Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

556
ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ
Αριθ. εἰσ. 55 4
ΔΩΡΕΑ Ἀγορασθέν
GRVER 00174

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΚΑΙ ΠΡΟΕΔΡΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ
ΕΛΛΑΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΜΕΓΑ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΙΣ

ΕΝ ΑΘ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΑΝΕ 1904

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΡΟΣ ΑΓΙΑΝ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΝ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Λ

Λ—λάβραξ.

Λ λ, λάμβδα, ἢ κάλλιον **λάβδα** (ἴδε ἐν λέξ.), τό, ἄκλιτ., τὸ ἑνδέκατον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμητικόν, λ' = 30, ἀλλὰ ,λ = 30,000. Ἐκ τοῦ **λάβδα,** ὡς τοῦ ἰσχυροτάτου τῶν γλωσσοφώνων, ἐσχηματίσθησαν πολλὰ ῥήματα ἐκφράζοντα τὸ ποιεῖν τι διὰ τῆς γλώσσης, ὡς π. χ. **λάπτω,** Λατ. lambo, **λείχω,** lingo, ἴδε ἑρμηνευτὰς εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 920, Μαρτιάλ. 12. 59.— Ἡ δὲ ὑπέρμετρος τάσις πρὸς χρῆσιν τοῦ **λ** ἐσημαίνετο διὰ τῶν λέξεων **λαβδακίζω, λαβδακισμός,** Κυντιλ. 1. 5, 32· ἀλλ' αἱ λέξεις αὗται ἐσήμαινον ὡσαύτως καὶ ἰδιάζουσάν τινα προφορὰν τοῦ γράμματος τούτου, ὡς ὅταν ἡ γλῶσσα πιέζηται πρὸς τὸν οὐρανίσκον καὶ παράγῃ τὸ διπλοῦν ll τῶν Ἱσπανῶν (π. χ. llamare, σχεδὸν = λjαμάρε), τὸ lh τῶν Πορτογάλλων ἢ τὸ gl τῶν Ἰταλῶν. — Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔφερον **Λ** ἐπὶ τῶν ἀσπίδων αὐτῶν, ὡς οἱ Σικυώνιοι **Σ,** οἱ Μεσσήνιαι **Μ,** Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 37, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 16. **I.** Ἐν ταῖς Ἰνδοευρωπαϊκαῖς γλώσσαις τὸ γράμμα l συνήθως μένει ἀμετάβλητον· ἀλλὰ τὸ Ἑλλ. **λ** ἐνίοτε παρίσταται διὰ τοῦ r, ὡς **λυκ** (ἐν τῷ **ἀμφιλύκ-η,** Λατιν. luceo) = Σανσκρ. ruk, roke· **λύσσ-α,** rush (ira)· **πολ-ύς** = Σανσκρ. pur-us· **√Φελ, εἰλ-ύω,** πρβλ. Σανσκρ. rêr-mis (sinus)· **δολ-ιχός** = Σανσκρ. dir-ghas· **ὅλ-ος, οὖλ-ος** (ὅ ἐστιν **ὅλϝος**) = Σανσκρ. sarv-as'— ἡ μεταβολὴ αὕτη γίνεται καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἑλληνικῇ, πρβλ. **κλίβανος κρίβανος, γλώσσαλγος γλώσσαργος, ναύκραρος ναύκληρος, ἀλκ-ή ἀρκ-εῖν,** καὶ **-κορος** (ἐν τῷ **νεωκόρος,** κτλ.) παραβαλλόμενον πρὸς τὸ **θεηκόλος,** Λατ. colere· ἴδε ἐν λέξ. **αἰπόλος**· πρβλ. τὴν τραυλίζουσαν προφορὰν τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 45, **ὁλᾷς, θέωλος, κολαξ** ἀντὶ **ὁρᾷς, θέωρος, κόραξ.** **II.** Διαλεκτικαὶ καὶ ἄλλαι μεταβολαί· **1)** Δωρ. εἰς **ν,** ὡς, ἤνθον φίντατος ἀντὶ ἤλθον φίλτατος, Schäf. εἰς Γρηγ. 197, 354· ἐν ἄλλαις διαλέκτοις, ἰδίως τῇ Ἀττ. τὸ **λ** ἐνίοτε κεῖται ἀντὶ τοῦ **ν,** ὡς, λίτρον πλεύμων ἀντὶ νίτρον πνεύμων, Λοβεκ. Φρύνιχ. 305. **2)** τὸ ἐν ἀρχῇ λέξεως **λ** ἐκπίπτει, μάλιστα ἐν τῇ Ἰων. διαλέκτῳ, ὡς, **εἴβω** ἀντὶ **λείβω, ἴγδη** ἀντὶ **λίγδος,** Schäf. εἰς Γρηγ. 446· οὕτως, **αἰψηρὸς ἀφύσσω ἄχνη** ἀντὶ **λαιψηρὸς λαφύσσω λάχνη**· πρβλ. **ὡσαύτως ἀπήνη** καὶ **λαμπήνη.** **3)** οἱ Ἐπικ. ποιηταὶ διπλασιάζουσι τὸ **λ,** χάριν τοῦ μέτρου, μάλιστα μετὰ τὴν αὔξησιν, ὡς **ἔλλαβε ἐλλιτάνευε**· καὶ ἐν συνθέτοις ὅπου τὸ δεύτερον συνθετικὸν ἄρχεται ἀπὸ **λ,** ὡς ἐν ταῖς λέξεσι **τρίλλιστος ἀπολλήξεις,** κτλ.· — καὶ ὁ Ὅμηρος ὅπου ὑπάρχουσι δύο **λ,** ὅταν τὸ ἀπαιτῇ τὸ μέτρον, ἀποβάλλει τὸ ἕν, ὡς, **Ἀχιλεύς.** **4)** παρ' Ἀττ. τὸ **λ** ἐνίοτε γίνεται **ρ,** ἴδε ἀνωτ. I. **5)** τὸ **δ** ἐνίοτε γίνεται **λ,** πρβλ. **Δδ,** II. 5. **6)** **γ** καὶ **λ** ἐναλλάσσονται ἐν τοῖς **μόγις μόλις.** **7)** **ν** πρὸ τοῦ **λ** κανονικῶς γίνεται **λ,** ὡς ἐν τοῖς **συλλαμβάνω, παλίλλογος, ἐλλείπω,** κτλ.

λᾱ, ἀχώριστον προθετικὸν μόριον μετὰ ἐπιτατικῆς δυνάμεως, ὡς ἐν ταῖς λέξ. **λάμαχος,** λίαν μάχιμος, **λακαταπύγων, λακατάρατος, λαδρέω**· κυρίως ἴσως **λαϝ,** ἴδε ἐν λ. **λάβρος**· πρβλ. ὡσαύτως **λαί-μαργος.**

λᾶας, ὁ, (ὡσαύτως ἡ, Νικ. Θηρ. 45), αἰτ. **λᾶαν,** γεν. καὶ δοτ. **λᾶος, λᾶϊ**· δυϊκὸν **λᾶε**· πληθ., γεν. **λάων,** δοτ. **λάεσι,** Ἐπικ. **λάεσσι,** οἱ τύποι οὗτοι εὕρηνται ἅπαντες παρ' Ὁμήρ. πλὴν τοῦ **λάεσι,** ὅστις φαίνεται ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 4650, 5724· παρ' Ἀττ. ὡσαύτως συνηρ. **λᾶς,** αἰτ. **λᾶν,** ἀλλὰ **λᾶα** Καλλ. Ἀποσπ. 104· εὕρηται καὶ γενικὴ: **λάου** Σοφ. Ο. Κ. 196 (ὡς εἰ τὸ **λᾶας** ἦτο π τόκλιτον). Ποιητ. ὄνομα, λίθος, μάλιστα ἐπὶ λίθων οὓς ἔρριπ πολεμισταί, ὅσσον τ' ἐπὶ λᾶας ἵησιν Ἰλ. Γ. 12, πρβλ. Λ. κ. ἀλλ.· ὃς λᾶας ἀναιδής, ἐπὶ τοῦ λίθου τοῦ Σισύφ πρβλ. 598· μιν λᾶαν ἔθηκεν, μετέβαλεν αὐτὴν εἰς λίθον. **λεύ-ς** (ὅ Ἰλ. Ν. 319. (Ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος ἦτο **λᾶϝ-ας** λα-τομίαι)· ἐστι **λέϝς**)· **λεύ-ω, λεύ-σιμος,** Λατ. lau- λογικὴ πρὸς τὸ πρβλ. ὡσαύτως **λαῖαι, λαΐγξ**· ἀλλὰ σχέσι **λίθ-ος,** ἢ τὸ Λατ. lap-is φαίνεται ἀδύνα

λᾰβ-άργῠρος, ον, (λαβεῖν) λαμβάνων χρήματα, πράττων τι διὰ χρήματα, ἀντὶ χρημάτων, Τίμων παρ' Ἀθην. 406Ε.

λάβᾰρον, τό, = Λατ. labarum, Ρωμαϊκὴ σημαία, εἰς ἣν ὁ Κωνσταντῖνος προσέθηκε Χριστιανικὰ σύμβολα καὶ ἀπεδέξατο ὡς τὴν αὐτοκρατορικὴν σημαίαν, Εὐστ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 1. 28-30, κ. ἀλλ.·— **λάβουρον** παρ' Ἰω. Χρυσ., **λάβωρον** παρὰ τῷ Σωζομενῷ.

λάβδα, τό, ἄκλ., = **λάμβδα.** Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 920 (κατὰ τὸν Σχολ.), Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 37, Πλάτ. Κρατ. 434C, 435A, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 4, 6, πρβλ. Ἀθήν. 453D.

λαβδακίζω, λαβδακισμός, ἴδε ἄρθρ. **Λ λ,** ἐν ἀρχῇ.

λαβδο-ειδής, ές, = **λαμβδ-.** Πολυδ. Β', 37., Δ', 133.

λάβδωμα, τό, σχῆμα ὡς τὸ τοῦ **Λ,** Ἰαμβλ. Ἀριθμ. σ. 16.

λᾰβή, ἡ, (λαβεῖν) ὡς καὶ νῦν, πᾶν δι' οὗ πιάνει τίς τι, «χεροῦλι», λαβὰν τῷ ξίφεος.., ἔχων Ἀλκαῖ. 33, πρβλ. Δημ. 819. 25, κτλ.· λαβαὶ ἀμφίστομοι, ἐπὶ ποτηρίου, Σοφ. Ο. Κ. 473, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1258. **II.** ὡς πυκτευτικὸς ὅρος, μέρος νὰ πιάσῃ τις, «πιάσιμον», συχν. ἐν χρήσει ἐπὶ μεταφ. σημασ., βελτίων οὐκ ἔστιν ἐν μάχῃ λ. πώγωνος Ἀλέξανδρ. παρὰ Πλουτ. 2. 180B, πρβλ. Πλουτ. Θησ. 5· ὥσπερ ἀθλητὴς λ. ζητεῖν ὁ αὐτ. ἐν Φαβ. 5. **III.** μεταφ., λαβή, εὐκαιρία, περίστασις κατάλληλος, ὡς ἐν τῇ Λατ. ansam quaerere, μὴ μεθῇς τὸν ἄνδρ', ἐπειδή σοι λαβὴν δέδωκεν Ἀριστοφ. Ἱππ. 841· λ. γὰρ ἐνδέδωκας αὐτόθι 847, πρβλ. ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 671, Δημ. 1420. 9· ὡς ἅπαξ παρέδωκεν λ. Ἀριστοφ. Νεφ. 551· λ. παρέχειν Πλάτ. Πολ. 544B· λ. ἀποδίδωσιν ἡμῖν ὁ λόγος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 682E· λ. παραδιδόναι εἰς ἔλεγχον Πλουτ. Κικ. 20· λ. ἣν προσήκει εἰλημμένος, συλληφθεὶς καὶ στερεῶς κρατούμενος, ὁ αὐτ. ἐν 2. 78B, ἴδε Wyttenb.— οὕτως ἐν τῷ πληθ., τὰς ὁμοίας.. λαβὰς δεῖν Αἰσχύλ. Χο. 498· ἐς τὰς ὁμοίας λαβὰς ἐλήλυθ Φαῖδρ. 236B· τὰ μαθήματα φαίη τις ἂν λαβὰς ... σοφίας Ξενοκρ. παρὰ Πλουτ. 2. 452D, πρβλ. Διογ. Λ. Διογ. βαῖς εἶναι ἢ γενέσθαι, πιάνομαι ἀμοιβαίως ἐκ ... εὐκαιρ παλαιστῶν, Πλουτ. Εὐμ. 7., 2. 979A· εἰς λ. φιλικῆς ἐν- ἐν Λουκούλλ. 3· ἐπὶ ῥήτορος, ἀφύκτους [δεξιὰ ἀσθενείας, Ἀλ. π. Δημ. 18, πρβλ. 20· λαβὰς ἀντιθαι, ἐν ἀργύρου ρίας πρὸς ἀναίρεσιν, ὁ αὐτ. π. Συνθ. 1 νοίας, φιλικαὶ λ. Πλούτ. 2. 660B. ...σι, Ἐπικ. γ' ἐν. ὑποτ. Γαλην. Λεξ. Ἱππ. **V.** τὸ λ... λαβῇ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 935.

λαβῆν, Δωρ. ἀντὶ τοῦ λα... ...ίς, μικρὰ λαβίς, «τσυμπίδι», ἀορ. τοῦ **λαμβάνω.**

λᾰβίδιον, τό, ὑπο... ...ίδος, πιάνω, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 1. Διοσκ. 1. 84.

λαβιδόω, λαμ... τοῦ **λαβή,** «χεροῦλι», Στράβ. 540.

λαβίδιον, τό, 594. 9. **II.** ἐνεργ., πρᾶγμά τι ὅπερ κρα- 53·— εὐνουχίζω **λαβή,** «χεροῦλι», Γαλην. 2. 704· λαβὴ ξί-

λᾰβίς, ... **1)** ἐμβρυουλκός, Ἱππ. 687. 7. **2)** πε- ρους, Ἐξ. Πολύβ. 6. 23, 11. **3)** ψαλὶς πρὸς καθαρισμὸν τῶν τεῖ, ταὶ λαμπάδων, κηροψάλιδον, Ἐβδ. (Ἔξοδ. ΑΖ', 23, Ἀριθμ. ρό·

λᾰβρα, ἡ, ἀδόκιμος τύπος τοῦ **λαύρα.**

λαβρ-ᾰγορέω, = **λαβροστομέω,** Ἡσύχ.

λαβρ-ᾰγόρης, ου, ὁ, ὁ κομπορρήμων, Ἰλ. Ψ. 479.

λαβράζω, = **λαβρεύομαι,** Νικ. Ἀλεξιφ. 160, Τζέτζ.·— ὡσαύτως = **λαβρόομαι,** Λυκόφρ. 260.

λαβράκιον [ρᾱ], τό, ὑποκορ. τοῦ **λάβραξ,** Ἀντιφ. ἐν «Φιλώτιδι» 2, Ἄμφις ἐν «Φιλεταίρῳ» 2.

λαβράκτης, ου, ὁ, = **λαβραγόρης,** Πρατίνας 5.

λάβραξ, ᾰκος, ὁ, (λάβρος) ἀδηφάγος τις θαλάσσιος ἰχθύς, «λα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βράκι», loup de mer, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 311, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 13, 1., 8. 2, 24, κτλ.· ὁ πάντων ἰχθύων σορώτατος Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 489· λάβρακες Μιλήσιοι, παροιμ. ἐπὶ ἀδηφάγων λαιμάργων ἀνθρώπων, Παροιμιογρ., πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 361.

λαβρεία, ἡ, = **λαβροστομία**, Ἡσύχ., Ζωναρ.

λαβρεύομαι, ἀποθ. (λάβρος) κομπορρημονῶ, ἀλαζονεύομαι, τί πάρος λαβρεύεαι; Ἰλ. Ψ. 474· μύθοις λαβρεύεσθαι αὐτόθι 478· ἐνεργ. παρ' Ἡσυχ.— Πρβλ. **λαβράζω**, **λαβροστομέω**, **λαβραγορέω**.

λαβρηγορέω, = **λαβραγορέω**, Σχόλ. Ἡσ.

λαβρόομαι, παθ., ὁρμῶ βιαίως, Λυκόφρ. 705.

λαβρο-πόδης, **ου**, ὁ, ὁρμητικὸν πόδα ἔχων, ὁρμητικός, χείμαρρος Ἀνθ. Π. 9. 277.

λαβρο-ποτέω, (πίνω), πίνω λάβρως, Ἀνθ. Π. 5. 110., 10. 18.

λάβρος [ᾰ, ἴδε ἐν τέλ.], **ον**, ὡσαύτως **α**, **ον** Δαμόκρ. παρὰ Γαλην. 13. 811. (Πιθ. ἐκ √ΛΑϜ, πρβλ. **λαῦρ-ος**, **ἀπο-λαύ-ω**)· **1**) παρ' Ὅμ. μόνον ἐπὶ φυσικῶν δυνάμεων, ὁρμητικός, βίαιος, σφοδρός, Ζέφυρος λάβρος ἐπαιγίζων Ἰλ. Β. 148· οὖρον .. λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος Ὀδ. Ο. 293· ὡς ὅτε κῦμα θοῇ ἐπὶ νηῒ πέσῃσι λάβρον Ἰλ. Ο. 625· ποταμὸς .. λ. ὑπαιθα ῥέων Φ. 271· ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεὺς Π. 385· οὕτω, λ. ὄμβρος Ἱρόδ. 8. 12· καπνός, σέλας Πινδ. Ο. 8. 48, Π. 3. 70· πνεῦμα Αἰσχύλ. Πέρσ. 110· πῦρ, κύματα, πόντος, κτλ., Εὐρ. Ὀρ. 697, κτλ.· ὡσαύτως ἁπλῶς, ὑπέρογκος, παμμεγέθης, λίθος Πινδ. Ν. 8. 79· ὕδατα λαβρότερα, ἑρμηνευόμενον διὰ τοῦ ἀθρωότερα, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 12, 11·— οὕτως οὐδ. ὡς Ἐπίρρ. λάβρον ἐπαιγίζειν Ἀνθ. Π. 5. 286. **II.** μεθ' Ὅμ., ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁρμητικός, σφοδρός, βίαιος, ἰδίως ἐν τῷ λαλεῖν, σπεύδων, «βιαστικός», Θέογν. 634· λάβροι παγγλωσσίᾳ Πινδ. Ο. 2. 156· λ. στρατός, ὁ ταραχώδης ὄχλος, συρρετός, ὁ αὐτ. ἐν Π. 2. 160· λ. στόμα Σιμων. 177, Σοφ. Αἴ. 1147· λ. ὄμπα Εὐρ. Ἑλ. 379.

2) ἄπληστος, λαίμαργος, λαβρόταται γένυες Πινδ. Π. 4. 435, πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 253· λ. πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τὴν τῆς τροφῆς Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 4, 3· λάβρῳ χρώμενοι τῷ πότῳ Διόδ. 5. 26· λάβρον .. ζωροποτεῖ Ἀνθ. Π. 11. 25· λαγνεῖαι λαβρόταται Τίμ. Λοκρ. 103Α· ἐπιθυμία Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 4, 4· ἔρως Ἀνθ. Π. 5. 268· καὶ μεταφ., λάβρῳ μαχαίρᾳ Εὐρ. Κύκλ. 403. **III.** Ἐπίρρ. **λάβρως**, ὁρμητικῶς, ἐμμανῶς, λάβρως φέρουσιν ἵπποι Θέογν. 988 (πρβλ. **λαβρο-πόδης**, **-συτος**)· λ. ὕει Θεοφρ. π. Φ. Ἱστ. 4. 7, 1· καταιγίζειν λ. Διόδ. 5. 26· ἀθρόως καὶ λ. Ἀπ. Ἰθηρ. 18, πρβλ. Καρχηδ. 48.

2) προθύμως, λαιμάργως, ἁρπακτικῶς, λάβρως διαρταμήσει (ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ) Αἰσχύλ. Πρ. 1022· τῇ βρώσει χρῆται λάβρως Ἀριστ. π. Ζ. Ἱστ. 8. 5, 5, πρβλ. Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 394.— Ὅρα τὰ παράγωγα ἀπὸ τοῦ **λαβραγορέω** μέχρι τοῦ **λαβροφαγέω**.— Ποιητικὴ λέξις, ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἴωσι καὶ μεταγεν. πεζογράφοις. [λᾱ- ἀείποτε παρ' Ὅμ. κτλ.· λᾰ- Εὐρ. Ὀρ. 697, Ἡρ. Μαιν. 861, Ἀνθ. Π. 11. 25.]

λαβρουσία, ἡ, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **λαβροσιάων** (ἡμαρτημ. γραφ. Π[illegible] **λαβροσυνάων**).

λαβ[illegible]στομέω, (στόμα) ὁμιλῶ θρασέως, προπετῶς, Αἰσχύλ.

λαβρ[illegible]μία, ἡ, θρασυστομία, Ἡσύχ.

[illegible] Π. 6. 305, [illegible] ἡ, (λάβρος) βιαιότης, ἀπληστία, λαιμαργία, Ἀνθ. 130. **2**) [illegible] Ἀλ. 5. 366· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 2.

λαβρό-συτος, [illegible] προπέτεια, κόμπος ἐν τῷ λέγειν, Τρυφ. 423. Αἰσχύλ. Πρ. 601 (Λ[illegible]σευω) μανιωδῶς ὁρμῶν, ὁρμητικώτατος,

λαβρότης, **ητος**, ἡ [illegible] 20, Ἀθην. 310F· λ. ἐν [illegible]βροσύνῃ, Μουσών. παρὰ Στοβ. 166.

λαβρο-φᾱγέω, τρώγω λ[illegible]ν Ἀθην. 484C.

λάβρυς, ἡ, = **πέλεκυς**, λέξ[illegible] Διογ. Λ. 6. 28.

λαβρύσσω, = **λαβρεύομαι**, [illegible] Πλούτ. 2. 302Α.

λαβρώνιος, ὁ, εἶδος Περσικοῦ πό[illegible] ἔχοντος καὶ ὦτα μεγάλα (πιθαν. ἐκ τοῦ λ[illegible] μεγάλου καὶ πλατέος 484C κέξ.· ὡσαύτως ἀπαντῶσιν οἱ τύποι «Κωμικ. παρ' Ἀθην. 1066. 3], καὶ **λαβρώνιον**, τό, (Μένανδρ. ἐν «[illegible]νία, ἡ, (Εὐστ. [illegible] 4. 4).

λάβυζος, ἡ, ἄγνωστόν τι ἀρωματικὸν φυτόν, Δε[illegible] 514Α.

λαβύρινθος [ῠ], ὁ, μέγα οἰκοδόμημα συνιστάμενον [illegible] παρ' Ἀθην. αἰθουσῶν, συγκοινωνοῦν διὰ πολυπλόκων καὶ σκολιῶν διόδων [illegible]λλῶν τος λαβύρινθος ἦτο ἐν Αἰγύπτῳ, Ἡρόδ. 2. 148, πρβλ. Στράβ. [illegible] καθ' ὃν ὡκοδομήθη ὁ ἐν Κρήτῃ, Διόδ. 1. 61, πρβλ. Καλλ. εἰς Δη[illegible] 311, Πλίν. **2**) Παροιμ., ἐπὶ σκολιῶν ζητημάτων καὶ συλλογισμῶν δυσνοήτων, ὥσπερ εἰς λ. ἐμπεσόντες, οἰόμενοι ἤδη ἐπὶ τέλει εἶναι, ἀνακάμψαντες ὥσπερ ἐν ἀρχῇ .. ἀνεφάνημεν ὄντες Πλάτ. Εὐθύδ. 291Β· λαβύρινθων σκολιώτερα Διόδ. Ἀλ. π. Θουκ. 40· λόγοι λαβυρινθοις ὅμοιοι Λουκ. Δὶς Κατηγ. 21· λόγων λαβύρινθοι ὁ αὐτ. ἐν Ἰκαρ. 29· ἐπὶ τῶν ποιημάτων τοῦ Λυκόφρονος, Ἀνθ. Π. 9. 191· ὡς ὄνομα φιλοσόφου, Λουκ. Συμπ. 6. **II.** πᾶν σῶμα συνεστραμμένον ἢ συνεσπειραμένον, εἰνάλιος λαβ., ὁ συνεστραμμένος θαλάσσιος κοχλίας, Ἀνθ. Π. 6. 224· ἐκ σχοίνων λαβ., δίκτυον, Θεόκρ. 21.11. (Ἴσως συγγενὲς τῷ **λαύρ-α**·— ἡ κατάληξις ἀπαντᾷ καὶ ἐν τοῖς **μήρινθος**, **ὑάκ-ινθος**, κτλ.)

λᾰβῠρινθώδης, **ες**, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς λαβύρινθον, διάστροφος, ἀστράγαλος Ἀριστ. π. Ζ. Ἱστ. 2. 1, 33· — πολύπλοκος, σκολιός, δόξα Φίλων 1. 192· ἐρωτήσεις Λουκ. Δραπ. 10.

λάβω, **λᾰβών**, ἴδε ἐν λέξ. **λαμβάνω**.

λᾰγᾰνίζω, κάμνω ὡς λάγανον, ὡς πλακοῦντα· ἀλλ' ἴδε ἐν λέξ. **λαγγάζω**.

λάγᾰνον [λᾰ], τό, λεπτὸν καὶ εὐρὺ πλακούντιον ἐξ ἀλεύρου καὶ ἐλαίου, ὡς τὰ **ἴτρια**, Μάτρων παρ' Ἀθην. 656F, πρβλ. 110Α. — ἑλκύειν λάγανον, πρβλ. τὸ Λατ. tracta, Ἀθήν. 647Ε·— ὑποκορ. **λᾰγάνιον**, τό, Χρύσιππ. Τυαν. παρ' Ἀθην. 648Α· πρβλ. τὸ τῆς συνηθείας λαλαγγίτα.

λᾰγᾰρίζομαι, Παθ., λέξ. ἀμφιβόλου σημασ. ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 674, ἐκ κηθαρίου λαγαριζόμενον, ἑρμηνευόμ. ὑπὸ τοῦ Σχολ. «τὰ λαγαρὰ ἐσθίοντα, ὅ ἐστιν εὔθραυστα καὶ εὐτελῆ τινα,» δηλ. ὀλίγα ἀπολαμβάνων ἐκ τῆς κληρωτίδος, πενιχρῶς ἀποζῶν.

II. ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει «λαγαριζόμενος· σκαλεύοντες· δηλοῖ δὲ τὸ πρὸς τὰς λαγόνας τὸν ἀγκῶνα προσάγειν, πυκνὰ διαπείροντα τὴν χεῖρα», πρβλ. Φερεκρ. ἐν «Μυρμηκανθρώποις» 6, Meineke.— Ὑπάρχει διάφ. γραφὴ **λαγαρυζόμενος** παρ' Ἀριστοφ. καὶ Φερεκρ. ἔνθ' ἀνωτ., ἀλλ' ὁ τύπος εἰς **-ίζομαι** ἐπιβεβαιοῦται ἐκ τοῦ Δωρ. **λαγαρίτομαι** παρ' Ἡσυχ.

λᾰγᾰρο-ειδῶς, Ἐπίρρ., ὡς στίχος λαγαρὸς (4), Εὐστ. 399. 41.

λᾰγᾰρό-κυκλος, **ον**, κᾶπως κοῖλος, λαγαρόκυκλος λύρα Εὐστ. 1464. 64.

λᾰγᾰρόομαι, Παθ., χαλαροῦμαι, λιμῷ Εὐστ. Πονημ. 3. 73· ποταμὸς λαγαρούμενος, χαλαρούμενος (τηκομένου τοῦ πάγου), Ἀνθ. Π. 9. 56.

λᾰγᾰρός, **ά**, **όν**, (ἴδε ἐν τέλ.) χαλαρός, ἐξησθενημένος, χαῦνος, κοῖλος, «βαθουλός», ἰσχνός, ἐπὶ τῶν λαγόνων ζῴου, Ξεν. Κυν. 4. 1. πρβλ. Ἱππ. 269. 3· λαγαρᾷ .. τῇ γαστρὶ Φιλόστρ. 846· καὶ γαστέρας, δέον νὰ προσληφθῇ τὸ: τὰς λαγαρὰς ἐν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1167· λ. κύκλοι, λεπτός, ἐπὶ τῆς χέλυος τῆς λύρας, καὶ ἡ χέλυς .. λαγαροὺς περιβέβληται κύκλους Φιλόστρ. 778· λ. ποπάνευμα (πρβλ. **λαγαρίζομαι**) Ἀνθ. Π. 6. 231·— συγκρ. **-ώτερος** Ἱππ. 269· ὑπερθ., κατὰ τὸ λαγαρώτατον, κατὰ τὸ ἀσθενέστατον καὶ μᾶλλον ἀνυπεράσπιστον μέρος, Πλουτ. Κάμιλλ. 25.

2) χαλαρός, ὑποχωρῶν, αὐχὴν λ. κατὰ τὴν συγκαμπὴν Ξεν. Ἱππ. 1, 8· ἐπὶ καμήλων, Διόδ. 2. 54· οὕτω, λαγαρῶς ἱππάζεσθαι Φιλόστρ. 813. **3**) λεπτός, στενός, ἐπὶ ὁδοῦ, Ξεν. Κυν. 6, (ἀλλὰ τὸ χωρίον εἶναι ἐφαρμένον) ἐπὶ [illegible], κενός, ἰσχνός, Πλουτ. Ποπλ. 15. **4**) στίχος λαγαρὸς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **προκοίλιον**, ἄτονος, ἀσθενὴς στίχος ἔχων βραχεῖαν συλλαβὴν ἀντὶ μακρᾶς ἐν τῷ μέσῳ, οἷον ἐν Ἰλ. Β. 731, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1167, πρβλ. Δράκοντα 7. 15, Ἀθήν. 632Ε, Ἡφαιστ. 182. **5**) ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 38, 1, ἔνθα εἶναι ἐπίθ. τῶν ἀραχνίων, τινὲς μὲν ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν ὡς σημαίνουσαν ἰσχνός, ἀσθενής, ἕτεροι δὲ εὐκίνητος, κοῦφος. (Ἐκ √ΛΑΓ, πρβλ. Λατ. lang-ueo, lang-uidus, lax-us, lass-us, καὶ ἴσως Ἀρχ. Σκανδιν. s-lak-r, Ἀγγλ. s-lack· = ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὸ **λάγ-νος**, κτλ., εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν·— πρβλ. ὡσαύτως **λήγ-ω**).

λᾰγᾰρότης, **ητος**, ἡ, χαλαρότης, ἀδυναμία, Ἡλιόδ. 9. 15, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **λαγαρόν**·— ἐπὶ στίχου, ἴδε τὸ προηγ., Εὐστ. 1464. 63..

λᾰγᾰρύζομαι, ἴδε ἐν λέξ. **λαγαρίζομαι**,

λᾰγᾰρώδης, **ες**, ἰσχνός, εὐμήκης, (ἴσως γραπτέον **λαγανώδης**). Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 245.

λαγάρωσις, **εως**, ἡ, = **λαγαρότης**, Εὐστ. 1103. 18.

λαγγάζω, ὑποχωρῶ (= **ἐνδίδωμι** Α. Β. 106), Ἀντιφ. ἐν «Ἀντερώσῃ» 1, Ἡσύχ., Φωτ.· πιθανῶς διορθωτέον ἐν Ἱππ. 308, 14. ἀντὶ τῆς τῶν Ἀντιγράφ. γραφῆς οὐκ εὐθὺς πνέει μέγα, ἀλλὰ λαγανίζει· ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως μνημονεύει τοὺς συγγενεῖς τύπους **λαγγανόομαι**, **λαγγέω**, **λαγγαρέω**, **λαγγεύω**. (Ὁ δὲ Αἰσχύλ. καὶ ὁ Ἀριστοφ. ἔχουσι καὶ **λογγάζω**, ὃ ἴδε· πιθανῶς εἶναι συγγενὲς τῷ Λατ. long-us, long-e, Γοτθ. laggs (long, μακρός, ἐπὶ χρόνου), laggei (**μῆκος**).)

λάγγων, **ωνος**, ὁ, μετάβολος, Μέγ. Ἐτυμ. ἔνθα κακῶς **λαγγών**.

λάγδην, ἐπίρρ. = **λάξ**, τὰ σώφρονα λ. πατεῖται Σοφ. Ἀποσπ. 96.

λαγήγετος [ᾰ], **ον**, ὡσαύτως **α**, **ον**, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **λα-**[illegible] λ. κρέα Ὀρειβ. ἐν Συλλ. Ἰατρ. 3. 3.

λαγ[illegible] Πτρ., **ου**, **λᾱγέτας**, **α**, ὁ, (λαός, ἀγέομαι) ἡγεμὼν τοῦ λαοῦ, [illegible] 1. 144, Π. 4. 190.

λᾰγήνοξ, [illegible]γήνιον, ἴδε ἐν λέξ. **λαγυν-**.

λᾰγῑδεύς, [illegible]γήνιον, τό, ὁ, (λαγώς) νεογνὸν λαγωοῦ, ὡς τὸ **λυκιδεύς** ἐκ τοῦ **λύκος**, κτ. ὁ, (λαγώς) νεογνὸν λαγωοῦ, ὡς τὸ **λυκιδεύς** κόνικλος, Στράβ. 14[illegible] Δίλ. π. Ζ. 7. 47, Πλούτ. 2. 971D. **II.**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λᾰγίδιον [ῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **λαγώς**, Μ. Ἀντων. 10. 10. Πολυδ. Ε', 15.

λαγίνης, ου, ὁ, = **λαγώς**, Κ. Μανασσ. Χρον. 171.

λάγῐνος [ᾰ], **η, ον**, τοῦ λαγωοῦ, εἰς λαγωὸν ἀνήκων, γέννα Αἰσχύλ. Ἀγ. 119· πρβλ. **λαγῷος**.

λάγιον, (οὐχὶ **λαγίον**, Ἐτυμ. Μέγ.), τό, ὑποκορ. τοῦ **λαγώς**, λαγιδεύς, Ξεν. Κυν. 5, 13.

λαγκέολα, ἡ, = **λογχῖτις**, Διοσκ. 3. 161.

λαγκία, ἡ, τὸ Λατ. lancea, λόγχη, Διόδ. 5. 30· **λαγκιάριος**, ὁ, λογχοφόρος, Συλλ. Ἐπιγρ. 4004, Ἰω. Λυδ. 157, 22, Ἰω. Μαλαλ. 303, 3.

λαγνεία, ἡ, ἡ πρᾶξις τοῦ συνευρίσκεσθαι, συνουσία, Ἱππ. 241. 4., 242. 5. **II**. ἀκολασία, ἀκρασία περὶ τὰ ἀφροδίσια, κατάχρησις σαρκικῆς μίξεως, Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 8, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 21, 2, Ἀνθ. Π. 10. 45.

λάγνευμα, τό, συνουσία, Ἱππ. 248. 21. **II**. ἀκολασία, αἰσχρότης, φαυλότης, Κλήμ. Ἀλ. 228.

λαγνεύω, (λάγνος) συνουσιάζομαι, συνήθως ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, Ἱππ. π. Ἀέρ. 292, κτλ.· ἐν τῷ παθητ., ἐπὶ γυναικός, ὁ αὐτ. Π. 1149. **II**. ἀκολάστως χρῶμαι τῇ συνουσίᾳ, εἶμαι φιλήδονος, ἀκόλαστος, Πλούτ. 2. 136D.

λάγνης, ου, ὁ, = **λάγνος**, κλητ. **λάγνα**, ἴθι δεῦρ' ἀφελοῦ τ' ὦ λάγνα ταχὺ τὰ ποικίλα Εὔβουλ. ἐν «Κορυδαλλῷ» 1· ὀφθαλμὸς Κωμικ. Ἀνών. 216.

λαγνῐκός, ή, όν, = τῷ ἑπομ., τὸ λ. = **λαγνεία**, Κλήμ. Ἀλ. 225.

λάγνος, η, ον, δεδομένος εἰς σαρκικὰς ἡδονάς, καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια, ἀκόλαστος, αἰσχρὸς, πόρνος, κυρίως ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, μάχλος ἐπὶ τῆς γυναικός, Κριτίας 35, Τίμ. Λοκρ. 140Ε, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 21, 2, κ. ἀλλ., πρβλ. Λοβ. Φρύν. 184· ἀλλά, λάγνης γυναικὸς Ἀναξανδρ. ἐν Ἀδήλ. 9· — ἀνώμαλ. ὑπερθ. **λαγνίστατος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 22, 2, Κλήμ. Ἀλ. 222· ἀλλὰ **-ότατος** Α. Β. 1287· καὶ παρ' Ἐπιφαν. (τ. 1, σ. 1053C) **-ιαίτερος, -ιέστερος**. (Ἐκ τῆς √ΛΑΓ παράγεται ὡσαύτως τὸ **λαγνεύω**, κτλ., πιθανῶς καὶ τὸ **λαγών** (πληθ. αἱ λαγόνες), καὶ ἴσως τὸ **λαγώς**· πρβλ. τὸ Σανσκρ. laṅgá (scortum)· — ἴδε ὡσαύτως **λαγαρός**). — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 177 κέξ.

λᾰγο-δαίτης, ου, ὁ, (δαίω) ὁ κατατρώγων τοὺς λαγωούς, ἐπὶ ἀετοῦ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 123 (Λυρ.).

λᾰγο-θήρας, ου, ὁ, ὁ θηρεύων λαγωούς, Ἀνθ. Π. 9. 337, ἐν τῇ κλητ. **-θηρᾶ**.

λᾰγο-θηρέω, θηρεύω, κυνηγῶ λαγωούς, Ἀριστοφ. Λυσ. 789, ἐν τῷ παρατ. **ἐλαγοθήρεε**· διάφ. γραφή: **-θήρα**, πρβλ. **ὀρνιθοθηρέω**.

λᾰγο-κτονέω, ἀποκτείνω λαγωούς, Ἀνθ. Π. 10. 11.

λᾰγο-κύμῑνον, τό, εἶδος κυμίνου, Γλωσσ.· παρὰ τῷ Διοσκ. 4. 17, λαγωοῦ κ.

λᾰγός, οῦ, ὁ, ἰσοδύναμον τῷ **λαγώς**, ὃ ἴδε.

λᾰγο-τροφεῖον, ἴδε ἐν λ. **λαγωτρ-**.

λαγρός, ὁ, ἢ **λαγρόν**, τό, (λέγω, λέχος;) = **κραββάτιον**, Ἡσύχ.

λαγύν-αρχος, ὁ, ὁ πρῶτος, ὁ ἄρχων τοῦ λαγύνου, τῆς «πλώσκας», magister bibendi, Ἡσύχ.

λᾰγύνιον [ῠ], τό, ὑποκορ. τοῦ **λάγυνος**, Δίφιλ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 1· **λαγήνιον** ἐν Διοσκ. 2. 105.

λᾰγῡνίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **λάγυνος**, Πλούτ. 2. 614F.

Λᾰγῡνίων, ὁ, ὄνομα παρασίτου, Ἀθήν. 584F.

λάγῡνος, ὁ, (ἐν Θεσσαλίᾳ ἡ, Ἀριστ. Ἀποσπ. 457, πρβλ. Ριαν. παρ' Ἀθην. 499D)· — ὡς καὶ νῦν «λαγῦνι», Κωμικ. παρ' Ἀθην. 499B κέξ., Ἀνθ. Π. 6. 248· καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, ὡς Πλούτ. 2. 509D, Ἀθήν., κτλ. **2)** μέτρον περιέχον 12 κοτύλας, Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ. — **λάγηνος** ἀπαντᾷ συχνάκις ὡς διάφ. γραφὴ λαβοῦσα πιθαν. τὴν ἀρχὴν ἐκ τοῦ Λατ. lagena, καὶ δεκτὸν μόνον παρὰ μεταγενεστέροις. [Ὃ μόνον παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, Ἀνθ. Π. 11. 298.]

λᾰγῡνο-φόρια, τά, τὸ φέρειν λαγύνους, ἑορτὴ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Ἐρατοσθ. παρ' Ἀθην. 276B.

λαγχάνω· μέλλ. **λήξομαι** Πλάτ. Πολ. 617E, Ἰων. **λάξομαι** (πρβλ. **λάξις**) Ἡρόδ. 7. 144· — ἀόρ. **ἔλᾰχον**, Ὅμ., Ἐπικ. **ἔλλαχον** Ὅμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 87, Θεόκρ. 25. 271· **λάχον** Ἰλ. Δ. 49, κ. ἀλλ.· περὶ τοῦ **λέλᾰχον** ἴδε κατωτ. 1. 1 καὶ IV· πρκμ. **εἴληχα** Αἰσχύλ. Θήβ. 376, 422, κτλ.· ὑπερσ. **εἰλήχει** Πλάτ. Φαίδων 107D· ποιητ. καὶ Ἰων. **λέλογχα** Πινδ. Ο. 1. 84, Εὐρ. Τρ. 282 (Λυρ.), Ἡρόδ. 7. 53, Μάρτυρες παρὰ Δημ. 541. 8, Διον. [illegible] κτλ., ἀλλ' οὐχὶ ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττ. λόγῳ γ' πληθ. **λελ[illegible]** Ὀδ. Λ. 304, Ἐμπεδ. 5, 369· ὑπερσ. **ἐλελόγχει** Λουκ[illegible] Λυσ. 18· Δωρ. γ' ἑνικ. **λελόγχη** Θεόκρ. 4. 40. — Παθ., **ἐλ[illegible]** Εὐρ. Τρῳ. 149. 2, Ἰσαΐ. 77. 10, Δημ. 990. 12· πρκμ. **εἴληγμαι** [illegible] παρὰ Στοβ. 296, Δημ. 873. 24· ἀλλὰ γ' πληθ. **λελάχαται** [illegible] √ΛΑΧ, ὡς φαί- 448. 14· ῥημ. ἐπίθ. **ληκτέον**, ὃ ἴδε. (Ἐκ [illegible] **λάχ-ος, λάχ-ησις**. νεται ἐν τῷ ἀορίστῳ **λαχ-εῖν**, καὶ ἐν ταῖς λ[illegible] **λάξις**). **1)** μετ' αἰτ. πράγμ., λα[illegible]νω διὰ κλήρου ἢ παρὰ τύχης ἢ θεῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐξαιρεῖσθαι**, Ὀδ. Ξ. 233, πρβλ. Ἰλ. Ι. 367· καὶ οὕτω παρ' ἅπασι τοῖς συγγραφ.· καθόλου, λαμβάνω ὡς μέρος ἀνῆκον εἰς ἐμέ, ὡς μερίδιον, τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς Δ. 49· λαχόντα τε ληίδος αἶσαν Σ. 327· πρὸς δαιμόνων ὄλβον Πινδ. Ν. 9. 107· ἔτι καὶ ἐπὶ τῆς ἐξ ἴσου διανομῆς, μοῖραν ἴσην, ὡς αὐτοί περ ἐλάγχανον Ὀδ. Υ. 282, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 144· προστιθεμένης ἀπαρεμφ., ἔλαχον πολιὴν ἅλα ναιέμεν, μοῦ ἔλαχεν ὡς μερίδιον νὰ κατοικῶ τὴν θάλασσαν (λέγει ὁ Ποσειδῶν περὶ τῆς διανομῆς τοῦ σύμπαντος μεταξὺ τῶν υἱῶν τοῦ Κρόνου), Ἰλ. Ο. 190, πρβλ. Πινδ. Ο. 6. 56, Αἰσχύλ. Εὐμεν. 931· ἔλαχ' ἄναξ δούλην σ' ἔχειν Εὐρ. Τρῳ. 278, πρβλ. 282· — ἐπὶ θεότητος ὡς τοῦ δαίμονος τοῦ κυβερνῶντος τὴν ζωήν τινος, ἀλλ' ἐμὲ μὲν Κὴρ ἀμφέχανε στυγερή, ἥπερ λάχε γεινόμενόν περ Ἰλ. Ψ. 79· τῶ σκληρῶ δαίμονες, ὅς με λελόγχη Θεόκρ. 4. 40· ὦ δαῖμον, ὅς με .. εἴληχας Ποιητ. Ἀττ. παρ' Ἀλκίφρ. 3. 49· ὡσαύτως, μάλιστα κατὰ πρκμ., εἶμαι ἡ προστατεύουσα θεότης τόπου τινός, προστατεύω τόπον τινά, [Πὰν] πάντα λόφον .. λέλογχε Ὁμ. Ὕμν. 18. 6· θεοῖσιν, οἳ Περσίδα γῆν λελόγχασι Ἡρόδ. 7. 53· παῖ Ρέας, ἃ πρυτανεῖα λέλογχας Πινδ. Ν. 11. 1· οὕτως ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἣ τὴν ὑμετέραν πόλιν ἔλαχε Πλάτ. Τίμ. 23D, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 319, Φοίν. 1575· οὕτω μεταφορ., ἀκέρδεια λέλογχεν θαμινὰ κακαγόρος Πινδ. Ο. 1. 85· — ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, εἰς οὓς ὡρίσθη θέσις τις διὰ κλήρου, κλήρῳ νῦν πεπάλασθε διαμπερές, ὅς κε λάχῃσιν Ἰλ. Η. 171, πρβλ. 179., Ψ. 354· προστιθεμένης ἀπαρ., κλήρῳ λάχον ἐνθάδ' ἕπεσθαι Ω. 400 (καὶ τοῦτο δέον νὰ νοηθῇ ἐν Ψ. 862)· οὕτω, πάλῳ λαχεῖν Ἡρόδ. 4. 94, Αἰσχύλ. Θήβ. 55, 126· πάλον λαχεῖν αὐτόθι 376· ἀπολ., πρὸς Θύμβρης ἔλαχον Λύκιοι, εἶχον θέσιν διὰ κλήρου ὁρισθεῖσαν, «πρὸς τὸ Θυμβραῖον πεδίον» (Σχόλ.), Ἰλ. Κ. 430· ἐπί, ἐν, πρὸς πύλαις λ. Αἰσχύλ. Θήβ. 423. 451, 457, κτλ.· καὶ μόνον λαχεῖν Ἡρόδ. 3. 128, κτλ.· — λ. τινα διδάσκαλον, ἔχειν τινὰ διὰ κλήρου ὁρισθέντα ὡς .., Ἀντιφῶν 142. 31.

2) ἐν Ἀθήναις ἐπὶ δημοσίων ἀρχόντων, λαμβάνω ὑπούργημά τι διὰ κλήρου, κυάμῳ λ. (ἴδε **κύαμος** II)· ἀλλὰ συχνάκις μόνον, ἀρχήν λαχεῖν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ χειροτονηθῆναι (αἱρεθῆναι δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν), Ἀριστοφ. Ὄρν. 1111, Δημ. 1306. 14· οὐδεμίαν λαχὼν οὐδὲ χειροτονηθεὶς Αἰσχίν. 15. 11· — συνηθέστερον μετ' ἀπαρ., ὁ λαχὼν πολεμαρχεῖν, εἰς ὃν ἔπεσεν ὁ κλῆρος νὰ εἶναι πολέμαρχος, Ἡρόδ. 6. 109· ἔλαχον πρότεροι ἀποδιδόναι Θουκ. 5. 21, πρβλ. 35· λαχὼν .. ἱερομνημονεῖν Ἀριστοφ. Νεφ. 623· βουλεύειν μου λαχόντος, ὅτε ἐγενόμην διὰ κλήρου βουλευτής, Δημ. 551. 2, πρβλ. 1346. 2, Πλάτ. Γοργ. 473E· ὁ μηδὲ λαχεῖν εὐχόμενος τῶν ἐξιόντων, ὁ εὐχόμενος μηδὲ νὰ τύχῃ νὰ εἶναι διὰ κλήρου εἷς τῶν ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἐξιόντων, Δημ. 558. 15· ὡσαύτως, οἱ λαχόντες βουλευταί (δηλ. εἶναι), λαχὼν βασιλεύς, ἐπιμελητής, κτλ., κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ Λατ. designatus, Λυσ. 103. 30, Δείναρχ. 106. [illegible] Δημ. 1313. 24, κτλ.· καὶ ἀπολ., οἱ λαχόντες, ἐκεῖνοι εἰς [illegible] κλῆρος ἔπεσε, Θουκ. 3. 50, Πλάτ. Νόμ. 765C. **3)** [illegible] νομικὸς ὅρος, λαγχάνω δίκην, Λατ. intendere litem [illegible] τὴν ἄδειαν νὰ παρουσιάσω ἀγωγὴν (ἰδίως ἰδιωτικήν), [illegible] δίκην οἱ προεδρεύοντες ἄρχοντες ἀπεφάσιζον τὴν τάξιν τῆς [illegible] ὑποθέσεων διὰ κλήρου, συχν. παρὰ τοῖς Ῥήτορσι: [illegible] τὴν δίκην τινί, ἐναντίον τινός, Πλάτ. Εὐθύφρων 5B, [illegible] Λυσ. 149. 3· ἔγκλημά τινι Δημ. 912. [illegible] ἐπικλήρου λ., ἐνάγω διὰ κληρονομίαν, Ἰσαΐ. 13, Δημ. 1173. 3· λ. δίκην, εἴληχε μὲν αὐτῷ τῆς θυ[illegible] λαγχάνει τῷ υἱεῖ τῷ [illegible] ρου Ἰσαΐ. 60, ἐν τέλ., πρβλ. [illegible] 7, πρβλ. 21· λ. δίκην τινὶ τινὶ φόνου Δημ. 554. 5· ἀλλ' [illegible] ταλάντων ὑπὲρ τινος Δημ. ἑαυτοῦ τῆς ἐπικλήρου Ἀ[illegible] ἀπολ., λ. πρὸς τὸν ἄρχοντα εἰς τοὺς Ἀμφικτύονας [illegible] δίκαι ἐλήχθησαν Λυσ. 149. 2· πρὸ 1378. 11, πρβλ. Ἰσοκρ. [illegible] Δημ. 1265. 23· ἀπροσώπ., τούτοις λαγ- Ἰσαΐ. 87. 18. — Παθ. [illegible] 18· — ἴδε ἐν λέξ. **λῆξις**. **II**. μετὰ γεν. τοῦ τὴν δίκην λα[illegible] κάτοχος πράγματός τινος, κτῶμαί τι, λαμβάνω, χάνεται ὁ αὐτ. διαιρετικῆς, [illegible] Ἀχιλλεὺς δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ Ἰλ. Ω. τυγχάνω, κτερέων Ὀδ. Ε. 311· οὕτω Θέογν. 934, Πινδ. Ι. 8 76· ἔλ[illegible] Ἀποσπ. 45. 6· οὕτω παρ' Ἀττ., εὖ πραπίδων λαχόντα (7). [illegible] Ἀγ. 380· χρυσῆς .. τιμῆς λαχεῖν Σοφ. Ἀντ. 699· οὐ [illegible] λάχωσι τοῦδε συμμάχου ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 450· γέννας .. [illegible] λαχόντες ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 267· διπλοῦ βίου λαχόντες Εὐρ. Ἱκέτ. 1086· πατρῴων οὐ λαχὼν, μὴ λαβὼν τὴν κληρονομίαν μου, ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1192· τῆς εὐπρεπεστάτης τελευτῆς Θουκ. 2. 44· οὔτε σίτου οὔθ' ὕπνου δύνανται λαγχάνειν Ξεν. Κύρ. 1. 4, 16· — ὅτι δὲ ἡ γενικὴ αὕτη εἶναι διαιρετικὴ εἶναι φανερὸν ἐκ τούτων τῶν φράσεων: χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον ἐνθανεῖν μόνον Σοφ. Ο. Κ. 790· γάμου μέρος λαχοῦσα ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 918· τύμβου κοινὸν εἰληχὼς μέρος ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. 1135· τῆς γῆς τὸ πρὸς Νότον εἴληχε ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 10. 5. **III**. ἀπολ., λαμβάνω κλῆρον, Ὀδ. Ι. 334· διὰ τοῦ λαγχά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νειν, διὰ κλήρου, Ἰσοκρ. 144B, Διόδ., κτλ.· περί τινος Ὑπομν. εἰς Δημ. 510. 27., 511. 4, Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιθ', 24. **IV.** Μεταβ. ἐνεργείας μόνον ἐν τῷ Ἐπικ. μετ' ἀναδιπλασ. ἀορ. **λέλᾰχον**, ὄφρα πυρός με Τρῶες .. λελάχωσι θανόντα, «ὅπως με πυρὸς μεταλαχεῖν καὶ μετασχεῖν ποιήσωσιν ἀποθανόντα οἱ Τρῶες» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Η. 80., Χ. 343· ἐπήν με πυρὸς λελάχητε Ψ. 76, πρβλ. Ο. 350·— ἀλλ' ὁ ἀόρ. οὗτος κεῖται ἀμεταβ. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 341·—πρβλ. **λανθάνω** B. I. **V.** ἀμεταβ., πίπτω εἰς τὸν κλῆρον ἢ τὸ μερίδιόν τινος, ἐς ἑκάστην [νῆα] ἐννέα λάγχανον αἶγες, ἐννέα αἶγες ἦσαν τὸ μερίδιον ἑκάστου τῶν πλοίων, Ὀδ. I. 160· αἰὼν δυσαίων ἔλαχεν Εὐρ. Ἑλ. 213· ὅσοις τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 80· τὸ λαχὸν μέρος Πλάτ. Νόμ. 745E· τὴν πρὸς Νότον λαχεῖν Δευκαλίωνι Στράβ. 443.

λάγω, Δωρ. ἀντὶ **λήγω**, Ahr. D. Dor. σ. 152.

λᾰγω-βολεῖον, τό, τόπος ἔνθα τοὺς λαγοὺς ἀγρεύουσιν, Σουίδ.

λᾰγω-βολία, ἡ, κυνήγιον λαγωῶν, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 2.

λᾰγω-βόλον, τό, ξύλον ἐξακοντιζόμενον κατὰ φευγόντων λαγωῶν καὶ χρησιμεῦον ὡσαύτως ὡς ῥάβδος ποιμενική, Λατ. pedum, Θεόκρ. 4. 49., 7. 128, Ἀνθ. Π. 6. 177, 188.· ὡσαύτως **λαγωοβόλον**, Ἀνθ. Π. 6. 296· πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst § 387. 2.

λᾰγωδάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λαγώς**, Φίλων 1. 318.

λᾰγωδίας ου, ὁ, πτηνόν τι, ἴσως ταὐτὸν τῷ **λαγώς** II, Ἀλέξανδρ. Μύνδιος παρ' Ἀθην. 390F.

λᾰγῴδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λαγώς**, λαγιδεύς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 520.

λᾰγώειος, α, ον, ἀνήκων εἰς λαγωόν, Ὀππ. Κυν. 1. 491, 519.

λαγωϊκός, ή, όν, ἁρμόδιος πρὸς θήραν λαγωῶν, Achmes Ὀνειρ. 279.

λαγωΐνης, ὁ, «ὄρνις ποιὸς» Ἡσύχ.

λᾰγών, όν, ἡ, (ἴδε ἐν λ. **λάγνος**)·— τὸ ἑκατέρωθεν κοίλωμα τοῦ σώματος τὸ ὑπὸ τὰς πλευράς, κοινῶς «λαγγόνι» (ἴδε **λαπάρα**), Ἱππ. 545. 54, Εὐρ. Ἑκ. 559, Χαιρήμ. παρ' Ἀθην. 608B, Ἀριστ. π. Ζ. Ἱστ. 1. 13, 1· συχνάκις ἐν τῷ πληθ. **λαγόνες**, Λατ. ilia, Βατραχομυομαχ. 225, Εὐρ. Ι. Τ. 298, Ἀριστοφ. Σφ. 1193, Βάτρ. 662, κτλ.· κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ζῴων, Εὐρ. Ἠλ. 826, Ξεν. Κυν. 4, 1., 5, 10, Θεόκρ. 25. 246· θύννου λαγόνες Ἀντιφ. ἐν «Κύκλωπι» 1, 5. **2)** παρὰ μεταγεν. ἡ μήτρα, Ναύμαχ. παρὰ Στοβ. 420 4, ἔμμετρος ὑπόθεσις εἰς τὸν Ο. Τ. τοῦ Σοφ. κτλ. **II.** μεταφ. ὡς τὸ **κενεὼν** καὶ **γαστήρ**, πᾶσα κοιλότης, κοίλη λ., τὸ κοίλωμα ποτηρίου, Εὔβουλ. ἐν «Καμπυλίωνι» 2· λαγόνεσσι φαρέτρης Ἀνθ. Π. 6. 326· πρός τινι λ. τοῦ κρημνοῦ Πλουτ. Ἄρατ. 22· ἰδίως ἐπὶ ὄρους, αἱ πλευραὶ αὐτοῦ, Διον. Ἁλ. 3. 24., 9. 23, Καλλ. Ἀποσπ. 185· αἱ πλευραί, τὰ πλάγια, Ἀνθ. Π. παράρτ. 104, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 149. 4., 462. 12, κ. ἀλλ. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 359—362.

λᾰγωο-βόλον, τό, ἴδε ἐν λέξ. **λαγωβόλον**.

λᾰγωός, οῦ, ὁ, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **λαγώς**, ὃ ἴδε.

λᾰγῷος, α, ον, συνῃρ. ἀντὶ τοῦ **λαγώιος**, ἀνήκων εἰς τὸν λαγ[illegible] τοῦ λαγοῦ, κρέα Ἀριστοφ. Ἀχ. 1110· τρίχες Πλούτ. 2. Εἰρ.—τὰ λαγῷα (δηλ. κρέα), κρέας λαγοῦ καὶ καθόλου λιχνεύ[illegible] Κωμ. [illegible] ἐν πᾶσι λαγῴοις Ἀριστοφ. Σφ. 709, πρβλ. Ἀχ. 1006, [illegible]αίρω λαγῴοις Τηλεκλείδης ἐν «Στερροῖς» 2, Πλάτ. 1. 154.

λᾰγώ-πους, [illegible] **ον**, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **λαγωφόνος**, Ὀππ. Κυν. [illegible] οὕτως ὡς οὐσιαστ. [illegible] ὁ, ἡ, ἔχων δασεῖς πόδας ὡς ὁ λαγός· καὶ ἀλεκτρυών, Πλίν. 10. [illegible] **1)** πτηνόν τι, καθ' ἃ φαίνεται ἄγριος φυτοῦ, τριφυλλίου, Trifol[illegible] **λαγώς** II. **2)** εἶδος χνοώδους [illegible] 201. [illegible]vense, Διοσκ. 4. 17, Γαλην. 13.

λᾰγώ-πῡρος, ἡ, σῖτος τοῦ [illegible]

λᾰγώς ἢ **λᾰγῶς**, ὁ, γεν. **λαγ**[illegible] εἶδος φυτοῦ, Ἱππ. 878C. [illegible]γῶν Ἀριστοφ. Σφ. 1203, Ἀποσπ. 1[illegible]**λαγῶ**· ἀττ. **λαγὼν** ἢ **λα**[illegible] Κυν. 3, 3, κτλ. (τὸν τύπον τοῦτον κατακρ[illegible] ἀλλὰ τὸν λαγῶ Ξεν. ἀλλ' ὁ Τρύφων παρ' Ἀθην. 400A λέγει: «[illegible] Λουκ. ἐν Σολοικ. 3, τικῷ χωρὶς τοῦ ν λαγῶ καὶ περισπωμένως»)· [illegible] δ' ἐν Κυνηγε[illegible] αἰτ. **λαγώς**· Ἰων. **λαγός, οῦ**, Ἡρόδ. 1. 123, [illegible]ονομ. **λαγώ**, Φρύν. ἐν λέξ.· ἀλλ' ὡσαύτως παρὰ Δωρ. καὶ Ἀττ. ποι[illegible] ἴδε Λοβ. 36 Ahr., Σοφ. Ἀποσπ. 113, Ἄλεξ. ἐν «Λαμπάδι» 1, Ἐπίχ. ἐν «Σφενδόνῃ» 2, Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 3. 5· (περὶ τοῦ τονισμοῦ Chandler on Gr. Acc. § 550)·— Ἐπικ. **λᾰγωός, οῦ**, ὡσαύτ[illegible] παρὰ Ξεν. Κυν. 10, 2, Ἀριστ. π. Ζ. Ἱστ. 8. 28, 7., 9. 33, Λουκ. κτλ., ἴδε Λοβ. ἔνθ' ἀνωτ.· (ἴδε ἐν λέξ. **λάγνος**). Λαγός, Λατ. lepus, ἦ κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν Ἰλ. Κ. 361· πτῶκα λαγωὸν Χ. 310· ἠδὲ πρόκας ἠδὲ λαγωοὺς Ὀδ. Ρ. 294· τοὶ δ' ὠκύποδας λαγὸς (Δωρ. ἀντὶ **λαγούς**) ἤρευν Ἡσ. Ἀσπ. Ἠρ. 302· λαγῶ δίκην, ὡς λαγός, Αἰσχύλ. Εὐμ. 26·— παροιμίαι: ἐστὶν λαγῶς, ἐπὶ δειλοῦ ἀνθρώπου, Ποσείδιππος ἐν «Χορευούσαις» 1. 9· λαγῶ βίον ζῆν Δημ. 314. 24· δειλότερος λαγῶ Φρυγὸς Ποιητὴς παρὰ Στράβ. 36· λαγὼ καθεύδων, ἐπὶ ἀνθρώπων ὑποκρινομένων τὸν κοιμώμενον, Παροιμιογρ.· λ. περὶ τῶν κρεῶν τρέχων αὐτόθι. **II.** δασύπουν τι πτηνὸν μνημονευόμενον μετὰ τῆς χελιδόνος, Ἀρτεμιδ. 4. 58, Ἀντών. Λιβ. 21· τὰ πτηνὰ **λαγωδίας, λαγώπους** φαίνονται ὡς ἀνήκοντα εἰς ὅμοιον εἶδος. **III.** εἶδος ἰχθύος, lepus marinus, Ἐπίχ. καὶ Ἀμειψ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ.· ὁ θαλάττιος λαγὼς Πλούτ. 2. 983F. **IV.** ἀστερισμός τις, Ἄρατ. 338. **V.** εἶδος ἐπιδέσμου, τῷ λαγῷῳ ἐπιδέσμῳ Cocchi Chirurgg. σ. 101.

λᾰγω-σφαγία, ἡ, σφαγὴ λαγωῶν, Ἀνθ. Π. 6. 167.

λᾰγω-τροφεῖον, τό, Λατ. leporarium, μέρος ἔνθα τρέφουσι λαγούς, Γλωσσ., ἔνθα καὶ **λαγοτρ-**.

λᾰγω-τροφέω, τρέφω ἢ διατηρῶ λαγωούς, Εὐστ. 1821. 32.

λᾰγώφθαλμος, ον, ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς προέχοντας ὡς ὁ λαγός, μὴ δυνάμενος νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς, Γαλην., Παῦλ. Αἰγ. 6. 10, κτλ.· ὡσαύτως **λαγωόφθαλμος** Εὐστ. 512. 2·— τὸ λ. λαγώφθαλμον, ἡ τοιαύτη τῶν ὀφθαλμῶν κατάστασις, «λαγώφθαλμόν ἐστιν ἀνάσπασις τοῦ ἄνω βλεφάρου, ὥστε μὴ καλύπτειν ἐν τῷ καμμύειν ὅλον τὸν ὀφθαλμόν» Γαλην. 2. 271.

λᾰγω-φόνος, ὁ, ὁ ἀποκτείνων τοὺς λαγωούς, εἶδος ἀετοῦ ὅστις καλεῖται καὶ **μελανάετος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 32, 2· ὡσαύτως **λαγωοφόνος**, ὃ ἴδε.

λᾰγώ-χειλος, ον, ὁ ἔχων χεῖλος λαγωοῦ (δηλ. διῃρημένον), Γαλην. 1. 362.

λάδᾰνον, τό, ἴδε ἐν λέξ. **κιννάμωμον**.

λάδας, ὁ, «ἔλαφος νεβρίας» Ἡσύχ.

λαδρέω, (**λα- ῥέω**) ῥέω ἰσχυρῶς, λαδρέοντι δέ τοι μυκτῆρες, ἀντὶ τοῦ μεγάλως ῥέουσι, Ποιητὴς Δωρ. ἐν Ἀν. Ὀδ. 1. 123.

λαεδός, ὁ, ἄγνωστόν τι πτηνόν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 27 (διάφ. γραφαί: **λαιδός, λιβυός**).

λᾱεργής, ές, εἰργασμένος ἐκ λίθου, Νικ. Θ. 707 (ἀλλ. **εὐεργής**).

λαέρκινον, τό, εἶδος καρπησίου, Γαλην. 14. 72.

λαέρτης, ου, ὁ, εἶδος μύρμηκος θανατηφόρου, καὶ σφῆκας δέ τινας ἐκάλουν λαέρτας, Αἰλ. π. Ζ. 10. 42. **II.** ὡς κύριον ὄνομα, ὁ πατὴρ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὀδ.· ὡσαύτως **Λαέρτιος, ου**, Σοφ. Φ. 87, 417, κτλ.· καὶ **Λάρτιος**, αὐτόθι 401, 1286, Αἴ. 1, κτλ.

λάζαρον, τό, σίλφιον, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 11, Δουκάγγ.

λάζᾰρος, ὁ, λείψανον, νεκρός, (ἐκ τοῦ Λαζάρου), καὶ **λαζαρόω**, σαβανώνω πρὸς ταφήν, **λαζάρωμα**, τό, ἐντάφιον ἔνδυμα, σάβανον, Τριῴδ. ἐν τῷ Σαββάτῳ τοῦ Λαζάρου, Θεοφ. Κοντ. 368, 10, κλ.· ἴδε Suicer.

λαζίνης, ου, ὁ, πτηνόν τι, = **χαραδριός**, Ἡσύχ. **II.** ἰχθύς τις, ἴσως ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **μαζίνης**, αὐτ.

λάζομαι, ἀποθ., Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ **λαμβάνω** (πρβλ. **ΖΣ**. 11. 5), ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ Ἐπικ. γ' ἐνικ. τοῦ παρατ. **λάζετο**, (**ἐλάζετο** μόνον ἐν Ἰλ. Ε. 371), καὶ γ' πληθ. εὐκτ. Δωρ. προστ. **λάζεο** ἢ **λάσδεο** Θεόκρ. 8. 84., 15. 21· λάζευ Ποιητ. παρὰ Πλουτ. 2. 456B. Λαμβάνω, δράττομαι, ἁρπάζω, ἔγχος λάζετο Ἰλ. Θ. 389· πέτρον, μάστιγα, ἠνία, κτλ., Ἰλ.· ἡ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἥν, ἐκείνη δὲ ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας τὴν ἑαυτῆς θυγατέρα, Ε. 371· ὀδὰξ λαζοίατο (ἀντὶ λάζοιντο) γαῖαν, «τοῖς ὀδοῦσι τὴν γῆν δάκοιεν» (Σχόλ.), Β. 418· μεταφ., πάλιν δ' ὅ γε λάζετο μῦθον, ἐκ δευτέρου ἐπελάβετο τοῦ λόγου, ἢ «εἰς τὸ ἐναντίον ἔτρεψε τὸν λόγον» (Σχόλ.), Δ. 357, Ὀδ. Ν. 254· ὡσαύτως ἐν τῷ Ἰων. πεζῷ λόγῳ, πεφυκὸς νόσους λάζεσθαι, διατεθειμένος ἐκ φύσεως νὰ λαμβάνῃ τὰς νόσους, Ἱππ. 407. 49· ὀδύνη λάζεται [τὸν ἐγκέφαλον], πόνος καταλαμβάνει αὐτόν, ὁ αὐτ. 468. 13· ἴδε Foës Oecon. **II.** ὁ τύπος **λάζυμαι** ἀπαντᾷ ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 316, ἐλάζυτο .. Ἑρμῆν ἐπὶ βουσίν· παρ' Ἱππ. 595. 9, λάζυται τὴν γονήν, δέχεται αὐτήν· καὶ εὕρηται μόνον παρ' Ἀττ. ποιηταῖς (πλὴν τῆς προστακτ. **ἀντιλάζου**, Εὐρ. Ὀρ. 452, ἴδε Elmsl. Εὐρ. Μήδ. 1185, Markl. εἰς Ἰφ. ἐν Αὐλ. 1227), λάζυσθε Εὐρ. Μήδ. 956, Βάκχ. 503· λάζυσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 943· μετὰ γεν., λάζυσθε κύλικος Ἀριστοφ. Λυσ. 209· οὕτως ἐν συνθέτοις ἀντελάζυτο Εὐρ. Μήδ. 1216, ἔνθα ἴδε Πόρσ.· ἐπιλάζυμαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 250· προλάζυμαι ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1027· προσλάζυμαι ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 64.

λαζούριον, τό, lapis lazuli, λίθος κυανόχρους, ὅθεν τὸ κυανοῦν χρῶμα, Achmes Ὀνειρ. ἐν τῷ προοιμ., Λεόντιος περὶ τῆς Σφαίρ. Ἀράτ., κτλ. σ. 261·— **λαζουρό-χρους**, Συγγραφεὺς παρὰ Salmas. Plin. Exerc. 93D.

λάζω, **λακτίζω**, λάξας τράπεζαν Λυκόφρ. 137, πρβλ. [illegible] Ἑκ. 64,— Καθ' Ἡσύχ.: «λάζειν· ὑβρίζειν».

λάκ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **λήθη**.

[illegible]νήνεμος, [illegible]εμος, ον, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ληθ-**, διαφεύγων τὸν ἄνεμον,

λάθαργος, [illegible]ος, ὥρα Σιμων. 12.

λάθαργος. [illegible] [λᾰ], ὁ, ξύσμα δέρματος, Νικ. Θ. 423· πρβλ. **λαίθαργος**.

λαθασμός· «λ[illegible] λησμοσύνη» Ἡσύχ., Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 488.

λᾰθέμεν, Ἐπικ. ἀορ. [illegible]οῦ **λανθάνω**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λᾰθ-ήδης, ου, ὁ, ἐπιλανθόμενος τῆς νεότητος, γέρων, Ἡσύχ.

λάθησις, [ᾰ], εως, τὸ λανθάνειν, «λητὸ νοεῖται ψυχικῶς ἡ λάθησις» Τζέτζ. Ἐξήγ. εἰς Ἰλ. σ. 71, 5.

λᾰθητικός, ή, όν, ὁ διαφεύγων ἢ δυνάμενος νὰ διαφύγῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἄλλων, Ἀριστ. Ρητ. 1, 12, 5.

λᾰθῐ-κηδής, ές, (κῆδος) ὁ λανθάνειν ποιῶν τὰς ἀνίας, πραϋντικός, παυσίλυπος, παυσίπονος, εἴ ποτέ σοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον Ἰλ. Χ. 83· οἶνος λ. Ἀλκαί. Ἀποσπ. 41· Διώνυσος Συλλ. Ἐπιγρ. 3538. 15· πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 524, 12, Πλούτ. 2 657D· τέχνης ἰδιοσύνη Ἀνθ. Πλαν. 273.

λᾰθῐ-νοατος, ον, λησμονῶν τὴν ἐπάνοδον, «βραδύνων ἐπανελθεῖν» Ἡσύχ.

λᾰθῐ-πήμων, ον, ἀποδιώκων τὴν θλῖψιν, πιθ. γραφὴ ἀντὶ **λυσιπήμων** (ὃ ἴδε) παρ' Ὄρφ.

λαθί-ποινος, ον, λησμονῶν τὴν ἐκδίκησιν, Ἡσύχ.

λᾰθῐ-πονος, ον, (λήθη) ἐπιλήσμων τοῦ κόπου, λησμονῶν τὴν ὀδύνην, τὴν λήθην, Σοφ. Αἴ. 711 (λυρ.)· βίοτος ὀδυνᾶν λ., βίος λησμονῶν τὰς ὀδύνας, θηλ. ἀπηλλαγμένος ὀδυνῶν, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1021 (λυρ.).

λᾰθῐ-φθογγος, ον, ἀποστερῶν τῆς φωνῆς, ἐπίθ. τοῦ θανάτου, Ἀσπ. Ἠρ. 131.

λᾰθῐ-φροσύνη, ἡ, ἐπιλησμοσύνη, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ', 356, ἐν τῷ πληθ.

λᾰθῐ-φρων, ον, γεν. **ονος**, «ἄφρων. ἐπιλήσμων» Ἡσύχ.

λᾰθος, εος, τό, Δωρ. ἀντὶ **λήθος**, = **λήθη**, Θεόκρ. 23. 24. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 488 κέξ., ἔνθα γίνεται λόγος καὶ περὶ τοῦ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς λαλιᾷ **λάθος**.

λᾰθοσύνη, ἡ, = **λησθοσύνη**, διάφ. γραφ. ἀντὶ **μαντοσύνη**, Εὐρ. Ι. Τ. 1279.

λάθρα, **λάθρᾳ**, ἴδε ἐν λέξ. **λάθρη**.

λαθραῖος, ον, ὡσαύτως **α**, **ον**, Εὔβουλ. ἐν «Ναννίῳ» 1, 8, Λυκόφρ. 1198· — μυστικός, κρύφιος, κεκαλυμμένος, ἀπόκρυφος, ἄτη λ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1230· ἐσθέσεγμαι πημονὴν .. λαθραῖον, ἐπὶ προσώπου, Σοφ. Τρ. 377· λ. ὃς ἀσκεῖ κακά, ἐξασκεῖ κρυφίας, μυστικὰς ἀπάτας, αὐτόθι 384· λ. ὠδῖς, ὁ γεννηθεὶς ἐν λαθραίῳ τοκετῷ, Εὐρ. Ἴων. 45· λ. θάνατον ἐπιβουλεύειν τινί Ἀνδοκ. 31. 2· λ. Κύπρις Εὔβουλ. ἔνθ' ἀνωτ.· συγκρ., λαθραιότερον γένος Πλάτ. Νόμ. 781Α. **II**. Ἐπίρρ. **-ως**, Αἰσχύλ. Πρ. 1078, Εὐρ. Ἡλ. 26, κτλ.· ὑπερθ., ὡς μάλιστα δύνανται λαθραιότατα Ἀντιφῶν 114. 26. **2)** λ. τῆς μητρός, clam matre, Ἀλκίφρων 3. 27.

λαθραιότης, ητος, ἡ, μυστικότης, ἀπόκρυψις, Προκοπ. Ἀνέκδ. σ. 49.

λάθρη ἢ **λάθρη**, [ᾰ], Ἀττ. **λάθρᾳ**, ἐπίρρ. (√ΛΑΘ, **λανθάνω**)· — κρυφίως, ἠρέμα, ἡσύχως, ἐπὶ παρανόμων ἢ κρυφίων ἐρώτων, ὃ δὲ οἱ παρελέξατο λάθρη Ἰλ. Β. 515· ἀνήρ, ὃς ἐμίσγετο λάθρη Ὀδ. Ο. 430· ἐμὲ .. λάθρη κτείναντες, προδοτικῶς, Ρ. 80· ἀλλά τε λάθρη γαῖα βαρύνεται, ἀνεπαισθήτως, Ἰλ. Τ. 165· οὕτω παρ' Ἀττ., Σοφ. Αἴ. 1137, Ο. Τ. 386, Ἀριστοφ. Βάτρ. 746, Θουκ. 4. 39, κτλ. **2)** μετὰ γεν., λάθρη τινός, ἐν ἀγνοίᾳ τινός, λάθρη Λαομέδοντος Ἰλ. Ε. 269· λάθρη τῶν ἄλλων στρατηγῶν Ἡρόδ. 8. 112, πρβλ. 9. 90, Σοφ. Ο. Τ. 787, Ο. Κ. 354, Ἀριστοφ. Σφ. 347. — Συνήθως φέρεται **λάθρη**, **λάθρα**· ἀλλ' ἐπειδὴ εὑρίσκεται **λάθραι** (ὅηλ. **λάθρᾳ**) ἔν τισι τῶν ἀρίστων Ἀντιγράφ. οἷον τὸ Λαυρ. τοῦ Σοφ., τὸν τύπον τοῦτον ἀποκατέστησαν οἱ νεώτατοι ἐκδόται παρὰ τοῖς Ἀττ. συγγραφεῦσι καὶ **λάθρη** παρ' Ὅμ.· — ἕτεροι τύποι ὡσαύτως ὑπάρχουσι: **λᾰθρηδόν**, Ἀνθ. Π. 7. 202· **λαθρηδά**, Λουκ. περὶ Διαβολ. 21· **λαθρηδίς**, Ἰωάνν. Ἀλεξ. 38. 29, Θεόγνωστ. 163. 25· **λαθρηδίη**, Χρησμ. Σιβ. 3. 139.

λαθρίδιος [ῐ], **α**, **ον**, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **λάθριος**, Ὄρφ. Ἀργ. 886. — Ἐπίρρ. **-ως**, Ἀνθ. Π. 5. 127, 262, κ. ἀλλ.

λαθρῐμαῖος, **α**, **ον**, = τῷ ἑπομ., Ἡσύχ. ἐν λ. **σκότιον**.

λάθριος, **ον**, ὡσαύτως **α**, **ον** Μανέθων 6. 207· — μεταγεν. τύπος τοῦ **λαθραῖος**, ἑρετμοὶ Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἀδών.» 1. 4· ἐπιθυμίαι Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 6· φιλήματα, εὐνὴ Βίων 15. 6· ἐπὶ προσ., ἐς οὐδὲν λάθριος εἶπεν Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 104· λ. γαμέτης Συλλ. Ἐπιγρ. 3588. 5· ἐπὶ τόπου, λ. νάπος Θεόκρ. 20. 39· — οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., μυστικῶς κρυφίως, Καλλ. εἰς Δῆλ. 241· λάθρια μὲν γελάσασα, ἀπίστως (εἰ ἡ γραφὴ ὀρθή), Θεόκρ. 1. 96.

λαθρο-βόλος, ον, ὁ βάλλων πλήττων λαθραίως, ἱξευταὶ (πεποιθότες) λαθροβόλῳ δόνακι Ἀνθ. Π. 9. 824.

λαθρο-γαμία, ἡ, λαθραῖος γάμος, Κανὼν α' τῆς ἐν Λαοδ. Συνόδου.

λαθρο-δάκνης, ου, ὁ, ὁ κρυφίως δάκνων, λ. κόρις, περὶ τῶν Γραμματικῶν, Ἀνθ. Π. 11. 322· — ὡσαύτως **λαθροδηκτής**, ου, ὁ, κύνες λυσσῶντες, λαθροδῆκται Ἰγνατ. Ἐπιστ. πρὸς Ἐφ. σ. 220, Α. Β. 50.

λαθρο-διδασκαλέω, διδάσκω κρυφίως, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4. 11, πρβλ. Λοβ. Φρύν. 623.

λαθρο-κοιτέω, κρυφίως συγκοιμῶμαί τινι, κλεψιγαμέω, **-κοιτία**, ἡ, κλεψιγαμία, Τζέτζ. Ἱστ. 1. 441, 1. 527.

λαθρό-νυμφος, ἡ, ὁ κρυφίως συνεζευγμένος, Λυκόφρ. 320.

λαθρο-πόδης, ου, ὁ, ὁ κρυφίως περιπατῶν, ἕρπων, Ἀνθ. Π. 9. 409.

λαθρο-φᾰγέω, ἐσθίω λαθραίως, Μεταγεν. ἐν «Φιλοθύτῃ» 4, Ἐκκλ.· **-φαγία**, ἡ, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 219, 38, κλ.· — ἐκ τοῦ **λαθροφάγος**, ον, ὁ ἐσθίων λαθραίως, Ἡσύχ., Ἐκκλ.

λαθροφθορέω, φθείρω λαθραίως κοράσιον, ἀντίθετ. τῷ **γαμίζω**, Ἐκκλ.

λαθρο-φονευτής, οῦ, ὁ, ὁ λαθραίως φονεύων, δολοφόνος, Ψευδο-Χρυσ. τ. 9, σ. 860Α.

λαθρόω, βλάπτω, Ἡσύχ.

λαθυρίς, **-ίδος**, ἡ, εἶδος τιθυμάλου («γαλατσίδας»), Διασκ. 4. 167, Γαλην.

λάθῠρος, ὁ, εἶδος ἀσπρίου, «λαθύρι», Ἀναξανδρ. ἐν «Ἡρωτεσιλάῳ» 1. 43, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 3, 1· ἑτερογεν. πληθ. **λάθυρα**, Βαβρ. 74. 6.

λάθω [ᾰ], **λᾰθών**, μετοχ. τοῦ ἀορ. 6' τοῦ ῥήμ. **λανθάνω**.

λαι-, **λαισ-**, ἀχώριστον προθετικὸν μόριον, μετ' ἐπιταγ. σημασίας (πρβλ. **λα-**) ἐν τοῖς **λαίμαργος**, **λαίσκαπρος**, **λαίσπαις**, **λαισποδία**.

λαία, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **λεία**, Πινδ. Ο. 10 (11) 52· πρβλ. Ἡσύχ.

λαιαί, αἱ, λίθοι χρησιμεύοντες ὅπως διὰ τοῦ βάρους αὐτῶν τηρῶσι τοὺς μίτους τῶν στημόνων εὐθεῖς ἐν τῷ ὀρθίῳ ἱστῷ (πρβλ. **ἄγνυθες**), Ἀριστ. π. Ζ. Γενέσ. 1. 4, 6., 5. 7, 18· παρ' Ἡσυχ. εὑρίσκομεν πληθ. αἱ τ. **λεάς**, ἐνικ. ὀνομαστ. **λέα** ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ., ὀνομ. πληθ. **λεῖαι** (λεῖαις) παρὰ Πολυδ. Ζ', 36.

λαῖ-βολέω, ῥίπτω λίθους κατά τινος, λιθοβολῶ· καὶ **-βολία**, ἡ, λιθοβολία, ἀμφότερα παρὰ τῷ Νικήτ.

λαίγμα, τό, = **θῦμα**, Ἡσύχ., Φώτ.· ἴδε **λαῖμα**.

λαΐγξ, γγος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **λᾶας**, μικρὸς λίθος, «λιθάρι», **λάϊγγες**, Ὀδ. Ε. 433· **λάϊγγας**, Ζ. 95. **II**. καθόλου, λίθος, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ', 402, κ. ἀλλ.

λαίδιος, ον, = **λαιός**, Ἡσύχ.

λαῖδος, τό, = **λῆδος**, ἐλαφρὸν λεπτὸν ἔνδυμα, «τριδώνιον» Ἡσύχ.

λαιβρός, ά, όν, θρασύς, ἀναιδής, Νικ. Θηρ. 689, Ἀλ. 576· πρβλ. Ἡσύχ.

λαίειν· «φθέγγεσθαι» Ἡσύχ.

Λαΐειος, **α**, **ον**, τοῦ Λαΐου, ἔμμετρος Ὑπόθ. εἰς Σοφ. Ο. Τ.

λαΐζω, εἶμαι λαϊκός, Ἐκκλ.

λαιθαργος, ον, (λαύειν) ὁ ὄακνων κρυφίως, ὅηλ. ἄνευ ὑλακῆς, «κρυφοδαγκάνων», ἐπὶ κυνός, σαίνουσα δάκνεις καὶ κύων λ. εἶ Σοφ. Ἀποσπ. 902, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1068· ἐν Δ. Β. 50, **λάθαργος**. — Πρβλ. **λαθροδάκνης**.

λαιθαρύζειν· «λαμυρῶσαι, διαπράξασθαι» Ἡσύχ.

λαικάζω: μέλλ. **-άσομαι**· (ἴδε ἐνλ. **λάω** Β)· — πορνεύω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 167, Θεσμ. 57· λαικάσομ' ἄρα, ὅηλ. θὰ πράξω πᾶν ἄλλο μᾶλλον, Κηφισόδ. ἐν «Τροφωνίῳ» 1. 5· οὐχὶ λαικάσει, χυδαῖος τύπος καπάρας, Στράτων ἐν «Φοινικίδῃ» 1. 36· ἐξαπατῶ, Σουΐδ., Ἐτυμολ. Μέγ.· — ὡσαύτως **λαικάω** παρ' Ἡσυχ.· **λαιχάζω**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 920.

λαικαλέας, **α**, **ον**, = **λαικαστής**, Λουκ. Λεξιφ. 12, ἔνθα ποτὲ **λεκ-**.

λαικαστής, οῦ, ὁ, πόρνος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 79· — θηλ. **λαικάστρια**, πόρνη, αἰσχρὰ γυνή, αὐτόθι 529, 537, Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 8· — ὡσαύτως **λαικάς**, άδος, Ἀριστοφ. 2, 16.

λαϊκός, ή, όν, (λαὸς) ὡς καὶ νῦν, ἐκ τοῦ λαοῦ, λ. ἄνθρωπος καὶ μόνον λαϊκός, ὡς οὐσιαστ., λαϊκός, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **κληρικός**, Κλήμ. Ρώμ. 1. 40, κτλ. ἴδε Δουκάγγ.

λαΐκόω, κάμνω τι κοινόν, βεβηλώνω, Ἐκκλ.

λαιλάξαι· «τὴν γλῶσσαν ἐξελεῖν» Ἡσύχ.

λαιλαπίζω, διὰ τρικυμιῶν ἀναταράττω, Ἀκύλ. Π. Δ.

λαιλαπώδης, ες, τρικυμιώδης, θυελλώδης, οὐρανὸς Ἱππ. Ἐπιδημ. 1. 942· λ. ὕδωρ ὕδωρ τῆς βροχῆς, αὐτ.

λαῖλαψ, απος, ἡ, (πιθ. κατ' ἀναδιπλ. ἐκ τοῦ **λα-**, **λαι-** ἐπιτατικοῦ) — βοῖνον ἑρμῆ λαίλαπι ἴσοι Ἰλ. Μ. 375· κελαινὴ λ. ἴσος Α. 747· ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ Ρ. 57· Ζέφυρος βαθεῖ λ. τύπτων Α. 306· Ζέφυρος μεγάλῃ σὺν λαίλαπι θύων Ὀδ. Μ. 408, πρβλ. 426· λαίλαπα τείνει Ζεὺς Ἰλ. Π. 365· ὥρσεν ἐπὶ ζαὴν ἄνεμον .. λ. θεσπεσίη Ὀδ. Μ. 314, πρβλ. Ι. 68· ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι .. βέβριθε χθὼν Ἰλ. Π. 384, πρβλ. Σιμων. Δμοργ. 1. 15· Νότου λαίλαπι Ἀνακρ. 113· λαίλαπι χειμωνοτύπῳ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 34· — κατὰ τὸν Ἀριστ. Κόσμ. 4, 16, εἶναι ἀνεμοστρόβιλος παρασύρων πρὸς τὰ ἄνω, πρβλ. Ἐδδ. (Ἰώβ ΚΔ', 18), Πολύδ. 30. 14, 6· — μεταφ., ἔτλης λαίλαπα ξυσμενέων Ἀνθ. Π. 7. 147. Δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῷ δοκίμῳ πεζῷ λόγῳ. Τύπος τις λαιλαπετός, ὁ, ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Ἑνετ. Σχολ. Ἰλ. Α. 495, Ἡσύχ. — Ἴδε Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 364-366.

λαῖμα, τό, ἄδηλός τις λέξις ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1563· τὸ Ἑνετ. Ἀντίγραφ. **λαῖτμα**, ὅθεν ὁ Bentl. διώρθωσε **λαῖγμα**, θυσία, θῦμα (ἴδε **λαῖγμα**).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λαιμάζω, = **λαιμάσσω**, Ἡσύχ.

λαιμαργέω, = **λαιμάσσω**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 1202, Πορφύρ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 1. 53.

λαιμαργία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Πλάτ. Πολ. 619B, Νόμ. 888Δ· ἡ περὶ τὴν τροφὴν λ. Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 13, 21.

λαίμαργος, **ον**, ὡς καὶ νῦν, ἄπληστος, ἀδηφάγος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰσ. 8. 2, 27, Θεόφρ. κτλ.· λ. πρὸς τὴν τροφὴν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 15. Ἐπίρρ. **-γως**, λ. ἐσθίειν Στοβ. τ. 124. 34. (Κατὰ τοὺς Γραμμ. ἐκ τοῦ **λαι-** ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ **μαργός**, ἴδε **λα-**).

λαιμαργότης, **ητος**, ἡ, ἀπληστία, ἀδηφαγία, Φίλων 1. 686.

λαίμαστρον, βάραθρον, χάσμα γῆς (μεταφ. ἄπληστος, ἀκόρεστος, λαίμαργος), Ἡρώνδ. Μιμίαμβ. 4. 46.

λαιμάσσω, Ἀττ. **-ττω**, (λαιμὸς) εἶμαι λαίμαργος ἢ πεινάλεος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1178, Ἡρώνδ. Μιμίαμβ. 6. 96.

λαιμάω, = τῷ προηγ., Ἡσύχ., Φώτ.· ἴδε ἐν λ. **λαιμώσσω**.

λαιμητόμος, **ον**, ποιητ. ἀντὶ **λαιμοτόμος**, Ἀνθ. Π. 6. 101.

λαιμίζω (λαιμὸς) ἀποκόπτω τὸν λαιμόν, σφάζω, τινά Αὐκόφρ. 326.

λαιμο-δακής, **ές**, (δάκνω) δάκνων τὸν λαιμόν, Ἀνθ. Π. 6. 5.

λαιμο-πέδη, ἡ, κλοιὸς κυνός, Ἀνθ. Π. 6. 35. **II.** βρόχος, παγὶς πρὸς σύλληψιν πτηνῶν, αὐτόθι 6. 109.

λαιμό-ῥυτος, **ον**, (ῥέω) ῥέων ἐκ τοῦ λαιμοῦ, Εὐρ. Ἑλ. 335, χάριν τοῦ μέτρου ἀντὶ τοῦ **λαιμόρρυτος**.

λαιμός (Α), οῦ, ὁ, ὡς καὶ νῦν παρ' Ὁμ., ἀείποτε ἐπὶ ἀνδρῶν, βάλε δουρὶ λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα Ἰλ. Ν. 388· τὸν δ' Ὀδυσεὺς κατὰ λαιμὸν .. βάλεν ἰῷ Ὀδ. Χ. 15· οὕτως ἂν ἔμοιγε φίλαν κατὰ λαιμὸν ἰείη οὐ πόσις οὐδὲ βρῶσις Ἰλ. Τ. 209· λ. ἀπαμῆσαι Σ. 34· — ὡσαύτως κατὰ πληθ., Εὐρ. Ἴων 1065, Φοίν. 1092· οὕτως ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ ζώων, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 1201, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1560· — σπάνιον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, Ἱππ. 268, Λουκ. Νιγρ. 16. (Ἴσως συγγενὲς ταῖς λ. **λάμος**, **λαμία**, **λαμυρός**).

λαιμός (Β), ὁν, = **λαιμυρὸς** II, Ἡσύχ.· οὐδέτ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. λαιμὰ βακχεύειν, ἀναιδῶς, Μένανδρ. ἐν «Δαρδάνῳ» 1.

λαιμό-τμητος, **ον**, ἀποκεχωρισμένος ἐκ τοῦ λαιμοῦ, κεκομμένος, κάρα Εὐρ. Φοίν. 455· λ. ἄχεα, τὸν λαιμὸν συσφίγγοντα, καταπνίγοντα, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1054· πρβλ. **λαιμότομος**.

λαιμοτομέω, κόπτω τὸν λαιμόν τινος, σφάζω, τινα Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 840, Στράβ. 294, Πλουτ. Ὀθ. 2· ἀπολ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1601. — Παθ., **λαιμοτομοῦμαι**, λαιμοτομηθείσης τῆς Γοργόνος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 264.

λαιμο-τόμος, **ον**, ὁ κόπτων τὸν λαιμόν, Περσεὺς Εὐρ. Ἰλ. 459· χεὶρ ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 444· σφαγὶς Ἀνθ. Π. 6. 306. **II.** προπαροξ. **λαιμότομος**, **ον**, ἔχων τὸν λαιμὸν κεκομμένον, ἀποτετμημένος τὸν λαιμόν, Εὐρ. Ἑκ. 207· κεφαλὴ ὁ αὐτ. Ι. Α. 776· Γοργοῦς λ. ἀπὸ σταλαγμῶν, τὸ αἷμα στάζον ἀπὸ τῆς ἀποτεμηθείσης κεφαλῆς τῆς Γοργόνος, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1055, πρβλ. **λαιμότμητος**.

λαιμώσσω, = **λαιμάσσω**, Ἱππῶν. 76 (λαιμᾷ Bpk.), Νικ. Ἀλεξ. 352.

λαῖνα, ἡ, τὸ Λατ. laena, = **χλαῖνα**, Στράβ. 196.

λάϊνεος, **α**, **ον**, = τῷ ἑπομ., Ἰλ. Χ. 154, Εὐρ. Φοίν. 115, Θεόκρ. 23. 58.

λάϊνος (Δ), **η**, **ον**, (λᾶας) ἐκ λίθου ἢ μαρμάρου, οὐδὸς Ἰλ. Ι. 404, Ὀδ. Θ. 80· πάντῃ γὰρ περὶ τεῖχος ὁρώρει θεσπιδαὲς πῦρ λάϊνον, «πανταχοῖ γὰρ περὶ τὸ λίθινον τεῖχος ἠγέρθη θεήλατον πῦρ, ἤτοι μάχη διάπυρος» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Μ. 177· ἦ τέ κεν ἤδη λάϊνον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἔνεχ' ὅσσα ἔοργας, «ὄντως γὰρ ἂν ἤδη χιτῶνα λίθινον ἐνεδύσω, ἕνεκα τῶν κακῶν ὅσα εἰργάσω» (Θ. Γαζῆς), δηλ. «λιθόλευστος ἐγεγόνεις, λίθοις βληθεὶς ὑπὸ πάντων ἀπωλώλεις» (Σχόλ.), Γ. 57· ὡσαύτως ἐπὶ ἔργων γλυπτικῆς, Σιμων. 110· λ. τάφος Σοφ. Ο. Κ. 1596· λ. μνῆμα Εὐρ. Ἡλ. 328, καὶ συχνὸν παρ' Εὐρ.· ἀπελθὲ λαίνων σταθμῶν Τραγ. ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 449. **2)** μεταφ., ἔχων λιθίνην καρδίαν, λάϊνος πατὴρ Θεόκρ. 23. 20. [ᾱ μόναν ἐν μεταγεν. τινὶ Ἐπιγράμμ., Ἀνθ. Π. παράρτ. 257, λαΐνη στήλη.]

λάϊνος (Β) γῆ, = **λῆϊνον**, ἀλλὰ νῦν διωρθώθη: «λάϊνον· καὶ ἡ σιτόσπορος γῆ· καὶ ἀριστερὸν [λαιὸν]» Ἡσύχ.

λαινόχειρ, «σκληρόχειρ» Ἡσύχ.

λαΐον ἢ **λᾶον**, τὸ, Δωρ. ἀντὶ **λῆϊον**. **II.** = **δρέπανον**, διάφ. γραφ. ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Γ. 1335, ἴδε Bas. εἰς Γρηγ. 893.

λαιός, ὁ, εἶδος κίχλης, ἴσως ἡ Turdus torquatus, Ἀριστ. π. Ζ. Ἰστ. 9. 19, Ἀντ. Διόδ. 19.

λαιός, **ά**, **όν**, ἀριστερός, λαιᾷ μὲν ἵτυν προσβάλεσθε (δηλ. χειρί) Τυρτ. 12· λαιὰς χειρὸς Αἰσχύλ. Πρ. 714· πρὸς λαιᾷ χερὶ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 169· ἐπὶ λαιὰ Ἄρατ. 160· οἱ τὸ λ. ἔχοντες (δηλ. μέρος) Διόδ. 13. 99· ἐς λαιὰν ἐσιόντων χῆρα (Δωρ.) Συλλ. Ἐπιγρ. 6241. 3· τῇ λαιᾷ Φιλόστρ. 869· — ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζοῖς τὰ διδόμενα τῇ δεξιᾷ δέχεσθαι τῇ λαιᾷ χειρὶ Παροιμ. παρὰ Πολυδ. 38. 2, 9. Ποιητ. λέξεις, ἀλλ' οὐχὶ παρ' Ὁμ., ὅστις χρῆται τῷ **ἀριστερός**. (Ἀρχικ. **λαιϝ-ός**, πρβλ. τὸ Λατ. laev-us, Σλαυ. lev-u — παρ' Ἡσυχ. ἔχομεν **λαίβα**, δηλ. **λαίρα**, Κρητ. ἀντὶ τοῦ **ἀσπίς**, ἐπειδὴ ἐφέρετο διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός· ὡσαύτως **λαῖφα**, **ἀσπίς**· **λαῖτα**, **πέλτη**· **λαφύς**, **όν**, ἀριστερόχειρ.)

λαιο-τομέω, (λαῖον) θερίζω σῖτον, Θεόκρ. 10. 3, πρβλ. 10. 21.

λαΐς, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **λῃΐς**.

λαισαιο-φόρος, **ον**, φέρων λαισήιον, Ἡσύχ.

λαισᾶς· «ἡ παχεῖα ἐξωμίς» Ἡσύχ.

λαισήιον, τό, εἶδος μικρᾶς ἀσπίδος ἐλαφροτέρας τῆς συνήθους, βοείας ἀσπίδας εὐκύκλους λαισήιά τε πτερόεντα Ἰλ. Ε. 453., Μ. 426, πρβλ. Σχόλ. ἐν Ἀθην. 695F· — κατὰ τὸν Ἡρόδ. 7. 91, ἦτο κεκαλυμμένη δι' ὡμῶν καὶ ἀκατεργάστων δερμάτων (πιθ. ἑπομ. παράγεται ἐκ τοῦ **λάσιος**), καὶ ἦν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Κίλιξιν ἀντὶ τῆς συνήθους **ἀσπίδος**· Müller Archäol. d. Kunst § 342. 6.

λαισαπρυς, **ον**, (**λαι-** ἐπιτατικ., παρεντιθεμένου καὶ τοῦ **σ**, καὶ **κάπρυς**) λίαν ἀσελγής, ἀκόλαστος, λάγνος, Σουΐδ., Ἐτυμ. Μέγ. — οὕτω, **λαίσπαις**, ὁ, = **βυσπαις**, Ἡσύχ.

Λαισποδίας, **ου**, ὁ, (**λαι-**, **σποδέω**) ἀκρατὴς περὶ τὰ ἀφροδίσια, ὥστε καὶ τὰ κτένια σποδεῖν· ἔτι δὲ ὄνομα Ἀθηναίου τινὸς σαπρὰν ἔχοντος τὴν κνήμην· ὁ Λαισποδίας καὶ Δαμασίας τις συνεχῶς διεβάλλοντο ὑπὸ τῶν κωμικῶν ποιητῶν ὡς κακόκνημοι, «ταδὶ δὲ τὰ δένδρα Λαισποδίας καὶ Δαμασίας αὐταῖσι ταῖς κνημαῖσιν ἀκολουθοῦσί μοι» (ἐκ τοῦ **λαιός**, **πούς**), Ἀριστοφ. Ὄρν. 1569, Εὐπολ. ἐν «Δήμοις» 37 (ἔνθα ἴδε τὸν Meineke), κτλ.· ὡς προσηγορ., Ἀπολλόδ. ἐν Ἀθήν. 1. 16, Ἡσύχ.

λαῖτμα, τό, ποιητ. ὄνομα, ὁ βυθὸς ἢ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, μέγα λαῖτμα θαλάσσης Ὀδ. Δ. 504., Ε. 174., Ι. 260· ἄλὸς ἐς μέγα λ. Ἰλ. Τ. 207, πρβλ. Ὀδ. Θ. 561· ὡσαύτως μάναν, λαῖτμα μέγ' ἐκπερόωσι Η. 35, πρβλ. Κ. 409., Π. 276, Θεόκρ. 13. 24, Ἡσύχ. (Πιθ. συγγενὲς τῷ **λαιμός**, **λάμος**, μετὰ παρεμβολῆς τοῦ γράμματος **τ**).

λαΐτος, **λάϊτον**, ἴδε ἐν λέξ. **λῄϊτος**.

λαιφάσσω, μέλλ. **-ξω**, = **λαφύσσω**, Νικ. Θ. 477.

λαίφη, ἡ, = **λαῖφος**, σπανίως ἀπαντῶν, Καλλ. Ἀποσπ. 245.

λαίφεα· «ῥάκη» Ἡσύχ.

λαιφό-πτερος, **ον**, ἔχων ἱστία ὡς πτέρυγας, Κ. Μανασσ. Χρον. 4056.

λαῖφος, **εος**, τό, ποιητ. ὄνομα, ἱμάτιον πεπαλαιωμένον καὶ ῥακώδες, ἀμφὶ δὲ λαῖφος ἔσσω Ὀδ. Ν. 399· ταιάδε λαίφε' ἔχοντα Γ. 206· καθόλου, κ. λυγκός, τὸ δέρμα αὐτοῦ, Ὁμ. Ὕμν. 18. 23. **II.** ὡς τὸ **φᾶρος**, ὕφασμα, ἱστίον, «πανί», Ἀλκαῖ. 18· καθῆσεν λ. (μεταφ.) Αἰσχύλ. Εὐμ. 556, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 524, Ὀρ. 341· στολμοὶ λαίφους Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 715· στείλασα λ. αὐτόθι 723· ἐν τῷ πληθ., Σοφ. Τρ. 561, Εὐρ. Ἑκ. 113, κτλ. — μεταφ. λαίφη τῇδε γῆς ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσ. 323.

λαιψηρο-δρόμος, **ον**, ταχέως τρέχων, Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 207.

λαιψηρός, **ά**, **όν**, ἐλαφρὸς, κοῦφος, ταχύς, εὐκίνητος, λαιψηρά τε γοῦνα Ἰλ. Χ. 204, κ. ἀλλ.· ἐπὶ προσώπων, ἔχων κοῦφον τὸν πόδα, εὐκίνητος, ὠκύς, Φ. 264· οὕτω, λαιψηροῖς βελέεσσι Φ. 278· ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα Ξ. 17· λ. ὁρόμος, πόδες Πινδ. Π. 9. 215, Ν. 10. 118· γνάθοι Εὐρ. Ἄλκ. 494· πόλεμοι Πινδ. Ο. 12. 5· — οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., ὁρμητικῶς, ταχέως, Εὐρ. Ἴων 717. (Ποιητ. λέξ., ἀναμφιβόλως = **αἴψηρός**, ἐκ τοῦ **αἶψα**, πρβλ. **ἀλ.** Π. 2).

λᾰκάζω, = **λάσκω**, φωνάζω, ὠρύομαι, Αἰσχύλ. Θήβ. 186, Ἱκέτ. 872.

λᾰκάθη [κᾰ], ἡ, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **λακάρη**, ὃ ἴδε.

Λᾰκαινα [λᾰ], ἡ, θηλ. τοῦ **Λάκων**, Λατ. Lacaena, κυρίως, Λακεδαιμονία (Φρύνιχ. ἐν λέξ.), Λ. κόρη Θέογν. 1002, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 441, κτλ.· ἀπολ., ἐπὶ τῆς Ἑλένης, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 486· **Λάκαιναι**, ὄνομα δράματός τινος τοῦ Σοφ.· — ἀλλ' εἶναι ἐν συχνῇ χρήσει ἁπλῶς ὡς θηλ. ἐπίθ. = **Λακωνική**, Λ. χώρα Ἡρόδ. 7. 235· χθών, γαῖα, γῆ Εὐρ. Ἀνδρ. 151, Τρῳ. 1110, Ἑλ. 1473· πόλις ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 193, 208· οὕτως ἡ Λ. (ἄνευ τοῦ χώρα), Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 29· — πρβλ. **κύων** I. **2)** ἡ **Λ.** (δηλ. κύλιξ), Λακωνικὸν ποτήριον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 3.

Λᾰκάνη, ἡ, κοινὸς τύπος ἀντὶ τοῦ Ἀττ. **Λεκάνη**, Σουΐδ.

λακάρα ἢ **λακάρη**, ἡ, δένδρον τι, πιθ. **philyrea latifolia**, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 3, 1., 7. 6, 1· ἓν ἦττον ἀξιοπίστοις Ἀντιγράφ. **λακάθη**· παρ' Ἡσυχ. καὶ **λακάρτη**.

λᾰκαταπύγων [ῠ], **ον**, = **καταπύγων** μετὰ προθετικοῦ **λα-**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 664.

λᾰκατάρατος, **ον**, = **κατάρατος** μετὰ προθετικοῦ **λα-**, Φώτ.

λάκαφθον, τό, ἀρωματικὸς τις φλοιός, χρησιμοποιούμενος κατὰ τὴν παρασκευὴν τοῦ Αἰγυπτιακοῦ **κύφι**, Παῦλ. Αἰγ. 7. 22· ἴσως ταὐτὸν τῷ **νάρκαφθον**.

λάκε [ᾰ], γ' ἐνικ. ἀορ. 6' Ἐπικ. τοῦ **λάσκω**, Ἰλ., Ἡσύχ.

λακεδάμα· «ὕδωρ ἁλμυρὸν ἁλσὶ πεποιημένον, ὃ πίνουσιν οἱ τῶν Μακεδόνων ἀγροῖκοι» Ἡσύχ.

Λᾰκεδαιμονιάζω, = **Λακωνίζω**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 68.

Λᾰκεδαίμων, **ονος**, ἡ, κλητ. **ον**, Πινδ. Π. 10. 1· — ἡ πρω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τεύουσα τῆς Λακωνίας· ὡσαύτως αὐτὴ ἡ Λακωνία,"Ομ.,'Ηρόδ., κτλ., πρβλ. Müller Dor. 1. 4, 93·— ὡσαύτως ὡς ἐπίθ., Διὸς Λακεδαίμονος 'Ηρόδ. 6. 56· Λακ. γῆς Εὐρ. 'Ηλ. 474· ἀλλ' ὁμαλ. ἐπίθ. **Λακεδαιμόνιος, α, ον,** ἐπὶ προσώπων, 'Ηρόδ., κτλ.· **Λακωνικός,** κεῖται κοινῶς ἐπὶ πραγμάτων· ἀλλὰ Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ. 24. ('Αναφέρεται ὑπὸ τοῦ Κουρτ. εἰς τὸ **λάξ, λακός,** ὅπερ ὁ 'Ησύχ. ἀναφέρει ὡς = φάραγξ· εἰ οὕτως ἔχει, τότε αὐτὴ ἡ λέξις περιέχει τὴν ἔννοιαν του ἐπιθέτου, **κητώεις,** ὃ ἴδε.)

λᾰκεδών, ή, λόγος, ῥητόν, δόγμα, Τίμων παρὰ Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 11. 171.

λᾰκεῖν, ἀπαρ. ἀορ. 6' τοῦ **λάσκω.**

λᾰκερο-λογία, ἀδολεσχία, πολυλογία, Παράφρ. 'Επικτ. 'Εγχειρ. 48.

λᾰκερός, ά, όν, (√ΛΑΚ, **λάσκω**) ἀδόλεσχος, ἀλλ' ὁ 'Ησύχ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ **εἰκαῖος.** Ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ **λακερωτόν,** συνεσταλμένον.

λᾰκέρυζα, ή, (√ΛΑΚ, **λάσκω**) ἡ κραυγάζουσα, κράζουσα, λ. κορώνη 'Ησ. "Εργ. κ. 'Ημ. 745, 'Αριστοφ. "Ορν. 609· **λακέρυζα** κύων, ὑλακτοῦσα σκύλλα, Ποιητὴς παρὰ Πλάτ. Πολ. 607Β·— τὸ ἀρσ. **λακέρυζος** ἐπηνώρθωσεν ὁ Toup ἐν 'Ανθ. Π. 2. 317 ἀντὶ τοῦ **λακόρυζος,** 'Ησύχ.

λᾰκερύζω, κάμνω θόρυβον, Φώτ., Σουίδ.·— Μέσ., 'Ησύχ. (ἔνθα φέρεται **λακερύζεσθαι**).

λᾰκέτᾶς, ὁ, ὁ κραυγάζων, δηλ. ὁ τέττιξ, Αἰλ. π. Ζ. 10. 44.

λᾰκέω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ληκέω,** Θεόκρ.· πρβλ. **λάσκω.**

λάκη· «ῥάκη. Κρῆτες» 'Ησύχ.

λακηθμόν· «ὃν οἱ 'Αττικοὶ γλωσσοκόμον (κλωγμόν;) καλοῦσιν» 'Ησύχ.

λακιδαίμονος· «ψοφοῦντος. ἠχοῦντος» 'Ησύχ.

λᾰκῐδόω, (λακίς) = **λακίζω,** Ι, Διοσκ. 'Αλεξιφ. ἐν τῷ προοιμ.

λᾰκίζω, σπαράττω, Λυκόφρ. 1113, 'Ανθ. Π. 4. 3, 60.— Παθ., ἐπὶ πλοίου, 'Επιφάν. **II.** = **θωπεύω,** 'Ησύχ.

λᾰκίς, -ίδος, ἡ, ῥάκος, σχίσμα, 'Αλκαῖ. 18· μὴ .. ἐν πέπλοις πέσῃ λ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 135· ἐμπίτνω ἑὺν λακίδι λίνοισιν ὁ αὐτ. Ἱκέτ. 131, πρβλ. 903·— συχνὸν ἐν τῷ πληθ., **λακίδες** αἱσθημάτων, ὑφασμάτων ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 835, ἐν Χο. 28· **λακίδες** πέπλων, ῥακώδη ἐνδύματα, ῥάκη, 'Αριστοφ. 'Αχ. 423· παρὰ μεταγεν. πεζογράφ. ἐπὶ ῥήγματος ἢ ἀνοίγματος γιγνόμενον εἰς πλοῖον διὰ τοῦ ἐμβόλου ἐχθρικοῦ πλοίου, Διόδ. 3. 99, πρβλ. 14. 72. Ἐκ τῆς √ΛΑΚ παράγεται ὡσαύτως **λάκ-ος** (ΙΙ), πρβλ. Λατ. lac-er, lac-ero, lac-enia· καὶ ἴσως **λάκ-κος,** Λατ. lac-us, lac-una. Ὁ Αἰολ. τύπος ἦτο **βράκος·** παρὰ τοῖς Κρησὶ **λάκος** ἦτο = **ῥάκος** ('Ησύχ.)· καὶ ἐν τῇ Σανσκρ. εὑρίσκομεν vraśk (scidere)· ὥστε ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος φαίνεται ὅτι ἦτο ϜΡΑΚ).

λάκισμα, τό, (λᾰκίζω) τὸ ἀπεσχισμένον, ἐν τῷ πληθ., ῥάκη, Εὐρ. Τρῳ. 497.

λᾰκιστός, ή, όν, (λακίζω) διεσχισμένος, διερρωγώς, 'Αντιφ. ἐν «Παιδεραστῇ» 1· μόρος λ., θάνατος διὰ κατασπαράξεως, Λουκ. 'Αλ. 2.

λακκαῖος, α, ον, ἐκ τοῦ **λάκκου,** ἐκ τῆς δεξαμενῆς, ὕδωρ λ. 'Αναξίλας ἐν «Αὐλητῇ» 1, Θεοφρ. Χαρακτ. 20.

λακκίζω, ὡς καὶ νῦν, σκάπτω, ἀνοίγω **λάκκον** ἔν τινι τόπῳ, τὴν γῆν Εὐστ. Πονημάτ. 259. 17.

λακκό-πεδον, τό, τὸ ὀρχίπεδον, οἱ ὄρχεις, Λατ. scrotum, 'Αριστοφ. ἐν «Μαμμακύθῳ» 6, Πολυδ. Β', 172, 'Ησύχ.

λακκό-πλουτος, ὁ, πλοῦτος ἐκ **λάκκου,** Κωμικὸν ὄνομα τοῦ Καλλίου, περὶ οὗ ἐλέγετο ὅτι εἶχεν εὑρεῖ θησαυρὸν κεκρυμμένον ἐν **λάκκῳ,** Πλουτ. 'Αριστείδ. 5· παροιμ. ἐπὶ πλουσίου ἀνδρός, 'Αλκίφρων 1. 9.

λακκο-ποιός, όν, κατασκευάζων, ἀνοίγων **λάκκους** ἢ δεξαμενάς, Γλῶσσ.

λακκοπρωκτία, ἡ, εὐρύτης πρωκτοῦ, λαγνεία, Εὔπολις ἐν 'Αδηλ. 2. 4.

λακκό-πρωκτος, ον, = **εὐρύπρωκτος.** 'Αριστοφ. Νεφ. 1330, Κηφισόδ. ἐν «Τροφωνίῳ» 1. 4· πρβλ. **βαφανιδόω.**

λάκκος, οὐχὶ **λάκος,** ὁ, (ἴδε **λακίς**)·— λίμνη ἔνθα ἐτηροῦντο πτηνὰ ὑδρόβια, Λατ. vivarium, 'Ηρόδ. 7. 119·— δεξαμενή, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 154, "Αλεξ. ἐν «Πανυχίδι» 3. 9· τὸν λ. συντρίψας Δημ. 845. 17. **2)** φρέαρ, δεξαμενή, 'Ηρόδ. 4. 195· ὡς τὸ **βόθρος** καὶ **σιρός,** ἐσκαμμένος τόπος, ἐν ᾧ ἐφυλάττετο οἶνος, ἔλαιον ἢ σῖτος, «κελλάρι», Ξεν. 'Αν. 4. 2, 22, Μάχων παρ' 'Αθην. 580Α. **3)** Κούρτιος λ. = Λατ. lacus Curtius, Διον.'Αλ. 2. 42.

λακκοσκάρπεδον· «λακκόπρωκτον» 'Ησύχ.

λακκ-οσχέας, ου, ὁ, ἔχων χαλαροὺς ὄρχεις, κρεμαμένους ὡς σακκούλιον, Λουκ. Λεξιφ. 12, Πολυδ. Β', 172, 'Ησύχ.

λακκώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἢ κατάλληλος πρὸς **λάκκους,** Γεωπ. 3. 3, 11.

λακοπεῖν· «πυνθάνεσθαι» 'Ησύχ.

λακόπιον· «πυθίον» 'Ησύχ.

λάκπαι· «ἀρχή τις ἔνθα οἱ κλέπται κρίνονται» 'Ησύχ.

λάκος [ᾰ], ὁ, (λακεῖν) θόρυβος, ἦχος, ψόφος, ὡς ὅταν σχίζῃ τίς τι, 'Ησύχ.

λάκος [ᾰ], εος, τό, = **λακίς,** 'Ησύχ.· ἴδε **λακίς.**

λακπάτέω, ἀντὶ **λάξ πατέω,** καταπατῶ, Φερεκρ. ἐν «Μετάλῃ» 6.

λακ-πάτητος, [πᾰ], **ον,** καταπεπατημένος, «σαλαπατημένος», Σοφ. 'Αντ. 1275, ἔνθα ὁ Εὐστ. (796, 5) **λαξπάτητον,** καὶ ἐν 'Αντίγραφ. **λεωπάτητον.**"Ιδε σημ. Jebb ἐν 'Αντιγ. ἔνθ' ἀνωτ.

λακτίζω: μέλλ. 'Απτ. **-ιῶ:** πρκμ. **λελάκτικα** 'Αριστοφ. Νεφ. 136: (λάξ). Κτυπῶ διὰ τοῦ ποδός, μάλιστα διὰ τῆς πτέρνης, «κλωτσῶ», λ. ποσὶ γαῖαν, ἐπὶ ἀποθνήσκοντος ἀνθρώπου, Ὀδ. Σ. 99, πρβλ. Φ. 88· φλὸξ αἰθέρα **λακτίζουσα** καπνῷ Πινδ. Ι. 4. 113 (3. 84)· κραδία δὲ φόβῳ φρένα **λακτίζει** Αἰσχύλ. Πρ. 881· (ἔρως) λ. κραδίην 'Ανθ. Π. 12. 16· τὸν πεσόντα **λακτίσαι** Αἰσχύλ. 'Αγ. 885· λ. βωμὸν εἰς ἀφάνειαν, καταπατεῖν τὸν βωμὸν μέχρι πανωλεθρίας καταστροφῆς, αὐτόθι 383· τὴν θύραν λ. 'Αριστοφ. Νεφ. 136· λ. ἀλλήλους Πλάτ. Πολ. 586Β, 'Αριστ., κτλ.· ἐπὶ ἵππων, λ. τὸ λυποῦν ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 61· καὶ ἐν τῷ παθ., ὑπὸ ἵππου **λακτισθεὶς** Ξεν. 'Αν. 3. 2, 18·— μεταφ., λ. πολλὴν χάριν Εὐρ. Ῥῆσ. 411. **2)** ἀποβ., «κλωτσῶ», εὑρίσκομαι ἐν ἀγωνίᾳ, ἐπὶ ἀποθνήσκοντος ἀνθρώπου, Ὀδ. Χ. 88, πρβλ. Βατραχομ. 90· ἐπὶ ἵππων, Πλάτ. Γοργ. 516Α, Ξεν. 'Ιππαρχ. 1, 4· πρβλ. **λακτιστής·**— συχν. ἐν τῇ παροιμίᾳ, λ. πρὸς κέντρα, περὶ ματαίας ἀντιστάσεως, Πινδ. Π. 2. 174, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1624, Κύρ. Βάκχ. 795, (ὡς τὸ πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτείνειν Αἰσχύλ. Ἱκ. 323), κτλ.· οὕτω, πρὸς κῶμα λ. Εὐρ. Ι. Τ. 1396.

λακτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ λακτίζειν· ἡ **λακτική** (δηλ. τέχνη), τὸ λακτίζειν κατὰ πάλην, ἀντίθετ. τῷ **πυκτική,** Οἰνόμ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 230Β.

λάκτις, -ιος, ἡ, ὕπερος, «γουδοχέρι», Καλλ. 'Απασπ. 178, Νικ. Θηρ. 109.

λάκτισμα, τό, «κλωτσιά», Λυκόφρ. 835, Διόδ. 4. 59. **2)** τὸ καταλακτίσαι τι, δεῖπνου τιθεὶς λ. Αἰσχύλ. 'Αγ. 1601.

λακτισμός, ὁ, λάκτισμα, 'Ησύχ. ἐν λέξ. **σκαρθμοῖς.**

λακτίσσω, Ταραντῖνοι ἀντὶ **λακτίζω,** 'Ηρακλ. παρ' Εὐστ. 1654. 25, πρβλ. 824. 28, 'Ανέκδ. Ὀξ. 1. 62.

λακτιστής, οῦ, ὁ, ὁ λακτίζων, ἵπποι λ., ἵπποι λακτίζοντες, Ξεν. 'Απομν. 3. 3, 4, πρβλ. Πλούτ. 2. 10C· λ. ληνοῦ, ὁ πατῶν τὰς σταφυλὰς ἐν τῷ ληνῷ, 'Ανθ. Π. 9. 403.

λάκυρος· «στεμφυλίας οἶνος» 'Ησύχ.

Λάκων [ᾰ], **-ωνος,** κάτοικος Λακωνικῆς, κυρίως ἐπὶ ἀνδρός, τὸ δὲ **Λάκαινα** ἐπὶ γυναικὸς (Φρύνιχ. ἐν λέξ.), Πινδ. Π. 11. 24, 'Αριστοφ., κτλ.· ἀλλ' οὐδαμοῦ παρὰ Τραγ.— ὡσαύτως ὡς ἐπίθετ., Λακωνικός, λόγος Σοφ. 'Αποσπ. 186· πέπλος 'Ανθ. Π. 6. 292· ἀρμὰ Λοβεκ. Φρύνιχ. 341· θηλ. **Λάκαινα,** ὃ ἴδε. **II. Λάκιον,** ὃ βόλος τις τῶν κύβων, Εὔβουλ. ἐν «Κυβευταῖς» 2, 3.

λακωναρία, ἡ, τὸ Λατ. lacunar, φάτνωμα, 'Επιστ. Κωνσταντ. τοῦ Μ. πρὸς Μακάριον παρ' Εὐσεβ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 3. 32.

Λᾰκωνίζω, μιμοῦμαι λακωνικοὺς τρόπους, ἱματισμόν, κτλ., Πλάτ. Πρωτ. 342Β κέξ., Ξεν. 'Ελλ. 4. 8, 18 καὶ 28, Δημ. 1267· 23· Λ. τῇ διαίτῃ Πλουτ. 'Αλκ. 23· τῇ φωνῇ ὁ αὐτ. ἐν 2. 150Α·— ἐντεῦθεν, ὁμιλῶ λακωνικῶς, αὐτόθι 513Δ, κτλ. **II.** φρονῶ τὰ τῶν Λακεδαιμονίων, εἶμαι μὲ τὸ μέρος αὐτῶν, Ξεν. 'Ελλ. 4. 4, 2, κτλ. **III.** = **παιδεραστέω,** περὶ οὗ οἱ Λακεδαιμόνιοι ὠνειδίζοντο, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 322, Εὔπολ. ἐν 'Αδήλ. 2· ἴδε **κυσολάκων.**

Λᾰκωνικός, ή, όν, ἐκ Λακωνικῆς ἢ ἀνήκων εἰς τοὺς Λάκωνας, Λακωνικός, ἄνδρες 'Αριστοφ. Λυσ. 628, κτλ.· Λακωνικὸν πνεῦμα αὐτόθι 276· βραχυλογία τις Λακ. Πλάτ. Πρωτ. 343Β· ἐλάττω ἔχει γῆν ἐπιστολῆς Λακωνικῆς, παροιμ. παρὰ Στράβ. 36· ὄζειν λακωνικός, βραχυλόγος, βραχύς, Κωμικ.'Ανών. 196·— 'Επίρρ. **-κῶς,** Δίφιλ. ἐν 'Αδήλ. 8· συντόμως καὶ Λ. Διόδ. 13. 52. **II.** ὡς οὐσιαστ., **1)** ἡ Λακωνικὴ (ἐξυπ. γῆ), ἡ Λακωνική, 'Αριστοφ. Εἰρ. 245, κτλ. **2)** Λακωνικαί (ἐξυπακουομ. τοῦ ἐμβάδες), αἱ, Λακωνικὰ πέδιλα, ἃ ἐφόρουν οἱ ἄνδρες, ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1138, Θεσμ. 142, 'Εκκλ. 74, 269, κ. ἀλλ. **2)** τὸ Λακωνικόν, ἡ πολιτεία τῶν Λακεδαιμονίων, 'Ηρόδ. 7. 235· τρόπος Λακωνικός, Πλουτ. Κλεομ. 32. **2)** τὸ Λακ. κλειτέλιον, εἶδος κλειτέλας, 'Αριστοφ. Θεσμ. 423, πρβλ. 'Αριστοφῶντα ἐν «Πειρίθῳ» 1, Μένανδ. ἐν «Μισουμένῳ» 12, Salmas. Solin. σελ. 650 κέξ. **4)** τὸ Λακ., χάλυψ Λακωνικὸς ἐξόχως βεβαμμένος πρὸς κατασκευὴ ῥινίων, κτλ. Στέφ. Βυζ.— "Ιδε Κένε. Γλῶσσ. Παρατηρ. σ. 344.

Λᾰκωνίς, ίδος, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ προηγ., **Λάκαινα. 1)** Λακωνὶς γαῖα, Ὅμ. "Υμν. εἰς 'Απόλλ. 410. **2)** θεραπαινίδες Λακωνίδες Μάξ. Τύρ. 29. 6.

Λᾰκωνισμός, ὁ, μίμησις τοῦ τρόπου τῶν Λακεδαιμονίων, ἴδίως τῆς βραχυλογίας αὐτῶν καὶ τῶν ἐπιτυχῶν ἀποκρίσεων, Κικ. Fam. 11. 25, 2. **II.** τὸ φρονεῖν τὰ τῶν Λακεδαιμονίων, συμπαθεῖν πρὸς αὐτούς, βαρὺ ἔγκλημα ἐν 'Αθήναις, Ξεν. 'Ελλ. 4. 4, 15., 7. 1. 46.

Λᾰκωνιστής, οῦ, ὁ, ὁ μιμούμενος τοὺς Λακεδαιμονίους, Πλουτ. Φωκ. 10. **II.** ὁ λαμβάνων τὸ μέρος αὐτῶν, φρονῶν τὰ τῶν Λακω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νων, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 32. **III.** ἐν τῷ πληθ., χορευταὶ ᾄδοντες ἐν τετραγώνοις χοροῖς, Τίμαι. παρ' Ἀθην. 181C.

Λᾰκωνο-μᾰνέω, πάσχω ἐκ Λακωνομανίας, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1281.

λαλάγγη, ἡ, λαλάγγιον, τό, = λάγανον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 138, Σουίδ.

λᾰλᾰγέω, φλυαρῶ, Πινδ. Ο. 2. 176· μὴ λαλάγει τὰ τοιαῦτα αὐτόθι 9. 60· ἐπὶ πτηνῶν καὶ τεττίγων, τερετίζω, πιππύζω, κτίζω, Θεόκρ. 5. 48., 7. 139· ἀστείως, ἐπὶ ἐπιστολῆς τερετιζούσης περὶ τοῦ ἔαρος, παρὰ τῷ Κικ. πρὸς Ἀττ. 9. 18, 3., 10. 2, 1· ἐπὶ τῆς ἠχοῦς, Ἀνθ. Π. 6. 54, 9· πρβλ. **λαλέω.**

λᾰλᾰγή, ἡ, τὸ λαλαγεῖν, Ὀππ. Ἁλ. 1. 135.

λᾰλάγημα, τό, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Π. 6. 220, 15.

λᾰλᾰγητής, οῦ, ὁ, «ματαιολόγος» Ἡσύχ.

λᾰλάζω, = **λαλαγέω,** θορυβῶ, ἠχῶ, ὥστε κῦμα λ. Ἀνακρ. 90 — **λαλάξαντες·** «βοήσαντες» Ἡσύχ.

λάλᾰξ, ᾰγος, ὁ, κεκράκτης, «φωνακλᾶς»· ὄνομα τοῦ χλωροῦ (πρασίνου) βατράχου, (ἄλλως **κερβέρου**), Ἡσύχ.· πρβλ. **βάβαξ.** Πρβλ. **λαλέω·** — κατά τινας καὶ εἶδος ὀρνέου, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **λάλαγες.**

λᾰλέω: μέλλ. **ήσω,** (Ἐκ τῆς √ΛΑΛ παράγονται καὶ αἱ λέξ. **λάλ-ος, λάλ-η, λαλ-άζω, λαλ-ιά, λάλ-αξ, λαλ-αγή, λαλ-αγέω,** πρβλ. Λατ. lall-are, Γερμ. lall-en, Ἀγγλ. lull, lull-aby, Loll-ard.— Πάντα ταῦτα φαίνοντα προελθόντα ἐξ ὀνοματοποιΐας). Ὁμιλῶ, λέγω (πολλά), φλυαρῶ, Σοφ. Ἀποσπ. 667, Ἀριστοφ., κτλ.· ἕπου καὶ μὴ λάλει Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1058, πρβλ. Σφ. 1135· λαλεῖς .. ἀμελήσας ἀποκρίνεσθαι Πλάτ. Εὐθύδ. 287D· λ. τινι, ὁμιλῶ πρός τινα, λαλῶν ἐν ὁδοῖς σεαυτῷ Ἀριστοφ. Ἱππ. 348, πρβλ. Φιλήμ. ἐν «Ἀπόλιδι» 1· λαλεῖν τι καὶ ληρεῖν πρὸς αὐτοὺς ἡδέως Ἄλεξ. ἐν «Αἰσώπῳ» 1. 10· λαλεῖν περί τινος Φερεκρ. ἐν «Ἀγαθοῖς» 2, Ἀριστοφ. Λυσ. 627· ὑπέρ τινος Ποσείδ. ἐν «Χορευούσαις» 1. 3·— ἀντίθετ. τῷ **λέγω,** ὡς, λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν Εὔπολ. ἐν «Δήμοις» 8· λαλῶν μὲν .., λέγων δὲ .., Δημ. 553. 5 (ἂν ἡ γραφὴ ὀρθή)· πάππα, λαλεῖν τι ἡμῖν ὅπως ἂν ἡμᾶς ὕπνος λάβῃ Θεοφρ. Χαρακτῆρ. 7·— καὶ οὕτω, β) καθόλου, ὁμιλῶ, λέγω, διηγοῦμαι, Σοφ. Φιλ. 110· καινὴν διάλεκτον λ. Ἀντιφάν. ἐν «Ὀδρίμῳ» 1· Ἀττικιστὶ λ. Ἄλεξ. ἐν «Πρωτοχόρῳ» 1. γ) μεταφ., ζωγραφία λαλοῦσα (ἐπὶ ποιήσεως), ἀντίθετ. τῷ ποίησις σιωπῶσα (ἐπὶ ζωγραφίας), Σιμων. παρὰ Πλουτ. 2. 346F. **2)** ὁμιλῶ περί τινος, τινα Ἀλκίφρ. Ἀποσπ. 5. 2· ἀλλάλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι Θεόκρ 27. 57.— Παθ., πρᾶγμα κατ' ἀγορὰν λαλούμενον Ἀριστοφ. Θεσμ. 578. **3)** παρὰ μεταγενεστ. ἀκριβῶς ὡς τὸ **λέγω,** λαλεῖ οὐθὲν τῶν ἄλλων ζῴων πλὴν ἀνθρώπου Ἀριστ. Προβλ. 11. 1· πρός τινα Πράξ. Ἀποστ. γ, 22, πρβλ. Λουκ. Βίων Πρᾶσ. 3, κτλ.· ἀπολ., ἐλάλησεν ὁ κωφὸς Εὐαγγ. κ. Ματθ. θ', 33.— Παθ., λαληθήσεταί σοι τί σε δεῖ ποιεῖν, θά σοι λεχθῇ .., Πράξ. Ἀποστόλ. θ', 6. **II.** ἐνίοτε τίθεται ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν ζῴων ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἔναρθρον λόγον ὡς ἐπὶ πιθήκων, λαλοῦσι μὲν οὗτοι, φράζουσι δὲ οὔ Πλούτ. 2. 909A· οὕτως ἐπὶ ἀκρίδων, καὶ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι Θεόκρ. 5. 34· οὕτω, μεσημβρίας λαλεῖν τέττιξ (ἐξυπακ. εἰμί) Ἀριστοφῶν ἐν «Πυθαγοριστῇ» 1. 6· ἐπὶ τῆς χελιδόνος, ᾄδω, Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 114·— ὡσαύτως, ἀνθρωπίνως λ. Στράτων ἐν «Φοινικίδῃ» 1. 46. **III.** ἐπὶ μουσικῶν ἤχων, ἐν αὐλοῦ ἢ σάλπιγγος λ. Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 19· ἐπὶ τῆς ἠχοῦς Δίων Κ. 74. 14· ὡσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτ., μάγαδιν λαλήσω μικρὸν ἅμα σοι καὶ μέγαν, θά σοι λαλήσω, παίξω αὐλὸν κτλ., Ἀναξανδρ. ἐν «Ὁπλομάχῳ» 1.

λάλη, ἡ, = **λαλιά,** Λουκ. Λεξιφ. 14.

λάληθρος, ον, λάλος, Λυκόφρ. 1319, Ἀνθ. Π. 4.1, 13., 12. 136.

λάλημα, [λᾰ], τό, ὁμιλία, φλυαρία, Εὔβουλ. ἐν «Τιτᾶσι» 1, Μόσχ. 1. 8. **II.** φλύαρος ἄνθρωπος, Σοφ. Ἀντ. 320 (ἂν μὴ ἐσφ. γραφὴ ἀντὶ **ἄλημα,** ἴδε Δινδ.)· ποικίλων λαλημάτων Εὐρ. Ἀνδρ. 937. **2)** ἄνθρωπος περὶ οὗ γίνεται συχνὸς λόγος ἐπὶ κακῷ, πρὸς ὄνειδος, Λατ. fabula, Ἑβδ. (Γ' Βασιλ. Θ', 7, κ. ἀλλ.).

λάλησις, εως, ἡ, = **λαλιά,** Πολυδ. Β', 125.

λᾰλητέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ., περὶ οὗ πρέπει νὰ λαλήσῃ τις, Ἀνθ. Π. 7. 47.

λᾰλητικός, ή, όν, (λαλέω) δεδομένος εἰς φλυαρίαν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1381.

λᾰλητός, ή, όν, ἔχων τὸ χάρισμα ἢ τὴν δύναμιν, Ἑβδ. (Ἰὼβ ΛΗ', 14). **II.** περὶ οὗ γίνεται λόγος, Ἐτυμ. Μέγ. 588. 54

λᾰλητρίς, ίδος, λάλος γυνή, φλύαρος, Ἀνθ. Π. 5. 237.

λᾰλιά, ἡ, ὁμιλία, λόγος, λαλιὰν ἀσκῆσαι, ἐπιτηδεῦσαι Ἀριστοφ. Νεφ. 931, Βάτρ. 1069· πέρας οὐ ποιεῖ λαλιᾶς Μένανδ. ἐν «Ἁρπῃφόρῳ» 3, πρβλ. Ἑρμησιάν. 78, Ἀνθ. Π. 7. 440·— κοινὴ ὁμιλία, φήμη, Πολύβ. 3. 20, 5, κτλ.· λαλιάν τινα ποιεῖν Ἑβδ. (Σειρὰχ ΜΒ', 11)·— ἐπὶ καλῆς σημασ., συζήτησις, Πολύβ. 32, 9, 4· ὁμιλία, συνομιλία, Εὐαγγ. κ. Ἰω. η', 43. **2)** ἀδολεσχία, φλυαρία, Αἰσχίν. 34. 29, Θεοφρ. Χαρ. 7. **II.** διάλεκτος, τρόπος τοῦ λαλεῖν, προφορά, καὶ γὰρ ἡ λαλιά σου δῆλόν σε ποιεῖ Εὐαγγ. κ. Ματθ. κς', 73, πρβλ. Ἑβδ. (Ἆσμα Ἀσμάτων Δ', 3).

λᾰλικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὸ λαλεῖν, εἰς συνδιάλεξιν, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 903C.

λαλιός, ά, όν, ποιητ. ἀντὶ **λάλος,** Ἀνθ. Π. 5. 149, 171., 7. 417, παράρτ. 210·— περὶ τοῦ τονισμοῦ, ἴδε Ἀρκάδ. 41. 3, Θεόγνωστ. 57. 32.

λάλλαι, αἱ, αἱ παραθαλάσσιοι ἢ παραποτάμιοι ψῆφοι ἐκ τοῦ θορύβου ὃν ποιοῦσιν ὅταν κινῶνται ὑπὸ τῶν κυμάτων ἢ τοῦ ῥεύματος, ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τοῦ **ἄλλαι** ἐν Θεοκρ. 22. 39, ἐκ τοῦ Ἡσυχ., Ἐτυμ. Μέγ. 555. 47.

λαλο-βαρυ-παρα-μελο-ρυθμο-βάτης, ὁ, λάλος, ἐπαχθὴς καὶ τὸν ῥυθμὸν παραβαίνων, κωμ. λέξις ἐν Πρατίν. 1. 13.

λᾰλόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 9. 122.

λάλος, [ᾰ], ον, ἀδόλεσχος, πολυλόγος, φλύαρος, Ἐπίχ. 139 Ahr., Εὐρ. Ἱκέτ. 462, Ἀριστοφ. Εἰρ. 653, Πλάτ. Γοργ. 515E· λ. γῆρας Ἀνθ. Π. 7. 417· ἐπὶ γυναικῶν, Θεόκρ. 5. 75, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 4, τέλ.· ἐπὶ πτηνῶν, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 14· — μεταφ., λάλοι πτέρυγες Ἀνθ. Π. 7. 195· ἐπὶ τῆς χελιδόνος, Ἀρρ. Ἀν. 1. 25, 8· ὕδωρ Ἀνακρεόντ. 11. 7·— τὸ λ., = **λαλιά,** Φιλόστρ. 799.— Ἀνώμαλ. συγκρ. **λαλίστερος** Ἀριστοφ. Βάτρ. 91, Ἄλεξ. ἐν «Θράσωνι» 1, Μένανδρ. ἐν «Πλοκίῳ» 13· ὑπερθ. **λαλίστατος** Εὐρ. Κύκλ. 315, Μένανδρ. ἐν «Ἐπικλήρῳ» 1.

λᾶμα. Δωρ. ἀντὶ **λῆμα,** Ἀνθ. Π. 6. 50.

Λᾰμαχ-ίππιον, τό, κωμικ. ὑποκορ. τοῦ Λάμαχος, ὁ μικρὸς ἱππεὺς Λάμαχος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1206.

Λάμᾰχος, [ᾰ], ον, πρόθυμος εἰς μάχην, γνωστός τις Ἀθηναῖος μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ὁποίου, ἀρέσκεται νὰ παίζῃ ὁ Ἀριστοφάνης, πρβλ. **κλαυσίμαχος.** (Πιθ. ἐκ τοῦ **λᾱ-, μάχομαι,** Ἡσύχ.· ἀλλ' ὅμως ἀξία προσοχῆς καὶ ἡ ἐτυμολογία ἐκ τοῦ **λαός, μάχη,** ὡς τὸ **λᾱγέτης,** = πρόμαχος τοῦ λαοῦ.)

λάμβαι παρ' Ἡσυχ., μετὰ τριπλῆς ἑρμηνείας, τὰ χάσματα, ἢ οἱ μόνοι (;) τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰχθῦς·— ἡ πρώτη καὶ τρίτη ἑρμηνεία ἀνήκουσιν εἰς τὴν λέξιν **λάμια.**

λαμβάνω· μέλλ. **λήψομαι** (**λήψω** μόνον παρὰ μεταγεν., ὡς Δ', Μακκ. Δ', 18)· Ἰων. **λάμψομαι** Ἡρόδ., Δωρ. **λαψεῦμαι** ἢ **-οῦμαι** Ἐπίχ. 18 Ahr., Θεόκρ. 1. 4, 10· **λήμψομαι** ἐπιγραφ. Λυκ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4224c (προσθῆκαι), 4244 κ. ἀλλ.·— ἀόρ. β' **ἔλᾰβον,** Ἐπ. **ἔλλ-,** Ὅμ., κτλ.· Ἰων. **λάβεσκον** Ἡσ. Ἀποσπ. 96, Ἡρόδ. 4. 78, 130· προστ. **λαβέ** Ἰλ. Λ. 407, κτλ.· φέρεται **λάβε** ἐν τῷ Μεθ. Χφῳ τῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 130· εὐκτ. **λάβοιν** Εὐρ. Ἀποσπ. 362. 6·— πρκμ. **εἴληφα** Ἀττ., Ἰων. **λελάβηκα** Ἡρόδ. 4. 79, ὡσαύτως παρ' Εὐπόλ. ἐν Ἀδήλ. 76· ὑπερσ. **εἰλήφειν** Θουκ. 2. 88· Ἰων. **λελαβήκει (κατα-)** Ἡρόδ. 3. 42·— Μέσ. ἀόρ. β' **ἐλαβόμην,** Ἐπικ. **ἐλλ-,** Ὀδ. Ε. 255, Ἀττ.· Ἐπ. μετ' ἀναδιπλ. **λελαβέσθαι** Ὀδ. Δ. 388.— Παθ. μέλλ. **ληφθήσομαι** Εὐρ., κτλ.· **(κατα-)λελήψομαι** Ἀριστείδ. σ. 677 Δινδ.·— ἀόρ. **ἐλήφθην** Ἀττ., **ἐλάμφθην** Ἰων.· παρὰ μεταγεν. **ἐλήμφθην** Ἐπιγρ. Ἑλλ. 722, 1·— πρκμ. **εἴλημμαι** Ἀττ.· ἀλλὰ παρὰ Τραγ. σχεδὸν ἀεί ποτε **λέλημμαι,** Αἰσχύλ. Ἀγ. 876, Εὐρ. Ἴων 1113, Ι. Α. 363, Κύκλ. 433, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1090, ἴδε Elmsl. εἰς Βάκχ. 1100· Ἰων. **λέλαμμαι** Ἡρόδ. καὶ Ἱππ.· ἀπαρ. **ἀνα-λελάμφθαι** Ἱππ. 744F· περὶ τῶν τύπων τούτων ἴδε Veitch. Gr. Verbs ἐν λέξ.. ἐκ τούτων τῶν χρόνων ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν ἐνεργ. ἀόρ., καὶ τὸν μέσ. ἀόρ. δὶς (ἴδε ἄνωτ.). (Ἡ √ΛΑΒ φαίνεται ἐν τῷ **λαβεῖν, λαβ-ή, λαβ-ίς,** ἀλλ' ὁ ἀρχικὸς τύπος φαίνεται ὅτι ἦτο ΛΑΦ, πρβλ. **εἴ-ληφ-α, ἀμφι-λαφ-ής, λάφ-υρα,** πρὸς τὸ Σανσκρ. labh, labh-é (adipisci, concipere), lábh-as (lucrum, **λῆμμα**)· — **λάζ-ομαι, λάζ-υμαι** εἶναι ὡσαύτως συγγενῆ, ἴδε **ΖΖ** Π, 5. ἀλλ' ἀναμφιβόλως τὸ **ἀπο-λαύ-ω** ἴδε ἐν λέξ.) Ἡ πρώτη ἔννοια τῆς λέξεως εἶναι διπλῆ, ἡ μὲν (μᾶλλον ἐνεργητικὴ) λαμβάνω «παίρνω»· ἡ δὲ (μᾶλλον παθητικὴ) λαμβάνω (προσφερόμενον), δέχομαι. **I.** λαμβάνω, «παίρνω», **1)** πιάνω, λαμβάνω τι εἰς χεῖρας, ἁρπάζω τι, μάστιγα καὶ ἠνία Ὀδ. Ζ. 81· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον προστιθεμένου τοῦ **χειρὶ ἢ χερσί,** ἔγχος, δέπας χειρὶ λ. Ἰλ., κτλ.· χειρὶ χεῖρας λαβεῖν Φ. 286, κτλ.· ἐν χείρεσσι λάβ' ἠνία Θ. 116, κτλ.· ἐν χεροῖν λ. Σοφ. Ο. Τ. 912· διὰ χερῶν λάβων ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 916· ἐς χέρας Εὐρ. Ἑκ. 1242· ἐν ἀγκάλαις Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 481, κτλ.· ἐπὶ ἀετοῦ, ποσὶ λ. ἄγραν Πινδ. Ν. 3. 141·— τὸ λαμβανόμενον πρᾶγμα τίθεται κατ' αἰτ., λ. γούνατα Ἰλ. Ω. 465, καὶ ἴδε ἄνωτ.· ἀλλ' ὅταν ἡ πρᾶξις αὕτη ἀναφέρηται μόνον εἰς μέρος, τὸ μέρος τοῦτο τίθεται κατὰ γενικήν, ἐνῷ τὸ ὅλον μένει κατ' αἰτιατ., π. χ. τὴν πτέρυγος λάβεν, τὴν ἔλαβεν («τὴν ἔπιασεν») ἐκ τῆς πτέρυγος, Ἰλ. Β. 316· τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε Δ. 463· γούνων λάβε κούρην Ὀδ. Ζ. 142, κτλ.·— ὅθεν παραλειπομένης τῆς αἰτιατ. τοῦ ὅλου τὸ **λαμβάνω** συντάσσεται μετὰ μόνης γενικῆς τοῦ μέρους, ποδῶν, γούνων, κόρυθος λάβεν, ἔλαβεν, ἐπίασεν ἀπὸ .., Ἰλ. Δ. 407., Σ. 155, κτλ.· ἀγκὰς ἀλλήλων λαβέτην, ἔλαβον ἀλλήλους διὰ τῶν βραχιόνων, ἐνηγκαλίσθησαν ἀμοιβαίως, Ψ. 711· καὶ οὕτω συχνάκις ἐν τῷ μέσ. τύπῳ (ἴδε κατωτ. Β.). **2)** λαμβάνω διὰ τῆς βίας, ἁρπάζω, ἀποκομίζω ὡς λείαν, Ὀδ. Λ. 4, Ἰλ. Ε. 273., Θ. 191, κτλ.· οὕτως, Ἡρόδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

4. 130, Σοφ. Φ. 68, 1431, κτλ.· ἐκ πόλιος .. ἀλόχους καὶ κτήματα Ὀδ. Ι. 41· οὕτως ἐπὶ λεόντων, Ἰλ. Λ. 114· ἵνα δαῖτα λάβῃσιν Ω. 43· ἐπὶ ἀετοῦ, Ρ. 678· ἐπὶ δελφῖνος, Φ. 24. γ) λ. δίκην, ποινάς, Λατ. sumere poenas, λαμβάνω ἱκανοποίησιν, ἐπιβάλλω ποινήν, Λυσ. 94. 27., 95. 5, Ἰσοκρ. 78Ε, Εὐρ. Τρῳ. 360, (σπανίως ἀντὶ τοῦ δοῦναι δίκην, ἴδε κατωτ. Π. 1. δ)· οὕτω λ. ζημίαν, τιμωρίαν Δημ. 155, 12., 319. 12. 2) ἐπὶ παθῶν, αἰσθημάτων κτλ., καταλαμβάνω κυριεύω, μένος ἔλαβε Θυμὸν Ἰλ. Ψ. 468· Ἀτρείωνα .. χόλος λάβε Δ. 387· κάματος, τρόμος λάβε γυῖα Δ. 230., Ω. 170· λαμβάνει τινὰ ἄμφασίη, ἄλγος, ἄχος, πένθος, φόβος, χόλος Ὀδ. Δ. 701, ἀλ.· οὕτω παρ' Ἀττ., Θουκ. 2. 29, 92, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 6, Πλάτ. Νόμ. 699C· ἀκολούθως ἐπὶ αἰφνιδίου νόσου, προσβάλλω, καταλαμβάνω, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 417, Ἱππ. 453 ἐν τέλ., κτλ. (πρβλ. λάζομαι, λῆψις)· καὶ ἐν τῷ παθ. λαμβάνεσθαι νόσῳ, ὑπὸ νόσου Σοφ. Τρ. 446, Ἡρόδ. 1. 138· ἔρωτι Ξεν. Κύρ. 6. 1, 31, κτλ.· — τἀνάπαλιν ἐπὶ τοῦ προσώπου, λ. θυμόν, κτλ., ἴδε κατωτ. Π. 3. 6) ἐπὶ θεότητος, καταλαμβάνω, κατέχω, τινὰ Ἡρόδ. 4. 79· Παθ., Ρέᾳ ληφθῆναι Λουκ. Νιγρ. 37· πρβλ. **Νυμφόληπτος**. γ) ἐπὶ ἀκόλουτους καὶ τῶν τοιούτων, καταλαμβάνω, κατέχω, κνέφας λ. τέμενος αἰθέρος Αἰσχύλ. Πέρσ. 365. 3) καταλαμβάνω, ἐπέρχομαι ὡς ἐχθρός, Ἰλ. Ε. 159, Α. 106, 126, κτλ.· λ. τινὰ στείχοντα θύραζε Ὀδ. Ι. 418· ζῶντες ἐλάμφθησαν Ἡρόδ. 9. 119 ἀκολούθως, ἁπλῶς, καταλαμβάνω, εὑρίσκω, ἐπέρχομαι, λ. τινὰ μοῦνον ὁ αὐτ. 1. 116, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1031, Εὐρ. Ἴων 1339· — παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. ὡσαύτως, καταλαμβάνω, εὑρίσκω, ἀνακαλύπτω, Λατ. deprehendo, Ἡρόδ. 2. 89· παίῃ λαβὼν σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι Αἰσχύλ. Πρ. 194· τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λ. Σοφ. Ο. Τ. 266· συχν. μετὰ μετοχ., κἂν λάθῃς μ' ἐψευσμένον αὐτόθι 461· κλέπτοντα Κλέωνα λάβοιμι Ἀριστοφ. Σφ. 759· λ. τινὰ ψευδόμενον Πλάτ. Πολ. 389D· τοῦτον ὑφίζαντα λαβόντες Δημ. 546. 5· οὕτως ἐν τῷ Παθ., ὁρῶσ' ἑλήφθης Σοφ. Τρ. 808· ἐπ' αὐτοφώρῳ δεινὰ ὁρῶν εἰλημμένος Ἀριστοφ. Πλ. 455· ληφθεῖσαν ἐπ' αὐτοφώρῳ μηχανωμένην τι Ἀντιφῶν 111. 47· μοιχὸς ἑλήφθη Λυσ. 136. 3. 4) λ. τινὰ πίστει καὶ ὁρκίοισι, ὑποχρεῶ τινα διὰ .., Ἡρόδ. 3. 74· (οὕτω καταλαβεῖν 9. 106)· ἁρπαῖον λαβεῖν τινα Σοφ. Ο. Τ. 276· — ἁπλ., συμβαίνω, γίνομαι, ἐπειδὴ καιρὸς ἐλάμβανε Θουκ. 2. 34· ἐνταῦθα ὁ Bekk. ἀνέγνω καιρόν, ἀλλ' ἡ φράσις ἐπαναλαμβάνεται παρὰ Δίωνι Κ. 44. 19· πρβλ. ὡσαύτως **καταλαμβάνω** Π. 5) λαμβάνω τινὰ ὡς .., παῖδα λ. πρόβλημα αὐτοῦ Σοφ. Φιλ. 1008· ξυμπαραστάτην λ. τινὰ αὐτόθι 675· τοὺς Ἕλληνας λ. συναγωνιζομένους Ἰσοκρ., κτλ. 6) παρ' Ἡροδ. 7. 42, τὴν Ἰόνην λαβὼν ἐς ἀριστερὴν χέρα, τηρῶν ἔχε πρὸς τὰ ἀριστερά σου τὴν Ἰόνην (ὡς τὸ ἔχων ὀλίγῳ κατωτέρω)· οὕτω, λ. ἐν δεξιᾷ Θουκ. 7. 1· λ. κατὰ νώτου, ὄπισθεν, δηλ. εἶμαι ὄπισθ, Ἡρόδ. 1. 75· πρβλ. **ἀπείργω**. 7) λ. Ἑλληνίδα ἐαθῆτα ὁ αὐτ. 4. 78, πρβλ. 2. 37· λ. ζυγὸν Πινδ. Π. 2. 172. 8) ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῶν αἰσθήσεων, θέαν ὄμμασιν Σοφ. Φιλ. 537, πρβλ. 636· πρόσφθεγμά τινος αὐτόθι 234· ὁρᾶται, ἢ ἄλλη τινὶ αἰσθήσει λαμισάνεται Πλάτ. Πολ. 524D. 6) λαμβάνω διὰ τοῦ νοῦ, ἐννοῶ, «καταλαμβάνω», «παίρνω» (κοινῶς), φρενὶ Ἡρόδ. 9. 10. νόῳ ὁ αὐτ. 3. 41· θυμῷ Πινδ. Ο. 8. 8· τῇ διανοίᾳ Πλάτ. Παρμ. 143Α· λ. ἐν τῇ γνώμῃ βεβαίως Ξεν. Κύρ. 3. 3, 51· ἐν νῷ Πολύβ. 2. 35, 6· — καὶ ἁπολ., λ. τὴν ἀλήθειαν Ἀντιφῶν 112. 19· μνήμην παρὰ φήμης λ. Λυσ. 190. 30, πρβλ. Πλάτ. Φαίδρ. 246D, κτλ.

γ) ὑπολαμβάνω, «ἐκλαμβάνω», ἐννοῶ πρᾶγμά τι ὡς ἔχον κατά τινα τρόπον, π. χ. χωρίον συγγραφέως, Λατ. accipere, μετ' ἐπιρρ. πρὸς δήλωσιν τοῦ τρόπου, ταύτῃ ταῦτα ἐλάμβανον Ἡρόδ. 7. 142· λάβετε τοὺς λόγους μὴ πολεμίως Θουκ. 4. 17· τὸ πρᾶγμα μειζόνως ἐλάμβανον, ἀντελαμβάνοντο τὸ πρᾶγμα ὡς ἀπουδαιότερον, ὁ αὐτ. 6. 27· ὀρθῶς λ. Πλάτ. Ἱππαρχ. 227C· λ. τι οὕτω, ὁμοίως, κτλ., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 6. 7, κτλ.· σπανιώτερον μετ' ὀνόματος ὡς κατηγορουμένου, ὡς μεθυστικὰς λ. τὰς ἁρμονίας ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 8. 7, 14, πρβλ. 4. 11, 17· ταῦτο λ. γιγνόμενον ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 1. 8, 14· — ὡσαύτως, περί τινος χαλεπῶς λαβεῖν Θουκ. 6. 61· λ. περί τινος τί ἐστιν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 9, 1, πρβλ. 6. 5, 1, κ. ἀλλ.· — ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., λ. τι εἶναί τι ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 4. 11, 2, κ. ἀλλ.· καὶ μετ' ἐξηρτημένης προτάσεως, λ. ὅτι .. ὁ αὐτ. ἐν Μεταφ. 9. 1, 18, κ. ἀλλ.· λ. πασαχῶς τι λέγεται ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 4. 3, 1. δ) ὡς τὸ Λατ. accipere in malam partem, πρὸς ὄλεος λ. τι Πλουτ. Φλαμ. 7· πρὸς ἀτιμίαν ὁ αὐτ. ἐν Κικ. 13· λ. δι' οἴκτου Εὐρ. Ἱκέτ. 194.

ε) ἐν τῇ λογικῇ, λαμβάνω ὡς δεδομένον, τὸν ἄνθρωπον ἢ θνητὸν ἢ ἀθάνατον δεῖ λ. Ἀριστ. Ἀναλ. Πρότ. 1, 31, 3· λ. τὰς περὶ ἑκάστου ἀρχὰς αὐτόθι 2. 1, 1, κτλ.· — παθ., τὰ ἐξ ἀρχῆς, ληφθέντα αὐτ. 1. 4, 4, τέλ.· αἱ εἰλημμέναι προτάσεις αὐτόθι 1. 14, 6, κτλ. ζ) λαμβάνω, δηλ. καθορίζω, ἐκτιμῶ, τὴν ξυμμέτρησιν τῶν κλιμάκων Θουκ. 3. 20· τὸ μέγεθος τῶν ἁμαρτημάτων Ἀνκοῦργ. 156. 15· τὴν τιμωρίαν ποθεινοτέραν λ. Θουκ. 2. 42 9) λαμβάνω εἰς χεῖρας, ἀναλαμβάνω (ἴδε ἐν λέξ. ληπτέον). λ. τι ἐπὶ τὸ σωφρονέστερον, ἀντίθετ. τῷ συνταχύνειν, Ἡρόδ. 3, 71· μηδένα πόνον λαβόντες, μὴ λαμβάνοντες μηδεμίαν ἐνόχλησιν, ὁ αὐτ. 7. 24· παλαισμάτων φροντίδα λ. Πινδ. Ν. 10. 40. 10) περιλαμβάνω, Πολύβ. 3. 107, 10. 11) ἡ μετοχ. **λαβών** πολλάκις κατὰ τὸ φαινόμενον κεῖται πλεοναστικῶς, ἀλλὰ πράγματι προσθέτει εἰς τὸ δραματικὸν ἀποτέλεσμα τῆς περιγραφῆς, ὡς, λαβὼν «ὑσσε χεῖρα, ἔλαβε καὶ ἐφίλησεν, Ὀδ. Ω. 398, πρβλ. Ο. 269, Ι. Φ. 36· συχν. παρ' Ἀττ., στρατὸν λαβὼν .. ἔρχεται Σοφ. Τρ. 259· τῇ νῦν τόξε πῖθι λαβὼν Κρατῖν. ἐν «Ὀδυσσεῦσιν» 6, κτλ.· ἴδε **ἔχω** Α. Ι. 6, φέρω Χ. 2. **ΙΙ.** λαμβάνω τι (προσφερόμενον), δέχομαι· 1) λαμβάνω τι διδόμενον, κυρίως ἐπὶ πραγμάτων (Δ. Β. 106), ἄποινα Ἰλ. Ζ. 427· τὰ πρῶτα Ψ. 275· ἀντίποινα Σοφ. Ἠλ. 592 (ἴδε κατωτ. δ)· τί παρά τινος Ἡρόδ. 8. 10, κτλ.· πρός τινος Σοφ. Ἠλ. 12, κτλ.· ἀπό τινος Ξεν. Ἀπομν. 2. 9, 4· — κερδαίνω, ἀποκτῶ, κλέος Ὀδ. Α. 298, Σοφ. Φιλ. 1347, κτλ.· κόσμον Πινδ. Ν. 3. 54· ἀλκὴν Σοφ. Ο. Τ. 218, κτλ.· πρὸς τὸ μνηστεύεσθαι λ. ἡλικίαν, φθάνω εἰς .., Ἰσοκρ. 215Ε· λ. νόστον Εὐρ. Ι. Τ. 1016, κτλ.· λ. τὴν ἀρχὴν τῆς θαλάττης Ἰσοκρ. 91C, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 1163· τέρψιν ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 820· χάριν ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1004· ὥρα Ἡρόδ. 8. 10, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 439· κέρδος ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 906· — ὡσαύτως ἐπὶ κακῆς ἐννοίας, λ. ὀνείδος Σοφ. Ο. Τ. 1494· ξυμφορὰν Εὐρ. Μήδ. 43· θάνατον ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 201· γέλωτα μωρίαν τε, ἐπισύρω κατ' ἐμαυτοῦ .., ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 600· αἰτίαν ἀπό τινος Θουκ. 2. 18, κτλ.· — περὶ τοῦ λ. θυμόν, κτλ., ἴδε ἄνωτ. Ι. 2 καὶ κατωτ. 3. 6) ὑποδέχομαι φιλοξένως, φιλοξενῶ, ὡς τὸ **δέχομαι**, Ὀδ. Ζ. 255· ἀλλ' ἡ ἔννοια αὕτη εἶναι ἀμφίβ., καὶ ὁ στίχ. εἶναι πιθ. νόθος, ἴδε Nitzsch· τὸ τοῦ Σοφ. Ο. Κ. 284 (ἱκέτην ἔλαβες ἐχέγγυον) πλησιάζει εἰς ταύτην τὴν ἔννοιαν· — λαμβάνω εἰς γάμον, Ἡρόδ. 1. 199., 9. 108, Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 14, κτλ. γ) λ. ὄνομα, ἀποκτῶ, Πλάτ. Σοφιστ. 267D, πρβλ. Συμπ. 173D. δ) λ. δίκην, δέχομαι, δηλ. ὑπαρέχω τιμωρίαν, τιμωροῦμαι, Λατ. dare poenas, Ἡρόδ. 1. 115· τὴν ἀξίαν λ., ἀξίως τῶν πεπραγμένων κτλ., ὁ αὐτ. ἐν 7. 39· δίκην γὰρ ἄξιαν ἐλάμβανεν Εὐρ. Βάκχ. 1313 — ἀλλ' αὕτη δὲν εἶναι συνήθης σημασία, ἴδε ἄνωτ. Ι. 1. γ., καὶ Elmsl. Ἡρακλ. 852. ε) λ. ὅρκον, πιστὰ (ἴδε ἐν λ. **ὅρκος**, Ι. 2, **πιστός** ΙΙ. 2· λ. λόγον, ἀπαιτῶ λογοριασμόν, τινός, διά τι πρᾶγμα, ἀπό τινος, ἐκ τινος προσώπου, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 3, πρβλ. Δημ. 101. 17. ζ) λ. ἐν γαστρί, συλλαμβάνω, ἐγγαστρώνομαι, Ἱππ. Προρρ. 107· κύμα λ., ἐπὶ τῆς γῆς, Αἰσχύλ. Χο. 128. η) λαμβάνω ὡς αἴσθημα, πένθος κτλ., ἐκ τοῦ χωρίου Ἀριστοφ. Νεφ. 1123· μισθὸν ἐκ τῆς ἀρχῆς Πλάτ. Πολ. 347B· — λ. τι δραχμῆς, ὀβολοῦ, ἀγοράζω ἀντί .., Ἀριστοφ. Εἰρ. 1263, Βάτρ. 1230, πρβλ. Νεφ. 1390, Ξεν. Συμπ. 2, 4. θ) λ. πεῖράν τινος, ἴδε ἐν λ. πεῖρα. 2) δέχομαι, παραδέχομαι, ὁ μέγας κίνδυνος ἀνάλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει Πινδ. Ο. 1. 131. 3) ἐπὶ προσώπων ὑποκειμένων εἰς αἰσθήματα κ.τ.τ., λ. θυμόν, «παίρνω καρδιά», Ὀδ. Κ. 461· συχν. ὡς ἁπλῆ περίφρασις, λ. φόβον = φοβεῖσθαι, Σοφ. Ο. Κ. 729· αἰδῶ λ. = αἰδεῖσθαι, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 345· λ. ὀργὴν = ὀργίζεσθαι, Εὐρ. Ἱκέτ. 1050· λ. ἀρχὴν = ἄρχεσθαι, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 1124· λ. ὕψος, αὔξησιν = ὑψοῦσθαι, αὐξάνεσθαι, Θουκ. 1. 91, Ἰσοκρ., κτλ.· λ. κακόν τι Ἀριστοφ. Νεφ. 1310· λ. νόσον Πλάτ. Πολ. 640D· λ. μορφήν, τέλος, κτλ., Ἀριστ., κτλ., οὕτως, αἱ οἰκίαι ἐπάλξεις λαμβάνουσαι, λαμβάνουσαι προσθέτους ἐπάλξεις, Θουκ. 4. 69, πρβλ. 115.

Β. Μέσ., «παίνομαι ἀπό τινος», μετὰ γεν., σχεδὸν Ὀδ. Ε. 325· τῆς κεφαλῆς Ἡρόδ. 4. 64, πρβλ. 9. 76, Εὐρ. Μήδ. 809, κτλ.· τοῦ βωμοῦ Ἀνδοκ. 16. 34, κτλ.· — «παίνομαι ἀπό τινος», καταλαμβάνω τι, ἀρχῆς Σοφ. Ο. Κ. 373· λαβέσθαι τοῦ καιροῦ, τῆς εὐκαιρίας, Ἰσαί. π. Μενεκλ. Κλήρ. § 35· λ. τῆς ἀληθείας Πλάτ. Φιλήβ. 65Β· ἐλπίδος Πολύβ. 37. 2, 7. 2) ἐπιβάλλω βαρείας χεῖρας ἐπί τινος, συλλαμβάνω, μετ' αἰτ., Ὀδ. Δ. 388· ἀλλὰ χαλεπῶς λαμβάνομαί τινος, ἐπιβάλλω βαρείας χεῖρας ἐπί τινα, χέρομαι σκληρῶς πρός τινα, Ἡρόδ. 2. 121, 4. 3) ἐπὶ τόπου, λ. τῶν ὀρῶν, καταφεύγω εἰς τὰ ὄρη, φθάνω εἰς τὰ ὄρη, Θουκ. 3. 24, πρβλ. 100· Δήλου λαβόμεναι (δηλ. αἱ νῆες) ὁ αὐτ. ἐν 8. 80. 4) ἐμπίπτω σφάλμα εἴς τινα, ἐπιπλήττω, ἐπιτιμῶ, τινος Πλάτ. Νόμ. 637Β. 5) λαβέσθαι ἑαυτοῦ, ἀναχαιτίσας ἑαυτόν, Ἠθικ. Ν. 2. 24.

λάμβδα, λαμβδᾶκίζω, λαμβδακισμός, ἴδε ἐν ἄρθρῳ Α λ. ἀρχ.

λαμβδο-ειδής, ές, ἔχων σχῆμα ὡς τὸ τοῦ Α, ὀστοῦν λ., τὸ ἐπικείμενον ὀστοῦν τῇ κεφαλῇ τοῦ λάρυγγος ὅπερ καὶ ὑοειδὲς λέγεται, Γαλην. τ. 18 μέρ. 2. σ. 951, ἐκδ. Kühn· γράφεται καὶ **λαβδοειδής**, ῥαφαί .. λαβδοειδεῖς, ἐπὶ τῶν ῥαφῶν τοῦ κρανίου, Πολυδ. Β', 37.

Λαμιά (Α), ἡ, (οὐχὶ **Λαμία**, Spitzn. Vers. Η. σ. 30, Meineke Μένανδρ. σ. 145)· — μυθώδες τι τέρας, ὅπερ ἐλέγετο ὅτι ἐτρέφετο ἐξ ἀνθρωπίνων σαρκῶν, καὶ νῦν «λάμνα», φάλητρον τῶν παιδίων, Ἀριστοφ. Σφ. 1177, κτλ. **ΙΙ.** ἰχθὺς ἀδηφάγος ἐκ τῆς τάξεως τῶν σελαχοειδῶν, Ἀριστοφ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. ἀ. 4, 3, πρβλ. **λάμνα, λάμβας**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λάμια (Β), τά, = **χάσματα**, Χοιροβ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξων. 2. 239, Ἐτυμολ. Μέγ. 555. 24· πρβλ. **λάμβαι**, **λαιμός** (Α)· ὁ Σχολ. εἰς Ὀρ. Ἐπ. 1. 13, 10, παρατηρεῖ: 'lama est vorago, **λάμος** est ingluvies'.

λάμνα, ἡ, Ἰων. **λάμνη**, = **λάμια** II, Ὀππ. Ἁλ. 1. 370, 5. 36.

Λᾶμνος, **Λαμνόθεν**, **Λαμνιάς**, Δωρ. ἀντὶ **Λημν-**, Πινδ.

λαμ-όπτης, **ου**, ὁ, (λήμη) ἔχων λήμην, «τσιμπλιάρης», «λαμόπτης· ὁ ἐπιτηλείας» Ἡσύχ., ἀλλὰ νῦν διωρθώθη: «ὁ ἐπὶ τηλίας».

λάμος, **ου**, ὁ, ἴδε ἐν λ. **λάμια**, τά.

λαμπᾰδ-αρχία, ἡ, ἡ ἐπίβλεψις τῆς **λαμπαδηδρομίας**, ὅπερ ἦτο μέρος τῆς γυμνασιαρχίας, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 20, Ρητ. π. Ἀλέξ. 30, 15·— **λαμπαδάρχης**, **ου**, ὁ, ὁ ἔχων τὸ ἀξίωμα τοῦτο, Συλλ. Ἐπιγρ. 2396, 3886 (προσθῆκ.)· ὡσαύτως **-αρχος**, 2360. 31·— **λαμπαδαρχέω**, ἐνεργῶ ὡς **λαμπαδάρχης**, 2396, 3498.

λαμπᾰδεύω, καίω, κατακαίω, λαμπαδεύσειν ἁπάσας τὰς ναῦς Διόδ. 20. 7. **II.** Παθ., καταλάμπομαι, φωταγωγοῦμαι διὰ λαμπάδων, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 1047. **2)** μεταδίδομαι διαδοχικῶς ὡς ἡ λαμπὰς (ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς λαμπαδηδρομίας), Φίλων 1. 478. **3)** = **λαμπαδίζω**, Αἰλ. παρὰ Σουΐδ.

λαμπᾰδη-δρομία, ἡ, Ἀθηναϊκὴ τελετὴ κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν θεῶν τοῦ πυρός, Προμηθέως, Ἡφαίστου καὶ Ἀθηνᾶς, καθ' ἣν οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα ἔφερον ἀνημμένας λαμπάδας ὑπὸ ἀσπίδων προφυλαττομένας ἀπὸ τοῦ κοινοῦ βωμοῦ τῶν θεοτήτων τούτων ἐν τῷ ἐξω Κεραμεικῷ μέχρι τῆς Ἀκροπόλεως, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 131· μετὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον ὁ Πὰν ἐτιμᾶτο διὰ τοιαύτης τελετῆς, Ἡρόδ. 6. 105· μετέπειτα δὲ καὶ ἡ Ἄρτεμις, ὅτε καὶ ἵπποι κατὰ πρῶτον ἐτέθησαν εἰς χρῆσιν, Πλάτ. Πολ. 328Α·— ὁ ἀγὼν οὗτος ἐκαλεῖτο πολλάκις καὶ ἁπλῶς **λαμπὰς** (ἴδε σημασ. II).— Πρβλ. Λεξ. Ἀρχαιοτ.

λαμπαδηδρόμος ἀγών, ὁ διὰ λαμπάδων ἀγών, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 94. 17 ἔκδ. Λ.

λαμπαδη-κόμος, ὁ, ὁ φέρων λαμπάδα, Συνέσ. 74D.

λαμπᾰδηφορέω, φέρω λαμπάδα, τρέχω ἐν τῇ λαμπαδηδρομίᾳ, Ἀριστείδ. 1. 279, Ἐτυμολ. Μέγ. 244. 41· καὶ οὐσιαστ., **λαμπᾰδηφορία**, Ἰων. **-ίη**, ἡ, = **λαμπαδηδρομία**, Ἡρόδ. 8. 98, Συλλ. Ἐπιγρ. 4614.

λαμπᾰδη-φόρος, ὁ, ὁ φέρων λαμπάδα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 312, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 105, Συλλ. Ἐπιγρ. 4555.

λαμπᾰδίας, **ου**, ὁ, ὁ φέρων λαμπάδα· **1)** εἶδος κομήτου, Διογ. Λ. 7. 152, Πλίν. **2)** ὁ ἀστὴρ Aldebaran, Πτολ. Τετράβ. 1. 8· καλούμενος **λαμπαύρας** ἐν Πρόκλ. παραφρ. Πτολ. σ. 33.

λαμπᾰδίζω, λαμβάνω μέρος ἐν τῇ λαμπαδηδρομίᾳ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 131.

λαμπᾰδικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς λαμπάδα, δρόμος λ., ὁ ἀγὼν τῆς λαμπαδηδρομίας, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 732.

λαμπᾰδιον [ᾰδ], τό, ὑποκορ. τοῦ **λαμπάς**, μικρὰ λαμπάς, λαμπάδια ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις, μεταφορ., ἐκ τῆς λαμπαδηδρομίας, Πλάτ. Πολ. 328Α, πρβλ. **λαμπὰς** II. 2· λαβὼν στέφανον .. καὶ λ. Πλουτ. Πύρρ. 13, κτλ. **II.** ἐπίδεσμος τραυμάτων, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1177, Δίων Κ. 68. 8. **2)** ταινία πρὸς ἀνάδεσιν τῆς κόμης, ἐν χρήσει παρὰ ταῖς Θηβαίαις γυναιξί, Δείναρχ. σ. 16 Huds. **3)** εἶδος κωμικοῦ προσωπείου, Πολυδ. Δ', 151, 154.

λαμπᾰδιστής, **οῦ**, ὁ, = **λαμπαδίας**, ὁ φέρων λαμπάδα, Συλλ. Ἐπιγρ. 242, Διογ. Λ. 9. 62. **II.** λ. **ἀγών**, = **λαμπαδηφορία**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 131.

λαμπαδο-δρομέω, λαμβάνω μέρος ἐν τῇ λαμπαδηδρομίᾳ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1198.

λαμπᾰδο-δρομία, ἡ, = **λαμπαδηδρομία**, Α. Β. 228 (ἔνθα ἀναγνωστέον **-μιῶν** ἀντὶ **-μίων**).

λαμπᾰδοδρομικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν λαμπαδηδρομίαν, λ. ἀγών, = λαμπαδηφορία, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 13. 56.

λαμπᾰδόεις, **εσσα**, **εν**, ὁ φέρων λαμπάδα, Ὕμν. Ὀρφ. 39. 11.

λαμπᾰδοῦχος, **ον**, (ἔχω) ὁ ἔχων λαμπάδα, λάμπων, λαμπρός, ἡμέρα Εὐρ. Ι. Α. 1506· λ. ἀγών = λαμπαδηφορία, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 131· λ. δρόμος Λυκόφρ. 734·— ἐντεῦθεν **λαμπᾰδουχέω**, ἔχω, κρατῶ, ἢ φέρω, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1119· καὶ **λαμπᾰδουχία**, ἡ, τὸ φέρειν ἢ ἔχειν λαμπάδα, Λυκόφρ. 1179, ἐν τῷ πληθ.

λαμπάζω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **λάμπω**, Μανέθων 4. 318.

λαμπάς, **άδος**, ἡ, (λάμπω) δᾷς, πυρσός, Αἰσχύλ. Θήβ. 433· πευκίνη λ. Σοφ. Τρ. 1198, Θουκ. 3. 24, κτλ.· πυρσὸς χρησιμεύων ὡς σημεῖον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 8, 28, κτλ.· λ. ἅψασθαι, ἀνάψαι τὴν λαμπάδα, Ἀριστοφ. Θεσμ. 655· λαμπάδας τινάσσων, ἐν Βακχικαῖς τελεταῖς, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 340· ἐν χρήσει κατὰ πᾶσαν πανηγυρικὴν πομπήν, φαίνετε τούτῳ (δηλ. τῷ Αἰσχύλῳ) λαμπάδας ἱερὰς αὐτόθι 1524, πρβλ. Θεσμ. 102, καὶ ἴδε **δίπυρος** II·— δᾷς, «δᾳδί», Πολύβ. 3. 93, 4· πᾶν εἶδος φωτός, λύχνος, λαμπάδες ἀργυραῖ Ἑβδ. (Ἰουδὶθ Ι', 22)· κηρίον, «λαμπάδα», Πλούτ. 2. 263F· — παρὰ μεταγεν. ἐπὶ τῶν δι' ἐλαίου λύχνων, κ. Ματθ. Εὐαγγ. κε', 3, Ἀνθ. Π. 6. 249, κτλ. **2)** μεταφ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Σοφ. Ἀντ. 879, Εὐρ., (ἴδε ἐν λ. **ἱππεύω**)· ἡ 'πιοῦσα λ., τὸ ἐρχόμενον φῶς, δηλ. ἡ ἐπιοῦσα ἡμέρα, Εὐρ. Μήδ. 352· ἐπὶ ἀστραπῆς, δαμασθεὶς λαμπάσιν κεραυνίοις ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 1011, πρβλ. Βάκχ. 244, 594. **3)** μετέωρον, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 24, Διόδ. 16. 66.

II. ὁ ἀγὼν τῆς λαμπαδηφορίας, ὡς τὸ λαμπαδηδρομία, Ἡρόδ. 6. 105, Schneid. εἰς Ξεν. Πόρ. 4, 52· λαμπάδα δραμεῖν, λαμβάνω μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς λαμπαδηφορίας, Ἀριστοφ. Σφ. 1203, Θεοφρ. Χαρακτ. 27· λ. φέρειν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1087· ἀφιεμένην τὴν λ. θεῷ, ἴδε, «κύτταξε» τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀγῶνος, αὐτόθι 131· λ. ἔσται .. ἀφ' ἵππων τῷ θεῷ Πλάτ. Πολ. 328Α· λαμπάδι νικᾶν, εἶμαι νικητὴς ἐν τῇ λαμπαδηδρομίᾳ, Ἀνδοκ. 34. 29· κοινότερον, λαμπάδα ν., εἶμαι νικητής, Συλλ. Ἐπιγραφ. 243, 257· οἱ νικήσαντες τὴν λαμπάδα αὐτόθι 244, πρβλ. 287· λαμπάδων ἀγῶνες Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. 84. 3 (ἔκδ. Blass), πρβλ. **γυμνασιαρχέω**. **2)** μεταφ. ἐπὶ τῆς ζωῆς, λαμπάδα γὰρ ζωᾶς με δραμεῖν .. ἤθελε δαίμων Ἀνθ. Π. παράρτ. 148· καθάπερ λαμπάδα τὸν βίον παραδιδόντες ἄλλοις ἐξ ἄλλων Πλάτ. Νόμ. 776Β, ἴδε **λαμπάδιον** I, καὶ πρβλ. Lucret. 2. 78, Pers. 6. 61. **III.** ὄνομα τοῦ φυτοῦ κνίδη (τσουκνίδα), Διοσκ. ἐν Νιθ. 3. 115.

λαμπάς, ἐπίθ., ποιητ. θηλ. τοῦ **λαμπρός**, λάμπουσα ἐκ λαμπάδων, λ. ἀκταί, ἐπὶ τῆς Ἐλευσῖνος, Σοφ. Ο. Κ. 1049.

λάμπεσκε, Ἰων. παρατ. τοῦ **λάμπω**.

λαμπετάω, = **λάμπω**, ἐν χρήσει μόνον κατ' Ἐπικ. μετοχὴν **λαμπετόων**, = λάμπων, ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐίκτην Ἰλ. Α. 104, Ὀδ. Δ. 662, Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 390·— ἄστρα λαμπετόωντα ὁ αὐτ. ἐν Θ. 110· τείρεα λ. Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1362.

λαμπέτης, **ου**, ὁ, ὁ λαμπρός, ὁ λάμπων, Σχόλ. Ἰλ. Α. 104· θηλ. **λαμπέτις**, **ιδος**, Λουκ. Τραγῳδ. 103·— ὡσαύτως **Λαμπετίη**, θυγάτηρ τοῦ Ἠλίου, Ὀδ. Μ. 132.

λάμπη, ἡ, = **λαμπάς**, πυρσός, Αἰσχύλ. Εὐμ. 1042 (κατὰ τὸ Μεδ. Ἀντίγραφ. ἐκ τῆς πρώτης χειρός), Εὐρ. Ἱκέτ. 993 (εἰ ἡ γραφὴ ἀληθής)· οὕτως ὁ Ἕρμ., ἑπόμενος τῷ Σχολ. ἐκλαμβάνει τὸ ἀνήλιος λάμπη ἐν Εὐμ. 387, φῶς οὐχὶ τοῦ ἡλίου, ἀλλ' ἀμαυρὸν οἷον τὸ τοῦ κάτω κόσμου, ἔνθα αἱ Ἐρινύες κατῴκουν, πρβλ. **δυσήλιος**, **νυκτιλαμπής**, ἀλλ' ἴδε ἐν λέξ. **λάπη**. **II.** = **λάπη**, ὁ ἴδε.

λαμπηδών, ἡ, λάμψις, ὀφθαλμῶν Διόδ. 3. 37· χαλκοῦ Πλουτ. Αἰμίλ. 18· ἐπὶ ἀστραπῆς, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 101.

λαμπήνη, ἡ, ἐστεγασμένον ἅρμα, Σοφ. Ἀποσπ. 392, Μένανδ. ἐν «Ἀλιεῦσιν» 17, Ποσείδιππος ἐν «Ἐπιστάθμῳ» 1, Ἑβδ. (Α. Βασιλ. ΚΣ', 5). (Δύναται νὰ σχετισθῇ πρὸς τὸ **ἀπήνη**, πρβλ. **Λλ** Π. 2· ἀλλ' ἴδε Curt. Gr. Et. σ. 464 (501).)

λαμπηνικός, ή, όν, ὅμοιος πρὸς **λαμπήνην**, Ἑβδ. (Ἀριθ. Ζ', 3).

λαμπηρός, ά, όν, (λάμπη II) κεκαλυμμένος ὑπ' ἀφροῦ, ἀφρώδης, Γαλην. Λεξ.

λαμπίας· «ὁ ἥλιος» Ἡσύχ.

Λάμπος, ὁ, εἷς τῶν ἵππων τῆς Ἠοῦς, = ὁ Λαμπρός, Ὀδ. Ψ. 246· πρβλ. **Φαέθων**.

λάμπ-ουρις, **ιδος**, ἡ, (οὐρά), ἀλώπηξ, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 397, πρβλ. Λυκόφρ. 344, 1393· περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Μέγ. Ἐτυμ. 474. 4. **II.** διάφ. γραφὴ ἀντὶ **λαμπυρὶς** παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **πυριλαμπίς**.

λάμπ-ουρος, **ον**, (οὐρά), ἐν Θεοκρ. 8. 65, ὡς ὄνομα κυνός, = ὁ ἔχων λάμπουσαν οὐράν.

λαμπρ-αυγής, **ές**, λαμπρός, λάμπων, Μανέθων 4. 415· ἀνώμαλ. θηλ. **λαμπραυγέτις**, ὁ αὐτ. 1. 301., 4. 201.

λαμπρειμονέω, φορῶ λαμπρὰ ἐνδύματα, Χαρίτων 3. 1.

λαμπρ-είμων **ονος**, ὁ, ἡ, ἐνδεδυμένος λαμπρὰ ἐνδύματα, Ἱππ. 1277. 49.

λαμπρίζομαι, Παθ., γίνομαι λαμπρός, Πέμπελος παρὰ Στοβ. 460. 50.

λαμπρό-βιος, **ον**, ὁ λαμπρῶς ζῶν, Παῦλ. Ἀλέξ. 1.

λαμπρο-δόμητος, **ον**, ὁ λαμπρὸς φαινόμενος, Μανασσ. Χρον. 6273.

λαμπρο-ειδής, **ές**, ὁ λαμπρὸς φαινόμενος, Ἀθανάσ.

λαμπροειμονία, ἡ, λαμπροφορία, διάφ. γραφ. Νικήτ. Χρον. 37D.

λαμπρο-είμων, **ονος**, ὁ, ἡ, = **λαμπρείμων**, Σουΐδ.

λαμπρό-ζωνος, **ον**, ἔχων λαμπρὰν ζώνην, Ἡσύχ.

λαμπρο-λογέω, ὁμιλῶ λαμπρῶς περί τινος, τι Εὐμάθ. 317.

λαμπρόμαλλος, **ον**, ἔχων λαμπρὰ μαλλία, Σχολ. εἰς Ἰλ. Γ. 198, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ ἀργεννάων.

λαμπρό-πους, ὁ, ἡ, **πουν**, τό, ἔχων λαμπροὺς πόδας, Σχόλ. Ἰλ. Α. 538.

λαμπρός, ά, όν, οὐδέποτε **λαμπρή**, ἔτι καὶ παρ' Ἐπ., ἴδε Ἡσ. Θ. 18, 371, ἂν καὶ διατηρεῖται ἐν Ἐπιγρ. Ὁμ. 3. 3· (**λάμπω**)· λαμπρός, ἀκτινοβόλος, ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀστέρων, λ. φάος ἠελίοιο Ἰλ. Α. 605· ἀστὴρ Δ. 77· λαμπρότατος, ὁ Σείριος, Χ. 30· (ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, λαμπρὸν παμφαίνει Ε. 6)· λαμπρὰ σελήνη Ἡσ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Θουκ. 7. 44· πρὶν ἡμέραν λ. γενέσθαι Διον. Ἁλ. 3. 27· ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Σοφ. Ο. Τ. 1483,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐρ., κτλ., ἴδε κατωτ. II. 3· ἐπὶ μεταλλικῶν σωμάτων, λ. φάλοι, κόρυθες Ἰλ. Ν. 132. Ρ. 269. 2) ἐπὶ λευκῶν ἐνδυμάτων καὶ τῶν τοιούτων, λαμπρὸς δ' ἦν, ἠέλιος ὥς [ὁ χιτών] Ὀδ. Τ. 234· δέρμα .. λαμπρότατον λευκότητι Ἡρόδ. 4. 64· λ. ἐσθής, ἡ Ρωμαϊκὴ toga candida, Πολύβ. 10. 5, 1. 3) ἐπὶ ὕδατος, λαμπρός, καθαρός, διαυγής, Ἱππ. π. Ἀέρ. 282, Αἰσχύλ. Εὐμ. 695, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 19· οὕτω, λ. ἀήρ Ἱππ. π. Ἀέρ. 290· αἰθὴρ Εὐρ. Μήδ. 829· οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ., λαμπρὸν παμφαίνησι Ἰλ. Ε. 6· λ. γανόωντες Ν. 265· λ. ἐκλάμπειν Εὐρ. Ἀποσπ. 332. 4) ἐπὶ τῆς φωνῆς, καθαρός, ἠχηρός, διακεκριμένος, εὐκρινής, ὡς τὸ Λατ. clarus, Πλάτ. Φίληβ. 51D, Δημ. 403. 16· οὕτω, λαμπρὰ κηρύσσειν Εὐρ. Ἡρακλ. 864· φωνὴ λαμπροτέρα Ἀριστοτ. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 14, 7· ἀντίθ. τῷ φ. ἀσαφής, ὁ αὐτ. π. Ἀκουστ. 24· λαμπρὸν ἀνολολύζειν Πλούτ. 2. 768D· πρβλ. λάμπω I. 2, σομφός.

5) μεταφ. ἐπὶ ζωηρᾶς ἐνεργείας ἢ πράξεως, λ. ἄνεμος, δυνατός, διαπεραστικὸς ἄνεμος, Ἡρόδ. 2. 96, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1180· λ. καὶ μέγας καθιείς, κατερχόμενος ὡς ἰσχυρῶς πνέουσα αὔρα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 430, πρβλ. 760· λαμπρὸς φανήσεται, θὰ ἐμφανισθῇ ὁρμητικώτατος, Εὐρ. Ἡρακλ. 280· λ. μάχη, πεισματώδης, Πολύβ. 10. 12, 5· λαμπρότερος κίνδυνος ὁ αὐτ. 1. 45, 9· — οὕτως ὡς ἐπίρρ., λαμπρῶς ἐπικεῖσθαι, ζωηρῶς, ὁρμητικῶς, μετὰ δραστηριότητος, Θουκ. 7. 71· ὁλοσχερῶς, ὁλοκλήρως, κατὰ κράτος, λ. ἡττᾶσθαι, λ. ἀπειπεῖν Ἡλιόδ. 6) μεταφ. ὡσαύτως, φανερός, σαφής, καταφανής, μαρτύρια Αἰσχύλ. Εὐμ. 797, πρβλ. Σοφ. Τρ. 1174· ἴχνη Ξεν. Κυν. 5, 5· γεγενημένης τῆς νίκης λαμπρᾶς ἤδη Θουκ. 7. 55· λ. φυγή, ἀποφασιστική, Ἀρρ. Ἀν. 2. 11, 3· — οὕτως ὡς ἐπίρρ., λαμπρῶς κοὐδὲν αἰνικτηρίως Αἰσχύλ. Πρ. 833, πρβλ. Χο. 810· λελυμένων λ. τῶν σπονδῶν Θουκ. 2. 7, λ. νικᾶν 2. 4, 10· λαμπρῶς ἐλέγετο, ἐλέγετο ἄνευ ἀποκρύψεως, Θουκ. 8. 67. II. ἐπὶ προσ., γνωστός, ἔνδοξος ἐκ τῶν ἔργων του, τῆς θέσεώς του, κτλ., λ. ἐν Ἀθήνησι Ἡρόδ. 6. 125· ἐν τοῖσι πολέμοισι ἐὼν λαμπρότατος ὁ αὐτ. 7. 154· λ. ἐν τοῖς κινδύνοις Δημ. 427. 16· λαμπροτάτους γενομένους τῶν καθ' ἑαυτοὺς Θουκ. 1. 138· ἐξ ἀδόξων γενέσθαι λ. Ἰσοκρ. 100B· λ. ἐς γένος Εὐρ. Ἡλ. 37· ἐν λόγοις ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 902· — οὕτως ἐπὶ πράξεων, κτλ.· ἔργον οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν λ. γίνεται Ἡρόδ. 3. 72· τὸν βίον λ. ποιεῖσθαι Σοφ. Ο. Κ. 1144· τὸ λ. φῶς ἀποσβεννὺς γένους ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 497. 2) μεγαλοπρεπής, γενναῖος, ἐλευθέριος, μεγαλόδωρος, ὡς τὸ Λατ. splendidus, clarus, λ. ἐν ταῖς λειτουργίαις Ἰσοκρ. 38D, πρβλ. Ἀντιφῶντα 117. 33, Δημ. 564. 11· λ. καὶ πλούσιος οὗτος ὁ αὐτ. 571. 2· ἴδε φιλότιμος I. 2· — Ἐπίρρ., λαμπρῶς χορηγεῖν Ἀριστοφ. Ἠθ. Ν. 4. 2, 11.

3) φαιδρός, λ. καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν Σοφ. Τρ. 379· λ. ὥσπερ ὄμματι, ἐπὶ κομιστοῦ εὐαρέστων ἀγγελιῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 81, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 10· λαμπρὸν ἐξέπεμψα, μὲ λαμπρὰς ἐλπίδας, Σοφ. Ἠλ. 1130, πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 318· ὡσαύτως ὄμματι δέρκομαι λαμπρόν, ἐπὶ τοῦ ἔχοντος καθαρὰν τὴν συνείδησιν, Πινδ. Ν. 7. 97. III. ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ φαινομένου, λαμπρός, ὡραῖος, νυμφίον .. λ. ὄντα Ἀριστοφ. Εἰρ. 859· ἐπὶ ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 2, 1· ἐπὶ ἱματισμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 2. 4, 5· ἐπὶ τῆς νεότητος, ὥρᾳ ἡλικίας λ. Θουκ. 6. 54· ἐπὶ ὑγιοῦς ἐξωτερικοῦ, Ἱππ. 295. 3· — οὕτως ἐπὶ περιουσίας, ἱματισμοῦ, κτλ., εἴ τί γ' ἔστι λ. καὶ καλὸν Ἀριστοφ. Πλ. 144· κατασκευὴ Ξεν. Συμπ. 1, 4· λ. κάλλος Πλάτ. Φαῖδρ. 250B· κτλ.· γενικώτερον, λ. τι ποιεῖν Ξεν. Κύρ. 1. 4, 15· τὸ λαμπρόν, ἡ λαμπρότης, Πινδ. Ν. 8. 57· λαμπρὰ λέξις, λαμπρὸν λεκτικόν, Ἀριστ. Ποιητ. 24, 23· λαμπροὺς γενέσθαι βουλόμεσθα τοὺς γάμους Εὐάγγελος ἐν «Ἀνακαλυπτομένῃ» 1. 3· — λαμπρότατα, ὡς καὶ νῦν, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 1. 2) ἐπὶ γλώσσης ἢ ὕφους, τῶν διθυράμβων τὰ λ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1388· λόγος Ἑρμογ. IV. περὶ τοῦ ἐπιρρ. λαμπρῶς, ἴδε ἀνωτ. I. 3 καὶ 4.

λαμπρότης, ητος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, λ. καὶ τάξις τοῦ στρατεύματος Ξεν. Ἀν. 1. 2, 18· ἐπὶ ἵππου, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 11. 9· ἐπὶ ὅπλων, Ἀρρ. Ἀν. 1. 14, 4. 2) εὐκρίνεια, φωνῆς Πλουτ. Φιλοπ. 11. II. μεταφορ., κατ' οὐδὲν εἶναι λαμπρότητος Ἡρόδ. 2. 101· ἡ παραυτίκα λ. Θουκ. 2. 64, πρβλ. 7. 69· ἀπὸ οἵας λαμπρότητος .. ἐς οἵαν .. τελευτὴν ἀφῖκτο ὁ αὐτ. ἐν 7. 75, πρβλ. 6. 31· — ἐν τῷ πληθ., διακρίσεις, ὁ αὐτ. ἐν 4. 62· ἔν τινος λαμπρότητι, διακεκριμένος ἐπί τινι, ὁ αὐτ. ἐν 6. 61· λ. τῶν πράξεων Διόδ. 16. 66, πρβλ. Ἀρρ. Ἀν. 2. 7, 7. 2) μεγαλοπρεπὴς τρόπος, μεγαλοδωρία, Δημ. 565. 22. 3) μεγαλοπρέπεια, μεγαλεῖον γλώσσης, Πλούτ. 2. 25B· λαμπρότητες τοῦ λόγου, Λατ. lumina orationis, Φιλόστρ. 527. 4) λ. ψυχῆς, μεγαλοψυχία, Πολύβ. 32. 23, 1, πρβλ. Διόδ. 4. 40. 5) ὡς τίτλος, ἡ σὴ λ., ἡ ἐκλαμπρότης σου, Βυζ.

λαμπρό-τοξος, ον, ἔχων λάμπον, ἀκτινοβόλον τόξον, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 37.

λαμπρο-φαής, ές, λάμπων, ἀκτινοβολῶν, Ὀρφ. Ὕμν. 77. 2, Μανέθων 4. 53.

λαμπρο-φᾰνής, ές, φαινόμενος λαμπρός, Ἰω. Λυδ. 181. 21.

λαμπρ-όφθαλμος, ον, ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς λαμπρούς, Ἡσύχ.

λαμπρό-φθογγος, ον, ὁ λαμπρᾷ φωνῇ φθεγγόμενος, λ. κήρυξ Θ. Πρόδρ. σ. 129.

λαμπρο-φόρος, ον, ὁ φορῶν λαμπρὰ ἱμάτια· — **λαμπροφορέω**, φορῶ λαμπρὰ ἱμάτια καὶ **-φορία**, ἡ, ἅπαντα παρ' Ἑκκλ.

λαμπρό-φωνος, ον, ἔχων λαμπρὰν φωνήν, Ἱππ. π. Ἀέρ. 283· λαμπροφωνότατος Δημ. 329. 25· — ἐντεῦθεν **λαμπροφωνέω**, ἔχω καθαρὰν, ἠχηρὰν φωνήν, Ἑκκλ.· **λαμπροφωνεύομαι**, εἶμαι λαμπρόφωνος, **λαρυγγίζω**, Αἰλίου Ἡρῳδιαν. Φιλέταιρος, ἐν τέλει τοῦ Μοίριδος, σ. 436 Piers· — καὶ **λαμπροφωνία**, Ἰων. **-ίη**, ἡ, εὐκρίνεια καὶ ἠχηρὸν τῆς φωνῆς, Ἡρόδ. 6. 60.

λαμπρο-χίτων, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων λαμπρὸν χιτῶνα, Σχόλ. εἰς Γρηγ. Ναζ. Cod. Coisl. 394, fol. 214 r°.

λαμπρο-ψῡχία, ἡ, μεγαλοδωρία, ἐλευθεριότης, Μανασσ. Χρον. 6272.

λαμπρό-ψῡχος, ον, ὑψηλόφρων, Ἀραρὼς ἐν «Πανὸς γοναῖς» 3.

λαμπρυντής, οῦ, ὁ, ὁ ὑπερηφάνως βαδίζων, ἵππος λ. Διογ. Λ. 6. 7.

λαμπρυντικός, ή, όν, ὁ ποιῶν τι λαμπρὸν καὶ καθαρόν, Διοσκ. 2. 164.

λαμπρύνω, (ῠ), τὸ πλεῖστον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἴδε κατωτ.· (λαμπρός)· — κάμνω τινὰ λαμπρὸν ἢ ὡραῖον, τὸν ἵππον Ξεν. Ἱππ. 10, 1, πρβλ. Ἀνθ. Π. παράρτ. 403· χρώμασι τὸ σῶμα λ., κοσμῶ διὰ λαμπρῶν χρωμάτων, Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 56· — Μέσ., ἐλαμπρύνοντο τὰς ἀσπίδας, ἐστίλβωνον τὰς ἀσπίδας των, Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 20· καὶ ἐν τῷ Παθ., ἐπὶ ἀσπίδος, στιλβώνομαι, καθαίρομαι, ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 11, 3· — ἐν τῷ Παθ. ὡσαύτως, ὄμμασιν λαμπρύνεται, ἀποκτᾷ διαυγῆ, καθαρὰν ὅρασιν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 104· λελάμπρυνται [γ' ἐνικ.] κόρας Σοφ. (Ἀποσπ. 634) παρ' Ἀριστοφ. Πλ. 635· — ὡσαύτως, γίνομαι ἢ εἶμαι λαμπρὸς ἢ πασίγνωστος, ἐν ἡμῖν ὁ ψόγος λαμπρύνεται Εὐρ. Ἡλ. 1039. II. Μέσ., λαμπρύνομαι ἐπί τινι, ὑπερηφανεύομαι διά τι, ὄχοις καὶ στολῇ λαμπρύνεται αὐτόθι 966· διακρίνομαι κατά τι ἢ εἴς τι .., ὅσα .. χορηγίαις ἢ ἄλλῳ τῳ λαμπρύνομαι Θουκ. 6. 16· μειρακίων .. λαμπρυνομένων ἐν ἅρμασι Ἀριστοφ. Ἱππ. 556· λ. ἐν οἷς οὐ δεῖ Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 2, 4, κτλ.· περὶ τὰς εὐωχίας Στράβ. 640· λαμπρυνάμενος πρὸς τὸ θεῖον Πλουτ. Νικ. 26· τὰ ἄλλα ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 70· πρβλ. **ἀπολαμπρύνω**· — ὡσαύτως ἐπὶ ὕφους, ὁμιλῶ μὲ λαμπρὸν ὕφος, ὁ αὐτ. 2. 870D.

λάμπρυσμα, τό, τὸ δι' οὗ λαμπρύνεταί τι, κόσμημα, Φρύνιχ. ἐν τοῖς Λ. Β. 47 καὶ 71, Ἡσύχ., κτλ.

λαμπτήρ, -ῆρος, ὁ, (λάμπω) κυρίως ἐσχάρα ἐφ' ἧς ἐτίθεντο τεμάχια πίτυος (δᾳδίου) ἢ ἄλλου ξύλου πρὸς φωτισμόν, Ὀδ. Σ. 307 κἑξ., 313, Τ. 63· ὦ χαῖρε λ. νυκτός, ὁ φωτίζων τὴν νύκτα, ἐπὶ τοῦ διὰ πυρῶν σημείου, τοῦ πυρσοῦ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 22· ἕσπεροι λαμπτῆρες, τὰ νυκτερινὰ πυρὰ τῶν φυλάκων, Σοφ. Αἴ. 286, ἔνθα ἴδε Λοβέκ.· ἡλίου λαμπτῆρες Εὐρ. Ῥῆσ. 60. 2) καθόλου, = λαμπάς, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 34, Ξεν. Συμπ. 5, 2· λ. ἀντιπεφραγμένος, ἐπὶ λυχνίας ἐκ κέρατος, Φίλιστ. 15, πρβλ. Ἐμπεδ. 222· λ. μὴ ἔχοντι τὸ κύκλῳ δέρμα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 5, 8.

λαμπτήρια (δηλ. ἱερά), τά, ἑορτὴ τοῦ Διονύσου, **λαμπτήρ**, Παυσ. 7. 27, 3.

λαμπτηρο-κλέπτης, ου, ὁ, ὁ κλέπτων τὸν λαπτῆρα, μεταφορ., ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς Γοργόνος, Λυκόφρ. 846.

λαμπτηρουχέω, ἔχω ἢ φέρω λαμπτῆρα, λάμπω, «ὡσεὶ χαλκὸς ἐρυθραυγὴς Ἑρμῆς ἐλαμπτηρούχει» Κ. Μανασσ. Χρον. 120.

λαμπτηρουχία, ἡ, (ἔχω) τὸ ἔχειν ἢ κρατεῖν λαμπτῆρας ἢ πυρσούς, λαμπτηρουχίαι, πυρσοί, πυρά, Αἰσχύλ. Ἀγ. 890· πρβλ. φρυκτωρία.

λαμπτηρο-φόρος, ον, ὁ φέρων λαμπτῆρας, φανούς, Σωκράτ. Ρόδ. παρ' Ἀθην. 148B.

λαμπῠρίζω, λάμπω ὡς πυγολαμπίς, Θεοφρ. π. Λίθ. 2, Διοσκ. 5. 99.

λαμπῠρίς, -ίδος, ἡ, πυγολαμπίς, «κωλοφωτιά», = **λάμπουρις** II, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 3, 3.

λάμπω Ὅμ., κτλ.· Ἰων. παρατ. **λάμπεσκεν** Ἐμπεδ. 225: μέλλ. **-ψω** Σοφ. Ἠλ. 66: ἀόρ. **ἔλαμψα** Ἡρόδ. 6. 82, Τραγ.: πρκμ. **λέλαμπα** (μὲ σημασ. ἐνεστ.) Εὐρ. Ἀνδρ. 1025, Τρῳ. 1295 (ἀμφότερα λυρ.)· — Μέσ., ἐνεστ. καὶ παρατ., Ὅμ., Ἀττ.: μέλλ. **λάμψομαι** Ἰλ. Ρ. 214, (**ἐλλ-**) Ἡρόδ. 1. 80. — Παθ., μέλλ. **ἐλ-λαμφθήσομαι** Πλωτῖν. 30. 3: ἀόρ. **ἐλάμφθην** Ἰώσηπ.· — ἐκ τῶν μεταγεν. τούτων τύπων τοῦ παθ. διακριτέον οἱ ὅμοιοι Ἰων. τύποι τοῦ **λαμβάνω**. (Ἐκ τῆς √ΛΑΜΠ παράγονται ὡσαύτως **λαμπ-άς, λαμπ-ή, λαμπ-ρός, λαμπ-τήρ**· πρβλ. τὸ Λατ. lanterna· ἴσως καὶ **Ὀ-λυμπ-ος** (Αἰολ.), καὶ τὸ Λατ. limpi-dus). Παρέχω φῶς, ἀκτινοβολῶ, εἶμαι λαμπρός, φωτοβόλος, ἐπὶ τῆς λάμψεως τῶν ὅπλων, τῆλε δὲ χαλκὸς λάμφ' ὥς τε στεροπή Ἰλ. Κ. 154, Α. 66· λάμπε δὲ χαλκῷ, ἐπὶ τοῦ Ἕκτορος, Μ. 463· φῶς λάμπεσκεν Ἐμπεδ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον Ἰλ. Ν. 474· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Σόλων 13. 23, Εὐρ. Ἴων 83, κτλ.· ἐπὶ τοῦ πυρός, Σοφ. Ἀυτ. 1007· ἄλσος λάμπεν ὑπαὶ θεοῦ Ἡσ. Ἀσπ. Ἠρ. 71· — οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἢ παθ.,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λαμπριένης κόρυθας Ἰλ. Π. 71· λάμπετο δουρὸς αἰχμὴ Ζ. 319· δαίζων ὑπὸ λαμπομενάων Σ. 492, Ὀδ. (μόνον ἐν ταύτῃ τῇ φράσει) Υ. 48, Ψ. 290· χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ Χ. 134· ἐπὶ προσώπου, λαμπόμενος πυρί Ο. 623· τεύχεσι λ. Υ. 46· ὅσσε λαμπέσθην Ο. 608· πεδίον .. λάμπετο χαλκῷ Υ. 156, κτλ.· οὕτως ἐν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 60, Εὐρ., κτλ. **2)** ἐπὶ ἤχου, εἶμαι εὐκρινής, ἠχῶ λαμπρῶς καὶ εὐκρινῶς, παιὰν δὲ λάμπει Σοφ. Ο. Τ. 186, πρβλ. 473, καὶ ἴδε **λαμπρός** I. 2. **3)** μεταφορ., ἐκλάμπω, εἶμαι περίφημος, ἐπιφανής, λάμπει κλέος, ἀρετὴ Πινδ. Ο. 1. 36, Εὐρ. Ἀνδρ. 776· δίκα δὲ λάμπει μὲν ἐν οὐσκάπνοις δώμασιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 774· τέκνων .. νεάνιδες ἦδαι Εὐρ. Ἴων 476· κάλλος Πλάτ. Φαῖδρ. 250D. **4)** ἐπὶ προσώπων, φαιδρὸς λάμποντι μετώπῳ, μὲ λάμπαν πρόσωπον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 550· λάμπω, δοξάζομαι, φημίζομαι, οὐδ' εἰ Κλέων γ' ἔλαμψε ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 62· ἐν ἄλλοις .. λάμπεσκεν Θεόκρ. 24. 19, πρβλ. 25. 141. **II.** μεταβ., φωτίζω, κάμνω νὰ λάμπῃ, Εὐρ. Ἠλ. 1131, πρβλ. Ἴωνα 83, Φοιν. 226, Ἀνθ. Π. 249, κτλ.— Ἡ λέξις εἶναι ποιητ., ἂν καὶ ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἀπαντῶσι παρὰ Ξεν. ἐν Ἀν. 3. 1, 11, Ἀπομν. 4. 7, 7, Πλάτ. Φαῖδρ. 250D, Ἀριστ. καὶ τοῖς μεταγενεστ. πεζογράφοις, ὁ δὲ ἀόρ. παρ' Ἡροδ. 6. 82, Πλουτ., κτλ.

λαμπῶδης, ες, ἴδε **λάπη.**

λαμυρία, ἡ, (**λαμυρός** III) θρασύτης, ἀναίδεια, Πλουτ. Ἀντ. 24· πρβλ. Wyttenb. 2. 66C·— τὸ ἀπόθ. **λαμυρεύομαι** ἀπαντᾷ ἐν Εὐστ. Πονηματ. 259. 79.

λαμυρίς, ἡ, = **λωγάνιον.** Σχόλ. εἰς Λουκ. Λεξιφ. 3.

λαμυρός, ά, όν, (ἴδε ἐν **λάω** B)· — πλήρης χασμάτων, πλήρης ἀδύσσων, Λατ. voraginosus, θάλασσα Ἐτυμολ. Μέγ.· — ὄθεν, **II.** λαίμαργος, ἄπληστος, ἀδηφάγος, γάστριν καλοῦσι καὶ λαμυρὸν ὃς ἀνιφάγῃ ἡμῶν τι τούτων Ἀντιφάν. ἐν «Δυσπράτῳ» 1, 5· γαστρὶ χαριζόμενος, τῆς οὐ λαμυρώτερον οὐδὲν Τί. μων παρ' Ἀθην. 279F· ὀδόντες Θεόκρ. 25. 234, πρβλ. Νικ. Θηρ. 293. **III.** μεταφορ., θρασύς, ἀναιδής, ἀκόλαστος, λαμυρώτερον λέγειν Ξεν. Συμπ. 8, 24· Ἀλκιβιάδου ἡ ἄγαν λαμυρὰ πολιτεία Πλουτ. Σύγκρ. Ἀλκ. καὶ Κορ. 1· λαμυρόν τι προσβλέπειν τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Μαρ. 38· λ. ἱστορίη Ἀνθ. Π. 7. 450·— ἐπὶ γυναικός, φιλάρεσκος, ἐρωτότροπος, αὐτόθι 5. 162· ἐπὶ τοῦ Ἔρωτος, λαμυροῖς ὄμμασι πικρὰ γελᾷ αὐτόθι 180· καὶ παρὰ μεταγενεστ., ἐντελῶς ἐπὶ καλῆς σημασίας, κομψός, εὐχάριστος, ἐπίχαρις, Λουκ. εἰς Φρύνιχ. 291, 760· πρβλ. τὸ παρὰ τοῦ Ὁρατίου grata protervitas. Ἐπίρρ. **-ρῶς,** Συνέσ. 36B, κτλ.

λαμφθῆναι, Ἰων. ἀπαρ. τοῦ παθ. ἀορ. τοῦ **λαμβάνω·** πρβλ. καὶ **λάμπω.**

λαμψάνη, ἡ, = **λαψάνη.**

λάμψις, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τῶν ἀστέρων Φίλων 1. 72· μεταφορ., Ἐβδ. (Βαρούχ Δ', 2)· λ. χαρᾶς Achmes Ὀνειρ. 156.

λάμψομαι, μέσ. μέλλ. τοῦ **λάμπω,** προσέτι καὶ Ἰων. μέλλ. τοῦ **λαμβάνω.**

λᾶν· «ὁρᾶν, ἢ λίθον» Ἡσύχ.

λανηθάς· «δευτερίας οἴνου» Ἡσύχ.

λανθᾰνόντως, Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ **λανθάνω,** Ἡρῳδιαν. 8. 2.

λανθάνω (διαφεύγω τὴν προσοχήν τινος), Πίνδ., Ἀττ.· ὡσαύτως **λήθω** (ὅπερ εἶναι ὁ συνήθως ἐν χρήσει ἐν τοῖς συνθέτοις ἐνεργητικὸς τύπος ἐξαιρουμένου μόνου τοῦ **δια-λανθάνω**), Ὅμ., Τραγ., Ξεν.· Δωρ. **λάθω** Σοφ.·— παρατ. **ἐλάνθανον** Ὅμ., Ἀττ.· **ἔληθον** Ὅμ., Σοφ. Ἡλ. 1359· Ἐπικ. **λήθον** Ἰλ. Ο. 461· Ἰων. **λήθεσκεν** Ω. 13·— μέλλ. **λήσω** Ἰλ., Ἀττ.· Δωρ. **λᾱσῶ**· οὕτω (παρὰ μεταγεν. συγγραφ.) **λήσομαι,** ἴδε κατωτ. Γ. Π·— ἀόρ. α' **ἔλησα** Νικ. Ἀλεξιφ. 280, (ἀλλ' ὁ Ὅμηρ. ἔχει **ἐπ-έλησα,** Ἀλκαῖ. **ἐξ-ελᾱσα,** ἐπὶ μεταβ. σημ.)· ἀόρ. β' **ἔλᾰθον** Ἰλ., Ἀττ.· (περὶ τοῦ **λέλᾰθον,** ἴδε κατωτ. **B**)·— πρκμ. **λέληθα** πρῶτον παρ' Ἀττ.· ὑπερσ. **ἐλελήθειν** Θουκ. 8. 33, Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 15, δ' καὶ γ' ἐνικ. **ἐλελήθης, -θη,** Ἀριστοφ. Ἱππ. 822, Νεφ. 380· Ἰων. **ἐλελήθεε** Ἡρόδ. 6. 79. **B.** Μεταβατ. ἐνεργείας **ληθάνω** (κάμνω τινὰ νὰ λησμονήσῃ) ἀόρ. β' **λέλᾰθον,** ἴδε κατωτ. B.

Γ. Μέσ. καὶ Παθ. **λανθάνομαι** (λησμανῶ, ἴδε κατωτ. Γ), Ἀριστ. Ποιητ. 17, 1· **λήθομαι** Ἰλ., Τραγ., Δωρ. **λάθομαι** Πίνδ. Ἐπικ. παρατ. **λανθανόμην** Ὀδ.· — μέλλ. **λήσομαι** Ὀδ., Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 1· Δωρ. **λᾱσεῦμαι** Θεόκρ. 4. 39 ὡσαύτως **λελήσομαι** Εὐρ. Ἄλκ. 198·— ἀόρ. α' **ἐλησάμην** μόνον παρὰ μεταγεν. Ἐπικ., Μόσχ. 3. 63, Κόιντ. Σμ. 3. 99., 12. 468, κλ.· ὡσαύτως **ἐλήσθην,** Δωρ. ἀπαρ. **λασθῆμεν** Θεόκρ. 2. 46, πρβλ. **δια-**·— ἀόρ. β' **ἐλᾰθόμην,** Ἐπικ. **λαθ-,** Ὅμ., Τραγ., (τὰ σύνθετα καὶ παρὰ πεζογράφοις ὡσαύτως μετ' Ἐπικ. ἀναδιπλασ.), **λελᾰθοντο.** κτλ. (ἴδε κατωτ. Γ)·— **λέλησμαι** Σοφ., Πλάτ.· Ἐπικ. **λέλασμαι,** μετοχ. **λελασμένος,** κτλ.· πρβλ. **ἐπιλήθω.** (Ἐκ τῆς √ΛΑΘ, ὡς ἐν τοῖς **λαθ-εῖν, λήθ-ω, λήθ-η, λάθ-ρα, λαθ-ραῖος**· πρβλ. Λατ. lat-eo, lat-ebra.)

Δ. Ἐν τοῖς πλείστοις τῶν ἐνεργ. χρόνων, διαφεύγω τὴν προσοχήν τινος, διαμένω ἄγνωστος, ἀόρατος, ἀπαρατήρητος, συχνάκις μετ' ἀρνήσ.— Συντάσσεται: **1)** μετ' αἰτ. προσ. μόνον, διαφεύγω τὴν προσοχήν τινος, Λατ. latere aliquem, Ὅμ., κτλ.· λάθε δ' Ἕκτορα Ἰλ. Χ. 277· οὐδέ σε λήσει Ψ. 326· οὐ λήθε Διὸς πυκινὸν νόον Ο. 461, πρβλ. Ὀδ. Λ. 102, κ. ἀλλ.· οὐκ ἔστι λαθεῖν ὄμματα φωτὸς Αἰσχύλ. Ἀγ. 796· οὐ λάθει μ' ἀργὰ Σοφ. Ἡλ. 222, πρβλ. Φιλ. 207· οὕτω, τουτί μ' ἐλελήθει Ἀριστοφ. Νεφ. 380· ἀπροσ., περὶ τούτων λέληθε τὸ πλῆθος, διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ λαοῦ, Ξεν. Ἱέρων 2, 5· σὲ δὲ λέληθε περὶ τοῦτο Πλάτ. Νόμ. 903C. **2)** συχνάτατα μετὰ μετοχῆς, ὅτε συνήθως ἑρμηνεύεται ἡ μὲν μετοχὴ διὰ ῥήματος, τὸ δὲ **λανθάνω** δι' ἐπιῤῥήματος, λεληθότως, ἀπροσδοκήτως, ἀπαρατηρήτως, ἀοράτως, ἀγνώστως· καὶ τοῦτο ἤ, α) μετ' αἰτ. προσ., ἄλλον τινὰ λήθω μαρνάμενος, δὲν βλέπομαι ὑπό τινος ἐνῷ μάχομαι, δηλ. μάχομαι χωρὶς νὰ φαίνωμαι, Ἰλ. Ν. 273· πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων Ὀδ. Θ. 93, πρβλ. Μ. 17, 220., Τ. 88, κ. ἀλλ.· οὕτω Πινδ. Ο. 1. 104., 6. 69, Ἡρόδ. 8. 25· συχνάκις παρ' Ἀττ., μὴ λάθῃ με προσπεσών, μήπως ἐπέλθῃ ἀπροσδοκήτως, Σοφ. Φ. 46, 156· λὴ λήσουσιν αὐτοὺς αἱ νῆες .. ἀφορμηθεῖσαι, μήπως ἀποπλεύσωσι χωρὶς νὰ τὰς ἴδωσι, Θουκ. 8. 10·— ἤ, β) ἄνευ αἰτ., φονέα ἐλάνθανε βόσκων, διέτρεφε τὸν φονέα, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ, Ἡρόδ. 1. 44· μὴ διαφθαρεὶς λάθῃ, μήπως καταστραφῇ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, Σοφ. Φ. 506· λέληθας ἐχθρὸς ὢν ὁ αὐτ. Ο. Τ. 415· δουλεύων λέληθας Ἀριστοφ. Σφ. 517· συνέδη δὲ ὑπερημέρῳ γενομένῳ λαθεῖν Δημ. 543. 10· ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς παραδείγμασιν ἡ αὐτοπαθὴς ἀντωνυμία δυνατὸν νὰ νοηθῇ ὡς καὶ προστίθεται μάλιστα ἐνίοτε, λέληθεν αὐτὸν τοῖς ξυνοῦσιν ὢν βαρὺς Σοφ. Ἀποσπ. 90· ἕως σαυτὸν λάθῃς διαρραγείς Ἀριστοφ. Εἰρ. 32, πρβλ. Νεφ. 242, Ξεν. Ἀν. 6. 3, 22· — ἐνίοτε ὅμως διαφορόν τι ἀντικείμενον δέον νὰ νοηθῇ ἐκ τῶν συμφραζομένων, βάλλοντες ἐλάνθανον (οὐχὶ ἑαυτούς, ἀλλὰ τοὺς Γρῶας) Ἰλ. Ν. 721· ἐλάνθανε [πάντας] ἔχων Ἡρόδ. 8. 5· μὴ λάθῃ [ἡμέας] φύγδα βὰς Αἰσχύλ. Εὐμ. 256, πρβλ. Θουκ. 4. 133, κτλ.— Ἐνίοτε ὀλίγοις παραδείγμασιν ἡ σύνταξις αὕτη ἀντιστρέφεται, καὶ τὸ λαθών, τιθέται κατὰ μετοχ., ἀπὸ τείχεος ἄλτο λαθών (ἀντὶ ἔλαθεν ἁλόμενος) Ἰλ. Μ. 390· ἢ .. λήθουσά μ' ἐξέπινες Σοφ. Ἀντ. 532· — πρβλ. **φθάνω.** **3)** σπανίως μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., μή σε λαβέτω ὑπερθυμίην, ἅς μή σε διαφύγῃ νὰ .., ὅηλ., μὴ λησμονήσῃς νὰ .., Πινδ. Π. 5. 30· ἔλαθεν αὐτὸν δοῦναι Πλουτ. Ἀριστείδ. 17· λέληθε Θεόδωρον εἶναι (ἀντὶ ὄντα), δὲν παρετηρήθη ὅτι εἶναι .., Παυσ. 9. 41, 1· οὕτως, ἔλαθεν ἐμπεσεῖν (ἀντὶ ἐμπεσών) Αἰσώπ. 146. **4)** ἐπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, οὐδὲ με λήθεις, ὅττι θεῶν τίς σ' ἦγε, οὐδὲ λανθάνεις με ὅτι σέ τις τῶν θεῶν ἦγαγε, Ἰλ. Ω. 563· οὐδὲ ἐ λήθει, ὅππως .. Ψ. 323· ἐδόκεες θεοὺς λήσειν οἳ ἔμηχανῶ, ἐνόμιζες ὅτι θὰ διέφευγες τὴν προσοχὴν τῶν θεῶν ὡς πρός .., Ἡρόδ. 8. 106· οὔκουν με .., ἃ πράττει λανθάνει Ἀριστοφ. Ἱππ. 466· οὐ λανθάνεις με, ὅτι .. Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 24, πρβλ. Συμπ. 3, 6 καὶ 13· λ. τινά, ὡς .., εἰ .. Πλάτ. Θεαίτ. 174B. **5)** ἀπόλ., Σοφ. Τρ. 455, Θουκ. 1. 37, 69, κ. ἀλλ.

Β. τὰ σύνθετα ῥήματα **ἐκ-ληθάνω, ἐπι-λήθω,** μετ' ἀορ. α **ἐπ-έλησα** (ἴδε τὰς λέξ.), λαμβάνουσι σημασίαν μεταβατικὴν ἐνεργείας, κάμνω τινὰ νὰ λησμονήσῃ τι, μετὰ γεν. πράγματος· τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα κεῖται οὕτω μόνον ἐν τῷ Ἐπικ. μετ' ἀναδιπλ. ἀορ. β' (πρβλ. **λαγχάνω** IV), ὄφρα .. λελάθῃ ἀδυνάων, ἵνα .. τὸν κάμῃ νὰ λησμονήσῃ τοὺς πόνους του, Ἰλ. Ο. 60· πόλιν τε τάνδε βαρυφρόνων λελάθοιτε συντυχίαν Ποιητὴς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 174·— ἀλλά, **II.** παρὰ μεταγεν. Ἐπικ., **λέλαθον = ἔλαθον,** Ἀπολλ. Ῥόδ. Β', 226, Γ. 779, Ὀρφ. Ἀργ. 879.

Γ. Μέσ. καὶ παθ., ἀφίνω τι νὰ με διαφύγῃ, λησμονῶ. **1)** ἁπλῶς, λησμονῶ κατ' ἔνεστ. (ἀποπλ.), σὺ δὲ λήθεαι Ἰλ. Α. 790· μετὰ γεν., Κίρκης μὲν ἐρημοσύνης .. λανθανόμην Ὀδ. Μ. 227, πρβλ. Πινδ. Ο. 8. 95· κατὰ μέλλ., οὔ ποτε λήσομαι αὐτῶν Ὀδ. Δ. 308· ἄλγος, οὔ ποτ' οὐ λελήσεται Εὐρ. Ἄλκ. 198· τὸ πλεῖστον ἐν τῷ ἀορ. β', ἀλκῆς λαθέσθαι, ἀντιθέτως πρὸς τὸ **μνήσασθαι,** Ἰλ. Α. 313, κ.ἀλλ., Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 731· νόστου τε λαθέσθαι Ὀδ. Ι. 97· πῶς ἂν .. Ὀδυσῆος .. λαθοίμην; Δ. 65· οὕτω καὶ ἐν τῷ μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ ἀορ., οὐδὲ σέθεν .. θεοὶ μάκαρες λελάθοντο Ἰλ. Δ. 127· μή τίς μοι ἀπειλάων λελαθέσθω Π. 200· οὐ δυνάμην λελαθέσθαι Ἄτης Τ. 136· (ἀλλὰ παρ' Ἡσ. Θ. ὡς τὸ ἐνεργ., ὅπως λελάθοιτο τεκοῦσα, διὰ νὰ γεννήσῃ ἀπαρα-ήρητος)·— οὕτως ἐν τῷ παθ. πρκμ., τῶν δὲ λέλασται Ἰλ. Ε. 834· ἐμεῖο λελασμένος Ψ. 69· κείνου λελῆσθαι Σοφ. Ἰλ. 342, Εὐρ., κτλ.· ἑταίρων πάντων λέλησται Πλάτ. Φαῖδρ. 252A·— μετὰ προτάσεως ἐξηρτημένης, λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει Ὀδ. Ν. 92·— ὅπερ ὁ ῥὴν μέλλ. κεῖται ἐπὶ κυρίως παθ. σημασ., οὗ ποτε λησόμενον οἷον ἔφυ κακόν, οὐδέποτε θὰ λησμονηθῇ, Σοφ. Ἰλ. 1249· πρβλ. **ἐπιλανθάνω.**

2) λησμονῶ ἐπίτηδες, παρίσχομαι, ἢ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησεν, ἢ εἶχε κατὰ νοῦν νὰ προσενέγκῃ θυσίαν καὶ παρημέλησεν· ἢ οὐδόλως διενοήθη τοιοῦτόν τι .., Ἰλ. Ι. 537· μαθοῦσαν αὖθις, καὶ μαθοῦσι λήθομαι Αἰσχύλ. Ἀγ. 39. **II.** παρὰ μεταγεν. ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μέσ. μέλλ. κεῖται ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐνεργ., διαφεύγω τὴν προσοχήν, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 2. 19, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 737, Λουκ. περὶ Θυσιῶν 14, Ἀλκίφρων 3. 52.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 486—489.

λᾱνός, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ληνός**, Θεόκρ.

λάξ, ἐπίρρ. διὰ τοῦ ποδός, «τῷ πλάτει τοῦ ποδός» (Σχόλ.), λὰξ ἐν στήθεσι βὰς ἐξέσπασε μείλινον ἔγχος Ἰλ. Ζ. 65, πρβλ. Π. 503· οὕτω, λὰξ προσβὰς Ε. 620., Π. 863· λὰξ ποδὶ κινήσας, «τῷ πλάτει τοῦ ποδὸς νύξας καὶ διακινήσας, οὐχ ὑβριστικῶς λακτίσας» (Ἡσύχ.), Κ. 158, Ὀδ. Ο. 45· λὰξ ἔνθορεν Ρ. 233·— οὕτω μετέπειτα, κρατερῷ ποδὶ λ. ἐπιβαίνειν Θέογν. 315· λὰξ ἐπίβα δήμῳ ὁ αὐτ. 847· λὰξ πατεῖσθαι (πρβλ. **λάγδην**), καταπατεῖσθαι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 110, πρβλ. Χο. 644· ἀθέῳ ποδὶ λ. ἀτενίζειν ὁ αὐτ. εἰς Εὐμ. 540· λ. ἐπορούειν, τύπτειν Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 106, κτλ.· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, Λουκ. π. Ὄν. 41, κ.ἄλλ.·— περὶ τοῦ τύπου πρβλ. **γνύξ**, **πύξ**, **ὀδάξ**. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται αἱ λέξ. **λάγ-δην**, **λακ-τίζω**, **λακ-πάτητος**· ἡ ῥίζα αὕτη φαίνεται ὅτι ἦτο ΚΛΑΚ, πρβλ. Λατ. calx (calc-is), calc-ar, calceus, calc-are, calc-itare· Λιθ. kul-nis (calx)· Ἀρχ. Σκανδιν. hœll).

λάξαι· «λακτίσαι» Ἡσύχ.— **λάξεσθαι**· «κληρώσεσθαι» ὁ αὐτ.

λάξευμα, τό, τὸ λαξεύειν, σκάλισμα, «ὁ ἑρμογλύφος πῶς ἂν εἴποις τοὺς λίθους ἀπέξεσε .. ἢ πῶς αὐτοὺς τοῖς λαξεύμασι κατεποίκιλεν» Ῥήτορες (Walz) 1. 640.

λάξευσις, ἡ, τὸ λαξεύειν λίθους, Σχόλ. Θεοκρ. 6. 18.

λαξευτήριον, τό, ἐργαλεῖον λαξευτικόν, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΟΓ', 7)· διά τινων λαξευτηρίων ὀργάνων Ἄννα Κομν. σ. 111C.

λαξευτής, οῦ, ὁ, λιθοξόος, λίθων ἐργάτης, Μανέθων 1. 7.

λαξευτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς λαξευτὴν ἢ εἰς τὴν τέχνην αὐτοῦ, Εὐστ. 341. 28· ἡ λ. τέχνη Ῥήτορες (Walz) 640, Φώτ.

λαξευτός, ή, όν, λελαξευμένος, Ἑβδ. (Δευτ. Δ', 49), Ευαγγ. κ. Λουκ. κγ', 53.

λαξεύω, (**λᾶν** ἢ **λᾶς ξέω**), πελεκῶ λίθον, κατασκευάζω ἐκ λίθου πελεκητοῦ, Ἑβδ. (Ἔξ. ΛΔ', 1, κ. ἄλλ.)·— Παθ., ἐκ λίθων λελαξευμένων Ἑβδ. (Ἰουδίθ Α', 2).

λάξις, (οὐχὶ **λᾶξις**), **ιος**, ἡ, (λαχεῖν) ὡς τὸ **λάχεσις**, τὸ διὰ κλήρου ἀπονεμόμενον εἴς τινα, μέρος γῆς, Ἰων. τύπος ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ. 4. 21· οὕτω πιθαν., καί σφε τεὴν ἐκρίναο λάξιν Καλλ. εἰς Δία 80. Πρβλ. **λῆξις**.

λάξομαι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **λήξομαι**, μέλλ. τοῦ **λαγχάνω**.

λαξπάτητος, ον, ἴδε ἐν λ. **λακπάτητος**.

λᾱο-βόρος, ον, καταβιβρώσκων τὸν λαόν, λαοβόρος κύων, περὶ τοῦ Σατανᾶ, Συνέσ. 347Α.

λᾱο-βότειρα, ἡ, ἡ τρέφουσα τὸν λαόν, γαῖα Ὀρφ. Λιθ. 708.

λᾱο-βότος, ον, (βόσκω) = **λαοτρόφος**, Ἡσύχ.· ἐν τῷ Θησ. Στεφ. **λαόβοτος**.

λᾱο-γραφία, ἡ, ἀπογραφὴ τοῦ λαοῦ, census, Ἑβδ. (Γ' Μακκ. Β', 28).

λᾱο-δᾰμᾱς [ᾰ], **αντος**, ὁ δαμάζων τοὺς ἄνδρας, Ἄρης Αἰσχύλ. Θήβ. 343 (Δυρ.) **II.** παρ' Ὁμ. μόνον ὡς κύρ. ὄνομα, Ἰλ. Ο. 516· κλητ. **Λαοδάμᾱ** Ὀδ. Θ. 141, κ. ἄλλ.

λᾱό-δῐκος, ον, δικαζόμενος ὑπὸ τοῦ λαοῦ, Σωκράτ. παρὰ Διογ. Λ. 2. 42, ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν προοιμ. Αἴσ. Μύθ. ιε'.

λᾱο-δογμᾰτικός, ή, όν, ἁρμόζων εἰς τὴν γνώμην τοῦ λαοῦ, λαοδογματικαὶ ἀποφάσεις, ἔσφαλμέναι γνῶμαι καὶ προλήψεις τοῦ κοινοῦ λαοῦ, Πολύβ. 34. 5, 14. Ἐπίρρ. **-κῶς**, ὁ αὐτ. ἐν Στράβ. 817 (εἰ ἡ γραφὴ ἀληθής).

λαο-δόκος, ον, (ἴσως **λαόδοκος** = **λαοδογματικός** κατὰ Κοραῆν), ἴδε **λαόδικος**·—παρ' Ὁμ. ὡς κύρ. ὄνομα, **Λαόδοκος**, ὁ.

λάο-ηγησία, ἡ, τὸ ἄγειν τὸν λαόν, Ἰουστῖν. Μάρτ. σ. 237 Thirlb., ὁ αὐτ. πρὸς Τρύφωνα 49.

λᾱο-κᾰτάρᾱτος, ον, κατηραμένος ὑπὸ τοῦ λαοῦ, Σύμμ. ἐν Παροιμ. ΙΑ, 26 Π. Δ.

λᾱο-κρᾰτέομαι, παθ. = **δημοκρατέομαι**· **λᾱο-κρᾰτία**, ἡ, = **δημοκρατία**, Μένανδρ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 9, σ. 194. 15, καὶ 752.

λᾱο-μέδων, **οντος**, ὁ, ὁ διοικῶν, κυβερνῶν τὸν λαόν, παρ' Ὁμ. ὡς κύρ. ὄνομα.

λᾷον, Δωρ. ἀντὶ **λήϊον**.

λᾱο-ξόος, ὁ, (λᾶας, ξέω) λιθοξόος, γλύπτης, Τίμων παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 8, Ἀνθ. Π. παράρτ. 305·—Ἐπίθ. **λᾱο-ξοϊκός**, ή, όν, Ἡσύχ. ἐν λ. **ὄρυξ**.

λαοξουργέω, ἀδόκ. τύπ. ἀντὶ τοῦ **λαξεύω**. Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ξ. 223.

λᾱο-πᾰθής, ές, λαοπαθῆ τε σεβίζων, «τὰ πάθη τῶν λαῶν σέβων» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Πέρσ. 945· ἀλλὰ τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ λέξιν τινὰ οἷα τὸ **νεοπαθέα**, ἣν ὁ Paley εἰσήγαγεν εἰς τὸ κείμενον· νεοπαθέα σέβων· ἀλλ' ὁ Wecklein γράφει λαοπαθέα· τὸ δὲ σέβων ἀντὶ τοῦ σεβίζων εἶναι διόρθωσις τοῦ Elmsley.

λαόπαις· «βούπαις» Ἡσύχ.

λᾱο-πλᾰνος [ᾰ], ὁ, ὁ πλανῶν τὸν λαόν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 8, 5·— παρ' Ἑκκλ. ὡσαύτως **λαο-πλανής**, ές.

λᾱο-πόρος, ον, χρησιμεύων πρὸς διάβασιν τοῦ λαοῦ, λαοπόροις μηχαναῖς, δηλ. γεφύραις, Αἰσχύλ. Πέρσ. 113.

λᾱο-πρεπής, ές, ἁρμόζων εἰς τὸν λαόν, σοφία Συλλ. Ἐπιγρ. 5423b.

λαοργός· «ἀνόσιος, Σικελοὶ» Ἡσύχ.

λᾱός, οῦ, ὁ, Ἰων. **ληός**, Ἱππῶναξ, 88, Ἡρόδ. 5. 42· Ἀττ. **λεώς**, ὅπερ εἶναι ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἡροδ. 1. 22., 8. 136, ἐνῷ παρὰ Τραγ. εἶναι ἐνίοτε ἐν χρήσει ὁ τύπος **λαός** χάριν τοῦ μέτρου, καὶ ἅπαξ ἢ δὶς καὶ παρὰ κωμ.· ὡσαύτως ἐν μεταγεν. πεζῷ λόγῳ, ὡς ἐν Συνθήκ. Βυζ. παρὰ Πολυβ. 4. 52, 7, Πλουτ., κτλ.· (ὁ διπλοῦς τύπος φαίνεται ἐνίοτε εἰς πολλὰ κύρια ὀνόματα, **Λεωβότης** Ἡρόδ. 7. 204, **Λαβώτας** Ξεν. Ἑλλ. 1. 2, 18, κτλ.· οὕτω, **Λεώκριτος**, **Λάκριτος**· **Λεωχάρης**, **Λαχάρης**· **Λεωσθένης**, **Λασθένης**, κτλ.· ἴδε ἐν τέλ.) Ὁ λαὸς καθόλου· παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. οὐδέποτε ὡς σῶμα πολιτικὸν ὅπως τὸ **δῆμος**, ἀλλ' ἁπλῶς ὡς ἄθροισμα ἀνθρώπων κατ' ἀντίθεσιν ὅμως πρὸς τὸ **ὅμαδος**, ὅπερ εἶναι ἁπλῶς ὄχλος, Ἰλ. Η. 306 κέξ.·—ἐντεῦθεν, **1)** ἐν τῇ πολεμικῇ γλώσσῃ, τῆς Ἰλ. τὸ **λαός** σημαίνει ἄνδρας, δηλ. στρατιώτας (ὡς τὸ **στρατός**), ἐπί τε τοῦ ὅλου στρατοῦ καὶ ἐπὶ μικροτέρων διαιρέσεων, κριτὸς ἔγρετο λ. Ἀχαιῶν Ἰλ. Η. 434· λαὸν ἀγείρειν Η. 129· πολὺν ὤλεσα λαὸν Β. 115· οὕτως ἐν τῷ πληθ., ἅμα τῷ γε .. ἄριστοι λαοὶ ἔποντ' Β. 578· στίχες ἀσπιστάων λαῶν Δ. 91· περιφρ., στρατὸς λαῶν αὐτόθ. 76· ἔθνος λαῶν Ν. 495· περιλαμβάνων ὡς τὰ πολλὰ πεζούς τε καὶ ἱππεῖς, ὡς Β. 809· ἀλλ' ἐνίοτε τὸ **λαός** δηλοῖ τοὺς πεζοὺς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἱππέας, Η. 342· ὡσαύτως δύναμις κατὰ ξηράν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν στόλον ἐν θαλάσσῃ, Δ. 76., Ι. 424., Κ. 14· ὡσαύτως οἱ κοινοὶ στρατιῶται ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἀρχηγοὺς αὐτῶν, Β. 365., Ν. 108·— ἀλλὰ **2)** ἐν τῇ εἰρηνικῇ Ὀδυσσείᾳ **λαοὶ** καὶ σπανιώτερον **λαός**, σχεδὸν ἀείποτε σημαίνει ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, ὁ λαός, ὡς ὑπήκοοι τοῦ ἄρχοντος ἢ βασιλέως, π. χ. Γ. 214, 304 κ. ἄλλ.·— μάλιστα ἐνίοτε τὸ **λαοὶ** κεῖται ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας καὶ ἐν τῇ Ἰλ., π. χ. Ρ. 226., Ω. 611· λαοὶ ἀγροιῶται, ἀγρόται, χωρικοί, Λ. 676· ἐργατικοὶ ἄνθρωποι, Ρ. 390· ἐπὶ ναυτῶν, Ὀδ. Ζ. 248· οὕτω καὶ μεθ' Ὅμηρ., ναυτικὸς λεὼς Αἰσχύλ. Πέρσ. 383· πᾶς ὁ χειρῶναξ λεὼς Σοφ. Ἀποσπ. 724· ὁ γεωργικὸς λεὼς Ἀριστοφ. Εἰρ. 920· ὡσαύτως, μέροπες λαοί, ὅ ἐ. τὸ ἀνθρώπινον γένος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 89· λ. ἐγχώριοι, οἱ ἐγχώριοι, ἄνθρωποι τοῦ τόπου, ἐπιτόπιοι, αὐτόθι 517, πρβλ. Ὀδ. Ζ. 194. **3)** ἐπὶ ἀνθρώπων συνηθροισμένων, οἷον ἐν τῷ θεάτρῳ, ὁ πολὺς λαῶν ὄχλος Ἀριστοφ. Βάτρ. 676, πρβλ. 219· ἀλλὰ κυρίως ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, αἱ στίχες τῶν λαῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 163· ἐντεῦθεν ἡ φράσις ἀκούετε λεώ, ἄκουσον, ὦ λαέ! — ὁ συνήθης τρόπος καθ' ὃν ἤρχιζον τὰς προκηρύξεις ἐν Ἀθήναις, πρβλ. τὸ Ἀγγλικὸν Oyez! Σουσαρίων 1, Ἀριστοφ. Εἰρ. 551, Ὄρν. 448· δεῦρ' ἴτε, πάντες λεώ Ἀριστ. Ἀποσπ. 346, πρβλ. Βεντλεῦου Φάλαριν σ. 203· — ὁ πολὺς λεώς, τὸ πλῆθος, ὁ ὄχλος, Πλάτ. Πολ. 458D, κτλ. **4)** παρὰ τοῖς Ἑβδ., ἐπὶ τοῦ λαοῦ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἱερεῖς καὶ λευίτας, Α' Ἔσδρ. Ε', 46· ἐν τῇ Καινῇ Διαθ., ἐπὶ τῶν Ἰουδαίων καὶ μετέπειτα ἐπὶ τῶν Χριστιανῶν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἐθνικούς· παρὰ τοῖς Ἐκκλ., οἱ λαϊκοί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς κληρικοὺς ἢ ἱερωμένους (**κλῆρος**). **II.** λαὸς ἢ φυλή, πάντες οἱ καλούμενοι διὰ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, πρῶτον παρὰ Πινδ., Δωριεῖ λαῷ Ο. 8. 40· Λυδῶν τε λαὸς καὶ Φρυγῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 770· ξύμπας Ἀχαιῶν λαὸς Σοφ. Φιλ. 1243, πρβλ. Ο. Τ. 144, κτλ.· ἱππόται λαοί, δηλ. οἱ Θεσσαλοί, Πινδ. Π. 4. 273, πρβλ. 9. 93, Ν. 1. 25. (Ἡ ὁμοιότης ἡ μεταξὺ τῶν λέξεων **λαός** καὶ **λᾶας** (λίθος) ὑπονοεῖται ἐν Ἰλ. Ω. 611 λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων (ἐπὶ τῶν τέκνων τῆς Νιόβης)· καὶ οὕτως ὁ Πινδ. ἑρμηνεύει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ μύθου τοῦ Δευκαλίωνος, Ο. 9. 66 κ. ἑξ.· πρβλ. Ἐπίχ. παρὰ τῷ Σχολ. ἐν τόπῳ, Ἀπολλόδ. 1. 7, 3· ἄλλως Φιλόχ. 120.— Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται αἱ λέξ. **λᾱΐτας**, **λήϊτος**, **λειτουργία**·— ὁ δὲ ἀρχικὸς τύπος ὅτι ἦτο ΛΑϜ, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν κυρ. ὀνομάτων **Λευ-τυχίδης** (**Λεω-τυχίδης**), **Λαυ-αγήτας** (Συλλ. Ἐπιγρ. 1466), **ΛαϜ-οκόϜων** (Ἐπιγραφ. παρὰ Prisc. 1. 22., 6. 69)· πρβλ. Γοτθ. jagga-lauths (νεανίσκος)· (Ἀγγλο-Σαξον. lewed, lewd (λαϊκός, ἀμαθής)· Ἀρχ. Γερμ. liut (leute)· Σλαυ. ljudu· Λιθ. laudis.)

λᾶος, ἀνώμαλ. γεν. τοῦ **λᾶας**.

λᾱο-σεβής ές, λατρεύομαι ὑπὸ τοῦ λαοῦ, Πινδ. Π. 5. 120.

λᾱοσ-σόος, ον, (σεύω) ἐξεγείρων, διεγείρων τὰ ἔθνη, ἐπίθ. τῶν πολεμικῶν θεοτήτων, τοῦ Ἄρεως, τῆς Ἔριδος, Ἰλ. Ρ. 398., Υ. 48· τῆς Ἀθηνᾶς, Ὀδ. Χ. 210, Ἰλ. Ν. 128· τοῦ Ἀπόλλωνος, Υ. 79· ὡσαύτως ἀνδρῶν, λαοσσόον Ἀμφιάραον Ὀδ. Ο. 244 τοῦ Ἠλεκτρύωνος, τοῦ Ἀμφιτρύωνος, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 3. καὶ 37· — λαοσσόοι ἀγῶνες, συναθροίσεις εἰς ἃς οἱ λαοὶ συνέρχονται πολυπληθεῖς, Πινδ. Π. 12. 42· πρβλ. **ἱπποσόας**. **II.** (σῴζω) διασῴζων, διατηρῶν τὸν λαὸν ἢ τὰ ἔθνη, Ἀνθ. Π. 9 689, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ζ', 31., η. 12.— Παρ' Ἡσυχ. εὕρηται καὶ «**λαοσσοῦσα**, τουτέστι παρορμῶσα εἰς τὸν πόλεμον· ὅ ἐστιν ἐπίθετον Ἀθηνᾶς».

λᾱο-τέκτων, **ονος**, ὁ, ἐργάτης λίθων, Ἀνθ. Π. 7. 380.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λᾱο-τίνακτος, ον, ὁ ὑπὸ λίθου τιναχθείς, λαοτίνακτον ὕδωρ Ἀνθ. Π. 9. 272.

λᾱοτομέω, γραφόμενον ὑπό τινων ἐκδοτῶν ἀντὶ τοῦ **λαιοτομέω.**

λᾱο-τόμος, ον, κόπτων λίθους, ἐπὶ ἐργαλείου, ὄργανα λαοτόμα Μένανδ. Βυζ. σ. 443 (ἔκδ. Bonn.). **II.** = **λατύπος,** Παῦλ. Σιλ. Ἄμβων 116, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 1021.

λᾱο-τόρος, ον, διατρυπῶν λίθους, Παῦλ. Σιλ. Ἔκφρ. 188.

λᾱο-τρόφος, ον, τρέφων ἢ διατηρῶν τὸν λαόν, φροντίζων περὶ αὐτοῦ, πόλις Πινδ. Ο. 5. 9· τιμὴ λ., ἀξίωμα ὠφέλιμον εἰς τὸν λαόν, αὐτόθι 6. 102.

λᾱο-τύπος [ῠ], **ον,** κόπτων λίθους, σμίλη Ἀνθ. Π. 7. 429. **II.** ὡς οὐσιασ., ὁ κόπτων λίθους, λιθοτόμος, γλύπτης, ὡς τὸ **λατύπος.** Ἀνθ. Πλαν. 59.

λᾱο-φθόρος, ον, καταστρέφων τὸν λαόν, καταστρεπτικός, μετὰ γεν., Θέογν. 781.

λᾱο-φόνος, ον, φονεύων τὸν λαόν, Θεόκρ. 17. 53, Συλλ. Ἐπιγρ. 6854f.

λᾱο-φόρος, καὶ **λεωφόρος, ον,** ὁ φέρων τὸν λαόν, λαοφόρον καθ' ὁδόν, ἐπὶ μεγάλως συχναζομένης ὁδοῦ, Ἰλ. Ο. 682· λαοφόρου ἐπέβησαν .. κελεύθου Θεόκρ. 25. 155· ὑπὲρ τῶν μάλιστα λεωφόρων πυλέων (διάφ. γραφ. **λαοφ-**), ὑπεράνω τῶν μάλιστα συχναζομένων πυλῶν, Ἡρόδ. 1. 187· τὰς λεωφόρους (ἐξυπ. ὁδοὺς) μὴ βαδίζειν Πυθαγόρειος κανὼν ἐν Ἀριστ. Ἀποσπ. 192· λεωφόρους πρὸς ἐκτροπὰς Εὐρ. Ῥῆσ. 881, ἔνθα ὁ Vater προὔτεινε λεωφόρου, ἐκ τῆς λεωφόρου, μεγάλης ὁδοῦ, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 763C (τῶν ἐκ τῆς χώρας λ. εἰς τὴν πόλιν .. τεταμένων), καὶ Παυσ. 9. 2, 2 (ἐπανελθοῦσι δὲ εἰς τὴν λ.), Φίλων 1, 16, καὶ ἴδε **λεώβατος.** **II.** **λεωφόρος,** ἡ, = **πόρνη,** Ἀνακρ. 157. [**λεω-** ὡς μονοσύλλαβ. παρ' Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.].

λάπαγμα, τό, καὶ **λᾰπαγμός,** ὁ, ἐκκένωσις, Ἡσύχ.

λᾰπαδνός, όν, χάριν τοῦ μέτρου ἀντὶ **ἀλαπαδνός,** ὃ ἴδε.

λᾰπάζω, χάριν τοῦ μέτρου, ἀντὶ **ἀλαπάζω,** ὃ ἴδε.

λάπᾰθον, τό, εἶδος κενωτικοῦ λαχάνου, καὶ λάχανον ἄγριον ἐδώδιμον, κοινῶς «λάπατον», Λατ. rumex, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 1, 2, Ἡσύχ. ἐν λέξ.· ὡσαύτως **λάπαθος,** ὁ, ἢ ἡ, Ἐτυμ. Μέγ. 57. 17· καὶ **λαπάθη,** ἡ, αὐτόθι 551. 16. **II.** ὄρυγμα παρασκευαζόμενον ὡς παγὶς πρὸς τὴν ἐν αὐτῷ κατάπτωσιν ἀγρίων ζῴων, Φώτ., Σουΐδ.· ὡσαύτως **λάπαθος,** ὁ, Δημόκρ. ἐν τοῖς Α. Β. 374.

λᾰπακτικός, ή, όν, (λαπάσσω) κενωτικός, καθαρτικός, Ξενοκρ. περὶ τῆς ἀπὸ τῶν Ἐνυδρ. τροφ. 1. 8, σ. 2, ἔκδ. Καραῆ, Γαλην. 1. 2, 18, 22, 25, κτλ.

λάπαξις, ἡ, κένωσις τῶν ἐντέρων, Ἀριστ. Φυσ. 2. 6, 5, Προβλ. 23. 38, Ἀρεταί. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 10.

λᾰπάρᾱ [ᾰ], Ἐπικ. καὶ Ἰων. **ρη-,** ἡ· (**λαπαρός**)· τὸ μαλακὸν μέρος τοῦ σώματος τὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν καὶ τοῦ ἰσχίου, ἡ λαγών, Ἰλ. Ζ. 64., Π. 318, κ.ἄλλ. (οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.), Ἡρόδ. 2. 86, κτλ.· ἐν τῷ πληθ. αἱ λαγόνες, Λατ. ilia, ὁ αὐτ. 6. 75, Ἱππ. 298. 47, κτλ.— τὸ μεθ' Ὅμηρ. ἰσοδύναμον τῇ λέξει ταύτῃ εἶναι ἡ **λαγών.** Ἀμφότεραι αἱ λέξεις αὗται φαίνονται δηλοῦσαι περίπου τὸ αὐτὸ καὶ ἡ λέξ. **κενεών,** εἰ καὶ **λαπάρα** καὶ **κενεὼν** φαίνεται ὅτι διακρίνονται παρ' Ἱππ. 480. 48., 540. 46.

λᾰπᾰρός, ά, όν, ὡς τὸ **λαγαρός,** χαλαρός, τὸ λ. τῆς πλευρῆς = λαπάρα, Ἱππ. 817A· ἐπὶ τῶν ἐντοσθίων, ὁ αὐτ. ἐν Προγν. 40, κ. ἄλλ., ἴδε Foës Oecon.· λ. γενέσθαι, γίνομαι εὐκοίλιος, Ἀριστ. Προβλ. 23. 39· ἵππος λ. ὧν ἄλγεῖ ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 5 (ἔνθα ὁ Aubert προτείνει: λαπάρας ἀνέλκει). **2)** μαλακός, προσκεφάλαιον 763C. Ἐπίρρ. **-ρῶς,** ὁ αὐτ. (Πρβλ. **λαπάσσω**).

λᾰπᾰρότης, -ητος, χαλαρότης, ἐπὶ τῶν ἐντοσθίων, Ἱππ. 1137B.

λᾰπάσσω, Ἀττ. **-ττω** μέλλ. **-ξω,** κενῶ, ἀδειάζω, διάρροιαι .. τὴν γαστέρα λαπάσσουσαι Ἱππ. Προγν. 39· οὐκ ἐλάπαξεν οὐδέν, δὲν εἶχε κένωσίν τινα, ὁ αὐτ. 1133F· τὰ παρ' οὖς λαπάσσει, κάμνει ὥστε τὰ παρὰ τὸ οὖς οἰδήματα νὰ ἐκβάλλωσιν ὕλην, ὁ αὐτ. 151A, πρβλ. 82E. — Παθ., μάλιστα ἐν τῷ ἀορ. **ἐλαπάχθην,** ἐπὶ τῶν ἐντοσθίων, κενοῦμαι, ὁ αὐτ. 12. 21., 403. 49. πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 23. 39· ἀπολ., **ἐλαπάσσετο,** ἐγίνετο κένωσις, Ἱππ. 1170D: πρκμ. ἀπαρ. **λελαπάχθαι** Ἀθήν. 363A. (Ὁ Κούρτ. ἀμφιβάλλει τὴν σχέσιν αὐτοῦ πρὸς τὴν √ΛΑΠ, **λάπτω**· πρβλ. **λάπαγμα, -μός, λάπαξις, λαπακτός, ἀλαπάζω, ἀλαπαδνός,** καὶ ἴσως **λαπαρός**).— Παρ' Ἡσυχ. «**λαπῆναι**· λεπισθῆναι».

λάπη [ᾰ], ὁ ἀφρὸς ἢ εὐρῶς ὁ σχηματιζόμενος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ οἴνου, ὄξους ἢ ἄλλων ὑγρῶν μενόντων στασίμων, Ἐρωτιαν. Λεξ. Ἱππ.· **λάμπη** παρὰ τῷ Διοσκ. 5. 87, Πλουτ. 2. 1073A· — οὕτω **λαμπῶδες,** ἐπὶ τῶν οὔρων, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὁποίων ἐπικάθηται ἀφρός, Ἱππ. 148A· ἀλλ' ὁ Ἐρωτιαν. ἀνεγίνωσκε **λαπῶδες.** **2)** φλέγμα, Λατ. pituita, Ἱππ. 466. 37, κτλ.· μεστοὶ λάπης Δίφιλος ἐν «Ἀπολιπούσῃ» 1. 15· πρβλ. **λέμφος.**

3) μεταφορ., ἀνηλίῳ λάπᾳ (κατὰ τὸν Wieseler ἀντὶ λάμπῃ ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 387) ἐν ἀνηλίῳ βορβόρῳ ἢ ὑγρασίᾳ τοῦ κάτω κόσμου, πρβλ. τὸ τοῦ Ὁμήρου δόμον εὐρώεντα, τὸ τοῦ Οὐεργιλίου loca senta situ.

λᾰπίζω, συρίζω, Σοφ. Ἀποσπ. 903· ἀλαζονικῶς φέρομαι, ἀλαζονεύομαι, κομπάζω, μεγαλαυχῶ, Κικ. πρὸς Ἀττ. 9. 13, 4, Α. Β. 277, Φώτ.· — ἐντεῦθεν παράγονται πολλαὶ λέξεις **λαπιστής, οῦ,** ὁ, ἀλαζὼν ἄνθρωπος, Ἐβδ. (Σειρὰχ. Κ', 7)· **λαπικτής,** θηλ. **λαπίστρια,** Φώτ., Σουΐδ.· **λάπισμα,** τό, μεγαλαυχία, Κικ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὡσαύτως **λαπίθης, ου,** ὁ, = **λαπιστής,** Ἀνθ. Π. 5. 181· — ὥστε αὕτη δυνατὸν νὰ εἶναι ἡ σημασία τῆς λέξ. **Λαπίθαι** [ῐ], οἵτινες ἦσαν ἀγρία Θεσσαλικὴ φυλὴ τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων, νικηταὶ τῶν Κενταύρων, Ὅμ. κτλ.· τὸ ἐνικ. ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 345.

λάπτης, ου, ὁ, ἄπληστος οἰνοπότης, «λάπτας· ῥοφοῦντας» Ἡσύχ.

λαπτικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς κένωσιν (ἴδε **λάπτω,** ἐν τέλ.), Εὐστ. 1413. 3.

λάπτω, μέλλ. **ψω,** Ἰλ., (**ἀπο-**) Ἀριστοφ. Νεφ. 811· ἀόρ. **ἔλαψα** Ποιητ. παρ' Ἀπολλοδ. 3. 4, 4, (**ἐξ-**) Ἀριστοφ. Ἀχ. 1229· πρκμ. **λέλᾰφα** ὁ αὐτ. εἰς Ἀποσπ. 492.— Μέσ. (ἴδε κατωτ.)· μέλλ. **λάψομαι** (**ἐκ-**) ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 885· ἀόρ. **ἐλαψάμην** Φερεκρ. ἐν «Κραπατάλλοις» 17. (Ἐκ τῆς √ΛΑΠ παράγεται ὡσαύτως τὸ **λάπτης**· πρβλ. Λατ. lamb-o (παρεντιθεμένου τοῦ m), lab-rum, lab-ium· Ἀρχ. Γερμ. lef-sa (χεῖλος)· λιθ. lùp-a (χεῖλος, lip)· — ἡ ῥίζα γίνεται ΛΑΦ ἐν τῷ **λαφ-ύσσω,** πρβλ. Ἀρχ. Γερμ. laffan (Ἀγγλ. to lap).) Πίνω ὕδωρ διὰ τῆς γλώσσης, ἐπὶ λύκων, λάψοντες γλώσσησιν .. μέλαν ὕδωρ Ἰλ. Π. 161· ἐπὶ κυνῶν, Καλλ. Ἀποσπ. 247, Πλούτ. 2. 971A· πίνει τὰ καρχαρόδοντα λάπτοντα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 6, 1· τῇ γλώσσῃ λ. Αἴλ. π. Ζ. 6. 53, πρβλ. **κάπτω.** **2)** πίνω ἀπλήστως, πίνω, ῥοφῶ, αἷμα λέλαφας Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 492· οἶνον Ἀθήν. 443E· καπνὸν Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 23· — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ λεπαστὴν λαψάμενος, καταπίνω, Φερεκρ. ἐν «Κραπατάλλοις» 17.— Παρ' Ἀθην. 363A **λαπάττειν** διορθωτέον ἀντὶ **λάπτειν,** ἐκτὸς ἂν θεωρηθῇ ὡς σφάλμα τοῦ συγγραφέως, ὡς παρ' Εὐστ. 1413. 3.

λαπύρια, τά, εἶδος σύκων, Ἀθήν. 78A· διάφ. γραφὴ **καπύρια.**

λᾰπώδης, ες, ἴδε ἐν λέξ. **λαμπώδης.**

λάρβᾰσον, τό, = **στίμμι,** παρὰ Διοσκ. 5. 99.

λάρδος, ὁ, τὸ πάχος, τὸ λίπος τῶν χοίρων, Ἰω. Λυδ. 93, Βασιλικ. 56, 11, 7. κλ.

λάριμνον, τό, Ἀραβ. ὄνομα θυμιάματος ἔχοντος μεγίστην εὐωδίαν, Στράβ. 778· φέρεται **λάριμναν,** Ἀγαθαρχ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 459. 15.

λᾱρῑνός, ή, όν, (λαρὸς) καλῶς τεθραμμένος, σιτευτός, παχύς, βοῦς Ἀριστοφ. Εἰρ. 925· σύες Ἐρατοσθ. παρ' Ἀθην. 376B· μεταφ., λ. ἔπος Ἀριστοφ. Ὄρν. 465· ἐντεῦθεν **λᾱρῑνεύομαι,** ἀποθ., σιτίζομαι, γίνομαι παχύς, παχύνομαι, Σώφρων παρ' Ἀθην. 376B· **λαριναῖος, α, ον,** μέγας, Ἡσύχ.

λάρῐνος [ᾰ], ὁ, εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, Ὀππ. Ἁλ. 3, 399 (ἔνθα ἕτεροι **λάριμος**), Ἡσύχ.· ὅθεν **λαρῐνευτής, οῦ,** ὁ, = **ἁλιεύς,** ὁ αὐτ.

λάριξ, ἡ, εἶδος ῥητίνης κομιζομένης ἀπὸ Γαλατίας καὶ ἐπιχωρίως οὕτω καλουμένης, Διοσκ. 1. 92. [larices, Lucan. 9. 920].

λᾰρίς, ίδος, ἡ, = **λάρος,** Ἀνθ. Π. 7. 652, 654.

Λάρῑσα [ᾱ], ἡ, (οὐχὶ Λάρισσα, ἴδε Δινδ. ἐν Θησαυρ. Στεφ.)· — ὄνομα πολλῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν πόλεων, Ἰλ., κτλ., δηλοῦν Πελασγικὴν ἀρχήν, Στράβ. 440, 620, κτλ.· πρβλ. Clinton F. H. 1. σ. 25· Ἰωνικός τις τύπος **Λήρισαι** (ἐν Αἰολίδι) ἀπαντᾷ παρ' Ἡρόδ. 1. 149· ὡσαύτως **Λάρισα, ων,** τά, Σωκρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 3. 25· — ἐξ ἀρχῆς ἐσήμαινεν ἀκρόπολιν, οἵα ἡ Λάρισα τοῦ Ἄργους, Στέφ. Βυζ., Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 40. **II.** ἐπίθ. **Λᾱρῑσαῖος, α, ον,** ἐκ Λαρίσης, Θουκ. 2. 22, Ξεν., κτλ.· Ἰων. **Ληρισ-** Ἡρόδ. 9. 1 καὶ 58. **2)** ὡς οὐσιαστ., εἶδος χύτρας πρῶτον κατασκευασθείσης ἐν Λαρίσῃ, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 2, 2 (πρβλ. **τανάγρα, ταναγρίς**)· τοιαῦται χύτραι ἐκαλοῦντο, Λαρισαῖοι ἑψητῆρες ὑπὸ Λεωνίδ. Ταρ. (Ἀνθ. Π. 6. 305)· καὶ οἱ κατασκευάζοντες αὐτάς, **Λαρισοποιοί** ἀντὶ **Λαρισαιοποιοί.** Ἀριστ. Πολιτ. ἔνθ' ἀνωτ.— Παρ' Ἡσυχ. εὕρηται καὶ ὁ τύπος **Λάρεισα.**

λαρκ-ᾰγωγός, ὁ, ὁ φέρων φορμοὺς ἀνθράκων, ὄνος Εὐρ. Ἀποσπάσμ. 285.

λαρκίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λάρκος,** Ἀριστοφ. Ἀχ. 340· **λάρκιον,** Πολυδ. Γ', 111.

λάρκος, ὁ, κοφίνιον, ἀγγεῖον τῶν ἀνθράκων, Ἀριστοφ. Ἀχ. 333, Ἄλεξ. ἐν «Σπονδοφόρῳ» 1, Λυσ. παρ' Ἀρπ.— Καθ' Ἡσύχ.: «λάρκος ἀνθράκων φορμός» καὶ «λάρκον πλέγμα φορμῷ ὅμοιον, ἐν ᾧ ἄνθρακας φέρουσιν, ὁτὲ δὲ καὶ ἰσχάδας».

λαρκο-φορέω, φέρω **λάρκον,** Δίων Κ. 52. 25.

λαρνάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λάρναξ,** Σύμμαχ. Π. Δ. (Σαμ. α', ς', 8), Συλλ. Ἐπιγραφ. 5200b· ὡσαύτως **λαρνακίδιον,** Ἐκκλ.

λαρνᾰκό-γυιος, ον, ἀμφίβολον ἐπίθ. τοῦ Πανὸς κατὰ τὸ φαινόμενον ἔκ τινος ἀφυοῦς λογοπαιγνίου ἐπὶ τῶν λέξ. **χηλή** καὶ **χηλός** = **λάρναξ,** Ἀνθ. Π. 15. 21, 16· «λαρνακόγυιον δὲ τὸν Πᾶνα, ἐπεὶ χηλόπους ἐστί· λάρναξ δὲ ἡ χηλὸς καὶ ἡ κιβωτὸς» Σχόλ.

λαρνᾰκο-φθόρος, ον, φονεύων ἐντὸς λάρνακος ἢ κιβωτίου, Λυκόφρ. 234.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λάρναξ, ᾰκος, ἡ, καὶ παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς ὁ, Ἰακωβίου Ἀνθ. Π. σ. 295, 299·— κιβώτιον ἐν ᾧ ἐναπέθετον οἰκιακὰ πράγματα, Ἰλ. Σ. 413, Ἡρόδ. 3. 123. 2) κάλπη τεφροδόχος, σορός, [ὀστέα] χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν Ἰλ. Ω. 795· λάρνακας κυπαρισσίνας ἄγουσιν ἅμαξαι ... ἔνεστι δὲ τὰ ὀστᾶ Θουκ. 2. 34, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγραφ. 4003, 4007, 4441, κ. ἀλλ.· ἡ κιβωτὸς τοῦ Δευκαλίωνος, Πλούτ. 2. 968F, Λουκιαν. περὶ τῆς Συρ. Θεοῦ 12, Ἀπολλόδ. 1. 7, 2, πρβλ. Ἀνθ. Π. 1. 62· ἰδίως κιβώτιον ἐν ᾧ τὰ ἀρτιγενῆ νήπια ἐξετίθεντο, Σιμων. 37. 1, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 622, Διόδ. 5. 62, κτλ. 4) σκάφη διὰ πότισμα, Συλλ. Ἐπιγραφ. 2553.— Πρβλ. **ἀντίπηξ**.

λαρο-ειδής, ές, (λάρος) ὅμοιος πρὸς λάρον, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 76.

λάρος, ὁ, τὸ γνωστὸν ἁδηφάγον θαλάσσιον πτηνόν, «γλάρος», ὅστις ὁρμητικῶς φέρεται πρὸς τὴν θάλασσαν ὅπως ἁρπάσῃ τὸ θήραμα, πολλάκις δὲ ἐπιπλέει ἐπὶ τῶν κυμάτων, Ὀδ. Ε. 51, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 9, 1., 8. 3, 13·— ἐντεῦθεν ἐπὶ ἀπλήστων δημαγωγῶν, ὡς π. χ. τοῦ Κλέωνος, λ. κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν Ἀριστοφ. Ἱππ. 956· Κλέωνα τὸν λ. δώρων ἑλόντες ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 591, πρβλ. Ὄρν. 567, Μάτρων παρ' Ἀθην. 134E.

Π. εἶδος ἡμέρου ᾠδικοῦ πτηνοῦ, Ἀνθ. Π. 7. 199.— Καθ' Ἡσύχ.: «λάρος. ὄρνις. καὶ ἰχθὺς ποιός». [ἃ πανταχοῦ πλὴν ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν., Ἀνθ. Π. ἔνθ' ἀνωτ.]

λᾰρός, όν, (ἴδε ἐν λ. **λάω B**) ποιητ. ἐπίθ., εὐχάριστος τὴν γεῦσιν, ἡδύς, γλυκύς, εὐχάριστος, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπὶ γεύσεως, λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας Ἰλ. Τ. 316· λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον Ὀδ. Μ. 283., Ξ. 408· λαρόν τέ οἱ αἷμ' ἀνθρώπου, γλυκὺ εἶναι εἰς αὐτὴν [τὴν μυῖαν] τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου, Ἰλ. Ρ. 572·— Ἐπικ. ὑπερθ., λᾱρώτατος οἶνος (χάριν τοῦ μέτρου ἀντὶ λᾱρότατος) Ὀδ. Β. 350, ὡς τὸ **κακοξεινώτερος, ὀϊζυρώτατος**· συγκρ. **λαρότερον** ὡς ἐπίρρ., Ἀνθ. Π. 7. 24. 2) εὐάρεστος εἰς ὀσμήν, Μόσχ. 2. 92· ἄνθεα λαρὰ φύσις Ἀνθ. Π. Παράρτ. 306· λαρὸν ὄδωδεν Διον. Π. 936. 3) εὐάρεστος εἰς τὴν ὄψιν, ἐράσμιος, Ἀνθ. Π. 9. 525, 12. 4) εὐάρεστος εἰς τὴν ἀκοήν, μελῳδικός, ἔπος Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 933, Ἀνθ. Π. 7. 602· λαρὰ φθέγγεσθαι αὐτόθι 9. 571· λ. χείλεα, ἐξάγοντα ἡδεῖς ἤχους, ὁ αὐτ. ἐν Πλαν. 226.

Λάρτιος, ὁ, παρὰ Τραγ. ἀντὶ **Λαέρτης**, ὃ ἴδε.

λάρτος, ὁ, σκληρός τις Ρόδιος λίθος, Ἐπιγραφ. Ροδ. ἐν Cauer's Delect. σ. 56, 1. 99, πρβλ. Newton ἐν Trans. of Roy. Soc. of Lit. xi. σ. 3, σ. 9.— Ἐν Ἐπιγρ. Κρήτης (Mnemosyne I, 1832, σ. 75, 599 καὶ 105 κέξ.) εὕρηται **λαρτίας** πέτρας κατὰ γεν. πτῶσιν.

λᾰρυγγᾶς, οῦ, ὁ, (λάρυγξ) κεκράκτης, «φωνακλᾶς», λάλος, φλύαρος, πρβλ. **λαρυγγός**, Βυζ.

λᾰρυγγιάω, = **λαρυγγίζω** I, βραγχὰ λαρυγγιόων Ἀνθ. Π. 11. 382.

λᾰρυγγίζω, Ἀττ. μέλλ. -ιῶ, κραυγάζω ἰσχυρῶς, κράζω δυνατά, Δημ. 323. 1· «λαρυγγίζων· λάρυγγα θεραπεύων» (Ἡσύχ.), Λουκ. Ἔρωτες 36·— Κατὰ τὸν Ἁρποκρ.: «λαρυγγίζειν, τὸ πλατύνειν τὴν φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι, ἀλλ' ἐπιτηδεύειν περιεργότερον τῷ λάρυγγι χρῆσθαι»·— ἐπὶ τοῦ κόρακος, κρώζω, Ἀνών. παρὰ Σουίδ.· (οὕτω **λαρυγγισμός**, ὁ, ἐν Πλουτ. 2. 129A)·— μετὰ συστοιχ. αἰτ., φωνάζω, τάδε Ἀθήν. 383F. **Π.** μεταβ., καταβοῶ, φωνάζω δυνατώτερα καὶ κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, κατασιγάζω, λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας Ἀριστοφ. Ἱππ. 358.

λαρυγγικός, ή, όν, γαστρίμαργος, «φαγᾶς», Φερεκράτης ἐν «Γραυσὶ» 1, 3.

λαρύγγιον, τό, = **λάρυγξ**, Ἀποφθ. Πατέρ. ἐν Cotel. Eccl. Gr. mon. τ. 1, σ. 634E.

λᾰρυγγισμός, ὁ, ἴδε ἐν λ. **λαρυγγίζω**.

λαρυγγός, ὁ, «ματαιολόγος», Ἡσύχ.

λᾰρυγγο-τομέω, ἀνοίγω τὸν λάρυγγα, ἀνατέμνω, **-τομία**, ἡ, Παῦλ. Αἰγ. 6. 33.

λᾰρυγγό-φωνος, ον, ἔχων φωνὴν λαρυγγίζουσαν, Σώπατρ. παρ' Ἀθην. 175C.

λάρυγξ [ᾰ] υγγος, ὁ, τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ ἀναπνευστικοῦ σωλῆνος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 12, 1, χρησιμεῦον κατὰ τὴν ἐκφώνησιν τῶν φωνηέντων, αὐτόθι 4. 9, 2· ἀλλὰ παρὰ ποιηταῖς τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ πεπτικοῦ σωλῆνος (φάρυγξ) καὶ τοῦ ἀναπνευστικοῦ (λάρυγξ) συνεχῶς συγχέονται, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 1·— ὁ λαιμός, ὁ φάρυγξ, Εὐρ. Κύκλ. 157· χωρεῖν κατὰ τοῦ λ. Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσι» 1. 7, πρβλ. Κρώβυλ. ἐν Ἀδήλ. 1· ἐπὶ ἀνθρώπων λαιμάργων, ἀνόσιοι λάρυγγες Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 16· ἐκ τοῦ λ. ἐκκρεμάσας τινὰ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1363· τὸν λάρυγγ' ἂν ἐκτέμοιμί σου ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 575·— μεταφ., λ. γλυκύς, ὁμιλία, Ἑβδ. (Σειρὰχ Ζ', 4).

λαρύζει· «βοᾷ ἀπὸ τοῦ λάρυγγος» Ἡσύχ.

λᾰρύνω, ἐπὶ τῆς φωνῆς τῆς περιστερᾶς, περιστερὰ λαρύνει, Valck. Animad. ad Amon. σ. 231.

λᾶς, **λᾶος**, ὁ, λίθος, Ἀττ. συνῃρ. ἀντὶ **λᾶας**, ὃ ἴδε.

λάσαγγες· «οἱ περὶ τὰς λίμνας χλωροὶ βάτραχοι» Ἡσύχ.

Λάσαν· «τὴν Λάρισαν» Ἡσύχ.

λάσᾰνα [ᾰσ], τά, ὡς τὸ **χυτρόποδες**, ἀείποτε ἐν τῷ πληθ., τρίπους ἐσχάρα ἐφ' ἧς ἐτοποθετεῖτο ἡ χύτρα, μαγειρικὸν σκεῦος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 893 (ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.), Διοκλ. ἐν «Μελίτταις» 3.

Π. ἕδρα πρὸς ἀποπάτησιν, «καθίκι», ἀποπατοῦντ' ἐπὶ τοῖς λασάνοις (ἔνθα νῦν διωρθώθη λαχάνοις) Κρατῖν. ἐν «Δραπέτισιν» 8, Φερεκρ. ἐν «Κραπατάλλοις» 12, ἐν Ἀδήλ. 43· ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔστ' οὐδὲ λάσαν' ὅπου χέσω Εὔπολ. ἐν «Πόλεσιν» 31, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 80· ὡσαύτως ἐν τῷ ἐν., ὡς τὸ Λατ. lasanum, Ἱππ. 261. 13, Ἀνθ. Π. 11. 74·— ἐντεῦθεν **λᾰσᾰνο-φόρος**, ὁ δοῦλος ὁ ἔχων τὴν φροντίδα τοῦ κοπροδοχείου, Πλούτ. 2. 182C, πρβλ. Ὁρ. Σατ. 1. 6, 109, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 19, 17.

λάσαρον ἢ **λάσαρ**, τό, = ὀπὸς σιλφίου, asafoetida, Ἱππιατρ. 1. 22.

λασάσθω· «χλευαζέτω» Ἡσύχ.

λάσδομαι, Δωρ. ἀντὶ **λάζομαι**, Θεόκρ.

λᾰσεῦμαι, Δωρ. μέσ. μέλλ. τοῦ **λανθάνω**, Θεόκρ. 4. 39.

λάσθη, ἡ, περίγελως, ὡς τὸ Ἀττ. **χλεύη**, ἐπὶ γέλωτί τε καὶ λάσθῃ Ἡρόδ. 6. 67, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 345·— **λασθαίνω**, περιπαίζω, περιγελῶ, κακολογῶ, Ἡσύχ. (ἴδε **λάω B**).

λασθῆμεν, Δωρ. ἀπαρ. παθ. ἀόρ. τοῦ **λανθάνω**, Θεόκρ. 2., 46.

λάσθον· «αἰσχρὸν» Ἡσύχ.

λᾰσι-αύχην, ενος, (λάσιος) ἔχων λάσιον, δασὺν τὸν αὐχένα, ἐπὶ τοῦ ταύρου, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 224, πρβλ. λασιαύχενα χαίτην Ἀριστοφ. Βάτρ. 822· ἐπὶ τῆς ἄρκτου, Ὕμν. Ὁμ. 6. 46· ἐπὶ τοῦ ἵππου, Σοφ. Ἀντ. 350· λ. βύρσα Θεόκρ. 25. 272· ὡσαύτως μετ' οὐδ., λασιαύχενος ἄντρου, διάφ. γραφ., ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιγρ. 5. 5.

λασιδεύς· «θρασύς. ἄπληστος» Ἡσύχ.

λᾰσί-μηλον, τό, μῆλον δασύ, δηλ. ἔχον χνοῦν, ἴσως τὸ ῥοδάκινον, πιθ. γραφ. παρὰ τῷ Ἀντιγρ. Καρ. παρ' Ἀθην. 82B· **λασιόμᾱλον** «μῆλον τὸ ἔχον χνοῦν» Ἡσύχ.

λασῖνος· «ἄφρων. ἐπιλήσμων» Ἡσύχ.

λᾰσιό-θριξ, τρῑχος, ὁ, ἡ, δασύτριχος, Ὀππ. Ἀλ. 4. 369, Νόνν. Δ. 38. 359.

λᾰσιό-κνημος, ον, ἔχων δασείας ἐκ τριχῶν τὰς κνήμας, Ὀππ. Κ. 2. 186.

λᾰσιό-κωφος, ον, κωφὸς ἕνεκα τριχῶν αὐξανομένων ἐντὸς τῶν ὤτων, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πλάτ. (Φαῖδρ. 253E) ὑπὸ Συνεσ. 67D καὶ τῶν λεξικῶν, ἕνεκα ἡμαρτημένης γραφῆς, ἥτις καὶ ἔν τισι τῶν Ἀντιγράφ. εὑρίσκεται.

λάσιον [ᾰ], τό, δασὺ λινοῦν ὕφασμα, Σαπφὼ (89) παρὰ Πολυδ. Ζ', 74· λᾰσιον ἐπιβεβλημένος Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Ὀδυσσεῖ» 4.

λάσιος [ᾰ], α, ον, βραδύτερον ὡσαύτως **ος, ον** Λουκ. Προμ. 12, κτλ.· (ἴδε ἐν τέλ.)·— δασύς, δασύτριχος, πυκνόμαλλος, ἐπὶ προβάτων, Ἰλ. Ω. 125, Ὀδ. Ι. 433· λ. θῆρες, ἐπὶ προβάτων καὶ πίγῶν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἐλάφους (στικτοὶ θ.), Σοφ. Φιλ. 184· τράγος, μέλισσαι Θεόκρ. 7. 15., 22. 42· τὰ λασιώτατα, ἐπὶ ἵππων, Ξεν. Ἱππ. 2. 4·— παρ' ἀνδράσι τὸ λάσιον κῆρ, ἐθεωρεῖτο κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους ὡς σημεῖον ἰσχύος, Ἰλ. Β. 851., Π. 554· ἐν .. στήθεσσιν λασίοισι, ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως, Α. 189· τὸ στῆθος ἐπαινέειν χρὴ τετράγωνόν τε ἐὸν καὶ λάσιον Ἱππ. 91B· ἐνῷ μετέπειτα τὸ λάσιον στῆθος ἐθεωρεῖτο ὡς σημεῖον ἀκολασίας ἢ ἀγροικίας, Ἀριστοφ. Νεφ. 349, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 194E· ἢ δολιότητος καὶ πανουργίας, Ἀγαθοκλῆς λάσιαι φρένες ἤλασαν ἔξω πατρίδος Ἀλέξανδρ. Αἰτωλ. παρ' Ἀθην. 699C·— (τἀνάπαλιν, mens vulsa παρὰ τῷ Μαρτιαλίῳ κεῖται ἐπὶ ἀσθενοῦς νοῦ)· — ὡσαύτως, λ. κεφαλή Πλάτ. Τίμ. 76C· λ. περὶ τὰ ὦτα ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 253E· λ. τὰ σκέλη Λουκ. Θεῶν Διάλ. 4. 1· λ. ὀφρῦς Θεόκρ. 11. 31· τρίχες Ἀνθ. Π. 11. 326·— τὸ λάσιον, τὸ τριχωτόν, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 1. 1·— Ἐπίρρ., τῶν ὀφρύων λασίως ἔχειν Φιλόστρ. 552. **Π.** καθόλου ὡς τὸ **δασύς**, πυκνόδενδρος, δαμνώδης, κατάφυτος, χωρίον Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 19, πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 420D· δρυμὸς Θεόκρ. 25. 134· δρῦς ὁ αὐτ. ἐν 26. 3·— ἐκ τῶν λασίων τὰ θηρία ἐξελᾶν Ξεν. Κύρ. 1. 4, 16· διὰ τῶν λ. ἐπιγενόμενοι ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 6. 4, 26·— ὡσαύτως πυκνῶς κεκαλυμμένος μέ.., γῆ ὕλαις λάσιος Λουκ. Προμ. 12. (**Λάσιος** φαίνεται ὅτι διαφέρει τοῦ **δασύς** μόνον διαλεκτικῶς, ἐπειδὴ τὰ γράμματα, λ καὶ δ ἐνίοτε ἐναλλάσσονται, πρβλ. **Δδ**. Π. 6).

λασιό-στερνος, ον, ἔχων λάσιον, δασύ, πυκνότριχον στῆθος, Ἀνθ. Π. 7. 578.

λασιότης, ητος, ἡ, δασύτης, Εὐστ. 1633, 39.

λασιότρῑχος, ον, = **λασιόθριξ**, Ὀππ. Κυν. 1. 474.

λασι-ουργία, ἡ, κατεργασία δασέων ὑφασμάτων, Ἡσύχ.

λασί-οφρυς, υ, γεν. υος, ἔχων δασείας, πυκνὰς ὀφρῦς, Ἡσύχ.

λασιο-χαίτης, ου, ὁ, ἔχων πυκνήν, δασεῖαν χαίτην, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. σελ. 166.

λασιτός· «κίναιδος· πόρνη» Ἡσύχ.

λασιών, ῶνος, ὁ, (λάσιος II) λόχμη, δάσος, Νικ. Θ. 28, 489.

λασκάζω, = **λάσκω**, Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λάσκω, παρατ. **ἔλασκον** Τραγ.· μέλλ. **λᾰκήσομαι** Ἀριστοφ. Εἰρ. 381, 384· ἀόρ. α' **ἐλάκησα** [ᾰ] αὐτόθι 382, (διᾰ-λᾰκήσας αὐτόθι Νεφ. 410, πιθ. ἐκ τοῦ **διαλᾰκέω**, Δωρ. ἀντὶ -ληκέω)· — ἀόρ. β' **ἔλᾰκον**, Ἐπικ. **λάκον** Ὅμ.· — πρμ. **λέλᾰκα**, Ἰων. **λέληκα** Ἱππ., μετοχ. θηλ. **λελᾰκυῖα** Ὀδ. — Μέσ., ᾄδε κατωτ. II (Ἐκ τῆς √ΛΑΚ, ἥτις φαίνεται **λακ-εῖν**, **λακ-ίς**, πρβλ. **ληκ-έω**, **λᾰκ-έω**, **λακ-άζω**, **λασκ-άζω**, **λακ-ερός**, **λακ-έρυζα** Σανσκρ. lap, lap-âmi (loquor, queror)· Λατ. loq-uor, loq-uax, κτλ.). Κροτῶ, ἠχῶ· **I.** ἐπὶ πραγμάτων, ἃ ἠχοῦσι κρουόμενα, **λάκε χαλκὸς νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσι** Ἰλ. Ξ. 25· **λάκε δ' ἀσπὶς** Υ. 277· **ὡσαύτως λάκε δ' ὀστέα, τὰ ὑστᾶ ἐκρότησαν**, ἐθραύσθησαν μετὰ τριγμοῦ, Ν. 616· **λάκε πυρὶ ὕλη**, ἔτριζε, Ἡσ. Θ. 694· **ἔλακον ἀξόνων βριθόμεναι χνόαι**, ἔτριζον ὑπὸ τὸ βάρος, Αἰσχύλ. Θήβ. 153· — ἡ ἔννοια αὕτη ἁπαντᾷ μόνον ἐν τῷ ἀορ. β' ἐνεργ. **II.** ἐπὶ ζώων, κράζω, φωνάζω, ὡς ἐπὶ τοῦ κίρκου, **ὀξὺ λεληκὼς** Ἰλ. Χ. 141· ἐπὶ τῆς ἀηδόνος ἐν τοῖς ὄνυξι τοῦ κίρκου, **τί λέληκας**; Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 205· ὡσαύτως ἐπὶ κυνῶν, **ὠρύομαι, ὐλακτῶ, Σκύλλη .. δεινὸν λελᾰκυῖα** Ὀδ. Μ. 85· σπάνιον παρὰ πεζογράφοις, οὐ μὴν ῥιζικὸν οὐδὲ **λέληκεν** (λέλακεν ;), ἐπὶ τοῦ μελαγκαίτου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 32, 3· — αὕτη ἡ ἔννοια ἁπαντᾷ μόνον ἐν τῷ πρκμ., ἐξαιρέσει τοῦ Ἐπικ. μέσ. ἀορ., **κύνες λελᾰκοντο** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 145. **III.** ἐπὶ ἀνθρώπων, κράζω, κραυγάζω, φωνάζω μεγαλοφώνως, Αἰσχύλ. Χο. 35, Σοφ. Ἀντ. 1094, κτλ.· **τί λέλακας**; Ἀριστοφ. Ἀχ.· **μὴ νυν λακήσῃς** ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 382· — ἐντεῦθεν ἐπὶ χρησμῶν, θορυβωδῶς διακοινῶ, διαλαλῶ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1426, Σοφ. Τρ. 824, Ἀριστοφ. Πλ. 39· **ὡσαύτως ᾄδω, πρὸς αὐλὸν** Εὐρ. Ἄλκ. 346. **2)** μετὰ συστοίχ. αἰτ., κράζω μεγαλοφώνως, ἐκπέμπω, διαλαλῶ, **ἔλασκον ὀλολυγμὸν** Αἰσχύλ. Ἀγ. 596, πρβλ. Ηρ. 407· λ. **βοὰν** Εὐρ. Ἡλ. 1214, Ἴων 776· **ψεῦδος ἐς πόλιν** λ. Σοφ. Ἀντ. 1094· **ἀγγελίας, πῆμα**, κτλ., Εὐρ. Ι. Τ. 461, κ ἄλλ.· ῥῆμα γενναῖον Ἀριστοφ. Βάτρ. 97· μετὰ διπλῆς αἰτ., **ταῦτα λάσκεις τοὺς .. φίλους** Εὐρ. Ἀνδρ. 671. — Ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. μόνον παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, κυρίως Τραγ. **IV.** μετὰ γεν., διαρρήγνυμαι, «σκάνω», **ἔλακησε μέσος** Πράξ. Ἀπ. α', 18· **δράκων φυσηθεὶς ἐλάκησε** Πράξ. Θωμᾶ § 33, σ. 219 ἔκδ. Taf., πρβλ. Γεωπ. 13. 15.

λάσται· «πόρναι» Ἡσύχ.

λαστάρνη· «μάστιξ» Ἡσύχ.

λᾰστάς· ὁ, = **λῃστής**, Ἐπιγρ. Κρήτης ἐν Cau. 44.

λᾰστήριον, τό, = **λῃστήριον**, Ἐπιγρ. Κρήτης ἐν Cau. 44.

λασταυρο-κάκκαβον, ἔδεσμα ἐκ τῶν ὑποθυηπτιώντων κατασκευῆς περιέργου, Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. 9C.

λάσταυρος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ **κιναίδου**, καταπύγων, Θεοπόμπ. Ἱστ. 249· πρβλ. Ἀνθ. Π. 12. 41· — **λάστρις** ἀναφέρεται ὡς ὑποκορ. ἐν Ἐτυμ. Μεγ 159. 30. — Καθ' Ἡσύχ.: «Λάσταυροι· οἱ περὶ τὸν ὀρρὸν βασεῖς, καὶ πόρνοι τινὲς ὄντες». (Ἴδε ἐν λέξ. **λάω** Β· περὶ τοῦ τύπου πρβλ. **θηλ-αυρός**, **κέντ-αυρος**).

λᾰσῶ, Δωρ. μέλλ. τοῦ **λανθάνω**, Θεόκρ.

λᾰτᾰγεῖον, τό, χαλκῆ φιάλη εἰς ἣν ἔρριπτον πόμα τι ἐν τῷ κοτταβίζειν, Σουΐδ. ἐν λ. **κοτταβίζειν**.

λᾰτᾰγέω, ῥίπτω τὰς **λατάγας**, λ. κοττάβους Λουκ. Λεξιφ. 3.

λᾰτᾰγή [τᾰ], ἡ, **λάταξ**, Ι, Δικαίαρχ. παρ' Ἀθην. 666B.

λάταξ [λᾰ], ᾶγος, ἡ — ἐν τῷ πληθ. **λάταγες**, ἐν τῇ παιδιᾷ τοῦ **κοττάβου** αἱ ὀλίγαι σταγόνες τοῦ οἴνου αἱ ἐν τῷ πυθμένι τοῦ ποτηρίου ἀπολειφθεῖσαι, ἃς οἱ κοτταβίζοντες ἔρριπταν εἰς τὸ λατᾰγεῖον, **λάταγες ποτέονται κυλιχνᾶν ἀπὺ Τηΐᾱν Ἀλκαῖ.** 65· **ἀπ' ἀγκύλης .. ἴησι λάταγας Κρατῖν.** ἐν Ἀδηλ. 16, πρβλ. Ἑρμιππ. ἐν «Μοίραις» 2. 7, Κριτίαν 1. 2, Καλλ. Ἀποσπ. 102.

2) ἐν τῷ ἑνικῷ = **κόττᾰβος**, ὁ ψόφος τοῦ ὑγροῦ πίπτοντος ἐπὶ τοῦ λαταγείου· τὸν ψόφον τοῦτον οἱ ἑρασταὶ ἐθεώρουν ὡς οἰωνόν, Σοφ. Ἀποσπ. 257· πρβλ. **τόξον**, **λαταγέω**. **II.** ὑδρόβιον τετράπουν, πιθανῶς ὁ κάστωρ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 14., 8. 5, 8, Ἡσύχ.

Λᾰτιάρια, τά, Ρωμαϊκὴ ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Jupiter Latiaris, Δίων Κ. 47. 40, πρβλ. Εὐσ. ἐν Ἐπ. Κωνστ. 13.

Λᾰτῖνικός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, λατινικὰ ῥήματα Δίων 53. 18· Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἀνέκδ. Ὀξ. 3. 383.

Λᾰτῖνο-ήθης, ες, ἑπόμενος τοῖς Λατινικοῖς ἤθεσι, Εὐσ. 1658. 62.

Λᾰτῖνος, η, ον, Λατινικός, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 8, 1· **ἑορταὶ Λ.**, *al feriae Latinae*, Διον. Ἁλ. 4. 49· ἡ Λ. φωνή, ἡ Λ. διάλεκτος Στράβ. 258.

Λάτιον, τό, *Jus Latii*, Στράβ. 186, 191.

Λᾰτο-γενής, ές, Δωρ. ἀντὶ **Λητογενής**.

λᾰ-ταμεῖον, τό, ὡς καὶ νῦν, τόπος ἔνθα κόπτονται καὶ ἐξάγονται λίθοι, Στράβ. 538· ἀλλὰ φέρεται **λατόμιον**, αὐτόθι 238, 395, Συλλ. Ἐπιγρ. 2032, 2043· πρβλ. **λατομία**.

λᾰτομέω, κόπτω, ἐξάγω λίθους, πέτρας λ. Διόδ. 5. 39· μεταφ., λ ἐκ τῆς κοιλίας Ἰουστῖν. Μάρτ. πρὸς Τρύφωνα 135. **II.** λ. λάκκον, πελεκῶ, σκάπτω, Ἑβδ. (Ἐξ. ΚΑ', 33).

λᾰτόμημα, τό, λίθος κοπεὶς ἐκ λατομείου, Διόδ. 3. 13.

λᾰτομητός, όν, ἡ, ή, όν, Λοβ. Παραλ. 460. — ἐκ λίθου πελεκηθείς, κοπείς ἐκ βράχου, Στράβ. 670. **2)** ἐπὶ λίθων, πελεκητός, Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. ΙΒ', 12).

λᾰτομία, ἡ, = **λατομεῖον**, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ὡς τὸ Λατ. *lautumiae*, Στράβ. 367, Ἀνθ. Π. 11, 253, πρβλ. Αἰδ. Ποικ. Ἱστ. 12. 44· τὰ ἐν Συρακούσαις λατομεῖα ἐχρησίμευον ὡς φυλακαί, Ηλούτ. 2. 334C· πρβλ. **λιθοτομία**.

λᾰτομικός, ή, όν, ἁρμόδιος πρὸς ἐξαγωγὴν λίθων, σίδηρος Διόδ. 3. 12.

λᾰτόμιον, ἴδε ἐν λέξ. **λατομεῖον**.

λᾰτομίς, ίδος, ἡ, γλυφίς, ἐργαλεῖον γλυπτικόν, «κοπίδι», Ἀγαθαρχ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 449. 4.

λᾰτόμος, ὁ, (λᾶς, τέμνω) ὁ κόπτων ἢ ἐξάγων λίθους ἐκ τοῦ λατομείου, Ἑβδ. (Γ' Βασιλ. Ε', 15, κτλ.), Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 4, 1, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκ.) 4528b, κ.ἄλλ.

λάτος, ὁ, ἰχθὺς τις τοῦ Νείλου, Λατ. *latus*, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 311E.

λατραβός, = **λαμυρός**, καὶ **λατραβία**, = **λαμυρία**, Ἡσύχ.· ὅστις ἔχει καὶ μετοχ.: **λατραβῶν**· «ἀλαζονευόμενος» καὶ ῥῆμα **λατραβίζειν**· «ἐσπουδασμένως καὶ ἀσήμως λαλεῖν» — **λατράζειν**· «βαρβαρίζειν».

λάτραψ· «ὕετὸς» Ἡσύχ.

λατρεία, ἡ, (λατρεύω) ἡ κατάστασις μισθωτοῦ ἐργάτου, ὑπηρεσία, δουλεία, Αἰσχύλ. Πρ. 966· **ἐπίπονον ἔχειν λ.** Σοφ. Τρ. 830· **ἐν τῷ πληθ., οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει** ὁ αὐτ. εἰς Αἴ. 503, προβλ. Εὐρ. Φοιν. 225, κτλ.· — μεταφ. ἡ ἀσχολία ἢ τὰ καθήκοντα τῆς ζωῆς, Ηλούτ. 2. 107C. **2)** λ. τοῦ θεοῦ, θεῶν, ὡς καὶ νῦν, Πλάτ. Ἀπολ. 23B, Φαῖδρ. 244E· οὕτως ἀπολ., Ἑβδ., Καιν. Διαθ., Ἐκκλ.

λάτρειος, α, ον, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **λάτριος**, ᾱ ἴδε.

λάτρευμα, τό, ἐν τῷ πληθ., ὑπηρεσία ἐπὶ μισθῷ, πόνων λατρεύματα, ἐπίπονος, ὀδυνηρὰ ὑπηρεσία, Σοφ. Τρ. 357· — ὑπηρεσία, λατρεία εἰς τοὺς θεούς, Εὐρ. Ι. Τ. 1275. **II.** = **λάτρις**, ὡς τὸ Λατ. servitium = servus, δοῦλος, ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1106.

λατρεύς, έως, ὁ, ἐπιμίσθιος ὑπηρέτης, Λυκόφρ. 393.

λατρευτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **λατρεύω**, δεῖ λατρεύειν, τινὶ Θεόδ. Στουδ. σ. 99B, κλ.

λατρευτής, οῦ, ὁ, = **λατρεύς**, τοῦ θεοῦ Ἰουστ. Μ. πρὸς Τρύφωνα 64.

λατρευτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς θείαν λατρείαν, Θεόδ. Στουδ. σ. 82Δ. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 33, 20, κτλ.

λατρευτός, ή, όν, δουλικός, ἔργον Ἑβδ. (Ἐξ. ΙΒ', 16).

II. ὃν πρέπει νὰ λατρεύῃ τις, Ἐκκλ.

λατρεύω, (λάτρις) ἐργάζομαι ἐπὶ μισθῷ, Σόλων 13. 48· εἶμαι ἐν δουλείᾳ, δουλεύω, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 36· παρά τινι Ἀπολλόδ. 2. 6, 3. **2)** λ. τινί, εἶμαι ὑπόκειμενος εἴς τινα, ὑπόδουλος, Σοφ. Τρ. 35, Εὐρ., κτλ.· ὡσαύτως μετ' αἰτ. πρασ., ὡς τὸ **θεραπεύω**, ὑπηρετῶ, ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 131, Ι. Τ. 1115· — μεταφ., **κρεῖσσον γάρ, οἶμαι, τῆδε λατρεύειν πέτρᾳ ἢ πατρὶ φῦναι Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελον**, ἐπὶ τοῦ Προμηθέως, Αἰσχύλ. Πρ. 968· μέχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν Σοφ. Ο. Κ. 105· λ. νόμοις Ξεν. Ἀγησ. 7, 2· λ. καιρῷ, Λατ. *temporibus inservire*, Ψευδο-Φωκυλ. 113· **τῷ κάλλει λ.**, εἶμαι ἀφωσιωμένος εἰς .., Ἰσοκρ. 217C· λ. ἡδονῇ Λουκ. Νιγρ. 15. **3)** λατρεύω τοὺς θεοὺς διὰ προσευχῶν καὶ θυσιῶν, λ. Φοῖβῳ Εὐρ. Ἴων 152· μετὰ συστοίχ. αἰτ., **πόνον λ., ἀποδίδω τὴν προσήκουσαν ὑπηρεσίαν**, αὐτόθι 129· **πόνον .. τόνδ' ἐλάτρευσα θεᾷ** Ἐπιγρ. Ἑλλ. 850 — Παθ., **τάλαντον ἀπατίνειν Δὶ λατρειόμενον**, (οὕτως) εἰς σημεῖον ὀρειλομένης λατρείας, Ἐπιγραφ. Ἀρχ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 11. 7.

λάτριος, α, ον, ἀνήκων εἰς ὑπηρέτην ἢ εἰς ὑπηρεσίαν, μισθὸς Πινδ. Ο. 10. 34· **λατρίαν Ἰαωλκὸν παρέδωκεν, παρέδωκε τὴν Ἰωλκὸν εἰς δουλείαν**, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 4. 89, ἔνθα τὰ Ἀντίγρ. **λατρείαν**, ἐναντίον τοῦ μέτρου.

λάτρις, ιος, ὁ καὶ ἡ, μισθωτὸς ἐργάτης, ὑπηρέτης καὶ ἐν τῷ θηλ. τύπῳ, ὑπηρέτρια, θεράπαινα, Θέογν. 302, 486, Σοφ. Τρ. 70, Εὐρ. Ἱκέτ. 639· Ἑρμῆν .., **δαίμονα λάτριν** ὁ αὐτ. εἰς Ἑκ. 609· ἡ θεῶν λ., θεράπαινα, ὁ αὐτ. εἰς Ἡρ. Μαιν. 823 **τὴν Ἀπόλλωνος** λ., ἐπὶ τῆς Κασσάνδρας, ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 450, ἴδε κατωτ. καὶ πρβλ. **λατρεία**· — μεταφ., **σίτου πολυδίνεα λ.**, ἐπὶ τοῦ ἀτράκτου, Ἀνθ. Π. 6. 39· **Φοίβου λ.**, ἐπὶ τοῦ κόρακος, αὐτόθι 9. 272· — ἐν τῷ πληθ., **λάτριες Ἀθήν.** 267C, καὶ «**λάτριες δοῦλοι**» παρ' Ἡσυχ. (Ἐντεῦθεν πιθ. τὰ Λατ. *latro*, *latrocinari*, Fest.).

λάτρον, τό, πληρωμή, μισθός, **λάτρων ἄτερθε**, ἄνευ πληρωμῆς, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1011· — **λάτρον** ὁ μισθὸς Σουΐδ., Ἐτυμολ. Μέγ. 557. 35.

λατρῶδες γένος, τὸ ἐναντίον τοῦ τυραννικοῦ, τὸ **λατρεῦον**, Μ. Φιλῆς τ. Δ', σ. 450, ἔκδ. Mill.

λάττα· «μυῖα» Ἡσύχ.

λᾰτῠπέω, οἰκοδομῶ διὰ λίθων, κτίζω, Λυκόφρ. 523.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λατύπη [ῠ], ἡ, ἀποπελεκημα λίθου, ἀηλ. τὰ τεμάχια τὰ ἀποσπώμενα ἐκ τοῦ πελεκωμένου λίθου, ὡς τὸ **σκῦρον**, Στράβ. 808. **II.** γύψος, ἄσβεστος, Πλούτ. 2. 954Α.

λατύπος [ῠ], ὁ, (λᾶς τύπτω) ὁ κόπτων λίθους, λιθοτόμος, Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 773, Σοφ. Ἀποσπ. 477, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 3827 γ, χ, κ. ἄλλ., πρβλ. **λαοτύπος**· — ἐντεῦθεν **λατῡπικός**, ἡ, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν πελέκησιν λίθων, σμίλη Ἡσύχ.· ἡ λ. τέχνη Πορφύρ. παρὰ Κυρίλλ.

λᾰτύσσω, τύπτω, τινάσσω, Ὀππ. Κυν. 2. 430 ἐν τῷ μέσ. τύπῳ· παθ., ὁ αὐτ. ἐν Ἁλ. 1. 628.

Λᾰτῶ, Δωρ. ἀντὶ **Λητώ**.

λαυκᾰνίη, ἡ, = **λαιμός**, φάρυγξ, φαίνετο ὃ', ἢ κλῃῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσιν, λαυκανίην Ἰλ. Χ. 325, (περὶ τοῦ Ω. 642 ἴδε **καθίημι** ἐν ἀρχ.)· — **λευκανίη** εἶναι διάφ. γραφ., καὶ ἐπικρατεῖ παρὰ μεταγ. Ἐπικ., ἴδε Spitzn. ἐν τόπῳ· **λευκανίηθεν**, **-ηνδε**, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 192, Ὀππ. Ἁλ. 1. 755.

λαυκελαρχέω, ἐν Νεαπολ. Ἐπιγραφ. (Συλλ. Ἐπιγρ. 5790,-90b, -96,-97), φαίνεται ὅτι ἀναφέρεται εἴς τι ἱερατικὸν ἀξίωμα, ἴδε Franz. σ. 1255.

λαύρᾱ, Ἐπικ. καὶ Ἰων. **-ρη**, ἡ, διάβρομος, ῥύμη, στενωπός, Λατ. angiportus, Ὀδ. Χ. 128, 137, Ἡρόδ. 1. 180, Πινδ. Π. 8. 123, Ἐρμησιάν. 5. 65· ἡ τῶν Σαμίων λ., στενὴ τις ῥύμη ἢ ἀγορὰ ἐν Σάμῳ, ἔνθα αἱ γυναῖκες ἐπώλουν γλυκίσματα παντοῖα, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 540F· οὕτως, εὐθαιμόνων λ., ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν ᾗ ἐπωλοῦντο πάντα τὰ πρὸς τροφήν, Ἀθήν. 541Α· λεωφόρος, τὴν ἀν λαύραν τᾷ θ' αἱ ὄρυες Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 4. 1· ἀτραπός, Πλουτ. Κράσσ. 4. **II.** ὀχετὸς πρὸς καθαρισμόν, ἀπόπατος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 99, 158. **III.** ὡς καὶ νῦν, εἶδος ἰδιορρύθμου μοναστηρίου, ἐν ᾧ ἕκαστος μοναχὸς ἔζη χωριστὰ ἐν ἰδίῳ κελλίῳ, Εὐάγρ. ἐν Ἐκκλ. Ἱστ. 1. 21, ἴδε Δουκάγγ. (ἴσως συγγενὲς τῷ **λαβύρινθος**).

Λαύρειον, τό, τόπος ἐν Ἀττικῇ ἔνθα ἦσαν τὰ περίφημα ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἀργύρεια μέταλλα, Ἡρόδ. 7. 144, Θουκ. 2. 55, κτλ.· — **Λαυρωτικός** ἢ **-σωτικός**, ἡ, όν, ἐκ τοῦ ὄρους Λαυρείου, ἴδε ἐν λέξ. γλαῦξ. — Ἴδε καὶ Κόντον ἐν «Σωκράτει» σ. 41 κέξ.

λαῦρον· «τὴν ὀάφνην ἢ μέταλλον ἀργύρου παρ' Ἀθηναίοις» Ἡσύχ.

λαῦρος, παρὰ τοῖς Γραμμ. καὶ ἐν Ἀντιγράφ. ἀντὶ **λάβρος**, ἴδε Δινδόρφ. ἐν Στεφ. Θησαυρ.

λαυροστάται, οἱ, (λαύρα, ἀτῆναι) «μέσοι τοῦ χοροῦ· οἱονεὶ γὰρ ἐν στενωπῷ εἰσι, φαυλότεροι δὲ οὗτοι· οὕτω Κρατῖνος» Φωτίου Λεξ., πρβλ. Müller Eumen. § 12.

λαύστραναν, «τινὲς λύκον· τινὲς φρέατος ἅρπαγα» Ἡσύχ.

λαυφθάζει· «σπεύδει» Ἡσύχ.

λαυφθάσσει· «λάβρας ἐσθίει» Ἡσύχ.

λαυχάνη· «γλῶσσα» Ἡσύχ.

λαφθία· «ἡ ἀσπίς, ὅπλον» Ἡσύχ.

λάφνη, ἡ, «δάφνη, Περγαῖοι» Ἡσύχ.

λαφύς· «ὁ ἀριστερᾷ χειρὶ χρώμενος» Ἡσύχ.

Λαφρία, ἡ, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος (ἴσως συγγενὲς τῷ **λάφυρα**), ἡ λαυραγωγός, ἀλλὰ λέγεται ὅτι ἡ ἐπίκλησις αὕτη ἐγένετο ἀπὸ ἀνδρὸς Φωκέως· «Λάφριον γὰρ .. λέγεται ἱδρύσασθαι τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ἀρχαῖον» Παυσ. 4. 31, 7, κτλ., πρβλ. Ἀντ. Λιθερ. 40· τῆς Ἀθηνᾶς, Λυκόφρ. 356, κτλ.· — οὕτω **Λάφριος** ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ Λυκόφρ. 835; — **Λάφρια**, τά, ἀγὼν ὄνομα, Ἐπιγρ. Γαμπάλεως, Mitth. d. d. arch. Inst. IV. σ. 223. Ἦγον δὲ οἱ Γαμπολῖται καὶ μῆνα **Λάφριον** Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 212.

Λαφριαῖος, μὴν Αἰτωλῶν, Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 243.

λᾰφῡγμός, ὁ, (λαφύσσω) λαιμαργία, Ἀριστοφ. Νεφ. 52· προσωποπ., Ἀνθ. Π. 6. 305· — οὕτω **λάφυγμα**, τό, ἀδηφάγος πρασβολή, λαφύγματα νούσων Συλλ. Ἐπιγρ. 6203, 13· — **λάφυξις**, ἡ, = **λαφυγμός**, Ἀθήν. 362Ε· — **λαφύκτης**, ου, ὁ, λαίμαργος ἄνθρωπος, ἄπληστος, Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 3. 4, 6, Ἀθήν. 485Α· — καὶ **λαφυκτικός**, ἡ, όν, πρόθυμος εἰς λαφυραγωγίαν, Γεώργ. Παχυμ. 2. 309 (ἔκδ. Bonn.).

λᾰ́φῡρα [λᾰ̆], τά· (√ΛΑΒ, ΛΑΦ, **λαμβάνω**)· — ὡς καὶ νῦν, λεία ληφθεῖσα ἐν πολέμῳ, «πλιάτσικα», Λατ. spolia, Τραγ., ὡς Αἰσχύλ. Θήβ. 278, 479, Σοφ. Αἴ. 93· λ. ἀρετῆς ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 646· ὡσαύτως ἐν Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 24, Χρον. Παρ. ἐν τῇ Συλ. Ἐπιγρ. 2374. 53· — παρὰ μεταγεν. καθ' ἑνικὸν **λάφυρον**, Πολύβ. 2. 62, 12, Συλλ. Ἐπιγρ. 2263c (προσθῆκ.), κ. ἄλλ.· ἐπικηρύττω τινὶ **λάφυρον**, παρέχω δημοσίᾳ τὴν ἄδειαν ληλατήσεως λαοῦ τινος ἢ χώρας, Πολύβ. 4. 26, 7· πρβλ. **ῥύσιον**, **σύλη**.

λᾰφῡραγωγέω, λαμβάνω τι ὡς λείαν, ληλατῶ τι, Στράβ. 278, Πλουτ. Γάλβ. 5 (κατὰ μέσ. μέλλ.) κτλ.· μεταφ., λ. ἀρετὴν ὁ αὐτ. 2. 5F· — Παθ., Σχολ. Εὐρ. Μήδ. 256. **II.** ληλατῶ, πάλιν Ἀπολλόδ. 2. 7, 8.

λαφυραγώγημα, τό, λεία, λάφυρα ἀποκομισθέντα, Νικήτ. Χρον. 469. 3 (ἔκδ. Bonn.)

λᾰφῡραγωγία, ἡ, τὸ λαφυραγωγεῖν, Σχολ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1434.

λᾰφῡρ-ᾰγωγός, όν, ὁ λαφυραγωγῶν, ὁ κομίζων λάφυρα, πιθ. γραφ. ἀντὶ **φυγαγωγὸς** παρὰ Πολυαίν. 8. 16, 6, πρβλ. Σχολ. Ἰλ. Κ. 460. Σχολ. Λυκόφρ. 985.

λᾰφῡρεύω, λαφυραγωγῶ, ληλατῶ, Ἐβδ. (Ἰουδὶθ ΙΕ', 11).

λᾰφῡρολογέω, συλλέγω λάφυρα, Θεοφάν. Χρονογρ. σ. 471, 9, ἔκδ. Β.

λᾰφῡροπωλεῖον, τό, τόπος ἔνθα πωλοῦνται τὰ λάφυρα, Πολύβ. 4. 6, 3· ὡσαύτως **λᾰφῡροπώλιον**, Στράβ. 664.

λᾰφῡροπωλέω, πωλῶ λάφυρα, ἀπολ., Ξεν. Ἀντ. 6. 6, 38· μετ' αἰτ., λείαν Πολύβ. 5. 24, 10, κτλ.· τοὺς δὲ αἰχμαλώτους λαφυροπωλήσας, πωλήσας ὡς λάφυρον, Διόδ. 17. 14.

λᾰφῡρο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν λάφυρα, ὁ ἀγοράζων «χονδρικῶς» λάφυρα πρὸς πώλησιν «λιανικήν», Λατ. sector, Ξεν. Ἀν. 7. 7, 56, Ἑλλ. 4. 1. 26, κτλ. **II.** ἐν Σπάρτῃ **λαφυροπῶλαι** ἦσαν ἀξιωματικοὶ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ βασιλέως φροντίζοντες περὶ τῶν λαφύρων, ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 13, 11, πρβλ. Müller Dor. 2. σ. 251 (τῆς Ἀγγλικῆς μεταφρ.).

λᾰφῡροπωλία, ἡ, πώλησις λαφύρων, Γλωσσ.· — **-πώλησις**, εως, ἡ, Βυζ.

λᾰφύσσω, Ἀττ. **-ττω**· ἀόρ. ἐλάφυξα Ὀρφ. Λιθ. 120, Δίλ., κτλ. — Μέσ. (ἴδε κατωτ.)· ἀόρ. **λαφύξασθαι** Λυκόφρ. 321. (Ἐκ τῆς √ΛΑΠ, ΛΑΦ, παράγονται ὡσαύτως **λάπ-τω**, **λαφ-υγμός**, **λαφ-ύκτης**, **λαφ-ύστιος**). Μετὰ ποιοῦ ἤχου, ἀναρροφῶ, λάπτω, ἀπλήστως καταπίνω, καταβροχθίζω, ἐπὶ τοῦ λέοντος, αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει Ἰλ. Λ. 176, Σ. 64· ἐπὶ κυνῶν, Λουκ. Ὄν. 27· ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, ἀετῶν κτλ., Κόϊντ. Σμ. 10. 316, κτλ.· καὶ ἐπὶ ἄρκτων, σπαράσσω, ὄνυξι τὴν γαστέρα Δίλ. π. Ζ. 4. 45· μεταφρ., ἐπὶ τοῦ πυρός, καταναλίσκω, ἀφανίζω, κατακαίω, Ἀνθ. Π. 5. 239· οὕτως ἐπὶ νόσου, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 3· — Μέσ., ἐπὶ ἀνθρώπων, ἁπλήστως ἐσθίω, τρώγω λαιμάργως, καταβροχθίζω, Λατ. helluari, λαφύσσεται λαφυγμὸν Εὔπολ. ἐν «Κόλακσι» 12, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ., πρβλ. Λυκόφρ. ἔνθ' ἀνωτ.· — Ποιητ. λέξις ἐν χρήσει παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις.

λᾰφύστιος, α, ον, (λαφύσσω) λαίμαργος, ἀδηφάγος, Ἀνθ. Πλαν. 15, Λυκόφρ. 1234, κτλ.· — ὄνομα τοῦ Διὸς παρὰ τοῖς Μινύαις, Ἡρόδ. 7. 197, ἴδε Müller Εὐμ. § 55. **II.** Παθ., καταβρωθείς, κατασπαραχθείς, Λυκόφρ. 791.

λαφύω, «λαφύειν· τὸ εἰς ἑαυτὸν ἀσχημονεῖν» Ἡσύχ.

λάχαίνω· μέλλ. **-ᾰνῶ**, ὀρύσσω, σκάπτω, τάφρον μεγάλην ἐλάχηνε Μόσχ. 4. 98· κρῆναι ἃς ἐλάχηνεν Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 222· ἔργα σιδήρου λ., ὀρύσσειν, ἀνοίγειν μεταλλεῖα σιδήρου, Καλλ. Ἀποσπ. 305· λαχαίνων φυτὰ Εὐστ. Πονημάτ. 255. 64. — Ὁ Ὅμηρος ἔχει ἀμφιλαχαίνω. — Καθ' Ἡσύχ. «λαχαίνειν· .. ἀφ' οὗ καὶ τὸ λάχανον, τὸ μεγάλως χαΐνον».

λάχανάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λάχανον**, olerarium, Γλωσσ.

λαχανεία, ἡ, ἡ καλλιέργεια τῶν λαχάνων, κῆπος λαχανείας Ἐβδ. (Δευτερ. ΙΑ', 10)· κῆπος λαχανιῶν, αὐτόθι (Γ' Βασιλ. ΚΑ', 2). **II.** = **λαχανισμός**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Παλ. 4. 9, 8.

λᾰχᾰνευμα, τό, = **λάχανον**, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. 2. 8.

λᾰχᾰνεύομαι, ἐπὶ πεδίου, χρησιμεύω πρὸς φύτευσιν λαχάνων, «ἔνια τῶν πεδίων σπείρεσθαι δι' ἔτους ὅτε .. τινὰ δὲ καὶ λαχανεύεσθαι τῷ τετάρτῳ σπόρῳ» Στράβ. 243, Ἀπποπ. Καρχηδ. 117. **2)** τρώγομαι ὡς λάχανον, λαχανεύεται δὲ ἐφθὸν Διοσκ. 2. 145. **II.** Μέσ., συλλέγω λάχανα, Λουκ. Λεξίφ. 2.

λαχανεύς, ὁ, ὁ καλλιεργῶν λάχανα, κηπουρὸς λαχανοκήπου, Πρόκλ. Πραλεγ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. σ. 5, Ἐκδ. Gaisf.

λᾰχᾰνη-λόγος, ον, ὁ συλλέγων λάχανα, Ἀνθ. Π. 9. 318.

λᾰχᾰνηρός, ά, όν, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν λαχάνων, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 11, 2· τὰ λαχανηρά, λάχανα· καθόλου, λαχανικά, αὐτόθι 6. 1, 2., 7. 1, 1, π. Φυτ. Αἰτ. 6. 9, 3.

λαχανήτης, ὁ, ἴδε **λαχανίτης**.

λᾰχᾰνη-φόρος, ον, φέρων λάχανα, Μανέθων 4. 258· ὁ τύπος **λαχανοφόρος** εὑρηται ἐν τοῖς Παλατ. Σχολ. εἰς Ὀδ. Η. 196.

λᾰχᾰνιά, ἡ, κῆπος λαχανικῶν, ὡς τὸ **πρασιά**, Ἡσύχ.· πρβλ. **λαχανεία**.

λᾰχᾰνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λάχανον**, Ἡσύχ.

λᾰχᾰνίζομαι, ἀποθ., συλλέγω λαχανικά, Ἐτυμολ. Μέγ. 556. 14. **II.** **lachanizare** κεῖται ὡς = **belizare**, δηλ. languere, ἀτονεῖν, παρὰ Suet. Oct. 87, πρβλ. τὸ τῆς συνηθείας **λαχανιάζω**. — Ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. κθ'.

λᾰχᾰνικός, ἡ, όν, = **λαχανηρός**, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 19. 1

λᾰχᾰνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λάχανον**, Διογ. Λ. 2. 134.

λᾰχᾰνίος, α, ον, = **λαχανηρός**, γῆ λαχ., κῆπος, Ἰουλιαν 329D.

λᾰχᾰνισμός, ὁ, τὸ κόπτειν ἢ συλλέγειν λάχανα, ἐπὶ **λαχανισμὸν** ἐξελθεῖν Θουκ. 3. 111.

λᾰχᾰνίτης, ου, ὁ, κηπουρὸς λαχάνων, Πολυδ. Ζ', 196 (κοινῶς: **-ήτης**).

λᾰχανο-ειδής, δηλ. τὸ χρῶμα, ἔχων τὸ χρῶμα τῶν λαχάνων, Τζέτζ. ἐν τοῖς εἰς Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. Σχολ. 570 πρὸς διόρθωσιν τῆς λέξ. **λαχειδής**.

λᾰχανο-θήκη, ἡ, πινάκιον ἢ χύτρα διὰ λάχανα, Ἐπιστ. Ἀλεξ. τοῦ Μεγ. παρ' Ἀθην. 11, 784 (ἴδε μετὰ τὸ 466D· **λαγανοθήκη**, ὑποπτ. Schweigh.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λάχανον, τό, (λάχαίνω) = τὸ πλεῖστον ἓν τῷ πληθ., τοῦ κήπου λάχανα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἄγρια, λάχανα ἐδώδιμα, Λατ. olera, Κρατῖν. ἐν 'Δδήλ. 10, Ἐπικρ. ἐν 'Δδήλ. 1. 15, κ. ἄλλ., Πλάτ. Πολ. 372C, κτλ.· λάχανα καλοῦμεν τὰ πρὸς τὴν χρείαν Θεόφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 7. 1, 2· ἀλλ' ὡσαύτως, λ. ἄγρια 'Αριστοφ. Θεσμ. 456, Πλ. 298· — τὸ ἑνικ. εἶναι σπανιώτερον, οὐδὲ λ. οὐδὲν .. ἔρῳ, οὐδὲ ἓν λάχανον, Κρατῖν. ἐν «Πυτίνῃ» 19· ὥστε μηδὲ λ. γενέσθαι ἐν τῷ κήπῳ Δημ. 1225. 14· ἐν τῷ λ. τούτῳ, δηλ. τῇ θριδακίνῃ, Εὔβουλ. ἐν «'Αστύτοις» 1, πρβλ. Ἐπικρ. ἐν 'Δδήλ. 1. 25. **2)** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, ἡ τῶν λαχάνων ἀγορά, «λαχανοπάζαρον», 'Αριστοφ. Λυσ. 557, Ἄλεξ. ἐν «Δημητρίῳ» 1. 8, Δίφιλ. ἐν «'Εμπόρῳ» 1. 22· πρβλ. ἰχθύς II.

λᾰχᾰνό-πτερος, ὁ, ἔχων πτέρυγας ἐκ λαχάνων, Λουκ. περὶ 'Δληθ. 'Ιστορ. 1. 13.

λᾰχᾰνο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν λάχανα, Τουρκιστὶ «μανάβης», 'Αρρ. Ἐπίκτ. 3. 3, 3, κ. ἄλλ., Πολυδ. Ζ', 196· θηλ. **λᾰχᾰνόπωλις**, ιδος, 'Αριστοφ. Σφ. 407· προσέτι **λᾰχᾰνοπωλήτριος**, ἡ, ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 387, Διογ. Λ. 8. 20· — **λᾰχᾰνοπωλεῖον**, ἡ -εων, τό, ἡ ἀγορὰ τῶν λαχάνων, Σχόλ. 'Αριστοφ. Λυσ. 556, Σουΐδ. — Ἴδε καὶ Κύνταν ἐν «Σωκράτει» σ. 288.

λᾰχᾰνο-φᾰγίᾱ, ἡ, ἡ διὰ λαχάνων δίαιτα, Ἱππ. 550. 55., 1230A.

λᾰχᾰνώδης, ες, = **λαχαναρός**, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 1. 3, 4., 7. 1, 1· — **λαχανώδη**, τὰ λαχανικὰ εἴδη, τὰ ὅμοια λαχάνοις, 'Αριστ. Προβλ. 20.

λᾰχᾰν-ωνυμία, ἡ, (ὄνομα) σὺ πλέον ἐπαυχῶν τῇ λαχανωνυμίᾳ, διότι ἀναμάζεσαι Λαχανᾶς, Τζέτζ. 'Ιστ. 4, 558.

λάχε, **λαχεῖν**, ἴδε ἐν λέξ. **λαγχάνω**.

λάχεια [ᾰ], ἡ, σκοτεινή τις λέξις ἀναγινωσκομένη (πιθ.) ὑπὸ 'Αριστάρχου ἐν ὕσαι χωρίοις τῆς 'Οδ., νῆσος ἔπειτα λάχεια .. τετάνυσται Ι. 116· ἔνθ' ἀκτή τε λάχεια καὶ ἅλσεα Περσεφονείης Κ. 509· — ὁ Ζηνόδ. ἀνεγίνωσκεν : ἐλάχεια, σμικρά, ὡς ἐν 'Ορ. Ὕμν. εἰς 'Απόλλ. 197· — ἀλλ' οἱ πλεῖστοι τῶν κριτικῶν ἀρχαίων τε καὶ νεωτέρων ἠκολούθησαν τῷ 'Αριστάρχῳ ἀναγινώσκοντες λάχεια, ὅπερ ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ «εὐσκαφος καὶ εὔγειος, παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι, ὅ ἐστι σκάπτεσθαι πυκνῶς» Ἡσύχ., 'Απολλων., Λεξ., Εὐστ. καὶ Σχολ., ὥστε ἡ λέξις ὑπελήφθη καθόλου ὡς σημαίνουσα καλῶς γεωργημένη, εὔφορος, γόνιμος· πρβλ. **λάχανον**, **λαχύφλοιος**.

λαχειδής, ές, ἐπίθ. τοῦ φρύνου ἐν Νικ. 'Αλεξιφ. 581 (ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς τὸ **λάχεια**· ἀλλὰ πιθ. ἡ λ. εἶναι ἐφθαρμένη).

Λάχεσις, εως, Ἰων. εος, ἡ : (λᾶχεῖν)· — μία τῶν τριῶν Μοιρῶν, ἡ διαθέτουσα τοὺς κλήρους τῶν ἀνθρώπων, Ἡσ. Θ. 218, 'Ασπ. 'Ηρακλ. 258, Πινδ. Ο. 7. 118, κτλ.· ὡς θεότης τῆς διανομῆς, Πλούτ. 2. 644Α, πρβλ. 'Αριστ. π. Κόσμ. 7, 6· ἴδε ἐν λέξ. **Κλωθώ**. **II**. ὡς προσηγορ., κλῆρος, μοῖρα, προορισμός, Βάκις παρ' 'Ηροδ. 9. 43· καὶ ἐν τῷ πληθ. Μοιρῶν λαχέσεων Συλλ. 'Επιγρ. 1444.

λάχη, ἡ, = **λῆξις**, **ἀποκλήρωσις**, Ἡσύχ. τάφων πατρῴων λάχαι (ἐκ 'Αντιγραφ. λαχαί), μερίδιον ἐν τοῖς πατρικοῖς τάφοις, Αἰσχύλ. Θήβ. 914 (λυρ.).

λάχησις, εως, ἡ, = **λάχεσις** II, Σχολ. εἰς Λυκόφρ. 1144.

λαχμᾰνά· «ἄρτος ἁπαλὸς ὃν οἱ Σύροι προσαγορεύουσιν οὕτω» 'Δθήν. 113C.

λαχμιός, ὁ, διάφ. γραφὴ ἀντὶ **λάχνος** ἐν 'Οδ. Ι. 445.

λαχμός, ὁ, = **λακτισμός**, 'Αντίμαχ. 64.

λαχμός, ὁ, = **λάχος**, Ἰουστ. Μ. πρὸς Τρύφωνα 97, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 8. 30, Εὐστ. 1521. 48.

λαχναῖος, α, ον, = **λαχνήεις**, 'Δνθ. Π. 9. 439.

λάχνη, ἡ, χνοώδεις τρίχες ὅμοιαι ἐρίῳ, ὡς ἐπὶ τῆς ἤδη πρώτου ἀναφαινομένης γενειάδος, Λατ. lanugo, πρὶν σφῶιν .. πυκάσαι γένυς εὐανθὲς λάχνῃ 'Οδ. Λ. 320· ὅτε λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον Πινδ. Ο. 1. 110· ἐπὶ τῶν λεπτῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς τοῦ Θερσίτου, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη Ἰλ. Β. 219· ἐπὶ τῆς γναώδους ἐπιφανείας ὑφάσματος, οὐλὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνῃ, «ἡ δασύτης, ἡ κροκύς» (Σχόλ.), Κ. 134· ἐπὶ τῶν ὑλίγων τριχῶν τοῦ ἐλέφαντος, Λουκ. Φιλοψ. 24· — ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ τῶν τριχῶν ἢ τῆς δορᾶς τῶν ἀγρίων ζώων, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 511· ἐπὶ τῆς δορᾶς τῆς ἄρκτου ἢ γαλῆς, Ὀππ. Κυν. 3. 140, Νικ. Θηρ. 690· ἐπὶ τῶν ἐρίων προβάτου, Σοφ. Τρ. 690, [ἀνθ' οὗ ἐν τῇ 'Οδ. ὑπάρχει **λάχνος**]· ἐπὶ τῶν τριχῶν βοός, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 325, πρβλ. Ὀππ. Κύν. 2. 369· ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν τοῦ ἀκανθοχοίρου, Πλούτ. 2. 98D. **II**. μεταφορ., ὡς τὸ **κόμη**, φύλλωμα, Ὀππ. 'Αλ. ἅ. 167, (ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 330), Νικ. Ἀλεξιφ. 410. (Πρβλ. **λάχνος**, **λαχνήεις**, **λῆνος**· Λατ. lana, laneus, lanugo· — δύσκολον εἶναι νὰ θεωρηθῇ συγγενὲς ἢ πρὸς τὸ **λάσιος** ἢ πρὸς τὸ **χλαῖνα**, Κουρτ. ἀρ. 537).

λαχνήεις, Δωρ. -ᾶεις, εσσα, εν, πλήρης ἐρίων, τριχιῶδες, «μαλλιαρός», Φῆρες Ἰλ. Β. 743· στήθεα Σ. 415· στέρνα Πινδ. Π. 1. 34· δέρμα συὸς Ἰλ. Ι. 548· λαχνήεντ' ὄροφον, «τὸν δασύν. λέγει δὲ τὴν ἀπὸ τῆς καλάμης ὕλην, καὶ τῆς τούτων κόμης. ὄροφος γὰρ εἶδος καλάμου πρὸς ὄροφὴν ἐπιτηδείου» (Σχόλ.), Ω. 451.

λαχνό-γυιος, ον, ἔχων δασέα μέλη, Θῆρες Εὐρ. Ἑλ. 378 (λυρ.)

λάχνος, ὁ, = **λάχνη**, ἔριον, 'Οδ. Ι. 445· διάφ. γραφ. λαχμός.

λαχνόομαι, γίνομαι χνοώδης, χνοῦδωτός, ἐπὶ τοῦ πώγωνος νεανίου, Σόλων 27. 6, 'Δνθ. Π. 12. 178.

λαχνώδης, ες, (εἶδος) = **λαχνήεις**, οὖσα χλόης λαχνώδες, τὸ ἔδαφος χνοώδες ἐκ τῆς χλόης, Εὐρ. Κύκλ. 541.

λάχνωσις, τὸ καλύπτειν διὰ τριχῶν, τρίχωσις, Ἱππ. ἐν Θεολ. 'Αριθμ. σ. 43.

λάχοίην, 'Αττ. ἀντὶ **λάχοιμι**, εὐκτ. ἀορ. τοῦ **λαγχάνω**.

λάχος, τό, (λᾶχεῖν) τὸ διὰ κλήρου ὁριζόμενον μερίδιον, Λατ. sors. **I**. τὸ ὡρισμένον ἢ προωρισμένον εἴς τινα, ὁ «κλῆρος» του ἢ μερίς του, ἢ ἡ μοῖρά τινος, Θέογν. 592, Σοφ. 'Δντ. 1303 (οὕτως ὁ Bothe ἀντὶ **λέχος**)· τὸ ὡρισμένον ἔργον ἢ ὑποὐργημά τινος, Αἰσχύλ. Χο. 360, Εὐμ. 334· καὶ ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 310, 347, 380. **II**. μέρος διὰ κλήρου λαμβανόμενον, «κλῆρος», μερίδιον, Πινδ. Ο. 7. 106, Ν. 10, 160, Αἰσχύλ. Εὐμ. 400, Ξεν. 'Αντ. 5. 3, 9., 6. 3, 2· ἐν τῷ τρίτῳ λάχει = τὸ τρίτον ἢ τρίτως, Αἰσχύλ. Εὐμ. 5· νυκτὸς τρίτατον λ., Μόσχ. 2. 2, πρβλ. 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1082, Γ. 1340. Ποιητ. λέξ. ἐν χρήσει παρὰ Ξεν.

λαχύ-φλοιος, ον, παρὰ Νικ. 'Αλ. 269 ἑρμηνευόμενον ὑπὸ τοῦ Σχολ. **μικρόφυλλος**, ὡς εἰ ἦν ἐλαχύφλοιος, ἴδε ἐν λ. **λάχεια**· ὑπάρχει καὶ διάφ. γραφὴ **δασύφλοιος**.

λάψα· «γογγυλίς. Περγαῖοι» 'Ησύχ.

λαψάνη ἢ **λαμψάνη**, ἡ, ἡ «λαψάνα», Διοσκ. 2. 142.

λαψεῦμαι ἢ **-οῦμαι**, Δωρ. μέλλ. τοῦ **λαμβάνω**, Θεόκρ.

λάψις, εως, ἡ, τὸ λάπτειν, ἀντίθετ. ταῖς **λ. πάσεις** καὶ **κάψις**, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 6, 1.

λάω (Α), = **βλέπω**, ἀρχ. 'Επικὴ λέξις ἀπαντῶσα ἐν ὕσαι χωρίοις τῆς 'Οδ., κύων ἔχε ποικίλον ἐλλόν, ἀσπαίροντα λάων, ἐκράτει νεβρὸν παρατηρῶν αὐτὸν ἀσπαίροντα, Τ. 228· καὶ, ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων, ἔδλεπε τὸν νεβρὸν ἐνῷ τὸν ἔπνιγεν, αὐτόθ. 230. — ὁ 'Αρίσταρχ. ὅμως ἡρμήνευε διὰ τοῦ ἀπολαυστικῶς ἔχων, ὁ Σχολ. διὰ τοῦ ἀπολαυστικῶς ἐσθίων, καταπράγων ἁπλῶτως καὶ ὁ Curt. ἀκολουθεῖ τούτοις θεωρῶν τὸ **λάω** (λάφω) ὡς τὴν ῥίζαν τοῦ **ἀπο-λαύω**. — 'Αλλ' οὕτω μένει τὸ **ἀ-λαός** ἀνεξήγητον, καὶ ὁ ποιητὴς δὲ τοῦ 'Ορ. Ὕμν. εἰς 'Ερμ. (οὐδὲ κεν αὐτὸν αἰετὸς ὀξὺ λάων ἐσκέψατο, 360) πρέπει νὰ μετεχειρίσθη τὸ **λάω** ὡς = **βλέπω**. — Καὶ' 'Ησύχ. «**λάων**· οἱ μὲν βλέπων, ἐξ οὗ καὶ λαὸς ὁ βλέπων· ἅλαος γὰρ ὁ μὴ βλέπων ..»

λάω (Β), ἀρχαῖον ῥῆμα εὑρισκόμενον μόνον ἐν τῷ Δωρ. ἐνεστῶτ. **λῶ**, κτλ., = **θέλω**· — α' πρόσ., ἀποθανεῖν οὐ λῶ 'Επίχ. 144 Ahr.· λῶ τι μυσίξαι νέον 'Αριστοφ. Λυσ. 981· — β' πρόσ., αἱ λῇς = εἰ θέλεις, 'Επίχ. 94 καὶ 96 Ahr., 'Αριστοφ. 'Αχ. 766, πρβλ. 776· ὅ τι τὺ λῇς 'Επίχ. 95· ὅ τι λῇς 'Αριστοφ. Λυσ. 95· καὶ τὺ λῇς Κράτης ἐν 'Δθήλ. 5 (ἴδε Meinek)· ἥντινα λῇς Καλλ. εἰς "Δρτ. 19· λῇς .. τεῖδε καθίξας συρίσδειν; Θεόκρ. 1. 12· — γ' πρόσ., λῇ .. λαδεῖν; 'Επίχ. 94· — α' πληθ., ἁμὲς γε λῶμες, αἴ τις .. λῇ τοῦτ' ἀποδῶμεν 'Αριστοφ. Λυσ. 1162· β' πληθ., καὶ λῆτε αὐτό, 1105· γ' πληθ., ἐπιλέγω τοῖς θεοῖς, ὅτι λῶντι 'Επίχ. 19, πρβλ. Θεόκρ. 4. 14· — ὑποτακτ. καῖκα τις .. λῇ τήνῳ λέγειν 'Επίχ. 19· αἶκα λῇς Θεόκρ. 5. 21· — εὐκτ., λῴη 'Επίχ. 137· — ἀπαρ., αἱ μὲν λῆν [δοκεῖ] Συνθῆκ. Λακων. παρὰ Θουκ. 5. 77 (ἴδε Ahrens D. D. σ. 480). — μετοχ., συνδειπνέω τῷ λῶντι .., καὶ τῷ γα μηδὲ λῶντι 'Επίχ. 19 (ἴδε Ahrens)· ἐξέστω καὶ ἄλλῳ τῷ λῶντι Συνθῆκ. Κερκυρ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 1845. 118· λῶσα 'Ησύχ. · — εὔχομαι, ἐπιθυμῶ, θέλω προθύμως, ποθῶ. ('Η √ΛΑ φαίνεται ἐν ταῖς λ. λῆ-μα, λῆ-σις, πιθ. καὶ ἐν τῷ λι-λαι-όμενος, λε-λιημένος, λαι-κάζω, λα-ρός, λα-μυρός, λαι-ψρός, καὶ ἴσως ἐν τῷ λε-ωργός (ἀντὶ λα-ϝοργός). — ἀλλ' ὁ ἀρχικὸς τύπος φαίνεται ὅτι ἦτο LAS, πρβλ. Σανσκρ. lash, lash-āmi, lash-yāmi, (opto, cupio), las, las-āmi, (amplector), lā-las-as (λι-λαιόμενος)· Λατ. las-civus· Γοτθ. lus-tus (ἐπιθυμία), lus-tôn (ἐπιθυμεῖν)· — λείψανον τῆς ῥίζης ταύτης φαίνεται ἐν ταῖς **λάσ-τη**, **λάσ-ταυρος**, **λασ-τρίς**, καὶ ἴσως ἐν τῷ **λάσ-θη**· εἶναι ἄδηλον ἂν τὰ προθετικὰ μόρια λα-, λαι-, ἀνήκουσιν εἰς ταύτην τὴν ῥίζαν ἢ εἰς τὴν ΛΑΡ· ἴδε ἐν λ. **λα-**· τὸ λι-, λίαν (ἀντὶ λέλαν) φαίνεται ὡσαύτως συγγενεῦον).

λᾱός, ές, (εἶδος) τοῦ λαοῦ, λαϊκή, Λατ. popularis, Πλουτ. Κράσσ. 3.

λέα, ἡ, ἴδε ἐν λ. **λαιαί**.

λεάζω, εἶμαι λεῖος, ἀντίθετ. τῷ τρίχας ἔχειν, 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 14, 3.

λέαινα, ἡ, θηλ. τοῦ **λέων**, 'Ηρόδ. 3. 108· μεταφ., δίπους λ., ἡ Κλυταιμνήστρα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1258· **λεαίνας** μᾶζον ἐθήλασε, ὡς σύμβολον ἀγριότητος, Θεόκρ. 3. 15. **II**. σχῆμά τι συνουσίας, 'Αριστοφ. Λυσ. 231.

λεαίνω, 'Ηρόδ., 'Αττ.· 'Επικ. **λεαίνω**. Σόλων 4. 35, Νικ.· μέλλ. **λεᾶνῶ**, 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 9· 'Επικ. **λειανέω** II· — ἀόρ. ἐλέηνα 'Ηρόδ., **-ᾶνα** 'Αριστ. π. Ζ. Γενέσεως 5. 8, 6· 'Επικ. **λείηνα** "Ομ. — Μέσ., Μουσών. παρὰ Στοβ. 167. 1· 'Επικ. ἀόρ. **λειηνάμην** Νικ. Θηρ. 646. — Παθ., Πλάτ. Πολιτικ. 270Ε· ἀόρ. ἐλεάνθην Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 130, Διοσκ.· Ἰων. ὑποτ. **λειαν-**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θέωσι Ἱππ. 622. 25 (ἴδε Foës. ἐν τόπῳ)· πρκμ. ἀπαρ. **λελειάνθαι** Φίλων 2. 510, 619· μετοχ. **λελεασμένος** Διοσκ. 8. 85, Πορφ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 4. 7, **λελειασμένος** Φίλων 1. 302· (λεῖος). Κάμνω τι λεῖον, στιλβώνω, ἐπὶ ἀνθρώπου ἐργαζομένου τὸ κέρας, πᾶν δ' εὖ λειήνας Ἰλ. Δ. 111· ἵπποισι κέλευθον πᾶσαν λειανέω, θὰ κάμω λείαν τὴν ὁδόν, Ο. 201· λείηναν δὲ χορὸν Ὀδ. Θ. 260· λ. τὰ τραχυνθέντα Πλάτ. Τίμ. 66C· λ. τὰ κηρία, ἐπὶ τῶν μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 32·— ξυρίζω τὸν πώγωνα, Θεοπόμπ. Ἱστ. 222. 2) τρίβων κάμνω τι λεῖον, κοπανίζω ἐντὸς ἰγδίου, Λατ. levigare, Ἡρόδ. 1. 200· κατατρίβω, συντρίβω διὰ τῶν ὀδόντων, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 6, Ἀριστ. Φυσ. 2. 8, 3, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 5· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Νικ. Θηρ. 646· — καθόλου, συντρίβω, ἀφανίζω, ἐκριζώνω, τὰ φυόμενα Ἡρόδ. 4. 122. 3) λεαίνων ἐξαλείφω, τὰς ῥυτίδας Πλάτ. Συμπ. 191Δ· — μεταφ., μετριάζω, λεήνας τὸν Μαρδονίου λόγον Ἡρόδ. 8. 142· τὸ ἐπίχολον τῷ ὕπνῳ λ. Φιλόστρ. 828· καλλύνω τὸ ὕφος, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 16.— μεταφ., ὡσαύτως, λ. τὴν κατάποσιν, γαργαλίζω τὸν οὐρανίσκον, Μουσών. παρὰ Στοβ. 167. 1· τὴν ἀκοὴν Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 12.— Ἴδε καὶ Κόντον ἐν «Σωκράτει» σ. 99.

λέανσις, ἢ **λείανσις**, εως, ἡ, τὸ ποιεῖν τι λεῖον, Κλήμ. Ἀλ. 263. 2) τὸ κατασυντρίβειν, συντρίβειν, ἀλέθειν, Ὀρειβ. 318 Matth.

λεάντειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **λεαντήρ**, λεάντειράν τε κίσηριν Ἀνθ. Π. 6. 295.

λεαντέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **λεαίνω**, δεῖ λεαίνειν, Διοσκ. 5. 103.

λεαντήρ, ῆρος, ὁ, (λεαίνω) ὁ λεαίνων, ὁ ποιῶν λεῖον διὰ τῆς τριβῆς, τὸ «γουδοχέρι», Ὀρειβάσ. 317, Matth.

λεαντικός, ή, όν, ὁ λεῖον ποιῆσαι δυνάμενος, μαλακτικός, πραϋντικός, ἐπὶ γλυκέος οἴνου, Ἀριστ. Προβλ. 3. 13· μετὰ γεν., Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 57C. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. 118. 9.

Λεβάδεια, ἡ, «πόλις Βοιωτίας, ἔνθα καὶ μαντεῖον Διὸς τὸ ἱερὸν κατεσκεύαστο» Ἡσύχ.—Ἐν δὲ Φωτ. Λεξ. εὕρηται «**Λεβάδεια**, πόλις Βοιωτίας, ἐν ᾗ Διὸς μαντεῖον, Τροφωνίου κατασκευάσαντος».

λεβηρίδωτός, ή, όν, ἐπὶ ὄφεως, ἔχων λεβηρίδας, (τὸ κοινῶς λεγόμενον «ὑποκάμισον», Θεόδ. Πρόδρ.

λεβηρίς, ίδος, ἡ, τὸ δέρμα ἢ ὑποκάμισον τοῦ ὄφεως τὸ λεγόμενον καὶ γῆρας, Ἱππ. 645. 41., 667. 11· ἐπὶ ἐντόμων, κτλ. Φώτ.· «τὸ λέπος τοῦ κυάμου» Ἡσύχ.— παροιμ., κενότερος λεβηρίδος Ἀθήν. 362B· οὕτω, τυφλότερος λ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 102, πρβλ. Ἀλκίφρ. 3. 12. 2) ζώνη ὁμοία πρὸς δέρμα ὄφεως, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 3. 7. 2. **II.** κόνικλος, (πρβλ. **λέπορις**) Στράβ. 114· Μασσαλιωτικὴ λέξις κατὰ τὸν Πηλέμαχον (;) παρ' Ἑρωτιαν. 244. (Πιθανῶς ἐκ τοῦ **λέπω**, συγγενὲς τῷ **λέπυρον**, **λόπος**, περὶ τῆς ἐναλλαγῆς τοῦ β καὶ π, ἴδε Κουρτ. Gr. Et. σ. 528.)

λέβης, ητος, ὁ, (λείβω) λέβης, «τέντζερης» ἢ «καζάνι» (**χαλκός**), μετὰ τριῶν ποδῶν, (λ. τρίπους Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 1), ἀλλὰ διαφόρου σχήματος καὶ πιθανῶς μικρότερος ἢ ὁ **τρίπους**· ἐνίοτε πολυτίμου ἐργασίας καὶ κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους ἐδίδετο ὡς δῶρον τιμητικὸν ἢ βραβεῖον ἀγῶνος· συχν. παρ' Ὁμ., μάλιστα ἐν τῇ Ἰλ., ὡς Ψ. 259, καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ποιηταῖς·— παρὰ Θουκ. 4. 100 πύραυνον, «μαγκάλι». **II.** ἐν Ὀδ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ λεκάνη, Τουρκ. «λεγένι» τοῦ νιψήματος, χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος Α. 137, κ. ἄλλ.· ἀλλ' ἐν Τ. 386, ἡ λεκάνη πρὸς πλύσιν τῶν ποδῶν· λ. δολοφόνος, τὸ λουτρὸν καθ' ὃ ὁ Ἀγαμέμνων ἐφονεύθη, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1129. **III.** παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις εἶδος **τυμπάνου** ἢ κυμβάλου ἔχοντος τὸ σχῆμα λεκάνης, ὅπερ ἔκρουον αἱ γυναῖκες κατὰ τὰς κηδείας τῶν βασιλέων, Ἡρόδ. 6. 58. **IV.** τεφροδόχος λάρναξ, κάλπη, Αἰσχύλ. Ἀγ. 444, Χο. 686, Σοφ. Ἠλ. 1401·— καθόλου, θήκη μικρά, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 556·— λεκάνη διὰ χρώματα, Λουκ. Δὶς κατηγ. 8. **V.** ἀγγεῖόν τι ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ τοῦ Διός, Παυσ. 5. 10, 4· καὶ ἐν Δήλῳ, Καλλ. εἰς Δῆλ. 286. **VI.** ἀγγεῖον πλῆρες ἀέρος καταβιβαζόμενον εἰς τὸ ὕδωρ ὡς ὁ καταδυτικὸς κώδων, Ἀριστ. Προβλ. 32. 5, 3.

λεβητάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Πολυδ. Γ', 66, 95, κτλ.

λεβητίζω, βάλλω ἢ βράζω ἐντὸς λέβητος, σάρκας Λυκόφρ. 199.

λεβήτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λέβης**, Ἀνάξιππ. ἐν «Κιθαρῳδῷ» 1. 5, πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 92., Γ', 66.

λεβητο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς λέβητα ἢ λεκάνην, Εὐστ. 1298. 36, κτλ.

λεβητο-χάρων, ὁ, (χαίρω) φίλος τῶν λεβήτων, Κερκιδᾶς παρ' Ἀθην. 347D.

λεβητώδης, ες, = **λεβητοειδής**, Ἀθήν. 468E.

λεβήτων, ωνος, ὁ, = **κολόβιον**, Παλλαδ. Λαυσ. 1099D, 1138A, κλ.

λεβητωνάριον, τό, = τῷ προηγ., Παχώμ. 952A.

λεβίας, ου, ὁ, εἶδος ἰχθύος, Λατ. lebias, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 365 (ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις **λέβιος**), Κριππ. ἐν «Κύδωνι» 1. 4, Δίφιλ. ἐν «Ἀπολιπούσῃ» 1. 9, κτλ, Ἡσύχ.

λέβινθος, ὁ, = **ἐρέβινθος**, Ἡσύχ.

λεγεών, ῶνος, ἡ, παρὰ Λατ. legio, Πλουτ. Ρωμ. 13 καὶ 20, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κϛ', 56, κ. Μάρκ. Ε', 9, Συλλ. Ἐπιγρ. 4750b, κ.ἄλλ.· συχνάκις δὲ φέρεται: **λεγιών**, αὐτόθι 1128, 1133, κ.ἄλλ.· — **λεγιωνάριος**, ὁ, αὐτόθι 2803. Ἦτο δὲ ἡ λεγεὼν στρατιωτικὸν σύνταγμα ἐκ Ρωμαίων πολιτῶν, τετρακισχιλίων μὲν πεζῶν, τριακοσίων δὲ ἱππέων· ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνδρῶν ηὐξάνετο κατὰ τὰς περιστάσεις· ἀπολύτως ἐπὶ ἄλλων ἐθνῶν, τάγμα, φάλαγξ, στρατός.

λέγμα, τό, «τὸ εἰπεῖν» Ἡσύχ.

λέγνη, ἡ, = τῷ ἑπομ., Σχολ. Καλλ. εἰς Ἄρτ. 12, Ἡσύχ.

λέγνον, τό, ἡ παρυφὴ τοῦ ἱματίου παράλληλον τῇ ᾠᾷ, «οὔγιᾳ», «λέγνα δὲ τὰ ἐν τῷ ἱματίῳ ἑκατέρου μέρους» Πολυδ. Ζ', 62 (κοινῶς **λίγνα**)· «λέγνα· τὸ ἔσχατον» Ἡσύχ. 2) τὰ λέγνα τῆς ὑστέρης, τὰ ἄκρα, χείλη τῆς μήτρας, Ἱππ. 656, 10.

λεγνόω, παρέχω κεχρωματισμένον περιθώριον, Ἡσύχ.

λεγνώδης, ες, = τῷ ἑπομ., Ἡσύχ., Φώτ.

λεγνωτός, ή, όν, ἔχων κεχρωματισμένην παρυφήν, χιτὼν Καλλ. εἰς Ἄρτ. 12, Χριστοδ. Ἔκφρ. 309· λ. ῥάβδοι Νικ. Θ. 726.

λέγος, η, ον, αἰσχρός, λάγνος, λέγαι γυναῖκες Ἀρχίλ. (180) παρὰ τῷ Μεγάλῳ Ἐτυμολόγῳ ἐν λέξ. **ἀσελγαίνω**. ἔνθα μνημονεύεται καὶ ῥῆμα **λεγαίνω** ἢ **λεχαίνω** = **λαχνεύω**.

λέγω (Α), πλαγιάζω, θέλω νὰ πλαγιάσω· ἀόρ. **ἔλεξα**, Ἐπικ. **λέξα**.— Μέσ., μέλλ. **λέξομαι**: ἀόρ. **ἐλεξάμην**, Ἐπικ. **λεξάμην**.— Παθ., μόνον ἐν τῷ Ἐπικ. ἀορ. **ἔλεκτο**, **λέκτο**: προστ. **λέξο**, **λέξεο**: ἀπαρ. **λέχθαι**: μετοχ. **λέγμενος** (ἴδε ἐν λ. **καταλέγω**)· περὶ τῶν ἄλλων τύπων ἴδε κατωτ. (Κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν ἐκ √ΛΕΧ, ὡς ἔδειξε πρῶτος ὁ Βουττμ., καὶ παρεδέξατο ὁ Κούρτ., κλ., ὅθεν καὶ αἱ λέξ. **λέχ-ος**, **λεχ-ώ**, **ἄ-λοχ-ος**, **λόχ-ος** (ἐνέδρα), **λόχ-μη**, **λέκ-τρον**· πρβλ. τὸ Λατ. lec-tus, lec-tica· Γοτθ. lag-jan (τίθημι), lig-an (κεῖμαι)· οὕτως, Ἀρχ. Σκανδιν. legg-ja, ligg-ja· Ἀρχ. Γερμ. leg-jan, lek-ken, κτλ.· — τὸ Λατ. lex (leg-is), Ἀρχ. Σκανδιν. lög, Ἀγγλ. law, φαίνονται ἀνήκοντα εἰς ταύτην τὴν ῥίζαν, πρβλ. **θέμις** ἐκ τοῦ **τίθημι**). Ἐπικ. ῥῆμα ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἐν τοῖς ἀνωτέρω χρόνοις·— βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, ἀποκοιμίζω, λέξον με Ἰλ. Ω. 635· ἔλεξα Διὸς νόον Ξ. 252.— Παθ. καὶ Μέσ., κοιμῶμαι, κεῖμαι: ἐνεστ., μηκέτι νῦν δήθ' αὖθι λεγώμεθα Β. 435 (ἔνθα σημαίνει: κεῖμαι ἄπρακτος, ἀργός): — μέλλ., λέξεται ὕπνῳ, θὰ κοιμηθῇ, Δ. 131, πρβλ. Ὀδ. Ζ. 319 λέξομαι εἰς εὐνήν Ρ. 102., Τ. 595:—ἀόρ., πὰρ δ' Ἑλένῃ ἐλέξατο Δ. 305· τῷ ἔνι λεξάσθην Ἰλ. Ξ. 350· λέξασθαι παρὰ τάφρον, καταλύω, στρατοπεδεύω, Ι. 67, πρβλ. Θ. 519· καὶ ἔν τισι συγκεκομμ. τύποις τοῦ ἀορ. **ἔλεκτο** Ὀδ. Τ. 50, Ἡσ. Ἀσπ. Ἠρ. 46· ἢ **λέκτο** Ὀδ. Δ. 453, κ. ἄλλ.· προστ. **λέξο** Ἰλ. Ω. 650, Ὀδ. Κ. 320· **λέξεο** Ἰλ. Ι. 617, Ὀδ. Τ. 598.

λέγω (Β), συλλέγω: ἀόρ. **ἔλεξα**.— Μέσ., ἀόρ. **ἐλεξάμην**, Ὁμ. καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Ἐπικ. **ἐλέγμην** Ὀδ. Ι. 335· **λέκτο** Δ. 451.— Παθ., ἀόρ. **ἐλέχθην** Ἰλ. Γ. 188·— οἱ Ἀττ. μεταχειρίζονται τοὺς χρόνους τούτους μόνον ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων **ἀπο-**, **ἐκ-**, **κατα-**, **συν-**· μεταχειρίζονται δὲ καὶ πρκμ. **εἴλοχα** (**συν-**), παθ. **εἴλεγμαι**, ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας σπανίως **λέλεγμαι** (ἴδε τὰ σύνθετα)· ὡσαύτως μέλλ. **λεγήσομαι** (**συλ-**): ἀόρ. δ' **ἐλέγην** (**συν-**). (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **λέγω** (Γ) ἐν τέλ.). Συλλέγω, συναθροίζω, κοινῶς «μαζεύω», Λατ. lego, colligo, ὀστέα .. λέγωμεν Ἰλ. Ψ. 239, Ὀδ. Ω. 72, πρβλ. Πινδ. Π. 8, 75· αἱμασιάς τε λέγων, συλλέγων λίθους πρὸς οἰκοδομὴν τοίχων, Ὀδ. Σ. 359 (ἔνθα ἴδε Σχολ., καὶ πρβλ. ἐπὶ πᾶσι **λογάς** ?), πρβλ. Ω. 224. — Μέσ., συλλέγω δι' ἐμαυτόν, ξύλα πολλὰ λέγεσθε Ἰλ. Θ. 507· ὀστέα λευκὰ λέγοντο Ω. 793· φάρμακα, κτλ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 807, κτλ. 2) ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, συλλέγω δι' ἐμαυτόν, ἐκλέγω, ἄνδρας ἀρίστους λέξασθαι Ὀδ. Ω. 108· Τρῶας, κούρους Ἰλ. Β. 125, Φ. 27.— Παθ., ἐκλέγομαι, εἰ .. λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι Ἰλ. Ν. 276. **II.** καταλέγω, συγκαταριθμῶ, ἀριθμῶ, ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν Ὀδ. Δ. 452· καὶ κατὰ μέσ. ἀόρ. συγκεκομμ., ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην, ὑπελόγιζον ἐμαυτόν .., Η. 335· λέκτο δ' ἀριθμόν, ἠρίθμησε, Δ. 451. — Παθ., μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην, συγκατηριθμήθην μεταξὺ τούτων, Ἰλ. Γ. 188, ἴδε Καλλ. εἰς Δῆλ. 16. 6) οὕτως, ἀλλ' οὐχὶ συχνάκις μεθ' Ὁμ., λ. ποντιᾶν ψάφων ἀριθμὸν Πινδ. Ο. 13. 65· καθ' ἓν ἕκαστον λ. Ἰσοκρ. 24D·— ὡσαύτως, λ. τινὰ ἐν ἐχθροῖς, «λογαριάζω» μεταξὺ τῶν ἐχθρῶν, θεωρῶ τινα ὡς ἐχθρόν, Αἰσχύλ. Πρ. 973· λ. τινὰ οὐδαμοῦ, θεωρῶ τινα ὡς μηδέν, nullo in numero habere, Σοφ. Ἀντ. 183· κέρδος λ., εἰ .., θεωρῶ κέρδος ὅτι .., αὐτόθι 462.— Μέσ., λέξατο πάντας Πινδ. Π. 4, 336.— Παθ., λέγεσθαι ἐν τοῖς ἱππικωτάτοις Ξεν. Οἰκ. 11, 20· μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ., ἐν τοῖς οὐκέτ' οὖσι λέξομαι Εὐρ. Ἄλκ. 322. 2) ἀπαριθμῶ, ἐπαναλαμβάνω, οὔ τι διαπρήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα Ὀδ. Ξ. 197· οὐ δέ μοι λέγε θέσκελα ἔργα Λ. 374· τὰ ἕκαστα λέγων Μ. 165· ὅσα τ' αὐτὸς .. ἐμόγησε, πάντ' ἔλεγ' Ψ. 308· οὕτω παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, λ. τύχας, πάθη, μόχθους, κτλ., Αἰσχύλ. Πρ. 637, Πέρσ. 292, Ἀγ. 555, κτλ.·— ὡσαύτως, Ἀγαμέμνονι .. λέγ' ὀνείδεα, ἐπαναλάμβανε ὀνείδη κατ' αὐτοῦ, Ἰλ. Β. 222· οὕτω, ψεύδεα πολλὰ λ. Ἡσ. Θ. 27·— Μέσ., τί τε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι; τί σοι χρειώσεται νὰ διηγῆσαι ταῦτα;

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰλ. Ν. 275· καὶ οὕτω, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα νηπύτιοι ὡς Ν. 292, Υ. 244, πρβλ. Β. 435, Ὀδ. Γ. 240, Ν. 296.

λέγω (Γ), ὡς καὶ νῦν, λέγω, ὁμιλῶ, πρῶτον παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ.: **λέξω**: ἀόρ. **ἔλεξα**: πρκμ. **λέλεχα** Γαλην. (εἴρηκα παρὰ τοῖς δοκίμοις): Μέσ., μέλλ. **λέξομαι** Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 432: ἀόρ. (μόνον ἐν συνθέτοις).— Παθ., μέλλ. **λεχθήσομαι** Θουκ. 5. 86, Πλάτ., κτλ.· ὡσαύτως μέσ. μέλλ. ἐπὶ παθ. σημασ., Σοφ. Ο. Κ. 1186, Εὐρ. Ἑκάβ. 906, κτλ.· καὶ **λελέξομαι** Θουκ. 3. 53, Πλάτ.: ἀόρ. **ἐλέχθην** (οὐδέποτε **ἐλέγην** ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας), Ἀττ. **λέλεγμαι** Ἡρόδ., Τραγ., (**εἴλεγμαι** ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ: **δι-**)· σπάνιον ὡς σύνθετον (**ὡς ἀντιλέγω, ἐπιλέγω, προλέγω**), ἐπειδὴ ἐν τοῖς πλείστοις τῶν συνθέτων ἀ ἐνεστῶς παραλαμβάνεται ἐκ τοῦ **ἀγορεύω**, ὡς μέλλ. τὸ **ἐρῶ**, ὡς ἀόρ. τὸ **εἶπον**, ὡς πρκμ. τὸ **εἴρηκα**· ἴδε Κύθητ. V. LL. σ. 35 κἑξ. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἐν τέλ.) **1)** λέγω, ὁμιλῶ, οὐδαμοῦ παρ' Ὁμ., πυχνὸν δὲ παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Τραγ. καὶ ἐφεξῆς· ἐπὶ προφορικῶν ἀνακοινώσεων παντὸς εἴδους, λέγε εἴ τι θέλεις, λέγε εἴ τι λέγεις, εἰπὲ ὅ,τι καὶ λέγεις, κτλ., ἂν ἔχῃς τι νὰ εἴπῃς, λέγε, Valck. Ἡρόδ. 8. 58· οὕτω, λέγοις ἄν, ἐμπρός, λέγε, Πλάτ. Πολιτικ. 268Ε, κτλ.— λ. μῦθον Αἰσχύλ. Πέρσ. 698· ψευδῆ, τἀληθῆ κ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 625, κτλ.· καὶ ἐν τῷ παθ., λόγος λέλεκται Σοφ. Φιλ. 389, πρβλ. ἐν τέλ.· — ὡσαύτως ἐπὶ χρησμῶν, λέγω, διακηρύττω, Ἡρόδ. 8. 136· οὕτω, ὥσπερ τοὔνομα λέγει Πλάτ. Πρωτ. 312C. **2)** λ. ἀμφί τινος Αἰσχύλ. Θήβ. 1012, Εὐρ. Ἑκ. 580· περί τινος Σοφ. Αἴ. 150, Θουκ., κτλ.· ὑπέρ τινος, πρὸς ὑπεράσπισίν τινος, Σοφ. Ἰλ. 535, Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 16· κατά τινος, ἐναντίον τινός, Θέογν. 1239, Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 2· λ. ἐπί τινι ἀγαθὰς εὐχάς, ἐκφέρω καλὰς εὐχὰς διά τινα, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 625· λ. τὰ τινος, λαμβάνω τὸ μέρος τινός, Δημ. 105. 23· λ. πρός τι, ἐν σχέσει ἢ ἀποκρινόμενος πρός τι.., Σοφ. Ἀντ. 753, κτλ.· εἴς τι Ἡρόδ. 7. 144, Ξεν. Ἀπομν. 1. 5, 1. **3)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., λέγω ὅτι.., Πινδ. Π. 2. 110, κτλ.· συχνάκις ὡσαύτως ἑπομένου, ὡς, ἢ ὅτι, ὁπότε τὸ ὑποκείμενον τῆς ἐξηρτημένης προτάσεως γίνεται ἀντικείμενον τῆς προηγουμένης, γυναῖκα λέγουσιν ὡς κάθηται.., Ξεν. Κύρ. 7. 3, 5, κτλ.· — σπανίως μετὰ μετοχῆς, λ. Οἰδίπουν ὀλωλότα, ὁμιλοῦσι περὶ αὐτοῦ ὡς νεκροῦ, Σοφ. Ο. Κ. 1580, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 672.— Παθ., λέξεται ἔχων Εὐρ. Ι. Τ. 1047. **4)** λέγειν τινά τι, λέγω τι περί τινος, ἴδιος, κακά λ. τινά, κακολογῶ τινα, ὀνειδίζω, ὑβρίζω αὐτόν, Ἡρόδ. 8. 61· ἀγαθὰ λ. τινά Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 435· τὰ ἐσχατα, τὰ ἀπόρρητα λ. τινά Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 9, Δημ. 268. 22· — ὡσαύτως, εὖ ἢ κακῶς λ. τινά Αἰσχύλ. Ἀγ. 445, Σοφ. Ἠλ. 524, 1028· εὖ λ. τὸν εὖ λέγοντα Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 8· — ἐνῷ οἱ Λατῖνοι λέγουσι bene ἢ male dicere, alicui. **5)** καλῶ, κατ' ὄνομα, ἃς τρέμομεν λ. Σοφ. Ο. Κ. 129· — καλῶ μέ τι ὄνομα, ὀνομάζω.., οὗτοι γυναῖκας ἀλλὰ Γοργόνας λέγω Αἰσχύλ. Εὐμ. 48, πρβλ. Ἀγ. 896, Σοφ. Ο. Κ. 939, Ἡρόδ. 1. 32, κτλ. **6)** λ. τινά ἢ τινὶ ποιεῖν τι, λέγω, παραγγέλλω, διατάττω, ὡς τὸ **κελεύω**, Σοφ. Φιλ. 101, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 925, Χο. 553, Σοφ. Ο. Κ. 840, 856, Ξεν. Κύρ. 4. 1, 22, κτλ.· ὡς ὁ νόμος λέγει Δημ. 599. 14· ὁ λέγων μὴ μοιχεύειν Ἐπιστ. π. Ρωμ. 6' 22. **7)** λ. τι, λέγω κἄτε τι, (μετὰ εὐφημιστικοῦ τόνου, κἄτι τραχύ), βούλει λέγειν τι καὶ λέγων μηδὲν κλύειν; Σοφ. Ἀντ. 757· λέγω τι; ἔχω δίκαιον; πρὸς ὃ ἡ ἀπόκρισις: λέγεις, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1475· κινδυνεύεις τι λέγειν Πλάτ. Κρατ. 404Α· ἴσως ἂν τι λέγοις Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 12, πρβλ. Κύρ. 1. 4, 20· ἀντίθετ. τῷ οὐδὲν λέγει, δὲν ἔχει σημασίαν τινά, οὐδὲν λ. τὸ ἀωρόρνως τραφῆναι Ἀριστοφ. Ἱππ. 334, πρβλ. Σφ. 76· οὐδὲν λέγεις, Λατ. nugaris, εἴποτε δὲν εἶπες, ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 625· ἴδε Ἑρμηνευτ. εἰς Αἰσχύλ. Ἀγ. 170· ἀλλὰ οὐδὲν λέγειν, ὡσαύτως, λέγω τὰ μὴ ὑπάρχοντα, ψεύδομαι, Ἀριστοφ. Ὄρν. 66, Πλάτ. Ἀπολ. 30Β· — ὡσαύτως, εὖ γε λέγεις, δίκαιον ἔχεις, ἢ (ἧττον θετικῶς) εὖ ἂν λέγοις Πλάτ. Ἀπολ. 24Ε, Πρωτ. 310Β· καλῶς, ὀρθῶς λ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 4., 4. 2. 26. **8)** πλεοναστ., ἔφη λέγων, ἔλεγε φάς, κτλ., Ἡρόδ. 3. 150., 5. 30, κτλ.· οὕτω, ὡς ἔφη λέγων Σοφ. Αἴ. 757· καὶ λέγων εἶπεν Δημ. 108. 13, κτλ. **9)** ἐν ἀρχῇ ἐπιστολῶν ἢ ἐγγράτων, Ἄμασις Πολυκράτει ὧδε λέγει.., Μαρδόνιος τάδε λέγει.., κτλ., Ἡρόδ. 3. 40., 8. 140· τὰ γράμματα λέγει τάδε ὁ αὐτ. ἐν 1. 124, κτλ.· γράμμασι λέγον τάδε, ἐπὶ ἐπιγραφῆς, Θουκ. 6. 54. **10)** ὡς τὸ Λατ. dicere, ὁμιλῶ μὲ ἰδιαιτέραν τινὰ ἔννοιαν, σημαίνω, θέλω νὰ εἴπω, ἐννοῶ, καίτοι τί λέγω; ἀλλὰ τί λέγω; Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 298· τί τοῦτο λέγει; τί σημαίνει, τί ἐννοεῖ τοῦτο; ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1059, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 60Ε· συχν. ἐν Πλατωνικ. διαλόγοις, πῶς λέγεις; τί θέλεις νὰ εἴπῃς μὲ ποίαν ἔννοιαν λέγεις τοῦτο; Ἀπολ. 24Ε, κτλ.· ἢ πῶς λέγομεν, ἢ τί ἐννοοῦμεν νὰ εἴπωμεν; Γοργ. 480Β· πῶς δὴ οὖν αὐτὸ λέγεις; Φαῖδρ. 265C· ποῖόν τί ποτε ἄρα λέγοντές φασι..; τί δύνανται νὰ ἐννοῶσι λέγοντες..; Θεαίτ. 181C, κτλ.· — πληρέστερον ἐξηγοῦμαι, εἴσω κομίζου σύ, Κασσάνδραν λέγω, tu, Cassandram duc, σύ, τὴν Κασάνδραν ἐννοῶ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1035· ὁ μάντις, υἱὸν Οἰκλέους λ. ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 609, πρβλ. 658, Ηρ. 946· ποταμός, Ἀχελῷον λέγω Σοφ. Τρ. 9, πρβλ. 1220, Φιλ. 1261, Valck. εἰς Φοιν. 994· ἐμὲ λέγων, ἐννοῶν ἐμέ, Ἰσοκρ. 277D· τὸ δ' ὑμεῖς ὅταν λέγω, τὴν πόλιν λ. Δημ. 255. 5· — ἐνίοτε ὥμως ἡ λέξις ἡ μετὰ τὸ **λέγω** τίθεται ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν ἐξηγουμένην λέξιν, Ἀντικλείας.., τῆς σῆς λέγω τοι μητρὸς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 172· περὶ τῶνδε.., λέγω δὲ Φωκέων Δημ. 388. 22· παρ' ὧν.., τούτων τῶν τὴν Ἀσίαν οἰκούντων λέγω ὁ αὐτ. 96. 3, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 202Β· — ἀπολύτ., μηδενὸς ὄντος ἐν [τῇ χώρᾳ] λέγω Δημ. 17. 1. **11)** ὡς λέγουσιν, ὡς λέγουν, Σοφ. Ἀντ. 23, κτλ.· ὡς λ. μοι, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1161.— Παθ., **λέγεται**, ὡς τὸ Λατ. dicitur, on dit, λέγεται αὐτοὺς εἶναι.., Ἡρόδ. 8. 119, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 30, κ. ἀλλ.· ἀλλ' ὡσαύτως, λέγονται εἶναι Ξεν. Κύρ. 1. 2, 1· θανεῖν ἐλέχθη, εἶχον εἰπεῖ ὅτι εἶχεν ἀποθάνει, Σοφ. Ο. Τ. 292· οὕτω, λεγόμενον ἐρέω Πινδ. Π. 5. 145· — τὸ λεγόμενον, ἀπολύτ., ὡς λέγεται, ὡς λέγουσι, Λατ. quod perhibent, Θουκ. 7. 68, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 447Δ, Συμπ. 217Ε, κτλ.· — ὁ λεγόμενος.., οἱ λ. αὐτάνομοι εἶναι Ξεν. Ἑλ. 6. 3, 8, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 173D, 176C· οἱ λεγόμενοι ὅτι.., περὶ ὧν λέγεται.., Ξεν. Κύρ. 8. 6, 16. **12)** ἐπὶ ῥητόρων, λέγειν ἔδεινός Σοφ. Ο. Τ. 513, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 9, κτλ.· λέγειν ἱκανώτατος Σοφ. Ἀποσπ. 865· πρβλ. χωρίον Εὐπόλ. ἐν τῷ ῥήματι **λαλέω**· λ. τε καὶ πράσσειν δυνατώτατος Θουκ. 1. 139· οἱ ἐν τῷ πλήθει δυνάμενοι λέγειν Ἰσοκρ. 38Β, πρβλ. Δημ. 433. 10., 646. 10· οὕτω, εἰκὰς λέγειν ὑπέρ τινος, ὁμιλῶ ὡς συνήγορός τινος.., Δείναρχ. 104. 19. **13)** καυχῶμαι περί τινος, κἀμὲ νῦν λόγων περί τινος, τὴν ἑαυτοῦ ῥώμην Ξεν. Κύρ. 1. 3, 10· παρὰ ποιηταῖς φῶν περί τινος, θέλω λ. Ἀτρείδας, Ἀνακρεόντ. 23. 1. **14)** ὡσαύτως, ἀναγινώσκω ἢ ἀπαγγέλλω τι γεγραμμένον, λαβὲ τὸ βιβλίον καὶ λέγε Πλάτ. Θεαίτ. 143C, καὶ συχνάκις παρὰ τοῖς Ῥήτορσιν, ὡς Δημ. 516. 30., 517. 23, κτλ.· — ἀλλ' ἡ κοινὴ σημασία τοῦ Λατ. lego, ἀναγινώσκω, ἀπαντᾷ μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις **ἀναλέγομαι, ἐπιλέγομαι.** **15)** λέγω ἢ στέλλω· λόγον ἢ' ἄλλου, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 24., 7. 4, 5. (Ὡς ὁ Βούττμ. πρῶτος ὑπέδειξε, τὰ λέγω Β καὶ Γ ἀνήκουσιν εἰς τὴν √ΛΕΓ', διάφορον ἀπὸ τῆς √ΛΕΧ, ἴδε ἀνωτ. Α — ἐκ τοῦ Β παράγονται τὰ: **λεκ-τός, λογ-άς, κατα-λέγ-ω, συλ-λογ-ή, ἐκ-λογ-ή**, κτλ.· ἐκ τοῦ Γ τὰ: **λέξ-ις, λόγ-ος**, λογ-ίζομαι, κτλ.· πρὸς τὰ πρῶτα πρβλ. Λατ. lego (colligo), deligo, negligo, intelligo (καὶ ἴσως religio), legulus, Γοτθ. lika (συλλέγω, συναθροίζω), Ἀθ. lasz-it, κτλ.— ΣΗΜ. Τὸ Λατ. lego οὐδέποτε σημαίνει λέγω οὔτε τὸ Ἑλλ. **λέγω** ἀναγινώσκω, ἴδε ἀνωτ. **λέγω** 14).

λεηλάσια, ἡ, τὰ λεηλατεῖν, Ξεν. Ἱέρ. 1, 36, Ψευδο-Φωκυλ. 41, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 303, κτλ.

λεηλατέω, (λεία, ἐλαύνω) ὡς καὶ νῦν, ἁπάγω λείαν κυρίως ἐκ κτηνῶν ἀποτελουμένην, λαφυραγωγῶ, Σοφ. Αἴ. 343, Εὐρ. Ῥῆσ. 293, καὶ συχνάκις παρὰ Ξεν. **2)** μετ' αἰτ. τόπου, διαρπάζω, ἀφανίζω, λῃστεύω, τὸ πεδίον, τὴν πόλιν Ἡρόδ. 2. 152., 5. 101, κτλ. — Παθ., διαρπάζομαι, λαφυραγωγοῦμαι, τὰ ἐκ τῆς χώρης λεηλατηθέντα Δίν. Τακτ. 16· μεταφ., τῇ γαστρὶ λεηλατεῖσθαι, εἶμαι δοῦλος εἰς.., Πλούτ. 2. 133Α.— Ἴδε Κύνιον ἐν Σωκράτει σ. 106.

λεηλάτησις, εως, ἡ, = **λεηλασία**, Δίν. Τακτ. 16.

λεηλατικός, ἡ, όν, ἱκανὸς ἢ διατεθειμένος πρὸς λεηλασίαν, Γλωσσ.

λεία, ἡ, (λεῖος) ἐργαλεῖον πρὸς λέανσιν λίθου, Σαφ. Ἀποσπ. 477. **II.** ἴδε ἐν λέξ. **λαισί.**

λεία, Ἰων. **λητη**, Δωρ. **λαία** (Πινδ. Ο. 10 (11). 52), ἡ·—λάφυρα, τὰ ἐκ διαρπαγῆς προερχόμενα, συχνάκις παρ' Ἡροδ., κτλ. (ἐνῷ ὁ Ὅμ. καὶ ὁ Ἡσιόδ. ἀείποτε ἔχουσι: **λῃΐς**)· κυρίως ἐπὶ κτηνῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς **ἀνθρώπους**, Πίνδ. ἐνθ' ἀνωτ., Θουκ. 2. 94· λείας ἀπαρχὴν βοῦς Σοφ. Τρ. 761, πρβλ. Αἴ. 54, 145· καὶ ἐν τῷ πληθ., ἐφθάρμενας εὑρίσκομεν λείας ἀπάσας αὐτούς 26, Ξεν. Ἑλ. 1. 2, 5· σπανίως ἐπὶ ἀνθρώπων, Εὐρ. Τρῳ. 610· — καθόλου περιουσία δυναμένη νὰ ληστευθῇ, Θουκ. 8. 3, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 2· τοὺς λοιποὺς ληΐην θέσθαι, παραδοῦναι αὐτοὺς ὡς λείαν, Ἡρόδ. 4. 202· λείαν ποιεῖσθαι χώραν = λεηλατεῖν χώραν, Θουκ. 8. 41· λείαν ἄγειν Ξεν. Κύρ. 5. 3, 1· ἐπὶ λείαν ἰέναι, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 5. 1, 8, κτλ.· κατὰ ληΐην ἐκπλῶσαι Ἡρόδ. 2. 152· οὕτως ἐν τῷ πληθ., ἐσκεδασμένοι κατὰ τὰς ἰδίας λείας Ξεν. Ἑλλ. 1. 2, 5· — παροιμ., Μυσῶν λεία, ἐπὶ παντὸς πράγματος δυναμένου νὰ ληστευθῇ ἀτιμωρητί, Δημ. 248. 23, Ἀριστ. Ρητ. 1. 12, 20. **2)** λαφυραγώγησις (ὡς πρᾶξις), ζῆν ἀπὸ ληΐης καὶ πολέμου Ἡρόδ. 4. 103.

λειαίνω, **λείανσις**, ἴδε ἐν λέξ. **λεαίνω**, **λέανσις.**

λείαξ ἡ **λεῖαξ, ακος**, ὁ, (λεῖος) «παῖς ἀρτιγένειος» Ἐτυμολ. Μέγ. 562. 19· **λίαξ** παρ' Ἡσυχ.

λει-αύστειρος, ον, λεῖος καὶ αὐστηρός, μετρίως αὐστηρός, ἐπὶ οἴνου, Πολυδ. Ϛ', 15.

λειβάδιον, τό, ἡμαρτ. γρ. ἀντὶ **λιβάδιον**, ὃ ἴδε.

λειβδῆν, κατὰ σταγόνας, Ἐτυμολ. Μέγ. 781. 26.

Λειβήδια, τά, ὄνομα ἀγῶνος ἐν Χαλκίδι τῇ Εὐβοϊκῇ, Ἐπιγρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος ἱεροῦ τῶν Μουσῶν, Descharme Inscript. de Béotie, 48.

λειβηθρον, τό, (λείβω) ἔφυδρον χωρίον, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 122, ἐκ τοῦ Φωτ. («ἔνθα **λίβηθρον**)· πρβλ. **λειμών**. **II**. **Λειβηθρα**, τά, ὀρεινὸν μέρος τῆς Θράκης ἔνθα κατῴκει ὁ Ὀρφεύς, Στράβ. 410, κτλ.· — οἱ κάτοικοι τοῦ μέρους τούτου ἦσαν παροιμιωδῶς ἀμβλεῖς τὴν φύσιν, ὅθεν αἱ φράσεις, ἀμουσότερος τῶν Λειβηθρίων Ἀριστ. 1. 27, Παροιμιογρ.· Λειβηθρίων ἀνοητότεροι Θουγενίδ. ἐν Ἀδήλ. 3· — αἱ **Λειβηθρίδες** ἢ Λειβηθρίδες Νύμφαι συχνάκις συνεχέοντο πρὸς τὰς Μούσας, Στράβ. 410, 471, Παυσ. 9. 34, 4, πρβλ. Heyne εἰς Οὐεργ. Ἐκλ. 7. 21, Ἡσύχ.

λείβω, Ἰλ., Ἀττ. (πρβλ. **εἴβω**)· — ἀόρ., ἀπαρ. **λεῖψαι**, μετοχ. **λείψας** Ἰλ. Η. 481, Ω. 285. — Μέσ., ἴδε κατωτ. **II**· ἀόρ. **ἐλείψάμην** Εὐρ. Ἄλκ. 1015. — Παθ., Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 390, Εὐρ. (Ἐκ τῆς √ΛΙΒ παράγονται τὰ **λίβ-ει** (**απένδει** Ἡσύχ.), **λίβ-α**, **λιβ-άς**, **λιβ-άδιον**, **λίψ**, Λατ. de lib-utus· ἐκ τῆς ἐκτεταμένης √ΛΕΙΒ, παράγονται αἱ λ. **λείβ-ω**, **λείβ-ηθρον**, **λοιβ-ή**, Λατ. līb-are, Lib-er· πιθ. ὡσαύτως **λίμ-νη**, **λῖμ-ήν**, **λειμ-ών**, καὶ Λατ. lin-o, lit-us). Χύνω, ἐκχέω, ἐν χρήσει ὡς τὸ **απένδω** ἐπὶ θρησκευτικῆς ἐννοίας, οἶνον λείβε, κάμνε σπονδήν ἐξ οἴνου, Ἰλ. Δ. 463, Ὀδ. Γ. 460· μέθυ Μ. 362· ὡσαύτως **λείβειν** (ἄνευ τοῦ **οἶνον**) Ἰλ. Ω. 285· μάλιστα μετὰ δοτ. τῶν θεῶν εἰς οὓς ἡ σπονδὴ γίνεται, λείβειν Κρονίωνι Η. 481· θεοῖς Ὀδ. Β. 432· πλῆρες, λ. Διὶ αἴθοπα οἶνον Ἰλ. Ζ. 266, πρβλ. Κ. 579· σπάνιον, σπονδὰς θύειν τε λ. τε Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 981· σπονδὰς θεοῖς λ. Εὐρ. Ἴων 1033. **II**. ὡς τὸ **εἴβω** (ἴδε ἐκεῖ), ἀφίνω τι νὰ ῥέυσῃ, χέω, χύνω, δάκρυα λ. Ἰλ. Ν. 88, 658, Ὀδ. Ε. 84., Π. 214· οὕτω παρὰ Τραγ., δάκρυ λ. Αἰσχύλ. Θήβ. 51· ἐκ δ' ὀμμάτων λείβουσι δυσφιλῆ λίβα ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 54· δι' ὄμματος ἀστακτὶ λ. δάκρυον Σοφ. Ο. Κ. 1251· τήκειν καὶ λ. (ἀπολ.), τήκω καὶ ὑγροποιῶ, Πλάτ. Πολ. 411Β. — Παθ., ἐπὶ τῶν δακρύων χύνομαι ἢ ῥέω, Εὐρ. Φοίν. 1522, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 3· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, λείβεσθαι δακρύοις κόρας, ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς μου πλήρεις δακρύων, βέοντας δάκρυα, Εὐρ. Ἀνδρ. 532. **2**) οὕτως ἐπὶ ἄλλων ὑγρῶν, λείβουσιν ἔλαια, στάζουσιν ἐξ ἐλαίου, Καλλ. Ἀπ. 38. — Παθ., ἀφρὸς περὶ στόμα λείβεται Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 390, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 82D· ὅπλα λ. λύθρῳ, τύμβος μέλιτι Ἀνθ. Π. 6. 163., 7. 36· — μεταφ. ἐπὶ ἤχου (πρβλ. **χέω**), λειβόμενον .. σὺν καμάτῳ Πινδ. Π. 12. 17. **III**. ἐν τῷ Παθ., ὡσαύτως, τήκομαι, κατατήκομαι, φθείρομαι, φθίνω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 327, πρβλ. Πλούτ. 2. 681Β. — **απένδω** εἶναι σχεδὸν ἰσοδύναμον καὶ εἶναι τὸ ἐν χρήσει ῥῆμα παρὰ τοῖς ἀττ. κωμ. καὶ πεζογράφοις.

λειεντερία, ἡ, (λεῖος, ἔντερον) ἡ νόσος καθ' ἣν διέρχεται ἡ τροφὴ τὰ ἔντερα ἄπεπτος, laevitas intestinorum (Κέλσος 2. 7, 8,) Ἱππ. Ἀφ. 1248, κτλ.

λειεντερικός, ή, όν, = τῷ ἑπομ., Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1086.

λειεντεριώδης, ες, πάσχων ἐκ λειεντερίας, Ἱππ. Ἀφ. 1249, κτλ.

λειηλατεῖν· «προμηθεύειν, βιάζεσθαι» Ἡσύχ.

λείζομαι, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ **ληίζομαι**, ὃ ἴδε.

λειικνάριον, **λειικνίζω**, **λεΐκνον**, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **λικν-**,

λειμᾰκίδες, αἱ, λ. νύμφαι, τοῦ λειμῶνος νύμφαι, Ὀρφ. Ἀργ. 644, Ruhnk.

λειμᾰκώδης, ες, ὅμοιος πρὸς λειμῶνα, χλοερός, νοτερός, Ἱππ. π. Ἀέρ. 291, 294· συγκρ. **λειμακέστερος**, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **-κωδέστερος**, αὐτόθι 289· ἴδε Λοβ. Παραλ. 288. — Ἀλλ' ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 180, ἔνθα τὸ **λειμακέστεροι** συγκρ. τοῦ **λεῖμαξ**.

λεῖμαξ, ᾰκος, ἡ, οὐχὶ ὁ, Ἡρῳδιαν ἐν Ἀνεκδ. Ὀξων. 3. 284), ὡς τὸ **λειμών**, λιβάδιον, Εὐρ. Φοίν. 1571, Βάκχ. 867 (ἀμφότερα λυρ.), Ἀνθ. Π. 9. 788· — κῆπος, Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 2.

II, = τῷ Λατ. limax, ζῷόν τι ὅμοιον κοχλίᾳ, Ἡσύχ.

λεῖμμα, τό, (λείπω) μέρος ὑπολειφθέν, ὑπόλοιπον, κατάλοιπον, Πλουτ. Νικ. 17· τοῦ παιδὸς τὰ λείμματα, ὅ,τι ἔμεινεν ἐξ αὐτοῦ, τὰ λείψανα, Ἡρόδ. 1. 119· οὕτω παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Β', Βασιλ. ΙΘ', 4), Ἐπιστ. π. Ρωμ. ια', 5· — ἓκ δύο μερῶν τὸ μικρότερον, τὸ ὑπόλοιπον, Πυθαγόρ. ὅρος παρὰ Πλουτ. 2. 1018Ε. **II**. ἐν τῇ μουσικῇ, = **δίεσις** ΙΙΙ, Πλάτ. παρὰ Πλουτ. 2. 1017F. κτλ., Ἀριστείδ. Κυντ. σ. 40· — κατὰ τὸν Chappell (Anc. Mus. σ. 202) κατά τι ἥττον ἡμιτονίου τοῦ μείζονος τόνου.

λειμόδωρον, τό, ἴδε ἐν λέξ. **λειμόδορον**.

λειμών, ῶνος, ὁ, (λείβω) νοτερὸς καὶ ποώδης τόπος, λιβάδιον, Ἴ. Β. 467, κτλ.· ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴου ἠδὲ σελίνου θήλεον Ὀδ. Ε. 72· λ. μαλακὸς Ἡσ. Θ. 279· βαθὺς Αἰσχύλ. Πρ. 653· βαύχιλος, βουθερὴς ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 540, Σοφ. Τρ. 188· — μεταφ., λειμῶνα Μουσῶν ὀρέπειν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1300· ἐν λειμῶνι ποταιίων ποτῶν, ἐν τῷ λείῳ ποταμίῳ ὕδατι (πρβλ. **ἅλσος** καὶ Neptunia prata ἐπὶ τῆς θαλάσσης), Σοφ. Ἀποσπ. 687· ἐν Ἀνθ. Π. 6. 66 ὁ σπόγγος καλεῖται χυτῆς λειμὼν θαλάσσης· καὶ παρὰ Πλάτ. ἔχομεν πλούτου καὶ νεότητος λειμῶνες Σοφ. 222Α, πρβλ. Φαίδρ. 248Β. **II**. ὡς τὸ **κῆπος**, γυναικεῖον αἰδοῖον, Εὐρ. Κύκλ. 171. **III**. παρὰ μεταγεν., συχν. μεταφ. ἐπὶ πάσης λαμπρᾶς, ἀνθηρᾶς ἐπιφανείας, οἷον ἐπὶ ἀνθηροῦ προσώπου, ἐπὶ κεντητῆς ἐσθῆτος, ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ ταὼ, Ἰακώβ, εἰς Ἀχιλ. Τάτ. 478, 486· — ὡσαύτως, λ. λέξεων Σουΐδ. προοίμ., πρβλ. A. Gell. προοίμ. § 6· καὶ ὡς ὑποκορ., **λειμωνάριον**, τό, τὸ ὄνομα δύο μοναστικῶν βιβλίων περιεχόντων βίους ἀσκητῶν, τὸ **Μέγα Λειμωνάριον** καὶ τὸ **Νέον Λειμωνάριον**, Φωτ. Προθλ. σ. 161. 23.

λειμων-ήρης, ες, (ἄρω) ἀνήκων εἰς λειμῶνα, «λειμωνήρης βοτάνη, ἡ ἐν τῷ λειμῶνι» Σουΐδ.

λειμωνιάς, -άδος, ποιητ. θηλ. τοῦ **λειμώνιος**, νύμφη λ., νύμφη τοῦ λειμῶνος, Σοφ. Φιλ. 1454 (λυρ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 655· πρβλ. **λειμακίδες**.

λειμωνιάτης λίθος, ὁ, λίθος ἔχων χρῶμα πράσινον οἷον τὸ τοῦ λειμῶνος, Πλίν. 37. 62.

λειμώνιον, τό, limonium, βοτάνη τις ἔχουσα καυλὸν λεπτὸν ὄρθιον, ὅμοιον πρὸς τὸν τοῦ κρίνου, γέμοντα καρποῦ ἐρυθροῦ, στύφοντος τὴν γεῦσιν, φύεται δὲ ἐν λειμῶσι καὶ ἐλώδεσι τόποις, Διοσκ. 4. 16, Πλίν. 20. 28.

λειμώνιος, α, ον, (λειμών) ἀνήκων εἰς λειμῶνα, ἐκ λειμῶνος, Λατ. pratensis, κἀπὸ γῆς λ. ὄρόσοι Αἰσχύλ. Ἀγ. 560· ὄνθα ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 313· φύλλα Θεόκρ. 18. 39· — ἐν Σοφ. Αἴ. 601, ἀντὶ τῆς ἐρθαρμένης γραφῆς τῶν Ἀντιγράφων, Ἰδαῖαι μίτρων λειμωνία ποίᾳ, ἥτις εἶναι ἐναντίον τοῦ μίτρου καὶ ἄνευ ἐννοίας τινός, διάφοροι διορθώσεις ἔχουσιν ὑποδειχθῆ, ἀλλ' οὐδεμία αὐτῶν ἱκανοποιεῖ, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ· ἀράχναι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 27, 3· ἀνεμώνη ἡ λ. = λειμώνιον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 3.

λειμωνίς, -ίδος, ποιητ. θηλ. τοῦ **λειμώνιος**, Διον. Π. 757.

λειμωνίτις, -ῖτος, ἡ, πόας τὰς λειμωνίτιδας Νικήτ. Χων. 82Α.

λειμωνο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς λειμῶνα, χλοερός, εὐανθής, Κέβης 17.

λειμωνόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ λειμῶνος, Ἰλ. Ω. 451· ὡσαύτως **-θε**, Θεόκρ. 7. 80.

λειό-βᾶτος, ὁ, ἰχθύς τις ἐκ τῶν λευκοσάρκων ὅμοιος νάρκῃ, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Σοφισταῖς» 4, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 15, 12· ἕτερον ὄνομα ἀντὶ τοῦ **ῥίνη** κατὰ τὸν Ἀθήν. 312Β· πρβλ. Ἀρχέστρ. αὐτόθι 319Ε.

λειο-γένειος, ον, ἔχων λείαν τὴν σιαγόνα, ἀγένειος, Ἡρόδ. 5. 20.

λειό-γλωσσος, ον, ἔχων λείαν γλῶσσαν, κολακευτικός, Σύμμ. Παλ. Διαθ.

λειογραφία, ἡ, ἡ ἐπὶ λείου ἐδάφους ζωγραφία, ἡ μὴ ἐξέχουσα ὥσπερ τὰ γλυπτὰ ἔργα, Coteler. Eccl. τ. 3, σ. 502Β.

λειοειδής, ές, λειοειδὴς αὐγή, ἡ λείως λάμπουσα, Γρηγόρ. Νύσσ. 3, σ. 623Β.

λειο-θαλασσία, ἡ, εἶδος ραφανίδος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 4, 2· ἀλλὰ καὶ διάφορ. γραφὴ **λειοθασία**, ὡς τὸ χωρίον ἀναφέρεται παρ' Ἀθην. 56Γ, πρβλ. Πλίν. 19. 25.

λειο-κάρηνος, [ᾰ], ον, ἔχων λείαν, φαλακρὰν κεφαλήν, Ἰουλ. Β', 26.

λειό-καυλος, ον, ἔχων λεῖον καυλόν, λειόκαυλα κρόμμυα, πράσον, σκόροδον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 8, 2.

λειοκονία, ἡ, λεία κονία, Νικηφ. Γρηγ. Ἱστ. Βυζ. 7, 12, σ. 276, 14.

λειοκόνιτος· «ἢ τελείως ὡς κόνις διαλελυμένη· λείως γὰρ τελείως» Ἡσύχ.

λειο-κῡμονέω, εἶμαι ἐπὶ λείας, ἀκυμάντου θαλάσσης, «λειοκυμονοῦσιν αἱ νῆες» Σουΐδ.

λειο-κύμων [ῡ], ον, γαλήνιος, θάλαττα λ. Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 4.

λειό-μῖτος, ον, ὁ λειαίνων τὸ στημόνιον, κάμαξ Ἀνθ. Π. 6. 247.

λειοντῆ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **λεοντῆ**, λέοντος δορά, Ἀνθ. Πλαν. 185.

λειοντο-μάχης [ᾰ], ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **λεοντ-**, ὁ μαχόμενος πρὸς τοὺς λέοντας, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 20. 2· — **λειοντοπάλης** [ᾰ], ου, ὁ, ὁ παλαίων πρὸς λέοντα, Ἀνθ. Π. 9. 237.

λειό-πελμος, ον, ἔχων λεῖα πέλματα, Θεόδ. Ἀδαμ. God. Par. Supplém. 472, fol. 93 r°.

λειο-ποιέω, ποιῶ τι λεῖον, Ἱλιόδ. παρ' Ὀρειβασ. ἐν Cocch., Χειρουργ. 97. 5. **II**. κοπανίζω τι καὶ καθιστῶ αὐτὸ κόνιν, Γεωπ. 20. 26.

λειό-ποδες, ὁ, ἡ, **-ουν**, τό, ἔχων λείους πόδας, Ἡσύχ.

λειο-πώγων, ὁ, ἔχων λεῖον πώγωνα, δηλ. ἄνευ πώγωνος, ἀγένειος, Μανασσ. Χρον. 612.

λεῖος, α, ον, (ἴδε ἐν τέλ.), ὁμαλὸς εἰς τὴν ἁφήν, ἀντίθετ. τῷ **τραχύς**, αἰγειρος Ἰλ. Δ. 484· λεῖος ὥσπερ ἔγχελυς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 25, πρβλ. Foës. Oec. εἰς Ἱππ.· τὰ τραχέα καὶ λ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 1· συχν. παρὰ Πλάτ., κτλ. — ὡσαύτως ἐπὶ ὑφασμάτων, ὁμαλός, ἁπλοῦς, ἄνευ κεντημάτων, λ τε καὶ ὑφαντὰ Θουκ. 2. 97· λ. ὕφασμα Πλάτ. Πολιτ. 310Ε· χιτωνίσκιον λ. Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 47· λεῖα ἐκπεποιημένα, εἰργασμένον ὁμαλόν, λεῖον,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπὶ μαρμάρου, αὐτόθι 160B. 27· πρβλ. **λειουργός**. 2) παρ' Ὁμ., πρὸ πάντων ἐπὶ πεδινῶν τόπων ἢ χωρῶν, λεῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφὶς Ἰλ. Ψ. 330· ἐν λείῳ πεδίῳ αὐτόθι 359· λ. ὁδὸς Ὀδ. Κ. 103, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 286· λ. ἄροσις Ὀδ. Ι. 134· λεῖα δ' ἐποίησεν [θεμείλια], ἰσοπέδωσεν αὐτὰ μὲ τὸ ἔδαφος, Ἰλ. Μ. 30· πεδίον λ. Ἡρόδ. 2. 29· χωρίον λειότατον 7. 9, 2· ἡ λειοτάτη τῶν ὁδῶν 9. 96· λ. θάλασσα, ὁμαλή, ἀτάραχος, 2. 117.

6) μετὰ γεν., χῶρος .. λεῖος πετράων, ὁμαλός, δηλ. ἀπηλλαγμένος πετρῶν, βράχων, Ὀδ. Ε. 443., Η. 282. 3) ἔχων ὁμαλὴν ἐπιδερμίδα, ἄτριχος, Λατ. lēvis, ἐπὶ ζῴων, ἀντίθετ. τῷ δασύς, Ἱππ., Ἀριστ.· λειότατον τῶν ζῴων ἐστὶν ἄνθρωπος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 2, 9· μάλιστα ἐπὶ νεανίου, ἔχων τὴν ἐπιδερμίδα λείαν, ἀγένειος (πρβλ. **λείαξ**), Θεόκρ. 5. 90·— ὡσαύτως ἐπὶ ἰχθύων ἐχόντων τὸ δέρμα λεῖον, ἀντίθετ. τῷ **λεπιδωτός**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 13, 10· τὸ λεῖον Ἱππ. 1090G, 1176A, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 36, 1. 4) μεταφ., λεῖος, μαλακός, ἥσυχος, πνεῦμα Ἀριστοφ. Βάτρ. 1001, πρβλ. Λοβ. Αἴ. 673· ἐπὶ τοῦ ἤχου τῆς φωνῆς, Πλάτ. Πολιτ. 307A, Τίμ. 67B· ἐπὶ τῆς γεύσεως, Τίμ. Λοκρ. 100E κέξ.· κινήματα Πλούτ. 2. 1122E·— ὡσαύτως, λ. μῦθοι Αἰσχύλ. Πρ. 647· τὸ ἥμερόν τε καὶ λ. [τοῦ ἤθους] Πλάτ. Κρατ. 406A· αἱ λ. ἡδοναὶ ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 51D· λ. πάθημα ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 63E· λ. κίνησις, Κυρηναϊκὴ φράσις σημαίνουσα τὴν **ἡδονήν**, παρὰ Διογ. Λ. 2. 86· λ. ἡσυχίη Ἀνθ. Π. 7. 278· ὡς λειοτέρου ἐλαίου ὑπάρξαντος, ἔνθα ὁ Reiske **ἑτοιμοτέρου**, Πολύβ. 20. 9, 11·— τὸ **λεῖον** = **λειότης**, τῆς ἑρμηνείας Διον. Ἁλ. περὶ Λυσ. 24· — ἐπίρρ. **λείως**, ὁμαλῶς, ἐλαφρῶς, Πλάτ. Θεαίτ. 144B. **II.** τριφθείς, ἢ κοπανισθείς, εἰς κόνιν μεταβληθείς, Διοσκ. 3. 81, Θεοφάν. Νόνν.· πρβλ. **λειόω** II. (Ἐκ √ΛΕϜ ἢ ΛΕΙϜ, πρβλ. **λευ-ρός** (ὃ ἐστὶ **λεϝρός**), Λατ. lvē-is, lēv-itas, lēv-igare·—ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται τὸ **λειαίνω** καὶ **λείαξ**).

λει-όστρᾰκος, ον, ἔχων λεῖον, ὁμαλὸν ὄστρακον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 6.

λειο-σώματος, ον, ἔχων σῶμα λεῖον, Ἔγχελυς Εὔβουλ. ἐν «Ἴωνι» 2 (κατὰ Valck. ἀντὶ **λιμνοσώματος**), πρβλ. **λεῖος** ἐν ἀρχῇ.

λειότης, ητος, ἡ, ὁμαλότης ἐπιφανείας, ἀντίθετ. τῷ **τραχύτης**, σπλάγχνων Αἰσχύλ. Πρ. 493· χαλινῶν Ξεν. Ἱππ. 10, 6, ἑξ.· κατόπτρων Πλάτ. Τίμ. 46C· ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 65C, Γοργ. 465B. 2) ἐπὶ τῆς φωνῆς ἢ τῆς προφορᾶς, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 7, 1, Δημήτρ. Φαλ. 299, Διον. Ἁλ. Ἰσοκρ. 13· λ. ὀνομάτων, Διον. Ἁλ. Ἀρχ. Κρίσ. 2. 2.

λειο-τρῐβέω, τρίβων καθιστῶ λεῖον, λειόω, λεαίνω, Γαλην., κτλ. Παθ., Διοσκ. 1. 6 (ἀμφ.), ἴδε Λοβεκ. Φρύν. 572.—Ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 274.

λειοτριβής, ές, λείως τετριμμένος, λεῖος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

λείουρος· «αἴλουρος» Ἡσύχ.

λειο-τρῐχέω, = τῷ ἑπομ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 8, 1.

λειο-τρῐχιάω, ἔχω λείας τρίχας, Σώφρων παρ' Ἀθην. 106E.

λειουργέομαι, Παθ., γίνομαι λεῖος, κατὰ Σουίδ. «λελειουργημένα, κεκαλλωπισμένα», Κλήμ. Ἁλ. 261.

λειουργός, ὁ, (ἔργω) λιθουργὸς κατεργαζόμενος τοὺς λίθους καὶ λεαίνων αὐτοὺς κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸν γλύπτην, Συλλ. Ἐπιγρ. 9, ἴδε Böckh σ. 285.

λείουσι, Ποιητ. ἀντὶ τοῦ **λέουσι**, δοτ. πληθ. τοῦ **λέων**.

λειούσματα ἢ **λεγούσματα**· «εἶδος καταφράκτου. Γαλάται» Ἡσύχ.

λειό-φλοιος, ον, ἔχων ὁμαλὸν φλοιόν, Θεοφρ. π. Φ. Ἱστ. 1. 5, 2, κτλ.

λειό-φυλλος, ον, ἔχων λεῖα, ὁμαλὰ φύλλα, κράμβη Ἀθήν. 369E, F, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 4, 4.

λειό-χρως, ωτος, ἔχων λείαν ἐπιδερμίδα, Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 312F, ἔνθα ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ Ἀριστ. (π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 10, 3) ἔχομεν **ὁμόχρους**.

λειόω, (λεῖος) κάμνω τι λεῖον, ὁμαλόν, Μάρκελλ. Σιδήτ. 83· λ. ἐπιγραφήν, ἐξαλείφω αὐτήν, Θεόδ. Στουδ. — Παθ., γίνομαι ὁμαλός, Ἀριστ. π. Χρωμ. 3, 4. **II.** λειοτριβέω, εἰς λεπτὰ τρίβω, κοπανίζω, Ὀρειβάσ. 2. 230 Daremb., Θεοφρ. ἐν Νόνν., πρβλ. **λεῖος** II.

λειπ-ανδρέω, καὶ ἕτερα σύνθετα ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ **λειπ-**, **λειπο-**, ἢ **λειφ-** ἐκ τοῦ **λείπω**, διορθωτέα ἅπαντα παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφ. **λῐπ-** πρὸ φωνήεντος ψιλουμένου, **λιφ-** πρὸ φωνήεντος δασυνομένου, **λιπο-** πρὸ συμφώνου, ὡς ἀποδεικνύει ἡ ἀνεξαίρετος χρῆσις τῶν ποιητῶν, ἴδε Ἀνέκδ. Ὀξων. 2. 239, Δινδόρρ. ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Ἑρ. Στεφ. Ὅθεν βλέπε **λιπανδρέω**, **λιπομαρτυρίου**, **λιποστρατία**, **λιποταξία**, **λιποψυχέω**, **λίφαιμος**, κτλ.

λειπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **λείπω**, δεῖ λείπειν, Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν. 1385, Πλάτ. Κριτ. 51 B, κτλ.

λειπυρία, λειπῠρίας, λειπῠρικός, λειπῠριώδης, ἴδε ἐν λέξ. **λιπ-**.

λείπω, παρατ. **ἔλειπον** Ὅμ., κτλ.· μέλλ. **λείψω** αὐτόθι· ἀόρ. α' **ἔλειψα**, μόνον παρὰ μεταγεν. συγγραφ., Πολύβ. 12. 15, 12, Ψευδο-Φωκ. 72, (**ἀπ-**), Ἀνθ. Π. 8. 130, κτλ.· ἂν καὶ ὁ τύπος **λείψας** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀριστοφ. ἢ Ἀντιφάν. ἐν τοῖς Α. Β. 106, καὶ εἶναι συχνὸν ἐν μεταγεν. ἐπιγραφ., Συλλ. Ἐπιγρ. 1988 b.c, 3272, 27, κ. ἀλλ.· οὕτω **ἀπο-λείψας**, Πυθαγόρου Χρυσ. Ἔπη 70 (Mullach)· ἀλλ' οἱ δόκιμοι συγγραφεῖς χρῶνται ἀείποτε τῷ ἀορ. β' **ἔλῐπον** Ὅμ., Ἀττ.·— πρκμ. **λέλοιπα** αὐτόθι· ὑπερσ. **ἐλελοίπειν** Ξεν.—Μέσ., ἐν τῇ κυρίᾳ σημασίᾳ, μάλιστα ἐν συνθέτοις· ἀόρ. β' **ἐλιπόμην** Ἡρόδ. 1. 186., 2. 40, κτλ., Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν. 169 (ἀλλ' ἐπὶ παθ. σημ., Ὅμ.).— Παθ., μέσ. μέλλ. μετὰ παθ. σημ. **λείψομαι** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 198, Ἡρόδ. 7. 8 καὶ 48· ὡσαύτως **λειφθήσομαι** Σοφ. Φιλ. 1071· καὶ **λελείψομαι** Ἰλ. Ω. 742, Ἀττ.·— ἀόρ. **ἐλείφθην** Πίνδ., Ἀττ.· Ἐπικ. γ' πληθ. **ἔλειφθεν** Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 195·—πρκμ. **λέλειμμαι** Ὅμ., Ἀττ.· ὑπερσ. **ἐλελείμμην**, Ἐπικ. **λελ-** Ὅμ.· Ἐπικ. ἀόρ. ὡσαύτως **ἔλειπτο** Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 45, κτλ. (Ἐκ τῆς √ΛΙΠ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ ἀπαρ. **λῐπεῖν**, καὶ πᾶσι τοῖς συνθέτοις τοῖς ἀρχομένοις ἀπὸ **λιπ-**, **λιπο-**, **λιφ-** (ἴδε ἐν λέξ. **λειπανδρέω**) καὶ **λιμπ-άνω**· ἐκ δὲ τῆς ἐκτεταμένης √ΛΕΙΠ σχηματίζονται τὰ **λεῖπ-ω**, **λέ-λοιπ-α**, **λοιπ-ός**, κτλ. Γοτθ. laib-a (κατά-λειμμα), bi-laib-jan (περιλείπειν)· Ἀρχ. Σκανδ. leif-a (ἀφίνω, Ἀγγλ. leave), κτλ.· ἐν τῇ Λατ. τὸ π (p) ἀντικαθίστατα διὰ τοῦ qu, linqu-o, liqu-i, reliqu-us, πρβλ. Ὀσκ. lik-itud (liceto, liceat)· οὕτω Λιθ. lik-ti (linquere)· καὶ ἐν τῇ Σανσκρ. παρομοίᾳ μεταβολῇ φαίνεται, rik, rinak-mi (vacuefacio), πρβλ. τὸ Ζενδ. ric (linquere)· πρβλ. **Κκ.** Π. 2). **I.** μεταβ., 1) ἀφίνω, ἐγκαταλείπω, Ἑλλάδα, δώματα, κτλ., Ὅμ.· λ. φάος ἠελίοιο χερσὶν ὑπὸ Τρώων, ὃ ἐστίν, ἀποθνήσκω, φονεύομαι, Ἰλ. Σ. 11· οὕτω, λ. βίον ὑπό τινος Πλάτ. Νόμ. 872E· λ. βίον, βίοτον, κτλ., Σοφ. Ἠλ. 1444, Εὐρ. Ἑλ. 226, κτλ.· αὐτόχειρι σφαγῇ λ. βίον, δι' αὐτοκτονίας, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 948· οὕτω μετ' ἀρνήσ., [σκόπελον] οὔ ποτε κῦμα λείπει Ἰλ. Β. 396· νιν .. χιὼν οὐδαμὰ λ. Σοφ. Ἀντ. 830. 6) τἀνάπαλιν, τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ Ἰλ. Ε. 696, Ὀδ. Ξ. 426· τὸν .. λίπε θυμὸς Ἰλ. Δ. 470· ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν Ε. 685, πρβλ. Ὀδ. Η. 224· λίπε δ' ὀστέα θυμὸς Ἰλ. Π. 743· ψυχὴ δὲ λέλοιπεν (δηλ. ὀστέα) Ὀδ. Ξ. 134· νῦν δ' ἤδη πάντα λέλοιπεν (δηλ. ἐμὲ) αὐτόθι 213· ἐν τοῖς δυσὶ τούτοις χωρίοις τοῖς τελευταίοις τινὲς ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς ἀμετάβ., «ἔφυγαν», «πῆγαν» (ἴδε κατωτ. Η). 2) ἀφίνω ὀπίσω μου, καταλείπω ἐν τῇ οἰκίᾳ, παῖδα τὸν ἐν μεγάροισιν ἔλειπες Ὀδ. Ν. 403, πρβλ. Ἰλ. Ε. 480· ἰδίως ἐπὶ ἀποθνησκόντων ἀνθρώπων, καταλείπω, ἀφίνω (ὡς κληρονομίαν), Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπεν πολύαρνι Θυέστῃ [τὸ σκῆπτρον] Ἰλ. Β. 106, πρβλ. Ε. 157· λ. παῖδα ὀρφανὸν Σοφ. Αἴ. 653· λ. θυγατέρας Πλάτ. Νόμ. 924E· οὕτω, πατέρι γόον καὶ κήδεα .. λεῖπε Ἰλ. Ε. 156, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 973· λ. εὔκλειαν ἐν δήμοισι Αἰσχύλ. Χο. 349· — οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἀφίνω ὀπίσω μου (ὡς ἐνθύμιον εἰς τοὺς μεταγενεστέρους), μνημόσυνα λιπέσθαι Ἡρόδ. 1. 186., 6. 109, κ. ἀλλ.· λιπέσθαι τιμωροὺς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 169· διαδόχους ἑαυτῷ Πλουτ. Αἰμ. 36, κτλ. 6) ἀφίνω ἱστάμενον, διαμένοντα, οὐδεμίαν οἰκίαν Ξεν. Ἀν. 7. 4, 1· μηδένα ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 2. 3, 41, Πλάτ. Πολ. 567B, κτλ. 3) ἀφίνω, ἐγκαταλείπω, «ἀφίνω εἰς τοὺς δρόμους» Ἰλ. Π. 368, κτλ.· λ. τινὰ χαμαὶ Πινδ. Ο. 6. 76· λ. εὔδοντα Σοφ. Φιλ. 273· λ. τὴν αὐτοῦ φύσιν αὐτόθι 903· λ. τάξιν Πλάτ. Ἀπολλ. 29A, κτλ.· λ. ἐράνους, δὲν πληρώνω .., Δημ. 821. 14· λ. δασμόν, φορὰν Ξεν. Κύρ. 3. 1, 1 καὶ 34· λ. νόμον Δημ. 776. 12· λ. ὅρκον, μαρτυρίαν, δὲν ἐκτελῶ .., ὁ αὐτ. ἐν 1190. 4., 1365. 21· λοιβὰς .. οὐ λίπε, δὲν ἠμέλησε, Συλλ. Ἐπιγρ. 153. 8. 6) τἀνάπαλιν, λίπον ἰοὶ ἄνακτα, «τοῦ ἔλειψαν», ἐξηντλήθησαν, δὲν τοῦ ἔμειναν ἄλλοι, Λατ. defecerunt eum sagittae, Ὀδ. Χ. 119. **II.** ἀμετάβ. ὡς καὶ νῦν, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 142. 2· ἴδε ἀνωτ. 1. 16. 2) λείπω, δὲν ὑπάρχω, ἐλλείπω, δὲν φαίνομαι, ὡς τὸ Λατ. deficio, οὔ τί πω ἔλιπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου .. αἰκία Σοφ. Ἠλ. 514· οὔ ποτ' ἔρις λείψει κατὰ πόλεις Εὐρ. Ἑλ. 1157· τὸ κακοτυχὲς οὐ λέλοιπεν ἐκ τέκνων ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 133· λείπουσιν αἱ ἐκ τῆς κεφαλῆς τρίχες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 11, 8· ἔν σοι λείπει Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιη', 22· μετ' ἀπαρ., λείπει μὲν οὐδ' ἃ πρόσθεν εἴδομεν τὸ μὴ οὐ βαρύστον' εἶναι, nihil absunt quin .., Σοφ. Ο. Τ. 1232· οὕτω μετὰ γεν., βραχὺ λείπει τοῦ μὴ συνάπτειν Πολύβ. 2. 14, 6, κτλ.·— συχνάκις μετ' ἀριθμητικῶν, κεφάλαιον γίγνεται μικροῦ λείποντος πέντε καὶ δέκα τάλαντα Λυσ. 155. 38· οὐ πολὺ λείπει τῶν ἐνενήκοντα ἐτῶν Πολύβ. 12. 16, 13· τριήρεις πέντε λείπουσαι τῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι Διόδ. 13. 14·— παντὸς λείπει, τοῦ λείπει τὸ πᾶν, (ἔνθα ὅμως διωρθώθη: πάντως .. λυπεῖ), Πλάτ. Νόμ. 728A· ὁ λιπὼν ὁ αὐτ. ἐν 759E· τὸ λεῖπον, ἔλλειψις, Πολύβ. 4. 38, 9, κτλ.· πρβλ. **ἐλλείπω**. — Ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 529 κέξ.

B. Παθ., καταλείπομαι, ἄλοχος Φυλάκῃ ἐλέλειπτο, κατελείφθη ἐν Φυλάκῃ, Ἰλ. Β. 700· οἱ δ' οἷοι λείπονται Ὀδ. Χ. 250,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κτλ.· ὡσαύτως, μετόπισθε, κατόπισθε λ. Ἰλ. Γ. 160., Χ. 334, Ὀδ.· παῖδές τοι κατόπισθε λελειμμένοι, καταλειφθέντες μετὰ θάνατον, Ἰλ. Ω. 687· οὕτω παρ' Ἀττ., μόνα δὴ νῶ λελειμμένα Σοφ. Ἀντ. 58, κτλ.· τὸ λειπόμενον βίου, quod superest vitae, Συλλ. Ἐπιγρ. 511. 6. **2)** μένω, ὑπολείπομαι, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται Ἰλ. Κ. 253· ἐμοὶ δὲ λελείψεται ἄλγεα λυγρὰ Ω. 742· ὀλίγων σφι ἡμερέων σιτία λείπεται Ἡρόδ. 9. 45· ὃ πᾶσι λ. βροτοῖς.. ἐλπὶς Εὐρ. Τρῳ. 676· αὐτόνομοι ἐλείφθημεν Θουκ. 3. 11· ἕως ἄν τι λείπηται ὁ αὐτ. ἐν 8. 81· — ἀπροσώπ., λείπεται, ὑπολείπεται, «μένει», reliquum est ut.., μετ' ἀπαρ., Πλάτ. Θεαίτ. 157Ε, πρβλ. Φαῖδρ. 235C. **3)** μένω ζῶν, πολλοὶ δὲ λίποντο Ὀδ. Δ. 495, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 480, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 2. **II.** μετὰ γεν., **1)** καταλείπομαι ἄνευ τινός, ἐγκαταλείπομαι ὑπό τινος, κτεάνων καὶ φίλων Πινδ. Ι. 2. 18· σοῦ λελειμμένη Σοφ. Ἀντ. 548· — ἀλλὰ στρατὸν λελειμμένον δορός, ὅστις παρελείφθη ὑπὸ τοῦ δόρατος, δηλ. δὲν ἐφονεύθη, δὲν ἐσφάγη, Αἰσχύλ. Ἀγ. 517. **2)** ἀφίνομαι ὀπίσω, ὑπολείπομαι ἔν τινι ἀγῶνι, Ἰλ. Ψ. 407, 409· λελειμμένος οἰῶν, μένων ὄπισθεν τῶν προβάτων, Ὀδ. Ι. 448, πρβλ. Θ. 125· λείπετο.. Μενελάου δουρὸς ἐρωήν, ὑπελείφθη ὀπίσω τοῦ Μενελάου κατὰ μίαν βολὴν δόρατος, Ἰλ. Ψ. 529· ἐς δίσκουρα λέλειπτο, εἶχεν ὑπολειφθῆ κατὰ μίαν βολὴν δίσκου, αὐτόθι 523· κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι Αἰσχύλ. Πρ. 857, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 1244· τοῦ κήρυκος μὴ λείπεσθαι, νὰ μὴ ὑπολείπωνται τοῦ κήρυκος κατὰ τὴν ἐπιστροφήν, Θουκ. 1. 131· λείπομαι τοῦ καιροῦ, μένω ὀπίσω (τοῦ καιροῦ), Ξεν. Κύρ. 6. 3, 29· — ἀλλά, λείπεσθαι ἀπό τινος, μένω μακράν τινος, Ἰλ. Ι. 437, 445· λ. βασιλέος ἢ ἀπὸ βασιλέος, αὐτομολῶ ἀπὸ τοῦ βασιλέως, ἐγκαταλείπω, λιποτακτῶ, Ἡρόδ. 8. 113., 9. 66, πρβλ. 56· τῆς ναυμαχίης ὁ αὐτ. 7. 168, πρβλ. 9. 19· ἀλλά, λείπου μηδὲ σύ, παρθέν', ἀπ' οἴκων, μὴ λείψῃς [νὰ ἔλθῃς] ἐκ τῆς οἰκίας, δηλ. νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃς, Σοφ. Τρ. 1275· — ἀπολ., μένω μακράν, εἶμαι ἀπών, «λείπω», Ἡρόδ. 7. 229., 8. 44. **3)** δὲν φθάνω τινά, εἶμαι κατώτερος, ἀσθενέστερος, χειρότερος ἢ μικρότερός τινος, τινος, ὡς τὸ ἐλαττοῦσθαι, ἡττᾶσθαι, ὑστερεῖσθαί τινος, διότι τὸ ῥῆμα ἔχει συγκρ. σημασίαν, Ἡρόδ. 7. 48, κτλ.· λείπεσθαί τινος ἔς τι ἢ ἔν τινι ὁ αὐτ. 1. 99, 7. 81 (ἴδε κατωτ. 4)· περί τι Πολύβ. 6. 52, 8· πρός τι Σοφ. Τρ. 266· λ. τινὸς ταχύτητα, σύνεσιν Ἡρόδ. 7. 86, Θουκ. 6. 72· ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγμ., λειφθῆναι μάχης Εὐρ. Ἡρακλ. 732· οὐδὲν σοῦ ξίφους λελείψομαι ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1042· ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ δοτ. πράγμ., λειφθῆναι μάχῃ Αἰσχύλ. Πέρσ. 344· καὶ οὕτως ἀπολ., ἡττῶμαι, Πολύβ. 1. 62, 6· ὑπό τινος Ἀνθ. Π. 11. 224· λείπεσθαι ἐν τῇ ἀγορανομίᾳ, Λατ. repulsam ferre, Πλουτ. Μάρ. 5, κτλ.· — μετὰ μετοχ., οὐδὲν ἐμοῦ λείπει γινώσκων Ξεν. Οἰκ. 18, 5· — λέλειψαι τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, ὑπολείπεσαι, δὲν ἐννοεῖς τὰ σχέδιά μου, Εὐρ. Ὀρ. 1085· λέλειμμαι τῶν ἐν Ἕλλησιν νόμων ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1246, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 543· ἀπολ., κατὰ μετοχ., ἄνδρας λελειμμένους, ὑποδεεστέρους ἄνδρας, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 39· ὡσαύτως, λειπόμενοι, οἱ πτωχοί, Συλλ. Ἐπιγρ. 6254. 7.

4) πάσχω ἔλλειψιν ἔν τινι πράγματι, ὀδυρμάτων ἐλείπετ' οὐδὲν Σοφ. Τρ. 937· γνώμας λειπομένα σοφάς ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 474· λελειμμένη τέκνων Εὐρ. Ἴων 680· λελ. λόγου, μὴ ὑπακούσας εἰς τὸν λόγον μου, Σοφ. Αἴ. 543· οὐκ ἔσθ' ὁποίας λείπεται τόδ' ἡδονῆς, δὲν ὑπάρχει ἡδονή, τῆς ὁποίας νὰ στερῆται τοῦτο, Εὐρ. Ἀποσπ. 140· μῆνας ἕξ.., λειπόμενος (δηλ. τῶν εἴκοσιν ἐτῶν) Ἐπιγρ. Ἑλλ. 519· ὡσαύτως, λ. ἔν τινι, εἴς τι πρᾶγμα, Σοφ. Ο. Κ. 495· ἴδε ἀνωτ. 3.

λειπ-ώδιν, παρὰ Σουΐδ. ἄνευ ἑρμηνείας τινός· ἐπὶ γυναικὸς ἧς παρῆλθεν ἡ ἡλικία τῆς τεκνογονίας.

λείρϊνος, η, ον, πεποιημένος ἐκ λειρίων, κρίνων, χρῖσμα Διοσκ. 3. 116. **II.** ὡς κρίνον, ἄνθος Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18. 11.

λειριόεις, εσσα, εν. (λείριον)· — ὡς κρίνον, ὅμοιος κρίνῳ, ἀλλὰ παρ' Ὁμ. μόνον μεταφ., χρὼς λειριόεις, ἐπιδερμὶς ὁμοία πρὸς κρίνον, Ἰλ. Ν. 830· ἐπὶ τῶν τεττίγων, ὄψ λειριόεσσα, ἡ λεπτὴ αὐτῶν φωνή, Γ. 152· καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν Μουσῶν, Ἡσ. Θ. 41· Ἑσπερίδες Κόϊντ. Σμ. 2. 418. **2)** τοῦ κρίνου, κάρη Νικ. Ἀλ. 406.

λείριον, τό, κρίνον, κυρίως τὸ λευκὸν κρίνον (μὴ ἀπαντῶν παρ' Ὁμ. καὶ γνωστὸν μόνον ἐκ τοῦ **λειριόεις**). Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 427, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 8, 1, κτλ.· πρβλ. **κρίνον**. **2)** = **νάρκισσος**, πρβλ. Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 6, 9· ἴδε **λείριος**. (**λείριον** εἶναι τὸ αὐτὸ τῷ Λατ. lilium· πρβλ. **Αλ. Ι.**)

λειριο-πολφ-ανεμώνη, ἡ, κωμικὴ σύνθεσις ἐκ τοῦ λείριον, πολφὸς καὶ ἀνεμώνη, Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 1, 8.

λείριος, ον, = **λειριόεις**· ἐν Πινδ. Ν. 7. 116, λείριον ἄνθεμον ὑπάρχει, κτλ. **II.** ἐπὶ τῆς φωνῆς, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 903, Ὀρφ. Ἀργ. 251, Ἡσύχ.

λειριώδης, ες, ὅμοιος πρὸς κρίνον, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 13, 6.

λεῖρον, τό, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **λείριον**. Ἐπιγρ. Ἑλλ. 546. 10.

λειρός, ά, όν, = **λειριόεις**, ἐπὶ τῆς φωνῆς, τέττιξ.., λειρὰ χέων Συλλ. Ἐπιγρ. 6270a. 6. **2)** ὠχρός, Ἡσύχ.

λεῖς, τύπος παράλληλος τῷ **λίς**. Λοβ. Παραλλ. 85.

λεῖστός, ή, όν, ἴδε ἐν λέξ. **ληϊστός**.

λειτῖνος· «πέμματος εἶδος» Ἡσύχ.

λείτορες· «Ἱέρειαι. Βοιωτοί» Ἡσύχ.

λέϊτος ἢ **λεῖτος**, (λαός, λεώς) ἀρχαῖον ἐπίθ. = **δημόσιος**, ἀλλ' εὔχρηστον μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ **λειτ-ουργός**, μετὰ τῶν παραγώγων του καὶ ἐν τοῖς Ἰων. τύποις **λήϊτον, λήϊτη**. (ἴδε ἐν λέξ. **λήϊτον**).

λειτός, ή, όν, ἀπαντῶν ἐν Ἐπιγραφαῖς ἀντὶ **λῑτός**.

λειτουργέω, περὶ τοῦ ὑποτιθεμένου Ἀττ. τύπου **λητουργέω** ἴδε τὴν λέξ.· Δωρ. ἀπαρ. **λειτουργὲν** Συλλ. Ἐπιγρ. 2448 IV. 27 καὶ 30· πρκμ. **λελειτούργηκα** Λυσ. 150. 1, Ἰσοκρ. Ἀντιδ. § 155· (λειτουργός)· **I.** ἐν Ἀθήναις, ἐκτελῶ δαπανηρὰς δημοσίας ὑπηρεσίας δι' ἰδίων μου χρημάτων, Ἀνδοκ. 17. 19, κτλ., Λυσ. 100. 30, Δημ. 833, 26· μετὰ συστοίχ. αἰτ., λ. τὰ προσταττόμενα Ἰσαῖ. 62. 25· δύο λειτουργίας Δημ. 1209 2· λ. ὑπέρ τινος, ἐκτελεῖν τὰ δημόσια ταῦτα καθήκοντα ὑπὲρ ἄλλου, Ἰσαῖ. 46. 11., 62. 39· τὰ λελειτουργημένα, αἱ τελεσθεῖσαι δημόσιαι ὑπηρεσίαι, Δημ. 569. 11· — ἴδε **λειτουργία**. **II.** καθόλου, ἐκτελῶ δημόσια καθήκοντα, ὑπηρετῶ τὸν λαὸν ἢ τὴν πολιτείαν, τῇ πόλει Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 6· ἐκ τῆς ἰδίας οὐσίας ὑμῖν λ. Ἰσοκρ. 161C· τὸ ταῖς οὐσίαις λειτουργοῦν, ὃ καλοῦμεν εὐπόρους, ὅσοι ὑπηρετοῦσι τὴν πολιτείαν διὰ τῶν περιουσιῶν των, Ἀριστ. Πολ. 4. 4, 16· λ. τῇ πόλει ταύτην τὴν λειτουργίαν αὐτόθι, Πολύβ. 6. 33, 6. **III.** ἔτι γενικώτερον, ὑπηρετῶ κύριον, μετὰ δοτ., οἱ ἑνὶ λειτουργοῦντες τὰ τοιαῦτα δοῦλοι Ἀριστ. Πολ. 3. 5, 4· λ. τρισὶν ἀνδράσιν, ἐπὶ πόρνης, Ἀνθ. Π. 5. 49· — ἀπολ., ὑπηρετῶ τῇ πολιτείᾳ, πρὸς τεκνοποιΐαν Ἀριστ. Πολ. 2. 16, 16.

2) ἐπιτελῶ θρησκευτικὴν ὑπηρεσίαν, ἱερουργῶ, ἐπὶ τῶν ἱερῶν Διον. Ἁλ. 2. 22· τῷ Κυρίῳ Πράξ. Ἀπ. ιγ', 2, κτλ.

λειτούργημα, τό, ἡ ἐκτέλεσις λειτουργίας, Πλουτ. Ἀγησ. 36, κτλ.· — ὡσαύτως **λειτουργησία**, ἡ, πιθ. γραφὴ παρὰ Φιλοστρ. τ. 2. σ. 112, 29, ἔκδ. Kayser.

λειτουργία, ἡ, (λειτουργέω) ἐν Ἀθήναις, βαρύ τι δημόσιον ἔργον ἢ καθῆκον, ὅπερ οἱ πλουσιώτεροι τῶν πολιτῶν ἐπετέλουν ἰδίαις δαπάναις, κυρίως κατὰ διαδοχήν, ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ἑκουσίως ἢ δι' ἐκλογῆς, Ἀντιφῶν 138. 26, Ἀνδοκ. 34. 27, Λυσ. 163. 21, κτλ. — Αἱ συνήθεις λειτουργίαι, αἱ λεγόμεναι **ἐγκύκλιοι**, ἐν Ἀθήναις ἦσαν: ἡ **γυμνασιαρχία**, ἡ **χορηγία**, καὶ ἡ **ἑστίασις**, καὶ ἐλάσσων τις **ἀρχιθεωρία**. Αἱ ἔκτακτοι, ὡς ἡ **τριηραρχία**, ἦσαν ὡρισμέναι πρὸς ἰδιαιτέρας τῆς Πολιτείας ἀνάγκας. Ὑπῆρχον ὡσαύτως **λειτουργίαι μετοίκων**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς **πολιτικάς**, Δημ. 462. 14. Περὶ τῶν λειτουργιῶν, ἴδε Δημ. Λεπτ. (μετὰ τοῦ προοιμίου τοῦ Wolf.), Böckh P. E. 2. 199 ἑξ., Herm. Pol. Ant. § 161 κἑξ., Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτ. 81. 15 (ἔκδ. Blass). — Ἂν καὶ τὸ σύστημα τοῦτο ἦν κυρίως Ἀθηναϊκόν, ἀναγινώσκομεν περὶ λειτουργιῶν ἐν Σίφνῳ (Ἰσοκρ. 391D), Μυτιλήνῃ (Ἀντιφῶν 138. 26), καὶ ἀλλαχοῦ, ἴδε Ἡρόδ. 5. 83, κτλ.· καὶ ἡ **λεῖτις** (ἴδε **λήϊτον**) φαίνεται οὖσα Ἀχαϊκῆς καταγωγῆς. **II.** πᾶσα ὑπηρεσία ἢ ἔργον δημόσιον, ὅθεν ὁ ἐπὶ λειτουργιῶν, ἐν στρατεύματι, ὁ ἀξιωματικὸς ὁ ἐπιβλέπων τοὺς ἐργάτας, τέκτονας, κτλ., Πολύβ. 3. 93, 4· οἱ ἐπί τινα λ. ἀπεσταλμένοι ὁ αὐτ. 10. 16, 5.

2) καθόλου πᾶσα ὑπηρεσία ἢ ἐνέργεια, ἡ πρώτη φανερὰ τοῖς ζῴοις λ. διὰ τοῦ στόματος οὖσα Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2, 3, 8, πρβλ. 3. 14, 7 καὶ 9, π. Ζ. Πορείας 12, 11· φιλικὴν ταύτην λ. Λουκ. π. Ὀργ. 6. **3)** ὑπηρεσία, βοήθεια, ἐπικουρία, Β' Ἐπιστ. π. Κορ. θ', 12, Ἐπιστ. π. Φιλ. δ', 30. **III.** ἡ δημοσία λατρεία τῶν θεῶν, λ. αἱ πρὸς τοὺς θεοὺς Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 10, 11· τὰς [τῶν θεῶν] λ. Διόδ. 1. 21· — ἡ ὑπηρεσία ἢ ἱερὰ διακονία τῶν ἱερέων, Ἑβδ. (Ἀριθμ. Η', 25), Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 23· ἡ τῆς ἐπισκοπῆς λ., ἡ διοίκησις, Ἐπιφάν. παρ' Ἐκκλ., ὡς καὶ νῦν, λειτουργία, δημοσία λατρεία, καὶ ἰδιαιτέρως ἡ τελετὴ τοῦ Κυριακοῦ δείπνου, ἡ εὐχαριστία.

λειτουργικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς λειτουργίαν, Ἑβδ. (Ἔξ. ΛΑ', 9), κ. ἀλλ.· ὑπηρετικός, πνεύματα Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. α', 14, Ἐκκλ.

λειτουργός, ὁ, (*λέϊτος ἢ *λεῖτος, ἔργω) ἐν Ἀθήναις ὁ ἐπιτελῶν λειτουργίαν, (ὃ ἴδε), ἀλλ' εἰς οὐδένα τῶν ἀττ. συγγραφέων εὑρίσκεται· λ. τῶν ἐν παισὶ λειτουργιῶν Ἐπιγραφ. Βραγχ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2881. 13, πρβλ. 2882, 2886. **II.** δημόσιος ὑπηρέτης (Α' Βασιλ. Ι', 5)· ἐν τῷ στρατῷ, ἐπὶ ἐργατῶν, τεκτόνων, κτλ., Λατ. faber, Πολύβ. 3. 93, 5· ἐν χρήσει πρὸς μετάφρ. τοῦ Λατ. lictor, Πλουτ. Ρωμ. 26· μεταφορ., λ. τῆς χρείας ἐμῆς, ὑπηρετῶν εἰς τὴν ἀνάγκην μου, Ἐπιστ. πρὸς Φιλ. δ', 25. **III.** ἐπὶ θρησκευτικῆς ἐννοίας, ἱερουργός, Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. α', 7, ὑπὸ Ἰουδαϊκὴν ἔννοιαν, αὐτόθι η', 2· λ. τῶν θεῶν Διον. Ἁλ. 2. 22, πρβλ. 73· θεοῦ Ἑβδ. (Ψαλμ. ΡΒ', 21), Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιγ', 6, κ. ἀλλ.· — συχνάκις φέρεται διὰ τοῦ ι, **λιτουργός, -έω, -ία** ἐν Ἀντιγράφ. καὶ Ἐπιγραφ., π. χ. Συλλ. Ἐπιγρ. 181. 21., 1226, 1435, κ. ἀλλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λειτωργιμεν = **λειτουργεῖν**, Ἐπιγρ. Λεβαδείας, Bull. d. cor. hell. IV. σ. 97.

λειφαιμέω, λείφαιμος, ἴδε ἐν λέξ. **λιφ-**· καὶ πρβλ. **λειπανδρέω**.

λειχάζω, = **λείχω**· γλωττοδεψῶ, λείχω διὰ τῆς γλώσσης, ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασ., = Λατ. fellare, Γλωσσ.

λειχήν, ῆνος, ὁ, εἶδος βρύου φυομένου ἐπὶ τῶν δένδρων, Λατ. scabies, Θεόφρ., ὅστις μεταχειρίζεται τὸ **λειχήν** ἐπὶ τῆς ἐλαίας καὶ **ψώρα** ἐπὶ τῆς συκῆς, ἴδε π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 10. 2) «λειχὴν ὁ ἐπὶ τῶν πετρῶν, οἱ δὲ βρύον καλοῦσι» Διοσκ. 4. 53· γίνεται δὲ οὗτος ὁ λειχὴν ἐπὶ ἐνδρόσων κοιλωμάτων πετρῶν· ἀλλά, Ἱππειος λ. = Ἱππολειχήν, Νικ. Θηρ. 945. 3) ἐξάνθημά τι λειχηνοειδὲς ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος τῶν ζῴων καὶ μάλιστα ἐπὶ τοῦ πώγωνος (σιαγόνος), mentagra, ὡς καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων «λειχήνα», Ἱππ. Ἀφ. 1248, Αἰσχύλ. Χο. 281· παρὰ τοῖς ἵπποις, ψώρα, Διοσκ. 2. 45· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, Αἰσχύλ. Εὐμ. 785.—Ἐν τοῖς ἀντιγράφ. συχνάκις φέρεται **λιχήν**, ἴδε Δινδ. εἰς Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ.

λειχηνιάω, ἔχω λειχῆνα, ἐπὶ δένδρων, λειχηνιᾶν τῇ ἐλαίᾳ συμβαίνει Θεόφρ. π. Φ. Αἰτ. 5. 9, 10.

λειχηνώδης, ες, ὅμοιος πρὸς λειχῆνα, Ἱππ. 1127C.

λειχ-ήνωρ, ορος, ὁ, ὁ λείχων τοὺς ἄνδρας, ὄνομα μυός, Βατραχομυομαχ. 205· οὕτω καὶ **λειχο-μύλη** [ῠ], ἡ, ἡ λείχουσα τὸ ἄλευρον, ὄνομα μυός, αὐτόθι 29· **λειχο-πίναξ** [ῐ], **ακος**, ὁ, ὁ λείχων τὰ πινάκια, αὐτόθι 100, 233.

λείχω, μέλλ. **λείξω**, Ἑβδ., ἀόρ. **ἔλειξα** Αἰσχύλ., Ἀριστοφ. ἔνθα κατωτ.— Παθ., ἀόρ. μετοχ. **ἐκλειχθέν** Διοσκ. 3. 44. (Ἐκ τῆς √ΛΙΧ παράγονται ὡσαύτως αἱ λ. **λιχ-ανός, λιχ-μάομαι, λιχμάζω, λίχ-νος**, καὶ ἐκτεταμ. ἐν τῷ **λείχ-ω**· πρβλ. Σανσκρ. lih ἢ rih· Λατ. ling-o, lig-urio· Γοτθ. bi-laig-ôn (ἐπι-λείχειν) Ἀρχ. Γερμ. lecch-ôn (lecken)· Σλαυ. liz-ati· Λιθ. liz-us (λιχανός).) «γλείφω», «καταγλείφω», Ἡρόδ. 4. 23, Αἰσχύλ. Εὐμ. 106 (πρβλ. **ἄδην**)· λ. τὰ δημιόπρατα Ἀριστοφ. Ἱππ. 103· ἁπλῶς «γλείφω», ἅλα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 37, 5, Θεοφρ. Σημ. 1. 15. 2) ἡ ἀνώμαλ. μετοχ. πρκμ. παρ' Ἡσ. Θ. 826 κεῖται ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ **λιχμάω** (ὅ ἴδε), γλώσσῃσι λελειχμότες, παίζοντες μὲ τὰς γλώσσας των.

λειψανδρία, ἡ, (λεῖψις) = **λιπανδρία**, «λεῖψις ἀνδρῶν» Ἡσύχ., διάφ. γραφ. παρ' Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πολ. 3. 3, 2, ἀντὶ **λειπανδρία** ἢ **λιπανδρία**. Τὸ ἐπίθ. **λείψανδρος** παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 250· ῥῆμα **λειψανδρέω** παρὰ τῷ Τζέτζ. Ἱστορ. 1. 779.

λειψάνη-λόγος, ον, ὁ συναθροίζων, συλλέγων λείψανα, «ἀπομεινάρια», πτωκὸς πόδας τε τοὺς λειψανολόγους, καὶ νῦν ἔτι οἱ χρυσοχόοι μεταχειρίζονται τοὺς πόδας τῶν λαγῶν πρὸς κάθαρσιν, Ἀνθ. Π. 6. 92.

λείψανον, τό, (λείπω) τεμάχιον ἀπολειφθέν, θραῦσμα, ὑπόλοιπον, τὸ ἀπομένον, Ἀργοῦς Εὐρ. Μήδ. 1387· μεταφορ. ἐπὶ ἀνθρώπου, λείψανον φίλων, Φρυγῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 554, Τρῳ. 711· τὸ νῦν αὐτῆς [τῆς γῆς] λ. Πλάτ. Κριτ. 110E, πρβλ. 111A δάκρυα...στοργᾶς λείψανον Ἀνθ. Π. 7. 476. 2) συχνάκις ἐν τῷ πληθ., λείψανα, ὑπόλοιπα, «ἀπομεινάρια», «λείψανον» (νεκροῦ), Λατ. reliquiae, λείψαν' ἐκβάλλειν κυσὶν Εὐρ. Ἀποσπάσ. 472· θανόντος λείψανα Σοφ. Ἠλ. 1113· τὰ λ. τοῦ σώματος Πλάτ. Φαίδων 86C· βωμὸς λ. φωτὸς ἔχει Ἐπιτύμβ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 4079b, κ.ἄλλ.— ἀλλά, ἀγαθῶν ἀνδρῶν λ., εἶναι τὰ καλὰ αὐτῶν ἔργα, τὸ καλὸν ὄνομα, κτλ., Εὐρ. Ἀνδρ. 774· λείψανα, ἀπομεινάρια νεότητος, Ἀριστοφ. Σφ. 1066· λείψανα τῶν Ἰλιακῶν παθημάτων, τὰ ἑπόμενα τῶν.., Λογγῖν. 9. 12.

λειψανο-φόρος, ον, φέρων λείψανα, λάρναξ Θ. Στουδ. σ. 797, ἔκδ. Mi.

λειψῐ-φαής, ές, ἐπὶ τῆς σελήνης, ἧς τὸ φῶς ἐλαττοῦται, ἀπολείπει, μήνη Μέξιμ. π. κατ. 455· ὡσαύτως, **λειψίφωτος, ον**, Παῦλ. Αἰγ. 2· **λειψίφως** Εὐστ. 811, 63.

λειψό-θριξ, τρῑχος, ὁ, ἡ, ὁ ἀπολέσας τὴν κόμην του, Αἰλ. π. Ζ. 14. 4.

λειψο-σέληνον, τό, τὸ πρῶτον ἢ τὸ τελευταῖον τέταρτον τῆς σελήνης, Λατ. silente luna, ὅταν εἶναι κεκρυμμένη, μόνον παρὰ τῷ Ψευδο-Διοσκ. σ. 476F.

λειψ-υδρέω, πάσχω ἔλλειψιν ὕδατος, ξηραίνομαι ἐντελῶς, Νικήτ. Χρον. 43C·— **λειψυδρία**, ἡ, ἔλλειψις ὕδατος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 12, 1, Πολύβ. 34. 9, 6, Στράβ. 740·— **λειψύδριον**, τό, τόπος ἄνευ ὕδατος πλησίον τοῦ ὄρους Πάρνηθος ἐν Ἀττικῇ, Ἡρόδ. 5. 62, Ἀριστοφ. Λυσ. 665, Ἀριστ. Ἀποσπ. 356· κ. ἄλλ. **λιψύδριον**.

λειώδης, ες, = **λεῖος**, ὁμαλός, ἐπίπεδος, Σουίδ.· ὡς κύρ. ὄνομα παρ' Ὁμ. (Ὀδ. Φ. 144, Χ. 310).

λειωκόρης (ὀρθ. **λεοκόρης**) «ὁ τελείως ἐκκεκαυμένους (ἐκκεκομμένους Guyet) τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων» Ἡσύχ.· τὸ δὲ **λείως** = **τελείως**, Ἡσύχ. ἐν λ.

λείωμα, τό, (λειόω) τὸ καλῶς τριφθὲν ἢ κοπανισθέν, τὰ ἄκρατα λείωματα, χρώματα τῆς ζωγραφικῆς ἐκ κυανοῦ παρασκευαζόμενα διὰ τῆς τρίψεως, Θεοφρ. π. Αἰθ. 55.

λείων, ὁ, Ἐπικ. τύπος τοῦ **λέων**·—**λείως**, = **λέως**, ὅ ἴδε.

λείωσις, ἡ, (λειόω) στίλβωσις, κοπάνισμα, Πλούτ. 2. 129D.

λειωτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ κάμῃ λεῖον, ὁμαλόν, Γεωπ. 9. 5, 6.

λεκαλέος, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **λαικαλέος**.

λεκάνη [ᾰ], ἡ, (λέκος) πινάκιον, ἀγγεῖον, λεκάνη, «λεγένι», Ἀριστοφ. Νεφ. 907, Σφ. 600, κ. ἄλλ.· ἐν Ὄρν. 840, σημαίνει σκαφίδιον τῶν κτιστῶν, «πηλοφόρι», πρβλ. 1143·— **λακάνη** ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ, «τὸ μὲν κοινὸν **λεκάνη**.. τὸ δὲ Ἀττικὸν **λακάνη**» Σουίδ. —Ἐντεῦθεν τὰ ὑποκορ. **λεκάνις**, ἡ, Πλούτ. 2. 828A, Λουκ. Ἔρωτες 39· **λεκάνιον**, τό, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1110, Πολύζ. ἐν «Ἐρμοτυνδάρῳ» 4, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 4· **λεκανίσκη**, ἡ, Ἀριστοφ. Ἀποσπάσ. 637, Τηλεκλείδ. ἐν «Ἀμφικτύοσι» 1. 11· **λεκάνιδιον**, τό, Πολυδ. Γ', 84, Εὐστ. 1402. 16.—Ἐν Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν (Ἐφημ. Ἀρχ. δ' περ. 438) εὕρηται **λεκάνου** ψυκτήρ.

λεκανοειδής, ές, ἔχων σχῆμα λεκάνης, Σχόλ. εἰς Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. σ. 188, ἔκδ. Potter.

λεκάνόμαντις, εως, ὁ, ὁ ἐκ λεκάνης μαντεύων, Στράβ. 762· ὅθεν **λεκάνο-μαντεία**, ἡ, Ψευδο-Καλλισθ., Ψελλός, κτλ.· καὶ **λεκάνο-σκοπία**, ἡ, τὸ παρατηρεῖν λεκάνην πρὸς μαντείαν, Μανέθων 4. 213.

λεκάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λέκος**, μικρὸν πινάκιον, Ἀθήν. 149F, Πολυδ. Γ', 86.

λεκῐθίτης [ῐτ] ἄρτος, ὁ, πλακοῦς ᾧ παραμέμικται καὶ ᾠοῦ λέκιθος, Σέλευκ. παρ' Ἀθην. 114B· πρβλ. τὸ ἄσμα τῆς χελιδόνος, Σκόλ. 41 ἐν Bergk Λυρ. σ. 1311.

λεκῐθο-ειδής, ές, = **λεκιθώδης**, Ἱππ. 477. 16.

λεκῐθο-λᾰχᾰνό-πωλις, ιδος, ἡ, ἡ πωλοῦσα ὄσπρια καὶ λαχανικά, Ἀριστοφ. Λυσ. 458.

λέκιθον, τό, «τὸ τοῦ ᾠοῦ λεπίδιον» Ἡσύχ.

λεκῐθο-πώλης, ου, ὁ, Σουίδ.· θηλ. **-πωλις, ιδος**, ἡ πωλοῦσα ὄσπρια ἀληλεσμένα ἢ ᾠά, Ἀριστοφ. Πλ. 427, Λουκ. Λεξιφ. 3.

λέκῐθος, ὁ, τὸ ἐσώτερον μέρος τῶν ὀσπρίων, λ. φακῶν Ἱππ. 610, 3, πρβλ. 667, 17· «λέκιθος, φακῶν τὸ ἔνδον τοῦ λέπους» Γαλην. Λεξ. Ἱππ. 514.— Κατὰ Σουίδ.: «λέκιθος, εἶδος ὀσπρίου, ὃ καλεῖται πισός, διὰ τὸ ἐοικέναι τὴν χρόαν λεκίθῳ ᾠοῦ». **II.** ἔντερον ἐξ ὀσπρίων ἀληλεσμένων μετὰ λίπους, Λατ. lomentum, Ἀριστοφ. Λυσ. 562, Φερεκρ. ἐν «Αὐτομόλοις» 4, Ἄλεξ. ἐν «Χορηγίδι» 1, κτλ.

λέκῐθος, ἡ, ὁ κρόκος ᾠοῦ, Ἱππ. 671. 55, συχν. παρ' Ἀριστ.—ἀρσ. ἐν Ἀλεξ. Τραλλ.

λεκῐθώδης, ες, (λέκιθος, ἡ) ἔχων χρῶμα λεκίθου, κρόκου ᾠοῦ, Ἱππ. 1123B, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 11.

λεκίς, ίδος, ἡ, «παροψίς» Ἡσύχ.

λέκκη· «χλαῖνα» Ἡσύχ.

λέκος, εος, τό, τρύβλιον, πινάκιον, λίτρα, ἀγγεῖον, Ἱππῶν. 58. (Ἐντεῦθεν οἱ ὑποκορ. τύποι, **λεκίς, ίδος**, ἡ, Ἐπίχ. 46 Ahr., Ἱάμβλ.· **λεκίσκος**, ὁ, Ἱππ. παρὰ Πολυδ. Γ', 87· **λεκίσκιον**, τό, Ἱππ. 407. 8 καὶ 30· ὡσαύτως **λεκάνη** (ὅ ἴδε), **λακάνη**, πρβλ. Λατ. lanx.)

λεκροί, οἱ, = **λικροί**, ὅ ἴδε.

λεκτέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **λέγω**, περὶ οὗ πρέπει τις νὰ εἴπῃ ἢ ὁμιλήσῃ, Πλάτ. Πολ. 378A. **II.** **λεκτέον**, πρέπει τις νὰ εἴπῃ ἢ ὁμιλήσῃ, περί τινος Ἱππ. π. Ἄρθρ. 800, Ξεν. Λακ. 2, 12· τι Πλάτ. Πολ. 392A· ὅτι.., Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 7. 1, 1.

λέκτης, ου, ὁ, (λέγω I) ὁ λέγων, ἀγορητής, ῥήτωρ, Γλωσσ.

λεκτίκιον, τό, τὸ Λατ. lectica, φορητὴ κλίνη, φορεῖον, Ἀλέξ. Τραλλ. 9. 524.

λεκτικός, ή, όν, ἱκανὸς περὶ τὸ λέγειν, περί τι Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 1, Κύρ. 5. 5, 46·— ἡ λεκτικὴ (θηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ὁμιλεῖν, Πλάτ. Πολιτικ. 304D. **II.** ἀρμόδιος εἰς τὴν ὁμιλίαν, οἱ λ. τῶν λόγων, οἱ συντεταγμένοι εἰς κοινὸν τῆς συνηθείας ὅρος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ποιητικῶς συγκειμένους Δημ. 1401. 20· μάλιστα λεκτικὸν τῶν μέτρων τὸ ἰαμβεῖόν ἐστι Ἀριστ. Ποιητ. 4, ἐν τέλ., πρβλ. Ρητ. 3. 8, 4·—Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἐν πεζῷ λόγῳ, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 25, σ. 201R.

λέκτο, ὅδε λέγω A, B.

λεκτός, ή, όν, (λέγω B) συνειλεγμένος, ἐκλεκτός, «διαλεκτός», Ἡσ. Ἀποσπ. 35. 3, Αἰσχύλ. Πέρσ. 795, Σοφ. Ο. Τ. 19, κτλ. **II.** (λέγω Γ) ὃν δύναται τις νὰ εἴπῃ, ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτὰ ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 633· κακὸν οὐ λεκτὸν Εὐρ. Ἱππ. 875· οὔτε λεκτ. οὔτε πιστὸν Ἀριστοφ. Ὄρν. 422· τὰ λεκτά, πράγματα ἔχοντα μόνον κατ' ὄνομα ὕπαρξιν, ὡς ὁ χρόνος καὶ ὁ χῶρος, ἀφῃρημένα πράγματα, Στωϊκὸς ὅρος παρὰ Πλουτ. 2. 1116B, Διογ. Λ. 7. 43 καὶ 63.

λεκτρίος, ον, (λέκτρον) κλινήρης, Γρηγ. Ναζ. III. 1390A.

λεκτρίτης [ῐ] θρόνος, ὁ, ὁ ἔχων ἀνάκλισιν, ἐφ' οὗ δύναταί τις νὰ ἀνακλιθῇ, ἀνάκλιντρον, Ἡσύχ.

λεκτρο-κλῶπος, (κλέπτω) μοιχός, Χρησμ. Σιβυλλ. 1. 178.

λέκτρον, τό, (√ΛΕΚ, λέγω A) ὡς τὸ **λέχος**, ἀνάκλιντρον, κλίνη, Λατ. lectus, Ὅμ. (μάλιστα ἐν τῇ Ὀδ.)· λέκτρονδε, εἰς τὴν κλίνην. Ὀδ. Θ. 292· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ. Ἰλ. Χ. 503, Ὀδ.,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κτλ. **II**, μετέπειτα, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ἡ νυμφικὴ κλίνη, Πινδ. Ν. 8. 11, Τραγ.· παρθένοις γαμηλίων λ. ἀγεύστοις Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 238· οὕτω, λέκτρων εὐναὶ ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 543· λέκτρων κοῖται Εὐρ. Ἄλκ. 925· κοίτης λέκτρον ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 437· ἀλλά, τὸ δυσπάρευνον λέκτρον, τὸν θανάτου πρόξενον γάμον, Σοφ. Τρ. 791· — ὅθεν, γῆμαι λέκτρα τινός, νυμφεύομαί τινα, Εὐρ. Μήδ. 594· λέκτρα προδοῦναι, αἰσχύνειν, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 939, Ἱππ. 944, κτλ.· — ἀλλότρια, νόθα, δοῦλα λέκτρα, ἐπὶ παρανόμων γάμων, ὁ αὐτ.· πρβλ. **λέχος**. **2)** ὁ καρπὸς τοῦ γάμου, τέκνον, Ἀγάθυλλος παρὰ Διον. Ἀλ. 1. 49.

λεκτρο-χᾰρής, ές, ὁ αἰσθανόμενος τέρψιν ἐν τῇ κλίνῃ, Ὀρφ. Ὕμν. 54. 9.

λελᾰβέσθαι, ἴδε ἐν λέξ. **λαμβάνω**.

λελάθῃ, λελάθοντο, λελαθέσθαι, ἴδε ἐν λέξ. **λανθάνω**.

λέλᾱκα, λελάκοντο, λελᾰκυῖα, ἴδε ἐν λέξ. **λάσκω**.

λέλαμμαι, ἴδε ἐν λέξ. **λαμβάνω**, ἀλλὰ **λέλασμαι**, ἴδε ἐν λ. **λανθάνω**.

λελάχητε, λελάχωσι, ἴδε ἐν λέξ. **λαγχάνω**.

Λελεγηΐς. «ἡ Λακεδαίμων πάλαι» Ἡσύχ.

λελέγια· «κόχλακες, ἢ κοχλώδεις τόποι» Ἡσύχ.

λελεπρίς· «ἰχθὺς ποιός, ἡ καλουμένη φυκίς» Ἡσύχ.

λελειχμότες, ἴδε **λείχω** 2.

λεληθότως, ἐπίρρ. μετοχ. πρκμ. τοῦ **λανθάνω**, ὡς τὸ **λάθρᾳ**, Πλάτ. Ἀξίοχ. 365C, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 22 σ. 165R· τὸ λελ. Ἀνακρεόντ. 15. 16.

λέληκα, ἴδε ἐν λέξ. **λάσκω**.

λέλησμαι, ἴδε ἐν λέξ. **λανθάνω**. **II**. **λέλῃσμαι**, ἴδε ἐν λέξ. **ληΐζομαι**.

λελίημαι (ἴδε ἐν λέξ. **λάω** B), ἀρχ. Ἐπικ. πρκμ. μὲ σημ. ἐνεστ., προθυμοῦμαι, προσπαθῶ, Ἰλ., ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ μετοχ. **λελῐημένος**, λελ. ὄφρα τάχιστα ὥσαιτ' Ἀργείους Ε. 690· ἀλλὰ συχν. ὡς ἁπλοῦν ἐπίθ., πρόθυμος, ἕλκε δ' ὑπὲκ βελέων λελιημένος Δ. 465· βάν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι Μ. 106, πρβλ. Π. 552· παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. μετὰ γεν., πρόθυμος διά τι, ἐπιθυμῶ τι, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1164· ὡσαύτως εὔχρηστον παρ' αὐτῷ ἐν τῷ γ' ἐν. ὑπερσ. μετ' ἀπαρ., λελίητο αὐδῆσαι Γ. 1158, πρβλ. 646., Δ. 1109, Θεόκρ. 25. 196· ὡσαύτως β' ἐν. πρκμ. **λελίησαι**, καὶ γ' πληθ., ὑπερσ. **λελίηντο** παρὰ τῷ Ὀρφ., Μαξίμ., ἴδε Lehrs Qu. Ep. σ. 293. **II**. ἐπὶ φυσικῆς σημασ., αἰθὴρ ἐκτὸς ἔσω λελιημένος, ὁρμῶν .., Ἐμπεδ. 360, Ἡσύχ.

λελιμμένος, ἴδε ἐν λέξ. **λίπτω**.

λελογισμένως, ἐπίρρ. κατὰ τὸν ὑπολογισμόν, λελογ. ὅκως ἄν, Ἡρόδ. 3. 104· λελ. πράσσοντα μᾶλλον ἢ σθένει Εὐρ. Ι. Α. 1021.

λελῠμένως, ἐπίρρ. (λύω) χαλαρῶς, βραδέως, Ἱππ. Κωακ. Προγνώσ. 194.

λεμβάδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λέμβος**, Βυζ. λέξ., Λοβ. Φρύν. 74.

λεμβαρχέω, εἶμαι λέμβαρχος, μετοχ. λεμβαρχούντων Ἐπιγρ. Καλλιπόλεως τῆς ἐν Θρᾴκῃ (Bull. d. cor. hell. I. σ. 40).

λέμβ-αρχος, ὁ, ὁ κυβερνήτης λέμβου, ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἡσύχ.: «λέμβαρχοι· οἱ ἐφολκίοις πλέοντες».

λέμβος, ὁ, μικρὸν πλοιάριον, ἐφόλκιον, Λατ. lembus, Δημ. 883. 28· μεταφορ., ἐπὶ παρασίτου, ὄπισθεν ἀκολουθεῖ κόλαξ τῳ; λέμβος ἐπικέκληται Ἀναξανδρ. ἐν «Ὀδυσσεῖ» 2. 7. **II**. ἁλιευτικὸν πλοιάριον, Θεόκρ. 21. 12. **2)** ἰδίως ταχύπλουν πλοιάριον, felucca, χρησιμεῦον ἢ ὡς πρόσκοπος στόλου, Πολύβ. 1. 53, 9· ἢ ὡς ἐλαφρὸν μεταγωγικόν, ὁ αὐτ. 2. 3, 1, πρβλ. 5. 109, 3. — Ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. 367—370, ἔνθ' ἀποδοκιμάζεται ἡ διὰ τοῦ θηλυκ. ἄρθρ. ἐκφορὰ τῆς λέξεως ὡς ἀδόκιμος καὶ ἀσύστατος.

λεμβώδης, ες, (εἶδος) ἔχων τὸ σχῆμα **λέμβου**, Ἀριστ. περὶ Πορείας ζῴων 10, 9.

λέμμα, τό, (λέπω) τὸ ἀπολεπιζόμενον, τὸ ἐκλεπιζόμενον, τὸ ἀφαιρούμενον κατὰ τὴν ἀπολέπισιν, φλοιός, λεπίς, «λέπι», κτλ., Ἱππ. 641. 44, Ἀριστοφ. Ὄρν. 674, Ἀλεξ. ἐν Ἀδήλ. 9· τῆς .. σαρκοειδοῦς φύσεως λ. Πλάτ. Τίμ. 76Δ. **2)** μεταφ., = ἁπλοῦς φλοιός, «φλοῦδι» ἄνευ ἐσωτερικῆς οὐσίας, ἐπὶ ἀνθρώπου ἀκάκου, οὗ τὴν περιουσίαν κατέφαγον οἱ κόλακες, ὡς οἱ σκώληκες τὰ ἐντὸς τοῦ σίτου, Ἀναξίλ. ἐν Ἀδήλ. 1. 5.

λέμνα, ἡ, εἶδος ἐνύδρου φυτοῦ, Lemna palustris, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 10, 1.

λέμφος, ὁ, ἢ τό, = **κόρυζα, μύξα**, Λιβάν. 4. 630, πρβλ. Piers. Μοῖριν σ. 251. **II**. ἐπίθ., κορυζώδης, μυξώδης, «μυξιάρης», Μένανδ. ἐν «Ὑποβολιμαίῳ» 13. (Συγγενὲς τῷ **λάμπη, λάπη**).

λεμφώδης, ες, (εἶδος) κορυζῶν, μυξώδης, Σχολ. Λουκ. Λεξιφ. 18.

λέντιον, τό, τὸ Λατ. linteum, ὀθόνη λινοῦ, ὕφασμα, μάκτρον, «προσόψι», τὸ Τουρκ. «πεστεμάλι», Ἀρρ. Περίπλ. εἰς Ἐρυθρ. Θάλασσ. 4, Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιγ', 4, Εὐστ. Πονημ. 298. 17· παρὰ τῷ Νόννῳ, **λίντεον**· — **λεντιάριος**, ὁ, πιθ. ὑπηρέτης ἐν τῷ λουτρῷ, Συλλ. Ἐπιγρ. 275. 71.

λεξείδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λέξις**, Δημόκρ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 328, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 1, 30, κτλ.· — ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. ἐνίοτε **λεξίδιον**.

λεξείω. ἐφετικὸν τοῦ **λέγω**, ἐπιθυμῶ νὰ εἴπω, Γλωσσ.

λέξεο, Ἐπικ. προστακτ. τοῦ μέσ. ἀορ. τοῦ **λέγω** Α, Ὅμ.· πρβλ. **λέξο**.

λεξῐ-θήρ ἢ **λεξίθηρος**, ὁ, ὁ θηρεύων, κυνηγῶν λέξεις, πρβλ. Λοβ. εἰς Φρύνιχ. 628.

λεξῐθηρέω, θηρεύω, κυνηγῶ λέξεις, Γέλλ. 2, Σωκρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 22.

λεξῐθηρία, ἡ, τὸ θηρεύειν, κυνηγεῖν λέξεις, Κλήμ. Ἀλ. 125.

λεξῐκο-γράφος, ον, ὁ γράφων λεξικόν, Ἐτυμ. Μέγ. 221, 33.

λεξικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς λέξεις, **λεξικόν** (ἐξυπ. βιβλίον), = **λέξεις** (ἴδε **λέξις** Π. 3), Α. Β 1094, Φώτ.· **λεξικός**, ὁ, = **λεξικογράφος**, περὶ τοῦ Σουΐδ., Ἰω. Γαζῆς.

λεξί-λογος, ον, ἐκφέρων, ἀποτελῶν λέξεις, Κριτίας 1. 9 (Bgk)· ἴδε **ἀλεξίλογος**.

λέξις, εως, ἡ, (λέγω) ὁμιλία, ἀντίθ. τῷ **ᾠδή**, Πλάτ. Νόμ. 816D· λ. ἢ πρᾶξις, τὸ λέγειν ἢ τὸ πράττειν, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 396C· ὁ τρόπος τῆς λ. αὐτόθι 400D, κτλ. **2)** τρόπος τοῦ λέγειν, ἡ ἐνθάδε λ., τὸ ἐνταῦθα ἐν χρήσει ὕφος (ἐν δικαστηρίοις δηλ.), ὁ αὐτ. εἰς Ἀπολ. 17D· Μούσης λ., ποιητικὸν ὕφος, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 795E, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 8 ἐξ., Ποιητ. 6, 6, κτλ. **II**. παρὰ μεταγεν., ἁπλῶς μία λέξις ἢ φράσις, Πολύβ. 2. 22, 1, κτλ.· ταῖς λ. χρῆσθαι ταῖς αὐταῖς ὁ αὐτ. 6. 46, 10· αὐταῖς λέξεσι ἢ κατὰ λέξιν, λέξιν πρὸς λέξιν, Διον. Ἀλ., Πλούτ., κτλ.· περιληπτικῶς, κρατῶ καὶ τῆς λέξεως, αὐτῶν τῶν λέξεων, Ἀθήν. 275B. **2)** κατὰ λέξιν, χάριν ἐξηγήσεως, Ἀθήν. 493D, πρβλ. Διογ. Λ. 2. 113· ὡσαύτως, ὡς ἡ φράσις φέρεται, Ἀνθ. Π. 11. 140· — παρὰ λέξιν, οὐχὶ ὀρθῶς, Κικ. πρὸς Ἀττ. 16. 4. **3)** παρὰ Γραμμ., λέξις τις ἰδιόρρυθμος τὸν τύπον ἢ τὴν σημασίαν· ἐντεῦθεν **λέξεις** εἶναι τὸ ἀρχαιότερον ὄνομα ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα «γλωσσάριον», Ροδιακαὶ λέξεις, γλωσσάριον Ροδιακῶν φράσεων, Ἀθήν. 485E· πρβλ. **γλῶσσα** Π. 2.

Λεξι-φάνης [ᾰ], **ου**, ὁ, ὁ λέξεις φανερώνων, ἐπιγραφὴ Διαλόγου τινὸς τοῦ Λουκ.

λέξο, ὡς τὸ **λέξεο**, Ἐπικ. προστ. μέσ. ἀόρ. συγκεκομ. τοῦ **λέγω** Α.

λεοκοῖς = **λευκοῖς**, Ἐπιγρ. ἔμμετρος Πριήνης, Ross, Arch. Aufs. II. σ. 548.

λεοντ-άγχωνος, ον, (ἄγχω) ὁ ἄγχων, στραγγαλίζων λέοντα, ἐν Καλλ. Ἐπιγρ. 35· ἀλλ' ἡ κατάληξις **-ωνος** εἶναι παράδοξος, καὶ ὁ Bast προτείνει **λεοντόχλαινος**.

λεονταγωγός, όν, ὁ ἄγων λέοντας Κ. Παντεχνῆς ἐν Annu. etc. VI. σ. 51. 52.

λεοντάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λέων**, Συλλ. Ἐπιγρ. 4558.

II, ὡς θηλ. κύρ. ὄνομα, Ἐπίκ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 5.

λεοντέη, συνηρ. **-ῆ** (ἐξυπακουομ. τοῦ **δορά**), ἡ, δέρμα λέοντος, θηλ. τοῦ **λεόντεος**, Ἡρόδ. 7. 69, Ἀριστοφ. Βάτρ. 46, κ.ἀλλ., Πλάτ. Κρατ. 411A· ποιητ. **λειοντῆ**, Ἀνθ. Πλαν. 185· ὡσαύτως **λεοντεία**, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

λεόντειος, α, ον, ὡσαύτως μεταγ. **ος, ον**, εἰς λέοντα ἀνήκων, τῆς λ. δορᾶς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 108· δέρμα Θεόκρ. 24. 134. **2)** ὡς ὁ τοῦ λέοντος, δύναμις Ἐπίχ. παρὰ Fulgent. Myth. 3. 1. **3)** ἡ λεόντειος πόα = **ὀροβάγχη**, Γεωπ. 2. 42. 3, Ἡσύχ.

λεοντηδόν, κατὰ τρόπον λέοντος ἢ λεόντων, Β' Μακκ. ΙΑ', 11.

λεοντίασις, εως, ἡ, ἡ πρώτη περίοδος τῆς **ἐλεφαντιάσεως**, Ὀρειβάσ. σ. 61 Mai.

λεοντιάω, εἶμαι ὅμοιος λέοντι, Τζέτζ. Ἱστ. 4. 937.

λεοντῐδεύς, έως, ὁ, σκύμνος λέοντος, Αἰλ. π. Ζ. 4. 47.

λεοντική, ἡ, συνώνυμον τῷ (φυτῷ) **κακαλία**, Διοσκ. 4. 123.

λεόντιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λέων**, Θεόγνωστ. ἐν Α. Β. 1394.

Λεοντίς, ίδος, ἡ, «φυλὴ Ἀθήνησιν· ἀπὸ Λεώ τοῦ Ὀρφέως» Φώτ., Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 27, Πολυδ. Η', 110, διάφ. γραφ. **Λεωντίς**.

λεοντο-βάμων [ᾰ], **-ονος**, ὁ, (βαίνω) — στηριζόμενος ἐπὶ λέοντος ἢ ἐπὶ ποδῶν λέοντος, σκάφη Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 224.

λεοντο-βότος, ον, τρέφων ἢ διατηρῶν λέοντας, Νόνν. Δ. 1. 21. **II**. Παθ., **λεοντό-βοτος**, χώρα ἔνθα λέοντες διατρίβουσι, χώρα Στράβ. 747, πρβλ. Λουκ. ὑπὲρ Εἰκόν. 19.

λεοντό-γαλα, τό, ὀπὸς Κυρηναϊκός, Ἰατρ. Λεξ.

λεοντό-γνωμος, ὁ, ὁ γνώμην λέοντος ἔχων, Βίος Ἰω. Δαμασ. σελ. 231.

λεοντο-δάμᾱς, -ᾰντος, ὁ, ὁ δαμαστὴς λεόντων, Πινδ. Ἀποσπ. 53, κατ' αἰτιατ. **λεοντοδάμαν**.

λεοντο-δέρης, ου, ὁ, (δέρος) ὅμοιος τῷ δέρματι λέοντος, κιτρινωπός, ξανθίζων, ἐπὶ τοῦ λίθου ἀχάτου, ὡς ἔχοντος τὴν χροιὰν λέοντος, Ὀρφ. Λιθ. 613· ὁ Λοβέκ. ἐν Παραλ. 226 ὑποπτεύει **λεοντοδόρην**.

λεοντό-διφρος, ον, ὁ ὀχούμενος ἐπὶ δίφρου ὑπὸ λεόντων συρομένου, Ῥέη Ἀνθ. Π. 6. 94.

λεοντο-ειδής, ές, λέοντι ὅμοιος, Αἰλ. π. Ζ. 12. 7. — Ἐπίρρ. **δῶς**, Ἐκκλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λεοντό-θῡμος, ον, λεοντόκαρδος, Βυζ.

λεοντο-κέφᾰλος, ον, ἔχων κεφαλὴν λέοντος, Λουκ. Ἑρμότ. 44.

λεοντο-κύμος, ον, περιποιούμενος ἢ διατρέφων λέοντας, Ὀππ. Κυν. 3. 53, Φιλόστρ. 712.

λεοντόκρανον· «Ἀμαζονικὸν (ἀλ-) ὅπλον» Ἡσύχ.

λεοντο-μάχος, ον, μαχόμενος μετὰ λέοντος, Ποιητὴς ἐν τοῖς Ὀξων. Ἀνεκδ. 2. 48.

λεοντο-μῐγής, ές, (μίγνυμι) ὁ προελθὼν ἐκ τῆς μίξεως λέοντος μετά τινος ἄλλου ζῴου, κατὰ τὸ ἥμισυ λέων καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἄλλο τι, Πολυδ. Ε', 38.

λεοντό-μορφος, ον, ἔχων τὸ σχῆμα λέοντος, Ὡραπόλλων 1. 21.

λεοντο-μύρμηξ, -ηκος, ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ λέων καὶ κατὰ τὸ ἄλλο ἥμισυ μύρμηξ, Ἀρκαδ. 19.

λεοντό-παρδος, ον, ὁ, λεοπάρδαλις, ὡσαύτως **λεόπαρδος**, Achmes Ὀνειροκρ. 273.

λεοντο-πέτᾰλον, τό, φυτόν, τὸ λεοντόφυλλον, Leonticé leontopetalum, Διοσκ. 3. 110.

λεοντο-πίθηκος, ὁ, λεοντοειδὴς πίθηκος, Φιλοστοργ. Ἐκκλ. Ἱστ. 3. 11.

λεοντο-πόδιον, τό, φυτόν τι, Διοσκ. 4. 131.

λεοντό-πους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, ἔχων πόδας λέοντος, Εὐριπ. Ἀποσπ. 544.

λεοντο-πρόσωπος, ον, ἔχων πρόσωπον λέοντος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 416.

λεοντό-στηθος, ὁ, ἔχων στῆθος λέοντος, Ἰω. Κωνσταντινουπολίτ. ἐν Παναρέτ. Χρον. Τραπεζοῦντ. σ. 366, 58, 90.

λεοντο-τροφία, ἡ, τὸ διατρέφειν ἢ διατηρεῖν λέοντας, Δίλ. π. Ζ. 6. 8.

λεοντοτρῡχος, ον, (ἔχω) ὁ ἔχων ἢ διατηρῶν λέοντας, Μαρίν. Βίος Πρόκλ. 19.

λεοντο-φόνος, ον, ὁ φονεύων λέοντας, Ἀνθ. Π. 6. 74, Χριστοδ. Ἔκφρ. 137. **II. λεοντοφόνον**, τό, ἔντομόν τι τῆς Συρίας διὰ τοῦ ἰοῦ του φονεῦον τὸν λέοντα, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 146, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 4. 18.

λεοντο-φόρος, ον, ὁ φέρων λέοντα, ἤτοι τὴν εἰκόνα λέοντος, ἣν τῷ λεοντοφόρῳ τούτῳ κλήρῳ ἐν ἀρχῇ ἐντύχης Λουκ. Ἑρμότ. 44.

λεοντο-φυής, ές, ἔχων λέοντος φύσιν, Εὐρ. Βάκχ. 1196.

λεοντό-χλαινος, ον, περιεβλημένος λέοντος δορᾶν, Ἀνθ. Πλαν. 94, πρβλ. **λεοντάγχωνος**.

λεοντό-χορτος, ᾱ, ον, καταδιῳρωσκόμενος ὑπὸ λέοντος, λεοτοχόρταν (-ορτον Δινδ.) βούβαλιν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 316, ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 466.

λεοντό-ψῡχος, ον, (ψυχή) ἔχων λεοντώδη ψυχήν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ε. 639.

λεοντώδης, ες, = **λεοντοειδής**, ὅμοιος λέοντι, ἦθη Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 4, 2· — τὸ λεοντῶδες, ἡ διάθεσις, τὸ πνεῦμα λέοντος, Πλάτ. Πολ. 590B.—Ἐπίρρ. **-δῶς**, Ἀθήν. 152A.

λεοντ-ώνῡμος, ον, ἔχων τὸ ὄνομα λέοντος, Τζέτζ. Ἐπιστ. 2, 263, κλ.

λεό-παρδος, ὁ, λεοπάρδαλις, Θεογνώστ. Καν. σ. 98. 12, Ἐκκλ.

λεουργός, όν, = **λεωργός**, ψεγόμενον ὡς φορτικὸν ὑπὸ Πολυδ. Γ', 134, ἀναφέροντος τὸν Ξεν. (Ἀπομν. 1. 3, 9), ἔνθα νῦν **λεωργ-**· ἴδε Λοβεκ. Φρύνιχ. 89.

λεπᾰδεύομαι, ἀποθ. (λεπάς) συλλέγω λεπάδας, Ἡσύχ., Φώτ.

λεπαδνιστήρ, **-ῆρος**, ὁ, τὸ ἄκρον τοῦ λεπάδνου, Πολυδ. Α', 147.

λέπαδνον, τό, ἐν τῷ πληθ. τὸ πλεῖστον, «λέπαδνα· ἱμάντες στηθαῖοι πλατεῖς οἱ περὶ ταὺς τραχήλους ἐπιτιθέμενοι καὶ πρὸς τὸν ζυγὸν ἀναδεσμούμενοι» (Ἀπολλ. Λεξικ. Ὁμ. 437), αὐτάρ ἐπ' ἄκρῳ (δηλ. ῥυμῷ) δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγόν, ἐν δὲ λέπαδνα κάλ' ἔβαλε χρύσει'· ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἦγαγεν ἵππους Ἰλ. Ε. 730, Τ. 393, Αἰσχύλ. Πέρσ. 191, Ἀριστοφ. (ἴδε ἐν λ. **κατατέμνω**)· ἐν τῷ ἑνικ., Ἀνθ. Π. 4. 3, 47· καὶ οὕτω μεταφορ., ἀνάγκας ἕδυ λέπαδνον Αἰσχύλ. Ἀγ. 217· — περὶ τοῦ ἐν Εὐρ. 562, ἴδε ἐν λέξ. **ἀλαπαδνός**. — Ὑπάρχει καὶ μεταγεν. τύπος **λέπαμνον**, κατὰ τὸ Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμ. ἐν λέξ. **λέπαδνα**.

λεπᾰδο-τεμᾰχο-γᾰλεο-κρᾱνιο-λειψᾰνο-ὀρῑμ-ὑποτριμμᾰτο-σιλφιο-καραβο-μελῐτο-κατᾰκεχῡμένο - κιχλ-επικοσσῠφο-φαττο-περιστερ-ἀλεκτρῠὸν-οπτο-κεφαλλιο-κιγκλο-πελειο-λᾰγῳο-σῑραιο-βᾰφη-τραγᾰνο-πτερύγων, κωμικὴ λέξις ἐν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1169 (κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Meineke), ὄνομα ἐδέσματος παρεσκευασμένου ἐκ παντὸς εἴδους ἡδυσμάτων, ἰχθύων, κρεάτων, πτηνῶν καὶ καρυκευμάτων.

λεπάζω, = **πέσσω**, ἐν τῷ Παθ. πρκμ., «λελεπασμένον· πεπεμμένον, οὕτως Στράττις» Φώτ., Ἡσύχ.

λεπαῖος, ᾱ, ον, (λέπας) ἐπὶ ἀποκρήμνου τόπου, ὀφρύη Εὐρ. Ἡρακλ. 394· πετρώδης, ἀπόκρημνος, χθών, νάπη ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1248, Ι. Τ. 324.

λέπανος, ἡ **λέπανθος**· «λεπιδέρμεος. Ταραντῖνοι» Ἡσύχ.

λεπ-αργος, ον, (λέπος) ἔχων λευκὸν δέρμα ἢ λευκὰ πτερά, κίρκος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 305. 5· ἐπὶ τράγου, ὁ λευκοκοίλιος ἢ λευκόπλευρος, Θεόκρ. 4. 45· — ὡς οὐσιαστ., **λέπαργος**, ὁ, ἐπί ὄνου, Νικ. Θηρ. 349, Ἡσύχ.

λέπας, τό, (λέπω) ἀπόκρημνος πέτρα, Σιμων. 117. 1, Αἰσχύλ. Ἀγ. 283, 298, Εὐρ. Φοίν. 24, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως παρὰ Θουκ. 7. 78· ἐν χρήσει μόνον καθ' ἑνικ. ἀνομ. καὶ αἰτ.

λεπάς, άδος, ἡ, μονόθυρον ὀστρακόδερμον, «πεταλίδα», Λατ. patella, ὀνομασθεῖσα οὕτως ἐπειδὴ προσκολλᾶται εἰς λίπας, πέτραν, Ἐπίχ. 23 Ahr., ὥσπερ λεπὰς προσεχόμενος τῷ κίονι Ἀριστοφ. Σφ. 105, πρβλ. Πλ. 1096.

λεπαστή ἢ **λεπάστη**, ἡ, (λεπάς) εἶδος ποτηρίου ἔχοντος τὸ σχῆμα λεπάδος ἢ «πεταλίδας», Ἀριστοφ. Εἰρ. 916, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 484F ἑξ.· — ὡσαύτως **λεπαστίς**, ίδος, ἡ, Συλλ. Ἐπιγρ. 8346, Ἡσύχ.· — περὶ τῆς λεπάστης ὡς μέτρου ὑγρῶν, ἴδε Böckh. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. ἔνθ' ἀνωτ.

λεπάστρον, τό, ἐργαλεῖον πρὸς συλλογὴν πεταλίδων, Ἡσύχ.

λεπίδιον, τό, (λεπίς) μικρὰ λεπίς, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθηματ. 255, (κ. ἀλλ. **λεπίς**). **II.** φυτόν τι τῆς Συρίας, τὸ ἄλλως καλούμενον γιγγίδιον, χρησιμεῦον ὡς ἰσχιαδικὸν ἐπίπλασμα, Διοσκ. 2. 205, Γαλην.:—παρ' Ἀθην. 119B, 385A, **λέπιδι** ἢ **-διν**, τό.

λεπῐδο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς λεπίδας ἢ «λέπια», Γαλην. τ. 4, σ. 188.

λεπῐδό-χαλκος, ὁ, ἀμφίβολον ἀντὶ λεπὶς χαλκοῦ, ἴδε ἐν λέξ. **λεπίς**.

λεπῐδόομαι, παθ., καλύπτομαι μὲ λεπίδας, τὰ λελεπιδωμένα = τὰ λεπιδωτά, Σεξτ. Ἐμπ. Π. 1. 50. **II.** τὰ ὀστέα λεπιδοῦται, συντρίβονται εἰς «λέπια», διὰ τὸ λεπιδοῦσθαι (τὰ ὀστέα) καταξηρανθέντα καὶ σαπρὰ γενόμενα Ἱππ. Ἄγμ. 774.

λεπῐδωτός, ή, όν, κεκαλυμμένος διὰ λεπίδων, ἐπὶ τοῦ κροκοδείλου, Ἡρόδ. 2. 68· τὰ λεπιδωτά, ζῷα κεκαλυμμένα διὰ λεπίδων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 13, 13, κ. ἀλλ.· — ὡσαύτως, θώρηξ λ., κεκαλυμμένος διὰ λεπίδων, φολιδωτός, Ἡρόδ. 9. 22, πρβλ. Δίωνα Κ. 78. 37. **II.** ὡς οὐσιαστ., **λεπιδωτός**, ὁ, ἰχθὺς τις τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἔχων μεγάλας λεπίδας, Ἡρόδ. 2. 72· καλούμενος **κυπρῖνος**, Δωρίων παρ' Ἀθην. 309B. **III.** εἶδος πολυτίμου λίθου, Ὀρφ. Λιθ. 284.

λεπίζω, (λέπος) ἀφαιρῶ τὸν φλοιόν, «ξεφλουδίζω», Ἀντιφάν. ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1. 10, Θεοφρ. π. Φ. Ἱστ. 3. 13, 1· ἐνεργ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Γεν. Λ' 37, κ. ἀλλ.)· — μεταφορ., Πολύβ. 10. 27, 11.

λέπιον, τό, λεπτὸς φλοιός, «φλοῦδα», Ἱππ. Κωακ. Προγν. 192.

λεπίς, ίδος, ἡ, (λέπω) «λέπι», φλοιός, «φλοῦδα», Ἱππ. Ἀφ. 1252· λ. ᾠοῦ, «ταῶφλι» ᾠοῦ, κέλυφος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 198· τὸ κέλυφος λεπτοκαρύου ἢ θήκη αὐτοῦ, Ἀνθ. Π. 6. 22 καὶ 102· φλοιὸς κρομμύου, Σχόλ. εἰς Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 5. **2)** περιληπτικῶς, αἱ λεπίδες ἰχθύος, τὰ «λέπια», λεπίδος σιδηρᾶς ὥσπερ ἰχθυοειδὲς Ἡρόδ. 7. 61· ὃ ἐν ὄρνιθι πτερόν, τοῦτο ἐν ἰχθύι ἐστὶ λ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 9· ἀντίθετ. τῷ **φολίς**, αὐτόθι 1. 6, 4., 3. 10, 1· ὡσαύτως ἐπὶ ὄφεων, Νικ. Θηρ. 154. **3)** ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, λεπὶς χαλκοῦ, τὰ κατὰ τὴν σφυρηλασίαν τοῦ χαλκοῦ ἀποπηδῶντα λεπτὰ τεμάχια, Λατ. squama aeris (Κέλσ. 2. 12), Διοσκ. 5. 89 καὶ 90· ἀπολ. **λεπίς**, Ἱππ. 614. 15· λεπὶς πρίονος, πριονίδια, Ἡλιοδ. Χειρουργ. σ. 158· **λεπίδες** (δηλ. χιόνος), νιφάδες, Θεοφρ. π. Φ. Ἱστ. 4. 14, 13.

λέπισμα, τό, τὸ διὰ τῆς ἐκλεπίσεως ἀφαιρούμενον, φλοιός, Ἑβδ. (Γέν. Α', 37), Διοσκ. 1. 22, Γαλην.

λεπισμός, ὁ, τὸ λεπίζειν, ἀφαιρεῖν τὸν φλοιόν, Θεόδ. Στουδ. σ. 352C.

λεπιστής, οῦ, ὁ, = **ψεύστης**, Ἡσύχ., Ἐτυμολ. Μέγ.

λεπιστός, ή, όν, «ξεφλουδισμένος», Ἀκύλ. Παλ. Διαθ., Εὐστ. 1246. 28.

λέπορις, ὁ, Αἰολ. ὄνομα τοῦ λαγοῦ, Λατ. lepus, παρὰ Varron. R. R. 3, 12, L. L. 5. 20· πρβλ. **λεθῆρις** II.

λέπος, τό, (λέπω) λεπίς, φλοιός, «λέπι», Ἀλεξ. ἐν Ἀθήν. 9· κυάμου Λουκ. Ἰκαρ. 19· στοφίδος Νικ. Θηρ. 913· ἰχθύων λέπη Πολυδ. Ϛ', 51, 94.

λέπρα, Ἰων. **-ρη**, ἡ, (λεπρὸς) ἡ λίπρα ἢ ποιοῦσα τὴν ἐπιδερμίδα λεπιδωτήν, Ἡρόδ. 1. 138, Ἱππ. Ἀφ. 1248· ἐν τῷ πληθ., Ἱππ. 1148· ἴδε ἐν λέξ. **λεύκη**.

λεπρᾰ́ς, άδος, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ **λεπρός**, τραχύς, λεπρὰς πέτρα Θεόκρ. 1. 40· ὡσαύτως ὡς οὐσιαστ. **λέπρα**, ἡ, πέτρα ἀπόκρημνος, βράχος, Ὀππ. Ἁλ. 1. 149.

λεπρᾰ́ω, ἔχω λέπραν ἢ γίνομαι λεπρός, Ἑβδ. (Ἀριθμ. Ιβ', 10)· λ. τὴν κύστιν Ἱππ. 1146G, πρβλ. Ἀφ. 1252, Littré 4. σ. 419· κεράμιον ὀξηρὸν λεπρᾷ, μυδᾷ, εὐρωτᾷ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 511.

λεπριᾰ́ω, = τῷ προηγ., Διοσκ. 1. 102, Πορφ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 3. 7· λ. τὰς ὄψεις Σχόλ. Ἀριστοφ. εἰς Ὄρν. 149.

λεπρικός, ή, όν, διὰ τὴν λέπραν (δηλ. φάρμακον), Διοσκ. 1, 10, κ. λ.

λεπρός, ά, όν, (ἀντὶ **λεπερός**, ἐκ τοῦ λέπος)· — πλήρης λεπίδων, τραχύς, ἀνείθετον τῷ **λεῖος**, ἐπὶ τόπων, ἀναγινωσκόμενον ὑπὸ τοῦ Κοραῆ ἐν Ἱππ. π. Ἀέρ. 79, 123, πελ.· οὕτω, βουνὸς λ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2905D. 12. **II.** ὁ ἔχων λέπραν, Θεόφρ. π.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φυτ. Αἰτ. 2. 6, 4, Ἑβδ. κτλ.· λ. ὄνυχες, scabri ungues τοῦ Κέλσ., πιθ. psoriaris unguium, Ἱππ. 426, Διοσκ. 2. 140· τὸ λεπρὸν = **λέπρα**, ἡ, Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. Ε', 11)·— ἱμάντας ἐκ λεπρῶν, ἔνθα ὑπονοητέον δερμάτων, (ἐπειδή, ὡς λέγει ὁ Σχολ., τὰ τῶν λεπρῶν βοῶν δέρματα, καθὰ ἐλέγετο, ἦσαν ἰσχυρά), Ἀριστοφ. Ἀχ. 723 ὁ Σχολ. ὅμως προτιμᾷ τὴν γραφήν: ἐκ Λεπρῶν, νομίζων ὅτι τὸ **Λεπρὸς (Λεπροί;)** ἦτο «τόπος ἔξω τοῦ ἄστεως .., ἔνθα τὰ βυρσεῖα ἦν».

λεπρόομαι, παθ., γίνομαι λεπρός, ἐν τῷ παθ. πρκμ., Ἑβδ. (Β' Βασιλ. Ε', 1, 27).

λεπρότης, ητος, ἡ, = **λέπρα**, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 150, 39.

λεπρύνομαι, γίνομαι τραχὺς καὶ λεπιδώδης, ἐπὶ ὄφεων, Νικ. Θηρ. 156, 262.

λεπρώδης, ες, τραχύς, ἀνώμαλος τὴν ἐπιφάνειαν, Αἰλ. π. Ζ. 2, 41. **Ⅱ.** ὅμοιος τῇ λέπρᾳ, ἐπὶ νόσου, Διοσκ. περὶ Εὐπορ. 1. 50, 126· ἐπὶ ἀνθρώπου, πάσχων ἐκ λέπρας, λεπρός, Γαλην. 12. 315.

λέπρωσις, εως, ἡ, λέπρα, Τζέτζ. Ἱστ. 10. 148.

λεπτᾰκῐνός, ή, όν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 11. 102.

λεπτᾰλέος, α, ον, (λεπτὸς) λεπτός, ἡδύς, λεπταλέῃ φωνῇ Ἰλ. Σ. 571· ὑπήεισαν .. λεπταλέον σύριγγες Καλλ. εἰς Ἄρτ. 243. — ὡσαύτως, λ. ἐανὸν Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 169· πόδες Νόνν. Δ. 9. 230· ἀήρ, λύγοι, κτλ., Ἀνθ. Π. 10 75., 7. 204· — μεταφορ., ἀσθενής, ἀδύνατος, λεπταλέοι θυμοῖσι Μανέθων 1. 165.

λεπτ-επί-λεπτος, ον, λίαν λεπτός, ὅσον εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ λεπτός, ἐν τῷ συγκρ., Ἀνθ. Π. 11. 110· πρβλ. **κυβεπίκυβοι, παππεπίπαππος, φαυλεπίφαυλος.**

λεπτηγορέω, (ἀγορεύω) = **λεπτολογέω**, Καισάρειος 888.

λεπτηκής, ές, (ἀκή) ἔχων λεπτὴν αἰχμήν, λεπτός.— Καθ' Ἡσύχ. γράφεται παροξυτόνως **λεπτήκης**: «λεπτήκεα· λεπτῆς ἐργασίας ποιηθέντα» καὶ «λεπτήκεις· λεπτάς».

λεπτῖτις κριθή, ἡ, εἶδος λεπτῆς κριθῆς, Γεωπ. 3. 3, 12.

λεπτό-βλαστος, ον, ἔχων λεπτούς, ἀδυνάτους βλαστούς, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 11.

λεπτο-βόης, ου, ὁ, ἔχων λεπτὴν ἢ ἀδύνατον φωνήν, Κύριλλ.

λεπτό-βυρσος, ον, ἔχων λεπτὸν δέρμα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 316.

λεπτό-γαστρος, ον, ἔχων μικρὰν γαστέρα, Ἱππ. 1133C.

λεπτόγειος, ον, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 6, 8, κτλ.· **λεπτόγεως, ων**, Θουκ. 1. 2· (γαῖα, γῆ)·— ἔχων λεπτήν, μὴ λιπαρὰν γῆν, πληθ. **λεπτόγεα**, τά, χῶραι γυμναί, ἄγονοι, Φώτ., Σουΐδ.

λεπτο-γνώμων, ον, ὀξύνους, λεπτός, Λουκ. ἐν Διῒ Τραγ. 27.

λεπτό-γραμμος, ον, λεπτῶς γεγραμμένος, Λουκ. Συμπ. 17.

λεπτό-γρᾰφος, ον, γεγραμμένος μὲ μικρὰ γράμματα, κομψῶς, Λουκ. Βίων πρᾶσις 23.

λεπτο-δάκτυλος, ον, ἔχων λεπτοὺς δακτύλους, ἐπὶ παρθένων, Φιλῆς περὶ Ζῴων ἰδιότ. 67, 2.

λεπτοδερμία, ἡ, λεπτότης τοῦ δέρματος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 5. 3.

λεπτό-δερμος, ον, ἔχων λεπτὸν δέρμα, Ἱππ. 487· ὑπερθετ. **-ότατος**, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 13, 3, π. Ζ. Γενέσεως 5. 2, 9.

λεπτό-δομος, ον, λεπτῶς κατεσκευασμένος, λεπτός, πεῖσμα Αἰσχύλ. Πέρσ. 112.

λεπτο-επέω, (εἰπεῖν) = **λεπτηγορέω**, Κύριλλ. Ἀλ. σ. 1.

λεπτό-θριξ, τρῐχος, ὁ, ἡ, ἔχων λεπτὰς τρίχας, λεπτότριχες Ἀριστ. Προβλ. 38. 2, 2· ὡσαύτως, **λεπτότριχοι** ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 11, 10· οὐδ. πληθ. **λεπτότριχα** (ὅπερ δυνατὸν νὰ παράγηται ἐξ ἑκατέρου τύπου), ὁ αὐτ. π. Ζ. Γενέσεως 5. 3, 17· συγκρ. **-τριχώτερος** ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 11, 12.

λεπτό-θριος, ον, (θρῖον) ἔχων λεπτὰ φύλλα λεπτόφυλλος, Νικ. Θηρ. 876. [Κυρίως ῑ, ἀλλὰ ῐ, ἔνθ' ἀνωτ., χάριν τοῦ μέτρου· πρβλ. **θρῖον**].

λεπτό-ϊνος [ῑ], **ον**, (ἴς Π. 2) ἔχων λεπτὰς ἶνας, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 3.

λεπτο-κάλαμος [ᾰλᾰ], **ον**, ἔχων λεπτοὺς καλάμους, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 9, 2.

λεπτό-καρπος, ον, ἔχων λεπτὸν καρπόν, Διοσκ. 3. 29.

λεπτο-κάρυον, τό, Ποντικὸν κάρυον, λεπτοκάρυον, κοινῶς «λεφτόκαρο», Τουρκ. «φουντοῦκι», Διοσκ. 1, 179, Γεωπ. 10. 3, 3.

λεπτό-καρφος, ον, ἔχων λεπτὰ κάρφη, περὶ ἀψινθίου θαλασσίου, Διοσκ. 3. 27.

λεπτό-κνημος, ον, ἔχων λεπτὰς κνήμας, Ἀδαμαντ. Φυσ. σ. 374.

λεπτο-κοπέω, κόπτω εἰς λεπτὰ ἢ μικρὰ τεμάχια, Διοσκ. 5. 85, Σύμμ. Παλ. Διαθ.

λεπτολεκτέω, = **λεπτολογέω**, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 416, ἔκδ. Μι.

λεπτολεσχέω, = **λεπτολεκτέω**, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 80, 22, ἔκδ. Λ.

λεπτολογέω, ὁμιλῶ λεπτολόγως, κατατέμνω τὴν λογικήν, σοφιστεύομαι, Ἀριστοφ. Νεφ. 320· περί τινος Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 65· λ. τι, σοφιστικῶς ἢ μὲ πολλὴν λεπτολογίαν ἐξετάζειν τι, Λουκ. Δὶς κατηγορ. 34, Δίων Κ. 55. 28·— οὕτω καὶ **λεπτολογέομαι**, ἀποθ., Λουκ. Προμ. 6· τί πρός τινα ὁ αὐτ. ἐν Διῒ Ἐλεγχομένῳ 10.

λεπτολόγημα, τό, = **λεπτολογία**, μεταγεν.

λεπτολογία, ἡ, μικρολόγος συζήτησις, σοφιστικὴ ἐξέτασις λεπτῶν πραγμάτων, Ἑρμιππ. ἐν «Δημόταις» 4, Φιλόστρ. 21·— ὡσαύτως, = **κνιπότης**, Α. Β. 49.

λεπτο-λόγος, ον, ὁ ἐξετάζων μὲ λεπτότητα ἢ σοφιστικῶς τὰ πράγματα, μικρολόγος, φρένες Ἀριστοφ. Βάτρ. 876, πρβλ. Φιλόστρ. 515·— τὸ λ. = **λεπτολογία**, Ἀνθ. Π. παράρτ. 70.

λεπτολόγως, Ἐπίρρ., μετὰ λεπτολογίας, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 43Α.

λεπτομέρεια, ἡ, τὸ συνίστασθαι ἐκ μικρῶν μερῶν, Τίμ. Λοκρ. 98Ε, Πλούτ. 2. 822Α.

λεπτομερής, ές, (μέρος) συγκείμενος ἐκ μικρῶν μερῶν (μορίων) οἷον τὸ ὕδωρ καὶ τὸ πῦρ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἁδρός**, Τίμ. Λοκρ. 100Ε.— συγκρ. **-έστερος**, Διόδ. 2. 36· ὑπερθ. **-έστατος**, Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 5, 2, κ.ἀλλ. **Ⅱ.** λεπτομερῶς ἐξεταζόμενος, Πτολεμ. Γεωγρ. 1. 22, Τζέτζ.·— Ἐπίρρ. **-ρῶς**, Φωτ. Βιβλ. σ. 26.

λεπτομεριμνία, ἡ, μέριμνα ἢ προσοχὴ εἰς μηδαμινὰ πράγματα, Κορνοῦτος περὶ Θεῶν Φύσ. 18.

λεπτο-μέριμνος, ον, (μέριμνα) μεριμνῶν περὶ μηδαμινῶν πραγμάτων, Γλωσσ.

λεπτό-μητις, εως, ἡ, ὀξύνους.— Καθ' Ἡσύχ. «λεπτόμητις· ἡ δασεῖα ψυχή».

λεπτό-μῐτος, ον, ἐκ λεπτῶν μίτων ἀποτελούμενος, ὑφασμένος μὲ λεπτὰς κλωστάς, φᾶρος Εὐρ. Ἀνδρ. 831, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 31· νεφέλη Ἀνθ. Π. 6. 11.

λεπτο-μῡθέω, = **λεπτολογέω**, Κύριλλ. Ἀλ. VI. 432C.

λεπτόν (ἐξυπακ. τοῦ **ἔντερον**), τό, τὸ ἑπόμενον τῷ δωδεκαδακτύλῳ ἐντέρῳ, μικρὸν ἔντερον, Ἱππ. 169Β, 191Β. **Ⅱ.** (ἐξυπακ. τοῦ **νόμισμα**), μικρὸν νόμισμα, τὸ $^1/_{336}$ τῆς δραχμῆς, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κα', 2, Φώτ. ἐν λέξ. **ὀβολός**· πρβλ. **λεπτός**.

λεπτό-νευρος, ον, ἔχων λεπτὰ νεῦρα, Ἀδαμ. Φυσιογν. 2. 1, σ. 375.

λεπτόπηνος, ον, (πηνίον) ὁ λεπτῶς ὑφασμένος, ἐν λεπτοπήνοις ὕφεσιν Εὔβουλ. ἐν «Ναννίῳ» 1. 5· διάφ. γραφ. **λεπτόνητος, ον**, (νέω) λεπτῶς κεκλωσμένος.

λεπτο-ποιέω, ποιῶ τι λεπτὸν ἢ μικρόν, Ὀρειβ. 190 Μαί·— ῥημ. ἐπίθ., **-ποιητέον**, Διοσκ. 5. 103.

λεπτό-πους, ὁ, ἡ, ἔχων λεπτοὺς ἢ ἀδυνάτους πόδας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1292.

λεπτόπρυμνος, ον, ἐπὶ πλοίου, ἔχων λεπτὴν πρύμναν, νῆα παρὰ λεπτόπρυμνον φάνη Βακχυλ. 16. 119 (ἔκδ. Blass).

λεπτόρ-ριζος, ον, ἔχων λεπτὴν ῥίζαν, Σχόλ. Θεοκρ. 5. 123.

λεπτόρ-ρῠτος, ον, λεπτῶς ῥίων, Ἱππ. 1279, 55.

λεπτός, ή, όν, (λέπω) ἐκλελεπισμένος, «ξεφλουδισμένος», ῥίμφα τε λέπτ' ἐγένοντο, ἐπὶ κριθῆς ἠλωνισμένης, Ἰλ. Υ. 497· σπάνιον ἐν τῇ κυριολεκτικῇ σημασίᾳ, πρβλ. **λεπτύνω** Ι. 2. **2)** «λεπτός», μικρός, ἐκ μικροτάτων μορίων ἀποτελούμενος, κονίη Ψ. 506· κόνις Σοφ. Ἀντ. 256· τέφρα Ἀριστοφ. Νεφ. 177· λεπτοῖς ἁλσὶ Ἄλεξ. ἐν «Πυνήρᾳ» 3. 5· συχν. παρ' Ἱππ., πρβλ. Foës. Oecon. **3)** λεπτός, συχν. παρ' Ὁμ., κατὰ τὰ πλεῖστον ἐπὶ ἐνδυμάτων καὶ τῶν ὁμοίων, ὀθόναι Ἰλ. Σ. 595· πέπλοι, φᾶρος Ὀδ. Η. 97., Κ. 544· ἀράχνια Θ. 280· μήρινθος Ἰλ. Ψ. 854· προσέτι, λεπτότατος χαλκὸς Υ. 275· ῥινὸς βοὸς αὐτόθι 276· χαλκὸς καὶ δόνακες Πινδ. Π. 12. 44·— οὕτω καὶ ἐν Εὐρ. Μηδ. 949· Θουκ. 2. 49, κτλ.· λεπτὰ τὰ πρῴραθεν ἔχειν, ἐπὶ πλοίων, ἔχω τὰ κατὰ τὴν πρῷραν μέρη λεπτὰ καὶ ἀσθενῆ, Θουκ. 7. 36. **4)** ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἰσχνός, ἀδύνατος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **παχύς**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 784· ἐγὼ δὲ λεπτὴ κἀσθενὴς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 839· σοφιστῶν λεπτῶν, ἀσίτων Ἀντιφ. ἐν «Κλεοφάνει» 1. 4· οὕτω, λ. χεὶρ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 495· στῆθος Ἀριστοφ. Νεφ. 1017· τράχηλος Ξεν. Κύρ. 5. 30· λεπτὸς τοῖν σκελοῖν Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 2· λ. ὑπὸ μεριμνῶν Πλάτ. Ἀντερασταὶ 134Β· ἐπὶ ζῴων, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 11·— ὡσαύτως ἰσχνός, ἀδύνατος, δάκτυλος Πλάτ. Πολ. 523D· ἀπολήγειν εἰς λ., ἐπὶ τῶν δακτύλων ἀνδριάντος ἢ ἀγάλματος, Λουκ. Εἰκόνες 6. **5)** ἐπὶ διαστήματος ὡς τὸ λεπτὴ δ' εἰσίθμη, στενὴ εἴσοδος (εἰς λιμένα), Ὀδ. Ζ. 264· ἐπὶ λεπτόν, εἰς στενήν, λεπτὴν γραμμήν, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 46, Πολύβ. 3, 115. 6. **6)** καθόλου, μικρός, λεπτός, λεπτὴ μῆτις Ἰλ. Κ. 226., Ψ. 590· ἐλπὶς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1244, πρβλ. **ὀχέω** Π. 3· ἀσφάλεια Δημ. 1472. 14· λ. ἴχνη, ὀλίγα, ἀμυδρὰ ἴχνη, Ξεν. Κυν. 5, 5· λεπτὸν οὖας, ἐπὶ τοῦ ὠτὸς μικροῦ παιδίου, Σιμων. 37. 14· τὰ λεπτὰ τῶν προβάτων, μικρὰ κτήνη, δηλ. πρόβατα καὶ αἶγες, κοινῶς «γιδοπρόβατα», Ἡρόδ. 8. 137· λ. πλοῖα, μικρά, ὁ αὐτ. 7. 36· ἄκραι λ., μικρὰ ἀκρωτήρια, ὁ αὐτ. 8. 107· λ. κλιμάκια Ἀριστοφ. Εἰρ. 69· τὸ λεπτότατον τοῦ χαλκοῦ νομίσματος Πλουτ. Κικ. 20· ἀργύριον Ρόδιον λ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2693e. 11, f. 1· ἴδε **λεπτόν** Π·— Ἐπίρρ., λεπτῶς ζῆν, πτωχῶς, πενιχρῶς, Μίνανδ. ἐν Μονοστίχ. 682. **7)** ἐλαφρός, κοῦφος, μικρός, λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος .. ῥιπαῖσι Αἰσχύλ. Ἀγ. 892· λ. πνοαί, ἐλαφρὰ αὔρα, Εὐρ. Ι. Α. 813· λεπταῖς ἐπὶ ῥοπαῖσι, ἐπὶ μικρᾶς τροπῆς τῆς τύχης, Σοφ. Ἀποσπ. 499. **8)** ἐπὶ μεγέθους ἢ ποιότητος, λ. πυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρίδια, σμικρά, ὀλίγα, Ἀριστοφ. Λυσ. 1207· λ. κύλικες Φερεκρ. ἐν «Τυραννίδι» 1. 5·— οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., Θεόκρ. 3. 21. **9)** ἐπὶ ὑγρῶν, λεπτός, Ἱππ. 412. 36· λεπτὰ ἀνειμένειν ὁ αὐτ. 169B· λ. οἶνος, ἐλαφρὸς οἶνος, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 18. **10)** κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ **λεπτομερής**, συγκείμενος ἐξ ὀλίγων ἢ λεπτῶν μερῶν, ὅσῳ λεπτότερον ἀήρ ὕδατος Ἀριστ. Φυσ. 4. 8, 9, πρβλ. π. Οὐρ. 3. 5, 3, κ.ἀλλ. **II.** μεταφ. λεπτός, ἱκανός, εὐχυής, ἀκριβής, νοῦς Εὐρ. Μήδ. 529· λεπτότεροι μῦθοι αὐτόθι 1081· λεπτότατοι λῆροι Ἀριστοφ. Νεφ. 359· λ. μηχανᾶσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 445· λ. λογιστὴς ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 318· λ. καὶ ἀκριβὴς Ἀντιφῶν 124. 13· ἐς τὰς τέχνας παχέες, οὐ λεπτοί Ἱππ. 295. 25· λόγοι λεπτοί .. τρέφουσ' ἐκείνους Ἄλεξ. ἐν «Ταραντίνοις» **1.** 8· πρβλ. **λεπτολόγος**·— οὕτως ἐπίρρ., λεπτῶς μεριμνᾶν Πλάτ. Πολ. 607C· λ. καὶ πυκνῶς ἐξετάζειν Ἄμφις ἐν «Φιλαδέλφοις» 1. 5· συγκρ. **λεπτοτέρως**, Ἀναξανδρ. ἐν «Ὁπλομάχῳ» 2·— ὡσαύτως, κατὰ λεπτόν, ἐν λεπτομερείᾳ, εὐφυῶς, Κικ. πρὸς Ἀττ. 2. 18, 2, Φρύν. ἐν Δ. Β. 48. 16, Φώτ. ἐν λ. νιφετός· πρβλ. **καταλεπτολογέω**·— τὰ κατὰ λεπτόν, τὸ ὄνομα ποιημάτων τινῶν τοῦ Ἀράτου, ἴσως = elegantiae, Arati Vita σ. 55 Westerm., Στράβ. 486. **2)** ἔχων λεπτὰ αἰσθήματα, εὐαίσθητος, Schäf. εἰς Διον. π. Συνθήκ. σ. 246. **3)** σπανίως ἐπὶ τῆς φωνῆς, λεπτός, ἠδύς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 5. 14, 7, Λυκόφρ. 687· οὐδ. ὡς ἐπίρρ., λεπτὸν ἀμφιτιττυβίζειν Ἀριστοφ. Ὄρν. 235· ἐπὶ ᾄχου, Ἀν. Π. 11. 352· πρβλ. **λεπταλέος**. **4)** ἐπὶ ὀσμῆς, Πλάτ. Τίμ. 66E. **5)** ἐπὶ προσώπων, οἱ λεπτοί, οἱ πένητες, Πολύβ. 25. 8. 3.

λεπτό-σαρκος, ον, ἔχων ὀλίγην σάρκα, Γεωπ. 10. 64, 3, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 5. 94.

λεπτο-σκελής, ές, ἔχων λεπτὰ τὰ σκέλη, ἰσχνά, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 8, 4· **-σκελέστερος** ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 2. 14, 3.

λεπτο-σπάθητος [ᾰ], ον, λεπτῶς ὑφασμένος, λεπτοσπαθήτων χλανιδίων Σοφ. Ἀποσπ. 400.

λεπτό-στομος, ον, ἔχων μικρὸν στόμα, Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 88D.

λεπτοσύνη, ἡ = **λεπτότης**, Ἀν. Π. 11. 110.

λεπτο-σύνθετος, ον, ἔχων λεπτὴν ὑφήν, λεπτὴν κατασκευήν, καλύμματα Ἀντιφ. ἐν «Ἀφροδίτης γοναῖς» 1. 10.

λεπτό-σφῦρος, ον, ὁ ἔχων λεπτὰ σφυρά, Εὐστ. εἰς Ἰλ. Ξ. 319.

λεπτο-σχιδής, ές, ὁ ἔχων στενὸν ἄνοιγμα, σχιστός, ἐπὶ σανδαλίων, Κηφισοδ. ἐν «Τροφωνίῳ» 2, πρβλ. Διοσκ. 3. 29, Πολυδ. Ζ', 85.

λεπτό-σωμος, ον, ἔχων λεπτὸν ἢ ἰσχνὸν σῶμα, Εὐστ. 1288. 10.

λεπτότης, ητος, ἡ, (λεπτὸς) ἡ ἰδιότης τοῦ λεπτοῦ, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 896. **2)** λεπτότης, ἀδυναμία, ἰσχνότης, ἀνείθετ. τῇ λ. **παχύς**, Πλάτ. Πολ. 523E, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τοῦ ἀέρος, ἀραιότης, ὁ αὐτ. ἐν Τίμ. 58B, Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 5. 3, κ. ἀλλ.· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 2. 17, 13. **3)** ἰσχνότης τοῦ σώματος, Πλάτ. Νόμ. 646B. **II.** μεταφ., εὐφυΐα, τῶν φρενῶν Ἀριστοφ. Νεφ. 153, πρβλ. Λουκ. Δὶς Κατηγ. 2.

λεπτο-τομέω, κόπτω εἰς μικρὰ τεμάχια, «λιανίζω», Στράβων 727, Εὐστ. Πονημ. 63. 2.

λεπτοτομία, ἡ, τὸ τέμνειν εἰς λεπτὰ τεμάχια, «λειάνισμα», Εὐστ. Θεσ. ἐν Mi. Pa. Gr. τ. 135, σ. 1005.

λεπτο-τράχηλος [ᾰ], ον, ἔχων λεπτὸν ἢ ὡραῖον τράχηλον, Ἀριστ. Φυσιογν. 5, 5, Ἄλεξ. Μύνδ. παρ' Ἀθην. 392C.

λεπτό-τρητος, ον, (τιτράω) ἔχων μικρὰς ὀπάς, σπόγγος Διοσκ. 5. 138· κόσκινον Γαλην.

λεπτό-τριχος, ον, ἴδε ἐν λ. **λεπτόθριξ**.

λεπτουργέω, κάμνω λεπτὴν ἐργασίαν ἐπὶ ξυλουργῶν καὶ τορνευτῶν, Πλουτ. Αἰμίλ. 37., 2. 997D. **2)** μεταφορ. = **λεπτολογέω**, Εὐρ. Ἱππ. 923, Πλάτ. Πολιτικ. 262B, 249D.

λεπτουργής, ές, λεπτῶς εἰργασμένος, ἔσθος Ὁμηρ. Ὑμ. 31. 14·— λεπτός, ἀδύνατος, ῥίζαι Νικ. Ἀποσπ. 3. 9.

λεπτουργία, ἡ, λεπτὴ ἐργασία, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 4· μεταφορ., ὀξύνοια, Θεμίστ. 448. 19 Δινδ.

λεπτουργός, όν, (*ἔργω) ὁ ἐργαζόμενος λεπτὴν ἐργασίαν, κυρίως εἰς ὕλην, κοινῶς «λεφτουργός», Διόδ. 17. 115.

λεπτο-ὑφής, ές, (ὑφαίνω) λεπτῶς ὑφασμένος, Λουκ. Ἔρωτες 41, Ἀλκίφρων 3. 41.

λεπτο-φαής, ές, ἀσθενῶς λάμπων, Νόνν. Δ. 5. 170.

λεπτό-φλοιος, ον, ἔχων λεπτὸν φλοιόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἴστ. 1. 5, 2, κτλ.

λεπτοφυής, ές, λεπτὸς τὴν φυήν, μεταγεν.

λεπτό-φυλλος, ον, ἔχων λεπτὰ φύλλα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἴστ. 3. 9, 5.

λεπτό-φωνος, ον, ἔχων λεπτὴν ἢ ἀσθενῆ φωνήν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 4. 11, 13.

λεπτο-χειλής, ές, ἔχων λεπτὰ χείλη, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 4. 4, 7· διάφ. γραφ. **λεπτόχειλος**, ον.

λεπτό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, ἔχων λεπτὸν δέρμα, λεπτὴν ἐπιδερμίδα, Εὐρ. Ἀποσπ. 898 (κοινῶς: λεπτῷ χρωτί).

λεπτό-χυλος, ον, ἔχων λεπτὸν ἢ ὀλίγον καὶ ἀραιὸν χυλόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 16, 5.

λεπτο-φάμαθος, ον, ἔχων λεπτὴν ἄμμον, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 3, κατὰ τὸν Pauw. ἀντὶ **-θαφῶν**.

λεπτόω, = **λεπτύνω**, Γλωσσ.

λέπτυναις, ἡ, ἀραίωσις, Ἱππ. Προρρ. 107.

λεπτυντέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **λεπτύνω**, δεῖ λεπτύνειν, Σωρ. Ἐρ. ἐκδ. Ermi. σ. 213.

λεπτυντικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς λέπτυνσιν, λεπτύνων, Διοσκ. 5. 89·— μετὰ γεν., χυλὸς λ. αἵματος Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 365D.

λεπτύνω [ῡ]: μέλλ. **-ῦνῶ** Ἐβδ., ἀόρ. **ἐλέπτῡνα** Ἱππ. 1164F.— Παθ., ἀόρ. **ἐλεπτύνθην** ὁ αὐτ. ἐν 1254H· πρκμ. **λελέπτυσμαι** ὁ αὐτ. ἐν 454, 20, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 3, 5, 3· ἀλλ' ἀπαρ. **λελεπτύνθαι** Ἀθήν. 552E· (λεπτός). Κάμνω τι λεπτὸν ἢ ἰσχνόν, ἀδύνατον, ἀραιόν, αἱ ταλαιπωρίαι λ. τὰ πρόβατα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 8. 10, 4, πρβλ. Προβλ. 5. 14, 3, κ. ἀλλ.· λ. τὸ σχῆμα τῶν ταγμάτων Πολύβ. 3. 113, 8 (πρβλ. **λεπτυσμός**)· φωνὴν βαρεῖαν .. λεπτύνων Βάβρ. 103. 5. **2)** χωνεύω τροφήν, Πλούτ. 2. 689D, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 16. **3)** ἀλωνίζω ἢ λικμίζω, λ. Δηοῦς καρπὸν Ἀν. Π. 9. 21· πρβλ. **λεπτός** I. **II.** Παθ., γίνομαι λεπτός, ἰσχνός, ἀδύνατος, Ἱππ. Ἀφ. 1244. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 3. 5, 3, κ. ἀλλ.· τοὺς ὠμοὺς λεπτύνεσθαι Ξεν. Συμπ. 2, 17· ἐπὶ πραγμάτων, ἀραιοῦμαι, Δαμόξεν. ἐν «Συνεργάταις» 1. 28.

λεπτυσμός, ὁ, λέπτυνσις, ἀραίωσις, Ἱππ. 1176Δ· μάλιστα ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς μάχης, Αἰλιαν. Τακτ. 49.

λεπύριον [ῠ], τό, ὑποκορ. τοῦ **λέπυρον**, μικρὸς φλοιός, λεπτὸς φλοιός, «τσῶφλι», κτλ., Ἱππ. 242. 27, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 5. 15, 2, Θεόκρ. 5. 95.

λεπυριόω, ἀφαιρῶ τὸ κέλυφος, τὸν φλοιόν·— «λεπυριῶσαι· ἐξαχυριῶσαι» Ἡσύχ.

λεπυριώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς λέπυρον, συνισταμένας ἐκ φλοιῶν ἢ σπερμάτων, ὡς τὸ κρόμμυον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 5. 15, 4, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἴστ. 4. 6, 2· πρβλ. **λεπυρώδης**.

λέπυρον, τό, (λέπος) φλοιός, «φλοῦδα», κέλυφος, «τσῶφλι», Βατραχομυομ. 131, Ἐβδ. (Ἄσμα Ἀσμάτ. Δ', 3), Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 1. 95.

λεπύρος, ᾱ, όν, ὁ ἐντὸς λεπύρου, κελύφους, φλοιοῦ, Νικ. Θηρ. 136· 803.

λεπυρώδης, ες, = **λεπυριώδης**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἴστ. 1. 6, 7., 9. 9, 6.

λεπύχανον [ῠ], τό, **λέπυρον**, εἷς τῶν χιτώνων τοῦ κρομμύου, Λατιν. tunica cepae, Θεόκομπ. Κωμ. ἐν «Ὀδυσσεῖ» 2, Πλούτ. 2. 684B.

λέπω: μέλλ. **λέψω** (ἀπο-) Εὐρ., κλ.: ἀόρ. ἔλεψα Ἰλ. (ἴδε **ἀπο-**, **ἐκ-**)·— Μέσ., Ἄλεξ. ἐν «Δημητρίῳ» 5.— Παθ.: μέλλ. **λᾰπήσομαι** (ἐκ-) Ἐρωτιαν.: ἀόριστ. ἔ' **λᾰπῆναι** (ἐκ-) Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 211· **λέλεμμαι** (ἀπο-) Ἐπίχ. 109 Ahr. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται αἱ λέξ. **λεπ-ος**, **λεπ-ίς**, **λέπ-υρον**, **λεπτός**, **λόπ-ος**, **λοπ-ίς**, **λυδ-ός**, **λᾰπ-ός**, ὡσαύτως ὁ **λόπ-τω** παρ' Ἡσυχ.). Ἀφαιρῶ τὸν φλοιὸν ἢ τὸ κέλυφος, «ξεφλουδίζω», περὶ γὰρ ῥά ἑ χαλκὸς ἕλεψεν φύλλα τε καὶ φλοιὸν Ἰλ. Λ. 236· κρόμμυον λ. Εὔπολις ἐν «Ταξιάρχοις» 3· κυάμους Νικ. Ἀποσπ. 10. 6· πρβλ. **ἐκλέπω**. **II.** μεταφορ., παρὰ κωμικοῖς ποιηταῖς, ἐκδέρω, δηλ. δέρω, ξυλοκοπῶ, Πλάτ. Κωμ. «Αἱ ἀφ' Ἑσ.» 5, πρβλ. Meineke εἰς Τιμοκλ. ἐν «Πύκτῃ» 1, Ἀπολλόδωρ. Καρύστ. ἐν «Γραμματειδιοποιῷ» 1, 10· πρβλ. **δέρω** II. **2)** τρώγω, Ἀντιφάν. ἐν «Κωρύκῳ» 3· ὁ Φώτ. ὡσαύτως μνημονεύει **λέπτει** = **κατεσθίει** ἐκ τοῦ Εὐπόλ. **III.** Παθ., = **δέφομαι**· ἐντεῦθεν, κάμνω ἀπρεπῆ σχήματα, Ἄλεξ. ἐν «Δημητρίῳ» 5, Meineke εἰς Μνησίμ. ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 18.

λεπώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πολὺ φλοιῷ· ὡσαύτως = **λεπυρώδης**, Γλωσσ.

Λέρνα, ἡ, Ἔλος ἐν Ἀργολίδι, ἡ μυθολογικὴ κατοικία τῆς Ὕδρας, Εὐρ., κλ.· Λέρνη Στράβ. 371, κτλ.· — παροιμ., Λέρνα κακῶν, ἄδυσσος δυστυχημάτων, ὡς τὸ Ἰλιὰς κακῶν, Ἡσύχ.· οὕτως ὁ Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 73 ἐκάλει τὸ θέατρον Λέρνη θεατῶν·—ἐπίθετ. **Λερναῖος**, α, ον, Ἡσ. Θεογ. 313, κτλ.· ὡσαύτως **ος**, ον, Εὐρ. Ἴων 191 (λυρ.).

Λεσβάρχης, ου, ὁ, ὄνομα ἱερατικῆς ἀρχῆς, Ἐπιγρ. Ἀμάστριδος ἐν Rev. arch. 1874, Νοεμ. σελ. τ. 28, σ. 5 κέξ.

Λεσβιάζω, πράττω ὅ,τι αἱ Λέσβιαι γυναῖκες, γλωττοδιῶ, αἰσχροποιῶ, Λατ. fellare, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1308.

Λεσβίζω = **Λεσβιάζω**, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1346.

Λεσβίς, -ίδος, ἡ, γυνὴ ἐκ Λέσβου, Ἰλ. Η. 271, πρβλ. Φερεκρ. ἐν «Χειρωνι» 8·— ὡσαύτως **Λεσβιάς**, -άδος, Ἑρμησιάναξ 5. 54, Ἀν. Π. 9. 26.

Λέσβος, ἡ, νῆσος κατὰ τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Ὅμ., κλ.· ἡ ἐδάφη κατὰ τὸ μέγεθος ἐκ τῶν γνωστῶν τοῖς Ἕλλησι νήσων, Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 30· — Ἐπίρρ. **Λεσβόθεν**, ἐκ Λέσβου, Ἰλ. Η. 664· **Λεσβόθι**, ἐν Λέσβῳ, Ἐτυμολ. Μέγ. 25. 13·— ἐπίθετ. **Λέσβιος**, α, ον, ἐκ Λέσβου, Ἡσόδ., κλ.· παροιμ., μετὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λέσβιον ᾠδόν, ἐπὶ ἐκείνων οἵτινες θεωροῦνται δεύτεροι μετὰ τοὺς ἀρίστους, ἴδε Meineke εἰς Κωμ. 2. σ. 159· Λέσβιον κῦμα ἢ κυμάτιον (ἴδε ἐν λέξ. **κῦμα** I. 2), Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 72. 2, Βιτρούβ. 4. 6, 2· Λεσβία οἰκοδομή Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 10, 7· — ὁ οἶνος τῆς Λέσβου μεγάλως ἐτιμᾶτο, Φιλύλλ. ἐν Ἀθήν. 6, Ἄλεξ. ἐν Ἀθήν. 4 κέξ. **II. Λέσβιον**, τό, 1) μέρος πλοίου, ἡ δευτέρα τρόπις κατὰ τὸν Πολυδ. Α', 85. 2) ποτηρίου εἶδος, Ἀνθ. Ἱ. παράρτ. 31. 4, Ἡσύλ. παρ' Ἀθην. 486B.

λεσπίς, -ίδος, ἡ, = **ἐλεσπίς**, Ἀλεξανδρ. λέξεις.— Ἐν Ἡσυχ. «**λέσπεν**· μεγάλην. ὑδρηλήν».

λεσχάζω, (λέσχη) λεσχηνεύω, πολυλογῶ, μωραλογῶ, κακὰ λ. Θέογν. 613· οὕτω **λεσχαίνω**, Περικτυόνη παρὰ Στοβ. 488. 54, Καλλ. παρ' Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 9.

λεσχαῖος· «ἐξηγητής. ὁμιλητὴς» Ἡσύχ.

Λεσχανόριος, ἴδε **Λεσχηνόριος** II.

λέσχη, ἡ, (**λέγω** B) τόπος ἔνθα συνήρχοντο πρὸς συνομιλίαν, πρὸ πάντων οἱ ἀργοὶ καὶ οἱ ἐπαΐται, οὕτω δὲ συνήρχοντο καὶ εἰς ἐργαστήριον χαλκέως, οὐδ' ἐθέλεις εὐδεινχαλκήτου ἐς δόμον ἐλθὼν ἥ που ἐς λέσχην Ὀδ. Σ. 329· πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπαλέα λέσχην Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 491, πρβλ. 499· κατίζων ἐν ταῖς λ. τῶν γερόντων Βίος Ὁμήρ. 12. 2) μετέπειτα, πᾶσα δημοσία στοὰ ἢ δίοδος χρησιμεύουσα εἰς συνάντησιν καὶ συνομιλίαν τῶν πολιτῶν, ὡς αἱ scholae porticuum τῶν Ρωμαίων καὶ ὡς τὸ νεώτερον club, μάλιστα ἐν Σπάρτῃ καὶ ἄλλαις Δωρικαῖς πόλεσι, Κρατῖν. ἐν «Πλούτοις» 1. 3, πρβλ. Παυσ. 3. 14, 2, Πλουτ. Λυκοῦργ. 16. 24, Müller Dor. 4. 9. § 1· ὡσαύτως ἐν τῇ Ἀττικῇ, Συλλ. Ἐπιγρ. 93. 23· — τοιοῦτοι τόποι ἦσαν πολλάκις λαμπρῶς οἰκοδομαὶ ἰδίως ἀφιερωμέναι εἰς τὸν Ἀπόλλωνα (πρβλ. **λεσχηνόριος**)· μία τοιαύτη λέσχη ἐν Δελφοῖς ἐκοσμεῖτο διὰ γραφῶν τοῦ Πολυγνώτου, Λουκ. Εἰκόνες 7, Παυσ. 10, 25, 1· παρὰ τοῖς Κνιδίοις στοὰ γυμνασίου, συνεντευκτήριον, Πλούτ. 2. 412D, πρβλ. 298D· οὕτως ἐπὶ τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ συνεδρίου τῶν Θεῶν, Ζεὺς ἀπηξιώσατο ἃς λέσχας (δηλ. τὰς Ἐρινύας) Αἰσχύλ. Εὐμ. 366· ὡσαύτως, σύγκλητον τήνδε γερόντων λ., τὸ κεκλημένον τοῦτο συνέδριον, Σοφ. Ἀντ. 160 (λυρ.). **II.** κενολογία, μωρολογία, ἀδολεσχία οἵα ἐγίνετο ἐν ταῖς λέσχαις (πρβλ. **λεσχηνεύω, ἔλλεσχος, περιλεσχήνευτος, προλεσχηνεύομαι**), μακραὶ λ. Εὐρ. Ἱππ. 384, πρβλ. Ι. Α. 1001, Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 32C, Ἀνθ. Π. 13. 6· — ἐπὶ καλῆς σημασίας, συνδιαλέξεις, συνομιλία, γανομένης λέσχης ὃς γένοιτο .. ἄριστος Ἡρόδ. 9. 71· ἐκ λόγων ἄλλων ἀπικέσθαι ἐς λέσχην περὶ τοῦ Νείλου ὁ αὐτ. 2. 32· λόγον εἴ τιν' ἴσχεις πρὸς ἐμὰν λέσχαν, ἂν ἔχῃς τι νὰ ἀνακοινώσῃς πρὸς ἐμέ, Σοφ. Ο. Κ. 167 (λυρ.)· σύγκλητος λ., συνέδριον συγκληθὲν πρὸς συζήτησιν, ἴδε **προτίθημι** Π. 3· ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν Ἀνθ. Π. 7. 80· λύω λέσχας, παροιμ. ἐπὶ διακοπῆς συζητήσεως καὶ ἐνάρξεως σπουδαίας ἐργασίας, Παροιμιογρ.

λέσχημα, τό, ὁμιλία κενή, λῆρος, φλυαρία, Ἱππ. 1285. 27.

λεσχηνεία, ἡ, κενολογία, φλυαρία, Πλάτ. Ἀξίοχ. 369D.

λεσχηνευτής, οῦ, ὁ, πολυλόγος, περιττολόγος, φλύαρος, λάλος, Ἀθήν. 649C.

λεσχηνεύω, (λέσχη) ὁμιλῶ, συνδιαλέγομαι μετά τινος, τινί Ἀππ. Ἐμφύλ. 2. 91· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, συνομιλῶ, συνδιαλέγομαι, Ἱππ. 24. 6., 88C., 454. 9. Ὁ Ἡρόδ. ἔχει τὰ σύνθετα **περιλεσχήνευτος, προλεσχηνεύομαι**.

λεσχηνίτης, ου, = **λεσχηνευτής**, Σουΐδ.

λεσχηνόριος, ὁ, ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς προστάτου τῶν συνελεύσεων ἐν ταῖς λέσχαις, Πλούτ. 2. 385C, Κλεάνθης παρ' Ἁρποκρ. ἐν λέξ. **λέσχαι**. **II. λεσχανόριος**, ὁ, μὴν ἐν Λαρίσῃ τῇ Θεσσαλικῇ, Ἐπιγρ. παρὰ Heuzey ἐν Le mont Olympe etc. σ. 466, 469, 472.

λεσχηνώτης, ου, λεσχηνευτής· — μαθητής, Θαλῆς παρὰ Διογ. Λ. 2. 4. Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Θεογνώστ. Καν. σ. 44. 34.

λεσχηρέω, = **λεσχάζω**, Ἡσύχ., πιθαν. ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **λεσχηνέω**.

λέσχης, ου, ὁ, λάλος, πολυλόγος, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 9. 40, ἴδε Λοβέκ. ἐν Φρυνίχ. 184.

λευγᾶλέος, α, ον, (ἴδε **λυγρός**)· **I.** ἐπὶ προσώπων, ἐν λυπηρᾷ καταστάσει, δυστυχής, ἐλεεινός, οἰκτρός, πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιοι Ὀδ. Π. 273, πρβλ. Ρ. 202· λευγαλέοι ἐσόμεθα Β. 61· οὕτω, λευγαλέως χωρεῖν, ὀλεθρίως, ἀδόξως, Ἰλ. Ν. 723. **II.** ἐπὶ καταστάσεων, κτλ., οἰκτρός, δυστυχής, ὀλέθριος, λυπηρός, θλιβερός, νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι, δηλ. τῷ διὰ πνιγμοῦ, Ἰλ. Φ. 281, Ὀδ. Ε. 312· λευγαλέῳ θανάτῳ, δεινῷ θανάτῳ προελθόντι ἐκ μεγάλης λύπης ἢ δύστ. ἐκρεμάσθη, Ο. 359· κῆδεσι .. λευγαλέοισιν Ο. 399· ἄλγεσι λ. Υ. 203· πολέμοιο μεθήσετε λ. Ἰλ. Ν. 97· ἐν δαΐ λ. Ω. 387· φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας Ι. 119· λευγαλέοις ἐπέεσσι Υ. 109· λ. ἤθεα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 523· ποινὴ 752· — ἡ λέξις εἶναι σπανία παρὰ μεταγενεστ. ποιηταῖς, ὡς λ. κόρος Θέογν. 1174· ἄνλαι Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 295. 2) σπανίως ἐπὶ ἐξωτερικῶν πραγμάτων, λ. χιτῶν, ἱλασμός, Φιλητ. παρὰ Στράβ. 168. 3) τὸ ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 904, μύρον λευγαλέον ἑρμηνεύεται παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. διὰ τοῦ ὑγρόν, παρὰ δὲ Φωτ. διὰ τοῦ **διάβρεχον**.

λεύγη· «μέτρον τι γάλακτος (Γαλάται;)» Ἡσύχ.

Λευΐτης, ου, ὁ, τάξις ἱερατικὴ παρ' Ἰουδαίοις ἐκ τῶν ἀπογόνων τοῦ Λευΐ υἱοῦ τοῦ Ἰακώβ, ἐν στενωτέρᾳ δὲ σημασίᾳ Λευῖται ὠνομάζοντο οἱ βοηθοὶ ἱερέων, ὡς μὴ ὄντες ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἀαρών, ὑπηρέτουν δὲ τοὺς ἱερεῖς εἰς τὰς κατωτέρας τοῦ ναοῦ ἐργασίας, κτλ., ἴδε Κοντογόν. Ἐγχειρίδ. Ἑβρ. Ἀρχαιολ. σ. 8, 119, 310, Εὐσεβ. κ. Λουκ. ι', 32, Ἐκκλ.

λευκά, τά, οὐδέτ. πληθ. τοῦ **λευκός**, ἐν χρήσει ὡς οὐσιαστ., δηλοῦν, **I.** τὰ menstrua alba, τῶν νεανίδων ἔμμηνα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἐρυθρά, Ἱππ. 1128H, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 1, 6, π. Ζ. Γεν. 2. 4, 10. **II.** λεπτὰ καὶ ὡραῖα ὑποδήματα, Ἄλεξ. ἐν «Ταραντίνοις» 4.

λευκαία, ἡ, εἶδος ἰσχυροῦ χόρτου ἐν χρήσει πρὸς κατασκευὴν σχοινίων ἢ ὁρμιῶν, ἴσως τὸ Ἱσπανικὸν spartum, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 206F· **λευκέα** παρ' Ἀρτεμιδ. 3. 59· «λευκέα· σχοῖνος» Ἡσύχ. **II.** = **λεύκη** II, Συλλ. Ἐπιγρ. 2525b. 79.

λευκαίνω: Παθ. πρκμ. **λελεύκασμαι** Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 54B· (λευκός). Κάμνω τι λευκόν, λεύκαινον ὕδωρ ἑστῆς ἐλάτῃσι, «κατὰ συνεκδοχὴν ἀντὶ τοῦ, συντόνως ῥῆσσον, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος· λευκαίνεται γὰρ ὑπὸ τῶν κωπῶν τὸ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ σφοδρῶς κωπηλατεῖν» (Σχόλ.), Ὀδ. Μ. 172· γλαυκὴν ἅλα ῥοθίοισι λευκαίνοντες Εὐρ. Κύκλ. 17· λάβεσθε κώπης, ῥόθιά τ' (ἐκ) λευκαίνετε Ι. Τ. 1387· ἐς γένυν ἔρπει λευκαίνων δ' χρόνος Θεόκρ. 14. 70· — Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι λευκός, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 545, Δίφιλ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 21, 9, κ. ἄλλ. **2)** κάμνω τι λευκὸν ἢ λαμπρόν, λαμπρύνω, ἡλὸς λευκαίνει φῶς, ἡ αὐγὴ λαμπρύνει τὸ φῶς αὐτῆς, Εὐρ. Ι. Α. 156. **II.** ἀμεταβ., γίνομαι λευκός, Ἀριστ. Προβλ. 9. 4, 3, Ἑβδ. (Λευιτ. Π', 19)· ἄφροῖο, μὲ ἄφρον, Νικ. Ἀλ. 170.

λευκ-άκανθα, ἡ, λευκὴ ἄκανθα, εἶδος ἀκανθώδους φυτοῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 3.

λευκ-άλφιτος, ον, ὡς ἐπίθετ. τῆς Ἐρετρίας, ἡ παράγουσα λευκὰ ἄλφιτα, Σώπατ. παρ' Ἀθην. 160B.

λευκ-άμπυξ, ῦκος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἢ φορῶν λευκὸν ἄμπυκα, μεταφ. ἀντὶ = **λευκός**, ἐπὶ τοῦ πυρός, Ὀππ. Ἁλ. 4. 238.

λευκ-άνθεμον, τό, λευκὸν ἄνθος, ὡς τὸ **χρυσάνθεμον**, ὄνομα διαφόρων φυτῶν ἐκ τοῦ γένους τῶν χαμαιμήλων, Διοσκ. 3. 154, Πλιν. Ν. Η. 21. 93· ὡσαύτως **λευκ-ανθεμίς, ίδος**, ἡ, αὐτόθι 22. 20.

λευκανθής, ές, (ἄνθος) ἔχων λευκὸν ἄνθος, Νικ. Θηρ. 530· καθόλου, κατάλευκος, σώματα Πινδ. Ν. 9. 55· ἄρτι λευκανθὲς κάρα, δηλ. ὅπερ ἄρτιως ἤρχισε νὰ ἔχῃ λευκὰς τρίχας, Σοφ. Ο. Τ. 742, πρβλ. Ἀνθ. Π. 12. 165.

λευκανθίζω. ἔχω λευκὰ ἄνθη καθόλου, εἶμαι λευκός, ἐπὶ ἀνθρώπων οἵτινες ἐλεύκαναν ἑαυτοὺς διὰ ψύφου, Ἡρόδ. 8. 27· ἐπὶ χιονασκεπῶν βουνῶν, Ἀλκίφρων 3. 30· χιόνι λευκανθιζούσας αἰγας Βαβρ. 45. 3· οἰκία λ. γύψῳ Στοβ. 74. 27. **II.** οὕτω καὶ ἐν τῷ Παθ., Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 44, Ἑβδ. (Ἄσμα Ἀσμάτ. Θ', 5).

λευκάνθιν, λευκανίνθεν, κτλ., ἴδε ἐν λέξ. **λευκανία**.

λεύκανσις, ἡ, τὸ λευκαίνειν ἢ λευκαίνεσθαι, Ἀριστ. Φυσ. 5. 1, 5, κτλ.

λευκαντέον, ρημ. ἐπίθ. πρέπει τις νὰ λευκάνῃ, νὰ κάμῃ λευκόν, Διοσκ. 2. 105.

λευκαντής, οῦ, ὁ, ὁ λευκαίνων ἢ χρωματίζων μὲ λευκὸν χρῶμα, Γλωσσ.

λευκαντικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς λεύκανσιν, «τὴν λευκαντικὴν δύναμιν» Σχόλ. εἰς Πλάτ. Θεαίτ. σ. 360· — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 192, κτλ.

λευκ-άργιλλος ἢ **λευκάργιλος, ον**, ὁ ἔχων λευκὸν πηλόν, Στράβ. 440. **II.** ὡς οὐσιαστ., λ., ἡ (ι) λευκὸς πηλός, παρὰ Πλιν. Ν. Η. 17. 4.

λευκάς, άδος, ποιητ. θηλ. τοῦ **λευκός**, Νόνν. Ἐξήγγ. κ. Ἰω. γ', 20, κτλ.· πέτρα λ., Εὐρ. Κύκλ. 166· ἐντεῦθεν τὰ ἀκρωτήριον τῆς Ἠπείρου ἐκαλεῖτο **Λευκάς**, πρῶτον ἐν Ὀδ. Ω. 11. **II.** φυτόν τι ἐκ τοῦ εἴδους, lanium, εἶναι δὲ δύο εἰδῶν, ἡ ἥμερος καὶ ἡ ὀρεινή, χρησιμεύουσαι δὲ ἀμφότεραι ὡς ἀντιφάρμακον κατὰ τῶν ἰοβόλων καὶ μάλιστα τῶν θαλασσίων, Διοσκ. 3. 113, πρβλ. Νίκ. Θ. 849.

λευκ-ασπίς, ίδος, ὁ, ἡ, ἔχων λευκὴν ἀσπίδα, ἐπὶ τοῦ Δηιφόβου, Ἰλ. Χ. 294· ἐπὶ τῶν Καρῶν, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 15· ἐπὶ Μακεδονικοῦ στρατιωτικοῦ σώματος, Πλουτ. Θεμ. 23· — παρὰ τοῖς Τραγ. οἱ Ἀργεῖοι καλοῦνται **λευκάσπιδες**, Αἰσχύλ. Θήβ. 90, Σοφ. Ἀντ. 106, Εὐρ. Φοιν. 1099, — οὐχὶ ὡς φέροντες ἀσπίδας ἁπλᾶς ἄνευ τινὸς ἐπ' αὐτῶν παραστάσεως ἢ συμβόλου, ἐπειδὴ τοῦτο ἦτο κοινὸν μεταξὺ πάντων τῶν Ἑλλήνων, ἴδε Στάνλ. εἰς Αἰσχύλ. Ἐνθ' ἀνωτ., ἀλλ' ἐπειδὴ λευκὸν ἦτο τὸ συμβολικὸν τῶν Ἀργείων χρῶμα· πρβλ. **στεγανός**.

λευκ-αυγής, ές, ἔχων λευκὴν λάμψιν, ἐπὶ ἵππου, Ἀντιφ. ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1. 20.

λευκ-αχάτης [χᾰ], **ου**, ὁ, ὁ λευκὸς ἀχάτης, Πλίν. 37. 54.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λευκέα, ἴδε ἐν λέξ. **λευκαία**.

λευκ-ελεφάντινος, η, ον, λευκὸς ὡς ἐλεφάντινος, Ἡσύχ.

λευκ-ερῖνεός, Ἀττ. **-ρινεώς**, ἡ, εἶδος συκῆς, ἴσως ἡ τὰ λευκὰ σῦκα φέρουσα, Ἀθήν. 76C· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ καρποῦ, λ. Ἰσχάδες Ἕρμιππ. ἐν «Ἰάμβαις» αὐτόθι, ἴδε Meneike Ἱστ. Κωμ. σ. 97.

λευκ-έρυθρος, ον, «ἀσπροκόκκινος», χροιὰ Ἀριστ. Φυσιογνωμ. 2. 4.

λευκ-ερυθρό-χρους, ουν, ἔχων χρῶμα «ἀσπροκόκκινον», Νικήτ. Εὐγ. 1. 133.

λευκ-ερωδιός, ὁ, λευκὸς ἐρωδιός, ἴσως ὁ ἔχων τὸ ῥάμφος μακρόν, πλατύ, καὶ εἰς τὸ ἄκρον ὡς κοχλιάριον, Platalia leucerodia, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 12.

λεύκη, ἡ, νόσος τις τοῦ δέρματος, καλουμένη οὕτως ἐκ τοῦ χρώματος· εἶδος λέπρας ἢ μᾶλλον ἐλεφαντιάσεως, λέπρην ἢ λεύκην ἔχειν Ἡρόδ. 1. 138· λειχῆνες καὶ λέπραι καὶ λεῦκαι Ἱππ. Προρρ. 114. λ. ἀλφούς τε Πλάτ. Τίμ. 85Α· ἐξάνθημα ὃ καλεῖται λ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 11, 6, πρβλ. Πρβλ. 10. 4 κἑξ.· πρβλ. Foës. Oecon. **II.** ἡ λευκὴ αἴγειρος, κοινῶς «λεύκα», Λατ. populus alba, εὔχρηστος πρὸς παρασκευὴν στεφάνων, θιάσους ἐστεφανωμένους τῇ λεύκῃ Ἀριστοφ. Νεφ 1007, Δημ. 313. 24· πρβλ. **ἀχερωΐς**, **αἴγειρος**. **2)** τόπος ἐν Ἀθήναις, ἔνθα ἐπωλοῦντο αἱ δημόσιαι πρόσοδοι, πιθανῶς οὕτω κληθεὶς ἐκ δένδρου τινὸς λεύκης ὑπάρχοντος ἐν αὐτῷ, Ἀνδοκ. 17. 24· πρβλ. Böckh P. E. 2. 26. **III.** φυτόν τι, ὡσαύτως ἀνδρόσακες, Διοσκ. ἐκ τῶν Νόθων 3. 150. **IV.** ἐν τῷ πληθ., λευκὰ στίγματα εἰς τοὺς ὄνυχας, κοινῶς «ψεῖρα», Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 146.

λευκηναί, αἱ, κάστανα ἐκ Λευκῶν (ὄνομ. πληθ. **Λευκαὶ** ἢ ὀρθότ. **Λεῦκαι**) ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἴδης, Γαλην. 6. 426.

λευκ-ηπᾶτίας, ἡ **λευχ-ηπᾶτίας**, ου, ὁ, ἔχων λευκὸν τὸ ἧπαρ, ἀηλ. θειλός, Παροιμιογρ., Σουΐδ. Α. Β. 51.

λευκ-ήπειρος, ον, λευκόγεως, Γεωπ. 2. 6, 39.

λευκ-ήρετμος, ον, ἔχων λευκὰς κώπας, Ἄρης Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 283.

λευκ-ήρης, ες, λευκός, λελευκασμένος, Θρῃξ Αἰσχύλ. Πέρσ. 1056.

λεύκῑνος, η, ον, ὁ ἐκ λεύκης, στέφανοι Ἀριστ. Οἰκ. 2. 42. **II.** καννάβινος (ἴδε **λευκαία** I), Ἡσύχ., ἐν λεξ. **μασχάλην**.

Λευκιππίδες, αἱ, θυγατέρες τοῦ Λευκίππου, νύμφαι λατρευόμεναι ἐν Σπάρτῃ, κόραι Λ. Εὐρ. Ἑλ. 1466· πρβλ. Siebel. εἰς Παυσ. 3. 13, 7.

λεύκ-ιππος, ον, ὁ ἱππεύων ἢ ἐλαύνων λευκοὺς ἵππους, ὡς τὸ **λευκόπωλος**, ἐπίθ. τῶν Διοσκόρων, Ἴβυκ. 16, Valck. Φοίν. 609· καὶ ἀνδρῶν ἐπισήμου καταγωγῆς, Ἴβυκ. 16, Πινδ. Π. 4. 207, Σοφ. Ἠλ. 706· ἐπὶ τῆς Περσεφόνης, Πινδ. Ο. 6. 160. **2)** λ. ἀγυιαί, πλήρης λευκῶν ἵππων, ὁ αὐτ. ἐν Π. 9. 146.

λευκίσκος, ὁ, ἰχθύς τις ἐκ τοῦ γένους τῶν κεφάλων, Ἰκέσ. παρ' Ἀθην. 306Ε.

λευκίτης [ῑ], ου, ὁ, = **λευκός**, Θεόκρ. 5. 147.

λευκο-βᾰφής, ές, βεβαμμένος λευκός, ἀναφερόμ. ἐκ τοῦ Σχολ. Σοφοκλ.

λευκο-βρᾰχίων, ον, ἔχων λευκοὺς βραχίονας ἢ ὤμους, Μανασσ. Χρον. 1160.

λευκό-γειος, ον, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 4, 4· **λευκόγεως**, ων, Σ-ράβ. 439 (μετὰ διαφ. γραφ. **λευκόγαιος**)· — ἔχων λευκὴν γῆν ἢ ἐκ λευκῆς γῆς.

λευκο-γρᾰφέω, ζωγραφῶ μὲ λευκὸν χρῶμα ἢ ἐπὶ κεχρωματισμένου πίνακος, δηλ. ἰχνογραφῶ, ὡς τὸ **σκιαγραφέω**, Ἀριστ. Ποιητ. 6, 20.

λευκο-γρᾰφίς, **ίδος**, ἡ, εἶδος πηλοῦ πρὸς λευκὴν βαφὴν χρησίμου, Πλίν. Ν. Η. 27. 78.

λευκο-δᾰκτυλος, ον, ὁ ἔχων λευκοὺς δακτύλους, Νικήτ. Εὐγεν. 4, 83.

λευκο-δέρμᾰτος, ον, ἔχων λευκὸν δέρμα ἢ ὁρᾶν, Ἡσύχ. ἐν λ. **λευκοδίφθερος**.

λευκό-δερμος, ον, = τῷ προηγ., Γεώργ. Πισίδ. εἰς τὸν Μάτ. Βίον στ. 118.

λευκόδικτος, λέξις ἄνευ σημασίας τινός· ἴδε **λυκοδίωκτος**.

λευκο-δίφθερος, ον, ἔχων λευκὸν δέρμα, λευκοδέρματος, Ἡσύχ.

λευκο-έρυθρος, ον, = **λευκέρυθρος**, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 203.

Λευκοθέα, ἡ, = ἡ λευκὴ θεά (πρβλ. **μελανθέα**)· ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἡ Ἰνὼ ἐλατρεύετο ὡς εὐμενὴς θεότης τῆς θαλάσσης, Ὀδ. Ε. 334, Πινδ. Π. 11. 4.

λευκο-θρᾴκιος ἄμπελος, λευκὴ Βιθυνία ἄμπελος, Γεωπ. 5. 17, 4.

λευκό-θριξ, **τρῑχος**, ὁ, ἡ, ἢ **λευκότριχος**, ον, ἔχων λευκὰς τρίχας, «ἀσπρομάλλης», λευκότριχα κριὸν Ἀριστοφ. Ὄρν. 971· λευκοτρίχων πλοκάμων Εὐρ. Βάκχ. 112· -τριχες ἵπποι Καλλ. εἰς Δήμ. 112· τῶν λευκοτρίχων Ἀριστ. π. Ζ. Γενέσεως 5. 6, 9· λευκότριχα πρόσωπα Στράβ. 784.

λευκο-θώραξ, ᾰκος, ὁ, ἡ, ἔχων λευκὸν θώρακα, Ξεν. Ἀν. 1. 8. 9.

λευκόϊνος [ῐ], η, ον, παρεσκευασμένος ἐκ λευκοΐων, πιθανὴ γραφ. ἐν Θεοφρ. παρ' Ἀθην. 689D, πρβλ. Φιλωνίδην παρ' Ἀθηναίῳ 675Ε· ὁ λ. (ἐξυπακ. στέφανος) Ἀνθ. Π. 11. 34.

λευκόϊον, τό, ἀντὶ λευκόϊον, κυρίως, ἀλλ' εὕρηται ὡς ὄνομα διαφόρων φυτῶν, **1)** τοῦ ἄσπρου «μενεξέ», Διοσκ. 3. 138, Θεόκρ. 7. 64, κτλ. **II.** βολβώδους τινὸς φυτοῦ, Ἱππ. 570, 48, κτλ.· ἀνθεῖ δὲ λίαν ἑνωρίς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 8, 1· καὶ συνεκφέρεται μετὰ τοῦ ναρκίσσου καὶ τοῦ κρίνου ἐν Ἀνθ. Π. 5. 144, 147. Πρβλ. **ἴον**.

λευκό-καρπος, ον, φέρων λευκὸν καρπόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 6.

λευκό-καυλος, ον, ἔχων λευκὸν καυλὸν ἢ στέλεχος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 4, 6.

λευκο-κέρᾶτες, οἱ, ἔχοντες λευκὰ κέρατα, μόνον παρ' Ἡσυχ., ἔνθα ἡ τάξις ἀπαιτεῖ, **λευκόκρατες**, ὅπερ διώρθωσεν ὁ Salm.

λευκο-κέφᾰλος, ον, ἔχων λευκὴν κεφαλήν, Ἡσύχ.

λευκό-κηρος, ον, πεποιημένος ἐκ λευκοῦ κηροῦ, Ἡσύχ.

λευκό-κομις, ιδος, ἡ, εἶδος ῥοιᾶς, Πλίν. 13. 14.

λευκο-κομος, ον, ὁ ἔχων λευκὴν κόμην, Πολυδ. Α', 139· — **-κόμης**, ὁ, Τζέτζ. τὰ Μεθ' Ὅρ., 659.

λευκο-κράμβη, ἡ, λευκὴ κράμβη, Γεωπ. 12. 1, 4.

λευκό-κρᾱς, ᾶτος, ὁ, ἡ, ἔχων λευκὴν κεφαλήν, Ἡσύχ.· ἴδε **λευκοκέρατες**.

λευκο-κρινό-χρους, ουν, λευκοῦ κρίνου χρῶμα ἔχων, Λέοντ. μαγ. παιήμ. Matr. An. gr. II. σ. 563.

λευκο-κύμων [ῠ], ον, λευκὸς ἐκ τῶν κυμάτων καὶ τοῦ ἀφροῦ αὐτῶν, ἠόνες Εὐρ. Ὀρ. 993 (Δυρ.).

λευκό-λῐθος, ον, ἐκ λευκοῦ πεποιημένος λίθου ἢ μαρμάρου, στήλη Συλλ. Ἐπιγρ. 2059. 43., 2061, κ. ἀλλ.· πρβλ. Στράβ. 236· στοαὶ ὁ αὐτ. ἐν 567.

λευκο-λῖνής, ό, ή, ἐπιθ. ἐκ λευκοῦ λίνου, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 17.

λευκό-λῑνον, τό, λευκὸν λίνον χρήσιμον πρὸς κατασκευὴν σχοινίων καὶ καλωδίων, ἐν χρήσει κυρίως παρὰ τοῖς Φοίνιξιν, Ἡρόδ. 7. 25. 34, Ἀδ. π. Ζ. 5. 3.

λευκο-λόφας, ᾶ, ὁ, = τῷ ἑπομ., Εὐρ. Φοίν. 119 (Δυρ.)

λευκό-λοφος, ον, ἔχων λευκὸν λόφον ἢ λόφιον, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1016, Φιλητ. 14· — τοῦτ' ἀνὰ λευκόλοφον, πιθ. ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τούτου λόφου, Ἀνθ. Π. 7. 636.

λευκο-μαινίς, **ίδος**, ἡ, ἡ λευκὴ μαινίς, εἶδος ἰχθύος, Πολίοχος ἐν «Κορινθιαστῇ» 1.

λευκό-μαλλος, ον, ἔχων λευκὸν ἔριον, λευκὸν μαλλίον, Εὐστ. 403. 44.

λευκο-μέλᾶς, αινα, αν, «ἀσπράμαυρος», φαιός, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 163, Τζέτζ. **II.** ὡς οὐσιαστ., **λευκομέλας**, ό, = **Λιβόνοτος**, Genelli in Wolf's Anal. 4. 478.

λευκο-μέτωπος, ον, ἔχων λευκὸν μέτωπον, Ἱππιατρ. 253, Ἡσύχ.

λευκ-ομφάλιος, ον, ἔχων λευκὸν ὀμφαλὸν ἢ κέντρον, ἐπὶ συκῆς ἐχούσης λευκὸν στέλεχος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 1, 8.

λευκόν, τό, ὡς χρῶμα, τὸ λ. οἶδεν, γνωρίζει νὰ διακρίνῃ τὸ λευκὸν ἀπὸ τοῦ μέλανος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1279, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 331D, κ.ἀλλ. **2)** λευκὸν ἔνδυμα, εἶτα λευκὸν ἱμάτιον· καὶ φορεῖς λευκά; Ἀριστοφ. Ἀχ. 1024· ἠμφιεσμένη λευκὰ ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 840. **3)** τὸ λεύκωμα ἢ ἀσπράδι τοῦ ᾠοῦ, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 1. κ.ἀλλ. **4)** τὰ λ., τὸ λεύκωμα τῶν ὀφθαλμῶν, Ἀλεξ. ἐν «Ταραντίνοις» 4. 9, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 10. **5)** τὰ λευκά, ἴδε ἐν λέξ. **λευκά**.

λευκό-νοτος, ὁ, ὁ νότιος ἄνεμος ὁ καθαρίζων τὸν αἰθέρα, ξηρός, Λατ. albus Notus (διότι ὁ συνήθης νότος φέρει βροχήν), Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 8.

Λευκοπέτρα (οὐχὶ **Λευκόπετρα**), πόλις τῆς Ἰταλίας, κακῶς τονιζομένη εἰς τὴν προπαραλ. ἐν Στράβ. 211, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 24.

λευκο-όπωρος, ον, ὁ φέρων λευκὸν καρπόν, Ἀνθ. Π. 9. 563· πρβλ. **λευκερινεός**.

λευκο-πάρειος, Ἰων. ηος, ον, ἔχων λευκὰς, ὡραίας παρειάς, Ἀνθ. Π. 5. 160, Συλλ. Ἐπιγρ. 8749. 18.

λευκο-πάρῠφος, ον, ἔχων ἐσθῆτα φέρουσαν λευκὴν παρυφήν, Ἀλέξ. Μύνδ. παρὰ Πλουτ. 2. 180Ε.

λευκό-πεπλος, ον, ἔχων λευκὸν πέπλον, λευκὴν ἐσθῆτα, Κόρινν. 20 (ἐν τῷ Αἰολ. τύπῳ **-πέπλυς**)· ἡμέρα λ., Λατ. dies albo notandus, Ἱππών. Ἀποσπ. 32.

λευκο-πέτηλος, ον, ἔχων λευκὰ πέταλα, Ποιητὴς π. τῆς τῶν Βοταν. Δυνάμ. 8.

λευκό-πετρον, τό, λευκὴ πέτρα, ἄσπρος βράχος, Πολύβ. 3. 53, 5., 10. 30, 5.

λευκό-πηχυς, υ, γεν. εως, ἔχων λευκοὺς πήχεις ἤτοι βραχίονας, Εὐρ. Φοίν. 1351, Βάκχ. 1206.

λευκο-πίων [ῐ], ονος, ὁ, ἡ, λευκὸς καὶ παχύς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1124.

λευκό-πλευρος, ον, ἔχων λευκὰς πλευράς, Σχόλ. Θεοκρ. 4. 45.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λευκο-πληθής, ές, πλήρης ἀνθρώπων ἐνδεδυμένων λευκά, ἐκκλησία Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 387.

λευκο-ποίκιλος, ον, λευκόστικτος, Σχόλ. Θεοκρ. 4. 45· — ὡς οὐσιαστ., λ., ὁ, ὄνομα πολυτίμου λίθου, Πλιν. Ν. Η. 37. 62.

λευκο-ποιός, όν, ὁ ποιόν τι λευκόν, Σχόλ.. εἰς Σοφ. Αἴ. 625.

λευκο-πόρφῡρος, ον, λευκὸς καὶ πορφυροῦς, Νικήτ. Εὐγ. 1. 121.

λευκό-πους, ὁ, ἡ, -ποδος, τό, ἔχων λευκοὺς πόδας, γυμνόπους, Βάκχαι Εὐρ. Κύκλ. 72, πρβλ. Ἀνακρεόντ. 8. 5, Ἀριστοφ. Λυσ. 665 (καὶ αὐτόθι τοὺς Ἑρμηνευτάς).

λευκο-πρεπής, ές, φαινόμενος λευκός, Αἰσχύλ. Θήβ. 90 (ἐξ εἰκασίας Δινδ.).

λευκό-πρωκτος, ον, ἔχων λευκὸν πρωκτόν, παίγνιον ἐπὶ τῶν λέξεων **εὐρύπρωκτος** καὶ **λευκός** II, ἔνθα ὑπονοεῖται καὶ ἡ ἔννοια τῆς δειλίας, Καλλίας ἐν «Πεδήταις» 1.

λευκό-πτερος, ον, ἔχων λευκὰς πτέρυγας, ἐπὶ πλοίου, Εὐρ. Ἱππ. 752· — καθόλου, λευκός, νιφὰς Αἰσχύλ. Πρ. 993· ἡμέρα Εὐρ. Τρῳ. 848.

λευκο-πτερο-φόρος, ον, ὁ λευκὰ πτερὰ φέρων, κύκνος Γ. Μελιτην. στ. 335.

λευκο-πτέρυξ, ῡγος, ὁ, ἡ, = **λευκόπτερος**, πιθ. γραφ. παρ' Ἴωνι 10.

λευκό-πῡγος, ον, ὁ ἔχων λευκὴν πυγήν, λευκόπρωκτος, μεταφ. «ὁ ἀνὴρ ὃς ἔμπαλιν δὲ μελαμπύγους τοὺς ἀνδρείους ἔλεγον» Ἡσύχ., Ἄλεξ. παρ' Εὐσταθ. 863. 29· πρβλ. **μελάμπῡγος**.

λευκό-πῡρος, ὁ, σεμίδαλις, ἐν τῷ πληθ., Φίλων 1. 614, 669.

λευκο-πυρρος, ον, ἀσπροκόκκινος, τριχώματα Ἀριστ. π. Χρωμ. 6. 3.

λευκό-πωλος, ον, ὁ μετὰ λευκῶν ἵππων, ἡμέρα Αἰσχύλ. Πέρσ. 386, Σοφ. Αἴ. 683· τέθριππον Πλουτ. Κάμιλλ. 7· — ὡς ἐπίθ. τῶν Διοσκόρων, ὡς τὸ **λεύκιππος**, Πινδ. Π. 1. 127· ἐν Θήβαις ἐπὶ τοῦ Ἀμφίονος καὶ Ζήθου, Εὐρ. Ἱκ. Μαιν. 29, Φοίν. 606.

λευκό-ροδον, τό, λευκὸν ῥόδον, Γλωσσ.

λεῦκος, ὁ, ὄνομα ἰχθύος (πρβλ. **λευκίσκος**), Θεόκρ. παρ' Ἀθην. 284Α, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 13, 1.

λευκός, ἡ, όν, (√ΛΥΚ, **λύκη**, ὃ ἴδε, πρβλ. **λεύσσω**)· — φωτεινός, λαμπρός, καθαρός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μέλας**, ἐπὶ πάσης σημασίας, αἴγλη Ὀδ. Ζ. 45· λευκὸν .. ἠέλιος ὡς Ἰλ. Ξ. 185· οὕτω, λ. φάος Σοφ. Αἴ. 709 (πρβλ. κατωτ. II. 3)· αἰθὴρ Εὐρ. Ἀνδρ. 1228· καὶ ἐπὶ μεταλλικῶν ἐπιφανειῶν, λέβης Ἰλ. Ψ. 268· λ. γαλήνη, μεγάλη γαλήνη, παριστάνουσα λευκὴν τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, Ὀδ. Κ. 94· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ὕδατος καθόλου, λαμπρόν, διαυγές, διαφανές, Ἰλ. Ψ. 282, Ὀδ. Ε. 70, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 24· λ. νᾶμα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 573· λευκότατος ποταμῶν Καλλ. εἰς Δία 19. 2) μεταφ., καθαρός, σαφής, εὐκρινής, διαυγής, ἐπὶ τῆς φωνῆς, Ἀριστ. Τοπ. 1. 15, 13, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 6. 41· πρβλ. **λαμπρός** I. 2, **σομφός** Π· — ὡσαύτως ἐπὶ συγγραφέων, Ἀνθ. Π. 11. 317, πρβλ. Ἀθήν. 383Α· ἐνῷ τοὐναντίον παρὰ Στατίῳ 5. 3, 157: ὁ Αυκόφρων καλεῖται ater, δηλ. ὁ σκοτεινός· — παροιμ., λευκὸς Ἑρμῆς, ὅτε ἀπατεών τις ἀνεκαλύπτετο, Παροιμιογρ. οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ. **λευκότατα**, σαφέστατα, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1. 2· — ἐντεῦθεν προέκυψεν, **II**, ἡ κοινὴ ἔννοια τοῦ χρώματος, λευκός, «ἄσπρος», λίαν συχνὸν παρ' Ὁμ., ἀλλά, ὡς ἅπαντα τὰ παρ' Ἕλλησιν ὀνόματα χρωμάτων, λίαν ἀόριστον, ἀπὸ τοῦ καθαρῶς λευκοῦ χρώματος τῆς χιόνος (ἵπποι λευκότεροι χιόνος Ἰλ. Κ. 437), μέχρι τοῦ φαιοῦ χρώματος τοῦ κονιορτοῦ (Ἰλ. Ε. 503)· λ. γάλα, κρῖ, ἄλφιτα, ἐλέφας, ὀδόντες, ὀστέα, ἱστία, φᾶρος, κτλ.· — λ. ἅρμα = λεύκιππον, Εὐρ. Φοίν. 172· λευκοὶ ἵπποι, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς τυράννοις, ἴδε τὰ σχόλ. εἰς Δημ. Μειδ. 565. 27, πρβλ. **λεύκιππος**· ὡσαύτως ἐπὶ λευκῆς ἢ φαιᾶς κόμης, λ. κάρα Τυρταῖ. 10. 23· θρὶξ Σοφ. Ἀντ. 1093, πρβλ. **λευκανθής**· λ. γῆρας ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 625· λευκὰ γήρᾳ σώματα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 909, κτλ. 3) ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιδερμίδος, λευκός, «ἄσπρος», ὡραῖος, παρ' Ὁμ., ὡς σημεῖον νεότητος καὶ καλλονῆς, Ἰλ. Α. 573, Ὀδ. Ψ. 240· λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας εἶναι Πλάτ. Πολ. 474Ε· οὕτω καὶ παρὰ Τραγ., λ. παρειά, παρηΐς Σοφ. Ἀντ. 1239, Εὐρ. Μήδ. 923· σάρξ, δέρη αὐτόθι 1189, Ι. Α. 875· ἀλλὰ συχνάκις μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς γυμνότητος, ποὺς ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 665, 863· Ἴων 221, πρβλ. **λευκώπους**, **λευκόω** II. γ) βραδύτερον, «ἄσπρος», ὡς σημεῖον ἁβρᾶς διαίτης καὶ ἐκθηλύνσεως, ὡς τὸ **ἐσκιατραφημένος**, κατάλευκος, ωχρός, μὴ ἔχων τὴν ἐπιδερμίδα μελαψὴν ἐκ τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ ἀέρος, ὅθεν ὠχρός, ἀσθενής, γυναικώδης, Ἀριστοφ. Θεσμ. 191, Ἐκκλ. 428, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 19· παροιμ., λευκῶν ἀνδρῶν οὐδὲν ὄφελος Παροιμιογρ., πρβλ. **λευκόπρωκτος**, **λευκόχρως**, καὶ ἴδε **μέλας** I. δ) τὸ λευκαὶ φρένες παρὰ Πινδ. Π. 4. 194 ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ. μαινόμεναι, ἐμμανεῖς, ἐμπαθεῖς, ἐξοργισμέναι, οὕτω δὲ καὶ ὁ Böckh· ὁ Dissen ἑρμηνεύει: ὠχραὶ ἐκ φόβου, φθοναραί, ἐνῷ ὁ Ἔρμανν. νομίζει τὴν φράσιν ὡς ὁμοίαν τῷ Ὁμηρικῷ λευγαλέαι φρένες, (καὶ ἴσως ὑπῆρχε τύπος **λευγός**, ἡ, όν, ὅστις κατήντησε νὰ συγχέηται μετὰ τοῦ **λευκός**). 2) λ. χρυσός, ὠχρὸς χρυσός, δηλ. χρυσὸς συγκεκραμένος μετ' ἀργύρου (πιθανῶς ταὐτὸν τῷ **ἤλεκτρον**), ἐναντίον τοῦ χρυσὸς ἄπεφθος, Ἡρόδ. 1. 50. 3) ἐπειδὴ τὸ λευκὸν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ μέλαν ἦτο σημεῖον χαρᾶς, λευκὸν ἦμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου, σημαίνει ἡμέραν χαρᾶς μετὰ νύκτα πένθους, Αἰσχύλ. Πέρσ. 301, πρβλ. Ἀγ. 668· ἀλλὰ λευκὴ ἡμέρα, ὡς τὸ Λατ. candidus dies, creta notandus, τυχηρὰ ἡμέρα, Σοφ. Ἀποσπ. 10α, πρβλ. Meineke Μένανδρ. 107, Κάτουλ. 8. 3· ἡ λ. ψῆφος, ἡ ἀθῳωτικὴ ψῆφος, Λουκ. Ἅρμον. 3. **III**. **λεύκη**, ἡ, καὶ **λευκόν**, τό, ὡς τὸ οὐσιαστ., ἴδε τὰς λέξεις.

λευκό-σαρκος, ον, ἔχων λευκὴν σάρκα, Ξενοκρ. περὶ τῆς ἀπὸ τῶν Ἐνύδρ. τροφ. 38, Ἀθήν. 312Β.

λευκο-στεφής, ές, ἐστεμμένος μὲ λευκοὺς στεφάνους, ἐπὶ ἱκετηρίας, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 191, 333.— Καθ' Ἡσύχ. «λευκοστεφῆ· τὰ κερκυνόβλητα».

λευκό-στικτος, ον, (στίζω) ἔχων λευκὰ στίγματα, ἐπὶ τριχῶν, θρὶξ Εὐρ. Ι. Α. 222.

λευκό-στολος, ον, ἔχων λευκὴν στολήν, λευκὰ ἐνδεδυμένος, Ὀρρ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 676.

λευκό-σφῡρος, ον, ἔχων λευκὰ ὁπλά, Ἥβα Θεόκρ. 17. 32.

λευκο-σώμᾰτος, ον, ἐκ λευκῆς οὐσίας συγκείμενος, ἄρται Ἀντιφ. ἐν «Ὁμφ.» 1.

λευκό-ταρσος, ον, ἔχων λευκὸν ταρσόν, Νικήτ. Εὐγεν. 2, 343.

λευκότης, ητος, τὸ ἀφηρημ. οὐσιαστ. τοῦ **λευκός**, τὸ λευκὸν χρῶμα, Ἱππ. π. Ἀέρ. 292, Πλάτ. Θεαίτ. 156D, κ.ἀλλ.

λευκοτριχέω, ἔχω λευκὰς τρίχας, Στράβ. 263.

λευκό-τριχος, ον, ἴδε ἐν λ. **λευκόθριξ**.

λευκό-τροφος, ον, λευκὸς ἐν ἀρχῇ τῆς αὐξήσεως, λευκότροφα μύρτα, «τὰ λευκὰ καὶ τρυφερά, τὰ μήπω πεπανθέντα» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ὄρν. 1100.

λευκουργέω, (*ἔργω) λευκαίνω, «ἀσπρίζω», «ἀσβεστώνω, τὰς πυλίδας Συλλ. Ἐπιγρ. 2749.

λεύκ-ουρος, ον, ἔχων τὴν οὐρὰν λευκήν, Ἡσύχ. ἐν λ. **μέλουρος**.

λευκο-ὑφής, ές, ὁ ὑφασμένος λευκός, Εὐστ. 1530. 56.

λευκο-φαής, ές, λευκός, φωτεινός, λαμπρός, ψάμαθος Εὐρ. Ι. Α. 1054.

λευκό-φαιος, ον, ἔχων χρῶμα μεταξὺ λευκοῦ καὶ φαιοῦ, «στακτρός», Ἀθήν. 78Α, Πολυδ. Ζ', 129.

λευκο-φᾰνής, ές, ὁ φαινόμενος λευκὸς ἢ λαμπρός, Χρον. Πασχ. σ. 301, 13, κλ.

λευκ-ὀφθαλμος, ὁ, ὁ λευκὸς ὀφθαλμός, ὄνομα πολυτίμου λίθου, Πλίν. 37. 62.

λευκοφλεγμᾰτέω, πάσχω λευκοφλεγματίαν ἢ χλίρωσιν, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 194.

λευκοφλεγμᾰτία, ἡ, ἡ ἀρχὴ τοῦ ὕδρωπος ἢ χλώρωσις, καλουμένη ὡσαύτως καὶ λευκὸν φλέγμα, Foës. Oecon. Hipp.

λευκοφλεγμᾰτίας, ου, ὁ, ὁ ἔχων κρᾶσιν λευκοφλεγματικήν, Ἱππ. Ἐπιδημ. 3. 1090. 2) = **λευκοφλεγματώδης**, ὕδερος Γαλην.

λευκο-φλέγμᾰτος, ον, πάσχων ἐκ λευκοῦ φλέγματος ἢ λευκοφλεγματίας, Ἱππ. 1133Β.

λευκοφλεγμᾰτώδης, ες, (εἶδος) πάσχων ἐκ χλιαρώσεως, Ἱππ. 1121Η.

λευκό-φλοιος, ον, ἔχων λευκὸν φλοιόν, Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 649D.

λευκοφορέω, φορῶ λευκὰ ἐνδύματα, Ἐκκλ.

λευκο-φορενό-χροος, ον, ὁ ἔχων λευκὴν τὸ χρῶμα ἐπιδερμίδα, Φιλόξ. παρ' Ἀθην. 147D.

λευκο-φόρος, ον, ὁ φορῶν λευκὰ ἐνδύματα, Ἀνθ. Πλαν. 30. 2) ὁ φέρων λευκὰς σταφυλάς, Γεωπ. 5. 2, 2.

Λευκοφρύνεια, τά, ὄνομα ἀγῶνος, Ἐπιγρ. Ρόδου ἐν Rev. arch. 1866, 1. σ. 164.

λεύκ-ωφρυς, υ, γεν. υος, ὁ ἔχων λευκὰς ὀφρῦς, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 3. 57. **II**. ὡς κύριον ὄνομα, «Λεύκωφρυς· ἡ Τένεδος τὸ πάλαι» Ἡσύχ.

λευκό-φυλλος, ον, ὁ ἔχων λευκὰ φύλλα, Διοσκ. 4. 104· ῥάβδος λ., ὄνομα φυτοῦ αὐξανομένου παρὰ τὸν Φᾶσιν, Ἀριστ. π. Θαυμαστ. 158.

λευκο-χάλκος, ὁ, ὁ ὀρείχαλκος, Δουκάτ.

λευκοχαράκτηρος, ον, ὁ λευκὰ ἔχων χαρακτηριστικά, Βυζ.

λευκο-χειρο-σαρκόνυξ, ῦχος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων λευκὰς χεῖρας, λευκὴν σάρκα καὶ ὄνυχας, Νικήτ. Εὐγεν. 1. 123.

λευκο-χίτων [ῐ], ωνος, ὁ, ἡ, λευκὸν χιτῶνα φορῶν, ἥβατα Βατρ. 37.

λευκό-χλωρος, ον, λευκοπράσινος, Ἀρεταῖ. π. Δίτ. Χρον. Παθ. 1. 15. (δὶς).

λευκό-χριστος, ον, κεχρισμένος μὲ λευκὴν χρῶμα, «ἀσπρισμένος», Οὐλπιαν. εἰς Δημοσθ. Ὀλ. γ', σ. 36Β.

λευκοχρᾰέω, εἶμαι **λευκόχροος**, διάφ. γραφ. παρ' Ἱππ. Ἐπιδημ. σ. 1. 955.

λευκόχρωμα, ἡ, τὸ λευκὸν χρῶμα, Πλούτ. 2. 892Ε.

λευκό-χροος, ον, συνηρ. **-χρους**, ουν, ἔχων «λευκὴ» χροιάν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 20, 2, Ἀρετ. π. Δίτ. Χρον. Παθ. 1. 13, κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἑτερόκλ. αἰτιατ. **λευκόχροα** κόμαν Εὐρ. Φοίν. 322 (λυρ.)· πληθ. **λευκόχροας**, Πτολ. Γεωγρ. 7. 2·— ὡσαύτως **-χροιος, ον**, παρ' Ἱππ. 1008G.

λευκό-χρῡσος, ον, ἐπὶ λίθου, ἔχων λευκὰς ἐν τῷ χρυσῷ χρώματι φλέβας, Πλιν. Ν. Η. 37. 9.

λευκο-χρώματος, ον, = τῷ ἑπομ., Φίντυς παρὰ Στοβ. 444. 58.

λευκό-χρως, -ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων λευκὴν ἐπιδερμίδα, ἄχρους, Εὔβουλ. ἐν «Ἠχοῖ» 1, Ἄλεξ. ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1. 18, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 2. 1.

λευκό-ψᾱρος, ον, λευκόφαιος, Ἱππιατρ.

λευκόω, (λευκὸς) κάμνω λευκόν, «ἀσπρίζω», Αἰν. Τακτ. 31· λ. πόδα, γυμνώνω τὸν πόδα, Ἀνθ. Π. 9. 403. — Μέσ., λευκοῦσθαι τὰ ὅπλα Ξεν. Ἑλ. 2. 4, 25, πρβλ. 7. 5, 20. **II.** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ Παθ., γίνομαι λευκός, ἀσπρίζομαι, λευκωθεὶς κάρα μύρτοις Πινδ. Ι. 4 (3). 117· τοῖχος λελευκωμένος, «ἀσπρισμένος», Πλάτ. Νόμ. 785Α· γραμματεῖον λελευκωμένον = **λεύκωμα** Ι, Δημ. 1132. 8· ὁ ἄνθρωπος οὐ λευκός ἐστι, ἀλλὰ λελεύκωται Ἀριστ. Φυσ. 1. 2, 11.

λευκ-ώλενος, ον, ἔχων λευκοὺς τοὺς βραχίονας, ἐπίθετον τῆς Ἥρας, Ἰλ. Α. 55, 195, κτλ.· ἐπὶ τῆς Περσεφόνης, Ἑλένης, Ἀνδρομάχης, Ἀρήτης, Ὅμ., πρβλ. Ἡσ. Θ. 913, Πινδ. Π. 3. 176, κλ.· ἐπὶ ἀμφιπόλων, Ὀδ. Ζ. 239, Σ. 198, Τ. 60· λ. λίνον, ἴσως ὡς λογοπαίγνιον ἐπὶ τοῦ **λευκόλινον**, ἐπὶ ἀχρήστου γυναικός, Παροιμιογρ.

λεύκωμα, τό, «λεύκωμά ἐστι πίναξ γύψῳ ἀληλιμμένος, πρὸς γραφὴν πολιτικῶν γραμμάτων ἐπιτήδειος» Α. Β. 277, 15, Λατ. album, ἐς λεύκωμα γράφειν ἢ ἀναγράφειν Λυσ. 114. 40, παρὰ Δημ. 707. 12, Συλλ. Ἐπιγρ. 2360. 40· ἐντεῦθεν, ἐν λευκώμασιν γραφῆναι, εἰς δημοπρασίαν ἐκτεθῆναι, Παροιμιογρ.· ἐπὶ τοῦ πίνακος τῆς προγραφῆς, Δίων Κ. 47. 3, κτλ. **II.** λευκότης, ἴδε ἐν λ. **βάμμα**. **2)** λευκὴ κηλὶς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, παραγομένη ἐκ συμπυκνώσεως τοῦ κερατοειδοῦς, καταρράκτης, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 498· ἐντεῦθεν, **λευκωμᾰτίζομαι**, Παθ., πάσχω ἐκ καταρράκτου, αὐτόθι· πρβλ. **γλαύκωμα**. **3)** τὸ λευκὸν τοῦ ᾠοῦ, μεταγεν.

λευκωματώδης, ες, (εἶδος) πάσχων ἐκ καταρράκτου, Ἐρωτιαν. σ. 66.

λευκών, -ῶνος, ὁ, (**λεύκη** Π) ἄλσος ἢ δάσος ἐκ λευκῶν, Γλωσσ.

λευκωπίας· «λευκὸς ὀφθῆναι» Ἡσύχ.

λεύκωσις, ἡ, = **λεύκωμα** Π. 2, Ἱππιατρ.

λευρός, ά, όν, (ἴδε ἐν λέξ. **λεῖος**), ποιητ. ἐπίθ., λεῖος, ὁμαλός, ἐπίπεδος, λευρῷ ἐνὶ χώρῳ Ὀδ. Η. 123, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 67· Σικελίας λευρούς γύας Αἰσχύλ. Πρ. 369· λ. οἶμος αἰθέρος αὐτόθι 394· ἐν ψαμάθῳ λευρᾷ Εὐρ. Ἑκ. 699· πέδον, πέτρα ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 836, Βάκχ. 982. **II.** λεῖος, ἐστιλβωμένος, ξίφος Πινδ. Ν. 7. 39· δέρμα .. λευρὸν ἔθηκε βοὸς Ἀνθ. Π. 6. 116. **III.** μεταφορ., ὡς τὸ **λιτός**, ἁπλοῦς, ἀπέριττος, «λευρᾶς σωφροσύνης· τελείας» Ἡσύχ.

λεύς, ὑποτιθέμενος Δωρ. τύπος ἀντὶ τοῦ **λᾶας, λᾶς**· ἴδε ἐν λέξ. **καταπαυτής**.

λεύσιμος, ον, (λεύω) λιθοβολῶν, χεὶρ λ. Εὐρ. Ὀρ. 863· λ. καταφθοραί, θάνατος διὰ λιθοβολίας, Εὐρ. Ἴων 1236· θανάτου λεύσιμον ἄταν αὐτόθι 1239· θανεῖν λευσίμῳ πετρώματι ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 50· λ. δοῦναι δίκην αὐτόθι 614, πρβλ. Ἡρακλ. 60· λ. ἀραί, κατάραι ὧν τὸ τέλος ἔσται ἡ λιθοβολία, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1616· ἴδε ἐν λέξ. **θῦμα**.

λευσμός, οῦ, ὁ, λιθοβολία, Αἰσχύλ. Εὐμ. 189, Εὐρ. Ἀποσπ. 870.

λεύσσω, παρὰ τοῖς δοκίμοις ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ., (ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. ἐνίοτε διὰ τοῦ ἁπλοῦ **σ**)· Ἐπικ. παρατ. **λεῦσσον** Ὀδ. Θ. 200· Ἰων. **λεύσσεσκον** Ἐμπεδ. 431: — μέλλ. **λεύσω** ἐν Ἀνθ. Π. 15. 7, Μανέθων 6. 93: ἀόρ. **ἔλευσα** Χρησμ. Σιβυλλ. 1. 235, Μανέθων. (Ἐκ τῆς √ΛΕΥΚ, πρβλ. Σανσκρ lôk, lôk-âmi, lô-kâmi (video), lô-kanam (oculus)· Ἀρχ. Γερμαν. luogh-em (look)· Λιθ. lauk-iu (expecto)· — τὰ δὲ **ἀμφιλύκη**, Λατ. lux, luceo, κτλ., παράγονται ἐξ ἄλλης ῥίζης (ἴδε ***λύκη**). ἂν καὶ αἱ δύο ῥίζαι εἶναι πιθανῶς συγγενεῖς). Ποιητ. ῥῆμα, βλέπω ἢ ἐμβλέπω εἴς τι, παρατηρῶ, θεωρῶ, κυττάζω, μετ' αἰτιατ., Ἰλ. Α. 120, κ. ἀλλ., Πινδ. Π. 4. 259, καὶ Τραγ.· μετὰ μετοχ., πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν Ὀδ. Κ. 30· ἐπὶ τῶν θεῶν, ἀθάνατοι λεύσσουσιν, ὅσοι σκολιῇσι δίκῃσιν ἀλλήλους τρίβουσιν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 248 (μετὰ διαφ. γραφ. φράζονται), πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 705· λεύσσετε .. οἷα πάσχω ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 940· ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κωμικ. ἐν παρῳδουμέναις Τραγ. φράσεσιν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1052, Βάτρ. 992. **2)** ἀπολ., βλέπω, ἀτενίζω, θεῶμαι, λεύσσων ἐπὶ οἴνοπα πόντον Ἰλ. Ε. 771· Κυκλώπων ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν Ὀδ. Ι. 166· ἐς αὐτὸν Θ. 170, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1254· στατὸν εἰς ὕδωρ Σοφ. Φιλ. 716· ἐς χέρας Εὐρ. Φοίν. 596· λ. πρόσσω καὶ ὀπίσσω Ἰλ. Γ. 109·— ὁ μὴ λεύσσων, ὡς τὸ ὁ μὴ βλέπων, ὁ μηκέτι ζῶν, Σοφ. Τρ. 829· εἰ λεύσσει φάος Εὐρ. Φοίν. 1084, πρβλ. Τρῳ. 269. **3)** μετ' αἰτ. συστοιχ., λ. φονίου δέργμα δράκοντος Αἰσχύλ. Πέρσ. 81· λεπτά, δεινὸν λ. κόραις Εὐρ. Ὀρ. 224, 389· φόνον λεῦσσόν τε προσώπῳ, εἶχον βλέμμα φονικόν, Θεόκρ. 25. 137.

λευστήρ, ῆρος, ὁ, (λεύω) ὁ λιθοβολῶν, ὁ λίθοις ἀναιρῶν, φονεύς, Εὐρ. Τρῳ. 1039· τὸν Κασσανδρέων λευστῆρα, τὸν καταδυναστεύοντα αὐτούς, ὡς παρὰ Κικέρωνι lapidator, Αἰλ. π. Ζ. 5. 15·— καὶ οὕτως ὁ Ἡσύχ. ἐκλαμβάνει τὴν λέξιν ἐν Ἡροδ. 5. 67, ἔνθα τὸ μαντεῖον ἀποκρίνεται εἰς τὸν Κλεισθένη Ἄδρηστον μὲν εἶναι Σικυωνίων βασιλέα, ἐκεῖνον δὲ λευστῆρα· (ἐνῷ ὁ Σουΐδας θεωρεῖ αὐτὸ παθ., ἄξιος καταλευσθῆναι, λιθοβοληθῆναι, ὁ καταλευσθῆναι ἄξιος). **II.** ὡς ἐπίθ., λευστὴρ μόρος, θάνατος διὰ λιθοβολίας, Αἰσχύλ. Θήβ. 199· λ. πέτρας Λυκόφρ. 1187.

λευστός, ή, όν, (λεύω) λίθοις βληθείς, λιθοβόλητος, Ἡσύχ.

λευστός, ή, όν, (λεύσσω) ὁρατός, Ἡσύχ.

λευχειμονέω, εἶμαι ἐνδεδυμένος λευκά, Πλάτ. Νόμ. 617C, Συλλ. Ἐπιγρ. 2715. 8.

λευχ-είμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ ἐνδεδυμένος λευκά, Φίντυς παρὰ Στοβ. 444. 53.

λευχ-ηπᾰτίας, ου, ὁ, = **λευκηπατίας**, Σουΐδ.

λεύω· μέλλ. **κατα-λεῦσω** Ἀριστοφ. Ἀχ. 285· ἀόρ. **κατ-έλευσα** Ἡρόδ., Θουκ. — Παθ., μέλλ. **λευσθήσομαι** Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίων. 2. 27· ἀόρ. **ἐλεύσθην** Τραγ.· (ἴδε ἐν λέξ. **λᾶας**)·— λιθοβολῶ, φονεύω διὰ λίθων, Θουκ. 5. 60· λ. πέτροις Εὐρ. Ἡλ. 328· τὸ λευσθῆναι πέτροις Σοφ. Ο. Κ. 435, Εὐρ. Ι. Α. 1350.

λεχαίνω, ἴδε ἐν λέξ. **λέγος**.

λεχαῖος, α, ον, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κλίνην ἢ ἀνάκλιντρον, φυλλὰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1182, πρβλ. Θεογνώστ. Καν. σ. 9. 30. **II.** ὁ ἐντὸς ἢ ἐπὶ τῆς κλίνης, τέκνων ὑπερδέδοικε λεχαίων, τῶν ἐν τῇ καλιᾷ, Αἰσχύλ. Θήβ. 292, κατὰ τὸν Lachm. (ἀντὶ λεχέων), ὅπως συμφωνήσῃ πρός τε τὸ μέτρον καὶ τὴν ἔννοιαν.

λεχεποίη, ἡ, (λέχος, ποία) ἔχουσα ἄφθονον πόαν πρὸς κατασκευὴν στρωμάτων, δηλ. ποώδης, χλοερά, ἐπίθ., τῶν πόλεων Πτελεοῦ, Τευμησσοῦ καὶ Ὀγχηστοῦ, Ἰλ. Β. 697, Ὅμ. Ὕμ. εἰς Ἀπόλλ. 223, αὐτόθι εἰς Ἑρμ. 88·— τὸ ἀρσ. **λεχεποίης, ου**, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ διὰ τὰς χλοερὰς αὐτοῦ ὄχθας, Ἰλ. Δ. 383, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 9. 43.— Ὁ Ὅμ. ἔχει ἀμφοτέρους τοὺς τύπους μόνον καθ' ἑνικὴν αἰτ.· ἡ δοτ. ἀπαντᾷ παρ' Ἡροδ. ἔνθ' ἀνωτ.

λεχέρνα· «ὑπὸ Ἀργείων ἡ θυσία ἐπιτελουμένη τῇ Ἥρᾳ» Ἡσύχ.

λέχεται· «κοιμᾶται» Ἡσύχ.

λεχήρης, ες, κλινήρης, Εὐρ. Φοίν. 1541.

λεχήρια, τά, = **ἐνήλατα** Ι, Ἡσύχ.

λέχος, εος, τό, (√ΛΕΧ, **λέγω** Α) ποιητ. ὄνομα, ἀνάκλιντρον, κλίνη, στρωμνή, Ὅμ. κτλ.· συχν. ἐν τῷ πληθ. κυρίως πρὸς δήλωσιν τοῦ σκελετοῦ τῆς κλίνης ἐφ' ἧς τίθεται ἡ στρωμνή, ἴδε ἐν λέξ. **δινωτός, τρητός**· πρβλ. **εὐνή**. **2)** εἶδος νεκρικῆς κλίνης ἐφ' ἧς κατετίθετο ὁ νεκρός, Ἰλ. Ω. 589, 702, κτλ. **3)** ἡ γαμήλιος εὐνή, ἡ τοῦ ἔρωτος καὶ καθόλου ἡ συζυγικὴ κλίνη, ἐμὸν λ. ἀντιόωσαν Α. 31· ἐμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι Θ. 291· λέχος δ' ἤσχυνε καὶ εὐνὴν Ἡφαίστοιο ἄνακτος Ὀδ. Θ. 269, πρβλ. Γ. 403· ἑτέρῳ λέχεϊ, δηλ. ἐν μοιχείᾳ, Πινδ. Π. 11. 39, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 411· τὸ σὸν λ. ξυνῆλθον Σοφ. Αἴ. 491· λέχος Ἡρακλεῖ .. ξυστᾶσα ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 27· κρύφιον ὡς ἔχοι λέχος αὐτόθι 360· λέχους γὰρ .. ἁγνὸν δέμας (δηλ. ἐστί) Ἱππ. 1003, πρβλ. 835·— οὕτως ἐν τῷ πληθ., ἐκ λεχέων Πινδ. Π. 9. 64· λεχέων Διὸς εὐνάτειρα Αἰσχύλ. Πρ. 895· τὰ νυμφικὰ λ. Σοφ. Ο. Τ. 1243, πρβλ. Τρ. 514· ἐπίσημα γὰρ γήμαντι καὶ μείζω λέχη, ὅταν ἔλθῃ εἰς γάμον μετὰ γυναικὸς ἀνωτέρας ἑαυτοῦ κατὰ τὸ γένος ἢ τὸν πλοῦτον, Εὐρ. Ἡλ. 936· λ. ἀλλότριά αὐτόθι 1089· μικρὰ μεγάλων ἀμείνω .. λέχη αὐτόθι 1099·— ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου, σὰ λέχεα, ἡ σύζυγός σου, αὐτόθι 481 (λυρ.)· ἐν χρήσει παρὰ κωμ. ἐν ποιητικοῖς ἢ παρῳδουμένοις τραγ. χωρίοις, λ. γαμήλιον Ἀριστοφ. Ὄρ. 1758· κουρίδιον λ. ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 844· λ. συμμῖξαί τινι ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 841. **4)** πτηνοῦ φωλεά, Αἰσχύλ. Ἀγ. 51, Σοφ. Ἀντ. 425.— Πρβλ. **λέκτρον**.— Καθ' Ἡσύχ.: «λέχος· κοίτη, κλίνη· γάμος, μῖξις, συνουσία· γυνή».

λέχοσδε, ἐπίρρ. εἰς τὴν κλίνην, Ἰλ. Γ. 447, Ὀδ. Ψ. 294.

λέχριος, α, ον, ὡσαύτως **ος, ον**, Καλλ. εἰς Δῆλ. 236· (ἴδε **λικριφίς**)·— πλάγιος, ἐγκάρσιος, λοξός, Λατ. obliquus, μετὰ ῥήμ., λέχριος .. ὀκλάσας Σοφ. Ο. Κ. 195· λ. ἐκπίπτειν, χωρεῖν Εὐρ. Ἑκ. 1026, Μήδ. 1168· τιθέναι τὰς κεφαλὰς ἐπὶ γῆν λεχρίας Ξεν. Κυν. 4, 3·— μεταφορ., πάντα γὰρ λέχρια τὰν χεροῖν, ἅπαντα τὰ ἐν χερσὶν ἔργα εἶναι «στραβά», «ἀνάποδα», Σοφ. Ἀντ. 1345.

λέχρῑς, ἐπίρρ. ἐκ πλαγίου, πλαγίως, Λατ. oblique, λέχρις ἐπιχριμφθεὶς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1235., Γ. 238, 1160.

λεχρίως, «πλαγίως» Ζωναρᾶς σ. 1302.

λεχώ, όος, συνηρ. **οῦς**, ἡ, (λέχος) ὡς καὶ νῦν ἡ προσφάτως τετοκυῖα, κοινῶς «λεχοῦσα» ἢ «λεχώνα», Λατ. puerpera, Εὐρ. Ἡλ. 652, 654, 1108, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 530, κτλ.· ἐπὶ ζῴου, Ὀππ. Κυν. 3. 208·— πληθ. **λεχοί**, Ὀρφ. Ὕμ. 1. 10, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1010 — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 227, 228.

λεχωιᾶς, ᾶδος, ἡ, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **λεχώιος**, νύμφη λ. = **λεχώ**, Νόνν. Δ. 48. 848· λ. φύσις ὁ αὐτ. ἐν Εὐαγγ. κ. Ἰω. α', 13.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λεχώιος, ον, (λεχώ) ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς λεχώ, λοετρὰ Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1014· δῶρα λεχ., προσφερόμενα εἰς τὴν λεχώ, κατὰ τὸν τοκετόν, Ἀνθ. Π. 7. 166·— Ρείης .. λεχώιον, ὁ τόπος ἔνθα ἡ Ρέα ἐγέννησε τὸ ἑαυτῆς τέκνον, Καλλ. εἰς Δία 14.

λεχωίς, ίδος, ἡ, = **λεχώ**, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 136, Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 127, εἰς Δῆλ. 56, κτλ.·— ὡς ἐπίθ. - **λεχωιάς**, Νόνν. εἰς Εὐαγγ. κ. Ἰω. θ', 3.

λεώ-βατος (δηλ. ὁδός), ἡ, λεωφόρος, Ἡσύχ. 2) ἐχθὺς σελαχώδης, ὁ αὐτ.

λεώδης (Α), **ες,** (λεώς) = **λαώδης**, δημώδης, κοινός, Γλωσσ.

λεώδης (Β), **ες,** (λᾶς) ὁ λιθόλευστος, Θεογνώστ. Καν. σ, 9. 32· **λιώδης**, Ἡσύχ.

λεω-κόρητος, καὶ **-κόνιτος** ἢ **-κόριτος, λεώλεθρος, λεώλης**· ἴδε τὸ ἐπίρρ. **λέως**.

Λεωκόριον, τό, ἡρῷον ἐν Ἀθήναις ἐν μέσῳ τῷ Κεραμεικῷ, κτισθὲν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς μνήμην τῶν δύο θυγατέρων Λεώ τινος, αἵτινες παρεδόθησαν ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν εἰς σφαγὴν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως (Σουΐδ, ἐν λ.) Θουκ. 1. 20·— διάφ. γραφ. **Λεωκόρειον** ἐν Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. 26. 10 (ἔκδ. Blass), ἐν Ἡσυχ. κλπ.

λεω-λογέω, (λεώς) συνάγω λαόν, Φοίνιξ παρ' Ἀθην. 530Ε.

λέων, οντος, ὁ· Ἐπικ. δοτ. πληθ. λείουσι Ἰλ. Ε. 782, κτλ., λεόντεσσι Συλλ. Ἐπιγρ. 2168· (ἴδε ἐν τέλ.)·— ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «λεοντάρι», ὠμοφάγος Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.· αἴθων Σ. 161· χαροπὸς Ὀδ. Λ. 611· ὀρεσίτροφος Ζ. 130, πρβλ. **λῖς**·— μεταφ. ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Ζεύς σε λέοντα γυναιξὶ θῆκε, σὲ ἔκαμε λέοντα πρὸς τὰς γυναῖκας, διότι ἐπιστεύετο ὅτι αὕτη προυξένει τὸν αἰφνίδιον αὐτῶν θάνατον, Ἰλ. Φ. 483 (ἔνθα τὸ **λέων** κεῖται ὡς θηλ.)·— ἐν χρήσει ἐπὶ ἀγρίων, θηριωδῶν ἀνθρώπων, Αἰσχύλ. Χο. 939· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ γενναίων ἀνδρῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1259, Εὐρ. Ὀρ. 1401, 1555, Ἀριστοφ. Θεσμ. 514· καὶ ἐν ἀντιθέσει, ἐπὶ δειλῶν, λέοντ' ἄναλκιν, ἐπὶ τοῦ Αἰγίσθου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1224· οἴκοι λέοντες, ἐν μάχῃ δ' ἀλώπεκες Ἀριστοφ. Εἰρ. 1189· ἀντὶ λέοντος πίθηκον γενέσθαι Πλάτ. Πολ. 590C· ἴδε ἐν λ. **ξυρέω**·— Τοὺς λέοντας προφανῶς ἐγίνωσκεν ὁ Ὅμηρος· μεταχειρίζεται αὐτοὺς εἰς παρομοιώσεις, Ἰλ. Κ. 297., Ρ. 133, κτλ.· περιγράφει τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐπιπηδῶσιν ἐπὶ τῆς λείας των, Ε. 161., Υ. 168· τὴν συνήθειαν αὐτῶν τοῦ νὰ προσβάλλωσι ποίμνια καὶ τὰς μάνδρας αὐτῶν, Κ. 485., Μ. 299, κτλ.· κυνήγιον λεόντων, Υ. 164, κ.ἑξ.· ὁ Ἡρόδ. ὁμιλεῖ περὶ αὐτῶν ὡς εὑρισκομένων ἐν Μακεδονίᾳ, Η. 125· ὁ Ἀριστ. ὡσαύτως λέγει περὶ αὐτῶν ὅτι ὑπῆρχον εἰς τὰ ὀρεινὰ μέρη τῆς Μακεδονίας καὶ Ἠπείρου, Ἱστ. π. τὰ Ζ. 6. 31. 2., 8. 28, 11· καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Παυσ. ὑπῆρχον ἐν Θρᾴκῃ, 6. 5, 4. 2) Λέων ὁ ἐν τῷ Ζῳδιακῷ ἀστερισμός, Ἄρατ. 147, Συλλ. Ἐπιγρ. 6179.

3) = **λεοντῆ**, λέοντος δέρμα, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 10· πρβλ. **ἀλώπηξ**. **II.** εἶδος καρκίνου, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 106C. **III.** εἶδος ὄφεως, Νικ. Θ. 454, Ἀρτεμίδ. 2. 13.

IV. = **λεοντίασις**, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 13. **V.** εἶδος χοροῦ, Ἀθήν. 629F, Πολυδ. Δ. 104· πρβλ. **ἀλώπηξ** VI.

VI. λέοντες ἐκαλοῦντο ἄνδρες ἀφιερωμένοι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Μίθρα, ἴδε **ὕαινα** III. (Ἕτερος τύπος ὑπάρχει **λῖς**, πρβλ. **λέαινα**, Λατ. le-o, Ἀρχ. Γερμ. lew-on, Σλαυ. liv-u. Τινὲς ἀναφέρουσι τὴν λέξιν εἰς τὸ Ἑβρ. laish· ἀλλ' ἡ ὕπαρξις τοῦ θηρίου ἐν Ἑλλάδι, καὶ οἱ ἀνεξάρτητοι τύποι τῆς λέξεως ἐν ἄλλαις Ἰνδοευρωπαϊκαῖς γλώσσαις ἀντίκεινται εἰς τὴν τοιαύτην ἐτυμολογίαν.)

Λεωντίς, ἴδε **Λεοντίς**.

λεωπετρία, ἡ, = λεία πέτρα, Διόδ. 2. 16, Ἀγαθαρχ. σ. 92, Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ΚΔ', 8, κ.ἀλλ.). Παρ' Ἡσυχ. **λεωπέτρα**, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **-ία**.

λεωργός, όν, (ἐπίρρ. **λέως**, ***ἔργω**) ὁ ἕτοιμος νὰ πράξῃ τὰ πάντα, ὡς τὸ **ῥᾳδιουργός, πανοῦργος**, θρασύς, κακός, Αἰσχύλ. Πρ. 5· ἐπὶ πράξεων, λεωργὰ καὶ θεμιτά, ἔργα βίαια καὶ νόμιμα, Ἀρχίλ. 88· λεωργότατος Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 9, Αἰλ. π. Ζ. 16. 5·— πρβλ. **λεουργός, λιτουργός**.

λεώς, ώ, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ **λαός**, ὃ ἴδε.

λέως, ἢ **λείως**, Ἰων. ἐπίρρ. = **λίαν**, ἐντελῶς, ὁλοσχερῶς, ὁλοκλήρως, παντελῶς, λείως γὰρ οὐδὲν ἐφρόνεον Ἀρχίλ. 112· ἀλλαχοῦ ἀπαντῶν μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις **λεωργός** (ὃ ἴδε)· **λεωκόνητος, -κόνιτος,** ἢ **-κόρητος**, παντελῶς ἐξωλοθρευμένος, Θεογνώστ. Καν. σ. 9. 32, Ἡσύχ., Φώτ.· **λεώλεθρος, λε-ώλης, ες,** τελείως ἐξώλης, Ἡσύχ.· **λεω-πάτητος**, διάφ. γραφ. ἀντὶ **λακπάτητος**, ἐν Σοφ. Ἀντ. 1275.— Οἱ Γραμμ. ἑρμηνεύουσιν αὐτὸ ὡς συντετμημένον ἐκ τοῦ **τελέως**, Ἀπολλοδ. Δύσκ. π. Ἀντων. 334, Γαλην. Λεξ. Ἱππ. 514 (ἔνθα κακῶς: **λεῶς**), Ἐτυμολ. Μέγ. 560. 31.

λεω-σφέτερος, ον, μόνον ἐν Ἡροδ. 9. 33, λεωσφέτερον ἐποιήσαντο Τισαμενόν, κητέστησαν αὐτὸν συμπολίτην ἑαυτῶν.

λεω-φόρος, ον, ἴδε ἐν λ. **λαοφόρος** καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 94.

λῇ, λῇς, κτλ.· ἴδε ἐν λ. **λάω** Β.

ληβόλιτα· «δημοσία κοπρία» Ἡσύχ.

λήβολος, ον, (λᾶς, βάλλω) λιθόβολος, ἄξιος λιθασθῆναι, Ἡσύχ. (συνήθης γραφ. **ληβόλος**).

λήγω, Δωρ. **λάγω**, ὃ ἴδε· μέλλ. **-ξω**· Ἐπικ. ἀόριστ. **ἔλληξα** Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 84. (Ἴσως ἐκτεταμ. ἐκ τῆς √ΛΑΓ· ἴδε **λαγαρός**). Καταπαύω, καταστέλλω, ὡς τὸ **παύω**, Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα Ἰλ. Ν. 424, πρβλ. Φ. 305· λ. γόον Ἀνθ. Π. 7. 549·— μετὰ γεν., οὐδέ κεν ὣς ἔτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνοιο, δὲν ἤθελον σταματήσῃ τὰς χεῖράς μου ἀπό .., Ὀδ. Χ. 63.

II. συνηθέστερον ἀμεταβ., παύομαι, τελειώνω, καταλήγω, ἐπὶ λόγου, ἐπὶ χρόνου, ἐπὶ ὁδοῦ, κτλ., οὐ λήξω, πρίν .. Ἰλ. Τ. 423· οὐδ' ἔτ' ἔληγε μέγας θεὸς Φ. 248· ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι Ι. 97, πρβλ. Ἡσ. Θεογ. 48, Ἔργ. κ. Ἡμ. 366· λ. [ἡ ἀτραπὸς] κατὰ Ἀλπηνὸν πόλιν, τελειώνει, καταλήγει εἰς .., Ἡρόδ. 7. 216, πρβλ. 4. 39· ἡ ἡμέρη ἔληγε 9. 52, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 7. 6, 6· ἐπὶ θερμότητος, ἀνέμου, βροχῆς, κτλ., λ. μένος ἠελίοιο Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 412· λήξαντος οὔρου Πινδ. Π. 4. 520· ψακὰς λήγει, νότος λ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1534, Σοφ. Αἴ. 258· ἅμα τῷ τοῦ σώματος ἄνθει λήγοντι Πλάτ. Συμπ. 183Ε. 2) μετὰ γεν., παύομαι ἀπό τινος, παύομαι ἀπὸ τοῦ νὰ πράττω τι, ἔριδος, χόλοιο, φόνοιο, ἀπατῶν, πόνου, χοροῦ Ἰλ. Α. 319, κ. ἀλλ.· ἀοιδῆς Ἡσ. Θ. 48· κλαυμάτων Αἰσχύλ. Πέρσ. 705· θρήνων, γόων Σοφ. Ἠλ. 104, 353· ἔρωτος Πλάτ. Φαῖδρ. 255D, κτλ.· λ. τοῦ βίου, δηλ. ἀποθνήσκω, Ξεν. Ἀπολ. 8· φύλλα λ. πτόρθοιο Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 419· ὡσαύτως, λήγειν ἀπ' ἔργων Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 928. 3) μετὰ μετοχ., ὁπότε λήξειεν ἀείδων Ἰλ. Ι. 191, πρβλ. Ὀδ. Θ. 87· οὐ πρὶν λήξω .. ἐναρίζων Ἰλ. Φ. 224· οὕτως, εὖτ' ἂν φλέγων .. ἥλιος χθόνα λήξῃ Αἰσχύλ. Πέρσ. 365, πρβλ. 831· λήγομεν ῥίψαντες Ἀριστοφ. Εἰρ. 332· λήγει κινούμενον Πλάτ. Φαῖδρ. 245C, κτλ. 4) μετὰ προθέσεων, λήγ. ἔς τι Ἡρόδ. 4. 39· ἐπί τινος Ἀππ. Ἰβηρ. 73.

Λήδα, ας, ἡ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 914, κτλ.· ὁ τύπος **Λήδη, ης,** μόνον Ἐπικ., ὡς Ὀδ. Λ. 298.

λήδανον ἢ **λάδανον,** τό, τὸ κόμμι τοῦ θάμνου λήδου, εἶδος ἀρωματικῆς ῥητίνης, Ἡρόδ. 3. 112, πρβλ. 107, Γαλην., κλ. (Ἴδε ἐν λέξ. **κιννάμωμον**).

λῃδάριον [ᾱ], τό, ὑποκορ. τοῦ **λῇδος**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 715, 915.

λῄδιον ἢ **λῃδίον,** τό, ὑποκορ. τοῦ **λῇδος**, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 507, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 256Α, Μάχων αὐτόθι 582D κέξ.· καὶ οὕτως ὁ Toup ἀντὶ **λήιον** παρὰ τῷ Σουΐδ.

λῆδον, τό, θάμνος τις τῆς Ἀνατολῆς, ἕτερον εἶδος κίστου, μακρότερα δὲ τὰ φύλλα ἔχει καὶ μελάντερα (πρβλ. **σχῖνος**), ἐξ οὗ γίνεται τὸ λεγόμενον **λήδανον** ἢ **λάδανον**, Cistus Creticus, Διοσκ. 1. 128, Πλιν. Ν. Η. 26. 30, 2·— περὶ τοῦ Θεοκρ. 21. 10, ἴδε ἐν λέξ. **δέλεαρ**. (Ἴδε **κιννάμωμον**).

λῇδος, Δωρ. **λᾷδος, -εος,** τό, εὐτελὲς τριβώνιον ἢ χλαμύδιον παλαιόν, κυρίως ὡς τὸ **θέριστρον**, εὐτελὲς ἱμάτιον θερινόν, Ἀλκμὰν 96· συνηθέστερον ἐν τοῖς ὑποκοριστ. τύποις, **λῄδιον** ἢ **λῃδίον**, τό, καὶ **λῃδάριον**, ἃ ἴδε.— Κοινῶς φέρεται **λῆδος, λήδιον** ἄνευ τοῦ ὑπογραφομένου ι, καὶ ὁ τελευταῖος τύπος ἀπαντᾷ ἐν δοκίμῳ τινὶ Ἀττ. ἐπιγραφῇ (Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 45)· ἀλλὰ παρ' Ἡσυχ. εὑρίσκομεν τοὺς τύπους **λαῖδος, λῇδιον**.

λῄζομαι, ἴδε **ληΐζομαι**.

λήθαιος ἢ **ληθαῖος, α, ον,** (λήθη) ἀνήκων εἰς τὴν λήθην ἢ ἐμποιῶν λήθην, ἐπίληθος, ἐπιληστικός, λησμονητικός, ληθαῖον ὕπνου πτερόν, τὸ λήθην τῶν κακῶν ἐμποιοῦν, Καλλ. εἰς Δῆλ. 234· σκότος Λυκόφρ. 1127· πόμα Συνέσ. κτλ. 2) ἐπὶ προσώπων, ἐπιλήσμων, ἐναντίον τοῦ **ἔμφρων**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 129·

II. ἐκ τῆς Λήθης, ἄκατος Ἀνθ. Π. 9. 279 ἴδε **λήθη** II.

ληθ-άνεμος, ον, ἴδε **λαθάνεμος**.

ληθάνω, ἴδε ἐν λέξ. **ἐκληθάνω, λανθάνω** Β.

ληθαργία, ἡ, (λήθαργος) ὕπνος βαθὺς μετ' ἀναισθησίας, Γαλην.

ληθαργίζομαι, Παθ., λησμονοῦμαι, Böckh Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 6. 30·— ἐν Καρικῇ τινι ἐπιγραφῇ (Συλλ. Ἐπιγρ. 2804) ἀόρ. α' μετοχ. θηλ. **ληθαργηθεισῶν**.

ληθαργικός, ή, όν, ὁ πάσχων ἐκ ληθαργίας ἢ ὑποκείμενος εἰς ληθαργίαν, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 137, Ἀνθ. Π. 9. 141.

λήθαργος, ον, (λήθη) ὁ τῇ λήθῃ ταχύς, ἐπιλήσμων, Ἡσύχ. 2) μετὰ γεν., ἐπιλήσμων τινός, λησμονῶν τι, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 447, Ἀνθ. Π. 5. 152· λήθαργε κακῶν 12. 80·— λέξις μεταγενεστ. ἀντὶ τοῦ **ἐπιλήσμων**, Φρύνιχ. 416. 11) ὡς οὐσιαστικόν, ἡ ληθαργικὴ κατάστασις, ὁ λήθαργος, Ἱππ. 464. 17, κτλ., Λυκόφρ. 241· ἐν τῷ πληθ., Ἀριστ. π. Ἐνυπν. 3, 11·— παρ' Ἱππ. ἐν Ἀφ. 1248, ληθαργικὸς πυρετός, Σοφ. Ἀποσπ. 902, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1068. ἴδε ἐν λέξ. **λαίθαργος**.

ληθαργώδης, ες, = **ληθαργικός**, Διοσκ. Θηρ. 15, Γαλην. 7. 153.

ληθεδανός, ή, όν, προξενῶν λήθην, Λουκ. π. Ὀρχ. 79.

ληθεδών, -όνος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **λήθη**, Ἀνθ. Π. 7. 17, Πλαν. 244.

λήθη, Δωρ. **λάθα,** ἡ, (√ΛΑΘ, **λήθομαι**, ἴδε ἐν λέξ. **λανθάνω**)·— τὸ λησμονεῖν, ἡ ἐπιλησμοσύνη, Λατ. oblivio, προσωπο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποιαυμένη ἐν Ἡσ. Θ. 227· μηδὲ σε λήθῃ αἱρείτω Ἰλ. Β. 33· Περσεφόνη .. βροτοῖς παρέχει λήθην, βλάπτουσα νόοιο Θεογν. 705· κακοῦ λ. Σοφ. Φιλ. 878, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 282, Ὀρ. 213· λήθην τινὸς ποιεῖσθαι ἢ ποιεῖν, νὰ κάμῃ τις ὥστε νὰ λησμονηθῇ τι, Ἡρόδ. 1. 127, Σοφ. Ἀποσπ. 237· λήθην .. κωφὴν, ἀνυδρον αὐτόθι 595· χρόνος πάντα .. ἐς λ. ἄγει αὐτόθι 685· τῶν ἰδίων λ. λαβεῖν Τιμοκλ. ἐν «Διον.» 5· τῶν αὐτοῦ κακῶν λ. ἐπάγεσθαι Μένανδρ. ἐν «Ὑδρ.» 2· λ. παρέχειν τινὸς Πλάτ. Φαῖδρ. 275Α· ἐμποιεῖν ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 63Ε· εἰς λήθην ἐμβάλλειν τινά Αἰσχίν. 83. 21· λήθην ἐμποιεῖν Ἰσοκρ. 2D· λήθη λαμβάνει, ἔχει τινά Θουκ. 2. 49, Δημ. 320. 5· λήθη τινὸς ἐγγίγνεταί τινι Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 21. **II.** μεθ' Ὅμ. γίνεται συχνὴ μνεία τόπου τινὸς λήθης ἐν τῷ κάτω κόσμῳ, Λήθης δόμοι Σιμων. (;) ἐν Ἀνθ. Π. 7. 25· τὸ Λήθης πεδίον Ἀριστοφ. Βάτρ. 186, πρβλ. Διον. Ἁλ. 8. 52· Λ. ὕδωρ Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 13. 6, Παυσ. 9. 39, 8· καὶ ποταμός τις ἐν Λυσιτανίᾳ ἐκαλεῖτο ὁ τῆς λήθης ποταμὸς Casaub. εἰς Στράβ. 153, πρβλ. Ἀππ. Ἰβηρ. 71· ἀλλ' οὐδεὶς ποταμὸς ἐκαλεῖτο Λήθη παρὰ τοῖς παλαιοῖς.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 487, 488.

λῃθηκέα· «εἰς λήθην ἄγοντα φάρμακα» Ἡσύχ.

λῃθήμων, ον, παρ' Ἡσυχ. «λῃθήμοσι (Ἀντίγραφ. ληθημόνοισι)· ληθάργοις».

λῃθίζιος· «λαθραῖος» Ἡσύχ.

λῃθιος, ον, προξενῶν, ἐπιφερων λήθην, πόμα Ζωναρ. Λεξ. 1305.

II. = **λαθραῖος,** Ἡσύχ.

λῃθο-μέριμνος, ον, ὁ κάμνων νὰ λησμονῇ τις τὰς μερίμνας, νύξ Ὀρφ. Ὕμν. 2. 6.

λῆθος, Δωρ. **λᾶθος,** τό, (λήθομαι) = **λήθη,** Θεόκρ. 23. 24.

λῃθουσύνη, ἴδε ἐν λέξ. **λαθουσύνα.**

λῃθότης, ητος, ἡ, = **λήθη,** Ἡσύχ.

λήθω, λήθομαι, τύποι ἰσοδύναμοι ταῖς λέξ. **λανθάνω, λανθάνομαι,** ἃ ἴδε.

λῃθώδης, ες, (λήθη) πρόξενος λήθης, Ἡσύχ.

λῃϊάνειρα, ἡ, (λῃΐς, ἀνήρ) «ἡ ποιοῦσα τοὺς ἄνδρας γυναικῶν ἐρᾶν» Ἡσύχ.

λῃϊάς, ποιητ. θηλ. τοῦ **λῃΐδιος,** συλληφθεῖσα αἰχμάλωτος, αἰχμάζωτος, λῃϊάδας τε γυναῖκας Ἰλ. Υ. 193· Ἐπικ. ὀστ. **λῃϊάδεσσι** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 612.

λῃϊ-βοτήρ, ῆρος, ὁ, (λῃΐον) ὁ κατατρώγων τὰ σπαρτά, καταστρέφων αὐτά, Σουΐδ., κτλ.· θηλ. σῦς **λῃϊβότειρα** Ὀδ. Σ. 29, Δίλ. π. Ζ. 5. 45.

λῃΐδιος, α, ον, (λῃΐς) ληφθεὶς ὡς λεία, αἰχμάλωτος, Ἀνθ. Π. 6. 20, Πλαν. 203. **II.** Καθ' Ἡσύχ. «λῃΐδιον· εὐτελὲς ἱμάτιον» καὶ «λῃϊδιῳδεῖς· τριῳδιῳδεῖς».

λῃΐζομαι, Ἡσ., Ἡρόδ.· Ἀττ. **λᾄζομαι,** Ξεν., Ἀνθ. Π. 9. 410· ὡσαύτως **λεΐζομαι,** αὐτόθι 6. 169· Ἀττ. παρατ. **ἐληζόμην** Θουκ. 1. 24, κτλ.· μέλλ. **λῃΐσομαι** Ἡρόδ. 6. 86, 3, Ἐπικ. **λῃΐσσομαι** Ἡσ.· ἀόρ. **ἐλῃϊσάμην** Ἡρόδ., Ἐπικ. **λῃΐσσατο** Ὅμ., Ἀττ. **ἐλᾄσατο** Εὐρ. Τρῳ. 866· πρκμ. ἐπὶ παθ. σημασ. **λέλῃσμαι,** ἴδε κατωτ. **II.**· ἀποθ. (Πιθ. ἐκ τῆς √ΛΑΦ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ **ἀπολαύω,** ὃ ἴδε· ὁπόθεν καὶ αἱ λέξ. **λεία, λῃΐς,** κτλ.). Λαμβάνω ὡς λάφυρον, ἀποκομίζω, ἁπάγω ὡς λείαν εἴτε ἀνθρώπους εἴτε πράγματα, ὁμοίως ἃς Ἀχιλεὺς λῃΐσσατο Ἰλ. Σ. 28, πρβλ. Ὀδ. Α. 398., Ψ. 357, Ἡρόδ. 3. 47., 4. 110, κ.ἀλλ.· ἐκ δόμων ἁμάρτα .. ἐλῄσατο Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐκ τῆς Ἀττικῆς Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 1, κτλ.—καθόλου, λαμβάνω διὰ τῆς βίας, κερδαίνω, κτῶμαι, ὅλβον ἀπὸ γλώσσης λῃΐσσεται Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 320· οὐ γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ λῃΐζετ' ἄμεινον τῆς ἀγαθῆς αὐτόθι 700, πρβλ. Σιμων. Ἰαμβογρ. 6. **2)** ληστεύω, λῃστεύω, λαφυραγωγῶ, ἰδίως δι' ἐπιδρομῶν, ἀλλήλους Θουκ. 1. 5, πρβλ. 3. 85., 5. 115, Ἀνδοκ. 13. 37, κτλ.· χώραν Ξεν. Ἀν. 4. 8, 23· τὴν θάλατταν Διόδ. 11. 88· μεταφορ., λ. τὴν τῶν ζώων φύσιν Πλάτ. Ἐπιν. 976Δ, **3)** ἀπολ., λαφυραγωγῶ, λῃστεύω, Ἡρόδ. 4. 112, Δυσ. 160. 13, κτλ. **II.** τὸ ἐνεργ. **λῃΐζω** ἀπαντᾷ ἐν τοῖς πλείστοις Ἀντιγράφ. τοῦ Θουκ. 3. 85., 4. 41· καὶ ὑποστηρίζεται ὑπὸ τῆς παθητ. χρήσεως τοῦ ῥήματος, = ἁπάγομαι λησρικῶς, ἐκ τῆς βαρβάρου λελῃσμένη Εὐρ. Μήδ. 256· γυναικὸς .. οὐ βίᾳ λελῃσμένης ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 373· οὔ τί που λελῄσμεθ' ἐξ ἀντρων λέχος; δέν μου ἡρπάγη, στοχάζομαι, ἡ γυνὴ ἐκ τοῦ σπηλαίου; ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 475· λῃζόμενος Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 14· λῃσθεὶς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 400.

λῃΐη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **λεία,** συχν. παρ' Ἡροδ.

λῃϊμενος· «εὔβοτος» Ἡσύχ.

λῃϊ-νόμος, ον, κατοικῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἀγρότης, Ἀνθ. Πλανούδ. 94.

λῄϊον, Δωρ. **λᾴϊον** ἢ **λᾷον,** τό, χωράφιον πρὸ τοῦ θερισμοῦ, σπαρτὰ ἐν ἀκμῇ θερισμοῦ, ὡς ὅ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λῄϊον Ἰλ. Β. 147, κάλλ.· οὕτω, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 288, Ἡρόδ. 1. 19, Φερεκρ. ἐν «Αὐτομόλοις» 8· τοῦ σίτου τὸ λ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 8· λ. σίτου βαθὺ Ἄρρ. Ἀν. 1. 4, 1· λῃιά τε σταχύων Ἐπιγρ. Ἑλλ. 1046. 69. **2)** παρὰ μεταγενεστ. ποιηταῖς ὡσαύτως ἐπὶ ἀγροῦ ἐσπαρμένου μὲ σῖτον, Θεόκρ. 10. 42 (ἐν τῷ Δωρ. τύπ. **λᾴϊον**)· λῃΐου κόμη Βαῤῥ. 83. 3.

λῄϊον, τό, παρὰ Σουΐδ., ἴδε ἐν λέξ. **λῃΐδιον.**

λῃΐς, Δωρ. **λᾳΐς, ἴδος,** ἡ, (λῃΐζομαι) Ἐπικ. τύπος τοῦ λεία, λάφυρον, τὰδ' ἁρπαγῆς λαμβανόμενον, τὰ πλεῖστον ἐπὶ κτηνῶν, λῃΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν .. , πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν, τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατὺ αἰγῶν, ἵππους δὲ .. Ἰλ. Λ. 677, πρβλ. Ξεν. Ἀνακ. 13, 11· ἀκολούθως ἐπὶ παντὸς εἴδους λείας, Ἰλ. Ι. 138., Σ. 327, Ὀδ. Κ. 41· κατὰ λῃΐδα πλαζόμενοι Γ. 107·— παρ' Αἰσχύλ. Θήβ. 331, αἰχμαλωσία, ἀντὶ αἰχμάλωτοι, ἴδε Πινδ. ἐν τόπῳ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 695· πρβλ. **λῃσάς.** **2)** ἄνευ ἐννοίας τινὸς λῃστεύσεως ἢ λαφυραγωγήσεως, = κτήνη ἴδια, ἀγέλη, περιουσία εἰς κτήνη, λῃΐδ' ἀέξειν βουκολίας τ' ἀγέλας τε καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν Ἡσ. Θ. 444, πρβλ. Θεόκρ. 25. 97, Ἰακ. Ἀνθ. Π. σ. 330.

λῃσμακῦδα· «αἰχμάλωτος. λελῃσμένη» Ἡσύχ.

λῃσμός, οῦ, ὁ, λαφυραγώγησις, λῄστευσις, Βυζ.

λῃστήρ, ῆρος, ὁ, ἴδε ἐν λ. **λῃστήρ.**

λῃστής, οῦ, ὁ, = τῷ Ἀττ. **λῃστής,** Ὅμ. Ὕμν. 6. 7, Ἡρόδ. 6. 17, Συλλ. Ἐπιγρ. 3044Α. 20.

λῃστός, ἡ, όν, «ὁ ἐκ λείας, καὶ λῃστείας» (Σχόλ.), Ἰλ. Ι. 406· ὡσαύτως ἐν τῷ τύπῳ, **λειστός,** αὐτόθι 408.

λῃστο-σάλπιγγες· «οἱ Τυρρηνοὶ· ἐπειδὴ πρῶτοι σάλπιγγας εὗρεταὶ γεγόνασιν» Ἡσύχ.

λῃστύς, ύος, ἡ, **λῃστεία,** λεηλασία, ζῆν ἀπὸ .. **λῃστύος** Ἡρόδ. 5. 6.

λῃστωρ, ορος, ὁ, = **λῃστὴρ,** Ὀδ. Ο. 427, Νικ. Θηρ. 347.

II. ὡς ἐπίθ., **λῃστορι χαλκῷ,** τῷ ἐκ τῆς λείας, Ἀνθ. Π. 9. 649· μετὰ θηλ. οὐσιαστ., **λῃστορι φωνῇ** Εὐαγγ. κ. Ἰω. ε', 8.

λῃΐτις, ιδος, ἡ, (λῃΐς) ἡ συνεργοῦσα εἰς τὴν λείαν ἢ ἡ διανέμουσα τὴν λείαν, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, Ἰλ. Κ. 460· ἀλλαχοῦ ἀγελείη, πρβλ. Παυσ. 5. 14, 6, Λυκόφρ. 105. **II.** παθ. = **λῃάς,** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 818.

λῄτα-ἀρχης, ου, ὁ, = **λῃταρχος,** Ἡσύχ.

λῄτον, τό, (λαός, λεώς) δημόσιον ἀρχεῖον, ὡς ἐκάλουν αὐτὸ οἱ Ἀχαιοί, Ἡρόδ. 7. 197, ἔνθα ἴδε τὸν Bähr· ταὐτὸν τῷ παρ' Ἀθηναίοις πρυτανεῖῳ, πρβλ. Πλουτ. Ρωμ. 26, ὁ αὐτ. 2. 280Δ.— Οὕτως ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει **λάϊον** διὰ τοῦ **ἀρχεῖον,** καὶ **λάϊτα** διὰ τοῦ δημόσιοι τόποι· λαιετόν, λαΐστρον παρὰ Σουΐδ. καὶ Ζωναρ. — Ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως ἔχει **λῃτη, λῄτη,** = **ἑόρτια·** πρβλ. **λέιτος.**

λῃτουργέω, -ουργός, τύποι ἀντὶ **λειτ-,** μόνον παρ' Ἡσυχ. ἀπαντῶντες.

λῃκάω, = **λαικάζω·** ἀπαρ. ἀορ. **λῃκῆσαι** Φερεκράτ. ἐν Ἀδήλ. 44.— Παθ., ἐπὶ γυναικός, Ἀριστοφ. Θεσμ. 494· **λῃκούμεσθ'** (οὕτως ἀντὶ **λῃκώμεσθ'**) ὅλην τὴν νύκτα, τουτέστι διαπαιζόμεθα, Φερεκρ. ἔνθ' ἀνωτ.

λῃκέω, Δωρ. **λᾱκέω, ήχω,** Θεόκρ. 2. 24· πρβλ. **λᾶσκω.**

λῃκημα, τό, λαγνεία, πορνεία, αἰσχρουργία, ἀφροδισιασμός, Ἐπίκουρ. παρὰ Κλεομήδ. 112.

λῃκητής, οῦ, ὁ, κεκράκτης, ὁ κραυγάζων, «φωναυλᾶς», λῃκ. ἐπέων, πιθαν. γραφὴ ἀντὶ **κηλητής,** Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 8. 67.

λῃκίνδα παίζειν, παίζω μὲ χρόνον, κροτῶν τὸν χρόνον, τυμπανίζων, Λουκ. Λεξιφ. 8, Δ. Β. 562, 18.

λῃκτέον, ρῆματ. ἐπίθετ. τοῦ **λαγχάνω,** δεῖ λαγχάνειν, τινί τινος Ἰσαῖ. 65. 41. **II.** τοῦ **λήγω,** δεῖ λήγειν, μεταγεν.

λῃκτήριος, α, ον, (λήγω) ὑπερῳριστος, Λυκόφρ. 966, 1391.

λῃκτικός, ή, όν, ὁ εἰς τὸ τέλος εὑρισκόμενος, ἐπὶ γραμμάτων **λῃκτικῶν** εἶναι τὸ ἐν τέλει τῆς λέξεως εὑρισκόμενον γράμμα, π. χ. ἐν τῇ λέξει **ῥῆτωρ** τὸ ρ εἶναι λῃκτικόν, Δ. Β. 816, 22.

λῃκύθειος, ον, πομπώδης, ἔχων βόμβον τραγικόν, **λῃκύθειος** Μοῦσα, δηλ. ἡ Τραγῳδία, Καλλ. Ἀποσπ. 319· πρβλ. **λῃκυθος** Ι. 2.

λῃκυθιάδες· «ἑνώτια ποιά» Ἡσύχ.

λῃκῡθίζω, μεταφορ. ἐκ τοῦ **λῃκυθος** Ι. 2, κοσμῶ ῥητορικῶς, θέσεις λ., μεγαλύνω τὰ κοινὰ καὶ ἁπλούστατα πράγματα, μεγαλοποιῶ, Στράβ. 609·— ἀπολ., βοῶ, φωνασκῶ, ὁμιλῶ κομπωδῶς, Δ. Β. 50, Πολυδ. Δ', 114., Ζ', 182· πρβλ. **λῃκυθος** Ι. 2.

λῃκῡθιον [ῡ], τό, ὑποκορ. τοῦ **λῃκυθος,** μικρὸν φιαλίδιον ἐλαίου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1200-1242 (πρβλ. **λῃκυθος** Ι. 2), Δημ. 736. 7, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ., κτλ. **2)** = **λῃκυθος** Ι. 2, Συνήσ. 55C. **II.** ὄνομα τῆς τροχαϊκῆς ἑξθημιμερίδος καθούσης τὴν ἀρχήν της ἐκ τοῦ τύπου, **λῃκύ | θιον ἀπ | ώλεσ | εν,** Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. ἴδε Bentl. εἰς Καλλ. Ἀποσπ. 319.

λῃκῡθιαμός, ὁ, μεγαλοφώνως φωνασκεῖν, κραυγαὶ θορυβώδεις, Πλούτ. 2. 1086Ε, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ.

λῃκῡθιαστής, οῦ, ὁ, μεγαλοφώνως ὁμιλῶν, κομπαρχήμων, ἀλαζών, Σοφ. Ἀποσπ. 905.

λῃκῡθο-ποιός, όν, ὁ κατασκευάζων **λῃκύθους,** Στράβ. 717.

λῃκῡθο-πώλης, ου, ὁ, πωλῶν **λῃκύθους,** Πολυδ. Ζ'. 182.

λῃκῦθος, ἡ, ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, κοινῶς «ροῦ», ἀγγεῖον ἐλαίου, ὧκε δὲ χρυσείῃ ἐν **λῃκύθῳ** ὑγρὸν ἔλαιον Ὀδ. Ζ. 79, πρβλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

215, Ἀριστοφ. Πλ. 810, κτλ.· μυροθήκη, ἀρωματοθήκη, κτλ., Λατ. arcula pigmentorum, Σοφ. Ἀποσπ. 133· αἱ δὲ λήκυθοι μύρου γέμουσι Ἀριστοφ. Πλ. 810, πρβλ. Bgk. εἰς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 14 (παρὰ Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 2, σ. 1043)· — ἐζωγραφημένα ἀγγεῖα τοιούτου εἴδους συνεθάπτοντο ἢ συνεκαίοντο μετὰ τοῦ νεκροῦ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 538, 996, 1032, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 8337, 8340k· — παρὰ Σιμων. 15, **Ζακύνθῳ** διορθοῦται ἀντὶ **λακύθῳ**. **2)** ἐν τῷ πληθ., ῥητορικὰ σχήματα, ἐπιτήδευσις περὶ τὸν λόγον, ῥητορικὸς καλλωπισμός, τραγικαὶ φράσεις, Κικ. π. Ἀττ. 1. 14, 3, Πλιν Ἐπιστ. 1. 2· πρβλ. **λυκήθειος, ληκυθίζω, ἐπιληκυθίστρια**· οὕτως ampullae, ampullari παρ' Horat. A. P. 97, Epistt. 1. 3, 141.— ἡ χρῆσις αὕτη τῆς λέξεως φαίνεται ὅτι κατέστη παροιμιώδης ἐκ τοῦ σκώμματος περὶ τῶν στίχων τοῦ Εὐριπίδ. παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 1200-1247, πρβλ. **ληκύθιον** II. **II** ὁ πρὸ ἐχόντος χόνδρος τοῦ λάρυγγος, τὸ μῆλον τοῦ Ἀδάμ, τὸ «καρῦδι», ἀλλαχοῦ **βρόγχος**, Λατ. gurgulio, Κλέαρχ. παρὰ Σχολ. Πλάτ. εἰς Ἱππ. Ἐλάττ. 368C.

ληκῠθουργός, όν, (*ἔργω) ὁ κατασκευάζων ληκύθους, Πλουτ. Περικλ. 12.

ληκυθο-φόρος, ον, ὁ φέρων λήκυθον, Πολυδ. Γ', 154.

ληκώ, οῦς, ἡ, τὸ ἀνδρικὸν μόριον, ὅθεν **ληκάω**, Ἡσύχ., Φῶτ.

λῆμα, τό, (λάω Β) θέλησις, ἐπιθυμία, ἀπόφασις, σκοπός, σκέψις, λ. Κορωνίδος, περιφρ. ἀντὶ τοῦ **Κορωνὶς** (ὡς τὰ **βίη, ἴς,** κτλ.), Πινδ. Π. 3. 43· λήματος κάκη, ἀδυναμία θελήσεως, δειλία, Αἰσχύλ. Θήβ. 616· ἥκιστα τοὐμὸν λ. ἔφυ τυραννικόν Εὐρ. Μήδ. 348· ἐς τὸ κέρδος λ. ἔχων ἀνειμένον ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 3, πρβλ. 199, Ἄλκ. 981, Βάκχ. 1000. **II.** κατάστασις πνεύματος, διάθεσις, ἤτοι καλὴ διάθεσις, ὅηλ. **1)** θάρρος, ἀποφασιστικότης, εὔτολμον ψυχῆς λ. Σιμων. 140· γενναῖον λ. Πινδ. Π. 8. 65, πρβλ. N. I. 87· αἴθων λ., θερμός, ὑπέρθερμος, πύρινος κατὰ τὸ θάρρος, Αἰσχύλ. Θήβ. 448· τοξουλκῷ λήματι πιστοί, πεποιθότες ἐπὶ τὴν τοξευτικὴν αὐτῶν ἱκανότητα, ὁ αὐτ. εἰς Πέρσ. 55· Ἀρείφατον λ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 146· πέτρας τὸ λ. κἀδάμαντος Εὐρ. Κύκλ. 596· λ. οὐκ ἄτολμον Ἀριστοφ. Νεφ. 457· καθ' Ἡρακλέα .. τὸ λ. ἔχων ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 463· — ἢ **2)** κακὴ διάθεσις, ὅηλ. θρασύτης, ἀλαζονεία, αὐθάδεια, ὅσον λ. ἔχων ἀφίκου Σοφ. Ο. Κ. 877· ὦ λῆμ' ἀναιδὲς ὁ αὐτ. 960· σπάν. ἐν τῷ πληθ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 122 (ἐπὶ δύο προσώπων).— Ποιητ. λέξ. ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἴωσι πεζοῖς, πνεῦμα, θάρρος, διάθεσις πρόθυμος, ἔργα χειρῶν τε καὶ λήματος Ἡρόδ. 5. 72· λήματος πλέος ὁ αὐτ. 111, πρβλ. 7. 99., 9. 62· καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, ὡς ἐν Διοδ., Λουκ., κτλ.

λημᾰλέος, α, ον, (λῆμη) πλήρης λήμης, «τσιμπλιάρης», ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Λατ. lippus, Λουκ. Λεξιφ. 4· — ἐν Γλωσσ. ὡσαύτως **ληματίας**, ἴδε τὸ ἑπόμ.

λημᾰτάω, (λῆμα) ἔχω λῆμα, θάρρος, τόλμην, εἶμαι εὔτολμος, ἀποφασιστικός, μεγαλοφρονῶ, λημιατιᾷς Ἀριστοφ. Βάτρ. 494, μὲ διάφ. γραφ. **λημαπίας**, ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ **φρονηματίας, μεγαλώφρων**, καὶ ὁ Κύριλλ. ὅτ' αὐτοῦ ἑρμηνεύει τὸ **κατοιδοῦμενος**.

λημᾰτόομαι, Παθ. (λῆμα) πληροῦμαι θάρρους· — «λελημάτωμαι· λῆμα ἔχω εἰς τὸ ἔργον» Ἡσύχ.

λημάω, μόνον κατ' ἐνεστ. (λήμη)· — ἔχω λήμην (τσίμπλαν), ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Ἱππ. Προρρ. 101· εἶμαι ταιμπλιάρης, σχεδὸν τυφλός, μύωψ, κοντόφθαλμος, λημῶ κολοκύνταις, ἔχω «τσίμπλαις» ὡς κολοκύνθας τὰ μέγεθος (οὕτως ὁ Σαιξπῆρος 'high-gravel-blind'), Ἀριστοφ. Νεφ. 327· λ. καὶ ἀμβλυώττειν Λουκ. Τίμων 2, κτλ.· μεταφ., λ. τὰς φρένας Ἀριστοφ. Π. 581· — ὧδε ὡσαύτως **χύτρα** I. 3.

λήμη, ἡ, ἡ περὶ τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν πεπηγυῖα ὕλη, κοινῶς «τσίμπλα», Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15, Προγν. 32· αἱ λῆμαι, ὀφθαλμοὶ πάσχοντες, Ἀριστοφ. Αὐσ. 301, ἔνθα ὧδε Σχολ.· μεταφ. ἡ Αἴγινα ἐκαλεῖτο ὑπὸ τοῦ Περικλέους, ἡ τοῦ Πειραιέως λ., ἡ «τσίμπλα» τοῦ Πειραιῶς, Ἀριστ. Ρητορ. 3. 10, 7, Πλουτ. Περικλ. 8· λῆμαι Κρονικαί, ἀρχαῖαι προλήψεις ἐμποδίζουσαι τὴν πνευματικὴν ὅρασιν, Ἀριστοφ. Πλ. 581· ὄψεως λ. ἡ δεισιδαιμονία Πλούτ. 2. 1101C.— ὁ Ἱππ. 943, ἔχει καὶ λημίας, αἱ. Πιθανῶς ἐκ τῆς √ΓΛΑΜ, πρβλ. **γλᾶμ-άω, γλαμ-υρός, γλάμ-ων**, Λατ. gram-ia, gram-iosus· ὧδε Γγ.1.)

λήμιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λῆμη**, Ἱππ. 153B.

λῆμμα, τό, (λαμβάνω, εἰλημμαι) πᾶν τὸ λαμβανόμενον, εἰσόδημα, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 363, Ἀντίγ. παρὰ Πλουτ. 2. 1821D· λ. καὶ ἀνάλωμα Αὐσ. 903. 1, Πλάτ. Νόμ. 920C· καθόλου, κέρδος· ὠφέλεια, Λατ. lucrum, Σοφ. Ἀντ. 313, Δημ. 60. 4, κτλ.· λ. τι κέρδους 1105. 24· κυρίως ἐπὶ ἀδίκου κέρδους, Δείναρχ. 96. 2· παντὸς ἥττων λήμματος, μὴ δυνάμενος νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ κέρδους, Δημ. 450. 9· ἐν τῇ τρυπάνῃ ἐπὶ τὸ λ. ῥέπειν 325. 13· λῆμμα λαβεῖν 523. 25· συχνάκις ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., 96. 11, κτλ.· λήμματα λαβεῖν 825 ἐν τέλ.· τὰ λ. τοῦ ἀργυρίου 1201. 9· λημμάτων μετέχειν 1335. 5· τἀπὸ Θράκης λ. ἕλκουσι δεῦρο Ἀντιφ. ἐν «Σαπφοῖ» 1. 9. **II.** πᾶν ὅ,τι λαμβάνεται ὡς δεδομένον· ἐν τῇ λογικῇ ἡ μία τῶν δεδομένων προτάσεων τοῦ συλλογισμοῦ, παρὰ Κικέρωνι sumptio (Divin. 2. 53), λῆμμα τιθέναι Ἀριστ. Τοπ. 1. 1, 6., 8. 1, 8, Κλήμ. Ἀλ. 916, πρβλ. Γάλλ. 9. 16· κυρίως ἡ μείζων πρότασις (ἐπειδὴ ἡ ἐλάσσων λέγεται **πρόσληψις**), Διογ. Λ. 7. 76. **III** ἡ ὕλη ἢ οὐσία πράσεως, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὕφος αὐτῆς (λέξις), Διον. Ἁλ. π. Δημ. 20, Λογγῖν. 15, κτλ.· ἐντεῦθεν ἡ ἐπιγραφὴ ἢ ὑπόθεσις ἐπιγράμματος, Λατ. lemma, Μαρτιὰλ. 14. 2· θέμα τι πρὸς ἐξέτασιν, «thesis», Πλιν. Ἐπιστ. 4. 27· αὐτὸ τὸ ἐπίγραμμα ἢ ποίημα, Πλίν. αὐτόθι, Μαρτ. 10. 59, Αὐσων. Ἐπιστ. 16. 90. **II.** παρὰ τοῖς Ἐβδ., ἐντολὴ ἢ παραγγελία ἐπιβαλλομένη εἴς τινα, προφητικὸν ἔργον, προφητεία, π. χ. Ναοὺμ Δ', 1, πρβλ. Ἱερεμ. ΚΓ', 33, ἴσ. δὲ καὶ, λῆμμα ἰδεῖν **Ἀδδακοὺμ Δ'**, 1.

λημμᾰτίζομαι, Παθ., παραλαμβάνομαι, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 101.

λημμᾰτικός, ή, όν, ὁ ἐπιλαμβανόμενος, λ. πρὸς τὸν καιρόν, ὁ εἰξεύρων νὰ ἐπιλαμβάνηται τῆς καταλλήλου εὐκαιρίας καὶ νὰ ὠφελῆται ἐξ αὐτῆς, Ἱππ. 22. 41.

λημμᾰτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λῆμμα**, Πτολ., Ζωναρ.

λημμᾰτισμός, ὁ, κτῆσις, κέρδος, ὠφέλεια, Νικήτ. Χρον. 43Δ, Ἐκκλ.

Λήμνιος, α, ον, κάτοικος τῆς Λήμνου, ὧδε ἐν λέξ. **Λῆμνος**.

λημνίσκος, ὁ, (λῆνος) ἐξ ἐρίου στενὴ ταινία, Λατ. taenia, infula, ὅτ' ἡ ἀνεδεῖτο ἡ κόμη, Πολυδ. 18. 29, 12, Πλουτ. Σύλλ. 27, Ἀνθ. Π. 12. 123· — βρύχος πρὸς σύλληψιν πτηνῶν, Ἀθήν. 220C· χειρουργικὸς ἐπίδεσμος, Ἡρακλ. παρὰ Γαλην.

Λῆμνος, ἡ, ἡ γνωστὴ ἐν τῷ Αἰγαίῳ νῆσος, ἣν ὁ Ὅμ. σχετίζει μετὰ τοῦ μύθου τοῦ Ἡφαίστου, Ἰλ. Α. 593, κ. ἀλλ., Ὀδ. Θ. 283· καὶ ἧτις μετέπειτα ἐθεωρεῖτο ἱερὰ αὐτοῦ, πιθαν. ἕνεκα τῆς ἡφαιστειώδους αὐτῆς φύσεως, Νικ. Θηρ. 458, κτλ.· — **Λημνόθεν**, ἐπίρρ. ἐκ Λήμνου, Πινδ. Π. 1. 100.— Ὡς ἐκ τῆς ἡφαιστειώδους φύσεως τῆς νήσου καὶ τοῦ μύθου τοῦ Ἡφαίστου ἡ φράσις Λήμνιον πῦρ κατέστη παροιμιώδης, Σοφ. Φιλ. 800, Ἀριστοφ. Αὐσ. 299. Περὶ τῆς παροιμίας Λήμνια κακά, ὡς ἐκ τῆς κακίας γυναικῶν τινων Λημνίων, ὅρα Ἑρμηνευτ. εἰς Ἡρόδ. 6. 138, Αἰσχύλ. Χο. 631 — παρ' Ἡσυχ. «Λήμνια· φοβερὰ μοχθηρά». Ὁ Λήμνιος οἶνος ἐφημίζετο, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1162.— Ὡσαύτως θηλ. **Λημνιάς, άδος**, Πινδ. Ο. 4. 32· **Λημνίς, ίδος**, Νικ. Θηρ. 865·

λημόττης, ητος, ἡ, πόνος τῶν ὀφθαλμῶν, ὀφθαλμία, Λατ. lippitudo, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 326.

λημώδης, ες, (λῆμη, εἶδος) πλήρης λήμης, Ἀλέξ. Τραλλ. 2. σ. 151.

λῆν, ἀπαρ. τοῦ λάω Β· ἀλλὰ **λῆν** = **λεῖν**, ὃ ὧδε ἐν ἀρχ.

Λῆναι (ἡ **Λήναι**, Ἡσύχ.), αἱ, (ληνὸς) Βάκχαι, Στράβ. 468, Διον. Π. 703, 1155, πρβλ. Θεόκρ. 26.

ληναΐζω, ἑορτάζω τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου, Κλήμ. Ἀλ. 3, ὧδε **ληραίνω**.

Ληναϊκός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὰ **Λήναια**, Ἀνθ. Π. Παράρτ. 68, Πλούτ. 2. 839D· θέατρον Λ., Πολυδ. Δ', 121.

ληναῖος, α, ον, (ληνὸς) ἀνήκων εἰς τὸν ληνόν, τὸ «πατητῆρι» κυρίως, **1)** ἐπίθ. τοῦ Βάκχου ὡς θεοῦ τοῦ ληνοῦ, Διόδ. 3. 63. **2)** **Λήναια** (ἐξυπ. ἱερά), τά, ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις ἀγομένη κατὰ τὸν μῆνα Ληναιῶνα (ὅηλ. Γαμηλιῶνα) εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου, καθ' ἣν ἐτελοῦντο δραματικοὶ ἀγῶνες, ἰδίως τῶν κωμικῶν ποιητῶν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1155· ἀλλ' αὕτη ἡ ἑορτὴ ἦτο διάφορος τῶν ἐν Ἀνθεστηρίοις καὶ τῶν μικρῶν ἢ κατ' ἀγρούς Διονυσίων· ὧδε ἐν λέξ. **Διονύσια**, καὶ πρβλ. τὰ κατωτ. **3)** **Λήναιον**, τό, τόπος ἐν Ἀθήναις ἔνθα τὰ Λήναια ἑωρτάζοντο, ἐν τῷ διαμερίσματι τῷ καλουμένῳ **Λίμναι** (ὃ ὧδε), περιέχοντι δύο ναοὺς τοῦ Διονύσου· ὁ ἐπὶ Ληναίῳ ἀγών, ὁ τῶν Ληναίων δραματικὸς ἀγὼν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν κατ' ἄστυ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 504· πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 327D, Δημ. 517. 26.

Ληναΐτης, ου, ὁ, = **Ληναϊκός**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 547.

Ληναιών, ῶνος, ὁ, ἀρχαῖον Ἰων. ὄνομα τοῦ ἑβδόμου Ἀττ. μηνὸς Γαμηλιῶνος, καθ' ὃν τὰ ἐν Ἀθήναις Λήναια ἑωρτάζοντο (ὧδε ἐν λέξ. **Διονύσια**), ἀντιστοιχῶν περίπου πρὸς τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ Ἰανουαρίου καὶ τὸ πρῶτον τοῦ Φεβρουαρίου (κατὰ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 502, ἔνθα σημειοῦται ὡς ὁ ψυχρότατος μήν. Παρὰ τοῖς ἐν Ἀσίᾳ Ἕλλησιν ἦτο ὁ πέμπτος μὴν τοῦ ἔτους.

Ληνεύς, έως, ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, Ἐπιγρ. Μυκόνου ἐν Ἀθην. τ. Β', σ. 237.

ληνεύω, = **βακχεύω**, Ἡσύχ.

ληνεών, ῶνος, ὁ, τὸ μέρος ἔνθα ἦτο ὁ ληνός, Γεωπ. 6. 1, 3.

ληνίς, ίδος, ἡ, ἡ βακχεύουσα, Βάκχη, Εὐστ. 629. 30, Σουΐδ.

II. = **ληνός**, Ἐτυμολ. Μεγ. 478. 29 (ἔνθα τὰ Ἀντίγραπτα ἰνίδα).

ληνο-βάτης, [ᾰ], ου, ὁ, ὁ πατῶν τὰς σταφυλὰς ἐν τῷ ληνῷ, Ἰμερ. Λόγ. 6. 3· — ἐντεῦθεν **ληνοβατέω**, πατῶ σταφυλὰς ἐν τῷ ληνῷ, Εὐστ. Ποντικ. 150. 53.— Παθ., ληνοβατηθέντων τῶν ῥαγῶν αὐτόθι 355. 30.

ληνός, Δωρ. **λᾱνός**, οῦ, ἡ, ὡς τὸ Λατ. lacus, alveus, πᾶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρᾶγμα ἔχον τὸ σχῆμα κάδου ἢ σκάφης, Ἱππ. Μοχλ. 865· κυρίως, **1)** ὡς καὶ νῦν, ὁ ληνός, τὸ «πατητήρι», Θεόκρ. 7. 25., 25. 28, Διόδ. 3. 63. **2)** σκάφη πρὸς πότισιν κτηνῶν, «ποτίστρα», Ὀμ. Ὕμ. εἰς Ἑρμ. 104, Ἐδδ. (Γεν. Α', 38, 41). **3)** = **κάρδοπος**, σκάφη τοῦ ζυμώματος, Μένανδρος ἐν «Δημιουργῷ» 3. **4)** τὸ μέρος τὸ ὑποδεχόμενον τὸν ἱστὸν πλοίου, ἱστοθήκη, ὃ ἄλλαχοῦ ὀνομάζεται **ἱστυπεδή** καὶ **ἱστοδόκη**, «τοῦ ἱστοῦ τὸ μὲν κατωτάτω πτέρνα καλεῖται, ἢ ἐμπίπτει εἰς τὸν ληνόν» Ἀθήν. 474F (ἔνθα εἶναι ἄρσεν.), Πολυδ. Α', 91. **5)** σορός, νεκροθήκη, Φερεκράτης ἐν «Ἀγρίοις» 11, Συλλ. Ἐπιγρ. 1979, 81, 93· πρβλ. Bentl. Corresp. σ. 287. **6)** μέρος τι τοῦ ἐγκεφάλου, πιθαν. τὸ ἔτι καὶ νῦν καλούμενον «ληνὸς Ἡροφίλου», torcular Herophili, Ἡρόφιλος παρὰ Γαλην. 2. 712. **7)** ἡ κοιλότης ἁρμαείου δίφρου, Ἡσύχ. **8)** ἐν τῷ πληθ., τὸ κατώτερον μέρος τῆς ῥινός, Πολυδ. Β', 80. **9)** κατὰ τὸν Σουΐδ. «ληνὸς καὶ προλήνιον αἱ ἐκκλησίαι παρὰ τῷ Δαβίδ (Ψαλμ. Η', 1)» — «ληνοβάται οἱ ἱερεῖς».

λῆνος, εος, τό, Λατ. lana, ἔριον, «μαλλί», Αἰσχύλ. Εὐμ. 44· ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ **ἔρια**, μάλλινον πρᾶγμα, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 173, 177. (Πρβλ. **λάχνη**).

ληξιαρχεῖον, τό, «γραμματεῖον εἰς ὃ τοὺς νόμους ἐνέγραφον» Ἡσύχ.

ληξιαρχία, ἡ, «ληξιαρχικόν· κατεγράφοντο οἱ μέλλοντες ὀνομαστί, καὶ τοῦτό ἐστι ληξιαρχία» Α. Β. 191, 7.

ληξιαρχικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὸν ληξίαρχον· — τὸ λ. γραμματεῖον, ὁ δημόσιος κατάλογος ἑκάστου Ἀθηναϊκοῦ δήμου, εἰς ὃν τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν (τῶν δημοτῶν) ἐνεγράφοντο ὅτε ἤρχοντο εἰς νόμιμον ἡλικίαν καὶ τοῦ ὁποίου τὴν φροντίδα εἶχεν ὁ δήμαρχος, Συλλ. Ἐπιγρ. 80, Ἰσαι. 66. 14, Δημ. 1091. 9, κτλ.· πρβλ. Schömann Comit. εἰς Ἀθήν. σ. 379. — Κατὰ τὸν Ἅρποκ. «ληξιαρχικὸν γραμματεῖον .. εἰς ὃ ἐνεγράφοντο οἱ τελεωθέντες τῶν παίδων, οἷς ἐξῆν ἤδη τὰ πατρῷα οἰκονομεῖν, παρ' ὃ καὶ τοὔνομα γεγονέναι, διὰ τὸ τῶν ληξέων ἄρχειν· ληξεις δ' εἰσὶν αἱ τε κλῆροι καὶ αἱ οὐσίαι».

ληξίαρχος, ὁ, ἄρχων ἐν Ἀθήναις ὅστις ἐνέγραφε τοὺς ἐνήλικας νέους εἰς τὸ ληξιαρχικὸν βιβλίον τοῦ δήμου αὐτῶν, Πολυδ. Η', 104.

ληξίπονος, ον, ὁ καταπαύων τοὺς πόνους, ὄνειρος Σωφρόν. Ἱεροσολ. ἐν Spicil. Rom. τ. III. σ. 210.

ληξιπυρεξίαι, αἱ, αἱ λήξεις τοῦ πυρετοῦ, Marc. Emp. 20.

ληξι-πύρετος [ῠ], **ον**, (λῆξις) ὁ τὸν πυρετὸν καταπαύων, ὡσαύτως: **ληξοπύρετος**, Γαλην.· πρβλ. Λοβ. εἰς Φρύν. 771.

λῆξις (Α), εως, ἡ, (√ΛΑΧ, **λαγχάνω, λήξομαι**) ὁ καθορισμὸς ἢ διορισμὸς διὰ κλήρου, ἀρχῆς Πλάτ. Νόμ. 765D· αἱ λ. τῶν κλήρων Ἀριστ. Ἀποσπ. 396. **2)** μέρος ἀπονεμόμενον διὰ κλήρου, Πλάτ. Νόμ. 740A, 747E, Κριτί. 109C, 113B· πρβλ. **λάξις**. **II**, ὡς δικανικὸς ὅρος, λῆξις δίκης ἢ μόνον λῆξις, ἔγγραφος κατηγορία ἐγχειριζομένη εἰς τὸν ἄρχοντα ὡς τὸ πρῶτον βῆμα ἐν ἰδιωτικῇ δίκῃ, σχεδὸν = **ἔγκλημα**, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 425D, Ἰσαῖ. 84. 24, Αἰσχίν. 9. 30· πρβλ. **λαγχάνω** I. 3· σπανιώτατα ἐπὶ δημοσίων δικῶν, ὡς παρὰ Δημ. 999. 14. **2)** λῆξις τοῦ κλήρου ἐκαλεῖτο ἡ πρὸς τὸν ἄρχοντα γινομένη αἴτησις (ἀπαιτουμένη παρὰ πάντων πλὴν τῶν κατ' εὐθεῖαν ἀπογόνων τοῦ θανόντος) πρὸς νόμιμον κατοχὴν κληρονομίας, τοῦ κλήρου .. λαχεῖν τὴν λ. ἠξίωσεν Ἰσαῖ. 38. 8. Πρβλ. Att. Process, σελ. 462, 594 κέξ.

λῆξις (Β), εως, ἡ, (λήγω) παῦσις, Αἰσχύλ. Εὐμ. 505, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1086.

ληός, ὁ, Ἰων. τύπος τοῦ **λαός**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱππῶν. (88) ἐν τοῖς Ἀν. Οξ. 1. 267. Εὕρηται ἔνιοτε ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. τοῦ Ἡροδ. καὶ ἴσως πρέπει νὰ ἀποκατασταθῇ ἐν τῷ κειμένῳ, Dind. de Dial. Hdt xxxix.

ληπτέος, α, ον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ **λαμβάνω**, ὃν δεῖ λαμβάνειν, Πλάτ. Πρωτ. 356B. **II**, οὐδ. **ληπτέον**, δεῖ λαμβάνειν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 603· ἔργον λ., πρέπει τις νὰ ἀναλάβῃ, Ξεν. Ἀπομν. 1. 7, 2· πρέπει τις νὰ λάβῃ ὡς δεδομένον ἐν συλλογισμῷ, κτλ., Πλάτ. Φληβ. 34D, 61A· πρέπει τις νὰ λάβῃ ἢ ἐκλέξῃ, ἐκ τούτων ἐπιστάτας λ. Ξεν. Κύρ. 8. 1, 10· λ. ὅτ .. τίνας ὅρους λέγουσιν Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9, 1. **2)** πρέπει τις νὰ λάβῃ, νὰ δεχθῇ, ὀμήρους δοτέον καὶ λ. Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 18· πρέπει τις νὰ ὑποκύψῃ εἴς τι, νὰ «πάρῃ», πληγὰς ὑπό τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἀνα. 9, 5.

λῆπτης, ου, ὁ, ὁ λαμβάνων, Ζωναρ. Λεξ. σ. 1302.

ληπτικός, ή, όν, διατεθειμένος νὰ δεχθῇ, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4, 1, 20. **II**, ἀφομοιωτικός, ἀντίθετ. τῷ **ἐκκριτικός**, ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 7. 2, 5.

ληπτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **λαμβάνω** (λῆψομαι), ὃν λύναται τις νὰ λάβῃ ἢ ἀντιληφθῇ διὰ τῶν αἰσθήσεων, ἀντίθετ. τῷ **νοητός**, Ἀνθ. Π. 11. 354, 6· ὡσαύτως, λόγῳ καὶ διανοίᾳ ληπτὰ Πλάτ. Πολ. 529D. **2)** παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, ληπτά, ἐκαλοῦντο τὰ δεκτὰ πράγματα, ὅσα δηλ. ἦν ἔπρεπε μὲν νὰ γίνωνται ὁ σκοπὸς τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ μήτε νὰ ἀπορρίπτωνται προσφερόμενα αὐτῷ, Πλούτ. 2. 1068Α, 1070Α· ἴδε **προηγμένα**. **II**. = **ἐπίληπτος**, Ἀριστ. Προβλ. 10. 50.

ληραίνω, = **ληρέω**, Γρηγ. Ναζ., Ἡσύχ.· ἀλλὰ Ἡράκλειτ. (127) παρὰ Πλουτ. 2. 362Δ, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ **ληναΐζω**, πρβλ. Κλήμ. Ἀλ. 30.

ληρέω, (λῆρος) εἶμαι ἀνόητος, μωρός, ὁμιλῶ ἢ φέρομαι ἀνοήτως, φλυαρῶ, Λατ. nugari. Σαφ. Τρ. 435, Ἀριστοφ. Ἱππ. 536, κ. ἀλλ., Πλάτ. Θεαίτ. 152B, κτλ.· περί τινος Ἰσοκρ. 235B, 239D· λῆρον ληρεῖν Ἀριστοφ. Πλ. 517· περὶ τοῦ ληρεῖς ἔχων, ἴδε **ἔχω** B. IV. 2, καὶ πρβλ. **συνθιασώτης**. **2)** ἐπὶ νοσοῦντος ἀνθρώπου, παραληρῶ, παραλαλῶ, Ἱππ. Ἐπιδ. 1. 974.

λήρημα, τό, ἀνόητος ὁμιλία, φλυαρία, ἀνοησία, μωρολογία, Πλάτ. Γοργ. 486C, ἐν τῷ πληθ.

λήρησις, ἡ, ἀνόητος ὁμιλία, μωρολογία, φλυαρία, Πλούτ. 2. 504B, Διογ. Α. 7. 118, κτλ.· λ. τοῦ γήρως Ἀρεταῖ. π. Δίτ. Χρον. Παθ. 1. 6.

ληρολογέω, λέγω φλυαρίας· **ληρο-λόγημα**, τό, καὶ **-λογία**, ἡ, μωρολογία, Ἐκκλ.· — **ληρο-λόγος, ον**, μωρολόγος, φλύαρος, Εἰρηναῖ.

ληροπετώδη· «ληρώδη» Ἡσύχ.

λῆρος, ὁ, ἀνόητος ὁμιλία, ἀνοησία, ματαιολογία, ποιητῶν λ. Κρατίν. ἐν Ἀδήλ. 5· λ. τραγικὸς Ἀριστοφ. Βάτρ. 1005· λῆρόν τε τἄλλ' ἠγεῖτο τοῦ γνῶναι περί, φλυαρία ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν γνῶσιν», αὐτόθι 809· λῆρος πάντα πρὸς τὸ χρυσίον Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 60, πρβλ. Ἀριστοφ.· ἐπὶ προσώπων, λ. εἶναι δοκεῖ τὸ νόμισμα, φύσει δ' οὐθέν, «μόνον λόγια», Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 9, 11· λῆρός ἐστι πρὸς Κινησίαν, αὐτὸς εἶναι μηδὲν παραβαλλόμενος πρὸς τὸν Κινησίαν, Ἀριστοφ. Λυσ. 860, πρβλ. Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ. 10. 3, Ἀλεκτρ. 6· οἱ ποιηταὶ λῆρός εἰσιν Ξέναρχ. ἐν «Πορφύρᾳ» 1· ἐμὲ μὲν λ. ἡγεῖσθαι Πλάτ. Χαρμ. 176A, πρβλ. Φαίδωνα 72C· — ἐν τῷ πληθ. ὡς τὸ Λατ. nugae, λῆροι λεπτόταται, ἐπὶ τῶν σοφιστῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 359, πρβλ. Πλ. 589 οὕτω παρὰ Πλάτ. Θεαίτ. 176D· λῆροι καὶ παιδιαί, λῆροι καὶ φλυαρίαι, Λατ. tricae et apinae, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 347D, Ἱππ. Μείζ. 301B· ὀδοὺς καὶ κρήνας καὶ λήρους Δημ. 36. 18· καὶ καθ' ἑνικ., παροψίδες καὶ λῆρος, παροψίδες καὶ παρόμοιαι ἀνοησίαι, Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 5· ὡς ἐπιρώνημα, **λῆρος**, ἀνοησία! «κολοκύθια!» Ἀριστοφ. Πλ. 23, πρβλ. Εὔβουλ. ἐν «Καμπυλίωνι» 3. 8· — πρβλ. **φλυαρία**. **2)** παράφορα· ὁμιλία, παραφρασύνη, Ἱππ. Ἐπιδ. 1. 974. **II**, ὡς ἐπίθετ., μωρός, ματ' ἐπίρρ., **-ρως**, Τζέτζ.

ληρός, ὁ, κόσμημα μικρὸν ἐκ χρυσοῦ, ὃ ἐφόρουν αἱ γυναῖκες, Λατ. loria, Ἀνθ. Π. 6. 292· πρβλ. Λουκ. Ἀεξιφ. 9, Ἡσύχ., Πολυδ. Ε', 101.

ληρωδέω, ὁμιλῶ ἀνοήτως, λέγω ἀνοησίας, φλυαρῶ, Λατ. nugari, Φωτ. Βιβλιοθ. 4. 1.

ληρώδης, ες, (εἶδος) μάταιος, μωρολόγος, ἀνόητος, Λατ. nugatorius, Πλάτ. Θεαίτ. 174D, Ἀριστ. Ρητ. 3. 13, 5. — Ἐπίρρ. **-δῶς**. Ἱππ. Κωακ. Προγν. 181.

ληρωδία, ἡ, ληρώδης, ματαία ὁμιλία, μωρολογία, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 77, Ἐκκλ.

λησθέων· «στρεφόμενος» Ἡσύχ.

ληστ-μβροτος, ον, (λήθω, βροτὸς) ὁ διαφεύγων τὴν προσοχὴν τῶν ἀνθρώπων, καταλαμβάνων αὐτοὺς ἐξαίφνης, ἀπατεών, κλέπτης, Ὀμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 339.

λῆστις (Α), ἡ, (λήθω) = **λῆστις**, Κριτίας 2. 12, Ἡσύχ.

λῆστις (Β), ἡ, (λάω Β) θέλησις, ἐπιθυμία, ἐκλογή, Ἡσύχ.

λησμοσύνη, ἡ, = **λήθη**, ἐπιλησμοσύνη, κακῶν Ἡσ. Θεογ. 55· τῶν νῦν θέσθε λησμοσύναν Σοφ. Ἀντ. 151 (λυρ.).

λήσμων, ον, γεν. **-ονος**, (λήθω) ἐπιλήσμων, μὴ σκεπτόμενος περί τινος, ἀδιάφορος, Θεμίστ. 268C.

λῆσσα· «ὁ ἐν τῇ ῥάχει τοῦ σκορπίου λαμπρὸς ἀστήρ» Ἡσύχ.

λησταποδόχος, πλημμελ., ἀρθρὸν **ληστοδόχος**, ὃ ἴδε.

ληστ-άρχης, ου, ὁ, ἀρχηγὸς λῃστῶν, Πλουτ. Κράσσ. 22.

λησταρχία, ἡ, ἀρχηγία λῃστῶν, Ἐκκλ.

ληστ-αρχος, ὁ, = **λησταρχης**, Πολύαιν. 4. 9, 3, Κλήμ. Ἀλ. 959

ληστεία, ἡ, (ληστεύω) λῃστοῦ βίος, λῃστεία, πειρατεία, Λατ. latrocinium, Θουκ. 1. 5· ἀπὸ λῃστείας βίον ἔχειν, ζῆν Ξεν. Ἀν. 7. 7, 9, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 8, 7· ἐν τῷ πληθ., πόλιν .. κατὰ γῆν λῃστείαις πορθουμένην Θουκ. 8. 40.

λῃστεύω: μέλλ. **-εύσω** Ἀππ. Καρχηδ. 116. — Παθ. (ἴδε κατωτ.): ἀόρ. **ἐληστεύθην** Διόδ. 2. 55, Ἀππ.· (λῃστής). Εἶμαι λῃστὴς ἢ πειρατής, διεξάγω πειρατικὸν πόλεμον, ἐξασκῶ πειρατείαν, Λατ. latrocinari, Δημ. 46. 14· ἐν τῇ γῇ καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ Δίων Κ. 36. 3. **2)** μετ' αἰτ., λεηλατῶ, λαφυραγωγῶ, ἁρπάζω, Θουκ. 1. 5, κτλ.· καὶ ἐν τῷ Παθ., ὁ αὐτ. 4. 2., 5. 14, Διόδ. 2. 55· λῃστεύεται ἡ ὁδός, κατέχεται ὑπὸ λῃστῶν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 91.

λῃστήρ, -ῆρος, ὁ, παρ' Ὁμ. **λῃστήρ**, = **λῃστής** (ἡ ἴδε), λῃστής, κυρίως πειρατής, περιγραφόμενος ἐν Ὀδ. Γ'. 73, Ι. 254, οἵά τε λῃστῆρες, ὑπείρ ἅλα, τοί τ' ἀλόωνται ψυχὰς παρθέμενοι κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες· — λ. πολύπλαγκτοι Ρ. 425, πρβλ. Π. 426, Ἀνθ. Π. 7, 737, Μανέθων 3. 258· — θηλ. **λῃστεῖρα** ναῦς Ἀδ. π. Ζ. 8. 19.

λῃστήριον, τό, συμμορία λῃστῶν, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 42, Αἰσχίν. 27. 8· ἐν τῷ πληθ., πειρατικὰ πλοῖα, Κλειτόδ. 5, Συλλ. Ἐπιγρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

3612. **2)** καταφύγιον ἢ φωλεὰ λῃστῶν, Στράϐ. 644. **II.** λῃστεία, ἐν τῷ πληθ., Λουκ. Χάρ. ἢ Ἐπισκοποῦντ. 11.

λῃστής, οῦ, ὁ, Ἰων. **λῃιστής**, Δωρ. **λᾱστής**· (λῃΐζομαι)· = τῷ Ὁμηρικῷ **λῃιστήρ** (ἴδε **λῃστήρ**), λῃστής, ὁ διαρπάζων, πειρατής, Εὐρ. Ἄλκ. 766, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 23, ἀντίθετ. τῷ **κλέπτης**, Πλάτ. Πολ. 351C· κυρίως, λῃστὴς κατὰ θάλασσαν, μετέπειτα **πειρατής**, Ἀνδοκ. 18. 7, κτλ.· λῃστοῦ βίον ζῆν Πλάτ. Γοργ. 507E· λῃιστὴς κατεστήκεε τῶν Καρχηδονίων, ἥρξατο πειρητικῶν κατ' αὐτῶν ἐπιδρομῶν, Ἡρόδ. 6. 17· — ὁ Θουκ. 1. 5 σημειοῦται ὅτι κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους οὐδεμία ἀτιμία ἀπεδίδετο εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, πρβλ. 1. 8., 6. 4· οἱ λ. αὐτοὺς πορισταὶς καλοῦσιν Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 10. **II.** μεταφορ., λ. ἐναργὴς τῆς ἐμῆς τυραννίδος Σοφ. Ο. Τ. 535· Κύπρισος Λυκόφρ. 1143· λῃστὰ λογισμοῦ, ἐπὶ τοῦ ἔρωτος, Ἀνθ. Πλαν. 198. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 193 κἑξ.

λῃστικός, ἡ, όν, (λῃστὴς) ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ λῃστεύειν, πειρατικός, ἔχων ὡς ἔργον τὸ λῃστεύειν, Θουκ. 6. 104· ἔθνη Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 4, 3· πλοῖον Δημ. 668. 26. **2)** ἡ λῃστικὴ = **λῃστεία**, Πλάτ. Σοφιστ. 222C. **3)** οὕτω, τὸ λῃστικόν, ἡ πειρατεία, Θουκ. 1. 4, 13· ὡσαύτως, συμμορία λῃστῶν, ὁ αὐτ. 2. 69. **4)** Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τὸν τρόπον τῶν πειρατῶν· Συγκρ. **-κώτερον**, ὁ αὐτ. 1. 10. Πρβλ. **λῃστρικός**.

λῃστις, ἡ, = **λήθη**, Εὐρ. Κύκλ. 172, Κριτί. 2. 12· λῃστιν ἴσχειν = ἐπιλανθάνεσθαι, λησμονεῖν, Σοφ. Ο. Κ. 584. Εὕρηται ῥόνον καθ' ἑνικ. ὀνομ. καὶ αἰτ.

λῃστο-διώκτης, ου, ὁ, διώκτης λῃστῶν, Βυζ.· **λῃστο-δίωκτος**, ον, διωκόμενος ὑπὸ λῃστῶν, Ξεν. Ἐφέσ. 1, 6, κατὰ τὸν Hemst. ἀντὶ **λυσσοδίωκτος**.

λῃστο-δόχος, ον, δεχόμενος λῃστάς, λῃσταποδόχος, τοὺς λῃστοδόχους οἴκους καταστραφῆναι ἐκέλευσε Σωκρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5. σ. 285. 12.

λῃστο-κτόνος, ον, ἀποκτείνων λῃστάς, Ἀνθ. Π. 11. 280.

λῃστο-σαλπιγκτής, οῦ, ὁ, λῃστὴς ἢ λῃστῶν σαλπιγκτής, ἐπὶ τῶν Τυρρηνῶν, οἱ ὁποῖοι ἐφεῦρον τὴν σάλπιγγα, κωμικ. λέξ. παρὰ τῷ Μενάνδρ. ἐν Ἀδήλ. 399, Φώτ.· παρ' Ἡσυχ.· **λῃστο-σάλπιγξ**. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 366.

λῃστοτροφέω, τρέφω, περιποιοῦμαι λῃστάς, Τατιαν. 23.

λῃστουργία = **λῃστεία**, βαρβαρικὴ Κ. Πορφ. τ. 3, σ. 33. 12, ἐκδ. Β.

λῃστρικός, ἡ, όν, = **λῃστικός**, ἀνθ' οὗ εὕρηται συχνάκις ὡς διάφ. γραφὴ (Λοδ. εἰς Φρύν. 242), ἐπὶ πλοίων, τριακοντόρος λ. (πρβλ. **λῃστρίς**), Θουκ. 1. 9, πρβλ. Ἀππ. Καρχηδ. 25, κτλ.· λ. σκάφη Διόδ. 3. 43. **2)** ἐπὶ προσ., Στράϐ. 293, Πλούτ., κτλ.· βίος λ. Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 8, 8· τὸ λ. ἦθος Στράϐ. 575· ὁ λ. πόλεμος Ἀππ. Μιθρ. 96· — μεταφορ., τὰ λ. τῆς Ἀφροδίτης, ἀντίθετ. τῷ ναῦς, πειρατικὰ πλοῖα, Ἀνθ. Π. 5. 44 καὶ 161, Ἐπίρρ. **-κῶς**, Στράϐ. 126, ἐν τέλ., Πλούτ., κτλ.· συγκρ. **-ώτερον**, ἴδε **παρασκευάζω** B. II. 3.

λῃστρίς, ίδος, ἡ, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ προηγ., ναῦς λ., πειρατικὸν πλοῖον, Δημ. 1237. 10, Διόδ. 16. 5, Πλουτ. Πομπ. 24, κτλ.· λ. γυνὴ Πλουτ. Θησ. 9· λῃστρὶ (κλητ.) Ἡρώνδα Μιμίαμβοι 6. 10.

λήσω, **λήσομαι**, ἴδε ἐν λ. **λανθάνω**.

λῆταρχος, ὁ, (λεῖτος) δημόσιος ἱερεύς, Λυκόφρ. 991. (Πρβλ. **λήϊτον**).

λῃτεῖρα, ἡ, δημοσία ἱέρεια, Καλλ. Ἀποσπ. 123, Ἡσύχ.

λῆτη, ἡ, ἴδε ἐν λ. **λήϊτον** (παρ' Ἡσυχ. **λητῆ**).

λητῆρ, ῆρος, ὁ, (λεῖτος) δημόσιος ἱερεύς, Ἡσύχ.

Λητο-γενής, Δωρ. **Λᾱτ-**, ές, γεννηθεὶς ἐκ τῆς Λητοῦς ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Εὐρ. Ἴων 465, Ἀνθ. Π. 9. 525· ἀνώμαλ. θηλ. **Λατογένεια**, Αἰσχύλ. Θρῆξ. 148.

Λητοΐδης [ῐ], Δωρ. **Λᾱτοΐδας**, ου, ὁ, ὁ υἱὸς τῆς Λητοῦς, δηλ. ὁ Ἀπόλλων, Ὅμ. Ὕμ. εἰς Ἑρμ. 253, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 479· — ὁ Πίνδ. ἐν Π. 1. 23, ἔχει **Λατοΐδας** (τρισύλλαϐ.).

λήτον· «δημόσιον» Ἡσύχ.

λητουργέω, **-ουργός**, Ἀττ. τύποι τοῦ λειτουργέω, λειτουργός, μνημονευόμενοι ὑπὸ Ἀμμων. 89, Μοίρ. 252, Δ. Β. 277· ἀλλὰ δὲν εὑρίσκονται νῦν ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. (ἐν τῇ Ἀριστ. Πολιτ. 81, 15 κἑξ. εὕρηται **λητ-**), ἴδε καὶ Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 362.

Λητώ, Δωρ. **Λᾱτώ**, ούς, συνηρ. οῦς, ἡ, Λατ. Latona, μήτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Ὅμ.· θυγάτηρ τοῦ Κοίου καὶ τῆς Φοίϐης, Ἡσ. Θ. 406, πρβλ. 918, κ. ἀλλ., ὅστις πλὴν τῆς ὀνομ. καὶ αἰτ. **Λητῶ** μεταχειρίζεται μόνον τὴν συνηρ. γεν. **Λητοῦς**, δοτ. **Λητοῖ**· κλητ. **Λητοῖ** Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 14. 62.

Λητῷος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὴν Λητὼ ἢ γεγεννημένος ἐκ τῆς Λητοῦς, κόρη Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 169, Σοφ. Ἠλ. 570· Δωρ. **Λατῷος**, Ἀνθ. Π. 6. 280· θηλ. ὡσαύτως **Λατωϊάς**, άδος, Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 83, Ἐπιτ. κτλ.· καὶ **Λητωΐς**, ίδος, Ἀνθ. Π. 6. 272, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 938. **II.** τὸ Λητῷον, ὁ ναὸς τῆς Λητοῦς, Ἀριστ. Ἡθ. Ε. ἐν ἀρχ., Στράϐ. 665.

λῃχμός, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ **λῆξις** (ἐκ τοῦ **λήγω**), Ἀντίμαχ. 62.

λῆψις, εως, ἡ, (λαμϐάνω, λήψομαι) τὸ λαμϐάνειν, ἁρπάζειν, πιάνειν, ῥύγχος .. πρὸς τὰς λ. τῶν ζωοτάρίων Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 1, 15· αἱ καμπαὶ τῶν ὀκτύλων καλῶς ἔχουσι πρὸς τὰς λήψεις καὶ πιέσεις αὐτόθι 4. 10, 25· ἀπορώτερος ἡ λ., ἡ σύλληψις αὐτῶν θὰ εἶναι δυσκολωτέρα, Θουκ. 5. 110· ἡ λ. τῆς πόλεως, ἡ κατάληψις, ἅλωσις αὐτῆς, ὁ αὐτ. ἐν 4. 114, πρβλ. 7. 25. **2)** ἀποδοχή, παραδοχή, τὸ λαμϐάνειν, κτᾶσθαι, παραλαϐή, ἥδιστον ὅτῳ πάρεστι λῆψις ὧν ἐρᾷ καθ' ἡμέραν Σοφ. Ἀποσπάσ. 326· ἡ τοῦ μισθοῦ λ. Πλάτ. Πολ. 346D· ἀντίθετ. τῷ **ἀπόδοσις** αὐτόθι 332A· τῷ **ἀποβολή**, Ἀριστ. Ρητ. 1. 6, 6· ἐν τῷ πληθ., παραλαϐαί, εἰσπράξεις, Πλάτ. Πολ. 343D, Ἄλκ. 1. 123A, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 1, 43, κ. ἀλλ. **II.** προσβολὴ πυρετοῦ ἢ νόσου, ἀπὸ τῆς πρώτης λ. Ἱππ. Ἐπιδ. 944, πρβλ. 453. 40, Ἀριστ. Προβλ. 1. 55, 3, κ. ἀλλ. **III.** ἐν τῇ λογικῇ, τὸ λαμϐάνειν τι ὡς δεδομένον, Λατ. sumptio (ἴδε **λῆμμα** II), Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 1, 3 καὶ 4. **IV.** ἡ ἐκλογὴ ὕλης ἐν ποιήματι κλπ., Λογγῖν. 10· πρβλ. **λῆμμα** III.

λῃψοδοσία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ ἀπὸ τοῦ 700 μ. Χ. λεγόμενη καὶ **δοσαληψίαν**, Ζηκ. ἐν Χρηστ. Λεξ. ἐν λέξ., ἀλλ' ὁ Κόντος (Γλωσσ. Παρατηρ σελ. 302) θεωρεῖ ἀμφοτέρας τὰς λέξ. πλημμελῶς ἐχούσας ἀντὶ τῶν **λῆψις** καὶ **δόσις**.

λῃψ-ολίγο-μισθος, ον· — τέχνη λ., ἡ τέχνη ἥτις παρέχει ὀλίγον μισθόν, ἐξ εἰκασίας παρὰ τῷ Ἐφίππ. ἐν «Ναυαγῷ» 1. 4 (Τὰ Χφα **ληψιγομ-**· ὁ Meineke **ληψι-λογά-μισθος**, λαμϐάνων μισθὸν ἀπέναντι τῶν λέξεων ἢ λόγων).

λῐ-, ἀχώριστον προθετικὸν μόριον ἔχον ἐπιτατικὴν δύναμιν, ὡς τὸ **λα-** καὶ **λαι-**, φαινόμενον ὡς ἐπίρρ. ἐν τῷ **λίαν** (Στράϐ. 361 λέγει ὅτι ὁ Ἐπίχ. μετεχειρίζετο τὸ **λὶ** ἀντὶ τοῦ **λίαν**)· **λι-ώσαύτως** μένει ἐν τῷ συνθέτῳ **λι-πόνηρος**, «λίαν πονηρὸς» παρ' Ἡσυχ.

λιάζομαι· ἀόρ. **ἐλιάσθην**, Ἐπικ. γ' πληθ. **λίασθεν** Ὅμ.· γ' ἐν ὑπερσ. **λελίασται** Μόσχ. 4. 118 (ἀντὶ τοῦ ἐναργ., ἴδε ἐν τέλ.)· — Ἐπικ. ἀποθ. ἀμφιϐόλου ἀρχῆς (ὁπόθεν καὶ τὸ **ἀ-λίαστος**), — **κλίνω**, ἑπομένως, **I.** τὸ πλεῖστον ἐπὶ προσώπων, ἀποσύρομαι, ἀπομακρύνομαι, ἐκ ποταμιοῦ λιασθεὶς Ὀδ. Ε. 462· ἀπὸ πυρκαϊῆς ἐτέρωσε λιασθεὶς Ἰλ. Ψ. 231· νόσφι λιασθεὶς Α. 349., Λ. 80· ὕπαιθα λιάσθη, εἰς πλάγιον ἢ ἐκ τοὔμπροσθεν ἐξεκλινεν, Ο. 520, πρβλ. Φ. 255· δεῦρο λιάσθης, «αὐ δὲ ἐνθάδε ἀπεχωρίσθης» (Θ. Γαζῆς), Χ. 12· παρὰ κληῖδα λιάσθη ἐς πνοιὰς ἀνέμων, ἐπὶ φάσματος, ἠφανίσθη διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κλείθρου, Ὀδ. Δ. 838· ἐλιάσθην πρός σε, ἦλθον, Εὐρ. Ἑκ. 100, ἔνθα ἴδε τὸν Ἔρμανν. **2)** πίπτω, πρηνὴς ἐλιάσθη Ἰλ. Ο. 543· λιαζόμενος προτὶ γαίῃ Υ. 420, πρβλ. 418· ἐν γῇ Μόσχ. 4. 118.

II. ἐπὶ πραγμάτων, ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα, ὑπεχώρει, Ἰλ. Ω. 96· πτερὰ πυκνὰ λίασθεν (ἀντὶ ἐλιάσθησαν), αἱ πυκναὶ πτέρυγες τοῦ θνήσκοντος πτηνοῦ κατέπεσον, Ψ. 879,— ἔνθα ὁ Ἀρίσταρχος ἀνέγνω, λίασεν, «ἐχρέμασε· τὰς πτέρυγάς της, ἂν καὶ τὸ ἐνεργ. δὲν ἀπαντᾷ αἰ μὴ ἐν τῷ παρατ. λίαζον παρὰ τῷ Λυκόφρ. 21, Ἡσύχ.

λίαν [ἴδε ἐν τέλ.], Ἰων. καὶ Ἐπικ. **λίην**· μονοσύλλαϐος τύπος λῆν ἐκ διορθώσεως τοῦ Bgk ἐν τῷ Θεόγν. 352 ἐκ τοῦ Ἡσυχ.· ἐπίρρ. (ἴδε ἐν λέξ. **λι-** καὶ **λάω** II). Πολύ, παρὰ πολύ, καθ' ὑπερβολήν, Ὅμ., ὅστις μετεχειρίζετο αὐτὸ ὡς τὸ μετέπειτα ἐν χρήσει ἄγαν, μετ' ἐπίρρ., λ. ἑκὰς Ὀδ. Ξ. 496· οὐδέ τι λ. οὕτω, ὄχι τόσον πολύ, Ν. 238· μετ' ἐπιθ., λίην μέγα Γ. 227., Π. 243· λίην τόσον Δ. 371· λ. λυπρὸς Ν. 243, πρβλ. 421· μόνον μετὰ ῥήματος, πολύ, παρὰ πολύ, κεχολώατο λίην Ξ. 282· λίην ἄχθομαι Ἕλκος Ἰλ. Ε. 361, κ.ἀλλ.· οὔ τι λ. ποθὴ ἔσσεται Ξ. 308· μή τι λ. προκαλίζεο Ὀδ. Σ. 20, πρβλ. Ἰλ. Ζ. 486 — ἐπιτεταμ. ὡσαύτως παρ' Ὅμ. καὶ λίην, ὅπερ χάριν μείζονος ἐμφάσεως ἀείποτε τίθεται ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως ἢ τοῦ στίχου, ἔτι καὶ ἂν ἀναφέρεται εἰς ἓν μόνον μέρος αὐτοῦ, καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ (ἀντὶ· κεῖται ὀλέθρῳ, καὶ λίην γε ἐοικότι), κεῖται ἐν ὀλέθρῳ, καὶ τοῦτο λίαν δικαίως, Ὀδ. Α. 46, πρβλ. Γ. 203, Ἰλ. Α. 553, κ. ἀλλ. **II.** μετ' Ὅμ., ἀσχάλα μὴ λίην Ἀρχίλ. 62 (32), πρβλ. Σόλωνα 6· λίην πιστεύειν, ὡς τὸ κάρτα π., πιστεύειν ἀδιστάκτως, Ἡρόδ. 4. 98· μὴ κάμνε λίαν Πινδ. Π. 1. 175· μὴ λίαν στένε Σοφ. Ἠλ. 1172, πρβλ. Eltnsl. εἰς Μήδ. 156· ἔγκτος λ. τῶν τειχῶν Θουκ. 7. 5· — ἁπλῶς μετὰ τοῦ ὑπερθ. **βέλτιστα**, Πλάτ. Ἐρυξ. 393E, Αἰσχίν. Σωκρ. 2. 5· καὶ μετ' ἄλλων λέξεων τῆς αὐτῆς σημασίας, λ. ἄγαν, λ. καμιεῖ, πάμπολυ λ. Λοδ. Παραλ. 62, Meineke εἰς Μένανδρ. σ. 152· — παρ' Αἰσχύλ. Πρ. 1031, κόμπος λίαν εἰρημένος, ἀντιτίθεται τῷ **πεπλασμένος**· — παρ' Ἀττ. ποιηταῖς συχνάκις εὕρηται μεταξὺ τοῦ ἄρθρου καὶ τοῦ προσδιοριζομένου ὀνόματος, ἡ λίαν φιλότης, ἡ ὑπερβολικὴ αὐτοῦ ἀγάπη, Αἰσχύλ. Πρ. 123· ὁ λ. κακὸς Σοφ. Ἀποσπ. 583· τοῦ λίαν πάτου Πρατίν. ἐν «Πυτίνῃ» 8· ἡ λ. τρυφὴ Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 60· τὰ λ. μειράκια Θεόπομπ. Κωμικ. «Μήδ.» 2·— τὸ λίαν, ἡ ὑπερβολή, ἡ ϐία, Κύρ. Ἀνέκδ. 806, Πλάτ. Κρατ. 415C. [Ὁ Ὅμ. ἔχει ῐ̄ ἐν ἄρσει, ἀλλὰ ᾰ̄ συνήθως ἐν θέσει, πλὴν ἐν τῇ φράσει καὶ λίην, ἥτις ἔχει ἀείποτε, ῐ̄, ἐν ἀνώτ. Παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. καὶ Ἀττ. ῐ̄ ἢ ᾰ̄ κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου Πόρσ. Προσῳδ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. κνί, Ἔλμσλ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 899. — ᾱ̄ ἀείποτε].

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λίαξ, ὁ, ἴδε **λείαξ**.

λιᾰρός, ά, όν, = **χλιαρός** (ἴδε **Χχ** III), θερμός, ὑπόθερμος, αἷμα, ὕδωρ Ἰλ. Λ. 477, 830, Ὀδ. Ω. 45, κτλ.· οὖρος λ., θερμὸς καὶ λεπτὸς ἄνεμος, Ε. 268· ὕπνος λ., ἥσυχος, ἤρεμος, ἀμβρόσιος, Ἰλ. Ξ. 164·— οὕτως ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Γ. 300, καὶ παρὰ μεταγεν. Ἐπικ.

λίβα, αἰτ. ἄνευ ὀνομαστικῆς ἐν χρήσει, = σπονδήν, τρίτον Διὸς σωτῆρος εὐκταίαν λ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 52, πρβλ. 68· γενική τις:, φιλοσπόνδου λιβάς, ἀπαντᾷ ἐν Χοηφόρ. 292· περὶ τοῦ Ἀγ. 1498, ἴδε ἐν λέξ. **λίπος**.

λῐβάδιον, τό, (λιβὰς) ὕδωρ, πότιμα λ. Πλούτ. 2. 913C· μικρὸς ῥύαξ, λ. ὕδατος Στράβ. 389.— Κατὰ τὸν Ἡρῳδιαν. (Ἐπιμερ. 77) «λιβάδιον· μικρὸς σταλαγμός». **II.** ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ, τόπος ἔνυδρος, λειμών, «λιβάδι», Θωμ. Μάγιστρ. 223. 15. Εὐστ. **III.** ὄνομα βοτάνης, κενταύριον μικρόν, centaureum parvum, Πλιν. Ν. Η. 25. 31.— Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 403.

λῐβάζω, μέλλ. **σω**, (λιβὰς) = **λείβω**, ἀφίνω τι νὰ πέσῃ κατὰ σταγόνας, σταλάζω.— «**λιβάσαν**· στάξαν» καὶ **λιβάσεις**· σοβήσεις· φθαρεῖς» καὶ «**λιβάξεις**· ἀποφθερεῖ» Ἡσύχ., Φώτ.· ἴδε ἐν λέξ. **λιβάς**.— Μέσ., ῥέω κατὰ σταγόνας, στάζω, Ἀνθ. Π. 9. 258.

λιβᾰνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λίβανος**, Μένανδρ. ἐν «Καρχηδονίῳ» 1. (Ἀντίγρ. **ἴδιον**· κατὰ διόρθ. Bentl.)

λῐβᾰνίζω, (λιβανὸς) ἔχω ὀσμὴν λιβανωτοῦ, Διοσκ. 1. 92, σ. 96, ἔκδ. Kühn.

λῐβάνινος, η, ον, παρεσκευασμένος ἐκ λιβανωτοῦ, Γλωσσ.

λῐβᾰνο-ειδής, ές, = **λιβανώδης**, Διοσκ. 3. 97.

λῐβᾰνο-καιία, ἡ, τὸ καίειν λιβανωτόν, θυμίαμα, Λατ. alturatio, Γλωσσ.

λῐβᾰνο-μάννα, ἡ, = μάννα λιβανωτοῦ, Ὀρφ. Ὕμν. 19 ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

λῐβᾰνό-μαντις, εως, ὁ, ὡσαύτως ἡ, ὁ μαντευόμενος ἐκ τοῦ καπνοῦ τοῦ θυμιάματος, Εὐστ. 1346. 38, ἴδε Λοβ. Ἀγλαόφ. 263.

λῐβᾰνόομαι, Παθ., καπνίζομαι διὰ λιβανωτοῦ, θυμιάματος, οἶνος λελιβανωμένος Ἑβδ. (Γ' Μακκ. Ε', 45), ἴδε Ἀρκάδ. 162. 1.

λίβᾰνος [ῐ], ὁ, (ἴδε κατωτ.), τὸ δένδρον τοῦ θυμιάματος, τὸ παράγον δηλ. τὸν λιβανωτόν, Ἡρόδ. 4. 75, Σοφ. Ἀποσπ. 906, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 4, 3, κτλ.· ἱερόδακρυς λ. Μελανιππίδ. Ἀποσπ. 1 (ἴδε ἐν λέξ. **κασία**). **II.** = **λιβανωτός**, καθ' ἣν ἔννοιαν εἶναι θηλ., Πινδ. Ἀποσπ. 87. 2, Εὐρ. Βάκχ. 144, Ἀναξανδρ. ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 37, Ἀνθ. Π. 9. 231, κτλ.· πρβλ. Λοβ. Φρύνιχ. 187. (Ἴδε ἐν λέξ. **κιννάμωμον**).

λῐβᾰνο-φόρος, ον, φέρων λιβανωτόν, θυμίαμα, λιβανοφόρος χώρα Ἀθήν. 517B· ἐν Ἀραβίᾳ τῇ λιβανοφόρῳ (διάφ. γραφ. λιβανωτοφόρῳ) Διοσκ. 1. 81.

λῐβᾰνό-χρους, ον, συνῃρ. **-χρους, -ουν**, ἔχων τὸ χρῶμα λιβανωτοῦ, Στράβ. 703.

λιβανόω, ἴδε **λιβανόομαι**.

λῐβᾰνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς λίβανον, θυμίαμα, Φιλόστρ. 807.

λῐβᾰνωτίζω, καπνίζω, θυμιῶ διὰ λιβανωτοῦ, Στράβ. 784. **II.** εἶμαι ὡς λιβανωτός, ὡς θυμίαμα, Διοσκ. 3. 98.

λῐβᾰνώτῐνος, η, ον, παρεσκευασμένος διὰ λιβανωτοῦ, λιβανώτινον μύρον Ἀθήν. 689B.

λῐβᾰνώτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λιβανωτός**, Γλωσσ.

λῐβᾰνωτίς, ίδος, ἡ, φυτὸν ἀρωματικόν, τὸ «δενδρολίβανον», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 11, 10· ἀλλὰ **λιβανωτὶς** καχρυφόρος ἢ καχρυόεσσα, ἕτερον φυτὸν ἔχον ἐξωτερικὴν ὁμοιότητα πρὸς τὸ μάραθον, Νικ. Θηρ. 850·—ἀμφότερα δὲ καλοῦνται οὕτως ὡς ἐκ τῆς ὀσμῆς ἢ εὐωδίας αὐτῶν. Πρβλ. **λιβανωτρίς**.

λῐβᾰνωτοπωλέω, πωλῶ λιβανωτόν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 638·— **λῐβᾰνωτοπώλης, ου**, ὁ, ὁ πωλῶν λιβανωτόν, Κρατῖν. ὁ νεώτερ. ἐν «Γίγασιν» 1.

λῐβᾰνωτός, οῦ, ὁ, καὶ ἡ, Μένανδρος ἐν «Σαμίᾳ» 1 παρὰ Φρυνίχ. 187·— ἡ ῥητινώδης οὐσία ἡ ἐκρέουσα ἐκ τοῦ δένδρου **λιβάνου**, «λιβάνι», θυμίαμα ἐν χρήσει πρὸς καῦσιν κατὰ τὰς θυσίας, Ξενοφάν. 1. 7 Bgk., Ἡρόδ. 1. 183., 2. 40, 86, Ἀριστοφ. Νεφ. 426, Σφ. 96, Βάτρ. 871, κτλ.· λ. ἐπιτιθέναι ὑπὲρ αὐτῶν Ἀντιφῶν 113. 24·— καλεῖται δέ, ὅταν ἀποτελῆται ἐκ μικρῶν τεμαχίων, χόνδρος λιβανωτοῦ, Λατιν. gruma ἢ grana thuris, Λουκ. Κρονοσόλων 16· τετριμμένον δὲ εἰς κόνιν, μάννα λιβανωτοῦ, Λατ. mica thuris, πρβλ. **λιβανομάννα**, Γεωπ. 6. 6, 1·— τὸ ἄριστον εἶδος ἦτο ὁ λ. ἄρρην, τὸ τοῦ Οὐεργιλίου mascula thura, Ἀλκίφρων 2, 4, 16. **II.** ἡ ἀγορὰ ἔνθα ἐπωλεῖτο λιβανωτός, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 5, πρβλ. Χαμαιλέοντα παρ' Ἀθην. 374B. **III.** = **λιβανωτρίς**, Ἀποκάλ. η', 3 καὶ 5. (Ἴδε ἐν λ. **κιννάμωμον**).

λῐβᾰνωτο-φόρος, ον, ὁ φέρων ἢ παράγων λιβανωτόν, Ἡρόδ. 2. 8., 3. 107·— ἡ λιβανωτοφόρος (δηλ. χώρα) Στράβ. 774, κτλ.

λῐβᾰνωτρίς, -ίδος, ἡ, θυμιατήριον, Λατ. thuribulum, Καρνεάδ. παρὰ Πλουτ. 2. 477B, Πολύαιν. 4. 8, 2,— ἔνθα κακῶς **λιβανωτίς**, Λοβεκ. Φρύνιχ. 255

λῐβάς, -άδος, ἡ, (√ΛΙΒ, **λείβω**, πρβλ. **λίψ**)·— πᾶν ὅ,τι καταπίπτει ἢ στάζει, ἰδίως πηγή, ῥύαξ, Σοφ. Φιλ. 1215, Εὐρ. Ἀνδρ. 116, 534· πρβλ. **νυμφαῖος**· στάσιμον ὕδωρ, Βαβρ. 24. 6·— ἐν τῷ πληθ., ῥυάκια, λιβάσιν ὑδρηλαῖς... πηγῆς Αἰσχύλ. Πέρσ. 613· δακρύων λιβάδες, ῥύακες δακρύων, Εὐρ. Ι. Τ. 1106· γάλακτος Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1735·— τὸ ὄνομα **λιβάδες** ἐδίδετο εἰς λιμνάζοντα ὕδατα συναγόμενα ἐκ βροχῆς, ὑπόνομοι λ. Στράβ. 379, πρβλ. Γεωπ. 2. 6, 14· τοιαύτη δὲ ἑλώδης γῆ ἐκαλεῖτο γῆ λιβάζουσα Πολυδ. Α', 238.

λίβας, ὡς καὶ νῦν ἀντὶ **λίψ**, ἄνεμος ἐκ Λιβύης, Cod. Reg. 2147, fol. 59v.

λιβδύειν· «ἀφορίζειν» Ἡσύχ.

λίβελλος, ὁ, ἐκ τοῦ Λατ. libellus, βιβλίον, ὑπόμνημα, αἴτησις, ἀναφορά, Ἀθαν. 1, 353C, Βασίλ. IV, 533C, κλ.

λίβερνα, τά, καὶ **λιβερνίδες**, αἱ, εἶδος πλοίων, ὀνομασθέντων οὕτως ἀπό τινος Ἰταλικῆς πόλεως, Σουίδ., ἴδε **Λιβυρνοί**.

λιβερτῖνος, ὁ, τὸ Λατ. libertinus, ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἀπελευθέρων, ἀπελεύθερος, Συλλ. Ἐπιγρ. 6673, Πράξ. Ἀποστ. ς', 9·— οὕτω **λίβερτος**, Πολύβ. 30. 16, 3.

λίβηθρον, τό, ὑγρὸς λειμών, «λιβάδι», Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 122.

λῐβηρός, ά, όν, = **λιβρός**, δίυγρος, Ἱππ. παρὰ Γαλην., Ἐτυμολ. Μέγ. 564. 49.

λῐβό-νοτος, ὁ, ἄνεμος πνέων μεταξὺ τοῦ νοτίου καὶ τοῦ νοτιοδυτικοῦ σημείου τοῦ ὁρίζοντος, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 14, Ἀρριαν. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλ. 32·— ὡσαύτως **λιβοφοίνιξ** ἢ **λευκόνοτος**· πρβλ. **νοτολιβυκός**.

λιβός, γεν. τοῦ **λίψ**.

λίβος [ῐ], τό, (√ΛΙΒ, **λείβω**, = **λιβάς**· ἐν τῷ πληθ., δάκρυα, Αἰσχύλ. Χο. 448· ἴδε ἐν λέξ. **λίπος**. **II.** τὸ Λατ. libum, εἶδος πλακοῦντος, Χρύσιππ. Τυανεὺς παρ' Ἀθην. 647D.

λῐβο-φοίνιξ, ῑκος, = **λιβόνοτος**, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 14.

λιβρός, ά, όν, (λείβω) δίυγρος, στάζων ἐκ τῆς πολλῆς ὑγρασίας, Ἀνθ. Π. 15. 25· πρβλ. **λιβηρός**. **II.** σκοτεινός, κατηφής, πιθ. ὡς ἐκ τῶν νεφῶν τῶν ἀπειλούντων βροχήν, νὺξ Ἐτυμολ. Μέγ. 564. 49· ἐν χρήσει παρ' Ἱππ. κατὰ τὸν Ἐρωτιαν. σ. 242, καὶ παρὰ Τραγ. κατὰ τὸν Φώτιον· πρβλ. **λιμβρός**.

Λῐβυαφι-γενής, ές, (γενέσθαι) ὁ ἐκ Λιβύης καταγόμενος, Ἴβυκ. 56 (τὰ Ἀντίγραφ. **Λεβ-**).

Λῐβύη, ἡ, τὸ βόρειον μέρος τῆς Ἀφρικῆς τὸ πρὸς δυσμὰς τῆς Αἰγύπτου, Ὀδ. Δ. 85., Ξ. 295, Ἡρόδ., κτλ.· παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως ἐπὶ τῆς ὅλης ἠπείρου, ἀεὶ Λιβύη φέρει τι καινὸν ἢ κακὸν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 28, 11, Παροιμιογρ.·— Ἐπίρρ. **Λιβύηθεν**, ἐκ τῆς Λιβύης, Διον. Π. 46. 222· ὡσαύτως **Λιβύηθε**, Δωρ. **-ᾱθε**, Νικ. Ἀλ. 368, Θεόκρ. 1. 24·— Ἐπίθ. **Λιβυκός, ή, όν**, Ἡρόδ., κτλ.· Λ. ὄρνεον, δηλ. ξένον καὶ παράδοξον πτηνόν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 65· Λ. λόγοι, εἶδος μύθων ὁμοίων τοῖς τοῦ Αἰσώπου, Ἀριστ. Ρητ. 2. 20, 2· πρβλ. **Λίβυς**.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. 175.

λίβυον, τό, ἄγριος λωτός, Διοσκ. 4. 112.

λιβυός, ὁ, ἄγνωστόν τι εἶδος πτηνοῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 16.

Λιβυρνοί, οἱ, λαός τις ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς παραλίας κατωτέρω τῆς Ἰστρίας, Στράβ. 315, κτλ.·— Ἐπίθ. **Λιβυρνικός, ή, όν**, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 353· **Λιβυρνικὸν** (δηλ. πλοῖον), τό, ἐλαφρὸν καὶ ταχὺ σκάφος, οἷα τὰ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς **Λιβυρνοῖς**, Πλουτ. Κάτ. Νεώτ. 54· ὡσαύτως **Λιβυρνίς**, (δηλ. ναῦς), **ίδος**, ἡ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 67, κτλ., πρβλ. Horat. Epod. 1. 1.— Παρ' Ἡσυχ. ὅμως «λίβυρνον· πολεμικὸν πλοῖον».

Λίβῠς, [ῐ], **ῠος**, ὁ, ὁ ἐκ Λιβύης Ἡρόδ. 4. 181, κ.ἀλ., Σοφ. Ἠλ. 702, κτλ.· καὶ ὡς ἐπίθ. = **Λιβυκός**, Εὐρ. Ἄλκ. 346, κτλ.· Λ. καυλὸς = σίλφιον, Ἀντιφάν. ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1, 13· θηλ. **Λίβυσσα**, Πινδ. Π. 9. 181, Σοφ. Ἀποσπ. 16· ὡσαύτως, **Λιβυστικός, ή, όν**, Αἰσχύλ. Εὐμ. 292, Ἀποσπ. 129, κτλ.· θηλ. ὡσαύτως **Λιβυστίς, -ίδος**, ἡ, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1753· πρβλ. **Λιβύη**. **II.** εἶδος ἀβλαβοῦς ὄφεως, Νικ. Θ. 490. **III.** = **λουτροφόρος** 2, Ἡσύχ.

Λῐβῠ-φοίνιξ, ὁ, Λίβυς καὶ Φοίνιξ, δηλ. Καρχηδόνιος, Πολύβ. 3. 33, 15, κτλ.

Λιβυφοίτην· «τὸν ἐπιμιγνύμενον Λίβυσιν. Ἰόβας» Ἡσύχ.

λίγᾰ, [ῐ], Ἐπίρρ. τοῦ **λιγύς**, (πρβλ. **σάφα, τάχα, ὦκα**), λιγέως, μετὰ μεγάλης καὶ ἠχηρᾶς φωνῆς, ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κώκυε, «ἐθρήνει ὀξέως» (Σχολ.), Ἰλ. Τ. 284, πρβλ. Ὀδ. Θ. 527· λίγ' ἄειδεν, μὲ φωνὴν καθαράν, ἠχηρὰν καὶ γλυκεῖαν, Κ. 254, πρβλ. Ἀλκμᾶνα 59· ζεφύρου λ. κινυμένοιο Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 837., Ἡσύχ.

λῐγαίνω, (λιγύς) ποιητ. ῥῆμα, κράζω μετὰ φωνῆς ἠχηρᾶς καὶ εὐκρινοῦς, ἐπὶ κηρύκων, κήρυκες δ' ἐλίγαινον ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι Ἰλ. Λ. 685· ἐπὶ θρηνούντων, Αἰσχύλ. Θήβ. 873· ἐπὶ ποιμένων, Μόσχ. 3. 82· ὡσαύτως, φόρμιγγι, σύριγγι λ., παράγω ἦχον καθαρὸν διὰ .., παίζω φόρμιγγα .., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 740, Ἀνθ. Π. 9. 363· ὡσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτ., μέλος λ. Βίων 15. 1, πρβλ. Μόσχον 3. 127· εἰρωνικῶς, τὸν ἐν δικαστηρίοις λόγον λ. Διον. Ἀλ. π. Δημ. 44· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ., Ἀράτ. Φαιν. 1007. **II.**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεταβ., ἄδω τι ἢ περί τινος, Ἀνθ. Π. 9, 197.— Καθ' Ἡσύχ. «λιγαίνει· τέρπει, ἄδει, μαστιγοῖ, κηρύττει, κλαίει, ὀξέως ἐφορμᾷ».

λιγάνταρ· εἶδος τέττιγος. Λάκωνες· Ἡσύχ.

λιγγούριον, ὅδε ἐν λέξ. **λυγκούριον**.

λίγγω, μόνον κατ' ἀόρ. α', λίγξε βιός, τὸ τόξον ἔκλαγγεν, Ἰλ. Δ. 125, πρβλ. **λίγξ**, Ἡσύχ.

λίγδα· «ἡ ἀκόνη, καὶ ἡ ἀκονία» Ἡσύχ.

λιγδεύει· «ἀπηχεῖ ὅσον ἐπιψαῦσαι τῆς ἐπιφανείας» Ἡσύχ.

λίγδην, ἐπίρρ. (ὅδε **λίζω**) ἀκροθιγῶς, ὅσον ἐπιψαῦσαι τῆς ἐπιφανείας, Λατ. strictim, βάλε χειρ' ἐπὶ καρπῷ λίγδην Ὀδ. Χ. 278· ὅδε **ἐπιλίγδην**.

λίγδος, ὁ, = **ὄυεία**, ἰγδίον, «γουδί», Νικ. Θ. 589, 618, ὅδε Σοφ. Ἀποσπ. 33, καὶ **ἴγδις**. **II** τύπος ἐκ πηλοῦ, χοάνη, Πολυδ. Ι', 189. Αἴλ. Διον. παρ' Εὐστ. 1926, 52. **III** στάκτη, «ἁλυσίβα ἢ κατασταλαγὴ» ἐν χρήσει ἀντὶ σάπωνος, Λατ. lixivium, Εὐστ. αὐτόθι, πρβλ. 1229, 27· παρ' Ἡσυχ. **λίγδα**, ἡ, ὅπερ ὅδε.

λίγειος, α, ον, μεταγεν. τύπος τοῦ **λιγύς**, ὡς διορθοῖ ὁ Κοραῆς ἐν Ἡλιοδ. 6, 5 ἀντὶ **λίγιον**, καὶ ὁ Schneid. ἐν Ὀππ. Κυν. 4, 411 (λιγῆτα συρίζουσι ἀντὶ λίγεια)· ἐπίρρ. **λιγειάως**, Σουΐδ.· — ἀλλ' ὅδε Λοβ. Παθολ. σ. 475.

λιγνυόεις, εσσα, εν, πλήρης καπνοῦ, πλήρης αἰθάλης, αἰθαλόεις, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 133., 3. 1291.

λιγνύς, ύος, πυκνὸς καπνὸς μεμιγμένος μετὰ φλογῶν, πῦρ σκοτεινόμαυρον (ὁποῖον παράγεται καιομένων οὐσιῶν ῥητινωδῶν, Ἀριστ. Μετεωρ. 4, 9, 28, 34), ἐντα., διὰ στόμα λιγνὺν μέλαιναν Αἰσχύλ. Θήβ. 494· στέροψ λιγνύς, ἐπὶ τῶν φλογῶν τῶν φαινομένων κατὰ τὴν νύκτα ἐπὶ τῶν δύο κορυφῶν τοῦ Παρνασσοῦ, Σοφ. Ἀντ. 1127, πρβλ. Elmsl. εἰς Εὐρ. Βάκχ. 306· λ. σῶμα καταιθαλοῖ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1241· λ. καὶ καπνὸς ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 319· τὸ λιγνὺς πρόσεδρος, Σοφ. Τρ. 794, φαίνεται ὀρθῶς ἑρμηνευθὲν ὑπὸ τοῦ Σχολ., ὁ καπνὸς τοῦ βωμοῦ ὁ περικυκλούμενος περὶ τὸν Ἡρακλέα (ἂν καὶ ἕτεροι ἐκλαμβάνουσι αὐτὸ μεταφορ., τὸ σκότος τοῦ θανάτου)· — ἐν τῷ πληθ., αἱ φλόγες καὶ αἱ λιγνύες Πολύβ. 34, 11, 18, πρβλ. Στράβ. 277· πρβλ. **αἴθαλος**. [ῡ, Τρυφ. 322· ἀλλ' ἐν Σοφ. Ἀντ. ἔνθ' ἀνωτ. (λυρ.) τὸ υ φαίνεται ὅτι εἶναι βραχύ.]

λιγνυώδης, ες, πλήρης λιγνύος, καπνοῦ, αἰθαλώδης, μέλας τὰ χρῶμα, Ἱππ. Ἐπιδ. 3. 1110.

λίγξ, λιγγός, ἡ, = **καμπτῆρ**, Ἡσύχ. ὅδε ἐν λέξ. **λικριφίς**· — ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 421, ὁ Erfurdt διώρθωσε λίγγα θηρατηρίαν (ἀντὶ λύγγα) ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ βέλους (πρβλ. **λίγγω**).

λιγούρα, Αἰολ. θηλ. τοῦ **λιγυρός**, Κόρινν. 21· καὶ **λιγουροκώτιλος, η, ον**, εὐκρινής, ἠχηρὸς καὶ παραπονετικός, ἐνοπὴ αὐτόθι 20.

λιγυ-άοιδος, ον, ὁ εὐκρινῶς ἢ λιγυρῶς ᾄδων, Ἀρκάδ. π. 86, 23.

Λιγυαστάδης, ου, ὁ, (λιγύς) ἐπώνυμον τοῦ Μιμνέρμου, ἐκαλεῖτο δὲ Λιγυαστάδης διὰ τὸ ἐμμελὲς καὶ λιγύ, Σόλων 20 Bgk.· πρβλ. Σουΐδ. ἐν λέξ. **Μίμνερμος**.

λιγυ-ηχής, ές, λιγυρῶς ἠχῶν, κιθάρη Ἀνθ. Π. 9, 308.

λιγύ-θροος, ον, = τῷ προηγ., Διον. Π. 574, Κόλουθ. 276, κτλ.

λιγύ-κλαγγής, ές, = **λιγύκροτος**, Βακχυλ. 5, 73., 13, 14 (ἔκδ. Blass).

λιγύ-κροτος, ον, ἠχηρῶς κροτῶν, Σουΐδ.

λιγύ-μολπος, ον, εὐκρινῶς, ἠχηρῶς μέλπων, Νόμφαι Ὁμ. Ὕμν. 18, 19.

λιγύ-μῦθος, ον, εὐκρινῶς ὁμιλῶν, Ἀνθ. Π. 7, 343.

λιγυ-πνείων, οντος, (πνέω) λιγέως πνέων, συρίζων, λιγυπνείοντες ἀῆται Ὀδ. Δ. 567.

λιγύ-πνοιος, ον, (πνοή) = τῷ προηγ., Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 28.

λιγύ-πνοος, ον, συνηρ. **-πνους, ουν**, = **λιγυπνείων**, Κόλουθ. 309, Συλλ. Ἐπιγρ. 6270.

λιγυ-πτερύ-φωνος, ον, βομβῶν διὰ τῶν πτερύγων, Χρησμ. Σιβ. προοίμ. 48.

λιγυ-πτέρυξ, υγος, ον, ἠχῶν διὰ τῶν πτερύγων, ἐπὶ τοῦ τέττιγος, Ἀνθ. Π. 7, 195.

λιγύριζω, ᾄδω ἠχηρῶς ἢ δι' εὐκρινοῦς φωνῆς, μελῳδῶ, ᾠδὴν Λουκ. Λεξιφ. 2, πρβλ. Ἡσύχ.

λιγύρο-θροος, ον, = **λιγύθροος**, Χρησμ. Σιβ. προοίμ. 47.

λιγύρο-πνοος, ον, = **λιγύπνοος**, Πολυδ. Δ', 72.

λιγύρός, ά, όν, Αἰολ. θηλ. **λιγούρα**, ὅ ὅδε·—ὡς τὸ **λιγύς**, καθαρός, εὐκρινής, συρίζων, ὀξύς, ἰσχυρός, ὥρτο δὲ κῦμα πνοιῇ ὕπο λιγυρῇ Ἰλ. Ψ. 215, πρβλ. Ε. 526., Ν. 590· ἐπὶ μάστιγος, Λ. 532, πρβλ. Σοφ. Δ'. 242· λ. ἀκόνα (ὅδε ἐν λέξ. **ἀκόνη**)· λιγυρὰ ἄχεα, θλίψεις ἐκδηλούμεναι δι' ὀξυφώνων θρήνων, Εὐρ. Μήδ. 205· — ὡσαύτως ὡς τὸ **λιγύς**, ἐπὶ ἤχου καθαροῦ, εὐκρινοῦς καὶ ᾠδοῦ ὡς τοῦ τῶν Σειρήνων, λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ Ὀδ. Μ. 44· λιγυρὴν ἔντυνον ἀοιδὴν αὐτόθι 183· ἐπὶ πτηνοῦ, Ἰλ. Ξ. 290· ἐπὶ ἀκρίδων, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 581· λ. σύριγγες ὁ αὐτ. ἐν Ἀσπ. Ἡρακλ. 278· —μεταφορ., ἐπὶ ποιητῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 657, Θεόκρ. 15, 135, κτλ.·—αὐδέτερ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., λιγυρὰ ἀείδειν Θέαγν. 939· οὕτω, λιγυρῶς Θεόκρ. 8, 71·— ποιητ. λέξ., ἔσθ' ὅτε ἐν χρήσει καὶ παρὰ τοῖς πεζολόγοις, λιγυρὸν ὑπηχεῖ, ἠχεῖ καθαρά, εὐκρινῶς, Πλάτ. Φαῖδρ. 230C· φωνὴ λ., ἀντίθετον τῷ λαμπρά, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 9, 17, 2, πρβλ. π. Ἀκουστ. 65, 66· καὶ συχν. παρὰ Πλουτ., Λουκ., κλ.·— μεταφορ., συμβιῶναι .. ᾖδιστος καὶ λιγυρώτατος Ἰσοκρ. 414A. **II** μαλακός, εὔκαμπτος, ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τῶν κυνῶν, Ξεν. Κυν. 4, 1.

λιγύροφθογγέω, φθέγγομαι λιγυρῶς, Γ. Μελιτην. στ. 73, 2802.

λιγύς, λίγεια (οὐχὶ **λιγεῖα**, Ἀρκάδ. σ. 95, 2), Δωρ. **λιγέα, λιγύ**·—ὡς τὸ **λιγυρός**, εὐκρινής, συριστικός, ὀξύς, λιγέων ἀνέμων αἰψηρὰ κέλευθα Ἰλ. Ξ. 17· ὥρτο δ' ἐπὶ λ. οὖρος Ὀδ. Γ. 176, πρβλ. Δ. 357· συχνότερον ἐπὶ εὐκρινοῦς, καθαροῦ, εὐαρίστου, ἡδέος ἤχου, = εὔηχος, φόρμιγγι λιγείῃ, φόρμιγγα λίγειαν Ἰλ. Ι. 186, Ὀδ. Θ. 67, κτλ.·— ὡσαύτως ἐπὶ ἐναρθρων ἤχων, = καλλίφωνος, ἔχων καθαρὰν φωνήν, Μοῦσα λίγεια Θ. 62, Ἀλκμὰν 1, πρβλ. 7· λ. ἀγορητής, συνεχῶς ἐν Ἰλ. ὡς ἐπίθετον τοῦ Νέστορος· ὡσαύτως τοῦ Θερσίτου, Ἰλ. Β. 246· ἐπέων αἵμος λιγὺς Πινδ. Ο. 9, 72·— οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐπίρρ., λιγέως ἀγορεύειν Ἰλ. Γ. 214· συχνάκις ὡσαύτως, λιγέως κλαίειν, θρηνῶ ὀξυφώνως, Τ. 5, Ὀδ. Λ. 391· ἰάχειν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρακλ. 234· ὡσαύτως οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ., λιγὺ μέλπεσθαι αὐτόθι 206· λιγὺ ἢ λιγέα κλάζειν Μόσχ. 4, 24, Ἀπολλ. Ῥόδ. 4, 1299·—μετὰ τὸν Ἡσίοδ., κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ λυπηρῶν ἤχων, ὡς ἀείποτε παρ' Αἰσχύλῳ, λ. κωκύματα Πέρσ. 332· κάνακωκύσας λιγύ αὐτόθι 468· λ. πάθεα ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 112· καὶ ἐπὶ τῆς ἀηδόνος, Ἀγ. 1146, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 671· λ. λωτὸς Εὐρ. Ἡρακλ. 892, πρβλ. Μόσχ. 2, 98·—Ποιητ. λέξις ἐν χρήσει καὶ παρὰ Πλάτ. Φαῖδρ. 237Δ· πρβλ. **λιγυρός**.

Αἴγυς [Ῐ], **υος**, ὁ, ἡ, ὁ ἐκ Λιγουρίας, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 196, 1, Ἡρόδ. 5, 9, Θουκ. 6, 2, κτλ.· ὡς ἐπίθ., Λ. στρατὸς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 196, 9· (περὶ τοῦ τονισμοῦ ὅδε Εὐστ. 96, 41)·— ἐπίθ. **Λίγυστικός, ή, όν**, ὁ εἰς τὴν Λιγουρίαν ἀνήκων, Σοφ. Ἀποσπ. 527, Στρ. 106·—ἡ Λιγυστική, ἡ τῶν Λιγύων χώρα, Ἀριστ. Μετεωρ. 1, 13, 28, πρβλ. 2, 8, 42. **II** τὸ λ., φυτόν τι φέρον ἄνθη ἡωμένα πολλὰ ὁμοῦ εἰς κοινὸν στέλεχος, Λατ. ligusticum, Ἀγγλ. lovage, Διοσκ. 3, 58.

λῑγύτης, ητος, ἡ, εὐκρίνεια, ἡδύτης, Εὐστ. εἰς Μαν. τ. Κορν. ἐν Taf. de Thes. σ. 430.

λῑγύ-φθογγος, ον, ἔχων λιγυρὰν, καθαρὰν καὶ διαπερατικὴν φωνήν, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπίθ. τῶν κηρύκων, Ἰλ. Β. 442, κ. ἀλλ., Ὀδ. Β. 6, κτλ. αὐλίσκοι Θέογν. 241· ἀηδὼν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1381, Βακχυλ. 9, 10., 5, 23 (ἔκδ. Blass).

λῑγύφωνέω, ἠχῶ, φωνάζω καθαρὰ ἢ ἠχηρῶς, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 8, 30.

λιγυφωνία, ἡ, ἡ καθαρά, ἠχηρὰ καὶ ἰσχυρὰ φωνή, Σχόλ. εἰς Κλήμ. Ἀλ. σ. 125, 14.

λῑγύ-φωνος, ον, ἔχων καθαρὰν, ἠχηρὰν ἢ ἰσχυρὰν φωνήν, ὀξύφωνος, ἅρπη Ἰλ. Τ. 350, πρβλ. Ὁμ. Ἕρμ. εἰς Ὕδρ. 478· ὡσαύτως ἐπὶ ᾠδέων, εὐαρέστων ἤχων, Ἑσπερίδες Ἡσ. Θ. 275, 518· ἀηδὼν Θεόκρ. 12, 7· ἀοιδὴ Ὀρφ. Ἀργ. 5.

λίγω, ὑμνῶ, Γραμματ. Ἀνώνυμ. ἐν Ἀνεκδ. Boiss. τ. 2, σ. 355, στ. 291, Ἐτυμ. Μ. 565, 11.

λιδρέον· «τρυβλίον» Ἡσύχ.

λιζόν· «ἔλαττον» Ἡσύχ., πρβλ. **λισσός** ἐν τέλει.

λίζω, χαράττω ἢ σχίζω ἐπιπολαίως, «ξουγγρα-ίζω», παρ' Εὐστ. 1926, 37, ὡς παρέχον τὴν ῥίζαν τοῦ **λίγδην**, **ἐπιλίγδην**.— Καθ' Ἡσύχ.: «λίζει· παίζει» καὶ «λίζουσι· παίζουσι».

λίηγ, Ἴων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **λίαν**.

λῐθ', ὅδε ἐν λ. **λίς**.

λῐθ-ἀγωγός, όν, ἐπὶ μηχανῆς, ἡ κομίζουσα λίθους, Πολυδ. Ι', 48·— οὐσιαστ., λιθαγωγία, ἡ, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν ἐν Mitth. d. d. arch. Inst. IV. σ. 33.

λῐθάζω, (λίθος) βάλλω, ἐκσφενδονῶ λίθους, Ἀριστ. Προβλ. 5, 8, Πολύβ. 10, 29, 5· ἐπί τι Στράβ. 705·— ῥίπτω ὡς λίθους, τὸν χρυσὸν εἰς τὴν παῖδα ἐλίθαζον Ἀπολλ. παρὰ Σουΐδ. **2)** λιθοβολῶ, τινά Ἀναξανδρ. ἐν «Θεσσαλοῖς» 1, Ἐδδ., Κ. Δ.

λίθαξ [ῐ], ᾶκος, ὁ, ἡ, (λίθος) λιθώδης, μήπως μ' ἐκβαίναντα βάλῃ λίθακι ποτὶ πέτρῃ, «μήπως με προσρίψῃ πέτρᾳ τινὶ ἐχούσῃ προβολὰς ὀξείας, τοιαύτη γὰρ ἡ λίθαξ πέτρα» (Εὐσταθ.)· Ὀδ. Ε. 415. **II**, ὡς θηλ. οὐσιαστ., = **λίθος**, Ἄρατ. 1112, Ὀρφ. Ἀργ. 611· ἐπὶ λίθου ἐπιταφίου, Ἀνθ. Π. 7, 392· ἐπὶ πολυτίμου λίθου, Μανέθων 6, 343· λ. τρητὴν σπόγγῳ ἐειδομένην, ἐπὶ τῆς κισήρεως, «ἐλαφροπέτρας», Ἀνθ. Π. 6, 66. **2)** ἐν τῷ πληθ., γῆ λιθώδης, Νικ. Θηρ. 150· πρβλ. ἔρμαξ.

λῐθαργύρεος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Σεπτ. 28.

λῐθαργῠρῖνος, η, ον, ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος πρὸς **λιθάργυρον**, Ἀριστ. Σοφ. Ἔλεγχ. 1, 2.

λῐθ-άργῠρος, ἡ, Λατ. spuma argenti, ὁ ὑαλώδης ῥόλυβδος ὁ συναγόμενος κατὰ τὴν χώνευσιν ἀργυρούχου γῆς πρὸς ἀποχωρισμὸν τοῦ ἀργύρου ἀπὸ τοῦ μολύβδου, Νικ. Ἀλ. 607· ἐνίοτε καλεῖται λ. ἀργυρῖτις, πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ ἀζεστίου τοῦ καλουμένου λ. χρυσῖτις, ἐν ᾧ ὑπῆρχε καὶ μῖγμα χρυσοῦ, Διοσκ. 5, 102. **II**. — **λιθαργύρινος**, Ἀχαϊ. παρ' Ἀθην. 461C.

λῐθαργῠρο-φανής, ές, ὅμοιος πρὸς λιθάργυρον, Διόσκ. 5, 100.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λευᾱρίδιον, τό, = τῷ ἑπομ., Ἀλέξ. Τραλλ. 3. σ. 185.

λῐθάριον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ λίθος, «λιθάριον», χάλιξ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 7. 5.

λῐθάς, άδος, ἡ, = **λίθος**, «πέτρα», σεῦεν κύνας .. πυκνῇσιν λιθάδεσσιν Ὀδ. Σ. 36· θάλαμον δέμον .. πυκνῇσιν λιθ. Ψ. 193·— περιληπτικῶς, βροχὴ λίθων, Αἰσχύλ. Θήβ. 158.

λῐθασμός, ὁ, λιθοβολία, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 676, Σοφ. Αἴ. 254.

λῐθαστής, οῦ, ὁ, ὁ λιθοβολῶν, Θεοδ. Πρόδρ. Ἐπιγράμμ. σ. 210, 8f, ἔκδ. Souvigny, Ἐκκλ.

λῐθαστικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς λιθοβολίαν, ὁ λιθοβολῶν, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 182, πρὸς ἑρμην. τῆς λ. **λευαστήρ**.

λῐθάω, ἴδε ἐν λ. **λιθιάω**.

λῐθεία, ἡ, εἶδος ὡραίου λίθου ἢ μαρμάρου πρὸς οἰκοδομήν, Πολύδ. 4. 52, 7, Στράβ. 437 (διάφ. γραφή: λιθέα). Διόδ. 1. 46 (διάφ. γραφή: **λιθέα**. **II.** λίθος πολύτιμος, Στράβ. 717, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. 32 (διάφ. γραφ. λιθιά).

λίθεος, α, ον, = **λίθινος**, βολὴ Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 561, 677· **-ος, ον**, Σουΐδ.

λῐθεος [ῐ], **α, ον**, = **λίθινος**, ἐκ λίθου, Ἰλ. Ψ. 202, Ὀδ. Ν. 107.

λῐθη-λογής, ές, (λέγω) ᾠκοδομημένος ἐκ λίθων, Ἀνθ. Π. 6. 253

λῐθικκός, ή, ον, ἴδε ἐν λ. **λιθικός**.

λῐθίασις, εως, Ἰων. **ιος**, ἡ, ἡ νόσος τῆς κύστεως, καθ' ἣν σχηματίζεται ἐν αὐτῇ λίθος, δι' οὗ κωλύεται ἡ ἔκκρισις τοῦ οὔρου, κοινῶς «πέτρα», Ἱππ. Ἀφ. 1248. **II.** σκλήρωμα, τύλωμα, κονδύλωμα ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν βλεφάρων, Ἀέτ. 2. 3, 28.

λῐθιάω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., πάσχω ἐκ λιθιάσεως, Ἱππ. Ἀφ. 1252, κ. ἀλλ., Πλάτ. Νόμ. 916Δ, Ἀριστ. Προβλ. 10. 43· λιθιώντων αὐτῷ τῶν ἄρθρων Φιλόστρ. 543. Ὁ δοκιμώτερος τύπος εἶναι **λιθάω, λιθῶ**, καὶ οὕτω πρέπει νὰ ἀποκατασταθῇ παρὰ Πλάτ., πρβλ. Φώτ. ἐν λ. **λιθῶντας**· Ἐπικ. μετοχ. **λιθώωσα**, = **παλύλιθος**, μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ.· πρβλ. Δοῦ. Φρύν. 80

λῐθίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λίθος**, «λιθάριον», «χαλίκι», Πλάτ. Φαίδων 110D, Ἀριστ. Προβλ. 23. 29. **2)** λίθος ἐν τῇ κύστει, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 215.

λῐθίζω, φαίνομαι ὡς λίθος, λιθίζων, ὄνομα εἴδους Ἰνδικοῦ ἄνθρακος (ὅηλ. τοῦ λίθου) ἀμυδρῶς λάμποντος καὶ χρώματος φαιοῦ, Καλλίστρ. παρὰ Πλιν. 37. 25.

λῐθικός, ή, όν, (λίθος) ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς λίθους, λιθικὰ (ἐξυπ. βιβλία), τά, πραγματεῖα περὶ πολυτίμων λίθων, ὡς καλεῖται ὑπὸ τοῦ Τζέτζη τὸ ποίημα τὸ ἀποδιδόμ. εἰς τὸν Ὀρφ., ἂν καὶ τὰ Ἀντίγραφα φέρουσι τὴν ἐπιγραφήν: περὶ λίθων· ὡσαύτως, **λιθιακός**, βιβλία Εὐστ. Ὑπομν. εἰς Διον. Π. σ. 81. 4. **2)** ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πέτραν τῆς κύστεως, τοῖς λιθικοῖς .. ἐπιδέσμοις Παῦλ. Αἰγ. 6. 60.

λίθένος [λῐ], **η, ον**, ὡσαύτως, **ος, ον** Ἀνθ. Π. 9. 719, Διογ. Λ. 2. 33· (λίθος)·— πεποιημένος ἐκ λίθου, ἢ ἀνήκων εἰς λίθον, Ἱππῶν. 10, Ἴδυλ. 22 (32), Πλάτ., κτλ.· λ. Θάνατος, ὅ ἐ. πραξενούμενος ἐκ τῆς ὄψεως τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργόνος, Πινδ. Π. 10. 75· οὕτω, λ. εὐθὺς γίγνομαι Ἀντιφ. ἐν «Νεανίσκοις» 1. 4· ἀλλὰ στῆναι λίθινος, ἐπὶ ἀγάλματος, Ἡρόδ. 2. 141 (πρβλ. ἑστηκὼς Α III. 1)· τὰ λίθινα μαρμάρινα ἀγάλματα, Ξεν. Λακ. 3. 5· Ἑρμῆς λ. Εὔδουλ. ἐν «Σεμέλῃ» 2·— περὶ τοῦ χωρίου ἐν Ἡροδ. 2. 60, ἴδε ἐν λ. **λίθος** I. 2, **βάλος** II. Ἐπίρρ. **-νως**, ὁμοίως πρὸς λίθον, ὡς λίθος, λ. βλέπειν πρός τινα, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν Γοργόνα, Ξεν. Συμπ. 4. 24.

λῐθινότης, -ητος, ἡ, ἡ φύσις τοῦ λίθου, Ἀποσπ. Ἡρακλειωτ. σ. 316, συλλ. 6 Scott.

λίθιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λίθος**, Παυσ. 2. 25, 8.

λίθιος, α, ον, = **λίθινος**, λιθίας στάλλας ὄυας (λιθίνας στήλας ὀύα) Ἐπιγρ. Δαρίσης ἐν Mitth. d. d. arch. Inst. VII. σ. 65

λῐθό-βλητος, ον, λιθοβόλητος, καρύην .. παισὶ λιθοβλήτου παίγνιον εὐστοχίης Ἀνθ. Π. 9. 3· λ. νιφετός, βροχὴ λίθων, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. η', 59· ὡσαύτως **λιθοβλής**, ὁ, ἡ, Τζέτζ. Ἱστ. 3. 246. **II.** λιθοκόλλητος, κεκοσμημένος μὲ λίθους, κεκρύφαλον Ἀνθ. Π. 5. 270.

λῐθοβολέω, βίπτω λίθους, κτυπῶ μὲ λίθους, λιθοβολῶ, Πλούτ. 2. 1011E, Ἐβδ., Καιν. Διαθ.— Παθ., αὐτόθι, Ἐτυμολ. Μέγ. 561, 52.

λιθοβολέτης, ὁ, ὁ λιθοβολῶν, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **λιθολεύστης**.

λιθοβόλημα, τό, = **λιθοβολία**, Θεοδ. Πρόδρ. σ. 286.

λῐθοβολήσιμος καὶ **λῐθοβόλητος, ον**, = **λιθόβολος**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 50, Μοσχύπ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 538, κτλ.

λῐθοβολία, ἡ, τὸ βίπτειν λίθους, Ἱππ. Ἀγμ. 751, Διόδ. 3. 49. **II.** τὸ διὰ λίθων φονεύειν, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Εὐμ. 189, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **λευσμούς**.

λῐθοβολισμός, ὁ, = **λιθοβολία** I, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 546.

λῐθο-βόλος, ον, (βάλλω) βίπτων λίθους· **λιθοβόλοι**, οἱ, οἱ βίπτοντες λίθους, διακρινόμενοι ἀπὸ τῶν σφενδονητῶν, Θουκ. 6. 69, ἔνθα ἴδε Ἑρμηνευτ. καὶ πρβλ. Ξεν. Ἀν. 5. 2, 14· γυμνῆτες λιθ. καὶ ἀκοντισταὶ Πλάτ. Κριτ. 119B. **2)** **λιθοβόλος**, ὁ, μάχη πρὸς ἑξακόντιον λίθων, Πολύβ. 8. 7. 2, Μασχίων παρ' Ἀθην. 208C· διαφέρουσα τοῦ **καταπέλτου**, Διόδ. 20. 48· ὡσαύτως **λιθοβόλον**, τό, Ἐβδ. (Α' Μακκ. ς', 51), Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 6, 3. **II.** προπαροξυτ., **λιθόβολος, ον**, Παθ., ὁ βληθεὶς διὰ λίθων, Εὐρ. Φοίν. 1069.

λῐθό-γληνος, ον, ἔχων λιθίνους ὀφθαλμούς, Νόνν. Δ. 48. 456. **II.** = **λιθοδερκής**, αὐτόθι 47. 592.

λῐθο-γλύπτης, ου, ὁ, λιθοξόος, Ἰω. Χρυσ. τ. 1, σ. 552, 12.

λῐθο-γλῦφής, ές, γεγλυμμένος ἐπὶ λίθου, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 20. 8.

λῐθο-γλῦφία, ἡ, τὸ γλύφειν ἐπὶ λίθου, Μανέθων 4. 130, ἐν τῷ πληθ. **λιθογλυφίαισι**· διάφ. γραφ. **λιθογλυφέεσσι**.

λῐθο-γλύφος [ῠ], ὁ, γλύπτης λίθων, Λουκ. Ἐνύπν. 18.

λιθογλώχῑν, ὁ, ἡ, ἡρμοσμένος, ἐστρωμένος μὲ ὀξεῖς λίθους, ἀγυιαὶ Νόνν. Δ. 40. 354, πρβλ. 6. 138.

λῐθο-γνωμικός, ή, όν, ἔμπειρος περὶ τοὺς λίθους, γνώμων τῶν λίθων· — **λιθογνωμικὸν** (ὅηλ. βιβλίον), τό, σύγγραμμά τι περὶ λίθων, ὑπὸ Φιλοστρ., Σουΐδ. ἐν λέξ. **Φιλόστρατος**.

λῐθο-γνώμων, ον, γεν. **-ονος**, = τῷ προηγ., Ἰουλιαν. 91B.

λῐθο-γόνος, ον, παράγων λίθον, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 2. 111.

λῐθό-δενδρον, τό, λίθινον δένδρον, ὅηλ. κοράλλιον, Διοσκ. 5. 139.

λῐθο-δερκής, ές, ὁ ἀπολιθῶν διὰ τοῦ βλέμματος, Γοργὼ Ἀνθ. Πλαν. 147.

λῐθό-δερμος, ον, ἔχων λιθώδεις, στερεὸν δέρμα, Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 26 (ἓν τισιν Ἀντιγράφ.).

λῐθο-δετέω, (-δενέω ;) βίπτω λίθους ἐναντίον τινός, Σουΐδ.

λῐθό-δρυτος, ον, ᾠκοδομημένος διὰ λίθων, Ἀνθ. Π. 9. 570· **λιθοδομέω**, κτίζω διὰ λίθων, Μ. Ἀκομ. τ. 2', σ. 48. 17, ἔκδ. Λάμπρου.

λῐθο-δόμητος, ον, = **λιθόδμητος**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 11. 5.

λῐθο-δόμος, ὁ, ὁ κτίζων, οἰκοδομῶν διὰ λίθων, κτίστης, τέκτονες καὶ λιθοδόμοι, λεπτουργοὶ καὶ κτίσται, Ξεν. Κύρ. 3. 2, 11· πρβλ. **λιθουλόγος**.

λῐθο-ειδής, ές, ὅμοιος λίθῳ, Πλάτ. Τίμ. 74A, Γαλην.

λῐθο-εργής, ές, = τῷ ἑπομ. I, Ὀππ. Κυν. 3. 222.

λῐθο-εργός, όν, μεταβάλλων εἰς λίθον, Γοργὼ Ἀνθ. Π. 6. 126. **II.** ὡς οὐσιαστ., ὁ ἐργαζόμενος τοὺς λίθους, πελεκητής, λιθοξόος, Μανέθων 1. 77.

λῐθο-θεσία, ἡ, τὸ τοποθετεῖν λίθους, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 132A.

λῐθο-θήρας, ὁ, ὁ συλλέγων λίθους, Τζέτζ. Ἱστ. 11. 518.

λῐθο-κάρδιος, ον, ὁ ἔχων λιθίνην καρδίαν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 127, Ἐκκλ.— οὐσιαστ., **λιθοκαρδία**, ἡ, Γερμ. Κων]πόλεως σ. 688, ἔκδ. Mi.

λῐθο-κέφᾰλος, ον, ἔχων λίθον ἐν τῇ κεφαλῇ, χρέμυς Ἀριστ. Ἀποσπ. 278, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 19, 5.

λῐθό-κολλα, ἡ, μίγμα μαρμάρου ἢ λίθου Παρίου καὶ ταυροκόλλης πρὸς συγκόλλησιν λίθων, Διοσκ. 5. 164.

λῐθο-κόλλητος, ον, (κολλάω) κεκοσμημένος διὰ πολυτίμων λίθων, χιτὼν Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 200B· ποτήρια Θεοφρ. Χαρακτ. 23, Παρμενίων παρ' Ἀθην. 11, κεφ. 17· κρατῆρες Θεοπόμπ. Ἱστ. 125· περιτραχήλιον Ἰδουτ. Ἀλέξ. 32· πρβλ. Μένανδρ. ἐν «Παιδίῳ» 3·— μεταφορ., χάλυβος λ. στόμιον, χαλινὸς χαλύβδινος ἔχων ἐγκεκολλημένους ὀξεῖς λίθους, ἀλλὰ κατὰ τὸν Jebb: «χαλινὸς χαλύβδινος ὅστις νὰ κρατῇ τὰ χείλη κεκλεισμένα ὡς προσκολλᾶται λίθος πρὸς λίθον», κατὰ δὲ τὸν Σχολιαστ. «λίθινον καὶ σκληρὸν χαλινὸν σεαυτῇ ἐπιβαλοῦσα», Σοφ. Τρ. 1261, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb καὶ παράρτ. τοῦ αὐτοῦ ἐν σελ. 206· (ἀ Welck. προτείνει τὴν γραφήν, λυκοκόλλητον, ἴδε **λύκος** V. 1). **II.** τὸ λιθοκόλλητον, «μωσαϊκόν», ψηφοθέτημα, Στράβ. 778, πρβλ. Θεοφρ. Ἀιθ. 35.

λῐθό-κολλος, ον, = τῷ προηγ., Συλλ. Ἐπιγρ. 2852. 48.

λῐθοκοπία, ἡ, τὸ κόπτειν λίθους, κατὰ δὲ τὸν Σουΐδ.: «λιθοκοπία, ἡ ἐκ λίθων βολή».

λῐθοκοπικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς λιθοκοπίαν, σκεῦος Εὐστ. 1533. 10· ἡ **-κή**, (ὅηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κόπτειν λίθους, Θεοδώρητ. IV. 797B.

λῐθο-κόπος, ὁ, ὁ κόπτων, πελεκῶν λίθους, Δημ. 1159. 9.

λῐθο-κρήδεμνος, ον, ἔχων στέφανον λίθων, περιτριγυρισμένος μὲ λίθους, ἐπὶ κρημνοῦ, Κόλουθ. 102.

λῐθο-κτονία, θάνατος διὰ λιθοβολίας, Ἀνθ. Π. 9. 157.

λῐθο-λάβος, ὁ, ἐργαλεῖον πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ λίθου ἐκ τῆς κύστεως, Γαλην. 2. 396.

λιθολαμπής, ές, ὁ λάμπων ἐκ τῶν (πολυτίμων) λίθων, στέφος κατοιμάργαρον λιθολαμπὲς Κ. Μανασσ. Χρον. 4787.

λῐθολευστέω, λιθοβολῶ, ἀποκτείνω διὰ λιθοβολίας, Ἐκκλ., Γραμμ. **λιθολεύστης**, ὁ λιθοβολῶν, Ἡσύχ.

λῐθό-λευστος, ον, λιθόβλητος, ὑπὸ τῶν ὄχλων Διόδ. 3. 47. λ. ποιεῖν τινα Πλούτ. 2. 313D·— λ. Ἄρης, θάνατος διὰ λιθοβολίας, Σοφ. Αἴ. 254 (λυρ.). **2)** ἄξιος λιθοβολισμοῦ, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 42. 6, Ἀλέξ. Αἰτωλ. παρὰ Παρθεν. 14. 12.

λῐθολογέω, συλλέγω λίθους πρὸς οἰκοδομήν, Πολυδ. Ζ', 118.

λῐθολόγημα, τό, συνάθροισις λίθων καὶ ἐξ αὐτῶν οἰκοδομημα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐκ λίθων, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 25· ἐν Α. Β. τ. 1, σ. 277, 4 «λιθολογήματα· τὰ νῦν λιθόστρωτα».

λῐθολογία, ἡ, ἡ διὰ λίθων οἰκοδομή, Piers. εἰς Μοῖρ. 53.

λῐθο-λόγος, ὁ, (λέγω Β) ὁ συλλέγων λίθους πρὸς οἰκοδομήν, ὁ οἰκοδομῶν διὰ λίθων ἐκλεχθέντων οὕτως, ὥστε ἕκαστος νὰ ἐφαρμόζηται εἰς τὴν θέσιν του, οὐχὶ πεπελεκημένος εἰς σχῆμα τετράγωνον (πρβλ. ἐπὶ πᾶσι **λογάς** 2), καὶ οὕτω καθόλου = **λιθοδόμος**, κτίστης, Πλάτ. Νόμ. 858Β· λιθολόγοι καὶ τέκτονες, κτίσται καὶ ξυλουργοί, Θουκ. 6. 44, πρβλ. 7. 43, Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 18.

λῐθομανής, ὁ ἀγαπῶν μανιωδῶς τοὺς λίθους, δηλ. τὰς λιθίνας οἰκοδομάς, Ἰσ. Πηλουσ. Ἐπ. 1, 152.

λῐθομανία, ἡ, τὸ ἀγαπᾶν τὰς λιθίνας οἰκοδομάς, Παλλάδ. ἐν βίῳ Ἰω. Χρυσ. σ. 51.

λῐθο-μάργαρον, τό, ἢ **λιθομάργαρος**, ὁ, μαργαρίτης, πολύτιμος λίθος, Ἐφραὶμ Καισ. σ. 93, 3762.

λῐθό-ξεστος, ον, (ξέω) κατεσκευασμένος ἐκ λίθου, Χρησμ. Σιβυλλ. 4. 7.

λῐθο-ξόᾰνος, ον, κεκοσμημένος δι' ἀγαλμάτων, Νόνν. Δ. 4. 273.

λῐθοξοεῖον, τό, τὸ ἐργαστήριον λιθοξόου, Γλωσσ.

λῐθοξοϊκός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ ἔργον τοῦ λιθοξόου, λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον Εὐστ. 341. 28.

λῐθο-ξόος, ὁ, (ξέω) ἐργάτης λίθου ἢ μαρμάρου, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 2. 19, Ἀνθ. Π. 5. 15, Λουκ. Ἐνύπν. 9, ἔνθα ἴδε Hemst.

λῐθοποιέω, μεταβάλλω εἰς λίθον, Γρηγ. Νύσσ., διάφορ. γραφ. ἐν Λουκ. Ἐναλ. Διαλ. 14. 3.

λῐθο-ποιός, όν, ὁ μεταβάλλων εἰς λίθον, Μέδουσα Λουκ. Εἰκόν. 1. **II**. παράγων λίθον ἐν τῇ κύστει, προκαλῶν τὸν σχηματισμὸν αὐτοῦ, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 109.

λῐθο-πρίστης, ου, ὁ, ὁ σχίζων, πριονίζων λίθον ἢ μάρμαρον, πρίων Πολυδ. Γ', 148.

λῐθόρ-ρῑνος, ον, ἔχων δέρμα λίθινον, σκληρόν, χελώνη Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 48, Ἐμπεδ. 301.

λίθος [ῐ], **ου**, (ἴδε κατωτ.), ὡς καὶ νῦν, λίθος, Ὅμ.· μάλιστα ἐπὶ τῶν λίθων οὓς ἔρριπτον οἱ πολεμισταί, τρηχὺς λ., λ. ὀκριόεις Ἰλ. Ε. 308, Θ. 327· ὡσαύτως, δίσκος λίθινος, Ὀδ. Θ. 190· ἑλέσθαι .. ἐκ γαίας λίθον Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 196. 4· — παροιμ., ἐν παντὶ γάρ τι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ Σοφ. Ἀποσπ. 35· λίθον ἕψειν, ἐπὶ ματαιοπονίας, Ἀριστοφ. Σφ. 280· — ὡσαύτως, ἐπὶ ἠλιθιότητος, λίθοι, «ἀναίσθητοι» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 1202, πρβλ. Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 292D· προσηγορεύθη διὰ τὸ μὴ φρονεῖν λίθος, ἐπὶ τῆς Νιόβης, Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 16· λίθου βίον ζῆν Πλάτ. Γοργ. 494A κέξ.· λίθῳ λαλεῖν Παροιμιογρ. **2)** λίθος ὡς οὐσία, ὡς ὕλη, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ξύλον, τὴν σάρκα, κτλ., ἐπεὶ οὔ σφι λίθος χρὼς οὐδὲ σίδηρος Ἰλ. Δ. 510, πρβλ. Θέογν. 568· λίθον τινὰ ποιῆσαι ἢ θεῖναι, μετατρέψαι εἰς λίθον, ἀπολιθῶσαι, Ἰλ. Ω. 611, Ὀδ. Ν. 156, Πλάτ. Συμπ. 198C· ὡς ἔμβλημα σκληρᾶς καρδίας, σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο Ὀδ. Ψ. 103, πρβλ. Θεόκρ. 3. 18. **II**. λίθος, ἡ, παρ' Ὁμ. δίς, Ἰλ. Μ. 287, Ὀδ. Τ. 494, ἀκριβῶς ὡς τὸ ἀρσ., ὡς καὶ ἐν Θεοκρ. 7. 26, Βίωνι 11. 2· — ἀλλὰ μετέπειτα τὸ θηλ. ἦτο ἐν χρήσει ἐπὶ ἰδιαιτέρου τινὸς εἴδους λίθου, ὡς π. χ. ὁ μαγνήτης καλεῖται Μαγνῆτις λίθος, ὑπὸ Εὐρ. ἐν Ἀποσπ. 571 (ἀλλ' ἁπλῶς: λίθος ἐν Ἀριστ. Φυσ. 8. 10, 9, πρβλ. διάφ. γραφ. π. Ψυχῆς 1. 2, 17)· Λυδία λίθος, ὑπὸ Σοφ. ἐν Ἀποσπ. 886· Ἡρακλεία λίθος, ὑπὸ Πλάτ. ἐν Ἴωνι 533D· οὕτως, ἐπὶ δοκιμαστικοῦ λίθου, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 486D· ἡ διαφανὴς λίθος, τεμάχιον κρυστάλλου ἐν χρήσει πρὸς ἀνάφλεξιν διὰ τῆς συγκεντρώσεως ἡλιακῶν ἀκτίνων, Ἀριστοφ. Νεφ. 767· χυτὴ λίθος ἦτο ἴσως εἶδος ὑάλου, καὶ ἐπομένως τὸ ἀρχαιότερον ὄνομα ἀντὶ τοῦ **ὕαλος**, Ἐπίνικ. ἐν «Μνησιπτολέμῳ» 1 (τὸ αὐτὸ καὶ ἀρτήματα λίθινα χυτὰ παρ' Ἡροδ. 2. 69· πρβλ. τὴν ὕαλον .. ὅσα τε λίθων χυτὰ εἴδη καλεῖται Πλάτ. Τίμ. 61B).— κατὰ τοὺς Γραμμ. ὁ πολύτιμος λίθος ἦτο ἀείποτε γένους θηλ., ὡς παρ' Ἱππ. 584. 41· ἀλλ' ὁ κανὼν δὲν εἶναι ἀπόλυτος, ἴδε Ἡρόδ. 2. 44, Λουκ. Εἰκ. 11, κτλ.· μάλιστα τὸ θηλ. εἶναι κυρίως ποιητ., Ἰακώψιος ἐν Ἀνθ. Π. σ. 137· — ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ μαρμάρου, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀρσενικῶς, λευκὸς λ. Ἡρόδ. 4. 87 (ἁπλῶς λίθος, 1. 164), Σοφ. Ἀποσπ. 307· Πάριος λ. Πινδ. Ν. 4. 130, Ἡρόδ. 3. 57· Ταινάριος λ. Στράβ. 367· Θάσιος, Αἰγύπτιος, κτλ., Παυσ. 1. 18, 6· κογχίτης Παυσ. 1. 44, 6· κογχυλιάτης Ξεν. Ἀν. 3. 4, 10· ἀλλὰ Παρία λ. Θεόκρ. 6. 38, Λουκ. Ἔρωτ. 13, πρβλ. λυχνίας, -ίτης· — περιληπτικῶς, πέφυκε λίθος .. ἄφθονος, ἐξ οὗ .. Ξεν. Πόρ. 1, 4. **III**. ἐπιτάφιος λίθος (θηλ.), Καλλ. Ἐπιγράμμ. 7. 1. **IV**. ἐν Ἀθήναις, λίθος (ἀρσ.) ἐκαλεῖτο καὶ τὸ βῆμα, **1)** τὸ βῆμα τῆς Πνυκός, Ἀριστοφ. Ἀχ. 683, Εἰρ. 680, Ἐκκλ. 87. **2)** ἕτερον ἐν τῇ ἀγορᾷ, ᾧ ἐχρῶντο οἱ κήρυκες, Πλουτ. Σόλων 8· πιθανῶς τὸ αὐτὸ καὶ ὁ πρατὴρ λ., ἐφ' οὗ ἱστάμενος ὁ τῆς δημοπρασίας κήρυξ ἐπώλει δούλους κτλ., Πολυδ. Γ', 78, πρβλ. 126· ὅθεν tribuni empti de lapide παρὰ Cic. Pis. 15. **3)** βωμὸς ἐν τῇ ἀγορᾷ, παρ' ᾧ οἱ Θεσμοθέται ὡρκίζοντο, Ἑρμηνευτ. εἰς Δημ. 1265. 6, Πλουτ. Σόλων 25· πρβλ. **λιθωμότης**. **4)** τὸ ὕψωμα ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐφ' οὗ ὁ κατήγορος ἵστατο, Ἀρπ. **V)** καὶ τὸν ἀπὸ γραμμῆς κινεῖ λίθον, «ἡ λέξις μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν παιζόντων τὸ κοινολέκτως λεγόμενον ζατρίκιον· ἐκεῖνοι γὰρ ὅταν πολλὰ ποιήσαντες οὐ δύνωνται ἑτέρως νικῆσαι τὸν ὅμοιον παίκτορα, κινοῦσι καὶ τὸν ἀπὸ γραμμῆς λίθον, τὸν οὕτω βασιλέα καλούμενον» (Σχόλ.), Θεόκρ. 6. 18, ἴδε γραμμή III. 1· ἐντεῦθεν παροιμ., πάντα λίθον κινεῖν, προσπαθῶ παντὶ τρόπῳ νὰ κερδήσω, Παροιμιογρ. σ. 363, ἴδε Elmsl. εἰς Ἡρακλ. 1002. **IV**. πέτρα τῆς κύστεως, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 15, 2, ἴδε Foës. Oecon. Hipp. **VII**. λίθος τις ἐν χρήσει κατὰ τοὺς Ῥωμαϊκοὺς ὅρκους, Δία λίθον Πολύβ. 3. 25, 6, πρβλ. Κικ. Fam. 7. 12.

λῐθο-σπᾰδὴς ἁρμός, χάσμα γινόμενον διὰ τῆς ἀποσπάσεως μέρους βράχου, Σοφ. Ἀντ. 1216.

λῐθό-σπερμον, τό, φυτόν τι ἔχον φύλλα ὅμοια ἐλαίας, μακρότερα δὲ καὶ πλατύτερα, σπέρμα δὲ λιθῶδες ὁρόβῳ μικρῷ ἴσον, gromuell, Διοσκ. 3. 158, Γαλην., Πλίν.

λῐθοσ-σόος, ον, ὁ ἀποδιώκων τινὰ μὲ λίθους, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 8. 59.

λῐθο-στεγής, ές, ἐστεγασμένος, κεκαλυμμένος μὲ λίθους, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 350.

λῐθοστερέμνιος, σκληρὸς ὡς λίθος, Νικήτ. Εὐγεν. 6, 552.

λῐθό-στρωτος, ον, ἐστρωμένος μὲ λίθους Σοφ. Ἀντ. 1204. **2)** ἰδίως ἐστρωμένος μὲ ποικίλον ψηφοθέτημα, λ. ἔδαφος Πολυδ. Η', 121, Ἐβδ. (Ἆσμα Ἀσμάτ. Γ', 10)· **λιθό-στρωτον**, τό, ἔδαφος ἐστρωμένον διὰ «μωσαϊκοῦ» ἢ ψηφοθετήματος, Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιθ', 13, Συλλ. Ἐπιγρ. 2643, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 4. 7, 37, κτλ.

λῐθο-σύνθετος, ον, ὁ σύνθετος ἐκ λίθων, ὁ κατεσκευασμένος ἐκ λίθων, τάφος Ἐπιγρ. ἔμμετρος Κερκύρας τοῦ ιβ' μ. Χ. αἰῶνος, CIG. 9438.

λῐθοτέκτων, ονος, ὁ, λιθοδόμος, Σχόλ. εἰς Ἰλ.

λῐθοτομεῖον, = **λιθοτομία** II, Γλωσσ.

λῐθοτομέομαι, παθ., κόπτομαι ἐκ λίθου, Λουκ. ἐν Διΐ Τραγῳδ. 10. **II**. κόπτομαι πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ λίθου τῆς κύστεως, Παῦλ. Αἰγ. 6. 60.

λῐθοτομία, Ἰον. -ίη, ἡ, τὸ κόπτειν λίθους, ἡ λατομία, τέχνη μεταβιβασθεῖσα εἰς τοὺς Ἕλληνας, καθ' ἃ λέγεται, ὑπὸ Κάδμου, Κλήμ. Ἀλ. 363. **2)** τόπος ἔνθα κόπτεται λίθος, λατομεῖον· τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., λατομεῖα, Ἡρόδ. 2. 8, Θουκ. 7. 86, 87, Δημ. 1252. 8, πρβλ. Θεοφρ. π. Λίθ. 6· μαρμάρου λατομεῖα, Παυσ. 1. 18, 9., 19, 6., 32, 1, κτλ.· — πρβλ. **λατομία**. **II**. τομὴ πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ λίθου τῆς κύστεως, Παῦλ. Αἰγ. 6. 60.

λῐθοτομικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς λιθοτομίαν· ἡ λιθοτομικὴ (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κόπτειν λίθους, Ἐκκλ.

λῐθο-τόμος, ον, ὁ κόπτων λίθους· — **λιθοτόμος**, ὁ, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ λιθοδόχος, ἐν Ξεν. Κύρ. 3. 2, 11. **II**. ὁ διὰ τομῆς ἐξάγων τὸν λίθον τῆς κύστεως, **λιθοτόμον**, τό, μάχαιρα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, Παῦλ. Αἰγ. 6. 60.

λῐθο-τράχηλος [ᾰ], **ον**, ἔχων τράχηλον λίθινον, δηλ. δύσκαμπτον, Κύριλλ.

λῐθο-τρῐβικός, ή, όν, (τρίβω) ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν στίλβωσιν τοῦ λίθου· ἡ -κή (δηλ. τέχνη), τέχνη τῆς τοιαύτης στιλβώσεως, Λυσ. Ἀποσπ. 40.

λῐθουλκέω, ἕλκω λίθον, «λιθουλκήσαι, τὸ στῆσαι ἐπὶ τῆς βάσεως τὸ ἄγαλμα» Σουίδ., Φώτ.· μεταφορ., βραδέως ἕλκω, σύρω, «λιθουλκεῖν· τὸ μόλις τι ἕλκειν» Ἡσύχ.

λιθουλκία, ἡ, τὸ λιθουλκεῖν, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν ἐν Mitth. d. d. arch. Inst. IV, σ. 33.

λῐθουλκός, όν, (ἕλκω) ὁ ἕλκων ἐκ τοῦ λατομείου λίθους, Πολυδ. Ζ', 118. **II**. ὡς οὐσιαστ., **λιθουλκός**, ὁ, ἐργαλεῖον πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ λίθου τῆς κύστεως, Παῦλ. Αἰγ. 6. 60.

λιθουργεῖον, τό, τὸ ἐργαστήριον λιθουργοῦ, Ἰσαΐ. 55. 27.

λῐθουργέω, ἐργάζομαι, πελεκῶ λίθους, λίθον Ἐβδ. (Ἔξοδ. ΛΕ', 33). **II**. μεταβάλλω εἰς λίθον, ὡς τὸ **λιθόω**, Ἀνθ. Π. 3. 11, Φιλόστρ. 781.

λῐθουργής, ές, (ἔργον) εἰργασμένος ἐκ λίθου, Ἀριστέας.

λῐθουργία, ἡ, τὸ ἐργάζεσθαι τὸν λίθον ἢ ἐκ λίθου, Θωμ. Μάγιστρ. 571· ἐν τῷ πληθ., λατομεῖα, Βρούτ. Ἐπιστ. 37.

λῐθουργικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς λιθουργόν, Ἐβδ. (Ἔξοδ. ΚΗ', 11)· — ἡ -κή (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ λιθουργοῦ, Λυσ. Ἀποσπ. 40.

λῐθουργός, ὁ, (ἔργω) ὁ ἐργαζόμενος τὸν λίθον, λιθοξόος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1134, Θουκ. 4. 69, 5. 82· συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ ἀνδριαντοποιός, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 7, 1. **2)** οἰδήρια λιθουργά, τοῦ λιθοξόου τὰ ἐργαλεῖα, Θουκ. 4. 4.

λῐθ-ουρία, ἡ, τὸ οὐρεῖν λίθους μετὰ τῶν οὔρων, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 1. 87.

λῐθοφορέω, φέρω λίθους, «κουβαλῶ», Θουκ. 6. 98.

λῐθο-φόρος, ον, ὁ φέρων λίθους, μεταφέρων, ἁλκάδες Διόδ. 13. 78· κεραία Μοσχίων παρ' Ἀθην. 208D. **2)** ὡς οὐσιαστ., **λιθοφόρος**, ὁ, = **λιθοβόλος**, Πολυδ. Δ', 56, 3. **3)** **λιθοφόρος**, ὁ, ἐπίσης ὡς οὐσιαστ., ὄνομα ἀξιώματος ἱερατικοῦ, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν καὶ Ἐλευσῖνος ἐν CIA. III. 296. 702.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λῐθό-χροος, **ον**, συνηρημ. **-ους**, **ουν**, ὁμοιος πρὸς λίθον κατὰ τὸ χρῶμα, Τζέτζ. μεθ' Ὅμ. 272, ἔνθα ὁ Ἰακώβ. διώρθ. **μελιτόχροος**.

λῐθό-χρυσος, ὁ, ἡ, ὁ κεκοσμημένος διὰ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων, πολυτελέσι σκεύεσιν ἐχρῆτο λιθοχρύσοις Κωνστ. Μανασσῆ Χρον. 696.

λῐθό-ψωκτος, **ον**, ὁ τρίβων ἢ στιλβώνων λίθους, Μανέθων 4. 326.

λῐθόω, εἰς λίθον μεταβάλλω, Νικήτ. Εὐγεν. 5. 205· — σπανιώτατα ἐν χρήσει εἰ μὴ ἐν τῷ παθ. τύπῳ, ἀπολιθοῦμαι, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 1, 29, π. Ζ. Γενέσεως 5. 3, 21· ἀπρόσ. **λιθοῦται**, συμβαίνει ἀπολίθωσις, ὁ αὐτ. ἐν Πρβλ. 24. 11.

λῐθώδης, **ες**, ὡς τὸ **λιθοειδής**, ὅμοιος πρὸς λίθον, πλήρης λίθων, πετρώδης, γῆ Ἡρόδ. 4. 23· ὁδὸς Ξεν. Ἱππ. 4, 4· τόποι τραχεῖς καὶ λ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8, 2, 20, κτλ.· μεταφορ., λ. κέαρ Πλάτ. Θεαίτ. 194Ε· τῆς Νιόβης **λιθωδέστερος** Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχῶν Πολιτ. 3. 61. Ἐπίρρ. **-δῶς**, Ἀέτ.

λῐθωδία, ἡ, σκληρότης ὡς ἡ τοῦ λίθου, Εὐστ. 24. 7.

λῐθ-ωμότης, **ου**, ὁ, ὁ ὁρκιζόμενος παρὰ τὸ βῆμα (**λίθος** VI. 3), Κωμ. Ἀνών. (159) παρ' Ἡσυχ.

λῐθ-ώπης, **ες**, (ὤψ) ἔχων ὄψιν λίθου, Τρυφιόδ. 68. **2)** θηλ. **λιθῶπις**, **ιδος**, μεταβάλλουσά τινα εἰς λίθον δι' ἑνὸς βλέμματος, Νόνν. Δ. 30. 265.

λίθωσις, ἡ, ἡ μετατροπὴ εἰς λίθον, ἀπολίθωσις, Πλούτ. 2. 953Ε.

λιθωτός, ἡ, **όν**, διάφ. γραφ. παρ' Ἡροδ. 2, 69, ἀντὶ **λίθινος**.

λικερτίζειν· «σκιρτᾶν» Ἡσύχ.

λίκνιον· «ἀγγεῖόν ὀστράκινον» Ἡσύχ.

λίκιγξ· «ἡ ἐλαχίστη βοὴ τοῦ ὀρνέου» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1034.

Λικίνειοι· «οὕτω καλοῦνται ἰδιωτικῶς ἀπὸ τοῦ Λικινίου οἱ ἀγρίως καλάζοντες» Εὐστ. 1834. 29.

λικμάζω, περιλείχω, Ἡσύχ.

λικμᾶος, **α**, **ον**, προεδρεύων ἐπὶ τῆς λικμήσεως, ἐπὶ τῆς Δήμητρος, Ἀνθ. Π. 6. 98.

λικμάς, **άδος**, ἡ, τὸ λικμητήριον, = **θρῖναξ**, Ἡσύχ.

λικμάω· μέλλ. **-ήσω**. Ξεν. Οἰκ. 18. 8· ἀόρ. **ἐλίκμησα**, Βακχυλ. Ἐπιγράμμ. 2. 4. Χωρίζω τὸν σῖτον ἀπὸ τοῦ ἀχύρου διὰ λικμήσεως, «λιχνίζω», ἀνδρῶν λικμώντων Ἰλ. Ε. 500· σῖτον λικμῶν Ξεν. Οἰκ. 18, 6· ὄφρα τάχιστα λικμήσῃ πεπόνων καρπὸν ἀπ' ἀσταχύων Βακχυλ. ἔνθ' ἀνωτ.· — μεταφορ., διασκορπίζω ὡς ἄχυρον, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κα', 44, κτλ., πρβλ. Ἐβδ. (Ἰὼβ ΚΖ', 21).

λίκμησις, **εως**, ἡ, τὸ λικμᾶν, «λίχνισμα», Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 386, κλ.

λικμητήρ, **ῆρος**, ὁ, ὁ λικμῶν τὸν σῖτον, ὁ «λιχνίζων», Ἰλ. Ν. 590· πρβλ. **λικνίτης**.

λικμητήριον, τό, πτύον δι' οὗ λικμᾶται ὁ σῖτος, «λιχνιστῆρι», Ἡσύχ.

λικμητηρίς, **ίδος**, ἡ, = τῷ προηγ., Πολυδ. Α', 345.

λικμητής, οῦ, ὁ, = **λικνίτης**, Πολυδ. Α', 222.

λικμητικός, ἡ, **όν**, ἁρμόζων εἰς λίκμησιν, πτύον Εὐστ. 135. 43.

λικμητός, οῦ, ὁ, ἡ λίκμησις καὶ ὁ καιρὸς τῆς λικμήσεως, Ἀνθ. Π. 6. 225.

λικμήτωρ, **ορος**, ὁ, = **λικμητήρ**, Ἐβδ. (Παροιμ. Κ', 26).

λικμός, οῦ, ὁ, = **λίκνον**. Ἐβδ. (Ἀμὼς Γ', 9), Ἡσύχ.

λικνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λίκνον**, Γλωσσ.

λικνίζω, (λίκνον) = **λικμάω** «λιχνίζω»· ὡσαύτως **λεικνίζω**, Γλωσσ.

λικνίτης [νῑ], **ου**, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου (ἴδε ἐν λ. **λίκνον**), Ὀρφ. Ὑμ. 45. 1., 51. 3, Πλούτ. 2. 365Δ· πρβλ. Serv. εἰς Οὐέργ. Γεωπ. 1. 166 καὶ ἴδε **λικνοφόρος**.

λικνο-ειδής, **ές**, ἔχων σχῆμα λίκνου, Ἰσίδωρ. Πηλ.· = **ῥυπαρός**, κατὰ τὸν Σουΐδ., Ζωναρ.

λίκνον, τό, ὡς τὸ **λικμός**, εὐρὺ κάνιστρον ἐν ᾧ ἐτίθετο ὁ σῖτος ἐκ τοῦ ἁλωΐου καὶ ἐκεῖ ἀνερρίπτετο πρὸς τὸν ἄνεμον, ὥστε νὰ ἀποχωρισθῇ ὁ σῖτος ἀπὸ τοῦ ἀχύρου (πρβλ. Οὐέργ. Γεωπ. 3. 134), Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 42· — ἐθεωρεῖτο δὲ ἱερὸν τοῦ Βάκχου καὶ ἔφερον αὐτὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κατὰ τὴν ἑορτὴν αὐτοῦ πλῆρες τῶν θυτικῶν σκευῶν καὶ τῶν πρώτων καρπῶν, τὸ τοῦ Οὐεργιλίου mystica vannus Iacchi, Σοφ. Ἀποσπ. 724, Ἀνθ. Π. 6. 165· πρβλ. **λικνίτης**, **λικνοφόρος**. **II.** ἐνίοτε ὁ Βάκχος ὡς νήπιον παρίστατο φερόμενος ἐν αὐτῷ (ἴδε Λεξικὸν Ἀρχαιοτήτων ἐν λ.)· ἐντεῦθεν οἱ ποιηταὶ μεταχειρίζονται αὐτὸ καθόλου ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ λίκνου ἤτοι τῆς «κούνιας», Ὅμ. Ὑμ. εἰς Ἑρμ. 21, 150, κ. ἀλλ., Καλλ. εἰς Δία 48, Ἄρατ., κτλ. Ὁ Ζηκ. (Λεξ. Χρηστ. ἐν λ.) **λῖκνον**.

λικνο-στεφέω, φέρω τὸ ἱερὸν λίκνου ὡς στέφανον, Ἡσύχ.

λικνοφορέω, φέρω τὸ ἱερὸν λίκνον, Πολέμων παρ' Ἀθην. 478D.

λικνο-φόρος, **ον**, (φέρω) ὁ φέρων τὸ ἱερὸν λίκνον, ἐν κομῇ, Δημ. 313. 28, Καλλ. εἰς Δήμ. 126· πρβλ. **λίκνον**, **λικνίτης**.

λικριφίς, πλαγίως, εἰς τὸ πλάγιον, λικριφὶς ἁΐξας Ἰλ. Ξ. 493, Ὀδ. Τ. 451. (Ἐκ τῆς √ΛΙΚ ἢ ΛΕΧ παράγονται ὡσαύτως τὰ λέχ-ριος, λέχ-ριος, λικ-ροί, **λίγξ**· Λατ. lic-inus (ἔχων τὰ κέρατα ἀνεστραμμένα), ob-liqu-us, li-mus· — πρβλ. ὡσαύτως **λοξός** πρὸς τὸ Λατ. luxare, luxus).

λικροί, οἱ, οἱ ὄζοι, ἤτοι κλάδοι τῶν ἐλαφείων κεράτων, Ἡσύχ.

λίκτης, **ου**, ὁ, (λείχω) ὁ λείχων ἤτοι «γλείφων» (βέλτιον **λειχτης**).

λίκτωρ, **ωρος**, ὁ, = ῥαβδοῦχος, Πλουτ. Ρωμύλ. 26, ἔνθα ὁ πληθ. **λικτώρεις** ὡς εἰ ἐξ ὀνομ. **λικτώρης**.

λῐλαίομαι, (ἴδε ἐν λ. **λάω B**) ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἐπιθυμῶ ἢ ποθῶ σφοδρῶς, συχνάκις παρ' Ὅμ., τὸ πλεῖστον μετ' ἀπαρ., ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι ἢ νὰ πράξω .., τί με .. λιλαίεαι ἠπεροπεύειν Ἰλ. Γ. 399· λ. πολεμίζειν Π. 89· εὑρεθῆναι Ξ. 331, κ. ἀλλ.· μεταφορ. ἐπὶ ὕδατος ἢ λόγχης, λιλαιομένη χροὸς ἆσαι, ἐπιθυμοῦσα «τοῦ σώματος κορεσθῆναι» (Σχόλ.), Φ. 168, πρβλ. Δ. 574, κ. ἀλλ.· λιλαιομένη πόσιν εἶναι, σφοδρῶς ἐπιθυμοῦσα νὰ ἦτο αὐτὸς σύζυγός της, Ὀδ. Α. 15., Ι. 30, 32, κ. ἀλλ.· — ὡσαύτως μετὰ γεν., ἐπιθυμῶ τινος, ποθῶ τι, ὁλοσῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο Ἰλ. Γ. 133· λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο Ὀδ. Α. 315· βιότοιο, δόρποιο Μ. 328, Ν. 31, κ. ἀλλ.· — ὡσαύτως, ἀλλὰ φῶσδε τάχιστα λιλαίεο, «ἀλλ' ἐξελθεῖν ἐκ τοῦ "Αιδου καὶ εἰς τὸ φῶς αὖθις ἐπανελθεῖν προθυμοῦ» (Σχόλ.), Α. 223. Οὕτω παρ' Ἀπολλ. Ροδ. καὶ τοῖς μεταγεν. Ἐπικ. Πρβλ. **λελίημαι**.

λιλουργετά· «ἐν τῷ σώματι ἐξανθήματα» Ἡσύχ.

λίλυ· «τὸ ὕδωρ. Λίβυες» Ἡσύχ.

λῑμ-αγχέω, καθιστῶ τινα ἀδύνατον, ἰσχνόν, διὰ τῆς πείνης, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 785, πρβλ. 86Α, κτλ.

λῑμαγχία, ἡ, ἡ ὅτ' ἀσιτίας προαγινομένη ἀδυναμία, Ρούφ. σ. 65.

λῑμ-αγχικός, ἡ, **όν**, πεινασμένος, πεινα λέος, Ἱππ. 1006C.

λῑμ-αγχονέω, = **λιμ-αγχέω**. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 839, Ἀντισθ. παρὰ Στοβ. 165, 19, Ἐβδ. (Δευτ. Η', 3). — Παθ., λιμαγχονηθῆναι Ἀνεισθέν. παρὰ Στοβ. 165, 27, κλ.

λῑμ-αγχόνησις, **-αγχόνη**, ἡ, = **λιμαγχία**, Ἐκκλ. **-αγχονία**, Γαλην. 15. 478.

λῑμαίνω, (λιμὸς] ὑποφέρω ἐκ λιμοῦ, πείνης, ἐπὶ στρατευμάτων, Ἡρόδ. 6. 28., 7. 25· — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 99.

λῑμαλέος, **α**, **ον**, πειναλέος, καταβεβλημένος ὑπὸ λιμοῦ, ρυσός, λεπτός, Ἡσύχ.

λιμβεία, ἡ, = **λιχνεία**, Ἡρῳδ. Ἐπιμ. σ. 77· **λιμβία** Ἡσύχ. ἐν λέξ. **λιχνία**.

λιμβεύω, ἢ ὡς ἀποθ. **λιμβεύομαι**, μεταγεν. ἀντὶ **λιχνεύω**, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. σ. 77.

λιμβίζομαι, ἐπιθυμῶ, κοινῶς «λιμπίζομαι», «λαχταρῶ», Μοσχόπ. περὶ Σχεδ. σ. 166.

λίμβος ἢ **λιμβός**, **ον**, μεταγεν. λέξις ἀντὶ **λίχνος**, Ἡσύχ., κτλ.

λιμβρός, ά, όν, = **λιβρός** II, Ἐτυμ. Μέγ., Σουΐδ.

λῑμε-νάρχης, **ου**, ὁ, ἐπιθεωρητὴς ἢ ἐπόπτης τοῦ λιμένος, Γλωσσ.

λιμεναρχία, ἡ, τὸ ἔργον τοῦ λιμενάρχου, μεταγεν.

λιμενεύομαι, κοινῶς «ἀράζω», εὑρίσκω καταφύγιον, λιμενεύεσθαι ἐν τῷ πτωχοτροφείῳ Μ. Ἀτταλ. ἐν Σάθ. Μεσ. Βιβλ. τ. Δ', σ. 15.

λῑμενή-οχος, **ον**, (ἔχω) ὁ περικλείων τὸν λιμένα, ἄκρη Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 965.

λῑμενίζω, σχηματίζω λιμένα, Πολύαιν. 4. 7, 7.

λῑμένιος, **α**, **ον**, ἀνήκων εἰς τὸν λιμένα, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, Παυσ. 2, 34, 11· τοῦ Διός, Βίος Ἀράτ. 275C Petav.· πρβλ. **λιμενίτης**.

λῑμενίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **λιμήν**, Γλωσσ.· ὡσαύτως **-ίσκιον**, τό, Συνέσ. 167F.

λῑμενίτης [νῑ], **ου**, ὁ, κλητ. **λιμενῖτα**, ὁ θεὸς τοῦ λιμένος, ἐπὶ τοῦ Πριάμου, Ἀνθ. Π. 10. 1, πρβλ. 10. 17· θηλ. **λιμενῖτις**, **ιδος**, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, 6. 105.

λῑμενο-ειδής, **ές**, ὅμοιος πρὸς λιμένα, Ἀνέκδ. Ὀξ. 1. 444.

λῑμενο-ποιέα, ἡ, ἡ κατασκευὴ λιμένων, Τζέτζ. Ἱστ. 2, 87· **-ποιικός**, ἡ, **όν**, ἀνήκων εἰς λιμενοποιΐαν, Φίλων Βελοπ. 49.

λῑμεν-ορμίτης [ῑ], **ου**, ὁ, (ὁρμίζω) ὁ ὁδηγῶν εἰς λιμένα, ἐπίθ. Πριάπου, Ἀνθ. Π. 10. 5· πρβλ. **λιμενίτης**.

λῑμενο-σκόπος, **ον**, ὁ ἐποπτεύων, ἐπιτηρῶν τὸν λιμένα, ἐπίθ. τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Φοίβου, Καλλ. Ἀποσπ. 114, Ἀνθ. Π. 10. 25· — ὡς θηλ., Καλλ. Ἄρτ. 259.

λῑμεν-ουργία, ἡ, ἡ κατασκευὴ λιμένων, Τζέτζ. Ἱστ. 11. 621.

λῑμενο-φύλαξ, **ακος**, ὁ, ὁ φυλάττων ἢ φρουρῶν τὸν λιμένα, Αἰν. Τακτ. 29.

λῑμήν, **ενος**, ὁ, (πιθ. ἐκ τῆς √ΛΙΒ, **λείβω**, πρβλ. **λίμνη**)· — λιμήν, «λιμάνι» ἐνῷ ὅρμος εἶναι τὸ ἐσώτατον μέρος τοῦ λιμένος, ἔνθα τὰ πλοῖα προσορμίζονται καὶ ὅπου ἀποβαίνουσιν εἰς τὴν ξηράν οἱ ἐπιβάται, Ὅμ., ἴδε πρὸ πάντων Ἰλ. Α. 432, 435· ἀλλὰ μετέπειτα οὐδεμία τοιαύτη διάκρισις ἐτηρεῖτο, Καινθάρου λ., νεώριον καὶ λιμὴν ἐν Πειραιεῖ, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς μικρὸν ἀνωτέρω λέξεως κάνθαρος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 145, ἔνθα ἴδε Σχολ.· — συχνάκις ἐν τῷ πληθ., λιμένες νηῶν ὄχοι Ὀδ. Ε. 404· λιμένες δ' ἔνι ναύλοχοι αὐτῇ Δ. 846· λιμένες τε πάνορμοι Ν. 195· οὕτω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σοφ. Φ. 936, κτλ.— ὡσαύτως μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμ., λιμένες θαλάσσης, ὡς καταφύγια ἀπὸ τῆς θαλάσσης, Ὀδ. Ε. 418, 440, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 207. **II.** μεταφορ., λιμήν, καταφύγιον, Θέογν. 460· ἑταιρείας λ., φιλίας, Σοφ. Αἴ. 683· οὗτος .. λ. πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων Εὐρ. Μήδ. 769· μετὰ γεν. ἀντικειμ., λ. κακῶν, ἀπὸ κακῶν, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 471· ὡ ναυτίλοισι χείματος λ. φανείς Ἀγαμέμνονος παῖ Εὐρ. Ἀνδρ. 58. 891· λ. τῆς πλάνης ἦδε ἡ γῆ μόνη λείπεται Διον. Ἁλ. 1. **2)** μέρος ἔνθα συνάγει τίς τι, ταμεῖον, ὦ Περσῶν αἶα καὶ πολὺς πλούτου λιμὴν Αἰσχύλ. Πέρσ. 250, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 1077· παντὸς οἰωνοῦ λ. Σοφ. Ἀντ. 1000· Ἅιδου λ., λιμὴν θανάτου, αὐτόθι 1284· ἐν Ο. Τ. 420, ἡ ἔννοια φαίνεται ὅτι εἶναι: πῶς ὁ Κιθαιρὼν δὲν θὰ πληρωθῇ τῶν φωνῶν σου (λιμὴν ἔσται τῆς σῆς βοῆς); πῶς δὲν θὰ ἀντηχήσῃ ἐκ τῶν φωνῶν σου; — ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Ἰάφῳ προσέτι = ἀγορά, Γαλην. 4. 296. **3)** ἡ πηγὴ τῆς γεννήσεως, ἡ μήτρα, κτλ., Ἐμπεδ. 331, Σοφ. Ο. Τ. 1208.

λῑμηρός, ά, όν, (λιμὸς) πεινολέος, παράγων πεῖναν, ἔρως Θεόκρ. 10. 57· ἐργασία Ἀνθ. Π. 6. 47, πρβλ. 285., 7. 240, Ἀλκίφρων 1. 9, κτλ.

λῑμηρός, ά, όν, (λιμὴν) ἔχων καλὸν λιμένα, τὸ ἐπίθ. τῆς ἐν Λακωνικῇ Ἐπιδαύρου, Θουκ. 4. 56., 7. 26· εὐλίμενον δὲ οὖσαν, βραδέως .. λιμηρὰν εἰρῆσθαι, ὡς ἂν λιμενηράν Ἀπολλόδ. παρὰ Στράβ. 368.

λῑμινθες· «ἑλμινθες. Πάφιοι» Ἡσύχ.

λιμνᾶ-γενής, ές, ὁ γεννηθεὶς ἐν Λίμναις, (ἴδε **Λίμνη II**), Συλλ. Ἐπιγρ. 3684, Ἡσύχ.

λιμνάζω, μέλλ. **-άσω,** ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἢ ποταμῶν, καταλείπω στάσιμα ὕδατα, σχηματίζω λίμνας, Λατ. stagnare, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 4., 2. 2, 21· ὅσοι ποταμοὶ λιμνάζουσιν εἰς ἕλη ἢ ὅτα ἕλη λιμνάζονται αὐτόθι Προβλ. 25. 2, 2·— ἄπρσ., λιμνάζει, λιμνάζοντα ὕδατα μένουσιν, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 3. 14, 10 καὶ 11. **2)** ἐπὶ ὕδατος, μένω στάσιμον, «λιμνάζω, Γαλην.· οὕτως ἐπὶ τοῦ αἵματος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 3. 3, 11. **3)** μετ' αἰτ., καλύπτω δι' ὕδατος οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθῇ λίμνη, ὁ ποταμὸς λ. τὰς ἀρούρας Φίλων 2. 98·— Παθ., ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, κατακλύζομαι ὑπὸ ὑδάτων, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 3, 5. **II.** ἐν τοῖς τόποις ἔνθα τὰ ὕδατα λιμνάζουσι, ἐν τοῖς λιμνάζουσι τόποις Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 26, πρβλ. Διόδ. 4. 18, Στράβ. 363, κτλ.

λιμναῖον, τό, ἢ **λιμνήσιον,** = **κενταύριον τὸ μικρόν,** πόα ἔχουσα πολλὴν ὁμοιότητα πρὸς τὸ ὀρίγανον, δηλ. τὴν «ῥίγανην», Διοσκ. 3. 9,

λιμναῖος, α, ον, (λίμνη) ἀνήκων εἰς λίμνην ἢ ἐκ λίμνης, ὄρνιθας χερσαίους τε καὶ λ. Ἡρόδ. 7. 119, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 272· ἐπὶ τοῦ κροκοδείλου, ἐὸν .. τετράπουν, χερσαῖον καὶ λ. ἐστι Ἡρόδ. 2. 68· λ. κρηνῶν τέκνα, ἐπὶ τῶν βατράχων, Ἀριστοφ. Βάτρ. 211· ἐπὶ τοῦ κάστορος, Νικ. Ἀλ. 307· ἐπὶ τοῦ ἐγχέλεως, Δίφ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 355D (κοινῶς: **λιμνέα**)· οὕτω. λ. φυτόν, ἔνυδρον φυτόν, Πλούτ. 2. 399F. **2)** ἐπὶ ὕδατος, στάσιμον, λιμνάζον, Ἱππ. π. Ἀέρ. 283. **3)** ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς λίμνην, λ. σκάφος Ἡλιόδ. 1. 31· λιμναῖοι ἄνεμοι, οἱ ἀπὸ τῶν λιμνῶν πνέοντες, Ἡσύχ. **II.** (**Λίμναι**) ἐκ τῶν Λιμνῶν, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου ἐκ τοῦ ἐκεῖ ναοῦ αὐτοῦ, Καλλ. Ἀποσπ. 280·— ἀλλὰ **Λιμναῖαν,** τό, ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Λίμναις, κατὰ τὰ μεθόρια Λακωνικῆς καὶ Μεσσηνίας, Στράβ. 362, 364, πρβλ. 3. 2, 6· ἐξ οὗ ἐκαλεῖτο **Λιμνᾶτις,** ὁ αὐτ. 4. 4, 2., 4. 31, 3, κτλ.· ὑπῆρχεν ὡσαύτως Ἄρτεμις Λιμναία ἐν Σικυῶνι, ὁ αὐτ. 2. 7, 6· καὶ ἀλλαχοῦ.

λιμνάς, άδος, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ **λιμναῖος,** Θεόκρ. 5. 17, Βαβρ. 115. 1, Παυσ. 3. 7, 4.

λιμνᾶσία, ἡ, ἡ στασιμότης τοῦ ὕδατος, Ἀριστ. Προβλ. 25. 2, 3.

λιμνέα, καὶ **λίμνευσις,** ἡ, = **λιμναῖα,** Ζωναρ. 1304.

λίμνη, ἡ, (√ΛΙΒ, λείβω) κατὰ πρῶτον πιθ., λίμνη ἁλμυροῦ ὕδατος λιμνάζοντος, Λατ. aestuarium, εἰς ἣν ἡ θάλασσα ἔρχεται κανονικῶς κατὰ περιόδους, ὡς τὸ μεταγενέστερον **λιμνοθάλασσα, στομαλίμνη,** καὶ ἐπομένως ἀναμεμιγμένον συγγενὲς τῷ λιμήν· λοιπόν, **1)** λίμνη στασίμου ὕδατος, σχηματισθεῖσα ἐκ τῆς θαλάσσης ἢ ποταμοῦ, Ἰλ. Φ. 317· ἀκολούθως, ἐλῶδης λίμνη, «βάλτος», Λατ. palus (διακρινομένη ἀπὸ τοῦ **ἕλους,** Πλάτ. Κριτ. 114E, Νόμ. 824B), Βοιβηὶς λ. Ἰλ. Β. 711· Γυγαίη αὐτόθι 865· Κηφισὶς Ε. 709· οὕτως Ἡρόδ. 1. 191, κ ἀλλ.· λ. Γοργῶπις Αἰσχύλ. Ἀγ. 302· Μαιῶτις ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 419, πρβλ. 729, Πέρσ. 871, Ἡρόδ. 4. 86 (ἔνθα καλεῖται ἡ Μαιῆτις λ.)· ἡ Βόλβη λ., παρὰ τὴν Ἀμφίπολιν, Θουκ. 4. 103· πρβλ. **λιμνώδης**· — μεγάλη ποσότης ὕδατος ἐν τόπῳ τινὶ συναχθεῖσα, λίμνη τεχνητή, κέξ.· ἴδε ἐν λ. **ἕλος. 2)** παρ' Ὅμ. καὶ ἑτέροις ποιηταῖς, ἡ θάλασσα, Ἰλ. Ω. 79, Ὀδ. Γ. 1· βέηθεσι λίμνης Ἰλ. Ν. 21, 32· οὕτω, λίμνα πορφυρεοῖσι Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 530, πρβλ. Εὐρ. 9· ἐπ' εἰδία λίμνης Σοφ. (Ἀποσπ. 423) παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1338, Εὐρ. Ἑκ. 446 (λυρ.)· Πόσειδον, ὃς γλαυκᾶς μέθεις .. λίμνας Σοφ. Ἀποσπ. 341· Μηλίδα πάρ λ., παρὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 636. **II.** **Λίμναι,** αἱ, μέρος τῶν Ἀθηνῶν (πιθανῶς ὄλλοτε ἑλῶδες παρὰ τὴν Ἀκρόπολιν, ἔνθα τὸ Δήναιον, Ἀριστοφ. Βάτρ. 216, Θουκ. 2. 15, Ἰσαῖ. 72. 40, κτλ., πρβλ. **Λιμναῖος II**· ὡσαύτως ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος, πρβλ. **λιμνήτης II. 2)** συνοικία τις ἢ προάστειον τῆς Σπάρτης, Στράβ. 363. **3)** τόπος τις ἐν Μεσσηνίᾳ, ὁ αὐτ. 362.

λίμνηθεν, ἐπίρρ. ἐκ τῆς λίμνης ἢ τῆς θαλάσσης, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1579.

λιμνήσιον, τό, ὄνομα τοῦ φυτοῦ, **κενταύρειον,** Δαμόκρ. παρὰ Γαλην. 18. 862, πρβλ. **λιμναῖον.**

Λιμνήσιος, ὁ, ὁ ἐκ λίμνης, ὄνομα βατράχου ἐν τῷ Βατραχομ. 221.

λιμνῆτις, ἡ, φυτόν τι ἑλῶδες, ἀλλαχοῦ **ἀβάκη,** Ἀρεταί. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2· παρὰ Γαλην. 13. 858, **λιμνητρίς·** ἐν 6. 434, **λιμνητίς,** — ἀμφότερα ἐσφαλμένα.

λιμνήτης, ου, θηλ. **-ῆτις,** Δωρ. **-ᾶτις, -ῶτος,** ὁ ζῶν ἐν λίμναις, βέλλα Θεόκρ. 2. 56· ὄρνιθες Achmes Ὀνειρ. 302· πρβλ. **λιμναῖος. II.** ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὡς προστάτιδος τῶν ἁλιέων, Παυσ. 3. 23, 10, πρβλ. Ἀρτεμίδ. 2. 35· **Λιμνάτει** παιήν. συντετμημ. ἀντὶ τοῦ **Λιμνατίδει,** Ἀνθ. Π. 6. 280· πρβλ. Λοδ. Φρύν. 429.

λιμνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λίμνη,** Ἀριστ. π. Θαυμασ. 112. 1.

λίμνιος, α, ον, ἴδε ἐν λ. **λιμναῖος.**

λιμνό-βῖος, ον, ὁ ζῶν πλησίον λίμνης ἢ τρεφόμενος ἐκ τῶν ἰχθύων τῆς λίμνης, Δίλ. π. Ζ. 6. 10.

λιμνο-ειδής, ές, = **λιμνώδης·** ἐπίρρ. **-δῶς,** Εὐστ. εἰς Διον. Π. 48.

λιμνο-θάλασσα, Ἀττ. **-ττα,** ἡ, λίμνη σχηματισθεῖσα ἐκ θαλασσίου ὕδατος, λιμνοθάλασσα, Ξάνθ. 3, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 8. 13, 5, π. Ζ. Γεν. 3. 11, 7, κτλ.

Λιμνο-μάχης, ου, ὁ, παῖδες οἱ πυκτεύοντες ἐν Ἀθήναις ἐν τόπῳ Λίμναις καλουμένῳ (ἴδε **λίμνη II. 1**), Ἡσύχ.

λιμνόομαι, παθ., καλύπτομαι ὑπὸ ὑδάτων, γίνομαι λίμνη, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 12, 3, Στράβ. 240.

λιμν-ώστρεον, τό, τὸ ἐδώδιμον ὄστρεον, τὸ ὁποῖον ἐτηρεῖτο καὶ ἐπολλαπλασιάζετο ἐντὸς λιμνοθαλασσῶν παρὰ τὴν θάλασσαν (λίμναι, Λατ. aestuaria, lacustria), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 4. 4, 6., 5. 15, 14, π. Ζ. Γεν. 3. 11, 31.

λιμνο-σώματος, ον, ἔχων τὸ σῶμα ἐντὸς λίμνης ἢ ἕλους, λ. ἐγχέλεις, ἴδε **λεπτοσώματος.**

λιμνουργός, ὁ, ὁ ἐργαζόμενος ἐν λίμναις, ἁλιεύς, Πλουτ. Μάρ. 37.

λιμνο-φῡής, ές, ὁ φυόμενος ἐν λίμναις ἢ ἕλεσι, λιμν. δόναξ Ἀγθ. Π. 6. 23.

λιμνό-χάρις, ὁ, ἡ χάρις τῆς λίμνης ἢ τοῦ ἕλους, ἢ **-χαρής,** ὁ ἀγαπῶν τὴν λίμνην ἢ τὸ ἕλος, ὄνομα βατράχου ἐν τῷ Βατραχομ. 12, 216.

λιμνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς λίμνην ἢ ἕλος, ἑλώδης, ὕδωρ Ἱππ. π. Ἀέρ. 287, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 6· ὁ Πόντος ἐστὶ λ. διὰ τὸ πολλοὺς ποταμοὺς εἰς αὐτὸν ῥεῖν ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 23. 6, 2. **2)** ἐπὶ ἐδάφους, τὸ λ. τοῦ Στρυμόνος, ἑλώδες ἔδαφος κατὰ τὸ στόμιον τοῦ Στρυμόνος, Θουκ. 5. 7.

λῑμο-δοξέω, πεινῶ δόξαν, **δοξῶ** διὰ φήμην, Φίλων 2. 273, 534· **-δοξία,** ἡ, 1. 290.

λῑμό-θουρον, τό, ἄγριόν τι φυτόν, πιθανῶς εἶδος ὀροβάγχης, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 8, 5· ἐν τῷ περὶ Φυτ. Αἰτ. 5. 15, 5, **λειμόθωρον.**

Λιμοθωριεῖς, οἱ, οἱ ἕνεκα μεγάλης ἀφορίας ἀποικίσαντες ἐκ Πελοποννήσου Δωριεῖς εἰς Ῥόδον καὶ Κνίδον, Ἡσύχ.

λῑμο-θνής, ῆτος, ὁ, ἡ, ἀποθνήσκων ἐκ τῆς πείνης, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1274.

λῑμο-κῑμβῑξ, ικος, ὁ, ἡ, ὁ λιμώττων ἕνεκα φιλαργυρίας, Κωμ. Ἀνώνυμ. παρ' Εὐστ. 1828. 10.

λῑμο-κόλαξ, ακος, ὁ, πεινολέος κόλαξ, Κωμ. Ἀνώνυμ. (270) ἐν τοῖς Δ. Β. 50.

λῑμο-κτονέω, ἀποκτείνω διὰ τῆς πείνης, Ἱππ. 406. 8, Πλάτ. Πολ. 588E·— Παθ., Ἱππ. 597. 12.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 98—103.

λιμοκτόνησις, ἡ, = τῷ ἐπομ., Θ. Σταυδ. σ. 325B, 381D.

λῑμοκτονία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, τὸ ἀποκτείνειν διὰ τῆς πείνης, ἢ μᾶλλον (ἐπὶ ἰατρικῆς σημασ.) δι' ἀποχῆς ἀπὸ τροφῆς, δι' ἀπαγορεύσεως τροφῆς, Ἱππ. 370. 8., 400. 37· ἐν τῷ πλησ., Πλάτ. Πρωτ. 354A.

λῑμό-ξῡρος, ον, κατάξηρος ἐκ τῆς πείνης, πεινασμένος, Φιλέγελως §§ 219-226.

λῑμο-ποιός, άν, προξενῶν πεῖναν, Ἑρμογεν. 244· Ζεὺς Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 260C.

λῑμός, οῦ, ὁ, (τὸ θηλ. ἡ **λιμὸς** λέγεται Δωρ. παρὰ τοῖς Γραμμ., καὶ οὕτω μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ὁ Μεγαρεὺς ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 743, Βίων 6. 4· ἀλλ' ὡσαύτως ἀπαντᾷ ἐν Ὅμ. Ἔμπ. εἰς Δήμ. 313, Καλλ. Ἀποσπ. 490, Πολύδ. 1. 84, 9, καὶ Ἀνθ., πρβλ. Λοβεκ. Φρύνιχ. 188, Ἰακωβ. Ἀνθ. Π. σ. 19 καὶ Πίνακα)·—πεῖνα, ἔλλειψις τροφῆς, εἶψα τε καὶ λιμὸς Ἰλ. Τ. 166· λιμῷ θανέειν Ὁμ. Μ. 342· λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμὸν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 241, πρβλ. Θουκ. 2. 54· οὕτω καὶ παρὰ Πινδ., Ἡρόδ., καὶ Ἀττ.· ἀκότῳ .. λ. ξύνοικος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1642· δείπνου προφήτην λιμὸν Ἀντιφ. ἐν «Φιλοθηβαίοις» 1. 23· ἄπανθ' ὁ λ. γλυκέα πλὴν αὐτοῦ ποιεῖ ὁ αὐτ. παρὰ Meineke Κωμ. Ἀποσπ. σ. 80· ὁ δὲ λ. ἐστιν ἀθανασίας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φάρμακον ὁ αὐτ. ἐν «Διπλασίοις» 2 — παροιμ., ἀπολεῖτε λιμῷ Μηλίῳ, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν πολιορκίαν τῆς Μήλου (Θουκ. 5. 114 ἑξ.), Ἀριστοφ. Ὄρν. 186· — μεταφορ., ἤδη γὰρ εἶδον .. λιμὸν τ' ἐν ἀνδρὸς πλουσίου φρονήματι, γνώμην δὲ μεγάλην ἐν πένητι σώματι Εὐρ. Ἡλ. 371. **II**, πειναλέος ἄνθρωπος, «πεινασμένος», «λιμασμένος», Ποσείδιππ. ἐν «Χορευούσαις» 1. 12, πρβλ. Εὐστ. 1828. 6. (Ἴσως ἀντὶ **λιφ-μός**, ἰσχυρὸς πόθος, ἐπιθυμία ἀοζρά, ἐκ τῆς √ΑΙΦ, **λίπ-τομαι**).—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 101—102.

λιμουργός, όν, = **λιμοποιός**, Δίωνος Χρυσ. Λόγος 34, 43Π.

λῖμο-φορεύς, ὁ, (φέρω) ὁ φέρων, προξενῶν λιμόν, Ἀνθ. Π 11. 371.

λῑμό-ψωρος, ὁ, (ψώρα) νόσημά τι τῆς ἐπιδερμίδος, ψώρα προερχομένη ἐκ πείνης ἢ κακῆς τροφῆς, Πολύδ. 3. 87, 2'—ἐν Ἱππιατρ. σ. 188, **λιμοψώρα**, ἡ.

λιμπάνω, τύποι ἰσοδύναμοι τῷ **λείπω**, Ἱππ. 513, Ἄρατ. 128, Ἰω. Χρυσ.· ἀλλαχοῦ εὔχρηστον μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις **ἀπο-**, **καταλιμπάνω**.

λιμφός, λιμφεύω, τύποι ἰσοδύναμοι τοῖς **λιμδ-**, Ἡσύχ.

λῑμώδης, ες, (λιμός) «πεινασμένος», πεινολέος, λιμῶδές τι ἔχει τινά Ἱππ. Προγν. 37· λιμῶδες ἐρυγγάνειν Ἀλκίφρων 1. 25 λ. τι ἀναφθέγγεσθαι Πλούτ. 2. 751Α· λ. τράπεζα, πενιχρά, 703F· λεπτὸς καὶ λ. ὕπνος 325C.

λῑμώσσω, Ἀττ. **-ττω**, πάσχω ἐκ πείνης, εἶμαι πεινασμένος, «λιμώττειν ἐκείνους φαμὲν ὅσοι δι' ἀπορίαν σιτίων εἰς ἄκρον ἥκουσι πείνης» Γαλην. εἰς Ἱππ. Ἀφ. 2, 16, Στράβ. 722, Βάβρ. 45. 8, Ἀνθ. Π. 6. 307, Λουκ. π. Πένθ. 9, Ἀλκίφρων 1. 21· ἀόρ. **ἐλῑμωξα**, μνημονεύεται ἐκ τῶν Παροιμιογρ.· μέσ. μέλλ. **λῑμώξομαι**, μνημονεύεται ἐκ Νικηφ. Ρητ.— Πρβλ. **λοιμώσσω** ἐκ τοῦ **λοιμός**.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 99.

λῖν· «λέοντα» Ἡσύχ.

λῑν-αγρέτης, ου, ὁ, ὁ συλληφθεὶς ἐν τῷ δικτύῳ, Δυκόφρ. 237. **II**, ἁλιεύς, Φιλῆς σ. 240.

λῑνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λίνον**, Ἀχμὲτ Ὀνειρ. 222· δίκτυον, Εὐστ. 1151. 62.

λῑνάω, συλλαμβάνω ἐν δικτύῳ, μόνον ἐν συνθέτοις εὑρισκόμενον, **δια-**, **ἐκ-**, **ἐπι-λινάω**.

λινδίσθαι· «ἁμιλλᾶσθαι» Ἡσύχ.

λίνδος, ὁ, ἀρωματικόν τι φυτόν, Μνησίμαχ. ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 63, πρβλ. Εὐστ. 315. 18.

Λινδιασταί, οἱ, Ἑταιρεία ἢ Σύλλογος ἐν Ῥόδῳ, Hell. J. 2, σ. 358.

λίνειος α, ον, = τῷ ἑπομ., Σουΐδ.

λίνεος [ῐ̆], **α, ον**, συνηρ. **λινοῦς, ῆ, οῦν**· (λίνον)· — ἐκ λίνου, ἐκ λιναρίου, Λατ. lineus, κιθὼν, θώρηξ Ἡρόδ. 1. 195., 3. 47, κτλ.· ἱμάτιον Πλάτ. Κρατ. 389Β, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 13, 5· ὅπλα λ., καλώδια ἐκ λίνου, Ἡρόδ. 7. 36· ὡσαύτως, **λινᾶ**, τά, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 189, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 84· — **λιναῖος, α, ον**, εἶναι ἡμαρτημ. γραφὴ παρ' Ἱππ., κτλ., ἴδε Λοβ. Φρύνιχ. 147, Παραλ. 357.

λῖν-εργής, ές, κατεσκευασμένος ἐκ λίνου, Λυκόφρ. 716, Διον. Π. 1116.

λῑνεύς, έως, ὁ, εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, εἶδος νεστρέως, Καλλίας ἐν «Κύκλωψι» 1, Φώτ., Ἡσύχ.

λῑνεύω, ἁλιεύω, «ψαρεύω», καὶ γυργάθοις λινεύουσιν, ἀντὶ δικτύων αὐτοὺς καθιέντες Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σελ. 10.

λινίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λίνον**, Βίτων περὶ Μηχ. 106Β.

λῖνό-δεσμος, ον, = τῷ ἑπομ., σχεδία Αἰσχύλ. Πέρσ. 68 (Δυρ.).

λῑνό-δετος, ον, (δέω) δεδεμένος διὰ λινῶν σχοινίων, χαλινοὶ Εὐρ. Ι. Τ. 1043· δεδεμένος διὰ κλωστῆς, λ., ὥσπερ μηλολόνθην τοῦ ποδός, δεδεμένην ἐκ τοῦ ποδὸς (ὡς καὶ νῦν ποιοῦσι τὰ παιδία ἐν Ἑλλάδι), Ἀριστοφ. Νεφ. 763.

λῖνό-δρῡς, ἡ, = **χαμαίδρυς**, Διοσκ. 3. 102.

λῖνο-εργής, ές, = **λινεργής**, Ὀππ. Ἁλ. 3. 444 (διάφ. γραφή: **-ερκής**).

λῖνο-ερκής, ές, περιπεφραγμένος ὑπὸ δικτύων ἢ παγίδων, Νόνν. Δ. 26. 55.

λῖνό-ζευκτος, ον, συνδέων διὰ λινῶν σχοινίων, Ὀππ. Ἁλ. 4. 79.

λῖνό-ζωστις (ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. ἐνίοτε ἡμαρτημένως, **-ζῶστις**), εως καὶ **ιδος** (ἀμφότερα παρὰ Γαλην.), Ἰων. **ιος**, ἡ, σκαρολάχανον ἢ σκαρόχορτον, Ἱππ. 653. 52., 1234D, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 6. 10, Διοσκ. 4. 191.

λῖνο-θήρας, ου, ὁ, ὁ θηρεύων διὰ θηρευτικῶν δικτύων, Ἀνθ. Π. 7. 172.

λῖνο-θώρηξ, ηκος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **λινοθώραξ**, ὁ φορῶν θώρακα ἐκ λίνου, Ἰλ. Β. 529, 830· ἐπὶ τῶν Περσῶν, Ξεν. Κύρ. 5, 4, 2.

λῖνο-καλάμη, ἡ, = **ἀμοργίς**, λεπτὸν «λινάρι», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 736· περιληπτ., ἄχυρον λίνου ἢ ἀκοπάνιστον λινάρι, χρησιμεῦον πρὸς στέγασιν, Ἐδδ. (Ἰησ. Ναυῆ Β', 6), πρβλ. Ἱππ. 580. 46, Διόδ. 1. 60· — **λινο-καλαμίς, ἡ,** ὄνομα τοῦ φυτοῦ λίνου, Διοσκ. Νόθ. 2. 125.

λῖνο-κάρυξ, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **λινοκήρυξ**, ὁ τὰ λινᾶ πωλῶν, Ἡσύχ.

λῖνό-κλωστος, ον, ὁ κλώθων λινάριον, ἠλακάτη Ἀνθ. Π. 7. 12. **II**, ὑφασμένος ἐκ λινῆς κλωστῆς, φᾶρος Θεόδ. Πρόδρ. σ. 162.— Πρβλ. **λινουλκός**.

λῖνό-κροκος, ον, ὑφασμένος διὰ λινῆς κρόκης, φᾶρος Εὐρ. Ἑκ. 1081.

λίνον [Ι], τό, πᾶν πρᾶγμα πεποιημένον ἐκ λιναρίου (ἴδε κατωτ.) **1**) σχοινίον, ὁρμιὰ ἁλιευτική, Ἰλ. Π. 406· ἡ κλωστὴ ἧτις κλώθεται ἀπὸ τῆς ἠλακάτης, Εὐρ. Ὀρ. 1431, κτλ.· καὶ ἐν τῷ πληθ. ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 537· πρβλ. **λινοθώρηξ**· — μεταφορ., ἡ κλωστὴ τῆς μοίρας, ἣν κλώθουσιν αἱ Μοῖραι, Ἰλ. Υ. 128, Ὀδ. Η. 198, κτλ. (ἴδε ἐν λ. **ἐπινέω**)· καὶ ἐν τῷ πληθ., τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπῃ ἐκ Μοιρᾶν Θεόκρ. 1. 126, πρβλ. Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 104· ὑπὲρ τὸ λίνον = ὑπὲρ μόρον Λουκ. ἐν Διὶ Ἐλέγχομ. 2·— παροιμ., λίνον λίνῳ συνάπτειν, ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ διὰ τῶν αὐτῶν δρώντων, Πλάτ. Εὐθύδ. 298C, Στράττ. ἐν «Ποταριίοις» 2, Ἀριστ. Φυσ. 3. 6, 9. **2**) δίκτυον ἁλιευτικόν, ἅψῃσι λίνου ἁλόντες, ταῖς καμπαῖς τοῦ δικτύου συλληφθέντες, Ἰλ. Ε. 487, πρβλ. **κλωστὴρ** Ι·— θηρευτικὸν δίκτυον, Θεόκρ. 8. 58., 27. 16. **3**) λινοῦν ὕφασμα, Ἰλ. Ι. 661, Ὀδ. Ν. 73, 118· ἐν τῷ πληθ., λινᾶ ἐνδύματα, τὰ «λινᾶ», Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 121, 132· ὕφασμα Ἰστίου, Ἰστίον, Ἀριστοφ. Βάτρ. 364, Ἀπποτ. Ῥόδ. Α. 565, κτλ. **4**) τὸ κλωσθὲν λινάριον, λίνου μεστὸν ἄτρακτον Ἀριστοφ. Βάτρ. 1347. **II**, τὸ φυτὸν τὸ παράγον τὸ λινάρι, Λατ. linum (ὧν καλούμενον λινάρι ἢ λινοκάλαμον), μεθ' Ὁμηρον (ἐκτὸς ἐὰν ἀναφέρωμεν εἰς αὐτὴν τὸ λίνοιο ἄωτον, Ἰλ. Ι. 661, ἐντεῦθεν πρβλ. **ἄωτος**), λίνον ἐργάζεσθαι Ἡρόδ. 2. 105, κτλ.· λίνου σπέρμα, «λινόσπορος», Θουκ. 4. 26· ἐν τῷ πληθ., ἡ ἐκ τῶν λ. βιομηχανία Πλάτ. Πολιτικ. 280C. **III**, Περὶ τοῦ λίνου ἀειδον, Ἰλ. Σ. 570, ἴδε ἐν λ. **Λίνος** ΙΙ. (Πρὸς τὰ **λίνον** [Ι], **λίνεος**, πρβλ. τὸ Λατ. linum, lineus, linteus· Γοτθ. lein (σινδών), Ἀρχ. Γερμ. lin·— ἡ διαφορὰ τῆς ποσότητος ἀντίκειται εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ἡ λέξις παρελήφθη ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς).

λῖνό-πεπλος, ον, ἔχων λινῆν ἐσθῆτα, Ἀνθ. Π. 6. 231.

λῖνο-πλεκτος, ον, πεπλεγμένος ἐκ λίνου, Νόνν. Δ. 26. 56.

λῖνό-πληκτος, ον, ὁ τραμάζων πρὸ τοῦ δικτύου, ἐπὶ ζώων ἄτινα συλληφθέντα διέφυγον, Πλούτ. 2. 642Δ· ὡσαύτως **λινοπλήξ-ηγος, ὁ, ἡ**, Ἰω. Χρυσ.· — ἐν Νουμην. παρ' Ἀθην. 321Ε, ἔχομεν ὑπερθετ. **λινοπληγέστατος**, σφοδρότατα πλήττων τὸ δίκτυον, κυρίως ἐπὶ ἰχθύος σφαδάζοντος, μεταφορ. δὲ ἐπὶ ἀνθρώπου, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 181.— Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβ. Παραλ. 288.

λῖνο-πλόκος, ον, ὁ πλέκων, κατασκευάζων δίκτυα, Νόνν. Ἰω. 21. 3. **II**, **λινόπλοκος**, παθ., πεπλεγμένος ἐκ λιναρίου, Βυζ.

λινοπλύν(τ)ας· «τριβεύς» Ἡσύχ., ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 132.

λῖνο-ποιός, όν, ὁ κατασκευάζων λινᾶ ὑφάσματα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 912.

λῖνο-πόρος, ον, ὁ τὰ ἱστία τοῦ πλοίου πληρῶν, «φουσκώνων», λινοπόροις αὔραις Εὐρ. Ι. Τ. 410.

λινοπτάζει· «ἐπιλινεύει· περιελίττει» Ἡσύχ.

λινοπτάομαι, ἀποθ., (λινόπτης) παρατηρῶ τὰ δίκτυα, παραφυλάττω ὅπως ἴδω ἂν συνελήφθη τι, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1178 [ἔνθα παραδόξως **λῖν-**].

λῖνό-πτερος, ον, ὁ ἔχων τὰ λινᾶ ἱστία ὡς πτέρυγας, λ. ναυτίλων ὀχήματα, «τὰ δίκην πτερῶν λινᾶ ἱστία ἔχοντα» (Σχόλ.) Αἰσχύλ. Πρ. 468.

λῖνο-πτέρυξ, -ῦγος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Ὀππ. Κυν. 1. 121., 4. 61.

λῖν-όπτης, ου, ὁ, (ὄψομαι) ὁ παραφυλάττων τὰ δίκτυα ὅπως ἴδῃ ἂν συνελήφθη τι, Ἀριστ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1178, Πολυδ. Ε', 17, Ἡσύχ.

λῖνορ-ράφης, ες, (ῥάπτω) ἐρραμμένος διὰ λίνου, τυλεῖον Σοφ. Ἀποσπ. 415c· λ. δόμος ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 131, μένει ἀνερμήνευτον. **II**, κατασκευάζων δίκτυα, Νόνν. Δ. 23. 121.

λίνος, ὁ, = **λίνον**, παρὰ τοῖς Ῥήτορσι (Walz) τ. 3. σ. 525, Σουΐδ., κλ.

Λίνος [Ι], **ου,** ὁ, μυθικός τις ἀοιδός, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Οὐρανίας (Καλλιόπης), διδάσκαλος Ὀρφέως καὶ Ἡρακλέους, ἴδε Ἡσ. Ἀποσπ. 132 κἑξ., Θεόκρ. 24. 103, Ἀπολλόδ. 1. 3, 2. **II**, ὡς προσηγορ., τὸ ᾆσμα, ἡ ᾠδὴ τοῦ Λίνου ἢ ὑπ' αὐτοῦ συντεθεῖσα ἢ εἰς αὐτὸν ἀναφερομένη· ἐν Ἰλ. Σ. 570, ᾄδει τὴν ᾠδὴν ταύτην παῖς πρὸς κιθάραν ἐνῶ οἱ τρυγηταὶ ἐργάζονται, Λίνον ὀ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν λεπταλέῃ φωνῇ, ἔψαλλε τὸ ᾆσμα τοῦ Λίνου μὲ λεπτὴν φωνήν· ἕτεροι ἐκλαμβάνουσιν ἐνταῦθα τὴν λέξιν ὡς οὐδ. **λίνον**, τό, = **χορδή**, ἡ ὡραία χορδὴ ἦχει ἀνταποκρινομένη πρὸς τὴν φωνήν του (ὡς τῆς χορδῆς κατασκευασμένης κατὰ τοὺς Ὁμηρικοὺς χρόνους ἐκ λιναρίου (;)) ἴδε Payne Knight Prol Hom. § 47, Heyne ad l. c.· καὶ κατ' αὐτὸν Spitzn. Excurs. xxix ad Π.— Οὕτος ὁ **Λίνος**, ὡς φαίνεται, εἶχεν ἰδιαιτέραν τινὰ μουσικήν, ἀφ' οὗ ὁ Ἡρόδ. (2. 79) ἀνεῦρεν αὐτὴν ὑπὸ διάφορα ὀνόματα ἐν Φοινίκῃ, Κύπρῳ καὶ Αἰγύπτῳ· παρ' Ἡροδότῳ δὲ προφανῶς τὸ ὄνομα **Λίνος**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δὲν εἶναι τὸ τοῦ ἀνδρὸς ἀλλὰ τοῦ μέλους· ἀκριβῶς ὡς τὰ **Αἰτυέρσης, Μανέρως, Παιάν, Ἁρμόδιος** (κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ ἄρθρου), κεῖνται ὡς ὀνόματα μελῳδιῶν, ἐκ τῶν ὀνομάτων τῶν μελοποιῶν ἢ ἐκ τῶν ὑποθέσεων τῶν ᾀσμάτων· λέγεται δὲ ὅτι ὁ Λίνος ἦτο θρῆνός τις· ἀλλὰ τοῦτο δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὴν παρ' Ὁμήρῳ (ἔνθ' ἀνωτ.) περιγραφήν, φόρμιγγι λιγείῃ ἱμερόεν κιθάριζε· οὔτε πρὸς τὸ τοῦ Πινδάρου, ἀχέταν Λίνον αἴλινον ὑμνεῖν Ἀποσπ. 103* Donalds. (104 Bgk.)· οὔτε πρὸς τὸ τοῦ Εὐριπίδου ἐν Ἡρακλ. Μαιν. 348, αἴλινον ἐπ' εὐτυχεῖ μολπᾷ Φοῖβος ἰαχεῖ· πρβλ. Ἀθήν. 619C, καὶ ἴδε **Οἰτόλινος**. (Ἡ παρ' Εὐστ. ἑρμηνεία, Λίνος, ᾆσμα ἱστουργούντων, εἶναι ἁπλῆ ἐτυμολογικὴ θεωρία).

λῐνό-σαρκος, ον, ἔχων σῶμα λεπτόν, ἁπαλὸν (κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Εὐστ.), τροφαλὶς Ἀντιφάν. ἐν «Αὐτοῦ ἐρῶντι» 1· ὁ Meineke προτείνει **λιχνόσαρκος**.

λῐνό-σπαρτον, τό, σπάρτον τι ἐν χρήσει ὡς λινάρι, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 5, 2· πρβλ. **σπάρτον**.

λῐνό-σπερμα καὶ **λῐνό-σπερμον**, τό, «λινόσπορος», Γαλην. VI, 331E, κλ.

λῑνο-στᾰσία, ἡ, τὸ στήνειν δίκτυα· τὰ ἑστημένα δίκτυα, Ἀνθ. Π. 6. 179., 9. 76.

λινοστατέω, (ἵστημι) τοποθετῶ δίκτυα, «στήνω βρόχια», Ὀππ. Κ. 4. 64, Λόγγ. 2. 13:— Παθ., περικλείομαι καὶ συλλαμβάνομαι διὰ δικτύου, Ἀθήν. 219D.

λῐνοστολία, ἡ, τὸ φορεῖν λινᾶ ἐνδύματα· λινῆ στολή, Πλούτ. 2. 352C.

λῐνό-στολος, ον, ἐνδεδυμένος λινᾶ ἐνδύματα, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 1028. 1, πρβλ. Χρησμ. Σιβυλλ. 5. 491.

λῐνό-στροφος, ον, συνεστραμμένος ἐκ λίνου, θῶμιγξ Ὀππ. Ἁλ. 3. 76.

λῐνο-τειχής, ές, ἔχων λινᾶ τείχη, «Γάζος πόλις Ἰνδική ... λινοῦν ἔχουσα τεῖχος καθὰ Διονύσιος ἐν τρίτῃ Βασσαρικῶν ... λινοτειχέα Γάζον» Στέφ. Β. ἐν λέξ. **Γάζος**.

λῐνο-τόμος, ὁ, γόης, θαυματοποιὸς προσποιούμενος ὅτι κόπτει κλωστὴν εἰς δύο καὶ ἐπιδεικνύων αὐτὴν ἡνωμένην, Ἡσύχ.

λῐνουλκός, όν, (ἕλκω) ἐκ κεκλωσμένου λίνου κατεσκευασμένος, χλαῖνα Ἴων παρ' Ἀθην. 451D· ἔνθα ὁ Λοβέκ. (Φρύνιχ. 612) προτείνει **λινόκλως** = **λινόκλωστος**.

λῐνουργεῖον, τό, ἐργοστάσιον λίνου, κλωστήριον, Στράβ. 191.

λῐνουργέω, ἐργάζομαι τὸ λινάρι, κατασκευάζω λινᾶ ὑφάσματα, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 4. 376.

λῐνουργία, ἡ, ἡ κατασκευὴ λινῶν ὑφασμάτων, ἡ κατεργασία τοῦ λιναρίου, Στράβ. 498.

λῐνουργός, όν, (*ἔργω) ὁ ἐργαζόμενος τὸ λινάρι, κλώθων ἢ ὑφαίνων ἐξ αὐτοῦ, γυνὴ Ἄλεξ. ἐν «Βωμῷ» 1. **II.** ὡς οὐσιαστ., λινουργός, ὁ, ὑφάντης, Στράβ. 162. **2)** εἶδος χηνός, Ὀππ. Ἰξευτ. 3. 23. **3)** εἶδος λίθου, Πλούτ. 2. 1162.

λῐνοῦς, ῆ, οῦν, συνῃρ. ἀντὶ τοῦ **λίνεος**.

λῐνοϋφεῖον, λινυφεῖον, τό, = **λινουργεῖον**, Εὐστ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 2, 34, σ. 553, 6, Σωζομεν. Ἐκκλ. Ἱστ. 1, 8, σ. 18, 8, κτλ.

λῐνοϋφής [ῠ], ές, Ἐτυμολ. Μέγ. 558. 49· **λῐνό-ϋφος, ον**, Α. Β. 302, ὑφαίνων λινᾶ ὑφάσματα. Ἐν τοῖς Γλωσσ. καὶ οὗτος ὁ τύπος καὶ ὁ τύπος **λίνυφος** ἁπαντᾷ.— Πρβλ. Δουκάγγ.

λῐνοῦχος, ον, (ἔχω) ἔχων ἢ μεταχειριζόμενος δίκτυα, Γλωσσ.

λῐνο-φθόρος, ον, ὁ φθείρων τὰ λινᾶ, καταστρέφων αὐτά, ὑφασμάτων λακίδες Αἰσχύλ. Χο. 27.

λῐνο-χίτων, ωνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων λινοῦν χιτῶνα, Ἡσύχ.

λῐνό-χλαινος, ον, ὁ ἔχων λινῆν χλαῖναν, Διον. Π. 1096, Νόνν. Δ. 26. 58.

λίντεον, ἴδε **λέντιον**.

λιντήρ, ῆρος, ὁ, τὸ Λατ. linter, σκάφος, λέμβος, μονόξυλον, παρὰ τῷ Πρισκιαν.

λιν(υ)φάντης, ου, ὁ, ὑφαίνων λινᾶ, Πάπυρ. Αἰγυπτ. ἐν Journ. d. Sav. Janv. et Févr. 1873.

λῐν-ῳδία, ἡ, τὸ ᾆσμα τοῦ Λίνου (ἴδε **Λίνος** II), Σχόλ. Ἰλ. Σ. 570.

λίξ· «πλάγιος. καὶ λίθος πλατύς» Ἡσύχ.

λιοπέτριον· «λίθος λεῖος. Βοιωτοὶ» Ἡσύχ.

λίπᾰ, [ῐ], ἀρχαία τις λέξις ἣν μεταχειρίζεται ὁ Ὅμ. ἐν ταῖς φράσεσιν ἀλεῖψαι ἢ ἀλείψασθαι λίπ' ἐλαίῳ, ἀλείφω, χρίω ἢ ἐνεργῶ ὥστε νὰ ἀλειφθῇ τι μὲ ἔλαιον, Ἰλ. Κ. 577., Ξ. 171, κτλ.· οὕτω, χρῖσαι ἢ χρίσασθαι λίπ' ἐλαίῳ Γ. 466., Ζ. 96., Κ. 364, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 520· μόνον δὲ ἅπαξ ἄνευ τῆς δοτ. **ἐλαίῳ**, λοέσσατο καὶ λίπ' ἄλειψεν Ὀδ. Ζ. 227. Ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς χωρίοις τὸ λίπ' φαίνεται ἔχον τὸ τελευταῖον φωνῆεν ἀποκεκομμένον, ἀλλ' εὑρίσκομεν χρίεσθαι λίπα παρ' Ἱππ. 603. 55· λίπα ἀλείψασθαι, -εσθαι Θουκ. 1. 6., 4. 68, Θεόκρ., κτλ., ὥστε ἀναμφιβόλως **λίπα** εἶναι καὶ παρ' Ὁμ. λέξις. Τινὲς νομίζουσι (πρβλ. Εὐστ. 1560. 27) ὅτι τὸ **λίπα** προέκυψε κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ **λίπαϊ**, δοτ. τοῦ **λίπα** ἢ **λίπας**, τό, (ἴδε λίπας), ὥστε τὸ μὲν **λίπα** δηλοῖ τὸ γένος, τὸ δὲ **ἐλαίῳ** τὸ εἶδος (πρβλ. **βοῦς ταῦρος, σῦς κάπρος, ἴρηξ κίρκος**, κτλ.)· καὶ παρ' Ἱππ. δὲ ἔχομεν τὰ φράσεις ἐλαίῳ χρίων λίπα 657. 23· τῷ ῥοδίνῳ ἀλείφεσθαι λίπα 658. 3· ἐνῷ ἀλλαχοῦ ὁ Ἱπποκρ. φαίνεται ὅτι μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ὡς οὐδ. ὀνομ. ἢ αἰτ., χρῖσμα λίπα ἔστω 649. 43· μηδ' ἄλλο τι πῖον μηδὲ λίπα ἔχον 656· 55· οὕτω, λίπα ἀσκεῖν Δίων Κ. 53. 27. Ἀλλὰ πιθ. ἀπανταχοῦ δέον νὰ θεωρῆται ὡς ἐπίρρ. παχέως, πλουσίως, δαψιλῶς, ἔχον τὴν αὐτὴν σχέσιν πρὸς τὸ **λιπαρῶς**, ἣν τὸ **αἶψα** πρὸς τὸ **αἰψηρῶς**, τὸ **κάρτα** πρὸς τὸ **καρτερῶς**, τὸ **λίγα** πρὸς τὸ **λιγέως**. (ἴδε ἐν λέξ. **λίπος**.)

λῐπ-άδελφος, ον, μὴ ἔχων ἀδελφόν, ἐστερημένος ἀδελφοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 3333.

λῐπάζω, (λίπας) = **λιπαίνω**, Νικ. Θ. 90, 112.

λῐπαίνω· ἀόρ. **ἐλίπηνα** Ὀππ. Ἁλ. 4. 357, **ἐλίπᾱνα** Ἀξιόνικος ἐν «Φιλευριπίδῃ» 1. 10·— Μέσ., ἀόρ. **λιπηνάμενος** Ἀνθ. Πλαν. 273.— Παθ., ἀόρ. **ἐκ-λιπανθῆναι** Πλούτ. πρκμ. **λελίπασμαι** Δαμοκρ. Ἰατρ. 83· (λίπα, λίπος). Ἀλείφω δι' ἐλαίου, χρίω, χρῶτα μύροις Ἀναξίλ. «Λυροπ.» 1· χαρᾶς ὕπο σῶμα λ. ἰδρῶτι Ἀσπασία παρ' Ἀθην. 219C· ἅλμης πάσμασι σῶμα λιπάνας Ἀξιόνικ. ἔνθα ἀνωτ.· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ἀλείφω ἐμαυτόν, χρίομαι. **2)** ἐπὶ ποταμῶν, παχύνω, πλουτίζω, χώραν ὕδασι Εὐρ. Βάκχ. 575, πρβλ. Ἑκ. 454.

λιπ-αλγής, ές, ἐλεύθερος ἄλγους ἢ θλίψεως, λιπαλγὴς θυμὸς Παῦλ. Σιλ. 891.

λιπ-ανδρέω, πάσχω ἔλλειψιν ἀνδρῶν, Ἔφορ. 53, Στράβ. 279· καὶ **λῐπανδρία**, ἡ, ἔλλειψις ἀνδρῶν, ὁ αὐτ. 596· ἴδε ἐν λέξ. **λειπανδρέω**.

λῐπ-ανθρωπία, ἡ, ἔλλειψις ἀνθρώπων, Εὐστ. 23. 29· ἴδε ἐν λ. **λειπανδρέω**.

λῐπαντικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς λίπανσιν, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ζ. 227.

Λῐπάρα, [πᾰ], ἡ, ἡ μεγίστη τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου, Θουκ. 3. 88, κτλ. — ἐπίθ. **Λιπᾰραῖος, α, ον**, ἀνήκων εἰς τὴν Λιπάραν, αἱ Λ. νῆσοι, τὸ ἄθροισμα τῶν νήσων τούτων, Πολύβ. 1. 25, 4, κτλ.· ἡ Λιπαραίων πόλις Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 15· λίθος Λιπαραῖος, λίθος τις ὅμοιος πρὸς ἠφαιστειώδη ὕαλον, Θεόφρ. π. Λίθ. 14, Ὀρφ. Λιθ. 686.

λῐπᾰρ-ᾱμπυξ, ῠκος, ὁ, ἡ, ἔχων λαμπρὰν ταινίαν ἢ τιάραν, Πινδ. Ν. 7. 22· παρῳδούμενον ὑπὸ Ἀριστοφ. ἐν Ἀχ. 671, ὡς ἐπίθ. καρυκεύματός τινος ἰχθύων.

λῐπᾰρ-αυγής, ές, λαμπρῶς ἀκτινοβολῶν, Πρατίν. 3. 1, Φιλόξ. παρ' Ἀθην. 643A.

λῐπᾰρέω, [λιπαρής]· — ἐπιμένω, ἐμμένω, ἐπὶ ἐπιμόνου ἀντιστάσεως, λιπαρήσομεν οὕτω, ὅκως ἂν ἔχωμεν Ἡρόδ. 8. 144· οὕτω κατὰ μετοχ., καὶ τοὺς Λυδοὺς τέως μὲν διάγειν λιπαρέοντας, καὶ ὅτι οἱ Λυδοὶ ἐξηκολούθουν ὑπομένοντες, καίπερ πιεζόμενοι ὑπὸ τῆς πείνης, 1. 94· ἀλλ' ὡσαύτως τἀνάπαλιν ὡς ὀρθολεκτ. ῥῆμα μετὰ μετοχῆς, λιπαρέετε μένοντες, ἐπιμένετε διατηροῦντες τὴν θέσιν σας, 9. 45· ἐλιπάρεε ἱστορέων, ἐπέμενεν ἐξετάζων, 3. 51· ὡσαύτως μετὰ δοτ., τῇ πόσει μὴ λιπάρεε, μὴ ἐξακολούθει νὰ πίνῃς, 5. 19· λ. τῇ ἑταίρᾳ Διογ. Λ. 666. **II.** ἐπὶ ἐπιμόνου δεήσεως, **1)** ἀπολ., ἐπιμένω δεόμενος, ἐπιμόνως παρακαλῶ, καθικετεύω, γίνομαι ἐνοχλητικός, λιπαρεόντων δὲ αὐτῶν Ἡρόδ. 1. 86, πρβλ. 2. 42., 9. 111, Αἰσχύλ. Πρ. 520, Πλάτ. Κρατ. 413B, κτλ.· γενοῦ γλίσχρος προσαιτῶν λιπαρῶν τε Ἀριστοφ. Ἀχ. 452, πρβλ. Δημ. 580. 27. **2)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἱκετεύω τινὰ νὰ πράξῃ τι, Αἰσχύλ. Πρ. 1004· ὡσαύτως, τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν; τίνα χάριν τόσον ἐπιμόνως ἱκετεύεις νὰ ἔχῃς παρ' ἐμοῦ; Σοφ. Ο. Τ. 1435· λιπαρσῦντι μὲν τυχεῖν, ἐπιμόνως δεομένῳ, ἱκετεύοντι τυχεῖν, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 776· ξυγγενέσθαι .. μ' ἐλιπάρει .. μάλαις, θερμῶς μὲ παρεκάλει νὰ λάβω γνωριμίαν τῶν πλακουντίων, Τηλεκλείδ. ἐν Ἀδήλ. 7· πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 2, 16. **3)** μετ' αἰτ., ἐξαιτήσεσθαι τοῦτον καὶ λιπαρήσειν παρ' ὑμῶν Δημ. 581. 17· ἀλλ' ὡσαύτως, λ. βωμούς, ἱκετεύειν ἐπιμόνως ..., Πολύβ. 32. 25, 7·— Παθ., θερμῶς ἱκετεύομαι, Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 12.

λῐπᾰρής, ές, ἐπιμένων, ἐπιμόνως ἐμμένων ἔν τινι, πρόθυμος, θερμός, ἀκούραστος, περί τινος Πλάτ. Κρατ. 413A· περί τι, πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Ἐλάττ. 369E, 372B· ὡσαύτως μετὰ γεν., παιδείας Λουκ. Ἔρωτ. 6. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, λ. χειρουργία Ἀριστοφ. Λυσ. 672· προθυμία Λουκ. Ἀποκηρυκτ. 4· λ. πυρετός, ἐπίμονος πυρετός, ὁ αὐτ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 1. **II.** θερμῶς αἰτῶν, ἐνθέρμως παρακαλῶν ἐνοχλητικός, μετὰ μετοχ., λ. εἶναι δεόμενος Πλουτ. Τ. Γράκχ. 6· ἀκοῦσαι βουλόμενοι λ. ἦσαν ὁ αὐτ. 2. 665E· — λ. χείρ, ἐπιμένουσα ἐν τῇ δεήσει, τῇ ἱκεσίᾳ, Σοφ. Ἠλ. 1378 (περὶ τοῦ στίχ. 451, ἴδε ἐν λ. **ἀλιπαρής**)· — τὸ λιπαρές, ἐπίμονος ἱκεσία, Λουκ. Ἑρμότ. 24· πρὸς τὸ λ. = λιπαρῶς, Σοφ. Ο. Κ. 1119. **III.** Ἐπίρρ., **-ρῶς**, θερμῶς, ἐνθέρμως, ἐπιμόνως, Πλάτ. Νόμ. 931C· λ. ἔχων ἀκούειν, ἐπιθυμῶν σφοδρῶς νὰ ἀκούσω, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 315E· λ. ἔχω γίγνεσθαί τι, ἐπιμόνως ἐπιθυμῶ νὰ ..., αὐτόθι 335B. (Πιθανῶς ἐκ √ΛΙ, πρβλ. **λίπτομαι, λιλαίομαι**). [ἴ ἀείποτε Blomf. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 529· πρβλ. **λῐπαρός** ἐν τέλ.].

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λῐπάρησις, εως, ἡ, ἱκεσία, Διον. Ἀλ. 1. 81.

λῐπαρητέον, πρέπει τις νὰ ἱκετεύσῃ ἐπιμόνως, Ξεν. Ἀπολ. 23.

λῐπᾰρία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, (λιπαρὴς) ἐπιμονή, ἐμμονή, λιπαρίη τε καὶ ἀρετῇ ἀντέχομεν Ἡρόδ. 9. 21, πρβλ. 70, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

λῐπᾰρία, ἡ, (λιπαρὸς) παχύτης, πάχος, Διοσκ. 1. 49.

λῐπᾰρο-βῶλαξ, **-ᾰκος**, ὁ, ἡ, ἔχων λιπαράς, παχείας βώλακας, λ. ἄρουρα Κ. Μανασσ. Χρον. 226, κλ.

λῐπᾰρό-γειος, **ον**, ἔχων πλούσιον ἔδαφος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Σ. 541.

λῐπᾰρό-ζωνος, **ον**, ἔχων λιπαρὰν ζώνην, εὐπρεπέστατος, λιπαρζώνου Ἀελίου θύγατερ Σελαναία Εὐρ. Φοίν. 175, Βακχυλ. 8. 49 (ἐκδ. Blass).

λῐπᾰρό-θρονος, **ον**, ὁ ἔχων λαμπρὸν θρόνον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 806, Ποιητὴς παρὰ Στοβ. Ἐκλ. 2. 174.

λῐπᾰρο-κρήδεμνος, **ον**, ἔχων λαμπρὸν κρήδεμνον (κεφαλόδεσμον), Ἰλ. Σ. 382, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 25. 459, κτλ.

λῐπᾰρ-ὄμμᾰτος, **ον**, ἔχων λαμπρούς ὑφ' ἁλμυρούς, Λεκύμν. 4, Ἀριστ. Φυσιογν. 3, 14.

λῐπᾰρο-πλόκᾰμος, **ον**, ἔχων στιλπνοὺς πλοκάμους, Ἰλ. Τ. 126, Πινδ. Ἀποσπ. 58. 1.

λῐπᾰρός, **ά**, **όν**, (λίπος)· κυρίως ἐλαιώδης, στιλβὼν ἢ λάμπων ἐκ τοῦ ἐλαίου ἢ λίπους, κατὰ τὴν συνήθειαν ἣν εἶχον οἱ ἀρχαῖοι νὰ ἀλείφωσι τὰ ἑαυτῶν σώματα ἐν τῇ παλαίστρᾳ μετὰ τὸ λουτρὸν καὶ ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις κατὰ τὰς εὐωχίας· ὁ Ὅμ. ἔχει τὴν λέξιν ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας μόνον ἅπαξ, λιπαροὶ κεφαλάς καὶ καλὰ πρόσωπα Ὀδ. Ο. 332· οὕτω, λιπαρὸς χωρεῖν ἐκ βαλανείου Ἀριστοφ. Πλ. 616· θεᾶσθαι λιπαρὸν παρὰ τῷ Διονύσῳ ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 536, πρβλ. Νεφ. 1002· σοὶ δὲ μελήσει .. λιπαρῷ χωρεῖν ἐπὶ τὸ δεῖπνον (οὕτως ὁ Bentl. ἀντὶ -ρῶς) ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 652· ἐπὶ τῆς κόμης, ἀντίθετ. τῷ αὐχμηρός, Σιμων. 148, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 31, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 60Α, 84Α, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 17, 5. **2)** ἔχων λίπος, ἄρτος Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 163· τὰ λιπαρά, φαγητὰ ἐλαιώδη, λιπώδη, αὐτόθι 421· τὸ λ., λιπαρά, λιπώδης οὐσία, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 5, 2, κ. ἀλλ.· ἐνίοτε ἀντίθετον πρὸς τὸ πίων (ὅπερ ὑποθέτει ῥητινώδη οὐσίαν), ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 4. 9, 31, π. Χρωμ. 1, 11. **II.** ἐπὶ τῆς ὑγιοῦς καταστάσεως τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἢ δέρματος, ὡς ἐκφαίνεται αὕτη ἐξωτερικῶς, εὔρωστος, στιλπνός, ζωηρός, Λατ. nitidus, παρ' Ὁμ. ἀείποτε, λιπαροὶ πόδες, λαμπροί, ἁπαλοί, εὔρωστοι, ἄνευ ῥυτίδων ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀνδρικῶν ποδῶν, προσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα Ἰλ. Β. 44, κτλ.· ἐπὶ τῆς Ἥρας, Ξ. 186· τῆς Θέτιδος, Ἡσ. Θ. 901· λιπαρώτεροι ἐγένοντο Ἡρόδ. 3. 23· καὶ παρ' Ἀττ., λ. στῆθος Ἀριστοφ. Νεφ. 1011· θηρία Ξεν. Κύρ. 1. 4, 11· χείλεα Λουκιαν. Ἔρωτες 13. **III.** ἐπὶ καταστάσεως τοῦ βίου, πλούσιος, ἀναπεπαυμένος, ἥσυχος, εὐμαρής, εὐάρεστος, Λατ. nitidus, lautus, γῆρας Ὀδ. Α. 136., Τ. 368, Πινδ. Ν. 7. 146· λ. εὐφροσύνη Ἀνθ. Π. 11. 63· οὕτω, λιπαρῶς γηράσκειν Ὀδ. Δ. 210· πλήσαντα λ. κύκλον ἐτῶν ἑκατόν Ἑλλ. Ἐπιγρ. 451. **IV.** ἐπὶ πραγμάτων, λαμπρός, ἔξοχος, κομψός, ὡραῖος, λιπαρὴ καλύπτρη Ἰλ. Χ. 406· λ. κρήδεμνα Ὀδ. Δ. 334, κτλ.· χορὸς Ἡσ. Θ. 63· καὶ ἐπὶ τῶν τειχῶν φρουρίου, Ὀδ. Ν. 388· οὕτω καὶ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας, «λιπαρούς τελέσουσι φόρους» (Σχόλ.), Ἰλ. Ι. 156, 298· — οὕτως ἐπὶ τῆς ἐλαιώδους ὁμαλότητος τῆς ἠρεμούσης θαλάσσης, λιπαρὴ δὲ γαλήνη ἁμ πέλαγος Θεόκρ. 22. 19, πρβλ. Καλλ. Ἐπιγρ. 5. 5· ὡσαύτως, ὀμμάτων σέλας Θεόκρ. 23. 8· καὶ ἐπὶ ὀσμῶν, λ. ὀσμὴ Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 9, 5, π. Αἰσθ. 5, 10. **V.** ἐπὶ ἐδάφους, παχύ, γόνιμος εὔτορος, Λατ. nitidus, pinguis, ὡς ἐπιθ., χωρῶν ἢ πόλεων, Χῖος ἢ νήσων λιπαρωτάτη εἴν ἀλὶ κεῖται Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 38· λ. πόλις Θέογν. 947· λ. Ὀρχομενός, Θῆβαι, Νάξος, Μαραθὼν Πινδ. Ο. 14. 5, Π. 2. 6, κτλ.· λιπαραὶ Ἀθῆναι, προσφιλὲς τοῖς Ἀθηναίοις ἐπίθ., πιθ. κατ' ἀναφορὰν πρὸς τὰς ἐν Ἀττικῇ ἐλαίας, πρῶτον παρὰ Πινδ. Ι. 2. 30, Ἀποσπ. 46· πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 639, 640 (ἔνθα ὁ χωμῳδιοποιὸς παίζει ἐπὶ τῆς διπλῆς σημασίας τῆς λαμπρότητος καὶ τοῦ λιπώδους), Νεφ. 300, Ἀποσπ. 162· οὕτω, λ. τὸ χρῆμα τῆς πόλεως, ἐπὶ τῆς Νεφελοκοκκυγίας, Ὄρ. 826· λ. χεύματα, ἐπὶ ποταμῶν, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1029· λ. ὄρμος Καλλ. εἰς Δῆλ. 155· ἄντρον Ὀρφ., κτλ. **VI.** μαλακός, καλῶς βεβρασμένος, κοινῶς «καλοβρασμένος», λάχανα Ἱππ. 616. 21· λιπαρῶς ἕψειν, ἀνατρίβειν ὁ αὐτ. ἐν 616, 23., 785Η. **VII.** Ἐπίρρ. **λῐπαρῶς**, ἴδε ἄνωτ. I, III, VI. — (Συχνάκις συγχέεται πρὸς τὸ **λῐπαρής**, Bentl. εἰς Ἀριστοφ. Δυσ. 673).

λῐπᾰρότης, **ητος**, ὁ, πάχος, παχύτης, ὑπάρχει ἐν γάλακτι λ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 20, 11, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 2. 7, 1· — ἐν τῷ πληθ., παχεῖαι οὐσίαι, Ἱππ. Πραγν. 40. **II.** λαμπρότης, ὀμμάτων Πλούτ. 2. 670Ε.

λῐπᾰρό-χροος, **ον**, ἔχων λαμπρὸν σῶμα, χαῖρε Σελαναία λιπαρόχροε Θεόκρ. 2. 165· — οὕτω, **λιπαρόχρως**, **ωτος**, ὁ, ἡ, αἴτ. **-χρων**, ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων εἰς ἐμὰ δῶματα Δέλφιν αὐτόθι 102.

λῐπᾰρ-ώψ, **ῶπος**, ὁ, ἡ, ἔχων λαμπρὸν ἐξωτερικόν, λαμπρός, λιπαρῶπα τράπεζαν Φιλόξεν. 2. 1.

λίπᾰς [ῐ], τό, = **λίπος**, ἐν χρήσει παρ' Ἀρεταίῳ κατ' ὄνομ. **λίπας**, Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 3· γεν. **λίπαος** Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1· δοτ. **λίπαϊ** αὐτόθι.

λῐπᾰ́ς, **-άδος**, ἡ, παχυνθεῖσα ὄρνις, Λοβεκ. Παθ. 443.

λίπασμα [ῐ], τό, παχύτης, Ἱππ. 381. 22. **2)** οὐσία παχύνουσα, Πλούτ. 2. 771Β, πρβλ. Ἐβδ. (Νεμ. Η', 10). **3)** ἀλοιφή, Μανέθων 4. 345. **4)** λ. ὀφθαλμῶν, δάκρυα, Ἐπίκουρος παρὰ Κλεομήδ. 2, 1, σ. 112 Bake.

λῐπασμός, ὁ, ἄλειμμα, ἀλοιφή, Διοσκ. περὶ Δηλητ. Φαρμάκ. 14. **2)** τὸ πιαίνειν, παχύνειν, πάχυνσις, Ἐκκλ.

λῐπ-αυγής, **ές**, ἐστερημένος φωτός, σκοτεινός, ἀνήλιος, Ὀρφ. Ὕμν. 17. 2· τυφλός, Ἀνθ. Π. 9. 13· ἐντεῦθεν **λιπαυγέω**, χάνω τὸ φῶς μου, Βασίλ. ἐν βίῳ Ἁγ. Θέκλης 1, σ. 266· — ἴδε ἐν λέξ. **λειπανδρέω**.

λῐπ-αυρέω, (αὔρα) εἶμαι ἥσυχος, διατελῶ ἐν νηνεμίᾳ, «λιπαυρεῖ· αὔρα ἐπιλέλοιπεν» Ἡσύχ.

λῐπάω, (λίπας, λίπος) εἶμαι παχὺς καὶ μαλακός, ἅπαξ τῇ μόνον ἐν τῷ Ἐπικ. ἐνεστ. **λιπάω**, διάφ. γρ. ἐν Ὀδ. Τ. 72 ἀντὶ τοῦ **ῥυπάω**· μετοχ. **λιπόωντα**, Καλλ. Ἀποσπ. 141, Ἀνθ. Π. 6. 324· καὶ ὁριακ. μετοχ. **λιπῶν**, Φρύν. Κωμικ. ἐν «Παστορίαις» 1, Καλλ. Ἀποσπ. 121, Πλούτ. 2. 206F.

λῐπέλαιον, τό, λιπαρὸν ἔλαιον παρὰ Σερβίῳ εἰς Οὐεργιλ. Ἐκλογ. 5, 68.

λῐπ-εργάτης, ὁ, ὁ λιπὼν τὸ ἑαυτοῦ ἔργον, ἴδε ἐν λ. **λιπερνής**.

λῐπερνέω ἢ **λῐφερνέω**, εἶμαι ἔρημος, τὸ πρῶτον παρὰ Σουΐδ., τὸ δεύτερον παρ' Ἰωσήπ. ἐν Ἰουδ. Πολ. 2. 5, 5· — ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. ἔχει «λιφερνοῦντες· ἐν συνδένδρῳ τόπῳ προσφιλῶς διάγοντες».

λῐπερνής, **ές**, γεν. **-έος**, καὶ **-ῆτος**· — ἔρημος, ἐγκαταλελειμμένος, ἀπερριμμένος, ὦ λιπερνῆτες πολῖται Ἀρχίλ. 50 (43), ὅθεν παρέλαβεν αὐτὸ ὁ Κρατῖν. ἐν «Πυτίνῃ» 11, ἔνθα ἴδε Μεϊνεκ. — οὕτω καὶ **λῐπερνήτης**, **ου**, ὁ, θηλ. **-ήτις**, **-ιδος**, Ἀνθ. Π. 9. 649, Παύλ. Σιλ. Ἔκφρ. 1010, Ἐτυμολ. Μέγ. 566. 50, καὶ ἐν διορθώσεως τοῦ Schäfer παρὰ τῷ Λόγγῳ 2. 22 ἀντὶ **λιπεργάτης**. — Καθ' Ἡσύχ.: «λιπέρνης (οὕτω παροξυτόνως)· ὁ ἐκ πλουσίου πένης ἢ ἐξ ἀγροῦ εἰς πόλιν περευγώς. ἢ ὁ λιπόπολις».

λιπεσ-ήνωρ, **-ορος**, ἡ, ἡ ἐγκαταλιποῦσα τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα, ἐπὶ τῆς Ἑλένης, Στησίχ. 35 (74).

λῐπ-ήμερος, **ον**, = **ἀλιτήμερος**, Ἡσύχ.

λῐπό-βιος, **ον**, ὁ λιπὼν τὸν βίον, νεκρός, Παύχ.

λῐπο-βλέφᾰρος, **ον**, ἄνευ βλεφάρων, Νόνν. Ευαγγ. κ. Ἰω. 9. 1

λῐπο-βοτᾰνέω, εἶμαι ἄνευ βοτάνης, χιονόβολος ἡ ὥρα γενομένη λιποβοτανεῖν ἐποίησε τὴν χώραν Πλούτ. 2. 182Ε.

λῐπο-γάλακτος, **ον**, = **λιπόθηλυς**, Εὐστ. 1752. 10.

λῐπό-γᾰμος, **ον**, ἡ καταλιποῦσα τοὺς δεσμοὺς τοῦ γάμου, ἡ λ., ἡ μοιχαλίς, ἐπὶ τῆς Ἑλένης, Εὐρ. Ὀρ. 1305· πρβλ. **λιπεσήνωρ**.

λῐπό-γεως, **ων**, ἔχων ἔλλειψιν γῆς, Μακαρ. Ὁμ. σ. 145.

λῐπό-γληνος, **ον**, ἄνευ γληνῶν, ἀόμματος, τυφλός, Νόνν. Δ. 37. 517.

λῐπό-γλωσσος, **ον**, στερούμενος γλώσσης, Νόνν. Δ. 26. 281.

λῐπο-γνώμων, **ον**, (**γνώμων** ΙΙΙ) κυρίως ἐπὶ ζώων, στερούμενος τῶν ὀδόντων, οἵτινες δεικνύουσι τὴν ἡλικίαν, Ἴστρος παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἄμνός**, Ἐτυμολ. Μέγ. 4. 4· καθόλου, ἀγνώστου ἡλικίας, Λουκ. Λεξιφ. 6, Πολυδ. Ὀ', 184, Ἡσύχ.

λῐπο-γράμμᾰτος, **ον**, ἐξ οὗ ἐλλείπει ἓν γράμμα, Σουΐδ. ἐν λ. **Νέστωρ**, Εὐστ. 1379. 55· ἴδε ἐν λέξ. **λειπανδρέω**.

λῐπό-γυιος, **ον**, ἐξ οὗ ἐλλείπει ἓν μέλος, ἠκρωτηριασμένος, χωλός, Ἀνθ. Π. 9. 13.

λῐπο-δεής, **ές**, (δέον) ἐξ οὗ ἐλλείπουσι τὰ ἀναγκαῖα τοῦ βίου, Ψευδο-Πυθαγ. Ἐπ. 2· ἴδε ἐν λέξ. **λειπανδρέω**.

λιποδερμέω, εἰμὶ περιτετμημένος, Ἱππιατρ. σ. 86.

λιπό-δερμος, **ον**, μὴ ἔχων δέρμα τι· περιτετμημένος, Γαλην. 19. 445, κτλ.

λῐπο-δρᾰνέω, (δραίνω) ἔχω ἔλλειψιν δυνάμεως, Γαλην. 7. 518· — **λῐποδρᾰνής**, **ές**, ἔχων ἔλλειψιν δυνάμεως (πρβλ. **ἀδρανής**), Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 6.

λῐπό-ζᾰγος, **ον**, ὁ ἐγκαταλείπων τὸν ζυγόν, μονάζων, Ἡσύχ.

λῐπό-θηλυς, **ον**, (θηλή) ἐστερημένος τῆς θηλῆς, τοῦ μαστοῦ, ἐπὶ χοιριδίων γεννηθέντων κατὰ τὸν χειμῶνα, ἅπερ ἀπωθοῦσιν αἱ μητέρες αὐτῶν, διότι οἱ μαστοὶ αὐτῶν σπανίζουσι γάλακτος, Γεωπ. 19. 6, 8· πρβλ. **μεσάχειρον**, **λιπογάλακτος**.

λῐπό-θριξ, **τρῐχος**, ὁ, ἡ, μὴ ἔχων τρίχας, Δίλ. π. Ζ. 17. 4, Νόνν. Δ. 11. 510·

λῐπό-θροος, **ον**, μὴ ἔχων φωνήν, βωβός, ἐπὶ τῆς Ἠχοῦς, Νόνν. Δ. 4. 327.

λῐπο-θῡμέω, ὡς καὶ νῦν, «λιγοθυμῶ», Ἱππ. π. Ἄρθρ. 831, πρβλ. 652. 55, κτλ.· ἴδε ἐν λέξ. **λειπανδρέω**.

λιποθύμημα, τό, = τῷ ἑπομ., Τζέτζ. Ἱστ. 12, 391.

λῐποθῡμία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «λιγοθυμιά», Ἱππ. Ἀφ. 1244, κτλ.· ἴδε ἐν λέξ. **λειπανδρέω**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λῐποθῡμικός, ή, όν, ὑποκείμενος εἰς λιποθυμίαν, Ἱππ. 425. 55· ἴδε **λειπανδρέω**.

λῐπό-κρεως, ων, γεν. ω, ὁ ἀποβάλλων σάρκα, δηλ. ἰσχναινόμενος, γενόμενος ἰσχνός, ἀδύνατος, Σουΐδ. αἰτ. πληθ. **λιποκρέους**, «λίσποι δ' εἰσὶν οἱ τὰς πυγὰς ἔχοντες λιποκρέους» Τζέτζ. Ἱστ. 11. 60. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 183.

λῐπο-κτέᾰνος, ον, ὁ στερούμενος κτημάτων, ἀκτήμων, πένης, Παύλ. Σιλ. Ἔκφρ. 576.

λῐπό-κωπος, ον, ὁ ἄνευ λαβῆς, ἀμφ. γραφ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 307, ἔνθα ὁ Λοβ. (Αἴ. σ. 375, ἔκδ. 6') **λῐθόκωπος**, ἔχων λιθίνην λαβήν.

λῐπο-μαρτυρίου δίκη, ἀγωγὴ ἐναντίον μάρτυρος μὴ ἐμφανισθέντος, Δημ. 1190. 7· ἴδε Λυσ. παρὰ Φωτ., Πολυδ. Η', 36, Att. Process, σ. 185· — πρβλ. **λιποστράτιον**.

λῐπό-μαστος, ον, ὁ ἐστερημένος μαστῶν, Γρηγ. Ναζ. 1, σ. 139.

λῐπο-μήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, ἐστερημένος μητρός, Ἀνθ. Π. 9. 240.

λῐπο-μορία, ἡ, δένδρον (ἴσως ἐλαία) οὗ ἐθλάσθη ὁ κορμός, φέρον δὲ βλαστοὺς ἐκ τῆς ῥίζης, Ἡσύχ.

λῐπό-ναυς, ὁ, ἡ, ὁ ἐγκαταλείπων τὸν στόλον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 212 (ὅπερ ὁ Ἕρμ. ἐκλαμβάνει ὡς παθ., ἐγκαταλελειμμένος ὑπὸ τοῦ στόλου). Ἴδε **λιπόνεως**.

λῐπο-ναύτης, ου, ὁ, ὁ ναύτης ὁ καταλείπων τὸ πλοῖον, ὡς τὸ λιποτάκτης ἢ ὁ λείπων τοὺς ἄλλους ναύτας καὶ φεύγων, Θεόκρ. 13. 73, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ.

λῐπο-ναυτίου γραφή, ἀγωγὴ κατὰ τοῦ ἐγκαταλιπόντος τὸ πλοῖόν του ἢ τὸ καθῆκόν του ἐν θαλάσσῃ, Πολυδ. Η', 42, Att. Process σ. 364· πρβλ. **λιποστράτιον**.

λῐπόνεως, ων, = **λιπόναυς**, Δημ. 1226. 15, Λουκ. Κατάπλ. 3· ἴδε **λειπανδρέω**.

λιπόνηρος· «λίαν πονηρός» Ἡσύχ.

λῐπό-πολις, ὁ, ἡ, ὁ λιπὼν τὴν πόλιν, Ἡσύχ. ἐν λ. **λιπερνής**.

λῐπό-ξῡλος, ον, ἐστερημένος ξύλου· ἀλλὰ παρ' Ἐμπεδ. 121, 277 πρέπει νὰ ἔχῃ γενικὴν σημασίαν, ἐλλιπής, ἀδύνατος.

λῐπό-παις, παιδος, ὁ, ἡ, ἄπαις, μετ' οὐδ. πληθ. **λέχη**, λιπόπαιδα Μανέθων 4. 585· πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 264.

λῐπό-πατρις, ιδος, ὁ, ἡ, ὁ ἐγκαταλείπων τὴν πατρίδα του, Νόνν. Δ. 1. 131. **II.** προξενῶν, ἐπιφέρων λήθην τῆς πατρίδος, λ. ἐδώδη, δηλ. ὁ λωτός, Ἀνθ. Π. 15. 12.

λῐπο-πᾰτωρ [ᾰ], ορος, ὁ, ἡ, ὁ ἐγκαταλιπὼν τὸν ἑαυτοῦ πατέρα, Εὐρ. Ὀρ. 1305.

λῐπό-πνοος, ον, συνῃρ. -πνους, ουν, (πνοή) ὁ ἐγκαταλελειμμένος ὑπὸ τῆς πνοῆς, ἄπνους, νεκρός, Ἀνθ. Π. 12. 132, Ἀνθ. Πλαν. 110, 133. **II.** περὶ τοῦ Ἅιδου, ἔνθα λείπει πᾶσα πνοή, ἔνθα ἐπικρατεῖ νεκρικὴ ἡσυχία, Ὀρφ. Ὕμν. 17. 9.

λῐπο-πτόλεμος, ον, ὁ ἐγκαταλείπων τὸν πόλεμον, Νόνν. Δ. 35. 389.

λῐπό-πτολις, ιος, ὁ, ἡ, ὁ ἐγκαταλιπὼν τὴν ἑαυτοῦ πόλιν, Νόνν. Δ. 9. 278.

λῐπο-πωγωνία, ἡ, ἔλλειψις τοῦ πώγωνος, Κράτης ἐν «Μετοίκοις» 1· ἴδε ἐν λέξ. **λειπανδρέω**.

λῐπόρ-ρῑνος, ον, ὁ ἐστερημένος δέρματος, ἐπὶ τοῦ Μαρσύου, Νόνν. Δ. 1. 44· — παρὰ τῷ Νικάνδρ. Ἀλ. 550, ἐπίθ. τῆς σαλαμάνδρας, ἴσως (ἐκ τοῦ **λίπος**) ἔχουσα λιπαρόν, λιπῶδες δέρμα.

λίπος [ῐ], τό, κυρίως ἐπὶ πάχους τῶν ζώων, στέαρ, «λίγδα», Ἀριστ. περὶ Μακροβ. 5, 11, πρβλ. Προβλ. 23. 38, 1· ἐν τῷ πληθ. χηνὸς λίπη Ἀνθ. Π. 9. 377· βεβρῶτες αἵματος λίπος, φαγόντες τὸ πάχος τοῦ αἵματος, Σοφ. Ἀντ. 1022· ἀλλά, λ. αἵματος ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1428 φαίνεται ὅτι σημαίνει ἁπλῶς κηλῖδα αἵματος (ὁ Casaub. λίθος)· — ποιητ. ἐπὶ φυτικοῦ λίπους, τοῦ ἐλαίου, λ. ἐλαίας Σοφ. Ἀποσπ. 464. (Ἐκ τῆς √ΛΙΠ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξ. **λίπ-α**, **λίπ-ας**, **λιπ-άω**, **λιπ-αρός**, καὶ **ἀ-λείφ-ω**, **ἄ-λειφ-αρ**, **ἀ-λοιφ-ή**· πρβλ. Σανσκρ. lip, limp-âmi (unge), lêp-as (unguentum)· Σλαυ. lep-u (ἀλευρόκολλα)· Λιθ. limp-u, lip-ti (κολλῶ). — Ὁ Κούρτ. ἀμφιβάλλει περὶ τῆς συγγενείας τοῦ Λατ. liq ἐν τοῖς liqueo, liq-uor, ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως πάσης σχέσεως ἐννοίας).

λῐποσαρκέω, γίνομαι λιπόσαρκος, ἰσχνός, ἀντίθ. τῷ **ἀδρύνομαι**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Θεοφρ.

λῐπο-σαρκής, ές, = **λιπόσαρκος**, Ἀνθ. Π. 11. 374, Ὀππ. Κυν. 2. 106.

λιποσαρκία, ἡ, ἔλλειψις σαρκός, ἰσχνότης, Ἰω. Διάκ. εἰς Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 268.

λῐπό-σαρκος, ον, ὁ ἀποβαλὼν σάρκα, ἰσχνός, Ἱππ. 1279. 54, Ὀππ. Κυν. 2. 106.

λῐπο-σθενής, ές, ὁ μὴ ἔχων σθένος, δύναμιν, ἀδύνατος, Νόνν. Δ. 14. 101.

λιπο-σῑτέω, ἔχω ἔλλειψιν, στεροῦμαι σίτου ἢ τροφῆς, Σουΐδ.

λῐπό-σκιος, ον, ὁ καταλιπὼν τὴν σκιάν, τὸ σκότος, φωτεινός, σαφής, Νόνν. Δ. 2. 93.

λῐπο-στέφᾰνος, ον, ὁ λιπὼν τὸν στέφανον, δηλ. πεσὼν ἐξ αὐτοῦ, λιποστεφάνων φύλλων Ἀνθ. Π. 6. 71.

λῐπο-στρᾰτέω, ἐγκαταλείπω τὸν στρατόν, ἀρνοῦμαι νὰ ὑπηρετήσω ἐν τῷ στρατῷ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 226.

λῐποστρᾰτία, ἡ, ἐγκατάλειψις τοῦ στρατοῦ, τὸ τὴν στρατιὰν ἐγκαταλιμπάνειν, Ἡρόδ. 5. 27, Θουκ. 6. 76· — οὕτω, **λιποστράτιον**, τό, Θουκ. 1. 99· τοιοῦτοι δὲ τύποι εἶναι σπάνιοι ἐν τῇ ὀνομαστικῇ, πρβλ. **λιπομαρτυρίου**, **λιποναυτίου**, **λιποταξίου**· ἴδε ἐν λέξ. **λειπανδρέω**.

λῐποστρᾰτιώτης, ου, ὁ, ὁ ἐγκαταλείπων τὸν στρατόν, λιποποτάκτης, «τοῦ νόμου λιποστρατιώτην ἐν τοῖς πολέμοις ἡγουμένου τὸν ἀποχωροῦντα πορρωτέρω σάλπιγγος ἀκοῆς» Ἀππ. Καρχηδ. 195· ἴδε **λειπανδρέω**.

λῐποτακτέω, ἐγκαταλείπω τὴν τάξιν μου, Πλούτ. 2. 241Α, Ἡσύχ. κτλ.· ἴδε **λειπανδρέω**.

λῐπο-τάκτης, ου, ὁ καταλείπων τὴν τάξιν ἢ θέσιν του ἐν τῷ στρατῷ, Διον. Ἁλ. 8. 79.

λῐποταξία, ἡ, ἡ ἐγκατάλειψις τῆς τάξεως ἐν τῷ στρατῷ, ἀπόδρασις, Δημ. 568. 8.

λῐποταξίου γραφή, ἀγωγή, δίκη ἐπὶ λιποταξίᾳ, Πλάτ. Νόμ. 943D, Δημ. 547. 27· λιποταξίου ἔνοχος Λυσ. 140. 1· τὰ δ' ἐγχέλεια γράψομαι λιποταξίου· κομιδῇ γὰρ οὐκ ἦν οὐδαμοῦ, κωμικὴ φράσις, Ἀντιφ. ἐν «Κουρίδι» 2· ἴδε Πολυδ. Η', 42, Att. Process σ. 364· πρβλ. **λιποστράτιον**.

λιποτελέω, δὲν πληρώνω τὰ χρέη μου, εἶμαι ὀφειλέτης, Ἐπιγραφ. παρὰ τῷ Hicks 63B.

λῐπότης, ητος, ἡ, παχύτης, πάχος, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 2, 13.

λῐπο-τονέω, χαλαροῦμαι, ὑποχωρῶ, Νικομ. Ἀρμ. 9.

λῐπο-τρῑχέω, χάνω τὰς τρίχας μου, Γαλην. 14. 530· — **λῐποτρῑχής**, ές, = **λῐπόθριξ**, Ἀνθ. Π. 9. 52· **λιπό-τριχος**, ον, Νόνν. Δ. 26. 159.

λίπουρος, ον, ἐστερημένος οὐρᾶς, Καλλ. Ἀποσπ. 76. 2.

λῐπο-φεγγής, ές, = **λιπαυγής**, Μουσαῖ. 238, Μανέθων 1. 65.

λῐπό-φθογγος, ον, = **λιπόθροος**, Νόνν. Δ. 26. 288.

λῐπο-ψῡχέω, γίνομαι ὡς νεκρός, ὡς τὸ **λιποθυμέω**, Θουκ. 4. 12, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 58· καὶ λιποψυχεῖν δοκῶν ἔκειτο μετὰ τῶν ἰχθύων Ξέναρχ. ἐν «Πορφύρᾳ» 1. 12, Ἀριστ. περὶ Ὕπν. 3, 5. **II.** στεροῦμαι διαθέσεως, ἀποβάλλω τὸ θάρρος, Ἡρόδ. 7. 229, Σοφ. Ἀποσπ. 440· — ἴδε ἐν λέξ. **λειπανδρέω**.

λῐπο-ψῡχία, ἡ, = **λιποθυμία**, διάφ. γραφὴ παρ' Ἡροδ. 1. 86, Ἱππ. Ἀφ. 1258· ἀδυναμία γὰρ αἰσθήσεων ἡ λιποψυχία Ἀριστ. περὶ Ὕπν. 2, 8, κτλ.· ἴδε ἐν λέξ. **λειπανδρέω**.

λῐποψῡχώδης, ες, ὅμοιος πρὸς λιποψυχίαν, λιποψυχώδεα (ἐξυπ. συμπτώματα) πονηρὰ Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 391, πρβλ. 65. 43.

λιπόω, **λιπόων**, ἴδε ἐν λέξ. **λιπάω**.

λίπτομαι, ἀποθ., μετὰ παθ. πρκμ. **λέλιμμαι**· — ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, οὔτε μεῖον οὔτ' ἴσον λελιμμένοι Αἰσχύλ. Θήβ. 355· — μετὰ γεν., εἶμαι πρόθυμος πρός τι, ποθῶ τι, μάχης λελιμμένος αὐτόθι 380. — Παρὰ μεταγεν. ποιητ. εὑρίσκομεν καὶ τὸ ἐνεργ. **λίπτω** ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 813, Νικ. Θ. 126, Λυκόφρ. 131. (Ἐκ τῆς √ΛΙΠ, πρβλ. **λίψ** (ἡ), Σανσκρ. lubh, lubh-yâmi (cupio), lôbh-as (cupiditas)· Λατ. lib-et, lub-et, lib-ido· Γοτθ. liubs (ἀγαπητός)· Ἀρχ. Γερμ. liub-an (lieben, Ἀγγλ. lief)· Σλαυ. lyuby (ἀγάπη), lyubyti (φιλεῖν), κτλ.)

λιπυρία, Ἰων. -ίη, ἡ, ἀντὶ **λιπο-πυρία**, κακοήθης τις διαλείπων πυρετός, Ἱππ. 53. 15 κέξ., 467. 10· οὕτω **λιπύριον**, τό, αὐτόθι 479. 20· — ἀλλὰ παρὰ Γαλην., Ἀετ., κλ., **λιπυρίας** ἢ **λειπυρίας** (ἐξυπ. πυρετός), ὁ· — ἐπίθ. **λειπυρικός**, (γραπτέον **λιπυρικός**), ή, όν, ὡς τὸ **λιπυρία**, Ἱππ. 134Ε· **λιπυριώδης**, ες, (εἶδος) ἐκ τῆς φύσεως τῆς λιπυρίας, τοῦ πυρετοῦ, ὁ αὐτ. 1288. 19.

λῐπώδης, ες, (λίπος) λιπαρός, παχύς, πλήρης λίπους, ἐλαιώδης, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 12, 1.

λῑραίνω, (λιρός) εἶμαι θρασὺς ἢ ἀναιδής, - **ἀναιδεύομαι**, Ἡσύχ.

λιριόεις, **λίρινος**, **λίριον**, ἡμαρτημένοι τύποι ἀντὶ **λειρ-**.

λῑρός, ά, όν, (οὐχὶ **λῖρος**, Ἀρκάδ. 68. 14), θρασύς, ἀναιδής, αἰσχρός, ἀκόλαστος, λέξις κατὰ πρῶτον ἐν χρήσει παρὰ μεταγεν. Ἐπικ., ὡς Καλλ. Ἀποσπ. 229, Ἀλέξ. Αἰτωλ. παρὰ Παρθ. 14. 30.

λῑρ-όφθαλμος, ον, ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀκολάστους, Μελέτ. ἐν τοῖς Ἀνεκδ. Ὀξων. 3. 70.

λῖς, ὁ, Ἐπικ. ἀντὶ **λέων**, τὸ πλεῖστον κατ' ὀνομ., ἐφάνη λῖς ἠϋγένειος Ἰλ. Ο. 275, πρβλ. Λ. 239, Σ. 318, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 172· κατ' αἰτ., ἐπί τε λῖν ἤγαγε δαίμων Ἰλ. Λ. 480, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 1173, Θεόκρ. 13. 6· ὡς ὀνομαστ. καὶ δοτ. τοῦ πληθ. **λῖες**, **λίεσσι** εὕρηνται παρὰ μεταγεν. Ἐπικ., Εὐφορ. Ἀποσπ. 27, Καλλ. Ἀποσπ. 468. [Ὁ Ἀρίσταρχ. ἔγραφε **λίς**, **λίν**, **λίες**, καὶ τὸν τονισμὸν τοῦτον ἀπεδέξαντο οἱ πλεῖστοι τῶν ἐκδοτῶν. Ἀλλ' ἐν ἅπασι τοῖς Ὁμηρικοῖς χωρίοις τὸ ι εἶναι μακρόν, ὡς καὶ ἐν Θεοκρ. καὶ Εὐφορ. ἔνθ' ἄνωτ., καὶ πιθ. παρὰ Καλλ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὅτ' ὃ ἕτεροι Γραμματ. γράφουσι **λῖς**, **λῖν**, **λῖες**.]

λίς, ἡ, (ἴδε ἐν τέλ.), ἀρχαῖος Ἐπικ. τύπος ἀντὶ **λισσή**, λεία, λὶς πέτρη Ὀδ. Μ. 64, 79. **II.** εἰς ταύτην τὴν λέξιν ἀνήκουσι καὶ οἱ παρ' Ὁμήρῳ οὐσιαστ. τύποι **λεῖτι** καὶ **λῖπα**, ὧν οὐδαμοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εὕρηται ἐν χρήσει ὀνομαστ. **λίς**, μαλακόν, ὁμαλόν, λεῖον ὕφασμα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πλουσίως κεκεντημένον· ὁ Ὅμηρος χρῆται τῷ ἐνικῷ ἐν τῇ φράσει ἐανῷ λιτὶ κάλυψαν, ἐκάλυψαν [τὸ πτῶμα] διὰ λεπτοῦ λινοῦ ὑφάσματος ἢ σινδόνος, Ἰλ. Σ. 352., Ψ. 254· καὶ πληθ. **λῖτα**, ἐπὶ τῆς σημασίας ἁπλῶν λινῶν καλυμμάτων ἐφ' ὧν ἐτίθεντο τὰ πολυτελῆ πορφυρᾶ ῥήγεα, Ὀδ. Α. 130., Κ. 353, πρβλ. Ἀθήν. 48C· οὕτως ὁ Θουκ. 2. 97 ἀντιτίθησι τὰ λεῖα πρὸς τὰ ὑφαντά· ἐν Ἰλ. Θ. 441, τὰ λῖτα χρησιμεύουσιν ὡς καλύμματα ἁρμάτων·— ἐν Ἀνθ. Π. 6. 332, ἔχομεν λῖτα [ῑ] πολυδαίδαλα, κεκεντημένα ὑφάσματα· ἔνθα οὔτε ἡ ποσότης οὔτε ἡ ἐπιθ. χρῆσις συμφωνοῦσι μετὰ τῆς Ὁμηρικῆς λέξεως. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται αἱ λ. **λισσός** (ὅ ἐ. **λιτ-σός**), **λισ-σάς**, **λίσ-πος**, **λίσ-φος**, **λίσ-τρον**· ἀλλ' ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος ταύτης τῆς ῥίζης πρέπει νὰ ἦτο ΓΛΙΤ, πρβλ. **γλίτ-τον**, **γλίσ-χρος**, **γλοι-ός**, ἀρχ. Λατ. glit-tus, ἢ gl-tus, Λιθ. glit-us (glatt)· — ἴσως καὶ τὸ **ὀ-λισ-θάνω** ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν, ἥτις θὰ ἦτο συγγενὴς τῷ **λεῖος**).

λίσαι. ἴδε ἐν λ. **λίσσομαι**.

λισγάριον, τό, σκαπάνη, σιδηροῦν βωλοκόπον ἐργαλεῖον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κηπουροῖς, συγγενὲς τῷ **λίστρον**, Λατ. ligo, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 4. 10· πρβλ. Δουκάγγ. (Κοινῶς ὀνομάζεται λισγάρι καὶ εἶναι εἶδος κτενοειδοῦς κηπουρικοῦ σκαλιστηρίου).

λίσῃ, ἴδε ἐν λ. **λίσσομαι**.

λίσκος· «δίσκος. Περγαῖοι» Ἡσύχ.

λίσπη, ἡ, ἴδε **λίσπος**.

λισπό-πῡγος, **ον**, ὁ ἔχων λείαν, ἀποτετριμμένην τὴν πυγήν, ἢ λεπτὸς τὰ ὀπίσθια, ἐπίθετον τῶν **κιναίδων**, Α. Β. 50, Πολυδ. Β', 184, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. **λίσποι**· — αἰτ. πληθ. **λισπόπυγας** (ὡς εἰ ἐξ ὀνομαστ. **λισπόπυξ**) Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1365, Εὐστ. 1288. 46.

λίσπος, **η**, **ον**, (**λίς**, ἡ)·—λεῖος, ἐστιλβωμένος, λίσπη γλῶσσα Ἀριστοφ. Βάτρ. 826·— ὡσαύτως, σμικρός, ἀσήμαντος, Σχόλ. ἐν τόπῳ· πρβλ. **λίσφος**. **II.** ὡς οὐσιαστ. **λίσπαι**, αἱ, κύβοι κοπτόμενοι εἰς δύο ὑπὸ φίλων (ξένων), ὧν ἑκάτερος φυλάττει τὸ ἥμισυ εἰς ἀνάμνησιν (σύμβολα, tesserae hospitalitatis), ὥστε ἡ πραγματικότης τοῦ δεσμοῦ τῆς φιλίας ἠδύνατο νὰ ἀποδειχθῇ διὰ τῆς παρουσιάσεως αὐτῶν, Πλάτ. Συμπ. 193A, πρβλ. Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 610·— οὕτω **λίσποι**, οἱ, Σουΐδ.

λισσάνιος [ᾰ], **ον**, Λακων. ἀντὶ τοῦ **ἀγαθός** (Ἡσύχ., Φώτ.), ὦ λισσάνιε, «ἀγαθὲ ἢ φίλε», Ἀριστοφ. Λυσ. 1171 (κοινῶς **λυσσάνιε**).

λισσάς, **-άδος**, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **λισσός**· λισσάς αἰγίλιψ πέτρα Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 794, πρβλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 533, Ἡρ. Μαιν. 1148. Θεόκρ. 22. 37, κτλ.· — **λισσάς** (θηλ. **πέτρα**) γυμνός, λεῖος, κρημνός, Πλουτ. Μάρ. 23, Κράσσ. 9, Ὀππ. Ἁλ. 2. 320· ἐπὶ ἐπιταφίου λίθου, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 256.

λίσσομαι, Ὅμ., Ἀττ. ποιητ.: Ἰων. παρατ. **λισσέσκετο** Ἰλ. Ι. 451· ἀόρ. α' **ἐλῑσάμην**, Ἐπικ. **ἐλλ-** Ὀδ.· προστακτ. **λίσαι** Ἰλ. Α. 394· β' ἐνικ. ὑποτ. **λίσῃ** Ὀδ. Κ. 526· ἀόρ. β' ἀπαρ. **λῑτέσθαι** Ἰλ. Π. 47· εὐκτ. **λῑτοίμην** Ὀδ. Ξ. 406. Περὶ τοῦ ἐνεστ. **λίτομαι**, ἴδε ἐν λέξ. (Πιθ. ἐκ √ΛΙΤ, ἥτις φαίνεται ἐν τοῖς **λιτέσθαι**, **λιτ-ή**, **λιτ-ανός**, κτλ.) Ποιητ. ῥῆμα (ἴδε ἐν τέλ.), αἰτοῦμαι, παρακαλῶ, ἱκετεύω, Ὅμ., κτλ. — Σύνταξ.: ἢ κεῖται ἀπολύτως ἢ συντάσσεται μετ' αἰτ. προσ., λισσομένη προσέειπε Δία Ἰλ. Α. 502· εὐχωλῇσι λιτῇσί τε ἔθνεα νεκρῶν ἐλλισάμην Ὀδ. Λ. 35, κτλ.· τὸ πρᾶγμα ὑπὲρ οὗ ἱκετεύει τις ἐκφέρεται ἢ διὰ τῆς προθέσεως **ὑπέρ**, ὡς, λ. ὑπὲρ τοκέων, ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων Ἰλ. Ο. 660., Χ. 338· λ. τινὰ ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος Ω. 467· ἢ ἁπλῶς κατὰ γενικήν, λ. Ζηνὸς ἠδὲ Θέμιστος Ὀδ. Β. 68· λ. τινα γούνων Ἰλ. Ι. 451 (ἐν τῷ λαῶν ἐλλίσσετο γούνων, ἡ γεν. ἐξαρτᾶται οὐχὶ ἐκ τοῦ **ἐλλίσσετο** ἀλλ' ἐκ τοῦ **λαῶν**, ὡς ἐν τῷ γούνων ἅψασθαι, πρβλ. **λιτανεύω**)· οὕτω παρὰ Τραγ., πρὸ .. τέκνων σε λ. Εὐρ. Τρῳ. 1045, ἴδε κατωτ.· — συχνάκις προστίθεται ἀπαρ., ὡς οὐδέ σ' ἔγωγε λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο μένειν, δέν σε παρακαλῶ νὰ μένῃς .., Ἰλ. Δ. 174, πρβλ. 283, Πινδ. Π. 4. 368· πρός νυν θεῶν σε λ., ἐμοὶ πιθέσθαι Σοφ. Ἠλ. 428· καὶ μὴ προδοῦναι λ., παρακαλεῖ αὐτὴν ὁ Ἄδμητος νὰ μὴ τὸν ἐγκαταλίπῃ, Εὐρ. Ἄλκ. 202· σπανιώτερον μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., λίσσονται Δία .. Ἄτην ἅμ' ἕπεσθαι, ἱκετεύουσι τὸν Δία νὰ ἀκολουθήσῃ ἡ Ἄτη, Ἰλ. Ι. 511, πρβλ. Ὀδ. Θ. 30· ἐνίοτε ὡσαύτως ἕπεται πρότασις διὰ τοῦ **ὅπως**, λίσσεσθαί μιν, ὅπως νημερτέα εἴπῃ, ὅπως εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν, Γ. 19· ἢ διὰ τοῦ **ἵνα**, αὐτόθι 327·— παρ' Ἀττ. παρενθετικῶς, ἱκετεύω, μὴ πρόλειπε, λίσσομαι, πάτερ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 748· μή, λίσσομαί σ', αὖδα τάδε Σοφ. Αἴ. 368, πρβλ. Ο. Τ. 650, Ἀριστοφ. Εἰρ. 382. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., ζητῶ τι ἢ ἱκετεύω περί τινος, οἷ αὐτῷ θάνατον καὶ κῆρα λιτέσθαι Ἰλ. Π. 47· μετὰ διπλῆς αἰτ. προσ. καὶ πράγμ., ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἔτι λίσσομαι, διὰ ταῦτα δὲ παρακαλῶ ὑμᾶς πλέον, Ὀδ. Β. 210, πρβλ. Δ. 347., Ρ. 138. **3)** οὐδαμοῦ μετὰ δοτ. προσ., ἴδε Πόρσ. εἰς Ὀρ. 663, Heyne εἰς Ἰλ. Α. 283· ἂν καὶ ὁ Ὅμ. συχνάκις προστίθησι δοτ. τρόπου, ὡς ἐπέεσσι, εὐχῇσι, λιτῇσι λίσσεσθαι. — Ἡ λέξις σπανίως ἐν χρήσει παρὰ πεζογράφοις, ὡς Ἡρόδ. Ι. 24· ἐν Πλάτ. Πολ. 366A ὑπάρχει ἀναφορὰ πρὸς τὸ χωρίον Ἰλ. Ι. 501.

λισσός, **ή**, **όν**, (**λίς**, ἡ) λεῖος, Ὅμ. (μόνον ἐν τῇ Ὀδ.), λισσὴ αἰπεῖά τε εἰς ἅλα πέτρη, λεία πέτρα ἀποτόμως καθήκουσα εἰς τὴν θάλασσαν, Γ. 293· λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη Ε. 412, πρβλ. Κ. 10· λισσὴ νῆσος Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 382· λισσαὶ δειράδες Ἀνθ. Π. Ο. 25, 11. — Καθ' Ἡσύχ.: «λισσόν· ἄναντες, ἀπότομον, ὑψηλόν, ἔλασσον, ἄθλιον».

λίσσωμα, τό, (λισσός) λειότης, λ. τριχῶν, ἡ κορυφὴ ἢ τὸ σημεῖον τῆς κεφαλῆς, ἀφ' οὗ αἱ τρίχες χωρίζονται καὶ καταβαίνουσι κατὰ διαφόρους διευθύνσεις· καὶ **λίσσωσις**, **εως**, ἡ, ἡ πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τῆς κορυφῆς λεία κατάβασις ἢ τὸ χώρισμα τῶν τριχῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. Ι. 7, 4.

λιστός, **ή**, **όν**, (λίσσομαι) ὃν δύναται νὰ συγκινήσῃ ἡ ἱκεσία, Ἰλ. Ι. 497 ὡς μνημονεύεται παρὰ Πλάτ. ἐν Πολ. 364D (ἀλλὰ νῦν ἐν τῷ Ὁμηρ. στίχῳ ὑπάρχει ἀντὶ τοῦ **λιστοί** ἡ λεξ. **στρεπτοί**)· ἀλλαχοῦ μόνον ἐν συνθέτοις **ἄλλιστος**, **τρίλλιστος**.

λίστρον, τό, (ἴδε **λίς**, ἡ) ἐργαλεῖον πρὸς ἐξομάλυνσιν ἢ ἐπιπέδωσιν, σκαπάνη, εἶδος πτύου σιδηροῦ, Ὀδ. Χ. 455, Μέσχ. 4. 101, Λυκόφρ. 1348· παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως **λίστρος**, ὁ, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 29, Ἐτυμολ. Μέγ. 587. 43· — ὑποκορ. **λιστρίον** (γράφεται καὶ **λίστριον**), τό, = **κοχλιάριον**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 639, Ἡσύχ. Α. Β. 51, 9, Πολυδ. Ϛ', 89.— Ἐντεῦθεν **λιστρεύω**, κυρίως περισκάπτω, φυτὸν λ., σκάπτω περί τι φυτόν, Ὀδ. Ω. 227· — παρὰ τῷ Σουΐδ. ὡσαύτως **λιστραίνω**· παρ' Εὐστ. 1229. 26, **λιστρόω**· ὁπόθεν ῥημάτ. ἐπίθετ. **λιστρωτός**, Νικ. Θηρ. 29.

λίσφος, **η**, **ον**, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ **ἄπυγος**, Μοῖρ. 245· λεγόμενον Ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ **λίσπος** (ὃ ἴδε), Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 156. **II.** ὡς οὐσιαστ., **λίσφοι**, οἱ, = **ἰσχία**, Ἐτυμολ. Μέγ. 567. 20.

λισφόω, ἐλαττώνω, «λισφώσασθαι· ἐλαττώσασθαι» Ἡσύχ.

λίσχροι, οἱ, κατὰ τὸν Ἡσύχ. τὰ στροφικὰ τῶν σπερμάτων, δηλ. φυτά, τὰ ὁποῖα διὰ τοῦ ἀρότρου ἀνεστρέφοντο ἐντὸς τῆς γῆς πρὸς πάχυνσιν αὐτῆς, ὡς οἱ θέρμοι (τὰ λούπινα) ἐν Ἰταλίᾳ.

λῖτα, τά, ἴδε ἐν λέξ. **λίς**, ἡ, II.

λιτάζομαι, ἀποθ. = **λίτομαι**, **λίσσομαι**, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 725. 8.

λῑταίνω, (λιτή) σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ **λῑτανεύω**, Εὐρ. Ἠλ. 1215· — οὕτω **λῑτάζομαι**, Ὀππ. Κυν. 2. 373, Γρηγ. Ναζ. ἐν Ἀνθ. Π. 8. 192 [ἔνθα ῑ].

Λιταῖος, ἐπίθετον Διός, ἐπὶ νομίσματος Νικαίας τῆς ἐν Βιθυνίᾳ, Bull. d. cor. hell. II. σ. 509, διάφ. γραφ. **Αυταῖος** ἐν Βακχυλ. 17. 21 (ἔκδ. Blass).

λῑτάνεια, ἡ, δέησις, ἱκεσία, ἱκετεία, Διον. Ἁλ. 4. 67·— παρ' Ἐκκλ. «παράκλησις πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἱκεσία κοινὴ καὶ δι' ὀργὴν ἐπιφερομένην καὶ χάριν εὐχαριστίας ὑπὲρ ἀγαθῶν ἐκδωρηθέντων» Συμεὼν Θεσσαλονίκ. κατὰ Αἱρεσ., κλ.

λῑτανευτικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς λιτανείαν, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 809.

λῑτανευτός, **ή**, **όν**, ὃν παρακαλεῖ τις ἢ ἱκετεύει, Ἡσύχ.

λῑτανεύω: μέλλ. **-σω**, ἐν τοῖς μετ' αὐξήσεως χρόνοις τὸ λ διπλασιάζεται παρ' Ὅμ. χάριν τοῦ μέτρου, **ἐλλιτάνευε**, **ἐλλιτάνευσα**· (λίτομαι). Συνώνυμ. τῷ **λίσσομαι**, ἱκετεύω, παρακαλῶ, μάλιστα ζητῶν προστασίαν, Ὅμ., κλ. — Συντάσσεται ὡς τὸ **λίσσομαι**, ἤτοι ἀπολ., Ὀδ. Η. 145· ἢ μετ' αἰτ. προσ., Ἰλ. Ι. 581, κτλ.· τὸ δὲ περὶ οὗ ἱκετεύει τις κατὰ γενικήν, γούνων λιτανεύειν Ὀδ. Κ. 481· ἀνθ' οὗ ἐν Ἰλ. Ω. 357 ὑπάρχει· ἀλλ' ἄγε, γούνων ἁψάμενοι λιτανεύσομεν (Ἐπικ. ἀντὶ -ωμεν) ὡσαύτως μετ' ἀπαρεμ., Ψ. 196· μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., Ἡσ. Θ. 469, Πινδ., κλ.· ὡσαύτως μετ' οὐδ. ἐπιθ., πολλὰ λ. τινὰ ὁ αὐτ. ἐν Ν. 5. 57·— σπάν. παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, Μένανδρ. ἐν «Ἀνδρίᾳ» 7 καὶ παρὰ πεζογράφοις, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 26, Πλάτ. Πολ. 388B· λ. τὸ θεῖον Στράβ. 713· τοὺς θεοὺς εὐχαῖς Διον. Ἁλ. 4. 76.

λῑτανικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων εἰς λιτανείαν, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. βασιλ. τάξ. σ. 349. 353.

λιτάνιος, **ον**, = τῷ προηγ., λιτάνιος προέλευσις Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ.775—7· λιτάνιος ὑμνῳδία αὐτόθι σ.764, ἔκδ. Β.

λῑτανός, **ή**, **όν**, (λιτή) ἱκετευτικός, μέλη Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 809· — ὡς οὐσιαστ., **λιτανά**, τά, **λιταί**, ἀμφὶ λιτάν' ἔχεσθαι, περὶ προσευχὰς ἀσχολεῖσθαι, Αἰσχύλ. Θήβ. 102 (κατὰ τὸν Seidler ἀντὶ λιτάν μετὰ ᾱ). — Περὶ τῆς αἰτιατ. ἴδε Ἡρῳδιαν. παρ' Ἀρκαδίῳ 64. 21.

λῑταργίζω· μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, ὑπάγω που τρέχων, Ἀριστοφ. Εἰρ. 562· «λιταργίζειν· τρονάζειν» Ἡσύχ., καὶ «λιταργιοῦμεν· ὀξυνοῦμεν, ταχυνοῦμεν· ὁ αὐτ., πρβλ. ἀπολιτ-.

λῑταργισμός, **οῦ**, ὁ, τὸ ταχέως τρέχειν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 1253.

λῑταργος [ῑ], **ον**, ὁ ταχέως τρέχων, Ἀνέκδ. Ὀξων. 2. 236.

λῑτασμός, ὁ, (λιτάζομαι) προσευχή, παράκλησις, Νικήτ. Χρον. 197D.

λῑτή, ἡ, (λίτομαι) προσευχή, παράκλησις, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πληθ., λιτῇσι λίσσεσθαι Ὀδ. Λ. 34· ἐς λιτὰς καταβαίνειν Ἡρόδ. 1. 116· λιταῖς ἀποτρέπει [αὐτὸν] μὴ .. πορεύεσθαι αὐτόθι 105· λιταῖς πείθειν τινά Πινδ. Ο. 2. 144, πρβλ. 8. 10· μαλθάσσειν κέαρ λιταῖς Αἰσχύλ. Πρ. 1009· λιταῖς εὔχεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 499· λιτᾶν ἀκούειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 396· λιτὰς κλύειν ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 172, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 1233, κτλ· λιταῖς σεβίζειν Σοφ. Ο. Κ. 1558· λιτὰς ἐπεύχεσθαι αὐτόθι 484· λ. δέχεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1019· ἐν λιταῖς στέλλειν, μετὰ προσευχῶν, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 60· λιταὶ θεῶν, προσευχαὶ εἰς τοὺς θεούς, Εὐρ. Ἱκέτ. 262· ἀλλά, λιταὶ ἐμαυτοῦ ξυμμάχων τε, δεήσεις ὑπὲρ ἐμαυτοῦ καὶ τῶν συμμ., Σοφ. Ο. Κ. 1309· ὡσαύτως μετὰ γεν πράγματος ἐν ὀνόματι τοῦ ὁποίου δέεταί τις, γενείου τοῦδ'.. ἐκτεῖναι λιτὰς Εὐρ. Ὀρ. 290· ἴδε ἐν λέξ. λιτανός. **II.** λιταί, προσευχαὶ θλίψεως καὶ μετανοίας εὐστόχως προσωποποιούμεναι ὡς θεαὶ ἐν Ἰλ. Ι. 502 κέξ.· πρβλ. Ἀνθ. Π. 11. 351. **2)** Ἐκκλ. = λιτανεία, Ἰωάνν. Μόσχ. 3101Β, Χρον. Πασχ. 702, 9, κλ. **6)** ἐν τῇ ἱεροτελεστίᾳ, λιτανεία ἐκ τοῦ τοῦ ναοῦ εἰς τὸν νάρθηκα μικρὸν μετὰ τὴν κεφαλοκλισίαν.

λῑτήρ, -ῆρος, ὁ, ἱκέσιος, ἱκετήριος, «λιτῆρα θαλόν· τὸν ἱκέσιον» Ἡσύχ.

λιτήσιος, ον, ἱκετεύων, δεόμενος, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 2. 23.

λῑτί, ἴδε λίς, ἡ, II.

λῑτό-βιος, ον, (λῑτὸς) ζῶν ἁπλῶς, ἀπερίττως ἢ μετὰ φειδοῦς, Στράβ. 701.

λῑτο-βόρος, ον, (λῑτός, βορά) τρώγων λιτὰ ἐδέσματα ἢ εὐτελῶς τρεφόμενος, Ἡσύχ.

λῑτό-γραφος, ον, λιτῶς, ἀπερίττως γεγραμμένος, λιτόγραφον τετραευάγγελον Μ. Ἀτταλ. ἐν Μεσ. Βιβλιοθ. Σάθα τ. Δ', σ. 49. 50.

λῑτο-δίαιτος, ον, ὁ λιτῶς διαιτώμενος, ζῶν λιτῶς, Διον. Ἀλ. 2. 49.

λίτομαι [Ῑ], = λίσσομαι, Ὁμ. Ὕμν. 15. 5., 18. 48· ὡσαύτως ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 313, 1040, Ἀνθ. Π. 5. 151, 165.

λῑτός, ή, όν, (ἴδε λίς, ἡ) ἁπλοῦς, λεῖος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς πράγματα κατειργασμένα ἢ κεντητά, λιτὸν χλαμύδιον Μένανδρ. ἐν «Σικυωνίῳ» 2· πρβλ. λίς· — ὅθεν, **II.** ὡς τὸ Λατ. simplex ἢ tenuis, ἁπλοῦς, ἀπέριττος, ἀκαλλώπιστος, ἐπὶ ὕφους, Ἀριστ. Ρητ. 3. 16, 2, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 23, ἀλ.· — συχνάκις ἐπὶ διαίτης ἢ τρόπου τοῦ βίου, ἁπλοῦς, ἀπέριττος, λιτός, λιταὶ τράπεζαι Ψευδο-Φωκυλ. 76· οἱ λ. χυλοὶ Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 130· λ. βίος Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 93· τροφὴ λιτοτάτη Ἀθήν. 191F· λιτὴ δίαιτα Πλούτ. 2. 668F, πρβλ. 125D. κτλ.· τὸ λιτόν, λιτότης, Μ. Ἀντων. 1. 3· — καὶ ἐπὶ προσώπων, λ. γενόμενος τοῖς ἔχουσι μὴ φθόνει Διον. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 1. 5· λ. καὶ αὐτάρκης Πολύβ. 6. 48, 7· λ. κατὰ τὴν σίτησιν ὁ αὐτ. 11. 10, 3· λ. περὶ δίαιταν Πλούτ. 2. 709Β· — οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ. μετὰ λιτότητος, ἀπερίττως, Σωτάδ. ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 6, Ἀνθ. Π. 7. 156· λ. βιοῦν Διογ. Λ. 6. 105. **2)** μικρός, ὀλίγος, ὀλίγου ἄξιος, ὀλιγοδάπανος, τάφος Ἀνθ. Π. 7. 73, πρβλ. 7. 18, Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ. 25· ἐπὶ προσώπων, ἀντίθετ. τῷ μέγας, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 10· πολισμάτιον Πολύβ. 32. 23, 3· — ἐπίρρ. λιτῶς, λ. ἠψημένα Ἀρτεμίδ. 1. 70. — Ἡ λέξ. δὲν εὑρίσκεται ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττ. λόγῳ. [Ἂν καὶ τὸ ι εἶναι μακρὸν (ὅθεν ἐνίοτε φέρεται λεῑτός, Συλλ. Ἐπιγρ. 2258. 8, Φώτ.), ὅμως μεταγεν. ποιηταὶ μεταχειρίζονται αὐτὸ ὡς βραχύ, π. χ. λῑτὰ δεῖπνα Νόνν. Δ. 17. 59· τὸ τοῦ Ἀλεξ. Αἰτωλ. παρ' Ἀθην. 296D, Ὀρφ. Ἀργ. 92, λῑτὴ γαῖα, κοινῶς ἑρμηνεύεται, ἀκαλλιέργητος γῆ.] — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 107.

λῑτός, ή, όν, (λίτομαι) ἱκετευτικός, θυσίαι Πινδ. Ο. 6. 132· ἐπαοιδαὶ Π. 4. 385.

λῑτότης, ητος, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ λῑτός, ἁπλότης, τὸ ἀπέριττον, περὶ τὴν δίαιταν Διόδ. 2. 59· λ. διαίτης Κικ. ad Fam. 7. 26· ἡ λ. τῶν στεφάνων Πλουτ. Ἀγησ. 36. **II.** παρὰ Γραμμ. σχῆμα λόγου, = μείωσις.

λιτουργός, όν, κατὰ τὸν Ἡσύχ. = πανοῦργος, Σιμων. Ἰαμβ. 6. 12, μετὰ διαφ. γραφῆς, λιτοργός, -ωργός· — ὅθεν λιτουργέω, = κακὰ λέγω, κατὰ τὸν Δίδυμον παρ' Ἀμμων. — Ἐν μεταγεν. ἐπιγραφαῖς ἐνίοτε φέρονται τὰ λιτουργός, έω, -ημα, -ία, ἀντὶ τῶν λειτουργός, κτλ.

λῑτο-φάγία, ἡ, (λῑτὸς) δίαιτα τοῦ φαγητοῦ ἁπλῆ, ἀπέριττος, πενιχρά, Θαλασσ. Κεντ. 4. 31.

λίτρα, ἡ, ἀργυροῦν Σικελικὸν νόμισμα, Ἐπίχ. 5 Ahr., Σώφρων 26 Ahr., καὶ ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ Νέᾳ Κωμῳδίᾳ, Δίφιλ. ἐν «Σικελικῷ» 1, Ποσείδιππ. ἐν «Γαλάτῃ» 2, Πολυδ. Δ', 173. — Ἡ λέξις λίτρα φαίνεται ἁπλῶς Σικελοελληνικὸς τύπος τοῦ Ρωμαϊκοῦ libra (ἴδε ἐν λέξ. ἐλεύθερος)· ἐπειδὴ τὸ Ἰταλικὸν νομισματικὸν σύστημα παρελήφθη ἐκ τῶν ἐν Σικελίᾳ Δωριέων (πρβλ. νοῦμμος).

Ἡ λίτρα λέγεται παρ' Ἀριστ. (Ἀποσπ. 436, πρβλ. 467) ὡς δυναμένη Αἰγινήτην ὀβολὸν (τὸ Λατ. libra ἢ as), καὶ ὡς διαιρουμένη ὡς οὗτος εἰς 12 οὐγκίας (unciae)· ἕτερα δὲ μέρη αὐτῆς ἦσαν τὸ ἡμίλιτρον (semis), πεντώγκιον (quincunx), τριᾶς (triens), τετρᾶς (quadrans), ἑξᾶς (sextans)· ὑπῆρχεν ὡσαύτως καὶ δεκάλιτρον = decussis ἢ denarius. Ἴδε Bentl. εἰς Φάλαριν σ. 427-478, Böckh Metrol. Untersuch. xxi, Mommsen R. H. 1. σ. 210 τῆς Ἀγγλ. μεταφρ. **II.** ὡσαύτως, ὡς τὸ libra, ὡς βάρος, = 12 οὐγκίαις, λίτρα, Ψευδο-Σιμων. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 214, Πολύβ. 22. 26, 19· — μεταφορ., λίτρᾶν ἑτῶν ζήσας, δηλ. ζήσας ἔτη 72 (ἐπειδὴ ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις λίτρα χρυσοῦ ἐκόπτετο εἰς 72 νομίσματα), Ἀνθ. Π. 10. 97. **2)** = λιτροδόκη, Φώτ. **III.** παρὰ συγγραφεῦσι λίαν μεταγενεστ. = τῇ Λατ. Libra ἐν τῷ Ζωδιακῷ κύκλῳ. [ῑ, ὡς ἐν τῷ Λατ. libra· ἐντεῦθεν φέρεται λεῑτρα ἔν τινι τοῦ Βοσπ. ἐπιγραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2040. 7.]

λῑτραῖος, α, ον, ζυγίζων ἢ ἀξίζων μίαν λίτραν, Λατ. libralis, Ἀνθ. Π. 11. 204, Γαλην. 13. 657· οὕτω, λιτριαῖος, Διον. Ἀλ. 9. 27· ἴδε Λοβεκ. Φρύν. 545.

λίτρις· «πυξὶς σαματοδόχος» Ἡσύχ.

λιτρισμός, ὁ, ἡ κατὰ λίτρας ἀπαρίθμησις, Ἀνώνυμ. παρὰ Lambec Bibl. Caes. τ. 7, σ. 513Α, κλ.

λῑτρο-δόκη, ἡ, κιβώτιον πρὸς φύλαξιν λιτρῶν, «νομισμοδόκη» Φώτ. ἐν λέξ. λίτρα.

λίτρον, τὸ, ἀρχαιότερον ἀντὶ τοῦ νίτρον, Ἡρόδ. 2. 86, 87, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309, Πλάτ. Τίμ. 60D, 65D, Ἄλεξ. ἐν «Ἀγκ.» 1· πρβλ. Λοβεκ. Φρύν. 305.

λῑτρο-σκόπος, ὁ, (λίτρα) ὁ ἐξετάζων τὰ νομίσματα, ἀργυραμοιβός, Σοφ. Ἀποσπ. 907.

λιτρώδης, ες, (εἶδος) ἀρχαιότερος τύπος ἀντὶ νιτρώδης, Πλάτ. Τίμ. 65Ε.

Λῑτυέρσης, Δωρ. -έρσας, ὁ, νόθος υἱὸς τοῦ Μίδου, ἄγριος τὴν μορφὴν καὶ ἀνήμερος ἄνθρωπος· οὗτος κατοικῶν ἐν Κελαιναῖς τοὺς διαβαίνοντας ἐκεῖθεν ξένους ἠνάγκαζε νὰ θερίζωσι μετ' αὐτοῦ, εἶτα ἀποκόπτων τὰς κεφαλὰς τὸ ἄλλο σῶμα συνείλει ἐν τοῖς δράγμασι, Ἀθήν. 415Β, Σουΐδ. **2)** ᾠδὴ θεριστῶν λιτυέρσης καλουμένη ἀπ' ἐκείνου, Ἀθήν. 619Α, Θεόκρ. 10. 41, ἔνθα ἴδε Σκόλ. Μενάνδρ. ἐν «Καρχηδονίῳ» 4· (παρὰ Φωτίῳ) ἴδε Ilgen Ἑλλ. Σκόλια σελ. XVI κέξ., Σωσίθ. ἐν Ἑρμάνν. Πονημ. 1. 54 κέξ.

λίτυον, τὸ, τὸ Ρωμαϊκὸν lituus = ῥάβδος μαντική, Πλουτ. Ρωμ. 22.

λῑφαιμέω, χάνω τὸ αἷμά μου, γίνομαι χλωμὸς ἐκ φόβου ἢ ἄλλης αἰτίας, Ἀριστ. Προβλ. 4. 7, 2· αἱμορροῶ, καὶ λιφαιμῶν ἐδίωκε τὸν Βαλέριον Ἀππ. Κελτικ. 10, Σουΐδ., Ἡσύχ. — ἴδε ἐν λέξ. λειπανδρέω.

λίφ-αιμος, ον, ὁ λειπόμενος αἵματος, ὁ ἐνδεὲς ἔχων αἷμα, Ἐμπεδ. 343· ὠχρός, Ἱππ. 643. 8., 645. 31· — ἴδε ἐν λέξ. λειπανδρέω.

λιφερνέω, = λιπερνέω, ἴδε ἴδε.

λιχάζω, = λιλαίομαι, γλίχομαι, ἐπιθυμῶ, συγγενὲς τῷ λείχω, Ἡσύχ. **II.** (λιχὰς II) καταρρίπτω ἐκ κρημνοῦ, Κρητικὴ λέξις παρ' Ἡσυχ.

λιχανο-ειδὴς τόπος, ὁ, ὁ τόπος ἐν τῇ λύρᾳ ὅπου ὁ λιχανὸς δάκτυλος ἐνήργει, Ἀριστόξεν. σ. 26.

λῑχᾰνός, όν, (λείχω)· ὁ λ., μετὰ τοῦ δάκτυλος ἢ ἄνευ αὐτοῦ, ὁ πρῶτος δάκτυλος, ὁ δείκτης λεγόμενος, μετὰ τὸν ἀντίχειρα, δι' οὗ λείχει, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 803, κ. ἀλλ., Λουκ. Τίμ. 54, Ἀθην. 15D. **II.** ὡς οὐσιαστ. λιχᾱνός (ἐξυπακ. χορδή), ἡ, ἡ χορδὴ ἡ διὰ τοῦ λιχανοῦ πληκτρομένη καὶ ὁ τόνος ὃν ἀποδίδει, Ἀριστ. Προβλ. 19. 20, Διόδ. 3. 59., Πλούτ. 2. 1029Α.

λιχάξαι· «ῥῆξαι» Ἡσύχ.

λῑχάς, άδος, ἡ, ἐπὶ μέτρου τὸ διάστημα τὸ μεταξὺ τοῦ λιχανοῦ καὶ τοῦ ἀντίχειρος ὅταν ἐντείνῃ τις αὐτούς, ἡ μικρὰ σπιθαμή, κοινῶς «τὸ φουρκί», Πολυδ. Β', 158. **II.** = ἀπότομος, Ἡσύχ.

λιχήν, ῆνος, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. λειχήν.

λιχμάζω, (λείχω) = λιχμάω, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 235· γλώσσῃ λ. Νικ. Θ. 229. **II.** μεταβ., λείχω, ὃν πόδα λιχμάζουσι Ὀππ. Ἁλ. 2. 250, Νόνν. Δ. 44. 111· Ἰων. παρατ. λιχμάζεσκε δέρην Μόσχ. 2. 94.

λιχμαίνω, = λιχμάω, Ὀππ. Κ. 3. 174.

λιχμάς, άδος, ἡ, «θρῖναξ. καὶ ἁπαλὴ πόα καὶ χαμαιπετής, ἣν τὰ ἑρπετὰ ἐπιλείχουσι» Ἡσύχ.

λιχμάω: ἀόρ. λιχμήσαι Χρησμ. Σιβυλ. 11. 139 (πρβλ. ἐπι-λ-). — Μέσ. (ἴδε κατωτ.)· μέλλ. -ήσομαι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 15, 4 (πρβλ. ἀπολ-)· ἀόρ. ἐλιχμησάμην παρὰ Διογ. Λ. 8. 91 (λείχω).

Παίζω διὰ τῆς γλώσσης, ἐπὶ ὄρεων, ἐν τῇ Ἐπικ. μετοχ. λιχμώωντες Κόϊντ. Σμ. 5. 40 (ἀκριβῶς ὡς τὸ λελειχμώτες παρὰ Ἡσ., ἴδε ἐν λέξ. λείχω)· — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἑκατὸν .. κεφαλαὶ κολάκων .. ἐλιχμῶντο περὶ τὴν κεφαλήν, ἔπαιζον ἀλόγυρα ὡς ὄφεις .., Ἀριστοφ. Σφ. 1033, Εὐρ. 756 (ἔνθα ὁ Σχολ. μνημονεύει διάφ. γραφὴν: ἐλιχνῶντο). **2)** μεταβ., λείχω, «γλείφω», ὄφεσι .. λιχμῶσιν γένυν Εὐρ. Βάκχ. 697· ὡς ἄρκτος λιχμῶσα φίλους ἀνεπλάσσατο παῖδας Ὀππ. Κ. 3. 168 — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Διογ. Λ. 8. 91, Πλούτ. 2. 807Α, Ἀππ., κτλ. **II.** ἐν τῷ μέσ. ὡσαύτως, «γλείφω» ἐντελῶς, λιχμώμενος ἔρσην Νικ. Ἁλ. 582· παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ ἀπολιχμάομαι.

λιχμήρης, ες, παίζων διὰ τῆς γλώσσης, ἐπὶ ὄφεων, Νικ. Θ 206, Ἁλ. 37.

λιχνάζων· «περιλείχων τὸ στόμα» Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λιχνάομαι, ἴδε ἐν λέξ. **λιχμάομαι**.

λιχνεία, ἡ, «λιχουδιά», λαιμαργία ἐν βρώσει καὶ πόσει Ξεν. Λακ. 5. 4, Λουκ. Τίμ. 55· ἐν τῷ πληθ., Ξεν. Οἰκ. 1, 22, Πλάτ. Πολ. 519B — λ. τινός, λαιμαργία διά τι .., Θεόδ. Μετοχ.· περί τι Ἀθήν. 220C. 2) ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, λιχνεύματα, ποικίλα ἢ ὀρεκτικὰ φαγητά, Πλούτ. 2. 225F.

λίχνευμα, τό, ὀρεκτικὸν φαγητόν, Σώφρων παρ' Ἀθην. 86E.

λιχνεύω, (λίχνος) λείχω, λ. περὶ τὰς πέτρας Λουκ. Ἀλ. 48. II. λείχω ἐντελῶς, ὄψον Πλούτ. 2. 713C· — μεταφ., λαιμάργως ἐπιθυμῶ, τὰ δημόσια μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διον. Ἀλ.· δόξαν Πλουτ. Σύγκρ. Δημ. καὶ Κικ. 2· — Μέσ., ἐπιποθῶ, σφοδρῶς ἐπιθυμῶ νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ., Πλούτ. 2. 347A· εἶμαι λαίμαργος, λ. εἴς τι Λιβάν. 1069. 11· περί τι Συνέσ. 90A.

λιχνο-βόρος, ον, τρώγων λιχνεύματα, μῦς Ἀνθ. Π. 9. 86.

λιχνό-γραυς, ᾶος, ἡ, λίχνος, λαίμαργος γραῖα, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 7. 15.

λίχνος, η, ον, ὡσαύτως **ος, ον**, (√ΛΙΧ, **λείχω**) «λιχούδης», «λείξουρος», λαίμαργος, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 2, Πλάτ. Πολ. 354B· λ. τὰ περὶ τὴν τροφὴν Κλείταρχ. παρ' Ἀθην. 148E· — μεταφ., λ. τὴν ψυχὴν Πλάτ. Πολ. 579B — **λίχνος**, ὁ, λαίμαργος ἄνθρωπος, Πολύβ. 3. 57, 7· — συγκρ. **-ότερος**, Σώφρων παρ' Ἀθην. 89A· ὑπερθ. **-ότατος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 4, 1, 2) μεταφ., περίεργος, Εὐρ. Ἱππ. 913· λ. ὄμμα Καλλ. Ἀποσπ. 107, Ἀνθ. Π. 12. 106· μετὰ γεν., περίεργος εἴς τι, τοῦ κεκρυμμένου Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 1. 10. II. ἐπὶ πραγμάτων, πολυδάπανος, ὀρεκτικός, βρώματα Κλήμ. Ἀλ. 170· ζωὴ ὁ αὐτ. 169.

λιχνο-τένθης, ου, ὁ, λαίμαργος ἄνθρωπος, «λιχούδης», Πολυδ. Ϛ', 122.

λιχνότης, ητος, ἡ, = **λιχνεία**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1690.

λιχνο-φιλ-άργυρος, ον, λίχνος ἅμα καὶ φιλάργυρος, Φιλύλλ. ἐν «Πολ.» 8· διάφ. γραφ. ἐν Ἡσυχ. **λιχνοφειδάργυρος**.

λιχνώδης, ες, = **λίχνος**, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **σοβαρός**.

λίψ, ὁ, γεν. **λιβός**, ὁ ΝΔ ἄνεμος, Λατ. Africus, Ἡρόδ. 2. 25, Θεόκρ. 9. 11, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 7 ἑξ., π. Κόσμ. 4, 12· ἐν τῷ πληθ., Πολύβ. 10. 10, 3. (Ἐκ τῆς √ΛΙΒ, **λείβω**, ἐπειδὴ ἔφερεν ὑγρασίαν· οὐχὶ ἀπὸ τῆς Λιβύης, ὡς λέγεται ἐν Ἀριστ. Ἀποσπ. 238)

λίψ, ἡ, (√ΛΙΒ, **λείβω**) μόνον ἐν χρήσει κατὰ γεν. καὶ αἰτ. (λιβὰς ἢ λίβος εἶναι ἡ ἐν χρήσει ὀνομαστική), ῥυάκιον, ῥεῦμα, ἐξ ὀμμάτων λείβουσι .. λίβα (οὕτως ὁ Burges ἀντὶ δία) Αἰσχύλ. Εὐμ. 54· ἀφθονεστέραν λίβα ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 68· μέλιτος λίβα Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1454. 2) = **λοιβή**, σπονδή, φιλοσπόνδου λιβὸς Αἰσχύλ. Χο. 292· εὐκταίαν λίβα ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 52.— Πρόβλ. Λοβεκ. Παραλ. 114.

λίψ, ἡ, (√ΛΙΠ, **λίπτομαι**) ἐπιθυμία, πόθος, Ἡσύχ.· ἴδε ἐν λ. **λίπτομαι**.

λιψ-ουρία, ἡ, ἐπιθυμία πρὸς οὔρησιν, μόνον ἐν Αἰσχύλ. Χο. 756

λιώλης· «λιθόλευστος. Κρῆτες» Ἡσύχ.

λό', **λόε**, **ἔλουε**. Ὀδ. Κ. 361 ἴδε ἐν λέξ. **λούω**.

λόβαι· «χεῖρες» Ἡσύχ.

λόβιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λοβός** I. 2, «τὸ ἄκρον τοῦ ἥπατος» Ἡσύχ. II. ὁ καρπὸς τῆς κηπαίας σμίλακος, «ὑπ' ἐνίων δὲ ἀσπάραγος καλεῖται» Διοσκ. 2. 176.

λοβόομαι, παθ., διαιροῦμαι εἰς λοβοὺς ἢ τεμάχια, ὄψεις εἰς ὀλκοὺς λοβούμενος, ἀναφερόμ. ἐκ τοῦ Νικήτ. Χρον.

λοβός, οῦ, ὁ, (λέπω) ὁ λοβός, τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ὠτός, εὔτρητοι (ὅπως φέρωσιν ἐνώτια) λοβοὶ Ἰλ. Ξ. 182, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. 5. 8, Ἱππ. Προγν. 36, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11, 1· ἄκροι λ. Δυκόφρ. 1401. 2) ὁ λοβὸς τοῦ ἥπατος, εἰς ὃν ἰδιαιτέραν προσοχὴν ἔδιδον κατὰ τὴν μαντείαν, Αἰσχύλ. Πρ. 495, Εὐρ. Ἠλ. 827, Πλάτ. Τίμ. 71C· καθόλου, τὸ ἧπαρ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 158. II. τὸ κέλυφος τῶν ὀσπρίων (ἅτινα ἐκ τούτου καλοῦνται ἔλλοβα), Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 11, 2, κτλ.· ἐκ τούτων οἱ φασίολοι ἢ δόλιχοι, ἐκαλοῦντο ἁπλῶς λοβοί, ἐπειδὴ ἐτρώγοντο μετὰ τοῦ κελύφους αὐτῶν, Γαλην., κτλ. 2) ἐν τοῖς πετάλοις τῶν ῥόδων τὸ λευκὸν μέρος, ἀλλαχοῦ καλούμενον ὄνυξ, ὁ αὐτ.

λοβώδης, ες, ὅμοιος λοβῷ ἢ ἔχων λοβόν, δηλ. κέλυφος ὀσπρίου ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ. ἄνευ μαρτυρ.

λογάδες, αἱ, τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν, Νικ. Θ. 292, ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ., πρβλ. Σώφρονα καὶ Καλλ. παρὰ τῷ Μεγάλ. Ἐτυμολόγῳ 572. 36· — καθόλου, οἱ ὀφθαλμοί, Ἀνθ. Π. 5. 270.

λογάδην [ᾰ], ἐπίρρ. (**λογὰς**) κατ' ἐκλογήν, ἐπιλέκτως ἐπὶ στρατιωτῶν, Πλουτ. Ὄθων 6. 2) κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ λίθων πρὸς οἰκοδομήν, ἴδε ἐν λέξ. **λογὰς** 2.

λογάδικός, ή, όν, ἐκλεκτός, Εὐστ. Πονημάτ. 205. 41., 207. 25.

λογαῖος, α, ον, (λογὰς) = **λογάς**, ἐκλεκτός, Ἴβυκ. παρὰ Στράβ. 58.

λογ-ἀοιδικός, ή, όν, ἐπίθ., δι' οὗ οἱ γραμματικοὶ καλοῦσι στίχους, ἐν οἷς ὁ ἰσχυρότερος δακτυλικὸς ῥυθμὸς μεταβαίνει εἰς τὸν ἀσθενέστερον τροχαϊκόν, ὥστε οἱ στίχοι οὗτοι φαίνονται ἱστάμενοι μεταξὺ λόγου καὶ ἀοιδῆς, μεταξὺ δηλ. τοῦ ῥυθμοῦ τοῦ πεζοῦ λόγου καὶ τῆς ποιήσεως, Διογ. Λ. 4. 65, Gaisf. εἰς Ἡφαιστ. σ. 275.

λογαριάζω ὡς καὶ νῦν, Εὐστ. εἰς Διονύσ. Περιηγ. 907, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴαντ. 451, εἰς Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 381, κ. ἀλλ., παρὰ Δουκαγγ.· ἐντεῦθεν **λογαριασμός**, ὁ, Σχόλ. εἰς Λουκ. Κατάπλ. 4· **λογαριαστής, οῦ**, ὁ, λογιστής, Μοσχοπ. Λεξ. Χειρόγρ. ἐν Cod. Reg. 1078· — ἴδε Δουκάγγ.

λογάριον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **λόγος**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 640 λογάρια δύστηνα μελετήσας καὶ φωνασκήσας, ἀθλίους καὶ εὐτελεῖς λόγους μελετήσας καὶ φ., Δημ. 421. 20· τῶν .. ἐκ τῆς ποικίλης στοᾶς λογαρίων ἀναπεπλησμένος νοσεῖς Θεόγνητ. ἐν «Φάσματι» 1. 1.

λογάς, άδος, ὁ καὶ ἡ, (λέγω) ἐκλεκτός, διαλεκτός, = τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ ἐπιλέκτων ἀνδρῶν, λ. νεηνίαι Ἡρόδ. 1. 36, 43, Εὐρ. Ἑκ. 544, κτλ.· τριηκόσιοι Σπαρτιητέων λ. Ἡρόδ. 8. 124· λ. Περσέων τοὺς ἀρίστους χιλίους ὁ αὐτ. 9. 63· Ἀργείων οἱ χίλιοι λ. Θουκ. 5. 67· στρατηγῶν λογάδες Εὐρ. Ἀνδρ. 324· μεταγεν. ἐν τῷ ἑνικ., λ. ἀνὴρ Γρηγ. Νύσσ.· καὶ μετὰ περιληπτικῶν ὀνομάτων, στρατιὴ λ. ἡρώων Ἀνθ. Π. 15. 51· οὕτω μόνον **λογάς**, ἐκλεκτὴ ὁμάς, Εὐστ. Πονημ. 14. 75, κτλ.· — ὡσαύτως φωναί, λέξεις λογάδες, ἐκλεκταὶ φράσεις, Φώτ. 2) λ. λίθοι, ἀπελέκητοι, λαμβανόμενοι ὡς εὑρέθησαν, Παυσ. 7. 22, 5· — ἡ φράσις προέκυψεν ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ᾠκοδομήθησαν τὰ ἀρχαιότατα (Κυκλώπεια ἢ Πελασγικὰ) οἰκοδομήματα, λαμβανομένων τῶν λίθων ἐκ τοῦ ἐδάφους ὡς εὑρίσκοντο καὶ ἁρμοζομένων κατὰ τὸ σχῆμα αὐτῶν χωρὶς νὰ πελεκῶνται εἰς σχῆμα τετράγωνον (ἐν τομῇ ἐγγώνιοι) καὶ ἐπιτιθέμενοι ἐπ' ἀλλήλους κατὰ στρώματα· οὕτω λέγει ὁ Θουκυδ., εἰργάζοντο λογάδην φέροντες λίθους καὶ ξυνετίθεντο ὡς ἕκαστόν τι ξυμβαίνοι, φέροντες τοὺς λίθους ὅπως ἐλάμβανον αὐτοὺς ἐκ τοῦ ἐδάφους, 4. 4, πρβλ. 31., 6. 66 — πρβλ. **λέγω** B. I, **λιθολόγος**. II. εὔγλωττος, εὐφραδής, Ἰμέριος 14. 16, κτλ.

λογάω, ἐφετικὸν τοῦ **λέγω**, ἀρέσκομαι ἢ ἐπιθυμῶ νὰ ὁμιλῶ, Λουκ. Λεξιφ. 15.

λογγάζω, = **λαγγάζω**, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 106, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 641· πρβλ. Α. Β. 50· «λογγάσαι· ἐνδιατρῖψαι. στραγγεύεσθαι» Ἡσύχ., καὶ «λογγάζει· ὀκνεῖ. διατρίβει» ὁ αὐτ.

λογγάσια, τά, λίθοι «ἐξ ὧν τὰ πρυμνήσια δέουσι τῶν νεῶν» Ἡσύχ., Φώτ. ἐν λ. **λογγάσω**, πρβλ. Δινδ. εἰς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 99· — ἑνικ. **λογγασίη**, ἡ, «νεὼς καὶ ἱστίου ἔρεισμα» ἐν Ἡσυχ.· καὶ **λογγῶνες**, οἱ, Μέγ. Ἐτυμολ. 569. 42, Σουΐδ.

λογεῖον, τό, (λόγος) κυρίως τόπος ἔνθα ὁμιλεῖ τις· ἐν τῷ Ἀθήνησι θεάτρῳ, τὸ μέρος τῆς σκηνῆς ἔνθα οἱ κωμῳδοὶ καὶ οἱ τραγῳδοὶ ἠγωνίζοντο, Λατ. pulpitum, Βιτρούβ. 5. 8, Πλουτ. Θησ. 16. κτλ. ἀλλ' ἐνίοτε περιελάμβανε καὶ τὴν θυμέλην, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ὀρχήστραν, Λοβ. Φρύν. 163. II. τὸ λ. τῆς κρίσεως, τὸ μαντικὸν ἐπιστήθιον ὃ ἐφόρει ὁ Ἰουδαῖος Ἀρχιερεύς, Ἐβδ. (Ἔξ. ΚΗ', 26), πρβλ. Φίλωνα 2. 154, Γρηγ. Νύσσ. 2. 926C.

λογ-έμπορος, ον, ὁ ἐμπορευόμενος ἐν λόγοις, Ἀρτεμίδ. 2. 75 — τονισμός τις παράδοξος λογεμπόρος μνημονεύεται ὑπὸ Εὐστ. 463. 40., 1447. 47.

λογεύς, ὁ, ὁ λέγων, ὁμιλητής, ἀγορητής, Πλούτ. 2. 813A· **λογιεύς**, Κριτίας παρὰ Πολυδ. Β', 122. II. πεζογράφος, Α. Β. 658. 667.

λογεύω, συλλέγω, Πάπυροι παρὰ Forshall, Descr. of the Greek Pap. in the British Mus. 1. σ. 41, Peyron. Pap. Taur. 2. 45.

λογία, ἡ, συλλογή, συνεισφορὰ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν, Α' Ἐπιστ. π. Κορ. 16, 1· καθ' Ἡσύχ. **λογεία**.

λογ-ίατρος, ὁ, ἐν λόγοις μόνον ἰατρός, Γαλην. τ. 8, σ. 670F· — ὅθεν **λογοϊατρεία**, ἡ, Φίλων 1. 526.

λογίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λόγος**, Ἰσοκρ. 295B, Πλάτ. Ἐρυξίας, 401E. 2) μικρὸς μῦθος ἢ διήγησις, Ἀριστοφ. Σφ. 64.

λογίδριον, ἡμαρτημ. τύπος, ὀρθ. **λογύδριον**, πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 147.

λογίζομαι, ἀποθ.· μέλλ. Ἀττ. **-ιοῦμαι** Ἀριστοφ. Βάτρ. 1263, Θουκ. 5. 87, κτλ.· μεταγεν. **-ίσομαι** Ῥήτορες (Walz), 7. 1: — ἀόρ. **ἐλογισάμην** Εὐρ. Ὀρ. 555, Θουκ., κτλ.· πρκμ. **λελόγισμαι** Λυσ. 908. 2., 909. 5 (Reiske), Δημ.· — ὡς παθ. ἀείποτε ἐν τῷ πρκμ. **λελόγισμαι** (ἴδε κατωτ. III) (λόγος). Κυρίως ἐπὶ ἀριθμητικοῦ λογισμοῦ, λογαριάζω, ὑπολογίζω, οὐκ ἐπισταμένους λογίζεσθαι Ἡρόδ. 2. 16· εὗρον λογιζόμενος ὁ αὐτ. 7. 28, πρβλ. 194, κτλ.· πλῆρες, ψήφοις λ. ὁ αὐτ. 2. 36· λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις ἀλλ' ἀπὸ χειρός, ὑπολόγισον κατὰ προσέγγισιν, ὄχι κατονικῶς ἀλλὰ ἐκ τοῦ προχείρου, Ἀριστοφ. Σφ. 656· — μετ' αἰτ. πράγμ., λ. τοὺς τόκους, ὑπολογίζω τὸν τόκον, ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 20· τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας λογίσασθαι δώδεκα, δαπανήσας τις μνᾶς τρεῖς νὰ βάλῃ εἰς τὸν λογαριασμὸν δώδεκα, ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 381. 2) μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., λογαριάζω, ὑπολογίζω ὅτι .., λογ. μύρια εἶναι [τὰ ἔτεα] Ἡρόδ. 2. 145· τὰς βλάβας, ἃς ἐλογίζετο αὐτῷ γεγενῆσθαι Δημ. 572. 1· ἢ ἄνευ αἰτιατ., Θηριππίδῃ μισθὸν ἀποδεδωκέναι λ. ὁ αὐτ. ἐν 819. 28. 3) λ. τινί τι, βάλλω εἰς τὸν λογαριασμὸν τινος, Λατ. imputare, Λυσ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

908. 2., 909. 5 (ἐν τῷ πρκμ. **λελόγισμαι**)· τὰ ἀναλωμένα .. οὐκ ἐλογιζόμην, «δὲν ἐλογάριαζα» .., Δημ. 264. 16· μεταφ., τὰ παραπτώματα λ. τινι Ἐπιστ. β' π. Κορ. 5. 19. **4)** λογ. ἀπὸ .. , ἀφαιρῶ ἀπὸ .. , τὴν τροπὴν .. ἀπὸ τῶν ἑβδομήκοντα μνῶν .. λογιστέον Δημ. 824. 25. **II.** ἄνευ ἀναφορᾶς τινος εἰς ἀριθμούς, λαμβάνω εἰς τὸν λογαριασμόν, ὑπολογίζω, θεωρῶ, ταῦτα Ἡρόδ. 8. 53, καὶ συχν. παρ' Ἀττ., ὡς Σοφ. Αἴ. 815, Ἀποσπ. 649, κτλ., (ἴδε ἐν λ. **ἐνθυμέομαι**)· λ. τὰ συμφέροντα Θουκ. 1. 76· λ. τι πρός τινα, μετά τινος, Δημ. 63. 12· ὡσαύτως, λ. περί τινος, «λογαριάζω», κάμνω λογαριασμούς, ὑπολογισμούς περί .., Ἡρόδ. 2. 22, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 11. **2)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., λογαριάζω, θεωρῶ, νομίζω ὅτι .. , τὸν ἕτερον [παῖδα] οὐκ εἶναί μοι λ. Ἡρόδ. 1. 38· τὸν Πᾶνα τῶν ὀκτὼ θεῶν λ. εἶναι ὁ αὐτ. ἐν 2. 46· οὕτω, λογίζ. ὅτι .. ἢ ὡς .. , Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 28., 6. 4, 6· λ. πρὸς ἐμαυτὸν .. , ὅτι .. , Ἀνδοκ. 8. 4· ὡσαύτως μετ' αἰτ. καὶ μετοχ., Σμέρδιν οὐκ ἔτι ἐόντα λογίζεσθε Ἡρόδ. 3. 65 — οὕτω καὶ παραλειπομένης τῆς ἀπαρεμφ., θεωρῶ, λογαριάζω τι οὕτω καὶ οὕτω, τὸν καθ' ἡμέραν βίον λογίζου οὐν [εἶναι], τὰ δ' ἄλλα τῆς τύχης Εὐρ. Ἄλκ. 789· πολὺν [εἶναι] τὸν κάτω χρόνον ὁ αὐτ. ἐν 692· πάντα λ. ἁμαρτίας Ἀριστοφ. Σφ. 745· μίαν ἄμφω τὰς ἡμέρας λ., λογαριάζω τὰς δύο ἡμέρας ὡς μίαν, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 11. **3)** μετ' ἀπαρ., ὡσαύτως, λογαριάζω ὅτι δὰ πράξω τι, ὑπολογίζω, περιμένω ὅτι .. , ἐλογίζοντο ἐπισιτιεῖσθαι Ἡρόδ. 7. 176· ἐλογίζετο κατύπερθε οἱ ἔσεσθαι τὰ πρήγματα ὁ αὐτ. 8. 136· λογιζόμενοι ἥξειν ἅμα ἡλίῳ δύνοντι Ξεν. Ἀν. 2. 2, 13· λελογισμένοι .. εἶσι .. διαζῆν Εὐρ. Ι. Α. 922, πρβλ. Ὀρ. 555· τί λογίζομ' .. κομιεῖσθαι ; Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 22. **4)** λογαριάζω, ἐπιστηρίζομαι εἰς .. , εἴ τις δύο ἢ καὶ πλέους ἡμέρας λ., μάταιός ἐστι Σοφ. Τρ. 944. **5)** συμπεραίνω συλλογιζόμενος, συμπεραίνω ὅτι .. , μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Πλάτ. Γοργ. 524Β, Ξεν. Ἀγησ. 7, 3· λ. ἐκ τῶνδε ὅτι .. , ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 6. 1, 5, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 62D, κ. ἀλλ. **III.** ὁ ἀόρ. **ἐλογίσθην** καὶ ἐνίοτε ὁ πρκμ. **λελόγισμαι** κεῖνται ἐπὶ παθ. σημασίας, ὡς ἡ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. **λογιζόμενον** παρ' Ἡρόδ. 3. 95· χρήματα εἰς ἀργύριον λογισθέντα, ὑπολογιζόμενα εἰς ἄργυρον, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 33· ὁπλῖται ἐλογίσθησαν οὐκ ἐλάττους δισμυρίων ὁ αὐτ. εἰς Ἑλλ. 6. 1, 19· λογισμὸς λογισθεὶς Πλάτ. Τίμ. 34Α· ἐξ ἑνὸς λόγου λελογισμένου ὁ αὐτ. εἰς Φαῖδρ. 240C· τὸ λελογισμένον = λογισμός, Εὐρ. Ι. Α. 386, Λουκ. Νεγρ. 1.

λογῐκεύομαι, κάμνω λογικὸν συμπέρασμα, συλλογίζομαι κατὰ τοὺς κανόνας τῆς λογικῆς, Ἐκκλ. κλ., ἴδε Λοβ. Φρύν. 198.

λογῐκός, ἡ, όν, (λόγος) ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν λόγον, μέρη λ., τὰ ὄργανα τοῦ λόγου, Πλουτ. Κορ. 38· ἐπὶ προσώπων, ὁ λόγῳ χρώμενος, λαλητικός, Γρηγ. π. ἀνθρώπου. **2)** εἰς εὐγλωττίαν ἀνήκων ἢ περὶ εὐγλωττίας, ἀγῶνες Φιλόστρ. 522. **3)** ἁρμόζων εἰς τὸν πεζὸν λόγον, ὁ ἡρῷος σεμνὸς καὶ οὐ λ. Δημ. Φαλ. 42· — ἐπὶ προσώπων, ὁ γράφων ἐν πεζῷ λόγῳ, Διογ. Λ. 5. 85· **λογική**, πεζὸς λόγος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν μουσικήν, Διον. Ἁλ. περὶ Συνθέσ. 11. **II.** ὡς καὶ νῦν, ἔχων ὁρὸν λόγον, κρίσιν κτλ., λογικός, Τίμ. Λοκρ. 99Ε, κ. ἀλλ.· ζῷον λ. Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 450D· ἀρεταὶ λ. = διανοητικαί, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἠθικαί, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, 16. **2)** λογικός, εὔλογος, Πολύβ. 25. 9, 2. **3)** ἁρμόδιος εἰς λογικὴν σκέψιν ἢ συζήτησιν, οἱ λ. διάλογοι, τοῦ Πλάτωνος, οἷοι ὁ Θεαίτητος καὶ ὁ Κρατύλος, Διογ. Λ. 3. 57· ὁ Ἀριστ. ἐνίοτε μεταχειρίζεται τὴν λέξιν πολὺ ὁμοίως τῷ **διαλεκτικός**, ἴδε Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 8, 3, Τοπ. 8. 12, 5· ἀλλ' ἐνίοτε πάλιν ἐπὶ τῆς ἀκριβοῦς σημασίας τοῦ «λογικός», λ. συλλογισμοί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ῥητορικούς, Ρητ. 1.1, 11· διὰ λογικωτέρων καὶ ἀκριβεστέρων λόγων Μετὰ τὰ Φυσ. 12. 5, 7· λ. συζήτησις αὐτόθι 3. 3, 9· λ. ἀπόδειξις π. Ζ. Γεν. 2. 8, 9· — οὕτω καὶ ἐπίρρ., **λογικῶς**. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 4,13, Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 21, ἐν τέλ., πρβλ. 2. 8, 3· φυσικῶς καὶ λ. περὶ Γενέσ. κ. Φθορ. 1. 2, 11· συγκρ. **λογικώτερον**, π. Οὐρ. 1. 7, 15· — ἡ λογικὴ (ὀλ. τέχνη) πρῶτον παρὰ Κικ. ἐν Fin. 1. 7, Tusc. 4. 14.

λογικώτης, -ητος, ἡ, τὸ εἶναί τινα λογικόν, Εὐστ. 1933. 44· ἴδε Λοβέκ. ἐν Φρυνίχ. 198.

λόγῐμος, η, ον, ὡσαύτως **ος, ον,** (λόγος) ἄξιος λόγου, ἀξιόλογος, περίφημος, πόλισμα, ἔθνος, ἀνήρ, κτλ., Ἡρόδ. 1. 143, 171, κτλ.· λ. ἐς τὰ πρῶτα 9. 116· λογιμώτατος 9. 37· — ἀλλὰ συνηθέστερον εἶναι τὸ **ἐλλόγιμος**. — Ἴδε Κόντου Σχόλ. ἐν «Ἀθηνᾶς» τ. Β', σ. 403.

λόγιον, τό, ἀγγελία, χρησμός, Ἡρόδ. 4. 178, 203., 8. 60, 3· συχνότερον ἐν τῷ πληθ., χρησμοί, ὁ αὐτ. 1. 64., 8. 62, 141, Εὐρ. Ἡρακλ. 405, Ἀριστοφ. Ἱππ. 120, κ. ἀλλ.· — τὰ λόγια διακρίνονται ἀπὸ τῶν **χρησμῶν**, Θουκ. 2. 8 — ἐπειδὴ τὰ μὲν λόγια ἦσαν ἐν πεζῷ λόγῳ, οἱ δὲ χρησμοὶ ἐν στίχοις κατὰ τὸν Σχολ. — Πρβλ. **λογεῖον** II.

λόγῐος, α, ον, (λόγος) ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς λόγους. **1)** ἔμπειρος, ἐπιτήδειος εἰς δινγήματα ἢ ἱστορίας (**λόγος** IV), χρονογράφος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἐπικὸν ποιητήν, λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Ἡροδ. ἐπὶ ἀνθρώπων πεπαιδευμένων ἐν ταῖς μύθοις ἢ τῇ Ἱστορίᾳ, Περσέων οἱ λόγιοι 1. 1· Αἰγυπτίων λογιώτατοι 2. 3, πρβλ. 4. 46· λογιώτατοι, ἐπὶ ἀνθρώπων καλλιεργούντων τὴν μνήμην των διὰ τῆς μαθήσεως, 2. 77· λόγιοι καὶ ἀοιδοί Πι.δ. Π. 1, 183, πρβλ. Ν. 6. 75· — ἀκολούθως, **2)** καθόλου, πεπαιδευμένος, εὐπαίδευτος, λ. περὶ τὴν ὅλην φύσιν Ἀριστ. Πολ. 2. 8, 1· οὕτω λέγεται ὅτι ὁ Ἀριστ. ἐκάλει τὸν Θεόφραστον τὸν λογιώτατον (τῶν μαθητῶν αὐτοῦ), Στράβ. 919· λ. ἰατρός, πεπαιδευμένος ἰατρός, Ἡλιόδ. 4. 7· Τυρρηνῶν οἱ λ., ἐπὶ τῶν Τυρρηνῶν αἰωνοσκόπων, Πλουτ. Σύλλ. 7· Χαλδαίων οἱ λ. Ἀρρ. Ἀν. 7. 16· ἄρχων λ. Ἀγν. Π. παράρτ. 346. **II.** ἔμπειρος εἰς λόγους, εὐγλωττος, Εὐρ. Ἴων 602· λ. ἐξ ἀφώνου γενόμενος Πλουτ. Πομπ. 51, κτλ.· ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ ὡς θεοῦ τῆς γλώσσης καὶ τῆς εὐγλωττίας, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 2, Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτ. 2, κ. ἀλλ.· — Ἐπίρρ. **-ίως**, εὐγλώττως, Πλούτ. 2. 405Α· ὡς ἐνὴν λογιώτατα, ὅσον ἦτο δυνατὸν εἰς ζῷον ἄλογον νὰ παραστήσῃ ὡς διὰ λόγου, ἐπὶ ἐλέφαντος, αὐτόθι 968C. — Ἴδε Κόντου Σχόλια ἐν «Ἀθηνᾶς» τ. Β', σ. 398.

λογιότης, -ητος, ἡ, εὐγλωττία, Φίλων 2. 93, Πλούτ. 2. 265Δ.· **2)** διάθεσις, ἀγάπη πρὸς τοὺς λόγους ἢ παλαιοὺς μύθους, χαρακτηριστικόν, ὅπερ ὁ Πλούτ. ἔδωκε (2. 348D) εἰς τὸν Σοφ., ἐνῷ εἰς τὸν Αἰσχύλ. ἀποδίδει στόμα, εἰς δὲ τὸν Εὐρ. σοφίαν. **II.** νοημοσύνη, Εὐστ. Πονημ. 135. 22.

λογίς, -ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ **λογεύς**, λογίδες σεμναὶ Ἄλκ. ἐν Ἀδηλ. 69.

λόγῐσις, -εως, ἡ, = **λογισμός**, Α. Β. 36.

λόγισμα, τό, «λογαριασμός», Ἀντιφάν. ἐν Ἀδηλ. 26.

λογισμο-μαχέω, = **γνωσιμαχέω**, Τζέτζ.

λογισμός, ὁ, λογαριασμός, ὑπολογισμός, ἐκτίμησις, τῶν ἡμερῶν Θουκ. 4. 122· τυγχάνειν τοῦ ἀληθοῦς λ. ὁ αὐτ. ἐν 3. 20· ἐκ τοιοῦδε λ. ἐξεστὶ σκοπεῖν ὁ αὐτ. ἐν 5. 68· ἐν λ. ἁμαρτάνειν Πλάτ. Πολ. 340D· λ. καὶ ἀριθμὸς ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 274C· ἐπὶ λογισμὸν ἔρχεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρονι 7B· καθέζεσθαι ἐπὶ τοὺς λ. Αἰσχίν. 62. 8· λ. λαμβάνειν Ἀριστ. Πολ. 6. 8, 16· — ἐν τῷ πληθ., ἀριθμοί, ἀριθμήσεις, ἀριθμητική, λογισμοὺς μανθάνειν Ξεν. Ἀπομν. 4. 7, 8· λογισμούς τε .. καὶ γεωμετρίαν .. διδάσκειν Πλάτ. Πρωτ. 318Ε, πρβλ. Πολ. 510C, κ. ἀλλ.· — πρβλ. **λογιστικός**. **2)** «λογαριασμός», τὰ ἔγγραφα τοῦ λογαριασμοῦ, Δημ. 264. 16. **II.** ἄνευ ἀναφορᾶς εἰς ἀριθμόν, ὑπολογισμός, ἐκτίμησις, τὸ λαμβάνειν τι ὑπὸ σκέψιν καὶ ἐξέτασιν, τοῦ συμφέροντος λογισμῷ Θουκ. 2. 40· καθίστανται τινὰ εἰς λ. ὁ αὐτ. ἐν 6. 34· λογισμῷ ἐλάχιστα χρῆσθαι ὁ αὐτ. ἐν 2. 11· ἐνδέχεταί τι λογισμὸν ὁ αὐτ. ἐν 4. 92· αὐτοκράτορι λ. (ἴδε αὐτοκράτωρ I. 4), ὁ αὐτ. ἐν 108· οὐ λογισμῷ θέντες τοὺς κινδύνους Λυσ. 192. 37· λογισμὸν ἔχειν περί τινος Πλάτ. Νόμ. 805Δ· ὅσον ἦν ἀνθρωπίνῳ λογισμῷ δυνατὸν Δημ. 325. 28, πρβλ. 292. 23· τοῖς λ. τοῖς ἰδίοις πταίων ἀεὶ Μένανδρ. ἐν «Παρακαταθήκῃ» 4· μετὰ λογισμοῦ πάντα πράττουσιν ὁ αὐτ. ἐν Ἀδηλ. 267, πρβλ. Φιλήμ. ἐν Ἀδηλ. 5. 10, κτλ. **2)** λόγος, συμπέρασμα, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4. 27, Πλάτ. Τίμ. 34Δ. **III.** δύναμις τοῦ συλλογίζεσθαι, τὸ λογικόν, ὁ ὁρθὸς λόγος, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 11, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 144· συγκρ. παρ' Ἀριστ., τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ζῇ καὶ τέχνῃ καὶ λογισμοῖς Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1, 3, πρβλ. π. Ψυχ. 2. 3, 9, κ. ἀλλ. — Ἣν χρῆσιν μόναν παρὰ τοῖς πεζογράφοις καὶ χωρ. ποιηταῖς.

λογιστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ὑπολογίσῃ ἢ ἀφαιρέσῃ .. , ἴδε ἐν λ. **λογίζομαι** I. 4. **2)** πρέπει τις νὰ ἀποδώσῃ τι εἴς τινα, νὰ θεωρήσῃ τι ὡς ὀφειλὴν εἰς τινα, τινί τι Ἡλιόδ. 1. 15. **II.** πρέπει τις νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν, νὰ συλλογισθῇ, Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 2. 9.

λογιστεία, ἡ, τὸ ἀξίωμα ἢ ἐπιτήδευμα τοῦ λογιστοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2529, 2741. 9, κτλ.

λογιστευτικός, ἡ, όν, ἀριθμός, εὐθύνη Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 339. 19., Β', 36. 20 κ. ἀλλ.

λογιστεύω, εἶμαι **λογιστής**, διοικῶ ὡς λογιστής, τῶν κατὰ τὴν πόλιν Εὐρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 9. 2· τοὺς Σμυρναίους Φιλόστρ. 512. **II.** ἐξετάζω λογαριασμόν τινα· καθόλου, ἐξετάζω, Συλλ. Ἐπιγρ. 1399. 2790. — Κατὰ Σουίδ., «λογιστεῦσαι, ἀπαριθμῆσαι, ἀναμετρῆσαι».

λογιστήριον, τό, ὁ τόπος ἐν Ἀθήναις ἔνθα συνεκάθιζον οἱ λογισταί, τὰ ἀρχεῖα τῶν λογιστῶν, Ψήφ. παρ' Ἀνδοκ. 10. 38, Λυσ. 158. 40· στρατιωτικὸν λ., τὸ ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν, Στράβ. 752. **2)** **λογιστήρια**. **λογισταί**, Ἀριστ. Ἀποσπ. 406. **II.** τόπος πρὸς φιλοσοφικὰς συζητήσεις, Συνεσ. Ἐπιστ. 54. **III.** ἀδάκιον ἐφ' οὗ ἐτίθουν ἀποθητικὰς πράξεις, Διοδ. Ἐκλογ. Βατικαν. σ. 75· καλούμενον τράπεζα λογιστηρία παρὰ Πολυδ. Γ', 158.

λογιστής, οῦ, ὁ, (λογίζομαι) ὁ ὑπολογίζων, διδάσκαλος ἀριθμητικῆς, Πλάτ. Πολιτικ. 260Δ. **2)** ὁ ὑπολογίζων ἢ λογικῶς σκεπτόμενος, λεπτὸν λογιστὰ Ἀριστοφ. Ὄρν. 318, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 340D· ὠνίας λ. τῶν .. ὑπηρχμένων Δημ. 11, ἐν τέλ. **II.** ἐν τῷ πληθ., οἱ ἐξετάζοντες τοὺς λογαριασμούς, ἐλεγκταί.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

1) ἐν Ἀθήναις σωματεῖόν τι ἐκ δέκα ἀνδρῶν ἐκλεγομένων ὑπὸ τῆς βουλῆς διὰ κλήρου, εἰς οὓς οἱ ἄρχοντες κατὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀρχῆς αὐτῶν ὑπέβαλλον τοὺς λογαριασμούς των, Δημ. 266. 9., 304. 6, Αἰσχίν. 56. 5 κἑξ.· φαίνεται δὲ ὅτι εἶναι οἱ αὐτοὶ καὶ οἱ **εὔθυνοι** ἐν Ἀριστ. Πολ. 6. 8, 16, Ἀθην. Πολιτ. 39. 8., 77. 1 (ἔκδ. Blass)· διακρίνονται ὅμως ἀπ' αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 406, Böckh P. E. 1. 254 κἑξ. (μετὰ τῆς σημειώσεως τοῦ μεταφράσαντος εἰς τὴν Ἀγγλικὴν τοῦ μεταφρασταῦ), καὶ ἐν τῷ Rhein. Mus. 1. σ. 58 κἑξ. — Ὁ μὴ ὑποβάλλων τοὺς λογαριασμούς του ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ ὑπέκειτο εἰς ἀλογίου δίκην ἐνώπιον τῶν Λογιστῶν. — Ὁ Εὔπολις καλεῖ τὸ ἀκροατήριον ἐν τῷ θεάτρῳ **λογιστὰς** τῶν .. χορῶν, ἐν «Πόλεσι» 30. **2)** παρὰ Ρωμαίοις, **λογισταὶ** ἦτο τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα τῶν Curatores urbium, οἵτινες εἶχον καθήκοντα δικαστικὰ καὶ οἰκονομικά, Marquardt ἐν Bergk's Philol. Journ. (1843) σ. 937, 938· — ἐπὶ παρομοίας ἐννοίας ἀπαντᾷ ἐν Ἐπιγραφαῖς τῆς Ἀφροδισιάδος, Ρόδου, κλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 2529, 2782, 2912, κ. ἀλλ.

λογιστικός, ἡ, όν, ἐπιτήδειος ἢ ἔμπειρος περὶ τὸ λογίζεσθαι, εἰς ὑπολογισμούς, Πλάτ. Θεαίτ. 145Α, Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 7· οἱ φύσει λ., Πλάτ. Πολ. 526Β· ἐπὶ ἀνδρὸς μαθηματικοῦ, Ἀνθ. Π. 11. 267· — ἡ λογιστικὴ (ἐξυπ. τέχνη), ὡς τὸ **λογισμοί**, πρακτικὴ ἀριθμητική, «λογαριασμοί», κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν **ἀριθμητικὴν** (τὴν ἐπιστήμην), Πλάτ. Γοργ. 450D, 451Β, Πολ. 525Δ, κ. ἀλλ.· οὕτω, τὸ λογιστικὸν ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 174Β. **II.** πεπροικισμένος μὲ λογικόν, λογικός, ἔλλογος, ζῷα Ἀριστ. π. Ψυχῆς 3. 11, 2· τὸ λ. μέρος τῆς ψυχῆς αὐτόθι 3. 9, 5, Ἠθ. Νικ. 6. 1, 6, κ. ἀλλ.· λ. ὄρεξις, ἀντίθετ. τῷ **ἄλογος**, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 1. 10, 7· — τὸ λογικόν, ἡ δύναμις τοῦ συλλογίζεσθαι, Πλάτ. Πολ. 439D, πρβλ. Ἀριστ. Τοπ. 5. 1, 5, κἑξ. **2)** ὁ μεταχειριζόμενος τὸ λογικόν του, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 28.

λογιστο-νόμος, ον, ὁ τακτοποιῶν τοὺς λογαριασμούς, Μανέθων 4. 160.

λογιστορικόν, τό, ὄνομα συγγραφῆς τινος τοῦ Οὐάρρωνος ἀπολεσθείσης, Γελλ. N. A. IV. 19, XX. 11.

λογκούριον· «ὅπλας Κύπριοι» Ἡσύχ.

λογο-γραφεύς, -έως, ὁ, = **λογογράφος** II, Διον. Ἁλ. π. Δε.ν. 11.

λογογρᾰφέω, εἶμαι **λογογράφος**· — γράφω λόγους, τινί, διά τινα ἄλλον, Πλουτ. Δημ. 6, Σύγκρ. Δημ. καὶ Κικ. 3.

λογογρᾰφημα, τό, σύγγραμμα ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, Ρήτορ. (Walz) 3. 571.

λογογρᾰφία, ἡ, τὸ γράφειν, συντάσσειν λόγους· καὶ καθόλου, ἐπὶ πεζοῦ λόγου, Πλάτ. Φαῖδρ. 257Ε, 258Β· κυρίως τὸ γράφειν λόγους (ῥητορικούς) ἐπί χρήμασι, Δημάδ. 179. 26.

λογογρᾰφικός, ἡ, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν σύνταξιν λόγων ἢ πεζοῦ λόγου, ἀνάγκη λογ., ἀναγκαῖοι κανόνες συγγραφῆς, κανόνες συνθέσεως, Πλάτ. Φαῖδρ. 264Β· ἡ **λογογραφικὴ** (ἐξυπ. τέχνη) Πολυδ. Β', 121· ἡ λ. ἰδέα Ἀμμών. παρ' Ἀριστ. περὶ Ἑρμην. σ. 96 Brandis.

λογο-γράφος, ὁ, πεζογράφος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Ἐπικ. ποιητ. (ἴδε **λόγος** ν), Ἀριστ. Ρητ. 2. 11, 7, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 16. 1· — οἱ πρῶτοι Ἕλληνες ἱστορικοὶ ἀπὸ Κάδμου τοῦ Μιλησίου μέχρις Ἡροδότου οὕτω καλοῦνται ὑπὸ Θουκ. 1. 21, καὶ ἔκτοτε τὸ ὄνομα πρὸς δήλωσιν τῶν ἀρχαίων χρονογράφων τῶν πρὸ τοῦ Ἡροδότου· πρβλ. Müller Ἑλλ. Φιλολ. 1. 265, καὶ **λογοποιός** I. 1· — καθόλου, ἱστορικὸς συγγραφεύς, Πολύβ. 7. 7, 1· συναπτόμεναι τῷ **συγγραφεύς**, Διον. Ἁλ. 1. 73. **II.** ὡς τὸ **λογοποιός** II, ὁ γράφων, συντάσσων λόγους, ἰδίως ὁ ἔχων τοῦτο ὡς ἐπάγγελμα καὶ γράφων ἐπὶ χρήμασι λόγους, οὓς ἕτερος ἀπήγγελλον. Αὕτη ἡ συνήθεια λέγεται εἰσαχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀντιφῶντος καὶ συχνάκις ἐν χρήσει ὡς ὄβρις ἢ πρὸς ὀνειδισμόν, Φιλόστρ. 499, Πλούτ. 2. 822C· οὕτω πολίτικός τις ἀντέπαλος τοῦ Λυσίου διὰ πάσης τῆς λοιδορίας ἐκάλει λογογράφον, Πλάτ. Φαῖδρ. 257C· οὕτως ὁ Δημοσθένης ὠνειδίζετο ὡς λ., Δείναρχ. 104. 20, πρβλ. Αἰσχίν. 78. 26· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Δημ. ὁμιλῶν περί τινος λέγει λογογράφους καὶ σοφιστὰς ἀποκαλῶν, 417, τέλ., ἔνθα ἴδε Shilleto· — ἀλλ' ἡ σύνταξις λόγων δὲν ἐπέφερεν ἀναγκαίως ὄνειδος, ἴδε Πλάτ. Φαῖδρ. 258C κἑξ., Ἀριστ. Ρητ. 3. 12, 2.

λογοδαιδᾰλία, ἡ, ἐμπειρία, ἐπιτηδειότης, περὶ τὴν διακόσμησιν λόγου, Δύσων. Ἐπιστ. 14. 26.

λογο-δαίδᾰλος, ον, ἔμπειρος περὶ τὴν διακόσμησιν λόγου, τὸ τοῦ Κικέρωνος, artificiosi sermonis fabricator, Πλάτ. Φαῖδρ. 266Ε.

λογο-δεής, ές, ἔχων ἔλλειψιν λόγου ἢ λογικότητος, πιθ. γραφ. ἐν Ἀριστ. π. Πνεύμ. 2, 6.

λογό-δειπνον, τό, δεῖπνον λόγων, συμπόσιον λογίων ἀνδρῶν, Ἀθήν. 1Β.

λογο-δῃρία, ἡ, (δῄρις) πόλεμος λόγων, λογομαχία, Ἀθήν. 22Ε σχηματισθὲν κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Τίμωνος ἀπείρητα δηριόωντες — ἔνθα ὁ Casaubon προτείνει **λογο-διάῤῥοια,** ἡ διάῤῥοια λόγων, ὡς ἐν 159Ε.

λογο-δῐδάσκᾰλος, ὁ, διδάσκαλος λόγων, εὐγλωττίας, Πολυδ. Β', 125.

λογοείδεια, ἡ, ὁμοιότης πρὸς τὸν πεζὸν λόγον, ὕφος πεζόν, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 26.

λογο-ειδής, ές, ὅμοιος τῷ πεζῷ λόγῳ, πεζός, Εὐσέ. 718. 25, Ἑρμογ., κτλ.· — τὸ λ., πεζογραφία, Διογ. Λ. 7. 60· ἀλλά, **II.** τὸ λογ., ὡσαύτως, ἡ δύναμις τοῦ λόγου, τοῦ λέγειν, Φιλόστρ. 23· δύναμις ὁμοιάζουσα πρὸς τὸ λογικόν, ἐπὶ ζῴων, Θεμίστ.

λογο-θεσία, ἡ, (θέσις) τὸ νομοθετεῖν, ἡ ἐξέτασις καὶ ἐξακρίβωσις λογαριασμοῦ, Ἀρμενόπουλ., Βασιλικ.· ἴδε Δουκάγγ. **II.** διάθεσις λόγων, σύνθεσις, σύνταξις, Βίτων ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 105.

λογοθέσιον, τό, = τῷ προηγ., λογοδοσία, Ἐκκλ. **2)** ἀρχεῖον τοῦ λογοθέτου, μεταγεν. **3)** σημειωματάριον, Εὐστάθ. εἰς Διον. ἐν τῷ Προοιμ. τῶν ὑπομνημ. σ. 68, 18, Ἐκκλ.· ἴδε Δουκάγγ.

λογοθετέω, καλῶ εἰς λογαριασμόν, Ἐπιμύθ. εἰς Αἴσωπ. 282· ἴδε Δουκάγγ.

λογο-θέτης, ου, ὁ, ὁ ἀκούων ἢ ἐξετάζων λογαριασμόν· — ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Βυζαντίου, ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς αὐτοκρατορίας. — Περὶ ἀμφοτέρων τούτων τῶν σημασιῶν ὅρα Δουκάγγ.

λογοθετικός, ἡ, όν, ἀνήκων εἰς λογοθέτην, **λογοθετικὸν** ὀρφίκιον N. Χων. σ. 147. 12, ἔκδ. Β.

λογο-θεώρητος, ον, ὁ ἐννοούμενος μόνον διὰ λογικοῦ, ὁ λόγῳ θεωρητός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ πράγματα τὰ νοούμενα διὰ τῶν αἰσθήσεων, μόνον παρὰ τῷ Λατίνῳ ἰατρῷ Cael. Aurel. Χρον. νοσημ. 3. 2, 19, ἂν μὴ ἀναγνωστέον λόγῳ θεωρητός.

λογο-θήρας, ου, ὁ, ὁ θηρεύων λόγους, Φίλων 1. 526.

λογο-ἰατρεία, ἡ, θεραπεία μόνον ἐν λόγοις, πρβλ. **λογίατρος**.

λογοκλοπέω, ἡ, (κλέπτω) τὸ κλέπτειν τοὺς λόγους ἢ τὰς σκέψεις ἄλλου, ἀποδιδόμενον τῷ Ἐμπεδοκλεῖ ὑπὸ τοῦ Τιμαί. 81.

λογολεσχέω, μωρολογῶ, φλυαρῶ, Εὐστ. 437. 24, κτλ.

λογο-λέσχης, ου, ὁ, ἀδολέσχης, φλύαρος, Ἀνθ. Π. 11, 140.

λογο-μάγειρος, ὁ, ὁ μαγειρεύων λόγους, Σουΐδ. ἐν λ. **Ἀντιφῶν**.

λογο-μᾰνέω, ἔχω μανίαν πρὸς τοὺς λόγους, τὴν ἀπουσίαν, Χιωνίδ. Ἐπ. 15.

λογομᾰχέω, ὡς καὶ νῦν, μάχομαι περὶ λόγων ἢ λέξεων, Β' Ἐπ. π. Τιμ. 6', 14, Εὐστ.

λογομαχία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ μάχεσθαι περὶ λόγων ἢ λέξεων, φιλονικία, ἔρις, Α' Ἐπ. π. Τιμ. ς', 4, Εὐστ., κτλ.

λογο-μάχος, ον, ὁ μαχόμενος περὶ λόγων ἢ λέξεων, Achmes Ὀνειρ. 12.

λογό-μῑμος, ον, μιμούμενος λόγους ἢ λέξεις, ἢ μιμούμενος διὰ λέξεων, Ἀθήν. 19C.

λογο-μύθιον [ῠ], τό, μυθώδης διήγησις, Πολυδ. Β', 123.

λογον-εχόντως, ἐπίρρ., = **νουνεχόντως**, Ἰσοκρ. 152Δ· βέλτιον διηρημένως,

λογόομαι, εἶμαι πεπροικισμένος διὰ τοῦ λογικοῦ, Κύριλλ.

2) ἀναλαμβάνω τὴν οὐσίαν τοῦ Θείου ΛΟΓΟΥ, Ἀθανάσ.

λογο-πείθεια, ἡ, ἡ διὰ λόγων πειθώ, Ἀθανάσ. IV. 676Δ.

λογοποίημα, τό, ψευδὲς διήγημα, μῦθος, φλυάρημα, φλυαρία, Ἀντιφάν. ἐν «Νεανίσκοις» 1.

λογοποιία, ἡ, διήγησις πλαστῶν εἰδήσεων, σύνθεσις ψευδῶν λόγων καὶ πράξεων, Θεοφρ. Χαρ. 8. **II.** ψευδὲς διήγημα, μῦθος, Χαρίτων 3. 2, Εὐστ. Πονημ. 24. 72. **2)** προσευχή, δέησις, Σύμμ. Π. Δ. ἐν Ψαλμ. ΡΑ', 1.

λογοποικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς λογοποιόν ἢ ὅμοιος πρὸς αὐτόν· ἡ λογοποικὴ τέχνη, = **λογογραφική**, Πλάτ. Εὐθύδ. 289C.

λογο-ποιός, ὁ, πεζογράφος, ἰδίως ἱστορικὸς γρονογράφος, ἀκριβῶς ὡς τὸ **λογογράφος**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ποιητής**, Πλάτ. Πολ. 392Α, Ἰσοκρ. 104D· ὑπὸ Ἡροδότου λεγόμενον περὶ τοῦ Ἑκαταίου ἐν 2.143., 5. 36,125· καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ Ἡροδότου ὑπὸ τοῦ Ἀρριαν. ἐν Ἀν. Ἀλ. 3. 30. **2)** μυθογράφος, Αἴσωπος ὁ λ. Ἡρόδ. 2. 134, πρβλ. Πλουτ. Σόλ. 28. **II.** ἐν Ἀθήναις, = **λογογράφος** II, ὁ ἔχων ὡς ἐπάγγελμα τὴν ἐπὶ χρήμασι σύνταξιν λόγων, Πλάτ. Φαῖδρ. 257C, Εὐθύδ. 289D. **2)** ἐπὶ κατασκευάζοντος διηγήσεις ἢ διαδίδοντος φήμας, Δημ. 704, ἐν τέλ., Θεοφρ. Χαρ. 8.

λογο-πλοκέω, πλέκω λόγους, συγγράφω, Τζέτζ. εἰς Ἑρμογ. παρὰ τῷ Cram. An. Par. τ. IV. σ. 144.

λογο-πρᾰγέω, λέγω ἢ γράφω περί τινος πολλά, πολυλογῶ, Εὐστ. 1759. 5. **II.** ἀπαιτῶ λογαριασμόν, τινά, παρά τινος, ὁ αὐτ. ἐν Πονημ. 22. 57, κτλ.

λογοπρᾰγία, ἡ, λογοποιία, Ἀνν. Κομν. 15, σ. 485.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λογοπραγμονέω. = **λογοπραγέω**, Boiss. A. G. τ. 4, σ. 336.

λογο-πράτης [ᾰ], ου, ὁ, ὁ πωλήσας τὸν ΛΟΓΟΝ, ἐπὶ τοῦ προδότου Ἰούδα, Γρηγ. Ναζ.

λογο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν λόγους, Φιλόστρατ. 526, Φίλων 1. 526.

λόγος, ὁ, (λέγω Γ), (Α) λόγος, δηλ. ὁ ἔναρθρος λόγος δι' οὗ ὁ ἐνδιάθετος λόγος ἐκφέρεται, καί, (Β) αὐτὸς ὁ ἐνδιάθετος λόγος·— ὥστε ἐν τῇ λέξει **λόγος** περιλαμβάνονται ἀμφότεροι.

Α. Λατ. vox, oratio, τὸ λεγόμενον ἢ λαλούμενον: **I.** λέξις, καὶ ἐν τῷ πληθ. λέξεις, δηλ. ὁμιλία, λόγος·— ὁ Ὅμ. καὶ ὁ Ἡσίοδ. χρῶνται τῇ λέξει μόνον ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, καὶ ἐν τοῖζδε τοῖς χωρίοις, τὸν ἕτερπε λόγοις Ἰλ. Ο. 393· αἰμυλίοισι λόγοισιν Ὀδ. Α. 56, πρβλ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 317, Ἡσ. Θ. 890· ψευδεῖς λόγοι αὐτόθι 229· (τὸ χωρίον τοῦ Ἡσ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 100, ἔνθα σημαίνει: διήγημα ψευδὲς ἢ μῦθον, πιθανῶς εἶναι νόθον).—Ἡ λέξις εἶναι σπανία παρ' Ἐπικ., ἀνθ' ἧς εὕρηται ἡ λέξις **μῦθοι**· ἀλλὰ περιῆλθεν εἰς κοινὴν χρῆσιν διὰ τοῦ Θεάγν., Πινδ., τῶν παλαιῶν φιλοσόφων καὶ τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν, πρβλ. Nake Χοιριλ. σ. 118· — λόγος ἐστί, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., λέγεται ὅτι .., συχνὸν παρ' Ἡροδ.· ὡς εἰπεῖν λόγῳ, ἐν ἑνὶ λόγῳ, ἐν συντόμῳ, 2. 37· οὐ πολλῷ λόγῳ εἰπεῖν 1. 61· οὕτω, ὡς ἁπλῷ λόγῳ ἢ ἁπλῷ λ. Αἰσχύλ. Πρ. 16, 975· λέγω οὖν ἑνὶ λ. Πλάτ. Φαῖδρ. 241Ε, κτλ.

— Λόγος οὐδέποτε σημαίνει λέξιν ἐν τῇ γραμματικῇ αὐτῇ σημασίᾳ, δηλ. ἁπλῶς ὡς τὸ ὄνομα πράγματος ἢ πράξεως, (ἐπειδὴ τὸ τοιοῦτον ἐκφέρεται διὰ τῶν λέξεων: **ἔπος**, **ὄνομα**, **ῥῆμα**, Λατ. vocabulum), ἀλλὰ μᾶλλον ὡς τὸ πρᾶγμα περὶ οὗ πρόκειται, ὡς τὸ περιεχόμενον δηλ., τὸ πραγματικὸν καὶ οὐχὶ τὸ τυπικὸν μέρος τῆς λέξεως. Ἐξ ἄλλου ἀντιτίθεται πρὸς τὸ **ἔργον**, ὡς πρᾶγμα ἁπλῶς λεχθὲν ἀλλὰ μὴ τελεσθέν, λόγος ἔργου σκιὰ Δημόκρ. παρὰ Φίλωνι 1. 615· καὶ οὕτως ὡς τὸ **ὄνομα**, ἁπλοῦν ὄνομα, «λόγια μονάχα», Λατ. verba, Θέογν. 254· λόγου ἕνεκα, Λατ. dicis causa, ἁπλῶς χάριν λόγου, χάριν ὁμιλίας, Heind. εἰς Πλάτ. Θεαίτ. 191C, Κρίτων 46D· λόγου χάριν, ἀντίθετ. τῷ ὡς ἀληθῶς, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9, 8· τῷ λόγῳ, προφάσει, κατὰ προσποίησιν, Ἡρόδ. 1. 205., 5. 20· οὕτως, ὡς λόγου Πολύβ. 10. 32, 7· συχνάκις ἀντίθ. τῷ **ἔργον**, λόγῳ μὲν λέγουσιν, ἔργῳ δὲ οὐκ ἀποδεικνῦσι Ἡρόδ. 4. 8, πρβλ. Θουκ. 1. 22, κτλ.· ἔργῳ κοὐ λ. τεκμαίρομαι Αἰσχύλ. Πρ. 336· μισεῖς μὲν λ., ἔργῳ δὲ .. Σοφ. Ἠλ. 357, πρβλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 512, Elms. εἰς Ἡρακλ. 5· ὡσαύτως ἀντίθετ. τῷ **νόῳ**, Ἡρόδ. 2. 100· τῇ λέξει **ἀληθείᾳ**, ἵνα μὴ λόγον οἴησθε εἶναι, ἀλλ' εἰδῆτε τὴν ἀλήθειαν Λυκοῦργ. 150. 44. πρβλ. Δημ. 873. 20· — ἐντεῦθεν, πρόφασις, προσποίησις, Σοφ. Ο. Κ. 620, Δημ. 10. 27. κτλ., ἰδίως ἐν τῷ πληθ. **II.** «λόγος» (κατὰ πληρεστέραν ἔννοιαν) πρόφασις, Λατ. oratio, λόγῳ ῥηθῆναι, ῥηθῆναι διὰ πρατάσεως, Πλάτ. Θεαίτ. 202B· λόγον ἔχειν, τὸ νὰ δύναται νὰ ἐκφρασθῇ διὰ προτάσεως, αὐτόθι 201E· ὁ λόγος ὁ ἀριστικός, ὁ ὁρισμός, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 3, 8· λόγος ἐστὶ φωνὴ σημαντικὴ κατὰ συνθήκην ὁ αὐτ. περὶ Ἑρμην. 4, κτλ. **1)** λόγος, ἰσχυρισμός, Θουκ. 1. 2· — θεία ἀποκάλυψις, Πλάτ. Φαίδων 78D· ἀπόκρισις μαντείου, μάντευμα, Πινδ. Π. 4. 105, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 275B· — λόγος, ἀπόφθεγμα, παροιμία, Πινδ. Ν. 9, 6, Αἰσχύλ. Θῆβ. 218, κτλ.· τὸ τοῦ λ., ὡς τὸ λέγει ὁ λόγος, Αυσ. 115. 29. **2)** διαβεβαίωσις, ὑπόσχεσις, Σοφ. Ο. Κ. 651. **3)** ἀπόφασις, κοινῷ λ., κοινῇ συναινέσει, Ἡρόδ. 1. 141, 166, κτλ.· οὐκ ἦλθον ἐς ταὐτὸ λ., ὥστε .., ὁ αὐτ. 7. 9, 2. **4)** ὅρος, ἐπὶ λόγῳ τοιῷδε ὁ αὐτ. 7. 158. ἐνδέχεσθαι τὸν λ. ὁ αὐτ. 1. 60., 9. 4, κτλ. **5)** διαταγή, ἐντολή, Αἰσχύλ. Πρ. 17, 40, Πέρσ. 363. **III.** ὁμιλία, συνδιάλεξις, εἰς λόγους ἐλθεῖν, συνελθεῖν, ἀφικέσθαι τινί, κτλ., Ἡρόδ. 1. 82, 86., 2. 32, κτλ., καὶ Ἀττ.· διὰ λόγων ἰέναι Εὐρ. Τρῳ. 916· διὰ λ. ἀφικέσθαι ἑαυτῷ ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 872· ἐς λόγους ἄγειν τινὰ Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 2· λόγον περί τινος λέγειν Ἀντιφῶν 135. 22, κτλ.· θεῶν, ὧν νῦν ὁ λ. ἐστὶ Πλάτ. Ἀπολ. 26B·—ὡσαύτως, ἔργα λόγου μέζω Ἡρόδ. 2. 35· κρεῖσσον λόγου τὸ πάθος Θουκ. 2. 50, πρβλ. Δημ. 68. 20· οὐκ ὕει λόγου ἄξιον, ἄξιον νὰ τὸ ἀναφέρῃ τις, Ἡρόδ. 4. 28· ἐν λόγοις εἶναί τι ὁ αὐτ. 3. 148· τῷ λόγῳ διελθεῖν, διέναι Πλάτ. Πρωτ. 329C, Γοργ. 506A, κτλ.· οἱ ἐν τοῖς λόγοις, οἱ διαλεκτικοί, ὁ Πλάτων καὶ ἡ σχολὴ αὐτοῦ, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 8, 20. **2)** δικαίωμα λόγου, ἄδεια ἢ δικαίωμα νὰ ὁμιλήσῃ τις, αἰτεῖσθαι Θουκ. 3. 53· διδόναι Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 20, Δημ. 26. 18, κτλ.· προτιθέναι Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 5· λόγου τυγχάνειν Δημ. 229. 14· λ. διδόναι καὶ ἀποδέχεσθαι Λουκ. Ἁλ. 8·— παρὰ Σοφ., ἄρχει τις αὐτῶν, ἢ ἐπὶ τῷ πλήθει λόγος; ἔχουσι βασιλέα, ἢ ἐν τῷ πλήθει ἐστὶν ἡ ἰσχύς; Ο. Κ. 66. **3)** ἡ ὁμιλία, εἰς ἣν δίδει τις ἀφορμήν, Λατ. fama, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἔπαινος, τιμή, λόγος ἔχει σε, ἀντὶ ἔχεις λόγον, Ἡρόδ. 7. 5., 9. 78· περὶ σέο λ. ἀπῖκται πολλὸς ὁ αὐτ. 1. 30· ἀλλ' ὡσαύτως, κακὴ φήμη, δυσφημία, λ. κακόθρους, λ. κακός, κακὴ φήμη, Σοφ. Αἴ. 138, Εὐρ. Ἡρακλ. 165· λόγον ἐσλὸν ἀκούειν Πινδ. Ι. 5 (4). 17, πρβλ. Valck. εἰς Ἱππ. 322, καὶ ἴδε **αἶνος**·— ἐντεῦθεν ὠσαύτως, διήγημα, διήγησις περί τινας προσώπου ἢ πράγματος, λόγος ἐστί, λόγος ἔχει, κατέχει, φέρεται, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἡ φήμη λέγει, Λατ. fama fert, συχνὰ παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ.· ἔστι τις λ., τὰν Ἀρετὰν ναίειν κτλ. Σιμων. 26· σπανίως μετὰ τῆς ἀντιθέτου συντάξεως, Κλεισθένης λόγον ἔχει τὴν Πυθίην ἀναπεῖσαι, ὁ Κλεισθένης ἔχει τὴν φήμην ὅτι διὰ δώρων κατέπεισε τὴν Π .., Ἡρόδ. 5. 66. **4)** λόγος, γλῶσσα, λόγῳ παιδεύειν ἀνθρώπους Πλάτ. Πολ. 376D· καὶ ἐν τῷ πληθ., λόγος, ὁμιλία, εὐγλωττία, Ἰσοκρ. 27B, 191B, κτλ.·— συχνάκις συναπτόμενον μετὰ τῆς λέξ. **πειθώ**, Wyll. Ep. Cr. σ. 134.— Ὁ Πρωταγόρας ἐκαλεῖτο **λόγος**. **IV.** λόγος, τὸ λεγόμενον, διήγησις, ἱστορία, ἀντίθετ. πρὸς τὸν ἁπλοῦν μῦθον, ὡς καὶ πρὸς τὴν ἀληθῆ καὶ κανονικὴν **ἱστορίαν**, Ἡρόδ. 2. 47, 99, Θουκ. 6. 46, Ξεν., κτλ.· ἐπομένως ἐξ ἀρχῆς χρησιμοποιούμενον πρὸς δήλωσιν πάσης διηγήσεως εἴτε ψευδοῦς εἴτε ἀληθοῦς κατήντησε νὰ σημαίνῃ, **1)** διήγησιν πλαστήν, «μῦθον», οἷον τοῦ Αἰσώπου, Ἡρόδ. 1. 141, Πλάτ. Ἀπολ. 26D, Φαίδων 60D, 61B, Ἀριστ. Ρητ. 2. 20· ὁ τοῦ κυνὸς λ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 13. **2)** διήγημα, διήγησις καὶ ἐν τῷ πληθ., διηγήματα, διηγήσεις, ἱστορίαι, ἐν τοῖσι Ἀσσυρίοισι λόγοισι Ἡρόδ. 1. 184, πρβλ. 106., 2. 99· ἐν τῷ ἑνικῷ, μέρος ἢ τμῆμα τοιούτου συγγράμματος, ὡς τὰ μεταγενέστ. βίβλος ἢ βιβλίον, 2. 38., 5. 36. Ἐντεῦθεν παρ' Ἀττ. **λόγος** κατὰ τὸ πλεῖστον ἀντιτίθεται πρὸς τὸ μῦθος, Πλάτ. Γοργ. 523A, Πρωτ. 320C· — ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀρχαιοτάτη Ἑλληνικὴ ἱστοριογραφία ἦτο ἀντίπαλος τῆς Ἐπικ. ποιήσεως, **λόγος** ἦτο ὡσαύτως ἀντίθετος τῇ λ. **ἔπος**· πρβλ. **λογογράφος**, **λογοποιός**, **μῦθος** II. 1. **V.** ἐπειδὴ ἡ Ἑλληνικὴ πεζογραφία ἤρξατο διὰ τῆς ἱστορίας, οἱ λόγοι κατήντησαν νὰ ἔχωσι τὴν γενικὴν σημασίαν τοῦ πεζοῦ λόγου ἢ τῆς πεζογραφίας, ὡς τὸ Λατ. oratio, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ποίημα**, «λόγια μονάχα», Λατ. verba, Θέογν. 254· λόγου ἕνεκα, Λατ. dicis causa, ἁπλῶς χάριν λόγου, χάριν ὁμιλίας, Heind. εἰς Πλάτ. Θεαίτ. 191C, Κρίτων 46D· λόγου χάριν, ἀντίθετ. τῷ ὡς ἀληθῶς, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9, 8· τῷ λόγῳ, προφάσει, κατὰ προσποίησιν, Ἡρόδ. 1. 205., 5. 20· οὕτως, ὡς λόγου Πολύβ. 10. 32, 7· συχνάκις ἀντίθ. τῷ **ἔργον**, λόγῳ μὲν λέγουσιν, ἔργῳ δὲ οὐκ ἀποδεικνῦσι Ἡρόδ. 4. 8, πρβλ. Θουκ. 1. 22, κτλ.· ἔργῳ κοὐ λ. τεκμαίρομαι Αἰσχύλ. Πρ. 336· μισεῖς μὲν λ., ἔργῳ δὲ .. Σοφ. Ἠλ. 357, πρβλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 512, Elms. εἰς Ἡρακλ. 5· ὡσαύτως ἀντίθετ. τῷ **νόῳ**, Ἡρόδ. 2. 100· τῇ λέξει **ἀληθείᾳ**, ἵνα μὴ λόγον οἴησθε εἶναι, ἀλλ' εἰδῆτε τὴν ἀλήθειαν Λυκοῦργ. 150. 44. πρβλ. Δημ. 873. 20· — ἐντεῦθεν, πρόφασις, προσποίησις, Σοφ. Ο. Κ. 620, Δημ. 10. 27. κτλ., ἰδίως ἐν τῷ πληθ. **II.** «λόγος» (κατὰ πληρεστέραν ἔννοιαν) πρόφασις, Λατ. oratio, λόγῳ ῥηθῆναι, ῥηθῆναι διὰ πρατάσεως, Πλάτ. Θεαίτ. 202B· λόγον ἔχειν, τὸ νὰ δύναται νὰ ἐκφρασθῇ διὰ προτάσεως, αὐτόθι 201E· ὁ λόγος ὁ ἀριστικός, ὁ ὁρισμός, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 3, 8· λόγος ἐστὶ φωνὴ σημαντικὴ κατὰ συνθήκην ὁ αὐτ. περὶ Ἑρμην. 4, κτλ. **1)** λόγος, ἰσχυρισμός, Θουκ. 1. 2· — θεία ἀποκάλυψις, Πλάτ. Φαίδων 78D· ἀπόκρισις μαντείου, μάντευμα, Πινδ. Π. 4. 105, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 275B· — λόγος, ἀπόφθεγμα, παροιμία, Πινδ. Ν. 9, 6, Αἰσχύλ. Θῆβ. 218, κτλ.· τὸ τοῦ λ., ὡς τὸ λέγει ὁ λόγος, Αυσ. 115. 29. **2)** διαβεβαίωσις, ὑπόσχεσις, Σοφ. Ο. Κ. 651. **3)** ἀπόφασις, κοινῷ λ., κοινῇ συναινέσει, Ἡρόδ. 1. 141, 166, κτλ.· οὐκ ἦλθον ἐς ταὐτὸ λ., ὥστε .., ὁ αὐτ. 7. 9, 2. **4)** ὅρος, ἐπὶ λόγῳ τοιῷδε ὁ αὐτ. 7. 158. ἐνδέχεσθαι τὸν λ. ὁ αὐτ. 1. 60., 9. 4, κτλ. **5)** διαταγή, ἐντολή, Αἰσχύλ. Πρ. 17, 40, Πέρσ. 363. **III.** ὁμιλία, συνδιάλεξις, εἰς λόγους ἐλθεῖν, συνελθεῖν, ἀφικέσθαι τινί, κτλ., Ἡρόδ. 1. 82, 86., 2. 32, κτλ., καὶ Ἀττ.· διὰ λόγων ἰέναι Εὐρ. Τρῳ. 916· διὰ λ. ἀφικέσθαι ἑαυτῷ ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 872· ἐς λόγους ἄγειν τινὰ Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 2· λόγον περί τινος λέγειν Ἀντιφῶν 135. 22, κτλ.· θεῶν, ὧν νῦν ὁ λ. ἐστὶ Πλάτ. Ἀπολ. 26B·—ὡσαύτως, ἔργα λόγου μέζω Ἡρόδ. 2. 35· κρεῖσσον λόγου τὸ πάθος Θουκ. 2. 50, πρβλ. Δημ. 68. 20· οὐκ ὕει λόγου ἄξιον, ἄξιον νὰ τὸ ἀναφέρῃ τις, Ἡρόδ. 4. 28· ἐν λόγοις εἶναί τι ὁ αὐτ. 3. 148· τῷ λόγῳ διελθεῖν, διέναι Πλάτ. Πρωτ. 329C, Γοργ. 506A, κτλ.· οἱ ἐν τοῖς λόγοις, οἱ διαλεκτικοί, ὁ Πλάτων καὶ ἡ σχολὴ αὐτοῦ, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 8, 20. **2)** δικαίωμα λόγου, ἄδεια ἢ δικαίωμα νὰ ὁμιλήσῃ τις, αἰτεῖσθαι Θουκ. 3. 53· διδόναι Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 20, Δημ. 26. 18, κτλ.· προτιθέναι Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 5· λόγου τυγχάνειν Δημ. 229. 14· λ. διδόναι καὶ ἀποδέχεσθαι Λουκ. Ἁλ. 8·— παρὰ Σοφ., ἄρχει τις αὐτῶν, ἢ ἐπὶ τῷ πλήθει λόγος; ἔχουσι βασιλέα, ἢ ἐν τῷ πλήθει ἐστὶν ἡ ἰσχύς; Ο. Κ. 66. **3)** ἡ ὁμιλία, εἰς ἣν δίδει τις ἀφορμήν, Λατ. fama, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἔπαινος, τιμή, λόγος ἔχει σε, ἀντὶ ἔχεις λόγον, Ἡρόδ. 7. 5., 9. 78· περὶ σέο λ. ἀπῖκται πολλὸς ὁ αὐτ. 1. 30· ἀλλ' ὡσαύτως, κακὴ φήμη, δυσφημία, λ. κακόθρους, λ. κακός, κακὴ φήμη, Σοφ. Αἴ. 138, Εὐρ. Ἡρακλ. 165· λόγον ἐσλὸν ἀκούειν Πινδ. Ι. 5 (4). 17, πρβλ. Valck. εἰς Ἱππ. 322, καὶ ἴδε **αἶνος**·— ἐντεῦθεν

Β. Λατ. ratio, ἡ δύναμις τῆς διανοίας ἥτις ἐκφαίνεται ἐν τῷ προφορικῷ λόγῳ, τὰ «λογικὰν» ἢ σκέψις, ἀληθῆ λ. χρῆσθαι Ἡρόδ. 5. 88· οὐκ ἔχει λόγον, δὲν ἐπιδέχεται λόγον, σαθρὸν, Σοφ. Ἠλ. 466· ὀρθὸς λ. Πλάτ. Φαίδων 73A, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 1, κτλ.· ὁ ἐοικὼς λόγος Πλάτ. Νόμ. 647D· ὡς ἔχει λόγον, ὡς ἐοικεν, Δημ. 1090. 12· — κατὰ λόγον, συμφώνως πρὸς τὸν λόγον, λογικῶς, Πλάτ. Πολ. 500C, κτλ.· μετὰ λόγου ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 344A, Θεαίτ. 201D·— ἀντίθετ. τῷ παρὰ λόγον, ἐναντίον εἰς τὸν λόγον, ἀπίθανος (ἴδε ἐν λέξ. **παράλογος**). **2)** «ἕξις», γνώμη, προσδοκία, τῷ ἐκείνων λ. Ἡρόδ. 8. 6· ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὥστε .., ἐν τῇ προσδοκίᾳ ὅτι .., 3. 36· ἐπὶ λ. τοιῷδε, ἐπ' ὦ .. 7. 158, πρβλ. 9. 26. **3)** λόγος, δικαιολογία, δικαίωμα, βάσις τοῦ λόγου, χῷ λ. καλὸς προσῆν Σοφ. Φῖλ. 352· κατά τινα λόγον; ἐπί τινι βάσει; Πλάτ. Πολ. 360B, πρβλ. Πρωτ. 343D, Ξεν. Ἑλλ. 2 2, 19· ἐκ τίνος λόγου; Αἰσχύλ. Χο. 515· ἐξ οὐδενὸς λ. Σοφ. Φιλ. 730· ἀπὸ παντὸς λ. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 702· σὺν ἁπάντεσι λ. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 657. **4)** ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται τὴν φράσιν, ὁ λόγος αἱρεῖ ἢ ὁ λόγος οὕτως αἱρεῖ, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., εἶναι λογικὸν ὅτι .., ἐκριβῶς ὡς τὸ Λατ. ratio evincit, 3. 45, πρβλ. 2. 33, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως μετ' αἰτιατ. προσ., ὁ λόγος αἱρεῖ με, ὁ λόγος τοῦ πράγματος μὲ καταπείθει, 1. 132., 8. 127, κ. ἀλλ. **II.** λογισμοί, θεωρίαι, ἐκτίμησις, λ. βροτῶν οὐκ ἔσχεν οὐδένα Αἰσχύλ. Πρ. 231· οὐ σμικροῦ λόγου Σοφ. Ο. Κ. 1163· ἰδίως παρὰ πεζογράφοις, Μαρδονίου λ. οὐδεὶς γίγνεται Ἡρόδ. 8. 102· τῶν ἦν ἐλάχιστος λ. ἀπολλυμένων ὁ αὐτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

4. 135· περὶ ἐμοῦ οὐδεὶς λ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 87·— λόγου οὐδενὸς γενέσθαι πρός τινος, θεωροῦμαι ὡς ἀνάξιος λόγου παρά τινι, Ἡρόδ. 1. 120· οὕτω, λόγου εἶναι πρός τινος 4. 138· λόγου ποιεῖσθαι, θεωρῶ τι ἄξιον λόγου, 1. 33· ὡσαύτως, πλείστου, ἐλαχίστου λόγου εἶναι 1. 143., 3. 146· ἀλλὰ καὶ ὡς τὸ Λατ. rationem habere alicujus, λόγον τινὸς ποιεῦμαι, λαμβάνω τι ὑπὸ σκέψιν, ἀποδίδω ἀξίαν εἴς τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, ἰδίως μετ' ἀρνήσ., οὐδένα λ. ποιεῖσθαί τινος 1. 4, 13, κτλ.· οὕτω, λόγον ἔχειν (μετὰ γεν. ὑπαρχούσης ἢ παραλειπομένης), 1, 62, 115· λόγον ἔχειν περί τινος, περί τινα Πλάτ. Τίμ. 87C, Λυκοῦργ. 162. 27·— οὕτω, ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιεῖσθαί τινα Ἡρόδ. 3. 50 ἐν οὐδενὶ λ. ἀπώλοντο ὁ αὐτ. 9. 69· λόγῳ ἐν σμικρῷ εἶναι Πλάτ. Πολ. 550A· ὑμεῖς δ'.. οὔτ' ἐν λόγῳ οὔτ' ἐν ἀριθμῷ Χρησμ. παρὰ τῷ Σχολ. Θεοκρ. 14. 48·— ἐν ἀνδρὸς λόγῳ εἰμί, λογίζομαι, ὡς ἀνήρ, Ἡρόδ. 3. 120· ἰδιώτεω λόγῳ καὶ ἀτίμου, θεωρουμένου ἢ λογιζομένου ὡς ἰδιώτου ἄνευ ἀξιώματος, κτλ., Εὐρ. παρὰ Στοβ. 567. 9· ἐς χρημάτων λ., ὡς πρὸς τὰ χρήματα Θουκ. 3. 46, πρβλ., Δημ. 385. 11. **2)** λογαριασμός, λογοδοσία, λόγον διδόναι τινός, δίδω λογαριασμὸν περί τινος πράγματος, Ἡρόδ. 3. 143, πρβλ. 8. 100· ἑαυτῷ περί τινος 1. 97, καὶ Ἀττ., πρβλ. Wess. εἰς Ἡρόδ. 2. 162, Heind. εἰς Πλάτ. Σοφιστ. 230A· ὡς .. Ἡρόδ. 4. 102., 5. 75, κτλ.· ὅτι .. 6. 86, 1· λόγον διδόναι τε καὶ δέξασθαι Πλάτ. Πρωτ. 336C· παρέχειν Πολ. 344D· λ. λαμβάνειν παρά τινος Δημ. 101. 17· λ. ἀπαιτεῖν ὁ αὐτ. 868. 5· λ. ὑπάρχειν Πλάτ. Νόμ. 774B, Δημ. 371. 20, κτλ.· λ. ἐγγράφειν ὁ αὐτ. 762, 14, κτλ.· ἀποφέρειν Αἰσχίν. 56, ἐν τέλ.· ἀδικήματα εἰς ἀργυρίου λ. ἀνήκοντα Δείναρχ. 97. 41· ὑπὸ λ. ἄγειν τι Πολύδ. 15. 34, 2· πρβλ. **λογισεῆς**. **3)** λογαριασμός, κατάστασις, ἐς τούτου λ. οὐ πολλοί τινες ἀπικνέονται (δηλ. γήραος) Ἡρόδ. 3. 99, πρβλ. Arnold εἰς Θουκ. 7. 56. **4)** λογαριασμὸς ἔγγραφος, τὸ κατὰ λόγον Μένανδρ. ἐν «Μέθῃ» 1. 6. **III.** ἡ προσήκουσα σχέσις, συμμετρία, ἀναλογία, κατὰ λόγον τινός, ἀναλόγως πρός.., Ἡρόδ. 1. 134., 2. 109· κατὰ τὸν αὐτὸν λ. τῷ τείχεϊ 1. 186· κατὰ λ. τῆς δυνάμεως Ξεν. Κύρ. 8. 6, 11· ἀνὰ λόγον τινὸς ἢ τινι Πλάτ. Τίμ. 29C, Ἀλκ. 2. 145D· εἰς τὸν αὐτὸν λ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 353D· πρὸς λόγον τινὸς Αἰσχύλ. Θήβ. 519· περὶ τῶν νόσων ὁ αὐτὸς λ. Πλάτ. Θεαίτ. 158D·— παρὰ Γραμμ., ἀναλογία, τῷ λ. τῶν μετοχικῶν, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν μετοχῶν, Α. Β. 1393·— πρβλ. **ἀνάλογος**.—Ἴδε Κόντου Σχόλια ἐν «Ἀθηνᾶς» τ. Β', σ. 398.

Γ. Παρὰ τῷ εὐαγγελιστῇ Ἰωάννῃ καὶ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς συγγραφεῦσι, Ὁ ΛΟΓΟΣ, περιλαμβάνων ἀμφοτέρας τὰς ἀνωτέρω ἐκτεθείσας καθολικὰς σημασίας λόγου καὶ διανοήματος, διακρινόμενος δὲ εἰς προφορικὸν καὶ ἐνδιάθετον ὑπὸ τοῦ Φίλωνος, 2. 154, κ. ἀλλ.· πρβλ. Suicer. Thes. ἐν λ., Ewald Gesch. d. Volkes Israel 6, σελ. 258, ἴδε πρὸ πάντων σημ. Α. Ν. Γιάνναρη εἰς τὸ κατὰ Ἰωάνν. Εὐαγγ. κεφ. α', 1, London, Nutt.

λογο-σκόπος, ὁ, ὁ κατασκοπεύων καὶ ἀκούων τοὺς λόγους τούτου ἢ ἐκείνου, κατάσκοπος, ὠτακουστής, Ἐκκλ.

λογο-στρόφος, ὁ, ὁ στρέφων ἐπιτηδείως τοὺς λόγους, Θεοδ. Μετοχ. Σύμμικτ. 732.

λογο-συλλεκτάδης, ου, ὁ, ὁ συλλέγων λόγους καὶ φράσεις πανταχόθεν, λογοκλόπος, Εὐστ. 1309 2.

λογο-συνάκτης, ὁ, λογιαστής, Βασιλικ. 18, 2, 5, 6.

λογο-τέχνης, ου, ὁ, ὁ μετὰ τέχνης κοσμῶν τὸν λόγον, ῥήτωρ, Δοξαπατρ. Ὁμιλ. εἰς Ἀφθόν. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 2, σ. 90, 6. — **λογοτεχνία**, ἡ, Νικητ. Εὐγ.

λογό-τροπος, ὁ, «λογότροπος δέ ἐστι, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων σύνθετον· οἷον, εἰ ζῇ Πλάτων, ἀναπνεῖ Πλάτων· ἀλλὰ μὴν τὸ πρῶτον· τὸ ἄρα δεύτερον» Διογ. Α. 7. 77.

λογο-φίλης, ου, ὁ, ὁ φιλῶν ἁπλῶς τοὺς λόγους τὰς ὁμιλίας, Φίλων 1. 58·— ὡσαύτως **λογόφιλος, ον**, ἀντίθ. τῷ **φιλόλογος**, «μηδ' εἶναι φιλάλογον, λογόφιλον δὲ μᾶλλον, μέχρι λαλιᾶς ἐπιπαλαίου προβαίνοντα» Στοβ. Ἐκλ. Ἠθ. 2. 214· «Ζήνων τῶν μαθητῶν ἔφασκε τοὺς μὲν φιλολόγους εἶναι, τοὺς δὲ λογοφίλους» Στοβ. Ἀνθ. 218. 10.

λογοφόρος, ὁ, κατὰ παιγνιώδη ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **φορολόγος**, Μ. Ψελλὸς ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθα τ. Ε', σ. 304.— Κυριολεκτικῶς δὲ εὕρηται ἡ λέξις ἐν Βίῳ Ἀλεξάνδρου (ἔκδ. Wagn. στ. 1692) λογοφόροι Δαρείου ἐπιστολὰς κομίζοντες, ἴδ. καὶ στ. 3444 καὶ 3495.

λογο-χαρής, ές, ὁ χαίρων τοῖς λόγοις, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 214. 17, ἔκδ. Λάμπρου.

λογύδριον, τό, = **λογίδιον**, Φωτ. Βιβλ. σ. 124, 18, κλ.

λογχάζω· μάχομαι διὰ τῆς λόγχης, Ἡσύχ. ἐν λ. **δοράζει**.

λογχαῖος, α, ον, (λόγχη) ὁ μετὰ λόγχης, λογχίτης, Σουΐδ.

λογχάσθη, «εἶδος ὅπλου» Σουΐδ.

λογχάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λόγχη**, Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 176B, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 25.

λογχεύω, διατρυπῶ διὰ λόγχης, Ἀνθ. Π. 9. 300 (ἐν τῇ ἐπιγραφῇ), Ἐκκλ.

λόγχη, ἡ, τὸ προέχον σιδήριον τοῦ δόρατος, ἡ ἐπιδορατίς, ἡ αἰχμή, Λατ. spiculum, Ἡρόδ. 7. 69, καὶ Ἀττ.· λ. δορὸς Σοφ. Τρ. 856, Εὐρ. Τρῳ. 1318· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ μιᾶς μόνης λόγχης, ἡ αἰχμὴ λόγχης μετὰ τῶν ἑκατέρωθεν γλωχίνων ἢ ἀκίδων, τὸ ξυστὸν τῆσι λόγχῃσι ἐὸν ὁμοίως χρύσεον Ἡρόδ. 1. 52, κτλ.· οὕτω, λόγχαι δ' ἐκαυλίζοντο καὶ ξυστὴ κάμαξ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 357 (Nauck Ἀδέσποτ. ἀποσπ. 59), πρβλ. Ξεν. Κυν. 10. 3 (ἔνθα τὸ ξύλον τοῦ δόρατος καλεῖται ῥάβδος)· ἐν τῷ ἐνικῷ, οἱ κνώδοντες τῆς λόγχης, αἱ ἑκατέρωθεν ἀκίδες τῆς λόγχης, αὐτόθι 16. **2)** σημεῖόν τι ἐπὶ τοῦ σώματος ἐκ γενετῆς ἔχον σχῆμα λόγχης, Τραγ. παρ' Ἀριστ. Ποιητ. 16, 2. **II.** δόρυ, ἀκόντιον, λόγχη, Λατ. lancea, χαλκέας λόγχας ἀκμῇ Πινδ. Ν. 10. 112, Σοφ. Τρ. 612, κτλ.·— μεταφορ., ὀμμάτων ἅπο λόγχας ἀφαιρῶν ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 169· λόγχας ἐσθίων, παροιμ. ἐπὶ θρασυδείλου κομπαστοῦ, Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 2. σ. 397. **III.** σῶμα λογχοφόρων, ξὺν ἑπτὰ λόγχαις Σοφ. Ο. Κ. 1312, πρβλ. Ἀνθ. 119· μυρίαν ἄγων λόγχην Εὐρ. Φοίν. 442· λόγχης ἀριθμῷ πλείονος ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 288. 12· πρβλ. **ἀσπὶς** I. 2, **αἰχμή** II. 2.

λόγχη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **λάχος**, λαχνός, κλῆρος, ἐκ τοῦ **λέλογχα**, Ἴων παρὰ τῷ Μετ. Ἐτυμολόγῳ, 569. 36.

λογχή-νυκτος, ον, ὁ νυχθεὶς, τρυπηθεὶς διὰ λόγχης, πλευρὰ Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 414, ἔκδ. Mil.

λογχήρης, ες, ὡπλισμένος διὰ λόγχης, λ. ἀσπιστής, ἔχω λόγχην καὶ ἀσπίδα, Εὐρ. Ι. Α. 1067.

λογχηφόρος, ον, = **λογχοφόρος**, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 147, Νικήτ. Χρον. 48A.

λογχίας, ὁ, λογχοειδὴς κομήτης ἢ μετέωρον, «τῷ αὐτῷ ἔτει ἐφάνη ἐν τῷ οὐρανῷ σημεῖον μέγιστον, ἀπό τινων λεγόμενον σάλπιγξ, ἀπό τινων δὲ λογχίας, καὶ ἀπό τινων δοκίς» Χρον. Πασχάλ. σ. 597, 14 (Βατικ. Κῶδ. **λοχίας**).

λογχίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λόγχη**, Ἡσύχ. ἐν λ. **ζιβύννια**.

λόγχιμος, ον, ἀνήκων εἰς λόγχην, κλόνοι λ., ἡ κλαγγή, ὁ κρότος τῶν λογχῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 405.

λόγχιον, τό, ὅρμος λογχίων (ἢ λογχωτός)· κόσμος τοῦ λαιμοῦ, Ἐπιγρ. Δήλου ἐν Bull. d. cor. hell. VI. σ. 123.

λογχίς, ἡ, = **λόγχη**, τὰν θηροφόνον ἀσπίδα Λυκορρονίδης παρ' Ἀθην. 670E.

λογχίτης [ῑ], **ου**, ὁ, λογχοφόρος, Ἡρῳδ. Ἐπιμ. 78. **II.** **λογχῖτις, ιδος**, ἡ, ὡς οὐσιαστ., φυτόν τι «οὗ τὸ σπέρμα ἐν περικαρπίοις λόγχῃ ὁμοίως, τριγώνοις» Διοσκ. 3. 161 κέξ.

λογχο-βολέω, βάλλω, κτυπῶ διὰ λόγχης, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7, σ. 269. 40.

λογχο-βόλος, ὁ, ὁ βάλλων, κτυπῶν διὰ λόγχης, Ψευδο-Καλλισθ. Α', 27, 46.

λογχο-δρεπάνον, τό, δόρυ ἔχον λόγχην ὁμοίαν δρεπάνῳ, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 840, Σουΐδ· ὡς ἐπίθ., λ. ξίφος Χρον. Πασχ. σ. 70, 14

λογχο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς λόγχην, Διοσκ. 4. 146.

λογχοποιία, ἡ, ἡ κατασκευὴ λογχῶν, Ἀν. Ὀξ. 4. 255.

λογχο-ποιός, όν, ὁ κατασκευάζων λόγχας, Εὐρ. Βάκχ. 1203

λογχό-τρωτος, ον, ὁ τρωθεὶς, πληγωθεὶς διὰ λόγχης, Ἐρραίν στ. 4091.

λογχο-φόρος, ον, ὁ φέρων λόγχην, Εὐρ. Ἑκ. 1089· ὡς οὐ' σιασε. **λογχοφόρος**, ὁ, ἅπερρε καὶ τοῖς λογχοφόροισιν ᾀδίον Ἀριστοφ. Εἰρ. 1294, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 5, κτλ.

λογχόω, ἐπιτίθημι λόγχην εἰς τὸ δόρυ, ἐν τῷ παθ., ἀποκτῶ λόγχην, αἰχμήν, λελογχωμένου δόρυ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 1, 17.

λογχωτός, ή, όν, ἔχων αἰχμήν, ἔχων κορυφὴν λογχοειδῆ, βέλος Εὐρ. Βάκχ. 761· ἔγχος Βακχυλ. 13. 8, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 172.

II. τὸ λογχωτόν, μέλαινα βαφὴ παρασκευαζομένη ἐκ χαλκοῦ, Διοσκ. 5. 114.

λογώδης, ες, = **λογοειδής**, Ἀριστ. π. Πνεύμ. 2. 6, Ἀριστότ. σ. 18.

λόγωσις, ἡ, (λογόομαι) τὸ γενέσθαι μέτοχον τοῦ ΛΟΓΟΥ, ὅτε περὶ τῆς σαρκὸς τὸν λόγον ποιούμεθα, θέωσιν καὶ λόγωσιν καὶ ὑπερύψωσιν .. φαμὲν Κύριλλ. π. Τριάδ. 24. 30.

λόε, λοέσσας, λοεσσάμενος, λούεσθαι, ἴδε ἐν λ. **λούω**.

λοετρόν, λοετροχόος, ἀρχαιότατοι τύποι τοῦ: **λουτρ-**, Ὅμ.

λοέω, ὁ ἀρχαιότατος καὶ Ὁμηρ. τύπος τοῦ **λούω**.

λοίαξ· «ξηρὸς χόρτος» Ἡσύχ.

λοιδαῖος, α, ον, ἀνήκων εἰς λοιδήν, Ἀθήν. 512F.

λοιδάομαι· «λείβω, σπένδω, θύω» Ἡσύχ.

λοιδάσιον [ᾰ], τό, **λοιδεῖον**, Ἐπίχ. 58 Ahrens, πρβλ. Ἀθην. 486B.

λοιδεῖον, τό, ἀγγεῖον πρὸς σπονδὴν χρησιμεῦον, Πλουτ. Αἴμ. 33, Μάρκελλ. 2· «σπονδεῖον, ᾧ τὸν οἶνον ἐπισπένδεις, καὶ λοιδεῖον, ᾧ τοὔλαιον» Πολυδ. Ι', 65.

λοιδή, ἡ, (λείβω) ἡ δι' ὑγρῶν θυσία, Λατ. libatio, λοιδῇ τε κνίσῃ τε, διὰ σπονδῆς καὶ θυσίας, διὰ πυρός, Ἰλ. Ι. 500, πρβλ. 4. 48, κτλ.· σοὶ δ' αὖ λοιδὴν φέρω, λέγει ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς τὸν Κύκλωπα, Ὀδ. Ι. 349· μετέπειτα ὡσαύτως, ὡς τὸ **σπονδαὶ** καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ χοαὶ (αὗται δὲ εἶναι αἱ ἐν κοινῇ χρήσει λέξεις), συχνὸν ἐν τῷ πληθ., ὡς ἐν Πινδ. Ν. 11. 7, Σοφ. Ἠλ. 52· λοιβαὶ Διός, προσφερόμεναι εἰς αὐτόν, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 52. — Σπάνιον παρὰ πεζογράφοις, λ. οἴνου Πλάτ. Νόμ. 906D. 2) ὁ Ἀπολλ. Ρόδ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καθόλου ἐπὶ τοῦ ὕδατος, λοιβὴ Στυγὸς 2. 291.

λοιβίς, -ίδος, ἡ, = **λοιβεῖον**, Ἀθήν. 486B.

λοιγήεις, εσσα, εν, = τῷ ἑπομ., Νικ. Ἀλεξιφ. 256· οὕτω **λοιγής, ές**, ὁ αὐτ. ἐν Θηρ. 921.

λοίγιος, ον, (λοιγὸς) λοιμικός, θανατηφόρος, ὀλέθριος, λ. ἔργα Ἰλ. Α. 518, 573· οἴω λοίγι' ἔσεσθαι, νομίζω ὅτι θὰ εἶναι ὀλέθριον τὸ τέλος, Φ. 533., Ψ. 310· λ. πῆμα Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 469· ὥρη Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 7. στίχ. 44.

λοιγίστρια, ἡ, (λοιγὸς) καταστροφὴν φέρουσα, ὀλεθρία, «ὀλοθρεύτρια» Ἡσύχ.

λοιγός, οῦ, ὁ, (√ΛΥΓ, πρβλ. **λυγρὸς**) καταστροφή, βλάβη, φθορά, ἐπὶ τοῦ διὰ λοιμοῦ θανάτου, ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνειν Ἰλ. Α. 67· τῷ δ' ἀεὶ πάρα εἷς γε Θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει, «τούτῳ δὲ ἀεὶ πάρεστιν εἷς ἀπὸ τῶν Θεῶν, ὅστις ἀποσοβεῖ τὸν ὄλεθρον» (Θ. Γαζῆς), Ε. 603, κτλ.· ἐπὶ πλοίων, Πάτροκλε νεῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνων ἔμπεσ' ἐπικρατέως Π. 80· (οὔτε τὸ **λοιγὸς** οὔτε τὸ **λοίγιος** ἀπαντῶσιν ἐν τῇ Ὀδ.)· — λ. Ἐνυαλίου Πινδ. Ν. 9. 86· βοᾷ λοιγὸν Ἐρινὺς (Schütze λοιγὸς Ἐρινὺν) Αἰσχύλ. Χο. 402· ἀνδροκμὴς λ. ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 679. — Λέξ. ποιητική.

λοιγός, όν, = **λοίγιος**, Νικ. Θ. 6. 733· πρβλ. Ἰακώψ. ἐν Ἀνθ. Π. σ. 305.

λοιδορέω: μέλλ. **-ήσω**, Δημ. 1022. 20: ἀόρ. **ἐλοιδόρησα** Εὐρ., κτλ.· πρκμ. **λελοιδόρηκα** Πλάτ. Φαῖδρ. 241E· — Μέσ. καὶ παθ. (ἴδε κατωτ.)· — μέλλ. **-ήσομαι** Ἀριστοφ. Ἱππ. 1400, κτλ.: ἀόρ. **ἐλοιδορησάμην** Ἰσαῖ. 62. 15, κτλ.· Παρ' Ἀττ. κοινότερον **ἐλοιδορήθην** Δημ. 124. 1., 1257. 24 (ἴδε κατωτ.)· (**λοίδορος**). — Ὑβρίζω, προπηλακίζω, κακολογῶ τινα, τινα Ἡρόδ. 3. 145· θεοὺς Πινδ. Ο. 9. 56· καὶ συχνὸν παρ' Ἀττ.· ὡσαύτως ἀπολ., Εὐρ. Μήδ. 873, κτλ.· ἐνίοτε ἁπλῶς, ἐπιπλήττω, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 9, Ἑλλ. 5. 4, 29· λ. τινα εἴς τι Ἀριστοφ. Ἱππ. 90, Πλούτ. 2. 175B· ὡσαύτως μετ' οὐδ. ἐπιθ., ἐμαυτὸν πόλλ' ἐλοιδόρησα Εὐρ. Ἑλ. 1171· οὐδὲν οὐδένα λ. Πλάτ. Θεαίτ. 174C· λ. ἔνια Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 8, 9· προστιθεμένου κατηγορουμένου, τὴν τύχην λ. τυφλήν, ὀνειδίζειν τὴν τύχην ὅτι εἶναι τυφλή, Πλούτ. 2. 98A. — Μέσ., λοιδορεῖσθαι οὐ θέμις ἄνδρας ποιητάς, δὲν συγχωρεῖται ἄνδρες ποιηταὶ νὰ λοιδορῶσιν ἀλλήλους, Ἀριστοφ. Βάτρ. 857, Ἀντιφῶν 115. 19, Δημ. 1263. 22. — Παθ., λοιδοροῦντας καὶ λοιδορουμένους, ὑβρίζοντας καὶ ὑβριζομένους, Ἰσοκρ. 24B· λελοιδορημένους ὑπὸ .. Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 29· οὐκ ἐν δίκῃ λοιδορηθεὶς Πλάτ. Φαῖδρ. 275E, πρβλ. Γοργ. 457D. **Π.** λοιδοροῦμαι, κεῖται ὡσαύτως ὡς ἀποθ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς καὶ τὸ ἐνεργητ. σημασίας, πλὴν ὅτι τὸ **λοιδορεῖν** λαμβάνει τὸ ἀντικείμενον κατ' αἰτιατ. (ἴδε ἀνωτ.), τὸ δὲ **λοιδορεῖσθαι** κατὰ δοτ., ἐκφέρω λοιδορίας κατά τινος, τινι Ἀριστοφ. Ἱππ. 1400, Πλ. 456, Ἐκκλ. 248, Πλάτ. Πολ. 395D, κτλ.· οὕτω, λ. τινι ἐπί τινι Ξεν. Ἀγησ. 7, 3· τινὸς Ἀχ. Τάτ. 1. 6· — μετὰ συστοίχ. αἰτ., πάντα τὰ αἰσχρὰ λοιδορέονται, ὅτι .., μεταχειρίζονται παντὸς εἴδους ἀπρεπεῖς λοιδορίας λέγοντες ὅτι .., Ἡρόδ. 4. 184· λοιδορίαν ἣν ἐλοιδορήθη Κρατίνῳ περὶ τούτων Δημ. 558. 6. — Τὸ ἐνεργ. οὐδέποτε μετὰ δοτ. εἰμὴ παρὰ μεταγενεστέροις, ὡς Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 34· διότι ἐν Ἀνδοκ. 9. 33 (ἠναντιώθην καὶ ἀντεῖπον—καὶ ἐλοιδόρησα—ἐκείνῳ ὧν ἦν ἄξιος) ἡ δοτ. ἀποδίδοται εἰς τὰ ἄλλα ῥήματα, ὡς ἡ αἰτ. ἐν τῷ οὓς ὕβριζες καὶ ἐλοιδοροῦ Ὑπερείδ. παρὰ Δημ. σ. 45 Babington. Μόνον τὸ ἐνεργητ. ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Τραγ.

λοιδόρημα, τό, ὕβρις, κακολογία, σκῶμμα, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 8, 9· τὸν πτωχὸν λοιδόρημα ποιοῦντας, καὶ τὸν φαλακρόν, καὶ τὸν μικρὸν Πλούτ. 2. 607A.

λοιδορημάτιον τό, ὑποκορ. τοῦ **λοιδόρημα**, Ἀριστοφ. Ἀποσπάσ. 64.

λοιδόρησις, εως, ἡ, = **λοιδορία**, Πλάτ. Νόμ. 967C.

λοιδορησμός, οῦ, ὁ, λοιδορία, ἐκ διαβολᾶς λοιδορησμός, λοιδορησμοῦ δ' ἐκ μάχα Ἐπίχ. 122 Ahr., πρβλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 758.

λοιδορητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **λοιδορέω**, δεῖ λοιδορεῖν, τινὶ Μάξ. Τύρ. 3. 3.

λοιδορητικός, ή, όν, ὑβριστικός, Ἀριστοφ. Ἠθ. 2. 3, 12.

λοιδορία, ἡ, (λοιδορέω), ὕβρις, ὀνειδισμός, κακολογία, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 126, Ἀντιφῶν 115. 17, Θουκ. 2. 84, Πλάτ., κτλ.· ἐν τῷ πληθ., Λυσ. 162. 15.

λοίδορος, ον, κακολόγος, ὑβριστικός, Εὐρ. Κύκλ. 534, Μένανδρ ἐν «Περινθίᾳ» 4· — Ἐπίρρ. **-ρως**, Στράβ. 661. 2) ὡς οὐσ., τὸν δὲ λοίδορον ἐξελάσαι τῶν φίλων κελευόντων, οὐκ ἔφη ποιήσειν, ἵνα μὴ περιιὼν ἐν πλείοσι κακῶς λέγῃ Πλούτ. 2. 177 D· — τὸ λοίδορον· **λοιδορία**, Ἀριστ. Φυσιογν. 4, 6, Πλούτ. 2. 810D· λοίδορα εἰπεῖν Ἀνθ. Π. 5. 176. (Ἡ ἐτυμολογία ἄδηλος).

λοῖκορ· «κέγχρος. Λάκωνες» Ἡσύχ.

λοιμεύομαι (λοιμός), ἀποθ., προξενῶ φθοράν, Ἑβδ. (Παροιμ. ΙΘ', 19).

λοίμη, ἡ, = **λοιμός**, λοιμικὴ νόσος, Ἡσύχ. — Παρ' Ἱππ. 28. 22, **λοιμέης**, εἶναι ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ **λοίμης** ἢ **λύμης**.

λοιμικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὸν λοιμόν, λοιμώδης Ἱππ. 1271. 2, Πολύβ. 1. 19, 1, κτλ.· — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 79. 2) καταστρεπτικός, φθοροποιός, τοξεύματα Λυκόφρ. 1205.

λοίμιος, ον, τῷ προηγ., ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Μακρόβ. 1. 17, 15.

λοιμός, οῦ, ὁ, πανώλης, «πανοῦκλα», πᾶσα μολυσματικὴ καὶ θανατηφόρος νόσος, Ὅμ. (μόνον ἅπαξ) Ἰλ. Α. 61, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 241, Ἡρόδ. 7. 171, καὶ Ἀττ., (ἴδε ἐν. λ. **λιμός**)· λοιμοῦ σκηπτός Αἰσχύλ. Πέρσ. 715· ἐπὶ τῆς ἐν Ἀθήναις λοιμικῆς νόσου, Θουκ. 2. 47, 54, Πλάτ. Συμπ. 201D· ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 188 B, κ. ἀλλ. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, φθοροποιὸς ἄνθρωπος, ὀλέθριος, λυμεών, Λατ pestis, Δημ. 794. 5. **Π.** ὡς ἐπίθ., ὀλέθριος, καταστρεπτικός, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. Α', 16.) Ἴσως σχετίζεται πρὸς τὰς λ. **λύμη, λῦμα, λυμαίνομαι**, Λατ. lues, πρβλ. **λοιγός, λυγρός**· — ἡ πρὸς τὸ **λιμός** σχέσις εἶναι πιθανῶς μόνον ὡς πρὸς τὸν ἦχον, οἷον παρ' Ἡσ. καὶ Ἡροδ. ἔνθ' ἀνωτ., Θουκ. 2. 54, παρ' Αἰσχίν. 73. 6).

λοιμότης, ητος, ἡ, λοιμική, φθοροποιὸς κατάστασις, Ἑβδ. (Ἐσθ. (προσθ.) ΙϚ', 5).

λοιμο-φόρος, ον, φέρων λοιμόν, ὀλέθριος, Γλωσσ.

λοιμώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς λοιμόν, ὀλέθριος, ἡ λ. νόσος, ὁ λοιμός, ἡ πανώλης, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 384, 840F, Θουκ. 1. 23· ἔτος λ. Ἀριστ. Προβλ. 1. 21.

λοιμώσσω, Ἀττ. **-ττω**: **-ξω**, ἔχω λοιμόν, πάσχω ἐκ λοιμοῦ Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 15, Σκυθ. 2· πρβλ. **λιμώσω** ἐκ τοῦ **λιμός**.

λοιπαδάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λοιπάς**, Εὐστ. Πονημάτ. 358. 5, Σουίδ.

λοιπάζομαι, παθ., μένω ὀπίσω, καθυστερῶ, μένω ἔλλειμμα, ὑπόλοιπον, reliquari, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 227· τὸ οὐσιαστ. **λοιπασμός** ἐκ διορθώσεως τοῦ Vales. ἐν Ψευδο-Λουκ. ἐν Φιλοπάτρ. 20 ἀντὶ τοῦ **ἐλειπασμός**.

λοιπάς, άδος, ἡ, τὸ ὑπόλοιπον, καθυστέρημα, ἔλλειμμα ὀφειλῆς, Λατ. reliqua, Ἐκκλ., Βυζ.

λοιπο-γραφέω, γράφω καθυστέρημα, ἐπιτρέπω νὰ μείνῃ ὡς ἔλλειμμα (χρέος), τι Συλλ. Ἐπιγρ. 2335. 23· — τὸ οὐσ. **λοιπογραφία**, ἐν Γλωσσ.

λοιπός, ή, όν, (λείπω, λέλοιπα), ὁ ὑπολειπόμενος, ὑπόλοιπος, Λατ. reliquus, μεθ' Ὅμ., ἀλλὰ λίαν συχνὸν ἀπὸ τοῦ Πινδ. καὶ Ἡροδ. καὶ ἐφεξῆς· λ. βίοτος Πινδ. Ο. 1. 157· λ. εὐχαὶ αὐτόθι 4. 22· λ. γένος ὁ αὐτ. ἐν Ο. 2. 29· ὡσαύτως λοιποί, ἀπόγονοι, ὁ αὐτ. ἐν Ι. 4 (3). 67· — ἀλλὰ παρ' Ἀττ. συνήθως μετὰ τοῦ ἄρθρου, καὶ ἢ συμφωνεῖ μετὰ τοῦ προσδιοριζομένου οὐσιαστ., ἢ τὸ οὐσ. ἐκφέρεται κατὰ γενικὴν ἐξαρτωμένην ἐξ αὐτοῦ, αἱ λ. τῶν νεῶν Θουκ. 7. 72· τὴν λοιπὴν (ἐξυπ. ὁδὸν) πορεύεσθαι Ξεν. Ἀν. 3. 4. 46· ἢ, τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας αὐτόθι 16, κτλ. 2) λοιπόν [ἐστι], μετ' ἀπαρ. = ὑπολείπεται νὰ .. κτλ., ἀποδεικνύναι, διελέσθαι κτλ., Ξεν. Συμπ. 4, 1, Πλάτ.· ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸ λ. ἤδη ἡμῖν ἐστι σκέψασθαι, πότερον, ὅ,τι μᾶς ὑπολείπεται ἤδη εἶναι νὰ .., Πλάτ. Πολ. 444E· τὸ ἀπαρ. ἔσθ' ὅτε παραλείπεται, ὃ δὲ λοιπόν, quod superest, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1571· ὅ,τι λ. πόνων ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 684· τὸ εὐπρεπείας πέρι (ἐξυπ. λέγειν) .. λοιπὸν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 274B· ὡσαύτως, διανομὴ τοίνυν τὸ λ. σοι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 535A. 3) συχνάκις ἐπὶ χρόνου, ὁ λ. χρόνος, τὸ μέλλον, Πίνδ. καὶ Ἀττ.· πρὸς τὸν λοιπὸν τοῦ χρόνου Δημ. 195. 6· τὸν λ. χρόνον, διὰ τὸ μέλλον, Σοφ. Φιλ. 84· τοῦ λ. χρόνου ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 817· εἰς τὸν λ. χρόνον Πλάτ. Ἐπ. 358B· ἐκ τοῦ λ. χρόνου Δημ. 1360. 23· — οὕτως ἄνευ οὐσιαστ. κατ' οὐδ., τὸ λοιπόν, τοῦ λοιποῦ, εἰς τὸ ἑξῆς, Πινδ. Π. 5. 159, Αἰσχύλ. Εὐμ. 1031, Σοφ. Ο. Τ. 795, κτλ.· τὸ λ. εἰς ἅπαντα .. χρόνον Αἰσχύλ. Εὐμ. 763· τὰ λοιπὰ ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 66, Σοφ. Ἠλ. 1226· ἐς τὸ λ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 526, Εὐμ. 708· ὡσαύτως, τοῦ λοιποῦ Ἡρόδ. 1. 189, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1084· ἐκ τοῦ λ. Ξεν. Ἑλλην. 3. 4, 9· ἐκ τῶν λ. Πλάτ. Νόμ. 709E. 4) τὸ λοιπὸν καὶ τὰ λοιπά, τὸ ὑπόλοιπον, Αἰσχύλ. Πρ. 476, 697, 699, κτλ.· ὡσαύτως λοιπόν, Λατ. ceterum, καὶ οὕτω συχνάκις = ἤδη, Πλάτ. Πρωτ. 321B· λοιπὸν δὴ ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 458D· — τὸ ὁμαλὸν ἐπίρρ. λοιπῶς εἶναι ἄχρηστον.

λοισθήιος, ον, Ἐπικ. ἀντὶ **λοίσθιος, λοῖσθος**, Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήιον ἔκφερ' ἄεθλον, «Ἀντίλοχος δὲ τὸ ἔσχατον ἔπαθλον ἔλαβεν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 785· ὡσαύτως πληθ., λοισθήι' ἔθηκεν (δηλ. ἄεθλα) αὐτόθι 751.

λοίσθημα, τό, «τέλος, πέρας, ἔσχατος» Ἡσύχ.

λοίσθιος, α, ον, Σοφ. Ἀντ. 895, κτλ.· ὡσαύτως **ος, ον**, Αἰσχύλ. Χο. 500, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 5. 107· — τῷ **λοῖσθος**, Πινδ. Π. 4. 474, καὶ Τραγ., ὡς Αἰσχύλ. Ἀγ. 120, Σοφ. Ἀντ. 1220, κτλ.· τὰ λ. βίου ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 583· λ. ἄλλων Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 559· — οὐδ. **λοίσθιον**, ὡς Ἐπίρρ., ἔσχατον, τελευταῖον, Σοφ. Αἰ. 405,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀντ. 1304· τὸ λοίσθιον Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 23· τὰ λοίσθια Θεόκρ. 5. 13.

λοῖσθος, ον. ἔσχατος, ὕστατος, Ἰλ. Ψ'. 536· Ὑπερθ. **λοισθότατος**, ἐσχατος πάντων, Ἡσ. Θ. 921· λοισθοτάτας χάριτας, τὰς ὑστάτας τιμὰς (τοῦ νεκροῦ), Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 573· — ὡσαύτως παρὰ Τραγ., ὁ θάνατος λοίσθιος ἰατρὸς κακῶν Σοφ. Ἀποσπ. 626, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 1597. (Ἐκτεταμένον: **λοίσθιος, λοισθήιος**· — πρέπει νὰ εἶναι ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς καὶ τὸ **λοιπός**, ἴσως εἶδος ὑπερθ., **λοίπ-ιστος, λοῖ-σθος**).

λοίσθων, ωνος, ὁ, ὁ ἀκρατὴς περὶ τὰ ἀφροδίσια, Ἡσύχ.

λοιτεύειν· «θάπτειν» Ἡσύχ.

λοίτη· «τάφος» Ἡσύχ.

λόκαλος, ὁ, ἄγνωστόν τι πτηνόν, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 17, ἐν τέλ.

λόκκη (ἡμαρτημένως **λόκη** παρ' Ἀρκαδ. 106. 23), ἡ, ἀπηρχαιωμένη λέξις ἐν Ἀνθ. Π. 11. 20· — κατὰ τὸν Ἡσύχ. = **χλαμύς** (ἔνθα φέρεται **λόκμη**).

Λοκριστί, Ἐπίρρ., κατὰ τὸν Λοκρικὸν τρόπον, ἡ Δ. ἁρμονία Ἀθήν. 625Ε.

Λοκροί, οἱ, ὧν ὑπῆρχον τρεῖς φυλαί, οἱ Ὀπούντιοι, ἀπέναντι τῆς Εὐβοίας, Ἰλ. Β. 527, Θουκ. 1. 108, Στράβ. 416, 425· οἱ Ἐπικνημίδιοι, ἐπὶ τοῦ ὄρους Κνημῖδος ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, ὁ αὐτ. 416, 426· καὶ οἱ Ὀζόλαι ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, Θουκ. 1. 5, 103, κτλ.· — οἱ δὲ Ἐπιζεφύριοι ἢ Ζεφύριοι ἦσαν ἀποικία τῶν τελευταίων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ζεφυρίου τῆς κάτω Ἰταλίας, Πινδ. Ο. 10 (11), 18, Θουκ. 4. 24 κέξ., 7. 1, κτλ. — Ἐπίθ. **Λοκρός, ά, όν,** Λυκόφρ. 1429· ἢ **Λοκρικός, ή, όν,** Πολυδ. Δ', 65, κτλ.· θηλ. **Λοκρίς, -ίδος,** Πινδ. Π. 2. 35· ἡ Λοκρὶς (ἐξυπ. γῆ) Ἀριστοφ. Ὄρν. 152, κτλ.

λολλώ· «τὰ παιδία τῶν θεῶν (βρῶμα)· κέχρηται τῇ λέξει Ἕρμιππος» Ἡσύχ.

λόμβαι· «αἱ τῇ Ἀρτέμιδι θυσιῶν ἄρχουσαι, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν παιδιὰν σκευῆς· οἱ γὰρ φάλητες οὕτω καλοῦνται» Ἡσύχ.

λομβός, ὁ, «λομβοὺς· τοὺς ἀπεσκολυμμένους» Ἡσύχ.

λομβρότερον, ἀπρεπέστερον, αἰσχρότερον, Πολυδ. Δ', 105.

Λονδίνιον, τό, τὸ Λονδῖνον, Π ολεμ. 1, 3, καὶ **Λεγδούνιον** «πόλις τῆς Βρεττανίας, Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς. τὸ ἐθνικὸν Λινδονῖνος» Στέφ. Βυζάντ. ἐν λέξει.

λόνδις· «βωμολόχος. εἴρων» Ἡσύχ.

λόξευμα, τό, λοξή, πλαγία διεύθυνσις, λοξότης, Μανέθων 1. 307.

λοξεύω, = **λοξόω,** Λιθάν. 4. 1072.

Λοξίας, Ἰων. **-ίης, εω, ου,** ὁ, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἡρόδ. 1. 91 καὶ Τραγ.— Κατὰ τύπον προφανῶς παράγεται ἐκ τοῦ **λοξός** καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἐπιθέτου τούτου εἰς τοὺς χρησμοὺς τοῦ Ἀπόλλωνος (ἴδε **λοξός** 3) φαίνεται δεικνύουσα ὅτι ἡ ἐτυμολογία αὕτη ἦτο δεκτή. Ἀλλὰ παρὰ τοῖς Τραγ. εἶναι ἀείποτε ἐπίθετ. τιμητικὸν (Διὸς προφήτης ἔστι Λοξίας πατρὸς Αἰσχύλ. Εὐμ. 19, πρβλ. Θήβ. 618, Χοηφ. 269, 952, 1039, Σοφ. Ο. Τ. 410, κτλ.)· καὶ ἡ χρῆσις παρομοίου ἐπιθέτου, **Λοξώ,** ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Καλλ. εἰς Δῆλ. 292 ἀντίκειται εἰς τὴν σημασίαν ταύτην τῆς λέξεως. Διὰ ταῦτα ὁ O. Müller προτείνει τὴν παραγωγὴν αὐτῆς ἐκ τοῦ **λέγω, λόγος.** **II.** ὁ ζῳδιακὸς κύκλος ἢ ἡ ἐκλειπτική, ὡς ἐκ τῆς πλαγιότητος πρὸς τὸν ἰσημερινόν, Ἀχιλλ. Τατ. Εἰσαγ. εἰς Ἄρατ. σ. 169, πρβλ. Οἰνοπίδην παρὰ Μακροβ. 1. 17, 31.

λόξις, ἡ, λοξότης, Ὤκελλας 2 ἐν τέλ.

λοξόβαμος, ὁ, ἡ, = τῷ ἑπομ., Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 55Δ, 713.

λοξο-βάμων [ᾰ], **ον,** πορευόμενος πλαγίως ὡς ὁ καρκίνος, «λοξοβάμοσι (νῦν διωρθώθη **λοξοβάμοισι**) πλαγίως περιπατοῦσι» Ἡσύχ.

λοξο-βάτης [ᾰ], **ου,** ὁ, = τῷ προηγ., Βατραχομυομ. 297.

λοξο-βλεπτέω, βλέπω λοξῶς πρός τινα, Θωμᾶς Μάγιστρ. ἐν λέξ. **διάστροφοι.** — Ἀλλ' ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 298, ὅστις διορθοῖ **λοξοβλεπέω.**

λοξο-βρόμος, ον, τρέχων λοξῶς, πλαγίως, Πισίδ.

λοξο-ειδής, ές, λοξῶς τὸ εἶδος, σκολιός, Γλωσσ.— Ἐπίρρ. **-δῶς,** Νικήτ. Εὐγεν. 2, 217.

λοξο-εργέω, ἐργάζομαι ἢ φέρομαι λοξῶς, σκολιῶς, Θεόδ. Στουδ. σ. 188Ε.

λοξο-κίνητος, ον, ὁ κινούμενος λοξῶς, πλαγίως, λ. κύκλος, ἡ ἐκλειπτική, Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 381.

λοξο-νοέω, ἔχω λοξάς, σκολιὰς σκέψεις, σκέπτομαι οὐχὶ ὀρθῶς, Θεόδ. Στουδ. σ. 131Ε.

λοξο-περιπάτητος, ὁ, ἡ, = **λοξοβάμων,** Γλωσσ. εἰς Ὁμήρ. Βατραχομυομ. 296.

λοξο-πολέω, φέρομαι, περιπλανῶμαι λοξῶς, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ. ἄνευ μαρτυρ.

λοξο-πορέω, πορεύομαι λοξῶς ἤτοι πλαγίως, Πλούτ. 2. 890Ε.

λοξό-πορος, ον, ὁ πορευόμενος λοξῶς, ἐπὶ τοῦ ζῳδιακοῦ, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 573. 8.

λοξός, ή, όν, (ἴδε **λικριφίς**) — ὡς καὶ νῦν, πλαγίως κεκαμμένος, πλάγιος, ἐλλειψοειδής. Λατιν. obliquus. Ἱππ. π. Ἰητρείων 743· λοξὴ (ἐξυπ. γραμμή), ἐγκαρσία γραμμή, Εὐρ. Ἀποσπ. 385. 9· λοξὰ βαίνειν, ἐπὶ τοῦ καρκίνου, Βάκχ. 109. 1· λ. ὄφις Καλλ. Ἐπιγράμμ. 25· ὁ λοξὸς κύκλος, ἡ ἐκλειπτική, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 11. 5, 3, πρβλ. Ἄρατ. 526· τῶν ἀστέρων λ. γίνεται φορὰ Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4, 13· λ. πορείας σχῆμα Πλουτ. Φωκ. 2· — λ. τῇ θέσει πρός τι, σχηματίζων ὀξεῖαν γωνίαν πρός τι, Θεοφρ. π. Αἰσθ. 73. **2)** ἐπὶ βλεμμάτων ὑπάπτων, λοξὸν βλέπειν τινί, Λατ. limis oculis, Ἀνακρ. 79· λοξὸν ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν Σόλων 26· λοξὰ βλ. Θεόκρ. 20. 13· λοξῷ ὄμματι ἰδεῖν Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 475· Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχει, ὁ Ζεὺς ἔχει ἀποστρέψῃ τὸν τράχηλόν του, δηλ. ἀπέσυρε τὴν εὐνοιάν του, Τυρταῖ. 7. 2· ἀλλά, αὐχένα λοξὸν ἔχει = τῷ τοῦ Ὁρατίου stat capite obstipo, Θέογν. 536· — ἐντεῦθεν μεταφορ., δύππιστος, ὕποπτος, λοξότερον ἔχειν πρός τινα Πολύδ. 4. 86, 8. **3)** ἐπὶ γλώσσης, πλάγιος, οὐχὶ εὐθὺς καὶ σαφής, ἀμφίβολος, ἀσαφής, ἰδίως ἐπὶ χρησμῶν, Λουκ. Ἀλέξ 10, Λυκόφρ. 14. 1467· λοξὰ ἀποκρίνασθαι Λουκ. Θεῶν Διάλ. 16. 1· ἐν τοῖς χρησμοῖς λ., ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ αὐτ. ἐν Διὶ Τραγ. 28· — πρβλ. **Λοξίας, σκολιός.** Ἐπίρρ. **-ῶς,** Ἱππ. π. Ἰητρείων 744.— Κυρίως παιγνιώδ.

λοξο-σύστροφος, ον, σκολιῶς συνεστραμμένος, περίπλοκος, ἐπὶ τῶν δημηγοριῶν τοῦ Θουκυδίδου, Τζέτζ. σ. 584, ἔκδ. Βεκκήρου στερεότυπος.

λοξο-τενής, ές, πλαγίως ἢ ἐγκαρσίως ἐκτεινόμενος, λοξοτενεῖς κελεύθους Παῦλ. Σιλ. Ἔκφρ. 213.

λοξότης, ητος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, πλαγία διεύθυνσις, πλαγιότης, Στράβ. 90, Πλούτ. 2. 906Β, κτλ. **2)** σκολιότης, ἀσάφεια, ἐπὶ χρησμῶν, Πλούτ. 2. 409C.

λοξο-τρόχιος, ιδος, ὁ, ἡ λοξῶς, πλαγίως τρέχουσα ἐπὶ τῆς «Κασσάνδρας» (τοῦ ποιήματος) τοῦ Λυκόφρονος, Ἀνθ. Π. 9. 191· πρβλ. **Λοξίας.**

λοξ-όφθαλμος, ον, ὁ ἔχων λοξοὺς ὀφθαλμούς, «ἀλλοίθωρος», Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. 204.

λοξο-χρήσμων, ον, ἐκφέρων λοξούς, ἀσαφεῖς χρησμούς, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 1467.

λοξόω, κάμνω τι λοξόν, ῥίπτω λοξῶς, πλαγίως, τὰς λογόδας Σώφρ. 3 Ahr.· — Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι λοξός, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 11. 8, 9, Στράβ. 267.

Λοξώ, οῦς, ἡ, ὄνομα τῆς Ἀρτέμιδος, πρβλ. **Λοξίας.**

λόξωσις, ἡ, ἡ λοξὴ διεύθυνσις, ἐπὶ τῆς ἐκλειπτικῆς, Ἀνθ. Π. παράρτ. 91, Ὤκελλ. 2. 23, Πλούτ. 2. 890Ε, Στράβ. 266. **2)** ἀσάφεια, σκολιότης, τῶν λόγων Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 412.

λοπᾶδ-άγχης, ου, ὁ, = τῷ ἑπομ., Εὐβουλ. ἐν Ἀδηλ. 16, ἔνθα ἴδε Meineke.

λοπᾶδ-αρπάγιδης, ου, ὁ, ὁ ἁρπάζων τὰς (πλήρεις φαγητοῦ) λοπάδας, Ἀνθ. Π. Παράρτ. 288.

λοπᾶδεύω, παρασκευάζω ὡς φαγητόν, μαγειρεύω, Ὀρειβάσ. σ. 65 Mai., A. B. 105.

λοπάδιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **λοπάς,** Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 812, Εὐβουλ. ἐν «Ἀναφιζομένοις» 1, «ἐν Ἴωνι» 1, κτλ.· — οὕτω **λοπαδίσκος,** ὁ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 962. **II.** ὄστρεόν τι, Γεωπ. 20. 18, 1.

λοπᾶδο-φῦσητής, οῦ, ὁ, ὁ οἰονεὶ φυσῶν ἀντὶ αὐλοῦ τὰς λοπάδας, Μνησίμαχ. ἐν «Φιλίππῳ» 4· — ἴσως μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως **λωτός.**

λοπάς, άδος, ἡ, πήλινον σκεῦος εἰς ὃ ἐτίθετο τροφή, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1034, Σφ. 511, καὶ συχνὸν παρὰ Κωμ. **2)** εἶδος χύτρας, λοπὰς παφλάζει βαρβάρῳ λαλήματι Εὐβουλ. ἐν «Τιτᾶσι» 1· τὰς λοπάδας ἐπιθεὶς ἐπὶ τὸ πῦρ... ἐφθὸν τὸν ἰχθὺν ἀποδίδωμι Ἀρχέδικος ἐν «Θησαυρῷ» 1. 4· διαφέρει τοῦ τηγάνου, πηδῶσι δ' ἰχθῦς ἐν μέσοισι τηγάνοις παρ' Εὐβούλῳ ἐν' ἀνωτέρ., Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 5C. **II.** παρὰ κωμικοῖς ὠσαύτως = **σορός,** ἡ, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδηλ. 15. **III.** ἀσθένειά τις τῆς ἐλαίας, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 3. **IV.** ὄστρεόν τι, Λουκ. Ὄν. 47· διάφ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ **λεπάς,** Θεόφρ. αὐτόθι 4.6,7.

λοπάω, (λοπός), ἀποβάλλω τὸν φλοιόν, λεπίζομαι, ξεφλουδίζομαι, ἐπὶ δένδρων ὧν ὁ φλοιὸς γίνεται εὐπεριέραστος κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ χυμοῦ κατὰ τὸ ἔαρ, Λατ. corticem remittere, vertere, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 5, 1., 5. 1, 1, κτλ. **II.** «τῇδε συκῇ καὶ νόσημά τι συμβαίνει περὶ τὰς ῥίζας καὶ μικρὸν ἐπάνω, ὃ καλοῦσι λοπᾶν· τοῦτο δὲ οἷον μύδησίς τίς ἐστι τῶν ῥιζῶν διὰ τὴν πολυϋδρίαν» ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 9.

λοπητός, ὁ, ἡ περίοδος ὅτε λοπῶσι τὰ δένδρα, δηλ. ὅταν ὁ φλοιὸς αὐτῶν εἶναι εὐπεριλίρετος, «ξεφλουδίζηται» εὐκόλως, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 1, 1.

λοπίζω, (λοπός) ἀφαιρῶ τὸν φλοιόν, «ξεφλουδίζω» (μετὰ διαφ. γραφῆς **λεπίζω,** ἣν ὁ Φώτιος ἀποδοκιμάζει), Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 13, 1 καὶ 4.— Καθ' Ἡσύχ. «λοπίξαι. λαμπρῦναι, ἢ λεπιδῶσαι».

λόπιμος, ον, ὁ εὐκόλως ἐκλεπιζόμενος, ὃν εὐκόλως δύνανται τις νὰ ξεφλουδίσῃ, ἐπὶ καρύων ἄτινα ἔχουσι φλοιὸν ἢ ἐπιδερμίδα καὶ οὐχὶ κέλυφος, Νικ. παρ' Ἀθην. 54D, Γαλην. 6. 357.

λοπίς, ίδος, ἡ, = Ἀριστοφ. Σφ. 790, Νικ. Ἀλ. 467.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λόπισμα, τό, = τῷ ἑπομ., Εὐστ. 1863. 51, Φώτ.

λοπός, οῦ, ἢ **λόπος**, ου, ὁ, (λέπω), ὁ φλοιός, ἡ «φλοῦδα», λοπὸς κρομύοιο, ὁ φλοιὸς τοῦ κρομύου, Ὀδ. Τ. 233. **II**, ἐπὶ ζῴων, λ. δέρματος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 799, κτλ.· ὡς οὐδ., αὐτόθι 812. **2)** λέπιον ἐπιδερμίδος μετά τινα ἀσθένειαν, Λατ. desquamatio, ὁ αὐτ. 1002C.— Οὕτως ἡ λέξις αὕτη περιλαμβάνει τὰς ἐννοίας ἀμφοτέρων τῶν Λατ. λέξεων cortex καὶ corium.

λορδαίνω, = **λορδόω**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 812.

λορδός, ή, όν, ὁ ἔχων τὸ σῶμα κυρτὸν πρὸς τὰ ἐμπρὸς οὕτω πως ὥστε τὸ στῆθος νὰ ἐξέχῃ καὶ νὰ ἀποτελῇ κύρτωμα, ἀντίθ. τῷ κυφός, Ἱππ. Ἀγμ. 763, πρβλ. π. Ἄρθρ. 807, Ἀριστ. π. Ζ. Πορείας 7. 7.

λορδόω, ὡς οὐδ., κάμπτω ἐμαυτὸν πρὸς τὰ ὀπίσω, κορδώνω τὸ σῶμά μου ὥστε νὰ ἐξέχῃ τὸ στῆθος καὶ ἡ κοιλία πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ νὰ ἀποτελῇ κύρτωμα, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 812· πίνει, σκιρτᾷ, λορδοῖ, κεντεῖ [βινεῖ] Μνησίμ. ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 55·— οὕ ως ἐν τῷ παθ., Ἱππ. π. Ἄρθρ. 812, 816· ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 10, Ἀποσπ. 191.

λόρδωμα, τό, κύρτωμα πρὸς τὰ ἐμπρός, Ἱππ. Μοχλ. 863, πρβλ. 815F.

λόρδων, ωνος, ὁ, ὁ δαίμων τῆς αἰσχρᾶς **λορδώσεως**, πρβλ. **Κύβδασος** (ἐκ τοῦ **κύβδα**), Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 2. 17.

λόρδωσις, ἡ, (ἴδε **λορδός**), ἐπὶ ῥάχεως, κοίλωσις αὐτῆς, κάμψις, τὸ πρὸς τὰ ἐμπρὸς κύρτωμα τοῦ σώματος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κύφωσις**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 816, Γαλην.· ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 5. 43.

λουέω, ἴδε ἐν λέξ. **λούω**.

λοῦκα· «ῥόφημα ἐξ ἀλφίτων, ὡς Καύκωνες» Ἡσύχ.

λούκουντλος, ὁ, εἶδος πλακοῦντος, Χρύσιππ. Τυαν. παρ' Ἀθην. 647D.

λοῦμα, τό, ὕδωρ· ῥύαξ, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 963. 6. **II**. Καθ' Ἡσύχ. «λούματα. τὰ τῶν πτισσομένων κριθῶν ἄχυρα. Κύπριοι».

λοῦμαι, Ἀττ. ἀντὶ **λούομαι**.

λουνόν· «λαμπρὸν» Ἡσύχ.

λοῦσις, ἡ, (λούω) τὸ λούεσθαι, «λούσιμον», Γλωσσ.

λοῦσον· «κόλουρον, κολοβόν, τεθραυσμένον. Κύπριοι» Ἡσύχ.

λοῦσσον, τό, ἡ ῥητινώδης ἐντεριώνη, τὸ δᾳδὶ τῆς ἐλάτης, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 7.

λούστης, ου, ὁ, ὁ ἀγαπῶν ἢ συνηθίζων νὰ λούηται, ἐπί τινων πτηνῶν, ἀντίθ. τῷ **κονιστικοί**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 49B, 10.

λουτήρ, ῆρος, ὁ, ἀγγεῖον μέγα πρὸς λοῦσιν, λουτρόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2820A. 10, παρ' Ἀθην. 199G, 207F.

λουτηρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λουτήρ**, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 190.

λουτήριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λουτήρ**, Ἀντιφάν. ἐν «Τραυματίᾳ» 2· λουτήρια μέγιστα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 332. **II**. εἶδος ποτηρίου, Ἐπιγέν. ἐν «Μνηματίῳ» 1.

λουτηρίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **λουτήρ**, Γλωσσ.

λουτρεών, ῶνος, = **λουτρών**, Θεογνώστου Κανόν. σ. 28, 28.

λουτιάω, ἐφετικόν, ἐπιθυμῶ νὰ λουσθῶ, κἀγὼ τρίπαλαι λουτιῶ Λουκ. Λεξιφ. 2.

λουτρικός ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς λουτρόν, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ξυστρολήκυθον**.

λούτριον, τό, ὕδωρ χρησιμεῦσαν εἰς λοῦσιν, ἀπόλουμα, ἀπόλουτρον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1401, Ἀποσπ. 290, Λουκ. Λεξιφ. 4.

λουτρίς, ίδος, ἡ, γυνὴ ἧς ἔργον ἦν νὰ πλύνῃ τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 642. **II**. ᾠὰ λ., «τὸ περὶ τοῖς αἰδοίοις (περίζωμα) οὐ μόνον γυναικῶν, ἀλλὰ καὶ ἀνδρῶν, ὁπότε σὺν ταῖς γυναιξὶ λούοιντο» (Πολυδ. Ζ', 66), Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Παισί» 2.

λουτρο-δάϊκτος, ον, ὁ φονευθεὶς ἐν τῷ λουτρῷ, Αἰσχύλ. Χο. 1071.

λουτρο-κάμινος, ἡ, κάμινος λουτροῦ, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 302, ἔκδ. Mil.

λουτρόν, τό, παρ' Ὁμ. ἀείποτε **λοετρόν**, ἀλλὰ συνηρ. τύπος ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 50, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 751· Δωρ. **λωτρόν** Ἡσύχ.· (λούω)·— λουτρὸν ὡς καὶ νῦν, καὶ τὸ μέρος ἔνθα λούεταί τις, Ὅμ., ἀείποτε ἐν τῷ πληθ., θερμὰ λοετρὰ Ἰλ. Ξ. 6, κ. ἀλλ.· Ἀττ. θερμὰ λουτρὰ Αἰσχύλ. Χο. 670, Σοφ. Τρ. 634, Κράτης ἐν «Θηρίοις» 2, κτλ.· θερμὰ Νυμφᾶν λουτρὰ Πινδ. Π. 12. 27· καλούμενα καὶ λουτρὰ Ἡράκλεια Ἀριστοφ. Νεφ. 1051 ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ ψυχρῶν λουτρῶν, λοετρὰ Ὠκεανοῖο Ἰλ. Σ. 480, Ὀδ. Ε. 275· σίτοισι καὶ λουτροῖσι Ἡρόδ. 6. 52· λουτροῖς χρῆσθαι Ξεν. Κύρ. 7. 5, 20, κτλ.·—τὸ ἑνικ. πρῶτον παρ' Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 751· τραπέσθαι πρὸς τὸ λ. Πλάτ. Φαίδων 115A· ἀλλ' ἀείποτε σπάν., ἴδε κατωτ. **2)** ὕδωρ πρὸς λοῦσιν, ὑδάτων ἐνεγκεῖν λουτρὰ Σοφ. Ο. Κ. 1599 ἐν λουτρῷ, ἐνῷ λούεταί τις, Ξεν. Οἰκ. 5, 9· λοῦσαί τινα λουτρὸν Σοφ. Ἀντ. 1201, Ἀριστοφ. Λυσ. 469· λουτρὸν παρέχειν αὐτόθι 378· λοῦσθαι λουτρὸν Αἰσχύλ. Ἀποσπάσμ. 332· λουτρόν ἐστιν, οὐ ποτὸν Ἄλεξ. ἐν «Αἰσώπῳ» 1. 11. **II**. παρὰ ποιηταῖς, σπονδαὶ ἢ χοαί, προσφερόμεναι εἰς τοὺς νεκρούς, Σοφ. Ἠλ. 84, 434, Εὐρ. Φοίν. 1667, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ. χθόνια λ. **III**. παρ' Ἐκκλ., **βάπτισμα**, Ἰουστίνου Ἀπολ. 1, 61, 62, 66, Κλήμ. Ἀλ. 1, 208C, κλ.

λουτρο-ποιός, ὁ, ὑπηρέτης λουτροῦ, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Ἀναξίλα, Πολυδ. Ζ', 167.

λουτροφορέω, φέρω ὕδωρ πρὸς λοῦσιν νεονύμφων, Ἄρπ.

λουτρο-φόρος, ον, ὁ φέρων ὕδωρ πρὸς λοῦσιν (λουτρόν).— παῖς, παρθένος λ., ἐν Ἀθήναις, παῖς ἄρρην ἐγγύτατα συγγενὴς τοῦ γαμβροῦ, φέρων εἰς αὐτὸν ὕδωρ ἐκ τῆς κρήνης Καλλιρρόης κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου αὐτοῦ, πρβλ. Ἁρπ. ἐν λέξ., Παυσ. 2. 10, 4, Πολυδ. Γ', 43· ἐντεῦθεν λουτροφόρου χλιδῆς Εὐρ. Φοίν. 341. **2)** ὡς οὐσιαστ., **λουτροφόρος**, ἡ, ἡ μέλαινα ὑδρία ἡ τιθεμένη ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν ἀγάμων, Δημ. 1086. 15., 1089. 23· «τῶν δ' ἀγάμων λουτροφόρος τῷ μνήματι ἐφίστατο, κόρη ἀγγεῖον ἔχουσα ὑδροφόρον» Πολυδ. Η', 66, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 272· καλουμένη καὶ **λιβύς**, Ἡσύχ. Ἴδε Λεξικ. Ἀρχαιοτήτων ἐν λέξ. **βαλανεῖον**.

λουτροχοέω, ἐγχέω ὕδωρ εἰς τὸν λουτῆρα, Ἀνθ. Π. 9. 627.

λουτρο-χόος, ον, παρ' Ὁμ. ἀείποτε **λοετρ-**, Δωρ. **λωτρ-**, Καλλ. εἰς Λουτρ. Παλλ. 1, 15· (χέω)·— ὁ ἐγχέων ὕδωρ εἰς τὸν λουτῆρα, ὁ δοῦλος ὁ ἔχων τοῦτο τὸ ἔργον, Ὀδ. Υ. 297, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8. 8, 20· λ. τρίπους, λέβης ἔχων τρεῖς πόδας, ἐν ᾧ ἐθερμαίνετο τὸ πρὸς λοῦσιν ὕδωρ, Ἰλ. Σ. 346, Ὀδ. Θ. 435.

λουτρών, ῶνος, ὁ, (λουτρὸν) ἴδιον δωμάτιον πρὸς λοῦσιν ἢ οἰκοδόμημα ἐν ᾧ ὑπῆρχον λουτῆρες πρὸς λοῦσιν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 461, Ξεν. Ἀθην. 2, 10.

λούω, συνηρ. ἐκ τοῦ ἀρχαίου **λοέω**, ἐξ οὗ ἔτι ἔχομεν χρόνους τινὰς παρ' Ὁμ., δηλ. παρατ. **λόεον** Ὀδ. Δ. 252· ἀόρ. ἀπαρ. **λοέσσαι** Τ. 320· μετοχ. **λοέσσας** Ἰλ. Ψ. 282·—μέσ. μέλλ. **λοέσσομαι** Ὀδ. Ζ. 221· γ' ἐν. ἀορ. **λοέσσατο** αὐτόθι 227· **λοεσσάμενος** Ἰλ. Κ. 577, κτλ.· ὡσαύτως Ἐπικ. παρατ. **ἐλούεον** Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 290. Μεθομηρικοὶ σχηματισμοί: ἀπαρ. **λούειν** Πλάτ. Φαῖδρ. 115A; μέλλ. **λούσω** Καλλ. εἰς Δῆλ. 95, Δωρ. **λουσῶ** Θεόκρ. 5. 146· ἀόρ. **ἔλουσα** Τραγ. καὶ Ἀριστοφ. (Ἐπικ. **λοῦσα** Ἰλ. Π. 679, κτλ.)·— Μέσ. καὶ Παθ., ἀπαρ. **λούεσθαι** Ἰλ. Ζ. 508; μέλλ. **λούσομαι** Ἀριστοφ., Πλάτ.; ἀόρ. **ἐλουσάμην** ὁ αὐτ., Ἐπικ. **λούσαντο** Ἰλ. Κ. 576·— Παθ., ἀόρ. **ἐλούθην** Ἱππ., κτλ., ἴδε Λοβ. Αἴ. σ. 324, μεταγεν. **ἐλούσθην** Λυκόφρ. 446 πρκμ. **λέλουμαι**, γ' ἑνικ. **λέλουται** Ἀριστοφ. Εἰρ. 868· μετοχ. **λελουμένος** Ὅμ., κτλ.· παρὰ οἷς μεταγ. **λέλουσμαι**).— Ὁ ἀρχικὸς τύπος τοῦ ἐνεστῶτος ἦτο **λόω**, ἐξ οὗ γ' ἑνικ. **λόει** Σκόλ. παρ' Ἀθην. 695F, καὶ ἐν συνθέσει **καταλόει** Ἀριστοφ. Νεφ. 838· γ' ἑνικ. παρατ. **λόε** Ὀδ. Κ. 361, γ' πληθ. **λόον** Ὁμ. Ὕμ. εἰς Ἀπόλλ. 120 ἀπαρ. **λόεσθαι** Ἡσ. Ἔρ. κ. Ἡμ. 747·— εἰς τὸν τύπον **λόω** ἀνήκουσιν ὡσαύτως οἱ ἑπόμενοι συνηρ. τύποι, γ' ἑνικ. παρατ. **ἀπ-έλου** Ἀριστοφ. Σφ. 118, **ἐλοῦμεν** ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 657· μετοχ. **ἀπολοῦντος** Πλάτ. Κρατ. 406A· παθ. ἐνεστ. **λοῦται**, Σιμων. περὶ Γυναικ. 63, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 11· **λοῦνται**, **λοῦντο**, **ἐλοῦτο**, Ἡρόδ. 1. 198., 4. 75., 3. 124., 125· **ἐλούμην** Μένανδρ. ἐν «Ὀργῇ» 1. 2· γ' πληθ. **ἐλοῦντο** Ξεν. Κύρ. 4. 5, 4, κτλ.· (Δωρ. **λῶντο**, **λώοντο** Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 72, 73)· ἀπαρ. **λοῦσθαι** Ὀδ. Ζ. 216, Ἀριστοφ. Νεφ. 1044, Πλάτ.· μετοχ. **λούμενος** Ἡρόδ. 3. 23, Ἀριστοφ. Πλ. 658, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 22, Ἀπομνημον. 3. 13. 3·— οἱ ἀσυναίρετοι τύποι **ἐλουόμην**, **ἐλούου**, **ἐλούετο**, **λούομαι**, **λούεται**, **ἐλουόμεθα**, **ἐλούοντο**, **λούεσθαι** ἀποδοκιμάζονται ὡς ἀδόκιμοι ὑπὸ τοῦ Φρυνίχου (188), ἂν καὶ οἱ ἀντιγραφεῖς συχνάκις εἰσήγαγον αὐτοὺς εἰς ἀρχαιοτέρους συγγραφεῖς, ὡς Λυσ. 92. 29, Ξεν., κτλ.· ἴδε Λοβ. ἐν τόπῳ·— ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει ἰδιόρρυθμόν τινα τύπον προστακτ. **λοῦ** καὶ ἑρμηνεύει διὰ τοῦ **λοῦσαι**· ἂν ὁ τύπος εἶναι γνήσιος, προῆλθε κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ **λόε**, ἢ δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸ **παῦ** ἀντὶ **παῦε**. Ἐκ τῆς √ΛΟϜ, ἥτις φαίνεται ἐν ταῖς λ. **λού-ω** (ὃ ἐ. **λόϜ-ω**), **λό-ετρον** (δηλ. **λόϜ-ετρον**) **λου-τρόν**, πρβλ. Λατ. liv-o lau-tus·— ἐκ τοῦ ἐκτεταμένου τύπου √ΛΥ παράγονται αἱ λ. **λῦ-μα** (τὸ διὰ τῆς λούσεως ἀποβαλλόμενον), **λύ-θρον**, **λύ-μη**, **λυ-μαίνομαι**· Λατ. lu-o (ἐν τοῖς al-luo, di-luo, pol-luo), di-luv-ium, col-luv-ies, pol-lub-rum, lu-strum). Πλύνω· κυρίως λούω τὸ σῶμα, ὡς καὶ νῦν, (νίζω κεῖται ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, πλύνω ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων), τὸν δ' Ἤβη λοῦσεν Ἰλ. Ε. 905· δμωαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ Ὀδ. Δ. 49, πρβλ. Η. 296· λούσατε δ' ἐν ποταμῷ Ζ. 210, πρβλ. 216· τίς ἂν σφε λούσειεν; Αἰσχύλ. Θήβ. 739· λοῦσαι τὸν νεκρὸν Ἡρόδ. 2. 86, πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 1152, Σοφ. Ἀντ. 901·— ὡσαύτως λό' ἐκ τρίποδος μεγάλοιο, μὲ ἔλουσε [δι' ὕδατος] ἐκ μεγάλου λέβητος [λαμβανομένου], Ὀδ. Κ. 361, πρβλ. τὴν παθ. χρῆσιν, κατωτ.·— μετὰ συστοίχ. αἰτ., λουτρὸν λοῦσαί τινα, ἴδε **λουτρόν** I. 2·— περὶ τοῦ Ἰλ. Ξ. 7., Σ. 345, ἴδε ἐν λ. **ἀπολούω**·— λούω τινὰ ἀπὸ τῶν πληγῶν Πράξ. Ἀποστ. ιϛ', 33. **2)** ἐν Βαβρ. 72. 8 ἔχομεν πρόσωπα δ' αὐτῶν ἐξέλουε καὶ κνήμας, ὅπου παρὰ δοκίμοις θὰ προσεδοκῶμεν, **ἐξ ἐνιζε**. **II**. Μέσ. καὶ παθ. λούομαι, λοῦσθαι ποταμοῖο ῥοῇσιν Ὀδ. Ζ. 216· ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ γεν., λελουμένος Ὠκεανοῖο (ἐπὶ ἀστέρος μόλις ἐπιτείλαντος), προμφάτως λουσθεὶς ἐν τῷ Ὠκεανῷ, Ἰλ. Κ. 6· οὕτω, λούεσθαι ποταμοῖο, λούεσθαι ἐντὸς ὕδατος τοῦ ποταμοῦ (ἴδε ἀνωτ.), Ζ. 508· οὕτω, ἀπὸ κρήνης λούμενος Ἡρόδ. 3. 23 (πρβλ. νίζω ἐν τέλ.)·— ἀπολ.,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λούσαντο Ὀδ. Δ. 48, πρβλ. Ἡρόδ. 5. 20, κτλ.· λελουμένος, πρὸ μικροῦ λουσθείς, μετὰ τὸ λουτρόν, ὁ αὐτ. ἐν 1. 126, Ἀριστοφ. Λυσ. 1066· ἐς βαλανεῖον ἦλθε λουσόμενος (οὕτως ὁ Ὁράτ. ire lavatum) ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 837· ἐν βαλανείῳ λελουμένος Πλάτ. Πολ. 495Ε· ἐν πηλῷ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 6, 4· λούεσθαι ἐς λουτρῶνας Ἀθήν. 438Ε· — μεταφ., αἵματι λούσασθαι Σιμων. 145, πρβλ. Καλλ. εἰς Δῆλ. 95· λελουμένος τῷ φόνῳ, βουτημένος εἰς τὰ αἵματα, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 13. 3. **2)** ἐπὶ καθαρῶς παθ. σημασίας, λοῦσθαι ὑπὸ τοῦ Διός, δηλ. τῆς βροχῆς, Ἡρόδ. 3. 124. 125. **3)** ἐπὶ αὐστηρῶς μέσ. σημασίας, μετ' αἰτ., λοέσσασθαι χρόα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 520, Θ. 5· λοῦσθαι ὕδατι τὸ σῶμα Ἡρόδ. 4. 75.

λόφα· «μίσχος· τὸ περίπτισμα. καὶ τὸ τῆς γῆς ἔπαρμα» Ἡσύχ.

λοφάδεια· «αὐχήν. οἷον κατὰ τοῦ αὐχένος» Ἡσύχ.

λοφάω: μέλλ. **ήσω**, ἔχω λόφον, ἐπὶ τοῦ κορυδαλλοῦ, Βάβρ. 88. 4. **2)** ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1211, κακῶς ἔχω ὡς πρὸς τὸν λόφον (δηλ. ἔχω λόφον μείζονα τοῦ ἱκανοῦ)· — διότι ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ἡ λέξις εἶναι κωμικῶς ἐσχηματισμένη κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ **βραγχάω, λιθάω, ποδαγράω, ὑδεράω**, κτλ., ἅπερ, ὡς τὰ εἰς **-ιάω**, ἔχουσι τὴν ἔννοιαν ἀσθενείας, Λοβεκ. Φρύνιχ. 80.

λοφεῖον, τό, θήκη εἰς ἣν ἔθετον τὸν λόφον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1109· πᾶσα θήκη, ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 751.

λόφη, ἡ, = **λόφος, λοφιά**, Διόδ. 17. 90, ἂν μὴ ἀναγνωστέον ἀντὶ **λόφη, λοφιά**.

λοφη-φόρος, ον, ἔχων λόφον, Λατιν. cristatus, ἐπὶ κορυδαλλοῦ, Βάβρ. 20. 8.

λοφιά, Ἰων. **-ιή**, ἡ, (λόφος) ἡ χαίτη ἢ ἡ τριχοφόρος ῥάχις ζῴων τινῶν, ἡ χαίτη τῶν ἵππων, ἡ τριχωτὴ ῥάχις τῶν χοίρων καὶ ὑαινῶν (πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 14, 4, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 19., 6. 32, 1), φρίξας εὖ λοφιήν, ἐπὶ ἀγρίου χοίρου, Ὀδ. Τ. 446· οὕτω, ὀρθὰς ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας ἀμφί τε δειρήν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 391· ἀντὶ λόφου ἡ λοφιὴ κατέχρα, ἡ χαίτη ἐχρησίμευεν ἀντὶ λόφου, Ἡρόδ. 7. 70, πρβλ. 2. 71. **2)** τὸ ἐπὶ τοῦ πτερυγίου τῆς ῥάχεως τῶν δελφίνων καὶ ὁμοίων ἰχθύων, Διόδ. 3. 41, Φιλόστρ. 793, Ἀνθ. Π. 9. 222. **II.** = **λόφος**, αὐτόθι 249, Ἑβδ. (Ἰησ. Ν. ΙΕ', 2, κ. ἀλλ.).

λοφίας, Ἰων. **-ίης, ου**, ὁ, ὁ ἔχων λοφιάν, ἤτοι πτερύγιον ἐπὶ τῆς ῥάχεως, φάγρος Νουμήν. παρ' Ἀθην. 322F.

λοφίδιον [φί], τό, ὑποκορ. τοῦ **λόφος**, Αἰλ. π. Ζ. 16. 15.

λοφίζω, «λόφον καὶ ὕψος ποιῶ» Ζωναρ. σ. 1319.

λοφιήτης, ου, ὁ, (λόφος) ὁ κατοικῶν ἐπὶ τῶν λόφων, ἐπίθετ. τοῦ Πανός, ἐσχηματισμένον κατὰ τὸ **ὀφιήτης, πολιήτης**, κτλ., Ἀνθ. Π. 6. 79.

λόφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λόφος**, μικρὸς λόφος· ὡσαύτως = **κάλλαια**, Α. Β. 794. **II.** = **λοφεῖον**, Ἡσύχ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1109.

λοφίς, -ίδος, ἡ, = **λοφεῖον**, Ἡσύχ.

λοφνία, ἡ, ἴδε **λοφνίς**.

λοφνίδιον [νῑ], τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἡσύχ.

λοφνίς, -ίδος, ἡ, λαμπὰς ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῆς ἀμπέλου, Ἀνθ. Π. 11. 20, Λυκόφρ. 48, Κλείταρχ. παρ' Ἀθην. 701Α· ὡσαύτως **λοφνία**, πρβλ. 699D. (Πιθαν. ἐκ τοῦ **λέπω**).

λοφόεις, -εσσα, εν, ἔχων λόφον, λοφηφόρος, Τρυφιόδ. 68.· — ἔχων, λόφον, λοφώδης, Νόνν. Δ. 2. 37.

λοφόομαι, Παθ., ὑψοῦμαι, Εὐστ. π. Διον. Π. 638 (ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταύρου).

λοφο-ποιός, ὁ, ὁ ποιῶν, κατασκευάζων λόφους περικεφαλαιῶν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 645, 1209.

λοφο-πωλέω, πωλῶ λόφους περικεφαλαιῶν, Ἀριστοφ. Ἀποσπάσμ. 643, Ἡσύχ.

λοφορρώξ, ῶγος, ὁ, «ὁ ἀπερρωγὼς τοὺς ὤμους» Ἡσύχ.

λόφος, ου, ὁ, κυρίως ὁ αὐχὴν τῶν ὑποζυγίων κτηνῶν, ἐπειδὴ ὁ ζυγὸς στηρίζεται ἐπ' αὐτοῦ καὶ λέπει αὐτόν· ἐπὶ ἵππου, ἡ χαίτη, Ἰλ. Ψ. 508 (πρβλ. **λοφιά**)· ἐπὶ ἀνδρός, τὸ ἐξέχον σημεῖον τοῦ αὐχένος ὀπίσω, Κ. 573· μεταφορ., ὑπὸ ζυγῷ λόφον ἔχειν, ἔχω τὸν αὐχένα ὑπὸ τὸν ζυγόν, δηλ. μεθ' ὑπομονῆς ὑπακούω, Σοφ. Ἀντ. 292· πρβλ. **εὔλοφος**. **II.** ὁ λόφος βουνοῦ, ῥάχις, ὡς τὸ Λατ. jugum, dorsum, Ὀδ. Λ. 956, Π. 471, Ἡρόδ. 2. 124· οὕτως ἀείποτε παρὰ Πινδ., ὡς Ο. 8. 21, Ν. 5. 85, καὶ ἐν Θουκ. 4. 124, Πλάτ. Νόμ. 682Β. **III.** ὁ λόφος περικεφαλαίας, Λατ. crista, συνήθως ἐκ τριχῶν ἵππου, κυνέην .. ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν Ἰλ. Π. 138, πρβλ. Ζ. 469., Ο. 537, Ὀδ. Χ. 124· λευκοὶ ἵππιοι λόφοι Ἀλκαῖ. 56 (1)· ἀλλ' ὁ Ἥφαιστος ἐποίησεν αὐτοὺς ἐκ χρυσοῦ, Ἰλ. Σ. 612., Τ. 383., Χ. 316· τρεῖς κατασκίους λόφους σείει Αἰσχύλ. Θήβ. 384, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 575, 586· λόφων ἐπένευον ἔθειραι Θεόκρ. 22. 186· ἐπινόησις τῶν Καρῶν καθ' Ἡρόδ. 1. 171· λόφος ὑακινθινοβαφής, ἐπὶ Περσικῆς περικεφαλαίας, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 2· καὶ ὁ Ἀριστοφ. σκώπτει τοὺς λόφους τοῦ Λαμάχου, ὡς εἰ ἦσαν πρᾶγμα ἀσύνηθες ἐν Ἀθήναις κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, Ἀχ. 575, 586, 965 ἑξ., 1033. — Ὁ Ὅμ. ἔχει τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς σημασίας I μόνον ἐν Ἰλιάδι· ἐπὶ τῆς σημασίας II μόνον ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ· ἐπὶ δὲ τῆς σημασ. III συχνάκις ἐν Ἰλιάδι καὶ ἅπαξ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ· — σπάνιον ἐπὶ οἱασδήποτε τῶν σημασιῶν τούτων ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ. **2)** μεθ' Ὅμ. = ὁ λόφος ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πτηνῶν, Λατ. crista, εἴτε ἐκ πτερῶν ὡς ὁ τοῦ κορυδαλλοῦ, Σιμων. 68, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 25· εἴτε ἐκ σαρκός, ὡς ὁ τοῦ ἀλεκτρυόνος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 496, Ὄρν. 1366, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 7· — μεταφορ., ῥήματα .. ὀφρῦς καὶ λόφους ἔχοντα Ἀριστοφ. Βάτρ. 925. **3)** ἐπὶ ἀνθρώπων, πλέγμα ἢ σωρὸς τριχῶν ἐπὶ τῆς κορυφῆς, λόφους κείρεσθαι, κείρεσθαι οὕτως ὥστε ἔχειν λόφον ἢ πλεξίδα ἐπὶ τῆς κορυφῆς, ὡς τὸ περιτρόχαλα κείρεσθαι, Ἡρόδ. 4. 175. **4)** ἐπὶ μεγάλων ἰχθύων, = λοφιά, Πλούτ. 2. 978Α.

λόφ-ουρος, ον, (οὐρά) ὁ ἔχων λοφωτήν, δασεῖαν οὐράν· **λόφουρα** καλοῦντα τὰ ζῷα τὰ ἔχοντα δασεῖαν, «φουντωτήν» οὐράν, οἷον ὁ ἵππος, ὁ ὄνος, ὁ ἡμίονος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 6, 7, π. Ζ. Γενέσεως 3. 5, 4, κ. ἀλλ. **2)** **λόφουρον** φαίνεται ὅτι σημαίνει ἁπλῶς φορτηγὸν ζῷον ἔν τινι ἐπιγραφῇ Ρόδ. ἐν Trans. of Roy. Soc. of Lit. xi. σ. 3, 9 (νέα σειρά).

λοφώδης, ες, ὅμοιος πρὸς λόφον, ὄγκος Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 15. **2)** ἔχων λόφους, ὀρεινός, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 11, 17.

λόφωσις, ἡ, τὸ ἔχειν λόφον, ἡ λ. ἡ τῶν ὀρνέων, οἱ λόφοι αὐτῶν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 291.

λοφωτός, ή, όν, ἔχων λόφον, Ἡσύχ.

λοχᾱγέτης, ου, ὁ, Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ **λοχηγέτης**, = **λοχαγός**, Αἰσχύλ. Θήβ. 42, Εὐρ. Φοίν. 974, Ἱκέτ. 502· ἴδε ἐν λέξ. **λοχαγός**.

λοχᾱγέω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **λοχηγέω** (ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἀττ., ἴδε **λοχαγός**), ἡγοῦμαι λόχου, διοικῶ λόχον (συνήθως σῶμα ἐξ 100 ἀνδρῶν), Ξεν. Ἀν. 5. 9, 30, Ἀπομν. 3. 1, 5, Ἰσαῖ. 76, 9· μετὰ γεν., λόχου λοχηγεῖν Ἡρόδ. 9. 53, πρβλ. 21.

λοχᾱγία, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **λοχηγία** ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἀττ., (ἴδε **λοχαγός**), τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ θέσις τοῦ λοχαγοῦ, Ξεν. Ἀν. 1. 4, 14., 3. 1, 30.

λοχᾱγός, οῦ, ὁ, (λόχος, ἡγέομαι = ἄγω) Δωρ. ἀντὶ **λοχηγός**), ὁ ἀρχηγὸς ἐνόπλου σώματος, Σοφ. Ἀντ. 141. **II.** ἰδίως ὁ ἀρχηγὸς λόχου στρατιωτῶν (ἐξ 100 συνήθως ἀνδρῶν), Ξεν. Ἀν. 3. 1, 22, κτλ.· πρβλ. **ταξίαρχος**· — ἀλλ' ἐν τῷ Σπαρτιατικῷ στρατῷ, ὁ διοικητὴς λόχου (ὧν τέσσαρες ἐν ἑκάστῃ μόρᾳ), ὁ αὐτὸς Λακ. 11., 14, κτλ.· ἐν δὲ τῷ Περσικῷ στρατῷ, διοικητὴς 24 ἀνδρῶν, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6. 3, 21, κτλ.· ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ παρὰ Ῥωμαίοις centurio ἢ curio, ἴδ. ἐν λ. **λόχος** I. 6. — Ἡ λέξις αὕτη, ὡς τὸ **κυναγός**, ἦν ἀείποτε ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ. κατὰ τὸν Δωρ. τύπον, καὶ ὁ Λοβέκ. ἐν Φρυν. 430 παρατηρεῖ ὅτι τοῦτο ἦτο κοινὸν ἐν πολεμικαῖς φράσεσι καὶ θηρευτικαῖς, ὅπου ἡ Δωρικὴ φυλὴ ὑπερεῖχε.

λοχᾱγωγός, ἀμφίβολον ἀντὶ τοῦ **λοχαγός**, **λοχᾱγωγία** ἀντὶ **λοχαγία**, Λοβεκ. Φρύν. 430, Jac. εἰς Ἀχ. Τάτ. σ. 719.

λοχάδην [ᾱ], ἐπίρρ. (λοχάω) ἐξ ἐνέδρας, ἀπίστως, δολίως, προδοτικῶς, Νικ. Θηρ. 125.

λοχάζομαι, **λοχάω**, Ἐμπεδ. 227, Ἀνθ. Π. 9. 251· — ἐνεργ. παρ' Ἡσυχ. «λοχάζει· ἐνεδρεύει».

λοχαῖος, α, ον, = **λόχιος**, Ἀρτεμίδ. 5. 73 (μετὰ διαφ. γραφῆς **λοχεῖος**), λ. ἔρως, κρύφιος, λαθραῖος, Ἀνθ. Π. 15. 9. **II.** κλίνων πρὸς τὰ κάτω, ὡς οἱ πλήρεις στάχυες σίτου, «κλινόμενος βαθὺς σῖτος» Ἡσύχ.· καὶ οὕτω πιθ. ἐν Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 21, 5, κτλ.· — ἐντεῦθεν μεταφ., εὐανθής, εὐθαλής, Ἀράτου Διοσημ. 3. 5.

λοχ-άρχης, ου, ὁ, **λοχαγός**, Κ. Μανασσ. Χρον. 35. 89.

λοχάω, μέλλ. **-ήσω**· παρ' Ὅμ. ὡσαύτως μέλλ. **-ήσομαι**, κτλ. ἴδε κατωτ.· (λόχος), ἐνεδρεύω, παραφυλάττω, «παραμένω», μετ' αἰτ., Τηλέμαχον λοχόωντες Ὀδ. Φ. 369, πρβλ. Δ. 847· ἦ μέν μιν λοχόωσι Ν. 425· τὸν δὲ οἴκαδ' ἰόντα λοχῶσιν Ξ. 181· αὐτὸν ἰόντα λοχήσομαι Δ. 670· ἐλόχησαν τὰς γυναῖκας Ἡρόδ. 6. 138 σε λοχῶσιν .. Ἐρινύες Σοφ. Ἀντ. 1075· λοχᾷς ἐμὲ Εὐρ. Ἠλ. 225. **2)** ἀπολ., ὅθι σφίσιν εἶπε λοχῆσαι Ἰλ. Σ. 520· ἀναβὰς ἐπὶ δένδρον λοχᾷ Ἡρόδ. 4. 22· πρὸς τοῖς βωμοῖς Φερεκρ. ἐν «Τυραννίδι» 2· — ἀλλὰ τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ. ἀορ. μετ' ἄλλου τινὸς ῥήματος, ὄφρα .. σὸν παῖδα κατακτείνειε λοχήσας Ὀδ. Χ. 53· λοχήσαντες τὴν νῆα εἷλον Ἡρόδ. 6. 87, πρβλ. 37· λοχήσας .. πολλοὺς διέφθειρεν Θουκ. 1. 65, πρβλ. 3. 94, Εὐρ. Ἄλκ. 846· — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, λοχησάμενος Ὀδ. Δ. 388. 463· ἐγγὺς ὁδοῖο λοχησάμενος Ν. 268· λοχώμενος, λελοχημένος, ἐνεδρεύων, ἐν ἐνέδρᾳ, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 991., Γ. 7. **3)** μετ' αἰτ. τόπου, ἐλόχησαν τὴν ἐν Πηδάσῳ ὁδὸν Ἡρόδ. 5. 121. **4)** μεταφ., λοχᾶν τὴν πρὸς Ῥωμαίους φιλίαν, στήνω παγίδα φιλίας δι' αὐτούς, Πολύβ. 3. 40, 6. — Τὸ ῥῆμα εἶναι σπάνιον ἐν τῷ ἀκραιφνει Ἀττ. λόγῳ (ἴδε Θουκυδ. ἔνθ' ἀνωτ.), συχνότατον παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις ὡς Πολυβ., Διον. Ἀλ., κτλ.· τὸ μέσ. εὔχρηστον μόνον παρ' Ἐπικ. ποιηταῖς.

λοχεία, ἡ, (λοχεύω) τοκετός, γέννα, κλίνη τοκετοῦ, Εὐρ. Ι. Τ. 382, Καλλ. εἰς Δῆλ. 251· Ἄρτεμις ἄλοχος οὖσα τὴν λοχείαν εἴληχεν, τῇ ἐδόθη νὰ ἐπιστατῇ εἰς τὸν τοκετόν, Πλάτ. Θεαίτ. 149Β· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 268Α· — ἐπὶ καρπῶν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπ' εὐκάρποισι λοχείαις Ἀνθ. Π. 10. 16· — ἐν Εὐρ. I. T. 206, ἴσως λοχίαν ἢ λόχιαι, ὡς ἐπίθ., εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφή, ἴδε ἐν λ. παιδεία. **II.** = **λόχευμα** I, Ἀνθ. Πλαν. 132.

λοχεῖος, α, ον, καὶ **ος, ον.** = **λόχιος,** (ὃ ἴδε), λ. ἡμέραι, ἡμέραι εὐχαριστήριοι ὅτ' εὐτυχῆ τοκετόν, Πλούτ. 2. 377C· λοχεία (ἐξυπ. χωρία) λιποῦσα, ἐγκαταλιποῦσα τὸν τόπον ἔνθα ἔτεκε τὸ παιδίον, Εὐρ. I. T. 1241· πρβλ. **λοχαῖος.** **2)** ἡ Λοχεία, = ἡ Λοχία, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Ὀρφ. Ὕμν. 35. 3, κτλ.

λοχεύς, οῦ, ὁ, = **λόχος,** ἐνέδρα, μόνον παρ' Ἡσ. Θ. 178.

λόχευμα, τό, (λοχεύω) τὸ τεχθέν, τέκνον, Εὐρ. Ἴων 921, Φοίν. 810, κτλ. **II.** ἐν τῷ πληθ., = **λοχεία,** τοκετός, ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 1124· μεταφ., κάλυκος ἐν λοχεύμασιν, κατὰ τὸ ἄνοιγμα τῆς κάλυκος, τοῦ «μπουμπουκίου», Αἰσχύλ. Ἀγ. 1392.

λοχεύτρια, ἡ, ἡ λεχώ, ἡ τεκοῦσα, ἡ μήτηρ, Ἀνών. παρὰ τῷ Σουΐδ. **II.** μαῖα, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Π. 187.

λοχεύω, (**λόχος** II) γεννῶ, τίκτω, παῖδα Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 230, Ὀρφ.· γαστὴρ ἥ σ' ἐλόχευσε Ἀνθ. Π. 9. 126· ἐπὶ τοῦ πατρός, γεννῶ, Ὀρφ. Ἀργ. 137, πρβλ. 13· ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν γονέων, αὐτόθι 160· — μεταφορ., παράγω, ἔαρ Ἀνθ. Π. 7. 12· φλογὸς ἄσθμα Κόλουθ. 176, καὶ συχνάκις παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ἴδε Ἑρμάνν. Ὀρφ. σ. 811 κἑξ. **2)** ἐπὶ τῆς μαίας, βοηθῶ εἰς τὸν τοκετόν, ὑπηρετῶ κατὰ τὸν τοκετόν, «ἐλευθερώνω», τινά Εὐρ. Ἴων 948, 1596, πρβλ. Ἡλ. 1129· — ὅθεν ἐν τῷ Παθ., ἔρχομαι εἰς τὴν ὥραν τοῦ τοκετοῦ, «καιλοπονῶ», τίκτω. γεννῶ, ἐνθ' ἐλοχεύθην ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 597· λοχευθεῖσ' ἀστραπηφόρῳ πυρί, ἐπὶ τῆς Σεμέλης, ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 3, πρβλ. Πλουτ. Πελοπ. 16· μένω κλινήρης ὡς γυνὴ, Διόδ. 5. 14. **II.** ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀκριβῶς· εἰς τὸ ἐνεργ. ἐπὶ τῆς μητρός, Εὐρ. Ἴων 921, Καλλ. εἰς Δῆλ. 326, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 14, 4· Ἴστρος τοιαύτας παρθένους λοχεύεται Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 159, ἂν καὶ ὁ στίχος εἶναι ἀμφίβολ., ἴδε Ἑρμάνν. Πονημάτ. 3. 45· — ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς γεννήσεως, Ἀνθ. Π. 295. **III.** ἐν τῷ παθ. τύπῳ, ἐπὶ τοῦ τέκνου, γεννηθείς, παραχθείς, τέκνον, Σοφ. Ο. Κ. 1322· Τιτᾶνι λοχευθεῖσαν, διὰ τῆς μαιευτικῆς τέχνης τοῦ Τιτᾶνος, Εὐρ. Ἴων 455· — μεταφ., καθόλου, κεῖμαι, εἶμαι κατακεκλιμένος, ἐν τεύτλοισι Ἀριστοφ. Εἰρ. 1014.

λοχηγέτης, λοχηγέω, λοχηγός, ὁ, ἀντὶ τοῦ **λοχαγ-.**

λόχησις, ἡ, «ἡ ἐνέδρα» Σουΐδ.

λοχητικός, ή, όν, ἐνεδρευτικός, ἐπίβουλος, δόλιος, Ἀδαμ. Φυσιογν. 2. 1.

λόχια, τά, καὶ **λοχία,** ἡ, ἴδε ἐν λέξ. **λόχιος.**

λοχίζω, = **λοχάω,** ἐνεδρεύω, τινά· ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθ., λοχισθέντες διεφθάρησαν, ἐνεδρευθέντες κατεστράφησαν, Θουκ. 5. 115, πρβλ. Διόνα Κ. 41. 51. **2)** τοποθετῶ εἰς ἐνέδραν, λοχίζει εἰς ὀδὸν κοίλην ὁπλίτας Θουκ. 3. 107· λ. ἐν .. Διον. Ἁλ. 2. 55· μετὰ δοτ. τόπου, ὁ αὐτ. 3. 64· οὕτω, **λοχίσαντος** εἶναι ἡ πιθ. γραφὴ ἀντὶ **λοχήσαντος** ἐν Πλουτ. Ὄθωνι 7. **3)** περιβάλλω ὅτ' ἐνέδρας, ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθ., χωρίον λελοχισμένον Διον. Ἁλ. 1. 79. **II.** διαμοιράζω ἀνθρώπους εἰς σώματα στρατιωτικὰ (λόχους), καὶ οὕτω, παρατάσσω αὐτοὺς εἰς μάχην, Ἡρόδ. 1. 103, Πλουτ. Σύλλ. 27. — Παθ., διαμερίζομαι εἰς λόχους, Ἀγαθαρχ. παρ' Ἀθην. 272D, Διον. Ἁλ. 2. 14, κτλ. **III.** = **λοχεύω,** Ἡσύχ.

λόχιος, α, ον, ἀνήκων εἰς τοκετόν, λ. νοσήματα, λοχεία, κλίνη τοκετοῦ, Εὐρ. Ἡλ. 636· ὠδίνων λοχίαις ἀνάγκαις ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 89, πρβλ. Ἴωνα 452· περὶ τοῦ χωρίου ἐν Ἰφ. ἐν Τ. 206, ἴδε παιδεία· λοχίης ἐκ νηδύος Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 706. **2)** **λοχίη,** = τῷ Λατ. foeta ἢ puerpera, Ὀππ. Κυν. 3. 292. **II.** **Λοχία,** ἡ, ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος Εἰλειθυίας, Εὐρ. I. T. 1097· Ἄρτεμις Λοχία ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 958, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3562· λοχεία αὐτόθι 1768. **III.** **λόχεια,** τά, ἡ μετὰ τὸν τοκετὸν ῥύσις, Ἱππ. 239 32., 240. 1, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 21· (ἡ λοχίη κάθαρσις Ἱππ. 601. 48, κτλ.). **2)** αὐτὸς ὁ τοκετός, γέννα, Ἀνθ. Π. 7. 375., 9. 311.

λοχισμός, ὁ, ἡ εἰς ἐνέδραν τοποθέτησις, Πλουτ. Φιλοπ. 13.

λοχίτης [ῑ], **ου,** ὁ, (λόχος) ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόχου ἢ στρατιωτικοῦ σώματος, συστρατιώτης, σύντροφος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1650, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 7, κτλ.· ξὺν λοχίταις εἴτε καὶ μονοστιδῆ; μὲ στρατιῶτας ἢ μόνος; Αἰσχύλ. Χο. 768· πολλοὺς ἔχων λοχίτας Σοφ. Ο. Τ. 751 — Θηλ. **λοχῖτις** ἐκκλησία, ἴδε ἐν λέξ. **λόχος** I 3, ε. **II.** ὁ ἐνεδρεύων, Εὐσε. Πονημ. 272. 14.

λοχιμαῖος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν λόχμην, ἐν λόχμῃ διατρίβων, Μοῦσα λ., ἐπὶ τῆς ἀηδόνος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 737.

λόχμη, ἡ, (λέγω Α, **λόχος**) ὅσος ἐκ πυκνῶν θάμνων, χρησιμεύων ὡς φωλεὸς ἢ κοίτη ἀγρίων θηρίων, ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς Ὀδ. Τ. 439, πρβλ. 415· λόχμας ὑπὸ κυανέας Πινδ. Ο. 6. 40, πρβλ. Π. 3. 434· ἐν τῷ πληθ., λόχμαισι δοκεύσαις, ἐνεδρεύσας ἐν λόχμαις, ὁ αὐτ. ἐν Ο. 10 (11). 36· μασχάλαι λόχμης δασύτεραι Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 61, πρβλ. Λυσ. 800· παροιμ., μία λόχμη δύο ἐριθάκους οὐ τρέφει Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 928 (922)· — ὡσαύτως παρὰ πεζογράφοις, Διδ. π. Ζ. 13. 14, Κριναγόρας παρ' Ἀθην. 361D.

λόχμιος, ον, = **λοχμαῖος,** τράγος Ἀνθ. Π. 6. 32· τὰ λόχμια = **λόχμη,** Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 12, ἐξ εἰκασίας ἀντὶ δόχμια.

λοχμόομαι, Παθ., γίνομαι λοχμώδης, Λατ. fruticesco· πρβλ. **ἀπολοχμ-.**

λοχμώδης, ες, θαμνώδης, δασύς, Θουκ. 3. 107, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 11, 11· ἐς τὸ λοχμωδέστατον Δίων Κ. 40. 2.

λοχόζεμα, τό, τὸ διδόμενον ἐν Βυζαντίῳ πολλοῖς εἰς πόσιν ἐπὶ τῇ λοχείᾳ βασιλίδος ἤτοι γεννήσει πορφυρογεννήτου παιδὸς ζεστὸν πόμα, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 619, ἔκδ. Β.

λόχον (= **λάχον, ἔλαχον**) Ἐπιγρ. ἔμμετρος Δίολ. ἐν Λιγύπτῳ ἐν CIG. 4730.

λοχονδε, Ἐπίρρ., ἴδε **λόχος** I. 2.

λοχός, οῦ, ἡ, = **λεχώ,** Διοσκ. 4. 4, «λεχὼ Ἀττικῶς, λοχὼς Ἕλληνες» Μοῦρ. 247.

λόχος, ὁ, (λέγω Δ)· **I.** ἐνέδρα, ὅ ἐστι, **1)** τόπος ἐνέδρας, εἰ γάρ νύν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι ἐς λόχον Ἰλ. Ν. 277· ἐκ λόχου ἀμπήγησε Λ. 379· κοῖλος λ., ἐπὶ τοῦ δουρείου ἵππου, Ὀδ. Δ. 277., Θ. 515· οὕτω, πυκινὸς λ. Λ. 525· ἑστὸς λ. Εὐρ. Τρῳ. 533· οὕτω τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα καλοῦνται ξύλινος λ., Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 3. 57. **2)** ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνεδρεύειν, ἐπειδὰν πρῶτον ἐυίζηται λόχον ἀνδρῶν, «ἐπὰν ἅπαξ καθεσθῇ ἐν τῇ ἐνέδρᾳ τῶν ἀνδρῶν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ν. 285· λόχον εἶσαι, βλλῶ, στήνω ἐνέδραν, Δ. 392, Ὀδ. Δ. 531· λόχῳ εἶσαί τινα, τοποθετῶ ἐν ἐνέδρᾳ, Ἡσ. Θ. 1743· λόχον ἀρτύνειν Ὀδ. Ξ. 469· λέγεσθαι ἐς λόχον Ἰλ. Ν. 277· ὡσαύτως, λόχονδε ἰέναι Λ. 277· ὁπότε κρίνοιμι ἄνδρας ἀρίστης, ὁπόταν διαχωρίζω ἀρίστους ἄνδρας πρὸς ἐνέδραν, Ὀδ. Ξ. 217· — τοῦτο παρ' Ὁμήρ. ἦτο ἡ κυριωτάτη πρᾶξις τῆς πολεμικῆς τέχνης, ἴδε Ἰλ. Ν. 277 κἑξ. — οὕτω μετέπειτα, φύτευέ οἱ θάνατον ἐκ λόχου Πινδ. Ν. 4. 96· δεινοῖς κρυπτομένα λόχοις Ἐρινὺς Σοφ. Ἡλ. 490· τὸν εὔαγρον τελειῶσαι λόχον ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1089. **3)** μετὰ γεν. ἀντικειμ., λόχας θείου γέροντος, ὁ τρόπος τοῦ παραφυλάττειν αὐτόν, Ὀδ. Δ. 395. **3)** οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἐνέδραν, Ἰλ. Θ. 522 (ἄνδρες ἔνθα σημαίνεται σῶμα ἀνδρῶν μελλόντων νὰ ἐπιπέσωσιν ἐξαίφνης ἐναντίον πόλεως), Εὐρ. Ἀνδρ. 1115, κτλ. **6)** ἔνοπλον σῶμα στρατιωτῶν ἀλλὰ μόνον πεζῶν· οὐχὶ δὲ ἱππέων, Ὀδ. Υ. 49· οὕτω παρὰ Τραγ., Αἰσχύλ. Θήβ. 56, 560, Σοφ. Ο. Κ. 1371, κτλ.· καὶ ἀκολούθως μεταφ., παρθένων ἱκέσιος λ. Αἰσχύλ. Θήβ. 111· θαυμαστὸς λ. γυναικῶν, ἐπὶ τῶν Ἱρκανῶν, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 46, πρβλ. 1206· ἐλάφων κεραὸς λ. Ἀνθ. Π. 9. 244. **γ)** παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς συγγραφεῦσι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, σῶμα στρατιωτῶν ὑπολογιζόμενον εἰς 24 ἄνδρας ἐν Ξεν. Κύρ. 6. 3, 21· ἀλλ' εἰς 100 ἐν Ἀν. 3. 4, 21., 4. 8, 15· (ὅθεν ἐν I. 2, 25 ὁ Krüger ὑποπτεύει ὅτι τὸ **ἕκαστος** παρέπεσε πρὸ τοῦ **ἑκατόν**)· — παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις ὁ **λόχος** ἦτο τὸ τέταρτον ἢ πέμπτον μέρος τῆς **μόρας** (ὃ ἴδε), Ἡρόδ. 9. 53, 57 κτλ. — ὁ Ἱερὸς λ., τὸ τῶν Θηβαίων στρατιωτῶν σῶμα, Δείναρχ. 99. 25, Πλουτ. Πελοπ. 18· καὶ ἐν Καρχηδόνι, Διόδ. 16. 80., 20. 10· — ἡ διαφορὰ τῶν ἀριθμῶν φαίνεται ὅτι ὀφείλεται εἰς τὴν διάφορον διαίρεσιν τῶν ταγμάτων ἐν ταῖς διαφόροις τῆς Ἑλλάδος πόλεσιν, ἴδε Arnold Θουκ. 568, πρβλ. 1. 20. **δ)** πᾶν σῶμα λαοῦ, σωματεῖον πολιτικόν, Ξεν. Ἱέρων 9, 5, Ἀριστ. Πολ. 3. 8, 19· ἐκ τῶν ἐν τοῖς λόχοις συντελειῶν (ὅπου τὸ λόχοι φαίνεται σημαῖνον συμμορίαι), καὶ ἀλογ. παρὰ Δημ. 261. 25. **ε)** ἐν χρήσει πρὸς μετάφρασιν τοῦ Ῥωμ. centuria, Διον. Ἁλ. 4. 16 κἑξ.· ὅθεν τὸ **λοχαγὸς** χρησιμεύει πρὸς μετάφρασιν τοῦ centurio, Πλουτ. Κάμιλ. 37· καὶ λοχῖτις ἐκκλησία ἡ comitia centuriata, Διον. Ἁλ. 4. 20. κτλ.· (ἀλλ' ὡσαύτως πρὸς μετάφρασιν τοῦ curia, καὶ **λοχαγὸς** curio, ὁ αὐτ. 2. 71. **II.** τοκετός, γέννα, ὡς τὸ **λοχεία,** Αἰσχύλ. Ἀγ. 137· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 676. **III.** Μακεδονικὸς τὶς μὴν = τῷ Ἀττ. **μαιμακτηριῶνι,** Ἡσύχ.

λύᾱ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **λύη.** Ἴδε

λυάζω, = **σταδιάζω.** Ἡσύχ.· **λυάω,** «λυᾶται· σταδιάζει, διαφέρεται» ὁ αὐτ., πρβλ. Θεογνώστου Καν. ἐν Ἀν. Ὀξ. τ. 2, σ. 22, 1.

Λυαῖος, ὁ, (λύω) ὁ λύων ἢ λυτρώνων, ἀπαλλάττων ἀπὸ φροντίδων, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Λατ. Lyaeus, τοῦ διὸς ὁ παῖς Βάκχος, ὁ λυσίφρων Ἀνακρεόντ. 27. 2., 13, 9., 6, 13, κλπ.

λυβάζειν· «λοιδορεῖν» Ἡσύχ.

λῡγαῖος, α, ον, [λύγη] σκιώδης, σκιερός, σκοτεινός, γέφος Σοφ. Ἀποσπ. 471, Εὐρ. Ἡρακλ. 883· νυκτὸς ὄμμα λυγαίας ὁ αὐτ. ἐν I. T. 110, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1121· ἑσθὴς Λυκόφρ. 973 κτλ. — Ὡσαύτως· **ἠλῡγᾰτος,** Ἐπίρρ. **λυγαίως,** σκοτεινῶς, ἀφανῶς, λεληθότως, Ἡσύχ., Σουΐδ., κλ. **II.** Παρ' Ἡσυχ. «λύγαια· τὰ περὶ ταῖς χεραὶ φίλτρα».

λυγγάνω, λύζω, ἔχω λύγγα, «λόξυγγα», ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, «λυγγανόμενον· λύζοντα ἐν τῷ κλαίειν» Ἡσύχ. — **λυγγαίνω,** Σουΐδ. ἐν λ. **ἀναλύζουσα.**

λυγγώδης, ες, συναδευόμενος ὑπὸ λυγγός, πυρετὸς Ἱπ. Ἀφ. 789.

λύγδη· «τὸ λέυκραν ἢ λεύκην» Ἡσύχ.

λύγδην, ἐπίρρ. [λύζω] μετὰ λυγμῶν, Λατ. singultim, κλάειν Σοφ. Ο. Κ. 1691, Ἀνθ. Π. 15. 28.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λυγδίνευς [Ῐ], α, ον, = **λύγδινος**, Ἀνθ. Π. 5. 48.

λύγδῐνος, η, ον, ἐκ χαλκοῦ μαρμάρου, Βάβρ. 30. 1, Ἀνθ. Π. 6. 209. **2)** λευκὸς ὡς μάρμαρον, λ. κῶνια μαστῶν ὁ αὐτ. 5. 13· τράχηλος Ἀνακρεόντ. 15. 27.

λύγδος, ἡ, λευκὸν μάρμαρον, λύγδου λειότερον Ἀνθ. Π. 5. 28· οἷά τε λύγδου γλυπτὴν αὐτόθι 194· ἡ Παρία λύγδος Διόδ. 2. 52. (Ἴσως ἐκ √ΛΥΚ, λύκη, ὡς ἐκ τῆς λαμπρᾶς αὐτοῦ λευκότητος, ἴδε Κούρτ. 523).

λυγέα, ἡ, = **λύγος**, «ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου λύγου καὶ τὸ λυγίζειν — λέγεται δὲ λυγέα ἰδιωτικῶς» Εὐστ. Θεσσ. σελ. 834. 39, πρβλ. Κόντου Φιλολογ. Σύμμικτα ἐν «Ἀθηνᾶς» τ. Γ', σ. 563.

λύγη, ἡ, σκιάφως, λυκόφως, μνημονεύεται ὑπὸ τῶν Ρωμμ. ὡς ῥίζα τῶν λ. **ἠλύγη**, **ἠλυγάζω**, **ἐπηλυγάζω**, ἀλλὰ πιθανῶς οὐδαμοῦ ἐν χρήσει· διότι ἐν Ἀππ. Ἰλλυρ. 25, **αὐγὴ** εἶναι ἡ ἀληθὴς γραφή. (Δυνατὸν νὰ συγγενεύῃ πρὸς τὸ **λύκη**, Λατ. lux, ὡς τὸ Σκωτικὸν gloaming σκιάφως πρὸς τὸ gleam, ὡς τὸ Ἀγγλικὸν looming to πρὸς τὸ Ἀρχ. Σκανδιν. ljóma, Ἀγγλο-Σαξον leomane· πρβλ. **λυκόφως**).

λῡγηρός, ά, όν, (λύγος) εὔκαμπτος, εὐλύγιστος, Ἀρχ. Μαθ. 46.

λυγίζομαι, Παθ. (λύγη) κρύπτομαι, «λυγίσασθαι, κρυβῆναι» Θεογνώστ. Καν. ἐν Ἀν. Ὀξ. τ. 2, σ. 22. 4.

λῡγίζω, Δωρ. μέλλ. **λυγιξῶ** Θεόκρ. 1. 97· (λύγος). Λυγίζω, κάμπτω ἢ συστρέφω τι οἷον κλάδον ἰτέας, πλευρὰν λυγίσαντος ὑπὸ ῥώμης, ἐπὶ ὀρχηστοῦ, Ἀριστοφ. Σφ. 1487· λ. ἀλλήλους, ἐπὶ παλαιστῶν, Λουκ. Ἀνάχ. 1·—μεταφορ., λ. μέλος Αἰλ. π. Ζ. 2. 11· πρβλ. **λύγισμα**, **λυγισμός**. **2)** ῥίπτω, καταβάλλω, κυριεύω, ἔρωτα Θεόκρ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Λουκ. Ἀνάχ. 1, κτλ., ἴδε κατωτ. Π. 3. **II.** Παθ., κάμπτομαι, λυγίζομαι, συστρέφομαι ὡς κλάδος ἰτέας, κάμπτομαι ἢ συστρέφομαι πρὸς ἀποφυγὴν κτυπήματος, λυγίζεται καὶ συστρέφει τὸν αὐχένα Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 44, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 405C· ἐλυγίσθησαν κατὰ τροχῶν Φαλάρ. Ἐπιστ. 147· ὡσαύτως ἐπὶ ὀρχηστῶν, Λουκ. περὶ Ὀρχήσ. 77, κτλ.· ὑπ' ὀρχησμῶν λελυγισμένον ἴχνος Ἀνθ. Π. 6. 33·—μεταφορ., ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ. πρκμ. **λελυγισμένος**, ἐκτεθηλυμένος, Ἀνώνυμος παρὰ Σουΐδ.· ἐπέων κόσμος λελυγ. Ἀνθ. Π. 11. 20. **2)** στρέφομαι, «παίζω» ὡς τὸ ὀστοῦν ἐντὸς τῆς κοτύλης, ἄρθρον ᾗ λυγίζεται Σοφ. Τρ. 779· νεῦρα λελυγισμένα Ἱππ. Μοχλ. 847. **3)** μεταφορ., κάμπτομαι, καταβάλλομαι, ἡττῶμαι, ἢ ῥ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέῳ ἐλυγίχθης Θεόκρ. 1. 98· οὐδ' ἐλυγίχθη τὰν ψυχὰν ὁ αὐτ. 23. 54.

λῡγένος [ῡ], η, ον, ἐκ λύγου, «λυγαρίας», Λατ. vi tus, στέφανος λ., ἴδε Welcker εἰς Αἰσχύλ. Τριλογ. σ. 49 κέξ.· πρβλ. **λύγος**.

λύγισμα [ῡ], τό, κάμψις, στροφή, Ἡσύχ.· — ἐπὶ περιπλόκου μουσικῆς, Γρηγ. Ναζ. — Κατὰ Σουΐδ.: «λύγισμα, αἰσχρὰ φωνή, βδελυρὸν ᾆσμα, ὃ λέγουσιν Ἀλεξανδρεῖς».

λῡγισμός, οῦ, ὁ, κάμψις, στροφή, ὡς ἡ τῆς ἰτέας, ὅθεν ἐπὶ παλαιστῶν, Λουκ. Ἀνάχ. 24, Φιλόστρ. 819· ἐπὶ ὀρχηστῶν, λυγισμοὺς ὀρχεῖσθαι, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φιλοστρ.· καὶ μεταφορ., ἐπὶ τῶν στροφῶν καὶ ὑπεκφυγῶν τῶν σοφιστῶν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 775.

λῡγιστής, οῦ, ὁ, ὁ κατασκευάζων καλάθια (ἐκ λύγου), Λατιν. vi tor, Γλωσσ.

λῡγιστικός, ή, όν, εὐκόλως καμπτόμενος, εὔκαμπτος, εὐλύγιστος, ἐπὶ ὀρχηστῶν, Πολυδ. Δ', 97.

λῡγιστός, ή, όν, κεκαμμένος, εὔκαμπτος, Γλωσσ.

λυγκάζω, = **λυγγάνω**, Ἡσύχ.· παρὰ Σουΐδ. **λυγκαίνω**.

λύγκειος, α, ον, (λύγξ, ὁ), ὁ τοῦ λυγκός, ὀξυδερκής, λυγκείου βλέμματος Ποσείδιππ. παρὰ Τζέτζ. ἐν Ἱστ. 7, 664.

λυγκικός, ή, όν, = **λύγκειος**, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Γαλεομυομαχ. στίχ. 32.

λυγκίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λύγξ**, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 201C.

λυγκούριον, **λιγκούριον**, ἡ **λιγγούριον**, τό, εἶδος πολυτίμου λίθου· κατά τινας εἴδους ὑπερύθρου ἠλέκτρου («ἐχεριμπαρίου»), ἀλλὰ πιθανώτερον ὁ παρὰ νεωτέροις ὑάκινθος (ἄλλος ἢ ὁ παρὰ παλαιοῖς (ἴδε τὴν λέξ. **ὑάκινθος**), Θεοφρ. π. Λιθ. 26, Διοσκ. 2. 100

λυγμός, οῦ, ὁ, (λύζω) = **λύγξ**, (ἡ), Ἱππ. Ἀφ. 1252, Ἀριστ. Προβλ. 33. 1 καὶ 17· ἐν τῷ πληθ., Νικ. Θηρ. 434.

λυγμώδης, ες, = **λυγγώδης**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 840, Διοκλ. Ἐπιστ. πρὸς Ἀντίγ. 3.

λύγξ, ὁ, ἡ, γεν. **λυγκός** (**λύγγα** ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 855 εἶναι ἡμάρτημ. γραφ. ἀντὶ **λύγκα**)· σαρκοφάγον τι ζῷον, Felis lynx, Ὁμ. Ὕμν. 18. 24· βαλιαὶ λύγκες Εὐρ. Ἄλκ. 579, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 33, κτλ. (Ἀρχ. Γερμ. luhs, Γερρ. luchs. Λιθ. luszis).— Πρβλ. Ἡρῳδιαν. Β', 758. 32.

λύγξ, ή, γεν. **λυγγός**, (λύζω) λυγμός, σπασμωδικόν τι πάθος τοῦ λάρυγγος, «λόξυγγας», Λατιν. singultus, Ἱππ. Ἀφ. 1255, κ ἀλλ.· λ. κενή, ματαία σύσπασις πρὸς ἔμετον μὴ παρακολουθουμένη ὑπὸ πραγματικοῦ ἐμέτου, Θουκ. 2. 46· περὶ ποικίλων θεραπειῶν αὐτῆς ὄρα Πλάτ. Συμπ. 185D, καὶ πρβλ. Ξεν. Οἰκον. Hipp.. — ἐν τῷ πληθ. καὶ ὡς ἄρσ., τοῖς λυγξὶ Γαλην. 1. 356 **II.** ἴδε **λίνξ**.

λῡγώδης, ες, (λύγος) ὅμοιος πρὸς λύγον, Εὐστ. 834. 32.

λυγών, ῶνος, ὁ, τόπος λύγοις κατάφυτος, Ἐπιγρ. Μυλάσων Καρίας, L. et W. 338.

Λῡδία, ἡ, τὸ βασίλειον τοῦ Κροίσου ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, μετὰ ταῦτα Περσικὴ σατραπεία, Ἡρόδ., κτλ.— τὰ **Λυδιακά**, ἡ ἱστορία τῆς Λυδίας ὑπὸ τοῦ Ξάνθου, Ἀθήν. 515E.

Λῡδίζω, μιμοῦμαι τὸν Λυδόν, φέρομαι ὡς Λυδός, **λυδίζων**, ἐπὶ τοῦ Μάγνητος ἐν ἀναφορᾷ πρός τινα κωμῳδίαν αὐτοῦ ἐπιτραφομένην **Λυδοί**, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 523· Λυδίζειν τὴν στολὴν Φιλόστρ. 214.—«Λυδίζω, τὰ Λυδῶν φρονῶ» Σουΐδ.·— παρὰ Φωτ. καὶ Σουΐδ. ὡσαύτως **λυδιάζω**.

Λῡδιεύς, α, ον, ὁ ἐκ Λυδίας, Λυδικός, Πίνδ.· ὡσαύτως **ος**, **ος**, Λουκ. π. Ἀλήθ. Ἱστ. 1. 8, Ἀρμόν. 1· — παροιμ., παρὰ τὸ Λύδιον ἄρμα θέειν, «ἀρίνομαι εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ», μίνω πολὺ ὀπίσω, Παροιμιογρ., πρβλ. Πίνδ. Ἀποσπ. 222· — **Λυδία λίθος**, ἡ, εἶδος πυρολίθου ἐν χρήσει πρὸς δοκιμὴν τοῦ χρυσοῦ, κατὰ πρῶτον ἀνακαλυφθέντος ἐν Λυδίᾳ· ἀλλαχοῦ **βάσανος**. Λυδία γὰρ λίθος μανύει χρυσὸν Βακχύλ. Ἀποσπ. 14 [32] Blass, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 886· ὡσαύτως, Λ. πέτρα Θεόκρ. 12. 36· καί, ἡ Λυδία, Ἀνώνυμ. ἐν τοῖς Ὀξ. Ἀνεκδ. 3. 216· πρβλ. Θεοφρ. π. Λιθ. 46. 47. προσέτι, **Λυδικὴ λίθος**, Ἡσύχ. ἐν λ.

Λῡδιστί [Ῐ], Ἐπίρρ., κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Λυδῶν, κατὰ τὸν τρόπον τῶν Λυδῶν, Κρατῖν. ἐν «Ὥραις» 2, Πλάτ. Λάχ. 188D· ἐν τῇ Μουσικῇ, κατὰ τὴν Λυδικὴν ἁρμονίαν, ἡ Λ. ἁρμονία Πλάτ. Πολ. 398E, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7. 15, Πλούτ. 2. 1184B.

Λῡδίων, -ωνος, ὁ, τὸ Λατιν. ludio, ludius, «ἐν ἁπάσαις (ταῖς πομπαῖς ταῖς τε ἐν ἱπποδρόμῳ καὶ ἐν ταῖς ἐν τοῖς θεάτροις γινομέναις παρὰ τοῖς Ρωμαίοις) πρόσηθοι κόροι .. στοιχηδὸν πορεύονται. καὶ εἰσιν αὗτοι τῆς πομπῆς ἡγεμόνες καλούμενοι πρὸς αὐτῶν .. Λυδίωνες» Διον. Ἁλ. 2. 71· πρβλ. **Λυδός**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λῡδο-πᾰθής, ές, ηδυπαθης ὡς Λυδός, Ἀνακρ. 100, Ἀθήν. 690C, πρβλ. **ἡδυπαθής**.

Λῡδός, οῦ, ὁ, κάτοικος τῆς Λυδίας, Πινδ. Ο. 1. 37, Ἡρόδ., κτλ.· — ὡσαύτως ὡς ἐπίθετ. ἀντὶ τοῦ **Λύδιος**, **Λυδὴ** κερκίς, Λ. πηκτὶς Σοφ. Ἀποσπ. 48, 361. **ΙΙ.** = **λυδίων**, Ἀππ. Καρχηδ. 66.

λύζω· μέλλ. **-ξω**· ὁ ἀόρ. εἶναι **ἔλυγξα** ἐν Γαλην. 15. 846· — ἔχω λύγγα, «λόξυγγα», Ἱππ. Κωακ. Προγν. 160, Ἀριστ. Προβλ. 33. 13. **ΙΙ.** ἐκ φόβου ἢ ψύχους ἀφίημι φωνὴν τραχεῖαν ὁμοιάζουσαν λυγμῷ, οἱ φοβούμενοι καὶ οἱ ῥιγοῦντες λύζουσιν Ἀριστ. Προβλ. 33. 13 (ἀπόθεν ὁ Δινδ. προτιμᾷ τὴν διάρθωσιν **λύζω** ἀντὶ **ἐμὴν** ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 14)· λ. καὶ δακρύειν Ἀριστοφ. Ἀχ. 690, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 218. [Ὀνοματοπ.· ὅθεν τὰ **λύγξ** (**λυγ-γός**), **λυγ-μός**, **λυγ-γαίνω**, **ἀναλύζω**· ἀλλὰ πιθανῶς ἡ ἐν ἀρχῇ ῥίζα ἦτο ΣΛΥΓ, πρβλ. Ἀρχ. Γερμαν. sluc-an (schluck-en), Κελτ sluig-idh· ἴσως τὸ Λατ. singul-tare συγγενεύει].

λύθιος· «ἠθμός. Ἡρακλεῶται» Ἡσύχ.

λύη, ἡ, (λύω) διάλυσις, χωρισμός· ὅθεν στάσις, διαφορά, μάχη, Ἀρκάδ. σ. 103. 23· Δωρ. **λύα**, Πινδ. Ν. 9. 34.

λύθεν, Ἐπικ. γ' πληθ. παθητ. ἀορ. α' τοῦ ῥήμ. **λύω**· — ἀλλὰ **λυθέν**, οὐδ. μετοχ. παθ. ἀορ. α'.

λυθρο-βαφής, ές, ὁ βαφεὺς διὰ λύθρου, Μ. Φιλῆς τ. Δ', σ. 222, ἔκδ. Mil.

λυθρόβαπτος, ον, = τῷ προηγ., μεταγεν.

λύθρον, τό, ἢ **λύθρος**, ὁ, (ἴδε ἐν λέξει **λούω**)· — μολυσμός, ῥύπος ἐξ αἵματος, Ὅμ., ὅστις ὅμως μεταχειρίζεται μόνον τὴν δοτ., ὥστε τὸ γένος εἶναι ἀβέβαιον, **λύθρῳ** .. παλάσσετο χεῖρας Ἰλ. Α. 169, Υ. 503· αἵματι καὶ **λύθρῳ** πεπαλαγμένος Ζ. 268, Ὀδ. Χ. 402· — ἀλλὰ τὸ ἀρσενικὸν **λύθρος**, ὁ, ἀπαντᾷ ἐν Ἀνθ. Π. 9. 323, Φίλωνι παρὰ Γαλην. 13. 608, Πολυδ. Α', 46, Μ. Ἀντων. 2. 2., 3. 3· τὸ αὐτὸ ἐτ. **λύθρον** μόνον ἐν Ἀνθ. Πλαν. 112· — οἱ ἰατρικοὶ συγγραφεῖς μεταχειρίζονται τὴν λέξιν εἰς δήλωσιν τοῦ ἐν τῇ γυναικείᾳ μήτρᾳ ἀκαθάρτου αἵματος, Πλούτ. 2. 496B, 997A· καὶ ἐν τῷ πληθ., ἐκ μητρώων **λύθρων** Ἱππ. 1284. 40· — ὁμοίως ἐπὶ κονιαρτοῦ, Εὐφορίων ἐν Ἀποσπ. 54, ἔνθα ἴδε Meineke. — Κατὰ Φώτ.: «λύθρος· φόνος· ἢ ὁ ἐκ τοῦ αἵματος μολυσμὸς συνιστάμενος δι' ἱδρῶτος καὶ κόνεως καὶ αἵματος μετὰ ἰχῶρος», πρβλ. Σουΐδ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξ.

λυθρώδης, ες, (εἶδος) μεμολυσμένος, κεκηλιδωμένος δι' αἵματος, Ἀνθ. Π. 9. 258, Ἐβδ. (Σοφ. Σολ. ΙΑ', 7).

λῡκάβας [κᾰ], **αντος**, ὁ, τὸ ἔτος, τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἔτος Ὀδυσσεύς, ἐντὸς αὐτοῦ τούτου τοῦ ἔτους, Ὀδ. Ξ. 161., Τ. 306· εἶαρ .. ὅλῳ λ παρείη Βίων 6. 15· αὖθι μένων λυκάβαντα, ἐπὶ ἓν ἔτος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 198· ἀλλ' αἰτιατ. **λυκάβαν**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2169· — ἡ λέξις εἶναι συχνὴ ἐν ἐμμέτροις ἐπιταφίοις, αὐτόθι 1156, 2237, 3019, κ. ἀλλ.· καὶ ἐπὶ μεταγενεστέρων Ἑλληνικῶν καὶ Ρωμαϊκῶν νομισμάτων τὸ στοιχεῖον Λ προυτάσσετο τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ἔτους σημαῖναν λυκάβας, ὡς ἀποδείκνυται ἔκ τινος νομίσματος τοῦ Οὐεσπασιανοῦ, ἔνθα φαίνεται πλῆρες ἴδε Eckhel N. Doctr. 4. σ. 394· ἀλλὰ κατὰ Head ἐν Ἱστορίᾳ Νομισμάτων (μετάφρασις Σβορώνου) τὸ L τοῦτο εἶναι σύμβολον αἰγυπτιακὸν ἐπὶ τῶν παπύρων τιθέμενον πρὸς δήλωσιν ὅτι οἱ παρακολουθοῦντες χαρακτῆρες εἶναι ἀριθμητικοί. — Ἐνταῦθα, **ΙΙ. λῡκαβαντίδες** ὧραι, αἱ, αἱ ἀποτελοῦσαι τὸ ἔτος ὧραι, ἑξήκοντα τελεῖ Χαρίτῳ λυκαβαντίδας ὥρας, εἶναι δηλ. ἑξήκοντα ἐτῶν, Ἀνθ. Π. 5. 13. (Πιθ. ἐκ τοῦ **λύκη**, **βαίνω**, = ἡ ὁδὸς τοῦ φωτός, ὁ δρόμος τοῦ ἡλίου. Ἀνάντητος τις ἐτυμολογία ἐκ τοῦ **λύκος**, **βαίνω** ὑπάρχει παρ' Ἀρτεμιδ. 2. 12, Εὐστ. 1756. 28· — Καθ' Ἡσύχ. «ἐκ τοῦ **λυγαίως βαίνειν**, ὅ ἐστι σκοτεινῶς· λεληθότως γὰρ ὁ χρόνος διέρχεται»).

Λυκαβηττός, οῦ, λόφος τῶν Ἀθηνῶν, ἔνθα νῦν ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ἀριστοφ. Βάτρ. 1057, Πλάτ. Κριτί. 112A, Στράβ. 554,— ἐν Φωτ. Λεξ κακῶς τονίζεται: **Λυκάβηττος**.

λῡκ-άγχη, ἡ, (λύκος) = **κυνάγχη**, παρὰ τῷ Λατίνῳ Coel. Aur. ἐν M. Ac. 3. 1, 1.

Λύκαια, τά, ἴδε **Λυκαῖος**.

λύκαινα [ῡ], ἡ, θηλ. τοῦ **λύκος**, θῆλυς λύκος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ Ἱστ. 6. 35, 2, Βάσβ. 16. 8, Πλουτ. Ρωμ. 2· — ὑποκορ. **λυκαίνιον**, τό, ὄνομα κωμικ. προσωπείου γρατδίου, ἀτὸ μὲν λυκαίνιον ὑπόμηκες· ῥυτίδες λεπταὶ καὶ πυκναί· λευκόν, ὕπωχρον, στρεβλὸν τὸ ὄμμα» Πολυδ. Δ', 150.

λῡκαινίς, ίδος, ἡ, = τῷ προηγ., Καλλ. Ἐπιγράμμ. 56, Ἀνθ. Π. 5. 187.

λῡκαινό-μορφος, ον, ἔχων σχῆμα ἢ μορφὴν λυκαίνης, Λυκόφρ. 481.

Λῡκαῖος, α, ον, Ἀρκαδικός, ἐπίθετ. τοῦ Διός, Ἡρόδ. 4. 203, Πινδ. Ο. 9. 145, κτλ.· τὸ τοῦ Λ. Διὸς Ἱερὸν κατὰ τὸ Λ. ὄρος Στράβ. 388. **ΙΙ. Λύκαιον**, τό, ὁ ναὸς αὐτοῦ, Πλούτ. 2. 300A, πρβλ. Εὐρ. Ἡλ. 1274· — ὡσαύτως, ὄρος ἐν Ἀρκαδίᾳ, Πινδ. Ἀποσπ. 68, Θεόκρ. 1. 123. **ΙΙΙ. Λύκαια** (ἑξυπ. Ἱερά), τά, ἡ ἑορτὴ τοῦ Λυκαίου Διός, θύειν τὰ Λ. Ξεν. Ἀν. 1. 2. 10, κτλ.· ὡσαύτως = τῷ Ρωμαϊκῷ **Lupercalia** (ἐκ τοῦ **λύκος**, Λατ. lupus), Διον. Ἀλ. 1. 80, Πλουτ. Ἀντών. 12.

λῡκ-άνθρωπος, ὁ, καὶ ἡ, λύκος καὶ ἄνθρωπος· παρ' ἰατρ., εἶδος νόσου καθ' ἣν ὁ πάσχων ἔχει τὴν ἀκόρεστον ὄρεξιν καὶ ἄλλας ἰδιότητας τοῦ λύκου, Μάρκελλος Σιδήτης περὶ **λυκανθρώπου**, Παῦλ. Αἰγ. (ὅστις ἔχει καὶ **λυκανθρωπία**, ἡ), πρβλ. Οὐεργιλ. Ἔκλογ. 8. 97, Πλίν. 8. κεφ. 22, κτλ. Ἡ νόσος αὕτη συνεδέετο μυθολογικῶς μετὰ τοῦ Λυκάονος, Παυσ. 8. 2, 3 ἑξ., Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 481, Ἐρατοσθ. Καταστερ. 1. 8, Ὀβιδ. Μεταμορ. 1. 232 ἑξ.· πρβλ. **κυνάνθρωπος**.

Λυκαονία, ἡ, ἐπαρχία εἰς πρὸς νότον τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, Ξεν., κτλ.· οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο **Λυκάονες**, οἱ, αὐτόθι· — Ἐπίρρ. **-ιστί**, ἐν τῇ Λυκαονικῇ διαλέκτῳ, Πράξ. Ἀποστ. ιδ', 11.

λῡκ-αυγής, ές, (*λύκη) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ λυκόφως ἢ συμβαίνων κατ' αὐτό, Ἡρακλείδ. Ἀλληγ. 7· τὸ **λυκαυγές**, ἡ αὐγή, «χαραυγή», τὰ χαράγματα», οὐδ' ἡμέρα πάνυ λαμπρά, ἀλλὰ καθάπερ τὸ **λυκαυγὲς** ἦδη πρὸς ἕω Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 12, κτλ.

λύκαφος, ἡ, φυτόν τι ὅμοιον τῇ γλώσσῃ τοῦ βοὸς (ἄγχουσα) Νικ. Θηρ. 840· ὡσαύτως **λύκοψος**, ἡ, μνημονευόμενον ἐκ Παῦλ. Αἰγ.· **λυκοψίς**, ίδος, ἡ, Διοσκ. 4. 26.

Λυκάων, ονος, ἡ, = **λυκάνθρωπος**, Παῦλ. Αἰγ. 3. 16.

λῡκέη (ἐξυπακουομένου τοῦ ὁρᾶ), ἡ, δέρμα λύκου, Ἰλ. Κ. 459· συνηρ. **λυκῆ**, Ἀππ. Ἰδηρ. 48· περικεφαλαία ἐξ αὐτοῦ, Πολυδ. Ε', 16, Ἡσύχ.· — πρβλ. **κυνέη**, **κυνῆ**. — Ἴδε Κάντου Φιλολογ. Σύμμικτα ἐν «Ἀθηνᾶς» τ. Δ', σ. 324.

λῡκεία, ἡ, = τῷ προηγ., Πολύδ. 6. 22, 3.

Λύκειον [ῡ], τό, γυμνάσιον ἢ δημοσία παλαίστρα ἔχουσα ἐστεγασμένους περιπάτους ἐν τῷ ἀνατολικῷ προαστείῳ τῶν Ἀθηνῶν, κληθεῖσα ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ γειτονος ναοῦ τοῦ **Λυκείου** Ἀπόλλωνος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 357, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 33. Ἐνταῦθα ἐσύχναζεν ὁ Σωκράτης, Πλάτ. Εὐθύφρων 2A, Εὐθύδ. 271A· ἐνταῦθα δὲ καὶ ὁ Ἀριστοτέλης συνείθιζε νὰ διδάσκῃ ἢ ὁμιλῇ περιπατῶν, διὸ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐκλήθησαν Λύκειοι Περιπατητικοί, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. σ. 24. 9 Brandis.

λύκειος [ῡ], **ον**, Σοφ. Ἠλ. 7, Εὐρ. Ῥῆσ. 208· **α, ον** ἐν Πολυδ. 6. 22, 3· — ὁ ἀνήκων εἰς λύκον ἢ ἐκ λύκου, Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ., κτλ. **ΙΙ. Λύκειος**, ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἤτοι ὡς **λυκακτόνου** (ἴδε), ἢ ὡς τοῦ ἐκ Λυκίας θεοῦ (ἴδε **Λυκηγενής**, **Λύκιος**), ἢ (ἐκ τοῦ *λύκη) ὡς τοῦ θεοῦ τοῦ φωτός, ἴδε O. Müller Dor. 2. 6, § 8· Λύκει' Ἄπολλον Αἰσχύλ. Ἀγ. 1257· εὐμενὴς δ' ὁ Λ. ἔστω ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 686 ἐν Θήβ. 145, ὑπάρχει λατομαίγνιον ἐπὶ τῆς διπλῆς σημασίας τῆς λέξεως ἐν τῷ ἔξης χωρίῳ, Λύκει' ἄναξ, λύκειος γενοῦ στρατῷ σαῖῳ, γενοῦ ὡς λύκος εἰς τὸν ἐχθρικὸν στρατόν· προσέτι, τοῦ Λυκοκτόνου θεοῦ ἀγορὰ Λύκειος (ἡ ἀγορὰ αὕτη ἦτο τόπος ἀνοικτὸς ἐν Ἄργει πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ **Λυκείου** Ἀπόλλωνος), Σοφ. Ἠλ. 7· πρβλ. **Λύκειον**.

ΙΙΙ. λύκειος, ὁ, μὴν ἐν Χαλκίδι, ἀντιστοιχῶν τῷ ἐν Δελφοῖς Βυσίῳ, Ἐπιγρ. Δελφῶν ἐν Bull. d. cor. hell. V. σ. 429.

λῡκῆ, ἡ, Ἀττ. συνηρ. ἀντὶ **λυκέη**.

***λύκη**, λέξις ῥιζικὴ ἀπαντῶσα μόνον παρὰ Macrob. ἐν Saturn. 1. 17, ἐξ ἧς παράγονται αἱ λ. **λυκάβας**, **λευκός**· **λυκόφως**, **ἀμφιλύκη**, **λύχνος**, **λύγδος**· πρβλ. Σανσκρ. ruk, rôk-é (luceo)· Λατ. luc-eo, lux, lu-na (ἀντὶ luc-na), lu-men, κτλ.· Γοτθ. liuh-ath (φῶς)· Ἀρχ. Σκανδιν. ljôs· Ἀρχ Γερμ. liht (light)· Σλαυ. luc-a (luna), luc-i (lux)· Λιθ. laûk-as (pallidus), κτλ.· — πρβλ. ὡσαύτως **λεύσσω**.

Λύκη-γενής, ές, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, καινῶς ἑρμηνευόμενον· ὁ ἐν Λυκίᾳ γεννηθείς, ἅ ἐστιν ἐν Πατάροις, Ἰλ. Δ. 101. 119, πρβλ. Ἡρακλείδ. Ἀλληγ. 7, καὶ ἴδε **λύκειος**.

λῡκηδόν, Ἐπίρρ. (λύκος) κατὰ τὸν τρόπον λύκου, ὡς λύκοι, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 33.

λῡκηθμός, ὁ, ὁ ὠρυγμὸς τοῦ λύκου σχηματισθὲν κατὰ τὸ μυκηθμός, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ.

λυκήλατος, ὁ, = **ἔγχελυς**, Ἡσύχ.

Λῡκία, ἡ, χώρα ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, **Λυκίηθεν** ἐκ Λυκίας, Ἰλ. Ε. 105· **Λυκίηνδε**, εἰς Λυκίαν, Ζ. 168, 171.

Λῡκι-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἀνώτατος ἄρχων τῶν Λυκίων, Στράβ. 665, Ἐπιγραφ. Λυκ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 4198, 4274.

λῡκίδεύς, έως, ὁ, νεογνὸν λύκου, Θεόκρ. 5. 38, Σόλων παρὰ Πλουτ. Σόλ. 23.

Λῡκιο-ἐργής, συνηρ. **-ουργής**, ές, κατὰ τὸν τρόπον τῶν Λυκίων κατεσκευασμένος ἢ ὡς κατασκευάζεται ἐν Λυκίᾳ, προβόλους Λυκιοεργέας (κοινῶς Λυκοεργέας) Ἡρόδ. 7. 76· Λυκιουργεῖς φιάλαι Δημ. 1193. 11, πρβλ. Ἀθήν. 486C, Πολυδ. Ϛ', 97· καλούμεναι **λυκιουργοί**, οἱ, ἐν Ἐπιστ. Ἀλεξάνδρου παρ' Ἀθην. 11. κεφ. 27.

Λύκιον, τό, εἶδος ἀκάνθης τῆς Λυκίας, = **πυξάκανθα**, Διοσκ. 1. 132, Πλίν. 24. 77. **ΙΙ.** ἀφέψημα ἐξ αὐτοῦ ἐν χρήσει ἰατρικῇ, Συλλ. Ἐπιγρ. 5681, 5779, κ. ἀλλ.

Λύκιος, ὁ, εἶδος κολοιοῦ, ἀμφίβολον παρ' Ἡσυχ.

Λύκιος, α, ον, ὁ ἐκ Λυκίας· **Λύκιοι**, οἱ, οἱ τῆς Λυκίας κά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοικοι, Ἰλ. Β. 876, κ. ἀλλ. — ὡσαυτως **Λυκιακός, ή, ον**, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 8· **Λυκιακά**, τά, ἱστορία τῆς Λυκίας, Ἀθήν. 333D. **II.** ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος (πρβλ. **Λύκειος**), Πινδ. Π. 1, 74, Εὐρ. παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 1240, Διόδ. 5. 56.

Λυκιουργής, ές, συνηρ. ἀντὶ τοῦ **Λυκιοεργής**, ὃ ἴδε.

λυκίσκος· «ἡ μὴ ἔχουσα ἀξονίσκον τροχαλία, τρῆμα δὲ μόνον» Ἡσύχ.

λῠκο-βᾰτίας, ου, ὁ, ὑπὸ λύκων πατούμενος, Ἡσύχ.

λῠκό-βρωτος, ον, ὁ ὑπὸ λύκων βρωθείς, φαγωθείς, πρόβατα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 10, 5, Πλούτ. 2. 642B· πρβλ. **λυκόω**.

λῠκο-δίωκτος, ον, καταδιωχθεὶς ὑπὸ λύκου, δάμαλις Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 350 (ἐκ διορθώσεως τοῦ Ἑρμάνν. ἀντὶ **λευκόδικτος**).

λῠκ-όδοντες, οἱ, = **κυνόδοντες**, Γαλην. περὶ χρείας τῶν Μορίων 11. 1.

λῠκο-ειδής, ές, ὅμοιος λύκῳ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ. **II.** = **λυκαυγής**, «διάλευκος» Ἡσύχ.

λῠκο-εργής, ές, ὁ καταστρέφων τοὺς λύκους, λυκοκτόνος, Λατ. lupos conficiens, ἴδε **Λυκιοεργής**.

λῠκο-θαρσής, ές, εὐθαρσής, τολμηρὸς ὡς λύκος, Ἀνθ. Π. 7. 703· **λυκοθρᾰσής** παρ' Ἡσυχ.

λυκόθηρ, όθηρος, = τῷ ἑπομ., Μεθόδ. 393C.

λῠκο-θήρας, ου, ὁ, ὁ θηρεύων λύκους, Γλωσσ.

λυκό-καπρος στωμυλία, ἀγρία καὶ ὁρμητική, Νικόλ. Κερκύρας ἐν Κερκυραϊκ. Ἀνεκδότοις ἔκδ. Λάμπρου σ. 41, στ. 307.

λῠκο-κτονέω, ἀποκτείνω λύκους, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 368.

λῠκο-κτόνος, ον, ὁ ἀποκτείνων λύκους, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Σοφ. Ἠλ. 6· πρβλ. Παυσ. 2. 19, 4, Πλούτ. 2. 966A· καὶ ἴδε **Λύκειος**· λ. φαρέτρη Ἀνθ. Π. 13. 22. **II.** **λυκοκτόνον**, τό, φυτόν τι δηλητηριάζον τοὺς λύκους, ἀκόνιτον, Γαλην. 13, σ. 158.

Λυκομίδαι· «γένος ἰθαγενῶν» Ἡσύχ.

λῠκό-μορφος, ον, ἔχων σχῆμα ἢ μορφὴν λύκου, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 481.

λῠκο-πάνθηρ, ὁ, θηρίον μετέχον λύκου καὶ πάνθηρος, συνώνυμ. τῷ θὼς παρ' Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 60.

λῠκοπέρσιον, τό, Αἰγύπτιόν τι φυτὸν ἔχον ἰσχυρὰν ὀσμὴν καὶ κιτρινωπὸν χυμόν, Γαλην. 13. 106.

Λῠκό-ποδες, οἱ, οἱ σωματοφύλακες τῶν τυράννων, Ἀριστ. Ἀποσπάσμ. 350· — ἀλλ' ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 665, **λευκόποδες** ἀναγνωστέον (μετὰ τοῦ Ἑρμάνν.) χάριν τοῦ μέτρου, οἱ Ἀθηναῖοι ἢ οἱ Ἀλκμεωνίδαι.

λῠκορ-ραίστης, ὁ, ὁ διαφθείρων, καταστρέφων τοὺς λύκους, κύων Ἀνθ. Π. 7. 44, πρβλ. 6. 106, ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 433.

λύκος [ῠ], ὁ, (ἴδε ἐν τέλ.)· — Ὅμ., τὸ μέγιστον τῶν ἀγρίων θηρίων ἐν Ἑλλάδι (πρβλ. **λέων**), τὸ σύμβολον λαιμαργίας καὶ σκληρότητος, ἴδε Ἰλ. Π. 156 κέξ., 352 κέξ.· τὰ Ὁμηρ. ἐπίθ. τῶν λύκων εἶναι: πολιοὶ Κ. 334· κρατερώνυχες Ὀδ. Κ. 218· ὀρέστεροι αὐτόθι 212· ὠμοφάγοι Ἰλ. Π. 156· παρ' Αἰσχύλ. κοιλογάστορες Θήβ. 1035· οἱ μικροὶ Αἰγύπτιοι λύκοι, ὧν μνημονεύει ὁ Ἡρόδοτος 2. 67, ἦσαν ἴσως θῶες· — παροιμ., λύκον ὁρῶ, βλέπω λύκον, δηλ. μένω βωβός, ὡς ἐπιστεύετο κοινῶς ἐπὶ ἀνθρώπου ὃν ὁ λύκος εἶδε πρῶτος, Πλάτ. Πολ. 336D, Θεόκρ. 14. 22· οὕτω, Moerim lupi videre priores Οὐεργ. Ἐκλ. 9. 54, πρβλ. Plin. N.H. 8. 34· λύκου πτερά, ἐπὶ πραγμάτων ἀνυπάρκτων, ὡς «τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα», Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 2. 245· ὡς λύκος χανών, ἐπὶ ματαίας προσδοκίας, Εὔβουλ. ἐν «Αὐγ.» 1. 11, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 319, Εὔφρων ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. 30· οὕτω, λύκος κεχηνὼς Ἀριστοφ. Λυσ. 629· λύκος οἶν ὑμεναιοῖ, ἐπὶ ἀδυνάτου, ὁ αὐτ. ἐν Εἰρήν. 1076, 1112, πρβλ. Ἰλ. Χ. 263· ὡς λύκοι ἄρν' ἀγαπῶσιν, ἐπὶ δολίας ἢ παρὰ φύσιν ἀγάπης, Ποιητὴς ἐν Πλάτ. Φαίδρ. 241D· λύκου βίον ζῆν, ὅ ἐστι ζῆν δι' ἁρπαγῆς, παρὰ Πολυβ. 16. 24, 4· ἐκ λύκου στόματος, λαβεῖν τι παρ' ἐλπίδα, Παροιμιογρ.· τῶν ὤτων ἔχειν τὸν λύκον (lupum teneo auribus Terent.), Ἀπολλόδ. Καρύστ. ἐν «Ἐπιδικαζομένῳ» 5. **II.** εἶδος κολοιοῦ (πτηνοῦ), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 24. **III.** εἶδος ἰχθύος Ἀθήν. 282D, Γεωπ. 18. 14, 1. **IV.** εἶδος ἀράχνης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 39, 1, Νικ. Θηρ. 734. **V.** πᾶν πρᾶγμα ἔχον τὸ σχῆμα ἀγκίστρου· **1)** χαλινὸς μετ' ἀκίδων διὰ σκληροτραχήλους ἵππους, Λατ. lupus, lupatum, Πλούτ. 2. 641F· πρβλ. **λυκοσπάς**. **2)** μάνδαλος ἢ κόραξ θύρας, Ἡσύχ. **3)** τὸ ἐν τῇ ἄκρᾳ τοῦ σχοινίου ἄγκιστρον, ἐξ οὗ κρέμαται ὁ κάδος, Πολυδ. Ι', 31, Ἡσύχ. **4)** ἡ λαβὶς κρέατος, ὡς τὸ κρεάγρα, Πολυδ. Ι', 98. **VI.** σκωπτικὸν ὄνομα τῶν κιναίδων, Φιλίν. παρ' Ἀθην. 682A. **VIII.** εἶδος βρόχου, «θηλειᾶς», Γαλην. 4. 408. **IX.** κατόπιν ἐν χρήσει εἰς δυσεντερίαν, Ἀέτ.

(Πρὸς τὸ **λύκος** πρβλ. Λατ. lup-us (Σαβ. irp-us ἢ hirp-us)· Γοτθ. vulfs· Ἀρχ. Σκανδ. ulfr· — ἐκ τοῦ Σανσκρ. vrik-as, Σλαυ. vlk-ka· Λιθ. vilk-as, φαίνεται ὅτι ἡ ῥίζα ἦτο ἐν ἀρχῇ ϜΛΥΚ.)

λῠκο-σπάς, άδος, ὁ, ἡ, διεσπασμένος, κατεσπαραγμένος ὑπὸ λύκων, ὡς τὸ **λυκόβρωτος**, ταῦροι Νικ. Θηρ. 742· — **λυκόσπαστος, ον**, Ἡσύχ. **II.** σορόμενος, ἑλκόμενος διὰ τοῦ χαλινοῦ (**λύκος** v. I)· — οὕτω λυκοσπᾶδες ἦσαν φυλὴ ἵππων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἀλλαχοῦ Ἐνετοί, Πλούτ. 2. 641F, Αἰλ. π. Ζ. 16. 24· ὁ Στράβ. 315 ἑρμηνεύει τὸ ὄνομα ὡς = **λυκοφόρος**. **III.** ὄνομα σφηκῶν, Νικ. Θηρ. 742, ἔνθα ἴδε Σχόλ. ἐν τόπῳ.

λυκό-στομος, ὁ, ἔχων στόμα λύκου, εἶδος μικροτάτου χαμψίου, ὅπερ ἄλλως καλεῖται **ἐγκρασίχολος**, εἶναι δὲ λευκότατος τὴν ὄψιν καὶ φύσει πολύγωνος, Αἰλ. π. Ζ. 8. 18.

λυκόστρατος· «ὁ μόναρχος παρ' Ἱπποχάρμῳ» Ἡσύχ.

Λυκούργεια, ἡ, ἡ τριλογία (τοῦ Αἰσχύλ.) ἐπὶ τοῦ Λυκούργου βασιλέως τῆς Θρᾴκης, Ἀριστοφ. Θεσμ. 135, ἔνθα κοινῶς **λυκουργία**· πρβλ. **Ὀρέστεια**.

λῠκ-όφθαλμος, ὁ, λύκου ὀφθαλμός, πολύτιμός τις λίθος, Πλίν. 37. 72.

λῠκο-φῐλία, ἡ, φιλία λύκου, δηλ. ψευδὴς φιλία, Ἐπιστ. Πλάτ. 318E, Μ. Ἀντ. 11. 15, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 43.

λῠκο-φίλιος, ον, ὅμοιος τῇ φιλίᾳ λύκου, δόλιος, ὕπουλος, διαλλαγαὶ Μένανδρος ἐν Ἀδήλ. 203. Ἐπίρρ. **-ίως**, δολίως, ὑπούλως, Αἴλιος Διονύσ. παρ' Εὐστ. 809. 42.

λῠκο-φόρος, ον, φέρων ὡς ἔγκαυμα σημεῖον λύκου, πρβλ. **λυκοσπὰς** Π.

λυκ-όφρυς, υος, ἡ, ὄνομα τοῦ φυτοῦ **ἀρτεμισία**, Διοσκ. ἐν Νόθ. 3. 127.

λυκ-όφρων, ονος, ὁ, ἡ, «δεινόφρων, ὑψηλόφρων» Ἡσύχ.· οἱ ποιηταὶ τοὺς κράτιστα τοῖς πολεμίοις μαχομένους λυκόφρονας καὶ θυμολέοντας προσαγορεύουσι Πλούτ. 2. 988D· παρ' Ὁμ. μόνον ὡς κύριον ὄνομα.— Ἐπίρρ. **λυκοφρόνως**, Εὐστ. Θεσσαλ. σ. 508, ἔκδ. Μι. τ. 136.

λυκόφων, ὁ, ἀμφίβολον ὄνομα φυτοῦ, Πλουτ. Λυκοῦργ. 16., 2. 237B· — ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις κατ' αἰτ. πληθ., ἥτις φέρεται ἐν Ἀντιγράφοις, **λυκοφόνας**, **λυκοφώνας**: — Πιθ. διορθωτέον **λυκοφάνους**· διότι ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει **λυκόφανος** ὄνομα τοῦ φυτοῦ **ἐχινόπους**.

λῠκόφως, ωτος, τό, σκιόφως τό τε πρὸ τῆς ἀνατολῆς καὶ τὸ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὡς τὸ ἀμφιλύκη νύξ, Λατ. diluculum, ἰδὲ κατωτ. (Κοινῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τῆς ῥιζικῆς λέξεως **λύκη** (ὃ ἴδε), πρβλ. **λύγη**, **σκιόφως**· κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ **λύκος**, = λύκου φῶς, ὥρα καθ' ἣν ὁ λύκος ἐξέρχεται ζητῶν λείαν, Αἰλ. π. Ζ. 10. 26, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Η. 433).

λῠκό-χροος, ον, συνηρ. **-χρους, ουν**, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ λύκου, βαφὴ Εὐστ. 689. 20.

λῠκ-οψία, ἡ (ὄψις) = **λυκόφως**, Λυκόφρ. 1432.

λύκοψις, ἡ, καὶ **λύκοψος**, ἡ, = **λύκαψος**, ὃ ἴδε.

λῠκόω, (λύκος) κατασπαράττω ὡς λύκος· — Παθ., κατασπαράττομαι ὑπὸ λύκων, πρόβατα λελυκωμένα Ξενοφ. Κύρ. 8. 3, 41· μεταβάλλομαι εἰς λύκον, Θ. Στουδ. σ. 780, ἔκδ. Μι.

λῠκώδης, ες, = **λυκοειδής**, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 32. 1.

λῦμα, τό, (ἴδε ἐν λ. **λούω**)· — τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., τὸ ὕδωρ τὸ χρησιμεῦον εἰς νίψιμον ἢ πλύσιν, ἢ ὁ ῥύπος ὁ ἀποπλυθείς, τὰ «ξεπλύματα», ἀκαθαρσίαι Λατ. purgamenta, οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον Ἰλ. Α. 314· ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς .. λύματα πάντα κάθηρεν Ξ. 171, πρβλ. Ἱππ. 272. 30· λύμαθ' ἁγνίσας ἐμά, ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τῶν χειρῶν αὐτοῦ αἵματος, Σοφ. Αἴ. 655· λύματα τόκου = τὰ λόχια, Καλλ. εἰς Δία 17· γῆς ὁ αὐτ. εἰς Ἀπόλλ. 109· δόμων Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 710· οὗτοι (δηλ. οἱ Ῥωμαῖοι) προὐνόησαν μάλιστα ὧν ὠλιγώρησαν ἐκεῖνοι (δηλ. οἱ Ἕλληνες) στρώσεως ὁδῶν καὶ ὑδάτων εἰσαγωγῆς καὶ ὑπονόμων τῶν δυναμένων ἐκκλύζειν τὰ **λύματα** τῆς πόλεως εἰς τὸν Τίβεριν Στράβ. 235· ἐπὶ κόπρου, Καλλ. Ἀποσπ. 216, πρβλ. εἰς Δήμ. 116. **II.** ἠθικὸς ῥύπος, μάλιστα ἐν τῷ ἑνικῷ, λῦμα τῷ γήρᾳ τρέφειν Σοφ. Ο. Κ. 805. **III.** = **λύμη**, ὄλεθρος, Αἰσχύλ. Πρ. 692· ἐν τῷ ἑνικῷ ἐπὶ προσώπου, σύ τοι, λῦμ' Ἀχαιῶν, δηλ. ὁ Ἕκτωρ, Εὐρ. Τρῳ. 588.

λῦμα, τό, (λύω), = **ἐνέχυρον**, Σουίδ.

λῡμαίνομαι, (λῦμα) καθαρίζω ἀπὸ ῥύπου, ἴδε **ἀπολυμαίνομαι**.

λῡμαίνομαι, ἀποθ.· ἐν μέρει μὲν ἐν τοῖς τύποις τοῦ μέσου, μέλλ. **λυμανοῦμαι** Ἰσοκρ. 231A, Δημ., κτλ.· ἀόρ. **ἐλυμηνάμην** Ἡρόδ. 8. 28, Εὐρ. Ἀνδρ. 719, Ἰσοκρ. κτλ. — ἐν μέρει δὲ ἐν τοῖς τοῦ παθ., ἀόρ. μετοχ. **λυμανθὲν** Αἰσχύλ. Χο. 294· πρκμ. **λελύμασμαι**, γ' ἑνικ. **λελύμανται** Δημ. 120. 20., 570. 20· μετοχ. **-ασμένος** Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 18, Δημ. 1109· 28· — πρβλ. **ἀπο-**, **δια-λυμαίνομαι**· — τινὲς τῶν τύπων τούτων κεῖνται καὶ ἐπὶ παθ. σημασίας, ἴδε κατωτ. Π· (λύμη). Κακομεταχειρίζομαι, κακοποιῶ, μάλιστα σωματικῶς διὰ μαστιγώσεως, δεσμῶν κ.τ.τ. (πρβλ. Δημ. 630. 26), ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας· — Σύνταξις, **1)** μεταχειρίζομαι ἀπρεπῶς, κακομεταχειρίζομαι, κακοποιῶ, βλάπτω, Λατ. pessumdare, ὅτε τὸν ξεῖνον .. δήσας λυμαίνοιτο Ἡρόδ. 5. 33· τὴν ἵππον ἐλυμήναντο ἀνηκέστως ὁ αὐτ. ἐν 8. 28· ὀργῇ χάριν δούς, ἥ σ' ἀεὶ λυμαίνεται Σοφ. Ο. Κ. 855· λ. τὰ λέχη, ἀτιμάζω .., Εὐρ. Βάκχ. 354, Ἀριστοφ. Ὄρν. 100· μετὰ συστοιχ. αἰτ., λύμης, ἥν μ' ἐλυμήνω πάρος Εὐρ. Ἠλ. 1099· ἐν τῷ Ἀττ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πεζῷ λόγῳ, ωσαύτως, λυμαίνομαι νόμους Λυσ. 185. 40, πρβλ. Δημ. 329. 18, Ἰσαῖ. 58. 11· τὰς ῥήσεις ἃς ἐλυμαίνου (δηλ. ὡς ὑποκριτὴς ἐν τῷ θεάτρῳ) Δημ. 315. 22·— ἐπὶ πραγμάτων, βλάπτω, ἀφανίζω, καταστρέφω, διαστρέφω, νόσος λ. τὸ σῶμα Ἱππ. 307. 38· ὀψοποιία λ. τὰ ὄψα Ξεν. Ἀπομν. 3. 14, 5· θλίβει καὶ λ. τὸ μακάριον Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 10, 12· ἐάν τις λυμαίνηται τοῦ ἀραχνίου, ἐάν τις βλάψῃ μέρος τοῦ ἀραχνίου, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 39, 5. **2)** μετὰ δοτ., ἀτιμάζω, ἐπιφέρω βλάβην, λυμαίνεσθαι τῷ νεκρῷ Ἡρόδ. 1. 214., 9. 79, πρβλ. Wess. εἰς 8. 15· μειρακίοις Ἀριστοφ. Νεφ. 928· ἡ ὕβρις τοῖς ὅλοις πράγμασι λ. Ἰσοκρ. 397Β· ἡ κακία λ. τοῖς ὅλοις Δημ. 326 ἐν τέλ.· λ. τῇ καταστάσει Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 26· τῇ ἑαυτοῦ δόξῃ αὐτόθι 7. 5, 18· ὡσαύτως, λ. τινι, ἐπὶ ἰατροῦ, ἐπιφέρω βλάβην ἕνεκα πλημμελοῦς θεραπείας, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 11. — Ἡ μετὰ δοτ. σύνταξις θεωρεῖται ὡς αὐστηρῶς Ἀττική, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 925· ἀλλ' ὁ Ξεν. σχεδὸν ἀείποτε μεταχειρίζεται τὴν μετ' αἰτ., ἥτις εἶναι συχνὴ καὶ παρὰ τοῖς Ῥήτορσιν· ὁ Πλάτων οὐδόλως μεταχειρίζεται τὴν λέξιν. **3)** ἀπολ., προξενῶ ὄλεθρον, καταστροφήν, ὅσα μετ' ἐλπίδων λυμαίνεται Θουκ. 5. 103, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 6· πάντα τὰ λυμαινόμενά γ' ἔστιν ἔνδοθεν Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 12. 3. **4)** μετὰ δοτ. τρόπου, λύμῃσιν ἀνηκέστοισι λυμαίνομαί [τινα], μεταχειρίζομαι μὲ τὸν χείριστον τρόπον, Ἡρόδ. 6. 12· γλῶτταν ἡδοναῖς λ., μολύνω αὐτήν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1284. **5)** μετ' οὐδετ. ἐπιθ., τἆλλα πάντα λυμαίνεσθαι, ἐπιφέρειν πᾶσαν δυνατὴν βλάβην, ἀτιμίαν, Ἡρόδ. 3. 16· αὐτῷ τάδ' ἄλλα Βάκχιος λ. Εὐρ. Βάκχ. 632· τοιαῦτα .. λ. τὸν Τηρέα Ἀριστοφ. Ὄρν. 100. **II.** τὸ ἐνεργ. **λυμαίνω** φαίνεται ὅτι δὲν ἀπαντᾷ πρὸ τοῦ Ἑρμᾶ καὶ τοῦ Λιβανίου 4. 350 (τὰ δὲ παρὰ Ξενοφῶντι καὶ Ἀριστ. παραδείγματα διωρθώθησαν ἤδη ἐξ ἀντιγράφων· ἀλλὰ τὸ **λυμαίνομαι** κεῖται ἐνίοτε ὡς παθ., δεδεμένος καὶ λυμαινόμενος Ἀντιφῶν 136. 43· ἃ οὔτε κατασήπεται οὔτε λυμαίνεται Ξεν. Κύρ. 8. 2, 22· ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν λυμαίνεσθε Λυσ. 180. 44· λυμανθὲν δέμας Αἰσχύλ. Χο. 290· λελυμάνθαι Δημ. 500. 21· λελυμασμένος Παυσ. 7. 5, 4., 10. 15, 4· ἐλελύμαντο Δίων Κ. 39. 11· πρβλ. **διαλυμαίνομαι** II.— Ἴδε Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 448, 476.

λῡμαντήρ, ῆρος, ὁ, ὁ λυμαινόμενός τι, ὁ καταστρέφων τι, καταστροφεύς, ὅτι λυμαντῆρας αὐτοὺς (τοὺς μοιχοὺς δηλ.) νομίζουσι τῆς τῶν γυναικῶν φιλίας πρὸς τοὺς ἄνδρας Ξεν. Ἱέρ. 3. 3.

λῡμαντήριος, α, ον, βλαπτικός, καταστρεπτικός, δεσμὰ λυμαντήρια Αἰσχύλ. Πρ. 991· μετὰ γεν., καταστρέφων, ἀφανίζων, γυναικὸς τῆσδε λυμαντήριος ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1438· τῶνδε οἴκων ὁ αὐτ. ἐν Χο. 764·— οὕτω **λῡμαντής, οῦ,** ὁ, γάμος λ. βίου Σοφ. Τρ. 793, — καὶ **λῡμαντικός, ή, όν,** Ἐπικτ. Ἀποσπ. 20 μετὰ γεν., Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3· 7, 20.

λῡμάντωρ, ὁ, = **λυμαντήρ,** Τίμων παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 11. 171.

λύμαξ, = **πέτρα,** Ἡσύχ.·— ἀμφίβ.

λῦμαρ, τό, ποιητικὸν ἀντὶ **λῦμα, λύμη,** Μάξιμ. π. καταρχ. 238.

λύμᾰσις, ἡ, = **λύμη,** ἀμφίβ. γραφ. ἐν Αἰσχύλ. Ἱκ. 877, ἀλλ' ὁ Δινδ. ἐδέξατο τὴν γραφ. λύμας εἷς, ὁ δὲ Enger: λύμας, ᾇ σὺ ..

λῡμάχη, ἡ, = **λύμη,** Ἡσύχ.

λῡμεών, ῶνος, ὁ, (λύμη) καταστροφεύς, διαφθορεύς, ὁ λ. ἐμὸς Σοφ. Α'. 573· λ. γυναικῶν Εὐρ. Ἱππ. 1068· σωτῆρες ἀλλὰ μὴ λυμεῶνες τῶν Ἑλλήνων Ἰσοκρ. 187Β, πρβλ. 56Ε· ἔπαυσ' ὁδουροὺς λυμεῶνας, ἐπὶ τῶν ἐν ὁδῷ κακουργούντων, δηλ. τῶν λῃστῶν, Εὐρ. Ἀποσπ. 262· φόβος τῶν ἡδέων λυμεών Ξεν. Ἱέρ. 6, 6.

λυμεωνεύομαι, ἀποθ., = **λυμαίνομαι,** διάφ. γραφ. ἐν Πολυβ. 5. 5, 8.

λύμη [ῡ], ἡ, (ἴδε ἐν τέλ.) κακή, ὑβριστικὴ μεταχείρισις, κακοποίησις, φθορά, ὄλεθρος, βλάβη, ἰδίως δι' ἀκρωτηριασμοῦ, ἐπὶ λύμῃ, ἐπὶ ὕβρει, Ἡρόδ. 2. 121, 4· δόμων ἐπὶ λύμῃ Αἰσχύλ. Θήβ. 879· ὑπ' ἄφρονι λύμᾳ ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 377· ἄνδρα οὕτω αἰσχρῶς λύμῃ διακείμενον Ἡρόδ. 2. 162· ὧν διαφθειρομένων οὐκ ἂν γένοιτο μεγάλη λ. τῇ πόλει Πλάτ. Νόμ. 919C· λ. καρπῶν καὶ προβάτων Ξεν. Οἰκ. 5, 6· χωρὶς τῆς ἄλλης λύμης, ἐκτὸς τῆς ἄλλης βλάβης, Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 752· — συχνὸν ἐν τῷ πληθ., βλάβαι, ὕβρεις, ἀτιμώσεις, λύμῃσι λυμαίνεσθαι Ἡρόδ. 6. 12· χερσὶ καὶ λύμαισι καὶ πᾶσιν κακοῖς Σοφ. Ἠλ. 1195, πρβλ. 1196· λύμαις ἐχθίσταις φθείρειν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1068· ταῖσδ' ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις Αἰσχύλ. Πρ. 148, πρβλ. 426. **II.** = **λῦμα,** ῥύπος, ἀκαθαρσία, Πολύβ. 5. 59, 11. (Οἱ τύποι λύμη καὶ λῦμα, φαίνεται ὅτι ἐν ἀρχῇ ἦσαν συνώνυμοι, ἀλλ' ἡ χρῆσις ὥρισεν εἰς ἑκάτερον ἰδιαίτερον κλάδον τῆς κοινῆς των σημασίας.)

λύμην, ἴδε ἐν λέξ. **λύω.**

λυμνός· «γυμνὸς» Ἡσύχ.

λῡμήτης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **λυμαντήρ,** Χρ. Σιβ. 3. 470.

λυπᾶ (= **λοιπᾶ**) Ἐπιγραφ. Βοιωτίας, Rang. Ant. Hell. 705. Θεσπιέων, Ἀθην. τ. Ζ', σ. 286, 287. — Αἰγύπτου CIG', 4716c.

λῡπ-αλγής, ές, ὁ ἐκ λύπης αἰσθανόμενος ἄλγος, τεθλιμμένος, Παύλ. Σ. Ἔκφρ. 474.

λύπεια· «λιπαρὰ» Ἡσύχ. Ἴσως διορθωτ. **λυπηρά.**

λῡπέω, (λύπη) προξενῶ λύπην, θλῖψιν, ἐνόχλησιν, εἴτε εἰς τὸ σῶμα, εἴτε εἰς τὴν ψυχήν, θλίβω, ἐνοχλῶ, τινα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 399, Ἡρόδ. 8. 144, Τραγ., κτλ. ἀντίθετ. τῷ **εὐφραίνειν,** Εὐρ. Ἄλκ. 238· λέγεις, ἔφη, ἁρμόττειν οὐ τοὺς ἀκριβεῖς (θώρακας), ἀλλὰ τοὺς μὴ λυποῦντας ἐν τῇ χρείᾳ, ἀλλὰ τοὺς μὴ ἐνοχλοῦντας ἐν τῇ χρήσει, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 15·— μετ' οὐδ. ἐπιθ., λυπεῖν μηδὲν αὐτὸν Εὐρ. Κύκλ. 338, πρβλ. Ἡρόδ. 8. 144, Ξεν. Κύρ. 3. 3. 50· ταὐτὰ ταῦτα λυποῦντες, ἃ ἐγὼ ὑμᾶς ἐλύπουν Πλάτ. Ἀπολ. 41Ε — μετὰ μετοχ., ἐλύπει αὐτὸν ἡ χώρα πορθουμένη Ξεν. Ἀν. 7. 7, 12· οὐ σκοπεῖς ὅ τι μὴ λυπήσεις τοὺς ἄλλους ποιῶν Δημ. 559. 5·— ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, καί μ' ἦμαρ .. λυπεῖ, τί πράσσει Σοφ. Ο. Τ. 74, πρβλ. Ἠλ. 59· οὐδὲν ἐλύπησεν [αὐτό], ὥστε μή ..., = ἔβλαψεν, Πλάτ. Κρατ. 393Ε, κτλ. **2)** ἀπολ., προξενῶ πόνον ἢ λύπην, ἄγαν γε λυπεῖ Σοφ. Αἴ. 589, Ἀντ. 573, πρβλ. Ο. Τ. 1231· ἅπαν τὸ λυποῦν ἐστιν ἀνθρώπῳ νόσος ὀνόματ' ἔχουσα πολλὰ Ἀντιφάν. ἐν «Ἰατρῷ» 1, Μένανδ. ἐν «Πλοκίῳ» 9. **3)** παρ' ἱστορικοῖς συγγραφεῦσιν, ἐπὶ ἱππικοῦ καὶ τῶν ψιλῶν στρατιωτῶν, ἐνοχλῶ, ταράττω, βλάπτω στράτευμά τι διὰ συνεχῶν ἐπιθέσεων, Ἡρόδ. 9. 40, πρβλ. 61, Θουκ. 6. 66, Ξεν., κτλ.· λῃσταὶ .. τὴν Λακωνικὴν ἧσσον ἐλύπουν Θουκ. 4. 53, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1427. **II.** Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ., (Εὐρ. Μήδ. 474, κτλ.)— ἔχω πόνον, λύπην, θλῖψιν, εἶμαι τεθλιμμένος, λυπεῖσθαι φρένα Θέογν. 593· γνώμῃ Θουκ. 2. 64· ἀντιθ. τῷ **χαίρειν,** ᾧ μήτε χαίρειν μήτε λυπεῖσθαι πάρα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 257, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 555, κτλ.· μὴ λυπέεο, μὴ λυποῦ, Ἡρόδ. 8. 100· ὑπὸ θεραπαίνης ἐπίτηδες λ. Λυσ. 92. 37 — μετὰ συστοίχ. αἰτ., τὰς ἐσχάτας λ. λύπας Πλάτ. Γοργ. 491Α, πρβλ. Φαίδωνα 85Α· ὡσαύτως, διπλῇ τινι λύπῃ λ. ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 36Α·— ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., διά τι πρᾶγμα λυποῦμαι, Σοφ. Αἴ. 1086· πρός τι Θουκ. 2. 64, Πλάτ. Πολ. 585Α· διά τι Πλάτ. Φίληβ. 52Β· ἐπί τινι Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 8· περί τινος Πλάτ. Πρωτ. 354Ο· μετὰ μετοχ., λυπεῖ .. ἐστερημένη Εὐρ. Μήδ. 286· ἐλυπεῖτο ὁρῶν Δημ. 301. 3·— ἀπολ., αἰσθάνομαι πόνον, θλῖψιν, Εὐρ. Ἴων 632, κτλ.· τὸ λυπούμενον, = ἡ λύπη, Πλάτ. Νόμ. 689Α.

λύπη [ῡ], ἡ, πόνος σωματικός, Λατ. dolor, ἀντίθετ. τῷ **ἡδονή,** Πλάτ. Φίληβ. 31C, κτλ.· ὡσαύτως κακὴ κατάστασις, δυστυχία, Ἡρόδ. 7. 152. **2)** πόνος τῆς ψυχῆς, Ἡρόδ. 7. 16, καὶ Ἀττ.· δῆγμα δὲ λύπης οὐδὲν ἐφ' ἧπαρ προσικνεῖται Αἰσχύλ. Ἀγ. 791· τί γὰρ καλὸν ζῆν βίοτον, ὃς λύπας φέρει; ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 174, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1216, κτλ.· ἐρωτικὴ λ. Θουκ. 6. 58· λύπας ἐμβάλλειν Ἀντιφῶν 116. 29· λ. φέρειν τινὶ Ἀνδοκ. 20. 35· ἀντίθετ. τῷ **χαρά,** Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 32. (Πρὸς τὴν √ΛΥΠ, πρβλ. Σανσκρ. lup, lump-âmi (rumpo, perdo), lup-yâmi (confundo)· ἴσως καὶ Λατ. rump-o, Ἀρχ. Σκανδιν. rŷf (rumpo), Λιθ. rup-eti (vexare)).

λύπημα, τό, πόνος, θλῖψις, λύπη, Δίων Κ. 55. 17· περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Τρ. 554 λυτήριον λύπημα ἴδε **λυτήριος.**

λῡπηρός, ά, όν, (**λυπέω,** πρβλ. **λυπρός**)· **I.** ἐπὶ πραγμάτων, ἀλγεινός, λυπηρός, θλιβερός, Λατ. molestus, Ἡρόδ. 5. 106, Σοφ. Ἠλ. 553, Εὐρ., κτλ.· τί σοι τοῦτ' ἐστὶ λυπηρὸν κλύειν Σοφ. Ο. Κ. 1176· τὰν δόμοισι λυπηρὰ Εὐρ. Ἴων 623, κτλ.· ἀζημίους μέν, λυπηρὰς δὲ ἀλγηδόνας Θουκ. 2. 37· τὰ λ. Ξεν. Ἱέρ. 1, 8. **II.** ἐπὶ προσώπων, **1)** ἐπὶ καλῆς σημασίας, προξενῶν λύπην, λυπηρὸς ἡμῖν τούσδ' ἂν ἐκλίποι δόμους Εὐρ. Ἱππ. 796. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, προξενῶν ἐνόχλησιν, ἐνοχλητικός, λ. κλύειν Σοφ. Ἠλ. 557· λ. οὐκ ἦν ἀλλ' ἐπίφθονος πόλει Εὐρ. Ἱκέτ. 893· πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 456, Θουκ. 1. 76, κτλ.· ἐν Θουκ. 6. 16, ἐπὶ ζηλοτυπουμένων καὶ φθονουμένων, πρβλ. 2. 64. **III.** Ἐπίρρ. **λυπηρῶς,** θλιβερῶς, οὕτως ὥστε νὰ προξενῇ τι πόνον, ἐνόχλησιν, λύπην, Σοφ. Φ. 912· λυπηρῶς δ' ἔχει εἰ .. ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 767, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 1264. **2)** μετὰ πόνου, οὕτως ὥστε νὰ αἰσθάνηταί τις ἢ νὰ δεικνύῃ πόνον, λ. φέρειν τι Ἰσοκρ. 199D, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 1, 11, κ.ἀλλ.

λῡπησί-λογος, ον, προξενῶν λύπην διὰ τῶν λόγων αὐτοῦ, Κρατίν. ἐν Ἀδήλ. 42.

λῡπητέον, ῥηματικ. ἐπίθ. τοῦ **λυποῦμαι,** δεῖ λυπεῖσθαι, Ξεν. Ἀπολ. 27.

λῡπητήριος, α, ον, = τῷ ἐπομ., Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 368, 36.

λῡπητικός, ή, όν, ὁ αἰσθανόμενος πόνον, λύπην, ἐπί τινι Ἀριστ. π. Μνήμ. 1. 28, 1. **II.** λυπηρός, θλιβερός, προξενῶν λύπην, τὸ λυπ., = λύπη, Πλούτ. 2. 657Α.

λυπικός, ή, όν, = **λυπηρός** Δαμασκ. III, 688Α.

λυπινάριον, τό, κοινῶς λουπινάρι, θέρμος, Σουΐδ. ἐν λ.

λυπρό-βιος, ον, ὁ βιῶν ἀθλίως, Στράβ. 318.

λυπρό-γεως, ων, ἔχων γῆν λυπράν, ἄγονον, Ἀππ. Ἰβηρ. 59 (Σουΐδ. -γαιος), Φίλων 2. 294· ἴδε τὸ ἐπόμ.

λυπρός, ά, όν, (**λυπέω,** πρβλ. **λυπηρός**) ἐλεεινός, ἄθλιος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πτωχός, κυρίως ἐπὶ γῆς, ἄκαρπος, ἄγονος, ἄφορος, γαῖα Ὀδ. Ν. 243, πρβλ. Ἡρόδ. 9. 122, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 28, 4, Ruhnk. εἰς Τίμ. ἐν λέξ., οὕτως οἱ Ῥωμαῖοι ἔλεγον laetus ἐπὶ πλουσίας εὐφόρου γῆς)· αὖτιος ἐπὶ φυτῶν (πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργ. triste lupinum), Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 4, 5· λ. τροφαὶ αὐτόθι 6· λ. ἀργύριον ὁ αὐτ. ἐν Χαρ. 4· μισθάριον Διογ. Λ. 10. 4. **II.** = λυπηρός, **4)** ἐπὶ πρασώπων, προξενῶν πόνους, θλῖψιν, λύπην, ἐνοχλητικός, ἐμοί γε λυπρὸς Αἰσχύλ. Εὐμ. 174· λ. φανεῖ Εὐρ. Μήδ. 302. **2)** ἐπὶ καταστάσεων καὶ περιστάσεων, λυπηρός, θλιβερός, Αἰσχ. Πέρσ. 1034, Χο. 835, Εὐρ. Ἄλκ. 370, κτλ.· τὸ λυπρὸν Εὐρ. Ἱκέτ. 38. **III.** Ἐπίρρ., λυπρῶς ἔφερεν, aegre ferebat, αὐτόθι 898· λ. πράττειν Πλουτ. Δίων 58· ὡσαύτως, λυπρὰ πράττειν ὁ αὐτ. ἐν Κίμ. 1. — Καθ' Ἡσύχ.: «λυπρῶς· εὐτελῶς. λυπηρῶς».

λυπρότης, ητος, ἡ, ἀθλιότης, τὸ ἄγονον τῆς γῆς, Στράβ. 130, κτλ.

λυπρό-χωρος, ον, = **λυπρόγεως.** Στράβ. 427.

λυπτά (lupa ?)· «ἑταίρα, πόρνη» Ἡσύχ.

λύρα [ῡ], ἡ, Λατ. lyra, ἑλληνικὸν μουσικὸν ὄργανον ὅμοιον τῇ **κιθάρᾳ**, περὶ ἧς ἐλέγετο ὅτι ἐπενοήθη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 423, Πίνδ., κτλ.· ἀλλ' οὐδαμοῦ παρ' Ὁμ. (ὥστις περὶ ὁμοίων μουσικῶν ὀργάνων ἔχει τὰ ὀνόματα **κίθαρις** καὶ **φόρμιγξ**). — Τὸ κοῖλον ἢ σῶμα τῆς λύρας ἦτο βαθύτερον ἢ τὸ τῆς κιθάρας καὶ ἦτο μεγαλειτέρα ἢ ὥστε νὰ φέρηται ἐπὶ τῶν γονάτων· ὁ Κύκλωψ Πολύφημος περιγράφεται ὡς ἔχων κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν ὡς λύραν, καὶ τὰ κέρατα αὐτῆς ἐχρησίμευον ὡς πήχεις, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 1. 4· αἱ χορδαὶ αὐτῆς ἦσαν τὸν ἀριθμὸν ἑπτὰ (ὡς ἐν τῇ κιθάρᾳ τοῦ Τερπάνδρου), κέλαδος ἑπτατόνου λύρας Εὐρ. Ι. Τ. 1129, κτλ.· ἂν καὶ κατὰ πρῶτον εἶχε μόνον τέσσαρας, Διόδ. 3. 16. Ἡ ἐφεύρεσις αὐτῆς ἀπεδίδετο εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ὡς ἡ τῆς κιθάρας εἰς τὸν Ἑρμῆν, ἀλλ' ἡ διάκρισις τῶν δύο δὲν ἐτηρεῖτο αὐστηρῶς, ἴδε ἐν λέξ. **κιθάρα** καὶ πρβλ. **λυριστής**· ἐπειδὴ δὲ ἔπεμπεν ἦχον ἰσχυρὸν καὶ πλήρη, ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ ἀνδρικώτατον πάντων τῶν ἐγχόρδων ὀργάνων, πρβλ. **κιθάρα**· διὰ τὸν αὐτὸν λόγον δὲν μετεχειρίζοντο αὐτὴν εἰς θρήνους καὶ εἰς μουσικὴν οἵα ἡ τοῦ Φρυγίου τρόπου, ἥτις διὰ ταῦτα καλεῖται ὁ ἄνευ λύρας θρῆνος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 990· πρβλ. **ἄλυρος, ἀφόρμικτος.** **II.** ἡ λυρικὴ ποίησις καὶ μουσική, Πλάτ. Νόμ. 809C, E. **III.** ὁ ἀστερισμὸς τῆς λύρας, Ἀνακρ. 70, ἔνθα ἴδε Bgk., Ἀριστ. Ἀποσπ. 191, Ἄρατ. 268. **IV.** εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, ἴσως Trigla Lyra, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 3.

λῦρ-αοιδός (ἡ **λυράοιδος**, Ἀρκάδ. σ. 86. 25), ὁ, ἡ, ὁ ᾄδων πρὸς λύραν, Ἀνθ. Π. 7. 612, Πλαν. 279· — συνηρημ. **λυρῳδός**, Ἀνθ. Π. 6. 118· λ. γυνὴ Πλουτ. Σύλλ. 33.

λῡρίζω, παίζω τὴν λύραν, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1037Β, Ἀνακρεόντ. 45. 12.

λῡρικός, ἡ, όν, ἀνήκων εἰς τὴν λύραν, μοῦσα Ἀνακρεόντ. 25. 2· τέχνη Πλούτ. 2. 13Β. **II.** ὡς οὐσιαστ., λ, ὁ, ὁ παίζων τὴν λύραν, Ἀνθ. Π. 11. 78, Πλουτ. Νουμ. 4· ἡ λυρικὸς ποιητής, Cic. Orat. 55. 183.

λύριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λύρα,** ἐνέγκατω τις τὸ λύριον Ἀριστοφ. Βάτρ. 1304, Συλλ. Ἐπιγρ. 150Β, 49· — ὡσαύτως **λυρίς, ίδος,** ἡ, Ἀρκάδ. 29. 5.

λύρισμα, τό, = τῷ ἑπομ. Γρηγ. Ναζ. ΙΙΙ, 1332Δ.

λῡρισμός, ὁ, τὸ λυρίζειν, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 242.

λῡριστής, οῦ, ὁ παίζων τὴν λύραν, Πλιν. Ἐπιστ. 9. 17· — ἴσον τῷ παρὰ τοῖς δοκίμοις **κιθαριστής,** Ἑλλάδ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 529. 37· — θηλ. **λυρίστρια,** ἡ, Αὐγουστῖν.

λυρίτης· «ζῷόν τι, ταῖς δρυσὶν ἐντύκτων» Ἡσύχ.

λῦρο-γηθής, ές, ὁ χαίρων, τερπόμενος τῇ λύρᾳ, Ἀνθ. Π. 9. 525, Ἀν. Παρ. σ. 4. 350.

λῦρό-δμητος, ον, ὁ διὰ τῆς λύρας οἰκοδομηθείς, ἐπίθ. τῶν Θηβῶν, Νόνν. Δ. 25. 415, κ.ἀλλ.

λῡρόεις, εσσα, εν, ὅμοιος πρὸς τὴν λύραν, Θεόπομπ. Κολοφ. παρ' Ἀθην. 183Α. **II.** ἁρμόζων εἰς τὴν λύραν, λυρικός, Ἀνθ. Π. 7. 30 (πιθ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **λυρώδην**).

λῦρο-εργός, όν, οὗ ἔργον τὸ λυρίζειν, ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, νῦν γάρ σοι, λυροεργέ, φίλου μέλος ἀείδοντα κτλ., Ὀρφ. Ἀργ. 7.

λῦρο-θελγής, ές, ὑπὸ τῆς λύρας θελγόμενος, Ἀνθ. Π. 9. 250.

λῦροκτῦπία, ἡ, τὸ κρούειν τὴν λύραν, Ἀνθ. Π. 6. 54, Πλαν. 277.

λῦρο-κτύπος, ον, κρούων, παίζων τὴν λύραν, Νόνν. Ἰω. 7. 42, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 663, Ἀυκόφρ. 918.

λῦροπηγός, ὁ, λυροποιός, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 491.

λῦροποιητικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν λυροποιΐαν· ἡ **λυροποιητική** (ἐξυπ. τέχνη), Πολυδ. Ζ', 153.

λῦροποιΐα, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν λύρας, Πολυδ. Ζ', 153.

λῦροποιικός, ἡ, όν, = **λυροποιητικός**· — ἡ λυροποιητικὴ (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη ἢ τὸ ἐπιτήδευμα τοῦ λυροποιοῦ, Πλάτ. Εὐθύδ. 289C.

λῦρο-ποιός, ὁ, ὁ ποιῶν, κατασκευάζων λύρας, Ἀνδοκ. 10. 8, Πλάτ. Εὐθύδ. 289Β, D, Κρατ. 390Β, πρβλ. Bgk. Ἀνακρ. 27. **II.** λυρικὸς ποιητής, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 65, 14.

λῦρο-φοίνιξ, ὁ, εἶδος λύρας, Ἴβυκος παρ' Ἀθην. 175D, 183D, «λυροφοίνιξ· εἶδος κιθάρας» Ἡσύχ.· — ὑποκορ. **λυροφοινίκιον,** τό, Πολυδ. Δ', 59.

λυρτός, τό, Ἠπειρωτ. λέξ. ἀντὶ **ακύφος,** Σέλευκος παρ' Ἀθην. 500Β.

λῦρῳδέω, ᾄδω πρὸς λύραν, παίζω τὴν λύραν καὶ ᾄδω συγχρόνως, Τζέτζ. Χιλ. 10. 410.

λῦρῳδής, ες, (εἶδος) = **λυρόεις,** Ἀνθ. Π. παράρτ. 176.

λῦρῳδία, ἡ, ᾆσμα ᾀδόμενον πρὸς λύραν, Πολυδ. Δ', 58.

λῦρῳδός, ὁ, συνήρ. ἀντὶ **λυραοιδός,** ἃ ἴδε.

λῦρωνία, ἡ, (ὠνέομαι) τὸ ἀγοράζειν λύρας, «Ἀριστοφάνης δ' ἐν Δαιταλεῦσι καὶ **λυρωνίαν** που λέγει» Πολυδ. Ζ', 154.

λῦσ-αλγής, ές, ὁ λύων, καταπαύων τὸ ἄλγος, Νικητ. Εὐγ. 6. 245.

Λυσάνδρια, (βέλτιον **-εια** ὡς παρ' Ἡσυχ. καὶ Φωτ.), τά, πανήγυρις ἀπὸ Λυσάνδρου ἀνομασθεῖσα, ἤγοντο δὲ ἐν αὐτῇ ἀγῶνες καὶ θυσίαι, Πλουτ. Λύσ. 18.

λῦσ-ᾰνίας, ου, ὁ, (λύω, ἀνία) ὁ λύων τὰς ἀνίας, λ. κακῶν Ἀριστοφ. Νεφ. 1162. πρβλ. **παυσανίας.**

λύσειοι τελεταί· «οὕτως ἐλέγοντο τινὲς τελεταί, ἐπεὶ καὶ Λύσιος ἐλέγετο ὁ Διόνυσος» Ἡσύχ.

λῦσ-έρως, ωτος, ὁ, ὁ ἀπαλλάττων, ἀπελευθερῶν ἀπὸ ἔρωτος, Σχόλ. εἰς Οὐεργ. Αἰν. 4. 520.

λῦσ-ήνωρ, -ορος, ὁ, ἡ, ὁ ἐκλύων τοὺς ἄνδρας, Τρυφιόδ. 449.

λῦσιγᾶμος, ον, διαλύων τὸν γάμον, Ἀνθ. Π. 5. 302.

λῦσι-γυΐα, ἡ, χαλάρωσις τῶν μελῶν, Ἱππ. 415. 37. — (**λυσιγυιία** Schneider, λυσίγυια Lobeck, Paralip. σ. 333).

λῦσ-ίδρως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ἀπαλλάττων ἀπὸ τοῦ ἱδρῶτος, Α. Β. 1197.

λῦσι-έθειρα, ἡ, ἔχουσα κόμην λελυμένην, ἠμελημένην, Νόνν. Δ. 19. 329.

λῦσί-ζωνος, ον, ἐπὶ στρατιώτου, ὁ καταθεὶς τὴν πανοπλίαν, ἄνευ ζώνης, ἄοπλος, Λατ. discinctus, Σεβαστὸς τοὺς ἐπὶ στρατοπέδου διαμαρτόντας ἐκέλευε πρὸ τοῦ στρατηγείου λυσιζώνους ἑστάναι Πολύαιν. 8. 24, 3. **II.** ἡ λύσασα τὴν ζώνην, «γυνή, ἥτις ἐνυμφεύθη» Ἡσύχ., «ἡ ἀνδρὶ πληισάσασα» Σουΐδ.· — ἐντεῦθεν ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος εἰς ἣν αἱ παρθένοι αἱ μέλλουσαι νὰ ἐλθωσιν εἰς μέξιν μετ' ἀνδρὸς ἀνετίθεσαν τὰς παρθενικὰς αὐτῶν ζώνας, καὶ τῆς Εἰλειθυίας, ἥτις ἐβοήθει τὰς ὠδινούσας γυναῖκας, Σουΐδ., Θεόκρ. 17. 60, Ὀρφ. Ὕμν. 1. 7, κτλ.

λῦσί-θριξ, τρῐχος, ὁ, ἡ, ἔχων λελυμένας τὰς τρίχας, λυτὴν τὴν κόμην, Γεωπ. 12. 8. 5.

λῦσι-κάκος, ον, καταπαύων τὸ κακόν, Θέογν. 476· κ. ἀλλ. **λυσικ-.**

λῦσι-κομος, ον, = **λυσίθριξ,** Φιλόστρ. 925, Νόνν. Δ. 19. 329.

λῦσι-κοπος, ον, ὁ ἀπαλλάττων ἀπὸ τοῦ κόπου, Ποιητ. Βοταν. 28 (ἐν Fabr. B. Gr. τ. 2. σ. 636).

λῦσιμάχειον, τό, ἰατρική τις βοτάνη, ἡ καταπαύουσα τὴν μάχην, Διοσκ. 4. 3· παρὰ Πλιν. 25. 7, Lysimachia· παρ' Ἡσυχ. «**Λυσιμάχειος**· βοτάνη, εὑρεθεῖσα ὑπὸ Λυσιμάχου», καὶ **Λυσιμάχιος** παρὰ Γαλην. 13. 204.

λῦσί-μᾰχος, ον, ὁ λύων, καταπαύων μάχην, ἔριν, Ἀνθ. Π. 5. 71, κτλ.· θηλ. **λυσιμάχη,** Ἀριστοφ. Εἰρ. 994, Λυσ. 554.

λῦσι-μελής, ές, ὁ τὰ μέλη τοῦ σώματος λύων, ἐπίθ. τοῦ Ὕπνου, Ὀδ. Υ. 57., Ψ. 343, Μόσχ. 2. 4, κτλ.· ἐπὶ τοῦ Ἔρωτος, Ἡσ. Θ. 911, Ἀρχιλ. 78, Σαπφὼ 43, κτλ.· ἐπὶ δίψης, Θέογν. 838· ἐπὶ θανάτου, Εὐρ. Ἱκέτ. 46· ἐπὶ οἴνου, ἀσθενείας, κτλ. Ἀνθ. Π. 11. 414· ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, Ὀρφ. Ὕμν. 69. 9.

λῦσι-μέριμνος, ον, ὁ λύων τὰς μερίμνας, Ἀνθ. Π. 9. 524, 12· ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, τῆς Ἀρτέμιδος, τοῦ Ὕπνου, Ὀρφ. Ὕμν. 27. 6, κτλ.

λῠσῐμος [ῠ̆], **ον,** ἱκανὸς νὰ λύῃ ἡ ἀνακουφίζῃ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 811. **II.** ὃν δύναταί τις νὰ ἐξαγοράσῃ, λυτρώσιμος, ἐνέχυρον Πλάτ. Νόμ. 820Ε. **2)** ὃν δύναταί τις νὰ λύσῃ, ἀναιρέσιμος, συλλογισμὸς Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 2. 27, 5.

λῦσί-νομος, ον, ὁ λύων, παραβαίνων τὸν νόμον, Νόνν. Ἰω. 9. 28.

λῦσιος [ῡ] **α, ον,** (λύσις) ὁ ἀπολύων, ἐλευθερώνων, ἀπολυτρώσεως, λύσιοι θεοί, οἱ θεοὶ οἱ ἀπολυτροῦντες ἀπὸ κατάρας ἢ ἁμαρτίας, Πλάτ. Πολ. 366Α· μάλιστα ὡς ἐπίθετον τοῦ Βάκχου, Διόνυσος Λύσιος, Πινδ. Ἀποσπ. 124, Πλούτ. 2. 613C, κτλ., Ὀρφ. Ὕμν. 49. 2, πρβλ. Παυσ. 9. 16, 6· ὡσαύτως **Λύσειος,** Ὀρφ. Ὕμν. 41. 4· κλητ. **Λυσεῦ,** αὐτόθι 51. 2, ἔνθα ὁ Λοβ. προτείνει **Κισσεῦ.**

λῦσί-παίγμων, ον, γενικ. **-ονος,** λύων, δηλ. παρέχων παίγνιον, παιδιάν, διασκέδασιν, Ἀνακρεόντ. 51. 9· — ἐναντίον τῆς ἀναλογίας, ἀφοῦ ἅπαντα τἄλλα ἐπίθετα τὰ σύνθετα μετὰ τοῦ **λυσι-** ἔχουσι τὸ υ μακρὸν ὡς τὸ ἐκ τοῦ ἀπαρεμφ. **λῦσαι,** καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ αὐσιαστικοῦ **λῦσις** [ῡ]· ὅθεν ὁ Ἔρμανν. προτείνει **λυσιπαίγμων**· πρβλ. **λυσιπήμων.**

λῦσί-πήμων, -ονος, ὁ, λύων, καταπαύων θλῖψιν ἢ πόνον, Ὀρφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑπν. 1. 11., 58. 20, ἔνθα ὁ Ἔρμανν. **λαθιπήμων**, δι' ὃν λόγον μεταβάλλει καὶ τὸ **λυσιπαίγμων**.

λυσι-πλόκαμος, ή, ἡ ἔχουσα τοὺς πλοκάμους λελυμένους, ὡς τὸ **λυσίκομος**, λυσίθριξ, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 267, ἔκδ. Mill.

λῡσί-ποθος, ον, ὁ λύων, καταπαύων τὸν πόθον, Ἀνθ. Π. 5. 269.

λῡσι-πόνιον, τό, ἰατρικὸν μύρον ἢ ἰατρικὴ ἀλοιφή, Γαλην. 12. 771, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. σ. 97.

λῡσί-πονος, ον, ὁ ἀπαλλάττων ἀπὸ κόπου, ἀνακουφίζων τὸν κόπον, θεράποντες Πινδ. Π. 4. 72· λ. τελευτά, ὁ θάνατος ὁ ἀπαλλάττων ἀπὸ φροντίδων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 96.

λύσις [ῠ], -εως, Ἰων. -ιος, ἡ, (λύω) ὡς καὶ νῦν, «λύσιμον», ἀπελευθέρωσις, ἀπαλλαγή, ἀπολύτρωσις, ἐξαγορά, νεκροῖο Ἰλ. Ω. 655· σώματος Λυσ. 101. 39· ἡ λ. τῶν αἰσθήσεων ἐγρήγορσις Ἀριστ. π. Ὕπν. 1. 14· — μετὰ γεν. ἀντικειμ., λ. θανάτου, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τοῦ θανάτου, Ὀδ. Ι. 421, Θέογν. 1010· λ. ἔριδος Ἡσ. Θ. 637· χρειῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 402· πενίης Θέογν. 180· λύσιν αἰτέειν κακῶν Ἡρόδ. 6. 129· πενθέων Πινδ. Ν. 10. 143· μόχθων τῶν ἐφεστώτων Σοφ. Τρ. 1171· τῶν δειμάτων Θουκ. 2. 102· τῶν δεσμῶν Πλάτ. Πολ. 532Β· ἀπὸ τῶν δεσμῶν αὐτόθι 515C· ἐκ χαλεπῶν Θέογν. 1385· βλασφημίας Δημ. (Ἐπ.) 1484. 8. **2)** ἀπολ., οὐ γὰρ ἦν λύσις ἄλλη στρατῷ πρὸς οἶκον, διότι οὐδὲν ἄλλο μέσον ὑπῆρχεν ὅπως ὁ στρατὸς ἀπαλλαχθεὶς τοῦ λιμένος ἀπέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα, Σοφ. Ἠλ. 573.

3) ἀπαλλαγὴ ἀπὸ ἐνοχῆς δι' ἐξιλαστικῶν θυσιῶν, ὅπως λ. τιν' ἡμῖν εὐαγῆ πόρῃς, ὅπως παράσχῃς ἡμῖν ἀπαλλαγήν, ἥτις νὰ μᾶς καθαρίσῃ, Σοφ. Ο. Τ. 921· οὐδ' ἔχει λύσιν [τὰ πήματα], οὐδ' ἐπιδέχονται ἐξιλέωσιν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 598· λύσεις καὶ καθαρμοὶ τῶν ἀδικημάτων Πλάτ. Πολ. 364Ε· τῇ ἐκείνης λύσει καὶ καθαρμῷ, διὰ τῆς ὑπ' ἐκείνης προσφερομένης ἐξιλεώσεως, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 82D· αἱ νομιζόμεναι λ., ἐν περιπτώσει ἀνθρωποκτονίας, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 4, 1· πρβλ. **λύσιος**. **4)** περὶ τοῦ ὠμὴ λύσις ἴδε **ὠμήλυσις**. **II.** ἀπόλυσις, ἀ. ἀχώρησις, λ. καὶ χωρισμὸς ψυχῆς ἀπὸ σώματος Πλάτ. Φαίδων 67D· ἁπλῶς, ἡ τοῦ σώματος λ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀξιόχ. 371Α· — διάλυσις, πολιτείας ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 945C, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 17· βίου λύσιν ἔσχε Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 737· τῶν σφραγίδων αἱ λύσεις, ὁ τρόπος τοῦ ἀφαιρεῖν αὐτάς, Λουκ. Ἀλέξ. 20. **2)** χαλάρωσις, κατάπτωσις, πείνη μέν που λ. καὶ λύπη Πλάτ. Φίληβ. 31Ε· Στωϊκὸς ὅρος ἀντὶ τοῦ **λύπη**, Κικ. Tusc. 3. 25· ἡ λ. τῶν κοιλιῶν Ἀριστ. Προβλ. 27. 3, 2. **3)** λ. πυρετοῦ, χαλάρωσις πυρετοῦ, Γαλην. **4)** ὡς τεχνικὸς ὅρος, α) λύσις δυσκολίας τινός, Ἀριστ. Ρητ. 2. 25, 1, κ. ἀλλ.· ἡ λ. τῆς ἀπορίας ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 7. 2, 12, κ. ἀλλ.· ἔχει τινὰ λ. πρὸς ταύτην τὴν ἀπορίαν, ὅτι .., ὁ αὐτ. π. Ψυχ. 2. 11, 3· οὐ συμβαίνει ἡ λ. ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 7. 13, 1· εὑρεῖν λ. τοῦ προβλήματος Πολύβ. 30. 17, 5·— ὡσαύτως, ἑρμηνεία, ἐξήγησις, σημείων τε τεράτων τε λύσεις Ὀρφ. Ἀργ. 37. β) ἡ ἀναίρεσις ἐπιχειρήματος, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 24, κέξ., Ρητορ. 2. 25, 2, κ. ἀλλ.· dissolutio παρὰ τῷ Cornificus ad Herennium 1. 3. γ) ἡ λύσις τῆς ὑποθέσεως τραγῳδίας ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **δέσις**, Ἀριστ. Ποιητ. 15. 10., 18, 11, κέξ. δ) ὁ κολασμὸς ἰσχυρᾶς ἐκφράσεως, Λογγῖν. 38. ε) ἡ διάλυσις φωνήεντος εἰς δύο, ὡς ἥλιος, ἠέλιος, ὡς τὸ **διαίρεσις**, Δημήτρ. Φαληρ. 70· ἢ συνθέτου λέξεως εἰς τὰ συνθετικὰ αὐτῆς μέρη, ὡς σῖτου ποιπὴ ἀντὶ **σιτοποιμπία**, ὁ αὐτ. 92, κτλ. **III.** ὄρπου λ., τόπος συμποσίου, ὡς τὸ **κατάλυσις** Π, Πινδ. Ο. 11 (11). 57. **IV.** ὄνομα μέλους ἀρχιτεκτονικοῦ, Vitruv. de arch. III, 4, 5., V, 5, 6.

λῡσι-σωματέω, χαλαροῦμαι κατὰ τὸ σῶμα, Ἱππ. 1160. 1.

λῡσιτέλεια, ἡ, κέρδος, ὠφέλεια, Θεόφρ. παρὰ Διογ. Λ. 5. 54, Διόδ. 1. 36· λ. περὶ τὸν χρόνον, οἰκονομία χρόνου κατὰ τὰς πληρωμάς, Πολύβ. 32. 13, 11.— Λέξις ἀποδοκιμαζομένη ὑπὸ τῶν Ἀττικιζόντων, Φρύνιχ.

λῡσιτελέω, κυρίως, ἀπαζημιώνω διὰ γενομένην δαπάνην, ἢ πληρώνω τὸ ὀφειλόμενον καὶ ἀκολούθως «πληρώνω», δηλ. παρέχω ὠφέλειαν, παρέχω κέρδος (πρβλ. **λύω** V. 2), μετὰ δοτ., **I.** γ' ἑνικ. καὶ ἀπαρ., οὗ φημι' ἂν λυσιτελεῖν σφῶν [τοῦτο] Ἀριστοφ. Πλ. 509· λυσιτελεῖ ἡμῖν ἡ δικαιοσύνη Πλάτ. Πρωταγ. 327Β· τοιοῦτος οἷος δεσπότῃ λυσιτελεῖν Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 15. **2)** τὸ πλεῖστον ἀπρσ., λυσιτελεῖ μοι, μὲ ὠφελεῖ, εἶναι καλλίτερον δι' ἐμέ, μετὰ μετοχ., οἷς λυσιτελεῖ πειθομένοις Λυσ. 174. 14· πολλοῖς δεῖ ἐλυσιτέλησεν ἀδικήσασι Πλάτ. Ἄλκ. 1. 113D· — μετ' ἀπαρ., λ. προϊέναι ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 181Β· τεθνάναι λυσιτελεῖ ἢ ζῆν, εἶναι καλλίτερον νὰ ἀποθάνῃ τις παρὰ νὰ ζῇ, Ἀνδοκ. 16. 28, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 407Δ, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 12· — τὸ δὲ πρόσωπον ἐκφέρεται κατὰ δοτ., ὠφελεῖ τινα νὰ πράξῃ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, οὗ γὰρ οἱ λυσιτελεῖν .. δικάζειν Ἡρόδ. 1. 97· ὅτι μοι λυσιτελοῖ ὥσπερ ἔχω ἔχειν Πλάτ. Ἀπολ. 22Ε, πρβλ. Ξεν. Ἱέρ. 7. 13· ἀλλ' ἐνίοτε κατ' αἰτ., εἶναι καλὸν νά .., λυσιτελέει τὸν μέλλοντα κακῶς ἐπιτρεύσασθαι ἀμφοτέρα καταγῆναι τὰ σκέλεα μᾶλλον ἢ τὸ ἕτερον Ἱππ. περὶ Ἄγμ. 765, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 406D· — ἀπολ., ἐλυσιτέλει γὰρ Ἀξιόνικ. ἐν «Χαλκιδικῷ» 1. 6. **II.** πλὴν τοῦ γ' ἑνικ., τὸ αὐθέτ. τῆς μετοχ. εἶναι ἐν χρήσει ὡς οὐσιαστ., τὸ λυσιτελοῦν, ὠφέλεια, κέρδος, πλεονέκτημα, Πλάτ. Πολ. 336D, Δημ. 26. 16· τὰ λυσιτελοῦντα Θουκ. 6. 85, Πλάτ. κτλ.· τὸ τέλος λυσιτελοῦν καλέσαι Πλάτ. Κρατ. 417C.

λῡσιτελής, ές, (λύω V, τέλος) κυρίως, ὁ πληρώνων τὰ γινόμενα ἔξοδα, ἴδε Ἑρμηνευτ. εἰς Πλάτ. Κρατ. 417C· ἐντεῦθεν, χρήσιμος, ὠφέλιμος, ἐπωφελής, ἐπικερδής, τὸ πρᾶγμά μοι λ. Ἀξιόνικ. ἐν «Χαλκιδικῷ» 1. 8· οὐδέποτ' .. λυσιτελέστερον ἀδικία δικαιοσύνης Πλάτ. Πολ. 354Α, πρβλ. 364Α· ἐμπορεύματα λυσιτελέστερα Ξεν. Ἱέρ. 9, 11· λυσιτελεστάτην ζωὴν ζῆν Πλάτ. Πολ. 344Ε· λυσιτελῆ, πλεονεκτήματα, Πολύβ. 4. 38, 8· τὸ λυσιτελέστατον πρὸς ἀργύριον, ὅ,τι ἦτο ὠφελιμώτατον ὡς πρὸς τὰ χρήματα, Δημ. 461. 2. **2)** εὐθηνός, Ξεν. Πόροι 4, 30, Διον. Ἁλ. 7. 37. **II.** σπανίως ἐπὶ προσώπων, Πλάτ. Φαῖδρ. 239C. **III.** Ἐπίρρ. **-λῶς**, Διόδ. 14. 102· Ὑπερθ. **-έστατα**, Ἡρῳδιαν. 3. 5. **2)** εὐθηνά, τοῦ δέους τὸ πρίασθαι λυσιτελέστερον Αἰλ. π. Ζ. 10. 50.

λῡσιτελοῦντως, Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ **λυσιτελέω**, χρησίμως, ὠφελίμως, ἐπωφελῶς, Ξεν. Οἰκ. 20, 21, Πλάτ. Ἀλκ. 2. 146Β· τινὶ Δίων Κ. 56. 40.

λῡσι-τόκος, ον, λύουσα τοὺς πόνους ἢ τὰς ὠδῖνας τοῦ τοκετοῦ, θέαινα Νόνν. Δ. 41. 166. **II.** Παθ., **λῡσίτοκος**, ἀπελευθερωθεὶς διὰ τοῦ τοκετοῦ, θάλαμοι λ., δηλ. ὡς τεχθέντα, Ὀππ. Κυν. 3. 128.

λυσιφάρμακον, τό, ἀντίδοτον, Ἀλέξ. Α. 569.

λῡσι-φλεβής, ές, ὁ λύων, τέμνων τὰς φλέβας, δηλ. τὴν σπερματώδη φλέβα, τὸ γεννητικὸν μόριον, Ἀνθ. Π. 6. 94.

λῡσί-φροντις, **-ιδος**, ὁ, ἡ, ὁ λύων τὰς φροντίδας, Κ. Μανασσ.

λυσί-φρων, **-ονος**, ὁ, ἡ, ὁ ἀπαλλάσσων ἐκ τῶν φροντίδων, ὁ λυσ. Λυαῖος Ἀνακρεόντ. 50. 2.

λῡσι-χαίτης, ου, ὁ, = **λυσίθριξ**, Νικήτ. Χρον. 12. 5.

λῡσί-χιτων [Ῐ], **-ωνος**, ὁ, ἡ, ὁ φορῶν λυτὸν χιτῶνα, δηλ. ἄνευ ζώνης, Νόνν. Δ. 5. 407.

λῡσι-ῳδός, ὁ, ὁ ἐν ἀνδρείοις προσώποις γυναικεῖα ὑποκρινόμενος, ἢ ὁ ὑποκρινόμενος ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα πρόσωπα, Ἀριστοξ. παρ' Ἀθην. 211C, 620E, Πλουτ. Σύλλ. 36· ἐκ τοῦ γράψαντος ᾠδὰς διὰ τοιούτους ὑποκριτὰς ὅστις ἐκαλεῖτο **Λῦσις**, Στράβ. 648· πρβλ. **μαγῳδός**· — ὡσαύτως ἡ **λυσιῳδός**. **II** ὡς ἐπίθ., λ. αὐλοί, οἱ αὐλοὶ οἱ συνοδεύοντες τοιαύτας ᾠδάς, αὐτόθι 182C.

λύσσα, Ἀττ. **λύττα**, ἡ, μανία, ὀργή, ἁρμή, Λατ. rabies, ἐν ᾗ· Ἰλιάδι ἀείποτε ἐπὶ πολεμικῆς μανίας, κρατερὴ δέ ἑ λύσσα δέδυκεν Ι. 239· λύσσαν ἔχειν ὁλοὴν αὐτόθι 305· λ. δὲ οἱ κὴρ αἰὲν ἔχε κρατερὴ Φ. 542. **2)** μεθ' Ὅμ., μανιώδης ὁρμή, μανία, παραφροσύνη, οἵαν οἱ θεοὶ ἐπέφερον ὡς ἐπὶ τῆς Ἰοῦς, λύσσης πνεύματι μάργῳ Αἰσχύλ. Πρ. 883· ἐπὶ τοῦ Ὀρέστου, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 288, Εὐρ. Ὀρ 254, κτλ.· οὕτως ἐπὶ βακχικῆς μανίας, Ἐλαφρὰ λ. ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 851· θοαὶ λύσσης κύνες, ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, αὐτόθι 977· λύσσῃ παράκοπος Ἀριστοφ. Θεσμ. 681· ἐπιτεταμ., λ μαινὰς Σοφ. Ἀποσπ. 678· λύττα ἐρωτικὴ Πλάτ. Νόμ. 839Α· λύσσα, μόνον, ἐπὶ ἐρωτικῆς μανίας, Θεόκρ. 3. 47.

3) προσωποπ., Λύσσα ἡ θεὰ τῆς λύσσης, τῆς μανίας, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 823. **II.** κυνικὴ μανία, «λύσσα», Ξεν. Ἀν. 5. 7, 6, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 22, 1. **2)** ὁ ὑπὸ τὴν γλῶσσαν τῶν κυνῶν σκώληξ ἀφαιρούμενος ἐπειδὴ ἐπιστεύετο ὅτι παρῆγε τὴν λύσσαν, Πλίν. 29. 32. (Ἐντεῦθεν παράγονται τὰ ῥήματα **λυσσάω**, **λυσσαίνω**, κτλ.· ὁ Βόππ παραβάλλει Σανσκρ. rush-yâmi (irasci, furere), rush (ira, furor).)

λυσσάπορτα, τά, εἶδος παιδιᾶς, Λεύντ. Κύπρ. 1713D.

λυσσαίνω, εἶμαι λυσσασμένος, τινί, ἐναντίον τινός, Σοφ. Ἀντ. 633.

λυσσᾶλέος, α, ον, **λυσσῶν**, λυσσασμένος, μανιώδης, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1393.

λυσσάς, ή, λυσσώδης, μανιώδης, λυσσασμένη, Τιμόθ. 1 Bgk., Ἀνθ. Πλαν. 289· λ. μοῖρα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1024.

λυσσάω, Ἀττ. **λυττάω**, εἶμαι πλήρης μανίας ἢ ὀργῆς ἐν τῇ μάχῃ, Ἡρόδ. 9. 71· πρβλ. **λύσσα** ἐν ἀρχῇ. **2)** εἶμαι λυσσώδης, μανιώδης, Σαφ. Ο. Τ. 1238, Ἀντ. 492, Πλάτ. Πολ. 329C, κτλ.· λ. πρὸς μέξιν Ψευδο-Φωκυλ. 202· ἔρωτες λυττῶντες Πλάτ. Πολ. 586C· — μετ' ἀπαρ., μανιωδῶς ἐπιθυμῶ νὰ πράξω τι, Ἡλιόδ. 2. 20. **II.** ἐπὶ κυνῶν, Ἀριστοφ. Ἀνσ. 298, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 22, 1· ἐπὶ λύκων, Θεόκρ. 4. 11 (ἐν ἀμφιβόλῳ τινὶ χωρίῳ)· ἐπὶ ἵππων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 4.

λυσσηδών, Ἐπίρρ., μανιωδῶς, μετὰ μανίας, Ὀππ. Ἁλ. 2. 573.

λυσσήεις, εσσα, εν, **λυσσαλέος**. Ἡσύχ.

λύσσημα, τό, παροξυσμὸς ἢ προσβολὴ μανίας· ἐν τῷ πληθ. μανιώδεις κινήσεις ὁρμαί, εἴ μ' ἐκφοβοῖεν μανιάσιν λυσσήμασιν Εὐρ. Ὀρ. 270.

λυσσητήρ, ες, = **λυσσαλέος**, Ὀρφ. Ὕμν. 68. 6, Μαξίμων 6 560.

λυσσητήρ, ῆρος, ὁ, λυσσώδης, μανιώδης, κύων Λ Ἰλ. Φ. 290· ἰὸς κυνὸς Ἀνθ. Π. 5. 266· παῦε Λ. αὐτόθι 6. 94.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λυσσοδάκτης, ὁ, ὁ ἐκ λύσσης δάκνων, λυσσοδάκτης κύων Κ. Μανασσ. ἐν Annu. des Etudes Gr. τ. IX, σ. 65.

λυσσητής, οῦ, ὁ, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Π. παράρτ. 132· Δωρ. -ᾱτάς, 7. 473.

λυσσητικός, ἡ, όν, μανιώδης, ὁρμητικός, πρὸς τἀφροδίσια Διὶ. π. Ζ. 12. 10.

λυσσό-δηκτος, ον, δηχθεὶς ὑπὸ λυσσῶντος κυνός, Γεωπ. 12. 17, 14.

λυσσο-δίωκτος, ον, καταδιωκόμενος ὑπὸ μανίας, Ξεν. Ἐφ. 1, 6.

λυσσομανέω, εἰμαι μανιώδης, λυσσῶ, μαίνομαι, Μανέθων 4. 216.

λυσσο-μᾰνής, ές, ὁ λυσσηδὸν μαινόμενος, Ἀνθ. Π. 11. 232· πλόκαμοι αὐτόθι 6. 219.

λυσσομανία, ἡ, μανία ἐκ λύσσης, Ἰουλιαν. 436B.

λυσσόω, κάμνω τινὰ λυσσαλέον, μαινόμενον, Ἐπικ. μετοχ. λυσσώων Ἀνθ. Π. 5. 266, Μανέθων 1. 244· — Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι μανιώδης, Ψευδο-Φωκυλ. 114.

λυσσώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς λυσσῶντα, μανιώδης, μαινόμενος, ἐπὶ πολεμικῆς ὁρμῆς, Ἰλ. Ν. 53. **2)** ἀνήκων εἰς μανίαν, λ. νόσος Σοφ. Αἴ. 452· ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Εὐρ. Βάκχ. 980· τὸ λυσσώδες = λύσσα, Φαβωρῖνος παρὰ Στοβ. 514. 13.

λυσσ-ῶπις, ιδος, ἡ, ἔχουσα λυσσώδεις ὄμμα ἢ βλέμμα, Ὀρφ. Ἀργ. 977.

λυταρίς· εμήκωνος εἶδος· Ἡσύχ.

λύται, οἱ, ἀπουδασταὶ τῆς νομικῆς διανύοντες τὸ τέταρτον ἔτος τῶν σπουδῶν αὐτῶν· ὅσοι δὲ εἶχον ἔτι ἓν ἔτος νὰ διανύσωσιν ἐκαλοῦντο προλύται, Corp. J. Civ. σ. 59, πρβλ. Heinecc. Antt. Rom. praef. § 45.

λύτειρα [ῠ], θηλ τοῦ λυτήρ, Ὀρφ. Ὕμν. 9. 17., 31. 13.

λῠτέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ λύω, δεῖ λύειν, Πλάτ. Γοργ. 480E.

λῠτήρ, -ῆρος, ὁ, (λύω) ὁ λύων, ὁ ἀπαλλάττων, πόνων Εὐρ. Ἰλ. 136· πόρον .. γάμου λυτῆρα (κατὰ τὸν Schütz ἀντὶ καὶ λυτήρια) Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 807· ὁ Λυτρωτής, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 17. 21. **II.** διαιτητής, ἐκφέρων ἀπόφασιν, νεικέων Αἰσχύλ. Θήβ. 941.

λῠτηριάς, -άδος, ἡ, = λύτειρα, Ὀρφ. 13. 8.

λῠτήριος, ον, (α. ον. Ὀρφ. Ὕμν. 35. 7), ὁ λύων, ἀπολύων, ἀνακουφίζων, ἀπαλλάττων, δαίμονες Αἰσχύλ. Θήβ. 175· λ. ἄκη, μηχανή ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 268, Εὐμ. 646· πλοῦτον δωμάτων λυτήριον ὁ αὐτ. ἐν Χο. 820· λ. σημεῖον, σύμπτωμα θεραπείας, Ἱππ. Προγν. 45· — μετὰ γεν., ὅπως γένοιτο τῶνδ' ἐμοὶ λ., λυτρωτής μου, Αἰσχύλ. Εὐμ. 298· λυτήριους εὐχὰς δεινμάτων Σοφ. Ἠλ. 635· τόδ' ἂν κακῶν μόνον γένοιτο .. λ. αὐτόθι 1190, πρβλ. 447· τὸ μεθύειν πημονῆς λ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 697· ὡσαύτως, ἐκ θανάτου λ. Εὐρ. Ἄλκ. 224· — τὸ ἐν Σορ. Τρ. 554 λυτήριον λύπημα ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Linwood θεραπευτικὸς πόνος, ἤτοι ἀλγεινὴ θεραπεία· ἀλλ' ὁ Δινδ. ὑποβάλλει γνώμην ὅτι ἡ πρώτη συλλαβὴ ἐν τῷ λύπημα ἐπαναλαμβάνεται ἐκ τοῦ λυτήριον, καὶ ὅτι κήλημα ἢ τοιοῦτόν τι ἀναγνωστέον· ὁ Jebb ἐπιτυχέστατα ἀντικατέστησε τὴν λέξ. λώφημα, ἣν ὑποστηρίζει ἐν μακρᾷ ὑποσημειώσει. **II.** = λύτρον, τὸ λ. δαπανᾶν, ἡ ἀμοιβὴ ἢ ἀποζημίωσις πάσης δαπάνης, Πινδ. Π. 5. 113· — Καθ' Ἡσύχ.: «λυτήριος· φύλαξ», καὶ λυτήριον· φυλακτήριον».

λῠτικός, ἡ, όν, ἔχων τὴν δύναμιν νὰ προξενῇ λύσιν, κίνησιν, ἔχων καθαρτικὴν δύναμιν, τῆς κοιλίας Μνησιθ. παρ' Ἀθην. 92C, πρβλ. 31B· λ. φάρμακα Ἀριστ. Προβλ. 27. 10, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 16, 5. **II.** ἱκανὸς νὰ ἀναιρέσῃ, ἀναιρετικός, ἐπὶ λογικῶν ἐπιχειρημάτων, Ἀριστ. Ρητορ. 2. 26, 3· — ἐπιτήδειος εἰς λύσιν πολυπλόκων ζητημάτων, ἐπὶ γραμματικοῦ, Ἀθήν. 493C.

λῠτός, ἡ, όν, (λύω) ὃν δύναται τις νὰ λύσῃ, Πλάτ. Τίμ. 41A, κ. ἀλλ. **II.** ὃν δύναταί τις νὰ διαλύσῃ, εὐδιάλυτος, ὑπό τινος αὐτόθι 43D, 60D, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 6, 12: — λυτῶς ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 2, 25. **III** ἐπὶ λογικῶν ἐπιχειρημάτων καὶ δυσκολιῶν, ὃν δύναταί τις νὰ λύσῃ, νὰ ἀναιρέσῃ, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 1. 2, 18.

λύτρον, τό, (λύω) ἡ γενομένη πληρωμή, **1)** τὸ χρῆμα τὸ διδόμενον πρὸς λύτρωσίν τινος, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., τῶν λ. τὴν δεκάτην, τὸ δέκατον τῶν χρημάτων τῆς ἀπολυτρώσεως, Ἡρόδ. 5. 77· Ἕκτορος λύτρα, ὄνομα δράματος τοῦ Αἰσχύλ.· λύτρα λαμβάνειν τινός τι, λαμβάνειν τι ὡς λύτρον τινός, Θουκ. 6. 5· τῆς θυγατρὸς λύτρα φέρων Πλάτ. Πολ. 393D· λύτρα ἀποδιδόναι, καταθεῖναι Δημ. 1250. 1, καὶ 18· εἰσφέρειν εἰς λύτρα, συνεισφέρειν εἰς .., ὡ αὐτ. ἐν 1248. 25· ἀφιέναι ἄνευ λύτρων, ἀπολύειν ἄνευ λύτρων, Ξεν. Ἑλλην. 7. 2, 16· μετὰ γενικῆς, λύτρα ἀνδρῶν .. αἰχμαλώτων λαοῦν τὴν γῆν Θουκ. ἔνθ' ἀνωτ., **2)** ἐξιλασμός, ἐξιλάωσις, λύτρον συμφορᾶς, διὰ τὴν .., Πινδ. Ο. 7. 141· τί γὰρ λ. πεσόντος αἵματος (οὕτως ὁ Cauter ἀντὶ λυγρόν)· Αἰσχύλ. Χο. 84· οὕτω καὶ ἐν τῷ πληθ., τῆς θυγατρὸς λ. φέρειν Πλάτ. Πολ. 393D· — συχνάκις παρὰ Χριστιανοῖς συγγραφ., λ. ἀντὶ πολλῶν Εὐαγγ. κ. Ματθ. 20. 28· λ. ὑπὲρ γαμέτου· Ἑλλ. Ἐπιγρ. 547. 12. **3)** καθόλου, ἀμοιβή, ἀνταμοιβή, λύτρον καμάτων Πινδ. Ι. 8 (7) 1. **II.** lythrum, φυτόν τι ὅμοιον τῷ λυσιμαχίῳ, Διοσκ. 4. 3.

λυτρο-χᾰρής, ές, χαίρων ἐπὶ τοῖς λύτροις, Χρ. Σιβ. 8. 491· διάφ. γραφ. λυθροχαρής.

λυτρόω, (λύτρον) ἀπολύω τινά, ἀρίνω αὐτὸν ἐλεύθερον λαμβάνων λύτρα, λ. τινα χρημάτων ὅσων δοκεῖ, ἀντὶ ποσοῦ χρημάτων συμφωνουμένου, Πλάτ. Θεαίτ. 165E.— Μέσ., ἐλευθερώνω τινὰ πληρώνων λύτρα, ἀπολυτρώνω, ἐξαγοράζω, τὴν χώραν χρημάτων οὐκ ὀλίγων Πολύβ. 17. 16, 1.— Παθ., ἀπελευθεροῦμαι, ἀπολυτροῦμαι διὰ λύτρου, λελυτρῶσθαι ἐκ τῶν ἰδίων Δημ. 394. 18, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 2, 4.

λυτρών, ῶνος, ὁ, ἀπόπατος, «ἀπόπατον καὶ κοπρῶνα λέγουσιν. ὁ δὲ ἀφεδρὼν καὶ λυτρὼν βάρβαρα» Δ. Β. 133, 16.

λυτρώσιμος, ον, ὃν δύναται νὰ λυτρώσῃ τις, Φώτ., Σουΐδ.

λύτρωσις, ἡ, ἡ διὰ λύτρων ἀπελευθέρωσις, Πλουτ. Ἄρατ. 11· — παρὰ Χριστιανοῖς συγγραφ., ἡ ἀπολύτρωσις.

λυτρωτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ λυτρώσῃ, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 2, 4.

λυτρωτήριος, α, ον, ἀπολυτρώνων, σωτήριος, Χρον. Πάσχ. σ. 18, 20.

λυτρωτής, οῦ, ὁ, ὁ ἀπολυτρώνων, ἐλευθερωτής, Πρόξ. Ἀποστ. ζ', 35, Ἐκκλ.

λυτρωτικός, ἡ, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς λυτρωτήν, Θεόδ. Πρόδρ.

λυττεῖ· «πολλὰ λαλεῖ» Ἡσύχ.

λύττα, **λυττάω**, **λυττητικός**, κτλ., ἴδε ἐν λέξ. **λυσσ-**.

λύττος, η, ον, Κρητ. λέξις ἀντὶ ὑψηλός, Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. **Λύκτος**· — Καθ' Ἡσύχ.: «λύττοι· οἱ ὑψηλοὶ τόποι».

λῠτωρ, ορος, ὁ, = λυτήρ, πλημμελ. γραφ. ἀντὶ ῥύτωρ, ἐν Ἀνθ. Π. 9. 351· — διότι τὸ υ ἐν τῷ λύτωρ πρέπει νὰ εἶναι βραχύ.

λυχναῖος λίθος, ὁ, = λυχνίτης, Ἡσύχ.

λυχναπτέω, ἀνάπτω λύχνον, φωτίζω, **λυχναπτεῖσθαι** Ἐπιγραφ. Τηΐα Roehlsched Epigr. σ. 27.

λυχν-άπτης, ου, ὁ, ὁ ἀνάπτων τοὺς λύχνους, Ἡσύχ.· θηλ. -άπτρια, ἡ ἐπὶ τῶν λύχνων τῆς Δήμητρος ἐν Ἐλευσῖνι, Συλλ. Ἐπιγρ. 481· — **λυχν-αφία**, ἡ, «λυχνοκαυτίαν δὲ ἣν οἱ πολλοὶ λέγουσι, λυχναφίαν Κηφισόδωρος ἐν Υ' (4), Ἀθήν. 701A· καὶ κατὰ τὸν Εὐστάθ. (1571, 22) «λέγει δὲ ὁ Ναυκρατίτης ῥήτωρ καὶ ὅτι **λυχνοκαυτίαν** ἔρη Κηφισόδωρος, ἣν οἱ πολλοὶ **λυχναφίαν**».

λυχναύγημα, τό, αὐγή, λάμψις λύχνου, Acta et diplom. Gr. ed. Miclos. et Müll σ. 61.

λυχνεῖον, τό, (λύχνος) στήριγμα λύχνου, **λυχνοστάτης**, **λυχνοῦχος**, Φερεκρ. ἐν Κραπατάλλοις» 5, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 270, πρβλ. **λυχνίον**.

λυχν-έλαιον, τό, ἔλαιον διὰ λύχνον, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. σ. 2.

λυχνεύς, έως, ὁ, = **λυχνίτης**, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 205F, πρβλ. 699D.

λυχνεύω, (λύχνος) φωτίζω, φέγγω, τινά Ἀρέθ. ἐν Ἀποκ. σ. 905.

λυχνεών, ῶνος, ὁ, τόπος, ἐν ᾧ φυλάττονται οἱ λύχνοι, Λουκ. π. Ἀλη. Ἰστ. 1. 29.

λυχνία, ἡ, **λυχνοστάτης**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2852. 17., 3071. 8, Πλουτ. Δίων 9, Λουκ. Ὄ. 40, κτλ.· ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τῶν ἀττικιζόντων, Λοβ. Φρύν. 313.

λυχναῖος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς λύχνον, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 119, Γαλην. πρβλ. Λοβεκ. Φρύν. 552, προσέτι **λεχναῖος** ἀντὶ **λειχναῖος** Ἰω. Μόσχος 2908A.

λυχνίας λίθος, ὁ, = **λυχνίτης**, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Σοφισταῖς» 8, προσέτι **λυχνεύς**, Ἡσύχ.

λυχνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λυχνίον**, μικρὰς λυχνοστάτης, λυχνοῦχος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 115, 274, Κράτης ἐν «Γείτοσιν» 5. [Πιθ. -ῖδ-, πρβλ. Ἑρμιππ. ἐν «Φορμοφόροις» 4].

λυχνικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς λύχνους, **λυχνικοὶ ψαλμοὶ** καὶ **προσευχαί**, ἑσπερινοὶ ψαλμοὶ καὶ προσευχαί, Ἐπιφαν. Π, 829A, κλ.· — ὡς οὐσιαστ. **λυχνικόν**, τό, ἡ ὥρα, καθ' ἣν ἀνάπτονται οἱ λύχνοι ἐν τῷ ναῷ κατὰ τὸν ἑσπερινόν, Λατ. hora incensaria, ὅτε ψάλλεται ὁ προαιμιακὸς ψαλμός, Παλλαδ. Λαυσ. 1100B, Κυριλλ. Σκυθ. ἐν Βίῳ Σάβ. 325A, κλ.

λυχνίον, τό, = **λυχνεῖον**, Ἀντιφ. ἐν «Ἀφροδίτης γοναῖς» 1, Θεόκρ. 21. 36, Λουκ. Συμπ. 46.

λυχνίς, ίδος, ἡ, φυτόν τι ἔχον λαμπρὸν κόκκινον ἄνθος ἐν χρήσει εἰς στεφάνους, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 8, 3, Ἀνθ. Π. 4. 1, 23, κτλ. **2)** λ. ἀγρία, εἶδος λίνου, Πλίν. 25. 80. **II.** πολύτιμός τις καὶ λάμπων λίθος, πιθ. τὸ καλούμενον «ῥουβίνιον», Λουκ. π. τῆς Συρ. θεοῦ 32· ὡσαύτως **λύχνις**, ὁ, Εὐστ. εἰς Διον. Π. 329.

λυχνίσκος, ὁ, εἶδος ἰχθύος, Λουκ. π. Ἀλη. Ἰστ. 2. 30.

λυχνίτης [ῐ], ου, ὁ, πολύτιμός τις λίθος ἐρυθρᾶς χρώματος, Πλάτ. Ἐρυξ. 400D, Σερᾶδ. 830, Achmes Ὄναιρ. 247, Πλίν. 37. 30· — ἄλλα διάφορος τοῦ φέροντος τὰ ὀνόματα **λυχνίτης**. **II.** λ. λίθος, ὄνομα τοῦ Παρίου μαρμάρου ὅπερ ἐλατομεῖτο ὑπὸ τὸ φῶς λύχνων, Βάρρων παρὰ Πλιν. 36 ἤ. 2.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λυχνῖτις, ἔδος, ἡ, φυτόν τι, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα ἐχρησίμευον ὡς θρυαλλίδες τῶν λύχνων, Πλίν. 25, 74· φλομὶς λ. ἐν Διοσκ. 4. 104.

λυχνό-βιος, ον, ὁ ζῶν διὰ τοῦ φωτὸς τοῦ λύχνου, ἐν Σενέκ. Ἐπιστ. 122.

λυχνο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς λύχνον, Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 360. Kiessl.

λυχνο-καΐα, Ἰων. -ΐη, ἡ, τὸ ἀνάπτειν λύχνους, λυχναψία, φωταψία, Κρατῖν. ἐν «Τροφωνίῳ» 8, Δίων Κ. 79. 16· παρ' Ἡροδ. 2. 62, ἑορτή τις ἐν Σάϊδι τῆς Αἰγύπτου, ὁμοιάζουσα πρὸς τὴν τῶν Τούρκων «Καντὴλ γκετζεσί».

λυχνο-καυτέω, καίω λύχνους, Δίων Κ. 63. 20· ἰδιάζω τις τύπος **λυχνοκῶσα** = **λυχνοκαυτοῦσα** ἀπαντᾷ παρὰ Τηλεκλείδ. ἐν Ἀδῆλ. 20· — οὐσιαστ. **λυχνοκαυτία**, ἡ, = **λυχνοκαΐα**, **λυχναψία**, Ἀθήν. 701Α.— Πρβλ. Λοβ. Φρύν. 523.

λύχνον, τό, = **λύχνος**. Ἱππῶναξ παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 572. 21, ἐκτὸς ἐὰν τοῦτο λογισθῇ λάθος τῶν Γραμμ. προκῦψαν ἐκ τοῦ **λύχνα**, πληθ. τοῦ **λύχνος**.

λυχνόποιέω, κατασκευάζω λύχνους, Ἀνθολ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1001· — ἐκ τοῦ **λυχνο-ποιός**, ὄν, ὁ κατασκευάζων λύχνους, Ἀριστοφ. Εἰρ. 690, Φιλέταιρ. ἐν «Ἀχιλλεῖ» 1.

λυχνό-πολις, ἡ, πόλις λύχνων, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 29.

λυχνοπωλέω, πωλῶ λύχνους, Σχόλ. εἰς Λουκ. Τίμ. 30.

λυχνο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν λύχνους, Ἀριστοφ. Ἱππ. 739.

λύχνος, ὁ· πληθ. **λύχνοι** Βατραχομυομ. 179, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1315, Ἀντιφ. ἐν «Γάμῳ» 2, ὁ αὐτ. ἐν «Μετοίκῳ» 1· ἀλλ' ὁ συνήθης τύπος τοῦ πληθ. εἶναι οὐδ. **λύχνα** Ἡρόδ. 2. 62, 133, Εὐρ. Κύκλ. 514, κτλ.· (ἴδε **λύκη**)· — φῶς δυνάμενον νὰ μεταφέρηται, λύχνος, διαφέρον ἀπὸ τοῦ ἀκινήτου λαμπτῆρος, καθότι ὁ λύχνος ἐφέρετο ἐν τῇ χειρὶ ἢ ἐτίθετο ἐπὶ λυχνοστάτου (ἴδε **λυχνεῖον**, **λυχνία**, **λυχνοῦχος**), χρύσεος λ. Ὀδ. Τ. 34· λύχνα καίειν, ἀνάπτειν, Ἡρόδ., ἔνθ' ἀνωτ.· ἅπτε, παῖ, λύχνον Ἀριστοφ. Νεφ. 18· ὡσαύτως, λύχνους ἅπτειν, ποιεῖν λυχναψίαν, φωταψίαν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 17, 37· λ. ἀποσβέσαι Ἀριστοφ. Πλ. 668· λ. ἀπεσβήκει, εἶχε σβεσθῆ, Πλάτ. Συμπ. 218Β· περὶ λύχνων ἁφάς, κατὰ τὴν ὥραν καθ' ἣν ἀνάπτονται οἱ λύχνοι, δηλ. ὅταν ἀρχίζῃ νὰ νυκτώνῃ, Ἡρόδ. 7. 215· πάννυχος λ. παρακαίεται, διατηρεῖται καίων πλησίον δι' ὅλης τῆς νυκτός, Ἡρόδ. 2. 130· ἔλαιον ἡμῖν οὐκ ἔνεστ' ἐν τῷ λύχνῳ Ἀριστοφ. Νεφ. 56· πρβλ. **κεράτινος**. **2)** ἐν τῷ πληθ., οἱ λύχνοι ἢ τὰ λύχνα, τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ἔνθα ἐπωλοῦντο οἱ λύχνοι, αὐτόθι 1065.

λυχνοῦχος, ὁ, (ἔχω) λυχνοστάτης ἐφ' οὗ ὁ **λύχνος** ἐτοποθετεῖτο, καὶ τὸν λυχνοῦχον ἔκφερ' ἐνθεὶς τὸν λύχνον Φερεκ. ἐν «Δουλοδιδασκάλῳ» 5· διαστίλβοντθ' ὁρῶμεν ὥσπερ ἐν καινῷ λυχνούχῳ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 114· ἑξελὼν ἐκ τοῦ λυχνούχου τὸν λύχνον Ἄλεξ. ἐν «Κηρυττομένῳ» 1, πρβλ. Λυσ. Ἀποσπ. 51, Bgk. ἐν Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 2. σ. 1060, Λοβ. Φρύν. 60.

λυχνοφορέω, φέρω λύχνον, λυχνοφορίοντες (Λακων.) Ἀριστοφ. Λυσ. 1003.

λυχνο-φόρος, ον, ὁ φέρων λύχνον, Πλουτ. Πομπ. 51, Ἀθήν. 214D.

λύχνωμα, τό, μοτός, ξαντόν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1175· πρβλ. **λαμπάδιον**.

λύω, ποιητ. προστ. **λῦθι** (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **λῦμι**) Πινδ. Ἀποσπ. 55· μέλλ. **λύσω** [ῡ]· ἀόρ. **ἔλῡσα**· πρκμ. **λέλῡκα** Θουκ. 7. 18, Ἀριστοφ. Σφ. 992 (**ἀπο-**), κτλ.· — Παθ., πρκμ. **λέλῡμαι**· ὑπερσ. **ἐλελύμην** [ῡ]· ἀόρ. **ἐλύθην**, Ἐπικ. **λύθην** [ῡ] Ὀδ. Θ. 360, Εὐρ. Ἑλ. 860, Θουκ., κτλ.· μέλλ. **λῡθήσομαι** Πλάτ. Τίμ. 41Β, Ἰσοκρ., κτλ.· ὡσαύτως **λελύσομαι** [ῡ] Δημ. 178. 21, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 37 (**ἀπο-**)· — τούτοις προσθετέον Ἐπικόν τινα παθ. ἀόρ. (μετὰ τύπου ὑπερσ.) **ἐλύμην** ἢ **λύμην** [ῡ] Ἰλ. Φ. 80· **λύτο** [ῡ] αὐτόθι 114· ἀλλὰ **λῦτο** Ω. 1· **λύντο** Η. 16· ὡσαύτως γ' εὐκτ. πρκμ. **λελῦτο**, ἀντὶ **λελύοιτο**, σπανιώτατ. τύπος, Ὀδ. Σ. 238.— Μέσ., μέλλ. **λύσομαι**, ἀόρ. **ἐλῡσάμην**· ὁ παθ. πρκμ. **λέλῡμαι** κεῖται ἐν μέσῃ σημ. παρὰ Δημ. 958. 14, Ἀριστ. Ῥητ. 2. 23, 23 (πρβλ. **δια-**, **κατα-λύω**)· ἐνῷ ὁ μέλλ. **λῡσόμεκ** κεῖται ἐπὶ παθ. σημασίας ἐν συνθέσ. μετὰ τῆς προθέσ. **διά**, Θουκ. 2. 12, μετὰ τῆς **ἐπί**, Λυσ. 174. 38, μετὰ τῆς **κατά**, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 9.— Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται πάντας τοὺς τύπους πλὴν τοῦ ἐνεργ. πρκμ. [Ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ῡ ἀείποτε παρ' Ἀττ., ῡ κατὰ τὸ πλεῖστον παρ' Ἐπικ., ἂν καὶ ὁ Ὅμ. ἔχει τὸ φωνῆεν τοῦτο δὶς μακρὸν ἐν ἄρσει, **ἔλῡεν** Ἰλ. Ψ. 513, **λῡεῖ** Ὀδ. Η. 74· ἐν συνθέτοις ὡσαύτως μακρὸν ἐν θέσει, **ἀλλῡεσκεν** Β. 105· **ἀλλῡουσαν** αὐτόθι 109· — ἐν τῷ μέλλοντι καὶ ἀορ. α' τὸ υ μακρὸν ἀείποτε:— ἐν ἑτέροις δὲ χρόνοις τὸ υ βραχὺ ἀείποτε πλὴν ἐν τοῖς ἐξαιρετικοῖς τύποις **λελῦτο**, **λῦτο**, ἴδε ἀνωτ.· — **λελῡμένος** ἀπαντᾷ μόνον παρὰ λίαν μεταγενεστέροις ποιηταῖς ὡς ἐν Θεοδ. Προδρ.] (Ἐκ τῆς √ΛΥ, τῆς ἧς καὶ αἱ λ. **λύ-η**, **λύ-σις**, **λυ-τήρ**, **λύ-τρον**· πρβλ. Σανσκρ. lû, lu-nâmi (seco, disseco) Λατ. lu-o, (πληρώνω), re-lu-o, so-lv-o, (ἀντὶ so-lu-o), so- lu-tus· Γοτθ. lau-sja (λύω), lau-s (κενός), us-lau-sjôins (λύτρωσις), Ἀγγλ. loose (χαλαρός, λελυμένος), κτλ.— ἀλλὰ τὸ **λούω**, κτλ., παράγονται ἐκ τῆς √ΛΟϜ.

Ἡ πρώτη σημασία εἶναι ἡ τοῦ λύω, κοινῶς «λύνω»: **I**, ἐπὶ πραγμάτων, χαλαρώνω, λύω, ἀφαιρῶ τοὺς δεσμούς, «λύνω», ἰδίως ἐπὶ ἐνδυμάτων καὶ ὁπλισμοῦ, λῦσε δέ οἱ ζωστῆρα, θώρηκα Ἰλ. Δ. 215., Π. 804· ἀλλά, λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, ἐπὶ ἀνδρός, ἔλυσε δὲ τὴν παρθενικὴν ζώνην (δηλ. τὴν ζώνην τῆς συζυγικῆς τιμῆς, διότι ἡ Τυρὼ δὲν ἦτο παρθένος, ἀλλὰ γυνὴ τοῦ Κρηθέως), ἢ οἱ συνεγένετο αὐτῇ, Ὀδυσ. Λ. 245· ἐπὶ γυναικὸς παρθένου, λύω τὴν παρθενικήν μου ζώνην, συγγίγνομαι ἀνδρί, λύσι χαλινὸν ὑφ' ἥρωϊ παρθενίας Πινδ. Ἴσθμ. 8 (7)· 95· ἔνθα παρθένει' .. ἔλυσ' ἐγὼ κορεύματα Εὐρ. Ἄλκ. 177 (πρβλ. **ζώνη**)· οὕτως, ἔλυσας ἅγνευμα σὸν ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 501· — συχν. ἐπὶ τῶν καλῳδίων καὶ ἄλλων σχοινίων τῶν πλοίων, λ. πρυμνήσια, ἱστία, λαῖφος, κτλ., Ὀδ. Β. 418., Ο. 496, 552, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 405· κέξι, κτλ., (ἀλλ' οὐδαμοῦ οὕτως ἐν Ἰλ.), πρβλ. Εὐριπ. Ἑκάβ. 539, 1020, κτλ.· ἀσκὸν λῦσαν, ἔλυσαν τὸν ἀσκόν, Ὀδ. Κ. 47· ἀκολούθως συχν. παρ' Ἀττ. (πρβλ. **ὑπολύω**), λ. σταλάς, πέπλον Σοφ. Ο. Κ. 1596, Τρ. 924· λ. ἡνίαν, χαλαρώνω, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 743· λ. κλῆθρα, ἀνοίγω, Αἰσχύλ. Θήβ. 396· λ. γράμματα, δέλτον, ἀνοίγω ἐπιστολήν, Εὐρ. Ι. Α. 38. 307· λ. πέδας, δεσμά Αἰσχύλ. Εὐμ. 645, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1123· ἀρτάνας ἐμῆς δέρης ἔλυσαν, ἔλυσαν ἐκ τοῦ τραχήλου μου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 876, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 781 — Μέσ., ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα, ἔλυσε τὴν ζώνην της, Ἰλ. Ξ. 214· ἀλλά, λύοντο τεύχεα, ἔλυον τὸν ὁπλισμὸν δι' ἑαυτούς, δηλ. ἀφῄρουν τὰ ὅπλα (ἑτέρων), Ρ. 318· μεταγεν., λύσασθαι τρίχα, κόμας, πλοκαμίδας Βίων 1. 20, κτλ.: — ἀκολούθως, **6)** κατὰ διαφόρους φράσεις, στόμα λ. ἀνοίγειν τὸ στ., Εὐρ. Ἱππ. 1060, Ἰσοκρ. 252C· λ. γλῶσσαν εἰς αἰσχροὺς μύθους Κριτί. 2. 10 Bgk.· λ. βλεφάρων ἕδραν, ἀνοίγω τοὺς ὀφθαλμούς μου, ἐξυπνῶ, Εὐρ. Ῥῆσ. 8· λ. ὀφρύν, χαλαρώνω τὰς ὀφρῦς, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 290· ἄχος λ. ἀπ' ὀμμάτων Σοφ. Αἴ. 706, κτλ. **2)** ἐπὶ ἐμψύχων, **α)** ἐπὶ ἵππων, κτλ., λύω, «ἐξεζεύγω», ἀντίθετ. τῷ **ζεύγνυμι**, Ὀδ. Δ. 35, συχν. ἐν Ἰλ.· ἐξ ὀχέων, ὑπὲξ ὀχέων Ἰλ. Ε. 369., Θ. 504· ὑφ' ἅρμασιν Σ. 244· ὑπὸ ζυγοῦ Ὀδ. Δ. 39· ὑπὸ ζυγόφιν Ἰλ. Ω. 576· ὑπ' ἀπήνης Ὀδ. Η. 5· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, λύεσθαι ἵππους ὑπ' ὀχεσφι Ἰλ. Ψ. 7· οὕτω, βόε λῦσαι, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 606 — ὡσαύτως, λύε μώνυχας ἵππους, ἔλυσεν αὐτοὺς ἐκ τοῦ μέρους ὅπου ἦσαν δεδεμένοι, Ἰλ. Κ. 498· λ. κύνα, ἀφίνω ἐλεύθερον, Ξεν. Κυν. 6. 13. κτλ. **β)** ἐπὶ ἀνθρώπων, λύω, ἐλευθερώνω, ἀπαλλάττω, ἰδίως ἐκ δεσμῶν ἢ φυλακῆς, ἐπομένως καθόλου, ἐκ δυσκολίας ἢ κινδύνου, Ἰλ. Ο. 22· Ὀδ. Θ. 345., Μ. 53, κτλ.· ὁ λύσων, ὁ μέλλων νὰ ἐλευθερώσῃ, Αἰσχύλ. Πρ. 771, 785· — μετὰ γεν. πράγμ., λύειν τινὰ κακότητος Ὀδ. Ε. 397, πρβλ. Πινδ. Π. 3. 89, κτλ.· οὕτω παρ' Ἀττ., λ. τινὰ δεσμῶν Αἰσχύλ. Πρ. 1006· ὄκνου, πημονῆς, κτλ., Σοφ. Τρ. 181, κτλ.· ὡσαύτως, λ. τινὰ ἐκ δεσμοῖο Ὀδ. Θ. 360, πρβλ. Πινδ. Ο. 4. 34, Αἰσχύλ. Πρ. 872, Εὐρ. Ἱππ. 1244, Πλάτ. Πολ. 360C· ὡσαύτως, ἔλυσε δόμους ἁβρότατος, διέλυσε τοὺς οἴκους τῆς ἁβρότητος, Πινδ. Π. 11. 51· λ. τινὰ τῆς ἀρχῆς, ἀπολύειν, καθαιρεῖν τινα ἀπὸ τοῦ ἀξιώματος, Διόδ. 13. 92.— Μέσ., κυρίως, ἐνεργῶ ὥστε νὰ λυθῇ ἢ ἐλευθερωθῇ τις, λύσασθαί τινα δυσφροσυνάων Ἡσ. Θ. 528· ὅσπερ Ἰὼ πημονᾶς ἐλύσατο Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1066.— Παθ., λυθῆναι τὰς πέδας Διόδ. 17. 116· λέλυται γὰρ λαὸς ἐλεύθερα βάζειν, ὡς ἐλύθη ζυγόν, ἀφέθη ὁ λαὸς νὰ ὁμιλῇ ἐλευθέρως εὐθὺς ὡς ἀφῃρέθη ὁ ζυγός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 592. **γ)** ἐπὶ αἰχμαλώτων, ἀπολύω ἐπὶ παραλαβῇ λύτρων (**ἀποινῶν**), ἀπελευθερόω, Ἰλ. Α. 29., Ω. 137, 555, κτλ.· λ. τινὰ τινι Α. 20., Ω. 561, Ὀδ. Κ. 298· Σαρπηδόνος ἔντεα καλὰ λύσειαν, θὰ ἀπέδιδον .., Ἰλ. Ρ. 162· πλῆρες, λύειν τινὰ ἀποίνων Α. 106· χρημάτων μεγάλων Ἡρόδ. 2. 135· ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς λυθεὶς Θουκ. 5. 3· — Μέσ., ἐλευθερώνω τινὰ πληρώνων λύτρα δι' αὐτόν, Ἰλ. Α. 13., Ω. 118, κ. ἀλλ. Ὀδ., καὶ Ἀττ.· λύεσθαί τινα ἐκ πολεμίων Λυσ. 122. 7· ἵππον Ξεν. Ἀν. 7. 8, 6· ὅσους αὐτὸς ἐλυσάμην τῶν αἰχμαλώτων Δημ. 394. 6· λ. τινι τὸ χωρίον ὁ αὐτ. 1215, 20· ἑαυτοὺς ἔφασαν βούλεσθαι λύσασθαι, εἶπον ὅτι οἱ ἴδιοι ἤθελον νὰ λυτρώσωσιν ἑαυτοὺς καταβάλλοντες τὰ λύτρα, ὁ αὐτ. 391. 11· λυσάμενος, «ἐλευθερώσας ἐκ τοῦ πορνοβοσκείου» (Σχολ.), Ἀριστοφ. Σφ. 1533· — οὕτω τὸ ἐνεργ. καὶ μέσον (ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας) σχετίζονται πρὸς ἄλληλα ἀκριβῶς ὡς τὸ **λυτρόω** καὶ **λυτρόομαι**. **3)** παραχωρῶ, παραδίδω, [θρόνον] λῦσον ἄμμιν Πινδ. Π. 4. 275. **II**, διαλύω ὅλον τι εἰς τὰ μέρη του, διαλύω, ἀπολύω, λ. ἀγορήν, διαλύω τὴν συνεδρίαν, ἀντίθετον τῷ **καθίζω**, Ἰλ. Α. 305, Ὀδ. Β. 69, κτλ.· ὡσαύτως, διαλύω τὴν ἐμπορικὴν ἀγοράν, Ξεν. Οἰκ. 12. 1· — Παθητ., λῦτο ἀγών Ἰλ. Ω. 1· ἐλύθη ἡ στρατιά, ἡ συνουσία Ξεν. Κύρ. 6. 1, 2, Πολύβ. 5. 15, 3. **2)** διαλύω, σπάρτα λέλυνται, «διαλύονται, σκέπτα δηλαδή» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 135· ῥαφαί .. λέλυντο ἱμάντων Ὀδ. Χ. 186· λ. τὴν σχεδίην Ἡρόδ. 4. 97· τὴν γέφυραν Ξεν. Ἀνάβ. 2. 4, 17· τὴν ἀπόφρασιν αὐτόθι 4. 2, 25. **3)** ἠθικῶς ἐπὶ σωματικῆς ἰσχύος, χαλαρώνω, δηλ. ἐξασθενῶ, καθιστῶ τι ἀσθενές, ἄτονον, λῦσέ οἱ γυῖα, κατέστησεν ἄτονα τὰ γόνατα αὐτοῦ, δηλ. τὸν ἐφύγευσε, συχν. ἐν Ἰλ.· οὕτω, γούνατα λύειν τινὶ Ἰλ. Χ. 335· ἢ τινός Ε. 176, κτλ.· ὡσαύτως, λ. μέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νος τινὶ Π. 332, κτλ.· πέλεκυς λῦσε βοὸς μένος Ὀδ. Γ. 450, πρβλ. Ἰλ. Ρ. 29, 524· ἀλλά, οἵ μοι καμάτῳ .. γούνατ' ἔλυσαν, κατέστησαν τὰ γόνατά μου ἀδύνατα, ἄτονα ἐκ τοῦ κόπου, Ὀδ. Υ. 118· — οὕτως ἐν τῷ Παθητ., λύντο δὲ γυῖα, ὡς τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ θανάτου, τοῦ ὕπνου, τῆς κοπώσεως, τοῦ φόβου, κτλ., Ἰλ. Ζ. 16, κτλ.· γυῖα λέλυντο Ν. 85, Ὀδ. Θ. 233· αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ Ἰλ. Φ. 114, 425· λύθη ψυχή τε μένος τε Ε. 296, κτλ.· λύθεν δέ οἱ ἄψεα πάντα Ὀδ. Δ. 794, κτλ.· — οὕτω παρὰ Τραγικ., λέλυται γυίων ῥώμη Αἰσχύλ. Πέρσ. 913· λύεται δέ μοι μέλη Εὐρ. Ἑκ. 438· λέλυμαι μελέων σύνδεσμα ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 199· λύειν βλέφαρα, κλείειν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐν τῷ ὕπνῳ, Σοφ. Ἀντ. 1302· οὕτω, λ. τὴν ἐν ταῖς ψυχαῖς πρὸς μάχην παρασκευὴν Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 22. 4) καταστρέφω, καταβάλλω, πολίων κάρηνα Ἰλ. Β. 118., Ι. 25· Τροίης κρήδεμνα Π. 100, Ὀδ. Ν. 388· καὶ καθόλου, διαλύω, ἀποβάλλω, δίδω τέλος, Λατ. dissolvere, λ. νείκεα Ἰλ. Ξ. 205, 304, Ὀδ. Η. 74· μελεδήματα Ἰλ. Ψ. 62, Ὀδ. Υ. 56· — οὕτω, λ. ἐπιμομφὰν Πινδ. Ο. 10 (11). 11· λ. φόβον, μοχθήματα, ἀνάγκας, Αἰσχύλ. Θήβ. 270, Σοφ. Ο. Κ. 1616· λ. βίον, ὃ ἐστι ἀποθνήσκειν, Εὐρ. Ι. Τ. 692· λ. τὸ τέλος βίου Σοφ. Ο. Κ. 1720· μάχην Ἀριστοφ. Εἰρ. 991. 5) παρὰ πεζογράφοις, λ. νόμους, καταργεῖν, Λατ. leges abrogare, Ἡρόδ. 3. 82· τὰ περὶ τὴν πολιτείαν Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 14, 14· λ. ψήφῳ τὸ παράνομον Αἰσχίν. 82. 15, κτλ.· ὕβριν καὶ ὑποψίαν Ξεν. Ἀν. 3. 1, 21· λ. ψῆφον κτλ., ἀκυρῶ, καταργῶ, Δημ. 700. 13· λ. διαθήκας, ἀκυρῶ, Ἰσαῖ. 59. 29, κτλ.· — Παθ., λέλυται πάντα, πάντες οἱ δεσμοὶ ἔχουσι λυθῆ, πάντα κεῖται συγκεχυμένα, Δημ. 777. 9. γ) ὡς τεχνικὸς ὅρος, λύω δυσκολίαν τινά, πρόβλημά τι ἢ ζήτημα, λ. ἀπορίαν Πλάτ. Πρωτ. 324Ε, κ. ἀλλ. δ) ἀναιρῶ λογικόν τι ἐπιχείρημα, Ἀριστ. Ρητ. 2. 25, 10, κ. ἀλλ.· πρβλ. λύσις Ιι. 4. α, λυτικὸς Ιι. ε) ἀναλύω τὴν ὑπόθεσιν ἢ πλοκὴν τραγῳδίας, ἀντίθετ. τῷ πλέκειν, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 18, 11. 5) καταργῶ, ἀκυρῶ νόμιμόν τινα συμφωνίαν ἢ ὑποχρέωσιν, τὸν νόμον Ἡρόδ. 6. 106· τὰς σπονδὰς Θουκ. 1. 23, 78, πρβλ. 4. 23· τὰ συγκείμενα Λυσ. 106. 391. 6) ἐπὶ φυσικῆς ἐννοίας, διαλύω, τήκω, «λυώνω», λύει τὸ θερμόν, ἀντίθετ. τῷ πήγνυσι, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 7, 15. — Παθ., λύεται, ἀντίθετ. τῷ πήγνυται, αὐτόθι 4. 6. 3 ἑξ. 7) ἐπὶ φαρμάκων, λ. τὴν κοιλίαν ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 1. 40· οὕτως ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ τρόμου, αὐτόθι 4. 7, κ. ἀλλ. III. λύω, ἐκπληρῶ, ἐκτελῶ, τὰ τοῦ θεοῦ μαντεῖα Σοφ. Ο. Τ. 407· λ. ὅρκους Πολύβ. 6. 58, 4. IV. προσφέρω ἐξιλέωσιν διά τι, ἐπανορθῶ τι, ὡς τὸ Λατ. luere, rependere, τὰς πρότερον ἁμαρτίας Ἀριστοφ. Βάτρ. 691· λ. ὅσ' ἐξήμαρτον Σοφ. Φιλ. 1224· λ. φόνον φόνῳ ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 101, Εὐρ. Ὀρ. 510. — Μέσ., τῶν πάλαι πεπραγμένων λύσασθ' αἷμα Αἰσχύλ. Χο. 804. V. μισθοὺς λύω, πληρώνω τοὺς μισθοὺς πλήρεις, ἀπαλλάττομαι αὐτῶν, ἐν χρήσει μόνον ἐν περιπτώσει ὑποχρεώσεως, Ξεν. Ἀγησ. 2, 31. 2) τέλη λύειν = λυσιτελεῖν, ἔνθα μὴ τέλη λύει φρονοῦντι (ἐξυπ. τὸ φρονεῖν), ὅπου δὲν ὠφελεῖ νὰ εἶναί τις φρόνιμος, Σοφ. Ο. Τ. 316· ἀλλὰ συχνότερον ἁπλῶς τὸ λύει ἄνευ τοῦ τέλη, καὶ συντάσσεται ὡς τὸ λυσιτελεῖ, ἤτοι ἀπολ., λύει δ' ἄλγος Εὐρ. Μήδ. 1362· ἢ μετὰ δοτ. προσ., φημὶ τοιούτους γάμους λύειν βροτοῖς ὁ αὐτ. ἐν Ἄλκ. 627, πρβλ. Ἱππ. 441· μετ' ἀπαρ., πῶς οὖν λύει .. ἐπιβάλλειν; Εὐρ. Μήδ. 1112· ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι, εἶναι καλὸν δι' ἐμὲ τὰ ζῶντα τέκνα νὰ ὠφελήσωσι τὰ μέλλοντα νὰ γεννηθῶσι, αὐτόθι 566· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., λύει γὰρ ἡμῖν οὐδέν, οὐδ' ἐπωφελεῖ βάξιν καλὴν λαβόντε δυσκλεῶς θανεῖν Σοφ. Ἠλ. 1005· πρβλ. λυσιτελέω Ι. 2.

λῶ, θέλω ἢ βούλομαι, ἴδε λάω (Β).

λωβάζω, = τῷ ἐπομ., Δημοκρ. Ἐπίγραμμ. πρὸς Ἱππ.

λωβάομαι, Ἰων. -έομαι, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802: μέλλ. -ήσομαι Πλάτ., Δωρ. β' πληθ. λωβᾱσεῖσθε Θεόκρ. 5. 109· ἀόρ. ἐλωβησάμην Ἡρόδ., κτλ.· — περὶ τοῦ πρκμ. καὶ ἀορ. παθ., ἴδε κατωτ.: ἀποθ.: (λώβη). Ὡς τὸ λυμαίνομαι, αἰκίζω, κακοποιῶ, κακομεταχειρίζομαι, ὑβρίζω, βλάπτω, μετ' αἰτ. προσ., ὡσαύτως προστιθεμένης συστοίχ. αἰτιατ., λώβης .. ἣν ἐμὲ λωβήσασθε, ὕβρις .. μὲ τὴν ὁποίαν μὲ ὑβρίσατε, Ἰλ. Ν. 623· ἰδίως ἀκρωτηριάζω, τινα Ἡρόδ. 3. 154· ἑωυτὸν λωβᾶται λώβην ἀνήκεστον αὐτόθι· ἁρτάναισι λωβᾶται βίον, θέτει πέρας ἄτιμον εἰς τὴν ζωήν της διὰ τῆς ἀγχόνης, Σοφ. Ἀντ. 54· ἀνδρῶν εὐνίδας λ., ἀτιμάζων, Εὐρ. Ὀρ. 929· λ. τοὺς νέους, διαφθείρω, Πλάτ. Πρωτ. 318D· ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων ἐργασίας ὑπὲρ τὸ δέον βαρείας, λωβῶνται τὰ σώματα Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 11, 6· — ὡσαύτως, λ. πόλιν Λυσ. 176. 5· ἄστεα κατ' ἄκρας Θεόκρ. 16. 89· λαφυραγωγῶ, Πολύβ. 4. 54, 2· — ἐνίοτε ὡσαύτως ὡς τὸ λυμαίνομαι, μετὰ δοτ., Ἀριστοφ. Ἱππ. 1408, Πλάτ. Κρίτων 47Ε· — ἀπολ., ὕστατα λωβήσαιο, «ὑστάτην ἂν ταύτην τὴν ὕβριν εἰργάσω» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 232., Β. 242. II. τὸ ἐνεργ. λωβάω ἀπαντᾷ μόνον ἐν Ψευδο-Φωκυλ. 33, Χρησμ. Σιβυλλ. 11 (9). 71· καὶ κατ-ελώβησαν ἐν Πολυβ. 15. 33, 9· — ἀλλ' ὁ πρκμ. εἶναι ἐν χρήσει ὡς παθ., λελωβημένος, ἠκρωτηριασμένος, Ἡρόδ. 3. 155, Πλάτ. Γοργ. 511Α, Πολ. 611C, κτλ.· οὕτω καὶ παθ. ἀόρ., μεγάλας λώβας λωβηθεὶς ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 473C· — τὸ λελωβημένος, προσέτι = λεπρός Ἐπιφαν. II, 504C, Παλλαδ. Λαυσ. 1018D, κλ. — Ἰων. ἐνεστ. λωβέομαι ἐν Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802· πρβλ. ἀπο-, ἐκ-λωβάομαι. — Καθ' Ἡσύχ.: «λωβᾶται· ἐξαπατᾷ· λυμαίνεται» καὶ «λωβῆσαι· ὑβρίσαι, βλάψαι».

λωβεία, ἡ, ἡ νόσος λώβα, λέπρα, Ζωναρ.

λωβεύω, πειράζω, περιπαίζω, τινὰ Ὀδ. Ψ. 15. 26. — Καθ' Ἡσύχ.: «λωβεύειν· ψεύδεσθαι· καταισχύνειν» καὶ, «λωβώμενος· χλευάζων».

λώβη, ἡ, ὡς τὸ λύμη, κακὴ μεταχείρισις, χλεύη, ἀτίμωσις, ὕβρις, κακοποίησις, αἶσχος λώβη τε Ὀδ. Σ. 225· λώβην λωβᾶσθαι (ἴδε ἐν λ. λωβάομαι)· τίσετε λώβην, θὰ τιμωρηθῆτε διὰ τὴν λώβην, Ἰλ. Λ. 142· οὕτω, λ. ἀποδοῦναι Ι. 387· ἀλλά, ἐπὴν τισαίμεθα λώβην, «ἐπειδὰν τὴν ὑπὲρ τῶν ἀποθανόντων ὕβριν καὶ βλάβην ἐκδικήσωμεν» (Σχόλ.), Τ. 208, Ὀδ. Υ. 169, Σοφ. Αἴ. 181· ἐπὶ λώβᾳ, ἐπὶ βλάβῃ ἢ ὀλέθρῳ, Σοφ. Ἀντ. 792, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 647· ὡς ἐπὶ λώβᾳ ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 881· λ. καὶ διαφθορὰ Πλάτ. Μένων 91C, κτλ.· — ἰδίως ἀκρωτηριασμός, ἀποκοπὴ μέλους, Ἡρόδ. 3. 154· — ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., Σοφ. Αἴ. 139· λώβας λωβηθεὶς Πλάτ. Γοργ. 473C. 2) ἐπὶ προσώπ., ὕβρις, ἀτιμία, ὄνειδος, Λατ. opprobrium, λώβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων Ἰλ. Γ. 42, πρβλ. Εὐρ. Ἠλ. 165· ποιητῶν λῶβαι, ἐπὶ τῶν Γραμματικῶν, Ἀνθ. Π. 11. 322. — Καθ' Ἡσύχ.: «λώβη· βλάβη, ὄνειδος, ἀπώλεια, χλεύη, ψεῦδος, ὕβρις». II. παρὰ Βυζαντίνοις = λέπρα, Wernsd. εἰς Φιλῆν σελ. 54, 56. (Πρβλ. Λατ. labes· — ἴσως συγγενὲς τῷ λύμη, ὅπερ συγγενὲς τῷ λῦμα, ἐκ √ΛΟϜ, λούω).

λωβήεις, εσσα, εν, βλαβερός, ἐπονείδιστος, φθοροποιός, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 801, Τρυφ. 261. — λωβηρός, ά, όν, = βλαβερός, Βακχυλ. 16 9

λώβημα, τό, = λώβη, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 550C.

λώβησις, ἡ, (λωβάομαι) = λώβη, Χρησμ. Σιβ. σ. 203. 71 Mai.

λωβητεῖρα, θηλ. τοῦ λωβητήρ, Ἀνθ. Π. 9. 251.

λωβητήρ, ῆρος, ὁ, ὑβριστής, τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον (περὶ τοῦ Θερσίτου) Ἰλ. Β. 275., Λ. 385· καθόλου, ὀλέθριος, καταστροφεύς, ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, Σοφ. Ἀντ. 1074. II. ἄθλιος καὶ οὐτιδανὸς ἄνθρωπος, ὡς τὸ λυμεών, Ἰλ. Ω. 239, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 372.

λωβητής, οῦ, ὁ, = τῷ προηγ., λωβηταὶ τέχνης, οἱ ἀτιμάζοντες τὸ ἑαυτῶν ἐπάγγελμα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 93.

λωβητός, ή, όν, ἠτιμασμένος, κεκακωμένος, βεβλαμμένος, λωβητὸν ἔθηκε, ἀντὶ ἐλωβήσατο, Ἰλ. Ω. 531, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἠρ. 366· κείνης ὁρῶν λωβητὸν εἶδος Σοφ. Τρ. 1069· λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1388· μόχθῳ λωβᾶτὸς ὁ αὐτ. ἐν Φ. 1103. II. ἐνεργ., ὑβριστικός, ὀνειδιστικός, αἰσχρὰ καὶ λ. ἔπη αὐτόθι 607· λωβητὸν ἐμπόλημα, ὀλέθριον ἐμπόρευμα, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 538, πρβλ. Τρυφιόδ. 21.

λωβήτωρ, ορος, ὁ, = λωβητήρ, Ὀππ. Ἁλ. 4. 684, Ἀνθ. Π. 6. 168, κτλ.· μετ' οὐδ., λωβήτορα κῆρα Νικ. Ἁλ. 536.

λωβόομαι, (λώβη II) παθ., γίνομαι ἢ εἶμαι λεπρός, Achmes Ὀνειρ. 107.

λωβός, ή, όν, = λωβητός, Μέγ. Ἐτυμολ. 570. 37. II. παρὰ Βυζαντίνοις συγγραφ., λεπρός· ἴδε λώβη II.

λωβο-τροφεῖον, τό, (λώβη II) οἶκος ἀποκεχωρισμένος, ἐνδιαίτημα λεπρῶν, Βυζ.

λωγάλιοι, οἱ, «ἀστράγαλοι» Ἡσύχ. II. = πόρνοι, παρὰ τῷ αὐτῷ· — οὕτω λωγάς, άδος, ἡ, = πόρνη, ὁ αὐτ.

λωγάνιον, τό, τὸ ἐκ τοῦ λαιμοῦ τῶν βοῶν κρεμάμενον μετὰ λίπους, λαμυρίς, Λατ. paleare, Λουκ. Λεξιφ. 3, ἔνθα ἴδε Σχολ. Παρὰ Σουίδ. λογάνιον ἄνευ ἑρμηνείας. — Καθ' Ἡσύχ.: «λωγάνιον· τῶν βοῶν τὸ ἀπὸ τῶν τραχήλων χάσμα».

λώγασος, ὁ, μάστιξ ἐκ δέρματος ταύρου, «ταυρεία μάστιξ» Ἡσύχ.

λώγη· «καλάμη· καὶ συναγωγὴ σίτου» Ἡσύχ. — Κατὰ Ζωναρᾶν· «ἡ τῆς καλάμης ἀναλογή».

λωγέω, = λέγω, Θεογνώστ. Καν. σ. 149· «ἐλώγευν· ἔλεγον» Ἡσύχ.

λώδιξ, ῑκος, ἡ, σκέπασμα, Λατ. lodix, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ. 13· — ὑποκορ. λωδίκιον, τό, «ἱμάτιον ἐκπετάσας, τουτέστι λωδίκιον, εἴτε οὖν παλλίον» Ἐπιφάν. II. 188B.

λωΐτερος, ἴδε τὰ ἑπόμ.

λωΐων, ὁ, ἡ, λώϊον, τό· Ἀττ. λῷων, λῷον, ὀνομ. καὶ αἰτ. οὐδ. πληθ. λῷω (ἀντὶ λῷονα) Αἰσχύλ. Πέρσ. 1079, Πλάτ. Φίληβ. 11B· αἰτ. πληθ. λῴους (ἀντὶ λῴονας) Σοφ. Τρ. 736, οὐδ. λώϊα Θεόκρ. 26. 32· (πιθ. ἐκ τοῦ λάω B, λῶ)· — εὐαρεστότερος, ἐπιθυμητότερος, καὶ (καθόλου) καλλίτερος, Ὅμ. μόνον κατ' οὐδ., τόδε λώϊόν ἐστι, πολὺ λ. ἐστι Ἰλ. Α. 229, Ὀδ. Β. 169, κτλ.· δόμεναι καὶ λώϊον Ρ. 417· καὶ ὡς ἐπίρρ., λώϊον γνώσεσθαι Ψ. 109· μετρεῖσθαι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 348· ἀλλὰ οὐκ ἄλλη .. τῆσδε λωΐων γυνὴ Σιμῶν Ἰαμβ. 6. 30· — εὑρίσκομεν προσέτι καὶ ἕτερον συγκρ. λωΐτερος, ον, ὡσαύτως ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. μόνον κατ' οὐδ., λωΐτερον καὶ ἄμεινον Ὀδ. Δ. 376., Β. 141· ἄρσεν. ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Απολλ. Ροδ. Γ. 186, 850, κτλ.· παρ' Εύστ. ὡσαύτως λῳότερος, 'Ιακωβ. Α. Π. σ. 75.— Παρ' 'Αττ. ποιηταῖς, λῴων ἦτο ἐν χρήσει καθόλου ὡς συγκρ. τοῦ ἀγαθός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 526, κτλ.· φρόνησιν λαβεῖν λῴω αὐτόθι 1079· λῷον φρονεῖν Σοφ. Ο. Τ. 1038· λῴους φρένας ἀμείψασθαι ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 736· βίου λῴονος κυρῆσαι ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1513· εἰς τὸ λῷον σὸν μεθέστηκεν κέαρ Εὐρ. Μήδ. 911· ἐνίοτε ὡσαύτως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἀμείνων καὶ λῷον Πλάτ. Νόμ. 828Α· ἀμείνω καὶ λῴω ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 11Β· λ. καὶ ἄμεινον Ξεν. 'Αν. 5. 10, 15. **II.** Ὑπερθ. **λῷστος, η, ον,** Θέογν. 96. 255, καὶ 'Αττ.· λῷστον δὲ τὸ εἶναι ἄνοσον Σοφ. 'Αποσπ. 326· τὰ λῷστα βουλεύειν Αἰσχύλ. Ικ. 204, κτλ.· παραινέσαι τὰ λ. ὁ αὐτ. ἐν 'Αγ. 105. 3· ὦ λῷστε, ὦ καλέ μου φίλε, ὡς τὸ ὦ βέλτιστε, Πλάτ. Γοργ. 467D, Ξενοφ. Συμπ. 4. 1, κτλ.— Καθ' Ησύχ.: «λώστα· συμφέροντα, ἄριστα».

λώλεσσαν· «τὴν ἄμαξαν» Ησύχ.

λωλοδιακόνιον, τό, εἶδος μάζης, Πολυδ. Ϛ', 76.

λῶλον· «βρῶμα ἐκ γιγάρτων καὶ σύκων γενόμενον» Ησύχ.

λωλώ· «ὅταν σῦκα μετὰ γιγάρτων φωσθῇ» Ησύχ. — Κατὰ δὲ Ζωναρ. «λωλῶ, σῦκον μετὰ γιγάρτων κόπτων».

λῶμα, τό, τὸ κράσπεδον, ἡ ὥα, ἡ ἄκρα τοῦ ἐνδύματος, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΗ', 29), Ἐκκλ.— Καθ' Ησύχ.: «λῶμα· ῥαφή. κλωσμός. ἢ εἰς τὸ κατώτερον τοῦ ἱματίου... ».— Κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμολόγον (570. 53): «λῶμα τὸ γυναικεῖον, ὃ ὑπὸ Ἀττικῶν ὄχθοδος (ἢ ὄχθοιδος) λέγεται καὶ τὸ εἰς τὸ κατώτερον τοῦ ἱματίου ἐπίβλημα ἐκ βύσσου καὶ πορφύρας, κτλ.» — Ὑποκορισ. **λωμάτιον,** τό, Ἀνθ. Π. 11. 210.

λῶντι, ἴδε *λάω (Β).

λῶος (ἡ κάλλιον **λῷος,** Ἀρκάδ. σ. 38. 8, Θεογνώστ. Καν. σ. 57. 16), ὁ, καὶ **λάος,** Μακεδον. μὴν ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν παρ' Ἀττ. **βοηδρομιῶνα, Φίλιππ.** παρὰ Δημ. 280. 13· ἢ **ἑκατομβαιῶνα,** Πλουτ. Ἀλέξ. 3.

λωποκῦτης, ὁ, = **λωποδύτης,** Τζέτζ. Ἰαμβ. 150.

λώπη, ἡ, (λέπω) ἱμάτιον, περιβόλαιον, δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα **λώπην** Ὀδ. Ν. 224, πρβλ. Θεόκρ. 25. 254, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 32.— Ὡσαύτως **λῶπος, -εος,** τό, Ἱππῶν. 44', Ἀνακρ. 98, Θεόκρ. 14. 66, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 22. — Μόναν ποιητικόν, ἂν καὶ οἱ πεζογράφοι ἔχουσι τὰ παράγωγα, **λώπιον, λωποδύτης.**

λωπίζω: μέλλ. **-ίσω,** (λῶπος) ἐκδύω, γυμνώνω, Ἡσύχ., Σουίδ.· νῦν μόναν ἐν συνθέτοις εὑρισκόμενον, **ἀπολωπίζω. περιλωπίζω,** κτλ.· — τὸ ἐν Σοφ. Τρ. 925, ἐκ δ' ἐλώπισε πλευράν, ἀνήκει εἰς τὸ **ἐκλωπίζω.**— Πρβλ. **λοπίζω.**

λώπιον, ὑποκορ. τοῦ **λώπη,** Ἀρ.σ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 4, 14, Οσπ. 1. 7, 1.

λωπιστός, όν, ὁ φορῶν ἐμβαλωμένα ἱμάτια, «λωπιστὸς ὁ Παλαμήδης ἐκ τῆς τῶν ἱματίων ἐπιῤῥάψεως (ἐπιῤῥίψεως Schmidt)» Ησύχ., Κωμ. Ἀνώνυμ. 160.

λωποδῡσία, ἡ, κλοπὴ ἐνδυμάτων, «ξεγύρνωμα», λήστευσις, Γλωσσ.· — **λωποδῡσίου** δίκη, καταγγελία ἐπὶ ληστείᾳ, λωποδυσίᾳ, Ἑρμογέν.· πρβλ. Att. Process. σ. 360.

λωποδῡτέω. κλέπτω τὰ ἐνδύματα, ἰδίως τῶν λουομένων ἢ ὁδοιπορούντων, Πλάτ. Πολ. 575Β, Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 62, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 7, 11· λ. ἐσθῆτα Δευκ. Δὶς Κατηγ. 31. **II.** καθόλου, κλέπτω, ληστεύω, διαρπάζω, Ἀριστοφ. Ἱππικ. 569, Πλ. 165· — μετ' αἰτ. προσ., Ἀριστοφ. Βάτρ. 1075, Δημ. 116. 19 ἐπὶ τῶν ἀσκούντων λογοκλοπίαν, τὸν Ὅμηρον ἀναιδῶς **λωποδυτοῦσιν** Ἀνθ. Π. 11. 130.

λωποδῡτης [ῡ], **ου,** ὁ, (λῶπος, δύω), ὁ τὰ ἱμάτια ἀποδύων, ὁ ἐνδεδυμένον ἀποδύων, κυρίως ὁ κλέπτων τὰ ἱμάτια τῶν λουομένων ἢ ἀπογυμνιώντων τοὺς διαβάτας, Σοφ. Ἐπίγραμμ. παρ' Ἀθην. 604F, Δ. Β. 176, πρβλ. **λωποδυτέω. II.** καθόλου, κλέπτης, ληστής, Ἀριστοφ. Βάτρ. 772, Ὄρν. 497, Ἀντιφῶν 130. 19, Λυσ. 117. 7, κτλ.· **λωποδυτῶν θάνατον αἱρεῖσθαι** Δημ. 53· ἐν τέλ.· ἀλλοτρίων λ. ἐπέων, ὁ κλέπτων ἢ ἰδιοποιούμενος ξένας ἐκφράσεις καὶ ἰδέας, Ἀνθ. Π. 11. 130, πρβλ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 19, 28.

λῶπος, ὁ, = **λώπη,** ὃ ἴδε.

λώπτω, πτήξω, Ζωναρ. σ. 1326, Κύριλλ.

λωρίζω, δέρω διὰ λωρίου, μαστίζω «ἐδάσταζεν αὐτὸν μία προστᾶσα καὶ ἄλλη ἐλώριζεν αὐτόν» ἐν Βίῳ Χειρογρ. Συμεὼν τοῦ Σολοῦ, Λέοντ. Κύπρ. 1725D.

λωρίκειον, τό, (Λατ. lorica) = θώραξ, Ἰουστινιαν. Νεαρ. 85, 4, κλ.

λωρίον, τό, ὡς καὶ νῦν «λωρί», Μαυρίκ. 1, 2, Μαλαλ. 89, 7, Λέοντος Τακτ. 5, 4, κτλ.

λωρο-καπίστρον, τό, «καπίστρι» δερμάτινον, Βυζ. λ. ἐν Σχολ. νεωτ. εἰς Σοφ. Αἴ. 230.

λῶρον, τό, τὸ Λατ. lorum, ἱμάς, λωρίον πληθ. τὰ **λῶρα** = τὰ ἡνία, Ψελλ. Στιχ. 362.

λωρο-πεδέω, ζένω διὰ λωρίων, τοὺς πόδας Νικήτ. Χρον. 1631.

λῶρος, ὁ, = **λῶρον,** τό, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 765.

λωροτομέω, κόπτω εἰς λωρία, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 764.

λωρο-τόμος, ὁν, ὁ τέμνων, κόπτων λωρία, Ἡσύχ. ἐν λ. **ακυτοτόμος,** Σχόλ. εἰς Πλάτ. Γοργ. 517D.

λωρυμνόν· «βαθύτατα, κατώτατα» Ἡσύχ.

λωρωτός, ἡ, όν, ὡς καὶ νῦν, Κ. Πορφυρ. Ἔκθεσις Βασ. Τάξ. 469, 9, κλ.

λῷστος, η, ον, ἴδε ἐν λ. **λωΐων.**

λῶταξ, ᾶκος, ὁ, ὁ καταδαπανῶν ἐν τοῖς αἰσχροῖς τὸν βίον, ὁ πόρνος καὶ ὁ ἀνδρόγυνος, Ἰω. Χρυσ. 11, 99C·— ἡ ἑρμηνεία αὐλητής, ἐν Ζωναρ. Λεξ. 1324 καὶ Εὐστ. 344, 35, φαίνεται φαντασιώδης.

λωτάριον, τό, = λωτός, Κοσμ. Ἰνδ. 117Β.

λωτέω, «αὐλῶ», Ζωναρ. **II.** ἀνθῶ, «λωτεῦντα· ἀνθοῦντα, ἢ λωτὸν ἔχοντα» ποιητ. παρ' Ἡσυχ.

λωτίζομαι, μέσ., ὡς τὸ καρπίζομαι, ἐκλέγω δι' ἐμαυτόν, ἀποδρέπω τὸ ἄριστον, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 963· "Ἀρης γὰρ οὐδὲν τῶν κακῶν λ. Σοφ. Ἀποσπ. 649· πρβλ. **λώτισμα.**— Καθ' Ησύχ.: «λωτίζειν· ἀπανθίζεσθαι. ἀπολύειν».

λώτῑνος, η, ον, (λωτὸς) ἐκ τοῦ δένδρου λωτοῦ, ξύλα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 9., 5. 5, 6. **II.** πεποιημένος ἐκ λωτοῦ, ἀναθυμίδες Ἀνακρ. 39· κολεός, μέγα λ. ἔργον Θεόκρ. 24. 45· λ. αὐλαί (πρβλ. **λωτὸς** IV), Ἀθήν. 182D.— Καθ' Ησύχ.: «λωτίνας ἀηδόνας· τοὺς αὐλούς».

λώτισμα, τό, ἄνθος: μεταφορ. ὡς τὸ **ἄνθος** καὶ **ἄωτος,** τὸ ὡραιότατον, τὸ ἐκλεκτότατον, τὸ ἄριστον, τὸ ἐξοχώτατον μέρος, γῆς Ἑλλάδος λωτίσματα Εὐρ. Ἑλ. 1593· πρβλ. **λωτίζομαι.**—Καθ' Ησύχ.: «λώτισμα· οἱ πρῶτοι, καὶ ἐπίλεκτοι».

λωτο-ειδής, ές, πρὸς λωτὸν ὅμοιος (σημασ. IV), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 12.

λωτόεις, εσσα, εν, κατάφυτος ἐκ λωτοῦ, πεδία λωτεῦντα (ἢ **-οῦντα**), πεδιάδες πλήρεις λωτοῦ, Ἰλ. Μ. 283. Ἕτεροι ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ θαλερός, εὐάνθης (πρβλ. **λωτέω. II**).

λωτο-μήτρα, ἡ, εἶδος λωτοῦ, Πλίν. 22. 28.

λωτός, οῦ, ὁ, ὄνομα πολλῶν φυτῶν ἰσφαλμένως πολλάκις συγχεομένων· πέντε ἰδίως δύνανται νὰ σημειωθῶσι: **I.** ὁ Ἑλληνικὸς λωτός φυόμενος ἄγριος ἐν τοῖς περὶ τὴν Σπάρτην καὶ Τροίαν λειμῶσι, τὸν ὁποῖον ἔτρωγον οἱ ἵπποι, εἶδος τριφυλλίου, ἴσως trifolium melilotus L., Ἰλ. Β. 776., Ξ. 348., Φ. 351, Ὀδ. Δ. 603. **II.** ὁ Κυρηναϊκὸς λωτός, θάμνος τις τῆς Ἀφρικῆς, οὗ ὁ καρπὸς ἐχρησίμευεν ὡς τροφὴ φυλῶν τινων τῆς παραλίας, ἐντεῦθεν καλουμένων λωτοφάγων, Ι. 84 ἑξ., Ἡρόδ. 4. 177· ἐν τῇ Ὀδυσ. ὁ καρπὸς καλεῖται **μελιηδής** Ι. 93 ἑξ.· — ὁ δὲ Ἡρόδ. παραδιδάλλει τὸν καρπὸν αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸ μέγεθος πρὸς τὸν τοῦ σχίνου (ἔχοντα τὸ μέγεθος ἐλαίας), κατὰ δὲ τὴν γεῦσιν πρὸς τὸν φοίνικα, καὶ λέγει ὅτι ἐξ αὐτοῦ κατεσκευάζετο καὶ οἶνος·— τὸ ἄνθινον εἶδαρ, Ὀδ. Ι. 84, ἀναφέρεται οὐχὶ κατὰ γράμμα εἰς τὸ ἄνθος τοῦ φυτοῦ ἐσθιόμενον, ἀλλ' εἰς τὸ φυτικὸν εἶδος τῆς τροφῆς, ἴδε **ἄνθινος.**— Ἡ τὸ δὲ χαμηλὸς ἀκανθώδης θάμνος, Ἡρόδ. 2. 96, πρβλ. Schweigh. Πολύϐ. 12. 2· κατὰ τὸν Sprengel, Rhamnus Lotus L.· κατὰ τὸν Wildenow, Zizyphus Lotus, ὅπερ ἔτι καὶ νῦν τιμᾶται πολὺ ἐν Τύνιδι καὶ Τριπόλει ὑπὸ τὸ ὄνομα jujube, καρπὸς τοῦ Παραδείσου ἐν τῇ Ἀραβικῇ ποιήσει. **III.** ὁ Αἰγύπτιος λωτός, τὸ κρίνον τοῦ Νείλου, πρῶτον μνημονευόμενος ἐν Ἡροδ. 2. 92, οὗ ὑπάρχουσι τρία εἴδη: **1)** μετὰ μεγάλων λευκῶν ἀνθέων· ἐξηραίνετο οὗτος εἰς τὸν ἥλιον, καὶ ἡ ἐντεριώνη αὐτοῦ ἐκοπανίζετο καὶ κατεσκευάζετο ἐξ αὐτῆς ἄρτος· ἡ ῥίζα ὡσαύτως ἐτρώγετο ἔχουσα μέγεθος καὶ σχῆμα μήλου καὶ ἡδεῖα τὴν γεῦσιν, Ἡρόδοτ. Ἐνθ' ἀνωτ. **2)** μετὰ ῥοδοχρόων ἀνθέων καὶ καρποῦ ὁσπριώδους ὁ Αἰγυπτιακὸς κύαμος, Ἀθήν. 677D, Ε· ὁ Ἡρόδ., Ἐνθ' ἀνωτ., περιγράφει αὐτῷ τὰ ἄνθη· κρίνεα ῥόδοισιν ἐμφερέα. **3)** μετὰ κυανῶν ἀνθέων, Ἀθήν. Ἐνθ' ἀνωτ. — Τῶν τριῶν τούτων εἰδῶν τὸ πρῶτον νομίζεται ὅτι εἶναι Nymphaea Lotus, τὸ δεύτερον Nymphaea Nelumbo, τὸ τρίτον Nelumbium Speciosum· ἴδε Sprengel Antiq. Bot. σ. 56, Voss. Virg. Ecl. 4. 20, Schweigh. Ἡρόδ. Ἐνθ' ἀνωτ., καὶ πρβλ. **κολακασίκη.**— Ἐν Αἰγύπτῳ ὁ λωτὸς ἦτο ἱερὸν σύμβολον τοῦ Νείλου (κατὰ τὴν ὕψωσιν τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο), καὶ ἐπομένως τῆς γονιμότητος· ἐντεῦθεν καὶ ἡ συνεχὴς αὐτοῦ χρῆσις ἐν ταῖς τελεταῖς τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος καὶ ἡ συχνὴ αὐτοῦ εἰκόνισις ἐπὶ ἔργων τῆς ἀρχαίας τέχνης καὶ μάλιστα τῆς Αἰγυπτιακῆς, ἴδε Creuzer Symbolik 1. 283 κἑξ., 508 κἑξ. (τῆς Γαλλικῆς μεταφρ. 1. 404, πρβλ. 525). Ὁ Ἰνδικὸς λωτός, τὸ ἱερὸν σύμβολον τοῦ Γάγγου ποταμοῦ, κτλ., εἶναι ὅμοιος τὸ εἶδος. **IV.** δένδρον τι τῆς βορείου Ἀφρικῆς κατὰ τὸν Sprengel Celtis Australis L., ὅμοιον ἀπίῳ («ἀπιδιᾷ»), ἀλλὰ μετὰ ὀδοντωτῶν φύλλων καὶ φέρον ὁσπριοειδῆ καρπὸν ἄνευ γεύσεως ἢ ὠφελείας, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 3, 1· διακρίνεται ἐκ τοῦ σκληροῦ μέλανος ξύλου αὐτοῦ, ἐξ οὗ ἀγάλματα, αὐλοὶ κτλ. κατεσκευάζοντο· — ἐντεῦθεν Λίβυς λωτὸς κεῖται παρὰ ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ αὐλός, Εὐρ. Ι. Α. 1036, Ἑλ. 170, Τρῳ. 544, κτλ., Ἀνθ. Π. 7. 182· ἀλλ' οὐχὶ παρὰ Πινδ., Αἰσχύλ., ἢ Σοφ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Πλίν. Ν. Η. 13. 17 (32) λέγει ῥητῶς ὅτι τὸ ξύλον τοῦτο ἐχρησίμευε πρὸς κατασκευὴν αὐλῶν (tibiae), δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ νομίσωμεν ὅτι τὰ στελέχη λωτοῦ ἐσχημάτιζον φυσικοὺς αὐλοὺς ἢ σωλῆνας καθάπερ ὁ κάλαμος. Παρ' Εὐρ. καὶ ἐν τῇ Ἀνθ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀείποτε συνοδεύει γαμήλιον εὐωχίαν ἢ Βακχικὴν καὶ Φρυγικὴν μανιώδη διάχυσιν. Κατὰ Σώπατρ. παρ' Ἀθην. 165C, φαίνεται ὅτι ἦτο αὐλὸς ἀποτελῶν μέρος τοῦ Ἀσιατικοῦ μουσικοῦ ὀργάνου νάβλα. **V.** ἕτερον εἶδος δένδρου λωτοῦ, Diospyrus lotus, ἐφύετο ἐν Ἰταλίᾳ, εἶχε δὲ βραχὺ στέλεχος μετὰ στιλπνοῦ φλοιοῦ· τοὺς ἀφθόνους καὶ ζωηροὺς αὐτοῦ κλάδους ὄντας κληματοειδεῖς τὴν φύσιν τοὺς ἔκαμνον νὰ ἀναρριχῶνται ἐπὶ τῶν οἰκιῶν, Columell. 7. 9· καὶ τὰ μὲν φύλλα αὐτοῦ ἦσαν ῳοειδῆ καὶ χνοώδη κάτωθεν, οἱ δὲ καρποὶ ἐρυθροὶ καὶ ἡδεῖς τὴν γεῦσιν, Voss Virg. G. 2. 84.

λωτο τρόφος, ον, (**λωτὸς** I) παράγων λωτόν, λεῖμαξ Εὐρ. Φοίν. 1571.

λωτο-φάγοι, οἱ, (**λωτὸς** II) οἱ ἐσθίοντες τὸν λωτόν, εἰρηνικὸς λαὸς κατοικῶν τὴν Κυρηναϊκὴν παραλίαν, Ὀδ. I. 84, Ἡρόδ. 4. 177, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 3. 2, 25· ἡ χώρα αὐτῶν ἐκαλεῖτο **Λωτοφαγία**, ἡ, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 3, 2· ὅθεν Σύρτις **Λωτοφαγῖτις**, Στράβ. 834.

λωτο-φόρος, ον, ὁ φέρων ἢ παράγων λωτόν, λειμών Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 2.

λωτρόν, λωτροχόος, Δωρ. ἀντὶ **λουτρ-**.— Καθ' Ἡσύχ.: «λωτρόν· δειλινὸν ἄλειμμα· Λάκωνες».

λῶφαρ, τό, = **λώφημα**, Ἡσύχ.

λωφάω, μέλλ. **-ήσω**, παύομαι, λήγω, ὅδε μὲν τάχα λωφήσει Ἰλ. Φ. 292. **2**) μετὰ γεν. (πρβλ. **καταλωφάω**), ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω ἀπὸ .., τῆς νούσου Ἱππ. 559. 29· χόλου, πόθου Αἰσχύλ. Πρ. 376, 654· πόνου Σοφ. Αἴ. 61· τῆς ὀδύνης Πλάτ. Φαῖδρ. 251D· φιλοτιμίας ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 620C· οὕτω, λ. ἀπὸ νόσου καὶ πολέμου Θουκ. 6.12. **3**) μετὰ μετοχ., παύομαι πράττων τι, πρήσσων Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 819, πρβλ. Ἀνθ. Π. 5. 188. **4**) καταπίπτω, καταπραΰνομαι, ἐπὶ νόσου, Θουκ. 2. 49, πρβλ. 7. 77, Πλάτ. Νόμ. 854C· ἐπὶ ἀνέμου, κοπάζω, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1627, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 7· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 23. 29. **II.** μεταβ., ἀνακουφίζω, ἐλαφρύνω, ὁ λωφήσων γὰρ οὐ πέφυκε πω Αἰσχύλ. Πρ. 27· μετὰ γεν., οὔποτε δειλαίων ἀχέων λωφήσετε θυμὸν Ἐμπεδ. 456. (Κατὰ τοὺς γραμματικ. συγγενὲς τῷ **λόφος**, τράχηλος, καὶ μεταφορ. ἐκ τῶν ὑποζυγίων κτηνῶν, ἀπὸ τοῦ τραχήλου τὸ ἄχθος ἀποθέσθαι Ἡσύχ.).

λωφέω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ προηγ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 648, Νόνν. Δ. 1. 172.

λωφήιος, α, ον, ἀνακουφίζων, παρέχων ἀνακούφισιν, λ. ἱερά, θυσίαι ἱλαστήριοι, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 485.

λώφημα, τό, ἀνάπαυσις, ἡσυχία, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **λῶφαρ**.

λώφησις, ἡ, παῦσις, λῆξις, τοῦ πολέμου τοῦ ἀπὸ Πελοποννήσου Θουκ. 4. 81.

λώψ, λωπός, ἡ, = **λώπη**, περίβλημα, χλαμύς, Ἡσύχ.

λῷων, οὐδ. **λῷον**, Ἀττ. συνῃρ. ἀντὶ **λωίων, λώιον**.

M

Μ, μ, μῦ, τό, Ἰων. **μῶ** Δημόκρ. παρ' Εὐστ. 370. 13· — ἄκλιτ., τὸ δωδέκατον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμ., **μ'** = 40, ἀλλὰ **,μ** = 40,000. Ἐν Ἐπιγραφαῖς τὸ **μ** σημαίνει **μύριοι** ἢ **μυριάς**, ὡς τὸ **Π πέντε**· διὸ ⊓M = **πεντακισμύριοι** ἤτοι **πέντε μυριάδες**, 50,000.— Περὶ τοῦ γράμματος **Μ** ἐπὶ τῶν ἀσπίδων τῶν Μεσσηνίων ἴδε ἐν ἄρθρῳ **Α**.

I. **μ** εἶναι τὸ χειλεόφωνον ὑγρὸν τὸ ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ **β**·— ἐν ἁπάσαις ταῖς Ἰνδοευρωπαϊκαῖς γλώσσαις τὸ **μ** διαμένει ἀμετάβλητον. **II.** Διαλεκτικαὶ καὶ ἄλλαι μεταβολαί: **1**) Αἰολ. καὶ Λακων. εἰς **π**, ὡς ὄππα πεδά, ἀντὶ ὄμμα μετά, μόλυβ-ος, Λατ. plumb-um, Γρηγ. Κορ. σ. 282, 580, 661, Ahrens D. Acol. σελ. 45. **2**) εἰς **β**, ὡς μεμβράς, βεμβράς· βροτός, Αἰολ. μορτός (ἴδε **ἄμβροτος** ἐν τέλ.), καὶ ἀβροτάδομεν ἀντὶ ἀμροτάδομεν (ἐκ τοῦ **ἁμαρτάνω**)· μολεῖν ἀόρ. τοῦ **βλώσκω**· μαλ-ακὸς καὶ βλά-ξ, βλη-χρός. **3**) εἰς **ν**, ὡς μιν, Ἀττ. καὶ Δωρ. νιν· μὴ μῶν, Λατ. ne num· Buttm. Δημ. κ. Μειδ. σ. 145 — ἀλλὰ τὸ **μ** ἀντικαθιστᾷ τὸ **ν** ἐν ταῖς προθέσεσιν **ἐν, σὺν** πρὸ χειλεοφώνων ἐν συνθέσει, οἷον **ἐμβαίνω, ἐμμένω**· καὶ ἐν Ἐπιγραφ. εὑρίσκομεν τὸν αὐτὸν κανόνα ἰσχύοντα καὶ ὅταν ἡ ἑπομένη λέξις ἄρχηται ἀπὸ χειλεοφώνου, ὡς τῶμ πρεσβευτῶν:— ὁμοίως, τὸ **μ** παρεμβάλλεται πρὸ χειλεοφώνων ἐν τῷ μέσῳ λέξεως, ἴδε κατωτ. 5. δ. **4**) τὸ **μ** διπλασιάζεται, **α**) ποιητ. μετὰ τὰ **ἀ-** καὶ **ἐυ-** ἐν συνθέσει, ὡς **ἄμμορος, ἐῦμμελίης, φιλομμειδής**· καὶ μετὰ τὴν αὔξησιν, ὡς **ἔμμορα**. **β**) Αἰολ. ὡς ἄμμες ὔμμες ἔμμα ἔμμι, ἀντὶ ἡμεῖς ὑμεῖς εἶμα εἰμί, ὅτε τὸ πρὸ αὐτοῦ φωνῆεν ἢ ἡ δίφθογγος βραχύνεται, Γρηγ. Κορ. σ. 597· — ἄμμες καὶ ὔμμες ὡσαύτως παρ' Ὁμ. καὶ Ἐπικ. **5**) τὸ **μ** συχνάκις προστίθεται ἢ ἐκκρούεται κατὰ τὰς διαφόρους διαλέκτους, **α**) ἐν ἀρχῇ λέξεως ὡς ἵα μία, ὀνθυλεύω μονθυλεύω, ὄσχος μόσχος, ὀχλεύς μοχλεύς, πρβλ. Buttm. Lexilog. ἐν λέξ. **οὐλαὶ** 4, Λοβεκ. Φρύν. 356· — ἀλλ' ἔν τισι τῶν παραδειγμάτων τούτων τὸ **μ** παριστάνει **F** ἢ τὸ Λατ. **v**, μαλλὸς villus vellus, καὶ ἴσως μύλη mola ἐκ τῆς √ΦΑΛ, **ἀλέω, ἀλετρεύω**· ἴδε Curt. Gr. Et. σελ. 577 ἑξ. **6**) ἐν μέσῳ λέξεως χάριν εὐφωνίας ὡς ὄμβριμος ὄβριμος, λαμβάνω λαβεῖν, κύμβη κύβη, ἀρύμβας ἀρύβας, τυμπανον τύπανον, κτλ., μάλιστα μετὰ ἀναδιπλασιασμόν, ὡς **πίμπλημι** ἀντὶ **πιπ-**, κτλ.· μετὰ τὸ στερητ. **ἀ-** ὡς **ἄμβροτος, ἀμφασία** ἀντὶ **ἄβροτος, ἀφασία**· καὶ ἐν συνθέτοις, ὡς **φθισίμβροτος, ἀλεξίμβροτος**, κτλ.· καὶ Ἐπίρρ. **ῥίμφα**, ἀντὶ **ῥίφα** (ἐκ τοῦ ῥήμ. **ῥίπτω**)· Λοβεκ. Φρύν. 95 ἑξ., 128. **6**) πρὸ τοῦ **μ** ἐνίοτε προτίθεται **α** ἢ **ο** εὐφων., ὡς μέλγω ἀμέλγω, μέργω ἀμέργω, μέρδω ἀμέρδω, μόργνυμι ὁμόργνυμι, μίχω (Λατ. mingo) ὁμιχέω, κτλ.· καθὼς τὸ **ι** φαίνεται εὐφωνικὸν ἐν τοῖς μάσθλη ἰμάσθλη, μείρομαι ἰμείρομαι. **7**) περὶ τοῦ **σ** προτασσομένου πρὸ τοῦ **μ** ἴδε ἐν ἄρθρῳ **Σσ** II. **8**) φωνῆέν τι ἐνίοτε μηκύνεται πρὸ τοῦ **μ**, ὡς **Ἱππομέδοντος**, Αἰσχύλ. Θήβ. 488.

μ', μετ' ἐκθλίψεως ἀντὶ **με**. **II.** σπανιώτατον καὶ τὸ πλεῖστον παρ' Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **μοι**, Ἰλ. I. 673., Κ. 544, Ὀδ. Δ. 367, κτλ.· πολὺ σπανίως παρ' Ἀττ., Markl. εἰς Εὐρ. Ι. Α. 491, 814, Πόρσων εἰς Εὐρ. Φοιν. 1230, εἰς Μήδ. 719, πρβλ. Δινδ. εἰς Σοφ. Αἴαντ. 191. (**μὰ** καὶ **μὴ** οὐδέποτε πάσχουσιν ἔκθλιψιν, ἂν καὶ τὸ δεύτερον συστέλλεται διὰ συνιζήσεως πρὸ τοῦ **οὐ**, κτλ.)

μά [ᾱ], μόριον ἐν χρήσει ἐπὶ ἰσχυρᾶς διαμαρτυρίας καὶ ὅρκων ἑπομένου καὶ αἰτ. τοῦ ὀνόματος ἢ τοῦ πράγματος ὃ ἐπικαλεῖται ὁ ὀμνύων· δὲν εἶναι δὲ καθ' ἑαυτὸ οὔτε καταφατικὸν οὔτε ἀρνητικὸν ἀλλὰ γίνεται προτασσομένου τοῦ **ναί** ἢ τοῦ **οὐ**, ἢ παρ' Ἀττ. ἁπλῶς διὰ τῶν συμφραζομένων· οὕτω, **I.** **ναὶ μά ..**, ἐπὶ καταφάσεως, ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον Ἰλ. Α. 234, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 460· ναὶ μὰ γὰρ ὅρκον Πινδ. Ν. 11. 30· οὕτω παρ' Ἀττ., ναὶ μὰ Δία, ναὶ μὰ τὸν Δία, κτλ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 88, Πλάτ. Πολ. 407B. κ. ἄλλ.· πρβλ. **ναί**. **II.** **οὐ μά ..**, ἐπὶ ἀρνήσεως, οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα, οὐ μὰ Ζῆνα, ὄχι μὰ .., Ἰλ. Α. 86., Ψ. 43· καὶ παρ' Ἀττ.· οὐ μὰ τὴν δέσποιναν Ἄρτεμιν Σοφ. Ἠλ. 626· οὔ τοι μὰ τοὺς δώδεκα θεοὺς Ἀριστοφ. Ἱππ. 235.

III. Παρ' Ἀττ. τὸ **μά** συχνάκις εἶναι ἐν χρήσει καθ' ἑαυτό, καὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀρνήσεως, **1**) ὅταν ἡ ἄρνησις ἀκολουθῇ ἐν τῇ ἑπομένῃ προτάσει, μὰ τὴν πατρῴαν ἑστίαν, ἀλλ' οὐχ ὕβρει λέγω τάδ' Σοφ. Ἠλ. 881· μὰ τοὺς παρ' Λίδην νερτέρους ἀλάστορας, οὗτοι ποτ' ἔσται τοῦτο Εὐρ. Μήδ. 1059. μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὐκ Ἀριστοφ. Θεσμ. 269, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1432, Εὐρ. Κύκλ. 262 κἑξ.· μὰ τὴν γῆν, μὴ σύγε ὧδ' Ἀναξίλας ἐν «Εὐανδρίᾳ» 1. **2**) ἐν ἀποκρίσεσιν, ὅταν ἡ ἄρνησις ὑπάρχῃ ἐν τῇ ἐρωτήσει, οὐκ αὖ μ' ἐάσεις; Ἀπόκρ. μὰ Δί', ἐπεὶ καγὼ πόνηρός εἰμι Ἀριστοφ. Ἱππ. 336, 338 (ὅπου νοητέον τὸ οὐκ ἐάσω μετὰ τὸ μὰ Δία παραλαμβανόμενον ἐκ τῆς ἐρωτήσεως, πρβλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 951, Θεσμ. 748, Πλ. 400)· οὕτω καὶ ἑπομένου τοῦ **ἀλλά**· δύο δραχμὰς μισθὸν τελεῖς; Ἀπόκρ. μὰ Δί', ἀλλ' ἔλαττον Ἀριστοφ. Βάτρ. 174 (ἔνθα νοεῖται τὸ οὐ τελῶ, πρβλ. Βάτρ. 753. 779, 1053, Ξεν. Ἀπομν. 3. 13, 3). **IV.** ἐν κοινῇ ὁμιλίᾳ, ἰδίως παρ' Ἀττ., τὸ ὄνομα τῆς θεότητος συχνάκις παρεσιωπᾶτο ἐν τῷ ὅρκῳ: ναὶ μὰ τόν, οὐ μὰ τόν, μὰ τόν, μὰ τήν, πρὸς ἀποφυγὴν τελείου ὅρκου, ὅπερ εἶναι κοινὸν ἐν πάσαις ταῖς γλώσσαις, πρβλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1374, Πλάτ. Γοργ. 466E, Koen εἰς Γρηγ. Κορ. 150 κἑξ. **V.** τὸ **μὰ** ἐνίοτε παραλείπεται μετὰ τὸ **ναί**, ἴδε **ναί** I. 2· ὡσαύτως μετὰ τὸ **οὐ**, ἂν καὶ ἡ αἰτιατ. διαμένει, οὐ τὸν πάντων θεῶν θεὸν πρόμον Ἅλιον Σοφ. Ο. Τ. 660· οὐ τὸν Ὄλυμπον αὐτόθι 1089· οὐ τόνδ' Ὄλυμπον ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 758 πρβλ. Ἠλ. 1062, 1238. **VI.** παρὰ μεταγενεστέρ. = **νή** ὡς καὶ νῦν, μὰ τὴν σωτηρίαν σου ἔφαγον αὐτὸ Θεοφάν. 153, 13, κλ.

μα (= **με, ἐμέ**), Ἐπιγρ. ἀρχαϊκή, Ὀλυμπίας ἴσως, CIG. 31: Κοῖός μα πόεσεν. Οὕτως ἀνέγνω ὁ Boeckh. Ἀλλ' ὁ Ahrens, Curtius καὶ Roehl (IG aut. 557) ἀναγινώσκουσι: μ' ἀπόεσεν, παραδεχόμενοι τὰ α ὡς κείμενον ἀντὶ τοῦ ε τῆς ῥηματ. αὐξήσεως καὶ στηριζόμενοι εἴς τινα τοιαῦτα παρ' Ἡσυχ. παραδείγματα, περὶ ὧν ὅμως ἑτεροίαν γνώμην ἐκφέρει ὁ G. Meyer ἐν griech. Gram. § 472.

μά· τὸ μόριον τοῦτο τετράκις κεῖται ἀντὶ τοῦ **δὲ** ἐν Ἐπιγρ. Λαρίσης, τῇ ἐν Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 65, ς. 20, 22, 42, 46. Εὕρηται ὅμως αὐτόθι καὶ τὸ **δὲ** ἅπαξ ἐν ς. 55.

μᾶ, Δωρ. ἀντὶ **μή**, Ἐπιγραφ. Ἀρχαϊκὴ Ὀλυμπίας ἐν Συλλ. Ἑλλην. Ἐπιγραφῶν 11.

μᾶ, συντετμημένος Αἰολ. καὶ Δωρ. τύπος ἀντὶ τοῦ **μάτηρ**, ἐν τῇ φράσει μᾶ γᾶ, ἀντὶ μῆτερ γῆ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 890, 899· καὶ ὡς ἐπιφώνημα, μᾶ, πόθεν ἄνθρωπος; Θεόκρ. 15. 89· πρβλ. **βᾶ, δῶ, λῖ, πᾶ**.

μαατρόν· «μωρόν. Λάκωνες» Ἡσύχ.

μᾰγάδης, ου, ὁ, = **μάγαδις**, Ἀνακρ. (Ἀποσπ. 5) παρ' Ἀθην. 634C, ἔνθα τὸ **μᾰγάδιν** εἶναι ἐναντίον τοῦ μέτρου, καὶ ἐπανορθωτέον, **μαγάδην** ἐκ τοῦ Πολυδ. Δ', 61. Ἀλλὰ παρ' Ἡσυχ. (ἐν λ. **μαγάδεις**), μαγάδης αὐλὸς καὶ τῇ μαγάδῃ εἶναι σφάλματα τοῦ ἀντιγραφέως ἀντὶ μάγαδις αὐλὸς καὶ τῇ μαγάδει.

μαγαδίζω, τῇ μαγάδει διαψάλλω (ἴδε **μάγαδις**), Θεόφιλ. ἐν «Νεοπτολέμῳ» 2· ἴδε **μάγαδις**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαγάδιον, το, ὑποκορ. τοῦ μαγάς, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 7. 4 (κοινῶς μαγάδα).

μάγᾰδις, ἡ, γεν. **μαγάδιδος** Ἀθήν. 634C· ὀστ. **μαγάδεσ** ἢ **μαγάδᾰ**, ἐκ διορθώσεως τοῦ Δινδ. ἐν Ξεν. Ἀν. 7. 3, 32, Ἀθήν. 634-636· αἰτ. **μάγαδιν** συχνὰν παρὰ ποιηταῖς μνημονευομένοις ὑπὸ Ἀθην. ἔνθ' ἀνωτ.· — ὁ Σοφ. (Ἀποσπ. 228) ἐν ἀναπαιστικῷ στίχῳ ἔχει: πηκταί τε λύραι καὶ μαγάδιδες, ἔνθα ἡ πρώτη συλλαβὴ γίνεται μακρὰ ἐναντίον πάντων τῶν ἄλλων παραδειγμάτων· ὁ Δινδ. δικαιολογεῖ τοῦτο ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ λέξις εἶναι ξενική, ἐνῷ ὁ Meineke προτείνει **μαγάδῐδες**, ὡς εἰ ἐξ ὀνομαστ. **μαγαδῐ́ς**· πρβλ. **μαγάδης**· — ἡ μάγαδις ἦτο ξένον (πιθανῶς Αἰγυπτιακὸν) ὄργανον ἔχον τὸ σχῆμα κινύρας ἢ ἅρπης (τριγωνικόν), μετὰ εἴκοσι χορδῶν ἐντεταμένων κατὰ διατονικὴν κλίμακα, μαγαδίζουσιν ἐν τῇ διὰ πασῶν συμφωνίᾳ Ἀριστ. Προβλ. 19. 39, 1, πρβλ. 9. 18, καὶ ἴδε Chappell Hist. of Mus. σ. 55, Ἀθήν. 634B κἑξ. **II**. Λυδικός τις αὐλὸς ἢ πλαγίαυλος παράγων δύο τόνους ἐν ταὐτῷ ὀξὺν καὶ βαρύν, Ἴων παρ' Ἀθην. 634C, Ἀναξανδρ. ἐν «Ὁπλομάχῳ» 1, Ἡσύχ.

μᾰγάζω, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **μαγαδίζω**, παρ' Ἡσυχ. ἐν λ. **μαγάδεις**.

μᾰγᾰρικός, ὁ, = μεγαρικὸς κέραμος, πήλινα ἀγγεῖα τῶν Μεγάρων, «οὕτω δὲ τοὺς Μεγαρικοὺς κεράμους διὰ τοῦ ε χρὴ λέγειν, οὐ διὰ τοῦ α, ὡς οἱ ἔμποροι τὴν ἄρχουσαν παραφθείροντες» Στέφ. Βυζ. ἐν λ. Μέγαρα, πρβλ. **μέγαρον** III.

μαγαρῐ́ς· «μικρὰ σπάθη» Ἡσύχ.

μᾰγᾰ́ρῐσκος, ὁ, «πινακίσκος» Ἡσύχ.

μάγαρον, ὅρα ἐν λ. **μέγαρον** III καὶ IV.

μᾶγάς, ἄδος, ἡ, ἡ γέφυρα ἢ καθάλη τῆς κιθάρας ἢ λύρας ἡ τὰς χορδὰς ὑποβαστάζουσα, Λατ. pons (πρβλ. **ὑπολύριος**), Φιλόστρ. 487, 516, Γρηγ. Ναζ. 1. 553, Σουΐδ., Ἡσύχ. ἐν λ., πρβλ. **μαγάδιον**.

μαγγάνα, ἡ, λέξις τῆς κάτω Ἰταλίας σημαίνουσα δοχεῖον οἴνου, «οἰνηρὸν ἀγγεῖον ἐκ ξύλων κατεσκευασμένον» Σουΐδ.

μαγγᾰνεία, ἡ, (**μαγγανεύω**) μαγεία, γοητεία, Πλάτ. Νόμ. 908D, 933A· — μ. μαγειρικαί, ἐπὶ ἐντέχνου κατασκευῆς τῶν φαγητῶν, Ἀθήν. 9C.

μαγγάνευμα, τό, ἔργον μαγγανείας, μαγεία, γοητεία, ἀπάτη, Πλάτ. Γοργ. 484A, Νόμ. 933C· ἐπὶ γυναικείων τεχνασμάτων, Πλουτ. Ἀντ. 25.

μαγγᾰνευτήριον, τό, τόπος ἐν ᾧ γίνονται μαγγανεῖαι, Θεμίστ. 70B.

μαγγᾰνευτής, οῦ, ὁ, ὁ φενακίζων διὰ μαγγανειῶν, γόης, ἀπατεών, Σουΐδ., Φώτ.

μαγγᾰνευτικός, ή, όν, ἁρμόδιος πρὸς μαγγανείαν, κτλ.· ἡ **-κή** (ἐνν. τέχνη), γοητεία, ταχυδακτυλουργική, θαυματοποιΐα, Πολυδ. Ζ', 209 ἐκ τοῦ Πλάτ. (ἔνθα τὸ κείμενον ἔχει **μαγευτική**).

μαγγᾰνεύτρια, ἡ, θηλ τοῦ **μαγγανευτής**, Ἡσύχ.

μαγγᾰνεύω, (**μάγγανον**) μεταχειρίζομαι θέλγητρα ἢ φίλτρα, τεχνάσματα μαγγανευτικά, ἐπὶ τῆς Κίρκης, Ἀριστοφ. Πλ. 310· — δολιεύομαι, ἀπατῶ, Δημ. 794. 2· μ. πρὸς τοὺς θεούς, μεταχειρίζομαι δεισιδαίμονα μέσα ὅπως ἐξιλεώσω τοὺς θεούς, Πολύβ. 15. 29, 9· μ. ἐπί τινα Λουκ. Θεῶν Διάλ. 2. 1, Ἀλς Κατηγ. 21· — μετὰ συστοίχου αἰτ., μ. ἀπάτην, μηχανῶμαι, ἐπινοῶ μέσα πρὸς ἀπάτην, Ἰακώβ. εἰς Ἀχ. Τάτ. σ. 609. **II**. μετ' αἰτ., νοθεύω, Λατ. mangonizare, τὰ σιτία καὶ τὰ ὄψα μ. καὶ φαρμάττειν Πλούτ. 2. 126A.

μαγγανικός, ή, όν, = **μαγγανευτικός**, Ἐκκλ.· τὸ **-κόν**, = **μάγγανον** II, αὐτόθι.

μαγγανο-δαίμων, **ονος**, ὁ, μαγικὸς δαίμων, ἀφιερωμένος εἰς μαγγανεύματα, Λεόντ. Κύπρ. II. 1980B.

μάγγᾰνον, τό, μέσον, δι' οὗ θέλγει τις ἢ μαγεύει τινά, μαγγανεία, γοήτευμα, φίλτρον, φάρμακον, Ἡρακλείδ. Ἀλληγ. Ὁμ. σ. 448· «μάγγανα· φάρμακα. γοητεύματα» Ἡσύχ. **II**. μηχανή τις πρὸς ὑπεράσπισιν ὀχυρωμάτων, Μαυρ. Στρατηγ. 10. 3. **III**. ὁ ἄξων τροχιλείας, Ἥρων Βελοπ. σ. 128. **IV**. = βάλανος II. 3, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 155, Ὄρν. 1159, Ἐκκλ. 361. **V**. = **γαγγαμον**, θηρευτικὸν δίκτυον, Ἡσύχ., ἔνθα ὅρα Soping. (Πρὸς τὴν πρώτην σημασίαν πρβλ. τὸ Λατ. mango, ὁ παρασκευάζων ἐμπορεύματα πρὸς πώλησιν, mangonizare, κτλ.)

μαγγανοποιοί, οἱ, μαγγανείας ποιοῦντες, Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. τ. 4, σ. 251.

μαγδᾰλιά, ἡ, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἀπομαγδαλιά**, Γαλην., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 414.

μάγδωλον· «οἰκοδόμημά τι» Ἡσύχ. ἐκ τοῦ Ἑβρ. migdal πύργος, Ἑβδ. (Ἀριθμ. ΛΓ', 7, κτλ.).

μᾰγεία, ἡ, (**μαγεύω**) ἡ θεολογία τῶν μάγων, μ. ἡ Ζοροάστρου Πλάτ. Ἀλκ. 1. 122A. **II**. ὡς καὶ νῦν, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 15, 7, κτλ.· τὴν γοητικὴν μ. οὐδ' ἔγνωσαν οἱ μάγοι Ἀριστ. Ἀποσπ. 31.

μᾰγεῖον, τό, (μάσσω) = τῷ συνηθεστέρῳ **ἐκμαγεῖον**, Λογγῖν. 32. 5.

μᾰγείραινα, ἡ, θηλ. τοῦ **μάγειρος**, Φερεκρ. ἐν «Ἰπνῷ» 1, Σχόλ. Λυκόφρ. 578.

μᾰγειρεία, ἡ, = **μαγείρευμα**, Achmes Ὀνειρ. 242, Ἡρῳδια. Ἐπιμερ. σ. 19.

μᾰγειρεῖον, τό, (μάγειρος) ὡς καὶ νῦν, ἐργαστήριον μαγείρου, Λατ. popina, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 43, Θαυμασ. 35, Βαβρ. 79. 1. **2)** τὸ μέρος ἔνθα κατῴκουν οἱ δημόσιοι μάγειροι, συνοικία τῶν μαγείρων, «ὁ τόπος ἔνθεν μισθοῦνται τοὺς μαγείρους» (Πολυδ. Θ'. 48), Ἀντιφ. ἐν «Στρατιώτῃ» 4, Θεοφρ. Χαρακτ. 7.· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 276. **II**. Μακεδον. λέξ. σημαίνουσα χύτραν ἢ λέβητα, Sturz. Μακεδ. Διάλεκτ. 178.

μᾰγείρευμα, τό, τὸ μαγειρευθέν, τροφή, Ἡσύχ., Εὐστ. 1402 16.

μᾰγειρεύω, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «μαγειρεύω», Θεοφρ. Χαρακτ. 6, Πλούτ. 2. 704A· μετ' αἰτ., μ. τὰ ἱερεῖα Ἀθήν. 173D — Παθ., τὰ μαγειρευόμενα ὅσπρια Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1207. **2)** κρεουργῶ, κόπτω τὰ κρέατα ὡς κρεοπώλης, Βαβρ. 122. 16.

μᾰγειρικός, ή, όν, κατάλληλος, ἁρμόζων εἰς μάγειρον ἢ εἰς τὴν μαγειρικήν, ῥημάτια Ἀριστοφ. Ἱππ. 216· νέμοι Πλάτ. Μίνως 316E· πῦρ Ἀριστ. π. Πνεύμ. 9. 2· κοπίς Πλουτ. Λυκοῦργ. 2· σκεύη, τράπεζα Ἀθήν. 169B, 173A· μαγειρικόν τι ποιεῖσθαι Συλλ. Ἐπιγρ. 5594. 1. 71· — ἡ μαγειρική τέχνη Πλάτ. Πολ. 332D· ἡ μ. ἐμπειρία ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 500B· ἡ ἡ **-κή**, μόνον, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 289A. **2)** ἐπὶ προσώπων, πεπειραμένος, ἔμπειρος εἰς μαγειρικήν, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 178D — Ἐπίρρ. **-κῶς**, μετὰ μαγειρικῆς ἐπιτηδειότητος, δηλ. τεχνητῶς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1015, Ἱππ. 376, Εἰρ. 1017.

μαγειριάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ὑποκορ. **μαγειρίσκος**, Plin. h. n. XXXII. 55: Fecit Pytheas et cocos, magiriscia appellatos parvalis potoriis.

μᾰγειρίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **μάγειρος**, Ἀθήν. 292E.

μᾰγειρίσσα, ἡ, θηλυκ. τύπος τοῦ **μάγειρος**, Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. η', 13).

μάγειρορ, ὁ, (= **μάγειρος**), Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, Arch. Ztg. 1879, σ. 61.

μάγειρος [ᾰ], ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ «μάγειρος», οὐδαμοῦ παρ' Ὅμ., Βατραχομ. 40, Ἡρόδ. 4. 71., 6. 60, Σοφ. Ἀποσπ. 601, Ἀριστοφ. Βάτρ. 517, κτλ. **II**. κρεουργός, ὁ σφάζων τὰ πρὸς τροφὴν ζῶα καὶ διαμελίζων αὐτά, διότι ἐν ἀρχῇ ὁ μάγειρος ἦτο ἅμα καὶ κρεουργὸς ἢ κρεοπώλης (προσήκει τὸν μ. κατακόπτειν καὶ ἐκδέρειν Πλάτ. Εὐθύδ. 301D), οὕτω δὲ καὶ ὁ Κύκλωψ καλεῖται Αἰδου μ., ὡς ἔχων ἀμφοτέρας τὰς ἰδιότητας, δηλ. τοῦ σφαγέως καὶ μαγείρου, Εὐρ. Κύκλ. 397· πρβλ. Μάχωνα παρ' Ἀθην. 243Γ, Πλούτ. 2. 175D. (Ἐκ τῆς √ΜΑΓ, μάσσω, (δ ἴδε), διότι τὸ ἀρτοποιεῖν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἦν ἔργον τοῦ μαγείρου, πρβλ. Πλίν. 18. 28, καὶ ἴδε ὀψοποιός.)

μαγειρῳδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος μαγείρῳ, Εὐνάπ. ἐν Βίοις Σοφιστ. σ. 63.

μαγέτας αὐλός, ὁ, μαγεύων, καταθέλγων τοὺς ἀκροωμένους, Ἡσύχ.

μάγευμα, τό, (**μᾰγεύω**) μαγευτικὸν τέχνασμα, ἢ τέχνης μαγευτικῆς ἀποτέλεσμα· ἐν τῷ πληθ., θέλγητρα, μαγεῖα, ἀπάτη μαγική, Εὐρ. Ἰκέτ. 1110· — ἐπὶ τροφῆς ἐντέχνως παρεσκευασμένης, Πλούτ. 2. 752B.

μᾰγεύς, έως, ὁ, (μάσσω) ὁ τὰ ἅλφιτα μάττων, «ζυμωτής», Πολυδ. Ζ', 64, Ἡσύχ. **II**. ὁ ἀπομάττων, σπογγίζων, μάγμα σπόγγου Ἀνθ. Π. 6. 306.

μᾰγευτής, οῦ, ὁ, = **μάγος**, Δίων Κ. 52. 36· πρβλ. Λυδιακ. Φρύν. 316.

μᾰγευτικός, ή, όν, μαγικός· ἡ **-κή** (ὅηλ. τέχνη), Πλάτ. Πολιτικ. 280D.

μᾰγεύω, εἶμαι μάγος ἢ ἔμπειρος εἰς μαγικὴν σοφίαν, Πλουτ. Ἀρτοξ. 3 καὶ 6, Φιλόστρ. 4· μεταχειρίζομαι μαγικὰ τεχνάσματα, κατάγειν τὸν Δία μαγεύσαντας Πλουτ. Νουμ. 15· μετὰ συστοίχ. αἰτ., μέλη μ., ᾠδὰς μαγικὰς ἐπῳδάς, Εὐρ. Ι. Τ. 1338. **II**. μεταβ., γοητεύω, ἐμψυχα μαγεύων Ἀνθ. Π. 12. 57, πρβλ. Λουκ. Ὄν. 11· — Παθητ., μαγεύομαι, μαγευόμενοι καὶ μαγεύουσαι Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 256E, Λουκ. Ὄν. 54. — Καθ' Ἡσύχ.: «μαγεύειν· γοητεύειν. θεραπεύειν Θεούς».

μαγῆες· «οἰκονόμοι δεῖπνου· ἢ τὰ ἅλφιτα μάττοντες» Ἡσύχ.

μαγιζῖον, τό, ὑποκορισ. τοῦ **μαγίς** II, Ἀρρ. Περίπλ. σ. 18, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 1248.

μᾰγῐ́κός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τοὺς μάγους, Πλουτ. Θεμ. 29. **II**. ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς μαγείαν, βίβλοι Ψευδο-Φωκ. 158.

μάγιν· «ἀσπίδα» Ἡσύχ.

μάγιρος = **μάγειρος** Ἐπιγραφ. Ἐπιδαύρ. ἐν Ἀρχ. Ἐφημ. 1883, σ. 198, κτλ.

μαγίς, ίδος, ἡ, (μάσσω) «ζυμαρικόν», πλακοῦντιον, Λατ. olla, ἰδίως τὸ εἰς τὴν Ἑνάτην καὶ τὸν Τροφώνιον προσφερόμενον πλακοῦντιον, Σαφ. Ἀποσπ. 651, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 644, Ἀθήν. 663C· περιγραφόμενον ὡς ζυμαρικὸν μετὰ τυροῦ, Ἱππ. 652. 14, πρβλ. 685. 15. Καθ' Ἡσύχ.: «μαγίδες· αἷς ἀπομάττουσι καὶ καθαίρουσι, καὶ μᾶζαι, ἃς καταφέρουσιν οἱ εἰς Τροφωνίου κατιόντες». **II**. τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἅλματτον, μάκτρα, ἀνάρρ., Κρατῖν. ἐν Βουσίριδι 1, πρβλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολυδ. Γ, 81· — ὡσαύτως τράπεζα τιθεμένη ἐπὶ τοῦ τρίποδος, Πολυδ. Ϛ', 83.

μάγισσα, ἡ, θηλ. τοῦ μάγος, Νικήτ. εἰς Μουρζ. 4, Δουκάγγ., κλ.

μαγίστωρ· «ἐπιστάτης· διδάσκαλος» Ἡσύχ.

μαγκίπιον καὶ **μαγκιπεῖον**, ἐκ τοῦ Λατ. manucipium, ἀρτοποιεῖον, Βίος Εὐθυμ. 28, Χρον. Πασχάλ. 629, 2, κλ.

μαγκίπισσα, ἡ, ἡ γυνὴ τοῦ μάγκιπος, ὅηλ. τοῦ ἀρτοποιοῦ, ἀφωμάζαινα» Πτωχοπρόδρ. 1, 177, 182.

μάγκιψ, ιπος, ὁ, ἀρτοποιός, ἢ ἁπλῶς ἀρτοπώλης, Εὐσ. Ἀλ. 444C, Κύριλλ. Σκυθ. ἐν Βίῳ Σάβ. 225C, κλ.

μάγμα, τό, πηκτὴ ἁλοιφὴ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ῥευστήν, Γαλην. 13. 877, Πλίν. 13. 2.

μαγμός, οῦ, ὁ, (μάσσω) ἀπόμαξις, κάθαρσις, «μαγμός· τὸ καθάρσιον· ἀπομάσσειν γὰρ λέγουσιν, ὅταν περικαθαίρωσι τοὺς ἐνοχλουμένους τινὶ πάθει» Ἡσύχ.

μάγνης «κυβευτικοῦ βόλου προσηγορία» Ἡσύχ.

Μάγνης, ητος, ὁ, κάτοικος τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας, Ἰλ. Β. 756, Σοφ. Ἠλ. 705, κτλ.· ἡ τῆς ἐν Λυδίᾳ, Ἡρόδ. 3. 40, κτλ.· θηλ. **Μάγνησσα**, Θεόκρ. 22. 79· — ἐπίθ. **Μαγνητικός**, ἡ, όν, ἀνήκων εἰς τὸν Μάγνητα ἢ τὴν Μαγνησίαν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 492· θηλ. **Μαγνῆτις**, ιδος, Ἵππος Πινδ. Π. 2. 85. **II. Μαγνῆτις λίθος**, ἡ, ὁ μαγνήτης, Εὐρ. Ἀποσπ. 571, πρβλ. Πλάτ. Ἴωνα 533D, Εὐθυδλ. ἐν «Ὀρθάνῃ» 2· ὡσαύτως, ἡ Μαγνησία λίθος Ἱππ. 543, 28, Ἀχ. Τάτ. 1. 17· ἡ Μάγνησσα Ὀρφ. Λιθ. 302· ὁ Μάγνης λίθος Διοσκ. 5. 148, Πορφύρ. π. Ἀποχ. Ἐμψ. 4. 20· ὁ Μάγνης μόνον, Ἀλέξ. Ἀφρ.· πρβλ. **Ἡράκλειος**. **2) Μαγνῆτις λίθος**, ὡσαύτως, ὀρυκτόν τι ὁμοιάζον πρὸς ἄργυρον, Θεοφρ. π. Λιθ. 41· ἴδε Buttm. ἐν Wolf's Mus. 2. σ. 5 ἑξ.

Μάγος [ᾰ], **ου**, ὁ, ὁ ἐκ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν Μηδικὴν φυλὴν τῶν μάγων, Ἡρόδ. 1. 101. Στράβ. 727·—ἐντεῦθεν: **2)** ὁ ἐκ τῶν Ἱερέων καὶ σοφῶν ἀνδρῶν τῶν Περσῶν, οἵτινες ἠρμήνευον ὀνείρους, Ἡρόδ. 7. 37, κ.ἀλλ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 8. 90. **3)** πᾶς ὁ μετερχόμενος τὸν γόητα, μάγας, ἐντεῦθεν, πλάνος, ὑπατεών, ὡς τὸ γόης, Σοφ. Ο. Τ. 387· πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 1497, Πλάτ. Πολ. 572E· ὡσαύτως θηλ., Ἀνθ. Π. 5. 16, Λουκ. Ὄν. 4. **II. μάγος, ον**, ὡς ἐπίθετ., μαγικός, μάγῳ μέχνῃ ποιεῖν τι Φιλόστρ. 4· κεστοῦ μαγώτερα Ἀνθ. Π. 5. 121. (Πιθ. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς καὶ τὸ μέγας ἃ ἴδε).

μάγουλον, τό, ὡς καὶ νῦν, Μελάμπ. 503, Πτωχοπρόδρ. 1, 324.

μᾰγο-φόνια, τά, καὶ **μαγοφονία**, ἡ, ὁ φόνος τῶν μάγων, Περσικὴ τις ἑορτή, Ἡρόδ. 3. 79· ἄγεται τοῖς Πέρσαις ἑορτὴ τῆς μαγοφονίας, καθ' ἣν Σφενδαδάτης ὁ μάγος ἀνήρηται Κτησίας Περσ. 15.

μαγύδαρις, ἡ, ὁ σπόρος τοῦ σιλφίου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 3, 4· καὶ ἡ ῥίζα αὐτοῦ, Διοσκ. 3. 94. **II.** ἕτερον φυτὸν διάφορον τοῦ σιλφίου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 12. [μᾰγῡδᾰ́ρῐς, Plaut. Rud. 3. 2, 19.]— Καθ' Ἡσύχ.: «μαγύδαρις· ὀπὸς σιλφίου. οἱ δὲ ἕτερον τοῦ σιλφίου εἶναι μανότερον».

μᾰγῳδία, ἡ, εἶδος ἀσήμου κωμικῆς παραστάσεως μετὰ τυμπάνων καὶ κυμβάλων, εἶδος παντομίμου παραστάσεως, Ἀθήν. 621C· **μαγῳδὴ** παρ' Ἡσυχ.· καὶ παρ' Ἀθην. 621C, D, **μάγωδος**, ὁ, «ὁ δὲ μαγῳδὸς .. πάντα ποιεῖ τὰ ἔξω κόσμου, ὑποκρινόμενος ποτὲ μὲν γυναῖκα καὶ μοιχοὺς καὶ μαστροπούς, ποτὲ δὲ ἄνδρα μεθύοντα καὶ ἐπὶ κῶμον παραγινόμενον πρὸς τὴν ἐρωμένην» αὐτόθι.

μᾰδᾰγένειος, ον, = **μαδιγένειος**, παρὰ Φωτ.

μᾰδᾰ́ζος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ **μαδαρός**, Ποιητ. περὶ Δυνάμ. Βοταν. 83.

μᾰδᾰλλω, = **μαδίζω** Π, «μαδάλλει· τίλλει» Ἡσύχ.

μᾰδᾰρο-κέφαλος, ον, φαλακρός, Τζέτζ.

μᾰδᾰρός, ά, όν, (μαδάω) ὑγρός, ἕλκεα μ., πυώδη ἕλκη, Ἱππ. 50. 36. **2)** μὴ συνεχόμενος, χαλαρῶς συνημμένος, ὁ αὐτὸς 1230C. **3)** μαλακός, πλαδαρός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 6, 9. **4)** ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, φαλακρός, Ἀνθ. Π. 11. 434.— Καθ' Ἡσύχ.: «μαδαρός· ἀραιόθριξ. ψεδνός».

μᾰδᾰρότης, ητος, ἡ, φαλακρότης, Ἱππ. Προγν. 47.

μᾰδᾰρόω, (μαδαρός) = **μαδίζω**, Ἐβδ. (Νεφρ. Π', 25).

μᾰδᾰρωσις, ἡ, πτῶσις τῶν τριχῶν τῶν βλεφάρων, ὡσαύτως **μίλφωσις**, Γαλην. 14. 413.

μᾰδάω, μέλλ. **-ήσω**, Λατ. madere, εἶμαι ὑγρὸς ἢ μαλακός, ἐπὶ νόσου τινὸς τῶν συκῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 5. **2)** ἐπὶ τριχῶν, «μαδῶ», ἐκπίπτω, Λατ. defluere, Αἰλ. π. Ζ. 15. 18· ἐπὶ ἀνθρώπων, εἶμαι φαλακρός, Ἀριστοφ. Πλ. 266, Λύσιας 3. 32· πρβλ. **μαδίζω, μυδάω**. (Πρβλ. μαδός, μαδαρός· Λατ. madeo, madesco, madidus, καὶ ἴσως τὸ manare.)

μᾰδδα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **μᾶζα**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 732, 835.

μάδεγμα· «δίλεαρ, πρόβλημα. οἱ δὲ μάδευμα» Ἡσύχ.

μάδησις, ἡ, (μαδάω) πτῶσις τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, φαλάκρωσις, τῆς κεφαλῆς Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1083· ἀλλὰ μάδισις τριχῶν, ὁ αὐτ. 1002C, ὅπερ καὶ διάφ. γραφ. ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 9, 9.

μᾰδῐγένειος, ον, (μαδάω, γένειον) ὁ ἔχων «μαδαρὰ γένεια» (Φώτ.), Λατ. imberbis, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 11, 13, ἴδε Λοβ. Φρύν. 662.

μαδίζω, μέλλ. **-ίσω**, ἐπὶ τῶν τριχῶν, πίπτω, «πέφτω», ὡς τὸ **μαδάω**, Ἱππ. 667. 2 (ἔνθα ὁ Littré **μαδήσῃ**). **II.** ὡς καὶ νῦν, μαδίζω, μαδῶ, «ξεμαδίζω», τὸν πώγωνα παρὰ Salmas. εἰς Tertull. Pall. σ. 338.

μάδῐσις, ἡ, ἀμφ. γραφ. ἀντὶ **μάδησις**, ἃ ἴδε.

μᾰδιατήριον, τό, ἐργαλεῖον πρὸς μάδησιν τριχῶν χρησιμεῦον, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ εὐστρα ἐν Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1233.

μάδον, τό, = **μαδωνία**, Ἡσύχ., Πλίν. 25. 37· **μάδυς**, ὁ, Δίνσκ. Παραθ. 1. 179.

***μαδός, ή, όν**, (μαδάω) = **μαδαρός**. Ἡσύχ.· — παρ' αὐτῷ μνημονεύεται καὶ οὐσιαστ. **μάδος**, τό, = **ψίλωθρον**.

μάδον· «πάσα καὶ λεῖον [μαδὸν]» Ἡσύχ.

μάδρυα, τά, ἀντὶ **μαλόδρυα**, = **κακκύμηλα**, Σέλευκος παρ' Ἀθην. 50A, 1963. 33· πρβλ. **ἀκρόδρυα**.

μαδρυνθήσομαι· «κολασθήσομαι, ἐπιτριβήσομαι» Ἡσύχ.

μᾰδωνία, ἡ, Βοιωτ. ὄνομα τῆς νυμφαίας, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 13, 1.

μᾶζα, ἡ, (μάσσω) κριθίνος ἄρτος, κριθίνων πλακούντων, Ἡρόδ. 1. 200, Ἀρχίλ. 2, κτλ.· ἀμολγαία Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 592· κυρβαίη Ὁμ. Ἐπιγράμμ. 15. 6· φυστὴ Ἀριστοφ. Σφ. 610 (ἴδε τὰς λέξ.)· ὑποδεεστέρα τοῦ ἄρτου (τοῦ σιτίνου), Ἱππ. 11. 11., 228. 39, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 606, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 60B κἑξ., Ξεν. Κύρ. 1. 2, 11· δουλίας μάζης τυχεῖν, ἐσθίειν ἄρτον τῆς δουλείας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1041 (κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Enger)· καὶ παροιμ., ἀγαθὴ καὶ μᾶζα μετ' ἄρτον Παροιμιογρ. σ. 230· — μᾶζαν μεμαχὼς, κατασκευάσας πλακοῦντα, μετὰ λογαπαιγνίου ἐπὶ τοῦ μάχην μεμαχημένος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 55.— Καθ' Ἡσύχ.: «μᾶζα· ἄλφιτα πεφυρμένα ὕδατι καὶ ἐλαίῳ», καὶ «μᾶζαν· ἀντὶ τῆς τροφῆς, καὶ τῆς μεμαγμένης κόπρου». ('Εν τοῖς Ἀντιγράφ. κοινῶς φέρεται, μάζα· ἀλλ' οἱ Γραμμ. μαρτυροῦσιν ὅτι ἐν τῇ παλαιᾷ Ἀτθίδι ἦτο μᾶζα, Ἡρωδ. περὶ μον. λέξ. σ. 31. 19, Μοῖρις, κλ.· πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 405.)

μαζα-γόας, ὁ, «ὁ ἐπὶ μάζῃ μεμψίμοιρος» Ἡσύχ.

μαζ-αγρέτας, ὁ, (ἀγείρω) ὁ ἀγείρων κριθίνους ἄρτους, ἐπαίτης, Ἀριστίας ὁ Φλιάσιος παρ' Ἀθην. 686A, ὡς τὰ ἐπαγρέτας καὶ κωλαγρέτας.

μαζάκιες· «δόρυ Παρθικόν» Ἡσύχ.

μαζάρυγξ· «τὰ ἐπὶ τῷ πότῳ ἐπιόντα» Ἡσύχ.

μαζάω, μάττω, ζυμώνω τὰς μάζας, τοὺς κριθίνους ἄρτους ἢ τὰ κριθινα πλακούντια·— Καθ' Ἡσύχ.: «μαζῶνται· τὸν μάττοντα τὰς μάζας», κατὰ δὲ Σουΐδ.: «μαζῶντες· τρυφῶντες·» πρβλ. **κριθάω**.

μαζεινὸς [μάζινος] βοῦς· «ὁ ἐξ ἀλφίτων» Ἡσύχ.

μαζηρὸς πίναξ, πινάκιον ἐφ' οὗ τιθέμεναι αἱ μᾶζαι διενέμοντο, Πολυδ. Γ, 84, ἴδε **μαζονόμος**.

μαζήνης, ὁ, εἶδος ὀνίσκου, (καλλαρίας), Θεοφρ. Ἀποσπ. 12, 2· καλούμενος **μαζὸς** παρ' Ἐπιχ. 47 Ahr.· **μαζέας** ὑπὸ Ξενοκρ. ἐν τῷ «περὶ ἀπὸ τῶν Ἐνύδρ. τροφ.» 12, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ (ἐν σελ. 86)· **μαζεινὸς** ὑπὸ τοῦ Δωρίωνος παρ' Ἀθην. 315F, πρβλ. 332B.

μάζῐνος, ον, (ἢ **μαζεινός, όν**) (μᾶζα) ὁ ἐξ ἀλφίτων, Ἡσύχ.

μαζίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **μάζα**, Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀθήν. 7, Ἱππ. 625. 1, Ἀθήν. 646C.

μαζίσκη, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **μάζα**, μικρὸν ζυμαρικὸν ἐκ κριθίνου ἀλεύρου, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1105, 1166.

μαζοβόλιον, τό, = **μαζονόμος**, Ἀπολλων. Λεξ. ἐν λ. **αὐλαχύτας**.

μαζο-νόμος (ἐξυπ. κύκλος ἢ πίναξ), ὁ, πίναξ ἢ «δίσκος», ἐφ' οὗ ἐπετίθεντο τὰ ἐκ κριθίνου ἀλεύρου πλακούντια καὶ διενέμοντο, Ἀρμόδ. παρ' Ἀθην. 149Δ, πρβλ. Ὁρατ. Σατ. 2. 8, 86· μ. χρυσοῦς Συλλ. Ἐπιγρ. 2852. 51, πρβλ. 197F·— ἐντεῦθεν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ., **μαζονομεῖον**. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 367· **μαζονόμιον**, τό, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 202E.

μαζο-πέπτης, ου, ὁ ὀπτῶν κριθίνους ἄρτους ἢ «ἀρτακόπος» Ἡσύχ.

μαζοποιέω, παρασκευάζω μᾶζαν, ἄρτον ἐκ κριθίνου ἀλεύρου, Εὐστ. 1766. 42.

μαζο-ποιός, όν, κατασκευάζων μᾶζαν, ἄρτον κριθινον, Γλωσσ.

μαζός, οῦ, ὁ, «βυτίον» ἴδε ἐν λέξ. **μαστός**. **II.** εἶδος ἰχθύος, **μαζίνης**, ἃ ἴδε.

μαζούσιος, α, ον, ἔχων σχῆμα μαστοῦ, ἄκρα Λυκόφρ. 534.

μαζοφᾰγέω, ἐσθίω ἄρτον κριθινον, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 389.

μαζο-φάγος, ον, (φάγειν) ὁ ἐσθίων ἄρτον κριθινον, Ἱππ. 478, 12.

μαζο-φορίς, ίδος, ἡ, (φέρω) **μαζονόμος**· «μαζοφορίς· ὅμοιον κανῷ» Ἡσύχ.

μαζῶνες, οἱ, ἑορτή τις τοῦ Βάκχου ἐν Φιγαλείᾳ ἢ οἱ ἑορτάζοντες τὴν ἑορτὴν ταύτην, Ἀρμόδ. παρ' Ἀθην. 149B.

μαθαλίς, ίδος, ἡ, εἶδος ποτηρίου, Βλαῖσος παρ' Ἀθην. 487C, — Καθ' Ἡσύχ.: «μαθαλίδες· ἐκπώματά τινα· οἱ δὲ μέτρα, ὡς κύαθοι».

μάθη, ἡ, = **μάθησις**, μάθη γάρ τοι φρένας αὔξει Ἐμπεδ. 75· «μάθας (Δωρ., Αἰολ.)· μαθήσεως» Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μάθημα, τό, (μᾰθεῖν) ὡς καὶ νῦν, ἐκεῖνο ὅπερ μανθάνει τις, τά παθήματα μαθήματα (ἴδε **πάθημα**) Ἡρόδ. 1. 207· μ. μαθεῖν Σοφ. Φ. 918· μ. τινος ἢ περί τι Πλάτ. Συμπ. 211C, Πολ. 525D. **2)** παιδεία, γνῶσις, ἐπιστήμη, Λατ. disciplina, συχν. ἐν τῷ πληθ., Ἀριστοφ. Νεφ. 1231, Ὄρν. 380, Θουκ. 2. 39, Ἰσοκρ. 238C, συχνάκις παρὰ Πλάτ.· τὸ μ. τὰ περὶ τὰς τάξεις, ἡ ἐπιστήμη τῆς «τακτικῆς», ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 182B, κτλ.· μαθημάτων φρόντιζε μᾶλλον χρημάτων· τὰ γὰρ μαθήματ' εὑπορεῖ τὰ χρήματα Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 52. **2)** ἰδίως αἱ μαθηματικαὶ ἐπιστῆμαι, ἀριθμητική, γεωμετρία καὶ ἀστρονομία κατὰ τὸν Πλάτ. Νόμ. 817E· ἀλλ' ὁ Ἀριστ. ἐθεώρει τὰ νῦν καλούμενα καθαρὰ μαθηματικά, οἷον ἀριθμητικὴν καὶ γεωμετρίαν, ὡς διάφορα τῶν μικτῶν· τὰ φυσικώτερα τῶν μαθ., οἷον ὀπτικὴ καὶ ἁρμονική καὶ ἀστρονομία Ἀριστ. Φυσ. 2. 2, 4· ἡ ἐν τοῖς μαθήμασιν ἁρμονική ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 2, 24, πρβλ. Ἀναλυτ. Ὕστερ. 1. 13, 8, καὶ ἴδε **μαθηματικός** II.

μαθημᾰτικός, ἡ, όν, πρόθυμος νὰ μάθῃ, ὁ ἀγαπῶν τὴν μάθησιν, ὁ ἔχων φύσιν δεξιὰν εἰς τὸ μανθάνειν, ὡς τὸ **μαθητικός**, Πλάτ. Τίμ. 88B· τὰ μαθηματικώτερα [τῶν ζώων] Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1, 2. **II.** ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὰς ἐπιστήμας, ἰδίως εἰς τὰ μαθηματικά· **μαθηματικός**, ὁ, ὡς καὶ νῦν ὁ καταγινόμενος εἰς τὰ μαθηματικά, ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 2. 2, 1, Ἡθ. Ν. 6. 8, 6· ἡ **-κή** (μετὰ τῆς λέξ. ἐπιστήμη ἢ ἄνευ αὐτῆς), τὰ μαθηματικά, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 5. 1, 8 κἑξ., κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, τὰ μαθηματικὰ ὁ αὐτ. ἐν Ἡθ. Ν. 7. 8, 15· — γραμμὴ μαθ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ γρ. φυσική, ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 2. 2, 4· κύκλος μ. ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 10, 17, πρβλ. 5. 1, 9· οὕτως ἁρμονικὴ ἡ τε μαθ. καὶ ἡ κατὰ τὴν ἀκοὴν ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Πρστ. 1. 13, 8. — ἐν Μετὰ τὰ Φυσ. 12. 1-3, ὁ Ἀριστ. ἀμφισβητεῖ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Πλάτωνος ὅτι αἱ ἀφῃρημέναι αὐταὶ μαθηματικαὶ ἔννοιαι εἶναι πραγματικαὶ ὀντότητες.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1 (ΕΛΑΤΤ.) 3, 2., 12. 6, 10. **2)** ἰδίως ἀστρονομικός, οἱ μ. κανόνες Πλούτ. 2. 974F· ἡ **-κή**, ἀστρονομία, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 5. 104. **3)** ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις ὡσαύτως = ἀστρολογικός, καὶ ὁ **μαθηματικός** = ἀστρολόγος, Πορφ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 237D, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 4 ἐν τέλ., 5. 1 καὶ 2· οὕτω mathematici = Χαλδαῖοι, πρβλ. Ἰουβεν. 10. 94 πρὸς 14. 248, Τακίτ. Ἱστ. 1. 22.

μᾰθημᾰτο-πωλικός, ἡ, όν, ὁ ἐμπορευόμενος τὴν ἐπιστήμην· μ. γένος, οἱ σοφισταί, καὶ ἡ **-κή**, τὸ ἐπάγγελμα αὐτῶν, Πλάτ. Σοφ. 224B, E.

μαθησειόντες· ἐφιέμενοι τοῦ μαθεῖν, Γ. Παχυμ. τ. Α', σ. 143, 11. ἔ. Β.

μάθησις, ἡ, (μαθεῖν) τὸ μανθάνειν, ἡ πρᾶξις τοῦ μανθάνειν, ἡ κτῆσις γνώσεως, γνῶσις, πεῖρά τοι μαθήσιος ἀρχά Ἀλκμὰν 47· μ. οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις Σοφ. Τρ. 450· ὧν μάθησιν ἄρνυμαι, ὧν λαμβάνω γνῶσιν, ὁ αὐτ. ἐν 711· μ. ἔχειν τινὸς Εὐρ. Ἱκέτ. 915· μ. διδόναι ὁ αὐτ. ἐν 419· μ. ποιεῖσθαι περί τινος Θουκ. 1. 68· περί τι Πλάτ. Πολ. 525A· συχνὸν παρὰ Πλάτ.· — ἐν τῷ πληθ., νωθροὶ πρὸς τὰς μ. ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 144B, πρβλ. Πολ. 407C· μνῆμαί τε ἰσχυραὶ καὶ ὀξεῖαι μ., δυνάμεις μαθήσεως, πρὸς μάθησιν, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 908C. **2)** ἐπιθυμία μαθήσεως, ἀλλὰ σοὶ μάθησις οὐ πάρα Σοφ. Ἠλ. 1032. **3)** παίδευσις, παιδεία, διδασκαλία, Ἱππ. Ὄρκ., Πλάτ. Ἀπολ. 26A, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 53· τὴν αὐλητικὴν ἄγαγον πρὸς τὰς μ. Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 6, 11. **II.** ἔθος, συνήθεια, ἴδε μάθος II.

μᾰθητεία, ἡ, τὸ μαθητεύειν, διδασκαλία, Δίων Χρυσ. 1. 155, Ἰουστῖν. πρὸς Τρύφ. 53, σ. 593B, Ὠριγέν. 1. 544C, 773C.

μᾰθητεῖος, α, ον, ῥῆμ. ἐπίθ. τοῦ μανθάνω, ὃν πρέπει τις νὰ μάθῃ ἢ ἐννοήσῃ, Ἡρόδ. 7. 16. 3. **II.** μαθητέον, πρέπει τις νὰ μάθῃ, Ἀριστοφ. Σφ. 1262, Πλάτ. Νόμ. 818D· τι παρά τινος Ξεν. Ἀπομνημ. 2. 1, 28.

μᾰθητεύω, εἶμαι μαθητής, τινί, τινός, εἴς τινα, Πλούτ. 2. 832B, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἐκκλ. **II.** μεταβ., κάμνω τινὰ μαθητήν, διδάσκω, πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη Εὐαγγ. κ. Ματθ. κη', 19· μαθητεύσαντες Ἱκανοὺς ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Λύστραν Πράξ. Ἀποστ. ιδ' 21.— Παθ., μαθητευθεὶς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 52.

μᾰθητής, οῦ, ὁ, (μαθεῖν) ὡς καὶ νῦν, ὁ μανθάνων, διδασκόμενος, Λατ. discipulus, τῆς Ἑλλάδος Ἡρόδ. 4. 77· συχνάκις παρ' Ἀττ. οἱ μαθηταὶ τῶν φιλοσόφων καὶ ῥητοροδιδασκάλων, οἱ Πρωταγόρου μ. Πλάτ. Πρωτ. 315A, κ. ἀλλ.· μαθητὰς ἐμοὺς ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 33A· ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγματος, ταύτου τοῦ μαθήματος μ., σπουδαστὴς τούτου τοῦ μαθήματος, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 618C· μ. ἰατρικῆς, σπουδαστὴς τῆς ἰατρικῆς, αὐτόθι 599C· οὕτω, μ. περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 186E.

μᾰθητιάω, ἐφετικὸν τοῦ μανθάνω, ἐπιθυμῶ νὰ γείνω μαθητής, Ἀριστοφ. Νεφ. 183, κτλ. **II.** παρὰ μεταγεν. = μαθητεύω, Ἀνθ. Π 15. 38.

μᾰθητικός, ἡ, όν, (μαθεῖν) εὐδιάθετος νὰ μάθῃ, ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ, τινος Πλάτ. Πολ. 475E. **2)** εὐκόλως διδασκόμενος, εὐκόλως μανθάνων, ἐπὶ ζῴων, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1, 2, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 3.

μᾰθητός, ἡ, όν, (μαθεῖν) ὃν δύναται νὰ μάθῃ τις, ὅσα ἀνθρώποις μαθητὰ Ξεν. Κύρ. 1. 6, 23· ἡ ἀσκητὸν ἢ μαθητὸν [ἡ ἀρετὴ] Πλάτ. παρὰ Μένωνι ἐν ἀρχ., πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1, 1· μαθ. τε καὶ διδακτὰ Πλάτ. Πρωτ. 319C.

μᾰθήτρια, ἡ, = τῷ ἑπομ., Διόδ. 2. 52, Διογ. Λ. 4. 2.

μᾰθητρίς, **-ίδος**, ἡ, θηλ. τοῦ **μαθητής**, Φίλων 1. 273· πρβλ. Λοβεκ. Φρύνιχ. 256.

μάθος, τό, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ **μάθησις**, Ἀλκαῖ. 102, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 645· ἀντίκειται πρὸς τὸ **πάθος**, ὡς τὰ μαίμ ἤματα πρὸς τὰ **παθήματα**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 177. **II.** ὡσαύτως παρ' Ἱππ. = ἔθος, συνήθεια, πλείων τοῦ μάθεος 592. 50 (ἔνθα ὑπάρχει καὶ γλώσσημα: τοῦ συνήθεος)· ἐπὶν πλέονα τοῦ μάθεος φάγῃ 612. 49· οὕτω, πλέονα τῆς μαθήσιος 593. 8· πρότερον τοῦ μεμοθηκότος 646. 40· πρβλ. **μανθάνω** II.

μαῖα, ἡ, προσφώνησις τιμητικὴ πρὸς πρεσβύτιν γυναῖκα καὶ μάλιστα τροφόν, ὡς λέγομεν νῦν «μαννίτσα», Ὅμ., μόνον ἐν Ὀδ.· ἀείποτε κατὰ κλητ., ἀποτείνεται δὲ εἰς τὴν Εὐρύκλειαν, ἥτις πιθανῶς εἶχε χρηματίσῃ τροφὸς τοῦ Ὀδυσσέως (Ὀδ. Τ. 482)· ἀλλ' ὅμως φαίνεται ὅτι τὸ ὄνομα δὲν ἀπεδίδετο ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς τροφούς, Ὅμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 147, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 915· πρβλ. Λοβεκ. Φρύν. 134. **2)** μετέπειτα, = τροφός, θηλάστρια, «παραμάννα», Σοφ. Ἀποσπ. 782, Εὐρ. Ἱππ. 243· — ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀληθοῦς μητρός, μαῖα δὴ κάτω βέβακεν ὁ αὐτ. ἐν Ἄλκ. 393· ἰὼ μαῖα γαῖα Αἰσχύλ. Χο. 15. **3)** ὡς καὶ νῦν, μαῖα, «μαμμή», Πλάτ. Θεαίτ. 149A κἑξ. πρβλ. **μαιεία**, **μαιεύομαι**, **μαίευμα**. **4)** παρὰ τοῖς Δωριεῦσι, μάμμη, προμήτωρ, Ἰάμβλ. ἐν βίῳ Πυθαγ. 56, Ἐπιγραφ. Μήλ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2432. **II.** εἶδος μεγάλου καρκίνου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 3, κ. ἀλλ.· πρβλ. **γραῦς**. (Πιθανῶς ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὸ **μήτηρ**.)

Μαῖα, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος, μήτηρ δὲ τοῦ Ἑρμοῦ, Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμῆν 3, κτλ.· ἐν Ἡσ. Θ. 938 Ἰων. **Μαίη**.— Ὁ τύπος **Μαιάς**, άδος, ἡ, εὑρηται ὡσαύτως παρὰ ποιηταῖς, Ὀδ. Ξ. 435, Ὕμν. εἰς Ἑρμ., Εὐρ., κτλ.

Μαίανδρος, ὁ, ποταμὸς τῆς Καρίας, Ἰλ. Β. 869, Ἡσ. Θ. 339· ἐπίσημος διὰ τοὺς ἑλιγμούς αὐτοῦ, Ἡρόδ. 2. 29.— ἐπίθ. **Μαιάνδριος**, α, ον, Διον. Π. 837, κτλ. **II.** μεταφορ., ἑλιγμός, μαιάνδρους πολλοὺς ἑλίττει, ἐπὶ ὕδατος ἢ ῥύακος, Φιλόστρ. 776· πλῆρες ἑλιγμῶν κόσμημα ἢ σχέδιον, Λατ. maeandrus, σκολιὸς ὢν (ὁ Μαίανδρος δηλ.) εἰς ὑπερβολὴν ὥστε ἐξ ἐκείνου τὰς σκολιότητας ἁπάσας μαιάνδρους καλεῖσθαι Στράβ. 577· ἐπὶ δὲ τῆς τραπέζης μαίανδρον ἐξέγλυψαν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 2, 8.

μαιάς, άδος, ἡ, θηλ. τοῦ **μαιευτικός**, τέχνη Νόνν. Δ. 4. 403· πρβλ. **Μαῖα**.

μαιεία, ἡ, τὸ ἔργον τῆς μαίας, Πλάτ. Θεαίτ. 150D, 210C.

μαίευμα, τό, τὸ ὑπὸ τῆς μαίας ἐξαχθὲν βρέφος, τὸ προϊὸν τῆς τέχνης τῆς μαίας, σὸν μὲν παιδίον, ἐμὸν δὲ μαίευμα Πλάτ. Θεαίτ. 160E.

μαιεύομαι, μέλλ. **-σομαι**· Ἐπικ. γ' πληθ. ἀορ. **μαιεύσαντο** Καλλ. εἰς Δία 35· ἀποθ.· (μαῖα I. 3). **Ὑπηρετῶ** ἢ **ἐνεργῶ** ὡς μαῖα, Διόδ. 19. 34· ἡ Ἄρτεμις μ. Λουκ. Θεῶν Διάλ. 26. 2. **2)** μετ' αἰτ. προσώπου, βοηθῶ γυναῖκα νὰ γεννήσῃ, τὴν «τεγεννῶ», Πλάτων ἐπὶ τῆς μαιευτικῆς τοῦ Σωκράτους τέχνης (ἴδε ἐν λέξ. **μαιευτικός**), Θεαίτ. 149B κἑξ., πρβλ. Grote 1. σ. 321· ὄρνιθας μαιεύεσθαι, ἀντὶ τοῦ νεοττοτροφεῖν, «εὑρὼν γυναῖκα ὄρνιθα μαιευομένην» Συγγραφ. παρὰ Σουΐδ.· αἰετὸν κάνθαρος μαιεύσοιτο, παροιμία ἐπὶ τῶν ἐκδικουμένων κατ' ἰσχυροῦ ἐχθροῦ, Ἀριστοφ. Λυσ. 695, ἔνθα ἴδε Ἐρμηνευτάς.— Τὸ ἐνεργ., ὡς φαίνεται, δὲν ἀπαντᾷ, ἀλλὰ τὸ παθητ. εὑρηται παρὰ Πλάτ. Θεαίτ. 150E, τά ὑπ' ἐμοῦ μαιευθέντα, ἐλθόντα εἰς τὸν κόσμον δι' ἐμοῦ.

μαίευσις, ἡ, κοινῶς «ξεγέννημα», Πλάτ. Θεαίτ. 150B.

μαιευτικός, ἡ, όν, ἀνήκων εἰς τὸ μαιεύεσθαι, ἔμπειρος εἴς τὸ μαιεύεσθαι, Πλάτ. Θεαίτ. 121C· — ἡ μαιευτικὴ τέχνη ἢ ἡ μαιευτική μόνον, ἡ τέχνη τῆς μαίας· οὕτως ἐκάλει ὁ Σωκράτης τὴν ἰδίαν μέθοδον, δι' ἧς ἐξῆγεν ἐκ τῶν ἄλλων ἅ,τι ἐκεῖνοι εἶχον ἐν τῷ νῷ αὐτῶν χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζωσιν, αὐτόθι 161E, ἴδε 149A ἑξ., Πολιτικ. 268B, πρβλ. Διογ. Λ. 3. 49 ἑξ.· οἱ μ. διάλογοι τοῦ Πλάτωνος, οἷον Ἀλκιβ. 1, Λάχης, Λῦσις, Θράσυλλ. αὐτόθι 57· πρβλ. **μαιεύομαι**. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πολυδ. Δ', 208.

μαιεύτρα, τά, ἁμοιβὴ δεδομένη εἰς μαιεύτριαν διὰ μαίευσιν, Μ. Ψελλὸς ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 87.

μαιεύτρια, ἡ, (ἄνευ ἄρσεν. **μαιευτήρ**), μαῖα, Σοφ. Ἀποσπ. 86.

μαιήϊος, ον, = **μαιευτικός**, Νόνν. Δ. 9. 167.

μαιήτες, Ἰων. ὀντὶ **μαιῶτες**.

μαιήτωρ, ὁ, ἀνὴρ «μάμμας» μεταφορ., σοφίης μαιήτορες, Χρησμ. παρὰ Πορφ. ἐν βίῳ Πλωτίνου 22.

Μαιμακτηριών, ῶνος, ὁ, ὁ πέμπτος Ἀττικὸς μήν, περιλαμβάνων τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ Νοεμβρίου καὶ τὸ πρῶτον τοῦ Δεκεμβρίου (Ἰουλ. ἡμερολ.) καὶ ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν Βοιωτικὸν Ἀλαλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κομένιον· ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς ἑορτῆς Διὸς τοῦ Μαιμάκτου (τὰ Μαιμακτήρια ;), τελουμένης κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον, Δημ. 1202. 26, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 29, 2., 8. 11, 6, Διόδ. 3. 47, κτλ.· ἴδε Ἁρπ. ἐν λέξ., Clinton. F. H. 2. 326 κ. ἑξ.

Μαιμάκτης, ου, ὁ, (μαιμάσσω) ἐπίθετ. τοῦ Διός, σφοδρός, λάβρος, θυελλώδης, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐτελεῖτο ἐν Ἀθήναις ἡ ἑορτὴ κατὰ τὸν πρῶτον μῆνα τοῦ χειμῶνος (τὸν Μαιμακτηριῶνα), Ἁρποκρ.· ἀντίθετ. τῷ Μειλίχιος, κατὰ τὸν Πλούτ. 2. 458B·— **μαῖμαξ, ᾰκος, ὁ, ἡ,** «ταραχώδης» ἀπαντᾷ παρ' Ἡσυχ.· **μαίμᾰκος, ον,** παρ' Ἀρκαδ. 51 (ἀμφίβ.), ἴδε **μαίμακον**· «τὸ χαλεπὸν καὶ δύσμαχον» παρὰ Φωτ.· Δοβ. Παραλ. 135, Παθολ. 315.

μαιμάσσω, = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 9. 272·— **μαιμάζω**· «μαιμάζει, σφύζει, κλονεῖται, πηδᾷ, κυματοῦται, καχλάζει, καταδαπανᾶται, καταναλίσκει» παρὰ Σουίδ.

μαιμάω (κατ' ἀναδιπλ. ἐκ τῆς √ΜΑ, **μάω**, πρβλ. **παιφάσσω**)· Ἐπικ. γ' πληθ. **μαιμώωσι**, μετοχ. **μαιμώων, -ώωσα,** Ὅμηρ.· Ἐπικ. ἀόρ. **μαίμησα** Ἰλ. Ε. 670· πρβλ. **ἀναμαιμάω**·—Ἐπικ. ῥῆμα ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ἰλ., εἶμαι λίαν πρόθυμος, προθυμοῦμαι, ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, κινοῦμαι μετ' ἀκράτου ἐπιθυμίας πρὸς ἐκεῖνο ὅπερ ἐπιθυμῶ, «λαχταρῶ», μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ Ε. 670· μαιμώωσι πόδες καὶ χεῖρες, «μετὰ προθυμίας ὁρμῶσιν» (Σχόλ.), Ν. 75· περὶ δούρατι χεῖρες ἄαπτοι μαιμῶσιν αὐτόθι 78· μαιμώων ἔφεπ' ἔγχεϊ Ο. 742· καὶ μεταφ. ἐπὶ λόγχης, αἰχμὴ δὲ διέσσυτο μαιμώωσα, ὡς τὸ **λιλαιομένη**, Ε. 661, πρβλ. Ο. 542· δεινὸν μαιμώοντα Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 8. 77· καὶ οὕτως ὁ Θεόκρ. 25. 253 χρῆται αὐτῷ μετ' ἀπαρ., λῖς μαιμώων χροὸς ἆσαι, πρβλ. Λυκόφρ. 529, κτλ.·— σπάνιον παρὰ Τραγ., μαιμᾷ ὄφις, μαίνεται ἐξ ὀργῆς, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 895· μετὰ γεν., χεῖρα μαιμῶσαν φόνου, ὁρμῶσαν πρὸς φόνον, πρόθυμον εἰς .., Σοφ. Αἴ. 50· οὕτω, μαιμώωσαι ἐδητύος Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 269. — Παθ., ἐς σίδηρον θύρσοι μαιμώοντο, πιθ., ὥρμησαν εἰς .., αἴφνης μετετράπησαν εἰς σίδηρον, Διον. Π. 1156.

μαιμώσσω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **μαιμάω**, Νικ. Θ. 470.

μαιναδογενής ποδοστρόφος, ἡ ἐκ Μαινάδος γεννηθεῖσα ὀρχήστρια, ἡ θυγάτηρ τῆς Ἡρωδιάδος, Θεοφ. Κεραμ. σ. 1065, ἔκδ. Mi.

Μαίναλον, τό, ὄρος ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἱερὸν τοῦ Πανός, Θεόκρ. 1.124· —ἐπίθ., **Μαινάλιος, α, ον,** Πινδ. Ο. 9. 88· ἡ Μαιναλία (ἐξυπ. χώρα), Θουκ. 5. 64.

μαίν-ανδρος, ον, ἐπὶ γυναικός, μαίνανδρος γυνή, ἡ μαινομένη δι' ἄνδρα, ἡ πόρνη, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 83.

μαινάς, -άδος, ἡ, (μαίνομαι) μανική, μαινομένη, λύσσα Σοφ. Ἀποσπ. 678. 4· βάκχη Εὐρ. Βάκχ. 915. **2)** ὡς οὐσιαστ., γυνὴ μαινομένη, μαινάδι ἴση Ἰλ. Χ. 460, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 387· ἰδίως βάκχη, τοῦ βάκχου ὀπαδός, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 350, Σοφ. Ο. Τ. 212, κτλ.· ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 500· ἐπὶ τῆς Κασσάνδρας, Εὐρ. Τρῳ. 172. **III** ἐνεργ., μανίας πρόξενος, μάλιστα τῆς ἐρωτικῆς μανίας, μαινὰς ὄρνις Πινδ. Π. 4. 384· ἴδε **ἴυγξ**.

μαίνη, maena, μικρὸς θαλάσσιος ἰχθὺς ἐκ τοῦ γένους τῆς ἀφύης ἁλατιζόμενος, Ἀνθ. Π. 9. 412· — μεταγεν., **μαινομένα, ἡ,** ἴδε Ἀλέξ. Τραλλ. 12. 8, καὶ Δουκάγγ.

μαινίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 242, Φερεκρ. ἐν «Ἐπιλήσμονι» 2.

μαινίς, ἡ, γεν. **ίδος** [ῐ], ἀλλὰ **ῖδος**, Ὀππ. Ἁλ. 1. 108·— ὑποκορ. τοῦ **μαίνη**, μικρὰ μαίνη, συχνὸν παρὰ κωμ., ὡς Ἀριστοφ. Βάτρ. 985, πρβλ. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 21· κοινῶς ἡ μαινὶς λέγεται, **μανόλι**, καὶ ἀλλαχοῦ **μαινοῦλα**, ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σελ. 84.

μαινόλης, ου, ὁ, μαινόμενος, παράφρων, τρελλός, μαινόλᾳ θυμῷ Σαπφὼ 1. 18· ὄνομα τοῦ Βάκχου, Κλήμ. Ἁλ. 11, πρβλ. 3· — θηλ. **μαινόλις**, μὴ ἀπαντῶν ἐν τῇ γεν. (ἔχομεν δὲ καὶ ἀγώμαλ. ὀνομ. πληθ. **μαινόλεις** παρὰ μεταγενεστέροις, Λοβεκ. Παραλ. 267), διάνοιαν μαινόλιν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 109· ἀσέβεια μ. Εὐρ. Ὀρ. 823. **II.** ἐνεργ., ὁ ἐπιφέρων μανίαν, ἐπὶ οἴνου, Πλούτ. 2. 462A. (Ἐκ τοῦ **μαίνομαι**, ὡς τὸ **φαινόλης** ἐκ τοῦ **φαίνομαι**).

μαινόλιος, α, ον, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Π. 9. 524, 13· ἴδε Ἰακώψιον σελ. 585.

μαινόλις, θηλ. τοῦ **μαινόλης**, ὃ ἴδε.

μαίνομαι: μέλλ. **μᾰνοῦμαι** Ἡρόδ. 1. 109, **μᾰνήσομαι** Ἀνθ. Π. 11. 116, Διογ. Λ. 7. 118, ἀλλ' οὔτε ὁ πρῶτος οὔτε ὁ δεύτερος ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ.· πρκμ. μὲ σημασ. ἐνεστ. **μέμηνα** Ἀλκμὰν 62, καὶ Ἀττ.· ὡσαύτως ἐν τῷ παθ. τύπῳ **μεμάνημαι** [ᾰ] Θεόκρ. 10. 31· παθ. ἀόρ. **ἐμάνην**, μετοχ. **μᾰνείς**, ἀπαρ. **μᾰνῆναι** Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.· ὡσαύτως μέσ. ἀόρ. **ἐμήνατο**, **μήνατο** Βίων 1. 61, Θεόκρ. 20. 34 (πρβλ. **ἐπιμαίνομαι**)· μηνάμενος Ἀνθ. Π. 9. 35·— περὶ τῶν ἐνεργ. τύπων ἴδε κατωτ. **II.** — Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται μόνον ἐνεστ. καὶ παρατ. (Ἐκ τῆς ῥίζης √ΜΑ, **μάω**). Μαίνομαι, εἶμαι μανιώδης, ἐν Ἰλ. τὸ πλεῖστον ἐπὶ πολεμικῆς μανίας ἢ ὁρμῆς, μαίνεσθαι ἐάσομεν οὖλον Ἄρηα Ε. 717, πρβλ. Ζ. 101, Ὀδ. Ι. 350, κτλ.· οὕτω, χεῖρες ἄαπτοι μαίνονται Ἰλ. Π. 245· μαίνεται ἔγχεϊ Π. 75· δόρυ μαίνεται ἐν παλάμησιν Θ. 111·— ὡσαύτως, μαίνομαι ἐξ ὀργῆς, πατὴρ .. φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῇσιν αὐτόθι 360· ἐνὶ φρεσὶ μ. ἦτορ αὐτόθι 413· φρεσὶ μαινομένῃσιν Ω. 114· μαινομένᾳ κραδίᾳ Αἰσχύλ. Θήβ. 781, Εὐρ. Μήδ. 432· μανείσᾳ πραπίδι ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 999· ὁ μανείς, ὁ παράφρων, «τρελλός», Σοφ. Αἴ. 726· μ. καὶ παραπαίω, Πλάτ. Συμπ. 173E, κτλ.· εἶμαι παράφρων ἕνεκα οἰνοποσίας, Ὀδ. Σ. 406., Φ. 298· μεμηνότες ὑπὸ τοῦ ποτοῦ Λουκ. Θεῶν Διάλ. 18. 2·— ὡσαύτως ἐπὶ Βακχικῆς μανίας, μαινόμενος Διόνυσος Ἰλ. Ζ. 132· [Θυιάδες] μαινόμεναι Σοφ. Ἀντ. 1152· μαίνεσθαι Διονύσῳ Παυσ. 2. 7, 5· ἐπὶ τῷ Δ. Ἄλεξ. ἐν «Ταραντ.» 5· ὑπὸ τοῦ θεοῦ μ., διατελῶ ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν τοῦ .., γίνομαι παράφρων τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ .., Ἡρόδ. 4. 79, ἔνθα ἴδε Valck.· πρβλ. **μάντις**·— τὸ μαίνεσθαι, μανία, παραφροσύνη, Σοφ. Ο. Κ. 1537· πλεῖν ἢ μαίνομαι, πλειότερόν τι τῆς παραφροσύνης, Ἀριστοφ. Βάτρ. 103. 751·— συχνάκις μετὰ προσδιορισμοῦ τοῦ τρόπου, ὁ δὲ μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτῶς Ἰλ. Θ. 355· τάδε μαίνεται Ε. 185· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., μεμηνότ' οὐ σμικρὰν νόσον Αἰσχύλ. Πρ. 977· μ. μανίας Ἀριστοφ. Θεσμ. 793· μ. μανίαν ἐρρωμένην Λουκ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 25· μετὰ δοτ., μ. γόοις Αἰσχύλ. Θήβ. 966· τόλμῃ Ξεν. Κύρ. 1. 4, 24· πόνοις, πρὸς τοὺς πόνους, ἢ ἕνεκα τῶν πόνων, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 562· τοῖς εὐρήμασιν Εὐρ. Κύκλ. 465· οὕτω, ἐπί τινι ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 535· ἀμφί τινι Σιμων. Ἰαμβ. 6. 33· εἴς τι Διόδ. 14. 109· κατά τινος Λουκ. Ἀποκηρυτ. 1· ὑφ' ἡδονῆς Σοφ. Ἠλ. 1153 **2)** ἐπὶ πραγμάτων, μανιωδῶς φέρομαι, ἐπιφέρω βλάβην, κυρίως ἐπὶ τοῦ πυρός, ὡς ὅτ' .. ὁλοὸν πῦρ οὔρεσι μαίνεται Ἰλ. Ο. 606, κτλ.· ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἢ ἄλλων στοιχείων, Wern. εἰς Τρυφ. 230· μαινόμενος οἶνος, ἰσχυρός, δυνατὸς οἶνος, Πλάτ. Νόμ. 733D· ἐπὶ αἰσθημάτων, μαινομένη ἐλπὶς Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 8. 77· ἔρις Αἰσχύλ. Θήβ. 936· ἄχεα Σοφοκλ. Αἴ. 757, πρβλ. Ἀντ. 135· σὺν μ. δόξᾳ Εὐριπ. Βάκχ. 887. **3)** ἄμπελος μαινομένη, ἐπὶ ἀμπέλου ἥτις οὐδέποτε παύεται καρποφοροῦσα, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 161, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 18, 4. **II** ἀόριστός τις α' ἐνεργητικ. **ἔμηνα**, μετὰ μεταβ. σημασίας ἀπαντᾷ ἐν Εὐρ. Ἴωνι 520, Ἀριστοφ. Θεσμ. 561· ἐμβάλλω εἰς μανίαν, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 8· ἐν Εὐρ. Ι. Α. 581, ὁ Hermann διορθοῖ: ὅτε σε κρίσις ἔμανε [βέλτιον ἔμηνε] θεῶν, ἀντὶ ἔμενε (ἐνῷ παρὰ Βίωνι 1. 61, ὁ Brunck ἐπανορθοῖ τὸν μέσ. ἀόρ. **ἐμήνατο**) ἐπὶ ἀμεταβ. [σημασίας· — ὁ ἐνεστὼς **μαίνω** πρῶτον ἐν Ὀρφ. Ὕμν. 70. 6· πρκμ. **μεμάνηκα** (ἐπι-) παρὰ Κυρίλλῳ· καὶ ἐν Ἐπικ. μετοχ. **μεμανηώς**, παράφρων, παραφρονήσας, ἐν Χρησμ. Σιβ. 11 (9). 137.

μαινομένα, ἡ, ἴδε **μαίνη**.

μαινοποιέω, ῶ, μαινόμενον ἢ μανίαν ποιῶ, Φιλόδ. π. ὀργῆς, ἔκδ. Comperz.

μαίομαι, ἀποθ.: περὶ τοῦ μέλλ. καὶ ἀορ. α' ἴδε **ἐπιμαίομαι**· (ἴδε ***μάω** ἐν τέλ.)·— ζητῶ: **1)** απολ., ἐπιχειρῶ, προσπαθῶ, Ὀδ. Ξ. 356, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 44, Αἰσχύλ. Χο. 786· πολλὰ μαιόμεναι φῶτες Πινδ. Ο. 1. 73· χρόνος πόλλ' ἀνευρίσκει .. μαιομένοις Σοφ. Ἀποσπ. 658. **2)** μετ' αἰτ., ζητῶ, ἐρευνῶ, μαιομένη κευθμῶνα Ὀδ. Ν. 367, Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 354. **3)** ζητῶ περί τινος, τι Πινδ. Π. 11. 76, Ν. 3. 9· μ. ὄλεθρόν τινι, ἐπιζητῶ τὴν καταστροφὴν τινος, Νικ. Θηρ. 197·— οὕτω καὶ μετὰ γεν., ἐπιδιώκω, ἐπιζητῶ, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1275. **4)** μετ' ἀπαρ., ζητῶ νὰ πράξω τι, Πινδ. Ο. 8. 8, Σοφ. Αἴ. 280. — Οὐδαμοῦ παρὰ πεζογράφοις· διότι ἐν Πλάτ. Κρατ. 421A ἀναφέρεται ἁπλῶς χάριν τῆς ἐτυμολογίας.

μαῖον, τό, = **λαγοκώμινον**, Ἀλέξ. Τραλλ. 8. 392., 11. 638.

μαιόομαι: μέλλ. **-ώσομαι**, ἀποθ., = **μαιεύομαι**. **1)** ἐπὶ μαίας, ἐλευθερώνω γυναῖκα, βοηθῶ αὐτὴν νὰ γεννήσῃ, Καλλ. εἰς Δία 35, Πλούτ. 2. 999C, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 16. 2· ὑμέας ἀφροσύνη μαιώσατο, τόλμα δ' ἔτικτε Ἀνθ. Π. 9. 80· ἐμαιώσαντο νέον τόκον Εἰλείθυιαι Συλλ. Ἐπιγρ. 5974B. 4· — ἐπὶ παθητ. σημασ., ὑφ' ἧς μαιωθεῖσα Ἀπολλόδ. 1. 4, 1. **2)** ἐπὶ τῆς μητρός, «ἐλευθεροῦμαι», γεννῶ, ἣν .. οὐ μαιώσατο μήτηρ Κόλουθ. 180, πρβλ. Νόνν. Δ. 4. 437, κτλ. **II.** ἐπὶ τροφοῦ, «βυζαίνω», θυλάζω, μαζῷ τινα Νόνν. Δ. 8. 186.

Μάϊος (μετὰ τῆς λέξ. **μὴν** ἢ ἄνευ αὐτῆς), ὁ, τὸ Λατ. Maius, Διον. Ἁλ. 1. 38, Πλούτ., κλ.· — ὡς ἐπίθετ., Μάϊαι Καλάνδαι Πλουτ. Ρωμ. 12.

Μαῖρα, ἡ, (μαρμαίρω) ὄνομα τοῦ σειρίου ἀστέρος, Ἀνθ. Π. 9. 555, Νόνν. Δ. 5. 221·— ὡσαύτως ἐπὶ τῆς Ἑκάβης μεταβληθείσης εἰς κύνα, Λυκόφρ. 334·— παρ' Ὁμ. ὡς κύν. ὄνομα, Ἰλ. Σ. 48.

μαιριάω, παρὰ Ταραντίνοις, = **κακῶς ἔχω**, «Ταραντῖνοι δὲ **μαιριῆν** τὸ κακῶς ἔχειν», προσέτι: «μεριῆν, ὀχλεῖσθαι, πυρέττειν» Ἡσύχ., ἴδε Lex. Gr. Herwerden ἐν λέξ. **μαῖρα**.

μαίσωλος, ὁ, «ζῷον τετράπουν, γινόμενον ἐν τῇ Ἰνδικῇ, ὅμοιον μόσχῳ» Ἡσύχ.

μαίσων, ωνος, ὁ, ἐντόπιος μάγειρος ἐν Ἀθήναις, Ἀθήν. 659A· —τὸ κωμικὸν προσωπεῖον μαγείρου, ναύτου, κτλ., ὀνομασθὲν οὕτως ἔκ τινος ὑποκριτοῦ φέροντος τὸ ὄνομα τοῦτο, Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 1. σ. 22.— Καθ' Ἡσύχ.: «μαίσωνα· μάγειρον, ἄλλοι βορόν· ἀπὸ τοῦ μασᾶσθαι».

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαίτυς, Κρητικ. ἀντὶ **μάρτυς**, αἰτ. πληθ. **μαιτύρανς**, ἐπιγραφ. ἐν Hell. J, τ. 13, σ. 50, 52, κτλ.

μαίωσις, ἡ, (μαιόομαι) **μαίευσις**, Πλουτ. Ἀλέξ. 3.

Μαιῶται, Ἰων. **Μαιῆται**, οἱ, φυλὴ Σκυθικὴ πρὸς βορρᾶν τοῦ Εὐξείνου Πόντου κατοικοῦσα, Ἡρόδ. 4. 123, Ξεν. Ἀπομνημ. 2. 1, 10. **II.** ὡς ἐπίθ., **Μαιώτης, ου**, ἀνήκων εἰς τὴν Σκυθικὴν χώραν τῶν Μαιωτῶν, ποταμὸς Μ., ὁ Τάναϊς, Ἡρόδ. 4. 45· — θηλ., **Μαιῶτις** λίμνη, Palus Maeotis, ἡ Ἀζοφικὴ θάλασσα, Αἰσχύλ. Πρ. 419, κτλ.· ἡ λίμνη ἡ Μαιῆτις (Ἰων.) Ἡρόδ. 1. 104, κτλ.· — **μαιώτης** ἰχθὺς ἐν αὐτῇ ἁλιευόμενος, Ἄρχιππ. ἐν «Ἰχθύσι» 10, Αἰλ. π. Ζ. 10. 9. **2)** **Μαιωτικός, ή, όν**, αὐλὼν Μ., ὅ ἐστι, ὁ Κιμμέριος Βόσπορος, Αἰσχύλ. Πρ. 731.

μαιώτης, ου, ὁ, ἴδε **Μαιῶται** II.

μαιωτικός, ή, όν, = **μαιευτικός**, Ἐπιφάν. 1. 233.

Μαιωτιστί, ἐπίρρ., κατὰ τὸν Σκυθικὸν τρόπον, Θεόκρ. 13. 56.

μαίωτρα, τά, μισθὸς ἢ ἀμοιβὴ τῆς μαίας, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 8. 2.

μάκαρ, άρος, ὁ, καὶ **μάκαρ** ὡς θηλ., Εὐρ. Ἑλ. 375, Βάκχ. 565, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1722, πρβλ. Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 3. σ. 251· — εἰ καὶ ὑπάρχει ἰδιαίτερον θηλ. **μάκαιρα** Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 14, Πινδ. Π. 5. 14, Τραγ.· — ὡσαύτως συνάπτεται μετ' οὐδ. οὐσιαστ. ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι, μακάρων ἐξ ἐτέων Ἀνθ. Π. 9. 424· μακάρων τεκέων Νόνν. Δ. 21. 261· πρβλ. Λοβ. Παραλ. 208· (ἴδε **μακρός** ἐν τέλ.) [**μᾰκᾰρ** συνήθως· ἀλλὰ **μᾰκᾰρ** Σόλων 14 (ἔνθα ὁ Στέφ. ἔγραψε **μάκαρς**), Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 3.] Μακάριος, εὐδαίμων, κυρίως ὡς ἐπίθ. τῶν θεῶν οἵτινες καλοῦνται μάκαρες θεοί, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς θνητοὺς ἀνθρώπους, πρός τε θεῶν μακάρων πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων Ἰλ. Α. 339· ἀπολ., **μάκαρες**, οἱ μάκαρες, δηλ. οἱ θεοί, μακάρων μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι Ὀδ. Κ. 299, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 135, Πίνδ., Τραγ.· μάκαρες χθόνιοι Αἰσχύλ. Χο. 476· μ. οὐράνιοι Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 758· μ. ὀλίζονες, Dii minores, Καλλ. εἰς Δία 72· — ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ἀείποτε ἐν τῷ πληθ., πλὴν ὅπου ὁ λόγος ἀποτείνεται πρὸς μίαν τινὰ θεότητα, ὡς ἐν Ὕμν. Ὁμ. 7. 16· συχν. ἐν Ἐπιγραφαῖς, μ. Παιὰν Συλλ. Ἐπιγρ. 5973c· μάκαιρα, ἐπὶ τῆς Περσεφόνης, 2388. 8, κτλ. **II.** ἐπὶ ἀνθρώπων, εὐδαίμων, μακάριος, εὐτυχής, ὦ μάκαρ Ἀτρείδη Ἰλ. Γ. 182, πρβλ. Ω. 377, Θέογν. 1013, Πίνδ., κτλ.· οὕτω, μάκαιρα Θήβα, ἑστία, κτλ., Πίνδ.· — ἰδίως πλούσιος, ἀνὴρ ὀλβιος μάκαρος κατ' ἄρουραν Ἰλ. Λ. 687, πρβλ. Ὀδ. Α. 217. **III.** τὸ ὄνομα **μάκαρες** ἀπεδίδετο ἰδίως εἰς τοὺς νεκροὺς ὡς κατόχους ἤδη τῆς μακαριότητος, μ. θεοὶ καλέονται Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 140 — μακάρων νῆσοι (τοποθετούμεναι ὑπὸ τῶν μεταγενεστ. ἐν τῷ Ὠκεανῷ μακρὰν πρὸς δυσμάς), ὅπου κατῴκουν οἱ ἥρωες οἵτινες ἐκαλοῦντο καὶ ἡμίθεοι, ἀνῆκον δὲ οὗτοι κατὰ τὸν Ἡσίοδ. εἰς τὸ τέταρτον γένος, πρῶτον ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 169· ἀκολούθως ἐν Πινδ. Ο. 2. 128, ὅστις ὁμιλεῖ περὶ μιᾶς νήσου, ἀλλὰ δὲν λέγει ποῦ ἦτο, ἐνῷ ὁ Ἡρόδ. 3. 26 καλεῖ τὴν ὅασιν τῆς Ἀφρικανικῆς ἐρήμου μακάρων νῆσον· πιθανῶς ὁ Πλάτων ταύτας τὰς νήσους τῶν μακάρων ὑπαινίττεται ἐν Φαίδ. 115D, ἀπιὼν εἰς μακάρων δή τινας εὐδαιμονίας, πρβλ. Γοργ. 523B κέξ., Πολ. 519C, κ. ἀλλ. — Ἡ ἔννοια αὕτη δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ὁμ. καὶ αὕτη εἶναι ἡ μόνη χρῆσις τῆς λέξεως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἀνθ' ἧς τὸ **μακάριος** εἶναι ὁ κοινὸς τύπος. **IV.** Συγκρ. **μακάρτερος**, ὑπερθ. **μακάρτατος** Ὀδ. Ζ. 158., Λ. 483 (ἔνθα κεῖται ἀντὶ τοῦ συγκρ.), Σοφ. Ἀποσπ. 359· μακάρων μακάρτατε, ἐπὶ τοῦ Διός, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 824 — Περὶ τῶν συγγενῶν τύπων **μάκαρς, μακάριος, μακαριστός, μακαρτός**, ἴδε τὰς λέξεις.

μᾰκᾰρία, ἡ, εὐδαιμονία, μακαριότης, κενὴ μ. Λουκ. Ἑρμότ. 71, Πλοῖον ἢ Εὐχ. 12. — ἐντεῦθεν, κωμ. εὔφημ. ἔκφρασις ἀντὶ τοῦ ἐς κόρακας, ἄπαγ' ἐς μακαρίαν Ἀριστοφ. Ἱππ. 1151· βάλλ' εἰς μ. Πλάτ. Ἱππίας Μείζ. 293A ἐς μ. τὸ λουτρὸν Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 9· πρβλ. Ruhnk εἰς Τίμ.

μᾰκᾰρίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, ὡς καὶ νῦν, «καλοτυχίζω», θεωρῶ ἢ ὀνομάζω τινὰ εὐτυχῆ, Λατ. gratulari, τινὰ Ὀδ. Ο. 538., Ρ. 165, Ἡρόδ. 7. 45, Πινδ. Ν. 11. 13, Σοφ. Ο. Τ. 1195, Ἀντιφῶν 119. 34, κτλ.· τι Εὐρ. Βάκχ. 911, κτλ.· τινά τινος, διά τι πρᾶγμα, Ἀριστοφ. Σφ. 429, Λυσίας 198. 13· ἀλλ' ὡσαύτως, μ. τὴν ῥώμην τινός, = μ. τινὰ τῆς ῥώμης, Ἡρόδ. 1. 31· καὶ εἰρωνικῶς, μακαρίσαντες ὑμῶν τὸ ἀπειρόκακον, καλοτυχίσαντές σας διὰ τὴν ἄγνοιαν, Θουκ. 5. 105· — ὡσαύτως μετ' οὐδ. ἐπιθ., τουτί .. σε μόνον .. μακαρίζω Ἀριστοφ. Σφ. 388· — Παθ., Θουκ. 2. 51, Διογ. Λ. 6. 45· μετὰ δοτ. τρόπου, σωφροσύνῃ μακαρισθεὶς Ξεν. Κυν. 1, 11.

μᾰκάριος [κᾰ], **α, ον**, ὡσαύτως **ος, ον**, Πλάτ. Νόμ. 803C· συγκριτικ. **-ώτερος**, ὑπερθετικ. **-ώτατος** Εὐρ. Τρῳ. 365. 328· — τύπος ταυτόσημος τῷ **μάκαρ**, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς πεζογράφοις, ἀλλὰ καὶ παρὰ ποιηταῖς, οἷον παρὰ Πινδ. καὶ συχν. παρ' Εὐρ.· **1)** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀνδρῶν, ὡς τὸ **μάκαρ** II, ὡς καὶ νῦν, ἄξιος μακαρισμοῦ, «καλότυχος», Πινδ. Π. 5. 61, Εὐρ. Ὀρ. 86, κτλ.· μ. τε καὶ εὐδαίμων Πλάτ. Πολ. 354A· ἀλλὰ διακρίνεται ἀπὸ τοῦ ὁλοκλήρως εὐτυχοῦς (ὅστις καλεῖται **εὐδαίμων**) παρ' Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 10, 14 καὶ 16· συχν. ἐν φράσεσιν οἷα ἡ ἑξῆς: μακάριος ὅστις οὐσίαν καὶ νοῦν ἔχει Μένανδ. ἐν «Δημιουργῷ» 2, πρβλ. ἐν Μονοστ. 357, 114· — ἐπὶ προσφωνήσεων, ὦ μακάριε, ὡς τὸ ὦ θαυμάσιε, Πλάτ. Πρωτ. 309C, Πολ. 432D, κ. ἀλλ.· — ὡσαύτως μετὰ γεν., ὦ μ. τῆς τύχης, ὦ μακάριε διὰ τὴν τύχην σου, Ἀριστοφ. Ἱππ. 186, τῆς εὐπαιδίας Σφ. 1512, Πλάτ. Εὐθύδ. 303C· οὕτως, ἰὼ χελῶναι μακάριαι τοῦ δέρματος Ἀριστοφ. Σφ. 1292· ὡσαύτως, ὦ μ. σὺ τά τε ἄλλα καὶ .. Ξεν. Κύρ. 8. 3, 39. **2)** συχνὸν παρὰ Πλάτωνι, οἱ μακάριοι, ὡς τὸ οἱ ὄλβιοι, οἱ χαρίεντες, οἱ πλούσιοι καὶ οἱ κάλλιον πεπαιδευμένοι, Πλάτ. Πολ. 335E, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 5, 3, Πολιτικ. 7. 1, 4, κ. ἀλλ.· κινδυνεύω σοι δοκεῖν μ. τις εἶναι Πλάτ. Μένων 71A· τοὺς μ. καλουμένους ὁρῶ πονοῦντας ἡμῖν ἐμφερῆ Μένανδ. ἐν «Κιθαριστῇ» 1. 6· μακαριωτάτην .. πόλιν Καπύην Πολύβ. 3. 91, 6. **3)** ἐπὶ τῶν νεκρῶν ὡς τὸ **μακαρίτης**, Πλάτ. Νόμ. 947D, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 445a. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, καταστάσεων, ἰδιοτήτων, καὶ τῶν ὁμοίων, μ. λέχος Εὐρ. Ὀρ. 1208· μακαριώταται τύχαι ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 327· μακάριος ἦν ὁ πρὸ τοῦ βίος Κρατῖν. ἐν «Χείρωσι» 1, Πλάτ.· τοῖς θεοῖς ἅπας ὁ βίος μ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 8, 8· μ. ἐστὶν ἡ τραγῳδία ποίημα Ἀντιφ. ἐν «Ποιήσει» 1· τὸ μακάριον = εὐδαιμονία, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 8, 16. **III.** Ἐπίρ. **-ίως**, Εὐρ. Ἑλ. 909, Ἀριστοφ. Πλ. 629· ὑπερθ. **-ώτατα**, Πλάτ. Νόμ. 733E· — τὸ ὑπερθετ. **μακαριώτατος** ἦτο **τίτλος** ἐπισκοπικός, Ἀθανάσ. I. 353B, 377A, Βασίλ. IV, 980A, Σύνοδ. Καρθ. 1251C, Ἐφέσου 1073C, κλ.· προσέτι τίτλος τοῦ αὐτοκράτορος, Ἰουλιαν. 379A, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 156, 7., 187, 4, κτλ. [Νῦν ὁ τίτλος : μακαριώτατος ἀπονέμεται μόνον εἰς τοὺς Πατριάρχας Ἱεροσολύμων, Ἀντιοχείας καὶ Ἀλεξανδρείας καὶ εἰς τὸν Ἀριεπίσκοπον Κύπρου].

μᾰκᾰριότης, ητος, ἡ, εὐτυχία, εὐδαιμονία, Πλάτ. Νόμ. 661B, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 8, 7· — ὡς τίτλος ἀπονεμόμενος εἰς τοὺς ἐπισκόπους, ἡ μακαριότης ὑμῶν Σύνοδ. Καρθ. 1254B· ἡ ὑμετέρα μακαριότης Ἱερών. 1, 358 (41), Σύνοδ. Ἐφέσου 1141A, κτλ.

μακαριόω, καθιστῶ μακάριον, Ψευδο-Χρυσ. IX, 862A.

μᾰκᾰρισμός, οῦ, ὁ, τὸ μακαρίζειν, Πλάτ. Πολ. 591D, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 9, 4.

μακαριστέον, ῥηματικ. ἐπίθ. τοῦ **μακαρίζω**, δεῖ μακαρίζειν, Πολυβ. Ἐκλογ. Βατ. 24. 4.

μακαρίστρια, ἡ, = ἡ μακαρίζουσα, Ἰω. Κλίμακ. 860A.

μᾰκᾰριστός, ή, όν, ὡς τὸ **ζηλωτός**, ὁ θεωρούμενος ἢ δυνάμενος νὰ θεωρηθῇ μακάριος, ὁ μακαριζόμενος, πρὸς πάντων ἀνθρώπων Ἡρόδ. 7. 18· ὑπὸ τῶν πολλῶν Πλάτ. Φαῖδρ. 256G· πᾶσι Χαλδαίοις Ξεν. Κύρ. 7. 2, 6· ἀπολ., ἐπίφθονος, -ζηλευτός», Ἀριστοφ. Σφ. 550, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 33 (ἐν τῷ ὑπερ. **-ιστότατος**)· μ. γάμος Ἀριστοφ. Ὄρν. 1725· ὦ μακαριστὲ Κομᾶτα Θεόκρ. 7. 83· Ἐπίρρ. **-τῶς**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 6, 1.

μᾰκᾰρίτης [ῑ], **ου**, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὡς τὸ **μάκαρ** III, ὁ μακάριος γενόμενος, τῆς μακαριότητος ἀπολαύων, δηλ. ὁ τεθνεώς, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τοῦ νεωστὶ ἀποθανόντος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 933, Ἀριστοφ. Ἀποσπάσμ. 445a, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 366· συχνὸν παρὰ μεταγενεστ. συγγραφ., ὡς Πλούτ. 2. 120C, Ἀθήν. 113E· ὁ μ. σου πατήρ, ὡς καὶ νῦν ἔτι, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 6. 1, κτλ.· ἀλλὰ συνηθέστατ. παρὰ Χριστιαν. συγγραφ., ὡς τὸ Λατ. felix, Ruhnk. εἰς Τίμ.· θηλυκ. **μᾰκᾰρῖτις, ιδος**, ἡ «μακαρίτισσα», Θεόκρ. 2. 70, Ἡρώνδ. VI, 55· ἡ μ. μου γυνὴ Λουκ. Φιλοψ. 27. **II.** ὡς ἐπίθ., μ. βίος, μετὰ διπλῆς σημασίας, Ἀριστοφ. Πλ. 555, ἔνθα ἴδε Hemst.

μᾰκᾰρος, α, ον, = **μακάριος**, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 454, 656.

μάκαρς, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ **μάκαρ**, Ἀλκμᾶν. Ἀποσπ. 66.

μᾰκᾰρτός, ή, όν, = **μάκαρ**, **μακαριστός**, Ἀνθ. Π. 7. 740.

μᾰκεδνός, ή, όν, = **μηκεδανός**, **μακρός**, ὑψηλός, αἴγειρος Ὀδ. Η. 106· ἐλάται Νικ. Θηρ. 472· νάπαι Λυκόφρ. 1273.

μακεδονήσιον, τό, ὡς καὶ νῦν, τὸ ἄλλως καλούμενον «μαϊντανό», εἰ δὲ ἴδῃ ὅτι ἥσθιε σέλινον ἢ μακεδονήσιον Achmes Ὀνειρ. 206.

Μᾰκεδονίζω, φρονῶ τὰ τῶν Μακεδόνων, Πολύβ. 20. 5, 5, Πλουτ. Ἀλέξ. 30, κτλ.· — ὁμιλῶ τὴν Μακεδονικὴν διάλεκτον, ὁ αὐτὸς ἐν Ἀντ. 27, Ἀθήν. 122A· **Μᾰκεδονιστί**, ἐν τῇ Μακεδονικῇ διαλέκτῳ, Πλουτ. Εὐμ. 14.

Μακεδονισμός, ὁ, τὸ μακεδονίζειν, E. Mil. ἐν Journ. d. Sav. 1868, σ. 315 (ἀμάρτυρον).

Μᾰκεδών, όνος, ὁ, ἡ, κάτοικος τῆς Μακεδονίας, πληθ. οἱ **Μακεδόνες**, Ἡρόδ. 6. 44, κτλ.· ὡσαύτως **Μακηδών**, ὅ ἴδε· — θηλ. **Μακεδόνισσα** (κατὰ τὸ **βασίλισσα**) Στράττις ἐν «Μακεδόσιν» 1 (Α-Β. 108, 29). **II.** ἐπίθ. **Μακεδόνιος, α, ον**, καὶ **Μακεδονικός, ή, όν**, Ἡρόδ., κτλ. ἡ **Μακεδονία**, ἡ χώρα, Ἡρόδ.· ὡσαύτως ἡ **Μακεδονὶς** γῆ Ἡρόδ. 7. 127· **Μακεδονῖτις**, Αἰλ. π. Ζ. 15. 20· καὶ, γῆ Μακεδών Θουκ. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 45. — Ἐπίρρ. **μακεδονιστί**, ἐν τῇ Μακεδονικῇ διαλέκτῳ, μακεδονιστὶ καλῶν τοῦ ὑπασπιστὰς Πλουτ. Ἀλέξ. 51.

μακελεῖον, τό, ἴδε **μάκελον**.

μᾰκέλη, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 468, Θεόκρ. 16. 32, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1533.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μάκελλα [μᾰ̄], ης, ἡ, (μία, κέλλω, ὡς δίκελλα ἐκ τοῦ δίς, κέλλω) «σκαπέτι», «τσάπα», οἵαν μεταχειρίζονται καὶ νῦν οἱ κηπουροὶ ὅταν ποτίζωσι τοὺς κήπους, διαφέρει δὲ τῆς δικέλλης, διότι ἐκείνη μὲν ἔχει δύο ὀδόντας ἡ δὲ μάκελλα εἶναι ἐργαλεῖον μὲ πλατεῖαν ἐπιφάνειαν, Ἰλ. Φ. 159, Λουκ. Διάλεξις πρὸς Ἡσ. 7·—Τροίαν κατασκάψαντα Διὸς μακέλλῃ, μεταφορ., ἀντὶ κεραυνῷ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 526· χρυσῇ μ. Ζηνὸς ἐξαναστραφῇ Σοφ. Ἀποσπ. 767·—τολμηραὶ μεταφοραὶ αὐταί, ἃς παρῳδεῖ ὁ Ἀριστοφ. ἐν Ὄρν. 1240.

μακελλάρης, ὁ, = **μακελλάριος**, κρεοπώλης, Πτωχοπρόδρ. 1, 335, 337.

μάκελον ἢ **μάκελλον**, τό, ὡσαύτως **μάκελος**, ὁ, = **φραγμός**, περιπεφραγμένος τόπος, πρβλ. τὸ Λατ. macerĭa, Ἡσύχ. **II.** = τῷ Λατ. macellum, = **κρεοπώλειον**, μακελλεῖον, Α' Ἐπιστ. πρ. Κορ. ι', 25, Δίων Κ. 61. 18·—ἐντεῦθεν **μακελλάριος**, ὁ, = Λατ. macellarius, = **κρεοπώλης**, Αἰσώπ. Μῦθ. 134 Halm. — **μακελλικός**, = **κρεοπωλικός**, Ψευδο-Ἀθαν. IV, 656B.

μάκερ, τό, macir, εἶδος Ἰνδικοῦ ἀρώματος, Διοσκ. 1. 111, Πλίν. 12. 8, Γαλην.

μᾰκεσί-κρᾱνος, ον, (μᾶκος) «ὁ ἔποψ· διὰ τὸ ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καθάπερ λόφον» Ἡσύχ.

μᾰκεστήρ, ἴδε ἐν λέξ. **μακιστήρ**.

Μᾰκέτης, ου, ὁ, = **Μακεδών**, παρὰ Γελλ. 9. 3, Λουκαν., κτλ.· — θηλ. **Μᾰκέτις, ιδος**, Στράβ. 477, Ἀνθ. Π. 7. 49· ἡ **Μακέτη**, αὐτόθι 51.

Μᾰκηδών, όνος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **Μακεδών**, Ἡσ. Ἀποσπ. 88, Χρησμ. Σιβ. 3. 610, κτλ.· **Μακηδονίη**, ἡ, Ἑρμησιάν. 5 65.

μακιστήρ, ῆρος, ὁ, μακρός, σχοινοτενής, μή τι μακιστῆρα μῦθον, ἀλλὰ σύντομον λέγων εἶπέ καὶ πέραινε πάντα Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 698 (διάφορ. γραφ. **μακεστήρ**).—Ἐν Ἱκέτ. 466, ἀντὶ τοῦ μακιστῆρα καρδίας λόγον (ἑρμηνευομένου: εἰσχωροῦντα βαθέως εἰς τὴν καρδίαν, διαπερῶντα αὐτήν), ὁ Auratus προέτεινε μαστικτῆρα, ὁ δὲ Ἔρμανν. δακνιστῆρα (ἑπόμενος τῷ Σχολιαστῇ ἑρμηνεύοντι διὰ τοῦ καρδίας δηκτικόν).

μάκιστος, Δωρ. ἀντὶ **μήκιστος**.— Καθ' Ἡσύχ.: «μάκιστος· πορρώτατος, ὄρεσς ἔχοντα».

μακκοάω: μέλλ. **-άσω** [ᾰ]· ἀνοηταίνω, παραφρονῶ, μωραίνω, μακκοᾷ καθήμενος Ἀριστοφ. Ἱππ. 396· μετοχ. πρκμ. μεμακκωκώς, καθήμενος καὶ ληρῶν, ἀνοηταίνων, αὐτόθι 62, πρβλ. Λουκ. Λεξιφ. 19.—Καθ' ἃ λέγεται, παράγεται ἐκ τοῦ **Μακκώ**, ὅπερ δηλοῖ ἀνόητον, βλακίζουσαν γυναῖκα, Σουίδ.· οὕτω Λατ. maccus = stolidus παρ' Ἀπουλήϊῳ καὶ Maccus ἡ ἀδηφάγος ἐν τοῖς Fabulae Atellanae. — Καθ' Ἡσύχ.: «μακοᾶν· παραφρονεῖν. προσποιεῖσθαι μὴ ἀκούειν».

μάκκορ· «ἐργαλεῖον γεωργικόν, ὡς δίκελλα» Ἡσύχ.

μακκούρα· «χειρὶ σιδηρᾷ ᾗ χρῶνται πρὸς τοὺς ἵππους» Ἡσύχ.

μᾶκος, τό, Δωρ. ἀντὶ **μῆκος**, αἴτ. **μᾶκος**, ὡς ἐπίρρ., = **μακράν**, Πινδ. Ο. 10 (11). 89.

μακούνιον· «δίκτυον κιχλῶν, ὅπερ τινὲς νεφέλην» Ἡσύχ.

μάκρα = **μάκτρα**, Dittenb. 2653, 108.

μακρ-αίων, ωνος, ὁ, ἡ, (μακρὸς) διαρκῶν ἐπὶ πολύ, μακροχρόνιος, πολυχρόνιος, βίος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 281, Σοφ. Ο. Τ. 518· μακραίωνι .. σχολᾷ ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 194, ἔνθα (καθ' ἃ παρατηρεῖ ὁ Δινδ.) τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ λέξιν τινὰ ὡς π. χ.: **μακραμέρῳ**. **2)** ἐπὶ προσώπων, ὁ μακρόβιος, Σοφ. Ο. Κ. 150· Μοῖραι μ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 987· πῖς τῶν μακραιώνων, δηλ. τῶν **Νυμφῶν**, αἵτινες καὶ περ μὴ οὖσαι ἀθάνατοι, ἦσαν μακρόβιοι σφόδρα, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1099.

μακράν, Ἰων. **μακρήν**, αἴτ. θηλ. τοῦ **μακρός** ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ. μακρὰν ὁδόν, «μακρυά», μακρὰν ἀνωτέρω θακῶν Αἰσχύλ. Πρ. 312· μακρὰν λελειμμένος, ἀπολειφθεὶς πολὺ ὀπίσω, αὐτόθι 857· οὐδέπω μακρὰν πτέσθαι σθένοντες Σοφ. Ο. Τ. 16· ἀπελθεῖν Ἀριστοφ. Βάτρ. 434· ἰέναι Ξεν. Ἀν. 3. 4, 17· ἔστ' οὐ μ. ἄπωθεν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1184· τοὔργον οὐ μ. λέγεις, τὸ ἔργον ὃ λέγεις οὐ μακρὰν ἐστι, δηλ. αὐτὸ τὸ ὁποῖον λέγεις δὲν εἶναι δύσκολον πρᾶγμα, Σοφ. Φιλ. 26·— μετὰ γεν., μακρὰν ἀπό τινος, βαρβάρου χθονὸς Εὐρ. Ι. Τ. 629· τῶν πολεμίων Πολύβ. 3. 50, 8· οὐ μ. ἀπό τινος ὁ αὐτ. ἐν 3. 45, 2· — οὕτως ἐν τῷ συγκρ., ἀποσκίδνασθαι μακροτέραν, εἰς μεγαλειτέραν ἀπόστασιν, Θουκ. 6. 98· πορεύεσθαι μ. Ξεν. Ἀν. 2. 2, 11· καὶ ἐν τῷ ὑπερθ., ὅτι μακροτάτην, μετὰ γεν. τόπου, αὐτόθι 7. 8, 20. **2)** οὐδὲ χρὴ μακρὰν (ἔξυπ. λέγειν), «οὐδὲ χρειάζονται πολλὰ λόγια», Αἰσχύλ. Θῆβ. 713, Σοφ. Ἠλ. 1259· μ. τείνειν ἢ ἐκτείνειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 916, 1296, Σοφ. Αἴ. 1040, ἴδε Blomf. Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ. **II.** ἐπὶ χρόνου, μακρός, μ. ζῆν, ἀναμένειν Σοφ. Ἠλ. 323, 1389· οὐ μ. Λατ. brevi, Εὐρ. Ὀρ. 850, κτλ.· οὕτω, οὐκ ἐς μακρὴν Ἡρόδ. 5. 108, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 925, Ἀριστοφ. Σφ. 454, κτλ.· εὐθύς, οὐκ εἰς μακρὰν Δημ. 237. 19.

μακρ-απόδοτος, ον, = **μακροαπόδοτος**, Ρήτορες (Walz) τ. 6, σ. 195.

μακρ-αύχην, ὁ, ἡ, ἔχων μακρὸν αὐχένα, μακρός, κλῖμαξ Εὐρ. Φοίν. 1173·— οὐδ. πληθ., τὰ μακραύχενα Ἱππ. 1006Δ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 6, 1.

μακρ-έτειος, ον, (ἔτος) «ὁ πολυχρόνιος» Σουίδ.

μακρηγορέω, ὁμιλῶ διεξοδικῶς ἢ ἐπὶ πολὺν χρόνον, πολυλογῶ, Αἰσχύλ. Θῆβ. 1052, Εὐριπ. Ἱππ. 704, Θουκ. 1. 68., 2. 36· ὅπως ἂν μὴ μακρηγορέων ὑμέας, τῇ παροιμίῃ τρύχω Ἡρώνδ. Π. 61.

μακρηγορής, ές, ὁ, = **μακρήγορος**, Θεόδ. Στουδ. σ. 221B.

μακρηγορία, Δωρ. μακρᾱγ-, ἡ, μακρὰ διάλεξις, μακρολογία, Πινδ. Π. 8. 41, Πολυδ. Β', 121·— ὡσαύτως **-γόρημα**, τό, Τζέτζ. ἐν Κραμ. Ἀνεκδ. τ. 4, σ. 68, 1.

μακρ-ήγορος, ον, ὁ ὁμιλῶν διεξοδικῶς, μακρολόγος, Φίλων 2. 268, Τζέτζ. Ἱστ. 10, 5'—Ἐπίρρ. **-ρως**, λυρήσας μακρηγόρως ὁ αὐτ. ἐν Κραμ. Ἀν. τ. 4, σ. 53, 19.

μακρ-ημερία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ἡ ὥρα τοῦ ἔτους καθ' ἣν αἱ ἡμέραι εἶναι μακραί, Ἡρόδ. 4. 86.

Μάκρις· «Εὔβοια ἡ νῆσος» Ἡσύχ.

μακρο-απόδοτος, ον, ἔχων μακρὰν ἀπέχουσαν τὴν ἀπόδοσιν, Εὐστ. 1491, 49, Δ. Β. 658.

μακρο-βάμων [βᾰ̄], **ον**, ὁ περιπατῶν μὲ μακρὰ ἢ μεγάλα βήματα, Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 44.

μακρό-βιος, ον, (βίος) ὁ μακρὸν χρόνον ζῶν, Ἱππ. Ἀέρ. 282, Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 15, κ. ἀλλ.· ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 13, 1· μακροβιώτατος Ἡρόδ. 3. 114·— οἱ Μ., ἐπὶ φυλῆς Αἰθιοπικῆς ἢ Ἀβυσσινιακῆς πρὸς μεσημβρίαν τῆς Αἰγύπτου, αὐτόθι 23. — Καθ' Ἡσύχ.: «Μακρόβιοι· αἱ νύμφαι. Ῥόδιοι». **II.** (βίος) ἔχων μακρὸν τόξον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Μεγάλ. Ἐτυμολ.

μακρο-βιότης, -ητος, ἡ, τὸ ζῆν μακρὸν χρόνον, μακροζωΐα, Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 15· ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 13, 2· οὗτοι, **μακροβιοτεία**, ἡ, Κλήμ. Ἀλ. 180.

μακρο-βίοτος, ον, = **μακρόβιος**, μακρός, αἰὼν Αἰσχύλου Πέρσ. 264.

μακρο-βίωσις, ἡ, = **μακροβιότης**, Ἐβδ. (Βαρούχ Γ', 14).

μακροβολέω, βάλλω, ἀκοντίζω, ῥίπτω μακράν, Φίλων ἐν Ἀρχ. Μαθ σ. 53.

μακροβολία, ἡ, τὸ μακροβολεῖν, Στράβ. 168.

μακρο-βόλος, ον, ὁ βάλλων μακράν, σφενδόνη Στράβ. 311. 20.

μακρο-γένειος, ον, ἔχων μακρὸν πηγούνι ἢ μακρὰν γενειάδα, Πολυδ. Δ', 145.

μακρό-γενυς, υ, ὁ ἔχων μακρὰς γένυς ἤτοι σιαγόνας, Ἀδαμ. Φυσιογν. σ. 396.

μακρο-γήρως, ων, γεν. **ω**, ὑπεργήρως, σφόδρα γέρων, Ἀνθ. Π. 11. 159·— ὡσαύτως ἐπίρρ. **-γήρως**, Ἀρτεμίδ. 5. 74.

μακρο-γύγγυλος, ον, μακρὸς καὶ κυλινδρικός, Ἐπίχ. παρ' Ἀθην. 85D.

μακρο-δάκτυλος, ον, ὁ ἔχων μακροὺς δακτύλους, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 65., 12, 27.

μακροδαπής, ές, ἐκτενής, τὸ **μακροδαπές**, ἡ μακρὰ ἔκτασις, Καν. τῆς ἐν Καρθαγ. Συνόδ. 17.

μακρ-οδία, ἡ, μακρὰ ὁδός, Ἐπιφάν. 1. 503D.

μακρο-δρόμος, ον, ὁ τρέχων μακρὰν ἢ εἰς πολλὴν ἔκτασιν, **-δρομώτατος** Ξεν. Κυν. 5. 21.

μακρο-ειδής, ές, ἔχων μακρὸν σχῆμα, Ἐρωτιαν. σ. 208.

μακροείκελος, ον, ὁ, ὀπωσοῦν μακρός, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 457D.

μακροετίζω, διαρκῶ πολλὰ ἔτη, Θεόδ. Στουδ. σ. 365E.

μακρο-ζωΐα, ἡ, μακροβιότης, Καισάριος 1148, Εὐστ. Πονημάτ. 14. 20.

μακρό-ηλος, ον, ἔχων μακροὺς ἥλους, Θεογνώστ. Καν. 84. 23.

μακροημέρευσις, ἡ, παράτασις τῶν ἡμερῶν τοῦ βίου, **μακροβιότης**, Ἐβδ. (Σειρὰχ Δ', 12), Ἐκκλ.

μακροημερεύω, ζῶ πολλὰ ἔτη, Ἐβδ. (Δευτ. Ε', 33, Κριτ. **Β'**, 7, Σειρ. Γ', 6), Ἰω. Χρυσ. Λειτουργ., κτλ.

μακροημερία, ἡ, = **μακροημέρευσις**, Ἰω. Δαμ. ἐν Mi. pat. gr. τ. 95, σ. 852.

μακρο-ήμερος, ον, διαρκῶν πολλὰς ἡμέρας, πανδαισίαν πολυτελῆ μακροήμερον Εὐστ. 129. 1. **2)** = **μακρόβιος**, ὅπως μακροήμεροι γένησθε ἐπὶ τῆς γῆς Ἐβδ. (Δευτ. Δ', 40)

μακρόθεν, Ἐπίρρ., ὡς καὶ νῦν κοινῶς: ἀπὸ μακρυά-, Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. 137F, Στράβ. 153, κτλ.· ἐπὶ χρόνου, ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ, Πολύβ. 1. 65, 7. Πρβλ. Λοβεκ. Φρύνιχ. 93.

μακρόθι, Ἐπίρρ. (μακρὸς) μακράν, εἰς ἀπόστασιν, μακρόθι κεῖται Τζέτζ. Ἱστ. 8. 137.

μακρό-θριξ, -τρῐχος, ὁ, ἡ, ἔχων μακρὰς τρίχας, Γεωπ. 18. 9, 6, Σχόλ. εἰς Πίνδ.

μακροθῡμέω, εἶμαι μακρόθυμος, ἀναβάλλω τὴν ὀργήν, ἀναμένω, μακροθύμησον ἐπ' ἐμοὶ καὶ πάντα σοι ἀποδώσω Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιη', 26, κ. Λουκ. ιη', 7'— ἐπιμένω, Πλούτ. 2. 593F.

μακροθῡμία, ἡ, ἀνοχή, τὸ ἀνέχεσθαι ἐπὶ μακρόν, ὑπομονή, Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 19, Στράβ. 249. **2)** τὸ ἀνέχεσθαι, ὑπομένειν, Ἐπιστ. πρ. Ἐφεσ. δ', 2, πρ. Κολοσ. α', 11.

μακρό-θῡμος, ον, ὁ ἔχων μακροθυμίαν, ὑπομονὴν ἀσκῶν, περι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μένων μὲ ὑπομονήν, ὄνος Ἀνθ. Π. 11. 317. Ἐπίρρ. -μως, Πράξ. Ἀποστ. κς', 3.

μακρο-θώρακες, ἐπίθ., οἱ ἔχοντες μακροὺς θώρακας, Φιλοστρ γυμναστ. § 36.

μακρο-καμπύλ-αύχην, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων αὐχένα μακρὸν καὶ καμπύλον, ἐρωδιοί Ἐπίχ. 49 Ahr.

μακρο-κάρηνος, ον, ὁ ἔχων μακρὰν κεφαλήν, πρβλ. Meineke εἰς Μένανδ. σ. 11.

μακρο-καταληκτέω, καταλήγω εἰς μακρὰν συλλαβήν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 317, Εὐστ.· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἡρῳδιαν. ἐν Ὀξων. Ἀνεκδ. 3. 229· **μακροκατάληκτος**, ον, ἐπίθετ., καὶ **μακροκαταληξία**, ἡ, οὐσιαστ., αὐτόθι 4. 381.

μακροκαντέτης πυρός, αἴτος δηλ., ἴσως ὁ ταννῦν λεγόμενος **μακρόα(έ)ταρο**, Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Β', σ. 266.

μακρό-κεντρος, ὁ ἔχων μακρὸν κέντρον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 7, 7.

μακρό-κερκος, ον, ὁ, ἔχων μακρὰν οὐράν, Στράττις ἐν Ἀδήλ. 1, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 10, 5.

μακρο-κέφᾰλος, ον, ὁ ἔχων μακρὰν κεφαλήν, ἐπὶ τῶν Σκυθῶν, Ἱππ. π. Ἀέρ. 289, Στράβ. 520.

μακρο-κομέω, ἔχω, τρέφω μακρὰν κόμην, Στράβ. 520.

μακρό-κωλος, ον, ὁ ἔχων μακρὰ κῶλα, μέλη, Γεωπ. 19. 2, 1· ἡ μακρόκωλος, εἶδος σφενδόνης, Στράβ. 168. **2)** ἐπὶ περιόδων ἐχουσῶν μακρὰ κῶλα ἢ προτάσεις, Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 6· ὡσαύτως, οἱ μακρόκωλοι, οἱ ταιαῦτα κῶλα μεταχειριζόμενοι, αὐτόθι.· — οὕτω, **μακροκωλία**, ἡ, μακρὰ περίοδος, Ρήτορες (Walz) 6. σ. 305.

μακρό-κωπος, ον, ὁ ἔχων μακρὰς κώπας, Ἐτυμ. Μέγ. ἐν λ. **δολιχαύλους**.

μακρολεξία, ἡ, μακρολογία, Εὐστ. Θεσ. σ. 684, ἔκδ. Mi.

μακρολογέω, ὡς καὶ νῦν, πολυλογῶ, Πλάτ. Γοργ. 645B, Θεαίτ. 163D, κ. ἀλλ.· περί τινος Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808· μετ' αἰτ. πράγμ., λέγω πολλὰ περί τινος πράγματος, Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 13· — ῥημ. ἐπίθ. **-ητέον**, Κλήμ. Ἀλ. 203.

μακρολογία, ἡ, μῆκος λόγου, πολυλογία, μακρηγορία, ἀντίθετ. τῷ **βραχυλογία**, Πλάτ. Γοργ. 449C, Πρωτ. 335B κἑξ., Νόμ. 655B.

μακρολογικῶς, ἐν μακρολογίᾳ, Εὐστ. Θεσ. σ. 712, ἔκδ. Mi.

μακρο-λόγος, ον, ὁ λέγων πολλά, ὁμιλῶν διεξοδικῶς, Πλάτ. Σοφ. 268B.

μακρό-μαλλος, ον, ἔχων μακρὸν ἢ πυκνὸν μαλλόν, κατὰ διόρθωσιν τοῦ Κορκῆ ἀντὶ **ἀμράμαλλος**. Στράβ. 4 καὶ 196.

μακρόν, τό, οὐδ. τοῦ **μακρός**· ἴδε ἐν λ. **παράθασις** III.

μακρο-νοσέω, ἔχω νόσον παραμένουσαν ἐπὶ μακρὸν χρόνον, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 16, 12.

μακρονοσία, νόσος ἐπὶ μακρὸν παραμένουσα, Διοσκ. 1. 183.

μακρό-ξῠλος, ον, ἔχων μακρὸν ξύλον, Εὐστ. 1107. 26.

μακρο-παράληκτος, ον, ἔχων τὴν παραλήγουσαν μακράν, Φαβωρῖν. 133.— Ρῆμ. **μακροπαραληκτέω**, Δράκων 30, 6.

μακρό-πεπλος, ον, ἔχων μακρὸν πέπλον, μακρὰν ἐσθῆτα, Εὐστ. 682. 2.

μακρο-περιοδεύτως, Ἐπίρρ., διὰ μακρῶν περιόδων, τὰ μακροπεριοδεύτως ὑπ' ἐνίων εἰρημένα Ἀπολλ. περὶ Ἀντωνυμ. 261B.

μακρο-περίοδος, ον, ὁ ποιῶν μακρὰς περιόδους, Σχόλ. Βεν. εἰς Ἰλ. N. 172.

μακρό-πνοια, ἡ, μακρὰ ἀναπνοή, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβ. 127 Matth.

μακρό-πνοος, ον, συνῳρ. **-πνους**, **ουν**, ὁ κατὰ μακρὰ διαστήματα ἀναπνέυμενος, ἢ (κατ' ἄλλους) ὡς εὐσιαστ., μ., ὁ, ὁ μακρὰ ἀναπνέων, ἀντίθετ. τῷ **βραχύπνοος**, Ἱππ. 1025C, 1169A· ἔλκεις μακρόπνουν ζωάν, μακρόβιον ζωήν, Εὐρ. Φοίν. 1535.

μακρο-ποιέω, ποιῶ τι μακρόν, μηκύνω, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ 13. 3. 10.

μακρο-πόνηρος, ον, ὁ τρέφων πονηρὰς διαθέσεις ἐπὶ μακρὸν χρόνον, Φώτ.

μακρο-πονία, ἡ, μακρὸς κόπος, Αἰσώπ. μῦθ. 173.

μακρο-πορέω, πορεύομαι ἢ ὁδοιπορῶ μακράν, Στράβ. 353.

μακρο-πορία, ἡ, μακρὰ ὁδὸς ἢ «μακρινὸν ταξείδιον», Στράβ 636.

μακρό-πους, ὁ, ἡ, **πουν**, τό, ὁ ἔχων μακροὺς πόδας, Εὐχολόγ 697 ἔκδ. Goar.

μακρο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων μακρὸν πρόσωπον, Ἀρρ. Περίπλ σ. 35.

μακρό-πτερος, ον, ὁ ἔχων μακρὰς πτέρυγας, Ἀριστ. π. Ζ Μορ. 1. 4, 2.

μακρο-πτόλεμος, ὁ, ἡ, ὁ ἀείποτε πολεμῶν, Θεοκρ. Συριγξ ἐν Δ. Π. 15, 21.

μακρο-πτύστης, ου, ὁ, πτύων εἰς μακρὰν ἀφ' ἑαυτοῦ ἀπόστασιν, παροιμ. ἐπὶ ὑψηλόρρονος ἀνθρώπου, Bachm. Ἀνέκδ. 2. 347

μακρό-πῦλος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλὰς πύλας, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Κ. 82

μακρο-πώγων, **-ωνος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μακρὸν πώγωνα, Στράβ. 492

μακρορριζία, ἡ, τὸ ἔχειν μακρὰς ῥίζας, τὸ μῆκος τῆς ῥίζης, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1 7, 1.

μακρόρ-ριζος, ον, ὁ ἔχων μακρὰς ῥίζας, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 7, 2.

μακρόρ-ρις, ῖνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μακρὰν ῥῖνα, Τζέτζ.· **μακρόρρινος**, ον, Μαλαλ. τ. 1, σελ. 132, 330, κτλ.

μακρόρ-ρυγχος, ον, ὁ ἔχων μακρὸν ῥύγχος, Ἀθήν. 294F.

μακρός, ά, όν, [ᾰ φύσει, ἀλλὰ μηκύνεται χάριν τοῦ μέτρου, πρβλ. **μᾰκεδνός**, **μῆκος**, Δωρ. **μᾶκος**]· (ἴδε ἐν τέλ.) Μακρός, ἤτοι κατὰ τόπον ἢ κατὰ χρόνον: **I.** ἐπὶ τόπου, **1)** κατὰ τὸ μῆκος, «μακρύς», ἔχων μῆκος, Ὅμ. κτλ., μ. ναῦς, πλοῖον, ἴδε τὰς λέξεις· ἐπὶ τὰ μακρότερα, πρὸς τὰς μακροτέρας πλευράς, δηλ. κατὰ μῆκος, Ἡρόδ. 1. 50· μακρὰ τείχη τῶν Ἀθηνῶν, ἴδε τεῖχος I. 2· ἡ μακρά (ἐξυπ. γραμμή), ἴδε ἐν λ. **τεμάω** III. 1.

2) κατὰ τὸ ὕψος, ὑψηλός, συχν. παρ' Ὅμ., π. χ. μακρὸς Ὄλυμπος, οὔρεα, δένδρεα, τείχεα μακρά, κτλ.· ἐπὶ ἀνδρός, μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι Ὀδ. Θ. 20, πρβλ. Σ. 195· — ὡσαύτως πάλιν ὡς τὸ Λατ. altus, βαθύς, φρέατα Ἰλ. Φ. 197.

3) ὡς πρὸς τὴν ἀπόστασιν, ἐκτεταμένος, κέλευθος Ο. 358 κτλ.· οἶμος Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 288· ναυτιλίαι μ. Ἡρόδ. 1. 1· — ὡσαύτως «μακρινός», μακρὰν ἀπέχων, μ. ἀποικία Αἰσχύλ. Πρ. 814· στόλος Σοφ. Φ. 490· μ. ἐπιδεῖσθαι, μακρόθεν ἐρχόμεναι ἢ φερόμεναι, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 47· τὰ μακρότατα, τὰ μάλιστα ἀπέχοντα μέρη, Ἡρόδ. 2. 32· — συχνάκις κατ' οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., μακρὰ βιβᾶς, βιβάσθων, βιβῶν, κάμνων μεγάλων βήματα, Ἰλ. Π. 213., N. 809, κτλ.· ὡσαύτως, μακρὸν ἀὐτεῖν, βοᾶν, βοᾶν οὕτως ὥστε μακρὰν ἀκούεσθαι, δηλ. βοᾶν μεγάλως, ἠχηρῶς, συχν. παρ' Ὅμ.· οὕτω, μακρὰ μεμυκὼς Ἰλ. Σ. 580· ὡσαύτως, μακρὰ ῥίψαις, διασκήσαις Πινδ. Π. 1. 86, Ι. 2. 51, ἴδε κατωτ. V· μακρὸν ἠχεῖν Πλάτ. Πρωτ. 329A· οὕτω, μακρότερον σφενδονᾶν Ξεν. Ἀν. 3. 4, 16· μακρότατον, εἰς μεγίστην ἀπόστασιν, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 13, 7· — ἴδε **μακράν**. **4)** καθόλου, μέγας, πολύς, κατὰ τὸ ποσὸν ἢ τὸν βαθμόν, κατὰ πᾶσαν ἔννοιαν, ἤπειρος Αἰσχύλ. Εὐμ. 75· ὄλβος Πινδ. Π. 2. 48· πλοῦτος Σοφ. Αἴ. 130· τιμήματα Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 5, 6· οὐσία αὐτόθι 4. 4, 5., 6. 7, 1· ἀντίθετ. βραχύς, 4. 4, 24· οὕτω, μακροτέρα ἀρετὰ Πινδ. Ι. 4 (3). 21· ἐλπίσαντες μακρότερα μὲν τῆς δυνάμεως, ἐλάσσω δὲ τῆς βουλήσεως Θουκ. 3. 39. **5)** ἡ ὅστ. **μακρῷ** κεῖται πολλάκις ὡς συνών. τῷ **πολύ**, πρὸς ἐπίτασιν τοῦ συγκρ. καὶ ὑπερθ., κατὰ πολύ, Λατ. longe, μακρῷ πρῶτος Ἡρόδ. 1. 34· ἄριστος μ. αὐτόθι 9. 71· ἀσθενέστερα μ. Αἰσχύλ. Πρ. 514, πρβλ. Πλάτ. Φίληβ. 66E· μ. μάλιστα Ἡρόδ. 1. 171, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 30, κτλ.· κάκιστα δὴ μακρῷ Σοφ. Ἀντ. 895· ὡσαύτως μετὰ ῥημάτων ἐμφαινόντων σύγκρισιν, ἀριστεύει μακρῷ Αἰσχύλ. Πρ 890, πρβλ. Δίων Ἀλ. 1. 2. **II.** ἐπὶ χρόνου, μακρός, ἐπὶ μακρὸν διαρκῶν, ἤματα, νύξ Ὅμ. μόνον ἐν τῇ Ὀδ., ὡς Κ. 470., Λ. 373· αἰὼν Πινδ. Ν. 3. 131· ὁ μ. χρόνος Ἡρόδ. 1. 32, Πινδ., κτλ.· οὐ μ. χρόνου Σοφ. Ἀντ. 1078, κτλ.· διὰ μ. χρόνου Αἰσχύλ. Πέρσ. 741· ἐν μ. χρόνῳ Σοφ. Ο. Κ. 88, κτλ.· ὁ αἰῶνος μ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 582· τὸν μ. βίον ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 449, Σοφ. κτλ.· τοῦ μ. βίου ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 473· μακρότερος μηνί, κατὰ ἕνα μῆνα, Ἡρόδ. 1. 32· — οὕτω μακρὸν ἐλθών, μακρὰ ἐπιθυμία, ἐπιθυμία ἀπὸ μακροῦ χρόνου, Ὀδ. Ψ. 54· μ. γόοι, ὀδύρματα Σοφ. Ἠλ. 375, Εὐρ. Ἑκ. 297. **2)** ὑπὲρ τὸ δέον μακρός, ὀχληρός, προσοχθής, Πινδ. Ν. 4. 54, κτλ.· λόγοι Σοφ. Ἠλ 1335, Θουκ., κτλ.· μακρὰν ἔοικε λέξειν (ἐξυπ. ῥῆσιν) Ἀριστοφ. Θεσμ. 382· οὐδὲ εἰς Ὅμηρον εἴρηκεν μακρὸν Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 11· μακρὸν [ἐστί], μετ' ἀπαρ., Λατ. longum est, Πινδ. Ι. 6 (5). 82· μ. ἂν εἴη γράφειν Ξεν. Ἀγησ. 7, 1· — Ἐπίρρ., μακρῶς λέγεσθαι Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 46. **3)** παρὰ Γραμμ., μακρὰ συλλαβή ἢ ἡ μακρά, ἔχουσα τὴ φωνῆεν μακρὸν φύσει ἢ θέσει. **III.** τὸ οὐδ. μετὰ προθέσεων ἐχουσῶν ἐπιρρ. σημασ., διὰ μακροῦ (ἐξυπ. χρόνου), μετὰ μακρὸν χρόνον, μετὰ παρέλευσιν μακροῦ χρόνου, μετὰ μακρὰν ἀγχοπορίαν, Εὐρ. Ἑκ. 320, Φοίν. 1069· οὐ διὰ μακροῦ, οὐχὶ μετὰ μακρὸν χρόνον, Θουκ. 6. 15, 91, Πλάτ. Ἄλκ. 2. 151B· οὕτω, διὰ μακρῶν Εὐρ. Ἀποσπ. 424· διὰ μακρᾶς Φαλάρ. Ἐπ. 105· ἀλλά, διὰ μακρῶν, ἐν ἐκτάσει, Πλάτ. Γοργ. 449B, κτλ.· διὰ μακροτέρων Ἰσοκρ. 62D· μικρῷ διὰ μ., διὰ μακρῶν πως, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 8, 1. **2)** οὐκ ἐς μακρόν, οὐχὶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον, Πινδ. Π. 3. 189· ἐς τὰ μακρότατα Θουκ. 6. 31· ἴδε ἐν λ. **μακράν** II.

3) ἐπὶ μακρόν, μακράν, εἰς μακρὰν ἀπόστασιν, πορεύεσθαι Ξεν. Κύρ. 5. 4, 47· ἐπὶ χρόνου, Καλλ. εἰς Δῆλ. 255· ὅσον ἐπὶ μακρότατον, ὅσον τὸ δυνατὸν μακρότατον, Ἡρόδ. 4. 16· ἐπ' ὅσον μ. αὐτόθι 2. 34· τόσονδε ἐπὶ μ. αὐτόθι 29· οὕτω καὶ ἕως τῆς ἐπί, ὅσον καὶ ἐγὼ δυνατός εἰμι μακρότατον ἐξικέσθαι ἀκοῇ ὁ αὐτ. 1. 171· ὡσαύτως ἐπὶ μακρότερον Θουκ. 4. 41. **IV.** ὁμαλὸν συγκρ. **μακρότερος**, Ὀδ., Ἡρόδ., κτλ.· ὑπερθ. **μακρότατος**, Ἰλ., κτλ.· ἴδε ἀνωτ.· ἀνώμαλ. συγκρ. **μάσσων**, ὑπερθετ. **μήκιστος**, ἴδε τὰς λέξ. **V.** Ἐπίρρ. **μακρῶς**, εἰς μῆκος, βραδέως, Πολύβ. 3. 51, 2 ἐπὶ προφορᾶς, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 15· — ἀλλὰ τὸ ἐπίρρ. συνήθως ἐκφέρεται διὰ τοῦ οὐδ. **μακράν**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἢ μακρὰ (ἴδε ἄνωτ. I. 3)· μακρὰ κλάειν, κλαίειν μεγαλοφώνως, Ἀριστοφ. Θεσμ. 213· ὀλιγώζει μ. ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 1207, Πλ. 111· ὀτοτύζεσθαι μ. ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 520· τί μακρὰ δεῖ λέγειν; Ἀντιφάν. ἐν «Ἀνταίῳ» 1, 5·— ὡσαύτως διὰ τοῦ μακρᾶν (ἴδε ἐν λέξ.)· ἢ διὰ τοῦ οὐδετ. μετὰ προθ. (ἴδε ἄνωτ. III)·— περὶ τοῦ συγκρ. καὶ ὑπερθ. ταῦ ἐπιρρ. ἴδε ἐν λέξ. **μακροτέρως, μακροτάτω.** (Ἐκ τῆς √ΜΑΚ παράγονται αἱ λέξ. **μῆκος, μακεδνός**· Ηρβλ. Ζενδ. mas-ita (μέγας)· Λατ. mac-lo (= augeo), mac-ie·— ὥστε ἴσως καὶ τὸ μάκαρ ἀνήκει εἰς ταύτην τὴν ῥίζαν, ἀλλ' οὐχὶ τὸ **μέγας**).

μάκρος, ους, τό, = **μῆκος**, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1131, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ, 419· ἴδε Κοραῆν ἐν Ἡλιοδ. τόμ. 2. σελ. 132.

μακρο-αίδηρος, ον, ὁ ἔχων μακρὸν αἰδηρον, Εὐστ. 1620. 36.

μακρο-σκελής, ές, ὁ ἔχων μακρὰ σκέλη, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 63, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 12, 9, κ. ἀλλ.

μακρο-σκελόβ-ραμφοι γέρανοι, οἱ ἔχοντες μακρὰ σκέλη καὶ ῥάμφη, Κ. Μανασσ. ἐν Χρον. IX, σ. 56.

μακρό-σκιος, ον, ὁ ἔχων μακρὰν σκιάν, Ἀχιλ. Τατ. Εἰσαγ. 156D, Εὐστ. Πονημ. 193. 40.

μακρο-στέλεχον δένδρον, τὸ ἔχον μακρὸν στέλεχος, Γρ. Τορν. ἐπιστ. ἐν Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 410. 16, ἔ. Α.

μακροτενῶς, μακρῶς καὶ στενῶς, Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 71.

μακρό-στιχος, ον, ὁ ἔχων μακροὺς στίχους, Φωτ. Βιβλ. 145. 24.

μακρο-σύλλαβος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ μακρῶν συλλαβῶν, Διον. Ἁλ. π. Δημοσθ. 38.

μακροτάτω, Ἐπίρρ. ὑπερθ. τοῦ **μακρός**, εἰς μεγίστην ἀπόστασιν, ὅσον τὸ δυνατὸν μακράν, Λόγγος 3. 17.

μακρο-τένων, οντος, ὁ, ἡ, ὁ εἰς μεγάλην ἀπότασιν ἐκτεινόμενος, ὁ μακρὰν ἐκτεινόμενος, καὶ οἱ ὠφελεκάδωρα κέρα ἄλῳ μακροτένοντι ποτὶ πλατάνιστον εὑρεῖαν Ἀνθ. Π. 6. 96.

μακροτέρως, Ἐπίρρ. συγκρ. τοῦ **μακρός**, περαιτέρω, «παρέκειτα», Ἱππ. Προρρ. 75, Πλάτ. Σοφ. 258C (μετὰ διαφ. γραφ. -τέρω. πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 11. 20), ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 3. 10, 3.

μακρότης, ητος, ἡ, οὐσ. ταῦ μακρός, **μάκρος**, μῆκος, ἔκτασις, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 6, 3, Πλούτ. 2. 947F.

μακροτομέω, κλαδεύω οὕτως ὥστε νὰ ἀφίνω τοὺς κλάδους μακρούς, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 12, 2·— ἐκ τοῦ **μακρό-τομος, ον,** (τέμνω) κεκλαδευμένος οὕτως ὥστε οἱ κλάδοι μένουσιν ἱκανῶς μακροί, ἀντίθετ. τῷ **βραχύτομος**, αὐτόθι 3. 2, 3.

μακροτονέω, ἐπιμένω, οὐκ ἐμακροτόνησαν Ἑβδ. (Β' Μακκ. Η', 26), διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἐμακροθύμησαν**.

μακρό-τονος, ον, ἐκτεταμένος μακράν, «τεντωμένος», τεταμένος, σχοῖνοι Ἀνθολ Π. 9. 299. Ἐπίρρ. **μακροτόνως**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 121.

μακρο-τράχηλος, ον, ὁ ἔχων μακρὸν τράχηλον, Ἀνθ. Π. 5. 135, Διόδ. 2. 50.

μακρο-ὕπνια, ἡ, μακρὸς ὕπνος, Εὐστ. 1951. 19.

μακρο-φάρυγξ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μακρὸν φάρυγγα, μακρὸν λαιμόν, ἐπὶ λαγήνου, Ἀνθ. Π. 9. 229.

μακρο-φλυαρητής, ου, ὁ, μακρολόγος φλύαρος, Ἀνθολογ. Π. 11. 134.

μακρο-φυής, ές, ὁ ἔχων σχῆμα ἐπίμηκες, Ἀριστ. π. Ζ. Μαρ. 4. 13. 9.

μακρό-φυλλος, ον, ὁ ἔχων μακρὰ φύλλα, Σχόλ. εἰς Ὀδύσ. 13. 102.

μακροφωνέω, φωνάζω, ᾄδω μεγαλοφώνως, Ἱππ. 253. 46.

μακρό-φωνος, ον, μεγαλόφωνος, Ἡσύχ. ἐν λ. **τανύγλωσσοι**.

μακροχαράκτηρος, ον, ὁ, ὁ ἔχων μακρὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου, Ἰω. Μαλαλ. σ. 106, 12.

μακρό-χειρ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μακρὰν τὴν (ἑτέραν) χεῖρα, Λατ. longimanus, ὄνομα Ἀρτοξέρξου τοῦ Α', Στράβ. 735· Ἀρτοξέρξης.. μακρόχειρ ἐκαλεῖτο, τὴν δεξιὰν μείζονα τῆς ἑτέρας ἔχων Πλουτ. Ἀρτοξ. 1.

μακρό-χηλος, ον, ὁ ἔχων μακρὰς χηλάς, Στράβ. 835.

μακρο-χρονίζω, διαρκῶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον, Ἑβδ. (Δευτ. ΙΖ', 20., ΑΒ', 27)· ἀλλ' ὁ ἀνάλογος τύπος θὰ ἦτο **μακροχρονέω**, ἴδε Δοθεκ. Φρύν. 569.

μακρο-χρόνιος, ον, διαρκῶν ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ἢ ζῶν ἐπὶ μακρόν, παραμένων, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1085· τὸ μακροχρόνιον = ἡ **μακροχρονιότης**, τοῦ λιμοῦ τὸ μακροχρόνιον, ἡ ἐπὶ πολὺν χρόνον διάρκεια αὐτοῦ, Ἀγαθαρχίδ. περὶ Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ. 56

μακροχρονιότης, ητος, ἡ, μῆκος χρόνου ἢ διάρκεια ζωῆς, Γλωσσ.

μακρό-χρονος, ον, = **μακροχρόνιος**, Τζέτζ. Μεθ' Ὁμ. 744.

μάκρ-ωψ, ῶπος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μακρὰν ὄψιν, πρόσωπον, Τζέτζ. Μεθ' Ὁμ. 369.

μακρο-ψῡχία, ἡ, ἡ πρὸς μεμακρυσμένους τόπους ἀγάπη, λέξις χαλκευθεῖσα (εἰ ὀρθῶς) ὑπὸ Κικέρωνος πρὸς Ἀττ. 9. 11, ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἀνατολικὰ σχέδια τοῦ Πομπηΐου.

μακρυγένειος, ἀντὶ **μακρογένειος**, ἴδε Δουκάγγ.

μακρῦμα, τό, πρᾶγμα ἀπορριπτόμενον ὡς βδέλυγμα, Ἑβδ. (Β' Ἔσδρ. Θ', 1, 11).

μακρύνω, [ῡ], Παθ. πρκμ. **-υσμαι**, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 2, 17.— Ἐπιμηκύνω, ἡμέρας Ἑβδ. (Ἐκκλ. Η', 13), μηκύνω συλλαβήν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Π. 390. **II.** ἀπομακρύνω, ἀπορρίπτω, τὴν βοήθειαν Ἑβδ. (Ψαλμ. ΚΑ', 20, πρβλ. ΑΘ', 11)· τοὺς ἀνθρώπους αὐτόθι (Ἰσαΐ. Ϛ', 12)· τόπου, ἀπό τινος τόπου, Ἥρων ἐν Math. Vett. 145·— Παθ., εἶμαι μακράν, ἀπέχω, ἀπό τινος Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ.

2) οὕτως ἀμεταθ. ἐν τῷ ἐνεργ., Ἑβδ. (Κριτ. ΙΗ', 22, πρβλ. Ψαλμ. ΝΔ', 7).

μακρυσμός, ὁ, ἀπομακρυσμός, μακρυσμὸς ἀπὸ ὕδατος γλυκεροῦ Ἀριστ π. Φυτ. 2. 2, 19.

μάκρων, ωνος, ὁ, ὁ ἔχων μακρὰν κεφαλήν, μακροκέφαλος, Μάκρωνες, οἱ, λαός τις τοῦ Πόντου, Ἡρόδ. 2. 104, κλπ.· πρβλ. **μακροκέφαλος**.

μάκρωσις, ἡ, τὸ ἐκτείνειν, μηκύνειν· ἰδίως τὸ ἐκτείνεσθαι περί τινος, μακρολογεῖν, Πολύβ. 15. 36, 2 (ἔνθα ὁ Casaub. **μάκρυνσις**).

μακρ-ώτης, ου, ὁ, (οὖς) ὁ ἔχων μακρὰ ὦτα, Τζέτζ. Ἰστ. 1. 125.

μακτήρ, ῆρος, ὁ, μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ. ὑπὸ τρεῖς σημασίας: **I.** = **κάρδοπος** (μάκτρα). **II.** = **διφθέρα**. **III.** = ὀρχήσεως σχῆμα (μακτρισμός).

μακτήριος, α, ον, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ζύμωμα· τὸ μ. = μάκτρα, Πλούτ. 2. 159D.— Καθ' Ἡσύχ.: «μακτήριον· ἐλαστήριον, κάλυμμα ἱερὸν κρύφιον. ἢ κύκλος ξύλινος».

μάκτης, ου, ὁ, ὁ μάττων (ζυμώνων) τὰς μάζας, Ἡσύχ.

μακτός, ή, όν, ἐζυμωμένος, Ἀντυλλ. παρ' Ὀριγ. 251 Matth.

μάκτρα, ἡ, (μάσσω) σκάφη ζυμώματος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1159, Πλ. 545, Ξεν. Οἰκ. 9. 7· «μάκτρα· ἀβάκιον, ἔνθα μάσσουσι τὸ ἄλευρον» Ἡσύχ. **II.** πύελος, ἤτοι μέγας λουτὴρ ἐν βαλανείῳ, Εὔπολ. ἐν «Διαιτῶντι» 1, Πολύβ. 30. 20, 3· πρβλ. **πύελος, σκάφη**.

μακτρισμός, ὁ, = **ἀπόκινος**, εἶδος ὀρχήσεως, Ἀθήν. 629C, Πολυδ. Δ', 104.

μάκτρον, τό, τὸ δι' οὗ σπογγίζεταί τις, «προσόψι», «χαυλί», Εὐμάθ. σ. 62, Ἀλεξ. Τραλλ. 12. 671.

μακύνω, Δωρ. ἀντὶ **μηκύνω**, «μακύνεται· μεγαλύνεται. ὀρθοῦται» Ἡσύχ.

μᾰκών, ἀρχαία ποιητ. μετοχ. τοῦ ἀορ. τοῦ **μηκάομαι** (ὃ ἴδε), Ὁμηρ.·— «μακών· βοήσας» Ἡσύχ.

μάκων, μᾰκῶντον, μᾰκωνίς, ἴδε **μηκ-**.

μάλα [μᾰλᾰ· ἀλλ' ὁ Ὅμηρος ἐνίοτε ποιεῖ τὴν λήγουσαν μακρὰν ἐν ἄρσει, Ἰλ. Γ. 214., Δ. 379., Κ. 172] Ἐπίρρ., λίαν, ἄγαν, πάνυ, σφόδρα. Ἀπὸ τῶν Ὁμηρικῶν χρόνων καὶ ἐφεξῆς μία τῶν κοινοτάτων Ἑλληνικῶν λέξεων, προτασσομένη ἢ ἐπιτασσομένη τοῖς ἐπιθέτοις, ῥήμασι καὶ ἐπιρρήμασι: 1) ἁπλῶς ἐπιτείνει τὴν λέξιν μεθ' ἧς συντάσσεται, ὅτε ἑρμηνευτέον αὐτὸ κατὰ τὰς περιστάσεις,

α) μετ' ἐπιθέτων, παρ' Ὁμ. συχνότατον, μάλα πολλά, παρὰ πολλά· ὡσαύτως μάλα πάντες, μ. πᾶσαι, μ. πάντα, κτλ., Ἰλ. Ν, 741, Ὀδ. Β. 306, κτλ.· μάλ' ἀσκηθής, ὅλως ἀβλαβής, Ε. 26· ἀβλῆχρὸς μάλα τοῖος, ὅλως ἀσύνατος, Λ. 135· Σαρδάνιον μάλα τοῖον, τόσον πολὺ σαρκαστικῶς, Υ. 302· μάλα μυρίοι, λίαν πολλαί, Ο. 556., Π. 121, κτλ.· πρότερος μάλα, πολὺ πρότεροι, Ἰλ. Κ. 124·— οὕτω παρ' Ἀττ., μάλα φιλόσοφοι, μάλα ἀμφιλαφῆς, κτλ., Πλάτ. Παρμ. 126B, κτλ.· ἐπιταταμ. μάλα δὴ πρεσβύτης, πολὺ γέρων, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 1· μ. γέ τινες ὀλίγοι Πλάτ. Πολ. 531E. β) μετ' ἐπιρρημάτων, πάγχυ μάλα καὶ μάλα πάγχυ, ὁλοσχερῶς, ἐντελῶς, Ἰλ. Μ. 165, κτλ.· πάνυ μ. Πλάτ. Φαίδων 80C· εὖ μάλα, πολὺ καλά, Ὀδ. Χ. 190, Πλάτ. Φαίδων 92D, κτλ.· ἐνίοτε καὶ μάλ' εὖ ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 156A· μάλ' αὐτίκα (ἴδε ἐν λέξ. **αὐτίκα**)· μάλ' ἀεί, ἀείποτε, διὰ παντός, ἀσαεί, Ἰλ. Ψ. 717, κτλ.· ἄχρι μάλα κνέφαος, μέχρις ὅτου γείνῃ ἐντελῶς σκότος, Ὀδ. Σ. 370· μάλ' ὧδε, ἐντελῶς οὕτω, Ζ. 258· μάλα διαμπερές, ἐντελῶς διὰ μέσου, Ἰλ. Υ. 362· — οὕτω παρ' Ἀττ., μ. μάλις (ἴδε ἐν λέξ. **μάλις**)· πρὸς ἔκφρασιν ἐπανειλημμένης πράξεως, μάλ' αὖθις, μάλ' αὖ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1345, Χο. 654, Σοφ. Ἠλ. 1410, κτλ.· καὶ οὕτω μόνον, μάλα, ἔα, ἔα μάλα Αἰσχύλ. Σοφ. 870, πρβλ. Πέρσ. 1045, Ἀριστοφ. Εἰρ. 469 κἑξ.· (οὕτω, ἄλλος πύργος.., καὶ ἕτερος μάλα ἐπὶ τούτῳ Ἡρόδ. 1. 181, πρβλ. 7. 186)· ὁμοίως συχνάκις προηγουμένου, **καί**, αὗται σ' ὀδηγήσουσι καὶ μάλ' ἀσμένως Αἰσχύλ. Πρ. 728, πρβλ. Χο. 879 — μετ' ἀρνήσ., μάλ' οὔ, μάλ' οὔπως Ἰλ. Β. 241, Ὀδ. Ε. 103· οὐ μάλα Ἡρόδ., κτλ. γ) μετὰ ῥημάτων, μήτ' ἄρ με μάλ' αἶνες μήτε τι νείκει Ἰλ. Κ. 249· ἀλλὰ μάλ' ὦφελλες.., Ὀδ. Δ. 172· ἡ δὲ μάλ' ἠνιόχευεν, μετὰ προσοχῆς.., Γ. 319· οὐ μάλα ἔχει θαύματα Ἡρόδ. 1. 93· μάλα .. προπέμπει, εἰλικρινῶς, ἐνθέρμως, Αἰσχύλ. Θήβ. 915, πρβλ. Εὐμ. 368· μάλα δοκοῦντας φρονίμους εἶναι Ξεν. Κύρ. 6. 1, 36. 2) ἐπιτείνει ἰσχυρισμόν τινα, νῦν δὲ μάλα χρὴ αἰχμητὴν ἔμεναι, δηλ. τώρα πρὸ πάντων, Ἰλ. Π. 492· τῷ κε μάλ' ἔμεινε, ὅθεν ἀναμφιβόλως θὰ εἶχε μείνῃ, Ὀδ. Δ. 733· — ἀλλὰ τὸ πλεῖστον μετά τινος ἄλλης λέξεως, ὡς, ἡ μάλα δή.., τώρα κατ' ἀλήθειαν, Ἰλ. Ε. 422, κτλ.· ἡ δή

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

που μάλα Φ. 583· καὶ συχνάκις ἦ μάλα, ἄνευ τοῦ δή, Γ. 204, κτλ. **3)** παρ' Ὁμ. συχνάκις μετὰ τὸ εἶ, ὡς οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἵκοι, οὐδὲ ἂν κυριεύσῃ αὐτὸν ἡ ὀργὴ ὁσονδήποτε ἰσχυρῶς, Ἰλ. Ρ. 399, Ὀδ. Ε. 485, κτλ.· (ἀλλ' ἐν Ἰλ. Α. 178, εἰ μ. καρτερός ἐσσι, τὸ μάλα ἀνήκει εἰς τὸ ἐπίθ.)· — οὕτω καὶ μάλα περ, μετὰ μετοχ., μάλα περ μεμαώς, ὅσον πολὺ καὶ ἂν ἐπεθύμει, Ἰλ. Ρ. 317, πρβλ. Ξ. 58., Ρ. 710, κτλ.· οὕτω καὶ, καὶ μάλα περ, καί περ μάλα Α. 217., Ρ. 571, Ὀδ. Σ. 385. κτλ. **4)** παρ' Ἀττ. συχνάκις ἐν ἀποκρίσεσι, μάλιστα, βεβαίως, «ἐννοεῖται», μάλα γε Πλάτ. Πολ. 555D, 564E, κτλ.· μ. τοι Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 45· καὶ μ. Πλάτ. Φαῖδρ. 258C· καὶ μ. γε ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 148C, κτλ.· καὶ μ. δὴ αὐτόθι 177A· καὶ μ. ἐπαύσατο, βεβαίως ἐπαύσατο, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 189A, κτλ.

II. Συγκ. **μᾶλλον**, περισσότερον, ἰσχυρότερον, Λατ. potius, Ἰλ. Ε. 231, Ὀδ. Α. 351· κατὰ τὸ πλεῖστον ἑπομένου τοῦ ἤ, ἀλλὰ παρὰ πεζογράφοις ὡσαύτως ἑπομένης γενικῆς, μ. τοῦ συμφέροντος, περισσότερον παρ' ὅσον συμφέρει, Ἀντιφῶν 129. 31· μ. τοῦ δέοντος Πλάτ. Γοργ. 487B, Ξεν. κλ.· τοῦτο ἐνίοτε ἐκφέρεται μόνον διὰ τοῦ **μᾶλλον**, Πλάτ. Φαίδων 63D· ὡσαύτως, παντὸς μ., βεβαίως, βεβαιότατα, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 715D· — ἐν Πλάτ. Ἀπολ. 36D, οὐκ ἔσθ' ὅ τι μ. πρέπει οὕτως, ὡς .., ὑπάρχει ἀνάμιξις τῶν δύο συντάξεων: οὐκ ἔσθ' ὅ τι μ. πρέπει ἤ .., καί, οὐκ ἔσθ' ὅ τι οὕτως πρέπει, ὡς ..· — ὡσαύτως δηλουμένης συνεχοῦς αὐξήσεως ἢ προόδου, «ἐπὶ μᾶλλον», ἔτι μᾶλλον, Ὀδ. Ο. 370· καὶ ἐνταῦθα ἀνήκει ἡ Ὁμηρικὴ φράσις, κηρόθι μᾶλλον Ἰλ. Ι. 300, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ· παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. ἐνίοτε διπλασιάζεται, μᾶλλον μᾶλλον, Λατ. magis magisque, Εὐρ. Ι. Τ. 1406, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1001, πρβλ. Meineke εἰς Μένανδρ. σ. 286.— Χρῆσις: **1)** συχνάκις ἐπιτείνεται, πολὺ μ. Ἰλ. Ι. 700, καὶ Ἀττ.· ἔτι μ., συχνὸν παρ' Ὁμ.· μ. ἔτι Ὀδ. Α. 322· καὶ μ. Ἰλ. Θ. 470· καὶ μ. ἔτι Ὀδ. Σ. 22· ἔτι καὶ μ. Πινδ. Π. 10. 88· ἔτι καὶ πολὺ μ. Ἰλ. Ψ. 386, 429, Ἡσίοδ.· ὡσαύτως, ἐπὶ μ. Ἡρόδ. 3. 104· (ὅπερ δὲν πρέπει νὰ μεταβληθῇ εἰς ἔτι μ., ἐπειδὴ ἐν 1, 94 ὁ αὐτὸς ἔχει: ἐπὶ μ. ἔτι)· ἢ καὶ τροποποιεῖται, μᾶλλόν τι, κἄπως πλειότερον, Ἡρόδ. 1. 50, 114, κτλ., καὶ Ἀττ.· ὡσαύτως, μ. ἤδη προσδεχομένου Θουκ. 8. 71. **2)** τὸ **μᾶλλον** ἐνίοτε συνάπτεται μετ' ἄλλου συγκριτικοῦ, ῥηΐτεροι μ. Ἰλ. Ω. 243· οὕτως οὐχὶ σπανίως παρ' Ἡροδ., ὡς 1. 31, 32, κτλ., καὶ παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν Ἀττ., ὡς Αἰσχύλ. Θήβ. 673, Ἱκέτ. 279, Σοφ. Ἀντ. 1210, Εὐρ. Ἠλ. 222, Πλάτ. Φαίδων 79E, Γοργ. 487B, Ἰσαῖ. 47 ἐν τέλ., Ἀριστ. Ρητ. 1. 7, 18· ἴδε κατωτ. III. 3. **3)** λέγεται ὅτι παρελείφθη μετὰ τὸ ῥῆμα **βούλομαι** ἐν Ἰλ. Α. 112, 117., Ρ. 331, Ψ. 594, Ὀδ. Α. 489, Μ. 359· ἀλλὰ πιθαν. τὸ **βούλομαι** ἔχει καθ' ἑαυτὸ συγκριτικὴν δύναμιν: θὰ προετίμων, θὰ ἤθελα μᾶλλον .., πρβλ. **βούλομαι** III, **αἱρέω** Β. Η· οὕτω παρὰ Σοφ. Αἴ. 1357, νικᾷ γὰρ ἀρετή με τῆς ἔχθρας πολύ, δύναται νὰ ἀποδοθῇ συγκριτικὴ δύναμις εἰς τὸ νικᾷ· ἀλλ' ὅμως ἐν Αἴ. 966, ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκύς, δέον νὰ νοηθῇ τὸ **μᾶλλον**. **4)** μᾶλλον δέ, ἢ μᾶλλον .., καί τι περισσότερον .., πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν ἡπιώτερον λεχθέντων, ὁ δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέστατα, μ. δ' ὁ Πλοῦτος αὐτὸς Ἀριστοφ. Πλ. 633· πολλοί, μ. δὲ πάντες Δημ. 246. 17, πρβλ. Stallb. εἰς Πλάτ. Συμπ. 173E· οὐ μ. ἤ .., οὐχὶ οὕτως, ἀλλὰ μᾶλλον .., Θουκ. 2. 87. **5)** μ. δὲ καὶ ἡσυχαίτερα ὁ αὐτ. 3. 82. **6)** οὐδὲν μ., Λατ. nihilo magis, ὁ αὐτ. 3. 79· οὐδέ τι μ. Πλάτ. Φαίδων 87D· μηδὲν τι μ. ἤ .. Σοφ. Αἴ. 280· — ἀλλὰ τὸ μ. ἤ .. συχνάκις ἀκολουθεῖται ὑπὸ τοῦ ἀρνητικοῦ οὐ (ὅπου τὸ οὐ φαίνεται πλεονάζον), ἐπειδὴ ἡ ἔννοια τῆς προτιμήσεως ἐν πάσῃ συγκρίσει περιέχει καὶ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀπορρίψεως ἢ ἀρνήσεως, πόλιν ὅλην διαφθείρειν μᾶλλον ἢ οὐ τοὺς αἰτίους Θουκ. 3. 36· πρβλ. τὸ Γαλλικόν: ceux qui parlent autrement qu'ils ne pensent, κτλ.· σημειωτέον ὡσαύτως ὅτι τοῦ μ. ἢ οὐ ἀείποτε προηγεῖται ἑτέρα ἄρνησις, Ἡρόδ. 4. 118., 5. 94., 7. 16, 3, κτλ.· ἢ ἐρώτησις ἐνέχουσα ἄρνησιν, τί δεῖ .. μᾶλλον, ἢ οὐ ..; Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 15· ἢ πρότασις ἀρνητικὴ κατ' ἔννοιαν, Θουκ. ἔνθ' ἄνωτ., κτλ.· πρβλ. Jelf Gr. Gr. § 749. 3. **7)** τὸ μ. καὶ ἧττον, σχῆμα συλλογισμοῦ ὅπερ νῦν καλεῖται τὸ «κατ' ἰσχυρότερον λόγον», Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 4.

III. Ὑπερθετ. **μάλιστα**, πρὸ πάντων, ὑπὲρ πάντα, Ὅμ., κτλ.· μάλιστα δὲ .. Ὀδ. Φ. 353· μ. μὲν .., ἔπειτα ἢ ἔπειτα δὲ .., πρῶτον καὶ πρὸ πάντων .., ἀκολούθως δὲ .., Σοφ. Ο. Τ. 647, Φ. 1285· μ. μὲν .., δεύτερον δὲ .., Ἰσαῖ. περὶ Μενεκλ. Κλήρου § 20· μ. μὲν .., εἰ δὲ μή .., Ἡρόδ. 8. 22, Θουκ. 1. 40, Πλάτ. Πολ. 590E, Δημ. 464, 25, κτλ.· τοῦτο δ' ἐστὶ μάλιστα μὲν θάνατος, εἰ δὲ μή, πάντα τὰ ὄντα ἀφελέσθαι Δημ. 564. 2· μάλιστα μὲν .., μᾶλλον μέντοι .. Πλάτ. Συμπ. 180A· μάλιστα .., εἰ μὴ δ' .. Σοφ. Φ. 617· δοκέων μιν μ. ταύτῃ ἂν πείθεσθαι, βεβαίως, Ἡρόδ. 3. 53· — τί μάλιστα; τί ἀκριβῶς χρειάζεσαι [ὥστε νὰ τὸ κάμω]; Πλάτ. Γοργ. 448D, πρβλ. Μένωνα 80B, Συμπ. 218C· — μετὰ γεν. διαιρ., μ. πάντων Ἡρόδ. 2. 37· Θουκ., κτλ.· **4)** ἐπιτεταμ., ὡς ἢ ὅτι μ., Λατ. quam maxime, ὁ αὐτ. 1. 141, Πλάτ. Πολ. 460A, κτλ.· ὅσον μ. Αἰσχύλ. Πρ. 524· ὅσον δύναται μ. Ἡρόδ. 1. 185· ὡς μ., βεβαίως, ἐπὶ ἀποκρίσεων· Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 294, Πλάτ.· ὡς δύναμαι μ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 367B· ὡς οἷόν τε μ. ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 510B· εἰς ὅσον ἀνθρώπῳ δυνατὸν μ. ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 277A· ὅ τι μ. δύνασαι ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 239B· μακρῷ μ. Ἡρόδ. 1. 171· πολλῷ μ. Παυσ. 1. 42, 2· παντὸς μ. Διον. Ἁλ. 3. 35, κλ.· καὶ μ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 9, 2, κτλ. **2)** μετὰ τοῦ ἄρθρ., ἐς τὰ μάλιστα, κατὰ τὸ πλεῖστον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Ἡρόδ. 1. 20., 2. 76, κτλ.· οὕτως ἄνευ τοῦ ἐς, φίλοι, τὰ μ. 2. 147, Θουκ., κτλ.· εἰ τὰ μ. ἦσαν ἀληθεῖς Δημ. 257. 27· εἰ τὰ μ. μὴ τινές, ἀλλὰ πάντες .. ἐὰν (ἵνα λάβωμεν ἐσχάτην τινὰ περίπτωσιν) οὐχὶ τινές, ἀλλὰ πάντες .., ὁ αὐτ. 457. 14· εἰ .. δοκοίη τὰ μ. ὁ αὐτ. 232. 6· ἰοὔτω, si maxume velliet, Terent. Ad. 3. 2, 4· si vel maxime, συχνὸν παρὰ Αἰβίῳ· ἀνὴρ δόκιμος ὅμοια τῷ μ., πεφημισμένος ὡς ὁ τὰ μέγιστα [πεφημισμένος], Ἡρόδ. 7. 118. πρβλ. 3. 8. **5)** ἐν τοῖς μ., Λατ. imprimis, ἰδίως, πρὸ πάντων, ὡς οἷόν τε, Θουκ. 8. 90, Πλάτ. Συμπ. 173A, κτλ.· καὶ μετὰ ὑπερθ., ἐν τοῖς μ. ὠμότατος Αἰλιαν. π. Ζ. 14. 40. **3)** τὸ **μάλιστα** ἐνίοτε συνάπτεται ὑπερθετ. (ἴδε **μᾶλλον** II. 2, **πλεῖστον**), ἔχθιστος μάλιστα, μάλιστα φίλτατος Ἰλ. Β. 220., Ω. 334· μ. κῆ ἐμφερέστατα Ἡρόδ. 2. 76· μ. φίλτατος Εὐρ. Ἱππ. 1421· πρβλ. Ἄλκ. 790, Μήδ. 1323. **4)** **μάλιστα** ἀντὶ **μᾶλλον**, μ. τῆς κόρης Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 1594· μάλιστα ἢ ἐμοὶ Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 91. **5)** ὅπου ἀναφέρεται ἀριθμὸς οὐχὶ ὡρισμένος μετ' ἀκριβείας, κτλ., συχνάκις παραλαμβάνεται τὸ **μάλιστα**, ὅπερ δεικνύει ὅτι ὁ ἀριθμὸς δὲν εἶναι ἀκριβὴς καὶ ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ «περίπου», Θουκ. 3. 29, 92, Ξεν., κτλ.· οὐχὶ δὲ διὰ τοῦ «τὸ πολύ», ἐπειδὴ τὸ πεντήκοντα μάλιστα εἶναι πράγματι 49 ἐν Θουκ. 1. 118· τὸ δὲ ἑκατοστὸς μ. 99ος, αὐτόθι 8. 68· οὕτως, ἐς μέσον μάλιστα, περὶ τὸ μέσον, Ἡρόδ. 1. 191, πρβλ. 7. 21· ἥμισυ μ. Θουκ. 1. 93· μ. σφᾶς μεσοῦν δειπνοῦντας, ὅτε εὑρίσκοντο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δείπνου, Πλάτ. Συμπ. 475C· — (οὕτως ἐν τῇ Λατ., quum maxime, περίπου καθ' ὃν χρόνον .., Αἰβ. 25. 33· hoc maxime modo, αὐτόθι 31)· — ὡσαύτως μάλιστά κῃ Ἡρόδ. 1. 76, 191, κτλ.· κου μ. αὐτόθι 7. 22· μ. πως Πολύβ. 2. 41, 13. **6)** καὶ μάλιστα, κεῖται ἐν ἀποκρίσεσι, βεβαιότατα, Λατ. vel maxime, Ἀριστοφ. Πλ. 826, κτλ.· μ. γε Σοφ. Ο. Τ. 994, Ἀριστοφ. Νεφ. 253· μ. πάντων Ἀριστοφ. Ὄρν. 1531, Πλάτ. Πρωτ. 327A· πάντων μ. ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 453D· ἴδε ἄνωτ. I. 4.

μᾱλᾰβᾰθρῐνος, ον, ἐσκευασμένος ἐκ μαλαβάθρου, Διοσκ. 1. 75.

μᾱλᾰβᾰθρον, τό, malobathrum (Πλίν. 12. 59), τὸ ἀρωματικὸν φύλλον Ἰνδικοῦ τινος φυτοῦ πωλούμενον κατὰ κυλίνδρους ἢ δγκους, καλούμενον καὶ φύλλον Ἰνδικόν, πιθανῶς τὸ betel ἢ areca χρησιμεῦον πρὸς μάσησιν ἐν Ἰνδίᾳ, Διοσκ. 1. 11, Γαλην., κτλ.

μᾱλᾰγή, ἡ, μαλακὸν θώπευμα, Θεόδωρ. Στουδ. 78A· **2)** = **μάλαξις**, Καισάριος 1052.

μᾱλᾰγμα, τό, (μαλάσσω) μαλακτικὸν φάρμακον, κατάπλασμα, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 61, κτλ. **II.** μαλακὰ πράγματα, δηλ. σακκία δι' ἐθέρινα πλήρη μαλλίων ἢ φρυγάνων, ἃ μετεχειρίζοντο οἱ πολιορκούμενοι ὅπως ἀμβλύνωσι τὴν ὁρμὴν τῶν μηχανῶν καὶ ὅπλων τῶν πολεμίων, ὡς τὸ Λατ. cilicia, Φίλων. Πολιορκ. 91 καὶ 95· μ. τῆς ἀντιτυπίας Πλούτ. 2. 618F· — οὕτω καὶ ὁ Λογγῖν. ἐν 32. 5 μνημονεύει ἐκ τοῦ Πλάτ. (Τίμ. 70C) **μάλαγμα**, ἔνθα τὰ νῦν Ἀντίγραφα ἔχουσιν: ἅλμα μαλακόν. — Καθ' Ἡσύχ.: «μάλαγμα· ἴαμα. ἄθροισμα. βούνισμα».

μᾱλᾰγματώδης, ες, ὡς μαλακόν τι κατάπλασμα, ἐπίθημα, Γαλην. 2. 105.

μᾱλᾰκαίπους, ὁ, ἡ, **πουν**, τό, ποιητ. ἀντὶ **μαλακόπους**, ἔχων μαλακοὺς πόδας, πατῶν ἐλαφρῶς, Ὧραι Θεόκρ. 15. 103.

μᾱλᾰκ-αύγητος, ον, (αὐγή) ἔχων μαλακόν, νωθρὸν ὄμμα, ἐπίθετ. τοῦ ὕπνου ἔν τινι σκολίῳ τοῦ Ἀριστ., ἴδε Bgk. Lyr. σ. 461.

μᾱλᾰκεῖα, τά, = **μαλάκια**, Ὀππ. Ἁλ. 1. 638.

μᾱλᾰκ-ευνέω, (εὐνή) εὐνάζομαι ἐπὶ μαλακῆς εὐνῆς, Ἱππ. 379. 47, κτλ.

μᾱλᾰκευτικός, ή, όν, μαλακύνων, ἔχων τὴν δύναμιν νὰ μαλακύνῃ, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 582, εἰ μὴ ἀναγνωστέον **μαλακτικός**.

μᾱλᾰκῐα, Ἰων. -ίη, ἡ, (μαλακὸς) μαλακότης, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, λεπτότης, ἐκθήλυνσις, Λατ. mollities, Ἡρόδ. 6. 11, Ἱππ. π. Ἀέρ. 292, Θουκ. 1. 122, Λυσ. 117. 10, κτλ.· τῇ σαυτοῦ ζυγομάχει μ. Μένανδ. ἐν Ἠνιόχῳ 1. 5. **α)** = **κιναιδεία**, Φίλων II, 306, 22, Ὠριγένη IV, 620C, κλ. **β)** = τῷ ἀναφλᾶν, μαλάσσειν τὸ αἰδοῖον, κοινῶς «μαλακία», Μακάρ. 448A, κλ. **2)** ἐν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 7, 4, ἀντίθ. τῷ **καρτερία**, ἔλλειψις ὑπομονῆς, ἀσθένεια, ἀδυναμία· ἐν τῷ πληθ. παράγων ἄνδρα θεραπείαις καὶ μαλακίαις Ἰσαῖ. 73. 8. **3)** ἀσθένεια, ἀδυναμία, τὸ ἐπίνοσον, Βίος Ὁμήρου 36.— Καθ' Ἡσύχ.: μαλακία· νόσος. βλακία».

II. γαλήνη τῆς θαλάσσης, malacia παρὰ Caesar. B. G. 3. 15.

μᾱλᾰκῐα, τά, ὅσα τῶν ἐνύδρων δὲν ἔχουσιν ὀστᾶ, ὡς π. χ. ὁ πολύπους, ἡ τευθίς, ἡ σηπία καὶ τὰ ὅμοια, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 2· τοὺς κοχλίας καὶ ἄλλα τοιαῦτα μετὰ σκληρῶν ὀστράκων καλεῖ **ὀστρακόδερμα**, τὰ δὲ μαλακώτερον ὄστρακον ἔχοντα, οἷον τὸν καρκίνον καὶ τὴν καραβίδα, **μαλακόστρακα**, ὁ αὐτ. 4. 4, 1, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 2. 8, 5 κέξ., κ. ἀλλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μᾰλᾰκιᾰ́ω, ἡμαρτημένη γραφ. παρὰ Ξεν. καὶ Πλουτ. ἀντὶ **μαλακίω**, ὃ ἴδε.

μᾰλᾰκίζομαι, μέλλ. **μαλακισθήσομαι**, Δίων Κ. 38. 18· ἀόρ. **ἐμαλακίσθην**, συχνάκις παρὰ Θουκ., Πλάτ. Σοφ. 267Α, Δημ.· σπανιώτερον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ **ἐμαλακισάμην**, Ξεν. Ἀπολ. 33, Κύρ. 4. 2, 21. Χαυνοῦμαι, ἐκθηλύνομαι, δεικνύω ἀδυναμίαν ἢ δειλίαν, οὔτε πλούτου τις .. ἀπόλαυσιν προτιμήσας ἐμαλακίσθη, οὔτε πενίας ἐλπίδι Θουκ. 2. 42· ἐπὶ στρατιωτῶν, μὴ ὄντος χωρίου ἐγγύς, ὅποι ἂν μαλακισθέντες σωθείητε ὁ αὐτ. 7. 77· κἂν αὐτὸς μαλακίζηται Ξεν. Κύρ. 2. 3, 3· μαρτ. πρὸς τὸν θάνατον, δεικνύω δειλίαν πρὸς τὸν θάνατον, τὸν φοβοῦμαι, ὁ ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολογ. 33·— περὶ τοῦ Δημ. 120. 7, ἴδε ἐν λέξ. **μαλακίω**. 2) γίνομαι μαλακώτερος, ἡπιώτερος, πραΰνομαι, Θουκ. 6, 29· πρὸς τὸ παρὸν ὁ αὐτ. 2. 40· πρβλ. Valck. ἐν Ἱππ. 303. 3) εἶμαι ἀσθενής, ἀδύνατος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 26, 1, Θεοφρ. Χαρακτ. 1, κτλ.· ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας οἱ Γραμματικοὶ περιορίζουσι τὸ μὲν **μαλακίζεσθαι** εἰς τὰς γυναῖκας, τὸ δὲ **ἀσθενεῖν** εἰς τοὺς ἄνδρας· ἀλλ' ὁ κανὼν πολὺ ἀπέχει τοῦ ἀπαραβάτου, Λοβεκ. Φρύν. 389.— Καθ' Ἡσύχ.: «μαλακίζεσθαι· ἀσθενῶς διακεῖσθαι, νοσηλεύεσθαι». 4) ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας: α) εἶμαι **μαλακὸς = κίναιδος**, Κυριλλ. Ἀλ. Χ, 1108C. β) ὡς καὶ νῦν, κάμνω μαλακίαν, αὐνανίζομαι, Ἰωάνν. ὁ Νηστευτὴς 1904C. **II.** Ἐνεργ. **μαλακίζω**, μόνον παρὰ μεταγεν. ὡς Γρηγ. Ναζ.

μαλακίννης· «παρθένος» Ἡσύχ.

μαλάκιον, τό, ἁπαλόν, μαλακὸν ἔνδυμα, διάφ. γραφ. ἀντὶ **μαλάχιον**, ὃ ἴδε. Πρβλ. **μαλάκια**. 2) μικρὰ σπυρὶς κατασκευασθεῖσα ἐκ κλάδων φοίνικος, Παλλάδ. ἐν τῷ Λαυσ. 1105Β.— Καθ' Ἡσύχ.: «μαλάκιον· γυναικεῖον κοσμάριον».

μαλακίσκιον, τό, = τῷ προηγ., Θ. Στουδ. 290C.

μαλακισμός, τρυφηλότης, Ἰω. Χρυσ. τ. Ι, σ. 1048, 25.

μᾰλᾰκίων, ωνος, ὁ, ὑποκοριστικόν τι τοῦ μαλακός, μαλακός, ἁβρός, ἁπαλός, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1058.

μᾰλᾰκό-γειος, ον, (γῆ) ὁ ἔχων μαλακὴν γῆν ἢ ἀνήκων εἰς .., χώρα Στράβ. 52.

μᾰλᾰκό-γνᾰθος, ον, ἐπὶ ἵππου, πρᾷος, πειθήνιος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πολυδ.

μᾰλᾰκο-γνώμων, ον, μαλακὸς τὴν γνώμην, τὴν διάθεσιν, Αἰσχύλ. Πρ. 188, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 82.

μᾰλᾰκό-δερμος, ον, ὁ ἔχων μαλακὸν δέρμα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 5, 5.

μᾰλᾰκο-ειδής, ές, μαλακὸς τὸ εἶδος, τὴν φύσιν, Δράκιον 141.

μᾰλᾰκό-θριξ, τρῐχος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μαλακὰς τρίχας, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 3, 19.

μᾰλᾰκό-κισσος, ὁ, εἶδος κισσοῦ λείου ἢ περιπλοκάδος, Γεωπ. 2. 6, 31.

μᾰλᾰκο-κόλαξ, ὁ, φιλήδονος παράσιτος, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 258Α.

μᾰλᾰκο-κρᾶνεύς, ὁ, πτηνόν τι ὅμοιον κίσσῃ, Lanius minor (Sundev.), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 22, 2.

μᾰλᾰκο-ποιέω, κάμνω τι μαλακόν, μαλάσσω, μαλακύνω, Δίων Χρυσ. 1. 681.

μᾰλᾰκο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τι μαλακόν, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 5. 51, Εὐστ. 155. 33.

μᾰλᾰκο-πύρηνος, ον, (πυρήν) ὁ ἔχων μαλακὸν πυρῆνα, Θεοφράστ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 11, 7.

μᾰλᾰκός, ή, όν, ἴδε ἐν τέλ.)·— ὡς καὶ νῦν, μαλακός, ἀντίθετ. τῷ **σκληρός**. **I.** ἐπὶ πραγμάτων ὑποκειμένων εἰς τὴν ἁφήν, εὐνή, κῶας, τάπης, χιτών, πέπλος Ὅμ.· μ. νειός, νεωστὶ ἀροθὲν χωράφιον, «νειάμα», Ἰλ. Σ. 541· μ. λειμών, μαλακός, ποώδης λειμών, Ὀδ. Ε. 72, πρβλ. Ἰλ. Ξ. 349· τάπητες . μαλακώτεροι ὕπνῳ Θεόκρ. 15. 125· ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος ἢ τῆς σαρκός, μ. παρειαὶ Σοφ. Ἀντ. 783· χρὼς Εὐρ. Μήδ. 1403· σώματα Ξεν. Ἀπομνημ. 3. 10, 1·— πρόβατα μ., ἔχοντα μαλακὰ ἔρια, Δημ. 1154. 4·— τόποι πεδινοὶ καὶ μ., κατ' ἀντίθεσ πρὸς τὸ ὀρεινὸν καὶ πετρῶδες ἔδαφος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 29, 1· οἱ κρημνοὶ οἱ μ. αὐτόθι 9. 13, 3·— μ. ὕδατα, ἐπὶ λιμναζόντων ὑδάτων, Ἱππ. π. Ἀέρ. 280, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 192, Πλάτ. Τίμ. 59D· οὕτως ἐπὶ ἐδάφους, Αἰσχύλ. Ἀγ. 95·— οὕτω καὶ ἐν τῷ Ἐπιρρ., καθίζου μαλακῶς, «κάθισε μαλακά», δηλ. ἐπὶ προσκεφαλαίου, Ἀριστοφ. Ἱππ. 785· ὑποστορεῖτε μαλακῶς τῷ κυνὶ Εὔβουλ. ἐν «Πρόκριδι» 1· πρβλ. **μαλθακός** I. **II.** ἐπὶ πραγμάτων μὴ ὑποκειμένων εἰς ἁφήν, μαλακός, πρᾷος, ἥσυχος, θάνατος, ὕπνος, κῶμα Ὅμ.· οὕτω, μαλακῶς εὕδειν, ἐνεύδειν, ἡσύχως κοιμᾶσθαι, Ὀδ. Γ. 350., Ω. 255· μαλακώτατα καθεύδειν Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 24· μ. ἔπεα, λόγοι, ἤπιοι λόγοι, Ἰλ. Α. 582., Ζ. 337, Ὀδ. Α. 56, κτλ.· ἐπαοιδαὶ Πινδ. Π. 3. 92· παρηγορίαι Αἰσχύλ. Ἀγ. 95· αὖραι Ξεν. Οἰκ. 20, 18· μ. βλέμμα, τρυφερόν, νεανικὸν βλέμμα, Ἀριστοφ. Πλ. 1022· μαλακὰ φρονέων ἑσλοῖς Πινδ. Ν. 4. 155· μ. οἶνος, γλυκύς, ἥπιος, Ἀριστ. Πραβλ. 3. 18· μ. ψόφος, ἦχος, ὁ αὐτ. περὶ Ἀκουστ. 44·— οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ., μαλακῶς αὐλεῖν αὐτόθι 48· τὰ σκληρὰ μ. λέγειν ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 3. 7, 10. 2) ἠπαρός, ὀλίγος, μαλακώτεραι ζημίαι Θουκ. 3. 45. **III.** ἐπὶ προσώπων, τρόπων τοῦ βίου καὶ αὐτοῦ τοῦ βίου, ἥσυχος, ἥπιος, πρᾷος, εὔκολος, μὴ παρέχων ἀντίστασιν, μαλακώτερος ἀμφαφᾶσθαι, ἡμερώτερος ψηλαφᾶσθαι, ἐπὶ τοῦ νεκροῦ σώματος τοῦ Ἕκτορος, Ἰλ. Χ. 373· ἐκ μαλακῶν χωρῶν μαλακοὺς ἄνδρας γενέσθαι Ἡρόδ. 9. 112· τὸ τῆς ψυχῆς ἦθος μαλακώτερον ἐκ σκληροτέρου Πλάτ. Νόμ. 666Β· ἀργίου μαλακώτερος Φιλιππίδ. ἐν Ἀδήλ. 7· μ. τὸ ἦθος τῶν θηλειῶν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 1, 3· ὀλιγαρχίαι μ. ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 4. 3, 8. 2) ἐπὶ κακῆς σημασίας, μαλακός, ὑποχωρῶν, ἐνδοτικός, ἀμελής, μ. ἐν τῇ ξυναγωγῇ τοῦ πολέμου Θουκ. 2. 18· μ. ἦν περὶ τοῦ μισθοῦ ὁ αὐτ. 8. 29· πρὸς τὸ πονεῖν Ξεν. Ἀπομν. 1, 2, 2· καὶ ἐν τῷ ἐπιρρ., μαλακῶς ξυμμαχεῖν Θουκ. 6. 78· μαλακώτερος ἀνθῃπτετο, προσέβαλλεν αὐτὸν οὐχὶ ἐρρωμένως, ὁ αὐτ. 8. 50· μ. φιλεῖν Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 10. 3) ἔχων μαλακὴν καρδίαν, ἄτολμος, δειλός, Θουκ. 6. 13, Ξεν. Ἑλλ. 4. 5. 16, κτλ. γ) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ κόπους, ἀντίθετ. τῷ καρτερικός, Ἡρόδ. 7. 153, Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 7. 4, 4, κ. ἀλλ.· μετ' ἀπαρεμφ., μαλακὸς καρτερεῖν πρὸς ἡδονάς τε καὶ λύπας Πλάτ. Πολ. 556Β· τὸ τρυφῶν καὶ μαλακὸν Ἀριστοφ. Σφ. 1455· μαλακὸν οὐδὲν ἐνδιδόναι, μὴ ὑποχωρεῖν ἕνεκα ἀδυναμίας, ἢ ἐλλείψεως θάρρους, μηδόλως ὑποχωρεῖν, Ἡρόδ. 3. 51, 105, Ἀριστοφ. Πλ. 488· (ἀλλά, μαλθακόν τι ἐνδ., παρέχω σημεῖα ὑποχωρήσεως, πραΰνσεως, Εὐρ. Ἡλ. 508)·— τὰ μαλακά, αἱ τρυφαί, Ἐπίχ. 121 Ahr., πρβλ. Ξεν. Κύρ. 7. 2, 28.— Ἐπὶ αἰσχρᾶς πράξ.: δ) = **κίναιδος**, Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. Α', Ϛ', 9, Ὠριγ. ΙΙΙ, 303Β, Ἰω. Χρυσ ΙΧ, 446Δ, κτλ. ε) ὁ δεδρόμενος, μαλακιζόμενος, Στουδίτ. 1753C. ϛ) ἐπὶ μουσικῆς, μαλακή, ἐκτεθηλυμμένη, Πλάτ. Πολ. 398Β, 411Δ· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **σύντονος**, Μουσ. Συγγρ. η) ἐπὶ συλλογισμοῦ, ἀσθενής, ἀδύνατος, χαλαρός, λόγος Ἰσοκρ. 233C, πρβλ. 112Β·— Ἐπίρρ., μαλακῶς συλλογίζεσθαι, σχηματίζειν συλλογισμὸν χαλαρόν, Ἀριστ. Ρητ. 2. 22, 10· ἀποδεικνύειν μαλακώτερον ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 5. 1, 2. πρβλ. 13. 3. 7. 3) ἀδύνατος, ἀσθενικός, μαλακῶς ἔχω, εἶμαι ἀσθενής, Βίος Ὁμ. 34, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 9. 1· πρβλ. **μαλακίζω** ἐν τέλ., καὶ ἴδε Δοβ. Φρύν. 389. **IV.** Ἐπίρρ. ἴδε ἀνωτ. I, III. (Πρβλ. μαλθανός, ἀ-μαλ-ός, μαλ-άσσω, κτλ.· ὡσαύτως βλαξ, βληχ-ρός, ἀ-βληχ-ρός (μεταβαλλομένου τοῦ μαλ- εἰς βλα-, ὡς τὸ μυρτός γίνεται βρο-τός, ἴδε Μ μ. ΙΙ. 2) πρβλ. ὡσαύτως μῶλυς, Λατ. mollis, καὶ ἴσως mulceo, ἂν καὶ περὶ τούτου ἀμφισβητεῖ ὁ Corssen).

μαλακὸν ἱμάτιον, τό, «τετριμμένον. Κῶοι δὲ εὐμετακόμιστον, ἢ εὐτελές. ἢ ἁπαλὸν» Ἡσύχ.

μᾰλᾰκό-σαρκος, ον, μαλακὴν ἔχων σάρκα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 1. 1, 7, Διοκλῆς παρ' Ἀθην. 305Β.

μᾰλᾰκ-όστρᾰκος, ον, ἔχων μαλακὸν τὸ ὄστρακον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 6, 2., 4. 1, 3., 4. 2, 1, κτλ.· ἴδε ἐν λ. **μαλάκιον**, τό. — Καθ' Ἡσύχ.: «μαλακόστρακα. καράβους καὶ καρίδας».

μᾰλᾰκότης, ητος, ἡ, = **μαλακία**, ἰδιότης τοῦ μαλακοῦ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **σκληρότης**, Πλάτ. Πολ. 523Ε, Θεαίτ. 186Β, Ἀριστ., κτλ.· ἐν τῷ πλήθ., Πλάτ. Κρατ. 432Β. **II.** ἀδυναμία, ἀσθένεια, ἐκθήλυνσις, Πλουτ. Ὅθων 9.

μᾰλᾰκ-όφθαλμος, ον, ὁ ἔχων μαλακοὺς ὀφθαλμούς, Θεοδέκτης παρ' Ἀθην. 454Ε· ἡμαρτημ. γραφ. (ὡς δεικνύει τὸ μέτρον) ἀντὶ **καλόφθαλμος** κ. τ. τ.

μᾰλᾰκό-φλοιος, ον, ὁ ἔχων μαλακὸν φλοιόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 6, 4, Φιλόξ. 3. 21.

μᾰλᾰκό-φρων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μαλακὸν φρόνημα, εὐμενής, μαλακόκαρδος, Ὀρφ. Ὕμν. 59. 15, κτλ.

μᾰλᾰκό-φωνος, ον, ὁ ἔχων μαλακὴν φωνήν, Διον. Ἁλ. εἰς Δημ. 40.

μᾰλᾰκό-χειρ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μαλακὴν χεῖρα, φαρμάκων μαλακόχειρα νόμον, ἐπὶ τῆς τέχνης τοῦ ἰατροῦ, Πινδ. Ν. 3. 96.

μαλακοψῡχέω, εἶμαι μαλακόψυχος, δειλός, Ἰωσήπ. π. Μακκ. 6.

μαλακό-ψῡχος, ον, ὁ ἔχων μαλακὴν ψυχήν, δειλός, Ἰω. Χρυσ.

μαλακόω, ῶ, μαλακώνω, Κασιάρ. σ. 865, ἔκδ. Mi.

μᾰλακτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ μαλάσσων, μαλακώνων, κατεργαζόμενός τι, χρυσοῦ μαλακτῆρες Πλουτ. Περικλ. 12, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ (τ. 1, σ. 459).

μαλακτικός, ἡ, όν, ὡς καὶ νῦν, ἐπὶ φαρμάκου μαλακτικοῦ, τοῖσι .. μαλακτικοῖσι χρίεσθαι Ἱππ. 365. 9· δύναμις Πλουτ. 2. 659C.

μαλακτός, ἡ, όν, ὃν δύναταί τις νὰ μαλάξῃ, νὰ μαλακώσῃ, ὡς π. χ. τὸν σίδηρον, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 1.

μᾰλᾰκύνω, = **μαλάσσω**. **μαλακίζω**, Ἱππ. 365. 10· καθιστῶ τι μαλθακόν, ἀδύνατον, ἀσθενές, χεῖράς τε καὶ πόδας περιδέσει πίλων ἢ ὑφασμάτων τινῶν μαλακύνειν Μουσώνιος παρὰ Στοβ. ἐν Ἀνθολ. 1, 84· ἐν τέλ.·— Παθ., ὡς τὸ μαλακίζομαι, ἐκλύομαι, γίνομαι μαλακός, Ξεν. Κύρ. 3. 2, 5· ταῖς ψυχαῖς Διόδ. 17. 10.

μᾰλᾰκώδης, ες, συνηρημ. ἐκ τοῦ **μαλακοειδής**, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **Μανάγισσα**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μάλαξις, ἡ, τὸ μαλάσσειν, μαλακύνειν, «μαλάκωμα», διὰ πυρὸς Πλούτ. 2. 436A· σιδήρου αὐτόθι C· μ. τῆς τροφῆς, χώνευσις, πέψις, αὐτόθι 700B.

μάλασσος· «τράχηλος» Ἡσύχ.

μαλάσσω, Ἀττ. **-ττω**, μέλλ. **-ξω**· (μαλακός)· — ποιῶ τι μαλακόν, μαλακώνω, ἀντίθετ. τῷ **σκληρύνω**. **1)** κυρίως ἐπὶ τῆς κατεργασίας τῶν δερμάτων, κάμνω τὸ δέρμα μαλακὸν καὶ χαλαρόν, (πρβλ. **δέφω**)· μ. δέρμα Ἱππ. Ἀφ. 1253, ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου δέρματος· — ἐντεῦθεν κατ' ἀναφορὰν πρὸς τὸ βυρσοδεψικὸν ἐπάγγελμα τοῦ Κλέωνος, ὡς ἐὰν νυνὶ μαλάξῃς αὐτὸν ἐν τῇ προσόδῳ δειλὸν εὑρήσεις, ἐὰν τὸν «ἐργασθῆς» ὡς δέρμα, δηλ. ἐὰν τοῦ ταὶς δώσῃς, ἐὰν τὸν δείρῃς καὶ τὸν καταβάλῃς, Ἀριστοφ. Ἱππ. 388· ἐν παγκρατίῳ μαλαχθείς, νικηθείς, ἡττηθείς, Πινδ. Ν. 3. 26· χηλῇ μαλαχθείς, πλακωθεὶς διὰ τῆς χηλῆς, ἐπὶ βατράχου, Βαῤῥ. 28. 6. **2)** μαλακύνω μέταλλον ἢ ἄλλο ὑλικὸν πρὸς ἐργασίαν χρήσιμον, Πλάτ. Ἱππ. Μ. 411B, πρβλ. Νόμ. 633D, Wyttenb. Πλουτ. 2 156D, καὶ ἴδε **μαλακτήρ**. **II.** μεταφορ. μαλακύνω, καταπραΰνω, σπλάγχνον, ὀργάς Εὐρ. Ὀρ. 1201, Ἄλκ. 771· χρόνος μαλάξει σε, θά σε ἀνακουφίσῃ, αὐτόθι 381, πρβλ. 1085.— Παθ. γίνομαι μαλακός, πραΰνομαι, πρὸς θεῶν, μαλάσσου Σοφ. Ἀτ. 594· τί .. ποτ' ἔσθ' ὅτῳ μαλάττομαι Ἀριστοφ. Σφ. 973· μ. νόσου, ἀνακουφίζομαι ἐκ νόσου ὡς τὸ **κουφίζεσθαι**, Σοφ. Φιλ. 1334· ἐπὶ πυρετοῦ, χαλαροῦμαι, ἐλαττοῦμαι, Ἱππ. 1102C, πρβλ. 1781E· οὕτω, τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν .. μαλάσσεται Σοφ. Ἀποσπάσμ. 63.

μαλατῆρες· «ναῦται» Ἡσύχ.

μαλατθᾶ· «αἱμωδιᾶ» Ἡσύχ.

μαλαφῶν· «ζητῶν» Ἡσύχ.

μᾰλάχη [λᾰ], ἡ, «μολόχα», Λατ. malva, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 41, Βατραχομυομ. 161, Μόσχ. 3. 106, κτλ.· — βοτάνη χρησιμεύουσα ὡς τροφή, μάλιστα τῶν πτωχῶν· σιτεῖσθαι ἀντὶ μὲν ἄρτων μαλάχης πτόρθους Ἀριστοφ. Πλ. 544 — φέρεται καὶ μολόχη, ὡς καὶ νῦν, Ἐπίχ. καὶ Ἀντιφ. παρ' Ἀθην. 58D. (Ἴσως ἐκ τοῦ **μαλάσσω**, ἕνεκα τῆς μαλακτικῆς αὐτῆς δυνάμεως, Διοσκ. 2. 144, Plin. N. H. 20. 21).

μαλάχινον ἱμάτιον, γυναικεῖον ἔνδυμα ἔχον τὸ χρῶμα μαλάχης, Λατ. molochinum, Ἀριστοφ. (Ἀποσπ. 302. 10) παρὰ Φωτ., ἀλλὰ **μαλάκιον** παρὰ Πολυδ. Ε', 98, Ἡσυχ.· **μολόχινον** παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 209.

μαλάχιος· «ἰχθὺς ποιὸς» Ἡσύχ.

μαλθᾶξ, **-ακος**, ὁ, = **μαλάχη**, Λουκ. Ἀλέξ. 25.

μᾰλερός, ά, όν, (μάλα) ἰσχυρός, ὁρμητικός, καταστρεπτικός, παρ' Ὅμ. ἀείποτε ἐπίθετον τοῦ πυρός, Ἰλ. Ι. 242, Υ. 316, Φ. 275, οὗ-ω καὶ ἐν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 18· οὕτω, πυρὸς μαλερὰ γνάθος Αἰσχύλ. Χο. 325. **2)** μεταφορ., πυρώδης, φλογερός, ὁρμητικός, ἀοιδαὶ Πινδ. Ο. 9. 34· πόθος Αἰσχύλ. Πέρσ. 62· λέοντες ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 141· Ἄρης ὁ μαλερὸς Σοφ. Ο. Τ. 190 πόνος Ἀριστ. Σκολ. 6 (Lyr. Bgk. 461)· ἐν Εὐρ. Τρῳ. 1298, μαλερὰ μέλαθρα πυρὶ κατάδρομα,— τὸ μαλερὰ φαίνεται ὅτι εἶναι ἐπίρρ., μανιωδῶς. **II.** ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει: μαλεραὶ φρένες διὰ τοῦ ἀσθενεῖς· καὶ ξηραί, καυστικαί.

μάλευρον, τό, = **ἄλευρον**, Ἑλλάδιος ἐν Φωτ. Βιβλ. 531. 17, Ἐτυμολ. Μέγ. 573, 41.

μάλη [ᾰ], ἡ, πιθανῶς καθωμιλημένος τύπος τοῦ **μασχάλη**, ἀπαντῶν μόνον ἐν τῇ φράσει: ὑπὸ μάλης, ὑπὸ τὴν μασχάλην, ὅπου δύναταί τις νὰ κρύψῃ ὅπλον, ξιφίδια ὑπὸ μάλης ἔχοντας Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 23· λαοὺς ὑπὸ μάλης ἐγχειρίδιον Πλάτ. Γοργ. 469D· ἀνθ' οὗ ὁ Ἀριστοφ. ἐν Λυσ. 985 λέγει κωμικῶς, ζόρυ δηθ' ὑπὸ μάλης ἥκεις ἔχων· ὡσαύτως, κρύπτειν ὑπὸ μάλης Λουκ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 23· καὶ ἐν τῷ Ἐνυπν. 14, ὑπὸ μάλην ἔχειν·— ἐντεῦθεν, **2)** λάθρα, κρυφίως, Λατ. furtim, ὑπὸ μάλης λαβεῖν Πλάτ. Νόμ. 789C· οὐδ' ὑπὸ μάλης ἡ πρόσκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ Δημ. 848. 12, πρβλ. Δίωνα Κ. 46. 23.

μάλθᾱ ἢ **μάλθη** (Κρατῖν. ἐν «Πυτίνῃ» 24), ἡ, μῖγμά τι κηροῦ καὶ πίσσης πρὸς ἐπίχρισιν πλοίων, μάλθῃ τὴν τρόπιν παραχρίσας Ἱππῶναξ 41· ὡσαύτως πρὸς ἐπίχρισιν τῶν πρὸς γραφὴν πινακίδων, τὴν μάλθαν ἐκ τῶν γραμματείων ἥσθιον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 206· ἐν μάλθῃ γεγραμμένη μαρτυρία Δημ. 1132. 13· **II.** κητοειδής τις μαλακὸς ἰχθύς, Ἀΐλ. π. Ζ. 9. 49, Ὀππ. Ἁλ. 1. 371.

μαλθαίνω, = **μαλάσσω**, Διωτογέν. ἐν Στοβ. Ἀνθολ. 382. 1.

μαλθᾰκεωνία, ἡ, (εὐνή) μαλακὴ κλίνη, Κωμ. Ἀνών. 241.

μαλθᾰκία, ἡ, = **μαλακία**, Πλάτ. Πολ. 590B.

μαλθᾰκίζομαι, Παθ., γίνομαι μαλακός, καταπραΰνομαι, κάμπτομαι, ἐπὶ προσώπων, Αἰσχύλ. Πρ. 79, 952, Εὐριπ. Μήδ. 291. **II.** μαλακίζομαι, γίνομαι χαῦνος, μαλθακός, Πλάτ. Πολ. 458B, κ. ἀλλ.· εἶμαι ἀπρόθυμος, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιστ. 317C.

μαλθᾰκινος, η, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **μαλθακός**, Ἀνθ. Π. 9. 567.

μαλθακιστέον, ρηματ. ἐπίθετ. τοῦ **μαλθακίζομαι**, δεῖ μαλθακίζεσθαι, Πλάτ. Ἄλκ. Ι. 124D· οὕτω **μαλθακιστέα** Ἀριστοφ. Νεφ. 727.

μαλθακός, ή, όν, (**μαλακός** τῇ παρεμβολῇ τοῦ θ), μαλακός. **II.** ἐπὶ πραγμάτων ὑποκειμένων εἰς τὴν ἀφήν, μ. ἄνθεα Ὅμ. Ὑμν. 30. 15· ὄρσος, γύψ Πινδ. Π. 5. 133, Ν. 4. 4· σιαγόνες Σοφ. Ἀποσπ. 114· ἐπὶ ἐδάφους, ὁμαλός, λεῖος, οὐχὶ τραχὺς ἢ ἀνώμαλος, χῶρός ἐστι μ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 198· τὰ μ. γαίας Εὐρ. Ἱππ. 1226· χρὼς ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1057· μ. σῶμα, ἀντίθετ. τῷ **στερεύν**, Πλάτ. Φαίδρ. 239C· μ. νηδύς, χαλαρά, Ἱππ. π. Ἀέρ. 284· μ. τι ἐνδιδόναι, ἴδε **μαλακός** III. 2·— ἐπίρρ., μαλθακῶς κατακεῖσθαι, κατακεῖσθαι ἐπὶ μαλακῶν στρωμάτων, Ἀριστοφ. Ἀχ. 70, πρβλ. Εὔβουλ. ἐν «Σφιγγ.» 2, καὶ ἴδε **μαλακός** I· μ. φιλεῖν Ἀριστοφ. Ἀχ. 1200. **II.** Τὸ πλεῖστον μεταφ. ὀλιγόψυχος, ἀπρόθυμος, δειλός, ἀξιμήτης Ἰλ. Ρ. 588· οὕτω, μηδὲ μ. γένῃ Αἰσχύλ. Εὐμ. 74· τὸ μ. βίου Εὐρ. Ἱππ. 883· οἱ μ. = κίναιδοι, Δοῦ. Ἀγλαόφ. 1008· — ὡσαύτως ἀδύνατος, ἀσθενής, Ἀριστοφ. Σφ. 714. **2)** ἐπὶ καλῆς σημασίας, μαλακός, ἥσυχος, ἤπιος, θελκτήριος, ὕπνος Ἡσ. Ἀσπ. 43. 4· μαλθακὰ κωτίλλειν Θέογν. 882· μ. οἶνος, ἤπιος, «ἀδύνατος», Ἱππ. 474. 47· μ. φωνά, ἀοιδά, κοινωνία, φθέγμα Πινδ. Π. 4. 243· μ. ὄμματα βέλος Αἰσχύλ. Ἀγ. 742· μ. λόγοι Σοφ. Φ. 629· γῦρυς Ἀριστοφ. Ὄρν. 233· ἐς τὸ μ. προσάγεσθαι, ἄγεσθαι εἰς ἠπιώτεραν διάθεσιν, Εὐρ. Ὀρ. 714· μεταστρέφεσθαι πρὸς τὸ μαλθακώτερον Ἀριστοφ. Βάτρ. 539· ἐπὶ πόνου, μαλθακωτέρας ποιεῖν [τὰς ὠδῖνας] Πλάτ. Θεαίτ. 149D· — ἐπίρρ., ἡσύχως, ἤπίως, πράως, τὸν κρατοῦντα μαλθακῶς Αἰσχύλ. Ἀγ. 951· σκληρὰ μ. λέγειν Σοφ. Ο. Κ. 774· οὕτως, οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ., μαλθακὸν σφ' ἐπόψεται Αἰσχύλ. Ἀγ. 1642· καὶ οὐδ. πληθ., μαλθακὰ κωτίλλων Θέογν. 852·— συγκρ. **-ωτέρως** Πλάτ. Σοφ. 230A.— Ἡ λέξις μετὰ τῶν παραγώγων αὐτῆς εἶναι ποιητική, τὸ πλεῖστον ἀπαντῶσα παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Τραγ., ὁ δὲ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ τύπος εἶναι τὸ μαλακός· ἀλλὰ ὁ τύπος **μαλθακός**, ἀπαντᾷ ὡσαύτως παρ' Ἱππ. καὶ Πλάτ.

μαλθᾰκότης, **ητος**, ἡ, = **μαλακότης**, Ἱππ. π. Ἀέρ. 292.

μαλθᾰκό-φωνος, **ον**, ὁ μετὰ μαλακῆς φωνῆς, ἀοιδή Πινδ. Ι. 2. 14.

μαλθακτήριον, τό, = **μάλαγμα**, Ἱππ. 263. 30, 264. 14.

μαλθακτικός, ή, όν, = τῷ προηγ., Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 392, κτλ.

μαλθᾰκύνω = **μαλακύνω**, Α. Β. 751.

μαλθᾰκώδης, ες, (εἶδος) ὁπωσοῦν μαλακός, Ἱππ. π. Ἄγμ. 880· Γοῦδ. **μαλθώδης**.

μάλθαξις, ἡ, = **μάλαξις**, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387, κτλ.

μαλθάσσω, = **μαλάσσω**, μαλακύνω, «ἁπνω μαλακόν», μ. κέαρ Αἰσχύλ. Πρ. 379· τινὰ λόγοις Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 298· τί γάρ σε μαλθάσσοιμ' ἂν ὡς ἐς ὕστερον ψεῦσται φανούμενῳ; ; πρὸς τί τῷ ὄντι νά σε καθησυχάσω διὰ λόγων, οἵτινες μετ' ὀλίγον θὰ ἀποδειχθῶσι ψευδεῖς, Σοφ. Ἀντ. 1194· μ. κοιλίην, λύειν, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 386, π. Ἄρθρ. 805.— Παθ., οὐδὲ μαλθάσσει κέαρ λιταῖς Αἰσχύλ. Πρ. 1008· μαλθαχθεῖσ' ὕπνῳ ἐκνευρισθεῖσα διὰ τοῦ .., ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 134.

μάλθη, ἡ, ἴδε **μάλθα**.

μαλθώω, = **μαλάσσω**, Ἡσύχ.

μαλθώδης, ες, (μάλθα) μαλακὸς καὶ κολλώδης, ἴδε ἐν λέξ. **μαλθακώδης**.

μάλθων, **ωνος**, ὁ, = **μαλακίων**, Σωκράτ. παρὰ Στοβ. 369. 52.

μαλιναθάλλη, ἡ, Αἰγυπτιακόν τι φυτόν, ἴσως Cyperus esculentus (ἴδε μνάσιον), Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 12, ἔνθα ὁ Οὖρβ. Κῶδ. **μάλιναν θάλλη**· ὁ Σαλμάσ. **ἀνθάλλιον**, ἐκ τοῦ anthalium, παρὰ Πλιν. 21. 52.

μάλινος, = **μήλινος**, Ἐπιγρ. Θηβ. GD, 741.

μάλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **μαλός** (= **μαλλός**), βόστρυχος, Ἀνθ. Π. 11. 157. **2)** = **μᾶλλον**, «Ἴωνες τὸ μᾶλλον μάλιον» Κραμ. Ἀν. Ὀξ. 2. 240, 2, Ἡσύχ.

μαλίρ· «γῆ κιμωλία» (Λάκωνες) Ἡσύχ.

μᾶλις, εος, ἡ, νόσος τις τῶν ἵππων καὶ ὄνων, εἶδος κατάῤῥου, τῶν μυκτήρων·— ὡσαύτως **μᾶλιασμός**, Λατ. malleus, Ἱππιατρ., Σουΐδ.· **μαλίη**, παρ' Ἡσυχ.

Μᾶλις, ίδος, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **Μηλίς**, πρβλ. **Μηλιάδες** καὶ **Ἐπιμηλίδες**.

μάλιστα, ἐπίρρ., ὑπερθ. τοῦ **μάλα**, ἴδε **μάλα** III.

μαλκενίς· «ἡ παρθένος. Κρῆτες» Ἡσύχ.

μάλκη, ἡ, νάρκη ἕνεκα ψύχους, κυρίως τὰ χίμετλα τὰ γινόμενα εἰς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδους ἕνεκα πολλοῦ ψύχους, κοινῶς «ξεπαγιάσματα», Νικ. Ἀλ. 553, Θ. 724· ἐν τῷ πληθ. ὁ αὐτ. ἐν Θ. 583. — Καθ' Ἡσύχ.: «μάλκην· τὸ ἐπικόπανον. Πάριοι».

μαλκιάω, ῶ, ἴδε ἐν λ. **μαλκίω**.

μάλκιος, ον, (**μάλκη**) ὁ προξενῶν μάλκην, νάρκωσιν, ναρκωτικός, ἢ σφόδρα ψυχρός, πίων (δηλ. ὁ Μιθριδάτης) φάρμακον ἀσθενές τε καὶ μάλκιον Ἀνών. παρὰ Σουΐδ.,— ὑπερθ., τόδε μοι μαλκίστατον ἦμαρ, «ψυχρότατον», Ποιητὴς παρὰ τῷ αὐτῷ. — Ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως μνημονεύει **μαλκιώτατον** καὶ **μαλκόν**.

μαλκίω, ναρκοῦμαι ἐκ τοῦ ψύχους, παγώνω ἀρχαῖον ῥῆμα σχε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δὸν ἀπανταχοῦ παραφθαρὲν ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων εἰς μαλακιάω, μαλακίζω, καὶ τὰ ὅμοια. Ὁ Δινδόρφ. νομίζει ὅτι ὁ ἀρχαῖος καὶ δόκιμος τύπος εἶναι μαλκίω, [ῖ, ὡς ἐν τῷ μηνέω], ὡς ἔχει αὐτὸν ὁ Ἡσύχ. (πρβλ. Δ. Β. 51, Φώτ.) καὶ κάμνει τὰς ἑξῆς διορθώσεις: ἔλα, δίωκε, μή τι μαλκίων ποδὶ Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 330) παρ' Ἁρποκρ.· μέλλομεν καὶ μαλκίομεν Δημ. 120. 7 (διορθωθὲν ἐκ τοῦ Ἁρποκρ. καὶ Φωτ. ἀντὶ μαλακιζόμεθα)· καὶ τρίτον παράδειγμα μνημονεύεται ἐξ ἀγνώστου ποιητοῦ τοῦ Σχολιαστ. τῶν Θηρ. τοῦ Νικ. 382, πνεύματος ἀργαλέοιο πόνοιό νε μαλκίοντες (Ἀντίγρ. μαλκιείοντες). Συμπεραίνει δὲ ὡσαύτως ὁ Dind. ὅτι τὸ λυγρὸν μαλκιόωντες (ὡς ἀνέγνω ὁ Κράτης ἀντὶ τοῦ μυλιόωντες ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ· 528) εἶναι σφάλμα ἀντὶ μαλκίοντες· ὁμοίως τὸ ἐν Ἀράτ. Φαιν. 293· ναύτῃ μαλκιόωντι ἐσφαλμένον ἀντὶ μαλκίοντι· (οὕτως ἐν Ἀπολλ. Ῥοδ. Β. 247, μηνιόωσιν ἀντὶ μηνίωσιν)· καὶ παρὰ Ξεν. ἐν Κυνηγ. 5. 2, Λουκ. Λεξίφ. 2, Πλουτ. 2. 559F, Διὶ. π. Ζ. 1. 32., 5. 12., 9. 4 καὶ 16, οἱ τύποι μαλακιῶ, μαλακιῶσαι, μαλακιῶσαι, μαλακιεῖ, μαλακιοῦσαν, πιθανῶς ἀντικατέστησαν τοὺς γνησίους τύπους: μαλκίω, μαλκιέουσαι, μαλκίωσι, μαλκίει, μαλκίουσαν· παρὰ Θεοφρ. 50C, ἀντὶ τῆς κοινῆς γραφῆς μαλακιῶντα τὸ Ἀντίγραφ. τῶν Μεδιολάνων ἔχει μαλκιῶντα, ὅπερ ἔπρεπε νὰ ἦ μαλκίοντα.

μαλκιώτατον· «μαλακώτατον» Ἡσύχ.

μαλκόν· «μαλακὸν» Ἡσύχ.

μάλλά, ἐκ κράσεως ἀντὶ μὴ ἀλλά, ἴδε μὴ ἀλλά.

μαλλαθόντες· «ἐσθίοντες» Ἡσύχ.

μαλλό-δετος, ον, δεδεμένος μὲ μαλλίον, μαλλοδέτους κύστεις Σοφ. (Ἀποσπ. 462) παρὰ Σχολ. Φοιν. 1256, ἐκ διορθώσεως τοῦ Valkc. ἀντὶ -δετεῖς.

μᾶλλον, ἐπίρρ., συγκρ. τοῦ μάλα, ἴδε μάλα II.

μαλλός, ὁ, τὸ μαλλίον τοῦ προβάτου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 232, Αἰσχύλ. Εὐμ. 45, Σοφ. Ο. Κ. 475, Ἡρώδ. VIII, 13, κλ.· ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων, μαλλοὶ πλοκάμων Εὐρ. Βάκχ. 113. Τύποι τις μαλὸς ἀπαντᾷ ἐν τῷ ὑποκορ. μάλιον, ὅπερ ἴδε. (Πιθανῶς συγγενὲς τῷ Λατ. villus, vellus, πρβλ. **Μμ II. 5, α**).

μάλλωκες· «τρίχες» Ἡσύχ.

μαλλωσις, ἡ, ἡ διὰ μαλλοῦ κάλυψις πράγματός τινος, ὁ μαλλὸς ὁ καλύπτων τὸ δέρμα κριοῦ, «τῇ χρυσῇ μαλλώσει», περὶ τοῦ χρυσοῦ δέρατος, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 4. 407·— ὁ Δουκάγγ. ἀναφέρει καὶ μαλλόω ἐκ τοῦ Εὐστ.

μαλλωτός, ἡ, όν, ἔχων μαλλίον, «μαλλιαρός», μ. χλαμὺς Πλάτ. Κωμ. ἐν «ταῖς ἀφ' ἱερῶν» 4· ὅραι Στράβ. 499· χιτῶνες Διον. Ἁλ. 7. 72· πρβλ. **μηλωτή**.

μαλόβαθρον, τό, ἴδε **μαλάβαθρον**.

μαλοδρυπῆς, οἱ δρεπόμενοι μῆλα, Σαπφ. 93, 2.

μαλοκόμας· ξανθός, Ἐπίγραφ. Ἔμμετρος Ἄνδρου, Ross, Inscr. Gr. ined. II. 96.

μᾶλον, τό, Δωρ. ἀντὶ **μῆλον**.

μαλοπάραυος· «λευκοπάρειος» Ἡσύχ. (Αἰολ. ἴδε παραῦα).

μαλοπάρῃος, ον, Δωρ. ἀντὶ **μηλοπάρῃος**, Θεόκρ. 26. 1.

μαλός, ή, όν, ἐν Θεοκρ Ἐπιγράμμ. 1. 5, ἐπίθ. τράγου, λευκὸς κατὰ τὸν Ἡσύχ. (ὅστις ὡσαύτως ἑρμηνεύει τὰ **μάλουρος, μαλουρίς**, διὰ τοῦ **λεύκουρος, ὁ** ἔχων λευκὴν οὐράν)· ἕτεροι ἑρμηνεύουσι μαλλώδης, «μαλλιαρὸς» (ὥσεὶ **μαλλός**)· ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς = **μαλακός**, (ἐν ᾗ σημασίᾳ τινὲς ἔγραψαν ἄρνα μάλην, ἀντὶ ἄρν' ἁμαλήν, «ἁπαλήν, τρυφερὰν» (Σχόλ.), ἐν Ἰλ. Χ. 310).

μαλοσσὰ ὁδός· «ἡ τὰ πρόβατα βαδίζει» Ἡσύχ.

μᾰλοφόρος, μᾰλοφύλᾰξ, Δωρ. ἀντὶ **μηλοφ-**.

μαλῶπη, ἡ, = **μαλάχη**, ἡ λέξις διεσώθη παρὰ Πλινίῳ 20, 21, 84, § 222.

μαμαρτίδες· «ἀναδενδράδες, Δόλοπες» Ἡσύχ.

μαμάτρας· «οἱ στρατηγοὶ παρ' Ἰνδοῖς» Ἡσύχ.

μαμελεῖν, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ **μὴ ἀμελεῖν**.

Μάμερσα, ἡ, ἀρχαῖον ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, Λυκόφρ. 1417.

Μάμερτος, ὁ, = τῷ Ὀπικ. Mamers, = Mavors, ὁ Ἄρης, Λυκόφρ. 938, 1410· ἐντεῦθεν οἱ τῆς Καμπανίας μισθοφόροι ἐκάλουν ἑαυτοὺς **Μαμερτένους**, Πολύβ. 1. 8, 1, κτλ.

μαμήρᾱ, ἢ μαμίρα ἢ μαμιράς· «εἶδός ῥίζιόν τι πόας ἐστίν, ἔχον ὥσπερ κονδύλους πυκνοὺς ὅπερ οὐλάς τε καὶ λευκώματα λεπτύνειν πεπίστευται, ὅθενόπερ ῥυπτικῆς ὑπάρχει δυνάμεως Παῦλ Αἰγιν. 3, 7.

μάμμα, μαμμαία, ἴδε ἐν λέξ. **μάμμη**.

Μαμμακῦθος [ακ], ὁ, κωμικὴ λέξις σημαίνουσα τὸν μωρὸν ἢ ἠλίθιον, Ἀριστοφ. Βάτρ. 990· — ὁ Πλάτων ἢ ὁ Μεταγένης ἔγραψε κωμῳδίαν φέρουσαν τὸ ὄνομα τοῦτο. — Ὅμοιοι κωμικοὶ χαρακτῆρες εἶναι τὰ: **βλιτομάμμας, ανομάμμας** (ὡσαύτως ἐκ τοῦ μάμμα). **Μαργίτης** ἐκ τοῦ μάργος.

μαμμᾶν αἰτεῖν, αἰτεῖν ἄρτον, ὡς καὶ νῦν, «μαμμᾶ» ἐπὶ νηπίων, Ἀριστοφ. Νεφ. 1383·— κατὰ Φώτιον· «μαμμᾶν Ἀργεῖοι, τὸ ἐσθίειν· οὕτω Καλλίας»· καὶ καθ' Ἡσύχ.: «μαμμᾶν· ἐπὶ τῆς παιδικῆς φωνῆς, ἐσθίειν», Καλλ. ἐν Ἀθήλ. 11· ἀλλ' εἶναι φυσικώτερον νὰ ἀναφέρῃ τις τὴν λέξ. εἰς τὸ ῥῆμα μαμμάω, ζητῶ τὸν μαστόν, «θέλω βυζί», ἴδε **μάμμη** II, (πρβλ. κακκᾶν φράσαι, ὅπερ ἀκολουθεῖ ἐν τῷ μνημονευθέντι χωρίῳ τοῦ Ἀριστοφ.), ἅπερ εἶναι λέξεις δι' ὧν τὰ μικρὰ παιδία ἐπειρῶντο νὰ δηλώσωσι τὰς πρώτας αὐτῶν ἀνάγκας, πρβλ. **βρῦν, βρύλλω**.

μάμμη, ἡ, (ὡσαύτως μάμμα, Πολυδ. Γ', 17, Μοῖρ.· μαμμαία, Εὐστ. 971. 36)·— κυρίως, ὡς τὰ Ἀγγλ. mamma, mammy, καὶ ὅμοιαι λέξεις ἐν πάσῃ γλώσσῃ, ἀπὸ πειρα τοῦ παιδίου ὅπως εἴπῃ τὴν λέξιν **μῆτερ**, ὦ μάμμη Φερεκρ. ἐν «Κοριαννῷ» 4· Σισύφου ὦ μάμμη Ἀνθ. Π. 11. 67·— οὕτω ἄππα, ἄττα, πάππας, τάτα, τέττα, papa, ἀντὶ πάτερ·— πρβλ. **μαμμάω**. **II.** ὡς τὸ Λατ. mamma, ὁ τῆς μητρὸς μαστός, Schweigh. εἰς Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 16, 43. **III.** ἀκολούθως, ἡ μάμμη, «κυροῦλα», «γιαγιά», ἡ προμήτωρ, Πλουτ. Ἄγησ. 4., 2. 704B, Ἐθδ. (Δ' Μακκ. 16', 9)· πρβλ. Piers. εἰς Μοῖρ. 259.

μαμμία, ἡ, (μάμμα) μήτηρ, Ἀριστοφ. Λυσ. 878, 890.

μαμμίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ μαμμία, Πλουτ. 2. 858C, Ἡλιόδ. 7. 10· οὕτω **μαμμίον**, τό, Φρύν. 135.

μαμμικός, ή, όν, ὁ εἰς τὴν μάμμην ἀνήκων, Πάπυρ. Βερολ. 410, 18, κτλ.— Καθ' Ἡσύχ.: μαμμικόν· «μητρικόν».

μαμμό-θρεπτος, ον, (μάμμη III) ὁ ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῆς ἰδίας μάμμης ἤτοι προμήτορος «κακοαναθρεμμένος»,— λέξις ἀποδοκιμαζομένη ὑπὸ τοῦ Φρυνίχου «μαμμόθρεπτον μὴ λέγε, τηθελαδοῦν δὲ» σελ. 299.

μαμμοπάτωρ = **μητροπάτωρ**. Ἐπιγραφ. Κύπρ. Hoffm, 159.

μάμμος· «οἰκέτης» Ἡσύχ.

μαμμωνυμικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὸ ὄνομα τῆς μάμμης, δηλ. τῆς προμήτορος, Σχόλ. Βενετ. εἰς Ὅμ. Ἰλ. Α. 43.—Ἐπίρρ. **μαμμωνυμικῶς**, Σχόλ. Wassenb. εἰς Ὅμ. 151, Γουδ. Ἐτυμ. ἐν λέξ. **Φοῖβος**.

μαμμῷος, α, ον, = μαμμικός, Πάπυρ. Βερολ. 613, 33.

μᾶν (= μέν), σύνδ., Ἐπιγρ. Ὀλυμπ., Arch. Zig. 1882, σ. 334.

μᾶν, Δωρ. καὶ ἀρχ. Ἐπικ. ἀντὶ μᾶν.

μᾰνάκις, Ἐπίρρ. «ὀλιγάκις, σπανίως» Ἡσύχ.· μ. τῆς ἡμέρας Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 71.

μανάσιος, ὁ, φάρμν (= φέρειν) κριθᾶν μανασίους δύο καὶ Ῥίκατι Ἐπίγρ. Ὀλυμπίας, Arch. Zig. 1879, σ. 158. — Ἡ λέξις φαίνεται δηλοῦσα ὅτι καὶ ἡ ἐν τοῖς λεξικ. φερομένη μνάσις, ὄνομα μέτρου, ἔχουσα δ' ἐν τῇ ἐπιγρ. ταύτῃ τὸ πρῶτον α κατ' ἐπένθεσιν, ὡς ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιγραφ. εὑρηται δοτικὴ πτῶσις τὸ Σαλαμιώναι = Σαλμιώναι.

μανατραπῆναι, Ἀττ. κρᾶσις ἀντὶ μὴ ἀνατραπῆναι.

μάνδα, ἡ, ἡ ἐπίκληρος, Εὐστ. 674, 30.

μανδάκης, ου, ὁ, δεσμὸς δι' οὗ δένουσι θημωνιὰς χόρτου, Ἱππιατρ. Ἐπίρρ. -ηδόν, αὐτόθι.

μάνδᾰλος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, = **βάλανος** II. 3, Ἀρτεμίδ. 2. 10·— ἐντεῦθεν μανδᾰλόω, Ἡσύχ. ἐν λέξει **συλαρώσας**: — ἐντεῦθεν πάλιν μανδᾰλωτός, ή, όν, «μανδαλωμένος», ἠσφαλισμένος, φίλημα μ., φίλημα γινόμενον μὲ τὴν γλῶσσαν προϊόντος, ἀκόλαστον φίλημα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 132· δθεν: μέλος .. κατεγλωττισμένον καὶ μανδαλ. Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτέρω· πρβλ. **ἐπιμανδαλωτός**.

μάνδρα, ἡ, τόπος περιπεφραγμένος: **1)** διὰ κτήνη, μάνδρα, «μανδρί», στάβλος, Σοφ. Ἀποσπ. 587, Καλλ. εἰς Δήμ. 106, Θεόκρ. 4. 61, Πλούτ. 2. 648A, κτλ. **2)** τὸ κοίλωμα ἐν ᾧ ὁ λίθος δακτυλίου εἶναι προσηρμοσμένος, Λατ. pala, funda, Πλάτ. ἐν Ἀνθ. Π. 9. 747. **3)** μονή, μοναστήριον, Ἐπιφάν. I, 156D, II, 340A, 765C, κλ.: ἐντεῦθεν **ἀρχιμανδρίτης, ου**, ὁ, ἴδε τὴν λέξιν.

μανδρᾰγόρας, ου ἡ α, ὁ, Atropa belladonna, φυτὸν ναρκωτικόν, μανδραγόρου ῥίζα Ἱππ. 420. 19· ὁ μ. τοὺς ἀνθρώπους κοιμίζει Ξεν. Συμπ. 2, 24· μανδραγόρᾳ ἢ μέθῃ ἐμποδίσαι Πλάτ. Πολ. 488C· μανδραγόραν πεπωκόσιν ἐοίκαμεν Δημ. 133, 1· ἐκ μανδραγόρου, ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδει «τουτέστι μανδραγόραν τις πιὼν καὶ ναρκωθεὶς ἢ καρωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ κοιμᾶται» (Κόντος ἐν Γλωσσ. Παρατ. σ. 69), Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 36, Τίμ. 2.

μανδραγορίζομένη, ἡ, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Ἀλέξιδος, ἴσως: ἡ μανδραγόραν πιοῦσα· — τὸ ἐνεργ. εὑρηται παρὰ τῷ Σουΐδ. ἄνευ ἑρμηνείας.

μανδραγορικός, ή, όν, ἐκ μανδραγόρου παρασκευασμένος, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. σ. 18.

μανδραγόρῑνος, ὁ, ὁ ἐκ μανδραγόρου γενόμενος, μανδραγορῖνου ἐλαίου Θεοφάν. Νόνν. τ. 1, σ. 454.

μανδραγυρίτης, ὁ, δηλ. οἶνος, εἰς ὃν ὅτε ἦτο εἰσίτει γλεῦκος ἐρρίφησαν τεμάχια ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῆς ῥίζης τοῦ μανδραγόρου, Διοσκουρ. 5 81.

μανδρευμα, τό, = μάνδρα I, ἐπὶ τὰ μανδρεύματα αὐτῶν νύκτωρ ἐσέβαλον Διον. Ἁλ. 1. 79.

μανδρεύω, ἐγκλείω εἰς μάνδραν, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7, σ 349, 15.

2) εἰσάγω εἰς τὸν μοναχικὸν βίον, αὐτὴν ἐκεῖσε ὡς ἀμνάδα τῷ θεῷ ἱερώσας ἐμάνδρευσε Νικήτ. Χρον. Ἰσαακ. Ἄγγ. 3, 1, Ἐκκλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μανδύα, ἡ, καὶ **μανδύας, ου**, καὶ **α**, ὁ, ἐπανωφόριον ἐξ ἐρίου, ἐφεστρίς, ὡς ὁ φαινόλης (Πολυδ. Ζ', 60), λέγεται δὲ ὅτι εἶναι λέξις Περσική, Αἴλ. Διον. παρ' Εὐστ. 1854. 32, Ἡσύχ.· ἐν χρήσει καὶ παρὰ Λιβυρνοῖς, Λιβυρνικῆς μίμημα μανδύης χιτῶν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 353, πρβλ. Ἀρτεμ. 1. 3, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **Λιβυρνοί**.

μανδυο-ειδής, ές, ὡς **μανδύας**, Εὐστ. 198. 42., 794. 21 (τὸ ἐν 1398. 61 μανδυοειδῆ εἶναι ἡμαρτημένον καὶ διορθωτέον μανδυοειδῆ)· — **μανδυώτης ου**, ὁ, μοναχός, καλόγηρος, ὁ αὐτ. ἐν Πονηματ. 216. 70, κτλ.· ἡ μανδυωτικὴ πτέρυξ, μέρος τοῦ ἱματισμοῦ τοῦ μοναχοῦ, αὐτόθι 257. 39.

Μανέρως, ὁ, μονογενὴς υἱὸς τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου ὡσαύτως, θρῆνός τις ὀνομασθεὶς ἐκ τοῦ ὀνόματος ἐκείνου, ὃν ὁ Ἡρόδ. 2. 79 ταυτίζει πρὸς τὸν παρ' Ἕλλησι Λίνον, πρβλ. Ἀθήν. 620Α, Παυσ. 9. 29, 7, κτλ.

μάνη ἢ **μάνα**, ἡ, = **μανία**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 647· πρβλ. **σάλη** ἢ **σάλα**.

μάνης ἢ **μανῆς** [ᾰ], **ου**, ὁ, εἶδος ποτηρίου, Νίκων παρ' Ἀθην. 487C. **II**. ὡσαύτως μικρὸν χάλκινον ἀγαλμάτιον ἐν χρήσει κατὰ τὸ παιγνίδιον τοῦ κοττάβου (ὃ ἴδε), Ἕρμιππ. ἐν «Μοίραις» 2. 7 (ἔνθα ἴδε Meineke), Ἀντιφ. ἐν «Ἀφροδίτης γοναῖς» 1. 11. **III**. παρὰ κωμ. συχνάκις ὄνομα δούλου, κυρίως Φρυγός, Στράβ. 304· ὅθεν κατέστη ὡς προσηγορικὸν σημαῖνον δοῦλον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 522, κ. ἀλλ.

μανθάνω· μέλλ. **μᾰθήσομαι** Αἰσχύλ. Πρ. 926, Σοφ. Αἴ. 667, Ο. Κ. 1527, Πλάτ., κτλ.· Δωρ. **μᾰθεῦμαι** Θεόκρ. 11. 60· — ἀόρ. **ἔμᾰθον**, Πινδ. Ν. 7. 26, καὶ Ἀττ. Ἐπικ. **μάθον** (ἴδε κατωτ.)· — πρκμ. **μεμάθηκα** Ἐμπεδ. 70, Ἀριστοφ. Νεφ. 1148, Πλάτ., κτλ.· ὑπερσ. **ἐμεμαθήκη** Πλάτ. Εὐθύφρων 14C, γ' ἐνικ. **μεμαθήκει** ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 86Α· — Παθ., εὔχρηστον παρὰ δοκίμοις μόνον κατ' ἐνεστ.· παθ. πρκμ. μετοχ. **μεμαθημένος** = **μεμαθηκώς**, Λῖσωπ. 421. — Ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τοὺς Ἐπικ. τοῦ ἀορ. τύπους, **μάθον, ἔμμαθες, ἔμμαθε**. (Ἐκ τῆς √ΜΑΘ, ἐξ ἧς καὶ αἱ λ. **μάθ-ος, μάθ-ημα**, κτλ.· ἐπιτεταμένος τύπος τῆς ῥίζης, **ΜΑ**, ἴδε ἐν λ. **μάω**). Μανθάνω, κοινῶς: «μαθαίνω», ἰδίως δι' ἐρεύνης καὶ ἐξετάσεως· καὶ ἐν τῷ ἀορ., ἔχω μάθει, δηλ. ἐννοῶ, γνωρίζω (ὅρα τὸν ὁρισμὸν ἐν Πλάτ. Εὐθυδ. 277E κἑξ.), **ἔργα κάκ' ἔμαθεν** Ὀδ. Ρ. 226., Σ. 362· μετ' ἀπαρ., **μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς** Ἰλ. Ζ. 444· οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρ' Ὅμ., ἀλλὰ κοινὸν παρ' Ἀττ., **ἀεὶ γὰρ ἡβᾷ τοῖς γέρουσιν εὖ μαθεῖν** Αἰσχύλ. Ἀγ. 584· **ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν, μὲ ἓν τάλαντον ἔμαθεν τοῦτο**, Ἀριστοφ. Νεφ. 876· **οἱ μανθάνοντες**, οἱ μαθηταί, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 17· μ. τὰ Ὁμήρου ἔπη, ἀποστηθίζειν αὐτά, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 3, 5· — μ. τί τινος, μανθάνειν τι παρά τινος, Πινδ. Π. 3. 143, Αἰσχύλ. Πρ. 701, Σοφ. Ο. Τ. 575, κτλ.· ὡσαύτως, τι ἔκ τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 352, Πλάτ., κτλ.· παρά τινος Αἰσχύλ. Ἀγ. 858, Σοφ., κτλ.· παρά τινος ὅτι .. Ἰσοκρ. 172D· πρός τινος Σοφ. Ο. Κ. 12· **πρὶν μάθοιμ' εἰ** .., ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 961· — μετ' ἀπαρ., μανθάνω νά .., ἢ πῶς νά .., Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ., Πινδ. Π. 4. 506, Αἰσχύλ. Πρ. 1068, κτλ.· ἐνίοτε ἐν χρήσει ὡς παθ. τοῦ **διδάσκω**, οἱ ἀμαθεῖς σοφοὶ μανθάνουσι (δηλ. εἶναι) Πλάτ. Εὐθύδ. 276B, πρβλ. Α' Ἐπιστ. π. Τιμ. 5. 13· — μανθάνω ἐκ πείρας, (πρβλ. **μάθημα, μάθος**), Αἰσχύλ. Ἀγ. 250. **II**. ἀποκτῶ ἕξιν τοῦ νά .., καὶ ἐν παρῳχημένοις χρόνοις, ἔχω συνηθίσει νά .., μετ' ἀπαρ., Ἐμπεδ. 70, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 12· τοὺς μεμαθηκότας ἀριστᾶν ὁ αὐτ. π. Διαίτ. Ὀξ. 388· τὸ μεμαθηκός, τὸ σύνηθες, ἴδε ἐν λ. **μάθος II**. **III**. παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ., ἐν παντὶ χρόνῳ, ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῶν αἰσθητηρίων, αἰσθάνομαι, παρατηρῶ, τινὰ Ἡρόδ. 7. 208· **ἀλλήλους μ. ὁπόσοι εἴησαν** Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 1. **2)** ἐνίοτε μετὰ μετοχ., μ. τὴν νῆα ἐμβαλοῦσαν Ἡρόδ. 8. 88· **ἵνα μάθῃ σοφιστὴς ὢν** Αἰσχύλ. Πρ. 62· **μὴ μάθῃ μ' ἥκοντα** Σοφ. Φιλ. 13, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 1113· **μάνθανε ὤν, ὡς τὸ ἴσθι ὤν, γίνωσκε ὅτι εἶσαι** .., Σοφ. Ἠλ. 1342· **οὕτω, διαβεβλημένος οὐ μανθάνεις** Ἡρόδ. 3. 1, πρβλ. 1. 68, 160· **εἰ μὴ μανθάνετε κακὰ σπεύδοντες** Θουκ. 6. 39· πρβλ. **καταμανθάνω**. **IV**. ἐννοῶ, καταλαμβάνω, ὡς **μάθω** σαφέστερον Αἰσχύλ. Χο. 767· **ὄψ' ἐμάθεθ' ἡμᾶς** Εὐρ. Βάκχ. 1345· **τὰ λεγόμενα** Λυσ. 117. 27, κτλ.· ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ γεν. προσ., ὡς τὸ **ἀκούω**, Stallb. εἰς Πλάτ. Πολ. 394C· — συχνάκις ἐν διαλόγῳ, **μανθάνεις**; Λατ. tenes? ἐννοεῖς; «κατάλαβες;» — Ἀπόκρ. **πάνυ μανθάνω**, πολὺ καλά, Ἀριστοφ. Βάτρ. 195, πρβλ. Πλάτ. Μένωνα 84D, Θεαίτ. 174B· οὕτως, εἶεν, **μανθάνω** ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 372E, πρβλ. Φαίδωνα 117B, κτλ. **V**. παρ' Ἀττ. **τὸ τί μαθών** ..; συχνάκις τίθεται ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσεως, ὡς Ἀριστοφ. Ἀχ. 826, ἔνθα δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ παραπλησίως τῷ, τί παθών; διὰ τί; «γιατί;» — ἀλλ' ἑκάτερον ἔχει ἰδίαν ἔννοιαν, — καθ' ὅσον τὸ μὲν τί μαθών; ἀναφέρεται εἴς τι μάθος, τί σε ἔπεισεν ἢ τί σου κατέβη νὰ ..; καὶ ὑπονοεῖ ἐνέργειαν ἐλευθέραν· τὸ δὲ τί παθών; ἀναφέρεται εἴς τι **πάθος**, πόθεν ἀναγκασθεὶς .. τί ἔπαθες ..; Ἐννοεῖται δὲ ὅτι αἱ φράσεις αὗται εὐκόλως ἀντηλλάσσοντο· πρβλ. **πάσχω II. 5**, Wolf εἰς Δημ. Λεπτ. 495. 20· ἐνίοτε ἐκφέρεται ἐν πλαγίῳ λόγῳ, ὅ τι μαθών .. οὐχ ἡσυχίαν ἦγον, διὰ ποῖον λόγον δὲν ἡσύχαζον, Πλάτ. Ἀπολ. 36B· σοὶ εἰς κεφαλήν, ὅ τι μαθὼν ἐμοῦ καὶ τῶν ἄλλων καταψεύδῃ τοιοῦτο πρᾶγμα ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 283E, πρβλ. 299A, καὶ Heind· ἐν τόπῳ· **ὅ τι μαθόντα χαίρειν ποιεῖ [τινα]** ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 353D.

μᾰνία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, (μαίνομαι) μανία, παραφροσύνη, Ἡρόδ. 6. 112, Ἱππ. Ἀφ. 1258, Τραγ. κτλ. ἀντίθετ. τῷ **σωφροσύνη**, Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 16· ὡσαύτως μετ' ἄλλου οὐσιαστικοῦ, **μανίη νοῦσος** Ἡρόδ. 6. 75· συχν. ἐν τῷ πληθ., Θέογν. 1231, Αἰσχύλ. Πρ. 879, 1057, Σοφ. Ἀντ. 960, κτλ., πρβλ. Elmsl. εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 904. **II**. ἐνθουσιασμός, ἔμπνευσις, ἐμπεπνευσμένη μανία, Εὐρ. Βάκχ. 305· **ἀπὸ Μουσῶν κατοκωχή τε καὶ μ.** Πλάτ. Φαῖδρ. 245A· **θεία μ.** αὐτόθι 256B· **τῆς φιλοσόφου μ. τε καὶ βακχείας** ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 218B· πρβλ. **μάντις**. **III**. μανιῶδες πάθος, Τραγ.· ἀντίθετ. τῷ **σωφροσύνη**, Πλάτ. Πρωτ. 323B· **ἐρωτικὴ μ.** ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 265B· — συχνὸν ἐν τῷ πληθ., Θέογν. 1231, Πινδ. Ο. 9. 59, Ν. 11. ἐν τέλ., Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 835· **μανίαι τινός, ἐμμανεῖς ἐπιθυμίαι διά τι** .., Ἑρμησιάν. 5. 85.

μανιάκης, ου, ὁ, περιτραχήλιον κόσμημα, χρυσοῦν περιδέραιον καὶ περιβραχιόνιον, ἃ ἕφερον οἱ Πέρσαι καὶ οἱ Γαλάται, Πολύβ. 2. 29, 8., 31, 5, Πλουτ. Κίμ. 9, κτλ.· ὡσαύτως **μανίακον**, τό, τὸ κράσπεδον, ἡ ᾤα ἐνδύματος, Φαβωρῖνος, πρβλ. Ἡσύχ. Πρβλ. **μάνος**.

μᾰνιάς, άδος, ἡ, (μανία) ἐμμανής, μαινόμενος, μανικός, **μανιάσιν νόσοις** Σοφ. Αἴ. 59· **λύσσας μανιάδος** Εὐρ. Ὀρ. 327· μετ' οὐδ. οὐσιαστ. κατὰ δοτ. πληθ., **μανιάσιν λυσσήμασι** αὐτόθι 270.

μᾰνιάω, εἶμαι μανικός, μανιώδης, μαίνομαι, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 7, 5.

μᾰνῐκός, ή, όν, (μανία) ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς μανίαν, παράφρων, μ. **πράγματα** Ἀριστοφ. Σφ. 1496· **μανικὸν [νόσημα]** Ἱππ. Ἀφ. 1248· **μανικόν τι βλέπειν** Ἀριστοφ. Πλ. 424· **μανικωτέρα ἡδονή** Πλάτ. Πολ. 403A· **ἡ μανική**, ἡ μανία, παραφροσύνη, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 244C· **τὰ μ.**, συμπτώματα μανίας, παραφροσύνης, Ἱππ. Προγν. 37· **οὐ μανικόν ἐστ' ἐν οἰκίᾳ τρέφειν ταῶς**; Ἀναξανδρ. ἐν «Μελιλώτῳ» 4. **II**. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἔχων διάθεσιν ἢ τάσιν πρὸς μανίαν, παράφρων «τρελλός», μανιώδης, Πλάτ. Σοφ. 242A, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 173D. **2)** ἐνθουσιῶν, ἐμπεπνευσμένος, διατελῶν ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν ἐμπνεύσεως, **εὐφυοῦς ἡ ποιητική ἐστιν ἢ μανικοῦ** Ἀριστ. Ποιητ. 17. 4, πρβλ. Προβλ. 30. 1, 18. **3)** καθόλου, ὑπέρμετρος, ὑπερβολικός, Ἰσοκρ. 5A, κτλ.· **σωφρόνημα λίαν μανικὸν** Ξεν. Ἀγησ. 5. 4, πρβλ. Ἱππαρχ. 1, 12· — οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ., **μανικῶς διακεῖσθαι** Πλάτ. Φαῖδρ. 249D· **ἔχειν** ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 216D. **III**. ἐνεργ., ὁ προξενῶν, ἐπιφέρων μανίαν, **στρύχνος μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.**· **φάρμακα** Πλουτ. Ἄρατ. 54.

μανικώδης, ες, ὡσεὶ μανικός, μαινόμενος, «τρελλός», Ἱππ. 195C.

μᾰνιό-κηπος, ον, (κῆπος III) ἐπὶ γυναικῶν, ἀκόλαστος, ἀσελγὴς μέχρι παραφροσύνης, ἀνδρομανής, Ἀνδρ. 153.

μάνιον, τό, ὄνομα ἀγγείου, Ἐπιγραφ. Δήλου Bul. de cor. hel. VI, σ. 108.

μᾰνιο-ποιός, όν, ὁ προξενῶν μανίαν, Πολύαιν. 8. 43, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ζ. 132· — ἐντεῦθεν, **μανιοποιέω** ἐν Vol. Hercul. Ox. 1. σ. 67.

μᾰνιουργέω, κάμνω τινὰ μανικόν, μανιώδη, μετ' αἰτ. Πολύαιν. 8. 43.

μᾶνις, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **μῆνις**, Πίνδ.

μᾰνιώδης, ες, ὅμοιος μανίᾳ, μ. **νόσημα** Ἱππ. π. Ἀέρ. 284· μαινόμενος, παράφρων, μανικός, **κύνες** Ξεν. Ἀπομν. 4. 1, 3. **2)** παράφρων, «τρελλός», ἀνόητος, ὑπόσχεσις Θουκ. 4. 39· **τὸ μ.**, μανία, καὶ **τὸ μ. μαντικὴν πολλὴν ἔχει** Εὐρ. Βάκχ. 299· **μ. πάντα τἀνθρώπων ὅλως** Ἄλεξ. ἐν «Ταραντ.» 3. 9. **II**. πρόξενος μανίας, Διοσκ. 4. 69.

μάννᾱ, ἡ, μικρὸν τεμάχιον, κόκκος, **μάννα λιβανωτοῦ**, Λατ. mica thuris, (Πλίν.), Διοσκ. 1. 83· — **μάννα** ὡσαύτως ἐν χρήσει ὡς = τῷ **μάννα λιβανωτοῦ**, τὸ κόμμι τοῦ δένδρου, **λίβανος** Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802, πρβλ. 1014F· — τὸ ὄνομα **μάννα** δίδεται σήμερον εἰς τὸ κόμμι πολλῶν τῆς Ἀνατολῆς θάμνων, μάλιστα δὲ τῆς μυρίκης, ἴδε Dict. of Bible, καὶ πρβλ. **μέλι II, ἐλαιόμελι**. **2)** ἡ ἐν τῇ ἐρήμῳ θεόπεμπτος τροφὴ τῶν Ἑβραίων, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 13, — ὡσαύτως τὸ **μάννα** ἀκλίτως, Ἑβδ. (Ἀριθμ. ΙΑ', 7, Σοφ. Σολ. ΙϚ', 21), Βασίλ. IV, 700C, κλ. (Περὶ τῆς Ἑβραϊκῆς ἐτυμολ., man-hû, man, ἴδε Ἔξοδ. ιϛ' 15, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 1, 6).

μάννα, ὡς καὶ νῦν, **μήτηρ**, Θεοφάν. Κοντ. 91, 23., 92, 14, Κεδρ. Π. 105, 10., 556, 7.

μαννάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **μάννος**, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 11. 40.

μαννάριον, τό, ἀμφίβολ. τύπος ἀντὶ τοῦ **μαμμάριον**, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 6. 1, πρβλ. τὰ τῆς καθωμιλημένης **μάννα** = **μήτηρ**, **μαννοῦλα** = **μαννάριον**.

μαννᾰδοτέω, = **μάννα δίδωμι**, Ἰω. Δαμασκ. III. 689D· — ὡσαύτως: **μαννοδοτέω**, ὅπερ ἴδε.

μαννοβρύτις στάμνος, ἡ βρύουσα θείαν **μάννα**· **στάμνος**, Μ. Φελῆς τ. Α', σ. 13, ἔκδ. Mil.

μαννοδοτέω, δίδω **μάννα**, οὐδ' ἂν μνήσικακεῖν βλασφη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μοίητε τὸν Θεόν, ἐπειδὴ εἰς διαρκὲς οὐ μαννοδοτεῖ Εὐστ. Πονημάτ. 110, 52· τινὶ Ἀποστ. Διατ. 6, 3.

μαννο-δότης, ου, ὁ, ὁ δίδων, παρέχων τὸ μάννα, Χρησμ. Σιβ. 2. 348.

μάννος ἢ μάνος, ὁ, Λατ. monile, περιδέραιον, Δωρ. λέξ., Πολυδ. Ε', 99· Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 11. 41.

μαννοφορεῖ ἡ κιβωτός, φέρει μάννα, Εὐστ. εἰς Μαν. τ. Κομν. ἐν Taf. de Thes. σ. 423. 426.

μαννοφόρος, ον, ὁ φέρων μάννα, μαννοφόρος στάμνος χρυσῆ Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 845Ε. **II.** ὁ φορῶν περιδέραιον, Θεόκρ. 11. 41· διάφ. γραφ. **ἀμνοφόρος.**

μαννώδης, ες, ὅμοιος πρὸς τὸ μάννα· τὸ μαννῶδες, φάρμακόν τι ὅμοιον πρὸς τὸ μάννα, Ἱππ. 1223Β.

μάνος, ὁ, ἴδε **μάννος.**

μανός [ἴδε ἐν τέλ.], **ή, όν,** Λατ. rarus, κυρίως ἐπὶ τῆς συστάσεως πράγματός τινος, χαλαρὸς τὴν σύστασιν, πορώδης, ἀραιός, ἀντίθετον τῷ **πυκνός** (densus), πρῶτον παρ' Ἐμπεδ. 284· ἀκολούθως παρ' Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 17, Πλάτ. καὶ Ἀριστ.· μ. ὀστᾶ, σάρκες Πλάτ. Τίμ. 75C, 87C· τὰ μανὰ καὶ κοῦφα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ πυκνὰ καὶ βαρέα, αὐτόθι 53Α· ἐπὶ τῆς γλώσσης, σάρξ μανὴ καὶ σομφὴ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11, 12· ἐπὶ τῶν μαστῶν τῶν θηλειῶν, αὐτόθι 12, 2· ἐπὶ τῶν πνευμόνων, μ. καὶ πολύτρητος ὁ πνεύμων Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 10. **II.** ὡσαύτως ἀντίθετον τῷ **πυκνός,** ἀραιός, π. χ. ἐπὶ ἰχνῶν, Ξεν. Κυν. 5. 4, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 734C· ἐπὶ τῆς κόμης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 18· ἐπὶ φυτῶν, ἀραιῶς πεφυτευμένος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 8, 2, κτλ. **2)** ἐπὶ πραγμάτων συμβαινόντων κατὰ διαλείμματα, ἰδίως ἐν τῷ Ἐπιρρ. **μανῶς,** τοσούτῳ μανότερον, τόσον ἀραιότερα, ἧττον συχνάκις, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 6· χρῆσθαι τῇ ἀναπνοῇ μανότερον Ἀριστ. π. Ἀναπν. 10, 3, πρβλ. Θεοφρ. Σημ. 2. 7, Ruhnk. εἰς Τίμ. ἐν λέξ. — Ἡ λέξις εἶναι Ἀττ. ἀντὶ τοῦ **ἀραιός,** κατὰ Α. Β. 51. [ᾱ κατὰ τὸν Ἡρῳδιαν. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξων. 3. 292 καὶ Ζωναρ., καὶ ὁ Αἰσχύλ. δὲ ἔχει **μᾱνόστημος**· ἀλλὰ ᾱ κατὰ Φρύνιχ. ἐν Α. Β. 51, ὡς καὶ παρ' Ἐμπεδοκλ. ἔνθ' ἀνωτ.· καὶ τὸ συγκρ. καὶ ὑπερθ. εἶναι; **μᾱνότερος, -ότατος,** οὐχὶ **μᾱνώτερος, -ώτατος,** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄνευ διαφ. γραφ., Πλάτ. Νόμ. 734C, Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀριστ. Φυσ. 4. 9, 3, κ. ἀλλ., π. Ζ. Γεν. 5.3, 9.] (Ἂν τὸ α εἶναι μακρόν, τὸ **μᾱ-νός,** δυνατὸν νὰ εἶναι ἀντὶ τοῦ **μαδ-νός,** ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς τὸ **μαδ-αρός.**)

μανοσπορέω, σπείρω ἀραιῶς, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 6, 2.

μανό-σπορος, ον, ἀραιῶς ἐσπαρμένος, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 21, 5.

μανό-στημος, ον, (στήμων) ἐκ λεπτοῦ στήμονος, λεπτῶς ὑφασμένος, πέπλοι Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 411. [ἴδε **μανός.**]— «μανοστήμοις· ἀραιοστήμοις» Ἡσυχ.

μανότης, ητος, ἡ, ἀντίθετ. τῷ **πυκνότης,** χαλαρότης συστάσεως, τὸ πορῶδες, σπληνός, ὀστῶν Πλάτ. Τίμ. 72C, 86D· σαρκὸς Ἠθ. Ν. 5. 1, 5. **II.** ὀλιγότης, σπάνις, Πλάτ. Νόμ. 812D· τῶν φυτευομένων Θεόφρ. π Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 1.— «μανότης· ἀραιότης» Ἡσύχ.

μανουάλιον, τό, ἐκ τοῦ Λατ. manualis, τὸ γνωστὸν ἐν τοῖς ναοῖς μανουάλιον, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 75, 3, Τυπικ. 59.

μανούθιον, τό, = **θάμνος,** Κύριλλ. Σκυθ. ἐν Βίῳ Σάβ. 229C, 883Α.

μανό-φυλλος, ον, ὁ ἔχων ἀραιὰ φύλλα, ὀλιγόφυλλος, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 6, 3.

μανό-χροος, ον, ἀραιόσαρκος, Θεόφρ. π. Ἰδρ. 19

μανόω, (μανὸς) κάμνω τι πορῶδες ἢ ἀραιόν, χαλαρώνω, μαλακώνω, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 13, 3· ἡ κόπρος μανοῖ τὴν γῆν ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 6, 1.

μαντεία, Ἰων. **-ηίη,** ἡ, (μαντεύομαι) τὸ προφητεύειν, προφητεία, προφητικὴ δύναμις, μαντικὴ δύναμις, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 533, 547, κτλ.· μαντείᾳ χρῆσθαι καθ' ὕπνον Πλάτ. Τίμ. 71D· — ὡσαύτως τρόπος τοῦ μαντεύεσθαι, Ἡρόδ. 2. 57, 83· παροιμ., αἴνιγμα μαντείας ἔδει, εἶχεν ἀνάγκην μαντικῆς τέχνης, Σοφ. Ο. Τ. 394· μαντείας δεῖται ὅ τι ποτὲ λέγεις Πλάτ. Συμπ. 206Β· ἔτι ταῦτα μαντείας προσδεῖται; εἶναι ἀνάγκη μαντικῆς ὅπως ἑρμηνεύῃ τις ταῦτα; Αἰσχίν. 11. 16.— ἐν τῷ πληθ. μαντεῖαι, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 472, Σοφ. Ἠλ. 499, Πλάτ., κτλ. **2)** μαντεία, εἰκασία, ἡ περὶ τὸν θεὸν μ. Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 1, 7. **II.** = **μαντεῖον** I, χρησμός, προφητεία, Τυρταῖ. 2. 2, Σοφ. Ο. Τ. 149, Λυσ. 106. 10, Πλάτ. Ἀπολ. 29Α, 33C· ὡς ἡ ἐμὴ μαντ., ὡς ἐγὼ μαντεύομαι, προλέγω, Πλάτ. Φίληβ. 66Β. **2)** μαντική, χρησμώδης, δηλ. σκοτεινὴ καὶ ἀσαφὴς ἔκφρασις, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 384Α.

μαντεῖον, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **-ήιον,** τό· **I.** μαντικὴ ἀπόκρισις, μάντευμα, χρησμός, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., μαντήια Τειρεσίαο Ὀδ. Μ. 272· οὕτω Ἡρόδ. 2. 111., 9. 33, καὶ Ἀττ. **II.** ὁ τόπος ἔνθα δίδονται οἱ χρησμοί, τὸ μαντεῖον, Ἡρόδ. 1. 46, 48, κτλ.· οὕτως Αἰσχύλ. Εὐμ. 4, Θουκ. 2. 17· τὸ Πυθικὸν μ. Σοφ. Ἠλ. 33· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ ἑνὸς μόνου ἱεροῦ, Αἰσχύλ. Πρ. 831, Εὐρ. Ἴων 66.

μαντεῖα, τά, δῶρα διδόμενα ὡς ἀμοιβὴ τοῖς μαντευομένοις τι, Ἑβδ. (Ἀριθμ. ΚΒ', 7).

μαντεῖος, α, ον, ὡσαύτως **ος, ον,** Εὐρ. Ἴων 130· Ἰων. **-ήιος, η, ον**·—ποιητ. ἀντὶ **μαντικός,** προφητικός, βωμός, μυχὸς Πινδ. Ο. 6. 6, Π. 5. 92· στέφη Αἰσχύλ. Ἀγ. 1265· ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντείᾳ σποδῷ, ἐπὶ τῆς τέφρας τοῦ βωμοῦ, Σοφ. Ο. Τ. 21·— μ. ἄναξ, δηλ. ὁ Ἀπόλλων, Εὐρ. Τρῳ. 454, πρβλ. Ὀρ. 1666, Ἀριστοφ. Ὄρν. 722.

μάντευμα, τό, ἀπόκρισις μαντείου, χρησμός, Ἡσ. Ἀποσπ. 39. 8, Πινδ. Π. 8. 86, καὶ Τραγ., ἐν τῷ πληθ.· ἀλλ' ἐν τῷ ἑνικ., Πινδ. Π. 4. 130, Σοφ. Ο. Τ. 992, Εὐρ. Μήδ. 685, κτλ.

μαντεύομαι, ἀποθ.: μέλλ. **-εύσομαι,** Ὀδ. Ρ. 154, Ἡρόδ., Εὐρ.· ἀόρ. **ἐμαντευσάμην** Πλάτ. Ἀπολ. 21Α, Αἰσχίν. 68. 41· ποιητ. **μαντευσάμην** Πινδ. Ο. 7. 56·— ὡς παθ., ἴδε κατωτ. III (**μάντις**). Προλέγω, προφητεύω, προαγγέλλω, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; Ἰλ. Τ. 420· τί νύ μοι μαντεύεαι αἰπὺν ὄλεθρον Π. 859· κακά .. φρεσὶ μ. Α. 107, κ. ἀλλ.· — ἀπολ., οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύομαι Ὀδ. Β. 170, πρβλ. Α. 200, Ι. 510, κτλ.· ἐτεὸν μ. Ἰλ. Β. 300· τινι, εἴς τινα, πρός τινα, Ὀδ. Β. 178, κτλ.·— μετὰ δοτ. τρόπου, ἐξάγω προρρήσεις ἐκ ἢ διὰ μέσου .., Ἡρόδ. 4. 67· μετὰ συστοίχου αἰτ., μαντεῖα μ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 716· πρβλ. **προφητεύω.** **2)** καθόλου προμαντεύω, προλέγω, προμηνύω, αἰσθάνομαι, «μαντεύω», εἰκάζω, ἐπὶ σκοτεινοῦ καὶ ἀορίστου προαισθήματος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πραγματικὴν γνῶσιν, Πλάτ. Κρατ. 411Β, Πολ. 349Α, κ. ἀλλ.· οὕτω, μαντευσόμεσθα τἀνδρὸς ὡς ὁλωλότος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1067· ἔστι γὰρ ὃ μαντεύονταί τε πάντες φύσει κοινὸν δίκαιον Ἀριστ. Ρητ. 1. 13, 2· μ. τὸ συμβησόμενον ἐκ τῶν εἰκότων ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 4. 1, 23· πρβλ. **καταμαντεύομαι.** **2)** ἐπὶ ζῴων, ὀσφραίνομαι, κύων ἄρτον μ. Θεόκρ. 21. 45. **II.** συμβουλεύομαι μαντεῖον, ζητῶ χρησμόν, Ἡρόδ. 1. 46, 4. 172, Πινδ. Ο. 7. 56, κτλ.· ἐν Δελφοῖσι Ἡρόδ. 6. 76· ἐπὶ Κασταλίᾳ Πινδ. Π. 4. 290· περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Ο. 6. 64, Ἡρόδ. 8. 36· ὑπέρ τινος Εὐρ. Ἴων 431· ὁ γὰρ θεὸς μαντευομένῳ μοὔχρησεν ἐν Δελφοῖς ποτε Ἀριστοφ. Σφ. 159. πρβλ. Ὄρν. 593, Πλάτ. Ἀπολ. 21Α, Elmsl. Σοφ. Ο. Κ. 87· ταῦτα καὶ μ., τοῦτο εἶναι τὸ ζήτημα, περὶ οὗ ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον, Εὐρ. Ἴων 346· μαντείαν μ. παρὰ τῷ θεῷ Αἰσχίν. ἔνθ' ἀνωτ.— Ἡ τελευταία αὕτη σημασία εἶναι ἡ κυρίως Ἀττ. (ὁ μὲν θεὸς χρῇ, ὁ δὲ μαντεύεται λέγει ὁ Μοσχόπ.)· παρὰ μεταγεν. ὅμως ἡ λέξις κεῖται ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ **χράω** παρὰ Λουκ. ἐν Ἀλεξ. 19, πρβλ. τοῦ αὐτοῦ Σολοικ. 9. **III.** τὸ ἐνεργ. **μαντεύω** μόνον παρὰ μεταγενεστ., Ἀρρ. Ἰνδ. 11. 5, Ἱμέρ. Λόγ. 10, 5., 14., 34., 23. 23, Ξεν. Ἐφέσ. 5, 4 (πρβλ. **προμαντεύομαι**)·— ἀλλ' ὁ Ἡρόδ. ἔχει παθ. ἀόρ. ἀπροσώπως, ἐμαντεύθη, ὁ χρησμὸς ἐδόθη, 5. 114· μετοχ. πρκμ., τὰ μεμαντευμένα, οἱ λόγοι τοῦ μαντείου, αἱ λέξεις τῶν χρησμῶν, 5. 45· ἐνῷ ὁ Πίνδ. Π. 4. 290, μεταχειρίζεται τὸν παθ. πρκμ. ἐνεργ. σημασίας.

μαντευτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ μαντεύεσθαι, Εὐρ. Ἴων 373, Πλάτ. Φίληβ. 64Α.

μαντευτής, οῦ, ὁ, = **μάντις,** Ἡλιόδ. 9. 1.

μαντευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς μαντείαν·— ἡ -κή (ἐνν. τέχνη) = **μαντεία,** Πλούτ. 2. 432Ε.

μαντευτός, ή, όν, ὃν προεῖπε χρησμός τις ἢ μαντεῖόν τι, γόνος Εὐρ. Ἴων 1209· λόγοι μ., ἴδε Dind. εἰς Ἀριστείδ. 1. σ. 12· προρρηθεὶς ὑπὸ μαντείου, ἐθύετο τῷ Διί, ὅσπερ αὐτῷ μαντευτὸς ἦν Ξεν. Ἀν. 6. 1, 22.

μαντεύω, ἴδε **μαντεύομαι** ἐν τέλ.

μαντηίη, μαντήιον, μαντήιος, Ἰων. ἀντὶ **μαντεία,** κτλ.

μαντήλιον καὶ **μαντίλιον,** τό, τὸ Λατ. mantele, mantelium, ἢ mantile, mantilium, - **χειρόμακτρον** (προσόψι, μαντῆλι, πετσέτα), Ζωσιμᾶς 1689Β, κλ.· μαντίλιν Θεοφ. 728, 17, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 465, 11, κλ.— Τὸ **ἅγιον μαντήλιον,** ἐφ' οὗ, κατὰ τὴν Ἐκκλ. παράδοσιν, ἀπετυπώθη τὸ πρόσωπον τοῦ Σωτῆρος καὶ ὅπερ ἐστάλη εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ἐδέσσης Ἄβγαρον, Θεοφ. Κοντ. 432, 12, Ὡρολόγ. τὸ Μέγα Αὐγ. 16 (ἔνθα γράφεται: **μανδήλιον**), κτλ.

μαντιάρχης, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν μάντεων, Ἐπιγραφ. Παλαιπάφου τῆς Κύπρου, CIG. 2640.

μαντικός, ή, όν, (ἴδε μαντεῖος) ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς μάντην ἢ εἰς τὴν τέχνην αὐτοῦ, προφητικός, κλέος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1098, μ. μυχοί, θρόνοι ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 180, 616· τέχνη ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 266· μ. φῆμαι, προφητικοὶ λόγοι, Σοφ. Ο. Τ. 723· τὸ μ. γένος = μάντεις, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1055· οὕτω, τὸ σπέρμα μ. Εὐρ. Ι. Α. 520· μ. ἐπίπνοια, προφητικὴ ἔμπνευσις, Πλάτ. Φαῖδρ. 265Β· μ. λόγοι αὐτόθι 275Β. **2)** ἡ μαντικὴ τέχνη = μαντεία, ἡ δύναμις ἢ ἱκανότης τοῦ μαντεύεσθαι, προφητεία, Σοφ. Ο. Τ. 709, κτλ.· συνηθέστερον ἁπλῶς ἡ μαντική Ἡρόδ. 2. 49., 4. 68· ἡ .. μ. ἡ τοῦ δαιμονίου, ἐπὶ τοῦ Σωκράτους, Πλάτ. Ἀπολ. 40Α· παρὰ ποιηταῖς ἄνευ τοῦ ἄρθρου, Αἰσχύλ. Πρ. 484, Σοφ. Ο. Τ. 311· οὕτω καὶ παρὰ Πλάτ., μαντικὴν Ἀπόλλων ἀνεῦρεν Συμπ. 197Α· μ. ἔνθεος Φαῖδρ. 244Β. **II.** ἐπὶ προσώπων,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δρυιος προφήτης, προφητικός, μαντικὸς γάρ εἶ Πλάτ. Ἀλκ. 1, 114Ε, πρβλ. Φαίδωνα 85Β· οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ. **-κῶς**, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1026, Πλάτ., κτλ.

μαντίλη [Ῑ], ἡ, τὸ Λατ. matula, ἀμίς, οὐροδοχεῖον, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 5. 3, ἴδε Meineke.

μαντίον, τό, = μανδύας, Λυδ. 178, 20, Ἰω. Μόσχος 2945Α, κλ.

μαντῐπολέω, προφητεύω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 979· — ἐκ τοῦ μαντιπόλος, ον, μαινόμενος, ἐνθουσιῶν, ἐμπεπνευσμένος, Βάκχη Εὐρ. Ἑκ. 123· Ἀπόλλων Λουκ. ἐν Διὶ Τραγῳδ. 31.

μάντῐς, ὁ, γεν. **εως**, Ἰων. **εος**, (περὶ τῆς γεν. **μάντηος**, ἴδε ἐν λ. **ἀλαός** III)· κλητ. **μάντῐ**· πλ. δοτ. **μάντεσι** Θέογν. 545· — ὁ προλέγων, προφητεύων, προφήτης, ἀλλ' ἄγε δή τινα μ. ἐρείομεν ἢ ἱερῆα ἢ καὶ ὀνειροπόλον Ἰλ. Α. 62· μάντι κακῶν αὐτόθι 106· ἐλογίζετο δὲ μεταξὺ τῶν δημιουργῶν, ἐν οἷς οἱ ἰατροί, οἱ ἀοιδοί, οἱ τέκτονες, μάντιν ἢ ἰητῆρα κακῶν ἢ τέκτονα δούρων ἢ καὶ θέσπιν ἀοιδὸν Ὀδ. Ρ. 384· διακρίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ χρησμολόγου, Θουκ. 8.1· μ. ἀνὴρ Πινδ. Ι. 6 (5). 75· ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1202, Χο. 559, Εὐμ. 169, 595, 615· ὁ μάντις μάντιν ἐκπράξας ἐμέ, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κασσάνδρας, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1275· ἐπὶ τῆς Πυθίας Ἱερείας, ὁ αὐτ. ἐν Εὐρ. 29· ἐπὶ τοῦ Ἀμφιαράου, ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 382, κτλ.· — μετὰ ῥοτ. προσ., ὁ Θρῃξὶ μ. Εὐρ. Ἑκ. 1267, πρβλ. Ὀρ. 363· μετ' οὐδ. ἐπιθ., μάντις .. οὐ καλὸς τάδε ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 65· — ὡσαύτως ὡς θηλ., Αἰσχύλ. (ἴδε ἀνωτ.), Σοφ. Ἠλ. 472, Θουκ. 3. 20, Εὐρ. Μήδ. 239· μ. κόρα Πινδ. Π. 11. 49. **2)** μεταφορ., ὁ προλέγων, προμηνύων, μ. εἰμ' ἐσθλῶν ἀγώνων, ἔχω τὸ προαίσθημα νίκης ἐν τῷ ἀγῶνι, Σοφ. Ο. Κ. 1080, πρβλ. Ἀντ. 1160, Αἰσχύλ. Θήβ. 402· οὐδεὶς μ. τῶν μελλόντων Σοφ. Αἴ. 1419. **3)** ὡς ἐπίθ., τοῦδε μάντεως χορού, τοῦ προφητικοῦ τούτου ὁμίλου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 116. **II.** εἶδος ἀκρίδος ἐχούσης τοὺς προσθίους πόδας μακροὺς καὶ ἰσχνοὺς καὶ συνεχῶς κινουμένους, ἴσως ἡ Mantis religiosa Λατ., ὡσαύτως καλαμαία, καλαμῖτις, ἴδε Θεόκρ. 10. 18, Νικ. παρ' Ἀθην. 370Δ. **III.** ὁ ἐν τοῖς κήποις βάτραχος, Rana arborea, καλούμενος οὕτως ὡς προαγγέλλων τὰς μεταβολὰς τοῦ καιροῦ, Ἡσύχ. (Ἡ ἐτυμολογία ἐκ τῆς √ΜΑΝ, μαίνομαι εἶναι ἀρχαία, διότι εὑρηται ἐν Πλάτ. Τιμ. 72Β, ἔνθα διακρίνονται οἱ μάντεις ἀπὸ τῶν προφητῶν, καθ' ὅσον οἱ μὲν μάντεις ἐξέφερον χρησμοὺς ἐν καταστάσει μανίας θείας ἢ ἐμπνεύσεως ὄντες, οἱ δὲ προφῆται ἦσαν οἱ ἑρμηνευταὶ τῶν χρησμῶν ἐκείνων, πρβλ. **προφήτης, μανία** 2. Ἡ √ΜΑΝ εἶναι ἐκτεταμένος τύπος τῆς ῥίζης, **ΜΑ**, ἴδε ἐν λ. *μάω· — ἴσως λοιπὸν τὸ **μάντις** εἶναι ταὐτὸν τῷ Λατ. vates, πρβλ. **μαλλός**, villus).

μαντῐχώρας, ου, ὁ, ἴδε **μαρτυχώρας**.

μαντο-μάγος, ὁ, = μάντις καὶ μάγος ὁ αὐτός, Εὐδοκ. Μ. 287.

μαντοσύνη, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ μαντεύεσθαι, ἣν διὰ μαντοσύνην, τὴν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων Ἰλ. Α. 72· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., Β. 832., Δ. 330, Πινδ. Ο. 6. 112.

μαντόσυνος, η, ον, μαντικός, κέλευσμα Εὐρ. Ἀνδρ. 1031· θεοῦ ἀνάγκαι ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 761.

μαντώδης, ες, (εἶδος) προφητικός, Νόνν. Ἰω. 4. 25, Χριστοδώρου Ἔκφρ. 37.

μαντῷος, α, ον, = **μαντεῖος**, Ἀνθ. Π. 9. 201.

μάνυ· «πικρόν. Ἀθαμᾶνες» Ἡσύχ.

μάνυζα· «μονοκέφαλον σκόροδον, ὅπερ ἔνιοι μώλυζαν» Ἡσύχ.

μᾰνύω, μᾰνῡτής, μανῦσις, Δωρ. ἀντὶ μηνύω, μηνυτής, μήνυσις.

μανώδης, ες, μανιειδής, ἀραιός, μανώδη οὐρὰν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 13. 7.

μάνωσις, ἡ, τὸ ποιεῖν τι ἀραιὸν ἢ πορῶδες, ἀραιότης, ἀραίωσις, ἀντίθετ. τῷ **πύκνωσις**, Ἀριστ. Φυσ. 4. 5, 1., 4. 9, 3., 8. 7. 5, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 14, 2, κτλ.· ἀνείθετ. τῷ **πυκνότης**, Ἀρχέλ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 298.

μαξιλλάριον, τό, = προσκεφάλαιον, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 672, 7, Achmes 224.

μάξιμος, ον, (Λατ. maximus), = **μέγιστος**, Πολύδ. 3. 86, 7, Πλούτ.

μάομαι, συνηρ. **μῶμαι**, ἴδε **μάω** III.

μάππα, ας, ἡ, (Λατ. mappa), = **ἐκμαγεῖον**, Λυδ. 145, Μαλαλ. 412, 13, Κεδρ. Ι. 297, 17. **2)** = **ἱπποδρομία** ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ, Ἰουστινιαν. Νεαρ. 105. 1.

μαπέειν, Ἐπικ. ἀπαρ. ἀόρ. δ' τοῦ **μάρπτω**, ἰέμεναι μαπέειν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 231.

μάπολακτίσης, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ μὴ ἀπολακτίσῃς.

μάραγδος, ὁ, = **σμάραγδος**, ὃ ἴδε.

μάραγοι· «οἱ ἀπόκρημνοι τόποι» Ἡσύχ.

μάραγνα [μᾰ], ἡ, = **σμάραγνα**, μάστιξ, μαστίγιον, ἱμὰς (πρὸς μαστίγωσιν), σιπλὴ μ. (πρβλ. **μάσθλης**), Αἰσχύλ. Χο. 376, πρβλ. Εὐρ. Ῥῆσ. 817, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἠλειφῶντι» 7· ἴδε Πολυδ. Ι, 56. — Ὁ Ἡρῳδιαν. παροξύνει τὴν λέξιν γράφων **μαράγνα**.— Καθ' Ἡσύχ.: «**μάραγνα**· μάστιξ, ῥάβδος, ταυρεία».

μάρᾰθον [ᾰ], τό, ὡς καὶ νῦν **μάραθον** ἢ **μάλαθρον**, Λατ. **marathrum**, Δημ. 313. 25, Ἀναξανδρ. ἐν «Πρωτ.» 1. 58· — ὡσαύτως **μάραθος**, ὁ, Ἐπίχ. παρ' Ἀθην. 70Γ, Πύθων αὐτόθι 596Δ· — ἀμφιβόλου γένους παρ' Ἑρμίππ. ἐν Ἀδήλ. 2· πρβλ. **Μαραθών**.

μᾰρᾰθῑ́της οἶνος, ὁ, παρεσκευασμένος διὰ μαράθρου, Γεωπ. 8. 9·

μᾰρᾰθρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς **μάραθρον**, Διοσκ. 3. 156.

μάραθρον [ᾰ], τό, ἦττον Ἀττ., τύπος τοῦ **μάραθον**, μάραθρου, ἄνηθον, νᾶπυ, καυλὸν Ἄλσει, ἐν «Λίθυτι» 2.

Μᾰραθών, ῶνος, ὁ, (μάραθον), ὄρμος κατὰ τὴν Ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς Ἀττικῆς, πιθανῶς κληθεὶς οὕτως ὡς κατάφυτος, ἐκ μαράθου (Στράβ. 160), πρῶτον μνημονεύεται ἐν Ὀδ. Η. 80, ἀκολούθως ἐν Ἡροδ. 1. 62., 6. 111, κτλ.· ἡ ἐν Μ. μάχη Ἡρόδ. ὡσαύτως τὰ **Μαραθώνια**, Διον. Ἁλ. 5. 17· — **Μαραθῶνι** = ἐν Μαραθῶνι Ἀριστοφ. Ἱππ. 781, κτλ.· **Μαραθῶνάδε** = εἰς Μαραθῶνα, Ἀνδοκ. 14. 32.

Μᾰρᾰθωνο-μάχης, [ᾰ], **ου**, ὁ, ὁ πολεμήσας ἐν τῇ ἐν Μαραθῶνι μάχῃ, παροιμία ἐπὶ γενναίου ἀρχαίου στρατιώτου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 181, Νεφ. 986, Ἀνθ. Πλαν. 233· — **Μαραθωνομάχος**, ὁ, Διογ. Α. 1. 56.

μᾰράινω: μέλλ. **μᾰρᾰνῶ** Ἀνθ. Π. παράρτημα 149· ἀόρ. α' ἐμάρανα Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 140, Σοφ., κτλ.· — Μέσ., ἀόρ. ἐμαρηνάμην, ἴδε κατωτ. — Παθ., μέλλ. **μαρανθήσομαι** Γαλην., Καιν. Διαθ.· ἀόρ. ἐμᾰρᾰνθην Ἰλ., καὶ παρὰ μεταγενεστ. πεζογράφοις· πρκμ. **μεμάρασμαι** Λουκ. Ἀνάχ. 25· ἀλλὰ **μεμάραμμαι** παρὰ Ἰωλήμ. Ἀλ. 43, Πλουτ. Πομπ. 31· γ' ἐνικ. ὑπερσ. **μεμάραντο** Κόϊντ. Σμ. 9. 371. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἐν λέξ. **μόρτος**). Κυρίως, σβεννύω, σβύννω πῦρ, ἀνθρακιήν Ὁμ. Ὕμν. ἐν' ἀνωτ.· — ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., ἐκλείπω, σβύνομαι κατὰ μικρόν, ἐπὶ τοῦ πυρός, φλὸξ ἐμαράνθη Ἰλ. Ι. 212· πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο Ψ. 228, πρβλ. Ἀνθ. Π. 5. 5, κ. ἀλλ.· διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ σβέννυμαι, ἐν Ἀριστ. π. Οὐραν. 3. 6, 4. **II.** ἀκολούθως, ἐπὶ διαφόρων σχέσεων, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς δύεις μαρᾶναι; πῶς εἰμπόρεσες κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον νὰ σβύσῃς τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν σου; Σοφ. Ο. Τ. 1328· νόσος μαραίνει με, μὲ κάμνει νὰ ἐκλείπω, μὲ ἀφανίζει, μὲ «μαραίνει», Αἰσχύλ. Πρ. 597· κάλλος ἢ χρόνος ἀνήλωσεν ἢ νόσος ἐμάρανε Ἰσοκρ. 2Β· μάραινε [αὐτὸν] διώγμασι Αἰσχύλ. Εὐμ. 139· οὕτως, ἐπὶ ἀμελείας, πίνος πλευράν μ. Σοφ. Ο. Κ. 1260· ἐπὶ χρόνου, πάλαι θ' ὁ μέγας χρόνος μ. ὁ αὐτ. ἐν Δέ. 714· ἀδικία φθείρει [τὴν ψυχήν] καὶ μ. Πλάτ. Πολ. 609Β· — Μέσ., νέους ἐμαρήναντο δαίμων Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 478. 3 — Παθ., ἐκλείπω, φθείρομαι, ξηραίνομαι, ἀποθνήσκω, Λατ. marcescere, κομᾶτσι Εὐριπ. 475· νόσῳ Εὐρ. Ἄλκ. 203· τὸ σῶμα οὐκ ἐμαραίνετο Θουκ. 2. 49· αἷμα .. μαραίνεται χερός, τὸ αἷμα ἐκλείπει ἐκ τῆς .., Αἰσχύλ. Εὐμ. 280· ἐπὶ ποταμοῦ, ξηραίνομαι, «στεγνώνω», Ἡρόδ. 2. 24· μ. ἡ κίνησις Ἀριστ. Προβλ. 11. 20· ἐπὶ ἤχου μουσικοῦ, αὐτόθι 19. 42, 1· τὸ νοεῖν μ. ὁ αὐτ. π. Ψυχῆς 1. 4, 14· ἐπὶ ἀνέμων καὶ κυμάτων, κοπάζω, ἡσυχάζω, Πλουτ. Πύρρος 15, Μάρ. 37· ἐπὶ οἴνου, χάνω τὴν δύναμίν μου, ὁ αὐτ. 2. 602C· οὕτω, μ. ἀκμὴ, ῥώμη, δύναμις, λύπη ὁ αὐτ. ἐν Φαέθ. 2. κτλ.

μαραίπους· «ὁ μεμαρασμένους τοὺς πόδας» Ἡσύχ.

μαρὰν ἀθά, Συριακὴ φράσις, = ὁ Κύριος ἥκει, Α' Ἐπιστ. π. Κορ. ιϛ', 22.

μαρανθείς, εἰδος, ἡ, = **ὠκιμοειδές**, Διοσκ. (ἐν ταῖς νόθ.) 4, 28 Ἐνθ.: **ἀμάραντις** ἢ **ἀμαρανθές**.

μάρανσις, ἡ, τὸ μαραίνεσθαι, μαρασμός, μ. πυρός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ σβέσις, Ἀριστ. περὶ Ἀναπν. 3, 6, π. Νεότ. 5, 1· ἐπὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἡλίου ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 5, 2. **II.** φθορά, αὐτόθι 3. 3, 2, Προβλ. 3. 5, 6.

μᾰραντικός, ή, όν, ὁ μαραίνων, πόθος Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 59. **II.** μεμαραμμένος, κατάξηρος, κατεσκληκώς, γέρων Α. Β. 32.

Μαράξας, «μήν, ὁ Ἀπελλαῖος» Ἡσύχ.

μάραον, τό, ἢ **μάραος**, ὁ, = **πίτταξις**, καρπὸς τῆς κραναίας, Εὐστ. 1057. 20.

μᾰράσμός, οῦ, ὁ, = **μάρανσις**, Γαλην. 7. 178 κἑξ.

μᾰρασμώδης, ες, μαρασμῶν ἐπιφέρων, φθείρων, πυρετὸς Γαλην.

μαράσσαι· «κύνες· ὄρνιθες» Ἡσύχ.

μᾰράσσω, = **σμαραγέω**, Ἑρωτιαν.· πρβλ. **μάραγνα** ἀντὶ **σμάραγνα**.

μᾰραυγέω, ὀφθαλμιῶ, σκοτίζομαι, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, αἱ ἐν τοῖς ὄμμασιν αὐτοῦ κόραι .. δοκοῦσι λεπτύνεσθαι καὶ μαραυγεῖν Πλούτ. 2. 376Ε, 599F· ἴδε Ἐμμάν. Πανημ. 4. 268. (Ἐκ τοῦ μαραίνω, αὐγή, πρβλ. Λοβεκ. Φρύν. 671· ἢ ἐκ τοῦ μαρμαίρω, αὐγή).

μαραυγία, ἡ, ὀλιγωπία, ἀμαύρωσις, Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. 17. 4.

μαργαίνω, (μάργος) ὡς τὸ **μαργάω**, μαίνομαι, μανιωδῶς φέρομαι, ἀκράτως ὁρμῶ, μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι Ἰλ. Ε. 882· ἐνσὶν ἐπὶ φορυτῷ μαργαινούσαις, μανιωδῶς λαιμάργοις διά .., Δημόκρ. παρὰ Πλουτ. 2. 129Α· ἀπολ., μαργαίνοντι χαριζόμενος βασιλῆι Κάλλιθ. 195. Ἐν χρήσει μόνον κατ' ἔνεστ.

μαργᾰρῑ́δης, ου, ὁ, Ἰων. ἀντὶ **μαργαρίτης**, Φωτ. Βιβλ. 22. 12.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαργαρίσκον· «πινακίσκον» Ἡσύχ.

μαργαριτάριν, ἀντὶ μαργαριτάριον, τό, = **μαργαρίτης**, Θεοφάν. 354, 11.

μαργᾰρίτης, [ῐ], **ου**, ὁ, «μαργαριτάρι», Θεοφρ. π. Λίθ. 36, Αἰλ. π. Ζ. 10. 13· ὡσαύτως **μαργαρῖτις** λίθος, Ἀνδροσθέν. παρ' Ἀθήν. 93Β· ἢ **μαργαρῖτις** ἁπλῶς, Ἰσίδ. αὐτόθι Ε· καὶ **μαργαρὶς** λίθος ἢ **μαργαρὶς** μόνον, Φιλόστρ. 137, Ἡλιόδ. 2. 30· — **μαργαρίτης** χερσαῖος, ἦτοι πολύτιμός τις λίθος ἀγνώστου εἴδους, Ἀρρ. Ἰνδ. 8, Αἰλ. π. Ζ. 15. 8. **II**, φυτόν τι οὕτω καλούμενον ἐν Αἰγύπτῳ, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 4, 1. (Παρελήφθη ἐκ τοῦ Περσικοῦ murwari).

μαργαριτευειδής, ές, ὁ, ὅμοιος **μαργαρίτῃ**, Ἐπιφάν. τ. 2, σελ. 299D.

μαργᾰριτο-φόρος, **ον**, ὁ φέρων, παράγων **μαργαρίτας**, Ὡριγ 3. σελ. 450.

μαργᾰρο-γονία, ἡ, ἡ παραγωγὴ **μαργαριτῶν**, Τζέτζ. Ἱστ. 11. 460.

μάργᾰρον, τό, = **μαργαρίτης**, Ἀνακρεόντ. 22. 14, Συλλ. Ἐπιγραφ. 8093. 4.

μάργᾰρος, ὁ καὶ ἡ, τὸ ὄστρεον τὸ παράγον τὸν **μαργαρίτην**, Αἰλ. π. Ζ. 15. 8, Τζέτζ.

μαργᾰρώδης, ές, (εἶδος) ὅμοιος **μαργάρῳ**, **μαργαρίτῃ**, Θεόδωρ. Στουδ. 172C.

μαργάω, (μάργος) ὡς τὸ **μαργαίνω**, ἐν χρήσει μόνον κατὰ μετοχ. **μαργῶν**, μαινόμενος, ἰδίως ἐν μάχῃ, Αἰσχύλ. Θλῆ. 380 οἱ μαργῶντες Σοφ. Ἀποσπ. 722· φόνου μαργῶντος Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν. 1005· **μαργῶσαν** χέρα ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 1128· [ἵπποι] **μαργῶσαι** τὴν φρένα ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1230· **μαργῶσα** γνάθος, ὀδόντες λαίμαργοι, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 251· μετ' ἀπαρ., **μαργῶντ'** ἐπ' ἀλλήλοισι ἰέναι ὄρυ, ἐμμανῶς πρόθυμοι νά .., Εὐρ. Φοίν. 1247. — Καθ' Ἡσύχ.: «**μαργᾷ**· **μαργαίνει**, ὑβρίζει, ἐνθουσιᾷ, μαίνεται».

μαργέλλια, τά, εἶδος φοινικοδένδρου ἢ ὁ καρπὸς αὐτοῦ, ἴσως τὸ κακκακάρυον (ἐν τῇ Σανσκρ. nārikēla, Περσ. nargol), Κοσμᾶς Ἰνδικοπλεύστης κεφ. 9, μετὰ διαφορ. γραφ. **ἀργέλλια**· — ὁ Πλίν. καλεῖ τὰ δένδρα **μαργηλιδᾶς**.

μαργέλλιον τό, = **μαργαρίτης**, Βυζ.

μαργήεις, **εσσα**, **εν**, = **μάργος**, ποιητ. λέξ. παρ' Ἡσυχ.

μάργηλις, **εως**, ἡ **μαργηλίς**, **ίδος**, ἡ, **μαργαρίτης**, Φιλόστρ. 700· — πρβλ. **μαργέλλια**.

μάργης ἡ **μαργῆς** (συνῳρημέναν ἐκ τοῦ **μαργήεις**), = **μάργος**, Σουΐδ.

μαργίτεια, ἡ, ἠλιθιότης, φοβοῦμαι γὰρ μὴ προσόφλωμεν ἀμύθητον **μαργίτειαν** Φιλόδημ. περὶ Ρητ. 139, 12, ἐκδ. Sudh.

Μαργίτης, [ῐ], **ου**, ὁ, (**μάργος**), ἡλ. ρανικός, ἠλίθιος ἄνθρωπος, ἥρως κωμικοῦ τινος ἡρωϊκοῦ ποιήματος τὸ αὐτὸ ὄνομα φέροντος καὶ ἀποδιδομένου εἰς τὸν Ὅμηρον· — πρβλ. τὸ Γερμ. Till Eulenspiegel. Ὁ Ἀριστ., Ποιητ. 4, 10, ἔχει διασώσῃ τέσσαρας στίχους τοῦ ποιήματος τούτου,— συνήθως τυπουμένους μετὰ τῶν Ὁμηρικ. ἀποσπασμάτων ἐν τέλει τῆς Ὀδ. Πάντα τὰ περὶ αὐτοῦ γνωστὰ συνελέγησαν ὑπὸ τοῦ Falbe ἐν Margite Homerico, 1798. — Καθ' Ἡσύχ.: «Μαργείτης (οὕτω)· μωρός τις, ἢ μὴ εἰδὼς μίξιν γυναικός, κἂν γυνὴ προτρέπηται αὐτόν», καὶ «Μαργίτης (διὰ τοῦ ι)· μωρός τις μαινόμενος».

μαργιτομανία, ἡ, = **μαργίτεια**, Φιλόδημ. π. Ρητ. 207. 12.

μαργύνιον, τό, σάκκος, Ἰω. Μόσχος 2988B.

μαργύομαι, Παθ., = **μαργαίνω**, **μαργάω**, Πινδ. Ν. 9. 46, Αἰσχύλ. Σφ. 758.

μάργος, **η**, **ον**, **ωσαύτως ος**, **ον** (Αἰσχύλ. Εὐμ. 67)· — ποιητ. ἐπίθετ. (ἐν χρήσει παρὰ Πλάτ. ἅπαξ), ἐμμανής, μαινόμενος, Λατιν. furiosus, μάργε, μαινόμενε, Ὀδ. Π. 421· ματᾶ φίλῃ, μάργην σε θεοὶ θέσαν Ψ. 11· οὕτως ἐν Πινδ. Ο. 175, κτλ.· θυμὸς μ. Θέογν. 1301· λύσσης πνεύματι μάργῳ Αἰσχύλ. Πρ. 884· τάσδε τὰς μάργους, ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμεν. 67· μάργαι ἠδονὰ Πλάτ. Νόμ. 792Ε· — ἐπὶ ἵππων, ἐμμανής, ὁρμητικός, μάργων ἐπιδήτορες ἵπποι Ὅμ. Ἐπιγράμμ. 4. 4, πρβλ. Αἰσχύλ. Θλῆ. 745· ἐπὶ οἴνου, μάργος δὲ οἱ ἔπλετο οἶνος Ἡσ. Ἀποσπ. 43. **2)** ἄπληστος, «ἀχόρταγος», μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάργῃ Ὀδ. Σ. 2· τὸ μ. τῆς γνάθου Εὐρ. Κύκλ. 310· — μεταφορ., οἴζματι μάργῳ Ἔμπεδ. 349· μάργοις φλὸξ ἐβαίνυτο γνάθοις Φρύνιχ. Τραγ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Λυκόφρ. 433. **3)** αἰσχρός, ἀσελγής, Θέογν. 581, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 741, Εὐρ. Ἡλ. 1027, κτλ.

μαργοσύνη, = τῷ ἐπομ., Ἀνακρ. 87, Θέογν. 1271.

μαργώτης, **-ητος**, ἡ, (**μάργος**) ὀργὴ μανιώδης, Σοφ. Ἀποσπ. 726. **2)** γαστριμαργία, λαιμαργία, Πλάτ. Τίμ. 72Ε. **3)** ἀσέλγεια, αἰσχρὰ ἐπιθυμία, Εὐρ. Ἀνδρ. 949.

Μαρέη, Ἀττ. **Μάρεια**, ἡ, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, Ἡρόδ. 2. 18, 30, Θουκ. 1. 104. **II**, λίμνη τις παρ' αὐτήν, Στράβ. 793· κοινότερον καλουμένη ἡ **Μαρεῶτις** (λίμνη), ὁ αὐτ.· — ὡσαύτως ὁ **Μαρεώτης** (οἶνος) ὁ αὐτ. 799, πρβλ. Οὐεργιλ. Γεωργ. 2. 91.

μάρη [ᾰ], ἡ, = **χείρ**, Πινδ. Ἀποσπ. 276· ὁπόθεν ἐνομολογοῦνται αἱ λέξ. **εὐμαρής**, **εὐμάρεια**.

μάραξ, ὁ, Αἰγυπτ. μέτρον, = πρὸς 20 ξέστας, Ἐπιφ. III, 292Δ.

Μαριανδῦνοί, οἱ, λαός τις τῆς Βιθυνίας Ἡρόδ. 1. 28, κτλ.· — ὅθεν **Μαριανδυνὸς** θρηνητήρ, ἐπὶ ἀνθρώπου θρηνοῦντος ἀγρίους βαρβαρικοὺς θρήνους, Αἰσχύλ. Πέρσ. 937· πρβλ. **Κίσσιος**. — Καθ' Ἡσύχ.: «Μαριανδυνὸς θρῆνος· δαιμονίως γὰρ περὶ τοὺς θρήνους σπουδάζουσιν. ἄλλοι εἶδος ᾠδῆς τωθαστικῆς».

μαριανδυνίζω, εἰρωνεύω, Ἡσύχ.

μαριεύς, **-έως**, ὁ, Ἀριστ. π. Θαυμασ. Ἀκουσμ. 41 (διάφορ. γραφ. **μαριθάς**), λίθος τις ὃς ἐπισταζομένου ὕδατος καίεται· παρ' Ἡσυχ. φέρεται **μαριζεύς**, ἐνῷ ἡ τάξις τῆς θέσεως ἀπαιτεῖ **μαριεύς**.

μαρικᾶς, ὁ, ξενικὴ λέξις δηλοῦσα **κίναιδον**, κατὰ τὸν Ἡσύχ.· διὰ τούτου τοῦ ὀνόματος ὁ Εὔπολις προσβάλλει τὸν Ὑπέρβολον, Ἀριστοφ. Νεφ. 553, πρβλ. Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 1, σ. 137· — κατά τινας ἡ λέξις σημαίνει: «ὑποκόρισμα παιδίου ἄρρενος βαρβαρικοῦ» Ἡσύχ. ἐν λ.

μᾰρῐλευτής, **οῦ**, ὁ, ἀνθρακεύς, ὁ κατασκευάζων ἄνθρακας, Λατ. carbonarius, Σοφ. Ἀποσπ. 908· ἐκ τοῦ **μαρῐλεύω**, κάμνω μαρίλην, πόνιν ἀνθράκων, Πολυδ. Ζ', 110.

μᾰρῐλη ἢ **μαρίλα** [ῐ], ἡ, (ἴσως ἐκ τοῦ **μαίρω**, **μαρμαίρω**)· — ἡ μὴ καεῖσα κόνις τῶν ἀνθράκων, τὰ λεπτότατον τῶν ἀνθράκων, (ὁ χνοῦς τῶν ἀνθράκων Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 350), Κρατῖν. ἐν «Ὥραις» 9· μ. ἀνθράκων Ἱππῶν. 62, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· διακρίνεται δὲ ἀπὸ τῶν ἀνθράκων καὶ τῆς σποδίης (στάκτης, τέφρας) ὑπὸ τοῦ Ἱππ. 648. 55· λειπτῆς μ. Ἀριστ. Προβλ. 38. 8· — ἐντεῦθεν, ὦ **Μᾰρῐλᾰδη**, κωμ. ὄνομα ἀνθρακέως ἐξ Ἀχαρνῶν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 609.

μᾰρῐλο-καύτης, **ου**, ὁ, ὁ καίων ἢ κατασκευάζων ἄνθρακας, ἀνθρακεύς, Σοφ. Ἀποσπ. 908. — «μαριλοσκαυτῶν· ἀνθρακευτῶν· μαρίλη γὰρ τὸ ἀπόψημα τῶν ἀνθράκων» Ἡσύχ.

μᾰρῐλο-πῶτης, **οῦ**, ὁ, ὁ καταπίνων μαρίλην, κόνιν ἀνθράκων, ἐπὶ σιδηρουργοῦ, Ἀνθ. Πλαν. 15.

μάριν· «τὸν σῦν· Κύπριοι (Κρῆτες)» Ἡσύχ.

μάρινος, ὁ, εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 17, 2· πρβλ. 8. 19, 5 (διάφ. γραφ.).

μάρις, **εως**, ὁ, μέτρον ὑγρῶν περιλαμβάνον ἓξ **κοτύλας**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 9, 1, Πολυδ. Ι', 181· ἢ δέκα, Πολύαιν. 4. 3, 32. Παρ' Ἡσυχ. ἡ λ. εἶναι δίσημος καὶ ἑρμηνεύεται: «μαρὶς· ἓξ κοτύλας· καλεῖται δὲ ὁμωνύμως καὶ τὸ μακρὸν πέπερι».

μαρίσκος, ὁ, εἶδος σχοίνου, οὕτως ὑπὸ Μάγωνος καλούμενος, Plin. h. n. XXI, 69.

μαρίω, Δωρ. **μαριτάω**, πυρέσσω, Ἡσύχ.

μαρκᾶς· «μακάριος, εὐμοιρος» Ἡσύχ.

μαρμαίρω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.· Ἰων. παρατ. **μαρμαίρεσκον** Κόντ. Σμ. 1. 150. (Ἐπιτεταμέν. δι' ἀναδιπλασιασμοῦ ἐκ τῆς √ΜΑΡ (πρβλ. **μαιμάω**, **μορμύρω**, **πορφύρω**, **παιφάσσω**), ἐξ ἧς καὶ αἱ λέξεις: **μάρ-μαρος**, **μαρμαρ-υσσω**, **μαρμαρ-υγή**, **ἀ-μαρ-υσσω**, **ἀ-μαρ-υγή**, καὶ πιθ. **ἀ-μαυρ-ός**, **μαυρ-ός**). Λάμπω, ἀστράπτω, ἀκτινοβολῶ, ἀπαστράπτω, ἐπὶ φωτὸς τρέμοντος ἢ παλλομένου, παρ' Ὅμ. (μόνον ἐν Ἰλ.)· ἐπὶ τῆς λάμψεως μετάλλου, ἔντεα μαρμαίροντα Ἰλ. Μ. 195., Π. 664, κτλ.· τεύχεα μ. Σ. 117· Τρῶες .. χαλκῷ μαρμαίροντες Ν. 801· σὺν ἔντεσι μαρμαίροντες Π. 279· δώματα .. χρύσεα μαρμαίροντα Ν. 22· δώματα μαρμαίροντα, οἱ ἀπαστράπτοντες ὀφθαλμοὶ τῆς Ἀφροδίτης, Γ. 397· — οὕτω παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιηταῖς, αὐγὴ μαρμαίρουσα κεραυνοῦ Ἡσ. Θ. 699· μαρμαίρει δὲ δόμος χαλκῷ Ἀλκαῖ. 1· χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίρουσιν οἶκοι Βακχυλ. Ἀποσπ. 20 [27], 8· νύκτα .. ἀστροισι μαρμαίρουσαν Αἰσχύλ. Θλῆ. 401· χρυσῷ χαίταν μαρμαίρων, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Εὐρ. Ἴων 888, πρβλ. 1427· ἀστὴρ μαρμαίρων Διον. Π. 329· πρβλ. Ἀνθ. Π. 5. 282· — ἐν χρήσει καὶ παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλογ. 13. 3, Ἀλκίφρων 3. 67.

μαρμάραι· «αἱ τῷ ἐρυθροβάφῳ βεβαμμέναι» Ἡσύχ.

μαρμαράριος, ὁ, λιθοξόος, ἐργάτης μαρμάρου, «μαρμαρᾶς», Συλλ. Ἐπιγρ. 1107, 5922.

μαρμάρειος, **α**, **ον**, = τῷ ἑπομ., Ἡσύχ.

μαρμάρεος [μᾰ], **α**, **ον**, (μαρμαίρω) ἀπαστράπτων, λάμπων, σπινθηροβολῶν, ἀκτινοβολῶν, ἰδίως ἐπὶ μετάλλων, αἰγίς, ἔντυε Ἰλ. Ρ. 594., Σ. 480· πύλαι Ἡσ. Θ. 811· ὡσαύτως ἅλς μαρμαρέη, ἡ σπινθηροβολοῦσα θάλασσα, Ἰλ. Ξ. 273· αὐγαὶ μ. Ἀριστοφ. Νεφ. 287· ἄστρα Ὀρφ. Ἀποσπ. 6. 23. **II**, ἐκ μαρμάρου, μαρμάρινος, λίθος Ἑλλ. Ἐπιγρ. 502. 1· στήλη αὐτόθι 625· δόμος Ἀνθ. Π. 6. 123.

μαρμαρ-εργατέω, κατεργάζομαι τὸ μάρμαρον, Τζέτζ. Ἱστ. 9. 127.

μαρμαρίζω, = **μαρμαίρω**, Πινδ. Ἀποσπ. 88· ἡ μαρμαρίζουσα πέτρα, πυριτόλιθος περιέχων χρυσόν, Διόδ. 3. 12· μ. ἄστρα Κύριλλ. κατὰ Ἰουλ. σ. 356Ε, ἔνθα κακῶς μαρμαρυζόντων.

μαρμάρῐνος [μᾰ], **η**, **ον**, ἐκ μαρμάρου, ἀγάλμα Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 10. 2· τάφος Ἀνθ. Π. 7. 649· τροχοὶ Διοδ. 17. 46· εἰκὼν Ἐπιγραφ. Κνίδ. 52 (Newt.), Συλλ. Ἐπιγρ. 2377.

μαρμάρινος, ἴδε **χαλκίας**.

μαρμαρῖτις, **ίδος**, ἡ, ὁμοία πρὸς μάρμαρον, πέτρα Φίλων Βυζ. περὶ τῶν Ἑπτὰ Θαυμ. 2 καὶ 4.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαρμάρο-γλῦφία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ γλύφειν δμοιώματα ἢ κοσμήματα ἐπὶ μαρμάρου, Στράβων 487.

μαρμαρόεις, εσσα, εν, = **μαρμάρεος**, Ὀλύμπου μ. αἴγλαν Σοφ. Ἀντ. 610.

μάρμαρον, τό, = **μάρμαρος**. Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 24. **II.** ἕλκος τι ἐπὶ τῶν ποδῶν τῶν ὄνων, Ἱππιατρ.

μαρμαρόομαι, Παθητ., μεταβάλλομαι εἰς μάρμαρον, «μαρμαρώνω», Δυκόφρ. 826.

μαρμάρο-ποιός, όν, ὁ κατεργαζόμενος τὸ μάρμαρον, Γλωσσ.

μάρμαρος, ου, ὁ, λίθος ἢ πέτρα κρυσταλλώδους φύσεως μαρμαίρουσα εἰς τὸ φῶς, μάρμαρον, λίθος, μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλών, «λίθῳ τραχεῖ» (Σχόλ.), Ἰλ. Μ. 380, Ὀδ. Ι. 499, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 663, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1172· ἐπιθετικῶς μετ' ἄλλου οὐσιαστ., λάζετο πέτρον μάρμαρον, «λευκὸν λίθον» (Σχόλ.), Ἰλ. Π. 735, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 1401, κτλ. **II.** ἀκολούθως ὡς τὸ Λατ. marmor, τὸ κυρίως καλούμενον μάρμαρον, μάρμαρον ἢ λίθον λευκὴν Ἱππ. 666. 19, πρβλ. Θεόφρ. π. Λίθων 9· ὡσαύτως θηλ. (πρβλ. **λίθος**), μαρμάρου .. τῆς Πεντελικῆς μέταλλα Στράβ. 399· μ. λίθος ὁ αὐτ. 645, ὅθεν, **2)** ἔργον ἐκ μαρμάρου, δηλ. πέτρα πάρου, τυκτὰν μάρμαρον Θεόκρ. 22. 211. **3)** λατύπη, τεμάχια ἀπολειπόμενα ἐκ τῆς κοπῆς τοῦ μαρμάρου, ἀρσεν., Πλούτ. 2. 954Δ.

μαρμαρουργός, όν, (*ἔργω) ὁ εἰς μάρμαρα ἐργαζόμενος, Τζέτζ. Ἰστ. 9. 131.

μαρμαρόω, στρώννω μὲ μάρμαρα, μαρμαρώνω, Μαλαλ. 339, 7, Βασιλικ. 58, 2, 13, κλ. **2)** διὰ γύψου καὶ μαρμαροκονίας ἀλείφω τι ὅπως φαίνηται ὡς μάρμαρον, Ἰουλιαν. τοῦ Παραβ. Ἐπιστ. Ἀνέκδ. Ι, 18 (Mus-Rhen. 1887, 21).

μαρμαρυγή, ἡ, λάμψις, ἀκτινοβολία, ἐπὶ τοῦ φωτός, Ἱππ. Προγν. 46, Πλάτ. Πολ. 518Α, Κριτ. 116C· ἐπὶ πάσης ταχείας κινήσεως, μαρμαρυγαὶ ποδῶν, ἡ ταχεῖα κίνησις τῶν ποδῶν τῶν ὀρχουμένων, Ὀδ. Θ. 265, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 203· — πρβλ. **ἀμαυρυγή**. — Καθ' Ἡσύχ.: «μαρμαρυγή· φῶς. ἀστραπή. βῆμα. πήδημα. λαμπηδών. κίνησις ποδῶν συνεχής. αὐγὴ ὀφθαλμῶν».

μαρμαρύγματα, τά, νοσηρά τις πάθησις τῶν ὀφθαλμῶν, Cael. Aurel. 1. 4, 62, πρβλ. 1. 2, 52.

μαρμαρύγ-ώδης, ες, μαρμαίρων, ἀκτινοβολῶν, ὄμματα Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 390· μαρμαρυγώδεϲ τι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὁ αὐτ. 111Δ.

μαρμαρύσσω, = **μαρμαίρω**, Τατιαν. 856Δ, Γρηγ. Ναζ. ΙΙ, 257C.

μαρμάρ-ωδης, ες, ὅμοιος πρὸς μάρμαρον, Ἐτ. Γουδ. 499. 21

μαρμάρ-ωπις, ῖδος, ἡ, ὡς τὸ λιθοδερκής, ὁ μεταβάλλων εἰς μάρμαρον δι' ἑνὸς βλέμματος, Λυκόφρ. 843· Ἀθηνᾶ μ. Τρύφων ἐν Ρήτορσι (Walz.) 8. 738.

μαρμάρ-ωπός, όν, ἔχων μαρμαίροντας, ἀκτινοβολοῦντας ὀφθαλμούς, Λύσσα Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν. 883.

μαρμάρωσις, τὸ καλύπτειν διὰ μαρμάρων, μαρμαρόστρωσις, Βασιλικ. 58, 2, 13.

μαρμαρωτός, ή, όν, ἐστρωμένος διὰ μαρμάρων, μαρμαροστρωμένος, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 107, 1, κλ.

μαρνᾶμαι, μάρναασαι Πινδ. Ν. 10. 161, μάρναται Ἰλ., μάρνανται Εὐρ. Μήδ. 249· προστακ. μάρναο Ἰλ. Ο. 475· ὑποτακτ. **μαρνώμεσθα** Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 110· εὐκτ. **μαρναίμεθα** (**-αίμεθα** Bekk.) Ὀδ. Α. 512· ἀπαρ. **μάρνασθαι** Ἰλ., Εὐρ.· μετοχ. **μαρνάμενος** Ἰλ., Εὐρ.· παρατ. **ἐμαρνάμην** Ἀνακρεόντ. 12. 11, **-ασο, -ατο** Ὀδ. Χ. 228, Ἰλ. Μ. 40 (Ἐπικ. **μάρναντο** Α. 498)· γ' συνκ. **ἐμαρνάσθην** Η. 301· πληθ. **ἐμαρνάσθεσθα** Εὐρ. Φοίν. 1142, Ι. Τ. 1376, Ἐπικ. **μαρνάμεθα** Ὀδ. Γ. 108, **μάρναντο** Ἰλ.· — ἀποθ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατικ. καὶ κλινόμενον κατὰ τὸ ἵσταμαι. (Πρβλ. Σανσκρ. mar, mṛi-nami, (contero)· ἴσως συγγενὲς τῇ √ΜΕΡ, ἴδε ἐν λέξ. **μαρτός**). Μάχομαι, πολεμῶ, τινί, πρός τινα ἢ κατά τινος, Ἰλ. Ο. 475, κτλ.· ἐπί τινι Ι. 317· πρός τινα Εὐρ. Τρῳ. 726· ἐναντίοι ἀλλήλοισιν Ἡσ. Θ. 646· ἀλλά, σύν τινι, ὁμοῦ μετά τινος, ὡς ἐπίκουρος αὐτοῦ καὶ σύρμαχος, Ὀδ. Γ. 85· ἀμφί τινα, περί τινα (ἥρωα) πεσόντα, Ἰλ. Π. 775· περί τινος, ἐπί τινι, Π. 497, Ἡσ. Θ. 647· ἕνεκά τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 162· μετὰ δοτ. τοῦ ὀργάνου, ἔγχεϊ, χαλκῷ μ. Ἰλ. Π. 195, κτλ.· φασγάνῳ, ξορί, κτλ., Πίνδ., Εὐρ. Μήδ. 249. **2)** ἐπὶ πυγμάχων, Ὀδ. Σ. 31. **3)** ἐρίζω, φιλονικῶ διὰ λόγων, Ἰλ. Α. 257. **4)** παρὰ Πινδ. ἀγωνίζομαι, μάχομαι πάσῃ δυνάμει, Π. 2. 120· ἀμφί τινι, περί τινι Ο. 5. 35, Ν. 5. 86· μ. φυᾷ, ἀγωνίζομαι πάσῃ δυνάμει, Ν. 1. 37. — Ἐπικ. καὶ Λυρ. ῥῆμα ἐν χρήσει καὶ παρ' Εὐρ.

Μάρνας, ὁ, ὄνομα τοῦ Διὸς ἐν Γάζῃ τῆς Συρίας ἁπαντῶν ἐν νομίσμασιν.

μάρνη ἐστὶν ἡ μάχη, Ἀνών. λεξικ. ἐν Annu. etc. VIII, σ. 272· ἴσως δὲ σαφέστερα εἶναι τὰ ἐν τοῖς Σχολίοις τοῖς εἰς τὰ Ἀλιευτ. τοῦ Ὀππιαν. (κατὰ τὴν ἔκδ. τοῦ Dübner I, 503) τάδε: «μάρνη κύριος ἡ διὰ τῶν χειρῶν μάχη, μάρη γὰρ ἡ χείρ».

μάρον [ᾰ], τό, εἶδος σφάκου («ἑλελισφακιᾶς»), Λατ. Teucrium marum, Μνησίμαχ. ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 61, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 33, Διοσκ. 3. 49.

μαρούλεον, τό, μεταγενεστέρα λέξις ἀντὶ τοῦ **θριδακίνη**, Ἀλέξ. Τραλλ. 2. 156.

μάρπτις, ιος, ὁ, ὁ βιαίως μάρπτων, ἁρπάζων, ἅρπαξ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 826· — Καὶ Ἡσύχ. «μάρπτις· ὑβριστής»· πρότερον ἐγράφετο ἡμαρτημένως: **μάρπτους** ἢ **μαρπτούς**.

μάρπτω: παρατ. **ἔμαρπτον**· μέλλ. **μάρψω** ἀόρ. α' **ἔμαρψα**· — πλὴν τῶν ὁμαλῶν τούτων τύπων, οἵτινες ἀπαντῶσι παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἀττ., εὑρίσκομεν καὶ τοὺς ἑξῆς Ἐπικ. τύπους: γ' ἐνικ. ὑποτ. **μάρπτησι** Ἰλ. Θ. 405· ἀόρ. β' εὐκτ. **μεμάποιεν** Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 252, ἀπαρ. **μάπέειν** 231, 304· μετοχ. πρκμ. **μεμαρπώς** ὁ αὐτ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 202, Ἀπολλ. Ρόδ. (πρβλ. **ἀμφιμ-**)· γ' ἐν. ὑπερ. **μεμάρπει** Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 245 (κατὰ τὸν Herm. ἀντὶ **μέμαρπον**)· — Παθ., **μαρπτόμενος** Καλλιμ. Ὕμν. εἰς Ἄρτ. 195. (Ἐκ τῆς √ΜΑΠ, ἐκτεταμένης εἰς ΜΑΡΠ, πρβλ. **ἔ-μαπ-ον**, **μέ-μαπ-ον** πρὸς τὸ μάρπ-τω, μάρπ-τις· πρβλ. ὡσαύτως Σανσκρ. mark-āmi (capio), πρὸς τὸ βράξ-αι· συλλαβεῖν. — βρακ-εῖν· συνιέναι, — **δυσ-βράκ-αγον** δυσκατανόητον, παρ' Ἡσυχ.) — Παιητ., κυρίως δὲ Ἐπικ. ῥῆμα, συλλαμβάνω, πιάνω, τινά Ὁμ., κτλ.· μετὰ γεν. τοῦ μέρους, ἁρπάζω, πιάνω ἐκ .., μ. τινὰ αὐχένος, ποδὸς Πινδ. Ν. 1. 68, Σοφ. Τρ. 779· μετὰ δοτ. τοῦ ὀργάνου, χεῖρας ἔμαρπτεν σκαιῇ Ἰλ. Φ. 489· χερσὶν ἠνίας Εὐρ. Ἱππ. 1188· γαμφηλῇσι δράκοντα Ἀριστοφ. Ἱππ. 198· χερὶ ἀνθέμιστος Ἀνθ. Π. 6. 199. — Ἰδιαίτεραι χρήσεις: ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, λαμβάνω, ἁρπάζω, αὐτίχ' ἕνα μάρψας ἑταίρων Ὀδ. Κ. 116· ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἦν παράκοιτιν, τὴν ἥρπασεν εἰς τὰς ἑαυτοῦ ἀγκάλας, Ἰλ. Ξ. 346· ἐπὶ ὕπνου, τὸν ὕπνος ἔμαρπτε Ψ. 62· γῆρας ἔμαρψε, «τὸν ἐπῆραν τὰ γηράματα», Ὀδ. Ω. 390· γῆράς τε μεμάρπει Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 245 (ἴδε ἀνωτ.)· **ποσὶ** μ. τινά, προφθάνω, καταλαμβάνω, Ἰλ. Φ. 564, πρβλ. Ἀρχίλ. 53· ἀλλά, χθόνα μάρπτε ποδοῖιν, ἤγγιζε τὴν γῆν διὰ τῶν ποδῶν του, Ἰλ. Ξ. 228· ὡσαύτως ἐπὶ κεραυνοῦ, ἅ κε μάρπτησι κεραυνός, ὅσα φθάνει ὁ κεραυνός, Θ. 405, 419· μ. σθένος, λαμβάνω δύναμιν, ἐπὶ χήρου χωραφίου, Πινδ. Ν. 6. 20· εἴ σε μάρψει ψῆφος, ἂν ἡ ψῆφος σὲ καταδικάσῃ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 597· ἀσκοπος πλάκες ἔμαρψαν, ἡ ἄορατος γῆ τὸν κατέπιε, Σοφ. Ο. Κ. 1682· τόξοις μ. τινὰ Εὐρ. Ἴων 158· ἐπὶ τοῦ θανάτου, μάρψασα μοῖρα Συλλ. Ἐπιγρ. 1066, 1152, πρβλ. 1156.

μάρρον, τό, σιδηρᾶ σκαπάνη, Λατ. marra, «ἐργαλεῖον σιδηροῦν» Ἡσύχ.

μαραῖπος, ὁ, σάκκος, θύλακος, Λατ. marsupium, Ξεν. Ἀν. 4. 3, 11, Διόδ. 20. 41· — ὑποκορ., **μαραίπιον**, τό, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387, Ἀπολλ. Καρύστ. παρὰ Πολυδ. Γ', 152, Ἐθδ. (Γέν. ΜΒ', 27, 28). — Ἀμφότεραι οἱ τύποι ἐνίοτε φέρονται διὰ διπλοῦ π· καὶ **μαρσύπιον** ἢ **-εῖον** ἀπαντῶσιν ὡσαύτως ὡς ἕτεραι ποικιλίαι. — Ἡσύχ.: «μάρσιποι· οἱ γαστρίμαργοι. ἢ σάκκοι».

Μάρτιος (ἐξυπ. μήν), ὁ, Λατ. Martius, ὁ μὴν ὁ καθιερωμένος τῷ Ἄρει, τῇ ἑπτακαιδεκάτῃ τοῦ Μαρτίου Δίων Κ. 71. 33, ἦτο δὲ ὁ πρῶτος μήν, «τὸν Μάρτιον Ἄρει καθιερωμένον ὑπὸ τοῦ Ῥωμύλου, πρῶτον ὀνομάζεσθαι· δεύτερον δὲ τὸν Ἀπρίλιον, ἐπώνυμον ὄντα τῆς Ἀφροδίτης» Πλουτ. Νουμ. 19.

μαρτιχόρας, ὁ, τὸ Περσικὸν mard-khora, ὁ ἀνθρωποφάγος, μυθώδες ζῷον μνημονευόμενον ὑπὸ τοῦ Κτησίου, καὶ ὡς φαίνεται σύνθετον ἐκ λέοντος, ὕστριχος καὶ σκορπίου μετ' ἀνθρωπίνης κεφαλῆς, Κτησ. ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 1, 53· ἴδε H. H. Wilson on Ctesias σ. 39. Παρ' Ἀριστ., ἔνθ' ἀνωτ., ὑπάρχει διάφ. γραφ. **μαντιχώρας**, καὶ ὁ Calpurn. Ecl. 7. 59 ἔχει **manticora**.

μάρτῡρ, ῠρος, ὁ καὶ ἡ, Αἰολ. ἀντὶ τοῦ Ἀττ. **μάρτυς**· παρὰ μεταγεν. ὁ τύπος **μάρτυρ** κατέστη συνήθης, ἰδίως ἐπὶ τῆς Χριστιαν. ἐννοίας τοῦ διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος μαρτυροῦντος ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου Ἐκκλ.

μαρτυρέντος = **μαρτυροῦντος**, Ἀλκαίου Ἀποσπ. 102

μαρτῡρέω: ἀόρ. **ἐμαρτύρησα**· πρκμ. **μεμαρτύρηκα**· — Παθ., μέλλ. **μαρτυρηθήσομαι** Ἰσαῖ. 70. 11, Δημ. 353. 21· ἀλλὰ **μαρτυρήσομαι** ἐπὶ παθ. σημασ., Ξεν. (ἴδε κατωτ.), Δημ. 1310. 16, ἀόρ. **ἐμαρτυρήθην**· πρκμ. **μεμαρτύρημαι** Ἀττ., ἐν χρήσει ἐπὶ ἐνεργητ. σημασ., Ἐθδ. (Γεν. ΜΓ' 2)· **(μάρτυρ, μάρτυς)**. Εἶμαι μάρτυς, μαρτυρῶ, δίδω μαρτυρίαν, πρῶτον παρὰ Σιμων. — Σύνταξ., **1)** ἀπολ., Σιμων. 5. 7, Πινδ. Ι. 5 (4), 61· **μαρτυροῦντι πιστεύειν** Ἀντιφῶν 117. 12. **2)** μετὰ δοτ. προσ., δίδω μαρτυρίαν ἐξ ὅτι ἢ ὑπέρ τινος, βεβαιῶ ὅ,τι λέγει τις, Ἡρόδ. 8. 94, Αἰσχύλ. Εὐμ. 594, κτλ.· **μαρτυρεῖ μοι τῇ γνώμῃ ὅτι** .., **μαρτυρεῖ ὑπὲρ τῆς γνώμης μου ὅτι** .., Ἡρόδ. 2. 18, πρβλ. 4. 29· **μαρτυρεῖς σαυτῷ** Εὐρ. Ἴων 532. **3)** μετ' αἰτ. πράγμ., δίδω μαρτυρίαν ὑπέρ τινος πράγματος, ἐπιβεβαιῶ, Σοφ. Ἀντ. 515, Πλάτ. Φαῖδρ. 244D· μ. ψευδῆ Ἀνδοκ. 2. 3· μ. τινί τι Πινδ. Ο. 35, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 797. **4)** μ. περί τινος Πλάτ. Ἀπολ. 21Α· ὑπέρ τινος Δημ. 860. 18. **5)** μετ' ἀπαρ., **μαρτυρῶ** ὅτι πράγμά τι εἶναι .., Σοφ. Ο. Κ. 1265, κτλ.· **τίς σοι μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν**; ὅτι ἤκουσα ταῦτα ..; ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 422, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

977· σπανίως μετὰ μετοχ., μαρτυρεῖτέ [μοι].. ῥινηλατούσῃ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1184· μ. τινὶ παραγιγνομένῳ Διον. Ἀλ. 8. 46. **6)** μ. τινι ὅτι . , ὡς .., Αἰσχύλ. Ἀγ. 494, Πλάτ. Γοργ. 523C, Ξεν. Πόροι 4, 25. **7)** μετὰ συστοίχου αἰτ., μαρτυρίαν μαρτ. Ἰσαῖ. 86. 25· μ. ἀκοήν, παρέχω μαρτυρίαν ἐξ ἀκοῆς, Δημ. 1300. 16· μαρτυρεῖν ψευδῆ Δίφιλ. ἐν «Ἐμπόρῳ» 1. 16· ὡσαύτως ἐν τῷ Παθ., μαρτυρίαι μαρτυρηθεῖσαι Δημ. 39. 12· μεμαρτύρηταί τι περί τινος Ἀντιφῶν 143. 16, πρβλ. Λυσ. 136. 1. **8)** Ἐν τῷ Παθ. ὡσαύτως συχνάκις ἀπροσ., παρ' ἄλλου ποιητοῦ μαρτυρεῖται Πλάτ. Πρωτ. 344D· οἶδα .. μαρτυρήσεσθαί μοι ὅτι .. Ξεν Ἀπομν. 4. 8, 10, πρβλ. Ἀπολ. 26. **9)** ἐν τῷ Παθ. ὡσαύτως, μαρτυρεῖταί μοι σοφία, ἀποδίδοται εἰς ἐμέ, Διον. Ἀλ. 2. 26· καί, μαρτυροῦμαι ἐμπειρίαν, ἀποδίδοται εἰς ἐμέ, Πλούτ. 2. 58A, πρβλ. Λουκ. π. Θυσιῶν 10· μαρτυροῦνται γάρ καὶ Χῖοι, φημίζονται καὶ οἱ Χῖοι, Ἀθήν. 25F· ἄνδρας μαρτυρουμένους, ἀνθρώπους ὧν ὁ χαρακτὴρ εἶναι βεβαιωμένος ἐπὶ μαρτυρίᾳ, Πράξ. Ἀποστ. ϛ', 3·— ἀπροσ., μεμαρτύρηται, μαρτυρία ἔχει δοθῆ, Λυσ. 157. 1, πρβλ. Ἰσαῖ. 75. 6. **II.** παρὰ Χριστιανοῖς συγγραφεῦσιν, ὑφίσταμαι μαρτύριον, Ἡγήσιππ. 1313A, Κλήμ. Ἀλ. I, 1228A, Ὠριγ. I, 669A.

μαρτύρημα [ῡ], τό, μαρτυρία, Εὐρ. Ἱκέτ. 1204.

μαρτῠρητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ μαρτυρεῖν, Διοσκ. ἐν τῷ προοιμ.

μαρτῠρία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, «μαρτυρία», ὁμολογία, «κατάθεσις», Διονύσου μαρτυρίῃσιν Ὀδ. Λ. 325, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 280· καὶ συχν. παρ' Ἀττ. ἔν τε τῷ ἑνικ. καὶ ἐν τῷ πληθ., μ. τινὸς Ἀντιφῶν 117. 9· μ. παρέχεσθαι ὁ αὐτ. 132. 9, Πλάτ. Συμπ. 179B· εἰς μ. κληθῆναι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 937A· μαρτυριῶν ἀπέχομαι, ἀρνοῦμαι νὰ δώσω μαρτυρίαν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1316· ψευδῆ μ. ἐμβάλλεσθαι Δημ. 1266.16· γράφειν μ. τινί, κλητεύειν τινὰ εἰς μαρτυρίαν, Αἰσχίν. 7. 12 καὶ 24· μ. ἔχειν ἔκ τινος Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 3, 11. Πρβλ. **μαρτυρέω** ἐν τέλ. **2)** = **μαρτύριον**, Μαρτύρ. Πολυκάρπ. 1029A, κ. ἀλλ., Εὐσ. II, 137A, κλ.

μαρτῠρικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς μάρτυρα, Ἐκκλ. Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τρόπον μάρτυρος, αὐτόθι.

μαρτύριον [ῡ], τό, μαρτυρία, ἀπόδειξις, Ἡρόδ. Πινδ. I. 3 (4). 16, κτλ.· ἰδίως ἐν τῷ πληθ., μαρτύρια παρέχεσθαι, παρέχεσθαι ἀποδείξεις, Ἡρόδ. 2. 22· θέσθαι ὁ αὐτ. 8. 55, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1095, Εὐμ. 485, 797· μετ' ἀειμνήστου μ. Θουκ. 1. 33. **2)** ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ συχνάκις μαρτύριον δὲ .., ἀκολουθοῦντος τοῦ γάρ,—καὶ ἰδοὺ ἀπόδειξις, δηλαδὴ .., Ἡρόδ. 8. 120, Θουκ. 1. 8, κτλ.· πρβλ. **τεκμήριον, σημεῖον.** **II.** τὰ βασανιστήρια ἃ ὑπέστη ὑπὲρ τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ ὁ μάρτυς καὶ ὁ θάνατος αὐτοῦ, Ἰγνάτ. 645A, Μαρτύρ. Πολυκ. 1029B, 1044A, Κλήμ. Α. I, 1020C, 1213C, κλ. **2)** ὁ τόπος, ἔνθα τὰ λείψανα μάρτυρος διατυροῦνται, μάρτυρος τάφος, ἱερόν, «προσκύνημα», Συλλ. Ἐπιγρ. 8616, -54, 8841-3. **3)** = **μαρτυρολόγιον**, βιβλίον περιέχον τοὺς βίους καὶ τὰ μαρτύρια τῶν ὑπὲρ πίστεως μαρτυρησάντων, Σύνοδ. Νικ. II, 861D, Κ. Πορφυρ. Θεμ. 16, 20.

μαρτυρολόγιον, τό, βιβλίον περιέχον βίους μαρτύρων τῆς πίστεως, Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. τ. 10, σ. 148 κέξ.

μαρτυρολογούμενος, μετοχ., ὁ περὶ οὗ γίνεται λόγος ὡς μάρτυρος τοῦ Χριστοῦ. — Πρβλ. τὰ τῆς συνηθείας: τὴν ἢ τὸν πανδρολογοῦν, αὐτὸς αὐτὴ πανδρολογεῖται.

μαρτύρομαι [ῡ]; μέλλ. **μαρτῠροῦμαι** (**δια-**) πρῶτον παρὰ τοῖς Ἑβδ.: ἀόρ. **ἐμαρτῡράμην** Πλάτ. Φίληβ. 47C· πρβλ. **ἐπιμαρτύρομαι**· ἀποθ.: (μάρτυρ). Καλῶ εἰς μαρτυρίαν, ἐπικαλοῦμαι, ἐπιμαρτύρομαι, Λατ. antestari, Σοφ. Ο. Κ. 813, Ἀντιφῶν 114. 30, κτλ.· κυρίως θεὸν τινα, Ἄρτεμιν, γαῖαν καὶ θεοὺς Εὐρ. Ἱππ. 1451, κτλ.· τοὺς δαίμονας, ὡς .. ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 619· — μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ., ὑμᾶς δ' ἀκούειν ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι Αἰσχύλ. Εὐμ. 653, κτλ.· μετὰ μετοχ., μαρτύρομαι τυπτόμενος, σὲ προσκαλῶ νὰ μαρτυρήσῃς ὅτι .., Ἀριστοφ. Ὄρν. 1031, πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 858. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ. καλῶ τινα νὰ μαρτυρήσῃ τι, Ἡρόδ. 1. 44, πρβλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 528, Πλ. 932· — ἐντεῦθεν, **3)** διαμαρτύρομαι, διισχυρίζομαι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἁπλοῦν **λέγω**, μ. ὅτι .. Ἀριστοφ. Νεφ. 1222, Πλάτ. Φίληβ. 47C· καὶ ἀπολ., μαρτύρομαι, διαμαρτύρομαι !, Ἀριστοφ. Ἀχ. 626, Θουκ. 6. 80, Λυσίας 97. 40. **4)** μετ' αἰτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ., οἱ δὲ τῆς τῶν θεῶν .. παραγωγῆς τὸν Ὅμηρον μαρτύρονται, ἀναφέρουσι τὸν Ὅμηρον ὡς μάρτυρα.., Πλάτ. Πολ. 364D· ἑαυτὸν μ. τῆς φιλοτιμίας Ἀππ. Ἐμφύλ. 2. 47· μ. τινι ὅτι .. Ἐπιστ. πρ. Γαλ. ε', 3· τοὺς ἀποστάντας μ. τῆς ἐπιορκίας, ὑπομιμνήσκω αὐτούς .., Ἀππ. Ἐμφύλ. 5. 129.

μαρτῠροποιέομαι, ἀποθ., καλῶ εἰς μαρτυρίαν, Κορνοῦτ. περὶ Θεῶν Φύσ. 16· ἀλλ' ὡσαύτως, **II.** μαρτυρῶ, ὡς τὸ **μαρτύρομαι**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1732.

μάρτῠρος, ὁ, ἀρχαῖος Ἐπικ. τύπος ἀντὶ **μάρτυρ, μάρτυς**· ἐστὲ μάρτυροι Ἰλ. Β. 302, κτλ.· καὶ ἐν Δελφ. Ἐπιγραφ., Συλλ. Ἐπιγρ. 1699, 1702-7·— τὸ ἑνικ. μόνον ἐν Ὀδ. Π. 423, οἷσιν ἄρα Ζεὺς μάρτυρος.—Ὁ Ζηνόδοτ. ἀπέρριπτε τοῦτον τὸν τύπον.

μαρτυρώνυμος, ᾧ μαρτυρεῖ τὸ ὄνομα τὴν οὐσίαν ἢ ποιότητα· λέξις πλησιόσημος τῇ **φερώνυμος**, Ἰω. Νομικὸς ἐν Annu. etc. IX, σ. 92. — Πρβλ. καὶ ἐν τῇ ὑπὸ E. Mil. ἐκδ. τοῦ Φιλῆ τὴν ἐν τόμ. Α', σ. 189, σημείωσιν 2.

μάρτῠς, ὁ, καὶ ἡ, γεν. **μάρτῠρος**, αἰτ. **-ῠρα**, (Ἀρχίλ. 11), κτλ., σχηματίζονται ἐκ τοῦ **μάρτυρ**, πλὴν τῆς αἰτ. **μάρτῠν** Σιμων. 84, Μένανδ. παρὰ Φωτ.· δοτ. πληθ. **μάρτῠσι**, ποιητ. **μάρτυσσι** Ἱππῶν. 42, Meineke εἰς Εὐφορ. 109· (ἴδε ἐν λ. **μέριμνα**): — μάρτυς (οὐχὶ παρ' Ὁμ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 369, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 372, Θέογν. 1226, κτλ.· ἄμμιν μάρτυς ἔστω Ζεὺς Πινδ. Π. 4. 297, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 664· ἁμέραι δ' ἐπίλοιποι μ. σοφώτατοι Πινδ. Ο. 1. 54· μάρτυρας καλῶ θεοὺς Σοφ. Τρ. 1248, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 491· μάρτυρα θέσθαι τινὰ ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 261· μ. θεοὺς ποιεῖσθαι Θουκ. 4. 87, κτλ.· μάρτυρι χρῆσθαί τινι Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 13·— ἀλλά, μάρτυρας παρέχεσθαι, ἦτο ἡ κοινοτάτη παρ' Ἀττ. φράσις ἐπὶ τῆς κοινοτάτης προσαγωγῆς μαρτύρων, Πλάτ. Γοργ. 471E, Δημ. 829. 20, κτλ.· οὕτω καί, μ. παριστάναι, παράγεσθαι, ἐπάγεσθαι Ξεν. Κύρ. 1. 6, 16, Πλάτ. Νόμ. 836C, Πολ. 364C· δικάζει ταῦτα μαρτύρων ὕπο Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 934· μαρτύρων ἐναντίον Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 448, Ἀντιφῶν 114. 25· ἐν μάρτυσι Πλάτ. Συμπ. 175E, τί δεῖται μάρτυρος; ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 340A·— συναπτόμενον μετ' οὐδ. οὐσιαστικοῦ, Κάλλιπος μάρτυρα ποιεῖται .. τὰ ἔπη Παυσ. 9. 29, 2.— Ἰσοδύναμοι τύποι: **μάρτυρος, μάρτυρ**, ἃ ἴδε. **II.** ὁ μαρτυρήσας ὑπὲρ τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως, Μαρτύρ. Πολυκ. 1021A, Κλήμ. Ἀλ. I. 1060B, Ὠριγ. III, 412C, κλ.—Ἐνίοτε λέγεται ἡ λέξις καὶ ἐπὶ Ὁμολογητ., Ἱππόλυτ. Αἱρ. 454, 45.

μᾱρυκάομαι, μᾱρύκημα, τό, Δωρ. ἀντὶ **μηρυκ-**.

μᾱρύομαι, Δωρ. ἀντὶ **μηρύομαι**.

Μάρων, ωνος, ὁ, δυνατός τις οἶνος, Κρατῖν. παρὰ Πολυδ. ϛ', 26, πρβλ. Ὀδ. I. 197, Κλέαρχ. 1.

μᾰσάομαι, (οὐχὶ **μασσ-**), μέλλ. **-ήσομαι**· ἀποθ.— «μασῶ», τρώγω, μασᾶσθαι Ναξίας ἀμυγδάλας Εὔπολ. ἐν «Ταξιάρχοις» 2D· κρέας Ἀριστοφ. Πλ. 320· σηπίας ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 554· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 717, ἐν Σφ. 780· ὡσαύτως ἐν Ἱππ. 1213, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 4, κτλ.· ἀλλ' οὐδαμοῦ παρὰ Τραγ., ἢ ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττ. λόγῳ, **II.** κινῶ ὡς μασώμενος τὰ χείλη μου πρὸς χλευασμόν τινος, Φιλόστρ. 301.

μάσασθαι, ἴδε ἐν λέξ. **ἐπιμαίομαι**.—Καθ' Ἡσύχ.: «μάσασθαι· ἐφάψασθαι, καθᾶραι».

μάσδα, μασδός, Δωρ. ἀντὶ **μᾶζα, μαζός**, ἃ ἴδε.

μάσημα, τό, κᾶτι τι πρὸς μάσησιν, Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 24, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 4· καὶ **μάσησις, εως**, ἡ, τὸ μασᾶσθαι ἢ ἐσθίειν, ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 9, 3.

μασητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **μασῶμαι**, δεῖ μασᾶσθαι, Εὐτεκν. μετάφρ. εἰς Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. σ. 241, ἔκδ. Dübner.

μᾰσητήρ, ῆρος, ὁ, ὁ κατὰ τὴν μάσησιν ἐνεργῶν, μῦς μ., μῦς τῆς κάτω σιαγόνος ἐνεργῶν κατὰ τὴν μάσησιν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 797.

μασητικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὴν μάσησιν, Ἐπιφαν. π. Αἱρ. 64.

μάσθλη, ἡ, δέρμα, διφθέρα, Ἡσύχ.

μάσθλημα, τό, = τῷ ἑπομ., κατειργασμένον δέρμα, «πετσί», Κτησίας Ἰνδ. 23.

μάσθλης, ητος, ὁ, = **μάσθλη**, δέρμα κατειργασμένον, Ἱππ. 482. 28· Αἰολ. **μάσλης**, Σαπφὼ 22· ὁ ἱμὰς μάστιγος, φόνιον μάσθλητα δίγονον, ὡς τὸ διπλῆν μάραγναν, Σοφ. Ἀποσπ. 137. **II.** μεταφ., πανοῦργος, ὀλισθηρὸς ἄνθρωπος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 270, Νεφ. 449.— Καθ' Ἡσύχ.: «μάσθλη καὶ μάσθλης· δέρμα καὶ ὑπόδημα φοινικοῦν, καὶ ἡνία, διφθέρα».

μασθλητῖνος, η, ον, ὅμοιος πρὸς δέρμα, ἢ ἐρυθρὸς ὡς δέρμα, καρὶς μασθλητίνη Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 26, Εὔπολ. ἐν «Δήμοις» 21.

μασθός, ὁ, ἴδε ἐν λ. **μαστός**.

μασι-, παρ' Ἡσυχ. ἐπιτατικὸν προθετικὸν μόριον ὡς τὸ **ἐρι-**· μνημονεύει δὲ τὸ **μασίγδουπος** ἀντὶ **ἐρίγδουπος**· ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ δυνατὸν νὰ ζητηθῇ ἐν τῷ τύπῳ **μάσσων**· καὶ τὸ Λατ. magis δυνατὸν νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Ἡσύχιος μνημονεύει **ματὶς** ἀντὶ **μέγας, μάτιον** ἀντὶ **μᾶσσον**.

μασίγδουπος, ον, = **ἐρίγδουπος**. Ἡσύχ., ἴδε **μασι-**.

μάσκη, ἡ, «δίκελλα» Ἡσύχ.

μάσμα, τό, (*μάω) ψηλάφησις, ζήτησις, ἔρευνα, Κρατῖν ἐν Ἀδήλ. 74, ἔνθα ἴδε Meineke, Πλάτ. Κρατ. 421A.

μάσομαι: μέλλ., θὰ ἐγγίσω, θὰ ψηλαφήσω· ἴδε ἐν λ. ***μάω** II.

μασουχᾶς, ᾶ, ὁ, ἰατρική τις βοτάνη, Ἀλέξ. Τραλλ. 7. 322.

μάσπετον, τό, φύλλον τοῦ **σιλφίου**, Ἀντιφ. ἐν «Δυσέρωτι» 1, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 3, 1. — Καθ' Ἡσύχ.: «μάσπετα· τοῦ σιλφίου τὰ πρῶτα πέταλα, ἢ τὸ τοῦ καυλοῦ ὄπιον».

μᾶσσαι, λέγεται ὅτι εἶναι Αἰολ. ἀντὶ τοῦ **δῆσαι**, Τιμαί. Ἀποσπ. 39.

Μασσαλία, ἡ, Λατ. Massilia, Γαλλ. Marseilles, Θουκ. 1. 13, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 6, 2, κτλ.· οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο **Μασσαλιῶται**, ἢ **-ῆται**, οἱ, Δημ. 884. 15, Διόδ. 14. 93, κτλ.·— ἐπίθ. **-ωτικός**, ή, όν, Ἱππ. 626, κτλ.·— ὡσαύτως **Μασσαλιήτης** οἶνος Ἀθήν. 27C.

μασσάομαι, -σσημα, -σσησις, -σσητήρ, ἴδε **μασάομαι**, κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μάσσω, Ἀττ. μάττω: μέλλ. μάξω Ἀριστοφ. Λυσ. 601, Ἀριστ. Ρητ. 3. 16, 4 (ἀνα-Ὀδ.)· ἀόρ. ἔμαξα Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 18, Πλάτ.· πρκμ. μέμᾶχα Ἀριστοφ. Ἱππ. 55.— Μέσ. μέλλ. μάξομαι (ἐμμ-) Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 124· ἀόρ. ἐμαξάμην Ἡρόδ. 1. 200.— Παθ., ἀόρ. α' ἐμάχθην Ἀρεταῖ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 12 (πρβλ. προσμάσσω)· ἀόρ. β' ἐμάγην (ἴδε ἐκμ-)· πρκμ. μέμαγμαι Ἀριστοφ. Ἱππ. 57, Θουκ. 4. 16· συχνάκις ἐν συνθέσει μετὰ τῆς ἀπό, ἐκ. (Ἐκ τῆς √ΜΑΓ, ὡς μάγ-μα, μάγ-εύς, μάγ-ειρος, μάκ-τρα, Σλαυ. mak-a (farina), Λιθ. mink-au (pinso), ὥστε τὸ μάσ-σω εἶναι ἀντὶ τοῦ μάγ-σω, καὶ τὸ μᾶζ-α εἶναι μαλακώτερος τύπος ἐκ τῆς √ΜΑΓ, ὡς τὸ φύζα ἐκ τῆς √ΦΥΓ, φεύγω.)

Κυρίως, χειρίζομαι, ψηλαφῶ, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἀνθ. Π. 5. 296· πρβλ. ἐπιμαίομαι. **II.** ἐργάζομαι, κατεργάζομαι, «δουλεύω» τι διὰ τῶν χειρῶν, ζυμώνω φύραμα, Λατ. pinso, Σοφ. Ἀποσπ. 149, Ἀριστοφ. Εἰρ. 44· μᾶζαν μεμαχότος ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 55· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἡρόδ. 1. 202, Ἀριστοφ. Νεφ. 788· κυρίως ἐπὶ σιτίνου ἀλεύρου, ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα .. , ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα, τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μάξαντες Πλάτ. Πολ. 372Β· μεταφ., μάττειν ἐπινοίας Ἀριστοφ. Ἱππ. 539·—Παθ., μᾶζα μεμαγμένη Ἀρχιλ. 2· μᾶζαν ὑπ' ἐμοῦ μεμ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 57, πρβλ. 1167· σῖτος μεμαγμένος, φύραμα ἐκ σιτίνου ἀλεύρου ζυμωμένου, ἕτοιμον, Θουκ. 4. 16, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 28.

III. σπογγίζω· πρβλ. **ἀπομάσσω.**

μάσσων, ὁ καὶ ἡ, οὐδ. **μᾶσσον,** γεν. **μάσσονος,** ἀνώμαλον ποιητ. συγκρ. τοῦ **μακρός,** ἀντὶ **μακρότερος.** Ὀδ. Θ. 203· καὶ πᾶσαν κατὰ Ἑλλάδ' εὑρήσεις ἐρευνῶν μάσσον' ἢ ὡς ἰδέμεν, «καὶ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἐπιπορευόμενος εὑρήσεις μείζονα ἔργα πεποιηκότα ἢ ὡς δύνασαι ἰδεῖν» (Σχολ.), Πινδ. Ο. 13. 162· μάσσον' ἀριθμοῦ, μείζονα ἢ ἀριθμεῖσθαι, δηλ. ὑπερβαίνουσι πάντα ἀριθμόν, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 2. 35· τὰ μάσσω μὲν τί δεῖ λέγειν; Αἰσχύλ. Ἀγ. 598, πρβλ. Πέρσ. 440· ὁ μ. βίοτος αὐτόθι 708, Ἐπίρρ., μασσόνως ἢ 'μοὶ γλυκὺ (κατὰ τὸν Elmsl. ἀντὶ μᾶσσον ὡς ἐμοί) ὁ αὐτ. ἐν Προμ. 629.— Πρβλ. **μειζόνως,** (τὸ μάσσων φαίνεται τύπος ἰσοδύναμος τῷ μείζων, ἴδε ἐν λέξ. **μέγας**· ἴδε ὡσαύτως μασι-, καὶ πρβλ. **ἐλάσσων, βράσσων.**)

μασσότερον· «πορρώτερον» Ἡσύχ.

μάστα· «ἠγεμών. ἢ μεγάλως» Ἡσύχ.

μαστάζω· μέλλ. **-ξω,** = **μασάομαι, μασῶμαι,** τρώγω, Νικ. Θ. 916.

μάσταξ, ᾶκος, ἡ (Λυκόφρ. 687), ἐνῷ τὸ Λακων. καὶ Δωρ. **μύσταξ** εἶναι ἀρσεν.· (μασάομαι)· —τὸ δι' οὗ τις μασᾶται, τὸ στόμα, ἢ αἱ σιαγόνες, ἐπὶ **μάστακα χερσὶ πιέζειν,** ἔφραττε τὸ στόμα διὰ τῶν χειρῶν του, Ὀδ. Δ. 287· οὕτως, ἐλεῖν ἐπὶ **μάστακα χερσὶν** Ψ. 76, πρβλ. Ἀλκμᾶνα 136· ἀμαυρᾶς μάστακος προσφθέγμασι Λυκόφρ. ἔνθ' ἀνωτ.· μάστακι ποππύζων Ἀνθ. Π. 5. 285, πρβλ. 294. 16. **2)** ἴδε ἐν λ. **μύσταξ.** **II.** = μάσημα, ἔνθεσις, «βουκιά», ἐν Π. Ι. 324, ἐπὶ πτηνοῦ τρέφοντος τὰ ἑαυτοῦ νεογνά, ὡς δ' ὄρνις ἁπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι μάστακ', ἐπεί κε λάβῃσι,— τὸ **μάστακ'** λαμβάνεται ὡς ἡ αἰτ. **μάστακα,** ἴδε Εὐστ. 753. 62, Ἡσύχ., κλ., πρβλ. Θεόκρ. 14. 39· ἐνῷ ἕτεροι ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς τὴν δοτ. **μάστακι,** διὰ τοῦ ράμφους του, Ἀπολλων. Λεξ. 445, Πλούτ. 2. 80Α, 494D. **III.** εἶδος ἀκρίδος, Σοφ. Ἀποσπ. 642, Νικ. Θ. 802.

μαστάρτων, τό, ὑποκορ. τοῦ **μαστός,** ὡς καὶ νῦν, Ἀλκίφρων 1. 31.

μαστᾰρύζω, ὡς τὸ **τονθορύζω,** προφέρω ἀσαφῶς, ὡς ὁ ἔχων τὸ στόμα αὐτοῦ πλῆρες, ἐπὶ γέροντος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 689·— «ματαρύζειν· τὸ κακῶς μασᾶσθαι, Κυρηναῖοι» Φώτ.— ὁ Ἡσύχ. ἔχει **μασταρίζειν** (διὰ τοῦ ε) καὶ ἑρμηνεύει «μαστιχᾶσθαι. τρέμειν. ἢ σφοδρῶς ἢ κακῶς μασᾶσθαι».

μάστειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **μαστῆρ,** ὃ ἴδε.

μάστευσις, ἡ, ζήτησις, ἔρευνα, Διον. Ἁλ. 1. 56, Ἀρχιμ. π. Πνεύμ. σ. 81.

μαστευτής, οῦ, ὁ, = **μαστήρ,** Ξεν. Οἰκ. 8. 13.

μαστεύω, Ἰων. παρατ. **-εύεσκον,** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1394· ποιητ. ἀπαρ. μαστευέμεν Πινδ. Π. 3. 107· ποιητ. ἀόρ. μάστευσα αὐτόθι 4. 62· (ἴδε ἐν λ. ***μάω**). Ὡς τὸ **μαστεύω,** ζητῶ, ἐρευνῶ, ἀπολ., Εὐρ. Ἑλ. 597. **2)** μετ' αἰτ. προσώπου, ἢ πράγμ., τὴν μαστεύων Ἡσ. Ἀποσπ. 85 Göttl.· ἄλλον δ' ἄλλη μ. Ἐπίχ. 148 Ahr.· χώραν Ξεν. Ἀν. 5. 6, 25, πρβλ. 7. 3, 11· — ζητῶ, ἐπιζητῶ, ἔχω ἀνάγκην, δέομαι, τὰ ἐοικότα πάρ δαιμόνων μ. Πινδ. Π. 3. 107· προφῆτας δ' οὐτινας μαστεύομεν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1099 (ἀλλαχοῦ ὁ αὐτὸς ἔχει **ματεύω**)· **3)** μετ' ἀπαρ., ἐπιθυμῶ ἢ ἀγωνίζομαι νὰ ..., Πινδ. Π. 4. 62, Ν. 8. 73, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 43, Κύρ. 2. 2, 22· τὸν παῖδα .. μ. μαθεῖν, εἰ μή κέτ' εἴη Εὐρ. Φοίν. 36.— Τὸ μέσ. ἀπαντᾷ ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 848, Φιλόστρ. 886, κτλ.— Ποιητ. λέξ. (ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν τύπον **ματεύω**), ἐν χρήσει καὶ παρὰ Ξεν.

μαστήρ, ῆρος, ὁ, (ἴδε ἐν λ. ***μάω**) ὁ μαστεύων, ζητῶν, ἐρευνῶν, ἀναζητῶν, ἐρευνητής, τινος Σοφ. Ο. Κ. 456, Τρ. 733, Εὐρ. Βάκχ. 986, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, Ἀλκίφρων 1. 11, κτλ.· — οὕτω θηλ., Ἰοῦς μῆνις μάστειρ' (κατὰ Hartung μαστίκτειρ') Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 163. **II.** ἐν Ἀθήναις **μαστῆρες** ἦσαν «οἱ τὰ φυγαδευτικὰ χρήματα εἰσπράττοντες, οἱονεὶ ζητηταὶ τῶν φυγαδευτικῶν χρημάτων τῶν ἀειφυγίᾳ φυγαδευθέντων» (Φώτ.), Ὑπερείδ. παρ' Ἁρπ.· ἴδε Böckh P. E. 1, 213· πρβλ. **ζητητής, μάστορες.**

μαστήριος, α, ον, ἐπιτήδειος εἰς τὴν ζήτησιν ἢ ἔρευναν, Ἑρμῆ .. μαστηρίῳ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 920.

μαστιάω, = **μαστίζω,** ἁπαντῶν μόνον ἐν τῇ Ἐπικ. μετοχῇ **μαστιόων,** Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 431.

μαστῑγέω, ἡμαρτ. γραφὴ ἀντὶ **μαστιγόω,** ὃ ἴδε.

μαστῑγίας, ου, ὁ, (μάστιξ) ὁ μαστιγώσεως ἀεὶ δεόμενος, δοῦλος, οὐτιδανός, κακὸς ἄνθρωπος καὶ ἐλεεινός, Λατ. verbero, Σοφ. Ἀποσπ. 309, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1228, Βάτρ. 501, Πλάτ. Γοργ. 524C. — Καθ' Ἡσύχ.: «μαστιγίας· ὁ μαστιζόμενος».

μαστῑγιάω, κωμ. ἀφετ. τοῦ **μαστίζω,** ἐπιθυμῶ **μαστίγωσιν,** δηλ. εἶμαι ἄξιος μαστιγώσεως, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 105·— παρ' Ἡσυχ. **μαστιγωτιάω,** ἐν λ. **σπαταλᾷς.**

μαστίγιον, ου, τό, ὑποκορ. τοῦ **μάστιξ,** μικρὰ μάστιξ, Μ. Ἀντωνῖν. 10. 38.

μαστιγονομέομαι, παθ., κυβερνῶμαι, διοικοῦμαι διὰ τῆς μάστιγος, (δηλ. ὡς οἱ δοῦλοι), Διοδ. Ἐκλογ. Βατικ. σ. 12· ἐκ τοῦ **μαστῖγο-νόμος,** ον, = τῷ ἑπομ., Πλούτ. 2. 553Α.

μαστῖγο-φόρος, ον, ὁ φέρων μάστιγα, ἐπίθ. τοῦ Αἴαντος, Ὑπόθ. ἐν Σοφ. Αἴ. **II.** ὡς οὐσιαστ., εἶδος ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων ἢ κλητήρων (πρβλ. **ῥαβδοῦχος**), Θουκ. 4. 47·— **μαστιγοφορέω,** Διοδ. Ἐκλογ. Βατικ. σ. 12.

μαστῑγόω, εὐκτ. **μαστιγοίην,** (διάφ. γραφ. **οιμι**) Αἰσχίν. 49. 20· μέλλ. **-ώσω** καὶ ἀόρ. ἐμαστίγωσα Ξεν. Κύρ. 1. 4, 13.—Παθ., μέλλ. **μαστιγωθήσομαι** Ἐβδ. (Ἔξοδ. 5. 14), ἀλλὰ **μαστιγώσομαι** Πλάτ. Πολ. 361Ε. Μαστιγόω, δέρω διὰ μάστιγος, Ἡρόδ. 1. 114 (ἔνθα κοινῶς, **μαστιγέων,** ἴδε Dind. Diat. Hdt. σελ. xxxii), 3. 16., 7. 54, Λυσ. 93. 25, κτλ. **2)** πληγάς μ. τινι, δέρω τινά, Πλάτ. Νόμ. 845Α, κτλ.— Παθ., πληγὰς **μαστιγοῦσθαι,** λαμβάνω πληγάς, δέρομαι, αὐτόθι 914Β.

μαστῑγώσῐμος, ον, ἄξιος μαστιγώσεως, Λουκ. Ἡρόδ. 8.

μαστίγωσις, ἡ, βασανισμὸς διὰ μάστιγος, Ἀθήν. 350C.

μαστῑγωτέος, α, ον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **μαστιγόω,** ὃν πρέπει νὰ μαστιγώσῃ τις, ἄξιος μαστιγώσεως, Ἀριστοφ. Βάτρ. 633.

μαστίζω, ὁ ἐν. πρῶτον παρὰ Θεοκρ., Ἐπικ. ἀόρ. **μάστιξα** Ὅμ.· μετοχ. ἀορ. παθ. **μαστιχθείς** Ἀνθ. Π. 9. 384· (μάστιξ). Κτυπῶ διὰ μάστιγος, μαστίζω, κτυπῶ **μάστιξι** δ' ἵππους Ἰλ. Ε. 768, κτλ.· ὦμους μαστίσασιεν (Δωρ. ἀντὶ **-ίζωσιν**) Θεόκρ. 7. 108· ὡσαύτως **μαστ'** ἄπαρ., **μάστιξεν** δ' ἐλάαν, τοὺς ἐκύνησε (διὰ τῆς μάστιγος) [διὰ] νὰ δράμωσι, νὰ προχωρήσωσι, «νὰ τραβήξουν ἐμπρός», Ἰλ. Ε. 366, Ὀδ. Ζ. 82, κτλ.— Ὡς τὸ **μαστιάω, μαστίω,** λέξ. Ἐπικὴ ὅτι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κωμ. (Εὔπολ. ἐν «Βάπταις» 15, Ἄλεξ. ἐν «Λεύκῃ» 1, 5), καὶ παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, ὡς Πλουτ. Ἄλεξ. 42, Λουκ. Εἰκ. 24, κτλ.,— ὁ δὲ Ἀττ. τύπος εἶναι : **μαστίγόω.**

μαστικτήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Χρησμ. Σιβ. 2. 345· πρβλ. **μακιστήρ, μαστήρ.**

μαστίκτωρ, ορος, ὁ, ὁ μαστιγώνων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 159.

μάστιξ, ῖγος, ἡ, μάστιξ, Τουρκ. «καμουτσίκι», Ὅμ. (μάλιστ. ἐν Ἰλ.), Ἡρόδ., κτλ.· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ ἐλαύνειν ἵππους, Ἰλ. Ε. 748, κτλ.· λιγυρῇ μ. Α. 532· ἵππου μ. Ἡρόδ. 4. 3· μ. διπλῆ Σοφ. Αἴ. 242· ἀκολούθως δὲ καὶ **μάστιξ** ἡ λωρίον πρὸς τιμωρίαν δούλων διὰ μαστιγώσεως, ὑπὸ μαστίγων βαίνειν, προχωρεῖν ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν τῶν μαστίγων, ἐπὶ στρατιωτῶν μαστιγουμένων ὅπως προχωρήσωσιν, Ἡρόδ. 7. 56, πρβλ. 103· οὕτω, τοξεύσιν ὑπὸ μ. Ξεν. Ἀν. 4. 3, 25· τῇ μ. κνάψειν Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 116· **μάστιγα** ἔχων Ἀριστοφ. Θεσμ. 933, Φρύν. Κωμ. ἐν «Μούσαις» 1· πρβλ. **ἀστράγαλος IV.** **II.** μεταφ. ὡς τὸ Λατ. flagellum, πληγή, κατάρα, **μάστιξ** Διὸς Ὅ. Μ. 37., Ν. 812· **μάστιγι** Θείᾳ .. ἐλαύνομαι Αἰσχύλ. Ἱκ. 682· πληγεὶς Θεοῦ **μάστιγι** ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 608· διπλῇ μ., τὴν Ἄρης φιλεῖ, δηλ. πυρὶ καὶ σιδήρῳ (;), ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 642· μ. Θεοῦ, ἐπὶ νόσου, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ε' 34· — ἀλλά, **μάστιξ** Πειθοῦς, ἡ μάστιξ τῆς εὐγλωττίας, Πινδ. Π. 4. 390.—Ἰων. **μάστιες** (ὃ ἴδε)·— ὁ Ὅμ. δὲν μεταχειρίζεται τὴν ὀνομ. **μάστιξ**· τοῦ δὲ τύπου **μάστιγξ** οὐδὲν εὑρίσκεται παράδειγμα. (Ἴδε ἐν λ. ἱμάς). [ῖγος μόνον παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, Ἰακωβ. Ἀνθ. Π. σ. 431].

μαστίξεις, αἱ, **μαστιγώσεις,** Μιχ. Ἀκόμ. τ. Β', σελ. 141, 5, ἔκδ. Λ.

μάστῐς, ῐος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **μάστιξ,** δοτ. **μάστῑ** Ἰλ. Ψ. 500· αἰτ. **μάστιν** Ὀδ. Ο. 182· ἴδε Λοβ. εἰς Σοφ. Αἴ. 110.

μαστιστής, οῦ, ὁ, ὁ μαστίζων, διάφ. γραφ. ἐν Δ' Μακκ. Θ', 11 ἀντὶ **ὑπασπιστής.**

μαστῐχᾶτον, τό, ποτὸν διὰ μαστίχης παρασκευασμένον, Ἀλέξ. Τραλλ. 10, 506.

μαστῐχάω, (μάσταξ ;) τρίζω τοὺς ὀδόντας, μόνον ἐν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 389, Ἐπ. δοτ. μετοχ. **μαστιχώοντι** ἀντὶ **μαστιχῶντι·** πρβλ. **μασταρύζω.**

μαστῐχ-έλαιον, τό, μαστίχης ἔλαιον, Διοσκ. 1. 51 (ἐν τῷ λήμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ματι, δηλ. τῇ ἐπιγραφῇ, διότι ἐν τῷ κειμένῳ ὁ Διοσκ. καλεῖ αὐτὸ: μαστίχινον [ἔλαιον]).

μαστίχη [ῑ], ἡ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς: **μαστίχα**, παράγεται δὲ ἐκ τοῦ σχίνου, Λατ. lentiscus, μ. τρώγειν Κωμ. Ἀνών. 37, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 9., 9. 1, 2, Διοσκ. 1. 51.

μαστίχῐνος, η, ον, παρεσκευασμένος διὰ μαστίχης, ἴδε **μαστιχέλαιον**.

μαστίω, ποιητ. τύπος τοῦ **μαστίζω**, μάστιε νῦν Ἰλ. Ν. 622, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 466. — Μέσ., οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν μαστίεται, ἐπὶ λέοντος ἑτοιμαζομένου πρὸς ἐπίθεσιν, τῇ οὐρᾷ μαστίζει ἑαυτὸν κατὰ τὰς πλευρὰς καὶ τὰ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν, Ἰλ. Υ. 171.

μαστό-δεσμος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Γαλην. 471.

μαστό-δετον, τό, στηθόδεσμος, Ἀνθ. Π. 6. 201.

μαστο-ειδής, ές, ὅμοιος μαστῷ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 19· πλακοῦς Σωσίβιος παρ' Ἀθην. 115Α· λόφος μ., μικρὸς μαστοῦ σχῆμα ἔχων λόφος, Πολύβ. 5. 70, 6· πέτρα Διόδ. 17. 75.

μαστός, ὁ· Ἰων. καὶ Ἐπικ. **μαζός**, ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμήρ. καὶ παρ' Ἡροδ. (πλὴν ἐν 3. 133., 5. 18, ἔνθα τὰ Ἀντίγραφ. ἔχουσι **μαστός**)· **μαστός** εἶναι πιθανῶς ὁ μόνος τύπος παρὰ Τραγ., ἂν καὶ οἱ ἀντιγραφεῖς ἔχουσι γράψῃ **μαζός** ἐν Αἰσχύλ. Χο. 531, Εὐρ. Βάκχ. 701 (ἔνθα ἴδε Elmsl.)· Δωρ. **μασδός** Θεόκρ. 3. 16 καὶ 48· ὁ δὲ τύπος **μασθός** φαίνεται ὅτι εἶναι μεταγενέστ., ἂν καὶ εἰσήχθη εἰς τὸ κείμενον Ἀττικῶν συγγραφέων (Αἰσχύλου Χο. 545 καὶ Ξεν.)· — ἡ χρῆσις ἐν γένει τῶν τύπων **μαστός** καὶ **μαζός** ἀντιφάσκει πρὸς τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν Γραμματ. ὅτι δῆθεν **μαζός** μὲν εἶναι ὁ ἀνδρικός, **μαστός** δὲ ὁ γυναικεῖος. Ὁ εἷς τῶν μαστῶν, δεξιτερὸν παρὰ μαζὸν Ἰλ. Ε. 393· βάλε δουρὶ στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, ἐκτύπησε τὸ στῆθος αὐτοῦ ὑπεράνω τοῦ μαστοῦ, Δ. 133· βάλε στῆθος παρὰ μαζὸν Θ. 121, πρβλ. Ὀδ. Χ. 8, ἴδε **μεταμάζιος**· ἐπὶ τῶν ἀνδρικῶν μαστῶν, Ξεν. Ἀν. 1. 4, 17., 4. 3, 6. **2)** συνηθέστερον ἐπὶ τοῦ γυναικείου μαστοῦ, μαζὸν ἀνέσχε, ἐπὶ τῆς Ἑκάβης θρηνούσης ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ Ἕκτορος, Ἰλ. Χ. 80· εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον αὐτόθι 83· γυναῖκά τε θήσατο μαζόν, γυναικὸς ἐθήλασε μαστόν, Ω. 58· πάϊς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ Ὀδ. Λ. 448· σὺ δέ μ' ἔτρεφες.. τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ Τ. 483· οὕτω, φαίνουσαι τοὺς μαζοὺς Ἡρόδ. 2. 85· τοὺς μαζοὺς ἀποταμοῦσα 4. 202· ἐπὶ τοῦ μαστοῦ ἔφυ φῦμα 3. 133· καὶ παρὰ Τραγ., αὐτὴ προσέσχε μαστόν, ἐπὶ τῆς μητρός, Αἰσχύλ. Χο. 531· μαστὸν ἀμφέχασκε, ἐπὶ τοῦ τέκνου, αὐτόθι 545, πρβλ. 897· μαστῶν ἀποστὰς Σοφ. Ἠλ. 776, πρβλ. Τρ. 925· πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαστῶν Εὐρ. Ἑκάβ. 144, κτλ. **6)** σπανίως ἐπὶ ζῴων, = **οὖθαρ**, τὸ βυζὶ ζῴου, «μαστάρι», ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 55, 207, Καλλ. εἰς Δία 48· — παρ' Ἀριστ. εἶναι τὸ γενικὸν ὄνομα τῶν μαστῶν πάντων τῶν θηλαστικῶν, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 20, 5, π. Ζ. Μορ. 4. 10, 33, π. Ζ. Γεν. 3. 2, 10, κ. ἀλλ. **II.** μεταφορ., ὡς τὸ **βουνός**, πᾶν στρογγύλον καὶ κατὰ σχῆμα ὅμοιον πρὸς μαστὸν πρᾶγμα, στρογγύλος λόφος, γήλοφος (Γαλλ. mamelon), Πινδ. Π. 4. 14, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 6, Καλλ. εἰς Δῆλ. 48· πρβλ. **οὖθαρ**. — Καθ' Ἡσύχ.: «μαστοί· τὰ ὑψηλὰ τῆς Ἀττικῆς μέρη». **2)** στρογγύλον πλέγμα ἐκ λίνου προσπεπλεγμένον εἰς τὰ ἀκρωλένια τοῦ θηρευτικοῦ δικτύου, Ξεν. Κυν. 2, 6, πρβλ. Πολυδ. Ε', 29. **3)** παρὰ τοῖς Παφίοις, ποτήριον ἔχον τὸ σχῆμα μαστοῦ, Ἀπολλόδ. Καρύστ. παρ' Ἀθην. 487Β.

μαστούειν· «ἐπιζητεῖν» Ἡσύχ.

μαστοφᾰγής, ὁ, ἄγνωστόν τι ἁρπακτικὸν πτηνόν, Κλήμ. Ἀλ. 298.

μαστράα, ἡ, = **μαστρία**, Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, Arch. Ztg. 1880, σελ. 67.

μαστρία, ἡ, ἔρευνα, «μαστρίαι· αἱ τῶν ἀρχόντων εὔθυναι» Ἡσύχ.

μαστροπεία, ἡ, τὸ ἔργον τοῦ μαστροποῦ, ἐπὶ μαστροπείᾳ μέγα φρονεῖν Ξεν. Συμπ. 3, 10, Πλούτ. 2. 632D.

μαστροπεῖον, τό, πορνεῖον, ἴδε Δουκάγγ.

μαστροπεύω, ἐνεργῶ ὡς μαστροπός, = **προαγωγεύω**, Ξεν. Συμπ. 4. 57· μ. τινὰ πρὸς τὴν πόλιν, προξενεύω τινὰ πρὸς τὴν πόλιν, ὅπως πράττῃ τὰ πολιτικά, αὐτόθι 8. 42, πρβλ. Λουκ. Τίμ. 16· μεταφορ., μ. τινὶ Φίλων 1. 40.

μαστροπικός, ή, όν, πρόθυμος εἰς μαστροπείαν· γνωστὸν μόνον ἐκ τοῦ ὑπερθ. ἐπιρρ. **μαστροπικώτατα**, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 520.

μαστροπίς, ίδος, ἡ, = ἡ **μαστροπός**, Διβάν. 4, 599.

μαστροπός, ὁ, καὶ ἡ, (ἴδε ἐν λ. *μάω) προαγωγεύς, προαγωγός, ὁ γυναῖκας ἢ ἄνδρας προκαλῶν καὶ μαυλίζων, «μαυλιστής, πορνοβοσκός» (Σουίδ.), Λατιν. leno, lena, = **προαγωγός**, Ἀριστοφ. Θεσμ. 558, Δίφιλ. ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 22· καὶ μεταφορ. ἐν Ξεν. Συμπ. 4, 57 ἑξ. **II.** ὡς ἐπίθ., μαστροπὰ ἔργα τελοῦντες = **μαστροπικοί**, Μανέθων 4, 306.—Ὁ τύπος **μαστρωπός** εἶναι ἡμαρτημένος, Piers. Verisim. σ. 101· ὁ Ἡσύχ. γράφει **μαστροφός**. —Ὅρα τοὺς παραλλήλους θηλ. τύπους **μαστροπίς, μᾶστρυς, ματρύλλη, ματρύλη**.

μαστροπ-ώδης, ες, ὅμοιος πρὸς μαστροπόν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 826.

μάστρος, ου, ὁ, = **μαστήρ**· οἱ μάστροι ἀρχή τις ἐν Πελλήνῃ ὡς ἐν Ἀθήναις ἡ τῶν **μαστήρων**, Ἀριστ. Ἀποσπ. 526. **II.** ἐν Ῥόδῳ οἱ μάστροι ἐξελέγοντο ὑπὸ τῶν κτοινατῶν (ἴδε **κτοίνα**), πρὸς ἐποπτείαν θρησκευτικῶν τινων πραγμάτων, Inscrr. of Brit. Mus. 2. ἀρ. 151, μετὰ τῆς σημειώσεως τοῦ Newton.—Καθ' Ἡσύχ.: «μάστροι· παρὰ Ῥοδίοις βουλευταί, οἱ καὶ μαστῆρες».

μαστρυλλεῖον, μαστρύλλιον, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **ματρυλεῖον**, ὃ ἴδε.

μάστρυς, υος, ἡ, = **μαστροπός**, Φώτ.

μαστρωπός, μαστρωπεία, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **μαστροπ-**.

μαστύς, ύος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **μάστευσις**, ζήτησις, Καλλ. Ἀποσπάσ. 277.

μαστώδης, ες, = **μαστοειδής**, Γλωσσ.

μᾰσύντης, ου, ὁ, = **μασητήρ**· σκωπτικῶς = παράσιτος, Ἡσύχ.: πρβλ. **παραμασύντης**.

μασχάλη [ᾰ], ἡ, ὡς καὶ νῦν, Λατ. ala, axilla, ὑπὸ μασχάλῃ Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 242, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 852, Ἐκκλ. 60· μασχάλην αἴρειν, ἐπὶ ἀνθρώπων ἠχηρῶς, θορυβωδῶς γελώντων, Κρατίν. ἐν Ἀδήλ. 63 (ὡς ἐν Ὀδ. Σ. 100· χεῖρας ἀνασχόμενοι γέλω ἔκθανον)· οἰνωμένον μασχάλην ἆραι Αἰλ. Ἀγροικικ. Ἐπιστ. 15, «μασχάλην αἴρειν κωθωνίζεσθαι καὶ πίνειν, ὡς ἄνω τὴν μασχάλην αἴρωμεν ἐκπεπωκότες» Ἡσύχ.: — ἐπὶ ζῴων, λύκοι νεφρὸν φέρουσιν ἀμφὶ μασχάλαις Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 33· μ. τῶν ἐμπροσθίων σκελῶν, ἐπὶ ἐλεφάντων, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 37. **II.** ἐπὶ δένδρων καὶ φυτῶν, τὸ ὑπὸ νέον βλαστὸν ὑπάρχον κοίλωμα, ὡς τὸ τοῦ Πλινίου, ala, axilla, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 15, 1, π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 4·— ὡσαύτως, ὡς τὸ **θαλλός**, ἐπὶ νέων ἐκ φοίνικος κλάδων χρησίμων πρὸς κατασκευὴν καλαθίων ἢ σχοινίων, Ἡσύχ.·— ὡσαύτως, μέρος τοῦ φύλλου ἐλαίας, Ἡσύχ. **III.** μικρὸς κόλπος, ὡς τὸ **ἀγκών**, Στράβ. 257, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 92. **IV.** ἐπὶ πλοίου, μέρος τι τῆς **πρῴρας** εἰς ὃ ὁ **ἀρτέμων** προσαρμόζεται, Ἡσύχ. (Πρβλ. **μάλη**· καὶ περὶ τῆς σημασ. II, ἴδε **μόσχος**·— ἂν καὶ ὑπάρχει μεγάλη ὁμοιότης πρὸς τὸ Λατ. axilla, κατά τε τὸν τύπον καὶ τὴν ἔννοιαν, ὅμως ἡ συγγένεια εἶναι ἀμφίβολος, ἴδε ἐν λέξ. **ἄκχος**).

μασχᾰλιαία, ἡ, μασχαλιαία πλίνθος, κόσμημα κίονος κατὰ τὸν Πάπε, κατὰ δὲ τὸν Πασόβιον, γωνιαῖος λίθος, Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 98 (ἴδε σελ. 282).

μασχᾰλίζω, (μασχάλη) θέτω ὑπὸ τὰς μασχάλας· ἐντεῦθεν, ἀκρωτηριάζω πτῶμα, ἐπειδὴ οἱ δολοφόνοι ἐνόμιζον ὅτι ἐὰν ἀποκόψαντες τὰ ἄκρα τοῦ θύματός των ἐτοποθέτουν αὐτὰ ὑπὸ τὰς μασχάλας ἤθελον ἀποφύγει τὴν ἐκδίκησιν, Αἰσχύλ. Χο. 439, Σοφ. Ἠλ. 445, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ. 447· καὶ ἴδε **ἀκρωτηριάζω**.— Παρ' Ἡσυχ. καὶ **μασχαλίττω** (ἀντίγραφ. **-ήττω**).

μασχάλιον, -εον, ἢ **-ινον**, τό, κάνιστρον ἐκ φύλλων φοίνικος, Ἡσύχ.

μασχᾰλίς, ίδος, ἡ, = **μασχάλη** II, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 7, 5, Κτησ. Ἰνδ. 28. **II.** = **μασχαλιστήρ**, Ἡσύχ.

μασχᾰλίσματα, τά, τὰ ἠκρωτηριασμένα μέλη πτώματος, Σοφ. Ἀποσπ. 562b. **2)** «τὰ τοῖς μηροῖς ἐπιτιθέμενα ἀπὸ τῶν ὤμων κρέα ἐν ταῖς τῶν θεῶν θυσίαις» Σουίδ., Ἡσύχ.

μασχαλιστήρ, ῆρος, ὁ, (μασχάλη) εὐρὺς ἱμὰς περιζωννύων τὸν ἵππον ἀκριβῶς ὄπισθεν τῶν ὤμων αὐτοῦ καὶ προσδενόμενος εἰς τὸν ζυγὸν διὰ τοῦ **λεπάδνου**, Πολυδ. Α', 147, Ἡσύχ. **II.** καθόλου, ζώνη, ζῶμα, δεσμός, ταινία, Ἡρόδ. 1. 215, Αἰσχύλ. Πρ. 71 (ἔνθα ἴδε Blomf.) — ταινία τις ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ὑποκριταῖς ἐν ταῖς τραγῳδίαις, Müller εἰς Εὐμ. § 32.

μασχαλοληπτεῖ· «ὑπὸ κόλπον καὶ ὑπὸ μάλην φέρει» Ἡσύχ.

μᾰτᾴζω, = **ματάω**, ὁμιλῶ ἢ πράττω ἀνοησίας, ματαιοφρονῶ, Σοφ. Ο. Τ. 891· σπλάγχνα δ' οὐ ματᾴζει, ἡ καρδία μου δὲν ἀπατᾶται, Αἰσχύλ. Ἀγ. 995.— Περὶ τοῦ ὑπογραφομένου ε (πρβλ. **σφαδᾴζω**), ἴδε Ἡρῳδ. π. μον. λέξ. 23, Ἐτυμολ. Μέγ. 737. 22, Piers. εἰς Μοῖρ. σ. 71· τὸ ἀσυναίρ. **ματαΐζω** ἀπαντᾷ ἐν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πολ. 6. 2, 10 καὶ Σουίδ., πρβλ. **ματαϊσμός**. Ἕτερος τύπος **ματαιάζω** εὕρηται ἐν Ἐπικούρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 67, Λουκ. περὶ Πένθ. 16, Φίλων, κτλ.

μάται (Αἰολ.)· «διατρίβει, χρονίζει» Ἡσύχ.

ματαιάζω, ἴδε **ματᾴζω**.

ματαΐζω, ἴδε **ματᾴζω**.

ματαιοβαστάκτης, ὁ, μωρολόγος, Γλωσσ.

ματαιοβουλία, ἡ, ματαία, μωρὰ βουλή, ἡμαρτημ. γραφὴ παρὰ Σιμωνίδ. *37 [50] ἀντὶ **μεταιβολία**, ἴδε τὴν λέξιν.

ματαιόβουλος, ὁ, ὁ μάταια βουλευόμενος, Ἰω. Γενέσ. σ. 64, 28, ἔκδ. Β.

ματαιογέρων, ὁ, ματαιολογῶν γέρων, μωρολόγος, μεταγεν.

ματαιο-εργία, ἡ, ἐργασία ματαία, ματαιοπονία, Ἐπιφάν. τ. 1. σελ. 131D.

μᾰταιό-κομπος, ον, ὁ ματαίως κομπάζων, ἀλαζών, κενόδοξος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 589.

ματαιοκηρυξία, ἡ, μάταιον κήρυγμα, Νικήτ. Βυζ. σ. 756C.

ματαιο-κόπος, ον, ὁ ματαίως κοπιῶν, Ἀντ. Μον. 1469Α.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μᾰταιολογέω, ὁμιλῶ ματαίως, ἀνοήτως, «ἀσυλλόγιστα», Στράβων 76.

μᾰταιολογία, ἡ, τὸ ματαιολογεῖν, ματαία, ἀνόητος ὁμιλία, Πλούτ. 2. 6F, Πορφύρ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 4. 16.

μᾰταιο-λόγος, ον, ὁ ματαιολογῶν, ματαίως, ἀσκόπως ὁμιλῶν, Τελέστ. 1. 11, Ἐπιστ. Παύλου πρὸς Τίτ. α', 10, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **λαλαγητής**.

ματαιολοιχός· «ὁ περὶ τὰ μικρὰ πανοῦργος, καὶ λίχνος» Ἡσύχ.

ματαιομοχθέω, μοχθῶ, κοπιάζω ἐπὶ ματαίῳ, ματαιοπονῶ, Ἑρμίας εἰς Πλάτ. Φαῖδρ. σ. 66 ἔκδ. Ast.

ματαιομοχθίαι, αἱ, μάταιοι μόχθοι, Γερμ. Κων/λεως σ. 244, ἔκδ. Mi.

μᾰταιόομαι, Παθ., ἀπατῶμαι, Μελέτ. ἐν Ἀνεκ. Ὀξων. τ. 3. σ. 5· μεματαίωταί σοι, ἔχεις πράξει ἀνοήτως, Ἑβδ. (Α' Σαμ. ΙΓ', 13)· — οὐσιαστ. **ματαίωσις, εως**, ἡ, Ἀθανάσ. τ. 1, σ. 1041Α.

μᾰταιοποιέω, ποιῶ ἢ πράττω ματαίως, ἀνοήτως, Τρικλίνιος εἰς Σοφ. Ο. Τ. 874.

μᾰταιο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν ἢ πράττων ἀνοήτως ἢ ἀπερισκέπτως, Ἀθήν. 179F.

μᾰταιοπονέω, μάτην ἐργάζομαι, κοπιῶ, Πολύβ. 9. 2, 2., 25. 5, 11.

μᾰταιοπονία, ἡ, κόπος, μάταιος, Στράβ. 806, Πλούτ. 2. 119D, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 10. 8· — οὕτω, **ματαιοπόνημα**, τό, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 24.

μᾰταιο-πόνος, ον, ὁ ματαίως κοπιῶν, ματαιοκόπος, Φίλων 2. 500.

μᾰταιο-πρᾱγέω, -πρᾱγία, ἡ, = **ματαιοπονέω, -πονία**, Εὐστ. 543. 4.

μᾰταιο-πώγων, ὁ, ὁ μάτην ἔχων πώγωνα, Σχόλ. εἰς Θεόκριτ. 14. 28.

μάταιος, α, ον, Αἰσχύλ. Πρ. 329, Θήβ. 442, Ἀγ. 421, κτλ.· ὡσαύτως **ος, ον** Αἰσχύλ. Ἀγ. 1151, Χο. 82, Εὐμ. 337, Σοφ. Ο. Κ. 780, Εὐρ. Ι. Τ. 628, Πλάτ. Σοφ. 231Β, Δημ. 14. 10· (μάτη)· — ὡς τὸ Λατ. vanus, **I.** μάταιος, ἀνωφελής, κενός· καὶ ταῦτα, **1)** ἐπὶ λόγων, πράξεων κττ., Θέογν. 141, 487, 492, Τραγ., κτλ.· μ. λόγοι, ἀνωφελεῖς, ἀπερίσκεπτοι λόγοι, Ἡρόδ. 7. 10, 7· μ. ἔπος 3. 120· μ. ἔπη 7. 11, κ. ἀλλ.· οὕτω, δόξαι φέρουσαι χάριν μ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 421· μ. ὑλάγματα αὐτόθι 1672, πρβλ. Θήβ. 280· μάταια βάζειν τινὰ Εὐρ. Ἱππ. 199· μ. τι δρᾶν τινα ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 662· μ. ἂν εἴη πόνος Πλάτ. Τίμ. 40D· ἀλλ' ὡσαύτως, μ. ἔπος, προσβλητικὸς λόγος, Ἡρόδ. 3. 120. **2)** ἐπὶ ἀνθρώπου, κενός, ἀνόητος, ἄφρων, ματαιότεροι νόον Θέογν. 1025· οὕτω παρ' Ἡροδ. 2. 173, Πινδ. Π. 3. 37, Σοφ. Τρ. 863, 888, κτλ.· οὐδενὸς ἄξιος, μωρὸς καὶ αὐθάδης, ἄγοιτ' ἂν μάταιον ἄνδρ' ἐκποδὼν ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1339. **II.** παρ' Αἰσχύλ., ἀπερίσκεπτος, ὁρμητικός, ἀσεβής, βέβηλος, μ. γλῶσσα Πρ. 329, Ἀγ. 1662· φρονήματα Θήβ. 438· αὐτουργίαι μ., ἐπὶ μητροκτονίας καὶ τῶν τοιούτων, Εὐμ. 336· χαρὰ μ., ἄφρων εὐθυμία, Θήβ. 442· μ. ἀνοσίων τε κνωδάλων Ἱκέτ. 762· τὸ μὴ μάταιον, τὸ σοβαρόν, ἡ σπουδαιότης, σοβαρότης, αὐτόθι 198· — οὕτω, ματαίαις χερσὶ ψαύειν Σοφ. Τρ. 565. **III.** Ἐπίρρ. **-ως**, εἰκῇ, ἄνευ λόγου, αὐτόθι 940, Εὐρ. Ἀποσπ. 900.

ματαιοσοφία, ἡ, ματαία σοφία, Νικήτ. Δαβὶδ ἐν Spicil. Rom. τ. VII, σ. . .

μᾰταιοσπουδέω, ἀσχολοῦμαι σπουδάζων εἰς μάταια καὶ ἀνωφελῆ πράγματα, Ἐκκλ. Ἱστ. 11. 1.

μᾰταιοσπουδία, ἡ, = **κενοσπουδία**, μάταιος κόπος, ματαία σπουδή, προσπάθεια, Ὀλυμπιόδ. Ἀλ. 541C, Ἀνών. παρὰ Suicer.

ματαιο-συκοφαντία, ἡ, = **ματαία συκοφαντία**, ἄλογος, ἀβάσιμος συκοφαντία, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 424Β.

μᾰταιοσύνη, ἡ, = **ματαιότης**, Πολέμωνος Φυσιογν. 1. 6, Ἀδαμάντ. 1. 5.

ματαιό-σχολος, ον, ὁ εἰς μάταια ἀσχολούμενος, Φωτ. Βιβλ. σ. 237 (142, 20).

μᾰταιό-τεκνος, ον, ὁ ἔχων μάταιον, κακὸν τέκνον, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀλιτόκαρπον**, Ἐτυμ. Μέγ., Γλωσσάρ. Γραικοβάρβ.

μᾰταιοτεχνία, ἡ, ἀνωφελὴς τέχνη, ἡ τεχναζομένη μάταια, ἀνωφελῆ πράγματα, τῆς ἀμφὶ τὰ πέμματα ματαιοτεχνίας Κλήμ. Ἀλ. 163, Quintil. 2. 20, 3.

ματαιό-τεχνος, ον, ὁ μετερχόμενος ματαίαν καὶ ἀνωφελῆ τέχνην, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ. ἄνευ μαρτυρ.

μᾰταιότης, ητος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ματαιότης ματαιοτήτων Ἑβδ. (Ἐκκλ. Α', 2), πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 8743.

μαται-ουργός, όν, = **ματαιοποιός**, Φίλων 2. 98.

ματαιό-φημος, μάταια ληρῶν, φλύαρος, Φώτ. ἐν λέξ. **λῆρος**.

ματαιο-φιλοτῑμέομαι, ἀποθ., ματαίως καυχῶμαι, κομπάζω, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 525, ἔκδ. Παρισ.

μᾰταιο-φρονέω, ἔχω μάταια, ἀνόητα φρονήματα, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 891.

μᾰταιοφροσύνη, ἡ, μωρία, ἀνοησία, ἀφροσύνη, Χρησμ. Σιβυλλ. 8. 80, ἐν τῷ πληθ.

μᾰταιό-φρων, ὁ, ἡ, ὁ μάταια, ἀνόητα φρονῶν, ἄφρων, ἀνόητος, Ἑβδ. (Γ' Μακκ. ϛ', 11), Κλήμ. Ἀλ. 18.

ματαιοφωνέω, ῶ, ματαίως φωνῶ, φωνάζω, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 195, 23, ἔκδ. Λ.

μᾰταιό-φωνος, ον, ὁ ματαίως, ἀφρόνως ὁμιλῶν, ὁ μάταια φωνῶν, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **μαψίφωνος**· — οὐσιαστ. **ματαιοφωνία**, ἡ Σουΐδ. ἐν λέξ. **κενοφωνία**, Φώτ.

ματαιόω, ἴδε **ματαιόομαι**.

μᾰταϊσμός, οῦ, ὁ, ματαιότης, ἀνοησία, μωρία, ἐν τῷ πληθ., Σέλευκος παρ' Ἀθην. 76F· προβλ. **ἀποματαΐζω**.

ματαΐσσω = **ματᾴζω**, «ματαΐσσει· μωραίνει» Ἡσύχ.

ματαίωμα, τό, ματαίωσις, Ἑρμᾶς, ἔκδ. Auger καὶ Dind. σ. 61, 25.

ματαίωσις, ἡ, ματαιότης, Ἀθαν. τ. 1, σ. 1041Α.

μάταν, ἐπίρρ., Δωρ. ἀντὶ τοῦ **μάτην**, Πινδ., Τραγ.

μάταξα, ἡ, ἴδε **μέταξα**.

μάταρος· «στέφανος μεμαρασμένος» Ἡσύχ.

μᾰτάω: μέλλ. **-ήσω**, (μάτην)· — ποιητ. ῥῆμα, εἶμαι ἀργός, ὀκνηρός, βραδύνω, ἀργοπορῶ, ἀμελῶ, ἀφίνω νὰ παρέρχηται ὁ χρόνος, ἀπέκοψε παρήορον οὐδ' ἐμάτησεν (ἢ οὐδὲ μάτησεν), «οὐδὲ ἐματαιοπράγησεν ἢ ἠμέλησεν» (Σχόλ.), Ἰλ. Π. 474, πρβλ. Ψ. 510· ὡς τὼ μὲν (ἐξυπ. ἵππω) δείσαντε ματήσετον Ε. 232, πρβλ. **ματία**· οὐ ματᾷ τοὔργον, τὸ ἔργον δὲν βραδύνει, προχωρεῖ, προβαίνει, Αἰσχύλ. Πρ. 57· ματᾶν ὁδῷ, διατρίβειν καθ' ὁδόν, ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 37· ἰδώμεθ', εἴ τι τοῦδε φροίμιον ματᾷ, ἂν εἶναι μάταιον, ἀνωφελές, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 141· ἐπὶ προσώπων, ὡς τὸ ἁμαρτάνω, ἀποτυγχάνω εἴς τι πρᾶγμα, τινος Ὀππ. Ἀλ. 3. 103. — Πρβλ. **ματᾴζω**.

ματερία, ἡ, τὸ Λατ. materia, ὕλη, ξυλεία, Ἀθήν. 113C.

μᾰτευτής, οῦ, ὁ, = **μαστευτής**, ἐμπορίης Μανέθων 4. 263.

μᾰτεύω: μέλλ. **-σω**, Ὅμ.: ἀόρ. **ἐμάτευσα** Πινδ. Ο. 5 ἐν τέλ.· (ἴδε ἐν λέξ. *μάω)· — ὡς τὸ **μαστεύω**, ἀπολ., ζητῶ, ἀναζητῶ, ἐγγὺς ἀνήρ, οὐ δηθὰ ματεύσομεν Ἰλ. Ξ. 110· οἴκοθεν μάτευε (πρβλ. **οἴκοθεν** 3.) Πινδ. Ν. 3. 53, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 211. **2)** μετ' αἰτ. προσ., ζητῶ, ἀναζητῶ, ἐπιζητῶ, ἀνερευνῶ, κυρίως ἐπὶ κυνηγετικῶν κυνῶν ἰχνηλατούντων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1004· ἀκολούθως καθόλου ἀναζητῶ, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 219 (πρβλ. **μαστεύω**), Σοφ. Φ. 1210, κτλ.· μ. θάνατόν τινι Σιμων. 37. **3)** μετ' ἀπαρ., ζητῶ ἢ ἀγωνίζομαι νὰ πράξω τι, Πινδ. Ο. 5 ἐν τέλ., Σοφ. Ο. Τ. 1052. **4)** μετ' αἰτ. τόπου, ζητῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, πάντα Ἀριστοφ. Θεσμ. 663· τὰ χωρία Θεόκρ. 21. 65.

μᾰτέω, σπανιώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ **ματεύω**, Θεόκρ. 29. 15. **II.** Αἰολ. τύπος τοῦ **πατέω**, Σαπφὼ 60.

μάτη [ᾱ], ἡ, = **ματία**, μάταιος κόπος, μωρία, σφάλμα, Αἰσχύλ. Χο. 918· μάταισι πολυθρόοις, θορυβώδεσι ζητήσεσι, ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 820· οὔ τί τοι μέτρον μάτας Σοφ. Ἀποσπ. 788. (Ἐντεῦθεν **ματάω, ματᾴζω, μάτην, μάταιος**· ἴσως δὲ καὶ τὸ **μᾶψ** εἶναι συγγενές).

μάτην, Δωρ. **μάταν**, ἐπίρρ., ματαίως, ἀσκόπως, ἀνωφελῶς, Λατ. frustra, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 309, Πινδ. Ο. 1. 133, καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς καὶ πεζογράφοις· πονεῖς μάτην Αἰσχύλ. Πρ. 44· βλέποντες ἔβλεπον μ. αὐτόθι 447· μ. ἐρεῖν αὐτόθι 1007· μ. ὁ μόχθος ὁ αὐτ. ἐν Χο. 521· μετ' οὐσιαστ., τὸ μ. ἄχθος, τὸ ἀνωφελὲς φορτίον, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 165· Διὸς μ. ἄκοιτις, ἡ σύνευνος αὐτοῦ πρὸς οὐδὲν καλὸν τέλος, Σοφ. Τρ. 1149. **2)** ἀπερισκέπτως, ἀλόγως, εἰκῇ, Λατ. tenere, ὡς τὸ **μᾶψ**, Θέογν. 523, Ἡρόδ. 7. 103· οὐ γὰρ δίκαιον .. τοὺς κακοὺς μ. χρηστοὺς νομίζειν Σοφ. Ο. Τ. 609· μ. θαρρεῖν Πλάτ. Θεαίτ. 189D· ὁ νοσῶν μάτην, δηλ. ὁ παράφρων, Σοφ. Αἴ. 635, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 95. **3)** ματαίως, ψευδῶς, falso, λέγοντες εἴτ' ἀληθές, εἴτ' ἄρ' οὖν μάτην Σοφ. Φ. 345· λόγῳ μάτην θνήσκοντες ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 63, πρβλ. 1298, πρβλ. Markl. Ἱκέτ. 127· μ. βέβακεν, ἐπὶ ἐνυπνίου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 422· — Ἐν ἀρχῇ αἰτιατ. τοῦ **μάτη**, καὶ εὑρίσκομεν; εἰς **μάτην** ἐν Λουκ. Τραγῳδοπ. 28. 241, Ἀριστείδ. 2. 417.

μᾰτήρ, ῆρος, ὁ, = **μαστήρ**, Ἡσύχ., ἴδε Ἕρμανν. εἰς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1231.

μάτηρ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **μήτηρ**, ὡς τὸ Λατ. mater.

μᾰτηρεύω, (ματήρ) = **ματεύω**, Ἡσύχ. Φώτ.

μᾰτία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, (μάτη) ματαία ἐπιχείρησις, ἀνωφελής, ἄκαρπος ἐπιχείρησις, ἡμετέρῃ ματίῃ Ὀδ. Κ. 79· — ἀφροσύνη, πλάνη, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 805, Δ. 367.

μᾰτίζω, = **ματεύω**, Ἡσύχ. (ἂν μὴ ἀναγνωστέον **ματῆσαι**, ἐκ τοῦ **ματέω**).

μᾰτιολοιχός, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **ματτύη**.

ματίς· «μέγας, ἐπὶ τοῦ βασιλέως» Ἡσύχ.

μάτος [ᾱ], τό, ἢ ὁ, ζήτησις, Ἱππ. ἐν Γαλην. Λεξ. 520.

ματραδελφεός, ματροδόκος, ματρόξενος, ματρόθεν, Δωρ. ἀντὶ **μητραδελφεός, μητροδόκος**, κτλ.

ματρόξενος· «τοὺς νόθους παῖδας ...» Ἡσύχ.

ματρῠλεῖον, τό, ὡς τὸ **μαστροπεῖον**, πορνεῖον, χαμαιτυπεῖον, Μένανδρ. ἐν «Ἐπιτρέπουσι» 4, Δείναρχ. παρ' Ἀρποκρ. ἐν Πλουτ. 2. 1093F, Πολυδ. ϛ', 188, φέρεται ἡμαρτημένως: **ματρύλλειον** ἢ **μαστρύλλιον**. Καθ' Ἡσύχ. προπαροξυτόνως: «**ματρύλειον**·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τόπος τῶν πορνευόντων, τουτέστι πορνεῖον, ὅπου οἱ μαστροποί, ἤτοι μαυλισταὶ διέτριβον».

ματρύλη ἡ **-ύλα**, ἡ, προαγωγός, μαστροπός, προξενήτρια πορνῶν, Λατ. lena, Εὐστ. 380. 5, Σουΐδ.: **μάτρυλλος**, ὁ, Α. Β. 48.

ματρῶνα, ἡ, τὸ Λατ. matrona, δέσποινα, οἰκοδέσποινα, σεμνή, κυρία, κτλ., Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 607.

μάτρως, ματρῳσμός, Δωρ. ἀντὶ **μήτρως, μητρῳσμός**.

ματταβέω, = **ματάω, ματτάβης**, «ἀπορῶν» Ἡσύχ., **μάτταβος**· «ὁ μωρὸς» παρὰ τῷ αὐτῷ.

ματταβούμενος· «μέλλων καὶ ἀποκνῶν» Ἡσύχ.

ματτύᾱζω, παρασκευάζω ματύας, ἢ ἐσθῆτα ματύην, Ἄλεξ. ἐν «Δημητρίῳ» 5.

ματτύη (οὐχὶ **-ύα**), ἡ, Νικόστρ. ἐν «Ἀπελαυνομένῳ» 1, Σώριλ. ἐν «Παρακαταθήκῃ» 1. 5, Μάχων ἐν «Ἀγοραίᾳ» 1· ἀλλὰ **ματτύης, ου**, ὁ, Ἀρτεμίδ. παρ' Ἀθην. 663D· (παρὰ Φιλήμ. καὶ τοῖς παρ' Ἀθηναίῳ μνημονευομένοις ἄλλοις ποιηταῖς, 663F κἑξ., τὸ γένος ἀμφίβολον)· — πολυτελές τι καὶ ὀρεκτικώτατα παρασκευασμένον λίχνευμα ἐξ ἀρνείου καὶ ἐριφείου κρέατος, ἐκ κιχλῶν, κοσσύφων καὶ ἄλλων ὀρνίθων, παρατιθέμενον μετὰ τὸ δεῖπνον ψυχρόν, Λατ. mattea ἢ mattya, Meineke εἰς Μένανδρ. 861. Ὁ Μάχων, ἔνθ' ἀνωτ., λέγει ὅτι ἦτο Μακεδονικὸν (ἢ Θεσσαλικὸν) ἔδεσμα καὶ ὅτι ἡ λέξις δὲν κατέστη κοινὴ ἐν Ἀθήναις εἰμὴ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς νέας κωμῳδίας ὑπὸ τὴν Μακεδονικὴν κυριαρχίαν, πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 70 (ἔνθα **ματύλλη**). Εἰ οὕτως ἔχει, τότε ἡ τοῦ Bentley εἰκασία **ματτυολοιχός** (ἀντὶ **ματιολοιχός**), ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 451, δέον νὰ ἐγκαταλειφθῇ, ἴδε Dind. ἐν τόπῳ: ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει τὸ **μάτιον**, ὡς μικρόν τι μέτρον, καὶ τὸ **ματιολοιχὸς κρουσιμέτρης**· «ματιολοιχός, ἤτοι ὁ κρουσιμέτρης (μάτιον γὰρ εἶδος μέτρου) ἢ ὁ φειδωλός,» κτλ.

μάττω: μέλλ. **-ξω**, Ἀντ. ἀντὶ **μάσσω**.

μαῦλις, ιδος, ἢ **ις**, ἡ, μαστροπός, προαγωγός, πορνοβοσκός, Ἡσύχ.· — **μαυλίζω**, = **μαστροπεύω**, Ἡσύχ.· ἐντεῦθεν **μαυλιστὴς, οῦ**, ὁ, = **μαστροπός**, Φώτ., Σουΐδ.· θηλ. **-ίστρια**, Σουΐδ., Ἐτυμ. Μέγ.· — **μαυλιστήριον**, τό, ὁ μισθὸς ἢ ἀμοιβὴ τοῦ πορνοβοσκοῦ,— «μαυλιστήριον· παρ' Ἱππώνακτι (Ἀποσπ. 126), Λύδιον νόμισμα, λεπτόν τι» Ἡσύχ. **II**. μάχαιρα, δοτ. μαύλιδι Νικ. Θ. 706· ὀνομ. πληθ. μαύλιες Ἀν. Π. 15. 25· — ὡσαύτως **μαυλία**, ἡ, Σχόλ. εἰς Θουκ. 1. 6, Σουΐδ.

μαῦρος, ον, προπερισπ., ἀντὶ τοῦ ὀξυτόνου **ἀμαυρός**, Ἀρκάδ. 69. 22, Ἡσύχ.· — παρὰ Βυζ. ὡς καὶ νῦν, ἴδε Δουκάγγ.

μαυρόω, ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ **ἀμαυρόω**, κατὰ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ μέτρου, σκοτίζω, «μαυρίζω», τυφλώνω, Πινδ. Π. 12. 24· κάμνω τινὰ ἀδύνατον, ἀνίσχυρον, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 359. **2)** μεταφ., κάμνω τι σκοτεινόν, ἀσαφές, ἢ λησμονημένον, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 327· μὴ μαύρου τέρψιν, μὴ ἐπισκότιζε τὴν τέρψιν σου, Πινδ. Ἀποσπ. 92. — Παθ., γίνομαι ἀμαυρὸς ἢ σκοτεινός, Θέογν. 197, Αἰσχύλ. Ἀγ. 296, καὶ ἐκ διορθώσεως τοῦ Blomf. (χάριν τοῦ μέτρου) Πέρσ. 223.

Μαύσωλος, ὁ, βασιλεὺς τῆς Ἁλικαρνασσοῦ, ἀνὴρ τῆς Ἀρτεμισίας, Ἡρόδ. 5. 118· (ἕτερός τις μισταγενεστέρων χρόνων, Ξεν. Ἀγησ. 2. 26, Δημ. κτλ.)· — **Μαυσώλειον**, τό, ὁ ἐν Ἁλικαρνασσῷ μεγαλοπρεπὴς αὐτοῦ τάφος, οὗ τὰ λείψανα μετεκομίσθησαν εἰς Ἀγγλίαν πρό τινων ἐτῶν καὶ ἐτέθησαν ἐν τῷ Βρετ. Μουσείῳ, Πλίν. 36. 4, 9, ὅρα Newton Halic. 2. σελ. 72 κἑξ.· ἐντεῦθεν ὡς προσηγορικόν, μαυσώλειον, μνημεῖον, Στράβ. 236· περὶ τοῦ τονισμοῦ τῆς λ. **Μαυσώλειον**, ἴδε Ἡρῳδιαν. σ. 375, 14.

μᾰφέλης, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν **μὴ ἀφέλης**.

μάχαιρα, ἡ, (ἴδε **μάχομαι**) μάχαιρα ἦν ἔφερον οἱ ἥρωες τῆς Ἰλιάδος παρὰ τὴν θήκην τοῦ ξίφους (ἢ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεῶν αἰὲν ἄωρτο) καὶ ἐχρησίμευεν εἰς αὐτοὺς πρὸς σφαγὴν τῶν θυμάτων, Ἰλ. Γ. 271., Τ. 252· ἦτο δὲ κεχρυσωμένη καὶ ἐκρέματο ἐξ ἀργυροῦ τελαμῶνος, Σ. 597· ταύτην μετεχειρίσθη Μαχάων ὁ ἰατρός, ὅπως ἀποκόψῃ βέλος, Δ. 844· καθόλου μάχαιρα πρὸς κοπὴν ἢ διανομὴν κρεῶν, Ἡρόδ. 2. 61, Πινδ. Ο. 1. 79, Ἀριστοφ. Ἱππ. 489· κοπὶς μαχ. Εὐρ. Κύκλ. 241· σπανίως δὲ μαχαίριον δι' οὗ κόπτει τις τὴν εἰς αὐτὸν δοθεῖσαν μερίδα κρέατος, Φερεκρ. ἐν «Κραπατάλλοις» 13· (διότι οἱ παλαιοὶ ἤσθιον ἄνευ μαχαιρίου καὶ περονίου)· — μάχαιρα πρὸς κλάδευσιν δένδρων, κλαδευτήριον, Πλάτ. Πολ. 353Δ· — ἡ Δελφικὴ μ., φαίνεται ὅτι ἦτο εἶδος κοινοῦ μαχαιρίου, οὗ μόναν τὸ ἓν μέρος, δηλ. ἡ κόψις ἦτο σιδηρᾶ, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 2, 3, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ. **Δελφικὴ μ.** **2)** ὡς ὅπλον, βραχὺ ξίφος ἢ ἐγχειρίδιον, πρῶτον ἐν Ἡροδ. 6. 75., 7. 225, Πινδ. Ν. 4. 95, κτλ.· ἀλλὰ μᾶλλον ὅπλον δολοφόνου ἢ στρατιώτου, πρβλ. Ἀντιφῶντα 137. 28· περὶ τῆς μαχαίρας ἣν μετεχειρίζοντο οἱ θαυματοποιοί, ἴδε ἐν λέξει **κυβιστάω** ἐν τέλ.· — μετέπειτα σπάθη ἢ καμπύλον ξίφος, «πάλα», κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ εὐθύ, τὸ κυρίως ξίφος, Ξεν. Ἱππ. 12, 11, πρβλ. Ἑλλ. 3. 3. 7, Κύρ. 1. 2, 13· ἴδε **μαχαιροφόρος**. **3)** εἶδος ξυραφίου, μ. κουρὶς Κρατῖν. ἐν «Διονυσαλεξάνδρῳ» 2· μιᾷ μαχαίρᾳ Ἀριστοφ. Ἀχ. 849· ἀντίθετ. τῷ διπλῇ μ., δηλ. τῇ ψαλίδι, ἣ ἦν ἐν χρήσει πρὸς κουράν τῶν τριχῶν, Πολυδ. Β', 32· μάχαιραι κουρικαὶ Πλουτ. Δίων 9· πρβλ. **ψαλίς**· — τὸ μέχρι δέρματος τοῦτο ξύρισμα, ὅπερ ἐγίνετο ὡς τιμωρίαν τῶν μοιχῶν, ἐκαλεῖτο **κῆπος**. **II**. ὄνομα πολυτίμου τινὸς λίθου, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 173, Πλούτ. 2. 1154D.

μᾰχαιρίδιον [Ῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **μάχαιρα**, Λουκ. Ἀλ. 45.

μᾰχαίριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **μάχαιρα**, Ξεν. Ἀνάβ. 4. 7, 16, χειρουργικὸν μαχαίριον, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 8, 13, Μετὰ τὰ Φυσ. 10. 3, 3, Κωμ. Ἀνών. 318.

μᾰχαιρίς, -ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **μάχαιρα**, ξυράφιον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 413· μικρὰ μ. Πλουτ. Ἀρτοξ. 19, πρβλ. Λουκ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 29· πληθ., ὁ κουρεὺς τὰς μαχαιρίδας λαβὼν Εὔπολ. ἐν «Χρυσῷ γένει» 7.

μᾰχαιρωτός, ή, όν, = **μαχαιρωτός**, Παῦλ. **Αἰγ. 6**. 62.

μᾰχαιρο-δέτης, ου, ὁ, τὸ λωρίον τῆς μαχαίρας δι' οὗ ἐκρέματο, Ἡσύχ.

μᾰχαιρο-μᾰχέω, μάχομαι διὰ μαχαίρας, Πολυδ. 10. 20, 3· — οὐσιαστ. **μαχαιρομαχία** παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξ. **ξιφιστύς**.

μᾰχαιροποιεῖον, τό, ἐργαστήριον μαχαιροποιοῦ, Δημ. 823. 11.

μᾰχαιρο-ποιός, όν, ὁ κατασκευάζων μαχαίρας, Ἀριστοφ. Ὄρν. 441, Δημ. 816. 5.

μᾰχαιρο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν μαχαίρας, Πολυδ. Ζ', 156· — **μᾰχαιρο-πώλιον**, τό, ἐργαστήριον μαχαιροπώλου, Πλουτ. Δημοσθ. 15, Πολυδ. ἔνθ' ἀνωτ.

μᾰχαιρ-ουργός, όν, = **μαχαιροποιός**, Τζέτζ. Ἱστ. 6. 133.

μᾰχαιροφορέω, φορῶ μάχαιραν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 2, 1.

μᾰχαιρο-φόρος, ον, ὁ φορῶν μάχαιραν, ἐπὶ τῶν Αἰγυπτίων, Ἡρόδ. 9. 32· ἐπὶ τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 56· ἐπὶ τῶν Θρᾳκῶν, Θουκ. 2. 96., 7. 27.

μᾰχαιρώντιον, τό, ξιφίον, «σπαθόχορτον» (ἐν Ζακύνθῳ: «ἀγριοκόκορος»), gladiolus, Διοσκ. 4. 20 (ἐκ τῶν Νόθ.).

μᾰχαιρωτός, ή, όν, (ὡς εἰ ἐκ τοῦ **μαχαιρόω**) ὁ ἔχων σχῆμα μαχαίρας, Παῦλ. Αἰγιν. 6, 62, Γαλην.

μᾰχᾰτάρ, Ἀκκων., **μᾰχᾰτᾶς**, Δωρ. ἀντὶ **μαχητής**· — παρ' Ἡσυχ. παρέχει. **μαχάταρ**· «ἀντίπαλος».

μᾰχάω, (μάχη) ἐφετικ., ἐπιθυμῶ, θέλω νὰ πολεμήσω, Ἡσύχ.

Μᾰχάων [ᾰ], **ονος**, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὁ πρῶτος μνημονευόμενος χειρουργός, Ἰλ. Β. 732, κ. ἀλλ. (Ἴσως συγγενὲς τῷ **μάχ-αιρα**, πρβλ. **μαχαίριον**).

μᾰχεύμενος, Ἐπικ. ἀντὶ **μαχόμενος**, Ὀδ. Ρ. 471.

μᾰχέοιτο, Ἰων. εὐκτ. ἐνεστ. ἀντὶ **μάχοιτο**, Ὅμ.

μᾰχεούμενος, Ἐπικὸν ἀντὶ **μαχόμενος**, Ὀδ. Λ. 403., Ω. 113.

μαχετέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ **μάχομαι**, δεῖ μάχεσθαι, Ἀριστ. Ρητ. 2. 55, 13 (διάφ. γραφ. **μαχητέον**).

μάχη [ᾰ], ἡ, (μάχομαι)· — ὡς καὶ νῦν, συμπλοκή, σύγκρουσις ἐν πολέμῳ, συχν. παρ' Ὅμ. καὶ μάλιστα ἐν Ἰλ.· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ συγκρούσεως μεταξὺ δύο στρατῶν, ἀλλὰ δὶς ἐπὶ μονομαχίας, Ἰλ. Η. 263, Λ. 255· ὁ Ὅμηρ. συνάπτει: μάχη καὶ φύλοπις, μ. πόλεμός τε, μ. καὶ ὀϊστός, μ. ἐνοπή τε, μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε· — μετέπειτα, μάχαι ναῶν, ναυμαχίαι, Πινδ. Ν. 9. 82· μάχαις καὶ ναυμαχίαις Δυσ. 185. 39· μάχη δορὸς Αἰσχύλ. Ἀγ. 439, Σοφ. Ἀντ. 674, κτλ.· — μετὰ ῥημάτων, μάχην μάχεσθαι Ἰλ. Ο. 414, 673, Σ. 533, οὕτω δὲ καὶ παρ' Ἀττ., μ. τίθεσθαι Ω. 402· εἰσελθεῖν μάχας Β. 798· μάχην ἀρτύνειν, ἐγείρειν, ὀρνύμεν, ὀτρύνειν Δ. 216, Ρ. 261, κτλ.· συμφέρεσθαι μάχῃ Λ. 736· πειρᾶσθαι μάχης Πινδ. Ν. 1. 66· ἀντιάζειν τινὶ μάχην αὐτόθι 101· μάχην ποιεῖσθαι Σοφ. Ἠλ. 302, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 29· μάχην συνάπτειν ἢ συμβάλλειν τινὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 336, Εὐρ. Βάκχ. 837· ὡσαύτως, διὰ μάχης τινὶ ἀπιέσθαι, ἔρχεσθαι, ἥκειν, ἰέναι, ἰόλεῖν Ἡρόδ. 1. 169., 6. 9, Αἰσχύλ. Ἱκ. 475, κτλ.· διὰ μάχης ἐκβάλλειν τινὰ Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 3, 12· εἰς μάχην πρός τινα ἐλθεῖν, μολεῖν Εὐρ. Βάκχ. 636, Φοίν. 694. μάχην ἐπεξέρχεσθαι τινὶ Θουκ. 2. 13· μάχῃ ἐγένετο Πλάτ. Νόμ. 869C· μάχῃ κρατεῖν, νικᾶν ἐν μάχῃ, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 612, Δημ. 292. 21 (μετὰ διαφόρ. γραφῆς: μάχην)· πρὸς ἄνδρας ἐστί σοι μάχη Μνησίλ. ἐν «Φιλίππῳ» 1· μάχην νικᾶν Ξεν. Κύρ. 7. 5, 53· ἀλλὰ παρ' Αἰσχίν. 79. 36, μάχην (ἀντὶ μάχῃ) νικᾶν τινα· — μάχη τινός, μάχη πρός τινα ἐχθρόν, ὡς, μ. Αἴαντος Ἰλ. Δ. 542, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἥρ. 361· μ. ὑπὲρ τίνος, ὑπὲρ τινος πράγματος, Πινδ. Ν. 7. 61· περί τι Πλάτ. Νόμ. 919B. **2)** καθόλου ἐν τῷ πληθ., ἔριδες, ἀγῶνες, φιλονικίαι, λογομαχίαι, Ἰλ. Α. 177· μάχας ἐν λόγοις ποιεῖσθαι Πλάτ. Τίμ. 88A, κτλ. **3)** = **ἀγών**, οἷος ὁ γινόμενος δημοσίᾳ χάριν τοῦ βραβείου, Πινδ. Ο. 8. 76· παρ' ᾧ διακρίνεται αὕτη ἡ εἰρηνικὴ μάχη ἀπὸ τῶν πολεμικῶν: μάχαι πολέμου, Ο. 2. 99. **4)** ἀγών, προσπάθεια, Λατιν. contentio, μηχανή τε πολλὴ καὶ ὁ. ἦν περί τινος Ξεν. Κύρ. 7. 5, 38. **II**. τρόπος τοῦ μάχεσθαι, ἢ μ. ἦν ἀπ' ἵππων Ἡρόδ. 1. 79· ἐπίστασθαι τὴν μ. αὐτῶν 7. 9, 1, πρβλ. 85, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 7· — τοιοῦτόν τι ἐν Ἰλ. Ο. 224, πάλαι γάρ τε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι, ἔχουσιν αἰσθανθῆ τὴν ἐν τῇ μάχῃ τέχνην καὶ δύναμίν μου. **III**. πεδίον μάχης, Ξεν. Ἀνάβ. 2. 2, 6., 5. 5, 4.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαχήμων, ον, γεν. ονος, φιλοπόλεμος, πολεμικός, Ἰλ. Μ. 247, Ἀνθ. Π. 4. 3, 68.

μάχηνδε, Ἐπίρρ. εἰς τὴν μάχην, πρῶτοι τοίγε μάχηνδε κατὰ χροὸς ἧεσαν δομὴν Θεόκρ. 25, 136.

μαχησμός, ὁ, (μαχέομαι) = **μάχη,** Θεόδ. Πρόδρ. Γαλεομυομ. 61, 65· ἡ διὰ τοῦ ι γραφὴ: **μαχισμὸς** παρὰ Νικήτ. (Ἰσα. 1, 7) εἶναι ἡμαρτημένη, ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηναίου τόμῳ 7, σ. 371-4.

μαχητέον, ἴδε ἐν λ. **μαχετέον.**

μαχητής, οῦ, ὁ, Δωρ. **μαχᾱτᾶς** Πίνδ., κτλ.· Λακ. **μαχάταρ** Ἡσύχ.· (μάχη)· — ὁ ἀνδρείως μαχόμενος πολεμιστής, Ὅμ.· μικρὸς μὲν ἦεν δέμας ἀλλὰ μαχητὴς Ἰλ. Ε. 801· θεῖειν ταχὺς ἠδὲ μαχητὴς Ὀδ. Γ. 112· Τρῶας φασι μαχητὰς ἔμμεναι ἀνδρας Σ. 261· φὼς μ. Πινδ. Ν. 2. 20· ἀλλ' ὡς ἐπίθ. μαχατὰν θυμὸν αἰσχυνθῆμεν, τὴν πολεμικὴν αὐτοῦ καρδίαν, αὐτόθι 9. 61.

μαχητικός, ή, όν, ἁρμόζων εἰς μαχητὴν ἢ εἰς μάχην, διατεθειμένος πρὸς μάχην ἢ πόλεμον, πολεμικός, φίλερις, Ἀριστ. Ρητ. 2. 14, 12, κτλ.· μ. παιδιαὶ αὐτόθι 1. 11, 15· μ. περί τινος αὐτόθι 1. 12, 19, κτλ.· — ἡ **-κή** (ἔξυπ. τέχνη), ἐμπειρία περὶ τὸ μάχεσθαι, Πλάτ. Σοφ. 225Δ· οὕτω, τὸ **-κὸν** αὐτόθι· — μ. ἵπποι, θυμοειδεῖς, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 467Ε. Ἐπίρρ. **-κῶς,** πολεμικῶς, ἐριστικῶς, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 168Β.

μάχητός, ή, όν, πρὸς ὃν δύναταί τις νὰ πολεμήσῃ, κακὸν ἄγριον οὐδὲ μ. Ὀδ. Μ. 119.

μαχικός, ή, όν, = **μαχητικός,** πολεμικός, μαχικὴν διάθεσιν Τιμόθεος Γραμματικ. ἐν Κραμήρου Ἀνεκδ. τ. 4, σ. 266, 4.

μαχιμαποιός, όν, ὁ ποιῶν τινα μάχιμον, ὁ κινῶν αὐτὸν εἰς μάχην, Δοξαπρ. ἐν Ρήτορσι (Walz) τ. 2, σ. 444, 29.

μάχῐμος [ᾰ], **η, ον,** ὡσαύτως **ος, ον·** (μάχη)· — κατάλληλος πρὸς μάχην, πολεμικός, συχν. παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ.· ἀλλ' ἐπειδὴ μάχιμος εἶ, ἐς τάπι Θρᾴκης ἀποπέτου, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶσαι φιλοπόλεμος, ἀποπέτου πρὸς τὴν Θρᾴκην, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1368· οἱ μ., οἱ μαχηταί, οἱ στρατιῶται, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ στρατόπεδον ἰδιώτας, Ἡρόδ. 2. 141, 164, κ. ἀλλ.· αἱ μάχιμοι μυριάδες 7. 185· τὸ μ., οἱ μαχηταί, ἡ τακτικὴ στρατιωτικὴ δύναμις, Θουκ. 6. 23, Ξεν., κτλ.· ἀλλά, ἐς τὸ μ. = ἐς πόλεμον, Ἡρόδ. 2. 165· — οἱ μάχιμοι, ἡ τῶν πολεμιστῶν τάξις ἐν Αἰγύπτῳ, ὁ αὐτ. ἐν 2. 164· οὕτω, τὸ μ. γένος Πλάτ. Τίμ. 24Α, πρβλ. Κριτί. 110C, Νόμ. 830C Ἀριστ. Πολ. 2. 8, 11· — συγκρ. **-ώτερος** Πολύβ. 2. 22, 6· ὑπερθ. **-ώτατος,** Ἡρόδ. 3. 102, Ἀριστοφ. Ἀχ. 153, Θουκ. 1. 110, κ. ἀλλ. Ἐπίρρ. **-μως,** Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 9, 5.

μαχῐμώδης, ες, (εἶδος) πολεμικός, φιλοπόλεμος, ἐριστικός, Ἀνθ. Π. 12. 200.

μάχισμός, ὁ, ἡμαρτημ. ἀντὶ **μαχησμός,** ὃ ἴδε.

μαχλάς, άδος, ποιητ. θηλ. τοῦ **μάχλος,** Ἀνθ. Π. 5. 105, 302· ἐπὶ πραγμάτων, ζωηρός, ἀκμαῖος, σφριγῶν, ὀργῶν, χαίτη Νόνν. Ἰω. 12. στίχ. 3· σύνῃ αὐτόθι 8. στίχ. 41· ἐλπὶς Ἀνθ. Π. 9. 443.

μαχλάω: μέλλ. **-ήσω,** (μάχλος) εἶμαι μάχλος, αἰσχρός, ἀκόλαστος, ἀσελγής, Κλήμ. Ἀλ. 12· οὕτω, μεμαχλευμένον ἦτορ (ἐκ τοῦ **μαχλεύω**) Μανέθων 4. 315.

μάχλης, ου, ὁ, = **μάχλος,** Ἡσύχ.· θηλ. **μαχλίς,** αὐτόθι.

μαχλικός, ή, όν, ὅμοιος πρὸς **μάχλον,** Μανέθων 4. 184.

μαχλοίων (;)· «κρομμύων» Ἡσύχ.

μάχλος, ον, ἀκόλαστος, αἰσχρός, ἀσελγής, ἐπὶ γυναικῶν (ὡς τὸ **λάγνος** ἐπὶ ἀνδρῶν, Λοβ. Φρύν. 184), μαχλόταται δὲ γυναῖκες Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 584· μ. ἐς ἄνδρας Αἰσχρίων παρ' Ἀθην. 335C· ἐν χρήσει ἐπὶ ἐκτεθηλυμμένου ἀνδρός, Λουκ. Ἀλέξ. 11· πρβλ. **μαχλοσύνη.** 2) μεταφορ., ζωηρός, πλήρης ὀργασμοῦ, ἀφριγῶν, ἄμιτλος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 390, πρβλ. Λοβ. εἰς Σοφ. Αἴ. 143· — ὑβριστικός, αὐθάδης, Ἄρης Αἰσχύλ. Ἱκ. 635. (Πρβλ. **μύκλα** II).

μαχλοσύνη, αἰσχρότης, ἀκολασία, ἀσέλγεια, λαγνεία ἐπὶ τοῦ Πάριδος, Ἰλ. Ω. 30 (ἔνθα ἀπορρίπτεται ὑπὸ τοῦ Ἀριστάρχου ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ λέξ. αὕτη ἀποδίδοται μόνον εἰς τὰς γυναῖκας, ἴδε **μάχλος**), πρβλ. Ἡσ. Ἀποσπ. 5, Ἡρόδ. 4. 154· — ἀλλ' ὅμως ὁ Ὅμηρ. ὁμιλεῖ περὶ τοῦ Πάριδος, ὡς θηλυπρεποῦς ἀνδρός.

μαχλότης, ητος, ἡ, = **μαχλοσύνη,** Μέγ. Ἐτυμολ. 524. 24, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 771.

μάχομαι [ᾰ], Ἰων. μαχέομαι, ἀποθ.· ὁ Ἰων. ἐνεστ. ἀπαντᾷ ἐν τῇ εὐκτικῇ: **μαχέοιτο** Ἰλ. Α. 272· **μαχέοιντο** αὐτόθι 344 (ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι τὸ μόνον παράδειγμα παρ' Ὁμήρῳ τῆς καταλήξεως **-οιντο** ἀντὶ **-οιατο,** ὁ Πόρσ. ἀνέγνω **μαχέωντας,** ὁ Thiersch. **μαχέονται**)· μετοχ. **μαχεόμενος** Ἡρόδ. 7. 104., 9. 75 (ἀλλὰ **μαχόμενος** ἀλλαχοῦ)· Ἐπικ. **μαχειόμενος** Ὀδ. Ρ. 471, **μαχεούμενος** Λ. 403., Ω. 113· — Ἰων. παρατ. **μαχέσκετο,** Ἰλ. Η. 140· — μέλλ. **μαχέσομαι** Ἡρόδ. 4. 125, 127, 7. 209, κτλ., καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, ὡς Διον. Ἁλ. 3. 58., 9. 13· Ἀττ. **μαχοῦμαι** Σοφ. Ο. Κ. 837, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1076· **μαχεῖται** ἔτι καὶ ἐν Ἰλ. Υ. 26, ἀλλὰ **μαχέονται** Β. 366· Ἐπ. **μαχέσσομαι** (οὐχὶ **-έσσομαι**) Ἰλ. Α. 298· Δωρ. **μαχησεῦμαι** Θεόκρ. 22. 74 (ὡς ἀναγινώσκει νῦν ὁ Meineke)· ἀόρ. **ἐμαχεσάμην** Ἡρόδ. 1. 18, 95, κ. ἀλλ., καὶ Ἀττ.· οὕτω **μαχέσαιτο** Ἰλ. Ζ. 329· **μαχέσασθαι** Ν. 178· Ἐπικ. ὡσαύτως **μαχήσασθαι,** παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις:— Ἀττ. πρκμ. **μεμάχημαι** Θουκ. 7. 43, Λυσ. 112. 3, Ἰσοκρ. 127Β· — μεταγεν. ἀόρ. **ἐμαχέσθην** Παυσ. 5. 4, 9, Πλούτ. 2. 970F· μέλλ. **μαχεσθήσομαι** μόνον ἐν Σχολ. εἰς Αἰσχύλ. Θλῆβ. 672· ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 732.— Ρηματ. ἐπίθ. **μαχετέον,** ἴδε τὴν λέξ. (Ἐκ τῆς √ΜΑΧ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξ. **μάχ-η, μάχ-ιμος,** μετὰ τοῦ **μάχ-αιρα·** πρβλ. Λατ. mac-ellum, mac-to· Γοτθ. mek-i καὶ Σλαυ. mec-i (μάχαιρα).) Ὡς καὶ νῦν, συνάπτω μάχην, πολεμῶ, Ὅμ., κλ.· μάχην μ. Ξεν. Ἀγησ. 5, 5, κτλ.· ὑσμῖνι μ. Ἰλ. Β. 863· πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι Β. 452, κτλ.· — παρ' Ὅμ. τὸ πλεῖστον ἐπὶ στρατῶν, ἀλλὰ ἐνίοτε καὶ ἐπὶ μονομαχίας, Γ. 91, 435., Τ. 153· ὡσαύτως ἐπὶ μάχης μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ θηρίων, Ο. 633· μεταξὺ τῶν θηρίων, Η. 824, Ὀδ. Υ. 15.— Συντάσσεται, μετὰ δοτ. προσ., μάχομαι πρός τινα, ἐναντίον τινός, Ὅμ., Ἡρόδ., κλ.· μ. ἀντία καὶ ἐναντίον τινὸς Ἰλ. Υ. 88, 97· ἐπί τινι Ε. 124, κτλ.· πρός τινα Ρ. 98, κτλ.· (παρὰ τοῖς πεζογράφοις τῶν Ἀττικῶν, τὸ πλεῖστον μ. τινί ἢ πρός τινα)· ἀλλά, μ. σύν τινι, τῇ βοηθείᾳ ἢ ἐπιδοκιμασίᾳ καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν θεοῦ τινος, Ὀδ. Ν. 390, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 13· μετὰ πρώτοισι μ., ὡς = ἐν πρώτοισι, μεταξὺ τῶν πρώτων, Ἰλ. Ε. 575· οὕτω, μετὰ Βοιωτῶν μάχ., ἐν ταῖς τάξεσιν αὐτῶν, Ν. 760· πρός τινας μετά τινων Ἰσοκράτ. 218D, Ξεν., κτλ.· (ἀλλά, μ. μετ' ἀλλήλων, ἀμοιβαίως, πρὸς ἀλλήλους, Πλάτ. Συμπ. 179Δ)· κατὰ σφέας γὰρ μαχέονται, καθ' ἑαυτούς, μόνοι των, Ἰλ. Β. 366· (ἀλλά, καθ' ἕνα μ., εἰς πρὸς ἕνα, ἐν μονομαχίᾳ, Ἡρόδ. 7. 104)· μ. πρό τινος, ὡς τὸ **πρόσθε,** ἔμπροσθέν τινος, ἀλλὰ συχνάκις μεταφορ., ὑπέρ τινος, πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτοῦ, Ἰλ. Δ. 156., Θ. 57, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 33, κτλ., πρβλ. **πρόμαχος, προμάχομαι·** οὕτω, μ. ὑπέρ τινος Εὐρ. Φοίν. 1002, κτλ.· — τὸ περὶ οὗ μάχεταί τις παρ' Ἀττ. ἐκφέρεται διὰ τῆς **περί** μετὰ γεν., περί τινος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 740· περὶ σιαγόνος Βοείας μαχόμενος Κρατῖνος ἐν «Πλούτοις» 4, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 95. ἀλλά, περί τινι Ἰλ. Π. 565, Ὀδ. Β. 245· ἀμφί τινι Ἰλ. Γ. 70, 90· εἵνεκά τινος Β. 377· — συχνάκις μετὰ δοτ. τοῦ ὀργάνου, χερσί, τόξοις, πελέκεσσι μ., Ὅμηρ., κτλ.· — **μάχεσθαι ἀπ' ἵππου,** ἀπὸ τοῦ ἵππου, δηλ. ἔφιππος, Ἡρόδ. 9. 63· — τὸ μήπω μεμαχημένον, τὸ μέρος τοῦ στρατεύματος τὸ μήπω λαβὸν μέρος εἰς τὴν μάχην, Θουκ. 7. 43. **II.** καθόλου, ἐρίζω, φιλονικῶ, λογομαχῶ πρός τινα, τινι Ἰλ. Α. 8, κτλ.· μ. ἐπέεσσι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ χερσί, Α. 304, κτλ.· σοὶ πάντες μαχόμεσθα, σοῦ ἕνεκα μαχόμεθα, Ε. 875· μίμφομαι, λοιδορῶ τινα, Ν. 118· — ἐντεῦθεν παρ' Ἀττικ., ἐπὶ ἐριζόντων φιλοσόφων, Πλάτ. Πολ. 342D, κτλ.· τρία ὁμολογήματα μαχ. αὐτὰ αὑτοῖς ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 155Β. **III.** ἀγωνίζομαι περὶ ὑπερτερήσεως ἐν τοῖς ἀγῶσι, κτλ., πυξὶ μάχεσθαι Ἰλ. Ψ. 621· μετρῷ τὰς δυνάμεις μου πρός τινα, τίνι Α. 272· παγκράτιον μ. Ἀριστοφ. Σφ. 1191, 1195. **IV.** μεθ' Ὅμηρ., ἀγωνίζομαι, προσπαθείας καταβάλλω ἐναντίον δυνάμεώς τινος, ἀνάγκᾳ δ' οὐδὲ θεοὶ μ. Σιμων. 8. 20· μ. πρὸς ἡνίας Αἰσχύλ. Πρ. 1010· πρὸς ἐπιθυμίας Πλάτ. Λάχ. 191D· μ. τῷ λιμῷ, τῷ δίψει Ξεν. Κύρ. 3. 1, 5. **V.** μετ' ἀπαρ., ἀγωνίζομαι, προσπαθῶ νὰ πράξω τι, Λατ. nitor ut .., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 19, 9.

μαχομένως, Ἐπίρρ. μετοχ., ἐνεστ. οὕτως ὥστε νὰ προκύψῃ ἔρις, ἐριστικῶς, Στράβ. 92.

μαχοποιός, ἐπὶ τοῦ σατανᾶ, ὁ παρακινῶν τοὺς ἀνθρώπους εἰς μάχας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **εἰρηνοποιός,** Γ'ερμ. Κωλ/λεως ἐπιστ. πρὸς Πάπ. Γ'ρηγ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Β', σ. 45.

μάψ, Ἐπίρρ., μάτην, ἀνωφελῶς, ἀκάρπως, «ὥστε χαμέαι», μάψ οὕτω Ἰλ. Β. 120· μάψ ὁμόσαι, μετ' ἐλαφρότητος, δηλ. ἄνευ διαθέσεως ἢ ἀποφάσεως πρὸ ἐκτέλεσιν, Ο. 40. **II.** ἀπερισκέπτως, ἀνοήτως, Ε. 759, Υ. 298· μάψ αὖτως εὐχετάασθαι Υ. 348· — ἀπερισκέπτως, «ἀσυλλόγιστα», σῖτον ἔδοντας μάψ αὖτως Ὀδ. Π. 111· μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον Ἰλ. Β. 214, Ε. 759· οὕτως ἐν Ὀδ. Γ. 138, ἐπὶ συνεδρίας συγκαλουμένης πρὸς ἐσπέραν, ἐν ἀπερισκέπτῳ σπουδῇ, Λατ. temere. — Ἡ λέξις μαψ' ὅλων τῶν ἐξ αὐτῆς συνθέτων εἶναι μόνον ποιητ. καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον Ἐπικ.

μαψ-αῦραι, ῶν, μάταιαι αὖραι, πνοαὶ ἀνέμων κεναί, ἄπιστοι, διαβατικαὶ καὶ ἀόριστοι, Ἡσ. Θ. 872, ἔνθα ἕτεροι διηρημένως, μάψ αὖραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν, ἀλλὰ πρβλ. Καλλ. Ἀποσπ. 67, Alberti εἰς Ἡσύχ. ἐν λέξ. **II.** ὡς ἐπίθ., μαψαῦραι ἀτόβοι, μάταιαι καυχήσεις, Λυκόφρ. 395.

μαψίδιος, ον, (μάψ) μάταιος, ψευδής, τὸ δ' ἐμὸν ὄνομα μαψίδιον.. ἔχει φάτιν Εὐριπ. Ἓν. 251, πρβλ. Θεόκρ. 25. 188· ἀνωφελής, οὐδενὸς ἄξιος, μαψιδίη κόνις Ἀνθ. Π. 7. 602. **II.** παρ' Ὁμήρ. μόνον ὡς ἐπίρρ., **μαψιδίως,** = **μάψ,** ὡς τὸ Λατ. temere, ἀνοήτως, ἀπερισκέπτως, ἀλογίστως, Ἰλ. Ε. 374, Ὀδ. Γ. 74, κτλ.· ἄνευ λόγου, ἀλόγως, Η. 310· ἀπερισκέπτως, ἀσκέπως, Β. 68, Ξ. 365.

μαψῑ-λόγος, ον, ματαιολόγος, μ. οἰωνοί, πτηνά, ὧν αἱ φωναὶ οὐδεμίαν βεβαίαν προρητείαν παρέχουσιν, Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 546.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαψῦ-τόκος, ον, ράτην γεννῶν, Ἀνθ. Π. 14. 125.

μαψῦ-φωνος, ον, = μαψιλόγος, Ἡσύχ.

μαψ-ῠλάκᾱς, ου, ὁ, (ὑλάω, ὑλακτῶ) ὁ ματαίως ὑλακτῶν, δηλ. ἐπαναλαμβάνων συνεχῶς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, Πινδ. Ν. 7 ἐν τέλ., ἔνθα ἴδε τὸν Böckh· — μαψυλάκαν γλῶσσαν (ὡς θηλ.) ἐκ διορθώσεως τοῦ Volger ἐν Σαπφ. 31, ἀντὶ μαψυλάκταν.

μάψωτος· «μάταιος» Ἡσύχ.

μάω, (ἴδε ἐν τέλ.)· τὸ ἐνεργ. εὕρηται μόνον ἐν τῷ πρκμ. μέμαα μετὰ σημασ. ἐνεσ., ἀλλὰ καὶ οὗτος ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ πληθ. (ἐν Θεοκρ. 25. 64· ὁ Ἔρμανν. διορθοῖ μεμόνει ἀντὶ μέμαεν), ἀντὶ δὲ τοῦ ἑνικ. παραλαμβάνεται τὸ μέμονα, ας, ε· γ' πληθ. **μεμάᾱσι** Ἰλ. Κ. 208. 236, κ. ἀλλ.· ἀλλαχοῦ μόνον ἐν τοῖς προηγουμένοις τύποις, δ' δυϊκ. μέμᾶτον Θ. 413, α' πληθ. μεμᾶμεν Ι. 641, β' πληθ. μέμᾶτε Η. 160, γ' ἐν. προστακτ. μεμάτω Υ. 355· γ' πληθ. ὑπερσ. **μεμάᾱσαν** Ν. 337· ἀλλὰ συχνότατα μετοχ. **μεμᾱώς** (μεμᾱὼς μόνον ἐν Ἰλ. Π. 734)· ὅπερ (παρ' Ὁμ.) διατηρεῖ τὸ ω ἐν ταῖς λοιπαῖς πτώσεσι, **μεμᾱῶτος, μεμᾱῶτες,** πλὴν ἐν Ἰλ. Β. 818., Ν. 197, ἔνθα ἔχομεν **μεμαότες, μεμαῶτε** [μετὰ ᾱ χάριν τοῦ μέτρου]· θηλ. μεμᾱῦῖα, πρβλ. **βεβαώς, γεγαώς.** Θερμῶς ἐπιθυμῶ, ποθῶ, σπεύδω, συχνὸν παρ' Ὁμ.— Συντάσσεται: κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἀπαρ. ἐνεστ. ἢ ἀορ., Ὁμ., Πινδ. Ν. 1. 64· σπανιώτερον μετὰ μέλλ., μεμαῶτες . θώρηκας ῥήξειν Ἰλ. Β. 543· ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες Ὀδ. Ω. 395· ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπαρ. ὡσαύτως παραλείπεται, ἐπεὶ μεμάασί γε πολλοὶ (ἐξυπ. ἔταροί σοι γενέσθαι) Ἰλ. Κ. 230·— συχν. ὡσαύτως μετὰ γεν., πρόθυμος διά τι, μεμαυῖ' ἔριδος καὶ ἀϋτῆς Ε. 732· μεμαῶτε . θουρίδος ἀλκῆς Ν. 197·— συχνάκις ὡσαύτως μετ' ἐπιρρ., πῇ μέματον ; ποῦ σπεύδετε ; Θ. 413· πρόσσω μεμαυῖαι, σπεύδουσαι πρὸς τὰ ἔμπροσ. Α. 615· ἀντικρὺ μεμαῶς Ν. 187· ἰθὺς μεμαῶτι Χ. 284· οὕτω μετὰ δοτικῆς ὀργάνου, μεμαότες ἐγχείῃσι Β. 818· καὶ ἀπολ., πρὸς ὀλίγωσιν ὁρμητικῆς, ταχείας ἐνεργείας, βῆ ῥ' ἀν' ὁδὸν μεμαώς ἔβη, μετὰ σπουδῆς, Κ. 339, πρβλ. Δ. 239 ἆλτ' ἐπὶ οἱ μεμαώς Φ. 174, πρβλ. Χ. 326· μεμαὼς πόλιν ἐξαπαλάξαι τὴν ἐθέλω Δ. 40· οὕτως, ἐν πέτρᾳ μεμαώς, ἐπὶ ἁλιεύς, καραδοκῶν, Θεόκρ. 21. 52· πρβλ. **ἐμμεμαώς.** **2)** ἔχω διάθεσιν ἢ κλίσιν νὰ κάμω τι, ἔχω σκοπὸν .., ἢ μεμάσιν αὖθι μένειν Ἰλ. Κ. 208· εἰ γάρ δὴ μέματον .. καταδῦναι αὐτόθι 433· μεμαμεν δέ τοι ἔξοχον ἄλλων κήδιστοί τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι .., Ι. 641. — Ἰρρλ. **μέμονα.** **II** Μέσ., **μάομαι** Σαπφὼ 115 Ahr.· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τοῖς Δωρ. συνηρ. τύποις, γ' ἑνικ. μῶται Ἐπίχ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 531. 3· **μῶντας** Εὐφορίων αὐτόθι· προστ. **μῶσο** Ἐπίχ. 121, πρβλ. Ahrens D. Dor. σ. 349· εὐκτ. μῷτο Διωτογ. παρὰ Στοβ. τ. 5. 69· ἀπαρ. μᾶσθαι Θέογν. 769, Πλάτ. Κρατ. 406Α· ἀόρ. **μώσατο** Ἡσύχ. (πρβλ. μοῦσα)· μετοχ. μώμενος Αἰσχύλ. Χο. 45, 441, Σοφ. Τρ. 1136, Ο. Κ. 836·— ἐπιζητῶ τι, ἁπλήστως ἐπιθυμῶ, ἐπορθαλμιῶ, μετ' αἰτ., Σαπφώ, Θέογν, κτλ.· μετ' ἀπαρ. ἢ ἀπολ., Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ.

(Ἡ √ΜΑ διακλαδοῦται εἰς μεγάλην ποικιλίαν ἐννοιῶν, αἵτινες πᾶσαι δύνανται νὰ ταξινομηθῶσιν ὑπὸ τρεῖς κυρίως διαιρέσεις:

(1) σφοδρὰ ἐπιθυμία, πάθος, σύντονος σκοπός, ὡς ἐν ταῖς λέξ. **μέ-μα-α, μῶ-μαι, μαι-μά-ω, μαί-ομαι·** καὶ ἐκ τῶν ἐκτεταμένων √MAN, MEN, **μέ-νος, μέ-μον-α, μεν-εαίνω, μεν-οινάω·** ἐκ √ΜΑΤ, ΜΑΣΤ, **ματ-ήρ, μαστ-εύω, μαστ-ροπός,** μετὰ τῶν **ματ-εύω, μῆτ-ις,** ἂν μὴ τοῦτο ἀνήκῃ εἰς τὴν √ΜΑ, **μετρέω**)· πρβλ. √ΜΑΘ, **μανθάνω.** (2) ἔξαψις τοῦ νοῦ, διατάραξις, ὡς ἐν τοῖς **μαΐν-ομαι, μάν-τις, μαν-ία,** καὶ ἴσως **Μοῦσα** (Δακων. **Μῶα,** Δωρ. **Μῶσα**)· ἴσως καὶ **μῆνις.** (3) σκέψις, διάσκεψις, ἐμμανή, ὡς ἐν ταῖς λέξ. **μένω, μνά-ομαι, μέ-μνη-μαι, μνή-μη·** καὶ μετὰ σημασ. μεταδατικῆς ἐνεργείας, **μι-μνήσκω, Μέν-της, Μέν-τωρ** (mon-itor), **μηνύω.**— Ἐπὶ τῶν σημασιῶν (1) ἢ (2), αἱ συγγενεύουσαι γλῶσσαι παρέχουσι μόνον: Σανσκρ. man-yus (μένος), Ἀγγλο-Σαξον. myn, Ἀρχ. Γερμ. minn-ia, minna (amor). Ἐπὶ δὲ τῆς σημασ. (3), πᾶ παραδείγματα εἶναι πολλά, Σανσκρ. man, man-yâ (puto, cogito)· man-as (mens, voluntas, opinio), mat-is (opinio, propositum), mna, man-âmi (diligenter lego) Δατ. man-eo, me-min-i, re-mini-scor, men-s, men-tior, mon-eo, κτλ.· Γοτθ. muns (νόημα), ga-min-thi (μνεία)· Ἀρχ. Σκανδιν. munr (mens) Ἀρχ. Γερμ. man n (mon-eo, Γερμ. mahn-en), mein-a (mein-ung)· Λιθ. at-men-u (memoria)· Σλαν. min-eti (cogitare)· κτλ.)

μεγα-βρεμέτης, ου, ὁ, = μεγαλοβρεμέτης, ποταμὸς Ὀρφ. Ἀργ. 747.

μεγά-βοξος, ον, = μεγαλόβοξος, Θεοδ. Προδρ. Τετράστ. σ. 66, ἔκδ. Suvigny.

μεγᾰ-βαμβής, ές, λίαν ἐκβαμβος, Ὀππ. Κυν. 2. 488.

μεγᾰβαρσής, ές, λίαν εὐθαρσής, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 385.

μεγᾰθος, τό, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **μέγεθος,** Ἡρόδ.

μεγᾰ-θῡμος, ον, μεγαλόψυχος, γενναιόκαρδος, Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος, ὡς ἐπίθετ. πολεμιστῶν καὶ θλοκλήρων ἐθνῶν· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, Ὀδ. Θ. 520., Ν. 121·— ἐν Ἰλ. Π. 488 ἐπὶ ταύρου.

μεγαίνετος, ου, ὁ λίαν αἰνετός, ἔνδοξος, Βακχυλ. ΙΙΙ, 64, μεγαίνητος, ὁ αὐτ. ἐν Ι, 16.

μεγαῖρω· ἀόρ. ἐμέγηρα, (ἐκ τοῦ **μέγας,** ὡς τὸ γεραίρω ἐκ τοῦ γέρας)· — κυρίως, βλέπω ἐπί τι πρᾶγμα ὡς μέγα ἢ παραπολὺ μέγα· ὁπόθεν λαμβάνομεν τὰς ἐννοίας τῆς κακῆς διαθέσεως καὶ τοῦ φθόνου, αἵτινες ταχέως προσεκολλήθησαν εἰς τὴν λέξιν· ὅθεν,

I. δὲν παρέχω τι εἴς τινα ὡς καθ' ὑπερβολὴν μέγα δι' αὐτόν, ἐκ φθόνου δὲν ἀφίνω αὐτὸν νὰ τὸ ἔχῃ, φθονῶ, μέγηρε γάρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων Ἰλ. Ψ. 865· ἐγὼ δέ τοι οὔ τι μεγαίρω Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 66. **2)** μετ' ἀπαρ. ἀντὶ αἰτ. πράγμ., μηδὲ μεγήρῃς ἡμῖν .., Ὀδ. Γ. 55, πρβλ. Ὁμ. Ἥμν. εἰς Ἔρμ. 465· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., μνηστῆρας .. οὔτι μεγαίρω ἔρδειν ἔργα βίαια, δὲν παραπονοῦμαι ὅτι .., Ὀδ. Β. 235· ἀκολούθως ἁπλῶς μετ' ἀπαρ., ἀμφὶ δὲ νεκροῖσι—κατακαιέμεν οὔ τι μεγαίρω, δὲν ἀντιλέγω εἰς τὴν κατάκαυσιν τῶν νεκρῶν, Ἰλ. Η. 408· οὕτω πιθ., τάων οὔ τι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι, οὐδὲ μεγαίρω (ἐνν. διαπέρασαι, πρβλ. στίχ. 53) Δ. 54·— ἂν καὶ ἠδύνατο τοῦτο νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν διαίρεσιν 5. **3)** μόνον μετὰ δοτ. πρωτ., αἰσθάνομαι φθόνον ἐναντίον τινός, Δαναοῖσι μεγήρας Ο. 473. **4)** ἀπολ., ἢ πόῤ, ἢ πάλῃ, ἢ καὶ ποσίν — οὔτι μεγαίρω, δὲν μοι μέλει πῶς, Ὀδ. Θ. 206. **5)** μετὰ γεν. πράγμ., ἀμενηνώσειν δέ οἱ αἰχμὴν .. Ποσειδάων, βιότοιο μεγήρας, ὁ Ποσειδῶν ἐματαιώσῃ τὴν αἰχμὴν «φθονήσας Ἀδάμαντι μὴ τὸν βίον· Ἀντιλόχου ἀφέλῃται» (Σχόλ.)· Ἰλ. Ν. 563· οὐ .. μ. τοὐδέ σοι δωρήματος Αἰσχύλ. Πρ. 626· μοι .. ἐμέγηρε τόκοισι Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 289· πρβλ. **φθονέω** Ι. 3. **6)** Παθ., φθονοῦμαι, Ἀνθ. Π. 9. 645. **II.** παρ' Ἀπ. Ῥοδ., μεταχειρίζομαί τινα ὡς ἐχθρόν, καὶ ἔτι μᾶλλον ὡρισμένως, θέλγω, μαγεύω, Λατ. fascinare, θυμασιν ἐμέγηρεν ὀπωπὰς Δ. 1670.— Πλείονα ἴδε ἐν Buttm. Lexil. ἐν λ.

μεγακήρυξ, ῡκος, ὁ, ὁ μέγας κήρυξ, περὶ τοῦ Χριστοῦ, Θεοδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 8, σ. 93.

μεγᾰ-κήτης, ες, ἐπίθ. τῆς θαλάσσης παρ' Ὁμ., μεγακήτεα πόντον Ὀδ. Γ. 158, ἔνθα κοινῶς ἑρμηνεύεται· ἔχων ἀφθονίαν θαλασσίων τεράτων (κήτεα)· ἀλλ' ἐν Ἰλ. Φ. 22, εὕρηται ὡς ἐπίθ. δελφῖνος, (ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι φεύγοντες), ἐν Θ. 222., Λ. 5, 600, ἐπὶ πλοίου (μεγακήτεϊ νηΐ)· ὁ δὲ Θέογν. 178 ἔχει βαθυκήτεα πόντον, προφανῶς ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐφ' ἧς τὸ μεγακήτεα παρ' Ὁμ.— Αἱ χρήσεις αὗται ὡδήγησαν τὸν Buttm. (ἐπόμενον τῷ Hemst. εἰς Λουκ. Τίμ. 26) νὰ διαχωρισθῇ ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃ ἡ λέξις τὴν αὐτὴν σημασίαν, ἣν τὸ κητώεις, καιετάεις, θηλ. ἔχων μεγάλην, εὐρεῖαν κοιλίαν, χαίνων, πλήρης κοιλωμάτων· πρβλ. **κῆτος.**

μεγα-κλεής, ές, λίαν ἔνδοξος, κλινόμενον ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσιν (ὡς ἐκ τοῦ μεγακλής), **μεγακλέης, έϊ, έα, έες, ἐα** Ὀππ. Κ. 2. 4, Γρηγ. Ναζ. ἐν Ἀνθ. Π. 8. 36, 43, 93, 99, 116, 143.

II παροξ. **Μεγακλεής** κύρ. ὄνομα ἐν τῇ οἰκογενείᾳ τῶν Ἀλκμεωνιδῶν.

μεγακλέπτωρ, ορος, μέγας κλέπτης, Θεοδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 8, σ. 206.

μεγακρατής, ές, ὁ ἔχων μέγα κράτος, μεγάλην ἰσχύν, ἰσχυρότατος, Θεόδ. Πρόδρ. Extr. des Mss. τ. 8, σ. 207.

μεγακροτέω, ποιῶ μέγαν κρότον, Ἰω. Δαμασκ. Ἐπιστ. πρὸς Θεόφ. 136.

μεγάκροτος, ον, ὁ μέγαν κρότον ποιῶν, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 496.

μεγᾰ-κῡδής, ές, μεγάλως δεδοξασμένος, ἔνδοξος, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 152, 3., 272, 11, κ. ἀλλ.

μεγᾰ-κυκλος, ον, ὁ ἐν μεγάλῳ κύκλῳ ἀναστρεφόμενος, μέγαν κύκλον σχηματίζων, Τζέτζ. Μεθ' Ὁμ. 763.

μεγαλαγκῠλοχείλης, ὁ ἔχων μεγάλα καὶ ἀγκύλα χείλη, Κ. Μανασσ. Χρον. 155.

μεγᾰλᾰθλος, ον, ὁ διὰ μεγάλων ἄθλων γενόμενος, μεγάλα ὀλα ἔργα Θ. Πρόδρ. Not. des Mss. τ. 8, σ. 207.

μεγᾰλ-άδῑκος, ον, ἄδικος ἐν μεγάλοις, ἀντίθετ. τῷ μεκρα-δικητής, Ἀριστ. Ρητ. 2. 17, 4.

μεγαλ-αλκής, ές, ὁ ἔχων μεγάλην ἰσχύν, Παιὰν ἐν Πλουτ. Φλαμ. 16. κλ.

μεγᾰλ-λάμπρως, Ἐπίρρ., μετὰ μεγάλης λαμπρότητος, ἐνδόξως, Συλλ. Ἐπιγρ. 3599. 4.

μεγαλ-άμφοδος, ον, ὁ ἔχων εὐρυχώρους ὁδούς, Ἡσύχ. ἐν λ. **εὐρυόδεια.**

μεγάλανδρος· «μεγάλοι ἄνδρες. ἢ μεγάλοι κατὰ τὴν ἀνδρείαν. ἢ πολυανδροῦντες» Ἡσύχ.

μεγᾰλᾰνορία, μεγᾰλάνωρ, Διωρ. ἀντὶ **μεγαλην-.**

μεγάλ-άρτια, (ἐξυπ. Ἱερά), τά, ἡ ἑορτὴ τῶν μεγάλων ἄρτων, ἣν οἱ Δήλιοι ἐώρταζον εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος· ἐνῷ **Μεγάλ-αρτος, ον,** μέγας ἄρτος, μνημονεύεται ὡς Βοιωτικὴ θεότης, Πολέμων παρ' Ἀθην. 109Β.

Μεγαλάρτιος, ὄνομα μηνὸς ἀπὸ τοῦ ἐπιθέτου τῆς Δήμητρος «μεγάλαρτος», Ἐπιγρ. Ἄλου τῆς Θεσσαλίας, Rev. arch. 1876. σελ. 256.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεγᾰλαυχενία, ἡ, = μεγαλαυχία, Χρησμ. Σιβ. 8. 76.

μεγᾰλαυχέω, καυχῶμαι μεγάλως, ὁμιλῶ κομπορρημόνως, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1528, Ἀνθ. Π. 5. 273· — τὸ πλεῖστον ἐν μέσ. τύπῳ, καυχῶμαι, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 104C, Πολ. 395D· ἐπί τινι, ἐν τινι Πολύβ. 12. 13, 10, κτλ.· διά τι Διόδ. 15. 16· — ῥημ. ἐπίθ. -ητέον, Φίλων 2. 217.

μεγᾰλαύχημα, τό, = μεγαλαυχία, Φίλων II, 434, 33.

μεγᾰλ-αύχην, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μέγαν αὐχένα, Ὀλυμπιόδ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 59. 6.

μεγᾰλ-αυχής, ές, = μεγάλαυχος, Ὀρφ. Ὕμν. 62. 3. Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. (προοίμ.) 824. 5.

μεγαλ-αύχησις, εως, ἡ, = μεγαλαυχία, Ἐκκλ.

μεγᾰλαύχητος, ον, = μεγαλαυχής, Ἐπιγρ. παρὰ Παυσ. 1. 13, 3.

μεγᾰλαυχία, ἡ, μεγάλη καύχησις, ἀλαζονεία, Πλάτ. Θεαίτ. 174D, Λυσ. 206Α. 2) ὑπερηφανία, Λογγῖν. 7. 2.

μεγάλ-αυχος, ον, μεγάλως καυχώμενος, λίαν ἔνδοξος, Πινδ. Π. 8. 19, Αἰσχύλ. Πέρσ. 533, Πλάτ. Λυσ. 206Α· τὸ μ., = τῷ προηγ., Ξεν. Ἀγησ. 1, 1.

μεγαλ-εγκωμίαστος, ον, μεγάλως ἐπαινούμενος, ἐγκωμιαζόμενος, Τζέτζ. Ἐξήγ. εἰς Ἰλ. σ. 17. 19.

μεγαλ-εγχειρητής, ὁ, ὁ μεγάλα ἐγχειρῶν, Νικήτ. Χων. ἐν Σάθ. βιβλ. τ. Α', σ. 119. 131.

μεγάλειον, ἴδε ἐν λ. μεγάλλιος.

μεγαλειύομαι, = μεγαλύνομαι, Γενέσ. 94, 2.

μεγᾰλεῖος, α, ον, (μέγας) μεγαλοπρεπής, λαμπρός, ῥήματα Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 34, πρβλ. 4. 5. 2· — τὸ μεγαλεῖον ὡς καὶ νῦν, ἡ μεγαλοπρέπεια, ἡ λαμπρότης, Πολύβ. 8. 3, 1· τῆς φύσεως τὸ μ. Δημόκριτος παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 540C· — τὰ μεγαλεῖα, μεγάλα ἔργα, ἔργα παντοδυναμίας, τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ Πράξ. Ἀποστ. 2. 11. Ἐπίρρ. -ως, μεγάλως, ὠφελεῖν τῇ φύσει Ξεν. Ἀγησ. 11. 16· μ. γαμεῖν, λαμπρῶς, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 4. 1, 7· συγκρ. -ότερον, -οτέρως, Πλάτ. Θεαίτ. 168C, Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 9. 2) ἐπὶ προσώπων, μεγαλοπρεπής, ἀξιοπρεπής, ὑπερήφανος, Ξεν. Ἀπομνημ. 4. 1, 4. **II**. τὸ μεγαλεῖον = τὸ εὐαγγέλιον, Κύριλλ. Σκυθοπ. ἐν Βίῳ Σάβ. 264C, Ἰω. Μόσχ. 2908Α, Μαλαλ. 475, 13, 495, 14.

μεγᾰλειότης, ητος, ἡ, μεγαλοπρέπεια, τὸ μεγαλεῖον, Ἀθήν. 130F, Ἐβδ. (Ἱερεμ. ΛΓ', 9), Εὐαγγ. κ. Λουκ. ι', 43, Συλλ. Ἐπιγρ. 4699, κ. ἀλλ. **II**. παρὰ τοῖς Βυζαντίοις ἐν χρήσει ὡς προσωνυμία τοῦ αὐτοκράτορος, ἴδε Δουκάγγ.

μεγᾰλείωμα, τό, = τῷ προηγ., μνημονεύεται ἐκ τῶν Ἐβδ.

μεγάλ-έμπορος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, μέγας ἔμπορος, ὁ μεγάλα ἐμπορευόμενος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 823. — Ἐπίρρ. μεγαλεμπόρως, κατὰ τὸν τρόπον τῶν μεγαλεμπόρων, Θ. Στουδ. σ. 1581, Ἔκδοσ. Mi.

μεγᾰλ-επήβολος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ μεγάλα ἐπιχειρῶν, Πολύβ. 15. 37, 1, Διόδ. 1. 19, 120, κτλ.· — μεγαλεπίβολος ἀπαντᾷ πολλάκις ὡς διάφ. γραφή, ἴδε ἐν λ. ἐπήβολος, ἐν τέλει, καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 190, κἑξ.

μεγαλ-επιφανής, ές, = μεγάλως ἐπιφανής, Θεοφύλ. Βουλγ. IV, 525D· — οὐσ. μεγαλεπιφάνεια παρὰ τῷ αὐτῷ III, 637.

μεγαλ-εταίραρχος, ἡ -άρχης, ὁ, = μέγας ἑταιρεάρχος, ἡ -άρχης, Τζέτζ. Ἱστ. 9, 622, 660.

μεγάλευκτος, ον, πολύευκτος, πολὺ ἐπιθυμητός, Πλουτ. Φλαμ. 16.

μεγαλευχερῶς, Ἐπίρρ. λίαν εὐχερῶς, (εἰ ἡ λέξις ὑγιῶς ἔχει) Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 834C.

μεγᾰληγορέω, ὁμιλῶ μεγάλα, λέγω «παχειὰ λόγια», καυχῶμαι, Ξεν. Ἀν. 6. 3, 18, Κύρ. 4, 4. 2· καὶ μετ' οὐδ. ἐπιθέτων ἢ ἐπίθ. ἀντωνυμ., τοιαῦτα ἐμεγαληγόρουν αὐτόθι 7. 1. 16. **II**. μεταθ. ἐξυψῶ, μεγάλως ὑψώνω, Ἡρῳδιαν. 3. 9, Βυζ.

μεγαληγορητέον, δεῖ μεγαληγορεῖν, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 235, Ἔκδ. Λ.

μεγᾰληγορία, ἡ, τὸ μεγαληγορεῖν, Εὐρ. Ἡρακλ. 356 (ἐν τῷ πληθ.), Ξεν. Ἀπολ. 1.

μεγᾰλήγορος (ἢ κάλλιον **μεγαληγόρος**), ον, (ἀγορεύω) ὁ μεγαληγορῶν, μεγαλορρήμων, Αἰσχύλ. Θήβ. 565· καυχηματίας, κομπορρήμων, Ξεν. Κύρ. 7.1, 17· — μεγαλοπρεπὴς ἐν τῷ λόγῳ, ἔξοχος, Λογγῖν. 8. 4. — Ἐπίρρ. **μεγαληγόρως**, μεγαλορρημόνως, Πολυδ. Θ', 147, κλ.

μεγᾰληνορία, ἡ, μεγαλοφροσύνη, μεγαλοψυχία, Πινδ. Νεμ. 11. 57, ἐν τῷ πληθυντ.· — ὑπερηφανία, Εὐρ. Φοίν. 185, Ἡρακλεῖδαι 356.

μεγάλη νόσος, ἡ, «ἡ ἐπιληψία» Ἡσύχ.

μεγᾰλήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, (ἀνήρ) λίαν ἀνδρικός, μεγαλόφρων, μεγαλόψυχος, ἀνδρεῖος, ἐπίθ. τῆς «ἡσυχίας, Πινδ. Ἀποσπ. 228 πρβλ. μεγαλόφρων· — ὑψηλόφρων, ὑπερήφανος, ὁ αὐτ. ἐν Π. 1. 99.

μεγάλης δείλης· «οἷον ὀψίας» Ἡσύχ.

μεγᾰλήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (ἦτορ) μεγαλόψυχος, μεγαλόκαρδος, μενεθυμος, ἐπίθ. γενναίων ἀνδρῶν καὶ ὁλοκλήρων ἐθνῶν, Ὅμ.· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ Πολυφήμου, Ὀδ. Κ. 200· ὁ Ὅμηρ. ἀείποτε συνάπτει αὐτὸ πρὸς κύρια ὀνόματα πλὴν ἐν τῇ φράσει μεγαλήτορα θυμόν Ἰλ. Ι. 629, Ὀδ. Ι. 500, κ. ἀλλ.: οὕτω, μεγαλήτορες ὀργαί Πινδ. Ι. 5 (4), 44.

μεγᾰλή-φατος, μεγαλήγορος, μεγαλοπρεπῆ ἔχων νοήματα ἢ λέξεις, Ὕμνος Ὀρφ. Ἀργ. 419 Ἔρμ.

μεγάλ-ηχος, ον, ὁ μεγάλως ἠχῶν, Ἀμφιλόχ. 40Β. — Ἐν Α. Π. 225, 18 **μεγαλόηχος**.

μεγᾰλίζομαι, παθ., μεγαλύνομαι, ὑπερηφάνως φέρομαι, μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ Ἰλ. Κ. 69· οὔτ' ἄρ τι μεγαλίζομαι Ὀδ. Ψ. 174. Ἐπικ. λέξ.

μεγαλικώτατος, η, ον, μεταγεν. ὑπερθ. τοῦ μέγας, Α. Β. 800.

μεγάλ-ιστωρ, ορος, ὁ, ἡ, ὁ γινώσκων μεγάλα πράγματα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐμαθ.

μεγ-αλκής, ές, = μεγαλαλκής, Ἀνθ. Παλατ. 105· — Λοιδ. **κεραλκῆ**.

μεγάλλιος, α, ον, ἐπίθ. εὐώδους ἐλαίου· φέρεται δὲ **μεγάλειον** ἐν Θεοφρ. π. Ὀσμ. 29, κτλ.· ἀλλ' ὁ ἕτερος τύπος ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου ἐν Ἀναξανδρ. «Τηρεῖ» 3, ἐν Εὐβούλου «Πρόχριδι» 1, καὶ ἐν Ἀρφίδος «Ὀδυσσεῖ» 1, ἴδε Ἀθήν. 690Ε κἑξ.· οὕτω καὶ ἐν τῷ **Μέγαλλος** τῷ ὀνόματι τοῦ ἐφευρετοῦ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 451· μύρον .. οἷον οὐ Μέγαλλος πώποτε ἥψησεν Στράττ. ἐν «Μηδείᾳ» 1, ἴδε καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξ.

μεγαλο-αλογίζεται, οἱ, ἱππεῖς ἐν ταῖς μάχαις ἔχοντες μεγάλα ἅλογα, ἵππους, Κωδιν. περὶ τῶν Ὀρφικιαλ. τοῦ Παλατ. 5, 58, ἴδε Δουκάγγ.

μεγᾰλό-βιος, ον, ὁ ἔνδοξον διελθὼν βίον, Παύλ. Ἀλεξ. Ἀποτελ. σ. 50.

μεγᾰλο-βλαβής, ές, ὁ μεγάλην βλάβην προξενῶν, Ἀπολλων. Λεξ. Ὁμ.

μεγαλο-βόας, ὁ, ὁ μεγάλως βοῶν, Ἀγαθ. 206, 10.

μεγαλό-βοος, ον, ὁ, ὁ ἔχων μεγάλην φωνήν, Εὐστ. 562, 40.

μεγαλό-βοτος, ον, ὁ, κατά τινας ἀντὶ **ἱππόβοτος**· «τὸ γὰρ ἱππο- ἐπὶ τοῦ μεγάλου· ὡς Ἱπποπάργιον, τὸν μεγαλοπάργιον» Ἀπολλωνίου Λεξικ. Ὁμηρ. σ. 367.

μεγᾰλό-βουλος, ον, ὁ μεγάλα βουλευόμενος, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 18.

μεγαλο-βραχίων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μεγάλους βραχίονας, Κ. Μανασσ. Χρον. 4691.

μεγᾰλοβρεμέτης, ου, ὁ, ὁ μεγάλως βρέμων, ἰσχυρῶς βροντῶν, Κόντ. Σμ. 2. 508.

μεγαλό-βρομος, ον, = τῷ προηγ., ὕδωρ Ὀρφ. Ἀργ. 461.

μεγαλό-βρυτος, ὁ βρύων μεγάλα, **μεγαλόβρυτος δύναμις** ὁ θεὸς Θ. Λάσκ. σ. 770, Ἔκδ. Mi.

μεγᾰλό-βρῡχος, ον, ὁ μεγάλως βρυχώμενος, λέων Κόντ. Σμ. 5. 188.

μεγᾰλό-βωλος, ον, ὁ ἔχων μεγάλας βώλους, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 155.

μεγᾰλο-γάστωρ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μεγάλην γαστέρα, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 1013.

μεγᾰλο-γενής, ές, ὁ ἐκ μεγάλου γένους καταγόμενος, εὐγενής, Κ. Μανασσ. Χρον. 6664.

μεγᾰλ-ογκία, ἡ, τὸ ἔχειν μέγαν ὄγκον, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 553. 18· πρβλ. **εὔογκος**.

μεγᾰλογνωμονέω, εἶμαι μεγαλογνώμων, ἔχω γενναῖα αἰσθήματα, Δίων Κ. 63. 25.

μεγᾰλογνωμοσύνη, ἡ, ὕψος αἰσθημάτων, μεγαλεῖον αὐτῶν, Ξεν. Ἀγησ. 8, 3.

μεγαλο-γνώμων, ον, ὁ ἔχων ἔξοχα, γενναῖα αἰσθήματα, μεγαλόφρων, Ξεν. Οἰκ. 21, 8· τὸ μ. = τῷ προηγ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀγησ. 9, 6.

μεγαλο-γράφέω, γράφω διὰ τοῦ ω μεγάλου, ἀντίθετ. τῷ μικρογραφέω, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 297, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. 193, 200, κτλ.

μεγᾰλογρᾰφία, ἡ, τὸ ζωγραφεῖν μεγάλα πράγματα, Βιτρούβ. 7.4.

μεγᾰλο-δαίμων, ονος, ὁ, = μέγας δαίμων, Κλήμ. Ἀλ. 42.

μεγᾰλο-δάπανος, ον, ὁ μεγάλα δαπανῶν, πολυδάπανος, Ἐπιγραφ. ἐν Cayl. 2. tab. 56.

μεγᾰλό-δενδρος, ον, πλήρης μεγάλων δένδρων, Στράβ. 142, 156, κτλ.

μεγᾰλό-δηλος, ον, ἔκδηλος, καταδηλος, φανερός, καταφανής, Πορφύρ. Ὁμ. Ζητ. 28.

μεγᾰλοδοξία, ἡ, τὸ νὰ ἔχῃ τις μεγάλην περὶ ἑαυτοῦ γνώμην, ἀλαζονεία, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 693.

μεγᾰλό-δοξος, ον, λίαν ἔνδοξος, Εὐνομία Πινδ. Ο. 9. 26, Πλουτ. Θησ. 1.

μεγᾰλό-δουλος, ὁ, μέγας δοῦλος, ἀντίθετ. **μικρόδουλος**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 55.

μεγᾰλ-όδους, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μεγάλους ὀδόντας, Ἐτυμ. Μέγ. 137. 6.

μεγαλο-δύνᾰμος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἔχων μεγάλην δύναμιν, Ἐρμείας εἰς Πλάτ. Φαῖδρ. 176. κτλ. — Ἐπίρρ. **μεγαλοδυνάμως**, μετὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεγάλης δυνάμεως, «Cod. gr. Par. 501, fol. 191 r° et 1197, fol. 173 v°» ἐν Annu. etc. IX, σ. 31.

μεγαλοδωρέομαι, ἀποθ., ὡς καὶ νῦν, παρέχω, κάμνω, μεγάλα δῶρα, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 4, 9.

μεγαλοδωρία, ἡ, τὸ μεγαλοδωρεῖσθαι, γενναιοδωρία, Λουκ. Κρονοσόλων 4. Ἡμαρτημένος τις τύπος **μεγαλοδωρεὰ** ἀπαντᾷ παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Νεκρ. Διαλ. 6. 4, Ἀναχ. 9, καὶ παρὰ τῷ Ἡλιοδ. 9. 24.

μεγαλό-δωρος, ον, ὁ μεγάλα δωρούμενος, γενναιόδωρος, ἐλευθέριος, **μεγαλοδωρότατος** Ἀριστοφ. Εἰρ. 393, πρβλ. Πολύβ. 10. 5, 6· τὸ **μεγαλόδωρον** = **μεγαλοδωρία**, Πλουτ. Ἀντών. 4 καὶ 43, κ. ἀλλ.

μεγαλοειδῶς, κατὰ τρόπον μεγαλοειδῆ, Φιλοστρ. γυμναστ. § 36.

μεγάλο-είμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ περιβεβλημένος μεγάλην ἐαυτήν, Εὐστ. 1430, 25.

μεγαλοεργέω, συνηρ. **-ουργέω**, κάμνω μεγάλα ἔργα, Φίλων 2. 142, κτλ.

μεγαλοεργής, συνηρ. **-ουργής**, ές, (ἔργω) ὁ μεγάλα ἔργα πράττων, μεγαλουργός, ἔξοχος, Λουκ. Ἀλέξ. 4· — **μεγαλοεργία**, ἡ, Πολύβ. 31. 3, 1· συνηρ. **-ουργία**, Λουκιαν. π. Διαβολ. 17· — **μεγαλοεργός**, συνηρ. **-ουργός**, όν, = **μεγαλοεργής**, τὸ μεγ. = **μεγαλοεργία**, Πλουτ. Καῖσ. 58, Λουκ. Ἀλέξ. 4.

μεγαλόζηλα, ἐπίθετ. φορεμάτων διὰ τοὺς μεγάλου ἀναστήματος ἀνθρώπους, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 469, ἔκδ. Β. Ἐπιθὲ τὰς μακρὰς σὴμ. τοῦ Ρετσκίου.

μεγαλό-ζηλος, ον, ἔχων μέγαν ζῆλον, Μέγ. Ἐτυμ. ἐν λέξ. **ἀγάζηλος**.

μεγαλό-ζωνος, ον, ὁ ἔχων μεγάλην ζώνην, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 175.

μεγάλο-ηλιξ, ικος, ὁ ἔχων μέγα ἀνάστημα, Θεόδ. Στουδ. σ. 545Β.

μεγαλό-ηχος, ον, ὁ μεγάλως ἠχῶν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ω. 323, κτλ.

μεγαλό-θριξ, τρίχος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μεγάλας τρίχας, Γλωσσ.

μεγαλό-θρους, ουν, ὁ μέγαν θροῦν ποιῶν, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 876D.

μεγαλό-θῡμος, ον, = **μεγάθυμος**, Πλάτ. Πολ. 375C.

μεγάλο-θύμων, ον, = τῷ προηγ., Εὐσ. Ἐμεσ. 517Δ.

μεγαλό-θῦτον, τό, μέγα θῦμα, «τὸ πρωτόσφακτον, μεγαλόθυτον ἢ τὸ εὐγενὲς θῦμα» Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 329.

μεγάλ-οιτος, ον, πανάθλιος, δυστυχής, Θεόκρ. 2. 72.

μεγάλα-καμπής, ές, ὁ ἔχων μεγάλην καμπήν, σφόδρα κεκαμμένος, Ὀρειβάσ. σ. 38 Mai.

μεγαλοκαρδίως, Ἐπίρρ. **μεγαλοψύχως**, Κ. Μανασσ. Ἔρωτ. 9. 47.

μεγάλό-καρπος, ον, φέρων, παράγων μεγάλους καρπούς, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 4, 5.

μεγάλό-καυλος, ον, ἔχων μέγαν καλόν, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 6, 3.

μεγαλο-κερδής, ές, φέρων μεγάλα κέρδη, Cod. Par. 3112, fol. 10.

μεγάλό-κερως, ων, γεν. ω, ὁ ἔχων μεγάλα κέρατα, Εὐστ. 634. 56, Ἡσύχ.

μεγάλο-κευθής, ές, ὁ μεγάλα ἢ πολλὰ κρύπτων, περιεκτικός, εὐρύχωρος, Θάλαμοι Πινδ. Π. 2. 60.

μεγάλο-κέφᾰλος, ον, ὁ μεγάλην ἔχων κεφαλήν, Ἀριστ. π. Ὑπν. καὶ Ἐγρηγόρ. 3, 16, Προβλ. 30. 3.

μεγᾰλο-κήρυξ, ῦκος, ὁ, = **μέγας κήρυξ**, Νικήτ. Χρον. 373Β.

μεγάλο-κίνδῡνος, ον, ὁ ἐπιχειρῶν μεγάλα καὶ ἐπικίνδυνα πράγματα, βιψοκίνδυνος, ὁ εἰς μεγάλους περιπίπτων κινδύνους, ἀντίθετ. τῷ **μικροκίνδυνος**, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 3, 23.

μεγαλοκλεής, ές, ὁ μέγα κλέος ἔχων, μεγακλεής, Βακχυλ. VII, 49, ἔκδ. Blass.

μεγάλό-κλονος, ον, ὁ μεγάλως ἠχῶν, μεγαλόηχος, σάλπιγξ Ἰλιάμ. Ἀλ. 90.

μεγάλο-κμής, ῆτος, ὁ, ἡ, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Εὐμ. 243, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἀνδροκμῆσι**, ὥστε πιθανῶς ὁ Σχολιαστὴς ἀνέγνω ἐν τῷ κειμένῳ: **ἀδροκμῆσι**.

μεγάλο-κοίλιος, ον, ὁ ἔχων μεγάλας (τῆς καρδίας) τὰς κοιλίας, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 4, 30· — ἐν τοῖς Ἀντιγρ. τοῦ Γαλην. **μεγαλόκοιλος**.

μεγάλό-κολπος, ον, ὁ ἔχων μέγαν κόλπον ἢ μεγάλας καὶ βαθείας πτυχὰς (ἐν τῷ ἱματίῳ), Νυκτὸς μεγαλοκόλπου Βακχυλ. Ἀποσπ. 31 [40] Blass, ἔνθα ἕτεροι **μελανοκ-**, ἢ **μελαγκ-**.

μεγάλό-κορος, ον, (κόρη III) ὁ ἔχων μεγάλας κόρας (τῶν ὀφθαλμῶν), Ἀέτ. 133Β.

μεγάλο-κόρυφος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλὰς κορυφάς, γῆ Λυκόφρ. Ρήτωρ ἐν Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 1.

μεγαλό-κοτος, ον, μεγάλως ὠργισμένος, Ἀπολλωνίου Λεξ. Ὁμ. σ. 318 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ζάκοτος**.—Ἐπίρρ. **μεγαλοκότως** Ἡσύχ. ἐν λ. ζαφελῶς.

μεγάλό-κρακτος, ον, ὁ μεγαλοφώνως, ἠχηρῶς κράζων, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 12. 38.

μεγάλο-κράτής, ές, ὁ μέγα ἔχων κράτος, Ἀνθ. Π. 9. 657.

μεγάλο-κράτωρ, ορος, ὁ, οὗ τὸ κράτος ἐστὶ μέγα, Ἐκθ. (Γ' Μακκ. Ϛ', 12).

μεγαλό-κροτος, ον, ὁ προξενῶν μέγαν κρότον, βροντὴ Ἰσιδ. Θεσσαλον. σ. 12. 113, ἔκδ. Mi.

μεγάλο-κτύπος, ον, ὁ ἰσχυρῶς βροντῶν, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ ἐρέγδουπος, Ἡσύχ.

μεγάλο-κύμων [ῡ], **ον**, ὁ μεγάλα ἔχων κύματα, Ἀριστ. Προβλ. 26. 16. 2.

μεγαλό-κωλος, ον, ὁ ἔχων μεγάλα κῶλα, μέλη τοῦ σώματος, ὡς πόδας κτλ., ἀκρίς .. **μεγαλόκωλος** Διοσκ. 2, 57.

μεγᾰλό-λᾶλος, ὁ λαλῶν μεγάλα, μεγαλορρήμων, Γλωσ.

μεγαλό-λαιφον πλοῖον, τὸ ἔχον μεγάλα λαίφη, ἱστία, Κ. Μανασσ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 61.

μεγᾰλό-μαζος, ον, = **μεγάλαρτος**, (ὃ ἴδε), Πολέμων παρ' Ἀθην. 109Β.

μεγᾰλομᾰνής, ές, λίαν ἐμμανής, μαινόμενος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 143.

μεγαλό-μαρτυρ, ῦρος, ὁ, = **μέγας μάρτυς**, Συλλ. Ἐπιγρ. 8642, 8753, κ. ἀλλ.

μεγᾰλόμασθος, ον, ὁ ἔχων μεγάλους μαστούς, Γεωπ. 19. 2, 4.

μεγαλομέρεια, ἡ, μέγεθος μερῶν, ἀντίθετ. τῷ **μικρομέρεια**, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 8, 4, Θεοφρ. π. Πυρ. 45· φέρεται δὲ **μεγαμερία** ἐν Πολυβ. 1. 26, 9.

μεγᾰλομερής, ές, (μέρος) ὁ ἐκ μεγάλων μερῶν συνιστάμενος, Πλάτ. Τίμ. 62Δ, Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 5, 4. **II**. **μεγαλοπρεπής**, Πολύβ. 28. 17, 1, κ. ἀλλ.· μ. δεῖπνα Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 42.—Ἐπίρρ. **-ρῶς**, συγκρ. **-έστερον**, Πολύβ. 25. 6, 5· ὑπερθ. **-έστατα**, 16. 25, 3.

μεγαλο-μέτωπος, ον, ὁ ἔχων μέγα μέτωπον, Ἐτυμ. Μέγ. 396. 50, πρὸς ἑρμην. τῆς λ. **εὐρυμέτωπος**.

μεγᾰλο-μήτηρ, ἡ, «ἡ τῆς μητρὸς μήτηρ» Ἡσύχ.· ἴδε Λοβ. Φρύν. 453.

μεγᾰλόμητις, τι, ὁ ἔχων μεγάλα σχέδια, φιλόδοξος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1426.

μεγᾰλο-μικρος, ον, μέγας ἅμα καὶ μικρός, Φίλων 2. 61.

μεγᾰλό-μισθος, ον, μεγάλους μισθοὺς λαμβάνων, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 15, Ἀθήν. 569Δ.

μεγαλόμματος, ον, ὁ ἔχων μεγάλα ὄμματα, μεταγεν.

μεγᾰλομοιρία, ἡ, μεγαλοπρέπεια, Ἀριστέας.

μεγάλο-μόναχος, ον, = **μεγαλόσχημος** II, Εὐστ. Πονημάτ. 226. 82.

μεγᾰλο-μῡκητής, οῦ, ὁ, ὁ μεγάλως, ἰσχυρῶς μυκώμενος, Ἡσύχ.

μεγαλοναύτης, ὁ, μέγας ναύτης, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **βουβάρας**, Ἐτυμ. Μέγ. 206, 20.

μεγᾰλό-νῑκος, ον, ὁ ἐνδόξως νικῶν, Θεόδ. Πρόδρ.

μεγαλόνοια, ἡ, μέγας νοῦς, μεγαλοφυΐα, Πλάτ. Νόμ. 935Β, Πλούτ. 2. 401D, Λουκ. Ἁλιεῖς 22. **II**. μεγαλοψυχία, Δίλ. π. Ζ. 15. 22.

μεγᾰλόνους, ον, συνηρ. **-νους, ουν**, ὁ μέγαν νοῦν ἔχων, Λουκ. Εἰκόν. 18· περὶ τοῦ κατὰ μεταπλασμὸν πληθ. **-νοες**, ἴδε Λοβεκ. Φρύν. 453.

μεγᾰλοπάθεια, ἡ, μεγάλη ὑπομονή, καρτερία (τῆς ψυχῆς), Πλούτ. 2. 551C.

μεγᾰλοπάρῃος, ον, ὁ ἔχων μεγάλας παρειάς, Ἀπολλωνίου Λεξ. Ὁμ. σ. 367, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἱπποπάρῃος**.

μεγᾰλοπενθής, ές, ὁ μεγάλως πενθῶν, σφόδρα τεθλιμμένος, Ἐτυμολ. Μέγ. 604. 34.

μεγᾰλόπετρος, ον, ἐπὶ τῆς **Ἀκροπόλεως**, ἡ ἐπὶ μεγάλης πέτρας (βράχου) κειμένη, Ἀριστοφ. Ἀυσ. 482.

μεγαλοπιστία, ἡ, ἡ μεγάλη πίστις, Θ. Στουδ. σ. 422Β.

μεγᾰλόπλευρος, ον, ὁ ἔχων μεγάλας πλευράς, Κ. Μανασσ. Χρον. 4864.

μεγᾰλόπλᾰτος, ον, ὁ ἔχων μέγα πλάτος, Σχόλ. εἰς Διον. Π. 1087.

μεγαλοπληθής, ές, πολυπληθής, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 680C.

μεγᾰλόπλουτος, ον, = τῷ ἑπόμ., Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 488.

μεγᾰλόπλουτος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ πολὺ πλούσιος, Εὐβουλ. ἐν «Ἴωνι» 2, Διόδ. 15. 58.

μεγᾰλόπνους, ον, συνηρημ. **-πνους, ουν**, ὁ ἰσχυρῶς πνέων, Ἀπολλων. Λεξ. Ὁμ. σ. 318 ἐν λέξ. ζαής.

μεγᾰλοποιέω, ποιῶ μεγάλα ἔργα, ἐπὶ τοῦ Θεοῦ, Ἐκθ. (Σειρὰχ Ν'. 24). **II**. μεταθατ., ὡς καὶ νῦν, μεγαλώνω, Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 477. 31.

μεγᾰλοπόλεμος, ον, μέγας ἐν πολέμῳ, ἀνὴρ γενναῖον καὶ μεγαλοπόλεμον Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 11, 2.

μεγᾰλόπολις, ποιητ. **-πτολις**, ι, ἐπίθ. μεγάλων πόλεων, αἱ μεγαλοπτόλιες Ἀθῆναι, ἡ μεγάλη καὶ ἰσχυρὰ πόλις, Πινδ. Π. 7. 1· οὗτω, μεγαλοπόλιες ὦ Συράκοσαι αὐτόθι 2. 1· ἀ μ. Τροία Εὐρ. Τρῳ. 1291.

μεγᾰλοπολίτης, ου, ὁ, ὁ μεγάλης πόλεως πολίτης, Πολυδ. Θ', 25, Φίλων 1. 37.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεγαλοπόνηρος, ον, πονηρός, κακός ἐν μεγάλοις πράγμασι, Ἀριστ. Πολιτικ. Δ. 11, 5.

μεγαλόπονος, ον, ἐπίπονος, κοπώδης, βίος Κ. Μανασσ. Ἐρωτικ. 6. 62.

μεγαλόπους, ό, ἡ, πουν, τό, ὁ ἔχων μεγάλους πόδας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 21.

μεγαλοπραγία, ἡ, τὸ μεγάλα ἔργα ἐκτελεῖν, μεγαλουργία, Ἀπφ. Ἐμφύλ. 5. 52.

μεγαλοπραγμοσύνη, ἡ, ἡ πρὸς μεγαλουργίαν διάθεσις, μεγαλοπρέπεια, Πλουτ. Ἀλκ. 6, κτλ.· — **μεγαλοπράγμων, ον,** ὁ διατεθειμένος νὰ πράξῃ μεγάλα ἔργα, ὁ σχηματίζων μεγάλα σχέδια, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 36, Πλουτ. Ἀγησ. 32.

μεγαλοπρέπεια, Ἰων. **-είη,** ἡ, ὁ χαρακτὴρ ἢ ἰδιότης τοῦ **μεγαλοπρεποῦς,** λαμπρότης, Ἡρόδ. 1. 139., 3. 125, Πλάτ. Πολ. 486Α, κτλ.· ἐπὶ γλώσσης, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 16.

μεγαλοπρεπεύομαι, ἀποθ., φέρομαι ἢ πορεύομαι **μεγαλοπρεπῶς,** Νικήτ. 329C.

μεγαλοπρεπής, ές, (πρέπω) ὁ ἁρμόζων εἰς μέγαν ἄνδρα, ἔχων μεγαλοπρέπειαν, ἔξοχος, λαμπρός, Λατ. magnificus, δεῖπνον μ. Ἡρόδ. 5. 18· δωρεὴν μεγαλοπρεπεστάτην ὁ αὐτ. 6. 122· ἔργον καὶ μεγαλοπρεπέστατον Ἀριστοφ. Ὄρν. 1125· ταφὴ Πλάτ. Μενέξ. 234C —τὸ **μεγαλοπρεπές,** = **μεγαλοπρέπεια,** Ξεν. Ἀπομνημ. 3. 10, 5, κτλ. **2)** ἐπὶ προσώπων, Πλάτ. Πολ. 487Α, κ. ἀλ., πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 2, 5· ἐπὶ ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 10, 1 (ἐν τῷ συγκριτ.). **3)** ἐπὶ ὕφους, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 10, 5, Πλάτ. Συμπ. 210D, Ἀριστ. Ρητ. 3. 12, 6. **II.** Ἐπίρρ. **-πέως,** Ἀττ. **-πῶς,** Ἡρόδ. 6. 128, Ξεν. Ἀν. 1. 4, 17, κτλ.· συγκρ. **-έστερον,** Πλάτ. Λῦσ. 215Ε· ὑπερθ. **-έστατα,** Ἡρόδ. 7. 57.

μεγαλοπρόθυμον, τό, ἡ μεγάλη προθυμία, Θ. Στουδ. σ. 688. Ἐκδ. Mi.

μεγαλοπτέρυξ, ὔγος, ὁ, ἡ, ὁ μεγάλας ἔχων τὰς πτέρυγας, Κ. Μανασσ. Χρον. 155, 1546, κτλ.· **μεγαλοπτέρυγος, ον,** Ἐβδ. (Ἰεζεκ. ΙΖ', 3 καὶ 7), Νικήτ. Χρον. 21, 3.

μεγαλόπτολις, ἴδε ἐν λέξ. **μεγαλόπολις.**

μεγαλό-πτωχος, ὁ, ὁ λίαν πτωχός, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Στοβ.

μεγαλοπώγων, ωνος, ὁ, ὁ ἔχων μεγάλην γενειάδα, Μαλαλ. τ. 1, σ. 383.

μεγαλορρέκτης, ὁ, μεγάλα πράττων, μεγαλόδοξος ἢ πλεονέκτης, κακορρέκτου καὶ **μεγαλορρέκτου** καὶ φευκτέου ἀνδρὸς Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 2. 27.

μεγαλορρήμων, ον, ὁ λέγων μεγάλους λόγους, ἀλαζών, ὑπερήφανος, Ἐβδ. (Ψαλμ. ΙΑ', 3).— Ἐπίρρ. **-όνως,** Πολυδ. Θ', 147· — **μεγαλορρημονέω,** εἶμαι **μεγαλορρήμων,** καυχηματίας, Στράβ. 601· — **μεγαλορρημονία,** ἡ, καύχησις, κομπορρημοσύνη, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 1350· καὶ **μεγαλορρημοσύνη,** ἡ, Πολύδ. 39. 3, 1, Ἐβδ. (Α' Βασιλ. Β', 3).

μεγαλόρριζος, ον, ὁ ἔχων μεγάλας ῥίζας, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 3, 8 (ἔνθα Schneid. **μεγαλοπύρηνος, ον,** ὁ ἔχων μέγαν πυρῆνα, «κουκοῦτσι»), Διοσκ. 2. 186.

μεγάλορρῖνος, ον, (ῥίς) ὁ ἔχων μεγάλην ῥῖνα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 924.

μεγάλος, ἴδε **μέγας.**

μεγαλόσαρκος, ον, ὁ ἔχων μεγάλας σάρκας, πολύσαρκος, Ἐβδ. (Ἰεζεκ. ΙΣ', 26).

μεγαλοσθενής, ές, ὁ ἔχων μέγα σθένος, μεγάλην ἰσχύν, ἐξόχως ἰσχυρός, δυνατός, Ὁμ. Ἐπιγράμμ. 6, Πινδ. Ο. 6, 21, Κόριννα 2· **-σθενέτης** ἐν Ἀπολλιναρ. Μεταφρ. σ. 284· — **μεγαλόσθενος,** Χρησμ. Σιβυλλ. 5, 585.

μεγαλόσκιος, ον, ὁ ἔχων μεγάλην σκιάν, Ἐτυμ. Μέγ. 248. 51.

μεγαλοσμάραγος, ον, ὁ μεγάλως, ἰσχυρῶς ἀντηχῶν, Λουκ. ἐν Διὶ Τραγῳδ. 1.

μεγαλοσοφιστής, οῦ, ὁ, = **μέγας σοφιστής,** Ἀθήν. 113D.

μεγαλόσοφος, ον, ὁ μεγάλως σοφός, Θεόδ. Μελοχ. σ. 410.

μεγαλόσπλαγχνος, ον, ὁ ἔχων μεγάλα σπλάγχνα, μέγα τὸ ὑπογάστριον, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 392. 52., 393. 5. **2)** ὁ αὐξάνων τῶν σπλάγχνων τοὺς ὄγκους, οἶνος μ. σπληνὸς καὶ ἥπατος αὐτόθι 392. 23. **II.** μεγαλόψυχος, μεγάθυμος, ψυχὴ Εὐρ. Μήδ. 109.

μεγαλοστάφυλος, ον, ὁ ἔχων μεγάλας σταφυλάς, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ι. 358.

μεγαλόσταχυς, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μεγάλους στάχυς, Διοσκ. 1, 6, ελ. 16, ἔκδ. Kühn.

μεγαλοστένακτος, ον, ὃν μεγάλως στενάζει τις, ἄξιος μεγάλων στεναγμῶν, Ἐτυμ. Μέγ. 8. 54.

μεγαλόστερνος, ον, ὁ ἔχων μέγα στέρνον, Μανασσ. Χρον. 6483.

μεγαλόστηθος, ον, ὁ ἔχων μέγα στῆθος, Μνησίθ. παρ' Ὀρειβ. ΙΙΙ. 24, 14. — Ὑπερθ. **μεγαλοστηθόστατοι,** οἱ, οἱ ἔχοντες καθ' ὑπερβολὴν μέγα στῆθος, Ὀρειβ. ἔκδ. Dar. τ. 3, σ. 24.

μεγαλόστομία, ἡ, = **μεγαλορρημοσύνη,** Σχόλ. εἰς Ὁρατ. Ἐπιστ. 2. 1, 193.

μεγαλόστομος, ον, ὁ ἔχων μέγα στόμα, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 1, 12.

μεγαλόστονος, ον, ὁ μεγάλους προξενῶν στεναγμούς, πολύστονος, πῆμα Αἰσχύλ. Πρ. 411.

μεγαλοσχήμων, ον, μεγαλοπρεπής, Αἰσχύλ. Πρ. 409· ὡσαύτως **-σχημος, ον,** Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 1, 6. **II.** **μεγαλόσχημοι** ἢ **-σχήμονες,** οἱ, μυαχοὶ οἱ ἀριθμούμενοι εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν τοῦ ἀσκητικοῦ βίου, καὶ οἱ φοροῦντες τὰ μέγα σχῆμα, Στουδ. 1753D, Εὐστ. Πονημ. 216. 12, κτλ.· καὶ **μεγαλοσχημοσύνη,** ἡ, ὁ ὕψιστος οὗτος μοναχικὸς βαθμός, αὐτόθι 61.

μεγαλοσώματος, ον, ὁ ἔχων μέγα σῶμα, Εὐστ. 962. 26, Σχόλ. εἰς Ὀπ. Ἀλ. 1. 360.

μεγαλόσωμος, ον, = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 55, κτλ.

μεγαλοτελῶς, πολυτελῶς, δαψιλῶς, Βασιλ. τοῦ Βουλγαροκτ. ναρὰ ἐν Συντ. καν. τ. 5, σ. 266.

μεγαλότεχνος, ον, μέγας τὴν τέχνην, κατέχων καλῶς τὴν ἑαυτοῦ τέχνην, Ἀριστ. π. Κόσμου 6, 14· — τὸ μ. = ὕψος, τὸ ἔξοχον, Διον. Ἀλ. π. Ἰσοκρ. 3.

μεγαλότης, ητος, ἡ, = **μέγεθος,** Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 441Β· περὶ τοῦ τύπου ἴδε Δαδ. Φρύν. 350.

μεγαλότιμος, ον, ὁ ἔχων μεγάλην ἀξίαν, Ἡσύχ. ἐν λ. ἐρίτιμον.— Ἐπίρρ. **μεγαλοτίμως,** μετὰ μεγάλης τιμῆς, Διογ. Α. 8. 88.

μεγαλότολμος, ον, ὁ μεγάλα τολμῶν, τολμηρός, ριψοκίνδυνος, Λουκ. Ἀλέξ. 8· — Ἐπίρρ. **-μως,** Νικήτ. Παφλ. Ἐγκ. εἰς Ἅγ. Εὐστ. σ. 54.

μεγαλότοξος, ον, ὁ ἔχων μέγα τόξον, Ἐτυμ. Μέγ. 3. 23.

μεγαλοτραχήλος, ον, ὁ ἔχων μέγαν τράχηλον, Ἐτυμ. Μέγ. 142. 12.

μεγαλουργέω, -γῆς, γία, γός, ἴδε ἐν λ. **μεγαλοερ-.**

μεγαλόὖφον, τό, μέγα ὕφος, λέξις πλασθεῖσα πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ λαΐφος, «λαΐφος τὸ ἱστίον, ἐπεὶ ἐξ ἱματίων γίνεται, οἱονεὶ μεγαλόὑφον» Ἀπολλ. Λεξικ. Ὁμηρ. σ. 431.

μεγαλουχία· «μεγαλαυχία, ὑψηλοτροσύνη» Ἡσύχ.

μεγαλοῦχος, ὁ μεγάλως, ἰσχυρῶς ἐχόμενός τινος, κραταιός, μεγαλοῦχον .. βίαν Βακχυλ. XVI, 23· ἔνθα ὁ Blass ἐξέδωκε μεγάλαυχον.

μεγαλοφάνής, ές, = **μεγαλοπρεπής,** Ἡσύχ., Φώτ., Εὐστ. Πονημ. 107. 9.

μεγαλοφεγγής, ές, ὁ μεγάλως φέγγων, Ἡσύχ., ἐν λέξ. **ζαφλεγέες.**

μεγάλ-όφθαλμος, ον, ὁ ἔχων μεγάλους ὀφθαλμούς, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 26, Φωτ. Βιβλ. 596.

μεγαλοφιλία, ἡ, μεγάλη φιλία, Τζέτζ. Ἐπιστ. ζ'.

μεγαλόφιλος, ον, ὁ ἔχων μεγάλους φίλους, Παῦλ. Ἀλεξ. Ἀποτελ. σ. 50.

μεγαλόφλεβος, ον, ὁ ἔχων μεγάλας φλέβας, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 4, 30.

μεγαλοφρονέω, φρονῶ μεγάλα, **μεγαλοφρονοῦντος** (νῦν **μέγα φρονοῦντος**) ἐφ' ἑαυτῷ, ἔχοντος μεγάλην πεποίθησιν εἰς ἑαυτόν, Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 39· τινί Διον. Ἀλ. 8. 83.· Μέσ., ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὑπερηφανεύομαι, Πλάτ. Πολ. 528Β.

μεγαλοφροσύνη, ἡ, ὕψος φρονημάτων, μεγαλοψυχία, Πλάτ. Συμπ. 194Β, Ἰσοκρ. 194Α, κτλ.· ὑπὸ **μεγαλοφροσύνης,** ἐκ μεγαλοψυχίας, Ἡρόδ. 7. 136. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὑπερηφανία, ἀλαζονεία, αὐτόθι 24, 136· μ. γένους, ὑπερηφανία γένους, καταγωγῆς, Ἀντιφῶν 127, 21· πληθ., ὑπερήφανοι στοχασμοί, Ἀνθ. Π. 5. 299.

μεγαλόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) μεγαλόψυχος, εὐγενής, γενναῖος, ἡσυχία Ἀριστοφ. Λυσ. 1289, πρβλ. Ἰσοκρ. 20Α· ἴδε **μεγαλήνωρ**· — τὸ μεγ. = τῷ προηγ., Ξεν. Ἀγησ. 11, 11. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀλαζών· ἐν τῷ ἐπίρρ. **-όνως,** Πλάτ. Εὐθύδ. 293Α, Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 6.

μεγαλοφυής, ές, (φυή) εὐγενὴς τὴν φύσιν, Πολύβ. 12, 23, 5, Διον. Ἀλ. τῶν Ἀρχ. κρίσις 11· πεπροικισμένος μὲ ἔξοχον εὐφυΐαν, ἐπὶ ζωγράφου, Διογ. Λ, 1. 28· τὸ μ., ἡ μεγάλη εὐφυΐα, Λογγῖν. 9. 1. Ἐπίρρ. **μεγαλοφυῶς** Κλήμ. Ἀλ. 582, κλ.

μεγαλοφυΐα, ἡ, ἡ μεγάλη εὐφυΐα, Ἰάμβλιχ. ἐν βίῳ Πυθ. 103, Ἡσύχ.

μεγαλόφυλλος, ον, ὁ ἔχων μεγάλα φύλλα, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 10, 2.

μεγαλοφωνία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ **μεγαλόφωνος,** ἡ μεγάλη φωνή, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 7, 7, Διόδ. 16, 92, Φιλόστρ. 518. **2)** μεγαληγορία, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. συγγράφ. 8, ἐν Διὶ Τραγ. 6.

μεγαλόφωνος, ον, ὁ ἔχων μεγάλην φωνήν, Ἱππ. 1180G, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 7, 7 κἑξ.· ἐπιθ. **-ότατος** Διόδ. 11. 34· ἐπίρρ. **-νως,** Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Ἀγ. 26, κτλ. **2)** ὁ μεγαλοφώνως ὁμιλῶν, «φωνακλᾶς», Δημ. 415. 15. **3)** μεγαλορρήμων, Φιλόστρ. 518· **μεγαλοφωνότατος,** ἐπὶ τοῦ Πινδάρου, Ἀθήν. 564Β.

μεγαλόχαος βόθρος, ὁ ἔχων μέγα βάθος, Κ. Μανασσ. ἐν Λαμπ. etc. IX, σ. 71.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεγαλόχαρτος, ον, ὁ σφόδρα ἀσπάσιος, Ἡσύχ. ἐν λ. μεγήρετα.

μεγαλοχάσμων, ον, ὁ μεγάλως χαίνων, ἔχων τὸ στόμα μεγάλως χαῖνον, ἐπὶ τοῦ ἰχθύος χάννου, Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην. 315F.

μεγαλοχεύμων, ονος, ὁ, ἡ, = πολυχεύμων, ἐπὶ ποταμοῦ, Κ. Μανασσ. Χρον. 217.

μεγαλόχλωρος, ον, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **μελάνωχος** ἢ **μελίχλωρος** Πολέμωνος περὶ τοῦ κατὰ Φύσιν Βίου 1, 3, 185.

μεγαλοψόφητος, ον, = τῷ ἑπομ., Ἐτυμ. Μέγ. 8. 54.

μεγαλόψοφος, ον, ὁ μέγαν ψόφον ποιῶν, Ἡσύχ. ἐν λ. ἐριγδοῦπος.

μεγαλοψῡχέω, εἶμαι μεγαλόψυχος, Ἰω. Χρυσ. τ. 3, σ. 652, 33.

μεγαλοψῡχία, ἡ, ἀρετὴ μεγάλων εὐεργετημάτων ποιητική, Ἰσοκρ. 201A, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 3· ὡσαύτως, παραπλησίως τῷ **μεγαλοπρέπεια**, Πολύβ. 10. 40, 6, κτλ.· μ. τῶν ἔργων Δημ. 689. 2, πρβλ. Διόδ. 1. 58. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὑπερηφανία, ὑπεροψία, Δημ. 247. 18·— παρὰ Πλάτ. ἐν Ἀλκ. 2. 150C, ὡς ἠπιωτέρα λέξις ἀντὶ τοῦ **ἀφροσύνη**, «δογκιχωτισμός».

μεγαλόψῡχος, ον, (ψυχὴ) ὁ ἔχων μεγάλην ψυχήν, γενναῖος τὴν ψυχήν, Ἰσοκρ. 189B, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 3· τὸ μ. = **μεγαλοψυχία**, Πολύβ. 1. 20, 11, 32. 14, 9, Πλούτ.·— συγκρ., μεγαλοψυχότερος φαίνεσθαι Δημ. 414. 15, πρβλ. Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξ. 43·—Ἐπίρρ. **-χως**, Δημ. 384. 18, Πολύβ. 1. 8, 4, κτλ. **2)** ἐν Πλάτ. Ἀλκ. 2. 140C, ἠπιωτέρα λέξις ἀντὶ τοῦ **ἄφρων**.

μεγαλοψυχότης, ἡ, = **μεγαλοψυχία**, Ἀνών. εἰς Ἰω. τὸν Κομν. Cod. Escur. 2, Y, 10, fol. 418 r^0.

μεγαλόω = **μεγαλύνω**, Achm. Ὀνειρ. σ. 37, 27.

μεγαλυνάριον, τό, (**μεγαλύνω**), σύντομον τροπάριον ψαλλόμενον μετὰ τὸ σύνηθες τροπάριον τῆς ἑνάτης ὥρας τοῦ κανόνος. Αἱ ἑορταὶ ἐν αἷς ψάλλονται τὰ μεγαλυνάρια εἶναι αἱ ἑξῆς: τὰ **Εἰσόδια**, ἡ **Γέννησις τοῦ Χριστοῦ**, ἡ **Περιτομή**, ὁ Ἅγ. **Βασίλειος**, τὰ **Θεοφάν(ε)ια**, ἡ **Ὑπαπαντή**, τὸ **Πάσχα**, ἡ **Ἀνάληψις** καὶ ἡ **Κοίμησις τῆς Θεοτόκου**. [Τὰ μεγαλυνάρια συνήθως τυποῦνται περὶ τὸ τέλος τοῦ Ἁγιασματαρίου].

μεγᾰλύνω, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς δοκίμοις μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.· (μέγας)·— κάμνω τινὰ μέγαν ἢ ἰσχυρόν, ὑψόω, ἐνισχύω, ἰσχυροποιῶ, τοὺς πολεμίους Θουκ. 5. 98· τὴν δύναμίν τινος Διόδ. 1. 20.— Παθ., μεγαλύνεσθαι ἔκ τινος, λαμβάνειν μεγάλην δόξαν, .. Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 24. **II.** μεγαλοποιῶ, ἐπαινῶ, ὑπερυψῶ, δοξάζω, τὸ ὄνομά τινος Εὐρ. Βάκχ. 320· μ. τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν παρά τινι Θουκ. 8. 81· ἑαυτὸν Ξεν. Ἀπολ. 32· μ. τινά πρός τινα Πλουτ. Κίμ. 16.— Μέσ., καυχῶμαι, μεγαλαυχῶ, ἐπαίρομαι, γέννᾳ, ἐπὶ καταγωγῇ, Αἰσχύλ. Πρ. 892· οὐδὲ μεγαλύνεται ἐπὶ τῷ ἔργῳ Ξεν. Ἱέρ. 2, 17, πρβλ. Οἰκ. 21, 4· ταῦτ' ἀκούων ἐμεγαλύνετο ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 6, 3· πρβλ. **μεγαλίζομαι**. **2)** μεγαλοποιῶ ἔγκλημα, Θουκ. 6. 28.

μεγᾰλ-υπέροχος, ον, ἐξόχως μέγας, ὑπερβαλλόντως μέγας, Εὐστ. Πονημάτ. 309. 79.

μεγαλ-ωδῡνος, ον, λίαν ὀδυνηρός, Ἡσύχ. ἐν λ. ἐριωδυνος.

μεγαλ-ώνῡμος, ον, ὁ ἔχων μέγα ὄνομα, μεγαλόδοξος, νίκη Σοφ. Ἀντ. 148· Ζεὺς Ἀριστοφ. Θεσμ. 315, πρβλ. Νεφ. 569, κτλ.

μεγαλ-ωπός, όν, (ὤψ) ὁ ἔχων μεγάλους ὀφθαλμούς, Ὀππ. Κυν. 2. 177.

μεγάλως, Ἐπίρρ. τοῦ **μέγας**· ἴδε **μέγας** B.

μεγᾰλωστί [ῐ], Ἐπίρρ. τοῦ **μέγας**, εἰς μεγάλην ἔκτασιν, «φαρδὺς πλατύς», κεῖτο μέγας μεγαλωστί, «μέγας ἐπὶ μέγαν τόπον» (Σχόλ.), Ἰλ. Π. 776, πρβλ. Σ. 26· κεῖσο μέγας μ. Ὀδ. Ω. 40.

II. = **μεγάλως**, Ἡρόδ. 2. 161, 5. 67. **2)** ὡσαύτως = **μεγαλοπρεπῶς**, ὁ αὐτ. ἐν 6. 70, Πολύβ. 28. 11, 5, Λουκ. Ζεῦξ. 8.—Ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἐπικ. ποιηταῖς, παρὰ τοῖς Ἰωσ. πεζογράφοις καὶ ἐν τῷ μεταγενεστ. πεζῷ λόγῳ.

μεγαλωσύνη, ἡ, μεγαλεῖον, μεγαλειότης, Ἑβδ. (Β' Βασιλ. Ζ', 21, κ. ἀλλ.), Κ. Δ.—Ἀπαντᾷ καὶ **μεγαλοσύνη** διὰ τοῦ ο παρὰ Μεθοδ. 52A, οὐχὶ ὀρθῶς.

μεγᾰλ-ωφελής, ές, (ὀφέλλω) ὃ μεγάλως ὠφελῶν, λίαν ὠφέλιμος, Πλούτ. 2. 553D, Κλεομήδ.

μεγᾰ-μῦκος, ον, ὁ μεγάλως, ἡχηρῶς μυκώμενος, «μεγαλομυκητής» Ἡσύχ.

μεγ-ᾰνωρ [ᾰ], **ορος,** ὁ, ἡ, = **μεγαλήνωρ**, πλοῦτος Πινδ. Ο. 1. 4.

μεγάπλευρος βοῦς, ὁ ἔχων μεγάλας πλευράς, Μικήτ. Χων. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Α', σ. 88.

Μέγᾰρα, τά, ἡ γνωστὴ πόλις, Ἡρόδ., κλ.· Μεγαράδε, εἰς Μέγαρα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 524.

Μεγᾰρεύς, έως, ὁ, πολίτης ἢ κάτοικος τῶν Μεγάρων, Θέογν. 23, κτλ.· πλ. **Μεγαρεῖς** ἢ **-ῆς**, Ἡρόδ., παροιμ., Μεγαρέων δάκρυα, «κροκοδείλου δάκρυα», [ἕνεκα τῆς ἀφθονίας κρομμύων φυομένων παρὰ τὰ Μέγαρα], Παρομιογρ. Μεγαρεῖς δὲ φεῦγε πάντας· εἰσὶ γὰρ πικροὶ Ἀνθολ. Παλ. 11. 440.

μεγᾰρίζω, φρονῶ τὰ τῶν Μεγαρίων ἢ λαλῶ τὴν Μεγαρικὴν διάλεκτον, κλάων μεγαριεῖς Ἀριστοφ. Ἀχ. 822, ἔνθα ἴδε Σχολ.

2) εἶμαι ὀπαδὸς τοῦ Μεγαρέως φιλοσόφου Στίλπωνος Διογ. Α. 2. 113. **II.** ἐπισκέπτομαι τὰ μέγαρα τῆς Δήμητρος ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις, Κλήμ. Ἀλ. 14· πρβλ. **μέγαρον** III. 2.— Καθ' Ἡσύχ.: «μεγαρίζοντες· λιμώττοντες».

Μεγαρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ Μέγαρα ἢ τοὺς Μεγαρεῖς, Ἀριστοφ. κτλ.· Μεγαρικοὶ κέραμοι, καὶ κατὰ τὴν ἐμπορικὴν γλῶσσαν, Μεγαρικά, σκεύη πήλινα ἐκ Μεγάρων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 1023, κτλ.· — **Μεγαρικοί**, οἱ, φιλόσοφοι τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 3, 1, ἴδε Διογ. Λ. 2. κεφ. 10 — θηλυκ. **Μεγαρίς** (ἐξυπ. γῆ), ἡ Μεγαρικὴ χώρα, Θουκ. 2. 31, κτλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «Μεγαρικαὶ σφίγγες· Καλλίας πόρνας τινὰς οὕτως εἴρηκεν».

Μεγαριστί [ῐ], Ἐπίρρ., κατὰ τὴν Μεγαρικὴν διάλεκτον, Ἰω. Ἀλεξ. τονικ. παραγγέλμ. σ. 37.

Μεγαρόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ Μεγάρων, Σουσαρίων 1, Ἀριστοφ. Σφ. 57.

Μεγαροῖ, Ἐπίρρ., ἐν Μεγάροις, Ἀριστοφ. Ἀχ. 758.

μέγᾰρον, τό· γενικ. πληθ. **μεγαρέων** (ὡς ἐξ ὀνομαστ. **μέγαρος**, τό,) Σώφρων 37 Ahr. **I.** μέγα δωμάτιον, «αἴθουσα», ἰδίως, **1)** μεγάλη αἴθουσα, ἔνθα οἱ ἄνδρες ἐδείπνουν, ἡ κυρία αἴθουσα τῆς οἰκίας, Ὀδ. Π. 341· μ. πλεῖον δαιτυμόνων Ρ. 604. **2)** ὁ γυναικών, ἐν ᾧ διέτριβεν ἡ δέσποινα τοῦ οἴκου μετὰ τῶν θεραπαινῶν αὐτῆς ἐν τῷ ὑπερῴῳ, ἴδε ἰδίως Ὀδ. Σ. 168· ἐν τῷ πληθ., Β. 93., Τ. 30. **3)** κοιτών, θάλαμος ὕπνου, Λ. 374. **II.** οἰκία, ἰδίως μεγάλη, ἀνάκτορον, «παλάτι», συχνάκις παρ' Ὁμ. (μάλιστα ἐν τῇ Ὀδ.), ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ὡς τὸ Λατ. aedes καὶ tecta, ἐν τῷ πληθ., ἐπειδὴ ὁ οἶκος ἀπετελεῖτο ἐκ πολλῶν δωματίων ἢ θαλάμων· ἐν δὲ τῷ ἑνικῷ: Πινδ. Π. 4. 238 — ἐν μεγάροις = οἴκοι, ἐν τῇ οἰκίᾳ, πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ἰλ. Δ. 396, κτλ.· ἀλλ' ὡσαύτως κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐπ' ἀγροῦ, Ὀδ. Χ. 47. **III.** μέγαρον (μάγαρον Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 365), ὁ ἱερὸς θάλαμος τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ, ἔνθα ἐλαμβάνοντο οἱ χρησμοί, Ἡρόδ. 1. 47, 65· ὡσαύτως ἐπὶ ἄλλων ναῶν, τὸ ἱερώτατον μέρος, τὸ ἀλλαχοῦ καλούμενον ἄδυτον, ὁ αὐτ. 2. 141, 143, 169, κτλ., πρβλ. Valck. 6. 134· — ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μόνον ἐπὶ ἱερῶν οἰκοδομῶν καὶ ἀείποτε καθ' ἑνικόν, ὡς τὸ Λατιν. aedes, ναός. **IV. μέγαρα,** ὡσαύτως **μάγαρα**, τά, ἦσαν ὑπόγεια σπήλαια ἱερὰ τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης (ὅθεν καὶ τὸ ῥῆμα **μεγαρίζω** II), εἰς ἃ κατεβίβαζον χοιρίδια κατά τινα ὡρισμένην ἡμέραν τῶν ἑορτῶν τῶν Θεσμοφορίων— τὰ καλούμενα **μυστηρικὰ** καὶ **μυστικὰ χοιρία** (πρβλ. **μυστικός**) παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 747, 764, ἴδε Παυσ. 9. 8, 1, πρβλ. Meineke εἰς Μένανδρ. σ. 286, Λοβεκ. Ἀγλαόφ. σ. 829 κἑξ.· **μέγαρον** ἆἰδιον, τάφος, μνῆμα, Kaib. Ἑλληνικὰ Ἐπιγράμματα 453, 2.

μεγᾰρόνδε, Ἐπίρρ., οἴκαδε, Ὀδ. Π. 413, κ. ἀλλ.

μεγαρσις, ἡ, (μεγαίρω) ζηλοτυπία, φθόνος, Ἡσύχ.

μεγαρτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **μεγαίρω**, ἐπίφθονος, ἢ καθ' Ἡσύχ. «ἀγνώμων καὶ φθονερός»

μέγᾱς, μεγάλη [ᾰ], **μέγᾰ,** γεν. **μεγάλου, ῆς, ου,** δοτ. **μεγάλῳ, ῃ, ῳ,** αἰτ. **μέγαν, μεγάλην, μέγᾰ**· δυϊκ. **μεγάλω, α, ω,** πληθ. **μεγάλοι, αι, α,** κτλ., ὡς ὁμαλὸν ἐπίθετ. εἰς **ως**·— ἀλλ' ὁ ὁμαλὸς τύπος **μεγάλως** οὐδέποτε ἐν χρήσει καθ' ἑνικ. ὀνομαστ. καὶ αἰτ. ἀρσεν. καὶ οὐδετ., καὶ μόνον ἅπαξ κατὰ κλητ. ἀρσ., ὦ μεγάλε Ζεῦ Αἰσχύλ. Θήβ. 822. ('Ἐκ τῆς √ΜΕΓ παράγονται ὡσαύτως τὰ **μείζ-ων** (ἤ ἐστι μεγί-ων, πρβλ. **ὀλίγ-ος, ὀλίζ-ων** = **ὀλιγί-ων**) **μέγ-ιστος, μέγ-εθος**· Λατ. mag-nus, maj-or, max-imus, mag-is, mag-ister, κτλ.· Γοτθ. mik-ils (μέγας), mik-iljan (μεγαλύνειν), συγκρ. mais (μᾶλλον, πλεῖον), ὑπερθ. maist (τὸ πλεῖστον)· Ἀρχ. Σκανδιν. mik-ill (Σκωτ. mickle, πρβλ. τὰ Ἀγγλ. much, might)·— τὸ Σανσκρ. mah-at, mah-ā (μέγας) πρέπει νὰ εἶναι συγγενές, ἂν καὶ τὸ Σανσκρ. h (ὅ ἐστι gh) κυρίως δὲν ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ Ἑλλ. γ καὶ Γοτθ. k· ἀλλ' ἡ αὐτὴ δυσκολία ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῷ Ἑλλην. **μῆχος** ἐν παραβολῇ πρὸς τὸ Σανσκρ. mâh καὶ Γοτθ. mag· δὲν δυνάμεθα δὲ καὶ τὰ **μακρός, μῆκος** νὰ ἀναφέρωμεν εἰς ῥίζαν ἔχουσαν γ ἀντὶ κ). **I.** Ῥιζικὴ σημασία, ἀντίθετ. τῷ **μικρός** ἢ **σμικρός**, μέγας, κοινῶς «μεγάλος» ἐπὶ σωματικοῦ μεγέθους, Ὁμ., κτλ.· συχνότ. ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ ἀναστήματος, εἶδος .. μ. ἦν ὁράασθαι Ὀδ. Σ. 1, ἴδε ἐν λέξ. **μεγαλωστί**· συχνάκις δὲ συνάπτονται: ἡὼς τε μέγας τε, καλός τε μέγας τε· σπανιώτερον ἐπὶ γυναικῶν, καλή τε μεγάλη τε, οἵη ἐν Ο. 418· — ὡσαύτως, «μεγάλος», ἐπὶ ἡλικίας ὡς ἐμφαινομένης ἐκ τοῦ ἀναστήματος (πρβλ. Λατ. major, maximus), νῦν ὅ' ὅτε δὴ μ. εἰμὶ Β. 314· μήτε μέγαν μήτ' οὖν νεαρὸν τιν' ὑπερτελέσαι .. Αἰσχύλ. Ἀγ. 358· — περὶ τοῦ μεγάθεϊ μέγας, κλ., ἴδε ἐν λέξει **μέγεθος**. Ἐπειδὴ τὸ σωματικὸν μέγεθος δύναται νὰ εἶναι διαφόρων εἰδῶν, ἡ λέξις **μέγας** ἔχει ἑτέρας τινὰς μεριτωτέρας σημασίας, οἷον, **1)** ἐκτεταμένος, ὑψηλός, οὐρανός, ὄρος, πύργος, κτλ., Ὁμ. **2)** ἀχανής, εὐρύς, πέλαγος, λαῖτμα θαλάσσης, κτλ., Ὁμ. **3)** μακρός, γίων, αἰγιαλός, κτλ., Ὁμ. **II.** ἐπὶ βαθμοῦ, ἰσχυρός, δυνατός, μέγας, καὶ **1)** μέγας, πανταδύναμος, Ὁμ.· τὸ πλεῖστον ὡς ἐπίθ. τῶν θεῶν, ὁ μ. Ζεύς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1053, κτλ.· θεοὶ μεγάλοι ἢ οἱ μ. θεοί, ἐπὶ τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καβείρων, Συλλ. Ἐπιγρ. 2296., 2270. 18· μεγάλα θεά, ἐπὶ τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, Σοφ. Ο. Κ. 683·— ὡσαύτως ἐπὶ ἀνδρῶν, ὡς τὸ **μεγιστᾶνες**, Ὀδ. Σ. 382, Ἡρόδ., κτλ.· μέγας ηὐξήθη, ἐγένετο μέγας, κατέστη ἰσχυρός, Δημ. 19. 19· ἦρθη μ. ὁ αὐτ. 20. 9· βασιλεὺς ὁ μέγας, δηλαδ. ὁ τῆς Περσίας, ὁ μέγας μοναρχης, Ἡρόδ. 1. 188, κτλ. (Ὁ Ζεὺς καλεῖται θεῶν β. ὁ μ. Πινδ. Ο. 7. 61)· βασιλεὺς μέγας Αἰσχύλ. Πέρσ. 24· παρὰ μεταγενεστέροις ὡς προσωνυμία ἐξαιρέτων τινῶν βασιλέων, Ἀρβιαῖος ὁ μ., Πλάτ. Πολ. 615C· ὁ μ. Ἀλέξανδρος Ἀθήν. 3D· ὁ μ. ἐπικληθεὶς Ἀντίοχος Πολύβ. 4. 2, 7, κτλ.· (ἐνῷ Σκιπίων ὁ μέγας εἶναι Scipio Major, δηλ. ὁ πρεσβύτερος, Πολύβ. 18. 18, 9, ἔνθα ἴδε Schweigh.)· μέγας φίλος Εὐρ. Μήδ. 549· πλούτῳ τε κἀνδρείᾳ μέγας ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 669·— ὡσαύτως, μέγας ὅρκος, ὁ ἰσχυρὸς ἢ φοβερὸς ὅρκος, Ὅμ. **2)** μέγας, ἰσχυρός, ὁρμητικός, ἐπὶ τῶν στοιχείων, κτλ., ἄνεμος, λαῖλαψ, ζέφυρος Ὅμ.· καὶ ἐπὶ ἰδιοτήτων, παθῶν καὶ καταστάσεων ἀνθρώπων, κράτος, θυμός, ἀρετή, κλέος, ἄχος, κτλ., Ὅμ.· συχνάκις παρὰ Τραγ. **3)** ἐπὶ ἤχων, μέγας, ἰσχυρός, ἠχηρός, βρονταῖος, ἰαχή, ἀλαλητός, ὀρυμαγδός, πάταγος, Ὅμ.· θόρυβος, κωκυτός, φωνή, κτλ., Πίνδ. καὶ Ἀττ., μὴ φώνει μέγα Σοφ. Φιλ. 574·— ἀλλά, μέγας λόγος, μῦθος, ἐπικρατοῦσα φήμη, κοινὸς λόγος, Αἰσχύλ. Πρ. 732, Σοφ. Αἴ. 226. **4)** μέγας, ἰσχυρός, σπουδαῖος, μέγα ἔργον Ὀδ. Γ. 261· τόδε μεῖζον Π. 291· μέγα ποιοῦμαί τι, θεωρῶ τι ὡς λίαν σπουδαῖον, Ἡρόδ. 3. 42, ἴδε σημ. εἰς 9, 111· μέγα ἐστὶ εἴς ἢ πρός τι Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 6, Ἀπομν. 2. 3, 4· μέγα διαφέρει εἴς τι Πλάτ. Νόμ. 780B· καὶ τὸ μέγιστον, καὶ ὅπερ τὸ σπουδαιότατον, Θουκ. 4. 70, πρβλ. 1. 142· οἱ μέγιστοι καιροί, αἱ μέγισται, δηλ. αἱ σπουδαιότατα περιστάσεις, δυσκολίαι, ἀμηχανίαι, Λατ. summi ἢ maxima tempora, Wolf εἰς Δημ. 470. 12· μ. χρημάτων, ἀντὶ μεγάλου ποσοῦ χρημ., Πολύβ. 4. 50, 3, κτλ. **5)** μετὰ κακῆς σημασίας συνημμένης, μέγα εἰπεῖν, «ἀντὶ τοῦ καυχήσασθαι» (Εὐστ.), εἰπεῖν μεγάλους λόγους καὶ οὕτω προκαλέσαι τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν, Ὀδ. Χ. 288· λίην μέγα εἰπεῖν Γ. 227., Π. 243· οὕτω παρ' Ἀττ., ἔπος μ., μ. λόγοι Σοφ. Αἴ. 423, Ἀντ. 1350· μ. γλῶσσα αὐτόθι 127· μηδὲν μέγ' εἴπῃς ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 384· μὴ μέγα λέγε Πλάτ. Φαίδων 95B· μὴ μεγάλα λίαν λέγε Ἀριστοφ. Βάτρ. 835, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Σοφ. Αἴ. ἔνθ' ἀνωτέρ.· (ἀλλά, μέγα λέγειν, λέγειν τι θαυμαστόν, Hemst. εἰς Λουκ. 1. σ. 39)· οὕτω καὶ μέγα, μεγάλα φρονεῖν Σοφ. Ο. Τ. 1078, Εὐρ. Ἱππ. 6, Ἀριστοφ. Ἀχ. 988· μεγάλα, μείζονα πνεῖν Εὐρ. Ἀνδρ. 188, Αἰσχύλ. Ἀγ. 376· μέγα τι παθεῖν Ξεν. Ἀν. 5. 8, 17· μὴ μέγα λέγων μεῖζον πάθῃς Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν. 1244.

Β. Ἐπίρρ. **μεγάλως** [ᾰ], εἰς μέγαν βαθμόν, ἰσχυρῶς, καθ' ὑπερβολήν, Λατ. magnopere, Ὀδ. Π. 432· πρὸς ἐπίτασιν, μέγα μεγάλως Ἰλ. Ρ. 723· (ἀλλ' ὁ Ὅμ. πρατιμᾷ τὸ ἐπίρρ. **μεγαλωστί**, ἴδε)· πλαγαῖσι ποντίαισιν ὄμαθέντες μεγάλως Αἰσχύλ. Πέρσ. 906· μ. ὄλωλεν αὐτόθι 1015. **II.** συνηθέστερον παρ' Ὁμήρ. τὸ ἑνικ. καὶ πληθ. τοῦ οὐδετέρου **μέγα** καὶ **μεγάλα** ὡς Ἐπίρρ., μεγάλως, σφόδρα, ἰσχυρῶς, μέγα χαῖρε, «γειά σου» Ὀδ. Ω. 402· ἰδίως μετὰ ῥημάτων ἐκφραζόντων ἰσχυρὰ αἰσθήματα, μ. κεν κεχαροίατο Ἰλ. Δ. 256· μ. κήδεται Β. 27, κτλ.· μετὰ ῥημάτων σημαινόντων ἰσχύν, δύναμιν, πάντων .. κρατέει μ. Α. 78· ὅς μ. πάντων .. ἤνασσε Κ. 32· πατρὸς μ. δυναμένοιο Ὀδ. Δ. 276, κτλ., Λοβεκ. Φρύν. 197· ἢ τῶν δηλούντων ἦχον, μέγα ἀύτειν, βοᾶν, ἰάχειν, εὔχεσθαι, κτλ., ἰσχυρῶς, ἠχηρῶς, μεγαλοφώνως, Ὅμ. μ. ὃ' ἔδραχε χάλκεος ἄξων 5. 838, κτλ.· τούτοις τοῖς τελευταίοις συνάπτει καὶ τὸν πληθ. **μεγάλα**· οὕτω καὶ τὸ **μέγα** ὡς Ἐπίρρ. παρ' Ἀττ. μετὰ ῥημάτων παντὸς εἴδους, Αἰσχύλ. Ἀγ. 711, 938, Χο. 137, κτλ.· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., μεγάλα .. δυστυχεῖς ὁ αὐτ. ἐν Εὐρ. 791· ἴδε ἀνωτ. Π. 5. **2)** ἐπὶ διαστήματος ἢ τόπου, μακρά·, μέγα προθορὼν Ἰλ. Κ. 363· μέγα ἀνευθε, «πολὺ μακρυά»! Χ. 18· οὕτω, οὐ μέγα τι τῆς ἀληθείας παρεξιέναι Πλάτ. Φίληβ. 66B. **3)** μετ' ἐπιθ., οὐ μόνον ἐπιτείνει τὸ θετικόν, ὡς μέγα ἔξοχος, μέγα νήπιος Ἰλ. Β. 480., Π. 46· μέγα νήπιε Κροῖσε Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 85· μ. πλούσιος αὐτόθι 32· ὦ μέγ' εὐδαιμον Αἰσχύλ. Πρ. 647·— ἀλλά, ὡς τὸ **πολύ**, τόθι 32· ὦ μέγ' εὐδαιμον Αἰσχύλ. Πρ. 647·— ἀλλά, ὡς τὸ **πολύ**, εἶδε μεῖζονα τόνον εἰς τὸ συγκριτικ. καὶ ὑπερθ., μέγ' ἀμείνων, ἄριστος, φέρτατος Ὅμ.· — μετὰ τοῦ **μάλα**, μάλα μέγα Ἰλ. Ο. 321· μετὰ τοῦ **λίαν**, λίην μέγα Ὀδ. Π. 243.

Γ. βαθμὸς συγκρίσεως· **1)** συγκριτ. **μείζων** (ἅ ἐστι **μεγίζων**), **-ον**, γεν. **-ονος**, Ὅμ., καὶ Ἀττ.· ἀλλὰ παρ' Ἴωσι πεζογράφοις **μέζων**, **ον**, Ἡρόδ.· Δωρ. **μέσσων**· Βοιωτ. **μισσων**· παρὰ γράφοις **μέζων**, **ον**, Ἡρόδ.· Δωρ. **μέσσων**· Βοιωτ. **μισσων**· παρὰ γράφοις **μέζων**, **ον**, Ἡρόδ.· Δωρ. **μέσσων**· Βοιωτ. **μισσων**· παρὰ μεταγεν. καὶ **μειζότερος**, Γ' Ἐπιστ. Ἰω. ἐδάφ. 4· **μειζονώτ

Δοδ. (σ. 197), Sturz Μακεδ. Διάλ.· — ἀκολούθως ὡσαύτως **μεγιστᾶνος**, ὁ, Λοδ. ἔνθ' ἀνων. (πρβλ. **νεᾶνες, ξυνᾶνες**).

μεγίστατος, ον, σφόδρα μέγιστος, Ἄλωσις Κων/λεως ὑπὸ Λατ. στ. 162 ἐν Buch. rech. sur la princ. de Morée, τ. Π. Αὐτόθι καὶ **μεγιστότατος**, στ. 82. 379· **μεγιστότερος** δὲ ἀνεγνώσθη παρὰ Ρούσῳ τῷ Ἐφεσίῳ, σ. 582, ἔκδ. Ruello.—Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. εὕρηται ὅμοιον ἐπίθετ. **καλλιστότατος**.

μεγιστεύω, εἶμαι ἢ γίνομαι λίαν μέγας, Ἀπ. Συρ. 58· πρβλ. **ἀριστεύω**.

μεγιστοάνασσα, ἡ, ἡ μεγίστη ἄνασσα, μεγιστοάνασσα κέλευσε χρυσόπεπλος Ἥρα Βακχυλ. XVIII, 21, Blass.

μεγιστοπάτωρ, ὁ, ὁ μέγιστος πατήρ, μεγιστοπάτωρ Ζεύς Βακχυλ. V, 199, Blass.

μεγιστό-πολις, ι, καθιστῶν τὰς πόλεις μεγίστας ἢ εὐδαιμονεστάτας, Ἀσυχία, μ. θυγάτηρ Δίκης Πινδ. Π. 8. 2.

μεγιστόσωμος, ον, ὁ ἔχων μέγιστον σῶμα, Τζέτζ. Ἰστ. 8, 872.

μεγιστότης, ἡ, οὐσ. ἀφῃρημ. τοῦ **μέγιστος**, Θεόδ. Πρόδρ. 8, 331, σ. 361.

μεγιστό-τῑμος, ον, ὁ τὰ μέγιστα τετιμημένος, ἔντιμος, Δίκη Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 709.

μεγιστό-φωνος, ον, ὁ ἔχων μεγίστην φωνήν, Πισίδου Ἑξαήμερον ἢ Κοσμουργία 1078.

μέδεα, ἴδε ἐν λ. **μέζεα**.

μεδειανόν, τό, τὸ Λατ. medianum, θάλαμος τοῦ πρώτου πατώματος, Συλλ. Ἐπιγρ. 3278.

μεδέων, οντος, ὁ, ὡς τὸ **μέδων** (ἴδε **μέδω**), ὁ βασιλεύων, κυβερνῶν, βασιλεύς, προστάτης, Ὅμ. (μόνον ἐν τῇ Ἰλ.), ἀείποτε ἐπὶ τοῦ Διός, ὡς προστάτην ὡρισμένων τόπων, Ἴδηθεν **μεδέων**, προστάτα τῆς Ἴδης (ἢ κατάληξις **θεν** παρέλκεται), Γ. 276, κτλ.· Δωδώνης μ. Π. 234· οὕτω, σοὶ τῷ πάντων μ. Εὐρ. Ἀποσπ. 904· ἐν Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 2, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ· δελφίνων μ., ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 558·— μετὰ δοτ. τόπου, Πινδ. Ο. 7. 160, Ἀνθ. Π. 6. 30. **2)** θηλ. **μεδέουσα**, ὁμοίως ἀείποτε ἐπὶ προστατίδων θεαινῶν, οἷον, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, Σαλαμῖνος **μεδέουσα** Ὅμ. Ὕμν. 9. 4· ἐπὶ τῆς Μνημοσύνης, Ἐλευθέρος **μεδέουσα** Ἡσ. Θ. 54· ἐπὶ τῆς Παλλάδος, τῆς ἱερωτάτης **μεδέουσα** χώρας (τῆς Ἀττικῆς) αὐτόθι 585, πρβλ. 763, Εὐρ. Ὀρ. 1690, Ἱππ. 167· ἀπολ., Ἀφροδίτη **μεδέουσα** Συλλ. Ἐπιγρ. 2109b.— Αἰολικὸς τις μετοχικὸς τύπος **μέδεις** (ὡς εἰ ἐκ τοῦ μέδημι) ἀπαντᾷ παρ' Ἀλκαίῳ 2 (40) Ahr. καὶ ἕτεροι τύποι ἀπαντῶσι παρὰ μεταγενεστέροις ποιηταῖς **μεδέουσα** Κόιντ. Σμ. 5. 525, **μεδέειε** Ἑλλ. Ἐπιγρ. 975· **μεδέεσεν** αὐτόθι 647. 10.

μεδιμναῖος, α, ον, ἔχων μέγεθος **μεδίμνου** ἢ χωρῶν ἕνα **μέδιμνον**, Ἡσύχ.

μέδιμνος, ὁ, Ἡρόδ. 7. 187, Ἀττ.· ἡ, μόνον παρ' Ἡροδ. 1. 192 (μετὰ διαφ. γραφ.)·—τὸ σύγηθες παρ' Ἀττ. μέτρον σιτηρῶν χωροῦν 6 **ἑκτεῖς**, 48 **χοίνικας**, 192 **κοτύλας**, πρῶτον ἐν Ἡσ. Ἀποσπ. 14· κατὰ τὸν Κορν. Νέπ. Ἀττ. 2, = 6 Ῥωμ. **modiis**:—ἐπειδὴ δὲ ὁ **μέδιμνος** ἦν ἐν χρήσει καὶ δι' ἄλλα πράγματα, ὁ τοῦ σίτου ἐκαλεῖτο κυρίως μ. σιτηρός, Συλλ. Ἐπιγρ. 123· 27·— ὁ Σικελικὸς **μέδιμνος** ἦτο κατὰ τὸ ἓν ἕκτον μικρότερος, Πολύδ. 2. 15, 2·— Φράσεις: κατὰ **μέδιμνον** συνωνεῖσθαι Αυσ. 165. 18· **μεδίμνῳ** ἀπομετρεῖσθαι ἀργύριον Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 27· ὁ γὰρ νόμος .. κωλύει παιδὶ μὴ ἐξεῖναι συμβάλλειν μηδὲ γυναικὶ πέρα **μεδίμνου** κριθῶν, ἀπαγορεύει νὰ κάμῃ συμφωνίας ἐπὶ ἀξίας ὑπερβαινούσης τὴν τοῦ **μεδίμνου**, Ἰσαῖ. 80. 30· οὕτως, οὐ κύριος ὑπὲρ **μεδίμνου** ἔστ' ἀνὴρ οὐδεὶς ἔτι, δηλ. οὐχὶ ὑπέρτερος γυναικός, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1025, ἴδε Σχόλ. (1017)· τῶν ἀλῶν μ., ἴδε ἐν λ. **ἅλς**.

II. ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ὁ σωλὴν ἐξ οὗ ῥέει τὸ ὕδωρ κρήνης, ὁ ἄλλως λεγόμενος **κρουνός**, Διόδ. 12. 10.

μέδω (ἴδε ἐν τέλ.), ἄρχω, κυβερνῶ, βασιλεύω, προστατεύω, ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῷ μετοχικῷ οὐσιαστ. **μέδων, οντος**, ὁ, ὡς τὸ **μεδέων, μεδέουσα**, φύλαξ, προστάτης, ἄρχων, κύριος, Ἀργείων, Δαναῶν, Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ **μέδοντες**, ἀρχηγοὶ καὶ προστάται τῶν Ἀργείων κτλ., ἀείποτε ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ στρατιωτικῶν ἡγεμόνων, στρατηγῶν, Ὅμ., πλὴν ἐν Ὀδ. Α. 72, ἐπὶ τοῦ Φόρκυνος **μέδων** ἁλός, ἐξουσιαστής, ἄρχων τῆς θαλάσσης· οὕτω θηλ. **Μέδουσα**, ὡς ὄνομα τῆς Γοργόνος, Ἡσ. Θ. 276. — **μεθ'** Ὁμήρον εὑρίσκομεν αὐτὸ τὸ ῥῆμα μετὰ γεν. τόπου, Κυλλάνας ὃ **μέδεις**, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀλκαῖ. 2 (22)· ὃς Αἰγαίου **μέδεις** πρωνός, ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Σοφ. Ἀποσπ. 341, πρβλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 665· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ Διονύσου, ὃς .. **μέδεις** .. Ἐλευσινίας Διοῦς ἐν κόλποις Σοφ. Ἀντ. 1119·— ὡσαύτως· σκῆπτρα **μέδοντες**, οἱ κρατοῦντες, δηλ. οἱ ἔχοντες τὴν ἐξουσίαν, Ἰλιόδ. παρὰ Φαβρ. 8. σ. 119 Harles. **II.** **μέδομαι**, ἀποθ. μετὰ μέλλ. **μεδήσομαι** Ἰλ. Ι. 646, ἀλλαχοῦ ἀείποτε κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.·— προνοῶ, φροντίζω περί τινος, σκέπτομαι περί τινος, ἐν νῷ ἔχω τι, ἐνθυμοῦμαι, ὡς τὸ **μιμνήσκομαι**, μετὰ γεν., πολέμοιο **μεδέσθω** Β. 384· εἰ μέν κε .. νόστου τε **μέδηαι** Ὀδ. Α. 109· ὡς .. δείπνοιο **μέδηται** Τ. 321· ὁππότε κεν .. κοίτου τε **μέδηται** Β. 358, πρβλ. Γ. 334· **μεδώμεθα** θουρίδος ἀλκῆς, ὡς τὸ ἀλκῆς μνήσασθαι, Ἰλ. Δ. 418., Ε. 718· ἀλλ' ἄγε δὴ .. **μεδώμεθα** .. σίτου Ω. 618· δόρπα .. νόστοιο **μεδοίατο** Ι. 622· δόρποιο **μέδεσθαι** Σ. 245· δόρποιο **μέδοντο** ὕπνου τε γλυκεροῦ, ταρπήμεναι — νὰ ἀπολαύσωσι .. , Ω. 2. **2)** σχεδιάζω, ἐπινοῶ, μηχανῶμαί τι, περί τινος, τινί τι, ἀείποτε ἐπὶ κακῆς σημασίας, κακὰ δὲ Τρώεσσι **μεδέσθην** Ἰλ. Δ. 21., Θ. 458· πρβλ. **μήδομαι, μηχανάομαι**. (Ἐκ τῆς √ΜΕΔ παράγονται ὡσαύτως αἱ λ. **μέδ-ων, μῆδ-ος, μήδ-ομαι, μέδ-ιμνος**· πρβλ. Λατ. med-eor, re-med-ium, mod-us, mod-ius, mod-erari, med-itari, καὶ ἴσως τὸ Ὀσκαν. med-dix).

μέζεα, ων, τά, ἴδε ἐν λ. **μῆδος** (Β).

μέζων, μεζόνως, Ἰων. ἀντὶ **μείζων, μειζόνως**, ἴδε ἐν λ. **μέγας**.

μεθαιρέω: ἀόρ. **μεθέλον**, Ἰων. **μεθέλεσκον**·— λαμβάνω, πιάνω **μετ'** ἄλλον, ἐπὶ τοῦ παιγνιδίου τῆς σφαίρας, [σφαῖραν] ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα, ἰδνωθεὶς ὀπίσω, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθείς, ῥηϊδίως **μεθέλεσκε**, πάρος ποσὶν οὖδας ἱκέσθαι, «**μεθέλεσκε**, μετελάμβανε, ἤγουν ἀναπηδήσας καὶ ἔτι μετέωρος ὢν **μετελάμβανε**» (Κύστ.), Ὀδ. Θ. 374, κἑξ., πρβλ. Πολυδ. Θ', 106.

μεθάλλομαι, ἀποθ., ἀλλὰ παρ' Ὅμ. ἐν χρήσει μόνον κατὰ μετοχ. ἀορ. συγκεκομμ. **μετάλμενος**·—ἐφάλλομαι, ἐπιπηδῶ, ἐφορμῶ, ἐπὶ πολεμιστῶν, οὕτασε .. **μετάλμενος** ἀΐξῃ χαλκῷ Ἰλ. Ε. 336· οὕτασε δουρὶ μ. Ξ. 443· Τρώεσσι μ. Ν. 362· ἐπὶ λέοντος, ἥρπαξε μ. (ἐξυπ. τοῖς μήλοις] Μ. 305. **2)** ὁρμῶ κατόπιν τινός, ἐν ἀγῶνι, οὐκ ἔσθ' ὅς κέ σ' ἕλῃσι μ. Ψ. 345. **II.** πηδῶ ἀπὸ πλοίου εἰς πλοῖον, Ἀπ. Ἐμφυλ. 120.

μεθάμερα, Ἐπίρρ. Δωρ. = **μεθ' ἡμέραν** Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρ. GD 3339, 114.

μεθᾱμέριος, Δωρ. ἀντὶ **μεθημέριος**.

μεθανδάνω, ἀπολαύω εὐνοίας παρά τινι, ἀθανάτοισι μετεύαδε (Ἐπ. ἀόρ.) Κόιντ. Σμ. 5. 127, εἰ μὴ ἀναγνωστέον μέγ' εὔαδε.

μεθάπτω, προσάπτω, προσδένω, θύρσος οὕτωσι ἐκ μέσης τῆς νεὸς πέφυκε, τὰ τοῦ Ἰστοῦ πράσσων, καὶ Ἱστία **μεθ**ῆπται ἀλουργῆ Φιλόστρ. 703.

μεθαρμογή, ἡ, ἐναλλαγή, Πτολ. Ἁρμ. σ. 72D, 124A.

μεθαρμόζω, μεταγεν. Ἀττ. **-όττω**· μέλλ. **-όσω**·— διαφόρως διαθέτω, ἐπανορθῶ, εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω, **μεθάρμοσον** (ἐνν. με) Σοφ. Ἠλ. 31, πρβλ. Λουκ. Νιγρ. 12, κτλ.— Μέσ., **μεθαρμόσασθαι** νέους τρόπους, παράλαβε νέας ἕξεις, Αἰσχύλ. Πρ. 309· **μεθηρμόσμεσθα** βελτίω βίον τοῦ πρόσθεν Εὐρ. Ἄλκ. 1157, πρβλ. Κύρινναν 5· μ. τὸν ἀπράγμονα βίον Διόν. Ἁλ. 11. 22· μ. τὰς τραπέζας ἐπὶ τὴν συνήθη δίαιταν, ἐπαναφέρω τὸν συνήθη τρόπον τοῦ ζῆν, Πλούτ. 2. 642F· οὕτω, μ. τι ἐς ἢ πρός τι Ἀνθ. 7. 712., 9. 584.—Παθ. καὶ μέσ., προσαρμόζομαι, προσαρμόζω ἐμαυτὸν καταλλήλως πρός τι, μεταβάλλομαι, ἀλλοιοῦμαι, τινος, ἐκ τινος καταστάσεως, Λουκ. Ἔρωτες 4, κτλ.· **μεθηρμόσατο** εἰς τὸ λέγειν Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 53· πρός τι Διον. Ἁλ. 10. 51.

μεθάρμωσις, ἡ, ἀλλαγή, **μεθάρμοσις** δεσποτῶν Πολύδ. 18. 28, 6.

μεθαρμοστέος, α, ον, ὃν δεῖ **μεθαρμόζειν**, Cod. Par. 1197, fol. 2 v°.

μεθαύριον, Ἐπίρρ., ὡς καὶ νῦν, ἡ μετὰ τὴν αὔριον ἡμέρα, Παλλάδ. Λαυσ. 1156C.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 340.

μεθέηκε, μεθεῖσι, ἴδε ἐν λέξ. **μεθίημι**.

μεθεκτέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **μετέχω**, δεῖ **μετέχειν**, τινὸς Θουκ. 8. 66, Πλάτ. Πολ. 424E.

μεθεκτικός, ή, όν, μετέχων τινός, τῶν εἰδῶν Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 2. 9, 5· τὸ **μεθεκτικόν**, τὸ **μετέχειν**, ἡ **μετοχὴ** ἕν τινι, ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 4. 3, 7· ἴδε **μέθεξις** II.

μεθεκτός, ή, όν, (μετέχω) οὗ σύναταί τις νὰ **μετέχῃ**, εὐμετάδοτος, ἐπὶ τῶν Πλατωνικῶν ἰδεῶν, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 9, 5., 6. 15, 8., 12. 4, 11· πρβλ. **μέθεξις**. **II.** ὁ **μετέχων**, **μεθεκτοί** τινος Κλήμ. Ἀλ. 348 (εἰ μὴ ἀναγνωστέον **μεθεκτικοί**).

μεθέλεσκε, ἴδε **μεθαιρέω**.

μεθελκυστέον, δεῖ **μεθελκύειν**, Εὐστ. Θεσσ. σ. 737, ἔκδ. Mi. τ. 136.

μεθέλκω, ἕλκω πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἡνίας Ἀνθ. Πλαν. 384, 386.— Παθ., Φίλων 1. 387.

μεθέμεν, ἴδε **μεθίημι**.

μέθεν, Δωρ. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐμέθεν**.

μέθεξις, ἡ, (μετέχω) μετοχή, τὸ **μετέχειν**, ταὐτοῦ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ, Πλάτ. Σοφιστ. 256A· μ. οὐσίας ὁ αὐτ. ἐν Παρμ. 151D· χρόνου αὐτόθι 141D· καὶ ἴδε **μεθεκτικός**· αἱ μ. τῶν ἀρχῶν Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 5, 6. **II.** ἐν τῇ Πλατωνικῇ φιλοσοφίᾳ, συμμέθεξις, κοινωνία, ἡ μέθ. τοῖς ἄλλοις .. τῶν εἰδῶν Πλάτ. Παρμ. 132D, πρβλ. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 6, 3, καὶ ἴδε **μεθεκτός**, **μεθεκτικός**, **μετέχω** II. **III.** ἐν τῇ Λογικῇ, κατὰ μέθεξίν τινος ὑπάρχειν, δηλ. ὡς γένος ἢ ὡς διαφορὰ ὑπάρχειν, Ἀριστ. Τοπ. 5. 4, 7 κἑξ.

μεθεορτάζω, ἑορτάζω μετὰ τὴν ἑορτήν, δηλ. κατόπιν ἑορτῆς,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὅτε πλέον παρῆλθεν ἡ ἑορτή, Εὐθυμ. Ζυγαδ. εἰς Ματθ. τ. 1, σ. 18, ἔκδ. Μόσχ.

μεθέορτος, ον. (ἑορτή) μεθέορτοι ἡμέραι, αἱ μετὰ τὴν ἑορτὴν ἡμέραι, Ἀντιφ. παρὰ Πολυδ. Α', 34· ἡ μετὰ τὴν ἑορτὴν ἡμέρα, Πλούτ. 2. 1095Α· οὕτω, τὰ μεθέορτα, τὰ μετὰ τὴν ἑορτήν, Α. Β. 279, 22.

μεθέπω: παρατ. **μεθεῖπον**, Ἐπικ. **μέθεπον:** μέλλ. **μεθέψω:** ποιητ. ἀόρ. **μετ-έσπον:** ἀπαρ. **μετασπεῖν:** μετοχ. **μετασπών, μέσ. μετασπόμενος.** Ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, ἀκολουθῶ κατόπιν, Λατιν. insequi, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπών Ἰλ. Ρ. 190, Ὀδ. Ξ. 33· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἀπιόντα μετασπόμενος βάλε δουρὶ Ἰλ. Ν. 567· καὶ μετὰ δοτ., οὔ σοι μὴ μεθέψομαι Σοφ. Ἠλ. 1052. **2)** μετ' αἰτιατ., ἀκολουθῶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ζητῶ ἢ ἀναζητῶ τι μετὰ ζήλου, ἡνίοχον μέθεπε θρασὺν Ἰλ. Θ. 126· ἔλαφον μ. Πινδ. Ο. 3. 55. **3)** ἐπισκέπτομαι, ὑπάγω εἰς ἐπίσκεψιν, νέον μεθέπεις; νεωστὶ πρὸς ἡμᾶς ἔρχεσαι..; Ὀδ. Α. 175. **4)** μεταφορ., ἀσχολοῦμαι εἰς ἐργασίαν τινά, γεωπονίην μεθέπειν Ψευδο-Φωκυλ. 149· μεθ. ψεῦδος, φέρω εἰς πέρας, ἀποτελῶ, Πινδ. Π. 2. 68· αἶσαν ὁ αὐτ. ἐν Ν. 6. 24· ἄχθος νώτῳ μεθέπων, φέρων, κομίζων φορτίον ἐπὶ τῆς ῥάχεώς του, αὐτόθι 98 μοῦσαν μ., θεραπεύειν μοῦσαν, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1054. 3· πρβλ. ἔπω. ἐφέπω. **II.** μεταβατ. ἐνεργείας, μετὰ διπλῆς αἰτιατ., αἶψα δὲ Τυδείδην μέθεπε κρατερώνυχας ἵππους, «καὶτίκα δὲ ἐπὶ τὸν υἱὸν τοῦ Τυδέως ἤλαυνε τοὺς ἰσχυροὺς ὄνυχας ἔχοντας ἵππους» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ε. 359· ὡς τὸ ἐφέπειν ἵππους Πατρόκλῳ Π. 724.— Μόνον ποιητ., ἰδίως Ἐπικ.

μεθερμήνευσις, εως, ἡ, τὸ μεθερμηνεύειν, Ἀριστ. π. Φυτ. ἐν τῷ προοιμ.

μεθερμηνευτικός, ἡ, όν, κατάλληλος πρὸς ἑρμηνείαν, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 5. 54.

μεθερμηνεύω, ἑρμηνεύω, μεταφράζω, Πολύβ. 6. 26, 6, Καιν. Διαθ. κτλ.

μεθερπύζω, = τῷ ἑπομ., Ὀρφ. Λιθ. 421.

μεθέρπω: μέλλ. **-ψω,** ἕρπω κατόπιν τινός, καταφθάνω, καταλαμβάνω τινά, Ὀππ. Ἁλ. 1. 543.

μέθεσις, ἡ, (μεθίημι) χαλάρωσις, χαύνωσις, τῆς ψυχῆς Φίλων 1. 354.

μεθετέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **μεθίημι,** δεῖ μεθιέναι, τούτων μὲν μεθετέον Πλάτ. Τίμ. 55D.

μεθετικός, ἡ, όν, ὁ ἐῶν, ἀφίνων τι, παραμελῶν αὐτό, Ἡσύχ. Ἐπίρρ. **-κῶς,** μεθετικῶς καὶ ἀμελῶς διάκεισαι Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ζ. 523, ἔνθα κακῶς μεθητικῶς.

μέθη, ἡ, (ἴδε **μέθυ**) πολλή, ὑπερβολικὴ πόσις οἴνου, πολυποσία, καλῶς ἔχω μέθης, εἶμαι ἀρκετὰ «πιωμένος», Ἡρόδ. 5. 20· ὑπερπλησθεὶς μέθης Σοφ. Ο. Τ. 779· μέθῃ βρεχθεὶς Εὐρ. Ἰλ. 326· ἐσφαλμένος ὑπὸ μέθης Πλάτ. Πολ. 396D· μανδραγόρᾳ ἢ μέθῃ ξυμποδίζειν τινὰ αὐτόθι 488C. **II.** ἡ ἐκ τῆς πολυποσίας κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου, κοινῶς «μεθύσι», Ἀντιφῶν 127. 22· πίνειν εἰς μέθην Πλάτ. Νόμ. 775B· χρῆσθαι μέθῃ αὐτόθι 674A· διὰ μέθης ποιήσασθαι.. τὴν συνουσίαν ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 176E· κωμάζειν τινὶ μετὰ μέθης ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 637A· τρεῖς εἶχε προφάσεις, ἔρωτα, μέθην, ἄγναιαν Δημ. 526. 15·— ἐν τῷ πληθ., εὐωχίαι, συμπόσια μετὰ πολυποσίας, Πλάτ. Νόμ. 682E. ἐν μέθαις ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 246C. **2)** μεταφορ., ὑπὸ μέθης τοῦ φόβου ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 639B· ὡσαύτως, ἐνθουσιασμός, Sturz εἰς Ἐμπεδ. 46, πρβλ. Φίλωνα 1. 16.

μεθήκω, ἔρχομαι πρὸς ἀναζήτησίν τινος, καταδιώκω, τινὰ Εὐρ. Τρῳ. 1270, Ἀριστοφ. Ἱππ. 937.— Καθ' Ἡσύχ.: «μεθήκειν· τὸ μεταγαγεῖν· ἢ μετελθεῖν».

μεθηλικέστερος, ον, = **μεταγενέστερος,** Ἀστέρ. 173C.

μεθηλικιόομαι, μεταβαίνω ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην ἡλικίαν, Δίων. Π, 1272C, Βασίλ. Π, 25B.

μεθηλικίωσις, ἡ, (ἡλικία) ἡ μετάβασις ἀπὸ μιᾶς ἡλικίας εἰς ἄλλην, Βασίλ. Ι, 493B, Π, 25B, κλ.

μέθημαι, κάθημαι σύν τινι, μετὰ δοτ., μνηστῆρσι μεθήμενος Ὀδ. Α. 118.

μεθημερῖνός, ἡ, όν, (ἡμέρα) ὁ καθ' (ἢ μεθ') ἡμέραν, ὁ συμβαίνων ἢ γινόμενος ἐν καιρῷ ἡμέρας, Λατ. diurnus, φῶς Πλάτ. Τίμ. 45C· φυλακαὶ Ξεν. Λακ. 12, 2· μ. γάμοι, ποιητικῶς γενόμενοι ἐν καιρῷ τῆς ἡμέρας, Δημ. 270, 10, ἔνθα ἴδε Reisk., πρβλ. Φίλωνα 1. 155· — τὸ μεθημερινόν, ὡς ἐπίρρ. ἐν ἡμέρᾳ, Πλάτ. Σοφ. 220D.

μεθημέριος, ον, = τῷ προηγ., Εὐρ. Ἴων 1050.

μεθημοσύνη, ἡ, ἀμέλεια, ἀφροντισία, Ἰλ. Ν. 121· ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 108.

μεθήμων, ον, γεν. **ονος.** (μεθίημι) ἄφροντις, ἀμελής, ἀμέριμνος, Ἰλ. Β. 241, Ὀδ. Ζ. 25, ἐπὶ ἀνθρώπων· καὶ παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ὡς ἐν τοῖς Ἀνακρεοντ. 61. 17.— Καθ' Ἡσύχ.: «μεθήμων· προδότης. ἀμελής.»

μεθίδρυσις, ἡ, μετοίκησις, εἰς .. Στράβ. 372, πρβλ. Πλούτ. 2. 927Δ.

μεθιδρύω, τοποθετῶ διαφόρως, μεταθέτω, μετατοπίζω, ἐπὶ τἀναντία Πλάτ. Νόμ. 904E.— Μέσ., παραλαμβάνω μετ' ἐμαυτοῦ εἰς ἄλλον τόπον, Δίων. Ἁλ. 6. 52·— Παθ., ἐξακολουθῶ μετακινούμενος, μετατοπίζομαι συνεχῶς, ἀλλοθεν ἀλλαχόσε Πλουτ. Ἀγησίλ. 11.

μεθιζάνω, μετατοπίζω, μεταθέτω, μεταφυτεύω, Ἀρετ. Ὀξ Νούσ. Θεραπ 2. 4.

μεθίημι, μεθιεῖς (διάφ. γραφ. **μεθίης**), **μεθιεῖ,** ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **μεθιέω,** Ἰλ. Ζ. 523., Κ. 121, κτλ., Ἰων. **μετίει** (οὐχὶ **μετιεῖ**) Ἡρόδ. 2. 70· γ' πληθ. **μεθιᾶσι** Πλάτ. Τίμ. 81D, Ἰων. **μετιεῖσι** Ἡρόδ. 1. 133· προστ. **μεθίει** Πλάτ. Λάχ. 187B· Ἐπικ. ὑποτ. γ' ἐν. **μεθέῃσι** Ἰλ. Ν. 234· ἀπαρ. **μεθιέναι,** Ἐπικ. **-ιέμεναι, -ιέμεν** Ν. 114, Δ. 351·— παρατ. γ' ἐν. **μεθίει** Ο. 716., Π. 762., Φ. 72, γ' πληθ. **μέθιεν** (ἀντὶ **μεθίεσαν**) Ὀδ. Φ. 377· Ἐπικ. **μεθίεσκεν** Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 799· — μέλλ. **μεθήσω,** Ἐπικ. ἀπαρ. **μεθησέμεναι, -έμεν** Ὀδ. Π. 377, Ἰλ. Γ. 361·— ἀόρ. α' **μεθῆκα,** Ἐπ. **μεθέηκα** Ψ. 434 (κατὰ Φώτιον καὶ **ἐμέθηκα**), ἐν Κολούθ. 127 **μεθῆκα·** ἄλλ' αἱ λοιπαὶ ἐγκλίσεις παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ ἀορ. 6', προστ. **μέθες** Σοφ., κτλ.· ὑποτακτ. **μεθῶ,** Ἐπ. **μεθείω** Ἰλ. Γ. 414· εὐκτ. **μεθείην** Σοφ. Φιλ. 1302· ἀπαρ. **μεθεῖναι,** Ἐπ. **μεθέμεν,** Ἰλ. Δ. 283· μετοχ. **μεθεὶς** Αἰσχύλ. Πέρσ. 699, κτλ.·— Μέσ., πρῶτον παρ' Ἡροδ. καὶ ἀχεδὸν οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζογράφοις, μέλλ. **μεθήσομαι** Εὐρ., κτλ., (**μετήσομαι** ἐπὶ παθ. σημασ. Ἡρόδ. 5. 35)· ἀόρ. 6' **μεθέντο** Σοφ. Τρ. 197, **μέθεσθε** ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1437· ὑποτ. δυϊκ. καὶ πληθ. **μεθῆσθον, μεθῆσθε** Ἀριστοφ. Βάτρ. 1380, Σφ. 434· ἀπαρ. **μεθέσθαι** Σοφ. Ἠλ. 1277· — Παθ., Ἰων. παρατ. **μετίετο** Ἡρόδ. 1, 12· πρκμ. γ' πληθ. **μεθεῖνται** Πλάτ. Φίλησ. 62D· Ἰων. μετοχ. **μεμετιμένος** Ἡρόδ. 6. 1, κτλ.· Ἰων. ἀόρ α' **μετείθη** ὁ αὐτ. ἐν 1. 114·— ῥημ. ἐπίθ. **μεθετέον, δ' ἴδε.** [Καθόλου, τὸ παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἐπικ., τὸ δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ.· ἀλλ' ὅμως ὁ Ὅμ. ἐνίοτε ποιεῖ ἕ χάριν τοῦ μέτρου, **μεθιέμεν** Ἰλ. Ξ. 364, **μεθίετε** Δ. 234, κ. ἀλλ., **μεθιέμεναι** Ν. 114·— ἐν τῷ **μεθίει,** Ο. 716., Ρ. 762., Φ. 72, δυνατὸν νὰ ᾖ μακρὸν ἕνεκα τῆς αὐξήσεως, ἧς ὅμως παραλείπεται ἐν τῷ **μεθίεν,** Ὀδ. Φ. 377]. **1)** μεταβ. ἀφίνω ἢ ἀπολύω τι δεδεμένον, ἢ χαλαρώνω ἐντεταμένον τι ἢ ἀναχαιτιζόμενον· ἐπομένως, **1)** μετ. αἰτ. προσ., λύω, ἀφίνω ἐλεύθερον αἰχμάλωτον, εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν ἠὲ **μεθῶμεν** Ἰλ. Κ. 449, Ἡρόδ. 1. 24, κτλ. μ. χεροῖν Σοφ. Ο. Κ. 838· ἀφίνω φίλον ἢ ξένον νὰ ἀπέλθῃ, οὔ σε **μεθήσει** Ὀδ. Ο. 212, πρβλ. Πλάτ. Λάχ. 187B· ἀπολύω γυναῖκα, Ἡρόδ. 9. 111·— μετ' ἀπαρ., ἀφίνω τινὰ ἐλεύθερον νὰ πράξῃ ὡς θέλει, ἐμὲ **μέθες** ἴέναι ἐπὶ τὴν θήρην ὁ αὐτ. ἐν 1. 37, πρβλ. 40· ὡσαύτως, ἐλεύθερον μ. τινὰ Εὐρ. Ἑκ 551.— Παθ., ἀφίνομαι ἐλεύθερος νὰ ἀπέλθω, ἀπολύομαι, Ἡρόδ. 1. 12, 114, κ. ἀλλ. **6)** ἀφίνω, ἐγκαταλείπω, μὴ χωσαμένη σε **μεθείω** Ἰλ. Γ. 414· εἰ τοῦτον Τρώεσσι **μεθήσομεν**. ἄστυ πότι.. ἐρύσαι Ἰλ. Ρ. 418. **γ)** μεταφορ., εἴ με **μεθείη** ῥῖγος, ἂν μόνον τὸ ῥῖγος ἤθελε μὲ ἀφήσῃ, Ὀδ. Ε. 471 **2)** μετ' αἰτ. πράγματος, ἀφίνω τι νὰ πίσῃ, ῥίπτω, τι ἐς ποταμὸν Ε. 460, Ἡρόδ. 2. 70· μ. ἄγκυραν ἐν.. (ἔνθα συνηθέστερον εἶναι τὸ καθιέναι) Αἰσχύλ. Ἀγ. 662· μ. ὀϊστὸν Εὐρ. Ἱππ. 333· μ. με χεῖρα Σοφ. Φιλ. 1301·— ὡσαύτως, μ. χόλον, ἀφεῖναι, Ἰλ. Ο. 138, Ὀδ. Α. 77· καὶ μετὰ δοτ., Ἀχιλλῆι μεθέμεν χόλον, νὰ καταστείλῃς τὴν ὀργήν σου χάριν τοῦ Ἀχιλλέως (οὐχί, ἐναντίον τοῦ Ἀχ.), Ἰλ. Δ. 283, ἴδε κατωτ. II. 3· ταῦτα μὲν μέθες (ἔξυπ. τὰ λουτρά), ἄφες κατὰ μέρος, Σοφ. Ἠλ. 118, πρβλ. 1205· **μεθεὶς** φόβους Εὐρ. Ἑλ. 555· μ. καρδίας χόλον ἐκ τῆς καρδίας, ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 590· μ. ψυχήν, παραδίδω τὸ πνεῦμα, αὐτόθι 1218· — ἐπὶ ὑγρῶν, ἀφίνω τι νὰ ῥεύσῃ, ἀφίνω νὰ καταπέσῃ, νὰ στάξῃ, δάκρυα Ἡρόδ. 9. 16· καρδίας σταλαγμὸν Αἰσχύλ. Εὐμ. 783· — οὕτω, γλῶσσαν Περσίδα **μετεῖς,** λαλήσας, Ἡρόδ. 6. 29· λόγον, βρόμιον μ. Εὐρ. Ἱππ. 499, 1202· — μ. βλαστάν, ἀναδίδω, Ἡρόδ. 6. 37· ἐπὶ ἀκοντίων καὶ βελῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἧκεν, ἔρριψεν, ἐξετόξευσεν, Ἰλ. Δ. 18·— μ. βέλος, ἐκτοξεύω, ῥίπτω, Σοφ. Φιλ. 1300, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 4. 3, 9· ἐκ χερὸς λίθον, ἀπὸ γλώσσης λόγον Μένανδρ. ἐν **Ἀδελφ.** 88· μ. ξίφος ἐς γυναῖκα, βυθίζειν τὸ ξίφος εἰς αὐτήν, Εὐρ. Ὀρ. 1133· ἀλλά, μ. τινὶ αἰχμάς, καταδιδάζω τὰς αἰχμάς.. εἰς τιμὴν τινος, Ἡρόδ. 3. 128·—ἐλλειπτικῶς, **μεθῆκε** (ἔξυπ. τὰς ἡνίας) Εὐρ. Ἀποσπ. 779. 7· οὕτω, ναῒ **μεθεῖναι,** ἔνθα ἔξυπ. ἡνίας ἢ τοιαῦτόν τι, δηλ. νὰ ἀφήσῃ τις τὸ πλοῖον νὰ πλεύσῃ, νὰ δώσῃ δρόμον εἰς αὐτό, Σοφ. Αἴ. 250. **6)** ἀνακαυφίζω, κῆρ ἄχεος Ἰλ. Σ. 539. **γ)** μετὰ δοτ. προσ. καὶ αἰτ., παραχωρῶ, παραδίδω, **Ἕκτορι νίκην** Ξ. 364· **στέμματ'** ἀνίμιος Εὐρ. Βάκχ. 350. **δ)** ἐγκαταλείπω, ἀφίνω κατὰ μέρος, ἀπορρίπτω, τὸ βεβουλευμένον Ἡρόδ. 1. 123· τὰ παρεόντα ἀγαθὰ αὐτόθι 33· τὴν ἀρχὴν 3. 143· τὴν τυραννίδα 5. 37· αἰῶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 699· τὸ κόσμιον Σοφ. Ἠλ. 872· τεμένη.. μέθες θεῷ, ἄφες εἰς τὸν θεόν, Εὐρ. Ἱκέτ. 1242.— Παθ., ἡ πρότερον γνώμη **μετείσθω** Ἡρόδ. 4. 98. **ε)** συγχωρῶ εἴς τινα σφάλμα τι, Λατ. remittere, condonare, τινί τι ὁ αὐτ. 8. 140· ἀποτίνω, πληρώνω ὀφειλήν, ὁ αὐτ. 6. 59· οὕτω, τάνδε αἰν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δυνον μεθεῖς, ἀψηφῶν τοῦτον τὸν κίνδυνον, Εὐρ. Φοίν. 1229. ζ) φέρω εἰς .., εἰσάγω, τὸ δεῖγμα εἰς τὰς ἄλλας πόλεις Πλάτ. Νόμ. 951D. η) περὶ τοῦ μεθεῖται στρατὸς ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 79, ἴδε καθίημι I. 3. **II.** ἀμεταβ., χαλαρώνω τὰς ἐνεργείας μου, ὅτε συνήθως ἐξυπακούεται τὸ ἑαυτόν: **1)** ἀπολ., εἶμαι νωθρός, ἀμβλύς, ἀμελής, ἀκηρός, ἀμελῶς πράττω τι, Λατ. remisse agere, Ὀδ. Δ. 372, κτλ.· ἐν τῇ Ἰλ. κυρίως ἐν σχέσει πρὸς τὸν πόλεμον, Ν. 229., Υ. 361, κτλ. **2)** μετ' ἀπαρ. ἀφίνω ἢ ἀμελῶ νὰ πράξω τι, ὅστις μεθῆσι μάχεσθαι Ἰλ. Ν. 234, πρβλ. Ψ. 434· οὕτω, μετιέντες νέεσθαι, ἐπὶ ἵππων, Ἡρόδ. 1. 78· μεθέντες σκοπεῖν Σοφ. Ο. Τ. 131 μ. τὰ δέοντα πράττειν Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 33. **6)** ἐῶ, ἐπιτρέπω, μεθεῖσά μοι λέγειν, ἐπιτρέψασα εἰς ἐμὲ νὰ ὁμιλήσω, Σοφ. Ἠλέκ. 628· πρβλ. ἐφίημι II. 1. γ'— ὡσαύτως μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., μ. τὰς ξυμπάσας [ἐπιστήμας] ῥεῖν εἰς .. Πλάτ. Φίληβ. 62D, πρβλ. Τίμ. 62E, 78C.— Παθ., δύο πηγαὶ μεθεῖνται ῥεῖν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 656D.

3) μετὰ γεν., παύομαι, ἀπέχομαι ἀπό τινος, μεθιέντα .., στυγεροῦ πολέμοιο Ἰλ. Ζ. 330· ἀλκῆς, μάχης Ἰλ.· βίης Ὀδ. Φ. 126 (ὡσαύτως μετ' αἰτ., μεθιεὶς πόλεμον Τυρταῖ. 3. 44)· μ. τῆς χρησμοσύνης (ἴδε **χρησμοσύνη** 2) Ἡρόδ. 9. 33·— οὕτω, καὶ ὃν μέθιεν .. χόλοιο Τηλεμάχῳ, (ἦλθ. οἱ μνηστῆρες) μεθέσαν, κατέλιπον τὴν ὀργὴν χαριζόμενοι τῷ Τηλεμάχῳ (ἴδε I. 2), Ὀδ. Φ. 377. **6)** μετὰ γενικ. προσ., ἐγκαταλείπω, παραμελῶ, Ἰλ. Α. 841. **4)** μετὰ μετοχ., κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεθῆκε, ἐχόρτασε κλαίων καὶ ὀδυρόμενος καὶ ἔπαυσε, Ἰλ. Ω. 48· ὡς τὰ **παύομαι, λήγω.** **III.** τὸ μέσ. συμφωνεῖ κατὰ τὴν σύνταξιν μετὰ τοῦ ἀμεταβ. ἐνεργητ., ἀλλὰ συνήθως σημαίνει παρ' Ἀττ., ἀπελευθεροῦμαι ἀπό τινος, ἀφίνω τι νὰ μοῦ φύγῃ, παιδὸς οὐ μεθήσομαι Εὐρ. Ἑκ. 400, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 42, 75, κτλ.· σῶν γονάτων Εὐρ. Ἱππ. 326· τοῦ θρόνου Ἀριστοφ. Βάτρ. 830, κελ.—Ὁ Dawes, ἐν Misc. Cr. σ. 236, πρῶτος ὑπέδειξεν ὅτι τὸ **μεθιέναι** (ἀφιέναι), συντάσσεται αἰτιατικῇ, τὸ δὲ **μεθίεσθαι** (ὡς καὶ τὸ ἀμεταβ. ἐνεργ.), ἀφίνω τι νὰ μοῦ φύγῃ, συντάσσεται γενικῇ· πρβλ. Pors. καὶ Schäfer εἰς Εὐρ. Μήδ. 734, Elmsl. αὐτόθι (719), — τὸν δὲ κανόνα τοῦτον δὲν δύνανται νὰ διασείσωσι τὰ ὀλίγα σφάλματα τῶν ἀντιγραφέων, οἷον ἐκεῖνο ἀντὶ ἐκείνου, ἐν Εὐρ. Φοιν. 519· τόνδε ἀντὶ τοῦδε, ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 416· ἐν Σοφ. Πλ. 1277, ἡ σύνταξις εἶναι: μὴ μ' ἀποστερήσῃς τῶν σῶν προσώπων ἀδονάν, [ὥστε] μεθέσθαι [αὐτῆς], ἀλλ' ἴδε Jebb ἐν τόπῳ.

μεθιππεύω, ἀπέρχομαι ἔφιππος εἰς ἄλλον τόπον, Ἀππ. Καρχηδ. 44.

μεθίπταμαι, ἀπέρχομαι πετόμενος, ἵπταμαι εἰς ἄλλον τόπον, Ἀππ. Ἰβηρ. 17.

μεθιστάνω, μεταγενέστ. τύπος τοῦ ἑπομ., Διόδ. 2. 57· **μεθιστάω,** ὁ αὐτ. 18. 58.

μεθίστημι· **Α.** Μεταβ., κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., μέλλ. καὶ ὁρ. α', τοποθετῶ κατ' ἄλλον τρόπον, μεταλλάσσω, μεταβάλλω, μεταστήσω τοι ταῦτα, θά σοι τὰ ἀλλάξω, δηλ. θά σοι δώσω ἄλλα (ζῶρα) ἀντ' αὐτῶν, Ὀδ. Δ. 612· μ. τὰ νόμιμα πάντα Ἡρόδ. 1. 65· ὄνομα, τύχην, κτλ., Εὐρ., κτλ.· τὸ μέγα εἰς οὐδὲν μ. χρόνος Εὐρ. Ἀποσπ. 306· μ. νομους Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 64· ταύτην τὴν πολιτείαν Πλάτ. Πολ. 562C· μ. τὴν πόλιν ἐκ τοῦ παρόντος κόσμου Θουκ. 8. 48· ἐς ὀλιγαρχίαν μ. [τὴν πολιτείαν] Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 24· ἐξ ὀλιγαρχίας ἐς τὸ δημοκρατεῖσθαι μ. τοὺς Βυζαντίους αὐτόθι 4. 8, 27· τὰ ἐκεῖ πάντα πρὸς Λακεδαιμονίους αὐτόθι 2. 2, 5· ὡσαύτως, ἐκ τῆς καθεστηκυίας ἄλλην μ. [πολιτείαν], εἰσάγειν νέον πολίτευμα, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 1, 8, πρβλ. Πλάτ. Ἐπίστ. 319D. **2)** μετὰ γενικ. διαιρ., καὶ οὐ μεθίστησι τοῦ χρώματος, καὶ [οὐδόλως] μεταβάλλει τὸ χρῶμά του, κατὰ λέξιν «οὐδὲν μέρος τοῦ χρώματος μεταβάλλει», Ἀριστοφ. Ἱππ. 398. **II.** ἐπὶ προσώπων, ἀπαλλάττω, ἐλευθερώνω, τινά νόσου Σοφ. Φιλ. 463· κακῶν, πόνων Εὐρ. Ἑλ. 1442, Ι. Τ. 991· ὕπνου ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 133. **2)** μετακινῶ ἀπὸ τόπου τινὸς εἰς ἕτερον, μεταθέτω, Θουκ. 4. 57· ὠστράκιζον καὶ μεθίστασαν ἐκ τῆς πόλεως Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 15· μ. ἐκ βαρβάρου γῆς Εὐρ. Ι. Τ. 775· εἰς ἄλλην γῆν μ. πόδα ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 49· — οὕτω κατὰ μέσ. ἀόρ. α' **μετασταθήσασθαι,** διατάσσω τινὰ νὰ ἀπομακρυνθῇ, νὰ ὑπάγῃ εἰς ἄλλο μέρος τῆς οἰκίας, μεταστησάμενος δὲ τοὺς ἄλλους εἶρετο Κροῖσον Ἡρόδ. 1. 89., 8. 101, Ἀνδοκ. 39. 38, Θουκ. 1. 79, κτλ.

Β. Παθ., ἀόρ. α' **μετεστάθην** [ᾰ] Εὐρ. Ἡλ. 1201, Πλάτ., ὡσαύτως μετ' ἀορ. β', πρκμ., καὶ ὑπερσ. ἐνεργ.· **I.** ἐπὶ προσώπων, ἵσταμαι μεταξὺ ἢ ἐν τῷ μέσῳ .., μετὰ δοτ., ἑτάροισι μεθίστατο Ἰλ. Ε. 514. **2)** ἀποσύρομαι, κάμνω τόπον νὰ περάσῃ τις, ὦ ξένε, τυράννοις ἐκποδὼν μεθίστασο Εὐρ. Φοίν. 40· ἀποσύρομαι, ἀπέρχομαι, ἀπομακρύνομαι, παλαιὸν εἰς ἴχνος Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 538· ἐκ τῆς τάξεως Ἡρόδ. 9. 58· ἐκ τυραννικοῦ κύκλου Σοφ. Αἴ. 749· ἔξω τῆς οἰκουμένης Αἰσχίν. 77. 19· μετὰ γεν., ὄπιθ' Ἑλλήνων Χθονὸς Εὐρ. Μήδ. 551· θρόνων ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 75· μ. φυγῆ ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1295· ἀπολ., μετάστηθ' ἀπόβαθι Σοφ. Ο. Κ. 162· ὅταν μεταστῇ, ἰδέσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 576. 6. **3)** μετὰ γεν. πράγμ., παύομαι, κότου Αἰσχύλ. Εὐμ. 900· ἔγερων τρόπων Ἀριστοφ. Σφ. 1451, πρβλ. Πλ. 365· λύπης, κακῶν Εὐρ. Ἄλκ. 1122, Ἑλ. 856· μ. βίου, ἀποθνήσκω, ὁ αὐτ. ἐν Ἄλκ. 21· μ. φρενῶν, παραφρονῶ, ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 944. **4)** μεταβαίνω, εἰς ἑτέραν φατρίαν, ἀποστατῶ, ἀφίσταμαι, Θουκ. 1, 35, κτλ.· ἀπό τινος 8. 76· παρά ἢ πρός τινα 1. 107, 130. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, μεταβάλλομαι, ἀλλαιοῦμαι, ἐνίοτε ἐπὶ τὸ βέλτιον, τῆς τύχης εὖ μετεστεώσης Ἡρόδ. 1. 118, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 911· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἐξ ἧς [μεταβολῆς] ὀλιγαρχία μετέστη Πλάτ. Πολ. 553E, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 25, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 1, 1· ἐκ φωτὸς εἰς σκότος μ. Πλάτ. Πολ. 518A· εἴ τι μὴ δαίμων .. μεθέστηκε στρατῷ, ἐὰν μὴ ἔχῃ μεταβληθῇ ἡ τύχη διὰ τὸν στρατόν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 158.

μέθλην· «τὸν ἄρνα» Ἡσύχ.

μεθό, ἀντὶ **μεθ' ὅ,** ἐν Γλώσσ. Παχυμ. εἰς Διον. Ἀρ. Ἐπιστ. 10, σ. 442.

μεθοδεία, ἡ, ἐπάγγελμα, τέχνη, ἐργασία, Ἰουστινιαν. Νεαρ 122 ἐν τῷ Προοιμ. **2)** τροπικῶς, τέχνασμα, πανουργία, δόλος, Ἐπ. π. Ἐφ. δ', 14., ς', 11· πρβλ. **μεθοδεύω.**

μεθόδευμα, τό, = **μέθοδος,** Εὐστ. Πονημ. 92. 42.

μεθοδευτέον, ρήματ. ἐπίθ., δεῖ μεθοδεύειν, Ἀριστ. Τοπ. (ς)

μεθοδευτής, οῦ, ὁ, = ὁ **μεθοδεύων,** Πτολ. Τετράβ. 165, Εὐστ. 2. 5.

μεθοδευτικός, ή, όν, = **μεθοδικός,** κανονικός, ὁ κατὰ μέθοδον γινόμενος, Ἀγαθαρχ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 455. 14.— Ἐπίρρ. **μεθοδευτικῶς,** μετὰ μεθόδου, Λεόντιος Κύπρ. 1278C.

μεθοδεύω· ἀόριστός τις μετὰ διπλῆς αὐξήσεως **ἐμεθώδευσα** εὑρηται ἐν Διογ. Α. 8, 83· καὶ παθ. πρκμ. **μεμεθώδευμαι** ἐν Εὐστ. 1325. 32· (μέθοδος). Ποιῶ τι κατὰ μέθοδον, Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 1. 15, 81, κτλ. **2)** μεταχειρίζομαι τεχνάσματα, πανουργίαν, Ἑβδ. (Β' Βασιλ. Ιθ', 27)· καὶ ἐν μέσ. τύπῳ, Πολύβ. 38. 4, 13· οὕτως ἐν τῷ ἑναργ. **II.** κυβερνῶ, διοικῶ· Παθ., γυννὴ μεθοδεύεται ἐπαίνοις Χαρίτων 7. 6.— Καθ' Ἡσύχ.: «μεθοδεύει· μετέρχεται ἢ διέρχεται».

μεθοδηγέω, ὁδηγῶ, πρὸς ἄλλο μέρος, Ἀνθ. Π. 9. 351.

μεθοδικός, ή, όν, (μέθοδος) ὁ ποιῶν τι κατὰ μέθοδον, συστηματικός, Πολύβ. 10, 47, 12, κτλ. **II.** τὰ μ., ἀπολεσθὲν τι ἔργον τοῦ Ἀριστ., πιθανῶς ἀνῆκον εἰς τὴν Λογικήν, Ρητ. 1, 2, 10, πρβλ. Διον. Ἁλ. πρὸς Ἀμμαῖον 1. 6 καὶ 8. **III.** οἱ μ., ἐπιστήμονες ἰατροί, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἐμπειρικοὺς ἢ πρακτικούς, Διοσκ. περὶ Ἰοβόλ. σ. 51, Γαλην. Π. 291B, 303C· ἡ μεθοδικὴ αἵρεσις, ἡ ἐπιστημονικὴ ἰατρικὴ σχολή, Γαλην. Ι, 36E, ΙΙ, 235A, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3283.

μεθοδικῶς, Ἐπίρρ. μετὰ μεθόδου, Πολύβ. 5. 98, 10., 9. 25, 5, κλ.

μεθόδιον, τό, = **ἐφόδιον,** Λατ. viaticum, Συλλ. Ἐπιγρ. 3137. 31, Διογ. Α. 7. 198, Ἡσύχ. **II.** = **μέθοδος,** παρὰ Σουΐδ.

μεθοδίτης, ου, ὁ, = **μεθοδευτής,** (ἂν μὴ τοῦτ' αὐτὸ ἀναγνωστέον)· «μεθοδίτας· τεχνίτας» Ἡσύχ.

μέθοδος, ἡ, (μετά, ὁδός) τὸ μεταβαίνειν πρὸς ἀναζήτησιν ἢ παραλαβήν τινος, τὴν τῆς νύμφης μέθοδον ποιοῦνται Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.— ἐντεῦθεν, **II.** ἐπιδίωξις γνώσεως, ἐπιστημονικὴ ἔρευνα, ζήτησις, Πλάτ. Σοφ. 218D, 235D, κ. ἀλλ.· μ. ποιοῦμαι, ἐπιδιώκω τὰς ἐρεύνας μου, αὐτόθι 243D· ἐν τῇ πρώτῃ μ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 2, 1. **2)** ὁ τρόπος τῆς ἐπιδιώξεως τοιαύτης ἐρεύνης, μέθοδος, σύστημα, Πλάτ. Φαίδρ. 270C, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 1, 1, Πολιτικ. 1. 1. 3, κτλ.· ἡ διαλεκτικὴ μ. Πλάτ. Πολ. 533C, Ἀριστ. Ρητ. 1. 2, 20· ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ **ἐπιστήμη, τέχνη,** ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 1. 1, 1· μ. ἔχειν αὐτόθι· Τοπ. 1. 2, 1. **3)** ἡ τοῦ κινεῖσθαι μ., τὸ ῥόγμα, ἡ διδασκαλία τῆς κινήσεως, Πλάτ. Θεαίτ. 183C. **4)** συστηματικὴ ἰατρική, Ἰητ. μεθόδου .. προστάτα Συλλ. Ἐπιγρ. 3283· πρβλ. **μεθοδικός.**

μεθολκή, ἡ, τὸ μεθέλκειν, Φίλων 1. 559, Πλούτ. 2. 517D.

μεθομήρεος, ὁ, ἐν Πινδ. Ἀποσπ. 18, ὁ Böckh ἑρμηνεύει, μ. ἐρίφων, σύντροφος ἐρίφων, δηλ. ὁ Πάν.

μεθομιλέω, συναναστρέφομαι μετά τινος, μετὰ δοτ., Ἰλ. Δ. 269, ἔνθα ἴδε Spitzn.

μεθομοίωσις, ἡ, ἡ μετά τινος ὁμοίωσις, Εὐστ. 1742, 17.

μεθόπιον· «μέρος τι τῆς καλουμένης ὑπὸ τῶν ἀρχιτεκτόνων τριγλύφου» Ἡσύχ.

μεθοπωρινός καιρός, ὁ μετὰ τὴν ὀπώραν, μετοπωρινός, Acta Sanctorum μηνὸς Ἰουνίου, ἔκδ. Παρισ. κ. Ρώμ. τοῦ 1867, τ. 4, σ. 277 § 71.

μεθόπωρον, = **μετόπωρον·** «μετὰ τὴν ὀπώραν. τροπὴ μετὰ τὸ θέρος» Ἡσύχ.

μεθορίζω, συνορεύω, «μεθορίζει· μετέχει» Ἡσύχ.

***μεθορίζω,** μετὰ ταῦτα ὁρίζω, Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. καν. τ. 4, σελ. 241.

μεθόριος, α, ον, (ὅρος) ὁ τόπος ὁ ἀποτελῶν τὸ ὅριον δύο χωρῶν, γῆ μεθορία τῆς Ἀργείας καὶ Λακωνικῆς Θουκ. 2. 27., 4. 56· ἐν τῷ πληθ. οὐδ., τὰ σύνορα, ὁ αὐτ. 2. 18. Ξεν. Κύρ. 1

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

4. 16, κτλ.: μεταφ., μεθόρια φιλοσόφου καὶ πολιτικοῦ Πλάτ. Εὐθύδ. 305C·— ὡσαύτως καθ' ἑνικ., τὸ μεθόριον Πλάτ. Νόμ. 878B· ὁ ὕπνος δοκεῖ εἶναι τοῦ ζῆν καὶ τοῦ μὴ ζῆν μ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 1, 9, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 1, 5· οὕτως, ἐν μεθορίῳ εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 26. 31·— ὡσαύτως, ἡ μεθορία (ἐξυπακουομ. τοῦ χώρα) Πλουτ. Κράσσ. 22· ἡ μεθορία Φίλων 2. 622. — Καθ' Ἡσύχ.: «μεθόριον· τὸ μεταξὺ τῶν ὁρίων, τὸ διαχωρίζον τοὺς δύο τινῶν ὅρους».

μεθορκόω, δεσμεύω, ὑποχρεώνω τινὰ εἴς τι διὰ νέου ὅρκου, τὴν στρατιὰν Ἀππ. Ἐμφύλ. 4. 62.

μεθορμάομαι, ὁρμῶ καταδιώκων τινά, ἐφορμῶ ἐναντίον τινός, μεθορμηθῆναι Ὀδ. Ε. 325· μεθορμηθεὶς Ἰλ. Υ. 192.

μεθορμίζω, μετάγω τὰς ναῦς ἀπὸ ὅρμου εἰς ὅρμον, μεθορμίσαι (ἐξυπ. τὰς ναῦς) εἰς Σηστὸν παρῄνει Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 25· μεταφ., τοῦ νῦν σκυθρωποῦ .. μεθορμιεῖ σε Εὐρ. Ἄλκ. 797· ἐξ ἕδρας μεθώρμισα πλόκαμον ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 931·— Μέσ., σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι, δύστανε, μεθορμίσασθαι μόχθων πάρα, σοὶ δὲ οὔτε οἱ δόμοι τοῦ πατρός σου πάρεισιν εἰς οὓς νὰ ζητήσῃς καταφύγιον τῶν δεινῶν σου .., Εὐρ. Μήδ. 442, πρβλ. 258. — Παθ., μετάγομαι ἀπὸ ὅρμου εἰς ὅρμον, μετορμίζεσθαι ἐκ (ἢ ἀπὸ) .. ἐς .. Ἡρόδ. 2. 115., 7. 182, Θουκ. 6. 88.

μέθῠ, τό, (ἴδε ἐν τέλ.), οἶνος, Ὅμ., ἀλλὰ μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ., πολλὸν .. μέθυ πίνετο Ἰλ. Ι. 469 (465)· σῖτον καὶ μέθυ ἡδὺ Ὀδ. Δ. 746· ἐκ κριθῶν μ., ζῦθος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 953, κτλ.· — ἡ γεν. **μέθυος** πρῶτον ἐν Ἀνθ. Π. 9. 826, Νικ. Θ. 582· δοτ. **μέθυϊ** ἐν Ἀν. Ὀξων. 3· 255· (Ἐκ τῆς √ΜΕΘ παράγονται προσέτι αἱ λ. **μέθ-η, μέθ-υσος, μεθ-ύω, μεθ-ύσκω**· πρβλ. Λατ. madh-u, Σλαυ. med-u, Λιθ. med-us, Ἀρχ. Σκανδιν. mjöö-r, Ἀγγλο-Σαξον. med-o (mead), Ἀρχ. Γερμ. met-u (Γερμ. meth),— ἅπαντα σημαίνοντα μέλι ἢ γλυκὺν οἶνον.)

μεθῠδότης, ου, ὁ, = **μεθυδώτης**, Μέγ. Ἐτυμ. ἐν λ. **Μεθυμναῖος**.

μεθυδριάς, άδος, ἡ, (ὕδωρ) **νύμφη**, = **ὑδριάς**, νύμφη τῶν ὑδάτων, «νεράϊδα», Ἀνθ. Πλαν. 226· ὡσαύτως καὶ **ἐφυδριάς**.

μεθυδρίδες· «εἶδος μικρῶν ὀρνίθων» Ἡσύχ.

Μεθύδριον, τό, κυρίως ὁ μεταξὺ ὑδάτων τόπος, ὄνομα πόλεως ἢ τόπου ἐν τῷ κέντρῳ τῆς Ἀρκαδίας, ὁπόθεν τὰ ὕδατα ἔρρεον κατ' ἐναντίας διευθύνσεις, τὰ μὲν πρὸς βορρᾶν, τὰ δὲ πρὸς νότον (πρβλ. τὸ Ἰταλ. Inter-amnia), Θουκ. 5. 58.

μεθῠ-δώτης, ου, ὁ, ὁ διδοὺς ἢ παρέχων οἶνον, Ἀνθ. Π. 9. 524, Ὀρφ. Ὕμν. 46. 1.

μεθυμναῖος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, Πλούτ. 2. 648E.

μεθύμνιον, τό, «τὸ μετὰ τὸν ὕμνον· ἢ ἡ μετὰ μέθης ᾠδὴ» Φώτ.

μεθ-υπαλλᾰγή, ἡ, = **ὑπαλλαγή**, «τὸ σχῆμα τοῦ λόγου ἐνταῦθα μεθυπαλλαγή ἐστι· τὸ μὲν **ἀνέσπα** ῥῆμα ἀντὶ μετοχῆς λάμβανε, τὸ δὲ **συντιθεὶς** μετοχὴν ἀντὶ ῥήματος» Νεώτ. Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 292 (302).

μεθύπαρξις, ἡ, ἡ μετὰ ταῦτα ὕπαρξις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **προὔπαρξις**, Καισάρ. 1049, Ψευδο-Ἰουστῖν. 1264B.

μεθ-υπάρχω, ὑπάρχω μετὰ ταῦτα, Ψευδο-Ἰουστῖν. 1264B.

μεθυπέρβατος, ον, ὑπερβατός, συγκεχυμένος, ἐπὶ λέξεων, Θεοδώρητ. τ. 1, 633, ἔκδ. Schutz.

μεθῠ-πῖδαξ, ὁ, ἡ, ὁ ἀναβλύζων οἶνον, βότρυς Ἀνθ. Π. 6. 22.

μεθυ-πλᾰνής, ές, ὁ ὑπὸ τοῦ οἴνου παραφερόμενος, παραπατῶν, «μεθυσμένος», Γρηγ. Ναζ. III, 1006A.

μεθυ-πλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, ὁ ὑπὸ τοῦ οἴνου πληγείς, δηλ. μεθυσμένος, Καλλ. Ἀποσπ. 223, Ἀνθ. Πλαν. 306, πρβλ. **οἰνοπλήξ**.

μεθ-υποδέομαι, μέσ., φορῶ ἄλλου ἀνθρώπου ὑποδήματα, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 544.

μεθυπόστρωσις, ἡ, ἀλλαγὴ τοῦ στρώματος, Ἱππ. Ἀγμ. 763.

μεθύσης, ὁ, ἀδόκιμον ἀντὶ τοῦ **μέθυσος**, Ἀθήν. 685F, Λουκ. Σολοικ. 5, πρβλ. Λοβ. Φρύν. 152.

μέθῠσις, ἡ, (μεθύω) μέθη, «μεθύσι», Θέογν. 836.

μεθύσκω: μέλλ. **ύσω** [ῠ], Ἑβδ.· ἀόρ. α' **ἐμέθῠσα**, Ἐπικ. -υσσα Νόνν., ἀπαρ. **μεθύσαι** Ἄλεξ. ἔνθα κατωτ.— Παθ., μέλλ. **μεθυσθήσομαι** Λουκ. περὶ Πένθ. 13, Διογ. Λ. 7, 118· ἀόρ. **ἐμεθύσθην** Εὐρ., κτλ., Αἰολ. ἀπαρ. **μεθύσθην** Ἀλκαῖ. 35· πρκμ. **μεμέθυσμαι** Ἡδύλ. παρ' Ἀθην. 176D·— πρβλ. **ἐκ-, κατα-μεθύσκω**. Μεταδ. τοῦ **μεθύω**, κάμνω τινὰ νὰ μεθυσθῇ, «μεθῶ» τινα, Διόνυσος οἶδε τὸ μεθύσαι μόνον Ἄλεξ. ἐν «Συντρ.» 2. μ. ἑαυτὴν οἴνῳ Λουκ. π. τῆς Συρ. Θεοῦ 22· μεταφ., πάνθ' ὅσα δι' ἡδονῆς μεθύσκοντα παράφρονας ποιεῖ Πλάτ. Νόμ. 649D· τὴν αἴσθησιν Θόφρ. π. Ὀσμ. 46. **2)** παρέχω εἴς τινα ποτόν, θηλὴ μεθύσκει με μητρῴη Βαβρ. 89. 9· βρέχω, ὑγραίνω, βωμούς, τέφρην Ἀνθ. Π. 6. 99., 11. 8. **II.** Παθ. = **μεθύω**, κοινῶς «μεθῶ» καὶ «μεθάω», Ἡρόδ. 1. 133, κτλ.· οἴνῳ 1. 202· πίνων οὐ μεθύσκεται Ξεν. Κύρ. 1. 3, 11·— ἀόρ. **ἐμεθύσθην**, «ἐμέθυσα», ἅπαξ μεθυσθεὶς Εὐρ. Κύκλ. 167, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 1244· ἀνθρώπους οἵους μεθυσθέντας Δημ. 23. 16· μετὰ γεν., νέκταρος, μὲ νέκταρ, Πλάτ. Συμπ. 203B·— μεταφ., ταῖς ἐξουσίαις Διον. Ἀλ. 4. 74·— ἐν Ἱππ. 678. 46, μὴ μεθυσκέτω, κεῖται ἐν τῷ μέσῳ ἀντὶ **μεθυσκέσθω**.— Περὶ τοῦ **μεθύσκω** καὶ **μεθύω** ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 42 κέξ.

μέθυσμα, τό, ποτὸν μεθυστικόν, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. Α', 15, Ἱερ. ΠΥ', 13).

μεθῠσο-κόττᾰβος, ον, μεθυσμένος μὲ τὸ παιγνίδιον τοῦ κοττάβου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 525.

μέθῠσος, ὡς καὶ νῦν, κυρίως ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ θηλ., μεθύση γραῦς Ἀριστοφ. Νεφ. 555, Σφ. 1393, κτλ., ἴδε Φρύνιχ. 151, Α. Β. 107, Θωμᾶν Μάγιστρ.· ἀλλὰ παρὰ μεταγενεστ. ὡσαύτως, **2)** ἐπὶ ἀνδρῶν, μεθύσους τοὺς ἐμπόρους ποιεῖ Μένανδρ. ἐν «Ἀρρηφόρῳ» 2, πρβλ. Πλουτ. Βροῦτ. 5, Λουκ. Τίμωνα 55· ἔκδοτος εἰς τὴν οἰνοποσίαν, μέθυσον καὶ ἀκρατῆ εἶναι Κέβητος Πίν. 34· ἴδε Λοβεκ. Φρύνιχ., ἔνθ' ἀνωτ.

μεθῠσοχάρυβδις [ᾰ], **-ιος**, ἡ, κρασοχάρυβδις, κωμικὸν ὄνομα μεθυούσης γυναικός, Κωμ. Ἀνώνυμ. 271· πρβλ. **ποντοχάρυβδις**.

μεθυστέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ μεθύειν, Κλεομ. Α, Ι, 209A.

μεθύστερος, α, ον, ὁ ἐπιγιγνόμενος, καλόν τ' ἀκοῦσαι καὶ λέγειν μεθυστέροις, τοῖς ἐπιγιγνομένοις, τοῖς ἔπειτα ἐσομένοις, Αἰσχύλ. Θήβ. 581· μεθυστέρῳ ἐν χρόνῳ, ἐν τῷ μετὰ ταῦτα χρόνῳ, Κρατῖν. ἐν «Νεμέσει» 14. **II.** οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ. ἐπὶ χρόνου, μετὰ ταῦτα, μετέπειτα, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 205· τοσοῦτον μετὰ ταῦτα, τοσοῦτον ὕστερον, Αἰσχύλ. Χο. 516· οὐ μ., ἀμέσως, ἐν τῷ ἅμα, ἐντὸς ὀλίγου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 425· πολὺ ἀργά, Σοφ. Τρ. 710· οὕτω, τὸ μ., τὸ μετὰ ταῦτα, εἰς τὸ ἑξῆς, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1133.

μεθυστής, οῦ, ὁ, μέθυσος, Ἀνθ. Π. 5. 296, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 2, 7.

μεθυστικός, ή, όν, ὁ μεθύσκων, εἰς μέθην φέρων τινά, ἁρμονία Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7, 14. **II.** ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ εἰς οἶνον ἔκδοτος, ὁ μεθυσκόμενος, Πλάτ. Πολ. 573C· πρβλ. **μέθυσος**.

μεθύστρια, ἡ, θηλυκ. τοῦ **μεθυστής**, Θεόπομπ. Κωμ. παρὰ Πολυδ. Ϛ', 25, Συλλ. Ἐπιγρ. 5760.

μεθῠσφαλέω, σφάλλομαι, παραπατῶ, «κοντιλάω» ὑπὸ μέθης, Ὀππ. Κυν. 4. 204.

μεθυ-σφᾰλής, ές, σφαλλόμενος, παραπατῶν ὑπὸ μέθης, ἴχνος Ἀνθ. Πλαν. 99, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 248.

μεθυ-τρόφος, ον, ὁ παράγων οἶνον, ἐπὶ ἀμπέλου, ἡμερὶ πανθέλκτειρα, μεθυτρόφε Σιμων. 51 (54) ἔκδ. Gaisf.

μεθῠχάρμων, ον, γεν. **-ονος**, ὁ χαίρων ἐπὶ τῷ οἴνῳ, εὑρίσκων ἡδονὴν ἐν αὐτῷ, Μανέθων 4. 300.

μεθύω, (μέθυ) εὕρηται μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.: ὁ ἐνεργ. μέλλ. καὶ ἀόρ. ἀνήκουσιν εἰς τὸ **μεθύσκω** (πλὴν παρὰ μεταγεν., ὡς Πλούτ. 2. 239A, Νόνν. Δ. 28. 211), ὁ δὲ ἀόρ. παραλαμβάνεται ἐκ τοῦ παθ. τοῦ **μεθύσκω**. Εἶμαι μεμεθυσμένος, διατελῶ ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν τοῦ οἴνου, νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἐοικὼς Ὀδ. Σ. 240· ἀντίθ. τῷ **νήφω**, Θέογν. 478, 627· ἀκολούθως παρὰ Πινδ., καὶ Ἀττ. (πρβλ. **λυτήριος**)· μ. ὑπὸ τοῦ οἴνου, ἐκ τῆς μέθης Ξεν. Συμπ. 2, 26, Διόδ. 16. 19· τὸ μεθύειν, ἡ μέθη, Ἀντιφάν. ἐν «Παρεκδ.» 1, Ἄλεξ. ἐν «Δακτ.» 1. **II.** μεταφορ., ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι πεποτισμένος, διάβροχος, πλήρης ὑγροῦ τινός, μετὰ δοτ., π. χ., βοείην .. μεθύουσαν ἀλοιφῇ Ἰλ. Ρ. 390· μεθύων ἐλαίῳ λύχνος Βάβρ. 114· 1· [χείμαρρος] ὁμβροισι μ. Ἀνθ. Π. 9. 277. **2)** μεταφορ., ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων, εἶμαι μεμεθυσμένος, ἐκτὸς ἐμαυτοῦ ἐκ πάθους τινός, ὡς, ἔρωτος, τρυφῆς, κ. τ. τ., ὡς τὸ Λατ. inebriari, ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης Ξεν. Συμπ. 8, 21· ὑπὸ τρυφῆς Πλάτ. Κριτί. 121A· τῆς ἐλευθερίας ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 562D· ἔρωτι Ἀνακρ. 17· τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμένων Δημ. 54. 9· οὐ μ. τὴν φρόνησιν Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 21· μ. τὸ φίλημα Ἀνθ. Π. 5. 305·— ἀλλά, πληγαῖς μεθύων, κεκαρωμένος ἐκ τῶν κτυπημάτων, Θεόκρ. 22. 98· ἐξ ὀδυνάων Ὀππ. Ἀλ. 5. 228.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 42, κέξ.

μειᾰγωγός, όν, (μεῖον, ἄγω) ὁ ἄγων τὸν πρὸς θυσίαν ἀμνὸν (μεῖον, ὃ ἴδε) εἰς τοὺς φράτορας ὅπως ζυγισθῇ, ὥσπερ μ. ἱστάνων Εὔβουλ. ἐν «Δήμ.» 1 (ἴδε Meineke 5, σελ. 36)· — ἐντεῦθεν **μειαγωγέω**, ἄγω τὸν ἀμνὸν εἰς τοὺς φράτορας ὅπως ζυγισθῇ ἐνώπιον αὐτῶν, καὶ μεταφορ., μ. τὴν τραγῳδίαν, ζυγίζω αὐτὴν ὡς ζυγίζουσι τοὺς ἀμνούς, Ἀριστοφ. Βάτρ. 798· — **μειαγωγία**, ἡ, Σουΐδ.— Κατὰ τὸν Ἁρποκρ. «μεῖον καὶ μειαγωγός: Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Στρατοκλέα 'παρέστησε μεῖον'· θῦμά ἐστιν ὃ τοῖς φράτορσι παρεῖχον οἱ τοὺς παῖδας εἰσάγοντες εἰς τούτους. Ἐρατοσθένης δὲ ἐν τοῖς περὶ κωμῳδίας φησὶν οὕτως 'νόμου ὄντος μὴ μεῖον εἰσάγειν ὡρισμένου τινός, ἐπισκώπτοντες μετὰ παιδιᾶς πάντα τὸν εἰσάγοντα, μεῖον ἔφασαν εἰσάγειν, ὅθεν τὸ μὲν ἱερεῖον μεῖον προσηγορεύθη, μειαγωγὸς δὲ ὁ εἰσάγων'. Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ θεῶν 'οἱ φράτορες', φησίν, 'ἵνα μείζονας νέμωνται μερίδας, ἐφώνουν ἑστῶτες, ἱστάνειν δεῖν, μεῖον γάρ ἐστι'.»

μεὶ (= μή), Ἐπιγραφ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. CIG. 1569, Bul. de cor. hel. III, σ. 462.— Λεβαδείας IV, σ. 97, Ἀθην. τ. Θ', σ. 302.

μειδάμων [ᾰ], Βοιωτ. = τῷ Ἰω. **μηδαμῶν** καὶ τῷ Ἀττικ. **μηδένων**, Kaib. Ep. 1028.

μειδάω, μειδιῶ, «χαμογελῶ», Ἐπικ. ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῷ γ' ἐνικ. τοῦ ἀορ. **μείδησε** (-εν) Ἰλ. Α. 595, Ε. 426, Ὀδ. Δ. 609, κτλ., Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 115: μετοχ. **μειδήσας, -σασα** Ἰλ. Δ. 596, κτλ.: ἀπαρ. **μειδῆσαι** Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 204· Σαρδάνιον μείδησε (ἴδε ἐν λέξ. **Σαρδάνιος**)· κἀρχαρόν τι μειδήσας, μειδιάσας οὕτως ὥστε νὰ δεικνύῃ τοὺς ὀδόντας του, Βάθριος 94. 6·— ὁ ἐνεστὼς παραλαμβάνεται ἐκ τοῦ **μειδιάω**, ὅπερ ὅμως ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται μόνον ἐν τῇ Ἐπικ. μετοχ. **μειδιόων** Ἰλ. Η. 212, Ψ. 786· **-ιόωσα** Φ. 491· ἕτεροι τύποι ἀπαντῶσι παρὰ τοῖς μετέπειτα, γ' ἐνικ. **μειδιάει** Ὁμ. Ὕμν. 9. 3: μετοχ. **μειδιάων** Ζ. 14, **μειδιῶσα** Ἀριστοφ. Θεσμ. 513: ἀπαρέμφ. **μειδιᾶν** Πλάτ. Παρμ. 130Α: παρατ., **ἐμείδια** Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 3. 2, Ἐπικ. **μειδιάασκε** Κόϊντ. Σμ. 9. 117 : ἀόρ. α' **ἐμειδίασα** Πλούτ., Λουκ.: μετοχ. **μειδιάσας** Πλάτ. Φαῖδ. 86D, Αἰολ. θηλ. **-ιάσαισα** Σαπφὼ 1. 14.— Ἡ μεταξὺ τοῦ **γελᾶν** καὶ **μειδιᾶν** διαφορὰ εἶναι ὅτι τὸ μὲν πρῶτον σημαίνει γέλωτα πλήρη, τὸ δὲ δεύτερον ἁπλῶς τὴν ἐπὶ τὸ γελαστικώτερον διαστολὴν τῶν χειλέων, τὸ «χαμόγελον», ὥστε ὑπάρχει τις κλῖμαξ ἐν τῷ μειδῆσαι γελάσαι τε, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 204.— Περὶ τῶν τύπων ἴδε Λοβεκ. Φρύνιχ. 82. (Ὁ Ἡσύχ. ἔχει **μεῖδος** = **μείδημα**· πρβλ. Σανσκρ. smi, sma-yé (subrideo), smit-am (risus)· Ἀρχ. Γερμ. smie-len (Ἀγγλ. to smile)· Σλαυ. smij-ati sẽ (γελᾶν), Λεττ. smeet' — ὥστε ἡ Ἑλλην. ῥίζα ἔχει ἀπολέσῃ τὸ **σ**· πρβλ. ὡσαύτως τὸ Λατ. mir-us, mi-ror).

μειδὲ (= **μηδὲ**), Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. ἐν Bul. de cor. hel. IV, σ. 93.

μείδημα, τό, μειδίαμα, «χαμόγελο», Ἡσ. Θ. 205.

μειδίαμα, τό, «χαμόγελο», Λουκ. Δὶς Κατηγ. 28, Πλουτ. Σύλλας 35· παρ' Ἡσυχ. **μειδίασμα**·—**μειδίασις**, εως, ἡ, καὶ **-ασμός**, οῦ, ὁ, μειδίαμα, «χαμόγελο», Πολυδ. Ϛ', 199·—**μειδιαστικός**, ἡ, όν, ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς τὰ μειδιᾶν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 27.

μειζονάκις, ἐπίρρ. τοῦ **μείζων**, ἐν μείζονι μέτρῳ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐλαττονάκις**, Νικομ. Ἀριθμ. π. 131.

μειζονότης, ητος, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ μείζονος, ἡ κατὰ ποσὸν ὑπεροχή, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. § 115.

μειζόνως, μειζότερος, μείζων, ἴδε ἐν λ. **μέγας**.

μείης, ὁ, ἀρχαῖος τύπος τοῦ **μαῖς** ἢ **μάν**, Πλάτ. Κρατ. 409C.

μειθενὶ μειθὲν (= **μηδενὶ μηδέν**), Ἐπιγρ. Λεβαδείας ἐν Bul. de cor. hel. IV, σελ. 97, Ἀθην. τ. Θ', σ. 361-2. — Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. IV, σ. 91. 93.

μείλαξ· «ὁ λειμών, ὁ παράδεισος» Σουΐδ.

μείλας, Ἐπικ. ἀντὶ **μέλας**, μόνον ἐν Ἰλ. Ω. 79, μείλανι πόντῳ.

μείλια, ίων, τά, (μειλίσσω, μείλιχος) τὰ μειλίσσοντα, εὐμενῆ ποιοῦντα τὸν ἄνθρωπον, ἰδίως ἐπὶ ὡρῶν, ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δῶσω, ἐγὼ δὲ ἐπιδώσω μείλια, δηλ. ὥρα λαμπρά, ἐπὶ προικὸς (ἀλλ. **ἐπιμείλια**), Ἰλ. Ι. 147, 289· οὕτως ἐπὶ παιγνιδίων, κτλ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 140. **II.** λαστήρια ὥρα, αὐτόθι Δ. 1540. **III.** σπανίως καθ' ἑνικόν, μείλιον ἁπλοΐας, τὸ συντελοῦν πρὸς παῦσιν τῆς κακοκαιρίας τῆς κωλυούσης τὸν πλοῦν, Καλλ. εἰς Ἀρτ. 230, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 135, Ἀνθ. Π. 6. 75.

μείλιγμα, τό, (μειλίσσω) πᾶν ὅτι χρησιμεύει πρὸς καταπράϋνσιν, ἐν τῷ πληθ. μειλίγματα θυμοῦ, τὰ μειλίσσοντα καὶ καταπραΰνοντα τὴν πεῖναν τῶν κυνῶν, τεμάχια κρεῶν κ.τ.ὰ τοιαῦτα, Ὀδ. Κ. 217· μειλίγματα προσφέρειν Εὐρ. Ἀποσπ. 1040· καὶ ἐν τῷ ἐνικῷ, Νικ. παρ' Ἀθην. 51D·— μεταφορ., γλώσσης ἐμῆς μείλιγμα καὶ θελκτήριον Αἰσχύλ. Εὐμ. 886· μ. νόσου Νικ. Θ. 896· τῆς ὀργῆς Πλουτ. Πομπ. 47. **2)** ἐν τῷ πληθ., λαστήριοι προσφοραὶ πρὸς τοὺς νεκρούς, Λατιν. inferiae, Αἰσχύλ. Χο. 15, Εὐμ. 107· ὡσαύτως **ἐναγίσματα**. **3)** παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 1439, ὁ Ἀγαμέμνων καλεῖται Χρυσηΐδων μείλιγμα, δηλ. ὁ ἐραστὴς τῆς Χρυσηΐδος. **II.** καταπραϋντικὸν ἄσμα, Θεόκρ. 22. 221·— ἐν τῷ πληθ., ἥπιοι λόγοι, Λογγῖν. 32. 3.

μειλικτήριος, ον, πραϋντικός, ἱκανὸς νὰ πραΰνῃ, εὐχὰς γὰρ οὗτος (ὁ ποντίφιξ) πρὸς τῷ ποταμῷ μειλικτηρίους ποιησάμενος κτλ. Σουΐδ. ἐν λ. **Ποντίφηξ**: — **μειλικτήρια** (ἐξυπ. ἱερά), τά, λαστήριοι θυσίαι, Αἰσχύλ. Πέρσ. 610· πρβλ. **μείλιγμα** Ι. 2.

μειλικτικός, ή, όν, = τῷ προηγ., ἐπίρρ. **-κῶς**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 233.

μειλικτός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ πραΰνῃ· γνωστὸν ἐκ τῶν συνθέτων μετὰ τοῦ α- καὶ τοῦ **δυσ-**.

μείλικτρα, τά, = **μειλίγματα**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 712.

μειλίνεος, α, ον, = **μείλινος**, Ὀππ. Κ. 4. 381.

Μειλινόη, ἡ, εὐφημιστικὸν ὄνομα τῆς Ἑκάτης, Λοβ. Ἀγλαοφ. σ. 818.

μείλινος, η, ον, ποιητ. ἀντὶ **μέλινος**, ὃ ἴδε.

μειλιξις, ἡ, (μειλίσσω) ἐξιλίωσις, καταπράϋνσις, Σουΐδ. ἐν λ. **μειλίγμασιν**.

μείλιον, τό, ἴδε **μείλια**.

μειλίσσω· μέλλ. **-ξω**· (Ἐκ τῆς √ΜΕΙΛ παράγονται ὡσαύτως αἱ **μειλ-ια, μειλ-ιχος** καὶ **-ίχιος**, κτλ., **μειλεῖν** = **ἀρέσκειν** (Ἡσύχ.), καὶ ἴσως **μέλ-ε** (ὦ μέλε)· πρβλ. Σανσκρ. mard (= marl), mril-ámi (faveo), mril-ikam (gratia)· Γοτθ. milds (φιλόστοργος)· Ἀρχ. Γερμ. mil-ti (mild)· Σλαυ. mil-u (ἐλεεινός)· Λιθ. myl-iu (amo), κτλ.·— ἡ ῥίζα τοῦ **μέλ-ε**, δηλ. μέλει, ἀντίκειται εἰς τὴν πρὸς τὸ **μείλ-ια, κτλ.** σχέσιν). Περιποιοῦμαι, φιλοξενῶ τινα, τραπέζῃ μειλίξαντ' ἀποπέμψαι Θεόκρ. 16. 28· ἰδίως καταπραΰνω, ἐξιλεώνω, σπανίως μετὰ γεν., πυρὸς μειλισσέμεν (ὡς τὸ πυρὸς χαρίζεσθαι), καταπραΰνειν, ἐξιλεοῦν [τοὺς νεκρούς] διὰ τοῦ πυρός, δηλ. δι' ἐπικηδείων τελετῶν καὶ τιμῶν, Ἰλ. Η. 410· ἐπὶ ποταμῶν, λιπαροῖς ῥεύμασι γαίας .. μειλίσσοντες οὐδας, εὐεργετοῦντες, χαροποιοῦντες τὸ ἔδαφος διὰ λιπαρῶν ῥευμάτων, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1030· ὀργὰς μ. Εὐρ. Ἑλ. 1339· μ. τινά λοιβαῖς, χύτλοις Λυκόφρ. 542, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 708. **II.** Παθ., **μειλίσσομαι**, πραΰνομαι, γίνομαι πρᾶότερος, ἡσυχώτερος, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 291. **III.** Μέσ., μεταχειρίζομαι γλυκεῖς καὶ πραϋντικοὺς λόγους, μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσεο μηδ' ἐλεαίρων, μὴ μείλιχα καὶ προσηνῆ λέγε χαριζόμενος ἢ ἐλεῶν, ἀλλ' εἰπέ μοι δηλ. τὰ πράγματα ὡς ἔχουσιν, Ὀδ. Γ. 96., Δ. 326. **2)** ἐξευμενίζω, ἐξιλεώνω, Κύπριν ἀοιδῇσιν θυέεσσί τε Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 860, πρβλ. Φιλόστρ. 304, κτλ.· δαμάζω, ὑποτάσσω, ἔθνη .. , καθάπερ ζῶα τιθασεύων καὶ μ. Πλούτ. 2. 330B· ἀϋτμὴν πυρὸς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 531. **3)** ἐπικαλοῦμαι, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 985, πρβλ. Δ. 1012· καὶ οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., ἐγὼ κεῖνόν γε τεὰς ἐς χεῖρας Ἱκέσθαι μειλίξω Δ. 416.

μειλιχή, ἡ, χειροκτιὸν τῶν πυκτευόντων κατεσκευασμένον ἐξ ἱμάντων ὠμοῦ βοείου δέρματος κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον, ὅτε δὲν ἦσαν εἰς αὐτὸ προσηρμοσμένα τεμάχια σιδήρου· οἱ δάκτυλοι δὲν ἐκαλύπτοντο, ἀλλ' ἔμενον γυμνοί, Παυσ. 8. 40, 3.

μειλίχια, Ἰωνικ. **-ίη**, ἡ, πραότης, ἡμερότης, τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ πολέμιοιο, «ἓν ταῖς χερσὶν ἡμῶν καὶ ἐν τῷ μάχεσθαι ἡ σωτηρία, οὐ γὰρ ἐν τῷ μειλιχίους ἡμᾶς καὶ πράους εἶναι τοῖς πολεμίοις» (Σχόλ.), Ἰλ. Ο. 741· (πρβλ. μείλιχος ἐν δαὶ λυγρῇ, Ἰλ. Ω. 739)· ἀγαθότης, εὐμένεια, πραότης, Ἡσ. Θ. 206, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1279, κτλ.

μειλιχιεῖον, τό, ὁ τοῦ μειλιχίου Διὸς ναός, Συλλ. Ἐπιγραφ. 5594. 16.

μειλιχόθυμον ἔαρ, τερψικάρδιον, ΑΕΟΝΤ. μαγ. ποίημ. Matr. An. gr. II, σ. 563.

μειλίχιος, α, ον, ὡσαύτως **ος, ον** Πλούτ. 2. 370D· (μειλίσσω)·— πρᾶος, πραϋντικός, ἥπιος, Ὅμ., τὸ πλεῖστον κατὰ δοτ. πληθ., μειλιχίοις ἐπέεσσι, μ. μύθοις, καὶ ἄνευ οὐσιαστ., προσαυδᾶν μειλιχίοισι, μὲ ἡπίους, μαλακοὺς λόγους, Ἰλ. Δ. 256., Ζ. 214· οἱ δέ τ' ἐς αὖτὸν τερπόμενοι λεύσσουσιν — ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει—αἰδοῖ μειλιχίῃ, «τὸ αἰδοῖ μειλιχίῃ ἢ τὴν τοῦ ἀγορεύοντος, ὅτε μὴ θρασύστομος ἦ, ἀλλὰ μειλιχιος ἐν τῷ λαλεῖν» (Εὐστ.), Ὀδ. Θ. 172· οὕτω, θεὸν ὣς ἱλάσκονται αἰδοῖ μειλιχίῃ Ἡσ. Θ. 92·—Ἐπίρρ. **-ίως**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 467, κλπ.· ὡσαύτως οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ., μειλίχιον μυκάσατο Μόσχ. 2. 97. **II.** μόνον παρὰ τοῖς μετέπειτα ἐπὶ προσώπων, πρᾶος, ἥπιος, εὐμενής, Ζεὺς Μειλίχιος, ὁ προστάτης ἐκείνων ὅσοι ἐπεκαλοῦντο αὐτὸν μεθ' ἱλαστηρίων προσφορῶν (ἴδε κατωτ. III), εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου τὰ Διάσια ἐτελοῦντο ὅτε τοῦ ἔτους ἐν Ἀθήναις, Θουκ. Ι. 126, Ξεν. Ἀν. 7. 8, 4· ὡσαύτως ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1568. 68· καὶ ἐν Ἀργολίδι, Παυσ. 2. 20, 1, κτλ.· ὡσαύτως ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, Πλούτ. 2. 994Α, κτλ.· τῆς Κύπριδος Ἀνθ. Π. 5. 226, καὶ ἄλλων θεοτήτων. **III.** μειλίχια ἱερά, προσφοραὶ ἱλαστήριοι, ὡς τὰ **μειλίγματα** καὶ **μειλικτήρια**, Πλούτ. 2. 417C· καὶ αὕτη δυνατὸν νὰ εἶναι ἡ σημασία τοῦ μειλίχια ποτά ἐν Σοφ. Ο. Κ. 159, ἂν καὶ ὁ Σχολ. ἐκλαμβάνει αὐτὸ ὡς ἀναφερόμενον εἰς τὸ μέλι, ὅπερ ἐμιγνύετο ταῖς σπονδαῖς, «μειλιχίων ποτῶν, γλυκέων ποτῶν, ὅ ἐστι, μέλιτος, οἷς μειλίσσουσι τὰς θεάς».

μειλιχό-βουλος, ον, ὁ μειλίχια βουλευόμενος, ἥπιος, πρᾶος, Πρόκλου Ὕμν. 6.

μειλιχό-γηρυς, υ, γεν. **υος**, ὁ μειλιχίαν ἐκπέμπων φωνήν, Τυρταῖ. 9. 8.

μειλιχό-δωρος, ον, ὁ δωρούμενος εὐχάριστα, εὐπρόσδεκτα δῶρα, οἶνος Ἐρμιππ. ἐν «Φορμαφόροις» 2. 2· Ὑγεία Ποιητ. παρὰ Στοβ. Ἐκλ. 1. 68.

μειλιχό-μειδος, ον, (μειδάω) ὁ μειλιχίως μειδιῶν, Ἀλκαῖ. 54, ἔνθα ὁ Ἑρμ. **μελλιχόμειδες**·— **μειλιχομειδὴς** (κατὰ **-μετ(δ)ης**) παρ' Ἡσυχ., ἴσως ἔχει καὶ **μειλιχόμητις**. Πρβλ. Gaisf. Ἡφαιστ. 80.

μειλιχό-μυθος, ον, ὁ ὁμιλῶν μειλιχίως, Γρηγ. Ναζ. τόμ. 2, σελ. 158.

μείλιχος, ον, πρᾶος, ἥπιος, ἀγαθός, ὡς τὸ **μειλίχιος**, Ὅμ.: **I.** ἐν τῇ Ἰλ. ἀείποτε ἐπὶ προσώπων, πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μ. εἶναι Ρ. 671· μ. αἰεί Τ. 300, κτλ.· ἐπίθετ. τῆς Λητοῦς, τοῦ Ὕπνου Ἡσ. Θ. 406, 763· μετὰ γεν., Ἄρτεμις μ. ὠδίνων, ἡ πραΰνουσα, μαλάσσουσα ταῖς πόνους τοῦ τοκετοῦ, Ἀνθ. Π. 6. 242· ὑπερθ. **μειλιχώτατος** Ἕλλην. Ἐπιγράμμ. 462. 1. **II.** ἄπαξ ἐν τῇ Ὀδ. ἐπὶ πραγμάτων, οὐ μ. ἔστιν ἀκοῦσαι οὔτ' ἔπος οὔτε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τι ἔργον Ο. 374· οὕτω, μ. ὧρα Ομ. Ὕμν. 8. 2· ἔπεα Ἡσ. Θ. 84· μείλιχος αἰών, ὀργά Πινδ. Π. 8. 139., 9. 76· τὸ μείλιχον, ἡ πραότης, Θέογν. 365· τὰ μείλιχα, αἱ χαραί, Πινδ. Ο. 1. 49· μείλιχα μυθεῖσθαι Ὀππ. Κυν. 3. 219, κτλ.

μειλῐχό-φωνος, ον, = **μειλιχόγηρυς**, Σαπφὼ παρ' Ἀριστοτ. 1. 10· φέρεται δὲ **μελίφωνος** ἐν Φιλοστρ. 811.

μεῖλον, Βοιωτικ. = **μῆλον**, πρόβατον, ἴδε Meister. I, 221

μεν, κατάληξ. ἀπαρεμφ. ἀντὶ μεν ἢ μεναι, εἶμεν = εἶναι, Ἐπιγραφ. Ροδ. CIG 2525.— Πριήνης, τῇ Ροδίων διαλέκτῳ, 2905. Ἀκραγαντίνων 5491, κλ.

μείξαι, μείξω, μεικτός, Μειξιάδης, Μείξίας, Μειξικλῆς, κτλ. ἀντὶ μῖξαι μίξω, μικτός κτλ., Meisterh. 240, 144.

μ(ε)ίξαντες Ἄρευα Ἀλκ. Ἀποσπ. 31 (μεῖξαν .. Ἄρευα Brgk.).

Μιείξιος, γεν. πτῶσ. κυρίου ἀρσεν. ὀνόμ. μετὰ δασέος πνεύματος μεταξὺ τοῦ μ καὶ ε = **Μέξιος**, Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Κερκύρας ἀρχαϊκή, Hermes II, σ. 136 = Cau. 25. Αὐτόθι τὸ κατὰ γεν. πτῶσ. ὄνομ. **Ξενάρεος** (= **Ξενάρους**) ἔχει πρὸ τοῦ α δίγαμμα, οὕτω: **Ξενϝάρετος**. Ὡσαύτως ἐν IG. ant. 342. 346 ἀνεγνώσθησαν τὰ: **πρόξενϝος, ὄρϝος**.

μεῖον, ονος, τό, οὐδέτ. τοῦ **μείων**, ὁ ἴδε. **II**. μεῖον, τό, ὁ ἀμνὸς ἢ τὸ πρόβατον ὅπερ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ (τῇ κουρεώτιδι), τῆς ἐν Ἀθήναις ἑορτῆς τῶν Ἀπατουρίων ὁ πατὴρ εἰσέφερεν εἰς τοὺς ἰδίους φράτορας ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ ἐν ἡλικίᾳ γενομένου ὅπως ἐγγραφῇ εἰς αὐτούς. Ἔδει δὲ τὸ ἱερεῖον νὰ ἔχῃ ὡρισμέναν βάρος· καὶ ἐνῷ ἐζυγίζετο, οἱ φράτορες ἢ φράτερες συνείθιζον νὰ κράζωσι μεῖον, μεῖον, (λειψόν, λειψόν!). Ἐντεῦθεν τὸ ζῷον ὠνομάζετο **μεῖον**, καὶ ὁ προσάγων αὐτὸ **μειαγωγός**, ἡ δὲ πρᾶξις **μειαγωγεῖν, μειαγωγία**. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 798.

μεῖον, ου, τό, = **μῆον**, Διοσκ. 1. 3.

μειον-εκτέω, (ἔχω) ἔχω πολὺ ὀλίγον, δὲν εὐπορῶ, Ξεν. Ἀγησ. 4. 5· ὑπολείπομαι εἴς τι, εἶμαι **ὑποδεέστερος** τῶν ἄλλων, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 6, 23, κτλ.· — Σύνταξις: ἀπολ., Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀπομν. 3. 14, 6· μετὰ δοτ. πράγματος, ὑστερῶ ἕν τινι, κατά τι, Ἱέρ. 1, 11· ὡσαύτως, ἓν τινι αὐτόθι 1, 27· μετὰ γεν. πράγματος, ἔχω ἐλλειψίν τινος, σίτων καὶ ποτῶν αὐτόθι 2. 1· ὡσαύτως, μ. τῶν εὐφροσυνῶν ἔν τινι αὐτόθι 1. 29· ὁμοίως, μετὰ γεν. προσώπου καὶ πράγματος, **μειονεκτῶ** τῶν ἰδιωτῶν τῇ εὐφροσύνῃ, εἶμαι ὑποδεέστερος κατὰ τοῦτο, αὐτόθι 1, 18. **Ἀντίθετον** τῷ **πλεονεκτέω**.

μειονέκτης, ου, ὁ, ὁ ἔχων μεῖον, ὀλιγώτερον, Ἀνώνυμ. εἰς τὸ τέλος τοῦ περὶ Παθῶν συγγράμματος Ἀνδρονίκου τοῦ Ροδίου σ. 756.

μειονεκτικός, ή, όν, διατεθειμένος νὰ λάβῃ μεῖον τοῦ δέοντος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πλεονεκτικός**, Ἱέραξ παρὰ Σεοθ. 107. 23.

μειονεξία, ἡ, τὸ ἔχειν μεῖον, ὀλιγώτερον ἄλλου, ἀντίθετον τῷ **πλεονεξία**, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 25.

μειόνως, μειότερος, ἴδε ἐν λέξ. **μείων**.

μειο-πυρεξία, ἡ, μείωσις τοῦ πυρετοῦ, Θεοφ. Νόνν. τ. 1, σ. 430.

μειότης, ἡ, ἐλάττωσις, μειότητα ἢ ἐπίτασιν θαυμασιοῦ Ἀπολλωνίου περὶ Συνδ. 221, 19.

μειουρία, ἡ, μείωσις τοῦ τέλους ἢ τοῦ ἄκρου, ἐπὶ ἑξαμέτρων τελευτώντων εἰς ἴαμβον ἢ πυρρίχιον, ὡσαύτως καὶ **μυουρία**, Εὐστ. 900. 7.

μειουρίζω, ποιῶ τὸ ἄκρον μεῖον, κολοβώνω, περικόπτω, Νικομ. Ἀριθμ. **II**. ἀμεταβ., ἔχω τὸ ἄκρον μεῖον, εἶμαι κολοβός, διάφ. γραφ. ἐν Διον. Π. 404.

μεί-ουρος, ον, (μεῖον οὐρά) μειούμενος πρὸς τὸ ἄκρον, πλάτος δὲ ἐξ εὐρείας τῆς κεφαλῆς μείουρος κάτεισιν ἕστε ἐπὶ τὴν οὐρὰν Αἰλ. π. Ζ. 15. 13· στίχοι μ., ἑξάμετροι ἐν οἷς ἡ πρώτη συλλαβὴ ἑνὸς ἢ δύο τῶν τελευταίων ποδῶν εἶναι βραχεῖα ἀντὶ μακρᾶς, Ἀθήν. 632Ε· πρβλ. Ἡφαιστ. 183 Gaisf., Εὐστ. 900. 7 κέξ., καὶ ἴδε **μύουρος**.

μειό-φρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) «ἔλαττον φρονῶν, παράμωρος» Ἡσύχ.

μειόω, (μείων) μεῖον ποιῶ, ἐλαττώνω, τὸ χωρίον Πολύβ. 9. 20, 3· μ. τὸν ὁπλισμὸν τοῖς θώραξιν Διον. Ἁλ. 4. 16· — μετριάζω, τὴν ἄγαν κάθαρσιν Ξεν. Ἱππ. 5, 9. **2**) ὑποδιδάζω, ἐξευτελίζω, ταπεινόνω, ὦ Ἀγησίλαε, μειοῦν μὲν ὥρα σύγε τοὺς φίλους ἠπίστω ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 3. 4, 9· τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴν Διόδ. 11. 77. **3**) ἐλαττώνω διὰ λόγων, ὑποδιδάζω, παριστάνω τι μικρότερον τοῦ ὄντος, ἀντίθετ. τῷ μεγαλύνω, τὰ τῶν πολεμίων Ξεν. Κύρ. 6. 3, 11, πρβλ. Ἱερωνα 2, 17· μειοῦν καὶ αὔξειν Ἀριστ. Ρητ. 2. 18, 4. **4**) βραχύνω συλλαβήν, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 11. **II**. Παθ., γίνομαι μικρότερος, ἐλαττοῦμαι, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 974, Πλάτ. Κρατ. 409C, καὶ Ξεν **2**) γίνομαι χειρότερος ἢ ἀσθενέστερος, μ. τὴν διάνοιαν Ἀπομν. 4. 8, 1· μετὰ γεν., ὑπολείπομαι, θυσίας δὲ θύων μικρὰς ἀπὸ μικρῶν οὐδὲν ἠγεῖτο μειοῦσθαι τῶν ἀπὸ πολλῶν κτλ. ὁ αὐτ. 1. 3, 3, πρβλ. Κύρ. 7. 5, 65.

μειρᾰκίδιον, τό, = **μειράκιον**, Θεοδώρητ. (διάφ. γραφ. **μειρακύλλιον**).

μειρᾰκε-εξᾰπάτης, ου, ὁ, ὁ ἐξαπατῶν τὰ μειράκια, Ἀνθ. Π. παράρτ. 288.

μειρᾰκιεύομαι, φέρομαι ὡς μειράκιον, «παιδιαρίζω», ἀποθετ., Λατ. adolescenturire, Πλουτ. Ἀντών. 10, Λουκ. Νεκρ. Διάλογ. 27. 9, κτλ.

μειρᾰκίζομαι, ἀποθ., γίνομαι μειράκιον, μεταβαίνω ἀπὸ τῆς παιδικῆς εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν μειρακίων, ἀμφιδ. ἐν Ἀρρ. Ἀναβ. Ἀλ. 4. 13, 1. Τὸ ἐνεργ. ἐν Φωτ. Ἐπιστ. 55. σ. 111.

μειρᾰκικός, ή, όν, νεανικός, Ἀνέκδ. Villoison. 2. 83.

μειρᾰκιον, [ᾰ], τό, «παλληκαράκι» ἀπὸ τοῦ τεσσαρασκαιδεκάτου ἔτους τῆς ἡλικίας μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου, Ἀντιφῶν 123. 38, συχνὸν παρ' Ἀριστοφ., Πλάτ., κτλ.· ὁριζόμενον ὑπὸ Ἱππ. παρὰ Φίλωνι 1. 26, ἄχρι γενείου λαχνώσεως, ἐς τὰ τρὶς ἑπτά· — νέον τι ἔστι μειράκιον Πλάτ. Πρωτ. 315D· ἐκ μειρακίων μέχρι γήρως Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 93, πρβλ. 6, 14· εἰς ἄνδρας ἐκ μειρακίων τελευτᾶν Πλάτ. Θεαίτ. 173B· ἐκ μειρακίου Ἰσαῖ. 55. 6. — ἴδε **μεῖραξ**, τοῦ ὁποίου τὸ **μειράκιον** εἶναι κατὰ τύπον ὑποκοριστικόν.

μειρακιόομαι, ἀποθ. = **μειρακίζομαι**, Ξεν. Λακ. 3. 1, Διὶ. Ποικ. Ἰστ. 12. 1.

μειρᾰκίσκη, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **μεῖραξ**, μικρὰ μεῖραξ, νεαρὸν κοράσιον, Ἀριστοφ. Βάτρ. 409, καὶ (μετὰ εἰρωνικ. σημασίας), ὦ μειρακίσκη ὁ αὐτ. ἐν Πλουτ. 963.

μειρακίσκος, ὁ, ὑποκορ. κατὰ τύπον τοῦ **μεῖραξ**, παλληκαράκι, Ἄλεξ. ἐν «Γαλατείᾳ» 1, ἐν «Παρασίτῳ» 1. 7· ἦν δὴ παῖς μᾶλλον δὲ μειρακίσκος Πλάτ. Φαῖδρ. 237B· — **μειρακίσκιον**, τό, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 53.

μειρᾰκιώδης, ες, (εἶδος) ὁ προσήκων εἰς μειράκιον, νεανικός, Πλάτ. Πολ. 498B· τὸ μ., ἐπὶ ὄρους, ὡς τὸ νεανικόν, Διον. Ἁλ. π. Ἰσοκρ. 12· ὡσαύτως τὸ παιδαριώδες, Λογγῖν. 3, 4. **II**. παιδαριώδης, δόξα Πλάτ. Πολ. 466B· ὑπερβολὴ Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 16. Ἐπίρρ. **-δῶς**, Πολύβ. 11. 14, 7· συγκρ. **-έστερον**, Δείναρχ. παρὰ Γαλην. τ. 8, 633E.

μειρακιωδία, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ μειρακιώδους, Θεογνώστ. Κανν. 26. 11.

μειρακοειδής, ές, ὅμοιος μειρακίῳ, Καισάριος 1073.

μειρακύλλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **μειράκιον**, μικρὸν μειράκιον, Ἀριστοφ. Βάτρ. 89, Ἀναξανδρ. ἐν «Ὀδ.» 1. 12· μ. ὧν κομιδῇ Δημ. 539. 23· — ὡσαύτως **-υλλίδιον**, Διδάν. 4. 884.

μεῖραξ, ᾰκος, ἡ, κορᾶσιον, νεᾶνις, (**μειράκιον, μειρακίσκος, μειρακύλλιον**, ἐπὶ ἀρρένων, Φρύν. 212, Ἀμμών., κλ.), Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 9, Ἀριστοφ. ἐν Θεσμ. 410, Πλ. 1071, 1079, Ἐκκλ. 611, 696, 1138, Ξέναρχος ἐν «Πενταέθλῳ» 1. 3· **μείρακες** κεῖται (ὡς θηλ. πάλιν) ἐπὶ ἀνδρῶν ἢ νέων, γυναικώδης, κιναιδος, Κρατῖν. ἐν «Δραπέτ.» 6, Λουκ. ἐν Ψευδοσοφ. ἢ Σολοικιστ. 3· ἀλλὰ παρὰ μεταγεν. ἐν χρήσει ἀκριβῶς ὡς τὸ **μειράκιον**, «παλληκαράκι», Λοβ. ἔνθ' ἀνωτ. (Πρβλ. Σανσκρ. maryak-as (homuncio), ἐκ τοῦ maryas (homo, adolescens).)

μείρομαι, ἀποθ., ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσιόδ. καὶ ἄλλοις, γ' ἐν. τοῦ πρκμ. ἔμμορε (ἴδε κατωτ. **II**)· **ἔμμορες** παρ' Ἀπολ. Ροδ. Γ. 4· γ' πληθ. **ἐμμόραντι** παρ' Ἡσυχ.· ὁ τύπος οὗτος ἐξελαμβάνετο ὑπὸ μεταγενεστ. Ἐπικῶν ὡς ἀόρ., ὅθεν εὑρίσκομεν **ἐξέμμορον** ἐν Νικ. Θ. 791, **ἔμμορον** Ἀνών. παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμ.· τύπος δέ τις **μεμόρηκε** ἀπαντᾷ ἐν Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 213· περὶ τοῦ παθ. πρκμ. ἴδε κατωτ. III. (Ἐκ τῆς √MER παράγονται ὡσαύτως τὰ **μέρ-ος, μερ-ίς, μερ-ίζω, ἔμ-μορα, μόρ-ος, μοῖρ-α, μόρ-α, μόρ-σιμος**· πρβλ. Λατ. mer-eo, -eor, mer-enda, mer-etrix, καὶ πιθ. mer-x (mer-cis), mer-ces (-cedis)· — ἅπαντα δὲ ἔχουσι τὴν κοινὴν ἔννοιαν τοῦ μερίζειν· ὡς τὰ **δαίω, δαίς, δαίτη**. Οὐδεμία σχέσις ὑπάρχει μεταξὺ τῆς ῥίζης ταύτης καὶ τῆς ῥίζης MEP, MAP, μερ-μηρίζω, μέρ-ιμνα, ἢ μετὰ τῆς MEP, MOP, **μορ-τός, μοτ-ή**). Συμμερίζομαι, συμμετέχω, μετ' αἰτ.· Ἴσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἤμισυ μείρεο τιμῆς Ἰλ. Ι. 616 (612)· παρὰ μεταγεν., διαιρῶ, μοιράζω, Ἄρατ. 1054. **II**. ἐν τῷ πρκμ., λαγχάνω, τυγχάνω, ἀξιοῦμαι, μετὰ γεν., ἐπεὶ οὔ ποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς σκηπτοῦχος βασιλεὺς Ἰλ. Α. 278· πάντα δέδασται, ἑκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς Ο. 189, πρβλ. Ὀδ. Λ. 337· (θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς Ε. 335)· ἔμμορέ τι τιμῆς ὅς τ' ἔμμορε γείτονος ἀσθλοῦ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 347· — παρὰ μεταγεν. μετ' αἰτ., Νικ. Ἀλ. 488, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 208· — μετὰ μετοχ., συμβαίνει νὰ εἶμαι .., Νικ. Ἀλ. 213. **III**. παθ. πρκμ. **εἵμαρται** (ἴσως ἀντὶ σε-σμαρται). ἀπρόσ., εἶναι πεπρωμένον, ὡρισμένον ὑπὸ τῆς μοίρας, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Πλάτ. Πολ. 566A, Φαῖδρ. 255B· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ ὑπερσυντ., **εἵμαρτο**, ἦτο πεπρωμένον, προωρισμένον, νῦν δέ με ἀργαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι Ἰ. Φ. 281, Ὀδ. Ε. 312· ἐκ γὰρ τῆς εἵμαρτο .. τέκνα γενέσθαι Ἡσ. Θ. 894· εἰ .. οὕτως εἵμαρτο πράξαι Δημ. 293· 10, κτλ.· — συχν. ὡσαύτως κατὰ μετοχ., εἱμαρμένα δῶρα θεῶν Θέογν. 1027· τὰ δ' ἄλλα .. σὺν θεοῖς εἱμαρμένα Αἰσχύλ. Ἀγ. 913· τοιαῦτα .. πρὸς θεῶν εἱμ. Σοφ. Ἠλ. 169· χρόνος εἱμαρμένος Πλάτ. Πρωτ. 320D, πρβλ. Φαίδωνα 113A· εἱμαρμέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νον ἐστί, = εἵμαρται, ὁ αὐτ. ἐν Μενεξ. 243E· — ὡσαύτως ἡ εἱμαρμένη (ὀηλ. μοῖρα), ὅ,τι δίδοται ἢ ἀπονέμεται εἴς τινα (ὡς τὸ πεπρωμένη ἐκ τοῦ πέπρωται, ἴδε ἐν λ. πορεῖν), ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 115A, Γοργ. 512E, Δημ. 296. 19, κτλ.· — παρὰ μεταγεν. εὑρίσκομεν ἱκανοὺς ἄλλους τύπους, μέμαρται, μεμαρμένος, Ἀγαθ. 12A· ἀπαρ. μεμόρθαι Σχόλ. εἰς Ἰλ. Κ. 67· μετοχ. μεμορμένος Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1130, Συλλ. Ἐπιγρ. 4708· ὡσαύτως μεμόρηται (ὡς εἰ ἐκ ῥήματος μορέω), Μανέθων 6. 13· μεμορημένος, Δνθ. Π. 7. 286, Κλήμ. Ἀλ. 168· πυρὸς μεμορημένος αὐγαῖς, ἐκτεθειμένος εἰς .. , Νικ. Ἀλεξιφ. 229· καὶ παρὰ Τιμ. Λοκρ. 95A, Δωρ. γ' ἐνικ. **μεμόρακται** (ὡς εἰ ἐκ τοῦ μοράζω), μετέχει, τινος· πρβλ. **μοιράω**. **IV**, παρ' Δράτ. 657, **μείρομαι** ὡς παθ., διαιροῦμαι, χωρίζομαι ἀπό τινος, μετὰ γεν.

μείρομαι, ἀποθ. = **ἐμείρομαι**, μετὰ γεν., Νικ. Θηρ. 402.

μείς, ὁ, Ἰων. Αἰολ. ὀνομαστ. ἀντὶ **μήν** (Δωρ. **μής**), ἔδδομος ἑστήκει μεὶς Ἰλ. Τ. 117, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 555, Ἀνακρ. παρ' Εὐστ. 1012. 1, Ἡρόδ. 2. 82, Ἱππ. 256, 1, καὶ Ἐπιγραφ.· ὡσαύτως παρὰ Πινδ. ἐν Νεμ. 5. 82, Πλάτ. Κρατ. 409C, Τίμ. 39C.

II, τὸ ὁρατὸν μέρος τῆς σελήνης, Χρύσιππ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 556, πρβλ. Schneid. Θεόφρ. ἐν τῷ Πίνακι· — αἱ πλάγιαι πτώσεις σχηματίζονται ἐκ τοῦ μήν· ἀλλ' ἁπανταχῆ γενικ. **μεινός** ἔν τινι ἐπιγραφ. Ὀρχομ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1569A. 1.

μεῖστος, **η**, **ον**, ὑπερθ. τοῦ **μείων**, ἐλάχιστος Βίων 5. 10.

μείτε (= μήτε), Ἐπιγρ. Λεβαδείας ἐν Ἀθην. τ. Θ', σ. 361-2.

μείωμα, τό, (μειόω) ἔλλειμμα· — πρόστιμον, Ξεν. Ἀν. 5. 8, 1.

μειωτέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ μειοῦν, Ὀρειβάσ. I, 410, 9.

μείων, ἀνώμαλον συγκρ. τοῦ **μικρός**, μικρότερος, ἐλάσσων, Αἰσχύλ. Χο. 519, Ἱκέτ. 596, κτλ.· ἔχων μικροτέραν ἡλικίαν, χώ μὲν νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγὼς Σοφ. Ο. Κ. 374· — οὐδ. **μεῖον**, ὡς ἐπίρρ., ὀλιγώτερον, μ. ἰσχύσειν Διὸς Αἰσχύλ. Πρ. 510, πρβλ. Χο. 707· — ὡσαύτως, μειόνως ἔχειν, ἔχειν μικροτέραν ἀξίαν, Σοφ. Ο. Κ. 104· πρβλ. **μειζόνως**· — τύπος τις **μειότερος** ἁπανταχῆ ἐν τοῖς Ἕλλ. Ἐπιγράμμ. 558. 2. (Ἴδε ἐν λεξ. **μενύθω**). — **μειόνοις**, = **μείοσι**, Ἐπιγρ. Λοκρ. Ὀζ. Inscr. Gr. Antiqu. 322, 13.

μει-ώνυμος, **ον**, εἶδος συγκριτικοῦ τοῦ **μικρώνυμος**, ὃ ἴδε.

μείωσις, ἡ, (μειόω) ἐλάττωσις, ὀλιγόστευσις, σμίκρυνσις ἀντίθετ. τῷ **αὔξησις**, Ἱππ. Μοχλικ. 855, Ἀριστ. Κατηγορ. 14, 1, περὶ Γενέσ. καὶ Φθορ. 1. 5, 11.

μειωτικός, **ή**, **όν**, ὁ ὑποβιβάζων τι κατὰ τὴν περιγραφήν, ἐλαττωτικός, ὕψους Λογγῖν. 42, 1. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 3. 42, Διογ. Λ. 7. 53.

μειωτός, **ή**, **όν**, ὁ ἐλάττωσιν ἐπιδεχόμενος, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 306.

μελάγ-γαιος, **ον**, Ἡρόδ. 2. 12., 4. 198· **-γειος**, **ον**, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 7, 2· **-γεως**, **ων**, γεν. **ω**, π. Φυτ. Αἰτ. 2. 4, 12· — ὁ ἔχων γῆν μέλαιναν, πλήρη ἰσχύος, μαῦρον καὶ παχὺ χῶμα, Λατ. pullus.

μελαγ-γράφης, **ες**, ὁ μὲ μέλαν χρῶμα γεγραμμένος, διφθέραι Εὐρ. Ἀποσπ. 629.

μελάγ-γυιος, **ον**, ὁ ἔχων μέλανα μέλη, Παύλ. Σιλ. Ἔκφρ. 570.

μελάγ-καρπος, **ον**, ὁ φέρων μέλανα καρπόν· — μ. ἀσάφεια Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 2. 474C· φέρεται δὲ **μελάγκορος** ἐν Τζέτζ. Ἱστ. 12. 575, ὅθεν ὁ Karsten **μελάγκορσος**, ὁ Mullach. **μελάγκουρος**.

μελάγ-κερως, **ων**, ὁ ἔχων μαῦρα κέρατα, ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1127, τὸ δὲ ἐπίθετ. τοῦτο παρίσχον αἱ πρηγούμεναι λέξεις, ἄπεχε τᾶς βοὸς τὸν ταῦρον· ἀλλ' ἡ διωρθωμένη γραφὴ τοῦ Μεδικ. Ἀντιγρ. εἶναι **μελάγκερῳ** ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὸ **πεπλώμασι**, ἁπλῶς ἀντὶ **μέλανι**.

μελαγ-κευθής, **ές**, ἐνδεδυμένος μέλανα, Βακχυλ. Ἀποσπ. 29 Blass.

μελάγ-κολπος, **ον**, ὁ ἔχων μέλανα κόλπον, Νόνν. Δ. 34. 83· πρβλ. **μεγαλόκολπος**.

μελαγκορύφιζω, κελαδῶ, ᾄδω ὡς ἡ **μελαγκόρυφος**, Ἥρων Πνευμ. σ. 220.

μελαγ-κόρυφος, ὁ, πτηνόν τι ἔχον τὴν κορυφὴν μέλαιναν, καινῶς «καλογρήτσα», Motacilla atricapilla L.· ἢ (κατὰ τὸν Sundevall) Parus palustris, Ἀριστοφ. Ὄρν. 887, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 5., 9. 15, 2· κατὰ τὸν Πλίν. 10. 44, ἦτο τὸ πτηνὸν τὸ καλούμενον ficedula (**συκαλίς**), ἐδίδετο δὲ εἰς αὐτὸ τὸ δεύτερον τοῦτο ὄνομα κατὰ τὸν καιρὸν τῶν σύκων.

μελάγ-κραιρα, ἡ, ἡ μελανόθριξ, ἐπὶ τῆς Σιβύλλης, Λυκόφρ. 1464, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 95.

μελαγκράνεος, **ον**, (μελάγκρανις) πεπλεγμένη ἐκ μελαγκράντος, Φιλητ. 6, 2, Στράβ. 168. Τὰ Ἀντίγραφ. ἔχουσι: **μελαγκράένος** ἢ **-κραινος**.

μελάγ-κρᾱνις, **εως**, ἡ, εἶδος σχοίνου ἢ «βούρλου» ἔχοντος μέλαιναν κορυφήν, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 12, 1, Πλίν. 21. 69. — Καθ' Ἡσύχ.: «μελάγκρανις· ὀξύσχοινος. ἢ τὰ ἄκρα μελανίζουσα».

μελαγ-κρήδεμνος, **ον**, ἡ ἔχων μαῦρον κεφαλόδεσμον, Παύλ. Σιλ. Ἔκφρ. 488· καθόλου, σκοτεινός, ὁμίχλη Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ς', 17.

μελαγ-κρήπις, **ῖδος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μέλαιναν βάσιν, ὀηλ. μέλανα ὑποδήματα, Παύλ. Σιλ. περὶ τῆς Ἁγ. Σοφ. 261, πρβλ. Εὐστ. 174. 9., 1347. 53.

μελάγ-κροκος, **ον**, (κρόκη) ὁ ἔχων μέλαιναν κρόκην («ὑφάδι»)· ὁ ἔχων μέλανα ἱστία, Αἰσχύλ. Θήβ. 857.

μελάγ-κωπος, **ον**, ὁ ἔχων μέλαιναν λαβήν, Σχόλ. εἰς Εὐριπ. Ὀρ. 809.

μελαγ-χαίτης, **ου**, ὁ, ὁ ἔχων μέλαιναν χαίτην ἐπὶ τῶν Κενταύρων, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 186, Σοφ. Τρ. 837· ἐπὶ τοῦ Ἅιδου, Εὐρ. Ἄλκ. 439.

μελάγ-χῑμος, **ον**, ποιητ. ἀντὶ **μέλας**, μαῦρος, σκοτεινός, γυῖα, στρατὸς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 719, 745· φάρη ὁ αὐτ. ἐν Χο. 11· πέπλοι, ὅτε Εὐρ. Φοίν. 371, Ἡλ. 513 — ἀλλ' ὡσαύτως, μ. νὺξ Αἰσχύλ. Πέρσ. 301 — τὰ μελάγχιμα, μαῦραι κηλῖδες ἐπὶ τῆς χιόνος, Ξεν. Κυν. 8, 1, πρβλ. Πολυδ. Ε', 66. Περὶ τοῦ τύπου πρβλ. **ᾱὖσ-χιμος**.

μελαγ-χίτων [Ῐ], **ωνος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μέλανα χιτῶνα, μέλαν ἔνδυμα, Αἰσχύλ. Χο. 9· — μεταφ., σκοτεινός, κατηφής, φρὴν ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 114· πρβλ. τὸ Ὁμηρικὸν **φρένες ἀμφιμέλαιναι**.

μελαγ-χλαινος, **ον**, ὁ ἔχων μέλαιναν χλαῖναν, Μοσχ. 3. 27.

II, οἱ Μελάγχλαινοι, Σκυθικόν τι ἔθνος παρ' Ἡροδ. 4. 20, κτλ.

μελάγ-χλωρος, **ον**, μελανόχλωρος, ὁ ἔχων χρῶμα μελανίζον, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 1, κτλ.

μελαγχολάω, πάσχω ἐκ μελαγχολίας, εἶμαι παράφρων ἐκ μελαγχολίας, Ἀριστοφ. Ὄρν. 14, Ἱλ. 12, 366, 903, Πλάτ. Φαῖδρ. 268E.

μελαγ-χολία, ἡ, κυρίως τὸ ἔχειν τὴν χολὴν μέλαιναν· νόσος τις, μελαγχολία, Ἱππ. π. Ἀέρ. 288, κτλ.· πρβλ. Foës. Oecon., καὶ ἴδε ἐν λ. **πικροχολία**.

μελαγχολικός, ἡ, όν, ὁ ἔχων κρᾶσιν μελαγχολικήν, τά μ. Ἱππ. Ἀφ. 1248· οἱ μ. αὐτόθ. 1249· ἀντίθετ. τῷ **πικρόχολος**, ὁ αὐτ. π. Διαίτ. Ὀξ. 394· — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἱππ. 68C, κτλ. **II**, ὁ ἔχων μέλαιναν τὴν χολήν, Πλάτ. Πολ. 573C, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 10, 3.

μελαγχολόομαι, παθ. = **μελαγχολάω**, Πολυδ. Β', 214.

μελάγ-χολος, **ον**, (χολή) ὁ εἰς μέλαιναν χολὴν βεβαπτισμένος, «βουτημένος», (οἱ Σοφ. Τρ. 573.

μελαγχολώδης, **ες**, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς μέλαιναν χολήν, Ἀρετ. π. Αἰτ. κ. Σημ. Χρον. Παθ. 1. 15.

μελάγχρους, **ον**, συνηρ. **-χρους**, **ουν** (χρόα)· — ὁ ἔχων μέλαν δέρμα, μελαψός, μελανωπός, ἡλιακαής, Ἱππ. 1170D, Πλουτ. Ἄρατ. 20, κτλ.· ὁ Ἡρόδ. 2. 104 ἔχει ἑτερόκλ. ὀνομ. πληθ. **μελάγχροες**. — Ποιητικοὶ τύποι: **μελαγχροιής**, ές, ἐπὶ τῆς χροιᾶς ἥρωος, Ὀδ. Π. 175· **μέλαγχρος**, **ον**, Ἀλκαῖ. 21· **μελάγχρως**, **ωτος**, ὁ, ἡ, Εὐρ. Ὀρ. 321, Πλάτ. Φαῖδρ. 253E, κτλ. — οὕτω παρὰ τοῖς κωμ. **μελαγχρής**, ές, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 75, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 69, Ἀντιφάν. ἐν «Κωρύκῳ» 3, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 340, πρβλ. **μελανόχρους**.

μελάγ-χῡλος, **ον**, ὁ ἔχων μέλανα χυλόν, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notiz. Mss. τ. 1, σ. 182.

μέλαθρον, τό, Ἐπικ. γεν. **μελαθρόφιν**, Ὀδ. Θ. 279· — ἡ ὀροφή, ἡ ἐσωτερικὴ ὄψις τῆς στέγης ἢ (μᾶλλον) ἡ κυρία δοκὸς ἡ ὑποβαστάζουσα τὴν ὀροφήν, Θ. 279, Λ. 278, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 174· ἀλλ' ἐν Ὀδ. Τ. 544, ἔνθα ὁ ἀετὸς κάθηται ἐπὶ προὔχοντι **μελάθρῳ**, πρέπει νὰ σημαίνῃ τὸ ἄκρον τῆς δοκοῦ ταύτης προεχούσης ἔξω τῆς οἰκίας. **2**) καθόλου, στέγη, ὀροφή, Ἰλ. Β. 414, Ὀδ. Σ. 150. **II**, οἰκία, κατοικία, κυπαρίσσινον μ., Πινδ. Π. 5. 52· μ. οὐρανίον, ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, Εὐρ. Ἑκ. 1100. — ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ Λατ. tecta, Τραγ.· μ. ἐν βασιλείοις, ἐν ταῖς βασιλικαῖς αἰθούσαις, Αἰσχύλ. Χο. 343· κτλ.· ἐς δόμων μέλαθρα, τὸ τοῦ Οὐεργιλίου, tecta domorum, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 957· ἐπὶ σπηλαίου χρησιμευόντος πρὸς κατοικίαν, Σοφ. Φ. 147, Εὐρ. Κύκλ. 491. (Κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμ. ἐκ τοῦ μελαίνω, πρβλ. **καπνοδόκη** παρ' Ἡροδ. 1. 137. Ἀλλ' ὁ τύπος **κμέλ-εθρον** (Πάμφιλος ἐν τῷ Μέγ. Ἐτυμ. 521. 29) μνημονεύεται ὡς = τῷ **δοκός**, τοῦτο δὲ δεικνύει σχέσιν πρὸς τὸ **καμάρ-α**, Κούρτ. ἀρ. 31n).

μελαθρόω, συνείω διὰ δοκῶν, στερεόω, Ἐδδ. (Γ' Βασιλ. Ζ', 5).

μελαιναῖος, **η**, **ον**, = **μέλας**, μελαιναίη σκοτίη Χρησμ. Σιβυλλ. 5, 348 (ʒ), ἴδε Λοιδ. Παραλ. σ. 319.

μελαινάς, **άδος**, ἡ, μελανωπός τις ἰχθύς, Κρατῖν. ἐν «Πλούτοις» Meineke.

μελαινενδυσία, ἡ, = **μελανειμονία**, Καλλ. κ. Χρυσ. Ϛ', 2284, 2290, ἔκδ. Λ.

μελαινίς, **ίδος**, ἡ, ἡ μέλαινα, ὄνομα τῆς Ἀφροδίτης ἐν Κορίνθῳ, Ἀθήν. 588C. **II**, εἶδος θαλασσίων κογχῶν, διαφερουσῶν κατὰ τὸ χρῶμα μόνον τῶν πελωρίδων, Σώφρων παρ' Ἀθην. 86A· — Ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 145.

μελαινόῤῥιν, **-χρως**, **-φαιος**, ἴδε ἐν λ. **κελαινο-**.

μελαίνω· μέλλ. **-ανῶ**· παθ. πρκμ. **μεμέλασμαι**, ἀόρ. **ἐμελάνθην** (μέλας). Ποιῶ τι μέλαν, «μαυρίζω», Ἀριστ. Μετεωρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

3. 1, 10, Προβλ. 38, 1, Νικ.'Αλ. 472· μεταφ., μελαίνω τὴν φράσιν, καθιστῶ αὐτὴν σκοτεινήν, 'Αθήν. 451C, πρβλ. Διον.'Αλ. πρὸς Γναῖον Πομπ. 2· — ἐν χρήσει παρ' 'Ομ. ἐν τῷ παθ. τύπῳ, ἐπὶ τῆς κηλῖδος τοῦ αἵματος, μελαίνετο δὲ χρόα καλὸν 'Ιλ. Ε. 354· ὡσαύτως ἐπ' αὐτοῦ τοῦ αἵματος, μελανθὲν αἷμα Σοφ. Αἴ. 919· ἐπὶ ἄρτι ἀνεσκαμμένης γῆς, ἡ δὲ μελαίνετ' ὄπισθεν 'Ιλ. Σ. 548· ἐπὶ ὡριμαζομένων σταφυλῶν, αὐτόθι 167· αἱ λευκαὶ τρίχες μελαίνονται Πλάτ. Πολιτ. 270Ε· ἐπὶ τριχῶν ὡσαύτως, βάπτομαι μὲ μέλαν χρῶμα, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 376·— τὸ ἐνεργ. δὲν εὑρίσκεται παρ' 'Ομ. ἢ παρ' 'Ησιόδῳ· πρβλ. **μελάνω**. 2) παρ' 'Ιατρ., προξενῶ **μελασμὸν** (ὃ ἴδε), 'Ιππ. 'Αφ. 1252.— Παθ., γίνομαι, μέλας, «μαυρίζω», ὡς σημεῖον νεκρώσεως, ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 832. **II.** ἀμεταβ. = τῷ παθ., γίνομαι μέλας, Πλάτ. Τίμ. 83Α, 'Ανθ. Π. 5. 124, κτλ.

μελαμ-βᾰθής, ές, ὁ ἔχων μέλαν βάθος, ὁ ἐκ τοῦ πολλοῦ βάθους φαινόμενος σκοτεινότατος, Ταρτάρου κευθμὼν Αἰσχύλ. Πρ. 219· ἀκταὶ 'Αχέροντος Σοφ. 'Αποσπ. 469· σηκὸς δράκοντος Εὐρ. Φοίν. 1010, κτλ.· συχν. ἀπαντᾷ ὡς διάφ. γραφ. τοῦ **μελαμβᾰφής, ές,** βεβαμμένος μέλας, ὅπερ ἀπαντᾷ ἐν Βακχυλ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **εἴδωλον**, Πολυδ. Ζ', 129, κτλ.

μελάμ-βιος, ον, «σκοτεινὸς τὸν βίον» 'Ησύχ.

μελάμ-βοος, ον, ὁ ἔχων μέλανας βοῦς, Εὐστ. 562. 39.

μελαμ-βόρειος, ἡ -βόρεος, ον, (βορέας) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μέλανα βορρᾶν, μελαμβόρειον πνεῦμα, βίαιον καὶ φρικῶδες, ὁ «μαῦρος» βόρειος ἄνεμος ὁ πνέων κατὰ τὰ παράλια τῆς Παλαιστίνης καὶ ἐν τῇ νοτίῳ Γαλατίᾳ (ἔνθα καλεῖται la bise ἢ mistral), Στράβ. 182, ἔνθα ἴδε Casaub., 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. Πόλ. 3. 9, 3.

μελάμ-βροτος γῆ, γῆ τῶν Αἰθιόπων, Εὐρ. 'Αποσπ. 230. 3· γείτονες μελάμβροτοι, γείτονες μαῦροι τὸ χρῶμα, Στράβ. 1, 33, περὶ τὸ τέλος.

μελάμ-βωλος, ον, ὁ ἔχων μέλανας βώλους, μελάγγεως, εὔφορος, μελάμβωλον κατ' ἄρουραν 'Οππ. Κ. 3. 508· Αἰγύπτου .. μελαμβώλου 'Ανθ. Π. 6, 231, 1.

μελαμ-πᾱγής, ές, Δωρ. ἀντὶ **-πηγής,** πεπηγὼς μέλας, πηκτὸς καὶ μέλας, αἷμα Αἰσχύλ. Θήβ. 737· καθόλου μέλας, ἀμαυρός, χαλκὸς μ. πέλει ὁ αὐτ. ἐν 'Αγ. 392.

μελάμ-πεδος, ον, ὁ ἔχων μαύρην γῆν, Εὐστ.

μελ-άμπελος, ἡ, ὄνομα τοῦ φυτοῦ ἐλξίνη, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθ.) 4. 39.

μελάμ-πεπλος, ον, ὁ ἔχων μέλανα πέπλον, μέλανα ἐνδεδυμένος, ἐπὶ τοῦ Θανάτου καὶ τῆς Νυκτός, Εὐρ. Ἄλκ. 844, Ἴων 1150· ἁπλῶς, μέλας, στολὴ ὁ αὐτ. ἐν 'Αλκ. 427, πρβλ. 819.— Καθ' 'Ησύχ.: «μελάμπεπλος· πενθήρης».

μελαμπέραμον· «σκοτεινήν» 'Ησύχ.

μελαμ-πέτᾰλος, ον, ὁ ἔχων μαῦρα, σκοτεινὰ πέταλα, φύλλα, 'Ανθ. Π. 4. 1, 14, πρβλ. 9. 307.

μελάμ-πετρος, ον, ὁ ἔχων μελαίνας πέτρας (βράχους), Φιλητ. παρὰ τῷ Σχολ. Θεοκρ. 2. 6.

Μελαμπόδειον, τό, ἱερὸν τοῦ Μελάμποδος, 'Επιγρ. Αἰγοσθενιτῶν, L. et F. 1. 2.

μελαμπόδιον, τό, ὄνομα τοῦ μέλανος ἐλλεβόρου (ἀπὸ τοῦ Μελάμποδος, ὡς πρώτου ποιησαμένου χρῆσιν αὐτοῦ), Θεόφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 9. 10, 4· ὡσαύτως **μελαμπόδειος** ἐλλέβορος, αὐτόθι.

μελαμ-πόρφῠρος, ον, ὁ ἔχων χρῶμα πορφυροῦν μελανίζον, Πολυδ. Δ', 119.

μελάμ-πους, ὁ, ἡ, πουν, τό, ὁ ἔχων μέλανας πόδας, ἀρχαῖον ἐπίθ. τῶν Αἰγυπτίων, 'Απολλόδ. 2. 1, 4· παρ' 'Ομ. μόνον ὡς κύριον ὄνομα.

μελάμ-πρῳρος, ον, ἐπὶ νεώς, ἡ ἔχουσα μέλαιναν πρῷραν, Kaib. ep. 1028, 56.

μελάμ-πτερος, ον, ὁ ἔχων μελαίνας πτέρυγας, διάφ. γραφ. ἐν 'Ανθ. Π. 9. 331.

μελάμ-πῡγος, ον, ὁ ἔχων μέλαιναν, δηλ. δασεῖαν τὴν πυγήν, τριχωτὰ ὀπίσθια, ὅπερ ἐθεωρεῖτο ὡς σημεῖον ἀνδρείας (πρβλ. **λάσιος**), Εὔδουλ. ἐν «Λάκωσι» 2· ὄνομα τοῦ Ἡρακλέους, μ. τοῖς ἐχθροῖς, «σωστὸς Ἡρακλῆς διὰ τοὺς ἐχθρούς», 'Αριστοφ. Λυσ. 802· ἴδε Müller Dor. 2. 12, §10, Wess. εἰς Ἡρόδ. 7. 216· ἐντεῦθεν τὸ παροιμιακόν, μή τευ μελαμπύγου τύχῃς, πρόσεχε νὰ μή σου τύχῃ κανεὶς μαλλιαρόκωλος, νὰ μὴ εὕρῃς τὸν διάβολόν σου, 'Αρχίλ. 99. **II.** ἐπὶ ἀγρίου καὶ ὁρμητικοῦ εἴδους ἀετοῦ (ἴδε ἐν λ. **πύγαργος**).

μελάμ-πῡρον, τό, melampyrum, ζιζάνιόν τι φυόμενον μεταξὺ τοῦ σίτου, «μαυροσίταρον», Γαλλιστὶ blé de vache, Θεόφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 8. 4, 6· **-πῡρος, ὁ,** αὐτόθι 8. 8, 3.

μελαμ-φαής, ές, ὁ ἔχων μέλαιναν ὄψιν, μαῦρος, σκοτεινός, μελαμφαὲς οἴχεται δ' Ἔρεβος Εὐρ. 'Ελ. 518 (λυρ.)· δῦναί τε γαίας ἐς μελαμφαεῖς μυχοὺς Καρκίνος Τραγῳδιοποιὸς παρὰ Διοδ. 5. 5.

μελαμφαρής, ές, ὁ φορῶν μέλαν φᾶρος, μελανόπεπλος, Βακχυλ. III, 13.

μελαμφορέω, μελανοφορῶ, φορῶ μαῦρα ἐνδύματα, Εὐστ. Πονημ. 236. 75, κτλ.· **-φορία, ἡ,** τὸ φορεῖν μέλαιναν ἐνδυμασίαν, αὐτόθι 232. 73· **-φόρος, ὁ,** ὁ φορῶν μέλανα ἱμάτια, μαυροφόρος, μοναχός, Μανασ. Χρον. 6677.

μελάμ-φυλλος, ον, ὁ ἔχων μέλανα, μαῦρα φύλλα, δάφνα 'Ανακρ. 82· κισσὸς Διον. Π. 573· ἐπὶ τόπων, δασύς, σύσκιος, κατάσκιος ἐκ τῶν φύλλων, Αἴτνα Πινδ. Π. 1. 53· γῆ Σοφ. Ο. Κ. 482· ὄρη 'Αριστοφ. Θεσμ. 997. **II.** ὡς οὐσιαστ., **μελάμφυλλον, τό,** = **ἄκανθος,** Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθων) 3. 19.

μελάμφωνος ον, ὁ ἔχων ἀμυδράν, ἀσαφῆ ἢ βραχνὴν φωνήν, Λατ. fusca voce, Γαλην. 5. 384.

μελαμψήφῑς, ῑδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μελαίνας ψηφῖδας, πετράδια, ἐπὶ ποταμῶν, μελαμψήφιδος 'Αναύρου Καλλ. εἰς Ἄρτ. 101, εἰς Δῆλ. 76.

μελαμ-ψίθιος, ὁ, μέλας ψίθιος οἶνος, ὁ μὲν μέλας, καλούμενος δὲ μελαμψίθιος, παχύς ἐστι καὶ πολύτροφος Διοσκ. 5, 9.

μέλαν, ᾰνος, τό, (οὐδ. τοῦ **μέλας**) ὡς οὐσ. τὸ **μέλαν** = ἡ μελάνη, Πλάτ. Φαῖδρ. 276C· τὸ μ. τρίβων Δημ. 313. 11, κέλευσον ἐλθεῖν τὸν στίκτην ἔχοντα γραφίδα καὶ μέλαν Ἡρώνδ. V, 66.

μελᾰν-άετος, ὁ, ὁ μέλας ἀετός, πιθαν. ποικιλία τις τοῦ κοινοῦ ἀετοῦ (Falco fulvus), 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 32, 2, παρ' Εὐσταθ. 1235, 44 **μελαναίετος,** ὁμοίως καὶ ἐν τοῖς εἰς 'Ιλ. Ο 315 Σχολίοις.

μελᾰν-ᾱθήρ σῖτος, ὁ, εἶδος μέλανος σίτου σπειρομένου κατὰ τὸ ἔαρ, Γεωπ. 3. 3, πρβλ. 'Ησύχ. ἐν λ.

μελάναιγῖς, ιδος, ὁ καὶ ἡ·— ὁ ἔχων μέλαιναν αἰγίδα, ἐπίθ. τῆς 'Ερινύος, Αἰσχύλ. Θήβ. 699· ἐπὶ τοῦ Διονύσου ἐν 'Αθήναις, Παυσ. 2. 35, 1, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. 'Αχ. 146. Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Μέγ. 'Ετυμολ. 518. 54. **II.** οἶνος μ., δηλ. βαθέος ἐρυθροῦ χρώματος, Πλούτ. 2. 692Ε.

μελαναίων (Bgk. **μελανεών**), ὁ, τὸ μέρος τοῦ πλοίου τὸ κεκαλυμμένον διὰ πίσσης, 'Αριστοφ. παρ' 'Ησυχ.

μελᾰν-αυγής, ές, σκοτεινῶς λάμπων, νασμὸς Εὐρ. 'Εκ. 154· — ποιητ. θηλ. **μελαναυγέτις, ιδος,** 'Ορφ. 'Αργ. 515, ἐκ διορθώσ. τοῦ 'Ερμάννου.

μελάν-δειρος, ὁ, ὁ ἔχων τὸν τράχηλον μέλανα, πτηνόν τι, 'Ησύχ.

μελάν-δετος, ον, σιδηρόδετος, φάσγανα καλά, μελάνδετα, κατὰ τὴν ἀρίστην ἑρμηνείαν, νοεῖται ἐπὶ τοῦ σιδηροῦ κολεοῦ, 'Ιλ. Ο. 713· οὕτω, μ. ξίφος Εὐρ. Φοίν. 1091· σάκος μ., ἀσπὶς ἔχουσα γῦρον σιδηροῦν, Αἰσχύλ. Θήβ. 43· ἀλλὰ μελάνδετον φόνῳ ξίφος Εὐρ. 'Ορ. 821.

μελαν-δίνης [ῑ], ου, ὁ, ὁ ἔχων, σχηματίζων μελαίνας δίνας, Διον. Π. 577.

μελαν-δόκος, ον, ὁ δεχόμενος ἐν ἑαυτῷ μελάνην, κίστη, ἄγγος μ., 'Ανθ. Π. 6. 65 καὶ 68.

μελάνδρυον, τό, ἡ ἐντεριώνη, ἡ καρδία τῆς δρυός, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 1. 6, 2· ἀνθ' οὗ ἐν 'Οδ. Ξ. 12 φέρεται τὸ μέλαν δρυός. **II.** ἴδε ἐν λ. **μελάνδρυς**.

μελάνδρυος, ον, μέλας ὡς δρῦς, μέλανα φύλλα ἔχων, πίτυς Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 249· πρβλ. 'Οδ. Ξ. 12, καὶ Σχολ. ἐν τόπῳ.

μελάνδρῡς, ῠος, ὁ, εἶδος μεγάλου θύννου, Πάμφιλ. παρ' 'Αθην. 121B·— ἐντεῦθεν **μελάνδρυα** (δηλ. **τεμάχη**), τά, τεμάχια, μερίδες θύννου, σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 174, καὶ **μελανδρύαι** (δηλ. **τόμοι**), οἱ, 'Αθήν. ἔνθ' ἀνωτ. καὶ 315D.

μελᾰν-ειδέω, φαίνομαι μέλας, Γαλην. Γλωσσ. 598.

μελᾰνειμονέω, εἶμαι ἐνδεδυμένος μέλανα ἐνδύματα, 'Αριστ. π. Θαυμασ. 109, 1, Στράβ. 520.

μελᾰνειμονία, ἡ, τὸ φορεῖν μέλανα ἱμάτια, Νικήτ. Χρ. 324Α.

μελᾰν-είμων, ον, ὁ ἐνδεδυμένος μέλανα, μ. ἔφοδοι, αἱ ἐπιθέσεις τῶν μελανοφόρων (τῶν 'Ερινύων), Αἰσχύλ. Εὐμ. 376· μ. ἑορτή, δημόσιον πένθος, Διον. 'Αλ. 2. 19.

μελανέω, ἴδε ἐν λ. **μελάνω**.

μελάν-ζοφος, ον, ὁ ἔχων μέλαν σκότος, Μέγ. 'Ετυμολ. 370. 19.

μελάν-ζωνος, ον, ὁ φορῶν μέλαιναν ζώνην, Νόνν. Δ. 31. 116.

μελανηφόρος, ον, = **μελανοφόρος**, 'Ορφ. Ὕμν. 41. 9· ἐπίθ. ἱερέων τινῶν τῆς Ἴσιδος, Συλλ. 'Επιγρ. 2293 (ἔνθα ἴδε τὸν Böckh), 96·— **μελανηφορέω,** μαυροφορῶ, Τζέτζ. 7. 999.

μελαν-θέᾱ, ἡ, ἡ μέλανα θεωμένη, καθορῶσα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **λευκοθέα**, 'Αρίστων παρὰ Πλουτ. 2. 440F.

μελανθ-έλαιον, τό, ἔλαιον τοῦ μελανθίου, Διοσκ. 1. 46, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

μελ-άνθεμον, τό, εἶδος ἀνθεμίδος (σημασ. III), Διοσκ. 3. 154, Πλίν. 22. 26.

μελάνθη, ἡ, Πάπυρ. Αἰγυπτ. Journ. d. Sav. Janv. et Févr. 1873.

μελ-ανθής, ές, (ἄνθος) ὁ ἔχων μέλανα ἄνθη· καθόλου, μέλας, μελανωπός, γένος Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 154· πρβλ. **λευκανθής**.

μελάνθινος, η, ον, κατεσκευασμένος ἐκ μελανθίου, μελάνθινον ἔλαιον = **μελανθέλαιον**, Διοσκ. 1. 46.

μελάνθιον, τό, καὶ **μελάνθιος πόα,** (ἄνθος) βοτάνη τις ἧς τὸ σπέρμα ἐχρησίμευεν ὡς ἄρωμα, nigella Sativa, 'Ιππ. 619. 47, 683. 22, Διοσκ. 3. 93.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μελάν-θριξ, τρῖχος, ὁ, ἡ, = **μελανόθριξ**, Ἀριστ. Φυσιογν. 2. 10.

μελᾰνία, ἡ, (μέλας) «μαυρίλα», ἀντίθετ. τῷ **λευκότης**, Ἀριστ. Φυσ. 8. 8, 29, Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 14, 3, κ. ἀλλ. **II.** μέλαν νέφος, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 8· ἐν τῷ πληθ., μέλανα στίγματα, Πολύβ. 1. 81. 7.

μελᾰνίζω, εἶμαι μελανωπὸς ἢ μελαψός, ὑπομέλας, κλίνω εἰς τὸ μέλαν, Ἱκέσ. παρ' Ἀθην. 320D, πρβλ. 312D.

μελάνιον, τό, τὸ μέλαν, τὸ κοινῶς καλούμενον «μελάνι» ἢ μελάνη, μεταγεν.

μελάν-ιππος, ον, ὁ ἔχων μέλανας ἵππους, νὺξ Αἰσχύλ. Ἀποσπάσ. 66.

μελᾰνό-γραμμος, ον, ὁ ἔχων μελαίνας γραμμὰς ἢ λωρίδας, Ἀριστ. Ἀποσπ. 282.

μελᾰνο-δέρματος, ον, ὁ ἔχων μέλαν δέρμα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 9, 2.

μελᾰνο-δοχεῖον, τό, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «καλαμάρι», Πολυδ. Γ, 60 (Ἀντίγρ. **μελανοδόχον**).

μελᾰνο-ειδής, ές, ὁ φαινόμενος μέλας, Ἀριστ. π. Χρωμ. 5, 11.

μελᾰνό-ζυξ, ῠγος, ὁ, ἡ, ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 530, μελανόζυγ' ἅταν, ὄλεθρον μὲ μέλανα θρανία, δηλαδ. πλοῖον μὲ μέλανας (Αἰγυπτίους) ἐρέτας, πρβλ. 719, 745, καὶ ἴδε ἐν λέξ. **μελάμπους, μελανοσυρμαῖος**.

μελᾰνό-θριξ, -τρῐχος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μελαίνας τρίχας, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 955, Ἀριστ., κτλ.

μελᾰνο-κάρδιος, ον, ὁ ἔχων καρδίαν μέλαιναν, ὠμός, σκληρός, Στυγὸς πέτρα Ἀριστοφ. Βάτρ. 470.

μελᾰνο-κόμης, ου, ὁ, ὁ ἔχων κόμην μέλαιναν, Πολυδ. Β', 24.

μελᾰνό-κωλος, ον, ὁ ἔχων μέλανα κῶλα, μέλη, Ζωναρ.

μελᾰνό-μαλλος, ον, ὁ ἔχων μέλανα ἔρια, Εὐστ. 403. 42.

μελᾰν-όμμᾰτος, ον, ὁ ἔχων μέλανα ὄμματα, Πλάτ. Φαῖδρ. 253D, Ἀριστ. π. Ζ. Γενέσ. 5. 1, 23.

μελᾰνο-νεκυο-είμων, ον, γεν. **ονος**, ὁ φορῶν μαῦρα νεκρικὰ ἱμάτια ἢ σάβανα, κωμ. λέξις ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 1336.

μελᾰνο-νεφής, ές, ὁ μέλανα νέφη συνάγων, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 412, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **κελαινεφής**.

μελᾰνόομαι, γίνομαι μέλας, Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρακλ. 7, Ἑβδ. (Ἱερ. Ε', 18).

μελανο-πλόκᾰμος, ον, ὁ ἔχων μέλανας πλοκάμους, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 6. 46, κτλ.

μελᾰνο-ποιός, όν, «μαυρίζων», Ἡσύχ. ἐν λέξ. **μελαινάων**.

μελᾰνό-πους, -ποδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μέλανας πόδας, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Λ. 628.

μελᾰνό-πτερος, ον, ὁ ἔχων μέλανα πτερά, φάσμα Εὐρ. Ἑκ. 705· Νὺξ Ἀριστοφ. Ὄρν. 695.

μελᾰνο-πτέρυξ, -ῠγος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μελαίνας πτέρυγας, ὄνειρος Εὐρ. Ἑκ. 71· ἐπὶ ἰχθύων, ὁ ἔχων μαῦρα πτερύγια, κορακῖνος Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 452.

μελᾰνορ-ράβδωτος, ον, ἔχων μελαίνας ῥαβδώσεις, οἱ δὲ πρόσφατοι (σωλῆνες τῆς θαλάσσης) καὶ μεγάλοι καὶ μελανορράβδωτοι Ξενοκρ. σ. 15, ἔνθα ὁ Κοραῆς ἐν ὑποσημειώσει λέγει: «ἴσως γραπτέον καὶ μεγάλοι, ῥαβδωτοί, ἢ καὶ μεγάλοι, μέλανες, ῥαβδωτοί», ἴδε καὶ σ. 151.

μελᾰνόρ-ριζον, τό, μέλας ἐλλέβορος, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθοις) 4. 151.

μελᾰνός, ή, όν, = **μέλας**, Γεωπ., κτλ., ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 139, καὶ ἴδε **μέλας** ἐν τέλ.

μελᾰνό-σπερμον, τό, = **μελάνθιον**, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 2. 93.

μελᾰνό-στερφος, ον, ὁ ἔχων μέλαν δέρμα, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 389· ὁ Nauck **μελανστέρφων**, χάριν τοῦ μέτρου.

μελᾰνό-στικτος, ον, ὁ ἔχων μέλανα στίγματα, Ἀριστ. Ἀποσπάσμ. 283.

μελᾰνό-στολος, ον, ὁ ἔχων μέλαιναν στολήν, Πλούτ. 2. 372D, Ἑλλην. Ἐπιγρ. 1023. 3.

μελάν-οστος, ον, ἀντὶ **μελᾰν-όστεος**, ὁ ἔχων μέλανα ὀστᾶ, αἱετοῦ .. μελανόστου θηρητῆρος, ὡς ὁ Ἀριστοτέλης ἀνεγίνωσκεν ἐν Ἰλ. Φ. 252 (ἴδε Εὐστ. 1235. 42, Πορφ. εἰς Ἰλ. Ω. 315), ἀντὶ τῆς κοινῆς γραφῆς μελανόσσου (ὄσσε), μελανοφθάλμου· ὁ Ἀρίσταρχος ἀνέγνω μέλανος, τοῦ θηρητῆρος·— ἴσως ἡ ἀληθὴς γραφὴ εἶναι μελανούρου, τοῦ ἔχοντος μέλαιναν οὐράν, ἴδε **μελάμπυγος** Π, **πύγαργος** Π· πρβλ. ὡσαύτως **μελανάετος**.

μελᾰνο-συρμαῖος, ον, κωμικ. ἐπίθ. τῶν Αἰγυπτίων, Ἀριστοφ. Θεσμ. 857, μετὰ διπλῆς σημασίας = ὁ ἔχων μελαίνας συρομένας ἐσθῆτας (σύρματα), καὶ ὁ λαμβάνων συχνὰ καθάρσια ἐκ μαύρης τινὸς ῥαφανῖδος (συρμαίας), πρβλ. Ἡρόδ. 2. 77, καὶ ἴδε ἐν λέξ. **μελανόζυξ**.

μελᾰνοτειχής, ἴδε ἐν λέξ. **μελαντειχής**.

μελᾰνότης, -ητος, ἡ, οὐσιαστ. ἀφῃρ. τοῦ **μέλας**, «μαυράδα», ἀντίθ. τῷ **λευκότης**, Ἀριστ. Φυσ. 7. 2, (παραφρ.), Ὠριγέν. 492A, Ἀναστ. Σιν. 64C, κλ. 9.

μελᾰνουρίς, ίδος, θηλ. τοῦ ἐπομ., Ἀνθ. Π. 6. 304.

μελάν-ουρος, ὁ, (οὐρά) ὁ γνωστὸς θαλάσσιος ἰχθὺς «μελανοῦρι», melanurus, Ἐπίχ. 44 Ahr., Κρατῖν. ἐν «Τροφωνίῳ» 1, Ἀντιφάν. ἐν «Προβλήματι» 1. 4, ἴδε σημείωσ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 75. **II.** εἶδος ὄφεως, Αἰλ. π. Ζ. 6. 51, κτλ.

μελᾰνό-φαιος, ον, ὁ ἔχων χρῶμα μεταξὺ μέλανος καὶ φαιοῦ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **λευκόφαιος**, Ἀθήν. 78A.

μελᾰν-όφθαλμος, ον, ὁ μέλανας ἔχων ὀφθαλμούς, μαυρομμάτης, Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ Α', 955, Ἀριστ. π. Ζ. Γενέσ. 5. 1. 17.

μελᾰνό-φλεψ, -εβος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μελαίνας φλέβας, Ἀρετεῖ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 1.

μελᾰνο-φορέω, φορῶ μέλανα ἐνδύματα, «μαυροφορῶ», Πλούτ. 2. 557D· **μελᾰνο-φόρος, ον**, ὁ φορῶν μέλανα, πένθιμα, «μαυροφόρος», Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 338· πρβλ. **μελανηφόρος**.

μελανοφορίαι, αἱ, = **μελαμφορίαι**, Νικήτ. Δαβ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 38, σ. 784.

μελάν-οφρυς, υ, γενικ. **υος**, ὁ ἔχων πυκνὰς μελαίνας ὀφρῦς, «μαυροφρύδης», Ἡσύχ., Ἀρκάδ. 91.

μελᾰνό-φυλλος, ον, = **μελάμφυλλος**, ἴων τε μελανόφυλλα συγκλῶσαι πτερὰ Χαιρήμων παρ' Ἀθην. 608B.

μελᾰνό-χλωρος, ον, μαυροκίτρινος, Πρόκλ. Παράφρασ. Πτολ. σελ. 204.

μελᾰνό-χροος, ον, = **μελάγχροος**, Ὀδ. Τ. 246· ἑτερόκλ. ὀνομαστ. πληθ., κύαμοι μελανόχροες Ἰλ. Ν. 589· καὶ ἑνικ. γεν. **-χροος** ἐν Νικ. Θηρ. 941. Τύπος τις **μελανοχροίης** ἀπαντᾷ παρὰ Σουίδ.·— ὡσαύτως **μελᾰνό-χρως, -ωτος**, ὁ, ἡ, = **μελάγχρως**, Εὐρ. Ἑκ. 1106 (ἔνθα ἴδε Δινδ.), Θεόκρ. 3. 35· **μελανόχρων** Θεοφρ. περὶ Αἰσθήσ. § 78·— πρβλ. **μελάγχροος, κελαινόχρως**.

μέλανσις, ἡ, «μαύρισμα», ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **λεύκανσις**, Ἀριστ. Φυσ. 5. 6, 5.

μελάν-σπερμον, τό, τὸ ἄλλως καλούμενον **μελάνθιον**, μνημονεύεται ἐκ τῶν Εὐπορίστ. τοῦ Διοσκ.

μελάν-στερνος, ον, = **μελανόστερνος**, νεφέλης μελανστέρνοιο καλύπτρην Ἰω. Γάζης Ἔκφρασις Εἰκόν. Κόσμ. 2. 126.

μελαν-τειχής, ές, ὁ ἔχων μέλανα τείχη, δόμος Περσεφόνης Πινδ. Ο. 14. 28, ἔνθα ὁ Böckh **μελανοτειχής**.

μελάντερος, α, ον, συγκρ. τοῦ **μέλας**.

μελαντηρία, ἡ, μεταλλική τις μέλαινα βαφὴ ἢ μελάνη, Ἀριστ. π. Χρωμ. 4, 1, Διοσκ. 5. 118, Λουκ. Κατάπλ. ἢ Τύρ. 15.

μελαν-τρᾰγής, ές, ὁ μέλας γινόμενος τὸ χρῶμα ἐνῷ τρώγεται, σῦκον Ἀνθ. Π. 6. 299.

μελάν-υδρος, ον, ὁ ἔχων μέλαν ὕδωρ, κρήνη μελάνυδρος, πηγὴ ἧς τὸ ὕδωρ ὡς ἐκ τοῦ βάθους φαίνεται μέλαν, Ἰλ. Ι. 14, Ὀδ. Υ. 158, κ. ἀλλ.

μελάνω, ἀμετάβ., γίνομαι μέλας, «μαυρίζω», μόνον ἐν Ἰλ. Η. 64, Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρίξ .. μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς (δηλ. τῆς φρικός)·— οὕτως ὁ Wolf καὶ Βεκκῆρ., κατὰ τὸν Ἀριστ. ἐν Προβλ. 23. 23· ἀλλ' ὁ Ἀρίσταρχ. ἀνεγίνωσκε πόντον καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ προτάσει καὶ ἐλάμβανε τὸ μελάνει ὡς μεταβ. = μελαίνει (δηλ. Ζέφυρος), κάμνει τὴν θάλασσαν μέλαιναν·— μεταγεν. Ἐπικ. μετεχειρίζοντο ῥῆμα **μελανέω** ἀμετάβ., ὥστε ἐκεῖνοι πιθανῶς εἶχον ἀναγνώσῃ, μελανεῖ δέ τε πόντος, ἴδε Ἀπολλ. Ρόδ. 1574, Ἄρατ. 836, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 55· ὑπάρχει ὡσαύτως ἀμετάβατ. μετοχ. **μελανοῦντα** ἐν Θεοφρ. π. Πυρ. 50· μικκὴ καὶ μελανεῦσα ἐν Ἀνθ. Π. 5. 121.

μελάνωμα, τό, «μαύρισμα», Εὐμάθ. σ. 13.

μελᾰν-ωπός, όν, (ὤψ) μαυρειδερός, Μάρκελλ. Σιδήτ. 64.

μελάνωσις, ἡ, = **μέλανσις**, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 949, Ἐφραὶμ Σύρ. τ. 3, σ. 27C.

μελάρ-ρῑνος, ον, (ῥινόν) ὁ ἔχων μέλαν δέρμα, Νόνν. 14. 395, κτλ.

μέλᾱς, [ἀλλὰ **μέλᾰς**, ἐν Ριαν. παρὰ Χοιροβ. 1. 94, ἔνθα ἐσφαλμένως γράφεται τὸ **μέγας** ἀντὶ τοῦ **μέλας**, ἴδε Α. Β. 1182], **μέλαινα, μέλᾰν**· γεν. **μέλᾰνος, μελαίνης, μέλᾰνος**, κτλ.· (πρβλ. **τάλας**, ὅπερ εἶναι ἡ μόνη λέξις ἀκριβῶς ὁμοία κατὰ τὸν τύπον)· Ἐπικ. δοτ. **μείλανι** Ἰλ. Ω. 79· Αἰολ. ὀνομαστ. **μέλαις** Γρηγ. Κορίνθου 599· (ἴδε ἐν τέλει). Μελανός, μαῦρος, μέλαν αἷμα, κῦμα, μέλας οἶνος, γαῖα μέλαινα κτλ., Ὅμ., παρ' ᾧ ἡ λέξ. κεῖται πρὸς περιγραφὴν παντὸς μελανωποῦ πράγματος καὶ ὅταν τοῦτο δὲν εἶναι ὁλοσχερῶς μέλαν· μέλαν ὕδωρ, ἴσως διότι ἀντλεῖται ἐκ βαθείας πηγῆς ἢ ἐκ βαθέος φρέατος (πρβλ. **μελάνυδρος**), Ὀδ. Δ 359· ναῦς μέλαινα, ἢ διότι εἶναι πεπισσωμένη (πρβλ. **μελαναίων**), ἢ ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ χρώματος παντὸς πλοίου φαινομένου ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ἰλ. Α. 300, κ. ἀλλ.·— ἐπὶ ἀνδρός, μελανόχρους, μαυρειδερός, μελαψός, ἐπὶ ἡλιοκαοῦς, (πρβλ. **λευκός** Π. 1), μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ἰδεῖν Πλάτ. Πολ. 474E· ἰσχυρός τις ἦν, μέλας Δημ. 537. 17· τὰ μέλανα, μέλανα σημεῖα περὶ τὰ ὦτα τῶν κυνῶν, Ξεν. Κυν. 5, 23· πρβλ. **μελάγχροος, μελάμπυγος**.

II. μέλας, μαῦρος, σκοτεινός, σκιερός, ἕσπερος, νύξ, κτλ., Ὅμ., Πινδ., κλ. **III.** μεταφορ., σκοτεινός, «μαῦρος», φοβερός, θάνατος Ἰλ. Β. 834, κτλ.· Κὴρ αὐτόθι 859, κτλ.· ὀδύναι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δ. 117, κτλ.· ἡ δὲ ὀρχὴ τῆς μεταφορικῆς χρήσεως φαίνεται σαφέστερον ἐν ταῖς φράσεσι, μ. νέφος θανάτοιο, ἄχεος νεφέλη μ. Π. 550, Σ. 22· παρὰ τοῖς μετέπειτα καὶ: μ. τύχη, ἀρά Αἰσχύλ. Ἱκ. 88, Θήβ. 833· Ἐρινὺς αὐτόθι 988, πρβλ. Εὐμ. 52· ἄτη Ἀγ. 770· Ἄρης αὐτόθι 1511· Αἰδης Σοφ. Ο. Τ. 29· Αἰδου μέλ. ἀνάγκη Εὐρ. Ἱππ. 1388, κτλ.· ἡμέραι μέλαιναι = Λατιν. dies atri, Πλουτ. Λούκουλλ. 27.—Ἐν πᾶσι τούτοις ἀντιτίθεται τὸ λευκός. **2)** ἐπὶ τῆς φωνῆς, ἀμυδρός, ἀσαφής, Λατ. fuscus, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ λευκός (I. 2), Ἀριστ. Τοπ. 1. 15, 4, Φιλόστρ. 185· φώνημα βραχὺ καὶ μ., ἐπὶ τοῦ Νέρωνος, Δίων Κ. 61. 20. **3)** ἀσαφής, σκοτεινός, αἰνιγματώδης, Ἀνθ. Π. 11. 347·— ὡς ἐν τῇ Λατ. «Lycophron ater» Papinius Statius «Sylvæ» 5. 3, 157. **4)** ἐπὶ προσώπων, ἔχων μαύρην ψυχήν, κακός, δυσμενής (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου hic niger est), Πλούτ. 2. 12D· μ. ἤθος Μ. Ἀντων. 4. 28·— οὕτω πιθαν., μέλαιναι φρένες, Σόλων παρὰ Διογ. Λ. 1. 61· μ. καρδία Πινδ. Ἀποσπ. 88· ἂν καὶ δυνάμεθα νὰ παραδάλωμεν πρὸς ταῦτα τὸ Ὁμηρικὸν φρένες ἀμφιμέλαιναι. **IV.** Συγκρ. **μελάντερος**, α, ον, μελανώτερος, τοῦ δ' οὔ τι μελάντερον ἕπλετο ἕσθος Ἰλ. Ω. 94· παροιμ. ἐπὶ τοῦ πυκνοτάτου σκότους, [νέφος] μελάντερον ἠὲ πίσσα (ἴδε ἐν λ. ἠΰτε) Δ. 277·— Ὑπερθ. **μελάντατος** Ἱππ. 908B, κτλ.·— Συγκρ. ὡσαύτως **μελανώτερος** (ἐκ τοῦ μελανός), ὡσαύτως Στράβ. 772. **V.** **μέλαν**, τό, ἴδε τὴν λέξιν. (Κατὰ τὸν Κούρτιον ἡ ρίζα εὕρηται ἐν τῷ **μολύνω** (πρβλ. ὡσαύτως **μολοβρός**)· Σανσκρ. mal-am (sordes), mal-as (sordidus), mal-inas (lutulentus, niger)· Λατ. mal-us, mal-ignus· Γοτθ. mail (ῥυτίς)· Ἀρχ. Γερμαν. meil (macula)· Λιθ. mõl-is (lutum), mel-ynas (caeruleus)· Λεττ. mel-s (niger).—Ἀρνεῖται δὲ πᾶσαν σχέσιν πρὸς τὸ κελαινός).

μέλασμα, τό, μαῦρον ἢ πελιδνὸν σημεῖον ἢ στίγμα, Ἱππ. π. Ἀγμ. 760, π. Ἄρθρ. 840· ἴδε τὸ ἑπόμ. **II.** **II.** μαύρη βαφή, Πολυδ. Β', 35. **III.** μ. γραμμοτόκον, μέλαν μολυβδοκόνδυλον, Ἀνθ. Π. Ϛ', 63.

μελασμός, ὁ, «μαύρισμα», τῶν τριχῶν Διοσκ. 1. 155· ἰδίως «μελάνισμα» ἐκ νεκρώσεως, Ἱππ. Ἀφ. 1253. **II.** μελανὸν στίγμα, Πλούτ. 2. 921F.

μέλδω (ἴδε κατωτ.), τήκω, λειώνω, ἀναλύω, Καλλ. Ἀποσπ. 309, Μανέθων 6. 464.— Παθ. **μέλδομαι**, μετ' ἐνεργητ. σημασ., ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον.., κνίσῃ μελδόμενος, μέλδων, τήκων, ἀναλύων τὸ πάχος, Ἰλ. Φ. 363 κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ. (κοινῶς κνίσῃ μελδόμενος, τῷ λίπει λιπαινόμενος, ὁ λέβης δηλ. ὡς ἡρμήνευεν ὁ Οὐόλφιος)· μετὰ παθ. σημ. σάρκες μελδόμεναι Νικ. Θ. 108. (Ἀρχ. Σκανδιναυ. smelt-a, Ἀρχ. Γερμ. schmilz-u, ἀγγλιστὶ smelt, τήκω, καμινεύω, χωνεύω· ὥστε ἐκ τῆς ῥίζης φαίνεται ὅτι ἀπωλέσθη ἓν s).

μέλε, Ἐπικ. γ' παρατ. τοῦ ῥήμ. **μέλω**, Ὀδ. Ε. 6.

μέλε, Ἀττικὴ κλητικὴ ἐν χρήσει εἰς φιλικὴν προσρώνησιν πρὸς οἰκείους ἀμφοτέρων τῶν γενῶν, ὦ **μέλε**, καϋμένε, καλέ μου, εὐλογημένε, Ἀριστοφ. Ἱππ. 671, Νεφ. 33, 1192, Σφ. 1400, Εἰρ. 137, Ἐκκλ. 120, 133· νὴ Δία, ὦ μέλε Πλάτ. Θεαίτ. 178E· τί κόπτεις, ὦ μέλε; Μένανδρ. ἐν «Συνερώσῃ» 2. (Οἱ Γραμματικοὶ ἑρμηνεύουσιν αὐτό: ὦ ἐπι-μελ-είας ἄξιε καὶ οἷον με-μελημένε· ἀλλ' ἴσως παράγεται ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς καὶ τὰ **μέλεος**, **μελ-ίσσω**, καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς σχέσεως πρὸς τὸ **μέλεος**).

μελεάγριον, τό, εἶδος φυτοῦ ἀγνώστου οὗ αἱ ῥίζαι ἦσαν εὐώδιμοι, «ῥίζαις αὐτοὺς μελεαγρίοις καὶ καρδίαις καλάμων ἐδεξιοῦτο»— λέγονται δὲ καὶ μελέαγρα» Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

μελεαγρίς, ίδος, ἡ, εἶδος Νουμιδικῆς ὄρνιθος κατοικιδίου, Numida meleagris, λαβούσης τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ ἥρωος Μελεάγρου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 3· περὶ ἀκριδοῦς καὶ λεπτομεροῦς περιγραφῆς τῆς ὄρνιθος ταύτης ἴδε Κλύτον παρ' Ἀθην. 655B.— Καθ' Ἡσύχ.: «μελεαγρίδες ὄρνεις, αἳ ἐνέμοντο ἐν τῇ ἀκροπόλει».

μελεᾶγρος· «ἡ κατοικίδιος ὄρνις» Ἡσύχ.

μελεάζω, (μέλος) μελῳδῶ, Νικήτ. Χρον. 326C, Νικομ. Ἀρμ. 4. 23.

μελεγγῥᾰφής, ές, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **μελαγγραφής**, ὅ ἴδε.

μελεδαίνω, (μέλω) ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, μεριμνῶ περί τινος, μετὰ γεν., πενίης θυμοφθόρου οὐ μελεδαίνων Θέογν. 1129· ὡσαύτως μετ' αἰτ., Ἀρχίλ. 7, Θεόκρ. 10. 52, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 8 (Böckh σ. 20)· ὡσαύτως μετ' αἰτ., γῆμαι κακὴν οὐ μελεδαίνει ἐσθλὸς ἀνήρ, ἢν οἱ χρήματα πολλὰ διδῷ Θέογν. 185 οὕτω Λατ. non curare, = detrectare. **II.** φροντίζω περί τινος, περιποιοῦμαί τινα, ὡς τὸ θεραπεύω, τοὺς νοσέοντας.. μελδαίνειν τε καὶ τρέφειν Ἡρόδ. 8. 115 πρβλ. Ἱππ. 598. 26.

μελέδημα, τό, (μελεδαίνω), φροντίς, μέριμνα, Ὅμ., ὅστις ἀείποτε ἔχει τὸν πληθ. μελεδήματα πατρός, ἀνησυχίαι, φροντίδες περὶ τοῦ πατρός, Ὀδ. Ο. 8· ἐπὶ τοῦ ὕπνου, λύων μελεδήματα θυμοῦ Ἰλ. Ψ. 62· πρβλ. **λυσιμελής**·—μελεδήματα θεῶν, αἱ μέριμναι τῶν θεῶν [περὶ τῶν ἀνθρώπων], Εὐρ. Ἱππ. 1102. **II.** τὸ περὶ οὗ μεριμνᾷ τις, μέλημα, Ἴδυκ. 4· τό τε θειοφανὲς μητρῷον ἐμοὶ μελέδημ' Ἰσχάς, Φρυγίας εὑρήματα συκῆς Ἄλεξις ἐν «Ὀλυνθίᾳ» 1. 15· πρβλ. **μέλημα**.

μελεδήμων, ον, ἐπιμελής, πολυάσχολος, κερκὶς αὐτόθι 6. 39, πρβλ. 7. 425· μετὰ γεν., ὁ φροντίζων περί τινος, ἔργων Ἐμπεδ. 398.

μελεδών, ῶδε ἐν λέξ. **μελεδώνη**. **2)** = ὁ βασιλεύς, Ἡσύχ.

μελεδωνεύς, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **μελεδωνός**, Θεόκρ. 24. 104. — Καθ' Ἡσύχ.: «μελεδωνεύς· ὁ φύλαξ καὶ τὰ ὅμοια».

μελεδώνη, ἡ, φροντίς, μέριμνα, λύπη, Ὀδ. Τ. 517, Σαπφὼ 20, Θεόκρ. 21. 5, κτλ.· ἐν Γμ. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 532, εἰς Ἑρμ. 447, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 66, Θεόγν. 883, ἡ κοινὴ γραφὴ **μελεδῶνων**, **μελεδῶνας**, (ὡς εἰ ἐξ ἀνομαστ. **μελεδῶν**) διορθωτέα εἰς **μελεδωνῶν**, **-δῶνας**· οὕτως ἐν Φανοκλ. παρὰ Στοβ. α. 64. 14, **μελεδῶναι**, (ἀντὶ **-ῶνες**) εὕρηται ἐν τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀττικιγρ.· ἀλλ' ἴδε τὴν λέξ. **μεληδών**·— παρὰ μεταγενεστ. ποιηταῖς ἔχομεν γεν. **μεληδόνος** (Ἀνθ. Π. 5. 293), δοτ. πληθ. **μεληδόσι** (Χριστοδ. Ἔκφρ. 16). **II.** = **μελέτη**, Ἱππ. 605. 11, ἔνθα ὑπάρχει ἐν χρήσει τὸ ἐνικόν.

μελεδωνός, ὁ καὶ ἡ, ὁ φροντίζων περί τινος, ἐπιμελητής, φύλαξ, θεράπων, μ. τῶν οἰκιῶν, οἰκονόμος, Ἡρόδ. 3. 61· ὁ μ. τῶν θηρίων, ὁ φύλαξ τῶν κροκοδείλων, ὁ αὐτ. 2. 65· μ. τῆς τροφῆς, ὁ ἐπιμελητὴς τῆς τροφῆς αὐτῶν, αὐτόθι, πρβλ. 7. 31, 38· **μελεδωνοὶ** τῶν ἱερῶν Διον. Ἁλ. 1. 67· οὐχὶ παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ.

μέλες, ἀπρόσ., ἴδε **μέλω**. Α. 11.

μελετᾶω, (μέλος I) ὡς τὸ **μελίζω** Δ, Ἀπολλόδ. 3. 12, 6 (ἀλλὰ διάφ. γραφ. **μελίσας**).

μελέϊνος, η, ον, = **μέλεος**, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 8.

μελεϊστί, ἐπίρρ. (μελεΐζω) κατὰ μέλη, μεληδόν, **μελεϊστί**, ταμιὼν Ἰλ. Ω. 409· διὰ μ. ταμιῶν Ὀδ. Ι. 291, πρβλ. Σ. 338.

μελεο-πάθης, ές, ὁ πολλὰ δυστυχήματα παθών, Αἰσχύλ. Θήβ. 964.

μελεό-πονος, ον, ὁ μέλεα ἔργα πονήσας, ὁ ἐλεεινὰ πράξας, Αἰσχύλ. Θήβ. 963.

μέλεος, α, ον, ὡσαύτως **ος**, **ον** Εὐρ. Ὀρ. 207·—ὡς τὸ **μάταιος**, ἀργός, ἄχρηστος, ἀδιάφορος, ἀνωφελής, οὐ χρὴ ἐστάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσι Ἰλ. Κ. 480· μελέῃ δέ μοι ἔασεται ὀρμὴ Ὀδ. Ε. 416· οὐ μέλεος εἰρήσεται αἶνος Ἰλ. Ψ. 795· μέλεον δέ οἱ εὖχος ἔδωκας, ἄκαρπον, ἀνωφελῆ νίκην, Φ. 473·— οὕτω, **μέλεον** ὡς ἐπίρρ., μάτην, ματαίως, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἀμφω Π. 366. **II.** ἐκ τοῦ Ἡσ. Θ. 563 (οὐκ ἐδίδου μελέοισι πυρὸς μένος.. θνητοῖσι), ἔλαβε τὴν δευτέραν σημασίαν, δυστυχής, ἐλεεινός, ἄθλιος· οὕτως ἐπὶ προσαγορεύσεως ἢ προσφωνήσεως προσώπων, ὦ μέλεοι, τί κάθησθε; Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 140, κτλ.· μέλεος γάμων, ἀτυχὴς ἐν τῷ γάμῳ, Αἰσχύλ. Θήβ. 779· ὦ μοι ἐγὼ σοῦ μέλεος Σοφ. Τρ. 972, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 868, Πόρφ. εἰς Ἰκ. 125. **2)** ἐπὶ πράξεων, καταστάσεων κτλ., ἔργα Αἰσχύλ. Χο. 1007· θάνατος, πάθη ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 870, Σοφ. Ἀντ. 977. [μέλεοι εἶναι δισύλλαβον ὡς εἰ ἦν μέλοι, ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 876, 947.]

μελεό-φρων, ὁ, ἡ, ὁ μέλεα, λύπης ἄξια φρονῶν, δυστυχής, Λατ. infelix animi, Εὐρ. Ι. Τ. 854.

μελερόν, «μαραντικόν, καυστικόν» Ἡσύχ.

μελεσί-πτερος, ον, (**μέλος** II) ὁ διὰ τῶν πτερῶν αὐτοῦ ὅλων, ἐπίθ. τοῦ τέττιγος, Ἀνθ. Π. 7. 194, πρβλ. Λαδικ. Φρύν. 688.

μελετάω: μέλλ. **-ήσω** Θουκ. 1. 80, κτλ.· ἀλλὰ **-ήσομαι** Λουκ. Ψευδοσοφιστ. 6, Φιλόστρ. 529· (ἴδε ἐν λέξ. **μέλω**). Ῥῆμα τῶν μεθ' Ὅμηρον χρόνων, φροντίζω περί τινος, μετὰ γεν., ὡς τὸ **ἐπιμελέομαι**, βίου, ἔργου Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 314, 441. **II.** μετ' αἰτ. πράγματος, φροντίζω περὶ τινος, δίδω προσοχὴν εἴς τι, σπουδάζω, μελετῶ, οὐ δύναμαι ἀκοῦσαι, ταῦτα μελετῶν (ἐξυπ. τὸ ἀκοῦσαι) Ἡρόδ. 3. 115· ἀστοῖς ἴσα χρὴ μελετᾶν Σοφ. Ο. Κ. 171· νόμους Εὐρ. Βάκχ. 892· μ. δόξαν, σπουδάζω, ἐπιδιώκω φήμην, Θουκ. 6. 11· μ. δόξας, ἐπιδιώκω τὴν εὐκοπωτέραν γνώμην τῶν παλαιῶν, Πλάτ. Φαῖδρ. 260C. **2)** ἐπαγγέλλομαι τέχνην τινά, ἢ ἀσκοῦμαι νὰ μάθω αὐτήν, μελετῶ, Λατ. meditari, μαντείαν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 557· μ. τοῦτο (δηλ. κήρυκα εἶναι) Ἡρόδ. 6. 105· συχν. παρ' Ἀττ., μ. σοφίαν Ἀριστοφ. Πλ. 511· τέχνας, ῥητορικήν, ὀρχησιν, κτλ., Πλάτ. Γοργ. 511B, κτλ.·— παρ' Ἀττικ. ὡσαύτως, ἀσκοῦμαι εἰς ἀγορεύσεις, ἐπαναλαμβάνω κατ' ἐμαυτὸν δημηγορίαν, λογάρια δύατηνα μελετήσας Δημ. 421. 20· ἀλλὰ συχνάκις παραλείπεται ἡ αἰτ., ἴδε κατωτ. III. 4.— Παθ., τὸ ναυτικὸν οὐκ ἐνδέχεται ἐκ παρέργου μελετᾶσθαι, ἡ ναυτικὴ ἱκανότης δὲν προσγίνεται διὰ παρέργου ἀσκήσεως, Θουκ. 1. 142· εὐταξία μετὰ κινδύνων μελετωμένη, πειθαρχία ἀσκουμένη ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, 6. 72, πρβλ. **μελέτη** I. 2· οὕτω παρὰ Πλάτ., κλ. **III.** ἕτεραι συντάξεις δύνανται νὰ ἀντικαταστήσωσι τὴν μετ' αἰτ. πράγμ., **1)** ἡ μετ' ἀπαρ., ἀσκοῦμαι εἰς τὴν πρᾶξιν πράγματός τινος, μελετῶ ἢ σπουδάζω νὰ μάθω πῶς νὰ πράττω αὐτό, μετρίως ἀλγεῖν μελετᾷ σοφία, ἀσκεῖ μετριάζειν ἐν τῇ θλίψει, Εὐρ. Ἀποσπ. 47· λαλεῖν μεμελετῆκασί που Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 119· ὡσαύτως, μ. τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν Ξεν. Κύρ. Ι. 2, 12, πρβλ. Ἀντιφῶντα 121. 25· ποιεῖν καὶ λέγειν Δυσ. 117. 1· μ. ἀποθνήσκειν Πλάτ. Φαίδων 67E. **2)** σπανιώτερον μετὰ μετοχ., μ κυβερνῶντες Ξεν. Ἀθην. 1, 20· μετὰ τοῦ ὡς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ μετοχ., ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 5. 5, 47. **3)** ἐμελέτησεν ὡς .. εἶεν αὐτόθι 8. 1, 42. **4)** ἀπολ., γυμνάζομαι, ἀσκοῦμαι, μελετῶ, παραλειπομένης τῆς αἰτ. πράγματος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 164, Θουκ. 1. 80, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 16· ἐπὶ στρατιωτῶν, ἦν τὸ Ἱππικὸν μεμελετηκὸς Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 10· μετὰ δοτ. τρόπου, τόξῳ μ. καὶ ἀκοντίῳ ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 2. 1, 21· ἐν τῷ μὴ μελετῶντι, διὰ τὴν ἔλλειψιν ἀσκήσεως, Θουκ. 1. 142, πρβλ. Jelf Ἑλλ. Γραμμ. § 436 Obs. 4. 2. **5)** ἰδίως, μελετῶ λόγον ὅπως μάθω αὐτὸν ἀπὸ στήθους, γυμνάζω ἑμαυτὸν εἰς τὴν ἀπαγγελίαν αὐτοῦ, (ἴδε ἀνωτ.), Πλάτ. Φαῖδρ. 228Β· οὕτως ἐπὶ ὑποκριτῶν, Ἀριστ. Προβλ. 11. 46· πρβλ. Φιλόστρ. 529, Ἀνθ. Π. 11. 145, κτλ.· οὐδ' ἐπὶ τῶν καιρῶν μελετᾶν, αὐτοσχεδιάζειν λόγον ἐκ τοῦ προχείρου, Δημ. 1414. 12.— Πρβλ. **ἄσκεω.** **IV.** μετ' αἰτ. προσ., ἐξασκῶ, γυμνάζω ἀνθρώπους, ἐμελέτησεν αὐτοὺς ὡς εἶεν .. Ξεν. Κύρ. 8. 1. 14· μετ' ἀπαρ., τοὺς τε μαθητάς .. οὓς ἀναβαίνειν ἐπὶ τοὺς ἵππους μελετᾷ Φείδων Μνησίμαχ. ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 7. **2)** ἐπὶ ἰατροῦ, μελετῶ, ἐξετάζω νόσημά τι, καταγίνομαι πρὸς θεραπείαν αὐτοῦ, Ἱππ. 548. 4, κτλ.· καὶ ἐν τῷ παθ. ἐπὶ τοῦ νοσοῦντος, ὁ αὐτ. 547. 7, κτλ. **V.** Παρὰ Γραμμ., συνηθίζω νὰ κάμνω τι, μετ' ἀπαρεμφάτου.

μελέτη, ἡ, φροντίς, ἐπιμέλεια, μελέτη [δὲ] τοι ἔργον ὀφέλλει Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 410· μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, πλείων μὲν πλεόνων μελέτη, μείζων δ' ἐπιθήκη, περισσοτέρα μὲν εἶναι ἡ φροντὶς καὶ ἡ δαπάνη περὶ πλειόνων (παίδων), μείζον δὲ τὸ ἐπιγιγνόμενον κέρδος ἐκ τῆς ἐργασίας αὐτῶν· λέγει δὲ περὶ γεωργικῶν παίδων, αὐτόθι 378· οὕτω, μελέτην τινὸς ἔχειν = μελετᾶν, ἐπιμελεῖσθαι, ὡς τὸ curam gerere rei, αὐτόθι 455· εἰδότες ἔργων ἐκ πολλοῦ μελέτην πλείω σῴζουσαν ἢ λόγων δι' ὀλίγου καλῶς ῥηθεῖσαν παραίνεσιν, γνωρίζοντες ὅτι ἡ ἐκ πολλοῦ χρόνου μελέτη τῶν ἔργων εἶναι μᾶλλον σωτήριος ἢ ἡ διὰ λόγων ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ μετ' εὐγλωττίας ῥηθεῖσα παραίνεσις, Θουκ. 5. 69· — μετέπειτα ὡσαύτως, μ. περί τινος Πλάτ. Πολιτικ. 286Α· πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 865Α· — ἀλλὰ μετὰ γεν. τοῦ ὑποκειμένου, φροντίς, πρόνοια, θεῶν του μελέτῃ, τῇ προνοίᾳ θεοῦ τινος, Σοφ. Φιλοκ. 196. **2)** ἐπιμέλεια, ἄσκησις, Λατ. meditatio, Πινδ. Ο. 6. 63· μ. ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Ν. 6. 93· ἡ δ' ὀλίγου μ., βραχεῖα, ὀλιγοχρόνιος ἄσκησις, Θουκ. 2. 85· πόνων μ., κοπιώδεις ἀσκήσεις, ἐπὶ τῆς Σπαρτιατικῆς παιδείας, ὁ αὐτ. 2. 39· μάθησις καὶ μ. Πλάτ. Θεαίτ. 153Β· θανάτου μ., ὁ ὕπνος, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 81Α. **3)** ἐπὶ στρατιωτικῆς σημασίας, ἄσκησις, γύμνασις, «γυμνάσια», μετὰ κινδύνων τὰς μελέτας ποιοῦμαι, ἀσκοῦμαι, γυμνάζομαι ἐν τῷ πολέμῳ, Θουκ. 1. 18, πρβλ. μελετάω 1. 2· ταῖς τῶν πολεμικῶν μ. 2. 39 ἐν ἀρχ. **γ)** παρ' Ἀττ. συχν. ἐπὶ ῥήτορος, ἡ μελέτη ἢ ἀπαγγελία λόγου, Λατ. commentatio, ταύτης τῆς μελέτης καὶ τῆς ἐπιμελείας Δημ. 328. 15, κ.ἀλλ.· ἐπὶ ὑποκριτῶν, νήστεις ὄντες τὰς μ. ποιοῦνται, ἀσκοῦνται, μελετῶσι, Ἀριστ. Προβλ. 11. 22· — ὡσαύτως, ὑπόθεσις ῥητορικῆς συζητήσεως, μ. σοφισταῖς προβάλλειν Πινδ. Ι. 5 (4). 36. **3)** ἐπιτήδευμα, μία δ' οὐχ ἅπαντας ἅμμε θρέψει μελέτα, «οὐ γὰρ .. ἓν ἐπιτήδευμα πάντας ἡμᾶς δύναται τρέφειν» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. ἐν Ο. 9. 161. **II.** φροντίς, μέριμνα, ἀνησυχία, μελέτῃ κατατρύχεσθαι Εὐρ. Μήδ. 1099. **III.** ἄσκησις, συνήθεια, Θουκ. 1. 85· ἐν μ. γίγνεσθαί τινος Στοβ. παράρτ. σ. 22 Gaisf.

***μελέτη,** ἡ, ἄλλο ὄνομα τοῦ καὶ χαμαιλέοντος καλουμένου φυτοῦ, Apul. herb. 25.

μελέτημα, τό, σπουδή, μελέτη, ἐξάσκησις, Πλάτ. Φαῖδ. 67D, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 43, Κριτίας 2. 1· αἰσχρῶν ἔργων Εὐρ. ἐν Ἀδήλ. 101· μ. πρός τι, ἄσκησις εἴς τι, Ξεν. Ἱππ. 11, 13.

μελετηρός, ά, όν, ὁ προθύμως καὶ ἐπιμελῶς ἀσκούμενος, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 5· συνουσίαι μελ., συναναστροφαὶ πρὸς μελέτην καὶ συζήτησιν, Φιλόστρ. 527.

μελέτησις, ἡ, τὸ μελετᾶν, μελέτη, Κύριλλ. Ἀλ. Ι. 225C.

μελετητέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **μελετάω,** δεῖ μελετᾶν, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 384, Πλάτ. Γοργ. 527Β.

μελετητήριον, τό, τόπος μελέτης, ἀσκήσεως, Πλουτ. Δημοσθ. 8. **II.** ὄργανόν τι πρὸς ἄσκησιν, Ἀναξανδρίδ. ἐν Ἡρακλεῖ 1, — παρ' Ἡσυχ.: «μελετητήριον· οἶκος, ἢ ὄργανον ἐν ᾧ τις μελετᾷ· ἢ σχολεῖον».

μελετητικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος μελετᾶν, ὁ ἔχων κλίσιν ἢ διάθεσιν πρὸς μελέτην, τινος Κλήμ. Ἀλ. 204, Εὐστ. Πανηγμάτ. 68, 76. **II.** ὕλη μ., συλλογὴ μελετῶν, Διογ. Λ. 3. 47.

μελετητός, ή, όν, ὃν κτᾶταί τις διὰ μελέτης, ἀσκήσεως, ἀρετὴ Πλάτ. Κλειταφ. 407Β.

μελέτωρ, -ορος, ὁ, (μέλω) ὁ φροντίζων περί τινος, ἐπιμελής, ἐκδικητής, ἐφάγη γὰρ μελέτωρ ἀμφὶ τὸν ἐν πένθει Σοφ. Ἠλ. 846.

μέλη, ἡ, εἶδος πατηρίου, Ἀνάξιππ. ἐν «Φρέαντι» 1.

μεληγορέω, - ὑμνέω, Γρηγ. Θ. 1061Β.

μεληδόν, Ἐπίρρ. (μέλος) = **μελεΐστί,** μεληδὸν ὠπτημένα Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 153F.

μεληδών, ή, = **μελεδώνη,** Σιμων. 48, Ἀνθολ. 293, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 812.

μέλημα, τό, (μέλω) τὸ περὶ οὗ φροντίζει τις καὶ ὃ φιλεῖ, τὸ ἀγαπητὸν καὶ πεφιλημένον πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, ἐπὶ προσώπων, τοὐμὸν μέλ., ὡς τὸ τοῦ Οὐεργιλίου, mea cura, Σαπφὼ 105· νέαις μ. παρθένοις Πινδ. Π. 10. 93· Χαρίτων μ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 63· Κύπριδος αὐτόθι 237· ὦ φίλτατον μ. δώμασιν Αἰσχύλ. Χο. 235· ὦ γραῦ, τῷ θανάτῳ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 905, πρβλ. 972. **III.** χρέος, καθῆκον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1549· μέλον πάλαι μέλημά μοι λέγεις Σοφ. Φιλ. 150. **2)** φροντίς, μέριμνα, ἀνησυχία, Αἰσχύλ. Εὐμ. 444, Θεόκρ. 14, 2, κτλ.

μελῆς, -ῆτος, ὁ, ὄνομα τοῦ φυτοῦ **δίψακος,** Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθων) 3. 13.

μεληταῖμ-βροτος, ον, ὁ διὰ φροντίδος ὢν τοῖς βροτοῖς, ὁ τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, Πινδ. Π. 4. 27.

μέλησις, εως, ἡ, (μέλω) φροντίς, ἐπιμέλεια, Θεόδ. Ὑρτακην. ἐν Notit. Mss. 6. σ. 3· — **μεληστής, οῦ,** ὁ, Ἐτυμολ. Μέγ. 444. 54.

μελήσω, ἴδε **μέλω.**

μεληστέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ φροντίσῃ περί τινος, ἡμῖν οὐ μεληστέον τοῦ λαθεῖν Πλάτ. Πολ. 365D.

Μεληταΐδης, ου, ὁ, παροιμιώδες ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν βλακῶν καὶ ἠλιθίων (κατὰ τύπον πατρωνυμικὸν τοῦ **Μέλητος**), Ἀριστοφ. Βάτρ. 991, Λουκ. Ἔρωτ. 53, κτλ.— Ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις σχεδὸν ἀπανταχοῦ φέρεται **Μελιτίδης** (ἡμαρτημένως ὡς τὸ **Μέλιτος** ἀντὶ **Μέλητος**)· ἀπόθεν ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. καὶ ὁ Εὐστ. 1735. 51 παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ μέλι, ἂν καὶ ἡ παραλήγουσα εἶναι μακρά.

μέλι, τό, γεν. **-ιτος,** κτλ.· δοτικὴ τις **μέλι** παρὰ Φιλοξέν., κατὰ τὸν Meineke ἐν Κωμ. Ἀποσπ. 3. 641· γεν. πληθ. μελίτων ἐν Ἐμπεδ. 423 (ἔνθα ὁ Sturz, 311, ἐσυθῶν σπονδὰς μελιτῶν, ὡς ποιητ. τύπ. τοῦ **μελτασσῶν**)· περὶ τῆς καταλήξ. ἴδε **πέπερι**· (πρβλ. **μέλ-ισσα,** Λατ. mel, mul-sum· Γοτθ. mil-ith (μέλι)· πρβλ. **μελλίσσω**)· — ὡς καὶ νῦν, ἣν δὲ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὥσπερ νῦν ἡ σάκχαρις, Ὀδ. Κ. 234, Υ. 68· μ. χλωρὸν Ἰλ. Μ. 631· παμφαὲς Αἰσχύλ. Πέρσ. 612· — τὸ Ἀττικὸν μέλι ἦτο περίφημον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 252, Θεσμ. 1192, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 100· τὰ δὲ διάφορα εἴδη αὐτοῦ διακρίνει ὁ Θεόφρ. ἐν τοῖς Ἀποσπ. 18· λέγεται δὲ ὅτι παρεσκευάζετο καὶ ἐκ φοινίκων ὑπ' ἀνθρώπων, Ἡρόδ. 1. 193, πρβλ. 4. 194. **2)** μεταφορ., ἐπὶ παντὸς γλυκέος πράγματος, μάλιστα ἐπὶ εὐγλωττίας, μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδὴ Ἰλ. Α. 249· πρβλ. Πινδ. Ο. 10 (11). 118· Σοφοκλέους τοῦ μέλιτι κεχρισμένου (πρβλ. **μέλισσα** ΙΙ. 1) Ἀριστ. Ἀποσπ. 231· ἐπὶ ὕπνου, Μόσχ. 2. 3· πικράν τε καὶ μεστὴν γυναικείας χολῆς· ἡ τῶν γὰρ ἀνδρῶν ἔστι πρὸς ἐκείνην μέλι Ἄλεξ. ἐν «Μάντεσι» 1. 6· λάθοις τὴν γλῶσσαν ἐς μέλι πλύνας Ἡρωνδ. ΙΙΙ, 92. **II.** γλυκὺ κόμμι, συλλεγόμενον ἔκ τινων δένδρων, μάννα, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 17· τοῦ ὄντος μέλιτος, τοῦ ῥέοντος μέλιτος, κατὰ τὸν Λατῖνον μεταφραστ., ἀλλὰ τὸ χωρίον φαίνεται ἐφθαρμένον, ἴδε σημ. Κορὴν ἐν τόπῳ (σελ. 345), Πολύαιν. 4. 3, 32· πρβλ. **ἐλαιόμελι.** — Παράβαλ. **μέλε-ηδής, -κρᾶτος, -φρων, -γηρυς.**

μελία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, τὸ δένδρον «μελιὰ» ἢ «μέλεγος», Λατιν. fraxinus, Ἰλ. Ν. 178, Π. 767, Σοφ. Ἀποσπ. 892, κτλ.· ὁ Ἡσ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 145 λέγει ὅτι τὸ τρίτον ἢ χάλκειον γένος τῶν ἀνθρώπων ὁ Ζεὺς ἐποίησεν ἐκ τοῦ δένδρου τούτου (ἐκ μελιᾶν), διὰ τὴν σκληρότητα τοῦ ξύλου αὐτοῦ, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1641. **II.** δόρυ ἐκ μελίας (πρβλ. **μέλινος, ἐϋμμελίης**), Ἰλ. Τ. 390, Χ. 225, κτλ.

μελιᾶδής, ές, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **μελιηδής.**

Μελίαι, αἱ, γενεὰ νυμφῶν, αἵτινες ἐλέγοντο ἀναπηδήσασαι ἐκ τοῦ μέρους τῆς γῆς, εἰς ὃ ἔπεσε τὸ αἷμα τοῦ Οὐρανοῦ, Ἡσ. Θ. 187, Καλλ. εἰς Δία 47, κτλ. (Τὸ ὄνομα ὑπονοεῖ νύμφας τῶν μελιῶν, ὡς τὰ Δρυάδες, Ἁμαδρυάδες, νύμφας τῶν δρυῶν· ἴδε Grote Ἱστ. τῆς Ἑλλάδ. τ. 1, σ. 89).

μελ-ιαμβοι, οἱ, λυρικοὶ ἴαμβοι, Διογ. Λ. 6. 76· ἐκ διορθώσεως τοῦ Meineke Ἀλεξάνδρ. Ἀνάλεκτα 388 κἑξ. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λεξ. **Μεγάλη πόλις,** Στοβ. 375. 13.

μελῐ-βόας, ὁ, ὁ ἡδέως βοῶν, ἄδων, κύκνος Εὐρ. Ἀποσπ. 775. 32.

μελῐ-βρομος, ον, ὁ ἡδέως ἄδων, ἠχῶν, Ἀνθ. Π. 7. 696.

μελῐ-γᾱθής, ές, Δωρ. ἀντὶ **-γηθής,** ὡς μέλι γλυκύς, ὕδωρ Πινδ. Ἀποσπ. 211.

μελῐ-γᾱουπος, ον, ὁ ἡδέως ἠχῶν, ἀοιδὴ Πινδ. Ν. 11. 23.

μελῐ-γηρυς, Δωρ. **-γᾶρυς, υος,** ὁ, ἡ, μελῳδικός, μελίγυριν ὄπα, «ἡδεῖαν φωνήν» (Σχόλ.), Ὀδ. Μ. 187· ἀοιδὴ Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 519· παρθενικαὶ Ἀλκμὰν 13· ὕμνοι, κῶμοι Πινδ. Ο. 11 (10). 4, Ν. 3. 7· — ποιητ. λέξ. ἐν χρήσει παρὰ Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 269Α.

μελῐ-γλήνος, ον, ὁ ἔχων ἡδεῖς ὀφθαλμούς, «ἡδυόφθαλμος», Ἡσύχ.

μελῐ-γλωσσος, ον, ὁ ἔχων ἡδεῖαν γλῶσσαν, πειθὼ Αἰσχύλ. Πρ. 172· μελιγλώσσου τις ὑμνήσει χάριν Κηΐας ἀηδόνας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βακχυλ. III, 97· μελιγλώσσων τ' ἀοιδᾶν ὁ αὐτ. ἐν 'Αποσπ. 4 [13]· ἔπη 'Αριστοφ. 'Ορν. 908· Πιερίδες 'Ελλ. 'Επιγράμμ. (προσῳδῆκαι) 228α. 2.

μέλιγμα, τό, (**μελίζω** Β) ᾄσμα, ᾠδή, Μόσχ. 3. 93· ἠχητικὸν ὄργανον, αὐλός, αὐτόθι 56.

μελιεσσῆς, ές, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **μελιηδής**, ὃ ἴδε.

μελί-εφθος, **ον**, (ἕψω) ἑφθός, ἡψημένος ἐν μέλιτι, 'Αρρ. Περίπλ. σελ. 4 καὶ 6.

μελίζω, (Α), μέλλ. -ίξῶ 'Εβδ. (Λευΐτ. Α' 6)· ἀόρ. ἐμέλισα Διον. 'Αλ. 7. 72· παθ. πρκμ. μεμέλισμαι 'Οππ. Κ. 3. 159· (**μέλος** I). Διαμελίζω, κόπτω εἰς τεμάχια, Φερεκύδ. 73, Διον. 'Αλ., κτλ.· παρ' 'Απολλοδ. 1. 9, 12, κλ., μελεΐσας ὡς διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **μελίσας**. 2) Παθ., ἔχω τὰ μέλη τελείως ἐσχηματισμένα, 'Οππ. ἔνθ' ἀνωτ.· πρβλ. **διαρθρόω**.

μελίζω (Β), Δωρ. **μελίσδω**· Δωρ. μέσ. μέλλ. μελίξομαι Μόσχ. 3. 52· ἄλλως εὔχρηστον μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ παρατ.· (**μέλος** II). Ἄδω μέλος, ποιῶ μέλος δι' ὀργάνου, ἠχῶ μελῳδικῶς, ψάλλω, μελίσδειν σύριγγι Θεόκρ. 20. 28· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσ., ὁ αὐτ. ἐν 1. 2., 7. 89, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Λάκωσιν» 1. 13, 'Ανθ. Πλαν. 307. 2) ἔχω μελῳδίαν τινά, [λέξις] μελίζουσα μέν, οὐ μὴν μέλος Διον. 'Αλ. π. Δήμ. 50. **II**, μεταφ., ἐξυμνῶ, τινὰ ἀοιδαῖς Πινδ. Ν. 11. 23· μ. πάθη Αἰσχύλ. 'Αγ. 1176 2) κάμνω τι μουσικόν, τὴν ποιητικὴν Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 6. 16. Οὐδαμοῦ ἐν τῷ 'Αττ. πεζῷ λόγῳ.

μελίζωμον, τό, ζωμὸς μετὰ μέλιτος, Apicius 1, 2, § 2.

μελί-ζωρος, **ον**, ὁ ἐκ καθαροῦ, ἀκράτου μέλιτος, γλυκὺς ὡς μέλι, Νικ. Θηρ. 663, 'Αλεξιφ. 351· τὸ μελίζωρον = **μελίκρατον**, αὐτόθι 205.

μελιη-γενής, ές, ὁ γεννηθείς, βλαστήσας ἐκ μελίας, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1641· πρβλ. **μελία**.

μελι-ηδής, ές, (ἡδὺς) ἡδὺς ὡς τὸ μέλι, οἶνος, μελιηδέος Ἰλ. Δ. 346· οἶνός σε τρώσει μελιηδὴς 'Οδ. Φ. 293· λωτοῦ μελιηδέα καρπὸν Ι. 94, κτλ. 2) μεταφορ., μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα Ἰλ. Κ. 495· νόστον δίζηαι μελιηδέα.. 'Οδ. Α. 100· ἐμὲ μελιηδὴς ὕπνος ἀνῆκεν Τ. 551· Δωρ. **μελᾱδής**, 'Αλκαῖ. 47, Πινδ. 'Αποσπ. 147.

μελί-θρεπτος, **ον**, ὁ διὰ μέλιτος τρεφόμενος 'Ανθ. Π. 9. 122.

μελί-θροος, **ον**, συνηρ. **-θρους**, ὁ ἡδέως ἠχῶν, 'Ανθ. Π. 5. 125.

μελίϊνος, **η**, **ον**, = **μελέϊνος**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ε. 655, 'Οδ. Ξ. 281.

μελίκακι· «σκεύασμά τι βρωτὸν διὰ τυροῦ» 'Ησύχ.

μελί-κηρᾰ, ή, τὰ ὠὰ τῆς πορφύρας ὁμοιάζοντα πρὸς κηρήθραν, αἱ μὲν οὖν πορφύραι τοῦ ἔαρος συναθροιζόμεναι εἰς ταὐτὸ ποιοῦσι τὴν καλουμένην μελίκηραν· τοῦτο δέ ἐστιν οἷον κηρίον, πλὴν οὐχὶ οὕτω γλαφυρόν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν εἰ ἐκ λεπυρίων ἐρεβίνθων πολλὰ συμπαγείη 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 15, 1 (ἐντεῦθεν **κηριάζειν** ἐλέγετο τὸ γεννᾶν τοιαῦτα ᾠά, αὐτόθι)· πρβλ. Λοβ. Παραλ. 346. **II**, = **μελικηρίς** II, Φερεκρ. ἐν «Δυτρολόοις» 7, ἔνθα ἴδε Meineke.

μελῐκηρίς, **-ίδος**, ἡ, meliceris ἢ tinea favosa, διαβρωτικόν τι ἐξάνθημα τῆς κεφαλῆς ἔχον ὁμοιότητα πρὸς κηρήθραν, 'Ιπποκρ. 113C. — Καθ' 'Ησύχ.: «μελικηρίς .. πάθος ἕνικμον, μελιτῶδες ὑγρὸν ἔχον». **II**, εἶδος πλακοῦντος μετὰ μέλιτος παρασκευασμένου, «μελόπηττα», Φιλόξ. παρ' 'Αθην. 147B. **III**, κηρήθρα, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Θεσμ. 523. **IV**, εἶδος ἀμπέλου, Εὐστ. 1656. 63. **V**, πόα τις, 'Ησύχ.

μελι-κήριον, τό, (κηρὸς) κηρήθρα, 'Ακύλας ἐν 'Εξόδ. ΙϚ', 31 (Παλ. Διαθ.).

μελίκηρον, τό, = τῷ προηγ., Θεόκρ. 20. 27, Πολυδ. Δ', 254. **II**, = **μελικηρίς** IV, Ψευδο-Πλούτ. 2. 1160C.

μελί-κομπος, **ον**, ὁ ἡδέως ἠχῶν, ἀοιδαὶ Πινδ. Ι. 2. 46.

μελῐκός, ή, όν, (**μέλος** II) ὁ εἰς τὸ μέλος ἀνήκων, λυρικός, ποίησις Πλούτ. 2. 348B· **μελικός**, ὁ, λυρικὸς ποιητής, ὁ αὐτ. ἐν 2. 120C. 'Επίρρ. **-κῶς**, λυρικῶς, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. 'Ορν. 209.

μελίκρητον, 'Αττ. **-κρᾶτον**, τό, (√ΚΡΑ, **κεράννυμι**), κρᾶμα ἐκ μέλιτος καὶ γάλακτος προσφερόμενον ὡς σπονδὴ εἰς τοὺς καταχθονίους θεούς, χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσιν πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδεῖ οἴνῳ 'Οδ. Κ. 519· μελίκρατα γάλακτος, προσδιορίζεται διὰ τῆς λέξ. **γάλακτος** παρ' Εὐρ. 'Ορ. 115, ἐπειδὴ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους μελίκρατον ἐσήμαινε κρᾶμα μέλιτος καὶ ὕδατος, 'Ιπποκρ. 'Αφ. 1254, 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13, 6, 1, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 481.— Εὑρίσκομεν ὡσαύτως τὴν κατὰ μεταπλασμὸν δοτ. **μελίκρᾱτι** (ὡς ἐξ ὀνομαστ. **μελίκρᾱς**) ἐν Δ. Β. 1226, ἴδε Λοβ. Παραλ. 224.

μελίκταινα, ή, ποιητ. ἀντὶ **μελίτταινα**, Νικ. Θ. 555, 'Ησύχ.

μελικτής, οῦ, ὁ, Δωρ. **-κτάς**, (μελίζω Β) ἀοιδός, μουσικός, ἰδίως αὐλητής, Θεόκρ. 4. 30, Μόσχ. 3. 7· — ὡσαύτως **μελιστής**.

μελῐλώτῐνος, **η**, **ον**, κατεσκευασμένος ἐκ μελιλώτου, στέφανοι 'Αλεξ. ἐν «Κρατεύᾳ» 6· οὐδὲ ὡς ἐπίρρ., μ. λαλεῖν, ὁμιλῶ μὲ ἡδύτητα μελιλώτου, Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 2.

μελί-λωτον, τό, ὡσαύτως **μελίλωτος**, ὁ, εἶδος λωτοῦ (τριφυλλίου) ἔχοντος δομὴν μέλιτος· κατὰ τὸν Sibthorp ἐν Ζακύνθῳ ὀνομάζεται νυχάκι. Κρατῖν. ἐν «Μαλθακοῖς» 1. 7, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 40, 49, Θεόφρ., κλ. **II**, δένδρον τι κατὰ τὸν Στράβ. 831. [ῑ· ἀλλὰ ῐ̄ ἐν ἄρσει, Νικ. Θ. 897.]

μελί-μηλον, τά, γλυκὺ μῆλον, καρπὸς μηλέας ἐγκεκεντρισμένης εἰς κυδωνίαν, Διοσκ. 1. 161.

μελίνεως· «εἶδος ἀμπέλου» 'Ησύχ.

μελίνη [Ῑ], ή, εἶδος κέγχρου, Λατ. panicum, ὡσαύτως **ἕλυμος**, 'Ηρόδ. 3. 117· κνήμη μελίνης Σοφ. 'Αποσπ. 534· ἐν τῷ πληθ., ἀγρὸς μελίνης, Ξεν. 'Αν. 2. 4, 13, Δημ. 100. 30. — Καθ' 'Ησύχ.: «μελίνη· ὁσπρίου εἶδος, ὅμοιον κέγχρῳ, καὶ τοῦ πολύποδός τι μέρος».

μέλινον, τό, = **μελισσοβότανον**, Varro R. R. 3. 16.

μέλινος, ὁ, = **μελίνη**, μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ 'Αρποκρ. ἐκ τῆς Ξεν. 'Αν. 1. 2, 22., 5, 10, ἔνθα νῦν φέρεται **μελίννην**.

μελῖνος, 'Επικ. **μείλινος**, **η**, **ον**, (μελία) ἐκ μελίας, Λατ. fraxineus, μείλινον ἔγχος Ἰλ. Ε. 655· δόρυ μείλινον αὐτόθι 666, κτλ.· ἀλλ.· ἐν 'Οδ. Ρ. 339 εὑρίσκομεν τὸν κοινὸν τύπον, Ἰζε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ.

Μελῖνο-φάγοι, οἱ, οἱ ἐσθίοντες μελίνην, Θρᾳκική τις φυλή, Ξεν. 'Αν. 7. 5, 12.

μελισσοῦχος, **ον**, ἔχων μέλι, μελιτηρὸς, Πάπυρ. Βρετ. Μουσ. XLVI, 6, κλ.

μελίπαις σίμβλος, ὁ, ἡ κυψέλη μετὰ τῶν μελιτοφόρων τέκνων της, 'Ανθ. Π. 12. 249.

μελί-πηκτον, τό, πλακοῦς μετὰ μέλιτος, γλύκυσμα, 'Αντιφάν. ἐν «Δευκαλίωνι» 2, ὁ αὐτ. ἐν «Λεπτινίσκῳ» 1, 4, Φιλόξ. 3. 16.

μελί-πνοος, **ον**, συνηρ. **-πνους**, **ουν**, ὁ ἐκπέμπων δομὴν μέλιτος, λίβανος 'Ανθ. Π. 6. 231· μεταφ., ὁ ἐκπέμπων γλυκείαν φωνήν, μ. σύριγξ Θεόκρ. 1. 128· Μοῦσα, μολπὴ Τρυφ. 429, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 19, ἴδε 36.

μελι-πτέρωτος, **ον**, ὁ μετὰ ἡδέων ὡς μέλι πτερύγων πετόμενος, μέλισσα Παιητὴς παρ' 'Αθην. 633A.

μελί-πτορθος, **ον**, ὁ ἔχων γλυκεῖς πτόρθους (βλαστούς), ἐπὶ τῆς γλυκορρίζης, 'Ανδρομ. παρὰ Γαλην.

μελιρ-ρᾰθάμιγξ, ὁ, ἡ, ὁ στάζων μέλι, Νόνν. Δ. 12. 168., 21. 158.

μελίρ-ρᾰθος, **ον**, = τῷ ἑπομ., Πινδ. 'Αποσπ. 286.

μελίρ-ροος, **ον**, συνηρ. **-ρους**, **ουν**, ῥέων μέλι, Γλωσ.

μελίρ-ρῠτος, **ον**, = τῷ προηγ., κρῆναι Πλάτ. Ἴων 534Δ, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. 6. 32.

μέλις, βαρβαρισμὸς ἀντὶ **μέλι**. 'Αριστοφ. Θεσμ. 1192.

μελίσδω, Δωρ. ἀντὶ **μελίζω** (Β).

μελίσκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **μέλος** II, 'Αλκμὰν 72, 'Αντιφάν. ἐν «Τραυματίᾳ» 1, 3.

μέλισμα, τό, (μελίζω Β) ᾄσμα, μέλος, ᾠδή, Θεόκρ. 14. 31., 20. 28. 2) «ἦχος», μελῳδία, 'Ανθ. Π. 4. 1, 35· μ. λύρας αὐτόθι 7. 196.

μελισμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **μέλισμα**, 'Ανθ. Π. 11. 168.

μελισμός, ὁ, (**μελίζω** Α) διαμελισμός, διάσπασις, διαίρεσις, ἀντίθετ. τῷ **πλοκή**, Διον. 'Αλ. π. Αυσ. 11. **II**, (μελίζω Β) μέλος, ᾄσμα, Μανουὴλ Βρυενν. 'Αρμ. σ. 480· πρβλ. Στράβ. 704.

μελί-σπονδα, (ἐξυπ. ἱερά), τά, σπονδαὶ ἐκ μέλιτος, μελίσπονδα θύειν Πλούτ. 2. 464C, 672B· πρβλ. **ἐλαιόσπονδα**, **οἰνόσπονδα**.

μέλισσᾰ, 'Αττ. **-ττα**, ης, (μέλι) ὡς καὶ νῦν, Λατ. apis, 'Ομ., κτλ.· ἐπὶ ἀγρίων μελισσῶν, αἵτινες ζῶσιν ἐντὸς τῶν κοιλωμάτων τῶν πετρῶν, ἠύτε ἔθνεα εἰσι μελισσάων ἀδινάων πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων Ἰλ. Β. 87, πρβλ. Μ. 167· ἐπὶ τῶν ἡμέρων μελισσῶν αἵτινες ζῶσιν ἐν κυψέλαις, 'Οδ. Ν. 106, 'Ησ. Θ. 594· σμῆνος μελισσᾶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 128· πρβλ. **ξουθός**, **πόνος** II. 2·— παροιμ., ὥσπερ μέλιττα τὸ κέντρον ἐγκαταλιποῦν Πλάτ. Φαίδων 91C· ὄνος ἐν μελίτταις, «γουροῦνι 'σὲ σαλόνια», Κράτης ἐν «Θήλυσι» 6. **II**, προσωνυμία μέλισσα ἀπεδίδετο 1) εἰς ποιητὰς ὡς ἀνθίζοντας τὰ κάλλη τῆς φύσεως (ὡς τὸ τοῦ 'Ορατίου more apis Matinae), ἔνθεν ὥσπερ ἡ μέλιττα Φρύνιχος ἀμβροσίων μελέων ἀπεδάσκετο καρπόν, ἀεὶ φέρων γλυκεῖαν ᾠδάν 'Αριστοφ. 'Ορν. 750, πρβλ. 'Εκκλ. 974· ἐν ὑμνοπόλοισι μέλισσαν Ἥρινναν Μουσῶν ἄνθεα δρεπτομέναν 'Ανθ. Π. 7. 13· τὸ ὄνομα δὲ τοῦτο ἰδίως ἐδίδετο εἰς τὸν Σοφοκλέα, «ὁ Σοφοκλῆς γὰρ ἡδύς, διὸ καὶ μέλιττα ἐκαλεῖτο» Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Σφ. 460· ἴδε κατωτ. III. 2) εἰς τὰς ἐν Δελφοῖς ἱερείας, Πινδ. Π. 4. 106· εἰς τὰς τῆς Δήμητρος καὶ 'Αρτέμιδος, Σχόλ. εἰς Πινδ. ἔνθ' ἀνωτ.· εἰς τὰς τῆς Κυβέλης, Λεκτάντ. 1. 22·— πρβλ. Creuzer Symbolik, 3. 354., 2. 241, 382 κέξ., Meineke εἰς Εὐφορίωνα 95, καὶ ἴδε **ἐσσήν**. **μελισσονόμους**. 3) ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τῶν Νεοπλατωνικῶν, πᾶν καθαρὸν ἢ ἀγνὸν ὄν, ὡς τὰ νύμφη, Πορφυρ. 'Αντρ. Νυμφ. 18. **III**, = μέλι, ὕδατος, **μελίσσης**· μηδὲ προσφέρειν μέθυ, (**μελίσσης** = **μέλιτος**, «ἀπὸ γὰρ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον» (Σχόλ.)), Σοφ. Ο. Κ. 481· μελίσσῃ καταρρυηκέναι ὁ αὐτ. ἐν 'Αποσπ. 167· μετωφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπὶ τῆς ποιήσεως, Ἥριννα .. ῥαθάμιγγας ἀποσταλάουσα μελίσσης Χριστοδ. Ἔκφρ. 110, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 505, 6.— Περὶ τῆς φράσεως ἐσμὸς μελίσσης ἐν «Μνησιπτολέμῳ» 1, 7 τοῦ Ἐπινίκου ἴδε Ἑρμ. Πονημ. 2, σ. 252-7.— Καθ' Ἡσύχ.: «μέλισσα· ὀβολός, ὃς ἐστι (ς') μέρος δραχμῆς».

μελισσαῖος, α, ον, ἀποτελούμενος ἐκ μελισσῶν, ἥν τε μελισσαῖος περιδόσκεται οὐλαμός Νικ. Θηρ. 611. — Καθ' Ἡσύχ.: «Μελισσαῖος· ὁ Ζεύς».

μελισσάριον, τό, μελισσῶν, κοιν. «μελισσαριά», Ἐβδ. (Κριτ. ΙΔ', 8) ἔνθα κεῖται ὡς διάφ. γραφ. ἀντὶ μελισσῶν συναγωγὴ ἢ μελισσῶν.

μελίσσειος, α, ον, ὁ τῆς μελίσσης, κηρίον μ., κηρήθρα μέλιτος, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κδ', 42 (ἔνθα πολλὰ Ἀντίγραφ. ἔχουσι **μελίσσιον**), Εὐστ. Πονημ. 59. 15, κλ. **2)** **μελίσσιον,** τό, ἁμῆνος ἢ ἐσμὸς μελισσῶν, κοινῶς «μελίσσι», Σουΐδ. ἐν λέξ. **κέμβικα,** Νικήτ. Βυζάντ. 761C.

μελισσεύς, -έως, ὁ, μελισσουργός, μελισσοκόμος, Λατ. apiārius, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 37.

μελισσηδόν, Ἐπίρρ., κατὰ τὸν τρόπον τῶν μελισσῶν, ὡς αἱ μέλισσαι, Εὐστ. Πονημ. 309. 60.

μελισσήεις, εσσα, εν, πλήρης μελισσῶν, ἔχων πλῆθος μελισσῶν, Νικ. Θηρ. 11, Κόλουθος 23.

μελισσία, ἡ, = **μελισσών,** Γεωπ. 15. 6, 1.

μελισσο-βότᾰνον, τό, ὡς καὶ νῦν, Λατ. apiastrum, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 4. 25· ὡσαύτως: **μελισσό-** ἢ **μελί-φυλλον, μελίτταινα** ἢ **μελίκταινα, μέλινον.**

μελισσό-βοτος, ον, βοσκόμενος ὑπὸ μελισσῶν, Ἀνθ. Π. 9. 523, Διον. Π. 327, κτλ.

μελισσόβοριξ, -ῖγος, ὁ, ἡ, οὗ αἱ τρίχες ἔχουσι τὸ χρῶμα τῶν μελισσῶν, Ἰσ. Πορφυρογ. ἐν Ἀλλατίου Ἐκλογ. σ. 314.

μελισσο-κόμος, ον, μελισσουργός, μελισσεύς, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 131, Ὀππ. Κυν. 4. 275.

μελισσο-κρᾶς, -ᾶτος, ὁ καὶ ἡ, «ἡ γλυκεῖα δέλτος, ἡ μέλιτι κεκραμένη» Ἡσύχ.

μελισσονόμιον, τό, φόρος ἐπὶ τῶν μελισσῶν, Χρυσόβ. Στεφ. κράλη Σερβίας (τοῦ ἔτους 1346 μ. Χ.) ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Α', σ. 235.

μελισσο-νόμος, ον, (νέμω) ὁ φυλάττων, διατηρῶν, τρέφων μελίσσας· — ἐν Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 84), ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 1273, Μελισσονόμοι εἶναι ἱέρειαι τῆς Ἀρτέμιδος (ἴδε **μέλισσα** Π. 2).

μελισσο-πόλος, Ἀττ. **μελιττ-, ον,** ὁ μελισσοκόμος, μελισσουργός, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 64.

μελισσο-πόνος, ον, = **μελισσοκόμος,** Ἀνθ. Π. 6. 239.

μελισσό-ρῠτος, ον, ὁ ἐκ μελισσῶν ῥέων, μελισσορύτοις ἅμα νασμοῖς Ὀρφ. Ἀργ. 572.

μελισσο-σόος, ον, φύλαξ, προστάτης τῶν μελισσῶν, ἐπὶ τοῦ Πανός, Ἀνθ. Π. 9. 226.

μελισσό-τευκτος, ον, κατεσκευασμένος ὑπὸ τῶν μελισσῶν, κηρία Πινδ. Ἀποσπ. 266.

μελισσό-τοκος, ον, γεννηθεὶς ὑπὸ τῶν μελισσῶν, Ἀνθ. Π. 7. 12.

μελισσο-τρόφος, Ἀττ. **μελιττ-, ον,** ὁ τρέφων μελίσσας, Σαλαμὶς Εὐρ. Τρῳ. 795· μ. ἡ χώρα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 8, 3.

μελισσουργεῖον τό, = **μελισσοτροφεῖον,** Αἰσώπ. Μῦθ. 289, ἔκδ. Halm.

μελισσουργέω, Ἀττ. **μελιττ-,** εἶμαι **μελισσουργός,** Πολυδ. Α', 234· πρβλ. **μελιτουργέω.**

μελισσουργία, Ἀττ. **μελιττ-,** ἡ, τὸ τρέφειν μελίσσας, τὸ ἔργον τοῦ μελισσουργοῦ, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 11, 2.

μελισσουργικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **μελισσουργόν,** Πολυδ. Ζ', 147· — τὰ **μελισσουργικά,** ποίημά τι περὶ μελισσουργίας ὑπὸ Νικάνδρου, Ἀθήν. 68C.

μελισσουργός, Ἀττ. **μελιττ-,** ὁ, (ἔργον) = **μελισσεύς,** Πλάτ. Πολ. 564C (Ἀντίγρ. **μελιτουργός**), Νόμ. 842D, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 22, 6.

μελισσο-φάγος, ον, ὁ τρώγων μελίσσας, ὄρνιθες Εὐστ. 179.6.

μελισσο-φάτνη, ἡ, κυψέλη μελισσῶν, Ἡσύχ. ἐν λ. **κυψελίδες.**

μελισσό-φυλλον, τό, = **μελισσοβότανον,** Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 1, 4, Διοσκ. 3. 118.

μελίσσω, ἀντὶ **μειλίσσω,** Κραμ. Ἀνέκδ. Ὀξ. 2. 218.— Καθ' Ἡσύχ.: «μελισσέμεν. πραῦνειν, π(αρ)ετπεῖν, παρηγορεῖν. πρὸς ἡδονὴν λέγειν».

μελισσών, Ἀττ. **-ττών, ῶνος,** ὁ, μελισσουργεῖον, «μελισσαριό», Ἐβδ. (Α' Βασιλ. ΙΔ', 25), Varr. R. R. 3. 16, Gell. N. A. 2. 20.

μελι-στᾰγής, ές, ὁ στάζων μέλι, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1272, Βαβρ. προοίμ. 18, Ἀνθ. Π. 5. 295, κτλ.· — **μελίστακτος, ον,** Ἀνθ. Π. 4. 1, 33.

μελιστής, οῦ, ὁ, = **μελικτής,** Ἀνακρεόντ. 62. 31.

μελιστί, Ἐπίρρ. = **μελιζστί,** κατὰ μέλη, Ἡσύχ., κατὰ δὲ Σουΐδ.: «μελιστί. κατὰ μέλος», πρβλ. Ἡρωδ. Ἐπιμερ. σ. 256.

Μελῖταῖος, α, ον, ὁ ἐκ Μελίτης («Μάλτας») κυνίδια Μελιταῖα, κυνάρια μικρὰ τῆς «ποδιᾶς», ἅπερ ἕτερον αἱ ἀδροβίαιτοι δέσποιναι πρὸς τέρψιν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, τέλ., πρβλ. Θεοφρ. Χαρακτ. 21, Στράβ. 277, κτλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «μελιταῖα· ὀβόνιά τινα διάφορα ἐκ Μελίτης τῆς νήσου».

μελίτεια, ἡ, (μέλι) = **μελισσοβότανον,** Θεόκρ. 4. 25.

μελίτειον [Ῑ], τό, (μέλι) ποτὸν ἐξ ὕδατος καὶ μέλιτος, Πλουτ. Κοριολ. 3, κτλ.· ὡσαύτως, οἶνος μελίτειος, Πλούτ. 2. 672B· — **μελίτιον** παρ' Ἡσυχ.

μελῐτ-ερπής, ές, γλυκὺς ὡς τὸ μέλι, μολπὴ Σιμων. 116. 9.

μελῐτηρός, ά, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ μέλι, χυλῷ μελιτηρῷ Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 7, 4· ἐπὶ ἀγγείου εἰς ὃ ἐναποτίθεται μέλι, ποιμενικὸν ἄγγεῖον **μελιτηρὸν** Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 475D· — οὕτω **μελιτήριος, ον,** μελιτήριον ἄγγος Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 440.

Μελῐτιδῆς, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ **Μελητιδῆς,** ὃ ἴδε.

μελίτιν = **μελίτιον** Knib. ep. 719, 9.

μελῐτῐνος, η, ον, ἐκ μέλιτος, ἢ γλυκὺς ὡς τὸ μέλι, τὸν πρὸς χάριν λόγον, ἔφη, μελιτίνην ἀγχόνην εἶναι Διογ. Α. 6. 51.

μελῐτισμός, ὁ, ἡ χρῆσις τοῦ μέλιτος εἰς καταπλάσματα, τὸ ἀλείφειν διὰ τοῦ μέλιτος, Παῦλ. Αἰγ. 1. 7.

μελῐτίτης οἶνος [Ῑ], ὁ, οἶνος παρασκευασμένος μετὰ μέλιτος, Λατ. vinum mulsum, Διοσκ. 5. 15. **II.** μ. λίθος, εἶδος πολυτίμου λίθου, αὐτόθι 151, Πλίν. 36. 33.

μελῐτο-ειδής ές, ὅμοιος πρὸς μέλι, οἶνος Ἱππ. 469. 4, κτλ.

μελῐτόεις, εσσα, εν, μελιτοειδής, γλυκὺς ὡς μέλι, ἡδύς, εὔχαριστος, εὐδία Πινδ. Ο. 1. 158. **II,** ἡδυσμένος διὰ μέλιτος, **μελιτόεσσα** (ἐνν. μᾶζα), ἡ, πλακοῦς ἐκ μέλιτος, ἰδίως ἐν χρήσει ὡς προσφορά, Ἡρόδ. 8. 41· Ἀττ. συνηρ. **μελιτοῦττα,** ὡς τὸ **οἰνοῦττα,** κτλ., Ἀριστοφ. Νεφ. 507, Λυσ. 601, κτλ.· παγκαρπία μ. Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 8, 7· ὡσαύτως μετ' ἀρσ. οὐσιαστ., **μελιτοῦνται** ναστοί Ἀριστοφ. Ὄρν. 567· παρ' Ἡσυχ. **μελιτοῦς** (ἐξυπακουομ. τοῦ **πλακοῦς**), ὁ.

μελῐτοπωλέω, πωλῶ μέλι, Πολυδ. Ζ', 198.

μελῐτο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν μέλι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 853, Ἀντιφάν. ἐν «Κνοιθιδεῖ» 2. 5· θηλ. **μελιτόπωλις, -ιδος,** Πολυδ. Ζ', 198.

μελῐτο-τροφέω, τρέφω διὰ μέλιτος, Ψελλ. εἰς Ἅλμα Ἀσμ. Δ', 11 (σ. 726). — **μελιτοτροφία,** ἡ, τὸ τρέφειν διὰ μέλιτος, αὐτόθι 731.

μελῐτουργεῖον, τό, τόπος ἔνθα κατασκευάζεται τὸ μέλι, μελισσών, Νεῖλ. 180B κλ.

μελῐτουργέω, παράγω μέλι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 11 (Βεκκῆρ. **μελιττ-**), ἐν ᾗ (πέτρᾳ) **μελιτουργοῦσιν** (αἱ μέλισσαι) Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 880· — μεταφορ., Εὐστ. Πονημ. 249. 48.

μελῐτουργία, ἡ, **μελιτουργός, όν,** ἀμφίβολος γραφὴ ἀντὶ **μελιττουργία, -γός.**

μελῐτοῦττα, ἴδε **μελιτόεις** Π.

μελῐτό-χροος, ον, συνηρ. **-χρους,** = **μελίχροος,** Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 798.

μελῐτόομαι, Παθ., ἀναμιγνύομαι μὲ μέλι, γλυκαίνομαι, μήκων μεμελιτωμένη, μέλιτι μεμιγμένη, Θουκ. 4. 26, ἔνθα ἴδε Σχολιαστ. καὶ ἄλλους ἑρμηνευτάς, πρβλ. καὶ Διοσκ. 4, 65. **II.** πληροῦμαι μέλιτος, ἀγγεῖον **μεμελιτωμένον,** πλῆρες μέλιτος, Πλούτ. 2. 628C.

μέλιττα, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ **μέλισσα.**

μελίτταινα, ἡ, = **μελισσοβότανον,** Διοσκ. 3. 118.

μελίττιον, τό, ὑποκορίστ. τοῦ **μέλιττα,** Ἀριστοφ. Σφ. 367. **II.** τὸ κυψελίδιον ἐν τῇ κηρήθρᾳ, καὶ ἐν τῷ πληθ., αὐτὴ ἡ κηρήθρα, Ἀριστοτ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 8. πρβλ. **κηφήνιον, σφηκίον.**

μελιττοπόλος, ον, ἴδε **μελισσ-.**

μελιττο-πτηχέω, (πτήσσω) ἐκφοβῶ τὰς μελίσσας κροτῶν μεταλλικοὺς δίσκους ἢ κύμβαλα καὶ οὕτω συλλέγω τὸ ἁμῆνος, κατὰ τὸν Hemst. ἀντὶ **-πηχέω·** ἀλλ' ὁ Φώτιος δίδει ἄλλην ἑρμηνείαν: «μελιττοπτηχεῖν· τὸ κρούοντας ψόφον ποιεῖν, ἵνα μὴ αἱ μέλισσαι πρόσπτωνται», τοῦτο δὲ συμφωνεῖ καὶ Σουΐδ.

μελιττοτροφεῖον, μελιττοτρόφος, Ἀττ. ἀντὶ **μελισσοτρ-.**

μελιττουργός, -ουργέω, -ουργία, Ἀττ. ἀντὶ **μελισσ-.**

μελιττώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς μέλισσαν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 6, 14.

μελιττών, ῶνος, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ **μελισσών.**

μελῐτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς μέλι· ὡσαύτως ὄνομα τῆς Περσεφόνης, ὡς τὸ Λατ. Mellita, Θεόκρ. 15. 94.

μελίτωμα, τό, πέμμα, πλακοῦς μετὰ μέλιτος, Βατραχομυομ. 39, Φιλητ. παρ' Ἀθην. 646D.

μελίτωσις, ἡ, τὸ μελιτοῦν, τὸ ποιεῖν τι γλυκὺ διὰ μέλιτος, Γλωσσ.

μελί-φθεγκτος, ον, = τῷ ἑπομ., Χρησμ. Σιβυλλ. 4. 2.

μελί-φθογγος, ον, ὁ ἔχων φωνὴν μελιτώδη, ἡδεῖαν, Μοῖσαι, ἀοιδαὶ Πινδ. Ο. 6. 36, Ι. 2. 12.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μελι-φρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) ἡδὺς εἰς τὰς φρένας, εὐχάριστος, τερπνός, μελίφρων ὕπνος Ἰλ. Β. 34· οἶνον μελίφρονα Ζ. 264, πρβλ. Ὀδ. Η. 182, κτλ.· μ. θυμὸς Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρακλ. 428· νόστος Σιρωνίδ. 120· σκόλιον Πινδ. Ἀποσπ. 87, πρβλ. Ν. 7. 16. **II.** ἐνεργητ., ὁ φροντίζων περὶ μελισσῶν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1132.

μελί-φυλλον, τό, = **μελισσόφυλλον,** Νικ. Θηρ. 554, Διοσκ. 3. 118.

μελί-φυρτος, ον, πεφυρμένος μέλιτι, Ἀν. Π. 5. 270.

μελί-φωνος, ον, ὁ ἔχων ἡδεῖαν ὡς τὸ μέλι φωνήν· πρβλ. **μελιχόφωνος.**

μελίχιος, = **μειλίχιος,** τύποι Κυπριακός, Hoffm. I, 144, 218, κέξ.

μελιχερώου (οὕτω) = **μελιχρόου,** ἡ λέξις οὕτω γεγραμμένη ἐν Ἀλεξανδρειανῷ ἀποσπάσματι, Grenfell Oxon. 1896, 33, 33 (a 103 aG).

μελί-χλωρος, ον, ὁ ἔχων μέλιτος χροιάν, ἢ ἴσως μόνον λέξις ἡπιωτέρα ἀντὶ τοῦ **χλωρός,** Πλάτ. Πολ. 474Ε, Θεόκρ. 10. 27, Νικ. Θηρ. 797.

μελιχοιρίνα, εἶδος πλακοῦντος ἐν Ἐπιγραφ. Καμείρου Inscr. Gr. Antiqu. 10, κλ.

μελιχρό-γλωσσος, ον, ἔχων γλῶσσαν μελιχράν, ὁ ὁμιλῶν ἡδέως, μελίγλωσσος, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 102C.

μέλι-χροιος, ον, = τῷ ἑπομ., Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. 366.

μελί-χροος, ον, συνηρ. **-χρους, ουν.** = **μελίχλωρος,** Ἀν. Π. 12. 165, πρβλ. 244. **II.** = **μελιχρός,** μὲ μέλι παρεσκευασμένος, γλυκύς, οἶνος Ἱππ. 526. 39, κτλ.— δοτικ. κατὰ μεταπλ. **μελίχροϊ** Τρυφ. 113.

μελιχρός, ά, όν, ἡδυσμένος μέλιτι, οἶνος Ἱππ. 465. 5 (Γαλην. **μελίχρουν**), Τηλεκλείδης ἐν «Πρυτάνεσι» 2. **2)** γλυκὺς ὡς τὸ μέλι, ὁρομαλίδες Θεόκριτ. 5. 95· σῦκα Ἀν. Π. 6. 191. **3)** μεταφορ., ὑποσχεσίαι Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 359· μ. περί τι Φιλόστρ. 522· ἐπίθετον τοῦ Σοφοκλέους, Ἀν. Π. 7. 22· ἔπος μελιχρότατον Καλλιμ. Ἐπιγράμμ. 28· τὸ μελιχρὸν ἐν ταῖς ἀκοαῖς Διον. Ἁλ. περὶ Συνθ. 1·— συγκρ. ἐπίρρ. **μελιχρότερον,** Ἀν. Π. παράρτ. 28. (Σχηματισθὲν ἐκ τοῦ **μέλι,** ὡς τὸ **πενιχρὸς** ἐκ τοῦ **πενία**).

μελιχρότης, ητος, ἡ, γλυκύτης ὡς ἡ τοῦ μέλιτος, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 7. 82.

μελί-χρῡσος, ον, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ μέλιτος καὶ τοῦ χρυσοῦ, ἔθειραι Ὀππ. Κυν. 1. 315· λίθοι Πλίν. 37. 9.

μελιχρώδης, ες, (εἶδος) ὁ, ἡ, κίτρινος ὡς τὸ μέλι, Ἀνθολ. Π. 12. 5.

μελί-χρως, -ωτος, ὁ, ἡ, = **μελίχροος,** Κόϊντ. Σμ. 3. 224, Ἀν. Π. 12. 170.

μέλκα, ἡ, ἀναψυκτικὴ τροφὴ παρασκευαζομένη ἐκ γάλακτος ἐπωξισμένου («ξινισμένου»)· — λέξις μεταγενεστ. πιθαν. ἐκ τοῦ Γερμ. Melk, Molke, ἐπειδὴ ἡ γνησία Ἑλλ. λέξις εἶναι **ὀξύγαλα,** Γαλην. 6, 438C, Morell. Codd. Mss. Dat. Bibl. Nan. σ. 66.

μέλλαξ, ακος, ὁ, νεανίας, διαλεκτικὸς τύπος τοῦ **μεῖραξ,** Ἐπιγραφ. Ἀλεξ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 4682 (ἔνθα πιθ. σημαίνει θεράποντα, ἴδε Franz. ἐν τόπῳ), πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **μέλακες.** Ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως μνημονεύει τύπον **μῖλαξ** ἐκ τοῦ Ἑρμίππου, καὶ ἑρμηνεύει: «τὸν δημοτικόν». (Πιθανῶς ἐκ τοῦ **μέλλω,** ὡς τὰ **μελλείργην, μελλέφηβος**).

μελλέβιος, «ἡμιθανής, [καὶ μὴ συνιείς, ἢ ὁ ἐκδιδαγμένος]» Ἡσύχ.

μελλ-εἰρήν, ἴδε ἐν λ. **εἰρήν.**

μελλέπωσις· «ὁ μέλλων ἀνὴρ γίνεσθαι» Ἡσύχ.

μελλέ-πταρμος, ον, ὁ μέλλων ἢ ἕτοιμος νὰ πταρῇ, νὰ «φτερνισθῇ», Ἀριστ. Προβλ. 31. 7, 5·— περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβ. Φρύν. 769.

μελλ-έφηβος, ον, ὁ μέλλων εἰσελθεῖν εἰς τοὺς ἐφήβους, Censorin. de Die Natali 5, Εὐστ. 1768. 56.

μέλλημα, τό, (μέλλω) βραδύτης, ἀργοπορία· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ἀργοπορίαι, Εὐρ. Ι. Α. 818, Αἰσχίν. 64. 4.

μέλλησις, ἡ, (μέλλω) βραδύτης, ἀδράνεια, χρονοτριβή, ἀναβολή, τῇ μελλήσει ἀμυνόμενοι Θουκ. 1. 69., 4. 126, κ. ἀλλ. **II.** σκέψις μὴ ἐκτελουμένη, σκοπὸς μὴ ἐκπληρούμενος, ἀργοπορία, βραδύτης, ὁ αὐτ. ἐν 5. 116, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 723D. διὰ βραχείας μελλήσεως, ἐντὸς βραχέος χρόνου, Θουκ. 5. 66. **2)** μετὰ γεν. πράγμ., ἀναβολή, χρονοτριβὴ περὶ τὴν ἐκτέλεσίν τινος, διὰ τὴν ἐκείνων μέλλησιν τῶν ἐς ἡμᾶς δεινῶν ὁ αὐτ. ἐν 3. 12.— Πρβλ. **ἐπιμέλλησις.**

μελλησμός, ὁ, ἀναβολή, χρονοτριβή, Ἐπίκουρ. παρὰ Στοβ. 155, 20, Διον. Ἁλ. 7. 17, Γαλην. — Καθ' Ἡσύχ.: «μελλησμοῦ· ὑπερθέσεως. βραδυτῆτος».

μελλητέον, ρημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀργοπορήσῃ, νὰ βραδύνῃ, Εὐρ. Φοίν. 1279, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 876, Πλάτ. Κριτ. 108Ε.

μελλητής, οῦ, ὁ, ὁ βραδύνων, ἀργοπορῶν, διστάζων, Θουκ. 1. 70, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 3, 27.

μελλητιάω, ἐφετικὸν τοῦ **μέλλω,** ἐπιθυμῶ νὰ βραδύνω, μέλλω, Ἡσύχ.

μελλητικός, ή, όν, ἔχων κλίσιν ἢ διάθεσιν πρὸς ἀργοπορίαν, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 44, Πολυδ. Θ', 138. Ἐπίρρ. **-κῶς,** ἐν τῷ μέλλοντι ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἤδη,** Ἐπιφάν. σ. 337.

μελλ-τέρη, ἡ, ἡ μέλλουσα νὰ γείνῃ ἱέρεια, δόκιμος ἱέρεια, Πλούτ. 2. 795D.

μελλίρην, «μελλέφηβος» Ἡσύχ.

μελλίχιος, Αἰολ. ἀντὶ μειλίχιος, Σαπφ. Ἀποσπ. 100 (διάφ. γραφ. **μειλίχροος**).

μελλιχόμειδος, ου, ὁ μειλιχίως, ἡδέως μειδιῶν, **μελλιχόμειδε** Σάπφοι Ἀλκαῖος 55 (41, 42).

μελλιχόφωνος, ον, ὁ μειλιχίως ἡδέως φωνῶν, Σαπφ. Ἀποσπάσ. 129.

μέλλιχος, Αἰολ. ἀντὶ **μείλιχος,** Κραμ. Ἀνέκδ. Ὀξ. 4. 332, Μέγ. Ἐτυμολ. 582. 42.

μελλίχροος, = **μελίχροος,** ἐν Σαπφ. 100. (64).

μελλό-γαμβρος, ὁ, ὁ μέλλων νὰ γείνῃ γαμβρός, «μελλόγαμβρος· μελλονυμφίος» Ἡσύχ.

μελλό-γαμος, ον, ὁ μέλλων ἐντὸς ὀλίγου νὰ ἔλθῃ εἰς γάμον, Σοφ. Ἀντ. 628 (ἔνθα ἴδε σημ. Jebb), Θεόκρ. 22. 140, Εὐφορίων παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1063·— παρ' Ἀρκαδ. **μελλέγαμος.**

μελλο-δειπνικός, ή, όν, ὁ ἀδόμενος ἐν ἀρχῇ τοῦ δείπνου, ἐπάσομαι μέλος τι μελλοδειπνικὸν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1153.

μελλο-θάνατος, ον, ὁ μέλλων ἐντὸς ὀλίγου νὰ ἀποθάνῃ, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Πλ. 277.

μελλο-νῑκιάω, μέλλω νὰ νικήσω μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Νικίου, «ὅτι βραδὺς ἦν περὶ τὰς ὀξύδους καὶ ὡς οἱ διαβάλλοντες, οὐχὶ προνοητικὸς ἦν, ἀλλὰ μελλητής» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ὄρν. 639.

μελλονυμφίος, ὁ, = **μελλόγαμβρος,** Ἡσύχ. ἐν λ. **μελλόγαμβρος.**

μελλό-νυμφος, ον, ὁ μέλλων ἐντὸς μικροῦ νὰ νυμφευθῇ, Λατ. nubilis, κυρίως ἐπὶ κόρης μεμνηστευμένης, καὶ μελλούσης ἐντὸς μικροῦ χρόνου νὰ ἔλθῃ εἰς γάμον, Σοφ. Ἀντ. 633, Δίων Κ. 58. 7, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 364. 3· σπανίως ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, Λυκόφρ. 174·— ἐν Σοφ. Τρ. 207, ἀνολολυξάτω δόμοις.. ἀ μελλόνυμφος, τὸ μελλόνυμφος δέον νὰ ληφθῇ περιληπτικῶς ἀντὶ τοῦ αἱ μελλόνυμφοι, αἱ παρθένοι τῆς οἰκίας· ὁ Elmsl. ἀνέγνω ἀνολολυξάτω δόμος· ὁ μ.· ὁ Erf. ἀ μελλόνυφος (ἐξυπ. κλαγγά), κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀρσένων κλαγγά, ἀλλ' ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ· — παρὰ Φρυν. τῷ Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 22, τὸ **μελλονυμφίους** διορθωτέον **μελλόνυμφος.**

μελλό-παις, ὁ, ἡ, «ὁ ἀπὸ δέκα ἐτῶν προκόπτων παῖς, τῇ ἡλικίᾳ» Ἡσύχ.

μελλόπλουτον μειράκιον, τὸ μέλλον γενέσθαι πλούσιον, Εὐναπ. Ἱστορ. Ἀποσπ. σ. 79, 3. ἔ. Β.

μελλό-ποσις, ὁ, ἡ, ὁ μέλλων νὰ γίνῃ σύζυγος, Σοφ. **Ἀποσπ.** 910· **μελλέπωσις** παρ' Ἡσυχ.· ἴδε Λοβ. Φρύν. 769.

μελλό-πταρμος, ον, = **μελλέπταρμος,** ἴδε ἴδε.

μελλο-φᾰνής, ές, ὁ μέλλων νὰ ἐμφανισθῇ, Ἰω. Μαλαλ. 1, σ. 104.

μέλλω: παρατ. **ἔμελλον** ἢ **ἤμελλον** (ἴδε κατωτ.), Ἐπικ. **μέλλον** Ἰλ. Ρ. 178, Ὀδ. Δ. 232., Ι. 378· Ἰων. **μέλλεσκον** Θεόκρ. 25. 240, Μόσχ. 2. 109· μέλλ. **μελλήσω·** ἀόρ. **ἐμέλλησα,** Θουκ. 5. 98, Δημ., κτλ., καὶ ἤμ- (ἴδε κατωτ.)·— Παθ. καὶ μέσ., ἴδε κατωτ. V.— Μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει παρ' Ὅμ., Ἡσ., Πινδ., καὶ τοῖς Τραγικοῖς· ὁ ἀόρ. εὔχρηστος μόνον παρὰ πεζογράφοις·— ὁ μετὰ διπλῆς αὐξήσεως παρατ. **ἠμέλλον** εἶναι βεβαιωμένος διὰ τοῦ μέτρου ἐν πολλοῖς ποιητικοῖς χωρίοις, πρῶτον ἐν Ἡσ. Θεογ. 478, ἀκολούθως ἐν Θεόγνιδι 906, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 597, Ἀπολλ. Ροδ., κτλ.· οὕτως **ἠμέλλησα** παρὰ τῷ Θεόγν. 209· τὸ **ἤμελλον** ἀπαντᾷ ὡσαύτως ἐν τισι χωρίοις τοῦ πεζοῦ λόγου ἄνευ διαφ. γραφῆς, ὡς ἐν Αἰσχίν. 77. 10, Δημ. 292· 15· πρβλ. **βούλομαι.** (μέλλω φαίνεται ἐπιτεταμένος τύπος ἐκ τῆς √ΜΕΛ, **μέλ-ω,** ὅπερ πάλιν δυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν εἰς τὴν ῥίζαν ΜΕΡ τὴν ἐν ταῖς λ. **μέρ-ιμνα, μερ-μηρίζω,** κλ.:— ἡ δὲ κοινὴ ἔννοια ἐν πᾶσιν εἶναι ἡ τῆς σκέψεως, ἴδε τὰ ἀκόλουθα).

Ριζικὴ ἢ πρώτη σημασία: σκέπτομαι νὰ πράξω τι, ἔχω κατὰ νοῦν, «σκοπεύω» νὰ πράξω τι (χωρὶς καὶ νὰ τὸ πράττω)· συντάσσεται δὲ τὸ πλεῖστον μετ' ἀπαρεμ. μέλλ., σπανιώτερον δὲ ἐνεστ. καὶ ἔτι σπανιώτερον ἀορ. (ὡς ἐν Ἰλ. Ν. 777., Π. 46., Ὀδ. Δ. 377, κ. ἀλλ., ἀλλ' ἐνίοτε παρὰ πᾶσι τοῖς ποιηταῖς τε καὶ πεζογράφοις, Αἰσχύλ. Πρ. 625, καὶ ἀλλαχοῦ, καθ' ἃ κατωτέρω ἀναφέρεται, ἴδε Pors. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 929, Elmsl. εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 710, Λοβ. Φρύνιχ. 133, 745 κ.ἑξ.)· μέλλω μετ' ἀπαρ. μέλλ. διαφέρει τοῦ ἁπλοῦ μέλλοντος τοῦ ῥήματος ἀκριβῶς ὡς τὸ Λατ. facturus sum ἀπὸ τοῦ faciam· — ἡ σύνταξις ἐν τῇ σημασ. ΙΙ., ἀργοπορῶ, βραδύνω, τροποποιεῖται πως, ἴδε κατωτ.· ὁ παρατ. **ἐμελλον** οὐδέποτε ἐν χρήσει μετ' ἀορ., Φρύνιχ 336· τὴν δὲ παρατήρησιν ταύτην οὐχὶ παυση-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κόντως ὁ Θωμᾶς Μ. ἐπεκτείνει εἰς παντας τούς χρόνους τοῦ μέλλω· — ὁ Butlm. καὶ ἕτεροι σφάλλονται περιορίζοντες τὴν σημασίαν τοῦ ἀορ. ρόνον εἰς τὴν τῆς ἀργοπορίας ἢ ἀναβολῆς, ἴδε Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ., Θουκ. 1. 134., 3. 55, 92, κτλ. **I.** «σκοπεύω», σκέπτομαι ἢ ἔχω κατὰ νοῦν ἢ ἑτοιμάζομαι νὰ πράξω τι (ἐξ ἰδίας ἐλευθέρας θελήσεως), συχνάκις μετὰ τοῦ τάχα, ὡς, καὶ δή μιν τάχ' ἔμελλε δώσειν ᾧ θεράποντι καταξέμεν .. Ἰλ. Ζ. 52, πρβλ. 393, 515· θήσειν ἐτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι Β. 39· μέλλεις ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον, διανοεῖσαι νά μου ἀφαιρέσῃς τὸ βραβεῖον, Ψ. 544· συχνάκις μετα τοῦ **οὐκ ἄρα**, ὡς, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον πείσειν, οὐδὲ ἐνόμιζον ὅτι ἤθελον σὲ πείσῃ, Χ. 356· οὐκ ἄρ' ἔμελλες .. λήξειν ἀπατάων .. ; οὐκ ἄρα ἔμελλες .. παύσασθαι παραλογισμῶν .. ; (Σχόλ.), Ὀδ. Ν. 293· συχνάκις παρ' Ἀττ., οὐδ' ἐμέλλησαν οὐδὲ διενοήθησαν ἐνθέσθαι Δημ. 929. 9, κτλ. **II.** μέλλω νὰ πράξω τι (ἀναγκαζόμενος ὑφ' ἑτέρου). **1)** ὑπὸ τῆς μοίρας (ἴδε Nitzsch εἰς Ὀδ. Α. 232), εἶμαι ὡρισμένος ἢ προωρισμένος νὰ πράξω ἢ νὰ εἶμαι .., τά φρονέοντ' ἀνά θυμὸν ἃ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλον, ἅπερ δὲν ἦσαν προωρισμένα νὰ γίνωσι, Ἰλ. Β. 36· τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν, ἤτο προωρισμένον ταχέως νὰ σηκωθῇ, αὐτόθι 694· ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἐγώγε, νοστήσας οἰκόνδε .. εὐφρανέειν ἄλοχον Ε. 686· ἔμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι ὀΐζυῖ πολλῇ, ἤτο πεπρωμένον νὰ ζήσω ἀκόμη ἐν πολλῇ δυστυχίᾳ, Ὀδ. Η. 270· καὶ γάρ ἐγὼ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὀλβίοις εἶναι, ἔμελλον νὰ εἶμαι εὐτυχής, Σ. 138· μέλλεν ποτὲ οἶκος ἀφνειὸς ἔμμεναι Δ. 232·— οὕτω παρ' Ἀττ., καταλειπομένης τῆς ἐννοίας τοῦ πεπρωμένου, εἰ μέλλει πόλις εἶναι, ἐὰν πρόκειται νὰ εἶναι πόλις, Πλάτ. Πρωτ. 324Ε· εἰ ἐμέλλομεν .. ἀνοίσειν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 75Β, κτλ. **2)** κατὰ τὴν θέλησιν ἑτέρου (σπανιώτατα) περὶ τρίποδος γάρ ἔμελλον θεύσεσθαι, ἔμελλον νὰ ἀγωνισθῶσι .. κατὰ διαταγὴν τῶν Ἠλείων, Ἰλ. Α. 700. **3)** πρὸς δήλωσιν συμπεράσματος ἐξαγομένου ἐκ τῶν προηγουμένων, οἷον, μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διΐ πατρί, «ἔοικα δήπου μισητὸς εἶναι τῷ Διΐ πατρὶ» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Φ. 83· κελευσέμεναι δέ σ' ἔμελλε δαίμων, «προτρέψαι δέ σε ἔφκει ὁ Θεός» (Σχόλ.), Ὀδ. Δ. 274· μέλλω ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, «ἀλλὰ ἔοικα ἡμαρτηκέναι εἰς τοὺς θεούς» (Σχόλ.), αὐτόθι 377· εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἔστιν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι, ἐμοὶ προσφιλὲς ἔοικεν ἢ φαίνεται εἶναι, Ἰλ. Α. 564, πρβλ. Β. 116, κ. ἀλλ. **4)** πρὸς δήλωσιν ἰσχυρᾶς πιθανότητος, ὅτε δύναται συχνάκις νὰ ἑρμηνευθῇ διὰ τοῦ «πιθανὸν εἶναι νὰ ..» ἢ ὅτι· ἐπιρρήματος, πιθανῶς .. , κτλ., τά δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν, «ταῦτα δὲ εἰκὸς ὑμᾶς ἀκηκοέναι» (Σχόλ.), Ἰλ. Ξ. 125· καὶ πατέρων τάδε μέλλετ' ἀκουέμεν, καὶ παρὰ τῶν γονέων σας πιθανὸν νὰ τὰ ἠκούσατε, Ὀδ. Δ. 94· μέλλεις δὲ σὺ ἴδμεναι, πιθανὸν σὺ νὰ τὸν ἐγνώρισες, Δ. 200· ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι βουλὰς βουλεύειν, ὅπου πιθανῶς οἱ ἄριστοι συσκέπτονται, Ἰλ. Κ. 326· εἰ αἰεὶ δὴ μέλλομεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε ἔσεσθ', ἐὰν μέλλωμεν νὰ .., Μ. 323· καὶ μὲν δὴ πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι, πῶς δὴ ἔγωγ' .. οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κακὰ ῥάψαι ; ἀροῦ τῷ ὄντι θνητὸς ἄνθρωπος φροντίζει νὰ βλάψῃ τὸν ὅμοιόν του, πῶς λοιπὸν ἐγὼ νὰ μή .., Ἰλ. Σ. 362· οὕτω παρ' Ἀττ., ἐμέλλετ' ἄρα πάντες ἀνασείειν βοήν, τὸ ἐνόμιζα ὅτι ὅλοι σας θὰ ἐκάμνετε βοήν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 347. **III.** δηλῶ ἁπλῶς σκοπὸν ἢ πρόθεσιν, πάντοτε σκοπεύω νὰ πράξω τι χωρὶς νὰ πράττω αὐτὸ ποτέ, ἑπομένως, βραδύνω, ἀναβάλλω, διστάζω, ἀργοπορῶ, μόνον παρ' Ἀττ. οἱ ὁποῖοι ἔχουσι καὶ μέσον τύπον **μέλλομαι** ἀκριβῶς μετὰ τῆς σημασίας τοῦ ἐνεργ. (ἴδε κατωτ. 6. ἐν τέλ.) ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς ἐννοίας ἀείποτε συντάσσεται μετ' ἀπαρ. ἐνεστ., τί μέλλετε .. στορνύναι ; Αἰσχύλ. Ἀγ. 908, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 678, Ο. Κ. 1627, κτλ.· συχνάκις μετὰ τοῦ **μὴ οὐ**, Αἰσχύλ. Πρ. 627, Σοφ. Αἴ. 540, Ἀριστοφ. Ἀχ. 319· μετὰ τοῦ **μή**, τί μέλλομεν .. μὴ πράσσειν ; Εὐρ. Ἡρακλ. 1209·— ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας σπανίως μετ' ἀπαρ. ἀορ., Εὐρ. Φοίν. 300, Ῥῆσ. 673· οὐδέποτε δὲ μετὰ μέλλοντος, Ἔλμσλ. καὶ Ἔρμανν. εἰς Εὐρ. Μήδ. 1209·— ἀλλὰ τὸ ἀπαρέμφ. συχνάκις παραλείπεται, τί μέλλεις ; τί βραδύνεις ; τί ἀργοπορεῖς ; Αἰσχύλ. Πρ. 36, πρβλ. Πέρσ. 407, Ἀγ. 908, 1353, Θουκ. 8. 78, κτλ.· τί μέλλετε ; Σοφ. Ἀποσπ. 776· μακρὰ μ. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 219· μέλλον τι .. ἔπος, λόγος ὃν διστάζει τις νὰ εἴπῃ, Εὐριπ. Ἴων 1002. **IV.** μέλλω συχνάκις εὑρηται ἄνευ τοῦ ἀπαρεμφ., ὅτε τὸ ῥῆμα ἀμέσως προηγεῖται ἢ ἕπεται, τὸν υἱὸν ἐόρακας αὐτοῦ ; Ἀπόκρ. τί δ' οὐ μέλλω ; διὰ τί νὰ μὴ τὸν [ἔχω ἰδεῖ] ; ἤ: «πῶς ὄχι;» δηλ. βεβαίως τὸν ἔχω ἰδεῖ, Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 6· τί δ' οὐ μέλλει, εἴπερ γε ὁρᾷ αὐτό ; Πλάτ. Πολ. 605C· οὕτω, πῶς γάρ οὐ μέλλει ; ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 78Β, κτλ.· ἀλλὰ τί μέλλω ; ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 349D, Ἱππ. Ἐλάττ. 373D· οὕτω καὶ [τὰ μέν] πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι [πάσχειν] Αἰσχύλ. Πέρσ. 814, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 551· οὐδέν .. οὐδὲ ἐπάδετε οὐδὲ ἐμελλήσατε Θουκ. 3. 55· οὔτ' ἐμὲ ἀπέφηνεν ἡ βουλὴ οὔτ' ἐμελλήσεν Δείναρχ. 96. 26, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 148Ε, Ἀριστ. Ρητ. 1. 12, 23.— Οὕτως ἐνίοτε τὸ μέλλω φαίνεται συντασσόμενον μετ' αἰτ., ἥτις ὅμως πράγματι ἀποδίδοται εἰς τὸ παραλειπόμενον ἀπαρέμφ., τὸ μέλλειν ἀγαθά (ἐξυπ. πράσσειν), ἡ προσδοκία καλῶν πραγμάτων, Εὐριπ. Ὀρ. 1182, πρβλ. Ι. Α. 1118·— ἐντεῦθεν ἡ μετοχὴ **μελλων** κεῖται συχνάκις ἰδίως παρ' Ἀττ. ἄνευ τῆς ἀπαρ. (ἔνθα δύναται νὰ ὑπονοηθῇ τὸ εἶναι ἢ γίγνεσθαι), ὁ μ. χρόνος Πινδ. Ο. 10 (11). 9, Αἰσχύλ. Πρ. 838, Πλάτ. Θεαίτ. 178Ε· (παρὰ Γραμμ. ὁ μέλλων εἶναι ὁ ῥηματικὸς τύπος ὁ δηλῶν τὸ μέλλον)· ἡ μ. αὐτοῦ δύναμις, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 494C· ἰδίως ἐν τῷ οὐδετ., τὸ μέλλον, τά μέλλοντα, τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶσι, τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ συμβησόμενον, Πινδ. Ο. 2. 103, Αἰσχύλ. Πρ. 102, Θουκ. 1. 138., 4. 71, Πλάτ., κλ.· ἀλλὰ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἁπλῶς γενησόμενον (τὸ ἐσόμενον), Ἀριστ. περὶ τῆς Καθ' ὕπν. μαντικῆς 2, 4, πρβλ. π. Γεν. κ. Φθορ. 2. 11, 2· εἰς τὸ μέλλον (δηλ. ἔτος) Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιγ', 9, πρβλ. Πλουτ. Καίσ. 14, Μοῖρ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λ. νέωτα· —ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ., τά ἰσχυρότατα ἐλπιζόμενα μέλλεται, τὰ ἰσχυρότατα ὑμῶν ἐπιχειρήματα εἶναι ἐλπίδες τοῦ μέλλοντος, Θουκ. 5. 111·— ἀλλά, **V.** τὸ **μέλλομαι** φαίνεται ὡς νὰ εἶναι καὶ πράγματι παθητικόν, ὡς μὴ μέλλοιτο τὰ δέοντα, ὅπως μὴ ἀναβάλλωνται εἰς τὸ μέλλον τὰ δέοντα, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 47· ἐν ὅσῳ ταῦτα μέλλεται, ἐν ὅσῳ ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἀναβολαὶ αὗται, Δημ. 50. 23 (κοινῶς: **μέλλετε**): μετοχ. παρακ. **μεμελλημένος** μόνον παρὰ Γαλην.

μελλώ, οῦς, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **μέλλησις**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1356· πρβλ. **δοκώ**.

μελογρᾰφέω, (μέλος Α) διὰ τῆς ζωγραφικῆς, ζωγραφῶ μέλη τοῦ σώματος, μεταφορ., περιγράφω τι ὡς ἔχον μέλη ὥσπερ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, τί μελογραφεῖς τὸ θεῖον πρὸς τὴν ἡμετέραν εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν ὦτα καὶ βραχίονας καὶ μέλη ἔχειν αὐτὸ δηλῶν Καισάρ, 1044.

μελογρᾰφία, ἡ, (μέλος Β), τὸ γράφειν μέλη ἢ μελῳδίας, Ἀνθ. Π. παράρτ. 109. **II.** γραφὴ μελῶν διὰ μουσικῶν σημείων, Συλλ. Ἐπιγρ. 3088.

μελο-γρᾰφος, ον, (μέλος Β) ὁ γράφων μελῳδίας, ᾄσματα, ᾠδάς, Ἀνθ. Π. 11. 133.

μελο-θεσία, ἡ, (μέλος Α) ἡ θέσις τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρώπου ἐν σχέσει πρὸς τὰ ζῷα καὶ τοὺς ἀστέρας, Πορφυρ. Εἰσαγ. εἰς Πτολ. σ. 201.

μελο-κοπέω, κόπτω τὰ μέλη, ἀκρωτηριάζω, Πτολεμ. Τετράβ. 201· — ἐντεῦθεν, **-κόπησις, ἡ,** ἀποκοπὴ μελῶν, ἀκρωτηριασμός, Πρόκλ. παράφρασ. Πτολ. σελ. 280· καὶ **-κοπία, ἡ,** Ἐῶσ. (Ἴησ Ναυ. Γ', 1).

μελο-κόπος, ον, (μέλος Δ, κόπτω) ὁ ἀκρωτηριάζων, Γλωσσ.

μέλομαι, ἴδε **μέλω IV.**

μελο-ποιέω, ποιῶ μέλη, λυρικὰ ποιήματα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1328, Θεσμ. 42. **II.** προσαρμόζω εἰς τὴν μουσικήν, μεμελοποιημένα ἐλεγεῖα Πλούτ. 2. 1134Δ· μ. τὴν νόησιν τῇ λέξει Λογγιν. 28. 2. **2)** γράφω μελῳδικῶς, Ἀθήν. 632G.— Μετοχὴ τις πιθ. πρκμ. ὑπάρχει μετὰ διπλοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ **μεμελοπεποιημένος**, ὡς τὸ **ὀνοματοπεποίηται**, ἐν Ἀθην. 453C.

μελο-ποιητής, οῦ, ὁ, = **μελοποιός**, Ἀνθ. Π. 11. 143.

μελο-ποιΐα, ἡ, σύνθεσις λυρικῶν ποιημάτων ἢ μουσικῆς δι' αὐτά, καὶ καθόλου «μουσουργία», μουσική, Ἀριστ. Ποιητ. 6, 5 κέξ. **II.** ἡ θεωρία τῆς μουσικῆς, ἡ σύνθεσις μουσικῆς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτῆς, Πλάτ. Συμπ. 187D, πρβλ. Πολ. 404D.

μελο-ποιός, ὁ, (μέλος Β) ὁ ποιῶν μέλη, λυρικὸς ποιητής, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1250, Πλάτ. Πρωτ. 326Β, κ. ἀλλ.·— ὁ Θηβαῖος μ., δηλ. ὁ Πίνδαρος, Ἀθήν. 3C· ἡ Λεσβία μ., ἐπὶ τῆς Σαπφοῦς, Λουκ. Εἰκόν. 18. **II.** ὡς ἐπίθετ., καθόλου, ᾠδικός, ἀηδονίς Εὐρ. Ῥῆσ. 550.

μέλος (Α), τος, τό, ὡς καὶ νῦν, μέλος τοῦ σώματος, Ὅμ., Ἡσ., Πινδ., καὶ Ἀττ., ἀλλ' ἀείποτε ἐν τῷ πληθ. μελέων ἔντοσθε, ἐντὸς τοῦ σώματός μου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 991, πρβλ. Εὐμ. 265· κατὰ μέλεα, κατὰ μέλη, μεληδόν, ὡς τὸ **μελεΐστι**, Ἡρόδ. 1. 119, Πινδ. Ο. 1. 79· μέλη καὶ μέρη, ἢ τἀνάπαλιν, μέρη καὶ μέλη, συχν. παρὰ Πλάτ., ἴδε Stallb. εἰς Φαῖδρ. 238Α.

μέλος, (Β), τά, ᾠδή, ᾄσμα, «ἦχος», ἡ μελῳδία, πρῶτον ἐν Ὕμ. Ὅμ. 19. 18, ἐπὶ τῆς ἀηδόνος (ἡ συνώνυμος Ὁμηρ. λέξις εἶναι **μολπή**)· ἀκολούθως παρὰ Θεόγν. 759, Πινδ., Ἡρόδ., καὶ Ἀττ.· μέλη βοῶν ἄνσυδα Σοφ. Ἀποσπ. 631· ἰδίως ἐπὶ τῆς λυρικῆς ποιήσεως, ἐν μέλεϊ ποιέειν, ποιεῖν ἢ γράφειν ἐν λυρικῇ μελῳδίᾳ, Ἡρόδ. 5. 95, πρβλ. 2 135· ἐν μέλει ἢ τινι ἄλλῳ μέτρῳ, Πλάτ. Πολ. 607D, πρβλ. Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 11· Κλειταγόρας ᾄδειν, ὅταν Ἀρμοδίου μέλος αὐλῇ Κράτ., ἐν «Χειρωσιν» 10· μέλη, τά, λυρικὴ ποίησις, τὰ λυρικὰ ᾄσματα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐπικὴν ἢ δραματικὴν ποίησιν, Πλάτ. Πολ. 379Α, 607Α, κ. ἀλλ.· — ὁ Πλάτων ἐθεώρει τὸ **μέλος** ὡς ἐκ τριῶν συγκείμενον, λόγου τε καὶ ἁρμονίας καὶ ῥυθμοῦ Πολ. 398D, πρβλ. Ἀριστ. Ποιητ. 6, 4. **2)** ἡ μουσική, πρὸς ἣν ᾄσμά τι ἁρμόζεται, μουσική, «ἦχος», μελῳδία, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ῥυθμὸς καὶ μέτρον, Πλάτ. Γοργ. 502C· πρὸς τὸ ῥυθμὸς καὶ ῥῆμα, ὁ αὐτ. ἐν Νομ. 656C· Κρητικόν, Καρικόν, Ἰωνικόν μ. Κρατῖν. ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

«Τροφωνίῳ» 10, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Λάκωσι» 1. 12, 14· ἐν μέλει, ἐμμελῶς, μελῳδικῶς, ἐναρμονίως, ἐν μ. φθέγγεσθαι Πλάτ. Σοφ. 227D· παρὰ μέλος, ἐκτὸς τῆς μελῳδίας, παραφώνως, μεταφ. ἀκαίρως, πάρ μ. ἔρχομαι Πινδ. Ν. 7. 101· παρὰ μ. φθέγγεσθαι Πλάτ. Φίληβ. 28B, Νόμ. 696D· πρβλ. **πλημμελής**. **3)** ὁ τόνος ἢ ἡ μελῳδία μουσικοῦ τινος ὀργάνου, αὐλῶν πάμφωνον μ. Πινδ. Π. 12. 34, πρβλ. Θέογν. 761, Σοφ. Ἀποσπ. 227. (τὸ **μέλ-πω** παράγεται προφανῶς ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἂν καὶ ἡ λέξ. **μέλος** (B) δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ὁμ. Δυνάμεθα νὰ σχετίσωμεν αὐτὸ πρὸς τὴν λέξιν **μέλος** (A) μεσαζούσης μεταξὺ αὐτῶν τῆς ἐννοίας τῆς συμμετρίας τῶν μερῶν, ὡς ἐν τῇ Γερμανικῇ Glied, Lied. Ἡ φράσις μέλος βοῆς, ἔναρθρος ἦχος, Εὐρ. Ἠλ. 756, φαίνεται ἑνοῦσα τὰς δύο ἐννοίας.) [Ἐν Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 502 ἡ α' συλλαβὴ εἶναι μακρὰ ἐν ἄρσει, καλὸν δ' ὑπὸ μέλος ἄειδεν, πρβλ. 10. 7, 6.]

μελο-τυπέω, (μέλος Π) ἀνακρούω μέλος ἢ ἦχον, ψάλλω, ψαλμῳδῶ, τι Αἰσχύλ. Ἀγ. 1153.

μελουργός, όν, (*ἔργω] = **μελοποιός**, Μανέθων 4. 185· ἐντεῦθεν παρ' Ἐκκλ., **μελούργημα**, τό, καὶ **μελουργία**, ἡ, μουσική, μουσουργία· **μελουργικός, ή, όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς μουσικήν.

μέλπηθρον, τό, (μέλπω) κυρίως, τὸ ᾆσμα μετὰ χοροῦ, (μόνον ἐν τῇ Ἰλ.) ἀείποτε ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ ἀτάφου πτώματος, κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο, λεία τῶν κυνῶν, τέρψις αὐτῶν, Ν. 233· κυσὶ μέλπηθρα γενέσθαι Σ. 255., Τ. 176· πρβλ. **μολπή**. — Καθ' Ἡσύχ.: «μέλπηθρα· σπαράγματα, παίγνια· ἑλκύσματα».

μελπήτωρ, ορος, ὁ, (μέλπω) ὁ μέλπων, ὁ ᾄδων, ἀοιδός, τραγουδιστής, χορικῶν τε μελῶν μελπήτορας ἄνδρας Μανέθων 4. 183.

Μελπομένη, ἡ, Μοῦσα, κυρίως ἡ ᾄδουσα, Ἡσ. Θ. 77· μετὰ ταῦτα κυρίως, ἡ Μοῦσα τῆς τραγῳδίας.

μέλπω Ὅμ. κλ.· μέλλ. **μέλψω** Εὐριπ. Ἄλκ. 446, Ἀριστοφ. Θεσμ. 989 (ἐν λυρ. χωρίοις), Ἀνθ.· ἀόρ. **ἔμελψα** Αἰσχύλ. Ἀγ. 244 (λυρ.), 1445, Ἀριστοφ. Θεσμ. 974 (λυρ.)· — ἴδε κατωτ. Π. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **μέλος** Π· ἐντεῦθεν **μέλπηθρον, μολπή**.)

Ποιητ. ῥῆμα, ἐξυμνῶ τινα ἐν ᾄσμασι καὶ χορῷ, μέλποντες Ἑκάεργον Ἰλ. Α. 474· οὕτως ἐν Πινδ. Ἀποσπ. 45. 10, Εὐρ. Βάκχ. 155· μ. τινὰ κατὰ χέλυν ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 446· τινὰ κώμοις Ἀριστοφ. Θεσμ. 989· μέλπειν δ' ᾠδαῖς Σπάρτην Ἀναξανδρίδ. ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 19· μ. ἐμὸν γάμον Εὐρ. Τρῳ. 340. **2)** ἀμεταβ., ᾄδω, Ἡσ. Ἀποσπ. 34, Αἰσχύλ. Ἀγ. 244, Εὐρ. Ι. Τ. 429· — μετὰ συστοίχ. αἰτ., μ. θανάσιμον γόον Αἰσχύλ. Ἀγ. 1445· ἰαχάν, βοὰν Εὐρ. Μήδ. 149, Τρῳ. 547· μ. τᾶς κιθάρας ἐνοπὰν ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 882· — μετὰ δοτ. ὀργαν., μ. αὐλῷ.., Ἀνθ. Π. 6. 195· οὕτω, μ. πτεροῖς, ἐπὶ τοῦ τέττιγος, Ἀνακρεόντ. 62. 9. **II.** ὡσαύτως ὡς ἀποθ. **μέλπομαι**, Ὅμ. καὶ Εὐρ.: ἀόρ. μετοχ. **μελψάμενος** Ἀνθ. Π. 7. 19· μέλλ. **μέλψομαι** ἐπὶ παθ. σημασ., αὐτόθι 9. 521· — ᾄδω πρὸς λύραν ἢ κιθάραν, μετὰ δὲ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδός, φορμίζων Ὀδ. Δ. 17, πρβλ. Ν. 27· μέλπεο καὶ κιθάριζε Ὁμηρ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 476· — χορεύω καὶ ᾄδω ὡς ἐν χορῷ, μετὰ μελπομένῃσιν ἐν χορῷ Ἰλ. Π. 182, πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. 18. 21· μέλπεσθαι Ἄρηι, ὀρχεῖσθαι ὄρχησιν πολεμικὴν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἄρεως, κατὰ τολμηρὰν μεταφορὰν ἐπὶ τοῦ πεζῇ μάχεσθαι (ἐν σταδίῃ), Ἰλ. Η. 241· μετὰ συστοίχ. αἰτ., στοναχὰς μέλποντο, ἔμελπον μολπὰς πλήρεις στεναγμῶν, Εὐρ. Ἀνδρ. 1039, πρβλ. Φοιν. 788. **2)** μετ' αἰτ., ὡς ἐν τῷ ἐνεργ., ᾄδω, ἐξυμνῶ, Ἡσ. Θ. 66, Πινδ. Π. 3. 139· μ. χοροῖσι Εὐρ. Τρῳ. 555, πρβλ. Βάκχ. 155. **3)** εὐθυμῶ, τέρπομαι, ὡς ἑρμηνεύεται ἐν τῷ Ὁμ. Ὕμ. εἰς τὸν Πᾶνα 21, Ἀπ. 197.

μελπ-ῳδός, όν, ὁ μέλπων ᾠδάς, ἐκ διορθώσεως εἰς Ἡσύχ. ἀντὶ **μελπῴδιοι**.

μελύδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **μέλος** Α, μικρόν τι μέλος τοῦ σώματος, κἂν τὰ θηρία διασπᾷ τὰ μελύδρια τοῦ περιτεθραμμένου τούτου σώματος Μ. Ἀντων. 7. 68. **II.** ἐκ τοῦ **μέλος** Β, ᾠδάριον, ᾀσμάτιον, «τραγουδάκι», Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 883, Θεόκρ. 7. 51, Βίων 5. 2.

μέλω, μέσ. **μέλομαι**, ῥῆμα ἐν χρήσει κατ' ἀμφοτέρας τὰς φωνάς, **A.** ἐνίοτε ἐπὶ οὐδετέρας σημασίας, εἶμαι ἀντικείμενον φροντίδος ἢ σκέψεως, **B.** ἐνίοτε ἐπὶ ἐνεργητ. σημασίας, φροντίζω περί τινος, «ἐνδιαφέρομαι»· — οἱ διάφοροι τύποι οἱ ἐν χρήσει ἐπὶ ἑκατέρας τῶν σημασιῶν τούτων εὕρηνται ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει.

A. ὡς οὐδετέρας διαθέσεως ῥῆμα σημαίνει: εἶμαι ἀντικείμενον φροντίδος ἢ μερίμνης: **I.** πᾶσι δόλοισιν ἀνθρώποισι μέλω, εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους εἶμαι ἀφορμὴ ὁμιλίας, εἶμαι εἰς τὰ στόματα ἁπάντων διὰ τοὺς στρατηγικούς μου δόλους, Ὀδ. Ι. 20· οὕτω, Ἀργὼ πᾶσι μέλουσα, «πᾶσι τοῖς ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἐν φροντίδι οὖσα, ἐκ πάσης γὰρ τῆς Ἑλλάδος εἶχεν ἥρωας» (Σχόλ.), Μ. 70· μελήσεις ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα Θέογν. 245· Εὐθυμίᾳ μέλων εἴην Πινδ. Ἀποσπ. 127· ἵνα θανοῦσα νερτέροισι μέλω Εὐρ. Ἀνδρ. 850 (Λυρ.)· Ἰλίου κατασκαφὰν πυρὶ μέλουσαν δαΐῳ ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 197, πρβλ. Τρῳ. 842· χοροὶ πᾶσι μέλουσι διὰ βίου Πλάτ. Νόμ. 835D· πολλοῖσι μέλων Ἀνθ. Π. 5. 122, κτλ.· σπάνιον ἐν τῇ μετοχ. πρκμ., ἀρεταῖσι μεμᾱλότας, μέλημα ταῖς ἀρεταῖς, Πινδ. Ο. 11. 45. **II.** συνηθέστατον ἐν τῷ γ' ἑνικῷ καὶ πληθ. τοῦ ἐνεργ. ἐνεστ. **μέλει, μέλουσι**· παρατ. **ἔμελε** Ἐπικ. **μέλε**· μέλλ. **μελήσει**: ἀπαρ. ἐνεστ. καὶ μέλλ. **μέλειν** καὶ **μελήσειν**· ἀόρ. **ἐμέλησε** Λυσ. 140. 18, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 19· πρκμ. **μεμέληκε** Πλάτ. Κρατ. 428B, Μένων 81A, Ψευδο-Δημ. 1360. 1· ὑπερσ. **ἐμεμελήκει** Ξεν. Κύρ. 8. 3, 25· Ἐπικ. πρκμ. **μέμηλε**, ὑπερσ. **μεμήλει**· — Σύνταξις: τὸ μὲν πρᾶγμα κατ' ὄνομ. (τὸ ἀντικείμενον τῆς φροντίδος), τὸ δὲ πρόσωπον κατὰ δοτ., μή τοι ταῦτα .. μελόντων, «μή σοι ταῦτα ἐν τῇ σῇ διανοίᾳ διὰ φροντίδος ἔστωσαν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Σ. 463, Ὀδ. Ν. 362· μέλε γάρ οἱ [Ὀδυσσεύς] Ε. 6· μηδὲ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ Ἰλ. Ω. 152· σοὶ δὲ χρὴ τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἦμαρ, «σοὶ δὲ πάντα ταῦτα διὰ φροντίδος εἶναι προσήκει νύκτωρ τε καὶ μεθ' ἡμέραν» (Θ. Γαζῆς), Ε. 490· τὸν ξεῖνον δὲ ἐῶμεν .. Τηλεμάχῳ μελέμεν Ὀδ. Σ. 420· πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει Ἰλ. Ζ. 492· μελήσουσι δέ μοι ἵπποι Ε. 228· ᾧ τόσσα μέμηλε Β. 25, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 236· τοῖσιν .. ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμήλει Ὀδ. Α. 151, πρβλ. Ἰλ. Β. 614· ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισι Κ. 51· μ. σφίσι Καλλιόπα Πινδ. Ο. 10 (11). 19· ἐκέλευσε τὴν ὥρην αὐτῷ μελήσειν Ἡρόδ. 8. 19· μέλει γὰρ ἀνδρὶ .. τἄξωθεν Αἰσχύλ. Θήβ. 200· σοὶ χρὴ μέλειν ἐπιστολὰς ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 3· οὗτος .. δμωσὶν ἂν μέλοι πόνος Εὐρ. Ἱκέτ. 939· ἃ τοῖσιν ἀστοῖς ἔμελεν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 456· τοῖσδε μελήσει γάμος Εὐρ. Ἠλ. 1342. **2)** ἀντὶ τῆς ὀνομαστ. συχνάκις κεῖται ἀπαρ., οὐκ ἔμελέν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι Ὀδ. Π. 465· οὕτως ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1250, Θουκ. 1. 141, κτλ.· ὡσαύτως, μέλει μοι ὥστε εἰδέναι Ξεν. Κύρ. 6. 3, 19· ἀμφότεραι δὲ αἱ συντάξεις εὕρηνται ἡνωμέναι ἐν Εὐρ. Ῥήσ. 983, οὗτος μητρὶ κηδεύειν μέλει. **3)** σπανιώτερον ἀκολουθεῖ σύνδεσμος, οὐ μέλειν οἱ ὅτι ἀποθνήσκει Ἡρόδ. 9. 72· μελέτω σοι ὅκως .., ὁ αὐτ. ἐν 1. 9, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 8, 13, κτλ.· ὡς δὲ καλῶς ἕξει .., ἐμοὶ μελήσει ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 3. 2, 13· ἐμοὶ τοῦτο μέλει, μή .. Σοφ. Φιλ. 1121· οὔ μοι μέλει εἰ .. Λυσ. 162. 32. **4)** παρ' Ἀττ. τὸ γ' ἑνικ. συνηθέστατα κεῖται ἀπροσ. μετὰ τοῦ ἀντικειμένου κατὰ γεν., καὶ τοῦ προσώπου κατὰ δοτ., ᾧ μέλει μάχας, εἰς ὃν ὑπάρχει φροντὶς διὰ τὴν μάχην, ὅστις φροντίζει περὶ τῆς μάχης, Αἰσχύλ. Χο. 946, πρβλ. Ἀγ. 974· ἐμοὶ δ' ἔλασσον Ζηνὸς ἢ μηδὲν μέλει ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 938· θεοῖσιν εἰ δίκης μέλει Σοφ. Φιλ. 1036· Ζηνὶ τῶν σῶν μέλει πόνων Εὐρ. Ἡρακλ. 717· καὶ λίαν συχνάκις ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ, Ἀντιφῶν 114. 37, κτλ.· πάνυ μοι τυγχάνει μεμεληκὸς τοῦ ᾄσματος Πλάτ. Πρωτ. 339B· — ὡσαύτως, μέλει μοι περί τινος Ἡρόδ. 8. 19, Αἰσχύλ. Χο. 780, Ἀριστοφ. Λυσ. 502, Πλάτ. Ἀλκ. 2. 150D, κτλ.· σπανιώτερον μετὰ τῆς **ὑπέρ**, εἴπερ ὑπὲρ τοῦ κοινῇ βελτίστου δεῖ μέλειν ὑμῖν Δημ. 526. 3· — ὁ Ὅμ. ἔχει τὴν γεν. μόνον μετὰ τοῦ **ἀμελέω**. **5)** ὑπύταν ἀπαντᾷ ἀπολύτως, δυνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν πτῶσίν τινα, μηδέ σοι μελησάτω (τοῦδε ἢ τόδε) Αἰσχύλ. Πρ. 332. **6)** συχν. μετ' ἀρνήσ., οὐδέν μοι μέλει Ἀριστοφ. Βάτρ. 655· μὴ νῦν μελέτω σοι μηδὲν ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 208· τῷ οὐδὲν μέλει Ἄλεξ. ἐν «Παρασίτῳ» 1· οὕτω, τί δέ σοι μέλει; Δίφιλ. ἐν «Συνωρίδι» 1. 10. **III.** παρ' Ἀττ., μέλον ἐστί, περίφρ. ἀντὶ τοῦ **μέλει**, οἷον, τοῖσδ' ἔσται μέλον Σοφ. Ο. Κ. 653, 1433· ἔστι μέλον τινὸς Πλάτ. Γοργ. 501B· τοῦτο ἴσασιν ἐμοὶ μεμεληκὸς Ξεν. Ἀπολ. 20. **2)** τοῦ οὐδ. ἡ μετοχ. εἶναι ὡσαύτως ἐν χρήσει ἀπολ., οὐδὲν ἄρ' ἐμοῦ μέλον, οὐδόλως ἐσκέφθησαν περὶ ἐμοῦ, Ἀριστοφ. Σφ. 1288· δῆλον ὅτι οἶσθα, μέλον γέ σοι, ἀφοῦ ἔχεις σκεφθῆ περὶ αὐτοῦ, Πλάτ. Ἀπολ. 24D· οὐδὲν αὐτῷ μέλον τοῦ τοιούτου ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 235A, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 5. 2, 24. **IV.** τὸ μέσ. κεῖται παρὰ ποιηταῖς καὶ τῷ Ἱππ. ὡς τὸ ἐνεργ. **μελόμεθα, -ησόμεθα** Ἱππ. Ἐπιστ. 849· εἶμαι ἀντικείμενον φροντίδος, Ἄρτεμιν ᾇ μελόμεσθα Εὐρ. Ἱππ. 60· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ γ' ἑνικῷ, ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται Ἰλ. Α. 523· μήτι τοι ἡγεμόνος γε ποθὴ μελέσθω, νὰ μὴ ζαλήσῃς τὴν κεφαλήν σου περὶ κυβερνήτου, Ὀδ. Κ. 505· οὕτω, τἀντεῦθεν .. αὐτῷ μελέσθω Λοξίᾳ Αἰσχύλ. Εὐμ. 61· τἀνθάδ' ἂν μέλοιτό μοι Σοφ. Ἠλ. 1436· γάμους .. σοὶ χρὴ μέλεσθαι Εὐρ. Φοίν. 759, κτλ.· οὕτως ἡ μετοχ., τάδε δὲ μελόμεν' ἐπ' ἐλπίσιν Σοφ. Τρ. 951 (καθ' Ἕρμαν. ἀντὶ μέλλομεν, κατὰ Erfurdt μένομεν)· ἰαχὰν μελομέναν νεκροῖς Εὐρ. Φοίν. 1303· — οὐχὶ συχνάκις, σοὶ .. μελέσθω φρουρῆσαι Σοφ. Ἠλ. 74· μέλεταί μοί τινος Θεόκρ. 1. 53. **2)** ἰδιαζούσης προσοχῆς ἄξιοι εἶναι ὁ Ἐπικ. παθ. πρκμ. καὶ ὑπερσ. **μέμβλεται, μέμβλετο**, συντετμημ. ἀντὶ **μεμέληται, μεμέλητο**, μὲ σημασ. ἐνεστ. καὶ παρατατ., ἦ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεὺς (ἀντὶ μέλει) Ἰλ. Τ. 343· μέμβλετο γὰρ οἱ τεῖχος (ἀντὶ ἔμελε) Φ. 516· οὕτω, φόνος δὲ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ μέμβλετο Ὀδ. Χ. 12, πρβλ. Ἡσ. Θ. 61 — ἐντεῦθεν οἱ μεναγεν. Ἐπικ. ἐσχημάτισαν ἐνεστ. **μέμβλομαι**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 217, Καλλ. Ἀποσπ. 169, Ὀππ., κτλ.· — ὁ ὁμαλὸς πρκμ. καὶ ὑπερσυντ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἅπαντᾶ ὡσαύτως παρὰ τοῖς μεταγεν. ποιηταῖς, μεμέλῃται Ὀππ. Κυν. 1. 435· Φοίβῳ μεμελήμεθα Ἀνθ. Π. 10. 17· 6' καὶ γ' ὑπερσ. **μεμέλησο, μεμέλητο**, αὐτόθι 5. 220, Θεόκρ. 17. 46· μετοχ. **μεμεληκώς, α, ον**, περὶ οὗ φροντίζει τις, ἀγαπητός, τινὶ ὁ αὐτ. 26. 36, Ἀνθ. Π. 7. 199.

II. μετ' ἀντικειμένου, φροντίζω περί τινος, ἐπιμελοῦμαι, ἐνδιαφέρομαι εἴς τι, μόνον κατ' ἐνεστ.· μετὰ γενικῆς (ὡς τὸ ἐπιμελέομαι), ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ μετοχ. πρκμ., μέγα πλούτοιο μεμηλώς, «μεμελημένος, ἐπιμέλειαν ἔχων» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 708· πολέμοιο μεμηλώς Ν. 297, 469· οὐκ ἔφα τις θεοὺς βροτῶν ἀξιοῦσθαι μέλειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 370· μέλειν μέν γ' ἡμῖν Σοφ. Αἴ. 689· δεινόν σε .. τικτούσης μέλειν ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. 342· θεοὶ τῶν ἀδίκων μέλουσιν Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν. 772· οὕτω, παρὰ μεταγεν., μετὰ δοτ., φροντίζω περί τινος, μέλω κύρτοις Ἀνθ. Π. 10. 10· θεοῖς μέλοντες Πλουτ. Σύλλ. 7·— ἀπολ. εἶμαι ἀνήσυχος, ἔμφρων τις, μεριμνῶ, μέλει .. κέαρ Αἰσχύλ. Θήβ. 287, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 1049, Εὐρ. Ῥῆσ. 770. **2)** σπανίως μετ' αἰτ., ταῦτα μέμηλας, ταῦτα ἐφεῦρες, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 437. **III.** Μέσ. **μέλομαι**, φροντίζω περί τινος, προνοῶ, προσέχω τι, μετὰ γεν., Αἰσχύλ. Θήβ. 177, Σοφ. Ο. Τ. 1466, Εὐρ. Ἱππ. 109, Ἡρακλ. 354, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 697· τὰ λοιπά μου μελοῦ (ἔνθα τὰ: τὰ λοιπὰ κεῖται ἐπιρρηματικῶς) Σοφ. Ο. Κ. 1138· ὡσαύτως, μέλεσθαι ἀμφί τι ἢ ἀμφί τινος Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 376., Δ. 491· περί τινος ἢ τινι Ἀνθ. Π. 6. 221, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1172· μετ' ἀπαρ., μελέσθω λαὸς ἐκπονεῖν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 367, πρβλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 97·— ὁ ἀόριστ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, μετὰ γεν., τάφου μεληθῶ Σοφ. Αἴ. 1184· ἀλλὰ μεληθέν, ὡς παθητικόν, περὶ οὗ ἐφρόντισέ τις, Ἀνθ. Π. 5. 201· καὶ παθητ. πρκμ. **μεμελημένος**, αὐτόθι 6. 221.

μελῳδέω, ὡς καὶ νῦν, ἄδω μελῳδικῶς, Ἀριστοφ. Ὄρν. 226, 1382, Θεσμ. 99·— Παθ., ψάλλομαι, ψαλμῳδοῦμαι, τὰ ῥηθέντα ἢ μελῳδηθέντα Πλάτ. Νόμ. 655D, πρβλ. Ἀθήν. 620C· τὰ μελῳδούμενα διαστήματα, τὰ ἐν χρήσει ἐν τῇ μουσικῇ, Πλούτ. 2. 1019Δ.

μελῴδημα, τό, μελῳδία, μέλος, ᾆσμα, Πλούτ. 2. 1145Α.

μελῳδῆς, ες, (**μέλος** Α) ὁ ἀποτελούμενος ἐκ μελῶν ἢ μερῶν, Γλωσσ.

μελῳδητός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ μελῳδήσῃ, εὔχρηστος ἐν τῇ μελῳδίᾳ, Πλούτ. 2. 389F, κτλ.

μελῳδία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ ᾄδειν μελῳδικῶς, ψαλμῳδία, Εὐρ. Ῥῆσ. 923, κτλ. **II.** ᾠδή, ᾆσμα χορικόν, αἱ λέξεις μετὰ τοῦ μουσικοῦ ἤχου, συνεποίεις [Εὐριπίδῃ] .. τὴν μ. Ἀριστοφ. Ἀποσπάσμ. 231b· μελῳδίας ποιητὴς Πλάτ. Νόμ. 812D, 935Β, πρβλ. 790Ε.— Καθ' Ἡσύχ.: «μελῳδία· ἡδυφωνία».

μελῳδικός, ή, όν, ὁ ἁνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς μελῳδίαν, Ἀριστείδ. Κοϊντιλιαν. σ. 88· ᾆσμα Ἰω. Κλίμακ. 893Α.

μελῳδικῶς, Ἐπίρρ., μετὰ μελῳδίας, Νεκτάρ. 1821Α.

μελῳδός, όν, (**μέλος** Β) ὁ ᾄδων μελῳδικῶς, μουσικός, μελῳδικός, κύκνος, ὄρνις Εὐρ. Ι. Τ. 1104, Ἑλ. 1111· ἄχημα ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 1045. **II.** ὡς οὐσιαστ. **μελῳδός, ὁ**, = **μελοποιός**, Πλάτ. Νόμ. 723D.

μέλων· «ἀρέσκων» Ἡσύχ.

μελώνυμος πόλις· οὕτω περιφραστικῶς καλεῖται ἡ Μελιτηνὴ τῆς Καππαδοκίας ἔν τινι στιχηρῷ προοιμίῳ τῆς βίβλου τοῦ Συντίπα ἐκ τοῦ ια' μ. Χρ. αἰῶνος ἐν Fabulæ roman. gr. ἔκδοσ. Eberh. I, σ. VIII.

μέμαα, ἴδε ἐν λέξ. ***μάω**.

μεμαθημένως, Ἐπίρρ., ἀντίθετον τῷ **ἐμφύτως**, Φίλων 2. 667.

μεμαϊκυλον, ἴδε ἐν λέξ. **μιμαϊκυλον**.

μεμᾶκυῖα, «μεμυκυῖα, βλιχωμένη· φωνοῦσα, βοῶσα» Ἡσύχ.— ἴδε ἐν λέξ. **μηκάομαι**.

μεμαλισμένους· «μεμαλαγμένους· ἢ παραφρονοῦντας, μαινομένους» Ἡσύχ.

μεμάποιεν, μέμαρπον, μεμαρπώς, ἴδε ἐν λέξ. **μάρπτω**.

μέμβλεται, μέμβλετο, ἴδε ἐν λέξ. **μέλω Α. IV. 2.**

Μεμβλίς· «Μῆλος, ἡ νῆσος» Ἡσύχ.

μεμβλισθαι· «φροντίζειν καὶ τὰ ὅμοια» Ἡσύχ.

μεμβλωκα, ἴδε ἐν λέξ. **βλώσκω**.

μεμβλώντων· «[παρα]τυχόντων» Ἡσύχ.

μεμβράδιον ἢ **-ίδιον**, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **μεμβρᾶς**, Ἀλέξ. Τραλλ. 12. σ. 766.

μεμβρᾰδο-πῶλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν μεμβράδας, Νικοφῶν ἐν «Χειροτάστορσι» 1.

μεμβράνα (ὀρθότ. **μεμβρᾶνα**) ἡ, τὸ Λατ. membrāna, ὡς καὶ νῦν, τὸ λεπτὸν κατειργασμένον δέρμα ὃ μετεχειρίζοντο ἄλλοτε ἀντὶ χάρτου, Β' Ἐπιστ. π. Τιμ. δ', 13· ὡσαύτως **μέμβρανον**, τό, Ἰω. Αὐδ. 11, 14, Νικήτ. Βυζ. 769Β.

μέμβραξ, ακος, ὁ, εἶδος τέττιγος, Αἰλ. π. Ζ. 10. 14, 1.

μεμβρᾶς, -ᾶδος, ἡ, εἶδος μικρᾶς ἀφύης καὶ κατωτέρας ἀξίας, Ἀριστοφ. Σφ. 493, Κωμικοὶ παρ' Ἀθην. 287D κἑξ. (ἔνθα οἱ τύποι **μεμβρᾶς** καὶ **βεμβρᾶς** ἀπαντῶσιν ἀδιαφόρως).

μεμβρ-ᾰφύα, ἡ, εἶδος μικροῦ ἰχθύος, μεταξὺ μεμβράδος καὶ ἀφύης, Ἀριστώνυμ. ἐν «Ἡλίῳ ῥιγῶντι» 1.

μεμελετηκότως, Ἐπίρρ., διὰ μελέτης, δι' ἀσκήσεως, Πολυδ. Δ', 147, διάφ. γραφ. ἐν Ξεν. Ἱππαρχ. 7, 14.

μεμελετημένως, Ἐπίρρ., μετὰ μελέτης, Πλουτ. Πομπ. 68, Τζέτζ. Ἰστ. 10, 365.

μεμελημένως, Ἐπίρρ. (μέλω) ἐπιμελῶς, Πλάτ. Πρωτ. 344Β.

μεμελλημένως, Ἐπίρρ., μετὰ δισταγμοῦ, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 6. 1, 3.

μεμερημένος, η, ον, (μείρω) ταδών, ἐπιτυχών, Ἐπιφάν. Ι, 957Α.

μεμερισμένως, ἐπίρρ. (μερίζω) εἰς μέρη, Α. Β. 787, κτλ.

μεμετιμένος, Ἰων. ἀντὶ **μεθειμένος**, μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **μεθίημι**, Ἡρόδ. 5, 108., 6, 1, κτλ.

μεμετρημένως, ἐπίρρ., κατὰ ὡρισμένον τι μέτρον, Λουκ. περὶ Ὀρχ. 67.

μεμηκυσμένως, εἰς μῆκος, Μ. Ἀκομ. τ. Β, σ. 142, 2. ἔκδ. Α.

μεμηκώς, ἴδε ἐν λ. **μηκάομαι**.

μέμηλε, μεμήλεε, μεμηλώς, ἴδε ἐν λ. **μέλω Α. II.**

μεμήλωνται· «βεβαμμένοι εἰσίν, Μήλωθρα γὰρ τὰ βάμματα» Ἡσύχ.

μεμηνῑμένως, Ἐπίρρ. (μηνίω) μετ' ὀργῆς, ὠργισμένως, Πλάτ. Ἐπιστ. 319Β.

μεμηνότως (μέμηνα), μανιωδῶς, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16, 3, 7.

μεμηχᾰνημένως, Ἐπίρρ., (μηχανάομαι) διὰ στρατηγήματος, Εὐρ. Ἴων 809.

μεμιασμένως, Ἐπίρρ., (μιαίνω) βδελυρῶς, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 1092.

μεμιγμένως, Ἐπίρρ., (μίγνυμι) φύρδην, μίγδην, ἄνω κάτω, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 4. 14., π. Ζ. Ἰστ. 9. 14, 1.

μεμισημένως, Ἐπίρρ., μετὰ μίσους, Ἀρχ. Σχόλ. εἰς Ἰσοκρ. ἐν τῇ ἐκδ. Κοραῆ τ. Δ', σ. 441.

μέμνεο, μεμνέωτο, μέμνημαι, μεμνῆμην, ἴδε ἐν λ. **μιμνήσκω**.

Μέμνων, ονος, ὁ, (μένω) κυρίως ὁ σταθερὸς ἢ ἀποφασιστικὸς (πρβλ. **Ἀγαμέμνων**), ὡς κύρ. ὄνομ., Μέμνων, ὁ υἱὸς τῆς Ἠοῦς καὶ τοῦ Τιθωνοῦ, ἡγεμὼν τῶν Αἰθιόπων ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων καὶ φονεύσας ἐν μάχῃ τινὶ τὸν Ἀντίλοχον, Ὀδ. Δ. 188., Λ. 522, Ἡσ. Θ. 984· αὐτὸς δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Δίκτ. Κρ. 4, 6, κλ.· τὸ ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου ἄγαλμα αὐτοῦ ἐλέγετο ὅτι ἦχει μελῳδικῶς ὅτε προσέπιπτον εἰς αὐτὸ αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, Λουκ. Τόξαρ. 27, πρβλ. Στράβ. 816·— ἐντεῦθεν **Μεμνόνειος, α, ον**, ὁ τοῦ Μέμνονος, εἰς τὸν Μέμνονα ἀνήκων, ὁ αὐτ. 813· **Μεμνόνειον**, τό, ὁ ναὸς τοῦ Μέμνονος ἐν Αἰγύπτῳ, ὁ αὐτ. 816· ἢ ἐν Σούσοις, 728· τὰ βασίλεια τὰ Μεμνόνεια (ἢ Μεμνόνια) Ἡρόδ. 5. 53· ἄστυ Μεμνόνιον, δηλ. τὰ Σοῦσα ὁ αὐτ. 54. **II.** μέλαν τι πτηνὸν τῆς Ἀνατολῆς ὀνομασθὲν ἐκ τοῦ Μέμνονος, Αἰλ. π. Ζ. 5. 1, Κόϊντ. Σμ. 2. 646, Ὀππ. Ἰξευτικ. 1. 6· τὰ πτηνὰ ταῦτα ἐκαλοῦντο **μεμνονίδες** ὑπὸ Παυσ. 10. 31, 6, Πλίν. **III.** μέμνων, ὄνομα τοῦ ὄνου ἐν Ἀθήναις, διὰ τὴν ὑπομονητικὴν αὐτοῦ φύσιν, Πολυδ. Θ', 48·— ἐντεῦθεν **μεμνόνεια** (ἐνν. κρέα), τά, ὄνεια κρέατα, Ἡσύχ.· καὶ ἡ ἀγορὰ ἐν ᾗ ἐπωλοῦντο, Πολυδ. ἔνθ' ἀνωτ.

μεμοιρᾰμένως, ἐπίρρ., (μοιράω) διὰ κλήρου ἢ κατὰ τύχην, Σχόλ. εἰς Ἀπολ. Ῥόδ. Α. 973.

μέμονα, ποιητ. καὶ Ἰων. πρκμ. ἐν χρήσει ὡς ἐνεστ., ἀλλὰ μόνον καθ' ἑνικ., ἐπειδὴ ὁ πληθ. παραλαμβάνεται ἐκ τοῦ **μέμαα**, (πρβλ. **ἐμ-, ἐπι-μέμονα**)· — ἐπιθυμῶ σφόδρα, πόθῳ, ἀγωνίζομαι, προθυμοῦμαι, συχνάκις παρ' Ὁμ. (ἰδίως ἐν τῇ Ἰλ.) μετ' ἀπαρ. ἐνεστ., Ὀδ. Υ. 15, Ἰλ. Μ. 304., Σ. 176, κ. ἀλλ.· μετ' ἀπαρ. μέλλ., μέμονας πόλεμον καταπαυσέμεν ἀνδρῶν Η. 36· μέμονέν τε μάλιστα μητέρ' ἐμὴν γαμέειν Ὀδ. Ο. 521, κτλ.· καὶ μετ' ἀπαρ. ἀορ., μέμονας καταδῦναι ὅμιλον Ἰλ. Ν. 307, πρβλ. Ε. 482· ἀπαρ. **μεμονέναι** Ἡρόδ. 6. 84. **2)** ἀπολ., διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε, «διχῶς δέ μοι ἡ καρδία προθυμεῖται» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Π. 435· οὕτω, δίδυμα μέμονε φρὴν Εὐρ. Ι. Τ. 655· ὡσαύτως, ἵνα ὁράτα μέμονε δάϊα, ἔνθα προθυμοῦνται πρὸς πόλεμον τὰ πολέμια ὁράτα, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 1495·— μέμονεν ὅ' ὄγε ἶσα θεοῖσι, βάλλει εἰς ἐνέργειαν ἰσχὺν ἴσην πρὸς τὴν τῶν θεῶν, Ἰλ. Φ. 315· τί μέμονας; τί ἐπιθυμεῖς; Αἰσχύλ. Θήβ. 686· — ἐν Θεοκρ. 25. 64 ὁ Ἑρμ. ἀποκατέστησε τύπον ὑπερσ. **μεμόνει**. (Τὸ **μέμονα** εἶναι πρὸς τὸ **μέμαα** ὅ,τι τὸ **γέγονα** πρὸς τὸ **γέγαα**· ἴδε ἐν λ. ***μάω**).

μεμονωμένως, ἐπίρρ. (μονόω) μόνος, κατὰ μόνας, Κορνοῦτ. περὶ Θεῶν Φύσ. 16 (14).

μεμορημένος, η, ον, = **ἠσκημένος, πεπονημένος**, Κλήμ. Ἀλ. Ι, 389Β, Ἡσύχ.

μεμόρηται, μεμορμένος, ἴδε ἐν λ. **μείρομαι**.

μεμόρια, ἡ, τὸ Λατ. memoria = ἡ μνήμη, οὐέτερεμ μεμόριαμ veterem memoriam, «ὅπερ ἐστί, παλαιὰν μνήμην» Πλουτ. Νουμ. 13.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεμοριάλιος, ὁ, τό, Λατ. memorialis = ὑπομνηματιστής, Ἐπιφάν. Η, 376C, Νεῖλ. 120D, 180C, κλ.

μεμόριον, τό, (Λατ. memoria) μνημεῖον εἰς ἀνάμνησίν τινος· καὶ **μεμορίτης**, ὁ, ὁ ἔχων τὴν φροντίδα τοιούτου μνημείου, καὶ **μεμοροφύλαξ**. Σύνοδ. Χαλκ. 1412Α, 1409D, ἴδε Δουκάγγ.

μεμορυγμένα· «μυσαρά, μεμολυσμένα, ἠσθολημένα, μεμορωμένα ἅπαντα» Ἡσύχ.

μεμουνωμένος, Ἰων. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **μονόω**, Ἡρόδ. 1. 102.

μεμπτέος, α, ον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **μέμφομαι**, ὃν πρέπει τις νὰ μεμφθῇ, ψέξῃ, ἄξιος μομφῆς, Ἰουστίνου Μάρτ. Ἀπολογ. 1. 43.

ΙΙ. μεμπτέον, ρημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ μεμφθῇ, Πλωτῖν. 3. 2, 7.

μεμπτικός, ἡ, όν, ἔχων διάθεσιν ἢ ἀγαπῶν νὰ μέμφηται, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1082.— Ἐπίρρ. **μεμπτικῶς**, Τζέτζ. Ἰστ. 4. 471.

μεμπτός, ἡ, όν, ὃν δύναταί τις νὰ μεφθῇ, ἄξιος μομφῆς, ἀξιόμεμπτος, Ἡρόδ. 7. 48, Εὐρ. Ἑλ. 462· συγκρ. **μεμπτότερος**, Θουκ. 2. 61· τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνήσ., Πινδ. Ἀποσπ. 241, Σοφ. Ο. Κ. 1036, Θουκ. 3. 57, κτλ.· οὐ μ., οὐχὶ ἄξιος μομφῆς, ὁ αὐτ. 6. 13, Πλάτ. Θεαίτ. 187C· Ἐπίρρ. **μεμπτῶς**, οὐ μεμπτῶς Πλουτ. Κλεομ., 28. **ΙΙ.** ἐνεργ., ὁ ἐπιρρίπτων μομφὴν ἐπί τινος, τινί Σοφ. Τρ. 446, ἔνθα τὸ μεμπτός εἶναι θηλ. ἀντὶ τοῦ **-τή**, πρβλ. Pors. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 1125.

μεμυδότος· «ῥέοντος» Ἡσύχ.

μέμυκα, πρκμ. τοῦ τε **μυκάομαι** καὶ τοῦ **μύω**.

μεμύλληκε· «διέστραπται, συνέστραπται» Ἡσύχ.

μεμφειρα, ἡ, = **μέμψις**, Τηλεκλείδ. ἐν Ἀθήν. 12· ὁ Meineke **μέμπτειρα**.

μέμφομαι: μέλλ. **μεμψομαι**: ἀόρ. **ἐμεμφθην** Ἡρόδ. 1. 77., 3. 13, Πινδ., ὡσαύτως Εὐρ. Ἱππ. 1402, Ἑλ. 31, 463, 637, Θουκ. 4. 85· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. συνήθως **ἐμεμψάμην**, ὅπερ ὅμως εὑρηται καὶ παρὰ Μιμνέρμῳ 13. 5, Ἡρόδ. 2. 24., 8. 106· — τὸν ἐνεστ. μεταχειρίζεται ἐπὶ παθητ. σημασ. ὁ Διογ. Λ. 6. 47· καὶ τὸν μέλλ. **μεμφθήσομαι** ὁ Μένανδρ. (Κωμικ. Ἀποσπ. 4, σ. 337)· ἐνεργητικὸς δέ τις ἀόρ. **μέμψας** εὑρηται μόνον παρ' Αἰσώπ. 132. (Ἐντεῦθεν **μέμψις**, **μομφή**, **μόμφος**, κτλ.: τὸ **μῶμ-ος** φαίνεται ὡσαύτως συγγενές). Μέμφομαι, ψέγω, κατηγορῶ, εὑρίσκω σφάλμα εἴς τινα, πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. (ἂν καὶ παρ' Ὁμ. ἁπαντᾷ τὸ ἐπιμέμφομαι):— Συντάσσεται: **1)** μετ' αἰτ. προσ., μέμψονται δ' ἄρα τοὺς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 184, πρβλ. Θέογν. 795, 871, ὡσαύτως παρὰ Πινδ. ἐν Ν. 7. 94, Ἡροδ. καὶ Ἀττ., ὡς Αἰσχύλ. Πρ. 1036, Σοφ. Ἠλ. 384, κτλ.· μ. τὸν θέντα τὸν νόμον Ἄνδρα, 29. 13· μ. τινὰ πρὸς τοὺς φίλους Ξεν. Οἰκ. 11, 23· μ. τινα εἴς τι ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 2. 6, 30· οὕτω, **6)** μετ' αἰτ. πράγμ., μ. τὴν γνώμην, τὰ ὧρα Ἡρόδ. 1. 207., 3. 13, κ. ἄλλ., καὶ Ἀττ.· ὡσαύτως, μ. τι κατά τι, ψέγειν τι ὡς πρός τι, Ἡρόδ. 1. 91, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 7. 6, 39. **2)** μετὰ δοτ. προσώπ. καὶ αἰτ. πράγμ., καταλογίζω τι εἴς τινα ὡς ἄξιον ψόγου, κατακρίνω αὐτὸν δι' αὐτό, Λατιν. exprobrare ἢ objicere alicui, Ἡρόδ. 3. 4., 4. 180, Ἀριστοφ. Νεφ. 525, Ὄρν. 137, Θουκ. 1. 143, καὶ συχν. παρ' Ἀττ.· ὡσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτ., μέμψιν μ. τῷ Λοξίᾳ Ἀριστοφ. Πλ. 10, κτλ.· ὡσαύτως, μ. τινι ὅτι .., Ἡρόδ. 6. 92., 9. 6· ὡς .., Πλάτ. Φαῖδρ. 234Β· οὕνεκα .., Εὐρ. Ἑλ. 31· εἰ .., Θουκ. 4. 85· — μετὰ δοτ. προσ. καὶ πράγμ., τοῦδ' ἂν οὐδεὶς .. μέμψαιτό μοι Αἰσχύλ. Πρ. 63· οὔποτ' ἀνδρὶ τῷδε κηρυκευμάτων μέμψει ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 652· μετὰ γεν. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ., ὃ μάλιστα μέμφονται ἡμῶν, διὰ τὸ ὁποῖον πρὸ πάντων μᾶς μέμφονται, Θουκ. 1. 84. **2)** μετὰ δοτ. προσ. μόνον, εὑρίσκω, ἐλλείψεις ἢ σφάλματα εἴς τινα, Αἰσχύλ. Θήβ. 560, πρβλ. Πρ. 63, Τρ. Σοφ. 470, Εὐρ. Ὀρ. 285, Ι. Α. 899, Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 20· προστιθεμένης μετοχ., μ. ἡμῖν λογισαμένοις Λουκ. Χαρίδημ. 20. **4)** μετὰ γεν. πράγμ. μόνον, παραπονοῦμαι διά τι, οὐ μάχης .. μέμψει Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 196. 3· εἴ τι μέμφει τῆς ἐμῆς ἀπουσίας Εὐρ. Ἑκ. 962· τιμῆς ἐμέμφθη, διὰ τὴν [παρημελημένην] τιμήν της, (πρβλ. εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται Ἰλ. Α. 93), Εὐρ. Ἱππ. 1402· μ. τῶν γεγενημένων Θουκ. 8. 109. **5)** μετ' ἀπαρ. μετὰ τοῦ **μὴ** πλεοναστικῶς, οὔτε τοὺς μεμφομένους μὴ πολλάκις περὶ τῶν μεγίστων βουλεύεσθαι ἐπαινῶ Θουκ. 3, 42. **6)** ἀπολύτως, εὑρίσκω σφάλματα, παραπονοῦμαι, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 137.

μεμφωλή, ἡ, = **μέμψις**, ἐσχηματισμένον κατὰ τὸ **εὐχωλή**, Ἡσύχ., Σουΐδ.

μεμψῐβολέω, ἐπιρρίπτω μομφάς, Φώτ.· πρβλ. **ἐπεσβολέω**.

μεμψῐμοιρέω, παραπονοῦμαι κατὰ τῆς μοίρας μου, Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 40· Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρούσης ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν ὁ αὐτ. π. Θυσιῶν 1· μ. τινι ἐπί τινι Πολύβ. 18. 31, 8· περί τινος Διόδ. 17. 79. **ΙΙ** ὡς τὸ **μέμφομαι** 2, ἀποδίδω τι εἴς τινα ὡς ἄξιον μομφῆς, τινί τι, ψήφισμα παρὰ Δημ. 249. 25· — Ρημ. ἐπίθ. **μεμψιμοιρητέον**, Πολύβ. 4. 60, 9.

μεμψῐμοιρία, ἡ, τὸ μεμψιμοιρεῖν, παραπονεῖσθαι, Ἱππ. 1287, 9, Ἀριστ. π. Ἀρετ. καὶ Κακ. 7, 6.

μεμψί-μοιρος, ον, ὁ μεμφόμενος τὴν μοῖράν του. «παροιμιάρης», Ἰσοκρ. 234C, Λουκ. Τίμ. 13, κτλ.· συγκρ. **-ότερος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἠθ. 9. 1, 7.— Καθ' Ἡσύχ.: «μεμφίμοιρος· μεμφόμενος τὸ ἀγαθὸν· ἢ φιλεγκλήμων, ἢ φιλαίτιος».

μέμψις, εως, ἡ, μομφή, ἐπίπληξις, μέμψιν δικαίαν μέμφομαι Ἀριστοφ. Πλ. 10· μ. ἐπιφέρειν τινί ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 1253· μ. λαβεῖν Μένανδρ. ἐν Ἀθήν. 50· ἔχειν μ., προκαλεῖν μομφήν, ψόγον, Εὐρ. Πρακλ. 974· — ἐν τῷ πληθ., μομφαί, Πλάτ. Νόμ. 684D· παράπονα, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 13, 2. **2)** ἐνεργ., λόγος, βάσις παραπόνου ἢ μομφῆς, ἐπιθυμία πρὸς μομφήν, μ. οὐτιν' ἀνθρώποις ἔχων Αἰσχύλ. Πρ. 445, πρβλ. Σοφ. Φ. 1309· φίλων μ., κατάκρισις αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 419. Πρβλ. **μομφή**.

μέν, μόριον· χρησιμεῦον τὸ μὲν ὅπως δηλώσῃ βεβαιότητα τοῦ λαλοῦντος ἢ γράφοντος, τὸ δέ, ὅπερ καὶ συνηθέστερον, ὅπως ἡ λέξις ἢ πρότασις ἧν συνοδεύει ἀντιπαραβάλληται πρὸς ἑτέραν λέξιν ἢ πρότασιν ἀκολουθοῦσαν, ἥτις καὶ εἰσάγεται διὰ τοῦ **δέ**.

Α. Ι. μέν, κεῖται ἀπολύτως ἢ καθ' ἑαυτό, μὴ ἀκολουθούμενον ὑπὸ τοῦ **δέ**, ὅταν δύνανται νὰ ἑρμηνευθῇ ἐπιρρηματικῶς, ὄντως, τῇ ἀληθείᾳ. Ἐν τοιαύτῃ χρήσει εἶναι καταφανῶς ἀσθενὴς τύπος τοῦ **μήν**, ὡς φαίνεται σαφῶς ἐκ τοῦ Ἐπικ. καὶ Ἰων. τύπου ἢ **μὲν** ἐπὶ διαμαρτυριῶν καὶ ὅρκων, ὅπου οἱ Ἀττ. μεταχειρίζονται ἢ **μήν**· καί μοι ὄμοσσον, ἢ μέν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερὶν ἀρήξειν Ἰλ. Α. 77, πρβλ. Ξ. 275· ἢ μέν τοι τάδε πάντα τελείεται Ὀδ. Ξ. 160, πρβλ. Ἰλ. Ω. 416· τοῦτον ἐξορκοῖ, ἢ μέν οἱ διηκονήσειν Ἡρόδ. 4. 154, πρβλ. 5. 93, κτλ.· οὕτω μετ' ἀρνήσ., οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευέμεν Ὀδ. Α. 392, κτλ.· ὤμοσα, μὴ μὲν .. ἀναφῆναι Δ. 25, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 118, 179· ἔδαρνος ἦν, μὴ μὲν ἀποκτεῖναι Ἡρόδ. 3. 66, πρβλ. 99·— οὕτω, καὶ μέν .. Ἰλ. Α. 269., Ι. 632, κτλ., οὐδὲ μὲν οὐδὲ .. , Β. 703., Μ. 212· γε μέν, πρβλ γε Α. 5.— Ἡ χρῆσις αὕτη δὲν εἶναι ἄγνωστος παρὰ τοῖς Ἀττ., Σοφ. Φ. 1, 159, Ο. Κ. 44, Εὐρ. Μήδ. 676, 1129, κτλ.· ἰδίως μετὰ τὰς ἀντωνυμ., ἐγὼ μὲν ἦδη .. στείχων ἂν ἦν Σοφ. Φιλ. 1218· ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς .. φίλοι ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 634, πρβλ. 498· Ἕλλην μὲν ἐστι καὶ ἑλληνίζει Πλάτ. Μένων 82Β, κτλ.— Ἡ χρῆσις αὕτη δίδει νὰ θεωρῆται διάφορος τῆς ἑτέρας καθ' ἣν τὸ μὲν κεῖται καθ' ἑαυτό, ἀλλ' οὕτως ὥστε ἀντίστοιχος πρότασις μετὰ τοῦ **δὲ** νὰ δύναται νὰ νοηθῇ ἐκ τῶν συμφραζομένων, ἴδε κατωτ. **ΙΙ. 7.**

ΙΙ. μὲν ἑπομένου **δὲ** ἐν τῇ ἀντιστοίχῳ προτάσει ἢ προτάσεσι· παρατηρητέον δὲ ὅτι οἱ παλαιοὶ συνειθίζουν πολὺ νὰ παρατάσσωσι τὰς προτάσεις ἀντιθετικῶς καὶ ὅπου δὲν ὑπῆρχε πραγματικὴ ἀντίθεσις· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὰ μόρια **μέν** .., **δέ** .., δύνανται νὰ ἀφεθῶσιν ἀνερμήνευτα· ἀλλ' ἐν τῇ νῦν γραφομένῃ Ἑλληνικῇ ἡ χρῆσις τῶν μορίων μὲν καὶ δὲ κατέστη συνηθεστάτη.

1. μέν .., δέ .., (ἤ, ὅταν ἡ δευτέρα πρότασις ἔχῃ ὄρνησιν, **μέν .., οὐδὲ ..**, Ἰλ. Α. 318, 536), πρὸς δήλωσιν ἀντιθέσεως. — Αἱ ἀντιτιθέμεναι προτάσεις (ἢ κῶλα) συνήθως κεῖνται ὁμοῦ:— συχνάκις ὅμως χωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων διὰ προτάσεων παρενθετικῶν ἢ ἐπεξηγηματικῶν· π. χ. πρὸς τὸ **μὲν** ἐν Ἰλ. Β. 494 ἀνταποκρίνεται τὸ **δὲ** ἐν 511, 527 κἑξ.· ἐν Ξεν. Ἀναβ. 1. 9, 2, πρὸς τὸ πρῶτον μὲν ἀνταποκρίνεται τὸ ἔπειδὲ ἐν § 6· ἐν Ἀπομν. 1. 1, 2, πρὸς τὸ πρῶτον μὲν ἀνταποκρίνεται τὸ θαυμαστὸν δὲ ἐν 1. 2, 1· τοιαῦτα μὲν ἐν Θουκ. 1. 36 ἀκολουθεῖται ὑπὸ τοῦ τοιαῦτα δέ, αὐτόθι 43. **2)** τὰ μόρια ταῦτα συνήθως εἶναι ἐν χρήσει πρὸς σύνδεσιν σειρᾶς προτάσεων ὧν τὰ περιεχόμενον εἶναι μὲν διάφορον ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀντιθετικόν, Ἰλ. Α. 18 κἑξ., 33 κἑξ., 250 κἑξ., κτλ.· ἐν Δ. 306 κἑξ., μετὰ τὸ μὲν ἀκολουθοῦσι πέντε προτάσεις, ὧν ἑκάστη εἰσάγεται διὰ τοῦ **δέ**, καὶ ἐν 433 κἑξ. ὀκτὼ δίαι προτάσεις· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ. πεζογράφοις, Ξεν. Ἀν. 1. 3, 14., 7, 10 κἑξ.· ἡ χρῆσις αὕτη ἁπανταᾷ συχνάκις ὅπου τὰ μέρη εἴδους τινὸς ἢ τάξεως ἰδιαιτέρως καθ' ἕκαστον ὁρίζονται· παῖδες δύο, πρεσβύτερος μὲν Ἀρταξέρξης, νεώτερος δὲ Κῦρος αὐτόθι 1. 1, 1, πρβλ. 1. 5, 2· τάφρος .., τὸ μὲν εὖρος ὀργυιαὶ πέντε, τὸ δὲ βάθος ὀργυιαὶ τρεῖς αὐτόθι 1. 7, 13· πρῶτος μέν .., δεύτερος δέ .., τρίτος δέ .., αὐτόθι 5. 6, 9· τότε μέν .., τότε δέ .., αὐτόθι 5. 9, 9, κτλ.· ἀλλὰ συχνότατα ὅπου τὸ ἄρθρον κεῖται ὡς ἀντωνυμία, ὁ μέν .., ὁ δέ ..· τὸ μέν .., τὸ δέ ..· κτλ. **3)** πολλάκις ἡ κυριωτάτη λέξις ἐπαναλαμβάνεται καὶ μετὰ τοῦ **μέν** καὶ μετὰ τοῦ **δέ**, οἳ περὶ μὲν βουλὴν Δαναῶν, περὶ δ' ἔστε μάχεσθαι Ἰλ. Α. 258, πρβλ. 288, Ὀδ. Ο. 70· ἐγὼ μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ἀοιδὴ Ξ. 216· Ξέρξης μὲν ἄγαγεν .., Ξέρξης δ' ἀπώλεσεν Αἰσχύλ. Πέρσ. 550, πρβλ. 560, 693, 700· καὶ παρὰ πεζοῖς, χαλεπαίνει μὲν πρῶτος, χαλεπαίνει δὲ κυβερνήτης Ξεν. Ἀν. 5. 8, 20, κτλ.· οὕτω καὶ τὰ: **πολὺς** καὶ **πᾶς**, Schäf. εἰς Σοφ. Φιλ. 633. **4)** ἐνίοτε ἡ μὲν μία τῶν ἀντιθετικῶς συνδεομένων προτάσεων ἐκφέρεται ὡς ἀνεξάρτητος, ἡ δ' ἑτέρα κατὰ μετοχὴν ἢ ἄλλως πως ὡς ἐξηρτημένη, ἐβλασφήμει κατ' ἐμοῦ .., μάρτυρα μὲν .. οὐδένα παρασχόμενος .., παρεκελεύετο δέ .., Δημ. 1302. 10· οἱ ἀμφὶ βασιλέα, πεζοὶ μὲν οὐκέτι, τῶν δὲ ἱππέων ὁ λόφος ἐνεπλήσθη Ξεν. Ἀν. 1. 10, 12, πρβλ. 2. 1, 7., 5. 6, 29· ὧν ἐπιμεμφούενα σ' ἀδεῖα μὲν ἀντία δ' οἴσω Σοφ. Τρ. 123. πρβλ. Ο.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κ. 522· χωρὶς μὲν τοῦ ἑστερῆσθαι .., ἔτι δὲ καὶ .. δόξω ἀμελῆσαι Πλάτ. Κρίτων 44B. **5)** τὸ μὲν καὶ τὸ δὲ ἐνίοτε συνδέουσιν ἀντιθετικῶς δύο προτάσεις ὧν ἡ ἑτέρα εἶναι πράγματι ὑποτεταγμένη τῇ ἑτέρᾳ, ἀλλ' ἐκεῖνο θαυμάζω, εἰ Λακεδαιμονίοις μέν ποτε .. ἀντήρατε, νυνὶ δὲ ἐκνεῖτε ἐξιέναι (ἀντὶ εἰ .. ἀντάραντες νυνὶ ἐκνεῖτε) Δημ. 25. 2, πρβλ. Αἰσχίν. 69. 44, κτλ.· — οὕτω κατὰ ἀνακόλουθον, Θουκ. 1. 36, τρία μὲν ὄντα .. ναυτικά .. , τούτων δ' εἰ περιάψεθε τὰ δύο κτλ.). **6)** τὸ μὲν δὲν ἀκολουθεῖται πάντοτε ὑπὸ τοῦ δέ, ἀλλὰ συχνάκις ὑπὸ ἰσοδυνάμων μορίων, οἷον ὑπὸ τοῦ ἄλλά, Ἰλ. Α. 22 κἑξ., Β. 703 κἑξ., οὕτω, Αἰσχύλ. Πέρσ. 176, 337, κτλ.· ἐνίοτε καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. πεζογράφοις, Ξεν. Ἀν. 1. 7, 17, Ἀγησ. 2, 11· — διὰ τοῦ ἀτάρ, Ἰλ. Ζ. 84, 124, Αἰσχύλ. Πρ. 340, Σοφ. Ο. Τ. 1051 κἑξ., Πλάτ. Θεαίτ. 172C, κτλ.· (οὕτω μέν .. , αὐτὰρ παρ' Ἔπικ., Ἰλ. Α. 50, Ὀδ. Τ. 513, κτλ.)· — διὰ τοῦ αὖ, Ἰλ. Α. 108, Ὀδ. 4. 211· — διὰ τοῦ αὖθις, Σοφ. Ἀντ. 165· — διὰ τοῦ αὖτε, Ἰλ. Α. 234, Ὀδ. Χ. 5· — ἐνίοτε τὸ δὲ ἀντικαθιστᾷ ἑτέρα τις λέξις, οἷον πρῶτον μέν .. , εἶτα .. Σοφ. Ἠλ. 251, Ξεν. Ἀν. 1. 3, 2· πρῶτον μέν .. , μετὰ τοῦτο .. , Ξεν. Ἀν. 5. 9, 5-7· μάλιστα μέν .., ἔπειτα μέντοι .., Σοφ. Φιλ. 353, πρβλ. Ο. Τ. 647, 777, καὶ ἴδε ἐν λ. μάλα ΙΙ. ἐν ἀρχ.· σπανίως μετὰ τὸ μὲν ἀκολουθεῖ μήν, Πλάτ. Φαῖδρ. 268E, Φίληβ. 12D. **6)** ὅταν ἡ ἀντίθεσις εἶναι λίαν ἰσχυρά, χάριν ἐμφάσεως τὸ δὲ ἐνίοτε ἐπιτείνεται διὰ τῆς προσλήψεως καὶ ἑτέρου μορίου, οἷον ὅμως δέ .. , Σοφ. Ο. Τ. 785, Φιλ. 473, 1074, κτλ.· (οὕτω, ἀλλ' ὅμως, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 450)· δ' αὖ .., Ἰλ. Δ. 415, Ξεν. Ἀν. 1. 10, 5· δ' ἔμπης .., Ἰλ. Α. 560, 1. **γ)** ἐνίοτε πρὸς τὸ μὲν ἀνταποκρίνεται, κατὰ σχῆμα ἀνακόλουθον, σύνδεσμος συμπλεκτικός· κάρτιστοι μὲν ἔσαν καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο Ἰλ. Α. 267, πρβλ. 459, Ὀδ. Χ. 475, Σοφ. Αἴ. 1 κἑξ., Τρ. 689, Εὐρ. Μήδ. 126· ὁ μὲν Ζεὺς ὅ τ' Ἀπόλλων ξυνετοὶ Σαφ. Ο. Τ. 498, πρβλ. Ἀντ. 1162, Φιλ. 1056, 1424 κἑξ., Αἰσχύλ. Θήβ. 924· ἀλλὰ σπανίως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, τρία μὲν ἔτη ἀντεῖχον .., καὶ οὐ πρότερον ἐνέδοσαν Θουκ. 2. 65, πρβλ. 70., 3. 46., 4. 32.

7) ἡ μετὰ τοῦ δὲ ἀκολουθοῦσα πρότασις ἐνίοτε παραλείπεται ὡς εὐκόλως νοουμένη, τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημι' ἐπέσσοι, ταύτην μὲν μόλις καὶ μετὰ δυσκολίας δαμάζω διὰ λόγων, [ἀλλὰ πάντας τοὺς ἄλλους εὐκόλως], Ἰλ. Ε. 893· ὡς μὲν λέγουσι, καθὼς τῷ ὄντι λέγουσιν [ἀλλ' ὡς ἐγὼ δὲν πιστεύω], Εὐρ. Ὀρ. 8· καὶ πρῶτον μὲν ἦν αὐτῷ πόλεμος, (μὴ ἑπομένου ἔπειτα δέ), Ξεν. Ἀν. 1. 9, 14, πρβλ. 1. 2, 1., 20, κτλ. Τὸ μεμονωμένον τοῦτο μὲν συχνάκις κεῖται πρὸς ἐνίσχυσιν ἰσχυρισμοῦ, τοῦ λαλοῦντος ἀνθρώπου περὶ ἑαυτοῦ, ἔνθα κεῖται ἀντίθεσις ἢ ἀντιδιαστολὴ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους· διὰ ταῦτα συνάπτεται μετὰ τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας, ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα Ξεν. Κύρ. 1. 4, 12, πρβλ. 4. 2, 45, Πλάτ., κτλ.· οὕτω καὶ μετὰ τῆς δεικτικῆς ἀντων., οὗτος μὲν Πλάτ. Ἀπολ. 21D, κτλ. **8)** τὸ μὲν κεῖται ὡσαύτως μεμονωμένον ἐπὶ ἐρωτήσεων, ὁπόταν νοῆται τὸ εἰς ὃ ἡ ἐρώτησις ἀναφέρεται, Εὐρ. Ἴων 520, Ἱππ. 316, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1214, Πλάτ. Μένων 82B, κ. ἀλλ.

Β. τὸ μὲν πρὸ ἑτέρων μορίων: **Ι.** ὅταν ἕκαστον μόριον διατηρῇ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν, **1)** μὲν ἄρα, παρ' Ὅμ. μέν ῥα, ὡς εἰκός, ἑπομένως, Ἰλ. Β. 1., Ζ. 312, Ὀδ. Α. 127, Πλάτ. Φαῖδρ. 258C, Πολ. 467D, κτλ. **2)** μὲν γάρ, Σοφ. Ο. Τ. 62, Θουκ. 1. 142, κτλ.· — ὁ Ὅμ. συχνάκις παραλείπει τὸ δεύτερον κῶλον μετὰ τὸ μὲν γάρ, ὡς Ἰλ. Ε. 901, Ὀδ. Α. 173, 392, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1062, κτλ.· — ὡσαύτως, μὲν γὰρ δή, Ἰλ. Α. 825· μὲν γάρ τε Ρ. 727. **3)** μὲν δή Α. 542, Ἡρόδ. 1. 32, κτλ.· — συχνάκις ἐν χρήσει ὅπως ἐξενέγκῃ θετικὴν βεβαιότητα παρὰ τοῦ λαλοῦντος ἢ γράφοντος, ἀλλ' οἶσθα μὲν δὴ Σοφ. Τρ. 627, πρβλ. Ο. Τ. 294· τά μὲν δὴ τόξ' ἔχεις ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1308· ἰδίως ὡς συμπέρασμα, τοῦτο μὲν δὴ .. ὁμολογεῖται Πλάτ. Γοργ. 470B· πρβλ. Ξεν. Κύρ. 1. 1, 6, κτλ.· — οὕτω καὶ κατὰ τὸ τέλος διηγήσεώς τινος, τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτα Αἰσχύλ. Πρ. 500, κτλ.· κεῖται καὶ ἐπὶ ἀποκρίσεων πρὸς δήλωσιν πλήρους συγκατανεύσεως, Πλάτ. Γοργ. 470B, κτλ.· — οὕτως, ἦ μὲν δή Ἰλ. Ι. 348, Ὀδ. Δ. 33· οὐ μὲν δή, οὐδόλως, κατ' οὐδένα τρόπον, Ἰλ. Θ. 238, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 9, κτλ.· ἀλλ' οὔ τι μὲν δή .., Πλάτ. Φαῖδρ. 187Δ. **4)** μὲν οὖν, ἴδε κατωτ. ΙΙ. 2. **ΙΙ.** ὅταν τὰ μόρια συνδυάζωνται οὕτως ὥστε νὰ σχηματίζωσι νέαν ἔννοιαν, **1)** μέν γε, ἐν χρήσει σχεδὸν ὡς τὸ γοῦν, τοὐλάχιστον, Κορινθίοις μέν γε ἐνσπονδοὶ ἐστε Θουκ. 1. 40, πρβλ. 3. 39., 6. 86· τοῦτο μέν γ' ἤδη σαφὲς Ἀριστοφ. Ἀχ. 154, πρβλ. Νεφ. 1173· εἰ μέν γε βρῦν εἶπας, καὶ μόνον βρῦν νὰ ἔλεγες ἢ ὅτε ἔλεγες, αὐτόθ. 1382· σπανίως, εἰμὴ οὐδέποτε, παρὰ Τραγ., Ἡρόδ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 1090· — ὡσαύτως, μέν γέ που Πλάτ. Πολ. 559B, Θεαίτ. 147Δ.

2) μὲν οὖν, εἶναι ἐν συχνῇ χρήσει ἀκολουθοῦντος τοῦ δέ, ὥστε ἑκάτερον τῶν μορίων τηρεῖ τὴν ἰδίαν δύναμιν, Σοφ. Ο. Τ. 244, 844, Φιλ. 359, κτλ.· — ἀλλ' ὡσαύτως συχν. ἀπολ., ὁπότε ἐνίοτε φέρεται γεγραμμένον, μενοῦν, καὶ εἶναι ἁπλῶς ἐπιτεταμένος τις τύπος τοῦ οὖν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 65, Φιλ. 359· — ἀλλ' ἔχει ἰδιάζουσαν δύναμιν ἐν ἀποκρίσεσιν, ὅπου ἐνίοτε κεῖται ἐπὶ ἰσχυρᾶς βεβαιώσεως, παντάπασι μὲν οὖν Πλάτ. Θεαίτ. 158D· κομιδῇ μὲν οὖν ὁ αὐτ. ἐν 159E· πάνυ μὲν οὖν ὁ αὐτ. ἐν 159B· ἀνάγκη μὲν οὖν ὁ αὐτ. ἐν 189E· — ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ἐπὶ μείζονος βεβαιώσεως τοῦ ἐρωτωμένου, ὥστε οὕτως εἰπεῖν διορθοῦται καὶ συμπληροῦται ἡ ἔννοια, ἀρ' οὐ κακοδαίμων εἰμί; βαρυδαίμων μὲν οὖν ἀνήρ καὶ δυστυχής! Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1102· ἀπομυξάμενος, ὦ Δημέ μου, πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀποψῶ, «βγάλε, Δῆμέ μου, τὴν μύξαν σου καὶ σφογγίσου 'ς τὸ κεφάλι μου», Ἀλαντοπώλ. ἐμοῦ μὲν οὖν .. , ὄχι, ἀλλὰ «'ς τὸ δικό μου», ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 910· πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 1032, Ἀγ. 1090, 1396, Σοφ. Αἴ. 1363, Ἠλ. 1504, Ο. Τ. 705, Ἀριστοφ. Βάτρ. 241, Πλάτ. Κρίτων 44B, Γοργ. 466Δ, 470B, Πρωτ. 309D, κτλ.· — ὡσαύτως, μὲν οὖν δή Σοφ. Τρ. 153, Ξεν.· καὶ δὴ μὲν οὖν Σοφ. Ο. Κ. 31· πρβλ. οὐμενοῦν· — οὕτως ἐν τῇ Καιν. Διαθ. μενοῦνγε, ἐν ἀρχῇ προτάσεως, ναὶ μάλιστα .., ναὶ μᾶλλον .., Λατ. quin imo, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ια', 28, Ἐπιστ. π. Ρωμ. 9, 20, κτλ. — Παρ' Ἴωσι συγγραφεῦσι. μέν νυν, κεῖται ἀντὶ τοῦ μὲν οὖν, Ἡρόδ. 1. 18., 4. 144, κτλ. **3)** ἐὰν μετὰ τὸ μέν τε, ἀκολουθῇ δέ τε, αἱ δύο προτάσεις συνδέονται στενώτερον ἢ διὰ τῶν τε .., τε .. , Ἰλ. Ε. 139, κτλ.· τὸ μέν τε συχνάκις ἀκολουθεῖ καὶ ὑπὸ μόνου τοῦ δέ, Π. 28, κτλ.· ἢ δι' ἰσοδυνάμων μορίων, Ρ. 727, Ὀδ. Α. 215, κτλ.· σπανίως διὰ τοῦ ἠδέ, Ἰλ. Δ. 341· — Ὁ Ὅμηρ. ὡσαύτως ἔχει μὲν τε, ἀπολ., ὅτε τὸ τε ἀποβάλλει πᾶσαν δύναμιν, οἷον μετὰ τὰ γάρ, τις, κτλ., Ἰλ. Β. 145., Δ. 341, κτλ. **4)** μέν τοι παρ' Ὅμ. ἀείποτε ἀπαντᾷ ἐν ἀγορεύσεσιν, ὅτε τὸ τοι θεωρητέον πιθανῶς ὡς δοτ. τῆς ἀντωνυμ. ἢ τοὐλάχιστον ὡς μὴ ἀλλοιοῦν τὴν ἔννοιαν τοῦ μέν, ἴδε Spitzn. Excurs. εἰς Ἰλ. VIII. § 3· — ἀλλὰ παρ' Ἀττ. τὸ μέντοι χρῆσιν ὡς μία λέξις καὶ εἶναι ἐν χρήσει, α) ὡς σύνδεσμος, ὅμως, ἀλλ' ὅμως, «ἐν τούτοις», tamen, vero, Αἰσχύλ. Πρ. 318, 1054, Σοφ. Τρ. 413, Ξεν., κλ.· ἐνίοτε κεῖται ἀντὶ τοῦ δέ, μετὰ τὸ μὲν, παιδὸς μὲν πέρι τοῦ ἐμοῦ μὴ μνησθῆτε ἔτι .. Λυδῶν μέντοι λογάδας καὶ τὸ κυνηγέσιον .. συμπέμπω Ἡρόδ. 1. 36, Σοφ. Φ. 352, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 4, 9, κτλ.· ἴδε ἀνωτ. Α. II. 6. α. β) ὡς ἐπίρρ. ἰσχυρῶν διαμαρτυριῶν, ὄμνυμι γάρ σοι, τίνα μέντοι, τίνα θεόν; Πλάτ. Φαῖδρ. 236D· οὐ μέντοι γε μὰ Δία .. Δημ. 54. 12· ἐντεῦθεν συχνάκις κεῖται ἐπὶ προθύμου ἢ ὁριστικῆς βεβαιώσεως, φαμὲν τι εἶναι .. · Ἀπόκρ. φαμὲν μέντοι νὴ Δία Πλάτ. Φαίδων 65D, πρβλ. 68B, 73D, 81D, κτλ.· ὡσαύτως μετ' ἀρνήσ., ὅπως δοθῇ ἔμφασις εἰς ἐρωτήσιν, οὐ σὺ μέντοι ..; πῶς, σὺ (λοιπὸν) δὲν εἶσαι.. ; ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. ἐν ἀρχ., πρβλ. Φαῖδρ. 229B, Πολ. 339B, κτλ.· ἐνίοτε πρὸς ἔκφρασιν ἀνυπομονησίας, τί μέντοι πρῶτον ἦν, τί πρῶτον ἦν; καὶ τί λοιπὸν ἦτε τὸ πρῶτον; Ἀριστοφ. Νεφ. 787· οὗτος, σὲ λέγω μέντοι ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 171· μετὰ προστ. πρὸς ἐνίσχυσιν προστακτῆς, τουτὶ μέντοι σὺ φυλάττου ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 1100, πρβλ. Ὄρν. 661, Ξεν. Ἀν. 1. 4, 8· ἐν ἀποκρίσεσι, γελοῖον μεντἂν εἴη, μάλιστα θἀ ἥτα καὶ .., Πλάτ. Θεαίτ. 158E. — Δύναμις προστίθεται συναπτομένου καὶ τοῦ γε, μέντοι γε Ξεν. Κύρ. 5. 5, 24, κτλ.· ἀλλ' ἐν τῷ συνδυασμῷ γε μέντοι, τὸ γε ἀνήκει εἰς τὴν προηγουμένην λέξιν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 938, Σοφ. Ο. Τ. 778, 1292, κτλ., ἴδε Rors. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 604· ὡσαύτως, ὅμως γε μ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 61. — καὶ .. μέντοι, ἐν χρήσει ἐπὶ διηγήσεων, κτλ., ὅπως προσθῇ τι ἄξιον σημειώσεως, νῦν σοι καιρός ἐστιν ἐπιδείξασθαι τὴν παιδείαν, καὶ φυλάξασθαι μέντοι .., Ξεν. Ἀν. 4. 6, 15, πρβλ. 1. 8, 20, Πλάτ. Πρωτ. 339C, Θεαίτ. 143B· — ἀλλὰ μέντοι, ἀλλὰ κατ' ἀλήθειαν, ἀλλὰ τῷ ὄντι, Ξεν. Ἀν. 4. 6, 16, Πλάτ. Πολ. 331E, κτλ. — Ἐν τῇ κράσει μεντἄν, ὅηλ. μέντοι ἄν, ἑκατέρα τῶν λέξεων τηρεῖ τὴν ἑαυτῆς δύναμιν καὶ σημασίαν, ὡς ἐν Σοφ. Αἴ. 86, Δημ. 16. 24, κτλ.

Γ. περὶ τοῦ μὲν τιθεμένου κατόπιν ἑτέρων μορίων, ὅρα ἕκαστον μόριον.

Δ. Θέσις τοῦ μέν. Ὡς τὸ δέ, συνήθως κεῖται ὡς ἡ δευτέρα λέξις ἐν τῇ προτάσει. Ἀλλ' ὅταν πρότασις ἄρχηται διὰ λέξεων κοινῶν εἰς τὰς ὑποκειμένας αὐτῇ προτάσεις, τότε τὸ μὲν λαμβάνει θέσιν κατόπιν ἄλλων λέξεων ἐν τῇ πρώτῃ προτάσει, ὡς ἴδε γάρ γυνὴ δούλη μέν, εἴρηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον Σοφ. Τρ. 68· οἱ Ἀθηναῖοι ἐτάξαντο μέν .. , ἡσύχαζον δέ .. , Θουκ. 4. 73, πρβλ. 113, κτλ. Προστίθεται ὡσαύτως καὶ εἰς ἄλλας ἐμφαινούσας ἀντίθεσιν, ὡς πρῶτον μέν, τότε μέν, ἐγὼ μέν, καὶ ὅταν ὅτι αἱ λέξεις αὗται δὲν ἔχωσι τὴν πρώτην θέσιν ἐν τῇ προτάσει· ἐνίοτε ὅμως προηγεῖται τῶν τοιούτων λέξεων, ὡς μὲν ἐγὼ οἶμαι Πλάτ. Φαῖδρ. 228B· ὡς μέν τινες ἔφασαν Ξεν. Κύρ. 5. 2, 28. Συνήθως δὲ τίθεται μεταξὺ τοῦ ἄρθρου καὶ τοῦ ὀνόματος ἢ τῆς προθέσεως καὶ τῆς συντακτικῆς αὐτῆς πτώσεως, οἷον οἱ μὲν στρατιῶται, τὸ μὲν πλῆθος, περὶ μὲν τούτων, κτλ.· ἀλλ' ἐὰν ἔμφασίς τις ἰδιαιτέρα δίδηται εἰς τὸ ὄνομα, τὸ τοιοῦτον ἐνίοτε παραμελεῖται, ὡς, οἱ Γεγαῖται μὲν ἐπηυλίσαντο, Μαντινῆς δὲ ἀπεχώρησαν Θουκ. 4. 134· ἀνὰ τὸ σκοτεινὸν μέν .. , ὁ αὐτ. 3. 22. **ΙΙ.** τὸ μὲν συχνάκις ἐπαναλαμβάνεται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει, **1)** ὁπόταν πλὴν τῆς ἀντιθέσεως τῶν δύο κυρίων προ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τάσεων δευτερεύουσά τις ἀντίθεσις εἰσάγηται εἰς τὴν πρώτην ἐξ αὐτῶν, ὁ μὲν ἀνὴρ τοιαῦτα μὲν πεποίηκε, τοιαῦτα δὲ λέγει, ὑμῶν δὲ .., Ξεν. Ἀν. 1. 6, 9, πρβλ. 5. 8, 24, Θουκ. 8. 104, Δημ. 299. 19 κἑξ., 689. 19 κἑξ. **2)** τὸ μὲν δύναται νὰ ἐπαναληφθῇ ἐν τῇ ἀποδόσει μετὰ τῆς δεικτικῆς ἀντωνυμίας, τὸν μὲν καλέουσι θέρος, τοῦτον μὲν προσκυνέουσι, τὸν δὲ χειμῶνα .., Ἡρόδ. 2. 121· ὅσοι μὲν δὴ νομοῦ τοῦ Θηβαίου εἰσί, οὗτοι μέν νυν .. αἴγας θύουσι· ὅσοι δὲ .. νομοῦ τοῦ Μενδησίου εἰσί, οὗτοι δὲ .. ὄϊς θύουσι αὐτόθι 42, πρβλ. 3. 108, κ. ἀλλ.· ὅτε μέν με οἱ ἄρχοντες ἔταττον .., τότε μὲν ἕμενον .. · τοῦ δὲ θεοῦ τάττοντος, ἐνταῦθα δὲ .. Πλάτ. Ἀπολ. 28Ε.— πρβλ. Buttm. εἰς Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 154 κἑξ. **3)** ὅταν τὸ μὲν κεῖται ἀπολύτως, συχνάκις ἀκολουθεῖται ὑπὸ ἑτέρου μὲν ἀντιθετικοῦ, εἰ μὲν οὖν ἡμεῖς μέν .. ποιοῦμεν Πλάτ. Πολ. 421Α. **III.** τὸ μὲν ἐνίοτε παραλείπεται παρὰ τοῖς Ποιηταῖς, ἀλλ' οὕτως ὥστε νὰ νοῆται ἐκ τοῦ ἑπομένου δέ· ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ παῖδας Αἰσχύλ. Πέρσ. 403· πρβλ. Ellendt Λεξικ. Σοφοκλ. 1. 388.

μεν-αίχμης, ου, Δωρ. **-αίχμας, α, ὁ,** = **μενεπτόλεμος, μενέχαρμος,** ὁ ἐμμένων, καρτερικὸς ἐν μάχῃ, Ἀνακρ. 74· — τὸ χειρ. μεναίχμα, ἐν Ἀνθ. Π. 6. 84, δυνατὸν νὰ ἀνήκῃ εἰς τὸ **μεναίχμας** ἢ νὰ εἶναι τὸ θηλ. τύπου **μέναιχμος.**

Μενανδριανοί, οἱ, οἱ τοῦ αἱρετικοῦ Μενάνδρου ὀπαδοί, Ἐπιφάν. I, 281. Α, προσέτι **Μενανδριασταί,** Ἡγήσιππ. 1324Α.

μέν-ανδρος, ἡ, ἡ μένουσα τὸν ἄνδρα, κατὰ Διονύσιον τὸν Σκελιώτην «ὃς τὴν μὲν παρθένον ἐκάλει μένανδρον, ὅτι μένει τὸν ἄνδρα, καὶ τὸν στῦλον μενεκράτην, ὅτι μένει καὶ κρατεῖ, κτλ.» παρ' Ἀθην. 98D.

μενᾶται, αἱ, εἶδος ἀπίων, Γαλην. 6, 351Ε.

μέναυλον, τό, (venabulum), δόρυ, Λέοντ. Τακτ. 6, 32, καὶ **μεναύλιον** Κ. Πορφυρ. Ἔκθεσις Βασ. Τάξ. 657, 14, κτλ.

μὲν ἄρα, μὲν γάρ, μὲν γε, μὲν δή, ἴδε ἐν λέξ. **μέν** Β.

μενεαίνω, (μένος) δεικνύω προθυμίαν νὰ πράξω τι, προθυμοῦμαι, Ὅμ.· μετ' ἀπαρ. ἐνεστ., μηδὲ θεοῖς μενεαινέμεν ἶφι μάχεσθαι Ἰλ. Ε. 606, πρβλ. Ὀδ. Ν. 30, κ-λ.· ἢ συνηθέστερον μετ' ἀπαρ. ἀορ., μενεαίνεις Ἴλιον ἐξαλαπάξαι Ἰλ. Δ. 32, κτλ.· σπανίως μετ' ἀπαρ. μέλλ., ἐρύσσεσθαι μενεαίνων Φ. 176, Ὀδ. Φ. 125· ὁπόταν κεῖται ἀπολ., εὐκόλως δυνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν ἀπαρέμφ., σὺ δ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις [βιῶξαι] Ἰλ. Χ. 10, πρβλ. Δ. 32· μάλα περ μενεαίνων [καταφθῖσαι] Ὀδ. Ε. 341, κτλ.· — ὡσαύτως, ὡς πάντα τὰ ἐπιθυμίαν δηλοῦντα ῥήματα μετὰ γεν., μ. μάχης Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 361· — μετ' αἰτ. πράγμ., ὄλεθρον μ. τινί, διανοοῦμαι θάνατον ἐναντίον τινός, Κόϊντ. Σμ. 12. 380. **II,** χολοῦμαι, ὀργίζομαι, οὐδέ τί με χρὴ ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν Ἰλ. Τ. 68., Ω. 22, 54· ὡσαύτως, ἐριδι μενεῆναι, ὡς τὸ ἐριδι μάχεσθαι, Τ. 58· μ. τινί, ἐμμανῶς ὀργίζεσθαι ἐναντίον τινός, Ο. 104, Ὀδ. Α. 20, κτλ.· — ἀλλ' ἐν Ἰλ. Τ. 491, ἔνθα ὁ Σαρπηδών, κτεινόμενος μενέαινε, ἡ ἔννοια φαίνεται ὅτι εἶναι: ἀποθνήσκων ἀνέπνεε μετ' ἀγωνίας, ἐψυχομάχει· οἱ Γραμμ. ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν διὰ τοῦ **ἐλιποψύχει.** Πρβλ. **μενοινάω.** — Τὸ ῥῆμα εἶναι Ἐπικ., ἅπαντᾷ δὲ καὶ παρὰ Ψευδο-Εὐρ. (Ἀποσπ. 449).— Καθ' Ἡσύχ.: «μενεαίνει· βούλεται. θυμοῦ καὶ ὀργῆς πίμπλαται. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ψυχεῖ.»

μεν-έγχης, ες, = **μεναίχμης,** Αἰσχύλ. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 255.

μενε-δήμιος, ον, ὁ τηρῶν ἐν τῇ μάχῃ τὴν θέσιν του ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, καρτερικός, γενναῖος, ἀνδρεῖος, Ἰλ. Μ. 247., Ν. 228· Δωρ. **-δάϊος,** Ἀνθ. Π. 7. 208.

μενε-δουπος, ον, καρτερικός, ὑπομένων ἀταράχως τὸν θόρυβον τῆς μάχης, Ὀρφ. Ἀργ. 537.

μενε-κράτης [ᾰ], **ες,** ὁ μένων καὶ κρατῶν, στερεός, στῦλος Διονύσ. παρ' Ἀθην. 98D, ἴδε **μέναν-δρος.**

Μενεκράτης, ὁ, κύρ. ὄνομ., κλητ. **ὦ Μενεκράτη,** CIG 1153.

μενε-κτύπος, ον, «ὁ μὴ ψαφοδεής» Ἡσύχ., μενέκτυπαν Θησέα Βακχυλ. XVI [XVII], 1.

Μενέλαΐς, ἡ, ἡ Ἑλένη, Ἴβυκ. ἐν Ἀποσπ. 13, κλ.

Μενέλᾱος, ὁ, κύρ. ὄνομ., Ὅμ.: Ἀττ. **Μενέλεως,** γεν. **εω:** οἱ Τραγικ. ποιοῦνται χρῆσιν ἑκατέρου τῶν τύπων τούτων κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου· Δωρ. δοτ. **Μενέλᾳ,** Πινδ. Ν. 7. 41, αἰτ. **Μενέλαν** Εὐρ. Ῥῆσ. 257.

μενε-μάχος [ᾰ], **ον,** καρτερικὸς ἐν μάχῃ, ἀνδρεῖος, Ἀππιαν. Ἰβηρ. 5. 61.

μενε-πτόλεμος, ον, ὁ ἀντίχων ἐν πολέμῳ, καρτερικὸς ἐν μάχῃ, εὐσταθής, γενναῖος, ἐπίθ. τῶν ἡρώων, Ἰλ. Τ. 48, μενεπτόλεμος ἥρως Βακχυλ. XVI [XVII], 73, κλ.· — ὡσαύτως ἐπὶ ἔθνους, Ἰλ. Β. 749, Βακχυλ. V, 126· — ἰσοδύναμον τῷ **μεναίχμης, μενεδήιος, μενέχαρμος,** κτλ.

Μενεσθεύς, έως, Ἰον. **ῆος,** ὁ, κύριον ὄνομα, ὁ μίνων, πρβλ. **Μέμνων.**

μενετέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **μένω,** δεῖ μένειν, Πλάτ. Πολ. 328Β, Ξεν., κτλ.· πρβλ. Δοβερ. Φρύν. 446. Ἴδε **μενητέον.**

μενετικός, ή, όν, (μένω) ὁ ἐμμένων σταθερὸς εἴς τι, τὸ μενετικόν, τὸ ἐμμένειν εἴς τι, Μ. Ἀντών. 1. 16.

μενετός, ή, όν, (μένω) περιμένων ἢ διατεθειμένος νὰ περιμένῃ, ὑπομονητικός, μακρόθυμος, μενετοὶ θεοὶ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1620. **II,** ἐπὶ περιστάσεων, οἱ καιροὶ οὐ μενετοί, αἱ εὐκαιρίαι δὲν ἀναμένουσιν, ἡ εὐνοικὴ περίστασις δὲν περιμένει, Θουκ. 1. 142.

μενέφραδον, τό, venafranum, «μενέφραδον ἔλαιον, τὸ πράσινον καὶ καθαρὸν ἔλαιον, τὸ γαγέτιον» Λεξικ. Βοταν.

μενε-φύλοπις [ῠ], **-ιος, ὁ, ἡ,** = **μενεπτόλεμος,** Ἀνθ. Π. 6. 84.

μενε-χάρμης, ου, ὁ, (χάρμη) καρτερικὸς ἐν ταῖς μάχαις, ἐπὶ ἡρώων, Ἰλ. Α. 122, 303, κτλ.· ἐπὶ ἔθνους, Ι. 529· αὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.· — ὡσαύτως **μενέχαρμος, ον,** Ἰλ. Ξ. 376. Διὰ παραβολῆς τοῦ **μενεχάρμης** πρὸς τὰς λέξεις **μεναίχμης, μενεπτόλεμος** ἐπιβεβαιοῦται ἡ ἀνωτέρω δοθεῖσα σημασία.

μενητέον, ἀδόκιμος τύπος ἀντὶ τοῦ **μενετέον,** Διον. Ἁλ. 7. 27, Αἰσὼπ μῦθοι 158 ἔκδ. Κοραῆ (31 ἔκδ. Halm. Ἔνθα γράφεται **μενετέον**).

μενθῆραι, αἱ, = **μέριμναι,** Ἐτυμολ. Μέγ. 508. 6, (μενθῆρες ἡμαρτημ. γραφ. παρὰ Σουΐδ.)· τὸ ἑνικ. ἐκ διορθώσ. ἔν τινι ἀποσπάσματι τοῦ Πανυάσιος παρὰ Στοβ. 165 ὑπὸ Meineke ἐν Ἀλεξανδρ. Ἀναλέκτ. σελ. 365, μενθήρης (κοινῶς: μὲν θήρης) καὶ δολεφροσύνης· — τὸ ἑνικ. παρ' Ἡσυχ.: «μενθήρη· φροντίς» καὶ τὸ πλῆθ.: «μενθήραις· μερίμναις» παρὰ τῷ αὐτῷ.

μενθηρίζω, = **μεριμνηρίζω,** Ἡσύχ., Φώτ.— Καθ' Ἡσύχ.: «μενθηριῶ· μεριμνήσω, διατάξω».

μενο-εικής, ές, (**εἰκός, ἔοικα**) ὁ ἁρμόζων εἰς τὰς ἐπιθυμίας, ἱκανοποιῶν, ἀρκετός, ἄφθονος ἢ εὐάρεστός τινι, Ὅμ.: κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τροφῆς καὶ ποτοῦ ὡς δαίς, δεῖπνον, **ἐδωδή,** αἶτος, οἶνος κτλ.· πάρα γὰρ μενοεικέα πολλὰ δαίνυσθαι Ἰλ. Ι. 227, πρβλ. Ὀδ. Π. 429· τῶν ἐξαιρεύμην μενοεικέα Ξ. 232· αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ, οὗτος δὲ αὐτοὺς εὐώχει διὰ θυμήρους νεκρικοῦ ἐπιδείπνου, Ἰλ. Ψ. 29· μενοεικέα ὕλην, ἄφθονα ξύλα, Ψ. 139· ὥρα, χάρις, κτλ., Ὅμ.· καὶ σφιν μενοεικέα ληΐδα δῶκα Ὀδ. Ν. 273· πρβλ. Πλουτ. Φωκ. 2.— Καθ' Ἡσύχ.: «μενοεικέα· πολλήν. προσηνῆ. δαψιλῆ».

μενοινάω, Ἐπικ. **μενοινήω** Ἰλ. Ν. 79· 6' καὶ γ' ἐν. **μενοινᾷς, -νᾷ,** Ἰλ. Ξ. 221, 264, Ὀδ. Β. 34, 92, κλ.· ἐπίτεταμ. **μενοινάᾳ** Ἰλ. Τ. 164· μετοχ. **μενοινῶν** Ἰλ.· Ἐπικ. παρατ. **μενοίνεον** Ἰλ. Μ. 59· παρατ. γ' ἐν. **ἐμενοίνα** Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 368, **μενοίνα** Ὅμ.· ἀόρ. **μενοίνησεν** Ὀδ. Β. 36· ὑποτακτ. **μενοινήσῃ, -ωσι** αὐτόθι 248, Ἰλ. Κ. 101· εὐκτ. **μενοινήσειε** Ο. 82, ἔνθα ὁ Ἀρίσταρχ. ἔγραφε τύπον ὑποτακτ. **μενοινήῃσι,** ἀλλ' ἴδε Spitzn ἐν τόπῳ· (μένος). **Ὡς τὸ μενεαίνω,** ἐπιθυμῶ τι ἀφθόρως, προθυμοῦμαι, ἐπιζητῶ, φροντίζω, Ὅμ., ὅστις συχνάκις προτιθέτει φρεσὶν ἧσι, φρεσὶ σῇσι μ., ἐπιθυμεῖ ἐν τῇ καρδίᾳ του, ἐπιθυμεῖς ἐν τῇ καρδίᾳ σου, μετὰ φρεσὶ σῇσι Ἰλ. Ο. 264· θυμῷ, ἐνὶ θυμῷ Τ. 164, Ὀδ. Β. 248.— Συντάσσ. τὸ πλεῖστον μετ' αἰτ. πράγμ., Β. 285, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως οὐχὶ σπανίως μετ' ἀπαρ. ἐνεστ., ὡς Ἰλ. Τ. 164, Ὀδ. Χ. 217· ἢ μετ' ἀπαρ. ἀορ., ὡς Β. 248., Φ. 157, καὶ οὕτω Πινδ. Π. 1. 83· ὡσαύτως, μενοίνεον εἰ τελέσαιεν, ἦσαν πρόθυμοι, ἐπεύθυμουν σφίσιν ἐὰν .., Ἰλ. Μ. 59· — σπανίως κεῖται ἀπολ., ὧδε μενοινῶν, τόσον πρόθυμος [πρὸς μάχην], Ο. 292· — μ. τινί τι, σχεδιάζω ἢ διανοοῦμαι κακόν τι ἐναντίον ἑτέρου, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα Ὀδ. Δ. 532· ἀλλὰ μετὰ δοτ. πράγμ. μόνον, ἰδίως προσπαθῶ νὰ ἀποκτήσω τι, μ. χρήμασι Θέογν. 461.— Ἐπικ. λέξ. ἐν χρήσει καὶ παρὰ Πινδ., ὅς παρὰ τοῖς Τραγ. κατ' ἐνεστ., τί ποτε μενοινᾷ; τί νὰ θέλῃ; τί νὰ ἐπιθυμῇ; Σοφ. Αἴ. 341· νιν σφάξαι μενοινᾷς Εὐρ. Κύκλ. 448· καὶ ἅπαξ παρ' Ἀριστοφ., ὡσαύτως κατ' ἐνεστ., ἐξελεῖν ἡμῶν μενοινῶν πρὸς βίαν τἀνθρήνια, διανοούμενος νὰ ἁρπάσῃ διὰ τῆς βίας τὰ κηρία ἡμῶν, Σφ. 1080.

μενοινή, ἡ, ἔνθερμος ἐπιθυμία, Καλλ. εἰς Δία 90, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 894, Ἀνθ. Π. 41. 350.

μένος, εος, τό, (ἴδε **μάω**) δύναμις, ἰσχύς, μάλιστα ὡς ἐμφαίνεται αὕτη ἐν ταχείᾳ κινήσει καὶ προσπαθείᾳ, συχν. παρ' Ὅμ ὅστις ἐ.ἰοτε συνάπτει, μένος τε καὶ ἀλκὴ ὡς ἰσοδύναμα, Ἰλ. Ζ 265· μ. χειρῶν Ε. 506, ἀνθ' οὗ συνηθέστερον ἔχει μ. καὶ χεῖρες, Ζ. 502, κτλ.· ὡσαύτως, μένος καὶ γυῖα αὐτόθι 27. **2)** ἐπὶ ζώων, ἰσχύς, ἀγριότης, ὡς ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, Ἰλ. Ρ. 20· ἐπὶ ἵππων, τὸ θυμοειδές, τὸ θάρρος, αὐτόθι 456, 476, κτλ.· ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. (ἴδε ἐν τέλ.). **3)** ἐπὶ πραγμάτων, ἰσχύς, δύναμις, μ. ἔγχεος Ἰλ. Π. 613· ἠελίοιο Ὀδ. Κ. 160· πυρὸς Ἰλ. Ζ. 182, Ἀριστοφ. Ἀχ. 665· ποταμῶν Ἰλ. Μ. 18, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 721· χειμῶνος Εὐρ. Ἡρακλ. 428· — ὡσαύτως, χαλινῶν ἀναύδῳ μένει Αἰσχύλ. Ἀγ. 238· ἄτης ὁ αὐτ. ἐν Χ. 1076· οἴνου Ἱππ. 394. 51. **4)** δύναμις, ἰσχύς, αἱ τινες ἐμφαίνουσι ζωήν, ἐπομένως αὐτὴ ἡ ζωή, Ἰλ. Γ. 294· ψυχή τε μένος τε ὡς ἰσοδύναμα, Ε. 296· φυσῶσι μέλαν μένος, τὸ μέλαν αἷμα τῆς ζωῆς, Σοφ. Αἴ. 1417, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1067. **II,** ἐπὶ τῆς ψυχῆς, πνεῦμα, ὁρμή, μανία, δύναμις, πάθος, ὀργή, μένος ἀνδρῶν, ἡ ἐν τῇ μάχῃ ἐξαγρίωσις καὶ μανία τῶν ἀνδρῶν, Ἰλ. Β. 387· μένος Ἄρηος Σ. 204·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σπανιώτερον ἐν τῷ πληθ., καὶ τοῦτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ φράσει μένεα πνείοντες, «θυμοῦ καὶ δυνάμεως πνέοντες, τουτέστι, γέμοντες, θαρσαλέοι» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 536, κ. ἀλλ. (ἔνθα ἴσως ὁ ἀριθμὸς τοῦ μένεα ἐτέθη κατ' ἀφομοίωσιν πρὸς τὸ πνείοντες)· — ὁ Ὅμ. συχνάκις συνάπτει μένος καὶ θυμὸς Ἰλ. Ε. 470, κ. ἀλλ., ἴδε Ἑρμ. ἐν Ὁμ. Ὕμνῳ εἰς Δήμ. 362· μένος καὶ θάρσος Ἰλ. Ε. 2, Ὀδ. Α. 321· μένος ἔλλαβε θυμὸν Ἰλ. Ψ. 468· μένος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν Χ. 312· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι πέμπλαντο Α. 103· οὕτως, ὀργῆς καὶ μένους ἐμπλήμενος Ἀριστοφ. Σφ. 427 (ἴδε ἐν τέλ.)· — μένει κατὰ δοτ., ὁρμητικῶς, μανιωδῶς, Αἰσχύλ. Θήβ. 393· παντὶ μένει Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 354. 2) ὁ ἐπίμονος σκοπὸς τοῦ ἀνθρώπου, σταθερὰ ἀπόφασις, Τρωσίν, τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, ὧν ἡ προθυμία ἀεὶ εἶναι ἀνόητος, μωρά, Ἰλ. Ν. 634· οὕτως ἐν τῷ πληθ., σκοπός, πρόθεσις, ἐμῶν μενέων ἀπερωεὺς Θ. 361· ἐντεῦθεν, 3) καθόλου, φυσικὴ διάθεσις, φρόνημα, ὡς τὸ Λατιν. mens, ἰδίως ἐν συνθέτοις, οἷον εὐμενής, δυσμενής, κτλ.· ἀλλ' οὐδέποτε ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς διανοίας.— Κατὰ τὰς πλείστας περιστάσεις ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ Λατ. impetus. III. μένος κεῖται ὡσαύτως ἐν περιφράσει ὡς τὰ βίη, ἴς, σθένος, ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, ἀντὶ αὐτοῦ τοῦ Ἀλκινόου, Ὀδ.· οὕτω καὶ μένος Ἀτρείδαο, Ἕκτορος, κτλ., Ἰλ.· ὡσαύτως, μένεα ἀνδρῶν Δ. 447, Ὀδ. Δ. 363· αἰθέριον μ. = αἰθήρ, Ἐμπεδ. 32.— Ἡ Ὁμ. αὕτη λέξις εἶναι ἐν χρήσει κατὰ τὸ πλεῖστον παρ' Αἰσχύλ. ἐκ τῶν Ἀττικῶν ποιητῶν· σπανία δὲ παρὰ τοῖς κωμ. καὶ τοῖς πεζογράφοις τῶν Ἀττ., ἂν καὶ ὁ Ξεν. μεταχειρίζεται αὐτὴν ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ὁρμή, σφοδρότης, προθυμία καὶ μ., θάρσος καὶ μ. Κύρ. 3. 3, 61, Ἑλλ. 7. 1, 31· ὑπὸ χαρᾶς καὶ μένους ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 6. 15.

μὲν οὖν, μέν που, μὲν ῥα, μεντᾶν, μέν τε, μέντοι, ἴδε ἐν λ. μὲν Β.

Μεντορ-ουργής, ές, ὑπὸ τοῦ Μέντορος εἰργασμένος, Λουκ. Λεξιφ. 7.

μένω, Ἰων. παρατ. **μένεσκον** Ἰλ. Τ. 42, Ἡρόδ. 4. 42· Ἰων. μέλλ. **μενέω** Ἰλ. Τ. 308, Ἡρόδ. 4. 119, κτλ., Ἀττ. **μενῶ**· ἀόρ. **ἔμεινα**· πρβλ. **μεμένηκα** (συνηθέστερον τὸ σύνθ. ἐμ-) Δημ. 331. 28·— οἱ λοιποὶ ὁμαλοὶ χρόνοι εἶναι κοινοί·— ῥημ. ἐπίθ. **μενετός, μενετέον,** παρὰ μεταγεν. **μενητέον**:— ὡσαύτως παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς μετ' ἀναδιπλ. **μίμνω**, ὅ ἐστι **μι-μένω**, ἴδε τὰς λ. (Πρβλ. τὸ Λατ. maneo· ἴδε ἐν λ. *μάω). Μένω ἔν τινι θέσει, πολύ, περιμένω: I. μένω, διαμένω σταθερός, ἐν τῇ θέσει μου ἐν μάχῃ, ὑπομένω, Ὅμ.· ὅστις συνάπτει αὐτὸ (ὡς συνώνυμον) μετὰ τοῦ τλῆναι, ἀντίθετ. τῷ φεύγειν· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ.· ἐμπέδως μ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 854· ἀραρότως ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 945· μ. κατὰ χώραν, ἐπὶ στρατιωτῶν, Θουκ. 4. 26. 2) μένω οἴκοι, μένω ὅπου εἶμαι, μένω ἀκίνητος, Ἰλ. Π. 838· ἀλλὰ πληρέστερον, ἔντοσθε μένειν Ἡσ. Θ. 598· μ. αὐτοῦ Ἡρόδ. 8. 62· οἴκοι Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 300. εἴσω δόμων ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 232· κατ' οἶκον Εὐρ. Ι. Α. 656· ἐν δόμοις Σοφ. Αἴ. 80· ἔνδον μένεις Ἄμφις ἐν «Ἀθάμαντι» 1·— ἁπλῶς, παραμένω, διαμένω, κατοικῶ, πρός τινα Ἱππ. 1276. 34· ἐκεῖ Πολύβ. 30. 4, 10, πρβλ. Ἀλκίφρ. 3. 5·— ἀλλά, μ. ἀπό τινος, διαμένω μακράν τινος, ἀπουσιάζω ἀπό τινος, Ἰλ. Β. 292, Σ. 64. 3) διαμένω, χρονοτριβῶ, ἐς ἠέλιον καταδύντα Ὀδ. Ρ. 570· μενέουσιν, εἰσόκε περ Τροίην διαπέρσομεν Ἰλ. Ι. 45· μετά τινος ἐννοίας βραδύτητος ἢ ὀκνηρίας, Ι. 318, Λ. 666, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 796· οἱ μένοντες Ξεν. Ἀν. 4. 4, 19, κτλ. 4) ἐπὶ πραγμάτων, διατηροῦμαι, διαμένω, διαρκῶ, παραμένω, στήλη μένει ἔμπεδον Ἰλ. Ρ. 424· ἀσφαλὲς αἰὲν .. μένει οὐρανὸς Πινδ. Ν. 6, 7· τόδ' αἰανῶς μένοι Αἰσχύλ. Εὐμ. 672· αἰῶνα δ' ἐς τρίτον μένει ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 744· μ. τὰ βουλεύματα Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 6, 3· οἱ μένοντες (δηλ. ἀστέρες), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό: οἱ πλάνητες, ὁ αὐτ. π. Οὐραν. 2. 8, 10· μένουσιν ἀριστοκρατίαι, εἶναι σταθεραί, διαρκεῖς, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 5. 8, 5· τὸ νόμισμα βούλεται μένειν ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 5. 5, 14, κτλ. 5) ἐπὶ καταστάσεων, διαμένω ἐν ᾗ καταστάσει εὑρισκόμην, ἐπὶ παρθένου, Ἰλ. Τ. 263· καθόλου, διαμένω ὡς πρότερον, ἐξακολουθῶ, διατηροῦμαι, ἰσχύω, ἔχω κῦρος, ἣν μείνωσιν ὅρκοι Εὐρ. Ἀνδρ. 1000· οὕτω, μένειν κατὰ χώρην, ἐπὶ ὅρκου, Ἡρόδ. 4. 201· ἐπὶ περιστάσεων, Θουκ. 4. 76· οὐδαμὰ ἐν ταὐτῷ μ., ἐπὶ εὐτυχίας, Ἡρόδ. 1. 5· μένειν ἐμπέδοις φρονήμασι Σοφ. Ἀντ. 169· μ. ἐπὶ τούτων, μένω εὐχαριστημένος μὲ .., Δημ. 42. 29· οὕτω, μ. ἐπὶ τούτοις Ἰσοκρ. 160Α· μ. ἐλεύθερον Μένανδ. ἐν «Ἑαυτὸν τιμωρουμένῳ» 6. 6) μένω σταθερὸς εἴς τινα γνώμην ἢ πεποίθησιν κτλ., ἐπὶ τῷ ἀληθεῖ, ὡς τὸ ἐμμένειν τῷ ἀληθεῖ, Πλάτ. Πρωτ. 356Ε· μενέτωσαν ἐν τοῖς διαγνωσθεῖσι Νόμ. παρὰ Δημ. 545. 9· ἐπὶ τούτῳ τῷ βίῳ μένω, μένω εὐχαριστημένος μὲ .., Πλάτ. Πολ. 466C. 7) ἀπροσ. μετ' ἀπαρ., μένει εἴς τινα νὰ πράξῃ τι, μένει .. τίνειν θέμιν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 435· τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποισι κατθανεῖν μένει Εὐρ. Ἀποσπ. 39. II. μεταβ. ἐπὶ προσώπων, περιμένω, ἀναμένω, προσδοκῶ, Ἠῶ μίμνειν Ἰλ. Θ. 565, κ. ἀλλ.· ἰδίως, ὑπομένω προσβολὴν ἄνευ κλονισμοῦ, Λατ. mamere hostem, συχν. παρ' Ὁμ. καὶ Ἀττ.· οὕτως ἐπὶ βράχου μένοντος ἐν τρικυμίᾳ ἀκινήτου Ἰλ. Ο. 620· ἀπορίαν γὰρ οὐ μενῶ Εὐρ. Φοίν. 740·— τἀνάπαλιν ἐπὶ πραγμάτων, τὸ μόρσιμον γὰρ τόν τ' ἐλεύθερον μένει, περιμένει αὐτόν, Αἰσχύλ. Χο. 103· ἐπίξηνον μένει (ἐνν. με) ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1277· ἀγὼν γὰρ ἄνδρας οὐ μένει λελυμένους ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 39. 2) ὡσαύτως μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., περιμένω τι, ἦ μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθέμεν; περιμένετε τοὺς Τρ. νὰ ἔλθωσι πλησίον; Ἰλ. Δ. 247· μένον δ' ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν, περιέμενον νὰ ἔλθῃ ἡ ἑσπέρα, Ὀδ. Α. 422, κτλ.· οὐδ' ἔμειν' ἐλθεῖν τράπεζαν νυμφίαν Πινδ. Π. 3. 28· τί μένεις .. ἰέναι; τί περιμένεις νὰ ὑπάγῃς; Θέογν. 351· μένω δ' ἀκοῦσαι, περιμένω, δηλ. ποθῶ νὰ ἀκούσω, Αἰσχύλ. Εὐμ. 677, πρβλ. Ἀγ. 459, Εὐρ. Ἀνδρ. 255 (ὅπερ προσεγγίζει τὸ μένω εἰς τὸ μέμονα).

μέρα· «ὄμματα» Ἡσύχ.

μεραρχία, ἡ, δύο χιλιαρχίαι, δηλ. 2048 ἄνδρες, Αἰλιαν. Τακτ. 9, 7, κλ.

μερ-άρχης, ου, ὁ, (μέρος) ὁ ἀρχηγὸς μεραρχίας, δηλ. 2048 ἀνδρῶν, Ἀρρ. Τακτ. 10. 5, κλ.

μέργιζε· «ἀθρόως ἔσθιε» Ἡσύχ.

μέργω, = **ἀμέργω,** καὶ **μέρδω,** = **ἀμέρδω,** Γραμματ.

μέρδει· «κωλύει, βλάπτει» Ἡσύχ.

μέρεια, ἡ, = **μερίς,** Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 18, 85·— καθ' Ἡσυχ.: «φυλῆς μέρος ἐκ δέκα τριακάδων συνεστώς».

Μεριδ-άρπαξ, ὁ, ἁρπάζων τὰς μερίδας, ὄνομα μυὸς ἐν Βατραχομ. [ῐ 265, ῑ 274].

μερθεῖσα· «στερηθεῖσα, ἀμερθεῖσα» Ἡσύχ.

μερῐδ-άρχης, ου, ὁ, ὁ διοικητὴς ἐπαρχίας, Ἑβδ. (Α' Μακκ. Ι', 65), Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 5, 5·— **μερῐδαρχία,** ἡ, τὸ ὑπούργημα αὐτοῦ, αὐτόθι 15. 7, 3.

μερίδιον, τό, μικρὸν μέρος, Ἀρριαν. Ἐπίκτ. 2. 22, 23.

μερίζω, Δωρ. -ίσδω Βίων 15. 31· μέλλ. Ἀττ. -ῐῶ Πλάτ. Παρμ. 131C· ἀόρ. **μερίσαι** Νικόμαχ. ἐν «Εἰλυθείᾳ» 1. 27, Δωρ. μετοχ. **μερίξας** Τίμ. Λοκρ. 99D· πρκμ. **μεμέρικα** Διον. Ἀλ. πρὸς Πομπ. 4·— Μέσ., μέλλ. -ίσομαι Ῥήτορες (Walz) τ. 8, σ. 306, -ῐοῦμαι Ἑβδ. (Παροιμ. ΙΔ', 18), ἀλλ' ἐπὶ παθ. σημασ. Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 3, 3· ἀόρ. **ἐμερισάμην** Ἰσαΐ., κτλ.·— πρκμ. **μεμέρισμαι** μὲ μέσ. σημασίαν) Δημ. 1149. 29.— Παθ., μέλλ. **μερισθήσομαι** Πλωτῖν.· ἀόρ. **ἐμερίσθην** Πλάτ., κτλ.· πρκμ. **μεμέρισμαι** Πλάτ., Δημ., κτλ.· (μερίς). Διαιρῶ, διανέμω, Πλάτ. Παρμ. 131C· μ. τὸ ἄπειρον Ἀριστ. Φυσ. 3. 5, 5· μ. ἀρχήν τινα εἰς πλείους ὁ αὐτ. π. Πολιτικ. 6. 8, 7· καθ' ἕκαστον εἶδος πολιτείας μ. αὐτόθι 5. 5, 4· ἐφ' ἕκαστον μ. τὸ φίλον ὁ αὐτ. ἐν Μεγ. Ἠθ. 2. 16, 1· μερίζω τοὺς τόκους πρὸς τὸν πλοῦν, διαιρῶ τὸν τόκον κατ' ἀναλογίαν τοῦ πλοῦ δηλ. πληρώνω μέρας μόνον τῶν χρημάτων, ἂν μέρος μόνον τοῦ πλοῦ ἐτελέσθη, Δημ. 1297. 21· κατὰ τόπους μερίζω τὰς ἀναγραφάς, διαιρῶ, τακτοποιῶ αὐτάς, Διον. Ἀλ. περὶ Θουκ. 9. 2) ἀπολ., ἐπὶ δικαστῶν διῃρημένας ἐχόντων τὰς γνώμας, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 14. II. Μέσ., μερίζομαί τι, «μοιράζομαί» τι μετ' ἄλλων, Δείναρχ. 91. 22, Θεόκρ. 21. 31· τι μετά τινος Δημ. 913. 1· τὶ πρός τινα Ἡρῳδ. 3. 10·— λαμβάνω κατοχήν τινος, τι Δημ. 917. 19· οὕτως ἐν τῷ παθ. πρκμ., ἠρόμην αὐτὸν πότερα μεμερισμένος εἴη πρὸς τὸν ἀδελφόν, ἐὰν εἶχε μοιρασθῇ (τὰ πράγματα) μὲ τὸν ἀδελφόν του, ὁ αὐτ. 1149. 21. 2) μετὰ γεν. πράγμ., λαμβάνω μερίδιον ἔκ τινος, Ἰσαΐ. 77. 14· λαμβάνω μέρος εἴ τι, τοῦ ἀδικήματος Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 9, 13. III. παθ., διαιροῦμαι, κατὰ μέρος Ξεν. Ἀν. 5. 1, 9· ἐς πολλὰ Ἱππ. 375. 43· εἰς ὁποσονοῦν πλῆθος Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 6, 11· μ. πρὸς ἑκάστην διοίκησιν (ἐνν. αἱ πρόσοδοι), διανέμονται, αὐτόθι 6. 8, 6· ἐς πᾶσαν ἐμερίζοντο πεῖραν, ἔκαμνον πᾶσαν ἀπόπειραν, δοκιμάζοντες ἄλλοι μὲν τοῦτο τὸ μέσον, ἄλλοι δὲ ἐκεῖνο, Ἀππ. Ἐμφύλ. 4, 78· πρβλ. Λουκ. Θεῶν Διαλ. 24. 1· μερίζεταί τι ἀπό τινος Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 8. 2) διασκορπίζομαι, Πλάτ. Τίμ. 56D· διασχίζομαι εἰς μέρη, Πολύβ. 8. 23, 9, Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 1, Ἡρῳδ. 3. 10. 3) λογίζομαι, θεωροῦμαι ὡς μέρος, ἐν τῇ ἀρχῇ τινος μ. Δημ. 192. 1.

μερικεύω, μερικῶς λέγω, ἢ μερίζω, διαιρῶ, Εὐστ. 48. 31.

μερῐκός, ή, όν, ὁ εἰς μέρος ἀνήκων, κεχωρισμένος, ἰδιαίτερος, Ἀριστιππ. παρὰ Διογ. Λ. 2. 87.— Ἐπίρρ. **μερικῶς** Εὐστ. 48, 31, συγκρ. **μερικώτερον** Α. Β. 538. 27.

μέριμνα, ἡ, ὡς καὶ νῦν, φροντίς, σκέψις, ἰδίως ἀνήσυχος φροντὶς ἢ σκέψις περί τινος, μεγάλη φροντὶς (μεθ' Ὅμ.), Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 44. 160, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 180, Πίνδ. καὶ Τραγ., ἀλλὰ σπάνιον παρὰ πεζογράφοις, ὡς Πλάτ. Ἀντερ. 134B (ἂν καὶ τὸ μεριμνάω δὲν εἶναι ἀσύνηθες)· μ. τινος, φροντὶς περί τινος .., Αἰσχύλ. Εὐμ. 132, 360, Σοφ. Ο. Τ. 1460· ἀμφί τινι Αἰσχύλ. Θήβ. 843· ἐλθεῖν ἐς μ. Εὐρ. Ἴων 244, πρβλ. 404·— ἐν τῷ πληθ., φροντίδες, ἀνήσυχοι φροντίδες, ἀνήσυχοι σκέψεις, Ἐμπεδ. 113, Θέογν. 343, Αἰσχύλ. Εὐμ. 360, κτλ.· γνώμαις δὲ λεπταῖς .. ξύνειμι καὶ μερίμναις Ἀριστοφ. Σφ. 1404· λύπας, μερίμνας, ἁρπαγὰς Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 5· ὡσαύτως ζωηρὰ φροντὶς περί τινος, ἰδίως περὶ νίκης κατὰ τοὺς ἀγῶνας, Πινδ. Ο. 1. 174, πρβλ. Π. 8. 131, Ν. 3. 121. II. σκέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ψις, Αἰσχύλ. Ἀγ. 460. (Ἐκ τῆς √ΜΕΡ ἢ ΜΑΡ παράγονται ὡσαύτως οἱ ἀναδεδιπλασιασμένοι τύποι **μέρμηρ-α, μερμηρ-ίζω, μερμαίρ-ω** (ἔχοντες τὴν κοινὴν ἔνοιαν περισκέψεως, στενοχωρίας, ἀνησυχίας) ὡσαύτως **μάρ-τυς** (ὑρος), **μαρ-τύρομαι**, κτλ.· πρβλ. Λατ. memor, memor-are, καὶ mor-a· Γοτθ. mer-jan (κηρύσσειν), vaila-mêrs (εὔφημος)· Ἀρχ. Γερμ. mâr-i (fama), κτλ.· — ἀλλ' ἡ ἀρχικὴ ῥίζα πιθανῶς ἦτο ΣΜΑΡ, πρβλ. Σανσκρ. smar, smar-âmi (memini, desidero), smr-itis (memoria), smar-as (amor), smar-anam (desiderium).— Ἡ √ΜΕΡ, **μέρ-ος**, εἶναι πιθανῶς διάφορος, ἂν καὶ τὸ χωρίον τοῦ Τερεντίου:— curae animum divorse trahunt — ὑποδεικνύει σχέσιν τινὰ ἐννοίας· ἴδε **μείρομαι**).

μεριμνάω: μέλλ. **-ήσω**, φροντίζω περί τινος, εἶμαι ἀνήσυχος ἢ ἔμφροντις περί τινος, σκέπτομαι σοβαρῶς περί τινος, ἐξετάζω τι λεπτομερῶς, Λατ. meditari, ἔργον μεριμνῶν ποῖον .. ; Σοφ. Ο. Τ. 1124· ἰδίως ἐπὶ φιλοσόφων, τὰ μὲν ἀφανῆ μ. Ἀριστοφ. ἐν Ἀδήλ. 61 Bgk.· οἱ λεπτῶς μεριμνῶντες παρὰ Πλάτ. Πολ. 607C, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 4. 7, 6· ὡσαύτως, μ. περί τινος αὐτόθι 1. 1, 14· πολλὰ μεριμνῶ, εἶμαι κατειλημμένος ὑπὸ πολλῶν μεριμνῶν, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 7, 12· τοῖς μεριμνῶσί τε καὶ λυπουμένοις ἅπασα νὺξ ἔοικε φαίνεσθαι μακρὰ Ἀπολλόδωρ. παρὰ Στοβ. 99, 26· — μετ' ἀπαρ., ἐπιμελοῦμαι, προσπαθῶ νὰ πράξω τι, ὁ μεριμνήσας τὰ δίκαια λέγειν Δημ. 576. 23· ὡσαύτως, πολλὰ μ. ὅπως μὴ λάθῃς Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 23· — Παθ., γίνομαι τὸ ἀντικείμενον ἀνησύχου φροντίδος ἢ μερίμνης, Ἀνθ. Π. 10. 52, Ἀθήν. 541C· πρβλ. **μερμηρίζω**.

μερίμνημα, τό, μέριμνα, ἀνησυχία, Πινδ. Ἀποσπ. 245, 251, Σοφ. Φιλ. 186.

μεριμνηματικός, ή, όν, ὁ ἐκ μερίμνης προξενούμενος, ὀνείρατα Ἀρτεμίδ. 1. 6.

μεριμνητής, οῦ, ὁ, ὁ μεριμνῶν περί τινος, λόγων Εὐρ. Μήδ. 1226·— θηλ. **μεριμνήτρια**, παρ' Ἰω. Χρυσοστ. ἐν τ. 6, σ. 550C. —Καθ' Ἡσύχ.: «μεριμνηταί· οἱ φιλόσοφοι».

μεριμνητικός, ή, όν, ὁ μεριμνῶν, ὁ ἔμφροντις περί τινος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 111.

μεριμνο-ποιέω, προξενῶ μέριμναν, Γλωσσ.

μεριμνο-τόκος, ον, ὁ γεννῶν μερίμνας, βίοτος Ἀνθ. Π. 11, 382.

μεριμνο-φροντιστής, ὁ, ὁ λεπτομερῶς καὶ μικρολόγως ἐξετάζων τὰ πράγματα σοφιστής, φιλόσοφος, Ἀριστοφ. Νεφ. 102.

μερίς, ίδος, ἡ, (μέρος) μέρος, μερίδιον, τεμάχιον, Πλάτ. Σοφ. 266A, κτλ.· μερὶς κρεῶν Φερεκρ. ἐν «Δουλοδιδασκάλῳ» 1, 7· μερίδα .. τῆς οὐσίας Μένανδρ. ἐν «Θησαυρῷ» 1. 5· μερίς τινι ἴση ἐστὶν ἔκ τινος Ἀντιφῶν 121. 23 — ἰδίως μετοχὴ εἰς μεταλλεῖον κ.τ.τ., Δημ. 1039. 22· ἐν Δεινάρχ. 97. 20, τὴν μ. τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου, φαίνεται ὅτι σημαίνει τὴν μερίδα ἐκ τῶν κρεάτων τῶν θυμάτων τὴν ἀναλογοῦσαν εἰς ἕκαστον μέλος τοῦ δικαστηρίου, πρβλ. Mätzner ἐν τόπῳ, σ. 122, 3· οὕτω, τὴν τοῦ Προμηθέως μ. Λουκ. π. Μισθ. συνόντ. 26. **2)** συνεισφορά, ὡς τὸ **ἔρανος**, τὰ δεῖπνα πρὸς μερίδα γίγνεται, γίνονται διὰ συνεισφορῶν, δι' ἐράνου, Πλούτ. 2. 644B· πρβλ. Becker Charikl. 1. σ. 419. **3)** συνδρομή, συνεισφορά, βοήθεια, μερίδα εἰς σωτηρίαν ὑπάρχειν Δημ. 537. 8, πρβλ. Ἀντιφῶντα 135. 22· μεγάλη .. μερὶς καὶ πλεονεξία ὁ αὐτ. 574. 8. **II.** μερίς, τάξις, πολιτῶν Εὐρ. Ἱκέτ. 238· ἰδίως πολιτικὴ μερίς, Λατ. partes, Πλάτ. Νόμ. 692B, Δημ. 246. 13. **III.** = μέρος Π. 3, ὡς ἐν τῇ τῶν ἐχθρῶν οὖσι μερίδι ὁ αὐτ. 286. 27· ἐν οὐδενὸς μερίδι Παυσ. 10. 28, 4.

μερίσδω, Δωρ. ἀντὶ μερίζω, ἀποχωρίζω, Βίων 2, 31.

μερισία, ἡ, = **μερισμός**, Ἀναστ. Σιν. 557B.

μέρισις, ἡ, χωρισμός, Γεωργ. Σύγκ. σ. 35C.

μέρισμα, τό, μέρος, Ὀρφ. Ὕμν. εἰς Πᾶνα. 16.

μερισμός, ὁ, τὸ μερίζειν, διαιρεῖν, διαίρεσις, Πλάτ. Νόμ. 903B, κτλ.· μ. ἀντιφάσεως, διαίρεσις εἰς ἀντιφατικὰς προτάσεις ἢ ἐννοίας, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 5. 4, 1. **II.** διαίρεσις ὑποθέσεως, ταξινόμησις τῆς ὕλης ἐν τῷ γράφειν, Διον. Ἀλ. π. Ἰσαί. 3. **2)** ἐν τῇ Ρητορ. ἡ τέχνη τοῦ διαιρεῖν ὅλον τι εἰς τὰ μέρη αὐτοῦ, Λατ. partitio, Ἑρμογ. **3)** ἐν τῇ λογικῇ, ὁρισμός, Διογ. Λ. 7. 62. **4)** ἡ διαίρεσις ἢ ἀνάλυσις προτάσεως εἰς τὰ μέρη ἐξ ὧν συνίσταται, Α. Β. 842, κτλ.· πρβλ. **ἐπιμερισμός**.

μεριστέον, ῥηματ. ἐπίθετον τοῦ **μερίζω**, δεῖ μερίζειν, Εὐστ. 83. 12·

μεριστής, οῦ, ὁ, ὁ μερίζων, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιβ', 14, Πολυδ. Δ', 176· θηλ. **μερίστρια**, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 711.

μεριστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μερίζειν, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **μερόεν**.

μεριστός, ή, όν, ὁ μεμερισμένος, Πλάτ. Παρμ. 144D. **II.** διαιρετός, αὐτόθι 131C, Τίμ. 35A· μ. ἡ ψυχὴ ἢ ἀμερὴς Ἀριστ. π. Ἀν. 1. 1, 6· μ. ὁ χρόνος εἰς ἄπειρα ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 6. 8, 4· ὅσα μερ. τοῖς κοινωνοῦσι τῆς πολιτείας, ὅσα δύνανται νὰ μερισθῶσι μεταξὺ τῶν λαμβανόντων μέρος εἰς τὴν πολιτείαν, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 5. 2, 12· — Ἐπίρρ. **-τῶς**, Ἰαμβλ. Μυστ. σ. 12.

μερῖτεία, ἡ, = **μεριδαρχία**, Ἡσύχ., Φώτ. (ἔνθα **μεριτία**).

μερῖτεύομαι, μέσ., «μοιράζομαι» μετ' ἄλλων, Ἐβδ (Ἰώβ Μ. 25).

μερίτης, [ῑ], **ου**, ὁ, (μερὶς) μέτοχος, τινὸς Δημ. 889. 7· τινί τινος, ὁ μετέχων μετά τινος ἄλλου ἔκ τινος πράγματος, Πολύβ. 8. 31, 6.

μερμαίρω, (μέρμερος) = **μερμηρίζω**, Ὀρφ. Ἀργ. 766.

μερμέριος, α, ον, σπάνιος τύπος τοῦ ἑπομ., ἀλλ' ἴδε ἐν λέξ. **Τερμέρειον**.

μέρμερος, ον, ὡσαύτως **α, ον**, Λυκόφρ. 949·— ὁ πολλὴν φροντίδα καὶ ἀνησυχίαν προξενῶν, βλαπτικός, φθοροποιός, ὀλέθριος, Ὅμ. (μόνον ἐν τῇ Ἰλ.) ἀείποτε κατ' οὐδ. πληθ., ἄνδρ' ἕνα τοσσάδε μέρμερ' ἐπ' ἤματι μητίσασθαι, ἕνα ἄνδρα τοσαῦτα δεινὰ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ μηχανήσασθαι, Κ. 48· μέρμερα ῥέζειν Λ. 502· ὡσαύτως, μέρμερα μήσατο ἔργα Κ. 289, πρβλ. 524· ἀείποτε ἐπὶ πολεμικῶν ἔργων (πλῆρες, πολέμοιο μ. ἔργα Θ. 453)· ἀλλ' Ἡσ. Θεογ. 603, μ. ἔργα γυναικῶν, τὰ κακὰ τὰ ὑπὸ τῶν γυναικῶν τελούμενα· οὕτω, μ. κακὸν Εὐρ. Ῥῆσ. 509· βλαβη Λυκόφρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀδρανίη Νικ. Θηρ. 248. **II.** συνώνυμ. τῷ **δύσκολος**, ἐπὶ προσώπων, δύστροπος, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 290E, πρβλ. Ruhnk. Τίμ.· ὄλεθρον φέρων, ἥρως Ἀνθ. Π. 7. 697· ἔθνος Διον. Π. 350· μέρμ. χρῆμα, πανοῦργον ζῷον, ἐπὶ ἀλώπεκος, Πλούτ. 2. 988A· ἐπὶ θηρευτικοῦ κυνός, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ὀππ.— Ἐπικ. λέξις ἐν χρήσει παρ' Εὐρ. καὶ Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ., καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις (ἴδε ἐν λ. **μέριμνα**· πρβλ. **μέρμηρα, μερμηρίζω**).

μέρμηρᾰ, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ **μέριμνα** (οὐχὶ παρ' Ὁμ.), φροντίς, βουλή, ἄμπαυμα μερμηράων, ἀνάπαυσις ἐκ φροντίδων, ἀπὸ ἐνοχλήσεων, Ἡσ. Θεογ. 55, Θέογν. 1325· ἔρρετε μέρμηραι θυμαλγέες Ἑλλ. Ἐπιγρ. 551. 11. **2)** πρωϊνὸς ὕπνος, «ἡ εἰς ὕπνον καταφορὰ περὶ τὴν ἕω» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 5.— Καθ' Ἡσύχ.: «μερμήρα (οὕτως)· ἡ εἰς ὕπνον καταφορά. καὶ φροντίς».

μερμηρίζω: μέλλ. **-ίξω**, Ὀδ. Π. 261· Ἐπικ. ἀόρ. **μερμήριξα** (ἴδε κατωτ.)· πρβλ. **ἀπομερμηρίζω**: (μέρμερος): **1)** ἀμετάβ., εἶμαι πλήρης μεριμνῶν, ἔμφροντις, διατελῶ ἐν ἀμφιβολίᾳ, μεριμνῶ, διαλογίζομαι, σκέπτομαι, συχνάκις παρ' Ὁμήρ., μερμ. φρεσί, κατὰ φρένα, κατὰ θυμόν, κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν· καὶ ὅταν ἡ μέριμνα ἐκφέρηται ἐπὶ τὸ ζωηρότερον, δίχα ἢ διάνδιχα μερμηρίζειν, ταλαντεύεσθαι μεταξὺ δύο ἰδεῶν, διατελεῖν ἐν στενοχώρῳ ἀμφιβολίᾳ, ἀμφιβάλλειν, μητρὶ δ' ἐμῇ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει Ὀδ. Π. 73· ἐν δὲ οἱ ἦτορ στήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν Ἰλ. Α. 189, κ. ἀλλ.— Συντάσσ.: ἑπομένου **ὡς** .., μερμήριζε κατὰ φρένα, ὡς Ἀχιλῆα τιμήσῃ, ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτὸν πῶς ἔπρεπε νὰ .., Ἰλ. Β. 3· μερμήριξεν .., ὅππως ἀπάφοιτο Διὸς νόον Ξ. 159· μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι νῆες Ὀδ. Ι. 554· ἀλλὰ συχνότατα, διάνδιχα μερμήριξεν ἢ .., ἠὲ .., Ἰλ. Α. 189, πρβλ. Ε. 671, Ὀδ. Χ. 333· ὡσαύτως, δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει, ἢ .., ἢ .., Π. 73· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ. ἀορ., διάνδιχα μ., ἵππους τε στρέψαι καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι, διελογίζετο καθ' ἑαυτόν, —νὰ στραφῇ ὀπίσω καὶ πολεμήσῃ (ἢ οὐχί), Ἰλ. Θ. 167, πρβλ. Ὀδ. Κ. 438· ὡσαύτως μετ' ἀπαρεμφάτου ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ καὶ ἢ ἐν τῷ δευτέρῳ, μερμήριξε .. κύσσαι καὶ περιφῦναι .., ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο Ω. 235 κέξ.· ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγματος, ἦ τι περὶ Τρώων .. μερμηρίζεις; Ἰλ. Υ. 17. **II.** μεταβ., ἐπινοῶ, μηχανῶμαι, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων Ὀδ. Α. 427· ἀεικέα μερμ. Δ. 533, κτλ.· δόλον .. ἐνὶ φρεσὶ μερμ. Β. 93· φόνον ἡμῖν μερμηρίζει Β. 325· οἱ δύνασαί τιν' ἀμύντορα μερμηρίξαι Π 256·—Ἐπικ. ῥῆμα, ὡς παρατηρεῖ ὁ Λουκ. ἐν τῷ Πῶς δεῖ Ἱστορ. Συγγράφ. καὶ ἐν τῷ Δὶς κατηγορ.

μερμηρικοί, οἱ, = **περαταί**, Ἡσύχ.

μερμίλλων, -ωνος, ὁ, τὸ Λατ. mirmilo, μονομάχος ἐκ τῆς τάξεως τῶν μονομάχων ὧν τὸ κράνος εἶχεν εἰκόνα τοῦ ἰχθύος μορμύλου (ὀρθότ. **μορμύρου**), Συλλ. Ἐπιγρ. 3592· **μορμίλλων** αὐτόθι 2164, πρβλ. 2889.

μέρμις, -ῖθος, ἡ, σπαρτίον, λεπτὸν σχοινίον, «σπάγγος», Ὀδ. Κ. 23· — δοτικ. **μερμίθαις** ἐξ ὀνομαστ. **μέρμιθα**, Ἀγαθαρχ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 451. 36· **μέρμιθος**, ὁ, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **μέρμιθα**, Ζωναρ. 1345. (Σχετίζεται πρὸς τὸ **μήρινθος**· ἡ ῥίζα εἶναι ἀμφίβολος, Κουρτ. Gr. Et. σ. 543).

μέρμνης· «τρίορχος» Ἡσύχ.

μερμνός, ὁ, εἶδος ἱέρακος, Ἀθ. π. Ζ. 12. 4.

μερόπειος, ον, ἀνθρώπινος, κῦδος γενέθλης μεροπείης Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 8, σ. 185.

μερπεύς, -έως, Ἰων. **-ῆος**, ὁ, **μέροψ**, Εὐδοκ. παρὰ Bandin Bibl. Med. τ. 1, σ. 130, 165.

μεροπήιος, ον, ἀνθρώπινος, Ὀππ. Κυν. 2, 364, κτλ.· θηλυκ. **-ηίς, -ίδος**, αὐτόθι 1. 23.

μεροπο-σπόρος, ον, ὁ γεννῶν ἀνθρώπους, ὥρη Μανέθων 4. 577.

μέρος, εος, συνῃρ. **ους**, τό, (μείρ-ομαι)· — μέρος, μερίδιον, πρῶτον ἐν Ἡροδ. 1. 145, Πινδ., κλ. **2)** τὸ μερίδιόν τινος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡ κληρονομία, τὸ ἀναλογοῦν εἰς ἕκαστον, κλῆρος, τὸ ὑπὸ τῆς μοίρας ὡρισμένον, ὡς τὸ **μοῖρα**, μεθέξειν τάφου μ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 507, πρβλ. Χο. 291, Σοφ. Ἀντ. 147· τὸ γὰρ ἐν βιότῳ σπάνιον μέρος, διότι τοῦτο ἐν τῷ βίῳ εἶναι σπανία τύχη, ἔνθα ἐξυπακ. τὸ τοιαύτης κῦρσαι, Εὐρ. Ἄλκ. 474· ἀπὸ μέρους προτιμᾶσθαι, ἕνεκα κοινωνικῆς θέσεως ἢ καταγωγῆς, Θουκ. 2. 37.

II, ἡ «σειρά» τινος, ἡ «ἁράδα», Λατ. vices, ἐπεί τε αὐτῆς μέρος ἐγίνετο τῆς ἀπίξιος παρὰ τὸν Μάγον, ὅτε ἦλθεν ἡ σειρά της νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Μάγον, Ἡρόδ. 3. 69· μ. ἑκατέρῳ νέμειν ὁ αὐτ. 2. 173· ὅταν ἥκῃ μ. ἔργων, ἡ σειρά, ὁ καιρὸς τῶν ἔργων .. , Αἰσχύλ. Χο. 827, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 540Β· ἀγγέλου μ., ἡ σειρά του ὡς ἀγγελιαφόρου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 291· λαβεῖν τὸ μ τινὸς Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 10, 1. **2)** μετὰ προθέσεως, ἀνὰ μέρος, κατὰ σειράν, ἀλληλοδιαδόχως, ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, Εὐρ. Φοίν. 478, 483, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 16, 3· οὕτω, κατὰ μέρος Ὀμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 53, Θουκ. 4. 26, κτλ.· ἢ κατὰ μ. ἢ κατὰ γένος, ὅ ἐστε, λαμβάνειν ἀξίωμα κατὰ σειρὰν ἢ κατὰ τὸ δίκαιον διαδοχῆς, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 15, 2· κατὰ μ., ὡσαύτως, χωριστά, Πλάτ. Θεαίτ. 157Β· κατὰ μέρη αὐτόθι 182Δ· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ παρὰ μέρος Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 2, 7·— ἐν μέρει, κατὰ σειράν, Ἡρόδ. 1. 26, κ. ἀλλ.· κλῦθι νῦν ἐν μ., ἀντάκουσον ἐν μ. Αἰσχύλ. Χο. 332, Εὐμ. 198· (ἀλλ' ὡσαύτως ὡς τὸ ἀνὰ μέρος, κατὰ σειράν, ἐκ διαδοχῆς, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 332, 1192, Θουκ. 8. 93)· ἐν τῷ μέρει, ἐν τῇ σειρᾷ τινος, Ἡρόδ. 5. 70, Εὐριπ. Ὀρ. 452, Ἀριστοφ. Βάτρ. 32, 497· ἐν τῷ μ. καὶ παρὰ τὸ μ., εἰς τὴν σειρὰν καὶ παρὰ τὴν σειράν, Ξεν. Ἀν. 7. 6, 36· οὕτω καί, τὸ μέρος, ἀπολ., ἄρχομεν τὸ μ. Ἡρόδ. 1. 120, πρβλ. 2. 173. **III**, τὸ μέρος ὅπερ λαμβάνει τις ἕν τινι, ἢ τὸ μέρος ὅπερ ὁρίζεται εἴς τινα, ἐστί τι μ. τινὶ Πινδ. Ο. 8. 102· μέτεστί τινος μ. τινὸς Εὐρ. Ι. Τ. 1299· μετέχειν μ. τινὸς Αἰσχύλ. Ἀγ. 507, κτλ.· ἔχειν, λαβεῖν, λαχεῖν μ. τινὸς Σοφ. Ἀντ. 147, κτλ.· ὑμέτερον μ. [ἐστί], μετ' ἀπαρ., Πλάτ. Λάχ. 180Δ. **2)** συχνάκις, τοὐμὸν μέρος, τὸ σὸν μ., τὸ μέρος μου, τὸ μέρος σου, δηλ. ἁπλῶς, ἐγὼ ἢ ἐμέ, σὺ ἢ σέ, ὅσον τὸ σὸν μ. Σοφ. Ἀντ. 1062, πρβλ. Ο. Τ. 1509· καὶ ἀπολ. ὡς ἐπίρρ., τοὐμὸν μ., ὡς πρὸς ἐμέ, Λατ. quod ad me attinet, σὺ καμεῖ τοὐμὸν μ. ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1215, πρβλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 678· τὸ σὸν μέρος, ὡς πρὸς σέ, Σοφ. Ο. Κ. 1366· τοὐκείνου μ. Εὐρ. Ἐκ. 989, κτλ.· σπανίως, κατὰ τὸ σὸν μ. Πλάτ. Ἐπιστ. 328Ε. **IV**, μέρος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὅλον, ἡμέρας μ., κτεάνων μ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 557, 1573· μέρει τινὶ τῶν βαρβάρων Θουκ. 1. 1· τὰ δύο μέρη, τὰ δύο τρίτα, ὁ αὐτ. 1. 104, κ. ἀλλ.· ὅσα ἄλλα μέρη ἐντὸς τοῦ Ἴστρου, μέρη τῆς χώρας, χῶραι, ὁ αὐτ. 2. 96, πρβλ. 4. 98· ξυγκαταδουλοῦν .. τὸ τῆς θαλάσσης μ., δηλ. τὸ ἀποβλέπων τὴν θάλασσαν, ὁ αὐτ. 8. 46· τὰ τοῦ σώματος μέρη Πλάτ. Νόμ. 795Ε· τάγμα στρατοῦ, Ξεν. Ἀν. 6. 4, 23, κτλ.· τὰ πέντε μ., πέντε ἕκτα, τὰ ὀκτὼ μ., ὀκτὼ ἕνατα, κτλ. **2)** ἀπολ. ὡς ἐπίρρ., τὸ μέρος, ἐν μέρει, μέρος τι Θουκ. 4. 30, κτλ.· μέρος μὲν τι .., μέρος δὲ τι .., Ξεν. Ἱππ. 1, 12· τὸ πλεῖστον μ., κατὰ τὸ πλεῖστον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Διοδ. Ἀποσπ. 498. 67·— οὕτω μετὰ προθέσ., κατά τι μέρος Πλάτ. Νόμ. 757D, πρβλ. Τίμ. 86D·— ἐπὶ μέρους Λουκ. Δὶς κατηγ. 2· τὰς ἐπὶ μέρους γράφειν πράξεις, γράφειν ἰδιαιτέρας ἱστορίας, Πολύβ. 7. 7, 6· οὕτω, αἱ ἐπὶ μ. συντάξεις ὁ αὐτ. 3. 32, 10·— ἐκ τοῦ πλείστου μέρους Ἡρῳδιαν. 8. 2·— πρὸς μέρος ἀναλόγως, Θουκ. 6. 22, πρβλ. Δημ. 954. 15. **3)** ἐν μέρει τινὸς τιθέναι, ποιεῖσθαι, καταθέσθαι, λαβεῖν, κτλ., ὡς τὸ ἐν μοίρᾳ, ἐν ἀριθμῷ, ἐν λόγῳ ποιεῖσθαι, Λατ. in numero habere, Stallb. εἰς Πλάτ. Πολ. 424D· ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει τὸν τοιοῦτον, ὁ τοιοῦτος θεωρεῖται ἀνάξιος λόγου, μηδενὸς ἄξιος, Δημ. 23. 14· μήτ' ἐν ἀνθρώπου μέρει μήτ' ἐν θεοῦ ζῆν Ἄλεξ. ἐν «Ὑπνῳ» 1. 2 (οὕτω, οὐδὲν ἂν μέρος οὖσαι φανεῖεν τῶν διὰ Θηβαίους καὶ Λακεδαιμονίους ἡμῖν γεγενημένων, θὰ ἐφαίνοντο μηδὲν ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς συμφορὰς ἃς ὑπέστημεν ἐκ τῶν Θηβ. κ. Λακ., Ἰσοκρ. 90Ε, πρβλ. 243Ε)· ἐν προσθήκης μέρει, ὡς πρόσθετον, ὡς παράρτημα, Δημ. 22. 4· ἐν ὑπηρέτου μέρει γίγνεσθαι ὁ αὐτ. 37. 4· ἐν χάριτος μέρει ὁ αὐτ. 568. 1· ταῦτ' ἐν εὐεργεσίαις ἀριθμήσει μέρει αὐτόθι 5, κτλ.· πρβλ **μερίς** II.

μέροψ, οπος, ὁ, (μείρομαι, μερίζω, ὄψ) (ποιητ. λέξ. ἐν χρήσει μόνον κατὰ πληθ. ὡς ἐπίθ. τῶν ἀνθρώπων, ὁ διαιρῶν τὴν φωνήν, δηλ. ἐνάρθρως ὁμιλῶν, πεπροικισμένος μὲ ἔνάρθρον φωνὴν (πρβλ. **αὐδήεις**), μέροπες ἄνθρωποι Ὀμ., Ἡσ.· μέροπες βροτοί Ἰλ. Β. 285· μερόπεσσι λαοῖς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 89·— ἐντεῦθεν τὸ **μέροπες** κατέστη οὐσιαστικόν, = ἄνθρωποι, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 1018, Εὐρ. Ι. Τ. 1263, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 53, 6· ἀλλὰ τὴν χρῆσιν ταύτην τυπτεῖ ὁ Στράτων ἐν «Φοινικίδῃ» 1. 6 κἑξ. **II**, καθ' ἑνικόν, εἶδος πτηνοῦ, μελισσοφάγος, Merops apiaster, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 13, 2, Πλούτ. 2. 976Ε· οὗ τὸ βοιωτ. ὄνομα ἦν εἴροψ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 1, 6.

μερύτης· «ἀναιδής» Ἡσύχ.

μές, Δωρ. ἀντὶ **μέν**, παθλ. Γρηγόρ. Κορινθίου Δωρ. Διάλ. 2.

μεσᾶβον, τό, (μέσος, βοῦς) ἱμὰς δερμάτινος, ἤτοι λωρίον δι' οὗ ὁ ῥυμὸς συνεδεῖτο τῷ ζυγῷ, Λατ. subjugium, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 467· πρβλ. **ζυγόδεσμον**·— Ἐπικ. πληθ., **μέσσαβα** Καλλ. Ἀποσπ. 479· **μέσαβοι**, Τέτζ. εἰς Ἡσιοδ. ἔνθ' ἀνωτ.· Ὑπάρχει τύπος **μεσάβοτον** ἐν Πολυδ. Α', 152.

μεσᾰβόω, ποιητ. **μεσα-**, ζευγνύω, θέτω ὑπὸ τὸν ζυγόν, Λυκόφρ. 817.

μεσ-άγκῡλον, τό, ἀκόντιον μετ' **ἀγκύλης** (λωρίου), δι' ἧς ἐξηκοντίζετο, Εὐρ. Φοίν. 1141, Ἀνδρ. 1133, Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 37, Πολύβ. 23. 1, 9.

μεσ-άγκωνες, οἱ, μηχαναὶ πρὸς ἐξακόντισιν βελῶν, ἀκοντίων κλ., Ἀρχ. Μαθημ. σ. 91.

μεσάγριος ἢ **μεσάγροικος, ον**, ἡμιάγριος ἢ σχεδὸν χωρικός, Στράβ. 592.

μεσάζω, μέλλ. **-άσω**, = **μεσόω**, ὁ μεσάζων τόπος (διάφ. γραφ. νησίζων) Διόδ. 1. 32· πότερον ἄρχοιτο τὸ πάθος ἢ μεσάζοι, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱππ.· μεσαζούσης τῆς ἡμέρας μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἡρῳδιαν.· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 267, Εὐστ., κτλ. **II**, οἱ μεσάζοντες, παρὰ τῇ αὐλῇ τῶν Βυζαντίνων, ὑπουργοί, ὑπάλληλοι, Ἄννα Κομν. 14, σ. 436, Νικήτ. Μαν. 1, 3, Παχυμ. 5, 6.

μεσαί-γεως, ων, γεν. **ω**, = **μεσόγεως**, Σκύμν. 363.

μεσαῖος, α, ον, = **μέσος**, Ἀντιφάν. ἐν «Παιδεραστῇ» 1· οὗδ. ὡς οὐσιαστ., τὸ μέσον, ὁ αὐτ. ἐν «Γάμοις» 3·— Πιθ. ἐσχημάτισθη ἀντιστρόφως ἐκ τοῦ ὑπερθ. **μεσαίτατος, κατ'** ἀναλογίαν πρὸς τὸ παλαιὸς (παλαίτατος).

μεσαι-πόλιος, ον, ποιητ. ἀντὶ **μεσοπόλιος**, κατὰ τὸ ἥμισυ πολιός, «ψαρός», μεσήλιξ, μεσόκοπος, Ἰλ. Ν. 361, Ἀνθ. Π. 5. 234· πρβλ. **σπαρτοπόλιος**.— Καθ' Ἡσύχ.: «μεσαιπόλιος· οὐ σφόδρα πεπολιωμένος, ἀλλὰ μέσος, οὔπω γέρων».

μεσαίτατος, -τερος, ἴδε ἐν λ. **μέσος** VI.

μεσαίχμιος γῆ· «ἡ διὰ πόλεμον ἀργή. καὶ μεσαίχμιον πᾶν τὸ μέσον τινός, κυρίως τῆς αἰχμῆς» Ἡσύχ.— «μεσαίχμιον. μέσον αἰχμῆς· ἤγουν μέσον δόρατος, ἢ δύο στρατευμάτων» ὁ αὐτ., πρβλ. **μεταίχμιον**.

μέσακλον, τό, ἡ δοκός, τὸ ἀντίον τοῦ ὑφαντοῦ, Ἐθδ. (Α' Βασιλ. 12', 2)· ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. γράφει **μέσακμον**, ὁ δὲ Σουΐδ. **μέσατμον**, καὶ ἑρμηνεύει: «μεσάτμῳ, τῷ κανόνι, τῷ μέσῳ καλάμῳ τοῦ ἱστοῦ».

μέσ-ακτος, ον, (ἀκτή) μεταξὺ δύο ἀκτῶν, ἐν μέσῃ θαλάσσῃ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 889· **μεσάκτιος, ον**, Σχολ. ἐν τόπῳ. **II**, (ἄγνυμι) ὁ ἐν μέσῳ τεθρυσυμένος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 208.

μεσαμβρίη, μεσαμβρινός, ἴδε ἐν λ. **μεσημ-**.

μεσαμέριαν, Δωρ. ἀντὶ **μεσημέριον**, Σιμιχίδα, πᾷ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις; ποῦ πηγαίνεις κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας; Θεόκρ. 7, 26.

μεσ-άραιον, (ἐνν. δέρμα) τό, = **μεσεντέριον**, Ἀλέξανδρ. Τραλλ., ἴδε Greenhill, εἰς Θεοφίλ. σ. 77.— **μεσαραϊκαὶ φλέβες** Μελέτ. ἐν Ὀξ. Ἀνεκδ. τ. 3. σ. 100.

μεσασμός, οῦ, ὁ, τὸ εἶναι ἐν τῷ μέσῳ, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 14C. **2)** τὸ μετέχειν τινός, Κεδρ. Ι. 644, 23.

μεσάτιον, τό, = **μέσακον**, Πολυδ. Α', 148, πρβλ. 142.— Καθ' Ἡσύχ.: «μεσάτιον· μέσον, καὶ μέρος τοῦ ἅρματος.»

μεσᾶτος, η, ον, ἴδε **μέσσατος**.

μεσαύλη, ἡ, ἴδε **μέσαυλος**.

μεσ-αύλιον, τό, μέλος μουσικὸν δι' αὐλοῦ παιζόμενον κατὰ τὰ διαλείμματα χορικοῦ ᾄσματος, Εὐστ. 862. 19· **μεσαυλικὸν** κροῦσμα ἐν Ἀριστείδ. Κοϊντιλιαν. σ. 26.

μεσαύλιος, ον, = **μέσαυλος**, Φώτ., Σουΐδ.·— ὁ δοῦλος Μεσαύλιος ἐν Ὀδ. Ξ. 449, πιθανῶς καλεῖται οὕτως ὡς ἔχων τὴν φροντίδα τοῦ **μεσαύλου**.

μέσαυλον, τό, ἴδε τὸ ἑπόμ.

μέσ-αυλος, ον, Ἐπικ. **μέσσ-**, Ἀττ. **μέτ-**· (αὐλή)· **I**, παρ' Ὁμ. **μέσσαυλος**, ὁ, ἢ **μέσσαυλον**, τό, (διότι δὲν εἶναι ὡρισμένον τὸ γένος) εἶναι πιθανῶς ἡ ἐσωτέρα αὐλὴ κειμένη ὄπισθεν ἢ ἔνδον τῆς κυρίως καλουμένης **αὐλῆς**, ὅπου τὴν νύκτα ἐμανδρίζοντο κτήνη χάριν μείζονος ἀσφαλείας, Ἰλ. Λ. 548., Ρ. 112, 657, κτλ.· — οὕτως εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ σπηλαίου τοῦ Κύκλωπος, Ὀδ. Κ. 435. **II**, παρ' Ἀττ., **μέταυλος** (μετὰ τῆς λέξ. **θύρα** ἢ ἄνευ αὐτῆς), ἡ, θύρα μεταξὺ τῆς **αὐλῆς** καὶ τοῦ ἐσωτέρου μέρους τῆς οἰκίας, ἀπέναντι τῆς **αὐλείου θύρας** ἤτοι τῆς ἔξω θύρας· αὕτη ἡ θύρα (ἡ μέταυλος) ἦτο συχνάκις καὶ ἡ δι' ἧς συνεκοινώνουν ὁ ἀνδρὼν μετὰ τοῦ γυναικωνίτου, (πρβλ. **ἀνδρωνῖτις, γυναικωνῖτις**), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 338, Λυσ. 93. 10· οὕτω θύραι μέσαυλοι Εὐρ. Ἄλκ. 549, ἔνθα ἴδε Monk.· πρβλ. Βεκκήρου Χαρικλέα σελ. 257, 263 τῆς Ἀγγλ. μεταφρ., καὶ ἴδε ἐν λ. **αὐλή**·— **μεσαύλη** ἐν Vitruv. 6. 10.

μεσ-αύχην, ενος, ὁ, ὁ δεδεμένος κατὰ τὸ μέσον τοῦ αὐχένος, μεσαύχενας νέκυας, κωμικῶς ἐπὶ τῶν αἰνοφόρων ἀσκῶν, Ἀριστοφ. (Ἀποσπ. 648) παρ' Ἡσυχ.· ἀλλὰ μνημονεύει καὶ ἑτέρας γεα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φῆς: δεσαύχενας, ὡς καὶ ὁ Φώτ.· ὁ δὲ Πολυδ. Β', 135 ἔχει βυσαύχενας· ἴδε Dind. ἐν τόπῳ.

μέσδων, ον, Δωρ. ἀντὶ **μέζων, μείζων.**

μεσ-εγγῦάω, ἀόρ. ἄπαρ. **μεσεγγυῆσαι,** Πολυδ. Η', 28. Κατατίθημι ὡς ἐγγύησιν εἰς χεῖρας μεσάζοντος ἢ τρίτου προσώπου, τρία τάλαντα μεσεγγυηθέντα, κατατεθέντα ὡς ἐγγύησις εἰς χεῖρας τρίτου, Δυσ. 182. 1· τὸ μεσεγγυηθὲν Πλάτ. Νόμ. 914D.— Μέσ., μεσεγγυᾶσθαι ἀργύριον, νὰ καταθέσῃ τις χρήματα εἰς χεῖρας τρίτου, Δημ. 995. 21, πρβλ. Ἀντιφῶντα 147. 17·— ὁ Ἰσοκρ. 292Δ ἔχει μεσεγγυοῦσθαι ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας.

μεσ-εγγύη, ἡ, ἐγγύη διὰ μέσου τρίτου προσώπου, Γλωσσ.

μεσ-εγγύημα, τό, χρήματα ἢ ἐνέχυρον κατατεθειμένα ἐν χερσὶ τρίτου, Αἰσχίν. 71. 18, Ὑπερείδ. καὶ Ξεν. παρὰ Πολυδ. Η', 28.

μεσ-εγγυητής, οῦ, ὁ, τὸ τρίτον πρόσωπον παρ' ᾧ εἶναι κατατεθειμένη παρακαταθήκη τις ὡς ἐγγύησις ἢ ἀσφάλεια, (μεσεγγύημα) Γλωσσ.·— παρ' Ἡσυχ. **μεσέγγυος,** ὁ, «μεσέγγυον· μεσίτην.»

μεσεγγυόομαι, ἴδε ἐν λέξ. **μεσεγγυάω.**

μεσ-εγγύωμα, τό, = **μεσεγγύημα,** Ἰσοκρ. 235C Bekk.

μεσ-εμβολέω, ῥίπτω εἰς τὸ μέσον, Νικομ. Ἀριθμ. σ. 97, ἀόρ. **ἐμεσεμβόλησε·** πρβλ. Λοβ. Φρύν. 622.

μεσ-εμβόλημα, τό, παρένθεσις, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1, 409, κλ., ἴδε Δουκάγγ.

μεσ-εντέριον (δηλ. δέρμα), τό, μεμβρᾶνα εἰς ἣν τὰ ἔντερα εἶναι προσκεκολλημένα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 18, π. Ζ. Μορ. 4. 4, 1 κἑξ. (μεσέντερον ἐν § 5 εἶναι ἡμαρτημ.), κ. ἄλλ. πρβλ. **μεσάραιον, μεσόκωλον.**

μεσ-έρκειος, ον, ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἰκίας· Ζεὺς μ. = **ἑρκεῖος,** Ἡσύχ. (ἔνθα κακῶς **μεσέρκιος**), Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ο. 231.

μεσ-ευθύς, ύ, γεν. **έος,** ὁ μεταξὺ τῶν εὐθέων ἢ ἀρτίων· Πυθαγόρειον ὄνομα τοῦ ἀριθμοῦ 6, ὡς εὑρισκομένου ἐν τῷ μέσῳ μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν 2 καὶ 10, τοῦ πρώτου ὃηλ. καὶ ἐσχάτου τῶν ἀρτίων ἀριθμῶν (εὐθέων) ἐν τῇ δεκαδικῇ κλίμακι, Κλήμ. Ἀλ. 811.

μεσεύω, ὡς τὸ **μεσάω,** εἶμαι ἐν τῷ μέσῳ, κατέχω τὸ μέσον μεταξὺ δύο, μετὰ γεν., Πλάτ. Νόμ. 756E, Νουμήνιος παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 729Δ. **2)** ἀπολ., ἱσταμαι ἐν τῷ μέσῳ, μ. κατὰ τοὺς τόπους Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 7, 3· μένω οὐδέτερος, Ξεν. Ἑλλην. 7. 1, 43.

μέση, (δηλ. χορδὴ) ἡ, ἡ μεσαία ἐκ τῶν τριῶν χορδῶν, αἵτινες ἀπετέλουν τὴν ἀρχαιοτάτην τῶν Ἑλλήνων μουσικὴν κλίμακα· αἱ δὲ ἕτεραι δύο ἦσαν ἡ νεάτη ἢ νήτη, καὶ ἡ ὑπάτη, πρβλ. παραμέση· μετὰ ταῦτα, ὁ μέσος τόνος τοῦ ἑπταχόρδου, Ἀριστ. Προβλ. 19. 25, κ. ἄλλ.· καθόλου, τὸ «ἴσον», ὁ κύριος τόνος μέλους τινός, Chappell περὶ Ἀρχ. Μουσικῆς σ. 85 κἑξ.· πρβλ. Müller Ἑλλην. Φιλολογ. 1. σ. 152·— ἐντεῦθεν τὸ ἐπίθ. **μεσοειδής, ές,** Ἀριστείδ. Κοϊντ. σ. 28. 29. **II.** ἐν τῇ Γεωμετρ. ἡ μέση ἀνάλογος, ἴδε **μέσος** III. 5.

μεσηγύ, Ἐπικ. **μεσσηγύ,** πρὸ φωνήεντος ἢ χάριν τοῦ μέτρου **μεσσηγύς,**— ἅπαντα παρ' Ὁμ.: **μεσηγὺς** μόνον ἐν Ὀρφ. Ἀποσπάσμ. 19· **I.** Ἐπίρρ. τόπου, **1)** ἀπολ., ἐν τῷ μέσῳ, μεταξύ, οὐδὲ τι πολλὴ χώρη μεσσηγὺς Ἰλ. Ψ. 521, πρβλ. Α. 573· οὕτω, τὸ μεσηγὺ Θέογν. 553. **2)** συνηθέστερον μετὰ γεν., μεταξύ, «ἀνάμεσα», ὤμων μ. Ἰλ. Θ. 259· Κουρήτων τε μ. καὶ Αἰτωλῶν Ι. 549· μ. γαίης τε καὶ οὐρανοῦ Ε. 769· μ. Ἰθάκης τε Σάμοιό τε Ὀδ. Δ. 845· οὕτως ἐν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 417. **II.** ἐπὶ χρόνου, ἐν τῷ μεταξύ, ἅπαξ παρ' Ὁμ., μηδέ τι μεσσηγὺς γε .. πάθῃσιν Ὀδ. Η. 195. **2)** μεσηγὺ τούτου χρόνου Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 757. **III.** ὡς οὐσιαστ., τὸ μεσηγύ, τὸ ἐν μέσῳ μέρος, τὸ μεταξύ, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 108, Ἱππ. 792C· τὸ μεσηγὺ ἡματος, τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, ἡ μεσημβρία, μεσημέρι, Θεόκρ. 25. 216, πρβλ. 237. **IV.** ἐπὶ ποιότητος, Ὀρφ. Ἀποσπ. 19. 12.— Ἐπικ. λέξ. ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἱπποκρ. [ὕ πλὴν ἐν ἄρσει, Ὀδ. Δ. 845, μεσσηγὺς Ἰθάκης τε ..]

μεσήεις, εσσα, εν, μέσος, μέτριος, «μέσος κατὰ δύναμιν» (Σχόλ.), περὶ μαχητῶν, Ἰλ. Μ. 269,— ἔνθα τὸ **μεσήεις** κεῖται μεταξὺ τοῦ **ἔξοχος** καὶ τοῦ **χερειότερος.**

μεσ-ήλιξ, ικος, ὁ, ἡ, ὁ μέσην ἔχων ἡλικίαν, μεσόκοπος, Ἀρτεμιδ. 1. 31, Πολυδ. Β', 12.— Καθ' Ἡσύχ.: «μεσῆλιξ· ἀπὸ ἐτῶν τεσσαράκοντα ἕως πεντήκοντα».

μεσημβρία (ἀντὶ **μεσ-ημερία**), Ἰων. **μεσαμβρίη,** ἡ: μέση ἡμέρα, μεσημέριον, Ζεὺς .. ἐκ μεσημβρίης ἔθηκε νύκτ' ἀποκρύψας φάος Ἀρχίλ. 74 [31]· ἐν μεσημβρίας θάλπει Αἰσχύλ. Ἱκ. 746· ἀποκλινομένης τῆς μεσημβρίης Ἡρόδ. 3. 104· μεσαμβρίης, τῇ μεσημβρία, αὐτόθι· ἔτρωγ' ἵνα κάμνοι σῦκα τῆς μεσημβρίας Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 76, πρβλ. Εὔβουλον ἐν «Σφιγγοκαρίωνι» 3· τῆς μεσημβρίας Ἀριστοφ. Σφ. 500· οὕτω, τῇ μεσημβρίῃ Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐν μεσημβρίῃ Θουκ. 6. 100, Πλάτ. κλ.· ἅμα μεσημβρίᾳ Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 1· ἐκ μεσημβρίας, εὐθὺς μετὰ μεσημβρίαν, Πλάτ. Ἀξιοχ. 372B· σμικρὸν τι μετὰ μεσημβρίαν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1499· ἤδη ἦν μ. Πλάτ. Συμπ. 220D· μ. ἵσταται, εἶναι ἀκριβῶς μεσημβρία, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 242Δ· πρβλ. Ruhnk. εἰς Τίμ. **II.** ἡ μεσημβρία, τὸ νότιον σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἄρκτον, Ἑκαταῖος 78, Ἡρόδ. 1. 6, 142· τὰ πρὸς μεσαμβρίην 7. 131.

μεσημβρῐάζω, διέρχομαι τὴν μεσημβρίαν, Λατιν. meridiari, ἰδίως κατὰ μετοχ., ὥσπερ προβάτια μεσημβριάζοντα περὶ τὴν κρήνην εὔδειν, ὡς πρόβατα ἀναπαυόμενα κατὰ τὴν μεσημβρίαν νὰ κοιμῶνται πλησίον τῆς πηγῆς, Πλάτ. Φαῖδρ. 259Δ. **2)** ἐπὶ τοῦ ἡλίου, εἶμαι ἐν τῷ μεσημβρινῷ, μεσουρανέω, Πολυδ. Δ', 157, 158, Πορφυρ. Ἄντρ. Νύμφ. 27.

μεσημβριάς, -άδος, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **μεσημβρινός,** Νόνν. Δ. 48. 590.

μεσημβρῐάω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **μεσημβριάζω,** Ἐπικ. μετοχ. **μεσημβριόων** Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 739· **-ιάων** Ἀνθ. Π. 9. 764.

μεσημβρῐζω, = **μεσημβριάζω,** Στράβ. 694, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 2, 1.

μεσ-ημβρῐνός, ή, όν, ἀντὶ τοῦ **μεσημερινός,** Δωρ. **μεσαμβρινός, ά, όν·**— ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μεσημβρίαν, ὁ κατὰ τὴν μεσημβρίαν, εὖτε πόντος ἐν μεσημβριναῖς κοίταις .. εὕδοι πεσών Αἰσχύλ. Ἀγ. 565· μεσημβρινοῖσι θάλπεσι ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 431, πρβλ. 381, Ἱκέτ. 746, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1096· κἂν ἔγρῃ μεσημβρινὸς ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 774, πρβλ. Ἀχ. 40·— ὁ μ. ὠρός, ἐπὶ τοῦ τέττιγος, Ἀνθ. Π. 9. 584, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. ἔνθ' ἀνωτ.·— τὸ μεσαμβρινόν, «μεσημέρι», Θεόκρ. 1. 15., 10. 48· καὶ ἄνευ τοῦ ἄρθρου, Νικ. Θηρ. 401, Λουκιαν.· — ὁ μεσημβρινὸς [κύκλος], ὁ διερχόμενος διὰ τῶν δύο πόλων καὶ τέμνων καθέτως τὸν Ἰσημερινόν, Ἀριστ. Πολιτικ. 2, 5, 14., 3. 5, 3, Στράβ. 70, κτλ. **II.** νότιος, κέλευθος Αἰσχύλ. Πρ. 722· τὰ μεσημβρινὰ Θουκ. 6. 2, Στράβ. 71, κτλ. [Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ. 72, 73, καὶ μεταγενηταί ἔχουσι ᾰ χάριν τοῦ μέτρου, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ὀπωρινός, Ruhnk. Ep. Cr. σ. 156, Ἰακώβ. ἐν Ἀνθ. Π. 602,— εἰ μὴ ἐν τοῖς χωρίοις ἐκείνοις ἀναγνωστέον **μεσημερινός**].

μεσημβρινώτιος, ον, ὁ κατὰ τὴν μεσημβρίαν ἔχων σκιάν, Θ. Λάσκ. σ. 767, ἔκδ. Μί.

μεσ-ημέριος, ον, = **μεσημβρινός, μεσαμέριον,** κατὰ τὴν μεσημβρίαν, Θεόκρ. 7. 21.

μεσ-ήπειρος, ον, μεσόγειος, Διον. Π. 211. 1068.

μεσηρεύω, εἶμαι μέσος, οὐδέτερος μεταξὺ δύο ἀντιμαχομένων μερῶν, Φίλιστ. 61· «μεσηρεύειν· τὸ μηδετέροις συμμαχεῖν. Φίλιστος» Ἡσύχ.

μεσήρης, ποιητ. **μεσσ-, ες,** ὁ ἐν τῷ μέσῳ, μέσος, Εὐρ. Ἴων 910· Σείριος ἔτι μ., εἶναι εἰσέτι ἐν τῷ μεσουρανήματι, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Δ. 8.

μέσης, ου, ὁ, ἄνεμος μέσος μεταξὺ τοῦ **ἀπαρκτίου** καὶ τοῦ **καικίου,** Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 9 καὶ 20.

μεσήτιος, ον, = **μέσος,** Ἡσύχ.

μεσῐδιόομαι, ἀποθ., μεσεγγυῶμαι, «μεσιδιωθῆναι· τέτριπται καὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις καὶ ἐν τοῖς συμβολαίοις, ἀλλὰ σὺ μεσεγγυηθῆναι λέγε» Λοβεκ. Φρύνιχ. 121.

μεσίδιος, [σῐδ] ποιητ. **μεσσ-, α, ον,** = **μέσος,** δικαστὴς μ. = **μεσίτης,** Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 5. 4, 7· ἄρχων μ. ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 5. 6, 13· ἴδε Λοβεκ. Φρύνιχ. 121.

μεσῐτεία, ἡ, μεσολάβησις, τὸ μεσιτεύειν, Διον. Ἁρεοπ., Συλλ. Ἐπιγρ. 8785, κτλ. **2)** διαπραγμάτευσις, Βάβρ. 93. 8.

μεσῐτευτήριος, α, ον, ὁ εἰς τὸ μεσιτεύειν ἀνήκων, ὥρα· Εὐστ. Πονημάτ. 324. 43.

μεσῐτεύω, ἐνεργῶ ὡς μεσίτης, Βάβρ. 39. 2, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.· τινί, πρός τινα, Εὐστ. 1166. 25· μ. ὅρκῳ Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. ς', 17· μεσ. πρὸς θεὸν Συλλ. Ἐπιγρ. 8642. 5. **2)** μεταφορ., μεσολαβῶ, διαπραγματεύομαι, διάλυσιν μ. Πολύβ. 11. 34, 3· τὰς διαθήκας Διον. Ἁλ. 9. 59. **II.** τηρῶ τὸ μέσον, τὴν μέσην θέσιν, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 4, 3., 1. 5, 2.

μεσίτης [ῑ], **ου,** ὁ, ὁ μεσιτεύων, διαιτητής, κριτής, Πολύβ. 28. 15, 8, Ἐπιστ. π. Γαλ. γ', 19, κτλ.· τῶν ὁμολογιῶν Διόδ. 4. 54· θεοῦ καὶ ἀνθρώπων Α' Ἐπιστ. π. Τιμ. β', 5·— θηλ. **μεσῖτις, -ιδος,** φιλίας μεσῖτις τράπεζα παραθέμενοι Λονκ. Ἔρωτ. 27· φιλίας μ. ἡδονὴ αὐτόθι 54.

μέσκος· «κώδιον, δέρμα, Νίκανδρος» Ἡσύχ.

μέσμα· «μέτωπα» Ἡσύχ.

μεσοβᾰσιλεία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ χρονικὸν διάστημα καὶ ἡ διοίκησις μετὰ τὸν θάνατον ἢ τὴν ἔξωσιν βασιλέως καὶ τῆς ἐνθρονίσεως τοῦ νέου βασιλέως, Πλουτ. Νουμ. 2.

μεσοβᾰσίλειος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς βασιλείαν, Διον. Ἁλ. 2. 57.

μεσοβᾰσῐλεύς, ἐως, ὁ παρὰ Ρωμαίοις **interrex,** ὁ ἔχων βασιλικὴν ἐξουσίαν κατὰ τὸν χρόνον μεσοβασιλείας, Διον. Ἁλ. 2, 58 Πλουτ. Νουμ. 7.

μεσόβοτον, = **μέσαβον,** ὃ ἴδε.

μεσόβραχυς, πους ἐν τῇ μετρ. ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, χρόνων ἑνδέκα, Diom. ἐν Gram. Lat. ed. Keil I, σ. 481.

μεσό-γαιος, ον, ὡσαύτως **α, ον,** ὁ κείμενος εἰς τὰ ἐσώτερικὰ μέρη χώρας τινός, μ. οἰκεῖν Ἡρόδ. 1. 145· τὴν μ. τῆς ὁδοῦ ὁ αὐτ. 7. 124·— Ἀττ. καὶ **μεσόγεως, ων,** Πλάτ. Νόμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

909A· Ἐπικ. **μεσσόγεως**, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 37. **II.** ὡς οὐσιαστ. **μεσογαῖα**, ἡ, τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας, τὰ μεσόγεια μέρη, Λατ. loca mediterranea, Ἡρόδ. 1. 175., 2. 7, 9, κτλ.· οὕτω **μεσογεία**, ἡ, Θουκ. 1. 100, 120., 6. 88, Δημ. 326. 9.

μεσόγειος, ὁ, ἡ, ἀντὶ **μεσόγαιος**, εὕρηται ἐν πολλοῖς Ἀντιγράφοις.

μεσογεώτης, ὁ, = **μεσόγειος**, μεσογειωτικός, Γρηγ. Νύσσ. 2. 78C.

μεσογειωτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ μεσόγεια μέρη, Γλωσσ.

μεσο-γονάτιον [ᾰ] ἢ **μεσογόνιον**, τό, (γόνυ) ἐπὶ καλάμου, τὸ διάστημα τὸ μεταξὺ δύο γονάτων, κόμβων, Λατ. internodium, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 11, 6.

μεσό-γραφος, **ον**, ὁ ἐν τῷ μέσῳ γεγραμμένος, τὸ μ., ἡ μέση ἀνάλογος (γραμμὴ) εὑρισκομένη διὰ τοῦ **μεσολάβου**, Ἀνθ. Π. παράρτ. 25, πρβλ. Πλουτ. Μάρκελλ. 14.

μεσο-δάκτυλον, τό, τὸ διάστημα τὸ μεταξὺ δύο δακτύλων τῆς χειρὸς ἢ τοῦ ποδός, Διοσκ. 4. 188.—Ὁ Φρύνιχος (194) ἀποδοκιμάζει σφόδρα τὴν λέξιν: «μεσοδάκτυλα· ἐναυτίασα τοῦτο ἀκούσας τοὔνομα· λέγωμεν οὖν, τὰ μέσα τῶν δακτύλων».

μεσο-δερκής, ές, ὁ βλέπων πρὸς τὸ μέσον, Μανέθων 4. 583.

μεσοδήμιον, τό· δῆμος ὁ ἐν τῷ μέσῳ, ὁ οὔτε τῆς μερίδος τῶν Πρασίνων οὔτε τῆς τῶν Βενέτων ὤν, Κ. Πορφ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 316. ἕ. Β.

μεσόδμα (Λακων.)· «γυνή» Ἡσύχ.

μεσόδμη, ἡ, (δέμω, οἱονεὶ ἀντὶ **μεσοδόμη**)· — τὸ ἐν μέσῳ ἢ μεταξὺ ᾠκοδομημένον, τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμαι Ὀδ. Τ. 37, πρβλ. Υ. 350· ἔνθα ὁ Ἀρίσταρχος ἑρμηνεύει διὰ τοῦ **μεσόστυλα** (πρβλ. Ἡσύχ.), «καθ' ἑτέρους δὲ τὰ μεταξὺ τῶν δοκῶν. ἔνιοι δέ, διαφράγματα ἢ καὶ διαστήματα μεταξὺ τῶν κιόνων, οἵ φασι περὶ τοὺς τοίχους ἦσαν» (Εὐστ.). **2)** ὑπὴ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλοίου ἐν ᾗ ἐνεβάλλετο ὁ ἱστός, «λεχθεὶς οὕτω παρὰ τὸ μέσον τῆς νηὸς δεδομῆσθαι» (Εὐστ.), Ἱστὸν .. κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης στῆσαν ἀείραντες Ὀδ. Β. 424., Ο. 289. **3)** ἡ κυρία δοκὸς τῆς ὁροφῆς ἡ ἀνέχουσα ὅλον τὸ βάρος αὐτῆς, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 832· πρβλ. Γαλην. Λεξ. ἐν λ, καὶ τόμ. 12. 454.

μεσο-ειδής, ές, ἴδε ἐν λ. **μέση** I.

μεσό-ζευγμα, τό, λέξις συνάπτουσα ἢ συνδέουσα δύο λέξεις ἢ προτάσεις, Γραμμ.

μεσόζευξις, ἡ, σχῆμα λόγου, Mar. Plot. Sacerd. ἐν Gram. Λατ. ed. Keil. VI, σ. 456, 16.

μεσόζηλα ἐσωφόρια, τὰ διὰ τοὺς μεσαίου ἀναστήματος, Κ. Πορφ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 469 ἕ. Β.—Πρβλ. **μεγαλόζηλα**.

μεσο-ζῠγιος ἐρέτης, ὁ, = **ζευγίτης**, «ὁ κατώτατος ἐρέτης θαλάμιος λέγεται· ὁ δὲ μέσος μεσοζύγιος, ὁ δὲ ἀνώτατος θρανίτης.» Μέγ. Ἐτυμολ. 441. 25.

μεσοῆλιξ, ῐκος, ὁ, ἡ, = **μεσῆλιξ**, μεσόκοπος, Τζέτζ. Μεθ' Ὁμ. 368, 475, 660.

μεσόθεν, **μεσόθι**, **μέσοι**, ἴδε **μεσα-**.

μεσό-θριξ, **-τρῐχος**, ὁ, ἡ, ὁ μετρίως κομοτροφῶν, Πρόκλ. παράφρασ. Πτολ. σελ. 203 κέξ.

μεσο-κάθαρος, **ον**, ἡμικάθαρος, δηλ. οὐχὶ τελείως καθαρός, μ. ἄρτος Θ. Πτωχοπρ. κ. ἠγ. Δ', 151. Ἀνάγνωθι τὰς σημειώσεις τοῦ Κοραῆ ἐν Ἀτάκτ. τ. Α', σ. 163.

μεσ-οικέτης, **ου**, ὁ, ὁ κατοικῶν τὰ μεσόγεια.— Καθ' Ἡσύχ.: «μεσοικέται· μέτοικοι. ἢ οἱ τὰς λαγόνας οἰκοῦντες», ἔνθα ὁ Κοραῆς σημειοῦται: «μεσοικέται (ἴσως μεσοικῆται), οἱ τὰς λαγόνας οἰκοῦντες, τὰς ὀρεινὰς ζηλονότι, οὓς ἡ παρ' ἡμῖν συνήθεια Λαγκαδιώτας ὀνομάζει» Πλουτ. Παράλλ. τ. 1, σ. 450 ἔκδ. Κοραῆ.

μεσο-κάρδιον, τό, τὸ μέσον οἱουδήποτε πράγματος, Κ. Πορφυρογ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 582, 3, κἑξ.

μεσο-κάρπιον, τό, = **μετακάρπιον**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

μεσό-κλαστος, **ον**, (κλάω) ὁ εἰς δύο κεκλασμένος, ἐπὶ ἑξαμέτρ. στίχων ἐχόντων τροχαῖον ἀντὶ σπονδείου, Πλούτ. 5. 868 ἔκδ. Ὀξωνίας, Wytt.

μεσο-κνήμιον, τό, τὸ μέσον τῆς κνήμης, Στράβ. 734.

μεσό-κοιλος, **ον**, κοῖλος κατὰ τὸ μέσον, Πολυδ. 10. 10, 7· τὰ μ. = **μεσόδμη**, Λουκ. Ἔρωτες 6.

μεσο-κοπος, **ον**, (κόπτω) ὡς καὶ νῦν, ὁ ἔχων μέσην ἡλικίαν, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 2· παλαιᾷ, μεσοκόπῳ, πεπαιτέρᾳ Ξέναρχος ἐν «Πεντάθλῳ» 1. 9.

μεσο-κουράδες· «δένδρα τὰ ὑπὸ ἀνέμων καταγέντα καὶ [εἶδος] κουρᾶς» Ἡσύχ.

μεσό-κουρος, **ον**, ὁ τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς ἔχων κεκαρμένον, Πολυδ. Δ', 139.

μεσό-κρᾱνον, τό, ἡ κορυφὴ τῆς κεφαλῆς, Ὀρφικὴ λέξις παρὰ Πολυδ. Β', 39.

μεσο-κρῑτής, ές, ὁ χωρίζων εἰς τὸ μέσον, κίων μεσοκρινής, ὃν καταλείπουσιν οἱ μεταλλεῖς ὅπως ἀνέχῃ τὴν γῆν, Πλούτ. 2. 843D, Πολυδ. Γ', 87.

μεσο-κῠνιον, τό, (κύων VIII) τὸ κατώτερον μέρος τοῦ ποδὸς ἵππου τὸ παρὰ τὴν ὁπλήν, κτλ., Ἱππιατρ.

μεσό-κωλον, τό, τὸ μέρος τοῦ μεσεντερίου τὸ μετὰ τὸ κῶλον, Ἱππ. 274. 15.

μεσολᾰβέω, λαμβάνω (πιάνω) ἐκ τοῦ μέσου, μ., τὰς τῶν διωκόντων ὁρμάς, παρεμποδίζειν, Διόδ. 12. 70, πρβλ. 16. 1· διακόπτω, Πολύδ. 16. 34, 5, κτλ.— Παθ., ἐπὶ ἐπιστολῶν, παραπίπτω, πίπτω εἰς ἄλλου χεῖρας, Χρύσερμος παρὰ Στοβ. 228. 12· κωλύομαι, ἐμποδίζομαι, διακόπτομαι, μεσολαβεῖσθαι νόσῳ, μ. ὑπὸ περπρωμένης Διόδ., ἴδε Wessel. εἰς 11. 2· μεσολαβηθεὶς τὸν βίον, διακοπείσης τῆς ζωῆς αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν 1. 3.

μεσολάβημα, τό, περίδεσμος στύλου κατὰ διαστήματα, ὡς τὰ γόνατα καλάμου, Εὐστ. Πονημ. 194. 58.

μεσο-λᾰβής, ές, ὃν λαμβάνει ἢ κρατεῖ ἐκ τοῦ μέσου, κέντρον Αἰσχύλ. Εὐμ. 157· πρβλ. **μεσοπαλής**.

μεσολάβησις, εως, ἡ, τὸ λαμβάνειν ἢ πιάνειν ἐκ τοῦ μέσου, Εὐστ. 664. 14.

μεσό-λαβος, ὁ, ἢ **μεσό-λαβον**, τό, μαθηματικόν τι ἐργαλεῖον ὃ μετεχειρίζετο ὁ Ἐρατοσθένης πρὸς εὕρεσιν τῶν μέσων ἀναλόγων γραμμῶν, Papp. Collect Matt. σελ. 7, 8, Βιτρούβ. 9, 3.

μεσό-λευκος, **ον**, διάλευκος, χιτὼν πορφυροῦς μεσόλευκος, χιτὼν πορφυροῦς μεμιγμένος μὲ λευκὸν χρῶμα, διάλευκος, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 13· — ὡσαύτως, μ. χιτών, μόνον, Λουκ. Ἀλέξανδρ. 11· ἐναντίον τῷ **πορφύρεος**, Ἐφιππ. παρ' Ἀθην. 537D· πρβλ. **μεσοπόρφυρος**.

μεσό-λοφον, τό, ὁ κεντρικὸς λόφος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ἄλλως καλούμενος **μεσόμφαλον**, τό, Κωδῖνος περὶ τῶν Πατρίων Κωνσταντινουπόλεως 83.

μεσο-μάζιον, τό, τὸ μεταξὺ τῶν μαστῶν διάστημα, Διοκλ. παρ' Ὀρειβ. 109 Mai.

μεσό-μακρος, πούς ἐν τῇ μετρ. ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, χρόνων ἕξ, Diomed. ἐν Gram. Λατ. de Keil I, σ. 481.

μεσο-μέλας, ὁ, εἶδος λίθου τιμίου, Plin. h. n. XXXVII, 63.

μεσο-μηνία, ἡ, τὸ μέσον τοῦ μηνός, τὸ Ρωμ. Idus, Ἰω. Αυδ. 32, 7, Κεδρηνὸς I, 297.

μεσο-μήνιον, τό, = τῷ προηγ., Γλωσσ.

μεσο-μήρια, τά, τὰ μεταξὺ τῶν μηρῶν, Πολυδ. Β', 188.

μεσόμνη, ἡ, «μεσόμνας ἐπιθήσει ἐπὶ τοὺς κίονας ὑπὲρ τῆς διόδου, πλάτος καὶ ὕψος ἴσα τοῖς ἐπιστυλίοις, — ὑποθεὶς ὑπόθημα ἐπὶ τῆς μεσόμνης. — μεσόμνας, ἐφ' ὧν κείσεται τὰ ὑποζώματα καὶ τἆλλα σκεύη. — τὴν ἐπάνω μεσόμνην ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἀπέχουσαν πέντε πόδας. — κλίμακας ξυλίνας ποιήσει ἀναβαίνειν ἐπὶ τὰς μεσόμνας», Ἐπιγρ. Πειραιῶς, Bul. de cor. hel. VII, σ. 542-3. Ἡ λέξ. φαίνεται ὅτι εἶναι ἑτέρα γραφὴ τῆς καὶ ἄλλοθεν γνωστῆς **μεσόδμης**· ἀλλὰ κεῖται ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ οὐχὶ κατὰ μίαν καὶ μόνην σημασίαν. Ἴδε τὰς ἐν σελ. 549 καὶ 550 σημειώσεις τοῦ ἐκδότου.

μεσ-ομφάλιον, τό, = **ὀμφαλός**, Πολυδ. Β', 169· ἐπὶ ἀσπίδος, ὁ αὐτ. ἐν Δ', 133.

μεσ-ομφᾰλος, **ον**, ὁ εὑρισκόμενος ἐν τῷ μέσῳ ὡς ὀμφαλός, εἶναι δὲ ἐν χρήσει ἡ λέξις κυρίως ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς (πρβλ. **ὀμφαλός**), μ. χρηστήρια, ἑστία, ἴδρυμα, μυχοὶ Αἰσχύλ. Θήβ. 747, Ἀγ. 105, Χο. 1036, Εὐρ. Ὀρ. 331· τὰ μ. γῆς μαντεῖα Σοφ. Ο Τ. 480· — τὸ **μεσόμφαλον**, ἀσπὶς δ' ἦν λύχνου τὸ μεσόμφαλον, τὸ ἀποτελοῦν τὸν ὀμφαλὸν αὐτοῦ, Βατραχομ. 129· ἐν τῷ μ. τῆς Γερμανίας Ἰουστῖν. Μάρτ. α' Ἀπολ. 68·— ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει τὸν τύπον **μεσομφαλία**, ἡ, καὶ ἑρμηνεύει: «ἡ μέσος τῶν Δελφῶν πόλις». **II.** ὁ ἔχων ὀμφαλὸν ἐν τῷ μέσῳ, ἐπὶ τοῦ γράμματος Θ, Ἀγάθων παρ' Ἀθην. 454D· ἐπὶ **φιάλης**, Ἴων παρὰ τῷ αὐτῷ 501F, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Ἀλθαίᾳ» 2· ἐπὶ πλακοῦντος, Πολυδ. Β', 169.

μέσον, τό, ἴδε ἐν λ. **μέσος** III καὶ V.

μεσό-νεοι, ων, οἱ, οἱ κωπηλατοῦντες ἐν τῷ μέσῳ νεώς, οἵτινες εἶχον τὰς μακροτάτας κώπας, Ἀριστ. Μηχαν. 4. 1, πρβλ. Γαλην. 4. 312·— ἐντεῦθεν ὁ Schneid. διορθοῖ κώπη **μεσόνεως** ἀντὶ κώπη μέσον νεὼς ἐν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 27.

μεσο-νήστιμος, **ον**, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μέσον τῆς νηστείας, ἡ μεσονήστιμος ἑβδομάς, ἡ μέση ἑβδομὰς τῆς μεγ. τεσσαρακοστῆς, Κ. Πορφυρ. Ἔκθεσ. Βασ. Τάξ. 535, 7·— καλεῖται ὡσαύτως καὶ τὸ μεσονήστιμον Γερμ. Κωνστ]όλεως 221B.

μεσονυκτικός, ή, όν, = **μεσονύκτιος**, μ. εὐχή, ἡ πρὸ τοῦ ὄρθρου, Λεόντ. Μον. 644C, μ. ὕμνος Βίος Νείλου Νεωτ. 45Δ. — Τὸ **μεσονυκτικόν** = ἡ **μεσονυκτικὴ εὐχὴ** Ὡρολόγ. τὸ μέγα. (πρβλ. Παλ. Διαθ. κατὰ τοὺς Ἑβδ. ἐν Ψαλμ. PIH', 2, καὶ Ὠριγέν. I, 453A, κλ.

μεσο-νύκτιος, **ον**, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μεσονύκτιον ἢ συμβαίνων ἐν ὥρᾳ μεσονυκτίου, ἔκλειψις Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 28, Προβλ. 26. 18· ὧραι Ἀνακρεόντ. 34·— μετὰ ῥήματος, **μεσονύκτιον** δεξασθαί τινα Πινδ. I. 7 (6), 6· μ. ὀλόλυμαν Εὐρ. Ἑκ. 914·— οὐδ. ὡς ἐπίρρ., Θεόκρ. 13. 60., 23. 11, Ἀριστ. Προβλ. 26. 18· ἴδε Λοβ. Φρύν. 53.—Ἐκκλ.: μ. **ἀκολουθία**, **ὑμνωδία** = **μεσονυκτικόν** Τυπικ.

μεσόνυξ, **υχος**, μεσονύκτιος, «μεσόνυξ, μεσόνυχος, εἷς τῶν ζ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πλανητῶν παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις ὀνομάζεται· μέμνηται Στησίχορος» Χοιροβοσκ. τ. 1, σ. 82, 29, ἔκδ. Gaisford.

μεσοπᾰγής, ές, Ἐπικ. **μεσσο-,** (παγῆναι) ὁ μέχρι τοῦ μέσου ἐμπεπηγμένος, μεσσοπαγὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος, τὸ ἐνέπηξε μέχρι τοῦ μέσου, Ἰλ. Φ. 172· — ὁ Ἀρίσταρχ. προυτίμα **μεσσοπαλὲς,** παλλόμενον ἀπὸ τοῦ μέσου, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἁρμόζει εἰς τὴν ἔννοιαν, τὸ δὲ **μεσσοπαγὴς** εὑρίσκεται καὶ παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, οἷον Συνεσ. Ὕμν. 6. 9, Νόνν. Δ. 1. 233.

μεσοπαλές· «κραδαινόμενον ἐκ μέσου» Ἡσύχ.

μεσόπατος, ὁ, **μεσόπατον,** τό, μέρος οἰκίας ἢ δωμάτιον ἐν μέσῳ πατωμάτων, Οἱ μ. Θεοφ. (III, 43. 49), σ. 145, 147, ἔκδ. Β.

μεσο-πεντηκοστή, ἡ, ἡ Τετάρτη τῆς τετάρτης ἑβδομάδος μετὰ τὸ Πάσχα πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν μεσούσης τῆς ἑορτῆς (δηλ. τῆς Σκηνοπηγίας) ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν καὶ ἐδίδασκεν, Στουδ. 1700D, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 53, 12, 13, κλ.

μεσο-περσικός, ή, όν, ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ περσικός, τὸ μ. εἶδος γυναικείου ὑποδήματος, Πολυδ. Ζ', 94, Ἡσύχ.

μεσο-πετής, ές, ὁ εἰς τὸ μέσον πετόμενος, Διον. Ἀρεοπ. σ. 28.

μεσό-πλᾰτος, ον, πλατὺς ἢ ἐπίπεδος κατὰ τὸ μέσον, Ἀγαθημέρου Γεωγραφ. 1, σ. 3.

μεσοπλεύριος, ον, ὁ μεταξὺ τῶν πλευρῶν, **μ. μύες,** οἱ μεταξὺ τῶν πλευρῶν, Γαλην. τ. 4, 173· — **μεσόπλευρα** ἢ **-ια,** τά, τὰ μεταξὺ τῶν πλευρῶν μέρη, Πολυδ. Β', 167.

μεσό-πλουτος, ον, ὁ μετρίως πλούσιος, Ἀλκίφρων 3. 34 (Pierson. **νεόπλ-**), οὐχ ἧττον ἀμφίβολ. ἢ τὸ **μεσσόπλουτος** παρ' Ἡσυχ.

μεσο-πόλιος, ον, ὁ ὁμαλὸς τύπος τοῦ **μεσαιπόλιος** (ὃ ἴδε), Αἰσώπ. Μῦθ. 56, ἔκδ. Halmh, ἔνθα νῦν γράφεται **μεσαιπόλιος,** ἴδε ἔκδ. Κοραῆ σ. 98, μῦθ. 162.

μεσό-πολις, ἡ, ἴδε ἐν λ. **μητρόπολις.**

μεσο-πόντιος, ὁ, ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πόντου, ἐπώνυμον τοῦ Ποσειδῶνος, «οὕτω γὰρ ἐν Ἐρεσῷ τιμᾶται πόλει τῆς Λέσβου» Στέφ. Βυζ.

μεσοπορέω, εἶμαι ἐν τῷ μέσῳ τῆς πορείας, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 447, Θεοφρ. Χαρακτ. 25, ἴδε Λοβ. Φρύν. 416· — ἐν Διοσκ. 1. 148, κακῶς **μεσοπωρ-.** — Καθ' Ἡσύχ.: «μεσοπορῶν· μέσην ὁδεύων».

μεσό-πορος, Ἐπικ. **μεσσ-, ον,** διὰ μέσου τοῦ ὁποίου πορεύεταί τις, μεσοπόροις .. πελάγεσσι Ὀππ. Ἀλ. 5. 46· — μ. δι' αἰθέρος Εὐρ. Ἴων 1152.

μεσο-πόρφῠρος, ον, μεμιγμένος μὲ πορφύραν, οὐχ ὅλως λευκὸν ἀλλὰ μεσ. Πλουτ. Ἄρατ. 53· τὰ μ. (ἐνν. ἱμάτια) Ἑβδ. (Ἡσαΐας Γ', 21)· — πρβλ. **μεσόλευκος.**

μεσο-ποτάμιος, α, ον, ὁ μεταξὺ ποταμῶν· **Μεσοποταμία** (δηλ. χώρα), ἡ, χώρα ἡ μεταξὺ δύο ποταμῶν, μάλιστα ἡ μεταξὺ Τίγρητος καὶ Εὐφράτου, Mesopotamia, Πολύβ. 5. 44, 6, Στράβ. 521· — **Μεσοποταμίτης,** [ῐ], **ου,** ὁ, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 24. **II.** ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ποταμοῦ, ἐν μεσοποταμίᾳ νήσῳ Πλουτ. Ὄθων 4.

μεσο-πτερύγια, τά, τὰ μεσαῖα πτερὰ τῶν πτερύγων, Αἰλ. π. Ζ. 7. 17.

μεσόπτωτα ὀνόματα, τὰ ἐν τῷ μέσῳ, οὐκ ἐν τέλει κλινόμενα, οἷα ἐν μὲν τῇ Ἑλληνικῇ τὰ: **τίς ποτε, τοιός δε,** ἐν δὲ τῇ Λατινικῇ τὰ: quisque, quispiam κτλ., Dosith. ἐν Gram. Lat. ed. Keil. VII, σ. 405, 15. 17. 20.

μεσο-πύγιον, τό, τὸ μεταξὺ τῶν γλουτῶν μέρος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 122.

μεσο-πύλη, ποιητ. **μεσσ-,** ἡ, ἡ μέση ἢ μεσαία πύλη, Ἀνθ. Π. 5. 203· — ὡσαύτως **μεσόπυλον,** τό, Αἰν. Τακτ. 39.

μεσο-πύργιον, τό, τὸ τεῖχος τὸ μεταξὺ δύο πύργων, Πολύβ. 9. 41, 1, Διόδ. 17. 24.

μεσόριον, μέσορος, ἴδε **μεσούριον, μέσσορος.**

μεσορ-ᾰγής, ές, ὁ διαρραγεὶς ἢ σχισθεὶς εἰς δύο, Ὀππ. Ἀλ. 2. 31, Εὐστ. Πονημ. 327. 20.

μεσόρ-ριν, ινος, ὁ, ὁ ἔχων μετρίαν ῥῖνα, Boiss. Ἀνέκδ. 3. 39, σημ.

μεσόρ(ρ)ομβος· «δεσμός, παρὰ τοῖς ἰατροῖς» Ἡσύχ.

μέσος, Ἐπικ. **μέσσος, η, ον,** ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ., ὁσάκις ἀπαιτεῖ αὐτὸ τὸ μέτρον, οὕτως ἐνίοτε καὶ παρ' Ἀττ. ἔτι καὶ ἐν ἰάμβοις, Σοφ. Ο. Κ. 1247, Ἀντ. 1223, 1236, Τρ. 635, Ἀποσπάσμ. 239. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται τὰ **μέσσ-ατος, -ιος, μεσ-ηγύ, μεσσ-ηγύς,** κτλ. — **μέσος** ητο ὁ παλαιότερος τύπος, ὅστις καὶ ἦτο κυρίως **μέθ-ιος** ἢ **μέθ-jος,** πρβλ. Σανσκρ. madh-yas· Ζενδ. maid-ya· Λατ. med-ius, di-mid-ius, merī-dies (ἀντὶ medī-dies)· Γοτθ. mid-jis· — φαίνεται ὡσαύτως συγγενεῦον πρὸς τὸ **μετά,** πρβλ. **μέσ-αυλος** = **μέταυλος,** διὰ μέσου = **μεταξύ,** ἀλλ' ἴδε ἐν λέξ. **μετά**). Μέσος, ὁ ἐν τῷ μέσῳ, Λατ. medius· **I.** κυρίως, **1)** ἐπὶ τόπου, Ὅμ., κτλ.· μέση ὁδός, ὁ μεσαῖος δρόμος, ὁ ἐν τῷ μέσῳ, Θέογν. 220, 331· ὁ μ. (δηλ. δάκτυλος) Πλάτ. Πολ. 523C· τὸ μέσον στῖφος, τὸ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στρατεύματος πλῆθος, ἔνθα ἦν ὁ βασιλεύς, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 13· — ἀλλὰ μετ' οὐσιαστ. τὸ ἐπίθ. **μέσος** συνηθέστερον σημαίνει τὸ μεσαῖον σημεῖον, τὸ κεντρικὸν μέρος πράγματός τινος, μέσον σάκος, τὸ μέσον ἢ κέντρον τῆς ἀσπίδος, Ἰλ. Η. 258, κτλ.· μ. ἱστίον Α. 481· μ. οὐρανός, τὸ κατακόρυφον σημεῖον, τὸ μεσουράνημα (ζενίθ)· μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται, εὐθὺς ἐκυλίσθη ἔξω ἐκ τοῦ μέσου τῆς ἁμάξης, Σοφ. Ο. Τ. 812· ἐν αἰθέρι μέσῳ, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ αἰθέρος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 416, κτλ.· — ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ὁσάκις τὸ ἐπίθ. **μέσος** προηγεῖται τοῦ ἄρθρου ἢ ἕπεται τῷ οὐσιαστικῷ, συνήθως σημαίνει οὐχὶ τὸ μεσαῖον ἐκ τριῶν ἢ πλειόνων πραγμάτων, ἀλλὰ τὸ μεσαῖον ἢ κεντρικὸν μέρος ἑνός τινος πράγματος, οἷον, διὰ μέσης τῆς πόλεως Ξεν. Ἀν. 1. 2, 23, πρβλ. 1. 7, 14· ἐν μ. τῇ χώρᾳ αὐτόθι 2. 1, 11· ἐκ μ. τῆς νήσου, κατὰ μ. τὴν νῆσον Πλάτ. Κριτί. 113D 119C· **μέσος** σπανίως ἕπεται μετὰ τὸ οὐσιαστ., ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ Δημ. 848. 13. **6)** μετὰ ῥήματος, ἔχεται μέσος, κρατεῖται ἐκ τοῦ μέσου, ἐκ τῆς ὀσφύος «ἀπὸ τὴν μέσην», παροιμ. ἐκ τῆς παλαίστρας, Ἀριστοφ. Ἱππ. 387, πρβλ. Ἀχ. 571, Νεφ. 1047, Βάτρ. 469· ὁ πέπλος ἐρράγη μέσος Φιλιππίδ. ἐν Ἀδήλ. 2. **γ)** μ. δικαστής = **μεσίτης,** δικαστὴς μεταξὺ δύο, διαιτητής, Θουκ. 4. 83. **δ)** μετὰ γεν., μέσος μεταξύ, μέσος τις γέγονα χρηματιστὴς τοῦ τε πάππου καὶ τοῦ πατρὸς Πλάτ. Πολ. 330B· ἑνὸς καὶ πλήθους τὸ ὀλίγον μέσον ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 303A· — ἀντὶ τούτου ὁ Σοφ. ἔχει: μέσος ἀπὸ τοῦ κρατῆρος καὶ τοῦ πέτρου Ο. Κ. 1595. **2)** ἐπὶ χρόνου, ὁ Ὅμ. μόνον ἐν τῇ φράσει: μέσον ἦμαρ, μεσημέριον, Ἰλ. Φ. 111, Ὀδ. Η. 288· παρὰ πεζογράφοις ὡσαύτως μέσαι νύκτες, μεσονύκτιον, Ἡρόδ. 4. 181, κτλ.· θέρευς ἔτι μέσσου ἐόντος Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 500· χειμῶνος μέσου Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 476. 1· — ἀλλ' ἐνίοτε οὐδετ. ἐπομένης γεν., μέσον τῆς ἡμέρας Ἡρόδ. 8. 15, κτλ.· ἴδε Λοβεκ. Φρύν. 53, 465. **II.** μεσαίου μεγέθους, μέτριος τὸ μέγεθος, μέσοι ὀφθαλμοὶ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 10, 2· μ. μεγέθει αὐτόθι 1. 17, 4. **2)** μέσης τάξεως ἢ ποιότητος, μέτριος, παντὶ μέσῳ τὸ κράτος θεὸς ὤπασεν Αἰσχύλ. Εὐμ. 529· μέσος ἀνήρ, μετρίας τάξεως ἢ ἀξιώματος, Ἡρόδ. 1. 137· μ. πολίτης Θουκ. 6. 54· οἱ μ., οἱ μεταξὺ τῶν εὐπόρων καὶ τῶν ἀπόρων, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 3, 1, πρβλ. 4. 11, 4· οἱ μ. πολῖται αὐτόθι 15· τὸ μ. αὐτόθι 10· — ἀλλ' ὡσαύτως οἱ διὰ μέσου, ἡ μετριαπαθὴς ἢ οὐδετέρα μερίς, Θουκ. 8. 75, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 25· ὁ μ. βίος Λουκ. περὶ Πένθους 9· — ἀόριστος, ἀδέβαιος, Λουκ. Παράσ. 28. **3)** μέτριος, δηλ. μετρίως καλός, Πλάτ. Πρωτ. 346D· — οὕτω παρὰ τοῖς Γραμμ., μ. λέξεις, αἱ ἀδιάφοροι τὴν σημασίαν, αἱ ἀδιαφόρως δηλοῦσαι καλὸν ἢ κακόν, οἷον, τύχη, Ἐτυμολ. Μέγ. 626. 39. **4)** μέσον ῥῆμα, τὸ μέσης διαθέσεως, καὶ μ. χρόνοι, οἱ χρόνοι τοῦ μέσου ῥήματος, Εὐστ. 1846. 30. **5)** μ. στοιχεῖα, τὰ ἄφωνα β γ δ. **6)** κατὰ τὴν προσῳδίαν ἢ ποσότητα, μ. συλλαβή, συλλαβὴ δίχρονος, ἀμφίβολος, πρβλ. **μεσήεις.** **III. μέσον,** τό, ὡς οὐσιαστ., τὸ μέσον, τὸ μεταξὺ διάστημα, τὸ πλεῖστον μετὰ προθέσεων, **α)** ἐν μέσσῳ ἀντὶ ἐν μεταιχμίῳ, Ἰλ. Γ. 69, 90· ἢ ἄνευ τῆς ἐν, ἔμβαλε μέσσῳ Δ. 444· ἔνθορε μέσσῳ Φ. 233· μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἄχθεα λυγρὰ Γ. 416, μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέθον Η. 277· τῶνδέ τε ἐν μ. πεσεῖν Εὐρ. ἐν Φοιν. 583· ἐν μ. ἔχειν τι ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 630· τὰ ἐν μ., τὰ μεταξὺ συμβάντα, Σοφ. Ο. Κ. 583· οἱ ἐν μ. λόγοι, οἱ παρεμπίπτοντες, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1364, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 735, Εὐρ. Μήδ. 819· κλίνης ἐν μ. ὁ αὐτ. ἐν Ἐκ. 1150· ἐν μ. ἡμῶν καὶ βασιλέως, μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ βασιλέως, Ξεν. Ἀν. 2. 2, 3, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 203E· ἐν μ. νυκτῶν, κατὰ τὸ μεσονύκτιον, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 52· ἆθλα κείμενα ἐν μέσῳ Δημ. 41. 25, πρβλ. Θέογν. 994, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 21· — οὕτως ἐν τῷ πληθ., κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι Ἰλ. Σ. 507· ἐν μέσοις Ξενοφάν. παρ' Ἀθην. 462D· — τί δ' ἐν μέσῳ ἐστί; τί κώλυμα ὑπάρχει; Ξεν. Κύρ. 5. 2, 26, Θεόκρ. 21. 17· οὐδὲν ἦν ἐν μ. πολεμεῖν ἡμᾶς Δημ. 682. 1. **6)** ἐς μέσον, ἐς μ. ἀμφοτέρων, συχνότ. παρ' Ὁμ. ἀντὶ τοῦ ἐς μεταίχμιον· — ἐς μέσον τίθημί τινί τι, θέτω βραβεῖόν τι εἰς τὸ μέσον, διά τινα, ὅπως ἀγωνισθῇ περὶ αὐτοῦ, Λατ. in medio ponere, Ἰλ. Ψ. 704· ἐς μ. δεικνύναι τι Πινδ. Ἀποσπ. 171, κτλ.· ἐς μ. ἰέναι, ἐλθεῖν Σοφ. Τρ. 514, Θεόκρ. 22. 183· ἐς μέσον ἀμφοτέροις .. δίκασεν (ἴδε ἐν λέξ. **ἀρωγή**) Ἰλ. Ψ. 574· ἐς τὸ μ. τιθέναι, προτείνειν, παρουσιάζειν εἰς τὸ κοινόν, Ἡρόδ. 3. 142· (πρβλ. **κατατίθημι** I. 2)· ἐς τὸ μ. φέρειν ὁ αὐτ. 4. 97, Δημ. 274. 14· ἐς τὸ μ. λέγειν, ὁμιλεῖν ἐνώπιον πάντων, Ἡρόδ. 6. 129· ἐς μ. Πέρσῃσι καταθεῖναι τὰ πρήγματα, καταθεῖναι τὴν ἐξουσίαν ἐν κοινῷ εἰς ἅπαντας τοὺς Πέρσας, ὁ αὐτ. 3. 80. **γ)** ἐκ τοῦ μέσου κατῆστο, ἀπεμακρύνθη, δὲν Ἴαβε μέρος εἰς τὸν περὶ βασιλείας ἀγῶνα, Ἡρόδ. 3. 83, πρβλ. 8. 22· ἐκ τοῦ μ. καθαιρεῖν Δημ. 323. 27. **δ)** διὰ μέσου = **μεταξύ,** τὸ διὰ μ. ἔθνος Ἡρόδ. 1. 104· διὰ μ. ποιεῖσθαι ἢ γίγνεσθαι Ξεν. Κύρ. 6. 3, 3, Θουκ. 4. 20· μετὰ γεν., Ξεν. Ἀν. 1. 4, 4, κτλ.· καὶ ἐπὶ χρόνου, ἐν τῷ μεταξύ, Ἡρόδ. 9. 112· ἡ διὰ μ. ξύμβασις, ἡ ἐν τῷ μεταξὺ συμφωνία (πρόσκαιρος), Θουκ. 5. 26· τὰ διὰ μ. ὁ αὐτ. 8. 75· ὡσαύτως, τὰ διὰ μ. ἐν παρενθέσει, Γραμμ. **ε)** ἀνὰ μέσον, ἐν μέσῳ, μεταξύ, ἀνάμεσα, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀδώνιδι» 2, Θεόκρ. 22, 21, Ἀριστ., κτλ.· θρὶξ ἀνὰ μέσσον Θεόκρ. 14. 9· ἀνὰ μέσσα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νικ. Θηρ. 167. **ζ)** κατὰ μέσσον, = ἐν μέσῳ Ἰλ. Ε. 8., Π. 285, κτλ.· μετὰ γεν., κάδ δὲ μ. τάφρου καὶ τείχεος ἷζον, μεταξύ .., Ι. 87· κατὰ μ., παρὰ τοῖς Γραμμ., ἐν παρενθέσει. **2)** τὸ μέσον, ὡσαύτως, ἡ διαφορά, ὁ μέσος ὅρος, τὸ μέσον πρὸς τὰς μεγίστας καὶ ἐλαχίστας, ὁ μέσος ὅρος μεταξύ . . , Θουκ. 1. 10· πολλὸν τὸ μέσον, πολὺ τὸ μ., ἡ διαφορὰ εἶναι μεγάλη, Ἡρόδ. 1. 126, πρβλ. 9. 82, Εὐρ. Ἄλκ. 913· τὸ μ. οὐδὲν τῆς ἔχθρης ἐστί, δὲν ὑπάρχει μέση ὁδὸς διὰ τὴν ἔχθραν ἡμῶν, Ἡρόδοτ. 7. 11. **3)** ἡ μέση κατάστασις, μετριότης, τὸ μέτριον, Λατ. mediocritas, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 6, 5, κ. ἀλλ.· παρὰ ποιηταῖς ἄνευ τοῦ ἄρθρου, παντὶ μέσῳ τὸ κράτος θεὸς ὤπασεν Αἰσχύλ. Εὐμ. 527, πρβλ. Εὐρ. Ἱκέτ. 244, Πινδ. Π. 11. 79· — παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, τὰ μέσα ἦσαν τὰ ἀδιάφορα, Γέλλ. 2. 7. **4)** ἐν τῇ Λογικῇ τὸ μ., ἢ ὁ μ. ὅρος, ὁ μέσος ἐν συλλογισμῷ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἄκρα, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 4, 2 κέξ., 2. 19, 1, κ.ἀλ. **5)** ἐν τῇ Γεωμετρίᾳ, τὰ μέσα, οἱ μέσοι ὅροι ἀναλογίας, Εὐκλ.· ὡσαύτως ἡ μέση, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 2, 1, Μεταφ. 2. 2, 9· μ. ὀρθογώνιον, τοῦ ὁποίου τὸ ἐμβαδὸν εἶναι μέσον ἀνάλογον. **6)** παρὰ τοῖς Γεωγράφοις, ὁ διὰ μέσων (ἐξυπ. κύκλος), ἄλλοτε ἡ ἐκλειπτικὴ καὶ ἄλλοτε ὁ ἰσημερινός, Διογ. Λ. 7. 146, Πτολ. **7)** **μέσα**, τά, = **μέζεα**, Ἐτυμολ. Μέγ. **8)** **Μέσον**, τό, ἓν τῶν Ἀθήνησι δικαστηρίων, Φώτ. **IV.** περὶ τοῦ **μέση**, ἡ, ὡς οὐσιαστ. ἴδε ἐν λέξ. **μέση**. **V.** Ἐπίρρ. **μέσον**, Ἐπικ. **μέσσον**, ἐν τῷ μέσῳ, Ἰλ. Μ. 167, Ὀδ. Ξ. 300· αὐτὸ μ., ἀκριβῶς ἐν τῷ μέσῳ, Ξενοφάν. παρ' Ἀθην. 462Ε· — μεταξύ, οὐρανοῦ μ. χθονός τε Εὐρ. Ὀρ. 983· οὕτω μέσα, ὁ αὐτὸς ἐν Ῥήσ. 531, Νικ. Ἀποσπ. 2. 26. **2)** παρ' Ἀττ. **μέσως**, πόλεώς τ' οὐ μέσως εὐδαίμονος, οὐ μετρίως εὐδαίμονος, Εὐρ. Ἀνδρ. 873, πρβλ. Ἐκ. 1113, Ἰσοκρ. 193C· καὶ μέσως, καὶ μετρίως, καὶ ὀλίγον, Θουκ. 2. 60· ἐπὶ παθῶν, μέσως ἔχειν πρὸς ἢ περί τι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **σφοδρῶς** ἢ **ἀνειμένως** ἔχειν .., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 5, 2., 3. 11, 8· μέσως βεβιωκέναι, ἐν μέσῃ καταστάσει, δηλ. οὔτε καλῶς οὔτε κακῶς, Πλάτ. Φαῖδρ. 113D· μέσως μεθύων, οὔτε πολὺ οὔτε ὀλίγον, Μένανδρ. ἐν «Θεοφορουμένῃ» 4. **VI.** ἀνώμαλ. συγκριτ. **μεσαίτερος** (πρβλ. **μεσαῖος**), Πλάτ. Παρμ. 165B· ὑπερθετ. **μεσαίτατος**, Ἡρόδ. 4. 17, Ἀριστ., κτλ.· παρὰ μεταγενεστέρ. καὶ **μεσσότατος**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 649, Μανέθων 4. 373· πρβλ. **μέσσατος**.

μεσο-σέληνον, τό, ἡ νέα σελήνη, Λατ. interlunium, Γλωσσ.

μεσοσκέλιον, τό, τὸ μεταξὺ τῶν σκελῶν, πρβλ. **μεσομήριον**, μεταγεν.

μεσο-στάτης, ου, ὁ, ὁ ἐν τῷ μέσῳ ἱστάμενος, ὁ μεσαῖος στῦλος, Ἥρων Βελοπ. σ. 137.

μεσό-στενος, ον, ὁ ἐν τῷ μέσῳ στενός, Ἀπολλοδ. Πολιορκ. σελ. 18.

μεσόστιχον, τό, μέσος στίχος, στίχος (ἐκ τῶν Ψαλμῶν) ὃς προηγεῖται τροπαρίου, «καὶ τὰ τροπάρια δὲ τῶν καθισμάτων διπλοῦνται λεγομένου μεσοστίχου» Στουδίτ. 1759A.

μεσό-στῦλον, ον, τὸ μεταξὺ στύλων διάστημα, Λατ. intercolumnium, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Τ. 37, Ἡσύχ.· οὕτω **μεσοστύλιον**, Ἀγαθαρχίδ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ. 59· — ἐν τῷ πληθ., τὰ μεταξὺ τῶν στύλων παραπήγματα ἢ κινητοὶ οἰκίσκοι, Βασιλικ. 56. 10, 4., 58. 11, 11, κλ.

μεσο-συλλᾱβέω, λαμβάνω ἐκ τοῦ μέσου, περιβάλλω ἢ περιλαμβάνω ἐν μέσῳ, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 14.

μεσό-σφαιρος, ον, ὁ ἔχων μέγεθος μεσαίας (μετρίας) σφαίρας, «ἐξινιάσαντες καλάμους .. ἐπὶ λεπτὸν ἐπιδιπλώσαντες τὰ φύλλα καὶ σφαιροειδῆ ποιοῦντες διείρουσι ταῖς ἀπὸ τῶν καλάμων ἴναις· γίνεται δὲ γένη τρία τὸ ἀδρόσφαιρον, μαλάβαθρον λεγόμενον, ἐκ δὲ τοῦ ὑποδεεστέρου τὸ μεσόσφαιρον, ἐκ δὲ τοῦ μικροτέρου τὸ μικρόσφαιρον» Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ. 38.

μεσο-σχῐδής, ές, ἐσχισμένος εἰς δύο, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 11, 1, Ἀνθ. Π. 6. 64.

μεσο-τᾰγής, ές, τεταγμένος, τοποθετημένος ἐν τῷ μέσῳ, Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. σ. 119A.

μεσο-τείχιος, ον, ὁ μεταξὺ τῶν τειχῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ περιτειχίσματος, Ἀππ. Ἀννιβαϊκ. 29, 37· τὸ μεσοτείχιον, τὸ μεταξὺ τοῦ τείχους καὶ τῶν πολιορκητικῶν ἔργων διάστημα, αὐτόθι 29, Πολυδ. Α', 170.

μεσότης, -ητος, ἡ, (μέσος) μεσαία ἢ κεντρικὴ θέσις, χώρας τε καὶ ἄστεως μεσότητας Πλάτ. Νόμ. 746A, πρβλ. Ἀριστ. π. Θαυμασ. 155· ὡσαύτως ἐπὶ χρόνου, τὸ νῦν ἐστι μ. τις ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 8. 1, 13. **II.** ἐν τοῖς μαθηματικοῖς, ὁ μέσος ὅρος, Πλάτ. Τίμ. 32B, 43D, κτλ.· μ. ἀριθμητική, ἁρμονική Ἀριστ. Ἀποσπ. 43· γεωμετρουμένη Πλούτ. 2. 1138D. **2)** καθόλου, τὸ μέσον ἢ μέτριον, πᾶσα κατάστασις μεταξὺ δύο ἀκροτήτων (ἅπερ εἰσὶν **ἔλλειψις** καὶ **ὑπερβολή**), Λατ. mediocritas, ὅρος ἐν χρήσει ἐν τῷ τοῦ Ἀριστοτέλους ὁρισμῷ τῶν ἀρετῶν, ἴδε Ἠθ. Νικ. 2. 6, 15, κ. ἀλλ.· αἱ μεσότητες ἄρισται, μνημονεύεται ἐκ τῆς Ἀνθολ., κέξ. **3)** μέσον τι ἢ μεσάζον, τὸ τιθὲν εἰς ἐπικοινωνίαν δύο ἀντίθετα πράγματα, ἡ αἴσθησις μ. τις τῆς ἐν τοῖς αἰσθητοῖς ἐναντιώσεως Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 11, 11, πρβλ. 3. 7, 2, Μετεωρ. 4. 4, 6. **4)** τῆς λέξεως μ., ὕφος τὸ μεταξὺ ποιήσεως καὶ πεζοῦ λόγου, Διον. Ἁλ. τῶν Ἀρχαίων Κρίσις 2. 11, πρβλ. 5. 2.

μεσό-τοιχον, τό, = τῷ ἑπομ., Ἐπιστ. π. Ἐφ. β', 14, Ἡσύχ.

μεσό-τοιχος, ὁ, τοῖχος χωρίζων δύο οἰκίας ἢ αὐλάς, κτλ., μεταφορ., τὸν τῆς ἡδονῆς καὶ ἀρετῆς μεσότοιχον διορύττοντα Ἐρατοσθ. παρ' Ἀθην. 281D.

μεσοτομέω, κόπτω διὰ μέσου, κόπτω εἰς δύο ἴσα μέρη, Ξεν. Οἰκ. 18, 2· διαιρῶ, διχοτομῶ, Πλάτ. Πολιτικ. 265A.

μεσό-τομος, ποιητ. **μεσσ-, ον**, ὁ τετμημένος ἐν τῷ μέσῳ, κατὰ τὸ μέσον, Ἀνθ. Π. 6. 63.

μεσο-τρῐβής, ές, «μισότριβος», χιτὼν Ἡσύχ. ἐν λέξει **θύστινον**.

μεσοστροφωνίαι· «ἡμέραι, ἐν αἷς Λέσβιοι κοινὴν θυσίαν ἐπιτελοῦσιν» Ἡσύχ.

μεσ-ουρᾰνέω, εἶμαι κατὰ τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ· ἐπὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων, εἶμαι ἐν τῷ μεσημβρινῷ, εἰς τὸ κατακόρυφον σημεῖον, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 4, 4, κ. ἀλλ.

μεσουράνημα, τό, ὅταν ὁ ἥλιος εὑρίσκηται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 12. **2)** τὸ μέσον τοῦ μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ διαστήματος, καὶ ἤκουσα ἑνὸς ἀγγέλου πετομένου ἐν μεσουρανήματι Ἀποκάλ. 8. 13, κτλ.

μεσουράνησις, ἡ, ἡ τοῦ ἡλίου θέσις ἐν τῷ μεσημβρινῷ, Στράβ. 75.

μεσ-ουράνιος, ον, ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ ὤν, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 6, 8.

μεσουργέω, ἐργάζομαι ἢ ποιῶ τι οὕτως ὥστε νὰ εἶναι ἐν τῷ μέσῳ δύο ἄλλων καὶ νὰ μετέχῃ ἀμφοτέρων, ὡς τὰ θεῖα τούτων (δηλ. τῶν πατέρων) συγγράμματα ἐν μίξει τοῦ ἀληθοῦς τε καὶ τοῦ πιθανοῦ μεμεσουργημένα τυγχάνουσιν Ἀνώνυμ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 3, σ. 742, 12.

μεσουρίαι, (ἐνν. κάλοι), οἱ, καλῴδια ἱστίων, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 566.

μεσούριον, τό, Ἰων. ἀντὶ **μεσόριον**, μεθόριον, Διον. Π. 17.

μεσο-φάλακρος, ον, ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῆς κεφαλῆς, δηλ. κατὰ τὴν κορυφὴν φαλακρός, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 203.

μεσο-φᾰνής, μεσσ-, ές, ὁ κατὰ τὸ μέσον φαινόμενος, Νόνν. Δ. 1. 252.

μεσο-φᾰράγγιον, τό, μέσον φάραγγος, Γλωσσ.

μεσο-φέρδην, Ἐπίρρ. (σχηματισθὲν κατὰ τὰ **ἄρδην**, **σύρδην**), ἐπὶ παλαιστῶν ὅταν ὁ εἰς ἁρπάσῃ τὸν ἄλλον ἐκ τῆς μέσης καὶ ὑψώσας ῥίψῃ αὐτὸν κάτω, Ἡσύχ., Φώτ. (ἔνθα αἱ ἑρμηνεῖαι εἶναι λίαν συγκεχυμέναι καὶ ἀσαφεῖς).

μεσό-φθαλμος, ον, ὁ ἔχων μετρίου μεγέθους ὀφθαλμούς, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 202.

μεσό-φθεγμα, τό, = **ἐφύμνιον**, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Εὐμ. 337.

μεσο-φλέβιον, τό, τὸ μεταξὺ δύο φλεβῶν διάστημα, intervenium, Γλωσσ.

μεσ-όφρυον, τό, τὸ μεταξὺ τῶν ὀφρύων διάστημα, Ὀππ. Κ. 1. 179, Πλούτ. 2. 899A, 909D.

μεσό-χθων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ μεσόγαιος, ὁ ἐν τοῖς μεσογείοις ὤν, Διον. Ἁλ. 1. 49.

μεσό-χλοος, ον, πρασινωπός, Νικ. Θ. 753.

μεσό-χορος, ον, ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χοροῦ ἱστάμενος, ἐπὶ τοῦ κορυφαίου, Πλιν. Ἐπ. 2. 14, Φωτ. Βιβλ. 240. 36.

μεσό-χροος, ον, ὁ ἔχων μικτὴν χροιάν, μικτοῦ χρώματος, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 205.

μεσό-χωρος, ον, μεσόγειος, ἢ ἐν μέσῳ χώρας τινός, Γλωσσ. τὸ μεσόχωρον, τὸ μέσον διάστημα, Ἀπολλοδ. Πολιορκ. σ. 42.

μεσόω: μέλλ. **-ώσω**, (μέσος) ἀποτελῶ τὸ μέσον, εἰμὶ ἐν μέσῳ ἢ κατὰ τὸ μέσον, τόδ' ἴσθι, μηδέπω μεσοῦν κακὸν Αἰσχύλ. Πέρσ. 435· ἐν ἀρχῇ πῆμα κοὐδέπω μεσοῖ Εὐρ. Μήδ. 60· ἐπειδὴ τὸ δρᾶμα ἤδη μεσοίη Ἀριστοφ. Βάτρ. 923· ἰδίως ἐπὶ χρόνου, ἡμέρα μεσοῦσα, μεσημέριον, Ἡρόδ. 3. 104· θέρους μεσοῦντος, κατὰ τὸ μέσον τοῦ θέρους, Θουκ. 5. 57· ἐν μεσοῦντι ἐνιαυτῷ Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 24· πρὸς ἥλιον μεσοῦντα, meridiem versus, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 4, 8. **2)** μετὰ γεν., εἶμαι ἢ εὑρίσκομαι ἐν τῷ μέσῳ τινός, τῆς ἀναβάσιος Ἡρόδ. 1. 181· τὰ δὲ καὶ μεσοῦν τούτων Πλάτ. Πολ. 618B· οὕτω, μετ' αἰτ., μεσῶν τὴν ἀρχήν, κατὰ τὸ μέσον τοῦ χρόνου τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ, Αἰσχίν. 57, 19· καὶ μετὰ μετοχ., μεσοῦν δειπνοῦντας Πλάτ. Συμπ. 175C.

μεσπίλη [ῐ], «μεσπιλιά», «μουσμουλιά», Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 15, 6.

μέσπιλον, τό, τὸ δένδρον καὶ ὁ καρπὸς τῆς μεσπίλης, Ἀρχίλ. 169, Ἄμφις ἐν Ἀδήλ. 6, Διοσκ. 1. 169. [ῐ ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλὰ ῐ ἐν Εὐβούλου «Ὀλβίᾳ» 1. 4.]

μεσπῐλώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς μεσπίλην, καρπὸς Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 15, 6.

μέσπλη (κῶδ. **μέσπ λη**)· «ἡ σελήνη παρὰ Σκύθαις» Ἡσύχ.

μέσποδί κε οὖν, (= ἕως ἂν οὖν), Ἐπιγρ. Λαρίσης, Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 64. — Ἴδε **μέστ' ἄν**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μέσσᾱτος, η, ον, αρχαῖον ἀνώμαλον υπερθ. τοῦ **μέσσος, μέσος,** ὁ μεσαίτατος, ἐν μεσσάτῳ, ἀντὶ ἁπλῶς: ἐν μέσῳ, Ἰλ. Θ. 223., Λ. 6· Ἀττ. **μέσατος,** Ἀριστοφ. Σφ. 1502, Μένανδρ. ἐν «Καρχηδονίοις» 7, Ἐπιτύμβ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 4579 — ὑπάρχει δὲ καὶ μεταγεν. Ἐπικ. τύπος **μεσσάτιος.** Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 78. (Περὶ τοῦ τύπου πρβλ. **νέος νέατος, τρίτος τρίτατος.**)

μέσσαυλος, μέσσαυλον, μεσσηγύ, -γύς, ἴδε ἐν λ. **μεσ-.**

μεσσηγῠ-δορπο-χέστης, = ὁ μεσηγὺ δόρπου χέζων, Ἱππῶναξ 85.

μεσσήρης, ἴδε ἐν λ. **μεσήρης.**

Μεσσίας, ου, ὁ, = Χριστός, εὑρήκαμεν τὸν Μεσσίαν (ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον ὁ Χριστός) Εὐαγγ. κ. Ἰω. α', 42, δ', 25, Ὠριγέν. IV, 445B.

μεσσο-γενής, ές, ὁ ἐν μέσῃ ἡλικίᾳ γεγονώς, μεσῆλιξ, Ἡσύχ.

μεσσόγεως, ων, γεν. **ω,** ποιητ. ἀντὶ **μεσόγεως.** Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 37.

μεσσόθεν, ποιητ. ἀντὶ **μεσόθεν,** ἐπίρρ., ἐκ τοῦ μέσου, Παρμενίδης ἐν Πλάτ. Σοφιστ. 244E, Ἀπολ. Ῥόδ. Α. 1168· μετὰ γεν., μ. ὕλης Ἀνθ. Π. 9. 661·— **μέσοθεν** παρὰ Τιμ. τῷ Λοκρ. 95D.

μεσσόθῐ, ἐπίρρ. ἀντὶ **μεσόθι,** ἐν τῷ μέσῳ, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 367, κτλ.·— μετὰ γεν., Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 172.— οὕτω **μέσσοι,** ποιητ. ἀντὶ τοῦ **μέσοι,** Ἀλκαῖ. 17.

μεσσοπαγής, -παλής, -πορος, -πύλη, ἴδε ἐν λ. **μεσοπ-.**

μέσσορος, ὁ, ἀντὶ **μέσορος,** λίθος ὁρίζων τὸ ὅριον μεταξὺ δύο κτημάτων, σύνορον, Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774, 63, κ. ἀλλ.

μέσσος, η, ον, Ἐπ. ἀντὶ **μέσος,** ὃ ἴδε.

μέστακα· (Αἰολικ.) «τὴν μεμασημένην τροφὴν» Ἡσύχ.

μέστ' ἄν (= **ἔς τ' ἄν**), Ἐπιγρ. Τεγέας, L. et F. 340 e.— **μέστα κα,** Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Δήλῳ, Bul. de cor. hel. III, σ. 293.— Πρβλ. τὸ Ὁμηρικὸν **μέσφα,** καὶ ἀνάγνωθι τὰ ὑπὸ Michaëlis ἐν Jahrb. f. klas. Philol. 1861, σ. 590 καὶ τὰ τοῦ Gelbke ἐν Curtius Studien etc. Bd. 2, σ. 32.

μεστός, ή, ον, πλήρης, πεπληρωμένος, ἔμπλεως, «γεμᾶτος», ἄγγεα Ἐπιγράμμ. Ὁμ. 15. 5· ποιεῖν μεστὸν Ἀριστοφ. Ἱππ. 811· ἔγχεον μεστήν, γέμισε ἕως ἐπάνω τὸ ποτήριον, Δίφιλος ἐν «Βαλανείῳ» 1, πρβλ. Ἄλεξιν ἐν «Δορκίδι» 3· ἐπὶ προσώπων, οὐ κεκραμένον (δηλ., οἶνον) σὺ πίνεις μεστὸς ὢν κούκ' ἐξεμεῖς; ὁ αὐτ. ἐν «Ὀπώρᾳ» 1, πρβλ. Ἀναξανδρ. ἐν «Ἡρακλεῖ» 1. **II.** μετὰ γεν., πλήρης τινός, πεπληρωμένος, γεμᾶτος μέ τι, ἀργυρίου.. ἀρτάβη μεστή Ἡρόδ. 1. 192· τὸ στόμα.. μεστὸν βδελλέων ὁ αὐτ. ἐν 2. 68· μ. ὕδατος Ἀριστοφ. Νεφ. 382· ἀλφίτων, οἴνου, ἐλαίου ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 806 κέξ.· ὄνος.. οἴνου μ., πεφορτωμένος μέ.., ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 617, κτλ. **2)** μεταφ., φόβων καὶ ἐρώτων μ. Πλάτ. Πολ. 579B· ἀπάτης, ἐρίδων, τρυφῆς, ἀπορίας μ. ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 83A, κτλ.· ἐλευθερίας, εὐδαιμονίας, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 563D, κτλ.· μ. θεάτρου, πλήρης θεατρικῆς ὑπερηφανίας, δηλ. κολακευόμενος ἕνεκα τῶν ἐπαίνων τῶν θεατῶν, Συμπ. 194B — ὡς τὸ **πλήρης,** μεμιασμένος, μεμολυσμένος, ἴδε ἐν λ. **κηλίς.** **β)** μεταφ., ὡσαύτως, κεκορεσμένος μέ τι πρᾶγμα, κεχορτασμένος, μετὰ γεν., Εὐρ. Ι. Τ. 804· μ. εἰρήνης σαπρᾶς Ἀριστοφ. Εἰρ. 554·— οὕτω μετὰ μετοχ., ἀλλ' ἡνίκ' ἤδη μεστὸς ἦ θυμούμενος, ἀλλ' ὅτε πλέον ἐπέρασεν ὁ θυμός μου, Σοφ. Ο. Κ. 768· ἐπειδὴ δὲ μεστὸς ἐγένετο ἀγανακτῶν, ἐχόρτασεν ἐκ τῆς ἀγανακτήσεως, δὲν εἶχε πλέον ἀγανάκτησιν, Δημ. 1175. 5· μεστοὶ τοῦ συνεχῶς λέγοντος ὁ αὐτ. ἐν 328. 6·— ὡσαύτως, μ. τὸν θυμὸν Πλουτ. Ἀλέξ. 13.

μεστότης, ητος, ἡ, τὸ πλῆρες, Γλωσσ.

μεστόω, (μεστὸς) πληρῶ τι ἐντελῶς ἔκ τινος, γεμίζω τι μέ τι, μετὰ γεν. πράγματος, παῦσαι, πρὶν ὀργῆς καί με μεστῶσαι λέγων Σοφ. Ἀντ. 280.— Παθ., πληροῦμαι, γεμίζομαι μέ τι, κτύπου ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 713, πρβλ. Ἀντ. 420· ἐπὶ προσώπων, μεστοῦσθαι παρρησίας καὶ ἐλευθερίας Πλάτ. Νόμ. 649B· ὕβρεώς τε καὶ ἀδικίας αὐτόθι 713C.

μέστωμα, τό, πλήρωμα, γέμισμα, Χρησμ. παρ' Εὐστ. Εὐαγγ. Προπ. σ. 145C.

μεσ-ύμνιον, τό, ἐπιφώνησις ἐν τῷ μέσῳ στροφῆς, Ἡφαιστ. § 11.

μέσφᾱ, ἐπίρρ. ποιητ. ἀντὶ τοῦ **μέχρι,** μετὰ γεν., μέσφ' ἠοῦς Ἰλ. Θ. 508· παρὰ μεταγεν., πρὸ προθέσ., ὡς τὸ Λατ. usque, μέσφ' ἐπί τινα Ἀνθ. Π. 12. 97· μ. παρά τι Ἄρατ. 599· καὶ μετ' αἰτ., μ. τὰ πρυτανήια Καλλ. εἰς Δήμητρ. 129· μετ' ἐπιρρ., μ. ἐχθὲς Θεόκρ. 2. 144. **2)** ὡσαύτως πρὸ τοῦ **ὅτε,** μέσφ' ὅτε.., Καλλ. εἰς Ἄρτ. 195· οὕτω καὶ ἄνευ τοῦ **ὅτε,** ὡς τὸ Λατ. usque, ὡς σύνδεσμος, ἕως.., μεθ' ὁριστ., ὁ αὐτ. εἰς Δῆλ. 47, εἰς Δήμ. 93, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1229· μεθ' ὑποτ., Διον. Π. 585· μέσφα κεν Ὀππ. Ἀλ. 1. 754. **3)** ἐν τῷ μεταξύ, Καλλ. Λουτρὰ Παλλ. 55.

μέσφι, = **μέσφα,** μετὰ γεν., Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 7· καὶ ὡς σύνδεσμ., ὁ αὐτ. ἐν Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 13.

μεσῳδικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος πρὸς μεσῳδόν, Ἡφαιστ. 8. 6.

μεσ-ῳδός, ἡ, μέρος χορικοῦ ᾄσματος μεσολαβοῦν μεταξὺ στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς, ἄνευ ἑτέρου τινός, τὸ ὁποῖον νὰ ἀνταποκρίνηται πρὸς αὐτό, Ἡφαιστ. 12. 3· ἴδε Seidl. Dochm. σελ. 184, 206, κτλ.

μέσ-ωρος, ον. ὁ ἁρμόζων εἰς τὸν ἔχοντα ἡλικίαν μεταξὺ παιδικῆς καὶ ἀνδρικῆς, «μέσωρα δὲ ὅπλα τὰ καὶ τοῖς παισὶν ἁρμόσαι δυνάμενα» Πολυδ. Ζ', 158, Ἡσύχ.

μεσωτήρ, ῆρος, ὁ, (μεσόω) «ὁ μεσιτεύων» Ἡσύχ.

μετά, ποιητ. **μεταί,** ὡς τὰ **καταί, παραί** (μὴ μνημονευόμενον ὑπὸ τῶν Γραμμ., ἀλλὰ γνωστὸν ἐκ λίαν πιθανῆς διορθώσεως τοῦ Ἑρμάννου εἰς Σοφ. Φιλ. 186 (σελ. 36 ἐν τῇ ἐκδ. Ἑρμάννου), πρβλ. **μεταιβολία**)· Αἰολ. καὶ Δωρ. **πεδά,** ἴδε ἐν λ. **πεδά**·— Πρόθεσ. μετὰ γεν., δοτ., καὶ αἰτ. (Σανσκρ. mith-u (unā), Ζενδ. mat· Γοτθ. mith (ἀνὰ μέσον, μετά, σύν)· Ἀρχ. Γερμ. miti (mit)· ἐντεῦθεν καὶ τὰ **μέτασσαι, μεταξύ**·— ἡ σημασία ὑποδεικνύει σχέσιν τινὰ πρὸς τὸ **μέσος** (ἂν καὶ δὲν παραδέχεται τοῦτο ὁ Κούρτιος, πρβλ. **μέσος**).— Ἡ **μετὰ** μετὰ γεν. βαθμηδὸν ἀντικατέστησε τὴν **σύν,** ἴδε **σύν** ἐν ἀρχῇ).

Α. ΜΕΤΑ ΓΕΝΙΚΗΣ, τῶν προσώπων ἢ πραγμάτων ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων εἶναί τις, ἑπομένως δηλοῖ, **I.** ἐν μέσῳ, μεταξύ.., μετὰ πληθυντ. οὐσιαστικῶν, μετ' ἄλλων λέξο ἑταίρων Ὀδ. Κ. 320· μετὰ δμώων πῖνε καὶ ἦσθε Ὀδ. Π. 140· τῶν μέτα παλλόμενος Ἰλ. Ω. 400· πολλῶν μετὰ δούλων Αἰσχύλ. Ἀγ. 1037· μετὰ ζώντων εἶναι Σοφ. Φιλ. 1312· μετὰ τινων ναίειν ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 414· μετὰ τῶν θεῶν διάγειν Πλάτ. Φαίδων 81A· (ἀλλά, κεῖσθαι μετά τινος, ὁμοῦ μέ τινα, Σοφ. Ἀντ. 73)· ἐνίοτε ὁ πληθ. μόνον νοεῖται, μετ' οὐδενὸς ἀνδρῶν ναίειν ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1104, κτλ. **II.** ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, ἐν σχέσει πρός τινα, «μαζὶ μέ τινα», τῇ βοηθείᾳ τινὸς (σημαίνει δὲ ἕνωσιν στενωτέραν ἢ ἡ πρόθ. **σύν**), μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο Ἰλ. Ν 700, πρβλ. Φ. 458· μ. ξυμμάχων κινδυνεύειν Θουκ. 8. 24, πρβλ. 6. 79, κτλ.· ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας συχνάκις συντάσσεται μετὰ τοῦ ἑνικοῦ ἀριθ., μετ' Ἀθηναίης, μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς, τῇ βοηθείᾳ τῆς Ἀθηνᾶς, Ὁμ. Ὕμν. 19. 2· μετά τινος πάσχειν, δρᾶν τι, στῆναι Αἰσχύλ. Πρ. 1067, Σοφ. Ἀντ. 70, κτλ.· μετά τινος εἰμί, εἶμαι μὲ τὸ μέρος τινός, Θουκ. 3. 56· οἱ μετά τινος, οἱ σύντροφοι αὐτοῦ, Πλάτ. Πρωτ. 315B·— καθὼς δὲ μετὰ τῶν ἀμεταδ. ῥημάτων ἡ **μετὰ** μετὰ γενικῆς δηλοῖ κοινότητα συμφερόντων κτλ. (ἴδε ἀνωτ.), οὕτω μετὰ μεταδ. ῥημάτων δηλοῖ κοινότητα ἐνεργείας καὶ χρησιμεύει εἰς σύνδεσιν δύο ὑποκειμένων, ὥστε τό: Κλεομένης μετ' Ἀθηναίων, ἠδύνατο νὰ εἶναι καί: Κλεομένης καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, Θουκ. 1. 126, πρβλ. 3. 109, κτλ.· οὕτως, ἰσχύν τε καὶ κάλλος μετὰ ὑγιείας, ἀντί, καὶ ὑγίειαν, Πλάτ. Πολ. 591A.

III. πρὸς δήλωσιν ἑνώσεως προσώπων μετὰ ἰδιοτήτων ἢ περιστάσεων, καὶ οὕτω πρὸς δήλωσιν τοῦ τρόπου, τὸ ἀπραγμόνως μὴ μετὰ τοῦ δραστηρίου τεταγμένον Θουκ. 2. 63, κτλ.· ἱκετεύειν μετὰ δακρύων Πλάτ. Ἀπολογ. 34C, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1636· μετ' ἀσφαλείας μὲν δοξάζομεν, μετὰ δέους δὲ.. ἐλλείπομεν Θουκ. 1. 120· μετὰ ῥυθμοῦ βαίνειν ὁ αὐτ. 5. 70· μετ' ἐλπίδων λυμαίνεσθαι αὐτόθι 103, κτλ. **2)** ἐνίοτε σημαίνει αἰτίαν, μετ' ἀρετῆς πρωτεύειν, διὰ τῆς ἀρετ. ἢ αὐτῆς ἕνεκα, Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 8. **3)** ὡς περίφρασις ἀντὶ ἐπιρρ., ὁσίως καὶ μετ' ἀληθείας Πλάτ. Γοργ. 526C, Φαῖδρ. 249A, 253D.

4) χρησιμεύει πρὸς σύνδεσιν δύο κατηγορουμένων, γενόμενος μετὰ τοῦ δυνατοῦ καὶ ξυνετός, δηλ. δυνατός τε καὶ ξυνετός, Θουκ. 2. 15, κλ., ἴδε Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ. 515. **IV.** σπανίως ἐπὶ χρόνου, μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἠλείψαντο, ἀντὶ ἅμα, τοῦ: Θουκ. 1. 6· μετ' ἀνοκωχῆς, διαρκούσης.., ὁ αὐτ. 5. 25.

Β. ΜΕΤΑ ΔΟΤ., μόνον παρὰ ποιητ., τὸ πλεῖστον Ἐπικ., πρβλ. ἀνά Β· **I.** μετὰ ἢ μεταξύ, ἀλλ' ἄνευ τῆς ἐννοίας τῆς στενῆς ἐκείνης ἑνώσεως ἥτις ἀνήκει εἰς τὴν γενικήν, ἑπομένως σχεδόν ἐν, πρὸς ἣν ἐνίοτε καὶ ἐναλλάσσεται, οἷον Ἰλ. Λ. 64 κέξ.· **1)** κυρίως ἐπὶ προσώπων, μεταξύ, μετ' ἀθανάτοις, μετὰ πρώτοις, κτλ.· οὕτω, μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσεν, μεταξὺ τῶν τῆς τρίτης γενεᾶς ἀνθρώπων ὁ Νέστωρ ἐβασίλευεν (ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ λεχθῇ ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὴν γενεὰν ἐκείνην, μετὰ τριτάτων), Ἰλ. Λ. 252· ἐπὶ δημηγορίας γινομένης ἐνώπιον συναθροίσεως, ὅτε καὶ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ Λατιν. coram, Κ. 250, κτλ.· ἐν Ὀδ. Λ. 71, παραλείπεται. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ὁπόταν παρίστανται ὡς κινούμενα καὶ οἱονεὶ ὡς ἔμψυχα, μετὰ νηυσί, ἀστράσι, κύμασι, Ἰλ. Ν. 668, Χ. 28, Ὀδ. Γ. 91· μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο, ὁμοῦ μετὰ.., μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος μεθ' ἧς οἱ ἄνεμοι, Ἰλ. Ψ. 367, Ὀδ. Β. 148· ὡς τό: ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο, ἴδε ἅμα ἐν τέλ. **3)** ἐπὶ μερῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἐν, μεταξύ, μετὰ χερσὶν ἔχειν, ἔχειν ἐν χερσίν, ἀνὰ χεῖρας, Ἰλ. Α. 4, 184, κτλ.· τὸν μετὰ χ. ἀρύσσατο Ε. 344· πίπτει μετὰ ποσσὶ γυναικός, ἐπὶ βρίφους τικτομένου καὶ πίπτοντος μεταξὺ τῶν ποδῶν τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Τ. 110· οὕτω, μετὰ γένυσι, γαμφηλῇσι Λ. 416, Ν. 200· καὶ συχνάκις, μετὰ φρεσὶν Δ. 545, κτλ. **II.** εἰς συμπλήρωσιν ἀριθμοῦ, «μαζὶ μέ..,» προσέτι, εἰς ἐπίμετρον, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην, ἐξέλεξα ἐμαυτὸν νὰ εἶμαι μετ' αὐτῶν ἐ πέμπτος, Ὀδ. Ι. 335, πρβλ. Ἰλ. Γ. 188· ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τέροισιν ὀπασσα, ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ἀρχηγόν, διὰ νὰ εἶναι μετ' ἀμφοτέρων, Ὀδ. Κ. 204· Οὔτιν .. , πάντων μετὰ οἷς ἑτάροισιν, τελευταῖον πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ, δηλ. κατόπιν πάντων τῶν ἑταίρων του, Ὀδ. Ι. 369· πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 613, Θεόκρ. 1. 39., 17. 84·— ἴδε κατωτ. C. V.— Σημ., ἡ μετὰ οὐδέποτε τίθεται μετὰ δοτικῆς τοῦ ἐνικοῦ, εἰμὴ μετὰ ὀνομάτων περιληπτικῶν, μετὰ στροφάλιγγι κονίης Ἰλ. Φ. 503· στρατῷ Χ. 49· μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ Τ. 50, κτλ.· μετ' ἀνδρῶν .. ἀριθμῷ Ὀδ. Α. 449· — ἐν τῇ φράσει, μεθ' αἵματι καὶ κονίῃσιν Ἰλ. Ο. 118, συντάσσεται μετὰ δύο οὐσιαστικῶν, ὧν τὸ ἕτερον κατὰ πληθυντικόν.

Γ. ΜΕΤ' ΑΙΤ. **I.** ἐπὶ κινήσεως, κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ μέσον, ἐν μέσῳ ἢ μεταξύ, ἰδίως ὅπου πολλὰ πρόσωπα ὑπονοοῦνται, μετὰ φῦλα θεῶν Ἰλ. Ο. 54, πρβλ. Ὀδ. Γ. 366, κτλ.· μετὰ μῶλον Ἄρηος Ἰλ. Π. 245· μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν Ε. 573, κτλ.· μετὰ στρατόν, μεθ' ὅμιλον Ε. 589, κτ.λ· ὥστ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας (ἂν καὶ τοῦτο δύναται νὰ ἀναφέρηται εἰς τὴν σημασίαν ΙΙ), Ρ. 460·— ἐπὶ πραγμάτων, φεύγειν μετὰ νῆας Μ. 123 μετὰ .. ἐρίδας καὶ νείκεα βάλλεν, μὲ ἐνέβαλεν εἰς .. , Β. 376· ἐπὶ τόπου, μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων Ζ. 511. **II.** εἰς ἀναζήτησιν ἢ ἔρευναν περί τινος, ἐπὶ προσώπων, ἐνίοτε ἐπὶ φιλικῆς σημασίας, βῆναι μετὰ Νέστορα, ἀπέρχομαι ὅπως συναντήσω τὸν Νέστ.,Ἰλ. Κ. 73, πρβλ. Ο. 221· ἐνίοτε ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, βῆναι μετά τινα, ἀπέρχομαι κατόπιν τινός, ἀναζητῶ τινα, Ε. 152., Ζ. 21, κτλ.·— ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, πλεῖν μετὰ χαλκόν, εἰς ἀναζήτησιν χαλκοῦ, Ὀδ. Α. 184· βῆναι μετὰ πατρὸς ἀκουήν, εἰς ἀναζήτησιν εἰδήσεων περὶ τοῦ πατρός σου, Β. 308, πρβλ. Ν. 415· οἴχεσθαι μετὰ δεῖπνον Ἰλ. Τ. 346· πόλεμον μέτα θωρήσσοντο, ὡπλίζοντο πρὸς μάχην, Υ. 329, κτλ.· ὁπλίζεσθαι μεθ' ὕλην, παρασκευάζεσθαι πρὸς ἀναζήτησιν ξύλων, Η. 418, πρβλ. 420· οἴχεσθαι μετὰ δόρυ Α. 357· πληρέστερον, μετὰ γάρ δόρυ ἦλθε οἰσόμενος Ν. 247. **III.** ἐντεῦθεν ἐπὶ ἁπλῆς ἀκολουθίας ἢ διαδοχῆς, **1)** κατὰ τάξιν τοπικήν, μετά, κατόπιν, ἀμέσως μετὰ ταῦτα ὄπισθεν, μετὰ ῥημάτων δηλούντων ἀκολουθίαν ἢ τὸ ἕπεσθαι, πορεύεσθαι, λαοὶ ἕποντθ', ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα Ἰ. Ν. 492, πρβλ. Κ. 63, 149, 516, κτλ.· ἕσχατοι μετὰ Κύνητας οἰκέουσι Ἡρόδ. 4. 49. **2)** κατὰ τάξιν χρονικήν, ὁ κατόπιν, ὁ ἀμέσως μετὰ ταῦτα, μετὰ δαῖτας Ὀδ. Χ. 352· μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος, μετὰ τὸν Ἕκτορα ὁ θάνατός σου εἶναι ἐπὶ θύραις, Ἰλ. Σ. 96· μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα Ω. 575, πρβλ. Ἡρόδ. 1.34, Αἰσχύλ. Θήβ. 1034, Ἀγ. 231, κτλ.·— συχνότατα παρ' Ἀττ., μετὰ ταῦτα, κατόπιν, ὕστερον, τότε, ὅπερ ὄντως ἁπανταχοῦ ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 126· ἐπιτέταμ., μετὰ ταῦτα ὕστερον Wolf. εἰς Δημ. πρὸς Λεπτίν. σ. 235· μετὰ μικρόν, μετ' ὀλίγον, ὀλίγον μετὰ ταῦτα, Ἰακώβ. εἰς Ἀχιλλ. Τάτ. σ. 628·— μεθ' ἡμέραν, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, Ἡρόδ. 2. 150, Πλάτ. Φαῖδρ. 251Ε, κτλ.· μετὰ νύκτας Πινδ. Ν. 6, 10. **3)** κατὰ τάξιν κάλλους ἢ βαθμοῦ ἀξιώματος ἢ εὐγενείας, κτλ., ὁ μετὰ ταῦτα, ὁ κατόπιν ἐρχόμενος, ὁ ἀμέσως ἀκόλουθος, ἡγουμένου ὑπερθετ., κάλλιστος ἀνήρ .. τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα Ἰλ. Β. 674, πρβλ. Η. 228., Μ. 104, Ὀδ. Β. 350, Ἡρόδ. 4. 53, κτλ.· οὕτως ὅπου νοεῖται ὑπερθ., ὃς πᾶσι μετέτρεπε .. μετὰ Πηλείωνος ἑταῖρον Ἰλ. Π. 195, πρβλ. Ρ. 280, 351.

IV. ὡς ἀκολουθεῖ, ὡς ἕπεται ἐκ .., συμφώνως πρὸς .. , κατὰ (μετ' αἴτ.), μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ, «κατὰ τὴν καρδιά σου καὶ τὴν καρδιά μου», ὡς σὺ καὶ ἐγὼ παθοῦμεν, Ἰλ. Ο. 52· μετ' ὄμμα, εἰς τὴν γραμμὴν τῆς αὐλακος, Σ. 552· μετ' ἴχνια ἐρευνᾶν, ἀκολουθεῖν καὶ ἐρευνᾶν τὰ ἴχνη, αὐτόθι 321· μετ' ἴχνια βαῖνε Ὀδ. Β. 406. **V.** καθόλου, μεταξύ, ἐντός, «μέσα εἰς», ὡς μετὰ δοτ. (Β. Ι.), μετὰ πάντας ἄριστος, ἄριστος μεταξὺ πάντων (ὅπερ διαφέρει ἀπὸ τοῦ ΙΙΙ. 3), Ἰλ. Ι. 54, κτλ.· οὕτω, μετὰ χεῖρας ἔχειν, ἀνὰ χεῖρας, Ἡρόδ. 7. 16, 2, Θουκ. 1. 138, Ξεν. Ἀγησ. 2, 14, κτλ.,— ἀκριβῶς ὡς τὸ Ὁμηρικὸν μετὰ χερσί, ἴδε ἀνωτ. Β. 1. 3. —Ὁ ἑνικ. εἶναι συνηθέστερος κατ' αἴτ. ἢ κατὰ γεν. καὶ δοτ.

Δ. ἡ μετὰ δύναται κατὰ πάσας τὰς συντάξεις αὐτῆς νὰ τεθῇ μετὰ τὸ πτωτικὸν αὐτῆς, τότε δὲ γράφεται κατ' ἀναστροφὴν μέτα, π. χ., τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρῄκης Ἔφυρους μέτα θωρήσσεσθον Ἰλ. Ν. 301· τοῦτο ὅμως δὲν γίνεται ὅταν ἡ λήγουσα ἀποκοπῇ, ὡς ἐν, τὸν δὲ μετ' Ἰδομενεὺς καὶ ἐπάων Ἰδομενῆος Ρ. 258, Ὀδ. Ο. 147.

Ε. ἀπολ. ὡς ἐπίρρ., οἱ δ' ἅμφ' Ἀτρεΐωνα διοτρεφέες βασιλῆες θῦνον κρίνοντες, μετὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη, ἐν αὐτοῖς δὲ ἢ ὁμοῦ μὲ αὐτούς καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, Ἰλ. Β. 446, 477, κτλ.· ἴδε Α. ΙΙ, Β. ΙΙ.

ΙΙ. ἀκολούθως, κατόπιν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πρόσθε**, Ἰλ. Ψ. 133· ἴδε Γ. ΙΙΙ. **III.** κατόπιν, μετὰ ταῦτα, ὡς τὸ **μετέπειτα**, Ἰλ. Α. 48., Ο. 67, Ἡρόδ. 1. 88, 128, 150· μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνήρ, διότι καὶ ἡ ἀνάμνησις τῶν παθημάτων ἔχει τέρψιν τινά, Ὀδ. Ο. 400· μετὰ δέ, ἀντὶ τοῦ **ἔπειτα δέ**, Ἡρόδ. 1. 12, κτλ., καὶ Λουκ.· ἴδε Cobet. V. LL. 302. **IV.** παρ' Ὁμ. ἡ πρόθ. μετὰ διὰ τμήσεως χωρίζεται ἀπὸ τοῦ ῥήματος μεθ' οὗ εἶναι συντεθειμένη, μετὰ νῶτα βαλών, ἀντὶ τοῦ νῶτα μεταβαλών, Ἰλ. Θ. 94 κτλ.·— τὸ κοινότατον τούτου παράδειγμα εἶναι τὸ μετέπειτα.

Ζ. μέτα ἀντὶ μέτεστι, Ὀδ. Φ. 93, Ἡρόδ. 1. 88, 171, Σοφ. Ἀντ. 48, κτλ.

Η. ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ σημαίνει: **I.** κοινωνίαν ἢ μετοχὴν ὡς ἐν τοῖς **μεταδίδωμι, μετέχω**, συνήθως μετὰ γεν. πράγματος. **2)** ἐνέργειαν ἀπὸ κοινοῦ, μετ' ἄλλου, ὡς ἐν τοῖς **μεταβαίνω, μεταμέλπομαι** κτλ. μετὰ δοτ. προσ. **II.** διάλειμμα τοπικὸν ἢ χρονικόν, ὡς ἐν τοῖς **μεταίχμιον, μεταπύργιον, μεταμάζιον**· πρβλ. **μεταδήμιος**. **III.** διαδοχὴν χρονικήν, ὡς ἐν τοῖς **μεταδόρπιος, μετακλαίω, μεταυτίκα**. **IV.** τὸ ἀκολουθεῖν ἐκ τοῦ πλησίον ὡς ἐν τοῖς **μεταδιώκω, μετέρχομαι**. **V.** τὸ καταλείπειν τι, ὡς ἐν τοῖς **μεθίημι, μεθήμων**. **VI.** τὸ ὄπισθεν, ὡς ἐν τοῖς **μετάφρενον**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πρόσθε**. **VII.** τὸ ἀνάπαλιν, τὸ ἐναντίον, ὡς ἐν τοῖς **μετατρέπω, μεταστρέφω**. **VIII.** συνηθέστατα μεταβολὴν τόπου, καταστάσεως, σχεδίου, κτλ., ὡς ἐν τοῖς **μεταβαίνω, μεταβάλλω, μεταβουλεύω, μεταγιγνώσκω**, κτλ.

μεταβαίνω: μέλλ. **-βήσομαι**· ἀόρ. **μετέβην**, προστ. **μετάβα** (ἀντὶ **-βηθι**) Ἄλεξις ἐν «Ἀμφιτίδι» 2, πρκμ. **-βέβηκα**. Ὑπάγω ἀπὸ ἑνὸς τόπου εἰς ἕτερον, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει (ἀντὶ μετεβεβήκει), μετέβησαν πρὸς τὴν δύσιν, Ὀδ. Μ. 312., Ξ. 482· (ὡς τὸ προβέβηκε ἐν Ἰλ. Κ. 252)· οὕτως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, μετ. ἐς τὴν Ἀσίην Ἡρόδ. 7. 73, πρβλ. 1. 57· μεταφορ., Διόθεν τῆδε τελευτᾶν, ἢ τὸ δίκαιον μεταβαίνει, «τοὐτῳ τῷ τρόπῳ εἶη ἀποβῆναι, καθάπερ ἐπινεύει τὸ δίκαιον» (Σχολ.), Αἰσχύλ. Χο. 308.

2) ἐν τῷ γραπτῷ ἢ προφορικῷ λόγῳ, μεταβαίνω ἀπὸ μιᾶς ὑποθέσεως εἰς ἄλλην, μετάσχηθι, μετάβαλε τὴν ὑπόθεσιν τοῦ λόγου σου, Ὀδ. Θ. 492· μεταβάντες, μεταστραφέντες, Ἡρόδ. 8. 4· μεταβήσομαι ἄλλον ἐς ὕμνον Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 294, κ. ἀλλ.· ὅθεν δεῦρο ἀπέβημεν Πλάτ. Κρατ. 438Α· ἀπό τινος πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 265C. **3)** μεταβαίνω ἀπὸ μιᾶς καταστάσεως εἰς ἄλλην, μεταβάλλομαι, αἱ πολιτεῖαι οὐκ εὐθὺς μ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 5, 4, κτλ.· — συχνάκις μετὰ προθ., μ. ἐκ μείζονος εἰς ἔλαττον Πλάτ. Παρμ. 165Α· ἐπὶ τῶν μεταβολῶν τῆς τύχης ἐν δράματι, μετ. εἰς εὐτυχίαν Ἀριστ. Ποιητ. 18, 2· μ. ἐκ τῆς τιμαρχίας εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν Πλάτ. Πολ. 550D· μεταβαίνει τυραννὶς ἐκ δημοκρατίας αὐτόθι 569C· ἀπὸ τοῦ παιδὸς εἰς τὸν ἄνδρα Λουκ. Ἔρωτες 24· μ. εἰς ἀλεκτρυόνα ὁ αὐτ. ἐν Ὀνείρῳ ἢ Ἀλ. 4· πρβλ. ἀνὴρ ΙΠ. **4)** μετ' αἰτ., μεταβαίνω εἰς ἄλλην κατάστασιν, πτηνὸς ἄνω μεταβὰς βίοτον, ἀλλάξας τὸν βίον σου καὶ γενόμενος πτηνόν, Εὐρ. Ἱππ. 1292· ἀλλ' ὡσαύτως, ὑπάγω κατόπιν τινός, ἀκολουθῶ, ἢ ἐπιθυμῶ τι μετὰ ζῆλον, Ὀππ. Ἀλ. 4. 418. **II.** μεταδατ. ἐν τῷ ἀορ. α' **μεταβῆσαι**, μετενεγκεῖν, μετακομίσαι, μ. τινὰ ποτὶ δῶμα Διὸς Πινδ. Ο. 1. 68· μεταβάλλω, ἀλλοιῶ, δδοὺς ἄστρων Εὐρ. Ἰλ. 728.

μεταβάλλω: μέλλ. **-βάλῶ**· ἀόρ. **μετέβαλον**. Στρέφω τι ταχέως, παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ ἐν τμήσει, μετὰ νῶτα βαλών Ἰλ. Θ. 94 (ὅρα κατωτ. Μέσ.)· χαλεπῶς μ. δέμας Εὐρ. Ἱππ. 204· μ. θολμάτιον ἐπὶ δεξιόν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1568· μεταβάλλειν τὴν γῆν, ἀναστρέφειν, ἀρτριᾶν, Λατ. novare, Ξεν. Οἰκ. 16, 15.

ΙΙ. μεταβάλλω, ἀλλάσσω, μ. τὸ σῶμα Ἡρόδ. 1. 57· τὴν πολιτείαν Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 5, 4· οἱ Βρίγες τὸ σῦνομα μετέβαλον ἐς Φρύγας Ἡρόδ. 7. 73· ὡσαύτως, μεταβάλλω ἄλλου τινὸς τὸ ὄνομα, τὰς φυλὰς μετέβαλε [ὁ Κλεισθένης] ἐς ἄλλα οὐνόματα ὁ αὐτ. 5. 68, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 54· μ. μορφήν τινος ἐς τι αὐτόθι 54· τινὰ ἐπὶ κακὸν Ἀριστοφ. Θεσμ. 723· εἰς τὸ βέλτιον Πλάτ. Νόμ. 381Α·— μ. δίαιταν, μεταβάλλω δίαιταν ἢ τρόπον ζωῆς, Θουκ. 2. 16, πρβλ. Foës Oecon. Hipp.· οὕτω, μ. ὕδατα, πίνω ὕδωρ διάφορον, ἄλλο, Ἡρόδ. 8. 117— ὀργὴν μεταβάλλω, «ξεθυμώνω», χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσι (δηλ. αἱ τύραννοι) Εὐρ. Μήδ. 121· μ. τοὺς τρόπους Ἀριστοφ. Πλ. 36, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 1. 7· μ. τὸ ἔθος Θουκ. 1. 128· τάχα ἂν τὴν εὔνοιαν .. μεταβάλοιτε, δηλ. τῇ τῶν πραγμάτων μεταβολῇ ἀποβάλοιτε, 1. 77· μ. χώραν ἐκ χώρας, ὡς τὸ μεταλλάσσω Ι. 2, Πλάτ. Θεαίτ. 181C·— μεταλῶν (μεταλᾶν Cobet V. L., σελ. 572) ἄλλους τρόπους, παραπεξάμενος ἄλλους τρόπους, Εὐρ. Ι. Α. 343· μ. ἄλλας γραφὰς αὐτόθι 363· μ. κοινὸν εἶδος Πλάτ. Πολ. 424C· ἑαυτὸν ἄνω κάτω μετέβαλον ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 508D — μετὰ συστοιχ. αἰτ., αὐτόθι 404Δ. **2)** ἀμετάβ., ὑφίσταμαι μεταβολήν, τροποποιοῦμαι, μεταβάλλω τὴν κατάστασίν μου, Ἡρόδ. 7. 170· μ. ἐς εὐνομίην ὁ αὐτ. 1. 65, πρβλ. Ἀντιφῶντα 120, 13· μ. ἐξ ὀλιγαρχίας εἰς δημοκρατίαν Πλάτ. Πολ. 553Α, κλ.· μ. ἐπὶ τοὐναντίον ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 270D· εἰς ἑτέραν πολιτείαν Ἀριστ. Πολιτικ. 3, 3, 9, πρβλ. 5, 1, 1, πρβλ. **μεταβολὴ** ΙΙ. 1· — μετὰ γεν. πράγμ., καιναὶ καινῶν μεταβάλλουσαι χθονὶ συντυχίαι, νέαι δυστυχίαι ἐπερχόμεναι εἰς τὸν τόπον ἡμῶν διάδοχοι τῶν ἄρτιως ἐπελθουσῶν, Κύρ. Τρῳ. 1118. **3)** μεταβάλλω διεύθυνσιν καὶ τρόπον, μεταστρέφομαι, μεταβαλὼν πρὸς Ἀθηναίους, ἀλλάξας σχέδιον καὶ στρατιὰς πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, Ἡρόδ. 8. 109·— ἡ μετοχ. **μεταβάλλων** ἢ **μεταβαλών** κεῖται ὡσαύτως ἀπολ., καὶ μεταβαλόν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τες ἀντὶ Κρητῶν γενέσθαι Ἰήπυγας, καὶ ἀλλάξαντες ὄνομα ἀντί.., ὁ αὐτ. 7. 170· ἦνεσ' οὕνεκ' εὐλογεῖς θεὸν μεταβαλοῦσ', ἀλλάξασα φρόνημα, Εὐρ. Ἴων 1614, Πλάτ. Συμπ. 204E, Θεαίτ. 166D, Γοργ. 480E.

B. Μέσ., μεταβάλλω, τροποποιῶ ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐμέ, ἀλλὰ τοῦτο μᾶλλον κατὰ τύχην ἢ ἐπίτηδες (ὅπερ συνηθέστερον ἐκφέρεται διὰ τοῦ **μεταλαμβάνω**), Stallb. εἰς Πλάτ. Φαῖδρ. 241A· μ. ἱμάτια, ἀλλάσσειν τὰ ἐνδύματα Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 6· μ. τοὺς τρόπους Ἀριστοφ. Σφ. 461, κτλ. **2)** ἀνταλλάσσω τι πρὸς ἄλλο, τίς μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων; τὴν σιγὴν ἀντὶ τῶν λόγων, Σοφ. Ἠλ. 1261·— ἀνταλλάσσω, ἐμπορεύομαι, Πλάτ. Νόμ. 849D, Σοφ. 223D· μ. ἐν τῇ ἀγορᾷ Ξεν. Ἀπομν. 3. 7, 6· πρβλ. **μεταβολεύς**.

II. στρέφομαι, μεταστρέφομαι, ἄνω καὶ κάτω Πλάτ. Γοργ. 481E, πρβλ. Δείναρχ. 91. 18· ἰδίως, **2)** μεταβάλλω τὸν σκοπόν μου, Ἡρόδ. 5. 75· μεταβάλλω μερίδα, Θουκ. 1. 71., 8. 90. **3)** στρέφω τὰ νῶτα, μεταστρέφομαι, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 7. 5, 6· ὡσαύτως, μ. εἰς τοὔπισθεν ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 8. 10· (ἀλλ' ἐν Ἀν. 6. 5, 19, πιθανῶς νοητέον **ὅπλα** ἐκ τοῦ προηγουμένου κώλου,— μεταστρέφω τὴν ἀσπίδα μου, ὅηλ. ῥίπτω αὐτὴν εἰς τὸν ὦμόν μου, πρβλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 8). **4)** στρέφομαι ἀπό τινος πρὸς ἕτερον, Αἰσχίν. 83. 31.

μεταβαπτίζω, ὅηλ. ἐνῷ τις ἀνήκει εἰς θρησκείαν τινὰ δίδω εἰς αὐτὸν βάπτισμα ἄλλης θρησκείας, μηδενὶ ἐξέστω αἱρετικῷ, εὐγενεῖς ἀνθρώπους ἢ δούλους, ἰδίους τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ὄντας .. εἰς τὴν οἰκείαν αἵρεσιν μεταβαπτίζειν Βασιλικ. τόμ. Α', σ. 27, ἔκδ. Heimb.

μεταβάπτω, μέλλ. **-ψω**, δίδω διὰ βαφῆς ἄλλο χρῶμα, τοὺς πλοκάμους .. ἑανῷ μεταβάπτουσιν ἄνθει Λουκ. Ἔρωτες 40· ἔτι γὰρ αὐτοὺς μετέβαπτεν ἡ φιλοσοφία παραλαβοῦσα ὁ αὐτ. ἐν Δὶς Κατηγ. 8· — ἐν τῷ παθ., χρῆσθαι τῷ πατρίῳ νομίσματι· τοῦτο δ' ἦν σιδηροῦν, πρῶτον μὲν ἔξει μεταβαπτόμενον ἐκ πυρός, ἐμβαπτόμενον εἰς ὄξος, Πλουτ. Λύσ. 17· μεταφορ., ἀλλάσσω τὸ χρῶμά μου, ὠχροὶ ἅπαντες, ὑπὸ δέους μεταβαφέντες Λουκ. Ἀνάχ. 33.

μεταβασάνιζω, ἐξετάζω τι μετὰ ταῦτα, τῇ πείρᾳ μεταβασανίσας αὐτὸ τοιοῦτον εὗρον ὑπάρχειν οἷον καὶ ἤλπισα Γαλην. τ. 12, σ. 90.

μετάβασις, ἡ, ἡ μετακίνησις, π. χ. ἐπὶ τοῦ σώματος κατὰ τὸ βάδισμα, ἀπὸ τοῦ ἑνὸς σκέλους εἰς τὸ ἕτερον, Ἱππ. Μοχλ. 852. **2)** τὸ μεταβαίνειν, ἐς τὸ ἕτερον πλοῖον Ἀντιφῶν 132. 5· μετοίκησις, Πλούτ. 2. 78D. **II.** μεταβολή, ἀνατροπὴ νόμων καὶ κυβερνήσεως, Πλάτ. Νόμ. 676C· ἡ μ. ἐντεῦθεν γίγνεται ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 547C· τῶν νομίμων Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 3, 10· ἐκ τινος εἴς τι ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 8. 1, 6, κ. ἀλλ.· περὶ τῶν μεταβολῶν ἢ τροπῶν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 5. 3., 18. 2.

III. μετάβασις ἐκ μιᾶς ὑποθέσεως εἰς ἑτέραν, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἴστ. Συγγράφ. 55, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8. 194· ὡς ῥητορικὸν σχῆμα, Quintil., κτλ.

μεταβάτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **μεταβαίνω**, δεῖ μεταβαίνειν, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8. 202.

μεταβάτης, ου, ὁ, τὸ Λατ. desultor, ὁ εἷς ἄλλο καὶ ἄλλο μεταπηδῶν, Ἡσύχ. ἐν λ. **ζευγηλάτης**.—Ἐκκλ., ἐπὶ ἐπισκόπων μὴ κανονικῶς μετατιθεμένων εἰς ἐπισκοπὴν ἄλλην, Σύνοδ. Κωνστ. (536 μ. Χ.) 1180E.

μεταβατικός, ἡ, όν, ὁ δυνάμενος νὰ μεταβῇ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, εὐκόλως κινούμενος, Πλούτ. 2. 900A, Μελέτ. ἐν Ἀν. Ὀξ. 3. 31· μ. κίνησις, ἡ ἐνέχουσα ἀλλαγὴν τόπου, Πλούτ. 2. 899B· — οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ., μεταβατικῶς κινεῖσθαι αὐτόθι 896A· οὐ μ., ἀλλὰ στρεπτικῶς, οὐχὶ διὰ μεταβάσεως ἀλλὰ διὰ στροφῆς, Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. 850D. **II.** ὁ μεταλλάσσων, ἀνταλλάσσων, τὸ **-κόν**, οἱ μικρέμποροι, Ἱπποδάμ. παρὰ Στοβ. 249. 5. **III.** παρὰ τοῖς Γραμμ., ὁ δηλῶν ἐνέργειαν μεταβαίνουσαν εἰς ἕτερον, ἐπὶ ῥημάτων, Ἀπολλ. Δύσκ. π. Ἀντωνυμ. 315C, 316C, 375A, 289C.—Ἐπίρρ., **μεταβατικῶς**, αὐτόθι 315C, πρβλ. **διαβατικός**.

μεταβιάζομαι, ἀποθ., ἐπιφέρω βίαν εἴς τι, παραβιάζω, τὴν φύσιν Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4.

μεταβιβάζω, Ἀττ. μέλλ. **-βιβῶ**, μεταβ. ἐνεργείας τοῦ **μεταβαίνω**, ὡς καὶ νῦν, μεταφέρω, τοὺς ἐπιβάτας ἐς κοίλην ναῦν Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 19· τινὰ ἐπὶ θάτερα Πλάτ. Νόμ. 795C· ἐς ἀγαθὰ Ἀριστοφ. Εἰρ. 947· ἀπὸ τῶν κοινῶν ἐπὶ τὰ ἴδια Δήμ. 142· 24· μ. πόλεμον εἰς Λιβύην Πολύβ. 1. 41, 4· τὸν λόγον ἐπί τι Διόδ. 4. 7. **2)** ὁδηγῶ εἰς διάφορον διεύθυνσιν, τὰς ἐπιθυμίας Πλάτ. Γοργ. 517B, πρβλ. Νόμ. 736D· μεταβάλλω τὴν σειρὰν ἢ τὸ σχῆμα λογικοῦ τινος ἐπιχειρήματος, Ἀριστ. Τοπ. 1. 2, 1, πρβλ. 8. 11, 3. **3)** μεταφράζω ἐκ μιᾶς εἰς ἄλλην γλῶσσαν, εἴη δ' ἂν ὁ Σερούϊος εἰς τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον μεταβιβαζόμενος, Δούλιος Διονύσ. Ἁλ. τόμ. 2, σ. 635, ἔκδ. Reiske.

μεταβιβαστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **μεταβιβάζω**, δεῖ μεταβιβάζειν, Ὠριγ. I. 1505C.

μεταβιόω: μέλλ. **-ώσομαι**, ζῶ κατόπιν μετὰ τὸν πρῶτον βίον, Πλούτ. 2. 908D.

μεταβίωσις, ἡ, ἡ μετάβασις εἰς ἄλλην ζωήν, Σωφρ. Ἱεροσ. ἐν Spicil. Rom. τ. III, σ. 66,— Μ. Ἀτταλ. σ. 70, 6, ἔκδ. Β.

μεταβλαστάνω, βλαστάνω, αὐξάνομαι διαφόρως, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 4, 4.

μεταβλέπω, μεταφέρω τὸ βλέμμα μου, βλέπω ἐξ ἄλλου σημείου πρός τι, Ἄρατ. 186. **II.** προσβλέπω, μετ' αἰτ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 726.

μετάβλημα, τό, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **μεταβολή**, Μανέθων 2. 522.

μεταβλητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **μεταβάλλω**, μεταβατ., δεῖ μεταβάλλειν, τι ἀ εἴς τι Πλάτ. Πολ. 413D. **II.** ἀμεταβ., Ἱππ. 392. 12· ἐπί τι Πλάτ. Θεαίτ. 167A.

μεταβλητικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἀνταλλαγήν, ἡ [χρῆσις] ἡ μ. Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 9, 2· ἡ **-κή** (ἐνν. τέχνη), ἡ ἀνταλλαγή, τὸ ἐμπόριον, Πλάτ. Σοφ. 223D, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 11, 1· οὗτος, τὸ **-κὸν** Πλάτ. Σοφ. 224D·— Δωρ. **μεταβλᾶτικός**, Φιλόλαος ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 422· ἐπίρρ. **-κῶς**, Πολυδ. Δ', 51·— πρβλ. **μεταβολεύς**, **μεταβολή**. **II.** ὁ ἱκανὸς νὰ ἐπενέγκῃ μεταβολήν, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 2, 2, πρβλ. 4. 12, 12. **2)** ὁ ὑποκείμενος εἰς μεταβολήν, εἰς τἀναντία ὁ αὐτ. περὶ Γενέσ. καὶ Φθορ. 1. 12, 12·— ἐπὶ ζώων, **μεταβλητικὰ — μετατοπιστικά**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **μύγιμα**, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 1. 1, 17, π. Ζ. Γεν. 1. 1, 5.

μεταβλητός, ἡ, όν, ὃν δύναταί τις νὰ μεταβάλῃ, Πλούτ. 2. 718D, κτλ.

μεταβοθρεύω, μεταβίτω εἰς ἕτερον βόθρον, μεταφυτεύω, Ἡσύχ.

μεταβολεύς, έως, ὁ, ὁ ἀνταλλάσσων, μεταπωλῶν, μεταπράτης, **κάπηλος**, **παλιγκάπηλος**, **μεταβολεὺς** Δημ. 784. 8, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1156. **II.** ὁ μεταφραστής, Εὐστ. 1347. 40.

μεταβολή, ἡ, τὸ μεταβάλλειν, ἀλλαγή, Ἰστίων Πυθ. Π. 4. 520· μεταβολαὶ ἱματίων Ξεν. Λακ. 2, 1. **2)** ἀνταλλαγή, ἐμπόριον, πλεῖν ἐπὶ μεταβολῇ Θουκ. 6. 31. **II.** (ἐκ τοῦ μέσ.) ὡς καὶ νῦν, μετάβασις ἐκ μιᾶς καταστάσεως εἰς ἄλλην, μετατροπή, τῶν ὡρέων Ἡρόδ. 2. 77· τῆς τύχης Εὐρ. Ἀποσπ. 558· αἱ μ. κάτω τε καὶ ἄνω γιγνόμεναι Πλάτ. Φίληβ. 43B, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ γεν. ἀντικειμ., μεταλλαγὴ ἐκ τινος πράγματος, μ. κακῶν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 735· ἀπανίως μεταλλαγὴ εἴς τι πρᾶγμα, μ. ἀπραγμοσύνης Θουκ. 6. 18· ἀλλὰ τοῦτο καθόλου ἐκφέρεται διὰ προθέσεως, μ. ἐκ φιλοτίμου εἰς φιλοχρήματον Πλάτ. Πολ. 553D· ἐκ προστάτου ἐπὶ τύραννον αὐτόθι 565D, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 735· ἐκ τοῦ εἶναι ἐπὶ τοῦ μὴ εἶναι Πλάτ. Παρμ. 162C· ἐπὶ τὰ χείρω μ. Διφιλ. ἐν Ἀθήλ. 23· οὕτως, ἡ ἐναντία μ., ἡ εἰς τὸ ἐναντίον, Θουκ. 2. 43· ἅμα τῇ μ. ἐς Ἕλληνας, εὐθὺς ὡς προσεχώρησαν εἰς τοὺς Ἕλληνας, Ἡρόδ. 1. 57· ἡ πρὸς Ῥωμαίους μ. Πολύβ. 9. 26, 2·— μεταβολὰς ἔχειν, ἐπιδέχεσθαι μεταβολάς, Εὐρ. Ἀποσπ. 553, Θουκ. 1. 2· μ. μεταβάλλειν Πλάτ. Πολ. 404A, Ἀριστ. Ποιητ. 4, 15· — παροιμ., μ. πάντων γλυκὺ ὁ αὐτ. ἐν Ῥητ. 1. 11, 20, πρβλ. Ἀντιφάν. ἐν «Τραυματίαι» 1, Κωμ. Ἀνώνυμ. 327. **2)** μ. τῆς ἡμέρης, ἔκλειψις, Ἡρόδ. 1. 74· οὕτω, μ. ἡλίου Πλάτ. Πολιτικ. 271C. **3)** μ. πολιτείας, μεταβολὴ πολιτεύματος, ἀνατροπή, ἐπανάστασις, Θουκ. 6. 17· οὕτως ἀπολ., Ἀντιφῶν 120. 12. **4)** μετοίκησις, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 8. 12, 2. **5)** ὡς στρατιωτικὸς ὅρος ἡ μεταστροφὴ τοῦ μετώπου εἰς τὸ ἀντίθετον, οὖσα διπλῆ κλίσις, Πολύβ. 18. 13, 4· ἀκολούθως μεταφορ. ἐπὶ ῥήτορος, Αἰσχίν. 29. 18· καὶ καθόλου, τὸ ἀνάπαλιν, Πολύβ. 18. 61, 7· ἐκ μεταβολῆς ὁ αὐτ. 1. 36, 8· ἐντεῦθεν ὡς ἐπίρρ., τἀνάπαλιν, αὐτόθι 61, 7, Διόδ. 13. 24). **6)** μετάφρασις, ἡ εἰς τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν μεταβολὴ Εὐσέβ. III, 585D. **7)** = **μετάνοια**, Ὠριγέν. I, 988C.

μεταβουλία, ἡ, = τῷ προηγ. 4, Ἐδδ. (Σειράχ. ΛΖ', 12).

μεταβουλικός, ἡ, όν, εὐμετάβολος, Πολυδ. Ἔκλογ Βατ. σ. 456, Πλούτ. 2. 373D· — Ἐπίρρ. **-κῶς**, μετὰ μεταβολῶν, ποικίλως, Ἡφαιστ. σ. 75. **2)** διατεθειμένος εἰς ἀνταλλαγήν· καπηλεῖον μ., ἐργαστήριον μεταπράτου, Ἡρακλείδ. Πολιτικ. 29. **3)** φωνήεντα μ., τὰ ἀμφίβολα κατὰ τὴν ποσότητα φωνήεντα, τὰ μεταβάλλοντα (α ε υ), Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 100.

μεταβουλος, ον, εὐμετάβολος, μεταβλητός, Πλούτ. 2. 428B.

II. ὡς οὐσιαστ. = **μεταβουλεύς**, μεταπράτης, ἔμπορος, Ἑδδ. (Ἰσαΐ. ΛΓ', 2, 3)· πρβλ. Λοβεκ. Φρύν. 315.— Καθ' Ἡσύχ.: «μεταβολοι· πραγματευταί».

μεταβούλευμα, τό, μεταβολὴ σκέψεως, σχεδίου, Συμμ. ἐν Παλαιᾷ Διαθ. (Ἰώβ ΚΔ', 2).

μεταβουλεύω, μεταγινώσκω, μεταβάλλω γνώμην, **ἀμφί** τινι ᾧ πόποι, ἦ μάλα δὴ μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως ἀμφ' Ὀδυσῆι, μετέγνωσαν κλ., Ὀδ. Ε. 288. **II.** τὸ πλεῖστον ὡς ἀποθ. **μεταβουλεύομαι**, Ἡρόδ. 1. 156, Εὐρ. Ὀρ. 1526· μ. ἄνω καὶ κάτω Πλάτ. Ἐπιν. 982D· μ., ὥστε μενεῖν Ἡρόδ. 8. 57· μετὰ τοῦ μὴ καὶ ἀπαρ., μετ. στρατεύμα μὴ ἄγειν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα Ἡρόδ. 7. 12, πρβλ. **μεταγιγνώσκω II**, **μεταβάλλω** ὡσαύτως μετὰ γεν., μ. τῆς ἀφίξιος Ἀλκίφρων 2. 4, 19.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεταβουλία, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ μεταιβουλία, ὁ ἴδε.

μετάβουλος, ον, ὁ μεταβάλλων τὸ φρόνημά του ἢ τὰς σκέψεις του, ὁ μεταβάλλων γνώμην, Ἀριστοφ. Ἀχ. 632.

μεταβρασκος· «μέτριος ἑρμηνεύς» Ἡσύχ.

μετ-άγγελος, ου, ὁ, καὶ ἡ, ὁ μεταδιδάσκων εἰδήσεις ἐκ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἕτερον, ἄγγελος, ἀγγελιαφόρος, διάγγελος, Λατ. internuncius, -cia, ἐπίθ. τῆς Ἶριδος, θεοῖσι μετάγγελος ἀθανάτοισι (κατ' ἄλλους θεοῖσι μετ' ἀγγέλοις) Ἰλ. Ο. 144· Ἶρις .., μετάγγελος ἦλθ' ἀνέμοισι (κατ' ἄλλους μετ' ἄγγ. ἦλθ') Ψ. 199.

μετ-αγγίζω, ὡς καὶ νῦν, ἀντλῶ τι ἐξ ἑνὸς ἀγγείου καὶ χύνω αὐτὸ εἰς ἕτερον, Διοσκ. 1. 62.— Παθ., μεταφορ., μεταγγισθεῖσα ἡ ψυχή, ἐπὶ τῆς Πυθαγορείου μετεμψυχώσεως, Εὐστ. 1090. 32.

μεταγγισμός, ὁ, τὸ μεταγγίζειν εἰς ἄλλο ἀγγεῖον, ἐπὶ ὑγρῶν, κυρίως δὲ ἐπὶ τοῦ οἴνου, Γεωπον. 7, 6, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ· — μεταφορ., μετεμψύχωσις, τὸν ἐξ ἀλόγων ζώων ἢ εἰς ἄλογα μεταγγισμὸν Ἱεροκλ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθήκῃ 172. 23.

Μεταγειτνιών, ῶνος, ὁ, ὁ δεύτερος μὴν τοῦ Ἀθηναϊκοῦ ἔτους, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν παρὰ Βοιωτ. **Πάνεμον**, καὶ τὸν παρὰ Δάκωσι **Καρνεῖον**· περιελάμβανε δέ, κατὰ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ Λυγούστου καὶ τὸ πρῶτον τοῦ Σεπτεμβρίου, Ἀντιφῶν 146. 26, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 17, 1, πρβλ. Πλουτ. Ποπλ 14 (Λέγεται δὲ ὅτι παράγεται τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ μετὰ. γειτνιῶν, ἐπειδὴ κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον μετῴκουν καὶ ἐπομένως μετέβαλλον τοὺς γείτονας). Ἐντεῦθεν Ἀπόλλων **Μεταγειτνιεὺς Καρνεῖος**, Λυσίμ. παρ' Ἁρπ.· **μεταγείτνια**, τά, = μετοίκια, Πλούτ. 2. 601Π.

μεταγενής, ές, ὁ μετὰ ταῦτα γεννηθείς, ὁ νεώτατος, ὁ ἔσχατος γεννηθείς, Μένανδρ. ἐν «Ἐμπιπραμένῃ» 1· συγκρ. **μεταγενέστερος**, Διοσκ. 12. 11, Λουκ. π. Ὀρχ. 80· οἱ μεταγενέστεροι, οἱ μετὰ ταῦτα ἐσόμενοι, Διόδ. 11. 14. **2)** ὁ ἀνήκων εἰς ὑστέρους χρόνους, μεταγενέστεροι συγγραφεῖς Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 9.

μεταγελάω, = καταγελάω. Βίος Νειλ. Νεωτ. 48Α.

μεταγεννάω, μέλλ. -ήσω, ἀναγεννῶ, δίδω νέαν ζωὴν εἴς τι, μεταποιῶ καὶ μεταγεννῶ πάσας ψυχὰς Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 3, 3.

μεταγίγνομαι, παρὰ μεταγεν. **-γίνομαι** [ῐ]· — γίνομαι μετὰ ταῦτα, ἴδε ἐν λ. μεταπαυσωλή. **2)** μεταφέρομαι, ἀπάγομαι μακράν, Ἑβδ. (Β' Μακαβ. 2. 1).

μεταγιγνώσκω. Ἰων. καὶ μεταγεν., **-γῑνώσκω**· μέλλ. -γνώσομαι· ἀόρ. **μετέγνων**. Γινώσκω κατύπιν, δηλ. πολὺ ἀργά, ἅταν .. μεταγνοὺς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 110. **II.** μεταβάλλω γνώμην, μετανοῶ, ἀπολ., Ἡρόδ. 1. 40, 86· μετέγνων, ἔγνων δὲ .. μετέβαλον γνώμην καὶ ἀπεφάσισα .., ὁ αὐτ. ἐν 7. 15· μεταγνοὺς ὀρθῶς ἂν βουλεύσαιτο Ἀντιφῶν 140. 17, πρβλ. Θουκ. 4. 92, Πλάτ. Φαῖδρ. 231Α· οὐκουν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν; Σοφ. Φιλ. 1270. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., μεταβάλλω γνώμην ἢ φρόνημα περί τινος πράγματος, μετανοῶ διά τι, μετέγνων καὶ τά πρόσθ' εἰρημένα Εὐρ. Μήδ. 64· μ. τὰ προδεδογμένα, μεταβάλλω, τροποποιῶ, ἀλλοιῶ προηγουμένην ἀπόφασιν, Θουκ. 3. 40 πρβλ. Λουκ. Νέρωνα 4. **3)** μετ' ἀπαρ., μεταβάλλω τὴν γνώμην μου καὶ πράττω τι διάφορον, τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνω Αἰσχύλ. Ἀγ. 221· ἐν δὲ τῇ ὑστεραίᾳ μετέγνωσαν Κερκυραῖοις ξυμμαχίαν μὲν μὴ ποιήσασθαι Θουκ. 1. 44· μετ. ὡς .., μεταβάλλω γνώμην καὶ νομίζω ὅτι .., Ξεν. Κύρ. 5. 5, 40· πρβλ. **μεταβουλεύω** II, **μεταλαμβάνω** III, **μετανοέω**.

μεταγλωττίζω, μεθερμηνεύω, μεταφράζω, Χειρόγραφ. παρὰ Pasin. Cod. Taur. 1. σ. 473.

μεταγλωττιστής, οῦ, ὁ, ἑρμηνευτής, μεταφραστής, Σγουροπούλου Ἱστορία τῆς Φλωρεντ. Συνόδου 2, 28, 4, 22, 5, 2, 4, κτλ.

μετάγνοια, ἡ, = **μετάνοια**, Σοφ. Ἠλ. 581.

μεταγνώμη, ἡ, μεταβολὴ γνώμης, ἀποστασία, Ἄππ Ἐμφύλ. 5. 122.

μετάγνωσις, ἡ, μεταβολὴ γνώμης ἢ σκοποῦ, Ἡρόδ. 1. 87, Δημ. 1466. 23.

μεταγομφόω, μεταβάλλω οἱονεὶ εἰς γόμφους, Νικήτ. Χρον. 199D.

μεταγραμμᾰτίζω, μετακινῶ τὰ γράμματα λέξεώς τινος ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῶν καὶ οὕτω σχηματίζω ἄλλην λέξιν ἢ λέξεις, οἷον τὸ **Πτολεμαῖος** μεταγραμματιζόμενον γίνεται **ἀπὸ μέλιτος**, Τζέτζ. περὶ Γένους Δυκόφρ.· — -ασμός, οῦ, ὁ, τὸ μεταγραμματίζειν, αὐτόθι. **2)** τὸ μεταβάλλειν τὰ γράμματα ἐκ τῆς παλαιᾶς γραφῆς (ὅπλ. ὀρθογραφίας) εἰς τὴν ὑστέραν, Γαλην. π. 12, σ. 58.

μεταγραπτέον, ῥῆμ. ἐπίθ. τοῦ **μεταγράφω**, δεῖ μεταγράφειν, Πλούτ. 2, 1006D.

μεταγραφεύς, έως, ὁ, ἀντιγραφεύς, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 354, 496, 664.

μεταγραφή, ἡ, ἀντιγραφή, ἐπίσταμαι τὰ βιβλία .. μετέδωκε γάρ μοι πρὸς μεταγραφὴν τινα Ἰουλ. Ἐπ. 9. **2)** τὸ δανείζεσθαι παρά τινος πρὸς ἀπότισιν ὀφειλῆς πρὸς ἕτερον, Λατ. versura, Πλούτ. 2. 831Α.

μεταγραφικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς μεταγραφήν, πταῖσμα μεταγραφικόν, δηλ. τοῦ ἀντιγραφέως ἐν τῇ ἀντιγραφῇ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. (Ἡ ἐν τῷ Θησ. Στ. παραπομπὴ 696 εἶναι ἡμαρτημένη).

μεταγράφω [ᾰ]· μέλλ. **-ψω**, γράφω διαφόρως, γράφω ἐκ νέου, τροποποιῶ ἢ διορθώνω ὅ,τι ἔγραψα, αὖθις μ. πάλιν Εὐρ. Ι. Α. 108, πρβλ. Θουκ. 1. 132· ἰδίως ἐπὶ δημοσίου ἐγγράφου, Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 19· — μ. νόμον, ἀλλοιῶ αὐτόν, τροποποιῶ, Δείναρχ. 95. 31, πρβλ. Ἰσοκρ. 365Δ· ἐπὶ δίκης, μεταβάλλω τροποποιῶ τὰ πρακτικόν, Δημ. 542. 8· οὕτως ἐν τῷ Παθ., τἀναντία ταῖς διαθήκαις μετεγράφη Ἰσαῖ. 47. 40. **2)** μεταφράζω, ἑρμηνεύω, ἐς τὸ Ἑλληνικὸν Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 21· Μέσ., τὰς ἐπιστολὰς μεταγραψάμενοι ἐκ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων, μεταφράσαντες, Θουκ. 4. 50. **3)** ἀντιγράφω, Λουκ. π. Ἀπαίδευτ. 4, Συλλ. Ἐπιγρ. 2655. 1.

μετ-άγω [ᾰ]· μέλλ. **-άξω**, μεταφέρω ἀπό τινος τόπου εἰς ἄλλον, εἰς τόπον Πολύβ. 5. 1, 9, Διόδ. 20. 3, κτλ.· τὰ δικαστήρια ἀπὸ τῆς βουλῆς ἐπὶ τοὺς Ἱππέας Δίωνος Κ. Ἔκλογ. Περίπρεσ. 88· μεταφ., μᾶλλον ἐπ' εὐφροσύνην .. ψυχὴν τερπομένην μετάγειν Ἀν. Π. 10. 77. **II.** κατὰ τὸ φαινόμ. ἀμεταθ., ὑπάγω δι' ἄλλης ὁδοῦ, μεταβάλλω δρόμον, Ξεν. Κύρ. 7. 4, 8.

μετᾰγωγεύς, έως, ὁ, ὁ ἄγων ἀπὸ καταστάσεώς τινος εἰς ἄλλην, ὁ ἄγων εἰς νέαν ζωήν, Εἰρην. 460Δ, Τερτυλλιαν. II, 558Δ.

μετᾰγωγή, ἡ, τὸ μετάγειν εἰς ἄλλον τόπον, τὴν εἰς Αἴγυπτον αὐτῶν μεταγωγὴν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 2, 3. **2)** μεταβολή, μεταφορά, ἐκ .. εἰς .. Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 48· — παρὰ τοῖς Ῥήτ., μετατεθειμένη διήγησις, πραγμάτων Διον. Ἁλ. π. Ἰσαίου. 15.

μεταγωγικῶς, κατὰ μεταγωγήν, Κοσμ. Ἱεροσ. σ. 350, ἔκδ. Μί.

μεταγώγιμος, ον, ὃν δύναται νὰ μεταγάγῃ τις, Θ. Πρόδρ. ἐν Bois. Ἀπ. πον. σ. 384.

μετᾰγωγός, ή, όν, ὁ μετάγων, ὁ μετακινῶν, «τὸν μεταγωγὸν τοῦ κέρατος κάλων» Σχόλ. εἰς Ὀδ. Κ. 32, πρβλ. Ε. 260.

μεταδαίνυμαι· μέλλ. **-δαῖσομαι**· ἀποθ., εὐωχοῦμαι μετά τινος, οὐ σός γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῖν Ἰλ. Χ. 498, πρβλ. Ὀδ. Σ. 48· μεταλαμβάνω, μετέχω τινός, μετὰ γεν. πράγμ., ἵνα δὴ .. μεταδαίσομαι ἱρῶν Ἰλ. Ψ. 207· ἀπολύτ., Κόντ. Σμ. 2. 157. — Παρ' Ἡσυχ.: «μεταδαίσομαι· εὐωχηθήσομαι».

μεταδειπνέω, δειπνῶ ὕστερον, ἢ μετά τι, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 389.

μεταδετέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ λύσῃ καὶ δέσῃ ἀλλαχοῦ, μεταδετέον (τὸν ἵππον) μετὰ τὸ ἄριστον ἀπὸ τῆς φάτνης Ξεν. Ἱππ. 4, 4.

μεταδέχομαι, ἀποθ., δέχομαι μετὰ ταῦτα, Ἐκκλ.

μεταδήμιος, ον, (δῆμος) ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δήμου, μεταξὺ τοῦ λαοῦ (ὡς τὸ **δήμιος**, **ἐνδήμιος**), μήτι κακὸν μεταδήμιον εἴη, νὰ μὴ ἐπέλθῃ κακόν τι εἰς τὸν δῆμον, Ὀδ. Ν. 46· οὐ γὰρ ἔθ' Ἥφαιστος μεταδήμιος, δὲν ἐπιδημεῖ, δηλ. δὲν εἶναι ἐνταῦθα, Θ. 293· οἶνος μ., = ἐπιχώριος, Διον. Περιηγ. 774. — Καθ' Ἡσύχ.: «μεταδήμιος· ἐνδήμιος, τιμητικός».

μεταδιαιρέω, (= ματαδιαιρῶ, κατὰ τὴν νῦν παρά τισι τῶν Ἑλλήνων προφοράν), Διοφάντ. ἀριθμητ. σ. 235, ἔκδ. Bachet.

μεταδιαιτάω, μεταβάλλω τὸν τρόπον τοῦ ζῆν, ἐς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μετεδιήτησεν ἑαυτὸν Λουκ. Νεκρ. Διάλογ. 12. 3.— Παθ., **μεταδιαιτηθείς**, Ἰωσήπ. Μακκ. 8. 7.

μεταδιαίτησις, ἡ, μεταβολὴ τοῦ τρόπου τοῦ ζῆν, Νικηφ. Γρηγ. Ἱστορ. Βυζ. 2, 4, σ. 19C, 5, σ. 23C.

μεταδιδακτέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **μεταδιδάσκω**, δεῖ μεταδιδάσκειν, Μουσώνιος 231.

μεταδιδάσκω, διδάσκω ἄλλα ἢ ἀλλέως ἢ πρότερον, «μεταδιδάξαι, τὸ τὴν πρωτέραν ἀφεῖναι βουλὴν καὶ ἐλθεῖν ἐπ' ἄλληνν Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.· — ἐν τῷ Παθ. κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ μεταμανθάνω, Μουσών. παρὰ Στοβ. 170. 30, Παυσ. 4. 27, 11· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, Πλούτ. 2. 784Β.

μεταδίδω, = **μεταδίδωμι**, Ψευδο-Μαρκ. Δειτουργ. 307, Κ. Πορφυρογεν. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 241, 4.

μεταδίδωμι [δῐ]· μέλλ. **-δώσω**· — παρίχω μέρος, μερίδιον, δίδω μέρος ἔκ τινος, μετὰ γεν. πράγμ., τοῦ μεταδοῦν (ποιητ. ἀπαρ. ἀόρ. 6') ἵνα μεταδόωσι μέρος ἐξ αὐτοῦ, οὔτε κεν ἐσθλὸν ἔχων τοῦ μεταδοῦν ἐθέλοι Θέογν. 104· μ. τινί τινος ὁ αὐτ. 925, Ἡρόδ. 1. 143, Ἀριστοφ. Ἀχ. 961· γῆς (ἐνν. αὐτοῖς) Ἡρόδ. 4. 145· τῆς ἀρχῆς (ἐνν. αὐτοῖς) ὁ αὐτ. 7. 150· πρβλ. Πλάτ. Μένωνα 89Ε, Ἰσοκρ. 293Δ, κτλ.· ἐξ ἴσου Λυσ. 171. 17. **2)** ἐνίοτε ὁρίζεται καὶ τὸ μεταδιδόμενον μέρος, μ. τὸ τριτημόριον τινι Ἡρόδ. 9. 34, πρβλ. 8. 5, Ἀριστοφ. Σφ. 917· ἀρχῆς μηδ' ὁτιοῦν μ. Πλάτ. Νόμ. 715Δ· μ. τὸ μέρος Ξεν. Ἀν. 7. 8, 11· οὐ προσίεσαν πρὸς τὸ πῦρ τοὺς ὀφίζοντας, εἰ μ. μεταδοῖεν αὐτοῖς πυρὸς κτλ., αὐτόθι 4. 5, 5. πρβλ. **μεταιτέω**, **μετέχω**, μεταλαμβάνω, καὶ ἴδε Suidh. εἰς Πλάτ. Πρωτ. 329Ε. **3)** ἀμεταθ., μ. τινὶ περὶ (ἢ ὑπέρ) τινος, ἀνακοινοῦμαι τινί τι, συσκέπτομαι μετά τινος περί .., Πολύβ. 29. 11, 4., 39. 2, 1.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

4) Ἐκκλ., δίδω τὰ ἄχραντα μυστήρια, τῷ λαῷ Θεοφάν. 703, 11, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 254, 18, κλ.

μεταδιοίκησις, εως, ἡ, ἀλλοία διοίκησις, Ἐπιγραφ. Ἐφέσου, Wood, Discov. etc. Append. 6, № 6.

μεταδίομαι, ἀποθετ., μεταδιώκω· ἀλλ' ἴδε **δίω** Π.

μεταδιωκτέον, ῥημ. ἐπίθ., τοῦ μεταδιώκω, δεῖ μεταδιώκειν, Πλάτ. Τίμ. 64B.

μεταδίωκτος, ον, ὁ κατόπιν τοῦ ὁποίου ἐστάλη ἄνθρωπος νὰ ἐπαναγάγῃ αὐτὸν ὀπίσω, αὐτίκα μεταδίωκτος γενόμενος ὁ κῆρυξ ἧκε Ἡρόδ. 3. 63.

μεταδιώκω: μέλλ. **-ξομαι,** σπανίως **-ξω**· — ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον τινά, τρέχω κατόπιν τινὸς ὅπως τὸν προφθάσω, παρακολουθῶ ἢ ἐπιζητῶ τι, Ἡρόδ. 3. 4, 62, Ξεν. Κύρ. 4. 3, 3, Ἑλλην. 4, 1, 39· μ. τὴν αὐτοῦ φύσιν Πλάτ. Πολιτ. 310D· τιμωρίαν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 866E· τέρψεις Διόδ. 2. 23· — ἀπολ., παρακολουθῶ, Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 12, Κύρ. 7. 3, 7. 2) ἀναζητῶ, ἀνιχνεύω, τὰς αἰτίας πρώτας Πλάτ. Τίμ. 46D· τὴν τῶν μύθων ἰδέαν αὐτόθι 59C.

μεταδίωξις, ἡ, τὸ μεταδιώκειν, Νικομ. Ἀρ. σ. 67· ἀποδοκιμάζεται ὡς **σκληρόν** ὑπὸ τοῦ Πολυδ. Ε', 165.

μεταδοκέω: μέλλ. **-δόξω,** μεταβάλλω γνώμην· — τὸ πλεῖστον ἀπροσ., δείσασα μή σφι μεταδόξῃ, φοβηθεῖσα μήπως ἤθελον μεταβάλει γνώμην, Ἡρόδ. 5. 92, 4· ἐπεί τε οὕτω μετέδοξε ὁ αὐτ. 4. 98· ἂν μεταδόξῃ ποτὲ Δημ. 467. 21· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., μετέδοξέ σοι ταῦτα βελτίω εἶναι, μετέβαλες γνώμην καὶ ἐνόμισας ὅτι .., Λουκ. Ἀπολογ. (π. τῶν Μισθ. Συνόντ.) 3· — ἀπολ. ἐν τῇ μετοχ., μεταδόξαν αὐτῷ μὴ ἐκεῖσε πλεῖν Δημ. 1241· ἐν τέλ.· καὶ ἐν τῷ παθ., μεταδεδογμένον μοι μὴ στρατεύεσθαι Ἡρόδ. 7. 13. Πρβλ. **μεταβουλεύω.**

μεταδοξάζω, μεταβάλλω τὴν γνώμην μου, Πλάτ. Πολ. 413C, Σοφ. 265D.

μεταδόρπιος, ον, (δόρπον) ὁ μετὰ τὸ δεῖπνον, ἢ μᾶλλον ὁ ἐν μέσῳ τοῦ δείπνου, ὁ διαρκοῦντος τοῦ δείπνου γενόμενος ἢ πράττων τι (ὡς ἐκλαμβάνει αὐτὸ ὁ Εὐστ., πρβλ. **μεταδήμιος, μεταίχμιος, μεταμάζιος**), οὐ τέρπομ' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος Ὀδ. Δ. 194· — ἀλλὰ βεβαίως: ὁ μετὰ τὸ δεῖπνον γινόμενος ἢ πράττων τι, ἐν τοῖς ἀκολούθοις χωρίοις, ὄχημ' ἀοιδὰν μ. Πινδ. Ἀποσπ. 89· νυκτερινὴν ἐπὶ κῶμον ἰὼν μ. ὥρην Ἀνθ. Π. 12. 250· τὰ μ., τὰ τραγήματα, καὶ τὰ ὅμοια, τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον παρατιθέμενα, Πλάτ. Κριτί. 115C.

μετάδοσις, ἡ, τὸ μεταδιδόναι, τὸ παρέχειν μέρος, Ἱππ. Ὄρκ.· σίτων Ξεν. Κύρ. 8. 2, 2· μ. γίνεται τῷ πλήθει τοῦ πολιτεύματος Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 7, 4, πρβλ. Ἠθ. Ν. 5. 56. 2) ἀνταλλαγὴ ἐμπορευμάτων, ποιεῖσθαι τὰς μ. ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 1. 9, 5, πρβλ. 3. 9, 10 κέξ. 3) συνεισφορά, ἔρανος, Πλουτ. Κλεομ. 34. **II.** ὑπόθεσις πρὸς συζήτησιν, ὁ αὐτ. 2. 634A.

μεταδοτέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **μεταδίδωμι,** δεῖ μεταδιδόναι ἔκ τινος, τινί τινος Πλάτ. Ἀλκ. 1. 134B, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 79.

μεταδοτικός, ή, όν, διατεθειμένος νὰ μεταδίδῃ, νὰ δίδῃ μέρος ἔκ τινος, ὁ παρέχων, δωρούμενος ἐλευθέρως, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 2. 27, 10· — τὸ **-κόν,** Μ. Ἀντων. 1. 3.

μεταδότις, ιδος, ἡ, ἡ δαψιλῶς μεταδίδουσά τι, Ψευδο-Διονύσ. 589C.

μετάδουπος, ον, ὁ παρεμπίπτων ἢ μεταξὺ πίπτων, ὁ μὴ ἔχων δύναμίν τινα, ἀδιάφορος, ἡμέραι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 821.

μεταδρομάδην, Ἐπίρρ., μεταδρομάδην ἔλασ' ὦμον, «ἐπιδραμών, ἐπιδιώξας ἔπληξε ..» (Σχολ.) Ἰλ. Ε. 80· — ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 4. 509 ὑπάρχει διάφ. γραφ. **-τροπάδην.**

μεταδρομή, ἡ, καταδίωξις, κυνήγημα, ἰδίως ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. Κυν. 3, 7, κτλ.· μ. Ἐρινύων Εὐρ. Ι. Τ. 941.

μετάδρομος, ον, ὁ τρέχων κατόπιν, καταδιώκων, ἐκδικούμενος διά τι, τιμωρός, πανουργημάτων κ. κύνες Σοφ. Ἠλ. 1387.

μέταζε, ἐπίρρ., (μετά) μεταξὺ ἢ μετὰ ταῦτα, τὰ μέταζε χατίζων, δηλ. μεταξὺ τοῦ νῦν χρόνου καὶ τοῦ ἑπομένου θέρους ὑφιστάμενος στερήσεις, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 392, πρβλ. Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 42. 22, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Γ. 29, Α. Β. 945 (τὰ Ἀντίγραφ. καὶ οἱ Σχολιαστ. ἔχουσι: **τὰ μεταξύ**).

μεταζεύγνῡμι, λύω ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ καὶ ζευγνύω εἰς ἄλλην ἅμαξαν, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 21.

μεταζητέω, ζητῶ πάλιν, Νικηφ. Χούμνου π. ὕλης ἐν Bois. An. nov. σ. 92.

μετάθεσις, ἡ, (μετατίθημι) μεταβολὴ θέσεως, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 26, 4· ἡ μ. τῶν ῥημάτων Δημ. 727. 10, πρβλ. Διόδ. 1. 12. 2) μεταβολὴ φρονήματος ἢ γνώμης, ἐπὶ τὸ βέλτιον Πολύβ. 1. 35, 7 (ἐντεῦθεν καί, διόρθωσις, τῶν ἡμαρτημένων ὁ αὐτ. 5. 11, 5)· ἐκ μεταθέσεως ὁ αὐτ. 30. 18, 2· προσχώρησις, πρός τινα ὁ αὐτ. 5. 86, 8. 3) ἀλλαγή, ἀνταλλαγή, ὁ αὐτ. 10. 1, 8. 4) παρὰ Γραμμ., ἀλλαγὴ τῆς θέσεως τῶν γραμμάτων, ὡς **κραδίη** ἀντὶ **καρδία.** **II.** ἡ ἐξουσία ἢ τὸ δικαίωμα τοῦ μεταβάλλειν μέρος, Θουκ. 5. 29.

μεταθετέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **μετατίθημι,** δεῖ μετατιθέναι, Πλάτ. Νόμ. 894D.

μεταθετικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος μετατιθέναι, τινος Ἐπιφάν. III, 113A.

μετάθετος, ον, μεταβαλλόμενος, εὐμετάβολος, τύχη Πολύβ. 15. 6, 8.

μεταθέω, μέλλ. **-θεύσομαι,** τρέχω κατόπιν τινός, διώκω, «κυνηγῶ», ἰδίως ἐπὶ θηρευτικῶν κυνῶν, Ξεν. Κυν. 3, 10, κτλ.· μ. τὰ ἴχνη Πλάτ. Παρμ. 128C· οὕτω, μεταφ., τὰ τῆς ἀληθεστάτης πολιτείας ἴχνη ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 301E, πρβλ. Σοφιστ. 226A· σπανίως μετὰ δοτ., ταῖς ἐπιθυμίαις Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 619C.

II. διατρέχω, περιτρέχω, τὰ ὄρη Ξεν. Κυν. 4, 9· — ἀπολ., περιτρέχω, περιέρχομαι, αὐτόθι 6. 25.

μεταί, ποιητ. ἀντὶ **μετά,** ὃ ἴδε.

μεταιβολία, ἡ, μεταβολὴ φρονήματος, ἐκ διορθώσεως τοῦ Bgk. ἐν Σιμων. 7. 18, ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι **μεταβουλία, ματαιβουλία.**

μετ-αΐγδην, Ἐπίρρ., (ἀΐσσω) ὁρμῶν κατόπιν, ὁρμητικῶς, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 95.

μεταΐζω, ποιητ. ἀντὶ **μεθίζω,** συνίζω, συγκαθίζομαι, οὐδέ τιν' ἄλλον εἴων .. μεταΐζειν Ὀδ. Π. 362.

μετ-αίρω, Αἰολ. **πεδ-,** ἐγείρω καὶ μετακινῶ, μεταθέτω, ἄγαλμα ἐκ βάθρων Εὐρ. Ι. Τ. 1157· πέδαιρε κῶλον, πόδα ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. Μαιν. 819, 872· νέους πεδαίρουσα Φοίν. 1027· μ. ἐκ.. εἰς.., Πλούτ. 2. 1089D· ψήφισμα μ., ἀνακαλεῖν ψήφισμα, καταργεῖν, Δημ. 395. ἐν τέλ. **II.** κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάβ., μεταβαίνω εἰς ἄλλον τόπον, μεταναστεύω, ἐπὶ πτηνῶν, Εὐμάθ. σ. 129· ἀπέρχομαι, ἐκεῖθεν Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 53, πρβλ. ιθ', 1.

μετ-αΐσσω: μέλλ. **-ξω,** ἐφορμῶ κατά τινος, Ὅμ., ἀείποτε κατὰ μετοχ. ἐνεστ. ἢ ἀορ. ἀπολ. μετ' ἄλλου τινὸς ῥήματος, κτεῖνε μεταΐσσων Ἰλ. Π. 398· ἠὲ μεταΐξας θάνατον τεύξεις ἑκάστῃ Υ. 11, κτλ. **III** μ. τινά, ἀκολουθεῖν ἐκ τοῦ πλησίον τοῖς ἴχνεσί τινος, Πινδ. Ν. 5. 78. [ᾱ παρ' Ὅμ.].

μετ-αιτέω, ἀπαιτῶ τὸ μερίδιόν μου ἔκ τινος, τῆς βασιληίης μ. Ἡρόδ. 4. 146, πρβλ. 7. 150. 2) ἐνίοτε ὁρίζεται τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ τις, μέρος τινὸς μ. Ἀριστοφ. Σφ. 972· πρβλ. **μεταδίδωμι.** 3) ἀπολ., μ. παρά τινος Δημ. 410. 12.

II. ἐκλιπαρῶ, παρακαλῶ, μετ' αἰτιατ. προσώπ., Ἀριστοφ. Ἱππ. 775. **III.** ἐπαιτῶ, διαφέρεις γὰρ οὐδὲν σὺ τῶν πτωχῶν, οἳ τὴν ἐφήμερον τροφὴν μετεταιτοῦσιν Λουκ. Κυνικὸς 2.

μετ-αίτης, ου, ὁ, ἐπαίτης, Λουκ. Νεκυομαντ. 15, Ἀρτεμίδ. 3. 53· — παρὰ Σουΐδ. ὑπάρχει καὶ τύπος **μέταιτος,** περὶ οὗ λέγει: «μέταιτος, προσαίτης, ἐπαίτης», ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 133, πρβλ. καὶ τὴν λέξιν, **προΐκτης.**

μεταίτησις, εως, ἡ, αἴτησις, παράκλησις, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Φ. 306.

μετ-αίτιος, ον, καὶ **α, ον** (ἴδε κατωτ.)· 1) μετὰ γεν. πράγματος, συναίτιος, συνένοχος, τοῦ φόνου Ἡρόδ. 2. 100, πρβλ. 4. 200· τοῦ πολέμου, τοῦ μηδισμοῦ ὁ αὐτ. 7. 156, 9. 88, Αἰσχύλ. Χο. 134· τῆσδε βουλῆς αὐτόθι 100· τοῦδε πάθους Σοφ. Τρ. 260, πρβλ. 447· τούτων οὐ μ. πέλει, ἀλλ' .. παναίτιος Αἰσχύλ. Εὐμ. 199· κακουχίας μ. Πλάτ. Νόμ. 615B· — ὡσαύτως προστιθεμένης δοτ. προσ., θεοὺς .. τοὺς ἐμοὶ μεταιτίους νόστου, οἵτινες συνήργησαν εἰς τὴν ἐπιστροφήν μου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 811· μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., ἤ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνη μεταίτιος (ἀντὶ τοῦ θανεῖν) Σοφ. Τρ. 1234· πλείστοις σὺ μεταίτιος.. ἀπολωλέναι Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 32· — ἐν τῷ πεζῷ Ἀττ. λόγῳ προτιμᾶται τὸ **συναίτιος.**

μέταιτος, ὁ, ἴδε **μεταίτης.**

μετ-αίφνιος, ον, ἐξαπιναῖος, αἰφνίδιος, «ἐξαπίνης» Ἡσύχ.

μετ-αίχμιος, ον, Αἰολ. **πεδ-,** (αἰχμή) ὁ μεταξὺ δύο στρατῶν, φόνοι Λυκόφρ. 1435, ὡς οὐσιαστ. **μεταίχμιον,** τό, τὸ μεταξὺ δύο ἐχθρικῶν στρατῶν διάστημα, Ἡρόδ. 6. 77, 112· ἐς μέσον μ. Εὐρ. Φοίν. 1361· οὕτως ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 1279· ἐν μεταιχμίοις δορὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 803· — ὡσαύτως, διαμφισβητουμένη μεθόριος χώρα, ἀμφισβητούμενα σύνορα, Ἡρόδ. 8. 140, 2· — μεταφορ., ἐν μεταιχμίῳ σκότου, ἐν τῇ μεθορίᾳ χώρᾳ τῇ μεταξὺ φωτὸς καὶ σκότους, Αἰσχύλ. Χο. 63· καθόλου, διάστημά τι μεταξύ, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 20· οὐδὲν ἔχειν μ. ἀνδρῶν, οὐδὲν διάλειμμα ἀνδρότητος, Λουκ. Ἔρωτες 21. 2) τὸ εὑρισκόμενον ἐν μέσῳ ἢ μεταξὺ ἄλλων, μετὰ γεν., ἀνὴρ γυνή τε χῶτι τῶν μεταίχμιον Αἰσχύλ. Θήβ. 197· πεδαίχμιοι λαμπάδες, κρεμάμεναι ἐν τῷ μέσῳ, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 589· οὐδ. ὡς ἐπίρρ., ζωῆς καὶ θανάτου μεταίχμιον Ἀνθ. Π. 9. 597.

μετακαθέζομαι, μέσ., ἀλλάσσω τὴν θέσιν μου, καθέζομαι εἰς ἄλλην θέσιν, μετακαθέζετο ἐπὶ τὸν ἑξῆς θρόνον Λουκ. Ἰκαρ. 26.

μετακαθίζω, καθίζω ὁτὲ μὲν ἐδῶ ὁτὲ δὲ ἐκεῖ, δὲν δύναμαι νὰ μείνω ἥσυχος ἐν τῇ θέσει μου, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 281. **II.** μεταβάλλω γνώμην, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 215.

μετακαθοπλίζω, ἀλλάσσω τὸν ὁπλισμόν τινος, ὁπλίζω αὐτὸν κατ' ἄλλον τρόπον, Πολύβ. 3. 87, 3.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μετακαινίζω, μεταβάλλω, ἀλλοιῶ, καὶ τὰ κατὰ σκηνὴν μετεκαίνισεν Ἀνθ. Π. 7. 411.

μετακᾰλέω, μέλλ. -έσω, καλῶ ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἄλλο μέρος, μετακαλεῖ τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς ὀργῆς ὁ κίνδυνος ἐπὶ τοὺς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας λόγους Αἰσχίν. 49. 30, πρβλ. Πολύβ. 30. 2, 4· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Διόδ. 16. 10· καλῶ ὀπίσω, ἀνακαλῶ, Θουκ. 8. 11. **II**. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, προσκαλῶ, τινα Εὐρ. Ἐπιστ. 4· Παθ., ὁ ἰατρὸς μετακληθείς, προσκληθείς, Λουκ. π. Περεγρίνου Τελευτ. 44. **III**. καλῶ ἢ ὀνομάζω διαφόρως, μὲ ἄλλο ὄνομα, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 40, 23.

μετακάρπιον, τό, (καρπός Β) τὸ μετὰ τὸν καρπὸν μέρος τῆς χειρός, «μετακάρπιον δὲ τὸ πρὸ τῶν δακτύλων πλατυνόμενον, ἀφ' οὗ εἰς ἐκείνους ἡ χεὶρ σχίζεται» Πολυδ. Β', 143, Ὀρειβάσ.· πρβλ. **προκάρπιον**.

μετακατασκευάσαντες, μετοχ. τοῦ **μετακατασκευάζω**, κατασκευάζω πάλιν ἢ ἐκ νέου, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA II, 404.

μετακατασκευή, ἡ, τὸ ἐκ νέου κατασκευάζειν τι, Ἐπιγραφ. Ἀθηνῶν, CIA II, 404.

μετακατασκευῶσιν, ῥημ. μέλλ. χρ. (= **μετακατασκευάσουσιν**), Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA II, 404.

μετακατάτροπα, τά, «μέρη δὲ τοῦ κιθαρῳδικοῦ νόμου, Τερπάνδρου κατανείμαντος, ἔπαρχα, μέταρχα, κατάτροπα, μετακατάτροπα» Πολυδ. Δ', 66.

μετακαταχέω, καταχέω, ὕδωρ κατόπιν, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395.

μετακαταψύχομαι [ῠ], Παθ., ψύχομαι, γίνομαι ψυχρὸς μετὰ ταῦτα, Ἱππ. 205G.

μετάκειμαι, μέλλ. -κείσομαι, ἐν χρήσει ὡς παθ τοῦ μετατίθημι, μετατίθεμαι, Πλάτ. Κρατ. 394Α, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 17, 11, Διον. Ἁλ. 2. 14. **2)** ἐν τῇ ῥητορικῇ ἐπὶ μεταφορῶν, μετατίθεμαι ἔκ τινος πράγματος εἰς ἄλλο, εἰσάγομαι, «ἐγέλα που ῥόδον ἠδύχρουν, ἥ τε γὰρ μεταφορὰ ἡ ἐγέλα. πάνυ μετάκειται ἁρπεπῶς» Δημήτρ. Φαληρ. 188 (ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 9, σ. 84).

μετακελητίζω, μεταπηδῶ εἰς ἄλλον ἵππον ἢ ὄχημα, (κέλης), Νικήτ. Χρον. 248.

μετακενόω, κενώνω, «ἀδειάζω» ἔκ τινος μέρους εἰς ἄλλο, Ἐπιφάν. 2. 45C· ῥημ. ἐπίθ. **-κενωτέον**. Γεωπ. 7. 15, 1.

μετακεντρίζω, κεντρίζω, ἐμβολιάζω, εἰς ἄλλο τι, μεταφορ., πόθον, ὅνπερ ὕστερον πρὸς τὸν ἀληθῆ θεὸν νουνεχῶς μετεκέντρισεν Ἀνώνυμ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 1, σ. 643, 10.

μετακεράννυμι [ᾰ], ἀναμιγνύω ἐγχέων ἐξ ἑνὸς ἀγγείου εἰς ἕτερον, ἐκ τοῦ κυρτιδίου εἰς τὸν λουτῆρα Διοσκ. 1. 63.— παρὰ Πλουτ. 2. 801C, διάφ. γραφ. ἀντὶ **μετεράσαντες**. **II**. παρὰ Παυσ. 9. 28, 4, μεταβάλλομαι, μετακεράννυσί σφισιν ἐκ τοῦ θανατώδους εἰς τὸ ἠπιώτερον ὁ ἰός.

μετάκερᾶς, ὁ, ἡ, τό, μικτός, μεμιγμένος, ἰδίως ἐπὶ ὕδατος, χλιαρόν, ἡ μὲν τὸ θερμόν, ἡ δ' ἑτέρα τὸ μ. Ἅλιξις ἐν «Δοκροῖς» 1, πρβλ. Ἄμφιν ἐν «Βαλανείῳ» 1· ἴδε παρ' Ἀθην. 123E, Λοδ. Παράλλ. 223.

μετακέρασμα, τό, κρᾶμα ψυχροῦ καὶ θερμοῦ ὕδατος, τὸ οὕτω συγκεκερασμένον ὕδωρ, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395· μ. ψυχροῦ καὶ θερμοῦ Πλούτ. 2. 951E.

μετακηπεύω, μεταφυτεύω, Ἀνωνύμ. Πρόλογ. εἰς Ἀριστ. περὶ Φυτ. σ. 814, 35, ἔκδ. Βεκκ.

μετᾰκῐ́θω, Ἐπικ. ῥῆμ. ἀπαντῶν μόνον κατὰ παραταϊ. ἢ ἀόρ. **μετεκίαθον**, ἀκολουθῶ κατόπιν τινός, ἱππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον, «μετ' ὀλίγον ἐκεῖ ἐπορεύοντο» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 52., Σ. 532· μετ' ἄπαρ., καταδιώκω, «κυνηγῶ», Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε Π. 685· τοὺς δὲ κύνες μ. Σ. 581· — ἁπλῶς, ἔρχομαι μετὰ ταῦτα, ἐπακολουθῶ, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 139· ἔρχομαι εἰς .. , μετ' αἰτ. τόπου, αὐτόθι 1221. **II**. ἀπέρχομαι εἰς ἐπίσκεψιν, ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μ. Ὀδ. Α. 12· ἀπέρχομαι πρὸς ἀναζήτησιν, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 802. **III**. ἀλλ' ὅτε πὰν πεδίον μετεκίαθον, ὅτε διῆλθον διὰ μέσου αὐτοῦ, Ἰλ. Α. 713.

μετακῑνέω, μετακινῶ, μεταθέτω, Ἡρόδ. 1. 51., 9. 74.— Μέσ., ἀπέρχομαι ἐξ ἑνὸς εἰς ἕτερον, ὁ αὐτ. 9. 51.— Παθ., μετατίθεμαι, μετακινοῦμαι, Πλάτ. Νόμ. 894Α, Ἀριστ. περὶ Γεν. καὶ Φθορ. 1. 2, 5. **2)** μεταβάλλω, τροποποιῶ, ἀλλοιῶ, μ. τὴν πολιτείαν Δημ. 686. 26, πρβλ. Ξεν. Λακ. 15, 1, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 10, 4.

μετακίνημα, τό, κίνησις, τὰ δὲ σμικρὰ μετακινήματα τῶν ὀψέων Ἱππ. Προρρητικ. 102, 40.

μετακίνησις, ἡ, μετάθεσις, Ἱππ. 379. 9, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 2, 12· μεταφ., Ἀριστ. Προβλ. 10, 13, 1· ἡ ἐς τὸ βαρβαρικώτερον μ. Ἀρρ. Ἀν. 4. 8.

μετακῑνητέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει νὰ μετακινήσῃ τις, Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπίσκοπ. 5.

μετακῑνητός, ἡ, όν, ὃν δύναταί τις νὰ μετακινήσῃ, νὰ διαταράξῃ, ὁμολογία Θουκ. 5. 21.

μετακιόνια, τά, διαφάρξαντι τὰ μετακιόνια (ἐξυπακ. διαστήματα, ἃ ὁ Βιτρούβ. καλεῖ intercolumnia], Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν ἐν Ἀθην. τ. Ζ', σ. 484.

μετακιρνάω, = **μετακεράννυμι**, Ἐβδ. (Σοφ. Σολ. ΙϚ', 21).

μετακλαίω· μέλλ. -κλαύσομαι· — κλαίω κατόπιν, ἢ ὅταν εἶναι πλέον ἀργά, ἢ τέ μιν οἵω πολλὰ μετακλαύσεσθαι Ἰλ. Λ. 763· — κατὰ μέσ. ἐνεστ., ὡσαύτως, θρηνῶ κατόπιν ἢ μετὰ ταῦτα, Εὐρ. Ἑκ. 214· πρβλ. **μεταστένω** II.

μετακλείω, καλῶ μὲ νέον ὄνομα, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 296· μὲ ποιητ. ἀόρ., **μετεκλήϊσσαν** παρὰ τῷ Μεγάλῳ Ἐτυμολόγῳ 665. 45.

μετάκλησις, ἡ, (μετακαλέω) «κλῆσις· ἑτέρου τινὸς» Ἡσύχ. **2)** ἀνάκλησις, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 1. 31, 1. **3)** τὸ καλεῖν διὰ νέου ὀνόματος, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. 38. 21.

μετακλητέος, α, ον, ὃν δεῖ μετακαλεῖν, Γλωσσ.

μετάκλητος, ον, προσκληθείς, προσκεκλημένος, Ἡλιόδ. 9. 26.

μετακλίνομαι, [ῐ], παθ., κλίνομαι πρὸς τὰ ἄλλα μέρη, πολέμιοι μετακλινθέντος Ἰλ. Δ. 509· μεταβάλλομαι, κλίνομαι πρὸς τὰ ὀπίσω, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 1. **II**. τὸ ἐνεργ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ., Φίλων 1. 299.

μετάκλῐσις, ἡ, μεταβολὴ θέσεως, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 1· — Παρὰ τοῖς Γραμμ., = **μετάληψις**.

μετακλύζω, καθαρίζω κατόπιν διὰ κλυστηρίου, Ἱππ. 565. 38, κλ.

μετακλώθω, κλώθω ἐκ νέου, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 230D.

μετακοιμίζομαι, Παθητ., κατακοιμίζομαι, καταστέλλομαι, μετακοιμισθὲν μένος ἄτης Αἰσχύλ. Χο. 1076· — ὁ Meineke **κατακοιμισθέν**.

μετάκοινος, ον, ὁ κοινωνῶν, μετέχων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 351· τινί, μετά τινος, αὐτόθι 964, Ἱκέτ. 1039.

μετακοίνωνος, ον, «κοινωνός» Ἡσύχ.

μετακολουθέω = **ἀκολουθέω**, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 178.

μετακομῐδή, ἡ, μετακόμισις, μετάθεσις, μεταφορά, Ἀθαν. 1, 265Α, κλ.

μετακομίζω, κομίζω εἰς ἄλλο μέρος, μεταφέρω, εἰς ἀμείνω τινὰ τόπον Πλάτ. Νόμ. 904C.— Μέσ., κομίζω τι μετ' ἐμοῦ, ἢ βάλλω ἄλλον νὰ κομίσῃ αὐτὸ δι' ἐμὲ ἀπό τινος τόπου εἰς ἄλλον, καὶ τὰ ἱερὰ τὰ πάτρια μετακομίζεσθαι Λυκοῦργ. 155. 5· — ῥημ. ἐπίθ., **μετακομιστέος**, Πλούτ. 2. 710F· — οὐσιαστ. **μετακόμισις**, **εως**, ἡ, Σχολ.

μετακόνδυλοι, οἱ, τὰ μεταξὺ τῶν κονδύλων (ἁρμῶν) μέρη· κατὰ Ρουφ. σ. 30, «τὰ ὀστᾶ τῶν δακτύλων σκυταλίδες καὶ φάλαγγες· τὰ δὲ πρῶτα ἄρθρα προκόνδυλοι· τὰ δὲ ἑξῆς, κόνδυλοι· τὰ δὲ τελευταῖα, μετακόνδυλοι»· κατὰ δὲ τὸν Πολυδ. Β', 145, «τὰ δ' ἐπὶ τῷ μετακαρπίῳ πρὸ τῶν κονδύλων μετακόνδυλα», πρβλ. καὶ Ἡσύχ., ὅστις ἑρμηνεύει διαφόρως· — **μετακονδύλια**, τά, Μελέτ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξ. 3. 130.

μετακόπτω· μέλλ. -ψω, κόπτω ἐκ νέου (νομίσματα), Πολύαιν. 6. 9, 1.

μετακοσμέω, ἐκ νέου διευθετῶ, μεταβάλλω διακόσμησίν τινα ἢ τάξιν, Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 751· — Παθ., Ἀριστ. περὶ Ξενοφ. 1. 4.

μετακόσμησις, **εως**, ἡ, νέα διακόσμησις, μεταβολή, ἀλλοιώσις καταστάσεως, Πλάτ. Νόμ. 892Α. **2)** καθόλου, μετατροπή, ἀλλοίωσις, μεταμόρφωσις, Πλούτ. 2. 75E.

μετακόσμιος, ον, (**κόσμος** IV) ὁ μεταξὺ κόσμων, τὰ μετακόσμια, τὰ μεταξὺ τῶν οὐρανίων σωμάτων διαστήματα, Λατιν. intermundia, Ἐπίκουρ. παρὰ Κικ. de Finibus 2. 23, Πλούτ. 2 751D, 734C· ἐνικ., Διογ. Λ. 10. 89.

μετακρίνω, = **κρίνω**, Βίος Νείλου τοῦ Νεωτ. 17Α.

μετακρούω, ὠθῶ εἰς ἄλλην θέσιν (ἐξυπακ. τὴν ναῦν)· μεταφορ., μεταβάλλω γνώμην, Πλούτ. 2. 1069C.

μετ-ακτέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **μετάγω**, δεῖ μετάγειν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 35.

μετακτίζω, μεταφέρω ἀποικίαν, μετοικίζω, Πισιδῶν .. μετακτισάντων εἰς ἕτερον τόπον Στράβ. 631.

μετακυβεύομαι, Παθ., μεταπίπτω κατὰ τύχην, εἴς τινα Νικήτ. Χρον. 363Α.

μετακύβευσις, ἡ, μεταβολή, Νικήτ. Χων. σ. 289D.

μετακυκλέομαι, Παθ., ἐπὶ ἀστέρων, μεταβάλλω τὴν τροχιάν μου, πλανᾶσθαί τε καὶ μετακυκλεῖσθαι Πλάτ. Ἐπινομ. 982D

μετακῠλινδέω, κυλίω εἰς ἄλλον τόπον, μετακυλίω, μετακυλινδεῖν αὐτὸν ἀεὶ πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον, «παροιμία δέ ἐστι πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοίχον ῥέπειν», ἐπὶ τῶν περὶ τὸ λυσιτελοῦν αὐτοῖς ἀεὶ στρεφομένων. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐπιβατῶν τῆς νεώς, ὅταν θατέρου μέρους αὐτῆς κατακλυζομένου πρὸς τὸ ἕτερον οὗτοι μεθίστανται» (Σχολ.), Ἀριστοφ. Βάτρ. 536.

μετακύλισις, ἡ, «ἐκκύλισμα», Γεώργ. Νικομηδ. σελ. 497, ἔκδ. Μ.

μετακύμιος, ον, (κῦμα) ὁ μεταξὺ τῶν κυμάτων, εἰ γὰρ μετακύμιος ἆτας, ὦ Ποιάν, φανείης, εἶθι, ὦ Παιάν, νᾶ φανῆς σωτὴρ μεταξὺ δύο κυμάτων ἀθλιότητος, ὅηλ. νὰ ἐπενέγκῃς μικρὰν ἀνακούφισιν ἢ ἀνάπαυλαν τῶν δυστυχημάτων, Εὐρ. Ἄλκ. 91· — τὸ μετακύμιον, τὸ μεταξὺ τῶν κυμάτων διάστημα, Ἡσύχ.· ἡ μετακυμία Νουμήν. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπαρ. 543C.

μετακύνιον, τό, = **μεσακύνιον**, Ἱπποατρ. σ. 256.

μεταλαγχάνω· μέλλ. -λήξομαι, λαμβάνω διὰ κλήρου ἢ κατὰ τύχην μέρος τινός, μετὰ γεν. πράγμ., Πλάτ. Γοργ. ἐν ἀρχ., Πολ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

429Δ, Νόμ. 873C. **2)** τὸ διὰ κλήρου παρεχόμενον προστίθεται ἐνίοτε κατ' αἰτιατ., μετέλαχες τύχας Οἰδιπόδα μέρος Εὐρ. Ἱκέτ. 1078· πρβλ. **μεταλαμβάνω, μετέχω.** **II.** παρέχω μερίδιον ἔκ τινος, τινί τινος Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. 12. 45, Πλουτ. Ἀριστείδ. 6.

μεταλαμβάνω: μέλλ. **-λήψομαι·** — λαμβάνω μέρος ἔκ τινος, μετέχω τινός, μετὰ γεν. πράγμ., τῆς λήξης Ἡρόδ. 4. 64, Πινδ. Ν. 10. 148, Ἀντιφῶν 124. 2, κτλ.· — Μέσ., μεταλαμβάνεσθαί τινος, ἀντιποιεῖσθαι, καὶ τούτου μὲν μεταλαμβάνονται τοῦ οὐνόματος Λυδοὶ φάμενοι ἐπὶ Ἀσίεω, .. κεκλῆσθαι τὴν Ἀσίην κτλ. Ἡρόδ. 4. 45. **2)** ἐνίοτε προστίθεται τὸ λαμβανόμενον μέρος κατ' αἰτιατ., μ. μοῖραν ἢ μέρος τινὸς Εὐρ. Βάκχ. 302, Δημ. 702. 7, κτλ.· ἢν μὴ μεταλάβῃ τοὐπίπεμπτον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 17· τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων Πλάτ. Ἀπολ. 36Β· μ. τῶν τῆς ἀρετῆς μορίων οἱ μὲν ἄλλο οἱ δὲ ἄλλο ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 329Ε· ἐὰν μὴ μεταλάβῃ τὸ μέρος τῶν ψήφων, ἐὰν δὲν λάβῃ τὸ μεριδιόν του ἐκ τῶν ψήφων, (ὅηλ. τὸ ἓν τρίτον), Νόμ. παρὰ Δημ. 529, 25. πρβλ. 315. 17, Δείναρχ. 97. 4, κτλ.· πρβλ. **μεταδίδωμι, μεταιτέω, μετέχω·** ἐντεῦθεν καί, **3)** μετ' αἰτιατ. πράγμ., δικαστῶν τοσούτων οὐδὲ διακοσίας ψήφους μ. Ἀνδοκ. 3. 29· μ. θάτερον Εὔπολ. ἐν «Κόλαξιν» 1. 6· πλοῦτον Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 113· — ἀλλὰ καὶ λέξεις ἔτι δηλοῦσαι τὸ μέρος ἑνίοτε διαμένουσι κατὰ γεν., ἤτοι ὅλου .. ἢ μέρους μ. Πλάτ. Παρμ. 131Α, πρβλ. Φαῖδρ. 248Ε. **4)** μετὰ γεν. προσ., ἔχω τι μετά τινος, ἀπολαύω τῆς συναναστροφῆς αὐτοῦ, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 51· ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἐπιλαμβάνομαί τινος, κατηγορῶ, ὡς ἐμοῦ τι κεκλοφότος ζητεῖς μεταλαβεῖν Ἀριστοφ. Πλ. 370. **II.** λαμβάνω κατόπιν ἢ μετὰ ταῦτα, Ξεν. Ἱππ. 10. 6· καταλαμβάνω θέσιν καταλειφθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, Πολύβ. 10. 40, 11, κτλ.· μ. τὴν ἀρχήν, διαδέχομαι εἰς τὴν διοίκησιν, τὴν ἐξουσίαν, ὁ αὐτ. 5, 40, 6, κτλ.· μετ. τὸν λόγον, λαμβάνω τὸν λόγον, δηλ. ἀποκρίνομαι, ὁ αὐτ. 17. 2, 2· οὕτω, μετ., μόνον, ὁ αὐτ. 10. 38, 1, κτλ. **2)** ἀπολ., ἔρχομαι κατόπιν, ἐπέρχομαι, ἐπὶ τῆς νυκτός, ὁ αὐτ. 15. 30, 2 (ἔνθα **καταλαβὼν** εἶναι ἡ πιθ. γραφή). **III.** λαμβάνω ἀντί τινος, ἀνταλλάσσω, λαμβάνω εἰς ἀντάλλαγμα, πόλεμον ἀντ' εἰρήνης Θουκ. 1. 120, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 355C, E, Πολιτικ. 257C· μ. τὰ ἐπιτηδεύματα ἐς τὸ ὅμοιον, ἀποδέχομαι νέα ἤθιμα ὅπως ὁμοιωθῶ πρὸς ἄλλους, Θουκ. 6. 18, Πλάτ. Πρωτ. 356D· ἰμάτια μ. Ξεν. Κύρ. 4. 5, 4, πρβλ. Πολύβ. 3. 78, 3· μ. παλτόν, λαμβάνω ἕτερον ἀκόντιον, Ξεν. Ἱππ. 12, 13· μετ' ἀπαρ., ἀντὶ τοῦ ἀεὶ φυλάσσεσθαι .. [τὸ] ἀντεπιβουλεύεσθαι μ. Θουκ. 8. 87· — πρβλ. **μεταβάλλω** Β. Ι. **2)** ἀναλλάσσω, ἀνταλλάσσω, τὰ ἀλλήλων ὄργανα Πλάτ. Πολ. 434Α, Β. **IV.** ἐκλαμβάνω λέξεις ὑπὸ ἄλλην σημασίαν, Δοβ. Ἀγλαόρ. 155· παρῳδῶ, Ἀθήν. 336F. **2)** = **ὑπολαμβάνω,** Εἰρην. 384Β. **3)** μανθάνω, πληροφοροῦμαι, Ἐβδ. (Β', Μακκ. Δ', 21, κτλ. **4)** = **μεταγράφω** Ὠριγέν. II, 141C, κτλ. **5)** μεταρράζω εἰς ἄλλην γλῶσσαν, Φίλων I, 480, 39, Εὐσ. II, 325Β, III, 789Β. **6)** — Ἐκκλ., μεταλαμβάνω τῶν ἀχράντων μυστηρίων, Ἰουστίνου Ἀπολ. I, 65, Εἰρην. 1029Δ, 1253Β, Βασίλ. IV, 485Δ, Κύριλλ. Ἱεροσ. 1100Δ, κλ. **V.** ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἀριστ., τὸ μεταλαμβανόμενον εἶναι πρότασις μεταβαλλομένη ἀπὸ ὑποθετικῆς εἰς κατηγορικήν, δηλ. ὁριστικήν, Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 23, 11· ἐντεῦθεν, συλλογισμοὶ κατὰ μετάληψιν, διὰ τοιαύτης ἐναλλαγῆς ἢ μεταβολῆς γινόμενοι, αὐτόθι. 29. 6.

μεταλαμπᾰδεύω, μεταδιδάζω ὡς λαμπάδα εἰς ἕτερον, Κλήμ. Ἀλ. 503.

μεταλαξεύω, μεταποιῶ λαξεύων, μεταδάλλω, Εὐστάθ. 1734, 63, Καλλιμ. κ. Χρυσορ. στ. 394, ἔκδ. Λάμ.

μετ-αλγέω, αἰσθάνομαι πόνον μετέπειτα, ἐντεῦθεν, μεταναῶ, μετ' ἀπαρ., Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 405.

μετ-αλθήσκω, αὐξανόμενος μεταβάλλομαι εἰς .., ὄφιος δεινοῖο μεταλθήσκοντας ὀδόντας ἀνδράσι τευχηστῆσι δέμας Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 414.

μεταλέγω, ἐπαναλαμβάνω, λέξις ἐκ παλαιῶν Γλωσσαρίων, ἣν πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ Γαλλικοῦ répéter παρέθηκεν ὁ Κοραῆς. Ἴδε τὰ μετὰ θάνατον αὐτοῦ εὑρεθέντα συγγρ. τ. Α', σ. 299. — Οὐσ. **μετάλεξις** αὐτόθι.

μεταλείπω, καταλείπω, ἄλλοις μεταλείψας (νῦν καταλείψας) εἰς τρυφὴν τὴν οὐσίαν Φιλήμων ἐν Ἀδήλ. 7· ἴδε Δοβ. Φρύνιχ. 713 κἑξ.

μεταλήγω, Ἐπικ. **μεταλλήγω,** μέλλ. **-ξω·** — ἀφίνω, λήγω, παύομαι ἀπό τινος, μετὰ γεν. **μεταλλήξαντι** (Ἐπικ. τύπ.) χόλοιο, «παυσαμένῳ τῆς ὀργῆς» (Σχόλ.), Ἰλ. Ι. 157, 261, 299· Ἐπικ. παρατ. **μεταλλήγεσκεν** Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 951.

μεταληπτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **μεταλαμβάνω,** δεῖ μεταλαμβάνειν ἢ μεταλαβεῖν, τινὸς Πλάτ. Παρμ. 163D. **II.** πρέπει τις νὰ λάβῃ ἀντί τινος, Ἀριστ. Ἀναλ. Ὑστ. 1. 34, ἐν τέλ.

μεταληπτικός, ἡ, όν, ὁ δυνάμενος μεταλαμβάνειν· τὸ μεταληπτικόν, ἡ δύναμις τοῦ λαμβάνειν σχῆμά τι, Πλατωνικὸν ὄνομα τῆς ὕλης, Ἀριστ. Φυσ. 4. 2, 3, Πλούτ. 2. 884Α. **II.** ὁ ἐκ περιτροπῆς γινόμενος, κίνησις, τάσις, ἔντασις Γαλην. 3. 573., 10. 443., 18. 2, 506. **III.** ἐν τῇ ῥητορικῇ, ὁ ἀντέχων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν μετάληψιν (II. 4), Εὐστ. 26. 31· — Ἐπίρρ. **-κῶς,** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 18.

μετάληψις, ἡ, μετοχή, συμμετοχή, κοινωνία, Πλάτ. Παρμ. 131Α· τινος, ἕν τινι πράγματι, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 539D· γίνεσθαι κατὰ τὴν μ. [τοῦ εἴδους] Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 2. 9, 5, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 11. 7, 8, καὶ ἴδε τὴν λ. **μεταληπτικός.** **II.** παρέκβασις, περιτροπή, τῶν λόγων Πλάτ. Θεαίτ. 173Β· ἀλλαγή, περὶ τὰς τῶν σχημάτων μεταλήψεις Πολύβ. 9. 20, 2· ἐκ μεταλήψεως τοῖς εἴφεσι χρῆσθαι, ἐκ περιτροπῆς, ὁ αὐτ. ἐν 2. 33, 4· πρβλ. **μεταβολή** II. 5. **2)** διαδοχή, μ. τῆς ἀρχῆς ὁ αὐτ. ἐν 31. 21, 3. **3)** τὸ λαμβάνειν τι ἀντὶ ἑτέρου, ἡ ἀντὶ τοῦ μείζονος ἐλάττονος μ. Ἀριστ. Ῥητ. 1. 10, 18. **4)** ἐν τῇ Ῥητορ., ἡ χρῆσις λέξεως τινος ἀντὶ ἑτέρας, οἷον **Ἥφαιστος** ἀντὶ πῦρ, Κοϊντιλ. 8. 6, 37. **5)** περὶ τῆς σημασίας αὐτοῦ ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ. ἴδε **μεταλαμβάνω** V. **6)** παρὰ τοῖς Γραμμ., μεταβολὴ συντάξεως· — ὡσαύτως μεταβολὴ διαλέκτου, μεταλλαγή, Ἀπολλ. π. Συντάξ. σ. 328· — ὡσαύτως ἑρμηνεία, ἐξήγησις, Εὐστ. 79. 12 κἑξ. **III.** Ἐκκλησ., ἡ θεία μετάληψις, Ἰουστίνου Ἀπολ. I, 67, Πέτρ. Ἀλιέ. 480D, Βασίλ. III, 1573, κλ. — ἀκολουθία τῆς μεταλήψεως, ἀναγινωσκομένη ὑπὸ τοῦ μέλλοντος μεταλαβεῖν τῶν θείων μυστηρίων, Τυπικ. 33. **2)** ὁ μεταλαμβανόμενος ἄρτος καὶ οἶνος τῆς εὐχαριστίας, Εἰρην. 1236Β, Ἰω. Μόσχος 2989Α.

μεταλλάγή, ἡ, ὡς τὸ **μεταβολή,** Ἐπίχ. 94. 14 Ahr., Ἱππ. Ἀφ. 1246· ἡ μ. τῶν σκελέων, ἡ ἐναλλαγὴ τῶν σκελῶν κατὰ τὸ βάδισμα, ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 824· μ. τῆς ἡμέρας, ἔκλειψις, Ἡρόδ. 1. 74· ἄλλου δ' ἐν μεταλλαγῇ πολυμηχάνου ἀνδρὸς ἐρέσσει, περιῆλθες δὲ εἰς τὴν κυριότητα ἄλλου, πολυμηχάνου ἀνδρός, ὅστις σὲ χειρίζεται νῦν, Σοφ. Φιλ. 1134· μεταλλαγαῖς εἰς ἄλληλα Πλάτ. Τίμ. 61C. **2)** μετὰ γεν. ἀντικειμ., μ. πολέμου, μεταβολὴ ἐκ τοῦ πολέμου, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 10, πρβλ. Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν. 765, 766· μ. τοῦ βίου, δηλ. ὁ θάνατος, Πλούτ. 2. 101F. **II.** ἀνταλλαγή, ἐναλλαγή, Πλάτ. Θεαίτ. 199C.

μεταλλακτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **μεταλλάσσω,** δεῖ μεταλλάσειν, Φίλων Βελοπ. σ. 93C.

μεταλλακτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ μεταβάλλων, χροὸς Ἴων παρ' Ἀθην. 318Ε.

μεταλλακτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., μεταβεβλημένος, ἠλλοιωμένος, Αἰσχύλ. Θήβ. 706. **II.** ὃν δύναταί τις νὰ μεταβάλῃ ἢ ἀλλοιώσῃ, Πινδ. Ἀποσπ. 241.

μεταλλαξις, ἡ, = **μεταλλαγή,** Ξεν. Κυν. 4. 4, Πολυδ. Γ', 61.

μεταλλ-άρχης, ου, ὁ, ἐπόπτης μεταλλείων, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 4716d. 2, Παῦλ. Ἀλ. ἐν Εἰσαγωγ. εἰς Ἀποτελεσματ.

μετ-αλλάσσω, Ἀττ. **-ττω·** μέλλ. **-ξω.** Μεταβάλλω τροποποιῶ, τὰ θέσμια Ἡρόδ. 1. 59· τὰν ἀνθρώπου ζόαν ἅταί .. μεταλλάσσουσι Σοφ. Ἀποσπ. 519· πότμος .. μ. φύσιν αὐτόθι 713· μεταβολὴν βίου μ. Πλάτ. Νόμ. 775C. — Παθ., πόνου μεταλλαχθέντος Σοφ. Ἀποσπ. 672· τὰς τύχας ἑκατέρων μετήλλαξαν, ἐνήλλαξαν, ἀντήλλαξαν πρὸς ἀλλήλους, Ἰσοκρ. 52D **II.** ἀνταλλάσσω **1)** λαμβάνων τι ἀντί τινος, λαμβάνων εἰς ἀνταλλαγήν, ὀρνίθων μεταλλάξας φύσιν Ἀριστοφ. Ὄρν. 117· — οὕτω, μ. τόπον, χώραν, ὑπάγω εἰς νέαν χώραν, Πλάτ. Νόμ. 760C· μ. χώραν ἑτέραν ἐξ ἑτέρας ὁ αὐτ. ἐν Παρμ. 138C· ἑτέραν μ. τὴν χώραν Λυκοῦργ. 158. 34· μ. διάφορα βρώματα, ἔχω ποικιλίαν φαγητῶν, Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 14· — Μέσ., μεταλλάσσεσθαι χιτῶνα Αὐσ. παρὰ Πολυδ. 7. 44· τὴν τύχην Δείναρχ. 101. 43. **2)** ἀλλάσσω τι ἀντ' ἄλλου, μεταβαίνω ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην κατάστασιν, ἀποδιῶ, ἀποθνήσκω, ἐπειδὴ δὲ Ἡρακλῆς μετήλλαξε τὸν βίον θεὸς ἐκ θνητοῦ γενόμενος Ἰσοκρ. 119Β, 192Α· οὕτω καὶ μόνον **μεταλλάσσειν,** Πλάτ. Ἀξ. 367C, 369Β· μ. ἐξ ἀνθρώπων Διόδ. 18. 56· — πρβλ. **ἀλλάσσω** III. 2. **III.** ἀμεταβ., ὑφίσταμαι μεταβολήν, μεταβάλλομαι, Ἐπίχ. 94. 15 Ahr., Ἡρόδ. 2. 77, Εὐρ. Ἀποσπ 264, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 1. **IV.** νομίζω, μεταφέρω τινὰ εἰς ἄλλο μέρος, μεταδιδάζω, τινὰ εἰς .. Πλάτ. Τίμ. 19Α.

μετάλλᾱτος. Δωρ. ἀντὶ **μετάλλητος,** μεμάντευμαι δ' ἐπὶ Κασταλίᾳ, εἰ μετάλλατόν τι, «εἰ ἐρευνητέον τι τούτων καὶ φροντιστέον ὧν ὁ ὄνειρος καθ' ὕπνους ὑπέθετο, τοιεῖσται εἰ πρακτέαν» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 4. 291.

μεταλλάω, μέλλ. **-ήσω·** — κυρίως, ζητῶ ἄλλα πράγματα (μετὰ ἄλλα, πρβλ. **μεταλλάν**), ἐρευνῶ ἐπιμελῶς, ἐξετάζω μετὰ προσοχῆς, ἐμοὶ οὐ φίλον ἐστὶ μεταλλᾶσαι καὶ ἐρέσθαι Ὀδ. Ξ. 378· οὐκέτι μέμνηται .., οὔτε μεταλλᾷ Θ. 23. Συντάσσ.· **1)** μετ' αἰτ. προσ., ἐρωτῶ τινα, ἐξετάζω, ἀνακρίνω, σε .., οὔτ' εἴρημαι οὔτε μεταλλῶ Ἰλ. Α. 553, πρβλ. Ὀδ. Γ. 69., Π. 287· — ἐν Πινδ. Ο. 6. 206, ἀντεφθέγξατο .. μεταλλασέν τέ μιν, φαίνεται ὅτι σημαίνει ἁπλῶς, προσηγόρευσεν αὐτόν. **2)** μετ' αἰτ., ἀντικειμ., ἐρωτῶ περί τινος, ἐξετάζω, θέλω νὰ μάθω, μή τι σὺ ταῦτα διείρεο μηδὲ μετάλλα Ἰλ. Α. 550, πρβλ. Ε. 516· ἕτεροι δὲ κατέκτα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θεν, οὓς σὺ μεταλλᾷς Ν. 780, πρβλ. Κ. 125, Ὀδ. Τ. 190· ἕκαστα μ. Ξ. 128, πρβλ. Ο. 23., Ρ. 465· ὡσαύτως, μεταλλῆσαι .. ὁμῶς πόσει Ὀδ. Ρ. 554· ἀμφ' ἑτάροιο μ. τά ἕκαστα Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1471· περί τινος Ἀνθ. Πλαν. 183. **3)** μετά διπλῆς αἰτ., ἐρωτῶ τινα περί τινος πράγματος, ζητῶ νά μάθω παρά τινός τι, ταῦτό σέ τοι ἐρέω, ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς Ἰλ. Γ. 177, Ὀδ. Η. 243· ἔπος ἄλλο μ. καί ἐρέσθαι Νέκτορα Γ. 243. — Λέξ. ποιητ., ἐν δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ ἅπαντᾷ ἐν Παπύρ. Ὀξυρρύγχ. (Grenfell καὶ Hunt) 237 VII 40.

μεταλλεία, ἡ, (μεταλλεύω) τό ἀναζητεῖν μέταλλα καί τά ὅμοια, ἡ ἐκμετάλλευσις, Πλάτ. Κριτί. 114Ε, Νόμ. 842D. **2)** ὑπαναμευτικά ἔργα ἐν πολιορκίᾳ, Διόδ. 16. 74. **3)** ὑπόγειος ὀχετός, Πλάτ. Νόμ. 761C.

μεταλλεῖον, τό, = **μέταλλον**, Πλάτ. Νόμ. 678D.

μεταλλεύς, ὁ, = **μεταλλευτής**, Πλάτ. Νόμ. 678D, Λυσ. παρ' Ἁρπ.· — παρ' Ἡσυχ., εἶδος μύρμηκος.

μετάλλευσις, ἡ, = **μεταλλεία**, Παλαίφ. 10.

μεταλλευτής, οῦ, ὁ, ὁ ἀναζητῶν μέταλλα ἤ ὕδωρ, μεταλλουργός, Στράβ. 407, 700· — Ποιητ. **μεταλλευτήρ**, Παύλ. Σιλ. Ἔκφρασ. 621.

μεταλλευτικός, ή, όν, ἔμπειρος περί τό μεταλλεύειν ἤ ἀναζητεῖν μέταλλα, ἡ **-κή** (sc. τέχνη) Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 11, 4. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. Πονημ. 251. 19. **II.** ὁ συνιστάμενος ἐκ μεταλλείων, μ. κτῆμα Πλάτ. Νόμ. 847D· κτῆσις Ἀριστ. Οἰκ. 1. 2, 2.

μεταλλευτός, ή, όν, πᾶν ὅτι μεταλλεύεται, τά μεταλλευτά, ὅσα μεταλλεύονται καί εἶναι ἤ χυτά ἤ ἐλατά, οἷον αἴθηρος, χαλκός, κτλ., ἐν ἀντιθέσει πρός τά ὀρυκτά, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 6, 10.

μεταλλεύω, μέλλ. **-σω** πρκμ. **μετήλλευκα** (πρβλ. περιέπασευσα ἀντί ἐπερίεσσευσα), Vol. Herc. Ox. 1. σ. 92· (μέταλλον). Λαμβάνω διά μεταλλείας, χρυσοῦ γενέθλην Διον. Π. 1114· — Παθητ., λαμβάνομαι διά μεταλλείας, ἐπί μετάλλων (πρβλ. **μεταλλευτός**), Πλάτ. Πολιτικ. 288D, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 6, 12, Πολιτικ. 1. 11, 5. **2)** σκάπτω μεταλλεῖα, μετά αὐστολίᾳ αἰτ., μέταλλα μ. Διόδ. 5. 37· ἐπί τῶν πολιορκητῶν, μ. ὑπονόμους καί σήραγγας Διονύσ. Ἁλ. 4. 44, Πολύαιν.· ἀπολ., Διόδ. 18. 70. **3)** καθόλου, ἐρευνῶ, ὡς τό **μεταλλάω**, Ἀνθ. Π. 6. 302, Νικ. Θηρ. 672, Ἐπίγρ. (Δευτ. Η', 9). **II.** καταδικάζω εἰς ἐργασίαν ἐν ταῖς μεταλλείοις, Πολύαιν. 2. 1, 26.

μεταλλήγω, Ἐπικ. ἀντί τοῦ **μεταλήγω**.

μεταλλίζομαι, Παθητ., καταδικάζομαι νά ἐργάζωμαι ἐν τοῖς μεταλλείοις, Βασιλικ. 6. 1, 25.

μεταλλικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἤ ἁρμόζων εἰς μεταλλεῖα, νόμιος Δημ. 976. 24· εἶκαι ὁ αὐτ. 977. 17. **II.** ὁ ἀνήκων εἰς μέταλλον, Ἀέτ. 2. 40, κτλ.

μεταλλίτης, ου, ὁ, μεταλλικός, θηλ. **-ῖτις, ῖδος**, «γῆ τις» Ἡσύχιος.

μετ-αλλοιόω, μεταβάλλω, τροποποιῶ, Στοβ. Ἐκλ. 1. 1102, Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. **Ἀζανοί**.

μετ-αλλοίωσις, ἡ, μεταβολή, τροποποίησις, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θρῆσ. 705.

μέταλλον, τό, μεταλλεῖον ἤ λατομεῖον, ἀλλ' **μέταλλον**, ἁλατωρυχεῖον, Ἡρόδ. 4. 185· μ. τέμνειν Ὑπερείδ. ὑπέρ Εὐξενίππ. 44· τό πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., χρύσεα καί ἀργύρεα μέταλλα, χρυσοῦ καί ἀργύρου μεταλλεῖα, Ἡρόδ. 3. 57· τά ἀργύρεια μ., ἐν Λαυρείῳ, Θουκυδ. 2. 18· μέταλλα (μόνον), ἀργύρου μεταλλεῖα, Ξενοφ. Πόροι 4, 4· μαρμάρου μ., λατομεῖα μαρμάρου, Στράβ. 399. **2)** ὑπόνομος ἐν πολιορκίᾳ, πολιορκεῖν διά τῶν μ. Πολύβ. 16. 11, 2. **3)** μεταφορ., ἐργασία, οὐδ' ἐν τοῖς ἀργυρείοις [ἐστί] μοι μ. Ἀλκίφρων 1. 30. **II.** ἡ ἔννοια τοῦ ὀρυκτοῦ ἤ μετάλλου ἥτις ἐπικρατεῖ ἐν τῷ Λατ. metallum ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ παραγώγῳ **μεταλλικός**, καί τοῦτο μόνον παρά μεταγεν. (**μέταλλον** οὐδαμοῦ παρ' Ὅμ.· ἀλλ' ὑπάρχει παρ' αὐτῷ τό ῥῆμ. **μεταλλάω**, ἀείποτε ἐπί τῆς σημασίας τοῦ ζητῶ τι, ἐρευνῶ διά τι,— ὥστε ἡ ἐξ ἀρχῆς σημασία τῆς λέξεως **μέταλλον** πιθανῶς εἶναι: τόπος ζητήσεως, ἐρεύνης· πρβλ. Πλίν. 33. 1.)

μεταλλουργεῖον, τό, μεταλλεῖον, Διόδ. 5. 38.

μεταλλουργέω, κατεργάζομαί τι ὡς μέταλλον, Διοσκ. 5. 84.

μεταλλό-χρυσος, ον, ὁ περιέχων μέταλλον χρυσοῦ, Παύλ. Σιλεντ. εἰς τά ἐν Πυθίοις Θερμά 44.

μετάλμενος, μετοχ. ἀορ. συγκεκομμ. τοῦ **μεθάλλομαι**.

μεταλογίζομαι, ἀποθ., μεταβάλλω γνώμην, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 857.

μεταλωφάω, παύομαι ποιῶν τι, λήγω, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1161.

μεταμάζιος, ον, (μαζός) ὁ μεταξύ τῶν μαστῶν, ἔβαλε στῆθος μεταμάζιον Ἰλ. Ε. 19· — τό μέτ., τό μεταξύ τῶν μαστῶν μέρος, Ἀνακρεόντ. 16. 30.

μεταμαίνομαι, μαίνομαι πάλιν, ἡ τύχη μου καί πάλιν μετεμάνη[ν] Καλλίμ. καί Χρυσορ. σσ. 1800 Ἐπιθ. Λ.

μεταμαίομαι, ἀποθ., ἀναζητῶ, ζητῶ νά εὕρω, ἄγραν Πινδ. Ε. 3. 141.

μεταμανθάνω: μέλλ. **-μαθήσομαι**, μανθάνω τι νέον καταλείπων τό πρῶτον ὃ ἐγίνωσκον, τό Ἀττικόν ἔθνος, ἐὸν Πελασγικόν, ἅμα τῇ μεταβολῇ τῇ ἐς Ἕλληνας καί τήν γλῶσσαν μετέμαθε, ἀφῆκε τήν πρώτην γλῶσσάν του καί ἔμαθε νέαν, Ἡρόδ. 1. 57· μεταμανθάνουσα ὕμνον, μανθάνουσα νέον μέλος, νέαν ᾠδήν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 709. **2)** ἀπομανθάνω, «ξεμαθαίνω», Λατ. dediscere, τήν ἐλευθερίαν Αἰσχίν. 76. 4· οὕτω, τοῦ μεταμανθάνοντος (ἐξυπ. ψευδῆ δόξαν) Πλάτ. Πολ. 413Α. **3)** ἀπολ., μανθάνω τι κάλλιον, Ἀριστοφ. Πλ. 924· ἐν ἀντιθέσει πρός τό μ. ἐξ ἀρχῆς Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 1. 7.— Καθ' Ἡσύχ.: «μεταμαθεῖν· μεταγνῶναι».

μετ-αμείβω, Δωρ. **πεδ-**· μέλλ. **-ψω**· — μεταλλάσσω, ἀνταλλάσσω, ἔσθλόν βαθύ πήματος ἐν μικρῷ πεδάμειψαν χρόνῳ, ἐν βραχεῖ χρόνῳ ἀντί τῶν παθημάτων ἔσχον μεγάλην εὐτυχίαν, Πινδ. Ο. 12. 18· μεταβαλλάντων βορέων καί νότων οἱ .. ἐν τῇ γῇ [ἔχτινοι] τάς ὁπάς αὐτῶν μεταμείβουσι, μεταλλάσσουσι, ἀλλάσσουσι, Ἀριστ. π. τά Ζ. Ἴστ. 9. 6, 10. **2)** μεταβάλλω εἰς ἄλλην μορφήν, ἀλλοιῶ, ἐκ βοὸς .. πάλιν μετάμειβε γυναῖκα Μόσχ. 2. 52· μ. φρένα τινί Νόνν. Δ. 4. 182. **3)** μετάγω, μεταφέρω, τινά Δημινόθεν Πινδ. Π. 1. 100 (ὡς ἀναγινώσκει ὁ Böckh 53)· γᾶν τέκνων τέκνοις μεταμείβει, μεταβιβάζει τήν γῆν εἰς τά τέκνα τῶν τέκνων, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 796.

II. Μέσ., μεταβάλλω κατάστασιν, ἐκ προτέρων μεταμειψάμενοι καμάτων, ἀπαλλαγέντες ἐκ τῶν προτέρων αὐτῶν παθημάτων .., Πινδ. Π. 3. 169· ἀπολύτως, μεταμειβόμενοι δ' ἐναλλάξ ὁμέραν, ἐκ διαδοχῆς ἐναλλάσσοντες τάς ἡμέρας, ὁ αὐτ. Ν. 10. 103. **2)** μετ' αἰτ., μυριάδας δ' ἀγαθῶν ἑτέροις ἑπέρας μεταμειβομένη πόλις, μυριάδας δ' ἀγαθῶν λαμβάνουσα ἡ πόλις ἀλλεπαλλήλους, Εὐρ. Φοίν. 831.

μετάμειψις, ἡ, ἀνταλλαγή, μεταλλαγή, ἀλλοίωσις, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 670.

μεταμέλει παρατ. **μετέμελε**, μέλλ. **-μελήσει**, ἀόρ. **μετεμέλησε**, (μέλω). **I.** ἄπροσ., ἐπέρχεται μεταμέλεια, Λατ. poenitet me: — Συντάσσ.· **1)** μετά δοτ. προσ. καί γεν. πράγμ., ὑμῖν μεταμελησάτω τῶν πεπραγμένων, εἰς ὑμᾶς ἃς ἐπέλθῃ μεταμέλεια, σεῖς νά μετανοήσητε δι' ὅσα ἐπράξατε, Λυσ. 186. 12, πρβλ. Φαῖδρ. 231Δ, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 32. **2)** συχνότερον τό πρᾶγμα περί οὗ τις μετανοεῖ τίθεται κατά μετοχήν συμφωνοῦσαν πρός τήν δοτ., μετεμέλησέ οἱ τόν Ἑλλήσποντον μαστιγώσαντι, μετενόησεν ὅτι ἐμαστίγωσε, Ἡρόδ. 7. 54, πρβλ. 1. 130., 3. 36, 140, Ἀντιφῶν 140. 18· μεταμέλει μοι οὕτως ἀπολογησαμένῳ, μετανοῶ ὅτι οὕτως ἀπελογήθην, Πλάτ. Ἀπολ. 38Ε· — οὕτω, μ. μοι ὅτι .., Ξεν. Κύρ. 5. 3, 6. **3)** συχνάκις ἀπολ., μ. μοι, μετανοῶ, Ἀριστοφ. Πλ. 358, Ἀντιφῶν 140. 33· — ἐνίοτε κεῖται οὕτως ὥστε νά μή διακρίνηται ἀπό τοῦ **μεταμέλομαι** 3· ἐυνέδη ὑμῖν πεισθῆναι μέν ἀκεραίοις μεταμέλειν δέ κακουμένοις, συνέδη ὑμῖν ὥστε νά πεισθῆτε μέν ὅτε αἱ δυνάμεις ὑμῶν ἦσαν ἀκέραιοι, νά μετανοῆτε δέ νῦν ὅτε εὑρέθητε ἐν δεινοῖς, Θουκ. 2. 61· μεταλαμβάνειν ταῦτά καί μεταμέλειν Πλάτ. Πρωτ. 356D. **4)** μεταφ. οὐδετ. **μεταμέλον**, ἀπολ., τῶν μέν ἀνηλωμένων αὐτοῖς μεταμέλαν, ἐνῷ ἐκεῖνοι μετενόουν δι' ὅσα ἐδαπάνησαν, Ἰσοκρ. 382C, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 113Ε. **II.** σπανίως μετ' ὀνομαστ., προξενῶ μετάνοιαν ἤ θλῖψιν, τῷ Ἀριστῶνι μετέμελε τά εἰρημένον (ἀντί τοῦ εἰρημένου) Ἡρόδ. 6. 63· τοῖσι .. ἡγεμονεύσασι τά πεπρηγμένα μετέμελε οὐδέν ὁ αὐτ. 9. 1· ὡς αὐτοῖσι μετεμέλη πάνυ Αἰσχύλ. Εὐμ. 771 (αὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ παρά τοῖς Τραγ., καί αὐτός δέ οὗτος ὁ στίχος θεωρεῖται ὕποπτος), οἵαι δέ σοι ταῦτα μεταμελήσειν Ἀριστοφ. Νεφ. 1114.— Πρβλ. **μεταμέλομαι**.

μεταμέλεια, ἡ, μεταβολή σκοποῦ, μετάνοια, **μεταμέλειαν** λαμβάνειν Εὐρ. Ἀποσπ. 1065· καί ἐν τῷ πληθ., μεταμελείας λ. Θουκ. 1. 34· μ. περί τινος ὁ αὐτ. 3. 37· μόνη σιωπή μ. οὐ φέρει Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 153· μεταμελείας ἐμπιπλᾶς αὐτήν Πλάτ. Νόμ. 727C· μ. γίγνεται τοῦ πεπραγμένου αὐτόθι 866Ε· ὁ ἐν μ. = ὁ μεταμελόμενος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 1, 13· μ. ἔχει με = μεταμέλει μοι, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 7· — Ἴων. **-ίη**, Βίος Ὁμ. 19.

μεταμελητέ, ἐν μεταμελείᾳ, Νικηφ. Γρηγορ. τ. Γ', 315, ἐκδ. Β.

μεταμελητικός, ή, όν, πλήρης μεταμελείας, ἀείποτε μετανοῶν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 7, 2· μεταμελείας μεστός, κατά τόν Πλάτ. ἐν Πολ. 577Ε.

μεταμελητός, ή, όν, ὅ,τι ἄν μετανοεῖ τις, Ἡσύχ. ἐν λ. **πεδάγρετον**.

μεταμέλομαι, σπανίως ἐν χρήσει ἐξερουμένου τοῦ ἐνεστ. καί παρατ.: μέλλ. **-μελήσομαι** (ἴδε κατωτ.)· ὡσαύτως **-μεληθήσομαι** Σχόλ. εἰς Φοιν. 899, Ἐθδ.· ἀόρ. **-εμελήθην** Πολύδ.· πρκμ. **-μεμέλημαι** Ἐθδ. (Α' Μακκ. 1Α', 10)· ἀποθ. (**μεταμέλει**). Μετανοῶ, Συντάσσ.: **1)** μετά μετοχ., μετεμέλοντο οὐ δεξάμενοι, μετενόουν ὅτι δέν .., Θουκ. 4. 27, πρβλ. 7. 50· οὕτω, μετ. ὅτι .., ὁ αὐτ. 5. 141· ὁ μεταμελόμενος Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 1, 13. **2)** μεταμέλεσθαί τινι, μετανοεῖν ἐπί τινι, Πλάτ. Δημόδ. 382D, Διόδ. 15. 9· ἐπί τινι ὁ αὐτ. 19. 75· περί τινος Φάλαρ. 76.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

3) ἀπολ., μετανοῶ ἐπί τινι πράξει, δεικνύω μεταμέλειαν, μεταβάλλω διαγωγήν, ὁ δὲ κατακτανὼν ὥσπερ ἐχθρὸν ἀπολέσας οὔτε μεταμελόμενος πώποτε φανερὸς ἐγένετο, οὔτε κτλ. Ξεν. Κύρ. 4. 6, 5. **II.** Μεταβατ. ἐνεργείας κατὰ μετοχ. τοῦ μέλλ., **τὸ μεταμεληθησόμενον**, ἐκεῖνο ὅπερ θὰ προξενήσῃ μετάνοιαν, δύνανται δὲ .. καὶ τὴν ὀργὴν κωλύειν εἰς τὸ μεταμεληθησόμενον προϊέναι, δύνανται δὲ καὶ τὴν ὀργὴν νὰ ἐμποδίζωσιν ὥστε νὰ μὴ προβαίνῃ μέχρι σημείου μεταμελείας, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 6, 23. — Ὁ τύπος **μεταμελέομαι**, ὃν κατακρίνει ὁ Θωμ. Μ., ἁπανταχοῦ παρ' Ἱππ. 1295. 31, καὶ ὡς διάφορ. γραφ. παρ' Ἡροδ. 3. 36, κτλ.

μετάμελος, ὁ, μεταμέλεια, μετάνοια, λύπη ἐπί τινι, Θουκ. 7. 55. **II.** ὡς ἐπίθ., **μετάμελος**, ον, ὁ μετανοῶν, Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 56.

μεταμέλπομαι, ἀποθετ., ψάλλω ἢ χορεύω μεταξύ .., τισι Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 197.

μεταμέλω, ῥδε **μεταμέλει**, **μεταμέλομαι**.

μεταμέμβλεται, «μεταμελήσεται» Ἡσύχ.

μεταμεμελημένως, Ἐπίρρ. μετοχ., μετὰ μεταμελείας, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 979Δ.

μεταμήθεια, ἡ, ἡ μετὰ τὴν πρᾶξιν σκέψις, «μεταμήθεια· μετάνοια» Ἡσύχ.

μεταμίγνυμι, προσθέτω τι εἰς ἄλλο, ἀναμιγνύω αὐτὸ μὲ τὸ ἄλλο, [τὰ σὰ κτήματα] τοῖσιν Ὀδυσσῆος μεταμίξομεν Ὀδ. Χ. 221.

μεταμίξ, Ἐπίρρ., ἀναμίξ, Ἡσύχ.

μεταμίσγω, = **μεταμίγνυμι**, Ὀδ. Σ. 310, Ἱππ. 475. 7. κτλ.

μεταμισθόω, μισθῶ ἐκ νέου, «ξανανοικιάζω», ἑτέροις μεταμισθοῦν (τὸν ἀγρὸν) Πάπυρ. Ὀξυρρύγχ. (Grenfell καὶ Hunt) 101, 48 (α 142 μ. Χ), κλ.

μεταμορφάζω, = τῷ ἑπομ., Ἐπιφάν. τ. 1, σελ. 250Δ, Νικήτ. Χων. σ. 121C.

μεταμορφόω, μεταβάλλω τὴν μορφὴν τινος, μεταμορφώνω, ἑαυτὸν εἴς τι Διὶ. Ποικ. Ἱστ. 1. 1· — κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., πάσχω ἀλλοίωσιν, μεταμορφώνομαι, Πλούτ. 2. 52D, Λουκ. Ὄν. 11· εἰς ἰχθὺν Ἀνθ. 334C· — τροποποιεῖται ἡ μορφή μου ἐπὶ τὸ μεγαλειότερον, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιϛ', 2, κτλ.

μεταμόρφωμα, τό, = **μόρφωμα**, Νικήτ. Χων. σ. 683.

μεταμόρφωσις, ἡ, ἡ μεταβολὴ μορφῆς, ἀλλοίωσις, Λουκ. περὶ Ὀρχ. 57, Ἄλκ. 1. **II.** ἡ **μεταμόρφωσις** τοῦ Σωτῆρος, Ὠριγέν. I, 944B, κτλ., Εὐσέβ. VI, 840C. **2)** ἡ ἑορτὴ τῆς **μεταμορφώσεως** τοῦ Σωτῆρος θεσπισθεῖσα ὑπὸ Λέοντος τοῦ Σοφοῦ, Ἀναστ. Καισ. 525B, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 22, 10, Κουροπ. 81, 15, Ὡρολόγ. Αὐγ. 6.

μεταμοσχεύω, μεταφυτεύω, Κλήμ. Ἀλ. II, 209B, κλ.: **μεταμόσχευσις** ἡ, Γλωσσ.

μετ-αμπέχομαι ἢ **-ίσχομαι**· ἀόρ. **-ημπισχόμην**· μέλ.·— ἐνδύομαι διάφορον ἔνδυμα, μ. δουλείαν, ἐνδύομαι τὸ νέον ἔνδυμα τῆς δουλείας, Πλάτ. Πολ. 569C· ἀπολ., ἐὰν **μεταμπίσχηται** Ἀριστείδ. 2. 207· — πρβλ. **μεταμφιάζω**.

μετ-αμύνω [ῡ], ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ, διάφορ. γραφὴ ἐν Λυσ. 97. 43.

μετ-αμφιάζω, καὶ **-αμφιέζω**, Πλούτ. 2. 340D, Λουκ. Νεκυομ. 16· μέλλ. **-άσω**, λέξις τοῦ μεταγεν. Ἑλληνισμοῦ, μεταβάλλω τὰ ἔνδυμά τινος, ἀπογυμνῶ τινα τῆς περιβολῆς αὐτοῦ, τινὰ Πλούτ. καὶ Λουκ. ἔνθ' ἀνωτέρ.· μετὰ διπλῆς αἰτ., τὸ λαμπρὸν σχῆμα μ. τινὰ Ἡλιόδ. 2. 21· — μεταφορ., μεταβάλλω, τι εἴς τι Ἀνθ. II. 6. 165· — Μέσ., μέλλ. **-άσομαι**, πρκμ. **-ημφίασμαι**, ἀφαιρῶ τὸ ἴδιόν μου ἔνδυμα, ἀπεκδύομαι, τὴν βασιλικὴν ἐσθῆτα μεταμφιασαμένη Ἀθήν. 593E· προφυρίδα μεταμφιάσομαι Λουκ. Ἑρμότ. 86· μετημφιασμένη ἀντὶ τῆς δουλείας τὴν ἐλευθερίαν Διόδ. 16. 11· ἀποδυσάμενος τὸν Πυθαγόραν τίνα μετημφίασω μετ' αὐτόν; τί σῶμα ἀνέλαβες (ἐνεδύθης) ἀφοῦ ἐξεδύθης τὸν Πυθ.; Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 19. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 144.

μεταμφίασις, **εως**, ἡ, μεταβολὴ ἐνδυμάτων, ἱματισμοῦ, τὰς σαρκικὰς αὐτοῦ μεταμφιάσεις (δηλ. τοῦ Πυθαγόρου) Θεόδ. Μετοχ. σ. 298.

μετ-αμφιέννῡμι, μέλλ. **-έσω**, = **μεταμφιάζω**, Διογ. Α. 7. 25. — Μέσ., ἀπεκδύομαι τὸ ἴδιόν μου ἔνδυμα, Φιλάρχος 30· ἑπομένως, ἐνδύομαι ἕτερον, Πλουτ. Νικ. 3· ψυχὴ πολλὰ μεταμφιεννυμένη σώματα Διογ. Α. 3. 67· — **μεταμφιέννυσθαί** τινι, ἀνταλλάσσειν μετά τινος ἐνδύματα, Θεόπομπ. παρ' Ἀθην. 533C.

μεταμῳλίως, **ον**, ἀμφίβολ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ ἑπομ. **II.** παρ' Ἡσυχ. = **ἐμπόλεμος**.

μεταμῳνίως, **ον**, ποιητ. ἐπίθετ. ἐν χρήσει ὡς τὸ μάταιος, «χαμένος», μεταμώνια νήματα Ὀδ. Β. 98., Τ. 143· μεταμώνια βάζειν, λέγειν μάταια, «χαμένα», ἀνόητα, Σ. 332, 392· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μετ. θεῖεν, «μάταια ποιήσειαν» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 363· οὕτω, μ. ψεύδεα Πινδ. Ο. 12. 8· μ. θηρεύειν ὁ αὐτ. Π. 3. 40· τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἐμελλε θεὸς μ. θήσειν Θεόκρ. 22. 181 — Ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ πληθ. οὐδ., ῥδε κατωτ. **Πιθ.** ἀντὶ **μετ-ανεμώνιος**, ἐκ τῆς προθέσ. **μετά** καὶ τοῦ **ἄνεμος**, πρβλ. **ἀνεμώνη**,— ἂν καὶ ἡ κυριολεκτικὴ σημασία φαίνεται ἀπαντῶσα μόνον παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμηρον συγγραφεῦσι, κονία μεταμώνιος ἠρθη, ἠρθη ὑψηλά, ἐγένετο, ἀνεμοφόρητος, Σιμων. 11· ἐς κάρακας βαδίζει μεταμώνιος Ἀριστοφ. Εἰρ. 117, ἔνθα ῥδε τὸν Σχόλ. Παρὰ τοῖς παλαιοτέροις ποιηταῖς, **μεταμώνιος** εἶναι ἡ γραφὴ τῶν ἀρίστων Ἀντιγράφ. καὶ οὐχὶ **μεταμῳλίως**, ἂν καὶ τὸ δεύτερον τοῦτο δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ διὰ τοῦ Ὁμηρ. συνωνύμ. **ἀνεμώνιος**, πρβλ. **πλεύμων**, **πνεύμων**, κτλ.— Παρ' Ἡσυχ.: «μεταμώνια· μάταια. ἀνεμοφόρητα. ἀχρεῖα».

μεταναγιγνώσκομαι, Παθ., μετανοῶ ἐπί τινι, μετὰ γεν., Αἴας μετανεγνώσθη θυμοῦ (οὕτως ὁ Ἑρμ. ἀντὶ τοῦ θυμόν).. μεγάλων τε νεικέων Σοφ. Αἴ. 717· ἀλλὰ τὸ **ἐγνώσθην** εἴτε ἁπλοῦν εἴτε σύνθετον, οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ μετὰ ἐνεργητικῆς σημασίας, ὥστε πιθανῶς εἶναι παθητικόν, καὶ πρέπει νὰ ἑρμηνευθῇ «μετεπείσθη» ἢ κατὰ τὸν Ἡσύχ. «μετανεπείσθη», ῥδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

μεταναδεύω, κάμνω τινὰ νὰ συνέλθῃ, νὰ ζωογονηθῇ, ζωογονῶ, Ν. Χων. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Δ', σ. 112.

μεταναιετάω, κατοικῶ μετά τινος, τινί Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 87, κατὰ τὸν Voss.

μεταναιέτης, **ου**, ὁ, ὁ κατοικῶν μετά τινος, παῖδας δ' ἅματα πάντα ἑοὺς μεταναιέτας εἶναι, μεθ' ἑαυτοῦ οἰκοῦντας, Ἡσ. Θ. 401· κατά τινας γραπτέον: .. ἓο μετὰ ναιέτας εἶναι.

μεταναπείθω, πείθω τινὰ νὰ ἀλλάξῃ γνώμην, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **μετανεγνώσθη**.

μετανάστασις, ἡ, μετοίκησις, Ἱππ. π. Ἀέρ. 292, Θουκ. 1. 2., 2, 16, κτλ.

μετανάστᾰτος, **ον**, ἐπὶ χώρας, ἡ παθοῦσα μετανάστευσιν κατοίκων, ἡ Ἑλλὰς οὐχ ὑπ' ἀνθρώπων μόνον γενομένη μετανάστατος, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς φύσεως, χώρα ὑποστᾶσα ἐπαναστάσεις καὶ μετοικήσεις, Ὠκέλλος περὶ τῆς τοῦ Παντ. Φύσ. 3. σελ. 350.

μεταναστευτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **μεταναστεύω**, δεῖ μεταναστεύειν, Πλανούδ. ἐν Ἀνεκδ. Boiss. τ. 5, σ. 339, 3.

μεταναστεύω, (ἐκ τοῦ **μετανάστης**, δι' ὃ παρατ. **μετενάστευον**, καὶ ἀόρ. **μετενάστευσα** καὶ οὐχὶ μετη-), μετοικῶ, καταλείπω τὸν τόπον μου καὶ μεταβαίνω ἀλλαχόσε, Φίλων 1. 299, Συνεσ. Ἐπιστ. 124.— Μέσ., Ἐβδ. (Ψαλμ. Ι', 1)· — **μεταναστεύσις**, = **μετανάστασις**, Εὐστ. Πονημάτ. 214. 80.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 197-198.

μετανάστης, **ου**, ὁ, (ναίω, ἐνασσα) ὁ ἐκ τῆς πατρίδος του εἰς ξένην χώραν μεταναστεύσας, ξένος, μέτοικος, πλάνης, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἐπιχώριον· συνήθως ὡς λέξις ὀνειδιστική, ὡς ἡ Σκωτικὴ land-louper, ἄτιμητος μ. Ἰλ. Ι. 648, Π. 59, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 5, 9· — ἐν Ἡροδ. 7. 161 οἱ Ἀθηναῖοι καυχῶνται ὡς ὄντες μοῦνοι τῶν Ἑλλήνων οὐ μετανάσται, ῥδε Ἑρμηνευτ. εἰς Θουκ. 2. 36· — μετὰ γεν., πάτρης μ. Μανέθων 2. 420· πρβλ. **ἀλαζών**· παρὰ Θ. Σιμοκάτα (Ἱστ. 5, 2 § 2) - **μέτοχος**, τῶν ἀπαισίων ἐλπίδων μετανάστης γενόμενος. **II.** ἐπὶ τῶν πλανητῶν, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς ἀστέρας, Ἄρατ. 457. — Ἐντεῦθεν ἀνώμαλ. θηλυκὸν **μετανάστρια**, σκοπέλων μετανάστρια πέρδιξ Ἀνθ. Π. 7. 204.

μετανάστιος, **ον**, πλανώμενος, πλάνης, Νόνν. Δ. 1. 110· Νύμφαι Ἀνθ. Π. 9. 814.

μετανέμομαι, μέσ., διανέμομαι, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notice des Mss. 8, σ. 207.

μετανεύσομαι, ἡμαρτημ. ἀντὶ **μετανίσσομαι**, 8 ῥδε.

μετανέομαι, ἀποθετ., μετοικῶ, μετανίσταμαι, μεταναστεύω, Μουσαῖ. 205.

μετ-ανθέω, μεταβάλλω χρῶμα, Φιλόστρ. 779.

μετ-ανθρωπίζομαι, μεταμορφοῦμαι, μεταβάλλομαι εἰς ἄλλον ἄνθρωπον, εἰς Τίμωνα **μετανθρωπίζοιτο** Εὐσε. Πανηγ. 120. 14.

μεταναιπρίς, **-ίδος**, ἡ, ἡ μετὰ τὸ δεῖπνον ἀφοῦ νιφθῶσι διδομένη κύλιξ, δέξει τηνδὶ μ. τῆς Ὑγιείας Καλλίας ἐν «Κυκλωψὶ» 3, πρβλ. Ἀντιφάν. ἐν «Μειλανίωνι» 1· μ. της Ὑγιείας ἔγχυτον Νικόστρατ. ἐν «Ἀντερώσῃ» 1· μ. μετὰ Διὸς Σωτῆρος Ἀλεξ. ἐν «Σαπφοῖ» 1·— οὕτω **μετάνιπτρον**, τό, δαίμονος ἀγαθοῦ μ. Ἀντιφάν. ἐν «Λαμπάδι» 1.

μετανίσσομαι, ἀποθετ., πορεύομαι, μεταβαίνω εἰς τὸ ἕτερον μέρος, ἧμος δ' Ἥλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε, ὅτε δὴ ὁ Ἥλιος ἐχώρει πρὸς τὴν ἑσπέραν, καθ' ὃν χρόνον οἱ βόες ἀπολύονται τῶν ἔργων, Ἰλ. Π. 779, Ὀδ. Ι. 58· — ἐπὶ ποταμοῦ, ῥέω, χύνομαι εἰς ἕτερον, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 658. **II.** μετ' αἰτ., ἀπολουθῶ, διώκω, Εὐρ. Τρῳ. 131· ὡσαύτως, κερδαίνω, λαμβάνω καταχήν τινος, Πινδ. Π. 5, 8· ἀπέρχομαι εἰς ἀναζήτησίν τινος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1245, Ἀνθ. Π. 6. 384 (ἔνθα **μετανείσασται**).

μετ-ανίστημι, μέλλ. **-αναστήσω**, μετακινῶ τινα ἐκ τῆς χώρας του, ἢ ἀναγκάζω τινὰ νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν χώραν του καὶ μεταβῇ, Πολύβ. 3. 5, 5, κτλ. **II.** Παθ. **μετ'** ἀόρ. καὶ πρκμ. ἐνεργ., ἀφίνω τὸν τόπον μου καὶ πορεύομαι εἰς ἄλλο μέρος, μετα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ναστεύω, Θουκ. 1. 12., 3. 114, Σοφ. Ο. Κ. 175· ἐς τόπον Ἡρόδ. 9. 51, Διόδ., κτλ.· πρός τινα Φίλων 2. 612. μ. Πελοποννήσου, μεταναστεύω, μετοικῶ ἐκ .., Κόνων ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 141. 2.

μετανοέω, νοῶ κατόπιν ἢ πολὺ ἀργά, ἀντίθ. τῷ προνοέω, Ἐπίχ. 131 Ahr. 2) μεταβάλλω γνώμην ἢ σκοπόν, Πλάτ. Εὐθύδ. 279C· ἠναγκαζόμεθα μετανοεῖν μὴ οὐ .. τῶν χαλεπῶν ἔργων ᾖ τὸ .. ἄρχειν, ἠναγκαζόμεθα νὰ μεταβάλλωμεν γνώμην καὶ νὰ νομίζωμεν ὅτι δὲν .., Ξεν. Κύρ. 1. 1, 3. 3) μεταμέλομαι, μετανοῶ, Ἀντιφῶν 120. 28· ἐν τοῖς ἀνηκέστοις ὁ αὐτ. 140. 17· τινι, ἐπί τινι, Πλουτ. Ἄγις 19· ἐπί τινι Λουκ. περὶ Ὀρχ. 84, κτλ.· περί τινος Πλουτ. Γάλβ. 6· μετὰ μετοχ., μετενόει γενόμενος Ἕλλην Λουκ. Ἔρωτες 36.

μετανοητικός, ή, όν, ὁ πρόθυμος ἢ ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς μετάνοιαν, Μάξ. Τύρ. 11. 3.

μετάνοια, ἡ, ἡ κατόπιν ἐρχομένη σκέψις, μεταβολὴ γνώμης, μετάνοια, Θουκ. 3. 36, Πολύβ. 4. 66, 7, Καιν. Διαθ., κτλ.· ἀνίατος γὰρ τῶν τοιούτων μ. Ἀντιφῶν 120. 29· γαμεῖν ὁ μέλλων εἰς μ. ἔρχεται Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 91.

μετ-αντλέω, ἀντλῶ καὶ μεταφέρω ἐξ ἑνὸς ἀγγείου εἰς ἕτερον, μεταγγίζω, Ἀνθ. Π. 9. 180.

μέταξα, ἡ, Λατ. metaxa, ἀκατέργαστον μετάξι, «μετάξι», Προκόπ., κτλ.· ὡσαύτως **μάταξα**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 46· — ὑποκορ. **μετάξιον**, τό, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 760· — **μεταξάριος**, ὁ, ὁ κατεργαζόμενος τὴν μέταξαν, «μεταξᾶς», Βασιλικ. Ἐκλ. 25, τιτ. 12, § 56. — Ἅπαντα ξενικά· ἴδε Δουκάγγ.

μεταξαβλάττη, ἡ, εἶδος πορφυρᾶς βαφῆς, Ἥδικτον Διοκλητιαν. L. W. 535, ἴδε **βλάττη**.

μεταξύ, Ἐπίρρ. (**μετά, ξύν**) κυρίως, ἐν τῷ μέσῳ· ἐντεῦθεν,

I. ὡς ἐπίρρ., 1) τόπου, μεταξύ, «ἀνάμεσα», Ἰλ. Α. 156, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 159, καὶ Ἀττ.· ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸ μεταξὺ Ἡρόδ. 2. 8, Ἀριστοφ. Ὄρν. 551· ἐν τῷ μ. Θουκ. 4. 25· τὰ μ., τὰ μεσολαβοῦντα μέρη, Ἰσοκρ. 275A. 6) μεταφ., φίλος ἢ ἐχθρὸς ἢ μ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 19. γ) ἐν χρήσει ὡς κατηγορούμενον, εἰ ἄλλα ἄττα μ. τυγχάνει ὄντα Πλάτ. Πολ. 443E· αὐχένα μ. τιθέναι ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 69E. 2) ἐπὶ χρόνου, ἐν τῷ μεταξύ, Ἡρόδ. 4. 129, 155, Σοφ. Ἀποσπ. 218, Πλάτ. Πολ. 443E, κτλ.· συχνάκις μετὰ μετοχῆς ἐνεστῶτος, μεταξὺ ὀρύσσων, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐργασίας του, ἐν ᾧ ἔσκαπτε, Λατ. inter fodiendum, Ἡρόδ. 2. 158· μ. θύων Ἀριστοφ. Βάτρ. 1242· μ. πίνων Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 2. 5· μ. πορευόμενος Ξεν. Κύρ. 8. 8, 11, πρβλ. Πλάτ. Λῦσ. 207A, κτλ.· ἐξαναστάντες μεταξὺ δειπνοῦντες, ἐγερθέντες ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δείπνου, Δημ. 284. 24· ἀπαγχομένη μ. κατεκλίθη, δηλ. ἐν τῷ μεταξὺ τούτου καὶ τῆς ἀναβιώσεως, Ἀνδοκ. 16. 28· συχνάκις μετὰ λεκτικῶν ῥημάτων, πολλαχοῦ δή με ἐπέσχε λέγοντα μεταξύ, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λόγου μου, ἐνῷ ἔλεγον, Πλάτ. Ἀπολ. 40B, πρβλ. Εὐθύδ. 275E, Πολ. 336B· προσέτι μεταξὺ ὑπολαβών, διακόψας μεταξὺ τὸν ἀγορεύοντα, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 27, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 505C, Πρωτ. 336E· — ἐν τῷ μ. (δηλ. χρόνῳ) Ξεν. Συμπ. 1. 14, Δημ. 868. 16. 6) παρὰ μεταγεν. ὡς τὸ **μετὰ** (ἐπίρρ.), μετὰ ταῦτα, κατόπιν, εἰς τὸ μεταξὺ σάββατον Πράξ. Ἀποστ. ιγ', 42, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 4, 2, Κλήμ. Ρώμ. εἰς Ἐπιστ. π. Κορ. α', 44, κτλ. 3) ἐπὶ ἰδιοτήτων, τὰ μεταξύ, δηλ. τὰ μήτε ἀγαθὰ μήτε κακά, Πλάτ. Γοργ. 468A. 4) ἐπὶ βαθμοῦ, ὅσον τὸ μ., πόσον μεγάλη ἡ διαφορά, ὅσον τὸ μεταξύ, μετὰ κορίσκης ἢ μετὰ χαμαιτύπης τὴν νύκτα κοιμᾶσθαι, βαβαὶ Τιμοκλ. ἐν «Μαραθωνίοις» 1. 5) παρὰ Γραμμ., τὸ οὐδέτερον γένος, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 4. 14, Ποιητ. 21, 26. **II.** ὡς πρόθ. μετὰ γεν., μεταξύ, «ἀνάμεσα», Ἡρόδ. 1. 6., 7. 85, Ἀριστοφ. Ἀχ. 433, Θουκ. 1. 118., 4. 42, κτλ.· μ. σοφίας καὶ ἀμαθίας Πλάτ. Συμπ. 202A· μ. τούτοιν ἀμφοῖν ἐν μέσῳ ὂν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 583C· αἱ μ. τῶν λόγων διηγήσεις, αἱ παρεισαγόμεναι εἰς τὴν συζήτησιν, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 143C· ἀλλά, μ. τῶν λόγων, ἂν δύναμαι νὰ διακόψω τὴν συζήτησιν, ἀτάρ, ὦ ἑταῖρε, μεταξὺ τῶν λόγων, ἆρ' οὐ τόδε ἦν τὸ δένδρον, ἐφ' ὅπερ ἦγες ἡμᾶς; ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 230A· μ. βασιλέων Πλούτ. 2. 177C· — ἐνίοτε τὸ ἕτερον τῶν δύο ἄκρων παραλείπεται, ἄνωθεν τῶν Θυεστείων ῥακῶν, μ. τῶν Ἰνοῦς Ἀριστοφ. Ἀχ. 434· ἢ ἐναντίοις οὖσιν ἢ μ. Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 4, 2· ἦν συμφέρον ὡς πλεῖστον τὸν μ. χρόνον γενέσθαι τῶν ὅρκων Δημ. 233. 27. 2) ἐπὶ χρόνου, ὁ μ. τῆς δίκης τε καὶ τοῦ θανάτου [χρόνος [Πλάτ. Φαίδων 58C· ἐν τῷ μ. χρόνῳ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 450C· τὰ μ. τούτων, ἐν τῷ μεταξύ, Σοφ. Ο. Κ. 291, πρβλ. Εὐρ. Ἐκ. 437· οὕτω καὶ μόνον τὸ μ., Πλάτ. Λῦσ. 207D· — ὡς πρόθεσις δύναται εἴτε νὰ προηγῆται εἴτε νὰ ἕπηται τῷ πτωτικῷ, ἀλλὰ συνηθέστερον προηγεῖται, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 71A καὶ B.

μεταξῠ-λογέω, κάμνω παρεκβάσεις ἐν τῇ ὁμιλίᾳ, μεταξυλογήσας πολλὰ Οἰκουμ. εἰς Ἐπισ. β' Πέτρ. 2, 119.

μεταξῠλογία, ἡ, παρέκβασις, ὥσπερ ἐν μεταξυλογίᾳ, ὡς ἐν παρενθέσει, Μενάνδρ. Ἱστ. 122 (Σουίδ. ἐν λ.), Σχόλ. εἰς Θουκ. 2. 58.

μεταξύτης [ῠ], ητος, ἡ, διάστημα μεταξύ, διάλειμμα, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 5. 78.

μεταξυτριγλύφιον, τό, ὁ μεταξὺ τῶν τριγλύφων τόπος, διάστημα, Schneid.

μεταξωτόν, τό, ὡς καὶ νῦν, ὕφασμα ἐκ μετάξης, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. 125.

μεταϝοικέω, (= **μετοικῶ**), Ἐπιγρ. Λοκρική, ἔκδ. Ἰωάνν. Οἰκ. στ. 6.

μεταϝοικιατᾶν, Ἐπιγρ. Λοκρική, ἔκδ. Ἰω. Οἰκον. στ. 44. Ὁ Curtius ἐξεδέξατο τὴν λέξ. ὡς γεν. πληθ. ἀρσεν. γέν. **μετοικιατῶν** = **μετοίκων**· ὁ δὲ πρῶτος ἐκδότης ἀνέγνω αὐτὴν διακεχωρισμένως· **μετὰ ϝοικιατᾶν**.

μετᾰπαιδαγωγέω, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **παραπαιδ-**, ἐν Λουκ. Νιγρ. 12.

μεταπαιδεύω, ἐκπαιδεύω διαφόρως, Λουκ. Ἀνάχ. 17, κτλ.

μεταπαιφάσσομαι, ὁρμῶ, τινάσσομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1266· ἔνθα ὁ Σχολ. σημειοῦται «μεταπαιφάσσεσθαι· γράφεται μεταπαιφάσσουσαν. Ἑκατέρως τὸ διαλάμπον σημαίνει».

μεταπαραδίδωμι, μεταβιβάζω, μεταφέρω, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 226, Συλλ. Ἐπιγρ. 5785. 22.

μεταπαραλαμβάνω, παραλαμβάνω, δέχομαι πρᾶγμά τι παρ' ἄλλου, Ψευδο-Ὠριγέν. κατὰ Μαρκίωνος 1, 37, 38.

μεταπάροδος, ἡ, ἡ μετὰ ταῦτα πάροδος τοῦ χοροῦ, Εὐκλείδ. παρὰ Τζέτζ. ἐν Welckeri Mus. Rhen. 4. 3, σ. 403.

μεταπαύομαι, μέσ., ἀναπαύομαι ἐν τῷ μεταξύ, μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο Ἰλ. Ρ. 373· ὡσαύτως μετὰ γεν., ἀναπαύομαι μεταξύ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ὀππ.

μεταπαυσωλή, ἡ, ἡ μεταξὺ ἀνάπαυσις, πολέμοιο, ἀπὸ τοῦ πολέμου, Ἰλ. Τ. 201 (ἔνθα ἄλλοτε μετὰ παυσωλὴ πολέμοιο γένηται).

μεταπείθω, μεταβάλλω τὴν πεποίθησίν τινος, πείθω αὐτὸν εἰς ἄλλο τι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 626, Λυσίας 115. 1, Δημ. 305. 1· — Παθ., τοὺς μεταπεισθέντας Πλάτ. Πολ. 413B, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 14.

μεταπειράομαι, ἀποθ., δοκιμάζω κατὰ διάφορον τρόπον, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 217.

μεταπείρω, ἐκ νέου διατρυπῶ, Ὀρειβάσ. 50 Mai.

μετάπειστος, ον, ἢ **μεταπειστός, όν**, ὃν δύναταί τις νὰ μεταπείσῃ, Πλάτ. Τίμ. 51E, Ὄρ. 414C.

μεταπεμπτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν δεῖ μεταπέμπεσθαι, Θουκ. 6. 25.

μετάπεμπτος, ον, ὃν μετεπέμψατό τις, ὁ προσκληθεὶς δι' ἀπεσταλμένου, Ἡρόδ. 8. 67, Θουκ. 6. 29, Ξεν. Ἀν. 1. 4, 3, κτλ.

μεταπέμπω, πέμπω κατόπιν τινός, ζητῶν τινα, προσκαλῶ, Ἀγαμέμνονος πέμψαντος .. μέτα, προσκαλέσαντός σε, Εὐρ. Ἐκ. 504· παρ' Εὐχαρίδου τρεῖς ἄγλιθας μετέπεμψα Ἀριστοφ. Σφ. 679· ἴδε κατωτ. **II.** τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, μεταπέμπεσθαί τινα, καλεῖν, προσκαλεῖν τινα δι' ἀπεσταλμένου, Λατ. arcessere, Ἡρόδ. 1. 41, 77, 108, κ. ἀλλ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 1087, κ. ἀλλ., Ἀντιφῶν 113, 7, κτλ.· — ὁ Θουκ. φαίνεται ὅτι μεταχειρίζεται τὸ ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀδιαφόρως, πρβλ. 1. 112., 4. 30., 6. 52, πρὸς τὰ 2. 29., 5. 82 — παθ., μεταπεμφθῆναι, προσκληθῆναι, Δημ. 839. 29, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 319B.

μετάπεμψις, ἡ, πρόσκλησις, κλῆσις, Πλάτ. Ἐπιστ. 338B, κ. ἀλλ.

μεταπερισπάω, ἀποσύρω μακράν, τῶν θείων Κλήμ. Ἀλ. 541.

μεταπεσσεύω, Ἀττ. **-πεττεύω**, κινῶ, μετακικῶ, ὡς ἐν τῷ παιγνιδίῳ τῶν πεσσῶν (τῆς «ντάμας»), τινὰ Πλάτ. Κωμ. ἐν «Πρέσβεσι» 2· παθ., Πλάτ. Μίνως 316C· — οὐσιαστ., **-πέττευσις, εως**, ἡ, Νικήτ. Χων. 292A.

μεταπέταμαι ἢ **-πέτομαι**, πέτομαι εἰς ἄλλον τόπον, ἀφίπταμαι, ἀπὸ .. εἰς .., Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 50.

μεταπήγνυμι, πήγνυμι, κτίζω εἰς ἕτερον μέρος· — μέσ., μεταπήγνυσθαι τὴν καλιάν, κτίζειν αὐτὴν εἰς ἄλλο μέρος, Δίων Χρ. 2, 387.

μεταπηδάω, πηδῶ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς τόπου εἰς τὸν ἕτερον, πηδῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 1, π. τῆς Συρ. Θεοῦ 36. **II.** πηδῶ μεταξύ, τισι Ἀππ. Ἀννιβαλικ. 23.

μεταπήδησις, ἡ, τὸ πηδᾶν ἀπὸ ἑνὸς τόπου εἰς ἕτερον, Πλούτ. 2. 730C.

μεταπίνω: μέλλ. **-πίομαι**, πίνω κατόπιν, Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 393.

μεταπιπίσκω, μεταβατ. ἐνεργείας τοῦ **μεταπίνω**, δίδω εἴς τινα νὰ πίῃ, ποτίζω, Ἱππ. 484. 20.

μεταπιπράσκω, πωλῶ μετὰ ταῦτα ἢ ἐκ νέου, Α. Β. 51.

μεταπίπτω: μέλλ. **-πεσοῦμαι**· — πίπτω κατὰ διάφορον τρόπον, ὑφίσταμαι μεταβολήν, α) κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν σχῆμα, μ. τὸ εἶδος Ἡρόδ. 6. 61· μ. εἰς ἄλλο εἶδος Πλάτ. Κρατ. 440B· ἐκ γυναικὸς ἐς ὄρνεον Λουκ. Φιλοψ. 2· ἀπολ., Πλάτ. Κρατ. 440A, κτλ.· — ἢ, β) ἐσωτερικῶς κατὰ τὴν γνώμην, μεταβάλλω αἴφνης γνώμην, τὸν ὁμόθεν πεφυκότα στέργων μετέπεσον Εὐρ. Ι. Α. 502· μ. ἐξ ἐχθίστου Ἀριστοφ. Ὄρν. 626· ἀπολ., Πολύβ. 5. 49, 7. 2) ἐπὶ μεταβολῆς τόπου, μετοικῶ, μεταναστεύω, μεταφέρομαι, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 4. 11, κ. ἀλλ.· οὕτως ἐπὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ψήφων, εἰ τρεῖς μόναι μετέπεσον τῶν ψήφων Πλάτ. Ἀπολ. 36Α, ἔνθα ἴδε Stallb.· ἀλλά, ὀστράκου μεταπεσόντος, ὡς τὸ ὄστρακον ἔπεσεν ἀντιστρόφως, παροιμ. ἐπὶ αἰφνιδίου μεταβολῆς, (ληφθεῖσα, ὡς λέγεται, ἐκ τῆς παιδιᾶς ὀστρακίνδᾳ), Heind. εἰς Πλάτ. Φαῖδρ. 241Β. **3)** ἐπὶ καταστάσεων, περιστάσεων, κ.τ.τ., μεταπίπτοντος δαίμονος Εὐρ. Ἄλκ. 913 μ. ἄνω κάτω Πλάτ. Γοργ. 493Δ· τοὐναντίον μ. (ἔνθ. εἰς τ.) ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 162D· τὸ τῆς τύχης γὰρ ῥεῦμα μ. ταχὺ Μένανδρ. ἐν «Γεωργῷ» 1·— συχν. ἐπὶ πολιτικῶν μεταβολῶν, ὑφίσταμαι μεταβολήν, ἐπανάστασιν, ἀνατροπήν, Θουκ. 8. 68· μεταπεπτώκει τὰ πράγματα Λυσ. 159, 16·— καθόλου, πίπτω εἰς χείρονα κατάστασιν, εἰς δουλείαν Λυκοῦργ. 154, 14, πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 440Β· ἐξ εὐτυχίας εἰς δυστυχίαν Ἀριστ. Ποιητ. 13, 3·— ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ τὸ κρεῖσσον, μ. ἐκ τοῦ κακῶς πράττειν Λυκοῦργ. 155, 32, πρβλ. Δημ. 805, 26· μεταπέσοι βελτίονα Εὐρ. Ἴων 412. **II.** μετὰ γεν. πράγματος, ἐκπίπτω ἀπό τινος, ὡς τὸ Λατ. apo excidere, εἰ ἡ γνῶσις τοῦ γνῶσις εἶναι μὴ μεταπίπτει Πλάτ. Κρατ. 440Α· πρβλ. ἐκπίπτω I.

μετάπλᾶσις, ἡ, μεταμόρφωσις, Ἀνώνυμ. πρὸ τοῦ Φιλῆ (ἔνθ. ἐν τῷ αὐτῷ τόμῳ ἔνθα καὶ ὁ Φιλῆς, ἀλλὰ πρὸ αὐτοῦ) στίχ. 187, ἐκδ. Wernsd. **2)** τῷ μεταπλασμός 2, Εὐστ. 58, 35.

μεταπλασμός, ὁ, μεταμόρφωσις, ἀλλοίωσις, τὸν μεταπλασμὸν τῆς πίστεως Βίος Παύλου τοῦ Κων[πόλεως ἐν Φωτ. Βιβλ. σ. 474, 33. **2)** παρὰ τοῖς Γραμμ. μεταπλασμὸς κλίσεως, ὁ σχηματισμὸς πτώσεων τῶν ὀνομάτων ἢ χρόνων τῶν ῥημάτων ἐξ ἀνυπάρκτου ὀναμαστικῆς ἢ ἐνεστῶτος, οἷον ἀλκὴ ἐξ ὀνομαστ. *ἄλξ, μετέπεσον ἐκ τύπου *μεταπέσω.— Περὶ μεταπλασμοῦ καθόλου ἀνάγνωθι ὅσα γράφει ὁ Εὐστάθ. ἐν 58, 32 καὶ ἑξῆς. **3)** σχῆμα πάλης, Εὐστάθ. 1327, 12.

μεταπλάσσω, Ἀττ. -ττω. πλάττω διαφόρως, τροποποιῶ, μεταβάλλω, Πλάτ. Τίμ. 50Α· τι εἴ τι αὐτόθι 92Β· (οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἀνθ. Π. 9. 708)· μεταπλάσσων (ὁ αἰὼν) βίον ἄλλοτ' ἄλλως Μελιννὼ Λεσβία παρὰ Στοβ. τ. 7. 13. **2)** γραμμ., σχηματίζω πτῶσιν ὀνόματος κατὰ μεταπλασμόν, ἔνθ. ἐξ ὀνομαστικῆς μὴ ὑπαρχούσης, τὸ δὲ ὑσμῖνι ὤφειλε μὲν διὰ τοῦ η ἔχειν τὴν λήγουσαν, εὐθεῖα γὰρ ἡ ὑσμίνη· μετεπλάσθη δὲ ὡς καὶ τὸ Δωρίῳνι κτλ., Εὐστ. 365, 13.

μεταπλαστικῶς, κατὰ μεταπλασμόν, Festivs σ. 1. ἐκδ. Egger.

μεταπλέκω, «ξεπλέκω» τι καὶ πλέκω αὐτὸ πάλιν, Γρηγ. Ναζιανζ. 2. 183.

μεταπλέω, μεταβάλλω τὸν πλοῦν μου, πλέω κατὰ διάφορον διεύθυνσιν, Ἀνών. ἐν Κραμήρου Ὀξ. Ἀν. τ. 3, σ. 219, 15· Ἰων. -πλώω, Ὀππ. Ἁλ. 3. 427.

μεταπλώμενοι, οἱ, οἱ ἐξ ἀνθρώπων γενόμενοι θεοί, Ἡσύχ.

μεταπνέω, ἀναπνέω πάλιν, ἀναλαμβάνω ἀναπνοήν, ἀνακουφίζομαι, καμάτοιο, ἐκ τοῦ κόπου, Ὀππ. Ἁλ. 5. 314.

μεταπνείω = μεταπνέω, Γρηγ. Ναζιανζ. I, 448Δ.

μεταπνοή, ἡ, ἀναπνοή, τὸ ἀναλαβεῖν πνοήν, «ἀνάσσα», ἀνακούφισις, Ἡσύχ.· ἴδε μετάψυξις.

μεταποιέω, μεταβάλλω τὴν κατασκευὴν πράγματός τινος, ἐκ νέου κατασκευάζω, ἀλλοιῶ, τροποποιῶ, Σόλων 1. 5, Δημ. 268. 5· μ. τι εἴς τινα τρόπον Ἱππ. Ἀγμ. 768· τι ἀπό τινος Διόδ. 5. 29. **II.** Μέσ. ἀντιποιοῦμαι, ἰδιοποιοῦμαι, οἰκειοποιοῦμαι, μετά γεν. πράγμ., π. χ. ξυνέσεως, ἀρετῆς Θουκ. 1. 140., 2. 51· τέχνης Πλάτ. Πολιτ. 299Ε· — ἐν Προτ. 2. 178, τὸ αὐξέν σφι μετεὸν μεταποιεῦνται, κάλλιον νὰ ληφθῇ ἀπολ., αὐξέν σφι μετέον, ὑπονοουμένης τῆς γενικ. τοῦ ἐμπορίου. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 466.

μεταποίησις, ἡ, μεταβολή, τροποποίησις, μετασχηματισμός, Συλλ. Ἐπιγρ. 5906, Ἐκκλ., κτλ.

μεταποιητής, ὁ, ὁ μεταποιῶν, Ἀρχ. Λεξικ.

μεταποιητικός, ἡ, όν, καταλληλος ἢ διατεθειμένος πρὸς ἀλλοίωσιν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ.

μεταποινίος, ον, ὁ μετέπειτα τιμωρῶν, Ἀνθ. Π. 5. 248.

μεταποιοῦσθαι, ἀλλοιοῦσθαι, ἀποβάλλειν τὴν προτέραν ποιότητα, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ μελιχρὸς χυμὸς Ὑμηττοῦ, μεταπεποίωται παρὰ τῆς ἐπιπεσούσης τυραννίδος Ἰταλικῆς Μ. Ἀνομ. τ. Β', σ. 270, 19, ἐκδ. Α.

μεταποιπνύω, ὑπηρετῶ τινα, ἐξεποίναν ἐήν μεταποιπνύουσαι Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1113.

μεταπομπή, ἡ, = μετάπεμψις, Πλάτ. Ἐπιστ. 348D, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 13. 33.

μεταπόμπιμος, ον, μετάπεμπτος, Νικηφ. Γρηγορ. τ. Γ', σ. 309, ἐκδ. Β.

μεταπόντιος, ον, ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης, διαπόντιος, Ἡσύχ.

μεταπορεύθην, Ἐπίρρ. τοῦ μεταπορεύομαι, ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει: «ἐπελθών, μετελθών, (;)».

μεταπορεύομαι: μέλλ. -εύσομαι, ἀόρ. -επορεύθην· ἀποθ.· ὑπάγω κατόπιν, ἀκολουθῶ, ὡς τὸ μετέρχομαι. ἔχθραν Λυσ. 187· 1: καταδιώκω, τιμωρῶ, ἀσέβειαν Πολύβ. 1. 88, 9. κτλ. **2)** ἐπιζητῶ τι, ζητῶ νὰ ἀποκτήσω, Λατ. ambire, ἀρχὴν Πολύβ. 10. 4, 2. **II.** ὑπάγω ἐξ ἑνὸς τόπου εἰς ἕτερον, μεταναστεύω, μετοικῶ, Πλάτ. Νόμ. 901C.

μεταπυρθμεύω, μεταφέρω διὰ θαλάσσης εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος ἢ εἰς ἄλλο μέρος, Ἀριστ. π. Φυτ. ἐν τῷ προοιμ.

μεταποροποιέω, -ποίησις, ἴδε μετασυγκρίνω. -κρισις.

μεταποτέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ μεταπίνω, δεῖ μεταπίνειν, [ὕδωρ] Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 394· οὕτως, ὕδατι χρηστέον αὐτόθι

μετάπρασις, ἡ, μεταπώλησις, πώλησις κατὰ μικρὰς ποσότητας, λιανικῶς, Σ. ῥάδ. 235.

μεταπράτης [ᾰ], ου, ὁ, ὁ εἰς μικρὰς ποσότητας πωλῶν, Σουΐδ.· ὡσαύτως παλιμπράτης.

μεταπρεπής, ές, ὁ διαπρέπων μεταξύ τινων, μετὰ δοτ. πληθ., δόμον .. μεταπρεπέ' ἀθανάτοισιν Ἰλ. Σ. 370.

μεταπρέπω, διαπρέπω μεταξὺ πολλῶν, διακρίνομαι, μετὰ δοτ. πληθυντ., ἐπὶ μεγάλων καὶ εὐσώμων ζώων, ταῦρος μεταπρέπει βόεσσι Ἰλ. Β. 481, κτλ.· ἢ ἐπὶ ἡρώων, μ. ἡρώεσσι, Μυρμιδόνεσσι, Τρώεσσι, κτλ., συχνὸν παρ' Ὅμ. (ἰδίως ἐν τῇ Ἰλ.), καὶ παρ' Ἡσ.· ὡσαύτως μετὰ δοτ. τρόπου, ἔγχεϊ Τρωσὶ μεταπρέπω, διακρίνομαι μεταξὺ τῶν Τρώων τῷ δόρατι, Ἰλ. Π. 835, πρβλ. 596, Ἡσ. Θ. 377· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν ἔγχεϊ μάρνασθαι Ἰλ. Η. 194· μετ' αἰτ., μ. γιθέοισιν εἶδος Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 784. — Κατὰ τὸν Ἡσύχ.: «μετατρέπειν· ὑπερβαίνειν, ὑπερλάμπειν».

μεταπτοιέω, προούμενος φεύγω εἰς ἄλλο μέρος, ζητῶ καταφύγιον, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 331.

μετάπτωσις, ἡ, μεταβολή, τροπή, Πλάτ. Νόμ. 895Β, κτλ.· ὁ βίος ἀσήμους τὰς μ. ἔχει Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 581· εἰ .. εἰς μ. ἔσται ὁ ἀγρός, ἂν μετενεχθῇ, Συλλ. Ἐπιγρ. 3702· ἡ ἐκ τύχης ἄνω καὶ κάτω μ. Ἀλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 29. **II.** μετάβασις πρὸς τὸ μέρος τινός, τὴν ἐσομένην .. μετάπτωσιν πρὸς αὐτοὺς τῶν Ἰδήρων Πολύβ. 3, 99, 3.

μεταπτωτικός, ἡ, όν, ὑποκείμενος εἰς μετάπτωσιν ἢ μεταβολήν, ἐπὶ τῆς ποσότητος τῶν συλλαβῶν, κοινὸς κατὰ τὴν ποσότητα, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 14·— οὕτω **μετάπτωτος**, ον, Πλούτ. 2. 447Δ, Μ. Ἀντων. 5. 10. Ἐπίρρ. **μεταπτώτως**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 22, 8.

μεταπύργιον, τό, = μεσοπύργιον, Θουκ. 3. 22, Δυσ. παρ' Ἁρποκρ.

μεταπωλέω, = μεταπιπράσκω, τῶν μεταπωληθέντων Συλλ. Ἐπιγρ. 1690. 15.

μετ-αρδεύω, μεταχειρίζω ὕδωρ (ἐκ τῆς πηγῆς) καὶ ποτίζω τι, «ταῦτα ὥσπερ ἐκ πηγῆς τῶν Ὁμηρικῶν ἐπῶν εἰς τοὺς ἰδίους διαλόγους ὁ Πλάτων μετήρδευσεν» Ἡρακλείδ. Ἀλληγ. Ὁμηρικαὶ 433.

μετ-αριθμιος, ον, ὁ καταλεγόμενος μεταξύ .. , ἀθανάτοισιν Ὅμ. Ὕμν. 25. 6, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 205.

μεταρράπτω, ῥάπτω κατ' ἄλλον τρόπον, μετασκευάζω, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ ἐπικαττύω, «λέγουσι δὲ ἐπὶ τῶν τὰ παλαιὰ τῶν δραμάτων μεταποιούντων καὶ μεταρραπτόντων» Δ. Β. 39. 19.

μεταρρέπω, ῥέπω, κλίνω πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, Εὐστ. Πονημάτ. 287, 94.

μεταρρέω: μέλλ. -ρεύσομαι, ῥέω κατὰ διάφορον διεύθυνσιν, σχηματίζω παλίρροιαν, ὥσπερ Εὔριπος Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 9. 6, 3, πρβλ. Ἀριστ. π. Δίτ. Ὀξ. Παθ. 2. 1. **2)** μεταβαίνω ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους εἰς τὸ ἕτερον, οἷον ἐκ δεξιῶν εἰς τὰ ἀριστερά, οἷα τὰ ἐν τοῖς κατόπτροις τῆς ὄψεως πάθη, ἀεξιὰ εἰς ἀριστερὰ μεταρρεούσης (μεταφερούσης Ἕρμανν.) Πλάτ. Θεαίτ. 193C· μ. πᾶν τὸ ἔθνος εἰς αὐτὸν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλεμ. 1. 4, 5· τὸ πράγματα μ. εἰς Μιθριδάτην Ἀθήν. 212Δ.

μεταρριζόω, ἐκριζώνω, Νόνν. Δ. 21. 104.

μεταρριπίζω, ῥιπίζων ἀνάπτω φλόγα, Νόνν. Δ. 2. 408. **II.** ἐν τῷ παθ., μεταρριπίζομαι, φέρομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, μεταρριπίζεσθαι ἅμα ἐκείνοις καὶ αὐτὸν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 4. 19· «τὰ εὐκίνητα καὶ εὐχερῶς μεταρριπιζόμενα ὑπὸ τῶν ἀνέμων» Ἐτυμολ. Μέγ. 423. 30.

μεταρριπτέω, = τῷ ἑπομ., μνημονεύεται ἐκ Γρηγ. Ναζ.

μεταρρίπτω: μέλλ. -ψω, μεταστρέφω, «ἀναποδογυρίζω», Σιμωνίδ. 43, Δημ. 797. 11· παρασύρω ἐκ τῆς μιᾶς μερίδος εἰς τὴν ἑτέραν, Πολύβ. 17. 13, 8, κτλ.

μετάρροια, ἡ, μεταβολὴ τοῦ ῥόμβου τῆς ῥοῆς, ῥοὴ πρὸς τὸ ἀντίθετον, τοῦ πνεύματος Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 20, πρβλ. Διόδ. 3. 51·— ὡσαύτως **μεταρροή**, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 205.

μεταρρυθμέω, = **μεταρρυθμίζω**, Κλήμ. Ἀλ. I, 1358C, Φιλόστρ. 246.

μεταρρυθμίζω, ὡς καὶ νῦν, μεταβάλλω τὴν μορφὴν ἢ τὸ σχῆμα πράγματός τινος, μεταπλάττω, μεταβάλλω, τὰ γράμματα Ἡρόδ. 5. 58· πόρον Αἰσχύλ. Πέρσ. 747· τὴν λέξιν Ἀριστ. Φυσ. Ἀ. 2, 11.— Παθ., μεταβάλλομαι τὸ σχῆμα, μεταμορφοῦμαι, ἀλλοιοῦμαι, ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 3. 8, 2. **2)** ἰδίως, ἀναμορφώνω, διορθώνω, Ξεν. Οἰκ. 11. 2 καὶ 3, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 9, 5. **II.** σχηματίζω κατὰ διάφορον σχῆμα ἢ μορφήν, Πλάτ. Τίμ. 46Α, 91D, ἐν τῷ παθ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεταρρύθμίσις, ἡ, μεταβολή, ἀλλοίωσις, Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 32.

μεταρρυθμόω, = **μεταρρυθμίζω**, Ἡσύχ.

μεταρρυΐσκομαι, Παθ., = **μεταρρέω**, Εὐστ. Πονημ. 128. 91.

μετάρρυσις, ἡ, (μεταρρέω) = **μετάρροια**, Νικηφ. Βλεμμ. Ἐπιτ. Φυσ. σ. 140.

μεταρσιολεσχέω = **μετεωρολογέω**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 320.

μεταρσιο-λέσχης, ου, ὁ, = **μετεωρολέσχης**, Πλάτ. Σίσυφ. 389Α.

μεταρσιολεσχία, ἡ, = **μετεωρολογία**, Πλουτ. Περικλ. 5.

μεταρσιο-λογικός, ή, όν, = **μετεωρολογικός**, Θεόφρ. παρὰ Διογ. Λ. 5. 44.

μετάρσιος, Δωρ. **πεδάρσιος**, ον, καὶ α, ον, Ἡρόδ. 7. 188, Εὐρ. I. T. 27· (μεταίρω)· — ἐν χρήσει παρὰ ποιηταῖς (οὐδέποτε δὲ ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ), ἀκριβῶς ὡς τὸ **μετέωρος**, ὑψωμένος ἐκ τοῦ ἐδάφους, ὑψηλὰ ἐν τῷ ἀέρι, Λατ. sublimis, Τραγ. (καίτοι ὁ Αἰσχύλ. ἔχει αὐτὸ μόνον ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ)· ἑσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος Σοφ. Τρ. 786· μετάρσιοι χολαὶ διεσπείροντο, διεσπείροντο εἰς τὸν ἀέρα, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1009· οὕτω, λόγοι πεδάρσιοι θρῴσκουσι, ἀκορπίζονται εἰς τοὺς ἀνέμους, Αἰσχύλ. Χο. 846· ὑπὲρ πυρᾶς μεταρσία ληφθεῖσ' Εὐρ. I. T. 27· μετάρσιον πλευρὰν ἔπαιρε ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 499· πτερωθεὶς βούλομαι μ. ἀναπτέσθαι Ἀριστοφ. Ὄρν. 1382· ναῦς ἅρμεν' ἔχουσα μετάρσια, ἔχουσα τὰ ἱστία ὑψωμένα, ἀναπεπταμένα, Θεόκρ. 13. 68· — τὰ μ. = **μετέωρα**, τὰ ἐν τοῖς μεταρσίοις, τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, Θεοφρ. π. Πυρ. 3· πῦρ μ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **αἰθέριον**, Διον. Ἁλ. 16. 1. **2)** ὡς τὸ **μετέωρος** I. 3, ἔξω εἰς τὴν θάλασσαν, ἐν τῷ πελάγει, ὅσας δὲ τῶν νεῶν μεταρσίας ἔλαβε ὁ ἄνεμος Ἡρόδ. 7. 188. **II.** μεταφορ. ἐν τῷ ἀέρι, ὑπὲρ τὸν κόσμον τοῦτον (πρβλ. **μετέωρος** I. 2), διὰ μούσας καὶ μετάρσιος ἧξα Εὐρ. Ἄλκ. 963· μ. ὕμνος Ἑλλ. Ἐπιγρ. 882· ἡ πάρος ἀγλαΐῃσι μ., ἐπηρμένη, Ἀνθ. Π. 5. 273. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, τοῦ ἀέρος, κενός, κόμπος Εὐρ. Ἀνδρ. 1220. **III.** παρ' Ἰατρ., ἐπὶ τῆς πνοῆς, ταχεῖα (πρβλ. Ὁρατ. sublimi anhelitu), Ἱππ. 647. 26· πνοὰς θερμὰς πνέω μετάρσι', οὐ βέβαια (οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ.], Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1093· ἐπὶ τοῦ προσώπου, «ἀναμμένος», πυρετώδης, Ἱππ. 638. 31.

μεταρσιόω, ἄρω, σηκώνω ὑψηλά, μετεωρίζω, νέφος μεταρσιωθὲν Ἡρόδ. 8. 65.

μέτ-αρσις, -εως, ἡ, μεταφύτευσις, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 4, 2.

μεταυλεύω, διαταράσσω, Ὠριγέν. I, 797Β, κλ.

μετασεύομαι, Ἐπικ. ἀόρ. **μετέσσυτο**· (ὁ Ὅμ. διπλασιάζει τὸ σ χάριν τοῦ μέτρου)· Παθ. Σπεύδω κατόπιν τινός, παρακολουθῶ σπεύδων, πολλαὶ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαὶ Ἰλ. Ζ. 296· — ὁρμῶ πρός τινα ἢ κατόπιν τινός, Ἀθηναίη δὲ μετέσσυτο Φ. 423· μετ' αἴτ., ὁρμῶ ἐπί τινος, κατά τινος, μετέσσυτο ποιμένα λαῶν Ψ. 389. **II.** ὁρμῶ ὀπίσω, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1270.

μετασκαίρω, πηδῶ μεταξὺ ἢ κατόπιν, Ἄρατ. 280.

μετασκάπτω, μεταφυτεύω, Ἡσύχ. ἐν λ. **μεταβυθρεύοντες**.

μετασκευάζω, μέλλ. -άσω, θέτω ὑπὸ ἄλλο ἔνδυμα (σκευή), μεταβάλλω τὸ ἔνδυμά τινος, ἐνδύω ἀλλέως, μεταμορφώνω, ἑαυτὸν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 499· τροποποιῶ, τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον μετασκευάσαι [τὰ ἅρματα] Ξεν. Κύρ. 6. 2, 8· μετ. νόμον, τροποποιῆσαι νόμον, παρεισαγαγεῖν τι εἰς αὐτόν, Δείναρχ. 95. 31. **II.** Μέσ., «συμμαζεύω» τὰ πράγματά μου καὶ μεταβαίνω ἀλλαχόσε, μετασκευασάμενος τὸν ὅλον οἶκον Διον. Ἁλ. 4. 6· τὰ αὐτοῦ παρά τινα Ξεν. Ἐφέσ. 5, 13· ἀπολ., μεταβαίνω, ἀπέρχομαι, ἐκ .., εἰς .., Λουκ. Τόξ. ἢ φιλ. 57. **2)** ἐνδύομαι διαφόρως, μεταβάλλω τὰ ἐνδύματά μου, οἰκετικαῖς ἐσθῆσεσιν μετασκευασάμενοι, μεταμφιεσθέντες μὲ ἐνδύματα οἰκετῶν, Πολύαιν. 6. 49· οὕτως ἐν τῷ παθ. πρκμ., πόθεν μετεσκεύασθε; Φιλόστρ. 660.

μετασκεύασις, εως, ἡ, = **μετασκευή**, Εὐστ. Πονημάτ. 30. 69.

μετασκευαστικός, ή, όν, ἐπιτήδειος ἢ ἁρμόδιος εἰς τὸ μετασκενάζειν, ἐπὶ τέχνης, ἡ χαλκευτικὴ καὶ ἡ τεκτονικὴ μεταskευαστικαί εἰσιν, ἐκ γὰρ τοῦ σιδήρου ἢ χαλκοῦ ὅπλα ποιεῖ κτλ., Διογ. Λ. 3. 100.

μετασκευή, ἡ, τὸ μετασκευάζειν τι, τροποποιεῖν αὐτό, ἐπὶ λέξεων καὶ φράσεων, «τρίτον δ' εἴ τι δεῖται μετασκευῆς τῶν λαμβανομένων, ἀφαιρίσεως λέγω καὶ προσθήκης καὶ ἀλλοιώσεως» Διον. Ἁλ. π. Συνθ. σ. 39, πρβλ. **πάθος**.

μετασκευωρέομαι, ἀποθ., μεταβάλλω, ἀλλοιῶ, Πλάτ. Πολιτ. 276C.

μετάσκεψις, εως, ἡ, μεταβολὴ σκέψεως ἢ σκοποῦ, Κύριλλ.

μετασκηνόω, κυρίως μεταβαίνω εἰς ἄλλην σκηνήν, ἀλλὰ καὶ μεταβαίνω εἰς ἄλλον τόπον, Διόδ. 14. 32, Ῥήτορες (Walz) τ. 3, 583, 25.

μετασκήνωσις, ἡ, ἡ εἰς ἄλλον τόπον σκήνωσις, μετάθεσις, Μιχ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 418.

μετασκιρτάω, πηδῶ εἰς ἄλλον τόπον, ἀπομακρύνομαι, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 259. 16.

μετασοβέω, ἀποδιώκω, Φώτ., Σουίδ.

μετασπάω: μέλλ. -άσω, ἀποσπῶ, καὶ μεθέλκω τινὰ ἐξ ἑνὸς μέρους πρὸς ἕτερον, πειρᾷ μετασπᾶν σκληρὰ μαλθακῶς λέγων, προσπαθεῖς νά με ἐφελκύσῃς καλύπτων σκληρὰς σκέψεις διὰ μαλακῶν λόγων, Σοφ. Ο. Κ. 774.

μετασπείρω, «ξανασπείρω, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 366, 9, ἔκδ. Α.

μετασπεύδω, σπεύδω κατόπιν τινός, Ἰωσ. Φλαβ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 2, 2.

μετασπόμενος, **μετασπών**, ἴδε ἐν λ. **μεθέπω**.

μέτασσαι, αἱ, ἐν Ὀδ. I. 221, ἐπὶ ἀρνῶν καὶ ἀρίφων, = **μεταγενεῖς**· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι, χωρὶς δ' αὖθ' ἔρσαι, δηλ. χωριστὰ τὰ πρώϊμα, χωριστὰ τὰ ὄψιμα καὶ χωριστὰ τὰ νεογέννητα. (Ἐκ τῆς προθ. **μετά**· πρβλ. **ἔπισσαι** (ἐκ τῆς προθ. **ἐπί**), **περισσός** (ἐκ τῆς προθ. **περί**).)

μετασσεύομαι, Ἐπικ. ἀντὶ **μετασεύομαι** II.

μετάστᾶσις, ἡ, (μεθίστημι) μετατόπισις, ἀπομάκρυνσις, κακοῦ Ἀνδοκ. 20. 37. **2)** ἐν τῇ Ρητορ., «μετάστασις δ' ἐστὶν ὅταν ἀφ' ἑαυτῶν μεθιστῶμεν τὴν αἰτίαν ἐφ' ἕτερον ἔξω τοῦ πράγματος ὄντα» Ἀλεξάνδρου περὶ Σχημάτ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 8. σ. 458, 15. **II.** (μεθίσταμαι) μετάθεσις εἰς ἕτερον τόπον, μετοίκησις, μετανάστασις, μ. ἐξ οἰκείας εἰς ἀλλοτρίαν Πλάτ. Τίμ. 82Α· εἰς τὴν γείτονα πόλιν ὁ αὐτ. π. Νόμ. 877Α· ὅπερ εἶναί τι ὀλίγῳ ἐλαφρότερον τῆς ἐξορίας, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιστ. 350Ε· ἀκολούθως καθόλου, μετάστασιν ἔχειν, ἐπιδέχεσθαι μετατόπισιν, ἐπὶ νοσημάτων, Ἱππ. 1253Α· μ. ἡλίου, ἔκλειψις, Εὐρ. I. T. 816· τοῦ βίου μ. ἀπέλευσις ἐκ τῆς ζωῆς ταύτης, θάνατος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 558· καὶ ἄνευ τοῦ βίου, Σιμων. 39· μ. κακοῦ, ἀνακούφισις, ἀπαλλαγὴ ἐκ δυστυχίας, Ἀνδοκ. 20. 36· — ἐπὶ τῆς Ἀττ. σκηνῆς, ἡ ἔξοδος τοῦ χοροῦ, πρβλ. **πάροδος** II. **2)** μεταβολή, μετατροπή, μορφῆς, γνώμης Εὐρ. Ἑκ. 1266, Ἀνδρ. 1003· θυμῷ μετάστασιν διδόναι, ἐπιτρέπειν μεταβολὴν ἢ τροπὴν τῇ ὀργῇ, Σοφ. Ἀντ. 718· τῶν φρενῶν μ. Ἀλεξ. ἐν Ἀθήλ. 41. **3)** μεταβολὴ πολιτικοῦ συστήματος, ἀνατροπή, ἐπανάστασις, ἐκ στάσεως μετάστασις Θουκ. 4. 74, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 856C· ἐν Ἀθήναις ἰδίως ἡ στάσις ἡ γενομένη τῷ 411 π. Χ., Λυσ. 184. 6, κτλ.

μεταστάτέον, ῥηματ. ἐπίθ., τοῦ **μεθίστημι**, δεῖ μεθιστάναι, Ἰσοκρ. 109Β.

μεταστᾶτικός, ή, όν, ὁ δηλῶν μεταβολήν, ἐπὶ μορίων, Σχόλ. εἰς Θουκ. 3, 65.

μεταστατικῶς, κατὰ μετάστασιν, Ἀψίν. ἐν Speng. rhet. gr. τ. 1, σ. 370, 13., 371, 15, Σχολ. Ἀριστείδου, ἔκδ. Dind. σ. 1. 289. 504. 506. 547. 549. 622. 670. 689.

μετάστᾶτος, ον, ὁ παθὼν μετάστασιν, ὁ μετατοπισθείς, Ἱππ. 302. 31.

μεταστείχω, πορεύομαι εἰς ἀναζήτησίν τινος, τινά Εὐρ. Ἑκ. 509, Ἱκέτ. 90. **II.** ἀπολ., ἀπέρχομαι, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 451.

μεταστέλλομαι, Μέσ., ὡς τὸ **μεταπέμπομαι**, στέλλω καὶ προσκαλῶ, τινα Λουκ. Ἀλεξ. 55· ὡσαύτως ἐν τῷ ἐνεργ., ὁ αὐτ. ἐν Χάρ. ἢ Ἐπισκοπ. 12.

μεταστένω, κατόπιν στενάζω, μετανοῶ κατόπιν καὶ στενάζω διά τι, ἀτὴν δὲ μετάστενον Ὀδ. Δ. 261· μὴ μεταστένειν πόνον (τὰ Ἀντίγραφα **πόνων**) Αἰσχύλ. Εὐμ. 59. **II.** θρηνῶ μετά τι ἢ κατόπιν αὐτοῦ, σὸν ἄλγος Εὐριπ. Μήδ. 996· πρβλ. **μετακλαίω**.

μεταστεφᾰνόω, «ξαναστεφανώνω», «ματαστεφανώνω», Εὐμάθιος σελ. 73.

μεταστήθιος, ον, ὁ μεταξὺ τῶν μαστῶν, Σουίδ. (ξ)

μεταστοιβάζω, «ξαναστοιβάζω», «ματαστοιβάζω», Στουδίτ. 1740Δ.

μεταστοιχεῖ ἢ -εῖ, Ἐπίρρ., κατὰ στοῖχον, κατὰ σειράν, στάν δὲ μ., ἐπὶ ἁρμάτων ἑτοίμων πρὸς ἁρματηλασίαν, Ἰλ. Ψ. 358· ἐπὶ τῶν μελλόντων νὰ ἀγωνισθῶσιν ἀγῶνα ὁρμοῦ, αὐτόθι 754.

μεταστοιχειόω, μεταβάλλω τὴν στοιχειώδη φύσιν πράγματός τινος, μ. γῆν, μεταβάλλω τὴν γῆν εἰς ὕδωρ, ἐπὶ τοῦ Ξέρξου, Φίλων 1. 674.

μεταστοιχείωσις, ἡ, ἡ μετάπλασις, μεταμόρφωσις, Γρηγορ. Νύσσ. II, 468D, κλ.

μεταστοιχίζομαι, Παθ., ἀνανεοῦμαι, Κύριλλ. Ἁλ.

μεταστολίζομαι, = **μεταμφιέννυμαι**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 521.

μεταστονάχίζω, στενάζω ἢ θρηνῶ μετὰ ταῦτα, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρακλ. 92.

μεταστρᾰτεύομαι, Μέσ., ἐπὶ στρατευμάτων, μεταβαίνω ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἑτέρου στρατηγοῦ, ἐς τὸν Σύλλαν Ἀππ. Μιθρ. 51.

μεταστρᾰτοπεδεύω, μετατοπίζω τὸ στρατόπεδόν μου, Πολύβ. 3. 112, 2· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ξεν. Κύρ. 3 3, 23· πρὸς τὸ ἄστυ ὁ αὐτ. ἐν Ἀγησ. 2. 18, κτλ.

μεταστρεπτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ μεταστρέψῃ, Ἀριστ. Σοφ. Ἔλεγχ. 27.

μεταστρεπτικός, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ μεταστρέφειν, εἰς τὸ διευθύνειν, ἐπί τι Πλάτ. Πολ. 525Α.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεταστρέφω, μέλλ. -ψω· παθ. ἀόρ. -εστρέφθην Ἰλ., -εστράφην [ᾰ] Ἀττ. Ὡς καὶ νῦν, μεταστρέφω, «γυρίζω», τῷ κε Ποσειδάων .. αἶψα μεταστρέψειε νόον Ἰλ. Ο. 52· εἴ κεν Ἀχιλλεὺς ἐκ χόλου .. μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ Κ. 107· μετ. ἑαυτὸν πρὸς τὸ μαλθακώτερον Ἀριστοφ. Βάτρ. 538· τὸ πρόσωπον πρός τι Πλάτ. Συμπ. 190Ε. — Παθ., περιστρέφομαι, στρέφομαι πέριξ, ἢ ὅπως ἀντιμετωπίσω τὸν ἐχθρόν, στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς Ἰλ. Λ. 595., Ο. 591, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 211· ἢ ὅπως φύγω, τῷ δὲ μεταστρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν Ἰλ. Θ. 258., Λ. 447· ἀκολούθως ἁπλῶς στρέφομαι, στρέφομαι ὀπίσω, Ἡρόδ. 3. 121, Πλάτ. Φαίδων 116D, κτλ. στρέφομαι, «γυρίζω» (ὅπως ἴδω ἂν ἀκολουθῇ τις), Δημ. 585. 11, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 125. **2)** διαστρέφω, μεταστρέψαντα τὰς αἰτίας ἐγκαλεῖν καὶ διαβάλλειν Δημ. 1032. 1. **3)** περιστρέφω, μεταστρέφοντα τὸν λόγον βασανίζειν Πλάτ. Θεαίτ. 191C· ὡσαύτως, μ. ἄνω καὶ κάτω ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 272B· ἀνατρέπω, μ. τύχη ἅπαντα Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 14.— Παθ., τἄνω κάτω ὁ βίος μεταστραφεὶς Μένανδρ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 4. **4)** διαστρέφω, κάμνω κακὴν χρῆσιν, διαφθείρω, δύναμιν Πλάτ. Πολ. 367Α. **5)** μεταβάλλω, τροποποιῶ, ἀλλοιῶ, τὸ δίκαιον οὐκ ἔστι μεταστρέψαι Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 24, πρβλ. 3. 11, 6.— Παθ., ὁρᾷς γὰρ τἄμ' ὅσῳ μετεστράφη, πῶς μετεβλήθη ἡ τύχη μου, Εὐρ. Βάκχ. 1330· τὸ ψήφισμ' ὅπως μεταστραφείη Ἀριστοφ. Ἀχ. 537.

6) μ. τι ἀντί τινος, μεταχειρίζομαί τι ἀντὶ ἑτέρου, Πλάτ. Κρατ. 418C. **II.** ἀμεταβ., στρέφομαι πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν, μεταβάλλω τὸν τρόπον μου, ἤ τι μεταστρέψεις; Ἰλ. Ο. 203· μετοχ. ἀορ. **μεταστρέψας**, τοὐναντίον, τἀνάπαλιν, οἱ δὲ μεταστρέψαντες χρῶνται τῇ ἰσχύϊ καὶ τῇ τέχνῃ οὐκ ὀρθῶς Πλάτ. Γοργ. 456Ε, Πολ. 587D. **2)** στρέφομαι πρὸς τιμωρίαν ἢ ἐκδίκησιν, ἐπὶ τῶν θεῶν, μή τι μεταστρέψωσιν ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα Ὀδ. Β. 67· πρβλ. **μετάτροπος** 2. **3)** μετὰ γεν., φροντίζω περί τινος, οὔθ' ἱπποδέσμων οὔτε κολλητῶν ὄχων μεταστρέφουσαι, «φροντίδα ποιούμεναι» (Σχόλ.), Εὐρ. Ἱππ. 1226· πρβλ. **μετατρέπω**.

μεταστροφάδην, ἐπίρρ., πρὸς τὰ ὀπίσω, μεταστροφάδην ἐπιτοξεύοντες Ἀγαθ. Ἱστ. 5, 19, σ. 165Α.

μεταστροφή, ἡ, τὸ μεταστρέφεσθαι, ἀπό τινος ἐπί τι Πλάτ. Πολ. 525C, 532B.

μεταστρωφάω, = **μεταστρέφω**, Πρόκλου Ὕμν. εἰς τὸν Ἥλιον 16.— Μέσ., Ὀρφ. Λιθ. 733.

μεταστύλιον, τό, διάδρομος μεταξὺ στύλων, Δίων Κ. 68, 25.

μεταστυφελίζω, κτυπῶ τινα σκαιῶς καὶ μεταστρέφω, Νόνν. Δ. 17. 164.

μετασυγκρίνω, [ῐ], ἀφαιρῶ τοὺς κακοὺς χυμοὺς ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος διὰ τῶν πόρων τοῦ δέρματος, μεταχειρίζομαι φάρμακα διαφορητικά, τεχνικὸς ἰατρικ. ὅρος τῆς μεθοδικῆς σχολῆς, ἴδε Foës. Oec Hipp.· ὡσαύτως, **μεταποροποιέω**, Διοσκ. 4. 157.

μετασύγκρῐσις, ἡ, ἡ διὰ τῶν πόρων διαφόρησις τῶν κακῶν καὶ νοσοποιῶν χυμῶν, Διοσκ. 3. 43· ἄλλως **μεταποροποίησις**, Γαλην. 10. 91.

μετασυγκρῐτικός, ή, όν, = **δυνάμενος μετασυγκρίνειν**, διαφορητικός, δύναμις Διοσκ. 4. 157.—Ἐπίρρ. **μετασυγκριτικῶς**, διὰ μετασυγκρίσεως, Διοσκ. 2, 195, ὡς διάφ. γραφ.

μετασυλλογίζομαι, μέσ., ἐκ νέου συλλογίζομαι, Θεόδ. Μετοχ. σ. 463.

μετασυνεθίζομαι, Παθ., «ξεσυνηθίζομαι», χρόνῳ μετασυνεθιζόμενον Γαλην. 5. 146.

μετασυντίθημι, διευθετῶ διαφόρως, Δημήτρ. Φαληρεὺς 59 καὶ 249.

μετασύρω, [ῡ], σύρω πρὸς ἄλλο μέρος, Εὐστ. 32, 42.

μετασφαιρισμός, ὁ, τὸ ῥίπτειν ὀπίσω τὴν σφαῖραν εἴς τινα, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. σ. 123.

μετάσχεσις, εως, ἡ, μετοχή, συμμετοχή, τινος, ἐν τῇ φύσει πράγματός τινος, ὡς τὸ **μέθεξις**, Πλάτ. Φαίδων 101C.

μετασχημᾰτίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ. μεταβάλλω τὸ σχῆμα, τὴν μορφὴν προσώπου ἢ πράγματος, Πλάτ. Νόμ. 903Ε, Ἀριστ. π. Γεν. κ. Φθ. 2. 9, 8.— Παθ., μεταβάλλομαι κατὰ τὸ σχῆμα, Πλάτ. Νόμ. 906C, Ἀριστ. π. Οὐραν. 3. 1, 8, π. Ζ. Γεν. 2. 7, 19. **II.** ταῦτα δέ, ἀδελφοί, μετεσχημάτισα εἰς ἐμαυτὸν καὶ Ἀπολλὼ δι' ὑμᾶς, ταῦτα δὲ ἀδελφοί, μετήνεγκα εἰς ἐμαυτὸν καὶ εἰς τὸν Ἀπολλὼ διὰ σᾶς, δηλ. δι' ὅσων εἶπα περὶ ἐμαυτοῦ καὶ τοῦ Ἀπολλώ, ἔδειξα τί εἶναι ἀληθὲς περὶ πάντων τῶν χριστιανῶν διδασκάλων, α' Ἐπιστ. π. Κορινθ. δ', 6.

μετασχημάτῐσις, ἡ, μετατροπή, μεταβολὴ σχήματος ἢ μορφῆς, Ἀριστ. Φυσ. 1. 7, 7, π. Οὐραν. 3. 7, 6, π. Δίσθ. 6. 15· καὶ **μετασχημᾰτισμός**, ὁ, Πλούτ. 2. 687B.

μετασχηματιστέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **μετασχηματίζω**, δεῖ μετασχηματίζειν, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. II, 50, 3.

μετασχίστης, ου, ὁ, ὁ διαιρῶν (;) Συλλ. Ἐπιγρ. 4862b.

μετάταξις, εως, ἡ, μεταβολὴ εἰς τὴν παράταξιν τῆς μάχης, Πολυβ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 392

μετατάσσω, Ἀττ. -ττω, μετατίθημι, τάσσω ἀλλαχοῦ, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 12, 12. **II.** Μέσ., μεταβάλλω τὴν τάξιν τοῦ στρατοῦ, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 43· μετατάσσομαι παρ' Ἀθηναίους, μεταβαίνω καὶ παρατάττομαι μετὰ τῶν Ἀθ., Θουκ. 1. 95· μ. ἐκ πίστεως εἰς πίστιν Κλήμ. Ἀλ. 940.

μετατεύχω, μετακατασκευάζω, Εὐστ. εἰς Ἰλ. Ε. 831.

μετατεχνόω, ῶ, μεταβάλλω, εἰς σκεύη μετετέχνωσεν ὑδατοφόρα πάντα Καλ. κ. Χρυσ. στ. 396.

μετατίθημι: μέλλ. -θήσω· **I.** τίθημι ἔν τινι, τῷ κ' οὔτι τόσον κέλαδον μετέθηκεν (διάφ. γραφ. **μεθέηκεν**), «ἤγουν οὐκ ἂν τοσοῦτον θόροβον ἐνῆκεν ἡμῖν» (Εὐστ.) Ὀδ. Σ. 402. **II.** τίθημι διαφόρως, **1)** ἐπὶ τοπικῆς σημασίας, μεταθέτω, εἰς τὸ πρόσθεν Πλάτ. Συμπ. 191B, C· εἰς βελτίω τόπον ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 903C.— Παθ., Ἀριστ. π. Ἑρμην. 10. 16, κ. ἀλλ.· ἐν τῇ λογικῇ, ἐπὶ προτάσεως, μετατίθεμαι ἤτοι μεταστρέφομαι (ὡς τὸ **ἀντιστρέφω**). ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Προτ. 1. 45, 10. **2)** μεταβάλλω, τροποποιῶ, ἀλλοιῶ, ἐπὶ συνθηκῶν, Θουκ. 5. 18· τὸ νῦν ῥηθὲν Πλάτ. Πολιτ. 297Ε, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 14, 6· μ. τινὰ ἐς πτηνὴν φύσιν Ἀνθ. Π. 11. 367· ἐπὶ γὰρ ὑός τε καὶ ὄνου τὰς ἐπωνυμίας μετατιθείς, μεταβαλὼν τὰς ἐπωνυμίας αὐτῶν (δηλ. τῶν φυλῶν) καὶ δοὺς αὐταῖς ὀνόματα παράγωγα ἐκ χοίρων καὶ ὄνων, οἷα εἶναι τά: **Ὑᾶται, Ὀνεᾶται, Χοιρεᾶται**, Ἡρόδ. 5. 68· μ. τι ἀντί τινος, θέτω τι εἰς τὴν θέσιν ἑτέρου, ἀντικαθιστῶ, Δημ. 303. 9, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 683B· διορθώνω, ἐπανορθῶ, Πολύβ. 1. 67, 4. **3)** Μέσ., μεταβάλλω ὅ,τι εἶναι ἐμὸν ἢ δι' ἐμαυτόν, μ. τὰ εἰρημένα Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 18· τοὺς νόμους ὁ αὐτ. 4. 4, 14· τὴν δόξαν Δημ. 304. 3· τὸν τρόπον ὁ αὐτ. 450. 21.— ἀπολ., μεταβάλλω γνώμην, παλινῳδῶ, Πλάτ. Πολ. 345B, κτλ.· ὁπόθεν Διονύσιος ὁ Ἡρακλεώτης ὁ ἀπὸ τῆς σχολῆς τῶν Στωϊκῶν μεταβὰς εἰς τὴν τῶν Κυρηναϊκῶν ἐκαλεῖτο ὁ **μεταθέμενος**, Διογ. Λ. 7. 37, 166. **6)** μετατίθεσθαι τὴν γνώμην, μεταπηδᾶν εἰς ἄλλην γνώμην, ἀποδέχεσθαι νέαν γνώμην, Ἡρόδ. 7. 18· (ἀλλὰ μ. τῆς γνώμης, ἀποχωρῶ ἔκ τινος γνώμης, Ἀππ. Ἐμφύλ. 3. 29, πρβλ. Διόδ. 16. 31) μετέθου λύσσαν, ἔχεις μεταδῆ εἰς μανίαν, Pors. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 248. μ. τὸ ὄνομα τὸ νῦν, ἀπεδέξαντο τὸ σημερινὸν ὄνομα αὐτῶν, Παυσ. 7. 26, 3·— ἀλλά, **γ)** μ. [τὸν φόβον], ἀπαλλάττομαι [τοῦ φόβου], μεταφέρω ἀλλαχόσε τὸν φόβον, Δημ. 287. 7· τῇ μισθαρνίᾳ ταῦτα μετατιθέμενος τὰ ὀνόματα, μεταφέρων .. ὁ αὐτ. 320. 12. **δ)** μετ' ἀπαρεμφ., ἐάν πως οἷός τε ὦ πεῖσαι μεταθέσθαι ἀντὶ τοῦ ἀπλήστως .. ἔχοντος βίου τὸν κοσμίως .. ἔχοντα βίον ἑλέσθαι Πλάτ. Γοργ. 493C. **ε)** μετὰ διπλῆς αἰτ., τὸ κείνων κακὸν τῷδε κέρδος μετατιθέμενος, μεταβάλλων ἢ στρέφων τὰ κακὰ αὐτῶν σχέδια εἰς ὠφέλειαν αὐτοῦ, Σοφ. Φ. 515. **4)** Παθ., μεταβάλλομαι, ἀλλοιοῦμαι, μετετέθην εὐβουλίᾳ Εὐρ. Ι. Α. 388· μ. ἐς Ρωμαίους, μεταβαίνω πρὸς τὸ μέρος τῶν Ρωμαίων, Ἀππ. Ἰβηρ. 17· πρὸς τὴν τῶν Ρωμαίων αἵρεσιν Πολύβ. 26. 2, 6, κτλ.

μετατίκτω, γεννῶ μετὰ ταῦτα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 760 ἐν τμήσει.

μετατρέπω: μέλλ. -ψω, τρέπω ὀπίσω ἢ μακράν, μοῖραν Πινδ. Ἀποσπ. 164· μετὰ δ' ὑμέας ἔτραπεν αἶσα Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 261. **II.** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, στρέφομαι, ὀπίσω, «γυρίζω», θάμβησεν δ' Ἀχιλεύς, μετὰ δ' ἐτράπετ' Ἰλ. Α. 199, κτλ. **2)** βλέπω πρὸς τὰ ὀπίσω, φροντίζω περί τινος, Τρώων, τῶν οὔτι μετατρέπῃ οὐδ' ἀλεγίζεις Α. 160, πρβλ. Μ. 238· σχέτλιος οὐδὲ μετατρέπεται φιλότητος Ι. 630 (623)· πρβλ. **ἐντρέπω** Π. 2, **ἐπιστρέφω** Π. 3, **μεταστρέφω** Π. 2.— Τὸ σύνθετον τοῦτο φαίνεται ὅτι δὲν ἦτο ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ.

μετατρέφω, ἀνατρέφω μεταξύ τινων, Κουρήτεσσι μετετρέφετ' Ἰδαίοισι Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1234, Λ. 198.

μετατρέχω: μέλλ. -θρέξομαι: ἀόρ. -έδρᾰμον· — τρέχω ἵνα ἀγάγω τινὰ ἢ νὰ φέρω τι, βούλει Δισπείθη διαδράμω καὶ τύμπανα; Φρύνιχ. Κωμ. ἐν «Κρόνῳ» 1· οὔκουν παρ' Ἀθηναίων σὺ μεταθρέξει (ἀλετρίβανον) ταχύ; δὲν θὰ τρέξῃς ταχέως νὰ λάβῃς παρὰ τῶν Ἀθηναίων γουδοχέρι; Ἀριστοφ. Εἰρ. 261.

μετατροπᾰλίζομαι, Παθ., μεταστρέφομαι, οὔτι μετατροπαλίζεο φεύγων Ἰλ. Υ. 190.— Καθ' Ἡσύχ.: «μετατροπαλίζεο ἐπιστρέφου».

μετατροπή, ἡ, (**μετατρέπω** Π. 2) ἀνταπόδοσις, ἔτι σε μετατροπὰ τῶνδ' ἔπεισιν ἔργων Εὐρ. Ἀνδρ. 492· μεταβολή, τὰ μὲν ἀπὸ τῶν χερηόνων ἐπὶ τὰ βελτίονα μετατροπὰν λαμβάνοντα Ἱπποδάμ. Πυθ. παρὰ Στοβ. 534. 37.

μετατροπία, ἡ, τροπὴ τύχης, ἀνατροπή, Ἀνθ. Π. 10. 31.

μετάτροπος, ον, ὁ περιτρεπόμενος, ἐπιστρέφων, Ἀνθ. Π. 7. 506, Καλλ. εἰς Δῆλ. 99. **2)** ὁ στρεφόμενος πρός τι, δαίμων μ. ἐπί τινι Αἰσχύλ. Πέρσ. 942· ἔργα μετάτροπα, = ἔργα ἄντιτα, παλίντιτα, ἔργα, ἅτινα ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸν πράξαντα αὐτά, ἢ ἅτινα ἀκολουθεῖ ἐκδίκησις καὶ τιμωρία, Ἡσ. Θ. 89·— καὶ ὑπάρχει πιθανῶς ἡ αὐτὴ ἔννοια τιμωρίας καὶ ἐκδικήσεως ἐν τῷ: μ. αὖραι ἐν Εὐρ. Ἠλ. 1147, καὶ πολέμου μετάτροπος αὖρα ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 945. Πρβλ. **μετατροπή**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μετατροχαζόντως, Ἐπίρρ., Ἡσύχ., πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **μεταδρομάδην**, ὃ ἴδε.

μετατρυπάω, «ξανατρυπῶ», «ματατρυπῶ» Νεῖλ. 321Α.

μετατρωπάομαι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **μετατρέπομαι**, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 297.

μετατρωχάω, ποιητ. ἀντὶ **μετατρέχω**, Ριανὸς 1. 17.

μετατύπόω, μεταποιῶ, μεταβάλλω τὸν τύπον τινός, **μετατυπώσας** αἰσχρὸν ἀντὶ καλοῦ χαρακτῆρος Φίλων 2, 360.— Παθ., χρόνῳ **μετατυπωθῆναι** Κλήμ. Ἀλ. 631, πρβλ. Εὐστ. 74. 5.

μετατύπωσις [ῠ], ἡ, ἀνάλυσις λέξεως συνθέτου εἰς δύο ἁπλᾶς, οἷον **ἀκρόπολις** εἰς ἄκρα πόλις, Εὐστ. 626. 48, πρβλ. 75. 4.

μετ-αυγάζω, βλέπω μετὰ προσοχῆς, προσβλέπω, τινά Πινδ. Ν. 10. 114. **II.** λάμπω, ἀκτινοβολῶ, Φιλόστρ. 793.

μετ-αυδάω: μέλλ. **-ήσω**, ἀποτείνω τὸν λόγον πρός τινας ἢ πρός τινα, ἀγορεύω, λέγω, ὁμιλῶ, ἑπομένως, προσφωνῶ, παρ' Ὅμ. ἀείποτε μετὰ δοτ. πληθ., ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα Ἰλ. Β. 109, Ι. 16, κτλ., καὶ ἀείποτε ἐν τῷ γ' ἐνικῷ παρατατ. **μετηύδα**, πλὴν ἐν Ὀδ. Μ. 153, 270, ἔνθα ὑπάρχει τὸ α' ἐνικ. **μετηύδων**· πρβλ. **μετάφημι**, **μεταφωνέω**. **II.** παρὰ μέταγεν, ὡσαύτως **μετ'** αἰτ. προσ., ἀπαντῶ εἴς τινα, λέγω, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 54, Μόσχ. 4. 61.

μετ-αῦθις, Ἰων. **μετ-αῦτις**, Ἐπίρρ., μετὰ ταῦτα, μετὰ τοῦτο, τότε, Ἡρόδ. 1. 62, Αἰσχύλ. Εὐμ. 478, 498.

μετ-αυλος, ον, Ἀττ. ἀντὶ **μέσαυλος**.

μεταύριον, Ἐπίρρ., ἡ **μεταύριον** (ἐξυπακ. ἡμέρα), ἡ μετὰ τὴν αὔριον ἡμέρα, Γλωσσ.

μετ-αυτίκα [ῐ], **αὐτίκα μετὰ ταῦτα**, εὐθύς, ἀμέσως μετὰ ταῦτα, Ἡρόδ. 2, 161., 5. 112.

μετ-αῦτις, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **μεταῦθις**.

μετ-αυχένιος, ον, πληθ.. **μεταυχένια**. «τὰ δὲ ἑκατέρωθεν ὠμοπλατῶν πτερύγια, ὧν τὰ πλάγια **μεταυχένια**» Πολυδ. Β', 177.

μεταφέρω: μέλλ. **μετοίσω**·— ὡς καὶ νῦν, τι εἴς τι Πλάτ. Τίμ. 73Ε· τὰς τριηραρχίας ἐκ τῶν ἀπόρων εἰς τοὺς εὐπόρους Δημ. 262. 25· ἀπὸ τούτου εἰς ἕτερον δικαστήριον Νόμ. παρὰ τῷ αὐτῷ 545. 10· τινὰς εἰς ἢ ἐπί τι ὁ αὐτ. 724, ἐν τέλ., 491. 16· **μεταφέρω** κέντρα πώλοις, κεντρίζω τοὺς ἵππους κατὰ διαδοχήν, ὁλ. **μεταφέρω** τὸ κέντρον ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἵππου εἰς τὸν ἕτερον, Εὐρ. Φοίν. 179· οὕτω, μ. ἐπ' ἀνθρώπους τὰς μηχανάς Ξεν. Κύρ. 1. 6, 39· μ. τὰ σκεύη Θεοφρ. Χαρακτ. 10· μ. τι ἐπὶ τἀληθές, φέρω τι εἰς .., Πλάτ. Τίμ. 26D· μ. τὰ ὀνόματα εἰς τὴν αὐτῶν φωνήν, **μεταφράζουσιν** αὐτὰ εἰς τὴν ἰδικήν των γλῶσσαν, ὁ αὐτ. ἐν Κριτί. 113Δ, πρβλ. Δημ. 495. 14.— Μέσ., κομίζω τι **μετ'** ἐμαυτοῦ εἴς τι μέρος, Σινώπης τῆς Θράττης τῆς ἐξ Αἰγίνης Ἀθήναζε **μετενεγκαμένης** τὴν πορείαν Θεοπόμπ. Ἱστ. παρ' Ἀθην. 595Β.— Παθ., **μεταφέρομαι**, εἰς ποίησιν Πλάτ. Πρωτ. 339Δ. **2)** **μεταβάλλω**, τροποποιῶ, εἰ καὶ πάλιν γνώμην **μετοίσεις** Σοφ. Φ. 962· μ. τοὺς χρόνους Δημ. 303. 8· τὰ εἰκαῖα, τὴν ἀξίωσιν, **μεταβάλλω**, συγχέω, Αἰσχίν. 81. 33., 85. 17· ἐπὶ ποιητῶν, **μεταφέρει** ἕκαστος αὐτῶν ταῦτ' ἄνω τε καὶ κάτω Ξέναρχος ἐν «Πορσύᾳ» 1. 2.— Παθ., κύνες πυκνὰ **μεταφερόμεναι**, συχνάκις ὑποστρέφουσαι καὶ ἰχνηλατοῦσαι, Ξεν. Κυν. 4, 5. **3)** ἐν τῇ Ρητορικῇ, **μεταβάλλω** λέξεως τινος τὴν σημασίαν, **μεταχειρίζομαι** λέξιν τινὰ μὲ διάφορον ἢ **μεταβεβλημένην** σημασίαν, καὶ ἀπολ., ποιοῦμαι χρῆσιν **μεταφορᾶς** ἢ **μεταφορικῆς** ἐκφράσεως, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9 5, 3, Ρητ. 3. 2, 12, κ. ἀλλ.· πρβλ. **μεταφορά**. **4)** μ. τοὔνομα ἐπὶ τὸν λόγον, ἀναφέρω τὴν λέξιν εἰς τὴν πρώτην αὐτῆς σημασίαν, ἑρμηνεύω αὐτὴν ἐτυμολογικῶς, ὁ αὐτ. 2. 6, 2.

μετάφημι, ὡς τὸ **μεταυδάω**, ὁμιλῶ **μεταξύ** τινων, ἑπομένως, ἀποτείνω τὸν λόγον, ἀγορεύω πρός .., Ὅμ. (ὅστις ποιεῖται χρῆσιν μόνον τοῦ γ' ἐνικ. τοῦ παρατ. **μετέφη**), μετὰ δοτ. πληθ., π. χ., τῇσι (ὁηλ. ὁμωαῖς) Ὀδ. Σ. 312· ἀλλαχοῦ ὁ Ὅμ. ἀείποτε συνάπτει αὐτὸ μετὰ τοῦ τοῖς ἢ τοῖσι, ὅπερ ἐν τῇ Ὀδ. δυνατὸν νὰ ἐλληφθῇ ὡς δοτ. προσώπου (ὡς ἀνωτέρω τὸ τῇσι), ὡμίλησε πρὸς αὐτούς· ἀλλ' ἐν Ἰλ. Β. 411., Δ. 153., Τ. 55, πρὸς ἓν μόνον πρόσωπον γίνεται λόγος, ὥστε ἐνταῦθα τὸ τοῖς δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς δοτ. πράγματος (ἐξυπακουομένου τοῦ μύθοις, ἔπεσι), μὲ τούτους τοὺς λόγους ὡμίλησεν· δυνάμεθα δὲ οὕτω νὰ ἑρμηνεύσωμεν καὶ τὰ ἐν Ὀδ. χωρία πλὴν τοῦ Σ. 312 (τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθ.). **2)** **μετ'** αἰτ. προσ., ὡς τὸ **προσέφη**, Ἰλ. Β. 795.— Πρβλ. **μετεῖπον**.

μεταφημίζω, μεταβάλλω τὸ ὄνομα, Μανέθων 2. 136.— Μέσ., **μετονομάζω**, τοῦ δ' ἄπο (τοῦ Θεσσαλοῦ ὁηλ.) Θεσσαλίην λαοὶ **μεταφημίξαντο** Ριανὸς παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1090.

μεταφθάνω, ὡς τὸ Ὁμηρικ. **ἀπαμείβομαι**, ἀντιλέγω, ἀποκρίνομαι, Θ. Προδρόμου τὰ κατὰ Ροδάνθ. κ. Δοσ.

μεταφοιτάω, μεταβαίνω ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἕτερον, παρ' ἀλλήλων μ. τι Στράβ. 783.

μεταφοίτησις, ἡ, μετάβασις ἀπὸ ἑνὸς πράγματος εἰς ἕτερον, Κύριλλ. Ἀλ. II, 281D, X, 200A, κλ.

μεταφορά, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ μεταφέρειν, **μετακομίζειν**, Νικόμαχ. ἐν «Εἰλειθυίᾳ» 1. 35. **2)** ἐν τῇ Ρητορικῇ, **μεταφορὰ** λέξεώς τινος εἰς νέαν σημασίαν, μεταφορικὸς τρόπος τοῦ λέγειν, τροπικὴ ἔκφρασις, μεταφορά, Λατ. translatio, Ἰσοκρ. 190D, πρβλ. Ἀριστ. Ποιητ. 21, 7, Ρητ. 3. 10, 7, κ. ἀλλ.

μεταφορέω, **μεταφέρω**. 1, Ἡρόδ. 1. 64., 2. 125.

μεταφορητός, ὁν, ὃν δύναταί τις νὰ **μεταφέρῃ** ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, φορητός, Ἀριστ. Φυσ. 4. 4, 18.

μεταφορικός, ἡ, όν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς μεταφοράς, Ἀριστ. Ποιητ. 22, 16, Ἀποσπ. 59. **II.** ὁ ἀνήκων εἰς μεταφοράν, κατὰ μεταφορὰν εἰρημένος· ἐπίρρ. **-κῶς**, Πλούτ. 22. 884Α.

μεταφράζω, παραφράζω, ἑρμηνεύω εἰς ἄλλο ὕφος, ἐξηγῶ, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 45, Πλουτ. Κάτων Πρεσβ. 19, Κικ. 40. **2)** μεταφράζω τὰς λέξεις γλώσσης τινὸς εἰς ἄλλην, Θεᾶς Φερωνείας ὀνομαζομένης, ἣν οἱ **μεταφράζοντες** εἰς τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν οἱ μὲν ἀνθηφόραν, οἱ δὲ φιλοστέφαναν, οἱ δὲ Φερσεφόνην καλοῦσιν· Διον. Ἀλ. 1, 505, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 9, 14, κτλ. **II.** Μέσ., σκέπτομαι περί τινος κατόπιν, ἢ σκέπτομαι ἀπὸ κοινοῦ **μετά** τινος, ἐξετάζω τι ἀκολούθως, ταῦτα **μεταφρασόμεσθα** καὶ αὖτις Ἰλ. Α. 140.

μετάφρασις, ἡ, ὡς καὶ νῦν, μεθερμήνευσις, ἐξήγησις, παράφρασις, Πλουτ. Δημοσθ. 8, Φώτ., κτλ.

μεταφράστης, (οὐχὶ **μεταφραστής**, Δοβ. Παραλ. 448), ου, ὁ·— ὁ ἀπὸ ἑνὸς λεκτικοῦ ὕφους **μεταφέρων** εἰς ἕτερον, ἐξηγητής, ἑρμηνευτής. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 427-430.

μεταφραστικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **μετάφρασιν**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ.

μετάφρενον, τό, κυρίως τὸ μέρος τοῦ σώματος τὸ ὄπισθεν τοῦ διαφράγματος, (**μετὰ** τὰς φρένας), καὶ ἀκολούθως καθόλου, τὰ νῶτα, **μεταφρένῳ** ἐν ὄρου πῆξεν ὤμων μεσηγύς Ἰλ. Ε. 40, 56· **μετάφρενον** ἠδὲ καὶ ὤμω πλῆξεν Β. 265, κτλ.· **μετ** ἠδὲ καὶ ὤμους (ἐπὶ γυναικός) Ὀδ. Θ. 528, κτλ., πρβλ. Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395·— ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ ἑνὸς ἀνθρώπου, ὡς τὰ νῶτα Ἰλ. Μ. 428, Ἀρχίλ. 25· — Ἐπικ. λέξ. ἐν χρήσει παρὰ Πλάτ. ἐν Πρωτ. 352Δ, Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 12 κἑξ., Λουκ. Ἑταιρ. Διάλογ. 4. 2.

II. παρὰ τοῖς Ἰατρικοῖς συγγραφ., τὰ περὶ τοὺς νεφροὺς καὶ τὰ κατὰ τὸ ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς μέρη, Ρούφος 30, κλ.

μεταφρίσσω: μέλλ. **-ξω**, ἀναπριχίζω μετά τι, μάχῃ, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 133.

μεταφρονέω, **μεταγινώσκω**, ἀλλάσσω γνώμην, Βασίλ. Μ. τ. 3, σ. 291D.

μεταφρουρέω, **μεταφέρω** εἰς ἄλλην φρουρὰν ἢ φυλακήν, Θ. Στουδίτης 284D ἐν τῷ Παθητ.

μεταφρούρησις, ἡ, ἡ εἰς ἄλλην φρουρὰν ἢ φυλακὴν **μεταγωγή**, Θεόδ. Στουδίτ. σ. 287Ε.

μεταφύομαι, μέσ. **μετ'** ἀορ. 6' **μετέφυν**, ἀπαρ. **-φῦναι**· πρκμ. **-πέφυκα**· — γίνομαι .. διὰ **μεταβολῆς**, **μετατρέπομαι** εἰς .., ἄλλοῖοι **μετέφυν** Ἐμπεδ. 376· ἀνδρῶν, ὅσοι θεῖοι [ἦσαν] γυναῖκες **μετεφύοντο**, **μετεβάλλοντο** εἰς γυναῖκας, Πλάτ. Τίμ. 90Ε.

2) φύομαι **μετὰ** ταῦτα, «φυτρώνω» κατόπιν, οἱ **μεταφυόντες** (ὁηλ. ὀδόντες) Ἱππ. 251. 54.

μεταφυτευτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **μεταφυτεύω**, δεῖ **μεταφυτεύειν**, Γεωπ. 5. 13, 3.

μεταφῠτεύω, φυτεύω ἀλλαχοῦ, **μεταφέρω**, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 6, 3, Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 54· ἡμαρτημένη γραφὴ **μεταφυτέω**, ἐν Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 288. Ἐντεῦθεν **μεταφύτεια**, ἡ, τὸ **μεταφυτεύειν**, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 6, 3· καὶ **μεταφύτευσις**, εως, Γεωπ. 3. 2, 1.

μεταφωνέω, ὡς τὸ **μεταυδάω**, ὁμιλῶ **μεταξύ** τινων,— **μετὰ** δοτ. πληθ., Μυριόδνεσσι Ἰλ. Σ. 423, κτλ. **2)** **μετ'** αἰτ. προσ., ἀποτείνω τὸν λόγον πρός τινα, διατάσσω, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 702

μεταχάζομαι, ἀπόθ., ὀπισθοχωρῶ ἀπό τινος, ὀπισθαφορμῶ, **μετὰ** γεν., Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 436

μεταχάλκευσις, ἡ, ἡ ἐπεξεργασία τοῦ χαλκοῦ εἰς νέαν σχῆμα· τροπικ., **μετασχηματισμός**, Κύριλλ. Ἀλ. I, 928D.

μεταχαλκεύω, κατεργάζομαι μέταλλα καὶ ἄλλα εἰς αὐτὰ νέον σχῆμα· τροπικ., **μετασχηματίζω**, Κύριλλ. Ἀλ. I, 265B, III, 965G.

μεταχαρακτηρίζω, **μεταβάλλω** τὸν χαρακτῆρα, Ἰουλιαν. Ἐπ. 42· **μεταβάλλω** τὴν ὀρθογραφίαν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ 241·— **μεταχαρακτηρισμός**, ὁ, Ἀμμών. σ. 11, ἐν λ. **ἀλλοίωσις**.

μεταχαράξις, εως, ἡ, τὸ **μεταχαράττειν**, **μεταποίησις**, Κύριλλ. Ἀλ. I, 140G.

μεταχαράσσω, ἐκ νέου χαράσσω, **μεταβάλλω**, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 21.

μεταχείμασις, ἡ, ἡ **μετὰ** ταῦτα ἀκολουθοῦσα τριετηρία, Vegetius 1. 10.

μεταχείρημα καὶ **μεταχείρισμα**, τό, ἐπιχείρημα, Σχόλ. Ἀριστείδου ἐκδ. Dind. σ. 288.

μεταχειρίζω: ἀόρ. **-εχείρισα**·— ἀλλὰ συνηθέστερον ὡς ἀπόθ. **μεταχειρίζομαι**· μέλλ. Ἀττ. **-ιοῦμαι** Αὐσ. 169. 10, Πλάτ.· ἀόρ. **-εχειρισάμην** Ἀριστοφ. Ἱππ. 345, Πλάτ., κτλ., σπανίως **-εχειρίσθην** Πλάτ. Φαῖδρ. 277C· πρκμ. **-κεχείρισμαι** (κατωτέρω 6).— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 471, 476. Ἔχω ἢ λαμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βάνω ἀνὰ χεῖρας, χειρίζομαι, σκῆπτρον μεταχειρίζων Εὐρ. Ἀποσπ. 904. 7· οὕτως ἐν τῷ μέσ., Ἡρόδ. 2. 121, 1, Πλάτ. Φαῖδρ. 240Ε· ἀείποτε μετ' αἰτ. (διότι ἡ γεν. ἐν Πολ. 417Α ἀνήκει εἰς τὸ ἅπτεσθαι, καὶ τὸ ἐν Παρμεν. 130D ὧν ἐτέθη καθ' ἕλξιν πρὸς τὴν πτῶσιν τοῦ προηγ.). 2) ἔχω ἐν τῇ χειρί, χειρίζομαι, διευθύνω, διοικῶ, ὡς τὸ Γαλλ. manier, χρήματα Ἡρόδ. 3. 142· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πηνελόπης ἱστὸν μεταχειρίζεσθαι Πλάτ. Φαίδ. 84Α, πρβλ. Λουκ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 29.

3) διευθύνω, τακτοποιῶ, διευθετῶ, ὁδηγῶ, Λατ. administrare, τὰ περὶ τὰς ναῦς, τὸν πόλεμον, τὰ δημόσια Θουκ. 1. 13., 4. 18., 6. 16· πρᾶγμα ὀξέως μετ. ὁ αὐτ. 6. 12·— οὕτως ὡς ἀποθ., μεταχειρίζεσθαι πρᾶγμα Ἀριστοφ. Ἱππ. 345· ὁ νοῦς τὸ σῶμα μ., διευθύνει, κυβερνᾷ, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 17. 4) ἐξασκῶ, καταγίνομαι εἴς τι, εἰς ἐπιστήμην ἢ τέχνην κτλ., Λατ. tractare, exercere, μεταχειρίζεσθαι μουσικήν, φιλοσοφίαν, κτλ., Πλάτ. Πολιτικ. 268Β, Πολ. 497D, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ἐπιμελοῦμαι νὰ πράξω τι, σπουδάζω, ἀσκοῦμαι, ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 81Α.

5) μετ' αἰτ. προσ., προστιθεμένου κοινῶς ἐπιρρήμ., χειρίζομαι, μεταχειρίζομαι κατά τινα τρόπον, φέρομαι .., χαλεπῶς τινα μεταχειρίζειν Θουκ. 7. 87· ὠμῶς τινα μεταχειρίζεσθαι Δημ. 753. 13, πρβλ. Ἀντιφῶντα 113. 29· (οὕτως, ὡς ἀλυπότατα μ. πάθος Λυσ. 166. 9)· ἀπολ., ἐφαρμόζω θεραπείαν, θεραπεύω, ἐπὶ ἰατρῶν, Πλάτ. Πολ. 408C. 6) πρκμ., μετακεχείρισμαι. ἔχω διαχειρισθῆ, τὰς μεγίστας μὲν ἀρχάς τε καὶ τιμὰς τῶν ἐν τῇ πόλει μετακεχείρισται Πλάτ. Τίμ. 20Α· παιδείαν .. μετακεχειρισμένοι, λαβόντες ἐκπαίδευσιν, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 670Ε.

μεταχείριος, ον, ὁ εἰς χεῖρας, μ. ἔκδοτος Νόνν. μετάφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιθ', στίχ. 36· ἐπὶ δούλων, ὑποχείριος, Συλλ. Ἐπιγρ. 3344. ‖ ὁ ἄνω ἢ ὑπεράνω τῶν χειρῶν, χέων μ. ὕδωρ Νόνν. μετάφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιγ', στίχ. 8.

μεταχείρισις, εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ μεταχειρίζεσθαι, χειρισμός, οὐχ ἡ αὐτὴ μεταχείρισις ποιήσεώς τε καὶ πεζοῦ λόγου Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητορ. 4. 1, ἔνθα -ησις·— ἰατρικὴ μεταχείρισις, θεραπεία, Γαλην. περὶ Ἀγμῶν.

μεταχειρισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Κορνοῦτ. π. Θ. Φ. 209, καὶ παρὰ μεταγενεστ.

μεταχειριστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ μεταχειρίζομαι, δεῖ μεταχειρίζεσθαι, ἀμπέλους Γεωπ. 7. 18· μεταφ., Ἀριστ. Ρητορ. πρὸς Ἀλέξ. 39, 3. Κλήμ. Ἀλ. 151.

μεταχεύομαι, μέσ., χύνω ὀπίσω εἰς ἐμαυτόν, ῥοφῶ ὀπίσω, καταπίνω, Ὀππ. Ἀλ. 1. 572.

μεταχέω, = μεταγγίζω, «εὐθὺς μεταχέωμεν αὐτὸν (τὸν οἶνον) εἰς ἑτέρους πίθους» Γεωπ. 7. 4, 2.

μεταχθόνιος, ον, ἢ α, ον, εἰς τὴν γῆν, εἰς τὴν ξηράν, ἀλλά μιν αὐτὴ πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο μεταχθονίην ἐκόμισσεν Ἀπολλ. Ρόδ. 4. 1269. ‖ ἐπίγειος, Νόνν. μετάφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. κ', 18· πρβλ. μεταχρόνιος.

μετάχοιρον, τό, τὸ ὀψίγονον χοιρίδιον, δηλ. τὸ σμικρότατον καὶ ἀσθενέστατον τῶν χοιριδίων, ἐν δὲ τῇ κυήσει ὃ ἂν βλαφθῇ τῶν τέκνων καὶ τῷ μεγέθει πηρωθῇ καλεῖται μετάχοιρον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 27, π. Ζ. Γεν. 2. 8. 24·— μετάχοιρα ἐπανορθωτέον ἀντὶ τοῦ μετάχοιροι παρὰ Πολυδ. Α', 251, πρβλ. Ϛ', 55., Ζ', 187.

μεταχρηματίζω, καλῶ μὲ διάφορον ὄνομα ἢ ἐπώνυμον, μετονομάζω, Διοδ. Ἐκλογ. 629. 41.

μεταχρόνιος, ον, ποιητ. α, ον, (χρόνος) κυρίως, = μετάχρονος, ὁ συμβαίνων μετὰ ταῦτα, καὶ οὕτως ἐν Τρυφιοδ. 1, Λουκ. Ἀλεξ. 28· ἀλλά, ‖ ἐν Ἡσ. Θ. 269, Ἀπολλ. Ρόδ., Νόνν., κτλ., κεῖται ὡς συνώνυμ. τῶν λ. μετέωρος, μετάρσιος, ὑπεράνω τῆς γῆς, ὑψηλά:— τὰ χωρία συνέλεξεν ὁ Ruhnk. ἐν τῇ ὑπὸ Gaisf. ἐκδ. τοῦ Ἡσ. ἔνθ' ἀνωτ., καὶ ἐν ἅπασιν ὁ Brunck προτείνει μεταχθόνιος ἀντ' αὐτοῦ, λαβὼν τὸ ἐνδόσιμον παρὰ τοῦ Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 587· ἀλλ' οἱ Γραμματικοὶ σαφῶς ἀνεγνώριζον τὴν τοιαύτην χρῆσιν τῆς λέξεως μεταχρόνιος, Μέγ. Ἐτυμ. 581. 42, Σουΐδ.

μετάχρονος, ον, ὁ μετὰ χρόνον, ὁ ἔπειτα γενόμενος, Λουκ. περὶ Ὀρχ. 80.

μεταχρωματίζομαι, Παθ., χρωματίζομαι μὲ διάφορον χρῶμα, Εὐμάθ. σ. 133.

μεταχρώζομαι, χρώζομαι, χρωματίζομαι πάλιν, μεταχρώζεται εἰς τὸ ἀνάπαλιν Εὐσταθ. Πονημάτ. 216, 89.

μεταχρώννυμι, μεταβάλλω τὸ χρῶμα πράγματός τινος, Εὐμάθ. σ. 121, Σουΐδ.

μεταχρωστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ μεταχρωματίσῃ, Κλήμ. Ἀλ. 291.

μεταχυμίζω, μεταβάλλω, ἀλλοιῶ τὸν χυμόν, Walz Ρήτορες τ. 3, σ. 532, ἐν τῷ παθ.

μεταχωνεύω, ἐκ νέου χωνεύω, τήκω, τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν μετεχωνεύετο εἰς λεβήτια Σωκράτ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5. 16, σ. 282.

μεταχωρέω, ἀπέρχομαι εἰς ἄλλον τόπον, μεταβάλλω τόπον, μετοικῶ, ἀπέρχομαι, ἀποσύρομαι, τόπων μετά που χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε Αἰσχύλ. Πρ. 1060· μ. εἰς τόπον Ξεν. Ἀν. 3. 4, 26· τὸ ᾠὸν μ. κάτω Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 3, 9· ἐπὶ τῶν ἀποδημητικῶν πτηνῶν, ἀπέρχομαι, ἐς τὴν Λιβύην Ἀριστοφ. Ὄρν. 710· ἐπὶ ἀνθρώπων, μετοικῶ, μεταναστεύω, Θουκ. 2. 72· ὡσαύτως, ἀποσύρομαι ἐκ συνεδρίας, ἀπέρχομαι, ἀπομακρύνομαι, ὁ αὐτ. 5. 112· μεταβαίνω εἰς ἑτέραν πολιτικὴν μερίδα, Πλουτ. Δημήτρ. 29· μ. εἰς τἀναντία Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 11· μεταβάλλομαι, εἰς φύσιν τινὸς Αἰλ. π. Ζ. 9. 43.

μεταχώρησις, εως, ἡ, ἡ ἀλλαγὴ τόπου, μεταλλαγή, Εὐστ. 1259. 61.

μεταψαίρω, προστρίβω εἰς .., ποδὶ πέτρον Εὐρ. Φοίν. 1390

μεταψαλάσσω, μετατίθημ., θέτω εἰς ἄλλω μέρος, Ἡσύχ.

μεταψέφω, μεταβουλεύομαι, Ἡσύχ.

μεταψηφίζω, μεταβιβάζω διὰ ψηφίσματος, Ἀππ. Ἐμφύλ. 4. 57, ἐν τῷ Παθ.·— οὐσ. μεταψήφισις, μεταγεν.

μετάψυξις, ἡ, μεταπνοή, ἀνάκτησις τῆς πνοῆς, Ἡσύχ. (κατὰ τὸν Voss ἀντὶ τοῦ μετάμιξις).

μεταψύχωσις, ἡ, = μετεμψύχωσις, Γλωσσ.

μετέασι, Ἐπικ. γ' πληθ. ἀντὶ τοῦ μέτεισι, Ἰλ. Η. 227.

μετ-εγγράφω, ἐγγράφω εἰς νέον κατάλογον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1370, κατὰ β' παθ. μέλλ. μετεγγραφήσεται.

μεταγγυάομαι, ἀντὶ μεσεγγυάομαι, Ἀντιφ. 6, 5, διάφ. γραφ

μετεγγυητής, ὁ, μεσεγγυητής, Γλωσσ.

μετέγγυος, μεσίτης, Μοῖρις 256.

μετεγείρομαι, ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ὕπνου, ἠῶθεν δὲ λιτῇσι μετεγρόμενός σε καλέσσω Ἀπολλιναρ. μετάφρ. 243, 30.

μετ-εγκεντρίζω, ἐμβολιάζω εἰς ἄλλο δένδρον, Γεωπ. 4. 8, 5

μετ-εγχέω, ἐγχέω ἐξ ἀγγείου τινὸς εἰς ἕτερον, Ἐτυμολ. Μέγ 149. 41.

μετείθη, Ἰων. γ' ἑνικ. α' παθ. ἀορ. τοῦ μεθίημι.

μετειμένος = μεθειμένος κατὰ διόρθωσιν Κόντου ἀντὶ τοῦ μεμετιμένος παρ' Ἡρόδ. 5, 108., 6, 1, Κόντου κριτ. παρατ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. 7, σ. 306.

μέτειμι, (εἰμί, sum) εἶμαι μεταξύ, μετὰ δοτ. πληθ., ἀθανάτοισι, ζωοῖσι, φθιμένοισι μετεῖναι, Ὅμ.· ἀπολ., οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται, δὲν θὰ ὑπάρξῃ δι' ἐμὲ ἀνάπαυλα, διακοπὴ πρὸς ἀνάπαυσιν, Ἰλ. Β. 386. ‖ ἀπροσ., μέτεστί μοί τινος, ἔχω μέρος τινὸς πράγματος, μετέχω τινὸς ἢ ἔχω ἀξιώσεις ἐπὶ τινὸς πράγματος, Διὸς Καρίου ἱρὸν ἀρχαῖον, τοῦ Μυσοῖσι .. καὶ Λυδοῖσι μέτεστι Ἡρόδ. 1. 171· καὶ συχν. παρ' Ἀττ., ποιηταῖς τε καὶ πεζογράφοις, τί τοῦδέ σοι μέτεστι πράγματος; Αἰσχύλ. Εὐμ. 575· κάμοι πόλεως μ. Σοφ. Ο. Τ. 630, πρβλ. Ἀντ. 1072, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1666-7·— οὕτω μετοχ. οὐδ. ἐν χρήσει ἀπολ., οὐδὲν .. Αἰολεῦσι μετεὸν τῆς χώρης Ἡρόδ. 9. 54, πρβλ. Θουκ. 1. 28, Πλάτ. Νόμ. 900D, κτλ. 2) ἐνίοτε τὸ μέρος προστίθεται κατ' ὀνομαστ., ὁκόσον δέ μοι μέρος [τῆς γῆς τῆσδε] μετῆν Ἡρόδ. 6. 107, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 1299, Πλάτ. Παρμ. 163C μέτεστι πᾶσι τὸ ἴσον (ἴδε ἴσος Π. 2), Θουκ. 2. 37, πρβλ. 5 47· ἐμοὶ τούτων οὐδὲν μ. Πλάτ. Ἀπολ. 19C. 3) μετ' ἀπαρ., τούτῳ τι μετέσται ψεῦδος ἀγαπᾶν ..; θὰ εἶναι μέρος τῆς φύσεως αὐτοῦ νὰ ἀγαπᾷ τὸ ψεῦδος; ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 490Β.

μέτειμι, Ἀττ. μέλλ. τοῦ μετέρχομαι (ὃ ἴδε)· παρατ. μετῄειν· Ἐπικ. ἀόρ. μετοχ. μετεισάμενος· (ἴδε τὸ ἁπλοῦν εἶμι, ibid). Προσέρχομαι, (Ἐπικ. ἀόρ. μετοχ.) μετεισάμενος κρατερὰς ὤτρυνε φάλαγγας, ῥᾳδίως πρὸς αὐτοὺς ἀφικόμενος .., Ἰλ. Ν. 90· μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας Ρ. 285. ‖ ὑπάγω μετὰ ταῦτα ἢ κατόπιν, ὄπισθεν, ἀκολουθῶ, ἀπολ., ἴθ', ἐγὼ δὲ μέτειμι Ζ. 341· Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισι Ν. 298· οὕτω παρ' Ἀττ., Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 8, κτλ. 2) μετ' αἰτ., ἀκολουθῶ, ταὐτὸν ἴχνος Πλάτ. Φαῖδρ. 276D. β) ὑπάγω πρὸς ἀναζήτησίν τινος, ὑπάγω ὅπως ζητήσω ἢ φέρω τινὰ ἤ τι, μετήισαν ἄξοντες Ἡρόδ. 3. 28· τὸν παῖδα εὗρον οἱ μετιόντες αὐτόθι 15· ἐν ᾧ δὲ τούτους μετήισαν αὐτόθι 19· εἰ γάρ μ' ἀπώσει, σὺν κακῷ μέτει πάλιν, διότι ἐάν με ἐκδιώξῃς νῦν, παθοῦσαν κακόν τι θὰ ἔλθῃς νά με ζητήσῃς, Σοφ. Ἠλ. 430· ὤρυττον εὐνὰς καὶ μετῆσαν στρώματα Ἀριστοφ. Ἱππ. 605, πρβλ. Ἀχ. 728· μετ. τινὰ .. ἐκ .., ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 274· τὰ ἐπιτήδεια ἐκ Σηστοῦ μετιόντας Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 25· μεταφορ., ζητῶ τι, ἐπιδιώκω, τέχνην Ἀριστ. π. Αἰσθ. 1, 4· τὰς ἀρχὰς ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 1. 7, 21· ὡσαύτως, μ. περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. π. Ἀλέξ. 18, 3, κ. ἀλλ.· περί τι ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 4, 6· καὶ ἀπολ., ἐξετάζω, ἐρευνῶ ζήτημα, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Ὑστ. 2. 5, 2, κ. ἀλλ.· πρβλ. μετιτέον. γ) παρὰ Τραγ., καταδιώκω πρὸς ἐκδίκησιν, εἰ μὴ μέτειμι τοῦ πατρὸς [φόνου] τοὺς αἰτίους Αἰσχύλ. Χο. 273, πρβλ. Ἀγ. 1666, Σοφ. Ἠλ. 478, Θουκ. 4. 62· μετιέναι δίκας τινά (ἔνθα τὸ δίκας δέον νὰ ληφθῇ ὡς σύστοιχ. αἰτιατ.), ἀγαγεῖν εἰς δίκην, τιμωρῆσαι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 231, πρβλ. Elmsl. εἰς Εὐρ. Βάκχ. 346, Μηδ. 256· οὕτω, ἄποινα μ. τινὰ Εὐρ. Βάκχ. 517. δ) ἐπιδιώκω, ἐκτελῶ, δόλῳ μέτειμι .. φόνον ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 390· μετέρχομαι τέχνην τινά, Πλάτ. Φαῖδρ. 263Β, κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παρακολουθῶ, ἐξετάζω τι (συζητῶν), ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 210Δ·—ὑπατείαν .. μετιέναι, μεταπορεύεσθαι, θηρεύειν ὑπατείαν, Λατ. ambire consulatum, Πλουτ. Ποπλ. 11· ἀρχήν ὁ αὐτ. ἐν Κικ. 1.

ε) καὶ θυσίησί σφεας (τοὺς ἀνέμους) μετῆισαν, καὶ διὰ θυσιῶν ἐξιλάσκοντο αὐτούς, Ἡρόδ. 7. 178· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἕνα ἕκαστον μετῆσαν μὴ ἐπιτρέπειν, παρεκάλουν ἕκαστον νὰ μή .. , Θουκ. 8. 73. **III.** μεταβαίνω εἰς τὸ ἕτερον μέρος, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 688· πρός τινα Ἡρωδιαν. 5. 4. **2)** μεταβαίνω εἰς ἕτερον ζήτημα, ἐκεῖσε .. τοῦ λόγου μέτειμι Ἀριστοφ. Νεφ. 1408.

μετεῖπον, Ἐπικ. **μετέειπον**, ἀόρ. β' τοῦ **μετάφημι**, λέγω, ὁμιλῶ εἰς τὸ πλῆθος, μετὰ δοτ. πληθ.· συχνὸν παρ' Ὅμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν ταῖς φράσεσι, ὃ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν, τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν, πρβλ. Ἡσ. Θ. 643. **2)** ὁμιλῶ κατόπιν, μετὰ ταῦτα, κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ ὄψέ, Ἰλ. Η. 94, Ὀδ. Η. 155, κτλ. — Ὁ Ὅμ. ἀείποτε μεταχειρίζεται τὸ Ἐπικ. γ' ἑνικ. **μετέειπε**· ἅπαξ δὲ τὸ α' ἑνικ. **μετέειπον**, Ὀδ. Τ. 140.

μετείς, Ἰων. μετοχ. ἀορ. β' τοῦ **μεθίημι**.

μετεισάμενος, Ἐπικ. μετοχ. ἀορ. α' τοῦ **μέτειμι** (εἶμι).— Καθ' Ἡσύχ.: «μετεισάμενος· ἐφορμήσας».

μετείσασθαι· «πρὸς αὐτοὺς ἐλθεῖν (μεταγνῶναι)» Ἡσύχ.

μετεισβαίνω, μεταβαίνω εἰς ἕτερον πλοῖον, Ἡλιόδ. 5. 27.

μετεισδύνω εἰς .. ἐξέρχομαι ἐκ τινος μέρους καὶ εἰσδύομαι εἰς ἄλλο, ἐπὶ τῶν καρκινίων, ἅτινα αὐξανόμενα καταλείπουσι τὸ πρῶτον ὄστρακον καὶ εἰσδύονται εἰς ἄλλο μεῖζον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 22.

μετεισέρχομαι, ἐκ τινος μέρους εἰσέρχομαι εἰς ἄλλο, ἐπὶ τῶν ψηνῶν τῶν ἐκ τῶν ἐρινεῶν μετεισερχμένων εἰς τὸν τῶν ἡμέρων συκῶν καρπόν, Φώτιος ἐν λ. ἐρινάζειν.

μετείω, Ἐπικ. ὑποτ. ἐνεστ. τοῦ **μέτειμι** (εἶμι).

μετεκβαίνω, μεταβαίνω ἐκ τοῦ ἑνὸς εἰς ἕτερον, ἐκ .. εἰς .. Ἡρόδ. 7. 41, 100· εἰς .. , Ἀντιφῶν 131 ἐν τέλ. **2)** ἐν διαλόγῳ, προχωρῶ, προβαίνω, μ. εἰς ἕτερόν τινα λόγον Πλάτ. Νόμ. 642Δ, πρβλ. 935Α. **3)** μετ' αἰτ., μ. φθόγγον, μεταβαίνω ἐξ ἑνὸς φθόγγου ἢ τόνου εἰς ἕτερον, Ἀνθ. Π. 12. 187.

μετεκβιβάζω, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **μετεμβιβάζω**, ὁ ἴδε.

μετεκβολή, = **μεταβολή**. Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 76.

μετέκγονος, ὁ, ὁ ἐξ ἐκγόνων γεννηθείς, Σχόλ. εἰς Ἀριστείδ. τ. 3, σ. 651. 31.

μετεκδέχομαι, ἀποθ., διαδέχομαι, τὸν δὲ μετεκδέχεται Γαλάτης ῥόος Διον. Π. 74, Παῦλ. Σιλ. ἔκφρασις τοῦ ναοῦ Ἁγ. Σοφ. 236.

μετεκδημέω, ἐκδημῶ εἰς ἄλλο μέρος, μεταγεν.

μετεκδίδωμι, δανείζω, Πλουτ. Σύγκρ. Αυκ. καὶ Νουμ., ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ.

μετέκδυμα, τό, ἐν τῷ πληθ., ἐνδύματα ἅπερ μετεκδύεταί τις, Σωκράτ. παρὰ Στοβ. 56. 9.

μετεκδύομαι, μέσ., ἀπεκδύομαι τὰ ἐνδύματά μου καὶ ἐνδύομαι ἄλλα, μ. βασιλικὴν ἐσθῆτα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14, 2· μ. τὴν αὐτῶν φύσιν Πλουτ. Νουμ. 15· τὸ σχῆμα τοῦ φιλοσόφου, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Μαξ. Τυρ.

μετεκέχειρον καὶ **μετεκέχηρον**, τό, ὁ μεταξὺ δύο Ὀλυμπιακῶν ἐκεχειριῶν χρόνος, Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, Ἐφημ. Ἀρχ. 3486, ἔτι Arch. Ztg. 1878, σ. 98, 99, 100.— 1879, σ .57.— 1880, σ. 58. 60.

μετεκλαμβάνω, λαμβάνω μέρος ἐκ τινος, Θεόδ. Στουδ. σ. 604. κθ', 3.

μετεκμισθόω, ἐκμισθῶ εἰς ἄλλον, ὑπενοικιάζω, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐσταθ.

μετεκπνέω, ἐκπνέω μεταξύ τινος, ψυχὴν δὲ μετεκπνεύσῃ ῥοθίοισι Ὀππ. Ἁλ. 2. 164.

μετεκφέρω, ἀναγινωσκόμενον πρότερον ἐν Ἰλ. Ψ. 377 ἀντὶ: τὰς δὲ μέτ' ἐξέφερον.

μετεκχωρέω, πωλῶ, μετεκχωρεῖν ἐνεχείρουν τὸ σκεῦος Θεοφ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 22Β.

μετελέγχω: μέλλ. **-ξω**, ἐλέγχων μεταπείθω, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 211.

μετέλευσις, εως, ἡ, καταδίωξις, ἢ τιμωρία, Ἰουστῖν. Μάρτ. σ. 64, ἔκδ. Thirlb. **II.** μετάβασις, Σωρ. Ἐφ., ἔκδ. Erm. σ. 210. 235.

μετελευστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **μετέρχομαι**, πρέπει τις νὰ τιμωρήσῃ, Λουκ. Δραπέτ. 22. **II.** μετελευστέον τέχνην, δεῖ μετέρχεσθαι τέχνην, Ἰσιδ. Πηλ. ἐπιστ. 1ον 154.

μετεμβαίνω, ἐμβαίνω εἰς ἕτερον πλοῖον, Πλουτ. Ἀντών. 67· εἰς λῃστρικὸν ὁ αὐτ. ἐν Λουκούλλ. 13.

μετεμβιβάζω, ἐμβιβάζω, ἐπιβιβάζω εἰς ἄλλο πλοῖον, ἐς ἄλλην ναῦν μ. Θουκ. 8. 74, Δίων Κ. 48. 47· ἑρέτας μ., ἀλλάσσω τὸ πλήρωμα πλοίου, Πολύαιν. 5. 41.

μετεμμένως, Ἐπικ. ἅπαρ. τοῦ **μέτειμι** (εἶμι).

μετέμφυτος, ον, ἐκ νέου ἐγκεντρισθείς, Ἀνθ. Π. 9. 4.

μετεμψυχόω, μεταβιβάζω τὴν ψυχὴν ἀπὸ σώματος εἰς σῶμα, Μαλαλ. 189, 1.

μετεμψύχωσις, ἡ, μετάβασις, μετοίκησις τῆς ψυχῆς εἰς ἄλλο σῶμα, Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. 31, 14, Τερτυλλ. Π, 702Β, Πορφυρ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 350.

μετενδέομαι, Παθ., ἐπὶ τῆς ψυχῆς, δεσμεύομαι, καθείργνυμαι, εἰς ἕτερον σῶμα, Κλήμ. Ἀλ. 516.

μετένδεσις, ἡ, (**μετενδέω**), = **μετενσωμάτωσις**, Κλήμ. Ἀλ. Π, 445Δ.

μετενδεσμέω, μεταφέρω εἰς ἄλλην εἱρκτήν, Βασίλ. Μ. τ. 1, σ. 3Α.

μετένδημος· «μετάδημος» Ἡσύχ.

μετενδύω, **I.** μεταβατ. ἐν τῷ ἀορ. α', ἐνδύω τινὰ μὲ ἄλλο ἔνδυμα, θοἰμάτιον τὸ Ἑλληνικὸν περισπάσας αὐτοῦ βαρβαρικὸν μετενέδυσα Λουκ. Δὶς Κατηγ. 34· μεταφ., τὸν Μαιάνδριον τὴν τυραννίδα μετενέδυσε, τὸν ἐνέδυσε μὲ .. , ὁ αὐτ. π. Νεκυομαντ. 16. **II.** Παθ., **μετενδύομαι**, μετ' ἀορ. β' ἐνεργ. **μετενέδυν**, ἐνδύομαι ἄλλα ἐνδύματα, «ἀλλάζω», τὴν ἐσθῆτα Στράβ. 814· τὰς στολὰς Δίων Κ. 46. 39· μεταφ., ἐπὶ τῶν ψυχῶν τῶν μεταβαινουσῶν εἰς νέον σῶμα, μ. ἐς γυναικέα σκάνεα Τίμ. Λοκρ. 104D.

μετενεκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **μεταφέρω**, Στράβ. 613.

μετένεξις, ἡ, μετάθεσις, Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 147, Ζωναρ. Ἱστ. τ. 4, σ. 293, 1, Δινδ. — Ἴδε Κόντον ἐν Λογ. Ἑρμῇ τόμ. Ε', σ. 199, 200.

μετεννέπω, λέγω, διηγοῦμαι, τινί Μόσχ. 2. 101, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1168.

μετενσωματόομαι, Παθ., τίθεμαι εἰς ἄλλο σῶμα, μ. ἡ ψυχὴ Κλήμ. Ἀλ. 601· καὶ **μετενσωμάτωσις** τῆς ψυχῆς αὐτόθι 757, πρβλ. Νεμέσ. περὶ Φύσ. Ἀνθρ. 2. 50, Ὠριγέν. 1, 680Β, κλ.

μετένταλμα, τό, μεταβίβασις ἐντάλματος, ἐντολῆς, Ἰουστινιαν. Κῶδ. 2. 13, 27.

μετεντέλλομαι, μεταβιβάζω ἐντολήν, Βασιλικ. τ. 1, σ. 404, ἔκδ. Heimb.

μετενταφιάζω, ἐνδύω δι' ἄλλων ἐνταφίων, Θ. Στουδ. σ. 581Ε, διάφ. γραφ. **μεταμφιάζω**.

μετεντίθημι, θέτω εἰς ἄλλο μέρος. — Μέσ., μ. τὸν γόμον, μεταφέρω τὸ φορτίον πλοίου, Δημ. 1290. 9.

μετεξαιρέομαι, μέσ., ἐξάγω καὶ τοποθετῶ ἀλλαχοῦ, τὸν γόμον μ., ὡς τὸ **μετατίθεσθαι**, Δημ. 1290. 10.

μετεξανίσταμαι, Παθ., μεταβαίνω ἀπὸ ἑνὸς τόπου εἰς ἕτερον, Λουκ. Συμπ. 13.

μετεξαντλέω, ἀντλῶ ὕδωρ ὅπως ἐκχέω, Καλλίξενος παρ' Ἀθην. 204D.

μετεξάρτυσις, ἡ, τὸ νὰ στήσῃ τίς τι διαφόρως ἢ νὰ μεταβάλῃ τις τὴν διεύθυνσιν ἀστρονομικοῦ ἐργαλείου, Φίλων Βελοπ. σ. 58.

μετεξειλόμην, ἀόρ. β' τοῦ **μεταξαιρέομαι**.

μετεξέτερος, αι, α, Ἰων. ἀντωνυμ., = ἔνιοι, τινὲς μεταξὺ πολλῶν, μερικοί, Ἡρόδ. 1, 63, 95, 199, κ. ἀλλ., καὶ Ἱππ.:— ὁ Νίκανδρ. ἐν Θηρ. 588 ἔχει τὸ ἑνικόν.

μετεόν, Ἰων. οὐδ. μετοχ. τοῦ **μέτειμι**, ἀντὶ **μετόν**, Ἡρόδ. 5. 94.

μετέπειτα, ἐπίρρ., μετὰ ταῦτα, κατόπιν, Ἰλ. Ξ. 310 (ἔνθα ἴδε τὸν Spitzn.), Ὀδ. Κ. 519, κ. ἀλλ.·— παρ' Ἡροδ. (1. 25., 3. 36., 7. 7, 197) πρέπει πιθανῶς νὰ ἀποκατασταθῇ ὁ Ἰων. τύπος, **μετέπειτεν**.— Οὐδαμοῦ παρ' Ἀττ. εἰμὴ ἐν Ἐπιστολ. Πλάτ. 353C, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 4, 6.

μετεπιγράφω [ᾰ], ἐπιθέτω νέαν ἐπιγραφὴν ἐπί τινος, Πλούτ. 2. 839D.

μετεπίδεσις, ἡ, ἡ ἀλλαγὴ ἐπιδέσμου, Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 759.

μετεπιδέω, ἐκ νέου ἐπιδέω, ἀλλάσσω τὸν ἐπίδεσμον, Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 756, 757, κτλ.

μετεπικαλέω, διάφ. γρ. ἀντὶ **ἐπικαλέω**, Εὐμάθ. Ἰσμ. σ. 186.

μετέρασις, ἡ, μετάγγισις, Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 193.

μετεράω, μεταχέω, ἀντλῶ ἐξ ἀγγείου τινὸς εἰς ἕτερον, μεταγγίζω, Διοσκ. 5. 26.

μέτερρος, Αἰολ. ἀντὶ τοῦ **μέτριος**, Ἐτυμ. Μέγ. 587. 12.

μετερ(ρ)υθμισμένα· «μετεσχηματισμένα» Ἡσύχ.

μετέρχομαι, Αἰολ. καὶ Δωρ. **πεδέρχομαι** Πινδ. Ν. 7. 109, Θεόκρ. 29. 25· μέλλ. **μετελεύσομαι** Ἰλ. Ζ. 280· παρ' Ἀττ. ὁ παρατ. καὶ ὁ μέλλ. παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ **μέτειμι**, (ὃ ἴδε)· ἀποθ., μετ' ἀορ. β' καὶ πρκμ. ἐνεργ., ὑπάγω ἢ ἔρχομαι μεταξύ ἄλλων, μετὰ δοτ. πληθ., ὑπερφιάλοισι μετελθών, «ἀντὶ τοῦ συνελθών» (Εὐστ.), Ὀδ. Α. 134., Ζ. 222, πρβλ. Ἰλ. Π. 487·— συχν. ἀπολ. κατὰ μετοχ., ἔνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών, «τότε δὴ οὐκ ἂν ἀνήρ τις ἐπελθὼν ἐμέμψατο τὸ ἔργον τοῦ πολίτου» (Θ. Γαΐης), Δ. 539, κτλ.· ἐπὶ ἀρχηγοῦ, Ἄρης ὦτρυνε μετελθών, παρελθὼν μεταξὺ τῶν τάξεων, Ε. 461, πρβλ. Ν. 351.

2) ἐπέρχομαι μὲ σκοπὸν ἐχθρικόν, ἐπομένως, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, λέων ἀγέλῃφι μετελθών Π. 487· ὡσαύτως μετὰ διπλῆς συν-άξεως, βουσὶ μετέρχεται ἢ ὀΐεσσιν ἠὲ μετ' ἀγροτέρας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐλάφους Ὀδ. Ζ. 132. **II.** ἀπέρχομαι εἰς ἕτερον μέρος, πόλινδε μετέρχετο Ἰλ. Ζ. 86· μετ. εἰς τὸ ἱερὸν Δημ. 1472. 9. **III.** ἔρχομαι κατόπιν, ἀκολουθῶ, εἰ πόνος ἦν, τὸ τερπνὸν πλέον πεδέρχεται Πινδ. ἔνθ' ἀνωτέρω, **IV.** μετ' αἰτ. ὡς τὸ μέτειμι II, ὑπάγω κατόπιν τινός, ὑπάγω πρὸς ἀναζήτησιν, ὑπάγω ὅπως ἀνεύρω τι, μετ' αἰτ. προσ., Πάριν μετελεύσομαι Ἰλ. Ζ. 280· οὕτω Ἀρχίλ. 41, καὶ συχν. παρ' Ἀττ.· — ἀλλ' ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., πατρὸς κλέος εὑρύ μετέρχομαι, ὑπάγω ὅπως ζητήσω εἰδήσεις περὶ τοῦ πατρός μου, Ὀδ. Γ. 83· καὶ καθόλου, ἐπιζητῶ, ζητῶ, Εὐρ. Ἡλ. 582, κτλ.· τὴν ἐλευθερίαν Θουκ. 1, 124· ἀσκήσει τὸ ἀνδρεῖον μ. ὁ αὐτ. 2, 39, μ. τι τινί, ὑπάγω ζητῶν τι ὅ' ἄλλον, Εὐρ. Μήδ. 6· ἰατρόν τινι μ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 363. **2)** ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, καταδιώκω, Ἰλ. Ε. 456., Φ. 422· μεταφ., τίσιες μετῆλθον Ὀροίτεα Ἡρόδ. 3, 126· ἡ Πυθίη μ. αὐτὸν τοῖσδε τοῖσι ἔπεσι 6, 86, 3· δίκῃ μ. Προμηθέα Πλάτ. Πρωτ. 322Α· ἰδίως ἐπὶ δικανικῆς ἐννοίας, καταδιώκω δικαστικῶς, μ. φονέα Ἀντιφῶν 112, 32, πρβλ. Λυκοῦργ. 164, 21· — ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., ζητῶ νὰ λάβω ἐκδίκησιν, νὰ τιμωρήσω τινὰ διά τι, νὰ ἐκδικήσω τι, μ. μόρον Αἰσχύλ. Χο. 988· γάμευς ὑβρισθέντας Εὐρ. Ι. Τ. 13· — ἀκολούθως μετὰ διπλῆς αἰτ. προσ. καὶ πράγματος, μ. τι τινά, τιμωρῶ τινα διά τι κακούργημα, ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 820, πρβλ. Ὀρ. 423· — παρὰ μεταγεν. μετὰ γεν., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1, 4, 2, Λόγγος 1, 12, 5. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, ἐπιδιώκω, ἐπιμελοῦμαι, ἔργα μετερχόμενος, «διὰ σπουδῆς ἔχων» (Σχόλ.), Ὀδ. Π. 314· μετέρχεο ἔργα γάμοιο Ἰλ. Ε. 429· ἐπιδιώκω ἔργον τι ἢ ἀσχολίαν, πρᾶγμα Ἀριστοφ. Λυσ. 268· τὰ ἐγκλήματα Θουκ. 1, 34· τὸν λόγον Πλάτ. Φαίδων 88D, κτλ.· μ. ἄλλων πημάτων κακὰς ὁδοὺς, διηγοῦμαι, Εὐρ. Ἴων 930· μ. ὕμνος Πλάτ. Θεαίτ. 187Ε. **4)** πλησιάζω τινὰ μετὰ δεήσεων, Λατ. adire, prosequi, τινα Ἡρόδ. 6, 68· ὡσαύτως, μ. τινα λιτῇσι, αὐτόθι 69, Εὐρ. Βάκχ. 713· μ. τινα θυσίῃσι Ἡρόδ. 4, 7· πρβλ. εὐχαῖς ἐκνέομαι, ἐκέτης, προσέκτωρ. **5)** κάμνω ἔρωτα πρὸς γυναῖκα, «τριγυρίζω», Πινδ. Ι. 7 (6) 10. **V.** μεταβαίνω εἰς ἕτερον μέρος, Πολύβ. 27, 14, 5.

μετέσπον, ποιητ. ἀόρ. β' τοῦ **μεθέπω**, ὃ ἴδε.

μετέσσυτο, ἴδε **μετασεύομαι**.

μετεύαδε, ἴδε **μεθανδάνω**.

μετεύχομαι, ἀποθ., μεταβάλλω τὴν προτέραν μου εὐχήν, εὔχομαι ἕτερόν τι, οἶσθ' ὡς μετεύδει Εὐρ. Μήδ. 600.

***μετέχεσθαι, μετέχεται, μετέχονται, μετεχόμενον, μετεχόμενος, μετασχεθέντος**, οὕτω παθητικῶς, κατὰ φιλοσοφικὴν ἔννοιαν καὶ φράσιν εὑρηνται ταῦτα ἐν τοῖς ἑξῆς συγγραφεῦσι: Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. ἔκδ. Stallb. σελ. 475, 480, 511, 543-4, 546-7, 577, 602, 609, 650, 678, 693, 859, 996. — Ἰω. Δαμασκ. ἐν Mi. Pa. gr. τόμ. 94, σ. 585. — Θ. Στουδ. σ. 880, ἔκδ. Mi. — Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τόμ. Δ', σ. 454. — Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. οὐδεὶς παθητικὸς τύπος τοῦ **μετέχω** κεῖται.

μετέχω, Αἰολ. **πεδέχω** Ἀλκαῖ. 58, Σαπφὼ 73· μέλλ. **μεθέξω**· πρκμ. **μετέσχηκα** Ἡρόδ. 3, 80. Ἔχω ἢ λαμβάνω μέρος εἴς τι, ἔχω μέρος ἔν τινι· — Συντάσσ., **1)** τὸ πλεῖστον μόνον μετὰ γεν. πράγματ., Θέογν. 82, 354, Αἰσχύλ. Πρ. 331, κτλ.· καὶ παρὰ πεζογράφοις, ὡς Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., κτλ.· μ. τοῦ λόγου, γινώσκειν τὸ μυστικόν, ὁ αὐτ. 1, 127· μετὰ γεν. προσ., ἔχω μέρος, μετέχω τῆς φιλίας τινός, Ξεν. Κύρ. 7, 5, 54· μ. τῶν πεντακισχιλίων, εἶμαι ἐν τῇ σειρᾷ μου μέλος τῶν 5000, Θουκ. 8, 86· — καὶ προσέτι μετὰ δοτ. προσώπ., μετ. τινός τινι, ἔχω μέρος εἴς τι (γεν.) ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλου (δοτ.), οὗ οἱ μ. θράσεος Πινδ. Π. 2, 153· πόνων μ. Ἡρακλέει Εὐρ. Ἡρακλ. 8· ἔργου Ἀνδοκ. 9, 8· μ. ἱερῶν καὶ θυσιῶν τινι Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 20· μ. ἴσων τινί ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 2, 1, 15, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 805D· — ὡσαύτως, ξὺν σοὶ μετέσχον τῶν ἴσων Σοφ. Ἡλ. 1168. **2)** συχνάκις προστίθεται τὸ μέρος ἢ μερίδιον, τοῦ πεδίου οὐκ ἐλαχίστην μοῖραν μετ. Ἡρόδ. 1, 204· μετ. τάφου μέρος Αἰσχύλ. Ἀγ. 507, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 226, Λυσίας 187, 15· ἀκολούθως, **3)** μετ' αἰτ. πράγματ., ὅτε τὸ πρᾶγμα πάλιν θεωρεῖται ὡς μέρος ὅλου, μ. ἴσον (ἕξυπακ. μέρος) ἀγαθῶν τινι Ξεν. Κύρ. 7, 2, 28, πρβλ. Εὐριπ. Ἀποσπ. 786· μ. τάς ἴσας πληγὰς ἐμοί Ἀριστοφ. Πλ. 1144. **4)** σπανίως μετὰ μόνης αἰτ., ἀκερδῆ χόρτον μ. Σοφ. Ο Κ. 1484· μυστήρια πάντα μ. Χρησμ. Σιβ. 8, 56. **5)** ἐν Θουκ. 2, 16, τῇ .. κατὰ τὴν χώραν .. οἰκήσει μετεῖχον, ὁ Σχολ. νομίζει ὅτι τὸ τῇ οἰκήσει εἶναι = τῆς οἰκήσεως· ἀλλὰ πιθανῶς ὁ Matth. ὀρθῶς ποιῶν ὑπονοεῖ τῶν ἀγρῶν καὶ ἐκλαμβάνει τὸ τῇ οἰκήσει ὡς δοτ. τρόπου **6)** μ. περί τινος, ἔχω γνῶσίν τινα περί .., Ἀριστ. Πολιτικ. 3, 11, 12. **7)** ἀπολ., οἱ μετέχοντες, οἱ σύντροφοι, οἱ συναυτουργοί, Ἡρόδ. 8, 132.

II. ἐν τῇ Πλατωνικῇ φιλοσοφίᾳ, μετέχειν τῶν εἰδῶν ἦτο φράσις δηλοῦσα συμμετοχὴν ἐν τοῖς συστατικοῖς τῶν ἰδεῶν, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1, 9, 6 κἑξ.· μετέχονται (ἐξυπακούεται αἱ ἰδέαι), συμμετέχονται, αὐτόθι 3· ἴδε μέθεξις **II.** **III.** ἐν τῇ λογικῇ, περιέχω, περιλαμβάνω, τὰ μὲν εἴδη μετέχει τῶν γενῶν, τὰ δὲ γένη τῶν εἰδῶν οὗ Ἀριστ. Τοπ. 4, 1, 5, πρβλ. 6, 3, Μετὰ τὰ Φυσ. 6, 12, 3 (ἴδε Bonitz σ. 343)· πρβλ. καὶ προηγ.

μετεωρίζω, = **μετεωρίζομαι**, Φίλων Ι. 130, 7, κλ.

μετεωρία, ἡ, τὸ ὑψηλόν, ἔπαρμα, ὕψωμα, Φίλων Ι, 525, 14.

2) λήθη, ἐπιλησμοσύνη, Sueton. Claud. 39, Aurel. παρὰ τῷ Fronton. εἰς M. Caes. 4, 1.

μετεωρίζω, ὑψόω, ἐγείρω εἰς ὕψος, τὸ ἕρμα Θουκ. 4, 90· μ. ἄνω Πλάτ. Φαῖδρ. 246D· τὰ σκέλη, ὑψόω τὰ σκέλη, Ξεν. Ἱππ. 10, 4, πρβλ. 11, 7, Κυν. 10, 13· ἐπὶ δελφῖνος, δελφινίσκον μ. τῷ νώτῳ, ἀνέχει, κρατεῖ ὑψηλὰ ἐπὶ τῶν νώτων του, Ἀριστ. π. τὰ Ζ Ἱστ. 9, 48, 3, πρβλ. 8, 20, 2· τοὺς πόδας μετεωρίζειν, ἐπὶ τετραπόδων, ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Πορ. 12, 9· τὸ πνεῦμα μ. κάμνω τινὰ νὰ ἀσθμαίνῃ (ἴδε **μετάρσιος** ΙΙΙ), ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 5, 40, 5· ναῦν μ. εἰς τὸ πέλαγος, ἀνάγω, ἐξάγω εἰς τὸ πέλαγος, Φιλόστρ. 250· — Μέσ., δελφῖνας μετεωρίζου, ὕψωνε τοὺς δελφῖνας (ἴδε ἐν λ. **δελφὶς** ΙΙ), Ἀριστοφ. Ἱππ. 762. — Παθ., ὑψοῦμαι, κἰωροῦμαι εἰς τὸν ἀέρα, Λατ. suspendi, Ἱππ. π. Ἀέρ. 285, Πλάτ. Τίμ. 63C· ἐπὶ καπνοῦ ἢ κόνεως, Ξεν. Κύρ. 6, 3, 5· ἐπὶ ἀνέμου, Ἀριστοφ. Νεφ. 404· ἐπὶ θερμοῦ ἀέρος, Ἀριστ. Μετεωρ. 1, 9, 3, κ. ἀλλ.· — ἰδίως ἐπὶ πλοίων, μετεωρισθεὶς ἐν τῷ πελάγει, ἐξελθὼν ἔξω εἰς τὸ πέλαγος, Θουκ. 8, 16· — ὡσαύτως ἐξεγείρομαι, οἷον ἐκ τῆς κλίνης, Ἱππ. Ἄγμ. 762· — ἐπὶ ἀέρος ἐγειρομένου ἐκ τοῦ στομάχου, Ἱππ. 220Α· μετεωριζόμενος, πάσχων ἐκ φύσης, δηλ. ἐξ ἀερίων ἐν τῷ στομάχῳ ἀναπτυσσομένων, ὁ αὐτ. ἐν 1135C. **II.** μεταφ., ἐπαίρω, ἐπαινῶ, ἀνυψῶ, ἰδίως διὸ κενῶν ἐλπίδων, μ. καὶ φυσᾶν Δημ. 159, 23, πρβλ. Ὑπέρ. παρ' Ἀθην. 698D, Πολύβ. 26, 5, 4· — θέτω εἰς ἀνησυχίαν τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου, ὁ αὐτ. ἐν 5, 70, 10· — Παθ., ἐπαίρομαι, μετεωρισθεὶς ὑπὸ λόγων Ἀριστοφ. Ὀρν. 1447· ἐπί τινι Πολύβ. 3, 70, 1, κτλ.· τινι Διόδ. 11, 32· — πρβλ. **ἀναπέτομαι** 2. — Πρβλ. Χ. Χαριτωνίδου Βιβλιοκρισίαν τοῦ ὑπὸ Γ. Ζηκ. Λεξ. ἐν σελ. 17, ἔνθα **ἐμετεωρισθήν**, **ἐμετεώριζον**.

μετεώρισις, εως, ἡ, τὸ μετεωρίζειν, Πλούτ. 2, 951C.

μετεωρισμός, οῦ, ὁ, τὸ μετεωρίζειν, τῶν ποδῶν Ἀριστ. π. Ζ. Πορείας 12, 10, πρβλ. 15, 9. **II.** σήκωμα, ἐλαφρὸν ἐν τοῖς μ. Ἱππ. Προγν. 39· οἴδησις, φούσκωμα, ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 818. **2)** ἔπαρσις, φύσημα τῆς διανοίας, ὑπερηφανία, μ. γνώμης ὁ αὐτ. ἐν 398, 47· — ὡσαύτως **μετεώρισμα**, τό, Ἡσύχ. ἐν λέξ. φρύαγμα.

μετεωριστής, οῦ, ὁ, ὁ ὑπερηφάνως ὑψούμενος καὶ πηδῶν καὶ ἐπιδεικνύμενος, ἐπὶ ἵππου, Ἡσύχ. (ἑρμηνεύων τὸν Αἰολ. τύπον, **πεδαοριστής**)· πεδωριστᾶ (κατ' ἄλλ. πεδωρισταί, ὁ δὲ Ahrens πελωριστᾶ) πόλει, ὑπερηφάνῳ, ἐνδόξῳ, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 17, 5.

μετεωροβάμων, ὁ ἀεροβάμων, ὁ ἔχων καῦρον φρόνημα, Κωνστ. Μανασσ. Ἔρ. 3, 57.

μετεωρό-θηρος, (ἦ **μετεωροθήρας**) ὁ, ὁ ὑψηλὰ ἐν τῷ ἀέρι θηρεύων, ἐπίθ. τοῦ ἱέρακος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9, 36, 3· μεταφ., ἐπὶ φιλοσόφων, ὁ θηρεύων ὑψηλὰς ἰδέας, Φίλων 1, 674.

μετεωρο-κοπέω, (κόπτω) φλυαρῶ περὶ ὑψηλῶν πραγμάτων, Ἀριστοφ. Εἰρ. 92.

μετεωρολεσχέω, φλυαρῶ περὶ ὑψηλῶν καὶ ἀκατανοήτων πραγμάτων, περιφρονητικῶς ἀντὶ **μετεωρολογέω**, Φίλων 1, 581, Πλούτ. 2, 400Ε· καὶ **μετεωρο-λέσχης**, ου, ὁ, ὁ φλυαρῶν περὶ οὐρανίων πραγμάτων, περὶ μετεώρων, ὁ πρὸς τοὺς ἀστέρας χαίνων καὶ περὶ αὐτῶν φλυαρῶν, ἀστρολόγος, Πλάτ. Πολ. 489C, Πλουτ. Νικ. 23, Λουκ. Ἰκαρ. 5. — Καθ' Ἡσύχ.: «μετεωρολέσχαι· φλυαροῦντες τὰ περὶ οὐρανὸν μετέωρα».

μετεωρολογέω, ὁμιλῶ περὶ ὑψηλῶν πραγμάτων, ἰδίως περὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων ἢ τῶν φυσικῶν φαινομένων, Πλάτ. Κρατ. 404C, Λουκ. Νεκυομαντ. 21.

μετεωρολογία, ἡ, ἐξέτασις τῶν μετεώρων, τὸ ὑψηλότερον μέρος τῆς φυσικῆς ἐπιστήμης, Πλάτ. Φαῖδρ. 270Α.

μετεωρολογικός, ἡ, όν, ὁ ἔμπειρος εἰς τὴν μετεωρολογίαν, Πλάτ. Τίμ. 91D· — τὰ μετεωρολογικά, σύγγραμμα τοῦ Ἀριστ. περὶ μετεωρολογίας.

μετεωρο-λόγος, ὁ, ὁ ὁμιλῶν περὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων ἢ τῶν φυσικῶν φαινομένων, ἀστρονόμος, Εὐρ. Ἀπόσπ. 905, Πλάτ. Κρατ. 396Β, 401Β, Ἀριστ. Μετεωρ. 2, 1, 13. **II.** ὁ ἀνήκων εἰς ἀστρονόμον, κτλ. Ἱππ. π. Ἀέρ. 281.

μετεωρο-ποιέω, ἐγείρω, ἀνυψώνω, μετεωρίζω, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 832 (Littré διηρημένως **μετέωρον π-**).

μετεωροπολέω, ἀσχολοῦμαι περὶ ὑψηλῶν πραγμάτων, Φίλων 1, 101, κτλ.

μετεωρο-πόλος, ον, ὁ περὶ ὑψηλὰ πράγματα διατρίβων, Φίλων 1, 588. — Καθ' Ἡσύχ.: «μετεωροπόλων· τῶν τὰ οὐράνια σκοπούντων».

μετεωροπορέω, ποσεύομαι διὰ τοῦ ἀέρος, ἀεροβατῶ, Πλάτ. Φαῖδρ. 246C (διάφ. γραφ. **μετεωροπολεῖ**), Αἰλ. π. Ζ. 3, 45, κλ.

μετεωροπορία, ἡ, τὸ περιπατεῖν ἐν τῷ ἀέρι, Εὐστ. 636, 38.

μετεωρο-πόρος, ον, ὁ ὑψηλὰ πλανώμενος, ὑψηλόρροος, Γρηγ. Θ. 1077C, Βασίλ. Μ. 1, 300B.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μετεωρόφορος, ον, ὁ ἔχων τὴν ὀροφὴν μετέωρον, ὑψηλήν, Λεξικ. Χειρόγρ.

μετεωρόρ-ριζος, ον, ὁ ἔχων τὰς ῥίζας κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 4.

μετέωρος, ον, Ἐπικ. **μετήορος,** ὃ ἴδε: (ἴδε ἐν λ. **ἀείρω**)· — ὁ ὑψούμενος ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς, τάφον ἑαυτῷ κατεσκευάσατο μετέωρον Ἡρόδ. 1. 187· σκέλεα δὲ ἀμφότερα κατακρέμαται μετέωρα, κρέμανται εἰς τὸν ἀέρα, ὁ αὐτ. ἐν 4. 72· μ. ἐξεκόμισαν τὰς ἀμάξας, δηλ. σηκωτὰς χωρὶς νὰ ἐγγίζωσι τὴν γῆν, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 8· πῆχυς μ., κρεμάμενος (μὴ ὑποστηριζόμενος δηλ. διὰ τῶν προσηκόντων ἐπιδέσμων), Ἱππ. π. Ἀγμ. 757· τὰ μ. οἰκήματα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **ὑπόγαια**, Ἡρόδ. 2. 148, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 8· μετεωρότερος τῇ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποστάσει τῶν σαύρων, ὑψηλότερος, ἐπὶ τοῦ χαμαιλέοντος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 11, 3· — ὁ κείμενος εἰς ὑψηλὸν ἔδαφος, τῶν χωρίων τὰ μετεωρότατα Θουκ. 4. 32· ἐκ τοῦ μ. αὐτόθι 128· μετεωρότερα χωρία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **ἑλώδη**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 10, 5· κατὰ τὸ μ. τοῦ ποταμοῦ, πιθ., τὸ πρὸς τὰ ἄνω, ὅταν βλέπῃ τις πρὸς τὰ ἄνω τοῦ ποταμοῦ, Παυσ. 8. 30, 2· — ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὁ προέχων, ἐξέχων, Ξεν. Κυν. 4. 1· — ἐπὶ ῥιζῶν κειμένων κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς καὶ ἐξηπλωμένων ἐπ' αὐτῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **βαθύρριζος**, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 1. 3, 4., 5. 9, 8· οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ σώματος, ἀλγήματα μ., ἐξωτερικοί, ἐπιπόλαιοι πόνοι, Ἱππ. Ἀφ. 1256· βραχὺς καὶ διακενομμένος, οὐχὶ βαθύς, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδ. 3. 1075, ἴδε Littré (τόμ. 3, σ. 54). **II.** ὡς τὸ **μετάρσιος**, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀέρος, ὑψηλὰ ἐν τῷ ἀέρι, Λατ. sublimis, μ. ῥίπτειν τινὰ Ἡρόδ. 4. 94 μ. τινα αἴρειν, αἴρεσθαι Ἀριστοφ. Ἱππ. 1367, Εἰρ. 80· Ἀήρ, ὃς ἔχεις τὴν γῆν μ., κρατεῖς αὐτὴν ὑψηλά, ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 264· ἀφικνεῖ μ. ὑπ' αὔρας Κρατῖν. ἐν «Σεριφίοις» 1· τὰ μ. χωρία, τὰ ἐν τῷ ἀέρι, Ἀριστοφ. Ὄρν. 818, πρβλ. 690· κρεμασθεὶς καὶ βλέπων μετέωρος, βλέπων εἰς τὸ μέσον τοῦ ἀέρος, Πλάτ. Θεαίτ. 175D: ἐπὶ πτηνῶν, οὓς δύνανται ἀεὶ μένειν μ. Ἀριστ. π. Ζ. Πορ. 18, 1· μ. πέτεσθαι ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 8· ἐπὶ ἰχθύων, μ. νεῖν, νήχεσθαι παρὰ τὴν ἐπιφάνειαν, αὐτόθι 8. 20, 1· — τὰ μετέωρα, τὰ ὑψηλὰ καὶ οὐράνια, ἅπερ οὐ δύνανται ὁ ἀνθρώπινος νοῦς διαγνῶναι, τὸ τοῦ Κικέρωνος supera atque coelestia, οὗ γὰρ ἂν ποτε ἐξεῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα, λέγει ὁ Σωκράτης ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 228, πρβλ. 1284· τὰ μ. φροντιστής, ἐπὶ τοῦ Σωκράτους, Πλάτ. Ἀπολ. 18B· Πρωταγόρας ὁ Τήιος, ὃς ἀλαζονεύεται περὶ τῶν μετεώρων, τὰ δὲ χαμᾶθεν ἐσθίει Εὔπολ. ἐν «Κόλαξιν» 10· τὰ μετ. καὶ τὰ ὑπὸ γῆς Πλάτ. Ἀπολ. 23D· πρβλ. **μετεωροκοπέω, -λέσχης, -σκόπος, -σοφιστής, -φένακξ.** **2)** ἴξω εἰς τὸ πέλαγος, μακρὰν εἰς τὰ βαθέα τῆς θαλάσσης, ἐπὶ πλοίων, καθορῶσι τὰς .. ναῦς μ. Θουκ. 1. 48· αἱ δὲ μετ. ὥρμουν 4. 26· μίαν ναῦν ἀπολλύασι μ. 8. 10· ἐπὶ προσώπων, ὅσοι μὴ μ. ἐλάωσαν 7. 71· μ. πλεῖν Στράβ. 99. **3)** ἐπὶ ἵππων, γαυριῶν καὶ πηδῶν, Ξεν. Ἱππ. 11, 1. **4)** καθόλου, ἀκατακάθιστος, ἐν καταστάσει ζυμώσεως διατελῶν, μ. καὶ ἄπεπτα καὶ ἄκρητα Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 16· — πεφυσιωμένος, «φυσκωμένος», ὑποχόνδρια ὁ αὐτ. ἐν Ἀφ. 1252, κτλ. **III.** μεταφορ., ἐπὶ καταστάσεως, ἐν μετεώρῳ καταστάσει, ἐν ἀβεβαιότητι, ἐν προσδοκίᾳ διατελῶν, Λατ. spe erectus, Ἑλλὰς πᾶσα μετέωρος ἦν Θουκ. 2. 8· μετεώρῳ τῇ πόλει κινδυνεύειν 6. 10· μ. ταῖς διανοίαις Πολύβ. 3. 107, 6, κτλ.· μετ. ταῖς ἐπιβολαῖς ἐπί τι, πρόθυμος διά .., ὁ αὐτ. 5. 101, 2· εἴς τι 30. 15, 2 πρός τι 5. 62, 1· ἐπί τινος ἢ τινι Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 28, ἐπὶ Μισθ Συνόντ. 15· — ὡσαύτως, πεφυσιωμένος, ὑπερήφανος, Πολύβ. 3. 82, 2, κτλ.· — ἐπὶ ὕφους, πομπῶδες, ἀντίθετ. τῷ **ὑψηλός** (sublime), Λογγῖν. 3. 2· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ καλῆς σημασίας, τὸ μετέωρον, τὸ ὕψος τοῦ ὕφους, Διον. Ἀλ. π. Ἰσαίου 19. **2)** κυμαινόμενος, ἀβέβαιος, τὰ μ. τῆς τύχης κινήματα Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 10· τῶν πραγμάτων ὄντων μ. Δημ. 378. 23, πρβλ. Ἡρωδιαν. 2. 12· — Ἐπίρρ. **μετεώρως** ἔχειν Πλουτ. Κίμ. 13· συγκρ. **-ώτερον** Κικ. πρ. Ἀττικ. 16. 5.

μετεωροσκοπέω, σκοπῶ, παρατηρῶ τὰ μετέωρα, τὰ οὐράνια φαινόμενα, μεταγεν.

μετεωροσκοπικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς μετεωροσκόπον· — ἡ μετεωροσκοπικὴ (δηλ. τέχνη) Πρόκλ. εἰς Εὐκλ. σ. 12· ὄργανον μ. = τῷ ἑπομ., Πτολ. Γεωγρ. 1, 3.

μετεωροσκόπιον, τό, ὄργανόν τι μαθηματικὸν τοῦ Πτολεμαίου πρὸς παρατήρησιν καὶ ἐξέτασιν τῶν ἀστέρων, Πτολ. Γεωγρ. 1, 3.

μετεωρο-σκόπος, ὁ, ὁ παρατηρῶν τὰ μετέωρα, Πλάτ. Πολ. 488E.

μετεωρο-σοφιστής, ὁ, ἀστρολόγος σοφιστής, σοφιστὴς περὶ τὰ μετέωρα ἀσχολούμενος, Ἀριστοφ. Νεφ. 360.

μετεωροσύνη, ἡ, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ **μετεωρία**, Μανέθων 4. 435.

μετεωρότης, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **μετέωρος**, Κορνοῦτ. 110.

μετεωρο-φάνης, ές, ὁ φαινόμενος ἐν τῷ ἀέρι, ὑψηλά, Φίλων Βυζ. π. τῶν ἑπτὰ Θαυμ. 6

μετεωρο-φέναξ, ᾰκος, ὁ, ὁ φενακίζων, ἐξαπατῶν διὰ τῆς ἀστρολογίας, Ἀριστοφ. Νεφ. 333.

μετεωρο-φρονέω, περὶ ἄλλα τὴν διάνοιαν ἔχω, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 821, Σουΐδ. ἐν λέξ. **χασμᾷ**.

μετῆκε «μετεμελήθη. Ἱκέτευσεν» Ἡσύχ.

μετῆλθαι, = **μετελθεῖν**, ἴδε Mayser. Gr. d. Gr. Pap. aus der Ptolemäerzeit I, 10.

μετηλλαχούσης (= **μετηλλαχυίας**), μετοχ., Πάπυρος Αἰγύπτου τοῦ 157 π. Χ. ἐν Papiers du Louvre 13. 16.

μέτηλυς, -ῦδος, ὁ καὶ ἡ, (μετέρχομαι, μετήλυθον) ὁ μεταβαίνων ἐκ τόπου τινὸς εἰς ἕτερον, Τρυφιόδ. 133· 352· ὁ ἐν ξένῳ τόπῳ ἐγκαθιστῶν ἑαυτόν, μέτοικος, Διον. Π. 689· πρβλ. **μέτοικος**. **II.** ὡς ἐπίθετ., ὁ μεταβαλλόμενος, μετήλυδα ταρὸν ἀμείβων, ἐπὶ ὀρχηστοῦ, Νόνν. Δ. 12. 365, πρβλ. 10. 241.

μετημάτιος, ον, = **μεθημέριος**, μεθημερινός, Θεοδ. Πρόδρ. Ἐπ. 75.

μετηνέμιος, ον, (ἄνεμος) ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος, πῶλος Ἀνθ. Πλαν. 62.

μετήορος, ον, (αἰωρέω) Ἐπικ. τύπος τοῦ **μετέωρος**, ἐφ' ὕψους, ὑψωμένος ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους, κρεμάμενος, τά δὲ κ' αὖτε μετήορα πάντα γένοιτο Ἰ. Θ. 26· [ἅρματα] ἀΐξασκε μετήορα, ἐτινάσσοντο ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα, Ψ. 369, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 135· Ἵππος .. μ. αὐχένα χαίτας, ἔχων ὑψωμένην τὴν χαίτην, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1366· — Δωρ. πεδάοροι (οὕτως ὁ Stanl. ἀντὶ τοῦ πεδάμαροι) Αἰσχύλ. Χο. 590. **II.** μεταφορ., κυμαινόμενος, ἀσταθής, ἀπερίσκεπτος, μετήορα θρυλλίζειν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 488.

μετήσεσθαι, Ἰω. ἀπαρ. μέσ. μέλλ. τοῦ **μεθίημι**.

μετίει, ἴδε τὸ ῥῆμα **μεθίημι**.

μετίσχω, = **μετέχω**, μετὰ γεν. πράγμ., Ἡρόδ. 5. 92, 3.

μετιτθίαι· «αἱ ἐξ ἑκατέρου μέρους τοῦ ἅρματος ῥάβδοι» Ἡσύχ.

μετιχνιάσθαι τὰ ἴσα, βαίνειν μετ' ἴχνη τινὸς κατὰ ἴσον λόγον, Θ. Στουδ. σ. 92, 254, Ἐκδ. Mi.

μετίτέον, ῥημ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ μεταβῇ, ἐπί τι Διογ. Δ. 6. 105. **II.** ἐξεταστέον, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 17, 1, κ. ἀλλ.· περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 4. 6, 14.

μετ' ὄγμους· «τὰς ἐπὶ στίχον φυτείας» Ἡσύχ.

μετοικάκιζομαι, Παθ., μεταφορ., διευθύνομαι ὡς διὰ οἴακος ἐξ ἑνὸς μέρους εἰς ἄλλο,, ὁ ὑφ' ἡδονῆς ὧδε κἀκεῖ μετοικακιζόμενος Ἰλούτ. 2. 34A.

μετοικεσία, ἡ, = **μετοικία** I, Ἀνθ. Π. 7. 731· — ἡ αἰχμαλωσία καὶ ὁ μετοικισμὸς τῶν Ἰσραηλιτῶν, Ἑβδ. (Β' Βασιλ. ΚΔ', 16), Καιν. Διαθ.· — **μετοικέσιον,** τό, «τὸ ἐκ τόπου εἰς τόπον οἰκῆσαι» Ἡσύχ.

μετοικέτης, ου, ὁ, ὁ ἐν τῷ μέσῳ κατοικῶν, «μετοικίται· κατὰ μέσον οἰκοῦντες» Ἡσύχ.

μετοικέω: μέλλ. **-ήσω,** μεταβάλλω, ἀλλάσσω κατοικίαν, μεταβαίνω εἰς ἄλλο μέρος, μετ' αἰτ. τόπου, Εὐρ. Ἱππ. 837· — μετὰ δοτ. τόπου, ἔρχομαι καὶ κατοικῶ εἴς τι μέρος, Πινδ. Π. 9. 147.

II. ἀπολ., εἶμαι μέτοικος, διαμένω ἐν ξένῃ πόλει, ταὺς μετοικοῦντας ξένους Εὐρ. Ἱκέτ. 892· ἀντίθετ. τῷ **πολιτεύεσθαι**, Λυσ. 122. 7· οὕτω, μετοικεῖν τῆσδε γῆς, μετοίκους εἶναι, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 609· μ. ἐν τῇ πόλει Λυσ. 102. 41, κτλ.· ταύτῃ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1319· Ἀθήνησι Δημ. 1191, ἐν κέλ.· παρ' ἑτέροις Ἰσοκρ. 425B.

μετοίκησις, ἡ, = τῷ ἑπομ. I, μ. τοῦ τόπου τοῦ ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον Πλάτ. Ἀπολ. 40C· τὴν μ. τὴν ἐνθένδε ἐκεῖσε ὁ αὐτ. ἐν Φαίδ. 117C.

μετοικία, ἡ, μεταβολὴ ἢ ἀλλαγὴ κατοικίας, μετοίκησις, μετανάστασις, Θουκ. 1. 2. **II.** τὸ νὰ ἐγκατασταθῇ τις ἔν τινι τόπῳ ὡς μέτοικος, ἐγκατάστασις ἢ διαμονὴ ἐν ξένῃ πόλει, Αἰσχύλ. Εὐμ. 1017, Πλάτ. Νόμ. 850C· — περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ἀντ. 890· μετοικίας δ' οὐ τῆς ἄνω στερήσεται, πρβλ. **μέτοικος** II. 1. **2)** ἡ κατάστασις καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ **μετοίκου**, Λυσ. 107. 31.

μετοικίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ.** διδηγῶ τινα εἰς ἄλλον τόπον, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 33· σφᾶς αὐτοὺς εἰς Ῥώμην Πλουτ. Ρωμ. 17, κτλ.· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2211. 10· — μεταφ., μ. τὰς φρένας Μελάνθ. παρὰ Πλουτ. 2. 551A· — ἐν τῇ Παθ. φωνῇ, ἀπέρχομαι εἰς ἄλλην πόλιν, μεταναστεύω, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 754.

μετοικικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἰδιάζων εἰς μέτοικον, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Η', 144, Πλουτ. Ἄλκ. 5· — τὸ μ., ὁ κατάλογος τῶν **μετοίκων**, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 9. **II.** μεταφ., ὁ μετέχων, μέτοχος, τινος Λουκ. Λεξιφ. 25.

μετοίκιον, τό, ὁ φόρος τῶν 12 δραχμῶν ὁ ἀποτινόμενος ὑπὸ τῶν ἐν Ἀθήναις μετοίκων, μ. κατατιθέναι, τελεῖν, ἀποτίνειν, Λυσ 187. 29· μ. τιθέναι Δημ. 845. 20· τελεῖν Πλάτ. Νόμ. 850B, κτλ.· προσφέρειν Ξεν. Πόρ. 2, 1· καταβάλλειν Λουκ. Θεῶν Διάλ. 3· πρβλ. Böckh P. E. 2. 44, κἑξ.· — παρόμοιος φόρος τελούμενος ὑπὸ τῶν ἀπελευθέρων, Ἀριστοτ. ἐν Ἀθήν. 3. **II.**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μετοίκια, τά, ἡ ἑορτὴ τῆς μετοικίας, = **συνοίκια**, τά, Πλουτ. Θησ. 24.

μετοίκιος Ζεύς, προστάτης τῶν **μετοίκων**, Δ. Β. 51.

μετοικισμός, οῦ, ὁ, μετοικία, μετοίκησις, Πλουτ. Ποπλικ. 22, Ἀγις 11.

μετοικιστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **μετοικίζω**, δεῖ μετοικίζειν, Πλούτ. 2. 746C.

μετοικιστής, οῦ, ὁ, ὁ μετοικιζόμενος, μετανάστης, Πλουτ. Θησ. καὶ Ρωμ. Σύγκ. 4.

μετοικοδομέω, οἰκοδομῶ, κτίζω κατὰ διάφορον τρόπον, Πλουτ. Καῖσ. 51, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3, 24, 6.

μετοικονομέω, ῶ, ἀλλέως οἰκονομῶ, Ἐπιγρ. Ἐφέσου, Wood. Discov. etc. Append. 6, N° 5.— (Ὡριγ.) φιλοσοφουμ. ἔκδ. Mi. σ. 3124.

μέτοικος, ον, ὁ ἀλλάσσων κατοικίαν, μεταναστεύων, μεταβαίνων καὶ κατοικῶν ἀλλαχοῦ, Ἡρόδ. 4. 151·— ὁ Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 57 δίδει τὸ ὄνομα **μέτοικοι**, εἰς νέα πτηνὰ ἁρπαγέντα ἢ διωχθέντα ἐκ τῆς φωλεᾶς αὐτῶν. **II.** ὡς οὐσιαστ. **μέτοικος**, ὁ, ἡ, ξένος, εἰς ὃν ἐπετράπη νὰ κατοικήσῃ ἐν ξένῃ πόλει, Αἰσχύλ. Θήβ. 548, Ἱκέτ. 994, Σοφ., κτλ.· ξένος λόγῳ μ., ἐναντίον τῷ **ἐγγενής**, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 452, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 508, Ἱππ. 347· μ. γῆς, ὁ μετοικήσας εἴς τινα χώραν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 319, Χο. 971, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 934· ἐν γῇ Ἀνδοκ. 18, ἐν τέλ.·— ἐν Σοφ. Ἀντ. 852, ἐπὶ ζῶντος ἀνθρώπου κεκλεισμένου ἐν τάφῳ, ὅστις δὲν εἶναι οὔτε μεταξὺ τῶν ζώντων οὔτε μεταξὺ τῶν νεκρῶν, ἀλλὰ ξένος μεταξὺ ἑκατέρων· πρβλ. 867, **μετοικία** II. 2) ἐν Ἀθήναις ξένος κατοικῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ τελῶν ἐπὶ τούτῳ ὡρισμένον φόρον (**μετοίκιον**), ἀλλὰ μὴ μετέχων πολιτικῶν δικαιωμάτων, Λατ. inquilinus, ἀντίθ. τῷ ἀστὸς ἐξ ἑνὸς καὶ ἐξ ἄλλου τῷ ξένος, Θουκ. 2, 13, Ἀνδοκ. 3. 10· πρβλ. Herm. Pol. Ant. § 115, καὶ τὰ ἐκεῖ μνημονευόμενα χωρία

μετοικο-φύλαξ, ὁ, ἡ, ἐπόπτης καὶ προστάτης τῶν **μετοίκων**, Ξεν. Πόροι 2, 7.

μετοίχομαι: μέλλ. **-οιχήσομαι**· ἀποθ.·— ἀπέρχομαι πρὸς ἀναζήτησίν τινος, ὅπως καλέσω ἢ ἀγάγω αὐτόν, τοὺσδε μετοιχόμενος Ἰλ. Κ. 111· κῆρυξ δὲ μετῴχετο θεῖον ἀοιδὸν Ὀδ. Θ. 47 μετ' αἰτ. πράγμ., ζητῶ τι, Εὐρ. Ι. Τ. 1332. 2) μετὰ ἐχθρικοῦ σκοποῦ, ὁρμῶ, ἐφορμῶ, ἐπιτίθεμαι, καταδιώκω, ὃ δ' Αἴαντα μετῴχετο Ἰλ. Ε. 148. 3) διέρχομαι .., ἀνὰ ἄστυ Ὀδ. Θ 7. 4) ἀπέρχομαι μετά τινος, τίς τοι .. μετοιχομένη φάος εἶσει; Τ. 24.

μετοιωνίζομαι, ἀποθ., ἐπιτελῶ εὐοίωνον μεταβολὴν εἴς τι, παρέχω αἰσιωτέρους οἰωνούς, τὰς τῆς πόλεως πράξεις Δείναρχ. 94. 5, πρβλ. 101. 45.

μετοκλάζω: μέλλ. **-σω**, ἐγκλίνω τὰ γόνατα διὰ δειλίαν μεταχαλίζων, ἐπὶ δειλοῦ πολεμιστοῦ καθημένου εἰς ἐνέδραν, Ἰλ. Ν. 281, Ἀνθ. Π. 9. 209.

μετοκωχή, ἡ, = **μετοχή**, Ἡσύχ.

μετολισθαίνω, καταλείπω τι εὐκόλως καὶ φεύγω, περί τινος οὐ σῴζοντος στάσιν ἐν τῇ φιλίᾳ, ἀλλὰ μετολισθαίνοντος καὶ μετατρεπομένου Τζέτζ. Ἱστ. 8, 839.

μετονομάζω, μεταβάλλω τὸ ὄνομά τινος, δίδω αὐτῷ νέον ὄνομα, ἐκ τῶν αἰγέων .. αἰγίδας .. μετωνόμασαν Ἡρόδ. 4. 189· τὰς φυλὰς μετωνόμασε (δηλ. ὁ Κλεισθένης) ὁ αὐτ. ἐν 5. 69.— Παθ., ὀνομάζομαι μὲ νέον ὄνομα, ἀντὶ Ἀυδῶν μετονομασθῆναι .. Τυρσηνοὺς ὁ αὐτ. ἐν 1. 94· Βάττος μετωνομάσθη ὁ αὐτ. ἐν 4. 155· ἡ .. ὄνομα ἀφρασύνη μετωνόμασται Θουκ. 1. 122· καινῶς μετονομασμένον Πλάτ. Θεαίτ. 180Δ.

μετονομάσια, ἡ, ἀλλαγὴ ὀνόματος, Νικάνωρ ὁ Κυρηναῖος παρ' Ἀθην. 296Ε.

μετόπη, ἡ, ἐν τῇ Δωρ. ἀρχιτεκτονικῇ, Λατ. intertignium, τὸ μεταξὺ δύο τριγλύφων διάστημα ὅπερ ἐν τῇ ἀρχικῇ νεωδομίᾳ ἔμενε κενόν, ἀλλ' ἀκολούθως ὅτε οἱ ναοὶ ᾠκοδομοῦντο ἐκ μαρμάρου ἐκαλύπτετο διὰ τετραγώνου μαρμάρου, ὅπερ ἐκαλεῖτο μετόπη καὶ ἐκοσμεῖτο πολλάκις δι' ἀναγλύφων ὡς ἐν τῷ Παρθενῶνι καὶ Θησείῳ (ὀπαί), τὸ ἐπίπεδον τοίχωμα τὸ μεταξὺ δύο ὀπῶν, Βιτρούβ. 4. 2, **μεθόπιον** κατὰ τὸν Ἡσύχ.

μετόπιν, ἐπίρρ. = **μετόπισθε**, Σοφ. Φιλ. 1189, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1764. πρβλ. **κατόπιν**, **ὄπις**.

μετόπισθε, πρὸ φωνήεντος, ἢ χάριν τοῦ μέτρου, **-θεν**, σπανίως μετ' ἐκθλίψεως, **μετόπισθ'**, Ὀδ. Χ. 345· ἐπίρρ. 1) τόπου, ἐκ τῶν ὄπισθεν, ὀπίσω, συχν. παρ' Ὁμ. (ἰδίως ἐν Ἰλ.), καὶ παρ' Ἡσ. 2) χρόνου, μετὰ ταῦτα, κατόπιν, ἀκολούθως, συχν. παρ' Ὁμ.· παῖδες μετόπισθε λελειμμένοι, τέκνα καταλελειμμένα ὀπίσω, Ἰλ. Ω. 687· ἢ πρόσθ' ἢ μετόπισθεν Εὐρ. Ἀποσπ. 449. **II.** μετὰ γεν., **μετόπισθ'** Ἄτης Ἰλ. Ι. 504, Ὀδ. Ι. 539.

μετοπωρίζω, εἶμαι ὡς φθινόπωρον, ἔαρος μετοπωρίζοντος καὶ μετοπώρου ἐαρίζοντος Φίλων 1. 13· μνημονευόμενον ὡς σπάνιον ὑπὸ τοῦ Πολυδ. Δ', 62.

μετοπωρῖνός, ἡ, όν, φθινοπωρινός, νύκτες Θουκ. 7. 87· ὁ μ. χρόνος Ξεν. Οἰκ. 17, 12· ἄμεινον τὸ μ. μέλι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 22, 4· **μετοπωρινὸς κύκλος** = **ἰσημερινὸς κύκλος** Φίλων 1, 492, 42·— οὐδ. ὡς ἐπίρρ., μετοπωρινὸν ὀμβρεῖν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 413. [Πρβλ. **ὀπωρινός**].

μετόπωρις, ιδος, (ὥρη), Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 384 στ. 285, ἔκδ. Δ.

μετόπωρον, τό, τὸ μετὰ τὴν **ὀπώραν**, = **φθινόπωρον**, Ἱππ. π. Ἀέρ. 283, Θουκ. 7. 79· μνημονεύεται μετὰ τῶν λέξεων: Ἔαρ, Θέρος, χειμών, Ἀριστ. π. Ζ. Γενέσεως 5. 3, 35·— Καθ' Ἡσύχ.: «μετόπωρον· μετὰ τὴν ὀπώραν, τροπὴ μετὰ θέρος».

μετορμίζω, Ἰων. ἀντὶ **μεθορμίζω**. Ἡρόδ. 2, 115., 7, 182.

μετόρχιον, τό, (ὄρχος) τὸ μεταξὺ δύο σειρῶν δένδρων ἢ κλημάτων διάστημα· κατὰ δὲ τὸν Σχολ. «μετόρχιόν ἐστι τὸ μεταξὺ τῶν συμφύτων πεδίον, ἐν ᾧ ἢ σῖτος ἢ ἄλλο τι ἐσπάρται», Λατ. interordinium, Ἀριστοφ. Εἰρ. 568, Ἀποσπ. 168.

μετουσία, ἡ, μετοχή, συμμετοχή, κοινωνία, μ. ἔχειν τινὸς Ἀριστοφ. Βάτρ. 443, πρβλ. Θεσμ. 152· σοὶ δὲ ἀρέτης .. τίς μετουσία; Δημ. 269. 26· ἱππικὸν δὲ καταστήσας Περσῶν πεποίηκε Πέρσαις καὶ πεδίων εἶναι μετουσίαν, ἕκαμε τοὺς Πέρσας νὰ ἔχωσιν εἰς τὴν ἐξουσίαν των καὶ πεδιάδας, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 23· μέθεξις, τῶν δικαίων Δημ. 199. 15· τὰς τῆς ἰσηγορίας καὶ τὰς τῆς ἐλευθερίας ἡμῖν μετουσίας ἀφαιρεῖσθαι Δημ. 555. 17· οἷς [ἐστι] ἡ μ. τοῦ σημείου Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 2891b.

μετουσιασμός, ὁ, = **μετουσία**, Θ. Στουδ. 444C.

μετουσιαστικός, ἡ, όν, ὁ ἐμφαίνων μετουσίαν (μετοχήν), τὸ μ., παρὰ Γραμμ., ἐπίθετον παράγωγον ἐξ οὐσιαστικοῦ καὶ δηλοῦν τὴν οὐσίαν ἢ ὕλην ἐξ ἧς συνίσταταί τι, ὡς **λίθινος**, **ξύλινος**, **σάρκινος**, Διονύσ. Θρᾷξ 636, 15.

μετοχέτευσις, ἡ, τὸ μετοχετεύειν τι δι' ὀχετῶν, Ἀρετ. περὶ Δίτ. Ὀξ. Παθ. 2. 5, Γαλην. τ. 2, σ. 222.

μετοχετευτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **μετοχετεύω**, δεῖ μετοχετεύειν, Ἰω. Ἀκτ. ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 336.

μετοχεύς, ὁ, ὁ μετέχων τινός, ἐπίθετον τοῦ κατὰ Οὐαλεντῖνον ὅρου, ὅτι μετέχει καὶ τοῦ ὑστερήματος (Ὡριγ.) φιλοσοφουμ. ἔκδ. Mi. σ. 3242.

μετοχετεύω, μεταβιβάζω ὕδωρ δι' ὀχετῶν, Τζέτζ. Ἱστ. 1, 824, κλ.: μεταφ. ἐν τῷ παθ., παρασύρομαι, ῥᾳστα γὰρ αἱ τῶν νέων ψυχαὶ εἰς ἡδονὰς .. ἀπὸ τῶν παιδείας καλῶν μετοχετεύονται Ἡρωδ. 1. 3.

μετοχή, ἡ, (μετέχω) τὸ μετέχειν, μέθεξις, κοινωνία, Ἡρόδ. 1. 144, Ἐπ. Πλάτ. 345Δ· κατὰ μετοχήν, ἕνεκα ἑνότητος μετά τινος ἄλλου, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 4, 11· μετὰ γεν., συμμετοχὴ ἔν τινι, καὶ θείων καὶ ἀνθρωπίνων πάντων Συλλ. Ἐπιγρ. 2556. 13, πρβλ. 2554. 25. 2) = **συνάφεια**, Ἐδδ. (Ψαλμ. ΡΚΒ', 3). 3) παρὰ τοῖς νεωτέροις Ἕλλησι, γῆ κατεχομένη κοινῶς παρὰ πολλῶν. **II.** ὁ γνωστὸς γραμματικὸς τύπος, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 2, Εὐστ. 138, 19, κλ.

μετοχικός, ἡ, όν, ὁ δυνάμενος μετέχειν, Εἰρην. 1131C, Ψευδο-Διονύσ. 332Α. 2) ὁ εἰς μετοχὴν ἀνήκων, οὐκ ἔστι δὲ ὁ Ἀπόλλων μετοχικόν· ἐκλίνετο γὰρ ἂν Ἀπόλλοντος Εὐστ. 32. 33., 138. 15, Ἀπολλ. περὶ Ἀντων. 340C, Φώτ. καὶ λ.—Ἐπίρρ. **μετοχικῶς**, Ἀπολλωνίου Λεξικ.

μετόχιον, τό, (μετοχή) μικρὸν κοινοβιακὸν μοναστήριον, Θεοφ. Κονστ. 843, 2, Βίος Νείλου τοῦ νεωτ. 124G, [νῦν ἡ λ. μετόχιο. σημαίνει: οἴκημα ἢ ἐπαύλιν ἀνήκουσαν εἰς μοναστήριον]: — **μετοχίτης** [ῑ], ου, ὁ, μοναχὸς ἀνήκων εἰς μετόχιον, ἐπώνυμος πολλῶν συγγραφέων, Νικηφ. ἐν Notices τ. 6, σ. 12, κἑξ.

μετοχλίζω: μέλλ. **-ίσω**, διὰ μοχλοῦ μετακινῶ, αἴρω ἐκ τοῦ μέσου βαρὺ σῶμα, οὗ κέν τις .. οὐδὲ μάλ' ἡβῶν, ῥεῖα μετοχλίσσειεν Ὀδ. Ψ. 188· οὐδέ κ' ὀχῆας ῥεῖα μετοχλίσσειε θυράων, εὐκόλως ἤθελε μετακινήσῃ τοὺς μοχλοὺς τῶν θυρῶν, Ἰλ. Ω. 567.

μετοχμάζω, μεταφέρω, εἰς ἄλλο μέρος, Νόνν. Δ. 1. 48.

μέτοχος, ον, (μετέχω, μετοχή), ὁ μετέχων, ἔχων μέρος ἔν τινος, μετὰ γεν., τῆς συμφορᾶς τὸ πλεῦν μέτοχος Ἡρόδ. 3. 52· μ. ἐλπίδων, τέχνης, κτλ., Εὐρ. Ἴων 697, Πλάτ. Φαῖδρ. 262D, κ. ἀλλ. **II.** ὡς οὐσιαστ., ὁ μετέχων εἴς ἔργον τι, συναυτουργός, συνεργός, τοῦ φόνου Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 721, Ἀντιφῶν 123. 38· ἀποθ., Θουκ. 8. 92. **III.** θεῶν μέτοχοι, οἱ ἡμίθεοι, Ἀριστ. ἐν Βιβλ. Αυρ. σ. 458.

μετρέω, (μέτρον) μετρῶ κατά τινα τρόπον αἰσθάνομαι: **I.** ἐπὶ τόπου ἢ διαστήματος, μετρῶ, δηλ. διαβαίνω, διέρχομαι, πέλαγος μέγα μετρήσαντες, «ἀντὶ τοῦ διαπεραιωσάμενοι .. εἴληπται· δὲ ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος» (Εὐστ.), Ὀδ. Γ. 179· προτέρωι μετρεῖν (ἐνν. θάλασσαν), πλεῖν περαιτέρω, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 915, πρβλ. Δ. 1779· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἄλα μετρήσασθαι Μόσχ. 2. 153.— Μέσ., μετρούμενον ἴχνη τὰ κείνου, μετρούντα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, Σοφ. Αἴ. ὁ ἕνθα δὲ σημ. Jebb:— Παθ., μετροῦμαι, Αἰσχύλ. Χο. 209· μακροὶ .. ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι Σοφ. Ο. Τ. 561· μετροῦμαι ὀλόγυρα, Καρχηδών, ἣν μῦθος ὑπαὶ βοὶ μετρηθῆναι, ὅτι ἐμετρήθη κύκλῳ διὰ τῶν ἱμάντων δέρματος βοός,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διον. Π. 197. **II.** ἐπὶ ἀριθμοῦ, μεγέθους, ἀξίας, κτλ.· ἑπομένως, **1)** ἀριθμῶ, «λογαριάζω», Ἀλκαῖ. 137, Θεόκρ. 16, 60, Ἀνθ. Π. 4. 3, 56. **2)** μετρῶ ἔκτασιν, Λατ. metiri, mensurare, τὴν γῆν ὀργυιῇσι, σταδίοισι, κτλ., Ἡρόδ. 2. 6, πρβλ. 6. 42· τῇ γαστρὶ μ. τὴν εὐδαιμονίαν, μετρῶ, ἐκτιμῶ τὴν εὐδαιμονίαν διὰ τῶν ἡδονῶν τῆς γαστρός, Δημ. 324. 25· μ. πορφύρᾳ τὸ εὔδαιμον Λουκ. Νιγρ. 15, κτλ.· ὁπηνίκ' ἂν εἴκοσι ποδῶν μετροῦντι τὸ στοιχεῖον ᾖ Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 1. 7, πρβλ. 9· ἀριθμεῖν καὶ μετρεῖν Πλάτ. Πολ. 348A· λογίσασθαι καὶ μετρῆσαι αὐτόθι 602D. — Παθ., Πόντος .. καὶ Ἑλλήσποντος οὕτω μοι μεμετρέαται Ἡρόδ. 4. 86· μετρεῖσθαι πρὸς ἄλληλα Πλάτ. Πολιτ. 284D, κτλ. **3)** μετρῶ, τἄλφιτ' ἐν ἀγορᾷ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1009, πρβλ. Ἀχ. 548· μ. πώλοισι χόρτον Εὐρ. Ρῆσ. 772· τὸν σῖτόν τινι Δημ. 1135. 5, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1021· μετρῶ τὴν ἴσην, ἀποδίδω τὰ ἴσα, Παυσ. 2. 18, 2· ἢ μετάδος ἢ μέτρησον ἢ τίμην λάβε, τὸ **μέτρησον** = δάνεισον, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Καπηλίσι» 3.— Μέσ., μετρῶ δι' ἐμαυτὸν ἀγοράζων ἢ δανείζων, εὖ μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, λαμβάνω καλὸν μέτρον παρὰ .., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 347· τὰ ἄλφιτα παρ' ἡμίεκτον μετρούμενοι Δημ. 918. 11.— Καθ' Ἡσύχ.: «μετρεῖ· δανείζει. καὶ μετρεῖσθαι, δανείζεσθαι».

μετρηδόν, Ἐπίρρ., διὰ τοῦ μέτρου. Νικ. Ἀλ. 45.

2) ἐμμέτρως, Νόνν. Δ. 7.115. **II.** βαθμηδόν, ὁ αὐτ. 48. 340, κατὰ τὸν Gräfe ἀντὶ **μετρηδόν**.

μέτρημα, τὸ, μεμετρημένη ἀπόστασις, Εὐρ. Ἴων 1138. **2)** μερίδιον ὡρισμένον δι' ἕνα ἄνθρωπον, Εὐρ. Ι. Τ. 954· τὸ σιτηρέσιον στρατιώτου, Πολύβ. 6. 38, 3· ὁ μισθὸς στρατιώτου, ὁ αὐτ. 9. 27, 11.

μέτρησις, ἡ, τὸ μετρεῖν, Ἡρόδ. 4. 99, Ξεν. Ἀπομν. 4. 7, 2, Πλάτ., κτλ., πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 819C.

μετρητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **μετρῶ**. δεῖ μετρεῖν, Πλάτ. Πολ. 531A.

μετρητής, οῦ, ὁ, (μετρέω) ὁ μετρῶν, Πλάτ. Περὶ Δικαίου 373A. **II.** = **ἀμφορεύς**, ἐν Ἀθήναις τὸ κοινὸν μέτρον ὑγρῶν, πρὸς ὃ ἰσοδυναμοῦσι 12 **χόες** ἢ 144 **κοτύλαι**. περίπου λίτραι 39, σοὶ μὲν οὖν τήνδ', ἀμφορεῦ, δίδωμι τιμήν, πρῶτα μὲν τοῦτ' αὔτ' ἔχειν ὄνομα μετρητὴν μετριότητος οὕνεκα Φιλύλλιος ἐν «Δωδεκάτῃ» 1, Δημ. 1045. 7, Σωσίθεος παρ' Ἀθην. 415B· — ὁ Αἰγινητικὸς **μετρητὴς** ἦτο μείζων τοῦ Ἀττ. πιθανῶς κατὰ τὰ $\frac{4}{5}$, ἴδε λεξικὸν τῶν Ἀρχαιοτήτων· ὁ Μακεδον. φαίνεται ἦτο μικρότερος, ἴδε Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 9, 2·— ὁ δὲ Ρωμαϊκὸς ἀμφορεὺς (amphora) ἐχώρει τὰ $\frac{2}{3}$ τοῦ Ἀττ. **μετρητοῦ**.

μετρητιαῖος, ον, χωρῶν ἕνα **μετρητήν**, Ἐπιγραφ. ἐν Hell. J. τ. 13, σ. 105.

μετρητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς μέτρησιν ἢ μέτρημα, Πλάτ. Περὶ Δικαίου, 373D· μ. βάθους ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 817E· ἡ -κὴ (ἐξυπ. τέχνη) ἡ τέχνη τοῦ μετρεῖν, τῆς καταμετρήσεως, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 357D, κ. ἀλλ. Ἐπίρρ. -**κῶς**. Πολυδ. Δ', 166.

μετρητός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ μετρήσῃ, ἀντίθ. τῷ **ἄμετρος**, Πλάτ. Πολιτ. 284B, Νόμ. 820C· μετρητὰ πρὸς ἄλληλα αὐτόθι 819E· πένθος οὐ μετρητὸν Εὐρ. Βάκχ. 1244.

μετριάζω, εἶμαι μέτριος, φέρομαι μετὰ μετριότητος, μετρίαζ', μὴ ταράσσου, μένε ἥσυχος, Σοφ. Φ. 1183, Θουκ. 1, 76, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 14, 8· τινί, ἔν τινι πράγματι, αὐτόθι 5. 11, 2 καὶ 24· οὕτω μετὰ προθέσ., μ. ἐν ταῖς εὐπραξίαις Δημ. 506, ἐν τέλ.· περὶ τὰ τοιαῦτα Πλάτ. Νόμ. 784E· πρὸς λύπην ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 603E· ἐπί τινι Λουκ. Εἰκόν. 21· μ. ἐν τῷ προθύμῳ, δεικνύω μέτριον ζῆλον, Ἡρόδ. 8. 3. — Καθ' Ἡσύχ.: «μετριάζει· μετριοφρονεῖ». **2)** εἶμαι ἐν μετρίᾳ ὑγείᾳ, εἶμαι ἀρκετὰ καλά, Γαλην.· ἀλλ' ὡσαύτως εἶμαι «μετρίως» καλά, δηλ. εἶμαι ἀσθενής, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 448, Ἑβδ. (Νεεμ. Β', 2). **3)** χαριεντίζομαι, λέγω τι παίζων, Ψευδο-Κύριλλ. Ἀλ. Χ, 1077C, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 64. **II.** μετριάζω, διευθύνω, ῥυθμίζω, ὅρκοις μετριάσαι ψυχὴν νέαν λαβοῦσαν ἀρχήν, Λατ. moderari, Πλάτ. Νόμ. 692B, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 2· μετριάζω τὸ δίκαιον, συγκιρνῶ τὸ αὐστηρὸν τῆς δικαιοσύνης, Διον. Ἀλ. 13. 13.

μετριακός, ή, όν, = **μέτριος**, Ἑλλην. Πάπυρ. ἐν τῷ Βρετ. Μουσ. (I) LXXV, (VII), 23, F. G. Kenyon.

μετρίασις, ἡ, μετρίασμα, διὰ τὴν τῶν ἀλγεινῶν ἀκουσμάτων μετρίασιν Νικήτ. Χρον. 345D.

μετριασμός, ὁ, = τῷ προηγ., Σουΐδ. ἐν λ. **ἀκρισία**.

μετριάω, ἴδε ἐν λ. **μετριόω**.

μετρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ μέτρον, ῥυθμοὶ Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 5· ὁ μετρικός, ὁ ἔμπειρος εἰς τὴν μετρικὴν ἢ ἀσχολούμενος εἰς αὐτήν, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 16, 15· τὰ μετρικὰ καὶ ἡ μετρικὴ (δηλ. τέχνη), ὁ αὐτ. π. Ποιητ. 20. 4, κέξ.

μετριολογέω, ῶ, μέτρια λέγω, Διδ. Ἀλέξ. σ. 876, ἔκδ. Mi. — μετριολογεῖσθαι Εὐστ. Θεσσ. εἰς Ὀδ. σ. 1689, 38.

μετριο-λόγος, ον, ὁ ὁμιλῶν μετὰ μετριότητος, Ἀντιφῶν παρὰ Πολυδ. Β', 123.

μετριόμεναι, Δωρ. = **μετρούμεναι**, Πίνακ. Ἡρακλεωτ. I, 18. 22. 28. 32.

μετριοπαγὲς γάλα, μετρίως παγέν, Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 141.

μετριοπάθεια, ἡ, ὡς καὶ νῦν, μετριότης, περιορισμὸς τῶν παθῶν, Πλούτ. 2. 102D.

μετριοπαθέω, ὑπομένω τι μετὰ μετριότητος, εἶμαι μετριοπαθής, τινὶ Ἐπ. π. Ἑβρ. ε', 2, πρβλ. Φίλωνα 1. 113, 2. 37 καὶ 45, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 3, 2.

μετριο-παθής, ές, ὁ μετριάζων τὰ πάθη του, λέξις περιπατητική, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν Στωϊκ. **ἀπαθής**, Διογ. Λ. 5. 31· τὸ **μετριοπαθές** = **μετριοπάθεια**, Διον. Ἀλ. 8. 61.— Καθ' Ἡσύχ.: «μετριοπαθής· μικρὰ πάσχων. ἢ συγγινώσκων ἐπιεικῶς».—Ἐπίρρ. -**θῶς**, Ἀππ. Καρχηδ. 51.

μετριόπλουτος, ὁ, ὁ μετρίως πλούσιος, Achmet Ὀνειρ. 175, 17.

μετριοπόνως διημερεύσας, διαγαγὼν τὴν ἡμέραν ἐν μετρίοις πόνοις, τοῦτ' ἔστι ἄλγεσι, Ναυκράτ. εἰς τ. θάν. Θ. Στουδ. σ. 1844, ἔκδ. Mi, αὐτόθι Μιχ. Μον. βίῳ Θ. Στουδ. σ. 324.

μετριοποσία, ἡ, μετριότης ἐν τῷ πίνειν, Σουΐδ.

μετριοποτέω, πίνω μετρίως, μεταγεν.

μετριο-πότης, ου, ὁ, ὁ μετρίως πίνων, μέτριος εἰς τὸ ποτόν, Ξεν. Ἀπολ. 19·— ὑπερθ. **μετριοποτίστατος** Πολυδ. Ϛ', 20.

μέτριος, α, ον, καὶ ἐνίοτε ος, ον, Πλάτ. Τίμ. 59D· (μέτρον)·— ὡς καὶ νῦν, **1)** ἐπὶ μεγέθους, μ. ἄνδρες, μετρίου ἀναστήματος, συνήθους δηλ., Ἡρόδ. 2. 23· μ. πῆχυς, ὁ συνήθης π., ὁ αὐτ. ἐν 1. 178· οὕτως ἐπὶ χρόνου, μ. μῆκος λόγων, μετρίως μακρὸς λόγος, Πλάτ. Πρωτ. 338B· μ. χρόνον ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 460E, κτλ. **II.** ἐπὶ ἀριθμοῦ, ὀλίγοι, μερικοί, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 12. **III.** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ βαθμοῦ, ὁ σταθερῶς ἐμμένων εἰς τὸν μέσον ὅρον, Λατ. modestus, σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν, ἔνθα ὁ Τζέτζ. ἑρμηνεύει: «σοὶ δὲ προσφιλῆ ἔστωσαν τὰ μέτρια ἔργα, ἤτοι τὰ σεμνὰ καὶ μὴ ἀπρεπῆ»· ἀλλ' ὁ Paley ἑρμηνεύει: ἔχε ἐν τάξει μετρίου μεγέθους γεωργικὴν ἔπαυλιν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 304· μέτριον νῦν ἔπος εὔχου Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1060· μ. Ἀφροδίτας, χάρις Εὐρ. Ι. Α. 543, 555· σῖτος μετριώτατος Ξεν. Λακ. 1, 3·— συχνάκις ἐπὶ μέσου τρόπου ἢ μέσης καταστάσεως, Τραγ., κτλ.· τὸ μέτριον, ὁ μέσος ὅρος, Λατ. aurea mediocritas, Σοφ. Ο. Κ. 1212, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 716C, κτλ.· οὕτω, τὰ μέτρια Εὐρ. Μήδ. 125· εἴη δ' ἔμοιγε μέτρια ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 632· μετρίων δέεσθαι Ἡρόδ. 4. 84· τὰ μ. κεκτῆσθαι Ξεν. Ἀπομν. 2, 6, 22· μ. καὶ δίκαια Ἀριστοφ. Νεφ. 1137· μέτρια πράττειν Μένανδρ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 9· — οὕτω, μ. φιλία, οὐχὶ πολὺ μεγάλη, Εὐρ. Ἱππ. 253· μετρίων λέκτρων, μετρίων δὲ γάμων .. κύρσαι θνητοῖσιν ἄριστον ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 505· μ. ἐσθῆτι χρῆσθαι, κοινὰ ἐνδύματα, Θουκ. 1. 6· μετρίᾳ φυλακῇ, ἐν οὐχὶ αὐστηρᾷ φυλακῇ, ὁ αὐτ. ἐν 4. 30· βίος μ. καὶ βέβαιος Πλάτ. Πολ. 466B· μ. σχῆμα, μετριόφρων ἱματισμός, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 511E· μετρίαν οὐσίαν κεκτῆσθαι, ἐπὶ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν μεσαίαν τάξιν, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 6, 2· οἱ μέτριοι, οἱ κοινοὶ τῶν ἀνθρώπων, οἱ συνήθεις, Δημ. 228. 20· οὕτω, τὸ μ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 11, 4· — ὡσαύτως, ὅσον οἰόμεθα μέτριον εἶναι πιεῖν, ἀκριβῶς ἀρκετόν, Πλάτ. Φαίδων 117B. **2)** μέτριος, «ὑποφερτός», ἀρκετός, οἷς μὴ μέτριος αἰὼν Σοφ. Φιλ. 179 ἀπὸ τῶν μ. ἐπ' ἀμήχανον ἄλγος ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 140· μ. ἄχθος Εὐρ. Ἄλκ. 884· κακὰ ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 717· ὡσαύτως, μ. ἦν χειμὼν φέρειν ὁ αὐτ. ἐν 683· μετρίων δέεσθαι, μέτρια αἰτεῖν, Ἡρόδ. 4. 84· τυγχάνειν τῶν μετρίων Λυσ. 114. 34· τὰ μ., ὅροι ὑποφερτοί, παρὰ Δημ. 283. 6· ἐπὶ μετρίοις Θουκ. 4. 22· μηδὲν μ. λέγειν Πλάτ. Θεαίτ. 181B· μετριωτάτη ἡ δημοκρατία, ἡ ἐλάχιστον ἀφόρητος, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 2, 2. **3)** ἐπὶ προσώπων μέτριος κατὰ τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰ ὅμοια, μετριόφρων, ἐγκρατής, Εὐρ. Ἑλ. 1105, Ἀριστοφ. Πλ. 245· μετριώτεροι ἐς τὰ πολιτικὰ Θουκ. 6. 89· μέτρ. πρὸς τὰς ἡδονὰς Πλάτ. Νόμ. 816B· πρὸς δίαιταν Αἰσχίν. 78. 4· ἐν τῷ σίτῳ Ξεν. Κύρ. 5. 2, 17· παρὰ μεταγεν. ἰδίως ἐπὶ ἔρωτος, Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 132A·— ὡσαύτως, μέτριος, δίκαιος, ἐνάρετος, Θέογν. 615, καὶ συχν. παρὰ Πλάτ.· ἦτο δὲ λέξις σφόδρα προσφιλὴς ἐν ταῖς δημοκρατουμέναις πόλεσι, μ. καὶ φιλάνθρωπος Δημ. 574. 15· μ. ἑαυτὸν παρέχειν ὁ αὐτ. ἐν 559. 2·— μ. πρὸς τοὺς ὑπηκόους, πρᾶος, ἤπιος πρὸς .., Θουκ. 1. 77. **4)** ἀνάλογος, ἁρμόδιος, μισθὸς μ. τοῖς σώφροσι Πλάτ. Τίμ. 18B· μ. λόγοι Ξεν. Συμπ. 8, 3.— Καθ' Ἡσύχ.: «μέτριοι· ἐπιεικεῖς. μικροί, εὐτελεῖς. καὶ οἱ μεμετρημένην οὐσίαν ἔχοντες».

B. Ἐπίρρ. **μετρίως**, ἐν τῷ προσήκοντι μέτρῳ, ἐντὸς τῶν ὁρίων, λέγειν Ἡρόδ. 2. 161· ἐν τῷ προσήκοντι μέτρῳ, ἄνευ ἐξογκώσεων ἢ ἐλαττώσεων, δικαίως, εἰπεῖν Θουκ. 2. 35· μ. διαλέγεσθαι περί τινος Ἰσοκρ. 269A, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 518B· μ. ἔχειν, ἐν καλῇ ἀναλογίᾳ, δηλ. οὔτε παρὰ πολὺς οὔτε ὀλίγος, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 191D· μ. ἔχω τοῦ βίου, εἶμαι ἐν μετρίᾳ καταστάσει περιουσίας, Ἡρόδ. 1. 32·— συγκρ. **μετριώτερον** (κατωτ. 3), ἀλλ' ὡσαύτως -**ωτέρως**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 9, 3· ὑπερθ. -**ώτατα**, Θουκ. 6. 88, κτλ. **2)** ἀρκετά, ἀρκούντως, μετρίως κεχόρευται Ἀριστοφ. Νεφ. ἐν τέλ.· μ. εἰρημένα πρὸς τὴν ἐμὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀνάγκην ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 969· μετρίως, ἁρμοστὰ καλά, Πλάτ. Γ' 'Ον. 936B, Δημ. 70. 21· τινός, ὡς πρός τι, Ἡρόδ. 1. 32, Πλάτ. Κὺ θύδ. 305D. 3) οὐχὶ ὑπερβολικῶς, χαίρειν Εὐρ. I. A. 921, πρβλ. Ἡρ. Μαιν. 709· ἀποκρίνεσθαι Ξεν. Ἀν. 2. 3, 30· μ. βεβιωκέναι Λυσ. 145. 40· (ἀλλά, μ. διάγειν, εὑρίσκομαι ἐν μετρίᾳ, δηλ. οὐχὶ καλῇ καταστάσει, Ξεν. Ἱέρ. 1. 8)· πενθεῖν μ. Ἀντιφ. ἐν «Ἀφροδισ.» 2· φέρειν Πολύβ. 3. 85, 9· — μὲ δικαίους ὅρους, μ. ξυναλλαγῆναι Θουκ. 4. 19, πρβλ. 20· μὲ καλὸν τρόπον, Πλάτ. Θεαίτ. 161B, 179A· ἴδε ἐν λέξ. ὀργάζω· — συγκρ., μετριώτερον πρός τινα φρονεῖν Ξεν. Κύρ. 4. 3, 7. **II.** τὸ οὐδ. ἑνικ. καὶ πληθ. **μέτριον** καὶ **μετρία** εἶναι ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ., μέτριον ἔχειν Πλάτ. Νόμ. 846C· μέτρια βασανισθῆναι ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 237B· — ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸ μέτριον ἀποκοιμηθῆναι Ξεν. Κύρ. 2. 4, 26· τὰ μέτρια διαφέρεσθαι Θουκ. 4. 19, πρβλ. 8. 84.

μετριό-σιτος, ον, ὁ ἐσθίων μετρίως, ἐγκρατὴς ἐν τῷ ἐσθίειν, Πολυδ. Ϛ', 28, 34.

μετριότης, -ητος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **μέτριος**. Λατιν. modestia, Θουκ. 1. 38, Πλάτ. Πολ. 560D, Φιλόλλιος ἐν «Δωδεκάτῳ» 1· ἡ τοῦ βίου μ. Αἰσχίν. 85. 6· μ. τῶν αἰτῶν, ἐγκράτεια περὶ τὸ ἐσθίειν, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 17· οὖσα, μ. περί τι, ἐν τινι Πλάτ. Ὅροι 411E, 412B· ἐν τῷ πληθ., αἱ γὰρ μετριότητες μᾶλλον ἐν ταῖς ἐνδείαις ἢ ταῖς ὑπερβολαῖς ἔνεισιν Ἰσοκρ. 21C, 42B. 2) μεταβολὴ τοῦ τρόπου καθ' ὃν πράττεταί τι, Ἱππ. π. Ἰητρ. 740. **II.** μέση κατάστασις, Λατ. mediocritas, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 9, 7· ἐν τῷ πληθ., αἱ μ. τοῦ βίου αὐτόθι 5. 11, 38. **III.** ἀναλογία, συμμετρία, μετριότητι .. σώματος Αἴσωπ. 204b, ἔκδ. Halm. **IV.** παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς, κυρίως δὲ παρὰ τοῖς ἐπισκόποις, ἀντὶ τοῦ ἐγώ. ἡ ἡμετέρα μετριότης Εἰρην. 441B· τῇ μετριότητί μου Ὠριγ. I, 49A, κλ. [Νῦν ἐν χρήσει μόνον παρὰ τοῖς Πατριάρχαις· οἱ κοινοὶ ἐπίσκοποι χρῶνται τῇ φράσει ἡ ἐμὴ ταπεινότης].

μετριο-τροφία, ἡ, μετριότης ἐν τῇ τροφῇ, Θ. Στουδ. 483E.

μετριο-φρονέω, ὡς καὶ νῦν, εἶμαι μετριόφρων, Ἰω. Χρυσ. τ. 1, 148, 8, κλ.

μετριοφροσύνη, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **μετριόφρων**. Simplic. εἰς Ἐπίκτ. 249, Ἰω. Χρυσ. τ. 3, 428, 33, κλ.

μετριόφρων, -ονος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μετριοφροσύνην, Γρηγ. Νύσσ. 1, 250D, Κ. Μανασσ. Χρον. 6100. — Ἐπίρρ. **μετριοφρόνως**, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 1, σ. 436.

μετριόω, = **μετρέω**, ἐν τῷ συνηρ. Δωρ. τύπῳ **μετριῶ**. Ἡρακλειωτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5775. 45· μετριώμενοι αὐτόθι 5774. 22, 28· πρβλ. Θεογνώστ. Κανόν. 146. 22· — ἀλλ' οἱ τύποι οὗτοι δυνατὸν νὰ ἀνήκωσιν εἰς τὸ **μετριάω**.

μετρίωσις, ἡ, μετρίασις, ἐλάττωσις, Achmes Ὀνειρ. σ. 228, 18.

μετροβολία, ἡ, μέτρον, Α. Β. 1097.

μετρο-ειδής, ἐς, ὁ ὅμοιος πρὸς μέτρον, μετρικός, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Δημητρ. Φαληρ.

μετρόκροτος, ον, ὁ μετρικῶς κροτῶν, ἠχῶν, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 497.

μέτρον, τό, (ἴδε ἐν τέλ.), τὸ δι' οὗ ἢ πρὸς ὃ μετρεῖταί τι· 1) μέτρον ἢ κανών, μέτρ' ἐν χεροὶν ἔχοντες Ἰλ. Μ. 422· ἐν μέτροισι ταμὼν δόνακας Ὀμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 47· καὶ οὕτω συγχωροῦμεν αὐτῷ πάντ' ἄνδρα πάντων χρημάτων μέτρον εἶναι, ὅτι πᾶς ἀνὴρ εἶναι μέτρον δι' ὅλα τὰ πράγματα, Πλάτ. Θεαίτ. 183B, πρβλ. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 1, 20 μέτρ. αὐτῷ οὐχ ἡ ψυχή, ἀλλ' ὁ νόμος Ξεν. Κύρ. 1. 3, 18. 2) μέτρον χωρητικότητος ὑγρῶν ἢ ξηρῶν, ὤκεν μέθυ, χίλια μέτρα Ἰλ. Η. 471· εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα .. ἀλφίτου Ὀδ. Β. 355· ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα χεῦε Ι. 209, πρβλ. Ἰλ. Ψ. 268, 741· — ὥστε, ὡς φαίνεται, τὸ παρ' Ὁμ. **μέτρον** εἶχεν ὡρισμένην χωρητικότητα· οὕτω καὶ ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 348, 598, Ἡρόδ., καὶ Ἀττ.· μέτροις καὶ σταθμοῖς, διὰ μέτρων καὶ σταθμῶν, Ψήφισμα παρ' Ἀνδοκ. 11. 25· ἐν τῇ εὐρυτάτῃ σημασίᾳ περιλαμβάνει ἡ λέξις καὶ τὰ σταθμὰ καὶ τὰ μέτρα, Φειδῶνος τοῦ τὰ μέτρα ποιήσαντος Πελοποννησίοισι Ἡρόδ. 6. 127· μ. αἰνηρά, σιτηρά· Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 5. 7, 2· μέτρον Ἀθηναῖον Ἑλληνικὰ Ὀστρακα I, σ. 774, ἔκδ. Wilcken, μ. δημόσιον σ. 769, 773, μ. ἀρόμων σ. 771, μ. ἑξαχοίνικον σ. 750, 772, μ. ἐσφραγισμένον σ. 768, σημ. 1, μ. θησαυρικὸν 745, 770, τετραχοίνικον 750 κἑξ., 771 κἑξ., τετράχουν 772, φορικὸν 747· πρβλ. **μετρονόμοι.** 3) διάστημα μεμετρημένον ἢ δυνάμενον νὰ μετρηθῇ, μέτρον, μῆκος, μέγεθος, ἐν τῷ πληθ., «διαστάσεις», μέτρα κελεύθου, τὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ, Ὀδ. Δ. 389· μέτρον ὄρμου, περίφρασις ἀντὶ τοῦ ὅρμος, Ν. 101· οὕτω, μέτρα θαλάσσης Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 646, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 47· ἄστρων μέτρα Σαφ. Ἀποσπ. 379· διέχει .. μέτρον ἑξήκοντα σταδίους Θουκ. 8. 95· εἶδέναι τι μέτρῳ καὶ τόπῳ Ξεν. Κύρ. 8. 5, 3· ἐντὸς μέτρων τετιμημένον μέταλλον Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξ. 44· — ἐντεῦθεν καὶ, μέτρον ἥβης, πλῆρες μέτρον, ὅλη. ἡ ἀκμή, τὸ ἄνθος, ἐπὶ τῆς νεότητος, ὡς τὸ τέλος, Ἰλ. Α. 225, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 131, Θέογν. 1119· σοφίης μέτρου, πλήρωμα σοφίας, Σόλων 12. 52· μέτρα μορφῆς, τὸ μέγεθος καὶ σχῆμά τινος, Εὐρ. Ἄλκ. 1063· — φράσεις οἷαι αἱ: μέτρα ὀπώρης· βίου, ἐτέων, εἶναι μεταγενέστεραι, Ἰων. Ἐρ. Ad. 651. 2, πρβλ. Ἄρατ. 464, 730. — Ἐν Ἡροδ. 2. 33, τῷ Ἴστρῳ ἐκ τῶν αὐτῶν μέτρων ὁρμῶνται, ἡ ἔννοια φαίνεται οὖσα ἡ ἑξῆς: [ὁ Νεῖλος] πηγάζει ἐκ σημείου ἀπέχοντος ἴσον διάστημα [ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν του] ὅσον καὶ ὁ Ἴστρος, ἴδε Schweigh. Λεξ. Ἡροδ. 4) τὸ προσῆκον ἢ ἁρμόζον μέτρον ἢ ὅριον, ἀναλογία, συμμετρία, μέτρα φυλάσσεσθαι· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 692· χρὴ κατ' αὐτὸν παντὸς ὁρᾶν μέτρον Πινδ. Π. 2. 64· μέτρα μὲν γνώμᾳ διώκων, μέτρα δὲ καὶ κατέχων ὁ αὐτ. ἐν I. 6. 103· κατὰ μέτρον Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 718· πίνειν ὑπὲρ μέτρον Θέογν. 498· προστιθεὶς μέτρον Αἰσχύλ. Χο. 797· τί μ. κακότητος ἔφυ; Σοφ. Ἠλ. 236· μέτρον ἔχει, ἔχει δύναμιν μετριαστικήν, Πλάτ. Νόμ. 836A· πλέον μέτρου ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 621A· μ. ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 957A· ἀλλά, μέτρα ἐπιτιθέναι, προστιθέναι τὸν τρόπον τοῦ ἐλαύνειν, Πινδ. Ο. 13. 27, ἔνθα ἴδε σημ. Donalds. — μέτρῳ = μετρίως, Πινδ. Π. 8. 111· μέτρῳ πίνειν (ἴδε ἀμετρι) Ἀλκίφρων 3. 32. **II.** τὸ μέτρον τῶν στίχων ἢ συλλαβῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 638, 641 κτλ.· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ μέλος (τὴν μουσικὴν σύνθεσιν) καὶ τὸν ῥυθμὸν (δηλ. τὸν χρόνον), Πλάτ. Γοργ. 502C· εἰς μέτρα τιθέναι, μετατρέπειν εἰς στίχους, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 669D· τὰ ἐν μέτρῳ πεποιημένα ἔπη Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 21. 2) στίχος, ἑξάμετρος στίχος, Πλάτ. Λῦσ. 205A. (Ἐνταῦθεν, **μετρέω, μέτριος**, κτλ.· πρβλ. Σανσκρ. mâ, mâ-mi, mi-mê (metior), mât-ram (mensura)· Λατ. met-are, met-iri, mens-a, mens-ura· Λιθ. mat-úti (metiri), mét-ns (tempus, annus)· — ἴδε ἐν λέξ. **μήν**, mensis).

μετρονόμος, οἱ ἐπόπται ἢ ἐπιθεωρηταὶ τῶν σταθμῶν καὶ μέτρων (κατὰ τὸν Böckh. P. E. 1. 67) δέκα ἐν Ἀθήναις καὶ πέντε ἐν Πειραιεῖ, Δείναρχ. παρὰ Σουΐδ., Ἁρποκρ.· ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἀριστ. ἐν Ἀθην. Πολ. 73, 2, (ἔκδ. Blass) «κληροῦνται δὲ καὶ μετρονόμοι πέντε μὲν εἰς ἄστυ, ε' δὲ εἰς Πειραιᾶ· καὶ οὗτοι τῶν μέτρων καὶ τῶν σταθμῶν ἐπιμελοῦνται πάντων, ὅπως οἱ πωλοῦντες χρήσονται δικαίοις·» — οἱ ὑπηρέται αὐτῶν καὶ ἀκόλουθοι ἐκαλοῦντο **προμετρηταί**, Ὑπερείδ. παρ' Ἁρποκρ.

μετρο-ποιέω, μετρῶ, Ἑρμησ. ἐν Στοβ. Ἐκλ. 1. 1098. **II.** ποιῶ στίχους, στιχουργῶ, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Π. Ε. 229B.

μετροποιία, ἡ, = **μέτρον** II, Λαγγίνου Ἀποσπ. 3. 9.

μέττα, Κρητικ. ἀντὶ **μέχρι**, Νόμ. Γόρτ. Κρήτ. IX, 48.

μέττεον, (Βοιωτ. κ. Κρητ.) «μεῖζον» Ἡσύχ.

μεττρία (Κρητ.)· «εὐθυνα ἄρχοντος γεγονότος» Ἡσύχ.

μετωνῠμία, ἡ, (μετά, **ὄνομα**) μεταβολὴ τοῦ ὀνόματος (ὡς Ἄβρακμ, Ἀβραάμ) Ὠριγ. III, 1092B, Ἀναστ. Σιν. 612B· ἐν τῇ Ῥητορικῇ, ἡ χρῆσις λέξεώς τινος ἀντὶ ἄλλης, ὡς Ἥφαιστος ἀντὶ πῦρ. Διον. Ἀλ. VI, 986, 11, Βίος Ὁμ. 25, κλ.

μετωνῠμικός, ἡ, ὁν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μετωνυμίαν ἢ ὅμοιος πρὸς μετων., τρόπος Μέγ. Ἐτυμολ. 460. 43. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἀρτεμ. 130· «μετωνυμικῶς, μετωνομασμένως» Σουΐδ.

μετωπᾰζόν, ἐπίρρ. = τῷ ἑπομ., Ὀππ. Κυν. 2. 65.

μετωπηδόν, ἐπίρρ., μὲ τὸ μέτωπον πρὸς τὰ ἐμπρός, κατὰ μέτωπον, ἐπὶ πλοίων σχηματιζόντων μέτωπον πυκνὸν κατὰ γραμμήν, τὸ τοῦ Ὀυεργιλίου junctis frontibus, Ἡρόδ. 7. 100· ἀντίθ. τῷ ἐπὶ κέρως Θουκ. 2. 90· μ. ποιεῖσθαι τὴν ἔφοδον Πολύβ. 11. 22, 10.

μετωπιαῖος, α, ον, ὁ ἐπὶ τοῦ μετώπου ἢ ἀνήκων εἰς αὐτό, Γαλην. τ. 12, σ. 476.

μετωπιαῖος, ου, ὁ, ὁ ἔχων εὐρὺ καὶ ὑψηλὸν μέτωπον, εὐρυμέτωπος, Πολυδ. Β', 43.

μετωπιζίων, ονος, = **μετωπιαῖος**, Ἀνθ. Π. 9, 543· ἴδε Δοβ. Φρύν. 557.

μετώπιον, τό, **μέτωπον**, Ἰλ. Λ. 95, Π. 739. 2) ἐπίδεσμος διὰ τὸ μέτωπον, Γαλην. 18. 803, κτλ. 3) περιθώριον σελίδος, «ὅπερ καὶ ἐν τοῖς μετωπίοις τῶν καταβατῶν ἐπισημαινόμενος τοὺς ἐπιμερισμοὺς» Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. σ. 2. **II.** ἀρωματικόν τι μύρον τῆς Αἰγύπτου, Διοσκ. 1. 71, πρβλ. 39, Ἀθήν. 688F· πρβλ. **μέτωπον.**

μετωπίς, ίδος, ἡ, «ἰατρικὸς ἐπίδεσμος» (δηλ. τοῦ μετώπου) Ἡσύχ.

μέτωπον, τό, (μετά, ὤψ), κυρίως τὸ μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν διάσημα (Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 8), καὶ γενικώτερον τὸ μέτωπον, συχν. παρ' Ὁμ., κτλ.· ὁ δὲ προσιόντα [ἥλασεν] μέτωπον ῥινὸς ὕπερ ῥυμάτης Ἰλ. Ν. 615· ἴδε ἐν λέξ. ἀναπάλω ἢ χαλάω I, 2· τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀνθρώπων· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἵππου ἐν Ψ, 454, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 727· ἐπὶ κάπρου, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 8· ἐπὶ κυνός, ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 4, 1· — ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ ἑνὸς προσώπου, Ὀδ. Χ. 107, Εὐρ. Ἑλ. 1568, κτλ.· πρβλ. **ἀναπάλω** II, **χαλάω** I. 2· — Ἡ Αἴτνη καλεῖται τὸ μέτωπον τῆς Σικελίας ὑπὸ τοῦ Πινδ. Π. 1. 57. **II.** τὸ πρόσωπον, ἡ ὄψις παντὸς πράγματος, ταίχου ἢ πλινθομάτων, πρόσοψις, Ἡρόδ. 1. 178, 2. 124· ἐπὶ δέκα σταδίους .. μ. ἕκαστον, ἔχον μέτωπον δέκα σταδίων καθ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἑκάστην προσοψιν, ὁ αὐτ. ἐν 9. 15· ἡ κατὰ μέτωπον γραμμὴ στρατοῦ, στόλου κτλ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 720, κτλ.· εἰς μέτωπον στῆναι, νὰ σταθῇ εἰς τὴν γραμμήν, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 2· ἐπὶ μετώπου διέναι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ: ἐπὶ κέρως ἢ κέρας (ἴδε **κέρας**), αὐτόθι 3· ἐν μετώπῳ καθιστάναι, παρατάξασθαι αὐτόθι 4, Ἑλλ. 2. 1, 23. **2)** τὸ περιθώριον βιβλίου, Γαλην. τ. 12, σ. 90, ἴδε **μετώπιον** 3.

μετωπο-σκοπικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς μετωποσκόπον, μετωποσκ. μαντεία Ἱππόλ. Αἵρ. 80, 10.

μετωπο-σκόπος, ον, ὁ μαντευόμενος διὰ τῶν ῥυτίδων τοῦ μετώπου, Κλήμ. Ἀλ. 261, πρβλ. Πλίν. 33, 11, Sueton. Tit. 2.

μετωπο-σώφρων, ον, ὁ ἔχων μέτωπον σῶφρον, ὅψιν σώφρονα, ἐκ μετωποσωφρόνων Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 198, ἐξ εἰκασίας τοῦ Pors., ἀλλ' ὁ Δινδόρφιος προτείνει διόρθ.: **σεσωφρονισμένων**.

μεῦ, Ἐπικ. καὶ Ἰων. γεν. τοῦ **ἐγώ**.

μεύς, ὁ, (= **μείς, μήν**· **)** Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, Arch. Zig. 1882, σελ. 334.

μεχίρ, ὁ, ὄνομα μηνὸς παρ' Αἰγυπτίοις = **Φεβρουάριος** Ἀθαν. I. 793B, 796B, κλ.

μέχρῑ, καὶ **μέχρις** (ἴδε **ἄχρι** ἐν τέλ.)· — κυρίως ἐπίρρ., ἕως δεδομένου τινὸς σημείου, ἀλλ' οὕτως ἐν χρήσει μόνον παρὰ πεζογράφοις καὶ πρὸ προθέσ., ὡς τὸ Λατ. usque, **μέχρι** πρός .. Πλάτ. Τίμ. 25B, Κριτί. 118Δ·— οὕτω καὶ πρὸ ἐπιρρημάτων τόπου ἢ χρόνου, μ. ἐνταῦθα ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 222A, κ. ἀλλ.· μ. δεῦρο τοῦ λόγου ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 217E· μ. ὅποι .. ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 487C· οὕτω μέχρι πάρρω Δημ. 282. 4· μ. τότε Θουκ. 9. 24· μ. τὰ νῦν Πλάτ. Νόμ. 686B. **II.** Πρόθ. μετὰ γεν., ἕως .. , μέχρι, **1.** ἐπὶ τόπου, μέχρι θαλάσσης Ἰλ. Ν. 113· μ. τοῦ γούνατος Ἡρόδ. 2. 80 μ. τῆς πόλεως Θουκ. 6. 96, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 7, 6, κ. ἀλλ. **2)** ἐπὶ χρόνου, τὸ μέχρις ; ὁπλ. τίνος μέχρι χρόνου ; Λατ. quousque? μέχρι τίνος χρόνου ; ἕως πότε; Ἰλ. Ω. 128· καὶ παρὰ πεζογράφοις, μέχρι τούτου Ἡρόδ. 1. 4· μέχρι οὗ, μέχρι ὅσου ὁ αὐτ. ἐν 8. 3, κ. ἀλλ.· μ. τοσούτου, ἕως ἄν .. . Θουκ. 1. 90· μ. τούτου, .. μέχρις ἂν ῥηθῶσιν Δείναρχ. 101, ἐν τέλει, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 81D· μετὰ τοῦ ῥήθρου, τὸ μ. ἐμεῦ, μέχρι τοῦ καιροῦ μου, Ἡρόδ. 3. 10., 5. 114· μ. τῆς ἐκείνου ζόης, μέχρι τέλους τῆς ζωῆς αὐτοῦ, 3. 160· μ. ἡμερέων ἑπτά 6, 12· μέχρι Πυθίων Θουκ. 5. 1. **3)** ἐπὶ μέτρου ἢ βαθμοῦ, μ. τοῦ δικαίου, ἐφ' ὅσον συμφωνεῖ μὲ τὸ δίκαιον, ὁ αὐτ. ἐν 3. 82· μ. τοῦ δυνατοῦ Πλάτ. Πολ. 498E· μ. ὑγιείας, μ. ἡδονῆς αὐτόθι 559Δ, κτλ. **4)** μετ' ἀριθμῶν ἐκφ. ρει ποσὸν «στρογγύλον», ἕως .. , περίπου, σχεδόν, Λατ. ad, ἐνίοτε χωρὶς νὰ μεταβάλληται ἡ πτῶσις τοῦ οὐσιαστ., τοὺς μέχρι λ' ἔτη γεγονότας Αἰσχίν. 45. 35· τοὺς μέχρι ἐτῶν λ' ἐξιέναι Ἀπολλόδωρος Καρύστιος ἐν «Γραμματειδιοποιῷ» 1. 19· — ὅθεν, ὡς τὸ Λατ. citra, μέχρι κόρου μετρεῖσθαι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 8. 5. **5)** παρ' Ἴωσι, μέχρι οὗ ἐνίοτε κεῖται ἀντὶ ταῦ ἁπλοῦ μέχρι, μέχρι οὗ ὀκτὼ πύργων Ἡρόδ. 1. 181· μέχρι οὗ τροπέων τῶν θερινέων 2. 19· μ. ὅτευ πληθώρης ἀγορῆς 2. 173 πρβλ. Herm. Vig. n. 251. **III.** ὡς συνδεσμος, ἐφ' ὅσον, ἐν ὅσῳ, ἕως οὗ .. , μεθ' ὁριστ., μέχρι μὲν ὥρεον, μετὰ τοῦ δὲ ἐν τῇ ἀποδόσει, Ἡρόδ. 4. 3· μέχρι ἕως ἐγένετο Πλάτ. Συμπ. 220D· μ. σκότος ἐγένετο Ξεν. Ἀν. 4. 2, 4· δυνατὸν ἦν ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλην. 1. 1, 6·— μέχρι ποτέ, μετ' ἐνεστ. ὁριστ., Ἰακώβ. εἰς Ἀχ. Τάτ. σ. 689. **2)** τὸ μέχρι ἄν, ὡς εἰκός, συντάσσεται μετὰ τῆς ὑποτακτικῆς, μέχρι ἂν καταστήσῃ τοὺς Ἕλληνας εἰς Ἰωνίαν πάλιν Ξεν. Ἀν. 1. 4, 13., 2. 3. 24· μέχρις ἂν ζῶσιν πονεῖν Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 93· σπανίως ἄνευ τοῦ ἄν, μ. τοῦτο ἴδωμεν Ἡρόδ. 4. 119· μ. πλοῦς γένηται Θουκ. 1. 137· μ. οὗ τι δόξῃ ὁ αὐτ. 3. 28·— μέχρις (οὐχὶ μέχρι) ἄν, ἀπαντᾷ ἐν πεζ. Ἐπιγραφ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2360. 17, κ. ἀλλ.

μέχριπερ ἢ **μέχρι περ,** σύνδ., ἐφ' ὅσον, ἐν ὅσῳ, μ. περ ἡ ταῦ θεοῦ φύσις .. ἐξήρκει Πλάτ. Κριτί. 120D· μ. περ ἄν, μεθ' ὑποτακτ., ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 259Δ, κ. ἀλλ.

μή, (Σανσκρ. mâ), εἶναι ἀρνητικὸν μόριον ἐμφαῖνον βούλησιν καὶ σκέψιν, ἐνῷ τὸ **οὐ** εἶναι τὸ ἐμφαῖνον γεγονὸς ἢ πραγματικότητα· τὸ **μὴ** ἀπορρίπτει, τὸ δὲ **οὐ** ἀρνεῖται· τὸ **μὴ** εἶναι σχετικόν, τὸ δὲ **οὐ** ἀπόλυτον· τὸ **μὴ** εἶναι ὑποκειμενικόν, τὸ δὲ **οὐ** ἀντικειμενικόν. Αἱ αὐταὶ διαφοραὶ ἰσχύουσι καὶ ἐν πᾶσι τοῖς συνθέτοις τοῦ **μὴ** καὶ **οὐ**. Σημειωτέον ὅμως ὅτι ἡ ἄρνησις ἡ συνοδεύουσα ἀπαρέμφ. ἢ μετοχ. δύναται νὰ εἶναι τὸ **μή**, οὐ μόνον ὅταν ἡ ἀπαρέμφ. ἢ μετοχ. δύνανται νὰ ἀναλυθῶσιν εἰς πρότασιν δεχομένην τὸ **μή**, ἀλλὰ καὶ ὅπου κατὰ τὴν ἀνάλυσιν θὰ προσεθέκωμεν **οὐ**, ἴδε κατωτ Δ. 5, Β. 4 καὶ ὅ· παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστ. ἡ χρῆσις τοῦ **μὴ** ἐπεξετάθη ἔτι περαιτέρω τῆς παρὰ δοκίμοις χρήσεως, ἴδε Cobet. V. LL. σελ. 315, 316.— Αἱ χρήσεις τοῦ **μὴ** θὰ ἐξετασθῶσιν ὑπὸ τρία κεφάλαια, ἐν ἀνεξαρτήτοις προτάσεσιν, ἐν ἐξηρτημέναις καὶ ἐν ἐρωτήσεσιν.

Α. ΕΝ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΙΣ προτάσεσι, κεῖται ἐπὶ ἐκφράσεων θελήσεως ἢ ἐπιθυμίας, προσταγῆς, προτροπῆς, παραινέσεως, **1)** μετὰ προστ., ἐνεστ., ὅτε ἐκφέρει συνεχῆ ἀπαγόρευσιν, ἐν τῷ δ' προσώπῳ, μή μ' ἐρέθιζε Ἰλ. Α. 23, κ. ἀλλ.· ἐν τῷ γ' προσ., μή μευ πειρᾶτω Ι. 345, κτλ.·— σπανιώτερον μετὰ προστακτ. ἀορ., μ. ἔνθεο .. τιμῆ Δ. 410, πρβλ. Ὀδ. Ω. 248· ἀλλὰ σπανιώτατα παρὰ τοῖς Ἀττ., ὡς Ἀριστοφ. Θεσμ. 870· γ' πρόσ., μή τις ἀκουσάτω Ὀδ. Π. 301, Πινδ. Ο. 8. 55, Π. 5. 23, Αἰσχύλ. Πρ. 712, Θ. 1036, Σοφ. Αἴ. 1181· προστ. πρκμ. γ' πρόσ., μή τις ὀπίσω τετράφθω Ἰλ. Μ. 172· ἢ δ' προσ. ὅταν ὁ πρκμ. εἶναι = τῷ ἐνεστ., μὴ κεκράγατε Ἀριστοφ. Σφ. 415. **2)** μεθ' ὑποτακτ., ὅτε τὸ δ' πρόσ. τοῦ ἀορ. εἶναι κοινότατον παρ' Ὁμ., καὶ ὅηλοῖ ὡρισμένην ἀπαγόρευσιν, ἀποτροπὴν ἢ παραίνεσιν, μὴ δή μ' .. ἐάσῃς Ἰλ. Ε. 684, πρβλ. Ζ. 265, Αἰσχύλ. Πρ. 583, κ. ἀλλ.· γ' πρόσ., μὴ ματεύσῃ θεὸς γενέσθαι Πινδ. Ο. 5. 24·— ἡ ὑποτακτ. ἐνιστ. μετὰ τοῦ **μή** εἶναι πλέον ἢ ἀμφίβολος, μὴ κάμνῃς Εὐρ. Ι. Α. 1143 (ἀναγνωστέον κάμῃς)· γ' πρόσ., μή τις σίῃται = οἰώμεθα Πλάτ. Νόμ. 801E, πρβλ. Ἐπινομ. 989B·— ἐνταῦθα δέον νὰ ὑπαγάγωμεν καὶ τὴν προτρεπτικὴν ὑποτακτικὴν (τὰ αὐθυπόταικτα), ἧς γίνεται χρῆσις πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ πρώτου προσ. τῆς προστακτ., —ἐνεστ., μὴ ἴομεν(= ἴωμεν) Ἰλ. Μ. 216, κτλ.· μὴ διώκωμεν Ἡρόδ. 8. 109. κτλ.· ἀορ., μὴ πάθωμεν Ξεν. Κύρ. 1. 5, 11, κτλ.·— οὕτω καὶ τὸ σπάνιον ποιητ. α' ἐνικ., μή σε .. κιχείω Ἰλ. Α. 26, πρβλ. Φ. 475., Χ. 123, Σοφ. Ο. Κ. 174·— ἅπαντα τὰ παραδείγματα ἐν οἷς τὸ **μή** κεῖται μετὰ τῆς ὑποτακτ. δύνανται νὰ παραβληθῶσι πρὸς ἐκεῖνα, ὧν προηγοῦνται λέξεις οἷα τὸ **ὅρα**, ἴδε κατωτ., Β. 7. **3)** μετὰ μέλλ. ὁριστ., ἀμφίβολος σύνταξις· ἐν Ἰλ. Ο. 115, μὴ νῦν μοι νεμεσήσετ', ὁ τύπος εἶναι Ἐπικὸς ἀντὶ νεμεσήσητ'· ἐν Αὐσ. 182, 33, Δημ. 659. 16, τὰ **δώσετε, βουλήσεσθε** κεῖνται ἀντὶ πρστακτ., πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 488· ἐν Σοφ. Αἴ. 572, **μὴ** ἐτέθη ἕνεκα τῆς συντάξεως τοῦ **ὅπως**. **4)** **μὴ** μετ' εὐκτ. δηλοῖ ἀπευχήν, δηλ. εὐχὴν ὅπως μὴ γείνῃ τι, ἐνίοτε μετ' ἐνεστ., ἃ μὴ κραίνοι τύχη Αἰσχύλ. Θήβ. 426, πρβλ. Ἀγ. 341, Εὐμ. 938· συχνότερον μετ' ἀορ., μὴ σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων ποιήσειε Ὀδ. Α. 386, πρβλ. 403· ἐνταῦθα δυνάμεθα νὰ ὑπαγάγωμεν καὶ τὸ Λ. 613, ὅπερ καλῶς ἑρμηνεύει ὁ Merry ἐν τόπῳ·— ἐν Ὀδ. Δ. 684-5, ἡ ἄρνησις ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν μετοχ., ἐνταῦθα ὡσαύτως ἴδε Merry ἐν τόπῳ. **5)** ἐπὶ εὐχῶν ἀναφερομένων εἰς παρελθόντα καὶ ἐπομένως ἀνεκπληρώτων κεῖται ἡ ὁριστ., μὴ ὄφελες λίσσεσθαι Ἰλ. Ι. 698, πρβλ. Ὀδ. Λ. 548· μή ποτ' ὤφελον λιπεῖν τὴν Σκῦρον Σοφ. Φ. 969· εἴθε μή ποτ' εἰδόμαν Ο. Τ. 1217, πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 69, 70, Κύκλ. 186, 187, Ξεν. Κύρ. 4. 6, 3. **5)** ἐπὶ εὐχῶν καὶ ὅρκων ἐνίοτε τὸ **μὴ** τίθεται ἐν ἀνεξαρτήτῳ προτάσει, ὅπου τὸ **οὐ** θὰ ἦτο ὁμαλώτερον, ἴστω Ζεὺς .. , μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος Ἰλ. Κ 330· ἴστω νῦν τόδε γαῖα .. , μή .. Ποσειδάων .. πημαίνει Τρῶας Ο. 41·— οὕτω παρ' Ἀττ., μὰ τὴν Ἀφροδίτην .. , μὴ ἐγώ σ' ἀφήσω Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1000, πρβλ. Ὄρν. 195, Λυσ. 917. **6)** μετὰ τῆς ἀπαρ., α) ὅταν αὕτη ἐπέχῃ τόπον προστακτ., μή δή μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππω Ἰλ. Ρ. 501· μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι Β. 413. **7)** τὸ **μὴ** συχνάκις εὑρηται ἀντὶ ῥήματος, ὡς ἐπὶ ἐσπευσμένων ἀποκρίσεων, εἰ χρή θανοῦμαι. Ἀπόκρισ. μὴ σύ γε (δηλ. θάνῃς), Σοφ. Ο. Κ. 1441· ἄπελθε νῦν, Ἀπόκρ. μὴ ἀλλὰ (δηλ. γενέσθω) Ἀριστοφ. Ἀχ. 458· οὕτω, μή γε, μή μοί γε, μή μέ γε, μήπω γε συχνάκις παρὰ Τραγ. καὶ Κωμ.·— οὕτω καὶ ἐν βραχυλογικαῖς φράσεσι, μὴ τριβὰς ἔτι (δηλ. ποιεῖσθε) Σοφ. Ἀντ. 577· μή μοι σύ, μή μοι λέγε σὺ τοιαῦτα, Εὐρ. Μήδ. 964· μή μοι πρόφασιν, «ἔλα, μὴ προφασίζεσαι!» Ἀριστοφ. Ἀχ. 345· μή μοί γε μύθους ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1179·— οὕτω καὶ μὴ γάρ, κτλ.

Β. ΕΝ ΕΞΗΡΤΗΜΕΝΑΙΣ προτάσεσι· **1)** μετὰ τῶν τελικῶν συνδέσμων: ἵνα, **ὅπως, ὡς, ὅφρα** (ποιητ.) (ἴδε **ἵνα** Β. Ι. 1. δ, **ὅπως** Β), ἵνα μὴ Ἰλ. Τ. 359, κ. ἀλλ.· ὅπως μὴ Δημ. 814. 20, κ. ἀλλ. ὡς μὴ Ἰλ. Θ. 37, Αἰσχύλ. Πρ. 53, κ. ἀλλ.· ὄφρα μὴ Ἰλ. Α. 118, κ. ἀλλ.· — οὕτω καὶ μετὰ τοῦ ὅπως ἄν καὶ ὡς ἄν, ἵνα οὕτω .. , ὅπως ἄν .. μὴ Ἀριστοφ. Σφ. 178, Πλάτ. Γοργ. 481Δ· ὡς ἄν .. μὴ Ὀδ. Δ. 749, Ἡρόδ. 1. 5·— ἀλλά, **6)** τὸ **μή**, συχνάκις κεῖται καθ' ἑαυτό, = ἵνα **μή**, ἀπόστιχε μή τι νοήσῃ Ἥρη Ἰλ. Δ. 522, πρβλ. 587· λίσσεσθαι .. μή οἱ .. χολώσαιτο φρένα κούρη Ὀδ. Ζ. 147· μέλλ. ὁριστ. καὶ ἀόρ. ὑποτ. ἐν συνημμέναις προτάσεσι, μή καί τις ἡμᾶς ὄψεται χλμῶν ἴσως κατείπῃ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 494·— οὕτω μετὰ τοῦ **ὅπως** μετὰ μέλλ. ὁριστ., ἴδε **ὅπως** Α. Ι. 1. δ. **2)** ἐν τῇ προτάσει τῶν ὑποθετικῶν λόγων (περὶ τῶν ἐξαιρέσεων ἴδε τὸ ἀρνητ. μόρ. **οὐ**), μετὰ τὸ **εἰ** (Ἐπικ. **αἰ**), εἴ κε, (αἴ κε), **εἰ ἄν, ἤν, ἐάν, ἄν**, καὶ μετὰ χρονικῶν συνδέσμων κειμένων ὑποθετικῶς, ὡς **ἐπειδάν, ὅταν**, κτλ.· ἴδε **εἰ** VI. 4, α, δ·— ὅτε μή, συχνάκις ἰσοδύναμον τῷ εἰ μή, ἴδε ἐν λέξ. **ὅτε**· οὕτω, ὅτι μὴ Ἡρόδ. 1. 18, Θουκ. 4. 26, κτλ.· ὅσον μὴ Πλάτ. Φαίδων 67Δ. **3)** μετὰ τῶν αἰτιολογικῶν συνδέσμων: ὅτι, διότι, οἵτινες κανονικῶς ἐν τῷ δοκίμῳ Ἕλλην. λόγῳ λαμβάνουσιν **οὐ**, συχνάκις παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις συγγραφεῦσι λαμβάνουσι τὸ **μή**, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 21. 2, Θεῶν Διάλ. 2. 1· ἐπεὶ μὴ ὁ αὐτ. πῶς δεῖ Ἴστ. Συγγρ. 3 κτλ.· — οὕτω καὶ μετὰ τὰ ὅτι καὶ **ὡς** = quod, αὐτόθι 29, Θεῶν Διάλ. 20. 10. **4)** ἐν ταῖς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀναφορικαῖς προτασεσιν, ὁσάκις περιέχουσιν ὑπόθεσιν ἢ δηλοῦσιν ἀοριστίαν καὶ καθολικότητα, ὃς δὲ μὴ εἰδέ κω τὴν καννάβιδα Ἡρόδ. 4. 74· ὃ μὴ κελεύσει Ζεύς, πρᾶγμα τοιοῦτον, ὁποῖον .., Αἰσχύλ. Εὐμ. 618, πρβλ. 661, 899· μεθ' ὁριστ., λέγονθ' ἃ μὴ δεῖ Σοφ. Φιλ. 583· λόγοις τοιούτοις οἷς σὺ μὴ τέρψει κλύων ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 691· ὅπου μὴ ἠθέλησεν Ἀντιφῶν 112, πρβλ. Ἰσοκρ. 68B·— συνηθέστερον μεθ' ὑποτακτ., ᾧ μὴ ἄλλοι ἀοσσητῆρες ἔωσιν Ὀδ. Δ. 165, κ. ἀλλ.· ἰδίως μετὰ τοῦ ἄν, Σοφ. Ο. Τ. 281· μετ' εὐκτ., ἃ μὴ σαφῶς εἰδείη Ξεν. Κύρ. 1. 6, 19, κτλ.· οὐχὶ συχν. μετ' εὐκτ. καὶ τοῦ ἄν, Πλάτ. Φίληβ. 20A, Νόμ. 839A, 872D. 5) μετ' ἀπαρεμφ., α) ἀπανταχοῦ ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐφεξῆς πλὴν ὁπόταν ἐξαρτᾶται ἐκ ῥημάτων λεκτικῶν ἢ δοξαστικῶν (ἐν πλαγίῳ λόγῳ) ἀλλὰ καὶ τότε ἐνίοτε, ἴδε κατωτ. γ·— οὕτω μετὰ τὸ ὥστε ἢ ὡς, ὥστε μὴ φρονεῖν Αἰσχύλ. Πέρσ. 725, κτλ.· πλὴν ὅταν τὸ ἀπαρέμφ. ἰσοδυναμῇ πρὸς ὁριστ. ἢ εὐκτ., ὡς ἐν πλαγίῳ λόγῳ, Ἡρόδ. 3. 105, Λυσ. 149 44, Δημ. 320, 6, Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 6· — ἀείποτε ὅταν τὸ ἀπαρέμφ. ᾖ ἔναρθρον, τὸ μὴ προμαθεῖν Πινδ. Ο. 8. 60· τὸ μάμελεῖν μάθε Αἰσχύλ. Εὐμ. 85, πρβλ. 749, Πρ. 624· λείπομαι ἐν τῷ μὴ δύνασθαι (ἂν καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ μὴ δ. = ὅτι οὐ δύναμαι) Σοφ. Ο. Κ. 496. β) κατὰ πλεονασμὸν ὅταν τὸ ἀπαρέμφ. ἐξαρτᾶται ἐκ ῥημάτων ἐχόντων ἀρνητικὴν δύναμιν, σημαινόντων ἄρνησιν, ἀπαγόρευσιν, ἐναντίωσιν, ἀπιστίαν, κώλυσιν, στέρησιν καὶ τὰ ὅμοια, ὁ δ' ἀναίνετο μηδὲν ἑλέσθαι Ἰλ. Σ. 500 (ἄνευ τοῦ μὴ αὐτόθι 450)· οὕτω καὶ μετὰ τὸ ἀντιδικεῖν Λυσ. 104. 17· ἀντιλέγειν Ἰσαῖ. 48. 3· ἀπαγορεύειν καὶ ἀπειπεῖν Ἀντιφῶν 133. 27, Ἀνδοκ. 30. 13, Δημ., κτλ.· ἀπαυδᾶν Ἀριστοφ. Ἱππ. 1072· ἀπείργειν Εὐρ. Ἑλ. 1559, κ. ἀλλ. (ἄνευ τοῦ μὴ Σοφ. Αἴ. 70)· ἀπιστεῖν Θουκ. 4. 40· ἀπογιγνώσκειν Λυσ. 95. 4· ἀποστερεῖσθαι Ἀντιφῶν 119. 22· ἀποτρέπεσθαι ὁ αὐτ. 133· ἀρνεῖσθαι καὶ ἔξαρνον γενέσθαι Ἀριστοφ. Ἱππ. 572, Ἡρόδ. 3. 67· ἐναντιοῦσθαι Πλάτ. Ἀπολ. 32B· ἔχειν Ἡρόδ. 1. 158, κτλ.· παύειν (ἔνθα ἡ μετοχὴ εἶναι συνηθεστέρα) Ἀριστοφ. Ἀχ. 634· κωλύειν Εὐρ. Φοίν. 1269, κτλ.· ἀλλὰ συχνάκις τὸ ἀπαρέμφ. ἀκολουθεῖ τὰ τοιαῦτα ῥήματα ἄνευ τοῦ μὴ, Σοφ. Ο. Τ. 129, Εὐρ. Ἄλκ. 11, Ι. Τ. 507, κτλ.· πρβλ. μὴ οὐ Π·— ἐν τοῖς τοιούτοις τὸ ἄρθρον πολλάκις προηγεῖται τοῦ μὴ, τὸ δὲ μὴ λεηλατῆσαι .. ἔσχε τόδε Ἡρόδ. 5. 101 ἐξομνύναι τὸ μὴ εἰδέναι Σοφ. Ἀντ. 535· εἴργειν τὸ μὴ ... Θουκ. 3. 1, κτλ.· — τὸ ἄρθρ. ὡσαύτως δύναται νὰ τεθῇ κατὰ γενικ., ἔχειν τοῦ μὴ .. Ξεν. Ἀν. 3. 5, 71 ἐμποδὼν γίγνεσθαι τοῦ μὴ .. ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 2. 4, 23. γ) μετὰ τὰ λεκτικὰ καὶ δοξαστικὰ ῥήματα (ἐν πλαγίῳ λόγῳ) ἡ συνήθης καὶ ὁμαλὴ ἄρνησις εἶναι ἡ διὰ τοῦ οὐ· ἀλλ' ὁσάκις τὰ ῥήματα ταῦτα ἐμφαίνουσιν ἐνέργειαν τῆς βουλήσεως, ὡς τὰ σημαίνοντα ὅρκον, ὑπόσχεσιν, πίστιν καὶ τὰ ὅμοια, ἡ ἄρνησις ἐπ' ἴσης ἐκφέρεται διὰ τοῦ μὴ·— οὕτω μετὰ τὰ ῥήματα ὄμνυμι, Ἰλ. Ι. 133, Ὀδ. Ε. 179, Ἡρόδ. 1. 165., 2. 179, Ἀριστοφ. Σφ. 1047. 1281, κτλ.· μαρτυρῶ Λυσ. 109. 16, Δημ. 1106, 4, κτλ.· ὁμολογῶ Πλάτ. Πρωτ. 336B, Συμπ. 202B, Φαίδων 93D· ἐγγυῶμαι Πινδ. Ο. 11. 18, Πλάτ. Πρωτ. 336D· πέπεισμαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 37A, κτλ.· πιστεύω Ἀνδοκ. 1. 2, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 8, κτλ.· ἐνίοτε δὲ καὶ μετ' ἄλλων ῥημάτων, φημὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 1. 2, 39, Πλάτ. Θεαίτ. 155A· ἐρῶ = ὁμοῦμαι, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 18·— νομίζω αὐτόθι 7. 5, 59.— Ἡ τοιαύτη χρῆσις τοῦ μὴ (μετὰ ῥημάτων λεκτικῶν καὶ δοξαστικῶν) γίνεται λίαν κοινὴ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις, π. χ. Λουκ. περὶ Περεγρίνου Τελευτ. 44, Ἀλέξ. 48, κτλ. 6) μετὰ μετοχῆς, ὅταν αὕτη δύναται νὰ ἀναλυθῇ εἰς ὑποθετικὴν πρότασιν, μὴ ἀπενείκας = εἰ μὴ ἀπήνεικε Ἡρόδ. 4. 64· μὴ θέλων = εἰ μὴ θέλεις Αἰσχύλ. Πρ. 504 μὴ δολώσαντος θεοῦ = εἰ μὴ ἐδόλωσε ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 273· μὴ δρῶν = εἰ μὴ δρῴην Σοφ. Ο. Τ. 77, κτλ.·— οὕτως ἐπὶ γενικῆς ἢ χαρακτηριστικῆς ἐννοίας, δίδασκέ μ' ὡς μὴ εἰδότα = ut qui nihil sciam, Σοφ. Ο. Κ. 1154, πρβλ. Ο. Τ. 1110, Ἀντ. 1063-4· τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις; ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 73· ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας συχνάκις μετὰ τοῦ ἄρθρου, ὁ μὴ λεύσσων ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 829· ὁ μὴ δουλεύσας Πλάτ. Νόμ. 762E· τῷ μὴ εἰργασμένῳ Ἀντιφῶν 137. 9· τὸν .. μὴ φροντίσαντα Λυκοῦργ. 151. 24, πρβλ. 153. 30, κτλ.·— μετὰ τῆς μετοχῆς τῆς ἀκολουθούσης τῷ ῥήμ. θαυμάζω, ὅπου θὰ ἐτίθετο εἰ ἀντὶ τοῦ ὅτι (πρβλ. εἰ Α. V), μὴ παρὼν θαυμάζεται = εἰ μὴ πάρεστι, Σοφ. Ο. Τ. 289, κτλ.· ἄθλια πάσχω μὴ μόνον .. βιαζόμενος Ἀντιφῶν 116. 40·— παρὰ μεταγενεστ. ἡ αἰτιώδης χρῆσις εἶναι κοινή, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 12, 4., 15, 3.— Μετὰ τὰ γνωστικὰ καὶ δεικτικὰ ῥήματα τὸ ἀρνητικὸν μόριον τῆς μετοχῆς κυρίως εἶναι τὸ οὐ, ἀλλὰ τὸ μὴ ἀπαντᾷ ἐν Σοφ. Φ. 79, Ο. Κ. 656, 797, 1122, Εὐρ. Τρῳ. 970, Θουκ. 1. 76., 2. 17. 7) ἡ χρῆσις τοῦ μὴ μετ' ἀφῃρημένων οὐσιαστικῶν εἶναι ἡ αὐτὴ τῇ μετὰ τῆς μετοχῆς, δίκαια καὶ μὴ δίκαια Αἰσχύλ. Χο. 78· τὰ μὴ δίκαια = ἃ ἂν μὴ ᾖ δίκαια ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 432, κτλ.· τὸ μήνδικον Σοφ. Ο. Τ. 682· τὸ μὴ καλὸν ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 370· ἡ μὴ ἐμπειρία = τὸ μὴ ἔχειν ἐμπειρίαν, ἡ ἔλλειψις πείρας, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 115· ἡ μὴ ἐπιτροπὴ Πλάτ. Νόμ. 965C· πρβλ. οὐ Α. 1. 8) οὕτω μετ' ἐπιθέτων καὶ ἐπιρρηματων, νίκης μὴ κακῆς Αἰσχύλ. Εὐμ. 903, πρβλ. Θήβ. 411· τῷ φρονοῦντι μὴ καλῶς ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 1012, πρβλ. Ἀγ. 349, 927. 8) μετὰ τὰ ῥήματα τὰ δηλοῦντα φόβον, στενοχωρίαν, προσδοκίαν κακοῦ (πρβλ. μὴ οὐ)· α) ὅταν τὸ ἀντικείμενον φόβου εἶναι μέλλον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεθ' ὑποτακτ.; μεθ' ὑποτακτ. ἐνεστ., μήπως εἶναι, ἢ μήπως ἀποδειχθῇ ὅτι εἶναί τι, δεινῶς ἀθυμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ Σοφ. Ο. Τ. 747, πρβλ. Ἀντ. 1114, Πλάτ. Πρωτ. 314A· συχνότερον μετ' ἀορ., δέδοικα .. μή σε παρείπῃ, μήπως σὲ ἀπατήσῃ, Ἰλ. Α. 555, πρβλ. Ι. 244., Ν. 745· μετὰ πρκμ., δέδοικα μὴ περαιτέρω πεπραγμέν' ᾖ μοι, φοβοῦμαι μήπως προέβην περαιτέρω τοῦ δέοντος εἰς ὅσα ἀρτίως ἔπραξα, Σοφ. Τρ. 663, πρβλ. Φ. 494, Ἡρόδ. 3. 119., 4. 140. κτλ. β) μετ' εὐκτ. ἀντὶ ὑποτακτ., κατὰ τὴν κανονικὴν ἀκολουθίαν τῶν ἐγκλίσεων καὶ χρόνων· ἐνεστ. εὐκτ., Σοφ. Τρ. 482, Ξεν. Ἀν. 1. 10, 9· ἀόρ., Ὀδ. Λ. 635, κτλ.· πρκμ., Ξεν. Κύρ. 1. 3, 10· — ὡσαύτως καὶ ἡ ὁριστ. τοῦ μέλλ. εὑρίσκεται ἐν Ξεν. Κύρ. 2. 3, 6, Πλάτ. Φίληβ. 13A, Κρατ. 393C· καὶ εὐκτικὴ μέλλοντος ἐπὶ πλαγίου λόγου, Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 27, Ἀπομν. 1. 2, 7, Πλάτ. Εὐθύφρων 15E· οὕτω καὶ εὐκτ. μετὰ τοῦ ἄν, Σοφ. Τρ. 631, Ξεν. Πόρ. 4, 41. γ) ὅταν ἡ ἐνέργεια ἀναφέρηται εἰς τὸ παρὸν ἢ τὸ παρελθόν, ἡ ὁριστικὴ εἶναι ἐν χρήσει, ὅρα μὴ πῆμα σαυτῇ τιθῇς (διάφ. γραφ. τίθης) Σοφ. Ἠλ. 581, πρβλ. Εὐρ. Ἴωνα 1525, Ἀριστοφ. Νεφ. 493, Πλάτ. Λάχ. 196C· ὅρα μὴ παίζων ἔλεγεν ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 145B· πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 119· φοβούμεθα μὴ ἀμφοτέρων ἡμαρτήκαμεν Θουκ. 3. 53, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 209, Πλάτ. Λῦσ. 218D· δείδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν Ὀδ. Ε. 300. δ) ἡ ὁριστ. καὶ ὑποτακτ. εἰς συνεχεῖς προτάσεις, Εὐρ. Φοίνισσ. 93.

9) εὕρηται καὶ ἄνευ ῥήματός τινος ῥητῶς ἐκφραζομένου ἐξ οὗ νὰ ἐξαρτᾶται, καὶ χρησιμεύει τότε ὅπως ὑποδείξῃ ἢ ὑπαινίξηται φόβον, δισταγμόν, κτλ., μὴ ἀγροικότερον ᾖ τὸ ἀληθὲς εἰπεῖν Πλάτ. Γοργ. 462E, πρβλ. Θεαίτ. 188D, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 11, κ. ἀλλ.

ΕΝ ΕΡΩΤΗΣΕΣΙ: 1. ἐπὶ εὐθείας ἐρωτήσεως, α) ὅταν περιμένηται ἢ προμηνύηται ἀπόκρισις ἀρνητική, ἐνῷ ἡ διὰ τοῦ οὐ ἐκφερομένη ἐρώτησις περιμένει ἀπάντησιν καταφατικήν, ἆρ' οὐ μεγάλην ἀρχὴν ἄρχω καὶ τὴν τοῦ Διὸς οὐδὲν ἐλάττω, ὅστις ἀκούω ταῦθ' ἅπερ ὁ Ζεύς; Ἀριστοφ. Σφ. 619· ἀλλ' ἆρα, ὦ Μέλιτε, μὴ οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐκκλησιασταὶ διαφθείρουσι τοὺς νεωτέρους; Πλάτ. Ἀπολ. 25A, Αἰσχύλ. Πέρσ. 344, πρβλ. Πρ. 247, 959, κτλ., παρ' Ὁμήρῳ μόνον, ἦ μή ..; Ὀδ. Ζ. 200., Ι. 405· καὶ παρ' Ἀττικοῖς συχνάκις, ἆρα μή; Αἰσχύλ. Θήβ. 208, Σοφ. Ἠλ. 446, Πλάτ. Πολ. 405A·— ὁπόταν εἰς συνεχεῖς προτάσεις ὑπάρχωσιν οὐ καὶ μή, ἑκάτερον ἀρνητικὸν μόριον διατηρεῖ τὴν ἰδίαν δύναμιν, οὐ σῖγ' ἀνέξει μηδὲ δειλίαν ἀρεῖ; δὲν θὰ σιωπήσῃς καὶ μὴ φανῇς δειλός; βηλ. σιώπα καὶ μὴ γίνου δειλός, Σοφ. Αἴ. 75, πρβλ. Ο. Τ. 637, Τρ. 1183, Εὐρ. Ἱππ. 498, Ἑλ. 437. β) μεθ' ὑποτακτ., ὅταν ἡ ἀναμενομένη ἀπάντησις δὲν εἶναι καθαρῶς ἀρνητική, μὴ οὕτω φῶμεν; Πλάτ. Πολ. 335C, πρβλ. 337B, 417B· ὁ τοιοῦτος μὴ δῷ δίκην; Δημ. 21. 35·— οὕτω, πῶς μὴ φῶμεν; Πλάτ. Θεαίτ. 161E· οὕτω καὶ μετ' εὐκτ. μετὰ τοῦ ἄν, πῶς ἄν τις μὴ θυμῷ λέγοι; πῶς δύναταί τις νὰ μὴ ὁμιλήσῃ μὲ θυμόν, Πλάτ. Νόμ. 867C, πρβλ. Γοργ. 510D, Ξεν. Ἀπομν. 3. 1, 10, Ἰσοκρ. 84A, 311C. II. αἱ διὰ τοῦ μὴ ἐκφερόμεναι πλάγιαι ἐρωτήσεις ἀνάγονται ἐπὶ τέλους εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ μὴ μετὰ ῥημάτων φόβου καὶ προσδοκίας κακοῦ, ὄφρα ἴδωμεν μή τοι κοιμήσωνται Ἰλ. Κ. 98, πρβλ. 101, Ὀδ. Φ. 395· περισκοπῶ μή ποῦ τις .. ἐγχρίμπτῃ Σοφ. Ἠλ. 898, πρβλ. 581, 584, Θουκ. 2. 13, κτλ. 2) ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει διεζευγμένης ἐρωτήσεως, εἰ .. ἢ (ἢ εἴτε) ..; εἴτε .., εἴτε .., δύναται νὰ τεθῇ τὸ μὴ ἢ τὸ οὐ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 468, 612, Ἀνδοκ. 2, 6, Πλάτ. Ἀπολ. 18A, Πολ. 457D, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 7· μὴ καὶ οὐ εἰς συνεχεῖς προτάσεις, Ἀντιφῶν 131. 9 ἐξ., πρβλ. Ἰσαῖ. 69. 35.

Α. Θέσις τοῦ μή. Ὁπόταν ἡ ἄρνησις ἐκτείνηται ἐπὶ τῆς ὅλης προτάσεως, τότε τὸ μὴ κυρίως προηγεῖται τοῦ ῥήματος· ὅταν δὲ ἡ δύναμις τοῦ ἀρνητικοῦ περιορίζηται εἰς μεμονωμένας λέξεις, προτάσσηται ἐκείνων τῶν λέξεων. Ἀλλ' οἱ ποιηταὶ ἐνίοτε θέτουσι τὸ μὴ μετὰ τὸ ῥῆμα, ὅλοιο μή πω Σοφ. Φιλ. 961· φράσῃς .. μὴ πέρα αὐτόθι 332, πρβλ. Ο. Κ. 1522. 2) μή, ἐνίοτε ἐπαναλαμβάνεται, μή, μὴ καλέσῃς Ἀριστοφ. Σφ. 1418, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 191· μή, μή μ' ἀνέρῃ τίς εἰμι ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 210· οὕτω κατὰ μίαν ἑρμηνείαν, μή .. μηδὲ ἐν Ὀδ. Λ. 613.

Ε. Προσῳδία· παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς τὸ μὴ δύναται νὰ συνεκφωνηθῇ διὰ συνιζήσεως μετὰ τῶν ἀκολουθουσῶν διφθόγγων, εἰ ἢ οὐ, μὴ εἰδέναι, μὴ οὐ, Σοφ. Ο. Τ. 13, 221, Τρ. 321, κτλ.· — ἀρκτικὸν δὲ λέξεως ἐ μετὰ τὸ μὴ ἀποκόπτεται δι' ἀφαιρέσεως, μὴ 'πόθουν ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 962· μὴ 'μβαίνῃς ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 400· μὴ 'γώ ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 910·— μὴ ἑπομένου α ἐνίοτε πάσχει κρᾶσιν, μἀδικεῖν Αἰσχύλ. Εὐμ. 85 Δινδ.· ἕτεροι γράφουσι χωρίς, μὴ ἀδικεῖν, καὶ μόνον προφέρουσιν ἡνωμένως.

Ζ. μὴ ΜΕΤ' ΑΛΛΩΝ ΜΟΡΙΩΝ, ὡσεὶ ἐν συνθέσει, μὴ ἀλλά, μὴ γάρ, μὴ οὔ, μὴ ὅπως ἢ ὅτι, μή ποτε, κτλ., ἅπερ ἅπαντα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζητητέα κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν· ἕκαστον δὲ αὐτῶν παραβλητέον πρὸς τὸν ἀντίστοιχον τύπον τὸν μετὰ τοῦ οὐ.

μὴ ἀλλά, ἐλλειπτικὴ φράσις ἀντὶ τοῦ μὴ γένοιτο, ἀλλά .. , ἢ μὴ λέγε τοῦτο, ἀλλά .. · ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ ἀποκρίσεων, ὄχι, ἀλλά .. , ὄχι δά, ἀλλά .. , σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει ; Ἀπόκρ. μᾶλλά πλεῖν ἢ μαίνομαι Ἀριστοφ. Βάτρ. 103, πρβλ. 611. 745, 751, Πλάτ. Ἄλκ. 1. 114E, Μένων 75B· οὕτω, μηδαμῶς .. ἀλλά .. ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 497B, Φαῖδρ. 234E — ὁ Ahrens ὅμως (de Crasi, κτλ , σ. 13) θεωρεῖ τὸ μᾶλλά ὡς κατὰ κρᾶσιν μὰ ἀλλά, ὄχι ἀλλά..

μὴ γάρ, φράσις ἐλλειπτικὴ ἐν χρήσει ἐπὶ ἀρνήσεως ἐμφατικῆς, βεβαίως ὄχι, Λατ. nullo modo, longe abest, ἕνθα ῥῆμα κατὰ προσ. ἢ ἐνκτ. πρέπει νὰ ναηθῇ ἐκ τοῦ προηγουμένου χωρίου, εἰς ὃ ἡ ἄρνησις ἀναφέρεται, μὴ λεγέτω τὸ ὄνομα .. Ἀπόκρ. μὴ γάρ [λεγέτω] Πλάτ. Θεαίτ. 177E, Σοφ. 255B· — οὕτω καὶ ὅπου δὲν γίνεται διάλογος, μὴ γάρ δὴ ὅίναν γ' Εὐρώτα (δηλ. ἔλθοιμι) Εὐρ. Τρῳ. 210, πρβλ. Θουκ. 1. 81· καὶ ἐν παρενθέσει, ὅπου δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ διὰ τοῦ πολλῷ ἧττον, ὡς τὸ μὴ ὅτι, Αἰσχίν. 49. 23, πρβλ. Δημ. 295. 9.

μηδᾰμῇ ἢ **μηδᾰμά** (ἴδε ἐν λ. **οὐδαμῇ**), ἐπίρρ. τοῦ **μηδαμός.** ἐν χρήσει κυρίως ἐπὶ τρόπου, κατ' οὐδένα τρόπον, μηδαμῶς, συχνάκις παρ' Ἡροδ. μετ' ἄλλου **μὴ** ἢ συνθέτου τοῦ **μή, μηδ'** ἀλλων μηδαμᾶ μηδαμῶν ἀνθρώπων 2. 91· μηδαμᾶ μηδὲν 7. 50· μηδαμῇ χάλα Αἰσχύλ. Πρ. 58, πρβλ. 426· τόδ' ἴσθι μηδᾰμ' ἡμέρᾳ μιᾷ πλῆθος τοσουτάριθμον .. θανεῖν ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 431· μὴ φύγητε μηδαμῇ Σοφ. Φιλ. 789· ἀκοῦσαι μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ μηδαμᾶ Ἀριστοφ. Θεσμ. 1162.

μηδᾰμινός, ἡ, όν, ὡς καὶ νῦν, μηδενὸς ἄξιος, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notices des Mss. 6. 529, Ἡσύχ. ἐν λ. **οὐθένεια**· πρβλ. **οὐδαμινός.**

μηδᾰμόθεν, Ἐπίρρ. τοῦ **μηδαμός.** ἐκ μηδενὸς τόπου ἢ προσώπου, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 14· μηδαμόθεν ἀλλοθεν, ἐκ μηδενὸς ἄλλου τόπου, Πλάτ. Φαίδων 70E, κτλ.· μηδεὶς μηδαμόθεν Δημ. 562. 24.

μηδᾰμόθῐ, Ἐπίρρ., ἐν μηδενὶ μέρει, τῆς γῆς Πλούτ. 2. 360A, Λουκ. Ἑρμότ. 31.

μηδαμοῖ, Ἐπίρρ., = **μηδαμόσε,** ἐκ διαρθρώσεως τοῦ μηδαμοῦ ἢ **-μῆ** ἐν Σοφ. Φιλ. 256, Ξεν. Λακ. 3, 4, κτλ.· πρβλ. **οὐδαμοῖ.**

μηδᾰμός, ἡ, όν, ἀντὶ **μηδὲ ἁμός, μηδὲ εἷς,** «κανείς», ὡς τὸ **μηδείς,** ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ πληθ. **μηδαμοί,** καὶ μόνον παρ' Ἴωσιν, ὡς Ἡρόδ. 1. 143, 144, κτλ.· πρβλ. **οὐδαμός.**

μηδᾰμόσε, Ἐπίρρ., πρὸς οὐδὲν μέρος, μ. ἄλλοσε Πλάτ. Πολ. 499A.

μηδᾰμοῦ, Ἐπίρρ., ἐν μηδενὶ τόπῳ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 423· μηδ' Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ διῆλθε (ἔνθα ὁ Blaydes διαρθοῖ μηδαμοῖ) Σοφ. Φιλ. 256· μ. ἄλλοθι Πλάτ. Φαίδων 68A· μετὰ γεν., μ. τῶν ὄντων Λατ. nusquan gentium, ὁ αὐτ. ἐν Παρμ. 162C, πρβλ. Νόμ. 958D· — μεταφορ., ὅπου τὸ χαίρειν μ. νομίζεται, nullo in numero habetur, Αἰσχύλ. Εὐμ. 423. πρβλ. 624, Σοφ. Αἴ. 1007· μηδαμοῦ εἶναι (ἴδε **οὐδαμοῦ**) Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 52.

μηδᾰμῶς, Ἐπίρρ. τοῦ **μηδαμός,** = **μηδαμῇ,** Ἡρόδ. 4. 83, Αἰσχύλ. Πρ. 337, Σοφ. Ο. Κ. 278· πρβλ. **μὴ ἀλλά.**

μηδὲ (μή, δέ), ἀρνητικὸν μόριον ἐν χρήσει ὡς τὸ **οὐδέ** (πρὸς ὃ ἔχει τὴν αὐτὴν σχέσιν ἣν τὸ **μὴ** πρὸς τὸ **οὐ**), ἐν χρήσει δὲ τὰ μὲν ὡς σύνδεσμος, τὰ δὲ ὡς ἐπίρρ. **Α.** ὡς σύνδεσμος συνάπτων δύο ὅλας πρτάσεις ἢ καὶ κῶλα καὶ συντασσόμενον ὡς τὸ **μή** (ἴδε ἐν λέξ. **οὐδὲ** II. 1), μή τι σὺ ταῦτα .. διείρεο **μηδὲ** μετάλλα Ἰλ. Α. 550, πρβλ. Δ. 302, κτλ.· — σπανιώτερον ἄνευ προηγουμένης ἀρνήσεως, τεκνοῦσθαι, **μηδ'** ἁπαίδα θνήσκειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 754, πρβλ. Εὐμ. 714, Ἱκ. 409· ὕδατος, μελίσσης· **μηδὲ** προσφέρειν μέθυ Σοφ. Ο. Κ. 481. **2)** διπλασιαζόμενον, **μηδὲ .. μηδὲ .. ,** ἀντιτίθησι πρὸς ἄλληλα δύο κῶλα περιόδου, Ἰλ. Δ. 303 κἑξ., κτλ.· — **μηδὲ** ὡσαύτως ἕπεται προηγουμένου μήτε, Πινδ. Ι. 2. 65, Σοφ. Φιλ. 771, Πλάτ. Πρωτ. 327C (ἴδε ἐν λέξ. **οὔτε** II. 3). ἀλλὰ τὸ **μήτε** δὲν δύναται κυρίως νὰ ἀκολουθήσῃ ἡγουμένου τοῦ **μηδὲ** (πρβλ. **οὐδέ, οὔτε**), διότι τὸ παρὰ Σοφ. ἐν Φιλ. 255, οὔ μηδὲ κληδὼν .. οἰκάδε, μήθ' (κατὰ τὸν Ἔρμανν. ἀντὶ μηδ') Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ διῆλθέ που, ἑρμηνευτέον ὡδε: περὶ οὗ (δηλ. ἐμοῦ) **μηδὲ** κἂν φήμη ἔχει ἐλθεῖ [μήτε] εἰς τὸν οἶκόν μου μήτε εἰς κἀνέν μέρος τῆς Ἑλλάδος, ἴδε Elmsl. εἰς Εὐρ. Μήδ. 4. — Περὶ τοῦ **μηδὲ** ἡγουμένου **οὐδέ,** ἴδε ἐν λέξ. **οὐ** Α II. 3. **Β.** ὡς ἐπίρρ. συναπτόμενον μετὰ μιᾶς μόνης λέξεως ἢ φράσεως, Λατ. ne .. quidem, **μηδ'** ὁπότ' ἂν Ἴροιη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται καισμένη Ἰλ. Φ. 375· ἢ ἵνα **μηδ'** ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται Ὀδ. Δ. 710, κτλ.· ἐπαναλαμβανόμενον χάριν ἐμφάσεως, τῶν (δηλ. Τρώων) μή τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον .. **μηδ'** ὄντινα γαστέρι μίτηρ κοῦρον ἐόντα φέροι, **μηδ'** ὃς φύγοι, ταύτων (δηλ. τῶν Τρώων) κανείς νὰ μὴ διαφύγῃ τὸν παντελῆ ὄλεθρον, **μηδὲ** ἐκεῖνος ὃν ἡ μήτηρ νήπιον ὄντα βαστάζει ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς, **μηδὲ** αὐτὸς νὰ διαφύγῃ, Ἰλ. Ζ. 58· (περὶ τοῦ ἐν Ὀδ. Δ. 684, Δ. 613, ἴδε ἐν λέξ. **μὴ** Λ. IV.) τὸ μήποτ' αὖθις **μηδ'** ἀναστῆναι (ἂν ἀναστῆναι Weill) Αἰσχύλ. Ἀγ. 569, κτλ. — ὁ Ὅμηρ. συχνάκις μεταχειρίζεται τὸ **μηδέ** τι, ἴδε ἐν λέξει **μήτις.**

μηδεαμοῦ = (**μηδαμοῦ**), Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. II, 11.

μηδείς, μηδεμίᾱ, μηδέν, (ὃ ἐστι: **μηδὲ εἷς, μηδὲ μία, μηδὲ ἕν**)· θηλ. τύπος **μηδε-ία** εὑρέθη ἔν τινι Μυτιλην. Ἐπιγρ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2166. 7. «Μηδὲ ἕνας», «κάνείς», ἔχον σχέσιν πρὸς τὸ **οὐδείς** οἷαν τὸ **μὴ** πρὸς τὸ **οὐ,** ἅπαξ παρ' Ὁμ., μηδὲν ἐλέσθαι Ἰλ. Σ. 500· οὕτω, **μηδὲν** ἀνύσσης Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 393· μηδὲν ἄγαν Πινδ. Ἀπασπ. 235, κτλ.· — σπάνιον ἐν τῷ πληθ. (**μηδαμοὶ** εὕρηται ἀντ' αὐτοῦ), **μηδένες** Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 20· **μηδένας** Πλάτ. Εὐθύδ. 303B· πρβλ. **οὐδείς** II. **2)** **μηδὲ εἷς,** ὅπερ (οὕτω γραφόμενον) οὐδέποτε πάσχει ἔκθλιψιν ἔτι καὶ παρ' Ἀττ., καὶ διετήρησε τὴν πρώτην ἐμφατικὴν ἔννοιαν: «οὔτε κἂν εἷς», καὶ συχνάκις δέχεται ἕτερον μόριον μεταξύ, **μηδ'** ἂν εἷς Πλάτ. Κρατ. 414D, ἴδε Πόρσ. Προσίμ. εἰς Εὐρ. Ἑκάβ. σ. xxxiv· ἢ πρόθεσιν, **μηδ'** ἐν ἑνὶ Πλάτ. Παρμ. 126C· **μηδ'** ἐξ ἑνὸς Φαῖδρ. 245D· **μηδ'** ἐφ' ἑνὶ Ηοδ. 553D· **μηδὲ** περὶ ἑνὸς Θεαίτ. 171C· **μηδ'** ὑφ' ἑνός, **μηδ'** ὑπὸ μιᾶς Συμπ. 222D, κτλ. **II.** μηδαμινός, ὁ μηδενὸς ἄξιος, ὁ «κανένας», ὁ μηδεὶς Σοφ. Ο. Κ. 918· πληθ., οὐ γὰρ ἥδιον τοὺς **μηδένας** ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1114· — οὕτω, **μηδὲν** ἢ τὸ **μηδὲν** συχνάκις ὡς οὐσιαστ., τίποτε, «μηδέν», κεἰ τὸ **μηδὲν** ἕτερῳ ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 234· **μηδὲν** λέγειν, λέγειν τι ὅπερ δὲν εἶναι τίποτε, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 20, κτλ.· ἡ ἡμετέρη εὐδαιμονίη .. ἀπέρριπται ἐς τὸ **μηδὲν** Ἡρόδ. 1. 32· τοῦ **μηδενὸς** ἄξιος 6. 137· ἐπὶ **μηδὲν** ἔρχεσθαι Σοφ. Ἡλ. 1000· ἐς τὸ **μηδὲν** ἥκειν Εὐρ. Ἑκάβ. 622· καὶ ἐπὶ προσώπων, τὸ **μηδὲν,** μηδαμινὸς ἄνθρωπος, «τιποτένιος», τὸ **μηδὲν** εἶναι, ἐπὶ εὐνούχου, Ἡρόδ. 8 106· τοιγὰρ σὺ δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν στέγος, τὴν **μηδὲν** ἐς τὸ **μηδὲν** Σοφ. Ἡλ. 1166· κἂν τὸ **μηδὲν** ὦ ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1107· τὸ μὴ ὄντας ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1275· ὁ μ. ὢν αὐτόθι 707· ἔτ' οὐδὲν ὢν τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ αὐτόθι 1231, πρβλ. 1091, Εὐρ. Ἑκάβ. 843, κτλ.· ἧττον αὐτοῖς ἐνι ἢ τὸ **μηδέν,** ὅ ἐστιν, εἶναι εἰς αὐτοὺς ἐντελῶς ἀδύνατον, Πλάτ. Θεαίτ. 180A, Valck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 601· ὡσαύτως, μ. εἶναι, ἄνευ τοῦ ἄρθρου, σκόπει γοῦν ὁπόσοι τέως **μηδὲν** ὄντες ἐνδοξοι καὶ πλούσιοι .. ἐδόξαν ἀπὸ τῶν λόγων Λουκ. Ῥητόρ. διδάσκ. 2. **III.** οὐδ. **μηδὲν** ὡς ἐπίρρ. καθόλου, οὐδόλως, Αἰσχύλ. Πρ. 72, 342, 949, Πλάτ. Πολιτ. 280A, κτλ.· συχνάκις μετὰ τοῦ συγκρ., **μᾶλλον, ἧττον,** κτλ., Σοφ. Αἴ. 280, 1329, κτλ. — Ὅταν δὲ ἄλλα ἀρνητικὰ μόρια ὡσαύτως ἐκ τοῦ **μὴ** παραγόμενα συνοδεύωσιν αὐτό, δὲν ἀναιροῦσιν ἀλλ' ἰσχυροποιοῦσι τὴν ἄρνησιν, **μηδέποτε μηδὲν** αἰσχρὸν ποιήσας ἔλπιζε λήσειν, ποτὲ μὴ ἐλπίσῃς ὅτι ὐὰ διαφύγῃς τὴν προσοχὴν τῶν ἀνθρώπων, ἐὰν ἔχῃς κάμει αἰσχρόν τι, Ἰσοκρ. 5B· πρβλ. **μηδαμά.** — Περὶ τοῦ **μηδείς,** ἴδε ἐν λέξει.

μηδέποτε, ἐπίρρ. μετ' ἐνεστ. καὶ παρωχημένων χρόνων ὡς καὶ μετὰ μέλλοντος, ἔρειδε, μὴ παῦσαι **μηδέποτ'** ἐσθίων Ἀριστοφ. Εἰρ. 31· ὡς ἡύλαβοῦντο **μηδέποτε** ἐμπρόσθεν ἐν τῷ ἔμπροσθεν εἶναι Πλάτ. Πρωτ. 315B, κτλ.· ἴδε **οὐδέποτε.** **II. μηδέ ποτε,** **μηδέ ποτ'** οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ τέτλαθ' ὀνειδίζειν, **μηδὲ** ὀνειδιζὲ ποτε κτλ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 715, 742.

μηδέπω, ἐπίρρ., οὔχι ἀκόμη, εἶναι δόκει σοι **μηδέπω** 'ν προοιμίοις, **μηδὲ** εἰς τὰ προοίμια ἀκόμη, Αἰσχύλ. Πρ. 741, Πέρσ. 435, κτλ.

μηδεπώποτε, ἐπίρρ., **μηδέποτε** ἀκόμη, Δημ. 316. 22, κτλ.· κυρίως μετὰ παρωχημένων χρόνων· ἴδε **οὐδέποτε.**

Μηδεσῐκάστη, ἡ, θηλ. κυρ. ὄν., κυρίως, κεκοσμημένη διὰ φρονήσεως, ἐκ τοῦ **μήδεσι** (δοτ. πληθ. τοῦ **μῆδος**) καὶ τοῦ **κέκασμαι,** Ἰλ. Ν. 173.

μηδέτερος ἢ **μηδ' ἕτερος, α, ον,** μήτε ὁ εἷς, μήτε ὁ ἄλλος, Θουκ. 2. 72., 4. 218, Πλάτ. Πολ. 470B, κτλ.· — ὡσαύτως διῃρημένως, οἱ **μηδὲ** μεθ' ἑτέρων Θουκ. 2. 67, πρβλ. 5. 48., 6. 44, κτλ.· **μηδὲ** καθ' ἕτερα 7. 59. Ἐπίρρ. **μηδετέρως,** κατὰ μηδέτερον τρόπον, μήτε κατὰ τὸν ἕνα τρόπον μήτε κατὰ τὸν ἄλλον, Ἀριστ. Ποιητ. 14, 8. — Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. 3, σ. 327.

μηδετέρωθεν, ἐπίρρ., ἐκ μηδετέρου μέρους, Κορνοῦτ. π. Θ. Φ. 17, Λιβάν. 3. 4.

μηδετέρωσε, ἐπίρρ. πρὸς μηδέτερον μέρος, Θουκ. 4. 118.

μηδέυμα, τό, (μήδομαι) στρατήγημα, Σχόλ. εἰς Ἡσ. Θ. 510.

μὴ δῆ, μήπως .. , Ἰλ. Π. 81, κτλ.· οὕτω, **μὴ δῆτα,** ἆχι τῷ ὄντι, Αἰσχύλ. Πρ. 1076· **μὴ δῆτα, μὴ δῆτ',** ὦ θεῶν ἀγνὸν σέβας, ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν Σοφ. Ο. Τ. 830, 1153, κτλ.

μηδῐτᾶ· «γελᾶν» Ἡσύχ. (Κρητικ. κατὰ τὸν Schmidt.)

Μηδίζω, φέρομαι ὡς Μῆδος κατὰ τὸν τρόπον, τὴν γλῶσσαν ἢ τὸν ἱματισμόν· ἰδίως λαμβάνω τὸ μέρος τῶν Μήδων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **Ἑλληνίζω,** Ἡρόδ. 4. 144, Θουκ. 3. 62, κτλ.

Μηδικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Μήδους· τὰ **Μηδικά** (ἐξυπ. πράγματα), δηλ. ὁ πρὸς τοὺς Μήδους πόλεμος, τὸ ὄνομα, ὅπερ οἱ ἱστορικοὶ ἔδωκαν εἰς τὸν μέγαν Περσικὸν πόλεμον, Θουκ. 1. 14, 95, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 4, κτλ.· οὕτω, ὁ Μ. πόλεμος Θουκ. 1. 90· πρβλ. **Περσικός.** **II.** Μηδικὴ πόα, Medicago sativa, εἶδος τριφυλλίου, Ἀριστοφ. Ἱππ. 606· τοῦτο παρά τινων ἐγράφετο **μηδίκη,** Ἀρκάδ. 107. 10, Εὐστ. 1967. 27· οὕτω καὶ τὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀντίγραφ., Διόδ. 3. 43. **III.** μῆλον **Μηδικόν**, ἴδε **μῆλον** (Β).

μήδιον, τό, φυτόν τι, ἴσως campanula, Διοσκ. 4. 18.

Μηδίς (ἔξυπακ. γυνή), ἡ, γυνὴ ἐκ Μηδίας, Ἡρόδ. 1. 91

Μηδισμός, ὁ, τὸ φρονεῖν τὰ τῶν Μήδων, εὐνοεῖν τοὺς Μήδους, Ἡρόδ. 4. 165., 8. 92, Θουκ. 1. 95, 135, κτλ

Μηδιστί, ἐπίρρ., κατὰ τὸν Μηδικὸν τρόπον, Στράβ. 500.

Μηδοκτόνος, ον, ὁ φονεύων, ἀποκτείνων Μήδους, Ἀνθολογ. Πλαν. 62.

μηδόλως, Ἐπίρρ., ἀντὶ **μηδ' ὅλως**, Γαλην, 1. 1, κτλ.

μήδομαι, Ὅμ. καὶ Ἀττ.: παρατ. **ἐμήδετο** Ὕμν. Ὅμ. εἰς Ἀπόλλ. 4. 6, Ἐπικ. **μήδετο**· μέλλ. **μήσομαι** Σοφ. Τρ. 974, κτλ., Ἐπικ. δ' ἐνικ. **μήσεαι** Ὀδ. Λ. 474· ἀόρ. **ἐμήσατο** Ὅμ. καὶ Ἀττ.· Ἐπικ. **μήσατο**· ἀποθ.: (μέδω, **μῆδος**). Βουλεύομαι, σκέπτομαι, αὐτός τ' εὖ μήδεο, καλῶς βουλεύου, Ἰλ. Β. 360· ἄσσ' ἄν ἐμοὶ περ αὐτῇ μήδεσιμην, ὅσα ἤθελον βουλευθῆ δι' ἐμαυτήν, Ὀδ. Ε. 189. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., σχεδιάζω, μελετῶ, καὶ πράττω τι εὐφυῶς ἢ ἐπιδεξίως, παρασκευάζω, μηχανῶμαι, ἐργάζομαι, ἐκτελῶ, συχν. παρ' Ὅμ. τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, σφιν κακὰ μήδετο μητιέτα Ζεύς, ὡς τὸ Λατ. male consulere in aliquem, Ἰλ. Η. 478· ἐν νάσῳ γάρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν ὄλεθρον Ὀδ. Ω. 96· Αἴγισθος ἐμήσατο λ. ὁ. Γ. 194· ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο θέσκελα ἔργα Ἡσ. Ἀσπ. Ἀσ. 34'— ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ. καὶ πράγμ., ὡς τὸ κακὰ ἢ κακῶς δρᾶν τινα, κακὰ μήσατ' Ἀχαιούς, κακὰ εἰργάσατο, Ἰλ. Κ. 52, πρβλ. Χ. 395., Ψ. 24, Ὀδ. Ω. 426·— οὕτω παρὰ Τραγ., πρὸς κακοῖς κακὰ μήσατο Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1076, πρβλ. Φοιν. 799, πρβλ. Αἰσχύλ. Χ. 605· ἐπ' ἀνδρὶ τοῦτ' ἐμήσατο στύγος αὐτόθι 991, πρβλ. Σοφ. Φ. 1114'— μεθ' Ὅμ. ὡσαύτως ἁπλῶς, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, ἄρτια Πινδ. Ν. 10. 120· τέχνας καὶ πόρους Αἰσχύλ. Πρ. 477· ἄφθιτα Ἀριστοφ. Ὄρν. 689 ὅσια καὶ νόμιμα ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 676· ὑμῖν κῦδος .. ἐμήσατο Χἰὸς ἀοιδὸς Θεόκρ. 22. 218· τί δὲ μήσωμαι ; τί νὰ ἐπιχειρήσω ; Αἰσχύλ. Θῆβ. 1058, πρβλ. Σοφ. Τρ. 973· τί σοι μήσωμαι ; Εὐρ. Ἱππ. 592·— ἁπλῶς, κάμνω, παράγω, μέλι Σιμων. 57·— ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., μηχανῶμαι ὥστε νὰ γείνῃ τι, Πινδ. Ο. 1. 51. **II.** φροντίζω περί τινος, ὡς τὸ **κήδομαι**, αὐτόθι 171·— τὸ **κήδομαι** ἔχει εἰσαχθῆ εἰς τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις τοῦ Πλουτ. 2. 407D· (ζηλ. κήδεσθαι ἀντὶ τοῦ μήδεσθαι):— Ποιητικὴ λέξις δὶς ἀπαντῶσα παρ' Ἀριστοφ. (ἔνθ' ἀνωτ.) καὶ ἐκ τῶν μεταγενεστ. πεζογράφων παρὰ Λουκ. π. τῆς Ἀστρολ. 6. καὶ 21.

μηδοπότερος, α, ον, = **μηδέτερος**, Ἀνθ. Π. 3. 12, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

μηδοπωστιοῦν, Ἐπίρρ., κατ' οὐδένα τρόπον, μηδὲ κατ' ἐλάχιστον, μηδόλως, Ἀριστείδ. 2. σ. 654 Δινδ.

μῆδος (Α), **εος**, τό· (μέδω)·—Ἐπικ. οὐσιαστ., σχεδὸν πανταχοῦ ἐν τῷ πληθ. **μήδεα**, σχέδια, σκέψεις, βουλεύματα, τεχνάσματα, κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς ἐνυπαρχούσης ἐννοίας φρονήσεως ἢ πανουργίας, δόλους καὶ μήδεα Ἰλ. Γ. 202· βουλαί .., μήδεά τ' ἀνδρῶν Β. 340· πεπνυμένα μ. εἰδὼς Η. 278, κτλ.· πυκινὰ φρεσὶ μ. ἔχοντες Ω. 674· θεοῖς ἐναλίγκια μ. ἔχοντα Ὀδ. Ν. 89· μάχης μ., σχέδια μάχης, Ἰλ. Ο. 467., Π. 120· οὕτω μήδεα πατρὸς Ἡσ. Θηρ. 398· μήδεσιν ἀμοῖς Πινδ. Π. 4. 46., 10. 16· ἐπικότοισι μήδεσι Αἰσχύλ. Πρ. 602 (Δνρ.) **2)** φροντίδες, μέριμναι, σά τε μήδεα, ἡ περὶ σοῦ φροντίς, ἄπαξ παρ' Ὅμ., Ὀδ. Λ. 202.

μῆδος (Β), **εος**, τό, Ἐπικ. οὐσιαστ. ἐν χρήσει μόνον κατὰ πληθ. **μήδεα**, τὰ αἰδοῖα, τὰ ἀνδρικὰ γεννητικὰ μόρια, Λατ. virilia, Ὀδ. Σ. 67, 87., Χ. 476· μήδεα φωτὸς Ζ. 129·— ὁ Ἡσ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 510 ἔχει μέζεα ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀλλ' ἐπὶ ζῴων, οὐρὰς δ' ὑπὸ μέζε' ἔθεντο· παρ' Ἀρχιλ. 127 εὑρίσκομεν τὸν τύπον **μέδεα**, Ἴνας δὲ μεδέων ἀπέθρισεν. **2)** ἐν τῷ ἐνικῷ ἡ οὐροδόχος κύστις, Ὁππ. Κυν. 4. 437. (Παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. εὑρίσκομεν τὸν τύπον **μέσα** ὡς Σικελικὸν καὶ Ταραντῖνον· ἀλλ' ἡ ἐτυμολογία ἐκ τοῦ **μέσος**, Σανσκρ. madhas, medius, εἶναι ἀπαράδεκτος, ἴδε Κουρτ. Gr. Et. σ. 606).

Μῆδος, ὁ, κάτοικος τῆς Μηδίας, Ἡρόδ., κτλ.· πρβλ. **Μηδικός**.

μηδοστισοῦν, βέλτιον διῃρημένως: μηδ' ὅστις οὖν, μηδεὶς μηδαμῶς, μηδὲ ἕνας κἄν, μηδοτισοῦν, πιθανῶς βέλτιον, μηδ' ὁτιοῦν, οὐδὲν ἀπολύτως, Θέογν. 64.

μηδοσύνη, ἡ, σκέψις, φρόνησις, Ἀνθ. Π. 15. 22, Φώτ.

Μηδο-φόνος, ον, **Μηδοκτόνος**, Ἀνθ. Π. 7. 243, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 30. 6., 931. 4· μηδοφόνοι πατέρες Ἐπιγραφ. ἐμμετρ. ἐν CIA II, 2719· μηδοφόνος Πλάταια III, 116.

μηδείς, οὐδ. **μηθέν**, μεταγενέστερος τύπος τοῦ **μηδείς**, **μηδέν**, ἐν μεταγεν. τιν. Ἀττικῇ ἐπιγραφῇ ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 17, καὶ συχνάκις παρὰ μεταγεν., ἴδε ἐν λ. **οὐδείς**· ἀλλ' οὐδέποτε τὸ θηλ. **μηδεμία** ἐγένετο **μητεμία**.

μηκάζω, **μηκάομαι**, Νικ. Ἀλεξιφ. 214, Συνέσ. 285D.

μηκάομαι, ἀποθ.· ὁ ἐνεστ. μνημονεύεται ἐν τοῖς Δ. Β. 33, ἀλλ' οἱ μόνοι ἐν χρήσει εὑρισκόμενοι τύποι εἶναι ἡ ἀρχαία μετοχ. τοῦ ἀορ. **μᾶκών**· μετοχ. πρκμ. **μεμηκώς**, θηλ. μετὰ βραχ. προπαραλήγ. **μεμάκυῖα**· καὶ παρατατικὸς τις σχηματισθεὶς ἐκ τοῦ πρκμ., **ἐμέμηκον**. Βληχῶμαι, βελάζω ἐπὶ προβάτων, ὄϊες .. μυρίαι ἑστήκασιν .., ἀζηχὲς μεμακυῖαι, βληχώμεναι, Ἰλ. Δ. 435· θήλειαι δ' ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκοὺς Ὀδ. Ι. 439· ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. ἐπὶ αἰγῶν, μόνον ἐν τῷ ὀνόματι **μηκάς** (οὕτω τὸ **βληχάομαι**, κεῖται ἐπί τε προβάτων καὶ αἰγῶν)· ἐπὶ διωκομένου νεβροῦ ἢ λαγοῦ, ἐκπέμπω ὀξὺν μυκηθμόν, φωνάζω, ὁ δέ τε προσθέῃσι μεμηκὼς Ἰλ. Κ. 362· — ἡ μετοχ. **μακών** εὑρῆται μόνον ἐν τῇ φράσει, κάδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών, ἔπεσεν εἰς τὴν κόνιν ἀφεὶς κραυγήν, «μυκησάμενος, φθεγξάμενος βαρύ» (Σχόλ.), ἐπὶ ὅπου τετρωμένου, κτλ., Π. 469, Ὀδ. Κ. 163., Τ. 454· ἐπὶ ἀνθρώπου, Σ. 98. (Ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ ἤχου, ἴδε **μυκάομαι** ἐν τέλ.).

μηκάς, άδος, ἡ, ἡ μηκωμένη, παρ' Ὅμ. ἀείποτε ἐπὶ αἰγῶν, ἐν τῷ πληθ., μηκάδες αἶγες Ἰλ. Α. 383, Ὀδ. Ι. 124, 244, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀγροίκῳ» 1, ἐν «Ἀρροδισίῳ» 1. 8· αἱ μηκάδες, αἱ μηκώμεναι, Θεόκρ. 1. 87., 5. 100· καὶ ἐν τῷ ἑνικ Ἀ. Β. 9. 123, Λουκ.· — παρὰ τοῖς μετέπειτα, μ. ἄρνες, = **βληχάδες**, Εὐρ. Κύκλ. 189.

μηκασμός, ὁ, τὸ μηκᾶσθαι, Λατ. balatus, Πλουτ. Σύλλ. 27, Πολυδ. Ε', 87.

μηκεδανός, ή, όν, (μῆκος) μακρός, Ἀνθ. Π. 11. 345, Συνεσ. Ὕμν. 3. 497.

μηκέτι, ἐπίρρ. (σχηματισθὲν ἐκ τοῦ **μή**, **ἔτι**, μετὰ παρεμβολῆς τοῦ κ κατὰ ψευδῆ ἀναλογίαν πρὸς τὸ **οὐκέτι**) ὄχι πλέον, Ὅμ., κτλ.· μηδ' ἔτι, μήτε τοῦ λοιποῦ πλέον, Ὅμ.

μηκή, ἡ, = **μηκασμός**, ὡς τὸ **μυκή** = **μυκασμός**. Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 435, καὶ μετὰ ἡμαρτημ. τονισμοῦ **μήκη**, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ι. 124.

μηκηθμός, ὁ, = **μηκασμός**, Ὁππ. Κυν. 2. 339. (Πρβλ. **μυκηθμός**).

μηκητικός, ή, όν, ὁ μηκώμενος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 383., Ψ. 31.

μηκίζω, = **μηκύνω**, Εὐστ. εἰς Διονύσ. Περ. 65.

μηκικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς (γεωγραφ.) μῆκος, Βρυενν. Ἁρμον. 411C, κλ.

μήκιστος, η, ον. Δωρ. **μάκιστος** [ᾰ], ὅστις εἶναι ὁ μόνος ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγικοῖς τύπος· ἀλλ' ὁ Ξεν. μεταχειρίζεται τὸν μετὰ τοῦ η τύπον·— ἀνώμαλον ὑπερθ. τοῦ **μακρός** (σχηματισθὲν ἐκ τοῦ **μῆκος**, ὡς τὸ **αἴσχιστος** ἐκ τοῦ **αἶσχος**), ὑψηλότατος τὸ ἀνάστημα, τὸν δὴ μήκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα Ἰλ. Η. 155, πρβλ. Ὀδ. Λ. 309. **2)** μέγιστος, μάλιστον σέλας Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 280· μείζονα [πηδήματα] τῶν μακίστων Σοφ. Ο. Τ. 1301· τὰ μάκιστ' ἐμῶν κακῶν Εὐρ. Ἱππ. 826· μήκιστον τεράων Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1364. **3)** μακρότατος, ἐπὶ χρόνου, ἐπὶ τὸ μήκιστον ἀνθρωπίνου αἰῶνος Ξεν. Ἀγησ. 10, 4·— οὐδ. **μήκιστον** ὡς ἐπίρρ., ἐπὶ πολὺ μακρὸν χρόνον ἢ εἰς τὸν ὕψιστον βαθμόν, Ὕμν. Ὅμ. εἰς Δήμ. 259· τί νύμοι μήκιστα γένηται ; τί ἔχω νὰ γείνω ἐπὶ τέλους, τὸ τοῦ Ούεργ. quid misero mihi denique restat? Ὀδ. Ε. 299, 465· τὸ μ., τὸ μακρότατον, Λουκ. Ἑρμότ. 59· ἐπὶ μ., ἐπὶ μακρότατον χρόνον, ὁ αὐτ. ἐν Δημώνακτ. 1. **4)** μέγιστον, ὡς οὐκ ἀνθρώποισι κακὸν μήκιστον ἐπαυρεῖν, «οὐδὲν κακὸν μέγιστον ἔ μὴ ἀνθρώποις εὐχερὲς ἐπαυρεῖν, ὅ ἐστιν ἐπιτυχεῖν» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 82· ὅτι δύνα μάκιστον .. ἐξιδοῦ, κύτταξε ὅσον μακρὰν δύνασαι, δηλ. μεταχειρίσου πᾶσαν δυνατὴν προφύλαξιν, Σοφ. Φιλ. 849· μήκιστον ἀπελαύνειν, ἀποδιώκειν ὅσον τὸ δυνατὸν μακράν, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 28.

μηκόθεν, Ἐπίρρ. (μῆκος) μακρόθεν, «ἀπὸ μακρυά», στῆναι Αἴσωπ. 356· μ. βλέπειν Παῦλ. Αἰγ. 5. 42.

μηκο-ποιέω, μηκύνω, Εὐστ. 32. 5.

μῆκος, Δωρ. **μᾶκος**, **-εος**, τό, «μάκρος», ἐπὶ βοπάλου, τόσον ἦην μῆκος, τόσσον πάχος, τόσον ἦτο κατὰ τὸ «μάκρος», καὶ τόσον κατὰ τὸ πάχος, Ὀδ. Ι. 324, ἴδε κατιωτ. Η· ἐν μήκει καὶ πλάτει καὶ βάθει Πλάτ. Σοφιστ. 235D, πρβλ. Ἀριστ. Φυσ. Ἀ. 1, 8· μ. ὁδοῦ Ἡρόδ. 1. 72, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 334, κτλ.· πλοῦ Θουκ. 6. 34· μᾶκος ἔβικε, ἔρριψεν εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, Πινδ. Ο. 10 (11). 86· ἐπὶ μῆκος, κατὰ μῆκος, ἔκτασις ἐπὶ μ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 2. 12, ὅ, κ. ἀλλ.· κατὰ μ. αὐτόθι 4. 9, 20· — ἐν τῷ πληθ., μήκη καὶ βάθη καὶ πλάτη Πλάτ. Πολιτικ. 284E· τὰ μεγάλα μ., αἱ μεγάλαι ἀποστάσεις, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 356D. **6)** ἐπὶ προσώπων, ὕψος, μέγεθος, ἀνάστημα, Ὀδ. Υ. 71, Ξεν. Λακ. 2, 5, κτλ. **γ)** καθόλου, ἐν μήκει, κατὰ μῆκος μετρούμενος, Πλάτ. Θεαίτ. 147D, πρβλ. 148A. **2)** ἐπὶ χρόνου, μ. χρόνου Αἰσχύλ. Πρ. 1020 (πρβλ. **μῆχος**)· ἐν μ. χρόνου Σοφ. Τρ. 69· ἐν χρόνου τινὸς μήκεσιν ἁπλέτοις Πλάτ. Νόμ. 683A· — μ. λόγου, μ. τῶν λόγων, μακρὰ δμῶαι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 201, Σοφ. Ο. Κ. 1139· ἐν μήκει λόγων ἐκλιθεῖν Θουκ. 5. 82. **3)** ἐπὶ μεγέθους, ὄγκον ἢ βαθμοῦ, μέγεθος, ὄλβου Ἐμπεδ. 15, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 393. **II.** τὸ **μῆκος** ἢ **μῆκος** ἀπολ. ὡς ἐπίρρ., κατὰ τὸ μῆκος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς εὖρος ἢ ὕψος, Ἡρόδ. 1. 181, κτλ.· ἐς μῆκος 2. 155· — κατὰ πλάτος, διεξοδικῶς, ἐν ἐκτάσει, οὐ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δ' εἰπέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ συντόμως Σοφ. Ἀντ. 446. δ) μῆκος, κατὰ τὸ ὕψος, Ὀδ. Α. 312. γ) κατὰ τὸ μέγεθος, Σοφ. Ἀντ. 393. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς καὶ τὸ μακρός. Ἐντεῦθεν σχηματίζεται τὸ **μήκιστος**, ὑπερθ. τοῦ **μακρός**· πρβλ. μέγας ἐν τέλ.).

μήκοτε, Ἐπίρρ., Ἰων. ἀντὶ **μήποτε**, Ἡρόδ. 1, 77, κ. ἀλλ.

μηκότης, -ητος, ἡ, = **μῆκος**, Γαλην. 19, 478, 8.

μήκυνσις, -εως, ἡ, τὸ μηκύνειν, ἐν πρασῳδίᾳ, Α. Β. 822.

μηκυντέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **μηκύνω**, δεῖ μηκύνειν, Ἐπιστ. Σωκρ. 30, Ἰάμβλ. παρὰ Νικομ. σ. 33G.

μηκυντικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς μήκυνσιν, ἁρμόδιος, Α. Β. 577.

μηκύνω [ῡ]: μέλλ. **-ῦνῶ**, παρ' Ἡροδ. **-ῦνέω**· Δωρ. **μᾶκ-**· (μῆκος)· — μηκύνω, κάμνω τι μακρόν, ἐκτείνω, Ἱππ. Ἀφ. 1243· τὸ μέτωπον τῆς τάξεως Ξεν. Ἱππαρχ. 4. 9· τὰς ὁδοὺς ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 13, 5· μηκυνθέν τε καὶ σχὸν πλάτος Πλάτ. Πολιτ. 282Ε· — ἐπὶ χρόνου μ. χρόνον, βίον Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 87. 143· μηκυνθὲν νόσημα Ἱπποκρ. π. Ἀέρ. 283· μηκύνεται ὁ πόλεμος Θουκ. 1. 102. 2) ἀργοπορῶ, ἀναβάλλω, τέλος Πινδ. Π. 4. 508. 3) μ. λόγον, λόγους, ἐκτείνω τὸν λόγον, ὁμιλῶ ἐν ἐκτάσει, Ἡρόδ. 2. 35, Σοφ. Ο. Κ. 1120, Ἠλ. 1484· τὴν ἀπολογίαν Ἰσοκρ. 229Ε· λόγους μακροτέρους Θουκ. 4. 17· ὡσαύτως ἄνευ τοῦ **λόγον**, ἐμήκυνα δὲ περὶ Σαμίων μᾶλλον Ἡρόδ. 3. 60, Ἀριστοφ. Λυσ. 1132, Πλάτ. Πολ. 437Α. — ὁ Θουκ. προσθέτει καὶ αἰτ. ἀντικειμ., μ. τὰ περὶ τῆς πόλεως, τὴν ὠφελίαν, ὁμιλεῖν ἐν ἐκτάσει περί τινος, 2. 42, κέξ. 4) μηκύνω βοήν, ὑψώνω βοὴν μεγάλην, Σοφ. Ο. Κ. 489· πρβλ. **μακρός** I. 4. 5) μεγαλύνω, αὐξάνω, τὸ κακὸν (δηλ. ἡ ὀΐψ) ἐμηκύνετο Θ. Σιμοκ. 7. 5, 6. 5) Μέσ., ἐμακύνοντο κολοσσόν, ὕψωσαν κολοσσιαῖον ἄγαλμα, Ἀνθ. Π. 6. 171.

μηκυσμός, ὁ, ἡ μήκυνσις, ἰδίως τῶν φωνηέντων, Εὐστ. 81. 6.

μήκων, Δωρ. **μάκων, ωνος**, ἡ, ὁ «μᾶκος», ἡ «παπαροῦνα», μήκων δ' ὡς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ὡς μήκων ἀπέκλινε πρὸς τὸ ἕτερον τὴν κεφαλήν, Ἰλ. Θ. 306, (ἔνθα λέγεται ὅτι ἦτο φυτὸν κηπαῖον), πρβλ. Ἡρόδ. 2, 92, Ἀριστοφ. Ὄρν. 160, Θεόκρ. 7. 157. 2) ἡ κεφαλὴ τοῦ φυτοῦ τούτου, ὡς τὸ **κώδεια**, Ἱππ. 645, 13, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 8, 10· — ἐν χρήσει ὡς ἀρχιτεκτονικὸν κόσμημα, Παυσ. 5. 20, 5· — ἡ κεφαλὴ ἐχρησίμευεν ὡς τροφή, μ. μεμελιτωμένη Θουκ. 4. 26· — μήκωνος ὀπός, τὸ ὄπιον, Ἱππ. 670, 24, κτλ.· πρβλ. **μηκώνιον**. II. τὸ περίττωμα τῶν ὀστρακηρῶν, δηλ. τῶν ὀστρακοδέρμων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 22 κέξ., 5. 15, 10· ἡ μελαναφόρος κύστις τῆς σηπίας, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 315 (ἔνθα εἶναι ἄρσεν.), Δίλ. παρὰ Σουΐδ. III. μεταλλικὴ ἄμμος, Πολυδ. Ζ', 100. IV. τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τοῦ ὠτός, αὐτόθι 2, 86 Bekk., ἔνθα κοινῶς **μύκων**. V. = **πεπλίς**, Διοσκ. 4. 168. (Πρβλ. Ἀρχ. Γερμ. **mâg-o**, κοινὰ Γερμ. **mân** (**mohn**)· Βοημ. **mák**.)

μηκωνιαῖος, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς μήκωνα ἢ ὅμοιος πρὸς μήκ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 20, 1· οὕτω **μηκωνάριος, α, ον**, Δημοκράτ. παρὰ Γαλην. 14, 130, 2· **μηκώνειος, α, ον**, Φιλοστρ. Γυμναστικὸς 6, 19.

μηκώνιον, τό, ὁ ὀπὸς τῆς μήκωνος, ὄπιον, Ἱππ. 407. 39, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 8, 2· οὕτω **μηκωνεῖον**, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 81. II. τὰ περιττώματα νεωστὶ γεννηθέντων βρεφῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 10, 5, ἴδε Foës. Oec. Hipp.

μηκωνίς, Δωρ. **μᾱκωνίς, ίδος**, ἡ, εἶδος θριδακος (μαρουλίου) ἔχοντος ὀπὸν ὅμοιον πρὸς τὸν τῆς μήκωνος, Νικ. Θηρ. 630. II. ὡς ἐπίθετ., παρεσκευασμένος μετὰ μήκωνος, **μακωνίδες** ἄρτοι Ἀλκμὰν 61.

μηκωνίτης [Ῐ], **ου**, ὁ, ὅμοιος μήκωνι, ὄνομα πολυτίμου λίθου, Πλίν. 37. 63.

μηκωνο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς μήκωνα, Σουΐδ.

μηλάγριον, τό, = **ἄγριον μῆλον**, κοινῶς «ἀγριόμηλον», Κύριλλ. Μον. ἐν βίῳ Ἰω. Σιλεντ., Actt. SS. Maii τ. 3, σ. 18, 38.

μηλάνθη, ἡ, = **μηλολόνθη**, Εὐστ. Ἰλ. 1329, 26, προσέτι, **μηλόνθη**, αὐτόθι. 2) = ἄνθος μήλου, Φιλόστρ. 803, 12.

μηλάτης, ὁ, ποιμήν, Ζωναρ. 1357, Εὐστ. 877. 50· μηλάταν (ἢ μηλατάν) τὸν ποιμένα Βοιωτοί, καὶ μηλόται· ποιμένες Ἡσύχ.

μηλάτων [ᾰ], κατὰ μεταπλασμὸν γεν. πληθ. ἀντὶ τοῦ **μήλων**, προβάτων, Λυκόφρ. 106.

μηλᾰφέω, ἢ **-άω**, (μήλη, ἀφή) διὰ τῆς μήλης δοκιμάζω, ὡς τὸ **ψηλαφάω**, Ἡσύχ. κτλ.

μηλέα, ἡ, (μῆλον) τὸ δένδρον τὸ φέρον μῆλα, «μηλειά», Λατ. **malus**, μηλέαι ἀγλαόκαρποι Ὀδ. Ζ. 115., Α. 589· μηλείη ἐν Νικ. Ἀλ. 230· — ἡ Περσικὴ μ., **malus Persica**, ἡ ῥοδακινέα, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 11, 5· ἡ ἡ Μηδικὴ μ., 1. 18, 5, πρβλ. ὁ αὐτ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 13, 4., 4. 2· — μ. Κυδωνία, **m. Punica**, ἡ κυδωνέα, Διοσκ. [Δισύλλ. ἐν Ὀδ. Ω. 340.] — Ἴδε Κόντου Φιλολογ. Σύμμικτ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. 3, σ. 563.

μήλειος, ον, καὶ **α, ον**, (μῆλον Α) ὁ ἀνήκων εἰς πρόβατον, πρόβειος, κρέα Ἡρόδ. 1. 119· μ. φόνος, σφαγὴ προβάτων, Εὐρ. Ἡλ. 92· γάλα ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 218. II. (μῆλον Β), καρπὸς ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ μήλου, Νικ. Ἀλ. 238, Ἀπολλ. Ῥόδ. Ε. 1401.

μήλη, ἡ, χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἐξέτασιν πληγῶν, καθετήρ, Λατ. **specilum**, Ἱππ. π. τῶν ἐν Κεφαλ. Τρωμ. 901, κτλ.

Μηλιάδες, αἱ, (μῆλον) νύμφαι τῶν ὀπωροφόρων δένδρων ἢ τῶν ποιμνίων, Πολυδ. Θ', 122, 127 (ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ)· — ἀλλ' ἐν Σοφ. Φ. 725, αἱ νύμφαι τῆς Μηλίδος ἢ Μηλίας ἐν Τραχῖνι· πρβλ. **Μηλιεύς**.

μηλῐ̆αυθμός, ἡ, = **μήλων ἰαυθμός**, μάνδρα προβάτων, Λυκόφρ. 96.

Μηλιεύς, κάτοικος τῆς Μηλίδας, πληθ. **Μηλιῆες**, Ἡρόδ. 8. 132, κτλ.· παρὰ τοῖς Ἀττ. **Μηλιεῖς** Σοφ. Φ. 4, Τρ. 193, Θουκ. 3. 92, κτλ.· ἀλλὰ παρὰ τοῖς νεωτέροις Ἀττ. ὁ Δωρ. τύπος **Μᾱλιεῖς** ἦτο ἐν χρήσει, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 13, 9, Διόδ., κτλ.· — ὡσαύτως ὡς ἐπίθ., **Μηλιεὺς κόλπος**, ὁ Μαλιακός, Ἡρόδ. 4. 33· — **Μηλιακός, ή, όν**, Θουκ. 3. 92, κτλ.· θηλ. **Μηλὶς λίμνη** = **Μηλιεὺς κόλπος**, Σοφ. Τ. 636, πρβλ. **Μηλιάδες**.

μηλίζω, (μῆλον Β) ἔχω χρῶμα κιτρινωπὸν οἷον τὸ τοῦ κυδωνίου, Διοσκ. 1. 173.

μηλῐ̆νο-ειδής, ές, ἔχων χρῶμα κίτρινον οἷον τὸ τοῦ κυδωνίου, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 2, 8.

μηλῐ̆νόεις, εσσα, εν, = τῷ προηγ., Νικ. Θ. 173.

μήλῐ̆νος, η, ον, Δωρ. **μᾱλῐ̆νος**, (μῆλον Β) ὁ ἀνήκων εἰς μηλέαν, ὄζος μ. Σαπφὼ 4. II. κατεσκευασμένος ἐκ μήλων ἢ κυδωνίων, μύρον μ. Θεόφρ. π. Ὀσμ. 26. 2) ἔχων χρῶμα κιτρινωπὸν ὡς τὸ τοῦ κυδωνίου, Λατ. **luteus**, Ἱππίας παρ' Ἀθην. 539Ε, Διόδ. 2. 53.

Μήλιος, α, ον, ὁ ἐκ τῆς νήσου Μήλου, Θέογν. 672, Θουκ., κτλ.· λιμὸς Μ., παροιμία ἐπὶ λιμοῦ, ὡς ἐκ τῆς ἐσχάτης στενοχωρίας εἰς ἣν ἡ νῆσος περιῆλθε κατὰ τὴν πολιορκίαν αὐτῆς, Ἀριστοφ. Ὄρν. 186, πρβλ. Θουκ. 5. 116. II. ἡ Μηλία, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ γῆ, γῆ ὑπόφαιος στυπτηριώδη ἔχουσα δύναμιν, ἣν οἱ ζωγράφοι ἀνεμίγνυον μετ' ἄλλων χρωμάτων ὅπως καταστήσωσιν αὐτὰ διαρκέστερα, Λατ. **melinum**, Διοσκ. 5. 180· ὡσαύτως Μηλιάς Θεόφρ. π. Λίθ. 62· Μηλὶς Πλούτ. 2. 58D· ἐν χρήσει καὶ ὡς στυπτικόν, στυπτηρία Μηλίη Ἱππ. 681. 26, κτλ.

μηλίς, ίδος, ἡ, (μῆλον Β) = **μηλέα**, Ἴδυν. 1· **μᾱλίς**, Θεόκρ. 8. 79.

μηλίς, ίδος, ἡ, νόσημά τι τῶν ὄνων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 25.

Μηλίς, ίδος, ἡ, ἴδε **Μήλιος**. II. Ἰων. ἀντὶ τοῦ **Μᾱλίς**, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ γῆ, ἡ ἐν Τραχῖνι, Ἡρόδ. 7. 198., 8. 31, κτλ.· πρβλ. **Μηλιεύς**.

μηλίτης, ου, ὁ, (μῆλον Β) οἶνος μ., οἶνος ἐκ μήλων ἢ κυδωνίων, Πλούτ. 2. 648Ε. II. (μῆλον Α) μ. ἀριθμός, πρόβλημά τι ἀριθμητικὸν περὶ ἀριθμοῦ τινος προβάτων, Σχόλ. Πλάτ. σ. 91· πρβλ. **φιαλίτης**.

Μηλίχιος = **Μειλίχιος** (δηλ. Ζεύς), Ἐπιγραφ. Θηρ. CD 1752.

μηλο-βᾰτέω, βατεύω πρόβατα, κτίλοι εἰλικόεντες ἐν εἴαρι μηλοβατεῦσι Ὄππ. Κυνηγ. 1, 387.

μηλο-βᾰφής, ές, βεβαμμένος μὲ χρῶμα κίτρινον οἷον τὸ τῶν κυδωνίων, Φίλων Βυζ. περὶ τῶν Ζ' θαυμάτ. 2.

μηλο-βολέω, πετροβολῶ μὲ μῆλα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 996.

Μηλό-βοσις, ἡ, θηλ., κύρ. ὄνομα, ἡ τρέφουσα τὰ πρόβατα, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμητρ. 420.

μηλοβοτέω, βόσκω πρόβατα, «μηλοβοτεῖ· ποιμαίνει» Ἡσύχ.

μηλο-βοτήρ, -ῆρος, ὁ, ποιμὴν προβάτων, Ἰλ. Σ. 529, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 286· — οὕτω **μηλο-βότης, ου**, ὁ, Δωρ. **-τας**, Πινδ. Ι. 1. 67, Εὐρ. Κύκλ. 53.

μηλό-βοτος, ον, ὑπὸ προβάτων νεμόμενος, ἐπίθ. βοσκησίμων χωρῶν, Πινδ. Π. 12. 4, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 548· "Ἴδας ἀνὰ μηλοβότους πρῶνας Βακχυλ. V. 66· τὴν χώραν ἀνεῖναι μηλόβοτον, νὰ ἀφήσωσι, τὴν χώραν ἔρημον ὥστε νὰ βόσκωνται πρόβατα ἐν αὐτῇ, Ἰσοκρ. 302C, πρβλ. Διογ. Λ. 6. 87· ἐπηράσατο εἰς ἀεὶ μηλόβοτον εἶναι (δηλ. τὴν Καρχηδόνα) Ἀππ. Ἐμφ. 1. 24, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 103· — μεταφορ., μ. γυναῖσις τὴν ἀρχὴν ἀφῆκεν Φιλόστρ. 210, πρβλ. 517.

μηλο-γενής, ές, ἐκ προβάτων γεννηθείς, πῶυ μ., ποίμνιον προβάτων, Φιλοξ. 3. 7.

μηλοδαΐκτας, ὁ, = **μηλοκτόνος**, ὁ φονεύων πρόβατα, μηλοδαΐκταν .. λέοντα Βακχυλ. VIII, 6.

μηλο-δᾰκής, ές, ὁ δεχάμενος πρόβατα, π. χ. εἰς θυσίαν, ἐπὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος, Πινδ. Π. 3. 48, πρβλ. Εὐρ. Ἴων 228.

μηλο-δροπῆες, Δωρ. **μᾱλ-**, οἱ, οἱ συλλέγοντες μῆλα, Σαπφὼ 94.

μηλο-θύτης, ου, ὁ, ὁ θύων πρόβατα, ἱερεύς, Εὐρ. Ἄλκ. 121· βωμὸς μ., ἐφ' οὗ προσφέρονται θυσίαι προβάτων, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 1110.

μηλόκαρπον, τό, = ἡ **μακρὰ ἀριστολοχία**, εἶδος βοτάνης, Διοσκορ. 3, 5, (ἐκ τῶν Νθ.).

μηλόκερος καὶ **μηλόκ' ρως**, ὁ ἔχων κέρατα προβάτου, ἐπίθ., Ψευδοκαλλισθ. Δ', 30, ἐνθ. 31 τῆς ἐκδ. Müller, ἐν σημ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μηλο-κίτριον, το, = μῆλον κίτριον, τὸ πορτοκάλλιον ἢ λεμόνιον, Γηλην. τ. 13, 615.

μηλο-κόμος, ον, ὁ προστατεύων τὰ πρόβατα, βόαυλα Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 1028. 74.

μηλο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων πρόβατα, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **σιο-(σ)φάγῳ σιδήρῳ.**

μηλο-κυδώνιον, τό, τὸ κυδώνιον, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 2. 12.

μηλολάνθη, ἡ, Πολυδ., ἴδε **μηλολόνθη** ἐν τέλ.

μηλολεπτοκαρυκαστανοπρᾶται, οἱ, οἱ πωλοῦντες μῆλα, λεπτοκάρυα καὶ κάστανα, Κ. Ροδίου ποιήμ. Matr. Anecd. gr. II. σελ. 626.

μηλολόνθη, ἡ, ζωῦφιον χρυσίζον κανθάρῳ ὅμοιον, χρυσοκάνθαρος, κοινῶς «βίσβιζας», Melolonthus aurata, λινόδετον ὥσπερ μηλολόνθην τοῦ ποδὸς (ὡς ποιοῦσι καὶ νῦν ἔτι τὰ παιδία δένοντες αὐτὴν ἐκ τοῦ ποδὸς διὰ κλωστῆς καὶ ἀφίνοντες νὰ πετᾷ εἰς τὸν ἀέρα καὶ νὰ βομβῇ) Ἀριστοφ. Νεφ. 763· ἔχει ἐν ἑλύτρῳ τὰ πτερὰ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 5, 12· τὸ πτερὸν ἔχει ἐν κολεῷ αὐτόθι 4. 7, 1· **μηλολάνθη** παρὰ Πολυδ. Θ', 122, 124, 125· — ὑποκορ. **μηλολόνθιον**, τό, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1332.

μηλό-μαστος, ἡ, ἡ ἔχουσα μαστοὺς ὡς μῆλα, Ἰσ. Πορφυρογέν. ἐν Allat Exc. 316.

μηλο-μάχια, ἡ, μάχη διὰ μήλων, Ἀθήν. 277Δ.

μηλό-μελι, **ιτος**, τό, μέλι παρεσκευασμένον διὰ κυδωνίων, Διοσκ. 5. 39.

μῆλον (Α), **ου**, τό, πρόβατον ἢ αἶξ, ἢ βοῦν ἢ ἔτι μῆλον Ὀδ. Μ. 301 (πρβλ. 299)· ἕκαστος .. μῆλον ἀγινεῖ ζατρεφέων αἰγῶν Ξ. 105· ἀλλαχοῦ ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸν πληθ. (πρὸς διάκρισιν δὲ τοῦ γένους προστίθεται ἐπίθετον, ἄρσενα μ., κριοί, «κριάρια», Ὀδ. Ι. 438· ἔνορχα μ. Ἰλ. Ψ. 147), πρὸς ζήλωσιν ποιμνίων προβάτων καὶ αἰγῶν, «γιδοπρόβατα», ἔνθα δὲ πολλὰ μῆλ', ὅτίς τε καὶ αἴγες, ἰαύεσκον Ὀδ. Ι. 184· ὡς δὲ λέων μήλοισιν .. ἐπελθών, αἴγεσιν ἢ ὀΐεσσι Ἰλ. Κ. 485· ἐντεῦθεν, καθόλου ὡς τὸ **πρόβατα**, μικρὰ κτήνη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **βόες**, ὡς τὸ Λατ. pecudes πρὸς τὸ armenta, βόες καὶ ἵφια μῆλα Ἰλ. Ι. 406, κτλ.· μῆλα καὶ βοῶν ἀγέλας Πινδ. Π. 4. 263· μῆλα καὶ ποίμνας Σοφ. Αἴ. 1061· — ἀλλ' ἁπλ. ἐπὶ προβάτων, ἄργυφα μῆλα Ὀδ. Κ. 85· μήλων εὐπόκοις νομεύμασιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1416· ἐπὶ βοός, Σιμων. 249· οὕτω, μυκηθμοῖσι καὶ βρυχήμασιν μήλων, ἐπὶ ἀγελῶν, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 155· καθόλου, ζῶα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, Πινδ. Ο. 7. 116· ἰδίως ἐπὶ τῶν πρὸς θυσίαν ζώων, αὐτόθι 145, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1057, πελ.· — ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ζώων τοῦ κυνηγίου, Σοφ. Ἀποσπ. 911· — ὁ Λυκόφρ. 106 μεταχειρίζεται κατὰ μεταπλασμὸν γεν. πληθ. **μηλάτων**.— (Ἡ λέξις δὲν εἶναι οὕτως ἐν χρήσει παρὰ πεζογράφοις. Δὲν γίνεται δὲ **μᾶλον** παρὰ Πινδ., ἐπειδὴ ὁ γνήσιος Δωρ. καὶ Βοιωτ. τύπος εἶναι μεῖλον, Ahrens D. Dor. 145, 153).

μῆλον (Β), **ου**, τό, Δωρ. **μᾶλον**, Λατ. malum, ὡς καὶ νῦν, τὸ μῆλον ἢ (καθόλου) ὁ καρπὸς δένδρου, Ἰλ. Ι. 542, Ὀδ. Η. 120, καὶ Ἡσ. Θ. (ἐνῷ ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. ἀείποτε σημαίνει πρόβατον), Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.· χνοῦς ὥσπερ μήλοισιν ἐπήνθει Ἀριστοφ. Νεφ. 978· — μ. Κυδώνιαν, τὸ κυδώνιον, μ. Περσικόν, τὸ ροδάκινον, μ. Μηδικὸν ἢ κίτριον, τὸ πορτοκάλλιον ἢ λεμόνιον, μ. Ἀρμενιακόν, Malum praecox, τὸ βερίκοκκον, ἅπαντα παρὰ Διοσκ. 1. 160 κἑξ.· πρβλ. **μηλέα**. **II.** πληθ., μεταφορ., ἐπὶ τῶν μαστῶν κορασίου, Ἀριστοφ. Αυσ. 155, Ἐκκλ. 903, Θεόκρ. 27. 49· πρβλ. **κυδωνιόω**, **μηλοῦχος**. **2)** αἱ παρειαί, Λατ. malae, Ἀνθ. Π. 9. 556, Λουκ. Εἰκόνες 6· πρβλ. **μηλοπάρχης**· — ἀλλὰ ἐν Θεοκρ. 14. 38, τά σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι, τὰ δάκρυά σου ῥέουσιν ὡς μῆλα, δηλ. μεγάλα, ἅμα δὲ καὶ γλυκέα. **3)** τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς οἰδήματα, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κύλα**.

μηλο-νόμης, ου, Δωρ. **-μας**, ποιμὴν ἢ αἰπόλος, βοσκός, Εὐρ. Ἄλκ. 573· — οὕτω, **μηλο-νομεύς**, **-έως**, ὁ, Ἀνθ. Π. 9. 452, «μηλονομεῖς· ποιμένες» Ἡσύχ.

μηλονομιαῖον· «ἐννόμιον» Ἡσύχ.

μηλο-νόμος, ον, ὁ βόσκων αἶγας ἢ πρόβατα, Σάκαι μ., οἱ νομάδες Σάκαι, Χοιρίλος 3 (σ. 121)· ὡς οὐσιαστ., = **μηλονόμης**, Εὐρ. Κύκλ. 660. **II. μηλονόμος**, ον, = **μηλοτρόφος**, διάφ. γραφ. ἐν Ἀνθ. Π. 9.103.

μηλο-πάρχης, Δωρ. **μᾱλο-**, ον, ὁ ἔχων παρειὰς ὡς μῆλα, Θεόκρ. 26. 1.

μηλο-πέπων, **-ονος**, ὁ, πεπόνιον ἔχον τὸ σχῆμα μήλου καὶ ἐσθιόμενον μόνον ὅταν ὑπερωριμάσῃ, οἱ δὲ πέπονες καὶ μηλοπέπονες ὀνομαζόμενοι Γαληνο. τ. 6. 465, 17.

μηλο-πλακούντιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., μεταγεν.

μηλο-πλάκους, **-ούντος**, ὁ, εἶδος πλακοῦντος ἐκ κυδωνίων, Γαληνο. τ. 6, 603, 3.

μηλοπράτης, ὁ, ὁ πωλῶν μῆλα, Τζέτζ. Ἱστ. 9, 376.

μηλο-σκόπος κορυφή, ἡ κορυφὴ λόφου ἢ βουνοῦ ἐξ ἧς δύναταί τις νὰ παρατηρῇ τὰ βοσκόμενα ποίμνια, ἀκροτάτην κορυφὴν μηλοσκόπον εἰσαναβαίνων Ὅμ. Ὕμν. 18. 11.

μηλουσόν, ἡ, «ὁδὸς δι' ἧς πρόβατα ἐλαύνεται. Ῥόδιοι» Ἡσύχ.

μήλασμον, τό, = **πόλτον**, Διοσκ. 3. 124 (ἐκ τῶν Νόθ.)

μηλό-σπορος, ον, πεφυτευμένος μὲ μηλέας ἢ ὁπωροφόρα δένδρα, Εὐρ. Ἱππ. 742.

μηλοσ-σόος, ον, ὁ προφυλάττων καὶ προστατεύων τὰ πρόβατα, Ἀνθ. Π. 6. 334.

μηλο-σφᾰγέω, σφάζω πρόβατα, ἱερὰ μ., θυσιάζω πρόβατα, Σοφ. Ἠλ. 280· ἀπολ., μ. ἑαμιόνων ἔπ' ἐσχάραις Εὐρ. Ἀποσπ. 930, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1232· μ. ἐς ἀσπίδα Ἀριστοφ. Λυσ. 191. **2)** καθόλου, προσφέρω, οἶνου σταμνίον αὐτῷδι 196.

μηλοσφαγία, ἡ, θυσία προβάτων, Κύριλλ. Ἀλ. Ι. 417D, Ἡσύχ.

μηλο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων πρόβατα, Ἀσὶη Ἀρχίλ. 22· Λιβύη Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 4. 155· Ἀσὶς Αἰσχύλ. Πέρσ. 763· κατ' Ἀρκαδίαν μηλοτρόφον Βακχυλ. Χ, 95, Blass· ποιμὴν Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. Ι', 2.

μηλοῦχος, ὁ, (**μῆλον** Β. ΙΙ) ζώνη ἀνέχουσα τοὺς μαστούς, Ἀνθ. Π. 6. 211· ἀλλαχοῦ **στρόφιον**.

μηλο-φάγος, ον, ὁ τρώγων πρόβατα, μ. ἑορτή, τὸ Πάσχα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νόνν.

μηλο-φόνος, ον, ὁ φονεύων, σφάζων πρόβατα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 738, Ὀππ. Κυν. 3. 263.

μηλοφορέω, φέρω μῆλα, τὰν πήραν ἃ ποκ' ἐμαλοφόρει Θεόκρ. Ἐπιγράμμ. 2.

μηλοφορία, ἡ, τὸ φέρειν μῆλα, ἢ τὸ ἔργον ἢ τὸ ἄξίωμα τοῦ μηλοφόρου, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 514D.

μηλο-φόρος, ον, ὁ φέρων, παρέχων μῆλα, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 396· ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, Παυσ. 1. 44, 3· — οἱ μ., οἱ δορυφόροι τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας, ὡς φέροντες χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ μῆλα ἐπὶ τοῦ σαυρωτῆρος (κάτω ἄκρου) τῶν δοράτων αὐτῶν, Wess. εἰς Ἡρόδ. 7. 41. — Καθ' Ἡσύχ.: «μηλοφόροι· θεραπεία Περσικὴ τοῦ Βασιλέως».

μηλο-φύλαξ [ῠ], **ᾰκος**, ὁ καὶ ἡ, ὁ φυλάττων πρόβατα, Ἀνθ. Πλαν. 233· ἢ μῆλα, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 742.

μηλόχρους, ὁ, ἡ, ἔχων χρῶμα μήλου, Κρόνος σημαίνει ἄνδρας μηλόχρους (μελάγχροας Λοβεκ. Φρύν. 662) Bibl. Matrit, σ. 336.

μῆλοψ, **-οπος**, ὁ, ἡ, (**μῆλον** Β, ὄψ Β), ὁ ἔχων ὄψιν μήλου, κίτρινος, μῆλοπα καρπόν, δηλ. τὸν σίτον, Ὀδ. Η. 104· πρβλ. **αἴθοψ**.— Καθ' Ἡσύχ.: «μήλοπα· μηλοειδῆ τῷ χρώματι· τοιοῦτος γάρ ἐστιν ὁ πυρός».

μηλόω, (μῆλη) ἐξετάζω τραῦμα διὰ τῆς μήλης (τοῦ καθετῆρος), Ἱππ. 448. 39, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 515· ἴδε **καταμηλόω**.— Καθ' Ἡσύχ.: «μηλῶσαι· τὸ τὴν μήλην καθεῖναι που. καὶ ἐν τῷ ἐμεῖν καθιέντας τι εἰς τὸ στόμα καταμηλοῦν. καὶ τὰ τὰ βαπτόμενα ἔρια πιέζειν εἰς τὸ χαλκίον».

μηλώδης, ὅμοιος μήλῳ, Κραμήρου Ὀξ. Ἀνέκδ. τ. 1. σ. 280, 2· τοῦ μήλου μηλωδεστέρου Γαληνο. τ. 5, σ. 62.

μηλώορον, τό, = ἄμπελος λευκή, εἶδος φυτοῦ μὲ βοτρυοειδῆ καρπόν, ἀγριάμπελος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 11, κτλ. **II.** βεβαμμένα ἔρια, Εὐστ. 1394. 32.

μηλών, **ῶνος**, ὁ, τόπος πεφυτευμένος μὲ μηλέας, ἄλσος μηλεῶν, Λατ. pometum, Μέγ. Ἐτυμολ. 130. 29, Ἀρκάδ. 13. 3.

Μήλων, ὁ, ὁ Ἡρακλῆς· «ὀνομασθῆναί φασι τὸν θεὸν οὕτως διὰ τὸ μὴ ἱερεῖα θύειν αὐτῷ τοὺς Μελιτεῖς, ἀλλὰ τὸν καρπὸν τὰ μῆλα» Ἡσύχ., Πολυδ. Α', 31.

μηλώσιος Ζεύς, ὁ, προστάτης τῶν προβάτων, Συλλ. Ἐπιγρ. 1870, 2418.

μήλωσις, ἡ, ἡ διὰ τῆς μήλης ἐξέτασις τραύματος, Ἱππ. Ἀγμ. 772· ἡ χρῆσις τῆς μήλης, ὁ αὐτ. ἐν Κερ. Τρωμ. 902.

μηλωτή, ἡ, (μῆλον) δέρμα προβάτου, πᾶσα δορὰ ἀπατέργαστος καὶ μαλλοφόρος, στρῶμα μηλωτήν τ' ἔχει Φιλήμων ἐν «Εὐρίπῳ» 1, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 672· — ἐπὶ τοῦ ἱματισμοῦ τῶν μοναχῶν, «τὴν μηλωτὴν ἔχουσιν οἱ πάντοτε τὴν νίκρωσιν τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες», μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐαγρίου. — Καθ' Ἡσύχ.: «μηλωτή· διφθέρα· — οὕτω καὶ **μηλωτάριον**, τό, Ἰω. Μόσχος 2856Δ, κλ., ἴδε Δουκάγγ.

μηλωτής, ὁ, ποιμήν, Ἡσύχ. (**μηλότης** Schmidt).

μηλωτίς, **ίδος**, ἡ, = τῷ ἑπομ., Γαληνο. 2. 574, 10.

μηλωτρίς, **ίδος**, ἡ, ἐργαλεῖον πρὸς ἐξέτασιν τραυμάτων, ἰδίως δὲ πρὸς καθαρισμὸν τῶν ὠτίων, τῇ μηλωτρίδι Γαληνο. Γλωσσ. Ἑξήγ. ἐν λέξ. **ἀπυρομήλη** (τ. 19, σ. 85, 6). (Ἐκ τοῦ **μηλόω**· οὐχὶ σύνθετον ἐκ τοῦ **μηλόω** καὶ **ὠΐς**, ἂν καὶ ὁ Γαληνὸς νομίζει τὸ τοιοῦτον, ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 255).

μήλ-ωψ, πλημμελὴς γραφὴ ἀντὶ **μῆλοψ**.

μήν, παρὰ τοῖς Δωρ. καὶ τοῖς ἀρχ. Ἐπικ. **μάν**, μόριον ἐν χρήσει πρὸς ἐνίσχυσιν διαβεβαιώσεων, ὁρκωμοσιῶν καὶ τῶν τοιούτων, Λατ. vero, ἀληθῶς, τῇ ἀληθείᾳ, πράγματι, ὄντως, κτλ. Εἶναι ἰσχυρότερος τύπος τοῦ **μέν**, ὅπερ παρὰ τοῖς Ἐπικ. ποιηταῖς ἦν ἐν χρήσει σχεδὸν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον (ἴδε **μέν** ἐν ἀρχ.), καὶ ὡς ἐκεῖνο ἀείποτε εἵπετο μετὰ τὴν πρώτην λέξιν τῆς προτάσεως, ὥδε γάρ ἐξερέω, καὶ μήν τετελεσμένον ἔσται, καὶ ἀληθῶς θὰ εἶναι τετελεσμένον .., Ἰλ. Ψ. 410, Ὀδ. Π. 440· ἴστε μάν .., γινώσκετε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀναμφιβόλως, Πινδ. Ι. 4 (3). 58, κτλ.· συχνὸν μετὰ τῆς προστ., ἄγε μήν, Λατ. age vero, «ἐμπρὸς λοιπόν», Ἰλ. Δ. 302· ἄγρει μάν Ε. 765· ἄνα γε μαν Αἰσχύλ. Χο. 963· ἕπεο μὰν Σοφ. Ο. Κ. 182· ὅρα γε μὴν αὐτόθι 587, κτλ. **II.** ἡγουμένων ἄλλων μορίων, **1) ἦ μήν**, κατὰ ἀλήθειαν, ἀληθέστατα, βεβαιότατα, ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν Ἰλ. Β. 291, πρβλ. Ι. 57, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 11. 101· οὕτως, ἦ μάν Ἰλ. Β. 370., Ν. 354, Πίνδ.· ἐπιτεταμ., ἦ δὴ μάν Ἰλ. Ρ. 538·— οὕτω παρ' Ἀττ., ἰδίως ἐπὶ ἰσχυρῶν διαμαρτυριῶν ἢ ὅρκων, μετ' ἀπαρ., ὄμνυσι δ' ἦ μὴν λαπάξειν Αἰσχύλ. Θήβ. 531, πρβλ. Σοφ. Τρ. 1186, Ξεν. Ἀν. 2. 3. 26· καὶ ἐν ἀρνήσει, ἦ μὴν μὴ .., Θουκ. 8. 81, κτλ.· παρὰ πεζογράφοις ὡσαύτως ἐν ἀρχῇ ἀνεξαρτήτου προτάσεως, ὀμνύω .., ἦ μὴν ἐγὼ ἐθυόμην Ξεν. Ἀν. 5. 9, 31· καὶ νὴ τὸν κύνα, .. ἦ μὴν ἐγὼ ἔπαθόν τι τοιοῦτον Πλάτ. Ἀπολ. 22Α·— οὕτω, μὴ μάν .. ἀπολοίμην Ἰλ. Χ. 304, κτλ.·— ἴδε μὲν Δ. Ι. **2) καὶ μήν**, ἐνίοτε ἁπλῶς εἰσάγει σοβαρὰν διαβεβαίωσιν, ἴδε ἐν ἀρχ., πρβλ. Πινδ. Ν. 2. 18, κτλ.· καὶ δὴ μάν Θεόκρ. 7. 120·— συχνάκις δὲ εἰσάγει τι νέον ἢ ἄξιον ἰδιαιτέρας προσοχῆς, καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον Ὀδ. Λ. 582, πρβλ. 593, Αἰσχύλ. Πρ. 459, Πέρσ. 406, κτλ.· ἰδίως παρὰ τοῖς δραματικοῖς ποιηταῖς χρησιμεύει πρὸς δήλωσιν ὅτι πρόσωπόν τι ἐμφανίζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἰδοὺ .., νὰ καὶ .., καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' αὐτὸς ... Αἰσχύλ. Θήβ. 372, Εὐρ. Ἠλ. 339, πρβλ. Σοφοκλ. Ἀντ. 626, κτλ.· οὕτως ἐπὶ νέων γεγονότων, καὶ προσέτι, καὶ μάλιστα, ἀκόμη .. Αἰσχύλ. Πρ. 982, Ἀριστοφ. Εἰρ. 369, κτλ.· καὶ παρὰ τοῖς ῥήτορσι κτλ. πρὸς εἰσαγωγὴν νέου ἐπιχειρήματος, Πλάτ. Θεαίτ. 153Β, Δημ. 532, 17., 823. 1, κτλ.· οὕτως ἐπὶ ἀποκρίσεων πρὸς δήλωσιν συγκαταθέσεως, ὡς τὸ **καὶ δή**. ἀλλ' ἣν ἐφῇς μοι .. λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς. — Ἀπόκρ. καὶ μὴν ἐφίημι, καλὰ λοιπὸν ἐπιτρέπω, ἀφίνω, Σοφ. Ἠλ. 556· μὴ νῦν διάτριβ', ἀλλ' ἄνυε πράττων ... Ἀπόκρ. καὶ μὴν βαδίζω Ἀριστοφ. Πλ. 413, πρβλ. Βατρ. 895, Εὐρ. Ἐκ. 317, Ξεν. Ἀν. 5. 5, 14, Συμπ. 4. 15· οὕτω, καὶ μὴν .. γε Αἰσχύλ. Πρ. 982, 985, κτλ. **3) ἀλλὰ μήν**, ἀληθῶς ὅμως .., Λατ. verum enimvero, ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 226, 233, κτλ.· ἀλλὰ μὰν Ἀριστοφ. Ἀχ. 766· ἀλλὰ μήν .. γε ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 258· εἰσάγει ἀλήθειάν τινα ἀδιαφιλονείκητον, Πλάτ. Θεαίτ. 187Α· σπανίως χωρίζεται: ἀλλ' ἐστὶ μὴν οἰκητὸς Σοφ. Ο. Κ. 28· ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μὴν .. Εὐρ. Ἐκ. 401, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1068·— οὕτως, ἰσχυρότερον, ὅμως μὴν Πλάτ. Πολιτ. 297D. **4) οὐ μήν**, ἀληθῶς ὄχι, Ἰλ. Ω. 52, καὶ Ἀττ.· ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμ. **οὐ μάν**, Μ. 318, κτλ.· οὕτω, **μὴ μάν** (Ἀττ. μὴ μήν), ὤ, μὴ .., Θ. 512., Ο. 476, κτλ.· ὡσαύτως, ἀλλ' οὐ μάν Ρ. 41· ἀλλ' οὐ μάν .. γε Σοφ. Ο. Κ. 151· οὐδὲ μάν Πινδ. Π. 4. 155. **III.** μετὰ τὰ ἐρωτηματικὰ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λαμβάνει πως ἀντιρρητικὴν δύναμιν, τί μήν; τί δέ; τί λοιπόν; δηλ. βέβαια, βεβαίως, φυσικώτατα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 203, Πλάτ. Θεαίτ. 145Ε, κτλ.· τί μὴν οὔ; Καὶ διὰ τί ὄχι; Εὐρ. Ρῆσ. 706· πῶς μήν; καὶ πῶς ὄχι; Ξεν. Κύρ. 1. 6, 28· ποῦ μήν; πρὸς δήλωσιν θαυμασμοῦ, Πλάτ. Θεαίτ. 142Α· μετὰ τοῦ **ἀλλά**, ἀλλὰ τίνος μὴν ἕνεκα; Ξεν. Κύρ. 1. 6, 28· ἀλλὰ πότε μήν; ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 4. 23. **IV.** μὴν συχνάκις λαμβάνει ἐναντιωματικὴν δύναμιν, ἰδίως κατόπιν ἀρνήσεως, ὥστε ἀντικαθιστᾷ τὸ **μέντοι**, Λατ. tamen, νῦν μὲν στυγέει .., ἔσται μὰν ὅταν κτλ. Ἰλ. Θ. 370-373· οὐ μὴν ἄτιμοι .. τεθνήξομεν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1279, πρβλ. 1068· ἀνάγκη μὲν καὶ ταῦτ' ἐπίστασθαι .., οὐδὲν μὴν κωλύει κτλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 268Ε, πρβλ. Γοργ. 493C, Πολ. 529Ε, κτλ.· χαλεπῶς ἔχει ὑπὸ τραυμάτων, μᾶλλον μὴν αὐτὸν αἱρεῖ ἡ νόσος ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 142Β·—τοῦτο ἐκφέρεται ἰσχυρότερον διὰ τοῦ **γε μήν**, Πινδ. Π. 7. 20, Αἰσχύλ. Θήβ. 1062, Σοφ. Ο. Κ. 587, Ξεν. Κύρ. 6. 1,7, κτλ.· ὡσαύτως, οὐ μήν .. γε Αἰσχύλ. Πρ. 268, Θήβ. 538· οὐδὲ μὴν αὐτόθι 809, Χο. 189· καὶ οὐ μὴν οὐδὲ Θουκ. 1. 3, 82, κτλ.· οὐ μὰν οὐδὲ Ἰλ. Δ. 512· ἀλλ' οὐ μὰν οὐδὲ Ψ. 441·— περὶ τοῦ οὐ μὴν ἀλλά, ἴδε **ἀλλὰ** Π. 3.

μήν, ὁ, γεν. **μηνός**, Αἰολ. **μῆννος** Συλλ. Ἐπιγρ. 2166. 34, Ahr. Αἰολ. Διάλ. § 8· δοτ. πληθ. **μησί** (ἐν δυσὶ χωρίοις τοῦ Ἡροδ. 4. 43., 8. 51, ἡμαρτημένως **μήνεσι**, Dind. π. Διαλ. Ἡρόδ. σελ. XIV)· ἡ Ἰων. ἢ Αἰολ. ὀνομ. **μεὶς** εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὁμ., ἴδε ἐν λ.: Δωρικός τις τύπος **μῆς** μνημονεύεται ὑπὸ τῶν Γραμματ., ἴδε Ahrens Δωρικ. Διάλ. 242. (Πρβλ. **μήν-η**· πρὸς δὲ τὸ **μήν** καὶ τοὺς διαλεκτικοὺς αὐτοῦ τύπους **μῆς**, **μεῖς**, πρβλ. Σανσκρ. mās, mās-as (mensis)· Ζενδ. māonh (μῆς, μήνη)· Λατ. mens-is· Γοτθ. men-a (σελήνη), mea-oths (μήν)· Ἀρχ. Σκανδιν. mán-uôr, mán-aôr. Ἀγγλ.-Σαξον. mon-a, mon-aô· Ἀρχ. Γερμ. mān-ôt (monath)· Λιθ. mén-u (μήνη), menes-is (μήν)·— ἡ Σανσκρ. ῥίζα εἶναι mā (metiri), ἴδε **μέτρον**· ἐπειδὴ κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἡ σελήνη ἦτο τὸ μέτρον τοῦ μηνός.) Ὁ μὴν ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «μήνας», Ὁμ. Ἡσ., κλ. Κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ὁ μὴν διῃρεῖτο εἰς δύο μέρη, τὸ πρῶτον μέρος ἐκαλεῖτο **μηνὸς ἱσταμένου**, τὸ δὲ δεύτερον **μηνὸς φθίνοντος**, τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο Ὀδ. Ξ. 162., Τ. 307· πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 778, Θ. 59, Ἡρόδ. 6. 106. Οἱ Ἀττικοὶ διῄρουν εἰς τρεῖς δεκάδας, μὴν ἱστάμενος (ἢ ἀρχόμενος, εἰσιών), μεσῶν καὶ φθίνων (ἢ ἀπιών)· ἱσταμένου τοῦ μηνὸς εἰνάτη Ἡρόδ. 6. 106, πρβλ. Θουκ. 4, 52, κτλ.· τῆς δὲ τρίτης διαιρέσεως αἱ ἡμέραι ἠριθμοῦντο ἀντιστρόφως ἢ ὀπισθοβατικῶς, μηνὸς τετάρτῃ φθίνοντος, κατὰ τὴν τετάρτην ἡμέραν ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ μηνός, ὡς τὸ Λατ. quarto ante kalendas, Θουκ. 5. 19· Μαιμακτηριῶνος δεκάτῃ ἀπιόντος, δηλ. τῇ 21ῃ τοῦ μηνός, Ψήφ. παρὰ Δημ. 238. 2· μηνῶν φθινὰς ἡμέρα, ἡ ἐσχάτη ἢ τελευταία τοῦ μηνός, Εὐρ. Ἡρακλ. 779, ἔνθα ἴδε Elmsl.· ἀλλ' ἡ τελευταία αὕτη δεκὰς ἠριθμεῖτο καὶ ὁμαλῶς, ὡς τῇ τρίτῃ ἐπ' εἰκάδι, τῇ 23ῃ τοῦ μηνός, κτλ.· ἕκτῃ μετ' εἰκάδα Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 265. 5. — τελευτῶντος τοῦ μηνός, κατὰ τὸ τέλος τοῦ σεληνιακοῦ μηνὸς (ὅτε δὲν ὑπῆρχε τὸ φῶς τῆς σελήνης), Θουκ. 2. 4· ἴδε ἐν λ. **ἔνος** 2·—ἐκείνου τοῦ μηνός, κατὰ τὴν διάρκειαν .., Ξεν. Ἀπομν. 4. 8, 2·— κατὰ μῆνα, καθ' ἕκαστον μῆνα, μηνιαίως, ὡς καὶ νῦν, Ἀριστοφ. Νεφ. 1287, κτλ.· μισθὸν διδόναι κατὰ μ. Δημ. 1209. 11 οὕτω, κατὰ μῆνα ἕκαστον ἢ κατὰ μῆνας Πλάτ. Νόμ. 830D, 762B ὡσαύτως, ἑκάστου μηνὸς αὐτόθι 760C· τοῦ μηνὸς ἑκάστου Ἀριστοφ. Ἀχ. 859· ἢ μόνον τοῦ μηνός, κατὰ μῆνα, ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 612, κτλ.· ξυνόδους ποιεῖσθαι δύο τοῦ μ. Πλάτ. Νόμ. 771D· τόκον δραχμὴν τοῦ μ. τῆς μνᾶς, τόκον δραχμὴν δι' ἑκάστην μνᾶν κατὰ μῆνα, Αἰσχίν. 68. 26. Τῶν Ἀττικῶν μηνῶν οἱ μὲν εἶχον κατ' ἀρχὰς ἡμέρας 29, οἱ δὲ 30 (πρβλ. **ἔνος** 2), καὶ οὕτως οἱ μὲν μικρότεροι ἐκαλοῦντο **κοῖλοι**, οἱ δὲ μείζονες **πλήρεις**· πρβλ. **ἐξαιρέσιμος**, καὶ ἴδε Clinton F. H. τόμ. 2, Παράρτ. 19· περὶ τῶν Μακεδονικῶν μηνῶν, ἴδε τοῦ αὐτοῦ τ. 3, Παράρτ. 4· καὶ περὶ τοῦ ἀρχαιοτάτου Ἑλληνικοῦ μηνὸς ἴδε Lewis Astr. of Ancients, σ. 16 κέξ. **2)** = **μηνίσκος**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1114, ἐκ διορθώσ. τοῦ Dobree ἀντὶ **μήνηνἢ μῆνιν**, Κλεομήδ. περὶ μετεωρ. σ. 514 ἔκδ. Βασιλ. **II.** ὡς κύρ. ὄνομα, ὁ θεὸς Lunus, ἀρσεν. τοῦ **Μήνη**, Λουκ. ἐν Διὲ Τραγῳδῷ 8.

μην-ᾰγύρτης, ου, ὁ, ἱερεὺς τῆς Μήνης ἤτοι τῆς Κυβέλης, ὁ κατὰ μῆνα περιερχόμενος καὶ συναθροίζων βοηθείας (πρβλ. **μητραγύρτης**), Meineke εἰς Μένανδρ. 111·— ὁ Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπαρ. 79Β μνημονεύει ῥῆμα **μηναγυρτέω** ἐκ Διονυσ. τοῦ Ἀλ. 2. 19, ἔνθα **μητραγυρτέω**.

μηναῖος, α, ον, ὁ κατὰ μῆνα .., ἴδε Λοβεκ. Ἀγλαόφ. 954·— τὰ **μηναῖα**, ὡς καὶ νῦν, τὰ βιβλία τὰ περιέχοντα τὰς δι' ἕκαστον μῆνα ἀκολουθίας, Ἐκκλ.

μηνάς, άδος, ἡ, = **μήνη**, ἡ σελήνη, Εὐρ. Ρῆσ. 534.

μήνη, ἡ, σελήνη, Ἰλ. Τ. 374, Αἰσχύλ. Πρ. 797, Εὐρ. Ἀποσπ. 997· ὡσαύτως ὡς θεά, Ὁμ. Ὕμν. 32, Πινδ. Ο. 3. 36. **II.** = **μηνίσκος** Π, 1, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1115. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἐν λέξ. **μήν**).

μηνιαῖος, α, ον, ὁ κατὰ μῆνα συμβαίνων, ἀστροειδῆ περίοδον, τὴν μὲν ἡμερήσιον .., τὴν δὲ μηνιαίαν, τὴν δὲ ἐνιαυσιαίαν συμπαθῶς τῇ σελήνῃ Στράβ. 173·— **τὰ μηνιαῖα**, τὰ καταμήνια τῶν γυναικῶν, Πλούτ. 2. 907F· μηνιαία κάθαρσις Ἀλέξ. Ἀφρ., κτλ.·— ὁ Δινδ. προτείνει μηνιαῖ' ἄχη (ἀντὶ τῆς γραφῆς τῶν Ἀντιγράφων μηνεῖται ἄκη) ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 266, πρβλ. Χο. 585. **II.** ὁ ἔχων ἡλικίαν ἑνὸς μηνός, πᾶν ἀρσενικὸν ἀπὸ μηνιαίου καὶ ἐπάνω Ἑβδ. (Ἀριθ. Γ', 15, κ. ἀλλ.).

μηνιαίως, Ἐπίρρ. = **κατὰ μῆνα**, Πάπυρ. Βερολ. 363, 9.

μηνίᾱμα, τό, = **μήνιμα**, ὀργή, Ἑβδ. (Σειράχ Μ', 5), Βασίλ. ΙΠ, 600Α.

μηνιαστής, ὁ, (**μηνιάω**), = ὁ ἐπίμονον ἔχων τὴν ὀργήν, Διδ. Ἀλ. 1168Α, Ἀναστ. Σιν. 733C, 757C, Μάξ. Ὁμολ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 90, σ. 937.

μηνιάω, = **μηνίω**, ὀργίζομαι, εἶμαι ὠργισμένος, Διον. Ἀλ. Τέχ. Ρητ. 9. 16, Αἰλ. π. Ζ. 6. 17, πρβλ. Εὐστ. 95. 11. Τὸ Ἐπ. **μηνιόωσιν** παρ' Ἀπολλ. Ροδ. Β. 247 εἶναι πιθανῶς ἡμαρτημένον, ἴδε **μαλκίω**.

μηνίγγιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **μῆνιγξ**, Γλωσσ.

μηνιγγο-φύλαξ, ὁ, ἐργαλεῖον χρησιμεῦον πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς μήνιγγος ἀπὸ βλάβης κατά τινα ἐπὶ τοῦ κρανίου ἐγχείρησιν, Ὀρειβάσ. σ. 6 Mai.· membranae custos, παρὰ Κέλσῳ.

μῆνιγξ, ιγγος, ἡ, λεπτὴ μεμβρᾶνα, ὑμήν, Ἱππ. 249. 26 κέξ., πρβλ. Foës. Oecon.· ἐπὶ τοῦ ὑμένος τοῦ ὀφθαλμοῦ, Ἐμπεδ. 226, Ἀριστ. π. Ζ. Γενέσ. 5. 2, 2· τὸ τύμπανον τοῦ ὠτός, ὁ αὐτ. ἐν Προβ. 32. 13, 1· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον, ὁ ὑμὴν ὁ σκέπων τὸν ἐγκέφαλον, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 896, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 5., 3. 3, 21· — Καθ' Ἡσύχ.: «μῆνιγξ· ὑμὴν τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τὸ ὑφιστάμενον τοῖς οἰνηροῖς πίθοις ἐν τῷ οἴνῳ πρὸ τοῦ ἀνθεῖν· ἐπίπλους. καὶ δημός».

μηνίζω, = **μηνίω**, Ἀνέκδ. Ὀξ. 2. 440·—**ἐμηνίαζον** ἐν Ἐτυμ. Χειρογραφ. παρὰ Bast. εἰς Γρηγ. σ. 349.

μηνιθμός, οῦ, ὁ, (μηνίω) ὀργή, Ἰλ. Π. 62, 202, 282.

μήνιμα, τό, (μηνίω) αἰτία ὀργῆς, μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι, «μήπως τῆς ἐκ θεῶν βλάβης αἴτιός σοι καταστῶ» (Σχόλ.), Ἰλ. Χ. 358, Ὀδ. Λ. 73· οὕτως ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. Φοίν. 934. **2)** ἐνοχή, ἰδίως αἵματος, δηλ. φόνου ἐνοχή, Λατ. scelus piaculare,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παλαιά μηνίματα, ἡ ἐνοχή, ἥτις παραμένει εἴς τινα οἰκογένειαν ἐκ τῶν ἁμαρτιῶν τῶν προγόνων αὐτῆς, Πλάτ. Φαῖδρ. 244D· μ. τῶν ἀλιτηρίων προστρίβεσθαί τινι Ἀντιφῶν 127. 1· πρβλ. Valck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 941, Λοβεκ. Ἀγλαόφ. 637. **II.** ἔκρηξις ὀργῆς, Jac. εἰς Ἀχιλλ. Τάτ. σ. 826.

μήνιον, τό, = **παιονία** Διοσκ. 3, 147 (157) ἐκ τῶν νόθων.

Μήνιον, τό, ὁ ναὸς τῆς θεᾶς Μήνης, Παυσ. 6. 26, 1.

μῆνις, Δωρ. **μᾶνις**, ἡ· γεν. **μήνιος**, μεταγεν. **μήνιδος**, διάφ. γραφ. ἐν Πλάτ. Πολ. 390E, Αἰλ. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξ. **Ἀρχίλοχος**, Θεμίστ., κτλ.· (ἴδε ἐν λέξ. ***μάω**)· — ὀργή· ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐφεξῆς, τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς ὀργῆς τῶν θεῶν, Ἰλ.· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς ἀδιαλλάκτου ὀργῆς τοῦ Ἀχιλλέως, Α. 1, κ.ἀλλ., πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 2. 24, 6· ἐπὶ τῆς φιλεκδίκου ὀργῆς ἢ διαθέσεως λαοῦ τινος, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρακλ. 21.—Ἐπικ. λέξ. ἐν χρήσει παρὰ Πινδ. Π. 4. 284, καὶ Τραγ.· ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 7. 134, 137, ἐν τῇ κυρίᾳ σημασίᾳ τῆς θείας ὀργῆς, ὡς ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 701, Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ., Νόμ. 880E, Ἱππ. Μείζ. 282A· ἐπὶ ἠδικημένων ἢ προσβεβλημένων γονέων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 155, Χο. 294· ἐπὶ ἱκετῶν, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 234, πρβλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 762· — μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, ὅτου .. μ. τόσηνδε πράγματος στήσας ἔχεις Σοφ. Ο. Τ. 699· — παρὰ μεταγεν. Κωμικ., Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 55, 499.

μηνίς, **ίδος**, ἡ, = **μηνίσκος**, Auson. Prof. 25· **μηνίσκη**, Ἡσύχ.

μηνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **μήνη**, ἡ σελήνη ὡς φαίνεται πρὶν συμπληρώσῃ τὸ πρῶτον τέταρτον, Λατ. lunula, Κορνοῦτ. π. Θ. Φ. 34. **II.** οἷον δήποτε σεληνοειδὲς ἢ μηνοειδὲς σῶμα, ἰδίως: **1)** κάλυμμά τι ὅπερ ἐτίθετο ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν ἀνδριάντων «διὰ τὸ μὴ ἀποπατεῖν κατ' αὐτῶν τὰ ὄρνεα» (Σχόλ.), ὡς τὸ nimbus ἢ τὸ στεφάνιον τῶν Χριστιανῶν ἁγίων, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1114, ἔνθα ἴδε Ἑρμηνευτάς, πρβλ. Hemst. εἰς Λουκ. Τίμ. 51. **2)** σχῆμά τι ὅμοιον πρὸς τὴν σελήνην ἐν τῇ ἀρχῇ ἢ κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐμφανίσεώς της, χρήσιμον πρὸς εὕρεσιν τῶν ἐμβαδῶν, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 25, 2, Σοφ. Ἔλεγχ. 11, 3 καὶ 7. **3)** μηνοειδὲς σχῆμα παρατάξεως πρὸς μάχην, Πολύβ. 3. 115, 5. **4)** κόσμημά τι τοῦ τραχήλου, Ἑβδ. (Ἡσαΐ. Γ', 19, πρβλ. Κριτ. Η', 21).

μηνίτης [ῐ]. **ου**, ὁ, ὀργίλος ἢ ὠργισμένος ἄνθρωπος, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 5, 18, ἔνθα ὁ Schweigh. διορθοῖ **μηνυτής**, ὁ δὲ Κοραῆς ἁπλῶς καταβιβάζει τὸν τόνον γράφων **μηνιτής**, καὶ ἑρμηνεύει **μνησίκακος**.

μηνίω [ἴδε ἐν τέλ.], Δωρ. **μᾱνίω**· μέλλ. -**ιῶ** μόνον ἀπὸ τῶν Ἑβδ.· ἀόρ. **ἐμήνῑσα**· (**μῆνις**). (Εἶμαι ἢ ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι ὠργισμένος ἐναντίον τινός, μνησικακῶ, ἐκχέω τὴν ὀργήν μου κατά τινος, μετὰ δοτ., ἀλλὰ σὺ μὲν .. μήνι' Ἀχαιοῖσιν, πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν Ἰλ. Α. 422· ὄφρα μὲν οὗτος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μήνιε δίῳ Σ. 257· Ἀθηναῖοι ὑμῖν μηνίουσι Ἡρόδ. 9. 7, πρβλ. 5. 84., 7. 229· μετὰ γεν. πράγμ., ἱρῶν μηνίσας, ἕνεκα τῶν .., Ἰλ. Ε. 178· πατρὶ μηνίσας φόνου Σοφ. Ἀντ. 1177· ἔργου ἕκατι τοῦδε μ. ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 274· θεοῖς .. μηνίουσιν ἐς γένος ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 695· μετὰ συστοιχ. αἰτ., οὐδ' ἃ μηνίεις φράσας αὐτόθι 1274· — ἀλλὰ παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπολ., καὶ ἐπὶ ἡρώων, μήνι' Ἀχιλλεὺς Ἰλ. Μ. 10, κτλ.· σπανίως ἐπὶ τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, ὁ ξεῖνος δ' εἴπερ μάλα μηνίει Ὀδ. Ρ. 14· — τὸ μέσ. ἐπὶ ἐνεργ. σημασ., οὐδεὶς .. μηνίεται Αἰσχύλ. Εὐμ. 101.— Ποιητ. ῥῆμα ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ. καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, ὡς Διοδ., Πλουτ., κτλ.· διότι ὁ Ἀριστ. (Ρητ. 2. 24, 6, Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 13, 18) μεταχειρίζεται αὐτὸ ἐν σχέσει πρὸς τὸν Ὅμηρον. Ὑπάρχει δὲ καὶ μεταγενέστερος τύπος **μηνιάω**, ὃ ἴδε. [Ἐν τῷ ἀορ. ἀείποτε ῑ· τοῦ δὲ ἐνεστ. καὶ παρατ. ὁ Ὅμ. ἔχει ῑ ἐν ἄρσει ἐν τῷ **μήνῑεν** Ἰλ. Β. 769, καὶ ὁ Αἰσχύλ., ἔνθ' ἀνωτ., ἐν τῷ **μηνῑεται**· ἀλλ' ἀλλαχοῦ ὁ Ὅμ. ἔχει **μηνῐει**, **ἐμήνῐον**, **μήνῐε** ἐν θέσει· ὁ Εὐρ. ἔχει ὡσαύτως **μᾱνῐ'ω** ἐν δοχμίῳ, Ἱππ. 1146· **μηνῐων** ἐν ἰαμβικῷ τριμέτρῳ, ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσ. 494].

μηνο-ειδής, **ές**, (μήνη) ὁ ἔχων σχῆμα ἡμισελήνου, Λατ. lunatus, Ἡρόδ. 1. 75, Θουκ. 2. 76, κτλ.· τάξις, φάλαγξ Ξεν. Ἀν. 5. 2, 13, Πλουτ. Φάβ. 16· μηνοειδὲς ποιήσαντες τῶν νεῶν, σχηματίσαντες αὐτὰς εἰς σχῆμα ἡμισελήνου, Ἡρόδ. 8. 16· — ἐπὶ μερικῆς ἐκλείψεως τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, Θουκ. 2. 28, Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 10· ἐπὶ τῆς σελήνης ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτῆς, Πλούτ. 2. 157B· πρβλ. **διχότομος**, **ἀμφίκυρτος**. Ἐπίρρ. -**δῶς**, Φιλόστρ. 102, κλ.

μηνοκράτωρ, **ορος**, ὁ, = **μηνοτύραννος**.

μηνολογέω, ὡς τὸ χρονολογέω, γράφω τὸ ὄνομα τοῦ μηνός, Παχυμ. 7. 1, κλ.— **μηνολόγημα**, τό, ὁ αὐτ. κατωτέρω.

μηνολόγιον, τό, ἡμερολόγιον, Στουδ. 28C, τὸ Ἐκκλ. ἔτος ἄρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης Σεπτεμβρίου.

μηνοτύραννος, καὶ **μὴν τύραννος**, Θεότης ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ Inscr. Gr. Sic. et Ital. 913, πρβλ. CIA II, 1587, 1593. Dittenb. 2, 633, σημ. 2.

μήνῡμα, τό, κατηγορία κατά τινος, ὁ δὲ (Ἀλκιβιάδης) ἐν τῷ παρόντι πρὸς τὰ μηνύματα ἀπελογεῖτο καὶ ἕτοιμος ἦν Θουκ. 6. 29, 61· ἔνδειξις, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 457F. **2)** μήνυσις, καταγγελία, Λέοντ. Νεαραὶ 210. **3)** = **ἐνδικτιών**, Φώτ. I, 737D.

μήνῡσις, ἡ, τὸ παρέχειν πληροφορίαν, Ἀνδοκ. 3. 5, Πλάτ. Νόμ. 932D.

μηνῡτέον, ῥηματ. ἐπίθ., τοῦ **μηνύω**, δεῖ μηνύειν, Φίλων 2. 170.

μηνῡτήρ, **ῆρος**, ὁ, ὁ παρέχων πληροφορίας, ὁδηγός, Αἰσχύλ. Εὐμ. 245.

μηνῡτής, **οῦ**, Δωρ. **μᾱνῡτάς**, **ᾶ**, ὁ, ὁ φέρων εἰς φῶς, ἀποκαλύπτων, καταμηνύων, μ. χρόνος Εὐρ. Ἱππ. 1051. **II.** ὡς οὐσιαστ., ὁ μηνύων, ἀναγγέλλων, τοῖς μέλλουσιν ἀποθανεῖσθαι Λυσ. 123. 5· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ νομικῆς σημασίας, ὡς τὸ Λατ. delator, ἀδικήματος Ἀντιφῶν 117. 6, Θουκ. 1. 132, κτλ., Ἀνδοκ. 3. 40· μ. κατά τινος Ἀντιφῶν 132. 17, Λυσ. 130. 3· κατὰ σαυτοῦ μηνυτὴς ἐπὶ τοῖς συμβᾶσι γεγονὼς Δημ. 320 20· τῶν ἀποκτεινάντων Ἀντιφῶν 119. 31· — ἐπὶ γυναικός, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 77, πρβλ. Λοβ. Παραλ. 271. — Καθ' Ἡσύχ.: «Μηνυτής· Ἡρακλῆς ἐν Ἀθήναις».

μηνῡτικός, **ή**, **όν**, ὁ ἔχων ἔνδειξίν τινα περί τινος, δηλωτικός, Δίων Κ. 78. 21· τινος, ἐν σχέσει πρός τι πρᾶγμα, Σέξ. Ἐμπ. Π. 1. 187, Μ. 1. 106.

μήνῡτρον, τό, (μηνύω) ἀμοιβὴ ἐπὶ μηνύσει, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 264, 364· — παρ' Ἀττ. μόνον πληθ. **μήνυτρα**, Θουκ. 6. 27, Φρύνιχ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 2, κτλ.· μήνυτρα κηρύσσειν Ἀνδοκ. 6. 23· πρβλ. Böckh P. E. 1. 332.

μηνύτωρ [ῡ], **ορος**, ὁ, = **μηνυτήρ**, Ἀνθ. Π. 11. 177.

μηνύω (ἴδε ἐν τέλ.), **μᾱνύω**· μέλλ.: -**ύσω** Ἡρόδ., Ἀττ.· ἀόρ. **ἐμήνῡσα** συχν. παρ' Ἀττ.· πρκμ. **μεμήνῡκα** Ἀνδοκ. 4. 16, Πλάτ. — Παθ., πρκμ. **μεμήνῡται**, ἴδε κατωτ.· ἀόρ. **ἐμηνύθην** Εὐρ., Πλάτ.· μέλλ. **μηνυθήσομαι** Γαλην.· — μέσ. ἀόρ. **μηνύσαιτο** παρὰ Θεοδ. Προδρ. σ. 362· (ἴδε ἐν λ. ***μάω**). Ἀποκαλύπτω μυστικόν, φανερώνω, προδίδω· καθόλου, ποιῶ τι γνωστόν, ἀναγγέλλω, διακηρύττω, δεικνύω. Συντάσσ.: μ. τινί τι Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 254, Πινδ. Ν. 9. 10, Ἡρόδ. 1. 23· τι Σοφ. Ο. Τ. 102, 1384, κτλ.· τοὺς ἑτερογνάθους μ. ἡ πέδη, δεικνύει, ἀποκαλύπτει, φανερώνει, Ξεν. Ἱππ. 3. 5. **2)** μετ' αἰτ. καὶ μετοχ., μ. τινὰ ἔχοντα, δεικνύω ὅτι ἔχει τις, Ἡρόδ. 2. 121· 3· οὕτω, μ. τινὰ ἐξ ἐπιβουλῆς ἀποθανόντα Ἀντιφῶν 115. 21· πόλεμος γεγονὼς ἐμηνύθη Πλάτ. Κριτί. 108E· ἡ μετοχ. ἐνίοτε παραλείπεται, τόδ' ἔργον .. σε μηνύει κακὸν (ἐξυπ. ὄντα) Εὐρ. Ἱππ. 1077· — μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Πλάτ. Πολ. 368B· — ὑπάρχει δὲ μοναδική τις σύνταξις παρὰ Πλάτ. Κρατ. 412A: μ. ὡς .. ἑπομένης τῆς ψυχῆς, πληροφορεῖ περὶ τῆς ψυχῆς ὡς ἀκολουθούσης, δεικνύει ὅτι ἡ ψυχὴ ἀκολουθεῖ. **3)** ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, μ. αὐτοῖς τίς ἐστιν ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 24D· μ. τινὶ εἰ .., πληροφορῶ τινα ἂν .., Ἀριστοφ. Ἀχ. 206· μ. ὅτι .. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 12, 5. **4)** ἀπολ., ὡς μεμήνυκεν ὁ λόγος Πλάτ. Φαῖδρ. 277C, πρβλ. Φίληβ. 19B. **II.** ἐν Ἀθήναις, καταμηνύω, καταγγέλλω, εἰσάγω καταγγελίαν ἐναντίον τινός, κατά τινος Ἀνδοκ. 3 ἐν τέλ., Λυσ. 105· 18· τινὰ Ἀνδοκ. 3. 3· τι αὐτόθι 7· περί τινος αὐτόθι 39· ὡσαύτως, μ. τι κατά τινος Θουκ. 6. 60· — μ. τινί τι, πληροφορῶ τὸν ἄρχοντα περί τινος πράγματος, καταγγέλλω, Πλάτ. Νόμ. 730D· τι πρός τινα Δημ. 703. 13· εἴς τινα Πλάτ. Μενέξ. 239B· — ἀπροσ. ἐν τῷ παθ., **μηνύεται**, γίνεται μήνυσις, πληροφορία, Θουκ. 6. 28· ὑποτοπήσαντες .. Ἱππίᾳ μεμηνῦσθαι ὁ αὐτ. ἐν 1. 20, πρβλ. 6. 57, Ἀνδοκ. 2. 28· ὧν πέρι ἐμεμήνυτο αὐτόθι 61· — ἀλλ' ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, καταγγέλλομαι, κατηγοροῦμαι, κατακρίνομαι, προδίδομαι, τῶν μετ' αὐτοῦ μεμηνυμένων αὐτόθι 53, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 10· οὕτω, πρᾶγμα μηνυθὲν Εὐρ. Ἴων 1563· μηνυθέντος τοῦ ἐπιβουλεύματος Θουκ. 2. 89· [ῡ ἀείποτε ἐν τῷ μέλλ., ἀορ. καὶ πρκμ.· παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. καὶ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ.· ἀλλὰ τὸ υ βραχύνεται ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 254, καὶ παρὰ Πινδ., πλὴν ὅταν εὑρίσκηται πρὸ μακρᾶς συλλαβῆς, ὡς ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 373].

μῆον, **ου**, τό, φυτόν τι εὐῶδες, Meum Athamanticum, Διοσκ. 1. 3.

μὴ ὅπως καὶ μὴ ὅτι, ἐλλειπτικαὶ φράσεις, μή [λέγε] ἢ μή [ὑπολάβητε] ὅπως ἢ ὅτι .., (ὡς τὸ **οὐχ ὅπως** ἀντὶ τοῦ **οὐ λέγω ὅπως**), ἰσχυρότερον τοῦ **οὐχ ὅπως**, ὄχι μόνον, ἀλλά .., «ἄφησε ὅτι ...», ἄχρηστοι γὰρ καὶ γυναιξίν .. μὴ ὅτι ἀνδράσι Πλάτ. Πολ. 398E, κ. ἀλλ.· ἰσχυρότερον δέ: μὴ ὅτι γε δή .. Δημ. 1262. 11. **II.** κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἄλλους συνδέσμους. **1)** **μὴ ὅπως ἢ μὴ ὅτι**, ἑπομένου **ἀλλ' οὐδέ**, ὡς, μὴ ὅπως ὀρχεῖσθαι .. ἀλλ' οὐδ' ὀρθοῦσθαι ἐδύνασθε Ξεν. Κύρ. 1. 3, 10· οὐκ ἂν .. ἐργαζοίμεθα μὴ ὅτι τὴν τούτων, ἀλλ' οὐδ' ἂν τὴν ἡμετέραν αὐτόθι 3. 2, 21. **2)** **μὴ ὅτι**, ἑπομένου **ἀλλά**, ὡς, μὴ ὅτι ἰδιώτην τινά, ἀλλὰ τὸν μέγαν βασιλέα Πλάτ. Ἀπολογ. 40D, πρβλ. Πρωτ. 319D, Δημ. 869. 17 καὶ 20, κτλ.· μὴ ὅτι θεός, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωποι οὐ φιλοῦσιν Ξεν. Κύρ. 7. 2, 17. **3)** **οὐδὲ ἢ καὶ οὐ**, ἑπομένου **μὴ ὅτι**, ὡς, οὐδὲ ἀναπνεῖν, μὴ ὅτι λέγειν τι δυνησόμεθα Ξεν. Συμπ. 2, 26, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 240D, Κρατ. 427E, Θεαίτ. 161D.

μὴ οὐ, κεῖται ἐπὶ προσδοκωμένης ἀρνήσεως· **I.** μετὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παρεμφατικῶν ἐγκλίσεων κατόπιν ῥημάτων ἀηλούντων φόβον ἢ προσδοκίαν κακοῦ (πρβλ. **μὴ** B. 8): α) τὸ πλεῖστον μεθ' ὑποτακτ., δείδω μή οὔ τίς τοι ὑπόσχηται τόδε ἔργον Ἰλ. Κ. 39, πρβλ. Ἡρόδ. 6. 9, Θουκ. 3. 53., 3. 57 ἐν τέλ., Πλάτ. Μένων 89D, κτλ.· — οὕτως, ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου, μετ' εὐκτ., ἠθύμησάν τινες ἐννοούμενοι μὴ οὐκ ἔχοιεν ὁπόθεν λαμβάνοιεν Ξεν. Ἀν. 3. 5, 3, κτλ.· — ὁ μέλλ. τῆς εὐκτ. ἀντιπροσωπεύει μέλλοντα ὁριστικῆς ἐν πλαγίῳ λόγῳ, μὴ οὐκ ὀρθῶς αὐτὸ ποιήσοις Πλάτ. Εὐθύφρων 15D. β) μεθ' ὁριστ., ὁρᾶτε μὴ οὐκ ἐμοὶ μάλιστα τῶν πολιτῶν προσήκει Ἀνδοκ. 14. 3, Πλάτ. Λάχ. 187B, Ἀλκ. 139D. **2)** ἄνευ προηγουμένου ῥήματος, μεθ' ὑποτ., μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ Ἰλ. Α. 28, πρβλ. 566, Ἡρόδ. 5. 79, Εὐρ. Τρῳ. 982, Πλάτ. Φαίδων 67B, Συμπ. 194C, 214C, κτλ.· — ὡσαύτως μεθ' ὁριστ., μὴ τοῦτο οὐ καλῶς ὡμολογήσαμεν ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 89C. **3)** ἐνίοτε ἀνωμάλως τὸ **μὴ** διπλασιάζεται ἀντὶ τοῦ **μὴ οὐ**, ἐθαύμαζε δ' εἴ τις .. φοβοῖτο, μή ὁ γενόμενος καλὸς κἀγαθὸς.. μὴ τὴν μεγίστην χάριν ἔχοι Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 7, πρβλ. Θουκ. 2. 13. **II.** ἰδιάζουσα τῷ Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. καὶ τοῖς μιμηταῖς αὐτῶν εἶναι ἡ χρῆσις τοῦ **μὴ οὐ** μετ' ἀπαρ. κατὰ τρόπον σχεδὸν μὴ διαιρινόμεναν ἀπὸ τῆς ὁμοίας χρήσεως τοῦ **μὴ** (ἴδε **μὴ** B. 4 καὶ 5), τὸ δὲ ἀρχαιότατον τούτου παράδειγμα εὑρηται παρὰ Σιμων. 8. 5, ἄνδρα δ' οὐκ ἔστι μὴ οὐ κακὸν ἔμμεναι· — τὸ **μὴ οὐ** ὅμως τίθεται μόνον μετὰ προηγουμένην ἄρνησιν ἐκφραζομένην ἢ νοουμένην, ὡς τὸ Λατ. quin ἢ quominus, μεθ' ὑποτ.· **1)** μετ' ἀπαρ., α) μετὰ τὰ ῥήματα τὰ σημαίνοντα κώλυσιν, ἄρνησιν, ἀποφυγήν, ἀνάγκην, ὅταν ἔχωσιν ἄρνησιν ἢ ἐκφέρωνται ἐρωτηματικῶς, ὅτε τὸ **μὴ οὐ** παραλείπεται κατὰ τὴν ἑρμηνείαν, οὐκέτι ἀνεβάλλοντο μὴ οὐ τὸ πᾶν μηχανήσασθαι, δὲν ἀνέβαλλον τὸ νὰ μηχανευθῶσι τὰ πάντα, Ἡρόδ. 6, 88, πρβλ. 8. 100, 119· τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γινώσκειν; Αἰσχύλ. Προμ. 627, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 540, Ἀριστοφ. Ἀχ. 320, κτλ., Ξεν. Κύρ. 1. 4, 2., 4. 3, 8, Πλάτ. Εὐθύδ. 304C, Φαίδων 87A, Δημ. 707. 21· μετὰ τὸ **ὥστε**, Ἡρόδ. 8. 57, 1· — μετὰ τοῦ ἄρθρου, οὐκ ἐναντιώσομαι τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν πᾶν Αἰσχύλ. Προμ. 787, πρβλ. 918, Σοφ. Ο. Τ. 283, Εὐρ. Φοίν. 1176, Ἀριστοφ. Ὄρν. 36, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 42, Πλάτ. Φίληβ. 13C, κτλ.· — ἡ αὐτὴ ἔννοια συχνάκις ἐκφέρεται διὰ μόνου τοῦ **μή**, ἴδε **μή** B. 4. 6. β) ῥήματα καὶ φράσεις δι' ὧν δηλοῦται τὸ ἀδύνατον, τὸ ἀνάρμοστον κτλ., ὅταν δὲν ἔχωσιν ἄρνησιν, δέχονται τὸ **μὴ οὐ** μετ' ἀπαρ., τότε δὲ τὸ μὴ οὐ ἑρμηνεύεται ἀρνητικῶς, ὡς τὰ οὐ δύναμαι, οὐχ οἷός τ' εἰμί, αἰσχρόν, δεινόν, οὐ πείθομαι, καὶ τὰ ὅμοια· π. χ. δεινὸν ἐδόκει εἶναι μὴ οὐ λαβεῖν Ἡρόδ. 1. 187, πρβλ. 2. 181., 3. 51., 7. 5, Ἀντιφῶν 139, 39, Θουκ. 8. 60· αἰσχύνη ἦν μὴ οὐ συσπουδάζειν Ξεν. Ἀν. 2. 3, 11· αἰσχρὸν ἐστὶ μὴ οὐκ ἄλλας πληγὰς ἐμβάλλειν τῷ υἱεῖ ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 6. 2· οὐδεὶς οἷός τ' ἐστὶν ἄλλως λέγων μὴ οὐ (nemo potest non) καταγέλαστος εἶναι Πλάτ. Γοργ. 509A· μετὰ τὸ **ὥστε**, Εὐρ. Ἀποσπ. 1054, Ξεν. Ἀθην. 3, 8· **μὴ** καὶ **μὴ οὐκ** εἰς συνεχεῖς προτάσεις, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 34· μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸ μὴ οὐ .. Αἰσχύλ, Εὐμ. 914, Ἀριστοφ. Βάτρ. 68, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 36. **2)** **μὴ οὐ** μετὰ μετοχ., ὡς τὸ **μὴ οὐ** μετ' ἀπαρ., μόνον προηγουμένης ἀρνήσεως εἴτε ἐκπεφρασμένης εἴτε νοουμένης, ἀλλ' ἧττον συχν. ἐν χρήσει, οὐκ ὢν δίκαιον [ἀνδριάντα] ἱστάναι μὴ οὐκ ὑπερβαλλόμενον τοῖσι ἔργοισι Ἡρόδ. 2. 110, πρβλ. 6. 9, 106· δυσάλγητος γὰρ ἂν εἴην τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτίρων ἕδραν Σοφ. Ο. Τ. 12, πρβλ. 221, Ο. Κ. 359, Ἰσοκρ. 217C, Πλάτ. Λῦσ. 212D, Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 1. **3)** = **εἰ μή**, ἐκτός, πλήν, πόλεις .. χαλεπαὶ λαβεῖν, μὴ οὐ χρόνῳ καὶ πολιορκίᾳ Δημ. 379. 8.

μὴ πολλάκις, μὴ τυχόν, Λατ. ne forte, Heind. εἰς Πλάτ. Φαίδωνα 60D, Stallb. εἰς Πολ. 424B.

μήποτε ἢ **μή ποτε**, **I.** ὡς ἐπίρρ.: οὐδέποτε, κατ' οὐδένα τρόπον, μηδαμῶς, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, μετὰ τὰ **ὡς**, **εἰ**, κτλ., Αἰσχύλ. Ἱκ. 203, Εὐρ. 882, Χο. 182, κτλ.· — ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 977, Ἱκέτ. 617· ἰδίως ἐπὶ ὅρκων, ὀμοῦμαι, μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι Ἰλ. Ι. 133, 275· ἐπεκέκλετ' Ἐρινῦς, μήποτε .. ἐφέσσεσθαι αὐτόθι 455· ὡσαύτως ἐπὶ πλαγίου λόγου, ὅτε ἄλλου λόγοι ἀναφέρονται, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 86· πρβλ. **οὐδέποτε**. **2)** ἐπὶ ἀπαγορεύσεως ἢ ἰσχυρᾶς ἀρνήσεως, μετ' ἀορ. ὑποτ., μήποτε καὶ σὺ .. ὀλέσσῃς Ὁδ. Τ. 81, κτλ.· μετ' ἀπαρ. ἀντὶ προστ., Α. 441. **3)** παρὰ μεταγενεστ., = ἴσως, ὡς τὸ Λατ. nescio an, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 1, 3, καὶ συχν. παρὰ τοῖς Γραμμ.· ἴδε Buttm. Exc. vii ad Dem. Mid., σ. 135. **II.** ὡς σύνδ., μήπως, Λατ. ne quando, αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν .. , μή ποτέ τις εἴπῃσι Ὁδ. Φ. 324, κ. ἀλλ.

μή που, μήπως κάπου, Λατ. necubi, Ὁδ. Β. 71, κτλ.· «μὴ τύχῃ καὶ .. ,» Ὅμ., κτλ.

μήπω ἢ **μή πω**, **I.** ὡς ἐπίρρ., μὴ ἀκόμη, Λατ. nondum, Ὁδ. Χ. 431, κτλ.· ἀλλὰ μήπω ταῦτα (δηλ. σκοπεῖτε) Δημ. 513. 14· — ἐπὶ προτροπῆς, Ἀργεῖοι, μή πώ τι μεθίετε θουρὶδος αλκῆς Ἰλ. Δ. 234., Ρ. 422, κτλ.· μήπω γε, μὴ ἀκόμη, Αἰσχύλ. Ἱκ. 631· ἑπομένου τοῦ πρίν, Ἰλ. Σ. 134, Σοφ. Φ. 961, 1409· — μετ' εὐκτ. δηλούσης εὐχήν, μήπω μανείη Εὐρ. Ἑκ. 1278· ἐνίοτε ἁπλῶς ἐπὶ ἰσχυρᾶς ἀρνήσεως, Σοφ. Ἠλ. 403, πρβλ. **πω** 2. **II.** ὡς σύνδεσμ., μήπως, σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν .. μή πώ τις (νῦν μή πώς τις) λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθηται Ὁδ. I. 102, κτλ.

μή πώποτε ἢ **μὴ πώ ποτε**, ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, μηδέποτε ἕως τώρα, μή πώ ποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν Σοφ. Ἀντ. 1094· τόδε **οὐδέποτε**.

μήπως ἢ **μὴ πως**, ὡς τὸ **μὴ που**, μὴ κατά τινα τρόπον, καὶ μετὰ τὰ φόβου σημαντικὰ ῥήματα, μήπως κατὰ τύχην καὶ .. , συχν. παρ' Ὅμ., ἑπόμενον, ὡς εἰκός, τῇ συντάξει τοῦ **μή**· — ὡσαύτως διῃρημένως, **μὴ πως**, Ὁδ. Δ. 396, κτλ. **II.** ἐν περιπτώσει ἀμφιβολίας ἢ ἐπὶ πλαγίας ἐρωτήσεως, οὐδέ τι ἴδμεν μή πως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι Ἰλ. Κ. 101.

μῆρα, τά, σπανιώτερος Ὁμηρ. πληθ. τύπος ἀντὶ **μηρία**, οὐχὶ ἀνώμαλος πληθ. τοῦ **μηρός**, (ἴδε **μηρίον**), Ἰλ. Α. 464., Β. 427, κτλ., οὕτως Ἀριστοφ. Εἰρ. 1088, 1092.

μηρία, τά, τὸ ἑν. **μηρίον** μόνον Ποσειδῶνι. παρ' Ἀθην. 154B· παρ' Ὅμ. καὶ Ἀριστοφ. ὡσαύτως **μῆρα** (ἴδε τὴν λέξ.): — τὸ ἀπὸ τῶν **μηρῶν** τῶν θυμάτων ἀποκοπτόμενον μέρος, δηλ. (ἴδε κατωτ.) τὰ ὀστᾶ τῶν μηρῶν ἅπερ κατὰ τὴν ἀρχαίαν συνήθειαν ἀφήρουν διὰ μαχαίρας (ἐκ μηρία τάμνον), ἐτύλισσον δὲ αὐτὰ ἐντὸς διπλῆς πτυχῆς τοῦ ἐπίπλου (κνίσῃ ἑκάλυψαν, δίπτυχα ποιήσαντες), καὶ ἐπέθεταν προσέτι τεμάχια κρέατος ἐπ' αὐτῶν (ὠμοθέτησαν Ὁδ. Γ. 458, Ἰλ. Α. 461)· ταῦτα δὲ οὕτως ἔχοντα ἐτίθεντο ἐπὶ τοῦ βωμοῦ (ἐπὶ μηρία θέντες Ἀπόλλωνι Ὁδ. Φ. 267, πρβλ. Γ. 179) καὶ ἐκαίοντο (εἴ ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα Ἰλ. Α. 40, πρβλ. Ὁδ. Δ. 764, κ. ἀλλ.)· ἐντεῦθεν πίονα μηρία, τὰ μηριαῖα ὀστᾶ μετὰ τοῦ στέατος τοῦ ἐπιπλόου (ἐν Θεοκρ. 17. 126, πιανθέντα παρ' Αἰσχύλ. ἐν Πρ. 496, κνίσῃ κῶλα συγκαλυπτά), ἀνθ' οὗ ἐν Ἰλ Θ. 240, ὑπάρχει ἠμὶν καὶ μηρία· οὕτω παρ' Ἡσ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 335, Θέογν. 1145, ἀγλαὰ μηρία, δύνανται νὰ εἶναι τὰ παχέα τῶν μηρῶν ὀστᾶ, ἐκτὸς ἂν τὸ **ἀγλαὸς** θεωρηθῇ ἁπλῶς ὡς γενικὸν ἐπίθ.· ἐντεῦθεν καὶ κνίσις μηρίων Σοφ. Ἀντ. 1008· τῶν μηρίων ἡ κνῖσα Ἀριστοφ. Ὄρν. 193, πρβλ. 1517. Ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐθίμου τούτου λέγεται ὅτι εὑρηται ἐν Ἡσ. Θ. 535 κἑξ., 556. — Ἡ διάκρισις, ἣν ἐποίουν οἱ ἀρχαῖοι Γραμματ. μεταξὺ τοῦ **μηρία**, τὰ ὀστᾶ τῶν μηρῶν, καὶ τοῦ **μηροί**, αὐτοὶ οἱ μηροὶ μετὰ τῶν σαρκῶν, κτλ. (ὕρα Ἀπολλων. Λεξ. ἐν λέξ. **μηρία**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 40), ὑπεστηρίχθη ὑπὸ τοῦ Voss ἐν Mythol. Briefe, 2. 303-322. Ἀλλ' ὁ Ἔρμαν. εἰς Σοφ. Ἀντ. 997 (πρβλ. τὸν αὐτὸν εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 496) δὲν παραδέχεται αὐτὴν καὶ λαμβάνει τὸ **μηρία** ὡς σημαῖνον τεμάχια κοπτόμενα ἐκ τῶν κρεάτων τῶν μηρῶν· καὶ ὁ Nitzsch εἰς Ὁδ. Γ'. 456 ἐγκρίνει τὴν γνώμην ταύτην [παρατηρῶν ὅτι, ἂν καὶ ὁ Ὅμ. λέγει ἀείποτε μηρία (ἢ μῆρα) καίειν, ὅμως ἡ φράσις: μηροὺς ἐξέταμον, εἶναι ἐπ' ἴσης ἐν χρήσει ὡς καὶ τὸ: ἐκ μηρία τάμων, Ἰλ. Α. 460, Β. 423, Ὁδ. Μ. 360· ὁ Εὔβουλ. λέγει, τοῖς θεοῖσι .. μηρόν .. , θύετε, ἐν Ἀθήλ. 18. **II.** = **μηροί**, τὰ «μηρά», μόνον ἐν Βίωνι 1. 84.

μήρια· (οὕτω προπαροξ.)· «τὰ ἐκ τῶν μηρῶν ἐξαιρούμενα ὀστᾶ» Ἡσύχ.

μηριαῖος, α, ον, (μηρὸς) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μηρόν, Λατ. femoralis, τὰ μ. ὀστᾶ Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 40· αἱ μηριαῖαι, οἱ μηροί, τοῦ ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 11, 4· τοῦ κυνός, ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 4, 1.

μηριγξ, **-ιγγος**, ἡ, σκληρὰ θρίξ, «ἄκανθα γινομένη ἐν τοῖς ἑρίοις τῶν προβάτων» Ἡσύχ.· **σμηριγξ**, ἐν Λυκόφρ. 37.

μηρίζω, (μηρὸς) κτυπῶ τὸν μηρόν, κωμικὴ λέξις ἐσχηματισμένη κατ' ἀναλογίαν τοῦ **γαστρίζω**, Διογ. Λ. 7. 172.

μήρινθος, ἡ, γεν. **ου**· αἰτ. ἐνικ. κατὰ μεταπλασμὸν **μήρινθα**, ὡς εἰ ἐκ τοῦ **μήρινς** (πρβλ. **ἕλμινς**, **πείρινς**), Ὀρφ. Ἀργ. 595· — σχοινίον, «σπάγος», ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσε ποδὸς Ἰλ. Ψ. 854, πρβλ. 869· ὁρμιὰ ἁλιευτική, «πέτουρα», Θεόκρ. 21. 12· ὅθεν παροιμ., αὐτὴ μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασε, «τίποτε δὲν ἔπιασε», δηλ. εἰς οὐδὲν ἐχρησίμευσεν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 928, πρβλ. Σφ. 176, Λουκ. Ἑρμότ. 28. Πρβλ. **σμήρινθος**. (Ἐκ τοῦ **μηρύω**· συγγενοῦς τῷ **μέριμις**, **μηριγξ**· — περὶ τοῦ τύπου πρβλ. **λαβύρ-ινθος**). — Καθ' Ἡσύχ.: «μήρινθος· δεσμός, σχοινίον σπάρτης, βρόχος».

Μηριόνης, ου, ὁ, κύρ. ὄν. παρ' Ὅμ. **II.** μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως **μηροί**· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ἥρισαν ἀλλήλαις Ραδόπη, Μελέτη, Ροδόκλεια, τῶν τρισσῶν τίς ἔχει κρείσσονα μηριόνην Ἀνθ. Π. 5. 36.

μηρίς, **-ίδος**, ἡ, φυτόν τι, Διοσκ. 4. 135 (ἐν τοῖς Νόθοις).

μηρο-καυτέω, καίω ὀστᾶ μηριαῖα πρὸς θυσίαν, ὡς τὸ **ἱερο-καυτέω**, Δ. Β. 51.

μηρυ-ῥᾰφής, ές, ἐρραμμένος ἢ ῥαφεὶς ἐντὸς τοῦ μηροῦ, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νόνν.

μηρός, οῦ, ὁ, τὸ «μηρί», Λατ. femur, παρ' Ὅμ., τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀνθρώπων· ἀκριβῶς περιγράφεται ἐν Ἰλ. Ε. 305, κατ' ἰσχίαν, ἔνθα τε μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, κατὰ τὸν ἄρμὸν τοῦ ἰσχίου καὶ ὅπου ὁ μηρὸς στρέφεται ἐν τῇ κοτύλῃ τοῦ ἰσχίου·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συχνὸν ἐν ταῖς φράσεσι, φάσγανον ἢ ἄορ ἐρυσσάμενος, σπασσάμενος παρὰ μηροῦ, ἑλκύσας τὸ ξίφος ἀπὸ τοῦ μηροῦ, ὅπου ἐκρέματο, Ἰλ. Α. 190· μηρῷ πληξάμενος, εἰς ἔνδειξιν σφοδρᾶς ταραχῆς, Π. 125· οὕτως, ἐπαίσατο τὸν μηρὸν Ξεν. Κύρ. 7. 3, 6· τύπτειν, πατάσσειν Πολύϐ. 15. 27, 11, κτλ. **2)** ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ ζώων, μόνον ἐν τῇ φράσει: μηροὺς ἐξέταμον (ἴδε ἐν λέξ. **μηρία**)· παρ' Ἡροδ. 3. 103, καθόλου, τὰ ὀστᾶ τῶν μηρῶν, κάμηλος ἐν τοῖσι ὀπισθίοισι σκέλεσι ἔχει τέσσερας μηροὺς καὶ γούνατα τέσσερα·—πληθ., **μηροί** ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ **μηρία** παρὰ Σοφ. ἐν Ἀντ. 1011· ὑϊκ. **μηρῶ** Ἀριστοφ. Εἰρ. 1039.

μηρο-τραφής, ές, ὁ ἐν τῷ μηρῷ τραφείς, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Ἀνθ. Π. 11. 329, Στράϐ. 687.

μηρο-τῠπής, ές, ὁ τύπτων τὸν μηρόν, κέντρον Ἀνθ. Π. 9. 274.

μήρυγμα, ἴδε ἐν λέξ. **μήρυμα**.

μηρυκάζω, ἀναμασῶ(μαι), ἐπὶ τῶν μηρυκαζόντων ζώων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 17, 8., 9. 50, 12, κ. ἀλλ.· τὰ **μηρυκάζοντα**, τὰ μηρυκαστικά, αὐτόθι 3. 21, 7·— οὕτω **μηρυκίζω**, Αἰλ. π. Ζ. 5 42, Γαλην.· καὶ **μηρυκάομαι**, ἀποθετ., Πλουτ. Ρωμ. 4, πρϐλ Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 8.

μηρυκισμός, ὁ, τὸ μηρυκάζειν, Ἐϐδ. (Λευΐτ. ΙΔ', 3 κἑξ.).

μήρῡμα, τό, κεκλωσμένον πρᾶγμα, κλωστή, Πολυδ. Ζ', 29· ἐπὶ ἰνώδους λίθου, Πλούτ. 2. 434Α. **II.** ὡς τὸ Λατ. tractus, volumen, ἡ σπεῖρα τοῦ ὄφεως, δολιχῷ μ. γαστρὸς Νικ. Θηρ. 163, 265, — ὡς γράφει ὁ Λοβέκ. ἐν Παραλ. 433 ἀντὶ τῆς γραφῆς **μήρυγμα**.

μηρῡμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **μήρυμα**, Ἥρωνος Δύτομ. σ. 148.

μήρυξ, -ῡκος, ὁ, ἰχθύς τις μηρυκώμενος, οἷος ὁ **σκάρος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 50, 12.

μήρυσμα, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **μήρυμα**, Ἡσύχ.

μηρύομαι, Δωρ. μᾱρ-Θεόκρ.: ἀόρ. **ἐμηρῡσάμην**· ἀποθ. Συστέλλω, Ἰστία μηρύσαντο Ὀδ. Μ. 170: σωρεύω, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 889: ἀνασύρω, ναῦται δ' ἐμηρύσαντο νηὸς Ἰαχάδα, ἀνέσυραν τὴν ἄγκυραν, Σοφ. Ἀποσπ. 699· μηρύεσθαι ἀπὸ βυθῶν Ὀππ. Κυν. 1. 50· μ. πείσματα, σχοίνους Ἀνθολ. Π. 10. 2 καὶ 5. **2)** ἐν τῷ ὑφαίνειν, κρόκα ἐν στήμονι μηρύομαι, ἐνυφαίνω τὸ ὑφάδι εἰς τὸ στημόνι, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 536·— ἀκολούθως, συλίσσω κλωστήν, Λουκ. Ἑρμότ. 47. **3)** **μηρύομαι**, φαίνεται ὡς Παθ. ἐν Θεοκρ. 1. 29, κισσὸς μαρύεται περὶ χείλη, συλίσσεται περὶ τὰ χείλη, τὴν ἄκραν. — Λέξις Ἐπικ., ἐν χρήσει παρὰ Σοφ. καὶ τοῖς μεταγεν. πεζογράφοις, ἀλλ' εὑρηται παρὰ Ξεν. **ἐκμηρύομαι**. [ῡ εἰς ἅπαντας τοὺς χρόνους, **μηρῡόντο** Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 889· **μηρῡσάντο** Ὀδ., κτλ.].

μηρῶα κρέα, τὰ τοῦ μηροῦ, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 196. ἔκδ. Mil. Ὁ ἐκδότης ἐκεῖ εἰκάζει μήπως γραπτέον **μηριαῖα**.

μῆς, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **μείς**, **μήν**, Ἀρκάδιος 126. 9, Θεογνώστου Κανόν. 134. 31.

μήσαο, 6' ἑνικ. Ἐπικ. ἀορ. τοῦ **μήδομαι**· ὡσαύτως, **μήσατο**, **μησάμενος**.

μήστωρ, **ωρος**, ὁ, (μήδομαι) πρόϐουλος, προνοητής, ἐπόπτης, Ὅμ., παρ' ᾧ ὁ Ζεὺς καλεῖται ὕπατος μήστωρ Ἰλ. Θ. 22., Ρ. 339· καὶ πᾶς ἄλλος διακρινόμενος ἐπὶ φρονήσει καὶ ἐπὶ συνετοῖς βουλεύμασιν, οἷον ὁ Πρίαμος, θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος Π. 366· ὁ Πάτροκλος, Ρ. 477, Ὀδ. Γ. 110· ὁ Νηλεύς, Γ. 409· Ἀθηναῖοι μήστωρες ἀϋτῆς, ἐπιστήμονες ἢ ἔμπειροι μάχης, ἐμπειροπόλεμοι, Ἰλ. Δ. 328· ὁ μηχανώμενός τι, ἄξιος τὰ προξενῆ τι, κρατερὸν μήστωρα φόϐοιο, ἐπὶ τοῦ Διομήδους, Ζ. 278· ἐπὶ τοῦ Πατρόκλου, Ψ. 16· μήστωρε φόϐοιο, ἐπὶ τῶν ἵππων τοῦ Αἰνείου, Ε. 272., Θ. 108. **II.** ὡς κύριον ὄνομα, **Μήστωρ**, γενικ. **ορος**, Ἰλ. Ω. 257.

μήτε, κατὰ τὸ πλεῖστον διπλοῦν, μήτε .. μήτε .., συχνὸν παρ' Ὅμ. κτλ.· μήτε .., μήτ' οὖν .., Αἰσχύλ. Ἀγ. 358, 472·— ἀλλ' ἐνίοτε, μηδὲ .., μήτε, Ὀδ. Ν. 308, κτλ.· μήτε .., μηδέ, ἴδε ἐν λέξ. **μηδέ**· μήτε .., τε .., Ἰλ. Ν. 230, Ἡρόδ. 1. 63, Εὐρ. Ἡρακλ. 454· (ὡσαύτως, κατ' ἀνακόλουθον, μήτε .., δέ .., Σοφ. Ο. Κ. 423, Πλάτ. Νόμ. 627Ε)· μή .., μήτε .., Σοφ. Ο. Κ. 496, Εὐρ. Ι. Α. 978. **2)** **μήτε**, ἐνίοτε παραλείπεται ἐν τῇ πρώτῃ τῶν δύο προτάσεων, ἑκόντα μήτ' ἄκοντα Σοφ. Φ. 771, πρϐλ. Εὐρ. Ἑκ. 373 (ἔνθα ὁ Πόρσ. μήτε)· πρϐλ. **οὔτε** Π. 5. 8.

μήτειρα, ἡ, = **μήτηρ**, διάφ. γραφ. **θμήτειρα**, Ἰλ. Ξ. 259. ἄλλως μόνον ἐν Συνεσ. Ὕμν. 326D,— εἰ μὴ ἐν τῷ συνθέτῳ **παμμήτειρα**.

μητήνεκα = **μετήνεγκα**, ἴδε E. Mayser Gr d Gr Papyri der Ptolemäerzeit I, σ. 10.

μήτηρ, Δωρ. **μάτηρ**, ἡ· καίπερ παροξύτονον ἐν τῇ ὀνομαστ., ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι τονίζεται ὡς τὸ **πατήρ**.— ὁηλ., γενικ. **μητέρος** συγκεκομμ. **μητρός**, δοτ. **μητέρι μητρί**,— ἀμφότεροι οἱ τύποι εὑρηνται παρ' Ὅμ., ἀλλὰ ·' ἀσυναίρετοι οὐχὶ παρ' Ἀττ., εἰ μὴ ἐν λυρικοῖς χωρίοις τῶν Τραγ., ὡς **ματέρος** Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 539· **ματέρι** Σοφ. Ο. Κ. 1481 **μητέρος** ἅπαξ ἐν ἰάμϐ., Εὐριπ. Ρῆσ. 393· αἰτ. **μητέρα**, **μητέρας**, οὐδέποτε συγκόπτονται· κλητ. **μῆτερ**. (Πρϐλ. μαῖα· Σανσκρ. mât-ar· Λατ. mat-er· Ἀρχ. Σκανδιν. mod-ir· Ἀγγλο-Σαξον. mod-er· Ἀρχ. Γερμ. muot-ar (mutter, Ἀγγλ. mother)· Ἀρχ. Σλαυ. mat-i· Λιθ. mot-i· Κέλτ. math-air·— ἡ ῥίζα φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ Σανσκρ. mâ (ποιῶ, κάμνω), M. Müller Sc. of Lang. 2. 212.) Ὡς καὶ νῦν, μήτηρ, κοινῶς «μητέρα», Ὅμ., κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ ζώων «μάννα», Ἰλ. Ρ. 4, Ὀδ. Κ. 414· ἐπὶ πτηνοῦ, Ἰλ. Β. 313· ἐπὶ μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 21, 2, κτλ.·— ἀπὸ ἢ ἐκ μητρός, ἐκ κοιλίας μητρός, ἐκ γενετῆς, Πινδ. Π. 5. 153, Αἰσχύλ. Χο. 422· ἐν τῷ πληθ., ἡ μήτηρ καὶ ἡ μάμμη, Πλουτ. Ἄγις 9·— ὡς τύπος προσφωνήσεως πρὸς πρεσϐύτιδας, «μαννίσκα μου», «κυρὰ μάννα», ὦ μῆτερ Διόδ. 17. 37, κτλ. **2)** ὡσαύτως ἐπὶ πόλεως ἢ χώρας, μήτηρ μήλων, θηρῶν, μήτηρ ποιμνίων, κυνηγίου, Ἰτωνά τε μητέρα μήλων Ἰλ. Β. 696, Θ. 47, κτλ.·— συχνάκις περὶ τῆς γῆς, γῆ πάντων μ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 561· πάρ μέσον ὀμφαλὸν εὐρύνδροια .. ματέρος Πινδ. Π. 4. 133· γῆ μήτηρ Αἰσχύλ. Θήϐ. 16, κτλ.· ὦ γαῖα μῆτερ Εὐρ. Ἱππ. 601·— ὡσαύτως μόνον ἡ **Μήτηρ** ἀντὶ τοῦ **Δημήτηρ**, τῇ Μητρὶ καὶ τῇ Κούρῃ ὀρτὴν ἄ γουσι Ἡρόδ. 8. 65· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ τῆς Ῥέας, Πινδ. Π. 3. 138· ὦ Πάν .., Ματρὸς μεγάλης ὀπαδὲ ὁ αὐτ. ἐν **Ἀποσπ.** 63, πρϐλ. Εὐρ. Ἑλ. 1355· οὕτω, μ. ὀρεία Ἀριστοφ. Ὄρν. 746. **3)** συχνάκις ἐπὶ τῆς πατρίδος ἢ τοῦ τόπου τῆς γεννήσεως, μᾶτερ ἐμά, Θήϐα Πινδ. Ι. 1. 1, πρϐλ. Π. 8. 140, Αἰσχύλ. Θήϐ. 416, Ἰσοκρ. 45C· ἐπομένως, συνώνυμ. τῷ **μητρόπολις**, Πινδ. Ο. 9. 32, πρϐλ. 6. 169· ἡ Σκῦρος ἀλκίμων ἀνδρῶν μ. Σοφ. Φ. 326. **II.** ποιητ., ἡ ἀρχὴ ἢ πηγή τινος, μ. ἀέθλων, ἡ Ὀλυμπία, Πινδ. Ο. 8. 2· πειθαρχία γὰρ τῆς εὐπραξίας μ. Αἰσχύλ. Θήϐ. 225· ἡ γνώμη μ. κακῶν Σοφ. Φ. 1361· οὕτως ἡ νὺξ εἶναι μήτηρ τῆς ἡμέρας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 265· ἡ σταφυλὴ τοῦ οἴνου, ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 614· τὸ θέρος τοῦ βλαστοῦ τῆς ἀμπέλου, Πινδ. Ν. 5. 11· ἡ Ἀφροδίτη τῶν ἐρώτων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 87· ὦ μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς, ἐπὶ κακῆς φήμης, Σοφ. Αἴ. 174· πρϐλ. **μητρυιά**.

μῆτε, οὐϐ. τοῦ **μῆτις**, ὁ ἴδε.

μήτει, συνηρ. δοτ. τοῦ **μῆτις** ἀντὶ **μητιᾷ**, Ὅμ.

μητιάω, Ἐπικ. γ' πληθ. **μητιόωσι** καὶ μετοχ. **μητιόων**, **όωσα**, Ὅμ.· παρατ. **μητιάασκον** Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 7·— ὡσαύτως ὡς ἀποθ., 6' πληθ. **μητιάασθε**, Ἰλ. Χ. 174· γ' πληθ. παρατ. **μητιόωντο** Μ. 17· ἀπαρ. **μητιάασθαι**, Ὅμ., κτλ. (μῆτις). Ὡς τὸ **μήδομαι**, μελετῶ, βουλεύομαι, διαϐουλεύομαι, σκέπτομαι, καθείατο μητιόωντες βουλὰς Ἰλ. Γ. 153· ἄσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν Κ. 208· βουλήν, ἣ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσιν Η. 45.— Μέσ., ἀλλ' ἄγετε φράζεσθε, θεοί, καὶ μητιάασθε, ἠέ μιν ἐκ θανάτοιο σαώσομεν ἦέ μιν ἤδη Χ. 174· μετ' ἀπαρ., δὴ τότε μητιόωντο .. τεῖχος ἁμαλδῦναι Μ. 17. **2)** μετ' αἰτ. ἀντικειμ., σχεδιάζω, μηχανῶμαι, ἐπινοῶ, νόστον Ὀδυσσῆ(ι) .. μητιόωσα Ὀδ. Ζ. 14· ἀλλ' ἐπὶ κακῆς σημασίας, Ἕκτορι .. κακὰ μητιόωντι Ἰλ. Σ. 312· θεοὶ κακὰ μητιόωντες Ὀδ. Α. 234, κτλ. Πρϐλ. **μητίομαι**.

μητίετα, ὁ, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **μητιέτης**, σύμϐουλος, φρόνιμος, συνετός, συχν. παρ' Ὅμ., ὡς ἐπίθ. τοῦ Διός, πάνσοφος, κατὰ τὸν Διοδεριλ., πολύϐουλος, ἐπινοητικός. (Σχηματισθὲν ἐκ τοῦ **μῆτις**· πρϐλ **ὀφιήτης**, **πολιήτης**). [**μητιετᾶ**, ἂν καὶ παρ' Ὅμ. ἀείποτε ᾱ ἐν θέσει].

μητίζομαι, ἴδε **μητίομαι**.

μήτῐμα, τό, = **μῆτις**, παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξ. **μήτεα**· σχηματισθὲν κατὰ τὸ **μήνιμα**.

μητιόεις, εσσα, εν, (μῆτις) πλήρης συνέσεως, περίνους, ἐπίθ. τοῦ Διός = **μητίετα**, Ὕμν. Ὅμ. εἰς Ἀπόλλ. 344, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 51. 767, κτλ.· φάρμακα μητιόεντα, δηλ. εὐρεθέντα ἢ σκευασθέντα μετὰ συνέσεως, ἐκλεκτά, ὠφέλιμα, «τὰ κατὰ σύνεσιν εὑρημένα ἢ δραστικά» (Σχόλ.), Ὀδ. Δ. 227.

μητίομαι, μέλλ. -ίσομαι: ἀόρ. **ἐμητισάμην**· ἀποθ., ὡς τὸ **μητιάω**. κυρίως, μηχανῶμαι, ἐπινοῶ, σχεδιάζω, μητίσομαι ἔχθεα λυγρὰ Ἰλ. Γ. 416· τοσσάδε μέρμερ' ἐπ' ἤματι μητίσασθαι Κ. 48, κτλ.· μέγα ἔργον ἐμητίσαντο Ὀδ. Μ. 373· οἱ θάνατον μητίσοιαι Ἰλ. Ο. 349· ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ διπλῆς αἰτ., ὃν ἂν κακὰ μητίσαιμην Ὀδ. Σ. 27· πρϐλ. **μήδομαι** 2. Ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸν μέλλ. καὶ ἀόρ. οὕτω, πρώτιστον Ἔρωτα θεῶν μητίσατο Παρμεν. 132· ἀλλ' ὁ Ἐμπ. **μητίομαι** ἀπαντᾷ παρὰ Πινδ. Π. 2. 170. [ῑ ἐν μέλλ. καὶ ἀορ., καὶ **μήτῑον** Ὀρφ. Ἀργ. 1341· ῑ ἐν τῷ τύπῳ **μητίομαι** Πινδ. ἔνθ' ἀνωτ.].

μῆτις, ἡ, γεν. ιος, Ἀττ. ιδος Αἰσχύλ. Χο. 626, Ἱκέτ. 61· δοτ. **μήτιδι** Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 141, Ἐπικ. **μήτι** ἀντὶ μήτει, Ὅμ., πληθ. **μητίεσσι** Πινδ. Ο. 1. 15· αἰτ. **μῆτιν** Ὅμ., Σοφ. Ἀντ. 158· (ἴδε ἐν λ. **μᾶω**). Ἡ ἱκανότης περὶ τὸ συμϐουλεύειν, σοφία, σύνεσις, εὐτυξία, πανουργία, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον (πρϐλ. **μητίετα**) Ἰλ. Β. 407, κτλ.· οὕτω, Διὸς γὰρ οὐχ ὁρῶ μῆτιν, ὅπα φύγοιμ' ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 905· μῆτι .., καὶ κέρδεσιν Ὀδ. Ν. 299· μῆτι .. μέγ' ἀμείνων ἠὲ βίηφιν Ἰλ. Ψ. 315· μῆτιν ἀλώπηξ, ἀλώπης κατὰ τὴν πανουργίαν, Πινδ. Ι. 4. 79 (3. 65)·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

— ἐπὶ τῆς ἱκανότητος ἢ εὐφυΐας ποιητοῦ, τᾶς ἀφθονίαν ὅπαζε μήτιος ἁμᾶς ἄπο, «ταύτης οὖν τῆς ᾠδῆς, ὦ μοῦσα, ἀφθονίαν δίδου ἀπὸ τῆς ἐμῆς διανοίας» (Σχόλ.) ὁ αὐτ. ἐν Ν. 3. 15. **II.** συμβουλή, γνώμη, σχέδιον, ἐπιχείρησις, Ὅμ., κτλ.· μῆτιν ὑφαίνειν Ἰλ. Η. 324, Ὀδ. Δ. 678, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., σοφῶν μητίεσσι Πινδ. Π. 1. 15· γυναικοβούλους μήτιδας Αἰσχύλ. Χο. 626· πρβλ. **μῆδος.** **III.** ὡς θηλ. κύρ. ὄνομ., ἡ πρώτη γυνὴ τοῦ Διός, μήτηρ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς, Ζεὺς δὲ θεῶν βασιλεὺς πρώτην ἄλοχον θέτο Μῆτιν, πλεῖστα θεῶν τε ἰδυῖαν ἰδὲ θνητῶν ἀνθρώπων Ἡσ. Θ. 886. — Ἐπικ. λέξις ἐν χρήσει παρὰ Πινδ., Αἰσχύλ. καὶ Σοφ., ἔνθ' ἀνωτ. — Καθ' Ἡσύχ.: «μῆτις· σύνεσις. βουλή, τέχνη, γνώμη, δόλος, ἀπάτη, καὶ ἡ θεός».

μήτῐς ἢ μή τις, ὁ, ἡ, οὐδ. **μήτῐ,** γεν. **μήτῐνος·** (τίς): — μήπως τις, μήπως τι, Λατ. ne quis, ne quid, συντασσόμενον ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐπίρρ. **μή,** Ὅμ., κτλ. **II.** **μήτι ἢ μή τι,** ἐπίρρ. ἐν χρήσει μετὰ τῆς προστ. ἢ ὑποτ. καὶ τῆς ἀπαρ., ὅταν ἀναπληροῖ προστακτικήν, Ἰλ. Α. 550., Ε. 130, κτλ.· — μετ' εὐκτ. πρὸς δήλωσιν εὐχῆς, ὅλοιντο μή τι πάντες Σοφ. Τρ. 383. **2)** κατόπιν ῥημάτων σημαινόντων φόβον ἢ ἀμφιβολίαν, Ἰλ. Α. 470, Ὀδ. Β. 77, κτλ. **3)** ἐπὶ πλαγίας ἐρωτήσεως, μή τί σοι δοκῶ ταρβεῖν; μήπως .. , μὴ τύχῃ ..; Αἰσχύλ. Πρ. 959, πρβλ. 247 **4)** μή τι γε, πολλῷ ἧττον .., Λατ. nedum, ne dicam, οὐδὲ στρατιώτης οὗτός γε οὐδενός ἐστιν ἄξιος, μή τί γε τῶν ἄλλων ἡγεμών Δημ. 562, 26, πρβλ. 383, 21· παρεμπιπτούσης ἄλλης λέξεως, ὡς .. δώσοντι δίκην, μή τι ποιήσαντί γε ὁ αὐτ. 96. 21· — οὕτω, μή τι δή, Πολύβ. 12. 9, 6· μή τί γε δή, οὐκ ἔνι οὐδὲ τοῖς φίλοις .., μή τί γε δὴ τοῖς θεοῖς Δημ. 24. 23· ὡσαύτως, μητιγοῦν Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 9.

μητίω, ἴδε **μητίομαι,** ἐν τέλ.

μήτοι ἢ μή τοι, τύπος ἰσχυρότερος τοῦ **μή,** μετὰ προστ. καὶ ὑποτακτ., μή τοι δοκεῖτε Αἰσχύλ. Πρ. 436, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1407, 1438, Ἀντ. 544, κτλ.· ἐπὶ ὅρκου, μετ' ἀπαρ., Αἰσχύλ. Εὐμ. 765· παρὰ Πλάτ., ἑπομένου **γε,** Πολ. 352C, 382B. **2)** κατόπιν ῥημάτων δηλούντων ἄρνησιν, Σοφ. Ἠλ. 518.

μῆτος, τό, = **μῆτις,** παρ' Ἡσυχ. ἐν λ. **μήτεα.**

μήτρα, Ἰων. **-τρη,** ἡ, (μήτηρ) Λατ. matrix, Ἱππ. Προρρ. 106, Ἡρόδ. 3. 108, Πλάτ., κτλ.· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.· — ἢ κυριολεκτικώτερον, τὸ στόμα τῆς ὑστέρας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 1, 22. **2)** ἡ κοιλία τοῦ χοίρου, Λατ. vulva, θεωρουμένη ὡς ἔξοχον λίχνευμα, μήτρας τόμοις Τηλεκλείδης ἐν «Ἀμφικτύοσι» 1. 14· μήτραν τινὲς πωλοῦσιν ἥδιστον κρέας Ἀντιφάν. ἐν «Φιλομήτορι» 1· ὑπὲρ μήτρας .. ἀποθανεῖν Ἄλεξις ἐν «Ποντικῷ» 1, κτλ.· πρβλ. Πλούτ. 2. 733C, Ἀθήν. 96F.

3) μεταφορ., ἡ πηγὴ ἢ ἀρχὴ πράγματός τινος, Διογ. Λ. 7. 46.

II. ἡ ἐντεριώνη, ἡ καρδία δένδρων, «ψῖχα», Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 1. **II.** βασίλισσα τῶν σφηκῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἐργάται,** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 41, 2· ὡσαύτως τῶν μελισσῶν, ὁ αὐτ.— Καθ' Ἡσύχ.: «μήτρα· εἶδος σφηκός. καὶ τῶν ξύλων τὸ ἐντός, ὃ καρδίαν τινὲς ἢ ἐντεριώνην καλοῦσι. καὶ νῦν ὁ κλῆρος ὑπὸ Σολέων, ὡς Κλείταρχος. καὶ ἡ τῆς γυναικός».

μητρ-ᾰγύρτης, ου, ὁ, ἐπαιτῶν ἱερεὺς τῆς Κυβέλης, τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, εἶδος ἐπαιτοῦντος μοναχοῦ, Λοβ. Ἀγλαόφ. σ. 645· — ὁ Ἰφικράτης ἔδωκε τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὸν Καλλίαν, ὅστις ἦτο πράγματι **Δᾳδοῦχος** αὐτῆς, (ἴδε ἐν λέξει), Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 10· — ὁ Ἀντιφάνης ἔγραφε κωμῳδίαν φέρουσαν τὸ ὄνομα τοῦτο, καὶ μεταχειρίζεται ὡσαύτως τὸ ῥῆμα **μητραγυρτέω,** ἐν «Μισοπονήρῳ» 1. 8, πρβλ. Διον. Ἀλ. 2. 19.

μητρ-άδελφος, ὁ, καὶ ἡ, ἀδελφὸς ἢ ἀδελφὴ τῆς μητρός, θεῖος ἢ θεία, Πολυδ. Γ', 22· παρὰ Κ. Μανασσ. ἐν Χρον. 2619 **μητραδέλφη,** ἡ τῆς μητρὸς ἀδελφή: — παρὰ Πινδ. Π. 8. 49, **μητραδελφεός = μητράδελφος.**

μητράζω, ὁμοιάζω πρὸς τὴν μητέρα μου, Λατ. matrescere, Γλωσσ.

μητρ-ᾰλοίας, ου, ὁ, (ἀλοιάω) ὁ τύπτων τὴν μητέρα αὐτοῦ, μητροκτόνος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 153, 210, Λυσ. 116. 44, Πλάτ. Φαίδων 114Α, κτλ.· ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. κτλ. ἐνίοτε φέρεται **μητραλῴας·** πρβλ. **πατραλοίας.**

μητράνανδρος, ἡ, ἐπὶ τῆς παρθένου Μαρίας, ἡ ἄνευ ἀνδρὸς μήτηρ γενομένη, Κ. Μανασσ. Χρον. 4086, κλ.

μητρανοίκτης, ὁ, ἐργαλεῖον χειρουργικὸν πρὸς ἄνοιξιν τῆς μήτρας, Ἰατρ.

μητράριον, ὑποκορ. τοῦ **μήτηρ,** Λατ. matercula, Γλωσσ.

μητρ-εγχύτης [ῠ], **ου,** ὁ, σῦρίγξ τις ἢ κλυστήριον δι' οὗ γίνονται ἐγχύσεις εἰς τὴν μήτραν, Γαλην. 10. 328.

μήτρη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **μήτρα.**

μητρῐάζω, = **μητρίζω,** Πολυδ. Γ', 11.

μητριάς, άδος, ἡ, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **μήτριος,** Ἀνθ. Π. 9. 398.

μητρίδιος [ῐ], **α, ον,** ὁ ἔχων **μήτραν,** ὅθεν, γόνιμος, πλήρης σπόρου, μητριδίων ἀκαληφῶν Ἀριστοφ. Λυσ. 549, ἔνθα ἴδε Σχόλ.

μητρίζω, λατρεύω τὴν μητέρα τῶν θεῶν Κυβέλην, Ἰάμβλ. Μυστ. σ. 69, κτλ.· ἴδε Λοβ. Ἀγλαόφ. σ. 832.

μητρικός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, Λατ. maternus, τιμὴ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 2, 8· κτῆσις Πολυδ. Γ', 11. Ἐπίρρ. **-κῶς,** Διον. Ἀλ. Τέχν. Ρητ. 9. 4.

μητρίς, (δηλ. γῆ) ὁ τόπος τῆς μητρός τινος (πρβλ. **πατρίς**), Κρητ. λέξ. ἐν Πλάτ. Πολ. 575D, Πλούτ. 2. 792E· μητρίς δέ τοι, οὐ πατρίς ἐστιν Ἐπιγρ. παρὰ Παυσ. 10. 24, 2.

μητρογαμέω, ἔρχομαι εἰς γάμον μετὰ τῆς μητρός μου, λαμβάνω αὐτὴν ὡς γυναῖκα, Εὐσ. ΙΙΙ, 40Α, Καισάριος 980, Γρηγ. Νύσσ. Π, 169B.

μητρο-γᾰμία, ἡ, ὁ μετὰ τῆς μητρὸς γάμος, Ἰω. Χρυσ. τ. 4, 403, κλ.

μητρογάμος, ὁ, λαμβάνων ὡς γυναῖκα τὴν ἑαυτοῦ μητέρα, Θεοφυλ. Σιμοκ. Φυσικ. Ἀπορήμ. 59, 5.

μητρο-δίδακτος, ον, δεδιδαγμένος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ μητρός, Διογ. Λ. 2. 83.

μητρό-δοκος, Δωρ. **ματρ-, ον,** ὁ δεκτὸς γενόμενος ὑπὸ τῆς μητρός, γοναὶ Πινδ. Ν. 7. 124.

μητρο-ήθης, ες, ὁ ἔχων τὸ ἦθος, τὸν τρόπον τῆς ἑαυτοῦ μητρός, Ἀνθ. Π. 1. 124.

μητρόθειος, ὁ, ὁ ἐκ μητρὸς θεῖος, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 22, 981.

μητρόθεν, Δωρ. **μᾱτρ-,** ἐπίρρ. (μήτηρ) ἐκ μητρός, πρὸς μητρός, Πινδ. Ο. 7. 41· καταλέξει ἑαυτὸν μ. Ἡρόδ. 1. 173· οὕτω, τὰ μ. ὁ αὐτ. 7. 99. **2)** ἐξ αὐτῆς τῆς μητρός, ἐκ χειρὸς τῆς μητρός, μητρ. δεδεγμένη Αἰσχύλ. Χο. 750, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 478. **3)** ἐκ κοιλίας μητρός, μητρ. φυγὼν σκότον Αἰσχύλ. Θήβ. 664, πρβλ. Χο. 670. **4)** ἐν Σοφ. Ο. Κ. 527, ἦ ματρόθεν .. λέκτρ' ἐπλήσω; εἶναι μικρόν τι πλέον τῆς γεν.— Λέξις ποιητ. ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς μεταγεν. πεζογράφοις, ὡς Λουκ. Τίμ. 51.

μητρό-θεος, ἡ, μήτηρ Θεοῦ, θεομήτωρ, = **θεοτόκος,** Ἐκκλ.

μητρο-κᾰσιγνήτη, ἡ, = κασιγνήτη ὁμομητρία, ἀδελφὴ ἐκ τῆς αὐτῆς μητρός, Αἰσχύλ. Εὐμ. 692· — διότι αἱ **Μοῖραι** καὶ αἱ **Ἐρινύες** ἐγεννήθησαν ἐκ τῆς αὐτῆς μητρός, τῆς Νυκτός, Ἡσ. Θ. 217.

μητρο-κολώνεια, ἡ, ἀποικιακὴ μητρόπολις, ἐπὶ τῆς Παλμύρας, Συλλ. Ἐπιγρ. 4485.

μητρο-κομέω, περιποιοῦμαι τὴν μητέρα μου, Νικήτ. 142D.

μητροκτονέω, φονεύω τὴν μητέρα μου, Αἰσχύλ. Εὐμ. 202, 427, 595, Εὐρ. Ὀρ. 887, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 1, 8.

μητροκτονία, ἡ, τὸ μητροκτονεῖν, Πλούτ. 2, 18Α, 810F.

μητρο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων τὴν ἑαυτοῦ μητέρα, μ. φίτυμα, ἐπὶ τοῦ Ὀρέστου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1281· μ. χεῖρες ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 102· ὁ ἀνήκων εἰς μητροκτονίαν, μ. μίασμα, τὸ μόλυσμα τοῦ φόνου τῆς μητρός, αὐτόθι 281· οὕτω, μ. κηλίς, αἷμα Εὐρ. Ι. Τ. 1200, Ὀρ. 1649. **2)** ὡς οὐσιαστ., τοῦδε μητροκτόνου Αἰσχύλ. Εὐμ. 492, Εὐρ. Ἠλ. 975, Πλάτ. Νόμ. 869B.

μητρο-κωμία, ἡ, μήτηρ κώμη, ἡ πρωτεύουσα κώμη διαμερίσματός τινος, Συλλ. Ἐπιγρ. 4551, 4562, Ἰω. Δαμασκ.· πρβλ. **μητρόπολις.**

μητρ-όλεθρος, ὁ, ὁ ὀλετὴρ τῆς ἑαυτοῦ μητρός, μητροκτόνος, Νικήτ. 413B· **μητρολέτης,** Χρησμ. Σιβυλλ. 5, 621.

μητρό-ληπτος, ὁ, ὁ ἐμπνευσθείς, ὁ μανιώδης γενόμενος ὑπὸ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν Ρέας, Ἑρμείας εἰς Πλάτ. Φαῖδρ. σ. 105

μητρο-μάμμη, ἡ, = **μητρομήτωρ,** Συλλ. Ἐπιγρ. 8735.

μητρομανία, ἡ, μέγας ἐρεθισμὸς τῆς μήτρας μετ' ἐφέσεως πρὸς συνουσίαν, Φιλοστορ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4, 7.

μητρο-μήτωρ, Δωρ. **ματρομάτωρ, ορος,** ἡ μήτηρ τῆς μητρός, μάμμη, προμήτωρ, Πινδ. Ο. 6. 143· παρ' Ὁμ. μητρὸς μήτηρ Ὀδ. Τ. 416.

μητρο-μιξία, ἡ, ἡ μετὰ τῆς μητρὸς σαρκικὴ μῖξις, αἱμομιξία, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 191.

μητρο-μίξιον, τό, = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 778.

μητρ-όμοιος, ον, ὁ ὅμοιος τῇ ἑαυτοῦ μητρί, Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 854, κτλ.

μητρό-ξενος, ον, νόθος, «τὸν δὲ νόθον καὶ μητρόξενον ἔνιοι καλοῦσι» Πολυδ. Γ', 21· — Ροδία λέξις, κατὰ τὸν Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἄλκ. 1001, πρβλ. Ἡσύχ.

μητρό-παις, ἡ, ἡ, Παναγία ἡ ἅμα μήτηρ καὶ παῖς τοῦ Θεοῦ, Ἰσίδ. Θεσσαλ. σ. 25, ἔκδ. Μί.

μητρο-πάρθενος, ου, ἡ, ἡ παρθένος ἅμα καὶ μήτηρ, ἐπίθετον τῆς Παρθένου Μαρίας, Θεόδοτ. Ἀγκύρ. 1396Α.

μητρο-πάτωρ [ᾱ], **-ορος,** ὁ τῆς μητρὸς πατήρ, πάππος πρὸς μητρός, Ἰλ. Λ. 224, Ἡρόδ. 1. 75., 3. 51, κλ.

μητρό-πολις, Δωρ. **ματρ-, εως,** ἡ — ἡ μήτηρ πόλις ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἐξ αὐτῆς ἀποικίας, ἐπὶ Ἀθηνῶν ἐν σχέσει πρὸς τοὺς Ἴωνας, Ἡρόδ. 7. 51, Θουκ. 6. 82· ἐπὶ τῆς Δωρίδος ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ἐν Πελοποννήσῳ Δωριεῖς, Ἡρόδ. 8. 31, Θουκ. 1. 107., 3. 92· ἐπὶ τῆς Μερόπης ἐν σχέσει πρὸς τοὺς Αἰθίοπας, Ἡρόδ. 2. 29· ἐπὶ τῆς Θήρας, μ. μεγάλων πολίων Πινδ. Π. 4. 34, πρβλ. Σιμων. 100· ἐπὶ τῆς παρὰ τὴν Ἀττικὴν Σαλαμῖνος, ἥτις ὑπῆρξε μητρόπολις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 895· ἐπὶ τῆς Κορίνθου ὡς μητροπόλεως τῆς Κερκύρας, Θουκ. 1. 24. **2)** μεταφορ., ἐστὶ μ. τοῦ ψυχροῦ [ὁ ἐγκέφαλος] Ἱπ. 249. 49· ἡ ἱστορία μ. τῆς φιλοσοφίας Διόδ. 1. 2, πρβλ. Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. 104Δ.

II. ἡ μητρόπολις, ἡ πατρὶς τινος, Πινδ. N. 5. 16, Σοφ. Ο. Κ. 707, Ἀντ. 1122. **III.** ἡ πρωτεύουσα πόλις, Ξεν. Ἀν. 5. 2, 3., 5. 4, 15· ἡ μ. τῆς Ἀσίας, πιθαν. ἡ Ἔφεσος, Συλλ. Ἐπιγρ. 335· ἡ μ. τῆς Ἰωνίας, δηλ. ἡ Μίλητος, αὐτόθι 339, κτλ.

μητροπολίτης [ῑ], **ου,** ὁ πολίτης τῆς μητροπόλεως, Συλλ. Ἐπιγρ. 4472. 4. **II.** ὁ τῆς μητροπόλεως ἐπίσκοπος, Συλλ. Ἐπιγρ. 8693, Γρηγ. Ναζ. II, 396Β· — κατὰ τὸν Εὐάγριον (4. 11) οἱ μητροπολῖται ἦσαν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἐξάρχων. Κατὰ τὴν δεκάτην καὶ τὰς ἀκολούθους ἑκατονταετηρίδας ἦσαν ὑπέρτεροι τῶν ἀρχιεπισκόπων, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 531, 1.

μητροπολιτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς μητρόπολιν, Σφζομ. Ἐκκλ. Ἱστ. 3, 6, κλ.

μητροπολῖτις, -ιδος, ἡ, ἡ ἀνήκουσα εἰς μητρόπολιν, μητροπολῖτις ἐκκλησία, ἡ ἐκκλησία τῆς μητροπόλεως, Συνέδ. 1417Α.

μητρο-πόλος, ον, ἐπίθ. τῆς Εἰλειθυίας, ἡ περιποιουμένη καὶ βοηθοῦσα τὰς μητέρας κατὰ τὸν τοκετόν, Πινδ. Π. 3. 15. **II.** αἱ μ. = μέλισσαι (Ι. 2), Ἡσύχ.

μητρο-πρεπής, ές, ὁ ἁρμόζων εἰς μητέρα, ἐν τῷ ἐπιρρ. **-πῶς,** Ἰω. Δαμασκ. III, 689Α.

μητρόπτολις, ἡ, (= **μητρόπολις**) Ἐπιγρ. ἑξάμετρ. Κυρήνης, Smith and Porcher Discoveries at Cyrene, tab. 76.

μητρορ-ραίστης, ου, ὁ, μητροκτόνος, μητραλοίας, Σουΐδ.

μητρόρ-ριπτος, ον, ὁ ὑπὸ τῆς μητρὸς ἀπερριμμένος, Ἀνθ. Π. 15. 26.

μητρότεκνος, ἡ, ἡ μήτηρ ἅμα καὶ τέκνων οὖσα, Θεόδ. Στουδ. σ. 80, ἔκδ. Mi.

μητρότης, ἡ, τὸ ἀφηρημένον οὐσιαστ. τοῦ μήτηρ, ἡ ἰδιότης τῆς μητρός, Ἐρωτήσ. καὶ Ἀποκρ. Ὀρθοδόξ. 501Β.

μητρο-τύπτης, ου, ὁ, = **μητραλοίας,** Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀλοιᾷ.**

μητρο-φθόρος, ον, ὁ φονεύων τὴν ἰδίαν μητέρα, μητροκτόνος, Ἀνθ. Π. 9. 498. **2)** ὁ ἐλθὼν εἰς σαρκικὴν μῖξιν μετὰ τῆς ἑαυτοῦ μητρός, Ἀγαθ. 134, 8.

μητρο-φόνος, ον, μητροκτόνος, ἀντίποιν' ὡς τίνυς ματροφόνου θύας (οὕτω ὁ Casaub ἀντὶ **μητροφόνας**), Αἰσχύλ Εὐμ. 268. **2)** ὡς οὐσ., μητραλοίας, φονεὺς τῆς ἰδίας μητρός, αὐτόθι 257.

μητρο-φόντης, ὁ, = **μητροφόνος,** Εὐρ Ὀρ. 497, Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 14.

μητρυιά, Δωρ. **-ματρ-, ᾶς,** Ἰων. **μητρυιή, ῆς,** ἡ· — ὡς καὶ νῦν, Ἰλ., κτλ.· ἡ κακία καὶ σκληρότης τῶν μητρυιῶν ἦτο παροιμιώδης (πρβλ. τὸ Λατ. injusta noverca), ἐδικαίευ εἶναι καὶ τῷ ἔργῳ μ., δηλ. οὐ μόναν λόγῳ ἀλλὰ καὶ πράγματι, Ἡρόδ. 4. 154· ὡσαύτως, ἄλλοτε μητρυιὴ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ, ἐπὶ ἀτυχῶν καὶ τυχηρῶν ἡμερῶν, «ἐπειδὴ ἡ μήτηρ ἥπιος, ἡ δὲ μητρυιὰ κακή, εἶπεν, αἱ μὲν τῶν ἡμερῶν εἰσι μητέρες, ὡς ἂν ἀγαθαί, αἱ δὲ μητρυιαί, ὡς ἂν κακαί» (Σχόλ. Πρόκλ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 823· φεύγετε μητρυιῆς καὶ τάφον οἱ πρόγονοι Ἀνθ. Π. 9. 67· μητρυιαὶ προγόνοισιν ἀεὶ κακὸν αὐτόθι 68· — μεταφορ., μ. νεῶν, ἐπὶ κινδυνώδους ἀκτῆς, Αἰσχύλ. Πρ. 727· οὕτω περὶ τῶν κατοίκων τῆς Ἀττικῆς ὡς γεννηθέντων ἐξ αὐτῆς τῆς Ἀτε. γῆς λέγεται· τρεφόμενοι οὐχ ὑπὸ μητρυιᾶς ἀλλ' ὑπὸ μητρὸς τῆς χώρας Πλάτ. Μενέξ. 237Β, πρβλ. Πλούτ. 2. 201Β, Velleius Paterculus (Λατ. Ἱστορικ.) 2. 4, 4.

μητρυιάζω, εἶμαι μητρυιά, φέρομαι ὡς τοιαύτη, Γλωσσ.

μητρυιογάμος, οἱ, οἱ τὴν μητρυιὰν λαμβάνοντες ὡς γυναῖκα, Ὑποθ. τ. Μανέθ. ἀποτελεσμ. ἔκδ. Ludw. σ. 98.

μητρυιός, οῦ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Εἰρήνῃ» 6 «καὶ μητρυιὸν οἱ παλαιοὶ φασι τὸν πατρῷον, ἀρρενωνυμοῦντες τὴν μητρυιάν» Εὔστ. 560, 14.

μητρυιώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς μητρυιάν, τὸ **μητρυιῶδες,** τὸ «φέρσιμον» τῆς μητρυιᾶς, σκληρότης, Πλούτ. 2. 143Α.

μητρῳάζω, τελῶ τὰ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν Κυβέλης μυστήρια, μεταγεν.

μητρωακός, ἡ, όν, = **μητρῷος,** Π, ὄνομα συγγράμματος Πρόκλου τοῦ Λυκίου, Μαρῖν. ἐν Βίῳ Πρόκλ. 33, «ἔγραψε .. καὶ μητρωακὴν βίβλον (ἔστι δὲ περὶ τὸν θεὸν θεολογία)» Εὐδοκία Μακρεμ. 366.

μητρῴζω, εἶμαι ὅμοιος τῇ μητρί, Θεογνώστ. Κανόν. ἐν Ἀνεκδ. Κραμήρου τ. 2, σ. 142, 23, Μιχαὴλ Ψελλ. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθα τ. 5, σ. 409.

μητρῴος, α, ον, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **μητρῷος,** Ὀδ. Τ. 410.

μήτρων, Δωρ. **μάτρων, ωνος,** ὁ, = **μήτρως,** Ἑλλ. Ἐπιγρ. 322. 5., 371. 3.

μητρωνῠμικός, ή, όν, (ὄνομα) ὁ ὠνομασμένος κατὰ τὸ ὄνομα τῆς μητρός, πρβλ. **πατρωνυμικός,** Ἐτυμ. Μέγ. 166. 11. Ἐπίρρ. **-κῶς,** Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 3, 118.

μητρῷος, Δωρ. **μᾶτρ-, α, ον,** συνηρ. ἀντὶ **μητρῴους,** (ὃ ἴδε)· ἀνήκων εἰς μητέρα, ὁ τῆς μητρός, αἷμα Αἰσχύλ. Εὐμ. 230· τὰ πατρῷα καὶ μ. πήματα Σοφ. Ο. Κ. 1196· μ. ὀέμας, περίφρ. ἀντὶ τὴν μητέρα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 84· — τὰ μ., τὰ δικαιώματα τῆς μητρός, Ἡρόδ. 3. 53· οἱ πατρῷοι καὶ μ. θεοὶ Ξεν. Κυν. 1, 15, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 493. **2)** τὸ μ. μόριον = **μήτρα,** Ἱπ. 1185Δ.

II. Μητρῷον (δηλ. ἱερόν), τό, ὁ ναὸς τῆς Δήμητρος, Κλειτόδημ. 1, ἴδε ἐν λ. **μήτηρ**· — ἀλλὰ συχνότερον, ὁ ναὸς τῆς Κυβέλης, ἰδίως ἐν Ἀθήναις, ἔνθα ἔκειτο παρὰ τὸ **βουλευτήριον,** καὶ ἐχρησίμευεν ὡς ἀρχεῖον ἐν ᾧ ἐφυλάττοντο τὰ δημόσια ἔγγραφα κλπ., Δημ. 381. 2, Ἀντιφῶν 30. 33, κτλ., ἴδε Böckh P. E. 2. 143, π. 121. **2)** **Μητρῷα** (ἐξυπ. ἱερά), τά, ἡ λατρεία τῆς Κυβέλης, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 22, Πλούτ., κτλ.· ὡσαύτως, τὸ Μ. αὔλημα Παυσ. 10. 30, 9.

μήτρως, Δωρ. **μᾶτρ-,** ὁ· γεν. **ωος** καὶ **ω,** αἰτ. **ωα** καὶ **ων**· ὁ πληθ. ἀείποτε κατὰ τὴν γ' κλίσιν, ὡς τὸ **πάτρως**· — πρὸς μητρὸς θεῖος, Ἰλ. Β. 662., Π. 717, Ἡρόδ. 4. 80, κτλ. **2)** καθόλου, συγγενὴς πρὸς μητρός, μάτρωες ἄνδρες Πινδ. Π. 6. 130, πρβλ. Ν. 10. 70, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 43. **3)** = **μητροπάτωρ,** Πινδ. Ο. 9. 96.

μητρῳσμός, Δωρ. **ματρ-,** ὁ, τὸ ἑορτάζειν τὴν ἑορτὴν τῆς Κυβέλης, Φίντυς παρὰ Στοβ. 444. 23, 445. 22.

μηχᾰνάομαι, Ἰων. **-έομαι** (ἴδε ἐν τέλ.)· ἀποθ.: μέλλ. **-ήσομαι** Αἰσχύλ., Πλάτ.· ἀόρ. ἐμηχανησάμην Ἀττ.· πρκμ. **μεμηχάνημαι** (ἴδε κατωτ. Β)· — ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόναν ἐν τοῖς Ἐπικ. τύποις, **μηχανάασθε** Ὀδ. Υ. 370· **μηχανόωνται, -ωντο,** συχν. (ὑποτ. **-άᾱται** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 239)· εὐκτ. **-ῴατο** Ὀδ. Π. 190· ἀπαρ. **-άασθαι** Γ. 213., Π. 93· — οἱ Ἴων. τύποι εἶναι πιθ. ἐμηχανέοντο, μηχανεόμενος, ὡς Ἡρόδ. 5. 63., 6. 133., 7. 172., 8. 7· ἂν καὶ τὰ Ἀντίγραφ. ποικίλλουσι μεταξὺ τῶν τύπων **-έοντο, -έωντο, -ῶντο, -έατο, -εώμενος**· ἐν 6. 46, μηχανώμενος ἔδει νὰ γραφῇ ἀντὶ **-οίατο**· Dind. de Dial. Hdt. XXXI· (μηχανή, μῆχος). Ὡς τὸ Λατ. machinari, κατασκευάζω διὰ τέχνης, συναρμόζω, κατασκευάζω, οἰκοδομῶ, τείχεα μηχανόωντο Ἰλ. Θ. 177· πλοῖα Ἡρόδ. 1. 94, πρβλ. Θουκ. 4. 47· καὶ οὕτως ἐπὶ παντὸς ἔργου ἀπαιτοῦντος δεξιότητα ἢ τέχνην, λαγὸν μηχανησάμενος, μετὰ τέχνης παρασκευάσας λαγόν, Ἡρόδ. 1. 123· μ. σκιάς Ξεν. Κύρ. 8. 8, 17· καθόλου παρασκευάζω, κάμνω ἕτοιμον, τάφον καὶ κατασκαφὰς τινι Αἰσχύλ. Θήβ. 1038· κόμιστρα ὁ αὐτὸς ἐν Ἀγ. 965· ἐσβάσεις Εὐρ. Ι. Τ. 101. **2)** συχνότερον, ἐπινοῶ, τεχνάζομαι, Ὅμ., κτλ.· συχνάκις ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀτάσθαλα, κακά, ἀεικέα μηχανόωνται Ὀδ. Γ. 207., Ρ. 499., Χ. 432· — ὡσαύτως ἁπλῶς, προτείνω, ἐπιφέρω, Ἡρόδ. 2. 21· θάνατόν τινος Ἀντιφῶν 111, ἐν τέλ.· ἐλευθερίαν Ξεν. Κύρ. 3. 2, 15, κτλ. — Συντάσσ.: μηχανῶμαί τί τινι, μηχανῶμαι, ἐπινοῶ, τεχνάζομαί τι ἐναντίον τινός, Ὅμ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀντιφῶν 112. 25· τι ἐπί τινι Ἡρόδ. 4. 154., 6. 88, κτλ.· ὡσαύτως, τι εἴς τινα ὁ αὐτ. ἐν 6. 121, Εὐρ. Φοίν. 1612· ἐπί τινα Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 10· πρός τινα Ἡρόδ. 2. 95· — ἀπόλ., βυσσοδομῶ, σχεδιάζω κατὰ ἐναντίον τινός, πολλοί ἐπ' αὐτῷ μηχανόωντο Ὀδ. Δ. 822· — μετ' αἰτ. πράγμ., ἴδε ἀνωτ.· μ. τι ἐπί τινι, διά τινα σκοπόν, Ἡρόδ. 1. 60· οὕτω, εἴς τι Πλάτ. Πρωτ. 320Ε· πρός τι Ξεν. Κύρ. 8. 2, 26· ἐκ τῶν ἐσθλῶν αἰσχρὰ μ. Εὐρ. Ἱππ. 331· — παρὰ πεζογράφοις, συχνάκις ἀκολουθεῖ τὸ ἅπως, «πῶς νά», «διὰ νά», μ. ὅπως τι ἔσται Ἡρόδ. 2. 121, 3, Πλάτ. Ἀπολ. 39Δ, κτλ.· ὅπως ἄν τι γένηται ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 481Α· ὡσαύτως, πᾶσαν μηχανὴν μ. ὅπως .. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 460Ο· — μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἐπινοῶ πῶς νὰ κάμω τι, ἢ πῶς νὰ γείνῃ τι, ὁ αὐτ. ἐν 519Ε, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 22. **II.** ὡς μέσ., προμηθεύω δι' ἑαυτόν, Σοφ. Φιλ. 295, Ξεν. Κύρ. 3. 2, 15.

Β. τὸ ἐνεργ. **μηχανάω** εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ Ἐπικ. μετοχ., ἀτάσθαλα μηχανόωντας, μηχανωμένους κακὰ πράγματα, Ὀδ. Σ. 143, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 583· καὶ παρὰ Σοφ. ἐν Αἴ. 1037 ἐν τῷ ἀπαρ. **μηχανᾶν**· ἀλλ' ὁ πρκμ. **μεμηχάνημαι** κεῖται ἐπὶ παθ. σημασ. παρ' Ἡροδ. 1. 98, Σοφ. Τρ. 586, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 1, Ἰσοκρ. 27Ε, Δημ. 604. 7, κτλ.· ἂν καὶ εἶναι ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ ἐνεργ. σημασίας, Πλάτ. Γοργ. 459Β, Νόμ. 904Β, Ξεν., κτλ.· — ὑπερσ. ἐπὶ παθ. σημασ. ἀπρόσ., οὕτως ἐμεμηχάνητο αὐτοῖς Ἀντιφῶν 135. 43· — ἀόρ. **ἐμηχανήθην** ἐπὶ παθ. σημασ., Διον. Ἁλ. 12. 14, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 2, 4.

μηχᾰνεύομαι, = **μηχανάομαι,** διάφ. γραφ. ἐν Ξεν. Κύρ. 4. 5, 49· — κεῖται ὡς παθ. παρὰ Διον. Ἁλ. π. Ἰσαί. 16, καὶ παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Β' Παραλειπομ. ΚΖ', 15).

μηχάνευσις, εως, ἡ, ἐπινόησις, ἐπίνοια, παρασκευή, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱππ.

μηχᾰνή, Δωρ. **μᾱχανά,** ἡ, (μῆχος) τὸ παρὰ Λατ. machina· **1)** ἐργαλεῖον, μηχάνημα πρὸς ἀνύψωσιν βαρῶν καὶ τὰ ὅμοια, Ἡρόδ. 2. 138., 3. 152, κ. ἀλλ.· ἰχθυβόλῳ μ. Ποσειδῶνος, ἐπὶ τῆς τριαίνης, Αἰσχύλ. Θήβ. 132· λαοπόροις μ., ἐπὶ τῆς ἐκ πλοίων γεφύρας τοῦ Ξέρξου, ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 113, πρβλ. 722. **2)** πολεμική τις μηχανή, Θουκ., τὸ πλεῖστον ἐν ταῖς φράσεσι, μηχανὰς προσάγειν, 2. 76, κτλ.· μηχαναῖς ἑλεῖν 4. 13. **3)**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θεατρικὴ μηχανή, δι' ἧς θεοί, κτλ. ἐνεφανίζοντο μετέωροι, Πλάτ. Κρατ. 425D, Κλείταρχ. 407Δ· αἴρουσιν ὥσπερ δάκτυλον τὴν μηχανὴν Ἀντιφάν. ἐν «Ποιήσει» 1. 15, ἔνθα ἴδε Meineke· ἀπὸ μηχανῆς πωλοῦντες ὥσπερ οἱ θεοὶ Ἄλεξις ἐν «Λέβητι» 4 19· ἐντεῦθεν παροιμ. ἐπὶ παντὸς αἰφνιδίου καὶ ἀπροσδοκήτου πράγματος, ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ἐπεφάνης, Λατ. deus ex machina, Μένανδρ. ἐν «Θεοφορουμένῃ» 5· ὥσπερ ἀπὸ μηχανῆς Δημ. 1025, ἐν τέλ., πρβλ. Ἀριστ. Ποιητ. 15, 10. **II.** μέσον ἢ τρόπος δι' οὗ τις ἐκτελεῖ τι, ἤτοι κλήρῳ.., ἢ ἄλλῃ τινὶ μ. Ἡρόδ. 3. 83· εἴ τίς ἐστι μ., ἴθι καὶ πειρῶ ὁ αὐτ. 8. 57, κτλ.· ἰδίως ἐν τῷ πληθ., μηχαναί, ἐπίνοιαι, τεχνάσματα, πανουργίαι, δόλοι, Ἡσ. Θ. 146, καὶ συχν. παρ' Ἀττ., ἰδίως ἐπὶ κακῆς σημασίας, μηχαναὶ Διός, διὰ τῶν τεχνασμάτων τοῦ Διός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 677· χερὸς .. ἐκτίνοντα μηχανάς, πράξεις βίας, αὐτόθι 1582· Ὀρέστην μηχαναῖσι μὲν θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον Σοφ. Ἠλ. 1228· κρατεῖ μηχαναῖς .. θηρὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 349· μ. σοφιστῶν Πλάτ. Νόμ. 908D· παροιμ., μηχαναὶ Σισύφου Ἀριστοφ. Ἀχ. 391·— φράσεις, μηχανὴν ἢ μηχανὰς προσφέρειν Εὐρ. Ι. Τ. 112, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1132· προσφέρεσθαι Πολύβ. 1. 18, 11· εὑρίσκειν, ἐξευρίσκειν Αἰσχύλ. Εὐμ. 82, Εὐρ. Ἄλκ. 221· πλέκειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 66· πορίζεσθαι Πλάτ. Συμπ. 191B· ἐκπορίζειν Ἀριστοφ. Σφ. 365· ζητεῖν αὐτόθι 149· μή, φίλα ψυχά, βίον ἀθάνατον σπεῦδε, τὰν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν, «μηδαμῶς, ὦ προσφιλεστάτη ψυχή, θνητὴ τυγχάνουσα ἐπ' ἀθάνατον σπεῦδε βίον, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπιζήτει μηχανήν, ἣν καὶ καταπράξασθαι δύνασαι, οἷον, τοιούτοις ἐπεχείρει ἃ δύναται πραχθῆναι» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 3. 110· κατ' ἐμὰν μηχανάν, «κατὰ τὴν ἐμαυτοῦ γνώμην» (Σχόλ.), αὐτόθι 194· μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, μ. κακῶν, ἐπίνοια ἐναντίον τῶν κακῶν, Εὐρ. Ἄλκ. 221· ἀλλὰ μ. σωτηρίας, τρόπος δι' οὗ εὑρίσκει τις ἀσφάλειαν, σωτηρίαν, Αἰσχύλ. Θήβ. 209· οὕτω, μυρίων οὐσῶν μηχανῶν ἀπαλλαγῆς Ξεν. Κύρ. 5. 1, 12 (ἀνθ' οὗ ὁ Αἰσχύλ. λέγει μηχανὰς εὑρήσομεν, ὥστε ἀπαλλάξαι, Εὐμ. 82). **2)** οὐδεμία μηχανή [ἐστι] ὅπως οὐ, μεθ' ὁριστ. μέλλ., Ἡρόδ. 2. 160· ὡσαύτως μὴ οὐ μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. 2. 181., 3. 51· τὸ μή μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. 1. 209· τίς μ. μὴ οὐχὶ .. Πλάτ. Φαίδων 72D· πρβλ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 788. **3)** συχνάκις ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ. ἐν ἐπιρρ. φράσεσι, ἐκ μηχανῆς τινος, κατά τινα τρόπον, 6. 115· μηδεμιῇ μηχανῇ, κατ' οὐδένα τρόπον, δι' οὐδενὸς μέσου, 7. 51, κτλ.· οὕτω, μήτε τέχνῃ μήτε μηχανῇ μηδεμιᾷ Σύμβασις παρὰ Θουκ. 5. 18· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πάσῃ τέχνῃ καὶ μηχανῇ Λυσ. 156. 38· πάσῃ μηχανῇ Ἀριστοφ. Λυσ. 300· τρόπῳ ἢ μηχανῇ ἠτινιοῦν Νόμ. παρὰ Δημ. 551. 25.

μηχάνημα, τό, = **μηχανή**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808· μάλιστα πολεμικὴ μηχανὴ ἐν χρήσει ἐν πολιορκίαις, Δημ. 254. 28, Πολύβ. 1. 48, 2. **II.** εὐφυὴς ἐπίνοια, εὐφυὲς ἔργον, Τραγ., ὡς Αἰσχύλ. Πρ. 469, 989· ἐπὶ τοῦ συνερραμμένου χιτῶνος ὃν ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἡ Κλυταιμνήστρα ἐν τῷ βαλανείῳ (πρβλ. μελάγκερως), ὁ αὐτ. ἐν Χο. 981· λόγου μ. ποικίλον Σοφ. Ο. Κ. 796· οὐδενὶ μηχανήματι οὐδ' ἀπάτῃ Ἀντιφῶν 132. 6· τὰ πρός τινα μ. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 38, πρβλ. 8. 6, 17· μ. εἰς τὸ πείθεσθαι ὁ αὐτ. Λακ. 8, 5· μ., ὅπως τὰ .. χρήμαθ' ἕξω Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 872.

μηχάνησις, ἡ, ἡ χρῆσις **μηχανῆς**, Λατ. machinatio· ὡσαύτως = **μηχανή**, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 834, κατὰ τὸν Littré· μ. σιτοποιικὴ Πολύβ. 1. 22, 7·— Δωρ. **μαχάνασις**, Θεάγης σ. 862 ἔκδ. Gal.

μηχᾰνητέον, ῥημ. ἐπίθ., τοῦ **μηχανῶμαι**, δεῖ μηχανᾶσθαι, Πλάτ. Γοργ. 481Δ, κτλ.

μηχᾰνητής, οῦ, ὁ, ὁ μηχανώμενος, ἐπινοῶν τεχνάσματα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 850.

μηχᾰνητικός, ή, όν, = **μηχανικός**, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐπινοεῖν τρόπους, ἐφευρετικός, χρὴ δὲ [τὸν ἵππαρχον] μηχανητικὸν εἶναι καὶ τοῦ πολλοὺς μὲν φαίνεσθαι τοὺς ὀλίγους ἱππέας, πάλιν δὲ ὀλίγους τοὺς πολλοὺς Ξεν. Ἱππαρχ. 5, 2.

μηχᾰνητός, ή, όν, ὁ διὰ μηχανῆς ἢ τεχνηέντως κατεσκευασμένος, Τζέτζ. Ἱστ. 3, 42.

μηχᾰνίη, ἡ, = **μηχανή**, Χρησμ. Σιβ., Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 69D.

μηχᾰνικός, ή, όν, πλήρης ἐπινοιῶν, ἐφευρετικός, εὐφυής, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 1, Ἑλλ. 3. 1, 8.— Ἐπίρρ. -κῶς, Διόδ. 18. 27.

2) μετὰ γεν. πράγμ., ὡς τὸ **μηχανητικός**, Ξεν. Λακ. 2. 7, ἐν τῷ συγκρ. -ώτερος. **II.** ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς μηχανάς, μηχανικός, ὄργανα Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 17, 2. αἱ .. κινήσεις αἱ μ. ὁ αὐτ. ἐν Μηχαν. ἐν τῷ προλόγῳ 9· **μηχανικά**, τά, ἡ ἐπιστήμη τῆς μηχανικῆς, περὶ ἧς ὁ Ἀριστ. ἔγραψε πραγματείαν· οὕτως, ἡ -κή (ἐξυπ. τέχνη), ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλ. Ὑστ. 1. 9, 4, Ἀνθ. Π. 9. 807·— ὁ μηχανικός, ἐφευρετικός, ἐπινοῶν, Πλουτ. Περικλ. 27.

μηχανῖτις, ῖδος, ἡ, ἡ ἐφευρίσκουσα, ἐφευρετική, ἔστι δὲ (ἐν Ἀρκαδίᾳ) Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἐπίκλησιν Μαχανίτιδος, ὅτι βουλευμάτων ἐστὶν ἡ θεὸς παντοίων καὶ ἐπιτεχνημάτων εὑρέτις Παυσ. 8. 36, 5.

μηχᾰνιώτης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **μηχανητής**, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 436.

μηχανογράφος, ὁ, ὁ περὶ μηχανῶν γράφων, Τζέτζ. Ἱστ. 2, 152.

μηχᾰνο-δίφης, ου, ὁ, (δῖφάω) ὁ εὑρίσκων τεχνάσματα ἢ μηχανάς, Ἀριστοφ. Εἰρ. 790.

μηχᾰνόεις, εσσα, εν, εὐφυής, σοφόν τι τὸ μ. τέχνας Σοφ. Ἀντ. 365.

μηχανοπλοκέω, δολοπλοκῶ, μηχανορραφῶ, Κ. Μανασσ. Χρον. 5324.

μηχᾰνοποιέω, ποιῶ ἢ μεταχειρίζομαι μηχανάς, Ἱππ. Ἀγμ. 763· ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, αὐτόθι 765.

μηχανοποιΐα, ἡ, τέχνη τοῦ μηχανοποιοῦ, μεταγεν.

μηχᾰνοποίημα, τό, μηχανικὸν κατασκεύασμα, μηχανή, Salust. de Diis 8.

μηχανοποιητική, ἡ, ἡ τοῦ μηχανοποιοῦ τέχνη, μηχανοποιΐα, μεταγεν.

μηχᾰνο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων μηχανὰς πολεμικάς, Πλάτ. Γοργ. 512B, Ξεν. Κύρ. 1, 22, κτλ.· — ὁ μηχανικὸς τοῦ θεάτρου, Ἀριστοφ. Εἰρ. 174, πρβλ. Ἀποσπ. 234.

μηχᾰνορρᾰφέω, ἐφευρίσκω δόλους καὶ ἀπάτας, πανοῦργα σχέδια, σχεδιάζω πανουργίας, πλέκω δόλους, Αἰσχύλ. Χο. 221.

μηχᾰνορρᾰφία, ἡ, δολιότης, τὸ ἐφευρίσκειν δόλους, ῥᾳδιουργία, Μανασσ. Χρον. 1298.

μηχᾰνορ-ράφος, ον, ὁ παρασκευάζων πανοῦργα καὶ δόλια σχέδια, δολοπλόκος, Σοφ. Ο. Τ. 387· μετὰ γεν., μ. κακῶν, δόλιοι ἐργάται κακῶν, Εὐρ. Ἀνδρ. 447, πρβλ. 1116 — Καθ' Ἡσύχ.: «μηχανορράφος· κατασκευαστής, ἐπινοητὴς κακῶν».

μηχανοσφαιροποιΐα, ἡ, ἡ κατασκευὴ σφαιρῶν διὰ μηχανῆς, Θέων σ. 180, 18, ἔκδ. Hiller.

μηχανοτευχέω, κατασκευάζω μηχανάς, Τζέτζ. Ἱστ. 3, 59.

μηχανουργία, ἡ, κατασκευὴ μηχανῶν, Τζέτζ. Ἱστ. 11, 595, κλ.

μηχᾰνουργός, όν, (*ἔργω) = **μηχανοποιός**, Ἀνθ. Πλαν. 382.

μηχᾰνο-φόρος, ον, ὁ χρησιμεύων πρὸς μετακόμισιν πολεμικῶν μηχανῶν, Πλουτ. Ἀντών. 38.

μηχάνωμα, τό, = **μηχάνημα**, Θεοφρ. π. Πυρὸς 59.

μῆχαρ, τό, = **μῆχος**, ἐν χρήσει παρ' Αἰσχύλ. ἐν Πρ. 606, Ἀγ. 201, Ἱκέτ. 394, 594, καὶ παραληφθὲν ὑπὸ Λυκόφρ. 568· πρβλ. **μῆχος**.

μηχί, ἔχον σχέσιν πρὸς τὸ μὴ ὡς τὸ οὐχὶ πρὸς τὸ οὐ καὶ τὸ ναίχι πρὸς τὸ ναί, Εὔβουλ. ἐν «Δαιδάλῳ» 2.

μῆχος, τό, ἀρχαία ποιητικὴ ῥίζα τοῦ **μηχανή**, μέσον, τρόπος θεραπείας, Ἰλ. Β. 342· μῆχος κακοῦ, θεραπεία κακοῦ, ὡς τὸ **ἄκος**, Ὀδ. Μ. 392, Ἡρόδ. 2. 181., 4. 151· κακῶν Εὐρ. Ἀνδρ. 536· νόσω Θεόκρ. 2. 95· — οὕτω καὶ φρουρᾶς ἐτείας μῆχος Αἰσχύλ. Ἀγ. 2 (κατὰ τὸν Valck. ἀντὶ μῆκος, ἂν καὶ ἀλλαχοῦ ὁ Αἰσχύλ. ἀείποτε μεταχειρίζεται τὸν τύπον μῆχαρ)· μετ' ἀπαρ., Λυκόφρ. 1459. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται τὰς μῆχ-αρ, μηχ-ανή, μηχ-ανάομαι· πρβλ. Γοτθ. mag-an (δύνασθαι, ἰσχύειν), mah-ts (δύναμις)· Γερμαν. mög-en, vermög-en, mach-t, Ἀγγλ. migh-t).

μία, ἡ, γεν. **μιᾶς**, Ἐπικ. καὶ Ἰων. **μιῆς**, θηλ. τοῦ **εἷς**.

μιαιβαδία, ἡ, (**μιαίνω**, **βάδος**) παράνομον βάδισμα, παράνομος περίπατος, Καισάριος 992.

μιαιβιόω, βιῶ μιαρῶς, Καισάριος 981.

μιαι-γάμία, ἡ, παράνομος γάμος, Καισάριος 920.

μιαίνω, μέλλ. **μιᾰνῶ**, Ἀντιφῶν 117. 26· ἀόρ. **ἐμίηνα**, Ἰλ. Δ. 141, Ἱππ., καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις. Δωρ. **ἐμίᾱνα**, Πινδ. Ν. 3. 26, οὕτω καὶ ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττ. λόγῳ, Σοφ. Ἀποσπ. 91, Εὐρ. Ἑλ. 1000, Ι. Α. 1595· μετοχ. **μιάνας** Σόλων 30. 3· πρκμ. **μεμίαγκα** Πλουτ. Τ. Γράκχ. 21· — Μέσ. (πρβλ. ἐκμ-), ἀόρ. **ἐμιήνατο** Νόνν. Δ. 45. 288.— Παθ., μέλλ. **μιανθήσομαι** Πλάτ. Πολ. 621C· ἀόρ. **ἐμιάνθην** (Ἐπικ. **μιάνθην**) Ὁμ., Ἀττ.· πρκμ. **μεμίασμαι** (ἴδε ἐν τέλ.), **μεμίαμμαι** Δίων Κ. 51. 22, γ' ἐνικ. **μεμίανται** Πορφύρ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 4. 16· ἀπαρ. **μεμιάνθαι** Διοδ. Ἐκλογ. 537. 57, ἀλλὰ **μεμιάσθαι** Ὡραπόλλ. 1. 44. Κυρίως, βάπτω, χρωματίζω, ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ, τὸ τοῦ Οὐεργιλίου violaverit ostro si quis ebur, Ἰλ. Δ. 141. **2)** κοινῶς, κηλιδώνω, «λερώνω», μιάνθησαν κονίῃ Π. 795, κτλ.· ἰδίως δι' αἵματος, **μιάνθην** (Ἐπικ. ἢ ἀντὶ τοῦ **μιάνθησαν** ἢ ἀντὶ τοῦ **μιανθήτην**) αἵματι μηροὶ Δ. 146· αἵματι πεσεῖ μιανθεὶς Σοφ. Ο. Κ. 1374, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 209· μ. τοὺς θεῶν βωμοὺς αἵματι Πλάτ. Νόμ. 782C· βορβόρῳ .. ὕδωρ μιαίνων λαμπρὸν Αἰσχύλ. Εὐμ. 695. **3)** συχνάκις ἐπὶ ἠθικῶν κηλίδων, μολύνω, μιαίνω, Πινδ. Ν. 3. 25, καὶ Τραγ.· ἰδίως διὰ μεγάλων κακουργημάτων, οἷον, φόνου, Valck εἰς Εὐρ. Ἱππ. 1437, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 909, καὶ πρβλ. **μίασμα**· εὔφημον ἦμαρ οὐ πρέπει κακαγγέλῳ γλώσσῃ μιαίνειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 637· μιαίνων εὐσέβειαν Ἄρης ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 244· τὴν δίκην ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1669· τὰ ἱερά, τὸ θεῖον Πλάτ. Νόμ. 868A, Τίμ. 69D. ὅθεν ὁ Σοφ. λέγει, θεοὺς μιαίνειν οὔ τις ἀνθρώπων σθένει

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀντ. 1044, πρβλ. Ἀντιφῶντα 116. 12, Πλάτ. Τίμ. 69D, κ. ἄλλ., — Παθ., μιαίνομαι, μολύνομαι, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 366, Εὐρ. Ὀρ. 75. κτλ.· τὴν ψυχὴν Πλάτ. Πολ. 621C τῆς ἄλλης [γῆς] αὐτῷ μεμιασμένης Θουκ. 2. 102· μεμιασμένη καὶ ἀκάθαρτος Πλάτ. Φαίδων 81B.

μιαιφθορέω, ἐκτελῶ αἱμομιξίαν, Καισάριος 981.

μιαιφονέω, γίνομαι μιαιφόνος, Εὐρ. I. A. 1364. **2)** μετ' αἰτ., φονεύω, οὐδὲ τοὺς πονηροτάτους τῶν οἰκετῶν ὅσιόν ἐστι μιαιφονεῖν Ἰσοκρ. 271B, Πλάτ. Πολ. 565E, 571D.

μιαιφόνημα, τό, μιαιφονία, Ἰω. Γενέσ. σ. 113, 11, ἔκδ. B.

μιαιφονία, ἡ, μίανσις ἐκ φόνου, φόνος, Δημ. 795. 7, Διόδ. 17. 5· μίανσις ἐκ σαρκοφαγίας, Πλούτ. 2. 994A.

μιαιφονικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς μιαιφόνον, «μιαιφόνον αἷμα· μιαιφονικὸν» Ἡσύχ.

μιαι-φόνος, ον, ὁ φόνοις μιαινόμενος, αἱμοχαρής, ἐν τῇ Ἰλ. ἀείποτε ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, Ε. 31, 355, 844, κτλ.· ἐντεῦθεν, μεμιασμένος αἵματι, ἔνοχος αἵματος, Τραγ.· πρβλ. μίασμα· μετὰ γεν., τέκνων μιαιφόνε, μεμιασμένη διὰ τοῦ αἵματος τῶν τέκνων σου, Εὐρ. Μήδ. 1346.— Συγκρ. **-ώτερος** Ἡρόδ. 5. 92, 1, Εὐρ. Μήδ. 266· ὑπερθ. **-ώτατος**, ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 881. Ἐπίρρ. **-ως**, Μέμν. ἐν Φωτ. Βιβλ. 222· ὑπερθ. **-ώτατα**, Δίων Κ. 79. 3.

μίανσις, ἡ, μόλυσμα, Ἐβδ. (Δευτ. ΙΓ', 44), Πορφύρ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 4. σ. 367.

μιαντήριον, τό, μίασμα, Χειρογρ. ἐν Lambec. Bill. Caes. τ. 8. σ. 207.

μιάντης, μιαίνων, μιάστωρ, Ἐτυμ. M. 785, 37.

μιαντικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος μιαίνειν, Ψευδο-Ἰγνάτ. 1277A.

μιαντός, ή, όν, κεκηλιδωμένος, μεμολυσμένος, Γλωσσ.

μιᾰ́ρια, ἡ, ὁ χαρακτὴρ ἢ διαγωγὴ τοῦ μιαροῦ, ἀχρειότης, τὰ κτηνώδη τῆς φύσεώς τινος, Ξεν. Ἑλλ. 7. 3, 6, Ἰσαῖ. 51. 32, Δημ. 845. 23. **II.** = μίασμα, μόλυσμα, ἰδίως μίασμα ἐκ φόνου, Ἀντιφῶν 118. 2., 124. 2, κτλ.· μ. ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. 119. 3· — ὁ Φρύνιχ. ἀποδοκιμάζει τὴν λέξιν λέγων ὅτι εἶναι ἀδόκιμος, σ. 343 Λοβ.

μιᾰρό-γλωσσος, ον, ὁ ἔχων μιαρὰν γλῶσσαν, αἰσχρολόγος, «βρωμόγλωσσος», Ἀνθ. Π. 7. 377.

μιαρόθρησκος, ὁ, ἡ, ὁ ἀνήκων εἰς μιαρὰν θρησκείαν, δυσσεβής, Εὐσοκία ἐν Χειρογρ. παρὰ Bandin. Bibl. Med. τ. 1, σ. 237.

μιαρολογέω, λέγω μιαροὺς λόγους, αἰσχρολογῶ, Ἀνώνυμ. ἐν Ἀνεκδ. Boiss. τ. 1, σ. 91.

μιαρολόγημα, τό, μιαρὰ ὁμιλία, μιαροὶ λόγοι, Λέων Φιλόσ. σ. 272, ἔκδ Mi.

μιᾰρός ά, όν, (μιαίνω) κεκηλιδωμένος μὲ αἷμα, «λερωμένος», περὶ δ' αἷμα νένιπται, οὐδὲ ποθι μιαρὸς Ἰλ. Ω. 420. **2)** μεμολυσμένος, μεμιασμένος δι' αἵματος, Κιθαιρὼν Εὐρ. Βάκχ. 1384· μιαραὶ ἡμέραι, ἡμέραι τινὲς τοῦ Ἀνθεστηριῶνος, καθ' ἃς προσεφέροντο ἐξιλαστικαὶ σπονδαὶ (χοαὶ) εἰς τοὺς νεκρούς, Ἡσύχ.· πρβλ. **μίασμα**. **3)** καθόλου, μεμολυσμένος, ἀκάθαρτος, μ. καὶ ἄναγνος Ἀντιφῶν 116. 11, ὧδε ἰδίως Πλάτ. Νόμ. 716A· ἐπὶ ζώων, ἀκάθαρτος, ὧν δὲ Αἰγύπτιοι μιαρὸν ἡγοῦνται θηρίον εἶναι Ἡρόδ. 2. 47. **4)** ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, βδελυρός, στυγερός, ἐναγής, Λατ. impurus, ὦ μ. ἦθος Σοφ. Ἀντ. 746, κτλ.· — ἀκολούθως, συχνάκις παρ' Ἀριστοφ. ὡς ὀνειδισμός, ἄθλιος, κτηνώδης, ἐλεεινός, μ. κεφαλὴ Ἀχ. 285, πρβλ. 282· μιαρώτατος αὐτός 182· μ. φωνή, ἄξεστος, κτηνώδης φωνή, Ἱππ. 218, πρβλ. Σοφ. Τρ. 987· μιαρώτατος περὶ τὸν δῆμον Ἀριστοφ. Ἱππ. 831· μ. τε καὶ ὀλιγαρχικοὺς Πλάτ. Πολ. 562D· — ἐπίρρ. μιαρῶς, Ἀριστοφ. Ἱππ. 800· οὕτω φανερῶς καὶ μ. Δημ. 537. 1. **5)** ὦ μιαρέ, ἀχρεῖε, ἐπὶ τὸ ἀστειότερον, Πλάτ. Φαίδρ. 236E, κτλ. — Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατήρ. σ. 108.

μιαρο-στῐ́α, ἡ, μιαροφαγία, ἀναγινωσκόμενον ὑπὸ Bentl. παρὰ Meineke Μένανδρ. 538 ἐν Ἀλέξιδος «Πυθαγοριζούσῃ» 3 (ἔνθα νῦν **μικροστία**).

μιαρότης, ἡ, = μιαρία, Ὠριγέν. κατὰ Κέλσ. 136, κλ.

μιαρο-τρώκτης, ὁ, ὁ τρώγων μιαράς, ἀκαθάρτους τροφάς, μιαροφάγος, Ἀνώνυμ. π. Ἀγ. Θεοδ. σ. 46 Wernsd.

μιαρουργέω, ἡ, μιαρὸν ἔργον, αἰσχρουργία, Βασίλ. Σελευκ. ἐν βίῳ Θέκλ. σ. 267.

μιᾰροφᾰγέω, ἐσθίω ἀκαθάρτους τροφάς, **μῐᾰροφᾰγία**, ἡ, ὁ ἐσθίειν μιαράς, ἀκαθάρτους τροφάς, Ἐβδ. (Δ' Μακκ. Ε', 27)· — **μιαροφάγος**, ὁ ἐσθίων ἀκαθάρτους τροφάς, μεταγεν.

μιαρωσύνη, ἡ, μιαρία, μιαρότης, μιαρωσύνης νομιζομένης τῆς προτέρας ἱερωσύνης Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. καν. τ. 4, σ. 474.

μίασμα, τό, (μιαίνω) μόλυσμα, ἰδίως ἐκ φόνου ἢ πάσης ἄλλης μιαρᾶς πράξεως, Λατιν. piaculum, συχν. παρὰ Τραγ., ἰδίως παρ' Αἰσχύλ. ἐν Εὐμ. 169, 281, κτλ., πρβλ. Müller εἰς Αἰσχύλ. Εὐμ. § 50 κέξ.· οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μ. Αἰσχύλ. Θήβ. 682· μ. φεύγων αἵματος Εὐρ. Ἱππ. 35· μ. τῶν φυτευσάντων λαοῖν Σοφ. Ο. Τ. 1012· οὐ προσῆκον μίασμα εἰς οἶκους εἰσάγεσθαι Ἀντιφῶν 125. 30· μ. τινος ἐπέρχεσθαι ὁ αὐτ. 127 ἐν τέλ.· — ἐν τῷ πληθ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1420, Χο. 1017· αἱμάτων μιάσμασι χρανθεῖσα γαῖα ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 265· οὕτω παρὰ Πλάτ. νόμ. **II.** ἐπὶ προσώπων, μόλυσμα, Λατ. piaculum, χώρας μ. καὶ θεῶν ἐγχωρίων Αἰσχύλ. Ἀγ. 1645· πατροκτόνον μ. καὶ θεῶν στύγος, ἐπὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 1028· μ. χώρας ἐλαύνειν (πρβλ. **ἀγηλατέω**) Σοφ. Ο. Τ. 97· ὡς μ. τοῦδ' ὄντος ἡμῖν αὐτόθι 241.

μιασμός, οῦ, ὁ, = μίανσις, Πλούτ. 2. 393C.

μιάστωρ, **-ορος**, ὁ, (μιαίνω) ἄνθρωπος ἄθλιος, μεμιασμένος δι' ἐγκλήματος καὶ μολύνων τοὺς ἄλλους, ἔνοχος, κακοῦργος, Λατ. homo piacularis, Αἰσχύλ. Χο. 944, Σοφ. Ο. Τ. 353, Ἡλ. 275, Εὐρ.· μ. Ἑλλάδος Εὐρ. ὁ αὐτ. 1584. **II.** = **ἀλάστωρ**, τιμωρὸς ἐγκλήματος, ὅστις καὶ αὐτὸς μολύνεται ὡς χύσας αἷμα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 177, Σοφ. Ἠλ. 603, Εὐρ. Μήδ. 1371.

μίαχυς (ῐ)· «μίασμα, ἀσέβημα· τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ δυσώδους» Ἡσύχ.

μιαχρόν (ῐ)· «καθαρὸν» Ἡσύχ.

μίγα [ῐ], Ἐπίρρ. μεμιγμένως, **μίγα κωκυτῷ γυναικῶν κρύδδα πέμπον**, μεμιγμένως μετὰ κωκυτοῦ γυναικῶν, ὡς ἐκφοράν τελοῦντες κρυφίως τὴν νύκτα μὲ ἔπεμπον, Πινδ. Π. 4. 202· **μίγα τῷδε σὺν ἀνδρί, ὁμοῦ μετὰ τούτου τοῦ ἀνδρός..**, Ἐπιτάφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3962.

μῐ́γάδην [ᾰ], Ἐπίρρ. = τῷ προηγ., Νικ. Ἀλ. 277, 349.

μῐ́γάδις, Ἐπίρρ. = τῷ προηγ., Θεογνώστ. Καν. 163. 22.

μῐ́γάζομαι, Ἐπικ. ἀντὶ **μίγνυμαι**, **μιγαζομένους φιλότητι** Ὀδ. Θ. 271.

μῐ́γάς, άδος, ὁ, καὶ ἡ, μεμιγμένος, σύμμικτος, «ἀνακατωμένος», Λατ. promiscuus, **μιγάσιν Ἕλλησιν βαρβάροις θ'** ὁμοῦ Εὐρ. Βάκχ. 18, πρβλ. 1355, Ἰσοκρ. 45C, κτλ.· **πολλοὶ δ'** ἔπιπτον **μιγάδες** Εὐρ. Ἀνδρ. 1143· μετὰ δοτ., **Θρῄξι μιγάδες Σκύθαι** Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 320· — ὡς θηλ., ὁ αὐτ. Γ. 1210.— ἀντίθετον τῷ **λογάς**.

μιγδᾰ́, Ἐπίρρ., ἀναμίξ, Ὀδ. Ω. 77, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 426· μετὰ δοτ., **μιγδὰ θεοῖς**, μεταξὺ τῶν θεῶν, Ἰλ. Θ. 437. Πρβλ. **μίγα**.

μιγδαλοῖ· «ἀναμεμιγμέναι» Ἡσύχ.

μιγδῆν, Ἐπίρρ., = **μίγδα**, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 494, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1381.

μῐ́γής, ές, = **μικτός**, Νικ. Ἀποσπ. 1. 4.

μῐ́γμα, τό, (μίγνυμι) ὡς καὶ νῦν, σύνθετον ἐκ πολλῶν, Ἐμπεδ καὶ Ἀναξαγ. ἐν Ἀριστ. Φυσ. 1. 4, 2, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3 7, 8. **2)** **μίγματα**, ἐπὶ φαρμάκων, Πλούτ. 2. 80A, 997A, Καιν. Διαθ.· ἐπὶ χρωμάτων, Διον. Ἁλ. π. Ἰσαί. 4.

μιγμᾰτο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν φάρμακα, φαρμακοπώλης, Γαλην.

μιγμός, οῦ, ὁ, = **μῖγμα**, μνημονεύεται ἐκ Διογ. Α.

μίγνῡμι, **μίγνυσι** Πλάτ. Νόμ. 691, προστ. **μίγνυ** ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβῳ, 63· **ὡσαύτως μιγνῦσι** Δαμόξενος ἐν «Συντρόφοις» 1. 60, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 9. 40, 50, κτλ.· παρατ. **ἐμίγνυν**, πληθ. **συνεμίγνυσαν** Ξεν. Κύρ. 8. 1, 46· ποιητ. **μίγνυον** Πινδ. Ν. 4 35 (πρβλ. **προσ-, συμ-μίγνυμι**)· — μέλλ. **μίξω** Σοφ., Πλάτ.· — ἀόρ. **ἔμιξα** Πίνδ., Ἀττ., ἀπαρ. **μῖξαι** Ἰλ. Ο. 510· — πρκμ. **μέμιχα** (**συμ-**) Πολύδ. 38. 5, 5· ὑπερσ. **ἐμεμίχειν** (**συν-**) Δίων Κ. 47. 45· — Μέσ. καὶ παθ., **μίγνυμαι** Πλάτ.· παρατ. **ἐμίγνυντο** (**ἐπ-**) Θουκ. 2. 1· — προστ. **μῖξο̃μαι** Ὀδ. Ζ. 136., Ω. 314· **μεμῖξο̃μαι** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 177, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1052, κτλ.· μεταγεν. **μιχθήσομαι** (**ἀνα-**) Αἰσχίν. 24. 1· **ὡσαύτως μιγήσομαι** Ἰλ. Κ. 365· — ἀόρ. α' **ἐμίχθην** αὐτόθι 457, Ἡρόδ., Ἀττ.· ἀλλὰ παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἀττ. συνηθέστερον ἀόρ. β' **ἐμίγην** [ῐ], Ἐπικ. **μίγην**· καὶ παρὰ Τραγ., πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 295, Πρ. 738· — Ἐπικ. ἀόρ. παθ. μὲ τύπον ὑπερσυντ. **μίκτο** ἢ **μῖκτο** συχν. παρ' Ὁμ., (μίγνυμι ἐπὶ μεταδατ. σημασ., Νικ. Ἀλ. 587)· ὁ μέσ. ἀόρ. **ἐμιξάμην** παρὰ μεταγενεστ., ὡς Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 22, 3 — πρκμ. **μέμιγμαι**· Ἐπικ. ὑπερσ. **μέμικτο** Ἰλ. Δ. 438.— ἀντὶ τοῦ ἐνεστ. ὁ Ὅμ. καὶ ὁ Ἡρόδ. ἀείποτε ἔχουσι **μίσγω**, **μίσγομαι**, ὅπερ ὡσαύτως ἀπαντᾷ ἄπαξ παρὰ τοῖς Τραγ. (Σοφ. Ἀποσπ. 265), οὐδέποτε παρὰ τοῖς κωμ., ἀλλ' ἐνίοτε ἐν τῇ Ἀττ. πεζογραφίᾳ· Ἐπικ. παρατ. **ἐμισγέσκοντο** (σημειώσαι τὴν αὔξησιν, Ὀδ. Γ. 7. [Ὁ Herm. ἐν Σοφ. Φ. 106 γράφει **μῖξαι**, ὡς εἰ τὸ ε ἦν μακρὸν φύσει· ὅπως ὁ Bekk. παρ' Ἀριστ. **μῖγμα**· πρβλ. Λοβ. Παραλ. σελ. 410, 414.] (Ἐκ τῆς √ΜΙΚ, λαπτυνομένης εἰς ΜΙ', παράγονται **μιγ-ῆναι**, **μίγ-α**, **μιγ-άς**, καὶ τὰ ἐνεταμένα **μίγ-νυμι**, **μῖξις**, **μίσγω**, κτλ.· πρβλ. Σανσκρ. mis-ras (mixtus), mis-rayâmi (misceo)· Λατ. misc-eo, mis-tus, mix-tus· Ἀγγλο-Σαξονικ. misc-an· Ἀρχ. Γερμ. misk-in· Σλαν. mes-iti· κτλ.]. **Μιγνύω**, ἀναμιγνύω, «ἀνακατώνω, κυρίως ἐπὶ ὑγρῶν, π. χ. οἶνον καὶ ὕδωρ Ὅμ.· ὧδε ἐν λ. **κρᾶσις**· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ μὴ ὑγροῦ μετὰ ὑγροῦ, θρόμβῳ δ' ἔμιξεν αἵματος φίλον γάλα Αἰσχύλ. Χο. 548, πρβλ. **ἐμμίγνυμι**· ἐπὶ δύο ξηρῶν ἢ στερεῶν, ἄλεσσι μιγνυμένων εἴδαρ Ὀδ. Α. 123.— Συντάσσ., συνήθως μ. τί τινι, ἀναμιγνύειν τι μετ' ἄλλου, συχν. παρ' ἅπασι τοῖς συγγραφεῦσιν· ἀλλ' ὡσαύτως, ἐν ταῖς κακαῖσιν ἀγαθαὶ μεμιγμέναι Εὐρ. Ἴων 399· μεμι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γμένον μέλι σὺν γάλακτι Πινδ. Ν. 3. 134· καὶ μετὰ γενικῆς τῶν μιγνυομένων μερῶν, σύλλογος νέων καὶ πρεσβυτέρων μεμιγμένος Πλάτ. Νόμ. 951D, πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 384· οὕτω, μ. ἐκ γῆς καὶ πυρὸς Πλάτ. Πρωτ. 320D, πρβλ. Πολ. 548C, Τίμ. 35B, κτλ.— Μέσ. ἀντὶ ἐνεργ., Νικ. Θ. 603, Ἀνθ. Π. 7. 44.

II. καθόλου, συνενῶ, φέρω ἐπὶ τὸ αὐτό, συνάπτω, κατὰ ποικίλους τρόπους: **1)** ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, μῖξαι χεῖράς τε μένος τε, συνάψαι μάχην ἐκ τοῦ συστάδην, Λατ. conserere manus, Ἰλ. Ο. 510, πρβλ. Υ. 374· οὕτω, Κέλχοισι μ. βίαν Πινδ. Π. 4. 379· χεροὶ χεῖρας μ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 78· Ἄρῃ μίξουσιν Σοφ. Ο. Κ. 1046. **2)** φέρω εἰς συνάφειαν ἢ σχέσιν πρός τι, ἄνδρας .. μισγέμεναι κακότητι καὶ ἄλγεσι, φέρειν τοὺς ἄνδρας εἰς ἀθλιότητα, Ὀδ. Υ. 203· μ. ξυνωνίην Ἀρχίλ. 80· μ. τινὰ ἄνθεσι, καλύπτειν τινὰ δι' ἀνθέων, Πινδ. Ν. 4. 34· ὡσαύτως τἀνάπαλιν, πότμον μῖξαί τινι, ἐπενεγκεῖν τινι θάνατον, ὁ αὐτ. ἐν Ι. 7 (6). 35· πρβλ. **πελάζω** Β, καὶ ἴδε κατωτ. Β. 1.

Β. Παθ., μετὰ μέσ. μέλλ. **μίξομαι** (ἴδε ἐν ἀρχῇ)· — ἀναμιγνύομαι μετά τινων, μεταξύ τινων, προμάχοισιν ἐμίχθη Ἰλ. Ε. 134, κτλ.· ἐνὶ προμάχοισι Ὀδ. Σ. 379· οὔτι μεμιγμένον ἐστὶν ὁμίλῳ Θ. 196· ἐώλπει μίξεσθαι ξενίῃ, ἤλπιζεν ὅτι θὰ συνεδέετο μὲ δεσμοὺς ξενίας, Ω. 314· οὕτω, Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἐμίχθεν Ἰλ. Γ. 209, πρβλ. Κ. 480· — ὡσαύτως, ἀναμιγνύομαι μετά τινος, συναναστρέφομαι μετά τινος, συζῶ, Ὀδ. Η. 247, κτλ.· αἷς οὐ μίγνυται θεῶν τις Αἰσχύλ. Εὐμ. 69· καὶ ἀπολ. ἐν τῷ πληθ., συναναστρέφομαι, θάμ' ἐνθάδ' ἐόντες ἐμισγόμεθ' Ὀδ. Δ. 178· μίξεσθαι ξενίῃ Ω. 314. **2)** ἔρχομαι εἰς ἐπαφὴν μετά τινος, κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη, ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἐκυλίσθη εἰς τὴν κόνιν, Ἰλ. Κ. 457, Ὀδ. Χ. 329· ἐν κονίῃσι μιγῆναι Ἰλ. Γ. 55· οὐδὲ ἔασε [ἔγχος] .. μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός, δὲν ἄφῆκε τὴν λόγχην νὰ ἐγγίσῃ, νὰ φθάσῃ εἰς τὰ .. , Λ. 438· κλισίῃσι μιγήμεναι, νὰ φθάσωσι μέχρι τῶν κλισιῶν, νὰ πλησιάσωσιν αὐτάς, Ο. 409, κτλ.· οὕτω καί, οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς μίσγετο Σ. 216· ἔσω μιγῆναι, εἰσελθεῖν εἰς τὴν οἰκίαν, Ὀδ. Σ. 49· μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο, διαβαίνειν τὸν ποταμόν, Ἰλ. Ψ. 73· — οὕτω δὲ καὶ ὁ Πινδ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ταύτην ποικίλως, οἷον ἔρχομαι εἴς τινα τόπον, μετὰ δοτ., Π. 4. 447, πρβλ. 458· ἐν αἱμακουρίαις μέμικται, παρευρίσκεται κατὰ τὴν ἑορτήν, Ο. 1. 147· μίσγεσθαι φύλλοις, στεφάνοις, ἔρχεσθαι εἰς .. , δηλ. λαμβάνειν τὸν στέφανον τῆς νίκης, Ν. 1. 27., 2. 34· μ. εὐλογίαις Ι. 3. 5· ἀλλ' ὡσαύτως, μ. ἐν τιμαῖς αὐτόθι 2. 43· μ. θάμβει, καταλαμβάνομαι ὑπὸ θάμβους, Ν. 1. 80· οὕτω, βροτοὶ ξὺν κακοῖς μεμιγμένοι Σοφ. Ἠλ. 1485. ἴδε ἀνωτ. Β. **3)** ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, συμπλέκομαι, μάχομαι, «πιάνομαι», Ἰλ. Δ. 456· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐν ὅπλοις, ἐν παλάμῃσι μιγῆναι Ν. 286., Φ. 469. **4)** παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. συχνότατα ἐπὶ τῆς σαρκικῆς μίξεως τῶν δύο φύλων, συνέρχομαι, συνευρίσκομαι, συνουσιάζομαι, ἐπί τε τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός, ἐν ποικίλαις φράσεσιν, ἐνίοτε δὲ ἀπολ., ὡς ἐν Ἰλ. Ι. 275, κτλ.· ἀλλὰ συνηθέστερον, μιγῆναί τινι, ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, Φ. 143, κτλ.· ἐπὶ τῆς γυναικός, Ὀδ. Δ. 73, κτλ.· οὕτω παρὰ Πινδ., ἀλλὰ παρὰ τοῖς Τραγ. μόνον ἐπὶ τοῦ ἀνδρός· — παρὰ τοῖς πεζοῖς ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας κεῖται ὁ ἐνεστώς, μίσγεσθαι, ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, Ἡρόδ. 2. 64, κτλ.· ἐπὶ τῆς γυναικός, ὁ αὐτ. ἐν Ι. 199· οὕτως Ἀριστοφ. Βάτρ. 1081, κτλ.· ἐπὶ ἀμφοτέρων, Ὀδ. Χ. 445· — πληρέστερον, φιλότητι καὶ ἐν φιλότητι μιγῆναι (μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ τινι), ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, Ἰλ. Ζ. 165· ἐπὶ τῆς γυναικός, αὐτόθι 161, Ἡσ. Θ. 927, 970, κτλ.· ἐπὶ ἀμφοτέρων, Ἰλ. Ξ. 295· οὕτως, ἐν φιλότητι μίσγεσθαι (μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ τινι), ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, Β. 232, Ω. 131· ἐπὶ γυναικός, Ὁμ. Ὕμν. 33. 5· ἀλλά, φιλότητι ἢ ἐν φιλότητί τινος μ., ἐπὶ τῆς γυναικός, Ἡσ. Θ. 920, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 4· σῇ φιλότητι μ., ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 151· εὐνῇ μ., ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, Ὀδ. Δ. 433· φιλότητι καὶ εὐνῇ, ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, Ἰλ. Η. 25· ἐπὶ τῆς γυναικός, Ὀδ. Ε. 126· ἐπὶ ἀμφοτέρων, Ο. 420· ἀλλά, ἐν ἀγκοίνῃσί τινος, ἐπὶ τῆς γυναικός, Δ. 268· μετὰ συναλγοῦντος αἰτ., φιλότης .. , ἣν ἐμίγης Ἰλ. Ο. 33.— Παρ' Ὁμ. ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας συνήθης εἶναι ὁ ἀόριστ. β', πλὴν ἐν τοῖς Ὕμνοις· ὁ ἀόρ. α' εἶναι ἀνχνότερος παρ' Ἡσιόδῳ. — Ἐν Ἐπιγραφαῖς, ἰδίως δὲ ταῖς Ἀττ., συνήθως γράφεται διὰ τοῦ ει, ὡς μείξαι, μειξω, κλ. ἴδε Meisterh.[2] 40, 144.

μίγω, = **μίγνυμι** Στουδ. 1229B, C.

Μίδας [ῐ Ὁμ. Ἐπιγράμμ. 3], γεν. **ου** ἢ **α**, Ἰων. **Μίδης, εω**, ὁ γνωστὸς βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, παροιμιώδης ἐπὶ πλούτῳ, εἰ .. πλουτοίη .. Μίδεω καὶ Κινύραο πλέον Τυρταῖ. 9. 6· ἐὰν .. πλουτῇ Κινύρα τε καὶ Μίδα μᾶλλον Πλάτ. Νόμ. 660E, πρβλ. Πολ. 408B· ὑπὲρ .. τὸν Μίδα πλοῦτον Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 20· γίνεται δὲ ὑπαινιγμὸς πρὸς τὰ ὦτα αὐτοῦ ὄνου ἐν Ἀριστοφ. Πλ. 287, κτλ. **II.** ὁ ἄριστος βίλος τῶν κύβων, ὅστις (παρὰ τοῖς Ἕλλησιν) ἦτο ἐκεῖνος, καθ' ὃν οἱ ἀριθμοὶ ἦσαν ἅπαντες διάφοροι, ὡσαύτως καλούμενος καὶ **Ἡρακλῆς**, Λατ. jactus Veneris, Εὔβουλ. ἐν «Κυβευταῖς» 4. **III.** ἐνόμων τι καταστρεπτικὸν τῶν κυάμων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 15, 4. — Καθ' Ἡσύχ.: «μίδας· κυβευτικοῦ βόλου ὄνομα. καὶ θηρίδιόν τι διεσθίον τοὺς κυάμους. καὶ ὁ πλούσιος ἀπὸ Μίδα τοῦ Βασιλέως».

μιερεύς, έως, ὁ, μιαρὸς ἱερεύς, οὕτως ἐκάλουν οἱ Χριστιανοὶ τοὺς ἱερεῖς τῶν ἐθνικῶν, Ἀποστολ. Διαταγ. 2, 28, κτλ.

μιαρός, ά, όν, μεταγεν. τύπος τοῦ **μιαρύς**, ἴδε Φρύνιχ. 309, καὶ Λοβέκ. ἐν τόπῳ.

μιηφόνος, ον, = **μιαιφόνος**, παῖδ' Ἄρεω μιηφόνου Ἀρχίλ. 116, ἔκδ. Gaisf., Εὐστάθ. 518, 28.

Μιθραϊκός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὸν Μίθραν, Ὠριγ. Ι, 1325B.

Μίθρας, ου, ό, ὁ παρὰ Πέρσαις θεὸς Ἥλιος, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 53, Στράβ. 732· συχν. ἐν ἐπιγραφ. τῶν Ρωμαϊκῶν χρόνων, Συλλ. Ἐπιγρ. 6008 κέξ.· — **Μιθράκινα** (ἐξυπακ. ἱερά), τά, Στράβ. 530.

μίκας· «μικρολόγος» Ἡσύχ.

μικιζόμενος, ὁ, Λακεδαιμ. ὄνομα παιδίου ἄρρενος τριετοῦς, Bachm. Ἀνέκδ. 2. 355· ἴδε τὸ ἑπόμενον.

μικκιχίδομαι (= **μικκίδομαι, μικίζομαι**), μικρὸς εἶμι, ἐν τοῖς μικροῖς τελῶ, Ἐπιγρ. Σπάρτης L. et F. 162 j.— Παρατίθημι ἐκ τῶν Γλωσσῶν Ἡροδότου (ἔκδ. Schweigh. σ. 357) τάδε· «παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ πρώτῳ ἐνιαυτῷ ὁ παῖς ῥωβίδας καλεῖται, τῷ δευτέρῳ προμικιζόμενος, τῷ τρίτῳ μικιζάμενος, τῷ τετάρτῳ πρόπαις, τῷ πέμπτῳ παῖς, τῷ ἕκτῳ μελλείρην, ἐφηβεύει δὲ παρ' αὐτοῖς παῖς ἀπὸ ἐτῶν ιδ' μέχρι καὶ ν'.» (Συναγ. Α. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδ.).

μικκός, ά, όν, Δωρ. ἀντὶ **μικρός**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 909, Θεόκρ. 5. 66., 8. 64, Καλλ. εἰς Δήμ. 111· — ἐνίοτε φέρεται **μῑκκός**, Χοιροβ. ἐν Ἄνεκ Ὀξων. 2. 240.

μικκό-τραγος, ον, ὁ ὀλίγα τράγων, ὄνομα παρασίτου παρὰ Πλαύτῳ (Plaut. Stich. 1. 3, 88).

μικκύλος [ῠ], ὑποκορ. τοῦ **μικρός**, Μάσχ. 1. 13.

μῑκρ-αδῑκητής, οῦ, ὁ, πράττων μικρὰ ἀδικήματα, Ἀριστ. Ρητ. 2. 17, 4.

μῑκρ-αίτιος, ον, ὁ παραπονούμενος περὶ μικρῶν καὶ μηδαμινῶν πραγμάτων, Λουκ. Δραπέτ. 19.

μίκρ-ασπις, ἡ **σμίκρ-, ῐδος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μικρὰν ἀσπίδα, Πλάτ. Κριτ. 119B.

μῑκρ-αύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μικρὰς αὐλακας, χῶρος μ. Ἀνθ. Π. 6. 36.

μῑκρ-έμπορος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, μεταπράτης, Βαβρ. 111. 1, ἐκ διορθώσεως ἐκ τῶν Αἰσ. Μύθ. 122, ἔκδ. Fur. ἀντὶ **μικρὸς ἔμπορος**.

μῑκροβᾰσῐλεία, ἡ, μικρὸν βασίλειον, Εὐστ. 76. 40., 1952. 42.

μῑκρο-βᾰσῐλεύς, έως, ἡ, = **μικρὸς βασιλεύς**, Εὐστ. 81. 35, κτλ.

μικρό-βιος, ὁ, βραχύβιος, ἀντίθετ. τῷ μακρόβιος, μεταγεν.

μικρό-βοτρυς, υος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μικροὺς βότρυς, Ἡσύχ. ἐν λ. **μικρόρραξ**.

μικρό-βωλος, ον, ὁ ἔχων μικρὰς βώλους, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἀδρόβωλος** Διοσκ. 1, 77, σ. 80.

μῑκρογένειος, ον, ὁ ἔχων μικρὸν γένειον, πηγοῦνι, Πολέμων ἐν Φυσ. 1. 13.

Μικρογένεσις, ἡ, μικρὰ Γένεσις, βιβλίον ἐκ τῶν ἀποκρύφων, Bredov. Dissert. de Georg. Syngello σ. 31, κτλ.

μῑκρόγενυς, υ, γεν. **υος**, ὁ ἔχων μικρὰς σιαγόνας, Ἀδαμαντ. Πυθαγ. 2. 17.

μῑκρογλᾰφῡρος ον, ὁ μικρὸς καὶ στραγγύλος, Ἀριστ. Φυσιογν. 3, 13.

μῑκρογνωμοσύνη, ἡ, μικροψυχία, Πολυδ. Δ', 13, Θεόδ. Μετοχ. Ποικίλ. (Misc.) σ. 285, κτλ.

μῑκρογνώμων, ον, γεν. **ονος**, μικρόψυχος, Μανασσ. Χρον. 5649.

μῑκρογρᾰφέω, γράφω διὰ βραχέος φωνήεντος, κυρίως διὰ τοῦ ο, Ἡρῳδιαν. Ἐπίμ. σ. 200, 210, 211, 228, 275, ἔκδ. Boiss., Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 199, 694, Οἰδ. Τ. 674, κλ.— Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παραπτρ σ. 283-286.

μικρο-δάκτυλος, ον, ὁ ἔχων μικροὺς δακτύλους, Ms ap. Bandin. Bibl. Med. τ. 1, σ. 158Δ.

μῑκροδωσία, ἡ, = **μικρὰ δόσις**, τὸ νὰ δίδῃ τις μικρὰ ὥρα, φιλαργυρία, φειδωλία, Πολυδ. 5. 90, 3· πρβλ. **μικροληψία**.

μῑκρό-θουλος, ὁ, μικρὸς, εὐτελής, δοῦλος, ἐκεῖνος μὲν μικροδούλους λέγε, τοὺς μικρῶν τινων ἕνεκα τοιαῦτα ποιοῦντας Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 55.

μικρο-διάστατος, ον, ὁ ἔχων μικρὰν διάστασιν, Γεώργ. Ἀκροπολίτ. Ἱστ. σ. 15C.

μικροδύναμος, ον, ὁ ἔχων μικρὰν δύναμιν, Κ. Μανασσ. Χρον. 4690.

μῑκρο-θαύμαστος, ον, ὁ τὰ μικρὰ καὶ μηδαμινὰ θαυμάζων, Ἱππόλυτ. Αἱρ. 114, 60, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 677.

μικροθῡμέω, εἶμαι μικρόθυμος, μεταγεν.

μῑκροθῡμία, ἡ, μικροψυχία, Πλούτ. 2. 906F.

μῑκρό-θῡμος, ον, ὁ μικρόψυχος, Διον. Ἁλ. 11. 12.

μικρο-καλύβη, ἡ, μικρὰ καλύβη, Εὐστ. Πονημ. 294. 36.

μῑκροκαμπής, ές, ὁ ὀλίγον κεκαμμένος, Ὀρειβάσ. 50 Mai, Παυλ. Αἰγ. 6. 18.

μικροκάρδιος, ον, μικρόψυχος, Κ. Μανασσ. Χρον. 4131.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μῑκροκαρπία, ἡ, τὸ παράγειν καρπὸν μικρὸν κατὰ τὸ μέγεθος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 18, 8, Στράβ. 73· — **μῑκρόκαρπος, ον**, ὁ παράγων μικρὸν καρπόν, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 10, 2.

μῑκροκέφᾰλος, ον, ὁ μικρὰν ἔχων κεφαλήν, Ἀριστ. Προβλ. 30. 3.

μῑκρο-κινδῡνος, ον, ὁ ἐκθέτων ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον διὰ μηδαμινὰ πράγματα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μεγαλοκίνδυνος**, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 3, 23.

μικρόκλαδος, ον, ὁ ἔχων μικροὺς κλάδους, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 631.

μῑκροκλέπτης, ου, ὁ, ὁ μικρὸς καὶ μηδαμινὸς κλέπτης, κλέπτων μικρὰ πράγματα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφῆκ. 962.

μῑκροκοίλιος, ον, ὁ ἔχων μικρὰν κοιλίαν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 4, 30.

μῑκρό-κομψος, ον, ἔχων κομψότητα ἐν μικροῖς, Διον. Ἁλ. π. Συνθέσ. 4.

μῑκρόκοσμος, ὁ κόσμος ἐν σμικρῷ, ἐσφαλμένη σύνθεσις ἀντὶ τοῦ μικρὸς κόσμος· ἴδε ἐν λέξ. **κόσμος** ἐν τέλ.

μικροκωμία, μικρὰ κώμη, Βασιλ. Μ. Ἐπισε. τ. 3, σ. 282D.

μῑκρολεγής, ές, ὁ «ἐπὶ μικρὸν λέγων, ὃ ἐστι κατακοιμίζων τὸν ἄνθρωπον» Εὐστ. 1136. 12, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ταννηλεγής.

μῑκρολῃΐα, ἡ, τὸ δέχεσθαι ἢ λαμβάνειν μικρὰ δῶρα, Πολύδ. 5. 90, 5.

μῑκρολογέομαι, μέλλ. **-ήσομαι**· ἀποθ.— εἶμαι μικρολόγος, ἰδίως ἐξετάζω λεπτομερῶς, πραγματεύομαι ἢ ἐκτίθημί τι μετὰ μικρολόγου λεπτομερείας, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 99, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 26· περί τινος Λυσ. 912. 5· — ὡσαύτως ἐν τῷ ἐνεργ., Διον. Ἁλ. π. Δημ. 21. **2)** φέρομαι μικροπρεπῶς ἢ φειδωλῶς, πρὸς τοὺς θεοὺς (ἐν τῇ θυσίᾳ) Λουκ. Κατάπλ. 28, Πλούτ. 2. 179F· — οὕτω, ῥημ. ἐπίθ., **μικρολογητέον** ἔν τινι Πλούτ. 2. 822A.

μῑκρολογία ἢ **σμικρ-** (ἴδε **μικρός**), ἡ, ὁ χαρακτὴρ τοῦ **μικρολόγου**· ἡ ἀνόητος φλυαρία· μικρόνοια, Πλάτ. Πολ. 486A, κτλ., ἴδε ἐν λ. **ἄτοπος**· γλισχρότης, φειδωλία, Θεοφρ. Χαρ. 10· — ἐν τῷ πληθ., σμικρότητες, μηδαμινὰ πράγματα, Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 304B.

II. τὸ ὑποβιβάζειν καὶ παριστάνειν τι μικρὸν διὰ τοῦ λόγου, Ἰσοκρ. 310B.

μῑκρολόγος ἢ **σμικρ-, ον**, (ἴδε **μικρός**)· — ὁ συλλέγων μηδαμινὰ πράγματα, περὶ μηδαμινῶν φροντίζων· ἐπομένως, **I.** ὁ φροντίζων περὶ μικρῶν δαπανῶν, φειδωλός, γλίσχρος, Δημ. 1357. 9, κτλ.· σὺ δὲ μ. ἀρ' οὐ θέλων καινὰς πρίασθαι (ᾠηλ. ἐμβάδας) Μένανδρ. ἐν «Δεισ.» 2. **2)** ὁ προσέχων εἰς μικρὰς καὶ ἀναξίας λόγου λεπτομερείας, φιλόνεικος, Ἰσοκρ. 234C· μ. καὶ **μικρολύπους** Πλούτ. 2. 171B· **μικροπρεπής**, Πλάτ. Συμπ. 210D· — Ἐπίρρ. **-γως**, Πλούτ. 2. 730B.

μῑκρολῡπία, ἡ, μικρὰ λύπη, Νικήτ. Χων. σ. 21C.

μῑκρόλῡπος, ον, ὁ διὰ μικρὰ καὶ μηδαμινὰ πράγματα λυπούμενος καὶ ἀδημονῶν, Πλούτ. 2. 129C, κτλ.

μῑκρό-μαστος, ον, ὁ ἔχων μικροὺς μαστούς, Τζέτζ. Προ-Ὁμ. 354 [ἔνθα ἔ].

μῑκρομεγέθης, ες, μικρὸς τὸ μέγεθος, Ξενοκρ. Ἐνύδρ. 53.

μῑκρομελής, ές, ὁ ἔχων μικρὰ μέλη, Ἀριστ. Φυσιογν. 3. 13.

μῑκρομέρεια, ἡ, τὸ ἐκ μικρῶν μερῶν συνίστασθαι, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 1. 2, 15, Μετεωρ. 1. 12, 3, Προβλ. 38. 8, 2.

μῑκρομερὴς ἢ **σμικρ-, ές**, (μέρος) ὁ ἐκ μικρῶν μερῶν συγκείμενος, Πλάτ. Τίμ. 60E, 78B, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 8. 3, π. Οὐρ. 3. 5, 4.

μῑκρομετρέω, μετρῶ διὰ μικροῦ μέτρου, «κοντομετρῶ», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 436.

μῑκρόμισθος, ον, ὁ μικρὸν μισθὸν λαμβάνων, Προκοπ. Ἱστ. 638A.

μῑκρ-όμμᾰτος, ον, ὁ μικρὰ ἔχων ὄμματα, Ἀριστ. Φυσιογν. 3. 13.

μῑκρόμυρτος, ον, ὁ φέρων μικροὺς κόκκους ἢ μύρτα, ἐπὶ τῆς μύρτου, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 18, 5.

μῑκρόνησος, ἡ, μικρὰ νῆσος, Εὐστ. 1619. 8.

μικρόνοια, ἡ, μικρὸς νοῦς, Κινναμ. σ. 100B.

μῑκρόπνους, ουν, (πνοή) ὁ ἔχων μικρὰν ἀναπνοήν, Ἱππ. 1025C.

μῑκροποιέω, κάμνω τι μικρόν, ἐλαττῶνω, Λογγῖν. 41.

μῑκροποιός, όν, (ποιέω) ὁ κάμνων τι μακρόν, ἐλαττῶν, Λογγῖν. 43.

μῑκροπολῑτεία, ἡ, τὸ νὰ εἶναί τις πολίτης μικρᾶς πόλεως, Σερίφιος ὀνειδιζόμενος ὑπὸ Ἀθηναίου τῇ μικροπολιτείᾳ, ἐμοὶ μὲν ἔφη ἡ πατρὶς ὀνειδος, σὺ δὲ τῇ πατρίδι Στοβ. 228. 1. **2)** μικρὰ πόλις, Βασίλ. IV, 697C.

μῑκροπολίτης, ου, ὁ, ὁ πολίτης μικρᾶς πόλεως, τὸ παρὰ Γερμανοῖς, Kleinstädter, Ἀριστοφ. Ἱππ. 817, Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 10, Αἰσχίν. 44. 5· — θηλ. **-πολῖτις**, εὐος, Συνέσ. 203B.

μῑκροπολῑτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς μικρὰν πόλιν· τὸ **μικροπολιτικόν**, οἱ πολῖται μικρᾶς πόλεως ἢ ὁ χαρακτὴρ αὐτῶν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 649.

μῑκροπόνηρος, ον, ὁ εἰς μικρὰ πράγματα πονηρός, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 11, 5.

μικρόπους, ουν, ὁ ἔχων μικροὺς πόδας, Ἰω. Μαλαλ., Εὐστ. 1502. 26, κτλ.· ποιητ. **μικρόπος**, Τζέτζ. Μεθ'-Ὁμ. 372.

μῑκροπρέπεια, ἡ, ὁ χαρακτὴρ τοῦ μικροπρεποῦς, Ἀριστ. Ρητ. 1. 9, 12, Ἠθ. Ν. 2. 7, 6, 4. 2, 4.

μῑκροπρεπεύομαι, ἀποθ., εἶμαι μικροπρεπής, φέρομαι μικροπρεπῶς, Συνέσ. 275A.

μῑκροπρεπής, ές, (πρέπω) ὡς τὸ **μικρολόγος**, εὐτελής, χαμερπής, φειδωλός, σχεδὸν ἰσοδύναμον τῷ Λατ. illiberalis, ἀνελεύθερος, δουλοπρεπής, ἀντίθ. τῷ **μεγαλοπρεπής**, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4, 2, 21, κ. ἀλλ.· ἐπὶ πραγμάτων, αὐτόθι 4. 2, 8. Ἐπίρρ. **-πῶς**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 111.

μῑκροπρόσωπος, ον, ὁ ἔχων μικρὸν πρόσωπον, Ἀριστ. Φυσιογν. 3, 13.

μῑκροπτέρυξ, ῠγος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μικρὰς πτέρυγας, Σχόλ. εἰς Πίνδ. Π. 4. 29· ὡσαύτως, **μικρόπτερος, ον**, Μανασ. Χρον. 163.

μῑκροπύρηνος [ῡ], **ον**, ὁ ἔχων μικροὺς πυρῆνας («κουκκούτσια»), Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 16, 2.

μῑκρόρ-ραξ, ᾶγος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μικρὰς ῥᾶγας («ῥῶγας»), Διοσκ. 5. 2.

μῑκρόρ-ρῑν ἢ **-ρῖς, ῖνος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μικρὰν ῥῖνα, Σουΐδ. ἐν λ. **κολοβόρριν**.

μῑκρ-ορροπύγιος, [ῡ], **ον**, ὁ ἔχων μικρὰν πυγήν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 12, 9.

μῑκρόρ-ρωξ, ωγος, ὁ, ἡ, **μικρόρραξ**, Ἡσύχ.· ἴδε Λοβ. Φρύν. 76.

μῑκρός καὶ **σμῑκρός, ά, όν**, Δωρ. **μικκός** (ἴδε)· — τὸν τύπον **σμικρός** ἀπαιτεῖ τὸν μέτρον ἐν Ἰλ. Ρ. 757, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 359, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 115, ἠδύνατο δὲ νὰ τεθῇ καὶ ἐν Ἰλ. Ε. 801, Ὀδ. Γ. 296 (ἔνθα τὰ κείμενα ἔχουσι **μικρός**)· εἶναι πιθανῶς ὁ μόνος τύπος παρ' Ἡροδ. (τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι **μικρός** ἐν 2. 74)· συχνὸν παρὰ Πινδ.· καὶ πιθ. ἀείποτε παρὰ τοῖς Τραγ. (πλὴν ὅπου τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ **μικρός**)· ἀείποτε παρὰ Θουκ. καὶ συχνότατα παρὰ Πλάτ.· ἀλλὰ παρ' Ἀριστοφ. καὶ ἄλλοις κωμικοῖς **μικρός** εἶναι ὁ ἐπικρατῶν τύπος, ἀλλ' ὅμως καὶ ὁ τύπ. **σμικρός** εὑρίσκεται ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 523, Σφ. 5, πρβλ. Meineke Πίναξ Κωμικ. [ἴ μόνον παρὰ τοῖς λίαν μεταγεν. ποιηταῖς, Ἰακωβ. Ἀνθ. 178, 978]. (Ἴσως ἐκ √ΜΙΝ, ἢ **μινκρός**, ἴδε ἐν λ. **μινύθω**).

Μικρός, ὀλίγος, **1)** κατὰ τὸ μέγεθος, τὸ μῆκος ἢ τὸν ὄγκον, μικρὸς ἦην ὄβριμος Ἰλ. Ε. 801· μικρὸς δὲ λίθος Ὀδ. Γ. 296· κίρκον, ὅ τε σμικρῆσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσι Ἰλ. Ρ. 757· σμ. ἄστα Ἡρόδ. 1. 5· μεγάθεϊ μὲν μικρὸν Β. 74· μικκός γα μάκος (Boeot.) Ἀριστοφ. Ἀχ. 909· — μεθ' ὑποκοριστικῶν, μ. πολίχνιον, γῆδιον, παιδάριον Ἰσοκρ. 111D, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 38, Ἀγησ. 1, 21· καὶ ὡς κωμικὴ ὑπερβολή, δικαστηρίδιον μικρὸν πάνυ Ἀριστοφ. Σφ. 803, πρβλ. Νεφ. 630, κτλ.· — μετ' ἀπαρ., μικροὶ δ' ὁρᾶν Ἀριστοφ. Εἰρ. 821· — λέξις ἀνειδιστικὴ παρ' Ἀθηναίοις, Κλειγένης ὁ μικρὸς Ἀριστοφ. Βάτρ. 709, πρβλ. Meineke εἰς Ἀλέξιδος «Φαίδρου» 2· Ἀμύντας ὁ μ. Ἀριστ. Πολ. 5. 10, 16. **2)** ἐπὶ ποσότητος, σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖναι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 359· μέλιτος μικροῦ Ἀριστοφ. Σφ. 878· μ. ὄψον, ἀργύριον, ἔλαιον, κτλ., Ξεν. Ἀπομν. 3. 14, 1, κτλ. **3)** κατὰ βαθμὸν ἢ σπουδαιότητα, μικρὸς, μηδαμινὸς, ἀνάξιος λόγου, ἐλαφρὸς, σμ. πρόφασις Θέογν. 323· ἔπος, ἔγκλημα, ῥοπή, κτλ., Σοφ. Ο. Κ. 443, Τρ. 361· ἐκ σμικροῦ λόγου, διὰ μικρὰς προφάσεις, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 620· ἐν σμικρῷ λόγῳ παρῆκεν, ὡς μικροῦ λόγου ἄξιον, αὐτόθι 569· αἰτίας μικρᾶς πέρι Εὐρ. Ἀνδρ. 387, κτλ.· οὐδὲ μικρόν, οὐδὲ γρύ, Δημ. 352. 22· — ἐπὶ προσώπων, μικρός, μικροπρεπής, εὐτελής, χαμερπής, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μέγας, σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις Πινδ. Π. 3. 191, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 161, κτλ.· σμ. τιθησί με, μὲ θεωρεῖ ὡς μικροῦ λόγου ἄξιον, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 958· βίος ὁ μ. = μέτριος, Εὐρ. Ἀποσπ. 506· σμικρότατος τὴν δύναμιν Πλάτ. Πολ. 473B· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ νοῦ, οὐ σμικρὸν φρονεῖ Σοφ. Αἴ. 1120· ἐπὶ ὕφους, ταπεινός, Διον. Ἁλ. Ἀρχ. Κρίσ. 3. 2. **II.** ἐπὶ χρόνου, ὀλίγος, βραχύς, σύντομος, Πινδ. Ο. 12. 18, Ἀριστοφ. Πλ. 126, κτλ.· εἰς σμ. χρόνον Πλάτ. Πολ. 498D· ὡσαύτως, ἐν σμικρῷ (ᾠηλ. χρόνῳ), ἐντὸς ὀλίγου, Ξεν. Κυν. 5, 32, Ἱππ. 8, 7· πρὸ μικροῦ Πολυδ. Α', 72. **III.** Ἐπίρρ. χρήσεις: **1)** ὡς ὁμαλ. ἐπίρρ., σμικρῶς, Πλάτ. Κριτί. 107D· ὑπερθ. **σμικρότατα**, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 12. **2)** σμικροῦ ἢ μικροῦ, παρ' ὀλίγον, σχεδόν, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 4, 8, Δημ. 277. 20, κτλ.· πλῆρες: μικροῦ δεῖ ἢ δεῖν, ἴδε ἐν λ. **δεῖ** II, **δέω** (B) 1· μικροῦ ἀπολείπεσθαι Ἰακωβίου Ἀχιλλ. Τάτ. σ. 914· — ἀλλὰ μικροῦ πρίασθαι, ἀντὶ ὀλίγου, ᾠηλ. εὐθηνά, Ξεν. Ἀπομν. 2. 10, 4. **3)** μικρῷ ὀλίγου ἢ ὀλίγῳ, μετὰ τοῦ συγκρ., Πλάτ. Πολιτ. 262C, κτλ.· σμικρῷ πρόσθεν, ὀλίγῳ πρότερον, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 719B, κτλ. **4)** μικρόν, «ὀλίγον τι», σμικρὸν ὑπολείπεσθαι, σμ. τι παρακλίνειν, σμ. ἐκβαίνειν Ξεν. Ἀν. 5. 4, 22, κτλ.· ἐπὶ χρόνου, αὐτόθι 3. 1, 11, κτλ.· ἐπὶ βαθμοῦ, σμικρὰ ἔμπειρος Πλάτ. Πολ. 527A, κτλ.· ὡσαύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τως, σμικρὰ ἅττα ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 316Α. **5)** μετὰ προθέσεων, **α)** ἐπὶ σμικρόν, ἐπ' ὀλίγον, οὐχὶ ἐπὶ μακρόν, ἀλλ' οὐ κάτοιδα πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι Σοφ. Ἠλ. 414, Ἀντιφῶν 143. 31 **β)** κατὰ μικρὸν Ξεν. Ἀν. 7. 3, 22· οὕτω, κατὰ μικρὰ γενόμενοι αὐτόθι 5. 6, 32·— ὡσαύτως ὀλίγον κατ' ὀλίγον, κατὰ μικρὸν ἀεὶ Ἀριστοφ. Σφ. 702, πρβλ. 741· ἀντίθετ. τῷ ξυλλήβδην, Πλάτ. Πολ. 344Α· καὶ κατὰ σμ. ἢ μ., ὁσανδήποτε ὀλίγον, εἰ καὶ κατὰ σμικρὸν οἷσί τ' ἐπιλαβέσθαι πῃ τἀνδρός ἐσμεν ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 241C, Ἰσοκρ. 28C, Δημ. 24. 18. **γ)** παρὰ μικρόν, παρ' ὀλίγον, μετ' ἀπαρεμφ., παρὰ μικρὸν ψυχὴν ἦλθεν διακναῖσαι Εὐρ. Ἡρακλ. 295, πρβλ. Ἰσοκρ. 141B, κτλ.· παρὰ μ. ἦλθον ἀποθανεῖν ὁ αὐτ. 367B·— ἀλλὰ παρὰ μικρὸν ποιῶ, ἡγοῦμαι, μικρὰν σημασίαν ἀποδίδω εἰς .., ὁ αὐτ. 52D, 98Α· οὕτω, ἐν σμικρῷ ποιεῖσθαι Σοφ. Φ. 498· τὸ παρὰ μ., πρᾶγμα μικρᾶς σημασίας, Ἀριστ. Φυσ. 2. 5, 9, Πολιτικ. 3. 5, 10· πρβλ. **ὀλίγος** IV. 8. **δ)** μετὰ μικρόν, ὀλίγον κατόπιν, μετ' ὀλίγον, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κς', 73. **IV.** πλὴν τοῦ συνήθως συγκρ. καὶ ὑπερθ. **μικρότερος, -ότατος** (Ἀριστοφ. Ἱππ. 789, Σφ. 1511, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 12, Δημ. 1455. 19), ὑπάρχουσι τὰ ἀνώμαλα, **ἐλάσσων, ἐλάχιστος**, ἐκ τοῦ **ἐλαχύς**, καὶ **μείων, μεῖστος**, ὡσαύτως δὲ καὶ **μειότερος, μειότατος**· ἴδε ἐν λέξ. **μείων**.— Ἐν Ἐπιγρ. Καιβελ. 106 **σμεικρός**.— Περὶ τῆς φράσεως: μικροῦ δεῖν ἔνθ' ἀνωτ. III, 2, ἴδε Κάντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 183.

μῑκρόσαρκος, ον, μὲ ὀλίγην σάρκα, Ξενοκρ. Ἐνύδρ. 48.

μῑκρόσιμος, ον, = **ὑπόσιμος**, ἔχων κάπως σιμὴν ῥῖνα, Μαλαλ. 106, 20.

μῑκροσῑτία, ἡ, τὸ ὀλίγον ἐσθίειν, δίαιτα φειδωλή, ἔδει θ' ὑπομεῖναι μικροσιτίαν, ῥύπον, ῥῖγος Ἄλεξις ἐν «Πυθαγοριζούσῃ» 3.

μῑκρόσῑτος, ον, ὁ ἐσθίων ὀλίγον, Ἡσύχ., Σουΐδ. ἐν λ. **σικχός**.

μῑκροσκελής, ές, ὁ ἔχων μικρὰ σκέλη, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 4.

μῑκρόσοφος, ον, ὁ εἰς μικρὰ πράγματα σοφός, Διόδ. 26. 1, Ἐκλογ. 513. 60.

μῑκρόσπερμος, ον, ὁ ἔχων μικροὺς σπόρους, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 3, 5, προσέτι, **μικροσπέρματος**, μεταγεν.

μῑκρόσπλαγχνος, ον, ὁ μικρὰ ἔχων τὰ σπλάγχνα, Γαλην. τ. 5, σ. 121Α, Μνησίθ. παρ' Ὀρειβ. III, 24, 14.

μικρόσταχυς, υ, ὁ ἔχων τοὺς στάχυς μικρούς, μεταγεν.

μικρόστηθος, ον, ὁ ἔχων μικρὸν στῆθος, Μνησ. παρ' Ὀρειβ. III. 24, 11.

μικροστόμιος, ον, = **μικρόστομος**, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβ. III. 631, 12.

μῑκρόστομος, ον, ὁ ἔχων μικρὸν στόμα ἢ ἄνοιγμα, ἄγγος Ἱππ. 515. 21· ζῷα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 7, 1.

μῑκρόσφαιρον, τό, ὄνομα τοῦ μικροτάτου εἴδους τοῦ Ἰνδικοῦ μαλαβάθρου, Ἀρρ. Περίπλ. σ 38· πρβλ. **μεσόσφαιρον**.

μικροσταθμότατος, ὁ, ἔχων σφόδρα μικρὸν στῆθος, Ὀρειβ. ἔκδ. Dar. 3, σ. 24.

μικρόσφυγμος, ον, = τῷ ἑπόμ., Ἑρμ. Τρ. ἐν Idel. phys. I, σ. 381.

μῑκρόσφυκτος, ον, ὁ ἔχων μικρὸν, ἀδύνατον σφυγμόν, Διοσκ. 5. 17.

μῑκροσφυξία, ἡ, ἀδυναμία σφυγμοῦ, Παῦλ. Αἰγ. 3. 34.

μῑκρόσχημος, ον, ὁ φορῶν τὸ μικρὸν σχῆμα (ἔνδυμα μοναχικόν), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μεγαλόσχημος**. Ἰωάνν. Νηστευτὴς 1921D, Στουδ. 1753· **-σχήμων, ον**, Εὐστ. Ὀνειρ. 257. 54.

μικροτελεστής, ὁ, ὁ μικρὰ πράγματα ἐκτελῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μεγαλεπήβολος**.

μικροτερπής, ές, ὁ ἐν μικροῖς τερπόμενος, μεταγεν.

μικροτέχνης, ου, ὁ, μικρὸς, εὐτελὴς τεχνίτης, Κλήμ. Ἀλ. 78.

μῑκροτεχνία, ἡ, ἡ ἐν τῇ τέχνῃ εὐτέλεια, τὸ μικρὰ καὶ εὐτελῆ ἐργάζεσθαι, Α. Β. 651.

μῑκρότης, ἡ σμικρ- (ἴδε **μικρός**), **ητος, ἡ,** τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ **μικρός**, πρῶτον Ἀναξαγ. ἐν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 6, 6 διὰ σμικρότητα ἀόρατα Πλάτ. Τίμ. 43Δ, πρβλ. Ἰσοκρ. 46Δ ἐπὶ τῆς φωνῆς, Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 11, 3·— ἐν τῷ πλήθ., Πλούτ. 2 687Ε. **2)** ἐπὶ πόλεων, πλὴν εἴ τις διὰ σμικρότητα παρημελήθη Ἰσοκρ. 59Ε, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 2, 6· ἐπὶ πραγμάτων ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 2. 19, 26· ἐπὶ γλώσσης, Λογγῖν. 43.

μικροτοκιστής, ὁ, ὁ δανείζων ἐπὶ τόκῳ μικρᾶς ποσότητας χρημάτων, Ἐπιγρ. Λουκερίας, Mommsen, Inscripl. regni Neapolit. 990. = Orelli, Inscr. Lat. 7231, πρβλ. **ὀβολοστάτης**.

μῑκροτράπεζος, ον, ὁ παρατιθέμενος λιτήν, εὐτελῆ τράπεζαν, τί δ' ἂν Ἕλληνες μικροτράπεζοι φυλλοτρῶγες δράσειαν; Ἀντιφάν. ἐν «Οἰνομάῳ» 1.

μῑκρότρῑχος, ον, (θρίξ) ὁ ἔχων βραχείας τρίχας, Ἀριστ. π τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 17.

μῑκροφάγος [ᾰ], **ον,** ὁ τρώγων ὀλίγα, Σουΐδ. ἐν λ. **ματιολοιχός**.

μικροφᾰνής, ές, ὁ φαινόμενος μικρός, καὶ εἴ μικροφανὴς ὁ Κρόνος, μεῖζων ὥς φασι τῶν ἄλλων ὑπάρχων πλανητῶν Διόδ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 211. 29.

μικροφάρυγξ, -υγγος, ὁ, ἡ, ἔχων μικρὰν φάρυγγα, μεταγεν.

μῑκρ-όφθαλμος ἢ **σμικρ-, ον,** ὁ ἔχων μικροὺς ὀφθαλμούς, Ἱππ. 1194Α.

μῑκροφῑλοτῑμία, ἡ, ἡ εἰς μικρὰ πράγματα φιλοτιμία, Θεοφρ. Χαρακτῆρ. 23.

μῑκροφῑλότῑμος, ον, ὁ ἐν μικροῖς πράγμασι φιλότιμος, κενόδοξος, Θεοφρ. Χαρακτῆρ. 23.

μῑκροφροσύνη, ἡ, ταπεινὸν φρόνημα, Πλούτ. 2, 351Α, Πολυδ. Δ', 13.

μῑκρόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) ὁ ταπεινὰ φρονῶν, ἔχων ταπεινὸν φρόνημα, χαμερπής, Δίων Κ. 61. 5.—Ἐπίρρ. **-φρόνως**, μικροπρεπῶς, Πολυδ. Δ', 15.

μῑκροφυής, ές, μικρὸς τὴν φυήν, μικράσωμος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 439, Πορφυρ. Ἀντρ. Νυμφ. 28. Ἐπίρρ. **-φυῶς**, Εὐστ. 1196. 11.

μῑκροφυΐα, ἡ, μικρὸν ἀνάστημα, Στράβ. 821· μεταφ., μικροφυΐα τοῦ λόγου, εὐτέλεια, Ἀνῶν. Κρήτ. 35.

μικρόφυλλος, ον, ἔχων μικρὰ φύλλα, Διοσκ. 2, 214.

μῑκροφωνία, ἡ, λεπτοφωνία, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 7, 7

μῑκρόφωνος, ον, ὁ ἔχων μικρὰν, ἀσθενῆ φωνήν, λεπτόφωνος, Ἄλεξις ἐν «Ἀταλάντῃ» 1, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 7, 9.

μῑκροχᾰρής, ές, (χαίρω) ὁ ἐπὶ μικροῖς χαίρων, ὁ εὐκόλως εὐχαριστούμενος, Λογγῖν. 4.

μικρόχρονος, ον, ἐν τῷ οὐδ., μικρὸν χρονικὸν διάστημα, Μανασσ. Χρον. 4107.

μῑκρόχωρος, ον, ὁ ἔχων μικρὸν χῶρον, Στράβ. 166.

μῑκροψῡχέω, = **λιποψυχέω**, λιποθυμῶ, Ἀριστ. Προβλ. 9. 9.

II. εἶμαι ὀλιγόψυχος, Κύριλλ.

μῑκροψῡχία, ἡ, τὸ νὰ εἶναί τις μικρόψυχος, τὸ νὰ ἔχῃ ταπεινὸν φρόνημα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μεγαλοψυχία**. Ἰσοκρ. 98Α, Δημ. 319. 5., 401. 18, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 3, 37. **2)** τὰ περὶ τὰ μικρὰ σιλόνειον, φιλονεικία, Ἐκκλ.

μῑκρόψῡχος, ον, (ψυχὴ) ὁ ἔχων μικρὰν ψυχήν, μικρὸν καὶ ταπεινὸν φρόνημα, Ἰσοκρ. 76Β, Δημ. 316. 9, Ἀριστ. Ἠθ. Νικομ. 4. 3, 7.

μῑκρύνω ἢ **σμικρ-,** [ῡ], κάμνω τι σμικρόν, ἐλαττώνω, Δημ. Φαλ. 236. **2)** γράφω διὰ τοῦ **ο** (καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ **ω**), Εὐστ. 68. 1, Ζωναρ. Λεξ. 861.

μικρυσμός, ὁ, τὸ μικρύνειν, Ἰω. Κλίμακ. 981C.

μῑκρώνῡμος, ον, (ὄνομα) ὁ ἔχων μικρὸν ὄνομα, Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. σ. 100.

μικτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **μίγνυμι**, δεῖ μιγνύναι, Πλάτ. Τίμ. 48Α.

μικτός, ή, όν, (μίγνυμι) μεμιγμένος, σύμμικτος, σύνθετος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1114, Πλάτ., κτλ.· ἀντίθετον τῷ **ἁπλοῦς**, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 547Ε· μ. ἐκ τούτων ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 837D, πρβλ. Διον. Ἁλ. π. Δημ. 41.

μικτόχρους, ον, ὁ ἔχων μικτὸν χρῶμα, Ἀρχιμήδ. Προβλ. Bovill. 13. 21.

μῑκύθινον, (**μικύθιον**;), τό, ὑποκορ. τοῦ **μίκυθος**, «τὸ μικρὸν καὶ νήπιον» Ἡσύχ.

μίκῡθος, η, ον, ὑποκορ. τοῦ **μικκός**, ὡς κύρ. ὄνομα. [ῡ, Ἀνθ. Π. 6. 355.]

μῖλαξ, ᾰκος, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ **σμῖλαξ**· ἴδε **σμῖλαξ** IV.

μῖλαξ [ῑ], = **μέλλαξ**, ὁ ἴδε.— Καθ' Ἡσύχ.: «μῖλαξ· ἡλικία. ἔνιοι δὲ μέλλαξ. καὶ παρ' Ἑρμίππῳ ἐν θεοῖς, ἀγνοήσας Ἀρτεμίδωρος· ἐκεῖ γὰρ μίλαξ ἐστιν ὄηλοι δὴ τὸν ὄημοτικόν».

Μῑλήσιος, α, ον, ὁ ἐκ Μιλήτου, Ἡρόδ., κτλ.· **Μιλήσιοι,** οἱ, οἱ τῆς Μιλήτου κάτοικοι, ὁ αὐτ. 5. 28, κτλ.· παροιμ., **πάλαι ποτ' ἦσαν ἅλκιμοι Μιλήσιοι** Ἀνακρ. 85· **Μιλησίη** (ἐξυπ. χώρα), ἡ, Ἡρόδ. 5. 29· κτητικ. ἐπίθ., **Μιλησιακός, ή, όν,** Πλουτ. Κράσσ 32, κ.λ.

Μῑλησῐουργής, ές, (*ἔργω) ἐν Μιλήτῳ εἰργασμένος, κλίνη Κριτίας 38.

Μίλητος [ῑ], ἡ, ὄνομα πολλῶν Ἑλληνικῶν πόλεων· ἡ μάλιστα αὐτῶν γνωστὴ εἶναι ἡ ἐν Καρίᾳ, τὸ πρῶτον μνημονευομένη ἐν Ἰλ. Β 868, καὶ μετὰ ταῦτα πρώτη πόλις ἐκ τῶν Ἑλληνίδων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, Ἡρόδ. 5. 28.

μῑλιάζω, μετρῶ κατὰ μίλια καὶ θέτω σημεῖον δι' ἕκαστον μίλιον, ἀνλ. κίονας λιθίνους ἐφ' ὧν ἦσαν γεγραμμένα τὰ μίλια τῶν ἀποστάσεων, Πολύβ. 34. 11. 8· ἐν Στράβ. 285, **μεμιλιάσθαι** διορθωτέον εἰς **μεμιλιάσθαι**.

μιλιάριον, τό, = Λατ. milliarium, ἡ στήλη, τὸ τοῦ ἑκαταστα-δίου σημεῖον, Αὐδ. 84, 17. **II.** σκεῦός τι ὑψηλὸν ἐκ χαλκοῦ δεῦ πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἔχον ἑλικοειδεῖς σωλῆνας, ἐν ᾧ ἐθερμαίνετο ὕδωρ, ἱπνολέβης, Ἀνθολ. Π. 11 244 [ἔνθα **μῑλῐᾱριον**], Ἀθήν. 98G, κλ.

μῑλιασμός, ὁ, καταμέτρησις κατὰ μίλια καὶ τοποθέτησις στήλης εἰς ἕκαστον μίλιον, Στράβ. 266.

μιλίζω, = **μιλιάζω**, Ζωναρ.

μίλιον, τό, μέτρον Ρωμαϊκὸν ἐκτάσεως, milliarium, = 1000

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βήμασιν, = 8 σταδίοις, = 1535 μέτρ., δηλ. κατὰ 80 ὑάρδας μικρότερον τοῦ ἀγγλικοῦ μιλίου, Πολύδ. 34. 11, 8, κτλ.

μιλλός, ή, όν, = **βραδύς**, Ἡσύχ.· — **μιλλότης**, ή, ἐκ διορθώσεως τοῦ Toup παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξ. **νωχέλεια** ἀντὶ **μιλλώτις**.

μῖλος, ή, = **σμῖλαξ**, Taxus baccata, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 4, 2. **II.** τὸ ἄνθος αὐτῆς, Πολυδ. Ϛ', 106.

μιλτεῖον, τό, ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἐτίθετο **μίλτος**, Ἀνθ. Π. 6, 205.

μίλτειος, α, ον, ὁ ἐκ **μίλτου**, μ. στάγμα, ἡ ἐρυθρὰ γραμμὴ ἣν σχηματίζει ἡ στάφνη (δηλ. τὸ **μεμιλτωμένον** σχοινίον) τοῦ ξυλουργοῦ, Ἀνθ. Π. 6. 103.

μιλτ-ηλῐφής, ές, (ἀλείφω) ὁ ἀληλιμμένος διὰ μίλτου, κεχρωματισμένος μὲ χρῶμα ἐρυθρόν, ἐπὶ πλοίου, ὡς τὸ Ὁμηρικὸν **μιλτοπάρῃος**, Ἡρόδ. 3. 58.

μιλτῑνος, η, ον, ὁ ἐκ μίλτου· τὸ μίλτινον = **μίλτος** II, Πλούτ. 2. 1081Β.

μιλτῑτης, ου, ὁ, θηλ. **-ῖτις**, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μίλτου, ἢ ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς μίλτου, Πλίν. 36. 21.

μιλτο-κάρηνος [ᾰ], ον, ὁ ἔχων ἐρυθρὰν κεφαλήν, Ὀππ. Ἁλ. 5. 273.

μιλτολογέω, λέξις τεκτονική, Ἐπιγρ. Ἀεδαδείας, ἐν Ἀθηναίῳ τόμ. Δ', σ. 372.— Περὶ τῆς σημασίας τῆς λέξ. ἴδε Ern. Fabricius de architect. gr. commentat. epigr. σ. 66-7.

μιλτο-πάρῃος, ον, (πάρειά) ὁ ἔχων ἐρυθρὰς παρειάς, ἐπίθετ. τῶν πλοίων τοῦ Ὀδυσσέως, τῶν ὁποίων αἱ πρῷραι ἦσαν βεβαμμέναι μὲ χρῶμα ἐρυθρόν, Ἰλ. Β. 637, Ὀδ. Ι. 125. – Καθ' Ἡσύχ.: «μιλτοπάρῃοι· μιλτόπρῳροι. τὰ ἐκατέρωθεν τῆς πρύμνης καὶ πρῴρας μεμιλτωμένα ἔχουσαι· αἱ δὲ αὐταὶ καὶ φοινικοπάρῃοι ἐλέγοντο».

μιλτό-πρεπτος, ον, ὁ ἔχων λαμπρὸν ἐρυθρὸν χρῶμα, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 114.—Ἀλλὰ παρ' Εὐσταθίῳ 1254, 27 γράφεται **μιλτόπρεπος**, «μιλτοπρέποις, ἤγουν ἐρυθροῖς».

μίλτος, ἡ, ἐρυθρὰ γῆ, ὀρυκτὴ κοκκίνη βαφή, Λατιν. rubrica, Ἡρόδ. 4, 191., 7. 69 γνωστὴ εἰς τὸν Ὅμηρ., ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἐπιθέτου **μιλτοπάρῃος**. **2)** ἐρυθρὸς μόλυβδος, Λατ. minium, Πλίν. 33. 38· μ. Λημνίς Νικ. Θηρ. 864. **II.** = σχοινίον **μεμιλτωμένον**, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 378· πρβλ. **μιλτόω**. **III.** = **ἐρυσίβη**, Λατ. robigo, Παυσ. παρ' Εὐστ. 310. 34. **Μιλτοφοριών**, ὁ, μὴν ἐν Ἀρκεσίνῃ τῆς Ἀμοργοῦ, = **Ἑκατομβαιών**, Ἐπιγρ. Ἀμοργοῦ ἀνέκδ., νῦν ἐν τῷ Μουσείῳ Ἀθηνῶν.

μιλτο-φῠρής, ές, ὁ συμπεφυρμένος μὲ ἐρυθρὸν χρῶμα, Ἀνθ. Π. 6. 103.

μιλτό-χριστος, ον, κεχρισμένος, ἀληλιμμένος διὰ μίλτου, Χρησ. Σιβ. 3. 589.

μιλτόχροος, ον, ὁ ἔχων χρῶμα μίλτου, κόκκινος, Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. 269.

μιλτόω, (μίλτος) χρίω διὰ μίλτου, σχοινίον **μιλτώσαντες** Πολυδ Η', 104, Ἡσύχ.· — Παθ., **μίλτωμαι**, Ἱππ. 4. 194· σχοινίον **μεμιλτωμένον**, διὰ μίλτου βεβαμμένον δι' οὗ συνήλαυνον εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ περιφερομένους, Ἀριστοφ. Ἀχ. 22, πρβλ. Ἐκκλ. 378, καὶ Πολυδ. ἔνθ' ἀνωτ.

μιλτώδης, ες, ἐρυθρὸς ὡς **μίλτος**, κόκκινος, Εὔβουλ. ἐν «Στεφανοπώλισιν» 1, 6, Δουκ. π. τῆς Συρ. Θεοῦ 8.

μιλτωρῠχία, ἡ, ἐξόρυξις μίλτου, ἢ ὁ τόπος ἐν ᾧ **μίλτος** ἐξορύσσεται, Ἀμειψίας ἐν «Μοιχοῖς» 3.

μιλτωρύχος, ον, (ὀρύσσω) ὁ ἐξορύσσων μίλτον, Πολυδ. Ζ', 100. —Ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τ. 2, σ. 308.

μιλτωτός, ή, όν, **μεμιλτωμένος**, **μιλτωτοῖς προσώποις** Εὐστ. 1885. 25.

μίλφαι, αἱ, ἡ ἀπόπτωσις τῶν τοῦ βλεφάρου τριχῶν, ὡς τὸ **μαδάρωσις**, Διοσκ. 1. 149· — οὕτω **μίλφωσις**, ἐως, ἡ, Γαλην. 14. 413.

μῖμαικῦλον, τό, ὁ καρπὸς τῆς κομάρου, Κράτης ἐν Ἀδῃλ. 4, Ἄμφις ἐν Ἀδῃλ. 6, Θεόκομπ. Κωμικ. ἐν Ἀδῃλ. 3, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 8, 2· ἀλλὰ **μεμαίκυλον**, ὁ αὐτ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 16, 4, Πολυδ. Ζ', 144· ὡσαύτως **μεμαίκυλος**, Παῦλ. Αἰγ. 247. 12 (ὡς ἀπαιτεῖ ἡ σειρά)· **μιμάκυλος**, Ἡσύχ.

Μῖμαλλών, **-όνος**, ἡ, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Μακεδονικὸν ὄνομα τῶν Μαινάδων ἢ Βακχῶν, Στράβ. 468, Πλουτ. Ἀλέξ. 2.

μιμάξασα· «χρεμετίσασα, φωνήσασα» Ἡσύχ.

μίμαρ· «ἀναιδές» Ἡσύχ.

μιμάριον, τό, πορνικὸν καταγώγιον, πορνεῖον, ἀπέρχονται εἰς τὰ **μιμάρια** τῶν ἀσέμνων γυναικῶν ἐν Χειρογρ. βίῳ Ἁγ. Ἀνδρ. τοῦ Σαλοῦ 3, ἴδε Δουκάγγ.

μίμαρχυς [Ι], ή, «κοιλία καὶ ἔντερα τοῦ ἱερείου μεθ' αἵματος σκευαζόμενα, μάλιστα δὲ ἐπὶ λαγῶν, ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ ὑός. ὁ δὲ Φερεκράτης παίζων καὶ ἐπὶ ὄνου φησί» Ἡσύχ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 1112, Δίφιλ. ἐν «Ἀγνοίᾳ» 1 (Ἀθήν. 401Δ). (Λέξις ξενική: ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. ὡσαύτως **μέμαρκις**).

Μίμας [Ῐ], **-αντος**, ὁ, ἀπόκρημνος προέχουσα ἀκτὴ τῆς Ἰωνίας ἀπέναντι τῆς Χίου, Ὀδ. Γ'. 172. **II.** ὄνομα κενταύρου, μελαγχαίτην τε Μίμαντα Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 186.

μῖμᾶς, **-άδος**, ἡ, γυνὴ ὑποκρινομένη ἐν τοῖς μίμοις, Δίλ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. κρίσεως, Ἕλλην. Ἐπιγράμμ. 609. 6.

μῖμ-αύλος [Ῐ], ὁ, παντόμιμος συναυλεύμενος κατὰ τὴν παράστασιν ὑπ' αὐλοῦ ἢ μιμούμενος τὸν ἦχον αὐλοῦ, Ἀθήν. 452F· — **μῖμαυλέω**, εἶμαι **μίμαυλος**, «μιμαυλεῖν· μιμεῖσθαι, ὑποκρίνεσθαι» Ἡσύχ.

μῑμέομαι: μέλλ. **-ήσομαι**: ἀόρ. **ἐμῑμησάμην** (πρβλ. Ι. ἐν τέλ.)· πρκμ. **μεμίμημαι** (αὐτόθι)· ἀποθετ.· (ἴδε ἐν τέλει). Μιμοῦμαι, παριστάνω, εἰκονίζω, τι Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 163, Πινδ. Π. 12. 36, Αἰσχύλ. Χο. 564· τινα Θέογν. 370, Ἡρόδ. 4. 166, Εὐρ. Ἰλ. 1037, κτλ.· μ. τινά τι, τινὰ εἴς τι, Ἡρόδ. 5. 67, πρβλ. **μιμητέον**· τινὰ κατά τι ὁ αὐτ. 2. 104, Πλάτ. Πολ. 393C· μ. τινὰ ἐπὶ τὰ αἰσχίονα, ἐπὶ τὰ γελοιότερα, οὕτως ὥστε νὰ παραστήσω αὐτὸν χειρότερον, γελοιότερον, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 293E, ἐν Φιλήβ. 40G· ὡσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτ., μιμήσεις πονηρὰς μ. τινα, μιμεῖσθαί τινα εἴς ὅ,τι δύναται νὰ βλάψῃ, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ., 705C, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1430, Πλ. 360· — μετοχ. πρκμ. **μεμιμημένος**, ἐπὶ ἐνεργ. σημασ., στύλοισι φοινικας μεμιμημένοισι, κατ' ἀπομίμησιν τῶν φοινίκων, Ἡρόδ. 2. 169, πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 414B, Ἀριστ. Πολιτικ. 2, 10, 1· ἀλλ' ὡσαύτως ἐν τῷ Παθ., γίνομαι, κατασκευάζομαι ἐντελῶς ὅμοιος, ζωγραφοῦμαι, γραφῆ Ἡρόδ. 2. 78, 86, Ἀριστ. Ρητ. 1. 11, 23· — ὁ Πλάτων ὡσαύτως μεταχειρίζεται τὴν μετοχ. τοῦ ἐνεστ. ἐπὶ παθ. σημασίας, Πολ. 604B· οὕτω, μετοχ. μέλλ. **μεμῑησόμενον** αὐτόθι 599A· ἀόρ. **μεμῑηθὲν** Νόμ. 668B. **II.** ἐπὶ ὧν μιμητικῶν τεχνῶν, παριστάνω, ἐκφράζω διὰ μιμήσεως, ἐπὶ ὑποκριτοῦ ἐν δράματι, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 605D, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 291· ἐπὶ ζωγραφικῆς καὶ μουσικῆς, Πλάτ. Πολιτικ. 306D· ἐπὶ ὀρχήσεως, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 812C· ἐπὶ γλυπτικῆς καὶ ποιήσεως, Ἀριστ. Ρητ. 1. 11, 3, Ποιητ. 2, κέξ.· — ἐπὶ τῶν μίμων, παριστάνω, ὑποκρίνομαι, τι Ξεν. Συμπ. 2, 21.— Οὔτε αἱ λέξεις **μῖμος**, **μεμέομαι**, οὔτε παράγωγόν τι αὐτῶν ἀπαντᾷ ἐν τῇ Ἰλ. ἢ τῇ Ὀδ. Οἱ Τραγικοὶ μεταχειρίζονται μόνον ἐνεστ. καὶ μέλλ. (Ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὴν λέξιν **μῖμος** πρὸς τὸ Σανσκρ. mâ-yâ (φάντασμα, γοητεία)· τὰ Λατ. imitari, imago παράγονται πιθαν. ἐκ τῆς √IM SIM, sim-ilis). [ῑ μέχρι Γρηγ. τοῦ Ναζ., ἴδε Πόρσ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1398].

μιμηλάζω, = **μεμέομαι**, μετὰ δοτ., Φίλων 1. 557· ἀπολ., φέρομαι ὡς μῖμος, αὐτόθι 610, ἔνθα **μιμηλίζοντες**· ἀλλὰ παρ' Ἡσυχ. μόνον **μιμηλάζω**.

μῑμητός, ή, όν, μιμητικός, τέχνη Δουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 33· γραφὶς Μανίθων 6. 525· μετὰ γεν., μ. ἁπάντων τεχνιτῶν Λουκ. Εἰκόν. 17· βιότου Ἀνθ. Π. 9. 280· γελοίων Κλήμ. Ἀλ. 193.

II. Παθ., **μεμιμημένος**, κατὰ μίμησιν πεποιημένος, εἰκών Πλουτ. Ἄγησ. 2, πρβλ. 2. 215A. Ἐπίρρ. **-λῶς**, Εὐστ. 6. 7, κ. λ.

μῑμητότης, ητος, ἡ, = **μίμησις**, Σουΐδ.

μίμημα [Ῐ], τό, τὸ **μεμιμημένον**, κατὰ μίμησιν πεποιημένον, ἀντίτυπον, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 353· **μίμημ'** ἔχεις Ἑλένης Εὐρ. Ἑλ. 74· μ. χειρὸς Ἀττικῆς, ἐπὶ ξενων εἰδῶν ἄρτων, Ἀντιφάν. ἐν «Ὁμφάλῃ» 1, 6: συχνάκις παρὰ Πλάτ.

μίμησις [Ῐ], ἡ, τὸ **μιμεῖσθαι**, Ἀριστοφ. Θεσμ. 156, Θουκ. 1. 95, Πλάτ., κτλ.· κατὰ σὴν μ., διὰ νὰ σὲ μιμηθῶ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 109. **II.** ἡ διὰ τῆς τέχνης παράστασις, Πλάτ. Σοφ. 265A, Πολ. 394B, κ. ἀλλ.: περὶ τῆς δραματικῆς ποιήσεως ὡς τέχνης **μιμητικῆς**, ἴδε Ἀριστ. Ποιητ. 1, 2., 3, 3 , 6, 7. **2)** παράστασις, εἰκών, ὁμοίωμα, **πυγμαίου** ἀνδρὸς μ. Ἡρόδ. 3. 37.

μεμῑητέος, α, ον, ρημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει νὰ μιμηθῇ τις, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 8. **II.** **μῑμητέον**, πρέπει τις νὰ μιμηθῇ, Εὐρ. Ἱππ. 114, Πλάτ. Πολ. 396B· τινά τι Ξεν. Ἀπομν. 1. 7, 2.

μῑμητής, οῦ, ὁ, ὁ ἀπομιμούμενός τι, Πλάτ. Πολ. 602A, κτλ. **II.** ὁ παριστάνων ἢ ἀπομιμούμενος χαρακτῆρας ὡς ἠθοποιὸς ἢ ποιητής, Ἀριστ. Ποιητ. 3. 4., 25, 2. **2)** συνημμένον μετὰ τοῦ γάγης, ὑποκριτὴς καθ' ὅλα, πλάνος, ἀπατεών (πρβλ. **ὑποκριτής**), Πλάτ. Πολ. 598D, Πολιτικ. 303C, Σοφιστ. 235A.

μῑμητικός, ή, όν, ἐπιτήδειος περὶ τὴν μίμησιν, ἰδίως περὶ τῶν εἰκαστικῶν ἢ ὡραίων τεχνῶν, Πλάτ., κλ.· μ. ποιητὴς ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 605A κέξ.· **μῑμητικώτατος** Ἀριστ. Ρητ. 3. 1, 4· ἐπὶ τῆς ποιήσεως, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 6, 1, πρβλ. 8, 4· — ἡ **μῑμητική** (μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ τέχνη), ἡ δύναμις τῆς μιμήσεως, Πλάτ. Πολ. 595A· πρβλ. **μίμησις**.— Ἐπίρρ. **μεμῑητικῶς**, Πλούτ. 2. 18B.

μῑμητός, ή, όν, ὃν δύνανται τις νὰ μιμηθῇ ἢ παραστήσῃ, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 4, κτλ. **II.** **μεμῑημένος**, **μῑμητὰ τυπώματα** Πολυδ. Δ', 7.

μῑμήτωρ, **-ορος**, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **μῑμητής**, Μανέθων 4, 75.

μεμία, ἡ, = **μίμησις**, Φίλων 2. 598· πιθαν. διορθωτέον **μεμεία**, ὡς καὶ ἀντὶ τοῦ **μεμέρα** παρ' Ἡσυχ.

μῑμ-ίαμβοι, οἱ, **μῖμοι γεγραμμένοι** εἰς ἰάμβους, Α. Γέλλ. 20, 9.

μεμῑκός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς **μέμους**, Δημήτρ. Φαληρ. 151, Κικ. de Or. 2. 59.

μεμιχμός, ὁ, ὁ χρεμετισμὸς τοῦ ἵππου, Λατ. hinnitus, Ἡσύχ., παρ' ᾧ κεῖται καὶ **μεμάξασα** (ἐκ τοῦ **μεμάζω**), «χρεμετίσασα, φωνήσασα».

μεμνάζω, Ἐπικ. τύπος τοῦ **μέμνω**, περιμένω, **μένω**, Ἰλ. Β,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

392, Κ. 549. **II.** μεταθ., ἀναμένω, περιμένω τινά, προσδοκῶ, μετ' αἰτ., θθ' Ἀργυρότοξος Ἀπόλλων ἦσται μιμνάζων ἑκατηβόλον ἰοχέαιραν Ὁμ. Ὕμν. 9, 6.

μιμνήσκω: μέλλ. **μνήσω:** ἀόρ. **ἔμνησα**· — μεταθ. ἐνεργείας τοῦ **μνάομαι**, σχηματισθὲν κατ' ἀναδιπλασιασμόν· (περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἐν λ. ***μάω**)· — ἀναμιμνήσκω, ὑπενθυμίζω, μνήσει δέ τε καὶ θεὸς αὐτὸς Ὀδ. Μ. 38· τινός, περί τινος πράγματος, ἐπεί μ' ἔμνησας οἴζύος Γ. 103· τῶν σ' αὖτις μνήσω Ἰλ. Ο. 31, πρβλ. Α. 407· μηδέ με τούτων μίμνησκ' Ὀδ. Ξ. 169, πρβλ. Θέογν. 1123, Θεόκρ. 15. 36. **II.** ἐν Πινδ. Π. 11. 21, ἐν τῷ Θρασυδαῖος ἔμνασεν ἑστίαν τρίτον ἐπὶ στέφανον βαλών πατρῴαν, ἔνθα ὁ Θρασυδαῖος κατέστησε τὸν πατρικὸν οἶκον ἀξιομνημόνευτον (ἔνδοξον) ῥίψας ἐπ' αὐτοῦ καὶ τρίταν στέφανον, ἴδε Dissen. Τὸ ἐνεργ. εἶναι τὸ πλεῖστον Ἐπικ., μόνον ἅπαξ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ. καὶ τοῦτο ἐν λυρικῷ χωρίῳ, Εὐρ. Ἄλκ. 878· παρὰ τοῖς πεζογράφ. προετιμῶντο τὰ σύνθετα μετὰ τῶν προθέσ. **ἀνα-** ἢ **ὑπο-**.

β. Μέσ. καὶ Παθ. **μιμνήσκομαι:** προστ. **-ήσκεο:** παρατατ. **μεμνήσκοντο** Ὅμ. (Ὁ ἐνεστ. μόνον παρὰ μεταγενεστ. πεζογράφοις, ὡς Ψευδο-Πλάτ. Ἀξίοχ. 368Δ, Διον. Ἁλ.· τὸ **μέμνημαι** χρησιμεύει ὡς ἐνεστὼς παρ' ἅπασι τοῖς δοκίμοις)· οἱ χρόνοι σχηματίζονται ἐκ τοῦ **μνάομαι** (ὅπερ καὶ αὐτὸ εἶναι ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ ἰδιαιτέρων τινῶν σημασιῶν)· μέλλ. **μνήσομαι** Ὀδ. Ζ. 192, Εὐρ. Ι. Α. 667· **μνησθήσομαι** Ἡρόδ. 6. 19, Εὐρ. Μήδ. 933, κτλ.· ὡσαύτως **μεμνήσομαι** Ὶ. Χ. 390, Ὀδ. Τ. 581, Ἡρόδ., Εὐρ., καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ· — ἀόρ. ἐμνησάμην· ἀπαρ. **μνήσασθαι**, Ὅμ., Τυρταῖ. 9. 1, Ἡρόδ. 7. 39, ἀλλὰ σπάνιον παρ' Ἀττ., ὡς Σοφ. Ο. Τ. 564· παρ' Ἀττ. ὡσαύτως **ἐμνήσθην** (ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. μόνον ἐν Ὀδ. Δ. 118), Σοφ. Ἠλ. 373, 1252, κτλ.· — πρκμ. **μέμνημαι**, παρ' Ἀττ. ἀείποτε μετὰ σημ. ἐνεστ., ὡς τὸ Λατ. memini, ὡς καὶ παρ' Ὅμ. συχνάκις· 6' ἐνικ. **μέμνηαι** Ἰλ. Φ. 442, ἢ **μέμνῃ** Ο. 18, Ἰων. γ' πληθ. **ἐμεμνέατο** Ἡρόδ. 2. 104· προστ. **μέμνησο**, συχν. παρ' Ἀττ., Ἰων. **μέμνεο** Ἡρόδ. 5. 105· ὑποτακτ. **μεμνώμεθα**, **-ώμεθα** Ὀδ. Ξ. 168, Σοφ. Ο. Τ. 49· Ἰων. **-εώμεθα** Ἡρόδ. 7. 47· εὐκτ. **μεμνῄμην** Ἰλ. Ω. 745, **-ῆτο** Ἀριστοφ. Πλ. 991 (ἴσως διορθωτέον **μεμνῆο**, **-ῆτο** ἀντὶ τῶν **-ῷο** ἢ **-οῖο**, **-ῷτο** ἐν Ξεν. Ἀν. 1, 7, 5, Κύρ. Ι. 6, 3· Ἐπικ. γ' ἑνικ. **μεμνέῳτο** Ἰλ. Ψ. 361, Δωρ. γ' πληθ. **μεμναίατο** (ἢ μᾶλλον **-ᾶτο**) παρὰ Πινδ. ἐν Ἀποσπ. 277· ἀπαρ. **μεμνῆσθαι**· μετοχ. **μεμνημένος**· ὑπερσ. **ἐμεμνήμην** Ἰσοκρ. 240Δ, Ἰων. γ' πληθ. **ἐμεμνέατο** Ἡρόδ. 2. 104.— Πρβλ. **ἀνα-**, **ἀπο-**, **ἐπι-** **ὑπο-μιμνήσκω**. [μέ|μνημαι, Gaisf. εἰς Ἡφαιστ. σ. 218]. Ἀναμιμνήσκομαί τι, ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, ἐνθυμοῦμαι. Συντάσσεται, ἐνίοτε μετ' αἰτ., Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι Ἰλ. Ζ. 222, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 168, Ἡρόδ. 7. 18, Αἰσχύλ. Χο. 492, Σοφ. Ο. Τ. 1057· — κοινότερον μετὰ γεν., ἀλκῆς μιμνήσκομαι, ἐνθυμοῦμαι τὴν (ἐν πολέμῳ) ἀνδρείαν μου, ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς, φάντε ἄνδρες, ὦ φίλοι, καὶ ἐνθυμήθητε τὴν πολεμικήν σας ἀνδρείαν, Ἰλ. Ζ. 112· μεμνημένος ἁμφ' Ὀδυσῆι Ὀδ. Δ. 151· ἀμφὶ Διώνυσον .. μνήσομαι Ὅμ. Ὕμν. 6. 1· περὶ πομπῆς μνησόμεθα Ὀδ. Η. 192, πρβλ. 1. 36., 9. 45, καὶ Πλάτ. Φίλ. 31Α. **2)** μετ' ἀπαρ., μέμνηντο γὰρ αἰεὶ ἀλλήλοις .. ἀλεξέμεναι Ἰλ. Ρ. 364· μέμνησο δ' εἶκειν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 202· μέμνησο ἀάκνειν, διαφέρειν Ἀριστοφ. Ἱππ. 496· μεμνῆσθω ἀγαθὸς ἀνὴρ εἶναι Ξεν. Ἀνάβ. 3. 2, 39· μέμνησθέ μοι μὴ θορυβεῖν Πλάτ. Ἀπολ. 27Β. **3)** μεθ' Ὅμ., μετὰ μετοχ., θνατὰ μεμνάσθω περιστέλλοντ μέλη, ἃς φέρῃ εἰς τὸν ναῦν τὸν ὅτι τὰ μέλη (τοῦ σώματός του) ἅπερ καλύπτει δι' ἐνδυμάτων εἶναι θνητά, Πινδ. Ν. 11. 20· μέμνημαι κλύων Αἰσχύλ. Ἀγ. 830· μ. ἐλθών, ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἔχω ἔλθει, Εὐρ. Ἑκ. 244· μ. ἀκούσας Ξεν. Κύρ. 1. 6, 3, κτλ.· — οὕτω καὶ ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, μέμνησ', ὅπως εὖ μοι στομώσεις αὐτὸν Ἀριστοφ. Νεφ. 1107· μν. ὅτι δεῖ Ξεν. Κύρ. 2. 4, 25. **4)** ἀπολ., μεμνήσομαι, θὰ ἐνθυμῶμαι, δὲν θὰ λησμονήσω, Ἰλ. Χ. 390, Ὀδ. Τ. 581· ἀφ' οὗ Ἕλληνες μέμνηνται Θουκ. 2. 8, πρβλ. 5. 66· οὕτως ἡ μετοχ. τοῦ πρκμ. **μεμνημένος** ἐν προσαγῳ, ὧδέ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω, οὕτως ἕκαστος ὑμῶν μεμνημένος τῆς ἀλκῆς ἢ τῆς ἀρετῆς μαχέσθω, Ἰλ. Τ. 153, πρβλ. Ε. 263, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 420, κτλ. **II.** ἐνθυμοῦμαί τι καὶ λέγω αὐτὸ εἴς τινα, μετὰ γεν., τῶν νῦν μοι μνῆσαι Ὀδ. Δ. 331· Μοῦσαι, μνησαίαθ' ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον (ἤ ἐστι τῶν, ὅσοι) Ἰλ. Β. 492· ἐν τῷ παθ., ἀορ. **μνησθῆναι**, Ὀδ. Δ. 118, Σοφ. Φιλ. 310· μνησθῆναι περί τινος Ἡρόδ. 1. 36, πρβλ. 9. 45· περί τινος εἴς τινα Θουκ. 8. 47, πρβλ. 1. 10, 37, κτλ.· μνησθεὶς ὑπὲρ τῆς εἰρήνης Δημ. 232. 9· μν. τινος πρός τινα Ἀνδ. 93. 28· — σπαν. μετ' αἰτ., Πινδ. Ι. 8 (7). 59. **III.** ἐπιμελοῦμαι, μεμνῆσθαι πατρὸς καὶ μητέρας ἐν μεγάροισιν Ὀδ. Σ. 267· ἀλλ' ἄγετ'.. μνησόμεσθα βρῶμης, ἀλλ' ἃς φροντίσωμεν περὶ βρώσεως, δηλ. ἃς φάγωμεν, Ι. 177· ὡς μεμνέωτο ὄρμους (ἢ ὁρμίου), ὅπως ἐπισκοπῇ καὶ κρίνῃ περὶ τῶν ὁρμων, Ἰλ. Ψ. 361· χάρμης, δαιτός, σίτου, μν., Ὅμηρ. — Ὑπάρχει καὶ γραφὴ **μεμνῆσκω** ἐν ἐπιγραφαῖς ἴδε Meisterh.[2] 139.

μίμνω, σχηματισθὲν κατ' ἀναδίπλασ. ἐκ τοῦ **μένω** (δηλ. **μεμένω**, πρβλ. **γί-γνομαι**, **πί-πτω**), καὶ ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ **μένω**, ὁσάκις ἡ πρώτη συλλαβὴ ἔδει νὰ ᾖ μακρά· διὸ εὑρηται μόνον παρὰ ποιηταῖς καὶ μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ παρατ.· **μεμονέσσι**, Ἐπικ. δοτ. πληθυντ. μετοχ. ἀντὶ **μείμνουσι**, Ἰλ. Β. 296. Μένω, μένω σταθερὸς ἐν τῇ μάχῃ, Ν. 713, Ο. 727, κτλ. **2)** μένω, βραδύνω, μετόπισθεν μιμνέτω, ὥς κεν Ζ. 69, κτλ. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, διαμένω, σόα μ. Ὀδ. Ν. 364· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κλέος .. μίμνεται ἀθάνατον Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 265. **4)** ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ὑπολείπομαι, παραμένω διά τινα, ἐμοὶ δὲ μ. σχισμὸς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1149, πρβλ. 154. **II.** μετ' αἰτ., περιμένω τινά, περιμένω τὴν ἐπίθεσιν αὐτοῦ, οὐδ' ἄρα μιν μίμνον Ἰλ. Ε. 94, κτλ.· — ὡσαύτως ἀπρόσ., μίμνει παθεῖν τὸν ἔρξαντα, περιμένει πάθημα τὸν πρήξαντα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1149. **2)** ἐπὶ χρόνου, ἧῶ ὅταν ἔμιμνεν Ἰλ. Ι. 662, κτλ.· πλόον ὡραῖον Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 628.

μῑμέ-ομαι, Παθ. ἀπαγγέλλομαι ὡς οἱ μῖμοι, Στράβ. 233.

μῑμο-γράφος, ὁ, ὁ γράφων μίμους, Φιλόδημ. σ. 13 Düb., Γαλην.

μῑμοειδής, ές, ὅμοιος μίμῳ, Εὐστ. 217, 36.

μῑμο-λογέομαι, Παθ. ἀπαγγέλλομαι ὡς οἱ μῖμοι, Στράβ. 233.

μῑμολόγημα, τό, καὶ **-λογία**, ἡ, μιμολόγου φλυαρία, Ἐπιφάν.

μῑμο-λόγος, ὁ, ὁ ποιῶν ἢ ἀπαγγέλλων μίμους, Ἀνθ. Π. 7. 556, Γαλην. 17. 2, 150· — ὡς ἐπίθετ., **μιμολόγος**, ὁ, ἡ, ὁ μιμούμενος τὴν φωνὴν ἀνθρώπου ἢ οἱανδήποτε ἄλλην φωνήν, μιμολόγος ἠχώ, ἡ ἀντίθρουν φθόγγον ἔμπαλιν ἄφουσα, ἡ λάλος, Ἀνθ. Πλαν. 155.

μῖμος, ου, ὁ, (ἴδε **μιμέομαι** ἐν τέλ.), ὁ μιμούμενος, διὰ μιμήσεως παριστάνων τι, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 55. **2)** κυρίως, ὑποκριτὴς θεάτρου, μιμούμενος ἢ ὑποκρινόμενος, μ. γελοίων Δημ. 23. 21· μίμοις γυναιξὶ Πλουτ. Σύλλ. 36· τετράπουν μῖμον ἔχων ἐπὶ γᾶν θηρός, δηλ. μιμούμενος τετράπουν ζῷον, Εὐριπ. Ῥῆσ. 256, πρβλ. 211. **II.** εἶδος πεζοῦ δράματος παριστάνοντος κατὰ τρόπον κοινὸν τὰ τοῦ καινοῦ βίου καὶ τοὺς συνήθεις χαρακτῆρας ἄνευ ὡρισμένης τινὸς πλοκῆς, ὅπερ φαίνεται ὅτι ἔλαβε τὴν ἀρχήν του παρὰ τοῖς Δωριεῦσι τῆς Σικελίας. Τὰ ἀποσπάσματα τῶν μίμων τοῦ Σώφρωνος συνήγαγεν ὁ Ahrens ἐν τῷ περὶ Δωρικ. διαλέκτου ἔργῳ αὐτοῦ. Οἱ μῖμοι διηροῦντο εἰς **ἀνδρείους** καὶ **γυναικείους**, ὡσαύτως εἰς **σπουδαίους** καὶ **γελοίους**, Ἀριστ. Ποιητ. 1. 1, Πλούτ. 2. 712Ε. (Πρβλ. **μιμέομαι** ἐν τέλ.).

μῖμώ, γεν. **-οῦς**, **-οῦς**, ἡ, πίθηκος, «μαίμου», Εὐμάθ. 322, Σουίδ., Τζέτζ.· πρβλ. **κερκώ**.

μιμ-ῳδός, ὁ, ὁ ᾄδων μίμους, Πλουτ. Σύλλ. 2.

μίν [Ῑ], Ἰων. αἰτ. τῆς προσωπ. ἀντωνυμ. γ' προσώπου (ἴδε **ἑ**), δι' ὅλα τὰ γένη, ἀντὶ **αὐτόν**, **αὐτήν**, **αὐτό**, ἀείποτε ἐγκλιτικόν, Ὅμηρ., Ἡρόδ.· ὡσαύτως παρὰ Πινδ., ὡς καὶ τὸ Δωρ. **νιν**, ὅπερ εἶναι ὁ μόνος τύπος ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς· ἀλλ' οὐδέτερος τῶν τύπων τούτων ἅπαντᾷ ἐν τῷ πεζῷ Ἀττ. λόγῳ· ὁ Ὅμ. συνάπτει **μὶν αὐτόν**, ὡς ἰσχυρότερον τύπον, Ἰλ. Φ. 245, 318, κτλ.· ἀλλὰ τὸ **αὐτόν μιν** εἶναι αὐτοπαθὲς ἢ ἀντανακλώμ. ἀντὶ τοῦ **ἑαυτόν**, Ὀδ. Δ. 244· ἂν καὶ τὸ **αὐτήν μιν** εἶναι ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ **μὶν αὐτήν** ἐν Ἰλ. Δ. 117· ἐνῷ μόνον τὸ **μὶν** λαμβάνει δύναμιν αὐτοπαθῆ ἐν Ἡρόδ. 1. 11, 24, 45, κτλ. **II.** πολλῷ σπανιώτερον ὡς τύπος τοῦ πληθ. ἀντὶ τῶν **αὐτούς**, **αὐτάς**, **αὐτά**, ἀνθ' ὧν δύναται νὰ ληφθῇ ἐν Ἰλ. Ν. 285, Ὀδ. Ρ. 268· ἀλλὰ παρ' Ἀλεξανδρίνοις ποιηταῖς ἅπαντᾷ βεβαίως ὡς πληθυντ., οἷον Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 8.— Πρβλ. Χατζιδάκην περὶ τοῦ Γλωσσικοῦ Ζητήματος ἐν Ἀθηνᾶς τ. 7, σ. 189

μίνδαξ, **ᾰκος**, ἡ, εἶδος Περσικοῦ θυμιάματος, Ἄμφις ἐν «Ὀδυσσεῖ» 1, 3.

μίνθα ἡ **μίνθη**, ἡ, Λατ. mentha, ἡδύοσμον, Ἱππῶναξ 55, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 4, 1, π. Φυτ. Αἰτ. 2. 16, 4 κέξ., κτλ.· ἀλλὰ **μίνθος**, ἡ, αὐτόθι 2. 16, 2, Πλούτ. 2. 732Β. Πρβλ. Lobeck. Φρύνιχ. 438.

μίνθος, ὁ, ἢ **μίνθα**, ἡ, «ἀνθρωπεία κόπρος» Παύχ. ἐν λέξ. **μίνθα**. «ἡ ἀνθρωπίνη κόπρος μίνθος» Σουίδ. ἐν λέξ. **μενθῶσομεν**.

μινθόω, χρίω διὰ κόπρου, **μινθώσομέν θ'**, ὥσπερ τράγου τὴν ῥῖνα, ὅταν οἱ τράγοι κατασχεθῶσιν ὑπὸ κορύζης, τότε οἱ αἰπόλοι χρίουσι τὴν ῥῖνα αὐτῶν διὰ κόπρου πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ πάθους, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1075, Πλ. 313. **II.** καταφρονῶ, βδελύσσομαι, ἀποστρέφομαι, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 285Β, Δαμόξενος ἐν «Συντρόφοις» 1. 15.

Μῑνῦαι, οἱ, γενεά τις εὐγενῶν ἐν Ὀρχομενῷ, Ἡρόδ. 1. 146, Πινδ.· καθ' ἑνικ., ὡς ἥρως τις ἢ θεός, Ἑρμῆ καὶ Μινύα Ἐπιγραφ. Ὀρχομ. παρὰ Keil σ. 77· — ἐπίθ., **Μινύειος**, α, ον, ὁ εἷς τοὺς Μινύας ἀνήκων, Ὀρχομενὸς Μ. Ἰλ. Β. 511· Ἐπικ. ὡσαύτως **Μινυήϊος** Α. 721, Ὀδ. Δ. 283, Ἡσ.· ἀνώμαλ. θηλ. **Μινυηΐς**, ίδος, ἡ, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 233· — ἴδε Μυλλέρου Orchomenos und die Minyer.

μῑνῡ-ανθής, ές, ὁ ἐπὶ βραχὺν χρόνον ἀνθῶν, θάλλων, Ματίμ. π. Καταρχ. 76· — τὸ **μινυανθὲς** Νικ. Θηρ. 522.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μῑνυθέω, = μινύθω, ἐλαττώνω· μέλλ. μινυθήσω Ἰππ. 866Β· **μινυθήσαι** ὁ αὐτ. π. Ἰητρεῖον 746· πρκμ. **μεμινυθήκασι** ὁ αὐτ. 850Δ·— ὁ τύπος τοῦ παθητ. ἀορ. **ἐμινύθη**, ἐν Ἀνεπιγράφ. τοῦ Ἰππ. 821Β, 748C, εἶναι ἐφθαρμένη γραφὴ ἀντὶ ἐμινύθεε ἢ -ύθει.

μῑνύθημα, τό, τὸ ἐλαττωθέν, σμικρυνθέν, Ἰππ. π. Ἰητρεῖον, 748.

μῑνύθησις, ἡ, ἐλάττωσις, σμίκρυνσις, ὀλιγόστευσις, σαρκῶν Ἰππ. π. Ἄρθρ. 795· ἐν τῷ πληθ., τῶν σαρκῶν αἱ μ. αὐτόθι 824.

μῑνῡθῐκός, ἡ, όν, ἐλαττωτικός, Coel. Aur. de Morb. Diut. 1. 1, σ. 282.

μῑνύθω [ῠ], ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ Ἰων. παρατατ. **μινύθεσκον**· (ἴδε ἐν τέλ.). Σμικρύνω τι, ποιῶ μικρότερον, περικόπτω, Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε Ἰλ. Υ. 242, πρβλ. Ο. 492, 493, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 6. 2) ἐλαττώνω κατὰ τὸν ἀριθμόν, τοὺς [σύας] μινύθεσκον ἑβδόντες Ὀδ. Ξ. 17.

ΙΙ. ἀμεταβ., γίνομαι μικρότερος, ἐλαττοῦμαι, ἐκλείπω, ἐκμηδενίζομαι, ἀπόλλυμαι, μινύθουσι δὲ οἶκοι ἐν σέλαϊ μεγάλῳ, ἐλαττοῦνται, διαφθείρονται δὲ οἱ οἶκοι ἐν τῇ μεγάλῃ ἐξάψει τοῦ πυρός, Ἰλ. Ρ. 738, πρβλ. Π. 392, Ὀδ. Δ. 374, κτλ.· μινύθουσι δὲ οἶκοι, σμικρύνονται, φθείρονται αἱ οἰκογένειαι, (δι' ἔλλειψιν κληρονόμων), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 242· μ. ἔργον αὐτόθι 407· μ. κραδίη Θέογν. 361· μ. αἱ σάρκες, ἐλαττοῦνται, φθίνουσιν, Ἰππ. π. Ἄρθρ. 796, 821, κτλ.·— οὕτω παρὰ Τραγ., Αἰσχύλ. Θήβ. 920, Εὐμ. 374, Σοφ. Ο. Κ. 686, — ἀλλὰ μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις, διότι ἡ λέξ. δὲν εἶναι Ἀττική. (Πιθανῶς ἐκ τῆς √MIN, ὁπόθεν τὰ μιν-ύς, **μιν-ύθω**, **μίν-υνθα**, **μιν-υνθάδιος**, ὡσαύτως, **μιν-υρός**, **μινυρίζω**, **μιν-ύρομαι**, καὶ ἴσως **μικκός** (ἴδε ἐπὶ μιν-κός), **μικρός**, **μείων**· πρβλ. Σανσκρ. min-âmi, min-ômi, mi-ye (minuo, minuor)· Λατ. min-uo, min-utus, min-or, min-imus, min-ister (πρβλ. magis-ter), Ὀσκ. min-streis (minoris)· Γοτθ. min-s (ἧττον, ἔλαττον), min-niza (μικρότερος), min-nists (ἐλάχιστος)· Σλαβ. mĭn-ij (minor)· κτλ.).

μῑνῡθώδης, ες, (εἶδος), μικρός, ἀόρατος, πνεῦμα Ἰππ. Ἐπιδημ. 3. 1098.

μίνυνθᾰ [ῐ̆], Ἠπίρρ., ὀλίγον, πολὺ ὀλίγον, συχν. παρ' Ὅμ., ὅστις ἔχει αὐτὸ καὶ ἐπὶ χρόνου, καὶ μάλιστα ἐν τῇ φράσει, μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δήν, ἐπ' ὀλίγον χρόνον, οὐκέτι σφόδρα ἐπὶ πολύν, Ἰλ. Α. 416, Ὀδ. Χ. 473· μίνυνθα δὲ οἱ γένεθ' ὁρμή, ἐπ' ὀλίγον διήρκεσεν ἡ προσπάθεια αὐτοῦ, Ἰλ. Δ. 466· οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μ. Ὀδ. Ο. 494· μίνυνθα δέ μοι ψυχὰ γλυκεῖα Βακχυλ. V, 151, ἔνθα ἴδε σημ. Kenyon.— Λέξις κυρίως Ἐπική· λέγεται δὲ ὅτι εἶναι αἰτ. ἀρχαίου οὐσιαστικοῦ **μίνυνς**.— (Ἴδε ἐν λέξ. **μινύθω**).

μινυνθαδία· «ἡ σελήνη, ἀπὸ τοῦ μινύθειν» Ἡσύχ.

μινυνθάδιος, α, ον, βραχυχρόνιος, βραχύβιος, μινυνθάδιος γάρ ἐμελλεν ἔσεσθαι Ἰλ. Ο. 612, πρβλ. Ὀδ. Τ. 328.—Συγκρ. **-ώτερος**, Ἰλ. Χ. 54.

μενυνθώδης, ες, διάφ. γραφ. ἀντὶ **μινυθώδης**.

μινύον· «τὸ βλίτον λάχανον, ἢ κινάβαρι» Ἡσύχ.

μινυός, όν, = **μινύς**, μικρός, Εὐστ. 618, 23.

μίνυρες· «κλῖναι, μάντεις» Ἡσύχ.

μινύριγμα, τό, εἶδός τι ἐδωδίμου πράγματος, Φιλόξ. παρ' Ἀθην. 147D.

μῑνῡρῐ́ζω, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.: ἀόρ. α' παρὰ Πλουτ. 2. 56Γ: (μινυρός). Παραπονοῦμαι χαμηλῇ τῇ φωνῇ, θρηνῶ, ἀποδύρομαι ἠρέμα, κλαίω μὲ σιγηλὴν καὶ οἰκτρὰν φωνήν, μή μοι .. παρεζόμενος μινύριζε Ἰλ. Ε. 889· περὶ δὲ ὁμωαὶ μινύριζον Ὀδ. Δ. 719· καθόλου, ᾄδω ἠρέμα καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ, «τραγουδῶ» μὲ λεπτὴν καὶ ἥσυχον φωνήν, ὑποτονθορύζω ᾠδήν, Λατ. minurire, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1414, Πλάτ. Πολ. 411Δ· μ. μέλη Ἀριστοφ. Σφ. 219· ἐπὶ τῆς φωνῆς τοῦ ὑπαέτου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **λεληκέναι**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 32, 3 καὶ 4. Πρβλ. **μινύρομαι**, **κινυρίζω**, Λατ. minurio.

μῑνύρισμα, [ῠ], τό, κελάδημα σιγηλόν, ξουθαὶ δὲ χελιδόνες μινυρίσμασι .. μέλπουσι Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 4. 11, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6.32, Φιλόξ. παρ' Ἀθην. 147D (μετὰ διάφ. γραφ. **μινύριγμα**).

μῑνῡρισμός, ὁ, τὸ μινυρίζειν, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Θεσμ. 106.

μῑνῡρίστρια, ἡ, ἡ μινυρίζουσα, ἠρέμα καὶ ἡδέως κελαδοῦσα, ἀηδὼν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 546. 9.

μῑνύρομαι, ἀποθ., = **μινυρίζω**, ἐπὶ τῆς ἀηδόνος, κελαδῶ ἠρέμα καὶ ἡδέως, Σοφ. Ο. Κ. 671· ὑποτονθορύζω μέλος τι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 16· μινυρομένη τι πρὸς ἐμαυτὴν μέλος Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 880. Πρβλ. **κινύρομαι**.

μῑνῡρός, ά, όν, ὁ χαμηλοφώνως παραπονούμενος, ὁ λεπτῇ φωνῇ θρηνῶν, μ. ὑπερασφιστὴς Φρύγιξ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 1· ἐπὶ μικρῶν πτηνῶν, Θεόκρ. 13. 12· μινυρὰ θρέεσθαι μινυρίζειν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1165· πρβλ. **κινυρός**. (Ἴδε ἐν λέξ. **μινύθω**).

μινύς, ύ, = **μικρός**· παρὰ τοῖς Γραμμ. ὡς ῥίζα τοῦ **μινύθω**, κτλ.: **μινυὸς** παρ' Εὐστ. 273. 2· **μινυρὸς** παρ' Ἡσυχ.

μῑνῦ-ώριος, ον, (ὥρα) βραχυχρόνιος, βραχύβιος, Ἀνθ. Π. 9. 362, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 4. 13· ὡσαύτως **μῑνῦ-ωρος**, ον, Ἀνθ. Π. 7. 481.

Μίνως, [ῐ], ὁ, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, Ὅμ., Ἡσ., κλ.· κλίνεται: γεν. **Μίνωος** Ὀδ. Α. 322, Γ. 523· αἰτ. **Μίνωα** Ἰλ. Ν. 450, Ὀδ. Λ. 568·— ὡσαύτως γεν. **Μίνω** Ἡρόδ. 1. 173· αἰτ. **Μίνων** Ἰλ. Ξ. 322, ἡ **Μίνω** Ἡρόδ. 7. 170, 171 (ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφῶν: **Μίνωα**, **Μίνων**), Αἰσχύλ. Χο. 618, Πλάτ., δοτ. **Μίνῳ** Πλάτ. Γοργ. 524Α·— ἐπίθ. **Μῑνώϊος**, α, ον, Ἀττ. **-ῷος** Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 393, κτλ.· θηλ. **Μῑνωΐς**, ίδος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 299.

Μινώ-ταυρος, ὁ, θηρίον μυθῶδες ἔχον σῶμα ἀνδρὸς καὶ κεφαλὴν ταύρου, ἦτο δὲ κεκλεισμένον ἐν τῷ ἐν Κνωσῷ Λαβυρίνθῳ, Ἀπολλοδ. Γ', 1, 14, κἑξ.

μίξ. Ἐπίρρ. (μίγνυμι) = **μίγα**, **μίγδα**, Νικ. Θηρ. 615.

μιξ-αιθρία, ἡ, (μῖξις) ἐναλλαγὴ καλοῦ καὶ κακοῦ καιροῦ, Ἰππ. Ἐπιδημ. τὸ Ζ', 942· διάφ. γραφ. **μιξαίθριαι** (τά).

μιξαίθριον, τό, = **μιξαιθρία**, διάφ. γραφ.

μιξανάρρους, ὁ, μικτὸς ἀνάρρους, δηλ. ὅτε μὲν ῥέων πρὸς ἄνω ὅτε δὲ πρὸς τὰ κάτω, Γεώργ. Πισίδ. κατὰ Ξενήρου σ, 272, σ' 91.

μιξ-άνθρωπος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ἄνθρωπος καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ κτῆνος, Θεμίστ. 284Δ, πρβλ. Λιβάν. 3. 282.

μιξ-αρχᾰ́γέτας, ου, ὁ, ὄνομα τοῦ Κάστορος παρὰ τοῖς Ἀργείοις ὡς κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον ἥρωος τῆς φυλῆς (ἀρχαγέτου), διότι κατὰ τὸ ἥμισυ μόναν ἦτο ἀθάνατος, Πλούτ. 2. 296Γ.

μιξ-έλληνες, οἱ, κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον "Ελληνες κατὰ δὲ τὰ ἄλλα βάρβαροι, Ἑλλάνικ. 112, Πολύβ. 1. 67, 7· τὸ ἐνικ. **μιξέλλην** παρ' Ἡλιοδ. 9. 24.

μιξ-ερῖφ-αρνο-γενής, ές, ὁ ἀναμὶξ ἔριφος καὶ ἀρνίον, Φιλόξ. 2. 34.

μιξ-ίαμβος, ον, ὁ μεμιγμένος μετὰ ἰάμβων, σκωπτικός, «λοίδορος, μεμιγμένος λοιδορίᾳ» Ἡσύχ.

μιξίας, ου, ὁ, ὁ μιγνύων, ἀνακατώνων, Ἡσύχ., Σουΐδ.

μίξιμος, ον, μεμιγμένος «ὑπόχαλκον δέ σου τὸ χρυσίον, ἀντὶ τοῦ μίξιμον, παρακεκομένον τὸ νόμισμα, παραχαράξιμον» Σουΐδ.

μῖξις, εως, ἡ, τὸ μιγνύειν, ἀναμιγνύειν, Ἐμπεδ. 100, καὶ συχν. παρὰ Πλάτ.· τινὶ πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 260Β· περὶ τῆς διαφορᾶς πρὸς τὸ **κρᾶσις**, ἴδε ἐν λ. **κρᾶσις**. **ΙΙ.** ἀνάμιξις, σχέσεις, συναφὴ μετ' ἄλλων, ἴδίως ἡ σαρκικὴ μῖξις ἢ ἡ ἐμπορικὴ ἐπιμιξία, Ἡρόδ. 1. 203, κ. ἀλλ.: [γυναικῶν] ἐπίκοινον τὴν μῖξιν ποιεῖσθαι ὁ αὐτ. 4. 172· μ. πρός τινα Πλούτ. 2. 990D· ἐν τῇ τῶν παίδων μίξει, ἐν τῇ μίξει μετὰ γυναικὸς χάριν παιδοποιΐας, Πλάτ. Νόμ. 773D.

μιξο-βάρβᾰρος, κατὰ τὸ ἥμισυ βάρβαρος καὶ κατὰ τὸ ἄλλο Ἕλλην, Εὐρ. Φοίν. 138, Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 15, Πλάτ. Μενέξ. 245D.

μιξο-βύας, ου, ὁ, ὁ μεμιγμένος μὲ βοήν, μὲ φωνάς, ἐπὶ ἀναμίκτου ἤχου, διθύραμβον μιξοβόαν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 392.

μιξογενής, ές, ὁ μεμιγμένου γένους, μιξογενὲς τὸ Ἰνιόχων ἔθνος Ἀνωνύμ. περίπλ. Πόντ. εὔξ, ἐν Müll. fragm. histor. gr. V, σ. 177.

μιξ-οδία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, τόπος ἔνθα πολλαὶ ὁδοὶ συνέρχονται, ἁλὸς μιξοδίαι, ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τῆς Μεσσήνης, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 921· οὕτω **μιξόδος**, καὶ **μισγοδία**, Ἡσύχ.

μιξο-θάλασσος [θά], ον, ὁ ἔχων σχέσιν μὲ τὴν θάλασσαν, ὁ ἔχων νὰ κάμῃ μὲ τὴν θάλασσαν, ὡς αἱ ναῦται καὶ οἱ ἁλιεῖς, Χρησμ. παρὰ Ξεν. Ἔφεσ. 1. 6.

μιξό-θηλυς, υ, ὁ ἐν μέρει θῆλυς, ὁ ἔχων τι θηλυπρεπές, Φιλόχορ. 23, Φιλόστρ. 623.

μιξό-θηρ, ὁ, ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ θηρίον, φῶς μ. Εὐρ. Ἴων 1161, πρβλ. Λυκόφρ. 650, κτλ.

μιξό-θηρος, ον, = τῷ προηγ., Θεμίστ. 284Δ.

μιξό-θριξ, τρῑχός, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μεμιγμένας λευκὰς καὶ μαύρας τρίχας, μεσαιπόλιος, Εὐστ. 937. 37.

μιξό-θρους, ον, ὁ μεμιγμένος μὲ φωνάς, Αἰσχύλ. Θήβ. 331.

μιξοιφία, ἡ, σαρκικὴ μῖξις, συνουσία, Ἡσύχ.

μιξό-λευκος, ον, μεμιγμένος μετὰ λευκοῦ, Λουκ. Δὶς Κατηγορ. 1.

μιξο-λῡδῐ́ος [ῡ], ον, ἐπὶ τῆς διαλέκτου τῶν Μυσῶν, μεμιγμένη μετὰ λυδικῶν λέξεων, μαρτυρεῖν δὲ καὶ τὴν διάλεκτον· μιξολύδιον γάρ πως εἶναι καὶ μιξοφρύγιον Στράβ. 572, πρβλ. Σανδ. Ἀποσπ. 8· ἐξυπ. ἁρμονία, καὶ ἡ μιξολύδιος παθητική τίς ἐστι τραγῳδίαις ἁρμόζουσα Πλούτ. 2, 936C:— **μιξολῡδιστί**, ἐπίρρ. κατὰ τὴν μικτὴν Λυδίαν ἁρμονίαν, Πλάτ. Πολ. 398Ε, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 5, 22· ἴδε Chapell Ἱστ. τῆς Μουσικῆς, σ. 112.

μιξόμβροτος, ον, ἀντὶ **μιξόβροτος**, κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνθρώπινος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 569.

μιξο-νόμος, ον, ὁ βοσκόμενος ἀναμίξ, Σιμων. 173.

μιξο-πάρθενος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ παρθένος, ἐπὶ τῆς Ἐχίδνης, Ἡρόδ. 4. 9· ἐπὶ τῆς Σφιγγός, Εὐρ. Φοίν. 1023.

μιξο-πόλιος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ πολιός, «ψαρός», Μαλα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μιξό-πῡος, ον, (πῦον) μεμιγμένος μετὰ πύου, Ἱππ. Ἐπιδημ. 1. 948.

μιξο-φρῡγιος [ῠ], **ον,** κατὰ τὸ ἥμισυ Φρύγιος, ἐπὶ τῆς φρυγικῆς διαλέκτου, ἴδε μιξολύδιος.—Ἐπὶ ἁρμονίας, μιξοφρύγιος ἁρμονία Κλήμ. Ἀλ. I, 789A.

μιξ-οφρυς, υ, ὁ ἔχων ὀφρῦς συνημμένας κατὰ τὸ μέσον, «τσατσαλίθικα φρύδια», Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 97.

μιξο-φυής, ές, μικτῆς φύσεως, περὶ τῆς Σφιγγός, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 813.

μιξοφυσίτης, ὁ μιγνύων τὰς φύσεις, ἐπίθετον Σευήρου τοῦ αἱρετικοῦ, Λεοντ. Π, 1841B.

μιξό-χλωρος, ον, «μισοπράσινος», Ἱππ. Προρρ. 9. 5.

μιξόχρους, ον, ὁ ἔχων μικτὸν χρῶμα, Ἰω. Γαζ.

μιργάβωρ· (=μισγάβως) «τὸ λυκόφως» Ἡσύχ.

μίρεα· «λάχανα» Ἡσύχ.

μίρμα· «ἐπὶ τοῦ κακοπινοῦς, καὶ ῥυπαροῦ, καὶ πονηροῦ» Ἡσύχ.

μίρτουλον· «μύσος, μίασμα» Ἡσύχ.

μῑσᾰγᾰθία, ἡ, μῖσος κατὰ τοῦ ἀγαθοῦ, Πλουτ. Φωκ. 27.

μῑσ-ᾰγᾰθος, ον, ὁ μισῶν τὸ ἀγαθόν, Ἰω. Χρυσ. τ. 1, σ. 563, 28.

μῑσ-ᾰγιος, ον, ὁ μισῶν πᾶν ὅ,τι εἶναι ἅγιον, Βίας Ἰω. Δαμ. τ. 1, σ. XXXIIA.

μῑσ-ᾰδελφία, ἡ, τὸ νὰ μισῇ τις τὸν ἑαυτοῦ ἀδελφόν, Πλούτ. 2. 478C.

μῑσ-ᾰδελφος, ον, ὁ μισῶν τὸν ἑαυτοῦ ἀδελφόν, Πλούτ. 2. 482C.

μισάδικος, ον, ὁ μισῶν τὸ ἄδικον, Ἀντ. Μον. 1760B.

μῑσ-ᾰθήναιος, ον, ὁ μισῶν τοὺς Ἀθηναίους, Λυκοῦργ. 152. 41· **μισαθηναιότατος,** Δημ. 687. 29.

μῑσ-ᾰλᾰζών, γεν. **ονος,** ὁ μισῶν τοὺς ἀλαζόνας, Λουκ. Ἁλιεύς, 20 (ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. φέρεται **μισαλαζών**).

μῑσ-ᾰλέξανδρος, ον, ὁ μισῶν τὸν Ἀλέξανδρον, Αἰσχίν. 64. 13, Πλούτ. 2. 344B.

μισαλήθης, ὁ, ἡ, ὁ μισῶν τὴν ἀλήθειαν, Τζέτζ. Ἴστ. 10. 873.

μῑσαλληλία, ἡ, τὸ μισεῖν ἀλλήλους, Τζέτζ. Ἐπιστολ. μετὰ τὰς Χιλιάδ. 525.

μῑσ-ᾰλλήλος, ον, ὁ ἀμοιβαίως μισῶν καὶ μισούμενος, Διον. Ἁλ. 5. 66, ἐν τῷ πληθ., οἱ μισοῦντες ἀλλήλους, Ἰουστίνου Μάρτ. Ἀπολ. 1, σ. 51E.

μῑσ-ᾰμπελος, ον, ὁ μισῶν τὴν ἄμπελον, πηγὴν μισάμπελον Ἀνθ. Π. παράρτ. 100.

μῑσανδρία, ἡ, τὸ πρὸς τοὺς ἄνδρας μῖσος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἀνδρ. 228· **μισάνδρος, ον,** Πολυδ. Γ', 48.

μῑσανθρωπέω, εἶμαι μισάνθρωπος, Διογ. Α. 1, 107., 9. 3.

μῑσανθρωπία, ἡ, τὸ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους μῖσος, Πλάτ. Φαίδων 89D, Δημ. 264. 3.

μῑσ-άνθρωπος, ον, ὁ μισῶν τοὺς ἀνθρώπους, Λατ. inhumanus, Φρύνιχ. Κωμ. ἐν «Ἐφιάλτῃ» 1, Πλάτ. Φαίδων 89D, Νόμ. 791D· τὸ μ. =μισανθρωπία, Ἐπιφάν. 1, σ. 565A.

μῑσ-ᾰπόδημος, ον, ὁ μισῶν τὰς ἀποδημίας, τὰ ταξείδια, Πολυδ. Ϛ', 172.

μῑσα-ργῠρία, ἡ, μῖσος ἢ καταφρόνησις τῶν χρημάτων, Διόδ. 15. 88.

μισ-άρετος, ον, ὁ μισῶν τὴν ἀρετήν, Ἰωσήπ. Μακκ. 11. 4.

μισγ-άγκεια, ἡ, (μίσγω, ἄγκος) τόπος ἔνθα δύο ἢ πλείονες φάραγγες ὀρέων ἑνοῦνται καὶ εἰς ὃν τὰ ὕδατα αὐτῶν πανταχόθεν εἰσορμῶσιν, ὡς ὅ' ὅτε χείμαρροι .. ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον .. , ὕδωρ Ἰλ. Δ. 453· ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, **συναγκεια·** μεταφ. μ. κακῶν Δαμασκ. παρὰ τῷ Σουΐδ.

μισγοδίη· «ὅπου ἂν ὁδοὶ μίγνυνται» Ἡσύχ.

μισγό-λας θόρυβος, (λαὸς) ὁ συγκεχυμένος θόρυβος ἢ βοὴ πλήθους ἀνθρώπων, Ἡσύχ.

μισγό-νομος γῆ, γῆ βοσκήσιμος δημοσία, Ἡσύχ.

μίσγω, ἴδε ἐν λ. **μίγνυμι.** καὶ πρβλ. **προσμίσγω.**

μῑσεία, ἡ, = **μίσος,** πιθ. γραφ. ἐν Ἀλεξ. Τραλλ. 3. σ. 206.

μῑσ-έλλην, ηνος, ὁ, ὁ τοὺς Ἕλληνας μισῶν, Ξεν. Ἀγησ. 2, 31, Πλούτ.

μίσ-εργος, ον, (**Ἔργω**) ὁ μισῶν τὴν ἐργασίαν, ὀκνηρός, Πολυδ. Ϛ', 172.

μισέρως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ μισῶν τὸν ἔρωτα, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. σ. 206.

μῑσεταιρεία ἢ **-ία,** ἡ, τὸ μισεῖν τοὺς ἑταίρους ἢ συντρόφους, Πολυδ. Γ', 64.

μῑσ-έταιρος, ον, ὁ μισῶν τοὺς ἑταίρους ἢ συντρόφους, Πολυδ. Ϛ', 172.

μισευλαβής, ές, ὁ μισῶν τοὺς εὐλαβεῖς ἢ τὴν εὐλάβειαν, Παλλαδ. Βίος Ἰω. Χρυσ. 60A, Βίος Νείλου Νεωτ. 144B.

μῑσέω, μέλλ. **ήσω:** ἀόρ. **ἐμίσησα:** πρκμ. **μεμίσηκα** Πλάτ. Φίλησ. 44C:—Παθ., μέλλ. μίσ. μετὰ παθ. σημασ., **μισήσομαι** Εὐρ. Τρῳ. 659, Ἴων 597, 611· παρὰ μεταγεν. **μισηθήσομαι** Δίων Κ. 52, 39, Ἑβδ.: ἀόρ. **ἐμισήθην** Ἡρόδ. κ. Ἀττ.: πρκμ. **μεμίσημαι** Ἡρῳδιαν. 8. 5, Δίων Κ., κτλ.· (μῖσος). Μισῶ, «ἐχθρεύομαι», ἅπαξ παρ' Ὁμ., μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., μίσησεν δ' ἄρα μιν δηίων κυσὶ κύρμα γενέσθαι, ὁ Ζεὺς ἐμίσησε .. δηλ. δὲν συγκατετίθετο νὰ .. , Ἰλ. Ρ. 272, πρβλ. Εὐρ. Ῥῆσ. 333· **οὐ μισοῦντ'** ἐκείνην τὴν πόλιν, τὸ μὴ οὐ μεγάλην εἶναι, μὴ ἁπαξιοῦντα, μὴ ἐκ μίσους ἀρνούμενον νά .. , Ἀριστοφ. Ὄρν. 36· **μισῶ λακωνίζειν,** ἀποστρέφομαι τὸ λακωνίζειν, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 2·— ἀλλὰ τὸ πλεῖστον μετ' αἰτ., ὑβρίζοντα μισεῖν Πινδ. Π. 4. 506· μισοῦντα μισεῖν Σοφ. Αἴ. 1113· καὶ συχν. παρ' Ἀττ.: μ. τινα μῖσος ἐξαίσιον Ἀρισταίν. 1. 22· — Παθ., μισοῦμαι, μισηθείς Ἡρόδ. 2. 119· ὦ πολλὰ μισηθεῖσα χειρωναξίᾳ Αἰσχύλ. Πρ. 45, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 818· **μισεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν** Θουκ. 8. 83.

μῑσ-ηδονία, Δωρ. **μισᾱδ-,** ἡ, τὸ μῖσος πρὸς τὴν ἡδονήν, Θεάγης, παρὰ Στοβ. σ. 9. 15.

μίσηθρον [ῑ], τό, μαγικόν τι μέσον ἐγείρον μῖσος κατά τινος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φίλτρον, ὅπερ ἤγειρεν ἀγάπην, Λουκ. Ἑταιρ. Δ. 4. 5· πρβλ. Λοβεκ. Φρύνιχ. 131· — ἴδε **μίσητρον.**

μῑσ-ήλιος, ον, ὁ μισῶν τὸν ἥλιον, τὸ φῶς, Γλωσσ.

μίσημα [ῑ], τό, ἀντικείμενον μίσους, ἐπὶ προσώπων, ᾧ βύσθεον μ. Σοφ. Ἠλ. 289· μετὰ γεν. προσ., σωφρόνων μισήματα Αἰσχύλ. Θήβ. 186· **μισήματ' ἀνδρῶν καὶ θεῶν** Ὀλυμπίων ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 73· μετὰ δοτ., μ. πᾶσιν Εὐρ. Ἱππ. 407.

μῑσήνερως, ωτος, ὁ, = **ἐρωτομανής,** Πολυδ. Ϛ', 189.

μῑσητέος, α, ον, ρημ. ἐπίθ., ὃν δεῖ μισεῖν Ξεν. Συμπ. 8. 20.

II. μισητέον, δεῖ μισεῖν, Λουκ. Δραπέτ. 30.

μῑσητής, οῦ, ὁ, (μισέω) ὁ μισῶν, Γλωσσ.

μῑσητία, ἡ, ἡ εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκρασία, λαγνεία, Ἀριστοφ. Πλ. 989. **2)** καθόλου, ἡ πρὸς ὁτιοῦν ἄχαρις ἀπληστία, ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 1620· ἴδε Σχολ. ἔν τόπῳ.

μῑσητίζω, = **μισέω,** Ἡσύχ.

μῑσητικός, ή, όν, ὁ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ μισεῖν, Ὠριγέν. κατὰ Κέλσου 4, σ. 195.— **μισητικῶς,** Ἐπίρρ., μετὰ μίσους, Βασίλ. I, 385B.

μῑσητός, ή, όν, ὁ μισούμενος, ὁ μίσους ἄξιος, ἀπεχθής, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1228, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 21., 3. 10., 5.—Ἐπίρρ., **μισητῶς ἔχειν πρός τινα** Ζωναρ. **II.** ὁ ἐπ' ἀφροδισίοις μαινόμενος, λάγνος, ἀκόλαστος· ἐντεῦθεν **μισήτη** (οὐχὶ **μισητή**), ἡ καταφερής, ἐπιρρεπὴς πρὸς συνουσίαν, πόρνη, Ἀρχίλ. 173, πρβλ. Meineke εἰς Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 88, καὶ ἴδε **μισητία, μυσάχνη.**

2) καθόλου, ἄπληστος, ἀκόρεστος, Ἡσύχ., Φώτ.

μίσητρον [ῑ], τό, = **μίσηθρον,** τὸ ἐμποιοῦν μῖσος, Παῦλ. Σιλ. 74, 63, Γαλην. τ. 13, σ. 275.

μισθᾰποδοσία, ἡ, ἀπόδοσις μισθοῦ, ἀμοιβή, Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. B', 2, I', 35.

μισθᾰποδοτέω, ἀμείβω, ἀνταμείβω, Συλλ. Ἐπιγρ. 9214.

μισθ-ᾰποδότης, ου, ὁ, ὁ ἀποδιδοὺς τὸν μισθόν, ὁ ἀνταμείβων, Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. IA', 6.

μισθάριον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **μισθός,** ὀλίγος, μικρὸς μισθός, Ἀριστοφ. Σφ. 300, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 123.

μισθαρνέω, ἐργάζομαι ἢ ὑπηρετῶ ἐπὶ μισθῷ, Ἱππ. 1274. 47, Πλάτ. Πολ. 346B, Δημ. 242. 6· **τῶν βαναύσων καὶ μισθαρνούντων** Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 12, 3· μ. παρά τινος, λαμβάνω μισθὸν παρά .. , Δημ. 306. 9· **μισθαρνῶν ἀνύτω τι, πράττω τι** ἐπὶ μισθῷ, Σοφ. Ἀντ. 302·— ἐπὶ πορνείας, Δημ. 352. 14.

μισθ-άρνης, ὁ, (ἄρνυμαι), μισθωτὸς ἐργάτης, Πλουτ. Κάτ. Νεώτ. 44, Φώτ., κτλ.

μισθαρνητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἔργον ἐπὶ μισθῷ· ἡ **-κή** (ὀνλ. **τέχνη**) τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζομένου, Πλάτ. Πολ. 346B. D· ἐν Σοφιστ. 222D, τὰ Ἀντίγραφ. ἔχουσι: **μισθαρνευτικόν.**

μισθαρνία, ἡ, τὸ λαμβάνειν μισθόν, Δημ. 242. 17., 320. 13· ἡ μισθαρνία ἀποτελεῖ μέρος τῆς μεταβλητικῆς, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 11, 3.

μισθαρνικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἔργον μισθωτοῦ, ὁ πρὸς μισθὸν γενόμενος, ἐργασίαι, τέχναι Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 2, 5, Ἠθικ. Ε. 1. 4, 2.

μισθ-άρνισσα, ἡ, θηλ. τοῦ **μισθάρνης,** Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. σελ. 57.

μίσθ-αρνος, ὁ, = **μισθάρνης,** Πολυδ. Δ', 48, Ἡσύχ.

μισθ-αρχίδης, ου, ὁ, (ἀρχή) ὁ κληρονομικὸς ὑποψήφιος εἰς μισθοδοτούμενα ὑπουργήματα, υἱὸς τοῦ ἐπὶ ἀδρᾷ πληρωμῇ κατέχοντος ὑπούργημά τι, κωμικὸν πατρωνυμικὸν ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 597· πρβλ. **σπουδαρχίδης.**

μισθίος, α, ον, μεμισθωμένος, μισθωτός, Πλουτ. Λυκοῦργ. 16, Ἀνθ. Π. 6. 283, Καιν. Διαθ.

μισθοδοσία, ἡ, ἡ πληρωμὴ τοῦ μισθοῦ, Θουκ. 8. 83, Ξεν. Ἀν. 2. 5, 22, κ. ἀλλ.· **τῶν ξένων** Διόδ. 16. 73.

μισθοδοτέω, πληρώνω μισθούς, ἀποδ., Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 21· τινί ὁ αὐτ. ἐν Ἀναβ. 7. 1, 13, Δημ. 667. 3·— μετ' αἰτ., παρέχω πληρωμήν, μισθόν, Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 265. 14, Πολύδ. 5. 2, 11, κτλ.· καὶ ἐν τῷ παθητ., λαμβάνω μισθόν, πληρώνομαι, τὰ προσοφειλόμενα ὁ αὐτ. 1. 66, 4, κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μισθο-δότης, ου, ὁ, ὁ πληρώνων μισθούς, ὁ πληρωτὴς τῶν μισθῶν, Πλάτ. Πολ. 463B, Ξεν. Ἀν. 1. 3, 9, Αἰσχίν. 83. 10, κτλ.

μισθοδουλία, ἡ, ὑπηρεσία ἐπὶ μισθῷ, Ἡσύχ. ἐν λ. θητεῖαι.

μισθό-δουλος, ὁ, ὁ μεμισθωμένος δοῦλος, Ἀνώνυμ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξ. 2. 362.

μισθό-δωρος, ον, ὁ δίδων μισθὸν μετὰ δώρων, Χοῶν δέει τῶν μισθοδώρων, «τῇ ἑορτῇ τῶν Χοῶν ἔθος ἐστὶν Ἀθήνησι πέμπεσθαι δῶρά τε καὶ τοὺς μισθοὺς τοῖς σοφισταῖς» (Ἀθήν. 437D), Εὐβουλίδης ἐν «Κωμασταῖς» 1.

μισθοκομίζομαι, = μισθοφορέω, Achmes 187.

μισθο-πάροχος, ον, ὁ παρέχων μισθόν, Ἀντίοχ. μοναχ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 89, σ. 1768.

μισθοποιέω, = μισθοδοτέω, Achmes 227.

μισθοποιΐα, ἡ, **μισθοδοσία,** Achmes 227.

μισθοπορία, ας, ἡ, (πόρος), = **μισθοδοσία,** Σωφρόν. 3648D.

μισθός, οῦ, ὁ, (ἴδε ἐν τέλ.) ὡς καὶ νῦν, Ὅμ., κλ., μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, ἐπὶ ὡρισμένῳ μισθῷ, Ἰλ. Φ. 445· μισθοῦ τέλος, τὸ τέλος τῆς ἐπὶ μισθῷ ὑπηρεσίας ἡμῶν, αὐτόθι 450· μισθὸς .. εἰρημένος ἄρκιος ἔστω Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμέρ. 368· θητεύειν ἐπὶ μισθῷ Ἡρόδ. 8. 137, πρβλ. 5. 65· πείθειν ἐπὶ μ. ὁ αὐτ. 8. 4· μισθοῦ ἕνεκα, χάριν μισθοῦ, Ξεν. Ἀν. 2. 5, 14· οὕτω κατὰ γεν., μισθοῦ Σοφ. Τρ. 560, Ξεν. Ἀπομν. 2, 8, 2, Δημ. 371. 6· — μισθὸν διδόναι, τελεῖν, πορίζειν, Εὐρ. Ἀνδρ. 609, Ἡρ. Μαιν. 19, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1019· διδόναι ἑξήκοντα τάλαντα μηνὸς μισθόν, ὡς πληρωμὴν διὰ τὸν μῆνα, Θουκ. 6. 8· — ἐναντία τούτοις εἶναι τὰ μισθὸν φέρειν Θέογν. 434, Ἀριστοφ. Ἀχ. 66· λαμβάνειν Ἡρόδ. 8. 116, Εὐριπ. Ι. Τ. 593· ἀρνυσθαι Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 16, 7· δέχεσθαι Ξεν. Ἀπολ. 16· φέρεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 1, 4· μισθ. πράττεσθαι, δηλ. ἀπαιτεῖν καὶ λαμβάνειν, εἰσπράττειν, Πινδ. Ο. 10 (11), 35, Πλάτ.· μισθ. αἰτεῖν Πλάτ. Πολ. 345E. **2)** ἐν Ἀθήναις ὁ μισθὸς τῶν στρατιωτῶν καὶ ναυτῶν, Θουκ. 6. 8, κτλ., διαφέρων κατὰ τὴν ποσότητα, Böckh. P. E. 1. 363 κέξ., Ἔρμάνν. Pol. Ant. § 152. 16· — ὡσαύτως, μ. βουλευτικός, ἡ πληρωμὴ τῆς βουλῆς τῶν 500, μία δραχμὴ δι' ἕκαστον ἄνδρα κατὰ πᾶσαν ἡμέραν συνεδρίας, μ. δικαστικός ἢ ἡλιαστικός, ἡ ἀμοιβὴ τοῦ δικαστοῦ (κατὰ πρῶτον εἰς ὀβολός, ἀλλ' ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Κλέωνος τρεῖς) δι' ἑκάστην ἡμέραν καθ' ἣν παρευρίσκετο εἰς τὸ δικαστήριον, μ. συνηγορικός, ἡ ἀμοιβὴ δημοσίου συνηγόρου, δραχμὴ μία δι' ἑκάστην ἡμέραν, καθ' ἣν τὸ δικαστήριον συνήρχετο, μισθ. ἐκκλησιαστικός, ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου παρουσίας· περὶ ὧν πάντων ὅρα Böckh. P. E. 1. 228, 232, τῆς Ἀγγλικῆς μεταφρ., Ἔρμάνν. Πρόλεγ εἰς Ἀριστοφ. Νεφ.· ὡσαύτως, ὁ τῆς πρυτανείας μ., ὁ μισθὸς ὃν ἐλάμβανον οἱ πρυτάνεις κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πρυτανείας, δηλ. πέντε ἑβδομάδων μισθός, Αἰσχίν. 14. 45. **3)** ἀμοιβὴ τοῦ ἰατροῦ, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 16, 17. **4)** = **ἐνοίκιον,** Ἡρώνδ. Π, 64. **II.** καθόλου, ἀμοιβή, ἀνταμοιβή, Ὅμηρ., κλ.· ἀρετῆς μ. Πλάτ. Πολ. 363D. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, πληρωμή, ἀνταπόδοσις, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1261, Σοφ. Ἀντ. 221· μ. ἀνδρὶ δυσεβεῖ Εὐρ. Ἱππ. 1050. (Πρβλ. Ζενδ. mizhd-a (πληρωμή)· Γοτθ. mizd-ō Σλαυ. mizd-a (μισθός)· — ὁ Fest. ὡσαύτως ἑρμηνεύει τὸ Λατ. metelliδia τοῦ mercenarii).

μισθουργός, ὁ, ἐργάτης μισθωτός, Ἡσύχ. ἐν λέξ. λάτρις.

μισθο-φορά, ἡ, = ἡ τοῦ μισθοῦ φορά, ὁ λαμβανόμενος μισθός, μισθός, πληρωμή, κυρίως τῶν στρατιωτῶν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 807, Θουκ. 6. 24., 8. 45, Λυσ. 177, ἐν τέλ., Δημ. 38. 1, κτλ.· — περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβεκ. Φρύνιχ. 491· πρβλ. μισθοφορία. — Ἴδε Π. Σ. Φωτιάδου ἐν Ἀθηνᾶς τ. 15 «περὶ τῆς τῶν Ἡλιαστῶν μισθοφορᾶς» σ. 3 — 32, πρβλ. καὶ Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 43.

μισθοφορέω, εἶμαι **μισθοφόρος,** λαμβάνω μισθὸν ἢ πληρωμὴν ἐν τῇ δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ, ὑπηρετῶ ἐπὶ μισθῷ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 584, Ξεν. Οἰκ. 1, 4, κτλ.· δημοτικὸν τὸ μισθοφορεῖν πάντας Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 2, 7· τινος, παρά τινα, Ἀριστοφ. Σφ. 683· παρά τινος Λουκ. Ἀπολ. 11· — ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., λαμβάνω ὡς μισθόν, τρεῖς δραχμὰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 602· τὰ δημόσια χρήματα ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 206· μ. ἆλφιτα ὁ αὐτ. ἐν Βίρ. 477· μ. τὰ τούτων, λαμβάνω μισθὸν ἐκ τοῦ βαλλαντίου αὐτῶν, Ἀνσίας 178. 40. **6)** συχν. ἐπὶ μισθωτῶν στρατιωτῶν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1367, κτλ., πρβλ. Θουκ. 8. 65· μισθ. τινι Ξεν. Κύρ. 8. 8, 20· παρά τινι ὁ αὐτ. 3. 2, 25, Δημ. 669. 5· μ. ἐν τοῖς ἀδυνάτοις, ὡς εἰ ἦν πένης, Αἰσχίν. 14. 40· μ. ἐν τῷ ξενικῷ κεναῖς χώραις, δηλ. λαμβάνω τοὺς μισθοὺς χωρὶς νὰ ἀναπληρῶ τὰ κενά, ὁ αὐτ. 74. 21. **2)** φέρω ἐνοίκιον ἢ κέρδος, φέρω εἰσόδημα, μισθοφοροῦσα οἰκία Ἡσαΐ. 72. 39· εἷ τῳ ζεῦγός ἐστιν ἢ ἀνδράποδον μισθοφοροῦν Ξεν. Ἀθην. 1, 17. — Παθ., οἶδομαι ἐπὶ μισθῷ, ὁ αὐτ. ἐν Πόροις 3. 5. **II.** μεταφ. ἐνεργείας, λαμβάνω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου ἐπὶ μισθῷ, μισθοδοτῶ, στρατιὰν Φαλάριδι. Ἐπιστ. 50.

μισθοφορητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ μισθοφορεῖν, Θουκ. 8. 65, ἔνθα τὸ ἄλλους κεῖται ἀντὶ τοῦ ἄλλοις, ὡς εἰ ἦν **μισθοφορεῖν** δεῖ.

μισθο-φορία, ἡ, ἡ ἐπὶ μισθῷ ὑπηρεσία, στρατιωτικὴ ὑπηρεσία ἐπὶ μισθῷ, Δημ. 1199. 4, Διόδ. 16. 61 **II.** συχνάκις συγχεῖται ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων μετὰ τοῦ **μισθοφορά,** ὡς ἐν Πλάτ. Γοργ. 515E, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 3 Schneid. — Πρβλ. Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 43.

μισθο-φορικός, ή, όν, εἷς μισθοφόρον ἀνήκων, δυνάμεις Πολύβ. 1. 67, 4· τὸ μ. = οἱ μισθοφόροι, Πλουτ. Ἀρταξ. 4· ὡσαύτως, ὁ μισθὸς τῶν μισθοφόρων, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 2, 3. — Ἐπίρρ. **-κῶς,** Πολυβ. Δ', 51.

μισθο-φόρος, ον, ὁ λαμβάνων μισθόν, ὁ ἐργαζόμενος ἐπὶ μισθῷ, μισθωτός, μ. ἄνθρωποι Δημ. 661. 6· δικαστήρια Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 12, 4· μ. ἐν λόγοις Πλάτ. Θεαίτ. 165D. **II.** ὡς οὐσιαστ., **μισθοφόροι,** οἱ, μισθωτοὶ στρατιῶται, Θουκ. 1. 35, κ. ἀλλ., Ξεν., κλ.· — ὡσαύτως, μ. τριήρεις, πλοῖα ἔχοντα πλήρωμα ἐκ μισθοφόρων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 555.

μισθόω: μέλλ. **-ώσω,** ἀόρ. ἐμίσθωσα· πρκμ. **μεμίσθωκα·** (**μισθός**). Δίδω ἐπὶ μισθῷ, ἐνοικιάζω· ἐν δὲ τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., προσφέρω ἐπὶ μισθῷ, Λατ. locare, τι ἤ τινί τι Ἀριστοφ. Λυσ. 958, Λυσίας 109. 13, Δημ. 818. 7., 1222. 16· μισθοῖ αὐτὸν Ὀλυνθίοις, προσφέρει τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τοὺς Ὀ. ἐπὶ μισθῷ, ὁ αὐτ. 669. 23, πρβλ. 15· ἐπί τι, πρός τινα σκοπόν, ὁ αὐτ. 232. 10· μ. οἶκον (πρβλ. **μίσθωσις**) Λυσ. 906B., Δημ. 837. 5, κτλ.· — μετ' ἀπαρ., μ. τὸν νηὸν τριηκοσίων ταλάντων ἐξεργάσασθαι, ἐχωρίσθη τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ ἀντί .., Λατ. locare aedem exstruendam, Ἡρόδ. 2. 180· ὅσου τὴν τριηραρχίαν ἦσαν μεμισθωκότες Δημ. 549. 20. **II.** Μέσ., μέλλ. **μισθώσομαι:** ἀόρ. **ἐμισθωσάμην·** πρκμ. **μεμίσθωμαι** (ἴδε κατωτ. III)· — μετ' αἰτ. προσώπ. ἢ πράγμ., τὸν Ἀρίονα λέγουσι .. μισθώσασθαι πλοῖον ἀνδρῶν Κορινθίων, ὅτι ἐναύλωσε πλοῖον Κορινθιακόν, Ἡρόδ. 1. 24, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1152, Θουκ. 4. 52, κτλ.· οἰκίαν ἣν ᾤκει μεμισθωμένος, λαβὼν μὲ ἐνοίκιον, Ἡσαΐ. 60. 17, πρβλ. Δημ. 1125. 11· τῆς οἰκίας ἧς ἐμισθώσατο Λυσ. 97. 23· μ. τι παρά τινος Ἡρόδ. 1. 68· τοὺς μεμισθωμένους παρ' ἐμοῦ τὸ χωρίον Λυσ. 148· ἐν τέλ.· ταλάντου Αἰγινῆται δημοσίᾳ μισθοῦνται (τὸν Δημοκήδην), διώρισαν αὐτὸν ἐπὶ μισθῷ ἑνὸς ταλάντου διὰ τὸ ἔτος δημοσίᾳ δαπάνῃ ἰατρὸν τῆς πόλεως, Ἡρόδ. 3. 131· ὀλίγου, ἀντὶ εὐτελοῦς ἀμοιβῆς ἢ μισθοῦ, Ἀριστ. Πολιτικ. 1.11,9· μετ' ἄπαρ., μισθοῦνται τὸν νηὸν ἐξοικοδομῆσαι Ἡρόδ. 5. 62, ἴδε ἀνωτ.· μισθοῦμαί τινα, μετ' ἄπαρ., βάλλω τινὰ ἐπὶ μισθῷ νὰ πράξῃ τι, ὁ αὐτ. 9. 34, Ἀριστοφ. Ἀπασπ. 285, Δημ. 236. 22· ὡσαύτως, μ. ὑπέρ τινος, συμβάλλομαι περί τινος, ἔρχομαι εἰς συμφωνίας, ὁ αὐτ. 1253. 17· ὁ μισθωσάμενος, ὁ συμβαλλόμενος, Ἰσαῖ. 87. 25. **III.** Παθ., ἀόρ. **ἐμισθώθην:** πρκμ. **μεμίσθωμαι** (ἴδε ἀνωτ. II)· — μισθοῦμαι ἐπὶ πληρωμῇ, Μαρδονίῳ μεμισθωμένος οὐκ ὀλίγου, μισωθεὶς ὑπ' ἐκείνου ἀντὶ οὐχὶ μικροῦ ποσοῦ, Ἡρόδ. 9. 38· ἐπί τινι, διά τι πρᾶγμα, Ξεν. Ἀν. 1. 3, 1· ἐκ τοῦ μισθωθῆναι Δημ. 832. 1· ἐπὶ οἰκίας, ἐνοικιάζομαι ἐπὶ συμβολαίῳ, ὁ αὐτ. 836. 1, κ. ἀλλ.

μισθ(ω)θήμεν (= **μισθωθῆμεν, μισθωθῆμεναι, μισθωθῆναι**), Ἐπιγρ. Καρπάθου. Rev. arch. 1864 (;) σ. . Παραδείγματα τῆς εἰς μεν καταλήξεως ταύτης εὑρηνται μάλιστα ἐν ἐπιγραφαῖς τῆς Ρόδου, τῆς Γέλας καὶ τοῦ Ἀκράγαντος.

μίσθωμα, τὸ, ἡ συμπεφωνημένη τῆς μισθώσεως τιμή, Ἡρόδ. 2. 180, Δημ. 379. 20· ἰδίως ἡ ἀμοιβὴ πόρνης, ὡς τὸ **ἐμπολή,** Λατ. captura, Μάχων παρ' Ἀθην. 581A, πρβλ. Casaub. Suston. Calig. 40. **2)** ἐνοίκιον, Ἰσοκρ. 145C, Ἡρακλειωτ. Πίναξ ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 128. **II.** ὅτι δίδοται ἐπὶ μισθῷ, οἰκία ἐπὶ ἐνοικίῳ, ἔμεινε δὲ ὁ Παῦλος διετίαν ὅλην ἐν ἰδίῳ μισθώματι Πράξ. Ἀποστ. κη', 30.

μισθωμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **μίσθωμα.** Ἀλκίφρων 1, 36.

μισθωστέμαλος, α, ον, μεμισθωμένος, μισθωτός, Γλωσσ.

μισθώσιμος, ον, ὃν δύναται τις νὰ ἢ λάβῃ ἐπὶ μισθῷ, Ἄλεξις ἐν «Φυγάδι» 1, 3· μισθοῦσθαι τὰ μισθώσιμα Νόμ. παρὰ Δημ. 713. 4 (διάφ. γραφ. **μισθώματα.**)

μίσθωσις, ἡ, (μισθόω) τὸ νὰ δώσῃ τίς τι ἐπὶ μισθῷ, δίκη μισθώσεως ἢ ὁ μισθώσεως οἴκου, ἀγωγὴ καὶ δίκη ἐναντίον ἐπιτρόπου ἀμελήσαντος νὰ ἐνοικιάσῃ τὴν οἰκίαν ἐπιτροπευομένου ἐπωφελῶς, εἰς τὴν μ. ἐγράφη ὀφειλῶν Δημ. 946. 11. **II.** (ἐκ τοῦ μέσ.) ἁπλῶς μίσθωσις, Λυσ. 158. 37, Πλάτ. Σοφιστ. 219D, Νόμ. 759E. **III.** = **μίσθωμα** I. 2, ἐνοίκιον, μ. φέρειν, ἀποδιδόναι Ἰσαῖ. 54. 27, Δημ. 839. 7., 1096. 26· εἰσπράττειν ὁ αὐτ. 1318. 20· μίσθωσιν φέρειν τάλαντον τοῦ ἐνιαυτοῦ Ἰσαῖ. 54. 34, κτλ.

μισθωτεύω, = **μισθοφορέω,** μνημονεύεται ἐκ Γρηγ. τοῦ Ναζ.

μισθωτήριον, τό, τόπος ἐν ᾧ ἐγίνετο ἡ μίσθωσις ἐργατῶν, Ἡσύχ. ἐν λ. ὅθ' ἦλθες (ἐν ταῖς προσθήκαις 86).

μισθωτής, οῦ, ὁ, ὁ πληρώων τὸν μισθὸν ἢ τὰ ἐνοίκιον, μισθωτής, ἐνοικιαστής, Ἰσαῖ. 60. 1, Δημ. 955. 17, Συλλ. Ἐπιγρ. 93. 32.

μισθωτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς μίσθωσιν, εἰς ἐνοικίασιν· — **ἡ μισθωτική,** = **μισθαρνική,** ἐπάγγελμα μισθωτοῦ, Πλάτ. Πολ. 346A κἑξ. Ἐπίρρ. **-κῶς,** Εὐσ. 1605. 36.

μισθωτός, ή, όν, ὁ ἐπὶ μισθῷ πράττων τι, Ἡρόδ. 3. 45· ἐπι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

κουροι Πλάτ. Πολ. 419. **II.** ὡς οὐσιαστ., ὁ ἐπὶ μισθῷ ὑπηρετῶν, ὑπηρέτης, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1152, Πλάτ. Νόμ. 918B, κτλ.· συχν. ἐπὶ στρατιωτῶν, οἱ μισθοφόροι, Ἡρόδ. 1. 61, Θουκ. 5. 6· ἐπὶ κατασκόπου ἢ πράκτορος ξένων, Δημ. 238. 21· μ. Φιλίππου ὁ αὐτ. ἐν 242. 25· καλὸς κἀγαθὸς καὶ δίκαιος μ. ἐκείνῳ ὁ αὐτ. ἐν 374. 25.

μισθώτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **μισθωτής**, Φρύνιχ. Κωμικ. ἐν Ἀδηλ. 24.

μισ-ιεραρχία, ἡ, μισητὴ ἱεραρχία, Ἀναστ. Σιναΐτ. ἐν Bandin. Bibl. Med. τ. 1, σ. 299B.

μίσ-ιππος, ον, ὁ μισῶν τοὺς ἵππους, ἀντίθετ. τῷ **φίλιππος**, Πολυδ. Α', 198.

μίσκαιος· «κῆπος» Ἡσύχ.

μίσκει· «ἄρχεται» Ἡσύχ.

μισκέλλος οἶνος, ὁ, «εὐτελὴς καὶ μέλας οἶνος» Ἡσύχ., πρβλ. Varr. R. R. 1. 54.

μισκῆρε, τὸ Λατ. miscêre = κεράσαι Πλούτ. 2, 226B.

μίσκος, ὁ, = **μίσχος**, Πολυδ. Ϛ', 94.

μῑσοβάρβαρος, ον, ὁ μισῶν τοὺς βαρβάρους, δηλ. τοὺς μὴ Ἕλληνας, Πλάτ. Μενέξ. 245C, Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 6.

μῑσοβᾰσῐλεύς, ὁ, ὁ μισῶν τὸν βασιλέα, Πλούτ. 2. 147A.

μισό-γαμος, ὁ, ὁ μισῶν τὸν γάμον, Γλωσσ.

μῑσόγελως, ὁ, ἡ, ὁ μισῶν τὸν γέλωτα, Ἀλέξ. Αἰτωλ. παρὰ Γελλ. 15. 20.

μῑσογόης, ου, ὁ, ὁ μισῶν τοὺς γόητας ἢ ἀπατεῶνας, Λουκ. Ἁλιεῖς 20.

μισογύναιος, ον, = **μισογύνης**, Φίλων II, 312, 40, Πτολεμ. Τετράβ. 159, Μοῖρ. σ. 257, ἴδε **μισογύνης**.

μισογυνέω, μισῶ τὰς γυναῖκας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 35.

μῑσογύνης [ῠ], ου, ὁ, ὁ μισῶν τὰς γυναῖκας, ὄνομα δράματος τοῦ Μενάνδρου, πρβλ. Στράβ. 297, Πλούτ. 2. 403F, κτλ.· — ὡσαύτως, **μισογύναιος**, ον, Ἀλκίφρων 1. 34, Πρόκλ.· **μισόγυνος**, ον, Θεογνώστου Καν. σ. 88. 23.

μῑσογῡνία, ἡ, τὸ πρὸς τὰς γυναῖκας μῖσος, Ἀντίπατ. παρὰ Στοβ. 417. 51· **μισογύνεια**, Κικ. Tusc. 4. 11.

μῑσοδᾱνειστής, οῦ, ὁ, ὁ μισῶν τοὺς δανειστάς, Μέγ. Ἐτυμολ. 435. 28.

μῑσο-δέσποτος, ον, ὁ μισῶν τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην, Γενέσ. 32, 18.

μῑσοδημία, ἡ, τὸ πρὸς τὴν δημοκρατίαν μῖσος, Ἀνδοκ. 30. 3. Λυσ. 177. 20.

μῑσόδημος, ον, ὁ μισῶν τὸν δῆμον ἢ τὴν δημοκρατίαν, Ἀριστοφ. Σφ. 474, Ἀποσπ. 164, Ἀνδοκ. 31. 10, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 47 (ἐν τῷ ὑπερθ.).

μῑσοδημότης, ου, ὁ, ὁ μισῶν τοὺς δημότας, Διον. Ἁλ. 7. 42.

μῑσοδῐδασκαλία, ἡ, μῖσος πρὸς τὴν διδασκαλίαν, Παλλάδ. ἐν Βίῳ Χρυσ. σ. 135, κλ.

μισοδικαστής, οῦ, ὁ, ὁ μισῶν τοὺς δικαστάς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 111, ἔνθα τὰ καλλίτερα ἀντίγραφα ἔχουσι «μὴ φιλοδικαστής».

μῑσόδῐκος, ον, (δίκη) ὁ μισῶν τὰς δίκας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 109.

μῑσόδοξος, ον, ὁ μισῶν τὴν δόξαν, Βίος Ἁγ. Εὐθυμ. ἐν Cotel Eccl. Gr. mon. τ. 4, σ. 13.

μισόδουλος, ον, ὁ μισῶν τοὺς δούλους· — ἡ μ. βοτάνη, = ὤκιμον, Γεωπ. 11. 28.

μῑσόθεος, ον, ὁ μισῶν τοὺς θεούς, ἀσεβής, ἄθεος, Αἰσχύλ. Ἁγ. 1090, Λουκ. Τίμ. 35.

μῑσόθηρος, ον, ὁ μισῶν τὴν θήραν, τὸ κυνήγιον· τὸ μισ. Ξεν. Κυν. 3. 9.

μῑσόθριξ, -**τριχος**, ὁ, ἡ, ὁ μισῶν τὰς τρίχας, Κλήμ. Ἀλεξ. 261.

μῑσοῐδιος, ον, ὁ μισῶν τοὺς ἰδίους ἑαυτοῦ συγγενεῖς, τοὺς οἰκείους, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 226.

μισοίκειος, ον, = τῷ προηγ., Πτολεμ. Τετράβ. 164.

μῑσοινία, ἡ, τὸ πρὸς τὸν οἶνον μῖσος, ἀποστροφή, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 182.

μίσ-οινος, ον, ὁ μισῶν τὸν οἶνον, νηφάλιος, Ἱππ. 677. 15.

μισοϊουδαῖος, ον, ὁ μισῶν τοὺς Ἰουδαίους, Κλημέντ. 5. 2.

μῑσοκαῖσαρ, ᾰρος, ὁ, ὁ μισῶν τὸν Καίσαρα, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 65, Βροῦτ. 8.

μισοκᾰκέω, μισῶ τὴν κακίαν ἢ τοὺς κακούς, Γλωσσ.

μισοκαλία, ἡ, τὸ μισεῖν τὸ καλόν, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 139, 3. Ἔκδ. Λ.

μῑσόκᾰλος, ον, ὁ μισῶν τὸ καλόν, τὸ ἀγαθόν, Φίλων II, 28, 8, κτλ.

μῑσοκερδής, ές, ὁ μισῶν τὸ κέρδος, Γλωσσ.

μῑσόκοσμος, ον, ὁ μισῶν τὸν κόσμον, Θεόδ. Στουδ.· — οὐσιαστ. **-κοσμίη**, ἡ, ὁ αὐτ.

μῑσοκύκλωψ, **ωπος**, ὁ, ὁ μισῶν τοὺς Κύκλωπας, Εὐστ. 1643. 22.

μισοκύριος, ὁ μισῶν τὸν Κύριον, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7, σ. 432, 31.

μισόλαγνος, ον, ὁ τὴν λαγνείαν μισῶν, Ἰω. Κλίμακ. 832B.

μῑσο-λᾰκών [ᾰ], **ωνος**, ὁ, ὁ μισῶν τοὺς Λάκωνας, Ἀριστοφ. Σφ. 1165.

μῑσολᾰμᾰχος [λᾱ], ον, ὁ μισῶν τὸν Λάμαχον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 304.

μισολατῖνος, ὁ, ὁ μισῶν τοὺς Λατίνους, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 277, 3. 279, 6. Ἔκδ. Λ.

μῑσόλεκτρος, ον, ὁ μισῶν τὸν γάμον, Ἡλιόδ. 3. 9.

μῑσολογέω, μισῶ τοὺς λόγους, τὰς συζητήσεις, τὰ γράμματα, κτλ., Πολυδ. Δ', 15.

μῑσολογία, ἡ, τὸ πρὸς τὰς συζητήσεις μῖσος, ἀπέχθεια πρὸς τοὺς λόγους, Πλάτ. Φαίδων 89D, Πλούτ. 2. 864D. **II.** τὸ μισεῖν τὰς ὁμιλίας, Ἱεροκλ. σ. 100.

μῑσόλογος, ον, ὁ μισῶν τοὺς λόγους, τὰς διαλεκτικὰς συζητήσεις, Πλάτ. Φαίδων 89C, Λάχ. 188C, Πολ. 411D· πρβλ. **φιλόλογος**.— Ἐπίρρ. **μισολόγως**, Πολυδ. Δ', 14.

μῑσομαίμων, ον, ὁ μισῶν τοὺς ὁμαίμους, Ν. Χων. Χρον. IX, σελ. 64.

μῑσομαθής, ές, ὁ μισῶν τὴν μάθησιν, Βασίλ. Γραμμ. σ. 33.

μῑσόμαρτυς, ἐπίθ., ὁ μισῶν τοὺς μάρτυρας, Νικηφ. Κ)πόλεως σ. 477, ἔκδ. Μί.

μῑσόνοθος, ον, ὁ μισῶν τοὺς νόθους, Ἀνθ. Πλαν. 94.

μῑσόνυμφος, ον, ὁ μισῶν τὸν γάμον, Ανκόφρ. 356.

μῑσοξενέω, μισῶ τοὺς ξένους, Θεόδ. Στουδ.

μῑσοξενία, ἡ, τὸ πρὸς τοὺς ξένους μῖσος, τὸ ἄξενον, Ἐβδ. (Σοφ. Σολ. 16', 13).

μῑσόξενος, ον, ὁ μισῶν τοὺς ξένους, Διοδ. Ἐκλογ. 525. 61., 543, 33.

μῑσόπαις, ὁ, ἡ, ὁ μισῶν τὰ παιδία, τὰ τέκνα, Λουκ. Ἀποκηρυττ. 18.

μῑσοπάρθενος, ον, ὁ μισῶν τὰς παρθένους, Ψευδο-Πλούτ. 2. 1164F.

μῑσόπατρις, -**ῐδος**, ὁ, ἡ, ὁ μισῶν τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 20, 6.

μισοπάτωρ, -**ορος**, ὁ, ἡ, (πατήρ) ὁ μισῶν τὸν ἑαυτοῦ πατέρα, Διον. Ἁλ. 4. 28.

μῑσο-πέρσης, ου, ὁ, ὁ μισῶν τοὺς Πέρσας, ἐχθρὸς τῶν Περσῶν, Ξεν. Ἀγησ. 7. 7.

μῑσοπλάτων, ὁ, ὁ μισῶν τὸν Πλάτωνα, Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 445.

μῑσοποιέω, μισῶ, Ἀκύλ. Ψαλμ. Π', 16, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 264, 2, κτλ.

μῑσοποιός, όν, ὁ, ὁ μισῶν, Σύμμ. Ψαλμ. Π', 16.

μῑσο-πόλεμος, ον, ὁ μισῶν τὸν πόλεμον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 661.

μῑσό-πολις, -**ιος**, ὁ, ἡ, ὁ μισῶν τὴν πόλιν, τὴν πολιτείαν, Ἀριστοφ. Σφ. 411, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 37. 3.

μῑσο-πολίτης, ου, ὁ, ὁ μισῶν τοὺς πολίτας, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 223.

μῑσο-πονέω, μισῶ τὴν ἐργασίαν, Πλάτ. Πολ. 535D.

μῑσοπονηρέω, μισῶ τοὺς πονηροὺς ἢ τὴν πονηρίαν, τὴν κακίαν, Πολύβ. 9. 39, 6, κτλ. **2)** μισῶ ἐξ αἰτίας πονηρίας ἢ κακίας, Αυσ. 186. 32.

μῑσο-πονηρία, ἡ, μῖσος κατὰ πονηρίας, κατὰ τοῦ κακοῦ, Ἀριστ. π. Ἀρετ. κ. Κακ. 5. 3. **2)** μῖσος ἐξ αἰτίας τῆς κακίας, **μισοπονηρίας ἀξιοῦσθαι** Διόδ. 16. 23.

μῑσο-πόνηρος, ον, ὁ μισῶν τοὺς πονηροὺς καὶ τὴν πονηρίαν αὐτῶν, Δημ. 584. 12, Αἰσχίν. 10. 21.— Ἐπίρρ. **-ρως**, Πολύβ. 31, 8, 5, Πλούτ. 2. 313F.

μῑσοπονία, ἡ, μῖσος, ἀποστροφὴ πρὸς τὴν ἐργασίαν, Λουκιαν. π. Ἀστρολογίης 2.

μῑσόπονος, ον, ὁ μισῶν τὴν ἐργασίαν ἢ πᾶσαν ἄλλην φροντίδα, Δίων Κ. 72. 2.

μισο-πόρπαξ, -**ᾰκος**, ὁ, ἡ, ὁ μισῶν τὴν λαβὴν τῆς ἀσπίδος, (πόρπαξ), δηλ. μισῶν τὸν πόλεμον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 662, ἐν τῷ Κωμ. ὑπερθ. **μῑσοπορπᾰκίστατος**.

μισοποσειδῶν, -**ωνος**, ὁ, ὁ μισῶν τὸν Ποσειδῶνα, Χοιροβοσκ. τ. 1, σ. 74, 23.

μῑσοπράγμων, ον, ὁ μισῶν τὴν ἀνάμιξιν εἰς τὰ πράγματα, τοὺς περισπασμοὺς τοῦ βίου, ἀποφεύγων τὴν πολυπραγμοσύνην, φιλήσυχος, Δαμάσκιος ἐν Φωτ. Βιβλ. 352. 19.

μῑσοπρῴδᾱτος, ον, ὁ μισῶν τὰ πρῴδατα, Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. 314. 14.

μῑσο-προσήγορος, ον, = **ἀπροσήγορος**, Πολυδ. Ε', 138.— Ἐπίρρ. **-ως**, αὐτόθι 139.

μῑσό-πτωχος, ον, ὁ μισῶν τοὺς πτωχούς, ἐπὶ τῆς ἀρθρίτιδος, Ἀνθ. Π. 11. 403.

μῑσο-πώγων, -**ωνος**, ὁ, ἡ, ὁ μισῶν τὸν πώγωνα, δηλ. τοὺς πωγωνοφόρους φιλοσόφους, ὄνομα σκωπτικοῦ τινος ἔργου τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ.

μῑσο-ρώμαιος, ον, ὁ μισῶν τοὺς Ρωμαίους, Πλουτ. Ἀντ. 54.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μῖσος, τό, ὡς καὶ νῦν, τὸ μισεῖν, ἀπέχθεια· ἐπομένως, **I.** Παθ., τὸ μισεῖσθαι, Τραγ.· μῖσος ἐμποιεῖν Πλάτ. Πολ. 351D· μ. ἔχειν πρός τινος, μισεῖσθαι ὑπό τινος, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 691D· μ. φέρεσθαι Ἀνδοκ. 21, 2. **2)** ἐνεργ., ἡ πρὸς τινα ἀπέχθεια, ἀποστροφή, μ. τινός τινι, ἀπέχθεια ἣν αἰσθάνεταί τις ἐναντίον τινός, Εὐρ. Ὀρ. 432, πρβλ. Θουκ. 4. 128· μῖσος ἐντέτηκέ μοι Σοφ. Ἠλ. 1311, πρβλ. Πλάτ. Μενέξ. 245D· μ. ἀλλήλων Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 17. **II.** ἐπὶ προσώπων, ἀντικείμενον μίσους, πρᾶγμα μισητόν, = **μίσημα**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1411, Σοφ. Ἀντ. 760· ἰδίως ὅταν ἀποτείνῃ τις τὸν λόγον πρός τινα, ὦ μῖσος ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 991, Εὐρ. Μήδ. 1323· πρβλ. **ἔχθος** II.

μῑσοσοφία, ἡ, τὸ μισεῖν τὴν σοφίαν, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 207, 6, ἔκδ. Α.

μῑσό-σοφος, ον, ὁ μισῶν τὴν σοφίαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **φιλόσοφος**, Πλάτ. Πολ. 456Α.

μῑσο-στρᾰτιώτης, ου, ὁ, ὁ μισῶν τοὺς στρατιώτας, ἀντίθετ. τῷ **φιλοστρατιώτης**, Πολυδ. Α', 179.

μῑσο-σύλλας, ου, ὁ, ὁ μισῶν τὸν Σύλλαν, ἐχθρὸς αὐτοῦ, Πλουτ. Σερτ. 4.

μῑσοσύντυχον, τό, ἡ τοῦ μισοῦντος τὰς συνεντεύξεις (ἴσως καὶ τὰς συνομιλίας ἁπλῶς, κατὰ τὴν σήμερον παρ' ἡμῖν σημασίαν τοῦ συντυχαίνω) ἰδιότης, Θ. Στουδ. ἔκδ. Μί, σ. 880.

μῑσο-σώμᾰτος, ον, ὁ μισῶν τὸ σῶμα, Πρόκλ. Παράφρ. σ. 222.

μῑσοτεκνία, ἡ, μῖσος πρὸς τὰ τέκνα, Πλούτ. 2. 4Ε, Φίλων 2. 451.

μῑσό-τεκνος, ον, ὁ μισῶν τὰ τέκνα, Αἰσχίν. 64. 41.

μῑσο-τοιοῦτος, ον, ὁ μισῶν τοιούτους ἢ τοιαύτας, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 108, 7.— Πρβλ. τὸ παρ' Ἀριστ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 1. 8, 10 **φιλοτοιοῦτος**.

μῑσο-τύρᾰννος, ον, ὁ μισῶν τοὺς τυράννους, Ἡρόδ. 6. 121, 123, Αἰσχίν. 66. 41.

μῑσό-τῡφος, ον, ὁ μισῶν τὸν τῦφον, τὴν ὑπερηφανίαν, Λουκ. Ἁλιεῖς 20.

μῑσο-φᾰής, ές, ὁ μισῶν τὸ φῶς, Νικήτ. Χρον. 9. 16, σ. 170D, κλ.

μῑσο-φίλιππος, ον, ὁ μισῶν τὸν Φίλιππον, Αἰσχίν. 30. 6.

μῑσο-φιλόλογος, ον, ὁ μισῶν τὴν φιλολογίαν, Ἀθήν. 610D.

μῑσό-φῐλος, ον, ὁ μισῶν τοὺς φίλους, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 37. 3, Ἀνέκδ. Ὀξ. 2. 290.

μῑσο-φιλόσοφος, ον, ὁ μισῶν τοὺς φιλοσόφους, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐναπ.

μῑσό-φροντις, -ιδος, ὁ, ἡ, ὁ μισῶν τὰς φροντίδας, Συνέσ. 250Α.

μῑσο-χρημᾰτία, ἡ, μῖσος κατὰ τῶν χρημάτων, Παχυμ. Μιχ. Παλαιολόγ. σ. 145Α.

μῑσό-χρηστος, ον, ὁ μισῶν τοὺς χρηστούς ἀνθρώπους, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 47, πρβλ. Διον. Ἁλ. 8. 6.

μῑσο-χριστιανός, ά, ὁ μισῶν τοὺς Χριστιανούς, Χρον. Πασχ. 619. 21.

μῑσό-χριστος, ον, ὁ μισῶν τὸν Χριστὸν ἢ τοὺς Χριστιανούς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **φιλόχριστος**, Γρηγ. Ναζ. Π. 436C, 536C, Κυριλλ. Ἱεροσ. Κατηχ. 6, 12.

μῑσο-ψευδής, ές, (ψεῦδος) ὁ μισῶν τὰ ψεύδη, Λουκ. Ἁλιεῖς 20.

μῑσο-ψηφιστής, οῦ, ὁ μισῶν τοὺς λογιστάς, ὄνομα δράματος τοῦ κωμικοῦ ποιητοῦ Φιλιστίωνος, Σουίδ. ἐν λ. **Φιλιστίων**, (διάφ. γραφή: μιμυψηφιστής).

μιστῡλάομαι, **μιστύλη**, ἴδε **μυστιλ-**.

μίστυλλον, τό, τεμάχιον κρέατος, μόνον παρὰ Στράτωνι ἐν «Φοινικίδῃ» 1. 42.

μιστύλλω, κατακόπτω, κόπτω εἰς τεμάχια, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπὶ τῆς τομῆς τοῦ κρέατος εἰς τεμάχια πρὸ τῆς ὀπτήσεως **μίστυλλον τ' ἄρα τἄλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν** Ἰλ. Α. 465, πρβλ. I. 210, κτλ.· εὖσέ τε μιστυλλέν τε Ὀδ. Ξ. 75· γ' πληθ. ἐνεστ. ἐν Ἀνθ. Π. 9. 782· μετοχ. ἐνεστ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 359, Κλείδημος παρ' Ἀθην. 660Α: ἀόρ. α' **ἐμίστυλα** Σιμων. Ἀμοργ. 22· μετοχ. θηλ. **μιστύλασα** Λυκόφρ. 154· μέσ. **ἐμιστύλαντο** [ῡ] Νόνν. Δ. 21. 15.— Πρβλ. **δια-μιστύλλω**, **μυστιλάομαι**.

Συγγενὲς ἴσως ταῖς λέξ. **μίτυλος**, **μύτιλος**, **Μυτιλήνη**, Λατ. mutilus).

μίσυ, **υος**, καὶ **εως**, τό, εἶδος μεταλλικῆς γῆς, εἶδος χαλκάνθου (βιτριολίου), ἴσως τὸ Ἀγγλ. copperas, Ἐμπεδ. παρὰ Γαλην. 3. 101, Ἱππ. 635. 33, Διοσκ. 5. 11. **II.** εἶδος ὄνου φυομένου παρὰ τὴν Κυρήνην, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 13.

μίσο-ὑβρῐ̄ς, **εος**, ὁ, ἡ, ὁ μισῶν τὴν ὕβριν, τὴν ἀλαζονείαν, Ἐβδ. (Γ' Μακκ. ς', 7).

μίσχη· «πιλήματα, ταινίαι, μαλλοὶ οἱ τῶν ἱρίων» Ἡσύχ.

μίσχος, ὁ, τὸ «τσουνὶ» (pediculus) τῶν φύλλων καὶ τῶν καρπῶν, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 1, 7, κτλ.· ἴδε Scheid. ἐν Indice: πρβλ. **μύσχος**. **2)** τὸ κέλυφος ἢ ὁ φλοιός, Πολυδ. ς', 94 (ἐν τῷ τύπῳ **μίσκος**), πρβλ. Ἡσύχ. **II.** ἐν Θεσσαλίᾳ εἶδος λίσγου, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 20, 8· ἴδε Schneid εἰς Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 3, 4, πρβλ. καὶ Κοραὴ Πλουτ. Παραλ. 2. 6, σ. 434.

μισώδης, ὁ, ἡ, ἄξιος μίσους, μισητός, Γλωσσ.

μιταρική, ἡ, ποικιλτικὴ τέχνη, Λεξικ. Χειρόγρ. εἰς Π. Δ.

μιτάριον, τό, ἐν τῷ πληθ. ὡς καὶ νῦν, ὑφαντικὸν ἐργαλεῖον, «τὰ νῦν λεγόμενα βιτάρια ἰδιωτικῶς μιτάρια λέγοντας, ὡς μετὰ τῶν μίτων πλεκόμενα» Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἐκάβ. 905.

μίτιλος, ὁ, ἔσχατος, Ἀρκάδ. σ. 55, 23, ἴδε **μίτυλον**.

μιτίτριζον, «ἐῤῥήγνουν [μιτυ-]» Ἡσύχ.

μῖτο-εργός, όν, ὁ ἐργαζόμενος τὸν μίτον, τὴν κλωστήν, ἐπὶ τῆς ἀτράκτου, Ἀνθ. Π. 6. 289.

μιτόλινον, τό, λινὴ κλωστή, Ἱερακοσόφ. 1. 162.

μῑτόομαι, Μέσ., ἐν τῇ ἱστουργίᾳ, περῶ τὰ νήματα διὰ τῶν μιταρίων, κοινῶς μιτώνω, καὶ τὰ καθ' ἑστῶν νήματα Νικαρέτη πολλὰ μιτωσαμένη Ἀνθ. Π. 6. 285· — μεταφορ., φθόγγον μιτοῦμαι, κάμνω τὴν φωνήν μου νὰ ἠχῇ ὡς χορδή, αὐτόθι 7. 195.

μιτορ-ραφής, ές, ἀποτελούμενος ἐκ κλωστῶν, ἐπὶ δικτύου, μιτορραφὲς ἀμφίβληστρον Ἀνθ. Π. 6. 185.

μίτος [ῑ], ου, ὁ, κλωστὴ τοῦ στήμονος, Λατ. tela, Ἰλ. Ω. 762, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 174, κ. ἴδε ἐν λέξ. **πηνίον**· ἐπὶ ἀράχνης, αὐτόθι 39· ὕφασμα, Εὐρ. Ἀποσπ. 370· — κατὰ μίτον, «κλωστὴ μὲ κλωστήν», δηλ. κατὰ σειρὰν ἀδιάσπαστον, συνεχῶς ἢ ἐν λεπτομερείᾳ, ἐπομένως, = κατὰ λεπτόν, Πολύβ. 3. 32, 2, πρβλ. Ernesti Clav. Cic. ἐν λέξ. **2)** τὸ νῆμα τῆς μοίρας ἢ τύχης, Λυκόφρ. 584· παροιμ., ἀπὸ λεπτοῦ μ. τὸ ζῆν ἤρτηται Συνέσ. 162Δ, Σουίδ.· συχν. ἐν ἐπιτυμβίοις, οὐδὲ . μοιρῶν μίτον ἔκφυγον Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 324. 5· μοίρης ἐκτελέσασα μίτον 470. 2· μοῖρα .. ζωῆς κλῶσε μίτοισι χρόνον 287. 6, πρβλ. 153. 3, κ. ἀλλ. **II.** ἡ χορδὴ λύρας, Ἀνθ. Π. 5. 222, Φιλόστρ., κτλ.

III. ἐν τῇ Ὀρφικῇ γλώσσῃ, σπέρμα, σπόρος, Κλήμ. Ἀλεξ. 676· πρβλ. Λοβεκ. Ἀγλαοφ. σ. 837. — Καθ' Ἡσύχ.: «μίτος· τάξις. σειρά. τόνος».

μιτουργία, ἡ, ἡ ἐργασία τοῦ μίτου, ὑφαντουργία, οὓς δημιουργεῖ Σηρικὴ μιτουργία Θ. Πρόδρ. 9, σ. 409.

μιτόω, μιτώνω, ἴδε **μῑτόομαι**.

μίτρα [ἴδε ἐν τέλ.], Ἐπικ. καὶ Ἰων. **μίτρη**, ἡ, εἶδος ζώνης ἣν ἐφόρουν περὶ τὴν ὀσφὺν καὶ ὑπὸ τὸν θώρακα (ἐνῷ τὸν **ζωστῆρα** ἐφόρουν ὑπεράνω τοῦ θώρακος), μίτρης θ', ἣν ἐφόρει, ἔρυμα χροός, ἔρκος ἀκόντων, «μίτρα δὲ ἐλέγετο τὸ ἐσώτερον τῆς λατόνος εἴλημα· ἐρεοῦν χαλκῷ ἔξωθεν περιειλημένον», «ἔρυμα χροὸς δὲ φύλαγμα τοῦ σώματος» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 137, Ε. 857· ἣν δὲ κεκαλυμμένη διὰ μετάλλου, Δ. 187. 216· (ὅθεν χαλκομίτρας Κάστωρ Πινδ. Ν. 10, ἐν τέλ.). **2)** παρὰ μεταγεν. ποιητ., = **ζώνη**, ἡ τῆς παρθένου ζώνη, Θεόκρ. 27. 54 [ἔνθα **μίτρᾳν**], Μόσχ., κλ.· μ. λύειν Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 288· λύσασθαι, ἀναλύεσθαι Καλλιμ. εἰς Δία 21, εἰς Δῆλ. 221· παρθένον ἧς ἀπέλυσε μίτρην Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 319.— ὡσαύτως = **στρόφιον**, Καλλιμ. Ἐπιγράμμ. 39, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 867, κτλ. **3)** διάζωμα παλαιστοῦ, Ἀνθ. Π. 15. 44. **4)** χειρουργικός τις ἐπίδεσμος, Κόϊντ. Σμ. 4. 213.

II. ταινία δι' ἧς αἱ Ἑλληνίδες γυναῖκες ἀνέδενον τὴν κόμην αὐτῶν, Εὐρ. Βάκχ. 833· [φέρον δὲ αὐτὴν καὶ κατὰ τὴν νύκτα, ὁ αὐτ. ἐν Ἐκάβ. 924, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 257. **2)** ὁ τοῦ νικητοῦ στέφανος ἐν τοῖς ἀγῶσι, Πινδ. Ο. 9. 125, I. 5 (4). 79· διὸ καὶ καλεῖ μίταν τῶν ᾠδῶν αὐτοῦ: Λυδία μίτρα καναχηδὰ πεποικιλμένα, Λύδιος στέφανος (δηλ. ᾠδὴ κατὰ τὴν Λυδιστὶ ἁρμονίαν) κεκοσμημένη διὰ τοῦ αὐλοῦ, N. 8. 25. **3)** Περσικόν τε κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, ἴσως εἶδος «σαρικίου», Ἡρόδ. 1. 195, πρβλ. 7. 62, 90, Δωρίων παρ' Ἀθην. 563Α, κτλ.· ὡς σημεῖον ἐκθηλύνσεως, Ἀριστοφ. Θεσμ. 941, πρβλ. Ὀρν. Αἰν. 4. 216., 9. 610· — διάδημα, Καλλ. εἰς Δῆλ. 166· — πρβλ. **κυρβασία**. **4)** κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τοῦ ἱερέως τοῦ Ἡρακλείους ἐν Κῷ, Πλούτ. 2. 304C.

III. = **ἐπιδιδυμίς**, Γαλην. Λεξ. Ἱππ. [ῑ̆ φύσει, Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ῑ̄ θέσει παρ' Ὁμ.].

Μίτρα, ης, ἡ, ἡ παρὰ Πέρσαις Ἀφροδίτη, Ἡρόδ. 1. 131.

μιτρηδόν, Ἐπίρρ., ὡς μίτρα, ἴδε ἐν λέξ. **μετρηδόν**.

μιτρη-φόρος, ἴδε **μιτροφόρος**.

μιτρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ μίτρα, Γλωσσ.

Μιτροβαθής, ὁ, ὄνομ. κύρ. ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 43, γραφόμενον κατὰ διαφόρους τρόπους, **Μιτρογάθης**, **Μιτραγ-** ἢ **Μιθραγ-**.

μιτρύ-δετος, ον, δεδεμένος διὰ μίτρας, μιτροδέτου κόμης Ἀνθ. Π. 6. 165.

μιτροφορέω, φορῶ μίτραν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 163.

μιτρο-φόρας, ου, ὁ φορῶν μίτραν, ἢ «σαρίκιον», Πλούτ. 2. 672Α· παρὰ τοῖς παλαιοτέροις **μιτρηφόρος**, ον, Ἡρόδ. 7. 62, Διογ. Τραγ. παρ' Ἀθην. 636Δ, πρβλ. 531Α, Διόδ. 4. 4, κτλ.

μιτρο-χίτων [ῑ], -ωνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χιτῶνα μετὰ ζώνης ἢ ἐζωσμένον, Ἀθήν. 523D.

μιτρόω, περιβάλλω ὡς διὰ ζώνης, Νόνν. Δ. 16. 275· μέσ. ἀόρ., αὐτόθι 14. 23· περιδίνω διὰ μίτρας, δηλ. ταινίας, **μιτρωσάμενοι** δὲ τὰ μέτωπα μάχονται Στράβ. 155.

μιτρώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς μίτραν, Ἀνεκδ. Ὀξων. 3. 351.

Μῑτῡλήνη, ἡ, ὄρα, **Μυτιλήνη**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

μίτυλον· «ἔσχατον. νήπιον. Λακεδαίμονες» Ἡσύχ.

μίτῠλος [ῐ] ἢ **μῠτῐλος, η, ον**, Λατ. mutilus, περικεκομμένος, κολοβός, κυρίως ἄνευ κεράτων, μιτύλαν αἶγα, «τὴν ἄκερων» (Σχόλ.), Θεόκρ. 8. 86. (Ἴσως συγγενὲς τῷ **μιστύλλω**).

μίτυς, υος, ἡ, ὁ κηρὸς δι' οὗ αἱ μέλισσαι καλύπτουσι καὶ φράττουσι τὰ ἀνοίγματα, δηλ. τὰς «χαραγμάδας» τῶν κυψελῶν των, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 10.

μῐτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κλωστὰς ἢ ἀποτελούμενος ἐκ κλωστῶν, βρόχος μ. σινδόνος, βρόχος ἐκ μίτων, κλωστῶν, Σοφ. Ἀντ. 1222.

μίτωμα, τὸ ἐκ μίτου ὕφασμα, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Η. 107, κλ.

μιχέω, ἴδε ἐν λέξ. **ὁμιχέω**.

μιχθαλόεις, εσσα, εν, διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἀμιχθαλόεις**, Ἰλ. Ω. 753 (ἔνθα ἴδε Σχολ.), πρβλ. Κόλουθ. 208.

μιχωκεῖ· «ἠχεῖ» Ἡσύχ.

μνᾶ, ἡ, γεν. **μνᾶς**· ὀνομ. πληθ. **μναῖ**· Ἰων. ὀνομ. ἑνικ. **μνέα** Ἡρόδ. 2. 180, Ἐπιγραφ. Παρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2384g· ὀνομαστ. πληθ. **μνέες**, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **μνέαι** ἐν Λουκ. περὶ τῆς Συρ. Θεοῦ 48· τὸ Λατ. mina, **I.** ὡς βάρος = 100 δραχμαῖς, = 15. 2 Ἀγγλ. οὐγκίαις περίπου· (60 δὲ μναῖ ἀπετέλουν ἓν τάλαντον), Πολυδ. Ι', 59, 86, κτλ. **II.** ὡσαύτως ὡς χρηματικὸν ποσὸν = 100 δραχμ., δηλ. περίπου = πρὸς δραχμὰς χρυσᾶς 102 (καὶ ἐνταῦθα δὲ πάλιν 60 μναῖ ἀπετέλουν ἓν τάλαντον), Ἀντιφῶν 136. 39. (Ἡ λέξις εἶναι ἡ αὐτὴ τῷ ἑβραϊκῷ σταθμῷ maneh, καὶ εἰσήχθη πιθανῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ τῆς Βαβυλῶνος διὰ τῆς Φοινίκης· πρβλ. **τάλαντον**, καὶ ἴδε Böckh Metrol. Unters. 32 κέξ., ἴδε καὶ Λεξικ. Ἀρχαιοτ.).

μνᾱαῖος, α, ον, ἔχων τὸ βάρος μιᾶς μνᾶς, λίθοι Ξεν. Ἱππ. 4, 4, Ἱππαρχ. 1, 16, Διόδ. 19. 109, κτλ.· ἐπὶ κυβείας, ἐν ᾗ διακυβεύεται μία μνᾶ, τρῆμα μνᾱαῖον Ἀμειψίας ἐν «Σφενδόνῃ» 5· — ὡσαύτως **μνᾱϊαῖος, α, ον**, Ἀριστ. π. Οὐρ. 4. 4, 4, — ἐσχηματισμένον ὡς τὸ **ταλαντιαῖος**, κτλ., πρβλ. Λοβ. Φρύνιχ. 552· — καὶ **μναῖος** ἢ **μνάϊος, α, ον**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15. 6.

μναάδας· «τὰς ἀμελγομένας αἶγας» Ἡσύχ.

μνᾱδάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **μνᾶ**, Δίφιλος ἐν «Βαλανείῳ» 2.

μναιεῖος, α, ον, (μνααῖος, μναιαῖος), Πάπυρ. Αἰγυπτ. ἐκδοθ. ὑπὸ Letronne τῷ 1833 εἰς 4ον ἐν σελ. 4.

μνᾶμα, μναμεῖον, μναμοσύνα, μνάμων, Δωρ. ἀντὶ **μνημ-**.

μναμονεύσας, μετοχ., ἄρξας τὴν τοῦ μνήμονος ἀρχήν, Ἐπιγρ. Ἀκρῶν Σικελίας CIC 5431.

μνάομαι, συνῃρ. **μνῶμαι**· ἀποθ., ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ Ὀδ., ἐνίοτε ἐν τοῖς συνῃρ. τύποις **μνᾶται, μνώμεθα, μνῶνται, μνάσθω, μνᾶσθαι, μνώμενος**· ἐνίοτε οἱ συνῃρ. οὗτοι τύποι ἐκ νέου μηκύνονται, οἷον β' ἑνικ. ἐνεστ. **μνάᾳ**, ἀπαρ. **μνάασθαι** [μνᾱ-], μετοχ. **μνωόμενος**, Ἰων. **μνεώμενος** Ἡρόδ. 1. 96, ἀλλὰ **μνώμενος** παρὰ τῷ αὐτῷ 1. 205· γ' πληθ. παρατ. **μνώοντο**, Ὅμ.· προστ. **μνώεο** Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 869, κ. ἀλλ.· εὐκτ. **μνώοιο** Μάξ. π. καταρχ. 74· ὡσαύτως Ἰων. παρατ. **μνάσκετο** Ὀδ. Υ. 290 — ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.· (ἴδε ἐν τέλ.).

I. ἐν τῇ Ἰλ., ὡς τὸ **μιμνήσκομαι**, σκέπτομαι περί τινος, μετὰ γεν., οὐ πολέμοιο .. μνώοντο Β. 686· μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο Λ. 71., Π. 771· ἀπολ., μνωομένῳ, ὅταν ἐνθυμῶμαι αὐτόν, Δ. 106., Ο. 399 — ὡσαύτως, στρέφω τὴν προσοχὴν ἢ τὴν διάνοιάν μου πρός τι, φύγαδε μνώοντο ἕκαστος Π. 697. **II.** ἐν τῇ Ὀδ., ζητῶ νὰ κερδήσω γυναικός τινος τὴν ἀγάπην, ζητῶ τινα εἰς γυναῖκα, μετ' αἰτ., μήτ' αὐτὸν κτείνειν μήτε μνάασθαι ἄκοιτιν, ἐπὶ τοῦ Αἰγίσθου, Ὀδ. Α. 39· τὴν πάντες μνώοντο Λ. 287· ἐνίοτε ἄνευ αἰτιατικῆς τινος ῥητῶς ἐκφραζομένης, ὡς Π. 77., Τ. 529. **2)** μεθ' Ὅμ., προσπαθῶ νὰ κερδήσω, νὰ καταλάβω, νὰ ἐπιτύχω εὐνοίας, ἀξιώματος, κτλ., ὡς τὸ Λατ. ambire, μνεώμενος ἀρχὴν Ἡρόδ. 1. 96· μνώμενος βασιληίην ὁ αὐτ. ἐν 1. 205· φιλοτιμίαν μνώμενοι ἢ στάσιν Πινδ. Ἀποσπάσ. 229· εὔνοιαν παρά τινος μν. Ἡρῳδιαν. 7. 9· πᾶσαν ἑαυτῷ πόλιν πατρίδα μν. Ἡλιόδ. 3. 14· — Ρῆμα Ἐπικ. καὶ Ἰων., ἐν χρήσει καὶ παρὰ μεταγεν. πεζοῖς (ἀλλὰ πρβλ. **προμνάομαι**)· ὁ Εὔπολις λέγεται ὅτι μετεχειρίσθη τὸν ἀόρ. **ἐμνήσατο**, Φώτ. 273. 4. Ἴδε τὴν √ΜΑ ἐν τέλει τοῦ **μάω**). Ἐντεῦθεν **μνηστήρ, μνηστεύω**, κτλ., καὶ **μιμνήσκομαι**· ἀλλὰ βαθμηδὸν τὰ δύο ῥήματα **μιμνήσκομαι** καὶ **μνάομαι** περιωρίσθησαν ἑκάτερον εἰς ἰδιαιτέραν σημασίαν). Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 474.

μνάριον· «τὸ κάλλυντρον. Βοιωτοί. κόρημα» Ἡσύχ.

μναρόν· «μαλακόν. ἡδύ, θυμῆρες» Ἡσύχ.

μνᾱσῐδωρέω, Δωρ. ἀντὶ **μνησιδωρέω**.

μνασίον, τό, «μέτρον τι διμέδιμνον» Ἡσύχ.· ὡσαύτως **μνάσις, εως**, ἡ, Γουδ. Ἐτυμ. ἐκ τοῦ Ἐπιφαν. τ. 2, σ. 178Β: Κύπριον μέτρον σιτηρῶν = 2 μεδίμνοις (γράφεται καὶ **μνασίς** καὶ **μανασής**).

μνάσιον, καὶ **μναύσιον**, τό, ἐδώδιμόν τι ποῶδες φυτὸν τῆς Αἰγύπτου καλούμενον ἐκεῖ μαλιναθάλλη, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 2 καὶ 6.

μναστήρ, ὁ, θηλ. **μνάστειρα** καὶ **μνᾶστις**, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **μνηστήρ**.

μνέα, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **μνᾶ**.

μνεία, ἡ, = **μνήμη**, ἀνάμνησις, ἐνθύμησις, βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις Σοφ. Ἠλ. 392· οὕτως ἐν Εὐρ. Φοιν. 464, Πλάτ. Νόμ. 798Β· κατά γε τὴν ἐμὴν μνείαν Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 6. 1· μνείας χάριν, συχν. ἐν μεταγεν. ἐπιτυμβίοις. **II.** ἀνάμνησις, ὑπόμνησις· μνείαν ποιεῖσθαι περί τινος Ἀνδοκ. 13. 27, Αἰσχίν. 23. 5· τινος Πλάτ. Φαῖδρ. 254Α· περί τινος πρός τινα ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 317Ε· τὴν μνείαν περί τινος ἀποδιδόναι Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 14, 7· ὅ τι καὶ μνείας ἄξιον ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 2. 12, 13.

μνῆμα, Δωρ. **μνᾶμα**, τό, (μνάομαι, μι-μνήσκω), τὸ Λατ. monimentum· **I.** ἀνάμνησις, πρᾶγμα πρὸς ἀνάμνησιν προσώπου τινὸς ἢ πράγματος, μετὰ γεν., μνῆμ' Ἑλένης χειρῶν Ὀδ. Ο. 126· μνῆμα ξείνοιο φίλοιο Φ. 40· μν. κάλλιστον ἄθλων Πινδ. Ο. 3. 27· μν. τῆς σῆς πορείας Αἰσχύλ. Πρ. 841, κτλ.· λυγρᾶς μνήματα Τροίας, τῶν παθημάτων τῶν Ἑλλήνων, Σοφ. Αἴ. 1210· μνῆμα .. διὰ χειρὸς ἔχων, δηλ. τὸ νεκρὸν σῶμα τοῦ υἱοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1258. **2)** ὕψωμά τι ἢ οἰκοδόμημα εἰς τιμὴν νεκροῦ, μνημεῖον, τάφος, μν. τάφου Ἰλ. Ψ. 619, Ἡρόδ. 7. 167, 228, καὶ Ἀττ.· ἐν τοῖς δημοσίοις μνήμασι κειμένους Δημ. 297. 15· — λάρναξ, μνῆμα δέξαιθ' ἕν, κέδρου τεχνάσματα, διότι αἱ λάρνακες κατεσκευάζοντο ἐκ κέδρου ἢ κυπαρίσσου, Εὐρ. Ὀρ. 1053· πρβλ. **μνημεῖον, μνημόσυνον**. **3)** ἀφιέρωμα, ἀνάθημα εἴς τινα θεόν, Σιμωνίδ. παρὰ Θουκ. 1. 132, πρβλ. Ἐπίγραμμα παρὰ Διοδ. 11. 14, Ἀνθ. Π. 6. 215. **II.** = **μνήμη**, μνῆμα ἔχειν τινὸς Θέογν. 112.

μνημάδιον, ὑποκορ. τοῦ **μνῆμα**, Ἐπιγρ. Μοψουεστίας, L. et W. 1499.

μνημάτιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **μνῆμα**, ὄνομα δράματος τοῦ Ἐπιγένους.

μνημᾱτίτης λόγος [ῐ], ὁ, ἐπιτάφιος λόγος, Εὐστ. 1673. 45, Χοιροβ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξ. 2. 169.

μνημάφιον, τό, = **μνημάτιον**, Συλλ. Ἐπιγρ. 6707. 4.

μνημεῖον, Δωρικ. **μνᾱμεῖον**, Ἰωνικ. **μνημήιον**, τό, ὡς τὸ **μνῆμα, μνημόσυνον**, Λατ. monimentum, πρᾶγμα ἀνακαλοῦν εἰς τὴν μνήμην πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, μνημήια λιπέσθαι Ἡρόδ. 2. 126, 135, πρβλ. Πινδ. Π. 5. 64, Αἰσχύλ. Θήβ. 49, κτλ.· μνημεῖα ὅρκων, πράγματα ἀναμιμνήσκοντα τοὺς ὅρκους, Εὐρ. Ἱκέτ. 1204· μνημεῖα κακῶν τε κἀγαθῶν ἀΐδια Θουκ. 2. 41· μνημεῖα τῆς δαπάνης, σημειώσεις, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 7, 7. — Ὁ Λυσίας καλεῖ τὰς **συμφορὰς** ὡς ἱκανὰ μνημεῖα, μείναντα εἰς τὴν πόλιν πρὸς ὑπόμνησιν εἰς τὸ μέλλον.., 213. 2· τὰ παίδων μαθήματα θαυμαστὸν ἔχει τι μνημεῖον, θαυμαστῶς προσκολλῶνται εἰς τὴν μνήμην, Πλάτ. Τίμ. 26Β· μνημεῖα καταλειφθῆναι τῶν μελλόντων ἔσεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 233Α. **2)** ἐπὶ νεκροῦ, Σιμωνίδ. 111· μνημεῖ' Ὀρέστου .. προσθεῖναι Σοφ. Ἠλ. 933· ἐπὶ κάλπης περιεχούσης τὴν τέφραν τοῦ νεκροῦ, αὐτόθι 1126· οἰκοδόμημα ἐγερθὲν ἐπὶ τοῦ τάφου τινὸς πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν, Εὐριπ. Ι. Τ. 702, Θουκ. 1. 138, Πλάτ. Κριτί. 120C, Ξεν., κλ.· τάφος, Εὐαγγ. κ. Ἰω. ε', 28.

μνήμενος, ἐνθυμούμενος, τύπος ἀπαντῶν παρ' Ὁμ. (ἐν Ὀδ. Ο. 400 ἔνθα νῦν **μνωομένω**) ὡς μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. ἐν Ρητ. 1. 11, 8.

μνήμη, ἡ, (√ΜΝΑ, **μνάομαι**) ὡς καὶ νῦν, ἐνθύμησις, ἀνάμνησις προσώπ. ἢ πράγματος, ἀπολ. ἢ μετὰ γεν., πρῶτον παρὰ τῷ Θεόγν. 796· λείπεσθαι ἀθάνατον μν. (ἐξυπακ. ἑαυτοῦ) Ἡρόδ. 4. 144· μν. ἔχειν τινὸς Σοφ. Ο. Τ. 1246, Ο. Κ. 509, κτλ. (ἴδε κατωτ. Π)· 1110· μν. τίθεσθαί τινος, ἀναμιμνήσκεσθαι, Εὐρ. Φοίν. 1585· οἱ ἄνθρωποι πρὸς ἃ ἔπασχον μν. ἐποιοῦντο, τὰς ἀναμνήσεις αὐτῶν προσήρμοζον εἰς τὰ παθήματα αὐτῶν, Θουκ. 2. 54· μνήμην πεποίηκεν, [τὸν] κατέστησεν ἀξιομνημόνευτον, Ἀριστ. Ρητ. 3. 12. 4· — πληθ., μνῆμαι ἀγήρατοι Λυσ. 198. 8· κτλ. **2)** τὸ μνημονικόν, ὡς δύναμις τοῦ νοῦ (ἴδε ἐν λ. **μνημοσύνη**), Σιμων. 149, καὶ συχν. παρ' Ἀττ.· διακρίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ **ἀνάμνησις**, Πλάτ. Φίληβ. 34C, κτλ.· καθ' ὅσον τὸ μὲν πρῶτον εἶναι δύναμις ἀφ' ἑαυτῆς ἐνεργοῦσα καὶ κοινὴ εἴς τε τὸν ἄνθρωπον καὶ ἄλλα ζῷα, τὸ δὲ δεύτερον εἶναι ἐνέργεια τοῦ νοῦ καὶ τῆς βουλήσεως ἰδιάζουσα τῷ ἀνθρώπῳ, Ἀριστ. π. Μνήμ. 2. 25, πρβλ. Trendelenb. π. Ψυχ. σ. 168· εἰπεῖν τι μνήμης ὕπο (ἢ ἄπο), ἀπὸ στήθους, Σοφ. Ο. Τ. 1131· ἐν μνήμῃ λαμβάνειν Πλάτ. Τίμ. 26Β· φυλάττειν τῇ μν., ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 783C· εἰς μν. ἀναλαμβάνειν αὐτόθι 864Β· ἐφ' ὅσον μν. ἀνθρώπων ἐφικνεῖται Ξεν. Κύρ. 5. 5, 3· ἐν μν. φέρειν Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 435· — πληθ., αἱ πολλαὶ μνῆμαι τοῦ αὐτοῦ πράγματος μιᾶς ἐμπειρίας δύναμιν ἀποτελοῦσιν, πᾶσαι αἱ ἐνέργειαι τῆς μνήμης .., Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1, 4, πρβλ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 19, 4: δυνάμεις τῆς μνήμης, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 1. 6, 15. **3)** = **μνῆμα, μνημεῖον**, μνῆμαι εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἐγγεγραμμέναι Πλάτ. Νόμ. 741C· μνῆμαι ἐν μέτροις = ἐπιγραφαί, Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 9. **II.** ἀνάμνησις, σημείωσις πράγματός τινος, μνήμην ποιεῖσθαί τινος, Λατ. mentionem facere, Ἡρόδ. 1. 15, κτλ.· ὡσαύτως, μνήμην

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔχειν τινὸς αὐτόθι 14, κτλ., (ἀλλὰ καὶ = ἐνθυμεῖσθαί τι, ἴδε ἀνωτ. I)· μνήμην ἐπασκέειν, Λατ. rerum gestarum memoriam excolere, ὁ αὐτ. 2 77· μέρη τιμῆς μνῆμαι ἐν μέτροις Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 9. **III.** μν. βασίλειος, τὰ βασιλικὰ ἀρχεῖα, Ἡρῳδιαν. 4, 8.— Πρβλ. **μνημοσύνη**.

μνημήϊον, τό, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **μνημεῖον**.

μνημο-δόχος, ὁ, ὁ ὑπομνηματογράφος ἢ ὑπομνηματοφύλαξ, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 4316f.

μνημοθέσιον, τό, νεκροταφεῖον, Κωδιν. περὶ τῶν Πατρίων Κωνσταντινουπόλεως 151.

μνημονεῖον, τό, = τῷ προηγ., Μαρτύρ. Ἀγ. Φιλεταίρου 28.

μνημόνειος, ἡ **-όνιος**, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μνήμην, ζητήματα μν., μνημονικά, τὴν μνήμην ἀσκοῦντα, Θεοδέκτης ὁ σοφιστὴς παρὰ Πολυδ. Ϛ', 108, ἴδε **κυλίκεια**.

μνημόνευμα, τό, ἐνέργεια τῆς μνήμης, τὸ μνημονευόμενον, Ἀριστ. π. Μνήμ. 1. 16, Πλούτ. 2. 786E. **2)** ἀνάμνησις ἢ μνεία τοῦ παρελθόντος, Ἀριστ. Ρητ. 1. 3, 13, Λουκιαν. περὶ Ὀρχ. 44.

μνημόνευσις, ἡ, τὸ μνημονεύειν, ἐνθυμεῖσθαί τι, Ὠριγ. IV, 628A.

μνημονευτέον, ρηματ. ἐπίθετ. τοῦ **μνημονεύω**, δεῖ μνημονεύειν, Πλάτ. Πολ. 441D.

μνημονευτικός, ἡ, όν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μνημονεύειν, μνημονικός, Πτολεμ. Τετράβ. 155, Πλωτῖν. II, 732, 17, κλ.

μνημονευτός, ἡ, όν, ὃν δύναται ἢ ὃν πρέπει νὰ μνημονεύῃ τις, νὰ ἐνθυμῆται, Ἀριστ. Ρητ. 1. 9, 25 καὶ 11, 8, π. Μνήμ. 1, 2 καὶ 2.

μνημονεύω: μέλλ. **-σω**: πρκμ. **ἐμνημόνευκα** Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπ. 1. 1. (ἀπ- Πλάτ.)·— Παθ., μέλλ. **μνημονευθήσομαι**, ἀλλὰ καὶ **μνημονεύσομαι** ἐπὶ παθητ. σημασ. (ἴδε κατωτ. B)· ἀόρ. **ἐμνημονεύθην** Ἰσοκρ. 273B· πρκμ. **ἐμνημόνευμαι** (δι-) Πλάτ. Κριτ. 117E.— Μέσ., ἀόρ. **ἐμνημονευσάμην**, Γαλην. 15. 50 Kühn· (μνήμιον). Ὡς τὸ **μεμνῆσκομαι**, ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην, ἐνθυμοῦμαι, σκέπτομαι περί τινος, μετ' αἰτ., Ἡρόδ. 1. 36, Αἰσχύλ. Πέρσ. 783, Σοφ. Φιλ. 121, Ἀποσπ. 779, κτλ.· μετὰ γεν., Λυσ. 187. 23, Πλάτ. Θεαίτ. 191D, κτλ.· μετ' ἀπαρ., ἐνθυμοῦμαι νὰ πράξω τι, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 264· μν. ὅτι .. Πλάτ. Πολ. 480A· εἰ .., Δημ. 12, 15. **2)** ἀπολ., μν. γὰρ καλῶς Κρατῖν. ἐν «Νόμοις» 1, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 499E, κ. ἀλλ.· μν., διακρίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ **ἀναμεμνήσκεσθαι**, Ἀριστ. π. Μνήμ. 2, 25 ἴδε **μνήμη** 1. 2. **II.** φέρω εἰς τὴν μνήμην ἑτέρου, μνημονεύω, ἀναφέρω, Λατ. memorare, μετ' αἰτ., Πλάτ. Νόμ. 640B, κτλ.· ὡσαύτως, μν. τινί τινος, ἀναφέρω τι πρός τινα, Lennep εἰς Φάλαρ. σ.153 (Ed. 1787). **III.** ὑπηρετῶ ὡς **Μνήμιον** (II. 3), Newton Ἐπιγραφ. Ἁλικαρν. ἀρ. 1.

B. Παθ., μνημονεύομαι, διαμένω ἐν τῇ μνήμῃ, μνημονεύσεται χάρις Εὐρ. Ἡρακλ. 334· τὰ ἐκ τοῦ πρὶν χρόνου μνημονευόμενα Θουκ. 1. 23· τὴν δόξαν τὴν εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον μνημονευθησομένην Ἰσοκρ. 259B· τὸν ἅπαντα χρόνον μνημονευθήσεται Δημ. 304. 20· οἱ μνημονευόμενοι ἄνθρωποι Ξεν. Ἀπομν. 4. 8, 2 μετ' ἀπαρ., μνημονεύεται γενέσθαι Θουκ. 2. 47· μετὰ μετοχ., πόλεμος .. εὖ πολεμηθεὶς μν. Πλάτ. Πολ. 600A.

μνημονικός, ἡ, όν, (μνήμων) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἀνάμνησιν ἢ μνήμην, τὸ μνημονικὸν = **μνήμη**, Ξεν. Οἰκ. 9, 11, πρβλ. Ἀριστ. Τοπ. 8. 14, 5· — ἀλλὰ καὶ τὸ μνημονικὸν (μετὰ τῆς λέξ. **τέχνημα** ἢ ἄνευ αὐτῆς) τεχνικὴ μνήμη, memoria technica, Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 285E, Ἱππ. Ἐλάττων 368D· ἣν λέγεται ὅτι ἐφεῦρεν ὁ Σιμωνίδης, Χρον. Πάρ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2374. 70· οὕτω, τὰ μνημονικά, Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 3, 6, πρβλ. Schneid. εἰς Ξεν. Συμπ. 4. 62· τὸ μν. παράγγελμα, ὁ πρὸς τοιαύτην μνήμην κανών, Ἀριστ. περὶ Ἐνυπν. 1, 5. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὁ ἔχων καλήν, ἰσχυρὰν μνήμην, ἀντίθεταν τῷ **ἐπιλήσιμον**, μν. εἶναι Ἀριστοφ. Νεφ. 483, Πλάτ. Φαῖδρ. 274E· μνημονικώτατος Δημ. 329. 25· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀναμνηστικός**, Ἀριστ. π. Μνήμ. 1, 1· ἴδε ἐν λέξ. **μνήμη**. **III.** Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἀπὸ μνήμης, ἀπὸ στήθους, μνημ. εἰπεῖν Αἰσχίν. 33. 32, πρβλ. Δημ. 1383. 7. **2)** μν. ἐπιπλήττω, ἐπιπλήττω οὕτως ὥστε νὰ μὴ λησμονῇ τις, Πλάτ. Πολιτικ. 257B.

μνημοσύνη, Δωρικ. **μνᾱμοσύνα**, ἡ, μνήμη, ἐνθύμησις, μν. τις ἔπειτα πυρὸς .. γενέσθω (ἀντὶ τοῦ: μεμνώμεθα πυρός), ἃς ἐνθυμώμεθα τὸ πῦρ, Ἰλ. Θ. 181· μν. τινος ἀνεγείρειν Πινδ. Ο. 8, 97.— παρ' Ἀττ. μόνον ὡς κύρ. ὄνομα, ἐπειδὴ **μνήμη** εἶναι ὁ κοινὸς τύπος. **II.** ὡς κύρ. ὄνομα, **Μνημοσύνη**, ἡ μήτηρ τῶν Μουσῶν, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 429, Ἡσ. Θεογ. 54, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 679, Πλάτ. Θεαίτ. 191D· μν. Διὸς εὐνέτις ἣ τέκε Μούσας Συλλ. Ἐπιγρ. 2037· διότι πρὸ τῆς εὑρέσεως τῆς γραφῆς μνήμη ἦτο τοῦ ποιητοῦ ἡ ἀρετὴ (μνήμην ἁπάντων μουσομήτορ' ἐργάτιν Αἰσχύλ. Πρ. 461)· ὅθεν κατά τινα παράδοσιν παρὰ Παυσ. Θ. 29, 2, αἱ τρεῖς πρῶται Μοῦσαι ἐν Βοιωτίᾳ ἐκαλοῦντο: **Μνήμη**, **Ἀοιδὴ**, καὶ **Μελέτη**.— Δωρ. τις τύπος **Μνᾱμόνα** ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 1248·— καὶ **Μνημώ**, οῦς, Ὀρφ. παρ Ὀλυμπιοδ. εἰς Πλάτ. Φίλ. σ. 268, ἐξ εἰκασίας τοῦ Gesner.

μνημόσυνον, τό, = **μνῆμα**, μνημεῖον, μνημόσυνον ἑαυτοῦ λιπέσθαι Ἡρόδ. 1. 185., 4. 166· καὶ ἄνευ τοῦ **ἑαυτοῦ**, μνημόσυνα λιπέσθαι, ἀποδέξασθαι ὁ αὐτ. 1. 185, 2. 101, 148, κ. ἀλλ.· σπανίως παρ' Ἀττ., ὡς Θουκ. 5. 11. **2)** ὑπόμνησις, ὑπόμνημα, σημείωσις, μνημόσυνα γράψομαι Ἀριστοφ. Σφ. 538· τουτί .. ἔστω τὸ μν. μοι αὐτόθι 559.— Ἐκκλ., ὡς καὶ νῦν, τελετὴ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τεθνεώτος, Ἰω. Νηστευτὴς 1924B.

μνήμων, Δωρ. **μνάμων**, ὁ, ἡ, **μνῆμον**, τό, γεν. **-ονος** (μνάομαι, μιμνήσκω)· — ὁ σκεπτόμενος, ἐνθυμούμενός τι, καὶ γὰρ μνήμων εἰμί, ἐνθυμοῦμαι καλῶς, Ὀδ. Φ. 95· μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν Αἰσχύλ. Πρ. 789· μετὰ γεν., ὁ σκεπτόμενος περί τινος, προσέχων εἴς τι, φάρτου τε μνήμων Ὀδ. Θ. 163 (ὁ Wolf, Proleg. lxxxix, δὲν ἔπρεπεν ἐκ ταύτης τῆς φράσεως νὰ συμπεράνῃ ὅτι οἱ καθ' Ὅμηρον Ἕλληνες ἐνεπιστεύοντο μόνον εἰς τὴν μνήμην καὶ δὲν ἐγίνωσκον γραφήν· διότι ἡ φράσις αὕτη εἶναι ὁμοία τῷ: δαιτὸς μνήσασθαι, κτλ., πρβλ. **μεμνῆσκω** B), πρβλ. Π. Ψ. 361· κακῶν μνήμονες Αἰσχύλ. Εὐμ. 382· μνήμοσιν δέλτοις φρενὸς ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 789. **2)** ὁ εἰς ἀεὶ ἐνθυμούμενός τι, ὁ μὴ λησμονῶν, Ἐρινύες Αἰσχύλ. Πρ. 516, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1360· μῆνις Αἰσχύλ. Ἀγ. 155. **3)** ὁ ἔχων καλὴν μνήμην, Ἀριστοφ. Νεφ. 414, 485, Πλάτ. Μένων 71C, Θεαίτ. 144A. **II.** ἐνεργ., ὁ ἀναμιμνήσκων, ὑπομιμνήσκων· ὅθεν, **1)** σύμβουλος, Εὐστ. 1697. 55. **2)** παρὰ τοῖς Δωριεῦσι τῆς Σικελίας, ὁ μνάμων, ἐπίσταθμος συμποσίου, Λατ. magister convivii, Πλούτ. 2. 612C: ἐν Λουκ. Συμπ. 3, Ἀνθ. Π. 11. 31, ἡ παροιμία, μισέω μνάμονα συμπόταν, ἐπιδέχεται ἁπλουστέραν ἑρμηνείαν. **3)** **μνήμονες**, ἀστικοὶ ὑπάλληλοι, ὡς τὸ **γραμματεῖς**, καλούμενοι οὕτως ὡς τηροῦντες τὴν μνήμην τῶν γεγονότων, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 6, 7· ἐν Ἁλικαρνασσῷ, Newton Ἐπιγρ. Ἁλικαρν. ἀρ. 1· ἐν Κρήτῃ, Ἐπιγραφ. ἐν Hell. J. τ. 13, σ. 54· πρβλ. **ἱερομνήμων**. **III.** Ἐπίρρ. **μνημόνως**, Ἀδ. π. Ζ. 13. 22.

μνησ-άρετος, ον, (ἀρετὴ) ὁ ἐνθυμούμενος τὴν ἀρετήν· **Μνησαρέτη** ἦτο τὸ ἀληθὲς ὄνομα τῆς ἑταίρας Φρύνης, Πλούτ. 2. 401A.

μνησί-δωρέω, Δωρ. **μνᾱσ-**, προαφέρω δημοσίας εὐχαριστίας, Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 12., 1072, 25.

μνησί-θεος, ον, ὁ ἐνθυμούμενος τὸν Θεόν, πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 394E.

μνησι-κᾰκέω, ἐνθυμοῦμαι ἀδικήματα ἢ κακὰ ἃ ἔπαθον παρά τινος, Ἡρόδ. 8. 29, Ἀριστοφ. Λυσ. 590, Δημ. 258. 12· ἰδίως ἐπὶ πολιτικῶν φατριῶν, Λυσ. 151. 5, κτλ.· οὐ μνησικακῶ, δὲν μνησικακῶ, κηρύττω ἀμνηστίαν, Ἀριστοφ. Πλ. 1146, Θουκ. 4. 74, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 43, καὶ Ῥήτορ., πρβλ. ἰδίως Δημ. 685. 7.— Συντάσσεται, μετὰ γεν. πράγμ., Ἀντιφῶν 115. 26· μετὰ δατ. προσ., Θουκ. 8. 73, Ἀνδοκ. 12. 40, Λυσ. 184. 2· μετὰ δατ. προσ. καὶ γεν. πράγμ., μ. τινί τινος, τρέφω πάθος μνησικακίας ἐναντίον τινος, διά τι πρᾶγμα, παρ' Ἀνδοκ. 115, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 1· καί, μν. περί τινος Ἰσοκρ. 299B, κτλ. **II.** μετ' αἰτ. πράγμ., τὴν ἡλικίαν μνησικακῶ, μνείαν ποιοῦμαι τῶν δεινῶν τοῦ γήρως, περιτελῶ τινα διὰ τὸ γῆράς του, μηδ' Ἰαπετὸν καλέσαντα μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν Ἀριστοφ. Νεφ. 999.

μνησικάκημα, τό, = **μνησικακία**, Εὐστ. Πονημάτ. 117. 48.

μνησῐκάκητικός, ἡ, όν, = **μνησίκακος**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 5, 12.

μνησῐκᾰκία, ἡ, ἐνθύμησις κακῶν ἢ ἀδικημάτων ἃ ἔπαθέ τις, Πλούτ. 2. 860A.

μνησί-κᾰκος, ον, ὁ ἀπομνημονεύων τὰ κακὰ ἃ ἔπαθε παρά τινος, ἐκδικητικός, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 3, 30, Ρητ. 2. 4, 17.

μνήσιος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μνήμην (ἐσχηματισμένον ὡς τὸ **κτήσιος**), Θεογνώστ. Καν. 58. 4.

μνησῐ-πήμων, ον, γεν. **-ονος**, ὁ ὑπομιμνήσκων τινὰ τὰ παθήματα, τὴν δυστυχίαν· μν. πόνος, ἡ ἀλγεινὴ ἐνθύμησις τῶν δυστυχιῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 180.

μνησι-στέφᾰνος, ον, ὁ ἔχων ἐν νῷ τοὺς στεφάνους, δηλ. ὁ περὶ στεφάνων, ἀγῶν Πινδ. παρ' Εὐστ. ἐν Πονημάτ. 50. 22.

μνησί-τοκος, ον, ὁ ἐνθυμούμενος τὸν τοκετόν, μὴ λησμονῶν νὰ γεννᾷ, γόνιμος, καρποφόρος, ἀμφίβ. παρ' Ἱππ. 593. 3· ὁ Κορᾶϊς (Πλούτ. 3, σ. 8) ἀναγινώσκει **κνησίτοκος**, καταστρέφων τὴν γέννα, κνῶν εἰς ἐξάμβλωσιν.

μνησῐ-χάρη, ἡ, (χαίρω) «ἡδονή» Ἡσύχ.

μνήσκομαι, ἀντὶ τοῦ **μεμνήσκομαι**, Ἀνακρ. 69. 4· πρβλ. **ὑπομνήσκω**.

μνηστεία, ἡ, ζήτησις γυναικός, ἀρραβώνισμα, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 30, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 14· μεταφορ., ἐπὶ μεγάλων γεγονότων, ἔτι ἐν μν. εἶναι, ἀκόμη ἐπιζητοῦσι τὴν εὔνοιαν τοῦ ποιητοῦ, Πλάτ. Μενέξ. 239C.— Καθ' Ἡσύχ.: «**μνήστεια**· γάμου ἑῶρα».

μνήστειρα, Δωρ. **μνάστ-**, ἡ, θηλ. τοῦ μνηστήρ, μνηστή, νύμφη, Ἀνθ. Π. 5. 276. **II.** ὡς ἐπίθ., ἡ ἀναμιμνησκομένη τινάς, ἐνθυμουμένη τι, Ἀφροδίτας μνάστειραν ὀπώρην Πινδ. I. 2. 8· πρβλ. **μνηστήρ**. II.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μνηστεῦον, ρῆματ. ἐπίθ. τοῦ μνάομαι, πρέπει τις νὰ μνημονεύσῃ, τινὸς Διον. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 2. 5, Εὐστ.

μνήστευμα, τό, τὸ ἐπιζητεῖν τὴν εὔνοιαν καὶ ἀγάπην γυναικός, ἐν τῷ πληθ., ἄλλης γυναικὸς ἐκπόνει μνηστεύματα, «κύτταξε ναύρης ἄλλην γυναῖκα», Εὐρ. Ἑλ. 1514· ὦ κακά μν., ὦ ἐλευθρία μνηστεία! ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 580.

μνήστευσις, ἡ, μνηστεία, Α. Β. 107.

μνηστευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς μνηστείαν, Γλωσσ.

μνηστεύω, Δωρ. **μναστεύω**: ἀόρ. **ἐμνήστευσα**: πρκμ. **μεμνήστευκα** Διόδ. 18, 23, Λουκ., ἀλλὰ παθαν., **ἐμνήστευμαι** καὶ **μεμνήστ-**, πρὸς παρθένον ἐ(ῆ με)μνηστευμένην ἀνδρὶ Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 27, τῇ ἐ(ῆ με)μνηστευμένῃ αὐτῷ 6, 5· — ὡς τὸ **μνάομαι**, ἐπιζητῶ τὴν ἀγάπην γυναικός, ζητῶ αὐτὴν εἰς γάμον, μετ' αἰτ., ἀγαθήν τε γυναῖκα καὶ ἀφνειοῖο θυγατρὸς μνηστεύειν Ὀδ. Χ. 276· τὴν πλεῖσται .. μνήστευον Ἡσ. Ἀποσπ. 73 (41)· ἐμνήστευσε τὴν γυναῖκα λαβεῖν Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 37· μνηστ. γάμον Εὐριπ. Ι. Α. 847, Πλάτ. Νόμ. 773Β· κερδίζω τὴν ἀγάπην γυναικός, ἀρραβωνίζομαι, νυμφεύομαι, Θέογν. 1108, Θεόκρ. 48. 6.— Παθ., ἐπὶ τῆς γυναικός, μναστευθεῖσ' ἐξ Ἑλλάνων Εὐρ. Ι. Τ. 208, πρβλ. Ἰσοκρ. 215Ε. **II**. ὑπισχνοῦμαι εἰς γάμον, ἀρραβωνίζω, τὴν θυγατέρα τινί Εὐρ. Ἡλ. 313· οὕτω, γάμον μνηστεύειν τινί, παρασκευάζω γάμον διά τινα, βοηθῶ τινα εἰς εὕρεσιν καὶ ἐπιτυχίαν συζύγου, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 265, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 511.— Μέσ., ζητῶ δι' ἐμαυτόν, Ἀπολλ. 2. 5, 12· τὴν χρῆσιν ταύτην καταδικάζει ὁ Λουκ. ἐν Σολοικ. 9, ἂν καὶ ἔχει αὐτὴν ὁ ἴδιος ἐν τῷ ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 23, Τοξ. 37· καὶ ἐν τῷ παθ. πρκμ., ὁ τὴν κόρην μεμνηστευμένος Ὄν. 26· — Παθ., σὺν Μαριάμ τῇ ἐ(ῆ με)μνηστευμένῃ αὐτῷ γυναικὶ Εὐαγγ. κ. Λουκ. β', 5. **III**. καθόλου ἐπιζητῶ, ἐπιδιώκω τι, μετ' αἰτ., χειροτονίαν Ἰσοκρ. 162Δ· μετ' ἀπαρ., μνηστευόμενος ἄρχειν ἑκόντων Πλουτ. Καῖσ. 58.

μνηστή, ἡ, ἴδε **μνηστός**.

μνηστήρ, Δωρ. μναστήρ, -ῆρος, ὁ, Ἐπικ. δοτ. πληθ., **μνηστήρεσσι**· (μνάομαι) — ὁ ἐπιζητῶν τὴν ἀγάπην γυναικός, ὁ θέλων νὰ λάβῃ γυναῖκά τινα εἰς γάμον καὶ ζητῶν αὐτήν, ἐραστής, «ἀρραβωνιαστικός», συχν. ἐν τῇ Ὀδ. ἐπὶ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, πρβλ. Σοφ. Τρ. 9 καὶ 15· μετὰ γεν., παιδὸς ἐμῆς μν. Ἡρόδ. 6. 130· ὡσαύτως, γάμων μν. Αἰσχύλ. Πρ. 739. **II** ὁ ἀνακαλῶν εἰς τὴν μνήμην, φέρων εἰς τὸν νοῦν, ἀγώνων, πολέμου Πινδ. Π. 12. 42, Ν. 1. 24.

μνηστήριος, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς μνηστείαν, μνηστήρια ὥρα Χριστοδ. Ἔκφρ. 68.

μνηστηριώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς μνηστῆρα, γέλως Κλήμ. Ἀλ. 196.

μνηστηροκτονία, ἡ, ὁ φόνος, ἡ σφαγὴ τῶν μνηστήρων, Εὐστ. 1393. 54, κέξ.

μνηστηρο-κτόνος, ον, ὁ τοὺς μνηστῆρας φονεύων, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 38.

μνηστηρο-φονία, ἡ, = **μνηστηροκτονία**, ἐπιγραφὴ τῆς Χ. Ραψῳδίας τῆς Ὀδυσσείας, Ἀθην. 192D, Πλούτ. 2. 294C.

μνηστής, οῦ, ὁ, = **μνηστήρ**, Φιλόξ. παρ' Ἀθην. 147B (ἔνθα νῦν **νήστις**).

μνῆστις, Δωρικ. **μνᾶστις**, **-τος**, ἡ, (μνάομαι) ἀνάμνησις, ἐνθύμησις, προσοχή, οὐδέ τις ἡμῖν δόρπου μνῆστις ἔην Ὀδ. Ν. 280· ἔντι παρέντων μνᾶστιν ἐπιθέσθαι Ἀλκμὰν 48· ἀλλ' ἴσχε κάμοῦ μν. Σοφ. Αἴ. 520, πρβλ. 1269· ὅτου .. ἀπορρεῖ μν. αὐτόθι 523· μνᾶστίν τινος παρέχειν τινί Θεόκρ. 28. 23: — νῦν δὲ ἐπειδὴ περιελήλυθε ὁ πόλεμος καὶ ἐπῖκται ἐς ὑμέας, οὕτω δὴ Γέλωνος μνῆστις γέγονεν, οὕτω λοιπὸν ἐνθυμήθητε τὸν Γέλωνα, Ἡρόδ. 7. 158. **II**. μνήμη, φήμη, Σιμωνίδ. 5.

μνηστός, ή, όν, (μνάομαι) οὗ τὴν ἀγάπην τις ἐκέρδησε, συνεζευγμένος, ἄλοχος μνηστή, σύζυγος νόμιμος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν παλλακήν (πρβλ. **κουρίδιος**), Ἰλ. Ζ. 264, Ὀδ. Δ. 36, κτλ.· οὕτω **μνηστή**, ἀπολ., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 780. — Ἴδε Κάντου Κριτικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τ. 2, σ. 325.

μνήστρια, ἡ, θηλ. τοῦ **μνηστήρ**, = **προμνήστρια**, Πολυδ. Γ', 51.

μνῆστρον, τό, μνηστεία, γάμος, Ἰουστινιαν. Πανδέκτ. σ. ?, ἔκδ. Spang., Pasin. Codd. Taur. 1, σ. 104.

μνηστύς, **-ύος**, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **μνηστεία**, μνήστευσις ζήτησις εἰς γάμον, παύσεσθαι .. μνηστύος ἀργαλέης Ὀδ. Β. 199· μή πως καταισχύνητέ τε δαῖτα καὶ μνηστῦν [ῦ ἐν ἄρσει], Π. 294, Τ. 13.

μνήστωρ, **-ορος**, ὁ, ὁ σκεπτόμενος περί τινος, τινος Αἰσχύλ. Θήβ. 131. **II** οἱ **μνήστορες**, οἱ τοῦ Ὁμήρου **μνηστῆρες**, Κλήμ. Ἀλ. 212· οὕτω Νικήτ., κλ.

μνιάρος, ά, όν, πλήρης μνίων (θαλασσίων βρύων), Ὀππ. Ἁλ. 2. 167. **2)** μαλακὸς ὡς τὰ μνία, τὰ θαλάσσια βρύα, τάπης Ἀνθ. Π. 6. 250.

μνιώεις, **-εσσα**, **-εν**, = τῷ προηγ., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1237.

μνίον, τό, θαλάσσιον μικρὸν φυτὸν μὲ φύλλα ὡς τὰ ἔριον, Λυκόφρων 398· ὡς τὸ **βρύον**· συγγενὲς τῷ **μνόος**· πρβλ. τὸ ἑπόμ. [ῐ, Νουμήν. παρ' Ἀθην. 295C· ἀλλὰ ῐ̄ ἐν Νικ. Ἀλεξιφ. 396, πρβλ. 497, καὶ ἴδε **Ὄριον**].

μνιός, = **ἄπαλός**, παρ' Εὐφορίωνι ἐν Ἀνεκδ. Κραμ. τ. 2, σ. 378, 1, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **μναῖον**.

μνιῶδης, ες, (εἶδος) = **μνιαρός**, Νικ. Ἀλεξιφ. 497.

μνοΐα ἢ **μνωΐα**, συνηρ. **μνῷα**, ἡ, τάξις δούλων ἢ δουλοπαροίκων ἐν Κρήτῃ, Σχόλιον Ὑπέρίου τοῦ Κρητὸς (27 Bergk) παρ' Ἀθην. 696Α, 263F, Στράβ. 542, Ἡσύχ.· — ἐντεῦθεν **μνοΐτης**, καὶ **μνωΐτης**, συνηρ. **μνῴτης**, **ου**, ὁ, εὐγενὴς οἰκέτης ἐν Κρήτῃ, Ἑρμῶναξ ἐν Κρητικαῖς γλώσσαις παρ' Ἀθην. 267C, Πολυδ. Γ', 83. Πρβλ. Müller Dor. 3. 4. § 1.

μνόος, συνηρ. **μνοῦς**, (ὡς τὸ **χνόος**, **χνοῦς**), ὁ, λεπτὸς χνοῦς, «χνοῦδι», λεπτὴ πτέρωσις, ὡς ἐπὶ νεοσσῶν, Λατ. pluma, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 254, Ἀνθ. Π. 5. 121.— Καθ' Ἡσύχ.: «μνοῦς· ἔριον ἁπαλώτατον, καὶ ἡ πρώτη τῶν ἀμνῶν καὶ πώλων ἐξάνθησις. καὶ τὰ λεπτότατον πτερόν, κυρίως δὲ τῶν χηνῶν». **II**. παρ' Ἐφίππῳ ἐν «Κύδωνι» 2, φαίνεται ὅτι σημαίνει γλύκισμά τι ἢ εἶδος πλακοῦντος. (Συγγενὲς τῷ **μνίον**, **μνιός**).

μνοῦδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **μνόος**, Γλωσσ.· πρβλ. Λοβεκ. Φρύνιχ. 87.

μνωΐα, **μνωΐτης**, ἴδε ἐν λέξ. **μνοΐα**.

μνωόμενος, **μνώοντο**, ἴδε ἐν λέξ. **μνάομαι**.

μογγᾶς ἢ **μογγάς**, ὄνομα εἴδους μανιώδους ὀρχήσεως, παρ' Ἀθην. 629D, πρβλ. **κερνοφόρος**, **θερμαστρίς**.

μογγία, ἡ, ἰδιότης τοῦ μογγοῦ, Εὐστ. Θεσ. σ. 529, ἔκδ. Μι. τ. 136.

μογγός, όν, ὁ ἔχων φωνὴν βραχνὴν καὶ ἀσθενῆ, ἔστω δὲ τῇ φωνῇ μὴ μογγός, ἀλλὰ λαμπρὸς Ἱπποτρ.

μογερός ά, όν, ὡσαύτως **ός**, **όν**, Νικ. Ἀλεξιφ. 419· ποιητ. ἐπίθ. (πρβλ. **σμυγερός**), **I** ἐπὶ προσώπων, ὁ κοπιῶν, ὁ τεθλιμμένος, ἄθλιος, δυστυχής, Αἰσχύλ. Πρ. 565, Θήβ. 827, Εὐρ. Τρῳ. 778, 785, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1207· οὕτω, μ. οἶκοι Σοφ. Ἠλ. 93.— Ἐπίρρ. **-ρῶς**, Μανέθων 1. 146. **II**. ἐπὶ πραγμάτων, κοπώδης, θλιβερός, βαρύς, ἄχεα Εὐρ. Μήδ. 205.

μογέω, Ὅμ. (κατὰ μετοχ.)· Ἰων. παρατ. **μογέεσκον**, Νόνν., Ἐπικ. ἀόρ. **μόγησα**, Ὅμ.· Ἐπικ. μετοχ. πρκμ. **μεμογηώς** Νικ. Θηρ. 830, Ἀλεξιφ. 529· (μόγος). Ῥῆμα ποιητ., κοπιῶ, κοπιάζω, ὑποφέρω, παρ' Ὅμ. συνήθως μετὰ συστοίχ. αἰτ., ὅσσα γε .. θεῶν ὀτητι μόγησα Ὀδ. Η. 214· μάλα πολλὰ πάθον καὶ πολλὰ μόγησα Ἰλ. Ι. 492 (488)· πολλὰ μογήσας Β. 690, κτλ.· τῷ ἐπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ, ἐφ' ᾧ μογήσῃ, Ὀδ. Π. 19, πρβλ. Ἰλ. Α. 162· ὅσα .. ἀμφ' ἐμοὶ Ὀδ. Δ. 152· εἵνεκ' ἐμεῖο πολέας ἀέθλους αὐτόθι 170· οὕτω καὶ παρ' Ἡσ. καὶ Θεόγν.· — ἀπολ. κατὰ μετοχ., ἐξ ἔργων μογέοντες, κεκμηκότες ἐκ τῶν ἔργων, Ὀδ. Ω. 388· καὶ ἐπομένως σχεδὸν = τῷ **μόγις**, μετὰ δυσκολίας, δυσκόλως, μόλις μετὰ κόπου, μογέων ἀποκινήσασκε Ἰλ. Α. 636· θέσαν μογέοντες Μ. 28. **2)** παρὰ Τραγ., πονῶ, ἀλγῶ, θλίβομαι, συμπονήσατε τῷ νῦν μογοῦντι Αἰσχύλ. Πρ. 275· μὴ πταΐσας μογῇς ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1624· μογοῦντα πλευρά, κατὰ τὰ πλευρά, Εὐρ. Ἄλκ. 849· τινί, ἕνεκά τινος, Ἀνθ. Π. παράρτ. 66 Πρβλ. **πονέω**.

μόγημα, τό, κόπος, πρωσπάθεια, Νικ. Χραν. 225C.

μογι-λάλος, ον, ὁ μόλις λαλῶν, Α. Β. 100· βωβός, ἄλαλος, Ἑβδ. (Ἰησ. ΛΕ', 6,) Καιν. Διαθ.

μογέομες, Λακων. ἀντὶ τοῦ **μογέαμεν**, Ἀριστοφ. Δυσ. 1000 πρβλ. Λοβεκ. Φρύνιχ. 82.

μογίοντι· «μογοῦσι, πυρέσσουσι. Δωριεῖς» Ἡσύχ.

μόγις, Ἐπίρρ., (μόγος) μετὰ κόπου καὶ πόνου, δηλ. μόλις, μετὰ δυσκολίας, Ἰλ. Ι. 355, Ὀδ. Γ. 119, κτλ., Ἡρόδ. 1. 116, Δυσ. 166. 10· μόγις παρειποῦσ' Αἰσχύλ. Πρ. 131, πρβλ. Πίρσ 509· τὸν μαινόμενον, τὸν Κρῆτα, τὸν μόγις Ἀττικὰν Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἑορταῖς» 6· μηθενὸς θεῖσθαι ἢ μ., ἢ μόλις τινός, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 3, 26· πάνυ μ. Πλάτ. Πρωτ. 360D· μ. πως ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 155Ε — συχνάκις συνάπτεται μετὰ παροιμίου ἐπιρρήματος, μόγις καὶ βραδέως, μόγις καὶ κατ' ὀλίγον, κτλ., «μόλις καὶ μετὰ βίας», Duker εἰς Θουκ. 7. 40, Dorv. εἰς Χαρίτ. σ. 345· βίᾳ καὶ μ. Πλάτ. Φαίδων 108Β.— Πρβλ. τὰ μεθ' Ὅμ. **μόλις**, καὶ Κάντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 163-165. [ῐ̆ ἐν ἄρσει, Ἰλ. Χ. 412].

μογῖα-αψ-εδάφα, ἡ, (ἅπτομαι, ἔδαφος) ἡ μόλις ἐγγίζουσα τὸ ἔδαφος, ἐπίθ. τῆς ποδάγρας, Λουκ. Τραγῳδοποδάγρα 199.

μόγος, ου, ὁ, μόχθος, κόπος, Ἰδρῶ θ', ὃν ἵδρωσα μόγῳ Ἰλ. Α. 27· ἀέθλους ἐξανύσαντα μόγῳ Συλλ. Ἐπιγρ. 434. **2)** ταλαιπωρία, κακοπάθεια, Λατ. labor, Σοφ. Ο. Κ. 1744· πρβλ. **μόχθος**. (Πρὸς τὰ **μόγος**, **μογέω**, **μογερός**, πρβλ. **μόγις**· πρὸς τὸ **μόλις**, πρβλ. Λατ. molior, molestus· — **μόγος**, ὡσαύτως **μόχθος**, μετὰ παρεμβαλλομένου θ, πρβλ. **ἄχος**, **ἄχθος**).

μογοστοκία, ἡ, δύσκολος, ἢ ἐπώδυνος τοκετός, Μανέθων 1. 337.

μογοστόκος, ον, ἐπίθ. τῆς Εἰλειθυίας, ἡ βοηθοῦσα τὰς γυναῖκας κατὰ τὸν τοκετόν, Ἰλ. Δ. 270, Π. 187, κτλ.· προσέτι ἐπίθ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς Ἀρτέμιδος, Θεόκρ. 27. 29. — Κατ' Ἡσύχ.: «μογοστόκος Εἰλείθυια· ἡ μογοῦσα καὶ πονουμένη περὶ τοὺς τοκετούς· τουτέστιν λοχεύτρια», κατὰ δὲ Σουίδ.: «μογοστόκος, περὶ τοὺς τόκους κακοπαθοῦσα· ἔνιοι δὲ μόγους τῇ τεκούσῃ ἐπιφέρουσα». **2)** ὁ ὑποφέρων τὰς ὠδῖνας τοῦ τοκετοῦ, Τρυφιόδ. 386· μ. ὠδῖνες, δύσκολος τοκετός, ὀδυνηρός, Λυκόφρ. 829. (Οὐχὶ **μογόστοκος**, ἴδε Buttm. Lexilog. ἐν λέξ. **Θέακελος**).—Ἴδε Κόντου Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τ. 1, σ. 534 κέξ.

μόδα· «στρώματα» Ἡσύχ.

μόδιος, ὁ, μέτρον ξηρῶν, κυρίως σιτηρῶν, Λατ. modius, = πρὸς τὸ ἕκτον τοῦ μεδίμνου, περίπου 8 $\frac{3}{4}$ λίτρ., Δείναρχ. 95. 37, Πλουτ. Δημήτρ. 33· — ἀγγεῖον τοιαύτης χωρητικότητος, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 15. **II.** μέτρον μήκους ἴσον πρὸς 200 ὀργυιάς, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἥρωνος.

μοδισμός, ὁ, τὸ μετρεῖν κατὰ μοδίους, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἥρωνος, Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 347, κλ.

μόδος, ὁ, φυτόν τι, πιθ. = **μάδαν**. **μάδος**, **μαδωνέα**, Ἱππ. 403. 17.

μόθαξ, **-ᾶκος**, ὁ, = **μόθων**, Φύλαρχ. παρ' Ἀθην. 271E, Ἀλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 43· — «μόθακες· οἱ ἅμα τρεφόμενοι τοῖς υἱοῖς δοῦλοι παῖδες» Ἡσύχ.

μόθος, ὁ, μάχη, θόρυβος τῆς μάχης, καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος Ἰλ. Η. 147, κτλ.· οἶδα δ' ἐπαΐξαι μόθον ἵππων Η. 240· συμμιενέων μόθον οὐ τρέσεν Συλλ. Ἐπιγρ. 401'—ἐν τῷ πληθ., Καλλ. Ἐπιγράμμ. 71. (Πρβλ. Σανσκρ. math, math-ámi (agito), math-anam (agitatio)· Ἀρχ. Σκανδ. mönd-ull (ἡ χεὶρ ἢ λαβὴ τοῦ χειρομύλου)· Σλαυ. met-a (turbo), κτλ.).

μόθουρα, ἡ, ἡ λαβὴ κώπης, Ἡσύχ.

μόθων, **-ωνος**, (ὡσαύτως **μόθαξ**, ὃ ἴδε), ὁ· ἐν Λακεδαίμονι οἱ **μόθωνες** καὶ **μόθακες** φαίνεται ὅτι ἦσαν τέκνα Εἱλώτων ἀνατρεφόμενα μετὰ τῶν νέων Σπαρτιατῶν καὶ ἀπελευθερούμενα κατόπιν ἀλλ' ἄνευ πλήρων πολιτικῶν δικαιωμάτων (ἐνῷ οἱ τρόφιμοι ἦσαν υἱοὶ πτωχῶν ἐλευθέρων ἀνατρεφόμενοι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον), Müller. Dor. 3. 3. § 5. Ἕτεροι ταυτίζουσι τοὺς **μόθωνας** καὶ **τραφίμους**, ἴδε Φύλαρχ. (44) παρ' Ἀθην. 271E, ἐν παραβολῇ πρὸς Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 9. — Ἐπειδὴ δὲ οἱ τοιαύτης περιποιήσεως τυγχάνοντες εἵλωτες ἦτο ἐπόμενον νὰ ῥέπωσιν εἰς ἔπαρσιν καὶ αὐθαιρεσίαν, διὰ τοῦτο ἡ λέξις, **2)** **μόθων** παρ' Ἀττ. σημαίνει ἄνθρωπον αὐθάδη καὶ ἀναίσχυντον, Ἀριστοφ. Πλ. 279· ὑπάρχει δὲ καὶ ἐπίκλησις αὐτοῦ ὡς θεοῦ τῆς ἀναιδείας, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 635.

II. ὡσαύτως καὶ ἀκόλαστός τις ὀρχησις, Εὐρ. Βάκχ. 1060, Ἀριστοφ. Ἱππ. 697, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 279, Müller Dor. 3. 3. § 3. **2)** μέλος τι πρὸς αὐλόν, Τρύφων παρ' Ἀθην. 618C.

μοθωνέα, ἡ, ὁ χαρακτὴρ τοῦ **μόθωνος**, «ἀλαζονεία», Ἡσύχ., Σουίδ.

μοθωνικός, ἡ, όν, ὅμοιος πρὸς **μόθωνα**, Λατ. vernilis, Ἴων ἐν Πλουτ. Περικλ. 5.

μοιμυάω, **μοιμύλλω**, ἴδε **μυάω**.—Καθ' Ἡσύχ.: «μοιμυᾶν· τὸ τὰ χείλη πρὸς ἄλληλα προσάγειν». — «μοιμύλλειν θηλάζειν. ἐσθίειν. καὶ τὰ χείλη προσάπτειν ἀλλήλοις».

μοιόν, τό, «αἰδοῖον» Ἀρκάδ. 121, 24.

μοῖος ἢ **μοιός**, «σκυθρωπὸς» Ἡσύχ., ἴδε **σμοιός**.

μοῖρα, ας, Ἰων. ὡσαύτως **μοῖρα** (οὐχὶ η), ης· (μείρομαι)· μέρος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὅλον, τριτάτη μ. νυκτὸς Ἰλ. Κ. 253· τριτάτην .. ἐν δώμασι μ. Ὀδ. Δ. 97· μενέτω τριτάτη ἐνὶ μ. Ἰλ. Ο. 195. **2)** μέρος, μερὶς γῆς, χώρας, κτλ., χώρης Π. 68· μ. πατρῴας γῆς διαιρετὴν Σοφ. Τρ. 163· ἡ Περσέων μ. Ἡρόδ. 1. 75, κτλ.· Πελοποννήσου τὰς δύο μοίρας Θουκ. 1. 10. **3)** διαίρεσις λαοῦ, Ἡρόδ. 1. 146· διαίρεσις στρατοῦ, Ἡρόδ. 6. 6. παρὰ Βυζαντίνοις, στρατιωτικὸν τάγμα, ἴδε Δουκάγγ. ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. Ξεν., κλ., συχνάκις συγχέεται μετὰ τοῦ μόρα. **4)** πολιτικὴ μερίς, Λατ. paries, πάντα πρὸς τὴν ἑωυτοῦ μ. προσεθήκατο Ἡρόδ. 5. 69· τριῶν δὲ μοιρῶν ἡ 'ν μέσῳ σῴζει πόλιν Εὐρ. Ἰκ. 244. **5)** μοῖρα γεωγραφική, Πτολεμ.

II. τὸ μέρος, ἡ μερίς, τὸ μερίδιον ὅπερ ἀναλογεῖ εἴς τινα, κυρίως κατὰ τὴν διανομὴν τῆς λείας, ἴση μοῖρα Ἰλ. Ι. 318· μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων Ὀδ. Α. 534· ἢ φαγητοῦ, μοῖρας ἔνεμον Θ. 470, σπλάγχνων μ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1105· πρβλ. Ξ. 448, κτλ· μ. ἔχειν γαίης Ἡσ. Θ. 413· ἡ τοῦ πατρὸς μοῖρα, ἡ κληρονομία, τὸ μερίδιον κληρονομίας ἐκ τοῦ πατρός, παρὰ Δημ. 1067. 5, πρβλ. Ἀνθ. Π. 11. 382, 22· ἐντεῦθεν. **2)** ἐν διαφόροις φράσεσιν, οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν, δὲν ἔχουσι μερίδιον αἰδοῦς, οὐδ' ἐλαχίστην αἰδῶ, Ὀδ. Υ. 171· παντὸς μ. ἔχειν Ἀναξαγ. Ἀποσπ. 8· μ. ἔχειν ἀχέων Αἰσχύλ. Θήβ. 974· ἔχουσι μοῖραν οὐκ εὐπέμπελον, ἔργον .. , ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 476· τέσσαρας μοῖρας ἔχον ἐμοί, κατέχον τὸν τόπον τεσσάρων συγγενῶν εἰς ἐμέ, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 238· μ. ἡδονῆς πορεῖν ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 631· κατὰ τὴν ἰδίαν ἑκάστου μοῖραν, pro virili parte, Λυκοῦργ. 156. 7· οὐκ ἐλαχίστην συμβάλλεσθαι μ. πρός τι Πλούτ. 2. 9F. **III.** τὸ μερίδιον ἑκάστου ἐν τῇ ζωῇ, ὁ κλῆρος, ἡ τύχη, ὁ προορισμὸς ἑκάστου, ἡ μοῖρα, Ὅμ., κτλ· τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς τύχης, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καλῆς, π. χ. κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀμμαρίη, Ὀδ. Υ. 78· ἐπὶ γάρ τοι ἑκάστῳ μ. ἔθηκαν ἀθάνατοι, εἷς ἕκαστον ἔδωκαν τὴν τύχην του, Τ. 592· ἡ πεπρωμένη μ. Ἡρόδ. 6. 91· ἐξιστορῆσαι μ. Αἰσχύλ. Θήβ. 606, πρβλ. Ἀγ. 1314, κτλ.· μοῖρ' ἐστι, μετ' ἀπαρ., εἶναι ἡ μοῖρά τινος .. , ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους ἰδέειν Ὀδ. Δ. 475· οὐ γάρ πώ τοι μοῖρα θανεῖν Ἰλ. Η. 52, πρβλ. Ο. 117· ὡσαύτως μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., εἰ μοῖρα .. δαμῆναι πάντας ὁμῶς Ρ. 421, πρβλ. μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο.. δαμῆναι Π. 434· ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλέα θανεῖν Σοφ. Φιλ. 331· αὐτὸν ἥξει μ. πρὸς παιδὸς θανεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 715· εἴ μοι ξυνεῖη φέροντι μοῖραν (ὑπὶ. φέρειν) αὐτόθι 864· — μ. βιότοιο, πεπρωμένον τοῦ βίου, Ὀ. Δ. 170· ἐκπλῆσαι μ. τὴν ἑωυτοῦ Ἡρόδ. 3. 142, πρβλ. 1. 121· ἐν τῷ πληθ., παράγειν μοίρας ὁ αὐτ. 1. 91· ὑπὲρ μοῖραν (ἴδε ἐν λέξ. **μόρος**), Ἰλ. Υ. 336· — παρ' Ἀττ., ἀγαθὴ μοῖρα, κατὰ καλὴν τύχην, Εὐρ. Ἴων 153· θείᾳ μοίρᾳ, κατὰ θείαν πρόνοιαν, Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 18· κατά τινα θείαν μ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 9, 1. **2)** ὡς τὸ μόρος, ἡ ὡρισμένη διὰ τὸν ἄνθρωπον μοῖρα, ὁ θάνατος Ἰλ. Ζ. 488, Ὀδ. Δ. 560· πλῆρες· θάνατος καὶ μοῖρα Ἰλ. Ρ. 672, κτλ.· μοῖρα θανάτου Αἰσχύλ. Πρ. 917, Ἀγ. 1462· πρὸς μοίρας Σοφ. Ἀποσπ. 603· — ὡσαύτως, ἡ αἰτία τοῦ θανάτου, Ὀδ. Φ. 24. **IV.** τὸ κατὰ τὸ δίκαιον καὶ προσῆκον, τὸ ὀρθὸν καὶ νόμιμον, Λατ. quod fas est, παρ' Ὅμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ φράσει, κατὰ μοῖραν, ὡς προσήκει, πρεπόντως, ἐν τάξει, ὀρθῶς, Ἰλ. Π. 367· κατὰ μοῖραν ἔειπες, ἔειπε Δ. 286, κτλ.· οὕτως, ἐν μοίρῃ Τ. 186, Ὀδ. Χ. 54, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 775C· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ παρὰ μοῖραν, Ὀδ. Ξ. 509· μοῖραν νέμειν τινί, ἀπονέμειν τινὶ τὸν προσήκοντα σεβασμόν, Σοφ. Τρ. 1239, πρβλ. Blomf. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 299 (292)· ἔχει μ., εἶναι πρέπον καὶ δίκαιον, Εὐρ. Ἱππ. 988. **2)** σεβασμός, ἐκτίμησις, ἐν οὐδεμιᾷ μοίρῃ μεγάλη ἦγον (τὸν Ἄμασιν), δὲν εἶχον οὐδένα σεβασμὸν πρὸς αὐτόν, Ἡρόδ. 2. 172· ἐν μείζονι μ. εἶναι Πλάτ. Κρίτων 51B· ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μ. Θεόκρ. 14. 49· μεγάλην μ. καὶ τιμὴν ἔχειν Πλάτ. Κρατ. 398B· κατατιθέναι τι ἐν μοίραις ἐλάττοσι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 923B· — τὸ ἐν Σοφ. Ο. Κ. 278 χωρίον· τοὺς θεοὺς μοίραις ποιεῖσθε, τοιαύτην τινὰ σημασίαν πρέπει νὰ ἔχῃ· ἀλλ' ὑπάρχουσι παλαιαὶ ἤδη διορθώσεις, μοῖραν, μοίρας, καὶ τὸ χωρίον διαμένει εἰσέτι ἀμφίδολον, ἀλλ' ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ, καὶ παράρτημα ἐν πελ. 275. **V.** μετὰ γεν., σχεδὸν περιφρ., μ. φρενῶν ἀντὶ φρένες, Αἰσχύλ. Εὐμ. 105· μ. Ἀφροδίτας ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 1041· ἐν τῇ τοῦ ἀγαθοῦ μοίρᾳ εἶναι, θεωρεῖσθαι ὡς ἀγαθόν, Λατ. in numero .. esse, Πλάτ. Φίλημ. 54C· ἄγειν καὶ φέρειν ἐν πολεμίου μ., ὥσπερ πολέμιον, Δημ. 639. 25· μ. νόστου ἀντὶ νόστος, Πινδ. Π. 4. 349· ὡς ἐν παιδιᾶς μοίρᾳ, Λατ. tanquam per lusum, Πλάτ. Νόμ. 656B· ὡς ἐν φαρμάκου μ. Πλούτ. 2. 6E· ὥσπερ ἐν προσθήκης μ. Λουκ. Ζεῦξις 2· μέτοχος εἶναι τῆς τοῦ ἀγαθοῦ μοίρας, ὅπ. τοῦ ἀγαθοῦ, Πλάτ. Φίλημ. 60B· θείας μ. μετέχειν, εἶναι μέτοχον θειότητος, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 322A· ἀνδρὸς μοίρᾳ προσετέθη, ἐθεωρήθη ἀνδρικόν, Θουκ. 3. 82.

B. **μοῖρα**, ὡς κύρ. ὄνομα, Μοῖρα, ἡ θεὰ τοῦ πεπρωμένου, ἀντίστοιχος τῷ Λατ. Parca, διανέμουσα εἰς ἕκαστον τὸ ἀνῆκον μέρος καλοῦ καὶ κακοῦ· — περὶ τῆς σχέσεως αὐτῆς πρὸς τὴν Αἶσαν, ἴδε Gladstone's Hom. Studies 2. 291 κέξ. —Ὁ Ὅμ. ἐπὶ ταὐτότητι τῆς σημασ. ἔχει τὴν λέξ. ἀεὶ καθ' ἑνικ., πλὴν ἐν Ἰλ. Ω. 49. Εὑρίσκομεν δὲ αὐτὰς τρεῖς τὸν ἀριθμὸν μὲ τὰ ὀνόματα Κλωθώ, Λάχεσις καὶ Ἄτροπος πρῶταν ἐν Ἡσ. Θ. 218, ἔνθα λέγονται ὡς θυγατέρες τῆς Νυκτὸς (ἴδε μητροκασιγνήτη), ἀλλ' αὐτόθι 904 λέγονται θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος· — οἱ Τραγ. μεταχειρίζονται ἑνίοτε τὸν ἑνικ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 130, Χο. 910, κτλ.· ἄλλοτε τὸν πληθ., Πρ. 516, 895, Χο. 306, κτλ.— Παρ' Ὅμ. ἐνίοτε Μοῖρα θεοῦ Ὀδ. Α. 292· Μοῖρα θεῶν Γ. 269· ἂν καὶ ἐν τοιαύταις περιστάσεσι θὰ ἦτο ἴσως καλλίτερον νὰ γράφηται μοῖρα ὡς προσηγορ., «τύχη», (οὕτω καὶ ὁ Wolf ἐν Ὀδ. Χ. 413), ὡς ἐν τῇ ὁμοίᾳ φράσει Διὸς αἶσα, δαίμονος αἶσα —Ἡ Μοῖρα εἶναι συχνάκις παρ' Ὅμ. ἡ θεὰ τοῦ θανάτου, ὡς ἐν Ἰλ. Δ. 517., Σ. 119· ἡ καθύλου, τοῦ κακοῦ, τῆς δυστυχίας, ὡς Ε. 613., Τ. 87· ἂν καὶ τότε δρίζεται διά τινος ἐπιθέτου, ὡς Μ. κραταιή, ὀλοή, καιή, δυσώνυμος, Μ. ὀλοὴ θανάτοιο· ὁ Ὅμ. ἔχει ὡσαύτως συνηρημένως: θάνατος καὶ Μ. κραταιή, Θεὸς καὶ Μ. κρ., Ἰλ. Τ. 410.— **Μοῖραι**, ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 172.

μοιρ-ᾱγέτης, ου, Ἰων. **-ηγέτης**, εω, Δωρ. **-ᾱγέτας**, α, ὁ, ὁ ὁδηγῶν τὴν μοῖραν, τὸ πεπρωμένον, ἐπὶ τοῦ Διὸς ὡς ἡγέτου τῶν Μοιρῶν, Παυσ. 5. 15, 5., 8. 37, 1· ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ αὐτ. ἐν 10. 24, 4, πρβλ. Ἀλκίφρ. 1. 20· πολέων μ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1127.

μοιράδιος, = **μοιρίδιος**, ἴδε.

μοιράζω, = **μοιράω**, Φίλων Ι, 185, 1.

μοιραῖος, α, ον, ὁ ὁρίζων τὴν μοῖραν τῶν θνητῶν, ἀλλ' ὦ μοιραῖοι θεοί καὶ μοιραγέται δαίμονες Ἀλκίφρων 1. 20· ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀνήκων εἰς τὰς Μοίρας, μοιραίοισι μίτοισι Μανέθ. 5, 8.—Ἐπίρρ. **μοιραίως**, κατὰ τὴν θέλησιν τῶν μοιρῶν, ὡς πέπρωται, ὡς εἵμαρται, Πρισκιαν. 15, 4, 24. **II.** (ἐκ τοῦ **μοῖρα** I, 5) ὁ ἀνήκων εἰς γεωγραφικ. μοῖραν, Μαθημ.

μοιράρχης, ου, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς μοίρας, στρατιωτικῆς διαιρέσεως (ἴδε **μοῖρα** I, 3), Λέοντ. Τακτ. 4, 8, 42, ὁ ἄλλως καλούμενος **δρουγγάριος**.

μοιρᾶς, ᾶδος, ἡ, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **μοιρίς**. ἴδε.

μοιρᾶσία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, «μοιρασιά», Cotel. Mon. Eccl. 1. σελ. 152.

μοίρασις, εως, = τῷ προηγ., μεταγεν.

μοιράφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **μοῖρα**, Θεογνώστου Κανόν. 127, 1.

μοιράω, μέλλ. **-άσω** [ᾰ], Ἰων. **-ήσω** (μοῖρα). Μοιράζω διανέμω, κρέα Λουκ. Προμ. 6 καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, μοιράζομαι μετ' ἄλλων, ἐμοιράσαντο .. κτήματα Αἰσχύλ. Θήβ. 907.—Μέσ. ὡσαύτως, λαμβάνω τι ὡς μερίδιόν μου, λαμβάνω τι ὡς τύχην μου ἢ κλῆρόν μου, Λατ. sortiri, μετ' αἰτ., εἰ δέ κεν ἄλλως ἀνέρα μοιρήσαιο, φέρειν καὶ τοῦτον ἀνάγκη Ναυμάχ. παρὰ Στοβ. 437, 54· μετὰ γεν., ὅσα ψυχῆς μεμοίραται Φίλων περὶ Κοσμοποιΐας 18, πρβλ. Φάλαρ. 40.—Παθ., τεθνάναι μεμοίραται ἡμῖν (ὡς τὸ εἵμαρται, ἴδε ἐν λ. **μείρομαι**), εἶναι πεπρωμένον εἰς ἡμᾶς, εἶναι τὸ «γραφτό μας», Ἀλκίφρων 1, 25· τὰ μεμοιραμένα Λουκ. Θεῶν Ἐκκλησία 13. **II.** Μέσ., χαλτας ἐμοιρήσαντο, ἐξέπασαν τὰς τρίχας των, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1533. **III.** Παθ., τήκομαι, ἐνὶ φλογὶ μοιρηθεῖσα χαλδάνη Νικ. Θ. 51.

μοιρη-γενής, ές, (γενέσθαι) ὁ εὐνοηθεὶς ὑπὸ τῆς μοίρας κατὰ τὴν γέννησιν, ὁ γεννηθεὶς εὐτυχής, καλότυχος, Ἰλ. Γ. 182.

μοιρηγέτης, ου, ὁ, Ἰων. ἀντὶ **μοιραγέτης**.

μοιρῖᾶος, α, ον, (μοῖρα I, 5) ὁ περιέχων μίαν γεωγραφ. μοῖραν, ἢ ἔχων μιᾶς μοίρας διάστημα, Πτολεμ. Γεωγρ. 2, 30, Συνεσ. Ἐπιστ. σ. 311Β.

μοιρίδιος, α, ον· ὡσαύτως **ος**, **ον**, (μοῖρα)·— ὡς τὸ τοῦ Ὁμήρου **μόρσιμος**, ὡρισμένος ὑπὸ τῆς μοίρας, προωρισμένος, πεπρωμένος, Λατ. fatalis, μ. ἆμαρ κτλ., ἡ μεμοιραμένη ἡμέρα Πινδ. Π. 4, 454· σύν τινι μ. παλάμᾳ Ο. 9, 38· μοιρίδιον ἦν ὁ αὐτ. ἐν Π. 1, 108· ἐκ τῶν Τραγ. ὁ Σοφ. ποιεῖται χρῆσιν τῆς λέξ. δὶς (ἐν λυρικοῖς χωρίοις), μοιριδία τίσις Σοφ. Ο. Κ. 228 (ἔνθα τὸ Λαυρ. Ἀντίγραφ. μοιραδία)· ἀ μοιριδία τις δύνασις δεινὰ ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 951· οὕτω, μ. θάνατος Ἐπίγρ. παρὰ Πλουτ. 2, 109D· ἐν ταὐτῷ φέγγει μ. Ἐπίγρ. παρ' Ἀθην. 61Β· μ. μελέτη Ἀνθ. Π. 11, 25. **II.** ὁ ὁρίζων τὴν μοῖραν τινος, ἄστρα Ὀρφ. Ὕμν. 6, 6.

μοιρικός, ή, όν, (**μοῖρα** I, 5) ὁ ἀνήκων εἰς μοῖρας, Παραφρ. Πτολ. Τετραβ. 110Α.— Ἐπίρρ. **μοιρικῶς**, ἅπαντας δὲ ἑτέμομεν μοιρικῶς, κατὰ μοίρας, Συνεσ. Ἐπιστ. 311Β.

μοίριος, α, ον, (μοῖρα) ὁ μεμοιραμένος, ὀφειλόμενος, τιμαὶ Πινδ. Ἀπασπ. 24.

μοιρίς, ίδος, ἡ, διηρημένη, μ. λίτρα, ἡμίσεια λίτρα, ἢ λίτρα διηρημένη εἰς δύο ἴσα μέρη, Νικ. Ἀλ. 327 (ἕτεροι **μοιράς**).

μοιρο-γνωμόνιον ὄργανον, τό, (**μοῖρα** I, 5, **γνώμων**), ἀστρονομικὸν τε ὄργανον ὃ μετεχειρίζετο ὁ Πτολεμ. πρὸς καταμέτρησιν τῶν μοιρῶν.

μοιρογραφεῖσθαι, γράφεσθαι ὑπὸ τῆς Μοίρας, Καλλιμ. κ. Χρυσ. ς. 439. 733. 1668, ἔκδ. Α.— Βελθ. κ. Χρυσ. ς. 730, ἔκδ. Μαυρ.

μοιρογράφημα, τό, τὸ ὑπὸ τῆς Μοίρας γραφέν, τὸ πεπρωμένον, Καλλιμ. κ. Χρυσ. ς. 250. 735-7. 1528. ἔκδ. Α.— Βελθ. κ. Χρυσ. ς. 1112, ἔκδ. Μαυρ., πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 97.

μοιρο-γρᾰφία, ἡ, περιγραφὴ μοιρῶν, Πτολεμ. Τετραβ. 47.

II. τὸ ἔργον τῆς Μοίρας, γραφούσης τὸ πεπρωμένον ἑνὶ ἑκάστῳ, Νικήτ. Βυζ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 105, σ. 764.

μοιρο-δοκέω, μετέχω, ἴδε **μοιρολογχέω**.

μοιρο-θεσία, ἡ, (**μοῖρα** I, 5) ὁ καθορισμὸς τῶν μοιρῶν, Πρόκλ. Παράφρ. 187.

μοιρό-κραντος, ὁ, (κραίνω) προωρισμένος ὑπὸ τῆς μοίρας, πεπρωμένος, ὡς τὸ **μοιρίδιος**, Αἰσχύλ. Χο. 612, Εὐμ. 302.

μοιρολογέω, λέγω εἴς τινα τὴν μοῖραν αὐτοῦ, τὴν τύχην του, μοιρολογῆσαι ἑαυτὸν Βίος Ἀλεξ. ἐν Notit. Mss. 13 σ. 244·— **μοιρολόγος**, ον, προφητικός, Γλωσσ.

μοιρολογχέω, λαμβάνω μέρος, Ἀντιφῶν παρ' Ἁρποκρ., Πολυδ., κτλ.· παραφθειρόμενον ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. εἰς **μοιρολοχεῖν**, **-λαχεῖν**, **-δοκεῖν**, ἴδε Δινδ. εἰς Θησαυρ. δ. σ. 1138.

μοιρο-λόγχης, ου, ὁ, (λέλογχα) μέτοχος, Πολυδ. Η', 136, (τὰ Ἀντίγραφ. **μοιρολόχας**).

μοιρο-νόμος, ον, (νέμω) ὁ διανέμων τὰς τύχας, Ἀριστείδ. 1, 298.

μοιρο-φόρητος, ον, ὃν φέρουσιν αἱ μοῖραι, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Θ. 527, Ἐτυμ. Μέγ. 511, 31.

Μοῖσα, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ **Μοῦσα**, Πίνδ.·— **Μοισαῖος**, ἴδε ἐν λ. **Μούσειος**·— ῥῆμα, **μοισῶ**, «ἐκ τοῦ μοῖσα καὶ μοισῶ ῥῆμα παρὰ Συρακουσίοις» Κραμήρου Ἀν. τ. 1, σ. 278, 14.

μοῖτος, ὁ, Σικελικὸν ἀντὶ τοῦ **χάρις**, μοῖτον ἀντὶ μοίτου, χάριν ἀντὶ χάριτος, ἴσα ἀντὶ ἴσων, Λατ. par pari, Σώφρων παρὰ Varr. L. L. 5, 36 § 179, πρβλ. Ἑρμηνευτὰς εἰς Ἡσύχ. ἐν λέξ. (Πρβλ. A. mutuus).

μοιχ-άγρια, τά, (ἄγρα) πρόσιμον ἐπιβαλλόμενον εἰς τὸν ἐπὶ μοιχείᾳ ληφθέντα, **μοιχάγρι' ὀφέλλει** Ὀδ. Θ. 332.—Καθ' Ἡσύχ.: «μοιχάγρια· τὰ τῆς μοιχείας ἀγρεύματα. ὁ γὰρ ληφθεὶς ἐπὶ μοιχείᾳ ζημιοῦται».

μοιχάζω, = **μοιχάω**, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ.

μοίχαινα, ἡ, = **μοιχάς**, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 1109.

μοιχαλία, ἡ, μοιχεία, διάφ. γραφή, ἀντὶ **μοιχαλίς**, Β' Ἐπιστ. Πετρ. β', 14.

μοιχάλιος, ον, μοιχικός, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, 226, 26.

μοιχᾰ̀λίς, ίδος, ἡ, = **μοιχάς**, Πρὰς Ρωμ. Ἐπιστ. ζ', 3, κτλ.· ὡς ἐπίθ., μοιχευομένη, Εὐαγγ. κ. Ματθ. (θ', 39, κτλ. **II.** ὡς οὐσιαστ., = **μοιχεία**, Β' Ἐπιστ. Πέτρ. ϛ', 14.

μοιχαλλοίωτοι, ἐπίθ., Θ. Στουδ. σ. 832, ἔκδ. Mi. Ἡ Λατιν. ἑρμ. μεταφρ. τὸ ἑρμηνεύει: qui adulterium (τοῦ εἰκονομάχου βασιλέως) volebant conjugium videri, ἀλλὰ τότε ἡ λέξ. ἔπρεπε, νομίζω, νὰ εἶναι: **μοιχαλλοιωταί**, εἰ καὶ δὲν με λανθάνει, ὅτι ὑπάρχουσιν ἐπίθετα εἰς **τος** ἐνεργητικῆς σημασίας. Ὅμως δὲ ὑποθέτων τὴν γραφὴν ὀρθῶς ἔχουσαν ὡς ἔχει, ἑρμηνεύω: οἱ ὑπὸ τοῦ μοιχοῦ βασιλέως ἀλλοιωθέντες τὰ ἤθη καὶ τὴν εὐσέβειαν, ὥστε ἐγκρίνειν τὸν ἄθεσμον αὐτοῦ τέταρτον γάμον, Στ. Κουμαν. Συναγ. Λέξ. Ἀθησ.

μοιχάς, άδος, ἡ, θηλ. τοῦ **μοιχός**, Λατ. moecha, Αἰσχίν. Σωκρ. παρ' Ἀθην. 220Β· μ. γυνὴ Τζέτζ.

μοιχάω, μεταβ., = **μοιχεύω**· μεταφ., μοιχᾶν τὴν θάλατταν, ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Καλλικρατίδου περὶ Κύνωνος τοῦ Ἀθηναίου, Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 15, πρβλ. Πλούτ. 2, 1100Β.— Παθ., ὡς τὸ **μοιχεύομαι**, ὃς ἐὰν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, παρεκτὸς λόγου πορνείας, ποιεῖ αὐτὴν μοιχᾶσθαι Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 32, κτλ. **2)** νοθεύω, παραμορφώνω, Λατ. adulterare, Διλ. π. Ζ. 7, 39·: οὕτω **μοιχεύω**, Ἰακώβ. εἰς Ἀχιλλ. Τάτ. σ. 711.

μοιχεία, ἡ, ἡ πρᾶξις τοῦ μοιχεύειν ἢ μοιχεύεσθαι, Ἀνδοκ. 30, 17, Αυσ. 95, 13, Πλάτ. Πολ. 443Α· μοιχείας γραφαὶ Μένανδρ. ἐν «Χαλκίδι» 1.

μοιχειανικός, ή, όν, = τῷ ἑπομ., Στουδ. 1069C.

μοιχειανός, ή, όν, ἔκδοτος εἰς τὴν μοιχείαν, ἀγαπῶν αὐτήν, Στουδ. 1084D.

μοιχευτής, οῦ, ὁ, = **μοιχός**, Μανέθων 4, 305.

μοιχευτός, ή, όν, ὁ μοιχευόμενος, μοιχικός, Μανέθων 4, 350.

μοιχεύτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **μοιχευτήρ**, μοιχαλίς, Πλάτ. Συμπ. 191Ε, Πλούτ.

μοιχεύω, ἐκτελῶ μοιχείαν μετὰ γυναικός, ἢ καθόλου διαφθείρω αὐτήν, μετ' αἰτ., Ἀριστοφ. Ὄρν. 558, Λυσίας 93, 8, Πλάτ. Πολ. 360Β·— Παθ., ἐπὶ τῆς γυναικός, Ἀριστοφ. Εἰρ. 986· μοιχεύεσθαί τινι ἢ ὑπό τινος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7, 6, 7., 9, 32, 6. **II.** ἀμετάβ., ἐκτελῶ μοιχείαν, Λατ. moechari, Ἀριστοφ. Νεφ. 1076, Ξεν. Ἀπομν. 2, 1, 5.

μοιχή, ἡ, = **μοιχάς**· μνημονεύεται ὡς σπάνιον (μετὰ τοῦ **μοιχίς**) ὑπ' Ἀριστοφ. Βυζ. παρ' Εὐσταθ. 1761, 24.

μοιχιαῖος, α, ον, μοιχίδιος, μοιχικός, Βασίλ. ὁ Μ. II, 821C.

μοιχίδιος [ῐ̆], α, ον, = **μοίχιος**, Διλ. π. Ζ. 12, 16. **II.** ὁ ἐν μοιχείᾳ γεννηθείς, Ἑκαταῖ. 370, Ἡρόδ. 1, 137, Ὑπερείδ. παρὰ Σουΐδ. εἰς Λουκ. Θεῶν Διάλ. 22, 1.

μοιχικός, ή, όν, εἰς μοιχείαν ἀνήκων, λέκτρα Ψευδο-Φωκυλ. 166· ᾠδαὶ Ἀθήν. 697Β· ἐπὶ προσώπων, Πλούτ. 2, 181Γ· μ. διαβολαί, κατηγορίαι ἐπὶ μοιχείᾳ, Λουκ. π. Διαβολ. 14.—Ἐπίρρ. **μοιχικῶς**, Ἀθαν. II, 1173Β, κλ.

μοίχιος α, ον, μοιχικός, Ἀνθ. Π. 5, 302.

μοιχίς, -ίδος, ἡ, ἴδε **μοιχή**.

μοιχο-γέννητος, ον, ὁ ἐν μοιχείᾳ γεννηθείς, Μαλαλ. σ. 86, 6.

μοιχοελέγκτης, ὁ, ὁ τοὺς μοιχοὺς ἐλέγχων, Θ. Στουδ. σελ. 242.

μοιχοζεύκτης, ὁ, ὁ ζευγνύων εἰς γάμον τοὺς μοιχούς, περὶ τοῦ πρεσβυτέρου ὅστις συνέζευξεν εἰς γάμον Κωνσταντῖνον τὸν ϛ' μετὰ τῆς Ζωῆς, Στουδ. 832C, 1141C, κτλ.

μοιχο-ζευκτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς μοιχοζεύκτην, Θ. Στουδ. 1017C.

μοιχο-ζευξία, ἡ, τὸ ζευγνύειν εἰς γάμον μοιχόν, Θ. Στουδ. 1073Β, περὶ τοῦ μοιχοζευκτικοῦ γάμου Κωνσταντίνου τοῦ ϛ' μετὰ τῆς Ζωῆς.

μοιχο-κίναιδος, ὁ, ὁ μοιχὸς καὶ κίναιδος, ὁ ἀκόλαστος ἄνθρωπος, Lucill. ap. Non. 493, 26.

μοιχο-κοινωνία, ἡ, σύζευξις μοιχοῦ μετὰ μοιχαλίδος, Στουδ. 443Ε.

μοιχο-κτόνος, ὁ, ἡ, ὁ κτείνων, φονεύων μοιχόν, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 54Β.

μοιχο-κύρωτος, ον, ὁ ἐπικυρῶν τὴν μοιχείαν, σύνοδος Στουδ. 252Δ, 228Ε.

μοιχ-ολέτης, ου, = ὁ μοιχῶν ὀλετήρ, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 89Δ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μοιχο-ληπτία, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ **-ληψία**, ἡ ἐπ' αὐτοφώρῳ σύλληψις μοιχοῦ, Α. Β. 21.

μοιχό-ληπτος, ον, ὁ, ὁ ἐπ' αὐτοφώρῳ συλλαμβανόμενος μοιχεύων· — **τὰ μοιχόληπτα**, = **μοιχάγρια** Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ο. 332.

μοιχός, οῦ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ τὴν ξένην κοίτην μιαίνων, ὁ διαφθείρων τὴν γυναῖκα ἄλλου, Λατ. moechus, Σοφ. Ἀποσπ. 708, Ἀριστοφ. Πλ. 168, κ. ἀλλ., Πλάτ. Συμπ. 191D· παροιμ., θύραν, δι' ἧς γαλῆ καὶ μ. οὐκ εἰσέρχεται Ἀπολλόδωρ. Καρύστ. ἐν «Διαβόλῳ» 1 (Στοβ. VI. 28)· ὅρκοι μοιχῶν Φιλωνίδ. ἐν Ἀδήλ. 1. **2)** εἶδος κουρᾶς τῆς κεφαλῆς μέχρι δέρματος, ὁμοίας τῇ γινομένῃ εἰς τοὺς ἐπ' αὐτοφώρῳ συλλαμβανομένους μοιχούς, Κρατῖνος ἀεὶ κεκαρμένος μοιχὸν μιᾷ μαχαίρᾳ, δηλ. οὐχὶ διὰ ψαλιδίου, ἀλλὰ διὰ ξυραφίου (πρβλ. **μάχαιρα**), Ἀριστοφ. Ἀχ. 849 πρβλ. **κῆπος** Π. (Ἴδε **ὀμιχέω**).

μοιχοσυνδρομία, ἡ, συνδρομὴ μοιχῶν, Θ. Στουδ. 246B.

μοιχοσύνδρομος, ὁ, ὁ τρέχων σὺν τοῖς μοιχοῖς, ὁ βοηθῶν αὐτούς, Θ. Στουδ. 255D.

μοιχοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **μοιχεία**, Μανέθων 4. 394.

μοιχοσύνοδος, σύνοδος ὑποστηρίζουσα τὴν μοιχείαν, ἡ σύνοδος ἡ ἐγκρίνασα καὶ κυρώσασα τὸν γάμον Κωνσταντίνου τοῦ Ϛ' μετὰ τῆς Ζωῆς, Στουδ. 1020D.

μοιχοσύστατος, ον, ὁ συνήγορος μοιχίας, Θ. Στουδ. 249B.

μοιχό-τροπος, ον, ὁ ἔχων τοὺς τρόπους ἢ τὴν διάθεσιν μοιχοῦ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 392.

μοιχο-τύπη [ῠ], ἡ, μοιχαλίς, σχηματισθὲν κατὰ τὸ **χαμαιτύπη**, Ἡσύχ.

μοιχώδεις γυναῖκες, μοιχαλίδες, Πτολ. καρπ. σ. 47, 6, ἔκδ. Νοριμβέργης, τοῦ ἔτ. 1535.

μοκλός, οῦ, ὁ, ἀντὶ τοῦ **μοχλός**, Ἀνακρ. 88.

μολάχη, = **μαλάχη**, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1135.

μόλγῑνος, η, ον, ὁ πεποιημένος ἐκ δέρματος βοός, φυσητὴρ Πολυδ. Ι', 187.

μολγός, οῦ, ὁ, βόειος ἀσκός, ὅθεν, αἴνειν μολγόν, ἴδε ἐν λέξ. **αἴνω**· ὡσαύτως, γενέσθαι, γίνομαι ἁπλῶς δέρμα, καταντῶ μόνον δέρμα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 963, ἴδε Λοβεκ. Ἀγλαόφ. 966, Bgk. ἐν τοῖς Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 2, σ. 988, 1066, κέξ. **Π.** κλέπτης, Σουΐδ., Ἡσύχ. (Πιθαν. ἐκ τῆς √ΜΕΛΓ, **ἀμέλγω**, ὃ ἴδε).

μολεῖν, ἴδε ἐν λέξ. **βλώσκω**.

μολέσθαι, μωλεῖσθαι, = δικάζεσθαι, Νομ. Γόρτ. Κρήτ.

μολεύω, (μολεῖν) ἀποκόπτω καὶ μεταφυτεύω τὰς παραφυάδας τῶν δένδρων, (αὐτόμολοι, stolones), παρὰ Πολυδ. Ζ', 176· ὡσαύτως **μολούω, μωλύω**, Ἡσύχ.

μόλῃ = ἔλθῃ, Ἐπιγραφ. Ἐπιδαύρ. GD, 3940, 40.

μολῐβ-αχθής, ές, βαρύς, ἕνεκα μολύβδου, «μολυβωμένος», στάθμη Ἀνθ. Π. 6. 103.

μολιβδαινα, -βδεος, -βδικός, -βδος, κτλ., ἴδε ἐν λέξει **μόλυβδος**.

μολιβδόδετος, ον, ὁ δεδεμένος, ἐστερεωμένος διὰ μολύβδου, Πολυδ. Ϛ', 88.

μολίβιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **μόλιβος**, Ἀρχ. Ἰατρ. 310 Matth.· **μολιβίδιον**, τό, αὐτόθι 273.

μολῐβόομαι, = **μολυβδόομαι**, Ἀριστέας περὶ τῶν Ἑβδ. 121C.

μόλῐβος, ου, ἀρχαιότερος καὶ Ἐπικ. τύπος τοῦ **μόλυβδος** (ὃ ἴδε), «μολίβι», μόνον ἅπαξ παρ' Ὁμ. (πλὴν ὅτι μεταχειρίζεται τὸ παράγωγον **μολύβδαινα**, μολυβδαίνῃ ἰκέλη Ἰλ. Ω. 80), ὡς μέταλλον μαλακόν, μόλιβος ὥς, ἑτράπετ' αἰχμὴ Ἰλ. Α. 237· ὡσαύτως θηλ., Ἀνθ. Π. 9. 723· — τύπος τις διὰ τοῦ **β**, **περι-βολιβῶσαι** (ἀόρ. α' ἀπαρ.) ἀπαντᾷ ἔν τισι Ροδ. Ἐπιγραφ. ἐν τοῖς Trans. of Roy. Soc. of Lit. xi. 3 (new ser.), σ. 7. — Παρὰ τοῖς μεταγεν. ἐνίοτε ἐγράφετο **μόλυβος**, κατ' ἀναλογίαν τοῦ **μόλυβδος**, Piers. εἰς Μοῖρ. 257.

μολῐβο-σφιγγής, ές, διὰ μολύβδου ἐσφιγμένος ἢ δεδεμένος, Ὀππ. Κ. 1. 155.

μολῐβουργός, όν, = **μολυβδουργός**, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. σ. 251.

μολιβοῦς, ῆ, οῦν, μολύβδινος, Διόδ. 2. 10 (ἔνθα ἴδε Wessel), Ἀθήν. 621A, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 10. 160.

μόλῐς, Ἐπίρρ., τύπος μεθομηρικὸς ἀντὶ τοῦ **μόγις**, ἐπικρατῶν παρὰ τοῖς Τραγ. καὶ τῷ Θουκ., ἐνῷ ἀπὸ τοῦ Ἀριστοφ. καὶ Πλάτ. καὶ ἐφεξῆς προὐτιμᾶτο τὸ **μόγις** (παρ' Αἰσχύλῳ τὸ Μεδ. Ἀντίγραφ. ἔχει ἑκάτερον τὸν τύπον τούτων δίς, τὸ δὲ Λαυρ. τοῦ Σοφ. ἀείποτε **μόλις**)· μ. μέν, ἀλλ' ἠνεσχόμην Ἀριστοφ. Νεφ. 1363· ζῶντι καὶ μάλα μ. Πλάτ. Θεαίτ. 142B· μ. καὶ ἤρεμα πάσχειν, σχεδὸν οὐδόλως.., Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 12, 4· ἢ ὅλως οὐκ ἔστιν ἢ μ. ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 4. 10, 1· μόλις πάνυ Εὔβουλ. ἐν «Δόλ.» 1· πάνυ μ. Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 4. 8· — συχν. μετ' ἀρνητικοῦ, **οὐ μόλις**, ἐξ ὁλοκλήρου, οὐ μ. ἀπολλύναι Αἰσχύλ. Ἀγ. 1082· θυραῖος ἔστω πόλεμος, οὐ μ. παρὼν ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 864 (ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει τὸ **οὐ μόλις** διὰ τοῦ **οὐ μακράν**, ἀλλ' ἡ ἔννοια εἶναι ἀμφίβολος καὶ σκοτεινή· ὁ Herm. «non parum»)· θέλουσαν οὐ μόλις καλεῖς Εὐρ. Ἑλ. 334. — Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 163-165.

μολίσκω, = **βλώσκω**, ἐνεστὼς τοῦ ἀορ. **ἔμολον, μολεῖν**, μόνον παρὰ τοῖς Γραμμ.

Μολίων [ῑ], **ονος**, ἀρσ. κύρ. ὄνομα ἐν τῇ Ἰλ. Α. 709, Πινδ. Ο. 10 (11). 44· — πιθ. πατρωνυμικὸν ὡς τὸ **Ὑπερίων**· — ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει **μολίονες** διὰ τοῦ **μαχηταί**.

μολόβριον, τό, νεογνὸν ἀγρίου χοίρου, τῶν δὲ ἀγρίων ὑῶν τὰ τέκνα μολόβρια ὀνομάζουσιν Αἰλ. π. Ζ. 7. 47· — Καθ' Ἡσύχ.: «μολόβρια· τὰ τῶν ἀγρίων θηρίων τέκνα οὕτω καλεῖται»· — ὡσαύτως **κολύβριον**, Ἀριστοφ. Γραμμ. παρ' Εὐστ. 1817. 19. (Ἴδε ἐν λ. **μολοβρός**).

μολοβριοτρόφος ὗς, ἡ τρέφουσα μολόβρια ὗς, «γοροῦνα», Μ. Φιλῆς τ. Α, σ. 92. ἔκδ. Mil. — **μολόβρια** εἶναι τὰ τέκνα τῶν ἀγρίων ὑῶν.

μολοβρίτης, ὁ, = **ὗς**, χοῖρος, Ἱππῶναξ 76, «ἀκούσειας δ' ἂν τοῦ Ἱππόνακτος καὶ αὐτὸν τὸν ὗν μολοβρίτην που λέγοντος» Αἰλ. περὶ Ζῴων 7, 47.

μολοβρός, ὁ, ὁ ἀκόρεστος τροφῆς, λαίμαργος ἄνθρωπος, γαστρίμαργος, ἀναφερόμ. εἰς ἐπαίτην, Ὀδ. Ρ. 219, Σ. 26· — ὡσαύτως ὡς ἐπίθ., μολοβρὴ ῥίζα, ταπεινή, μόλις αὐξανομένη, Νικ. Θ. 662. (Κατὰ τοὺς Γραμμ., ὁ μολὼν ἐπὶ βοράν· ἀλλ' αἱ λέξεις **μολόβριον, μολοβρίτης** προφανῶς σχετίζουσι τὸ **μολοβρὸς** πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ χοίρου· καὶ ἂν ἡ ῥίζα εἶναι (ὡς ὁ Κούρτ. νομίζει) ἡ αὐτὴ καὶ τοῦ **μέλας, μολύνω**, ἡ κυριολεκτικὴ σημασία αὐτοῦ θὰ εἶναι, μέλας ἢ ῥυπαρὸς χοῖρος).

μολόθουρος, ἡ, φυτὸν ἀειθαλὲς ἑρμηνευόμενον ὡς ἀσφόδελος καὶ ὀλόσχοινος, Εὐφορίων 64, Νικ. Ἀλ. 147· — Καθ' Ἡσύχ.: «μολόθουρος· ἀσφόδελος. ἢ ὄσπριόν τι. καὶ ἡ ὀλόσχοινος».

μολοσσίαμβος, ὁ, πούς ἐν τῇ μετρ. μολοσσὸς καὶ ἴαμβος, Diomed. ἐν Gram. Lat. ed. Keil I, σελ. 481, 21.

Μολοσσός, Ἀττ. **-ττός, όν**, ἀνήκων εἰς τὴν Μολοσσίαν, ὁ τῆς Μολοσσίας, Μολοσσικός, Σιμων. 38, Αἰσχύλ. Πρ. 829, Ἡρόδ. 1. 146, κ. ἀλλ.· — θηλ. **Μολοσσίς**, Ἀττ. **-ττίς, ίδος**, Πολυδ. Ε', 39· ἡ Μολοσσὶς (ἐξυπ. γῆ) ἡ Μολοσσία, Πλούτ. 2. 297B· οὕτω **Μολοσσία**, Πινδ. Ν. 7. 56, κτλ.· — ὡσαύτως **Μολοσσικός**, Ἀττ. **-ττικός, ή, όν**, Σοφ. Ἀποσπ. 894· κύων Μ., εἶδος μεγάλου ἀγρίου καὶ λυκοειδοῦς κυνός, ὃν μετεχειρίζοντο οἱ ποιμένες, Ἀριστοφ. Θεσμ. 416. **Π. μολοσσός**, ὁ, ἐν τῇ προσῳδίᾳ, πούς ἐκ τριῶν μακρῶν συλλαβῶν, (- - -), π. χ. **ἠλώμην**, Ἡφαιστ. 11. 3.

μολοσσοσπόνδειος, ὁ, πούς ἐν τῇ μετρ. μολοσσὸς καὶ σπονδεῖος, Diomed. ἐν Gram. Lat. ed. Keil I, σ. 482, 9.

μολοῦμαι, μέλλ. τοῦ **βλώσκω**.

μολουρίς, ίδος, ἡ, σιτοφάγος ἀκρίς, Νικ. Θ. 416· φέρεται **μολῡρὶς** παρὰ Σουΐδ., **μελουρὶς** ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. (474, 2). — Καθ' Ἡσύχ.: «μολουρίς· αἰδοῖον. κολοβὴ λόγχη: ἢ μόλις οὐρῶν» καὶ: «μολουρίδες. βατραχίδες· καὶ τῶν σταχύων τὰ γόνατα».

μόλουρος, ὁ, εἶδος ὄφεως, Νικ. Θ. 491.

μολούω, ὅρα **μολεύω**. — Καθ' Ἡσύχ.: «μολούειν· «ἐγκόπτειν τὰς παραφυάδας».

μόλοφθος· «ἐγκρυφίας» Ἡσύχ.

μολόχη, ἡ, = **μαλάχη**, «μολόχα», Ἐπίχ. 104 Ahr., Ἀντιφάν. παρ' Ἀθην. 58D.

μολόχῐνος, η, ον, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς μολόχης, **μολόχινα** (δηλ. **ἱμάτια**), τά, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλ. 5.

μολόχιον, τό, = **μαλάχιον**, ὃ ἴδε.

μολοχίτης λίθος, ὁ, εἶδος πολυτίμου λίθου, Πλίν. 37. 36. [1].

μολπάζω, μέλπω, Λατ. canere, τι Ἀριστ. Βάτρ. 379, Ἑρμησιάν. 5. 77.

μολπαῖος, α, ον, ἢ ος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς μολπήν, ἀοιδὴ Ἥριννα 5.

μολπαστής, οῦ, ὁ, ὁ μολπάζων, καθ' Ἡσύχ. «συμπαίκτης», Ἀνθ. Π. 6. 155.

μολπάστρια, ἡ, θηλ. τοῦ προηγ., «συμπαίκτρια» Ἡσύχ. ἐκ διορθ. τοῦ Valck.

μολπή, ἡ, (μέλπω) Ὁμηρ. λέξις σημαίνουσα ᾠδήν, ὕμνον, ᾆσμα καὶ ὄρχησιν, μέλος συνοδευόμενον μετὰ ῥυθμικῶν κινήσεων (οἷα τὰ τῶν κορασίων Nach ἐν τῇ Ἰνδικῇ) εἰς τιμὴν θεοῦ τινος, οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο Ἰλ. Α. 472· ἢ χάριν διασκεδάσεως, Σ. 606, Ὀδ. Δ. 19· ἐντεῦθεν καθόλου, διασκέδασις (ἰδίως ὅτε συνωδεύετο αὕτη μὲ ᾄσματα καὶ χορούς), ὡς ἐν Ὀδ. Ζ. 101, ἐπὶ τοῦ παιγνιδίου τῆς σφαίρας, τὸ ὁποῖον ἔπαιζεν ἡ Ναυσικάα μετὰ τῶν φίλων αὐτῆς· — ἀλλὰ συνηθέστερον, **2)** ᾠδή, ᾆσμα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ὄρχησιν, μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο Ἰλ. Ν. 637, Ὀδ. Ψ. 145· μολπή τ' ὀρχηστύς τε Α. 152· καὶ οὕτω Ἡσ. Θ. 69, Πίνδ., καὶ Τραγ. μεταφ., οὐ μ. σύριγγος ἔχων, τὸν ἦχον, τὸ μέλος, Σοφ. Φιλ. 212· — ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, ὡς Λουκ. περὶ Ὀρχήσ. 23.

μολπηδόν, Ἐπίρρ. ὡς μολπή, κέλαδος Ἑλλήνων πάρα μολπηδὸν ηὐφήμησεν Αἰσχύλ. Πέρσ. 389.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μολπῆτις, Δωρ. -ᾶτις, -ιδος, ἡ, ᾄδουσα καὶ ὀρχουμένη, μεταφορ., κερκίδα τὰν ἱστῶν μολπάτιδα Ἀνθ. Π. 6. 288· ἴδε Λοβ. Φρύνιχ. 256.

μολύβδαινα, Ἐπικ. -αίνη, ἡ, ὡς τὸ **μολυβδίς**, τεμάχιον μολύβδου, χρησιμεῦον ὅπως ἡ ἁλιευτικὴ ὁρμιὰ βυθίζηται ἐν τῇ θαλάσσῃ μετὰ τοῦ ἀγκίστρου, Ἰλ. Ω. 80· πρβλ. **μόλιβος**. **2)** σφαῖρα, βλῆμα ἐκ μολύβδου, μ. χερμαδία Λουκ. Λεξιφ. 5, πρβλ. Ἀλέξ. 25. **3)** ὁ μόλυβδος, ὁ κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ σχοινίου τοῦ κτίστου, στάθμη, Πολυδ. Η', 125., Γ', 147. **II.** μεταλλική τις οὐσία, πιθ. θειϊκὸς μόλυβδος, Λατ. galena, Ἀριστ. π. Ζ. Γενέσεως 1. 2. 5, πρβλ. Διοσκ. 5. 100, Πλίν. 34. 53·— τὸ τῶν νεωτέρων molybdenum εἶναι διάφορον μέταλλον. **III.** φυτόν τι, plumbago Europaea, ὁ αὐτ. 25. 97.

μολύβδεος, α, ον, συνηρ. -οῦς, ῆ, οῦν, ὁ ἐκ μολύβδου, μολύβδινος, Θεόφρ. π. Ὀσμ. 41, Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 43.

μολυβδιάω, ἔχω χρῶμα μολύβδου, «μολυβδιᾷς, ὑπὸ νόσου οἷον μολύβδου χρῶμα ἔχεις» Α. Β. 52.

μολυβδικός, ή, όν, μολύβδινος, Γλωσσ.

μολύβδῐνος, η, ον, ὁ ἐκ μολύβδου, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 78· μ. ἴχνος, πέλμα ἐκ μολ., Ἱππ. π. Ἄρθρ. 827· ὑποδημάτιον αὐτόθι 888· ὁ μ. κανών, Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 5. 10, 7, ἦτο πιθ. κανών τις ἐκ μολύβδου εὔκαμπτος, δυνάμενος νὰ σχηματισθῇ κατὰ τὰς καμπὰς τοῦ κύματος ἐν τῇ ἀρχιτεκτον. (ἴδε **κῦμα** Ι. 2).

μολύβδιον, τό, βάρος ἐκ μολύβδου, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 791.

μολυβδίς, ίδος, ἡ, ὡς τὸ **μολύβδαινα**, τὸ ἐκ μολύβδου βάρος τὸ καταβυθίζον τὸ δίκτυον, μ. ὥστε δίκτυον κατέσπασεν Σοφ. Ἀποσπ. 783, πρβλ. Πολ. 519Α· τεμάχιον μολύβδου, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 7, 2. **2)** σφαῖρα μολυβδίνη ἣν ἔρριπτον διὰ τῆς σφενδόνης, ἐκεῖναι γὰρ (δηλ. αἱ Περσικαὶ σφενδόναι) διὰ τὸ χειροπληθέσι τοῖς λίθοις σφενδονᾶν ἐπὶ βραχὺ ἐξικνοῦνται· οἱ δὲ Ῥόδιοι καὶ ταῖς μολυβδίσιν ἐπίστανται χρῆσθαι Ξεν. Ἀν. 3. 3, 17, Πολύβ. 27. 9, 6. **3)** στάθμη τῶν κτιστῶν, Καλλ. Ἀποσπ. 159·— ὡσαύτως, βάρος τι ἰσοδυναμοῦν πρὸς ἑπτὰ μνᾶς, «μολυβδίς· στάθμιόν τι ἑπταμναῖον» Ἡσύχ.

μολυβδῖτις, -ιδος, ἡ, Διοσκ. 5. 102, Πλίν. 33. 35.

μολυβδόγεον, τό, = **ψιμίθιον**, Γλωσσ. Χυμικ. Χειρόγραφ.

μολυβδο-ειδής, ές, ὅμοιος μολύβδῳ, Διοσκ. 5. 98.

μολυβδο-κόπος, ὁ, ὁ σφυρηλατῶν πλάκας ἐκ μολύβδου, Συλλ. Ἐπιγρ. 539·— περὶ τῆς χρήσεως τοιούτων πλακῶν εἰς ἀναθηματικὰς ἐπιγραφὰς καὶ ἀρὰς ἴδε Newton Ἀλικ. σ. 720 κέξ.

μόλυβδος, ου, ὁ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «μολίβι», Ἡρόδ. 3. 55, Σιμων. 64· τηκτὸς μ. Εὐρ. Ἀνδρ. 267, κτλ· πρβλ. **μολυβδοκόπος**. **II.** plumbago, κοινῶς μέλας μόλυβδος, χρησιμεύων πρὸς δοκιμὴν τοῦ χρυσοῦ, Θέογν. 417. 1101, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 12, 16·— μολυβδοκόνδυλον, Ἀνθ. Π. 6, 67. **III.** = **μολυβδίς**, Αἰλ. π. Ζ. 14. 25, Ἀμμών. 124. — Κατὰ τοὺς Γραμμ. **μόλυβδος** καὶ **μόλιβος**, μετὰ τῶν οἰκείων παραγώγων εἶναι οἱ μόνοι ὀρθοὶ τύποι, Ἐτυμολ. Μέγ. ἐν λέξ., Εὐστ. 1340. 30, Ζωναρ. Λεξ. 1366· τινὲς ὅμως τῶν ἐκδοτῶν, ὡς ὁ Βεκκῆρ. ἐν τῷ Ἀριστ., διατηροῦσι τὴν γραφὴν **μόλιβδ-**, ὅπου τὰ Ἀντίγραφ. εὐνοοῦσιν αὐτήν. (Ὁ ἀρχαιότατος τύπος εἶναι **μόλιβ-ος** (ὁ ἴδε), ἐξ οὗ **μόλυβ-δος**, **μολύβ-δαινα**, **μολυβ-διάω**, **μολυβ-ρός**, κτλ· **μόλιβ-ος** μεταβάλλεται ἐν τῇ Λατ. εἰς plumb-um, πρβλ. **μολεῖν**, **βλώ-σκω**· Ἀρχ. Γερμ. pliw (blei) — ὥστε ἡ ῥίζα ἦν πιθ. mlub ἢ mluv· — liv-eo, liv-or, εἶναι ἴσως συγγενῆ). — Πρβλ. Meisterh. Gr. 2, σ. 23 Ζηκ.

μολυβδο-τήξ, -ῆκος, ὁ, ὁ τήκων μόλυβδον, Θεογνώστ. Καν. 40. 23· **μολιβδ-**, Χοιροβ. τ. 1, σ. 309, 11, Α. Β. 1399.

μολυβδουργός, όν, (ἔργω) ὁ ἐργαζόμενος τὸν μόλυβδον, ἐργαζόμενος ἐπὶ μολύβδου, Γλωσσ.,— **μολυβουργός**, Gremfell καὶ Hunt Πάπυρ. Ὀξυρρύγχ. 135, 8, 32, κλ.

μολυβδο-φᾰνής, ές, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ μολύβδου, Ἀλέξ. Μύνδ. παρ' Ἀθην. 391Β.

μολυβδό-χαλκος, ον, μέταλλόν τι μικτὸν ἐκ μολύβδου καὶ χαλκοῦ, Συνέσ. παρὰ Φαβρικ. 8. 245 (ἔκδ. 1717)· — **μολιβόχαλκος**.

μολυβδο-χαλκόχροος, ον, ἔχων χρῶμα μολυβδόχαλκον, Μαζαρ. ἐπιδημ. ἐν ᾅδου, ἐν Bois. An. gr. III, σ. 144.

μολυβδο-χοέω, τήκω, χωνεύω μόλυβδον, ἐργάζομαι ὡς μολυβδουργός, Πολυδ. Ζ', 108. **2)** στερεώνω διὰ τετηκότος μολύβδου, π. χ. ἄγαλμα, ἐπὶ τοῦ βάθρου, τὼ πόδε μ. περὶ τὰ σφυρὰ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1110, πρβλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 267.

μολυβδοχοΐα, ἡ, ἡ τοῦ μολύβδου χύσις, Ἐπιγρ. Λεβαδείας, Ἀθην. τ. Δ', σ. 374.

μολυβδό-χροος, ον, συνηρ. -χρους, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ μολύβδου, Διοσκ. 5. 100.

μολυβδό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Γαλην. 2. 209.

μολυβδόομαι, Παθ. γίνομαι μόλυβδος, τήκομαι ὡς μόλυβδος, Διοσκ. 5. 99. **2)** **μεμολυβδωμένος**, εἶμαι γεμισμένος μὲ μόλυβδον, ἐπὶ τῶν ἀστραγάλων τοῦ παιγνιδίου, Ἀριστ. Προβλ. 16. 3, 1· ἐπὶ τοῦ δικτύου, ἔχοντος τεμάχια μολύβδου προσηρτημένα ὅπως εὐχερῶς βυθίζηται εἰς τὸ ὕδωρ, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀπόσταδον**.

μολυβδώδης, ες, = **μολυβδοειδής**, Ἱππ. Προγν. 37. Διοσκ. 5. 97.

μολύβδωμα, τό, κατασκεύασμα ἐκ μολύβδου, ἐλάσματα μολύβδου, Καλλίξεν. παρ' Ἀθην. 208Α

μολύβδωσις, ἡ, ἡ διὰ μολύβδου κόλλησις ἢ ἐπίχρισις, Γλωσσ.

μολυβδωτός, ή, όν, κεκαλυμμένος ἢ κεκολλημένος διὰ μολύβδου, περιδεδεμένος διὰ μολύβδου, Γλωσσ.

μολῠβίς, ίδος, ἡ, = **μολυβδίς**, Ἡσύχ., Βασιλ. 2. σ. 145.

μόλῠβος, ὁ, ἴδε **μόλιβος**.

μολυβοσκέπαστος, ον, ἐσκεπασμένος διὰ μολύβδου, μ. ναὸς Montef Palaeogr. Gr. 487D.

μολῠβοῦς, ῆ, οῦν, συνηρ. ἀντὶ τοῦ **μολύβεος**, ὅπερ δὲν εἶναι ἐν χρήσει, μολύβδινος, Ἀθήν. 621Α· ἴσως γραπτέον **μολῐβοῦς**.

μολυβρός, ά, όν, μολυβδοειδής, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ μολύβδου, μολυβδόχρους, Ἡσύχ.

μόλυμμα, τό, = **μόλυσμα**, Γλωσσ.

μολῡνίη, ἡ, ἡ πυγή, ὁ πρωκτός, Ἡσύχ.

μολῡνο-πραγμονέομαι, ἀναμιγνύομαι εἰς βρωμερὰ πράγματα, εἰς ἀηδῆ ζητήματα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 382. (Λέξ. κωμικὴ σχηματισθεῖσα κατὰ μίμησιν τοῦ **πολυπραγμονέω**).

μόλυνσις, ἡ, λέρωμα, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Λ. 749. **II.** ἡ κατάστασις τοῦ ὀλίγον μόνον ἡψημένου κρέατος, ἀντίθετ. τῷ **ἕψησις**, «μισομαγείρευμα», Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 3, 22, π. Ζ. Γεν. 4. 7, 5, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 9, 6 (ἄνευ διαφ. γραφῆς)· ἀλλ' ἐν Μετεωρ. 4. 1, 5., 4. 2, 1., 4. 3, 16 ὁ Bekk γράφει **μώλυσις** (μετὰ διαφ. γραφ. **μόλυνσις**)· πρβλ. **μολύνω** Π.

μολύνω [ῡ]: μέλλ. -ῠνῶ: πρκμ. παθ. **μεμόλυσμαι**, καὶ παρὰ μεταγ. **μεμόλυμμαι** Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 276· (ἴδε **μέλας**). «Δερώνω», καὶ μ. τὴν ὑπήνην Ἀριστοφ. Ἱππ. 1286 ἑαυτοὺς τῷ πηλῷ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 3·— ἁπλῶς πάσσω, τὰ κρανία ἐμόλυν' ἀλεύρῳ Σωτάδης ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 24·— μολύνουσαν, μεταβάλλουσαν εἰς κτήνη, Ἀριστοφ. Πλ. 310· ὡσαύτως ἀτιμάζω, διαφθείρω γυναῖκα, Θεόκρ. 5. 87, — Παθ., γίνομαι μιαρός, ἀχρεῖος, ἀτιμάζω ἐμαυτόν, Ἰσοκρ. 98C· ὥσπερ θηρίον ὕειον ἐν ἀμαθείᾳ μολύνομαι, κυλίομαι ἐν τῇ ἀμαθείᾳ ὡς χοῖρος ἐν βορβόρῳ, Πλάτ. Πολ. 535Ε· ὁ μολυνόμενος ὑπὸ τοῦ ὄψου Μουσών. παρὰ Στοβ. 167. 47 κέρδει Συνέσ. 168D· πρβλ. **μορύσσω**. **II.** ἐπὶ κρέατος, «μισομαγειρεύω», «ψήνω» αὐτὸ μόνον κατὰ τὸ ἔξω μέρος, πάσχει, ὅπερ ἐν τοῖς ἑψομένοις τὰ μολυνόμενα Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 7, 4 (ἄνευ διαφ. γραφῆς) ἀλλ' ἐν Μετεωρ. 4. 3, 18 ὁ Βεκκῆρ. ἀναγινώσκει, σκληρότερα μὲν τὰ μεμωλυσμένα τῶν ἑφθῶν, ἴδε ἐν λέξει **μόλυνσις** Π.

μόλυρον [μω-]· «νωθρόν. βραδύ. ἀνιαρόν. ἀηδές, ἀχάριστον, λυπηρὸν» Ἡσύχ.

μόλυσμα, τό, μίασμα, κηλίς, ἀκαθαρσία, Πορφύρ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 4. 20.

μολυσμός, ὁ, τὸ μολύνειν ἢ μολύνεσθαι, μιασμός, Πλούτ. 2. 779C, Ἐπιστ. πρ. Κορ. ζ', 1.

μολυσματώδης, ες, πλήρης μολυσμάτων, Πρόκλ. εἰς Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 751.

Μομμώ· «ὃ ἡμεῖς Μορμώ φαμεν, τὸ φόβητρον τοῖς παιδίοις» Ἡσύχ.

μομφή, ἡ, ποιητ. τύπος τοῦ **μέμψις** (ὡσαύτως ἐν Πλάτ. Ἐπιστ. 323Β), μέμψις, κατηγορία, ψόγος, παράπονον, προσβολή, Πινδ. Ν. 8. 66· μομφῆς ἄτερ τέθνηκεν Αἰσχύλ. Θήβ. 1060·— αἰτία παραπόνων, μομφὴν ἔχειν τινὶ Πινδ. Ι. 4. 61 (3. 54)· οὕτως, ἓν σοι μομφὴν ἔχω, εἰς ἓν πρᾶγμα σὲ μέμφομαι, Εὐρ. Ὀρ. 1069· μομφὰς ὑπὸ σπλάγχνοις ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 1009· — ὡσαύτως μετὰ γεν., μ. ἔχων ξυνοῦ δορὸς Σοφ. Αἴ. 180 ὧν ἕνεκα μ. ἔχει Ἀριστοφ. Εἰρ. 664.

μόμφος, ὁ, = **μομφή**, Εὐρ. Ἀποσπ. 634· οὕτω **μόμφις** Τηλεκλείδ. ἐν Ἀδήλ. 12· ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως ἔχει: «μόμφις· δύσκλεια»· καὶ τὸ ἐφθαρμένον γλώσσημα τοῦ Φωτ. (μέμψειραν· τὴν μέμψιν, Τηλεκλείδης) πιθ. ἀναφέρεται εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον.

μον-άγκων, -ωνος, ὁ, πολεμικὴ μηχανὴ μετὰ ἑνὸς μόνον κινητοῦ βραχίονος, πρὸς ἑξακόντισιν βελῶν κτλ., ὅμοιον τῷ καταπέλτῃ, Λατ. onager, Φίλων Βελοπ. σ. 91.

μον-αγρία, ἡ, μεμονωμένος ἀγρὸς ἢ ἀγροκήπιον, Ἀλκίφρων 2. 2· οὕτω **μονάγριον**, τό, Φίλων 2. 474, Εὐσέβ.

μοναγρότης σῦς (= **μονιός**), Κ. Μανασσ. Χρον. IX, σελ. 34.

μονάδην, Ἐπίρρ. = **μοναδιστί**, ἐκ τοῦ **μόνος**, ὡς τὸ **λογάδην** ἐκ τοῦ **λόγος**, καὶ τὸ **σπορᾶδην** ἐκ τοῦ **σπόρος**, Α. Β. 611. 25.

μονᾰδικός, ή, όν, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ μονάδων, ὁ τεθεμελιωμένος ἐπὶ τῆς μονάδος, μον. τοὺς ἀριθμοὺς πάντες τιθέασι, πλὴν τῶν Πυθαγορείων Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 17. 6, 11 μ. ἀριθμός, ἀφῃρημένος ἀριθμός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἀριθμὸν προσώπων ἢ πραγμάτων, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικομ. 5. 3, 8· πρβλ. Εὐκλ. 7. ὁρισμ. 2 (ἀριθμὸς τὸ ἐκ μονάδων συγκείμενον πλῆθος)· —Ἐπίρρ. -κῶς, Πλούτ. 2. 744Ε. **II.** μόνος, ἀντίθετον τῷ **ἀγελαῖος** (κατ' ἀγέλας ζῶν), ζῷα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 23., 9. 40. 2 **2)** = **μοναστικός**, Ἐκκλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μοναδιστί, Ἐπίρρ., κατὰ μοναδικὸν τρόπον, ἢ κατὰ μονάδας, Νικομ. Ἀριθμ. 2. 8, 119.

μονάδων, Ἰων. **μουναδών**, Ἐπίρρ., =τῷ προηγ., Ὀππ. Ἀλ. 1. 144.

μονάζω, (μόνος) εἶμαι μόνος, εὐκαίρως μονάσασαν ἰδὼν Προδίκην ἱκέτευον Ἀνθ. Π. 5. 66· ζῶ βίον μονήρη, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 3· οἱ μονάζοντες, μοναχοί, ἀναχωρηταί, ἐρημῖται, Συλλ. Ἐπιγρ. 8607. **2)** ἐπὶ λέξεων, ἀπαντῶ εἰς ἓν μόνον χωρίον, Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 8. 20. **3)** μεταβ., περιορίζω, Εὐστ. 349. 35.—Παθ., γίνομαι εἷς, ὁ αὐτ. 1321. 28. **II.** ἡ μονὰς ἑαυτὴν μονάσασα, πολλαπλασιασθεῖσα ἐφ' ἑαυτήν, Ἰάμβλ. εἰς Νικομ. σ. 85.

μον-αύλια, ἡ, = **μονομαχία**, Νικήτ. Χρον. 16Λ.

μον-άκανθος, **ον**, ὁ μίαν μόνην ἄκανθαν ἔχων, Ἀριστ. Ἀποσπ. 290.

μοναλκής· «ἐξέχουσα. ἀνδρωδεστάτη» Ἡσύχ.

μον-άλυσις, ἡ, μία μόνη ἅλυσις, Πολυδ. Γ', 167.

μον-αμπύκια, ἡ, = **μονάμπυξ**, τὸ ἀφῃρημένον ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου, Πινδ. Ο. 5. 15.

μον-άμπυκος, **ον**, καὶ **μον-άμπυξ**, υκος, ὁ, ἡ· — κυρίως ἐπὶ ἵππων, ὁ ἔχων ἕνα μόνον ἄμπυκα, χαλινόν, μονάμπυκες πῶλοι, ἵπποι τρέχοντες μόνοι, ἵπποι τῶν ἱπποδρομικῶν ἀγώνων, κέλητες, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἅρματα, Εὐριπ. Ἄλκ. 428· οὕτω, **μονάμπυκες** μόνον, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 586, 680· ὡσαύτως ἐπὶ ταύρου, ὁ μὴ ἔχων σύντροφον εἰς τὸν ζυγόν, μονάμπυκον ψήχων δέρην ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1567· πρβλ. **μόνιππος**, **μονοκέλης**.

μονανδρέω, ἔχω μόνον ἕνα ἄνδρα, Σουίδ.· — **μόν-ανδρος**, ἡ, ἡ ἔχουσα ἕνα μόνον ἄνδρα (σύζυγον), univira, Συλλ. Ἐπιγρ. 2471, 2986, κ. ἀλλ.

μονανδρία, ἡ, τὸ ἔχειν μόνον ἕνα ἄνδρα Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἀνδρ. 228.

μοναξ, ἴδε **μουναξ**.

μοναξία, ἡ, ἡ ἐρημία, «μοναξιά», Εὐστ. Ἰλ. 22, 12.

μοναπλοῦς, ἁπλοῦς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **διπλοῦς**, μοναπλοῦν τὸν οἶνον πρὸς διπλοῦν κίρνα Ἀνών. π. Διαίτ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 107.

μονάπλωμα, τό, ἴσως σημαίνει: μονὸν ἐφάπλωμα, «δίδωμι αὐτῇ δο(ὀ)νην καὶ μονάπλωμα» Προικοσύμφωνον τοῦ 1057 ἔτ. μ. Χρ. ἐν Σ. Ζαμπελίου Ἰταλοελλην. σ. 89.

μόναπος, ὁ, Παιονικὸν ὄνομα τοῦ βονάσου ἤτοι ἀγρίου βοός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 45, 1· **μόναιπος** ἐν τῷ π. Θαυμασ. 1· — πρβλ. **μόνωψ**, **μάνωτος**.

μοναρχεία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **μοναρχία**, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1028. 6.

μοναρχέω, Ἰων. **μουν-**, εἶμαι μόναρχος ἢ ἀπόλυτος κύριος, Πινδ. Π. 4. 293, Πλάτ. Πολ. 576Β· ἐπὶ τούτου μουναρχέοντος ἐπὶ τῆς μοναρχίας τούτου, Ἡρόδ. 5. 61, πρβλ. 46· κατὰ νόμους μ. Πλάτ. Πολιτικ. 301Β· μετὰ γεν., ἐκόντων μ. Ἀριστ. Πολιτ. 4. 10, 3· πολλῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Ε. 1. 5, 5.— Παθ., μοναρχεῖται πᾶς οἶκος ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 1. 7, 1.

μον-άρχης, **ου**, ὁ, = **μόναρχος**, Πολύβ. 40. 3, 8.

μοναρχία, Ἰων. **μουναρχίη**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ μοναρχικὴ διοίκησις, Ἡρόδ. 3. 82, Αἰσχύλ. Θήβ. 881· λαβὼν χώρας παντελῆ μ. Σοφ. Ἀντ. 1163, κτλ· καὶ γὰρ κατέστης' αὐτὸν (ἐξυπ. τὸν δῆμον) εἰς μοναρχίαν Εὐρ. Ἱκέτ. 352· ὦ μιαρὸν ὄνειμε καὶ μοναρχίας ἐραστά Ἀριστοφ. Σφ. 474· περιλαμβάνει δὲ βασιλικὴν καὶ τυραννικήν, Πλάτ. Πολιτικ. 302D, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτ. 5. 10, 37· ἐν χρήσει ὡς λέξις γενικὴ σημαίνουσα κυριαρχίαν ἢ κυβέρνησιν, αὐτόθι 3. 7, 3 καὶ 7, πρβλ. **μόναρχος**· — ἐπὶ ἀρχιστρατήγου, ὅτι ταύτης τῆς μοναρχίας ἀπέχεσθαι μὲ δεῖ Ξεν. Ἀν. 6. 1, 31· ἐπὶ τοῦ παρὰ Ρωμαίοις δικτάτωρος, Πλουτ. Καῖσ. 37.

Μονάρχια, τά, ἴσως ἑορτή τις ἐν Καλύμνῳ, Ἐπιγραφ. Καλύμνης ἐν Journ of hel. stud. II, σ. 362.

μοναρχικός, ἡ, ὁν, ὁ ἀνήκων εἰς μόναρχον ἢ μοναρχίαν, πολιτεία μον. Πλάτ. Νόμ. 756Ε· τὸ μοναρχικόν, = **μοναρχία**, αὐτόθι 693Ε, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 6, 18. **2)** ἐπὶ προσώπων, ὁ κλίνων πρὸς τὴν μοναρχίαν, Ἀππ. Ἐμφύλ. 5. 54.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πλουτ. Νουμ. 2.

μόν-αρχος, Ἰων. **-μουν-**, ὁ, μοναρχῆς, ὁ ἄρχων μόνος ἄνευ περιορισμοῦ τινος, κύριος ἀπόλυτος, ἀνώτατος καὶ μόνος ἄρχων, πρῶτον παρὰ τῷ Θεόγν. 52 (οὗτος δέ, ὡς καὶ ὁ Ἡρόδ., ποιεῖται χρῆσιν τοῦ Ἰων. τύπου ὡς καὶ ὁ Εὐρ. ἐν Ῥήσ. 31), Σόλων 9. 3· τραχὺς μ. Αἰσχύλ. Ἱκ. 324· μονάρχους καταλύειν Θουκ. 1. 122· ὄλμος, ἅτε μ. ὤν, ὡς ἔχων ἀνωτάτην ἐξουσίαν, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 27· γῆς τῆσδε μ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1330· πρβλ. **μοναρχία**· **2)** ὡς ἐπίθ., σκῆπτον μ., τὸ τῆς μοναρχίας, τὸ μοναρχικὸν σκῆπτρον, Πινδ. Π. 4. 270. **II.** τὸ Ἑλληνικὸν ἰσοδύναμον τῷ Ῥωμαϊκῷ Dictator, Πλουτ. Κάμ. 18· — καθόλου, ἡγεμών, ἀρχηγός, Εὐρ. Ῥησ. 31.

μονάς, Ἰων. **μουνάς** (Ἀνθ. Π. 9. 482), **-άδος**, ἡ, ἴδιον θηλ. τοῦ **μόνος**, μόνη, μοναχή, μεμονωμένη, ἐρημία Εὐρ. Βάκχ. 609· αἰών ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1520· — ἐπὶ γυναικός, μόνη κατάμονος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 854· ὡσαύτως ὡς ἄρσεν. ἐπὶ ἀνδρός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 734· πρβλ. **λογάς**. **II.** ὡς οὐσιαστ., **μονάς**, ἡ, Πλάτ. Φαίδων 101C, 105C, κλ., πρβλ. **μονάζω II**· — ἐν τῇ Πυθαγορείῳ φιλοσοφίᾳ ἐσήμαινε τὸ πῦρ, Πλουτ. Νουμ. 11· — ἡ μ. ἐν τριάδι, ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, Συλλ. Ἐπιγρ. 8921. **2)** τὸ μέρος τοῦ κύβου τὸ ἔχον ἓν στίγμα, Πολυδ. Ζ', 204. **3)** ὡς μέτρον μήκους = **δάκτυλος**, Ἥρων.

μοναυλέω, (αὐλὸς) παίζω μονῳδίαν διὰ τοῦ αὐλοῦ, Πλουτ. Καῖσ. 52.

μοναυλία, ἡ, (αὐλὸς) μονῳδία ἐπὶ αὐλοῦ, Πολυδ. Δ', 82.

μοναυλία, ἡ, (αὐλὴ) ὁ δίχα γάμου βίος, ἀγαμία, Πλάτ. Νόμ. 721D.

μοναύλιον, τό, ὄργανον ἐφ' οὗ παίζεται μονῳδία, Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 176C.

μοναύλιος, **ον**, μονήρης, πρὸς τὸν μοναύλιον ἀπέκλινε Σουίδ. ἐν λ. **Λουκιανὸς ὁ μάρτυς**, πρβλ. Φιλόστ. 484Α.

μόναυλος, ὁ, (αὐλὸς) ὁ παίζων ἐπὶ ἑνὸς μόνου αὐλοῦ, αὐλητής, Ἡδύλος παρ' Ἀθην. 176C. **2)** **μόναυλος**, (ἐξυπακ. κάλαμος), ὁ, αὐλός, «φλογέρα», μόναυλον ηὗλουν Ἀναξανδρ. ἐν «Θησεῖ» 2, πρβλ. τὸν αὐτὸν ἐν «Φιλοφόρῳ» 1, Ἀραρὼς ἐν «Πανὸς γοναῖς» 1· οἱ αὐλοὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦσαν διπλοῖ, ἴδε **αὐλός**. **II.** ὡς παθ. ἐπίθετ., ὁ παιζόμενος ἐπὶ ἑνὸς μόνου αὐλοῦ, μόναυλον μέλος Σώπατρ. παρ' Ἀθην. 176Α.

μοναχῆ ἢ **-χῇ**, Ἐπίρρ., κυρίως δοτ. θηλ. τοῦ **μοναχός**, μόνον κατὰ ἕνα τρόπον, ἀντίθετ. τῷ **διχῇ**, Πλάτ. Νόμ. 720Ε, κτλ., ἢπερ μοναχῇ, ὅπου «μοναχά» .. , Ξεν. Ἀν. 4. 4, 18.

μοναχή, ἡ, Ἰνδικόν τι ὕφασμα, Ἀρρ. Περίπλ., πρβλ. Salmas. Solin. σ. 824C. **2)** **μοναχῆ**, ἡ, θηλ. τοῦ **μοναχός**, = μοναστρια, Στουδ. 1756Β.

μοναχικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς μοναχόν, μοναστικός, Ἀποφθ. Πατέρ. 148Α· μοναχικὸν σχῆμα, 1461D, Ἰουστιν. Νεαρ. 5. 2, § α'. 123, 25, κτλ. **2)** ὡς οὐσιαστ. τὸ **μοναχικόν**, — (α') ὁ μοναχικὸς βίος, Ἰω. Μόσχ. 2912C, 29, 21Β. — (β') **Μοναχικόν**, ὁ τίτλος βιβλίου τοῦ Εὐαγρίου, Σωκράτ. 396Β. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἰω. ὁ Νηστευτ. 1913Α, Νικήτ. Παφλαγ. 492Α, κλ.

μοναχισμός, ὁ, οὐσιαστ. ἀφῃρημ. τοῦ **μοναχός**, Ἰουστινιαν. Νεαρ. 5, 2 (τίτλ.).

μονάχόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ τοῦ ἑνὸς μόνου μέρους, Σουίδ. ἐν λέξ. **παραγωγή**.

μονᾶχός, ἡ, όν, (μόνος) ὡς καὶ νῦν, μόνος, μοναχός, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 15, 9., 12. 2, Διόδ. 2. 58 — παρ' ἀρχαιοτέροις συγγραφεῦσιν ἐν χρήσει μόνον ἐν τοῖς ἐπιρρημ. τύποις **μοναχῇ**, **-χοῦ**. **II.** ὡς οὐσιαστ., μοναχός, ὁ μονάζων, καλόγηρος, Ἀνθ Π. 11. 384, Ἀθαν. I, 532Α, II, 865Β, C, Βασίλ. IV, 348Β, Γρηγ. Ναζ. III, 1350Α, κλ.

μονάχοῦ, Ἐπίρρ., μόνον, «μονάχα, μ. ἐνταῦθα», Πλάτ. Συμπ. 184Ε, πρβλ. 212Δ, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 10, 2.

μοναχοῦσα, **ης**, ἡ, μονάζουσα, μοναχή, μονάστρια, Ἰω. Νηστευτ. 1932C.

μοναχόω, **ώσω**, = **ἑνόω**, Ἀκύλ. ἐν Ψαλμ. ΠΕ', 13.

μοναχῶς, Ἐπίρρ., κατὰ ἕνα μόνον τρόπον, ἀντίθετ. τῷ **πολλαχῶς**, Ἀριστ. Ἠθ. 2. 6, 14, Πολιτ. 5. 8, 15.

μονεΐμιον, **ονος**, = **μονοείμων**, Μοσχοπ. περὶ Σχεδῶν. σ. 50.

μον-έντερον, τό, = **κῶλον** II., Ἱπποιατρ.

μονεντρεχής, ές, ὁ περὶ ἓν μόνον πρᾶγμα ἐντρεχής, ὀραστήριος, δεξιός, Φιλόδημος περὶ Ὀργῆς 1, σ. 73.

μον-ερέτης, Ἰων. **μουν-**, ου, ὁ, ὁ κωπηλατῶν μόνος, Ἀνθ Π. 7. 637.

μονερημίτης, ὁ, ὁ διάγων μονήρη βίον, μονάζων, Ἰω. Μοναχ. ἐν Ἀνεκδ. Boiss τ. 4, σ. 193, 8.

μονή, ἡ, (μένω) τὸ μένειν, παραμένειν, βραδύνειν, διαμένειν, Εὐρ. Τρῳ. 1129, Ἡρ Μαιν. 957, Ἀριστοφ. Ὄρν. 417, Ξεν. Ἀν. 5. 1, 5, κτλ· ἀντίθετ. τῷ **ἔξοδος**, Ἡρόδ. 1. 94· τοῦ **φορᾶ**, Πλάτ Κρατ. 437Β· τοῦ **κίνησις**, Ἀριστ. Φυσ. 5. 6, 9, κ. ἀλλ.· **μονὴν ποιεῖσθαι**, ἀγκυροβολεῖν, βραδύνειν, Θουκ. 1. 131. **2)** παραμονή, συνεχὴς διάρκεια, τοῦ αἰσθήματος Ἀριστ. Ἀναλύτ. Ὑστ. 2. 19, 3, πρβλ. π. Ψυχ. 1. 4, 12. **II.** τόπος ἔνθα ἵσταται τις ἢ μένει, σταθμός, Παυσ. 10. 31, 7· τόπος διαμονῆς, κατάλυμα, Εὐαγγ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κ. Ἰω. ιδ', 2. **III.** = **μοναστήριον**, Ἀθαν. I, 368C, Γρηγ. Ναζ. III, 220C, Παλλαδ. Λαυσ. 1020C, κλ. **2)** ὁ μοναστικὸς βίος, Γρήγ. Ναζ. III, 1052A.

μονηίς, ίδος, ἡ, ἀρχή, = **μοναρχία**, Μανέθων 4. 98.

μον-ήλᾰτος, ον, (ἐλαύνω) κατεσκευασμένος ἐξ ἑνὸς ἐλάσματος σιδήρου, μονοκόμματος, κράνος .. συμφυές τε καὶ μονήλατον Ἡλιοδ. Αἰθ. 9, 15, σ. 369, ἔκδ. Κοραῆ.

μονημέριον, τό, κυνηγέσιον διαρκοῦν μίαν ἡμέραν, Ἀνθ. Π. 9. 581, ἐν λήμματι.

μον-ήμερος, ον, ὁ διαρκῶν ἢ ζῶν ἐπὶ μίαν μόνην ἡμέραν, ζῷον Αἰλ. π. Ζ. 5. 43· πρβλ. **μονοήμερος**.

μονήρης, ες, μόνος, «μονάχος», Ἱππ. Ἐπιδημ. 1275. 37. **2)** μοναχικός, ὁ θέλων ἢ συνηθίζων νὰ μένῃ μόνος, Ἡρακλείδ. παρὰ Διογ. Λ. 1. 25, Ἀριστ. Ἀποσπ. 296. 300, κ. ἀλλ., Λυκόφρ. 75· μ. δίαιτα Λουκ. Τίμ. 42. **3)** ἐπὶ λέξεων, μοναδική, ἅπαξ ἀπαντῶσα, ἰδιόρρυθμος, συχν. παρὰ Γραμμ., οἷον παρ' Ἡρῳδιαν. περὶ μονήρους λέξεως. **II.** ἐπὶ πλοίου ἔχοντος μίαν μόνην σειρὰν κωπῶν, Πολυδ. Α', 82, Σουίδ.

μονήριον, τό, μικρὸς καὶ ταχὺς δρόμων ἔχων μίαν μόνην σειρὰν κωπῶν, Λέοντ. Τακτ. 19, 7, πρβλ., **τριήρης**, **πεντήρης**.

μονθῡλεύω, -ευσις, -ευτός, ἴδε ἐν λ. **ὀνθυλ-**.

μονία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, (μένω) τὸ μένειν, διαμένειν, Ἐμπεδ. 168· ἴδε **περιηγής** 3.

μονία, ἡ, (μόνος) μοναξιά, μεμονωμένος βίος, ἀγαμία, Μάξιμ. π. καταρχ. 71· τὸ ἐμμένειν, Ἐφρ. III, 255F, Ἰω. Κλίμακ. 1112D. **2)** μοναστικὸν κελλίον, «μονία, κελλίον μονώτατον» Σχόλ. Χειρόγρ. βίου Ἀγ. Ἰω. Κλίμακ., Δουκάγγ.

μονητήριον, τό, τόπος διαμονῆς, Μακάρ. Μαγν. σ. 78. 82, ἔκ. Blond. — Τώρα λέγομεν διαμονητήριον τὴν παρὰ Γερμανοῖς Aufenthaltskarte.

μονίας, ου, ὁ, ὁ ζῶν μόνος, ὁ μὴ συναγελαζόμενος, ἐπὶ ἰχθύων, οἱ συνόδοντος οὐκ εἰσὶ μονίαι Αἰλ. π. Ζ. 1. 46., 7. 47· βίος μονίας, μονήρης, Εὐστ. 1409. 61.

μονικοὶ μίσθιοι· οἱ ἐν μοναῖς (μοναστηρίοις) μισθοῦ ἐργαζόμενοι, Λέοντ. Εὐσκαμμαρίου ἀποκαταστατ. γράμ. ἐν Ἀθην. τ. Δ', σελ. 239.

μόνῐμος, ον, ὡσαύτως **η, ον** Ἀνθ. Π. 12. 224· (μονή, μένω)· — ὁ μένων ἐν τῷ τόπῳ αὐτοῦ, σταθερός, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 828, πρβλ. 791· ζῷα μ., τὰ μὴ μεταβάλλοντα τόπον διαμονῆς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 17, κ. ἀλλ.· ἐπὶ φυτῶν, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 10, 3· ἄστρα μ., οἱ ἀπλανεῖς ἀστέρες, Πολυδ. Δ', 156· — Ἐπίρρ. **-μως**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 10, 1. **2)** ἐπὶ προσώπων σταθερός, Σοφ. Ο. Τ. 1322· ἐν πολέμῳ Πλάτ. Πολ. 537D· ἐπὶ στρατιωτῶν, Λατ. statarius, Ξεν. Κύρ. 8. 511, Πλάτ. Νόμ. 706C. **3)** κοινότερον ἐπὶ πραγμάτων, καταστάσεων καὶ τῶν ὁμοίων, σταθερός, διαμένων, ἀμετάβλητος, Λατ. stabilis, ὁ μέγας ὄλβος οὐ μ. Εὐρ. Ὀρ. 340· ἐπὶ πολιτεύματος, οὐκ ἐδόκει μόνιμον τὸ τῆς ὀλιγαρχίας ἔσεσθαι Θουκ. 8. 89, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 11, 15., 4. 12, 4, κ. ἀλλ.· συναπτόμενον μετὰ τοῦ **ἀμετάπτωτος**, Πλάτ. Τίμ. 29B· μετὰ τοῦ **βέβαιος**, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 184B.

μονῐμότης, -ητος, ἡ, τὸ μονίμως διαμένειν, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκιβ. 60.

μονιός, όν, ἀλλ' Ἐπικ. **μούνιος**, (Ἀρκάδ. 40. 2, κτλ.)· — μεμονωμένος, ἀπομονωθείς, ἐπὶ τῶν ἀρρένων κτηνῶν τῶν ἀποχωρισθέντων τῆς ἀγέλης· ὅθεν, ἄγριος, θηριώδης, μ. δάκος Καλλ. εἰς Ἄρτ. 84· μούνιος ἐκ θάμνοιο λύκος 7. 289, πρβλ. Λουκ. Ἐπιστ. Κρον. 34. **2)** ὡς οὐσιαστ., ἀγριόχοιρος ζῶν μόνος, (ὗς ἄγριος ὁ μὴ τοῖς ἄλλοις συναγελαζόμενος Ἡσύχ.), Αἰσώπ. Μῦθ. 54 Πλανούδ. (ἔνθα ἄλλαι ἐκδόσεις ἔχουσιν ὗς), μ. ἄγριος Ἑβδ. (Ψαλμ. ΘΘ', 13), ἔνθα ἄγριος ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ σῦς ἐκ δρυμοῦ, ἴδε Θεοδώρητ. ἐν τόπῳ· πρβλ. **μονήρης** 1, 1. (Πρβλ. τὸ χυδαῖον Λατ. singularis, ἀγριόχοιρος, ὅθεν τὸ Γαλλ. sanglier).

μόν-ιππος, ον, ὁ χρώμενος ἑνὶ μόνῳ ἵππῳ, ἱππεύς, ἔφιππος, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν ἐφ' ἅρματος ὀχούμενον, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 1, Πλάτ. Νόμ. 834B, πρβλ. Παυσ. παρ' Εὐστ. 1539. 29, Πολυδ. Α', 141· πρβλ. **μονάμπυξ**.

Μοννίτιος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Διός, Ἐπιγρ. Κρήτης, Cau. 45, 14, 20.

μόννος, ὁ, Λατ. monile, ἴδε **μάννος**.

μονοβάλανος κλεὶς, κλειδίον μὲ ἕνα μόνον ὀδόντα (ὅρα **βάλανος** II, 3), Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 423.

μονοβάμων [ᾱ], **ον**, γεν. **ονος**, ὁ βαδίζων μόνος, μέτρον μ., ἑνὸς μόνου ποδός, Ἀνθ. Π. 15. 27.

μονοβάτας· «κλέπτης» Ἡσύχ.· — προσέτι «μονάβας· ὁμοίως» ὁ αὐτ.

μονόβιβλος, ὁ, καὶ **μονόβιβλον**, τό, ἐξ ἑνὸς μόνου βιβλίου ἢ ἓν μόνον βιβλίον ἢ τόμος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 321, Σουίδ. ἐν λ. **Φελάγριος**, Reitz. εἰς Θεόφ. 2. 1237.

μονόβιος, ὁ, ἡ, ὁ ζῶν βίον μονήρη, μονήρης, «μὴ θέλε ἀμφίβιος εἶναι ὁ κυρώσας μονόβιος εἶναι» Εὐστ. Πονημάτ. 241, 15.

μονόβολος, ον, = **μονόξυλος**, μονοκόμματος, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **μονόγυον**. — Ἐπίρρ. **μονοβόλως** Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 508A. **2)** οὐσιαστ. **μονόβολον**, τό, εἶδος παιδιᾶς παιζομένης δι' ἑνὸς πηδήματος ἢ διὰ δρόμου, Ἰουστινιαν. Κῶδ. 3. 43, 1.

μονογᾰμέω, (μονόγαμος) λαμβάνω μίαν μόνην γυναῖκα, τοῦ Θεοῦ τῷ καιρῷ τῆς ὀλιγανθρωπίας μονογαμεῖν θεσπίσαντος Θεόδωρ. Ἀβουκ. 1556A.

μονογᾰμία, ἡ, τὸ ἔχειν μίαν μόνην γυναῖκα, Κλήμ. Ἀλ. I, 1104B, Τερτυλλ. II, 931B, Ὠριγέν. III, 508C.

μονογαμικός, ή, όν, ὁ εἰς μονογαμίαν ἀνήκων, μονογαμικῆς συζεύξεως Θ. Στουδ. σ. 281C.

μονογάμιον, τό, = **μονογαμία**, μονογαμίου ἐπιτίμιον, πρόστιμον ἐπιβαλλόμενον εἰς τὸν ἅπαξ μόνον νυμφευθέντα, Κλήμ. Ἀλ. 505.

μονογαμίς, -ίδος, = **μονόγαμος**, Μεθόδ. 80A.

μονογάμματος, ον, ὁ δι' ἑνὸς γ γραφόμενος, «ἴσως ἐκ τῆς μονογαμμάτου φάρυγος καὶ αἱ Φαρύγαι, τὸ τοπικὸν ὄνομα» Εὐστ. Ὀδ. 1873, 43.

μονό-γᾰμος, ὁ, ὁ ἅπαξ μόνον εἰς γάμον ἐλθών, ὁ μίαν μόνον ἔχων γυναῖκα, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 110, Πτολ. Τετράβ. 183, Ἀθηναγ. 968B, Ὠριγέν. I, 984A, κτλ.

μονογένεια, ἡ, Ἰων. **μουν-**, θηλ. τοῦ ἐπομ., Ἀπολλ. Ῥόδ Γ, 847, Ὀρφ. Ὕμν. 28. 2, Φιλόδημ. παρὰ Gompertz Herk. Stud. 1, σελ. 25.

μονογενής, ές, Ἐπικ. καὶ Ἰων. **μουνογ-**· ὡς καὶ νῦν, παῖς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 374, Θέογ. 426, Ἡρόδ. 7. 221, κτλ.· μ. αἷμα, ἓν καὶ τὸ αὐτὸ αἷμα, Εὐρ. Ἑλ. 1685. — Ἐπίρρ. **-νῶς**, γίνεται μονογενῶς ὁ λίβανος, αὐτοφυῶς, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. 149, 173, ἔκδ. Blanc.

μονογεννήτωρ, ορος, ὁ, ὁ γεννήσας ἕνα μόνον υἱόν, Εὐστ. Θεσσ. ἐν Mi. Pa. Gr. τ. 136 σ. 612-3.

μονο-γέρων, -οντος, ὁ, μονότροπος καὶ δύσκολος γέρων, Α. Β 51. 20.

μονόγληνος, ον, μονόφθαλμος, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 53, Ἀνθ. Π. 7. 748.

μονογλωσσέω, εἶμαι μονόγλωσσος, ὁμιλῶ μίαν μόνον γλῶσσαν, Εἰρηναῖος 597B· ἐξάγω μόνον ἕνα ἦχον, Ἱππολ. Αἱρ. 304, 42.

μονόγλωσσος, Ἀττ. **-ττος, ον**, (γλῶσσα) ὁ μίαν μόνον γλῶσσαν λαλῶν, Εἰρηναῖος 1, 10, σ. 67 (;).

μονογνωμονέω, ἔχω μίαν γνώμην τὴν ἐμήν, εἶμαι ἰδιογνώμων, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 222, ἔνθα κακῶς **μονογνωμέω**.

μονογνωμονικός, ή, όν, ὁ ἔχων μόνον μίαν γνώμην, ἰσχυρογνώμων, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 235.

μονογνώμων, ον, δύστροπος, δύσκολος, ἰδιογνώμων, Διον. Ἀλ. 2. 12., 5. 71.

μονογόνατος, ὁ κατεσκευασμένος ἐκ τεμαχίου καλάμου ἔχοντος μόνον ἓν γόνυ, ἐπὶ γραφικοῦ καλάμου, Hell. J. 11, σ. 303.

μονόγονος, Ἐπικ. **μουν-, η, ον**, μονογενής, κούρη μουνογόνη, ἐπὶ τῆς Περσεφόνης, Ὀππ. Ἀλ. 3. 489· Δήμητρι καὶ Μουνογόνῃ Ἐπιγραφ. ἐν Ussing. σ. 1.

μονογράμμᾰτος, ον, ἀποτελούμενος ἐξ ἑνὸς μόνου γράμματος, συλλαβὴ Διον. Ἀλ. περὶ Συνθέσ. Ὀνομ. 15, Α. Β. 531, κτλ.

μονόγραμμος, ον, ὁ ἐκ μιᾶς γραμμῆς μόνον ἀποτελούμενος, ζωγραφία ἐκ γραμμῶν μόνον ἀποτελουμένη, σκιαγραφία, Ἐπίκουρ. παρὰ τῷ Κικέρωνι ἐν N. D. 2. 23· τὸ μονόγραμμον = μονογράφημα, Εὐδοκ. Μ. 375.

μονοδάκτῠλος, ον, ὁ ἔχων μόνον ἕνα δάκτυλον, Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 1. 23

μονοδαμιουργοὶ (νομοδ-)· «οἱ τὰς δίκας δικάζοντες» Ἡσύχ.

μονοδέρκτης, ου, ὁ, ὁ ἔχων μόνον ἕνα ὀφθαλμόν, μονόφθαλμος, Εὐρ. Κύκλ. 78.

μονόδερμος, ον, ὁ ἔχων ἓν μόνον δέρμα, χιτῶνα, Ἡσύχ. ἐν λ. **μονόλοπα**.

μονοδιαιτησία, ἡ, μονήρης βίος, Κλήμ. Ἀλ. 505.

μονοδιάστατος, ον, ὁ ἔχων μίαν μόνην (κατὰ μῆκος) διάστασιν, γραμμὴν μονοδιάστατον καὶ μηκιζομένην εἰς τὸ λεπταλέον Νικήτ. Χωνιάτ. 207C.

μονοδοξέω, μόνος ἔχω δόξαν, Σιμπλίκιος εἰς Ἐπίκτ. σ. 326 Schweigh.

μονόδουπος, ον, ὁ ἀποτελῶν ἕνα μόνον δοῦπον, ὁμοιομόρφως ἠχῶν, Ἀνθ. Π. 15. 27.

μον-όδους, -όδοντος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἕνα μόνον ὀδόντα, Αἰσχύλ. Πρ. 796.

μονοδραστικός, ή, όν, μόνος δρῶν, Ἰάβλιχ. ἐν Βίῳ Πυθ. 144(;).

μονόδροπος, ον, ὁ ἐξ ἑνὸς στελέχους κεκομμένος, «μονοκόμματος», ἐπὶ ἀγάλματος, Πινδ. Π. 5. 56· πρβλ. **μονόξυλος**.

μονοείδεια, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **μονοειδής**, τὸ ὁμοιόμορφον, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 117. **II.** τὸ μοναδικόν, αὐτόθι 226. — Ἐπίρρ., **μονοειδῶς**, ὁμοιομόρφως, Πτολεμ. Τετράβ. 120, Σέξτ. 757, 9, κλ.

μονοειδής, ές, (εἶδος) ὁ ἐξ ἑνὸς εἴδους ἢ σχήματος ἀποτε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λούμενος, ὁμοιόμορφος, ἁπλοῦς, Πλάτ. Πολ. 612A, Φαίδ. ν 78D, Συμπ. 211A, κ. ἀλλ.·— τὸ μονοειδές, τὸ ὁμοιόμορφον, Πολύβ. 9. 1, 2. — Ἐπίρρ. **μονοειδῶς**, Ἰάμβλ. π. Μυστ. 4, 39, Πτολ. Τετράβ. 120, κλ.

μονοείμων, ον, (εἶμα) ὁ ἔχων (φορῶν) μόνον ἓν ἔνδυμα, Φώτ.

μόνοζος, ον, ὁ ἔχων ἕνα μόνον ὄζον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Θεοφρ.

μονόζυξ, ῠγος, ὁ, ἡ, ὁ μόνος ἐζευγμένος, δηλ. μόνος, μονήρης, Αἰσχύλ. Πέρσ. 139·— οὕτω **μονοζῠγής, ές,** Ἀνθ. Πλαν. 308.

μονόζωνος, ον, ἐλαφρῶς ὡπλισμένος στρατιώτης, Ἑβδ. (Β' Βασιλ. ΚΒ', 30).— Καθόλου, εὔζωνος, ἀκροβολιστής, Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. Ε', 2), κτλ. **II.** ὁ ὁδοιπορῶν μόνος, ἴδε Ruhnk. Ep. Cr. σ. 286, ὡς τὸ **μονόζωστος, οἰόζωνος.**

μονόζωος, ον, ὁ ζῶν μόνος, διάφ. γραφ. ἐν Ψαλμ. ΞΖ' (ΞΗ'), 8, ἀντὶ **μονότροπος.**

μονόζωστος, ον, = **μονόζωνος** I, Ερμησιάναξ 5. 7.

μονοήμερος, ον, = **μονήμερος,** Βατραχομ. 305.

μονοθεΐα, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ πιστεύειν εἰς ἕνα μόνον θεόν, Ψευδο-Ἀφρικ. 101C.

Μονοθελῆται, ὀρθότ. **Μονοθεληταί, ῶν,** οἱ, αἱρετικοὶ ἀποδίδοντες εἰς τὸν Χριστὸν μίαν μόνην θέλησιν, Δαμασκ. I, 761A, κλ.

μονοθέλητος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς μίαν θέλησιν, Ταράσ. 1432B· δόγμα μ., τὸ δόγμα τῶν Μονοθελητῶν.

μονόθεν, Ἐπίρρ., ἐξ ἑνὸς μέρους, μοῦνος μουνόθεν, ὁλομόναχος, Ἡρόδ. 1. 116.

μονο-θρηνέω, θρηνῶ μόνος, ἐν ἐρημίᾳ, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **μονῳδεῖ.**

μονόθρονος, ον, ἐπίσκοπος ἔχων μόνον ἕνα θρόνον, μίαν ἐπισκοπήν, Γρηγ. Ναζ. III, 1139A.

μονόθῠρος, ον, ἐπὶ ὀστρακοδέρμου, μονόθυρον, τὸ ἔχον ἓν ὄστρακον, ἀντίθ. τῷ **δίθυρον,** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 3, κ. ἀλλ.· — ὁ ἔχων μίαν θύραν, ἄντρον οὐ μονόθυρον, ἀλλὰ δύο ἔχον θύρας Πορφ. Ἄντρ. Νυμφ. 31, σ. 28, κτλ.

μον-οίκητος, ον, ὁ κατοικῶν μόνος, μονήρης, Λυκόφρ. 960.

μονόϊππος, ὁ, ἔχων ἕνα μόνον ἵππον, Cod. Par. Suppl. 497, fol 192 r°.

μονοκάλᾰμος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἑνὸς καλάμου ἢ αὐλοῦ, Ἀθήν. 184A.

μονόκαμπτος, ον, ὁ εἰς ἓν μόνον μέρος καμπτόμενος, ἔχων μίαν μόνον κάμψιν, μονόκαμπτοι δὲ πάντες οἱ κάτω δάκτυλοι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 15, 7.

μονόκαυλος, ον, ὁ ἔχων ἕνα μόνον καυλὸν ἢ στέλεχος, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 8, 2.

μονοκέλης, Ἰων. **μουνοκ-,** ὁ, εἷς μόνος ἵππος, Ἀνθ. Π. παράρ. 325.

μονοκέλλιον, τό, κελλίον μεμονωμένον, κείμενον μακρὰν ἄλλων κελλίων, Ἀποφθέγμ. Πρτέρ. 152B.

μονόκερως ων, ὁ ἓν μόνον κέρας ἔχων, γεν. **-ω,** Πλουτ. Περικλ. 6· ποιητ. **μουνόκερος, ον,** Ἀρχίλ. 170· ἐν τῷ πληθ. ἐν χρήσει **μονοκέρατα,** πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 32, π. Ζ. Μορ. 3. 2, 8. **II.** Ὡς οὐσιαστ., **μονόκερως, -ωτος,** ὁ, εἶδος τετραπόδου, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΚΑ', 21., ΚΗ', 6).

μονοκέφᾰλος, ον, ὁ μίαν μόνον κεφαλὴν ἔχων, Ἡσύχ.

μονοκιόνιον, τό, ὁ μόνος κίων,— τὸ **Μονοκιόνιον,** μέρος τι τῆς Κωνσταντινουπόλως, Στέφ. Διάκ. 1177B.

μονόκλαυτος θρῆνος, ὁ, θρῆνος γινόμενος ὑφ' ἑνὸς μόνου, Αἰσχύλ. Θήβ. 1064.

μονοκληρονόμος, ον, μόνος κληρονόμος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 581, Ὄρν. 1652.

μονόκλῑνον, τό, κλίνη μόνον δι' ἕνα, λάρναξ, Ἀνθ. Π. 9. 570.

μονόκλῐτος, ον, ἄκλιτος, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 191, Ἐτυμ. Μέγ. 314. 23.

μονόκλωνος, ον, ὁ ἔχων μόνον ἕνα κλῶνα, Διοσκ. 3. 127, πιθ. γραφ. ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 18, 18.

μονοκοίλιος, ον, ὁ ἔχων μίαν μόνον κοιλίαν, ἕνα μόνον στόμαχον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 18, π. Ζ. Μορ. 3. 15, 1 κ. ἑξ., 4. 1, 4.

μονοκοιτέω, κοιμῶμαι μόνος, Ἀριστοφ. Λυσ. 592.

μονοκοίτιος, ον, ἐφ' οὗ εἷς μόνον δύναται νὰ ἐξαπλωθῇ, νὰ κοιμηθῇ, «σκιμπόδιον· εὐτελὲς κλινίδιον μονοκοίτιον» Ἡσύχ. ἐν λέξ. **σκιμπόδιον.**

μονόκοιτος, ον, ὁ μόνος κοιμώμενος, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 960, Ἡσύχ.

μονόκοκκος, ον, ὁ ἔχων ἕνα μόνον κόκκον ἢ πυρῆνα, Γλωσσ.

μονοκόνδῠλος, ον, ὁ ἔχων ἕνα μόνον κόνδυλον ἢ ἁρμόν, δάκτυλος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 15, 5.

μονοκόντιον, τό, εἶδος κοντοῦ, δόρατος, Ἰουστ. Νεαρ. 85, 4.

μονοκότῠλος, ον, ὁ ἔχων μίαν μόνον σειρὰν κοτυληδόνων, δηλ. ἕνα μόνον πλόκαμον μυζητικῶν θηλῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 17, π. π. Μορ. 4. 9, 14· πρβλ. **κοτυληδῶν** I.

μονοκρατέω. ἔχω τὸ κράτος μόνος, εἶμαι μονοκράτωρ, Θεοφάν. 531, 18.

μονοκρᾰτής, ές, ὁ μόνος ἄρχων, κυβερνῶν, Θεοδ. Προδρ. Ἐπιστ. σ. 98, καὶ ἐν τοῖς Ἀνεκδ. Boiss. τ. 4, σ. 440.

μονοκρᾰτορέα, ἡ, Μανασσ. Χρον. 4443· καὶ **μονοκρατία,** ἡ, Γρηγ. Ναζ. III, 414A, μοναρχικὸν κράτος, ἀπόλυτος ἐξουσία·— ῥῆμα **μονοκρατορέω,** = μονοκράτωρ εἰμί, Θεοφάν. 71, 11, κ. ἀλλ.

μονοκράτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, μόνος, ἀπόλυτος κύριος, Μανασσ. Χρον. 2327, κτλ.

μονοκρήπῑς, -ῑδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μόνον ἓν σανδάλιον, μονοπέδιλος, Πινδ. Π. 4. 133, Ἀνθ. Π. 127, Λυκόφρ. 1310.

μονόκροτος ναῦς, πλοῖον ἔχον μίαν σειρὰν κωπῶν, ἀντίθετ. τῷ **δίκροτος,** Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 28, πρβλ. Στράβ. 325.

μονοκτήτωρ, -ορος, ὁ, ὁ μόνος κτήτωρ, Διδ. Ἀλεξανδρ. 408A.

μονόκτιστος, ον, ὁ μόνος κτισθείς, δημιουργηθείς, Βασίλ. I. 617A.

μονόκυκλος, ον, ὁ ἔχων ἕνα μόνον κύκλον, τράπεζα Πολυδ. Γ', 81.

μονόκωλος, Ἰων. **μουν-, ον,** ἐπὶ ὀρχηστῶν, ὁ ἱστάμενος ἐπὶ τοῦ ἑτέρου τῶν ποδῶν, Γέλλ. 9. 4, 9, Πλίν. 7. 2, 23. **2)** ὁ ἐξ ἑνὸς κώλου, μέλους ἀποτελούμενος, μὴ ἔχων πολλὰ μέλη, ἄπιος Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 15, 5. **3)** ἐπὶ οἰκοδομήματος, τὸ ἔχον ἓν μόνον πάτωμα, Ἡρόδ. 1. 179· πρβλ. **κῶλον** II 1. **4)** ἐπὶ περιόδων συνισταμένων ἐξ ἑνὸς μόνον κώλου, Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 5, Πλούτ. 2. 7C. **5)** καθόλου, ὁ ἑνὸς εἴδους ὤν, μονομερής, ἔχει τὴν φύσιν μ., ἐπὶ ἐθνῶν, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 7, 4. —Καθ' Ἡσύχ.: «μυρμήκων ὁδοί· αἱ μονόκωλοι τρίβοι». — Ἐπίρρ. **μονοκώλως,** κατὰ τρόπον μονόκωλον, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 481D.

μονόκωπος, ον, ὁ ἔχων μίαν μόνον κώπην· ποιητ., ὁ ἔχων ἓν μόνον πλοῖον, Εὐρ. Ἑλ. 1128.

μονολέκῑθος, ον, ὁ ἔχων ἕνα μόνον κρόκον, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 465.

μονολεχής, Ἰων. **μουν-, ές,** = **μονόκοιτος,** Πλούτ. 2. 57D, Ἀνθ. Π. 5. 9., 12. 226.

μονολέων, Ἰων. **μουν-, -οντος,** ὁ, μόνος, μοναδικὸς εἰς τὸ εἶδός του λέων, δηλ. κατ' ἐξοχὴν μέγας, πελώριος λέων, Ἀνθ. Π. 6. 221· πρβλ. **μονόλυκος.**

μονολήκῠθος, ον, = **αὐτολήκυθος,** Ποσείδιππος παρ' Ἀθην. 414E.

μονολήμμᾰτος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἑνὸς μόνου λήμματος, ἐκ μιᾶς μόνον προτάσεως, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 443.

μονόλῐθος, Ἰων. **μουν-, ον,** πεποιημένος ἐξ ἑνὸς μόνου λίθου, Ἡρόδ. 2. 175, πρβλ. 155.

μονόλινον· ἐπίθ. περιδεραίου μαργαριτῶν ἐξ ἑνὸς λίνου ἢ μιᾶς κλωστῆς, ἤτοι **λαιμοῦ,** ὡς λέγομεν κοινῶς, Capitol. in Max. jun. c. I. (ἐκ διορ. τοῦ Κασωβόνου) ἀντὶ monolium. — Πρβλ. τὸ ἐν τοῖς λεξικοῖς **τρίλινον.**

μονολογία, ἡ, βραχύτης λόγου, βραχυλογία, Γεωργίου Λαπίθ. Ποίημα Ἠθικ. 432· ἁπλότης λόγου, Ἰω. Κλίμακ. 1132B.

μονολόγιστος, ον, ὁ ἕνα μόνον λογισμὸν ἔχων, εἰς ἓν ἀποβλέπων καὶ τοῦτο μόνον λογιζόμενος, Μᾶρκ. Ἐρημ. 1016B, 952C, Ἰω. Κλίμακ. 889D, κλ.

μονολογίστως, Ἐπίρρ. ἐν ἁπλότητι γλώσσης, Ἰων. Κλίμακ. 1132D.

μονόλογος, ον, ὁ ὁμιλῶν μόνος καθ' ἑαυτόν, Νικηφ. Πρεσβύτ. ἐν Χειρογρ. βίῳ Ἀγ. Ἀνδρέου τοῦ Σαλ.

μονόλοπος, ον, ὁ ἔχων ἓν μόνον περικάλυμμα ἢ «φλοῦδι», μονόδερμος, μονοχίτων, φλοιὸς Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 5, 2.

μονόλῠκος, ὁ, μόνος, μοναδικὸς εἰς τὸ εἶδός του λύκος, δηλ. ἐξόχως μέγας, πελώριος, Αἰλ. π. Ζ. 7. 47, Πλουτ. Ἀλέξ. 23, Ἄρατ. 1124 [μὲ μακρὰν τὴν β' συλλαβὴν ἐν ἄρσει], πρβλ. **μονολέων.**

μονόλωπος, ον, ὁ ἔχων ἓν μόνον ἔνδυμα, Ζωναρ. 1367· «μονόλωπα· μονοχίτωνα» Ἡσύχ.

μονόμαζος, ον, ὁ ἔχων ἕνα μόνον μαστόν, Εὐστ. 402. 37.

μονόμαλλος, ον, ἐκ μαλλοῦ μόνον, ὁλόμαλλος, μονόμαλλος χιτὼν Πάπυρ. Ὀξυρύγχ. ὑπὸ Grenfell καὶ Hunt 109, 2.

μονομάτωρ [ᾱ] ορος, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **μονομήτωρ.**

μονομᾰχεῖον, ἴδε ἐν λέξ. **μονομάχιον.**

μονομᾰχέω, Ἰων. **μουν-,** (μονομάχος) μάχομαι μόνος πρὸς μόνον, Εὐρ. Φοίν. 1220· τινι πρός τινα, Ἡρόδ. 9. 26, Πλάτ. Κρατ. 391E, κτλ.· πρός τινα, Πολύβ. 35. 5, 1. **II.** παρ' Ἡροδ. 9. 27, ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων ἐν Μαραθῶνι, μοῦνοι μουνομαχήσαντες τῷ Πέρσῃ, πολεμήσαντες μόνοι αὐτοὶ πρὸς τοὺς Πέρσας (ἄνευ συμμάχων)· οὕτω, δυοῖσι οὐκ ἂν μουνομαχέοιμι 7, 104. **III.** μάχομαι ὡς μονομάχος, Δίων Κ. 75. 19.

μονομάχημα, τό, μονομαχία, Εὐστ. 387. 5.

μονομάχης, ου, ὁ, = **μονομάχος,** Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 156, Κλήμ. Ἀλ. 167.

μονομᾰχία, Ἰων. **μουνομαχίη,** ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ μάχη καθ' ἣν μάχεταί τις μόνος πρὸς μόνον, Ἡρόδ. 5. 1 καὶ 8., 6. 92, Πολύβ., κτλ.

μονομᾰχικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς μονομαχίαν ἢ ἐν μονομαχίᾳ συμβαίνων, μ. φιλοτιμία Πολύβ. 1. 45, 9. **II.** μονο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαχικὰ χρήματα, χρήματα συναθροιζόμενα χάριν μονομαχιῶν, Δίων Κ. 72. 19.

μονομάχιον [ᾰ], τό, = **μονομαχία**, διάφ. γραφ. ἐν Ἡροδ. 6. 92· ἀκολούθως ἐν Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ. 13. 5, Ἀπτ. Ἰδηρ. 53, κτλ.· ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. ἐνίοτε φέρεται **μονομαχεῖον**. ὡς ἐν Ἀθην. 191Α. **2)** σχολεῖον μονομάχων, δηλ. σχολὴ πρὸς ἐκμάθησιν τῆς μονομαχίας, Μαλαλ. 217, 2, 263, 15.

μονομάχος [ᾰ], **ον**, (μάχομαι) ὁ μόνος πρὸς μόνον μαχόμενος, μ. προστάται Αἰσχύλ. Θήβ. 798· μονομάχον ἐπὶ φρέν' ἠλθέτην Εὐρ. Φοίν. 1300· μονομάχου δι' ἀσπίδος, δηλ. ἐν μονομαχίᾳ, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 819· μονομάχῳ δορὶ ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1325· μονομάχου πάλης ἀγῶνα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 471. **II**, **μονομάχος**, ὁ, ὁ ἔχων ὡς ἐπάγγελμα τὸ μονομαχεῖν, θέα μονομάχων Λουκ. Δημώνακτ. βίος, 57, Συλλ. Ἐπιγρ. 1058, κ. ἀλλ.

μονομᾰχο-τροφεῖον, τό, τόπος ἔνθα ἐτρέφοντο καὶ ἠσκοῦντο οἱ μονομάχοι, Σουίδ.

μονομᾰχο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων καὶ γυμνάζων μονομάχους, Λατ. lanista, Γλωσσ.

μονο-μελής, Ἰων. **μουνο-, ές**, ὁ ἔχων ἓν μόνον μέλος, ἀποτελούμενος ἐξ ἑνὸς μόνου μέλους, Σιμπλίκ. in Philol. Mus. 2. σελ. 623.

μονομέρεια, ἡ, κρίσις μονομερής, μεροληψία, Ἀθανάσ. I, 288Α, 380C, κτλ.

μονομερής, ές, (μέρος) ὁ ἐξ ἑνὸς μόνου μέρους ἀποτελούμενος, μόνος, ἀντίθετ. τῷ **πολυμερής**, Ἐρανίου Φίλωνος περὶ διαφορᾶς σημασ. σελ. 155 ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Ἀμμωνίου Valck.· ἐκ τοῦ μονομερροῦς, κατὰ μονομέρειαν, Λουκ. π. Διαβολ. 6, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 2, κτλ. **II**, ὁ πρὸς τὸ ἓν μόνον μέρος κλίνων, ἄδικος, μεροληπτικός, Φωτ. Ἐπιστ. 158.

μονομερῶς, Ἐπίρρ., = κατὰ μονομέρειαν, Μακάρ. 208C.

μονόμετρος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἑνὸς μόνου μέτρου, δηλ. (ἐν ἰαμβικοῖς, τροχαϊκ. καὶ ἀναπαιστικοῖς στίχοις) ἐκ δύο ποδῶν, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 26.

μονομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, ὁ ἐστερημένος μητρός, μονομήτορος ὀδύρμοῖς ἐμοῖς, τοῖς ὀδύρμοῖς ἐμοῦ τῆς μονομήτορος, Εὐρ. Φοίν. 1517.

μονόμιτος, ος, ὁ ὑφασμένος μὲ ἕνα μίτον, Νικόλ. Μυρεψός· πρβλ. **δίμιτος, τρίμιτος**.

μον-όμμᾰτος, ον, μονόφθαλμος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 202, Κρατῖν. ἐν «Ὀδυσσεῦσι» 14· πρβλ. **μονώψ**.

μονομοιρία, ἡ, ἓν μόνον μερίδιον, ἀστρολ. λέξις, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 15.

μονόμοιρος, ον, Ἡσύχ. πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **αὐτόμοιρος**.

μονόμοσχος, ον, ὁ ἐξ ἑνὸς μόνου στελέχους ἀποτελούμενος, Διοσκ. 4. 187.

μονόμφαλα (πόπανα ἢ πλακούντια) Ἐπιγρ. Πειραιῶς, Ἐφ. Ἀρχ. 2784, ἔτι **Ἀθην. τ. Β'**, σ. 329.

μονοναύτης, ὁ, ὁ ταξειδεύων μόνος ἐν τῇ θαλάσσῃ, Εὐσταθ. 1536, 3.

μονοναυτικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς μονοναύτην, οἰκίαν ἐπικαλουμένην μονοναυτικὴν Εὐστ. 1535, 62.

μονονουχί, ἴδε ἐν λ. **μόνος** Β. ΙΙ. 5.

μονονυχί, Ἰων. **μουν-**, ἐπίρρ., ἐν μιᾷ μόνον νυκτί, Ἀνθ. Πλαν. 92.

μονόξους, ον, ὁ μίαν μόνον κτηδόνα ἔχων, ἀντίθετ. τῷ **δίξους**, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 1, 10.

μονόξυλος, ον, πεποιημένος ἐξ ἑνὸς μόνου ξύλου, ἐξ ἑνὸς κορμοῦ, πλοῖα μον., «μονόξυλα, ὡς καὶ νῦν, Ξεν. Ἀν. 6. 4, 11· ὡσαύτως, **μονόξυλα** (ἐξυπ. πλοῖα) Ἱππ. π. Ἀέρ. 290, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 11· μ. τράπεζαι Στράβ. 826. **II**, κατεσκευασμένος μόνον ἐκ ξύλου, Πλάτ. Νόμ. 956Α (ἔνθα ἴδε Ast.)· πρβλ. **μονόλιθος, μονοσίδηρος, μονοστόρθυγξ**.

μονοούσιος, ον, ὁ ἔχων μίαν μόνην οὐσίαν, Ἱππολ. Ἀίρ. 536. 11, Ἀθαν. I, 204Α.

μονοπάθεια [πᾰ], ἡ, τὸ πάθος ἑνὸς μόνου μέρους τοῦ σώματος, μονοπάθεια τῶν ὀφθαλμῶν Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 143.

μονόπαις, -παιδος, ὁ, ἡ, «μοναχογιός», μονόπαις κόρος Εὐρ. Ἄλκ. 906.

μονοπάλης, Ἰων. **μουν-, ου**, ὁ, ὁ μόνον ἐν πάλῃ νικῶν, οὐχὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἀγῶσιν, Ἐπίγρ. παρὰ Παυσ. 6. 4, 4.— Καθ' Ἡσύχ.: «μουνοπάλαι· οἱ μόνῃ πάλῃ νικῶντες».

μονοπάτειον, τό, ὡς καὶ νῦν, «μονοπάτι», ὁτραπός, Ἰω. Μαλαλ., κτλ.· ἴδε Δουκάγγ.

μονοπέδῑλος, ον, ὁ ἓν μόνον πέδιλον ἔχων, μονοσάνδαλος, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 1310.

μονοπείρας, ου, ὁ, ὁ μόνος θηρεύων, λύκοι μ., μόνοι πορευόμενοι εἰς θήραν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἀγεληδὸν θηρεύοντας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 5, 2, Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 370.

μονόπελμος, ον, ὁ ἔχων ἓν μόνον πέλμα, Ἀνθ. Π. 6. 294.

μονόπεπλος, ον, ὁ ἔχων μίαν μόνον ἐσθῆτα, δηλ. φορῶν μόνον τὸν χιτῶνα (ἴδε ἐν λ. **ἄπεπλος**), ὡς Δωρὶς κόρη, Εὐρ. Ἐκ. 933· πρβλ. Müller Dor. 4. 2. § 3.

μονόπηρος, ον, ὁ ἔχων μόνον μίαν πήραν, Θεογνώστ. Καν. 93. 21, Ἐτυμολ. Μέγ. 670, 57.

μονόπλευρος, ον, ὁ ἔχων μόνον μίαν πλευράν, Ἀρρ. Τακτ. 28.

μονόπλοια, ἡ, πλοῦς μεμονωμένος, ταξείδιον μοναχικόν, ὅταν ταξειδεύῃ τις ὁλομόναχος ἐν θαλάσσῃ, Εὐστ. 1535. 61.

μονοποδαρία, ἡ, τὸ ἵστασθαι ἐπὶ ἑνὸς ποδός, αἱρετικὴ Ἰουδαϊκὴ ἱεροπραξία, Ψευδο-Κλήμ. Ρώμ. 1437D, πρβλ. Ὠριγέν. I, 380B, C.

μονοποδία, ἡ, ἐν τῇ μετρικῇ, μέτρησις στίχου κατὰ ἕνα πόδα, οὐχὶ κατὰ **διποδίας**, Δράκ. 167, 4, Σχόλ. Ἡφαιστ. 6, 1, σ. 35, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 275.

μονοποδιαῖος, α, ον, ὁ ἐξ ἑνὸς μετρικοῦ ποδὸς ἀποτελούμενος, τὰ μέτρα τὰ δισύλλαβα τὰ μονοποδιαῖα Τζέτζ. ἐν Ἀν. Κραμήρου τ. 3, σ. 319, 31· — **μονοποδιαίως**, κατὰ μονοποδίαν, οὕτω μοι μέτρει καὶ διπλῶς καὶ μονοποδιαίως Ἰω. Τζέτζ. π. μέτρ. ἐν Κραμήρου Ὀξ. Ἀν. τ. 3, σ. 329.

μονοπόδιον, τό, τράπεζα ἐπὶ ἑνὸς ποδὸς στηριζομένη, Αἰδίας 39, 6, ἐν τέλει· πρβλ. Πλίν. 34, 3, 8, § 14.

μονόποιος, ον, ὁ ἔχων μίαν μόνην ποιότητα, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 94.

μονόπορτον, τό, ἡ μόνη θύρα, Χρον. Πασχάλ. 626, 16.

μονόπους, Ἰων. **μουν-**, ὁ, ἡ, **-πουν**, τό, ὁ ἔχων ἕνα μόνον πόδα, Ἀνθ. Π. 9. 233, κτλ.· μ. τράπεζα (τὸ monopodium τοῦ Πλιν.) Πολυδ., Ι', 69· ἴδε **μονοπόδιον**.

μονοπραγμᾰτέω, ἀσχολοῦμαι εἰς ἓν μόνον πρᾶγμα, ἀντίθετ. τῷ **πολυπραγμᾰτέω**, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 6.

μονόπρεμνος, ον, ὁ ἔχων ἓν μόνον πρέμνον, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 379, στ. 135, ἐκδ. Λ.

μονοπροσωπέω, ἔχω ἓν μόνον πρόσωπον, Ἀπολλ. π. ἀντων. σ. 266.

μονοπρόσωπος, ον, ὁ ἔχων ἓν μόνον πρόσωπον, μ. θεότης Ἐκκλ.· μ. ποίησις, μονόλογος, Διογ. Λ. 2. 112· παρὰ τοῖς γραμμ., μ. ἀντωνυμία, ἀντωνυμία ἔχουσα ἓν μόν.. πρόσωπον, Ἀπολλ. π. ἀντων. σ. 280, κτλ.· οὕτως ἐπίρρ. **-πως**, Γραμμ.

μονόπτερος, ον, ἐπὶ ναοῦ, ὁ ἔχων μίαν μόνον σειρὰν κιόνων καὶ ἄνευ σηκοῦ, (πρβλ. **πτερὸν** ΙΙΙ. 9), Βιτρούβ. 4. 7· ἔθεν διάφορον τοῦ **περίπτερος**.

μονόπτυχος, ον, ὁ ἔχων μίαν μόνον πτυχήν, μονόθυρας, ἐπὶ ὀστρακοδέρμων, λεπάς, ὄστρεόν τι μονόπτυχον Θωμ. Μάγ. σ. 584.

μονόπτωτος, ον, ὁ ἔχων μίαν μόνον πτῶσιν, Χοιροβοσκ. 1. 370.

μονοπύθμενος, ον, ὁ ἔχων ἕνα μόνον πυθμένα, Εὐστ. 869. 31.

μονοπύργιον, τό, ἔρυμα ἔχον ἕνα μόνον πύργον, Προκόπ. ΙΙΙ, 286, 9.

μονοπώλης, ὁ, ὁ μονοπωλῶν, ὁ ἔχων τὸ μονοπώλιον ἐμπορεύματός τινος, μεταγεν.

μονοπωλέω, μόνος ἐγὼ πωλῶ, ἔχω τὸ μονοπώλιον, Πολύβ. 34. 10, 14.

μονοπωλεῖον, τό, μεταγεν. ἀντὶ **μονοπώλιον**, Ἰω. Σκυλίτζ. 714, 12.

μονοπωλία, ἡ, ἡ ἀποκλειστικὴ πώλησις, μονοπώλιον, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 11, 10, Στράβ. 798.

μονοπώλιον, τό, τὸ δικαίωμα ἢ προνόμιον τοῦ μονοπωλεῖν, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 11. **II**, τόπος ἔνθα γίνεται μοναπωλία, Διόδ. 5. 10.

μονόπωλος, ον, ὁ ἔχων ἕνα μόνον πῶλον, ἵππον, Ἡὼς Εὐρι Ὀρ. 1004.

μονόρραφος, ον, ὁ ἔχων μίαν μόνην ῥαφήν, (Θ. Στουδ.) Cod. Par. 2256, fol. 510 r°.

μονορρεπής, ές, εἶδος μελῳδίας, ἀρχομένης ἀπὸ τῆς μέσης χορδῆς καὶ εἰς αὐτὴν πάλιν καταληγούσης, Βρυεν. Ἁρμον. σ. 488D.

μονόρ-ρηξ, ηγος, ὁ, ἡ, ἀπερρωγώς, ἀπεσπασμένος, Ἡσύχ.

μονόρ-ριζος, ον, ὁ ἔχων μίαν μόνον ῥίζαν, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 6, κτλ.

μονόρ-ρυθμος, ον, ἰδιόρρυθμος, δόμος μ., οἰκία ὑφ' ἑνὸς μόνου κατοικουμένη, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 961.

μον-ορύχης [ῠ], **ου**, ὁ, ἐπὶ ἐργαλείου ὁ σκάπτων μὲ ἓν μόνον ὀξὺ ἄκρον, Ἀνθ. Π. 6. 297.— Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β', σελ. 313.

μονόρχης, ου, ὁ, = τῷ ἑπομ., Βασιλ. τ. Γ', σελ. 375, (καὶ **μονόρχιος**) πρβλ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 70.

μόν-ορχις, εως, ὁ, ἡ, ἔχων ἕνα μόνον ὄρχιν, Πλούτ. 2. 917D.

μόνος, η, ον, πρβλ. **μονᾶς**· Ἐπικ. καὶ Ἰων. **μοῦνος**, τοῦτον δὲ τὸν τύπον μόνον μετακειρίζεται ὁ Ὅμ. (ὡς καὶ ἐν πᾶσι τοῖς παραγώγοις πλὴν τοῦ **μονόω**). Ἡσ. καὶ Ἡρόδ., εἶναι δὲ ἐν χρήσει καὶ παρὰ Πινδ. (Π. 9. 46, Ι. 5 (4). 15), παρὰ Σοφ. ἔν τε τοῖς ἰαμβικοῖς καὶ τοῖς λυρικοῖς, παρ' Αἰσχύλῳ μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ **μουνώψ**, παρ' Εὐρ. μόνον ἐν τῷ **μούναρχος**. πρβλ. Πάρσ. εἰς Εὐρ. Ἐκάβ. σ. xii· Δωρ. **μῶνος**, Θεόκρ. 2. 65., 20. 45. Ὡς καὶ νῦν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μόνος, κοιν. «μονάχος», ἀφειμένος μόνος, ἐγκαταλελειμμένος, Λατ. solus, Ὅμ., κλ.· συχν. μετὰ τῆς μετοχ. τοῦ εἰμὶ (sum), μοῦνος ἐὼν πολέσιν μετὰ Καδμείοισιν Ἰλ. Δ. 388· ἦ ὄγε μοῦνος ἐὼν Ὀδ. Γ. 217· μούνω ἄνευθ' ἄλλων Π. 239· συναπτόμενον μετὰ τοῦ ἔρημος, ἄφετε μούνην ἔρημον Σοφ. Ἀντ. 887, Φιλ. 469· μόνοι γάρ ἐσμεν (ἔνθα ὁ Ἀριστοφ. αὐτοί) Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 21. **2)** μετὰ γεν., μόνος σοῦ, ἐστερημένος σοῦ, ἄνευ σοῦ, ὡς τὸ μεμονωμένος καὶ μονωθείς, Σοφ. Αἴ. 511· ὡσαύτως, μοῦνος ἀπό τινος Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 193, Σοφ. Φιλ. 183, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 908: ἐντεῦθεν ὡσαύτως καὶ ἐν πολλοῖς συνθέτοις μετὰ τῆς σημασίας τῆς ἐγκαταλείψεως, ὡς ἐν τῷ μοναμήτωρ, ἀλλὰ πρβλ. Monk εἰς Εὐρ. Ἄλκ. 418. **II.** μόνος, μοῦνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔτικτεν, μοῦνον δ' αὖτ' Ὀδυσσῆα πατὴρ τέκεν Ὀδ. Π. 118, πρβλ. Ἰλ. Ι. 478· μόνης γάρ σοῦ κλύων ἀνέξεται Αἰσχύλ. Πέρσ. 838, πρβλ. 632, Πρ. 425, κτλ.· — συχνάκις σχεδὸν ὡς τὸ εἷς, οὐκ ἄρα μοῦνον ἦεν Ἐρίδων γένος, ἀλλὰ .. δύω Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 11, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1280· ἐντεῦθεν ἐπιτεταμ., εἷς μόνος, μόνος εἷς Ἡρόδ. 1. 38, Σοφ. Ο. Τ. 63· οὕτως ἅπαξ παρ' Ὅμ., μία μούνη Ὀδ. Ψ. 227· — συνημμένον μετὰ τοῦ αὐτός, αὐτὸ μόνο Πλάτ. Λῦσ. 211C· αὐτοὶ καθ' αὐτοὺς μόνοι ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 307E. **2)** μετὰ γεν., μοῦνος πάντων ἀνθρώπων, μόνος ἐξ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, Ἡρόδ. 1. 25, πρβλ. 2. 29· μόνος ἀνδρῶν, Ἑλλήνων Σοφ. Ο. Κ. 1250, Ἠλ. 531· ὦ μόνα ὦ φίλα γυναικῶν Εὐρ. Ἄλκ. 460· μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ Ἀριστοφ. Βάτρ. 1392· μόνος τῶν ἄλλων Λυκοῦργ. 184 ἐν τέλ. **3)** παρὰ τοῖς Τραγ. συχνάκις ἐπαναλαμβάνεται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει, ξυμπεσὼν μόνος μόναις Σοφ. Αἴ. 467· Ἕκτορος μόνος μόνου .. ἐναντίος αὐτόθι 1283· σὺν τέκνοις μόνη μόναις Εὐρ. Μήδ. 513· οὕτω, μοῦνοι μούνοισι Ἡρόδ. 9. 48· μόνας μόνῳ Δημ. 273. 1. **III.** ὡς τὸ οἷος II, μόνος εἰς τὸ εἶδός του, ἐξαίρετος, «μοναδικός», ὡς τὸ Λατ. unus, ἀντὶ unicus, ὡς ἔν τισι συνθέτοις, μονολέων, μονόλυκος. **IV.** Ὑπερθ. μονώτατος, εἷς καὶ μόνος, μόνος ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους, Ἀριστοφ. Ἱππ. 352, Πλ. 182, Λυκοῦργ. 159. 3, Θεόκρ. 15. 137.

B. Ἐπίρρ., μόνως, μόνον, Θουκ. 8. 81 (διάφ. γραφ. μόνον), Ξεν. Ἀπομν. 1. 5, 5, Κύρ. 3. 2, 23. **II.** τὸ σύνηθες ἐπίρρ. εἶναι μόνον, Λατ. solum, Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.· οὐχ ἅπαξ μ. Αἰσχύλ. Πρ. 209, πρβλ. 621, 849. **2)** μόνον, «μονάχα», Λατ. modo, συχν. μετὰ προστ., μ. φυλάξαι Αἰσχύλ. Ἱκ. 1012· ἀποκρίνου μ. Πλάτ. Γοργ. 494D· οὕτω, μ. Κράτος συγγένοιτό μοι Αἰσχύλ. Χο. 244· μὴ μὲ καταπίῃς μ. Εὐρ. Κύκλ. 219, κτλ.· ἐὰν μ., Λατ. dummodo, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 25· οὐσίαν .., οὐ χωριστὴν μ., «μόνον ποῦ δὲν εἶναι .. , » ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 5. 1, 5. **3)** συχνάκις ὡσαύτως δυνάμεθα νὰ ἑρμηνεύσωμεν τὸ ἐπίθετ. μόνος ὡς ἐπίρρ., χοίνικος μόνης ἀλῶν, μόνον διὰ μίαν χοίνικα ἅλατος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 814· — ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ μόνος ποιεῖ καὶ μόνον ποιεῖ εἶναι καταφανὴς· μόνος ποιεῖ, ὅτι. μόνος του κάμνει τι· μόνον ποιεῖ, μόνον κάμνει τι, Jelf. Gr. Gr. § 714 Obs. 3. **4)** συχνὸν παρ' Ἀττ., οὐ μόνον .., ἀλλὰ καὶ .. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1282, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 17, κτλ.· οὐ μ., ἀλλὰ .. Σοφ. Φιλ. 555· — τὸ μόνον, ὡς τὸ Λατιν. solum, ἐνίοτε παραλείπεται ἐν ταῖς φράσεσι ταύταις, μὴ τοὺς ἐχθρούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄποθεν Θουκ. 4. 92, πρβλ. Valck. καὶ Monk εἰς Ἱππ. 359, Valck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1489. **5)** μόνον οὐ, ὡς τὸ Λατ. tantum non, μόνον 'παῦ.., σχεδόν, Ἀριστοφ. Σφ. 517, Δημ. 409. 18, κτλ.· μόνον οὐκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρουσι Πλάτ. Πολ. 600D· παρὰ μεταγενεστ. φέρεται μονονού, Πολύβ. 3. 109, 2, κτλ.· οὕτω, μονονουχί, Δημ. 9. 11, Πολύβ. 3. 102, 4. **III.** κατὰ μόνας, ὡς ἐπίρρ., μόνος, Θουκ. 1. 32, 37, Ἰσαῖ. 67. 19, Πλάτ., κλ. **IV.** μόνῃ μόνον, Πλούτ. 2. 583D. — Περὶ τοῦ μόνος καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ ἐπιθέτων πρβλ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 9 κἑξ.

μονοσάνδᾰλος, ον, ὁ φορῶν ἓν μόνον σανδάλιον, Ἀπολλόδ. 1. 9., 16. 3.

μονοσέβαστος, ον, ὁ μόνος ἄξιος σεβασμοῦ, Ἀνώνυμ. ἐν Gretseri Opp. τ. 2, σ. 143B.

μονόσεπτος, ον, μόνος ἄξιος λατρείας, Γρηγ. Ναζ. III. 1256A.

μονοσήμαντος, ον, ὁ ἔχων μίαν μόνην σημασίαν, Εὐσέβ. ἐν Φωτ. 105. 31· — οὕτω **μονόσημος, ον,** Εὐστ. Πονημάτ. 47. 61.

μονοσίδηρος [Ῐ], **ον,** μόνον ἐκ σιδήρου πεποιημένος· ἴσως οὕτως ἀναγνωστέον ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 1016· πρβλ. μονόξυλος.

Μονόσιρος, ὁ εἶδος ὄρνιθος τῆς Αἰγύπτου, ὄρνεις Μονόσιροι Γεωπ. 14. 7, 30.

μονοσῑτέω, ἐσθίω μόνον ἅπαξ τῆς ἡμέρας, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 11, π. Διαίτ. Ὀξ. 385, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 44, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 9. **II.** ἐσθίω μόνας, Ἄλκεις ἐν Ἀδήλ. 11.

μονοσῑτῐα, Ἰων. -ίη, ἡ, τὸ ἐσθίειν μόνον ἅπαξ τῆς ἡμέρας, Ἱππ. 1010E, Γαλην.

μονόσιτος, ὁ, ὁ μονοσιτῶν, ὁ ἐσθίων μόνον ἅπαξ τῆς ἡμέρας, μεταγεν.

μονοσκελής, ές, ὁ ἱστάμενος ἐπὶ μόνου τοῦ ἑνὸς σκέλους, ἐπὶ ἀνθρώπου διδασκομένου καρτερίαν, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Βραχμάνων, Στράβ. σ. 714, πρβλ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 81.

μονόσκηπτρος, ον, ὁ χειριζόμενος ἢ ἔχων μόνος τὸ σκῆπτρον, κυβερνῶν μοναρχικῶς, μονοσκήπτροισιν ἐν θρόνοις, ἐπὶ μοναρχικοῦ θρόνου, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 374.

μονόσκορδον, τό, ἴσως «μονὸν σκόρδον» ἢ μόνον μὲ σκόρδαν, Pap. mag. bibl. mat. Par. (W.) 2221.

μονοσταλής· «ὁ κατὰ μόνας στελλόμενος» Ἡσύχ.

μονόστεγος, ον, (στέγη) ὁ ἔχων μίαν μόνον στέγην, ἓν πάτωμα, Διον. Ἀλ. 3. 68.

μονοστελέχης, ες, ὁ ἔχων ἓν μόνον στέλεχος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 9, 1, κτλ.· ὡσαύτως **μονοστέλεχος, ον,** Φώτ.

μονοστέλλομαι, μόνος στέλλομαι, ταξειδεύω μόνος, ἐπὶ πλοίου, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἄλκ. 408.

μον-όστεος, ον, ὁ συνιστάμενος ἐξ ἑνὸς ὀστοῦ, κρανίαν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 7, 2· αὐχὴν ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 6.

μονοστῐβής, ές, (στείβω) ὁ βαδίζων μόνος· ἄνευ ἀκολούθου ἢ θεράποντος, Αἰσχύλ. Χο. 768.

μονόστῐχος, ον, ὁ ἐξ ἑνὸς στίχου ἀποτελούμενος, ἐπίγραμμα Ἀνθ. Π. 11. 312· τὰ μ., στίχοι μόνοι ἀποτελοῦντες ἔννοιαν αὐτοτελῆ, Πλουτ. Πομπ. 27· πρβλ. δίστιχος.

μονόστολος, ον, ὁ πορευόμενος μόνος, Λυκόφρ. 690 καθόλου, μόνος, μεμονωμένος, λόχων ἀνάσσειν ἢ μοναστόλου στρατοῦ; νὰ διοικῶσι λόχους ἢ ἕκαστος νὰ διοικῇ τὸ ἑαυτοῦ τάγμα μόνον; Εὐρ. Φοιν. 749· λείπομαι φίλας μονόστολος μητρὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἄλκ. 406· πρβλ. **μονόζωνος.**

μονόστομος, ον, ὁ ἔχων ἓν μόνον στόμα, Ὀρειβάσ. σελ. 25 Mai. **II.** ὁ ἔχων μίαν μόνην κόψιν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 852, Ἡσύχ., Σουΐδ.

μονοστόρθυγξ, ὁ, ἡ, κατεσκευασμένος ἐξ ἑνὸς μόνου στελέχους, μονοστόρθυγγι Πριήπῳ, τῷ ἐπὶ ἑνὶ ποδὶ ἱσταμένῳ, κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Σχολιαστοῦ, Ἀνθ. Π. 6. 22· πρβλ. μονάξυλος.

μονοστραβὴς ὄχος· «ἡμίονος» Ἡσύχ.

μονοστρατηγέω, ἔχω τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στρατοῦ μόνος, εἶμαι ὁ μόνος στρατηγὸς τοῦ στρατοῦ· μετοχ. οἱ μονοστρατηγοῦντες Θεοφ. VI, 15, σ. 480, ἔκδ. Β.

μονοστράτηγος, ὁ, ὁ μόνος στρατηγὸς παντὸς τοῦ στρατοῦ, ὁρχηστράτηγος, Θεοφάν. 613, 643, 20, κλ.

μονοστροφικός, ή, όν, = **μονόστροφος,** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 836, Ἱππ. 624, κτλ. — Ἐπίρρ. **μονοστροφικῶς,** ἐν μιᾷ στροφῇ ἢ μετὰ μιᾶς στροφῆς, Ἡφαιστ. ἐν Script. metr. gr. ed. Westph. I, σ. 63, 10.

μονόστροφος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ μιᾶς μόνης στροφῆς, Ἐπίρρ. -φως, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Σχολ. Εὐρ. **II.** ἅμαξα μ., μονότροχος, ἔχουσα ἕνα μόνον τροχόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 6 (Schneid. **μονότροχος**).

μονοσυλλᾰβέω, εἶμαι μονοσύλλαβος, Ἀπολλ. π. Ἀντων. σ. 294, κτλ.

μονοσυλλαβία, ἡ, τὸ εἶναι μονοσύλλαβον, Θεογνώστου Καν. 134. 12.

μονοσυλλαβικός, ή, όν, = **μονοσύλλαβος,** Κραμ. Ἀν. τ. 1, σ. 324, 32.

μονοσύλλᾰβος, ον, ὁ ἐκ μιᾶς μόνης συλλαβῆς ἀποτελούμενος, ἐπὶ λέξεων, Διον. Ἁλ. π. Συνθέσ. 17. — Ἐπίρρ. -βως, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 143, κ ἀλλ. **II.** ὁ περὶ μονοσυλλάβων πραγματευόμενος, ἐπὶ τῶν γραμματικῶν, Ἀνθ. Π. παράρτ. 35· πᾶς δεσπότης δούλῳ μονοσύλλαβος, ὁμιλεῖ αὐτῷ μονοσυλλάβως, Δημήτρ. Φαλ. 7.

μονοσχημάτιστος, ον, ὁ ἔχων ἓν μόνον σχηματισμόν, Ἀπολλ. π. Ἐπιθ. 541. 3· οὕτω **μονόσχημος, ον,** Φοιβάμων σ. 96, ἐκδ. Normann.

μονοσχιδής, ές, ὁ ἔχων μίαν μόνην σχισμάδα, Ὀρειβάσ. σελ. 25 Mai.

μονότειχος, τό, μόνον τεῖχος, ἁπλοῦν τεῖχος ἄνευ πύργων, Θεοφάν. 592, 2.

μονότεκνος, ον, ὁ ἔχων ἓν μόνον τέκνον, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1021, Ἐκκλ.

μονότευχος, ον, ὁ τίς ἓν μόνον τεῦχος, Καισάριος 1176.

μονότης, ητος, ἡ, οὐσ. ἀφῃρημ. τοῦ μόνος, Ἐπιφάν. παρ' Ἱππολ. π. Αἱρεσ. 292, 2. **II.** ἀγαμία, ὁ αὐτ. I, 868B, II, 824A, κτλ.

μονοτοκέω, γεννῶ μόνον ἓν τέκνον ἑκάστοτε, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 36.

μονοτοκία, ἡ, τὸ γεννᾶν μόνον ἓν τέκνον ἑκάστοτε, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 18.

μονοτόκος, ον, ὁ γεννῶν μόνον ἓν τέκνον ἑκάστοτε, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 22, 3, π. Ζ. Γεν. 4. 4, 9, κ. ἀλλ. — Ἰων. μουνο., Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 54.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μονοτονέω, εἶμαι μονότονος, ἐπίμονος, ἰσχυρογνώμων, Εὐστ. 1393. 4.

μονοτονία, ἡ, ὁμοιότης τόνου, τὸ μονότονον, Καϊντιλιαν. 11. 3.

μονότονος, ον, (τόνος II. 2) ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ μουσικοῦ τόνου, ὁμοιόμορφος, μονότονος. — Ἐπίρρ. **-νως**, Λογγῖν. 34. 2. **II**, μεταφορ., ἰσχυρογνώμων, Γλωσσ.· ἐντεῦθεν, **μονοτονέω**, ἴδε τὴν λέξιν.

μονοτράπεζος, ον, ὁ ἐν μιᾷ ἢ ἐν χωριστῇ τραπέζῃ, ξένια Εὐρ. I. T. 949.

μονοτραφής, ές, μοναδίαιτος, μονότροπος, Δουκάγγ. ἐν λέξει **μονότροπος**, κλ.

μονοτρίγλυφος, ον, λέξις ἀρχιτεκτονική, Vitruv. de arch. IV. 3, 7.

μονοτροπέω, εἶμαι μονότροπος, Τζέτζ. Ἴστ. 9. 333.

μονοτροπία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ **μονότροπος**, Βασίλ. VI, 365C.

μονότροπος, ον, ὁ ζῶν μόνος, μονήρης, μεμονωμένος, Εὐρ. Ἀνδρ. 281· ἄφιλοι καὶ ἄμικτοι καὶ μ. Πλούτ. 2. 479C· μ. βίος ὁ αὐτ. ἐν Πελοπ. 3· — **μονότροποι**, οἱ μοναχοί, καλόγηροι, Συλλ. Ἐπιγρ. 8727. **II**, ὁ ἑνὸς μόνου εἴδους, ἁπλαῖ καὶ μ. ἡδοναί Πλούτ. 2. 662A· μ. λέξις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ποικίλη**, Διον. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 1, 8. Ἐπίρρ. **-πως**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 10, 4.

μονοτροφέω, τρώγω μόνον ἓν εἶδος τροφῆς, Στράβ. 154.

μονοτροφία, ἡ, τὸ ἰδίᾳ ἀνατρέφειν, ἀντίθετ. τῷ κοινῇ ἐπιμέλεια, Πλάτ. Πολιτικ. 261D, ἴδε Κόντου Φιλ. Ποικ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 110.

μονότροχος, ὁ, ἁμάξιαν μονότροχον, Γλωσσ.· ἴδε **μονόστροφος** II.

μονοτύπως, Ἐπίρρ. ἐν ἑνὶ τύπῳ, Ἐπιφάν. I, 997C.

μονότυφλος, ον, τυφλὸς τὸν ἕνα ὀφθαλμόν, Βίος Νείλ. τοῦ Νεωτ. 164Δ.

μον-ούατος, ον, ὁ ἔχων ἓν μόνον οὖς, μίαν λαβήν, Ἀνθ. Π. 5. 135.

μονυπόστατος, ον, ὁ ἐν μιᾷ ὑποστάσει, Στουδ. 489A.

μονουχία, ἡ, βίος ἐρημικός, μοναχικός, Φώτ.

μονοφαγέω, = **μονοσιτέω**, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 100 (ἴδε Κωμ. Ἀποσπ. 5, σ. 80).

μονοφᾰγία, ἡ, τὸ νὰ τρώγῃ τις μόνος, Ἰωαήπ. Μακκ. 2. **II**, τὸ τρώγειν ἅπαξ μόνον τῆς ἡμέρας, Ἐκκλ.

μονοφάγος, ον, (φᾰγεῖν) = **μονόσιτος**, Ἀμειψίας ἐν Ἀδήλ. 2· — ὁ Ἀριστοφ. ἐν Σφ. 923 ἔχει τὸ ἀνώμαλον ὑπερθ. **μονοφαγίστατος**.

μονοφαλαγγία, ἡ, μία φάλαγξ, Αἰλ. Τακτ. 36, 4.

μονοφᾰνής, ές, ὁ μόνος ὁρατός, Παῦλ. Σιλ. Ἔκφρ. 423.

μονόφαντος, «μόνη ἐν φανερῷ, μόνη φαινομένη» Ἡσύχ.

μον-όφθαλμος, Ἰων. **μουν-**, ον, ὁ ἔχων ἕνα μόνον ὀφθαλμόν, ἑτερόφθαλμος, μονόμματος, Ἡρόδ. 3. 116., 4. 27, Στράβ. 78. — Περὶ τοῦ **μονόφθαλμος** ἴδε Κόντου Φιλογεν. Ποικίλ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. 1, σ. 11 καὶ 21 κέξ. — **μονόφθαλμος**, = **ἑτερόφθαλμος** αὐτόθι σ. 38.

μονόφθογγος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἑνὸς φθόγγου, ἀντίθετ. τῷ **δίφθογγος**, Γραμμ.

μονόφορβος, ον, «μόνος βοσκόμενος, βόσκων μόνος» Ἡσύχ., Γρηγ. Ναζ. III, 981A, 1230A.

μονόφρουρος, ον, ὁ ἀγρυπνῶν μόνος, μόνος φύλαξ, φρουρός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 257.

μονόφρων, ον, (φρήν) ὁ ἔχων ἴδιον φρόνημα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 757.

μονοφυής, Ἰων. **μουν-**, ές, ἐκ μιᾶς φυῆς, μονοκόμματος, ἐφάνη δὲ καὶ γνάθος, καὶ τὸ ἄνω τῆς γνάθου, ἔχουσα ὀδόντας μοναφυέας ἐξ ὀστέου πάντας Ἡρόδ. 9. 83· οὕτως ἐπὶ τῶν σωματικῶν ὀργάνων, τὰ μὲν μ. καθάπερ καρδία καὶ πλεύμων, τὰ δὲ διφυῆ καθάπερ νεφροί Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 7, 1· ἦτρον π. τὰ Ζ. Ἴστ. 1. 13, 1· ἐπὶ δένδρων, ἔστι δὲ ὁ φοίνιξ ὡς μὲν ἁπλῶς εἰπεῖν μονοστέλεχες καὶ μονοφυὲς Θεόφρ. π. Φυτ. Ἴστ. 2. 6, 9.

μονόφυλλος, ον, ὁ ἔχων ἓν μόνον φύλλον, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἴστ. 1. 13, 2.

μονόφῡλος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ μιᾶς φυλῆς ἢ γένους, ἄμικτος, Ὀππ. Κυν. 1. 399.

Μονοφῡσῖται, οἱ, αἱρετικοὶ πιστεύοντες ὅτι μίαν μόνην φύσιν εἶχεν ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ, ἀντίκειται τῷ Διφυσῖται· οἱ Μονοφυσῖται ἦσαν πολίμιοι τῶν Δογμάτων, τῆς ἐν Χαλκηδόνι Συνόδου, Ἀναστ. Σιν. 41Δ, B, Δαμασκ. I, 741A, Θεοφάν. 508, 20, Κεδρ. II, 7, 11, κλ. πρβλ. **μονοθελῆται**. Περὶ τῶν λέξ. **Μονοφῡσῖται** καὶ **Μονοθελῆται** ἴδε Κόντου Φιλοί. Ποικίλ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 88.

μονοφωνέω, = **μονόφωνος εἰμι**, Καισάρ. 869.

μονόφωνος, ον, ὁ ἔχων ἢ ἐκπέμπων μίαν μόνην φωνήν, Ἱππ. 253. 39, 41.

μοναχᾰλῑνος, ον, ὁ ἔχων ἕνα μόνον χαλινόν, Σχολ. εἰς Πινδ. O. 5. 15.

μονόχειρ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μίαν μόνην χεῖρα, Νικόμαχ. ἐν Ἀριθμ. Εἰσαγωγ. 1. 15.

μονόχηλος, Δωρ. **-χᾶλος**, ον, ὁ ἔχων τὴν χηλὴν μονοφυῆ, δηλ. ἄσχιστον, Ψευδο-Εὐρ. I. Δ. 255.

μονοχίτων [ῐ], ωνος, ὁ, ἡ, ὁ φορῶν μόνον τὸν χιτῶνα, Πολύβ. 14. 11, 2, Ἀθήν. 589F, Λουκ. Κρονοσόλ. 11· πρβλ. **μονόπεπλος**.

μοναχῑτωνέω, μοναχίτων εἰμί, φορῶ μόνον τὸν χιτῶνα, Θεόδωρ. Ἀδουκάρ.

μονοχιτωνία, ἡ, τὸ φορεῖν μόνον τὸν χιτῶνα, Ἐφραὶμ Σύρος τ. 3, 425F.

μονόχορδιον, τό, μονόχορδον ὄργανον, Νικήτ. Χωνιάτης εἰς Ἀνδρόνικον I, 2.

μονόχορδος, ον, (χορδή) ὁ ἔχων μίαν μόνην χορδήν· — **μονόχορδον**, τό, Πολυδ. Δ', 60· καλούμενον ὑπὸ τῶν Πυθαγορείων **κανών** (μουσικός), ἦτο δὲ χορδή τις, πρὸς ἣν ἐνέτεινον τὰ ὄργανα, καὶ δι' ἧς ἐμέτρουν τὴν κλίμακα φυσικῶς καὶ ἀριθμητικῶς· ἡ ἐργασία αὕτη ἐκαλεῖτο **μονοχορδίζειν**, Ἀριστείδ. Κοϊντιλιαν. π. Μουσικ. σ. 116, Νικομ. σ. 8· ἴδε Chappell Ἱστορ. τῆς Μουσ. σελ. 73 κέξ.

μονοχρηστέα, ἡ, μία μόνη χρῆσις, τὸ πολύχρηστον ὄργανον εἰς μονοχρηστίαν τινὰ περιεστήσατε Εὐστ. 1292.

μονόχροτος, ον, = **μονόχροος**, θήλειαι δὲ εἰσι μονόχροτοι Ξενοκρ. 28, σ. 469, ἔνθα ὁ Κοραῆς (σ. 15) ἐξέδωκε μονόχροοι.

μονόχρονος, ον, ἀντίθετ. τῷ **δίχρονος**, ὁποτελούμενος ἐξ ἑνὸς χρόνου κατὰ τὴν προσῳδίαν, Α. Β. 1171· οὕτως ἐν τῷ ῥήμ. **μονοχρονέω**, Χοιροβ. σ. 20, 16. **II**, ὀλιγοχρόνιος, πρόσκαιρος μόνον, Ἀριστιππ. παρ' Ἀθην. 544Δ.

μονόχρους, ον, συνηρ. **-χρους**, ουν, ὡσαύτως **-χρως**, ων, ὁ ἔχων ἓν μόνον χρῶμα, συχν. παρ' Ἀριστ., ὅστις ἐν τῷ ἓν ἔχει τὸ οὐδέτερ. **μονόχρουν**, π. τὰ Ζ. Ἴστ. 5. 34, 1, **-χρων**, π. Ζ. Γεν. 3. 1, 3., 5. 6, 9· ἐν τῷ πλῆθ. ἔχει ἀεὶ **μονόχροα**, **-όων**, π. τὰ Ζ. Ἴστ. 1, 5, 5., 3. 12, 1, π. Ζ. Γεν. 5. 6, 1, κ. ἀλλ.· ὑπάρχει διάφ. γραφ. **-χρωμος**, 3. 3, 11, κ. ἀλλ.· καὶ ἐν Ξενοκρ. Ἐνύδρ. Τροφ. 28, **μονόχραιτος**, ἴδε τὴν λέξιν· ὡσαύτως **μονοχρώμᾰτος**, ον. Διφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 90D· ἐπὶ ζωγραφημάτων, Πλίν. 35. 3. Πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 468.

μονύψηφος, Δωρ. **-ψᾶφος**, ον, ὁ μόνος τοῦ ἀποφασίζων καὶ πράττων τι, οὐδ' Ὑπερμνήστρα παρεπλάγχθη μονόψαφον ἐν κουλεῷ κατασχοῖσα ξίφος, οὐδὲ ἡ Ὑπερμνήστρα παρέκλινε τῆς εὐθείας ὁδοῦ ὅτε δι' ἀνεξαρτήτου ἀπαράσεως (χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὰς ἀδελφάς της) ἐκράτησε τὸ ξίφος ἐν τῷ κολεῷ (καὶ δὲν ἐξήγαγεν αὐτὸ κατὰ τοῦ Λυγκέως), Πινδ. N. 10. 10· οὕτω μονοψήφοισι νεύμασι, ἐπὶ τοῦ Διός, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 373.

μονόω: μέλλ. **-ώσω**· Ἐπικ. καὶ Ἰων. **μουνόω**, Ἡρόδ., καὶ ἐν τῇ Ὀδ.· ἀλλ' ἐν τῇ Ἰλ. **μον-**, ἴδε κατωτ.· (μόνος). Κάμνω τι νὰ μείνῃ μεμονωμένον, ἀπομονῶ, ἐμετέρην γενεὴν μοῦνωσε Κρονίων, ἀπεμόνωσε τὸν οἶκόν μας, δηλ. ἐπέτρεψε μόνον ἕνα υἱὸν εἰς ἑκάστην γενεάν, «ἀρρένων παίδων ἐσπέρησε τῶν ἐπέκεινα τοῦ ἑνὸς» (Εὐστ.), Ὀδ. Π. 117· καταπληξάμενοι τὸν Ἄρατον, καὶ μονώσαντες τὸν Φίλιππον, ἀπομονώσαντες αὐτόν, Πολύβ. 5. 16, 10· ἀφίνω ἐν ἀπομονώσει, ἐν ἐρημίᾳ, τινα ἐν σπήλυγγι Ἀνθ. Π. 9. 451. **II**, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθητ., καταλείπομαι μόνος, ἐνὶ Τρώεσσι μουνωθείς Ἰλ. Λ. 470· μουνωθέντα παρ' οἴεσιν ἢ παρὰ βουσὶν Ὀδ. Ο. 386· ἐμουνοῦντο, ἀπεμονοῦντο, Ἡρόδ. 8. 123· μουνωθέντα, ἀπομονωθέντα, ὁ αὐτ. 1. 116· γυνὴ μονωθεῖσα· οὐδὲν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 748· οὕτως ἐπὶ ζώων, μεμονωμένος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 6. 29, 6· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, λαμβάνομαι μεμονωμένως, Πλάτ. Νόμ. 710B, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 5, 10, κ. ἀλλ. **2)** μετὰ γεν. προσ., μεμουνωμένοι συμμάχων, ἐγκαταλελειμμένοι ὑπὸ τῶν συμμάχων, ὁ αὐτ. 1. 102, πρβλ. 6. 15., 7. 139· σοῦ μονούμενος, μονωθεὶς ἑταίρου Εὐρ. Ἄλκ. 296, 380· οὕτω, μονωθεῖσα ἀπὸ πατρὸς ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 669, πρβλ. **μόνος** Ι· μονωθεὶς μετ' ὀλίγων Θουκ. 6. 101· καὶ ἀπολ., μεμονωμένοι εἰ κρατήσειαν ὁ αὐτ. 2. 81, πρβλ. 5. 40, 58. **3)** μετὰ γεν. πράγμ., μεμονωμένος βοηθείας, ἐστερημένος .., Διόδ. 19. 43· μονούμενος τῶν ἀγαθῶν, χωριζόμενος ἀπὸ .., Πλάτ. Νόμ. 710B· μονωθεῖσαι φρονήσεως, ἄνευ .., ὁ αὐτ. ἐν Τίμ. 46E· μονωθεὶς ἐκ τῆς εἱρκτῆς, δηλ. ἀπολυθείς, ἐλευθερωθεὶς ἐκ .., ὁ αὐτ. ἐν Ἀξιόχ. 370D.

μονώρης, ον, ὁ μίαν μόνην ὥραν διαρκῶν, Ἰω. Χρυσ. τ. 1, σ. 676, 25.

μονώβριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **μονή**, μικρὰ μονή, Νικηφ. Γρηγ. Ἱστ. I, 4, 1, 3, Θ. Γρτακ. Ἐπιστ. 61, 67, κλ.

μονώδελος, ἐπίθετον ταυτόσημον τοῦ **vastatus πάσθων**, Lamprid. in Heliog. c. 8. Ἡ λέξ. δοκεῖ ἐκ τοῦ **μόνος** καὶ **ὀδελός** συνεστάναι. Ἀλλ' ὁ Ἰουστος Λειψιος προύτεινε διόρθωσιν ὀνώδελος, ὡς ὁ Κασώβονος ἀναφέρει ἐν ταῖς εἰς Λαμπρίδιον σημειώσεσι. (Κουμαν. Ἐν Συναγ. Λέξ. Ἀθηνᾶ.).

μονῳδέω, ψάλλω μονῳδίαν, μόνος ψάλλω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1012, Θεσμ. 1077· μετ' αἰτ., Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 1.

μονῳδής, ες, μεμονωμένος, μόνος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 163.

μονῳδία, ἡ, ᾆσμα ἑνὸς μόνου, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ ᾆσμα τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χοροῦ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 849, 944, 1330· ἀντίθετ. τῷ **χορῳδία**, Πλάτ. Νόμ. 765Δ. **II.** θρῆνος, Ἱμερίου Λόγ. 23, καὶ παρ' ἄλλοις μεταγεν.

μονῳδικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **μονῳδίαν**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 974.

μονῴδιον, τό, μονῳδία, Diom. ἐν Gram. Lat. ἔκδ. Keil τ. I, σ. 492, 13.

μον-ῳδός, όν, ὁ ᾄδων μόνος, οὐχὶ ἐν χορῷ· — ὁ μ., ὁ ποιητὴς δράματος, καθ' ὃ ἓν μόνον πρόσωπον ὁμιλεῖ, ὡς ἡ τοῦ Λυκόφρ. Κασσάνδρα, ἴδε Τζέτζ. σελ. 249, 261. Ἐπίρρ. **-ῴδως**, αὐτόθι.

μόνωμα, τό, μόνωσις, Καλλ. κ. Χρυσ. στ. 2007, ἔκδ. Λ.

μονώνυμος, ον, «ἕκαστον τῶν ὀνομάτων μονώνυμον, μὴ ἔχον δευτέρωσιν· καὶ γὰρ ὁ πατὴρ πατήρ, καὶ οὐκ ἔχει ἀντιπαράθετον» Ἐπιφάν. τόμ. 2, σ. 12C. — Ἐπίρρ. **μονωνύμως**, αὐτόθι 13Δ, 28Α, κλ.

μον-ώνυξ, ὁ, ἡ, = **μῶνυξ**, Γαλην.· **μονώνυχος, ον,** Γεωπ. 16. 1, 12.

μόν-ωπος, ον, = **μονώψ**, Καλλιμ. Ἄποσπ. 76.

μόνως, Ἐπίρρ. ἴδε **μόνος** Β.

μόνωσις, ἡ, τὸ νὰ εἶναί τις μόνος, «μοναξία», Πλάτ. Τίμ. 31Β. ἡ ἀπ' αὐτοῦ μ., ἀπομόνωσις, ἀποχωρισμὸς ἀπὸ .., Πλουτ. Θεμ. 10.

μονώτης, ου, μεμονωμένος, μονήρης, Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 1. 8, 16., 9. 9, 3· βίος μ., μονήρης βίος, αὐτόθι 1. 7, 6· — θηλ., **μονῶτις** φωνὴ ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 30.

μονωτικός, ή, όν, μεμονωμένος, βίος Φίλων 1. 549.

μονωτί, Ἐπίρρ., μεμονωμένως, Ἀρχ. Λεξικ.

μόν-ωτος, ον, = **μονοὐατος**, Πολέμων παρ' Ἀθην. 484C.

II. = **μόναπος**, Ἀντίγ. Καρύστ. 58.

μον-ώψ, ῶπος, (οὐχὶ **μόνωψ**. Ἀρκάδ. 94. 26, πρβλ. **τυφλώψ**), Ἰων. **μουνώψ**, ὁ, ἡ, μονόφθαλμος, ἐπὶ τῶν Κυκλώπων, Εὐρ. Κύκλ. 21, 648· ἐπὶ τῶν Ἀριμασπῶν, Αἰσχύλ. Πρ. 804, ἐν τῷ Ἰων. τύπῳ· πρβλ. **μονόμματος**. — Ἴδε Κόντου Φιλ. Ποικ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 28.

μόνωψ, ωπος, = **μόναπος**. Δίλ. π. Ζ. 7. 3.

μόρα, ἡ, (μείρομαι, ἔμμορα) τάγμα στρατιωτικὸν ἐν Σπάρτῃ εἰς ὃ κατεγράφοντο πάντες οἱ στρατεύσιμοι τὴν ἡλικίαν Σπαρτιᾶται, αἱ μόραι (αἵτινες συνίσταντο ἐξ ἱππέων καὶ ὁπλιτῶν) κατ' ἀρχὰς ἦσαν ἓξ τὸν ἀριθμόν, Ξεν. Λακ. 11, 4, Ἀριστ. Ἄποσπ. 497· ὁ δὲ ἐν ἑκάστῃ αὐτῶν ἀριθμὸς ἐποικίλλεν (ἀναλόγως πρὸς τὸ καλούμενον εἰς τὰ ὅπλα π. ἦθος) ἀπὸ 400 (κατὰ Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ.), 500 (κατὰ Ἔφορον Ἄποσπ. 140), 700 (κατὰ Καλλισθένη) μέχρι 900 (κατὰ τὸν Πολύβ.)· πρβλ. Müll. Dor. 3. 12, Thirlw. Hist. of Gr. i. Append. 2· καὶ ἴδε ἐν λ. **λόχος**.

μοραγίοντος τοῦ δεῖνα (= **μοραγοῦντος**, τὴν μόραν ἄγοντος), Ἐπιγρ. Κωπῶν Βοιωτ. CIG 1574. Οὕτω καὶ **ἀγωνοθετέοντος, πολεμαρχιόντων, βοιωταρχιόντων** εὑρηνται ἐν Βοιωτ. ἐπιγραφ. Τὸ δὲ **ἀνιοχίων** (= **ἡνιοχέων, ὤν**) εὕρηται ἐν ἐπιγρ. Σπάρτης.

μοράζω, ἴδε ἐν λ. **μείρομαι** III.

μοργεύω, μεταφέρω δράγματα δι' ἁμάξης κεκαλυμμένης διὰ δικτυωτοῦ περιφράγματος καλουμένου μόργου, Πολυδ. Ζ', 116.

μοργή, ἡ, διάφορ. γραφὴ ἀντὶ **μορτή**, Πολυδ. Ζ', 151.

μόργιον, τό, «μέτρον γῆς, ὃ ἐστι πλέθρον. καὶ εἶδος ἀμπέλου» Ἡσύχ.

μόργνῡμι, = **ὀμόργνυμι**, μόνον κατὰ μέσ. ἀόρ. **μόρξαντο, μορξάμενοι** Κόϊντ. Σμ. 4. 270, 374.

μόργος, ὁ, περίφραγμα ὑπὲρ τὴν ἅμαξαν, ὃ περιλαμβάνεται διὰ κτύσεις, Λατ. crates, χρησιμεῦον ὅπως προφυλάττῃ τὰ μεταφερόμενα δράγματα ἢ ἄχυρα νὰ μὴ πίπτωσιν ἐκ τῆς ἁμάξης, Πολυδ. Ζ', 116· πρβλ. **μοργεύω**. **II.** σκύτινον τεῦχος, ἀγγεῖον ἐκ δέρματος βοός, Ἡσύχ.

μορέα, ἡ, (μόρον) ὡς καὶ νῦν ἡ συκαμινέα, κοινῶς «μουριά», Νίκ. Ἀλεξιφ. 69, πρβλ. Ἀθήν. 51Ε. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Σύμμ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. 3, σ. 563.

μορέω, (μόρος) κάμνω τι μετὰ δυσκολίας καὶ μόχθου, ὃν ὠμάτωρ .. μόρησε, ἐπόνησε, Ἀνθ. Π. 15. 26, 8· — περὶ τοῦ **μεμόρημαι**, ὅρα **μείρομαι** III.

μορία, ἡ, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **μορίαι** (μετὰ τῆς λέξ. ἐλαῖαι ἢ ἄνευ αὐτῆς), αἱ ἱεραὶ ἐλαῖαι αἱ κατὰ τὴν Ἀκαδήμειαν, Ἀριστοφ. Νεφ. 1005, πρβλ. Ἀναξανδρίδ. ἐν «Θησεῖ» 1· ἀκολούθως ἐπὶ πάσης ἐλαίας φυομένης ἐντὸς τῶν σηκῶν ἢ τῶν περιβόλων τῶν ναῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἰδιωτικὰς (ἰδίας), Αυσ. 109. 11, πρβλ. 108. 20., 110. 44· πιθανῶς οὕτω καλούμεναι διότι ἐνομίζοντο ὡς ἀποκοπεῖσαι ἢ πολλαπλασιασθεῖσαι, (μειρόμεναι, μεμορημέναι, partitivae) ἐκ τῆς πρώτης καὶ ἀρχεγόνου ἐλαίας τῆς ἐν τῇ Ἀκροπόλει (Wordsworth's Athens and Att., σ. 137, κ.ἑ.)· ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. δίδει πολλὰς φαντασιώδεις ἐτυμολογίας· — **Ζεὺς Μόριος** ἦν ὁ προστάτης καὶ φύλαξ τῶν ἱερῶν τούτων ἐλαιῶν, Σοφ. Ο. Κ. 705. **II.** = **μωρία**, Ἀνθ. Π. 11. 305 [ἔνθα τ].

μοριασμός, ὁ, ἡ εἰς μόρια (κλάσματα) διαίρεσις ἀκεραίου ἀριθμοῦ, Πτολεμ. Μαθημ. 1, 9, σ. 26C.

μορίδιος, ἀντὶ **μοιρίδιος**, Σχόλ. εἰς Νίκ. Ἀλεξιφ. 134.

μόρϊμος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **μόρσιμος**, Ἰλ. Υ. 302, Πινδ. Ο. 2. 70, Αἰσχύλ. Χο. 360.

μόριον, τό, κυρίως ὑποκορ. τοῦ **μόρος**, τεμάχιον, μέρος, μερίς, Ἡρόδ. 7. 23, Πλάτ., κτλ.· ἐπὶ τμημάτων τῆς σφαίρας, Ἡρόδ. 2. 16· ἐπὶ τῶν μερῶν χώρας, Θουκ. 7. 58· ἐπὶ στρατοῦ, ὁ αὐτ. ἐν 2. 39· ψυχῆς μ. Εὐρ. Ἀνδρ. 541 βραχεῖ μορίῳ τῆς δαπάνης Θουκ. 8. 46· βραχεῖ μ. ἡμέρας ὁ αὐτ. ἐν 1. 85, πρβλ. 141. **II.** μέρος ἢ μέλος συστατικόν τινος, ὅθεν διάφορον τοῦ ἁπλῶς τοιούτου, εἰς ἃ τὸ εἶδος διαιρεθεὶν ἂν .., λέγεται μόρια τούτου Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 25, 2· κατὰ μόριον γιγνόμεναι τέχναι, ἀντίθετ. τῷ περὶ γένος ἓν τι τέλειαι, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 4. 1, 1. **2)** ἐντεῦθεν, τὰ μέρη ἢ μέλη σώματος, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 2· πρβλ. τοῦ αὐτοῦ τὸ περὶ ζώων μορίων, de Partibus Animalium· — ἐν τῷ πληθ., ἰδίως τὰ γεννητικὰ μόρια τοῦ ἄρρενος καὶ θήλεος, ἀνδρεῖα μόρια Λουκ. Βίων Πρᾶσις 6· τὰ γεννητικὰ μόρια Διόδ. 1. 85· τὰ μόρια Πλούτ. 797F· ὡσαύτως καθ' ἑνικ., μ. ἀνδρὸς γόνιμον αὐτόθι 323Β· μ. γυναικεῖον Λουκ. Νεκρικ. Διάλ. 28. 2. **3)** ἐπὶ προσώπων, μέλος συμβουλίου τινός, κτλ., Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 11, 17, πρβλ. 4. **III.** παρὰ τοῖς Γραμμ. μόριον ἐγκλιτικόν, ἢ ἁπλῶς λεκτείδιον ἄκλιτον, «Ἰλιόν δε. τὸ δέ, οὐκ ἔστι μέρος λόγου, ἀλλὰ μόριον» Μέγ. Ἐτυμολ. 809. 9., 141. 47· — τοῦ λόγου τὰ μόρια, τὰ μέρη τοῦ λόγου, Διον. Ἁλ. V, 7. 11., 31, 8., 64, 18., κτλ., Πλούτ. 2. 731Ε.

IV. ἐν τῇ Ἀριθμ., ὁ διαιρέτης ἀριθμοῦ τινος· ὡσαύτως κλάσμα.

μόριος, α, ον, μόριμος, **μόραιμος**, Ἀνθ. Π. 7. 477. — Περὶ τοῦ: **Ζεὺς Μόριος**, ἴδε ἐν λέξ. **μορία**.

μοριώτμητοι, ἤτοι ἀπόκοποι, Γποθ. τ. Μανέθ. ἀποτελεσμ. ἔκδ. Ludwich, σ. 98.

μορμίλλων, ἴδε **μερμίλλων**.

μορμολύκειον ἢ **μορμολύκειων** (κατά τινα Ἀντίγραφ.), τό, ὡς τὸ **μορμώ**, φόβητρον ἢ προσωπεῖον εἰς φόβησιν παίδων, Ἀριστοφ. Θεσμ. 417, Ἄποσπ. 97. 187, Πλάτ. Φαίδων 77Ε· πρβλ. Ruhnk. εἰς Τίμ.: — **μορμολύκη**, ἡ, Στράβ. 19· **μορμολυκεία**, ἡ, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 1, 15.

μορμολύττομαι, ἀποθ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνιστ. καὶ παρατ., πλὴν ὅτι ὁ ἀόρ. α' **μορμολυξάμενος** ἁπαντᾷ παρὰ τῷ Γαλην. (μορμώ). Ἐκφοβῶ, «σκιάζω», Ἀριστοφ. Ὄρν. 1245, Πλάτ. Κρίτων 46C· μ. τινα ἀπό τινος Ξεν. Συμπ. 4. 27. **II.** φοβοῦμαι, «σκιάζομαι», τι Πλάτ. Ἀξίοχ. 364Β. — Ὁ ἐνεργ. τύπος **μορμολύττω** δὲν ἀπαντᾷ, διότι ὁ Meineke διώρθωσε τὰ χωρία ἐν Κράτ. «Ἥρωσιν» 1, ἴδε Κωμ. Ἄποσπ. 4. 658· ἀλλ' ὁ Φώτ. ἔχει **μορμορῦζει**· ἐκφοβεῖ παρὰ τὴν Μορμώ.

μορμορ-ωπός, όν, ὁ φοβερὸς τὴν ὄψιν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 935 — ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει τὴν λέξιν **μόρμορος**, ὁ, = **φόβος**.

μορμῠρίζω, = **μορμύρω**, Ἡσύχ., Σουΐδ., Φώτ.

μορμῦρος [ῠ], ὁ, εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, κοινῶς «μουρμοῦρα» καὶ ἐν Κυζίκῳ «μουρμοῦρι», mormyrus, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6 17, 7, Ἀνθ. Π, 6. 304· **μορμύλος** εἶναι ἡμαρτημ. γραφ. ἐν ταῖς παλαιαῖς ἐκδόσ. τοῦ Ἀθην. 313Ε, Ὀππ. Ἁλ. 1. 100.

μορμύρω [ῡ], ἐπὶ ῥέοντος ὕδατος ποταμοῦ, **ἀποτελῶ** ποιὸν ἦχον, «βράζω», ποταμὸν ἄφρῳ μορμύροντα ἰδὼν Ἰλ. Ε. 599, πρβλ. Φ. 325· ῥόος Ὠκεανοῖο ἀφρῷ μορμύρων Σ. 403· οὕτω παρὰ μεταγεν. Ἐπικ., καὶ Αἰλ. π. Ζ. 14. 26, ἐν τέλ. — Μέσ., = τῷ ἐνεργ., Διον. Π. 82. (Πρβλ. Σανσκρ. marmaras, Λατ. murmur, Ἀρχ. Γερμ. murmulon = murmeln).

μορμύσσομαι, = **μορμολύττομαι** Ι, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 70, εἰς Δῆλ. 297· — οὕτω **μορμύνω**, «μορμύνει· δεινοποιεῖ» Ἡσύχ.

Μορμώ, όος, συνηρ. **οῦς**, καὶ **Μορμών, όνος**, ἡ, φοβερόν τι θῆλυ τέρας, δι' οὗ αἱ τροφοὶ συνείθιζον νὰ ἐκφοβῶσι τὰ παιδία, ὡς ἡ **mania** τῶν Ρωμαίων, Λουκ. Φιλοψ. 2, ἴδε Ruhnk. Τίμ. καθόλου, φόβητρον, μορμολύκειον, ἀπέντευξε ἐμοῦ τὴν μορμόνα Ἀριστοφ. Ἀχ. 582· οὐδὲν δεδιέναι θ'.. τῆς σῆς μορμόνος Εἰρ. 474 (ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις περὶ τῆς περικεφαλαίας καὶ τοῦ λόφου τοῦ Δαμάχου· φοβεῖσθαι τοὺς πελταστάς, ὥσπερ μορμόνας (κοινῶς: -ὦνας) παιδάρια Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 17. **II.** ὡς ἐπιφώνημα πρὸς ἐκφόβησιν τῶν παιδίων: «μπού, μπού», μορμώ, δάκνει ἵππος Θεόκρ. 15. 40· μορμὼ τοῦ θράσους, «μωρὲ θρασύτητα ποῦ τὴν ἔχεις!» Ἀριστοφ. Ἱππ. 693. (Ὁ Ἡσύχ. ἔχει: μόρμοι· φόβοι κενοί, καὶ μορμή, καταπληκτική· ἐντεῦθεν **μορμύνω, μορμύσσομαι, μόρμορος, μορμωτός, μορμορύζω, μορμολύττομαι, μορμολύκη, -λυκείον**).

μορμωτός, ή, όν, (ὡς εἰ ἐκ τοῦ **μορμόω**) φοβερός, τρομερός, Λυκόφρ. 342.

μορόεις, εσσα, εν, ἐν Ἰλ. Ξ. 183, Ὀδ. Σ. 298, ἐπίθ. τῶν ἐνωτίων, ἔρματα .. τρίγληνα, μορόεντα, εἰργασμένα μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ δεξιότητος, «μετὰ πολλοῦ καμάτου πεπονημένα» κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Ἡσυχ., Εὐστ., 976. 10 (ὡσανεὶ ἡ ῥίζα θὰ εἶναι ΜΕΡ, **μέρμηνα**)· κατὰ τὸ Ἀπολλ. Λεξ., ἀθάνατα, μόρου μὴ μετέχοντα. **II.** ἐκ τοῦ **μόρος**, ὡς τὸ **μόριος**, προωρισμένος, πεπρωμένος, Λατ. fatalis, ἰδίως θανατηφόρος, ὀλέθριος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὡς ἑρμηνεύεται ἐν Νικ. Ἀλεξιφ. 130, 136, 582, Κόντ. Σμ. 1. 152.

μόρον, τό, «μοῦραν», συκάμινον τὸ μέλαν, Ἐπίχ. 161b. Ahr.: πεπαίτερος μόρων Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 259· λευκόν, μέλαν καὶ ἐρυθρόν, αὐτόθι 114, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 462b, Ἀθήν. 51B κἑξ. (Ὁ Pott. παραβάλλει τὸ Γερμ. Maul-beere, Ἀγγλ. mul-berry).

μόροξος, ὁ, = **μόροχθος**, Γαλην.

μορο-πονέω, = **κακοπαθέω**, Ἡσύχ.

μόρος, ὁ, (**μείρομαι**) = **μοῖρα** II, τὸ ὡρισμένον τέλος τοῦ ἀνθρώπου, ἡ τύχη αὐτοῦ, τὸ πεπρωμένον, ἀλλὰ μόνον παρὰ ποιηταῖς καὶ ἐν τῇ Ἰωνικῇ πεζογραφίᾳ· μετ' ἀπαρ., μόρος [ἐστὶν] ὀλέσθαι, εἶναι τύχη τινός, τὸ πεπρωμένον τινὸς νὰ ἀπολάνῃ, Ἰλ. Τ. 421· ὑπὲρ μόρον (κοινῶς ὑπέρμορον), πέραν τῆς μοίρας, ἐπὶ τῶν ἐπαυξανόντων διὰ τῶν ἰδίων σφαλμάτων τὰ ὑπὸ τῆς μοίρας προορισθέντα κακά, Ἰλ. Υ. 30, Φ. 517, Ὀδ. Δ. 34, 35, κτλ.· ἡ ἀναλογία τῶν φράσεων, ὑπὲρ Διὸς αἶσαν (Ἰλ. Ρ. 321), ὑπὲρ θεὸν (αὐτόθι 327), ὑπὲρ μοῖραν (Υ. 334), δεικνύει ὅτι κάλλιον νὰ γράφηται διῃρημένως· ἂν καὶ ὁ τύπος **ὑπέρμορα**, Ἰλ. Β. 155, ὑποδεικνύει σχηματισμὸν ἐπιρρηματικόν, καὶ τὸ **ὑπερμόρως** εὕρηται παρ' Εὐστ., πρβλ. La Roche Text-Krit. 370. **II.** ἄτεθος, θάνατος, Λατ. fatum, Ἰλ. Σ. 465, κτλ., Πινδ. Π. 3. 105, καὶ Τραγ. πρβλ. Ἡρσ. εἰς Εὐρ. Ἑκάδ. 1252· νῦν δ'.. ἦλθέ πεθεν σωτὴρ, ἢ μόρον εἶπω; Αἰσχύλ. Χο. 1073· ὡσαύτως παρ' Ἡροδ., ὅστις μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἀείποτε ἐπὶ βιαίου θανάτου, μόρῳ τοιούτῳ ἐχρήσατο, οὕτως ἔφθασεν εἰς τὸ τέλος του, 1. 117· παρ' Ὁμ., κακὸς μόρος, θάνατός τε μόρος τε, συχνάκις συνάπτονται, Ἰλ. Φ. 133, Ὀδ. Ι. 61, κτλ.· μόρῳ ἀνοσίῳ, αἰσχίστῳ Ἡρόδ. 3. 65., 9. 17, κτλ.· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., Αἰσχύλ. Θήβ. 420, Σοφ. Ἀντ. 1313, 1329. **2)** παρὰ μεταγεν., = **νεκρός**, πτῶμα, Ἀνθ. Π. 7. 404· ὡς τὸ Λατ. mors παρὰ Propert. 2. 10, 22, Κικ. Mil. 32. **III. Μόρος**, ὡς μυθικὸν πρόσωπον, υἱὸς τῆς Νυκτός, Ἡσ. Θεογ. 211, ἀλλ' αὐδέποτε προσωποποιεῖται παρὰ τοῖς Τραγ., δι' ὃ καὶ ὁ Αἰσχύλ. ἠδυνήθη νὰ γράψῃ, τόνδε Μοῖρ' ἐπόρσυνεν μόρον, Χο. 911.

μόροττον, τό, «ἐκ φλοιοῦ πλέγμα τι, ᾧ ἔτυπτον ἀλλήλους τοῖς Δημητρίοις» Ἡσύχ.

μόροχθος, ὁ, «λίθος μόροχθος, ὃν ἔνιοι γαλαξίαν ἢ λευκογραφίδα ἐκάλεσαν, ἐν Αἰγύπτῳ γεννᾶται· ᾧ καὶ οἱ ὀθονοποιοὶ πρὸς λευκωσιν τῶν ἱματίων χρῶνται, μαλακῶ καὶ εὐανέτῳ ὄντι» Διοσκ. 5. 152· ὡσαύτως **μόροξος**.

μορρία ἢ **μόρρια**, ἡ, Παυσ. 8. 18, 5, καὶ **μορρίνη**, ἡ, Ἀρρ, Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. 6, Λατ. murrha Mart. 10. 80.— πολύτιμός τις ὕλη ἐξ ἧς κατεσκευάζοντο ἀγγεῖα, ποτήρια, κτλ., (vasa murrhea ἢ murrhina, Προπέρτ. 4. 5, 26, Πλίν., Ἰουβεν., κλ.), πρῶτον κομισθεῖσα εἰς Ῥώμην ἐκ τῆς Ἀσίας ὑπὸ τοῦ μεγάλου Πομπηίου (61 π. Χ.), Πλίν. 37. 7 κἑξ. Τί δὲ ἡ **μορρία** ἢ murrha φαίνεται ὅτι ἦν ἄγνωστον καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀρχαίους· αἱ γνῶμαι τῶν νεωτέρων διίστανται· **1)** κατὰ τοὺς μὲν ἦτο φυσική τις οὐσία, οἷον ἀχάτης ἢ πράσινός τις λίθος· καὶ τοῦτο κάλλιστα συμφωνεῖ πρὸς τὴν τοῦ Πλινίου περιγραφὴν (37. 8), καὶ πρὸς τὰ maculosae pocula murrhae τοῦ Mart. ἔνθ' ἀνωτ.· ὁ King (Antique Gems σ. 83 κἑξ.) προκρίνει τὸν ἀχάτην· **2)** κατ' ἄλλους ἦτο Σινικὴ πορσελάνη· τὴν γνώμην ταύτην πρῶτοι ἐξήνεγκον ὁ J. C. Scaliger καὶ ὁ Salmas., καὶ ὑπεστήριξε διὰ μακρῶν ὁ Roloff ἐν τῷ Wolf's Museum 2. 3, σελ. 507 κἑξ.· — ὁ στίχος τοῦ Προπερτίου (ἔνθ' ἀνωτ.) murrheaque in Parthis pocula cocta focis, εὐνοεῖ τὴν γνώμην ταύτην· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἡ μόνη ὑπὲρ αὐτῆς μαρτυρία, ἐκτὸς ἐὰν ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Gell εἶναι ὀρθός, ὅτι ὄντως ἡ πορσελάνη ἐκαλεῖτο Mirrha di Smyrna μέχρι τῶν μέσων τοῦ ιϛ' αἰῶνος, πρβλ. Becker Gallus 1. σ. 144.— Πιθαν. κατ' ἀρχὰς ἦτο ἀχάτης ἢ τοιαύτης τις φυσικὴ ὕλη ἣν ἀκολούθως ἀπεμιμοῦντο διὰ τῆς πορσελάνης ἢ τῆς ὑάλου κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Προπερτίου ἔνθ' ἀνωτ.· ὅτι δὲ ταῦτα ἦσαν κατὰ μίμησιν τῆς μορρίνης κατασκευαζόμενα ἐξ ὑάλου φαίνεται ἐκ τοῦ Ἀρρ. ἔνθ' ἀνωτ., Πλίν. 36. 67.

μόρσιμος, ον, (**μόρος**) ποιητ. ἐπίθετ. ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ., πρωϊρισμένος ὑπὸ τῆς μοίρας, πεπρωμένος, Λατιν. fatalis, ἢ ὃς ἔπειτα γήμαιθ' ὅς κε πλεῖστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι Ὀδ. Π. 392, Φ. 162· οὔτ' ἄρ' Ὀδυσσῆι .. μόρσιμον ἦεν .. Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν Ἰλ. Ε. 674· μ. ἐστι θεῷ .. δαμῆναι Τ. 417, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 154· ᾧ θανεῖν οὐ μ. Αἰσχύλ. Πρ. 933· σοὶ μὲν γαμεῖσθαι μ., γαμεῖν δ' ἐμοὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 11· τὰ μόρσιμον, τὸ πεπρωμένον (ἡ εἱμαρμένη), Πινδ. Π. 12. 53, Αἰσχύλ. Θήβ. 263, 281, Σοφ. Ἀντ. 230· — οὕτω, τά μόρσιμα Σόλων 5. 55. **II.** προωρισμένη εἰς θάνατον, οὗτοι μόρσιμός εἰμι Ἰλ. Χ. 13· μόρσιμον ἦμαρ, ἡ ἡμέρα τοῦ ὀλέθρου, τοῦ θανάτου, Ο. 613, Ὀδ. Κ. 175· οὕτω, μ. αἰών, ὁ ὡρισμένος καιρός τινος, Πινδ. Ο. 2. 18, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 47. Πρβλ. **μοιρίδιος**.

μορτή, ἡ, (μείρομαι) μέρος, μερίδιον, κυρίως, ὡς καὶ νῦν, τὸ συμπεφωνημένον μερίδιον ὅπερ ἔτιθεν ὁ μορτίτης εἰς τὸν ἰδιοκτήτην, συνήθως τὸ ἓν ἕκτον τῆς ἐσοδείας, Πολυδ. Ζ', 151, Εὐστ. 1854. 31· — ἐντεῦθεν, **ἐπίμορτος** γῆ, ἡ καλλιεργουμένη ὑπὸ μορτίτου, Σόλων παρὰ Πολυδ. ἔνθ' ἀνωτ· καὶ ἐπίμορτος γεωργός, colonus partiarius, ὁ μορτίτης, Ἡσύχ.· ὡσαύτως παρὰ τοῖς μεταγεν. καὶ γεωργὸς **μορτίτης**, ἴδε Δουκάγγ.

μορτίτης, ὁ, γεωργὸς καλλιεργῶν ξένην γῆν καὶ πληρώνων εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ἓξ εἰς τὰ δέκα, ἀντίθετ. τῷ **χωροδότης**, μεταγεν., ἴδε Δουκάγγ.

μορτο-θάτις, ἡ, ἡ ὑπὸ τῶν νεκρῶν πατουμένη, μ. ναῦς, ἐπὶ ταῦ πορθμείου τοῦ Χάρωνος, Ἡσύχ.

μορτός, ὁν, θνητός, ὡς τὸ συγγενὲς **βροτός**, Καλλ. Ἀποσπ. 271· πρβλ. Λατ. mortuus, καὶ (Λίβ. Ἀνδρόν. παρὰ Γελλ. 3. 16, 11) morta. (Ἐκ τῆς √ΜΕΡ παράγονται καὶ τὰ **βρο-τός** (δηλ. **μρα-τός**), **ἀ-μβρο-τος**, **ἀ-μβρό-σιος**· πρβλ. Σανσκρ. mar, mri-yê (morior), mri-tas, mri-tyas (mortuus, mortalis), a-mritas (immortalis), mar-as, mri-tas (mors), Λατ. mor-ior, mor-bus, κτλ., Γοτθ. maur-thr (murther), κτλ.· — συγγενὲς τῷ **μαρ-αίνω**, **μαρ-ασμός**, Λατιν. mar-ceo, mar-cidus, πρβλ. Σανσκρ. mlâ, mlâ-yê (marceo)· — ὥστε δὲν δύναται νὰ σχετισθῇ πρὸς τὰ **μείρομαι**, **μόρος**).

μορύσσω, Ἐπικ. ῥῆμα, = **μολύνω**, παῦρα μορύξαις (ἀόρ. εὐκτ.) Νικ. Ἀλεξιφ. 144· — ἀλλαχοῦ μόνον κατὰ μετοχ. παθητ. πρκμ., μεμορυγμένα [εἵματα] καπνῷ Ὀδ. Ξ. 435· Ὀδυσῆα κεῖσθαι ὀϊόμενος μεμορυγμένον αἵματι πολλῷ Κόντ. Σμ. 5. 450· μέλαν κυάνοιο .. μεμ. ἄνθος, μέλαν μεμιγμένον μετὰ κυανοῦ, Ὀππ. Κυν. 3. 39· μ. ἀφρῷ, ὄξει Νικ. Ἀλεξιφ. 318. 350.

Μορῦχος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Διονύσου ἐν Σικελίᾳ, ἐκ τοῦ **μορύσσω**, ἐπειδὴ κατὰ τὸν τρυγητὸν ἤλειφον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ διὰ τρυγὸς οἴνου, Σουΐδ.

μορφάζω, ποιῶ μορφασμούς, Ξεν. Συμπ. 6. 4· «στραβόμουτσουνιάζω», Δίλ. π. Ζ. 1. 29.

μόρφασμα, τό, ἀπεικόνισμα, ψυχῆς ἐκπαρνευούσης μόρφασμα (ἡ ὑπόκρισις) Εὐστ. Πονημάτ. 73. 37.

μορφασμός, ὁ, γελοία τις ὄρχησις καθ' ἣν ὁ ὀρχούμενος ἐμιμεῖτο παντοδαπὰ ζῷα, Ἀθήν. 626E, Πολυδ. Δ', 103.

μορφάω, ἀπεικονίζω, παριστάνω, ἡ δ' εἰκὼν μορφᾷ καὶ μεγαλοφροσύναν Ἀνθ. Π. 6. 354.

Μορφεύς, έως, ὁ, υἱὸς τοῦ Ὕπνου, θεὸς τῶν ὀνείρων, κληθεὶς οὕτως ὡς ἐκ τῶν μορφῶν ἃς παρουσιάζει ἐνώπιαν τοῦ κοιμωμένου, πρῶτον παρὰ τῷ Ὀβιδίῳ (Μεταμορφ. 11. 635).

μορφή, ἡ, σχῆμα, Λατ. forma, σοὶ δ' ἔπι μὲν μορφὴ ἐπέων, ἐνὶ δὲ φρένες ἐσθλαί, «τὸ ἐπὶ μὲν μορφὴ ἐπέων γράφεται καὶ ἐνὶ μὲν μορφὴ ἐπέων, ὅ ἐστι κάλλος ἢ πιθανότης» (Εὐστ.), Ὀδ. Δ. 307· οὔτω πιθ., ἄλλος μέν.. εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνήρ, ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει, ἄλλος ἔχει εὐτελὲς ἐξωτερικόν, ἀλλ' ὁ θεὸς κοσμεῖ αὐτὸν διὰ τοῦ χαρίσματος τῆς εὐγλωττίας, Θ. 169· (ὁ Ὅμ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον ἐν τοῖς ἔπεσι τούτοις χωρίοις, ὁ δὲ Ἡσ. οὐδαμοῦ· οὐδὲ τῶν παραγώγων αὐτῆς οὐδὲν μεταχειρίζονται οὔτε τῶν συνθέτων· — συχνότατον παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγραφεῦσι, μορφή, παράστημα, σχῆμα ἐξωτερικόν, μορφάν βραχὺς Πινδ. Ι. 4 (3). 89· μορφῆς μέτρα Εὐρ. Ἄλκ. 1063· περίφρ., μορφῆς φύσις Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 496· μ. σχῆμα, τύπωμα Εὐριπ. Ἴων 992, Φοίν. 162· καὶ Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία Αἰσχύλ. Πρ. 210· ὀνειράτων ὀλίγιστοι μορφαῖσιν αὐτόθι 449· νυκτέρων φαντασμάτων ἔχουσι μορφὰς ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 298· προὔπεμψεν ἀντὶ φιλτάτης μ. ἀποδόν Σοφ. Ἠλ. 1159. **2)** συχνάκις, ὡς τὸ Λατ. forma, species, ὡραία μορφή, Πινδ. Ο. 6. 128., 9. 99, κτλ. **3)** καθόλου, εἶδος, σχῆμα, ἐξωτερικόν, Σοφ. Τρ. 699, Ἠλ. 199· — ἡ ἐξωτερικὴ μορφὴ ἢ τὸ φαινόμενον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **εἶδος**, δηλ. τὴν ἀληθῆ μορφήν, Πλάτ. Πολ. 380D· μ. θεῶν Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 13· ἡρώων εἴδεα καὶ μορφάς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1193. **4)** μορφή, εἶδος, Εὐρ. Ἴων 383, 1067, Πλάτ. Πολ. 397C, κτλ. **II.** σχῆμα, σχηματισμὸς τοῦ ἀώματος, Διον. Ἀλ. Ἐπιτ. 10. 15. (Πρότερον ἐθεωρεῖτο ὡς = forma, κατὰ μετάθεσιν· ἀλλ' ἴδε Pott. 2. 119).

μορφήεις, -εσσα, εν, ὁ ἔχων μορφήν, σχῆμα, τοὔνεκα παῖδες τὸν ἀγακλειτὸν γενετῆρα μορφήεντα λίθου θῆκαν, ἔδωκαν εἰς αὐτὸν μορφὴν ἐκ λίθου, δηλ. ἀνήγειραν εἰς αὐτὸν ἀνδριάντα, Ἀνθ. Π. παράρτ. 111· ἰδίως, καλῶς ἐσχηματισμένος, εὔμορφος, Λατ. formosus, Πινδ. Ι. 7 (6), 30, Μελανιππίδ. 1.

μόρφνος, ὁ, ἐπίθ. ἀετοῦ, Ἰλ. Ω. 316, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 134· — πιθ. ἐσκίλον χρῶμα, μέλας (ἐκ τοῦ **ὄρφνη** προτασσομένου τοῦ μ), Λατ. furvus· πρβλ. **περκνός**· ἀλλ' ὁ Ἀριστ. ἐθεώρει τὴν λέξ. ὡς οὐσιαστ., ἴδε **νηττοκτόνος**. — Παρὰ τῷ Ἡσ. ἐσφαλμένως φέρεται μορφνός, πρβλ. Ἀρκάδ. 62. 9 (ἔνθα ὅμως ἀναγνωστέον μέλας ἀντὶ μέγας), πρβλ. ὡσαύτως Ἀθέν. Παραλ. 371. 344.

μορφο-ειδής, ές, ὁ ἔχων μορφὴν ἢ σχῆμα, Πλούτ. 2. 335D, 733A.

μορφο-ποιέω, = **μορφόω**, Ἰουστίνου Μάρτ. Ἀπολ. Ι. 9.

μορφοσκοπία, ἡ, παρατήρησις, ἐξέτασις τῆς μορφῆς, Ἰωσήπ. Ὑπομν. 327.

μορφο-σκόπος, ον, ὁ παρατηρῶν, ἐξετάζων μορφὰς ἢ σχήματα, Ἀρτεμίδ. 2. 69.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μορφο-φᾰνής, ές, ὁ κατὰ τὴν μορφὴν (τὸ σχῆμα) φαινόμενος, Ἀνθ. Π. 1. 88.

μορφόω, μορφῶ, δίδω μορφὴν ἢ σχῆμα εἴς τι, Ἄρατ. 374, Ἀνθ. Π. 1.50, Κλήμ. Ἀλ. 760 σχεδιάζω, εἰκονίζω, Ἀνθ. Π. 1. 33.— Παθ., λαμβάνω μορφὴν ἢ σχῆμα, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 7, Πλούτ. 2. 1013C, κτλ. **II**, μετὰ διπλῆς αἰτ., σποδιὴν .. ἄνδρα μ., σχηματίζειν αὐτὴν εἰς .., Χρησμ. Σιβ. 4. 177.

μορφύνω, καλλωπίζω, κοσμῶ, Ἡσύχ.

Μορφώ, -όος, συνηρ. -οῦς, ἡ, ὄνομα τῆς Ἀφροδίτης ἐν Λακεδαίμονι, ἴσως = ἡ Εὐμορφος ἢ ἡ εὐμορφίαν διδοῦσα, Παυσ. 3. 15, 8. **II** = **μορφή**, Ἀρχύτ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 714.

μόρφωμα, τό, μορφή, σχῆμα, εἶδος, ἐνικ., Ἐπίκουρ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 25, π. Μ. 7. 265· ἅπαξ ἑκάστῳ κατθανόντων μ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 873· ὀνείρων ἐμφερεῖς μορφώμασιν αὐτόθι 1218· βροτείοις ἐμφερεῖς μ. ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 412· πληθ. ἀντὶ ἑνικοῦ, κύκνου μορφώματ' ὄρνιθος λαβών Εὐρ. Ἑλ. 19.

μόρφων, ωνος, ὁ, ὑποκριτής, Ἰγνάτ. Ἐπίσκ. Μαγνησιεῦσιν σ. 144, = 53, ἔκδ. Γεντσύης 1623.

μόρφωσις, ἡ, ἡ μορφὴ ἣν λαμβάνει τι, σχηματισμός, τῶν δένδρων Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 4. **II**, τὸ ἐξωτερικόν, τὸ φαινόμενον, ἔχοντα τὴν μόρφωσιν τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἀληθείας ἐν τῷ νόμῳ, τὸν τύπον τῆς γνώσεως .., Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. 6', 20, Β' πρ Τιμ. γ', 5.

μορφωτικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς μόρφωσιν Εὐστ. Πονημάτ. 217. 43.

μορφώτρια, ἡ, θηλ. ὡς ἐξ ἄρσ. **μορφωτήρ**, ἡ συῶν φορφώτρια Κίρκη, ἡ μεταμορφοῦσα τοὺς ἄνδρας εἰς χοίρους Κίρκη, Εὐρ. Τρῳ. 437.

μόσσυν, ῦνος, ὁ, οἰκία ἐκ ξύλων ἢ πύργος, ὁ βασιλεὺς [τῶν Μοσσυνοίκων], ὁ ἐν τῷ μόσσυνι Ξεν. Ἀνάβ. 5. 4, 26· σὺν τοῖς μοσσύνοις, ὡς ἐξ ὀνομ. μόσσυνος, (ἐκτὸς ἐὰν ἀναγνώσωμεν μετὰ τοῦ Schneid τοῖν μοσσύνοιν), αὐτόθι· [οἱ Μοσσύνοικοι] οἰκοῦσιν ἐπὶ ξυλίνοις.. σταυρώμασι μόσσυνας αὐτὰ καλοῦντες Διον. Ἀλ. 1. 26, πρβλ. Στράβ. 549. Οὗτοι οἱ **Μοσσύνοικοι** κατὰ πρῶτον μνημονεύονται ὑπὸ τοῦ Ἡροδ. 3, 94., 7, 78, ὡς ἔθνος Ἀσιατικὸν κατοικοῦν παρὰ τὸν Εὔξεινον Πόντον πλησίον τῶν Κόλχων καὶ Τιβαρηνῶν, 3, 94., 7. 78. Λέγεται δὲ ὅτι ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν παρήγετο φυσικὸς ὀρείχαλκος, Ἀριστ. π. Θαυμ. 62. [ῡ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1016, 1018, ὅθεν φαίνεται ὡσαύτως ὅτι **μόσσυν** καὶ οὐχὶ **μόσυν**, εἶναι ὁ ἀληθὴς τύπος].

μόσυλον, τό, εἶδος κινναμώμου, διαφέρον τοῦ **μοσυλῖτις**, ἡ, ἥτις ἦτο εἶδος κασσίας, Διοσκ. 1. 13.

Μόσυχλος, ὁ, ἡφαίστειόν τι ἐν Δήμνῳ, Νικ. Θηρ. 472· ἐπίθ. **Μοσυχλαῖος**, α, ον, Ruttm. ἐν Wolf's Mus. 1. 2, σελ. 295 κἑξ.

μοσχάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **μόσχος** II, ὡς καὶ νῦν, μικρὸς μόσχος, «μοσχαράκι», (Ἐβδ. Β' Βασιλ. ΙΖ', 29).

μοσχάς, άδος, ἡ, δάμαλις, Γλωσσ.

μοσχεία, ἡ, ἡ φύτευσις μοσχεύματος ἢ παραφυάδος, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 1. 48, Φίλων Βυζ. περὶ τῶν ζ' Θαυμάτ. 1.

μόσχειος, ον, ὁ τοῦ μόσχου, ὁ εἰς μόσχον ἀνήκων, «μοσχαρίσιος», κρέα μόσχεια, «βιδέλο», Ξεν. Ἀν. 4. 5, 31· μόσχεια μόνον, Ἀνθ. Π. 9. 377· μ. αἷμα αὐτόθι 6. 263· μ. κυνοῦχος, κυνόδεσμος, λωρίον ἐκ δέρματος μόσχου, Ξεν. Κυν. 2. 9· **μόσχειον** (ἔξυπτ. δέρμα), τό, δέρμα μόσχου, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 2. 7.

μόσχευμα, τό, παραφυὰς ἣν λαβών τις φυτεύει ἀλλαχοῦ, Λατ. stulo, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 11, 5, Ἐβδ. (Σοφ. Δ', 3), Φίλων.— Καθ' Ἡσύχ.: «μοσχεύματα· τὰ νεόφυτα».

μοσχευματικός, ή, όν, διατεθειμένος νὰ βλαστήσῃ παραφυάδας, μοσχεύματα, Γλωσσ.

μόσχευσις, ἡ, μεταφύτευσις καὶ πολλαπλασιασμὸς φυτῶν ἢ παραφυάδων, Γεωπ. 11. 3.

μοσχεύω, ἀποσπῶ ἀπὸ τῶν δένδρων παρεφυάδας μετὰ φανεροῦ μέρους τῆς ῥίζης καὶ μεταφυτεύω αὐτάς, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1, 2, 1., 3. 5, 1, κτλ.· τὸ μεμοσχευμένον 3. 5, 3· — μεταφρ., ἵνα τοὺς τοιούτους ἐν αὐτοῖς (δηλ. τοῖς δικαστηρίοις) μοσχεύητε, τρέφητε, διατηρῆτε ὡς μοσχεύματα, Δημ. 785. 4, πρβλ. Διον. Ἀλ. 7. 46, Φιλάστρ. 269.

μοσχῆ, **μοσχέη**, ᾗ (ἐξυπακ. δορά), ἡ, δέρμα μόσχου, Ἀναξανδρίδης ἐν Ἀδηλ. 14.

μοσχηδόν, Ἐπίρρ. (**μόσχος** II) ὡς μόσχος, Νικ. Ἀλεξ. 357.

μοσχίας, ου, ὁ, ὅμοιος μικρῷ μόσχῳ· ἐν χρήσει ἐπὶ νεογνῶν ζώων, εἴδους λαγοῦ, Πολυδ. Ε', 74 «ὑτριέτης κριός» Εὐστ. 1627. 15.

μοσχίδιον [Ι], τό, ὑποκορ. τοῦ μόσχος (Δ), μικρὰ παραφυάς, συκιδίων, ἐκ συκῆς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 996.

μοσχίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **μόσχος** (Β), μικρὸς μόσχος, μοσχάριον, Ἔριππος ἐν «Ὁμοίοις» 1, Θεόκρ. 4. 4, καὶ 44.

μόσχιος, α, ον, (**μόσχος**, II) ὡς τὸ **μόσχειος**, ὁ ἀνήκων εἰς μόσχον, θρὶξ Εὐρ. Ἑλ. 811.

μοσχίτης, ου, ὁ, ἰχθύς τις, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 307.

μοσχο-θύτης [ῠ], ου, ὁ, ὁ θύων ἢ σφάζων μόσχους, Γλωσσ.

μοσχοκαρύδιον, τό, ὡς καὶ νῦν, τὸ μοσχοκάρυδον, μεταγεν.

μοσχοκάρυον, τό, = τῷ προηγ., μεταγεν., Δουκάγγ.

μοσχοκάρφιον, τό, ὡς καὶ νῦν, «μοσχοκάρφι», «γαρυόφαλο», μεταγεν., ἴδε Δουκάγγ.

μοσχολάτραι, οἱ, οἱ λατρεύοντες μόσχον, Νικ. Χων. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Δ', σ. 120.

μοσχολατρέω, λατρεύω τὸν μόσχον, ἐπὶ τῶν Ἑβραίων ἐν τῇ ἐρήμῳ, Θεόδ. Προδρ. Ἐπιγρ. 14.

μοσχολάχανον, τό, ὡς καὶ νῦν, εὐῶδες λάχανον, Δουκάγγ.

μοσχόμυρον, τό, μοσχέλαιον, μεταγεν.

μοσχο-ποιέω, κάμνω, κατασκευάζω μόσχον, περὶ τοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκ μετάλλου μόσχου τῶν Ἑβραίων, Πράξ. Ἀποστ. ζ', 41.

μοσχοποίησις, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἀστέρ. 376D.

μοσχοποιΐα, ἡ, ἡ κατασκευὴ τοῦ ἐκ μετάλλου μόσχου ἐν τῇ ἐρήμῳ, Ἰουστῖνος πρὸς Τρύφ. 7. 648C, Κλήμ. Ἀλ. I, 1009A, κλ.

μοσχοποιός δορκάς, ἡ μόσχον ποιοῦσα, γεννῶσα δορκάς, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 129, ἔκδ. Mill.

μόσχος, (Α), ὁ, μικρὸς κλάδος ἢ βλαστός, δίδη μόσχοισι λύγοισι (ἴδε **λύγος**) Ἰλ. Λ. 105, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 18, 8, π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 1. (Εἶναι φανερὰ ἡ σχέσις μεταξὺ τοῦ **μόσχος** καὶ **ὄσχος**, **ὄζος**, ἀλλ' ὁ Κούρτ. ἀμφιβάλλει περὶ αὐτῆς, σ. 542).

μόσχος, (Β) ὁ, ἡ, «μοσχάρι», συχν. παρ' Εὐρ.· νέος ταῦρος, οὗ τὴν μορφὴν ἐπιστεύετο ὅτι ἐλάμβανεν ὁ θεὸς Ἆπις, Ἡρόδ. 2. 41., 3. 28· καὶ ὡς θηλ., δάμαλις, νέα βοῦς, μόσχους ἀμέλγειν Εὐρ Κύκλ. 389, πρβλ. Βάκχ. 736· μόσχος ἦτο τὸ βραβεῖον τῶν λυρικῶν ποιητῶν ἐν Ἀθήναις ἄδειν ἐπὶ μόσχῳ Ἀριστοφ. Ἀχ. 13, πρβλ. Bentl εἰς Φάλαρ. σ. 302. **2)** μεταφρ., παῖς, Εὐρ. Ι. Α. 1623· ἢ ὡς θηλ., κοράσιον, κόρη, Λατ. juvenca, ὁ αὐτ. ἐν Ἐκάβ. 526. Ἀνδρ. 711, κτλ.· πρβλ. **ἔρνος**, **ὄζος**. **3)** πᾶν νεαρὸν ζῷον, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 163, Βάκχ. 1184· ἔτι καὶ ἐπὶ πτηνῶν, μ. χελιδόνος Ἀχαιὸς παρ' Εὐστ. 753. 55. (Τοῦτο τὸ **μόσχος** παραβάλλεται πρὸς τὸ Σανσκρ. uksh-an (bos), Λατ. vacca· ἀλλ' ἀμφίβολος εἶναι ἡ σχέσις, ἴδε Κουρ. Gr. Et. σ. 543).

μόσχος, (Γ), ὁ, εἶδος ζῴου καὶ εὐώδης τις ὕλη ἐξ αὐτοῦ ἐξερχομένη, «τὸ δὲ μικρὸν ζῷόν ἐστιν ὁ μόσχος· καλοῦσι δὲ αὐτὰ τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ οἱ ἐγχώριοι καστοῦρι· διώκοντες δὲ αὐτὰ τοξεύουσι· καὶ τὸ συναγόμενον αἷμα περὶ τὸν ὀμφαλὸν δεσμεύοντες ἀποκόπτουσι· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ μέρος αὐτὸ τὰ εὐῶδες, τουτέστιν ὁ παρ' ἡμῶν λεγόμενος μόσχος» Κοσμ Τοπογρ Χριστ. σ. 335C.

μοσχο-σφραγιστής, οῦ, ὁ, ἐκλέγων καὶ σφραγίζων μόσχους πρὸς θυσίαν, Χαιρήμ. παρὰ Πορφυρ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 4. 7, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 38.

μοσχοσφραγιστικὰ βιβλία, τά, περιγράφοντα τὰ καθήκοντα τοῦ μοσχοσφραγιστοῦ, Κλήμ. Ἀλ. 758.

μοσχοτομέα, ἡ (**μόσχος** I) κλίνη ἐκ κλάδων (ἰτέας ἢ λύγων) Συλλ. Ἐπιγρ. 1732. 28,

μοσχο-τόμος, ον, ὁ τέμνων δηλ. σφάζων μόσχους, Γλωσσ.

μοσχο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων μόσχους, Ἡσύχ. ἐν λ. τιθηνός.

μοσχο-φάγος, ον, ὁ τρώγων μόσχους, δηλ. μόσχειον κρέας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 357.

μοτός, ὁ, λινοῦν ξαντὸν πρὸς θεραπείαν τραυμάτων χρήσιμον, Ἱππ. π. Κερ. Τρωμ. 907, κτλ.· Ἐπικ. γεν. πληθ. **μοτάων** (ὡς ἐξ ὀνομαστ. **μοτή**) Κόϊντ. Σμ. 4. 212· ὡσαύτως **μοτόν**, τό, Ἡσύχ.· ὑποκορ. **μοτάριον**, τό, Εὐστ. Πονημάτ. 163. 83· πρβλ. **ἐμματος**.

μοτο-φύλαξ, ακος, ὁ, ἐπίδεσμος χρησιμεύων ὅπως τηρῇ τὸν μοτὸν εἰς τὴν θέσιν του, Ὀρειβάσ. 7 Mai· ὡσαύτως, **μοτοφυλάκιον φάρμακον** Παῦλ. Αἰγ. 6. 62.

μοτόω, καλύπτω τραῦμα διὰ μοτοῦ, Ἱππ. π. Κεφαλ. Τρωμ. 904, Ἡσύχ.

μοτώ, ἡ, εἶδος κασσίας, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσ. 12.

μότωμα, τό, λινοῦν ξαντὸν διὰ τραύματα, Ἱππ. 1194F.

μότωσις, ἡ, ἡ ἐπίθεσις μοτοῦ ἐπὶ τραύματος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 806, Ἀκούλας ἐν Παλ. Διαθ.

Μουζηνή, ἐπίθετ. τῆς θεᾶς **Μᾶς**, «μητρὶ Θεῶν Μᾶ Μουζηνῇ» Ἐπιγρ. περιχώρων Κων/πόλεως, Delbier u. Mordtm Epigr. v. Byz. etc. σ. 54.

μουΐα, ἡ, ὁ ἐκ τῆς μυΐας γεννώμενος σκώληξ, λ. Λακων., Ἡσύχ.

μούκηρος, **μουκηρόβατος**, ἴδε **μύκηρος**.

μουκίζω, πιθ. Λακων. ἀντὶ **μύζω** (Δ), ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει: «μουκίζει· σιγᾷ· μέμφεται τοῖς χείλεσι».

μουνᾶδόν, Ἐπίρρ. (**μοῦνος**) = **μόνον**, Ὀππ. Κυν. 4. 40.

μουνάξ, Ἐπίρρ. (**μοῦνος**) κατὰ μόνας, χωριστά, ὀρχήσασθαι Ὀδ. Θ. 371· μ. κτεινομένων, ἐν μονομαχίᾳ, Λ. 417.

μουναρχέω, -ία, κτλ., ἴδε ἐν λ. **μοναρχέω**, -ία, κτλ.

μουνικίπιον, τό, παρὰ Ρωμαίοις municipium, πόλις αὐτόνομος, ἧς οἱ πολῖται μετεῖχον τῆς ἐν Ῥώμῃ πολιτείας, Συλλ. Ἐπιγρ. (πρασθ.) 5491b.

μουνο-γενής, -γονος, **μουνό-λιθος**, -μήτωρ, -τόκος, **μουνόω**, κτλ., ἴδε ἐν λ. **μονο-**.

μουνο-έτις, ἡ, ἔχουσα δύο ἔτους ἡλικίαν, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 431· λέξις ποιητ.

μουνορύχας, = **μονορύχης**, ἴδε.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μουνῠχία, ἡ, λιμὴν τῶν Ἀθηνῶν μεταξὺ Φαλήρου καὶ Πειραιῶς, νῦν Φανάρι, Ἡρόδ. 8. 76, Θουκ. 2. 13· καὶ ἡ χεράνταινα ἡ μεταξὺ τοῦ λιμένος τούτου καὶ τοῦ Πειραιῶς, ἔνθα νῦν ἡ οἰκία Κουμουνδούρου, Στράβ. 395, Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σελ. 27, 15., 53, 13., 54, 7. 61, 1., 89, 11, ἔκδ. Blass. : — ὡσαύτως **Μουνύχιον**, τό, Σχόλ. εἰς Καλλ. Ἄρτ. 259· **Μουνύχιος** λιμήν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 762· — **Μουνύχιος**, ὁ, κάτοικος τοῦ τόπου τούτου, Στέφ. Βυζ. — Ἀλλὰ πάντα τὰ ἀνωτέρω γραπτέον διὰ τοῦ ι, **Μουνιχία**, κτλ., ἴδε Meisterh 128, 8- 115, 7, Κόντου Φιλολογ. Ποιτ. ἐν Ἀθην. τ. 1, σ. 96, τοῦ αὐτοῦ εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. ἐν Ἀθην. τ. 3, σ. 383 κἑξ. **II.** ἐπίθ. τῆς ἐκεῖ λατρευομένης Ἀρτέμιδος, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 259, πρβλ. Δημ. 262. 18.

Μουνυχίαζε, (ὀρθότερ. **Μουνιχίαζε**), ἐπίρρ., εἰς Μουνυχίαν, Λυκόφρ. 132. 25.

Μουνυχιᾶθεν, (ὀρθότ. **Μουνιχίαθεν**) ἐπίρρ., ἐκ Μουνυχίας, Στέφ. ὁ Βυζ.

Μουνυχιᾶσι, (ὀρθότ. **Μουνιχίασι**) ἐπίρρ., ἐν Μουνυχίᾳ, Θουκ. 8. 92, Λυσ. 132. 4· κυρίως τύπος ὁστ. πληθ., ὡς τὸ **Ὀλυμπιᾶσι**.

Μουνῠχιών, (ὀρθότ. **Μουνιχιών**) ὥνος, ὁ, ὁ δέκατος Ἀττικὸς μὴν καθ' ὃν ἐτελεῖτο ἡ ἑορτὴ τῆς Μουνιχίας Ἀρτέμιδος, ἀντεστοίχει δὲ πρὸς τὸν ἡμέτερον Ἀπρίλιον περίπου (Ἰουλ. ἡμερολογ.·, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1047· ἀμέσως μετὰ τὸν Ἐλαφηβολιῶνα, Αἰσχίν. 40. 20. Ὥρα Clinton F. H 2. append. xix.

μουνώψ. Ἴων. ἀντὶ **μανώψ**, Αἰσχύλ. Πρ. 804

μουρίη ὄραχμή (- μυρίαι δραχμαί), Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. III, σ. 462.— IV, σ. 5, Κουμαν. Συναγ. Λέξ. Ἀθήν.

μουρρίνη, ἡ, ἴδε ἐν λ. **μυρρία**.

Μοῦσα, ης, ἡ, Αἰολ. **Μοῖσα** Πίνδ., Θεόκρ., κτλ.· Δωρ. **Μῶσα** Ἀλκμὰν 1, κτλ.· Λακων. **Μῶα** (ἀντὶ **Μῶσα**) Ἀριστοφ. Λυσ. 1297· ἴδε Ἀνέκδ. Ὀξ. 1. 277· (ἴδε ἐν λέξ. ***μάω**)· — ἡ Μοῦσα, θεὰ τῆς ᾠδῆς, τῆς μουσικῆς, τῆς ποιήσεως, τῆς ὀρχήσεως, τοῦ δράματος καὶ τῶν καλῶν τεχνῶν· ὁ Ὅμ. ἔχει τὸν πληθ. **Μοῦσαι**, ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς ἐννέα εὑρηται μόνον ἐν Ὀδ. Ω. 60 (ὅπερ πιθανῶς παρεμβεβλημένον). Τὰ ὀνόματα αὐτῶν εἶναι: Κλειώ, Εὐτέρπη, Θάλεια, Μελπομένη, Τερψιχόρη, Ἐρατώ, Πολύμνια ἢ Πολυύμνια, Οὐρανία καὶ Καλλιόπη — ἡ δὲ προφερεσπάτη ἐστὶν ἁπασέων —, πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. ἐν Θεογ. 77. Ἀκολούθως ἀπεδόθη εἰς ἑκάστην αὐτῶν ἰδιαιτέρα ἐναγχόλησις ἐν τῇ Μουσικῇ, τῇ Ποιήσει, κτλ.· Ὁ Ὅμ. θεωρεῖ αὐτὰς θυγατέρας τοῦ Διός, Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο θυγατέρες Ἰλ. Β. 491, πρβλ. Ὀδ. Α. 10· οὕτως ὁ Ἡσ. ἐν Θεογ. 25, 36, 104, κτλ., καὶ ὀνομάζει τὴν μητέρα αὐτῶν Μνημοσύνην, αὐτόθι 915· ἐνῷ ὁ Μίμνερμος θεωρεῖ τὰς ἀρχαίας Μούσας ὡς ἀναφυείσας ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, Παυσ. 9. 29, 2. Ὁ δὲ Παυσ. λέγει ὅτι ἦσαν κατ' ἀρχὰς τρεῖς: **Μελέτη, Μνήμη, Ἀοιδή**· ἀλλ' ὁ Κικ. ἐν N. D. 3. 21, λέγει ὅτι αἱ πρῶται Μοῦσαι ἦσαν τέσσαρες, Thelxione, Aoide, Arche, Melete, θυγατέρες τοῦ δευτέρου Διός· ὅτι αἱ ἐννέα θυγατέρες τοῦ τρίτου Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης ἦσαν αἱ δεύτεραι Μοῦσαι· καὶ ὅτι αἱ Πιερίδες, θυγατέρες τοῦ Πιέρου καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἦσαν αἱ τρίται Μοῦσαι· ἴδε **Πιερία**. Περὶ τῶν γνωμῶν τῶν νεωτέρων φιλολόγων ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἴδε Βουτσμάννου Μυθολ. 1. 273 κἑξ., πρβλ. Seebode καὶ Friedem. Misc. Crit. 2, σ. 437 κἑξ. Ἡ λατρεία τῶν νυμφῶν τούτων ἀνῆκε κατ' ἀρχὰς εἰς τοὺς τῆς Πιερίας Θρᾷκας, οἵτινες εἰσήγαγον αὐτὴν εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ἑλλάδα, Müller Hist. Gr. Literat. 3 § 9. Περὶ τῶν καλλιτεχνικῶν αὐτῶν παραστάσεων ἴδε Müller Archäol. der Künst § 393. **II.** **μοῦσα** ὡς προσηγορ., μουσική, ἆσμα, μ. στυγερὰ Αἰσχύλ. Εὐμ. 308· εὔφημος ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 695· καναχὰν .. θείας ἀντίλυρον μούσας Σοφ. Τρ. 643· μοῖσαν φέρειν, ἄδειν, Πινδ. N. 3. 49· τίς ἥδε μοῦσα ; τί ἆσμα εἶναι τοῦτο ; Εὐρ. Ἴων 757· ἄλυρος μ. ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1028· ὡσαύτως παρὰ πεζογράφοις, ᾄδειν ἀδόκιμον μ. Πλάτ. Νόμ. 829D **2)** εὐγλωττία, πειθώ, Εὐρ. Ἄλκ. 962, πρβλ. Valck. εἰς Φοιν. 50· — ἐν τῷ πληθ., τέχναι, προτερήματα παιδεύσεως, Ἀριστοφ. Νεφ. 972, Πλάτ. Πολ. 548B, κτλ. **III.** καθόλου, ἁρμοδιότης, τὸ πρόσηκον, τὸ πρέπον, εὐπρέπεια, Πλάτ. Νόμ. 775B, πρβλ. Stallb. εἰς Πολ. 411D.

Μουσ-αγέτης, ου, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **Μουσηγέτης**, ὁ ἡγέτης τῶν Μουσῶν, Λατ. Musagetes, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Πινδ. Ἀπαση. 82, Πλάτ. Νόμ. 653C, Διόδ., κλ.· καὶ **Μουσηγέτα**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2342—ὁ Ἡρακλῆς ὡσαύτως καλεῖται **Μουσαγέτης**, Συλλ. Ἐπιγρ. 5987.— Πρβλ. Λοβεκ. Φρύνιχ. 430. [ᾰ̄ κυρίως, ὡς παρὰ Πινδ. ἀλλὰ ᾰ̔ ἐν Ὀρφ. Ὕμν. 34. 6].

μουσάριον, τό, ἀλοιφή τις τῶν ὀφθαλμῶν, Ἀλέξ. Τραλλ. 2. 129.

Μούσαρχος, ἐπίθ. Ἀπόλλωνος, Μουσάρχῳ Λητοῦς υἱεῖ ἐν Nauck, Lex. Vindob. σ. 256.

Μουσεῖον, τό, ναὸς τῶν Μουσῶν, ἕδρα ἢ ἐνδιαίτημα αὐτῶν, Αἰσχίν. 2. 21· τῶν Νυμφῶν, Πλάτ. Φαῖδρ. 278B· — ἐντεῦθεν, **2)** καθόλου, σχολεῖον τέχνης, ποιήσεως, κτλ., Αἰσχίν. 2. 22, Πλούτ. 2. 736C· αὗτως αἱ Ἀθῆναι καλοῦνται : τὸ τῆς Ἑλλάδος μ. Ἀθήν. 187D — μεταφορ., μουσεῖα θρηνήμασι ξυνῳδά, χοροὶ ὁμοῦ θρηνωδοῦντες, Εὐρ. Ἑλ. 174· ἀηδόνων μ., χορὸς ἀηδόνων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 84· ὅπερ παρῳδεῖται εἰς : χελιδόνων μουσεῖα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 93· μουσεῖα λόγων, σχολεῖα ἔνθα διδάσκονται νέαι λέξεις, οἷον **διπλασιολογία**, κτλ., Πλάτ. Φαῖδρ. 267C· καὶ οὕτως ἴσως: τὸ τῆς φύσεως μ., φράσις τοῦ Ἀλκιβιάδαντος ἢ κατακρίνει ὁ Ἀριστ. ἐν Ρητ. 3. 3, 3. **3)** **Μουσεῖα** (ἑορτή, Ἱερά), τά, ἑορτὴ τῶν Μουσῶν, Παυσ. 9. 31, 3· οὕτως ἐν τῷ ἐνικ., Ἀθήν. 629A. **4)** «Μουσεῖον» ἐδηλ. φιλοσοφικὴ σχολὴ καὶ βιβλιοθήκη, ὡς τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν Ἀθήναις, Διογ. Α. 4. 1, κτλ.· τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Στράβ. 793, κτλ.· πρβλ. Grote εἰς Πλάτωνα 1. 146, κἑξ., καὶ ἴδε **βιβλιοθήκη**. **II.** λόφος τις ἐν Ἀθήναις πρὸς τὸ ΝΔ. τῆς Ἀκροπόλεως, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Μουσαῖος ἦδε καὶ ἐτάφη, Παυσ. 1. 25, 8, πρβλ. Λεξ. Γεωγρ. Smith σ. 283. **III.** ἐπιγραφὴ βιβλίου, παρὰ Στοβ. 120. 3. **IV.** **μουσεῖον** Λατ. opus musivum, «μωσαϊκὸν» ψηφοθέτημα· ἴδε Δουκάγγ. ἐντεῦθεν: **μουσεύω, μουσίωσις, μουσίωμα**.

Μούσειος, ον, Αἰολ. **Μοισαῖος**, α, ον, (Μοῦσα) ὁ ἁνήκων εἰς τὰς Μούσας, μουσικός, ἕδρα Εὐρ. Βάκχ. 408· ἅρμα Μοισαῖον, τὸ ἅρμα τῆς ποιήσεως, Πινδ. I. 8 (7). 133· λίθος Μ., μνημεῖον ἐξ ἀσμάτων, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 8. 80. **II.** μουσικός, κέλαδος Ἀνθ. Π. 9. 372.—Ὁ συνήθης τύπος εἶναι: **μουσικός**.

μουσ-ηγετέω, ἡγοῦμαι τῶν Μουσῶν, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Ms. σ. 132.

μουσιάτωρ, **-ορος**, ὁ, ἐργάτης μωσαϊκοῦ ψηφοθετήματος, Συλλ. Ἐπιγρ. 8736.

μουσίζω, ᾰ̄δω ἢ παίζω, Δωρ. **μουσίσδω**, Θεόκρ. 8. 38., 11. 81· Λακων. **μουσίδδω**, Ἡσύχ. — Μέσ., ἐπὶ ἐνεργ. σημασ., ἀχαρίν κέλαδον μουσιζόμενος Εὐρ. Κύκλ. 489.

μουσικεύομαι, ἀποθ. = τῷ προηγ., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 29.

μουσική (δηλ. τέχνη), ἡ, πᾶσα τέχνη ἧς προστάτιδες ἦσαν αἱ Μοῦσαι, ἰδίᾳ ἡ μουσική, ἢ μᾶλλον λυρικὴ ποίησις πρὸς μέλος ἁδομένη, Ἡρόδ. 6. 129, Πινδ. O. 1. 22, πρβλ. Θουκ. 3. 104, Πλάτ. Συμπ. 196E, 205C· τίς ἡ τέχνη, ἧς τὸ κιθαρίζειν καὶ τὸ ᾄδειν καὶ τὸ μοσαΐζειν ἀρθῶς ; Ἀπόκρ. μουσικὴν μοι δοκεῖς λέγειν ὁ αὐτ. ἐν Ἄλκ. 1. 108C, D. **II.** καθόλου, τέχνη, γράμματα, παιδεία, Ἡρόδ. 3. 131, Πλάτ. κτλ.· μουσικῇ καὶ πάσῃ φιλοσοφίᾳ προσχρώμενος Πλάτ. Τίμ. 88C, πρβλ. Φαίδωνα 61A, Stallb. εἰς Πρωτ. 340A· οἱ τρεῖς κλάδοι τῆς Ἀθηναϊκῆς παιδεύσεως ἦσαν **μουσική, γράμματα, γυμναστική**, Πλάτ. Εὐθύδ. 276A, Πολ. 403C, Θεάγ. 122E, Ξεν. Λακ. 2. 1, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 3, 7 (ἔνθα προστίθεται ἡ γραφική, ἡ ζωγραφικὴ ἢ ἰχνογραφία), ἴδε Becker Charikles 1, σ. 48 κἑξ.· ἐν μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ παιδεύειν, ἐκπαιδεύειν τό τε πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα, Πλάτ. Κρίτων 50D. — Τὸ χωρίον ἐν Εὐρ. Ἱκέτ. 904-8 πιθ. εἶναι ὑποβολιμαῖον, ἴδε Δινδ.

***μουσική**, ἡ, Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. δὲν ἐσημειώθη, ὅτι ἡ λέξ. ἐσήμαινε καὶ τὸν λεγόμενον κανόνα ἁρμονικόν, ἤτοι τὸ δεκαπεντάχορδον ὄργανον, ὡς κεῖται παρὰ Νικ. Βρυεννίῳ καὶ ἐν τῷ Ἁγιοπολίτῃ φύλ. 2-3. 20 καὶ ἐν Cod. gr. Monac. ἁρ. 101, φύλ. 284, καθὼς ἐσημειώσατο τὰ χωρία ταῦτα ὁ ἡμέτερος Δωρ Ἰω. Τζέτζης ἐν τῇ πραγματείᾳ αὐτοῦ Ueber die altgriech. Musik in der griech. Kirche. München, 1874, ἐν σελ. 32. 50. (Κουμανούδ. Συναγ. Λεξ. Ἀθήν.)

μουσικο-πρεπῶς, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον ἁρμόζοντα εἰς μουσικόν, Θεόδ. Στουδ. σ. 618, ρκγ', 3.

μουσῐκός, ή, όν, Δωρ. **μωσικός, ά, όν**, Θεαγ. Πυθ. παρὰ Στοβ. σ. 11. 42 : — ὡς καὶ νῦν, ὁ ἁνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς μουσικήν, μουσικός, περὶ μουσικῆς, ἀγῶνες μ. καὶ γυμνικοί Ἀριστοφ. Πλ. 1163, πρβλ. Θουκ. 3. 104· χοροί τε καὶ ἀγῶνες Πλάτ. Νόμ. 828C· τὰ μουσικά, μουσική, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 38 — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πλάτ. Ἄλκ. 1. 108D — ἴδε ἐν λ. **μουσική**. **II.** ἐπὶ προσώπων, ἔμπειρος εἰς μουσικήν, μουσικός, ἀντίθετ. τῷ **ἄμουσος**, Ξεν. Ἐνθ' ἀνωτ., κτλ.· ποιητικοὶ καὶ μ. ἄνδρες Πλάτ. Νόμ. 802B· κύκνος καὶ ἄλλα ζῷα μ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 620A· περὶ αὐλοὺς μουσικώτατοι Ἀθήν. 176E· — λυρικὸς ποιητὴς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς Ἐπικόν, Πλάτ. Φαῖδρ. 243A. **2)** καθόλου, ἔμπειρος τῶν καλῶν τεχνῶν ἢ τινος αὐτῶν, λάτρις τῶν Μουσῶν, ἄνθρωπος ἔγγράμματος, πεπαιδευμένος, ἀντίθετ. τῷ ἀμαθής, Ἀριστοφ. Ἱππ. 191· ἀνὴρ σοφὸς καὶ μ. ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1244· ἀνδρὸς φιλοσόφου ἢ φιλοκάλου ἢ μ. Πλάτ. Φαῖδρ. 248D· καὶ συχν. παρὰ Πλάτ.· μουσικωτάτη πόλις, πληρεστάτη τῶν ἐλευθέρων τεχνῶν, Ἰσοκρ. 425A· — μετ' ἐπιρρ., παρ' ἔχλῳ μουσικώτεροι λέγειν, ἱκανώτεροι εἰς τὸ νὰ ἀγορεύωσιν ἐνώπιον ὄχλου, Εὐρ. Ἱππ. 989, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 2. 22, 3.— Ἡ κυρία σημασία καὶ αἱ παράγωγοι συχνάκις συμπλέκονται πρὸς ἀλλήλας ἴδε Πλάτ. Ἐνθ' ἀνωτ.—Ἐκ τῆς τελευταίας σημασίας, **III.** ἐρημώσθη καὶ εἰς πράγματα, ἔξοχος, ὡραῖος, εὐχάριτος, οἷον ὁ ἐπιθυμεῖ βρωμάτων, ὡς μουσικῶν, ἥνυστρα, μήτρας, χόλικας Διώξιππος ἐν «Ἀντεπορνοδοσκῷ» 1· ἥδιον οὐδέν, οὐδὲ μουσικώτερον ἐστ' ἢ δύνασθαι λοιδορούμενον φέρειν Φιλήμων ἐν «Ἐπιδικαζομένῳ» 1· — ἁρμόζων, ἁρμόδιος, εὐάρμοστος, πρόσφορος, κατάλληλος, Πλάτ. Νόμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

729C. – Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς μουσικῆς, ἐντέχνως, ἐπιτηδείως, ἁρμοδίως, κομψῶς, χαριέντως, φιλοκάλως, οὐ πάνυ μ. λέγεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 333A· μ. ἐρᾶν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 403A· ὀρθῶς καὶ μ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 816C· εὐρύθμως καὶ μ. εἰπεῖν Ἰσοκρ. 294D· ὑπερθ. **μουσικώτατα**, Ἀριστοφ. Βάτρ. 873.

μουσίκτας, ου, ὁ, (μουσικτὰς Schmidt) μουσικός, Δωρ. λ. παρ' Ἡσυχ.

μουσιόω, (**Μουσεῖον** III) ἴδε **μουσάω**.

μουσίσδω, Δωρ. ἀντὶ **μουσίζω**.

μουσίωμα, τό, **μουσίωσις, εως**, ἡ, (μουσιόω) ψηφοθέτημα, «μωσαϊκόν», Κωδιν. 150.

μούσμων, ονος, ὁ, εἶδος κριοῦ τῆς Κύρνου φύοντος τρίχα αἰγείαν, Στράβ. 225· πιθ. τὸ moufle musimon, ὅπερ πολλάκις ἐθεωρήθη ὡς ὁ πρόγονος τῶν προβάτων, Schneid. Varro R. R. 2. 2, 12.

μουσό-δομος, ον, ὁ δι' ἀσμάτων οἰκοδομηθείς, ἐπὶ τῶν τειχῶν τῶν Θηβῶν, Ἀνθ. Π. 9. 250.

μουσοδόνημα, τό, (δονέω) ᾆσμα μουσαλήπτου ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἐμπνευσθέν, Εὔπολις ἐν «Πρωσπαλτίσι» 4.

μουσο-εργός, ἴδε **μουσουργός**.

μουσο-κόλαξ, -ᾰκος, ὁ, ὁ τὰς Μούσας κολακεύων, θεραπεύων, Διον. Ἁλ. 7. 9.

μουσολῃπτέομαι, ἐμπνέομαι ὑπὸ τῶν Μουσῶν, γίνομαι μουσόληπτος, Φωτ. Βιβλιοθ. 441, 16.

μουσό-ληπτος, ον, ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἐμπεπνευσμένος, Πλουτ. Μάρκελλ. 17., 2. 452B.

μουσομᾰνέω, ἀγαπῶ μανιωδῶς τὰς Μούσας, τὰς καλὰς τέχνας, τὴν μουσικήν, Λουκ. Νέρων 6, Ἀθήν. 183E.

μουσο-μᾰνής, ές, ὁ περιπαθῶς ἀφωσιωμένος εἰς τὰς Μούσας, εἰς τὴν μουσικὴν ἢ εἰς τὰς καλὰς τέχνας, Σοφ. Ἀποσπ. 747· τέττιξ Ἀνθ. Π. 10. 16.

μουσομᾰνία, ἡ, ἡ εἰς τὰς Μούσας μέχρι μανίας ἀφοσίωσις, Πλούτ. 2. 706B.

μουσό-μαντις ὄρνις, πτηνὸν οὗ τὸ ᾆσμα προφητικόν, Αἰσχύλ. ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 276.

μουσο-μήτωρ, -ορος, ἡ μήτηρ τῶν Μουσῶν καὶ πάσης τέχνης, ἐπίθετ. τῆς **μνήμης**, μνήμην θ' ἁπάντων, μουσομήτορ' ἐργάνην Αἰσχύλ. Πρ. 461.

μουσόομαι, Παθ., ἀνατρέφομαι ἐμμούσως ὡς ἁρμόζει εἰς λάτριν τῶν Μουσῶν, εἶμαι πεπαιδευμένος, ἔμμουσος, οὐ μεμούσωμαι κακῶς Ἀριστοφ. Λυσ. 1127· πολυγράμματος ὢν καὶ μεμουσωμένος Πλούτ. 2. 1121F· ἐντεῦθεν ὁ Πλούτ. (ἐν βίῳ Περικλ. 5) λέγει ὅτι ὁ ποιητὴς Ἴων: ἐπαινεῖ δὲ τὸ Κίμωνος ἐμμελὲς καὶ ὑγρὸν καὶ μεμουσωμένον ἐν ταῖς περιφοραῖς, τὸν εὔκολον δηλ. καὶ εὐγενῆ αὐτοῦ τρόπαν'— ἐπὶ Ἰνδικοῦ τινος ὀρνέου, καὶ μουσωθὲν ἀνθρώπου φωνήν, διδαχθὲν νὰ μιμῆται φωνὴν ἀνθρώπου, Αἰλ. π. Ζ. 16. 3. **II**, ἁρμόζομαι πρὸς μουσικήν, τονίζομαι, τὰ δι' ᾠδῆς .. μουσωθέντα κρούματα Διον. Ἁλ. π. Δημ. 40 — ἠχῶ μουσικῶς, Φιλόστρ. 713.

μουσο-πάτακτος, ον, ὃν αἱ Μοῦσαι ἐπάταξαν, μουσόληπτος, Κικ. ad Q. Fr. 2. 10.

μουσό-πνευστος, ον, ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἐμπεπνευσμένος, μουσόληπτος, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 250A.

μουσοποιέω, μελοποιῶ, μετὰ συστοίχ. αἰτ., νόμους μ. Σοφ. Ἀποσπ. 747. **II**, ὑμνῶ διὰ τῆς ποιήσεως, τινα Ἀριστοφ. Νεφ. 334.

μουσο-ποιός, όν, μουσουργός, ποιητής, ἐπὶ τοῦ Ἱππώνακτος, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 21, πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 1189· ποιήτρια, ἐπὶ τῆς Σαπφοῦς, Ἡρόδ. 2. 135. **II**, ὁ μουσοποιῶν, μ. μέριμνα Εὐρ. Ἱππ. 1428.

μουσο-πόλος, ον, ὁ τὰς Μούσας θεραπεύων, ποιητικός, οἰκία Σαπφὼ 61· μ. στοναχά, θρῆνος μετὰ μουσικῆς, Εὐρ. Φοίν. 1500· χεῖρες, στέφανος Ἀνθ. Π. 9. 270., 12. 257. **II**, ὡς οὐσιαστ., ἀοιδός, ποιητής, Εὐρ. Ἄλκ. 447.

μουσο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων μουσικὸν ἐξωτερικόν, Ἀνθ. Π. 9. 570.

μουσό-στικτος, ον, ὁ εἰργασμένος διὰ μουσιώσεως (πρβλ. **Μουσεῖον** III), Βυζ.

μουσόστολος, ον, ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἐστολισμένος, κεκοσμημένος, φρεσὶν μουσοστόλοις Ἀνώνυμ. παρὰ Bernard.

μουσότευκτος, ον, ὁ ὑπὸ τῶν μουσῶν ποιηθείς, ἄγαν εὔμορφος, Κοσμᾶς ἐν Spic. Rom. τ. 2, σ. 214.

μουσο-τέχνης, Δωρ. **-νας, ου**, ὁ, μουσικὸς ἄνθρωπος, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 193.

μουσοτόκος, ἡ, ἡ τὰς μούσας τεκοῦσα, μεταγεν.

μουσο-τρᾰφής, ές, ὑπὸ τῶν Μουσῶν τεθραμμένος, Εὐστάθ. 124. 25.

μουσουλημίτης, ου, ὁ, (Ἀραβικ.) μουσουλμᾶνος, ἐξουσιαστὴς τῶν μουσουλημιτῶν = ἀμὶρ ἀλ-μουσλιμίν, Κ. Πορφυρογ. Ἐκθ. Βασιλ. Τάξ. 689, 17.

μουσουργητής, μουσουργός, τὸν μουσουργητὴν Δαβὶδ Ἀνδρέας Κρήτ. ἐν Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. τ. 11, σ. 88, ἐκδ. Harl., διάφ. γραφ. **μουσουργίτης**.

μουσουργέω, = **μουσοποιέω**, Πολυδ. Δ', 57, Φιλόστρ. Εἰκόν. 3, 6.

μουσούργημα, τό, = **μουσουργία**, Ἰω. Δαμ. Ἐπιστ. πρὸς Θεόφ. σ. 144.

μουσουργία, ἡ, τὸ ἔργον τοῦ μουσουργοῦ, μελοποιΐα, ποίησις, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 3.

μουσουργικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν μουσουργίαν, μουσικός, Πολυδ. Δ', 57. **2)** **μουσουργικαὶ ψηφῖδες**, αἱ πρὸς μουσίωσιν, Δαμασκ. Π, 348D.

μουσουργός, όν, συνηρ. ἀντὶ τοῦ **μουσοεργός** (ὅπερ ἀπαντᾷ ἐν Ἱππокρ. 236. 29), ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν μουσικήν: ὡς οὐσιαστ., κοράσιον ἄδον, ψάλτρια, Ξεν. Κύρ. 4. 6, 11, Θεοπόμπ. Ἱστ. 126· ὀρχηστρίδες καὶ μ. Λουκ. Ἔρωτ. 10, πρβλ. Ἱππόλοχ. ἐν Ἀθην. 129A.

μουσό-φθαρτος, ον, ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν φονευθείς, Λυκόφρ. 832.

μουσο-φῐλής, ές, ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν φιλούμενος, Ἀνθ. Π. 11. 44.

μουσο-φῐλήτος, ον, ἀγαπητὸς ταῖς Μούσαις, ὁ φιλούμενος ὑπ' αὐτῶν, Κόριννα 23.

μουσο-χᾰρής, ές, ὁ ταῖς Μούσαις χαίρων, ἢ ὁ φιλῶν τὴν ποίησιν, Ἀνθ. Π. 9. 411.

μουσόω· μέλλ. **μουσώσω**, κοσμῶ διὰ μωσαϊκοῦ ψηφοθετήματος (opus musivum), Ἐπιγραφ. ἐν Amer. Inst. σ. 109, Μαλαλ. 223, 4.— Ὡσαύτως **μουσιόω**, Κωδιν. 141, 7.

μουστάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **μούσταξ**, (= **μύσταξ**), Κραμ. Ἀν. Ὀξ 3. 76. **II**, ἐν τῷ πληθ., Λατ. mustacea, εἶδος πλακοῦντος, Χρύσιππ. Τυαν. παρ' Ἀθην. 647D· mustacei, παρὰ Κάτωνι R. R. 121.

μουστόπιττα, ἡ, = **οἰνοῦττα**, Βυζαντ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1122.

μοῦστος, ὁ, Λατ. mustum, ὡς καὶ νῦν, γλεῦκος, Γεωπον. 9, 20, κλ.

μουσῳδός, όν, (ᾠδή) μελῳδός, μουσουργός, Μανέθων 5. 143.

μούσωσις, ἡ, = **μουσίωσις**, Μαλαλ. 232, 20, 339, 7.

μοχθέω, (μόχθος) ὡς τὸ **μογέω**, εἶμαι καταπεπονημένος, κατάκοπος, καταβεβλημένος ὑπὸ τοῦ κόπου, ἀλλά μιν οἷω κήδεσι μοχθήσειν Ἰλ. Κ. 106· ὄμβροις ἠλίου τε καύμασι Σοφ. Ο. Κ. 351· πόνοις Εὐρ. Ἴων 134· — ἀπολ., ἐργάζομαι πολύ, «κοπιάζω», συχν. παρ' Εὐρ., ὡς ἐν Ἀριστοφ. Πλ. 556, Θουκ. 2. 39, κτλ.· μοχθεῖν περί τινα Ξεν. Ἀν. 6. 6, 31· χρημάτων ὕπερ Εὐρ. Ἀποσπ. 584. 5· ἐπὶ χρηστοῖς (ἔξυπν. τέκνοις) ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1104· συχν. παρ' Εὐρ. μετὰ συστοίχ. αἰτ., μ. μόχθους, πόνους, ὑφίσταμαι κακοπαθείας, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 134, Ἑλ. 1146, κτλ.· ἢ ἐκτελῶ ἔργα ἐπίπονα, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 207, Ἴωνι 103· πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ μ. Σοφ. Τρ. 1047· πολλὰ μ. Ἀριστοφ. Πλ. 282, κτλ.· τάδε, ταῦτα μ. Εὐρ. Ἡλ. 64, Ἀριστοφ. Πλ. 517, κτλ.· μ. μαθήματα, κοπιάζω μανθάνων, Εὐρ. Ἑκάβ. 815· μ. ἅπαντ' ἐν οἰκίᾳ Φερεκρ. ἐν «Ἀγρίοις» 1. **2)** μετ' αἰτ. τοῦ ἀντικειμ., τέκνα .. ἀμόχθησα, ὑπὲρ ὧν ἐμόχθ., Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 281· μ. τινα θεραπεύμασιν = θεραπεύειν, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1549.— Περὶ τῆς διαφορᾶς αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ **πονέω**, ἴδε ἐν λ. **μόχθος**.

μοχθήεις, εσσα, εν, = **μοχθηρός**, Σοφ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 616

μόχθημα, τό, ἀείποτε κατὰ πληθ., μοχθήματα, κόποι, κακοπάθειαι, βάσανα, Αἰσχύλ. Πρ. 464, Σοφ. Ο. Κ. 1616, Εὐρ. Ἴων 1129.

μοχθηρία, ἡ, κακὴ κατάστασις, σώματος Πλάτ. Πολ. 609E. **2)** ἐπὶ προσώπου, ἀνικανότης, ἔλλειψις ἐμπειρίας ἢ δεξιότητος, τοῦ ἰατροῦ Ἀντιφῶν 126. 17· τῶν κυβερνητῶν Πλάτ. Πολιτικ. 302A. **II**, τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ὡς καὶ νῦν, κακία, πονηρία, φαυλότης, ἀχρειότης, Λατ. pravitas, Ἀριστοφ. Πλ. 109, 159, Πλάτ. Νόμ. 734C, κτλ.· τὰς μ. τῆς ἡλιθιότητος τῆς ἐμῆς Κρατῖν. ἐν «Πυτίνῃ» 9· ἀρεταὶ καὶ μοχθηρίαι Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 5. 1, 14· — ὡς συγκεκριμένον, κάστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας, καὶ εἶναι ὁ πρῶτος τῶν ἐκεῖ μοχθηρῶν (τῶν ἐπὶ τῆς γῆς δηλ.), Ἀριστοφ. Βάτρ. 421.

μοχθηροδίαιτον, τό, ἡ μοχθηρὰ δίαιτα, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 316, 27, ἐκδ. Λ.

μοχθηρόομαι, Παθ., εἶμαι ὀχληρός, δυσχερής, βαρύς, Ἀκύλας ἐν Παλ. Διαθ. (Ἰὼβ Ϛ', 25).

μοχθηρόομαι, γίνομαι ἢ εἶμαι μοχθηρός, Ἀκύλας ἐν Ἰὼβ Ϛ', 25.

μοχθηρός, ά, όν, (μοχθέω) καὶ **μόχθηρος** (ἴδε ἐν τέλει) ὁ ὑποφέρων κόπους, ὁ ἐν δυσχερείαις διατελῶν, κακοπαθής, ἄθλιος, ἐλεεινός, ἐπὶ προσώπων, Αἰσχύλ. Θήβ. 257· ὦ μόχθηρε σύ! Ἀριστοφ. Ἀχ. 165, Βάτρ. 1175· ὦ μόχθηρε Πλάτ. Φαῖδρ. 268E.— οὗτος ἐπὶ καταστάσεως, μοχθηρᾶς ἐούσης τῆς ζόης Ἡρόδ. 7. 46· ἢ ζῶ βίον μοχθηρὸν Σοφ. Ἠλ. 599· μοχθηρὰ τλῆναι, παθεῖν ταλαιπωρίας, Αἰσχύλ. Χο. 752. **2)** ὁ ἐν κακῇ κατασπᾷ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σει ὧν, ἄθλιος, ἐλεεινός, βαῦς Ἀριστοφ. Ἱππ. 316· Ἰμάτιον Κρατῖν. ἐν «Σεριφίοις» 1· μοχθηρότερα ἀποδιδόναι τὰ [ἱμάτια] ἢ παρέλαβον Πλάτ. Μένων 91Ε· μοχθηρὰ τὰ πράγματα καταλαμβάνειν, εὑρίσκειν τὸ ἐμπόριον ἐν κακῇ καταστάσει, Δημ. 909· 21· μ. ἐλπίδας ἔχειν Δεινarχ. 103 ἐν τέλ.· μ. τραγῳδία Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 3, 8· ὕδατα ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 3. 8· χρόα ὁ αὐτ. π τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 15, 3·— ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, τῆς ἐξωτερικῆς ὄψεως, μοχθηρὸς τὴν ἰδέαν, δύσμορφος, ἄσχημος, Ἀνδοκ. 13· 20.— Ἐπίρρ., σώματι μοχθηρῶς διακεῖσθαι, διακεῖσθαι ἐν κακῇ καταστάσει σωματικῶς, Πλάτ. Γοργ. 504Ε· ζῆν μ. αὐτόθι 505Δ·— Συγκρ., μοχθηροτέρως ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 343Ε· -ότερον, Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 13.—Ὑπερθ., -ότατος, Πλάτ. ἐν Ἐρυξ. ἐν τέλ. **II.** συνηθέστατον ἐπὶ προσώπων ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, σχεδὸν συνώνυμ. τῷ **πονηρός**, κακός, φαῦλος, πανοῦργος τὴν διάθεσιν, Λατ. prauus, Θουκ. 8. 73, συχν. παρ' Ἀριστοφ., Πλάτ., κτλ.· ἐκ χρηστῶν καὶ γενναίων μοχθηροτάτους ἀπέδειξας Ἀριστοφ. Βάτρ 1011, πρβλ. Πλάτ. Μένων 91Ε· μ. τοὺς τρόπους Ἀριστοφ. Πλ. 1003· ἐπὶ πράξεων, μ. τι πράσσειν Εὐρ. Ἀποσπ. 509, κτλ.— Πολλοὶ τῶν Γραμμ. γράφουσι **μόχθηρος, πόνηρος**, μὲ τὴν σημασίαν I, καὶ **μοχθηρός, πονηρός**, μὲ τὴν σημασ. II, Ἀμμών. ἐν λέξ., Ἀρκάδ. 71· ἀλλ' ὁ Ἡρῳδιαν. παρ' Εὐστ. 341. 14 ἰσχυρίζεται ὅτι τὰ ἐπίθετα ταῦτα ὡς καὶ ἄλλα εἰς **-ρος**, ὡς **καμαπτηρός, κρατερός**, κτλ., δέον νὰ γράφωνται ὀξυτόνως ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν σημασιῶν. Ἐν τῇ κλητικῇ ὅμως τὰ ἄριστα τῶν Ἀντιγράφ. ἔχουσι **μόχθηρε**. Ἀριστοφ. Ἀχ. 165, Βάτρ. 1175, Πλ. 391· οὕτω καὶ **πόνηρε** Νεφ. 687, Πλ. 127, 442, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ ὑηλ. **ὦ πονήρα** Εὐπολ. ἐν Ἀβήλ. 26· πρβλ. **ἀδελφός**, καὶ ἴδε M. Müller Chips, 4. σ. 230.

μοχθηρο-τροπία, ἡ, μοχθηρὸς τρόπος, φαυλότης, Βυζ.

μοχθητέον, ρήματ. ἐπίθ. τοῦ **μοχθέω**, δεῖ μοχθεῖν, Σοφ. Ἀποσπ. 779, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1251.

μοχθίζω = **μοχθέω**, μ. περὶ χρήμασι Πινδ. Ἀποσπ. 88· ἕλκεῖ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου, ταλαιπωρούμενον ἐκ τοῦ ὀήγματος τοῦ ὀλεθρίου ὕδρου, Ἰλ. Β. 723· μ. δαίμονι φυλῷ Θέογν. 164· φθείρσι μ. Ἀρχιλ. 125· ἐτώσια μ. Θεόκρ. 1. 38., 7. 48· μόχθους μ. Μόσχ. 4. 44.

μοχθισμός, ὁ, = **μόχθος**, Ἀντ. Μον. 1841C.

μόχθος, ὁ, = τῷ Ὁμηρικῷ **μόγος**, κόπος, ἔργον βαρύ, ταλαιπωρία, θλῖψις, ἀνησυχία, πρῶτον ἐν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 306· ἀκολούθως πυχνὸν παρὰ Τραγ., οἵτινες ὡσαύτως χρῶνται τῇ λέξει ἐν τῷ πληθ., ταλαιπωρίαι, κακοπάθειαι, βάσανα, Αἰσχύλ. Πρ. 541, κτλ.· ἐπὶ τῶν ἄθλων τοῦ Ἡρακλέους, Σοφ. Τρ 1101, 1170· μ. τέκνων, ὑπὲρ τῶν τέκνων, Εὐρ. Μήδ. 1261· μόχθον ἔχειν ἀμφί τινι Ἐπίγραμμ. παρ' Αἰσχίν. 80. 17· μ. γραφίδος, ἐπὶ εἰκόνος, Ἀνθ. Πλαν. 178.—τὸ **μοχθέω, μόχθος** δὲν εἶναι συνήθη παρὰ τοῖς πεζογράφοις, καὶ τοῦτο εἶναι μία τῶν διαφορῶν ἀπὸ τοῦ **πονέω, πόνος**. Πρόσθετε ὅτι καὶ ἀμφότερα κεῖνται ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς ταλαιπωρίας, ὅμως ἡ ἔννοια αὐτῶν ἀνήκει κυρίως εἰς τὸ **μόχθος** (ἐκ τοῦ **μογέω, μόγος**, πρβλ. **ἄχθος**), ἐν ᾧ τὸ **πόνος** σημαίνει ἁπλῶς κόπον, ἔργον κοπώδες, ἐργασίαν, Λατ. labor (ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς τὸ **πένομαι πένης**, = ἡ τοῦ πένητος μοῖρα).

μοχλεία, ἡ, = **μόχλευσις**, Ἀριστ. Φυσ. 8. 6, 12, Ὀρειβάσ. 120 Mai.

μόχλευσις, ἡ, τὸ κινεῖν διὰ μοχλοῦ, ἡ διὰ μοχλῶν τοποθέτησις ἐξηρθρωμένων μελῶν, Ἱππ. περὶ Ἄγμ. 761, πρβλ. 773· ἴδε ἐν λέξ. **μοχλεύω**.

μοχλευτής, οῦ, ὁ, ὁ ὑψῶνων ἢ μετακινῶν διὰ μοχλοῦ· ἐντεῦθεν αἱ κωμ. φράσεις: γῆς καὶ θαλάσσης μ., ὁ ἀνακινῶν ἢ μετακινῶν γῆν καὶ θάλασσαν, Ἀριστοφ. Νεφ. 567· καινῶν ἐπῶν .. μοχλευτής, ὁ ἀνακινῶν, παρουσιάζων εἰς τὸ μέσον νέας λέξεις, ὁ αὐτ. ἐν 1397· πρβλ. Πύρρ. Εὐρ. Μήδ. 1314.

μοχλευτικός, ή, όν, = **δυνάμενος μοχλεύειν**, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. I. 517, 10.

μοχλεύω, (μοχλὸς) ἀναμοχλεύω, ἀνυψόνω ἢ μετακινῶ διὰ μοχλοῦ, τὴν στέγην Ἡρόδ. 2. 175· θύρετρα, πέτρους Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 999, Κύκλ. 240· θύραν Ἀντιφ. ἐν «Προγ.» 1. 6 μοχλεύειν μοχλεύσιν μοχλῷ Ἱππ. π. Ἄρθρ. 836·— Μέσ., ἀναλαμβάνω, τι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 1, 16. **II.** = **μοχλόω**, Ἰω. Χρυσ.

μοχλέω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ προηγ., στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον, «διὰ μοχλῶν ἐκίνουν» (Σχόλ.), Ἰλ. Μ. 259.

μοχλικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς τὴν διὰ μοχλοῦ ἀνύψωσιν ἢ μετακίνησιν· τὸ μ., πραγματεία τις (τοῦ Ἱπποκράτους) περὶ τῆς διὰ μοχλῶν τοποθετήσεως ἐξηρθρωμένων μελῶν· ὡσαύτως τὰ μοχλικά, περιπτώσεις καθ' ἃς δέον νὰ γίνηται χρῆσις μοχλοῦ, ὁ αὐτ. Μοχλ. 868.

μοχλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **μοχλός**, Κωμ. Ἀνών. 325, Λουκ. Ἐνύπν. 13.

μοχλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **μοχλός**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 830 Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 405.

μοχλοειδὴς ξύλον, ὅμοιον μοχλῷ, Ἀπολλών. Κιτιεὺς ἐν ἀνεκδ. βιβλίῳ. Ἴδε Dind. de Aristophl. fragm. 1829, σελ. 71, ἐν σημ.

μοχλόλιθος, ὁ, ὁ χρησιμεύων ὡς μοχλὸς λίθος, ὁ χρησιμεύων ὡς θύρα, Σχόλ. εἰς Ὀδ. I, 240 πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λέξ. **θυρεός**.

μοχλοποιέω, = **μοχλόω**, Ψευδο-Νεῖλος 545C.

μοχλός, ὁ, ὡς καὶ νῦν μοχλός, ξύλον ἢ σίδηρον ἐπίμηκες πρὸς ἀνασήκωσιν ἢ μετακίνησιν βαρέων σωμάτων, δηλ. πετρῶν καὶ τῶν τοιούτων, κοινῶς, «μανέλλα», «λαστός», Λατ. vectis, ἐχρησίμευε καὶ εἰς τὴν καθέλκυσιν μικρῶν πλοίων, μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήνδε κατείρυσαν Ὀδ. Ε. 261· ἐπὶ βαρέων πραγμάτων, Ἀριστοφ. Εἰρ. 307· πρὸς ἐκβίασιν θυρῶν καὶ πυλῶν, Εὐρ. Ὀρ. 1474, πρβλ. Βάκχ. 348, 1104, κτλ.· ὑποβάλλειν τοὺς μ. ὑπὸ τὰς πύλας Ἀριστοφ. Λυσ. 428· περὶ μοχλοῦ ὥρα Ἀριστ. Μηχαν. 3. **II.** ξύλον, Ὀδ. I. 332 κἑξ., τὸ ξύλον ὅπερ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀπεξύνας καὶ πυρώσας ἐνέπηξεν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Κύκλωπος, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 633. **III.** ξύλον παχὺ τιθέμενον ἀπὸ τοῦ ἑνὸς παραστάτου τῆς θύρας μέχρι τοῦ ἑτέρου ἔσωθεν καὶ ἀσφαλιζόμενον διὰ τῆς βαλάνου, Λατ. obex, τοῦ μοχλοῦ διακοπέντος Θουκ. 4. 111, πρβλ. 2. 4· μοχλοὺς ἐπιβάλλειν Ἀριστοφ. Θεσμ. 415· τὸν μ. ἐμβάλλειν Ξεν. Ἀν. 7. 1, 12, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 246· μοχλοῖς .. τὰ προπύλαια πακτοῦν αὐτόθι 264· τὴν πάλιν .. ἀπεκλείσατε τοῖσι μ. αὐτόθι 487· πύλας μοχλοῖς χαλᾶτε, «ξαμπαρώσατε τραβήξαντες ὀπίσω τὴν ἀμπάραν», Αἰσχύλ. Χο 879· οὕτω, κλῆθρα λύσαντες μοχλοῖς Εὐρ. Ι. Τ. 99 (ὅπερ φυσικώτερον θὰ ἦτο κλήθρων μοχλοὺς λύσαντες, ὡς ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 310, κἂν μὴ .. τοὺς μοχλοὺς χαλῶσιν)· μεταφορ., θάρσει· μέγας σοι τοῦδ' ἐγὼ φόβου μοχλός, ἔχε θάρρος· ἐγὼ σοι εἰμαι μέγας φύλαξ ἀπὸ τούτου τοῦ φόβου, Σοφ. Ἀποσπ. 699.—Ὁ ἑτερογενὴς πληθ., τὰ μοχλά, μόνον παρὰ Γραμμ. (Ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει **ὀχλεύς, ὀχλεύω**. — **μοχλός, μοχλεύω**).

μοχλόω, (μοχλὸς) διὰ μοχλοῦ κλείω, ἀσφαλίζω, «ἀμπαρώνω», μόχλωσον τὴν θύραν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 331.

Μοψοπία, ἡ, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀττικῆς, Καλλ. Ἀποσπ. 351, Στράβ. 397· — **Μοψόπιος**, οἱ, οἱ Ἀθηναῖοι, Ἀνθ. Πλαν. 118·— ἐπίθετ. **Μοψόπειος, α, ον**, Ἀττικός, Λυκόφρ. 1340.

Μόψος, ὁ, Ἕλλην τις ἥρως, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 181, Ηἰνδ., κλ. **2)** παρίφημός τις μάντις ἔχων μαντεῖον ἐν Μαλλῷ τῆς Κιλικίας, Στράβ. 443, κτλ.

μὺ ἢ μῦ, τὸ ὄνομα τοῦ γράμματος μ, παριστάνει δὲ φωνὴν ἐκπεμπομένην διὰ ταχείας συγκαλλήσεως τῶν χειλέων, μῦ λαλεῖν, ἐκπέρπειν μόλις ἀκουστὴν φωνήν, Ἱππώνακτ. Ἀποσπ. 35· Λατιν. mu facere, Enn. καὶ Lucil. ἐν Varr. L. L. 6. 5· πρβλ. **μυᾶω**. **II.** ὡσαύτως ὡς μίμησις τοῦ ἤχου ἀνθρώπου κλαίοντος μετὰ λυγμῶν καὶ ἐκπέμποντος ποιόν τινα ἦχον διὰ τῆς ῥινὸς σὺν κεκλεισμένῳ στόματι, **μὺ μῦ, μὺ μῦ**, ἢ κάλλιον **μυμῦ, μυμῦ**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 10. (Πρβλ. **μύω**).

μῦα, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ **μυῖα**, κοινῶς «μῦγα»· «μῦα: καὶ γράφεται καὶ λέγεται ἄνευ τοῦ ι· καὶ δισυλλάβως παρὰ τῶν Ἀττικῶν» Φώτ. **II.** φυτόν τι, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 7.

μυ-άγρα, ἡ, (μῦς) παγὶς πρὸς σύλληψιν μυῶν, Ἀνθ. Π. 9. 410, Πολυδ. Ζ', 41.

μύ-αγρος, ὁ, ὁ μυοθήρας, εἶδος ὄφεως, Νίκ. Θηρ. 490. **II.** εἶδος φυτοῦ ὅπερ λέγεται ὅτι εἶναι τὸ Alyssum sativum, Διοσκ. 4. 117, Πλίν. 27. 81.

μυαγροφαγέω, ἐσθίω τὸ φυτὸν μύαγρον, Φώτ. ἐν Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. τ. 11, σ. 32, ἔκδ. Harl.

μυαῖον, τό, **μυοπάρων** (ῆ), Διοδ. Ἔκλογ. Βατ. 98, 19.

μυακάνθινος, η, ον, ὁ τοῦ μυακάνθου, Ὀρειβάσ, I. 202. 2.

μυ-ακάνθιον, τό, ἀσπάραγος, Λεξικ. Χειρόγρ. ἐν Reg. Cod. 1843

μυ-άκανθος, ὁ, φυτόν τι, ἄγριος ἀσπάραγος, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 6. 5, 1· ὡσαύτως **μυάκανθα**, ἡ, Νόνν. Θεοφάν. 184.

μυάκιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ μύαξ, ὡς τὸ **χῆμη**, καὶ Λατιν. concha, μέτρον τι, ἴδε Δουκάγγ.

μυᾶλός, μυᾶλόω, ἀντὶ μυελ-, ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τοῦ Φρυνίχ. 309, ἀλλὰ σύνηθες παρὰ μεταγεν. συγγραφ., ἴδε Δουκάγγ.

μύαξ, ᾰκος, ὁ, = **μῦς** II, θαλάσσιον ὄστρεον, «μύδι», Ξενοκρ. σ. 12, Πλίν. 32. 31. **II.** = **μύστρον** II, Γαλην. ἴδε Λοβεκ. Φρύνιχ. 321. **III.** τὸ ἄνω μέρος τῆς **κόγχης** Χριστιανικοῦ ναοῦ, Σωφρόνιος 3984Α, Β.

μυάριον, τό, πλοιάριον, Εὐστ. Πονημάτ. 294, 39.

μυάω, (μύω) συμπιέζω ἢ συνάγω τὰ χείλη μου εἰς ἔνδειξιν δυσαρεσκείας, τί μοι μυᾶτε; Ἀριστοφ. Λυσ. 126, ἔνθα ὁ L. Dind. μοιμυᾶτε,— τὸν τύπον τοῦτον μνημονεύουσιν ὁ Ἡσύχ., Φώτ., καὶ εἶναι διάφ. γραφ. ἐν Πολυδ. Β', 90 (ἀντὶ **μυεμύλλαν**)· οὕτω **μυεμύλλω** καὶ **-άω**, Πολυδ. ἔνθ' ἀνωτ. καὶ 97, Ἡσύχ., Φώτ., ὁπόθεν ὁ Meineke διορθοῖ μοιμύλλειν ἀντὶ μοι μῦ λαλεῖν παρὰ τῷ Ἱπῶνακτι 35.

μυγαλῆ, ἡ, (μῦς, γαλῆ) ὁ ἀρουραῖος μῦς, Λατ. mus araneus, Ἡρόδ. 2. 67, Κηρισόφωρ. ἐν «Τῆι 1, Ἀναξανδρίδ. ἐν «Ἰόλεσιν» I. 14, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 6. Ἐν Νικ. Θηρ. 815 ἀπαντᾷ ὁ ἀσυναίρετος τύπος **μυγάλεη**· καὶ ἐν Διοσκ. 2. 73 **μυγαλη**. — Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. σ. 6. 23.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μῦγματα· «καταξέσματα» Ἡσύχ.

μυγμή, ἡ, τύπος ἀδόκιμος ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. 122. 15.

μυγμός, οῦ, ὁ, ὁ διὰ κεκλεισμένου στόματος ἐκπεμπόμενος ἐκ τῆς ῥινὸς ἦχος, μούγγρυσμα, (ἴδε ἐν λέξ. **μύζω**), οἷος ὁ ἀποζιδόμενος εἰς τὰς κοιμωμένας Ἐρινῦς ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 117, 120· ἐπὶ κυνῶν, Διόδ. 17. 92· ἐπὶ τοῦ ἤχου ὃν παράγει ὁ ἰχθὺς **γλάνις**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 12.

μῦδάζομαι, = **μυσάττομαι**, **ἐμυδάξατο**, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **ἐμυσάξατο**, Νικ. Ἀλεξιφ. 482.

μῦδαίνω, (μύδος) διαβρέχω, ὑγραίνω, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1042, Λυκόφρ. 1008· ὡσαύτως = **σήπω**, Ἡσύχ.

μῦδᾶλέος, **α**, **ον**, ὑγρός, κάθυγρος, στάζων, διάβροχος, αἵματι Ἰλ. Α. 54· ὄβριμυσι Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 270, Σοφ. Ἠλ. 166· ἀπολ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 558. **II**. ὑγρός, εὐρωτιῶν, ὀδμή Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 191. [ῦ, ἀλλὰ ῡ χάριν τοῦ μέτρου ἐν δακτυλικοῖς στίχοις].

μῦδᾶλόεις, **εσσα**, **εν**, = **μυδαλέος**, Ἀνθ. Π. 12. 226.

μῦδάω: μέλλ. **-ήσω**, (μύδος) εἶμαι ὑγρός, κάθυγρος, διάβροχος, στάζω, φόνου μυδώσας σταγόνας Σοφ. Ο. Τ. 1278· περὶ τοῦ ἐν Ἀντ. 1008, ἴδε ἐν λέξει **κηκίς**· φόνῳ μυδόωντες ὀδόντες Νικ. Θηρ. 308· μύρῳς μ. Ἀνθ. Π. 5. 199. **II**. εἶμαι ὑγρὸς ἐκ σήψεως, ἐπὶ πεώματος, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 909, Σοφ. Ἀντ. 410, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1531, κτλ.

μῦδησις, ἡ, (μῦδάω) τὸ μυδᾶν, Διοσκ. 1. 6.

μύδιον, τό, λέμβος, πλοῖον, διάφ. γραφὴ ἐν Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. 86, πρβλ. Fest. ἐν λέξ. myoparum. **II**. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, Παῦλ. Αἰγ. 6. 8. **III** = μύαξ, «μύαξ, τὸ θαλάσσιον μύδιον» Ἰατρικ. Γλωσσ. Χειρόγρ. Νεοφύτου Μοναχοῦ, κλ.

μῦδόεις, **εσσα**, **εν**, = **μυδαλέος**, Νικ. Θηρ. 362.

μύδος, [ῦ], ὁ, ὑγρασία καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς προερχομένη σῆψις, Νικ. Ἀλεξιφ. 248. (Ἐντεῦθεν: **μυδ-άω**, **μυδ-ών**, **μυδ-αίνω**, **μυδ-αλέος**· πρβλ. Σανσκρ. mid, méd-yâmi (viscidus fio), méd-as (adeps)· Γοτθ. bi-smeit-an (ἐπιχρίειν)· Ἀρχ. Γερμανικ. smîz-an (illinere), Γερμ. schmütz-en· — ὥστε ἡ λέξις ἀπέβαλε τὸ ἀρκτικὸν σ).

μύδος, **ον**, (μύω) = «ἄφωνος» Ἡσύχ., πρβλ. **μυνδός**.

μυδρίᾱσις, Ἰων. **-ίησις**, **εως**, ἡ, ὑπερβολικὴ αὔξησις ἢ διαστολὴ τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἀμαύρωσις τοῦ ὁρατικοῦ, Cael. Aurel., Κέλσ., Γαλην.· ἀλλὰ παρ' Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 7, ἐλάττωσις, συστολὴ τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ.

μυδρακτῠπέω, σφυρηλατῶ πεπυρακτωμένον σίδηρον, Αἰσχύλ. Πρ. 366· — **μυδρα-κτύπος**, **ον**, ὁ σφυρηλατῶν πεπυρακτωμένον σίδηρον, μ. μίμημα, κατὰ τὸν τρόπον σιδηρουργοῦ σφυρηλατοῦντος σίδηρον, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 932.

μύδρος, ὁ, ὄγκος πεπυρακτωμένος, κυρίως σιδήρου, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 297· καθόλου, ὄγκος μετάλλου ἔτι καὶ μὴ πεπυρακτωμένος, σιδήρεος Ἡρόδ. 1. 165· Πακτώλιος μ., ὄγκος [χρυσοῦ] ἐκ τοῦ Πακτωλοῦ, Λυκόφρ. 272· μύδρους αἴρω χεροῖν, κρατῶ πεπυρακτωμένον σίδηρον ἐν ταῖς χερσί,— βάσανος, οἷα ἡ «κρίσις τοῦ Θεοῦ» κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα,—Σοφ. Ἀντ. 264· μ. διάπυρος, ὄγκος μετάλλου πεπυρωμένος, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἀναξαγ. παρὰ Διογ. Α. 2. 8 καὶ 15, πρβλ. Πόρφ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 971· οὕτω, μ. ἀστέρος Κριτίας 9. 35· μ. διάπυροι, οἱ λίθοι οὓς ἐξερεύγεται ἡ Αἴτνη, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 26, πρβλ. Στράβ. 274· ἀλλὰ καὶ διάπυροι λίθοι ἢ τεμάχια μετάλλου, δι' ὧν ἐθερμαίνετο ὕδωρ, Ἱππ. 652. 54, πρβλ. 298. 22· — Καθόλου, λίθος, Καλλ. Ἀπουσπ. 209, Ὀρφ. — Ἡ λέξις ἀπαντᾷ εἰς ἕνα ἢ δύο στίχους νόθους οὓς ὁ Εὐστ. ἀνεγίνωσκε μετὰ τὸν 30ὸν στίχ. ἐν Ἰλ. Ο, ἴδε Heyne τ. 7, σ. 12, Spitzn. εἰς στίχ. 22.

μῦδών, **-ῶνος**, ὁ, κρέας σεσηπὸς ἐν ἕλκει, Πολυδ. Δ', 191.

μύεως, **ον**, (μῦς) ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς μῦς, Ἀνέκδ. Ὀξων. 2. 286.

μυελ-αυξής, **ές**, ὁ αὐξάνων τὸν μυελόν, ὁ τρέφων αὐτόν, Ἡσύχ.

μυέλϊνος, **η**, **ον**, ἐκ μυελοῦ, = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 12. 37.

μυελόεις, **εσσα**, **εν**, πλήρης μυελοῦ, σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα Ὀδ. Ι. 293· παχύς, εὐτραφής, εὔσαρκος, ἢ μαλακός, τρυφερός, ὄστρεα μ. Μάτρων παρ' Ἀθην. 135Α, πρβλ. Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 3. 638.

μυελόθεν, Ἐπίρρ. ἀντὶ **ἐκ μυελοῦ**, Γλωσσ.

μυελόν, τό, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **μυελός**, Γρηγ. Ναζ. Ἀπολ. σ. 26.

μυελόομαι, Παθ., πληροῦμαι μυελοῦ, ὁλοκαύτωμα Ἐβδομ. (Ψαλμ. ΞΕ', 15).

μυελο-ποιός, **όν**, ὁ ποιῶν μυελόν, δηλ. ἐνισχύων, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Β. 290.

μυελός, ὁ, μυαλόν, Λατ. medulla, μυελὸς αὖτε σφονδυλίων ἔκπαλθ' Ἰλ. Υ. 482, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 73Β κἑξ., 91Α πληθ., Τίμ. Λοκρ. 100Β· — ὁ ἐγκέφαλος, Σοφ. Τρ. 781. **2**) ἡ ἐντεριώνη, «καρδιὰ» τῶν φυτῶν, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 3, 1, κ. ἀλλ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 2, 6. **3**) μεταφορ., ἐπὶ τροφῆς δυσμωτικῆς, οἶνον .. καὶ ἅλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν Ὀδ. Β. 290, Υ. 108· ἐντεῦθεν λέγεται περὶ τοῦ Ἀστυάνακτος ὅτι: ἐπὶ γούνασι πατρὸς μυελόν οἷον ἔδεσκε Ἰλ. Χ. 501· νεαρὸς μ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 76· πρὸς ἄκρον μ. ψυχῆς, τὸ ἐνδότερον αὐτῆς, Εὐρ. Ἱππ. 255· Τρινακρίας μ., ἐπὶ τῶν Συρακουσῶν, Θεόκρ. 28. 18. **4**) καθόλου, κρέας τρυφερόν, ὅμοιον μυελῷ, Ἄλεξις ἐν «Πονήρᾳ» 1, 10, ἴδε Meineke Κωμικ. Ἀποσπ. 3, σελ. 638· πρβλ. **μυελόεις**. [ῡ ἀεὶ παρ' Ὅμ.· ῠ ἀεὶ παρ' Ἀττ.· οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν παραγώγων].

μυελο-τρεφής, **ές**, τεθραμμένος διὰ μυελοῦ, Τιμόθ. 11.

μυελόω, πληρῶ μυελοῦ, τρέφω, παχύνω, **μεμυελωμένος**, εὐτραφής, παχύς, ἐπὶ τῶν ὁλοκαυτωμάτων, ὁλοκαυτώματα μεμυελωμένα (διάφ. γραφ. μεμυαλωμένα) ἀνοίσω σοι μετὰ θυμιάματος Ἐβδ. (Ψαλμ. ΞΕ', 15), ἴδε Σουΐδ. ἐν λ. **μεμυαλωμένα**.

μυελώδης, **ες**, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς μυελόν, ὑγρότης Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 8, 2.

μυέω: μέλλ. **-ήσω**, κτλ., ἴδε κατωτ.· (μύω)· — εἰσάγω εἰς τὰ μυστήρια, κατηχῶ διδάσκω, μυῶν .. ἄλλους ἑένους Ἀνδοκ. 17. 17· ἐκ τοῦ μυεῖν καὶ ἐποπτεύειν Πλάτ. Ἐπιστ. 333Ε· μυῆσαι Δημ. 1351. 26, Πλούτ. 2. 607Β — τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., εἰσάγομαι εἰς τὰ μυστήρια, ὁ βουλόμενος μυέεται Ἡρόδ. 8. 65· ὅσοι μεμυήμεθα Ἀριστοφ. Βάτρ 456· οἱ μεμυημένοι αὐτόθι 158, Ἀνδοκ. 4. 40· ἔστι γὰρ μυηθῆναί με, πρὶν τεθνηκέναι Ἀριστοφ. Εἰρ. 375· τὸ μυηθῆναι ἀφ' ἑστίας φαίνεται ὅτι ἐννοεῖ σεμνοτέραν τινὰ τελετὴν μυήσεως, ἐπιτρεπομένην μόνοις εἰς πολίτας Ἀθηναίους ἀμίκτου καταγωγῆς, ἴδε Böckh. εἰς Συλλ. Ἐπιγρ. 1, σ. 445 κἑξ.· — ὡσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτ., ὡς τὸ διδάσκεσθαί τι, γίνομαι μέτοχος εἴς τι μυστήριον, ὅστις τὰ Καβείρων ὄργια μεμύηται, εἶναι μεμυημένος εἰς τὰ μυστήρια τῶν Κ., Ἡρόδ. 2. 51· τὰ μεγάλα (ἐξυπακ. μυστήρια) μεμύησαι, πρὶν τὰ σμικρὰ Πλάτ. Γοργ. 497C· τὰ ἐρωτικὰ μυηθῆναι ὀ αὐτ. ἐν Συμπ. 209Ε, πρβλ. Φαῖδρ. 250C· καὶ ἴδε **ἐμμυέω**. **II**. καθόλου, διδάσκω, παιδεύω, μετ' ἀπαρεμφ., ἐμύησάς τινα ἰδεῖν Ἀνθ. Π. 7. 385· ἀνὴρ ἐμύησ' Ἑλικωνίδα (ἐξυπακ. εἶναι) αὐτόθι 9. 162. — Παθ., κυβερνᾶν μυηθήσομαι Ἀλκίφρ. 2. 4, 21. **III**. Ἐκκλ., εἰσάγω διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὰ μυστήρια τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, Ἀποστ. Διατ. 6. 15., 7. 38., 8. 7. κτλ.· ὁ **μυούμενος**, ὁ κατηχούμενος πρὸς βάπτισιν, Σωκράτ. 225Α, Σωζομ. 1436Α.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 117.

μυζάω, μυζῶ, βυζαίνω, Παῦλ. Αἰγ. 6. 41· ἐν Εὐστ. 1821. 53, **μυζέω**.

μυζέω, Ἰων. ἀντὶ **μυζάω**, οὕτως ἀνέγνω ὁ Σουΐδ. παρὰ Ξενοφῶντι ἐν Ἀν. 4. 5, 27, ἀντὶ τοῦ **μύζειν**.

μυζήτης, ὁ, (μυζάω) ἔντομον βλαβερὸν εἰς τὰ φυτά, Σύμμ. ἐν Ψαλμ. ΟΖ', 46.

μυζουρίς, **-ίδος**, ἡ, (οὐρά) λέξις αἰσχρά, = πόρνη, Λατ. fellatrix, Κωμ. Ἀνώμ. 106.

μύζω (Α), μέλλ. **μύξω** Διογ. Λ. 10. 118· ἀόρ. **ἔμυξα** Μέναδ. ἐν Ἀδήλ. 7, (ἴδε κατωτ. καὶ πρβλ. **ἐπεμύζω**). Κάμνω τὸν ἦχον, μῦ μῦ ἢ μυμῦ, βογγῶ μὲ τὰ χείλη κλεισμένα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 118· οἰκισμὸν μ., βογγῶ ὀλιθερῶς, αὐτόθι 189· ἐντεῦθεν πρὸς δήλωσιν δυσαρεσκείας, μουρμουρίζω, γογγύζω, ὡς τὸ μῦ λαλεῖν (ἴδε μῦ), Ἀριστοφ. Θεσμ. 231· — ἐπὶ τοῦ ἤχου ὃν παράγει ὁ δελφίς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 8, πρβλ. **μυγμός**· — καθόλου, γογγύζω, γουργουλίζω, τὰ σπλάγχνα μύζει Ἱππ. 480. 49, κτλ.· ἀπρόσ., **ἔμυσεν** (**ἔμυζεν**;) ἐν τῇ γαστρὶ ὁ αὐτ. 1142Η· — τύπον τινὰ πρκμ. μεμυζότε μυδαλέων τε, μνημονεύει ἐκ τοῦ Ἀντιμ. ὁ Εὐστ. 1746. 19. Περὶ τῆς βίζης ἴδε ἐν λέξ. μύω).

μύζω (Β) πίνω μὲ κεκλεισμένα χείλη, ῥοφῶ, «βυζαίνω», «πιπιλίζω», τοὺς καλάμους λαβόντα εἰς τὸ στόμα μύζειν Ξεν. Ἀν. 4. 5, 27· — ἐνεστὼς τις μυζέω μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Σουΐδ. καὶ ἀόρ. μετοχ. **μυζήσας** ἅπαντᾷ παρὰ Σουΐδ. καὶ Ὀππ. Ἁλ. 2 407. (Περὶ τῆς βίζης ἴδε ἐν λ. μύω).

μυήλα· «σάρξ τις ἐπαίρουσα τὴν γαστέρα» Ἡσύχ.

μύημα, τό, τῷ ἑπομ., Ἰάμβλ. ἐν βίῳ Πυθ. 38.

μύησις, ἡ, εἰσαγωγὴ εἰς τὴν γνῶσιν τῶν μυστηρίων, Ἀνδροτ. 34, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 158. **2**) **βάπτισμα**, Κλήμ. Ἀλ. 1, 88Α, Σωζ. 1008C, κλ.

μυητής, ὁ, ὁ μυῶν, μύστης, μυσταγωγός, Θ. Πρόδρ. ἐν Notitl. Mss. τ. 6, σ. 531.

μύθα· «φωνὴ Κύπριοι» Ἡσύχ.

μῦθαρ· «μῦθος» Ἡσύχ.

μῡθαρεύομαι, ἀποθ. = **μυθέομαι**, Δῖος ὁ Πυθαγόρ. π. Στοβ. 409. 20.

μῡθάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **μῦθος**, Σ-ράβ. 616, Πλούτ. 2. 14Ε.

μύθαρχοι· «οἱ πρωτεστῶτες τῶν στάσεων» Ἡσύχ.

μῡθέομαι· Ἐπικ. ὅ ἐνικ. **μυθέεται** (ἀντὶ **μυθέεσαι**) Ὀδ. Θ. 180, **μυθέαι**. Β. 202· γ' πληθ. Ἰων. παρατ. **μυθέοντο** Ἰλ. Σ. 289· μέλλ. **μυθήσομαι** Ὅμ., Σοφ.· Ἐπικ. ἀόρ. **μυθήσατο**, κτλ., Ὅμ. ἀποθ.· (μῦθος)· **I** λέγω, ὁμιλῶ, ἀποκ., Ἰλ. Η. 76, Θ 40, κτλ.· — μετ' αἰτ. καὶ ἄπαρ., λέγω ὅτι .., Φ. 462· μετ' ἄπαρ. μόνον, διατάττω, Αἰσχύλ. Πρ. 664· μετ' αἰτ., λέγω, δη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γοῦμαι, πλησθὲν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ἀριθμήνω Ἰλ. Π. 488, πρβλ. Ὀδ. Α. 517· οὔς κεν ἐὺ γνοίην καί τ' ὄνομα μυθησαίμην Ἰλ. Γ. 235· ὡσαύτως, λέγω περί τινος, Σκύλλην Μ. 223· κήδεα Α. 375· — μετὰ συστοιχ. αἰτ., λέγω, ὁμιλῶ, πρᾶγμα, μῦθον μυθεῖσθαι Ὀδ. Γ. 140· κερτομίας, ὀνείδεα μυθήσασθαι Ἰλ. Υ. 202, 246· ἀληθέα Ζ. 382, κτλ.· ἐτήτυμα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 10· νημερτέα Ἰλ. Ζ. 376· καὶ νημερτέως Ὀδ. Τ. 269· ὡσαύτως, μ. τινί τι Σοφ. Αἴ. 865· μετὰ διπλῆς αἰτ., καλῶ τι μέ τι ὄνομα, πολὺν μ. πολύχρυσον Ἰλ. Σ. 289· — ἐπομένης ἐξηρτημένης προτάσ., πάντοι μυθήσομαι, οἷος ἔην Ὀδ. Τ. 245, πρβλ. Πινδ. Π. 4. 532. **II.** λέγω κατ' ἐμαυτόν, σκέπτομαι, (πρβλ. **φράζομαι**). Ὀδ. Ν. 191· πλῆρες, προτὶ ὃν μυθήσατο θυμὸν Π. Ρ. 200· πρβλ. **μῦθος** V. — Ἐν χρήσει παρ' Ἐπικ. καὶ Τραγ. ποιηταῖς· οὐδαμοῦ παρὰ κωμ. ἢ τοῖς δοκίμοις τῶν πεζογράφων· πρβλ. **παραμυθέομαι**. — Τὸ ἐνεργ. **μυθέω** παρὰ Δημοκρ. (πρβλ. **μυθοπλαστέω**)· μυθεῦσαι (δηλ. μυθοῦσαι), Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 790 μυθήσας· εἰπών, Φώτ.

μύθευμα, τό, μῦθος, διήγημα, λόγιον, Ἀριστ. Ποιητ. 25. 20, Πλουτ. Μάρ. 11.

μῦθεύω, νεώτερος τύπος τοῦ **μυθέομαι**, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 77. — Παθ., γίνεται περὶ ἐμοῦ λόγος, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 196· ὡς μεμύθευται βροτοῖς, ὡς γίνεται λόγος μεταξὺ τῶν θνητῶν, ὡς λέγεται .., ὡς διηγοῦνται, αὐτόθι 265. **II.** μυθωδῶς διηγοῦμαι, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ἀριστ. π. Θαυμασ. 81· οὕτως ἐν τῷ παθ., τὰ μυθευόμενα λιθοῦσθαι ὁ αὐτ. π. Ζ. **Μορ.** 1. 1, 29· μυθεύονται κατασχεῖν τὴν νῆσον Στράβ. 654.

μυθέω, ἴδε **μυθέομαι** ἐν λ.

μῦθ-ηγορέω, μυθολογέω, Πρόκλ. **προλεγ.** εἰς Ἡσ. σελ. 5, ἔκδ. Gaisf.

μύθημα, τό, = **μύθευμα**, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. 7. 257. [Ὁ παρὰ λίαν μεταγεν. καὶ Ὕ, Ἰακωψ. Ἀνθ. Π. σ. lxiv].

μῦθήρια, τά, παρῳδία τοῦ **μυστήρια**, λέξις χαλκευθεῖσα ὑπὸ Κλήμ. Ἀλ. Ι, 73Α· ὡσαύτως πρὸς ἐτυμολογίαν τοῦ **μυστήρια**, «μυστήρια, μυθήρια· μῦθος γὰρ ὁ λόγος» Μέγ. Ἐτυμολ. 595. 48.

μῦθητήρ. **μῦθητής**, ὁ, = **μυθιητής**, Ἡσύχ., Εὐστάθ. σελ. 1901, 47.

μῦθιάζομαι, ἀποθ., διηγοῦμαι μύθους, Βαβρ. Προοίμ. Β', πρὸ τοῦ Α' μύθου, σ. 4, ἔκδ. G. C. Lewis.

μυθ-ίαμβοι, οἱ, ὄνομα συλλογῆς μύθων οἵων οἱ τοῦ Βαβρ. Προοίμ. Β', πρὸ οὗ Λ' μύθου, σ. 4, ἔκδ. G. C. Lewis.

μυθίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **μῦθος**, Λουκ. Φιλοψ. 2.

μῦθίζω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **μυθέομαι**, Δωρ. **μυθίσδω**, Θεόκρ. 10. 58., 20. 11, Λακων. **μυσίδδω** Ἀριστοφ. Λυσ. 94, 1076· ἀόρ. **μυσίξαι** αὐτόθι 981· — ὡσαύτως ὡς ἀποθ. **μυθίζομαι**, Περικτιόνη παρὰ Στοβ. 487. 35, Ὀρφ. Ἀργ. 189.

μυθιήτης, ἴδε **μυθίτης**.

μῦθικός, ἡ, όν, ἀνήκων εἰς μῦθον, μυθώδης, μ. τις ὕμνος Πλάτ. Φαῖδρ. 265C· οἱ μ. χρόνοι Διον. Ἀλ. 1. 2· τὰ μυθικά, βιβλία μύθων Ἀθήν. 572E. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 4, 14., 11. 8, 20, π. Οὐρ. 2. 1, 4· συγκρ. **-ωτέρως** ἢ **-ώτερον**, Σχόλ. Λυκόφρ., Τζέτζ.· ὑπερθ. **-ωτάτως**, Θεόδ. Στουδ.

μυθίσδω, Δωρ. ἀντὶ **μυθίζω**.

μῦθ-ιστορία, ἡ, μυθώδης ἱστορία, Ael. Spartianus Macrin. 1.

μυθιστορικός, ἡ, όν, ὡς καὶ νῦν, mythistorica volumina, Vopisc. in vita Firmi c.1 .

μῦθίτης [ῐ] ἢ **μῦθιήτης**, (πρβλ. **πολίτης**, **-ιήτης**), ου, ὁ, ὁ στασιώτης, ἐν Ἀνακρ. 15, πιθ. Αἰολ. ἀντὶ **μυθίτης** (ἐκ τοῦ **μύθος**). Buttm. Σχόλ. εἰς Ὀδ. Φ. 71· — ὁ Ἡσύχ. ἔχει **μύθαρχοι**· οἱ προεστῶτες τῶν στάσεων. **μυθιῆτῆρες**· στασιασταί, καὶ **μυθίτης**· ὁ στασιώτης.

μῦθογράφος [ᾰ], ὁ, ὁ γράφων μύθους, Πολύβ. 4. 40, 2, Διον. Ἀλ. 1. 13, Πλουτ. Θησ. 1, κτλ. — **μῦθογράφέω**, γράφω μύθους ἢ μυθικὰς διηγήσεις, Στράβ. 157· — **μῦθογραφία**, ἡ, τὸ γράφειν μύθους, ὁ αὐτ. 43 καὶ 341.

μῦθολογεύω, διηγοῦμαι λεπτομερῶς, τί τοι τάδε μυθολογεύω; Ὀδ. Μ. 450, 453· καθόλου, διηγοῦμαι, Ψευδο-Φωκυλ. 24.

μῦθολογέω: μέλλ. **-ήσω**, λέγω μυθικὰς διηγήσεις, μύθους, οἷοι οἱ τοῦ Ὁμήρου, Ἰσοκρ. 120C, Πλάτ. 392B· πολλὰ τοιαῦτα μ. ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 493D· — ἐπομένης ἐξηρτημένης προτάσ., μ. ὡς .., Ξεν. Συμπ. 8. 28· μ. ὅτι .., Ἱππ. π. Ἀρθρ. 820. **2)** μετ' αἰτ., διηγοῦμαι ὡς μῦθον ἢ μυθικὸν διήγημα, μ. τοὺς πολέμους τῶν ληθέων Ἰσοκρ. 24C· οὕτω, μυθολαγητέον Γιγαντομαχίας Πλάτ. Πολ. 378C· μετ' ἀπαρ. ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ, ὃν .. μυθολογοῦσι γενέσθαι ἐκ πυρκαϊᾶς, μυθολογικῶς διηγοῦνται ὅτι .., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 9. 1, 20· οὕτως, ὡς τὸν Μίδαν .. μυθολογοῦσι (ἐξυπ. ἀπολέσθαι) ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 1. 9, 11, πρβλ. 2. 12, 9· — Παθ., οἷαι μυθολογοῦνται παλαιοὶ γενέσθαι φύσεις Πλάτ. Πολ. 588C, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 9. 18, 2· ἄπροσ., μυθολογεῖται .. τοὺς Ἀργοναύτας τὸν Ἡρακλέα καταλιπεῖν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 3. 13, 16· μ περί τινος ὡς .. ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 6. 29, 4· — ἀπολ., γίνομαι μυθικός, Δημ. 1391. 21, κτλ.· τὰ μυθολογούμενα, τὰ λεγόμενα ὡς μῦθοι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 6. 21, 4, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 378E. **II.** ἐπινοῶ οἷον μυθικόν τι διήγημα, πλάττω, μ. πολιτείαν, πλάττω φαντασιωτικὴν πολιτείαν, Πλάτ. Πολ. 501E. **III.** λέγω μῦθους, διηγοῦμαι, συνομιλῶ, Λατ. confabulari, περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 61E, Φαίδρ. 276E· πρβλ. **μυθολογία** II· — συνήθως ἐπὶ σκατεινοῦ τινος ζητήματος ὅπου δύσκολον εἶναι νὰ φθάσῃ τις εἰς τὸ ἀληθές, Heind. καὶ Stallb. ἔνθ' ἀνωτ. **IV.** **μυθέομαι**, διηγοῦμαι, συνήθως μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ μυθικοῦ, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 36, Νυμφόδωρ. παρ' Ἀθην. 265D, Φιλόστρ. 593.

μῦθολόγημα, τό, μυθικὸν διήγημα ἢ περιγραφή, Πλάτ. Φαῖδρ. 229C, Νόμ. 663E, Πλουτ. Θησ. 14.

μῦθολογητέον, ρηματ. ἐπίθ., δεῖ μυθολογεῖν, ἴδε ἐν λ. **μυθολογέω** I.

μῦθολογία, ἡ, τὸ διηγεῖσθαι μυθικὰς παραδόσεις, μύθους, Πλάτ. Πολ. 394B, κ. ἀλλ. **2)** μῦθος, διήγημα, ἱστορία, οἱ λόγοι καὶ αἱ μυθ. ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Μείζ. 298A, πρβλ. Πλούτ. 2. 133F. **II.** τὸ διηγεῖσθαι ἱστορίας, ἀφήγησις, Πλάτ. Νόμ. 752A· πρβλ. **μυθολογέω** III.

μῦθολογικός, ἡ, όν, ἔμπειρος εἰς τὰ τῆς μυθολογίας, καὶ αὐτὸς οὐκ ἢ μυθολογικὸς Πλάτ. Φαίδων 61B.

μυθο-λόγος, ὁ, ὁ διηγούμενος μύθους, μνημονεύων ἀρχαίας παραδόσεις, συνάπτεται μετὰ τοῦ **ποιητής**, Πλάτ. Πολ. 392D, 398B· λεγόμενον περὶ τοῦ Ἡρῳδ. ὑπὸ τοῦ Ἀριστ., π. Ζ. Γεν. 3. 5, 16· — ὡς ἐπίθ., ᾠδαί μ. Πλάτ. Νόμ. 664D. **II.** φλύαρος ἄνθρωπος, λάλος, Μανέθων 4. 445.

μῦθομέρμνος, ον, ὁ περὶ μύθων μεριμνῶν, Σωφρ. Ἱεροσ. ἐπιστολ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 39, σ 241.

μῦθόομαι, = **μυθέομαι** I, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1368· ἀλλὰ ὀρθῶς διώρθωσεν ὁ Ahrens **θυμοῦσθαι**.

μυθόπλασμα, τό, τὸ ἐκ μύθων πεπλασμένον, Διόδ. Ἀλεξ. σ. 548, ἔκδ. Mi.

μῦθο-πλάστης, ου, ὁ πλάττων μύθους, διηγήματα, Λυκόφρ. 764, Φίλων 1. 405· **μυθοπλαστέω**, πλάττω, ἐπινοῶ μύθους, ψεύδεα Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 603. 3, πρβλ. 533. 54 (ἔνθα μυθέοντες φόβου)· ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 284. — **μυθοπλαστία**, ἡ, τὸ πλάττειν μύθους, Ἀθαν. τ. 1, σ. 186, 258, 301, κλ.

μῦθο-πλόκος, ον, ὁ πλέκων, ὑφαίνων, πλάττων μύθους, Σαπφὼ 124.

μυθοποιέω, διηγοῦμαί τι μυθικῶς, μυθοπλαστῶ, Διόδ. 1. 92., 4. 35.

μυθοποίημα, τό, μυθώδες διήγημα, Πλούτ. 2. 17A.

μυθοποίησις, εως, ἡ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 192.

μυθοποιία, ἡ, ἡ ἐπινόησις μύθων, Διόδ. 1. 69, Πλούτ. 2. 348A·

μυθοποιός, όν, ὁ ποιῶν, πλάττων μυθικὰ διηγήματα, Πλάτ. Πολ. 377B, Λουκ. Ἑρμότ. 73.

μῦθος, ὁ, (ἴδε ἐν τέλ.) πᾶν ὅ,τι λέγεται ἀπὸ στόματος, ἐπομένως ἐν τῇ εὐρυτάτῃ σημασίᾳ τῆς λέξεως, λόγος, «ὁμιλία», συχνὸν παρ' Ὁμ. καὶ ἄλλοις ποιηταῖς ἔν τε τῷ ἐνικῷ καὶ τῷ πληθ., ἔπος καὶ μῦθος Ὀδ. Α. 561· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἔργον**, μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων Ἰλ. Ι. 443· — ἁπλοῦς λόγος, ἄνευ τοῦ ἔργου, μῦθον τελεῖν, πραγματοποιεῖν, Ὀδ. Δ 777, κτλ.· οὕτω, μύθοισι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἔγχος**, Ἰλ. Σ 252, οὕτω, παρ' Ἀττ., ἔργῳ κούκέτι μύθῳ Αἰσχύλ. Πρ. 1080, κτλ.· — Ἐν ἰδιαιτέραις σχέσεσι. **2)** ὁμιλία, ἀγόρευσις ἐν τῇ δημοσίᾳ συνελεύσει, Ὀδ. Α. 358, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 192· πρὶν ἂν ἀμφοῖν μ. ἀκούσῃς, οὐκ ἂν διπάσαις Ἀριστοφ. Σφ. 725 μύθοισι κέκαστο, ἡδυέπειαι ἐν τοῖς λόγοις, Ὀδ. Η 157. **3)** «ὁμιλία», συνομιλία, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Δ. 214, 239, κτλ. **4)** συμβουλή, γνώμη, διαταγή, παραγγελία, ἔτι δὲ καὶ ὑπάρχεσις, ἐπειδὴ πάντα ταῦτα ἐλέγοντο διὰ προφορικοῦ λόγου, Ἰλ. Ε. 493, Η. 358, κτλ. **5)** ἡ ὑπόθεσις τοῦ λόγου ἢ τῆς ἀγορεύσεως, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, Ὀδ. Χ. 280, κτλ.· τὸν ὄντα μ. Εὐρ. Ἠλ. 346· ἴδε ἐν λ. **ῥῆμα**. **6)** ἀπόφασις, σκοπός, σχέδιον, Ἰλ. Α. 545, Ὀδ. Γ. 140., Δ. 676· ἐπειδὴ ταῦτα ὑπενοοῦσιν ὁμιλίαν, συζήτησιν, κτλ., πρβλ. **μυθέομαι** II. **7)** λόγος, λόγιον, ἀπόφθεγμα, παροιμία, πρίγερων μ. τάδε φωνεῖ Αἰσχύλ. Χο. 314. **8)** ὁμιλία τῶν ἀνθρώπων, φήμη, ἀγγελίαν, τὰν ὁ μέγας μ. ἀέξει Σοφ. Αἴ. 226, 189, πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 72· φήμη ἢ ἀγγελία, Σοφ. Ἀντ. 11, Τρ. 67, Εὐρ. Ἴων. 1340. **II.** διήγημα, ἱστορία, Ὀδ. Γ. 94., Δ. 324, κτλ.· παρ' Ὁμ. ἀκριβῶς ὡς τὸ μεταγεν. **λόγος**, ἄνευ διακρίσεως ἀληθοῦς ἢ ψευδοῦς, μ. παιδός, τοῦ παιδὸς ἢ περὶ αὐτοῦ, Ὀδ. Δ. 492· οὕτω παρὰ τοῖς Ἀττικ. Ποιητ., ἀκούσει μῦθον ἐν βραχεῖ λόγῳ Αἰσχύλ. Πέρσ. 713· μύθων τῶν Λιβυστικῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 129· ὡσαύτως παρὰ τοῖς πεζογράφοις, τὸν εἰκότα μῦθον Πλάτ. Τίμ. 29D· μ. ἀπώλετο, (ἄνευ τοῦ ἄρθρου), τὸ διήγημα οὐδέποτε ἐτελείωσεν, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 164D [παροιμ. κατὰ τὸν Σχολ.], πρβλ. Πολ. 621B, Φίληβ. 14A· — ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Πινδάρου (ἴδε Ο. 1. 47, Ν. 7. 34) ἡ λέξις **μῦθος** λαμβάνει τὴν αὐτὴν σημασίαν ἣν τὸ Λατ. fabula, καὶ ἀείποτε ὑπονοεῖ τὸ πλαστόν, ἐν ᾧ λόγῳ εἶναι τὸ ἱστορικὸν διήγημα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(πρβλ. **λόγος** Α. IV), Πλάτ. Φαίδων 61B, Πρωτ. 320C, 324D, κτλ. **2)** διήγημα, μῦθος, μάλιστα θρησκευτικός, Ἡρόδ. 2. 45 κτλ.· παρὰ τοῖς Ἀττικ. πεζογράφοις συνήθως, διήγημα τῶν ἀρχαιοτάτων Ἑλληνικῶν χρόνων πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς ἱστορίας, Πλάτ. Πολ. 330D, Νόμ. 636C, κτλ.· πρβλ. Grote Hist. Gr. 1. 480. **3)** πλαστὴ διήγησις, μῦθος, ὡς οἱ τοῦ Αἰσώπου μῦθοι, Πλάτ. Πολ. 377A, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 2· πρβλ. **λόγος** IV. I. **4)** ἡ πλοκὴ τραγῳδίας, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 6, 8. **III.** = **στάσις**, μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην Ὀδ. Φ. 71 «ἐν τῷ μύθου ἐπισχεσίην, οἱ παλαιοὶ μῦθον μὲν ἐνταῦθα τὴν στάσιν λέγουσιν, ἐπεὶ καὶ Ἀνακρέων τοὺς ἐν Σάμῳ θέλων εἰπεῖν στασιάσαντας, 'μυθηταὶ δ' ἐν νήσῳ', φησί, 'διέπουσιν ἱερὸν ἄστυ'» Εὐστ. 1901, 47. [Παρὰ λίαν μεταγεν. εὑρίσκομεν **μῦθος**, Ἰακωψ. Ἀνθ. Π. σελ. lxiv, 416.] Ἀπίθανος ἡ ἐτυμολογία ἐκ τοῦ **μύω**, ὅπερ ἔχει ἀείποτε τὴν σημασίαν κλείω τὰ χείλη.)

μῦθο-τόκος, ον, ὁ γεννῶν, παράγων λόγους, κραδίη Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 16. 15.

μυθουργέω, -ημα, -ία, = **μυθοποιέω, -ημα, -ία**, Γραμμ.

μυθώδης, ες, (εἶδος) μυθικός, μύθῳ ὅμοιος, λόγοι μ., ἀντίθετ. τῷ **ἀληθινοί**, Πλάτ. Πολ. 522A, κτλ.· τὸ μυθῶδες, οἱ μῦθοι, Θουκ. 1. 21· τὸ μὴ μ. αὐτῶν, τὸ μέρος τὸ μὴ μυθικόν, αὐτόθι 22· τὰ μ. καὶ παιδαριώδη Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. Α. ΕΛΑΤΤΟΝ. 3. 1·— ὑπερθ. **-έστατος**, Ἰσοκρ. 24B. Ἐπίρρ. **-δῶς**, Διόδ. 4. 6

μυῖα, Ἀττ. **μῦα** (Φώτ.), ἡ, «μῦγα», musca domestica, Ἰλ. Δ. 131, κτλ.· περὶ τῶν μυιῶν κατὰ σμήνη γίνεται λόγος ἐν Β. 469, Π. 641·— ἡ τῶν πτωμάτων μυῖα, σκωληκόμυια, Τ. 25, 31, πρβλ. **εὐλή**·— παροιμ., μυίης θάρσος, ἐπὶ ὑπερβολικῆς τόλμης, καί οἱ μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκεν, ἥ τε καὶ ἐργομένη μάλα περ χροὸς ἀνδρομέοιο ἰσχανάᾳ δακέειν Ρ. 570· ἐὰν τις .. ὥσπερ μ. προσπτῆται Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 5· δειπνεῖν ἄκλητος μυῖα (ἐξυπ. εἰμί), νὰ πηγαίνω ἀπρόσκλητος εἰς δεῖπνον εἶμαι ὡς μυῖα, Ἀντιφάνης ἐν «Προγόνοις» 1. 7· ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν, μεγαλοποιεῖν τὰ πράγματα, Λουκ. Μυίας Ἐγκώμ. ἐν τέλ.· **μυῖα στρατιῶτις, μ. κύων**, γίνονται δὲ καὶ μέγισταί τινες μυῖαι, ἃς στρατιώτιδας οἱ πολλοὶ καλοῦσιν, οἱ δὲ κύνας αὐτόθι 12. **II.** χαλκῆ μυῖα, παιδιά τις, ὡς καὶ νῦν, «τυφλομῦγα», Ἰταλ. mosca seca, Πολυδ. Θ', 122· μυΐνδα παίζειν αὐτόθι 110, 113, Ἡσύχ. **III.** ἐν Λέοντ. Τακτ. 19, ἐπὶ ἐλαφρῶν βελῶν, ὡς ἐκ τῆς κεντητικῆς προσβολῆς· πρβλ. musket ἐκ τοῦ muschetta. Ὁ πρῶτος Ἑλλην. τύπος φαίνεται ὅτι ἦτο **μυσ-ία**, ἢ **μυσκ-ία**· πρβλ. Σανσκρ. maksh-as, maksh-ikas, Ζενδ. makhsh-i, Λατ. musc-a, mucc-a, (mücke, midge)· Σλαυ. much-a· κτλ.

μυίαγρος, ὁ, ὁ τὰς μυίας ἀγρεύων, μυιοθήρας, Σουΐδ.— **Μυίαγρος**, ἥρως τις ἐν Ἀρκαδίᾳ, ᾧ ἔθυον πρὸς καταστροφὴν τῶν μυιῶν, Παυσ. 8. 26. 7, προσέτι ὄνομα θεοῦ τινος, ὃς ἐπικαλούμενος ἔφερεν ὄλεθρον εἰς τὰς μυίας, ὁ αὐτὸς δ' ἐκαλεῖτο καὶ **Μυιώδης**, παρὰ τῷ αὐτῷ 29, 6, 34, § 106· πρβλ. **ἀπόμυιος**.

μυιά-κυνα, ἡ, = **κυνάμυια**, Ἡσύχ.· Λοβ. Φρύνιχ. 689.

μυΐδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **μῦς**, μικρὸς μῦς, «ποντικάκι», Μ. Ἀντων. 7. 5 **μύδιον**, Ἀρκάδ. 120. 23, Θεογνώστ. Κανόν. 121. 24.

μυιϊκός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς μυίαν, Γλωσσ.

μυΐνδα, ἴδε ἐν λ. **μυῖα** Π.

μύϊνος, η, ον, ὅμοιος πρὸς μῦν ἢ ἐκ μυός, Ἐτυμ. Μέγ. 790 4, κτλ.

μυιο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς μυῖαν, Κασσ. Προβλ. 10.

μυιο-θήρας, ου, ὁ, ὁ θηρώμενος τὰς μυίας, Ἡσύχ.· Σουΐδ. ἐν λ. **μυίαγρος**.

μυιο-κέφαλον, νόσημά τι τῶν ὀφθαλμῶν καθ' ὃ φλύκταινά τις ἐκ τοῦ κερατοειδοῦς ἐξέρχεται καὶ ἐξέχει ὡς κεφαλὴ μυίας, Παῦλ. Αἰγ. 3. 22· **μυοκέφαλον** ἐν Ἀλεξ. Τραλλ.

μυιο-σόβη, ἡ, «μυιαστῆρι», Μένανδ. ἐν «Φιλαδέλφοις» 1, Αἰλ. π. Ζ. 15. 14, πρβλ. Πολυδ. Γ', 94·— ἐπὶ μακροῦ πώγωνος, Ἀνθ. Π. 11. 156.

μυιο-σόβιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **μυιοσόβη**, Γλωσ.

μυιο-σόβος, ον, ὁ ἀποδιώκων τὰς μυίας, Ἀνθ. Π. 9. 764.

μυιοφόρον τραῦμα, τὸ φέρον μυίας, Σωφρ. Ἱεροσ. ἐν Spicil Rom. τ. III, σ. 247.

μυΐσκη, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **μῦς** Π, μικρὸν θαλάσσιον ὄστρεον, «μύδι», «μυδάκι», Λατ. mitulus, Ξενοκρ. Ἐνύδρ. Τροφ. 86, Ἀθήν. 90D· ὡσαύτως **μυΐσκος**, ὁ, Μάρκελλ. Σιδήτ. 38, Πλίν. 32. 53.

μυιώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς μυίας· ὡσαύτως ὡς κύρ. ὄνομ., **Μυιώδης**, **Μυίαγρος**, Πλίν. 29. 34, ἴδε **μυίαγρος**.

μυιών, ἴδε ἐν λ. **μυών**.

μυκάμων, ονος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **μυκήμων**, ὁ μυκώμενος, πλήρης μυκηθμῶν, Ἄιδης Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 1028. 42.

μυκάομαι: μέλλ. **-ήσομαι** Ἀνθ. Π. 9. 730, Λουκ.: ἀόρ. **ἐμυκησάμην** Ἀριστοφ., Θεόκρ.·— ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἅπαξ κατὰ μετοχ. ἐνεστ., ἀλλαχοῦ ἀείποτε ἐν τῷ Ἐπικ. ἀορ. **ἐμύκον**, Ἐπικ. πρκμ. **μέμυκα** (ὡσαύτως ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 351)· ὑπερσ. **ἐμεμύκειν** ἢ **μεμύκειν**. Κυρίως ἐπὶ βοῶν, ὡς τὸ Λατ. mugire, μυκῶμαι, «μουγγρίζω», ὁ δὲ μακρὰ μεμυκὼς [ὁ ταῦρος] Ἰλ. Σ. 580· μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος Φ. 237· πόρτιες .. μυκώμεναι Ὀδ. Κ. 413· ἐπὶ τῆς Ἰοῦς, Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ., κτλ.· ἐπὶ μόσχου, Εὐρ. Βάκχ. 738· ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους ἐν ἀγωνίᾳ διατελοῦντος, δεινὰ μυκᾶται ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 870· (οὕτω, κωμικῶς, ἔβλεψε δριμὺ κἀμυκᾶτο Ἀριστοφ. Βάτρ. 562)· οἷον μυκτὴρ μυκᾶται Ἀριστοφ. Σφ. 1488· ἐπὶ λέοντος, Θεόκρ. 26. 20:— ἀκολούθως ἐπὶ πραγμάτων, οἷον ἐπὶ βαρειῶν πυλῶν τριζουσῶν, πύλαι μύκον οὐρανοῦ (ὡς ὁ Μίλτων, grated harsh thunder), Ἰλ. Ε. 749· μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον Μ. 460· ἐπὶ ἀσπίδος, μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῇ, ἐκρότησε, Υ. 260· ἐπὶ κρέατος ἑψηνομένου, ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει, ἔσιζε μεγάλως, ἠχηρῶς, Ὀδ. Μ. 395· ἐπὶ τοῦ ἤχου καταιγίδος, μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 505· ἐπὶ βροντῆς, βροντῆς μυκησαμένης (πρβλ. **μύκημα**, **παραμυκάομαι**) Ἀριστοφ. Νεφ. 292· ἐπὶ τοῦ φυσῶντος κόγχην, κόχλον ἑλὼν μυκάσατο κοῖλον Θεόκρ. 22. 75·— σπάνιον παρὰ πεζογράφοις, ὡς Πλάτ. Πολ. 396B, 615E, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 34. — Μέλλ. ἐνεργ. ἐν Χρησμ. Σιβ. 8. 349· ἀόρ. ἐνεργ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 220 [τυμπάνου] βαρὺ μυκήσαντος. (Ἴδε ἐν λ. **μύω**: — **μυκάομαι, μύκον, μέμυκα** κυρίως ἐκφράζουσι τὴν φωνὴν τῶν βοῶν, ὡς τὰ **βληχάομαι, μηκάομαι, μακών, μέμηκα** τὴν τῶν προβάτων καὶ αἰγῶν, τὰ δὲ **βρυχάομαι, βέβρυχα**, τὴν τῶν ἀγρίων θηρίων καὶ τὸ **μωκάομαι** τὴν τῶν καμήλων).

μῡκή, (περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀρκάδ. 106), ἡ, = **μύκησις**, μύκημα, μυκηθμός, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1285.

μύκη, ἡ, = **μύκης**, Ἐπίχ. 106 Ahrens, Ἀριστίας παρ' Ἀθην. 60B, Νικ. παρὰ τῷ αὐτ. 372F. **2)** **θήκη**, «μύκη, ἡ θήκη» Σουΐδ.

μῡκηθμός, ὁ, τὸ μυκᾶσθαι, «μούγγρισμα», ἐπὶ βοῶν, Ἰλ. Σ. 578, Ὀδ. Μ. 265, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1297, κτλ.· ἀλλ' ὡσαύτως, μυκηθμοῖσι .. μήλων, μετὰ βελασμάτων τῶν προβάτων, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 155· ὁ μ. τῆς γῆς Λουκ. Περιγρ. 39.

μύκημα [ῡ], τό, μυκηθμός, «μούγγρισμα», βοῶν μυκήματα Εὐρ. Βάκχ. 691, πρβλ. Καλλ. εἰς Δῆλ. 310, κτλ.· μ. λεαίνης Θεόκρ. 26. 21· ὁ κρότος τῆς βροντῆς, Αἰσχύλ. Πρ. 1062· σπάν. παρὰ πεζογράφοις, Ἀριστ. Προβλ. 25. 2, 3, π. Κόσμ. 4, 32· ἐπὶ τῆς γῆς, Δίων Κ. 68. 24.

μῡκήμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ μυκώμενος, Ross. Inscr. fasc. 2. σελ. 5. 42.

Μῡκήνη, ἡ, καὶ **Μῡκῆναι**, αἱ, ἀρχαία Πελασγικὴ ἢ Ἀχαϊκὴ πόλις, ἣν ὑπερέβαλε τὸ Δωρικὸν Ἄργος·—ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται καὶ ἑνικ. καὶ πληθ., ἀλλὰ μάλιστα τὸν πληθ., τοῦτο δὲ ἐπικρατεῖ καὶ παρ' Ἀττ.— Ἐπίθ. **Μυκηναῖος, α, ον**, Ὅμ.· θηλ. **Μυκηνίς, -ίδος**, Εὐρ.· — Ἐπίρρ. **Μυκήνηθεν**, ἐκ τῶν Μυκηνῶν, Ἰλ. Ι. 44.

μύκηρος, ὁ, ἀμύγδαλον, Ἀμερίας παρ' Ἀθην. 52C, Λακωνικ. ὡσαύτως **μούκηρος**, Πάμφιλ. αὐτόθι 53B· «Λάκωνας δὲ Σέλευκος ἐν γλώσσαις φησὶ καλεῖσθαι τὰ μαλακὰ κάρυα μουκήρους, Τηνίους δὲ καὶ γλυκέα κάρυα» 52C: — παρὰ τῷ αὐτῷ μνημονεύεται καὶ **μουκηρόβατος**, Λακων. ἀντὶ **καρυοκατάκτης**, καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει **μουκηροβαγόρ**· ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ὁ Dobree διώρθωσε **μουκηρο-βάκτας**, (ἴδε **-ϝάκτας**, ἐκ τοῦ **ϝάγνυμι**), Ahr. D. D. σελ. 45 **μουκηρο-βαγός**, (δηλ. **-ϝαγός**).— Ἴδε Χατζιδάκην ἐν Ἀθηνᾶς τ. 8, σ. 18 καὶ 21.

μύκης [ῡ], **ητος**, ὁ, ἀμανίτης, «μανιτάρι», Λατ. fungus, ὡς ἐκ τῆς ὑγρότητος αὐτοῦ, Ἀντιφάν. ἐν «Παροιμίαις» 1, ἐν Ἀδήλ. 1 καὶ 3· πρβλ. **μύκη**. **II.** πᾶν πρᾶγμα στρογγύλον καὶ ἔχον τὸ σχῆμα μύκητος, **4)** τὸ κατὰ τὸ ἄκρον τῆς θήκης ξίφους κομβίον, Ἡρόδ. 3. 64, πρβλ. Ἑκαταῖ. 360. **2)** τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, Ἀρχίλ. 126, Ἡσύχ. **3)** σαρκῶδες ἐξάνθημα, οἷον τὸ σχηματιζόμενον ἐπὶ τραυμάτων, Ἱππ. 478. 31· πρβλ. **μυλόομαι**, καὶ ἴδε Foës Oecon.· — ὡσαύτως οἴδημά τι ἐπὶ δένδρων σχηματιζόμενον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 3. **4)** πρέμνον ἐλαίας κατακοπέν, Συλλ. Ἐπιγρ. 93. 43 (ἴδε Böckh. σ. 134). **5)** τὸ ἐπὶ τῆς θρυαλλίδος λύχνου σχηματιζόμενον, «κακάδι» ἢ «τσίμπλα», ὅπερ ἐνομίζετο ὅτι προεμήνυε βροχήν, Ἀριστοφ. Σφ. 262, Θεόφρ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἄρατ. 976, Ἀνθ. Π. 5 263, πρβλ. Οὐεργιλ. Γεωργ. 1. 392.— Καθ' Ἡσύχ.: «μύκης, μύκητος καὶ μύκου, δίκλιτον».

μύκησις [ῡ], **εως**, ἡ, = **μῡκηθμός**, Ἀριστ. Προβλ. 25. 2, 3, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1285.

μῡκητής, οῦ, Δωρ. **μῡκᾶτάς, ᾶ**, ὁ, ὁ μυκώμενος, ἐπὶ τῶν βοῶν, Θεόκρ. 8. 6· ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Κορνοῦτ. περὶ Θεῶν Φύσ. 22, σ. 193.

μῡκητίας σεισμός, ὁ, σεισμὸς συνοδευόμενος ὑπὸ ὑπογείου μυκηθμοῦ, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 32.

μῡκητικός, ή, όν, ὁ μυκώμενος, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 11. 38.

μῡκήτενος, η, ον, κατεσκευασμένος ὑπὸ μυκήτων, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 16.

μῡκητόν, τό, ἴσως χωράφιον πλῆρες πρέμνων ἐλαιῶν (ὅρα **μύκης** Π, 4), Συλλ. Ἐπιγρ. 2338, 53.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μῡκήτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **μυκητής**, Νόνν. Δ. 3. 237.

μύκλα, ἡ, καὶ **μύκλος**, ὁ, καθ' Ἡσύχ.: «μύκλαι· αἱ ἐπὶ τῶν ὄνων γραμμαὶ μέλαιναι, τοῖς τραχήλοις καὶ τοῖς ποσὶν ἐγγινόμεναι»· ἢ κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμολόγ. 594, 18, «μύκλον, τὴν ἐν τῷ τραχήλῳ τῶν ὄνων ὑποδίπλωσιν»· κατὰ δὲ τὸν Σουΐδ.: «μύκλος, ὁ τράχηλος».

II. **μύκλος** ἢ **μύχλος** φαίνεται ὅτι ἦτο Αἰολ. τύπος ἀντὶ τοῦ **μάχλος**, καὶ ἑπομένως = **λάγνος**, ἐντεῦθεν οἱ Φωκεῖς ἐκάλουν τὸν ὀχευτὴν ὄνον **μύχλον**, Ἡσύχ.· καὶ ὑπὸ τοῦ Λυκόφρ. 816 καλεῖται ὁ ὄνος μύκλος κάνθων· ἀλλ' ἐν 771 ὁ Λυκόφρ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ λάγνου ἀνθρώπου· πρβλ. Ἀρχίλ. 172.

μυκληρόν· «συνεχές, ἀχανές» Ἡσύχ.

μύκομαι [ῡ], = **μυκάομαι**, Χρησμ. Σιβ. 2. 9.

μύκον, Ἐπικ. αόρ. β' τοῦ **μυκάομαι**, Ὅμ.

Μύκονος [ῠ], ἡ, μία τῶν Κυκλάδων, Ἡρόδ. 6. 118, κτλ.: κατὰ Στ. Βυζάντ. «Μύκονος, μία τῶν Κυκλάδων, ἀπὸ Μυκόνου τοῦ Αἰνίου καὶ Καρυστοῦ καὶ Ρυοῦς τῆς Ζάρηκος, Θουκυδίδης τρίτῃ (3, 29) καὶ Στράβων δεκάτῃ (485)· Μύκονος δ' ἐστίν, ἐφ' ᾗ μυθεύονται κεῖσθαι τῶν γιγάντων τοὺς ὑγιεινοτάτους ὑφ' Ἡρακλέους καταλυθέντας, ἀφ' ὧν ἡ παροιμία 'πάντα ὑπὸ μίαν Μύκονον', ἐπὶ τῶν ὑπὸ μίαν γραφὴν (ἴσως ἐπιγραφὴν) ἀγαγόντων τὰ διῃρημένα τῇ φύσει· καὶ τοὺς φαλακροὺς δέ τινες Μυκονίους καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ τὸ πάθος τοῦτο ἐπιχωριάζειν τῇ νήσῳ»: πρβλ. Hemst. εἰς Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 1. 3·— ὡσαύτως **Μυκόνιος** γείτων, παροιμία ἐπὶ κακοῦ γείτονος ἕνεκα τῆς γλισχρότητος καὶ τῆς μικροπρεπείας τῶν Μυκονίων, Ζηνόβ. (ἐν Παροιμιογρ.) 5, 21, Φώτ., Σουΐδ., κλ.

μυκόομαι, ἴδε ἐν λ. **μυλόομαι**.

μῦκος, ἢ **μυκός**, ὁ, γνωστὰ ἐκ τοῦ Ἡσυχ., ὅστις ἑρμηνεύει τὸ μὲν πρῶτον διὰ τοῦ **μιαρός**· τὸ δὲ δεύτερον διὰ τοῦ **ἄφωνος**, κλ.

μυκτήρ, ῆρος, ὁ, (μύσσομαι) ἡ ῥίς, «μύτη», ῥώθων, Ἱππ. Ἐπιδημ. 1. 983· φλέγει δ' ὁ μ., ἐπὶ τοῦ πυριπνόου ταύρου τοῦ Αἰήτου, Σοφ. Ἀποσπ. 320, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 1488, κτλ.· συχνάκις ὡς τὸ **μυξωτῆρες**, ἐν τῷ πληθ. οἱ ῥώθωνες, Ἡρόδ. 3. 87, Ἀριστοφ. Βάτρ. 891, Ἀντιφάνης ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1. 6·— μεταφορ., μ. λαμπάδος, ἡ ἐξέχουσα ἄκρα τοῦ λύχνου ἔνθα ἡ θρυαλλίς, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 5. **2)** ὡς ἐκ τῆς χρήσεως τῆς ῥινὸς πρὸς ἐκδήλωσιν χλεύης (πρβλ. **μυκτηρίζω**), μυκτηριστής, ἐπὶ τοῦ Σωκράτους, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 2. 19, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 188· — ὡσαύτως σκῶμμα, ἐμπαιγμός, περίγελως, Λογγῖν. 34. 2. **II.** ἐλέφαντος προβοσκίς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 6, π. Ζ. Μορ. 2. 16, 2, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ φυσητῆρος ἢ αὐλοῦ τῶν μαλακίων, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 6, 4·— πρβλ. **προβοσκίς**.

μυκτηριάζω, ἀντὶ **μυκτηρίζω**, Δοσιθ. Γλωσσ. ἐν Valck. Opusc. τ. 1, σ. 239.

μυκτηριασμός, ὁ, = **μυκτηρισμός**, μεταγεν.

μυκτηριαστής, ὁ, = **μυκτηριστής**, Γλωσσ.

μυκτηρίζω, ἐμπαίζω στρέφων τὴν ῥῖνα, «ἀπὸ τοῦ τῷ μυκτῆρι ἐνδείκνυσθαι τὸ δυσχεραίνειν» Λυσίας παρὰ Πολυδ. Β', 78, Λατ. naso adunco suspendere, χλευάζω, καταγελῶ, Ἡσύχ., Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 217·— Παθ., χλευάζομαι, σκώπτομαι, ἐμπαίζομαι, πρὸς Γαλάτ. Ϛ', 7. **II.** πάσχω αἱμορραγίαν τῆς ῥινός, Ἱππ. 1240D.

μυκτηρισμός, ὁ, ὁ διὰ τῶν μυκτήρων ἐμπαιγμός, περίγελως· ἀπάτη, ἐξαπάτησις, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 402·— παρὰ τοῖς ῥήτορσιν εἶδος εἰρωνείας, «μυκτηρισμὸς δέ ἐστι λόγος διασυρτικὸς μετὰ τῆς τῶν ῥινῶν μύσεως, ὡς ὅταν ἐπὶ κακῷ ἁλόντα τινὰ ὀνειδίζοντες εἴπωμεν, 'καλὸν ἔργον ἐποίησας καὶ φρονίμου ἀνδρός', ἐπιπνέοντες καὶ πνεῦμα διὰ τῶν ῥινῶν» Ἀνωνύμου περὶ Τρόπων, Ῥήτορες (Walz) τ. 8, σ. 724, 19:— ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ **μυκτήρισμα**, τό.

μυκτηριστής, οῦ, ὁ, ὁ μυκτηρίζων, ὁ περιγελῶν, Ἀθήν. 182A, 187C.

μυκτηριστικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν νὰ μυκτηρίζῃ, χλευαστικός, Εὐστάθ. 117, 16 (ς).

μυκτηρόθεν, Ἐπίρρ. ἐκ τῶν μυκτήρων, Ἀνθ. Π. 10. 75.

μυκτηρό-κομπος, ον, ὁ ἠχῶν ἐκ τῶν μυκτήρων, πνεύματα μ. Αἰσχύλ. Θήβ. 464· ὡσαύτως ἐν Μανασσ. Χρον. 3683, 5887.

μυκώδης, ες, μυξώδης, ἕλκος μυκῶδες Ἐρωτιαν. σ. 156, ἔνθα **μυκονοειδές**.

μύκων, ωνος, ὁ, τὸ μέρος τὸ ὑπὸ τὸν λοβὸν τοῦ ὠτός, Πολυδ. Β', 86.

μυλαβρίς, -ίδος, σίλφη ἡ μαλακή, = **μυλακρίς**, Φώτ.

μυλαϊκός, ή, όν, εἶδος σύκου, (σῦκα) μυλαϊκά Ἀθήν. 3. 78A.

μῡλαῖος, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἀσχολούμενος εἰς τὴν μύλην, Ἀνθ. Π. 9. 418.

μῡλακρὶς λᾶας, ἡ, «μυλόπετρα», Ἀνθ. Π. 5. 31. **II.** εἶδος κανθάρου εὑρισκομένου ἐν μύλοις καὶ κλιβάνοις, Λατ. blatta pistrinorum, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 503, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Λακ.» 5 φέρεται **μυλαβρὶς** παρὰ Φωτ.· καὶ **μυλαγρίς**, ἴδε Πολυδ. Ζ'. 180.

μῡλ[ακρ]οι· «οἱ γόμφιοι ὀδόντες» Ἡσύχ.

μύλακρον, τό, τὸ ξύλον δι' οὗ στρέφονται αἱ μυλόπετραι, Ἀρχ. Λεξικ.

μύλαξ [ῠ], **ᾰκος**, ὁ, (μύλη) μυλόπετρα, πᾶς μέγας καὶ στρογγύλος λίθος, Ἰλ. Μ. 161, Ἀνθ. Π. 9. 418, 546· — ἐντεῦθεν **μύλακροι**, οἱ, οἱ γόμφιοι ὀδόντες, οἱ μυλῖται, Λατ. dentes molares, Ἡσύχ.· Λατ. molucrum, παρὰ τῷ Fest., μυλόπετρα.

μῡλ-εργάτης, ου, ὁ, μυλωθρός, «μυλωνᾶς», Ἀνθ. Π. 7. 394.

μῡλεύς, ὁ, ὁ προστάτης τῶν μύλων, ἐπίθετον τοῦ Διός, Λυκόφρ. 435.

μύλη [ῠ], ἡ, μύλος, Λατ. mola· παρ' Ὁμ. «χειρόμυλος», ὃν ἔστρεφον γυναῖκες, αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπὸν Ὀδ. Η. 104· γυνὴ .. ἀλετρὶς πλησίον, ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἵατο Υ. 106· μύλην στρέφειν, περιάγειν, περιφέρειν, περιελαύνειν Πολυδ. Ζ', 180. **II.** ἡ κάτω μυλόπετρα, Ἀριστοφ. Σφ. 648· ἡ δὲ ἄνω ἐκαλεῖτο **ὄνος**·— πληθ., **αἱ μύλαι**, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 6, 11, πρβλ. Φερεκρ. ἐν «Ἀγρίοις» 1.

III. ἡ ἐπιγονατίς, Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 743, Ἀριστ. π. Ἱστ. 1. 15, 5. **IV.** σκιρρώδης ὄγκος, ποτὲ μὲν κατὰ τὸ στόμιον τῆς μήτρας, ποτὲ δὲ καὶ καθ' ὅλην αὐτὴν προφαινόμενος, ἀφῇ λιθώδης, mola uteri κατὰ Πλίν., Ἱππ. 618. 42., 665, 18, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 7, 2, Παῦλ. Αἰγιν. 3. **V.** ἐν τῷ πληθ., οἱ γόμφιοι ὀδόντες, Λατ. dentes molares, Γαλην. **VI.** φυτόν τι, Γαλην. (Πρβλ. **μύλ-ος, μυλ-ικός, μυλ-ών, μυλ-ωθρός**, κτλ.· Λατ. mol-o, mol-a, mol-aris, mol-itor· Γοτθ. mal-an (ἀλήθειν), mal-ÿan (συντρίβειν)· Ἀρχ. Γερμ. muli (μύλος), mel-o (ἄλευρον), mul-jan (ἀλήθω)· Σλαυ. mel-ja· Λιθ. mal-u· ὥστε ἡ λέξις φαίνεται εἰς ἅπαντας τοὺς Εὐρωπ. κλάδους, ἀλλ' οὐχὶ ἐν τῇ Σανσκρ.— Εἶναι ζήτημα ἂν παράγεται ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς καὶ τὸ **ἀλέω**· ἴδε **ἀλέω**).

μῡλήκορον, τό, (κόρος) σάρωθρον πρὸς καθαρισμὸν μύλου, Ἄρχιππος ἐν «Ἰχθύσι» 18.

μῡλήφᾰτος, ον, (φένω, πέφαμαι) μυλότριπτος, ἀληλεσμένος, εἴκοσι .. μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς Ὀδ. Β. 355, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1073, Λυκόφρ. 578.

μυλιαῖος, α, ον, μυλιαῖος λίθος = μυλόπετρα, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 237B. **2)** μυλιαῖοι ὀδόντες, οἱ γόμφιοι, Ὀρειβ. σ. 168 Mai.

μῡλίας, ου, ἀρσ., ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς μύλον, λίθος μ., μυλόπετρα, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 292D, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 6, 12· ἀλλά, λίθος μυλίας, ἐξ οὗ κατασκευάζονται μυλόπετραι, Στράβ. 269, πρβλ. 488.

μῡλῐάω, (μύλη) συγκρούω, τρίζω τοὺς ὀδόντας, ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 528, μετοχ. λυγρὸν μυλιόωντες, ἔνθα Κράτης ὁ γραμμ. γράφει **μαλκιόωντες**, δηλ. **μαλκίοντες**, (ἴδε ἐν λ. **μαλκίω**).

μῡλικός, ή, όν, (μύλη) ὁ εἰς μύλον ἀνήκων ἢ ἁρμόζων, λίθος Εὐαγγ. κ. Μάρκ. θ', 42: κάνθων μ., ἐργαστήριον μυλ. Ἐκκλ. **II.** ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τοὺς γομφίους ὀδόντας, ἡ μ., φάρμακον πρὸς ὀδονταλγίαν, Ἀλεξ. Τραλλ. 3. 214.

μύλινος, η, ον, πεποιημένος ἐκ μυλοπέτρας, σορὸς Συλλ. Ἐπιγρ. 3371.

μῡλίτης, ου, ὁ, = **μυλίας**, Γαλην. Π, 96A.— μ. ὀδούς, τραπεζίτης, Ἀνέκδ. Ὀξ. 3. 82.

μυλλαίνω, (μυλλός) στραβώνω τὸ στόμα, κάμνω μορφασμοὺς διὰ τοῦ στόματος πρὸς ἐμπαιγμόν, περιπαίζω, ὡς τὸ **σιλλαίνω**, Φώτ. ἐν λ. **σιλλαίνω**· πρβλ. **μύλλω**.

μυλλάς, άδος, ἡ, (μύλλω) πόρνη, Φώτ., Σουΐδ. (ἔνθα **μυλάς**).

μυλλάω, «μεμύλληκε· διέστραπται, συνέστραπται» Ἡσύχ.

μυλλίζω, = **μυλλαίνω**, Φώτ., Σουΐδ.

μύλλον, τό, χεῖλος, Πολυδ. Β', 90. (Συγγενὲς τῷ **μύω, μύλω**).

μυλλός, όν, «μυλλόν· καμπύλον, σκολιόν, κυλλόν, στρεβλόν» Ἡσύχ.

μυλλός, ὁ, γυναικεῖον ἐφήβαιον, Ἡρακλείδης παρ' Ἀθην. 647A· πρβλ. **μύλλω**.

μύλλος, ὁ, ἐδώδιμος ἰχθὺς θαλάσσιος διάφορος τοῦ Λατ. mullus, κοινῶς μυλοκόπι, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 365, Ἔφιππος ἐν «Κύδωνι» 1. 4· ἐκομίζετο παστὸς ἐκ τοῦ Εὐξείνου πόντου, Γαλην. περὶ τροφῶν δυνάμ. 3, ἴδε Ξεν. κ. Γαλην. περὶ τῆς ἀπὸ τῶν Ἐνύδρ. τροφ. σ. 36, 42, 43, 57, 167, 201, ἔκδ. Κοραῆ, ἀλλ' εὑρίσκετο καὶ ἐν τῷ Δουνάδει, Αἰλ. π. Ζ. 14. 29· **μύλος** [ῠ] ἐν Ὀππ. Ἀλ. 1. 130· ὅτε δὲ ἦτο μέγας, λέγεται ὅτι ἐκαλεῖτο **πλατίστακος**, πρβλ. Δωρίωνα παρ' Ἀθην. 118C, D.

μύλλω, (μύλη) ὡς τὸ Λατ. molere, συνουσιάζομαι μετὰ γυναικός, μετ' αἰτ., εἶπ' ἄγε μ' ὦ Κορύδων, τὸ γερόντιον ἦρ' ἔτι μύλλει τήναν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποκ' ἐκνίσθη; Θεόκρ. 4. 58· πρβλ. Εὐστάθ. 1885, 22, **μυλλός, μυλλάς**.

II. συνάγω τὰ χείλη πρὸς ἄλληλα, στόματι γὰρ μύλλειν μὲν ἔστιν, ἐννεύειν δὲ οὐκ ἔστιν Εὐστ. 1798, 43.

μῡλ-όδους, δοντος, ὁ, ὀδοὺς μυλίτης ἢ γόμφιος, Λατ. dens molaris, Εὐστ. 1885, 27.

μῡλο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς μυλόπετραν, Λατ. molaris, βαλὼν μυλοειδεῖ πέτρῳ Ἰλ. Η. 270, πρβλ. Βατρ. 217. Ἐπίρρ. -δῶς, Θεοδώρητ. IV, 904B.

μῡλόεις, εσσα, εν, = τῷ προηγ., Νικ. Θ. 91.

μῡλο-εργής, ές, κατειργασμένος ἐν μύλῳ, ἀληλεσμένος, Νικ. Ἀλ. 563 (550).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μύλοικον, γένος ζωῠφίου (τίλφης) περὶ τοὺς μυλῶνας εὑρισκομένου, Plin. h. n. XXIX, 39.

μῠλό-κλαστος, **ον**, κλασθείς, ἀλησθεὶς ἐν μύλῳ, Ἡσύχ. ἐν λ. **μυλήφατον**.

μῠλο-κόπος, **ον**, ὁ κόπτων, κατεργαζόμενος μυλοπέτρας, Γλωσσ. **2)** = ὁ ἰχθὺς **μύλλος**, Σχόλ. εἰς Ὀπ. Ἀλ. 1, 130.

μυλοκόρος, ὁ καθαρίζων, σαρώνων, τὸν μύλον ἢ τὴν μυλόπετραν, μυλωθρός, μεταγεν.

μῠλόομαι, Παθ., (μύλη) τυλοῦμαι, σκληρύνομαι ἢ ἐπουλοῦμαι, ἐπὶ τραυμάτων, Ἱππ. 607, 6, ἔνθα **ἐμυλώθη** ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **ἐτυλώθη** ἐν Ἔρωτ. Λεξ. Ἑτέρα γραφὴ ὑπάρχει **ἐμυκώθη**, ἐκ τοῦ μύκης II. 3.

μύλος, ὁ, = **μύλη**, ὡς καὶ νῦν, μύλος, Πλούτ. 2. 549E, 530D, κτλ. **2)** «μυλόπετρα», Λατ. lapis molaris, Ἀνθ. Π. 11. 253· μ. ὀνικὸς Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιη', 6, Λουκ. ιζ', 2· μύλους σφυρηλάτους ἀργυροῦς Στράβ. 188·— παροιμ., ὀψὲ θεῶν ἀλέουσι μύλοι, ἀλέουσι δὲ λεπτά, «ἐπὶ τῶν ὑψηλοτάτα καὶ βραδέως παρεχόντων δίκην ὧν ἐπλημμέλησαν» Παροιμιογράφ. σ. 134 Gaisf., πρβλ. Πλούτ. 549F. **3)** μυλίτης ὀδούς, τραπεζίτης, Λατ. dens molaris, Ἀρτεμίδ. 1. 31. **II.** ποιητ. ἀντὶ τοῦ **μύλλος**, ὁ ἴδε. **III.** = **μύλη** IV, Μοσχίων.— Καθ' Ἡσύχ.: «μύλος· σάρξ, ἣν αἱ κυοφοροῦσαι ἀντ' ἐμβρύων φέρουσιν». [ῡ, πλὴν ἐν Χρησμ. Σιβ. 8. 14.]

μῠλουργός, **όν**, ὁ κατασκευάζων μυλοπέτρας, Λατ. siliciarius, Γλωσσ.

μυλοχαράκτης, ὁ, ὁ χαράττων τὰς μυλοπέτρας, Δουκάγγ.

μῠλώδης, **ες**, = **μυλοειδής**, Ἡσύχ., Σουίδ., ἐν λ. **μῦλακες**.

μῠλωθρέω, (μυλωθρὸς) ἀλήθω, Σουίδ.

μυλωθρικός, **ή**, **όν**, κατάλληλος διὰ μυλωθρὸν ἢ διὰ μύλον, Πλούτ. 2. 159D.

μῠλωθρίς, **ίδος**, θηλ. τοῦ **μυλωθρός**, «μυλωνοῦ», ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Εὐβούλου, Ἀθήν. 494E.

μύλωθρον: μύλος, «ὅπου ἄλφιτα ἀλείβεται», Φώτ.

μῠλωθρός, ὁ, (μύλη) «μυλωνᾶς», ὅστις διατηρεῖ δούλους ἵνα ἐργάζωνται ἐν τῷ μύλῳ, Δείναρχ. 93. 9, Δημ. 1251. 5, Πολυδ. Ζ', 180.— Κατὰ Σουίδ.: «μυλωθρός, ὁ μυλῶνα κεκτημένος καὶ ἐργαζόμενος»· — θηλυκ., = **μυλωθρίς**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρήν. 258. **II.** ὡς ἐπίθ., ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μύλον, Ἀρθονίου Μῦθ. 13.

μῠλών, **-ῶνος**, ὁ, τὸ οἴκημα ἐν ᾧ ὁ μύλος· ἢ μύλοι, Λατ. pistrinum, Θουκ. 6. 22· εἰς μ. καταβάλλω, Λατ. detrudere in pistrinum, καταδικάζω [δοῦλον] νὰ ἐργάζηται ἐν τῷ μύλῳ, Εὐρ. Κύκλ. 240· οὕτως, εἰς τὸν μ. ἐμπεσεῖν Ἀντ. 93. 25· ἐν τῷ μ. εἶναι Δημ. 1111. 27· μεταφορ., Κηφισόδοτος τὰς τριήρεις ἑκάλει μυλῶνας ποικίλους, ὡς κομιζούσας σῖτον εἰς τὰς Ἀθήνας, Ἀριστ. Ρητ. 3. 10, 7.

μυλων-άρχης, **ου**, ὁ, ὁ κύριος μύλου, «μυλωνᾶς», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 253.

μυλωνικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς μυλῶνα, Εὐαγγ. κατὰ Μαρκίωνα.

μῠλώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **μυλών**, Σωζομ. Ἐκκλ. Ἱστ. 8, 6.

μυλωνίσσα, ἡ, = **μυλωθρίς**, Γλωσσ.· ἴδε Δουκάγγ.

μῠλωρός, **όν**, (οὖρος) ὁ προσεκτικῶς τῆς ἐργασίας τοῦ μύλου, Πολυδ. Ζ', 19, Walz Ῥήτ. 1. 266.

μυλώτατον· «προσηνὲς» Ἡσύχ.

μῦμα, τό, κρέας κατακεκομμένον καὶ συμπεφυρμένον μετὰ αἵματος, τυροῦ, μέλιτος, ὄξους, καὶ ἀρωματικῶν φυτῶν, Ἐπαίνετος παρ' Ἀθην. 662D.— Καθ' Ἡσύχ.: «μῦμα· θριδάκων τρῖμμα, καὶ ὑπόχυμά τι».

μῦμαρ, τό, Αἰολ. ἀντὶ **μῶμαρ**, **μῶμος**, «μῦμαρ· αἶσχος. φόβος. φόνος.» Ἡσύχ.

μῠμᾰρίζω, Αἰολ. ἀντὶ **μωμάομαι**, «μυμαρίζει· γελοιάζει» Ἡσύχ.

μυναρός· «σιωπηλὸς» Ἡσύχ.

μυνδός, **όν**, (μύω) ἄλαλος, βωβός, Σορ. Ἀποσπ. 914, Καλλ. Ἀποσπ. 260, Λυκόφρ. 1375.— Καθ' Ἡσύχ.: «μύνδος (παροξυτόνως) ἄφωνος .. ἢ ἐνεός. καὶ πόλις τῆς Ἀσίας Μύνδος».

μύνη, ἡ, πρόφασις, μὴ μύνῃσι **παρέλκετε**, μὴ ἀναβάλλετε προφασιζόμενοι .., Ὁδ. Φ. 111. (Ἴδε ἐν λέξ. **ἀμύνω**), πρβλ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξει: **μύνῃσι**.

μυννάκια, τά, εἶδος ὑποδημάτων ἀπὸ Μυννάκου τοῦ σκυτοτόμου, Πολυδ. Ζ', 89, Ἀθήν. 351A·— **μυννακόομαι**, φορῶ **μυννάκια**, Ἡσύχ.

μύνομαι [ῡ], ἀποθ., = **ἀμύνομαι** (πρβλ. **μύνη**), προφασίζομαι, Ἀλκαῖ. 86.

μύξα, ἡ, (μύσσομαι) ὡς καὶ νῦν, ἡ ἐκ τῶν μυκτήρων καταῤῥέουσα γλοιώδης ὕλη, Λατ. pituita, ὡς τὸ **Ἀττ. κόρυζα**, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 267 (ἐν τῷ πληθ.), Ἱπποκρ. 57, Ἱππ., κλ.· πληθ., ὁ αὐτ. 369. 25·— καθόλου, mucus, μυκώδης ἔκκρισις, βλέννα, ὁ αὐτ. ἐν Ἀφ. 1254, κτλ.·— ἡ βλέννα τῶν κοχλιῶν, Ἱππ. 411. 26· ἰχθύων τινῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 26. **II.** μυκτήρ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 650· ἐν τῷ πληθ., Σοφ. Ἀποσπ. 110. **2)** λύχνου τὸ ἄκρον ἔνθα ἡ θρυαλλίς, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 59, Ἄρατ. 976.

μύξα, τά, εἶδος κοκκυμήλων (δαμασκήνων), κατὰ τὸν Sprengel Cordia myxa, «μύξα δένδρου καρπός ἐστι, μικρότερος μὲν τῶν κοκκυμήλων, δυνάμει δὲ παραπλήσιος» Παῦλ. Αἰγιν. 7.

μυξάζω ἢ **-άω**, εἶμαι μυξώδης, ἔχω μύξαν, Σχόλ. εἰς Πλάτ.· ἴδε Bast Ep. Crit. σ. 23.

μυξάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **μύξα**, ἡ, Μ. Ἀντων. 4. 48. **2)** ὑποκορ. τοῦ **μύξα**, τά, Ἡσύχ. (κατὰ τοὺς κώδικ. **μυωξάρια**).

μυξῖνος, ὁ, εἶδος ἰχθύος γλοιώδους, εἶδος κεστρέως, Λατιν. mugil, Ἰκέσ. παρ' Ἀθην. 306E· ὡσαύτως φέρεται **μάξεινος**.— Ἴδε Σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 87, 88.

μυξο-ποιός, **όν**, ὁ παράγων μύξαν, βλένναν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 806.

μύξος, **ὁ**, ἴδε **μύξων**.

μύξος, **ὁ**, = **μυωξός**, Σουίδ.

μυξώδης, **ες**, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς μύξαν, ἔχων ἄφθονον μύξαν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 785· δεσμὸς μ., γλοιώδης, αὐτόθι 809· μ. ὑγρότης, γλισχρότης Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 5, 6., 3. 11, 2.

μύξων, **-ωνος**, ὁ, εἶδος ἰχθύος, = **χελών**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 17, 3· ἀλλὰ διακρίνεται ἀπ' αὐτοῦ, αὐτόθι 5. 11, 3 (ἔνθα τινὰ τῶν Ἀντιγράφ. ἔχουσι **σμύξων**, καὶ ὁ Ἀθήν. 306F **μύξος**).

μυξωτῆρες, οἱ, οἱ μυκτῆρες, οἱ ῥῶθωνες, Λατ. nares, Ἡρόδ. 2. 86, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 127· σπάνιον ἐν τῷ ἑνικῷ, Ἱππ. 468. 8·— **μυξητήρ**, παρὰ Γαληνῷ.

μυο-βατραχο-μαχία, ἡ, = **βατραχομυομαχία**, Χοιροβ. ἐν τοῖς Α. Β. 1185, Σουίδ. ἐν λέξ. **Ὁμήρου**.

μυό-βρωτος, **ον**, ὁ ὑπὸ μυῶν καταβρωθείς, Βασιλ. Δύτοκρ. Πρόχειρ. σ. 106, 3.

μυο-γάλεη, συνηρ. **μυογᾶλῆ**, = **μυγαλῆ**, ἡ ἴδε.

μυογαλίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ **μυογαλῆ**, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 476A.

μυο-δόχος, Ἰων. **-δόκος**, **ον**, ὁ δεχόμενος, κρύπτων μῦς, Νικ. Θηρ. 795 [ῠ ἐν ἄρσει].

μυο-ειδής, **ές**, ὅμοιος πρὸς μῦν, Ἀνέκδ. Ὀξ. 3. 59.

μυο-θήρας, **ου**, ὁ, ὁ συλλαμβάνων μῦς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 9.

μυοθηρέω, συλλαμβάνω μῦς, Στράβ. 165.

μυόκοπρος, ὁ, κόπρος ποντικῶν, μεταγεν.

μυο-κτόνος, **ον**, (κτείνω) = **μυοφόνος**, Βατραχομυομ. 150· ὁ μυοκτόνος, φυτόν τι, εἶδος ἀκονίτου, Νικ. Ἀλεξιφ. 36. 305.

μυομάχια, ἡ, (μάχη) μάχη ποντικῶν, Πλουτ. Ἀγησ. 15.

μυόομαι, παθ. (μῦς IV) γίνομαι μυώδης, στῆθος μεμυωμένον Ἱπποκρ.· — ἐν Ἱππ. π. Ἀέρ. 283, σπλὴν μεμυωμένη, ἑρμηνεύεται ἐσκληρυμμένη.

μυοπάρων, **-ωνος**, ὁ, ἐλαφρὸν πειρατικὸν πλοῖον, Πλουτ. Ἀντ. 35, Ἀππ. Μιθρ. 92· myoparo ἐν Κικ. Verr. 2. 1, 34.

μυοσωτίς, **ίδος**, ἡ, Λατ. myosotis, (ἕτεροι διηρημένως γράφουσι **μυὸς ὠτίς**) καὶ **μυόσ-ωτον**, τό, ἀλσίνη, λέγεται δὲ μυόσωτον, ἀπὸ τοῦ ἔχειν φύλλα ὅμοια μυὸς ὠτίοις, Διοσκ. 2. 214.

μυό-τρωτος, **ον**, (μῦς IV) ὁ τρωθεὶς κατὰ τοὺς μῦς, Διοσκ. 1. 68.

μυουρία, **μυουρίζω**, ἴδε **μετουρία**, **μετουρίζω**.

μύουρος, **ον**, συγκεκλεισμένος, στενός, ἐπὶ τοῦ στόματος τῶν ἰχθύων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀνερρωγὸς στόμα, τῶν σαρκοδόρων ἰχθύων, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 1, 13., 4. 13, 22· σχῆμα δὲ τοῦ ὑποθήματος κατὰ πύργον .. ἐς μύουρον ἀνιόντα ἀπὸ εὐρυτέρου τοῦ κάτω, καταλήγοντα εἰς ὀξύ, Παυσ. 10. 16, 1, πρβλ. Ἀπολλοδ. Πολιορκ. 37A, Φίλων Βελοπ. 83B. **2)** συγκεκομμένος, περικεκομμένος, κολοβός, ἐπὶ δραμάτων, Ἀριστ. Ποιητ. 26. 13· ἐπὶ περιόδων, ὁ αὐτ. ἐν Ῥητ. 3. 9· σφυγμὸς Γαλην. (Ἂν καὶ κατὰ τὸν τύπον ἔπρεπε νὰ σημαίνῃ τὸν ἔχοντα μυὸν οὐρὰν, ὅρους κατὰ σημασίαν εἶναι ἁπλῶς = τῷ **μείουρος**, ὅπερ καὶ ἀπαντᾷ ὡς διάφ. γραφ. ἐν τῇ Ῥητορ. ἔνθ' ἄνωτ.· ἐν δὲ Νικ. Θηρ. 287 τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ **μείουρος**, ἀλλ' ἐν Διον. Π. 405 **μυουρίζοντες**).

μῡ-ουρος, ἡ, φυτόν τι, Λατ. myosurus, Ἀλέξ. Τραλλ. 10. 573.

μυο-φόνος, **ον**, ὁ φονεύων τοὺς μῦς: — μ., ὁ, εἶδος φυτοῦ ἐκ τῶν ἐννευροκαύλων, θανατηφόρου εἰς τοὺς μῦς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 2, 9, κτλ.

μυόχοδον, τό, (χέζω) κόπρος μυός, «ποντικοκούραδον», Θεοφράστ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 4, 5, ἐν τῷ πληθ.— κατὰ Φώτ. (282, 11) «μυόχοδον: οὐδενὸς ἄξιον».

μυό-χοδος γέρων, ὑβριστικὴ λέξις ὡς τὸ «κοπρίτης» νῦν, Μενάνδρ. ἐν «Ῥαπιζομένῃ» 7.

μύραινα, ἡ, (μύρος) Λατ. muraena, θαλασσία ἔγχελυς, κοιν. «σμύρνα», θεωρουμένη ὡς ἔχουσα ὀδσμὴ, Ἐπίχ. 53 Ahr., Ἀριστοφ. Βάτρ. 745· συναπτόμενον μετὰ τοῦ **ἔχιδνα** ὡς θαλάσσιος ὄφις, Αἰσχύλ. Χο. 994, Ἀριστοφ. Βάτρ. 475· ὡσαύτως **σμύραινα**, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Συμμαχίᾳ» 6, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 13, 5., 5. 10, 3. Ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 50· [μῡ. Τπίχ. ἔνθ' ἄνωτ.]

μῠράκανθος, ἐν Διοσκ. 3. 24 (ἐν τοῖς Ν60.) = **ἠρύγγιον**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μῦρ ἄκοπον, τό, εἶδος δυναμωτικοῦ μεμιγμένου μετὰ μύρρας, ξηλ. σμύρνης, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Παύλ. Αἰγινήτου.

μῦρ-ἄλειπτρον ἢ **-ἄλιπτρον**, τό, ἀγγεῖον μύρων, Μέγ. Ἐτυμολογ. 354. 10, Σουΐδ.

μῦρ-ἀλοιφέω, ἀλείφω διὰ μύρων, τρίβω μὲ εὐώδη ἔλαια, Κλήμ. Ἀλεξ. 210, Συνέσ. 83C, κτλ.· ἡμαρτημ. φέρεται **μυραλειφέω**, Ἀαθ. Φρύνιχ. 571. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 282.

μῦρἀλοιφία, ἡ, τὸ ἀλείψειν ἢ τρίβειν μὲ εὐώδη ἔλαια, Πλούτ. 2. 662Α, Ἀχ. Τάτ. 2. 38· — ὡσαύτως **μυραλοιφή**, ἡ, Πολυδ. Ζ', 77, Νικήτ. Χρον. 10, 9.

μυραπίδια, τά, εἶδος εὐωδῶν ἀπιδίων, Γεωπ. 10. 76, 11· myrapia, παρὰ Πλιν. 15. 16.

μῦράφιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **μύρον**, Ἄρρ. Ἐπίκ. 4. 9, 7.

μύργμα· «ψῆγμα» Ἡσύχ.

μῦρεψέω, βράζω ἢ παρασκευάζω μύρα, Αἰσώπ. Μῦθ. 122.

ΙΙ. μεταφορ., παρασκευάζω ὡς μύρον, τὸν καθαρὸν καὶ εὐώδη μυρεψῶν βίον Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, 624Α, ἐν τῷ παθ., τὴν διὰ τῶν ἀρετῶν μυρεψουμένην εὐωδίαν αὐτόθι 604Α, κλ.

μῦρέψημα, τό, = **μυρεψία**, Εὐστ. Πονημ. 270. 88.

μυρέψης, ὁ, = **μυρεψός**, Εὐαγρ. Ἐκκλ. Ἱστ. σ. 288Β.

μυρεψητήριον, τό, = μυρεψοῦ ἐργαστήριον, Ἀκύλ. ἐν Ἰὼβ ΜΑ', 22.

μῦρεψία, ἡ, κατασκευὴ μύρων, Ἀριστ. π. Ἐνυπνίων 2. 13.

μῦρεψικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μυρεψίαν, κάλαμος Πολύδ. 5. 45, 10· μ. βάλανος, μοσχακάρυαν, Διοσκ. 4. 160· — ἡ **-κή** (ὑπλ. τέχνη), Αὐσ. Ἀποσπ. 2. 2, Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 12, 6.

μῦρέψιον, τό, μύρον παρασκευασμένον, Σύμμ. ἐν Ἡσαΐ. ΝΖ', 9. **ΙΙ**. ἐργαστήριον ἢ «ἐργοστάσιον» μύρου, Ἱππιατρ. 137, 19.

μῦρεψός, ὁ, (μύρον, ἕψω) ὁ βράζων καὶ παρασκευάζων μύρα, Κριτίας 58, Ἀριστ. π. Μνήμ. 2. 7, 30· θηλ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. Η', 13).

μυρῆεν· «λυπρόν, θρηνῶδες» Ἡσύχ.

μῦρηρός, ά, όν, ὁ ἀνήκων εἰς εὐώδες ἔλαιον, ὁ πρὸς ἐναπόθεσιν μύρων, τεῦχος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 179· λήκυθος Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 8.

μῦριᾰγωγέω, ἄγω, φέρω, χωρῶ 10,000 μέτρα, Δείναρχ. παρὰ Πολυδ. Δ', 165· — ἐκ τοῦ **μῦρι-ᾰγωγός**, ον, ὅρα ἐν λ. **μυριοφόρος**.

μῦριαδικός, ή, όν, ὁ δεκάκις χιλιοστός, ἀριθμὸς Ἐκκλ.

μῦριαδισμός, οῦ, ὁ, τὸ ὑπολογίζειν κατὰ μυριάδας, Βυζ.

μῦρί-αθλος, ποιητ. **-άεθλος**, ον, ἥρως μυρίων ἀγώνων, Χρησμ. παρὰ Διον. Χρ. 1. 618· τὸ μ., μυριὰς ἀγώνων, Ἐκκλ.

μῦριάκις [ᾰ], Ἐπίρρ. (μυρίας) μυρίας φοράς, Ἀριστοφ. Νεφ. 738, Βάτρ. 63, Πλάτ. Νόμ. 677D, Ἀριστ., κτλ.

μῦριᾰκισ-μῦριοστός, ή, όν, ὁ 100,000,000ός, Ἀρχιμήδ.

μυρίαμνον, τό, τὸ ἔχον πολλοὺς ἀμνούς, μυρίαμνον παίμνιον ἐπὶ τοῦ ἔλους βληχώμενον Κεισάρ. σ. 1004, ἔκδ. Mi.

μῦρι-άμφορος, ον, ὁ χωρῶν 10,000 μέτρα (ἀμφορεῖς)· Κωμ. μεταφορ., ῥῆμα μ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 521· πρβλ. **μυριοφόρος, τριχοίνικος**.

μῦριανδρέομαι, ἀποθ., κατοικοῦμαι ὑπὸ μυριάδων ἀνδρῶν, πόλιν τὴν περικαλλῆ τὴν μυριανδρουμένην Κ. Μανασσ. Χρον. 2068.

μῦριανδρία, ἡ, μυριὰς ἀνδρῶν, μύριοι ἄνδρες, οἱ δὲ φυγόντες Αἴγυπτον Ἰσιαηλῖται τότε ἐξήκοντα τὸν ἀριθμὸν ἦσαν μυριανδρίαι Κ. Μανασσ. Χρον. 1058.

μῦρί-ανδρος, ον, περιέχων 10,000 ἄνδρας ἢ κατοίκους, μυριάνδρῳ πόλει Πλάτ. Ἐπιστ. 337Ε· πόλιν τῷ πλήθει μυρίανδρον Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 2· θέατρον Λουκ. Νιγρ. 18, κτλ.

2) ὁ ἔχων πλῆθος μέγα κατοίκων, πολυάνθρωπος, Ἰσοκρ. 286Ε.

μυριανθος, ή, ἡ κόπρος τοῦ ἀνθρώπου, Γλωσσ. Ἰατρικ. Χειρόγρ. Cod. Ne:. 190, κτλ.

μῦρι-άνθρωπος, ον, ὁ ἐκ μυριάδων ἀνθρώπων συνιστάμενος, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 1036C, κλ.

μυριάομαι, = **μύρομαι**. Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 2.

μυρι-αρίθμητος, ον, = **μυριάριθμος**, Φραντζῆς 1, 31.

μῦρι-άριθμος, ον, ἄπειρος τὸν ἀριθμόν, ἀναρίθμητος, στρατὸν μυριάριθμον Κ. Μανασσ. Χρον. 909.

μυριαριστεύς, ὁ, μυριάκις, πλειστάκις ἀριστεύσας, Ἐπιγρ. Ἐμμέτρ. Προύσης (τῆς ιβ' ἑκατονταετ.) ἐν Παπαδόπ. τοῦ 1866 σ. 285.

μῦρι-ᾰρχης, ου, ὁ, ἀρχηγὸς δεκακισχιλίων ἀνδρῶν, Ἡρόδ. 7. 81· οὕτω καὶ **μῦρι-αρχος**, ον, ὁ Ξεν. Κύρ. 3. 3, 11, κτλ.

μῦριάς, **-άδος**, ἡ, Ἀττ. γεν. πληθ. **μυριάσῶν** (Χοιροβ. 2. 458)· — ἀριθμὸς 10.000, Ἡρόδ. 2. 30, Σιμων. 150, κτλ.· συχνάκις ἀορίστως ἐπὶ ἀναριθμήτων ποσῶν, Εὐρ. Φοίν. 830, κτλ.· — ὁσάκις δὲ ἡ μυριάς, μυριάδες κεῖνται ἀπολύτως ἐπὶ χρηματικῶν ποσῶν, δέον νὰ ἐξυπακούηται ἡ γεν. πληθ. **δραχμῶν**, ὡς ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 829, Πλουτ. Κάτ. Νεωτ. 14· ὁσάκις δὲ ἐπὶ σίτου, ἡ γεν. **μεδίμνων**, ὡς ἐν Ἡρόδ. 3. 91, Δημ. 467. 2. **ΙΙ**. ὡς ἐπίθ., ταρφὺς τις μυριὰς ἀνδρῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 927· μυριάδες πόλεις Εὐρ. Ῥῆσ. 913.

μῦριᾰχόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ μυρίων μερῶν, ἀπὸ χίλια μέρη, Εὐστ Πονημ. 213. 9.

μῦριᾰχοῦ, Ἐπίρρ., ἐν μυρίοις, ἀναριθμήτοις τόποις, Εὐστ. 47. 29., 76. 19, κτλ.

μῦριᾰχῶς, κατὰ μυρίους τρόπους, Νικήτ. Χρον. 256Β.

μύριγμα, τό, ἡ κρόκη τῶν κηρύκων καὶ τῶν πιννῶν καὶ τὸ ἐξεσμένον καὶ μαλακὸν ἔριον, Λεξικ. Χειρόγρ. Νεοφύτου, κτλ.

μῦρίδιον [ρῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **μύρον**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 441.

μυρι-ελικτος, ον, πολυέλικτος, ὁ διὰ μυρίων ἑλιγμῶν συστρεφόμενος, ὅφις Εὐνάπ. παρὰ Σουΐδ.

μῦρι-ετής, ές, ὁ μυρίων ἐτῶν, μακρότατος, χρόνος Αἰσχύλ. Πρ. 94, Πλάτ. Ἐπιν 987Α· βίος Ἀριστ. π. Ζ. Γενέσ. 2, 6, 52· ἐπὶ ἀνδρός, μακρόβιος, Ἀνθ. Π. 9. 242.

μῦρίζω, χρίω, ἀλείφω διὰ μύρου, βούλει μυρίσω σε, Ἀριστοφ. Λυσ. 938· μυρίσασα συγκατέκλεισεν ἀνθ' αὐτῆς λάθρα Ἀλκαῖος Κωμικ. ἐν «Παλαίστρᾳ» 2 (ἔνθα ἴδε Meineke)· μύρισιν μυρίσαι στακτοῖς, ὁπόταν νύμφην ἀγάγησθον Ἀριστοφ. Πλ. 529· — Μέσ., ἀλείφομαι, χρίομαι, Ἀντιφάν. ἐν «Μαθακῇ» 1, Μένανδρ. ἐν «Ψευδηρακλεῖ» 1. 15· ἐξ ἀλαβάστου Ἄλεξις ἐν «Εἰσοικιζομένῳ» 1· — Παθ., μεμυρισμένοι τὸ σῶμα Ἡρόδ. 1. 195, πρβλ. Ἀντιφάν. ἐν «Πλουσίοις» 1. **ΙΙ**. ἐν τῷ παθ., ὠσαύτως, μ. τινί, εἶμαι ε�ώδης ἔκ τινος, Ἡλιόδ. 10. 26. Πρβλ. **συμυρίζω**.

μυρικᾶς· «ἄφωνος, ἐν ἑαυτῷ ἔχων ὃ μέλλει πράττειν» Ἡσύχ.

μυρίκη, ἡ, Λατ. myrica, θάμνος τις κυρίως ἀκμάζων ἐν ἐλώδεσι τόποις καὶ πλησίον τῆς θαλάσσης, κοινῶς «μυστικιὰ» καὶ «ἀρμυρίκη», θῆκεν ἀνὰ μυρίκην [ῐ] Τὶ. Κ. 466· μυρίκης ἐριθηλέας ὄζους αὐτόθι 467· δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ἐχθῇ κεκλιμένον μυρίκῃσι, προσερηρεισμένον ταῖς μυρίκαις, Φ 18, πρβλ. Ὕμν. Ὁμηρ. εἰς Ἑρμ. 81. ἀλλά, πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρῖκαι Ἰλ. Φ. 350· καὶ ἡ ποσότης αὕτη ἰσχύει παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς καὶ ἐν τῇ Λατ.· ἐκ μυρίκης πεποιημένη θύρη Ἡρόδ. 2. 96· — ἐντεῦθεν, **μῦρῖκαῖος** Ἀπόλλων Σχόλ. εἰς Νικ. Θ. 613. — Καθ' Ἡσύχ.: «μυρίκη· εἶδος δένδρου, ὀνομασθὲν ἀπὸ τοῦ μύρεσθαι τὴν εἰς αὐτὸ μεταβαλοῦσαν κατὰ τοὺς μύθους, τὴν Κινύρου θυγατέρα»· προσέτι, «μυρίκη· δυσώδης» ὁ αὐτ.

μῦρῖκίνεος θάμνος, ὁ, ὁ ἐκ μυρίκης, ἐν Ἀνθ. Π. 6. 298.

μῦρίκῐνος ὄζος [ρῐ], ὁ, κλάδος μυρίκης, Τὶ. Ζ 39.

μῦρῖκώδης, ες, ὅμοιος πρὸς μυρίκην, Γαζῆς.

μῦρίνη, συνήθης ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ τοῦ **μυρρίνη**.

μύρίνης (ἐξυπ. οἶνος [ῐ]), ὁ, γράφεται καὶ μυρρίνης, οἶνος γλυκὺς ἐν πολλῇ χρήσει παρὰ ταῖς Ρωμαίαις γυναιξί, Λατ. polio murrhina ἢ murrata, Δίφιλος ἐν «Ἀπολιπούσῃ» 1. 10, Αἰλ. Ποικίλ. Ἱστ. 12. 31· πιθανῶς οἶνος παρεσκευασμένος διὰ **μύρρας**, ἢ μᾶλλον διὰ **μύρου**, Meineke εἰς Στράττ. ἐν «Φοινίσσαις» 1, Φιλιππίδ. ἐν Ἀθήν. 17.

μύρινος, ὁ, θαλάσσιος ἰχθύς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 19, 5. διάφ. γραφ. **μαρῖνος**.

μῦριό-βοιος, ον, ὁ ἔχων ἀναριθμήτους βοῦς, Ἀνθ. Π. 9. 237.

μυριοβόλος, ον, = μυριαγωγός, μυριοφόρος, Θεοφάν. 578, 6, κλ.

μῦριό-γλωσσος, ον, ὁ ἔχων μυρίας γλώσσας, μυριόγλωσσα ἔθνη Σωφρόν. 3224Δ, κλ.

μῦριό-γνωμος, ον, ὁ ἔχων ἀναριθμήτους γνώμας, Θεόδ. Στουδ. 84Α.

μῦριό-γρᾰφος, ον, ὁ μυριάκις γεγραμμένος, Ἰω Γεωμ. Ὕμν. 4. 29.

μυριοδενδροφύτευτον, τό, τὸ ἔχον μυριάδας φυτῶν, **περιβόλιν** Αὐδ. κ. Ροδ. στ. 367, ἔκδ. Μαυρ.

μυριόδοντος, ον, = τῷ ἑπομ., Νεῖλος 1144C.

μῦριό-δους, **-όδοντος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἀναριθμήτους ὀδόντας, πρίων Ἐκκλ.· ὁ ἔχων πελωρίους ὀδόντας, ἐλέφας Ἀνθ. Π. 9. 285.

μῦριόεις, **εσσα**, **εν**, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **μυρίος**, Χρησμ. **Σιβ.** 1. 224.

μυριόζωοι ἀγέλαι, αἱ ἔχουσαι μυρία, ἀναρίθμητα ζῷα, Ἀστερ. Ἀμασ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 40, σ. 429.

μῦριό-καρπος, ον, ὁ ἔχων ἀναριθμήτους καρπούς, Σοφ. Ο. Κ. 676.

μῦριό-κεντρος, ον, ὁ ἔχων ἀναρίθμητα κέντρα, Κ. Μανασσ. Χρον. 3249.

μῦριο-κέφᾰλος, ον, = τῷ ἑπομ., τὸν .. μυριοκέφαλον δαίμονα φιλαργυρίας Ἰω. Κλίμακ. 924C.

μῦριό-κρανος, ον, ὁ ἔχων μυρίας κεφαλάς, κύνα Λέρνας Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν. 419.

μῦριό-κυκλος, ον, ὁ ἔχων μυρίους κύκλους, Γαζῆς.

μῦριο-κύμων [ῠ], **ονος**, ὁ, ἡ, ἔχων ἀναρίθμητα κύματα, Κ. Μανασσ. Χρον. 3742.

μῦρί-ολβος, ον, ἀπείρως πλούσιος, Εὐστ. Πονημ. 135. 64.

μυριό-λεκτος, ον, ὁ μυριάκις λεχθείς, πολυθρύλητος, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 17, πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 206, Ἀριστοτέλ. 2. 20.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μῡριο-μαθής, ές, ὁ μυρία μαθών, πολυμαθής, πολὺ πεπαιδευμένος, Κ. Μανασσ. Χρον. 5275.

μῡριο-μακαριότης, ητος, ἡ, ἄπειρος μακαριότης, εὐδαιμονία, Ἰω. Χρυσ. τ. 3, σ. 35, 26.

μῡριο-μακάριστος, ον, ὁ μυριάκις, ἀπείρως μακαριστός, λίαν μακάριος, Νείλου Ἐπιστ. 256, σ. 246B.

μυριό-μετροι ἀγέλαι, αἱ μετρούμεναι κατὰ μυριάδας, Μ. Ἀτταλ. σ. 151, 16, ἔκδ. Β.— Πρβλ. **μυριόζωοι**.

μυριό-μικτα πλήθη, πολύμικτα, Ἰω. Διάκον. ἐν βίῳ Ἰωσ. ὑμνογρ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 105, σ. 972.

μῡρι-όμμᾰτος, ον, ὁ ἔχων μυρία, ἀναρίθμητα ὄμματα, Ἀνέκδ. Παρισ. 4. 307.

μῡρι-όμορφος, ον, ὁ ἔχων ἀναριθμήτους μορφάς, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, κτλ., Ἀνθ. Π. 9. 525, 13: — **τὸ μυριόμορφον**, ὄνομα τοῦ φυτοῦ **ἀχιλλείου**, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθων) 4. 36.

μῡριό-μοχθος, ον, ὁ μυρία μοχθήσας, Ἀνθ. Πλαν. 91.

μῡριό-ναυς, αος, ὁ, ἡ, ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἀναριθμήτων νεῶν, μυρίοναυν ἄρην Ἀνθ. Π. 7. 237.

μῡριό-νεκρος, ον, ἐπὶ μάχης, καθ' ἣν ἔπεσον μυριάδες ἀνδρῶν, μάχη Ἰλιοντ. Ἀλέξ. 1· τάφος μυριόνεκρος, εἰς ὃν ἐτάφησαν ἀναρίθμητοι νεκροί, Κ. Μανασσ. Χρον. 1020.

μῡριό-νῑκος, ον, ὁ ἀναριθμήτους νίκας νικήσας, Κ. Μανασσ. Χρον. 3187.

μῡριονταδικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν ἀριθμὸν 10,000, Θέων εἰς Πτολεμ. σ. 23.

μῡριοντάκις, Ἐπίρρ., = **μυριάκις**, σχηματισθὲν κατὰ τὸ **ἑκατοντάκις**, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **μυριάκις**.

μῡριόνταρχος, ὁ, = **μυρίαρχος**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 314· [αὐτόθ. 994, τὸ **μυριόνταρχον** εἶναι ἐναντίον τοῦ μέτρου, ὅπερ ἀπαιτεῖ **μυριοταγόν**, **μυριάδαρχον**, ἢ παρόμοιόν τινα τύπον, ἴδε Blomf.].

μῡριόξιφος, ον, ἐπὶ μάχης, ἐν ᾗ ἐγένετο χρῆσις μυριάδων, ἀναριθμήτων ξιφῶν, Θεόδ. Διάκον. ἐκστρ. Κρήτ. 2, 116

μῡριο-παθής, ές, ὁ μυρία παθών, πολυπαθής, Βασίλ. Μέγ. τ. 2, σ. 237A, κλ.

μῡριόπαλαι [ᾰ], Ἐπίρρ., πρὸ ἀπείρου χρόνου, Εὐστ. 725. 40, ἔκ τινος κωμικοῦ ποιητοῦ, πιθ. τοῦ Ἀριστοφάνους, ὅστις (ἐν Ἱππ. 1156) ἔχει **τρισμυριόπαλαι**.

μυριοπλασιάζω, πολλαπλασιάζω, ἐπὶ 10,000, Παχώμ. ἐν Mingarelli Catal. Codd Nan. σ. 227.

μῡριο-πλάσιος [ᾰ], ον, τῷ ἑπομ. Π, μετὰ γεν., Ξεν. Οἰκ. 8, 22, Ἀριστ Ἠθ. Ν. 7. 6, 7. Ἐπίρρ. **-ίως**, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 62, 34, κλ.

μῡριο-πλάσιος, ον, γεν. **-ονος**, δέκα χιλιάδας φορὰς τόσος, Ἀρχιμήδ. (ϛ) **II**. ἀπείρως περισσότερος, ὡς συγκρ. μετὰ γεν., Κλεομήδ. σ. 98.

μῡριό-πλευρος, ον, ὁ μυρίων πλέθρων ἔχων ἔκτασιν, ὁ μεγάλης ἐκτάσεως, Διοδ. Ἀποσπ. 523. 80.

μῡριοπλῆθεια, ἡ, ἀριθμὸς ἄπειρος, Εὐστ. Πονημ. 346. 85.

μῡριο-πλῑθής, ές, ἀναρίθμητος, πολυπληθής, Εὐρ. Ι. Α. 572, Ἀναξανδρίδ. ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 9.

μῡριό-πλοκος, ον, πολύπλοκος, Θεόδ. Στουδ. 165C.

μῡριό-πους, ὁ, ἡ, **-πουν**, τό, ὁ ἔχων μυρίους πόδας, πολύπους, σκώληξ Νικ. Θ. 812, Τζέτζ. Ἰσ. 13, 561. **II**. ὁ ἔχων μυρίων ποδῶν μῆκος ἢ πλάτος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 2, 4.

μῡριο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων μυρία, ἀναρίθμητα πρόσωπα, ὄψεις ἢ σχήματα, μεταγεν.

μῡριό-πτερος, ον, ὁ ἔχων μυρία, ἀναρίθμητα πτερά, ἐπὶ πλήθους ἀκρίδων, Κ. Μανασσ. Χρον. 3761.

μῡρῐος, α, ον, ἀναρίθμητος, ἄπειρος, ἀτελεύτητος, κυρίως ἐπὶ ἀριθμῶν, καὶ συνήθως ἐν τῷ πληθ., ὡς κατὰ τὸ πλεῖστον παρ' Ὅμ.· ἀλλ' ὅμως οὐχὶ σπάνιον ἐν τῷ ἑνικῷ μετὰ περιληπτικῶν ὀνομάτων, **μυρίον** χέραδος Δ. Φ. 320· αἷμα Valck. εἰς Εὐρ Φοιν. 1480· χαλκὸς Πινδ. Ν. 10. 84· χρυσὸς Θεόκρ. 16, 22· ἐπιτεταμένον, μάλα **μυρίοι** Ὀδ. Ρ. 422., Τ. 78· πολλάκις **μυρίοι** Πλάτ. Θεαίτ. 175A· **μυρίαι** ἐπὶ **μυρίαις** ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 676B, πρβλ. Θεαίτ. 155C. **2**) παρὰ ποιηταῖς ὡσαύτως ὡς τὸ **παλύς**, ἐπὶ μεγέθους, ἄμετρος, ἄπειρος, **μυρίος** ὄγκος Ὀδ. Ο. 432· πένθος, ἄχος **μυρίον** Ἰλ. Σ. 88., Υ. 282· **μυρία** ἄλγεα, κἠ δέα Ἰλ., κτλ.· μ. κέλευθος, ἀτελεύτητος ὁδός, ταξείδιον, Πινδ. Ι. 4. 2· μ. μόχθος, ἄχθος, κτλ., Αἰσχύλ. Ἱκ. 541, Σοφ. Φ. 1168, κτλ.· — οὕτως ἐν τῇ Ἰωνικῇ πεζογραφίᾳ, **μυρίη** ὄψις, παντοειὴ θεάματα, Ἡρόδ. 2. 136· μ. κακότης 6. 67· θώυμα 2. 148· καὶ ἐνίοτε παρὰ Πλάτ., μ. πενία, διαφορότης, ἐρημία Ἀπολ. 23B, Φίληβ. 13A, Νόμ. 677E. **3**) ἐπὶ χρόνου, **μυρίος** χρόνος Πινδ. Ι. 5. 36, Σοφ. Ο. Κ. 397. 617· πρβλ. **μυριετής**. **4**) οὐδ. πληθ. **μυρία** ὡς ἐπίρρ., πολύ, ἀπαύστως, ἀμέτρως, μ. κλαίειν Ἀνθ. Π. 7. 374, πρβλ. 12. 169. **5**) ὡσαύτως δοτ., ὡς ἐπίρρ., **μυρίῳ** σοφώτερος, ἀπείρως σοφώτερος, Εὐρ. Ἀνδρ 701· **μυρίῳ** βέλτιον, μ. κάλλιον Πλάτ. Πολ. 520C, Τίμ. 33B· **μυρίῳ** διαφέρειν, ἀπείρως διαφέρειν, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 272C· οὕτω **μυρίον** διαφέρειν ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 166D **II**. ὡς ἀριθμητικὸν ἐπίθετον **μῡριοι**, αι, α, (προπαροξυτόνως) δεκακισχίλιοι, ὅπερ ἦν ὁ μέγιστος ἀριθμὸς ἐκφερόμενος ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ διὰ μιᾶς λέξεως· ἐπὶ ταὐτὸν τῇ σημασίᾳ ἀπαντᾷ πρῶτον ἐν Ἡσ. Ἔρ. κ. Ἡμ. 250, ἀκολούθως συχνάκις παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττ. πεζογράφοις. Ἐν ὀλίγαις τισὶ στρατιωτικαῖς φράσεσιν εὑρίσκομεν τὸν ἑνικὸν ἀριθμ., ἵππος **μυρίη**, δεκακισχίλιοι ἱππεῖς, Ἡρόδ. 1. 27., 7. 41· ἀσπὶς **μυρία** Ξεν. Ἀν. 1. 7, 10· πρβλ. **ἵππος**, **ἀσπίς**· — οἱ **Μύριοι**, οἱ δεκακισχίλιοι, ἐκκλησία ἢ συνέδριον τῶν Ἀρκάδων, Schneid. εἰς Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 38· οἱ **μύριοι** ἐν Μεγάλῃ πόλει Δημ. 344. 13. **III**. Ἐπίρρ. **μυρίως**, Ἐπιφάν., κτλ. — κατὰ τοὺς Γραμμ., **μυρίος** (παροξ.) σημαίνει ἄπειρον καὶ ἀόριστον ἀριθμόν, **μύριος** (προπαροξ.) ὡρισμένον ἀριθμόν, «μυρία, πολλά, ἀναρίθμητα· **μύρια** δὲ ὁ ἀριθμός» Σουίδ., πρβλ. Εὐστ. 907. 8, Δράκοντα 65, κτλ.· ἀλλ' ἡ διάκρισις αὕτη ὀλίγον τηρεῖται ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις. (Ἐπειδὴ δὲ ἡ πρώτη σημασία εἶναι ἡ τῆς ἀορίστου πληθύος οὐχὶ δὲ ἡ ἀριθμητική, φαίνεται ὅτι συγγενεύει πρὸς τὸ Λατ. mul-tus, καὶ πρὸς τὸ Κελτ. mohr, mawr, great, ἴδε Pott Et. Forsch. 2. σ. 221.)

μῡριό-στᾰχυς, υος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πολλούς, ἀναριθμήτους στάχυς, Γεώργ. Πισίδ. Ἑξαήμ. σ. 48C.

μῡριο-στημόριον, τό, τὸ δεκακισχιλιοστὸν μέρος, Ἀριστ. π. Δίαθ. 6, 6.

μῡριό-στολος, ον, συγκείμενος ἐξ ἀναριθμήτων πλοίων, Κ. Μανασσ. Χρον. 1229.

μῡριό-στομος, ον, ὁ μετὰ ἀναριθμήτων στομάτων, Θεόδωρ. Πρόδρ. σελ. 181.

μῡριοστός, ή, όν, ὁ δεκακισχιλιοστός, μέρος, μοῖρα Ἀριστοφ. Ἀυσ. 355, Θεσμ. 555· μ. ἔτος, πρὸ δεκακισχιλίων ἐτῶν, Πλάτ. Νόμ. 656E, Ἀριστ. Ρητ. 2. 10, 5· εἰς ἔτος μ. ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 4. 10, 6· **μυριάκις** μ. Ἀρχιμήδ. — Ἐπίρρ. **μυριοστῶς**, Θ Στουδ. 348D.

μῡριό-στροφος, ον, ὁ κατὰ μυρίους τρόπους στρεφόμενος, ἄστατος, Εὐστ. Πονημάτ. 216, 86.

μῡριοστύς, ύος, ἡ, μυριάς, σῶμα στρατιωτικὸν ἐκ δεκακισχιλίων ἀνδρῶν, Ξεν. Κύρ 6 3, 20.

μῡριο-σχῐδής, ές, ὁ εἰς πολλὰ σχιζόμενος, μυρίας ὑποδιαιρέσεις ἔχων, Εὐστ. Πονημάτ. 225. 96.

μῡριο-τευχής, ές, ὁ μετὰ μυρίων ἐνόπλων ἀνδρῶν, κώπη Εὐστ. Ι. Τ. 139.

μυριό-τεχνος, ον, ὁ μυρίας τέχνας ἐπιστάμενος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ψελλοῦ.

μῡριότης, ητος, ἡ, = **μυριάς**, Ἐθδ. (Σορ. Σολ. ΙΒ', 22)· πρβλ. Λοβ. Φρύνιχ. 662.

μῡριό-τῑμος, ον, μυριάκις τίμιος, πολύτιμος, Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 855E.

μῡριό-τοκος, ον, ὁ ἀποφέρων μυρίους τόκους, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 148, 25.

μῡριό-τρητος, ον, ὁ ἔχων ἀναριθμήτους ὀπάς, ἄγγεα μ., κηρῦθραι μελισσῶν, Φωκυλ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Νικήτ. Ἀλεξ. 146.

μῡριό-τροπος, ον, ἀπείρως ποικίλος, κατὰ μυρίους τρόπους γινόμενος Γρηγ. Νύσσ. 1, σ. 460B.— Ἐπίρρ. **μυριοτρόπως**, παρὰ τῷ αὐτ. τ. 2, σ. 13A.

μῡριο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων μυρίους (δεκασχιλίους), Γεώργ. Πισίδ. Ἑξαήμ. 1779.

μυριοϋπόστατος, ον, ὁ ἔχων μυρίας ὑποστάσεις, Γρηγόριος ἐν Matthaei Lect. Mosquens. τ. Π, σ. 25.

μῡρι-ώφθαλμος, ον, ὁ ἔχων ἀναριθμήτους ὀφθαλμούς, Εὐστ. 1504. 54.

μῡριό-φῡλος, ον, ὁ ἔχων ἀναριθμήτους φύλους, Θεμίστ. 270A.

μῡριο-φόρος, ον, ὁ φέρων φορτίον 10 χιλιάδ. μέτρων, εἰς θέλησιν ἐμπορικοῦ πλοίου μεγάλης χωρητικότητος, Θουκ. 7. 25, Κτησ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 45. 26, Φίλων 2. 514, Πολυδ. Α', 82., Δ', 165, καὶ παρ' ἑτέροις συγγραφεῦσι μνημονευομένοις ὑπὸ Λοβ. εἰς Φρύν. 662· — ὁ Λοβ. προτείνει **μυριάμφορος** (ὃ ἴδε)· ἀλλὰ τὰ Ἀντίγραφα ἀεί ποτε ἔχουσι τὸν τύπον **μυριοφόρος**, καὶ ὑπάρχουσιν ὡσαύτως οἱ ἰσοδύναμοι τύποι **μυριόφορτος** (ὃ ἴδε), καὶ **μυριαγωγός** (ὅπερ δὲν ἐπιδέχεται μεταβολήν τινα) ἐν Στράβ. 151, Φίλων 1. 333, Πολυδ. Α', 82 (ὅστις καλεῖ τὸν τύπον τοῦτον **ἑλκελῆ**).

μῡριό-φορτος, ον, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Π. 10. 23, Μανασσ. Χρον. 4887.

μῡριό-φυλλον, τό, ἔνυδρον φυτόν, πιθ. τὸ Myriophyllum spicatum, Διοσκ. 4. 115.

μυριό-φυλλος, ον, ὁ ἔχων ἀναρίθμητα φύλλα, μεταγεν.

μῡριό-φῡλος, ον, ὁ διαιρούμενος εἰς ἀναρίθμητα φῦλα, Ὀππ. Ἁλ. 1. 626.

μῡριο-φύτευτον βουνίν, τὸ ἔχον μυριάδας φυτῶν, Λυδ. καὶ Ῥοδ. σε. 1745, Ἐκδ. Μαυρ.

μῡριό-φωνος, ον, ὁ ἐκπέμπων μυρίας φωνάς, ὁ λαλῶν πολλὰς γλώσσας, Ἀνθ. Πλαν. 362.

μῡριο-χαύνη, ἡ, γυνὴ ἀπείρως χαύνη, μὲ ἄπειρα ἀνοίγματα,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἱππ. 1009G, Ἐρωτιαν. **μυριοχάνη**, Γαλην. **μυοχάνη**· πρβλ. Λοβ. Παραλ. 463.

μυριό-χειλος, ον, ὁ μυρία ἔχων χείλη, Σωφρ. 3224A.

μῡριό-χειρ, χειρος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μυρίας χεῖρας, Εὐστ. Πονημ. 211. 73.

μῡριό-χρους, ον, συνηρ. **-χρους, ουν,** ὁ ἔχων μυρία, πολλὰ χρώματα, Κ. Μανασσ. Χρον. 134.

μῡρί-πνοος, ον, συνηρ. **-πνους, ουν,** = **μυρόπνοος**.

μῡρίς, ίδος, ἡ, (μύρον) μυραδόχον ἀγγεῖον, Πολυδ. Ζ', 177· πρβλ. **μυρρίς**.

μύρισμα, τό, μύρον, ὡς τὸ **μύρωμα**, Πολυδ. Ζ', 177.

μῡρισμός, ὁ, χρῖσις διὰ μύρου, Ἀθήν. 547F, Ἑβδ. (Ἰουδὶθ Ιϛ', 6).

μῡριστικός, ή, όν, ὁ πρὸς τὸ μυρίσαι ἁρμόδιος, εὐώδης, Ἀέτ. 1, σ. 9b, 39.

μῡρι-ώνῡμος, ον, ὁ ἔχων ἀναρίθμητα ὀνόματα, Ἴσις Πλούτ. 2. 372E, Συλλ. Ἐπιγρ. 4713b, κ. ἀλλ.

μῡρι-ωπός, όν, (ὤψ) ὁ ἔχων ἀναριθμήτους ὀφθαλμούς, ἐπὶ τοῦ Ἄργου, Αἰσχύλ. Πρ. 569.

μυρίως, ἴδε **μύριος** III.

μύρκος, ον, λέξις παρὰ τοῖς Συρακοσίοις σημαίνουσα ἄφωνον βωβόν, Ἡσύχ.· ὡσαύτως **μυρικᾶς**, ὁ αὐτ.

μύρμαξ, ᾶκος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **μύρμηξ**.

μυρμηδών, ὁ, μυρμήκων φωλεά, «συνοικία τῶν μυρμήκων» Ἡσύχ.· ὡσαύτως Δωρ. = **μύρμηξ**, ὁ αὐτ.

μυρμηκ-άνθρωποι, οἱ, οἱ ἐκ μυρμήκων ἄνθρωποι, ἢ ἄνθρωποι ὡς μύρμηκες, κωμῳδία τοῦ Φερεκράτους, Ἀθήν. 220A.

μυρμήκειος, ον, ὅμοιος πρὸς μύρμηκα· ἴδε ἐν λέξ. **μυρμήκιον**.

μυρμηκιὰ ἢ **-ία,** ἡ, φωλεὰ μυρμήκων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 8, 27, Θεοφρ. π. Σημείων Ὑδάτ. κτλ. 1. 22· — μεταφορ., πλῆθος ἀνθρώπων, πυκνὸν ἀκροατήριον, ἐπὶ διδασκαλείου, Ἡσύχ.· μ. λόγων Εὐστ. Πονημ. 326. 18· μ. ἀγαθῶν αὐτόθι 194. 46.

II. μεταφορ., ᾠδῶν (κατὰ τὸν Fritzsche ἀντὶ ᾠγων) ἐκτραπέλους μυρμηκιὰς Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 1. 23, ἐπὶ τῆς ἀνοήτου αἰσήσεως κιθαριστοῦ ἢ ἀοιδοῦ, ὅστις ἀναβιβάζει καὶ καταβιβάζει τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἐν τῇ μουσικῇ κλίμακι καὶ κατὰ πάντα τρόπον ἀναμιγνύει τοὺς φθόγγους, ὥστε περιπλέκει αὐτοὺς ὡς τινα μυρμήκων φωλεάν· πρβλ. Meineke ἐν τόπῳ· ὁ Ἀριστοφ. καλεῖ τὰς τοιαύτας διακοσμήσεις τῆς ποιήσεως μύρμηκος ἀτραπούς, Θεσμ. 100.

III. ἐξάνθημα σαρκώδες ἐν τῇ παλάμῃ τῆς χειρὸς ἢ ἐν τῷ πέλματι τοῦ ποδὸς διαφέρον ἀπὸ τῆς ἀκροχορδόνος, ἥτις ἔχει στενὴν τὴν βάσιν καὶ νομίζει τις ὅτι κρέμαται ἐκ χορδῆς, ἐν ᾧ ἡ μυρμηκιὰ πλατεῖαν ἔχει τὴν βάσιν καὶ ἐξαπλοῦται ὑπὸ τὸ δέρμα· ὡσαύτως δὲ σημαίνει καὶ τὸν ἐξ αὐτῆς ἐρεθισμόν, ὅστις ὁμοίαν αἴσθησιν ἐμποιεῖ πρὸς τὰ δήγματα μυρμήκων καὶ πρὸς τὸν ἐξ αὐτῶν κνησμόν, Λατ. formicatio, Πολυδ. Δ', 195, πρβλ. Παῦλ. Αἰγ. 4. 15· — παρὰ Κέλσῳ 5, **μυρμήκια**, τά.

μυρμηκίας λίθος, ὁ, πολύτιμός τις λίθος, ἐφ' οὗ ὑπάρχουσιν ἐξογκώματα ὅμοια πρὸς μυρμηκιὰν (τὸ ἐξάνθημα), Πλίν. 37. 63.

μυρμηκίασις, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἡσύχ. ἐν λ. **νάρκη**.

μυρμηκιασμός, ὁ, ἡ ἔκφυσις μυρμηκιῶν, σαρκωδῶν ἐκφυμάτων, Γαλην.

μυρμηκιάω, πάσχω ἐκ μυρμηκιῶν ἢ ἐκφυμάτων, Ἑβδ. (Λευιτ. ΚΒ', 22).

μυρμηκίζω, αἰσθάνομαι ὡς νὰ περιπατῶσι μύρμηκες ἐπάνω μου, αἰσθάνομαι κνησμόν, φαγοῦραν, Γαλην. **II.** ἕρπω ὡς οἱ μύρμηκες, Εὐστ. Πονημάτ. 176. 42.

μυρμήκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **μύρμηξ**, Πλίν. 29. 29· **μυρμήκειον** ἐν Νικ. Θ. 747. **II.** ἕρα ἐν λέξ. **μυρμηκιά**.

μυρμηκίτης [ῑ], **ου,** ὁ, πολύτιμός τις λίθος ἐντὸς τοῦ ὁποίου φαίνονται πράγματά τινα ὡς μύρμηκες, Πλίν. 37. 72.

μυρμηκό-βιος, ον, ὁ διερχόμενος βίον μυρμήκων, διὰ τὸ τῆς διαίτης, ὡς εἰπεῖν, μυρμηκόβιον Εὐστ. 77. 3.

μυρμηκο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς μύρμηκας, Ἡσύχ.

μυρμηκο-λέων, οντος, ὁ, ὄνομα ζώου παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἰὼβ Δ', 11), ποικίλως ἑρμηνευόμενον, ἴδε Bochart Hierozoïc. 2, σελ. 813.

μυρμηκώδης, ες, = **μυρμηκοειδής**, Πλούτ. 2. 458C, 525E· ὡσαύτως πλήρης σαρκωδῶν ἐκφυμάτων, Μάρκελλ. Σιδήτης 97.

μυρμηκώεις, εσσα, εν, διάφ. γραφ. ἀντὶ **μυρμηκώδης** παρὰ Μαρκ. Σιδ., ἴδε **μυρμηκώδης**.

μύρμηξ, -ηκος, ὁ, πρῶτον ἐν Ἡσιόδ. Ἀποσπ. 22. 5., 37. 4 (πρβλ. **μύρμος**)· ὁ πτερωτὸς ἄρρην ἐκαλεῖτο νύμφη· — περὶ τῆς φράσεως μύρμηκος ἀτραποί, ἴδε ἐν λέξ. **μυρμηκιά**. **II.** ζῷόν τι ἁρπακτικὸν ἐν τῇ Ἰνδικῇ, πιθ. ἐκ τῶν λεοντοειδῶν, (πρβλ. **μυρμηκολέων**). Ἡρόδ. 3. 102· οἱ χρυσώρυχοι μ. Ξ-ράδ. 70· λέουσι τοῖς καλουμένοις μύρμηξιν ὁ αὐτ. 774, πρβ. Αἰλ. π. Ζ. 3. 4. **III.** βράχος κεκρυμμένος ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὕφαλος (πρβλ. **χοιράς**), Λυκόφρ. 878: μάλιστα ἐπὶ τῆς Θεσσαλικῆς ἀκτῆς τῆς μεταξὺ Σκιάθου καὶ Μαγνησίας, Ἡρόδ. 7. 183. **IV** εἶδός τι χειροκτίου πρὸς πυγμαχίαν cestus, ἔχοντος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας μετάλλινα καρφία σχηματίζοντα μυρμηκιάν οὕτως εἰπεῖν, Χριστοδ. Ἔκφρ. 224, πρβλ. Πολυδ. Γ', 150. (Ῥίζα τις ὁμοιάζουσα πρὸς τὸ mur ἁπαντᾷ ἐν τῇ Ζενδ. λέξει maoir-i, Ἀρχ. Σκανδ. maurr, Χυδ. Γερμ. mier-e (pis-mire), Σλαυικ. mrav-ij· εἶναι δύσκολον νὰ μὴ πιστεύῃ τις τὴν ταυτότητα τοῦ Λατ. formīc-a μετὰ τοῦ Ἑλλ. **μύρμηκ-ος**, ἂν καὶ ἡ ἐναλλαγὴ τῶν γραμμάτων f καὶ μ παρουσιάζει δυσκολίας).

Μυρμιδόνες, οἱ, πολεμικὸς λαὸς τῆς Θεσσαλίας, πρότερον δὲ τῆς Αἰγίνης, ὑπήκοοι τοῦ Πηλέως καὶ Ἀχιλλέως, Ὅμ.

μύρμος, ὁ, = **μύρμηξ** I, Λυκόφρ. 176. **II.** = **μύρμηξ** III, ὁ αὐτ. 890.

μυρμοτέττιξ, ὁ, μύρμηξ καὶ τέττιξ, μυρμοτεττίγων μῦθος, δηλ. ὁ τῶν μυρμήκων καὶ τῶν τεττίγων μῦθος, Τζέτζ. Ἴστ. 11, 137, κλ.

μῡρο-βάλᾶνος, ἡ, Λατ. glans unguentaria, ἀρωματικόν τι κάρυον, ἐξ οὗ τὸ βαλάνινον ἔλαιον, ὃ μετεχειρίζοντο οἱ μυρεψοί, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 10, 7, Διοσκ. 2. 148· πρβλ. **μυρεψικός**.

II. **μυροβάλανοι** ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλληνικῇ οἱ καρποὶ τοῦ φυτοῦ Phyllanthus emblica.

μῡρο-βάφής, ές, ἐμβεβαπτισμένος εἰς μεμυρωμένον ἔλαιον, Ὠρίμ. Ἀλ 235.

μῡρο-βλύτης, ου, ὁ, ὁ ἐξ οὗ ἀναβλύζει μύρον, Εὐστ. Πονημ. 290. 92., 350. 23· ὡσαύτως **-βλυτος, ον,** ὁ αὐτ. 166. 13· καὶ συχνάκις **-βλυτέω**, αὐτόθι 167· 61· — καὶ **-βλυσία**, ἡ, Φιλῆς σ. 236 Wernsd.· ἴδε Δουκαγγ. Γλωσσ. Λατ. ἐν λ. Manna.

μῡρο-βόστρῡχος, ον, ὁ ἔχων βοστρύχους μεμυρωμένους, Ἀνθ. Π. 5. 147.

μῡρο-βρεχής, ές, (βρέχω) βεβρεγμένος διὰ μύρου, κόμη Ἑβδ. Γ' Μακκ. Δ', 6)· προσέτι, **μυρόβροχος, ον,** Παλλάδ.

μῡροδέγμονα σκεύη, τὰ πρὸς ἐναπόθεσιν μύρων, μυροδόχα, Γερμ. Κωπλεως, Cod. Coisl. 278, fol. 109 r°.

μῡροδοτέω, ἀναδίδω, ἀναβλύζω μύρον, περὶ τῶν ἁγίων λειψάνων, Θεοφαν. 679, 8

μῡροδότης, ὁ, ὁ δίδων εἰς τὸν λαὸν τὸ μύρον, Εὐχολόγ. σ. 87, ἦτο δὲ ὁ μυροδότης ἐκκλησιαστικὸς διάκονος.

μῡρόδοτος, ὁ μύρον ἀναδίδων, **μυρόδοτος λάρναξ**, ἡ τοῦ Ἁγ. Δημητρίου ἐν Θεσσαλονίκῃ, Δουκάγγ.

μῡροδόχος, ον, ὁ δεχόμενος ἢ περιέχων μύρον, Ψευδο-Ἀθαν. IV, 908A.

μῡρόεις, εσσα, εν, μεμυρωμένος, βόστρυχος Ἀνθ. Π. 6. 234.

μῡρο-θήκη, ἡ, θήκη μύρου, Ἐτυμ. Μέγ. 55. 33, Ἐκκλ.· — ὑποκορ. **μῡροθήκιον**, τό, Κικ. π. Ἀττ. 2. 1, 1.

μῡρο-κομίστρια, γυνὴ κομίζουσα μύρα, μυροφόρος, Ἐκκλ.

μυρολογέω, ὡς καὶ νῦν, θρηνολογῶ, θρηνῳδῶ, ἐπὶ γυναικῶν αἵτινες θρηνῳδοῦσιν ἐπὶ τοῦ σώματος προσφιλοῦς νεκροῦ, Καλλ. καὶ Χρυσορ. 1443. 1670.

μυρολόγιον, τό, ὡς καὶ νῦν, Καλλιμ. καὶ Χρυσορ. 1693.

μῡρό-λωτος, ὁ, ἀρωματικός, εὐώδης λωτός, Φώτ.

μύρομαι, ἴδε ἐν λ. **μύρω**.

μύρον, [ῡ], τό, ὃ ἐκ φυτῶν καταρρέων εὐώδης χυμὸς καὶ χρησιμεύων εἰς κατασκευὴν εὐωδῶν ἐλαίων κτλ. (ἐτυμολογούμενον ἐκ τοῦ **μύρω** ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἢ κατὰ τὸν Ἀθήν. ἐκ τοῦ **μύρρα**, ἀλλ' ἡ λέξ. εἶναι πιθ. ξενικὴ τὴν ἀρχήν, πρβλ. Ἑβρ. mōr)· ἀκολούθως συνήθως πᾶν παρεσκευασμένον εὐῶδες ἔλαιον, βάλσαμον, Λατ. unguentum, Ἀρχίλ. 27, Ἡρόδ. 3. 22· κάκιστ' ἀπόλοιθ' ὁ πρῶτον ἐψήσας μύρον (πρβλ. **μυρεψός**) Ἀριστοφ. Λυσ. 946· μύρου ὄζειν ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 524· ἐν τῷ πλήθ., Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 12· (ὁ Ὅμ. ἔχει: ἔλαιον εὐῶδες, ῥοδόεν, τεθυωμένον)· μ. κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχέαι Πλάτ. Πολ. 398A· — ἀναμίγνυον αὐτὸ μετὰ τοῦ οἴνου, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 31· — παροιμ., μύρον ἐπὶ φακῇ, δηλ. τὸ δαπανᾶν πολύτιμόν τι εἰς εὐτελὲς πρᾶγμα, Κικ. πρὸς Ἀττ. 1. 19, 3, πρβλ. Στράττις ἐν «Φοινίσσαις» 1, καὶ αὐτόθι Meineke. — Μεγάλη ποικιλία αὐτῶν ἀπαριθμεῖται ἐν Διοσκ. 1. 52 κἑξ., Ἀθήν. XV. κεφ. 37-46. **2)** τόπος ἔνθα ἐπωλοῦντο τὰ μύρα, ἡ **τῶν μύρων ἀγορά**, τὰ μειράκια .. τὰν τῷ μύρῳ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1375· οἱ δ' ἐν τῷ μ. λαλεῖτε Φερεκρ. ἐν «Ἀγαθοῖς» 2· ἵσταται ἐν τῷ μ. Εὔπολ. ἐν «Πόλεσιν» 11· πρβλ. **μυραίνη** II 3, **ἰχθύς** II. **3)** μεταφ., πᾶν χαρίεν, ἀγαπητόν, θελκτικὸν πρᾶγμα, Ἀνθ. Π. 5. 90, πρβλ. Ἰακώβ. εἰς Ἀνθ. Π. 2. 2, σ. 285, A. Π. σ. 597.

μῡρο-πισσό-κηρος, ὁ ἀλοιφὴ ἐκ μύρου (εὐώδους ἐλαίου), πίσσης καὶ κηροῦ, Γαλην.

μῡρό-πνοος, ον, συνηρ. **-νους, -ουν,** ὁ πνέων εὐώδη μύρα, εὐωδιάζων, Πειθώ Ἀνθ. Π. 12. 95, πρβλ. 5. 16, κτλ.· ὡσαύτως **μυρίπνοος**, Ἀρχύτ. ὁ Ἀμφισσεὺς παρὰ Πλουτ. 2, 295A, Ἀνθ. Παλ. 9, 6, πρβλ. Λοβεκ. Φρύνιχ. σ. 665.

μῡρο-ποιός, ὁν, ὁ παρασκευάζων μεμυρωμένα ἔλαια, μυρεψός, Ἀνακρ 28.

μῡρο-πόλος, ον, περὶ τὰ μύρα ἀναστρεφόμενος, ἀσχολούμενος, Ἐτυμολ. Μέγ. 595. 31.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μῠροπωλεῖον, τό, ἴδε **μυροπώλιον**.

μῠρο-πωλέω, πωλῶ μύρα, Φερεκρ. ἐν «Ἰπνῷ» 1, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 651.

μῠρο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλητὴς μύρων ἢ εὐωλῶν ἐλαίων, μυρεψός, Λυσ. Ἀποσπ. 2, Ξεν. Συμπ. 2, 4, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀντείᾳ» 2.

μῠροπώλιον (ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. ἐνίοτε **-εῖον**), τό, κατάστημα ἔνθα πωλοῦνται μύρα, κατάστημα μυρεψοῦ, Λυσ. 170. 8, Δημ. 786. 8., 911. 13.

μῠρύπωλις, **-ιδος**, ἡ, θηλ. τοῦ **μυροπώλης**, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 841, Ἀνθ. Π. 5. 181.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 533.

μῠρό-πωλος, ον, κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμολόγον (545, 31) «ὁ τὰ μύρα πωλῶν».

μυρό-ροδον, τό, δένδρον ἐν Ἰνδικῇ, ὑψηλὸν ὥσπερ κέδρος ἢ κυπάρισσος, ἐξ οὗ ῥέει εὐῶδες ἔλαιον, Κτησ. Ἰνδ. 28, σ. 49, 33.

μῠρόρ-ραντος, ον, ἐρραντισμένος διὰ μύρου, Ἀνθ. Π. 5. 198.

μυρορ-ρόας, ὁ, μυροβλύτης, Ἰω. Σταυράκ. ἐν Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλιθ. τ. 10, σ. 219.

μῦρος, ὁ, Λατ. myrus, εἶδος θαλασσίας ἐγχέλυος, Ἀθήν. 312Ε· κατὰ τὸν Πλίν. 9. 23, τὸ ἄρρεν τῆς μυραίνης, πρβλ. **σμῦρος**.

μῠρο-στᾰγής, ές, ὁ στάζων ἐκ μύρων, Σουΐδ. ἐν λέξει ἀναδούμενος.

μῠρο-στᾰφῠλος, ον, ἄμπελος φέρουσα εὐώδη σταφύλια, «μοσχοστάφυλα», Γεωπ. 4. 9, ἐν τῷ ἐπιγραφῇ.

μῠρο-φεγγής, ές, ὁ φέγγων, λάμπων ἐκ μύρου, Ἀνθ. Π. 12. 83.

μῠρο-φόρος, ον, ὁ φέρων μύρα, Πολυδ. Γ', 119, Ἐκκλ.

μῠρο-χεύμων, ον, ὁ χέων μύρα, Εὐσταθ. Πονημάτ. 181. 24.

μῠρό-χριστος, ον, ὁ κεχρισμένος διὰ μύρου, Εὐρ. Κύκλ. 501.

μῠρό-χροος, ον, ὁ ἔχων μεμυρωμένην ἐπιδερμίδα, Ἀνθ. Π. 9. 570.

μῠρο-χῠσία, ἡ, ἡ ἐπίχυσις μύρων, Εὐστ. Πονημάτ. 171. 67.

μῠρόω, σπανιώτερος τύπος τοῦ **μυρίζω**, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1117, Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. 9Ε.

μύρρα, ἡ, ὁ εὐώδης χυμὸς τῆς Ἀραβικῆς μύρτου, Λατ. myrrha, murrha, Αἰολ. ἀντὶ **σμύρνα** (ὃ ἴδε), Σαπφὼ 18, ἔκδ. Neue, Ἀθήν. 688C.

μυρρῖν-άκανθος, ἡ ἀκανθώδης μύρτος, ruscus aculeatus, Γλωσσ.— ὡσαύτως **κεντρομυρρίνη** καὶ **ὀξυμυρρίνη**, Λακων. **μυρταλίς**. 2) **μυρρίς**, Διοσκ. Δ. 116 (ἐκ τῶν νόθων).

μυρρῐνάω, ἐπιθυμῶ στεφάνων ἢ κλάδων μυρσίνης, δι' ὧν ἐστεφανοῦντο οἱ ἄρχοντες, ὅθεν κωμικῶς ἀντὶ τοῦ **ἀρχοντιάω**, ἐπιθυμῶ ἀρχῆς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 857, Ἡσύχ.

μυρρίνη, ἡ, ἴδε **μυραίνη**.

μυρρίνης οἶνος, ἴδε **μυρίνης**.

μυρρῐνίτης, ὁ, = **μυρσινίτης**, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 31.

μύρρινος, η, ον, μεταγεν. Ἀττ. ἀντὶ **μύρσινος**.

Μυρρῑνοῦς, **-οῦντος**, ὁ, ὄνομα δήμου τῆς Ἀττικῆς, Στράβ. 309· — **Μυρρινούσιος**, ὁ, ὁ δημότης αὐτοῦ, Πλάτ.: θηλ. **Μυρρινοῦττα**, ἡ, Σωλ. Ἐπιγρ. 297: πρβλ. **Ῥαμνοῦς**.

μυρρῑνών, **-ῶνος**, ὁ, ἴδε **μυρσινών**.

μυρρίς, **-ίδος**, ἡ, φυτόν τι τῷ καυλῷ καὶ τοῖς φύλλοις ὅμοιον κωνείῳ, myrrhis odorata, Διοσκ. 4. 116· **μυρὶς** παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 9, 3.

μυρρίτης, ου, ὁ, (μύρρα) ὅμοιος πρὸς χυμὸν μύρτου, Πλίν. 37. 63.

Μυρσίλος, ου, ὁ, Ἑλληνικὸν ὄνομα τοῦ Κανδαύλου βασιλέως τῆς Λυδίας, Κανδαύλης, τὸν οἱ Ἕλληνες Μυρσίλον ὀνομάζουσι, τύραννος Σαρδίων Ἡρόδ. 1, 7: — **Μυρσιλῆιον**, Αἰολ. ἀντὶ **-εῖον**, τό, τὸ ἱερὸν αὐτοῦ, Ἀλκαῖ. 91 (ἐξ εἰκασίας τοῦ Seidler).

μυρσινᾶτος οἶνος, = **μυρσινίτης**, Ἀλέξ. Τραλλ. 7. 124.

μυρσῖν-έλαιον, τό, μυρσίνινον ἔλαιον, ἔλαιον μυρσίνης, Διοσκ. 1. 48.

μυρσίνη [ῑ], μεταγεν. Ἀττ. **μυρρίνη**, ἡ, «μυρτιά», Ἀρχίλ. 25, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 58· μυρσίνης στέφανος Πινδ. Ι. 8 (7). 147, Εὐρ. Ἄλκ. 172. **II**. κλάδος μυρσίνης, Ἡρόδ. 1. 132., 8. 99, κ. ἀλλ.· ἢ στέφανος ἐκ μυρσίνης, Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 25, Ἀριστ. Σφ. 861, Νεφ. 1364, κτλ.· πρβλ. **σκόλιον**. 2) μυιοσόβιον (μυαστῆρι) ἐκ κλάδου μυρσίνης, ἴδε Ἑρμηνευτὰς εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 59. 3) ἐν τῷ πληθ., ἡ ἀγορὰ τῶν ἐκ κλάδων μυρσίνης στεφάνων, ἐν ταῖς μ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 448· πρβλ. **μύραν** 2.

μυρσινῆιον, τό, ἄλσος μυρσινῶν, ἴδε ἐν λ. **μυρσινών**.

μυρσίνιος, α, ον, = **μύρρινος**, ἐκ μυρσίνης, Διοσκ. 1. 49.

μυρσῖνίτης οἶνος, ὁ, παρεσκευασμένος διὰ μυρσίνης, Διοσκ. 5. 37. **II**. μυρσ., ὁ, πολύτιμός τις λίθος, Πλίν. 37. 63.

μυρσῖνο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς μυρσίνην, Γμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 81. Ἐπίρρ. **-δῶς**, Γαλην.

μύρσῑνος, μεταγεν. Ἀττ. **μύρρινος**, η, ον, = **μύρτινος**, ὁ ἐκ μύρτου, Λατ. myrteus, Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 202 — ὡς οὐσιαστ., = **μύρτος**, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 3, 3. **II**. τὸ μύρρινον, τὸ κατώτερον μέρος τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου, Ἀριστοφ. Ἱππ. 964.

μυρσῑνών, ῶνος, ὁ, ἄλσος μυρσινῶν, Λατ. myrtetum, Ἀλκαῖ. 91, ἐξ εἰκασίας τοῦ Alirens (κοινῶς: **μυρσινῆιον**)· Ἀττ. **μυρρινών**, Ἀριστοφ. Βάτρ. 156· — **μυρσινεών**, ῶνος, ὁ, Ἀκύλ. ἐν Ζαχ. Α', 8.

μύρσος· «κόφινος ὦτα ἔχων, ὃς καὶ ἄρριχος» Ἡσύχ.· μ. ὠτώεντα Ποιητ. ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 595. 34. (Συγγενὲς τῷ **ὑρισσός**, **ὑρίσκος**, ἴδε ἐν λ. **ὑριχός** καὶ πρβλ. **νμ** Π. 5).

μυρτ-άκανθα, ἡ, = **μυρρινάκανθος**, Λουδεκ. Φρύνιχ. 111.

μυρταλίς, **-ίδος**, ἡ, «ἡ ὀξυμυρρίνη, ὡς Λάκωνες» Ἡσύχ.

μυρτάς, **-άδος**, ἡ, ὡς τὸ **μυρτίνη**, εἶδος ἀπιδιᾶς», Νικ. Θηρ. 513.

μυρτεών, **-ῶνος**, ὁ, (μύρτος) = **μυρρινών**, Γλωσσ.

μυρτία· «μυρσίνη, καὶ μυρτίς» Ἡσύχ., κοινῶς «μυρτιά».

μυρτῐδᾶνον, τό, φυτόν τι ὁμοιάζον πρὸς τὴν μύρταν, Ἱππ. 603. 38. **II**. ἐπίψυσις ἀνώμαλος καὶ ὀχθώδης περὶ τὸ τῆς μυρσίνης πρέμνον, Διοσκ. 1. 156, Γαλην. **III**. ὁ κάκκος τοῦ Περσικοῦ πεπέρεως, Ἱππ. 672. 15· ὡσαύτως, ἕτερός τις καρπὸς Περσικὸς ἢ Ἰνδικὸς ἐν χρήσει ἀντὶ πεπέρεως, Γαλην. τ. 19, σ. 106, 5.

μυρτίνη [ῑ], ἡ, εἶδος ἀπιδιᾶς ἢ ἐλαιοδένδρου, Νικ. Ἀλεξιφ. 88, ἴδε Σχολ.

μυρτῖνος, η, ον, ὁ ἐκ μύρτου κατεσκευασμένος, στέφανος Εὐβουλος ἐν «Στεφανοπώλισι» 4· πρβλ. **μύρτινος**.

μυρτῐς, **-ίδος**, ἡ, = **μύρτον**, Δίφιλος ἐν «Τελεσίᾳ» 1, Πολύδ. παρ' Ἀθην. 651D.

μυρτίτης [ῑ], ὁ, ὄνομα εἴδους τινὸς τιθυμάλλου («γαλατσίδας»), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 11, 9. 2) μ. **οἶνος**, = **μυρρινίτης**, Διοσκ. 5. 36.

μυρτο-μῑγής, ές, μεμιγμένος μετὰ κόκκων μυρσίνης, Γεωπ. 4. 4.

μύρτον, ου, τό, ὁ καρπὸς τῆς μύρτου, μυρσίνης, Λατ. myrtum, Ἀριστοφ. Ὄρν. 160, 1100, Πλάτ. Πολ. 372C, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδηλ. 3. 2) = **μυρσίνη**, Ἀρχίλ. 155. **II**. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Ἀριστοφ. Λυσ. 1034· ταὐτόσημον τῷ **νύμφη** ἢ **κλειτορίς**, Ῥοῦφας σελ. 32, Πολυδ. Β', 174, Ἡσύχ.· **μυρτόχειλα**, τά, καὶ **μυρτοχειλίδες**, αἱ, τὰ χείλη αὐτοῦ, αὐτόθι.

μυρτο-πέτᾰλον, τό, εἶδος φυτοῦ, τὸ ἄρρεν πολύγονον, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθοις) 4. 4, Πλίν. 27. 91.

μυρτοπώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν μύρτα, Ἐπιγραφ. Αἰγύπτου, Journ. d. Sav. Août 1879, σ. 474.

μῦρτος, ἡ, μυρσίνη, «μυρτιά», Λατιν. myrtus, Σιμων. 22, Σκόλ. παρ' Ἀθην. 695B, κτλ. **II**. κλάδος ἢ βλαστὸς μυρσίνης, Πινδ. Ι. 4 (3). 117· στέφανος μύρτων Ἀριστοφ. Βάτρ. 330.

μυρτοχειλίδες, αἱ, τὰ ἐκατέρωθεν τοῦ μύρτου, δηλ. τῆς κλειτορίδος τοῦ γυναικείου αἰδοίου χείλη, τὰ ἄλλως κρημνοὶ ἢ πτερυγώματα λεγόμενα, Πολυδ. Β', 174.

μύρτων, **-ωνος**, ὁ, σκωπτικὸν ὄνομα θηλυδρίου, Λουκ. Ἀλεξιφ. 12.

μῠρω [Ῡ], Ἐπικ. ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ῥίω, στάζω, **δάκρυσι μῦρον**, ἐπὶ ὀϊστῶν, «ἔρρεον δὲ καὶ ἔσταζον, καὶ 'δάκρυσι μύρον' ἀντὶ τοῦ μύρεσθαι ἐποίουν τοὺς τῶν ἀναιρεθέντων οἰκείους, ὡς κεχρισμένων τῶν βελῶν ὄντων θανασίμῳ φαρμάκῳ» (Τζέτζ.), Ἡσιοδ. Ἀσπ. Ἡρ. 132. **II**. ἀλλαχοῦ ἀεὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ **μύρομαι**, χύνω δάκρυα, κλαίω, πολλὲς δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι μύροντο· Ἰλ. Τ. 6· κλαίοντέ τε μυρομένω τε Χ. 427· γοάσσά τε μυρομένη τε Ζ. 373, Ὀδ. Τ. 119· ἕλεον μύρετο Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 204· — ὡσαύτως ἐπὶ ποταμοῦ, ῥέω, χύνομαι, ῥεῖθροισι .. μύρεται Σίνις Λυκόρρ. 982, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 371· αἵματί οἱ θάλαμοί τε καὶ ἔρκεα πάντα δόμοιο μύρεσθαι δόκεον ὁ αὐτ. ἐν Δ. 666. 2) μετ' αἰτ., θρηνῶ τινα, ὀδύρομαι, Βίων Ι. 68, Μόσχ. 3. 74 καὶ 91 (ἔνθ' ἀπαντᾷ ὁ ἀόρ. **μύρατο**). — Μεταγεν. συγγραφεῖς ἀντ' αὐτοῦ χρῶνται τῷ **μῡρολογέω**, (νεώτ. Ἑλλ. **μυριολογῶ**), καὶ **μῡρῳδέω** (κατὰ τὸ θρηνῳδέω), ἴδε σημ. Κυριᾶ εἰς Ἡλιόδ. τ. 2. σελ. 169.

μῡρώδης, ες, ὅμοιος πρὸς μύρον, Σχόλ. εἰς Λουκ. Λεξιφ. 8.

μύρωμα [ῡ], τό, χρησιμεῦον πρὸς μύρωσιν, Ἀλκαῖ. παρ' Εὐστ. 1295, 20, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1117.

μύρωσις, εως, ἡ, τὸ ἀλείφειν διὰ μύρου, Ἱππ. Προρρητ. 69, 24, διάφ. γραφ. ἀντὶ **μώρωσις**, ἴδε τὴν λέξιν.

μῦς, ὁ (ἴδε καὶ ἐπὶ τοῦ θήλεος, Φιλήμ. ἐν Ἀδηλ. 32), γεν. **μυός**, αἰτ. **μῦν**, κλητ. **μῦ**, Ἀνθ. Π. 11. 391· — «ποντικός, ποντίκι», Mus musculus Λατ., ἐν Βατραχομυομαχ. 172· μ. ἀρουραῖος, κυριολεκτικῶς, ὁ μῦς τῶν ἀγρῶν, ἀλλὰ πιθ. ὁ Cricetus vulgaris, Ἡρόδ. 2. 141, πρβλ. **μυγαλῆ**· παροιμ. **μῦς πίττης γεύεται**, ἐπὶ τοῦ δελεασθέντος ἔκ τινος φαινομένου καλοῦ καὶ αἴφνης εὑρίσκοντος ἑαυτὸν ἐν δυσχερείαις ἀδιεξόδοις, Δημ. 1215. 10· ὡς **μῦς** .. **γεύμεθα πίσσας** Θεόκρ. 14. 51· **μῦς λευκός**, αἰσχρός, λάγνος, ἀκόλαστος ἄνθρωπος, Φιλήμ. ἔνθ' ἀνωτ. **II**. εἶδος ὀστρακοδέρμου, «μύδι», Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 25, Φιλύλλιος ἐν «Πάλλαι» 1, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 13, κ. ἀλλ., πρβλ. **μύαξ**, **μυτάκη**. **III**. εἶδος μεγάλης φαλαίνης, Λατ. musculus, Ἀριστ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 12. 5. **IV.** μῦς τοῦ σώματος, μυών, Λατ. musculus, Ἱππ. Ἀφ. 1259, Θεόκρ. 22. 48, καὶ Ἰατρ. (Πρβλ. Σανσκρ. mûsh-as, mûsh-akas, mûsh-ikas· Λατιν. mus, musculus, mus-cipula· mûs (maus, mouse)· — ἡ ῥίζα φαίνεται εὑρισκομένη ἐν τῷ Σανσκρ. mush, mush-nâmi (furor, κλέπτω)· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὑπάρχει ἑτέρα ῥίζα ἀρχομένη διὰ τοῦ s, πρβλ. σμῦς (Ἡσύχ.), σμίνθος, Σμινθεύς).

μύσαγμα, τό, (μυσάττομαι) = **μύσος**, Αἰσχύλ. Ἱκ. 995.

μυσάζω, (μύσος) = **μυσάττομαι**, Ἀκύλας ἐν Παλ. Διαθ.

μυσακτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ μυσάττεσθαι, Ὀρειβάσ. σ. 183 Mai.

Μυσάναξ, ὁ, ἄναξ τῶν Μυσῶν (γραπτέον **Μοινάναξ**, δηλ. ἄναξ τῶν Μοισῶν, τῶν Βουλγάρων), Ἐφραὶμ σ', 9096. Ἐν τῷ αὐτῷ στιχοπλόκῳ εὑρηνται καὶ τὰ **Μυσάρχης**, **Μυσαρχηγέτης**, ἀντὶ **Μοισ-**

μυσᾰρία, ἡ, βδελυγμία, Ἀρέθας εἰς Ἀποκάλυψ. σ. 326.

μυσαρό-γλωσσος, **ον**, ὁ ἔχων μυσαρὰν γλῶσσαν, διάφ. γραφ. ἀντὶ **μιαρόγλωσσος**, Ἀνθ. Π. 7. 377, 2.

μυσᾰρο-ποιία, ἡ, μυσαρὰ διαγωγή, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. σ. 120.

μυσᾰρός, **ά**, **όν**, (μύσος) ἀκάθαρτος, ῥυπαρός, ἐντεῦθεν ὡς τὸ Λατ. impurus, βδελυκτός, σχεδὸν ὡς τὸ **μιαρός**, Εὐρ. Ὀρέστ. 1624, κτλ.· τὸ μ., βδέλυγμα, Ἡρόδ. 2. 37. **2)** ἐπὶ προσώπων, βδελυρός, μιαρός, Εὐρ. Μήδ. 1393, Ἡλ. 1350, Ἀριστοφ. Λυσ. 340. Ἐπίρρ. **-ρῶς**, Εὐσ., κτλ.

μυσᾰρότης, **ητος**, ὁ, = **μυσαρία**, Φωτ. Ἐπιστ. σ. 48. 30. κλ.

μυσ-άρχης, **ου**, ὁ, (μύσος) ὁ πρωταίτιος ἢ αὐτουργὸς μυσαρᾶς τινος πράξεως, Ἐβδ. (Β' Μακκ. Ε', 24).

μυσᾰρ-ώνυμος, **ον**, ὁ ἔχων μυσαρὸν ὄνομα, Μανασσ. Χρον. 4382.

μυσᾰρ-ωπός, **όν**, ὁ ἔχων μυσαρὰν ὄψιν, Μανέθων 4. 316.

μυσάττομαι; μέλλ. **μυσαχθήσομαι** Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 11. 3· ἀόρ. **ἐμυσάχθην** Θεμίστ. 19, 226, ὑποτ. **μυσαχθῇς** Λουκ. Ἐνύπν. 8, μετοχ. **μυσαχθεὶς** Εὐρ. Μήδ. 1149, Λουκ. Δὶς Κατ. 21: ἀποθ.: (μύσος). Βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι, σικχαίνομαι, μετ' αἰτιατ., Ἱππ. 477. 25, Εὐρ. Μήδ. ἔνθ' ἀνωτ., Ξεν. Κύρ. 1. 3, 5· ἐπί τινι Λουκ. Προμ. 4.— Τὸ ἐνεργ. **μυσάττω** μόνον παρ' Ἡσυχ., παρὰ δὲ Ἀκύλᾳ (Α' Βασιλ. ΚΕ', 26) **μυσάζω**.

μυσαχθής, **ές**, ποιητ. ἀντὶ **μυσαρός**, Νικ. Θ. 361, Ἀνθ. Π. 9. 253.

μυσαχνή (ἢ **μυσάχνη**), ἡ, (μύσος) πόρνη, ὡς τὸ **μισήτη**, Ἀρχίλ. 173.

μυσερός, **ά**, **όν**, μεταγεν. τύπος τοῦ **μυσαρός**, Μανέθων 4. 269, Ἐτυμ. Μέγ. 535. 32.

μυσητός, **ή**, **όν**, (μύσος) = **μυσαρός**, Γλωσσ.

μυσιάω, (μύζω) πνευστιῶ, ἰδίως ἐπὶ τῶν λαιμάργως ἐσθιόντων, Κορνοῦτ. π. Θεῶν Φύσ. 28· ἀναπνέω ἰσχυρῶς, Ἡσύχ.

μυσίσδω, Λακων. ἀντὶ **μυθίζω**, Ἀριστοφ. Λυσ. 94. 1076· ἀόρ. **μυσῖξαι** αὐτόθι 981.

μυσικαρφή, (μύω) ἐπίρρ., μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους, Κρατῖν. ἐν «Ὧραις» 12, ἀλλ' ἴδε Meineke.— Καθ' Ἡσύχ.: «οἱ μὲν ἀνέγνωσαν ὡς ἀκονιτί, καὶ φασιν ὅτι τὸ μεμυκότως καὶ ξηρῶς ποιεῖν (γελᾶν) οὕτω λέγουσιν· κατὰ δὲ Φώτ.: «τὸ μεμυκότως καὶ ξηρῶς, μὴ ἐκ φανεροῦ γελᾶν».

Μύσιος [ῠ], **α**, **ον**, ὁ ἐκ Μυσίας· τὸ **Μύσιον** (ἐξυπ. θρήνημα) Αἰσχύλ. Πέρσ. 1054· πρβλ. **Κίσσιος**.

μύσις [ῠ], **εως**, ἡ, (μύω) τὸ κλείειν τὰ χείλη, τοὺς ὀφθαλμούς, κτλ., Ἐκκλ.· ἐπὶ τῆς μήτρας, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 1. **II.** (ἐκ τοῦ παθ.), τὸ νὰ εἶναί τις κεκλεισμένος, ἔμφραξις, ἐπὶ τῶν πόρων, τῶν ἐντοσθίων, κτλ. Ἰατρ.

μυσκέλενδρον, τό, τὸ τοῦ μυὸς ἀποπάτημα, μυόχοδον, Φώτιος, Μοῖρ. σ. 264, Πολυδ. Ε', 31, Ἡσύχ.

μῦσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **μῦς**, ἀντὶ **μυῖσκος**, Ἀρκάδ. 50. 15.

μύσος, τό, ἀκαθαρσία σώματος καὶ ψυχῆς: μεταφ., βδέλυγμα, Λατ. piaculum, ὡς τὸ **μίασμα**, Τραγ., ὡς Αἰσχύλ. Χο. 650, 839, Σοφ. Ο. Τ. 138, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1155· ὡσαύτως παρ' Ἱππ. 303. 39, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, ὡς Σχολ. Λουκ. εἰς Δία Τραγῳδ. 8. [Ἐνίοτε φέρεται προπερισπωμένως **μῦσος**, ἀλλ' ἡμαρτημένως, διότι τὸ υ εἶναι ἀείποτε βραχύ, Δράκων 65. 15, Ἐτυμ. Μέγ. 588. 52· ἴσως τὸ σφάλμα προέκυψεν ἐκ τοῦ **μῖσος**.]

μῦσός, **ή**, **όν**, = **μυσαρός**, Ἡσύχ.

Μῦσός, ὁ, κάτοικος τῆς Μυσίας, Αἰσχύλ. Πέρσ. 52, κτλ.· ὑπάρχουσι παροιμίαι λαβοῦσαι τὴν ἀρχὴν ἐκ τοῦ μαλθακοῦ καὶ ἐκτεθηλυμμένου αὐτῶν χαρακτῆρος, ὡς Μυσῶν λεία, ὅ ἐστιν ἐκτεθειμένος εἰς πάντας, ἐπὶ παντὸς ὅ,τι δύναται νὰ λαφυραγωθῇ ἀτιμωρητί, Δημ. 248. 23, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 12, 20· ὁ Μυσῶν ἔσχατος, τελευταῖος τῶν ἀνθρώπων, Μάγνης ἐν «Ποαστρίᾳ» 1, πρβλ. Φιλήμ. ἐν «Σικελικῷ» 3, Μένανδρ ἐν «Ἀνδραγύνῳ» 7· τῶν λεγομένων Μ. ὁ ἔσχατος Πλάτ. Θεαίτ. 209Β· Mysorum ultimus παρὰ Κικ. Flacc. 27.

μυσ-πολέω, (μῦς) περιτρέχω ὡς μῦς, Ἀριστοφ. Σφ. 140, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, **μυστιπολεύω**.

μύσσομαι, μέσ., ἀπομύττομαι, ἐκβάλλω τὴν μύξαν μου, μύσσονται δὲ οὐδὲν Ἱππ. 369. 13·— τὸ ἐνεργ. μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ., ἀλλ' εὑρηται μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις **ἀπο-**, **προ-μύττω**. — (Ἐκ √ΜΥΚ, πρβλ. **μυκ-τήρ**, **μύξ-α**, **ἀπο-μύξ-ασθαι**)· Σανσκρ. muk, muñk-âmi (adjicio), Λατ. mung-o, e-mung-o, muc-us, muc-edo.)

μυσταγωγέω, μετ' αἰτ. προσώπ., ὡς τὸ **μυέω**, εἰσάγω εἰς τὰ μυστήρια, τινά τι Ψευδο-Δουκ. Φιλόπατρ. 22· ἀντίθετ. τῷ **μυεῖσθαι**, Πλουτ. 2. 975Ε· γίνομαι δδηγός τινος, ὡς τὸ **ξεναγωγέω**, Στράβ. 812· — παρ' Ἐκκλ., τελῶ τὴν θείαν μυσταγωγίαν, ἢ βαπτίζω, Ἀθαν. Ι. 276C, Σωζομ. 1569Β.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 118.

μυστᾰγώγημα, τό, μύησις εἰς τὰ μυστήρια, Θ. Στουδ.· καθόλου, διδασκαλία, παιδεία, Εὐμάθ. 134.

μυστᾰγωγία, ἡ, μύησις εἰς τὰ μυστήρια, Πλουτ. Ἀλκιβ. 34. **II.** μύησις εἰς τὰ ἄχραντα μυστήρια, Εὐσέβ. Π. 65Α, Κύριλλ. Ἱερ. 1076Α· μυσταγωγία τοῦ βαπτίσματος Δίδυμ. Ἀλ. 304Β.

μυστᾰγωγικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς μύησιν, Κύριλλ. Ἱερ. 227.

μυστᾰγωγός, **όν**, (μύστης, ἄγω) ὁ εἰσάγων ἢ μυῶν εἰς τὰ μυστήρια, Πλουτ. Ἀλκιβ. 34, κτλ., ἴδε Λοβεκ. Ἀγλαόφ. σ. 29. **2)** καθόλου, διδάσκαλος, ὁδηγός, βίου Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 18, πρβλ. Ἱμέρ. 15. 3. **3)** ἐν Σικελίᾳ = **περιηγητής**, ὁδηγός, ἐξηγητής, «cicerone», ἰδίως τῶν ναῶν, Κικ. Verr. 4. 59. **4)** παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς = **ἱερεύς**, Μένανδρ. Προτίκτωρ 329, 21, ἔκδ. Βόννης.

μυστάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **μύσταξ**, Μοσχόπ. περὶ Σχεδ. σ. 140 ἐν τέλ.

Μυστάκων, **ωνος**, ὁ, ἐπώνυμον Ἰωάννου τινὸς ἔχοντος μέγαν μύστακα, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν Μουστάκας, Θεοφυλ. Ἱστ. Μαυρ. σ. 19, κτλ.

μυστάλμης, **ου**, ὁ, ὁ ἐκ τῶν εὐτελεστάτων ζῶν, Εὐστάθ. 1507, 2, ἔνθα **μυσάλμης**.

μύσταξ, **ακος**, ὁ, Δωρ. καὶ Λακων. ἀντὶ **μάσταξ** III, καὶ ἀείποτε ἀρσ., ἐν ᾧ τὸ **μάσταξ** εἶναι θηλ.: — τὸ ἄνω χεῖλος, αἱ ἐπ' αὐτοῦ τρίχες, τὸ «μουστάκι», Στράττις ἐν Ἀδηλ. 6 (ἔνθα ἴδε Meineke), Θεόκρ. 14. 4· ἐν Σπάρτῃ οἱ ἔφοροι εἰς τὴν ἀρχὴν εἰσιόντες, προεκήρυττον εἰς τοὺς πολίτας: κείρεσθαι τὸν μύστακα καὶ προσέχειν (ἢ πείθεσθαι) τοῖς νόμοις, Ἀριστοφ. Ἀποσπάσ. 496, Πλούτ. 2. 550Β· ἴδε Müller Dor. 3. 7. § 7.— Πρβλ. **βύσταξ**.

μυστ-άρχης, **ου**, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν μυστῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 3662. 3., 3083. 10. Ἐπίρρ. **μυσταρχικῶς**, ὡς **μυστάρχης**, κατὰ τρόπον μυστηριώδη Ἡλιόδ. π. Χρυσοπ. 55. 59.

μυστηριάζω, εἰσάγω τινὰ εἰς τὰ μυστήρια, μυῶ, Φώτ., Εὐστ. Πονημάτ. 91. 29, κτλ.

μυστηριακός, **ή**, **όν**, = **μυστηρικός**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 27.

μυστηρι-άρχης, **ου**, ὁ, = **μυστάρχης**, Συλλ. Ἐπιγρ. 3666. 5.

μυστηριασμός, ὁ, ἡ εἰς τὰ μυστήρια εἰσαγωγή, μύησις, Εὐστ. 1854. 46, κτλ.

μυστηρικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ μυστήρια, μυστηριακός, Ἀριστοφ. Ἀχ. 747.

μυστήριον, τό, (μύστης, μυέω) μυστικὴ, ἀπόκρυφος διδασκαλία· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθ., τὰ μ., θρησκευτικαί τινες ἱεροτελεστίαι, πρῶτον ἐν Ἡρόδ. 2. 51 ἐπὶ τῶν τελετῶν τῶν Καβείρων ἐν Σαμοθρᾴκῃ. Τὰ περιφημότατα μυστήρια ἦσαν τὰ τῆς Δήμητρος ἐν Ἐλευσῖνι, πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἀποσπ. 393· τὰ μεγάλα (ἴδε ἐν λ. **μυέω**) κατὰ τὸν Βοηδρομιῶνα· τὰ δὲ μικρὰ τὸν Ἀνθεστηριῶνα· ἀλλὰ μυστήρια ἐτελοῦντο ἐν πάσῃ ὁπωσοῦν μεγάλῃ πόλει τῆς Ἑλλάδος, Λοβ. Ἀγλαόφ. 43. Ἐν τῷ συγγράμματι τούτῳ ὁ Λοβέκ. ἀντικρούει τὴν κοινῶς ἐπικρατοῦσαν γνώμην ὅτι τὰ μυστήρια ἦσαν ἀποκαλύψεις σπουδαίων τινῶν καὶ βαθειῶν θρησκευτικῶν ἀποκρύφων ἀληθειῶν. Ἀληθῶς ἦσαν ταῦτα πάντοτε μυστικά· ἀλλὰ πᾶς Ἕλλην ἄνευ διακρίσεως τάξεως καὶ παιδείας, ἴσως δὲ καὶ δοῦλος (σ. 19), ἠδύνατο νὰ μυηθῇ, κατὰ δὲ τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους ἔτι καὶ ξένοι (σ. 20). Πιθανῶς τὰ μυστήρια ἦσαν παραστάσεις σκηνικαὶ τῶν θρησκευτικῶν μύθων ὅμοιαι πρὸς τὰ θρησκευτικὰ «μυστήρια» κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα ἐν Εὐρώπῃ.—Φράσεις: μ. ποιεῖν Ἀνδοκ. 2. 34, Λυσ. 143, 34· μ. ἐρεῖν Ἀνδοκ. ἔνθ' ἀνωτ.— Πρβλ. **μυέω**, **μύστης**, **μυσταγωγός**. **2)** πᾶν ἀπόκρυφον πρᾶγμα, «μυστικόν», Πλάτ. Θεαίτ. 156Α· μυστήριόν σου μὴ κατείπῃς τῷ φίλῳ Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 168· σεμνὰ τῆς σῆς παρθένου μ. Σοφ. Ἀποσπ. 493. **3)** ἐπὶ τῶν χρησιμευόντων ἐν ταῖς τελεταῖς τῶν μυστηρίων πραγμάτων, σεμνὰ στεμμάτων μυστήρια Εὐρ. Ἱκέτ. 470· ἰδίως ἱματισμοὶ καὶ ἄλλα πράγματα, ἅτινα ἐκομίζοντο εἰς τὴν Ἐλευσῖνα κατὰ τὴν τέλεσιν τῶν μυστηρίων, ὄνος ἄγων μυστήρια, παροιμ. ἐπὶ κτήνους φέροντος βαρύτερον τοῦ δέοντος φορτίου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 159. **4)** ἀκολούθως πᾶσα ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια ἀπαιτοῦσα διδασκαλίαν, Λοβεκ. Ἀγλαόφ. 127 κεξ. **5)** ἐν τῇ Κ. Δ., θεῖον μυστήριον, τὸ ὑπὲρ τὴν ἀνθρωπίνην κατάληψιν, τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν οὐρανῶν Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 11· λαλεῖν μυστήρια Α' Ἐπιστ. πρ. Κορ. ιδ', 2· τὸ μυστ. τῆς ἀνομίας, μυστηριώδης, ἀκατάληπτος ἀνομία, Β' πρ. Θεσσαλ. β', 7, πρβλ. κακίας μ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 24, 1· — ἰδίως περὶ αὐτοῦ τοῦ εὐαγγελίου ἢ μερῶν αὐτοῦ, τὸ μ. τοῦ εὐαγγελίου πρὸς Ἐφεσ. ς', 19, πρβλ. γ', 9, πρ. Κολοσ. α', 26, κ. ἀλλ. **II.** φάρμακόν τι διὰ τὸν βῆχα, Ἀλέξ. Τραλλ. 5. 248. **III.** Διονύσιος ὁ τύραννος ἐκάλει τὰς τῶν μυῶν ὀπὰς ἢ φωλεὰς **μυστήρια** (μῦς, τηρεῖν), Ἀθήν. 98D.

μυστηρίς, -ίδος, ἡ, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **μυστηρικός,** Ἀνθ. Π. 7. 9.

μυστηριώδης, ες, ὅμοιος πρὸς μυστήριον, **μυστηριώδης,** ὡς καὶ νῦν, Πλούτ. 2. 996B.

μυστηριωδία, ἡ, τὸ μυστηριῶδες, ἡ μυστικότης, Σχόλ. εἰς Λουκ. Λεξιφάν. 7.

μυστηριῶτις, ιδος, ἡ, ἡ ἀνήκουσα ἢ ἁρμόζουσα εἰς τὰ μυστήρια· μ. σπονδή, ἀνακωχὴ κατὰ τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια, Αἰσχίν. 45. 38., 46. 25· μ. τελεταί Ἀλκίφρ. 2. 3, 16· ὧραι Φιλόστρ. 191, κτλ.

μύστης, ου, ὁ, (μυέω) ὁ μεμυημένος, Σιμων. (;) 180· τὰ μυστῶν ὄργι' ἠύτύχησ' ἰδών Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 613· μετὰ γεν., Διὸς Ἰδαίου μύστης ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 475. 10, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 390· μύστην σῶν θέτο παννυχίδων Ἀνθ. Π. 6. 162 — ὡσαύτως ὡς ἐπίθ., μύσταισι χοροῖς Ἀριστοφ. Βάτρ. 370· μ. λύχνος Ἀνθ. Π. 7. 219· — Ἡ διαίρεσις τῶν μυουμένων εἰς τρεῖς ἢ πλείονας τάξεις ἢ βαθμοὺς μέχρι τοῦ τῶν **ἐποπτῶν** εἶναί πως ἀμφίβολος, πρβλ. ἑρμην. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 745, Λοβεκ. Ἀγλαοφ. 31 κἑξ., 128· **μύσται** καὶ **ἐπόπται** μνημονεύονται ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 71b. 5. **2)** ἐπώνυμον τοῦ Διονύσου, πλησίον δὲ ἄλλο ἐστὶν ἱερὸν Διονύσου Μύστου Παυσ. 8. 54, 5· τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀρτεμίδωρ. 2. 70, ἐν τέλ.

μυστικός, ή, όν, ἀπόκρυφος, «μυστικός», ἰδίως μυστηριώδης, ἔχων σχέσιν πρὸς τὰ **μυστήρια,** τέλος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 384· μ. Ἴακχος, τὸ μυστηριῶδες ἆσμα τοῦ Ἰάκχου, Ἡρόδ. 8. 65· αὖρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη Ἀριστοφ. Βάτρ. 314· τὰ μ., τὰ μυστήρια, Θουκ. 6. 28, 60· **οἱ μυστικοί,** = **μύσται,** Στράβ. 806· — παρὰ μεταγεν., καθόλου ἐπὶ πάσης τέχνης ἀπαιτούσης διδασκαλίαν, Λοβεκ. Ἀγλαόφ. 128 κἑξ. Τὰ χοιρία μ. ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 747, ἦσαν πιθανῶς ἄθλια, ἰσχν. χοιρίδια, οἷα οἱ μύσται συνείθιζον νὰ προσφέρωσι, Λοβ. ἔνθ' ἀνωτ., σ. 85· πρβλ. μέγαρον ΙΙΙ. Ἐπίρρ. **-κῶς,** Πολυδ. Η', 123· Συγκρ. **-ώτερον,** Κικ. πρὸς Ἀττ. 6. 4.

μυστικοτρόπως· διὰ μυστικοῦ, μυστηριώδους τρόπου, Γρηγ. Ναζιανζ. Cod. Par. 1277, fol. 228 r°, Νικόλ. Κερκύρας ἐν Κερκυραϊκ. Ἀνεκδ. ἔ. Λ. σ. 36, στ. 176.

μυστιλάομαι, ἀποθ., ἐμβάπτω, «βουτῶ» ἄρτον εἰς τὸν ζωμὸν καὶ τρώγω, ὡ πλεῖστα .. μεμυστιλημένοι .. ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις Ἀριστοφ. Πλ. 627· ἐμυστιλᾶτο τοῦ ζωμοῦ Λουκ. Λεξιφ. 5· μεταφορ., ἀμφοῖν χειροῖν μυστιλᾶται τῶν δημοσίων, σουφρώνει μὲ δύο χέρια τὰ δημόσια γρήγματα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 827· — ὡσαύτως ὡς παθ., μυστίλας μεμυστιλημένας, ἤδη ἑτοίμους, πεποιημένας εἰς σχῆμα κοίλον διὰ τῶν δακτύλων, αὐτόθι 1168. — Ἴδε τὴν λ. **μυστίλη.**

μυστίλη [ῑ], ἡ, ὡς τὸ **μύστρον,** κοῖλος ψωμός, τεμάχιον ἄρτου, κεκοιλωμένον ὡς κοχλιάριον, ὅτ' οὗ ἤθελον τοὺς ζωμούς, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1168, Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσι» 1. 5, Ἀρετ. Ὀξ. Νοῦσ. Θεραπευτ. 1. 4, Ἀθήν. 126Δ, Πολυδ. ς', 87· — ὑποκορ. **μυστιλλάριον,** τό, Πολυδ. ἔνθ' ἀνωτ.— Οἱ τύποι **μιστύλη** ἢ **μιστύλλη** καὶ **μιστυλλάομαι** καθόλου ἀπαντῶσιν ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. βεβαίως ἐκ συγχύσεως πρὸς τὸ **μιστύλλω·** ἀλλὰ τοὺς ἄλλους τύπους ἀποδέχονται οἱ ἄριστοι τῶν γραμματικῶν, ἴδε Brunck εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 627.

μυστιπολεία, ἡ, ἡ τέλεσις μυστηριωδῶν τελετῶν ὑπὸ μυστιπόλου, Κύδωνία ἐν Bandin. Bibl Med. τ. 1, σ. 232, 299.

μυστῐπόλευτος, ον, ὁ μυστηριωδῶς ἢ μετὰ μυστηρίων ἑορταζόμενος Ὀρφ. Ὕμν. 76. 7.

μυστῐ-παλεύω, τελῶ μυστήρια, Μουσαῖ. 124· μ. ὄργια Ὀρφ. Ὕμν. 41. 6, πρβλ. Νόνν. Ἰω. 2. 23.

μυστῐπόλος, ον, (μύστης, πολέω), ὁ τελῶν μυστηριώδεις τελετάς, Ἀνθ. Π. παραπ. 239· ὁ χρησιμεύων εἰς μυστικὰς τελετάς, μ. ἤθματα αὐτόθι 164· ᾠδὲς Ἑλλ. Ἐπιγρ. 822. 8· φόρμιγξ Χριστοῦ. Ἔκφρ. 115· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 666. **2)** Ἐκκλησιαστ. **μυστεπόλος,** ἱεράρχης, Στέφ. Διάκ. 1077C.

μύστες, -ῖδος, θηλ. τοῦ **μύστης,** μύστι πενίης Ἀνθ. Π. 9. 229· — ὡς ἐπίθ., μυστηριώδης, μολπὴ Χριστοῦ. Ἔκφρασ. 113. **II.** μυσταγωγός, μ. νάματος ἡ Κύπρις Ἀνακρεόντ. 4. 12, Ἕλλην. Ἐπιγράμμ. 862. — Ἰδίως **μύτις.**

μυσταγράφος, ὁ, ὁ μυστηρίων συγγραφεύς, Λουκᾶς ὁ Χριστοῦ φέρτατος **μυσταγράφος,** Bandin. Bibl. Med. τ. 1, 117Α.

μυστα-δόκος, ον, (μύστης, δέχομαι) ὁ δεχόμενος τὰ μυστήρια ἢ τοὺς μεμυημένους, δόμος μ., δηλ. ἡ Ἐλευσίς, Ἀριστοφ. Νεφ. 303.

μυστο-δότης, ου, ὁ, = **μυσταγωγός,** Ἀπόλλων, Διονύσ. Ὕμν. Μουσ. ἐν Ἀνεκδ. Βρουγκίου 2, σ. 253.

μυστολέκται τῶν ἄνω (οἱ ἀπόστολοι Ἀνδρέας καὶ Πέτρος), Ἐπιγρ. ἑξάμετρ. ἐπὶ διπτύχου ἐλεφαντίνου τῶν Βυζαντ. χρόνων, CIG 8784.

μυστοπόλος, μυστοπολεύω, διάφ. γραφ. ἀντὶ **μυστιπόλος, μυστιπολεύω,** Λοβ. Φρύν. 666.

μυστριο-πῶλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν μυστρία, μικρὰ κοχλιάρια, Νικοφῶν ἐν «Χειροτονίαις» 1.

μύστρον, τό, = **μυστίλη,** Νίκ. παρ' Ἀθην. 126Δ κἑξ.· κοχλιάριον, Ἀθήν. 129Α· ὑποκορ. **μυστρίον,** Εὐστάθ. 1368. 51· ὡσαύτως **μύστρος,** ὁ, Πολυδ. ς', 87. **II.** μέτρον τι ἴσον πρὸς δύο κοχλιάρια, Ἱππιατρ.· ὡσαύτως **μυστρίον,** Δίδυμ. Ἀλεξ. **III.** **μυστρίον,** τὸ νῦν καλούμενον «μυστρί» ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κτίσταις, Ἰω. Διάκονος εἰς Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 366.

μυα-φόνος, ον, ὁ ἐπιφέρων φόνον εἰς τοὺς μῦς, παγίς, Ἡσύχ. **μῡάωδης, ες,** (εἶδος) βδελυρός, Πλουτ. Τιμολ. 5.

μυσωτός, ὁ, = **μυττωτός,** Καλλ. Ἀποσπ. 282.

μυτακίζω, μεταχειρίζομαι συχνὰ τὸ μ, ὡς τὸ **ἰωτακίζω,** ἐκ τοῦ Θησ. Στεφάν.

μῡτακισμός, ὁ, ἡ συχνὴ χρῆσις τοῦ στοιχείου **μῦ,** M. Martian. Capella 5 § 514· ἡ προφορὰ τοῦ τελικοῦ μῦ πρὸ λέξεως ἀρχομένης ἀπὸ φωνήεντος, Diomedes Grammat. (Λατῖνος) σ. 448Γ· — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Σύμμ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. 10, σ. 533.

μύτη, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ ῥίς, Πτωχοπρόδρ. Β', 52.

μύτης, ου, ὁ, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **μύτις** 2.

Μῠτιλήνη, ἡ, ἡ πρωτεύουσα πόλις τῆς Λέσβου, Ἑκαταίου Ἀποσπ. 101, κτλ.· συχνάκις φέρεται ἐσφαλμένως **Μετυλήνη.**

μυτίλος, ὁ, (μῦς) θαλάσσιον ὄστρεον, «μύδι», ληφθὲν ἐκ τοῦ Λατινικοῦ mytilus, ἴδε Ἀθήν. 85E.

μύτιλος, η, ον, ἴδε **μιτυλος.**

μύτις, ιδος, ἡ, τὸ μέρος ἐκεῖνο τῶν μαλακίων ὅπερ ἀντισταίχει πρὸς τὸ ἦπαρ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 19, π. Ζ. Μορ. 4. 5, 12, κ. ἀλλ.· ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τοῦ **μύστις** ἐν Πλουτ. 2. 978Α.

2) — Καθ' Ἡσύχ.: «μύτις· ἰχθὺς θήλεια, ἤτις ἄνευ ἄρρενος οὐ νέμεται. καὶ ὁ ἐν[ν]εός. καὶ ὁ μὴ λαλῶν. καὶ ὁ πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐκλελυμένος». **3)** = μύτη, ῥίς, ῥύγχος, Ἀνώνυμος Ἰατρ. ἐν Emerin's Anecdota Medica Graeca 265, Εὐστ. 440, 26., 950, 2, Λεξικ. Sched. 688.

μυττάζω, στενάζω, Ἡσυχ. ἐν λ. **μυττάξασα.**

μύττακες· «μυκαί. Σικελοί· Ἴωνες (Λάκωνες Schmidt) πώγωνα» Ἡσύχ.

μυττός, όν, Λατ. mutus, «ἐν[ν]εός· καὶ τὸ γυναικεῖον» Ἡσύχ.· πρβλ. **μῦδος.**

μύττω, Ἀττ. ἀντὶ **μύσσω,** ἴδε **μύσσομαι.**

μυττωτεύματα· «ἀρτύματα» Ἡσύχ. ἔνθα **μυσσοτεύματα.**

μυττωτεύω, κατακόπτω εἰς λεπτότατα τεμάχια, «λειαντίζω», αὐθις τὸν αὐτὸν ἄνδρα μυττωτεύσομεν, «συγκόψομεν ἢ συντρίψομεν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ. 63.

μυττωτός (δὲν ὑπάρχει Ἀττικὸς τύπος **μυσσωτός**), ὁ, εὔχυλόν τι ἔδεσμα ἐκ τυροῦ, μέλιτος, σκορόδου, κλ., συμπεφυρμένων εἰς ἓν φύραμα, εἶδος «σκορδαλιᾶς», Λατ. alliatum, intritum, moretum, Ἱππ. 423. 44, Ἱππῶναξ 26, Ἀναν. 1. 8, Ἀριστοφ. Ἀχ. 174, Ἱππ. 771, κ. ἀλλ.· πρβλ. **μυσωτός.**

μύχαίτατος, η, ον, ἀνώμαλον ὑπερθ. τοῦ **μύχιος,** Ἀριστ. π. Κόσμου 3. 10, Κλήμ. Ἀλ. 840, Στέφ. Β. ἐν λ. **Ἅλωρος** συγκρ. **μυχαίτερος,** Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 166· — σχηματισθὲν κατὰ τὰ **μεσαίτατος, παλαίτατος.**

μυχάλμη, ἡ, «βυθὸς θαλάσσης.» Φώτ.

μύχάτος, η, ον, ἀνώμαλον ὑπερθ. τοῦ **μύχιος,** Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 170, Καλλίμ. εἰς Ἄρτεμ. 68, Ψευδο-Φωκυλ. 152, κτλ.· πρβλ. **μέσατος.**

μύχίστατος, η, ον, ἀνώμαλον ὑπερθ. τοῦ **μύχιος,** Φώτ.

μυχή, ἡ, = **μυχός,** Σουΐδ.

μυχηβόρος, ον, ὁ ἐν **μυχῷ** τινι βιβρώσκων, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **νυχηβόρος** Νίκ. Ἀλεξιφ. 445.

μυχοΐζω, (μύζω) φυσῶ διὰ τῆς ῥινὸς ἔχων κεκλεισμένα τὰ χείλη πρὸς δήλωσιν ἀγωνίας ἢ πάθους, Αἰσχύλ. Ἀποσπάσμ. 348· πρβλ. **ἀναμυχθίζομαι.** **2)** χλευάζω, μυκτηρίζω, περιγελῶ, χείλεσι μυχθίσσουσα Θεόκρ. 20. 13· σιμὰ σεσηρὼς μυχθίζεις Ἀνθ. Π. 5. 179· συνημμένον μετὰ τοῦ **διαφθυρίζω,** πρβλ. Πολύβ. 15. 26, 8.

μυχθισμός, ὁ, φύσημα διὰ τῆς ῥινός, γογγυσμός, Ἱππ. 203Α, Εὐρ. Ῥῆσ. 789. **II.** μυκτηρισμός, σκῶμμα, περιγελως, Ἀκύλ. εἰς Ψαλμ. 422. 4.

μυχθώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἐν εἴδει **μυχθισμοῦ,** ὅμοιος πρὸς στενάζοντα, πνεύματα μ., δύσπνοια, Ἱππ. Κωακ. Προγνώσ. 203, πρβλ. 206· ὡς ἐκ τοῦ **μύχθος μυχθισμός.**

μύχιος, α, ον, (μύχος), ἐσωτερικός, ἐσώτατος, Λατ. intimus, διάφ. γραφ. ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 521, Θ. 991· **μυχία Προποντίς,** ἡ σχηματίζουσα βαθὺν κόλπον, (**μυχός** 3), Αἰσχύλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πέρσ. 876· πνοιαί Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 742· Λίβης Ἀνθ. Π. παράρτ. 355· μύχιόν τι ὑποκρώζειν Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 6. 4. **II.** οἱ μ. θεοί = τῷ Ρωμ. Penates, ἕρκιοι, πατρῷοι, κτλ., Διον. Ἁλ. 1. 67.— Εἰς τὸ ἐπίθ. τοῦτο ἀνήκουσι πολλὰ ἀνώμαλα ὑπερθ. (ἐσχηματισμένα ἐκ τοῦ οὐσιαστ. **μυχός**), **μυχοίτατος, -αίτατος, -έστατος, -ώτατος**, καὶ **μύχατος**.

μυχλός, ἴδε **μύκλα** II.— Καθ' Ἡσύχ.: «μυχλός· σκολιός (ξ). ὀχευτής, λάγνης, μοιχός, ἀκρατής. Φωκεῖς δὲ καὶ ὄνους τοὺς ἐπὶ ὀχείαν πεμπομένους».

μυχμός, ὁ, (μύζω) = **μυγμός**, στόνος, στεναγμός, Ὀδ. Ω. 416.

μῦχόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ τοῦ μυχοῦ τῆς οἰκίας, ἐκ τοῦ γυναικῶνος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 96, Χο. 35.

μῦχοῖ, Ἐπίρρ., ἔσω, ἐντός, Παφία λέξ. παρ' Ἡσυχ.· (Κῶδ. **μοχοί· ἐντός**.)

μῦχοίτατος, η, ον, ἀνώμαλον ὑπερθ. τοῦ **μύχιος**. μυχοίτατος ἶζε, ἐκάθισεν ἐνδότατος εἰς τὴν ἐνδοτάτην γωνίαν, Ὀδ. Φ. 146.

μῦχόνδε, Ἐπίρρ., εἰς τὴν ἐν τῷ μυχῷ γωνίαν, Ὀδ. Χ. 270, Ἐμπεδ. 465.

μῦχό-νοος, ον, συνῃρ. **ους, ουν**, κρυφίνους, Φώτ.

μῦχόπεδον, τό, «γῆς βάθος· Ἅιδης», Φώτ. 274, 18.

μυχοπόντιον, τό, ἀπόκρυφος τόπος ἐν μυχῷ τινι ἔνθα ὑπάρχει θάλασσα ἢ λίμνη, Ἀμμιαν. Μαρκελ. 22, 14, κλ.

μῦχο-ρήμων, ον, «βαθύγλωσσος καὶ δεινὰ λέγων» Φώτ. 274, 19, ἐν λ. **μυχόπεδον**.

μῦχός, ὁ, (μύω) ἑτερογ. πληθ. **μυχά**. Καλλ. εἰς Δῆλ. 142, Διον. Π. 117, 128, κτλ.·— τὸ ἐνδότατον μέρος, τὸ βάθος, Λατ. sinus, recessus, μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο Ἰλ. Χ. 440· μ. σπείους γλαφυροῖο Ὀδ. Ε. 226· μ. ἄντρου θεσπεσίοιο Ν. 363· οὕτω, μυχῷ Ἄργος, «τῷ ἐσωτάτῳ μέρει τοῦ Ἄργους» (Σχόλ.), «δηλοῖ δὲ ὁ μυχός, τὸ μὴ ἐν ἄκρῳ Πελοποννήσου κεῖσθαι που τὰς Μυκήνας, ἀλλ' ἐν βάθει» (Σχόλ.), Ὀδ. Γ. 263· ἐπὶ τῆς Κορίνθου, Ἰλ. Ζ. 152· Τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῷ χθονὸς Ἡσ. Θ. 119· τῆλε μυχῷ νήσων ἱεράων αὐτόθι 1014· ἐν μυχῷ τῆς θήκης Ἡρόδ. 3. 16· μ. μαντεῖος Πινδ. Π. 5. 91· κελαινὸς Ἅιδος μ. Αἰσχύλ. Πρ. 433· οὕτως ἐν τῷ πληθ., Κορίνθου ἐν μυχοῖσι Πινδ. Ν. 10. 78· μυχοὶ χθονὸς ἢ γῆς, τὸ βασίλειον τοῦ Ἅιδου, Εὐρ. Ἱκ. 936· Τρῳ. 945· κτλ.· μυχοὶ μαντικοὶ Αἰσχύλ. Εὐμ. 179 πρβλ. Markl. Ἱκέτ. 545· ἀλλ' ἡ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπουσ' ἀεὶ ψυχή, ἀλλ' ἡ κακὴ ψυχή σου ἡ πάντοτε ἐνεδρεύουσα ἐκ σκοτεινοῦ τινος μέρους, Σοφ. Φ. 1013. **2)** τὸ ἐσώτατον μέρος οἰκίας, τὸ κατοικούμενον ὑπὸ γυναικῶν, ὁ γυναικών, Λατ. penetralia, ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῖο, δηλ. ἐκ τῆς εἰσόδου τοῦ οἴκου μέχρι τῆς θύρας τοῦ γυναικῶνος, Ὀδ. Η. 96 (ὁ στίχ. 87 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ .. εἶναι πιθ. νόθος)· μυχοῦ ἄφερκτος Αἰσχύλ. Χο. 446· τὸ φάρμακον .. ἐν μυχοῖς σῴζειν, εἰς τὰ μάλιστα ἀπόκρυφα μέρη, Σοφ. Τρ. 686· οὐ γὰρ ἐν μ. ἔτι, δὲν εἶναι κεκρυμμένη πλέον ἐντὸς τῆς οἰκίας (ἐπειδὴ αἱ θύραι ἀνεῴχθησαν, καθ' ἃ παρατηρεῖ ὁ Σχολ.), ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1293, πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 299· πρβλ. **μυχόθεν**.

3) κόλπος ἐκτεινόμενος βαθέως εἰς τὴν ξηράν, Ἡρόδ. 2. 11., 4. 21· ἐς μυχοὺς ἁλὸς Πινδ. Π. 6. 12· πόντιος μ., ὁ Ἀδριατικὸς κόλπος, Αἰσχύλ. Πρ. 839· παρὰ πεζογράφοις, ἐν τῷ κοίλῳ καὶ μ. τοῦ λιμένος Θουκ. 7. 52· ἐν τοῖς ἄγκεσι καὶ μ. τῶν ὀρέων Ξεν. Ἀν. 4. 1, 7· ἐν τῷ μ. τοῦ Ἀδρίου Ἀριστ. π. Θαυμασ. 81.— Περὶ τῶν ἀνωμάλων ὑπερθ. **μυχοίτατος, μύχατος**, κτλ., ἴδε αὐτὰς τὰς λέξεις.

μυχουρος, [ῠ], ὁ, (οὖρος) ὁ φυλάττων τοὺς μυχούς, δηλ. ὁ ἔχων μυχοὺς (θαλασσίους), Λυκόφρ. 373.

μῦχώδης, ες, πλήρης μυχῶν ἢ χασμάτων, πλήρης κοιλωμάτων, Εὐρ. Ἴων 494.

μῦχώτατος, ἀνώμαλ. ὑπερθ. τοῦ **μύχιος** Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 397.

μύω: μέλλ. **-ύσω** Λυκόφρ. 988: ἀόρ. **ἔμῡσα**. Ἐπικ. γ' πληθ. **μύσαν**: πρκμ. **μέμῡκα**· [τὸ υ φαίνεται ὅτι εἶναι ἀείποτε μακρὸν ἐν τῷ ἐνεστ., Καλλ. εἰς Ἄρτ. 95, Νικ. Ἀποσπ. 2. 56:— ἀλλὰ ῠ βεβαίως ἐν τῷ ἀορ., Ἰλ. Ω. 637, Σοφ. Ἀντ. 421, Εὐρ. Μήδ. 1183, πλὴν παρὰ μεταγεν., οἷον Ἀνθ. Π. 7. 630., 9. 558· ἐν τῷ πρκμ. ἀείποτε ῠ, οἷον Ἰλ. Ω. 420, Ἀνθ. Π. παράρτ. 48]· **I.** ἀμεταβ., εἶμαι κλειστός, «κλείω», κλείομαι, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, οὐ γάρ πω μύσαν ὅσσε ὑπὸ βλεφάροισι Ἰλ. Ω. 637· ἐκ μύσαντος ὄμματος, ἐκ κλεισθέντος ὀφθαλμοῦ, Εὐρ. Μήδ. 1183· οὕτως ἐπὶ τοῦ στόματος ἢ οἱουδήποτε ἀνοίγματος, Πλάτ. Φαῖδρ. 251D, Ἀνθ. Π. 7. 620· χείλεα μεμυκώς αὐτόθι 15. 10· τρηχὺς .. μέμυκε πόρος αὐτόθι 10. 5· ἐπὶ διθύρου ὀστράκου, ἀντίθετ. τῷ **κεχηνέναι**, Ἀθήν. 93F — πρβλ. **συμμύω**. **2)** ἐπὶ ἀνθρώπου, κλείω τοὺς ὀφθαλμούς μου, μύω τε καὶ δέδορκα Σοφ. Ἀποσπ. 754· φαίνεται καὶ μύουσιν ὁράματα Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 3, 12· ἰδίως ἐν φόβῳ καὶ κινδύνῳ, μύσας, ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς κλειστούς, Σοφ. Ἀντ. 4. 1, Ἀριστοφ. Σφ. 988, Πλάτ. Θεαίτ. 163E, κ. ἀλλ.· ὅλην μύσας ἔκπινε Ἀντιφάν. ἐν «Ἀγροίκοις» 4· μύσας τῷ λογισμῷ Πλουτ. Πομπ. 60. **3)** μεταφορ., ἡσυχάζω, πραΰνομαι, ἐπὶ πόνου, ἀνατέτροφας ὅ τι καὶ μύσῃ, «ὅ,τι ἂν ἡσυχάσῃ τοῦ κακοῦ τούτου, πάλιν κινήσας ἀνέτρεψας» (Σχόλ.), Σοφ. Τρ. 1008· ἐπὶ καταιγίδων, Ἀνθ. Π. 7. 293. **II.** μεταβ., κλείω, αὐτόθι 7. 221· ὕπνος ἔμυσε κόρας αὐτόθι 9. 558. (Ἐκ τῆς √ΜΥ· ἴδε **μύ, μῦ**), παριστανούσης ἦχον γινόμενον διὰ κεκλεισμένων τῶν χειλέων· ἐντεῦθεν: **μύ-σις, μυ-ένδα, μύ-ωψ·** — **μυ-άω, μοι-μυ-άω, μοι-μύλλ-ω, μύ-ζω** (Α) ψιθυρίζω, **μυ-γμός, μυ-χθίζω, μυ-κάομαι·** — **μυ-κτήρ·** — **μυ-έω, μύ-στης, μυ-στήριον·** — ὡσαύτως **μύ-ζω** (Β) μυζῶ, βυζαίνω, ῥοφῶ, **μυ-ζάω·** — ἴσως καὶ τὰ **μῶ-μος, ἀ-μύ-μων·** — πρβλ. Σανσκρ. mû-kas (mutus, πρβλ. **μυκός· ἄφωνος** Ἡσύχ.)· Λατ. mu-tus, mu-sso, mu-tio (ψιθυρίζω), ἀγγλ. to mutter).

μυῶδης, ες, (εἶδος) ὡς πράττει ὁ μῦς, τὸ δ' ἐμφῦναι καὶ δακεῖν μυρμηκῶδες καὶ μυῶδες, εἶναι ἴδιον τῶν μυρμήκων καὶ μυῶν, Πλουτ. 2. 458C. **II.** (μῦς IV) πλήρης μυώνων, ῥωμαλέος, οἱ ἐμβιοῦντες ὄρεσιν .. εὔτονοι καὶ μυώδεις γίνονται τοῖς σώμασιν Διόδ. 5, 39, Πλουτ. 2, 733C· τὸ γενναῖον καὶ μυῶδες τοῦ σώματος Ἀρρ. Κυν. 6. 2.

μυών, ῶνος, ὁ, (μῦς IV) ἄθροισμα μυῶν τοῦ σώματος, πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος μυὼν ἀνθρώπου πέλεται Ἰλ. Π. 315, πρβλ. 324. [Ὁ Heyne προτείνει τὴν γραφ. **μυιών**, ἕνεκα τοῦ μέτρου, ἀλλὰ κατὰ ποιητικὴν χρῆσιν τὸ υ ἐν τῇ λέξει ταύτῃ εἶναι ἀεὶ μακρόν, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1520, Θεόκρ. 25. 149.]

μυωνία, ἡ, (μῦς) ὀπή, φωλεὰ μυῶν, «ποντικοφωλιά»· — ἐντεῦθεν ἀνειδιστικὴ λέξις σημαίνουσα κοινῶν μᾶλλον γυναῖκα, Ἐπικράτης ἐν «Χορῷ» 1, Αἰλ. π. Ζ. 12. 10·

μυωξία, ἡ, = τῷ προηγ., Ἡσύχ., Φώτ., κτλ.·— **μυξία** παρὰ τῷ Γρηγ. Ναζ.

μυωξός, ὁ, εἶδος μυός, Ὀππ. Κ. 2. 574.

μυωπάζω, εἶμαι μύωψ, βλέπω ἀμυδρῶς, 6' Ἐπιστ. Πέτρ. α', 9. — Κατὰ Σουΐδ.: «ἐμυωπίασεν (ὡς εἰ ἐξ ἐνεστ. **μυωπιάζω**), ἄκροις τοῖς ὀφθαλμοῖς προσέσχε».

μυωπία, ἡ, = **μυωνία**, φωλεὰ μυῶν, Ἀριστ. π. Ζ. Ἱστ. 6. 37, 3, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 1. 71.

μυωπιάζω, ἀντὶ **μυωπάζω**, Σουΐδ.

μυωπίας, ὁ, = **μύωψ**, Παῦλ. Αἰγιν. 3. 22· ὡς ἐπίθ., ὀφθαλμὸς μ., Πολυδ. Β', 61.

μυωπίασις, ἡ, «μυωπίασίς ἐστι διάθεσις ἐκ γενετῆς, δι' ἣν τὰ μὲν πλησία ὁρῶμεν, τὰ δὲ πόρρωθεν, ἢ ἐπὶ βραχύ, ἢ οὐδὲ ὅλως» Ὅροι Ἰατρ.

μυωπίζω, (**μύωψ** II. 2) πλήττω, κεντῶ διὰ τοῦ μύωπος, μυωπίζειν τε καὶ μαστιγοῦν τὸν ἵππον Ξεν. Ἱππ. 10, 1 καὶ 2· μεταφορ. μυωπίζει τοὺς γνωρίμους, «ὑποκινεῖ» (Σχολ.), Κλήμ. Ἀλ. 105. **II.** Παθ. (**μύωψ** II. 1), ἐνοχλοῦμαι ὑπὸ μυώπων, ἐπὶ ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 4, 5, Ἱππαρχ. 1. 16· ἐπὶ βοός, βοῦς μυωπισθεὶς Ἀρισταίν. 2. 18.

μυωπός, όν, = **μύωψ**. I, Ξεν. Κυν. 3, 2 καὶ 3.

μυωτός, χιτὼν τις παρὰ τοῖς Ἀρμενίοις, «Ἀρμενίων δὲ ὁ μυωτός, ἢ ἐκ μυῶν τῶν παρ' αὐτοῖς συνυφασμένος, ἢ μυίας ἔχων ἐμπεποικιλμένας» Πολυδ. Ζ', 60.

μῡωτός, ή, όν, (μῦς IV) ἔχων μῦς, μυῶνας, σάρκες μυωταὶ Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 399B.

μύωψ, ῳοπος, ὁ, ἡ, (μύω, ὤψ) ὁ μύων, συστέλλων τὰ βλέφαρα ὅπως ἴδῃ τι, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἴδῃ μακράν, «κοντόφθαλμος», Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 12, Προβλ. 31. 16 καὶ 25· πρβλ. **μυωπός**.

II. ους, **μύωψ, ωπος**, ὁ, ἡ «κάλογόμυια», «βῳδόμυια», Λατ. tabanus, **οἶστρον**, ὀξυστόμῳ μύωπι Αἰσχύλ. Πρ. 675· βοηλάτην μύωπα κινητήριον Ἱκ. 307, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ. 30E, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 15., 5. 19, 21, κ. ἀλλ. **2)** κέντρον, πτερνιστήρ, Ξεν. Ἱππ. 8, 5· ἐν τοῖς μύωψι περιπατεῖν, μὲ τοὺς πτερνιστῆρας, Θεόφρ. Χαρακτ. 21· βούκεντρον, Ἀνθ. Π. 5. 203. **3)** μεταφ., μύωπι διὰ τοῦ ὠτὸς τυπείς, ὡς διὰ μύωπος, Λουκ. π. Διαβολ. 14, Ἔρωτες 2· τινὸς Ἀνθ. Π. 6. 165, Ἰακώβ, εἰς Ἀχιλλ. Τάτ. σ. 884. **4)** ὁ μικρὸς δάκτυλος, παρὰ τῷ Schneid. Ἐκλ. Φυσ. 2. 447. **5)** φυτόν τι, Ψευδο-Πλούτ. περὶ Ποταμ. 22, 5. [Ἐπὶ τῆς σημ. II, ὁ Νικ. ἔχει ῠ, Θ. 417, 736.]

Μῶᾶ, Λακων. ἀντὶ **Μοῦσα**.— Καθ' Ἡσύχ.: «μῶᾶ· ᾠδὴ ποιά».

μωδίξ, ἡ, = **ομῶδιξ**.

μωΐδδει· «λαλεῖ, ᾄδει» Ἡσύχ. κατὰ διόρθ. Valck. ἀντὶ **μωδεῖ**, λέξ. Λακωνική.

μωϊκά· μουσική, Ἐτυμ. Μ. 391, 20, Λακωνικ. λέξ.

μωΐον, = **γύμος**, λέξ. Αἰγυπ., Mahaffy MFP II, σ. 43.

μωκάομαι, ἀποθ., (μῶκος) μορφάζω, κάμνω παντοίους μορφασμοὺς καὶ δι' αὐτῶν γοητεύω, ἀπατῶ τινα, καὶ οὕτω περιπαίζω, καταγελῶ, Αἰλ. π. Ζ. 1. 29, Ἀλκίφρων 1. 33., 3. 27, Διογ. Λ. 10. 127. — Τὸ ἐνεργ. **μωκάω** παρὰ τοῖς γραμμ.· ὅθεν ἐν τῷ παθ., προσφορᾷ μεμωκημένη, μετὰ διαφ. γραφ. **μεμωμ** .. Ἐβδ. (Σειράχ. ΔΑ', 18). Ἐσχηματίσθη δὲ ἡ λέξις ἐκ τοῦ ἤχου ὃν παράγει ἡ κάμηλος, κάμηλος μωκᾶται Valck. εἰς Ἀμμών. σ. 231· ἴδε **μυκάομαι** ἐν τέλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μωκεύω, = τῷ προηγ., Ζωναρ. Λεξ. 1383 Tittm.

μώκημα, τό, ἐμπαιγμός, περίγελως, Ἑβδ. (Σειρὰχ ΑΑ', 18).

μωκία, ἡ, = τῷ προηγ., Δίλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 19, Νικήτ. Χρον. 78D.

μωκίζω, περιπαίζω, Σουΐδ., Ἐκκλ.

μῶκος, ὁ, ἐμπαιγμός, περίγελως, Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 187Δ, Σιμπλίκ.

μωκός, ὁ, χλευαστής, σκώπτης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 9, 1· ὅθε Ἐτυμολ. Μέγ. 593. 7.

μῶλαξ, -ακος, «εἶδος οἴνου. οἱ δὲ τὸ ἐν τοῖς ὁρκίοις σπενδόμενον, ἀπὸ τοῦ μώλου, ὥς τινες· Λυδοὶ τὸν οἶναν» Ἡσύχ.

μωλάριον, τό, ἡμίονος, «μουλάρι», Κ. Πορφυρογεν. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 458, 22.

μώλεια, τά, ἑορτὴ παρ' Ἀρκάσιν, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 164.

μωλέω, μάχομαι, «μωλεῖ· μάχεται. καὶ ἀντιμωλία δίκη, εἰς ἣν οἱ ἀντίδικοι παραγίνονται»· προσέτι «μωλήσεται· μαχήσεται. πικρανθήσεται» Ἡσύχ.

μωλίω, Κρητικ. ἀντὶ **μωλέω** (ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει: **μάχομαι**), Ἐπιγραφ. Γόρτυν. ἐν Hell. J. τ. 13, σ. 58

μῶλος, ὁ, ὁ κόπος καὶ μόχθος τοῦ πολέμου, μῶλος Ἄρηος Ἰλ. Β. 401, κτλ.· ὡσαύτως ἄνευ τοῦ Ἄρηος, Ρ. 397., Σ. 188, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 257· — ἀλλά, ξείνου καὶ Ἱροῦ μῶλος, ὁ ἀγὼν ὁ μεταξύ .., Ὀδ. Σ 233 (τὸ μόνον χωρίον ἔνθα ἡ λέξ. ἀπαντᾷ ἐν τῇ Ὀδ.)· Ἄρης μῶλον συνάγει Ἀρχίλ. 3. — ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει καὶ ῥῆμα **μωλέω** = **μάχομαι**, ὃ ἴδε.

μῶλυ, τό, μυθώδες τι φυτὸν μαγικὴν ἔχον δύναμιν, ἔχον δὲ μέλαιναν ῥίζαν καὶ ἄνθος λευκὸν καὶ φέρον τὸ ὄνομα τοῦτο παρὰ τοῖς θεοῖς, ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἰκελον ἄνθος· μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί Ὀδ. Κ. 305, ἔνθα ὁ Ἑρμῆς δίδει αὐτὸ εἰς τὸν Ὀδυσσέα ὡς ἀντίδοτον πρὸς τὰ θέλγητρα καὶ μαγικὰ φάρμακα τῆς Κίρκης, πρβλ. Λυκόφρ. 679· — κατὰ τὸν Dierbach., τὸ αὐτὸ καὶ **μανδραγόρας**. **II.** παρὰ μεταγεν. βεβαίως ἀντὶ τοῦ σκορόδου, allium, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 15, 7, Διοσκ. 3. 54 (ἔνθα ἀπαντᾷ ἡ γεν. **μώλεως**)· πρβλ. τὸ ἑπόμ.· [ῡ· ἀλλὰ παρὰ Αυκ. ἔνθ' ἄνωτ. ῡ].

μώλυγερ (Λακων.)· «τὰ ἄνοζα ξύλα» Ἡσύχ.

μωλυζία, ἡ, (**μῶλυ** II) «σκόροδον ἁπλῆν τὴν κεφαλὴν ἔχον καὶ μὴ διαλυομένην εἰς ἄγλιθας» Γαλην. Ἱπποκρ. γλωσσ. ἐξήγ. σ. 530, Ἱππ. 583. 8., 625. 3, κτλ.

μώλυκα· «τὸν ἀπαίδευτον Ζακύνθιοι» Ἡσύχ.

μωλύνομαι: ἀόρ. α' ἐμωλύνθην Ἱππ.: πρκμ. **μεμώλυσμαι** Σοφ. ἔνθα κατωτ.· παθ. (**μῶλυς**)· Ἐξασθενοῦμαι, **μεμωλυσμένη**· «παρειμένη» Σοφ. παρ' Ἡσυχ. ἐν λ. **μῶλυς** (Σοφ. Ἀποσπ. 620). **II.** βαθμιαίως ἐξαφανίζομαι, ἐπὶ ἕλκους, Ἱππ. 765. 41., 1208Α, κτλ.· οὕτω, ἀπεμωλύνθη 1235Β· κατεμωλύνθη 1012C· — πρβλ. **μολύω**.

μώλυξ, ῦκος, ὁ, Δωρ., καὶ **μιωλυρός, ά, όν**, = τῷ **μῶλυς**, Ἡσύχ.

μῶλυς, υ, γεν. **υος**, βραδύς, νωθρός, νωχελής, ἀπαλός, μ. Ὦ νεανίσκε Ἱππῶν. 60· ὁ γεγηρακὼς ὄφις καὶ μόλις βαίνων, μ. ἐπιστείχων Νικ. Θ. 32· «μῶλυς· ὁ ἀμαθής· μωλύτερον ἀμβλύτερον» Ἡσύχ. (Πιθ. συγγενὲς τῷ **μαλ-ακός**, Λατ. moll-is, κτλ., οὐχὶ δὲ τῷ **μῶλ-ος**).

μωλῦσις, εως, ἡ, (**μωλύω**) μαλάκυνσις, ἴδε **μώλυνσις**.

μωλύτης [ῡ], ου, ὁ, = **μῶλυς**, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 7. 170.

μωλυτός, όν, ἐξηντλημένος, ἀδύνατος, Μανέθων 4. 251.

μωλύω, ἐπὶ κρέατος βαθμηδὸν μαραίνομαι, ὀλίγον κατ' ὀλίγον χάνομαι, λυώνω (ψηνόμενον)· «μωλύον κρέας λέγεται τὸ ἡρέμα διαχεόμενον καὶ μὴ συνεστὼς» Α. Β. 52. 7· πρβλ. **μιολύνομαι**.

μωλωπάδες, αἱ, = **μώλωπες**, Κ. Μανασ. Χρον. κτλ. IX, σ. 57.

μωλωπίζω, τραυματίζω ἰσχυρῶς, τινὰ Ἀκύλας ἐν Παλαιᾷ Διαθ.· — παθ., **μεμωλωπισμένος** φέρων σημεῖα κακώσεως καὶ πληγῶν, «πληγωμένος», Πλούτ. 2. 126C.

μωλωπικός, ή, όν, κεκαλυμμένος διὰ μωλώπων, «κατασκοτωμένος» Γαλην.

μωλωπισμός, ὁ, = **μώλωψ**, **μωλωπισμοὺς** ἐμφαίνοντα τοῖς στήθεσι μυρίους Κ. Μανασσ. Χρον. 1350.

μωλωπωσις, ἡ, = **μελωπισμός**, ὡς εἰ ἐκ ῥήματος **μωλωπόω**. God. gr. Paris, 396, σ. 180 Anon. κτλ. IX, σ. 57.

μώλωψ, ωπος, ὁ, τὸ σημεῖον τραύματος ἐκ ῥαβδοῦ, πληγή, σημάδι, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Γ', 79, Ἀριστ. Προβλ. 9. 1, 1, Πλούτ. 2. 565B, κτλ.· — πορφύρεοι **μώλωπες**, σκωπτικῶς ἐπὶ βασιλέων, Δαφίτας ὁ γραμματικὸς παρὰ Στράβ. 647. ("Ισως ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ **μῶλος**, (πρβλ. τὸ Ἀγγλ. maul), κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ **αἱμάλωψ, θυμάλωψ**, κτλ.).

μῶμαι, ὅθεν ἐν λ. ***μάω** II.

μωμάομαι, Ἰων. **-ἐομαι**, γ' πληθ. **-εῦνται** Θέογν. 369, πρβλ. 169· μέλλ. **-ήσομαι** Ἰλ., Θέογν.· ἀόρ. **ἐμωμησάμην** Αἰσχύλ., Δωρ. ποιητ. ἀόρ. **μωμήσκετο** Θεόκρ. 9. 24· ἀποθ. (**μῶμος**). Εὐρίσκω σφάλμα εἴς τινα, ψέγω, μέμφομαι, κατηγορῶ αὐτοῦ, μετ' αἰτ. Τρῳαὶ δέ μ' ὀπίσσω πᾶσαι μωμήσονται Ἰλ. Γ. 412, Θέογν. 169, 369, Σιμων. 8. 12, Αἰσχύλ. Ἀγ. 277, Ἀριστοφ. Ὄρν. 171. — Ποιητ. λέξις ἐν χρήσει παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις· ῥημ. ἐπίθ. **μωμητέον**, Ἱππ. παρ' Ἐρωτ., Εὐστ. 1435. 31· — ἀόρ. **μωμηθῆναι** ἐπὶ παθ. σημασ. ἀπαντᾷ ἐν τῇ πρὸς Κορ. Β' Ἐπισ. ς', 3, ἴδε **μωκάομαι**.

μῶμαρ, τό, ποιητ. ἀντὶ **μῶμος**, Λυκόφρ. 1134.— Καθ' Ἡσύχ.: «μῶμαρ· μέμψις, ὄνειδος, αἶσχος».

μωμεπιρρίπτης, ου, ὁ, ὁ ἐπιρρίπτων μῶμον εἰς ἄλλους, Τζέτζ. Ἐξήγησ. Ἰλ. σ. 21, 24.

μωμεύω, = **μωμάομαι**, Ὀδ. Ζ. 274, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 754.

μωμητός, ή, όν, μεμπτός, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. σ. 172 (= 88).

μῶμημα, τό, ψόγος, ἐμπαιγμός, Ἑβδ. (Σειρὰχ ΑΑ', 18).

μώμησις, εως, ἡ, κατηγορία, ψόγος, κατάκρισις, Σχόλ. Βεν. εἰς Ἰλ. Β. 199.

μωμητέος, α, ον, ὁ ἄξιος μώμου, Θ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τόμ. 8, σελ. 93, 3. — **μωμητέον**, δεῖ μωμεῖσθαι, Ἐρωτιαν. σελ. 250, κλ.

μωμητής, ὁ, ὁ μωμούμενος τοὺς ἄλλους, μεταγεν.

μωμητικός, ή, όν, ψεκτικός, κατακρίνων, Φιλόδημ. περὶ Ὀργ. 1. σ. 60.

μωμητός, ή, όν, ἄξιος ψόγου, ψεκτός, μεμπτός, Αἰσχύλ. Θήβ. 508.

μῶμος, ὁ, ψόγος, μέμψις, **μῶμον ἀνάψαι**, προσάψαι ὀνειδός τινι, Ὀδ. Β. 86· οὕτω παρὰ Σιμων. 165, Πινδ. Ο. 6. 125, Π. 1. 159· βροτῶν δὲ μῶμος πάντεσσι μέν ἐστι ἐπ' ἔργοις Βακχυλ. XII. 202 Blass, Σοφ. Ἀποσπ. 235 καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, ὡς Πλούτ. 2. 820Α. **II.** προσωπόπ., Μῶμος, ὁ θεὸς τοῦ ψόγου, τῆς μομφῆς καὶ κατακρίσεως, πρῶτον παρ' Ἡσ. Θ. 214, ἔνθα παρίσταται ὡς υἱὸς τῆς Νυκτός, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 487Α, Βάβρ. 59, Λουκ. ("Ιδε **μώω** ἐν τέλ.)

μωμοσκοπέω, παρατηρῶ πρὸς ἀνεύρεσιν μώμων ἢ ἐλλείψεων ἐν τοῖς ζώοις τοῖς ὡρισμένοις πρὸς θυσίαν· καθόλου, ἐπικρίνω, κατακρίνω, ψέγω, Εὐστ. Πονημ. 191. 44, Ἐκκλ.

μωμο-σκόπος, ον, ὁ παρατηρῶν πρὸς ἀνεύρεσιν μώμων ἢ ἐλλείψεων ἐν τοῖς πρὸς θυσίαν ὡρισμένοις ζώοις· καθόλου, ἐπικρίνων, ἐξετάζων κριτικῶς, Φίλων 1. 320, Κλήμ. Ἀλ. 617.

μῶν, Ἐπίρρ., κατὰ Δωρ. κρᾶσιν ἐκ τοῦ **μὴ οὖν**, ἀλλ' ἐν πολλῇ χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ. μάλιστα (ὡς τὸ **μὴ**·) ἐπὶ ἐρωτήσεων εἰς ἃς προσδοκᾶται ἀρνητικὴ ἀπάντησις, μήπως .., Λατ. num? — τί χρῆμα μαστεύουσα; μῶν ἐλεύθερον αἰῶνα θεοῦσαι; Ἀπόκρ. οὐ σῆτα, Εὐρ. Ἑκ. 754· ἐνίοτε ὅμως ἐκφέρει ἁπλῶς ἐρώτησιν μετὰ δισταγμοῦ ὡς τὸ Λατ. num forte? καὶ δύναται νὰ ἔχῃ ἀπάντησιν καταφατικήν, ὡς **μῶν** τὸ βακχεῖον κάρα τῆς θεσπιῳδοῦ δεῦρο Κασάνδρας φέρεις; Ἀπόκρ., ζῶσαν λέλακας, τὸν θανόντα δ' οὐ στέγεις τόνδ' Εὐρ. Ἑκ. 676, Πλάτ. Πρωτ. 310D.— Τοσοῦτον δὲ ἐλησμονήθη ὁ σχηματισμὸς αὐτοῦ ἐκ τοῦ **μὴ οὖν**, ὥστε εὑρίσκομεν **μῶν οὖν** .. ; ἐν Αἰσχύλ. Χο. 177, Εὐρ. Ἀνδρ. 82· **μῶν δῆτα** .. ; Ἀριστοφ. Πλ. 845· ἐνίοτε καὶ **μῶν μή** .. ; Πλάτ. Φαίδων 84C, Πολ. 505C· — **μῶν οὐ** .. ; ἔχει ἀκριβῶς τὴν ἐναντίαν σημασίαν καὶ ἀπαιτεῖ ἀπόκρισιν καταφατικήν, Λατ. nonne? Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 417, Σοφ. Ο. Κ. 1729, Πλάτ. Σοφ. 234Α, κτλ.— (**μῶν** εἶναι τὸ Λατ. num, πρβλ. **μὴ** ne, **μὲν νύν**).

μωνιή, ἡ, «ὀλιγωρία» Ἡσύχ.

μωνιόν, τό, «μάταιον, ἄχρειον» Ἡσύχ.

μῶνος, α, ον, Δωρ. ἀντὶ **μοῦνος, μόνος**.

μῶνυξ, ῦχος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πόδα μὲ ἕνα ἀδιαίρετον ὄνυχα, ὁπλήν, Λατ. solipes, ἐπίθ. τοῦ ἵππου, συχνὰ ἐν τῇ Ἰλ.· ἅπαξ δὲ ἐν τῇ Ὀδ., ἐπὶ Ο. 46· οὕτω Σόλων 13, Εὐρ. Φοιν. 793· ὡσαύτως, μ. ὖες Ἀριστ. π. τὰ Ἱστ. 2. 1, 31· — κατὰ δοτ. μετὰ οὐδ. οὐσιαστ., γένει τῷ **μώνυχι** Πλάτ. Πολιτ. 265D. (Τὴν ἐκ τοῦ **μόνον**, ὄνυξ, ἐτυμολογίαν δυσκόλως συνάμεθα νὰ ἁρμοσθῶμεν, ἂν καὶ ὁ Ὅμ. ἀείποτε μεταχειρίζεται τὸν τύπον **μοῦνος**, τὸ δὲ **μῶνυξ** πρέπει νὰ ἰσοδυναμῇ πρὸς τὸ **μουνόνυξ**. Ἡ ἔνστασις ὅτι τὸ **μόνος** δὲν σημαίνει «εἷς καὶ μόνος» ἀναιρεῖται ἐκ τῶν συνθέτων λέξεων **μονόχηλος, μονωλέων, μονόλυκος**).

μῶομαι, Ἐπ. ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **μάομαι**.

Μῶρα, ας, αν, ἡ, (= ὁ Μωρέας, ἡ Πελοπόννησος), Μάζαρι Ἐπιδημ. ἐν ἄρθ. ἐν Boiss. An. gr. III, σ. 117, 119, 124. — Κατ' ἐξαίρεσιν περιλαμβάνω τὴν λέξιν ταύτην ἐν τῇ Συναγωγῇ μου ὅπως καὶ διὰ τὴν λέξιν Γραικία ἐποίησα, ἐπειδὴ τὸ ἔτυμον τοῦ ὀνόματος τοῦ Μωριᾶ ἀκόμη δὲν ἐξηκριβώθη, καὶ δὲν ἠθέλησα περιττὸν νὰ ὑπάρχῃ ἐν Συμπληρώματι λεξικοῦ Ἑλληνικοῦ ἡ ἀληθεστέρα τοῦ ὀνόματος τούτου γραφή, κειμένη ἐν συγγραφεῖ τοῦ πρώτου τετάρτου τῆς ιε' ἑκατονταετηρίδος, καὶ οὖσα ἀκόμη παρὰ τοῖς Τούρκοις ἐν χρήσει ἀκριβῶς οὕτω καὶ μετὰ τοῦ αὐ- τονισμοῦ, ὄχι δὲ Μωριά, ἢ Μωριάς. Κουμανούδ. Συναγ. Λέξ. Ἀθηνᾶς τ. 5, σ. 231 κἑξ.) γράφει **Μωρέας-Μυριάς**, ὁ.

μωραίνω μέλλ. **-ανῶ**, σύρ. ἐμώρανα, (**μῶρος**) — εἶμαι μωρός, ἀνόητος, Εὐρ. Μήδ. 614, Ξεν., κτλ.· φιρμαι ὡς μωρός, ἀποταίνω, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 4, 5· — μετ' αἰτ. πράγμ., **πεῖραν μωραίνω, κάμνω μωρὰν ἀπόπειραν**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 719· **οὐδεὶς ..**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ταῦτα μωραίνει, κάμνει ταύτας τὰς ἀνοησίας, Εὐρ. Ἀποσπ. 284. 22, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 4, 5·— εὐφημ. ἐπὶ ἀθεμίτου ἔρωτος, Εὐρ. Ἀνδρ. 674. **II.** Μεταφ., κάμνω τι μωρόν, ἀποδεικνύω τι μωρόν, οὐχὶ ἐμώρανεν ὁ θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου; Α' Ἐπιστ. π. Κορινθ. α', 20.— Παθ., γίνομαι μωρός, φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. α', 22, ἀσυνέτῳ καρδίᾳ καὶ μεμωραμένῃ σοφίᾳ Θ. Σπουδ. 342Α· (ἀλλὰ μεμωρημένος, Κλήμ. Ἀλ. 234)· ἐπὶ ἄλατος, χάνω τὴν γεῦσίν μου, γίνομαι ἀνάλατος, ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἁλισθήσεται; Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 13.

μώρανσις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 762.

μωρελεήμων, ὁ τοὺς μωροὺς ἐλεῶν, ὁ θεός, Θ. Λάσκ. σ. 767, ἔκδ. Μί.

μωρεύω, διάφ. γραφὴ ἀντὶ **μωραίνω,** Ἠσαΐας ΜΔ', 25 ἐν τῷ Ἀλεξανδρ. κώδ.

μωρία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, (μῶρος) ὡς καὶ νῦν, ἀνοησία, ἀφρασύνη, Ἡρόδ. 1. 146· μωρίας πλέως Σοφ. Αἴ. 1150, πρβλ. 745· μωρίην ἐπιφέρω τινί, ἀποδίδω ἀνοησίαν εἴς τινα, Ἡρόδ. 1. 131· μωρίαν ὀφλισκάνω, κατηγοροῦμαι ὡς μωρός, Σοφ. Ἀντ. 470, Εὐρ. Μήδ. 1227· ἐδόκει μωρία εἶναι ταῦτα Θουκ. 5. 41· μωρία φιλονικεῖν, ἀνοήτως, μωρῶς, ὁ αὐτ. 4. 64· τῆς μωρίας! τί μωρία! Ἀριστοφ. Νεφ. 818, Ἐκκλ. 787· εἰς τοῦτο ἀφῖχθε μωρίας Δημ. 124. 24.— Καθ' Ἡσύχ.: «μωρίαι· ἁμαρτίαι».

μωρίαι· «ἵπποι καὶ βοῦς ὑπὸ Ἀρκάδων» Ἡσύχ.

μώριον, τό, «πόα τις, ᾗ πρὸς φίλτρα χρῶνται» Ἡσύχ.

μωρόβουλος, ον, ὁ μωρὰς ἔχων βουλάς, μεταγεν.

μωρό-θεοι, οἱ, οἱ μωρῶς λατρεύοντες ψευδεῖς θεούς, διάφ. γραφ. ἐν Χρησμ. Σιβ. 14. 321.

μωρο-κάκο-ήθης, ες, μωρὸς ἅμα καὶ κακοήθης, Προκόπ. III. 56, 14.

μωρό-κακος, ον, ὁ μωρὸς ἅμα καὶ κακός, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. σ. 223.

μωρό-καλος, ον, ὁ μωρὸς ἅμα καὶ ἀγαθός, Πτολεμ. Τετράβ. 158.

μωρο-κλέπτης, ου, ὁ, μωρὸς κλέπτης, Παροιμιογρ., Ἡσύχ. ἐν λ. **Αυδός.**

μωρολογέω, ὡς καὶ νῦν, ὁμιλῶ μωρῶς, λέγω μωρολογίας, Πλουτ. 2. 175C· μ. τι Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 163D, κτλ.

μωρολόγημα, τό, μωρός, ἀνόητος λόγος, Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1087A.

μωρολογία, ἡ, μωρὰ ὁμιλία, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11, 5, Πλούτ. 2. 504B, Κ. Δ.

μωρο-λόγος, ον, ὁ ἀνοήτως, μωρῶς ὁμιλῶν, ὁ μωρὰ λέγων, Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 9, Μανέθων 4. 446.

μῶρον, τό, = **μόρον,** Ἀρετ. Ὀξ. Νοῦσ. Θεραπ. 1. 7.— Κατὰ Κόντον (ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 565) πλημμελῆς ὁ διὰ τοῦ ω τύπος.

μωρόν, τό, «τὸ ὀξὺ Κύπριοι» Σχόλ. εἰς Ὁμ. Ξ. 479, Ἐτυμ. Μ. 776, 23, ἐν λ. **ὀλακόμωρος,** ἔνθα **μόρον.**

μωρο-νήπιος, ον, νηπιώδης, ἄφρων, Μανασσ. Χρον. 3984.

μωρόομαι, Παθητ., (μῶρος) γίνομαι μωρός, νωθρός, ἀτονῶ, ἐμωρώθη ἡ καρδία, ἐγένετο νωθρά, ἠτόνησεν, Ἱππ. 562. 43. ἐστάσιν ὥσπερ μεμωρωμέναι, ὡς ἐμβρόντητοι, ἔκπληκτοι, ἐπὶ αἰγῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 3, 3· **μεμωρωμένα,** συμπτώματα μωρίας, ἠλιθιότητος, Ἱππ. 74E, 147E.

μωρο-πλούσιος, ον, ὁ, πλούσιος μωρός, Ἰω. Μόσχος 3097B.

μωροποιέομαι, μέσ., φέρομαι μωρῶς, ἀνοήτως, Πολυδ. Ἐκλ. Βατ. σ. 430.

μωροποιός, όν, «μάταιος, ἄφρων, ἠλίθιος» Ἡσύχ. ἐν λ. **ἠλεός.**

μωρο-πόνηρος, ὁ μετὰ μωρίας πονηρός, «κουτοπόνηρος», Πολέμων 294.

μωρός, ά, όν, Ἀττ. **μῶρος** (Ἀρκάδ. 69. 13), **μῶρος** ὡς θηλ., Εὐρ. Μήδ. 40· — κυρίως νωθρός, ἀμβλύς, ἄτονος, ἐπὶ τῶν νεύρων, Ἱππ. 232. 25· χειμῶνος ἀρχομένου μ. γίνονται οἱ ἐργάται τῶν σφηκῶν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 41, 4. **2)** ἐπὶ τοῦ νοῦ, ἀμβλύς, νωθρός, ἀνόητος, ἄφρων, Σιμωνίδ. 6. 7, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 303· ἐπὶ προσώπων, Σοφ. Ἀντ. 220, 470, κτλ.· — τὸ μωρόν, μωρία, ἀνοησία, Εὐρ. Ἱππ. 966. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, Σοφ. Ο. Τ. 540, κτλ.· μῶρα φρονεῖν, φωνεῖν, δρᾶν, λέγειν ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 594, ἐν Ο. Τ. 433, ἐν Ἀντ. 469, Εὐρ. Βάκχ. 369· βουλεύεσθαι Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 474. **2)** ἐπὶ γεύσεως, ἀνούσιος, ἄνοστος, Λατ. fatuus, Κωμικ. Ἀνών. 220, Διοσκ. 4. 19. **III.** Ἐπίρρ. **μώρως** καὶ **-ρῶς,** ἀσυνέτως, ἀνοήτως, εὐήθως, Ξεν. Ἀν. 7. 6, 21, Πολυδ. Ε', 121, κλ. (Ἐντεῦθεν: **μωρία, μωραίνω, μωρόομαι·** πρβλ. Λατιν. morus, morio, morosus· ὁ Pictet παραβάλλει τὴν λέξιν πρὸς τὸ τῶν Βεδῶν mûras (stultus)).

μωρό-σοφος, ον, ἀνοήτως σοφός, ὁ ἐν μωρίαις σοφός, Λουκ. Ἀλέξ. 40, πρβλ. τὸ τοῦ Ἐπικτ. 2, 15, 14, μή μοι γένοιτο φίλον ἔχειν σοφὸν μωρόν.

μωρό-σῦκον, τό, = **συκόμωρον,** Κέλσ. 3, 18.

μωρότης, -ητος, ἡ, ἡ κατάστασις τοῦ μωροῦ, μωρία, μεταγεν.

μωρο-φιλόσοφος, ὁ, ἡ, ὁ φιλοσοφῶν μωρά, μωρὸς φιλόσοφος, Βυζαντ.

μωρό-φρων, -ονος, ὁ, ἡ, (φρὴν) ὁ ἔχων μωράς, ἀμβλείας τὰς φρένας, Μανέθων 4. 283.

μώρωσις, -εως, ἡ, χαύνωσις, ἀτονία, Ἱππ. 562. 43· ἠλιθιότης, μωρία, ὁ αὐτ. ἐν Προρρ. 69.

μωσ, καὶ **μωῦ,** Αἰγυπτιακὴ λέξις = **ὕδωρ,** Φίλων II. 83, 21, Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίωνος 1, 31, σ. 465, Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 9, 6, Κλήμ. Ἀλ. I. 897B.

Μῶσα, Δωρ. ἀντὶ **Μοῦσα.**

μῶσο· «ζήτει» Ἡσύχ., Ἐπιχαρμ. Ἀποσπ. 121.

μωσαΐζω, -αΐσω, κατασκευάζω τι ἢ κοσμῶ διὰ μωσαϊκοῦ, Σωφρόν. 3409A.

Μωσαϊκός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Μωϋσῆν, ὁ τοῦ Μωϋσέως, Γρηγ. Ναζ. II, 528C, Κύριλλ. Ἀλ. II, 104D, κλ.

μῶσθαι, ἀπαρ. τοῦ **μῶμαι,** Θέογν. 769 ἴδε ***μάω II.**

μῶσις, ἡ, = **ζήτησις,** Κορνοῦτ. 43, 170.

N

Ν ν, νῦ, τό, ἄκλιτ. δέκατον τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμ. **ν'** = 50, ἀλλὰ **,ν** = 50,000.

I. ν εἶναι τὸ ὀδοντόφωνον ἢ οὐρανισκόφωνον ὑγρὸν ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ ἄφωνον **δ** (Πλάτ. Κρατ. 417B).— Ἐν πάσαις ταῖς Ἰνδοευρωπαϊκαῖς γλώσσαις τὸ ν μένει ἀμετάβλητον. **II.** Διαλεκτικαὶ μεταβολαί: **1)** Αἰολ., ἡ δίφθογγος **ει** γίνεται **εν** πρὸ τοῦ ν, ὡς κτέννω, κέννος ἀντὶ **κτείνω κεινός** (κενός), ἴδε **ει,** Ι· οὕτως αἱ μετοχαὶ **τίθενς θὲνς** ἀντὶ **τιθεὶς θεὶς·** ὁμοίως δὲ καὶ τὸ γ' πληθ. τῶν βαρυτόνων ῥημάτων **τύπτοντι** ἀντὶ **τύπτουσι·** ἴδε Ahr. D. Aeol. § 10. **2)** Δωρ., τὸ ν ἀντικαθιστᾷ τὸ **λ,** ἴδε **Αλ,** II. 1. **3)** Ἀττ. καὶ Δωρ. ἀντὶ **μ,** ἴδε **Μμ,** II. 3. **III.** χάριν εὐφωνίας μεταβάλλεται: **1)** εἰς **γ** πρὸ τῶν οὐρανισκοφώνων **γ κ χ,** καὶ τοῦ **ξ,** ὡς **ἔγγονος ἔγκαιρος ἐγχώριος ἐγξέω,** κτλ. **2)** εἰς **μ** πρὸ τῶν χειλεοφώνων **β π φ,** καὶ τοῦ **ψ,** ὡς **σύμβιος συμπότης συμφυὴς ἔμψυχος·** ὁμοίως καὶ πρὸ τοῦ **μ,** ὡς **ἐμμανής,** κτλ. ὡσαύτως καὶ ἐν χωρισταῖς λέξεσιν, οἷον τὸμ πάντα βίον, τὸμ πρόξενον Ἐπιγραφ. Δελφ. 4, κτλ. **3)** εἰς **λ** πρὸ τοῦ **λ,** ὡς **ἐλλείπω συλλαμβάνω,** κτλ. **4)** εἰς **ρ** πρὸ τοῦ **ρ,** ὡς **συρράπτω,** κτλ.· εἰ καὶ ἐν συνθέτοις μετὰ τῆς **ἐν** τὸ ν ἐνίοτε μένει πρὸ τοῦ ρ, ὡς **ἔνρυθμος.** **5)** εἰς **σ** πρὸ τοῦ **σ,** ὡς **σύσσιτος πάσσοφος,** κτλ. ἐξαιρέσει πάλιν τῶν μετὰ τῆς ἐν προθ. συνθέτων (πρβλ. καὶ τὸ **πάνσοφος**), ὁπότε μένει ἀμετάβλητον, ἰδίως πρὸ τῶν **σβ σκ σμ σπ στ σφ σχ.** **6)** τὸ ν ἀποβάλλεται πρὸ τῶν **ζ σβ σκ σπ σφ σχ,** πλὴν ἐν τῇ προθ. **ἐν·** ἔτι δὲ ἀποβάλλεται ἐν τῇ δοτ. πληθ. τῆς γ' κλίσεως **δαίμοσι** ἀντὶ **δαίμονσι·** — σπανίως δὲ ἀπαντᾷ **νς** ἐν καταλήξει, οἷον **Τίρυνς, ἔλμινς,** ὥστε ἀντὶ τῶν Ρωμαϊκῶν Clemens, Iriens οἱ Ἕλληνες ἔγραφον **Κλήμης, τριᾶς·** καὶ ἐν μέσῳ λέξεως τὸ ν ἐνίοτε ἀπεβάλλετο, οἷον **Ὀρτήσιος Πάσσας** ἀντὶ Hortensius Pansa.

7) τὸ ν παρεμβάλλεται εἰς τὸν α' παθ. ἀόρ. ἐνίων καθαρῶν ῥημάτων **ἀμπνύνθη** ἐκ τοῦ **ἀναπνέω,** καὶ συνήθως παραμένει ἐν τῷ παθ. ἀορ. α' τῶν ὑγρολήκτων ῥημ., ἂν ἀνήκῃ εἰς τὴν ῥίζαν, οἷον **ἐκλίνθη** ἐκ τοῦ **κλίνω** (πρβλ. **πλύνω**)· ἀλλὰ πάλιν ἀποβάλλεται ἐν τισι χρόνοις, οἷον ἐν τῷ ἐνεργ. καὶ παθ. πρκμ., καὶ ἐν τῷ παθ. ἀορ. α' ὑγρολ. τινῶν ῥημάτων ὡς: **κτείνω τείνω,** τὸ **κλίνω κρίνω** καὶ **πλύνω** διφοροῦνται, πρβλ. Λοβ. Φρύν. 37. **IV.** τὸ καλούμενον **νῦ ἐφελκυστικὸν** προστίθεται εἰς τὴν δοτ. πληθ. τὴν λήγουσαν εἰς **σι·** εἰς τὰ γ' πληθ. πρόσωπα τῶν ῥημάτων εἰς **σι·** εἰς τὰ γ' ἐνικὰ τὰ εἰς **-ε, -ι·** εἰς τὴν τοπικὴν κατάληξιν **-σι,** ὡς **Ἀθήνησι, Ὀλυμπίασι·** εἰς τὴν Ἐπικ. κατάληξιν **φι·** εἰς τὸ ἀριθμητικὸν **εἴκοσι·** εἰς τὰ ἐπιρρήματα **νόσφι πέρυσι·** εἰς τὰ ἐγκλιτικὰ μόρια **κε** καὶ **νύ·** καὶ ἐνίοτε (κατὰ τοὺς γραμματικοὺς) εἰς τὸ δεικτικὸν **-ε** ἡγουμένου **σ,** ὡς **οὐτοσίν, οὐτωσίν.** Τὸ ν τοῦτο ἐχρησίμευε πρὸς ἀποφυγὴν χασμωδίας ἑπομένου φωνήεντος παρά τε πεζογράφοις καὶ ποιηταῖς καὶ προστίθεται παρὰ ποιηταῖς εἰς τὸ τέλος τῶν στίχων· ἀλλ' ἐν τῇ Ἰωνικῇ πεζογραφίᾳ συνήθως παραμελεῖται. Τινὲς τῶν κριτικῶν φρονοῦσιν ὅτι οἱ τύποι **-ν** εἶναι ἀρχαιότεροι· ἀλλὰ πιθανῶς τοῦτο δὲν ἀληθεύει εἰ μὴ μόνον περὶ τῶν μορίων, οἷον **νῦν νυ, κέν κε.** **V)** τὸ βραχὺ φωνῆεν ἐκτείνεται πρὸ τοῦ ν ἐν τῇ λέξει **Παρθένοπαῖος,** Αἰσχύλ. Θήβ. 547.

νᾶας, Δωρ. αἰτ. πληθ. τοῦ **ναῦς,** Θεόκρ. 7. 152, 22. 17.

νάβλα, ἡ, μουσικόν τι ὄργανον ἔχον δέκα ἢ (κατὰ Ἰώσηπον) δώδεκα χορδάς, Σοφ. Ἀποσπ. 728· καὶ **νάβλας,** ὁ, Φιλήμων ἐν «Μοιχῷ» 1 (ἔνθα τὸ **νάβλας** φαίνεται ὡς = τῷ **ναβλιστής**), Στράβ. 471· καλούμενον naulia, παρ' Ovid. Ars Am. 3. 327.— Ὁ παίζων τὴν νάβλαν καλεῖται **ναβλιστής,** οῦ, ὁ, Εὐφορίων παρ' Ἀθην. 182E· ἐν Μανέθωνι 4. 185, **ναβλιστοκτύπους.** — Νεώτεροι τύποι τῆς λέξεως εἶναι: **ναῦλα,** ἡ, καὶ **ναῦλον,** τό, Βυζ. (Ἀναμφιβόλως ἦτο ὄργανον Φοινικικόν, ὡς παρατηρεῖ ὁ Ἀθην. 175D· πρβλ. τὸ Ἑβραϊκ. nevel, ὅπερ συχνάκις ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Ψαλμοῖς μετὰ τοῦ kinnôr, καὶ τὸ Αἰγυπτ. nefer· πρβλ. ὡσαύτως **βάρβιτος**). — Καθ' Ἡσύχ.: «νάβλα· εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ. ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ψαλτήριον. ἢ κιθάρα», καὶ «νάβλας· κιθαριστής, εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ δυσηχοῦς. καὶ ναῦλον τὸ αὐτὸ ὄργανον».

νάγμα, τό, πᾶν τὸ πυκνῶς ἐστοιβασμένον, οἷον τοῖχος ἐκ λίθων, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 1. 21, 7.

νάεσσι, Αἰολ. = **ναυσὶ** Ἀλκαίου Ἀποσπ. 79, Πινδ. Π. 4. 56, πρβλ. Ἐτυμολ. Μέγ. 605, 27.

να(ἐ)τειρα· «οἰκοδέσποινα» Ἡσύχ. (κῶδ. **ναίτειρα**).

ναετήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Χριστοδ. Ἔκφρ. 116, Ἀνθ. Π. 7. 409, κτλ.

ναέτης, ου, ὁ, ἔνοικος, κάτοικος, οἰκήτωρ, Σιμων. 6, Ἐφιππ. ἐν «Γηρυόνῃ» 1, Ἀνθ. Π. 9. 535· ὡσαύτως ὡς θηλυκ., Ἀνθ. Π. 6. 207. 10.

ναέτωρ· «ῥέων, πολύρρους» Ἡσύχ.

ναεύω, εἰς ναὸν καταφεύγω, Ἐπιγραφ. Κρήτ. ἐν Hell. J. 2. 13, σ. 52.

ναθμός, ὁ, (νάω) = **νασμός**, — καθ' Ἡσύχ.: «ναθμούς· τὰς χοιράδας. τάσσεται καὶ ἐπὶ τῶν στημόνων».

ναί, Ἐπίρρ. ἐν χρήσει πρὸς ἔκφρασιν ἰσχυρᾶς βεβαιώσεως, βεβαίως, μάλιστα, ἀληθῶς, οὕτως, Λατ. nae, Ὅμ. καὶ Ἀττ.· παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἑπομένου δή, ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα., κατὰ μοῖραν ἔειπες, ἀληθῶς, τῷ ὄντι ταῦτα πάντα κατὰ τὸ πρέπον τὰ εἶπες, Ἰλ. Α. 286, κτλ.· οὕτω, ναὶ μὰν Θεόκρ. 27. 25· ναὶ μὲν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 151· ναὶ μέντοι Λουκ. περὶ τῆς Ἀστρολογ. 14· — καὶ μόνον, σὲ κρίνω, ναὶ σέ, «μάλιστα, ἐσένα», Σοφ. Ἠλ. 1445· ἀποκρίνεσθαι ναὶ ἢ οὔ Ἀριστ. Τοπ. 8. 3, 12, κτλ. **2)** ναὶ μά, ἐπὶ ὅρκων, ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον Ἰλ. Α. 254, πρβλ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 460, Πινδ. Ν. 11. 30· ναὶ μὰ Δία Θέογν. 1045, κτλ.· ναὶ μὰ τὸν (ἐξυπακ. θεὸν) Αἰλ. π. Ζ. 3. 19., 4. 29: — τὸ μὰ ἐνίοτε παραλείπεται, ναὶ τὰν κόραν Ἀριστοφ. Σφ. 1438, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 535· ναὶ πρὸς θεὸν ἀρήξατ' ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1277. **II.** ἐπὶ ἀποκρίσεων ὡσαύτως οἱ Ἀττ. μεταχειρίζονται τὸ ναὶ μεμονωμένως, μάλιστα, τοῦτ' ἐτήτυμον; Ἀπόκρ. ναὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 738, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 845, Πλάτ. Θεαίτ. 193Α, Γοργ. 448Β, κτλ.· ναί, ναὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 1468. **2)** ναὶ ἑπομένου τοῦ ἀλλὰ σημαίνει συναίνεσιν ὑπὸ ὅρους, Πλάτ. Πολ. 415Ε, πρβλ. Σοφιστ. 226Ε, Αἰσχίν. 65. 33.

ναῖ, Δωρ. ποιητ. δοτ. τοῦ ναῦς, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ.

Ναϊακός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὰς Ναϊάδας, Ἀνθ. Π. 10. 21.

ναίαρχος, ὁ, ἐπιστάτης ναοῦ (ς), Ἐπιγρ. Δωδώνης, Καραπάνου Δωδ. πίν. XXIX, 3.

Ναϊάς, Ἰων. **Νηιάς**, -άδος, ἡ· (νάω)· — νύμφη ποταμοῦ ἢ πηγῆς (ὡς ἡ Νηρηΐς εἶναι νύμφη τῆς θαλάσσης), τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **Ναϊάδες**, Ἰων. **Νηϊάδες**, Ὀδ. Ν. 104, 348, 356, Εὐρ. κλ.· ἐν τῷ ἑνικ., Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 626· — οὕτω καὶ **Ναΐς**, Ἰων. **Νηΐς**, -ίδος, ἡ, ἐν τῷ ἑνικῷ, Νηΐς Ἀβαρβαρέη Ἰλ. Ζ. 22· Νύμφη τέκε Νηΐς Ξ. 444, πρβλ. Πινδ. Π. 9. 29, Εὐρ. Ἑλ. 187: πληθ. **Ναΐδες**, Στράβ. 468, Παυσ., κλ.

ναιδαμῶς, τύπος ἰσχυρότερος τοῦ ναί, μάλιστα, βεβαιότατα, ἀντίθετον τῷ **οὐδαμῶς** ἢ **μηδαμῶς**, Κωμικ. παρ' Ἡσυχ., ἐκ διορθώσ. τοῦ Sopping. ἀντὶ τοῦ **ναειδαμῶς**.

ναΐδιον [ῐδ], τό, ὑποκορ. τοῦ ναός, Πολύβ. 6. 53, 4, Στράβ. 379.

ναιετάω, ἐν χρήσει ἐν τοῖς τύποις τοῦ ἐνεστ., -άω Ὀδ. Ι. 23, -άει, Ἡσ. Θεογ. 775, -άουσι Ἰλ. Δ. 45· καὶ συχν. ἐν τῇ μετοχῇ **ναιετάωσα** ἢ -άουσα· ὡσαύτως ἐν τῷ Ἰων. παρατατ. **ναιετάασκον** Ἰλ. Β. 841, κτλ. (ναίω): **1)** ἐπὶ προσώπων, κατοικῶ, συχν. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ.· τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν Ὀδ. Ζ. 153, Ἡσ. Θ. 564· ἦ ἔνι ναιετάασκε Ὀδ. Ο. 385· ὡσαύτως μετὰ δοτικ. τόπου, Λακεδαίμονι ν. Ἰλ. Γ. 387· Κρήτῃ Ὀδ. Ρ. 523· ὡσαύτως, ὑπὸ χθονὶ Ἡσ. Θεογ. 621· ὑπὸ Κυλλάνας ὄρεσι Πινδ. Ο. 6. 130· ἀμφὶ Παγγαίου θεμέθλοις ναιετάοντες Π. 4. 321. **2)** μετ' αἰτ. τόπου, κατοικῶ ἔν τινι τόπῳ, ἐνοικῶ, Λάρισαν, Ἰθάκην, κτλ., Ἰλ. Β. 841, Ὀδ. Ι. 21, κτλ.· δώματα Ἡσ. Θ. 861. **II.** ἐπὶ τόπων, κεῖμαι, εὑρίσκομαι, αἳ γὰρ ὑπ' ἠελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι ναιετάουσι πόληες ἐπιχθονίων ἀνθρώπων Ἰλ. Δ. 45, Ὀδ. Ι. 23· ἐντεῦθεν, ὑπάρχω, Ἰθάκης ἔτι ναιεταούσης, οἰκουμένης, τὸ ἐνεργ. ἀντὶ παθητ., Α. 404· πρβλ. **εὐναιετάων**. — Μόνον παρ' Ἐπικ. καὶ λυρικ. ποιηταῖς· οὐδαμοῦ παρὰ Τραγ· ἀλλ' ὁ Σοφ. ἔχει: **παραναιετάω**, καὶ ὁ Διονύσ. προτείνει **ναιετῶν** ἀντὶ **ναίων**, χάριν τοῦ μέτρου ἐν Ἀντ. 1123.

ναίκι, βαρβαρισμός, ἀντὶ τοῦ **ναίχι** ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1183, ἔνθα ὁμιλεῖ ὁ Σκύθης, πρβλ. καὶ 1218.

ναικισήρης, ες, λέξις σκοτεινὴ καὶ ἀμφίβολος μνημονευομένη ὑπὸ τοῦ Φωτίου ἐκ τοῦ Φερεκρ. καὶ Ἑρμίππου ὡς σημαίνουσα τὸ ἀντίθετον τῷ ἀληθής. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι σκοτεινότερόν τι γλῶσσημα ἐν τῷ ῥήματι **ναικισσορεύω**· «ναικισσορεύοντας· ἐπίτηδες διασύροντας, καὶ ἐξευτελίζοντας» κτλ.

ναΐος, α, ον, Δωρ. ἀντὶ **νηΐος**, ὡσαύτως παρὰ Τραγ.

ναῖρον, τό, Ἰνδικόν τι ἄρωμα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 7, 3.

Ναΐς, ἴδε **Ναϊάς**.

ναΐσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ναός**, μικρὸς ναός, Στράβ. 637, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 8, 4· — ὑποκορ. τοῦ **ναΐσκος**, **ναΐσκάριον**, τό, Σχόλ. εἰς Αἰσχίν. 6. 9. 30 Δινδ.

ναίτειρα, ἡ, «οἰκοδέσποινα» Ἡσύχ., ὅστις ἔχει καὶ «**νάειρρα**· δέσποινα». Ἴδε **να(ἐ)τειρα**.

ναίχῐ, Ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ **ναί**, ὡς τὸ **οὐχὶ** ἀντὶ τοῦ **οὔ**, Σοφ. Ο. Τ. 682, Πλάτ. Ἱππαρχ. 232Β, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 1.— Οὐχὶ **ναιχί**, Ἐτυμολ. Μέγ. σ. 638. 50, Εὐστ. 107. 25.

ναίω (Α), ποιητ. ῥῆμα εὔχρηστον ἐν τῷ ἐνεργ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., τοῦ ἀορ. παραλαμβανομένου ἐκ τοῦ μέσ. καὶ παθ. τῆς σημασ. Π. **1)** ἐπὶ προσώπων, κατοικῶ, διαμένω, τὸ πλεῖστον ἑπομένης προθέσεως δηλούσης τοπικὴν σχέσιν, ἐν Ὕλῃ, ἐν Ἠλιδι, κτλ. Ἰλ. Ε. 708, κτλ.· ῥοῇς ἐπὶ Σαγγαρίοιο Π. 719· ἐπ' ἄκρων ὀρέων Σοφ. Ο. Τ. 1105· κατὰ πτόλιν Ἰλ. Β. 130· ἀν' οὔρεα Ἡσ.· πὰρ ποταμὸν Ἰλ. Β. 522· ὑπὸ Πλάκῳ Ζ. 396· ὡσαύτως μετὰ δοτ. τόπου, αἰθέρι ναίων Β. 412, Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 18, κτλ.· καί, ν. μετά τινος Σοφ. Φιλ. 1106· μεταφορ., τὴν σοὶ δ' ὁμοῦ ναίουσαν [ὀργήν] ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 338· — μετ' ἐπιρρ., ἵνα αἱ Φορκίδες ναίουσι Αἰσχύλ. Πρ. 794.

β) μετ' αἰτ. τόπου, κατοικῶ, ἐνοικῶ, οἶκον, δῶμα, ἤπειρον, ἅλα, ὀρέων κάρηνα, κτλ., καὶ συχν. μετὰ κυρίων ὀνομ. τόπων, Ὅμ., Πίνδ., καὶ Τραγ.· μεταφορ., Πειθὼ ναίει καὶ Χάρις υἱὸν Ἀγησίλα Πινδ. Ἀποσπ. 88. 12· ἐπὶ τῶν ἀγαλμάτων τῶν θεῶν, πρόπυλα ναίουσιν τάδε Σοφ. Ἠλ. 1375· — ὡσαύτως ἐν τῷ Ἐπικ. μέλλ. **νάσσομαι**, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 747.— Παθ., κατοικοῦμαι, ἄστεα δὲ προτέροισι πάλιν ναίοιτο πολίταις Θεόκρ. 16. 88· ὑπ' ἀνδράσι Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 794. **2)** ἐπὶ τόπων, εὑρίσκομαι, κεῖμαι, μόνον ἅπαξ παρ' Ὅμ., νήσων αἳ ναίουσι πέρην ἁλὸς Ἰλ. Β. 626· ὦ κλεινὰ Σαλαμίς, σύ μέν που ναίεις ἁλίπλα(γ)κτος Σοφ. Αἴ. 598· ὡσαύτως, ὁδὸς ἐγγύθι ναίει Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμέρ. 268· πρβλ. **ναιετάω** Π, καὶ ἴδε κατωτ. Π. 1.

Π. Μεταβ. ἐνεργείας, ἐν τῷ Ἐπικ. ἀορ. **ἔνασσα** ἢ **νάσσα**, **1)** μετ' αἰτ. τόπου, δίδω εἴς τινα τόπον ἵνα κατοικήσῃ ἐν αὐτῷ, καί κέ οἱ Ἄργεϊ νάσσα πόλιν, ἤθελον δώσει εἰς αὐτὸν πόλιν ἐν τῷ Ἄργει ὅπως κατοικήσῃ («νάσσα, ἀντὶ τοῦ κατῴκισα» Σχόλ.), Ὀδ. Δ. 174· ὡσαύτως, κάμνω τι κατοικήσιμον, οἰκοδομῶ πρὸς κατοίκησιν, νηὸν ἔνασσαν Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 298· — ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθ. ἐπὶ τόπων, ὡς τὸ ἐνεργ. Ι. 2, κεῖμαι, εὑρίσκομαι, ὡς ἐν τῷ Ὁμηρ. συνθέτῳ **εὐναιόμενος**· πρβλ. **νέατος**. **2)** μετ' αἰτ. προσώπ., ἐν Ἄργει ἔνασσεν ἐκγόνους Ἡρακλέος Πινδ. Π. 5. 94.— ἐντεῦθεν ὁ παθ. ἀόρ. κεῖται ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ ἐνερ. Ι. 1, πατὴρ ἐμὸς Ἄργεϊ νάσθη, ὁ πατήρ μου κατῴκησεν ἐν Ἄργει, Ἰλ. Ξ. 119, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1180· (ἀλλὰ **ἐνάσθη**, ἐπὶ τόπου, Σοφ. Ἀποσπ. 795) οὕτω μεθ' Ὅμ. ὁ μέσ. ἀόρ. νάσσατο ἄγχ' Ἑλικῶνος ὀϊζυρῇ ἐνὶ κώμῃ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 637· καὶ μεταγεν., αὐτόθι ναιήσαντο Διον. Π. 349: πρκμ. **νένασται** Ἀνθ. Π. παράρτ. 51. 8· ἀλλ' ὁ μέσ. καὶ παθ. ἀόρ. εἶναι συνηθέστεροι ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσ. **ἀπό**, **κατά**.— Ἡ σημασ. Ι. εἶναι συνήθης παρ' ἅπασι τοῖς ποιηταῖς· ἀλλ' ἡ μεταβ. σημασία φαίνεται ὅλως Ἐπικ.· παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. εἶναι ἐν χρήσει τὰ ῥήματα **οἰκεῖν**, **οἰκίζειν**. (Ὡς τὰ **ναι-ετάω**, **να-έτης**, ἐκ τῆς √ΝΑΣ, πρβλ. **ἐ-νάσ-θην**, **νέ-νασ-μαι**, Σανσκρ. nas, nay-é (facio ut una cum aliquo sim), ὅπερ φαίνεται ὅτι σχετίζει τὴν ῥίζαν ταύτην μετὰ τοῦ **νέομαι**, **νόστος**· — καὶ τὸ ῥῆμα **νάσσω** φαίνεται συγγενές.— Ἴδε Κόντου Γλῶσσ. Παρατηρ. σ. 198.

ναίω (Β), εἶμαι πλήρης, ναῖον δ' ὁρῷ ἄγγεα πάντα Ὀδ. Ι. 222, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ., πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1146, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 224, κ. ἀλλ., **νᾶον** (ἐκ τοῦ **νάω**), ἐξεχείλιζον ἐξ ὀρροῦ· ἀλλ' ἐν τῷ **νάω** ὁ Ὅμηρ. ἔχει τὸ α βραχύ.— Ἴσως τοῦτο τὸ **ναίω** εἶναι ἁπλῶς Ἐπικ. τύπος τοῦ **νάω**, χάριν τοῦ μέτρου.

νάκη [ᾰ], ἡ, δέρμα δασύμαλλον, ἂν δὲ νάκην ἕλετ' αἰγὸς Ὀδ. Ξ. 530· ὡσαύτως προβάτου, Λυκόφρων 1310· αἰγῶν νάκαι καὶ προβάτων Παυσ. 4. 11, 3. Πρβλ. **νάκος**.

νᾰκο-δαίμων, ὁ, = τῷ ἑπομ., μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως **κακοδαίμων**, Ἀθήν. 352Β.

νᾰκο-δέψης, ου, ὁ, (δέψω) βυρσοδέψης, διάφ. γραφ. ἐν Ἱππ. 346. 22, Ἀθήν. 352Β.

νᾰκο-κλέψ ἢ **νακόκλεψ**, ὁ, ὁ κλέπτων δορά, Θεόγνωστ. σ. 97. 30.

νάκολον, τό, «ἀκάθαρτον» Ἡσύχ.

Νακόρειοι, οἱ, μέλη ἑταιρείας τινὸς ἐν Ῥόδῳ, Hell. J. τόμ. 2, σελ. 558.

νακόρος, ὁ, (= **νεωκόρος**), Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. et F. 247. — Ἐπιδαύρου L. et F. 147b. — Οὕτω γίνονται ἓξ αἱ γραφαὶ τῆς λέξεως ταύτης· **νακόρος**, **ναοκόρος**, **νεοκόρος**, **νεωκόρος**, **νειοκόρος**, **νηοκόρος**. Δεκατέσσαρες δὲ εἶναι αἱ γραφαὶ τοῦ **ἀεὶ** ἐπιρρήματος, αἵδε· **ἀέ**, **ἀεί**, **ἀέν**, **ἀές**, **αἰέ**, **αἰεί**, **αἰέν**, **αἰές**, **ἄϊ**, **αἰῆ**, **αἰῖ**, **αἴϊν**, **ἄϊν**, **ἠΐ**. Τοιαύτη ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα! Κουμανούδ. Συναγ. Λέξ. Ἀθηνᾶ.

νάκος [ᾰ], τό, δέρας, κῶας, κῴδιον, δορά, Λατ. vellus, κριοῦ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ν. Ἡρόδ. 2. 42, Πινδ. Π. 4. 121, Σιμωνίδ. 29, Θεόκρ. 5. 2, κτλ. — (Πρβλ. νάκη; Λατιν. nacae, χειροτέχνημα ἐξ ἐρίου, nacca = fullo, Fest).

νακοτάπης, ητος, ὁ, καὶ **νακοτάπητον,** τό, μαλλωτὸς τάπης ὡς νάκος, λαβοῦσα μέτρα τοῦ ἔνδον τούτου χωρήματος ἡ γυνὴ εἰργάσατο καὶ ἀπέστειλε νακοτάπητας Κ. Πορφυρ. Βασιλ. 53 = 76, κλ.

νᾰκοτιλτέω, τίλλω ἢ κείρω ἔριον, Ἄρχιππος ἐν «Ἰχθύσι» 17.

νάκο-τίλτης, ου, ὁ, ὁ τίλλων τὸ ἔριον, κείρων πρόβατα, Φιλήμων ἐν «Ἁρπαζομένῃ» 3.

νᾰκό-τιλτος, ον, οὗ τὸ ἔριον ἀπεσπάσθη ἢ ἀπεκόπη, Κρατῖν. ἐν «Διονυσαλεξάνδρῳ» 8.

νακτός, ἡ, όν, συμπεπυκνωμένος, πυκνός, στερεός, χώμασι νακτοῖς (κατὰ Schäf. ἀντὶ χώμασιν ἀκτοῖς) Πλουτ. Γ. Γράκχ. 7· τὰ νακτά, συμπεπιλημένα ἔρια, «νακτά· τοὺς πίλους. καὶ τὰ ἐμπίλια» Ἡσύχ.

νᾰκύ(δ)ριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **νάκος,** Ἡσύχ.

νᾶμα, τό, (νάω) πᾶν τὸ ῥέον, ὕδωρ, ποταμός, ῥύαξ, πηγή, Αἰσχύλ. Πρ. 805, Σοφ. Ἀντ. 1130· ν. δακρύων ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 919· νάματ' ὄσσων Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 625· ν. πυρὸς ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1187· ν. Βάκχιον Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 14· συχν. παρὰ Πλάτ. καὶ μεταφορ., λόγων ν. Τίμ. 75Ε.— Ἐκκλ., ὁ οἶνος ᾧ χρῶνται οἱ ἱερουργοῦντες ἐν τῇ θεᾷ μεταλήψει, Ψευδο-Χρυσ. XII, 778C, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασιλ. Τάξ. 134, 25.

νᾱμᾰτιαῖος, α, ον, ῥεῶν, ὕδατα Αἰσχιν. 43. 15, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 9.

νᾱμᾰτίζω, ποτίζω, Στουδ. 825C.

νᾱμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ νᾶμα, Θεοφρ. π. Πυρ. 29, Φύλαρχ. παρ' Ἀθην. 73C.

νᾱμᾰτώδης, ες, πλήρης πηγῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 6, 3.

νᾱμερτής, νᾱμέρτεια, Δωρ. ἀντὶ νημε-.

νᾶν, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ναῦς.

νᾶνίας, νᾶνικός, ἴδε **νεανίας,** ἐν τέλ.· **νᾶνις,** ἴδε ἐν λέξ. **νεᾶνις.**

ναννάριον, τό, κατὰ τὸν Ἡσύχ. «εἶδός τι ἀσώτων», Λατ. nepos· **Νάννάριον** καὶ **Ναννίον** ἀπαντῶσιν ὡς κύρια ὀνόματα πορνῶν παρὰ τοῖς Κωμικ., Θεοφίλῳ (ἐν τῷ «Φιλαύλῳ» 2) καὶ Ἀμφιδι (ἐν «Κουρίδι» 1) κ. ἀλλ.

νανναριστής, ὁ, «κίναιδος» Ἡσύχ.

νάννας, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **νέννος.**

νάννη· «μητρὸς ἀδελφὴ» Ἡσύχ., ἴδε **νέννος.**

νᾱνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **νᾶνος,** πλαγγών, «κοῦκλα»· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς κύρ. ὄνομα θηλ.

νᾶνος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, μικρόσωμος ἄνθρωπος, Τουρκ. «τζουτζές», Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 134, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 24, 2· ὁ ἔχων τὰ μέλη τοῦ σώματος μικρὰ καὶ δυσανάλογα πρὸς τὴν ἡλικίαν του, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 10 κἑξ. **II.** πλακοῦς μετὰ τυροῦ, τυρόπηττα, Ἀθήν. 646C. (Συνήθως φέρεται **νάνος,** ὡς καὶ ὑπὸ τοῦ Βεκκ. παρ' Ἀριστ.· ἀλλὰ τὸ α εἶναι μακρόν, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 790, καὶ τὸ Λατ. nānus· τοῦτο δὲ ὑποδεικνύεται καὶ ἐκ τοῦ τύπου νάννος, τοῦ ἐπικρατοῦντος ἐν τοῖς Ἀντιγράφ.).

νανούδιον, τό, = **νανίον.** Σχόλ. εἰς Κλήμ. Ἀλ. 271.

νᾶνο-φυής, ές, ὁ ἔχων ἀνάστημα νάνου, Ἀριστοφ. Εἰρ. 790.

νᾱνώδης, ες, ὅμοιος πρὸς νᾶνον, μικρόσωμος, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 10, κτλ.

Νᾰξιουργής, ές, (*ἔργω) Νάξιος κατασκευής, κάνθαρος Ἀριστοφ. Εἰρ. 143· πρβλ. **Λυκιουργής.**

Νάξος, ἡ, μία τῶν Κυκλάδων, ἥτις ποτὲ ἐκαλεῖτο Δία, Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 44· — ἐπίθ. **Νάξιος,** α, ον, οἱ Νάξιοι Ἡρόδ., κλ.· Νάξια ἀκόνα, Λατ. cos Naxia, ἀκόνη ἐκ Νάξου, Πινδ. Ι. 6 (5). 107, Διοσκ. 5. 168· Ν. πέτρα Ἀνθ. Π. 15. 25, 4· Ν. λίθος Φώτ.— **Ναξιακά,** τά, συγγραμμά τι περὶ τῆς Νάξου, Παρθεν. Ἐρωτ. Παθημάτ. 9. 19.

νᾱοδομία, ἡ, ἡ οἰκοδομὴ ναῶν, Νικήτ. Χρον. 134C.

νᾱο-δόμος, ον, (δέμω) ὁ οἰκοδομῶν, κτίζων ναούς, Γρηγόρ. Ναζιανζ.

νᾱοποιέω, οἰκοδομῶ, κτίζω ναούς, Γρηγ. Ναζ. II, 441C.

ναο-ποιϊκός νόμος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ναοποιεῖν, Ἐπιγραφ. Ἀεδαδείας ἐν Ἀθην. τόμ. Δ', σελ. 372.

νάποινος· «μάταιος» Ἡσύχ.

νᾱο-ποιός, ὁ, ὁ οἰκοδομῶν ναούς, ἄρχων τις ἐπιστατῶν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, λέξις ἀπαντῶσα μόνον ἐν Ἀριστ. Ρητ. 1. 14, 1.

νᾱο-πόλος, Ἰων. **νηοπ-, ον,** ὁ κατοικῶν ἢ ἀσχολούμενος ἐν τῷ ναῷ, μάντις Πινδ. Ἀποσπ. 70. 5. **II.** ὡς οὐσιαστ., ὁ ἐπόπτης ναοῦ, Ἡσ. Θ. 991.

νᾱός, Ἰων. **νηός,** Ἀττ. **νεώς,** ἀλλ' ὁ τύπος οὗτος εἶναι σπάνιος παρὰ τοῖς Τραγ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 810, Εὐρ.· (ναίω)· τὸ κατοικητήριον θεοῦ, «παρὰ τὸ ἐννεῖσιν ἐν αὐτῷ τὸν θεόν» (Γλωσσ.), ναός, Ὅμηρ. (ὅστις, ὡς ὁ Ἡρόδ., μεταχειρίζεται μόνον τὸν Ἰων. τύπον), Ἰλ. Α. 39, κ. ἀλλ., Πίνδ. κτλ. **II.** τὸ ἐνδότατον μέρος ναοῦ, ὁ σηκός, Ἡρόδ. 1. 183· τὰ μέρη ἔνθα τὸ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ ἦτο τεθειμένον, **σηκός, ἄδυτον,** Valck. εἰς Ἡρόδ. 6. 19, Ξεν. Ἀπολ. 15,— ἡ λέξ. **ἱερὸν** ἔχει γενικωτέραν σημασ., ἴδε Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ. — (Ὁ Αἴλιο. τύπος **ναῦος** (θηλ. **νᾶΓος**), ἁπαντῶν ἐν Λεσβίᾳ τινὶ ἐπιγραφῇ ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2166. 38, καὶ ἓν τινι Κυμαίᾳ ἐπιγραφ. αὐτόθι 3524. 6 καὶ 16, φαίνεται δικαιολογῶν τὸ ᾱ).

νᾱός, Δωρ. καὶ Ἀττ. ποιητ. γεν. τῆς λέξ. **ναῦς.**

Νᾶος ἀντὶ **Νάξος** ὀκτάκις ἀνεγνώσθη ὡς ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἐν Ἐπιγρ. Δωδώνης, Καραπάν. Δωδ. πίν. XXIII. XXIV. XXXIV. XXXVI. XXXVII, ἐνῷ **Νάξος** αὐτόθι δωδεκάκις εὑρηται.

νᾱουργέω, (*ἔργω) = **ναοποιέω,** οἰκοδομῶ ναόν, Δαμασκ. III, 689C.

νᾱο-φόρος, ον, ὁ φέρων ἐν ἑαυτῷ ναόν, δηλ. ὁ ὢν καθ' ἑαυτὸν ναός, κατὰ τὸ **Θεοφόρος,** κτλ., Ἰγνάτ. πρὸς Ἔφεσ. 9 ἴδε Coteler. ἐν τόπῳ.

νᾱο-φύλαξ [ῠ], **ᾰκος,** ὁ, (ναὸς) ὁ φύλαξ ναοῦ, Λατ. aedituus, Εὐρ. Ι. Τ. 1284, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 19. **II.** (ναῦς) ὁ κυβερνήτης ἢ πηδαλιοῦχος πλοίου, Σοφ. Ἀποσπ. 151.

νᾰπαῖος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς κοιλάδα δρυμώδη, ν. ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς Σοφ. Ο. Τ. 1026· πλάκες Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 958· ν. θεός, ὁ τῶν δρυμῶν θεός, Αἰλ. π. Ζ. 6. 42., 8. 2.

νάπειον [ᾰ], τό, = **νᾶπυ,** Νικ. Ἀλεξιφ. 430.

νάπη [ᾰ], ἡ, παραπλήσιον τῷ **βῆσσα,** δασώδης κοιλὰς ἢ φάραγξ, Λατ. saltus, Ἰλ. Θ. 558, Π. 300, Πινδ. Π. 5. 51, Σοφ. Αἴ. 892· νάπαι κάλλισται Ἡρόδ. 4. 157· χείμαρρος νάπη, δρυμώδης φάραγξ διαρρεομένη ὑπὸ χειμάρρου, Εὐρ. Βάκχ. 1093· — Μεθ' Ὅμ., ὡς ἐν Πινδ Ι. 7. 63, Σοφ. Ο. Κ 157, Τρ. 436, Εὐρ. Ἀνδρ. 283, Ξεν., κλ., ἔχομεν συχνάκις **νάπος,** τό, ὡς καὶ τὸ θηλ. **νάπη,** ἡ μεταξὺ τῶν ὁποίων διαφορὰ εἶναι μόνον ὡς πρὸς τὰ γένος· ἐκ δὲ τοῦ Ξενοφ. γίνεται δῆλον ὅτι **νάπος** ἐσήμαινε φάραγγα ἢ χαράδραν, ἐγένοντ' ἐπὶ νάπει μεγάλῳ καὶ δυσπόρῳ Ἀνάβ. 6. 5, 12· τοσοῦτον δὲ βαθὺ ὥστε νὰ ὑπάρχῃ καὶ γέφυρα ἄνωθεν αὐτοῦ, αὐτόθι 22, πρβλ. Κύρ. 6. 1, 43· οὕτω καὶ **νάπη,** ἣν ἀπόροις νάπαις ἐντυγχάνωσι Ἱππαρχικ. 4, 4, πρβλ. Κυν. 9. 11· τοῦτο νοεῖται καὶ ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 997, ὄρη δάσκια καὶ νάπαι πετρώδεις βρέμονται, πρβλ. Ὄρν. 740, Πλάτ. Νόμ. 761B

ναποῖαι, οἱ, (νεωποῖαι, δηλ. **νεωποιοί**) Ἐπιγρ. Κῶ, Bul. de cor. hel. VI, σ. 255. 257.— Πρβλ. **νακόρος.**

νᾱπαῖος, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ **ναοποιός, νεωποιός,** Συλλ. Ἑλλην. Ἐπιγραφ. 2396. 2.

νάπος, τό, ἴδε **νάπη.**

ναπτάλιος, ἡ, = **νάφθα,** Φίλων Βελοπ. 90B.

νᾶπυ, τό, = **σίναπι** (ὅστις εἶναι ὁ γνήσιος· Ἀττ. τύπος, Δοῦσκ. Φρύνιχ. 288), «σινᾶπι», **νᾶπυ** Κύπριον Εὔβουλ. ἐν «Γλαύκῳ» 1· ν. βλέπειν, ἐπὶ δριμέος καὶ ὀργίλου βλέμματος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 631, πρβλ. **κάρδαμον·** γεν. **νάπυος,** Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 12, 1· δοτ. **νάπυΐ** Λουκ. Ὄν. 47. (Ὁ τονισμὸς **νάπυ** εἶναι ἡμαρτημένος, Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., διότι τὸ ᾰ ἁπαντᾷ μόνον παρὰ μεταγεν. καὶ ἀδοκίμοις συγγραφεῦσιν).

νᾰπώδης, ες, δρυμώδης, Εὐσπ. 277. 32, Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. **βῆσσα.**

ναρβ-εργάτης, ου, ὁ, κατασκευάζων ὄλαιον νάρδου, Ψελλ. ἐν Ἄσματι Ἀσμάτ. 1. 12.

ναρβίζω, ἔχω τὴν ὀσμὴν νάρδου, Διοσκ. 1, 10.

νάρδινος, η, ον, ὁ ἐκ νάρδου, ν. μύρον, ἔλαιον ἐκ νάρδου, Μένανδρ. ἐν «Κεκρυφάλῳ» 3, Πολύδ. 31. 4, 2· οὕτω, τὰ **νάρδινα** Ἀντιφάν. ἐν «Ἀντείᾳ» 2.

νάρδιον, τό, = **νάρδος,** Εὐχολόγ.

ναρδίτης οἶνος, ὁ περιέχων νάρδον, μεταγεν., περὶ τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ ἴδε Διοσκ. 5. 66.

ναρδίτις, ηδος, ἡ, εἶδος κατωτέρας ποιότητος νάρδου, μεταγεν.

ναρδο-λῠπής, ές, (λίπος) ἀλειλιμμένος διὰ ναρδίνου ἐλαίου, Ἀνθ. Π. 6. 254.

νάρδον, τό, = **νάρδος,** Πολυδ. Ϛ', 104, Θεοφρ. περὶ Ὀσμ. 12.

ναρδοροδόπνουν ἔαρ, τὸ ἐπείμπον πνοὴν νάρδου καὶ ῥόδων, Λέοντ. μαγ. ποιημ. Matr. An. gr. II, σ. 561.

νάρδος, ἡ, Λατ. nardus, φυτόν τι καλούμενον καὶ **νάρδου στάχυς** ἢ **ναρδόσταχυς** (Γαλην.), Λατ. nardostachyon, spica nardi, ἐν χρήσει πρὸς κατασκευὴν εὐώδους βαλσάμου ἢ μύρου τὸ αὐτὸ ὄνομα φέροντος, ἀνῆκον δὲ εἰς τὴν τάξιν Valerianaceae, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 7, 2, Διοσκ. 1. 6-8, πρβλ. Sibth. Fl. Gr. 1. 24. **II.** αὐτὸ τὸ ἔλαιον τῆς νάρδου, Ἀνθ. Π 6. 250, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 2. 2, κτλ.· ἴδε Βαβυλωνιακὴ Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 55. (Λέξις σημιτικὴ κατὰ τὸν Pusey, Daniel παράρτ. G).

ναρδόσταχυς, υος, ὁ, ἴδε **νάρδος.**

ναρδο-φόρος, ον, ὁ φέρων νάρδον, Διοσκ. 2. 10.

ναρέω, διάφ. γραφ. ἀντὶ **νάρω,** ἴδε.

ναρθηκία, ἡ, μικρὸν καὶ χαμηλὸν εἶδος **νάρθηκος,** ferulago, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 2, 7.

ναρθηκιάω, τύπτω διὰ νάρθηκος, Ἡσύχ. — κῶδ. **ναρθακι-**«ναρθακιῶντες· νάρθηξι πλήσσοντες».

ναρθηκίζω, περιδένω κατεαγὸς σκέλος διὰ τεμαχίων νάρθηκος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λατ. ferulis obligare, τὸ σφυρὸν Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1176, πρβλ. Ὀρειβάσ. σ. 83 Mai.

ναρθήκινος, η, ον, πεποιημένος ἐκ νάρθηκος, Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 52.

ναρθήκιον, τό, ἴδε **νάρθηξ** II. 2.

ναρθήκισμα, τό, τὸ συγκαλύπτειν τι ῥάβδοις ἐκ νάρθηκος, Ἀπολλόδ. Ἀρχ. 25.

ναρθηκισμός, οῦ, ὁ, περίδεσις μετὰ τεμαχίων νάρθηκος τεθραυσμένου μέλους τοῦ σώματος, ἰδίως σκέλους ἢ βραχίονος, Γαλην. Μεθοδ. 14, 16.

ναρθηκο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς νάρθηκα, Διοσκ. 3. 95.

ναρθηκο-πλήρωτος, ον, ὁ πεπληρωμένος εἰς τὸ κοῖλον νάρθηκος, Αἰσχύλ. Πρ. 109 (ἴδε ἐν λέξ. **νάρθηξ**).

ναρθηκο-φᾶνής, ές, ὁ φαινόμενος ὡς νάρθηξ, Ἀρχιγέν. παρ' Ὀρείβασ. 158 Matth.

ναρθηκοφορέω, φέρω νάρθηκα Ὀλυμπιόδωρος ἐν Journal des Sav. 1835, κτλ.

ναρθηκο-φόρος, ον, ὁ φέρων ῥάβδον ἐκ νάρθηκος, ὡς οἱ βακχευταὶ (πρβλ. **θυρσαφόρος**), Πλούτ. 2. 1107Ε· ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Ὀρφ. Ὕμν. 41. 1· παροιμ., πολλοί τοι ναρθηκοφόροι, Βάκχοι δέ τε ταῦροι, ἐπὶ τῶν ψευδῆ δόξαν ἐχόντων, Πλάτ. Φαίδων 69C. **2)** ὁ φέρων ῥάβδον, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 18.

ναρθηκώδης, ες, ὅμοιος πρὸς νάρθηκα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 10, Γεωπ. 5. 8, 2.

νάρθηξ, -ηκος, ὁ, ὑψηλὸν καλαμῶδες φυτὸν ἔχον κοῖλον στέλεχος πλῆρες ἐντεριώνης, κοινῶς «μαγκοῦτα» ἢ «μαγκοῦνα» (ἐν Κύπρῳ καὶ ἀλλαχοῦ «νάρθηκας»), Λατ. ferula, ἐντὸς τοῦ νάρθηκος ὁ Προμηθεὺς μετήνεγκε τὸν σπινθῆρα τοῦ πυρὸς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν, κλέψας .. πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν ἐν κοίλῳ νάρθηκι Ἡσ. Θ. 567, πρβλ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 52· οὕτω δὲ ὁ Αἰσχύλ. λέγει **ναρθηκοπλήρωτος** πυρὸς πηγὴ Πρ. 109. Οἱ Ἕλληνες ἔτι καὶ νῦν μεταχειρίζονται τὴν ἐντεριώνην τοῦ νάρθηκος ὡς ἴσκαν. Τὰ στελέχη αὐτοῦ ἐχρησίμευον ὡς ῥάβδοι (θύρσοι) τῶν βακχευόντων, Εὐρ. Βάκχ. 147, κ. ἀλλ. (πρβλ. **ναρθηκοφόρος**)· ἐχρησίμευον ὡσαύτως εἰς τοὺς παιδαγωγοὺς ὡς ῥάβδοι πρὸς σωφρονισμὸν τῶν παίδων, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 20, Ἀριστ. Προβλ. 27, 3, 5· ὡσαύτως πρὸς παρασκευὴν σχιζῶν, δι' ὧν περιεδέοντο τεθραυσμένα μέλη, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 841· πρβλ. **ναρθηκίζω**. **II.** μικρὰ θήκη μύρων κτλ., Λουκ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 29· ἐντὸς πολυτίμου τοιαύτης θήκης ὁ Ἀλέξανδρος ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους διόρθωσιν τῶν Ὁμηρικῶν ποιημάτων, ἥτις ἐντεῦθεν ἐκλήθη· ἡ ἐκ τοῦ νάρθηκος, Στράβ. 594, Πλουτ. Ἀλέξ. 8, πρβλ. Wolf. Prolegg. σ. clxxxiii. **2)** ἰατροὶ ἑκάλουν τὰ θεραπευτικὰ αὐτῶν ἔργα **νάρθηκας, ναρθήκια,** Γαλην., Ἀέτ. **III.** ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ, ὁ πρόναος, κοινῶς «νάρθηκας», Γρηγ. Θ. 1048Α, Παῦλ. Σιλεντ. Σοφ. 2136, Ἐτυμολ. Μέγ. 597, 48.

νάρκαφθον ἢ νάσκαφθον, τό, Ἰνδικὸς τις φλοιὸς ἐν χρήσει ὡς ἄρωμα, κτλ., ἴσως τὸ αὐτὸ καὶ **λάκαφθον**. Διοσκ. 1. 22, Παῦλ. Αἰγ. 7, σ. 248.

νάρκάω, γίνομαι δυσκίνητος, ναρκοῦμαι, Λατ. torpere, χεὶρ νάρκησε Ἰλ. Θ. 328· τὴν ψυχὴν καὶ τὸ στόμα νάρκῶ Πλάτ. Μένων 80Β, πρβλ. 48Β· ἐπὶ τῆς ἀναισθησίας ἣν προξενεῖ ὁ ἐχῖνος **νάρκη**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 3· ναρκῶ, ναὶ τὸν Πάνα Θεόκρ. 27. 50· πρβλ. **μαλκίω**.

νάρκη, ἡ, ἀναισθησία, παράλυσις, νέκρωσις, Λατ. torpor, προξενουμένη ἐκ γενικῆς παραλύσεως, παγετοῦ, φόβου, κτλ., Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18, Ἀφ. 1254· νάρκη καταχεῖται κατὰ τῆς χειρὸς Ἀριστοφ. Σφ. 713· ὡς νόσος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 5, 7, Προβλ. 2. 15., 6. 6·— ὁ Μένανδρ. ἐν «Φανίῳ» 1 λέγει καὶ **νάρκα**, περὶ οὗ ἴδε Λοβέκ. ἐν Φρυνίχ. 331. **II.** πλατὺς ἰχθὺς ναρκῶν καὶ παραλύων πάντα ἐγγίζοντα αὐτόν, κοινῶς «μουδιάστρα», torpedo, Ἀθήν. 314Β· ἡ πλατεῖα ν. ἡ θαλαττία Πλάτ. Μένων 80Α, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 3, κατὰ μεταπλ. αἰτ. **νάρκᾶ**. Ὁππ. Κυν. 3. 55.

νάρκημα, τό, νάρκησις, ἡ, νάρκη, νάρκωσις, Γαλην.

ναρκίον· «ἀσκὸν [λαρ-]» Ἡσύχ.

ναρκίσσινος, η, ον, ἐκ ναρκίσσου πεποιημένος, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 19, Διοσκ. 1. 63.

ναρκισσίτης, ου, ὁ, ὅμοιος πρὸς νάρκισσον (τὴν χρόαν), λίθος Διον. Π. 1031, Πλίν.

νάρκισσος, ὁ, σπανίως ἡ, Θεόκρ. 1. 133·— τὸ περιώνυμον ἄνθος, narcissus, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 8. 428, Σοφ. Ο. Κ. 683, κτλ.— Ὑπῆρχον αὐτοῦ πολλὰ εἴδη, μεταξὺ δὲ αὐτῶν, πιθαν. ὁ κοινὸς νάρκισσος, ὁ λευκὸς, κοινῶς «μανοῦσι», Τουρκ. «ζερνεκαδές». (Ἐκ τοῦ **νάρκη**, ὡς ἐκ τῶν ναρκωτικῶν αὐτοῦ ἰδιοτήτων, Πλούτ. 2. 647Β).

ναρκώω, ποιῶ τινα ἀναίσθητον, ναρκώνω, ὀδύνην ναρκοῖ τι Ἱππ. 427· 11· νεναρκωμένοι ὁ αὐτ. 425. 9.

ναρκώδης, ες, (εἶδος) νεναρκωμένος, ἀναίσθητος, «αἱμωδιασμένος», Ἱππ. π. Ἄρθρ. 815· τὸ ν. νεῦρον, κατὰ τὸν ἀκῶνα, ὁ αὐτ. ἐν Μοχλ. 842, πρβλ. Προρρ. 79, π. Ἄρθρ. 794.—Ἰων. Ἐπίρρ. **-ωδέως**, ὁ αὐτ. 77G, 656. 50.

νάρκωσις, ἡ, νάρκωσις, παράλυσις, γνωμης Ἱππ. Ἀφ. 1253.

ναρκωτικός, ή, όν, ὁ ἐπιφέρων νέκρωσιν, ἀναισθησίαν, Γαλην., Εὐστ. 1493. 5.

νᾱρός, ά, ον, (νάω) ὁ ῥέων, ῥευστός, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 399· ναρὰ κρηναῖα ποτὰ Σοφ. 560. Ἀρχαία λέξις, μνημονευομένη ὑπὸ τοῦ Φρυνίχ., ἴδε Λοβ. 42. (Πρβλ. **Νηρεύς**, καὶ τὸ τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς **νερόν**).

νάρτευλος, διάφ. γραφ. ἀντὶ **κάρταλ(λ)ος**, ὃ ἴδε.

νάρτη, ἡ, Ἰνδικόν τι ἄρωμα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 7, 3, ἔνθα ἴδε τὸν Schneid.

νάρφη· «σκευαστὸς ἄρτος, ὁ καὶ μασιτρίς» Ἡσύχ.

νάρω· «νάρειν· κύειν. κρύπτειν. ζητεῖν. κυίσκεσθαι. ἀμέλγεσθαι» Ἡσύχ.

νᾶς, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **ναῦς**.

νάσθη, ἴδε **ναίω** Α. II. 2.

νασιώτας, α, ὁ, Αἰόλ. καὶ Δωρ. ἀντὶ **νησιώτης**.

νάσκαφθον, τό, ἴδε **νάρκαφθον**.

νασμός, ὁ, (νάω) ῥεῦμα, ῥύαξ, πηγή, Εὐρ. Ἱππ. 225, 653· φοινισσομένην αἵματι .., νασμῷ μελαναυγεῖ ὁ αὐτ. ἐν Ἐκ. 154.

νασμώδης, ες, (εἶδος), = **ναματώδης**, Ἡσύχ.

νᾶσος, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **νῆσος**.

νάσσα, νάσσατο, ἴδε ἐν λέξ. **ναίω**.

νᾶσσα, Δωρ. ἀντὶ **νῆσσα**. **νῆττα**.

νάσσω, Ἀττ. **νάττω**· ἀόρ. **ἔναξα**· παθ. πρκμ. **νένασμαι** καὶ **νέναγμαι**· πρβλ. **κατα-, συν-νάσσω**. Πείζω, θλίβω ἰσχυρῶς, καταπατῶ, γαῖαν ἔναξε Ὀδ. Φ. 122· ἐν σαργανίσι νάξω (ἐν σαργανίσιν ἄξω Πόρο.) ταρίχους, θὰ στοιβάσω ταρίχους· ἐν .., Κρατῖν. ἐν «Διονυσαλεξάνδρῳ» 7 (ἴδε Meineke 5, σ. 16).— Παθ., συσσωρεύομαι· μέ τι, εἶμαι πλήρης τινός, κλῖναι σισυρῶν νενασμέναι Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 840· ἡ κόπρος ἡ νεναγμένη Ἱππ. 243. 31 (5. 520 Littré)· ἐν δὲ [τῇ στιβάδι] νένασται .. δέρματα Θεόκρ. 9. 6. **II.** γεμίζω ἐντελῶς, νάττω τὸν θύλακον Ἐπίκτ. παρὰ Στοβ. 610. 6·— Ἱππόλοχος παρ' Ἀθην. 130Β, ἔναττον οἱ παῖδες [ἐς] τὰς σπυρίδας, τὸ ἐς φαίνεται ἐπανελήφθη ἐκ τοῦ παῖδες.— Παθ., πᾶσα οἰκία ὁπλιτῶν νένακτο, ἦτο πλήρης, γεμάτη .., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 17, 6. (Ἴσως συγγενὲς πρὸς τὴν √ΝΑΣ, **ναίω**).

νάστης, ου, ὁ, (ναίω), «οἰκιστής. καὶ κύριον ὄνομα» Ἡσύχ.· **ναστήρ, -ῆρος, ὁ,** Ζωναρ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 198.

ναστίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ναστός**, Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 1. 7.

ναστοκόπος, ον, ὁ κόπτων πλακοῦντας, Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 51.

ναστός, ή, όν, (νάσσω) ὁ πυκνῶς συμπεπιεσμένος, στερεός, Ἱππ. 273. 34· κάλαμος Διοσκ. 1. 114. **2)** **ναστός** (ἐξυπ. πλακοῦς), ὁ, καλῶς ἐζυμωμένος πλακοῦς ἰδίως ἐν χρήσει κατὰ πᾶς θυσίας, «πυρόπηττα», Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 5, Ἀριστοφ. Ὄρν. 567, Πλ. 1142, Μεταγένης ἐν «Θουριοπέρσαις» 1, 3, κτλ. **II.** μετὰ γεν.. ἐντελῶς πλήρης τινός, μεστός, πόλις **ναστὴ ἀνδρῶν** Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 9, 4. **2)** τὸ **ναστόν**, λέξις τοῦ Δημοκρίτου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κενόν, Ἀριστ. Ἀποσπάσ. 102.

ναστότης, -ητος, ἡ, στερεότης, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Σιμπλικ. εἰς Ἀριστ. Φυσ.

ναστοφᾰγέω, πλακουντοφαγέω, ἐσθίω πλακοῦντας, Πολυδ. Ϛ', 75, Ἡσύχ.— **ναστο-φάγος, ον,** ὁ ἐσθίων πλακοῦντας, Χρησμ. παρὰ Παυσ. 8. 42, 6, Πολυδ. Ϛ', 75.

ναστώδης, ες, ναστός, **ναστῶδες** καὶ συμπεπιλημμένον τοῖς ῥήμασιν Θεόδ. Μετοχ. σ. 116.

νατάλιον, τό, natalis dies, = γενέθλιον, Φωτίου Νομοκάν. 7, 4.

νάτωρ [ᾰ], -ορος, ὁ, (νάω) ὁ ῥέων, Ἴναχε, νᾶτορ παῖ .. Ὠκεανοῦ Σοφ. Ἀποσπ. 256 πρβλ. **ναέτωρ**· ῥέων, πολύρρους» Ἡσύχ.

ναυᾰγέω, Ἰων. **ναυηγ-** (ἄγνυμι) ὡς καὶ νῦν, **ναυαγῶ**, πάσχω ναυάγιον, τῶν νέες νεναυαγήκασι τετρακόσιαι Ἡρόδ. 7. 236· οἱ πλέοντες (δεδιότες) μὴ ναυαγήσωσι Ξεν. Κύρ. 3. 1, 24· ὁ δὲ Λάμπις ἀναχθεὶς ἐναυάγησεν οὐ μακρὰν ἀπὸ τοῦ ἐμπορίου Δημ. 910. 7·— μεταφορ., ἐπὶ ἁρμάτων, συντρίβομαι, Δημ. 1410. 10· ἐπὶ πηλίνου ἀγγείου, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 179· ἐπὶ προσώπων, ν. ἐν τοῖς ἰδίοις Θεόφρ. παρὰ Διογ. Λ. 5. 55, πρβλ. Πλούτ. 2. 622Β.

ναυᾰγησμός, οῦ, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. 180.

ναυᾰγία, Ἰων. ναυηγίη, ἡ, ναυάγιον, «καραβοτσάκισμα», Ἡρόδ. 7. 190, 192, κ. ἀλλ., Εὐρ. Ἑλ. 1070, κτλ.· **ναυαγίᾳ χρῆσθαι, περιπίπτειν** Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 35, Τόξ. 2· ἐν τῷ πληθ., Πενθ. 1. 1. 52· ἐν χειμῶνι καὶ **ναυαγίαις** Ἀριστοφ. Θεσμ. 873.

ναυάγιον [ᾰ], Ἰων. ναυήγιον, τό, λείψανον πλοίου συντριβέντος, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 7. 9, Ἀριστ. Προβλ. 23. 5· τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ἡρόδ. 7. 191., 8. 12, κ. ἀλλ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 420, Λυσ. 194. 18, Θουκ. 1. 50· ναῦς δὲ πρὸς πέτρας πολ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λοὺς ἀριθμοὺς ἄγνυται ναυαγίων, θραύεται εἰς χίλια τεμάχια, Εὐρ. Ἑλ. 410· μεταφορ., ναυάγια ἱππικά, τὰ συντρίμματα ἀνατραπέντος ἅρματος, Σοφ. Ἠλ. 730, 1444· ἀνδρῶν δαιτυμόνων ναυάγιον, λείψανον εὐωχίας, ἐπὶ τεθραυσμένης κύλικος, Χοιρίλ. σ. 165, ἔνθα ἴδε Νάκε· τὰ ναυάγια τῆς πόλεως Δημάδ. παρὰ Πλουτ. 2. 803A, πρβλ. 517F. **II.** παρὰ μεταγεν. ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ ναυαγία, ἡ, Στράβ. 183· πρβλ. Λοβεκ. Φρύνιχ. 519.

ναυᾱγός, όν, Ἰων. **ναυηγός,**— τύπος ἐν χρήσει καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, Ἀλκίφρων 1. 18· (ἄγνυμι, ἔαγα)· — ὁ παθὼν ναυάγιον, ὁ ναυαγήσας, Λατ. naufragus, Σιμωνίδ. (;) 182, Ἡρόδ. 4. 103, Εὐρ. Ἑλ. 408· ναυαγοῦς ἀναιρεῖσθαι, σῴζειν τοὺς ναυαγήσαντας, Ξεν. Ἑλ. 1. 7, 4· καλυφθεὶς κύμασι ναυηγὸν σχέτλιος ἔσχε τάφον, δηλ. τὴν θάλασσαν, Ἀνθ. Π. 7. 76· οὕτω, ν. μόρος αὐτόθι 9. 84. **2)** ἐνεργ., ὁ προξενῶν ἢ ἐπιφέρων ναυάγιον, ἄνεμοι αὐτόθι 9. 155. **II.** (ἄγω) = ὁ τὴν ναῦν ἄγων, ὁ τῆς νεὼς ἀρχηγός, ἐν χρήσει σχολαστικῇ παρ' Εὐφορίωνι ἐν Ἀποσπ. 111.

ναυαρχέω, εἶμαι **ναύαρχος,** διοικῶ, στόλον, Ἡρόδ. 7. 161, Ξεν. Ἀνάβ. 5. 1, 4, Συλλ. Ἐπιγρ. 2160, κ. ἀλλ.· μετὰ γεν., ν. πλοίων Φίλιππ. παρὰ Δημ. 251. 1.

ναύαρχης, ου, ὁ, = **ναύαρχος,** Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχῶν Πολιτικ. 1. 27.

ναυαρχία, ἡ, ἡ ἀρχηγία, διοίκησις στόλου, τὸ ἀξίωμα τοῦ ναυάρχου, Θουκ. 8. 20 καὶ 33· ἡ περίοδος τοῦ ἀξιώματος αὐτοῦ, Ξεν. Ἑλλ. 1. 5. 1. **II.** ναυτικὴ ὑπεροχή, ἡγεμονία, Ἀριστ. Πολιτ. 2. 12, 5. **III.** στόλος, Λυκόφρ. 733.

ναυαρχίς, ίδος, ἡ, τὸ πλοῖον τοῦ ναυάρχου, Πολύβ. 1. 51, 1. **II.** ἡ κυρία στόλου, ὡς ἐπώνυμον τῆς Τύρου, Συλλ. Ἐπιγρ. 5853. 2.

ναύ-αρχος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ διοικητὴς στόλου, Ἡρόδ. 7. 59., 8. 42, Αἰσχύλ. Πέρσ. 363· οὔτε στρατηγοὺς οὔτε ν. Σοφ. Αἴ. 1232·— κυρίως ὁ Σπαρτιάτης ναύαρχος, διότι οἱ Ἀθηναῖοι ναυαρχοι διετήρουν τὸ ὄνομα στρατηγοί, Θουκ. 4. 11., 8. 6, 20, 23, Ξεν. Ἀν. 1. 4, 2, κτλ.· ἐν χρήσει ἐπὶ κατωτέρου ναυτικοῦ ἀξιωματικοῦ, Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 249. 15. **II.** ὡς ἐπίθ., ἐπὶ ναυάρχῳ σώματι .. τῷ βασιλείῳ Αἰσχύλ. Χο. 723.

ναυάτης [ᾰ], **ου,** ὁ, ἠμαρτημένος τύπος ἀντὶ τοῦ **ναύτης** ἢ **ναυβάτης,** Δινδ. εἰς Σοφ. Αἴαντα 348, Ὑπόθεσις ἔμμετρος εἰς Φιλοκτ.

ναυβᾰτέω, ὑπηρετῶ ὡς **ναυβάτης,** Συλλ. Ἐπιγρ. 2955.

ναυβάτης [ᾰ], **ου,** ὁ, (βαίνω), νεὼς ἐπιβάτης, πλωτήρ, ἐπιβάτης πλοίου, Ἡρόδ. 1. 143, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1001, Σοφ. Φιλ. 301, 540, Θουκ. 1. 121, κ. ἀλλ. **II.** ὡς ἐπίθ., ν. στρατὸς Αἰσχύλ. Ἀγ. 987· ὁπλισμοὶ αὐτόθι 405· ν. στόλος Σοφ. Φιλ. 270· ν. λεὼς Εὐρ. Ἰ Α. 264· ν. ἀνήρ, περιληπτικῶς ἀντὶ τοῦ **ναυβάται,** Αἰσχύλ. Πέρσ. 375·— κατὰ τὸν Πολυδ. Α', 95: «περίνεως· οὗτω δ' ἐκάλεσε (ὁ Θουκυδίδης δηλ.) τοὺς ἄλλους ἐπιβάτας. τούτους δ' ἂν καὶ πλωτῆρας καλοῖεν· τὸ γὰρ ναυβάτας ὀνομάζειν τραγικώτερον, βέλτιον δὲ τὸ ἐπιβεβηκότας καὶ ἐμπλέοντας, μάλιστα δὲ ἐπιβάτας».

ναύ-δετον, τό, (δέω) πλοίου καλῴδιον, κοινῶς «παλαμάρι», Εὐρ. Τρῳ. 810.

ναύει· «ῥέει, βλύζει» Ἡσύχ.

ναύειν· «ἱκετεύειν. παρὰ τὸ ἐπὶ τὴν ἑστίαν καταφεύγειν τοὺς ἱκέτας» Ἡσύχ.

ναυ-ηγέτης, ου, ὁ, = **ναύαρχος,** Λυκόφρ. 873.

ναυηγός, ναυηγέω, ναυηγία κτλ., Ἰων. ἀντὶ **ναυαγ-.**

ναυκέλιον, τό, μικρὸν πλοῖον, Λέοντ. Τακτ. 5, § 9, κτλ.— προσέτι, **ναύκλα, ας,** ἡ, Μαυρίκ. 9, 1., 12, 21.

ναυκληρέω, εἶμαι κύριος πλοίου, ἰδιοκτήτης, Ἀριστοφ. Ὄρν. 598, Ξεν. Λακ. 7, 1, Λυσ. 107, 29· Ἐρασικλῆς μαρτυρεῖ κυβερνᾶν τὴν ναῦν ἢν Ὑβλήσιος ἐναυκλήρει παρὰ Δημ. 929. 14. **2)** μεταφορ., ν. πόλιν, κυβερνᾶν, διοικεῖν, πόλιν Αἰσχύλ. Θήβ. 652, Σοφ. Ἀντ. 994. **II.** ὑπενοικιάζω οἰκίαν (ἴδε **ναύκληρος** II), ν. συνοικίαν ἐν Πειραιεῖ Ἰσαῖ. 58. 13· «ναυκληρεῖν· ἀντὶ τοῦ οἰκίας δεσπόζειν. Ἄλεξις Λοκροῖς· Ἀντιατικιστὴς ἐν Α. Β. 109. 19. 2· πρβλ. Φώτ.

ναυκλήρημα, τό, πλοῦς, ταξείδιον, Τζέτζ. Ἱστ. 9, 61.

ναυκληρία, ἡ, ὁ βίος καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ναυκλήρου, βίος ναυτικός, ναυτιλία, τὸ ἔχειν ἴδιον πλοῖον, Λυσ. 105. 4, Πλάτ. Νόμ. 643E, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 11, 3·— ἐν τῷ πληθ., Ἀνδοκ. 17, ἐν τέλ. **2)** ποιητ., πλοῦς, ταξείδιον, Σοφ. Ἀποσπ. 151, Εὐρ. Ἄλκ. 112 (ἴδε ἐν λέξ. **στέλλω**)·— ἐπιχείρησις, Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας σώτειραν εἶναι (ἐμῆς σωτηρίας **ναύκληρον** Nauck) ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 527.

II. πλοῖον, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1519, Πλούτ. 2. 87A.

ναυκληρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **ναύκληρον** Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 2. 2, Ἀθήν. 207C· τὰ **ναυκληρικά,** = **ναυκληρία,** Πλάτ. Νόμ. 842D.

ναυκλήριον, τό, τὸ πλοῖον **ναυκλήρου,** μόνον ἐν τῷ πληθ., Δημ. 690 ἐν τέλ., Πλουτ. 2. 234F. **I.** = **ναύσταθμος,** Εὐρ. Ῥῆσ. 233.

ναύ-κληρος, ὁ, ὁ «ἰδιοκτήτης» ἢ κύριος πλοίου, ὁ ἀντὶ χρημάτων μεταφέρων ἐμπορεύματα ἢ ἐπιβάτας διὰ τοῦ πλοίου του, Ἡρόδ. 1. 5., 4. 152, Σοφ. Φιλ. 128, 547, κτλ.· πρβλ. ἐπὶ πᾶσιν Εὐρ. Ἀποσπ. 421, Θουκ. 1. 136, Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 11·— καθόλου, πλοίαρχος, κυβερνήτης, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 183, Εὐρ. Ἱκέτ. 174. **2)** ὡς ἐπίθ., ν. πλάτη Σοφ. Ἀποσπ. 387· ν. χείρ, ἡ χεὶρ τοῦ κυβερνήτου, ἐπὶ ἁρματηλάτου (πρβλ. **ἡνίοχος** I. 4), Εὐρ. Ἱππ. 1224. **II.** ἐν Ἀθήναις, ὁ ἐπὶ μισθῷ ἔχων οἰκίας καὶ ὑπενοικιάζων αὐτὰς μετὰ ταῦτα κατὰ μέρη, Σαννυρίων ἐν «Γέλωτι» 5, καὶ Δίφιλ. ἐν «Ἐμπόρῳ 5, Ὑπερείδης παρ' Ἁρποκρατ. ἐν λέξει **ναύκληρος,** πρβλ. Ἡσύχ., Πολυδ. Α', 75, Böckh. P. E. 2. 15, καὶ ἴδε **ναυκληρέω** II·— (ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας λέγεται ὑπό τινων ὅτι ἡ λέξις παράγεται ἐκ τοῦ **ναίω,** καὶ ὄχι ἐκ τοῦ **ναῦς·** πρβλ. **ναύκραρος**).

ναυκληρώσιμος, ον, ὃν δύναταί τις νὰ ὑπενοικιάσῃ εἰς ἐνοικιαστάς, «ναυκληρώσιμοι στέγαι· τὰ πανδοκεῖα» Ἡσύχ.

ναυκράρια, τά, οἱ τόποι ἐν οἷς ἔκειντο τὰ κτήματα, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ ναύκραροι εἰσέπραττον τὰ δημόσια χρήματα, Ἀνώνυμ.· **ναυκραρεῖα** παρὰ τῷ Θωμᾷ Μαγίστρ. 623.

ναυκραρεῖα, ἡ τὸ δωδέκατον μέρος φυλῆς, «ἐκ δὲ τῆς φυλῆς ἑκάστης ἦσαν νενεμημένοι τριττύες μὲν τρεῖς, ναύκραρίαι δὲ δώδεκα καθ' ἑκάστην, ἐπὶ δὲ τῶν ναυκραριῶν ἀρχὴ καθεστηκυῖα ναύκραροι, τεταγμένοι πρός τε τὰς εἰσφορὰς καὶ τὰς δαπάνας τὰς γιγνομένας» Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 10, 17, ἔκδ. Blass, Ἀποσπ. 349, Κλειτόδημ. 8, Πολυδ. Η', 108.

ναυκραρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **ναύκραρον** ἢ **ναυκραρίαν,** Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. 11. 5, διάφ. γραφ. παρὰ Δημ. 703. 15 ἀντὶ **ναυκρατιτικά·** ἴδε Ἁρποκρ. ἐν λέξ. **ναυκραρικά.**

ναύκρᾱρος, ὁ, ἐν Ἀθήναις, ὁ ἀνήκων εἰς μίαν διαίρεσιν (**ναυκραρίαν**) τῶν πολιτῶν, αἵτινες δι' οἰκονομικοὺς λόγους εἶχον κατασταθῇ πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Σόλωνος. Ὑπῆρχον δὲ 4 ἐν ἑκάστῃ φρατρίᾳ, ἑπομένως 12 ἐν ἑκάστῃ τῶν παλαιῶν 4 φυλῶν, ἐν ὅλῳ 48, Ἡσύχ. (ὅστις γράφει **ναύκλαροι**). Δὲν φαίνεται ὅτι εἶχον σχέσιν τινὰ πρὸς τὸ ναυτικόν, ἕως οὗ ὁ Σόλων ἐπέβαλεν εἰς ἕκαστον αὐτῶν νὰ παρέχῃ εἰς τὴν πολιτείαν ἓν πλοῖον καὶ δύο ἱππεῖς· ὥστε ἡ ἐκ τοῦ ναῦς ἐτυμολογία εἶναι ἧττον πιθανὴ τῆς ἐκ τοῦ ναίω, ἐπειδὴ πιθαν. οἱ **ναύκραροι** ἦσαν οἱ πρῶτοι κτηματικοί (πρβλ. **ναύκληρος** II), Grote H. of Gr. 3, σελ. 71 κέξ. Οἱ δὲ πρυτάνεις τῶν ναυκράρων ἀντεστοίχουν πρὸς τοὺς μετὰ ταῦτα δημάρχους· διότι τὰς **ναυκραρίας** ἀντικατέστησαν οἱ **δῆμοι** κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Κλεισθένους, ἴδε Ἡρόδ. 5. 71, ἐν παραβολῇ πρὸς Θουκ. 1. 126· κατέστησε δὲ (ὁ Κλεισθένης) καὶ δημάρχους τὴν αὐτὴν ἔχοντας ἐπιμέλειαν τοῖς πρότερον ναυκράροις· καὶ γὰρ τοὺς δήμους ἀντὶ τῶν ναυκραριῶν ἐποίησεν Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. 31. 12, 11. 1, 4, ἔκδ. Blass, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 37· πρβλ. καὶ Thirlw. Hist. Gr. 2, σελ. 22, 52, Grote ἔνθ' ἀνωτ. Ἀλλ' ἡ διαίρεσις εἰς **ναυκραρίας** διετηρήθη ἐν τοῖς πλείστοις τῶν οἰκονομικῶν πραγμάτων αὐξηθέντος τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν εἰς 50 (5 ἐν ἑκάστῃ τῶν 10 νέων φυλῶν), Böckh. P. E. 1. 341.

ναυκρᾰτέω, ἔχω τὸ κράτος ἐν τῇ θαλάσσῃ, εἶμαι θαλασσοκράτωρ, Θουκ. 7. 60. — Παθ., θαλασσοκρατοῦμαι, ἡττῶμαι κατὰ θάλασσαν, Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 8.

ναυκράτης [ᾰ], **ου,** ὁ, ἡ, ὁ θαλασσοκράτωρ ἢ ἡ θαλασσοκράτειρα, **ναυκράτεες** τῆς θαλάσσης, θαλασσοκράτορες, Ἡρόδ. 5, 36. **II.** ὁ κρατῶν πλοῖόν τι στερεῶς· **ναυκράτης,** ὁ, ἰσχύς τις ὅμοιος τῇ **ἐχενηΐδι,** Εὐστ. 1490. 19, Γεωργ. Πισίδ. Ἑξαήμ. 987.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 119.

ναυκρᾰτητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς νίκην κατὰ θάλασσαν, Δίων Κ. 51. 21.

ναυκρᾰτία, ἡ, νίκη κατὰ θάλασσαν, Ἀνδοκ. παρὰ Φωτ., Δίων Κ. 49. 7, κτλ.

Ναύκρᾰτις, -ιος ἢ **-εως,** ἡ, πόλις ἐν Αἰγύπτῳ, Ἡρόδ. 2. 97·— **Ναυκρατίτης** [ῑ], **ου,** ὁ, πολίτης τῆς Ναυκρατίας, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 40, Στράβ. 808·— ἐπίθετ. **Ναυκρατιτικός, ή, όν,** Δημ. 703. 15.

ναυκράτωρ [ᾰ], **-ορος,** ὁ, ἡ, = **ναυκράτης,** Ἡρόδ. 6. 9, Θουκ. 5. 97, 109. **II.** ὁ κύριος πλοίου, Σοφ. Φιλ. 1072.

ναῦλα, ἡ, **ναῦλον,** τό, ἴδε ἐν λέξ. **νάβλα.**

ναυλο-λογέω, ἀπαιτῶ, συνάζω τὸν **ναῦλον.**

ναῦλος, ὁ, (ἡ, ἐν Κωμικ. Ἀνωνύμ. 332), καὶ **ναῦλον,** τό, ὁ ναῦλος ὡς καὶ νῦν, ἔκδαιν', ἀπόδος τὸν ν., λέγει ὁ Χάρων, Ἀριστοφ. Βάτρ. 270· **ναῦλον** συνθέσθαι, συμφωνῆσαι περὶ τοῦ ναύλου, Ξεν. Ἀν. 5. 1, 12· τὸ ν. τῶν ξύλων παρασχεῖν Δημ. 1192. 3· τὸ ν. ἀποστερεῖν Δείναρχ. 97. 17· παρασπάλλυμι τὸ ν. Ἀριστοπ. παρὰ Πλουτ. 2. 439E· λαλῶν τὰ **ναῦλα** καὶ δάνει' ἐρυγγάνων Δίφιλος ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 21. **II.** τὸ φορτίον τῶν πλοίων, Δημ. 933. 22, κτλ.· τὸ ν. σφετερίζεσθαι ὁ αὐτ. 882. 12.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ναυλοχέω, διαμένω ἐν λιμένι ἢ ἐν μυχῷ τινι ἐπ' ἀγκύρᾳ, κυρίως ἐνεδρεύω ἐκεῖ ὅπως ἐξορμήσω κατὰ πλοίων ἔξωθεν διερχομένων, ἀποπλ. ἐν Ἡρόδ. 7. 189, 192., 8. 6, πρβλ. Εὐρ. I. A. 249.— Μέσ., ναυλοχεῖσθαί τινι Διον. Ἁλ. 1. 44. **2)** μετ' αἰτ., ἐνεδρεύω, παραφυλάττω τινά, ὡς τὸ λοχᾶν, Θουκ. 7. 4.

ναυλοχεῖα, ἡ, τὰ ναυλοχεῖν, κυρίως, τὸ παραμένειν ἐντὸς μυχοῦ καὶ ἐνεδρεύειν τὸν ἐχθρόν· τόπος ἔνθα ἐνεδρεύουσι πλοῖα λῃστῶν τῆς θαλάσσης, πειρατῶν, Ἀπτ. Μίθρ. 92.

ναυλόχιον, τό, = **ναύλοχος**, II, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 69.

ναῦ-λοχος, ον, ὁ τὰς ναῦς ὑποδεχόμενος τόπος, ἢ παρὰ τὸ λέχος, δηλ. τόπος ἔνθα εὐγάζονται νῆες, ὧν καὶ αἱ ἄγκυραι εὐναὶ λέγονται, λιμένες ὅ' ἔνι ναύλοχοι αὐτῇ, «ἐν οἷς αἱ νῆες λοχῶσαι καὶ ἐνεδρεύουσαι λαβεῖν δύνανται» (Σχόλ.),Ὀδ. Δ. 846· ναύλοχον ἐς λιμένα Κ. 141· ν. λιπὼν ἔδρας Σοφ. Αἴ. 460· ὦ ναύλοχα καὶ πετραῖα θερμὰ λουτρά .. παραναιετάοντες, ὦ ὑμεῖς οἱ κατοικοῦντες παρὰ τὰ μεταξὺ τοῦ λιμένος καὶ τῶν κρηνῶν θερμὰ λουτρά, δηλ. τὰ τῶν Θερμοπυλῶν, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 633, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb. · Ἀχαιῶν ναύλοχοι περιπτυχαὶ Εὐρ. Ἑκ. 1015. **II**, ὡς οὐσιαστ., σταθμὸς πλοίων, λιμήν, Σουΐδ.·— ὡσαύτως ὡς οὐδέτ. **ναύλοχα** Πλούτ. 2. 984B.

ναυλόω, (ναῦλον) δίδω τὸ πλοῖόν μου μὲ ναῦλον, οἱ τὰ πλοῖα ναυλοῦντες ὅ,τι ἂν φέρῃ τις ἐμβάλλεσθαι παρέχουσι Πλούτ. 2. 707C, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 4302a B. 18.— Μέσ., ναυλώνω, λαμβάνω πλοῖον μὲ ναῦλον, ναῦν ἐναυλώσατο Πολύβ. 31. 20, 11, Ἀθήν. 521A.

ναυλώσιμον πλοῖον, ὅπερ δύναται νὰ ναυλωθῇ, Πάπυρ. Ὀξυρύγχ. 276, 7 (a 177 p. C).

ναυμαχέω, μάχομαι διὰ πλοίων ἐν τῇ θαλάσσῃ, κάμνω ναυμαχίαν, Ἡρόδ. 7. 143, κ. ἀλλ.· τινι 2. 161· ἐναντία τῇ πόλει Ἀνδοκ. 13. 27· πρός τινα Ξεν. Ἑλλ. 2. 1. 9· πρὸ ἢ περί τινος Ἡρόδ. 8. 57· βουλὸν οὐκ ἄγω εἰ μὴ ναυμαχήκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν, δηλ. τὴν περὶ τῶν νεκρῶν σωμάτων ναυμαχίαν ἐν Ἀργινούσαις, Ἀριστοφ. Βάτρ. 191· ναυμαχῶ μετά τινος πρός τινα Λυκοῦργ. 17 μὰ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντας Δημ. 297. 14, πρβλ. Πλάτ. Μενέξ. 241B, D. **2)** μεταφορ., μάχομαι, πολεμῶ τι, κακοῖς τοσούτοις Ἀριστοφ. Σφ. 479.

ναυμάχημα, τό, ναυμαχία, Εὐμάθ. 254.

ναυμάχης, ου, ὁ, = **ναυμάχος**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰω. Χρυσ.

ναυμαχητέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **ναυμαχέω**, δεῖ ναυμαχεῖν, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 15. 14.

ναυ-μᾰχία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ἡ κατὰ θάλασσαν διὰ πλοίων μάχη, Ἡρόδ. 6. 14, κ. ἀλλ., Θουκ., κλ.· ν. ποιεῖσθαι Ἡρόδ 8 49 ναυμαχίῃ κρατήσας εἶλε Ἡρόδ. 3. 39· ἐσσωθέντες τῇ ναυμαχίῃ ὁ αὐτ. 6. 92· ναυμαχίᾳ νικᾶν Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 2 ἀλλ' ὡσαύτως, ναυμαχίαν νικᾶν αὐτόθι 1. 1, 28· τὴν μὲν οὖν γενομένην ναυμαχίαν αὐτοὶ κατὰ μόνας ἀπεωσάμεθα Κορινθίους, κατὰ μὲν οὖν τὴν γενομένην ναυμαχίαν, κτλ., Θουκ. 1. 32· πολλάς ν. ναυμαχεῖν Λυσ. 112. 2· τὴν περὶ Σαλαμῖνα ν. τῶν Ἑλλήνων πρὸς τοὺς βαρβάρους Πλάτ. Νόμ. 707B.

ναυμαχικός, ή, όν, ὁ πρὸς ναυμαχίαν χρήσιμος, Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. 68.

ναύ-μᾰχος, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ναυμαχίαν, ξυστὰ ν., ξύλα μακρά, «κοντάρια» εἰς ναυμαχίαν χρήσιμα, Ἰλ. Ο. 389, πρβλ. 677· ὅρατα ν. Ἡρόδ. 7. 89. **II**, παροξ. ναυμάχος, ἐνεργ., ὁ κατὰ θάλασσαν μαχόμενος, ὁ ναυμαχῶν, Ἀνθ. Π. 7. 741, ἴδε Ἀθήν. 154F.

ναῦος, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ **ναός**.

Ναύπακτος, ἡ, (ναῦς, πήγνυμι) πόλις τις ἐπὶ τῆς βορείου παραλίας τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, Θουκ. 2. 91·— ἐπίθετ. **Ναυπάκτιος**, ᾱ, ον, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 292, κτλ.

ναυπηγέω, κατασκευάζω πλοῖα, Ἀριστοφ. Πλ. 513, Πλάτ. Ἄλκ. 1. 107C (ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις κατ' ἀπαρέμφ.)· συνήθως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ναῦς ναυπηγοῦμαι, κατασκευάζω δι' ἐμαυτὸν πλοῖα, βάλλω νὰ κατασκευάσωσι δι' ἐμὲ πλοῖα, ἀλλὰ συχν. ἁπλῶς ὡς τὸ ἐνεργ., Ἡρόδ. 2. 96., 6. 46· ἐπί τινι, ἐναντίον τινός, ὁ αὐτ. 1. 27· ἐναυπηγοῦντο νεῶν στόλον Θουκ. 1. 31· τριήρεις ἐναυπηγησάμεθα Ἀνδοκ. 24. 7, πρβλ. Θουκ. 6. 90, Δημ. 219. 19: πρκμ. νεναυπήγημαι ἐν μέσ. σημασίᾳ, Διόδ. 20. 16 — Παθ., ἐπὶ πλοίων, ναυπηγοῦμαι, κατασκευάζομαι, Θουκ. 1. 13 (ἄλλ.: ἐνναυπηγηθῆναι)· ὁπόσα ἂν ᾖ οἰκοδομηθῇ ἢ ναυπηγηθῇ Ξεν. Πόροι 4. 35, πρβλ. Ἑλλην. 1. 3, 17· καὶ ἴδε **ἐνναυπηγέω**.

ναυπηγής, ές, = **ναυπηγός**, Μανέθων 4. 323.

ναυπηγήσιμος, ον, ὡσαύτως η, ον, Πλάτ. Νόμ. 705C· — χρήσιμος εἰς ναυπηγίαν, ἐπὶ δένδρων ἢ ξύλων καταλλήλων πρὸς ναυπηγίαν, ἵνα ἴδῃ τε ναυπηγήσιμός ἐστιν ἄφθονος Ἡρόδ. 5. 23· ξύλα Θουκ. 4. 108 κἑξ., 7. 25· ὕλη Πλάτ. Ἐπιν. ἀνωτ.

ναυπηγία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, τὸ ναυπηγεῖν, Ἡρόδ. 1. 27· ν. ἀρμόζειν, ναυπηγικὴν ἐργασίαν τελεῖν, Εὐρ. Κύκλ. 459· ναυπηγίαν τριήρων παρασκευάζεσθαι Θουκ. 4. 108· — **ναυπήγησις**, -τως, ἡ, Ἡσυχ.

ναυπηγικός, ή, όν, ἔμπειρος, ἐπιτήδειος εἰς ναυπηγίαν, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 10. 9 — ἡ ναυπηγική (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ναυπηγεῖν, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 1, 3— οὕτω, τὸ ναυπηγικόν, Πλούτ. 2. 571F.

ναυπήγιον, τό, ὁ τόπος ἔνθα ναυπηγοῦνται πλοῖα, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1157.

ναυ-πηγός, ὁ, (πήγνυμι) ὁ ναυπηγῶν, κατασκευάζων πλοῖα, Θουκ. 1. 13, Πλάτ. Πολ. 333C, κ. ἀλλ.

Ναυπλία, ἡ, πόλις ἐν Ἀργολίδι, «Ναύπλιον», Ἡρόδ., κλ.· **Ναυπλιεύς**, έως, ὁ, κάτοικος Ναυπλίας, Στράβ. 374 — ἐπίθ. **Ναύπλιος**, α, ον, Εὐρ. Ὀρ. 369 ἢ **-ίειος**, αὐτόθι 54.

ναύποδες: «οἱ νησιῶται» Φωτ.· ἀλλ' ἴσως διορθωτέον **ναυσίποδες**.

ναύ-πορος, ον, = **ναυσίπορος**, κέλσας ἐπ' ἀκτὰς ναυπόρους τὰς Παλλάδος Αἰσχύλ. Εὐμ. 10. **II**, παροξ. **ναυπόρος** = **ναυσιπόρος** (ἴδε **ναυσίπορος** II. 2), πλάτη Εὐρ. Τρῳ. 877.

ναύ-πρηστις, -ιδος, ἡ, (πίμπρημι) ἡ καίουσα πλοῖα, Ἐτυμ. Μέγ. 508. 43.

ναῦρα ἢ **ναυρών**· «ὄγκος» Ἡσύχ.

ναυρίζειν· «καταμωκᾶσθαι» Ἡσύχ.

να-υρός, ὁ, πιθαν. ἀντὶ **να-ωρός**, = **νεωκόρος**, ὁ φύλαξ τοῦ ναοῦ (πρβλ. **θυρ-ωρός**, **πυλ-ωρός**), Συλλ. Ἐπιγρ. 5615 (καὶ προσθῆκαι).

ναῦς, ἡ, (ἴδε κατωτ.), πλοῖον, Ὁμηρ., κλ.· ἐν νήεσσι ἢ ἐν νηυσίν, δηλ. ἐν τῷ στρατοπέδῳ ὅπερ ἐσχημάτιζον τὰ πλοῖα ἐξηγμένα εἰς τὴν παραλίαν, Ἰλ. Β. 688, Λ. 659 νῆες μακραί, Lat. naves longae, πολεμικὰ πλοῖα κατεσκευασμένα μακρὰ καὶ στενὰ κατὰ τὰ ἄκρα χάριν ταχύτητος, ἐν ᾧ τὰ ἐμπορικὰ ἦσαν στρογγύλα (νῆες στρογγύλαι, γαῦλοι, ὁλκάδες), Ἡρόδ., κλ.· ναῦς κενάς, δηλ. ἄνευ πολεμιστῶν ἐν αὐταῖς, Δημ. 30. 4.— ναῦς μακρά, περιληπτικῶς ἀντὶ νῆες μακραί, ὡς, ἡ ἵππος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 380.— Ἀττ. κλίσ., ναῦς, νεώς, νηί, ναῦν· δυϊκ. γεν. καὶ δοτ. **νεοῖν**· πληθ. **νῆες**, **νεῶν**, **ναυσί**, **ναῦς** παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως, οἷον παρὰ Διοδ. καὶ Πλουτ., ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. ναῦς, νῆας, Λοβεκ. Φρύνιχ. 170· γεν. **νηῶν** Λυσ. 131. 10, πρβλ. Ξεν. Ἀνάβ. 7. 5, 12.— Ἐπικ. κλίσις, νηῦς, νηός, νηί, νῆαι πληθ. **νῆες**, **νηῶν**, **νηυσί** ἢ **νήεσσι**, **νῆας** (ἀλλ' ὡσαύτως γεν. καὶ αἰτ. τοῦ ἑνικ. **νεύς**, **νέα** [τὸ τελευταῖον εἶναι μονοσύλλ. ἐν Ὀδ I. 283]: πληθ **νέες**, **νεῶν**, **νέεσσι**, **νέας**)· μετὰ ἰδιαιτέρας Ἐπικ. γεν. καὶ δοτ. πληθ. ναῦφι, -φιν Ὀδ. Ξ. 498, καὶ συχνάκις ἐν Δ.· παρὰ μεταγεν. Ἐπικ., ὀνομ. νηῦς Μόσχ. 2. 60, **νηῦς** αὐτόθι 104, πρβλ. Ἐτυμ. Μέγ. 440. 17· αἰτ. ἑνικ. **νηῦν**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1358, καὶ πληθ. **νῆας** Δημοσθ. ὁ Βιθυνὸς παρὰ Στεφ. τῷ Βυζ. ἐν λ. **Πραίσ**· — Ἰων. κλίσ., νηῦς, νεός, νηί, νέα: πληθ. **νέες**, **νεῶν**, **νηυσί**, **νέας**, Διον. Διάλ. Ἡροδ. xl. — Δωρ. κλίσ., **ναῦς**, **νᾶός**, **νᾶί**, **ναῦν**· πληθ. **νᾶες**, **ναῶν**, **ναυσὶ** (**νάεσσι** Πινδ. Π. 4. 98), **νᾶας Θεόκρ.**· — Τραγ. κλίσ. **ναῦς**, **ναός** ἢ **νεώς**, **ναΐ**, **ναῦν**, πληθ. **νᾶες**, **ναῶν** ἢ **νεῶν**, **ναυσί**, **ναῦς**.— Ἴδε καὶ οἱ Ἀττικογραφεῖς **εἰσήγαγον νηός** (Σοφ. Ἀποσπ. 699), **νηῒ** (Φιλ. 343, 891)· **νῆες** (Αἰσχύλ. Πέρσ. 417, Ἱκέτ. 734), **νηῶν** (Εὐρ I. T. 1485). Ἐκ √ΝΑΥ ἢ ΝΑF, ἴσως συγγενοῦς τῷ νέω (νεF-ω), **νεύ-σομαι**, **κολυμβῶ**· ὅθεν καὶ **ναύ-της**, **ναυ-τίλος**, **ναῦ-λος**, **ναῦ-σθλον**, **ναυτία**· πρβλ. Σανσκρ. **nāus**, **nāu-kā**· Λατ. **nav-is**, **nav-ita**, **nau-ta**, **nav-igo**· Ἀρχ. Σκανδ. **nau-st** (**statio navalis**)· ὡσαύτως Ἀρχ.-Γερμ. **nach-o** (**nach-en**), Ἀγγλο-Σαξον. **nac-a**].

ναυσηρός, ά, όν, **ναυσιώδης**, **ναυτιώδης**, Ἀθαν. II, 240A.

ναῦσθλον, τό, = **ναῦλον**, μόνον παρ' Ἡσυχ.

ναυσθλόω, συντετρ. ἐκ τοῦ **ναυσταλέω**, φέρω, μεταφέρω διὰ θαλάσσης, ἀπὸ γῆς Εὐρ. Τρῳ. 164· ἐς τὴν πατρίδα ναυσθλώσων νεκρὸν Ἱκέτ. 1037·— Μέσ., λαμβάνω μετ' ἐμαυτοῦ διὰ θαλάσσης, ναυσθλοῦσθε παῖδα Εὐρ. I. T. 1487.— Παθ., πορεύομαι, ὑπάγω διὰ θαλάσσης, ναυσθλοῦμαι ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 672· πελάγεσιν ναυσθλούμενος ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1210· **ναυσθλώσομαι** Ἀριστοφ. Εἰρ. 126. **II**, Παθ., συχνάζομαι ὑπὸ πλοίων, γῆ ναυσθλωθήσεται Λυκόφρ. 1415.

ναυσία, **ναυσιάω**, ἴδε ἐν λ. **ναυτία**, **-ιάω**.

ναυσίασις, ἡ, ναυτίασις, «βδελυγμός· Ἡσύχ.· — **ναυσιασμός**, ὁ, ναυτία, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 975, 13.

ναυσιάω, ἀντὶ **ναυτιάω**, «ναυτιᾶν Ἀττικοί, ναυσιᾶν Ἕλληνες» Μοῖρις σ. 269.

ναυσιβάτης [ᾰ], ου, ὁ, = **ναυβάτης**, Μανέθ. 1. 323, Γρηγ. Ναζ. IV, 922A.

ναυσί-βιος, ον, ὁ ζῶν ἐκ τῆς ναυτιλίας, Ἀλκίφρων 1. 12 (ὡς κύρ. ὄνομα).

ναυσί-δρομος, ον, ὁ ἐπιταχύνων τὸν πλοῦν πλοίου, Ὀρφ. Ὕμν. 73. 10.

ναυσι-κλειτός, ή, όν, περίφημος διὰ τὰ πλοῖα, περίφημος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κατὰ θάλασσαν, κούρη ναυσικλειτοῖο Δύμαντος Ὀδ. Ζ. 22· τὸ θηλ. ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 31, φέρεται ἔτι **ναυσικλείτη**, ἀλλ' αὐτόθι 219 βέλτιον **ναυσικλεετή**, πρβλ. Spitzn. Exc. xi ad Il.

ναυσι-κλῦτός, όν, = τῷ προηγ., ἐπίθ. τῶν Φαιάκων, Ὀδ. Η. 39· τῶν Φοινίκων, Ο. 415· θηλ. **ναυσικλυτάν**, Πινδ. Ν. 5. 16.

ναυσιόεις, εσσα, εν, ναυτιόεις, αἰσθανόμενος ναυτίαν ἢ βδελυγμίαν, Νικ. Ἀλεξιφ. 83, 482.

ναυσί-πεδη, ἡ, καλώδιον πλοίου, Λουκ. Λεξιφ. 15.

ναυσί-περᾶτος, Ἰων. **νηυσιπέρητος, ον**, = **ναυσίπορος**, πλωτός, ἢ (ἴσως) διαβατὸς διὰ πορθμείου, Ἡρόδ. 1. 189, 193., 5, 52, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 28, Διον. Ἁλ. 3. 44.— Νεώτεροί τινες ἐκδόται γράφουσι διῃρημένως, **ναυσὶ περατός**, νηυσὶ περητός.

ναυσί-πλοος [ῐ], **ον**, ὁ ταξειδεύων διὰ πλοίου, Μανασσ. Χρον. 3907.

ναυσί-ποδες [ῐ], οἱ, «οἱ νησιῶται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς ναυσὶ χρώμενοι πρὸς τὸ διὰ θαλάσσης ὁδεύειν, ὅσα καὶ ποσί» Εὐστ. 1515. 27, Ἡσύχ.· ὡσαύτως **ναύποδες**, Φώτ.

ναυσί-πομπος [ῐ], **ον**, ἐνεργ. ὁ πέμπων, κινῶν τὸ πλοῖον, αὔρα Εὐρ. Φοιν. 1712.

ναυσί-πορος [ῐ], **ον**, ὃν δύναται νὰ διέλθῃ τις διὰ πλοίου, πλωτός, ἐπὶ ποταμῶν, ὡς τὸ **ναυσιπέρατος**. Ξεν. Ἀν. 2. 2, 3, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 168. **II**, παροξ. **ναυσιπόρος, ον**, ἐνεργ., ὁ διὰ πλοίου περῶν, ταξειδεύων, ναυτιλλόμενος, Εὐρ. Ρῆσ. 48. **2)** ὁ ποιῶν τὰς ναῦς νὰ πορεύωνται, πλάτας **ναυσιπόρους**, τὰς κώπας τὰς κινούσας τὰς ναῦς, Εὐρ. Ι. Α. 172.

ναυσί-στονος ὕβρις, ἡ ἀξιοθρήνητος ἀπώλεια τῶν πλοίων, Πινδ. Π. 1. 140.

ναυσῐ-φόρητος, ον, ὁ ὑπὸ τῶν νεῶν φερόμενος, ὁ πλέων, Πινδ. Π. 1. 64.

ναυσίωσις, ἡ, = **ναυσίασις** φλεβῶν ν., ἡ ἐξόρμησις τοῦ αἵματος ἐκ τῶν βλεβῶν, Ἱππ. π. Ἀγμ. 759.

ναῦ-σταθμον, τό, (σταθμὸς) λιμήν, ἀγκυροβολία, σταθμὸς πλοίων, Λατ. statio navium, Θουκ. 3. 6· ὡσαύτως **ναύ-σταθμος**, ὁ, Πολύβ. 5. 19, 6, Πλουτ. Νικ. 16, κτλ. (ἐντεῦθεν, ἐπὶ πλοίων συνηγμένων ἐντὸς λιμένος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀριστ. 22)· — ἡ λέξις συχνάκις ἀπαντᾷ ἐν Εὐρ. Ρήσ., κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ἀλλὰ πλὴν τῶν 244, 602, ἔνθα ὑπάρχει **ναύσταθμα**, τὸ γένος εἶναι ἄδηλον.

ναυστολέω: μέλλ. **-ήσω** Εὐρ. Ἰκέτ. 474: πρκμ. **νεναυστόλημαι** (συν-) Σοφ. Φιλ. 550. Εἶμαι **ναύστολος**, ἐνεργῶ ὡς τοιοῦτος: **I**, μεταβ., μεταφέρω διὰ θαλάσσης, ὁ**άμαρτα** Εὐρ. Ὀρ. 741· ἴδια ναυστολέοντες ἐπικώμια, φέραντες μεθ' ἑαυτῶν τοὺς ἰδίους ἐπαίνους, Πινδ. Ν. 6. 55· ν. τὰς συμφορὰς Εὐρ. Ι. Τ. 590, πρβλ. Λουκ. Λεξιφ. 2.— Παθ., μετὰ μέσ. μέλλ. **-ήσομαι** (Εὐρ. Ἑκάβ. 1260, Τρῳ. 1048), ὑπάγω διὰ θαλάσσης, Εὐρ. ἔγῳ' ἀνωτ.· τὰ ναυστολούμενα ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 495· ναυστοληθεὶς Διόδ. 4. 13. **2)** ὁδηγῶ, διευθύνω, κυβερνῶ, τύχη δέ.. ναυστολοῦσ' ἐφέζετο (οὕτως ὁ Casaub. ἀντὶ ναῦν θέλουσ') Αἰσχύλ. Ἀγ. 664· κυμάτων ἄτερ πόλιν σὴν ναυστολήσεις Εὐρ. Ἰκέτ. 474· μεταφορ., τῷ πτέρυγε ποῖ ναυστολεῖς; πρὸς ποῖον μέρος διευθύνεις τὰς πτέρυγάς σου; Ἀριστοφ. Ὄρν. 1229, πρβλ. 279, 349. **II**, ἀμεταβ. ὡς τὸ παθ., πορεύομαι ἐπὶ πλοίου, πλέω, ἐξ Ἰλίου .. ναυστολῶ Σοφ. Φιλ. 245· πρὸς οἴκους ἀπ' Ἰλίου Εὐρ. Τρῳ. 77. **2)** καθόλου μετ' αἰτ. τόπου, ταξειδεύω ἀνά .., ταξειδεύων διέρχομαι .., Ἱππόσιον ἢ κύμβαισι ν. χθόνα Σοφ. Ἀποσπ. 129, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 682, Ἱππ. 36, Κύκλ. 106· μεταφορ., διὰ πόνων ἐναυστόλουν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 818. 3.— Ῥῆμα ποιητ., ἐν χρήσει παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις.

ναυστόλημα, τό, πᾶν ὅ,τι διὰ πλοίου φέρεται ἢ μεταφέρεται· ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως = **ναυστολία**, πόντου ναυστολήμαθ' Εὐρ. Ἰκέτ. 209.

ναυστόλησις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Κ. Μανασσ. Χρον. 1454, 4026.

ναυστολία, ἡ, τὸ διὰ θαλάσσης πορεύεσθαι, ναυτικὴ ἐκστρατεία, Εὐρ. Ἀνδρ. 795, Στράβ. 757.

ναυστολόγος, ον, = **ναυτολόγος**, Κλημέντια 49Α.

ναύ-στολος, ον, ὁ ἀποστελλόμενος ἢ ἐξηρτυμένος ὡς πλοῖον, ὁ διὰ θαλάσσης φερόμενος, πλέων (πρβλ. **θεωρίς**), Αἰσχύλ. Θήβ. 858.

ναυταρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ναύτης**, Γρηγ. Ναζ. Π, σ. 14Α.

ναυτιασμός, ὁ, = **ναυτία**, Κύριλλ. Ἁλ. Χ, 49Β, κτλ.

ναυτεία, ἡ, = τὸ **ναυτικόν**, τὰ εἰς τὴν ν. Ἐπίγραφ. Μαρμάρου Ροσέττ. ἐν Συλλογ. Ἑλλ. Ἐπιγρ. 4697. 17.

ναῦτης, ου, ὁ, (ναῦς) Λατ. nauta, ὡς καὶ νῦν, ναύτης, Ὁμ., Ἡσ., κλ.· ὡς ἐπίθ., ν. ὅμιλος Εὐρ. Ἑκάβ. 921· κατὰ θάλασσαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πεζός** (κατὰ γῆν), πεζὸς ἢ ναύτης δὲ πέτραν τήνδ' ἐμύρανεν τάλας; Αἰσχύλ. Πέρσ. 719. **II**, ὁ κατὰ θάλασσαν συνοδοιπόρος, σὺν ῥητῷ, συνταξειώτης, ναύτην ἄγειν τινὰ Σοφ. Φ. 901· μεταφορ., συμποσίου ναῦται, σύντροφοι ἐν τῷ συμποσίῳ, συμπόται, Διονύσιος Ἐλεγειογράφ. παρ' Ἀθην. 443D.

ναυτία, ἡ, (ναῦς) «ἀναγούλα», Γαλην. Λεξ. Ἱππ., Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 3, 8, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 5., 2. 2. **2)** καθόλου, τὸ βδελύττεσθαι, αἰσθάνεσθαι ἐνδόμυχον ἀποστροφήν, Λατ. mausea, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 6. 54.

ναυτιάω, μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ παρατ., πάσχω ἐκ ναυτίας, «ἀναγούλας», Ἀριστοφ. Θεσμ. 882, Πλάτ. Θεαίτ. 191Α, Νόμ. 639Β· ἐναυτίων Λουκ. Νεκυομ. 4. **2)** καθόλου, βδελύττομαι, ἀποστρέφομαί τι, Δημήτρ. Φαληρ. 15. Περὶ τοῦ τύπου πρβλ. **τομάω**.

ναυτικός, ή, όν, (ναῦς, ναύτης) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πλοῖον ἢ εἰς ναυτιλίαν, ναυτιλλόμενος, ναυτικός, ὁ ν. στρατὸς Ἡρόδ. 7. 99, 203, κτλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὁ πεζός**, ὁ αὐτ. 8. 1· ν. λεὼς Αἰσχύλ. Πέρσ. 383· στόλος Σοφ. Φ. 561· ν. ἐρείπια, ναυάγια πλοίων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 661· ἐδώλια Σοφ. Αἴ. 1277· σκάφη ὁ αὐτ. 1278· ν. πόλεμος Ἀνδοκ. 30. 32· ν. ἀναρχία, ἡ παρὰ τοῖς ναύταις, Εὐρ. Ἑκάβ. 607· — ὡσαύτως τὸ ναυτικόν, ἡ ναυτικὴ δύναμις, στόλος, Ἡρόδ. 7. 97, 160, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1063, Θουκ. 1. 36, κτλ.· οὕτως, ἡ ναυτικὴ Ἡρόδ. 7. 161. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἔμπειρος εἰς τὰ ναυτικά, ναυτικοὶ ἐγένοντο, ἔγειναν ἔμπειροι εἰς τὴν θάλασσαν, κατέστησαν κράτος ναυτικόν, Θουκ. 1. 18, πρβλ. 7. 21. **3)** ἡ ναυτικὴ (ὀνομ. τέχνη), ἡ περὶ τὴν ναυτιλίαν ἐμπειρία, ἐπιστημοσύνη, Ἡρόδ. 8. 1, κτλ.· οὕτω, τὰ ναυτικὰ Πλάτ. Ἀλκ. 1. 124Ε· — ἀλλά, τὰ ναυτικά, ὡσαύτως, ναυτικαὶ ὑποθέσεις, ναυτικὴ δύναμις, Θουκ. 4. 75, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 4. **II**, ἐν Ἀθήναις ναυτικόν, ὡς τεχνικὸς ὅρος ἐδήλου δάνειον συνομολογηθὲν ἐπὶ ὑποθήκῃ ἢ ἐνεχυρασμῷ τοῦ πλοίου, Λατ. pecunia foenore nautico collocata, Λυσ. 859 Reisk.· ναυτικὰ ἐκδιδόναι, δανείζειν χρήματα ἐπὶ ὑποθήκῃ πλοίου, ὁ αὐτ. 895· οὕτω, δανείζειν ναυτικῶς Διογ. Α. 7. 13· ναυτ. τόκος ὁ αὐτ. 6. 99· ναυτικὰ λαμβάνειν, ἀνελέσθαι, δανείζεσθαι, λαμβάνειν χρήματα ἐπὶ ὑποθήκῃ πλοίου, Ξεν. Πόροι 3, 9, Δημ. 1212. 3· ναυτικοῖς ἐργάζεσθαι ὁ αὐτ. 893. 24· — **ναυτικὸν ἀμφοτερόπλουν**, ὁπόταν ὁ δανειστὴς διακινδυνεύῃ τὰ χρήματά του κατά τε τὸν εἰς τὴν πατρίδα πλοῦν καὶ κατὰ τὸν ἐκ τῆς πατρίδος εἰς τὴν ξένην, **ἑτερόπλουν** δέ, ὅταν διακινδυνεύῃ μόνον κατὰ τὸν εἰς τὴν ξένην πλοῦν τοῦ πλοίου, ἴδε τὰς λέξ. καὶ πρβλ. τὴν λ. **συγγραφή**.

ναυτιλάρχης, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ναυτίλων, κυβερνήτης πλοίου, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 305, ἔκδ. Mil.· — προσέτι **ναυτίλαρχος** Θεοδώρου Πραδρ. κατὰ Ροδάνθ. καὶ Δοσικλ. 1, 50.

ναυτίλια, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ ναυτίλλεσθαι, τὸ ταξειδεύειν μὲ πλοῖα, θαλασσοπλοΐα, Ὀδ. Θ. 253, Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 616, Πλάτ. Πολ. 527Β, κ. ἀλλ. **2)** πλοῦς, ταξείδιον, Πινδ. Ν. 3. 38, Ἡρόδ. 4. 145, Ἱππ. Ἀφ. 1249· καὶ ἐν τῷ πληθ., ναυτιλίῃσι μακρῇσι ἐπιθέσθαι Ἡρόδ. 1. 1, 163· ναυτιλίῃσι χρέεσθαι ὁ αὐτ. 2. 43, πρβλ. Πινδ. Ι. 4 (3). 98. **3)** πολύσκαλμος ν., ἐπὶ πλοίου, Ἀνθ. Π. 7, 295.

ναυτιλικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ναυτικὰς ὑποθέσεις, νόμοι Γερμαν. ἐν Cotel. Mon. τ. 2, σ. 412C.

ναυτίλλομαι, ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ παρατ. (πλὴν τοῦ ἀορ. **ναυτίλασθαι** [ῐ] παρὰ Δίωνι Κ. 56. 3). Πλέω, ταξειδεύω διὰ θαλάσσης, ναυτίλλεται εἵνεκα πατρὸς Ὀδ. Δ. 672 (ἔνθα ἴδε Nitzsch), πρβλ. Ξ. 246, Ἡρόδ. 1. 163., 2. 5, κ. ἀλλ.· ν. [τὴν θάλασσαν], πλέω, διαπλέω, διέρχομαι ἐπὶ πλοίου, ὁ αὐτ. 1. 202· σπάνιον παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀττ., οἷον Σοφ. Ἀντ. 717, Εὐρ. Ἀποσπ. 791· — ναυτιλίαν **ναυτίλλεσθαι** Πλάτ. Πολ. 551C, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 29.

ναυτίλος [ῐ], ὁ, ποιητ. ἀντὶ **ναύτης**, Ἡρόδ. 2. 43, καὶ Τραγ. ὡς Αἰσχύλ. Πρ. 468, Σοφ. Αἴ. 1146· σπάνιον παρὰ Κωμ., Ναυσικράτης ἐν «Ναυκλήροις» 1, 2., 2. 5. **2)** ὡς ἐπίθ., ἐπὶ πλοίου, ναυτίλων σελμάτων Αἰσχύλ. Ἀγ. 1442· ναυτ. πλάτη Εὐρ. Ἀποσπ. 229. **II**, ὀστρακόδερμον ἔχον ὑμένα τινὰ ὃν μεταχειρίζεται ὡς ἱστίον ὅπως πλέῃ, καλούμενον καὶ **ποντίλος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 28., 9. 37, 29, πρβλ. Καλλ. Ἐπιγράμ., 5. 3.

ναυτίλο-φθόρος, ον, ὁ, φθείρων τοὺς ναυτιλλομένους, ὀλέθριος εἰς αὐτούς, Λυκόφρ. 650.

ναυτιόεις, εσσα, εν, ἴδε **ναυτιώεις**.

ναυτίς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ **ναύτης**, Θεόπομπ. Κωμικ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 190, διάφ. γραφ. **ναῦτις, -ιδος**· πρβλ. Λοβεκ. Φρύνιχ. 256.

ναυτιώδης, ες, (ναυτία) ὁ προξενῶν ἔμετον, πλήρης ναυτίας, Πλούτ. 2. 1 27Α, 1281), Ξενοκρ. 17, Διοσκ. 1, 49, Γαλην. VI, 378Β, κλ. — γράφεται καὶ **ναυσιώδης**.

ναυτιωδῶς, Ἐπίρρ: ναυτιωδῶς ἔχω, αἰσθάνομαι ναυτίαν, Ὀρειβάσ. 1, 412, 10.

ναυτο-δίκαι [ῐ], οἱ, ἐν Ἀθήναις, δικασταὶ δικάζοντες ναυτικὰς δίκας, ἐκλεγόμενοι κατὰ τὸν μῆνα Γαμηλιῶνα καὶ συνεδριάζοντες πιθανῶς κατὰ τοὺς ἓξ χειμερινοὺς μῆνας, ὁπότε ἡ ναυτιλία διεκόπτετο, Λυσ. 148. 35 κἑξ., Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 73c.B· πρβλ. Böckh. P. E. 1. 69· — οἱ αὐτοὶ ἐδίκαζον καὶ ἀγωγὰς κατὰ ἀνθρώπων ψευδῶς ἰσχυριζομένων ὅτι εἰσὶ πολῖται, αἱ δὲ τοιαῦται ἀγωγαὶ ἐκαλοῦντο γραφαὶ ξενίας, Κρατῖν. ἐν «Χείρωσιν» 8, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 10· καὶ ἴδε Att. Process σ. 83.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ναυτολογέω, δέχομαι εἰς τὸ πλοῖον ναύτας ἢ ἐπιβάτας, συλλέγω ναύτας, μεταφορ., ἡνίκα ὀημοτέρην Κύπριν ἐναυτολόγει Ἀνθ. Π. 9. 415.

ναυτο-λόγος, ον, ὁ συλλέγων ναύτας, Στράβων 375.

ναυτο-παίδιον, τό, «ναυτόπαιδον», «μοῦτσος», Ἱππ. 1009Η.

ναύτρια, ἡ, θηλ. τοῦ ναύτης, ὡς εἰ ἐξ ἄρσεν. ναυτήρ, Ἀριστορ. Ἀποσπ. 652.

ναυ-φάγος [ᾰ], ον, ὁ καταβροχθίζων τὰ πλοῖα, ἐπιφέρων ναυάγια, Λυκόφρων 1095.

ναύφαρκτος, ἴδε **ναύφρακτος**.

ναυφθορία, ἡ, φθορά, ἀπώλεια πλοίων, ναυάγιον, Ἀνθ. Π. 7. 73, Μανέθων 1. 324.

ναύ-φθορος, ον, ὁ ναυαγήσας, ν. στολή, ἔνδυμα ναυαγοῦ, Εὐρ. Ἑλ. 1382· ναυφθόροις ᾐσθημένοι πέπλοισιν αὐτόθι 1539.

ναυφράγιον, τό, τὸ Λατ. naufragium, = ναυάγιον, ναυαγία, Κλημέντια 309Β, 320D.

ναύφρακτος, ον, (φράσσω) ὁ ὑπὸ πλοίων περφραγμένος, Ἰάνων ναύφρακτος Ἄρης, ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων ἐν Σαλαμῖνι, Αἰσχύλ. Πέρσ. 950· οὕτω, ν. ὅμιλος αὐτόθι 1027 στράτευμα Εὐρ. Ι. Α. 1259· στρατὸς Ἀριστορ. Ἱππ. 567· — ναύφρακτον βλέπειν (ἴδε ἐν λέξ. ὀφθαλμός Ι), «ἐπὶ τοῦ περιαθροοῦντος καὶ σεμνῶς ἰόντος» (Φώτ.), Ἀριστορ. Ἀχ. 95 — ἐν ἅπασι τούτοις τοῖς χωρίοις ὁ Δινδ. ἑπόμενος τῷ Φωτίῳ ἀποκαθιστᾷ τὸν Ἀττικ. τύπον **ναύφαρκτος**.

ναυφυλᾰκέω, φυλάττω πλοῖον, Εὐστ. 1562. 36.

ναυ-φύλαξ [ῠ], **-ακος**, ὁ, φύλαξ νεώς, φρουρός, Ἀριστορ. Ἀποσπ. 339.

ναύω, Αἰολ. ἀντὶ **νάω** (ῥέω), «ναύει· ῥέει, βύζει» Ἡσύχ.

ναύω, ἱκετεύω, «ναύειν· ἱκετεύειν. παρὰ τὸ ἐπὶ τὴν ἑστίαν καταφεύγειν τοὺς ἱκέτας» Ἡσύχ., Φώτ.

ναυών, **-ῶνος**, ὁ, (ναῦς) = **νεών**, **νεώριον**, Ἡσύχ.

νάφθᾰ, ἡ, τὸ «νέφτι» (Περσιστὶ naft), εἶδος διαφανοῦς καὶ εὐφλέκτου ἐλαίου λαμβανομένου ἐκ τῆς Βαβυλωνιακῆς ἀσφάλτου, Διοσκ. 1. 101· — ἄρσεν. ὀνόμαστ. **νάφθας** ἁπαντᾷ παρὰ Στράβ. 743· καὶ οὐδ. **νάφθα** μνημονεύεται ὑπὸ Εὐστ. 700. 56, Σουΐδ.· γεν. τοῦ νάφθα Στράβ. ἔνθ' ἀνωτ., Πλουτ. Ἀλέξ. 35.

νάφω, Δωρ. = **νήφω**, νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα τᾶν φρενῶν Ἐπιχάρμου Ἀποσπ. 119.

νάχειν, Δωρ. = **νήχειν**. Ἀττ. **νεῖν**.

νάω, πιθαν. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ῥέω, ἐν δὲ κρήνῃ νάει Ὀδ. Ζ. 292· καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν Ἰλ. Φ. 197· ὄφρ' ἂν ὕδωρ τε νάει Ἐπίγραμμ. ἐν Πλάτ. Φαίδρῳ 267D· ὕδατι νᾶε Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1146· νᾶεν φόνῳ Καλλ. εἰς Ἄρτ. 224.— Παθ., ποτίζομαι, νᾰομένοισι τόποις Νικ. Ἀποσπ. 2. 58. [ᾰ παρ' Ὅμ.· ἀλλὰ ᾰ ἐν ἄρσει παρὰ μεταγεν. Ἐπικ., ἴδε ἀνωτ.· περὶ τοῦ ἐν Ὀδ. Ι. 222 ἴδε **ναίω** Β]. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται τά: **ἀέ-να-ος**, **νᾶ-μα**, **Να-ΐάς**, **Νη-ΐάς**, **να-ρός**, **νη-ρός**, **Νη-ρεύς**· — ἡ ῥίζα αὖ-η εἶχε πιθανῶς ν, ὡς ἐν τῷ Αἰολ. τύπῳ **ναύω** ὃν μνημονεύει ὁ Ἡσύχ., ἔτι δὲ καὶ σ ἐν ἀρχῇ, πρβλ. Σανσκρ. snū, snāu-mi (fluo, mano), snav-as (stillatio), snu-tas (stillans)).

νάω, ἴδε **νέω** Β, κλώθω.

ναώριον, Δωρ. = **νεώριον**, Ἐπιγραφ. Κερκύρ. GD. 31956, 11.

νέα, ἡ, νέωμα, κοινῶς «νειάμα», μέρος χέρσου γῆς καλλιεργηθὲν διὰ πρώτην φορὰν καὶ ἀφεθὲν ἄργὸν ἐπί τινα χρόνον ὅπως καλλιεργηθῇ πάλιν πρὸς σποράν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3, 15.

νέα, Ἰων. αἰτ. τοῦ **ναῦς**.

νε-άγγελτος, ον, ὁ νεωστὶ ἢ ἐσχάτως ἀγγελθείς, φάτις Αἰσχύλ. Χο. 736.

νεᾱ-γενής, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ τοῦ **νεογενής**, ἐν Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 1623.

νεάζω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. (νέος)· — ἀμεταθ., εἶμαι νέος, τὸ νεάζον, ἡ νεότης, Σοφ. Τρ. 143· νεάζων, σκεπτόμενος καὶ πράττων ὡς νεανίας, Εὐρ. Φοίν. 713· ν. τῷ τρόπῳ Μένανδρ. ἐν Ἀσπίδ. 190· μεταφορ., εἶμαι πλήρης νεανικῆς ζωηρότητος, φιλεῖ δὲ τίκτειν ὕβρις παλαιὰ νεάζουσαν ὕβριν Αἰσχύλ. Ἀγ. 764, πρβλ. Ἱκέτ. 104. 2) εἶμαι ὁ νεώτερος τῶν δύο, ὁ μὲν νεάζων Σοφ. Ο. Κ. 374. 3) γίνομαι πάλιν νέος, Ἀνθ. Π. 11. 256· ὅπως γηράσκων νεάζῃ Διογ. Α. 10. 122, πρβλ. Ἀλκίφρ. 1. 28.

νε-αίρετος, ον, νεωστὶ συλληφθείς, κυριευθείς, θήρ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1063· πόλις αὐτόθι 1065· βουβάλις ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 316.

νεᾶκες ἢ **νεακές**· «νεωστὶ ἠκονημένον» Ἡσύχ., ἴδε **νεηκής**.

νεᾱκόνητος, ον, (ἀκονάω) ὁ νεωστὶ ἠκονημένος, γραφὴ τῶν Ἀντιγραφέων ἐν Σοφ. Ἠλ. 1395 νεακόνητον αἷμα χειροῖν ἔχων, ἔνθα ὁ Σχόλ. (μετὰ τοῦ Ἡσύχ., Σουΐδ., Ἐτυμολ. Μεγ. καὶ Α. Β. 356. 20) ἑρμηνεύει τὴν λέξιν **αἷμα** διὰ τῆς λέξ. **ξίφος**· — ἀλλὰ ἡ γραφὴ **νεᾱκόνητον** δυσκόλως δύναται νὰ θεωρηθῇ ὀρθή, ἀφ' οὗ τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ τὴν θ' συλλαβὴν βραχεῖαν· ἐντεῦθεν ἡ διάφ. γραφ. παρὰ τῷ Σχολ. **νεο-κόνητον** (ἐκ τοῦ **κοινω, κέκονα**), νεωστὶ χυθείς, ὡς τὸ νεόφονος· ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν ἱκανοποιεῖ, ἀφ' οὗ πρόκειται οὐχὶ περὶ αἵματος χυθέντος, ἀλλὰ περὶ μέλλοντος ἐντὸς ὀλίγου νὰ χυθῇ· ἀλλ' ἴδε μακρὰν σημείωσιν Jebb. ἐν τόπῳ.

νεαλής, ές, (ἀλδεῖν) νεωστὶ αὐξηθείς ἢ παραχθείς, Ὀππ. Ἁλ. 1. 692.

νε-άλεστος, ον, νεωστὶ ἁλεσθείς, «ἅλευρα κριθῶν νεάλεστα» Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 412.

νεᾱλής, ές, ἔχων νεανικὴν δύναμιν, νέος, νεαρός, ζωηρός, ἰσχυρός, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, ἕως νεαλὴς ἐστὶν αὐτὴν τὴν ἀκμὴν Ἀριστοφ.· Ἀποσπ. 330· ἵπποι νεαλεῖς, ἀντίθ. τῷ **ἀπειρηκότες**, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 17· νεαλέστεροι ὄντες Πλάτ. Πολιτικ. 265Β· συχν. ἐπὶ στρατιωτῶν, ἀκμαῖοι καὶ νεαλεῖς Πολύβ. 3. 73, 5, πρβλ. 10. 14, 3· ἀήττητοι καὶ ν. Πλουτ. Ἀντ. 39, πρβλ. Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 58· ν. καὶ πρόθυμος Πλούτ. 2. 669Α· νεαλέστερος ἐπανελθεῖν Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 26, πρβλ. Ἀλέξ. 16. 2) ἐπὶ ἐχθύων, πρόσφατος, ἀντίθ. τῷ **τεταραχευμένος**, Δημ. 788. 23· οὕτω, ν. γάλα, τυρός, Νικ. Ἀλεξιφ. 361, Γαλην.· ἐπὶ νεκροῦ σώματος, Λουκ. Νεκυομ. 15. **II**. νέος τὴν ἡλικίαν = **νεαρός**, Νικ. Ἀλεξιφ. 358· — καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὁ W. Dind. εἰσάγει τὴν λέξιν εἰς δύο χωρία τῶν Τραγ. χάριν τοῦ μέτρου, οἷος νεᾱλοῦς .. μαλλῷ (τὰ Ἀντίγραφ. νεάρας) Σοφ. Ο. Κ. 475· οὐδὲ νεᾱλὴς δουπεῖ χεὶρ γυναικῶν (τὰ Ἀντίγραφα νεολαία) Εὐρ. Ἄλκ. 103. [ᾰ μόνον παρὰ Νικ.].

νεᾱλής, ές, ὁ νεωστὶ ἁλισθείς, ἁλατισθείς, Ξενοκρ. 63, Διοσκ. 2. 79, Πλούτ. 2. 669Α.— Καθ' Ἡσύχ.: «νεαλεῖς· πρόσφατοι. κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἁλσὶ πατομένων», καὶ «νεαλής· νεωστὶ ἁλούς».

νεαλογέω, εἰσάγω νεωτερισμούς, Διδ. Ἀλεξ. σ. 617. 745, Ἐ. Μι.

νε-άλωτος [ᾰ], ον, νεωστὶ ἁλούς, συλληφθείς, Ἡρόδ. 9. 120, μετὰ διαφ. γραφ. **νεοάλωτος**.

νεαμελγής, ές, ὁ νεωστὶ ἀμελχθείς, ὡς τὸ **νεήμελκτος**, Παῦλ. Αἰγ. 4, σ. 131, 39.

νεάμελκτος [ᾰ], Ἰων. **νεήμελκτος**, ὃ ἴδε.

νεᾱν, ᾶνος, ὁ, = **νέος**, ὡς τὸ **ξυνᾶν** = **ξυνός**, **μεγιστᾶν** = **μέγιστος**, Ἀπολλ. ἐν τοῖς Α. Β. 570, Σουΐδ., Εὐστ. 335. 15· ἴδε Λοβ. Φρύνιχ. 196. Ἐντεῦθεν **νεανίας**, κτλ.

νε-ανδρος, ον· ἀλκὴ ν., ἡ δύναμις νέου ἀνδρός, νεανίσκου, Λυκόφρ. 1345.

νεᾱνεία, ἡ, ἰταμότης, ἢ θρασύτης νεανική, ἔπαρσις, Σουΐδ., Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 265, Φίλων 1. 258., 2. 128· ἐν 2. 306, **νεανεείαν** κατὰ διόρθωσιν ἐκ τῶν Ἀντιγράφ. ἀντὶ **νεανίαν**· πρβλ. Λοβ. Παραλ. 28.

νεανιότης, ἡ, νεότης, Ἐπιφάν. Π, 805Α.

νε-ανθής, ές, ὁ νεωστὶ ἀνθῶν, Νικ. Ἀλεξιφ. 622· μεταφορ., νεανθὴς αἶνος Ἀνθ. Π. παραρτ. 111.

νεανίας, ου, Ἐπικ. καὶ Ἰων. **νεηνίης**, εω, ὁ (νεάν, νέος)· — νέος τὴν ἡλικίαν, νεανίσκος, παρ' Ὅμ. (μόνον ἐν τῇ Ὀδ.) ἀείποτε μετὰ τοῦ ἀνήρ, νεηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικὼς Ὀδ. Κ. 278· ἀνδρες κομιήσαντο νεηνίαι Κ. 524· οὕτω ποῖς νεηνίης Ἡρόδ. 1. 61., 7. 99· γομιδρὸς ν. Πινδ. Ο. 7. 4· τέκτονες ὁ αὐτ. ἐν Ν. 3. 8· ἀλλὰ μόνον παρ' Ἀττ., ὡς τὸ **νεανίσκος**, Σοφ. Ο. Κ. 335, Ἠλ. 750, Εὐρ., κτλ.· πρβλ. **νεανίσκος**. 2) συχν. ἐπὶ τῆς ἡμέρας· νέος τὸν χαρακτῆρα δηλ. ἢ ἐπὶ καλῆς σημασίας, ὁρμητικός, γενναῖος, ὁραστήριος, Εὐρ. Ἴων 1041, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 1333, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 6, Δημ. 329. 23· ἢ ἐπὶ κακῆς, θερμοκέφαλος, αὐθάδης, ἰσχνογνώμων, Εὐρ. Ἱκέτ. 580· ἐν μὲν τοίνυν τοῦτο .. πολίτευμα τοῦ νεανίου τούτου Δημ. 271. 19, πρβλ. Πλάτ. Σοφιστ. 239D· πρβλ. **νεανεκώς** Ι. **II**. ὡς ἄρσ. ἐπίθ., νεανίαι τὰς ὄψεις Λυσ. 118. 33. 2) ἐπὶ πραγμάτων, νέας, πρόσφατος, ν. πόνος Εὐρ. Ἑλ. 209· νεανίαις ὠμοισι αὐτόθι 1562· ν. θώρακα καὶ βραχίονα ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 1095· ἄρτος Ἀριστοφ. Λυσ. 1208· ν. λόγοι, παράτολμοι, αὐθάδειες, Εὐρ. Ἄλκ. 679.— Μετὰ θηλ. οὐσιαστ., πρβλ. Λοβ. Παραλ. 268. [Ἐν Ἀριστορ. Σφ. 1069, πρὸς ἀποφυγὴν συνιζήσεως τοῦ **νεα-** ἐν τῇ λέξει **νεανιῶν**· ὁ Δινδ. ἀναγινώσκει **νανιῶν**, καὶ αὐτόθι 1067 **νανικὴν** ἀντὶ **νεανεκὴν**,— τύποι δικαιολογούμενοι ἐκ τῶν **νῆνις**, **νῆ** ἀντὶ **νεᾶνις**, **νεᾶ**].

νεᾱνεία, ἴδε **νεανεία**.

νεανίευμα, τό, νεανική, δηλ. εὔτολμος ἢ (ἐπὶ κακῆς σημασίας) ἀπερίσκεπτος πρᾶξις ἢ λόγος τοιοῦτος, Πλάτ. Πολ. 390Α, Λυσ. παρὰ Πολυδ. Β', 2, Λουκ., κλ.

νεᾱνιεύομαι: μέλλ. **-εύσομαι** Δημ. 416. 23· ἀόρ. **ἠνεανιευσάμην** αὐτόθι:— Παθ., ἴδε κατων.: ἀποθ. Εἶμαι ἐν τῇ νεανικῇ ἡλικίᾳ, Πολυδ. Β', 20· πρβλ. **νεανισκεύομαι**. **II**. ἐν τῇ χρήσει ἀείποτε, πράττω ἢ φέρομαι νεανικῶς, προπετῶς, ἀσκέπτως, ταλμηρῶς, Ἀριστορ. Ἀποσπ. 653· ν. εἴς τινα Ἰσοκρ. 398C, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 37· ἐν τοῖς λόγοις Πλάτ. Γοργ. 482G· μετ' οὐδ. ἐπιθέτ., τοιοῦτον νεανιεύομαι, δίδω τοιαύτας νεανικὰς ὑπερσχέσεις, Δημ. 401. 24· οὐδ' ἐνεανιεύσατο τοιοῦτον οὐδὲν ὁ αὐτ. 538. 26· νεανιευσάμενος εἰπεῖν, μετὰ νεανικῆς αὐθαδείας, Πλουτ. Κικ. 1· — μετ' ἀπαρ., ἐπιχειρῶ μετὰ νεανικοῦ πνεύματος, ὁ αὐτ. ἐν Δημοσθ. 3. — Παθ., ἐφ' ἅπασι τοῖς ἑαυτῷ νεανιευμένοις, εἰς ὕβρεις τὰς νεανικὰς τοῦ (ἀπειροσκέπτους) πρά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξεις, Δημ. 520. 28· τὰ νεανιευθέντα Πλουτ. Μάρ. 29. — Καθ' Ἡσύχ.: «νεανιεύεται· νέου ἔργα πράττει ἢ καυχᾶται, ἢ μεγαλοφρονεῖ ἐπὶ ἀνδρείᾳ, κομπάζει κενῶς, ἢ τολμᾷ».— Τὸ ἐνεργητ. μόνον παρ' Ἡσυχ.: «νεανιεύων· μειρακιευόμενος».

νεᾰνίζω, = τῷ προηγ., Πλουτ. Φλαμινῖν. 20, Πολυδ. Δ', 136.

νεᾰνῐκεύω, εἰμαι νεανικός, Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 26.

νεᾰνῐκός, ή, όν, (νεάν, νεανίας) ὁ ἀνήκων εἰς νέον ἢ νεανίαν, ῥώμη Ἀριστοφ. Σφ. 1067· τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἰδιοτήτων τῶν νέων· ἑπομένως, **1)** ἐνεργητικός, δραστήριος, ῥωμαλέος, ζωηρός, νεανικώτατε Ἀριστοφ. Ἱππ. 611· ν. κρέας, μέγα, καλὸν τεμάχιον, γενναία μερίς, ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 1137· λοπάδα νεανικὴν Ἄλεξις ἐν «Πονήρᾳ» 2· ἐπὶ δένδρων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 1, 11. **2)** ὁρμητικός, γενναῖος, μεγαλόψυχος, φαιδρός, ὡς τὸ Λατ. superbus, τὸ νεανικώτατον, ἢ τολμηροτάτη πρᾶξις, Ἀριστοφ. Σφ. 1205· οὕτω, καλὴ καὶ ν. Πλάτ. Πολ. 563Ε· γενναῖον καὶ ν. ὁ αὐτ. ἐν Λύσ. 204Ε· ν. καὶ μεγαλοπρεπεῖς τὰς διανοίας ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 305C· νεανικώτερα, μᾶλλον ἁρμόζοντα εἰς τοὺς νέους, φαιδρότερα, ὁ αὐτ. 563C· μέγα καὶ νεανικὸν φρόνημα Δημ. 37. 10· οὐ γάρ ἠγεῖτο λαμπρὸν οὐδὲ νεανικὸν ὁ αὐτ. 557. 25, πρβλ. 579. 9. **3)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, αὐθάδης, προπετής, ἀλαζών, ἰσχυρογνώμων, ἀπερίσκεπτος, Λατ. protervus, τὸ ν. τοῦ λόγου Πλάτ. Γοργ. 508D· ἢ σοῦ τις νεανικώτερος αὐτόθι 509Α· δημοκρατία ἢ νεανικωτάτη Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 11, 11. **4)** ἐπὶ πραγμάτων, ὁρμητικός, ἰσχυρός, ὡς τὸ Λατ. validus, ῥῖγος ν. Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15· αἱμορραγία ὁ αὐτ. 79Β· φόβος Εὐρ. Ἱππ. 1204· βούλευμα ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 185· πρβλ. Meineke εἰς Ἄλεξ. ἐν «Πονήρᾳ» 2· συχν. παρὰ μεταγενεστ. πεζολόγοις, ἐπιθυμία ν. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 4, 4· βροντὴ ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 20, 1· νόσημα αὐτόθι 2· χειμών, ἄνεμος Θεοφρ. π. Πυρὸς 17, κτλ. **II.** Ἐπίρρ. **νεᾰνῐκῶς**, ζωηρῶς, Ἀριστοφ. Εἰρ. 898· ν. βοηθεῖν τινι Πλάτ. Θεαίτ. 168C. **2)** βιαίως, ἰσχυρῶς, τύπτειν, τωθάζειν Ἀριστοφ. Σφ. 1307, 1362. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, καθ' ὑπερβολήν, τὰ ἐν ὀρεινιτικοῖς νεανικῶς τρομώδεα Ἱππ. Προρρ. 68· ν. προσπεφυκέναι, στερεῶς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 32. [Περὶ τοῦ τριαυλλάβου τύπου **νανικώς** ἴδε **νεανίας** ἐν τέλ.].

νεᾰνῐκότης, **-ητος**, ἡ, ἡ νεανικὴ ἡλικία, Ἐπιφάν. π. 1, σ. 610D.

νεᾰνῐτεύομαι, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **νεανιεύομαι**, Διον. Ἁλ. 18. 3.

νεᾰνιότης, **-ητος**, ἡ, = **νεανικότης**, Ἐπιφάν. Π, 805Α, κλ.

νεᾱνίς, Ἐπικ. καὶ Ἰων. **νεᾱνῐς**, **-ῐ̄δος**, ἡ, αἰτ. **-ῐδα** Αἰσχύλ. Πρ. 706, **-ιν** Εὐρ. Κύκλ. 179· — ὡς καὶ νῦν, νεαρὰ κόρη, παρθένος, Ἰλ. Σ. 418, Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ., Εὐμ. 957, Σοφ Ἀντ. 784, καὶ συχνάκις παρ' Εὐρ.· ἐπὶ νέας γυναικὸς ἐγγάμου, Εὐρ. Ἀνδρ. 192· οὕτω, παρθενικὴ ν. Ὀδ. Ζ. 20. **II.** ὡς ἐπίθετ., νεανικός, χεῖρες, ἥβη Εὐρ. Βάκχ. 745, Ἰων 477. **2)** νέος, «καινούργιος», βίοτος Ἀνθ. Π. 4. 3, 121. — Κατὰ τὸ πλεῖστον ποιητ. [Ὁ Ἰων. συνηρ. τύπος **νῆνις**, μνημονευόμενος ὑπὸ τοῦ Μεγ. Ἐτυμολόγου 448. 29, Δράκοντος 46, εὑρῆται παρὰ τῷ Ἀνακρ. 15, καὶ ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 7629].

νεᾰνισκάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **νεανίσκος**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 16. 29.

νεανισκάρχης, ἀρχηγὸς τῶν νεανίσκων, ἠλ. ἐπιστάτης τῶν ἐφήβων, Inscr. Regn. Bospor. Π, 58, 440, 441, κτλ.

νεανισκαρχήσας, μετοχ., γενόμενος νεανισκάρχης ἐν τοῖς ἐφήβοις, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, GIA. III, 765. 1098.

νεανίσκευμα, τό, ἐν τῷ πληθ. **τὰ νεανισκεύματα**, πεδιαί τινες, Λατ. juvenalia, Δίων Κάσ. 61, 19, 1, κτλ.

νεᾰνισκεύομαι, ἀποθ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., καὶ μόναν ἐν τῇ πρώτῃ σημασίᾳ τοῦ **νεανιεύομαι**, εἶμαι ἐν τῇ νεότητί μου, Εὔπολις ἐν «Σφιγγεῖ» 20, κ. ἀλλ., Ξεν. Κύρ 1. 2, 15.

νεᾰνισκολόγος, ὁ, ὁ ὁμιλῶν ὡς νεανίσκος, Schol. Juvenal. 8, 191.

νεᾰνίσκος, Ἰων. **νεηνι-**, ὁ, (νέος) νεαρὸς τὴν ἡλικίαν, «παλληκαράκι», Ἡρόδ. 4. 72, 112, Πλάτ., κλ.· ἐν Ἡροδ. 3. 53, ὁ αὐτὸς νέος καλεῖται καὶ **νεηνίης** καὶ **νεηνίσκος**. πρβλ. ὡσαύτως, Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 1 πρὸς τὸ ἐν Πλάτ. Ἀπολ. 34D· — φαίνεται ὅμως ὅτι καθόλου σημαίνει τὸν νέον μόλις ὑπερβάντα τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ὡς ἐν Ἀντιφῶντι 124. 35 τὸ αὐτὸ πρόσωπον καλεῖται μειράκιον καὶ **νεανίσκος**· ἔν τε παισὶ καὶ νεανίσκοις καὶ ἐν ἀνδράσι Πλάτ. Πολ. 413Ε, πρβλ. Συμπόσ. 211D· λέγεται ὅτι ὁ Πυθαγόρας διήρει τὸν ἀνθρώπινον βίον ὧδε: παῖς εἴκοσι ἔτεα, νεανίσκος εἴκοσι, νεηνίης εἴκοσι, γέρων εἴκοσι, πρβλ. Πολυδ. Β', 4· — ὁ ἐμὸς νεανίσκος, ὁ νέος μου, ἠλ. ὁ δοῦλός μου, Λουκ. Ἀλίξ. 53· νεανίσκος τὸ εἶδος (ἀλλ. νεανικὸς) Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 5.

νεανισκοφανὴς ὥρα τῶν ἀγγέλων, ἡ φαινομένη ὡς ἡ τῶν νεανίσκων, Θ. Στουδ. σ. 745, ἔκδ. Μι

νεᾰνισκύδριον, τό, = **νεανισκάριον**, Θεοννώστ. Κανὸν. 126.

νέαξ, **-ᾱκος**, ὁ, = **νεανίας**, Νικοφῶν ἐν «Πανδώρᾳ» 3, πρβλ. Πολυδ. Β', 11. [ᾰ, ἴδε Ἐτυμολ. Μέγ. 534. 32· ἐντεῦθεν Ἰων. νέηξ, **-ηκος**, Καλλ. Ἀποσπ. 78].

νε-ᾰϊσσός, όν, ὁ ἴδιος νεανικῶς, Ἀνθ. Π. 7. 13.

νεᾰ-πολις [ᾰ], εως, ἡ, νέα πόλις, κύριον ὄνομα διαφόρων πόλεων (ὡς τὸ Ἀγγλ. Newtown ἢ Newton), Neapolis· συχνάκις δὲ φέρεται διηρημένως εἰς δύο λέξεις **Νέα πόλις**, γεν. **νέας πόλεως**, Ἡρόδ. 2. 91, Θουκ. 7. 50, ἴδε Δοβερ. Φρύνιχ. 605, 685.— **Νεαπολίτης** [ῐ̄], **ου**, ὁ, Λυκόφρων 736, Πολύβ., κλ.· πρβλ. **νεοπολίτης**.

νεᾰρο-ηχής, ές, ὁ ἠχῶν ὡς νέος, λέξις Φιλόστρ. 579.

νεᾰρο-ποτέω, κάμνω τι νέον, ἀνανεώνω, Πλούτ. 2. 702C.

νεᾰρο-πρεπής, ές, ὁ φαινόμενος νέος, Ἀριστείδ. 2. 527, Πρόκλ., κλ.

νεᾰρός, ά, όν, ποιητ. ἀντὶ **νέος** (ἐν χρήσει καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις), παῖδες Ἰλ. Β. 289· οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. καὶ Τραγ. (ἴδε **νεαλής**)· **νεαρὸς** τὸ ἦθος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ: γέρος τὴν ἡλικίαν, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 3, 7· **νεαροί**, νέοι, νεανίσκοι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 359, 1504· ν. σοφῶν ἀρετά Πιν. Ι. 8 (7). 105· ἥβη Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 74· — τὸ **νεαρόν**, ἡ νεανικὴ διάθεσις, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 3· ν. λόγος Πλούτ. 2. 802Ε. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, νέος, πρόσφατος, ὕμνοι Ἡσ. Ἀποσπ 34· **νεαρὰ** ἐξευρεῖν Πινδ. Ν. 8. 34· μυελὸς Αἰσχύλ. Ἀγ. 76· ν. δέλεαρ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **σαπρόν**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 23, πρβλ. π Ζ. Μορ. 3. 14, 24. **3)** ἐπὶ συμβεβηκότων, νέος, πρόσφατος, ξυντυχίαι Σοφ. Ἀντ. 156· ἐπὶ ἐπιστολῆς, Διογ. Λ. 1. 112.

4) αἱ **Νεαραί**, αἱ novellae, ἐν τῇ ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ συλλογῇ τῶν νόμων. **II.** Ἐπίρρ. **-ρῶς**, νεανικῶς, ἀώρως, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 50· **νεαρωτέρως**, μετὰ πλείστου θάρρους ἢ διαθέσεως, Ἰσοκρ. 280C. [**νεα-** κατὰ συνίζησιν ὡς μία μακρὰ συλλαβή, Πινδ. Π. 10. 39]

νεᾰρο-φᾰής, ές, ὁ νεωστὶ εἰς φῶς ἐρχόμενος, νεωστὶ φαινόμενος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 767, ἐξ εἰκασίας τοῦ Ἐρμάννου ἀντὶ: νεαρὰ φάους κότον τῶν ἀντιγράφ. (ἔνθα ὁ H. L. Ahrens διώρθωσε: φάος τόκου).

νεᾰρο-φόρος, ἡ νέαν τι φέρουσα, Γλωσσ.

νε-ἀρχαι, ὁ, ὁ νέος ἀρχηγός, Βυζ.· — συχνάκις ὡς κύρ. ὄνομα.

νεᾰρ-ῳδός, όν, = **νεαοιδός**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1586.

Νέα Ῥώμη, Κωνσταντινούπολις, Πρώτη Σύνοδ. Κων/πόλεως 3, Σωκράτ. 121Α, Γεννάδ. 1613Α, 1617Α, Ἰω. Αὐδ. 193, 21, Χρον. Πασχάλ. 529 (Πρβλ. Γρηγ. Ναζ. III, 1027Α Ὁπλοτέρη Ῥώμη καὶ 1031Α Ῥώμη νεουργής).

νέας, Ἰων. αἰτ. πληθ. τοῦ **ναῦς**.

νεᾰσίμως, ὁ, = τῷ προηγ., Γεωπ. 2. 23, 6.

νεασπάστως, **ον**, Βοιωτ. ἀντὶ **νεοκάττυτος**, Στράττις ἐν «Φοινίσσαις» 3.

νεᾰ́τη [ᾰ], (ἐξυπακ. χορδή), ἡ, ἡ κατωτάτη τῶν τριῶν χορδῶν, αἵτινες ἀπετέλουν τὴν ἀρχαιοτάτην μουσικὴν κλίμακα (ὧν αἱ δύο ἕτεραι ἦσαν ἡ μέση καὶ ἡ ὑπάτη), ἀλλ' ἡ ἀνωτάτη (ὡς πρὸς τὸν τόνον τῆς φωνῆς ἢ τοῦ ἤχου) κατὰ τοὺς νεωτέρους, Κρατῖν. ἐν «Νόμοις» 14, Πλάτ. Πολ. 443D· συνηρ. **νήτη**, Ἀριστ. Φυσ. 5. 1, 7, Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 11, 4., 9. 7, 2, κ. ἀλλ.· πρβλ. **παρανήτη**. (Κυρίως θηλ. τοῦ **νέατος**).

νέατος, Ἰων. **νείᾱτος**, η, ον, εἶδος ποιητικοῦ ὑπερθετ. τοῦ **νέος**, ὡς τὸ **μέσατος** τοῦ **μέσος**:— ὁ ἔσχατος, τελευταῖος, κατώτατος, χαμηλότατος, παρ' Ὅμ. (ὅστις ἔχει τὸν τύπον **νέατος μόνον** ἐν Ἰλ. Α. 712), ἀείποτε ἐπὶ τόπου ἢ μέρους τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τὸ κατώτατον μέρος τοῦ .., **νείατος** ἔρχος, ἀνθερεών, κενεών, ὦμος, κτλ., **νείατα** πείρατα γαίης, κτλ.· ὑπαὶ πόδα **νείατον** Ἴδης, κατὰ τὴν χαμηλοτάτην κατωφέρειαν τῆς Ἴδης, ἔνθα αὕτη καταλήγει εἰς τὴν πεδιάδα, Ἰλ. Β. 824· ἐκ ν. πυθμένος εἰς κορυφὴν Σόλων 12. 10· ν. πόδες, τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 140· **νειάτη** πλευρά Εὐρ. Ῥῆσ. 794· οὕτω παρὰ μεταγεν. Ἐπικ.— μετὰ γεν., **νείατος** ἄλλων Ἰλ. Ζ. 295, Ὀδ. Ο. 108· πόλις **νεάτη** Πύλου, ἐσχάτη, ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Πύλου, Ἰλ. Α. 712· οὕτω, πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλός, **νεάται** Πύλου ἠμαθόεντος Ι. 153 (ἔνθα τινὲς τῶν ἀρχαίων Ἐρμηνευτῶν ἐκλαμβάνουσι τὸ **νέαται** ἀντὶ τοῦ **νενέαται**, γ' πληθ. παθ. πρκμ. τοῦ ναίω, κεῖμαι, εὐρίσκομαι, ἀλλ' ἴδε Spitzn. ἐν τύπῳ, Λοβεκ. Παραλ. 357). **II.** ἀκολούθως ἐπὶ χρόνου, = **ὕστατος**, Λατ. novissimus, ν. γέννημα Σαρ. Ἀντ. 627· τὰν ν. ὁδὸν στείχουσαν, ν. ὃς φέγγος λεύσασουσαν αὐτόθι 807, πρβλ. 877· τίς ἆρα **νέατος**.. λήξει; δηλ., ὥστε **νέατος** γενέσθαι, Αἶ. 1185· **νεάτων**, ὡς ἐπίρρ., διὰ τελευταίαν φορὰν, Εὐρ. Τρῳ. 201. — Σπάν. παρ' Ἀττ. πλὴν ἐν τῷ τύπῳ **νεάτη**, **νήτη**, ἴδε ἐν λέξει **νεάτη**.

νεᾰτός, ή, όν, (νεάω) γέσος· χῶρος νεωστὶ ἀρουθείς, «νεατή

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γῆ ἐστιν ἡ προτμηθεῖσα ἢ ἐπὶ ἐνιαυτὸν ἀργήσασα, ἣν οἱ Γραικοὶ νέασιν καλοῦσιν» Πανδέκ.· ἐν Γλωσσ. καὶ νεατίς.

νεᾶτός, ό, ἡ ἄροσις χέρσου γῆς, Ξεν. Οἰκ. 7. 20.

νε-αύξητος, ον, ὁ νεωστὶ αὐξηθείς, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 692.

νεάω, (νέος) ἀροτριῶ νέον ἀγρὸν ἢ πρὸς καιρὸν ἀφεθέντα ἀρ-γόν, ἣν νεᾶν βούλησθε .. τοὺς ἀγρούς, Λατ. agros novare, Ἀριστοφ. Νεφ. 1117· νεῶν ἄρουραν Πρατίν. 5· ἀπολ., Εὔπολις ἐν «Δήξῃν» 9, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 20, 7: ἀόρ. α' ὑποτ. **νεάσω** αὐτόθι 8. — Παθ. **νεωμένη** (ἐξυπακ. γῆ) χωράφιον ἐκ νέου ἀρυθέν, ἀρ' οὗ ἐπί τινα καιρὸν ἔμεινεν ἄργόν, «νειάμα», Λατ. no-vale, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 460. Πρβλ. **νεόω**.

νεβλάραι (**νεβλᾶραι**;)· περαίνειν, Ἡσύχ.· ἴδε Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 35.

νέβραξ, -ᾶκος, ὁ, = **νεβρός**· καθόλου, μικρὸν ζῷον, «νέβρα-κες· οἱ ἄρρενες νεοττοὶ τῶν ἀλεκτρυόνων» Ἡσύχ.

νέβρειος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς νεβρόν, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 244, Ἀνθ. Πλαν. 305.

νεβρῆ, (ἐξυπ. δορά), ἡ, = **νεβρίς**, δέρμα νεβροῦ, συνηρ. ἐκ τοῦ **νεβρέη**, ὡς τὸ **κυνῆ, παρβαλῆ**, κτλ., Ὀρφ. Ἀποσπ. 7. 17· ὡσαύτως, ν. παρβαλέη, ὁ αὐτ. ἐν Ἀργ. 447.

νεβρίας, ου, ὁ, ποικίλος, κατάστικτος ὡς νεβρός, γαλεὸς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 10, 10.

νεβρίδιον [ῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **νεβρίς**, Ἀρτεμίδ. 4. 72.

νεβρῐδό-πεπλος, ον, ὁ ἐνδεδυμένος νεβρίδα, ἐπὶ τοῦ Βάκχου καὶ τῶν βακχευόντων, Ἀνθ. Π. 9. 524, 14.

νεβρῐδό-στολος, ον, = τῷ προηγ., Ὀρφ. Ὕμν. 51. 10.

νεβρίζω, φορῶ νεβρίδα κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Διονύσου, ἢ ὡς μεταθ., περιβάλλω μὲ νεβρίδα τοὺς τελουμένους (ὁ Φώτ. παρέχει ἀμφοτέρας τὰς ἑρμην.), Δημ. 313. 16· πρβλ. Ἀοβεκ. Ἀγλαοφ. σελ. 653.

νεβρίς, ἡ· γεν. **-ῖδος**, Διον. Π. 703, 946, καὶ εἶναι ὁ μόνος τύ-πος ὃν παρέχει ὁ Δράκων· ἀλλὰ ἴ ἐν τοῖς: **νεβρῖδος** Εὐρ. Βάκχ. 137· **νεβρίδα** αὐτόθι 24· **νεβρῖσι** αὐτόθι 249· **νεβρίδας** αὐτόθι 696, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 90· — δέρμα νεβροῦ, ἰδίως ὡς ἔνδυμα τοῦ Διονύσου καὶ τῶν βακχευόντων.

νεβρισμός, ὁ, (**νεβρίζω**) τὸ φορεῖν νεβρίδα κατὰ τὰς τελετὰς τοῦ Βάκχου, Ἀρποκρ.

νεβρίτης [ῐ]. **ου**, ὁ, ὅμοιος πρὸς νεβρίδα, ν. λίθος, λίθος τις πολύτιμος, Ὀρφ. Λιθ. 742, Πλίν. 37. 64.

νεβρόγονος κνήμη, τὸ ὀστοῦν κνήμης νεβροῦ, ὅηλ. αὐλός, Κλεόβουλ. παρὰ Πλ. . 2. 150Ε, ἔνθα ἴδε Wyttenb.

νεβρο-κτόνος, = **νεβροφόνος**, Σχόλ. εἰς Καλλ. Ὕμν. εἰς Ἄρτ. 190.

νεβρόομαι, Παθητ., μεταβάλλομαι εἰς νεβρόν, Νόνν. Διον. 10. 60.

νεβρός, ὁ, τὸ νεογνὸν τῆς ἐλάφου, «ἐλαφάκι», Ἰλ. Θ. 248, Ὀδ. Δ. 336, κτλ.· πέδιλα νεβρῶν, ἐκ δερμάτων νεβροῦ, Ἡρόδ. 7. 75: — ὡς ἔμβλημα δειλίας, Ἰλ. Δ. 243, Φ. 29· παροιμ., ὁ ν. τὸν λέοντα (ἐξυπακ. αἱρεῖ), ἐπὶ πράγματος παραδόξου, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 8. 1.— Ὡσαύτως ὑηλ., Ἰλ. Δ. 243, Εὐρ. Βάκχ. 867, Πολυΐδ. 6. (Ἐκ τῆς √ΝΕΡ, **νέρ-ος**, ἴδε **νέος**).

νεβροστολίζω, νεβρῷ στολίζω, μεταγεν. ἴδε Ἀοβέκ. εἰς Φρύν. σελ. 624.

νεβρο-τόκος, ον, ὁ γεννῶν νεβρούς, νεβροτόκοι καὶ ζόρκες, «ἤγουν αὐτοὶ οἱ ἔλαφοι καὶ αἱ δορκάδες» (Σχόλ.), Νικ. Θηρ. 142.

νεβρο-φᾰνής, ές, ὅμοιος πρὸς νεβρόν, Νόνν. Δ. 5. 363.

νεβρο-φόνος, ον, ὁ φονεύων τοὺς νεβρούς, νεβρ. ἀετός, = **πύγαργος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 32, 1.

νεβροχαιρής, ές, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **νευροχαρής**, ὅ ἴδε.

νεβρο-χίτων [ῐ], ὁ, ἡ, ὁ ἐνδεδυμένος νεβρίδα, Σιμμίας παρ' Ἡφαιστ. σ. 43.

νεβρόω, ἴδε **νεβρόομαι**.

νεβρώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς νεβρόν, ἐπὶ τοῦ Βάκχου, Ἀνθ. Π. 9. 524, 14.

νέγλα, ἡ, = **μυστίλη**, Πολυδ. Ϛ', 87.

νεέκδορος, ον, ὁ νεωστὶ ἐκδαρείς, «νεόγδαρτος», Τζέτ. Ἱστ. 9, 71.

νεέλασα, λ. Ἐβρ. **ἀγαλλομένη**, Ἐβδ. (Ἰὼβ ΛΘ', 13).

νέες, **νέεσσι**, ἴδε ἐν λέξ. **ναῦς**.

νέη (ἐξυπακ. ἡμέρα), ἡ, ἴδε **νέος**.

νέηαι, ἴδε **νέομαι**.

νεη-γενής, ές, Ἰων. ἀντὶ **νεαγενής**, ἀρτιγενής, νεογέννητος, Ὀδ. Δ. 336, Ρ. 127· ἴδε ἐν λέξ. **νεαγενής**.

νεη-θαλής, ές, = **νεοθαλής**, Εὐρ. Ἴων 112.

νεηκής, ές, (ἀκή) ὁ νεωστὶ ἀκονηθείς, Ἰλ. Ν. 391, Π. 484· Δωρ. **νεᾶκής**, Ἡσύχ. Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Spitzn. εἰς Ἰλ. Ζ. 77.

νεηκονής, ές, (ἀκόνη) = **νεηκής**, Σοφ. Δῆ. 820.

νεηλαίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **νευλαία**, Ἡσύχ.

νεηλάτης [λᾶ], **ου**, ὁ, «ὁ ἰθύνων ἢ ἐλαύνων τὸ πλοῖον» Ἡσύχ.

νεήλατος, ον, (νέος, ἐλαύνω III) «νεοτευχής», καθ' Ἡσύχ.· (ἐξυπακ. ἅλφιτα), τὰ νεωστὶ ἀληλεσμένα, ἀλλὰ κυρίως νεήλατα ἦσαν εἶδος πλακουντίων ἐκ νεωστὶ ἀληλεσμένων ἁλφίτων· **νεήλατα**, τά, Δημ. 314. 1, Πολυδ. Ϛ', 77.

νεηλεχής, ὁ, ἡ, ὁ νεωστὶ ἐλθὼν εἰς γάμον, χαῖρε γάμος τε λέχος τε νεηλεχέων αἰζηῶν Θεοδ. Πρόδρ. Ἀμάραντος ἢ Γέροντος Ἔρωτες 458.

νεηλῐ́φής, ές, (ἀλείφω) ὁ νεωστὶ ἀλειφθείς, νεόχριστος, εἴκία Ἀριστ. Προβλ. 11. 7.

νε-ηλύς, -ῦδος, ὁ, ἡ, (ἔρχομαι, ἦλυθον) ὁ νεωστὶ ἐλθών, «νεοφερμένος», Ἰλ. Κ. 434, Ἡρόδ. 1. 118, Πλάτ. Νόμ. 979D.

νεήμελκτος, η, ον, ἐπὶ γαλακτοδόχου ἀγγείου εἰς ὃ νεωστὶ ἠμέλχθη γάλα, γάλακτος νεημέλκτη ἐνὶ πέλλῃ Νικ. Ἀλ. 311.

νεηνίης, νεῆνες, νεηνίσκος, Ἰων. ἀντὶ **νεαν-**· οὕτω **νέηξ**, ἀντὶ **νέαξ**.

νεή-τυμος, ον, ὁ νεωστὶ ἢ ἐν τῇ νεότητι περιτμηθείς, εὐνουχισθείς, Ἀνθ. Π. 6. 234.

νεή-φᾰτος, ον, ποιητ. ἀντὶ **νεόφατος**, νεωστὶ ἐκφωνηθείς, νεοφώνητος, νεωστὶ λεχθείς, Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 443, ἀντίθετον τῷ **παλαίφατος**.

νεί, Βοιωτ. ἀντὶ **νῆ**, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 867, 905.

νεῖαι, ἴδε **νέομαι**.

νειαιρᾶ, Ἰων. **-ρῃ**, ἡ, ἀνώμ. θηλ. συγκρ. (πρβλ. **πρέσβειρα**) τοῦ **νέος**, ὡς τὰ **νέατος**. **νεῖατος** εἶναι ὑπερλ., **νειαίρη δ'** ἐν γαστρί, ἐν τῷ κατωτέρῳ μέρει τῆς κοιλίας, Ἰλ. Ε. 539, 616, κλ.· **νειαίρην σάρκα** Νικ. Ἀλεξιφ. 270 — ὡς οὐσιαστ., ἡ **νείαιρα**, τὸ ὑπογάστριον, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 215.— Ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει συνηρ. τύπου **ἀνειρή**· κοιλία ἰσχάτη» ὅθεν ὁ Casaub. διορθοῖ **νείρα** ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1479· πρβλ. **νειρός** II. **II.** ὡς θηλ. κύρ. ὄνομα **Νέαιρα**, (= ἡ νεωτέρα).

νειᾶτος [ᾰ], **ον**, τύπος μεταγεν. ἀντὶ **νείατος, νέατος**, Μανέθων 6. 738.

νείατος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ **νέατος**.

νειηγενής, ές, = **νεηγενής**, **νειηγενὲς** αἷμα λελογχὼς Θεοδοτ. παρ' Ἀλεξ. Πολυΐστ. ἐν Müll. fragm. histor. gr. III, σελ. 217.

νεικάαρ (= **νικάσας, νεκήσας**), μετοχ., Ἐπιγρ. Σπάρτης, τῶν Ρωμ. χρόνων, Ἀθην. τ. Α', σ. 255-6. Αὐτόθι καὶ **νεικάαντερ** (= **νεκήσαντες**).

νεικάδιον, τό, ἀγαλμάτιον μικρὸν Νίκης, Ἐπιγρ. Παλαιστίνης, CIG 4558.

νεικείω, Ἰων. ἀντὶ **νεικέω**, ὅ ἴδε.

νεικεογεννέστης, ὁ, ὁ ἔριδι γεννηθείς, Ἐμπεδ. 135.

νεικεστήρ, ῆρος, ὁ, ὁ φιλόνικος, κακολόγος ἄνθρωπος, κατήγορος, μετὰ γεν., ὁ ψίγων, κακολογῶν τινα, Ἐσθλῶν ν. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 714· — παρ' Ἡσυχ.: «**νεικέσσιος**· πολέμιος».

νεικέω: μέλλ. **-έσω**, Ἰλ. Κ. 115: ἀόρ. **ἐνείκεσα**, Ἐπικ. **νείκεσα** Γ. 38, Κ. 158· — ὁ Ὅμηρ. καὶ Ἡσίοδ. ὡσαύτως μεταχειρίζονται τοὺς Ἰων. τύπους: ἐνεστ. **νεικείω** Ἰλ. Β. 277, κλ., ὑποτ. **νεικείηισι** Α. 579· παρατ. **νείκειον**, Ἰων. **νεικείεσκον** Ὀδ. Χ. 26, Ἰλ. Δ. 241: ἀόρ. **νείκεσσαι** (**νεῖκος**). Ἐρίζω, φιλονεικῶ, λογομαχῶ μετά τινος, μή μοι ὀπίσσω **νεικείη** Ὀδ. Ρ. 189· ἔριδος περὶ θυμοδόροιο **νεικεῦσ'** ἀλλήλῃσι, ἐρίζουσιν ἡμῖν πρὸς τὴν ἄλλην, Ἰλ. Υ. 254· ἐνείκεσαν εἵνεκα ποινῆς Σ. 498· ὡσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτ., **νείκεα .. νεικεῖν ἀλλήλῃσιν** ἐναντίον Υ. 252· (ἐν Ὀδ. Α. 511 **νεικέσκομεν** οἷω, μόνοι ἡμεῖς ἐλογομαχήσαμεν πρὸς αὐτόν, ὁ Wolf καὶ Nitzsch, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ. γράφουσι **νικάσκομεν**)· — μετοχ. **νεικέων**, ἰσχυρογνωμόνως, ἐπιμόνως, Ἡρόδ. 9. 55. **II.** μεταδ., λυπῶ, στενοχωρῶ, δυσαρεστῶ, ἰδίως διὰ τοῦ λόγου, ὀνειδίζω, λοιδορῶ, κακολογῶ, κατηγορῶ, μετ' αἰτ. πρόσ., συχν. παρ' Ὅμ.· ὡσαύτως τῇ προσθήκῃ τῆς ὀστ. μύθῳ, Ἰλ. Β. 224· **νείκεσεν** ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν Ἰλ. Γ. 38, Φ. 480, Ὀδ. Χ. 225, κτλ.· — ἐν Ἰλ. Ω. 29, ἐπὶ τοῦ Πάριδος, ὃς **νείκεσσε** θεάς .. , **τὴν δ' ἤνησ'**, προσέβαλε τὰς θεὰς (Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν), τὴν δὲ ἑτέραν (τὴν Ἀφροδίτην) ἐπῄνεσεν· ὁ Ἀρίσταρχος δῆμος ἀποδοκιμάζει ὅλον τὸ χωρίον.—Ἐπικ. ῥῆμα εἰς ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ. 8. 125., 9. 55: ἀλλ' οὐχὶ παρ' Ἀττ., ἂν καὶ τὸ οὐσιαστ. **νεῖκος** εἶναι ἐν χρήσει παρὰ Τραγ., ἐνίοτε δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. πεζογράφοις, ὡς Πλάτ. Σοφιστ. 243Δ, Ξεν. Κυνηγ. 1, 17.

νείκη, ἡ, = **νεῖκος**· ν. ἀμφὶ Μολισιιδᾶν Ἐπίγρ. παρὰ Παυσ. 5. 2, 5· καὶ αὖτω προσωπ., — Ἔριες, Τίμων 2 μνημονεύεται καὶ παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολόγῳ 276. 3:— ἐντεῦθεν καὶ ἐπηνωρεώθη ἀντὶ **νίκης**, ὑπὸ τοῦ Heath ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1378· καὶ ὑπὸ τοῦ Ἐρμάννου ἐν Εὐμ. 903.

νεικητήρ, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **νεικεστήρ**, παρ' Ἡσιόδ.

νεῖκος, τό, ἔρις, φιλονεικία, λογομαχία, λοιδορία, Ὅμ., Πινδ., Ἡρόδ., κλ., (πρβλ. **νεικέω**, ἐν τέλ.)· **νεῖκος .. ὄρωρεν Ἕκτορος ἀμφὶ νέκυι** Ἰλ. Ω. 107· οὐδὲν ἐς ν. φέρον Ἡρόδ. 6. 42· τὸ ν. εὖ θέσθαι Σοφ. Ο. Τ. 633. **2)** ἀγὼν λόγων, λογομαχία, λοιδορία, ὕβρις, ὀνειδισμός, **νείκει ἄριστε** Ἰλ. Ν. 483· **νείκει ὀνειδίζειν** Η. 95· ἐς **νείκεα ἀπικέσθαι** Ἡρόδ. 9. 55.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

3) ἀγὼν δικαστικός, φιλονεικία ἐν δικαστηρίῳ, ἐνώπιον τοῦ κριτοῦ, κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν Ὀδ. Μ. 440, πρβλ. Ἰλ. Σ. 497. **4)** παρ' Ὁμ. αὐχὶ σπανίως, μάχη, συμπλοκή, νεῖκος ὁμοίιον Ἰλ. Δ. 444, κτλ.· νεῖκος πολέμοιο Ν. 271· ν. ὁμοίου πολέμοιο Ὀδ. Σ. 264· ἔριδος μέγα ν. Ἰλ. Ρ. 384· ν. φυλόπιδος Υ. 140· πόλεμος καὶ ν. Μ. 361· ἔριδες καὶ νείκεα Β. 376· πόνος καὶ ν. Μ. 348. κτλ.· νείκεα νεικεῖν Υ. 252·— παρ' Ἡροδ. ἐπὶ ἐρίζων ἢ διαφορῶν μεταξὺ ὁλοκλήρων ἐθνῶν, νεῖκος πρὸς Καρχηδονίους 4. 158, πρβλ. 6. 42., 8. 87· ν. κρεισσόνων, πρὸς τοὺς ἰσχυροτέρους, Πινδ. Ο. 10 (11). 47. **5)** κατὰ τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Ἐμπεδοκλέους, νεῖκος καὶ φιλία, ἦσαν αἱ δημιουργικαὶ δυνάμεις τοῦ κόσμου, Ἀριστ. Φυσ. 8. 1, 15, περὶ Ψυχ. 1. 2, 10, κ. ἄλλ., ἴδε Grote Plat. 2. σελ. 40.

II. αἰτία ἔριδος, Σοφ. Ο. Τ. 702, ἐν ᾧ ὁ Ὅμ. διακρίνει μεταξὺ **νείκους** καὶ τῆς αἰτίας τῆς ἔριδος (**ἔρισμα**), Ἰλ. Δ. 37.

Νειλᾰγάθια, τά, καρπός τις ἐκ τῶν ὀχθῶν τοῦ Νείλου, Κοσμᾶς Ἰνδικ. 117Α, ἔνθα **Νειλαγαθία** παροξυτόνως.

Νειλατεύς, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 9. 353.

Νειλαῖος, α, ον, ὁ ἐκ τοῦ Νείλου, Ἀνθ. Π. 6. 321, πρβλ. Ἀνθ. 312Α (διάφ. γραφ. **-ῷος**)· πρβλ. **Νειλῷος**.

Νειλόβροχος, ὁ βρεχόμενος ὑπὸ τοῦ Νείλου, Πάπυρ. Αἰγύπτ. Herm. XXVII, σ. 238.

Νειλο-γενής, ές, ὁ ἐκ τοῦ Νείλου γεννηθείς, Ἀνθ. Π. 9. 355.

Νειλο-θερής, ές, κεκαυμένος ὑπὸ τοῦ Νείλου, δηλ. ὑπὸ τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ ἀέρος τῆς Αἰγύπτου, τὰν ἁπαλὰν Νειλοθερῆ παρειὰν Αἰσχύλ. Ἰκ. 70, ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει: «τὴν ἐν τῷ Νείλῳ θερισθεῖσαν, ὅ ἐστι βλαστήσασαν ἐν Αἰγύπτῳ· ἀπὸ τῶν ἀσταχύων δὲ ἡ μεταφορὰ» (Emper **εἰλυθερὴς**).

Νειλοκαλάμη, ἡ, πόα τις Αἰγυπτ., Pap. mag. in Weis Neue Gr. Zauberpap. 433 Νειλοκαλάμης σπέρμα.

Νειλο-μέτριον, τό, «ἔστι δὲ τὸ νειλομέτριον συννόμῳ λίθῳ κατεσκευασμένον ἐπὶ τῇ ὄχθῃ τοῦ Νείλου φρέαρ, ἐν ᾧ τὰς ἀναβάσεις τοῦ Νείλου σημειοῦνται τάς τε μεγίστας τε καὶ ἐλαχίστας καὶ τὰς μέσας· συναναβαίνει γὰρ καὶ συνταπεινοῦται τῷ ποταμῷ τὸ ἐν τῷ φρέατι ὕδωρ· εἰσὶν οὖν ἐν τῷ τοίχῳ τοῦ φρέατος παραγραφαί, μέτρα τῶν τελείων καὶ τῶν ἄλλων ἀναβάσεων· ἐπισκοποῦντες οὖν ταύτας διασημαίνουσι τοῖς ἄλλοις ὅπως εἰδεῖεν» Στράβ. 817, πρβλ. Ἡλιοδ. Αἰθ. 9, 22, σ. 380, ἔκδ. Κοραῆ.

Νειλόρῠτος, ον, (ῥέω) ὁ ὑπὸ τοῦ Νείλου διαρρεόμενος, ἀρδευόμενος, Ἀνθ. Π. 9. 350.

Νεῖλος, ὁ, πρῶτον ἐν Ἡσ. Θ. 338· — παρ' Ὁμ. ὁ ποταμὸς καλεῖται **Αἴγυπτος**, ὃ ἴδε.

Νειλο-σκοπεῖον, τό, = **Νειλομέτριον**, Διόδ. 1. 36, διάφ. γραφ. **Νειλοσκόπιον** ἐν Βατικ. Κῶδ.

νειοτομεύς, ὁ (νειός, τέμνω) ὁ τέμνων νειόν, Ἀγαθ. Ἐπιγρ. 30, 1.

Νειλο-φυεῖς πόαι, αἱ παρὰ τὸν Νεῖλον φυόμεναι, Μ. Φιλῆτ. τόμ. Δ', σ. 333, ἔκδ. Mil.

Νειλῳῖς, ἴδος, ἡ, ἡ κειμένη ἐπὶ τοῦ Νείλου, παρὰ τὸν Νεῖλον, πυραμίδες Ἀνθ. Π. 9. 710.

Νειλῷος, α, ον, **Νειλαῖος**, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 15 τὰ **Νειλῷα**, ἑορτὴ κατὰ τὴν πλήμμυραν τοῦ Νείλου, Ἡρόδ. 9. 9, πρβλ. Διόδ. 1. 36.

Νειλῶτης, ου, ὁ, ἡ ἐν τῷ Νείλῳ, Ἀθήν. 309Δ·— θηλ. **Νειλῶτις** χθών, ἡ χώρα τοῦ Νείλου, Αἰσχύλ. Ἱκ. 814.

νεῖμεν, νεῖμαν, νεῖμον, Ἰων. ἀόρ. τοῦ **νέμω**.

νειόθεν, Ἰων. ἀντὶ **νεόθεν**, Ἐπίρρ., (νέος) ἐκ τοῦ πυθμένος, ἐκ τοῦ βάθους, ἐκ βαθέων, νειόθεν ἐκ καρδίης ἀνεστενάχιζε, ἐστέναζεν ἐκ βάθους τῆς καρδίας του, Ἰλ. Κ. 10· μετὰ γεν., Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1197, Ἄρατ. 233·— μόνον παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις, ν. ὁρᾶν, ἐκ καρδίας, Λουκ. Περεγρ. 7.

νειόθι, Ἰων. ἀντὶ **νεόθι**, Ἐπίρρ., (νέος) ἐν τῷ βάθει, κατὰ βάθος, δᾶκε νειόθι θυμόν, τοῦ ἐκέντησε βαθύτατα τὴν καρδίαν, Ἡσ. Θ. 567· μετὰ γεν., νειόθι λίμνης Ἰλ. Φ. 317. **2)** ὑποκάτω, κάτω, ἀντίθετον τῷ **ὑψόθι**, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 355· κύπτων, κεκυφώς, Γ. 707· μετὰ γεν., ὡς τὸ **ὑπό**, Ἄρατ. 89. [Τὸ ι σπανίως ἐκθλίβεται, ὡς ἐν Νικ. Ἀλεξιφ. 520].

νειο-κόρος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **νεωκόρος**, Ἀνθ. Π. 6. 356.

νειο-ποιέω, **νειὸν ποιῶ**, κάμνω «νειάμα», ὡσαύτως σπείρω εἰς χωράφιον ὅσπρια ἢ λαχανικά, δι' ὧν τρέφεται ἡ γῆ καὶ οὕτω παρασκευάζεται πρὸς σπορὰν σίτου, Ξεν. Οἰκ. 11, 16.

νειός, ἡ, Λατ. novale, νέα γῆ, δηλ. χωράφιον ἐκ νέου ἀραθὲν ἀφ' οὗ ἔμεινεν ἐπὶ χρόνον τινὰ ἀγεώργητον, «νειάμα», νειὸν βαθεῖης Ἰλ. Κ. 353· νειὸς τρίπολος, τρὶς ἀροθεὶς νειός, τρεῖς φορὰς ἀροτριασθὲν «νειάμα», Σ. 541, Ὀδ. Ε. 127, Ἡσ. Θ. 971, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 7, 2· ὡσαύτως νειὸν δὲ σπείρειν ἔτι κουφίζουσαν ἄρουραν, «ἀπεῖρε δὲ τὴν νεαθεῖσαν γῆν καὶ ἔτι κούφην οὖσαν καὶ μὴ συμπιληθεῖσαν καὶ ἀτερεωθεῖσαν, ἀλλὰ σπογγώδη» (Τζέτζ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 461·— ἐπὶ θηλείας ἵππου, ἕνα ἐνιαύτον.. ἀνάγκη διαλείπειν καὶ ποιεῖν ὥσπερ νειὸν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 22, 16·— παρ' Ἀττ. καὶ **νεός**, ἡ, Ξεν. Οἰκ. 16, 10, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 20, 7 («κοινῶς νέαις»). 4. 8, 3 («κοινῶς τοὺς νέους»)· — Καθ' Ἡσύχ.: «νειός· κυρίως μὲν ἡ νεωστὶ μεταβεβλημένη γῆ, τουτέστιν ἠροτριαμένη· νέα γὰρ φαίνεται» κτλ.

νεῖος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ **νέος**, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 125, Ἡσύχ.

νεῖος, α, ον, (ναῦς) = **νήιος**, Θεογνώστου Καν. 121, Μοῖρις σ. 270.

νειο-τομεύς, ὁ, ὁ τέμνων, γεωργῶν χέρσον γῆν, Ἀνθ. Π. 6. 41.

νειύφατον· «νεόκρατον» Ἡσύχ.

νεῖρα ἢ **νείρα**, ἴδε ἐν λ. **νείαιρα**.

νειρεύς· «ὁ κόχλος» Ζωναρᾶς 1389.

νειρίτης, διάφ. γραφ. ἀντὶ **νηριτης**.

νειρός, ά, όν, συνηρ. ἀντὶ **νεκρός**, σφοδρός, Ἡσύχ.· ἐντεῦθεν **νείαιρα**. **II.** ἔσχατος, κατώτατος, ἐν χθονὸς νειροῖς μυχοῖς Λυκόφρ. 896, ἔνθα ἴδε Bachmann.

νείσσομαι ἢ **νείσομαι**, ἴδε ἐν λ. **νίσσομαι**.

νεῖται, συνηρ. ἀντὶ **νέεται** ἐκ τοῦ **νέω**, Ὀδ. Μ. 188, Ξ. 152.

νείφω, ἦτταν ὀρθὸς τύπος τοῦ **νίφω**, ὃ ἴδε.

νεκάς, άδος, ἡ, (νέκυς) σωρὸς νεκρῶν, ἐν αἰνῇσιν νεκάδεσσιν, «ἐν ταῖς χαλεπαῖς τάξεσι τῶν νεκρῶν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ε. 886, πρβλ. Ἀνθ. Π. 15. 40, 43, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 10. **II.** ἐν Καλλ. Ἀποσπ. 231, ἁπλῶς σωρὸς ἢ σειρά, ἄνευ τῆς ἐννοίας τῶν πτωμάτων. **III.** Λέγεται ὅτι οἱ κυκλικοὶ ποιηταὶ ἐχρῶντο τῇ λέξει ἀντὶ τοῦ **ψυχή**, «παρὰ μὲν τοῖς κυκλικοῖς αἱ ψυχαὶ νεκάδες λέγονται» Ἐτυμ. Μέγ. 600. 9.

νεκεῖα ἢ **νέκειαι**, βοτάνη «ἀναβαίνουσα τὰ φύλλα ὑπὲρ πήχους α', ἃ καίουσιν ἐν τοῖς λύχνοις ἀντὶ λύχνου» παρὰ Δουκαγγ.

νεκρ-άγγελος, ον, ἄγγελος τῶν νεκρῶν, Λουκ. Περεγρ. 41.

νεκρ-ᾰγωγέω, ἄγω τοὺς νεκρούς, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκ. 2.

νεκρ-ᾰγωγός, όν, ὁ ἄγων τοὺς νεκρούς, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 258.

Νεκρὰ θάλασσα, ἡ, ἡ ἐν Παλαιστίνῃ, Παυσαν. 5. 7, 4, Γαλην. 7, 97Β, Ἐπιφάν. Ι, 261Α, Παλλάδ 1212C.

νεκρ-ακάδημεια, (κοινῶς **-ια**), ἡ, ἀκαδήμεια, σχολὴ τῶν νεκρῶν, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 23.

νεκρ-εγερσία, ἡ, ἀντὶ **νεκρῶν ἔγερσις** Ψευδο-Χρυσ. τ. 7, σ. 332, 21· ὡσαύτως (ἧττον ὀρθῶς), **νεκρέγερσις**, Γρ. Ναζ. τ. 2, 258· — **νεκρεγέρτης**, ὁ, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρων, αὐτόθι.

νεκρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τοὺς νεκρούς, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 24. 1· ὅμοιος πρὸς νεκρόν, ὁ αὐτ. ἐν Ἑταιρ. Διαλ. 1. 2. Ἐπίρρ. **-κῶς**, ὁ αὐτ. ἐν Περεγρ. 33, κτλ.

νεκρί μαζος, α, ον, ὡς τὸ **θνησιμαζος**, ἐπὶ ζώων, Ἑβδ. (Δευτ. ΙΔ', 8), Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Ὄρν. 538, Ἡσύχ. ἐν λ. **κενέβρεια**.

νεκρο-βᾶρής, ές, φέρων βάρος, φορτίον νεκρῶν, ἄκατος Ἀνθ. Πλαν. 283.

νεκρο-βάσταξ, ὁ, ἡ, ὁ βαστάζων νεκρούς, Ἐτυμ. Μέγ. 270. 30, Χοιροβ. τ. 1, σ. 303, 33, κτλ.

νεκρο-βόρος, ον, (βορά) ὁ νεκρὰ σώματα καταβιβρώσκων, Ὠριγέν. ΙΙΙ, 368Δ, Εὐσέβ. VI, 557Α, Γρηγ. Ναζ. ΙΙΙ, 1261Α.

νεκρο-βρεφο-φάγος, ον, ὁ νεκρὰ βρέφη τρώγων, Κρόνος Γ. Μελιτην. στ. 1484.

νεκρο-δέγμων, ον, -ονος, ὁ δεχόμενος τοὺς νεκρούς, Ἅιδης Αἰσχύλ. Πρ. 152.

νεκρο-δερκής, ές, ὁ φαινόμενος ὅμοιος πρὸς τοὺς νεκρούς, ἔχων ὄψιν νεκροῦ, Μανέθων 4. 555.

νεκρο-δόκος, ον, = **νεκροδέγμων**, Ἀνθ. Π. 7. 634.

νεκρο-δοχεῖον, τό, κοιμητήριον, τάφος, μαυσώλειον, Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκ. 22.

νεκρο-δόχος, ον, = **νεκροδέγμων**, Εὐστ. 1093. 63.

νεκρο-δρομία, ἡ, δρόμος, τρέξιμον τῶν νεκρῶν, Ἐφραὶμ Σύρ. τ. 3, 472Α.

νεκρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς νεκρόν, Ἰω. Χρυσ. τόμ. 1, σελ. 928, 11.

νεκρό-ζωος, ον, καὶ **νεκρὸς καὶ ζῶν**, ἡμιθανής, «μισοζώντανος», Νικήτ. Εὐγ. 3. 355.

νεκροθάπτης, ου, ὁ, ὁ τοὺς νεκροὺς θάπτων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 844, Βυζ.

νεκρο-θήκη, ἡ, θήκη νεκροῦ, τάφος, ἢ νεκροδόχον ἀγγεῖον, Εὐρ. Ἀποσπ. 475. 17.

νεκρο-καύστης, ου, ὁ, ὁ καίων τοὺς νεκρούς, Γλωσσ.

νεκροκομέω, φροντίζω περὶ τῶν νεκρῶν, κηδεύω, Εὐστ. 1080. 51, ἴδε Λοβεκ. Φρύνιχ. 625.

νεκρο-κόμος, ον, ὁ φροντίζων περὶ τῶν νεκρῶν, ὁ κηδεύων αὐτούς, Γρηγ. Ναζ. IV, 109Α.

νεκρο-κορίνθια, τά, ἐν Ρώμῃ ἐλέγοντο οὕτω τὰ ἐκ τῶν ἐν Κορίνθῳ τάφων ληφθέντα τορεύματα καὶ μάλιστα τὰ διστράκινα, Σ-ρδ. 381.

νεκρο-κόσμος, ον, ὁ κοσμῶν τοὺς νεκροὺς πρὸς ταφήν, νεκροκόμος, Πλούτ. 2. 994Ε (γράφεται καὶ **νεκρόκοσμος**).

νεκρο-λατρεία, ἡ, ἡ τῶν νεκρῶν λατρεία, Κύριλλ. Ἀλ. ΙΙΙ, 817Β.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νεκρο-μαντεία, ἡ, = **νεκυομαντεία**, ἡ διὰ τῶν νεκρῶν μαντεία, Εὐσέβ. IV, 836B, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **νεκυομαντεία**.

νεκρο-μαντεῖον, τό, νεκυομαντεῖον, Κικ. Tusc. 1. 16, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **νεκύωρον**.

νεκρό-μαντις, -εως, ὁ, ἡ, νεκυόμαντις, ὁ διὰ τῶν νεκρῶν μαντευόμενος, Λυκόφρων 682.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 537-540.

νεκρο-νώμης, ου, ὁ, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐκφέρων, νεκροφόρος, Μανέθων 4. 192.

νεκρο-πέρνας, ου, ὁ, πωλῶν τοὺς νεκρούς, Λυκόφρ. 276.

νεκροποιέω, κάμνω τινὰ νεκρόν, φονεύω, Εἰρην. 1151C.

νεκρο-ποιός, όν, ὁ, φονεύων, θανατῶν, Εὐσέβ. II, 853C, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 263, κτλ.

νεκρό-πολις, εως, ἡ, ἡ πόλις τῶν νεκρῶν, ὄνομα προαστείου τινὸς τῆς Ἀλεξανδρείας, «ἐν ᾧ κῆποί τε πολλοί, καὶ ταφαί, καὶ καταγωγαὶ πρὸς τὰς ταριχείας τῶν νεκρῶν ἐπιτήδειαι» Στράβων 795. 799.

νεκρο-πομπός, όν, ὁ πέμπων, ἄγων τοὺς νεκρούς, ἐπὶ τοῦ Χάρωνος, Εὐρ. Ἄλκ. 442, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 24. 1, κτλ.

νεκρο-πορθμεύς, -έως, ὁ, ὁ διαπορθμεύων τοὺς νεκρούς, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φιλῆ.

νεκρο-πράτης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν νεκρῶν σώματα, Ἐκκλ.

νεκρο-πρεπής, ές, ὁ ἁρμόζων εἰς νεκρόν, μνῆμα Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 290B. — Ἐπίρρ. **νεκροπρεπῶς**, κατὰ τρόπον ἁρμόζοντα νεκρῷ, Ψευδο-Γρηγ. Ναζ. IV, 306A, κλ.

νεκρ-ορύκτης, ου, ὁ, ὁ ἐξορύσσων, ἐκβάλλων ἐκ τῶν τάφων τοὺς νεκρούς, Φλέγων περὶ Θαυμασίων 1.

νεκρός, ὁ, (ἴδε **νέκυς**), νεκρὸν σῶμα, πτῶμα, Ὅμ., κλ., ἀείποτε ἐπὶ ἀνθρώπου (ἴδε κατωτ. II), νεκροὺς συλήσετε τεθνηῶτας Ἰλ. Ζ. 71· νεκρούς τ' .., ἔρυον κατατεθνηῶτας Σ. 540· οὕτω, νεκρῷ ἑούσῃ Μελίσσῃ Ἡρόδ. 5. 92· κεῖται νεκρὸς περὶ νεκρῷ Σοφ. Ἀντ. 1240, κτλ.· νεκροὶ ἀσπαίροντες, ἔτι ἀγωνιῶντες, Ἀντιφῶν 119. 13· Πατρόκλῳ νεκρῷ ὄντι Πλάτ. Πολ. 391B·— τὸ ἄρθρον συχνάκις παραλείπεται καὶ ἐπὶ ὡρισμένου νεκροῦ, μάλιστα ὅταν συνάπτηται μετὰ γενικῆς, νεκρὸς γυναικός, ἀνθρώπου Ἡρόδ. 2. 89, 90., 3. 16, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 659, Θ/β. 1013· — ἀκολούθως, **νεκρά**, τά, Πλουτ. 2. 773D· πρβλ. Λοβεκ. Φρύνιχ. 376. **2)** ἐν τῷ πληθ., ὡσαύτως, οἱ νεκροὶ οἱ κατοικοῦντες τὸν κάτω κόσμον, κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν Ὀδ. Κ. 526, πρβλ. Λ. 34, κτλ.· τοὺς ἑαυτῶν ν., δηλ. τοὺς ἐν μάχῃ πεσόντας, Θουκ. 4. 44, πρβλ. 97 κέξ. **II.** ὡς ἐπίθετ. συμφωνοῦν μετὰ τοῦ οὐσιαστ., **νεκρός**, ά, όν, πρῶτον παρὰ Πινδ. (ἐκτὸς ἐὰν οὕτως ἐκλάβωμεν τὸ ἐν Ὀδ. Μ. 10, νεκρὸν Ἐλπήνορα τεθνηῶτα)· ν. ἵππος Πινδ. Ἀποσπ. 217· τὰ σώματα τὰ ν. Πλούτ. 2. 685B· — συγκρ. **-ότερος** Ἀνθ. Π. 11. 135. **2)** ἐπίθετ. τοῦ Ἅιδου, αὐτόθι 1. 111. **3)** ἐπίθετ. γῆς, χώρας, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 3, 13 οὕτως, ἡ ν. θάλασσα αὐτόθι 2. 2, 23, πρβλ. Παυσ. 5. 7, 4, Ὀρφ. Ἀργ. 1086.

νεκρο-στολέω, διαπορθμεύω τοὺς νεκρούς, ἐπὶ τοῦ Χάρωνος, Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 24.

νεκρο-στόλος, ον, ὁ ἐκφέρων νεκρούς, ἢ ἐνταφιαστής, Ἀρτεμιδ. 4. 58, Ἐκκλ.

νεκρο-σύλια, ἡ, ἡ σύλησις τῶν νεκρῶν, Πλάτ. Πολ. 469E.

νεκρό-τᾶγος, ὁ, ἄρχων, κριτὴς τῶν νεκρῶν, ἐπὶ τοῦ Μίνωος, Λυκόφρ. 1398.

νεκροταφέω, θάπτω τὸν νεκρόν, Τζέτζ. Ἱστ. 154.

νεκροτάφιον, τό, τόπος ταφῆς τῶν νεκρῶν, κοιμητήριον, Συλλ. Ἐπιγρ. 8846. **2)** ἐντάφιον, σάβανον, Νικήτ. Χων. ἐν Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. τ. 6. 405, κλ.

νεκρο-τάφος [ᾰ], ὁ, = **νεκροθάπτης**, Μανέθων 4. 192.

νεκρότης, ητος, ἡ, νεκρικὴ κατάστασις, θάνατος, Ὠριγέν. I. 904C, Μεθόδ. 268C· ἴδε Λοβεκ. Φρύνιχ. 351.

νεκρο-τοκέω, γεννῶ τέκνον νεκρόν, Καισάρ. 968.

νεκρο-τόκιον, τό, = **ἀμβλωθρίδιον**, Μαξίμ. Ὁμολ. Σχόλ. 141B, C.

νεκρο-τομία, ἡ, τὸ τέμνειν, ἀνατέμνειν τοὺς νεκρούς, ἀντὶ τοῦ ἀσυστάτου **νεκροφία**, καὶ **νεκροτόμος**, ον, ὁ ἀνατέμνων τὰ πτώματα τῶν νεκρῶν, μεταγεν.

νεκρο-τυμβο-κλεπτο-λωπο-εκδύτης, ὁ, ὁ τῶν νεκρῶν τὰ ἐνδύματα κλέπτων ἐκ τοῦ τάφου, Κ. Ῥοδίου ποιήματ. Matr. Ἀπ. gr. II, σ. 924.

νεκροφᾰγέω, εἶμαι νεκροφάγος, τρώγω νεκρὰ σώματα, Στράβ. 827.

νεκρο-φάγος [ᾰ], **ον**, ὁ τρώγων νεκρὰ σώματα, ὄρνιθες Δίων Κ. 47. 40.

νεκροφανῶς, Ἐπίρρ., ὡς νεκρός, Ψευδο-Ἀθανάσ. IV, 988C, D.

νεκρο-φάνος, ὁ, ὁ, φονεύων τοὺς νεκρούς, ἀηδ. τυμβωρύχος, Γρηγ. Ναζ. IV, 112A (Ἀνθ. Π. 8. 184).

νεκρο-φορεῖον, τό, φέρετρον, Γλωσσ.

νεκροφορέω, φέρω νεκρὸν πρὸς ταφήν, Φίλων 2. 540, πρβλ. 1. 100.

νεκρο-φόρος, ον, ὁ, ἐκφέρων, θάπτων τοὺς νεκρούς, Λατ. vespillo, Πολύβ. 35. 6, 2, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 9.

νεκρόφρων, ονος, ὁ φρονῶν νεκρά, θνητά, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 290C.

νεκρο-φύλαξ [ῠ], **-ᾰκος**, ὁ, ὁ φύλαξ τῶν νεκρῶν, Φίλων 1. 417.

νεκρο-χειροτόνητος, ὁ, ἡ, ὁ τῇ βοηθείᾳ νεκρᾶς χειρὸς ἐπισκόπου χειροτονηθείς, Τιμόθ. Πρεσβύτ. 45B, κλ.

νεκρόχρως, **ωτος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χρῶμα νεκροῦ, Ἐτυμ. Μ. 340. 10.

νεκρόω, νεκρώνω, κάμνω τινὰ νεκρόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 8792, 9539. — Παθ., νεκρώνομαι, γίνομαι νεκρός, νεκρωθεὶς Ἀνθ. Π. παράρτ. 313. 5· νενεκρωμένος Ἐπιστ. π. Ρωμ. δ', 19. **II.** ἀπονεκρώνω, **νεκρώσατε** τὰ μέλη ὑμῶν Ἐπιστ. π. Κολοσ. γ', 5· ν. ἑαυτὸν τῶν πραγμάτων Ἐφρ. Σύρ. 5. 225F· νεκρωθῆναι τῷ κόσμῳ αὐτόθι 549C.

νεκρώδης, ες, ὅμοιος πρὸς νεκρόν, πρὸς πτῶμα, Λουκ. Ἐπιστ. Κρονικ. 28, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 11.

νέκρωμα, τό, τὸ πτῶμα τοῦ θύματος, Ψελλ. Δαιμ. 38.

νεκρών, ῶνος, ὁ, τόπος ταφῆς τῶν νεκρῶν, κοιμητήριον, Ἀνθ. Π. 7. 610.

νεκρώσιμος, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἀποβλέπων εἰς νεκρόν, Στουδ. 1708A· **νεκρώσιμος ἀκολουθία** Εὐχολόγιον.

νέκρωσις, ἡ, ἀπονέκρωσις, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 10, Ἐπιστ. π. Ρωμ. δ', 19· ν. πραγμάτων Ποιητὴς παρὰ Σουΐδ.· πρβλ. **ἀπονέκρωσις**. **II.** θάνατος ἢ νεκρικὴ κατάστασις, Β' Ἐπιστ. π. Κορ. δ', 10.

νεκρωτικός, ή, όν, ὁ ἀπονεκρῶν, ὁ δυνάμενος ἀπονεκροῦν, τινος Νείλ. 469A.

νέκταρ, -αρος, τό, τὸ ποτὸν τῶν θεῶν, ὡς ἡ ἀμβροσία ἦτο ἡ τροφὴ αὐτῶν, Ὅμ., Ἡσ., Πινδ.· ἐνῷ ὁ Ἀλκμὰν θεωρεῖ τὸ νέκταρ ὡς τροφὴν αὐτῶν, τὸ νέκταρ ἔβρεναν· οὕτω, τὸ ν. ἐσθίω Ἀναξανδρ. ἐν Ἀθήλ. 7, καὶ αὐτόθι Meineke: ἴδε ἐν λέξ. **ἀμβρουσία**. — Τὸ παρ' Ὁμήρ. νέκταρ εἶναι ἐρυθρόν, Ἰλ. Τ. 38, κ. ἀλλ.· καὶ προσφέρεται ὡς οἶνος ὑπὸ τῆς Ἥβης, μετὰ δὲ σφισι πότνια Ἥβη νέκταρ ἐῴνοχόει Δ. 3· συγκιρνᾶται δέ, ὡς ὁ οἶνος, μεθ' ὕδατος, κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρὸν Ὀδ. Ε. 93· ὁ δὲ ἐκλεκτὸς οἶνος καλεῖται: νέκταρος ἀπορρῶξ, Ι. 359· ἐντεῦθεν καὶ ἡ φράσις: μεθυοσθῆναι τοῦ νέκταρος Πλάτ. Συμπ. 203B· καὶ παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς τὸ **νέκταρ** κεῖται ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ **οἶνος**, Νικ. Ἀλεξιφ. 44, Καλλ. ἐν Ἀνθ. Π. 13. 9. Ἦτο ἀπηγορευμένη ἡ χρῆσις αὐτοῦ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὡς παρέχοντος τὴν ἀθανασίαν· ἡ Θέτις λούει τὸ σῶμα τοῦ Πατρόκλου διὰ τοῦ νέκταρος ὅπως προφυλάξῃ αὐτὸ ἀπὸ σήψεως, Ἰλ. Τ. 38·—Περὶ δὲ τῆς ἀποδιδομένης εἰς αὐτὸ εὐωδίας ἴδε **νεκτάρεος**. **II.** μεταφορ., νέκταρ μελισσᾶν, δηλ. μέλι, Εὐρ. Βάκχ. 144· πτηναὶ νέκταρος ἐργάτιδες Ἀνθ. Π. 9. 404, πρβλ. 6. 239· ὡσαύτως ἐπὶ ἀρωματικοῦ μύρου, αὐτόθι 6. 275·— ὁ Πίνδ. καλεῖ τὴν ἑαυτοῦ Ὠδὴν νέκταρ χυτόν, Μοισᾶν δόσιν, Ο. 7. 12, πρβλ. Ἀνθ. Π. 4. 1, 36.

νεκτάρεος, έα, Ἰων. έη, εον, παρ' Ὅμ. ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὡς νέκταρ εὐωδιάζων, εὐώδης, πιθανῶς· ἢ καθόλου, θεῖος, λαμπρός, ἔξοχος (πρβλ. **ἀμβρόσιος**), ν. ἐανόν, χιτῶν Ἰλ. Γ. 385., Σ. 25· — κυριολεκτικῶς: ν. σπονδαί, σπονδαὶ ἐκ νέκταρος, Πινδ. I. 6 (5)· 54· κύλιξ Ἀνθ. Π. 6. 248. τὸ ν. πόμα Λουκ. Ἑρμότ. 60· — οὐδ. ὡς ἐπίρρ., νεκτάρεον μείδησε Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1009.

νεκτάριον [ᾰ], τό, φυτόν τι, ἀλλαχοῦ ἐλένιον, Διοσκ. 1. 27.

νεκτάρῑτης οἶνος [ῐ], ὁ, οἶνος παρασκευασμένος μὲ νεκτάριον, Διοσκ. 5. 66.

νεκταριώδης, ες, ὅμοιος νέκταρι, νεκταρώδης, Γρηγ. Νύσσ. III, 1105D.

νεκταρόβλυστος ὁρόσος, ἀναβλύζουσα νέκταρ ὁρόσος, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 216, ἔκδ. Mil.

νεκταρόβλυτος, ὁ ἀναβλύζων νέκταρ, Ἰω. Εὐγενικ. Διακον. Cod. Par. 2075, fol. 413 r°.

νεκταρόβρυτος, ον, ὁ βρύων νέκταρ, Ἰω. Εὐγενικ. Διακον. Cod. Par. 2075, fol. 595 r°.

νεκτάρο-στᾰγής, ές, (στάζω) ὁ στάζων νέκταρ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 563, Εὐβουλ. ἐν Ἀθήλ. 4.

νεκταροῦσιν· «ἐλαφρίζουσιν» Ἡσύχ.

νεκταρόχυμος, ον, ὁ ἔχων χυμὸν νέκταρος, ὀπώρα Κ. Μανασσ. Χρον. 190.

νεκτάρῳδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς νέκταρ, Γεωπ. 2. 5, 10· γλεῦκος ἡδὺ νεκταρῶδες Νικήτ. Εὐγεν. 4. 123.

νεκυ-άμβᾰτος, ον, (ἀναβαίνω) ἐπὶ τοῦ πορθμείου τοῦ Χάρωνος, εἰς ὃ ἐμβαίνουσιν οἱ νεκροί, Ποιητὴς παρὰ Παυσ. 10. 28, 2.

νεκύδᾰλος ἢ **-αλλος**, ὁ, (νέκυς) φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ χρυσαλλὶς ἢ νύμφη τοῦ μεταξοσκώληκος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 10, Ἀνθ. 352F.

νεκυαγωγός, **-ψυχοπομπός**, Ἐπιγρ. Καρχ. ἐν Mus. Rhen. 1900, σ. 248 (πρβλ. 249).

νεκυηγός, όν, (ἄγω) = **νεκραγωγός**, Ἀνθ. Π. 7. 68.

νεκυηδόν, Ἐπίρρ., ὡς νεκρὸν σῶμα, ὡς ξείφανον, Εὔφορ. παρ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 46. 14, Σχόλ. εἰς Διον. Θρ. ἐν τοῖς Ἀνεκ. Ὀξων. 4. 330, (νεκυδὸν κακῶς ἐν Δ. Β. 941).

νεκυη-πόλος, ον, ὁ μετὰ τῶν νεκρῶν ἀναστρεφόμενος, Μανέθων 1. 330.

νέκυια, ἡ, (νέκυς) μαγικὴ τις τελετή, δι' ἧς τὰ πνεύματα τῶν νεκρῶν ἀναβιβάζονται καὶ ἐρωτῶνται περὶ τοῦ μέλλοντος, Πλούτ. 2. 17Β· νεκυίᾳ χρήσασθαι Ἡρῳδιαν. 4. 12· — οὕτω κοινῶς ἐκαλεῖτο ἡ ἐνδεκάτη ῥαψῳδία τῆς Ὀδ., Διόδ. 4. 39, Πλούτ. 2. 740Ε· καλουμένη **νεκυομαντεία** ὑπὸ τοῦ Εὐστ. 1670. 23.

νεκυΐσμός, ὁ, = τῷ προηγ., Μανέθων 4. 213.

νεκυο-λύτης, ου, ὁ συλλέγων τοὺς νεκρούς, Θεοδ. Πρόδρ. ἐν Notices τ. 7, σ. 257, 5.

νεκυο-μαντεία· «νεκρομαντεία» Ἡσύχ., Ἰουστίνου Ἀπολ. 1, 18, Κλήμ. Ἀλ. 1, 69Β κλ.

νεκυο-μαντεῖον, Ἰων. **-ήιον,** τό, μαντεῖον τῶν νεκρῶν, τόπος ἔνθα οἱ νεκροὶ ἀνεβιβάζοντο καὶ ἠρωτῶντο, Ἡρόδ. 5. 92, 7, Διόδ. 4. 22, Πλουτ. Κίμ. 6· ἐρθαρμένως **νεκυμάντιον** παρὰ Παυσ. 9. 30, 6.

νεκυομαντικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς νεκυομαντείαν, Εὐστ. 1615. 4.

νεκυό-μαντις, εως, ὁ, ἡ = **νεκρόμαντις,** Στράβ. 762.

νεκυο-πομπός, = **νεκροπομπός,** ὁ πέμπων τοὺς νεκροὺς, Ἰω. Μαλαλ. σ. 121, 8, κλ.

νεκυο-σόος, ον, ὁ ἐγείρων τοὺς νεκρούς, ζωοποιῶν αὐτούς, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ε', 25., ια', 44.

νεκυο-στόλος, ον, ὁ διαπορθμεύων τοὺς νεκροὺς διὰ τῆς Στυγός, ἐπὶ τοῦ Χάρωνος, Ἀνθ. Π. 7. 63, 530. **2)** ὁ φέρων τὸν νεκρὸν, ἐπὶ φερέτρου, αὐτόθι 634.

νεκυο-φάγος, ον, = **νεκροφάγος,** Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 1091C.

νέκυρ· «νεκρός. Λάκωνες» Ἡσύχ.

νέκυς, -υος, ὁ, ποιητ. δοτ. **νέκυι** Ἰλ. Π. 526, κτλ.· Ἐπικ. δοτ. πληθ. **νεκύεσσι** Ὅμ., **νέκυσσι** ἐν Ὀδ. Λ. 569, Χ. 401, Ψ. 45· αἰτ. πληθ. **νέκυας,** συγκρ. **νέκυος** Ω. 417, Εὐρ. Ἀποσπ. 176· — συνώνυμον τῷ κοινῷ τύπῳ **νεκρός,** σῶμα νεκρόν, κυρίως ἀνθρώπου, συχν. ἐν Ἰλ., σπανιώτερον δὲ ἐν Ὀδ.· ἐν Ἰλ. Δ. 492, 3, **νέκυς** καὶ **νεκρὸς** κεῖνται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ νεκροῦ ἀνθρώπου· ν. ἀνδρὸς Ἡρόδ. 1. 140, πρβλ. 3. 16, 24, Σοφ. Ἀντ. 26, Εὐρ. Ὀρ. 1385· ὡσαύτως, ν. τεθνηκὼς ἢ κατατεθνηκώς, νέκυες κατατεθνηῶτες, κτάμενοι, καταφθίμενοι Ὅμ.· ἀνδρὸς Πέρσεω ὁ ν. Ἡρόδ. 1. 140, πρβλ. 3. 16· ὁ κατθανὼν ν. Σοφ. Ἀντ. 515.

2) ἐν τῷ πληθ., τὰ πνεύματα, Λατ. Manes, inferi, νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα, συχν. ἐν Ὀδ. Λ., σπανιώτερον ἐν τῇ Ἰλ.

II. ὡς ἐπίθετ., μεθ' Ὅμηρ., ἔχθρὸν ὣδ' αἴδεῖ νέκυν ; Σοφ. Αἴ. 1356 κίχλαι αἱ νέκυες Ἀνθ. Π. 11. 96· ἀλλὰ πρβλ. Ἰλ. Ω. 35, 423. — Ποιητ. λέξ. ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς μεταγεν. πεζογράφοις. [ῡ ἐν τῇ ὑνομ. καὶ αἰτ. τοῦ ἑνικ. παρ' Ὅμ. ἐν Ἰλ. Σ. 180, Δ. 492, κτλ.· ἀλλὰ ῠ παρ' Εὐρ. ἐν Φοιν. 1745, Ἱκέτ. 70, Ὀρ. 1585, καὶ παρὰ μεταγεν. Ἐπικ.]. — Ἐκ τῆς √NEK παράγονται καὶ τὰ **νέκ-υια, νεκ-ρός·** πρβλ. Σανσκρ. naś, naś-ami (intereo), naś-as (nex, mors)· Ζενδ. naç-u (cadaver)· Λατ. nec-are, nex, καὶ πιθαν. noc-ere, nox-a (πρβλ. nanus, navis, Σλαυ. navi (νεκρός).)

νεκύσια (ἐξυπακ. ἱερά), τά, προσφοραὶ εἰς τοὺς νεκρούς, Ἀρτεμίδ. 4. 83, Εὐστ. 1615, 2.

Νεκύσιος, ὁ, ὁ ια' μὴν παρὰ τοῖς Κρησὶ (12 Ἰουλ.-10 Αὐγουστ., Ἰουλιαν. ἡμερολ.), Ideler Chronol. 1. 426.

νεκυσσόος, ον, = **νεκυοσόος,** Νόνν. Δ. 44. 202.

νεκῦώριον ἢ **νεκύωρον,** τό, (ὥρα) = **νεκρομαντεῖον,** Ἡσύχ.

νεκυώτατον· «νεωτατον, προσφατώτατον» Ἡσύχ.

Νεμέα, Ἰων. **-έη,** Ἐπικ. **-είη** (Ἡσ. Θ. 330), ἡ, (νέμος, nemus) χώρα δασώδης μεταξὺ Ἄργους καὶ Κορίνθου, Πινδ., κλ.· Νεμείης ἄνθος, ὃ ἦ. τὸ σέλινον, Χρησμ. Σιβυλλ. 5. 45· — ἐπίθ. **Νέμειος, α, ον,** ὁ τῆς Νεμέας, τὸν Ν. θῆρα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 153· ὁ Ζεὺς ὁ Ν. Θουκ. 3. 96· **Νέμεος,** Θεόκρ. 25. 169· τοῦ Ν. λέοντος Λουκ. Φιλοψ. 8· **Νεμειαῖος,** Ἡσ. Θεογ. 327· **Νεμεαῖος,** Πινδ. κλ.· **Νεμεάκός,** Σχολ. Πινδ.· — **Νεμειήτης** Ζεὺς Στέφ. Βυζ.· **Νεμειήτης** Μαξίμ. π. καταρχ. 102, 346· — ποιητ. θηλ. ἐπίθ. **Νεμειάς, -άδος,** Πινδ. Ν. 3. 4· — Ἐπίρρ. **Νεμεάσι,** ἐν Νεμέᾳ, Κλήμ. Ἀλ. 29· **Νεμεάθεν,** ποιητ. **-ηθε,** ἐκ Νεμέας, Καλλ. Ἀποσπ. 103. **II. Νέμεα,** ποιητ. **Νέμεια** (ἐξυπακ. ἱερά), τά, οἱ ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνες τελούμενοι κατὰ πᾶν δεύτερον καὶ τέταρτον ἔτος ἑκάστης Ὀλυμπιάδος, Dissen εἰς Πινδ. N. 7. 1, πρβλ. 5, 9, Θουκ. 3. 96, κτλ.· — οἱ νικηταὶ ἐκαλοῦντο **Νεμεονῖκαι,** Σχόλ. εἰς Πινδ. N. 7. 118· ἢ **Νεμεᾶται,** Παυσ. 6. 13, 8.

III. Νέμειον (ἐξυπακ. ἱερόν), τό, ὁ ναὸς τοῦ Νεμείου Διὸς ἐν Λοκρίδι, Πλούτ. 2. 162C.

νέμεα· «σύνδενδροι τόποι» Ἡσύχ.

νεμέθω, Ἐπικ. ἀντὶ **νέμω,** νεμέθων Νικ. Ἀλεξιφ. 430· — ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρ. μόναν ἅπαξ, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ **νεμέθοντο,** ἑβδόμοντο, Ἴτρωγον, Ἰλ. Λ. 635.

νεμεσάω, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἐν τοῖς συγχρ. τύποις **νεμεσῶ, -ᾷσι·** Ἐπικ. γ' ἐνικ. **νεμεσᾷ** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 754· προστ. **νεμέσσα** Ὀδ. Ψ. 213· — παρατατ. **ἐνεμέσων** Πλούτ., Ἐπικ. **ἐνεμέσσα** Ἰλ. Ν. 16, Ἐπικ. γ' ἐνικ. **νεμέσσασκε** Λ. 543 (ὡς μνημονεύεται ἐν τῇ Ἀριστ. Ρητ. 2. 9, 11)· — μέλλ. **-ήσω** Ρητ. 2. 9, 8· ἀόρ. **ἐνεμέσησα** Δημ., κλ.· ποιητικ. **νεμέσησα** Ὀδ. Φ. 285, Διωρ. **-ασα** Πινδ. I. 1. 3. — Μέσ. καὶ Παθ., Ἐπικ. **νεμεσσῶμαι** Ὅμ.· μέλλ. **νεμεσήσομαι** αὐτόθι· Ἐπικ. ἀόρ. εὐκτ. **νεμεσσήσαιτο** Ὀδ. Α. 228· ἀλλὰ συνηθέστερ. ἀόρ. παθ. **νεμεσσήθη** Α. 119, γ' πληθ. **-θεν** Ἰλ. Β. 223, κτλ.· (ἴδε ἐν τέλ.) Αἰσθάνομαι ἀγανάκτησιν δικαίαν, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι ἐπὶ τῇ παρ' ἀξίαν εὐτυχίᾳ ἢ δυστυχίᾳ (πρβλ. **νέμεσις**), κυρίως ἐπὶ τῶν θεῶν, νεμέσησε δὲ πότνια Ἥρη Ἰλ. Θ. 198· τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 739, κτλ.· ἴδε ἐν λέξ. **νέμεσις.** — Συντάσσ., ἐνίοτε ἀπολ., μὴ νεμέσα Ἰλ. Κ. 145· συνηθέστερον, ν. τινι, ὀργίζομαι κατά τινος ἢ πρός τι, Ὅμ., καὶ οὕτω (σπανίως) παρὰ πεζογράφοις, Πλάτ. Νόμ. 927C, Δημ. 506. 13· μετὰ μετοχικοῦ προσδιορισμοῦ, οὐ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι .. ὀτρύνοντι Ἰλ. Δ. 413· (οὕτω, νεμεσᾷ ὁ θεός, ὅταν .. Πλάτ. Μίν. 319Α)· — μετὰ δοτ. προσώπ. καὶ αἰτ. πράγματ., μὴ νῦν μοι τόδε χώεο μηδὲ νεμέσα Ὀδ. Ψ. 213, πρβλ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 754, Ἀριστ. Ρητ. 2. 6, 19· ὡσαύτως, ν. ἐπί τινι αὐτόθι 9, 7· καὶ μετὰ γεν. πράγματ., Λουκ. Ἔρωτ. 25. **II.** Μέσ. καὶ παθ., κυρίως, θεωρῶ τι κακόν, ἀποστρέφομαι, νεμεσσᾶται δ' ἐνὶ θυμῷ .. ἐπεσσόλίας ἀναφαίνειν, θεωρεῖ ἀπρεπές, αἰδεῖται, Ὀδ. Δ. 158· αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι, ὡς τὸ Λατ. vereri, νεμεσσήθητε καὶ αὐτοί, ἄλλους τ' αἰδέσθητε Β. 64· νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ Ἰλ. Π. 541· μέμφομαι, πᾶσιν δὲ νεμεσσηθεῖσα μετηύδα, «μεμψαμένη» (Σχόλ.), Ο. 103· — ἀλλά, **2)** ὁ Ὅμ. κατὰ τὸ πλεῖστον μεταχειρίζεται τὸ μέσον σχεδὸν ὡς τὸ ἐνεργ., μετὰ δοτικ. προσ., εἴ πέρ μοι νεμεσήσεαι Ἰλ. Κ. 115, πρβλ. 129· ὡσαύτως μετὰ μετοχ., νεμεσσήσαιτό κεν .. ὀρόων Ὀδ. Α. 228· μετ' ἀπαρ., νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδὲν κλαίειν Δ. 195· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., οὔ σε νεμεσσῶμαι κεχολῶσθαι Σ. 227· ἀλλὰ μετ' αἰτ. πράγμ., νεμεσσᾶται κακὰ ἔργα, τιμωρεῖ κακὰ ἔργα, ἐκδικεῖται, Ξ. 281. — Ποιητ. ῥῆμα, οὐδαμοῦ ἀπαντῶν παρὰ Τραγ. καὶ σπανίως παρὰ τοῖς δοκίμοις πεζογράφοις, ἴδε ἀνωτ.· πρβλ. **νεμεσίζομαι.** (Κατὰ τὸν Κούρτ., ἐφετικὸν τοῦ **νέμω.** πρβλ. **μενοινάω, ναυτιάω, ταμάω**). — Ἴδε Γ. Χατζιδάκι «περὶ τῶν ἐν ταῖς καταλήξεσιν ἀναλογιῶν, ἐν Ἀθηνᾶς τ. 10 σ. 7.

Νεμεσεῖα, (ἐξυπακ. ἱερά), τά, ἡ ἑορτὴ τῆς Νεμέσεως τελουμένη καὶ πρὸς τιμὴν τῶν νεκρῶν, Δημ. 1031. 13· διάφ. γραφ. **Νεμέσια.**

Νεμεσεῖον, τό, ὁ ναὸς τῆς Νεμέσεως, Θεογν. Κανόν. 129.

νεμεσήμων, ον, γεν. **-ονος.** πλήρης ἀγανακτήσεως, ἐξοργισμένος, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 4. 48, κτλ.

νεμεσητέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ., ὁ προκαλῶν ἀγανάκτησιν, πρὸς ὃν πρέπει νὰ ἀγανακτήσῃ τις, Θεόδ. Τρτακ. Ἐπιστ. 51, καὶ **νεμεσητέον,** δεῖ νεμεσᾶν, Γεννάδ. ἐν Ἀνεκδ. Boiss. τ. 5, σ. 146, 5.

νεμεσητής, ὁ, ὁ αἰσθανόμενος ἀγανάκτησιν, Εὐστ. Ἰλ. Α. 648.

νεμεσητικός, ἡ, όν, ὁ ἀγανακτῶν ἐπὶ τῇ παρ' ἀξίαν εὐτυχίᾳ τινός, ὁ μὲν γὰρ νεμεσητικὸς λυπεῖται ἐπὶ τοῖς ἀναξίως εὖ πράττουσιν, ὁ δὲ φθονερὸς ὑπερβάλλων τοῦτον ἐπὶ πᾶσι λυπεῖται Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 2. 7, 15, Ρητ. 2. 9, 12, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λέξ. — Ἐπίρρ. **νεμεσητικῶς,** Εὐστ. Θεσ. Πονημ., Ἐκδ. Taf. σ. 114, 40.

νεμεσητός, ἡ, όν, παρ' Ὅμ. ἀείποτε **νεμεσητός,** πλὴν ἅπαξ (ἴδε κατωτ. II)· — ὁ προξενῶν ἀγανάκτησιν ἢ ὀργήν, ἄξιος ἀγανακτήσεως, νεμεσητὸν δέ κεν εἴη, «μεμπτὸν δ' ἂν εἴη τοῦτό γε» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Γ. 410, κτλ.· μετ' ἀπαρ. (πρβλ. **νέμεσις** II), οὔτι νεμεσητὸν κεχολῶσθαι Ι. 523, Ὀδ. Χ. 39· οὕτως, οὗτοι νεμεσητὸν Σοφ. Φιλ. 1193, πρβλ. Πλάτ. Πρῶτ. 282Β· ν. ἰδεῖν Τυρτ. 6. 26· ψεῦδος δὲ .. ν. κατὰ φύσιν Πλάτ. Νόμ. 943Ε· ἐὰν οὖν ἀγαθὸς ὢν μὴ τοῦ ἀριθμοῦντος τυγχάνῃ, νεμεσητὸν Ἀριστ. Ρητ. 2. 9, 11. — Ἐπίρρ. **-τῶς,** Θεόδ. Μετοχ.

II. ἄξιος σεβασμοῦ, σεβαστός, αἰδοῖος νεμεσητὸς Ἰλ. Α. 649· Κύπρι νεμεσσατὰ (κατὰ τὸν Σχόλ.: «ἀξία μέμψεως») Θεόκρ. 1. 101.

Νεμέσια, ἴδε **Νεμέσεια.**

νεμεσίζομαι, Ἐπικ. ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον **κατ' ἔνστ.** καὶ παρατ., ὀργίζομαι κατά τινος, μετὰ δοτ. προσ., Ἥρῃ δ' οὔ τι τόσον νεμεσίζομαι Ἰλ. Θ. 407, πρβλ. Ὀδ. Β. 239· μετ' αἰτιατ. πράγμ., ὀργίζομαι κατά τινος, διά τι πρᾶγμα, οὐ νεμεσίζομ' Ἄρεϊ τάδε καρτερὰ ἔργα ; Ἰλ. Ε. 757· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. ὀργίζομαι ἢ ἐκπλήττομαι ὅτι .., οὐ νεμεσίζομ' Ἀχαιοὺς ἀσχαλάαν Β. 296. **II.** ὡς τὸ **νεμεσάομαι,** αἰσχύνομαι, εἰ μὲν θυμὸς νεμεσίζεται Ὀδ. Β. 138· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ Πάτροκλον .. μέλπηθρα γενέσθαι Ἰλ. Ρ. 254. **III.** ὡς τὸ **αἰδοῦμαι,** μετ' αἰτ., θεοὺς νεμεσίζετο Ὀδ. Α. 263.

νέμεσις, εως, ἡ, Ἐπικ. δοτ. **νεμέσσει** Ἰλ. Ζ. 335· (**νέμω,** ἴδε Κούρτ. ἀρ. 431)· — κυρίως ὡς τὸ **νέμεσσα,** ἀπονομὴ τοῦ ὀφει-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λομένου ἀλλ' ἐν χρήσει ἀείποτε, δικαία ἀγανάκτησις, ὀργὴ ἢ ἀποστροφή, ὀργὴ πρός τι ἄδικον ἢ ἀνάρμοστον, δικαία μέμψις, Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ., Ὀδ. Β. 136, κτλ.· — καὶ εἶναι κυρίως, κατὰ τὸν Ἀριστ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 2. 7, 15, ἀγανάκτησις ἐπὶ τοῖς ἀναξίως εὖ πράττουσιν, ἀρετὴ οὖσα ἐν μεσότητι μεταξὺ τοῦ φθόνου καὶ τῆς ἐπιχαιρεκακίας, πρβλ. Κικ. πρὸς Ἀττ. 5. 19· ἀποδιδομένη εἰς τοὺς θεούς, Ἀριστ. Ρητ. 2. 9, 1· μετῆλθεν αὐτὸν ἡ ἐκ τοῦ νόμου ν. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 6. 10· ἀλλὰ καί, 2) ὡς τὸ φθόνος, ζηλοτυπία, ἐκδίκησις, ἐπὶ τῶν θεῶν, ἐκ θεοῦ ν. Ἡρόδ. 1. 34· τὰν θεῶν ν. ἐκφυγὼν Σοφ. Φ. 518, πρβλ. 620, καὶ ἴδε νεμεσάω· ἐπὶ ἀνθρώπων, φθόνος, Αἰσχύλ. Θήβ. 235.— Πρβλ. κατωτ. Β. II. ὅ,τι προκαλεῖ ἀγανάκτησιν, τὸ ἀντικείμενον δικαίας ἀγανακτήσεως, Ὅμ. ἀείποτε ἐν τῇ φράσει οὐ νέμεσις [ἐστί], δὲν ὑπάρχει αἰτία ἀγανακτήσεως, μετ' ἀπαρ., οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακὸν Ἰλ. Ξ. 80, πρβλ. Ὀδ. Α. 350· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ἰλ. Γ. 156· οὕτω, πενθεῖν οὐ χρή· νέμεσις γὰρ Σοφ. Ο. Κ. 1753· πρβλ. νεμεσητός I. III. ἐξ ὑποκειμένου, δικαία ἀγανάκτησις ἐπὶ τῷ ἰδίῳ σφάλματι, ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν Ἰλ. Ν. 122, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 198.

Β. Νέμεσις, ἡ, ὡς κύρ. ὄνομα, κλητ. Νέμεσι Πόρσ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 187· — προσωποποίησις τῆς θείας ὀργῆς, ὅθεν ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 198, συνάπτεται μετὰ τοῦ Αἰδώς· κατὰ τὸν Ἡσ. ἐν Θεογ. 223, εἶναι θυγάτηρ τῆς Νυκτός· παρὰ τοῖς Ἀττ., ἰδίως τοῖς Τραγ., παρουσιάζεται ὡς θεὰ τὸν ὑπερόπτην ταπεινοῦσα, τὸν ἐν μεγάλαις εὐτυχίαις τρυφῶντα καταρρίπτουσα καὶ τὴν ἰσορροπίαν τῆς τύχης τῶν ἀνθρώπων ἐπιδιώκουσα καὶ οὖσα τιμωρὸς μεγάλων ἐγκλημάτων, Πινδ. Π. 10 69, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 257· ἄκουε, Νέμεσι τοῦ θανόντος (ὡς τὸ Ἐρινύς) Σοφ. Ἠλ. 792, πρβλ. 1467· πρβλ. τὸν ὕμνον τοῦ Μεσομήδους εἰς τὴν Νέμεσιν, ἐν Brunck Anal. τ. 2, σ. 292, καὶ ἴδε Ἀδράστεια.

νεμεσσάω, νεμεσσητός, νέμεσσις, Ἐπικ. ἀντὶ νεμεσ- (δι' ἑνὸς σ).

νεμέτωρ, -ορος, ὁ, ὁ ἀπονέμων τὰ δίκαια, ἐκδικητής, Ζεὺς Αἰσχύλ. Θήβ. 489.

νέμησις, ἡ, (νέμω) διανομή, ἐν τῇ νεμήσει τοῦ χωρίου Ἰσαῖ. 76. 26 (ἄλλοτε ἐφέρετο νεμέσει)· «νέμησις οὐσίας, διαίρεσις, διακλήρωσις» Πολυδ. Η', 135. II. (νέμω Β. I. 2) ἐξάπλωσις, ἐπέκτασις, Ἀρετ. Ὀξ. Νοῦσ. Θεραπευτ. 1. 9.

νεμητής, οῦ, ὁ, = νεμέτωρ, Πολυδ. Η', 136, Συνέσ. 30C· οὐχὶ νεμέτης, Λοβεκ. Παραλ. 447.

νεμητός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ διανείμῃ, Συλλ. Ἐπιγραφ. 1584. 36 (μετ' ἀμφιβόλου ἐννοίας).

νέμος, εος, τό, (νέμω Β) «σύνδενδρος τόπος καὶ νομὴν ἔχων, νάπος» Ἡσύχ., Λατ. nemus, ἐν νέμεϊ σκιερῷ Ἰλ. Λ. 480· νέμος ἐπάκτιον, «ἐπάκτιον ἄλσος» (Σχόλ.), Σοφ. Αἴ. 413, Ἀνθ. Π. 7. 55.

νέμω· μέλλ. νεμῶ Σοφ. Αἴ. 513, (ἀπο-) Πλάτ. Φίληβ. 65B· παρὰ μεταγεν., νεμήσω Λόγγος 2. 23: ἀόρ. ἔνειμα, Ἐπικ. νεῖμα Ἰλ. Γ. 274: πρκμ. νενέμηκα (δια-) Ξεν. Κύρ. 4. 5, 45:—Μέσ., νέμομαι: μέλλ. νεμοῦμαι Θουκ. 4. 64, Δημ., Ἰων. νεμέομαι (ἀνα-) Ἡρόδ. 1. 173: παρὰ μεταγεν. νεμήσομαι, Διον. Ἁλ. 8. 71, Πλούτ., κλ.: ἀόρ. ἐνειμάμην Θουκ., κτλ.: παρὰ μεταγενεστ. ἐνεμησάμην, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 541E, Ἱππ. (ὑπο-)· — Παθ., μέλλ. νεμηθήσομαι, Πλουτ. Ἄγις 14: ἀόρ. ἐνεμήθην, Πλάτ. Νόμ. 849C, Δημ. 956. 12 (κοινῶς νεμεθείσης): πρκμ. νενέμημαι Πλάτ., κτλ.· ἀλλ' ὁ πρκμ. οὗτος κεῖται ἐπὶ μέσης σημασίας, Δημ. 1149. 23: πρβλ. προσνέμω: οὕτω καὶ ἀόρ. ἐνεμήθην, Ἀθήν. 677E, Πλούτ., κτλ.— Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τοῦ ἐνεργ. μόνον τὸν ἐνεστ., παρατ. καὶ ἀόρ.· τοῦ δὲ μέσ. τὸν ἐνεστ. καὶ παρατ., πρβλ. ἀμφι-, ἀνα-, ἀπο-, δια-, ἐπι-, κατα-, προ-, προσ-, συν-, ὑπο-νέμω. [Ἐκ τῆς √NEM παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις: νέμ-ησις, νεμ-έτωρ, νομ-ή, νομ-εύς, νωμ-άω· ὡσαύτως νόμ-ος, νομ-ίζω, νόμ-ισμα· καὶ νέμ-ος, νομ-ός· πιθαν. καὶ νέμ-εσις· — πρβλ. Λατ. Num-a, Num-itor (νομοθέτης), numerus (πρβλ. ἀνανέω II), numm-us, καὶ nem-us· Γοτθ. nim-an (λαμβάνειν, αἴρειν)· Ἀγγλο-Σαξονικ. nim-an (Ἀρχ. Ἀγγλ. nym, nim)· κτλ.].

Α. διανέμω, μοιράζω, συχνάκις παρ' Ὅμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ φαγητοῦ καὶ ποτοῦ, π. χ. μοίρας, κύπελλα, κρέα, μέθυ νέμειν· ἀκολούθως σύνηθες ἐπὶ πάσης διανομῆς, ἰδίως τῆς παρὰ τῶν θεῶν, νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν Ὀδ. Ζ. 188· Ζεὺς τά τε καὶ τὰ νέμει Πινδ. I. 5 (4). 66, πρβλ. Π. 5. 74· θεῶν τά ἴσα νεμόντων Ἡρόδ. 6. 11, 109· Ζεὺς νέμων εἰκότως ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσια δ' ἐννόμοις Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 404· ᾧ [δηλ. τῷ Διΐ] τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμουσα, εἰς ὃν ἀφίνουσα τὴν ἀνταπόδοσιν ἢ τιμωρίαν, Σοφ. Ἠλ. 176· — ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀπονέμω, ν. δευτερεῖά τινι Ἡρόδ. 1. 32, πρβλ. Θουκ. 3. 114· μοῖραν ν. τινι, ἀπονέμω εἴς τινα τὴν προσήκουσαν τιμήν, σεβασμόν, Αἰσχύλ. Πρ. 292· μητρὸς τιμὰς ν., σέβομαι τὰ δικαιώματα τῆς μητρός, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 624 (ἀλλὰ πρόσω ν. τιμὰς αὐτόθι 747, ἐκτείνω τὰ δικαιώματά μου, Λύκῳ .. κῆπος Εὐβοίας ν. Σοφ. Ἀποσπ. 19· τὸ σὸν γέρας τιμὴν ἐμοὶ ν., ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1062· ἐκείνῳ .. αἰτίαν νέμει ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 28· ν. αἵρεσιν, παρέχω εἴς τινα τὴν ἐλευθερίαν ἐκλογῆς, αὐτόθι 205· τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας ν., τηρῶ αὐτήν, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 238· τῷ ὄχλῳ .. πλέον ν. Εὐρ. Ἑκ. 868, πρβλ. Θουκ. 3. 48· τὸ ἧσσον Εὐρ. Ἱκέτ. 380· πλεῖον μέρος αὐτόθι 241· τὸ πλεῖστον ἡμέρας .. μέρος ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 183· ἔλασσόν τινι Ἀντιφῶν 130. 27· χάριν τινὶ Ἀριστοφ. Ὄρν. 384· πενίᾳ καὶ πλούτῳ ν. τιμὴν Πλάτ. Νόμ. 696A· ὡσαύτως ἐπὶ δικαστῶν, κολαστήν.. θάνατον ν. αὐτόθι 863A· — μετ' ἀπαρ., νεῖμεν ἐμοὶ .. τέρψιν ἰαύειν Σοφ. Αἴ. 1204.— Παθ., ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας νέμεται, ἀπονέμεται ἐλευθέρως εἰς αὐτούς, Ἡρόδ. 9. 7· κρεῶν μεστοὶ νενεμημένων, μεμερισμένων, Ξεν. Ἀν. 7. 3, 21· πλεῖστα μέρη ἡ οὐσία νενεμημένη, διῃρημένη εἰς .., Πλάτ. Παρμ. 144D.

Β. Μέσ., «μοιράζομαι» μετ' ἄλλων, ἑπομένως, ἔχω καὶ κατέχω τι ὡς μερίδιόν μου, κατέχω (ὅθεν κληρονόμος), πατρώια πάντα νέμεσθαι, κατέχειν καὶ καρποῦσθαι, Ὀδ. Υ. 336· τὸ πλεῖστον ἐπὶ κτηματικῆς περιουσίας, τεμένη ν. Α. 185, Ἰλ. Μ. 313· ἔργα ν. Β. 751, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 119, Αυσ. 146, 30, 156. 4· τἄλλα νεμομένη, κατέχουσα .., Ἡρόδ. 4. 165· τὰ μέταλλα, τὰ ἐμπόρια, ὁ αὐτ. ἐν 7. 112, Θουκ. 1. 100· τὰ λήμματα ἃ νέμεσθε, ἅπερ καρποῦσθε, Δημ. 37. 25· ἀπολ., ἐμὲ οἴεσθ' ὑμῖν εἰσοίσειν, ὑμεῖς δὲ νεμεῖσθαι .. ὁ αὐτ. 579. 28. 2) κατοικῶ ἔν, ἐνοικῶ, ἄλσεα νέμεσθαι Ἰλ. Υ. 8· τὸ πλεῖστον μετ' ὀνομάτων τόπων, οἳ νεμόμεσθ' Ἰθάκην Ὀδ. Β. 167· οἵ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο καὶ Αὐλίδα πετρήεσσαν Ἰλ. Β. 496· ἀκολούθως παρὰ Πινδ., Ἡροδ., κλ.: νεμόμενοι τὰ αὐτῶν .. ὅσον ἀποζῆν Θουκ. 1. 2· ἀπολ., κατοικῶ, Ἡρόδ. 4. 19, κτλ.· — ἐπὶ πόλεων, ὡς τὸ ναιετάω, κεῖμαι ἐπί .., Φλέγρην .. νεμόμεναι ὁ αὐτ. 7. 123. 3) παρὰ Πινδ. ἐπὶ χρόνου, δαπανῶ, διέρχομαι, «περνῶ», αἰῶνα, ἡμέραν Ο. 2. 120, Ν. 10. 105· — ἀπολ., ζῶ, διέρχομαι τὸν βίον, ἡσυχᾷ νεμόμενος Π. 11. 85. III. Ἀπὸ τοῦ Πινδ. καὶ ἐφεξῆς τὸ ἐνερ. ὡσαύτως εὕρηται ἐπὶ τῆς μέσης σημασ., ἔχω, κατέχω, ἕδος Ὀλύμπου ν. Ο. 2 23· γῆν, χώραν νέμειν Ἡρόδ. 4. 191, Θουκ. 5. 42· πόλιν Σοφ. Ο. Κ. 879· ὅτι πλείστους ν. ἄνδρας, ἔχειν ὡς οἷόν τε πλείστους ἄνδρας, Στράβ. 526· — ὡσαύτως ἀπολ., κατέχω γῆν, κατοικῶ, ν. περὶ τὴν λίμνην Ἡρόδ. 4. 188.—Παθ., ἐπὶ τόπων, κατοικοῦμαι, νέμεσθαι ὑπό τινι 7. 158· καὶ ἀπολ., ἐπὶ χώρας, οἰκοῦμαι, συντηροῦμαι, καὶ μέχρι τοῦδε πολλὰ τῆς Ἑλλάδος τῷ παλαιῷ τρόπῳ νέμεται Θουκ. 1. 5 καὶ 6. 2) διοικῶ, κυβερνῶ, πόλιν, Ἡρόδ. 1. 59, 5. 29, 71, κτλ.· λαὸν Πινδ. Ο. 13. 37· πάντα Αἰσχύλ. Πρ. 526· ἀστραπᾶν κράτη ν. Σοφ. Ο. Τ. 201· κράτη καὶ θρόνους αὐτόθι 237, πρβλ. Αἴ. 1016· — ὡσαύτως, ν. οἴακα, κυβερνῶ, διευθύνω (πρβλ. νωμάω), Αἰσχύλ. Ἀγ. 802· ἀσπίδ' εὔκυκλον ν. ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 590· ν. ἰσχὺν ἐπὶ σκήπτροισι, στηρίζομαι εἰς ῥάβδους, εἰς βακτηρίας, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 76· ν. γλῶσσαν, χρῶμαι τῇ γλώσσῃ, αὐτόθι 687· ν. πόδα Πινδ. Ν. 6. 28· — ἀπολ., κυβερνῶ, διοικῶ, ὃς Συρακόσσαισι ν. ὁ αὐτ. ἐν Π. 3. 124. 3) ὡς τὸ νομίζω, θεωρῶ, παραδέχομαι, οὐ νέμω θεὸν Σοφ. Ἠλ. 150, πρβλ. 598, Τρ. 483, Ο. Κ. 879, Αἴ. 1331· (οὕτως ἐν τῷ παθ., οὐδέ μοι ἐμμελέως τὸ Πιττάκειον νέμεται, δέν μοι φαίνεται καλῶς εἰρημένον, Σιμωνίδ. 8. 3)· — ὡσαύτως, καθιστῶ τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, τὸν .. Πακτωλὸν εὔχρυσον νέμειν Σοφ. Φιλ. 393· — παρὰ πεζογράφοις, προστάτην νέμειν τινά, λαμβάνω ἢ ἐκλέγω ὡς προστάτην μου, Ἰσοκρ. 170B, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 1, 4· ἡγεμόνα ν. τινά Ἀγαθαρχ. παρ' Ἀθην. 272D· οἱ νενεμημένοι, ἀθλητὰ κατὰ ζεύγη ἀποχωρισθέντες πρὸς ἀγῶνα, Πολύβ. 6. 47, 8. IV. ἀναγινώσκω, ἀπαγγέλλω, «διαβάζω», Σοφ. Ἀποσπ. 150· πρβλ. Ἡσύχ.

Β. ἐπὶ βοσκῶν ἢ νομέων, ἄγω ἐπὶ νομήν, βόσκω, περιποιοῦμαι, Λατ. pascere, ἀπολ., ἐπῆλθε νέμων, «βόσκων» (Σχόλ.), Ὀδ. Ι. 233· χώραν .. ἱκανὴν νέμειν τε καὶ ἀρόειν, καὶ πρὸς βοσκὴν καὶ πρὸς καλλιέργειαν, Πλάτ. Πολ. 373D· μετ' αἰτ., ὁ μὲν ἵππους νέμων, ὁ δὲ βοῦς Ἡρόδ. 8. 137, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 28, κτλ.· κτήνη πληγῇ ν., διὰ πληγῶν, τύπτων ἐξάγω ἐπὶ νομήν, Πλάτ. Κριτ. 109B, κτλ. 2) συχνότερον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐπὶ τῶν κτηνῶν, ἐξέρχομαι εἰς νομήν, βόσκομαι, Λατ. pasci, Ἰλ. Ε. 777., Ο. 639, Ὀδ. Ν. 407, Ἡρόδ. 8. 115, κτλ. (ἴδε ἐν λ. ἄφετος)· μετ' αἰτ. τόπου, διατρέχω, ὡς λέαινα .. δρύοχα νεμομένη Εὐρ. Ἠλ. 1163· κολοιοὶ ταπεινά ν. Πινδ. Ν. 3. 143· — ἐντεῦθεν μετὰ συστοίχ. αἰτ., τρέφομαι ἔκ τινος, ἄνθεα ποίης νέμεσθαι Ὀδ. Ι. 449· νομὰς Ἡρόδ. 1. 78· χλόην Εὐρ. Βάκχ. 735· τὰ λευκὰ σήσαμα Ἀριστοφ. Ὄρν. 159· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ἐσθίω, τρώγω, Σοφ. Φιλ. 709 — μεταφορ., ἐπὶ τοῦ πυρός, κατακαίω, καταναλίσκω, καταβιβρώσκω, (ὡς παρὰ Οὐεργ. depascitur artus), Ἰλ. Ψ. 177, Ἡρόδ. 5. 101· οὕτω, τὸ ψεῦδος .. νέμεται τὴν ψυχὴν Πλούτ. 2. 165A· — ἀπολ., ἐπὶ ἑλκῶν καρκινοειδῶν, ἐξαπλοῦμαι, ἐκτείνομαι, ἐνέμετο πρόσω Ἡρόδ. 3. 133, πρβλ. Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 16, κτλ.· — ἁπλῶς, ν. ἐπὶ τὴν κνήμην ἐπιβέων, προχωρῶ πρὸς τὴν κνήμην ἐφαρμόζων τὸν ἐπίβεσμον, Ἱππ. π. Ἀγμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

763. **II.** μετ' αἰτ. τόπου, ὄρη νέμειν, χρῆσθαι πρὸς νομήν], Ξεν. Κύρ. 3. 2, 20, πρβλ. luxuriem segetum depascit Οὐεργ. Γεωρ. 1. 112· καὶ ἐν τῷ παθ., [τὸ ὄρος] νέμεται αἰεὶ καὶ βουσὶ Ξεν. Ἀν. 4. 6, 17. **2)** μεταφορ., πυρὶ νέμειν πόλιν, ἐρημνοῦν πόλιν διὰ τοῦ πυρός, καταστρέφειν, Ἡρόδ. 6. 33· καὶ ἐν τῷ Παθ., πυρὶ χθὼν νέμεται, ἡ γῆ καταβιβρώσκεται, ἐρημοῦται ὑπὸ τοῦ πυρός, Ἰλ. Β. 780· πυρὶ νέμεται .. ἡ φάλαγξ, εἶναι ἐκτεθειμένη εἰς τὴν μανίαν τοῦ πυρός, Πλουτ. Ἀλέξ. 18. Πρβλ. **ἐπινέμω.**—Ἡ ἔννοια τοῦ βόσκειν εἶναι στενῶς συνδεδεμένη πρὸς τὴν τοῦ κατοικεῖν ἔν τινι τόπῳ· ἐπειδὴ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λαοῖς (οἵτινες ἦσαν νομάδες) ἡ βοσκὴ ἐσήμαινε κατοχὴν καὶ κυριότητα τῆς γῆς.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 480, 481, 483.

νένασμαι, παθητ. πρκμ. τοῦ **ναίω** (μόνον ποιητικ.)· ὡσαύτως τοῦ **νάσσω.** Ἀλλ' οὐδέποτε εἶναι Δωρ. ἀντὶ τοῦ **νένησμαι,** ἐκ τοῦ **νέω.**

νενασμένας· «πεπλησμένας» Ἡσύχ.

νενασμένως· ἐπιεικῶς, ἀρκούντως, Ἡσύχ.

νενέαται, Ἰων. γ' πληθ. παθ. πρκμ. τοῦ **νέω,** ἐπισωρεύω.

νένηκα, πρκμ. τοῦ **νέω,** κλώθω, νήθω.

νενηφότως, Ἐπίρρ., νηφαλίως, Θωμ. Μ. 625.

νενίηλος, ον, εὐήθης, μωρός, ἐστερημένος τοῦ νοῦ, ὃς μάλα μὴ νενίηλος, «ματαιόφρων καὶ ἐστερημένος τοῦ αἰόλλειν καὶ κινεῖν τὸν νοῦν» (Σχόλ.), Καλλ. εἰς Δία 63.— Καθ' Ἡσύχ.: «νενίηλος. τυφλός. ἀπόπληκτος. ἀνόητος»,— ὁ αὐτ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας μνημονεύει τὴν λέξιν: **νενός·** «εὐήθης».

νένιπται, ἴδε ἐν λ. **νίζω.**

νεννάζει (γραπτέον **δενάζει**), «κακολογεῖ» Ἡσύχ.

νέννος, ὁ, ὁ πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφός, θεῖος, κατὰ τὸν Εὐστ. 971. 26· ἀλλὰ κατὰ τὸν Πολυδ. Γ', 16, 22, ὁ πατρὸς ἢ μητρὸς πατὴρ (παρὰ τοῖς ποιηταῖς), δηλ. ὁ πάππος: παρ' Ἡσυχ. εὕρηται καὶ τύπος: **νάννας,** «νάνναν· τὸν τῆς μητρὸς ἢ τοῦ πατρὸς ἀδελφόν· οἱ δὲ τὴν τούτων ἀδελφήν»·— θηλ. **νάννη·** «μητρὸς ἀδελφὴ» θεία, παρὰ τῷ αὐτῷ· ἀλλὰ **νίννη** σημαίνει ἢ μάμμην ἢ πενθερὰν (Ἰταλ. nonna), Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 1994g. (Nanâ = μήτηρ, μνημονεύεται ἐκ τῆς Rig-Veda ὑπὸ τοῦ Aufrecht.)

νενοθευμένως, Ἐπίρρ., διὰ νόθου τρόπου, οὐχὶ γνησίως, Μανουὴλ Παλαιολ. ἐν Notitt. Mss. τ. 8, σ. 359.

νενομισμένως, Ἐπίρρ., κατὰ τὸν νενομισμένον, εἰθισμένον τρόπον, Καλλιστρ. Ἔκφρ. 897.

νενός, ἴδε **νενίηλος.**

νένοφα, συννένοφα, ἴδε **συν-νεφέω.**

νένωμαι, νενωμένος, ἴδε **νοέω.**

νενώμεθα· «διανενοήμεθα».— **νένωται·** «ἐν νῷ ἔχει» Ἡσύχ.

νεοαλδής, ές, = **νεαλδής,** διάφ. γραφ. ἀντὶ **νεοαρδής.**— Καθ' Ἡσύχ.: «νεοαλδέα· νεωστὶ αὐξανομένην».

νεοάλωτος [ᾰ], **ον,** = **νεάλωτος,** Ἡρόδ. 9. 120.

νεοαρδής, ές, ὁ νεωστί, πρὸ ὀλίγου ποτισθείς, νεοπότιστος, ἀλωὴ Ἰλ. Φ. 346, Ἡσύχ.

νεοαύξητος, ον, = **νεαύξητος,** Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμ.· **νεοαυξής, ές,** Ἡσύχ. ἐν λέξ. **νεοθρότοις.**

νεοβάπτιστος, ον, ὁ νεωστὶ βαπτισθείς, Θεοφύλ. εἰς Παύλ. Ἐπιστ. Α', πρ. Τιμ. γ', 6.

νεόβδαλτος, ον, ὁ νεωστὶ ἀμελχθείς, γάλα Νικ. Θηρ. 606, Παῦλ. Αἰγ. 1. 72,

νεοβλαστής, ές, ὁ νεωστὶ βλαστήσας, μεταφορ., νεογενής, τέκνα νεοβλαστῆ Ὀππ. Ἀλ. 1. 735, πρβλ. Πολυδ. Α', 231.

νεόβλαστος, ον, ἐπὶ κλάδων δένδρου, ὁ ἀρτίως βλαστήσας, καθάπερ καὶ τῆς συκῆς οἱ νεόβλαστοι (δηλ. κλάδοι) Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 8, 5, Νικ. Ἀλεξιφ. 484, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **νεοθηλές.**

νεόβλυτος, ον, ὁ νεωστί, πρὸ ὀλίγου ἀναβλύσας, Φιλῆς περὶ Ζῴων 57 (66). 51.

νεόβορος, ον, «νεωστὶ βεβρωμένος» Ἡσύχ.

νεόβουλος, ὁ, νέος σύμβουλος, Συνέσ. 180Α.

νεόβροχος, ον, ὁ νεωστὶ βραχείς, μεταφορ., νεωστὶ ἐγκαστρωθείς, «νεόβροχοι· ἔγκυοι» Ἡσύχ.

νεοβρώς, -ῶτος, ὁ, ἡ, ὁ πρὸ ὀλίγου φαγών, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 386.

νεογάλαξ [ᾰ], **-ακτος,** ὁ, ἡ, ὁ πρὸ ὀλίγου, μόλις ἀρξάμενος νὰ θηλάζῃ, «ὁ ἀρτιγάλαξ, ὁ νεογάλαξ» Χοιροβ. τ. 1, σ. 367, 19.

νεογαμής, ές, «ὁ νεωστὶ γήμας» Φώτ.

νεόγαμβρος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ νεωστὶ γενόμενος γαμβρός, οἱ δύο νεόγαμβροι διάφ. γραφ. ἐν Νικήτ. Χων. σ. 330D, ἀντί, οἱ νεόνυμφοι γαμβροί, Βυζ.

νεόγαμος, ον, ὁ νεωστὶ εἰς γάμον ἐλθών, ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικός, Ἡρόδ. 1. 36. 37· ν. νύμφη, κόρη Αἰσχύλ. Ἀγ. 1179, Εὐρ. Μήδ. 324: προσέτι, ν. λέκτρα αὐτόθι 1348.

νεογενής, ές, ὁ ἄρτι γεννηθείς, Αἰσχύλ. Χο. 530, Πλάτ. Θεαίτ. 160Ε, κ. ἀλλ.

νεογενία, ἡ, νέα γέννησις, Θεόδοτος Ἀγκύρ. 1398Β.

νεογέννητος, ον, = τῷ προηγ., Φώτ. ἐν λέξει **νεογιλόν.**

νεογῑλός, ή, όν, ὁ νεωστὶ γεννηθείς, νεογενής, νεογέννητος, σκύλαξ Ὀδ. Μ. 86· βρέφος Ἰσαΐ. παρὰ Πολυδ. Β', 8, Θεόκρ. 17. 58· ὀδοὺς ν., πρωτοφυής, Ὀππ. Κυν. 1. 199 βίου χρόνος ν., βίος βραχὺς ὡς ἡ παιδικὴ ἡλικία, Λουκ. Ἀλκυὼν 3, ἔνθα ἴδε Hemst. (Οἱ γραμμ. ἑρμηνεύουσιν αὐτὸ διὰ τοῦ **νεογλαγής**).

νεογλᾰγής, ές, = **νεογάλαξ,** πῶλοι Μάξιμ. π. καταρχ. 517.

II. ὁ ἀρτίως ἀρξάμενος νὰ παρέχῃ γάλα, ὁ νεωστὶ θηλαζόμενος, μαζοὶ Νόνν. Δ. 48. 764.

νεόγληνος, ον, ὁ ἄρτι ἀνακτησάμενος τὰς γλήνας, τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν, τὴν ὅρασιν, (ἀμάρτυρ. ἐκ τοῦ Θησ. Σταφ.).

νεογλῡφής, ές, ὁ νεωστὶ γλυφείς, Τρυφιόδ. 332.

νεογνός, όν, κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ **νεόγονος,** παῖς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 141, πρβλ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 406, Ἡρόδ. 2. 2, Ἱππ. Ἀφ. 1248·— ὡσαύτως παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, ὡς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1163, Εὐρ. Ἴων 31· καὶ παρὰ πεζογράφοις, Ξεν. Οἰκ. 7, 21· συχν. ἐπὶ νεογεννήτων ζῴων, ν. νεβροὶ ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 10. 23, πρβλ. Εὐρ. Ἠλ. 495· τὰ νεογνὰ Ξεν. Κυν. 5, 14, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 4, 4.

νεο-γόμφωτος, ον, ὁ νεωστὶ συναρμοσθείς, ναυπηγηθείς, ναῦς Νικήτ. Χρον. 253Β.

νεόγονος, ον, = **νεογενής,** Εὐρ. Ἴων 1001, Κύκλ. 206.

νεόγραπτος, ον, = τῷ ἑπομ., Θεόκρ. 18. 3.

νεόγρᾰφος, ον, ὁ νεωστὶ ζωγραφηθεὶς ἢ γραφείς, Ἀνθ. Π. 4. 1. 55.

νεόγυιος, ον, ὁ ἔχων νεαρὰ μέλη, νέος, φῶτες Πινδ. Ν. 9. 56· ἥβα ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 88. 10.

νεογύνης [ῠ], **ου,** ὁ, ὁ πρὸ μικροῦ λαβὼν γυναῖκα, νεόγαμος, Ἀμειψίας ἐν Ἀδήλ. 9.

νεοδάκρῡτος, ον, ὁ πρὸ μικροῦ δακρύων, Ἡσύχ. ἐν λ. **νεοστάλυγες.**

νεοδάμαστος, ον, = **νεόδμητος,** Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 65.

νεοδᾱμώδης, ες, λέξις Σπαρτιατική, ὁ νεωστὶ γενόμενος εἷς ἐκ τοῦ **δάμου,** δηλ. δήμου, νέος πολίτης τῆς Σπάρτης, ὁ νεωστὶ κτησάμενος πολιτικὰ δικαιώματα Σπαρτιάτου πολίτου (κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς κατὰ κληρονομίαν πολίτας), δύναται δὲ τὸ νεοδαμῶδες ἐλεύθερον ἤδη εἶναι Θουκ. 7. 58· ἐντεῦθεν ἐκεῖνοι τῶν Εἱλώτων ἐκαλοῦντο **Νεοδαμώδεις,** ὅσοι ὑπὸ τῆς πολιτείας ἀπηλευθεροῦντο εἰς ἀνταμοιβὴν ὑπηρεσιῶν ἐν πολέμῳ, λαμβάνοντες πιθ. πολιτικά τινα δικαιώματα, γινόμενοι οὕτως ἀνώτεροι καὶ τῶν **περιοίκων,** Εἵλωσι καὶ νεοδαμώδεσι .. καὶ τοῖς περιοίκοις Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 6, πρβλ. 5. 2, 24·— ὅρ. Valck. εἰς Ἡρόδ. 9. 11, Arnold εἰς Θουκ. 5. 34, Müller Dor. 3. 3, § 5. — Καθ' Ἡσύχ.: «νεοδαμώδεις· οἱ κατὰ δόσιν ἐλεύθεροι ἀπὸ τῆς εἰλωτίας», καὶ κατὰ Πολυδ. Γ', 83, «τοὺς μέντοι εἰς ἐλευθερίαν τῶν εἱλώτων ἀφιεμένους οἱ Λακεδαιμόνιοι νεοδαμώδεις καλοῦσιν».

νεοδάρτης· «ἔδεσμά τι ἀβυρτακῶδες» Ἡσύχ.

νεόδαρτος, ον, ὁ νεωστὶ ἐκδαρθείς, ἐπὶ δέρματος, τέσσαρα φωκάων .. δέρματ' ἔνεικεν· πάντα δ' ἔσαν νεόδαρτα, «νεωστὶ ἐκδαρθέντα» (Σχόλ.), Ὀδ. Δ. 437· δέρμα βοὸς νεόδαρτον Χ. 363· ἐκ νεοδάρτων βοῶν, δηλ. ἐκ βοείων δερμάτων νεωστὶ ἐκδαρθέντων, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 14.

νεοδίδακτος, ον, ἐπὶ δραμάτων, ποιημάτων, κλ. ὁ νεωστὶ διδαχθείς, παρασταθείς, Λουκ. Τίμ. 46.

νεοδμής, ῆτος, ὁ, ἡ, = τῷ ἑπομ., ὁ νεωστὶ δαμασθείς, ἡμερωθείς, πῶλος Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 231· ν. γάμος, γάμος νεωστὶ συναφθείς, Εὐρ. Μήδ. 1366.

νεόδμητος, ον, (δαμάω) ὁ νεωστὶ δαμασθείς, ἐπὶ ἵππων· μεταφορ. ἐπὶ νέων γυναικῶν, ἡ νεωστὶ ὑπανδρευθεῖσα, κόρη Εὐρ. Μήδ. 623, Κόϊντ. Σμ. 3. 405. **2)** ὁ πρὸ μικροῦ φονευθείς, Λυκόφρ. 65· πρβλ. **νεόκμητος.**

νεόδμητος, Δωρ. **-δμᾱτος, ον,** (δέμω) ὁ νεωστὶ οἰκοδομηθείς, κτισθείς, Πινδ. Ι 4 (3). 106, Ἀνθ. Π. παράρ. 120.

νεοδόμητος, ον, = τῷ προηγ., Ἀππ. Μιθρ. 40.

νεόδοξος, ον, ὁ νεωστὶ γενόμενος περίφημος, Τζέτζ. ἐν Κραμ. Ἀνεκδ. τ. 4, σ. 40, 21.

νεόδορος, ον, = **νεόδαρτος,** Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 5, 3.

νεοδουπής, ές, ὁ νεωστὶ πεσὼν ἢ ἀποθανών, Νικ. παρ' Ἀθην. 684C.

νεοδρεπής, ές, = τῷ ἑπομ., Αἰλ. π. Ζ. 4. 10, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1.

νεόδρεπτος, ον, ὁ νεωστὶ ἀποκοπεὶς ἢ θραυσθείς, κλάδοι Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 333, πρβλ. Νικ. Θηρ. 863· βωμοὶ ν., ἐστεμμένοι, κεκοσμημένοι διὰ προσφάτως κεκομμένων ἀνθέων, Θεόκρ. 26. 8.

νεόδρομος, ον, ὁ πρὸ μικροῦ δραμών, νεοδρόμῳ λαβὼν θήρῃ, ὅ ἐστι νεοθήρευτον λαβών, Βαβρ. 106. 15.

νεόδροπος, ον, = **νεόδρεπτος,** κλάδοι Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 354.

νεοεία, ἡ, = **νεοίη,** Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 604.

νεοειδής, ές, νέος ἢ νεανικὸς τὸ εἶδος, τὴν μορφήν, φαινόμενος νέος, Πολυδ. Β', 110.

νεοεργής, ές, «νεωστὶ εἰργασμένος» Ἡσύχ.

νεόζευκτος, ον, = **νεόζυγος,** Ἀνθ. Π. 9. 514.

νεοζῠγής, ές, = **νεόζυγος,** πῶλος Αἰσχύλ. Πρ. 1009· νεο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζυγέεσσι φαλάροισιν Τρυφιόδ. 155· — μεταφ., νεοζυγέων ὑμεναίων Νόνν. Δ. 48. 237.

νεόζῡγος, ον, ὁ νεωστὶ ζευχθείς· μεταφορ., ὁ πρὸ μικροῦ εἰς γάμον ἐλθών, νύμφη Εὐρ. Μήδ. 804.

νεόζῡμος, ον, (ζύμη) ὁ νεωστὶ ζυμωθείς, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 997.

νεόζυξ, ῠγος, ὁ, ἡ, = **νεοζυγής**, πῶλος Εὐρ. Ἀποσπ. 848· — ὁ νεωστὶ ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ γάμου ἐλθών, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1191.

νεοηλής, ές, (ἀλέω) ὁ νεωστὶ ἀλεσθείς, Νικ. Ἀλ. 411.

νεοθήλιξ, ῐκος, ὁ, ἡ, ὁ νέος τὴν ἡλικίαν, Ὀρφ. Ὑμν. 86. 7.

νεοθαλής, ἴδε ἐν λέξ. **νεοθηλής**.

νεοθανής, ές, (θανεῖν) ὁ νεωστὶ τεθνεώς, Ἀγαθίας 133, 16, Σουΐδ. ἐν λέξ.

νεόθαπτος, ον, ὁ νεωστὶ ταφείς, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 1097.

νεόθεν, Ἐπίρρ. ὡς τὸ **νεωστί**, ἐσχάτως, πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου, Σοφ. Ο. Κ. 1448. **II.** = **νεόθεν**, Νικ. Ἀλ. 211, 410.

νεοθηγής, ές, ὁ νεωστὶ ἠκονημένος, ἄρπην νεοθηγῆτα Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1388, Ἀνθ. Πλαν. 124.

νεόθηκτος, ον, = τῷ προηγ., Σουΐδ.

νεοθηλής, Δωρ. **-θᾱλής**, ές· (√ΘΑΛ, τέθηλα)· — ὁ νεωστὶ ἀρξάμενος νὰ θάλλῃ, νὰ βλαστάνῃ, νεοθηλέα ποίην Ἰλ. Ξ. 347· στεφάνους νεοθηλέας Ἡσ. Θ. 576· νεοθηλέος ὕλης Ὅμηρ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 82. **2)** ἐπὶ ζῴων, ὁ πρὸ μικροῦ γεννηθείς, νεογέννητος, Ἀνακρ. 51, Ἀνθολ. Π. 9. 274, πρβλ. Ὀππ. Κυν. 1. 436. **3)** μεταφορ., πρόσφατος, εὐφροσύνη Ὁμ. Ὕμν. 30. 13· ν. αὔξεται νικαφορία, αὐξάνεται μετὰ νεανικῆς ἀκμῆς, Πινδ. Ν. 9. 115· αἰσχύνα Εὐρ. Ι. Α. 188. **II.** (θηλή) ὁ μόλις ἀρξάμενος νὰ θηλάζηται, μαζὸς Ὀππ. Κυν. 1. 436. [**νεοθᾱλής** μνημονεύεται ὡσαύτως ἐν Θεογνώστ. Καν. 136· πρβλ. **νεηθαλής**].

νεοθήλυς, ον, = **νεοθηλής** II, Αἰσχύλ. Εὐμ. 450.

νεοθής, ῆγος Αἰολ. ᾶγος, ὁ, ἡ, = **νεοθηγής**, Σαπφὼ 149, Ἀνθ. Π. 7. 481· «νεοθῆγι, νεωστὶ ἀκονηθέντι» Σουΐδ.

νεοθήρευτος, ον, ὁ νεωστὶ ἀγρευθείς, Ἰχθὺς Ζηνόδ. 2. 14, ἐν Παροιμιογρ.

νεόθηρος, ον, = **νεοθήρευτος**, χαίρετέ μοι φι(λ)όθεοι καὶ καλοὶ νεόθηροι Ἐπιγρ. Ἀπαμείας Ι., et W. 1703.

νεοθλῐβής, ές, = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 7. 457, Ἡρακλείδ. Ἀλλην. Ὁμ. 35.

νεόθλιπτος, ον, ὁ νεωστὶ θλιβείς, πιεσθείς, Διοσκ. 5. 41. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τ. 4, σ. 493.

νεοθνής, ῆτος, ὁ, ἡ, = **νεοθανής**, Πλάτ. Νόμ. 865D.

νεόθρεπτος, ον, ὁ νεωστὶ αὐξηθείς, τραφείς, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1400.

νεόθριξ, **-τρῐχος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων νέας τρίχας, ἄρτι φυείσας, παρειά Νόνν. Δ. 3. 414.

νεοθρῴτους· «νεοαυξέσιν· νεωστὶ ὁρμῶσιν, αὐξανομένοις» Ἡσύχ.

νεόθυτος, ον, ὁ νεωστὶ προσενεχθείς ὡς θυσία, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ.

νεοίη, ἡ, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **νεότης**, νεανικὸν πάθος, ὁρμή, νόον νίκησε νεοίη Ἰλ. Ψ. 604.

νεοικοδόμητος, ον, ὁ νεωστὶ οἰκοδομηθείς, Schneid. ἄνευ μαρτυρίας· — ἴσως διάφ. γραφ. ἐν Ἀππ. Μιθρ. 40 ἀντὶ **νεοδόμητος**.

νε-οικος, ον, ὁ νεωστὶ κτησάμενος οἶκον, νέος πολίτης, Ἐπίχ. παρὰ Πολυδ. Θ', 26. **II.** ὁ νεωστὶ οἰκεδομηθείς, **νεόκτιστος**, ἕδρα Πινδ. Ο. 5. 19.

νε-οικτος, ον, νέος θρῆνος, ἀναγιγνωσκόμενον ὑπὸ τοῦ Ἑρμάνν. ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 60.

νεοκάθαρτος, ον, νεωστὶ καθαρισθείς, Σουΐδ. ἐν λέξ. **νεόσμηκτος**.

νεοκαθίδρῡτος, ον, ὁ νεωστὶ ἱδρυθείς, νεόκτιστος, Ἡσύχ.

νεόκαστρον, τό, νέον κάστρον, νέον τεῖχος, Κ. Πορφυρ. πρὸς τὸν νῦν Ρωμαν. 120, 9, πρβλ. Μαλαλ. 301.

νεοκατάγρᾰφος, ον, ὁ νεωστὶ καταγραφείς, Ἀππ. Ἰδηρ. 78.

νεοκατασκεύαστος, ον, ὁ νεωστὶ κατασκευασθείς, τὰ νεοκατασκεύαστα (τῶν ἱματίων) Ἰω. Χρυσ. τ. 4, σ. 60, 34· «νεοκατασκεύαστον μύλην» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 646, κτλ.

νεοκατάστᾰτος, ον, ὁ νεωστὶ κατασταθείς, ἱδρυθείς, ἄνθρωποι Θουκ. 3. 93.

νεοκατάχριστος, ον, ὁ πρὸ μικροῦ καταχρισθείς, ἀλειφθείς, Διοσκ. 4. 43.

νεοκατήχητος, ον, ὁ νεωστὶ κατηχηθείς, διδαχθείς, Κλήμ. Ἀλ. Ι. 293Α, κλ.

νεοκάτοικος, ον, = **νέοικος**, Εὔπολις ἐν «Χρυσῷ γένει» 21.

νεοκάττυτος, ον, ἐπὶ ὑποδήματος, τὸ νεωστὶ ἐπισκευασθὲν μὲ νέον κάττυμα, πέλμα, Στράττις ἐν «Φοινίσσαις» 3. 8, ἴδε **νεασπάττωτος**.

νεόκαυστος ἢ **-καυτος**, ον, ὁ νεωστὶ καυθείς, Ἀριστ. Προβλ. 12. 3, 5, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 17, 7.

Νεοκαισαρεών ὦγος, ὁ, ὄν. μηνός, Ἐπιγρ. Τειρηνῶν Λυδίας, Mitth. d. d. arch. Inst. III, σ. 56.

νεοκέντητος, ον, νεωστὶ κεντηθείς, ἐγκεντρισθείς, ἐπὶ ἀμπέλου, Ἥρων Νεῶτ. 222, 19.

νεοκηδής, ές, ὁ ἔχων πρόσφατον θλῖψιν, Ἡσ. Θ. 98· ὡς τὰ **νεοπενθής**, **νεοπαθής**.

νεοκίνησις, εως, ἡ, νέα κίνησις, νεωτερισμός, Ἡσύχ. πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ νεόχμωσις. Ἐτυμ. Μέγ. 600. 48.

νεοκλαδής, ές, ὁ ἔχων νέους κλάδους, Χοιροβ. Ι. 55.

νεοκληρονόμος, ον, ὁ νεωστὶ κληρονομήσας, Ἀνθ. Παλ. 8. 188.

νεόκλητος, ον, ὁ νεωστὶ κληθείς, Λεόντ. Βυζάντ. Ι, 1720Β.

νεόκλωστος, ον, ὁ νεωστὶ κλωσθείς, Θεόκρ. 24. 44.

νεοκμής, ῆτος, ὁ, ἡ, τῷ ἑπομ. Νικ., Θηρ. 707.

νεόκμητος, ον, (κάμνω) ὁ νεωστὶ εἰργασμένος, Νικ. Θηρ. 489. **II.** ὁ πρὸ μικροῦ φονευθείς, σφαγείς, Εὐρ. Ρῆσ. 887.

νεοκομεῖσθαι, τὰ ἐναντίον τοῦ **γηροκομεῖσθαι**, Γ. Παχ. τ. Α', σ. 47, 11, ἔκδ. Β.

νεοκόνητος, ον· ἴδε **νεακόνητος**.

νεόκοπος, ον, ὁ νεωστὶ ἀποκοπείς, νέος, Εὔπολις ἐν «Αἰξὶν» 22.

νεόκοπτος, ον, (κόπτω) ὁ νεωστὶ κοπείς, κεκομμένος, μύλη Ἀριστοφ. Σφ. 648.

νεοκόρος, ἀντὶ **νεωκόρος**, Ἐπιγρ. Δελφ. Collitz Sammlung der Gr. Dial. 1733, 10, 2100, 14, κτλ.

νεό-κοσμος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς νέον κόσμον, Χρησμ. Σιβ. 11. 241.

νεόκοτος, ον, νέος καὶ παράξενος, ἀνήκουστος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 256, Θήβ. 804· (**-κότος** φαίνεται ὅτι εἶναι ἁπλῆ κατάλ. ἴδε ἐν λ. **ἀλλόκοτος**).

νεοκουρίτης, ὁ νεωστὶ κεκαρμένος μοναχός, ὁ ἱερεὺς σφραγίσας τὴν κεφαλὴν τοῦ νεοκουρίτου ἀδελφοῦ τρὶς Εὐχολόγ., ἴδε Δουκάγγ.

νεοκράς, ᾶτος, ὁ, ἡ, (κεράννυμι) ὁ νεωστὶ κεκερασμένος, σπονδαὶ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 336· — ὁ νεοκρὰς (ἐξυπ. κρητὴρ) παρὰ τὸν κατ' ἰδιάζοντα τρόπον συγκεκερασμένον, ὅπερ ἐπίνετο μετὰ τὴν συνομολόγησιν συνθηκῶν καὶ κατὰ τὰς ἐπικηδείους εὐωχίας, Ἑρατοσθ. παρ' Ἀθην. 482Β· νεοκρᾶτά τις ποιεῖτω Πλάτ. Κωμ. ἐν «Λάκωσι» 1. 8, πρβλ. Πλούτ. 2. 677C. **II.** μεταφορ., ὁ νεωστὶ γενόμενος, νεοκράτα φίλον κομίσειεν· «Ὁρίσειν τὸν νεωστὶ συγκραθέντα ἡμῖν» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Χο. 341· ἴδε Πόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 138.

νεόκρατος, ον, νεωστὶ κερασμένος, Πολυδ. 6', 24. — Καθ' Ἡσύχ.: «νεόκρατοι· τινὲς κρατῆρες ἐλέγοντο, ὧν ἡ χρῆσις διττὴ καθεστήκει· ἔν τε γὰρ τοῖς περιδείπνοις, καὶ ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν, ἤγουν σπονδαῖς».

Νεόκρητες (οὐχὶ **Νεοκρῆτες**), οἱ, νεοσύλλεκτοι Κρῆτες, ἐξαπέστειλε τοῖς Ἰλίοις μετὰ Νεοκρήτων πεντακοσίων Πολύβ. 5. 3, 1, κτλ. — Οὕτω καὶ **Τουρκόκρης**, τὰ νεώτερον.

νεόκτητος, ον, ὁ νεωστὶ κτηθείς, Ἀππ. Μιθρ. 16, Δίων Κ. 49, 44.

νεόκροτος, ον, ὁ νεωστὶ κροτηθείς, νεόκροτον νίκαν Ἰδρωνι φιλοξείνῳ τιτύσκων Βακχυλ. V, 48.

νεόκτιστος, ον, ὡσαύτως ᾗ, ον Πινδ. Ν. 9. 3· — ὁ νεωστὶ ἱδρυθείς ἢ κτισθείς, Ἡρόδ. 5. 24, Πίνδ. ἔνθ' ἀνωτ., Θουκ. 3. 100· οὕτω, ποιητικῶς, **νεόκτιτος**, Νόνν. Δ. 18. 294.

νεόκτονος, ον, (κτείνω) ὁ πρὸ μικροῦ ἢ ἄρτι φονευθείς, Πινδ. Ν. 8. 51.

νεόκτῡπος, ον, ὁ νεωστὶ κροτῶν, βροντὴ Γρηγ. Ναζ. 4, 13Α.

νεολαία, ἡ, (λεώς, λαός) ὅμιλος νέων, οἱ νέοι ἔθνους τινός, Λατ. juventus, Αἰσχύλ. Πέρσ. 670, Ἱκέτ. 686, Θεόκρ. 18. 24. — Ἡ λέξ. εἶναι Δωρική, ὅθεν κεῖται μόνον ἐν Αὐρικοῖς χωρίοις τῶν Τραγ.· μνημονεύεται ὅμως καὶ ἐκ τινος κωμικοῦ τριμέτρου (Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 57) ὑπὸ Φωτ., πρβλ. Λουκ. Ἀνάχ. 38· περὶ δὲ τοῦ ἐν Εὐρ. Ἄλκ. 103, ἴδε ἐν λ. **νεαλής**.

νεολαμπής, ές, λάμπων μετὰ νέας λάμψεως, Μανέθων 4. 510, Γρηγ. Ναζ. III, 1234Α.

νεόλεκτος, ον, (λέγω II) ὁ νεωστὶ συλλεχθείς, νεοσύλλεκτος, — Κατὰ Σουΐδ.: «ὁ νεωστὶ ἠθροισμένος λαός», κατὰ δὲ Ἡσύχ.: «νεόλεκτος· νεοστράτευτος».

νεολεξία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **νεόλεκτος**, Γλωσσ.

νεολεώς, ό, «ὁ ἔρηβος» Φώτ., διάφ. γραφ. **νεολέος**.

νεόληπτος, ον, ὁ νεωστὶ ληφθείς ἢ ὑποταχθείς, Ἀππ. Ἐμφύλ. 2. 48.

νεολκέω, **νεολκία**, **νεόλκιον**, ἀδόκιμα ἀντὶ **νεωλκέω**, κτλ.

νεόλουτος, ον, ὁ πρὸ μικροῦ λουσθείς, Ἰαμ. 264. 16· Ἐπικ. **νεόλλουτος**, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 241.

νεόλοχος, ου, ἡ, = **λεχώ**, Καισάριος 1044.

νεολώφητος, ον, «νεωστὶ λελωφηκυῖα» Φώτ.· «νεολώφητοι· νεωστὶ λελωφηκυῖαι τῆς μανίας» Ἡσύχ.

νέομαι, συνῳρ. **νεῦμαι** Ἰλ. Σ. 136· δ' καὶ γ' ἐνικ. πρόσωπ. συνῳρ. **νεῖαι**, **νεῖται** Ὀδ. Α. 114, Ξ. 152, κτλ. α' πληθ. **νεύμεθα** Θεόκρ. 18. 56· δ' πληθ. **νέεσθε** Ἀπολλ. Ρόδ., **νεῖσθε** Εὐρ. Ἄλκ. 737 προστ. **νεῦο** Ἀνθ. Π. 7. 472 (ἐν τῷ περιθωρίῳ)· ὑπακτ. δ' ἐνικ. **νέηαι** Ἰλ. Α. 32· α' πληθ. **νεώμεθα** Β. 236· εὐκτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νεοίμην Ξ. 335· ἀπαρ. **νέεσθαι** Ὅμ., συνηρ. **νεῖσθαι** Ὀδ. Ο. 88, Σοφ. Ἀντ. 33· μετοχ. **νεόμενος** Εὐρ. Ἡλ. 723 (λυρ.), **νεύμενος** Ἀνθ. Π. 9. 96· Ἐπικ. παρατ. **νεόμην** Θεόκρ. 25. 207, **νέοντο** Ἰλ. Ε. 907· ἀποθ.· (ἴδε ἐν τέλ.). Ὑπάγω ἢ ἔρχομαι, τὸ πλεῖστον ὡς τὸ εἶμι, μὲ σημασ. μέλλ., τούτου δὲ συχνοτάτη ἐξαίρεσις εἶναι τὸ ἀπαρ., πάλιν ν., ἐπανέρχομαι, ὑποστρέφω, Ἰλ. Ζ. 189, Ὀδ. Ζ. 110· καὶ συχνάκις καθ' ἑαυτό, ὑποστρέφω, οἰκόνδε νέεσθαι, πρβλ. **νόστος**· — παρ' Ὁμήρ. ἀείποτε ἐπὶ προσώπων, πλὴν ἐν Ἰλ. Μ. 32, ἐπὶ ποταμῶν, ῥέω πρὸς τὰ ὀπίσω, ποτομοὺς ὀ' ἔτρεψε νέεσθαι κὰρ ῥόον, — ἐπειδὴ οἱ ἄνεμοι (Ψ. 229) λαμβάνονται ὡς θεοί· Συντάσσ. κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τῶν προθέσεων **εἰς**, **πρός**, **ἐπί**, **μετ'** αἰτ.· ὡσαύτως μετὰ τῆς **ὑπό** μετ' αἰτ., Ἰλ. Ψ. 51· μετὰ τῆς **ἐπὶ** μετὰ δοτ. Χ. 392· μετὰ μόνης αἰτ., Η. 335. — Ρῆμα Ἐπικ. σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.· σπάνιον παρὰ τοῖς Τραγ., ἴδε ἀνωτ. — Ἐνεργητικάς τις τύπους **νέω** ἀπαντᾷ παρ' Ἡροδ. 5. 59 (κατὰ διόρθωσιν τοῦ Bentl.)· Δωρ. γ' πληθ. μέλλ. **νησοῦντι** παρὰ Σώφρονι 19 Ahr.· καὶ ἐκτεταμ. μέλλ. **νηήσομαι** ἐν Ὀππ. Ἀλ. 2. 216· ὁ ἠκρωτηριασμένος στίχος τοῦ Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 395, οὐδὲν ἀποδεικνύει· ἴδε Wolf. Προλεγ. σελ. lv. Ἡ ῥίζα φαίνεται ὅτι εἶναι **ΝΕΣ**, πρβλ. **νόσ-τος**, **νίσ-ομαι**, ἴσως συγγενὲς τῇ ῥίζ. **ΝΑΣ**, **ναίω**, ἴδε ἐν λ. **ναίω**).

νεομάλακτος [ᾰ], **ον**, ὁ νεωστὶ μαλαχθείς, ζυμωθείς, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 4. 34.

νεόμηνις σελήνη τῇ, ἡ τῇ νεωστὶ καὶ πρῶτον ἐκ συνήθους φαινομένη» (Σχόλ.), Ἄρατ. 471 (ἀλλ' ὁ Bekker. **διχόμηνις**).

νεομηνία, ἡ, ἴδε ἐν λεξ. **νουμηνία**.

νεομορφο-τύπωτος, **ον**, ὁ ἐν νέᾳ μορφῇ, ἐν νέῳ σχήματι διαμορφῶν ἑαυτόν, Μανέθων 4. 305.

νεομύσχευτος, **ον**, ὁ νεωστὶ μοσχευθείς, κλάδον νεομόσχευτον Κ. Μανασσ. Χρον. 2293.

νεόμυστος, **ον**, ὁ νεωστὶ μυηθείς ἢ ἀρτιερωθείς, Ὀρφ. Ὕμν. 42. 10.

νεομφός, **ἡ**, **όν**, πρόσφατος, Φαβρίκ. τόμ. 13, σ. 548.

νεόνεκρος, **ον**, πρόσφατος νεκρός, «οἱ κατιόντες εἰς ᾅδου νεόνεκροι ἀποσῴζουσί τι μικρὸν ἐρυθήματος» Τιμαρίων ἐν Nolitt. Mss. τ. 9, σ. 205.

νεόνυμφος, **ον**, ὁ νεωστὶ εἰς γάμον ἐλθών, Σώστρατ. παρὰ Στοβ. 403. 50, Πλούτ. 2. 310E.

νεόξαντος, **ον**, (ξαίνω) ὁ νεωστὶ ξανθείς, «λαναρισθείς», εἴρια νεόξαντα Ἱππ. 261. 17.

νεόξεστος, **ον**, ὁ νεωστὶ ξεσθείς ἢ στιλβωθείς, Τρυφιόδ. 255.

νεοπάγής, **ές**, (πήγνυμι) ἀρτιπαγής, νεωστὶ παγείς, δηλ. γενόμενος στερεός, σάρξ Γαλην.· Ἰλὺς Πλούτ. 2. 602D. **2)** ὁ νεωστὶ κτισθείς, πόλις Βυζ.

νεοπαθής, **ές**, = **νεοπενθής**, Αἰσχύλ. Εὐμ. 514· πρβλ. **νεοπευθής**.

νεοπάθητος, **ον**, ὁ νεωστὶ πατηθείς, οἶνος νεοπάθητος Κ. Μανασσ. Χρον. 6163.

νεοπειθής, **ές**, ὁ νεωστὶ εἰς ὑπακοὴν ἀχθείς, ἢ νεωστὶ πεισθείς, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 6. 37.

νεοπένης, **ητος**, ὁ, ἡ, ὁ νεωστὶ γενόμενος πένης, Κωμ. ἐν Δ. Β. 52.

νεοπενθής, **ές**, ὁ ἐν νέῳ πένθει διατελῶν, ὁ ὑπὸ νέου πένθους καταληφθείς, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι Ὀδ. Δ. 39· πρβλ. **νεοπαθής**, **-κηδής**. **II.** παθ., ὁ νεωστὶ θρηνηθείς, νεοπενθὴς ὤχετ' ἐς Ἄϊδαν Ἑλλ. Ἐπιγρ. 222, πρβλ. 655, Ἀνθ. Π. Παράρτ. 215.

νεοπέπειρος, **ον**, ὁ ἀρτίως ὡριμάσας, «ὃ ἄρτι πεπανθεὶς» Φώτ.

νεόπεπτος, **ον**, (πέσσω) ὁ νεωστὶ ὀπτηθείς, «νεοψημένος», Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 2. 3.

νεοπευθής, **ές**, ὁ νεωστὶ ἀκουσθείς, κατὰ τὸν Alberti ἀντὶ **νεοπαθῆ** παρ' Ἡσυχ., ἀντὶ **νεοπεφθῆ** παρὰ Φωτ.

νεοπηγής, **ές**, ὁ νεωστὶ κτισθείς, ἢ κατασκευασθείς, Ρώμη Ἀνθ. Π. 9. 808· γυῖα Χρησμ. ἐν Εὐσ. Π. Ε. 146D· — οὕτω **νεόπηκτος**, **ον**, ὁ νεωστὶ παγείς, στερεοποιηθείς, «πήξας», τυρὸς Βατραχομ. 38· ὁ νεωστὶ ὀπτηθείς, κέραμος Ἱππ. 673. 23.

νεοπήγνυτος, **ον**, νεοπηγής, ἀρτιπαγής, μεταγεν.

νεόπηκτος, **ον**, ἴδε **νεοπηγής**.

νεόπηξ, **-ηγος**, ὁ, = τῷ προηγ., Γρηγ. Ναζ. ΙΙΙ, 400A.

νεόπιστος, **ον**, ὁ νεωστὶ πιστὸς γενόμενος, ὁ πρὸ μικροῦ καταταχθεὶς εἰς τὴν τάξιν τῶν πιστῶν, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5. 16.

νεόπλαστος, **ον**, ὁ ἀρτίως πλασθείς, Λεόντιος (ὁ Βυζάντιος) 1, 1720B, ἐν τῇ Ἑλλ. Πατρολογ. 86, 1.

νεοπλεκής, **ές**, ὁ νεωστὶ πλεχθείς, Νικ. Ἀλ. 69· οὕτω **-πλεκτος**, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 2. 21.

νεο-πλουτο-πόνηρος, **ον**, πονηρὸς ἐκ πλούτου νεωστὶ συναχθέντος, πονηρὸς νεόπλουτος, Κρατῖν. ἐν «Σειρ.» 2.

νεόπλουτος, **ον**, ὡς τὸ **ἀρτέπλουτος**, ὁ νεωστὶ πλουτήσας ἀντιθ. τῷ **ἀρχαιόπλουτος** (ὃ ἴδε), καὶ οὕτω κενόδοξος καὶ ἀλαζονικὸς (πρβλ. τὸ Ραλλ. nouveau riche), Δημ. 218, 18, Ἀριστ. Ρητ. 2. 9, 9· οἰκέτης ν. Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγράφ. 20· ἀπελεύθερος ν. Πλούτ. 2, 634C· ν. δεῖπνα ὁ αὐτ. ἐν Λουκούλλ. 40· — ἐντεῦθεν κατὰ κωμικὴν μεταφοράν, ν. τρύξ, ἐπὶ χυδαίου ἀνθρώπου πλουτήσαντος, Ἀριστοφ. Σφ. 1309.

νεοπλῦνής, **ές**, = τῷ ἑπομ., Σοφ. Ἀποσπ. 391.

νεόπλυτος, **ον**, ὁ νεωστὶ πλυθείς, νεόπλυτα εἵματ' ἔχοντες Ὀδ. Ζ. 64· πρβλ. Ἡρόδ. 2. 37· ἴδε ἐν λ. **νήπλυτος**.

νεόπνευστος, **ον**, (πνέω) ὁ νεωστὶ ζωογονηθείς, Νόνν. Δ. 25. 249.

νεόποδες, οἱ, τὰ νέα παραβλαστήματα τῶν ἀμπέλων, ἴδε **νεόποους**.

νεοποιέω, κάμνω τινὰ νέον, Ὑπόθ. εἰς Εὐρ. Μήδ.· = **νεάω**, Πολυδ. Α', 221.

νεοποίησις ἡ διὰ τοῦ βαπτίσματος, ἀναγέννησις, Γερμαν. Κ/πόλεως σ. 756, Ἐ. Μι.

νεοποίητος, **ον**, ὁ νεωστὶ ποιηθείς, ὁ ἀνανεωθείς, Πολυδ. Θ', 18.

νεοποίκῐλος, καὶ **-ποίκιλτος**, **ον**, ὁ νεωστὶ ποικιλθείς, «κεντηθείς», Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 3. 8.

νεόποκος, **ον**, ὁ νεωστὶ κουρευθείς, μαλλὸς Σοφ. Ο. Κ. 475.

νεοπολίτης [ῑ], **ου**, ὁ, νέος πολίτης, δοῦλος ἀρτίως τυχὼν ἐλευθερίας καὶ πολιτικῶν δικαιωμάτων, Διόδ. 14. 7, Ἀθήν. 138A· ὡσαύτως, **νεαπολίτης**, Πλάτ. παρὰ Πολυδ. Θ', 26· — θηλ. **νεοπολῖτις**, **ιδος**, Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 76.

νεοπότιστος, **ον**, ὁ νεωστὶ ποτισθείς, Ἡσύχ. ἐν λ. **νεοαρδέα**.

νεόποτος, **ον**, (πίνω) ὁ ἐσχάτως, νεωστὶ πιών, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395.

νεόπους, **-οδος**, νέος βλαστὸς κλήματος, «βλαστάρι», Γεωπον. 5. 8, 2.

νεοπραγέω, = **καινοτομέω**, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 63.

νεοπρεπής, **ές**, (πρέπω) ὁ ἁρμόζων εἰς νέους, νεανικός, Λατ. juvenilis, Πλάτ. Νόμ. 892D. **2)** ἐλευθέριος, ν. καὶ περίεργος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **εὐτελής** καὶ **ἀφελής**, Πλουτ. Τιβ. Γράκχ. 2, πρβλ. Wyttenb. 2. 334C.

νεόπριστος, **ον**, (πρίω) ὁ νεωστὶ πριονισθείς, ἐλέφας Ὀδ. Θ. 404.

νεοπροσήλυτος καὶ νεοπαγὴς λαός, ὁ νεωστὶ γενόμενος προσήλυτος, Ἀστέρ. Ἀμασ. σ. 272, ἔκδ. Μι.

Νεοπτόλεμος, ὁ, ἐπώνυμον τοῦ Πύρρου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, νέος πολεμιστής, ἐπειδὴ ἀργὰ ἦλθεν εἰς τὴν Τροίαν, πιθαν. οὐχὶ Ὁμηρικόν, ἴδε Spitzn. εἰς Ἰλ. Τ. 327, Nitzsch εἰς Ἰλ. Α. 505· [μετὰ συνιζήσεως τῶν δύο πρώτων αὐλλαδῶν, οἱονεὶ **Νυυπτ-**, Σοφ. Φιλ. 4. 241, Εὐρ. Ἀνδρ. 14, Τρῳ. 1126]· — ἐπίθετ., **Νεοπτολέμειος τίσις**, Παυσ. 4. 17, 4.

νεόπτολις, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **νεόπολις**, = **νεάπολις**, πόλις ν., νεωστὶ κτισθεῖσα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 687.

νεόπτορθος, **ον**, ἢ **-πτορθής**, **ές**, ὁ ἔχων νέους πτόρθους, κλάδους, Χοιροβ.

νεοπῡρίητος, **ον**, ὁ πρὸ μικροῦ ἐξελθὼν ἐκ λουτροῦ δι' ἀτμοῦ, Ἱππ. 264. 17., 565. 15.

νεορρᾱγής, **ές**, (√ΓΑΓ, ῥήγνυμι) ὁ νεωστὶ διαρραγείς, Ἀρετ. π. Χρον. Παθ. 2. 9.

νεόρραντος, **ον**, (ραίνω) ὁ νεωστὶ ῥαντισθείς, ν. ξίφος, νεοβρεγμένον (ἐκ τοῦ αἵματος), Σοφ. Αἴ. 30, 828· ὄακρυα ν., νεωστὶ χυθέντα, Ἀριστείδ. 2. 395D.

νεόρραπτος, **ον**, = τῷ ἑπομ., μνημονεύεται ἐκ τῶν εἰς Θεόκρ. Σχολ.

νεορρᾰφής, **ές**, (ῥάπτω) ὁ νεωστὶ ῥαφείς, Λόγγος 4. 14.

νεορρώφητος, **ον**, ὁ πρὸ μικροῦ ῥοφήσας, πιών, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395.

νεόρρῠτος, **ον**, (ῥέω) ὁ νεωστὶ ῥυείς, ὁρῶ κολώνης ἐξ ἄκρας νεορρύτους πηγὰς γάλακτος, βλέπω ὅτι ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ τύμβου πρὸ μικροῦ ἐρρύησαν ῥύακες γάλακτος, Σοφ. Ἡλ. 891· κάλλεα κηροῦ Ἀνθ. Π. 9. 363, 15.

νεόρρῡτος, **ον**, (ῥύω) ὁ νεωστὶ ἑλκυσθείς, ξίφος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1351 (ἴδε Ἕρμανν. 1311)· ὁ Blomf. **νεορράντῳ**.

νέ-ορτος, **ον**, (ὄρνυμι) ὁ νεωστὶ ἐγερθείς, νέος, ἐπὶ πραγμάτων, Σοφ. Ο. Κ. 1507· ἐπὶ προσώπων, ἃ ν. ἅδε νύμφα ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 894· τάν ν. Ἑρμιόναν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 791.

νέος, **νέα**, Ἰων. **νέη**, **νέον**, Ἀττ. ὡσαύτως **νέος**, **νέον**· Ἰων **νεῖος**, ἴδε [θηλ. **νέας** ὡς μονοσύλλ., Αἰσχύλ. Θλῆς. 327· καὶ συνηρ. θηλ. **νῆ**, ἀντὶ **νέα**, μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Ἡρῳδιανοῦ π. μον. λέξ. 7. 9 ἐκ τοῦ Ἀριστοφ. (Ἀποσπ. 123)]. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἐν τέλ.). **1)** νέος, νεανικός, πλήρης νεότητος, (ἐπὶ παιδίων, νεανιῶν καὶ ἀνδρῶν τοὐλάχιστον μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 30, ἴδε Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 35, πρβλ. **νεανίσκος**), νέος παῖς Ὀδ. Δ. 655· νέοι κοῦροι Ἰλ. Ν. 95· νέοι ἄνδρες, συχνὸν παρ' Ὅμ.· ἢ μόνον **νέοι**, Ἰλ. Α. 463, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 281, κτλ.· παρ' Ἀττ. τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ ἄρθρου, **ὁ νέος**, **οἱ νέοι**. Ἀριστοφ. Νεφ. 1059, κτλ.· — ἀντίθετ. τῷ **γέρων**, ἡμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες Ἰλ. Β. 789, κτλ.· οὕτως, ἢ νέος ἠὲ παλαιὸς Ξ. 108, πρβλ. Ὀδ. Δ. 395, κτλ.· ἀντίθετον τῷ **γεραίτερος**, Γ. 24· τῷ **προγενέστε-**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρος, Β. 29· τῷ γεραιός, Ξεν. Λακ. 1, 7· ἐκ νέου, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, ἐκ νεότητος, Πλάτ. Γοργ. 510D, κτλ.· ἐκ νέων παίδων ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 887D· ἐκ νέων ἐθίζεσθαι Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 2. 1, 8· ἐκ νέας (ἐξυπακ. ψυχῆς) Πλάτ. Πολ. 409A·— τὸ νέον, = νεότης, Σοφ. Ο. Κ. 1229· τὸ νέον ἅπαν, ἅπασα ἡ νεότης, Πλάτ. Νόμ. 653D·— ὡσαύτως, ἐπὶ τῶν νέων ἔτι καὶ ἀνηλίκων, νέου ὄντος ἔτι Θουκ. 1. 107· ὄντος νεωτέρου ἔτι ὁ αὐτ. 3. 26· πρβλ. νεώτερος. 6) σπανίως ἐπὶ ζῴων καὶ φυτῶν, ὄρπηκες, ἔρνος Ἰλ. Φ. 38, Ὀδ. Ζ. 163· οἱ νέοι τῶν νεβρῶν Ξεν. Κυν. 9. 8. 2) ἁρμόζων εἰς νεανίαν, νεανικός, Λατ. juvenilis, ἄεθλοι Πινδ. Ο. 2. 78· ν. θράσος Αἰσχύλ. Πέρσ. 744· ν. φροντίς, νεανικὰ φρονήματα, Εὐρ. Μήδ. 48· νέαις διανοίαις Λυσ. 169. 39· ἄφρων νέος τε Εὐρ. Ι. Α. 489, πρβλ. Πολ. 378A· ν. τε καὶ ὀξὺς ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 463E· ἀλλὰ παρ' Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 3, 6, νέος τὴν ἡλικίαν, ἀντιτίθεται πρὸς τὸ: τὸ ἦθος νεαρός. II. νέος, ν. θάλαμος Ἰλ. Ρ. 36· ν. ἄλγος 6. 462 (ἡ σημασία αὕτη ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ ἐπιρρ. νέον, ἴδε κατωτ.)· οὕτω παρ' Ἀττ., πόνοι νέοι .. παλαιοῖσι συμμιγεῖς κακοῖς Αἰσχύλ. Θήβ. 740, κτλ.: ν. οἶνος Ἀριστοφ. Εἰρ. 916· ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα [μέλη] εὐδοκιμεῖ Ξεν. Κύρ. 1. 6, 38· ἡ νέα (ἐξυπακ. σελήνη), Λατ. novilunium, ἰδίως ἐν τῇ φράσει: ἔνη καὶ νέα, ἴδε ἔνος Ι. 2· — ἀλλά, μηνὸς τῇ νέᾳ (ἐξυπακ. ἡμέρᾳ), κατὰ τὴν πρώτην τοῦ μηνός, Πλάτ. Νόμ. 849B·— νέον ἦμαρ Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1479· — ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας σπανίως ἐπὶ προσώπων, ὁ νέος ταγὸς μακάρων Αἰσχύλ. Πρ. 96, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 960· οἱ ν. θεοί, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς παλαιοτέρους, Αἰσχύλ. Εὐμ. 721, κτλ. 2) ἐπὶ γεγονότων, συμβεβηκότων, κτλ., μετὰ καὶ τῆς συμπαρομαρτούσης ἐννοίας τοῦ ἀπροσδόκητος, παράδοξος, τί νέον; Αἰσχύλ. Ἀγ. 85· προσδοκῶ γάρ τι νέον Εὐρ. Ἰκ. 99· μῶν τι βουλεύει νέον; Σοφ. Φιλ. 1229, πρβλ. 554, Θουκ. 5. 50, κτλ.· ἀπροσδοκήτους καὶ νέους λόγους Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 712· καινὰ νέα τ' ἄχη ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 665· — ἡ ἔννοια αὕτη εἶναι συνηθεστέρα ἐν τῷ συγκρ., ἴδε ἐν λ. νεώτερος. III. οὐδ., νέον, ὡς ἐπίρρ. χρονικόν, νεωστί, ἐσχάτως πρὸ μικροῦ, μόλις πρὸ ὀλίγου, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πρὸ πολλοῦ παρελθὸν ὡς καὶ πρὸς τὸ παρόν, Ὅμ. κτλ.· παῖδα νέον γεγαῶτα Ὀδ. Ο. 400, πρβλ. Ἰλ. Γ. 394· νέον κρατεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 35, 955, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἄρθρου, καὶ τὸ παλαιὸν καὶ τὸ νέον Ἡρόδ. 9. 26; παρὰ πεζογράφοις νεωστὶ (ὃ ἴδε)· ἀλλὰ ὁ τύπος νέως εἶναι σπάνιος· Συγκρ. ἐπίρρ. νεωτέρως, Πλάτ. Νόμ. 907C· ὑπερθ. νεώτατα, ἐπ' ἐσχάτων, πρὸ μικροῦ, Θουκ. 1. 7· οὕτω καὶ ἐκ νέας, Ἰων. ἐκ νέης, ἐκ νέου, πάλιν, Λατ. denuo, Ἡρόδ. 1. 60., 5. 116. IV. οἱ βαθμοὶ συγκρίσεως εἶναι: νεώτερος, νεώτατος, ἴδε ἐν λ. νεώτερος· ἀλλὰ τὰ ἐξ ἀρχῆς συγκρ. καὶ ὑπερθ. ζητητέα ἐν τοῖς ποιητ. τύποις νεαρός, νέατος· — ὁ τύπος νεαίτερος εἶναι ἐφθαρμ. ἀντὶ τοῦ νεαίρετος ἐν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 316· ὁ Ἰων. τύπος νειότατος μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται αἱ λέξεις: νειός, νεαρός, νεάν, νεανίας, νέαξ, νεοσσός, νεοχμός, νέατος (νήτη), νεωστὶ (ἐσχάτως), νείαιρα (κατωτέρα). Ἡ ῥίζα αὕτη θὰ ἦτο ἐξ ἀρχῆς, NEϜ-, πρβλ. Σανσκρ. nav-as, nav-yas· Ζενδ. nav-a· Λατ. nov-us, nov-icius, nov-are, nov-alis, nov-erca, de-nu-o, nup-er, nuntius (novi-ventius?)· Γοτθ. niu-jis (νέος)· niu-jitha (καινότης)· Λιθ. nau-jes· Σλαυ. nov-u· — νεβρός ὡσαύτως πιθ. ἐγένετο ἐκ τοῦ νεϝρός, νέον ζῷον, νεογνόν).

νεὸς (ἐξυπακουομ. τοῦ γῆ), ἴδε ἐν λέξ. νειός.

νεός, Ἰων. γεν. τοῦ ναῦς, Ὅμ.

νεοσίγᾰλος [ῐ], ον, (σιγαλόεις) νέος καὶ ἀποστίλβων, στιλπνός, Πινδ. Ο. 3. 8.

νεοσκᾰφής, ές, ὁ νεωστὶ ἐσκαμμένος, Λυκόφρ. 1097.

νεοσκύλευτος [ῡ], ον, ὁ νεωστὶ σκυλευθείς, Ἀνθ. Π. 7. 430.

νεόσμηκτος, ον, (σμήχω) ὁ νεωστὶ καθαρισθείς, θώρακες Ἰλ. Ο. 342· χαλκὸς Πλουτ. Αἰμίλ. 32· κάλαμος Ἀνθ. Π. 6. 227.

νεοσμίλευτος [ῑ], ον, ὁ νεωστὶ χαραχθείς, γράμματα Ἀνθ. Π. 7. 411· ἴδε Bentl. εἰς Φάλαρ. σ. 232, καὶ πρβλ. σμίλευμα.

νεοσπᾰδής, ές, (σπάω) = νεοσπάς, ν. ξίφος (ἴσως) τὸ νεωστὶ ἑλκυσθὲν ἐκ τραυματισθέντος σώματος, αἱματόεν, Αἰσχύλου Εὐμ. 42. — Κατὰ τὸν Φώτιον: «νεοσπαδῆ: νεωστὶ τὰ σπάργανα περικείμενον», ἔνθα ἴσως διορθωτέον ἀντὶ νεοσπαδῆ· νεοσπάργανον.

νεοσπάρακτος [ᾰ], ον, ὁ νεωστὶ σπαραχθείς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 345.

νεοσπάς, -άδος, ὁ, ἡ, ὁ νεωστὶ ἀποσπασθείς, ἀποκοπείς, θαλλὸς Σοφ. Ἀντ. 1201, Ἀποσπ. 445· πρβλ. ἀποσπάς.

νεοσπάτωτος, ον, Βοιωτικ. νεοκάττυτος, Στράττις παρὰ Mein. F. S. G. II, 781, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ. σπάτος, ἣν ἑρμηνεύει: «δέρμα, σκύτος».

νεόσπειστος, ον, ὁ νεωστὶ χυθεὶς ὡς σπονδή, Νόνν. Διον. 19. 175.

νεόσπορος, ον, ὁ πρὸ μικροῦ σπαρείς, νεόσπαρτος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 659.

νεόσσευσις, Ἀττ. νεόττ-, εως, ἡ, = νεοσσιά, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 1, 6.

νεοσσεύω, Ἀττ. νεοττεύω, ἐπῳάζω, κλωσσῶ, ἢ ἐκκολάπτω νεοσσούς, «ξεκλωσσῶ», «ξεπουλιάζω»; ἐνεόττευσεν γένος Ἀριστοφ. Ὄρν. 699. 2) κατασκευάζω φωλεάν, Λατ. nidificare, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 1, 6, κτλ.·— Παθ., ὅσα ἦν νενεοσσευμένα ὀρνίθων γένεα, ὅσα εἶχον τὰς φωλεάς των, Ἡρόδ. 1. 159.— Παρὰ τοῖς Ἑβδ. εὑρίσκομεν τὸν τύπον νοσσεύω, καὶ παρ' Ἡροδ. ἔνθ' ἀνωτ. ἡ κοινὴ γραφὴ εἶναι νενοσσευμένα, ἀλλ' εἶναι ἡμαρτημένη, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς παρ' αὐτῷ χρήσεως τοῦ τύπου νεοσσιή.

νεοσσιά, Ἰων. -ιή, Ἀττ. νεοττιά, ἡ·— καλιὰ μικρῶν στρουθίων, Ἡρόδ. 3. 111, Ἀριστοφ. Ὄρν. 641, Πλάτ. Πολ. 548A, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 5, 7 (ἔνθα τὰ Ἀντίγραφ. νοσσιῶν)· νεοττιὰν ποιεῖσθαι, Λατιν. nidificare, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστορ. 6. 1, 6, κτλ. 2) γόνος νεαρῶν πτηνῶν, Λυκοῦργ. 166. 33. 3) κυψέλη μελισσῶν, Ἰωσήπ. Μακκ. 14 ἐν τέλ.

νεόσσιον, Ἀττ. νεόττιον, τό, ὑποκορ. τοῦ νεοσσός, νεοττός, νέον πτηνόν, μικρὸν ὀρνίθιον νεωστὶ ἐκκολαφθέν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 767, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 15. 2) ὁ κρόκος (πρβλ. λέκιθος), Μένανδρ. ἐν «Ἀνδρίᾳ» 2, Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 40·— καθ' Ἡσύχ.: «νεόττιον· Ἀττικοὶ τοῦ ᾠοῦ τὴν λέκιθον· καὶ τὸ ὑφ' ἡμῶν νεοττός».— Περὶ τοῦ τύπου νόττιον, ἴδε νεοσσός ἐν τέλ.

νεοσσίς, Ἀττ. νεοττίς, -ίδος, ἡ, = τῷ προηγ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 19· Παφίης νοσσίς (ἴδε νεοσσός), ἐπὶ κορασίου, Ἀνθ. Π. 9. 567·— συχν. ὡς κύρ. ὄνομα παρὰ τοῖς Κωμικοῖς.

νεοσσοκομέω, Ἀττ. νεοττ-, τρέφω, μεγαλώνω νεοσσούς, ὀρνίθια, Κύριλλ.

νεοσσο-κόμος, Ἀττ. νεοττ-, ον, ὁ τρέφων νεαρὰ ὀρνίθια, «ὀρνιθοπούλια», Ἀνθ. Π. 7. 210.

νεοσσο-ποιέομαι, Ἀττ. νεοττ-, Μέσ., = νεοσσεύω, Λογγῖνος 44.

νεοσσοποιΐα, Ἀττ. νεοττ-, ἡ, τὸ νεοσσοποιεῖν, νεοττεύειν Διοσκ. 2. 60.

νεοσσός, Ἀττ. νεοττός, ὁ, (νέος) νεογέννητον μικρὸν πτηνόν, ὀρνίθιον, Ἰλ. Β. 311., Ι. 323, Σοφ. Ἀντ. 425, Ἀριστοφ. Ὄρν. 835, Πλάτ., κλ.· ὡς νεοσσοὶ τὰς κοχώνας θάλπουσιν Ἡρώνδας VII, 48. 2) παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως νέον ζῷον, οἷον μικρὸς τὴν ἡλικίαν κροκόδειλος, Ἡρόδ. 2. 68· ἐπὶ μικρῶν τέκνων (ὡς παρὰ Σαιξπήρῳ ὁ Macduff καλεῖ τὰ τέκνα του 'pretty chickens, εὔμορφα ὀρνιθόπουλα), Αἰσχύλ. Κο. 256, 501, καὶ συχνάκις παρ' Εὐρ., πρβλ. Monk εἰς Ἄλκ. 414, Πλάτ. Νόμ. 776A·— καὶ περὶ θηλ., αὕτη γὰρ ὁπότ' ἦν νεοττὸς καὶ νέα (περὶ τῆς Λαΐδος) Ἐπικράτης ἐν «Ἀντιλαΐδι» 1. 15· ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ νεαρῶν μελισσῶν, Ξεν. Οἰκ. 7, 34, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 11·— Ἄρεος ν., ὀρνίθιον, δηλ. τέκνον τοῦ Ἄρεως, τολμηρὸς παῖς, Πλάτ. Κωμ. «Πείσ.» 6· ὡς περιληπτικὸν ὄνομα, ἵππου ν., ὁ γόνος τοῦ ἵππου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 825.— Ὁ δισύλλαβος τύπος νόσσος μνημονεύεται ἐν Α. Β. 109, ἐκ τοῦ Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 110), ὁ δὲ Δινδ. διορθοῖ νόττιον ἀντὶ νεόττιον ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 547, 767, πρβλ. Μένανδρ. ἐν «Ἀνδρίᾳ» 2·— ἅπερ θεωρητέα ὡς ἐξαιρέσεις τοῦ κανόνος τοῦ Φρυνίχ. σ. 206, ὅτι ταῦτα εἶναι ἀδόκιμα, πρβλ. νεοσσεύω ἐν τέλ.

νεοσσοτροφεῖον, Ἀττ. νεοττ-, τό, τόπος ἔνθα τρέφονται νεοσσοί, Columella 8. 15.

νεοσσο-τροφέω, Ἀττ. νεοττ-, τρέφω νεοσσούς.— Παθ., ἀνατρέφομαι ὡς ἐν φωλεᾷ, ἐπὶ παιδίου, Ἀριστοφ. Νεφ. 999, πρβλ. Φίλωνα 2. 200.

νεοσσοτροφία, ἡ, τὸ νεοσσοτροφεῖν, Μᾶρκ. Ἀντων. 9, 9.

νεοσσοτρόφος, ὁ, ὁ τρέφων νεοσσούς, ὄρνις Κ. Μανασσ. Χρον. 4973.

νεόσσῠτος, ον, ὁ νεωστὶ ὁρμῶν, νεαρός, Ἡσύχ.

νεοστᾰθής, ές, (ἵστημι) ὁ νεωστὶ κατασταθείς, δῆμος Πλούτ. 2. 321D.

νεοστάλυξ, ῡγος, ὁ, ἡ, = νεοδάκρυτος, Ἡσύχ.

νεοστασίη· «ἑτεροίωσις, νεωτερισμός» Ἡσύχ., καὶ διάφ. γραφ. ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Γ. 76, ἀντὶ ἐνεοστασίη.

νεόστατος, ον, νεωστὶ σταθείς, στερεωθείς, νεοπαγής, Κ. Πορφυρ. σ. 91, καὶ Ἀρχαῖα Λεξικ.

νεοστεφής, ές, ὁ νεωστὶ στεφθείς, νεόκρατος, ἐπὶ κρατῆρος, Ἡσύχ.

νεόστεπτος, ον, ὁ πρὸ μικροῦ στεφθείς, Ὀππ. Ἀλ. 1. 198·— οὕτω, νεο-στεφής, ές, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 665, ἴδε νεοστεφής.

νεοστράτευτος, ον, νεοσύλλεκτος στρατιώτης, ὁ πρώτην φορὰν στρατεύων, Λατ. tiro, Ἀππ. Ἐμφύλ. 2. 74, Ἡσύχ. ἐν λέξ. νεόλεκτος.

νεόστροφος, ον, ὁ νεωστὶ συστραφείς, «νεοστρημμένος», νευρὴ Ἰλ. Ο. 469.

νεοσύλλεκτος, ον, = τῷ ἐπομ., Διονύσ. Ἀλ. 8. 13., 11. 23, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 17, 1.

νεοσύλλογος, ον, ὁ νεωστὶ συλλεχθείς, ἐπὶ στρατιωτῶν, νεοσύλλεκτος, Πολύβ. 3. 70, 10, κτλ., ἐπὶ ἐράνου, Ὑπερείδ. V. 11, III.

νεοσύνθετος, ον, ὁ νεωστὶ συντεθείς, Δ. Ἀρεοπ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νεοσύστατος, ον, ὁ πρὸ μικροῦ συσταθείς. Γαλην. — ὁ πρὸ μικροῦ προσχωρήσας εἴς τινα αἵρεσιν, νέος προσήλυτος, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρλ. 2. 8, 9.

νεοσφαγής, ές, ὁ νεωστὶ σφαγείς, τεθνηκεν. ἀρτίως νεοσφαγὴς Σοφ. Τρ. 1130, Δἴ. 898, τῆς νεοσφαγοῦς Ἠολυξένης Εὐρ. Ἑκ. 894· ὁ νεωστὶ χυθείς, νεοσφαγῆ που πόνδε προσλεύσσων φόνον Σοφ. Αἴ. 546.

νεόσφακτος, ον, = **νεοσφαγής**, ν. αἷμα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 7. 1, 6· — ὡσαύτως **νεόσφαξ**, αγος, ὁ, ἡ, Νικ. παρ' Ἀθην. 126Β.

νεοσχιδής, ές, ὁ πρὸ μικροῦ σχισθείς, ὄρος Νόνν. Δ. 25. 307.

νεοτελής, ές, νεωστὶ τετελειωμένος, Ἠσύχ. **II.** ὁ νεωστὶ μυηθείς, Πλάτ. Φαῖδρ. 250Ε, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 11. 2.

νεοτερπής, ές, ὁ ἔχων νέας τέρψεις, Ὀππ. Ἁλ. 3. 352, κτλ. — οὐδ. ὡς ἐπίρρ., ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 2. 584.

νεότευκτος, ον, ὁ νεωστὶ εἰργασμένος, κασσίτερος Ἡ. Φ. 592· εἰκὼν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 311.

νεοτευχής, ές, = τῷ προηγ., ὄἰφροι Ἡ. Ε. 194, πρβλ. Θεόκρ. 1. 28.

νεότης, -ητος, ἡ, (νέος) ὡς καὶ νῦν, Λατ. juventa, ἐκ νεότητος .. ἐς γῆρας Ἡ. Ω. 86· ἀτέμβονται νεότητος Ψ. 445· ἐρατὴν γὰρ ἀπωλέσαμεν νεότητα, ἐηλ. ἀπεθάνομεν νέοι, Σιμωνίδ. 92· καὶ παρ' Ἀττ., ὡς Εὐρ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 637, Ἀποσπ. 138, Ἀριστοφ. Ἀχ. 214· ἐπὶ νεότητος, κατὰ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν, ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1190. 2) νεανικὴ ὁρμή, θάρρος, τόλμη, Ἡρόδ. 7. 13· ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὀρμητικότης, παραφορά, ἔξαψις, ἀπειροσκοπία, ἀκολασία καὶ νεότης Πλάτ. Ἀπολ. 26Ε· ν. καὶ ἄνοια Ἀνδοκ. 20. 28· ἐν τῷ πληθ., αἱ ἄρρενες Κρῆτης Θησ. 4 Bgk.· αἱ ν. ἄφρονες Ἀνθ. Π. 9. 359, 7. **II.** περιληπτ., ὡς τὸ **νεολαία**, ὅμιλος νέων, αἱ νέοι, ἰδίως πάντες οἱ στρατευσίμου ἡλικίας, Λατ. juventus, Ἡρόδ. 4. 3., 9. 12, Πινδ. Ι. 8 (7). 150, Θουκ. 2. 8, 20, κτλ. **III.** ὡς κύρ. ὄνομα, ἡ θεὰ τῆς νεαρᾶς ἡλικίας, Juventus, Διον. Ἁλ. Ι, 586, 5, Δίων Κ. 54. 19, 7.

νεοτήσιος, ον, νεανικός, Ψευδο-Φωκ. 201, Ἀντιφῶν παρὰ Στοβ. 422. 31.

νεότμητος, Δωρ. -τμᾶτος, ον, ὁ νεωστὶ τμηθείς, ἀπουσπασθείς, κατακοπείς, διαιρεθείς, Πλάτ. Τίμ. 80Ὁ, Θεόκρ. 7. 134, κτλ.

νεότοκος, ον, ὁ νεωστὶ τεχθείς, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 1. 5, Πλούτ. 2. 320C. **II.** παροξυτ., **νεοτόκος**, ον, ἐνεργ., ὁ πρὸ μικροῦ τεκών, Εὐρ. Βάκχ. 701, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 2. 3· νεοτόκους σπαργῶσα μαστοὺς Διον. Ἁλ. 1. 79.

νεότομος, ον, ὁ νεωστὶ κοπεὶς ἢ ἀνοιχθεὶς διὰ τοῦ ἀρότρου, ὄυχος ἄλοκι νεοτόμῳ Αἰσχύλ. Χο. 25· νεοτόμοισι πλήγμασιν, νεωστὶ κατενεχθεῖσι, Σοφ. Ἀντ. 1283. **II.** ὁ πρὸ μικροῦ ἀποκοπείς, ἔλιξ Εὐρ. Βάκχ. 1471.

νεοτρεφής, ές, ὁ νεωστὶ τραφείς, Εὐρ. Ἡρακλ. 91, Χριστοῦ Ἔκφρ. 276.

νεότρηχος, ον, = **νεότρωστος**, Διοσκ. 1, 142.

νεοτρίβής, ές, ὁ νεωστὶ τριβείς, Ψευδο-Φωκυλ. 155.

νεότριπτος, ον, ὁ νεωστὶ ἐκθλιβείς, γλεῦκος Νικ. Ἀλεξ. 299.

νεότροφος, ον, = **νεοτρεφής**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 724, Κρατῖν. ἐν Ἀθήλ. 158.

νεότρωτος, ον, (τιτρώσκω) ὁ νεωστὶ τρωθείς, πρὸ μικροῦ τραυματισθείς, Ἱππ. π. Ἀγμ. 769· ν. ἕλκη, πληγαὶ νέαι, οὐχὶ παλαιαί, Διοσκ. 4. 115.

νεοττεία, ἡ, = **νεόττευσις**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 6. 2, 23.

νεόττευσις, **νεοττιά**, **νεόττιον**, **νεοττίς**, **νεοττοκομέω**, **νεοττοποιέω**, **νεοττός**, **νεοττοτροφέω**, ἴδε ἐν λέξ. **νεοσσ-**.

νεοττοτροφία, ἡ, τὸ τρέφειν νέα πτηνά, Μ. Ἀντων. 9. 9.

νεοτύπωτα μορφώματα, νεωστὶ τυπωθέντα, Ν. Χων. ἐν Σἀθ. Μεσ. βιβλ. τ. Α', σ. 114.

νεοτῦρος, ὁ, γέος τυρός, Ἀλέξ. Τραλλ. 12. 726.

νεουργέω, ποιῶ τι νέον, ἀνακαινίζω, Ἀνθ. Π. παράρτ. 357, Ἀλκίφρ. 3. 52.

νεούργημα, τό, νέον ἔργον, τ. 3, σ. 505 (;).

νεουργής, ές, = τῷ ἑπομ., Πλουτ. Λίμλ. 5, Ἀλκίφρ. 3. 57

νεουργία, ἡ, τὸ νεουργές, Εὐσέβ. Π. 1468Α.

νεουργός, όν, ("ἔργω) ὁ νεωστὶ εἰργασμένος, νέος, καινουργής, ἱμάτιον Πλάτ. Νόμ. 415Ε. 2) ὁ νεωστὶ ἡροτρωμένος, πρὸ μικροῦ καλλιεργηθείς, γῆ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 15, 3.

νεουργός, όν, (ναῦς, ἔργον) ὁ ναῦς κατασκευάζων, ναυπηγός, Πολυβ. Γ, 84. 2) (ναῦς, ἔργον) ὁ ἐπιτηδευματίας ναυῶν, Ἐπιγρ. ἐν Americ Inst. 1, σ. 64.

νε-ούτατος, ον, (οὐτάω) ὁ νεωστὶ τραυματισθείς, ἄλλον.. νεούτατον, ἄλλου δουτον Ἡ. Σ. 536, πρβλ. Ν. 539, Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 157, 253.

νεοφάνής, ές, ὁ πρὸ μικροῦ φανείς, Στουδ. 1580Α, κτλ. — Ἐπίρρ. **νεοφανῶς**, Ἰω. Κλίμακ. 896Ὁ.

νεοφάντης, ου, ὁ, νεωστὶ μυηθείς (πρβλ. ἑεραφάντης), Ὀρφ. Ἰμν. 3. 9.

νεόφᾶτος, ον, ἐνεωστὶ τεθνηκώς, Ἠσύχ.

νεοφεγγής, ές, ὁ νεωστὶ ἀρξάμενος φέγγειν, ἢ ὁ νέῳ φωτὶ φέγγων, Μανέθων 2. 486.

νεόφθαρτος, ον, ὁ νεωστὶ φθαρείς ἢ φονευθείς, Ἠσύχ. ἐν λ. **νεόφυτος**, Κυρίλλ. — οὕτω, **νεόφῡτος**, ον, = τῷ προηγ., Ἠσύχ.· καὶ **νεοφθίμενος**, η, ον, Νόνν. Δ. 25. 274, κτλ.

νεόφθογγος, ον, ὁ νέον φθόγγον ἀφιείς, νεόφθογγον μέλος Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 56, ἔκδ. Mil.

νεόφυτος, ον, ὁ μόλις ἀρξάμενος νὰ περιφέρηται, Κόλουθ. 383. **II.** Παθ., ὁ νεωστὶ πατηθείς, νεοβάδιστος, Ἀνθ. Π. 7. 699.

νεόφονος, ον, ὁ πρὸ μικροῦ φονευθείς, ν. αἷμα, ἄρτιως χυθέν, Εὐρ. Ἡλ. 1172.

νεόφρων, ὁ, ἡ, φρονῶν παιδαριώδη, διάφ. γραφὴ παρὰ Πανυάσ. 1. 11· — συχν. ὡς κύρ. ὄνομα.

νεοφυής, ές, ὁ νεωστὶ φυείς, ἀρτιφυής, νεοβλαστής, Πολυβ. Α', 231.

νεοφυΐα, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ **νεαφυής**, τῶν πτερῶν Κλήμ. Ἀλ. 221.

νεοφύρᾶτος [ῡ], ον, ὁ νεωστὶ ζυμωθείς, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 4. 34.

νεοφῡτεία, ἡ, νέα φύτευσις, νέα φυτεία, Γλωσσ.

νεοφῡτεῖον, τό, νέον φυτώριον, Γλωσσ.

νεόφῡτος, ον, ὁ νεωστὶ φυτευθείς, Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. Α', 231, Ἑβδ. (Ψαλμ. PMF', 12). **II.** μεταφορ., νεωστὶ γενόμενος Χριστιανός, Α' Ἐπιστ. πρ. Τιμ. γ', 6· οὕτως, ὅτε νεόφυτος ἦν ἡ πίστις, ὅτε ἦτο ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῆς νεότητι, ὅτε εἶχε τὸ ἁρρῆγος τῆς νεότητος Ἰω. Χρυσ. π. 5, σ. 172, ἔκδ. Παρισ.

νεοφώτιστος, ον, ὁ πρὸ μικροῦ βαπτισθείς, Συλλ. Ἐπιγραφ. 9810, Μεθόδ. 148C, Γρηγ. Νύσσ. ΙΙΙ, 429Β, Χρυσ. ΧΙΙ, 763Ὁ, κλ.

νεοχάλκευτος, ον, ὁ νεωστὶ χαλκευθείς, βέλη Νικήτ. Χρον. 259Α.

νεοχάρακτος, ον, ὁ νεωστὶ χαραχθείς, Ἶχνος Σοφ. Αἴ. 6

νεοχειροτόνητος, ον, ὁ νεωστὶ χειροτονηθείς, ἐπὶ ἱερέως, Παλλάδ. ἐν Βίῳ Χρυσ. 30Ε· ἐπὶ βασιλέως, Κ. Πορφυρ. Ἔκθεσις Βασ. Τάξ. 194, 10.

νεόχερσος γῆ, γῆ χέρσος νεωστὶ ἀροθεῖσα, «γῆ νεωστὶ εἰργασμένη» Ἠσύχ., ἔνθα **νεόχειρος**.

νεοχμάω, = **νεοχμόω**, Προκόπ., Σουΐδ., ἴδε Schäf. εἰς Γρηγ. Κορίνθου 345· — οὕτω καὶ **νεοχμίζω**, Ἠσύχ. καὶ **νεοχμία**, ἡ, = **νεόχμωσις**, ὁ αὐτ.

νεοχμός, όν, = **νέος**, ἀεὶποτε ἐπὶ πραγμάτων, μέλος ν. ἄρχε Ἀλκμὰν 1· νεοχμοῖς δὲ δὴ νόμος Ζεύς .. κρατύνει Αἰσχύλ. Πρ. 150· κακὸν ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 693, Εὐρ. Ἱππ. 866· τί φροιμάζει ν. ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 1162, πρβλ. Τρῳ. 260· μῦθοι αὐτόθι 231· ἀπάνιον παρὰ τοῖς κωμ. καὶ μόνον ἐν λυρ. χωρίοις, ν. Θούρμα Κρατῖν. ἐν «Ὀδυσσεῦσιν» 16· τέρας Ἀριστοφ. Βάτρ. 1372, Θεσμ. 701. **II** ἐπὶ πολιτικῶν νεωτερισμῶν, νεοχμόν τι ποιέειν, Λατ. novas res tentare, Ἡρόδ. 9. 99, 104· οὐδενὶ νεοχμῷ ἀρεσκόμενος Δίων Κάσ. 38. 3· — ἐπίρρ. **-ως**, Ἱππ. 598, 12· «πατέρως ἂν ἐθέλειεν διαλέγεσθαι ἀρχαίως καὶ ἀκριβῶς ἢ νεοχμῶς καὶ ἀμελῶς» Φρυνίχου Ἐπιστ. πρὸς Κορνηλιανόν, ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν **Κολογῶν**, ἔκδ. Lobeck. σ. 2. — Οὐδέποτε ἐν τῷ ἐοικότι Ἀττικῶν λόγῳ. [νεόχμ-, Αἰσχύλ. Πέρσ. ἔνθ' ἀνωτ., Εὐρ. Τρῳ. 231, Βάκχ. 216, κτλ.]

νεοχμόω, = **νεωτερίζω**, ποιῶ πολιτικοὺς νεωτερισμούς, Λατ. res novas tentare, κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' οὐδ. ἐπιθέτ., μηδὲν ἄλλο νεοχμοῦν κατά τινα Ἡρόδ. 4. 201· μηδὲν νεοχμώσαι κατά τινα ὁ αὐτ. 5. 19· πολλὰ ἐνεόχμωσε, πολλοὺς νεωτερισμοὺς ἐπήνεγκε, Θουκ. 1. 12, πρβλ. Διον. Ἁλ. 1. 89., 5. 74. **II.** ἀναπεώ, ἀναπαινίζω, ἅπερ αὐτὸς νεοχμοῖ Ἀριστ. π. Κόσμ. 7, 1.

νεόχμωσις, ἡ, νεωτερισμός, Ἠσύχ. ἐν τῷ πληθ., παράδοξοι νεοχμώσεις παράδοξα φαινόμενα, Ἀριστ. π. Κόσμ. 5, 10. 2) ἀνανέωσις, δύναμις Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 3.

νεόχνους, ον, ὁ ἔχων τὸν πρῶτον χνοῦν, τὰς πρώτας τρίχας τοῦ γενείου, Ἀνθ. Π. 8. 165, Γρηγ. Ναζ. ΙΙΙ, 1394Α, 78Α.

νεόχρηστος, ον, ἀμφίβολ. λέξις ἐν Διωτογ. παρὰ Στοβ. 251. 28, ἔνθα ἡ ἔννοια ἀπαιτεῖ λέξιν σημαίνουσαν **νέον, τρυφερόν**.

νεόχριστος, ον, ὁ πρὸ μικροῦ χρισθείς, οἶκον νεόχριστον Διοδ. Ἐκλογ. 542. 92· οἴκημα Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 74.

νεόχυτος, ον, (χέω) ὁ πρὸ μικροῦ χυθείς, ν. μέλεα Ποιητὴς παρὰ Διον Ἁλ. π. Συνθ. 17· κοινῶς **νεόλυτα**.

νεόω, ἐν χρήσει μόναν κατ' ἀόρ. α', (νέος) ἀνανεόω, μεταβάλλω, νέωσον Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 534. — Μέσ., τάφους ἐνεώσατο, ἀνενέωσεν, ἀνῳκοδόμησεν, Ἀνθ. Π. παράρτημα 147, πρβλ. **ἀνανεόομαι**. **II.** = νεάω, ἐνεώσαμεν νεώμματα Γρηγ. Ναζ.

νέπας, α, ὁ, περά, σκορπίος, Ἰω. Δυδ. 154, 8.

νέπετα, ἡ, περιεία, = **κακλαμένθη**, Ἰω. Δυδ. 154, 19.

νέποδες, οἱ· — ἐν Ὀδ. Δ. 404, αἱ φῶκαι καλοῦνται **νέποδες** καλῆς Ἁλσούδνης, ἐηλ. πιθαν. τὰ νεογνὰ ἢ τέκνα τῆς Ἁλσ.· — διότι ὁ Εὔατ. λέγει ὅτι νέπους ἦτο, κατά γλῶσσάν τινα, = ἀπόγονος (1502. 36)· καὶ οὕτως ἐξελάμβανον τὴν λέξιν οἱ Ἀλεξανδρ. ποιηταί, ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται ἐοὶ νέποδες Θεόκρ. 17. 25· Γοργοφόνοι νέποδες Κλέων ὁ ἐλεγειοποιὸς ἐν Μεγ. Ἐτυμ. 389. 28· ὁ Κεῖος Ἀλκίου νέπους Καλλ. Ἀποσπ. 77, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1745. Ἐντεῦθεν ὁ Κούρτ. θεωρεῖ τὴν ῥίζαν ὡς τὴν αὐτὴν τῇ τῆς λέξεως ἀνεῳεός, Λατ. nepos, nepotes. — Ἄλλοι ἐκ τῶν γραμματ. ἐπενόησαν παραδόξους ἐτυμολογίας: 1) κατὰ τὸν Ἀπίωνα ἐκ τοῦ **νε-** (ἀντὶ νη- στερητ.), **πούς**, = οἱ ἄνευ ποδῶν, ἄποδες· ἀλλ' οὐδὲν ἀρνητικὸν μόριον νεὺπάρχει ἀλλαχοῦ που, ἐκτὸς ἂν θεωρηθῇ ὡς ὑπάρχαν ἐν τῇ λέξ. **νέκταρ**. 2) κατὰ τὸν Ἀπολλ. ἐν Ὁμηρ. Λεξ. 472, Ἐτυμ. Γουδ. 405. 49, ἐκ τοῦ **νέω**, νήχω, κολυμβῶ, ἑπομένως = νηξίποδες, οἱ διὰ τῶν ποδῶν καλυμβῶντες ἢ νηκτικοὺς πόδας ἔχοντες· — καὶ βεβαίως ἡ λέξ. ἐθεωρεῖτο ὡς σημαίνουσα ὑδρόβια ζῷα, ἰχθῦς ἔτι καὶ ὑπὸ τοῦ Καλλ., θαλασσαίων μυοβότροι νεπόδων Ἀποσπ. 160, πρβλ. Νικ. Ἀλεξιφ. 468, 485, Ἀνθ. Π. 6. 11, 11. 63, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 6. 40· — οὕτω, κατὰ τὸ Παρισ. Ἀντίγραφ., ἐν τῷ Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 78, ἕκαστά τε φῦλα νεπούδων. — Τὸ ἐνικ. **νέπους** ἅπαντᾶ ἐν Καλλ. Ἀποσπ. 77, Νικ. Ἀλεξιφ. 485· καὶ αἴτ. **νέπουδα** = ἰχθῦν ἐν ἀδοκίμῳ τινὶ Ἐπιγρ. παρὰ Schäf εἰς Γρηγ. 683.

νέπως, -ωτος, ὁ, Λατ. nepos, = **ἀπόγονος**, Ἰω. Δυδ. 154, 2.

νεράντζιον, τό, εὑρῆται ἡ λέξ. ἐν τοῖς εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. Σχόλ. 533 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **μηδικοῦ μήλου**.

νέρδε, καὶ πρὸ φωνήεντος ἢ χάρτ. τοῦ μέτρου **νέρθεν**, ἴδε ἐν λέξ. **ἔνερθε**.

νεροκάρδαμον, τό, ὡς καὶ νῦν, τὸ ἐν τοῖς ῥυακίοις φυόμενον κάρδαμον, «σίον, τὸ νεροκάρδαμον» Γλωσσ. Ἰατρικ. ἐν Cod. Reg. 190, ἴδε Δουκάγγ.

νερόν, τό, ἴδε **νηρόν**. — Πρβλ. καὶ Γ. Χατζιδάκην ἐν Ἀθηνᾶς τ. 4, σ. 466 κἑξ.

νεροσέλινον, τό, ὡς καὶ νῦν, τὸ ἐν ὕδασι φυόμενον ἀγριοσέλινον, Δουκάγγ.

νεροφορέω, φέρω νερόν, ὕδωρ, Καλλ. κ. Χρυσ. στ. 1664, ἔκδ. Λ.

νεροφόρημα, τό, τὸ νεροφορεῖν, Καλλ. κ. Χρυσ. στ. 1641. 2000, ἔκδ. Λ.

νεροφόρος, ἡ, δοχεῖον ὕδατος πρὸς ὑγίωσιν, Θεοφάν. 220, 4.

νεροχύτης, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Γλωσσ. τῶν Βασιλικ.

νέρτατος, η, ον, = **ἐνέρτατος**, «ἔσχατος» Ἠσύχ.

νερτέριος, α, ον, ὁ ὑπὸ τὴν γῆν, ὑπόγειος, καταχθόνιος, Λατ. infernus, Ὅρφ. Ἀργ. 1369, Ἀνθ. Π. 9. 459, κτλ.· οἱ νερτέριοι αὐτόθι 7. 601.

νερτερο-δρόμος, ου, ὁ, ὁ ἄγγελος ἢ ἀγγελιαφόρος τῶν νεκρῶν, Λουκ. Περεγρ. 41,

νερτερόμαντις, εως, ὁ, μάντις τοῦ κάτω κόσμου, Θεόδ. Πρόδρ.

νερτερό-μορφος, ον, ὁ ἔχων τὴν μορφὴν τῶν νεκρῶν, ὁμοιος νεκρῷ, Μανέθων 4. 555.

νέρτερος, α, ον, παρ' Εὐρ. ἐν Φοιν. 1020 ὡσαύτως **ος**, ον, = **ἐνέρτερος**, κατώτερος, ὑπόγειος, Λατ. inferior, συγκρ. ἄνευ θετικοῦ ἐν χρήσει (πρβλ. **νέρθε**, **ἔνερθε**), νερτέρα προσήμενος κώπῃ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1618, (ἀλλά, ν. κώπη, ἐν Εὐρ. Ἀλκ. 429, ἐπὶ τοῦ πορθμείου τοῦ Χάρωνος)· τὰ δ' ὑπέρτερα νέρτερα θῆσει Ἀριστοφ. Λυσ. 772. 2) κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς θετικὸν, ἡ νερτέρα θεὸς Σοφ. Ο. Κ. 1548· νέρτεροι θεοί (διάφ. γραφ. ἀντὶ ἐνέρτεροι Ἰλ. Ο. 225) Αἰσχύλ. Πέρσ. 619, Σοφ. Ἀντ. 602, κτλ.· νέρτεροι μόνον, Λατ. inferi, οἱ νεκροί, Αἰσχύλ. Πέρσ. 619, κτλ.· ὡσαύτως, ν. πλάκες, χθών, σῶμα, τὸ κάτω κόσμος, Σοφ. Ο. Κ. 1577, Εὐρ. Ἄλκ. 47, 1073.

νέρτας, ὁ, ἄγνωστόν τι ἁρπακτικὸν πτηνόν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 303.

νέρων, ωνος, ὁ, nero, Σαβινικὴ λέξις, = **ἀνδρεῖος**, Ἰω. Λυδ. 75, 22.

Νερώνεια, (ἱερά), τά, ἡ ἑορτὴ τοῦ Νέρωνος, Δίων Κ. 61, 21, κ. ἀλλ. — ἐπίθετ. **Νερωνιανός**, ή, όν, Πλουτ. Γάλβ. 17.

Νεστοριάζειν, τὰ Νεστορίου φρονεῖν, Νικόλ. Μεθών. σ. 12, 15, ἔκδ. Ἀνδρ. Δημ.

Νεστοριανός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Νεστόριον· — ὡς οὐσιαστ., ὁ ὀπαδὸς τοῦ Νεστορίου, Θεόδ. Στουδ. σ. 238C, Χρον. Πασχ. 599, κλ.

Νεστοριανῶς, κατὰ τὸν τρόπον, ἦτοι τὸ δόγμα τῶν Νεστοριανῶν, Νικόλ. Μεθών. σ. 47, ἔκδ. Ἀνδρ. Δημ.

νεστορίς, ίδος, ἡ, εἶδος ποιητρίου, Ἀθήν. 487Γ.

Νέστωρ, -ορος, ὁ, Ἰλ., κτλ. — ἐπίθετ. **Νεστόρεως**, η, ον, Ἰλ.· **Νεστόρειος**, α, ον, Ηλιόδ.

νέτωπον, τό, ἐλαιὸν ἐκ πικρῶν ἀμυγδάλων, Ἱππ. 265. 44, 49, κτλ.· ὡσαύτως **νετῶπιον**, «μύρον συντιθεμένων ἐκ παλλῶν μεγμάτων» Ἠσύχ. — ἴδε Κουμαν. Συναγωγ. Λέξ. Ἀθηνᾶ. ἐν λέξ. **γέτ.**

νεῦμα, τό, (νεύω) ὡς καὶ νῦν, Θουκ. 1. 1. 134· **νεύματος ἕνεκα**, **ἕνεκα ἁπλοῦ νεύματος**, ἐηλ. ἄνευ αἰτίας πινδ. Ἐπ. 5. 8, 20· καθόλου, ἡ διὰ νεύματος, ἐκδήλωσις τῆς θελήσεως, διαταγή, μονοψήφισι νεύμασι Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 373· ἀπὸ νεύματος προστάττειν τινὶ Πολυβ. 22. 21, 9. 2) ἐπιδοκιμασία, ἐπιψευσις, ν. φέρειν τινὶ Πολυβ. 719, πρλβ. Συλλ. Ἐπιγρ. 373.

III κλίσις τῆς γῆς, κατωφέρεια, Διον. Π. 517.

νεῦμαι, ἴδε ἐν λέξ. **νέομαι**.

νευμάτιον, τό, μικρὸν νεῦμα, Ἐπίκτ. 4. 13, 22.

νευμένιση, ἡ, = **νευμηνία**, **νουμηνία**, Ἐπιγρ. Τανάγρας, Ἀθην. τ. Ε', σ. 210.

νεῦσιστεν, Αἰολ. = **νεῦσουσιν**, Ἀλκαίου Ἀποσπ. 15, 3.

νευρά, Ἰων. **-ρή**, ἡ, (πρβλ. **νεῦρον**) σχοινίον ἢ χορδὴ ἐκ νεύρων ἢ ἐντέρων, χορδὴ τόξου, αὐτὴ δὲ παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. ἡ ἐπιτόνου ἐκ τῶν ἐντέρων συνεστραμμένη, καλεῖται **εὐστρεφὴς** καὶ ὡς οὖσα συνεστραμμένη, **κρατερὸν** καὶ ὡς οὖσα **συνεστραμμένη**, καλεῖται **εὐστρεφὴς**, **νεόστροφος**, Ἴλ. Ο. 463, 469· καὶ ὡς βαρέως ἠχοῦσα, **βαρύφθογγος** Πινδ. Ι. 6 (5). 50· οὕτω παρὰ Σοφ. Φ. 1005, Εὐρ. Ἡλ. 784, Ξεν. Ἀν. 4. 2, 28, κτλ.· ἐν Ἴλ. Θ. 328, ῥῆξε δὲ οἱ Βάκχ. 784, Ξεν. Ἀν. 4. 2, 28, κτλ.· ἐν Ἴλ. Θ. 328, ῥῆξε δὲ οἱ νευρήν, τινὲς ἐκλαμβάνουσι τὴν λ. ὡς σημαίνουσαν **νεῦρον**, τὸν τένοντα ὀηλ. τῆς χειρός· ἀλλὰ μικρὸν ἀνωτέρω (324) ἔχομεν θῆκε τένοντα ὀηλ. τῆς χειρός· ἀλλὰ μικρὸν ἀνωτέρω (324) ἔχομεν θῆκε τένοντα ὑπὲρ γούνατα, ὥστε φαίνεται ὅτι ὑπάρχει κωλύων ὅμως ὁ ἐπὶ νευρῇ [ἐστάναι], καὶ οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει κωλύων ὅμως ὁ ἐπὶ νευρῇ [ἐστάναι], καὶ οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει κωλύων ὅμως ὁ ἐπὶ νευρῇ [ἐστάνα

ἐκνευρίζω· ὡσαύτως, νεῦρα ἔχειν Δημ. 432. 10· πρβλ. ἔς. **II**, χορδὴ ἢ σχοινίον ἐκ νεύρων κατεσκευασμένον, νεῦρόν τε καὶ ὄγκους, «νεῦρον μὲν ἐν ᾧ δέδεται τὸ σίδηρον τοῦ βέλους πρὸς τὸν κάλαμον, ὄγκους δὲ τὰς ἀκίδας καὶ ἐξοχὰς τοῦ βέλους» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 151· οὕτω, δέρματα συρράπτειν νεύρῳ βοὸς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 542· ἡ χορδὴ σφενδόνης, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 17, πρβλ. Κέντ. Σμ. 11. 112· — ὡσαύτως, ἡ χορδὴ τόξου, ὡς τὸ **νευρά**, γλυφίδας τε λαβών καὶ νεῦρα βόεια, πιάσας ὁμοῦ τὰς παρὰ τοῖς πτεροῖς ἐντομὰς τοῦ βέλους καὶ τὴν νευράν, Ἰλ. Δ. 122, Πολύβ. 4. 56, 3, Ἀππ. Μιθρ. 107, Νόνν., κλ.· — ἡ χορδὴ λύρας, Ἀνθ. Π. 9. 584, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 1. 4. **III**, ἐπὶ τῶν ἰνῶν τῶν φυτῶν, Πλάτ. Πολιτικ. 280C. **IV**, ἐπὶ τῶν νεύρων, ἤτοι τῶν ὀργάνων τῆς αἰσθήσεως ἐκπορευομένων ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου, ἡ χρῆσις οὐχὶ πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Γαληνοῦ. **V**, ὡς τὸ Λατ. nervus = penis, τὸ πέος, τρίγλη οὐκ ἐθέλει νεύρων περιήρανος εἶναι, παρθένου γὰρ Ἀρτέμιδος ἔφυ καὶ στύματα μισεῖ Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Φάωνι» 1. 20. (Πρὸς τὰς λ. **νευρ-ά, νεῦρ-ον**, πρβλ. Λατ. nerv-us, nervi-ae (ἐξ ἐντέρων χορδαί), nerv-osus· — ἀλλ' ἡ ῥίζα φαίνεται ἦτο snar, πρβλ. Ἀρχ. Γερμ. snar-a, snar-ahha, snu-or (snare), καὶ πιθαν. Σανσκρ. snâ-yus, snâ-sâ (tendo, nervus), Ζενδ. śna (tendo)).

νευρό-νοσος, ον, ὁ ἔχων νόσημα ἐν τοῖς νεύροις, Μανέθων 4. 501.

νευρο-πᾰχής, ές, ὁ ἔχων παχεῖς τένοντας, ἐκ διορθώσεως παρ' Ἱππ. 278. 49, ἀντὶ τοῦ **νευροπαχὺς** ὑπὸ Λαθεκ. ἐν Φρυνίχ. 535.

νευρο-πλεκής, ές, ὁ πεπλεγμένος διὰ νεύρων, Ἀνθ. Π. 6. 107.

νευρο-ποιητικός, ή, όν, ὁ ποιῶν νεῦρα, Γαλην. 5. 12.

νευρορρᾰφέω, ῥάπτω διὰ νεύρων ἢ διορθώνω ὑποδήματα, Πλάτ. Εὐθύδ. 294B, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 5.

νευρορραφία, ῥαφὴ διὰ νεύρων, μεταγεν.

νευρορραφικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς νευροραφίαν ἢ ὑποδηματοποιίαν, Πολυδ. Ζ', 154.

νευρορράφος, ὁ, (νεῦρον II, ῥάπτω) ὁ ῥάπτων διὰ νεύρων, ὁ διορθῶν ὑποδήματα, σκυτοτόμος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 739, Πλάτ. Πολ. 421A· πρβλ. **ῥομφεῖς**. **II**, ὁ κατασκευάζων χορδὰς τῆς λύρας, Λυκοῦργ. παρὰ Σχολ. εἰς Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.

νευρο-σῐδηροῦς, ᾶ, οῦν, ὁ ἔχων νεῦρα σιδηρᾶ, Ἰω. Χρυσ. τ. 1, σ. 1083, 6.

νευρο-σπᾶδής, ές, (νεῦρον II, σπάω) ὁ ἑλκυσθεὶς ὑπὸ τῆς χορδῆς, ν. ἄτρακτος, τὸ ἕτοιμον νὰ βληθῇ, ῥιφθῇ βέλος, Σοφ. Φιλ. 290.

νευρόσπασμα, τό, = **νευρόσπαστον**, Ἐτυμολ. Μέγ. 454. 17, Φώτ.

νευροσπαστέω, θέτω εἰς κίνησιν διὰ χορδῶν, κινῶ τι ὡς νευρόσπαστον, ἡ φαντασία σύρει ἡμᾶς καὶ νευροσπαστεῖ πρὸς αὐτήν· Πορφύρ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 2. 380· ἰδίως ἐπὶ πλαγγόνων, Διοδ. Ἐκλογ. 606. 67· μὴ νευροσπαστούμενος ἀψύχων δίκην ὀργάνων Κλήμ. Ἀλ. 598, πρβλ. Φίλωνα 1. 28, Μ. Ἀντων. 7. 3. **II**, Παθ., συλλαμβάνομαι συρομένης χορδῆς τινος, ἐπὶ πτηνῶν, Ἀθήν. 391A.

νευρο-σπάστης, ου, ὁ, ὁ διὰ χορδῶν κινῶν πλαγγόνας, «κούκλας», Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 15.

νευροσπαστίζω, ἡ, ἡ διὰ χορδῶν κίνησις, Μ. Ἀντων. 6. 28., 7. 29· — οὕτως, ἡ **νευροσπαστικήν**, ἡ τέχνη τοῦ νευροσπάστου, Εὐστ. 457. 38.

νευρό-σπαστος, ον, (σπάω) ὁ διὰ χορδῶν κινούμενος, ἀγάλματα νευρ., πλαγγόνες κινούμεναι διὰ χορδῶν, Ἡρόδ. 2. 48· τὰ νευρόσπαστα Ξεν. Συμπ. 4. 55, Λουκ. περὶ τῆς Συρίης Θεοῦ 16, κτλ.

νευροσύμφορος, ον, ὁ κάμνων τὰ νεῦρα νὰ πάσχωσιν, ὀργὴ νευροσύμφορον τίκτει ἡ πορνεία καὶ μοιχεία Ψευδο-Χρυσ. τ. 7, σ. 498, 8.

νευρο-τενής, ές, ὁ διὰ νεύρων τεντωμένος, παγὶς νευροτενής, ἐκ χορδῶν παρεσκευασμένη, Ἀνθ. Π. 6. 109.

νευροτομέω, κόπτω τὰ νεῦρα, τοὺς τένοντος, Ὀρειβάσ. 286 Matth.

νευρο-τόμος, ον, ὁ κόπτων τὰ νεῦρα, τοὺς τένοντας, Μανέθ. 5. 221.

νευρότονον, τό, εἶδος δεσμοῦ διὰ νεύρων ἐν τῇ μηχανικῇ, Ἥρων Βελοπ. σ. 127B.

νευρό-τρωτος, ον, ὁ τετρωμένος κατὰ τὰ νεῦρα ἢ τοὺς τένοντας, Γαλην. 13. 344.

νευρο-χᾰρής, ές, ὁ τερπόμενος εἰς τὴν νευρὰν τοῦ τόξου ἢ τὴν λύραν, ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀνθ. Π. 9. 525, 14.

νευρο-χονδρώδης, ες, (εἶδος) ὁ νεῦρα καὶ χόνδρους ἔχων, Γάλην. 4. 157.

νευρόω, (νεῦρον) ἐκτείνω τοὺς τένοντας, ἐνισχύω, ἐνδυναμώνω, τινα Φίλων 2. 48· — κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθητ., σῶμα νενευρωμένον Ἀλκίφρων 3. 49. **II**, νενεύρωται, ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, Ἀριστοφ. Λυσ. 1078· πρβλ. **νεῦρον V**.

νευρώδης, ες, = **νευροειδής**, πλήρης νεύρων, ἰσχυρός, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18· τένων ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 797· κεφαλὴ Πλάτ. Τίμ. 75B· φλὲψ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 5, 13, κτλ. **II**, τὸ νευρῶδες, τὸ νευρικὸν σύστημα, Γαλην.

νεύρωσις, ἡ, ἐνίσχυσις, Γεωργ. Πισίδ. Ἑξαήμ. στ. 1337.

νεῦς, ἡ, = **ναῦς**, Γραμμ.

νεῦσις, ἡ, (νεύω) ἡ κλίσις γραμμῶν πρός τι σημεῖον, Τιμ. Λοκρ. 100D, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 3, 11, Πλούτ. 2. 1122G. **II**, νεύσει τινός, κατ' ἐπίνευσιν, τῇ συναινέσει τινός, Συλλ. Ἐπιγρ. 8633.

νεῦσις, ἡ, (νέω, νεύσομαι) κολύμβημα, τὸ κολυμβᾶν, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 1, 7., 4. 12, 8, κ. ἀλλ. — Καθ' Ἡσύχ.: «νεῦσις· πλεῦσις».

νεύσομαι, καὶ **νευσοῦμαι**, μέλλ. τοῦ **νέω**, κολυμβῶ.

νευστάζω, (νεύω) κλίνω τὴν κεφαλήν, νευστάζων κόρυθι βριαρῇ, ἐπὶ πολεμιστοῦ ἀπειλοῦντος τὸν ἐχθρόν, Ἰλ. Γ. 162· ὀφρύσι νευστάζων, ποιῶν σημεῖα διὰ τῶν ὀφρύων, κάμνων νεύματα, Ὀδ. Μ. 194· ἵσταν νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἐοικώς, ἐπὶ ἀνθρώπου λιποθυμοῦντος, Σ. 240, πρβλ. 154, Θεόκρ. 25. 260· παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως, κλίνω τὴν κεφαλὴν ἐκ νυσταγμοῦ, ἀποκοιμῶμαι, ὡς τὸ **νυστάζω**, Βίων 3. 3.

νευστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ῥήμ. **νέω**, νήχομαι, δεῖ νεῖν, Πλάτ. Πολ. 453D.

νευστήρ, ῆρος, ὁ, (νέω, νεύσομαι) κολυμβητής, Ἡσύχ. (ἔνθα **νευτήρ**).

νευστικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος νὰ κολυμβᾷ, ζῷα Πλάτ. Σοφ. 220A, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 19, κ. ἀλλ.· τὰ νευστικὰ αὐτόθι 1. 5, 7, κ. ἀλλ.· ν. μέρος, τὰ νηχόμενα ζῷα, Πλάτ. Πολιτ. 221E.

νευστικός, ή, όν, (νεύω) νεύων, κλίνων, μνημονεύεται ἐν τοῦ Φίλωνος.

νευστός, ή, όν, (νέω, νεύσομαι) = **κολυμβᾶς**. Λουκ. Ἀλεξιφάν. 13.

νεῦω, Ὅμηρ., κλ.: μέλλ. **νεῦσω** Ὀδ., κτλ.: ἀόρ. **ἔνευσα**, Ἐπικ. **νεῦσα**: πρκμ. **νένευκα** Εὐρ., κλ.: πρβλ. **ἀνα-, ἀπο-, ἐπι-, κατα-, συν-νεύω**. (Ἐκ τῆς √ΝΕΥ ἢ ΝΙ, πρβλ. **νευστάζω** καὶ **νυ-στάζω, νύ-σταλος**, Λατ. nu-o (in-nu-o), nu-to, nu-tus, nu-men· ἀλλ' ἡ σχέσις τῶν co-niv-ere, nic-tare, εἶναι ἀμφίβ.). Κλίνω κατά τινα διεύθυνσιν: **1)** κάμνω νεῦμα, νεύσω μέν τοι ἐγὼ κεφαλῇ, θὰ κάμω νεῦμα διὰ τῆς κεφαλῆς, Ὀδ. Π. 283· νεῦσ' Αἴας Φοίνικι Ἰλ. Ι. 223, πρβλ. Ὀδ. Ρ. 330· νεῦσαν ἐς ἀλλήλους Ὅμ. Ἴλιν. 6. 9· μετ' ἀπαρ., κάμνω νεῦμα εἴς τινα νὰ πράξῃ τι, ὡς σημεῖον προσαγῆς, Ὅμ. (ἴδε ὀφρύς)· νεανίαις δ' ἔνευσε παρθένον λαβεῖν Εὐρ. Ἐκ. 545· νεύων μόνον πρὸς τοὺς ἐπερωτῶντάς τι Ἄλεξις ἐν «Παρασίτῳ» 1. 3. **2)** νεύω διὰ κεφαλῆς εἰς δήλωσιν συναινέσεως, ἐπινεύω, ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε (ἴδε ἐν λέξ. **ἐπινεύω, ὀφρύς**)· οὕτω, ν. ἐπὶ βλεφάροις Πινδ. Ι. 8 (7). 100 νεῦσον, Κρονίων, ὁ αὐτ. ἐν Π. 1. 137· νεῦσον, τέκναν, πείσθητι Σοφ. Φιλ. 484· — μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., παρέχω, βεβαιῶ, ὑπισχνοῦμαι.., νεῦσε δὲ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι Ἰλ. Θ. 246, ἴδε Πινδ. Ο. 7. 121, Ἀνθ. Π. 6. 244· — ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., ὑπισχνοῦμαι νεῦσε δὲ οἱ κούρην Ὅμ. Ἴλιν. εἰς Δήμ. 445, 463· νεύσατε τὰν ἀδόκητον χάριν Σοφ. Ο. Κ. 248, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 928. **3)** καθόλου, κλίνω πρὸς τὰ ἔμπρός, ἐπὶ πολεμιστῶν ἐπιτιθεμένων, Ἰλ. Ν. 133, Π. 217, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 48· οὕτως ἐπὶ λόφου περικεφαλαίας, λόφος καθύπερθεν ἔνευεν Ἰλ. Γ. 337, κτλ.· ἐπὶ ἀσταχύων σίτου, στάχυες νεύοιεν ἔραζε Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 471, ν. κάτω, κλίνειν πρὸς τὰ κάτω, κύπτειν, Εὐρ. Ἰλ. 839· ν. ἐς τὴν γῆν Ἀριστοφ. Σφ. 1110, πρβλ. Θεόκρ. 22. 90· — ὡσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτ., οὕτω νῦν μνηστῆρες.. νεύοιεν κεφαλάς, δεδμημένοι Ὀδ. Σ. 237· ἐς πέδον κάρα νεῦσαι φόβῳ Σοφ. Ἀντ. 270, πρβλ. 441. **4)** κλίνω κατά τινα τρόπον, ν. ἀπό τινος εἴς τι, κλίνω πρός.., Θουκ. 4. 100· εἰς ταὐτὸν ν., τείνω πρὸς τὸ αὐτὸ σημεῖον, Πλάτ. Νόμ. 945E· ἄλλως ν. Θεόκρ. 7. 109· — ἐπὶ χωρῶν, κτλ., ὡς τὸ Λατ. vergere, κλίνω, εἶμαι κατωφερής, ν. εἰς ὄργιαν Ἀνθ. Πλαν. 136· ἐπὶ χάριν Φαλάρ. Ἐπιστ. 78· πρὸς γαστέρα Ἀθήν. 659A· πρὸς θῆλυ Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 34A. **II**, μεταφορ., ἐκπίπτω, παρακμάζω, ἐκ.. τῶν ποτε λαμπρῶν νεύει βίοτος, νεύει δὲ τύχα Εὐρ. Ἀποσπ. 152.

νεφάριος, ον, Λατ. nefarius, = **ἀθέμιτος, παράνομος**. Ἰουστινιαν. Κῶδ. 1. 3, 45, Νεαρ. 89, 15.

νεφέλη, ἡ, (νέφος) σύννεφον, ὄγκος νεφῶν (διακρινομένη ἀπὸ τῆς **ὁμίχλης**, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 9, 4), Ὅμηρ., Ἡσίοδ., κλ.· — τὰ Ὁμηρικὰ αὐτῆς ἐπίθετα εἶναι: **κυανέα, μέλαινα, πορφυρέη**· ἐπιβρόμου νεφέλας στρατὸς Πινδ. Π. 6. 11· ἴδε τὴν περιγραφὴν αὐτῶν ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 323 κἑξ. — Ὁ συνηθέστερος τύπος εἶναι **νέφος**, ἰδίως παρὰ τοῖς πεζογράφοις, ἂν καὶ ὁ Ξεν. ἔχει νε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φέλη, ἐν Ἀν. 1. 8, 8· καὶ ὁ Θεόφρ. μεταχειρίζεται νεφέλαι ἰδαιτέρως ἐπὶ τῶν ἐριομόρφων νεφῶν, Λατ. vellera, καὶ ὅταν νεφέλαι πόκοις ἐρίων ὅμοιαι ὦσιν, ὕδωρ σημαίνει, περὶ σημ. Ὑδάτ. καὶ Πνευμ. 1. 13· πρβλ. νεφέλιον. 2) μεταφ., νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυψεν κυανέη, ἐπὶ τοῦ θανάτου, Ἰλ. Υ. 417· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε, νέφος θλίψεως, Ρ. 591. Ὀδ. Ω. 315, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 528· οὕτω, πολέμου ν. Σιμων. 92· φόνου ν. Πινδ. Ν. 9. 90· Κενταύρου φονίᾳ νεφέλᾳ, δηλ. διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Κ., Σοφ. Τρ. 831· οὕτω μόνον: νεφέλα, Πινδ. Ι. 7 (6). 39· κελαινῶπις ν., ἐπὶ τοῦ ὕπνου, ὁ αὐτ. ἐν Π. 1. 13. **II.** ἐπὶ καθιζημάτων ἐν τοῖς οὔροις, Ἱππ. 40. 41 κέξ. 2) = νεφέλιον Π. 2, ὁ αὐτ. 102G. 3) νέφος, κηλὶς ἐπὶ κατόπτρου, Ἀριστ. π. Ἐνυπν. 2, 8. **III.** λεπτόν τι δίκτυον διὰ πτηνά, ἐν τῷ πληθ., Ἀριστοφ. Ὄρν. 193, 528, Ἀθήν. 25C· ἐν τῷ ἑνικ., Ἀνθ. Π. 6. 11, 109, 185· πρβλ. πτηνολέτις.

νεφεληγερέτα, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ -της, ὁ, (ἀγείρω) ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ὀνομαστ. καὶ ἐν τῇ γεν. νεφεληγερέταο, ὁ ἀθροίζων τὰς νέφελας, ἐπὶ τοῦ Διός· αἰτ. ἀέρα νεφεληγερέτην Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 2. 683E. [ᾰ, ὡς ἐν τοῖς εὐρύοπᾰ, ἱππότᾰ, κτλ., πλὴν ὅταν ἐκ τῆς θέσεως μηκύνεται, ὡς νεφεληγερέτα Ζεύς.]

νεφεληγερής, έος, ὁ, = νεφεληγερέτα, Κόϊντ. Σμ. 4. 80.

νεφεληδόν, Ἐπίρρ., ὡς αἱ νεφέλαι, κατὰ τὸν τρόπον τῶν νεφελῶν, Νόνν. Δ. 15. 1.

νεφελίζω, περιβάλλω διὰ νεφελῶν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 153.

νεφέλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ νεφέλη, Λατ. nubecula, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 24, Θεόφρ. περὶ Σημ. Ὑδάτ. 1. 11., 3. 6. **II.** ὡσαύτως ὡς τὸ Λατ. nubecula, ἐπὶ νεφελωδῶν καθιζημάτων ἐντὸς τῶν οὔρων, Ἱππ. 213G, κτλ. 2) εἶδος νεφελοειδοῦς κηλῖδος ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, Παῦλ. Αἰγ. 3, 22 σελ. 25). 3) λευκὸν σημεῖον ἐπὶ τῶν ὀνύχων, Πολυδ. Β', 146.

νεφελοβατέω, ῶ, βαδίζω ἐπὶ τῶν νεφελῶν, Ἰσίδ. Θεσσαλ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 139, σ. 129.

νεφελο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς νεφέλην, Πλούτ. 2. 892E.

νεφελόθεν, Ἐπίρρ. ἐκ τῶν νεφελῶν, Ἰω. Ἀναγν. Θεσσ. σ. 368.

Νεφελο-κένταυρος, ὁ, ἐκ νεφέλης κένταυρος, Λατ. nubigena, Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 1. 16 — τὸ μὲν ὡς γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Ἰξίονος καὶ τῆς Νεφέλης, τὸ δὲ ὡς σχῆμα ἁπλῶς ἐκ τῶν πολλῶν τὰ ὁποῖα λαμβάνουσιν αἱ νεφέλαι, ἴδε Ἀριστοφ. Νεφ. 346.

Νεφελο-κοκκῡγία, ἡ, (κόκκυξ) πόλις κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν πτηνῶν ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 819, κ. ἀλλ.— σκωπτικὴ παράστασις τῶν Ἀθηνῶν: — **Νεφελοκοκκῡγιεύς**, ὁ, ὁ κάτοικος τῆς Νεφελοκοκκυγίας, αὐτόθι 878, 1035.

νεφελοστάσια, τά, (νεφέλη III, ἵστημι) τόπος, ἐν ᾧ στήνονται νεφέλαι, δηλ. δίκτυα πρὸς σύλληψιν πτηνῶν, Εὐστ. 1928. 27.

νεφελοσύστατος, ον, ὁ ἐκ νεφελῶν συνιστάμενος, Ψευδο-Ἀθαν. IV, 908B.

νεφελοφόρος, ον, ὁ φέρων νεφέλας, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχῶν Πολιτικ. 3. 32.

νεφελόομαι, Παθ., καλύπτομαι ὑπὸ νεφελῶν, Εὐστ. 127. 21.

νεφελώδης, ες, πλήρης νεφελῶν, ὁ φέρων νεφέλας, ὁ νότος Ἀριστ. Προβλ. 26. 20.

νεφέλωσις, ἡ, = νέφωσις, Θ. Βαλσ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 119, σ. 1189.

νεφελωτός, ή, όν, πλήρης νεφελῶν, ἐκ νεφελῶν πεποιημένος, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 19.

***νεφέω**, εἶμαι πλήρης νεφῶν, εἶμαι νεφελώδης, μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ: **συννεφέω**.

νέφθος, ἡ, Αἰγυπτ. λέξις = ᾄδης, Πλούτ. 2. 366B.

νεφίον, ὑποκορ. τοῦ νέφος, μικρὸν σύννεφον, Γλωσσ.

νεφοδιώκτης, ὁ, ὁ διὰ μαγικῆς τέχνης τὰς νεφέλας διώκων, Ψευδο-Ἰουστῖν. 1277D (πρβλ. Διόδ. 5, 55, Παυσ. 2. 34, 3, Κλήμ. Ἀλ. II, 248B, κλ.).

νεφοδρομέω, τρέχω διὰ τῶν νεφῶν, Θεοδ. Διακ. Ἀκροάσ. 3, 183.

νεφο-ειδής, ές, = νεφελοειδής, Ἀνθ. Π. 9. 396.

νεφόθεν, Ἐπίρρ. ἐκ τῶν νεφῶν, χαλαζῶν πετρώματα νεφόθεν δισκευθέντα Κ. Μανασσ. Χρον. 5436.

νεφομήκης, ες, φθάνων μέχρι τῶν νεφῶν, Καισάρ. 1004.

νεφόομαι, Παθ., καλύπτομαι ὑπὸ νεφῶν, ὁ πέριξ ἀὴρ ἐνεφοῦτο Κλήμ. Ἀλ. 753, κτλ.: μεταφορ., νενεφωμένα βουλεύοντας Μανέθων 4. 518.

νεφο-ποίητος, ον, πεποιημένος ἐκ νεφῶν, Φώτ.

νέφος, εος, τό, (ἴδε ἐν τέλ.) — σύννεφον, ὄγκος ἢ σωρεία νεφῶν, συχν. παρ' Ὁμ.· σμικροῦ νέφους ἐκπνεύσας μέγας χειμὼν Σοφ. Αἴ. 1148 — ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ὁ συνήθης τύπος (ἴδε νεφέλη I, 1): ν. ὄμβριον Ἀριστοφ. Νεφ. 288· ν. καὶ ὁμίχλη Πλάτ. Τίμ. 49C· τὸν κίνδυνον παρελθεῖν ὥσπερ ν. Δημ. 291. 13. 2) μεταφορ., ὡς τὸ νεφέλη I, 2, θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν Ἰλ. Π. 350, Ὀδ. Δ. 180· οὕτω, λάθας νέφος Πινδ. Ο. 7. 84· σκότου ν., ἐπὶ τυφλότητος, Σοφ. Ο. Τ. 1312· ν. οἰμωγῆς, στεναγμῶν Εὐρ. Μήδ. 107, Ἡρ. Μαιν. 1140· ν. ὀφρύων, νέφος ἐπὶ τῶν ὀφρύων, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 173· ν. μετώπου Ἀριστ. Φυσιογν. 5. 7· διασκεδᾶτε τὸ προσὸν νῦν ν. ἐπὶ τοῦ προσώπου Ἀναξανδρίδ. ἐν Ἀδήλ. 6. **II.** μεταφορ. ὡσαύτως, ἐπὶ μεγάλου πλήθους, νέφος ἀνθρώπων, κτλ., ν. Τρώων, πεζῶν, ψαρῶν, κολοιῶν Ἰλ. Δ. 274, Π. 66, Ρ. 755· ν. τοσοῦτο ἀνθρώπων Ἡρόδ. 8. 109· πολέμοιο ν., τὸ νέφος τῆς μάχης, δηλ. ἡ μεγάλη πληθὺς τῶν μαχομένων, Ἰλ. Ρ. 243, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1091· ἀλλὰ παρὰ Πινδ. ἐν Ν. 10. 16, ἀναφέρεται εἰς ἕνα μόνον ἥρωα, ἴδε Dissen ἐν τόπῳ. (Ἐκ τῆς √ΝΕΦ παράγονται καὶ τά: νεφ-έλη, συννέ-νοφ-α· πρβλ. Σανσκρ. nabh-as (nubes, aër), nabh-asyas (nubilus)· Λατ. nub-es, neb-es, neb-ula· Ἀρχ. Σκανδ. nifl· Ἀρχ. Γερμ. nib-ul (nebel)· — ὁ Κούρτ. ἀρνεῖται τὴν σχέσιν τῶν κνέφ-ας, γνόφ-ος, κτλ., Gr. Et. σελ. 694).

νεφριαῖος, α, ον, = νεφρίδιος, Διοσκ. 2. 87.

νεφρίδιος, α, ον, (νεφρὸς) ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς νεφρούς, τὸ νεφρίδιον, τὸ στέαρ τῶν νεφρῶν, Ἱππ. 661. 38· ἀλλ' ὁ Λοβέκ. ἐν Φρυνίχ. 557 προτιμᾷ νὰ μεταβάλῃ αὐτὸ εἰς νεφριαῖον, ὡς παρὰ Διοσκ. 2. 87.

νεφρικός, ή, όν, = νεφριτικός, Διοσκ. 1, 5.

νέφριον, τό, = ἐλαφόβοσκον Διοσκ. 3, 73 (80) ἐκ τῶν νόθων.

νεφρῖτις (δηλ. νόσος), ἡ, ἀσθένεια τῶν νεφρῶν, ἄμμος ἐν τοῖς νεφροῖς, Ἱππ. Ἀφ. 1248, κτλ., πρβλ. 1256· αἰτ. νεφρῖτιν Θουκ. 7. 15· ἀλλά, φθίσιν νεφρίτιδα (ἔνθα κεῖται ὡς ἐπίθετ.), Ἱππ. 540. 20.

νεφρῑτῐκός, ή, όν, ὁ πάσχων ἐκ νεφρίτιδος, Ἀλέξ. Τραλλ. 9. 545.

νεφρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς νεφρόν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 17, 22, κ. ἀλλ.

νεφρο-μῆτραι, αἱ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, οἱ μυῶνες τῶν περὶ τὴν ὀσφὺν μερῶν ἐν οἷς οἱ νεφροὶ κεῖνται, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 399B, Πολυδ. Β', 185· πρβλ. ψόα. — Ἡ κοινὴ γραφὴ εἶναι νευρομῆτραι, δηλ. αἱ μητέρες τῶν μυῶν, ὡς παρὰ Ρούφ. σ. 40 ἀλλ' ἴδε Casaub. εἰς Ἀθήν. ἔνθ' ἀνωτ.

νεφρός, ἐν τῷ πληθ., οἱ νεφροί, «τὰ νεφρά», Ἱππ. Ἀφ. 1252, Πλάτ. Τίμ. 91A, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ δυϊκῷ, Ἀριστοφ. Νεφ. 475· σπανίως ἐν τῷ ἑνικ., Ἀριστοφ. Λυσ. 962, Εὔφρων ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. 25· — ὡσαύτως ἐν τῇ μαγειρικῇ κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ ὄρχεις, καλοί γε .. οἱ νεφροί, καὶ δύ' ἁρπάσασα (ἡ Γνάθαινα) κατέπιεν Φιλιππίδης ἐν «Ἀνανεώσει» 1. (Ἐντεῦθεν νεφρίδιος, νεφρῖτις, κτλ.· πρβλ. Ἀρχ. Γερμ. niero (niere)).

νεφρώδης, ες, = νεφροειδής, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 7, 16.

νεφύδριον, ὑποκορ. τοῦ νέφος, Σωκράτ. 416A, Θεοφάν Χρον. 41A.

νεφώδης, ες, = νεφοειδής, ὅμοιος πρὸς νέφος, Στράβ. 145. **II.** συννεφώδης, ἐγείρων ἢ φέρων σύννεφα, ὁ νότος Ἀριστ. Προβλ. 26. 20. 2) ἐπὶ τῆς φωνῆς, ὁ αὐτ. π. Ἀκουστ. 3.

νέφωμα, τό, «συννέφιασμα», Εὐστ. Θεσ. σ. 327, ἔκδ. Μί.

νέφωσις, ἡ, (νεφόομαι) ἐπισκίασις διὰ νεφῶν, Φίλων 1. 27, Ἡλιόδ. 9. 9.

νέχιδρα, τά, «τὰ χλωρὰ ὄσπρια» Νεοφύτου Ἰατρικ. Γλωσσ.

νέω (Α), ὑπάγω, ἴδε νέομαι ἐν τέλ.

νέω (Β), νεῖ Πλάτ. Πολ. 453D, νέομεν Πινδ. Ἀποσπ. 239, ἀπαρ. (ἴδε κατωτ.): μετοχ. νέων Ὀδ. Ε. 344, Πλάτ.: παρατατ. ἔνεον Ἀριστοφ., Ἐπικ. ἔννεον Ἰλ. Φ. 11· — μέλλ. νεύσομαι Ἡσύχ., νευσοῦμαι Ξεν. Ἀν. 4. 3, 12: ἀόρ. ἔνευσα (δι-) Πλάτ. Παρμ. 137A, (ἐξ-) Εὐρ. Ἱππ. 470, Θουκ. 2. 90: πρκμ. νένευκα (δια-) Πλάτ. Πολ. 441C· πρὸς τοὺς τύπους τούτους πρβλ. πλέω, πλεύσομαι, κτλ.· (περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἐν τέλ.): — νήχομαι, κολυμβῶ, χείρεσσι νέων Ὀδ. Ε. 344· ἴδε νέων 442· νέειν οὐκ ἐπιστάμενοι Ἡρόδ. 8. 89, πρβλ. 6. 44· οὔτε ἐπιστ. νεῖν Θουκ. 7. 30. 2) μεταφορ., ἐπὶ ὑποδημάτων δυσαναλόγως μεγάλων, ἔνεον ἐν ταῖς ἐμβάσιν, ἐκολύμβων εἰς τὰς ἐμβάδας μου, Ἀριστ. Ἱππ. 321· ὡς τὸ Λατιν. natare, Casaub. εἰς Θεοφρ. Χαρακτ. 4, Heind. Hor. Sat. 1. 3, 32· νεῖν ἐξ ὑπτίας, ἴδε ὕπτιος Π ἐν τέλ. (Ἡ ῥίζα ἦτο πιθαν. ΝΕΥ ἢ ΝΥ, ὅθεν μέλλ. νεύ-σομαι, κτλ., νεῦσις, νευστέον, νευστήρ, πιθαν. ὡσαύτως συγγενὲς τῷ νήχω, νήχομαι· — Λατ. no, nato).

νέω (Γ), μέλλ. νήσω· ἀόρ. α' ἔνησα· — Παθ., ἀόρ. ἐνήθην· πρκμ. νένησμαι· πρβλ. ἐπινέω· (περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἐν τέλ.). — νήθω, κλώθω, Ὅμ. μόνον μέσ. ἀόρ., ἅσσα οἱ αἶσα κατὰ Κλῶθές τε γιγνομένῳ νήσαντο, ὅσα ἔκλωσαν δι' αὐτόν, ὥρισαν δηλ., Ὀδ. Η. 198· παρ' Ἡσιόδ. ἐπὶ ἀράχνης, νεῖ νήματα Ἔργ. καὶ Ἡμ. 775· στήμονα μακρὸν ἔνησα Βατραχομ. 183· πέπλους τε νῆσαι Σοφ. Ἀποσπ. 391· στήμονα νήσεις Ἀριστοφ. Λυσ. 519· νῆσαι μαλθακωτάτην κρόκην Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 19· τὰ νηθέντα Πλάτ. Πολιτ. 282E· — τύπος τις γ' πληθ. νῶσι ἅπαντᾷ παρ' Αἰλ. π. Ζ. 7. 12 (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. νάω), πρβλ. Πολυδ. Ζ', 32., Γ', 125, Ἐτυμ. Μέγ. 344. 1· καὶ ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει νῶντα· νήθοντα· ἐν Εὐπολ. Ἀδήλ. 19, ὁ Meineke διορθοῖ νῆσαι ἀντὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νῶσαι. (Ἐκ τῆς √ΝΕ- παράγονται αἱ λέξεις **νῆ-μα, νῆ-σις, νή-θω, νῆ-τρον**· πρβλ. Σανσκρ. nah, nadh (nectere)· Λατ. ne-o, ne-tus, ne-cto· Γοτθ. ne-tila (ῥαφίς)· Ἀρχ. Γερμ. na-an (nähen), nâ-dal, κτλ.).

νέω (Δ)· μέλλ. **νήσω** Σουΐδ.: ἀόρ. ἔνησα: — Μέσ., ἀόρ. **ἐνησάμην** Πολύαιν. 8. 65. — Παθ., ἀόρ. ἐνήσθην ἢ **-ήθην** Ἀρρ. Ἀνάβ. 7. 3· πρκμ. **νένησμαι** ἢ **-νημαι** (ἴδε κατωτ.)· Ἰων. γ΄ πληθ. **νενέαται (συν-)** Ἡρόδ.· γ΄ ἐνικ. ὑπερσ. **ἐνένησο** Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 5. 6΄— ὁ ἐνεστ. ἐν χρήσει ἐν τοῖς συνθέτοις: **ἐπι-, περι-νέω** (ἃ ἴδε), καὶ πρβλ. **συν-νέω.** Ἐπισωρεύω, συσσωρεύω, πυράν νῆσαι, συσσωρεῦσαι νεκρικὴν πυράν, Ἡρόδ. 1. 50, Ἀριστοφ. Λυσ. 269, πρβλ. Θουκ. 2. 52· νήσαντες ξύλα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 243· ἀμφορῆς νενησμένοι Ἀριστοφ. Νεφ. 1203· ἄρτοι νενημμένοι Ξεν. Ἀν. 5. 4, 27. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται οἱ μακρότεροι Ἐπικ. τύποι **νηέω, νηνέω**· τὸ **ναίω** Β, εἶμαι πλήρης, γεμᾶτος, καὶ τὸ **νάσσω** φαίνονται συγγενῆ).

νεώ, Ἀττ. αἰτ. τοῦ **νεώς** (ναός).

νεωκορέω, εἶμαι **νεωκόρος,** ὑπηρετῶ, Κοτυτοῖ καὶ τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς κονισάλοις νεωκορεῖ Συνέσ. 178Α.— Παθ., Ἑστία .. νεωκορεῖται ὑπὸ παρθένων Κορνοῦτ. π. Θ. Φ. 28.

2) εἰρωνικῶς, καθαρίζω ἐντελῶς, σαρώνω, σύλῶ, «ξεγυμνώνω» ναόν, Πλάτ. Πολ. 574D, πρβλ. Valck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 534. **II.** μεταφορ., τηρῶ καθαρόν, ἁγνόν, νεωκορεῖν ἔρωτα, τρέφειν ἔρωτα ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ (ὡς ἐντὸς ναοῦ), Λουκ. Ἔρωτ. 48.

νεωκορία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, τὸ ὑπούργημα τοῦ νεωκόρου, Ἀνθ. Π. παράρτ. 256.

νεωκόριον, τό, οἴκημα τῶν νεωκόρων, Ἐπιγρ. Δήλου, Bul. de cor. hel. VI, σ. 48, ἔτι σ. 87, σημ. 2.

νεω-κόρος, ὁ, ὁ φύλαξ ναοῦ καὶ ἐπιμελητής, Λατ. aedituus, ἐθεωρεῖτο δὲ ὡς ἱερὸν πρόσωπον καὶ τιμῆς ἄξιον, ν. γίγνεσθαι τοῖς θεοῖς Πλάτ. Νόμ. 759Δ· ἱερέας τε καὶ ν. αὐτόθι 953Δ. παρὰ Μεγαβύζῳ τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ν. Ξεν. Ἀν. 5. 3, 6· βωμοῖο ν. Ἀνθ. Π. 11. 324· — ποιητ. **νηοκόρος** αὐτόθι 9. 22· **ναοκόρος** παρ' Ἡσυχ. **II.** ἐπώνυμον ἁπαντῶν ἐν ἐπιγραφαῖς καὶ ἐπὶ νομισμάτων τῶν Ἀσιατικῶν πόλεων κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων καὶ ἀποδιδόμενον εἰς τὰς πόλεις ἐπὶ τῇ ἀνεγέρσει ναοῦ εἰς τὴν προστάτιδα αὐτῶν θεότητα ἢ εἰς τὸν αὐτοκράτορα οἷον ἡ Ἔφεσος, ν. Ἀρτέμιδος Πράξ. Ἀποστ. ιθ΄, 35, πρβλ. Tacit. Ann. 4. 55, Eckhel Doctr. Numm. 4. σ. 288 κ. ἑξ.· ὡσαύτως, Ἐφεσίων πόλεως δὶς νεωκόρου τῶν Σεβαστῶν Συλλ. Ἐπιγρ. 2968, πρβλ. 2977· τρὶς ν. τῶν Σεβαστῶν αὐτόθι 2972· οὕτως ἐπὶ τῆς Σμύρνης, κτλ.· **νεωκόρος** ὡσαύτως εὑρηται μόνον ἄνευ γενικῆς ἐν 2022-23, 2189, κ.ἀλλ. (Κοινῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ **κορέω,** verro, ὡς εἰ ἡ πρώτη σημασία ἦν, ὁ σαρώνων τὸν ναόν· ἀλλ' οὐδὲν ἴχνος τῆς σημασίας ταύτης ὑπάρχει μέχρι τοῦ Φίλωνος 2. 236, Ἡσύχ.· ἐγὼ ὁ Σουΐδ. ἑρμηνεύει τὴν λέξιν: οὐ τὸν νεὼν κοσμῶν .., ἀλλ' οὐχὶ ὁ σαίρων», καὶ ὁ Κυρτ. νομίζει ὅτι ἡ ῥίζα τοῦ **-κόρος** εἶναι ΚΟΡ = ΚΟΛ, πρβλ. Λατ. curo, colo, καὶ ἴδε ἐν λ. **αἰγικορεῖς, βουκόλος, αἰπόλος, Αλ. Ι).**

νεωλκέω, ἕλκω, σύρω, πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, Λατ. subducere navem, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 2, Πολύθ. 1. 29, 3· τὰ σκάφη Διόδ. 20. 47· νενεωλκημένα πλοῖα Ἀθήν. 350Β· — τοῦτο ἐγίνετο ὡς καὶ νῦν διὰ τῶν φαλάγγων, τοποθετουμένων ὑπὸ τὸ πλοῖον.

νεωλκία, ἡ, τὸ ἀνέλκειν πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν ἢ καθέλκειν αὐτὸ εἰς τὴν θάλασσαν, Ἀριστ. Φυσ. 8. 3, 5, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 2.

νεώλκιον, τό, τόπος εἰς ὃν ἀνέλκεται πλοῖον ἐκ τῆς θαλάσσης, Ἡσύχ.

νεωλκός, ὁ, (ναῦς, ἕλκω) ὁ ἀναύρων πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν ἢ ἐκ τῆς ξηρᾶς καθελκύων εἰς τὴν θάλασσαν, Ἀριστ. Φυσ. 7. 5, 4, Πολυβ. Ζ΄, 190., Γ΄, 148· πρβλ. **ὁλκός.**

νέωμα, τό, χέρσος γῆ νεωστὶ ἀροθεῖσα, «νειάμα», ἴδε ἐν λέξ. **νεύω** II.

νεών, ῶνος, ὁ, (ναῦς) = **νεώριον,** Ἡσύχ.· Ἰων., κατὰ τὸν Φώτ.

νε-ώνητος, ον, ὁ νεωστὶ ἀγορασθείς, ἐπὶ δούλων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 2, Πλ. 769.

νεωνία, ἡ, «οὕτω τις τῶν ἐλαιῶν ὠνομάζεται» Ἡσύχ.

νεῶπας· «ἀντὶ τοῦ νεολέπτους, ἢ νέας» Ἡσύχ.

νεω-ποίης, ου, ὁ, ἄρχων τις ἐν Ἀσιατικαῖς πόλεσιν, ὅστις πολλάκις εἶχε τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἱερῶν οἰκοδομῶν, Λατ. aedilis, (πρβλ. **νεωκόρος**), Συλλ. Ἐπιγρ. 2656. 1., 2671. 25., 2749, κτλ.· ὡσαύτως **νεωποιός,** 2824, 17, 2848. καὶ **νεοποιός,** 2785, κτλ.· — ἐντεῦθεν **νεωποιέω** ὑπηρετῶ ὡς **νεωποιός,** 2930, 2956, 2985, κτλ., πρβλ. Πολυβ. Α΄, 11.

νεω-ποιός, όν, (νεῖος) ὁ οἰκοδομῶν ναούς, **νεωποίης.**

II. (ναῦς) ναυπηγός, Πολυβ. Δ΄, 84.

νεωρέω, εἶμαι **νεωρὸς** ἢ ἐπόπτης ἢ φύλαξ **νεωρίου,** ναυφυλακῶ, Εὐστ. 1562. 37· νεωφυλακῶ, Φώτ., Ἡσύχ.

νε-ώρης, ες, οὐχὶ **νεωρής,** ές, Ἀρκάδ. 117. 18, Θεογνώστ. Κανόν. 15. 32· (ὥρα) — νέος, πρόσφατος, νεώρη βόστρυχαν τετμημένον, πρὸ μικροῦ ἀποκοπέντα, Σοφ. Ἠλ. 901· εἰλῆφότας φόβου νεωρὰ ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 730· ἄλλο νεῦρες πῆμα Φιλητ. παρὰ Στοβ. 558. 36.

νεώριον, τό, (νεωρὸς) τόπος, ἔνθα τὰ πλοῖα καὶ πάντα τὰ εἰς εἰς αὐτὰ ἀνήκοντα σκεύη κλπ. φυλάττονται, ναύσταθμος μετὰ τῶν πρὸς καθέλκυσιν μηχανῶν καὶ τῶν ἀποθηκῶν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 918, Θουκ. 2. 93., 3. 74. κτλ.· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ Λατιν. navalia, Εὐρ. Ἑλ. 1530, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1540, Θουκ. 3. 92, Λυσ. 129. 28., 134. 5, Πλάτ., κλ. Πρβλ. **νεώσοικοι.**

νεωριο-φύλαξ, -ᾶκος, ὁ, ὁ φυλάττων **νεώριον,** Ἡσύχ.

νεωρίς, -ίδος, ἡ, = **νεώριον,** Στράβ. 61 (ἀλλ' ἴσως ἀναγνωστέον **νεωρίων**).

νεωρός, ὁ, (ναῦς, ὥρα) ὁ φύλαξ νεωρίου, «νεωριοφύλαξ» Ἡσύχ.

νέωρος, ον, = **νεώρης,** Ἀρκάδ. 72. 14, Ἡσύχ., Φώτ.

νεώρυκτος, ον, = τῷ ἑπομ., Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 940, κλ.·

νεωρῠχής, ές, (νέος, ὀρύσσω) ὁ νεωστὶ ὀρυχθείς, Νικ. Θηρ. 940.

νεώς, ώ, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ **ναός,** (ὡς **λεώς** ἀντὶ **λαός**). γεν. **νεώ** Ἀριστοφ. Πλ. 733· δοτ. **νεῷ** Ἀνειρῶν 146. 4· αἰτ. **νεών** Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 340, Ἀριστοφ. Πλ. 741, Ξεν., κλ., (σπανίως **νεώ** Bast. Ep. Crit. 176, Schäf. εἰς Γρηγ. 164). — πληθ. ὀνομ. **νεῴ** Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 7, κτλ.· αἰτ. **νεώς** Αἰσχύλ. Πέρσ. 810 (τὸ μόνον παρὰ Τραγ. χωρίον ἔνθα ὁ τύπος οὗτος ἀπαντᾷ), Ἰσακρ. 106Β.

νέωσις, ἡ, ἡ πρώτη ἄρσις χέρσου γῆς, Λατ. novatio, μεταγεν.

νεώσοικος, ὁ, (νεῖος, οἶκος) νεώριον, ἢ περὶ ἄκραν κάπτων νεώσοικον σκοπεῖς; Ἀριστοφ. Ἀχ. 96: — τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. «νεώσοικοι, οἰκήματα παρὰ τῇ θαλάσσῃ οἰκοδομούμενα εἰς ὑποδοχὴν νεῶν, ὅτε μὴ θαλαττεύοιεν» (Σουΐδ.). Ἐν τοῖς νεωσοίκοις ἔμενον αἱ νῆες νενεωλκημέναι κατὰ τὸν χειμῶνα καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπεσκευάζοντο, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐναυπηγοῦντο νῆες ἐν αὐτοῖς, καθότι οἱ νεώσοικοι ἀπετέλουν μέρος τοῦ νεωρίου, ναυστάθμου, Ἡρόδ. 3. 45, Ἱππίτ. ἐν «Πυτίνῃ» 12, Ἀνδοκ. 24. 21, Θουκ. 7. 25, 64, Λυσ. 185. 20· διηρημένως, ἐν Πειραιεῖ νεὼς εἰσιν οἶκοι Παυσ. 1. 29, 16.

νεώσσω, Ἀττ. **-ττω,** ἐκ τοῦ **νέος,** (ὡς τὸ **λιμώττω** ἐκ τοῦ **λιμός, λαιμώσσω** ἐκ τοῦ **λαιμός**), = **νεόω, νεωτερίζω,** Θεογνώστ. Κανόν. 43. 26, Ἡσύχ.

νεωστέ, Ἐπίρρ. τοῦ **νέος,** ἀντὶ τοῦ **νέως,** ὡς **μεγαλωστὶ** ἀντὶ τοῦ **μεγάλως,** πρὸ μικροῦ, Ἡρόδ. 1. 196., 2. 15, 49. κ. ἀλλ., Σοφ. Ἠλ. 1049, Θουκ. 4. 108. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 284.

νεώτατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ **νέος,** Ὅμ., κτλ.

νεωτερίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ,** Θουκ. 4. 51· (**νεώτερος** ΙΙ)· — ἐπιχειρῶ μεταβολάς, νεωτερισμούς, καινοτομῶ, μεταχειρίζομαι βίαια μέτρα, συχν. μετ' ἀόρ. ἀντωνυμ., μή σφῶν πέρι ν. μηδὲν Θουκ. 1. 58· ἐς τινα ν. τι ὁ αὐτὸς 4. 51· ἐς οὐδένα οὐδὲν ἐνεωτέριζον ὁ αὐτ. 2. 3, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 5, Δημ. 661. 9· ν. περί τινα Ἰσοκρ. 423Α· περὶ γυμναστικὴν καὶ μουσικὴν Πλάτ. Ρητ. 424Β· ἐν ταῖς παιδιαῖς ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 798C.

2) μεταθ., καὶ αἱ νύκτες ἐπιγιγνόμεναι τοὐναντίον μετοπωριναὶ καὶ ψυχραὶ τῇ μεταβολῇ ἐς ἀσθένειαν ἐνεωτέριζον, διὰ τῆς ἀποτόμου μεταβολῆς τῆς θερμοκρασίας ἐπενεργοῦν ἐπὶ τῶν σωμάτων οὕτως ὥστε ἐπέφερον ἀσθένειαν, Θουκ. 7. 87.

II. ἐπιχειρῶ πολιτικὰς μεταβολάς, διεγείρω στάσιν, στασιάζω, Λατ. res novas tentare, νεωτερίζειν συμφέρει τοῖς ἀτυχοῦσιν Ἀντιφῶν 120. 12· πρὸς τοὺς συμμάχους νεωτερίζοντας Θουκ. 1. 97, πρβλ. 102· ν. ἔργῳ ὁ αὐτ. 3. 66· νεωτερίζειν ἐβούλετο ἐς τὸ πλῆθος Λυσ. 159. 26· πρβλ. Θουκ. 4. 51· ν. περί τι Πλάτ. Πολ. 424Β· ἐν τίνι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 798C· τὸ νεωτερίζον, ἡ στασιάζουσα μερὶς τῶν πολιτῶν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πολ. προοίμ. 2· ν. τὴν πολιτείαν, ἐγείρω στάσιν ἐν τῇ πολιτείᾳ, Θουκ. 1. 115. — Παθ., ἐνεωτερίζετο τὰ περὶ τὴν ὀλιγαρχίαν ὁ αὐτ. 8. 73, πρβλ. 4. 76.

νεωτερικός, ή, όν, = **νεανικός,** νεωτερικοὶ ζῆλοι Πολύβ. 10. 24, 7. Ἐπίρρ. **-κῶς,** Πλουτ. Δίων 4.

νεωτερισμα, τό, μεταβολή, ἄερος Φίλων ἐν Εὐσ. Εὐαγγελ. Προπ. 379D.

νεωτερισμός, ὁ, ἐπιχείρησις πρὸς μεταβολήν· ἰδίως ἐπὶ κακῆς σημασίας, κίνησις, στάσις, rerum novarum studium, Πλάτ. Ρητ. 422Δ, 555D, Δημ. 215. 26, κλ.· ἐν τῷ πληθ. Πλάτ. Νόμ. 758C· πρβλ. **νεωτερίζω.**

νεωτεριστής, οῦ, ὁ νεωτερίζων, Λουκ. Ἀλ. 5, 75, Πλουτ. Κίμ. 17, κτλ.

νεωτεροποιέω, εἰσάγω νεωτερισμούς, μεταβάλλω τὰ καθεστῶτα,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διον. Ἁλ. 6. 75· — μετ' αἰτ., Ἱππ. Ἀρ. 1244· — Πλ., ὁ αὐτ. 997Α.

νεωτεροπαιδία, ἡ, νεωτερισμός, στάσις, Θουκ. 1. 102.

νεωτερο-ποιός, όν, νεωτερίζων, στασιαστικός, Θουκ. 1. 70, Ἀριστ. Πολ. 2. 7, 5. **II.** ἐν τῇ Ρητορ., τὸ **νεωτεροποιόν**, νεωτερισμὸς ἐν τῇ γλώσσῃ.

νεώτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ νέος, ἐπὶ προσώπων, σὺ γὰρ γενεῇφι νεώτερος Ἰλ. Φ. 439· ὧν φύσει ν. Σοφ. Ο. Κ. 1295· παρὰ πολὺ νέος, Ὀδ. Φ. 132·— οἱ νεώτεροι, οἱ τῆς στρατευσίμου ἡλικίας, Θουκ. 5. 50· τὸ πρεσβύτερόν τε καὶ τὸ ν. αὐτόθι 64· —μετὰ γεν., οἱ νεώτεροι τῶν πραγμάτων, οἱ παρὰ πολὺ νέοι ἢ ὥστε νὰ ἐνθυμῶνται τὰ συμβάντα, Δημ. 242. 15. **2)** οὕτως ἐν τῷ ὑπερθ., γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκεν ἁπάντων Ἰλ. Η. 153, κτλ.· ἡ νεωτάτη δημοκρατία Ἀριστ. Πολ. 5. 5, 10. **II.** ἐπὶ γεγανότων, νεώτερος, νεώτερα κακὰ Ἡσιόδ. Π. 4. 275· ἐντεῦθεν μεταφορ. χειρότερος, ν. βούλευμα Σοφ. Φιλ. 560· ὡσαύτως μόνον νεώτερα, Λατ. gravius quid, Valck. εἰς Ἡρόδ. 3. 62, Stallb. εἰς Πλάτ. Πρωτ. 310Β· συχνάκις μετὰ τοῦ τε, ἦν τι καταλαμβάνῃ νεώτερον τὸν στρατὸν Ἡρόδ. 8. 21· ἤν τι δρᾷ ν. Ἀριστορ. Ἐκκλ. 338, πρβλ. Πινδ. Ἀποσπ. 74. 5, Θεόκρ. 24. 40· μῶν τι ν. ἀγγέλλεις ; Πλάτ. Πρωτ. 310Β· νεώτερόν τι ποιεῖν ἐς τινα Θουκ. 1. 132· κατά τινα Ἡρόδ. 8 142· περί τινα ὁ αὐτ. 5. 93· νεώτερα βουλεύειν ἢ ποιεῖν περί τινος ὁ αὐτ. 1. 210, Θουκ. 2. 6. **2)** συχν. ἐπὶ πολιτικῶν μεταβολῶν, νεώτερόν τι, νεωτερισμός, στάσις, στασιαστικὸν κίνημα, Λατ. res novae, ν. τι ποιεῖειν Ἡρόδ. 5. 33, κτλ.· ν. πράγματα πρήσσειν ὁ αὐτ. 5. 19· νεωτέρων πραγμάτων ἐπιθυμεῖν, res novas moliri, Ἰσοκρ. 151Ε, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 9, κτλ.· πρβλ. **νεωτερίζω** II, **νεοχμόω**. **III.** περὶ τοῦ ἐπιρρ. ὄρα **νέος** II. 2.

νεωφυλακέω, φυλάττω τὰς ναῦς, Ἡσύχ. καὶ Φώτ. πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ νεωρέω.

νεωφύλαξ [Ῠ], ᾰκος, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ **ναοφύλαξ**, Γλωσσ. **νεώχερμος**. ἴδε **νεόχερσος**.

νη-, ἀρνητικὸν προθετικὸν μόριον τιθέμενον ὁτὲ μὲν πρὸ βραχέος φωνήεντος ὡς νήϊς, ὁτὲ δὲ πρὸ συμφώνου, ὡς **νηκερδής**, **νήκερως**, **νηκηδής**, **νηπαθής**, **νηπελέω**, **νηπενθής**, **νηποινος**, κτλ.: πρβλ. Λοβ.Φρύν. 710. Ἀλλὰ τὸ μόριον τοῦτο διέμεινε ποιητικόν. Πρβλ. Σανσκρ. na, nô (non), nêd (ne)· Λατιν. ni, (ἐν τῷ nefas κτλ.), nĕ- (ἐν τῷ nequam, κτλ.), ni- (nimirum, nisi), nē, non· Γοτθ. ni (οὐ, μή)· Ἀρχ. Γερμ. ne, nein, κτλ.· ὄρα **ἀν-**, **ἀνα-**.

νή, Ἀττ. μόριον ἐμφαῖνον ἰσχυρὰν βεβαίωσιν, ὡς τὸ Ἐπικ. ναὶ (πρβλ. μά): μετ' αἰτ. τοῦ ὀνόματος τῆς θείστητος ἡς γίνεται ἐπίκλησις πρὸς βεβαίωσιν, Σοφ. Ἀποσπ. 339 (οὐθαμοῦ ἀλλαχοῦ παρὰ Τραγ.), ἀλλὰ συχν. παρὰ τοῖς κωμικ. καὶ τοῖς πεζογράφοις· κοινὸν ἐν τῇ φράσει: νὴ Δία (ἐν τῇ συνηθει τῶν Ἀττ. γλώσσῃ, νὴ Δί ἢ νὴ σί, Δινδ. εἰς Ἀριστορ. Ἱππ. 319), Ἀριστοφ. Θεσμ. 240, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἄρθρου: νὴ τὸν Δία ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 202, Ἀντιφάν. ἐν «Ὁμωνύμοις» 1. 3, κτλ.· τούτου χρῆσιν ἐποιοῦντο αἱ γυναῖκες ἐπὶ διαμαρτυρίᾳ, Λοβεκ. Φρύνιχ. 193· — μετὰ τῶν ὀνομάτων ἄλλων θεοτήτων τὸ πλεῖστον παρεντίθεται τὸ ἄρθρον, νὴ τὴν Δήμητρα Φερεκράτης ἐν «Αὐτομόλοις» 2· νὴ τὴν Ἀθηνᾶν Ἀριστοφ. Εἰρ. 218· νὴ τὸν Ἀπόλλω ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 160· νὴ τὴν Ἄρτεμιν αὐτόθι 90· νὴ τὸν Ποσειδῶ ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 83, Εὔπολις ἐν «Φίλοις» 9· νὴ τῷ θεῷ (τὴν Δήμητρα καὶ Κόρην] Ἀριστοφ. Λυσ. 51· νὴ τὴν Ἥραν Πλάτ. Φαῖδρ. 230Β· νὴ τὴν Ἑστίαν Ἀντιφάν. ἐν «Παρασίτῳ» 2· νὴ τὴν Ἀφροδίτην Νικόστρ. ἐν Ἀδήλ. 9· νὴ τὸν κύνα (ἴδε ἐν λέξ. κύων)· νὴ τοὺς θεοὺς Ἀριστορ. Πλ. 74, Πλάτ., κλ.· ἀλλά, νὴ θεοὺς Ἱππ. 1279. 34.—Ἡ φράσις: νὴ Δία ἢ νὴ τὸν Δία, πλὴν τῆς κοινῆς χρήσεως ἐν ἐπιβεβαιώσεσιν, εἶναι ἐν χρήσει ὡσαύτως, **2)** εἰς ἀποκρίσεις πρὸς ἐρωτήσεις, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 6, Πλάτ. Πρωτ. 312Α, κτλ.· συχνάκις ἑπομένου γάρ. Δημ. 93. 23., 423. 23. **3)** εἰς ἀπόκρουσιν ἀντιρρήσεως, Λατ. at, at enim, νὴ Δί', ἀλλά .. , ἢ εἰς εἰσαγωγὴν ἀντιρρήσεως ἃς ὑποτίθεται ὅτι ἐγείρει ὁ ἐναντίος, Ἀριστοφ. Πλ. 202, Δημ. 266. 8., 482. 12, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως ἡγουμένου τοῦ ἀλλά, ἀλλ' οὐχ οἷόν τε, νὴ Δί' Ἀριστορ. Νεφ. 217, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 7. 3, 10, Ἀπομν. 1. 2, 9, Δημ. 739. 25, κ. ἀλλ. **4)** ὡς ἐπιτατικὸν ἐν κλιμακωτῷ λόγῳ, ἄλλως τε πάντως, νὴ Δία, μάλιστα μέντοι .. Πλάτ. Ἀπολ. 35D, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 21. **5)** ἐπὶ ὅρκου, Ἀριστοφ. Ὄρν. 661, Βάτρ. 164. **6)** εἰρωνικῶς, μνησικακεῖν νὴ Δία πρὸς τοὺς βουλομένους σῴζεσθαι καὶ προφάσεις ζητεῖν Δημ. 259. 27.

νᾶ, συνηρ. ἀντὶ νέα, ἴδε ἐν λέξ. **νέος**.

νᾶε, **νᾶες**, ἴδε ἐν λέξ. **ναῦς**·— μετὰ νηάδε, εἰς τὸ πλοῖον, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1768.

νηάς, ᾰδος, ἡ, γιγάντειόν τι ζῷον, οὗ τὰ ἀπολελιθωμένα ὀστᾶ εὑρίσκοντα ἐν Σάμῳ, Αἰλ. π. Ζ. 17. 28· παροιμ., μεῖζον βοᾷ τῶν νηάδων Εὔφορ. 26.

νηγάτεος [ᾰ], η, ον, ὁ νεωστὶ κατασκευασθείς, νέος, χιτών, κρήδεμνον Ἰλ. Β. 43, Ξ. 185· φᾶρος Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 122· καλύβαι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 175. (Τὸ πρῶτον μέρος νηγ- εἶναι βεβαίως ἐκ τοῦ νέος (ὃ ἴδε)· τὸ δὲ -γα-τος πιθ. ἐκ √ΓΑ, ΓΕΝ γι-γν-ομαι, γέ-γα-α, ὡς τα-τός, τάσις ἐκ τῆς ΤΑ, τείνω (τέ-τα-ται).) — Ἡ λέξις διεσώθη ἐν Σέρραις τῆς Μακεδονίας ὑπὸ τὸν τύπον: ἀνήγατος μετὰ τῆς ἀρχαίας σημασίας, ἴδε Φιλίστορος τ. 3, σ. 124.

νηγρετος, ον, (νη-, ἐγείρω) ἐπὶ ὕπνου, βαθύς, καὶ τῷ νηδύμιος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε, νήγρετος, ἤδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς Ὀδ. Ν. 80, Ὕμν. εἰς Ἀφρόδ. 178· οὐδ. ὡς ἐπίρρ., νήγρετον, ἵνα γήγρετον εὕδοι, ἵνα βαθέως κοιμᾶται, Ὀδ. Ν. 74· νήγρετον ὑπνώσας, κοιμηθεὶς τὸν ἀξύπνητον, ἐπὶ τοῦ θανάτου, Ἀνθ. Π. 305.

νηδυια (οὐχὶ νηδύϊα, Λοβ. Φρύνιχ. 494), ων, τά, ὡς τὸ νηδύς, τὰ ἐντόσθια, ἔντερα, Ἰλ. Ρ. 524, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 113, Νικ. Ἀλεξιφ. 381·—Ἐπικ. γεν. **νηδυιόφιν**, (ἐκτὸς ἂν εἶναι ἀντὶ **νηδυόφιν**), Μόσχ. 4. 78.

νηδύμιος [Ῠ], η, ον, = **νηδύμιος**, Ὀππ. Ἁλ. 3. 412.

νηδύμος, ον, παρ' Ὅμ. τεσσαρεσκαιδεκάκις ἅπαξ ὡς ἐπιθ. τοῦ ὕπνου· ἀλλ' ἡ παραγωγὴ καὶ αὐτὴ ἡ σημασία τῆς λέξεως δὲν εἶναι λίαν σαφής: **1)** παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς λαμβάνεται ὡς τῷ ἡδύς, γλυκύς, εὐχάριστος, δανάκων ὕπο μούσαν .. νηδύμιον Ὅμ. Ὕμν. 17. 16· νηδύμιος Ὀρφεύς Ἀνθ. Παν. 217· ν. ὕδωρ Νόνν., κτλ.· αὕτη δὲ ἡ ἔννοια ἦτο ἴδιως εὐπρόσδεκτος εἰς τοὺς ποιητὰς αἵτινες ἀπεδίξαντο τὸν ὕπνον ἡδύμος ἀντὶ τοῦ ἡδύς, ἴδε **ἡδύμος**. [Ἡ ἑρμηνεία αὕτη ὑποστηρίζεται πως ἐκ τῆς παραβολῆς τοῦ νηδ-υμος πρὸς τὴν Σανσκρ. √ nand (gaudere), ἴδε Κουρτ. Gr. Et. σ. 715.] **2)** κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ. ἐκ τοῦ νη-, δῦνω (ἀντὶ **ἐνέκδυτος**) ὕπνος, ἐξ οὗ τις δὲν ἐγείρεται, βαθὺς ὕπνος, σχεδὸν ὡς τὸ **νήγρετος**, μεθ' οὗ συνάπτεται ἐν Ὀδ. Ν. 79, ἴδε ἀνωτέρω.

νηδυπόρος, ον, ὁ ἐπὶ τῇ κοιλίᾳ πορευόμενος, ὄφρὰς νηδυπόροιο ὁράκοντος Εὐδοκία παρὰ Bandin. Bibl Med. σ. 1, σελ. 233, 14.

νηδύς, ύος, ἡ, ἐν χρήσει ὡς τὸ **κοιλία**, ἐπὶ παντὸς μεγάλου κοιλώματος ἐν τῷ σώματι τοῦ ἀνθρώπου, (Ἱππ. 6. 17 κἑξ.) ἑπομένως, **1)** ὁ στόμαχος, Ὀδ. Ι. 296, Ἡσ. Θ. 487, Αἰσχύλ., κτλ. **2)** ἡ κοιλία, τὸ ὑπογάστριον, Λατ. abdomen, Ἰλ. Ν. 290, Ἡρόδ. 2. 47· τὰ ἐντόσθια, Ἱππ. π. Ἀέρ. 292, κτλ.· ἐξελεῖν τὴν νηδὺν Ἡρόδ. 2. 87. **3)** ἡ μήτρα, Ἰλ. Ω 496, Ἡσ. Θεογ. 460, Αἰσχύλ. Εὐμ. 665, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ Διὸς κατὰ τὴν γέννησιν τῆς Ἀθηνᾶς, Ἡσ. Θ. 890, 899· ἢ τοῦ Διονύσου, Κύρ. Βάκχ. 526. **4)** μεταφ., ἁρδῆ τε νηδύν, ὅ ἐστι κἀ ὁρυσίζῃ τὴν κοιλίαν του, Εὐρ. Ἱκέτ. 207· ν. νάρθηκος Νικ. Ἀλ. 272· λέοντος Ὀρφ. Λιθ. 274·—Αἰτ. **νηδύα** ἀντὶ **νηδύν** παρὰ Κοϊντ. Σμ. 1. 616· δοτ. πληθ. **νηδύεσι** Νικ. Θ. 467· πρβλ. **νηδυια**. (Πρβλ. Σανσκρ. nâdi, πᾶν σωληνοειδὲς ὄργανον τοῦ σώματος.) [ῦ ἀείποτε ἐν ταῖς τρισυλλάβοις πτώσεσι· ῡ τὸ πλεῖστον ἐν ταῖς δισυλλάβοις, Ἰακωβ. Δ. Π. σελ. 584, 672, 692, Spitzn. Vers. Her. σ. 68, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ἐνταῦθα βραχύ, οἷαν νηδύν, Εὐρ. Ἀνδρ. 356, Κύκλ. 574.]

νηεξις (**νηεξίς** Schmidt)· «ἐν Καππαδοκίᾳ γεώμενος μῦς, ὃν σκίουρόν τινες λέγουσιν» Ἡσύχ. πρὸ τῆς λέξ.; **νίβα**.

νηέομαι, **νέομαι**, ἔρχομαι, φέρω, λαθρότατον στόματος νηήσεται ἄχρις ἐδωδῆ Ὀππ. Ἁλ. 2. 216.

νῆες, **νήεσσι**, ἴδε ἐν λ. **ναῦς**.

νηέω, Ἐπικ. ἐκτεταμ. τύπος τοῦ **νέω**, (Δ), ἐπισωρεύω, στιβάζω, ἐπ' αὐτῶν νήησαν ξύλα πολλά Ὀδ. Τ 64· ἐπὶ νεκρικῆς πυρᾶς, μενοεικέα νήεον ὕλην Ἰλ. Ψ. 139· περὶ δὲ ὁρᾶτ' οὐ μάτα νήει Ψ. 169· πῦρ τ' εὖ νήησαι Ὁμ. Ο. 322· ὡσαύτως, ἐπ' ἀπήνης νήεον .. ἀπερείσι' ἄποινα, ἐπεσώρευον, ἐμάρτυρον ἄπειρα λύτρα, Ἰλ. Ω. 276, πρβλ. Ψ. 139 (ἔνθα νήεεν σῦρηται ὡς διάφορ. γραφ.)· νήεον αὐτόθι βωμόν, ἐπεσώρευον, ἀνήγειρον, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 403· — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, **νηήσαντο** αὐτόθι 364·— μέλλ. **νηήσεται** ἐπὶ παθ. σημασίας, Ὀππ. Ἁλ. 2. 216. **II.** ἐπισωρεύω, φορτώνω, γεμίζω, πληρῶ, [νῆας] νηήσας εὖ Ἰλ. Ι. 358· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, νῆα ἅλις χρυσοῦ .. νηήσασθω, δαψιλῶς πληρωσάτω χρυσοῦ τὴν ναῦν, αὐτόθι 137, 279.

νηθεσκε, Ἰων. καὶ Ποιητ. ἀντὶ **ἐνηθεν**.

νήησις, ἡ, πλήρωσις, ἐπισώρευσις, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 403.

νηθίς, ίδος, ἡ, ἡ νήθουσα, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ζ. 491.

νήθω, «γνήθω», κλώθω, Κρατῖνος ἐν «Μαλθακοῖς» 4, Πλάτ. Πολιτ. 289G· (ἀλλὰ λέγεται ὅτι δὲν εἶναι Ἀττ., Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 2. σ. 556)· Ἰων. παρατ. **νήθεσκες**, Ἀνθ. Π. 14. 134. (Σχηματισθὲν ἐκ τοῦ νέω (Γ), ὡς τὰ πλήθω ἐκ τῆς √ΠΛΗ, πίμπλημι).

Νηιάς, άδος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **Ναΐάς**.

νήϊος, ἡ, ον, Δωρ. **νάϊος**, α, ον, ὡς ἀείποτε παρὰ Τραγ. (πρβλ. **ἄϊος**, **γαῖος**) Dind. εἰς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 710 ὡσαύτως ος, ον Αἰσχύλ. Πέρσ. 279, 336· (ναῦς)· — ὁ ἀνήκων ἢ ἀσχολῶν εἰς πλοῖον, ὅρμον νηΐων, «ξύλον πρὸς κατασκευὴν νηῶν ἐπιτήδειον» (Σχόλ.), Ἰλ. Γ. 62, Ὀδ. Ι. 384, κτλ.· ὡσαύτως **ὅρμος**, Ἰλ. Ν. 122· καλύβαι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 175. (Τὸ πρῶτον μέρος νηϊ- εἶναι βεβαίως ἐκ τοῦ νέος (ὃ ἴδε)· τὸ δὲ -γα-τος πιθ. ἐκ √ΓΑ, ΓΕΝ γι-γν-ομαι, γέ-γα-α, ὡς τα-τός, τάσις ἐκ τῆς ΤΑ, τείνω (τέ-τα-ται).) — Ἡ λέξις διεσώθη ἐν Σέρραις τῆς Μακεδονίας ὑπὸ τὸν τύπον: ἀνήγατος μετὰ τῆς ἀρχαίας σημασίας, ἴδε Φιλίστορος τ. 3, σ. 124.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

391· οὕτω, νηΐα ξύλα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 806· ν. δοῦρα Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 79· ὡσαύτως ἄνδρες νάϊοι Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 719· στόλος νάϊος αὐτόθι 2· ναΐοισιν ἐμβολαῖς ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. ἔνθ' ἀνωτ.· γένος ναΐας ἀρωγὸν τέχνης, ὅηλ. ναῦται, Σοφ. Αἴ. 356· ναΐα ἀπήνη, νάϊον ὄχημα, πλοῖον, Εὐρ. Μήδ. 1122, 1. Τ. 410.

Νηΐς, ίδος, ἡ Ἰων. ἀντὶ **Ναΐς**.

νῆις, -ιδος, ὁ, ἡ· αἰτ. **νῆιδα** Ἰλ. Η. 198, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 32, ἀλλὰ **νῆιν** Καλλ. Ἀποσπ. 111, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 130· (νη-, ἴδεῖν, εἰδέναι)· — ἀδαής, ἄπειρος, μὴ εἰδώς, οὐ νῆις ἀέθλων Ὀδ. Θ. 179· καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀπολ., Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.· ναυτιλίης .. νῆιν ἔχειν βίον, Καλλ. ἔνθ' ἀνωτ., κτλ.· — συγκρ. **νηιδέστερος**, Ἡσύχ. **II.** (νή, Ἰς), ἀδύνατος, ἀσθενής, Σουΐδ., δειλός, Ἡσύχ.

νήιστος, η, ον, κατὰ τὸ φαινόμενον ὡς ὑπερθ. τοῦ **νέος** παρ' Ἡσυχ., «νήιστα· ἔσχατα, κατώτατα»· ἐντεῦθεν ἴσως τὸ ὄνομα: **πύλαι Νήισται** ἐν Θήβαις, πύλαισι Νήισταισι προσβαλεῖν λόχον Αἰσχύλ. Θήβ. 460.

νηίτης [ῑ], **ου,** ὁ, ὁ ἀνήκων εἰς πλοῖον, ἐκ πλοίων συγκείμενος, στρατὸς ν., στόλος, Θουκ. 2. 24., 4. 85· στόλος Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 239, κτλ.

νηϊτικός, ή, όν, ναυτικός, μεταγεν.

νηκερδὴς, ἐς, (νη-) ἄνευ κέρδους, ἀνωφελής, νηκερδέα βουλὴν Ἰλ. Ρ. 469· ἔπος νηκερδὲς ἔειπεν Ὀδ. Ξ. 509.

νήκερως, ων, (νη-) ἄνευ κεράτων, ὁ μὴ ἔχων κέρατα, Ἐπικ. ὀνομ. πληθ. **νήκεραι**, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 527.

νήκεστος, ον, (νη-, ἀκέομαι) ἀνίατος, οὐδ. ὡς ἐπίρρ., ἀνιάτως, ὅς κε .. νήκεστον ἀασθῇ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 281.

νηκηδὴς, ἐς, ἄφροντις, ἀμέριμνος, αὐτὸς (δηλ. ὁ Ἔρως) ἐστὶν ὁ ποιῶν, εἰρήνην μὲν ἐν ἀνθρώποις, πελάγει δὲ γαλήνην, νηνεμίαν ἀνέμων, κοίτῃ δὲ ὕπνον νηκηδῆ' Ποιητ. ἀνώνυμ. ἐν Πλάτ. Συμπ. 197C.

νηκουστέω, (νη-, ἀκούω) ὀὲν ἀκούω, ὀὲν προσέχω, παρακούω, μετὰ γενικ., οὐδ' Ἐνοσίχθων νηκούστησε θεᾶς Ἰλ. Υ. 14.

νήκουστος, ον, (νη-, ἀκουστὸς) ἀνήκουστος, μὴ ἀκουσθείς, ἄγνωστος, Ἄρατος 173.

νηκτήρ, -ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., μεταγεν.

νήκτης, ου, ὁ, (νήχω) κολυμβητής, Πολυδ. Ϛ', 45.

νηκτικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος νὰ νήχηται, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 171.

νηκτός, ή, όν, ὁ νηχόμενος, ἀντίθετ. τῷ **χερσαῖος**, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 16, Πλούτ. 2. 636E· ἐπὶ ἰχθύος, Ἀνθ. Π. 4. 196· ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως, ἣν ἡ θάλασσα ἐκόμισεν ἐπιπλέουσαν παρὰ τὸν τύμβον τοῦ Αἴαντος, αὐτόθι 9. 115: ἐν τῷ ἀέρι ὡς καὶ ἐν τῷ ὕδατι, Φίλων 1. 14·— τὸ νηκτόν, ἡ δύναμις τοῦ νήχεσθαι, κολυμβᾶν, Ἀνακρεόντ. 24. 5.

νηκτρίς, -ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ **νήκτης**, νηκτρίδες (δηλ. ἐλᾶαι) = κολυμβάδες, Πολυδ. Ϛ', 45· ἴδε **κολυμβάς**.

νήκτωρ, -ορος, ὁ, = **νήκτης**, Μανέθων 4. 397.

νηλεγὴς, ἐς, = **ἀνηλεγής**, ἦτορ Ἀλκμὰν 13.— Ἐπίρρ. **νηλεγέως**, «ἀνοίκτως» Ἡσύχ.

νηλεὴς, ἐς, ἴδε **νηλής**, καὶ πρβλ. **ἀνηλεής**.

νηλεό-θῡμος, ον, ὁ ἔχων ψυχὴν ἀνηλεῆ, ἄσπλαγχνος, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 566, 618, b. 13.

νηλεό-ποινος, ον, ὁ ἄνευ ἐλέους, ἀσπλάγχνως τιμωρῶν, ἐπίθετον τῶν Κηρῶν, Ἡσ. Θ. 217: μνημονεύεται ἐκ τῶν τοῦ Στοβ. Ἐκλογ. 2. 9, **ἠλεόποινοι**, αἱ τιμωροῦσαι τὴν μοιρίαν, καὶ ὁμοία διάφ. γραφ. ἀπαντᾷ ἐν Ὀρφ. Ἀργ. 1362: ὁ Ruhnk. προτιμᾷ τὴν γραφὴν **νηλιτύποινος**, ὁ τιμωρῶν τὸν ἔναγχον.

Νηλεύς, έως, ἡ, ὁ πατὴρ τοῦ Νέστορος, Ὅμ.·— ἐπίθετ. **Νηλήιος υἱός**, Ἰλ. Β. 20, κτλ.· — πατρωνυμ., **Νηλείδης, ου,** ὁ, Ἰλ. Ψ. 652· Ἐπικ. **Νηληιάδης, εω,** ἢ **ᾱο**, Ὅμ.· ἐν τῷ θηλ. **Νηληίς, -ίδος**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 120.

νήλευστος, ον, (νη-, λεύσσω) ἄρατος, Θεοκρ. Σῦριγξ ἐν Ἀνθ. Π. 15, 21, ἐν τέλ.

νηλής, ές, Ἐπικ. οὐδ. **νηλεές**· Ἐπικ. ὡσαύτως **νηλειής, ές**, Ἡσ. Θεογ. 770, Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 246 (νή-, ἔλεος)·— ποιητ. ἐπίθετ. (παρὰ τοῖς πεζογράφοις ἐνίοτε **ἀνηλεής. -εῶς**), ἀνηλεής, σκληρός, ἄσπλαγχνος, **νηλὴς** Ἰλ. Ι. 632 (628)· **νηλεῖ** χαλκῷ, ἀνηλεεῖ σιδήρῳ, συχν. παρ' Ὅμ.· **νηλεῖ** δεσμῷ Ἰλ. Ι. 443· **νηλέα** θυμὸν ἔχοντας, ἀνηλεῆ, σκληρὰν ψυχὴν ἔχοντας, Τ. 229· **νηλεῖ** ὕπνῳ, ἀπηνεῖ ὕπνῳ, καθ' ὃν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐκτεθειμένος εἰς πολλοὺς κινδύνους, Ὀδ. Μ. 372· **νηλεὲς** ἦμαρ, ἡ τοῦ θανάτου ἡμέρα, Ἰλ. Α. 484, Ὀδ. Ι. 17, κτλ.· **νηλεὲς** ἦτορ Ἰλ. Ι. 497· οὕτω παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ποιηταῖς, **νηλεεῖ** νόσῳ Πινδ. Ἀποσπ. 168· **νηλὴς** σὺ καὶ θράσους πλέως Αἰσχύλ. Τρ. 42· **νηλὴς** .. ὅστις ἱκτῆρας ἐκθύει Εὐρ. Κύκλ. 369.— Ἐπίρρ. **νηλεῶς** Αἰσχύλ. Πρ. 240· Ἐπικ. **-εϊῶς**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 626, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 476. 7. **II.** Παθ., ὃν δὲν λυπεῖται, ὃν δὲν οἰκτίρει τις, ἔκειτο **νηλεὲς** .. σῶμα Σοφ. Ἀντ. 1197· **νηλέα** δὲ γένεθλα .. κεῖται ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 180 —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 73.

νηλίπεζος, ον, = **νηλίπους**, ἀνυπόδητος, γυμνόπους, Ἡσύχ.

νηλιπο-και-βλεπ-έλαιος, οἱ, σκωπτικὸν ἐπώνυμον τῶν φιλοσόφων, γυμνοπόδων καὶ βλεπόντων ἔλαιον, Ἀνθολ. Παλ. παράρτημα 288.

νηλίπους, ὁ, ἡ, ἀνυπόδητος, γυμνόπους, ἄσιτος ν. τ' ἀλωμένη Σοφ. Ο. Κ. 349· ν. βίος Λυκόφρ. 635· ὡσαύτως **νήλιπος, ον**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 646, Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχῶν Ἠολιτικ. 1. 42· πρβλ. **ἀνήλιπος**. (Κοινῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ νη-, ἦλιψ, ἄνευ ὑποδήματος· ἀλλ' ὑπάρχει ἀμφιβολία μήπως τὸ **-πους** ἢ **-πος** εἶναι ἁπλῶς καταλήξεις, πρβλ. **Οἰδίπους. Οἰδίπος**).

νηλῑτὴς, ές, (νη-, ἀλείτης, ἁλιταίνω) ἀναμάρτητος, ἀθῷος, ἀναίτιος, γυναῖκες .. αἵ τέ σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἵ νηλιτέες εἰσὶν Ὀδ. Π. 317, Τ. 498, Χ. 418. (Ὁ Ἀρίσταρχ. ἀνεγίνωσκε νηλητέες, ὅπερ ἠρμήνευεν: ἁμαρτωλοί, πολυαμάρτητοι, ἐκ τοῦ ἐπιτατικοῦ νη- καὶ τοῦ **ἀλήτης**).—Ἐν ταῖς νεωτέραις ἐκδόσεσιν ἐπικρατεῖ ἡ γραφὴ **νηλείτιδες** (ἐκ τοῦ **νη-ἀλείτης**) ἢ **νηλίτιδες**, ἴδε Σχόλια καὶ κριτικ. ἐκδ.

νηλιτύποινος, ον, κατ' εἰκασίαν τοῦ Ruhnk. ἀντὶ **νηλεόποινος** ἐν Ὀρφ. Ἀργ. 1362.

νηλιφὴς, ές, = **ἀνηλιφής**, ἀνήλειπτος, ὁ μὴ ἀλήλιμμένος, μεταγεν.

νῆλλος· «ἔριον· ἄμεινον λῆνος» Ἡσύχ.

νήλωπος, ον, ἐκ τοῦ **νη** καὶ **λῶπος**, ὁ ἄνευ ἱματίου, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ.

νῆμα, τό, (νέω, νήθω, «γνέθω») τὸ κλωσθέν, νῆμα, κλωστή, γνέμα, Ὀδ. Δ. 134, Πλάτ. Πολιτ. 282E· ἐν τῷ πληθ., Ὀδ. Β. 98., Τ. 143, Εὐρ. Ὀρ. 1433 — ἡ κλωστὴ τῆς ἀράχνης, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 775· ἐπὶ τῶν Μοιρῶν, Μοιράων νῆμ' ἄλυτον Φανοκλ. 2, πρβλ. Ἀνθ. Π. παράρτ. 154· οὕπω πεπλήρωται τὸ νῆμα αὐτοῦ, ἡ μοῖρά του, τὸ τέλος του, Λουκ. Φιλοψ. 25.

νηματικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς νῆμα, Ἀθην. π. μηχανημ. ἐν Wesch. Poliorc. d. Gr. σ. 34.

νηματώδης, ες, ὅμοιος, νήματι, μηρύματα λίθων μαλακὰ νηματώδη Πλούτ. 2. 434A.

νηματουργία, ἡ, ἡ ἐξεργασία τοῦ νήματος, Μ. Φιλῆς τ. Β, σ. 4. Ἐκδ. Mil.

νημέρτεια, ἡ, βεβαιότης, ἀλήθεια, Δωρ. **νᾱμέρτεια**, ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ Σοφ. ἐν Τρ. 173 ἐν τριμέτρῳ, πρβλ. **νημερτής**.

νημερτὴς, ές, Δωρ. **νᾱμερτὴς** — καὶ οὗτος εἶναι ὁ μόνος τύπος ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ., Πόρσ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 246, Δινδ. εἰς Σοφ. Τρ. 173 (**νη-, ἁμαρτάνω**)·— ὁ μὴ ἁμαρτάνων εἰς τοὺς λόγους του, ἀληθής, ἀψευδής, γέρων ἅλιος νημερτής, ἐπὶ τοῦ Πρωτέως, Ὀδ. Δ. 349, κτλ.· ν. τε καὶ **ἦπιος**, ἐπὶ τοῦ Νηρέως, Ἡσ. Θ. 235· εἰπεῖν νημερτέα βουλήν, ἥτις ἀψεύκτως θὰ ἐκτελεσθῇ, Ὀδ. Δ. 86, Ε. 30· οὕτω, τῶν γε νόον ν. ἔγνω Φ. 205· ἦ μάλα τοῦτο ἔπος ν. ἔειπας Ἰλ. Γ. 204· οὕτω, πάντα ναμερτῆ λόγον Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ.· μῦθος, βάξις Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 810, 1184· ὑπερθ. **-έστατος**, Λυκόφρ. 223·— συνηθέστερον ὡς ἐπίρρ., νημερτές ἐνισπεῖν, νημερτέα εἰπεῖν ἢ μυθήσασθαι, λέγειν τὴν ἀλήθειαν, τὴν βεβαίαν ἀλήθειαν, Ὅμ.· ν. ὑπόσχεο Ἰλ. Α. 514· Ἰων. ἐπίρρ. **νημερτέως** ὡς τρισύλλ., Ὀδ. Ε. 98· πρβλ. **νημερτέκης**.

νηνεμέω, εἶμαι ἥσυχος, ἐπὶ τῶν ἐντοσθίων, Ἱππ. 639. 18 (ἔνθα ὁ Foës ὑποπτεύει: **ἀνεμοῦται**)· δὲν καταπνέομαι ὑπὸ ἀνέμου, λέγεται δὲ καὶ τὰ καύματα σφοδρὰ γίνεσθαι .. τῶν πεδίων νηνεμούντων (ἀνηνεμούντων κατά τινας) τότε Στράβ. 307. —Παθ. παρ' Ἡσυχ.: «νηνεμούμενον· καθεσταμένον ἐκ τῆς τραχῆς. εὔδιον. ἥσυχον».

νηνεμία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, Ἔλλειψις ἀνέμου, εὐδία, γαλήνη, **νηνεμίης, ἐν καιρῷ γαλήνης**, Ἰλ. Ε. 523· γαλήνη ἔπλετο νηνεμίη, ὑπῆρχε γαλήνη, κατάπαυσις πάντων τῶν ἀνέμων (ἔνθα ἡ λέξις ἡ δηλοῦσα τὸ γένος καὶ ἡ δηλοῦσα τὸ εἶδος εἶθενται ἐκ παραλλήλου, ὡς τὰ **βοῦς ταῦρος, ἔρηξ κίρκος, σῦς κάπρος**), Ὀδ. Ε. 392., Μ. 169· ἦν μὲν δὴ ν. Ἡρόδ. 7. 218· ἐξ αἰθρίης τε καὶ νηνεμίης αὐτόθι 188· νηνεμίαι καὶ γαλῆναι Πλάτ. Θεαίτ. 153C· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μέγα πνεῦμα**, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 77E·— μετὰ γεν., νηνεμία ἀνέμων Ποιητὴς παρὰ Πλάτ. Συμπ. 197C.

νηνεμοποιὸς θεός, ὁ ποιῶν νηνεμίαν, Θ. Λάσκ. σελ. 767, ἔκδ. Mi.

νήνεμος, ον, (νη-, ἄνεμος) ὁ ἄνευ ἀνέμου, ἤρεμος, ἥσυχος, αἰθὴρ Ἰλ. Θ. 556, Ἀριστοφ. Θεσμ. 43· γαλάνα Αἰσχύλ. Ἀγ. 740· πέλαγος Εὐρ. Ἑλ. 1456· αἴθρη Ἀριστοφ. Ὄρν. 778. **2)** μεταφορ., ἥσυχος, ἤρεμος, ν. ἑστηὼς ὄχλον Εὐρ. Ἑκ. 533· ν. ἔχειν τὴν ψυχὴν Πλούτ. 2. 589D·— ἐν χρήσει μετὰ τοῦ εἶναι ἀπροσώπως, διὰ τὸ νηνεμώτερον εἶναι Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 3, 9.

νηνέω, ὡς τὸ **νηέω**, ἐκτεταμένος Ἐπικὸς τύπος τοῦ **νέω** (Δ), παρ' Ὁμήρ. μόνον ὡς διάφορ. γραφ., πλὴν ἐν ταῖς συνθέτοις **ἐπι-, παρα-νηνέω**, ἴδε Ἰλ. Ψ. 139.

νηνία, ἡ, δημόσιος ἔπαινος μεγάλων ἀνδρῶν ἢ ἐγκώμιον, ἐνίοτε μετὰ συνοδείας τοῦ αὐλοῦ· ἐντεῦθεν, θρῆνος, ἁπάντων μόνον ἐν τῷ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λατ. nenia, ἂν καὶ κατὰ τὸν Κικ. Legg. 2. 24, ἡ λέξ. εἶναι Ἑλληνική· ἀλλ' ὁ Πολυδ. Δ', 79, μνημονεύει τύπον **νηνίατον** ὡς λ. Φρυγ.: «τὸ δὲ νηνίατον ἔστι μὲν Φρύγιον, Ἱππῶναξ δ' αὐτοῦ μνημονεύει».

νῆνις, ἴδε **νεᾶνις** ἐν τέλ.

νηνυρίζω, «νηνυρίζοντα· θρηνοῦντα, λαλοῦντα» Ἡσύχ. ἔνθα ἴσως διορθωτέον **μινυρίζοντα**.

νηξί-πους, ὁ, ἡ, **-πουν**, τό, ὁ ἔχων τοὺς πόδας καταλλήλους πρὸς νῆξιν, στεγανόπους, Εὐστ., κλ.· ἴδε **νέποδες**.

νῆξις, **εως**, ἡ, (νήχω) τὸ νήχεσθαι, κολύμβημα, Βατραχομυομ. 68, 148· ἐν τῷ πληθ., Πλούτ. 2. 1091C.

νήξομαι, μέλλ. τοῦ **νήχομαι**.

νηο-βάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ναυβάτης**, Ἀνθ. Π. 7. 668.

νηο-κόρος, **ον**, (νηός) ποιητ. ἀντὶ τοῦ **νεωκόρος**, Ἀνθ. Π. 9. 22.

νηο-πέδη, ἡ, = **ναυσιπέδη**, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 59, 226.

νηο-πόλος, Ἀττ. **νᾱο-**, **ον**, (νηός, πολέω) ὁ ἐργαζόμενος ἐν τῷ ναῷ, περιποιούμενος ναόν, φύλαξ τοῦ ναοῦ, Ἡσ. Θ. 991, Μανέθων 4. 427· θηλ., Ἀνθ. Π. 1. 16.

νηο-πυρέω, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ **ναυπυρέω**, διὰ πλοίου ταξειδεύω, Ἀνθ. Π. 7. 675.

νηός, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ναός**. **II.** **νηός**, Ἰων. γενικ. τοῦ **ναῦς**.

νηοσόος, ποιητικ. **νηοσσόος**, **ον**, ὁ προστατεύων, σῴζων τὰ πλοῖα, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 570, κτλ.

νηοῦχος, **ον**, (ἔχω) «φύλαξ πλοίου» Ἡσύχ.

νηο-φθόρος, **ον**, ὁ καταστρέφων τὰ πλοῖα, Νόνν. Δ. 39. 122.

νηο-φόρος, **ον**, ὁ φέρων πλοῖα, Ἀνθ. Π. 10. 16.

νήοχος, **ον**, ὁ φυλάττων, κυβερνῶν πλοῖαν, νήοχα πηδάλια Ἀνθ. Π. 7. 636. (Πρβλ. **πολίοχος**).

νηπᾰθής, ές, = **νηπενθής**, Ὀππ. Κυν. 2. 417.

νήπαυστος, **ον**, (νη-, παύω) = **ἄπαυστος**, Λυκόφρ. 972.

νηπεδᾰνός, ἡ, **όν**, = **ἠπεδανός**, Ὀππ. Κυν. 3. 409. Πρβλ. **νήδυμος**, **ἤδυμος**.

νηπεκτής, ές, ἀκτένιστος, «νηπεκτέας· ἀκτενίστους» Ἡσύχ.

νη-πεκτος, **ον**, = τῷ **νηπεκτής**, ἀκτένιστος, μὲ κόμην ἀκτένιστον, ἀπεριποίητον, κατὰ διόρθωσιν Valck. καὶ Brunck. ἐν Βίωνι 1. 21, ἀντὶ τοῦ **νήπλεκτος**.

νηπελέω, ἀδύνατός εἰμι, ἀδυνατῶ, Ἱππ. παρὰ Γαλην. 530· πρβλ. **κακηπελέω**, **εὐηπελής**.

νηπενθής, ές, (πένθος) ὁ ἀποβάλλων πένθος ἢ λύπην, ἀπενθής· ἐν Ὀδ. Δ. 221 κέξ., φάρμακον νηπενθές, ὅπερ ἐδόθη εἰς τὴν Ἑλένην ὑπό τινος Αἰγυπτίου, ἴσως ὄπιον, πρβλ. Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 15, 1, Πλούτ. 2. 614C· — **νηπενθής**, ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀνθ. Π. 9. 525. 13. **II.** ἀπηλλαγμένος ὀλίψεως, ἐλεύθερος πένθους· ἐπίρρ. **νηπενθῶς**, Πρωταγ. παρὰ Πλουτ. 2. 118E.

νηπευθής, ές, ἀνεξερεύνητος, ἀνέκφραστος, ὄργια νηπεύθεα Χρησμ. ἐν Μακροβ. Saturn. 1. 18.

νηπιάα, **νηπιέη**, ἡ, Ἐπικ. τύποι τοῦ **νηπία** (ὅπερ ἀπαντᾷ μόνον παρ' Ἀναστασ. ἐν τῇ τοῦ Mai Coll. Nov. 7. 241)· ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. μόνον ἐν ἐκτεταμ. Ἐπικ. τύποις· (νήπιος):— παιδικὴ ἡλικία, οἶνον ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ Ἰλ. Ι. 491 (487): — ἐν τῷ πληθ., παιδαριώδεις τρόποι, ἀνοησίαι, οὐδέ τί σε χρὴ νηπιάας ὀχέειν Ὀδ. Α. 297· δοτ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., ἐπεὶ .. ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσιν, κατὰ παιδικὸν τρόπον, Ἰλ. Ο. 363· ἠγήσατο νηπιέῃσιν, «ἤτοι νηπιείαις φρεσί» (Εὐστ.), Ὀδ. Ω. 469· αἰτ. νηπιέην Ὀππ. Ἁλ. 3. 585.

νηπιάζω, = τῷ ἑπομ., Ἱππ. Ἐπιστ. 1281. 52· — **νηπιάζομαι**, «νηπιάζεται· μωραίνεται» Ἡσύχ.

νηπίασις, **εως**, τὸ νηπιῶδες, παιδαριῶδες, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 10.

νηπιαχεύομαι, φέρομαι ὡς νήπιον, Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Ρώμης (ς) Rhein Mus. 1879, σ. 195.

νηπιᾰχεύω, πράττω τὰ συνήθη τοῖς νηπίοις, Ἰλ. Χ. 502.

νηπιᾰχος, **ον**, Ἐπικ. ὑποκορ. τοῦ **νήπιος** (πρβλ. **νηπύτιος**), νηπιώδης, Ἰλ. Β. 338, Ζ. 408, Π. 262, Βίων 3. 2, κτλ.· — περὶ τῆς καταλήξεως πρβλ. **ὀρτᾰλι-χος**, **βόστρυ-χος**, κτλ., Κουρτ. Gr. Et. σ. 655.

νηπιάχω, = **νηπιᾰχεύω**, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 868, Μόσχ. 4. 22.

νηπιαχώδης, ες, = **νηπιώδης**, Γλωσσ.

νηπιέη, ἴδε **νηπιάα**.

νηπιεύομαι, ἀποθ., = **νηπιαχεύω**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Χ. 502.

νηπιόβουλος, **ον**, ὁ νήπια φρονῶν, Κ. Μανασσ. Χρον. 6176.

νηπιοδύναμος, **ον**, ὁ νηπίου δύναμιν ἔχων, Κ. Μανασσ. Χρον. 6471.

νηπιόεις, **-εσσα**, **-εν**, ποιητ. ἀντὶ **νήπιος**, Α. Β. 1089.

νηπιόθεν, ἐκ νηπιακῆς ἡλικίας, Ἀνέκδ. Boiss. τ. 4, σ. 258, 9· ἐκ νηπιόθεν Ἰω. Μαλαλ. 1, σ. 149.

νηπιο-κτόνος, **ον**, ὁ φονεύων νήπια, Ἐβδ. (Σοφ. Σολ. 1Α', 8).

νηπιόλεκτα ῥήματα, τὰ ὑπὸ νηπίων λεγόμενα, Ἰγνάτ. ἐν βίῳ Νικηφόρου, σ. 203, 5, ἔκδ. De Boor.

νηπιο-πρεπής, ές, ἁρμόζων εἰς νήπια, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 1, μέρ. α', σ. 240B, κτλ.· — Ἐπίρρ. **νηπιοπρεπῶς**, Ἀναστ. Σιν. ἐν Mi. Pa gr. τ. 89, σ. 221, 229.

νήπιος, **α**, Ἰων. **η**, **ον**, καὶ **ος**, **ον** Λυκόφρ. 638· — ὁ ἐν μικρᾷ βρεφικῇ ἡλικίᾳ ὤν, συχν. παρ' Ὅμ., ἰδίως ἐπὶ τοῦ οὔπω δυναμένου φέρειν ὅπλα, τοῦ λίαν νέου, νήπιον, οὕτω εἰδόθ' ὁμοίου πολέμιοι Ἰλ. Ι. 440· νήπια τέκνα Β. 136, κτλ.· οὕτω, τὸν οὔτε πρὶν νήπιον, νῦν τ' ἐν ὅρκῳ καταίδεσαι μέγαν, τὸν οὔτε πρότερον μωρόν, νῦν δὲ μέγαν ἕνεκα τοῦ ὅρκου σεβάσθητε (ἐπὶ μεταφορ. ἐννοίας), Σοφ. Ο. Τ. 652· βρέφος ἔτ' ὄντα ν. Εὐρ. Ἴων 1399, πρβλ. Ἀνδρ. 755, κτλ.· νηπίους ἔτι ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 956· τὸ νήπιον Πλάτ. Ἀξίοχ. 366D· ἡ τοῖς ν. ἁρμόττουσα [πλαταγή] Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 6, 2· ἐκ νηπίου, ἐκ νηπιότητος, ἐκ μικρᾶς ἡλικίας, τὸ ἦδὺ ἐκ ν. ἡμῖν συντέθραπται Ἡθ. Νικ. 2. 3, 8· οὕτως, ἐκ νηπίων Πολύβ. 4. 20, 8. **2)** ἀπανιώτερον ἐπὶ ζώων, ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοί, νήπια τέκνα Ἰλ. Β. 311, Λ. 113· ὡσαύτως μόνον νήπια, τὰ μικρὰ τέκνα ζώου, τὰ νεογνά, Ρ. 134· — ὁ Θεόφρ. πρῶτος μετεχειρίσθη τὴν λέξιν, π. Φυτ. Ἱστ. 8. 1, 7. **II.** μεταφορ., **1)** ἐπὶ διανοητικῆς καταστάσεως, παιδαριώδης, ἀνόητος, ἄφρων, συχν. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ.· μέγα νήπιος Ἰλ. Π. 46, Ὀδ. Ι. 44· ὡσαύτως ὁ μὴ προνοῶν, τυφλὸς πρὸς τὸ μέλλον, Ἰλ. Χ. 445, Ὀδ. Ν. 237· οὕτω παρὰ Πινδ. ἐν Π. 3. 146, Αἰσχύλ. Πρ. 443, κτλ.· ν. ὄς .. γονέων ἐπιλάθεται Σοφ. Ἠλ. 145:— ἐπὶ λέξεων, νήπια βάζειν Πινδ. Ἀποσπ. 128· νήπι' ἀντὶ νηπίων Εὐρ. Μήδ. 891· μηδὲν εἰπεῖν ν. Δριστοφ. Νεφ. 105. **2)** ἐπὶ πωματικῆς δυνάμεως, βίη δέ τε νηπίη αὐτῶν, παιδική, οὐχὶ μεγάλη, Ἰλ. Λ. 561.

νηπιότης, **-ητος**, ἡ, νηπιακὴ ἡλικία, Ἀριστ. Ἠθικ. 10. 10. **II.** τὸ παιδαριῶδες, Πλάτ. Νόμ. 808D· ν. φρενῶν λύσις Ἄλκ. 3.

νηπιοτροφήσασαι, αἱ, μετοχ., αἱ θρέψασαι νήπια, Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 134.

Νηπιοτροφικός, ὁ, ὄνομα λόγου ἢ βιβλίου Ἰατρικοῦ, Ὀριβασ. Σχόλ. σ. 682, ἔκδ. Bar. τ. 3.

νηπιο-φᾰνής, ές, ὁ ὡς νήπιον φαινόμενος, Τιμόθεος Ἱεροσ. 240C, κλ.

νηπιο-φροσύνη, ἡ, νηπιώδης φρόνησις, ἀφροσύνη, μωρία, Εὐστ. 1418. 60, ἐν τῷ πληθ.

νηπιό-φρων, **-ονος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων φρένας νηπιώδεις, νήπια φρονῶν, ἀνόητος, Στρόβ. 20.

νηπιώδης, ες, (εἶδος) ὁ ὅμοιος πρὸς νήπιον, παιδαριώδης, Ἐφραὶμ Σύρ. τ. 3, σ. 226D, κλ.

νηπιωδῶς, Ἐπίρρ., κατὰ νηπιώδη τρόπον, Νικηφ. Κων/πόλεως ἐν βίῳ Ἰω. Δημασκ. τ. 1, σ. XXXII, κλ.

νη-πλεκτος, **ον**, ὁ ἔχων ἄπλεκτον τὴν κόμην, Βίων 1. 21· πρβλ. **νήπεκτος**.

νη-πλύτος, **ον**, ἄπλυτος, Ἀνακρ. 20. 6, κατὰ τὸν Schömann. ἀντὶ **νεάπλυτος**.

νηποινεί ἢ **νηποινί**, Ἐπίρρ. τοῦ ἑπομ., ἀτιμωρητί, Λατ. impune, Πλάτ. Νόμ. 874C, Ἀνδοκ. 12. 43, Νόμ. παρὰ Δημ. 639. 6, Συλλ. Ἐπιγρ. 2008.

νήποινος, **ον**, (νη-, ποινή) ἀνεκδίκητος, ἀτιμώρητος, Ὅμ. (ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ Ὀδ.), νήποινοί κεν ὄλοισθε Α. 380, Β. 145· — ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ οὐδ. **νήποινον** ὡς ἐπίρρ., ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν Α. 160· ἀνδρὸς ἑνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσθαι Δ. 377, πρβλ. Σ. 280· πρβλ. **ἀνάποινος**· — οὕτω **νήποινα**, Ξεν. Ἱππ. 3, 3 (εἰ μὴ ἀναγνωστέον **νηποινεί**).

II. φυτῶν νήποινος, ὡς τὸ ἄμοιρος, ἄμοιρος καρπῶν δένδρων, Πινδ. Π. 9. 103.

νήποτμος, **ον**, = **ἄποτμος**, διάφ. γραφ. ἐν Ἡσ. Θ. 795, ἀντὶ **νηῢπότμος**.

νήπτης, **ου**, ὁ, νηφάλιος, ἄνθρωπος μὲ διάκρισιν, σώφρων, Πολύβ. 10. 3, 1, Διοδ. Ἔκλογ. 578. 58.

νηπτικός, ἡ, **όν**, ὁ νήφειν εἰωθώς, νηφάλιος, σώφρων, Πλούτ. 2. 709B· — Καθ' Ἡσύχ.: «νηπτικωτάτην· νήφειν ποιοῦσαν».

νηπυθής, ές, ἄπευστος, Ἡσύχ.

νήπυστος, **ον**, ἀνήκουστος, ἄγνωστος, Νόνν. Δ. 11. 129.

νηπῠτία, ἡ, νηπιότης, βρεφικὴ ἡλικία, ἀλλὰ σε ἐξέτι νηπυτίης αὐτὴ τρέφον Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 791.

νηπῠτιεύομαι, ἀποθ., φέρομαι ὡς νήπιον, Ἀνθ. Π. 11. 140.

νηπύτιος, [ῠ̆], **α**, **ον**, Ἐπικ. ὑποκοριστ. τοῦ **νήπιος** (πρβλ. **νηπίαχος**), μικρὸν παιδίον, παιδάριον, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὡς Ἰλ. Ν. 292, Υ. 244· νηπύτιον ὡς Υ. 300, 431· ἅπαξ παρ' Ἀριστοφ., ν. γὰρ ἐστ' ἔτι Νεφ. 868. **II.** ὡς ἐπίθετ., ὅμοιος πρὸς παιδίον, παιδαριώδης, ἐπέεσσί γε νηπυτίοισι Ἰλ. Υ. 211.

νηρείτης, **ου**, ὁ, ὄνομα διαφόρων εἰδῶν θαλασσίων κοχλιῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 31 καὶ 8. 33., 5. 15, 16, π. Ζ. Μορ. 1. 5, κτλ.:— τὸ πλεῖστον μετὰ διαφ. γραφ. **νηρίτης**· πρβλ. **ἀναρίτης**. Ἴδε Ἡσύχ. ἐν λέξει **νήριτος**.

Νηρεύς, ἴσως, Ἰων. **-ῆος**, ὁ, ἀρχαῖος τις θαλάσσιος θεὸς ὅστις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπὸ τὸν Ποσειδῶνα διατελῶν ἦρχε τῆς Μεσογείου, ἴδε Ὀ. Σ. 141· τὸ πρῶτον ὀνομαστὶ μνημονεύεται ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 319, καὶ ἐν Ἡσιόδ. Ἥτο δὲ πρεσβύτατος υἱὸς τοῦ Πόντου (δηλ. τῆς θαλάσσης), ἀνὴρ τῆς Δωρίδος θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ πατὴρ τῶν Νηρηίδων, Ἡσ. Θ. 233 κἑξ.: — Ἐπίθετ., **Νήρειος**, α, ον, ὁ τοῦ Νηρέως, Νήρεια τέκνα, δηλ. ἰχθύες, Εὔρπ. ἐν «Μούσαις» 1. (Ἴδε ἐν λέξ. νάω, ῥέω, πρβλ. **νηρός**, νᾶρός).

Νηρηΐς ἡ **Νηρεΐς**, -ΐδος, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Νηρέως, νύμφη τῆς θαλάσσης (δηλ. τῆς Μεσογείου) κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ Ναΐάς, Νύμφη τῶν πηγῶν· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., **Νηρηΐδες** Ὁμ., Πίνδ.· **Νηρεΐδες** Ἡσ., Πίνδ.· Ἀττ. **Νηρῆδες** Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 164, Σοφ. Ο. Κ. 719, Εὐρ., κλ.· ἦσαν δὲ πεντήκοντα τὸν ἀριθμόν, αὗται μὲν Νηρῆος ἀμύμονος ἐξεγένοντο κοῦραι πεντήκοντα, ἀμύμονα ἔργα εἰδυῖαι Ἡσ Θ. 264, Πινδ. Ι. 6. 8· τὰ δὲ ὀνόματα αὐτῶν μνημονεύονται ἐν Ἰλ. Σ. 39 κἑξ., Ἡσ. Θ. 243 κἑξ.· σπάνιον ἐν τῷ ἑνικ., γενικ. Νηρηΐδος Σοφ. Ἀποσπ. 491, Ἀλκαῖος Κωμικ. ἐν «Γανυμήδει» 4 (παρ' Ἀθηναίῳ (482D) μνημονεύεται δρᾶμα τοῦ Ἀναξανδρίδου ἐπιγραφόμενον Νηρηΐδες, ὥστε σφάλλεται ὁ Κύστ. (1954) καλῶν τὸν τύπον τοῦτον Ἰωνικόν· Νηρεΐδας Κόντ. Σμ. 2. 436· — ὁ Poison (Tracts, 295) διορθοῖ **Νηρῆ** ἀντὶ **Νηρηΐς**, παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ 140.

νηριθμος, ον, = **ἀνάριθμος**, ἀναρίθμητος, Θεόκρ. 25. 57, Λυκόφρ. 415.

νήριον, τό, ἄλλως **ῥοδοδάφνη**, Διοσκ. 4. 82, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 3641δ. 20.

νῆρις, -ιος, ἡ, = τῷ προηγ., Νίκ. Θηρ. 531. **ΙΙ**. κατὰ τὸν Διοσκ. = νάρδος ὀρεινή, ἴδε Sprengel ad l. 8· ἢ = **βράθυ**.

νηρίτης [ῐ], ἴδε **νηρείτης**.

νηρῖτος, ον, **νήριθμος**, ἀναρίθμητος, ἄπειρος, ν. ὕλη Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 509 (ἐντεῦθεν τὸ ὄρος τῆς Ἰθάκης, Νήριτον εἰνοσίφυλλον Ἰλ. Β. 632, Ὀδ. Ι. 22)· ν. ἴχνια Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1288· πρβλ. Ἀκωφ. Ἀνθ. Π. σ. 375·— Ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς γραμματ., **νηρῖτόμῦθος**, **νηρῖτόφυλλος**, ἀντὶ **πολύμυθος**, **πολύφυλλος**.

νήριτος· «ὁ νηρίτης, ὅ ἐστι κογχύλιον κοχλιῶδες ποικίλον» Ἡσύχ.

νηρῖτο-τρόφος, ον, (νηρίτης) ὁ τρέφων κόγχας, κογχύλια, νῆσοι· Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 438.

νηρόν, «τὸ ταπεινὸν [ὕδατεινόν, Schmidt]» Ἡσύχ.

νηρόν, τό ὕδωρ, ἴδε **νηρός**.

νηρός, όν, συνηρημ. ἐκ τοῦ **νεαρός**, = **πρόσφατος**, ἀκραιφνής,— οὐσ. τὸ **νηρόν**, δηλ. **ὕδωρ**, πρόσφατον ἢ ψυχρὸν ὕδωρ ἄρτι κομισθὲν ἐκ τῆς πηγῆς, Φρύν. 42, GIG 5072, 20, Στουδ. 1785Α, (πρβλ. Γαλην. 6, 438F ἀπὸ πηγῆς ὕδατι προσφάτῳ)·— ὡσαύτως, **νερόν**, Ἀπαφθέγμ. Πατέρων, Λεόντ. Κύπρ 1713C, Κ. Πορφυρ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν. 77, 13, Ἔκθεσ. Βασ. Τάξ. 466, 17, Ἐτυμ. Μέγ. 597, 47 κἑξ., Ἐτυμ. Γουδ. 406, 23.

νηρός, ά, όν, (νάω) = **ναρός**, Σουίδ.

νῆρος, ὁ, περίοδος ἐτῶν ἑξακοσίων, Γεώργ. Συγγ. σ. 17Β.

νῆς, Δωρ. ἀντὶ **ἕνης** (ἴδε ἐν λέξ. **ἕνος**). Ἡσύχ.

νησαῖος, α, Ἰων. η, ον, ὁ ἀνήκων εἰς νῆσον, νησιωτικός, χώρα, πόλις Εὐρ. Τρῳ. 188, Ἴων 1583· παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. μόνον ὡς ὄνομα Νηρηΐδος, **Νησαίη**.

νησιάς, άδος, ἡ, = **νησίς**, ἀμφίβολ. ἐν Διον. Περιηγ. 570.

νησιάζω, = **νησίζω**, Στράβ. 58 (ἀλλὰ **νησίζω**, 59), 232:— ὡσαύτως, **νησεύομαι**, Ἐτυμολ. Μέγ. 25. 48.

νησι-ἄρχης, ου, ὁ, ὁ ἄρχων ἢ κυβερνήτης νήσου, Ἀντιφάνης ἐν «Πλουσίοις» 1. 14, Πλούτ. 2. 823D· — **νησίαρχος**, Δίων Κ. 58. 5·— ῥῆμα **νησιαρχέω**, Συλλ. Ἐπιγρ. 3655. 7.

νησίδιον, [σῐ], τό, ὑποκοριστ. τοῦ **νῆσος**, μικρὰ νῆσος, «νησάκι», Θουκ. 6. 2, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 26.

νησίζω, εἶμαι ὡς νῆσος ἢ σχηματίζω νῆσον, Πολύβ. 3. 42, 7., 5. 46, 9· πρβλ. **νησιάζω**.

νησίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **νῆσος**, μικρὰ νῆσος, «νησάκι», Στράβ. 125, 152, κτλ.

νῆσις, εως, ἡ, (νέω Γ) κλώσιμον, Πλάτ. Πολ. 620Ε.

νῆσις, εως, ἡ, (νέω Δ) ἐπισώρευσις, Ἱπ. 416. 34.

νησίς, -ΐδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ νῆσος, μικρὰ νῆσος, «νησάκι», Ἡρόδ. 8. 76, 95, Θουκ. 8. 14, κτλ. [γεν. **νησίδος** Λυκόφρ. 599, Ἀνθ. Π. 6. 89, Διον. Π. 479, κτλ.· καὶ οὕτω λέγει ὁ Δράκων 23. 14, ἂν καὶ ἐν 47. 20 μνημονεύει τὴν λέξ. μετὰ ῐ̆].

νησίτης [ῑ̆], ου, ὁ, (νῆσος) ὁ ἐκ νήσου ἢ εἰς νῆσον ἀνήκων, Στέφ. Βυζ., Δωρ. θηλ. **νᾶσῖτις**, ιδος, Ἀνθ. Π. 7. 2.

νησιώτης, ου, ὁ, θηλ. **-ῶτις**, ιδος, Διωρ. νᾶσ-, κάτοικος νήσου, Πινδ. Π. 10. 75, Ἡρόδ. 1. 27. 143, Ἀριστοφ. Κίρ. 298, Θουκ. 5. 97, κτλ. **ΙΙ**. ὡς ἐπίθ. νησιωτικός, νασιώτης λαὸς Πινδ. Π. 9. 93· ν. βίος Εὐρ. Ἡρακλ. 84· νησιώτιδες πάλεις, ἐπὶ νήσου κείμεναι, Ἡρόδ. 7. 22· νησιῶτις πέτρα Αἰσχύλ. Πέρσ. 390· ἑστία Σοφ. Τρ. 658.— Ἡ δοτ. καὶ μετ' οὐδ. οὐσιαστ., νησιώτῃ μειρακίῳ Λουκ. π. Οἴκου 3.

νησιωτικός, ή, όν, ὡς καὶ νῶν, κοινῶς «νησιώτικος», ἔθνη Ἡρόδ. 7. 80· δόμοι Εὐρ. Ἀνδρ. 1261· ὄνομα νησιωτικὸν Σα" λαμῖνα θέμενον, δόντα εἰς αὐτὴν τὸ νησιωτικὸν ὄνομα Σαλαμίς, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 149· οἷον τὰ νησιωτικὰ ταῦτι ξενύδρια Μένανδρ. ἐν «Τραφωνίῳ» 1. 3·— τὸ νησιωτικόν, νησιωτικὴ θέσις, Θουκ. 7. 57.

νησο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς νῆσον, Στράβ. 139.

νησο-μαχία, ἡ, ἡ τῶν νήσων μάχη, Δουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 42.

νησόομαι, Παθ., (νῆσος) γίνομαι νῆσος, Ἀπποπ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. **ἤομεν**.

νησο-ποιέω, μεταβάλλω εἰς νῆσον, τὴν πόλιν νησοποιεῖν Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 220Β, Πτολ. Γεωγρ. 4, 8.

νῆσορ· «νεοττὸς» (ἴσως νοσσὸρ) Ἡσύχ.

νῆσος, Δωρ. **νᾶσος**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «νησί», Λατ. insula, Ὅμ., Ἡσ., κτλ.· ἐν τᾷ μεγάλα Δωρίδι νάσῳ Πέλοπος, δηλ. τῇ Πελοποννήσῳ, Σοφ. Ο. Κ. 695· μακάρων νῆσοι, ἴδε ἐν λ. **μάκαρ**· αἱ νῆσοι, αἱ τοῦ Αἰγ. πελάγους, ἢ ἴσως αἱ Κυκλάδες, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1319, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 1· καὶ πῶς γυνὴ .. νῆσον ἀμφιέννυται, αἰνιττομένου τοῦ ἱματίου ὅπερ ἐκαλεῖτο **κυκλὰς** (πρβλ. **περίνησος**) Ἀναξίλ. ἐν Ἀθήν. 4· — ἑτερόκλ. γενπληθ. **νησάων** (ὡς εἰ ἐξ ὀνομ. **νήση**), χάριν τοῦ μέτρου, Καλλ. εἰς Δῆλ. 66 ("Ισως ἐκ τοῦ ῥήματ. **νέω**. κολυμβῶ, οἵονεὶ ἐπιπλέουσα γῆ· πλωτῆ ἐνὶ νήσῳ Ὀδ. Κ. 3, πρβλ. τὸν τῆς Δήλου μῦθον).

νησο-φύλαξ, [ῠ], ᾰκος, ὁ, ὁ φύλαξ τῆς νήσου, Διόδ. 3. 39.

νῆσσα, ἴδε ἐν λ. **νῆττα**.

νησσαοειδής, ές, ὅμοιος νήσσῃ, «νησσαοειδὲς ἐκεῖνο (τὸ λεγόμενον γλαυκίον) νήσσης μικρότερον» Εὐστ. 1451, 64.

νησσοκτόνος ἢ **νηττοκτόνος**, ον, ὁ κτείνων, φονεύων νήσσας, νηττοκτόνος κίρκος Φιλῆς περὶ Ζώων 14, 6, σ. 58, 6.

νησσο-τροφεῖον, τό, τόπος ἐν ᾧ τρέφονται νῆσσαι, Varro R. R. 3. 11, 1, Colum. 8. 15, 1.

νησταία, ἡ, (νηστεύω) ἀποχὴ ἀπὸ τροφῆς, νηστεῖαι καὶ ὀρταὶ Ἡρόδ. 4. 186· νηστείην φέρειν Ἱππ. Ἀφ. 1243· νηστείας ἄγειν (ἴδε **νῆστις** Ι. 1), Ἀριστ. Προβλ. 13. 7· ἐν Ἀθήναις οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ τρίτη ἡμέρα τῶν Θεσμοφορίων, Ἀθήν. 307F, Ἀλκίφρων 3. 39· αὐτοὶ δεδειπνήκασι· ὁ δὲ τάλας ἐγὼ κεστρεὺς ἂν εἴην ξένεκα νηστείας ἄκρας Δίφιλ. ἐν «Ἀημνίαις» 1· περὶ τοῦ κεστρέως ἴδε ἐν λέξει **νῆσσες** Π. 3. **ΙΙ**. θρησκευτικὴ νηστεία, Ἐδδ. Ἔσθρ. (Δ), Η', 49, Τωβὶτ 1Η', 8, Ἡσαΐας Δ, 13, κ. ἀλλ.— κυρίως ἡ ἐτησία νηστεία τῶν Ἰουδαίων, Στράβ. 16. 2, 40, Φίλων Π, 13, 8, 206, 15, 296, 16 (286, 26), Πράξ. Ἀπ. κζ', 9, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 16, 4., 17, 6 4, Ἰουδ. Πόλ. 5, 5, 7, κατὰ Ἀπ. 2, 39, κλ. 2) Χριστιαν. νηστεῖαι: α') ἡ ἁγία πεσσαρακοστή, ἡ πρὸ τοῦ πάσχα, Εἰρην. 1228C, κἑξ., Μεθόδ. 384Β, Ἀθαν. Ι, 273Β, Βασίλ. ΙΙΙ, 189D, Νεκτάρ. 1829Α, Ἐπιφάν. Ι, 465Α· ἡ δεσποτικὴ νηστεία Παλλάδ. ἐν βίῳ Χρυσ. 32Ε, Κύριλλ. Ἀλ. Χ, 449Β· ἡ νηστεία τοῦ πάσχα ἡ τῆς μεγάλης ἑβδομάδος, Διον. Ἀλεξ. 1277Α, Εὐσ. Π, 492Β, κλ.— Αἱ ἀκόλουθοι ἐκκλησιαστικαὶ νηστεῖαι εἰσήχθησαν μικρὸν πρὸ τῆς Ὀγδόης Ἑκατονταετηρίδ. μ. Χ.,—β') ἡ νηστεία τῶν Χριστουγέννων, ἥτις καλεῖται καὶ: νηστεία τοῦ Ἁγίου Φιλίππου, Ἀναστάσ. Ἀντ. 1392Δ, Στουδ. 1696Δ, Β, D, Ἀνασ. Καισ. 521Β, Ὡρολόγ. Νοεμβρ. 15 (περὶ τῆς νηστείας ταύτης ἴδε καὶ Ἀποκρύφους Πράξεις Φιλίππου 31, 33, 37, 42)·—γ') ἡ νηστεία τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων, Ἀνασ. Ἀντ. 1392Δ, Στουδ. 1097Α, Ἀνασ. Καισ. 521Ε, Βαλσαμ. κλ.·— δ') ἡ νηστεία τῆς Θεοτόκου, ἡ νηστεία ἡ πρὸ τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (15 Αὐγ.), Στουδ. 1697Α, Ἀνασ. Καισ. 520Β, Ὡρολόγ. Αὐγ. 1·— ε') ἡ νηστεία τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἡ φυλαττομένη πρὸ τῆς ἑορτῆς τῆς Ὑψώσεως τοῦ σταυροῦ (Σεπτ. 14) κυρίως ἐν τοῖς μοναστηρίοις, Στουδ. 1696, κλ.

νῆστειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **νήστης**, ν. πόσις, φάρμακον λαμβανόμενον ὅταν τις εἶναι νῆστις, πρὸ τοῦ φαγητοῦ, Νικ. Ἀλεξιφ. 130, Θηρ. 862.

νήστευμα τρυφηλόν, νηστεία πλήρης τρυφῶν, Εὐστ. Θεσ. Πονημ. σ. 129, 22, ἐκδ. Ταΐ.

νηστευτέον, δεῖ νηστεύειν, Κλήμ. Ρώμ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 1, σελ. 1013.

νηστευτής, οῦ, ὁ, = **νήστης**, ὁ νηστεύων, Βασίλ. ΙΙΙ, 1720, Ἀστέρ. 373Α, Ἀποφθέγ. Πατέρ. 177C, Ἰω. Μόσχ. 3041D. 2) ὡς ἐπίθετ., Ἰωάννης ὁ Νηστευτὴς Ἀρχιεπίσκ. Κ/πόλεως, Σιμεὼν 280, 2, Θεοφάν. 387, 12, Ὡρολόγ. Σεπτ. 2.

νηστευτικός ἄνθρωπος, ἀγαπῶν νὰ νηστεύῃ, Εὐστ. Θεσ. Πονημ. σ. 32, 22, 129, 32· τὰ νηστευτικὰ παραγγέλλοντες, τὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν νηστείαν, σ. 126, 20, ἐκδ. Ταΐ.

νηστεύω, ἀπέχομαι ἀπὸ τροφῆς, Ἀριστοφ. "Ορν. 1519, Θεσμ. 949· **νηστεύσας**, ἀντίθετ. τῷ **ἐδηδοκώς**, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 26. 2) μετὰ γενικ., ἀπέχομαί τινος, κακότητος Ἐμπεδ. 454.

νήστης, ου, ὁ, ὁ νηστεύων, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ **νῆστις**, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 34, Ἀριστ. Ἀποσπ. 223 Μάτεων παρ' Ἀθην. 134F.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νηστικός, ή, όν, (νέω) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κλώσιμον· **νηστική** (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ, ἡ κλωστική, ἡ τέχνη τοῦ κλώθειν, Πλάτ. Πολιτικ. 202Α. **Π.** ὡς καὶ νῦν, ὁ μὴ μεταλαβὼν τροφῆς, νηστικός, νηστεύων, Διοσκ. περὶ Εὐπορ. 1. 58, ὡς διάφ. γραφ., Σύνοδ. Καρθ. Καν. 41, Ἀναστ. Σιν. 40C, κλ.

νήστιμος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς νηστείαν, κοινῶς νηστήσιμος, νήστιμος ἡμέρα Συνέσ. 172C.

νῆστις, ὁ καὶ ἡ, γεν. -ιος ἢ -ιδος, ἴδε κατωτ.· ὡσαύτως δοτ. **νήστει** Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 394. πληθ. **νήστεις,** Ἀντιφάν. ἐν «Λάμπωνι» 1, Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 9. 16· (νη-, ἐσθίω) — ὁ μὴ ἐσθίων, ὁ νηστεύων, ἐπὶ προσώπων, ἀνώγοιμι πτολεμίζειν υἷας Ἀχαιῶν νήστιας, ἀκμήνους Ἰλ. Τ. 207· νήστιες ἄχρι .. κνέφαος Ὀδ. Σ. 370· ὡσαύτως μετὰ γεν., νῆστις βορᾶς Εὐρ. Ι. Τ. 973· πλανᾷ τε νῆστιν ἀνὰ τὰν παραλίαν ψάμμαν Αἰσχύλ. Πρ. 573. **2)** ὁ Αἰσχύλ. συχνάκις μεταχειρίζεται τὴν λέξ. μετ' ἀφῃρ. οὐσιαστ., νῆστιν νόσον, πεῖναν, ἐν Ἀγ. 1016· ν. λιμὸς ὁ αὐτ. ἐν Χο. 250· νήστισιν αἰκίαις, μὲ τοὺς πόνους τῆς νηστείας, ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 600· πόνος ν. ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 330· νήστιδες δύαι αὐτόθι 1622· ὡσαύτως, νῆστις ὀσμή, ἡ κακὴ ὀσμὴ τῆς ἀναπνοῆς τοῦ νηστεύοντος (πρβλ. **νηστεύω**), Α. Β. 52. **3)** ἐνεργ., ὁ προξενῶν πεῖναν, πνοαὶ νήστιδες Αἰσχύλ. Ἀγ. 194. **Π.** ὡς οὐσιαστικ. **νῆστις,** ἡ, αἰτ. **νῆστιν** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 421, Εὔβουλ. ἐν «Τίτθαις», 1, κ. ἀλλ.· πληθ. **νῆστις** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 302. **1)** τὸ ἀείποτε κενὸν ἔντερον, intestinum jejunum, Ἱππ. 252. 8, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Εὔβουλ. ἐν «Λάκωσιν» 1. 5, πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, ἐν τέλ. **2)** παρὰ τῷ Ἐμπεδ. 161, 212, **Νῆστις,** Σικελική τις θεότης παριστάνουσα τὸ στοιχεῖον τοῦ ὕδατος, πρβλ. Εὐστ. 1130. 14. **3)** ἰχθύς τις ἐκ τοῦ εἴδους τῶν **κεστρέων,** διότι ὁ στόμαχος αὐτοῦ εὑρίσκεται ἀείποτε κενός, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 203, 302, κτλ.·— ἐντεῦθεν καὶ πολλὰ σκώμματα περὶ ἀνθρώπων λαιμάργων, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 307 κέξ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 132.

νηστο-ποτέω, πίνω πρὶν φάγω, πίνω ὢν νῆστις· — **νηστοποσία,** τὸ πίνειν πρὸ τοῦ φαγητοῦ, ὅτε ὁ στόμαχος εἶναι κενός, Ὀρειβάσ. 69, 70, Matth.

νηστός, ή, όν, (νέω) κεκλωσμένος, τὸ κόκκινον τὸ νηστόν, τὸ κεκλωσμένον κόκκινον νῆμα, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΛΑ', 4).

νησύδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **νῆσος,** Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 12, Ἰσοκρ. 111D, κτλ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 147.

νήτη, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. **νεάτη.**

νητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ **νήθειν,** «νητικήν: ἄνευ τοῦ σ· τὴν περὶ τὸ νήθειν τέχνην» Φώτ.

νήτῑτος, ον, (νη-, τίνω) ἀτιμώρητος, ἀνεκδίκητος, Ἀνθ. Π. παράρτ. 50. 33.

νητοειδής, ές, ὅμοιος νήτῃ, Νικομ. Ἁρμον. σ. 10, 9.

νητός, ή, όν, (νέω Β) ἐπισεσωρευμένος, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο Ὀδ. Β. 338.

νητός, ή, όν, (νέω Δ) κεκλωσμένος, Ἐκκλ.

νητρεκής, ές, = **ἀτρεκής**·— Ἐπίρρ. **-κῶς,** = **ἀτρεκῶς,** ἀληθῶς, Λυκόφρ. 1.

νῆτρον, τό, (νέω Δ) ἄτρακτος, «τὸ κλωστήριον» Σουΐδ.

νῆττα, Ἐπικ. καὶ Ἰων. **νῆσσα** Ἡρόδ. 2. 77, Ἄρατ. 918, Βοιωτ. **νᾶσσα** Ἀριστοφ. Ἀχ. 875, ἡ·— «πάπια», Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀριστοφ. Ὄρν. 566, κτλ. (Ἡ ῥίζα φαίνεται ὅτι εἶναι ΑΝΑΤ· πρβλ. Λατ. anas, anat-is· Ἀρχ. Γερμ. anut (ente)· Λιθ. ánt-is.)

νηττάριον [ᾱ], ὑποκορ. τοῦ **νῆττα,** «παπί», «παπάκι», ἐν χρήσει ὡς λέξις τρυφερᾶς ἀγάπης, «παπάκι μου», Ἀριστοφ. Πλ. 1011, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 422.

νήττιον, τό ὑποκορ. τοῦ **νῆττα,** «παπί», «παπάκι», Νικόστρ. ἐν «Ἀντύλλῳ 3.

νηττο-κτόνος, ὁ, ὁ φονεύων νήσσας, εἶδος ἀετοῦ, Aquila naevia, Φιλῆς περὶ ζῴων, 14. 6·— οὕτω **νηττο-φόνος,** ὁ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 32, 2.

νῆττον· «πλῆρες, μεστὸν» Ἡσύχ. (μήπως: **νηητόν** ;)

νηττο-φύλαξ [ῡ], **ᾰκος,** ὁ, ὁ φυλάττων νήσσας, Γλωσσ.

νηῦν, = **νέα, ναῦν,** ἀξίην τὴν νηῦν ἔχει ταλάντων πολλῶν Ἡρώνδ. Η, 3.

νηῦς, ἡ, ἴδε ἐν λ. **ναῦς**

νηυσιπέρητος, ον, ἴδε **ναυσιπέρατος.**

νήϋτμος, ον, (νη-, ἀϋτμή) ἄνευ ἀναπνοῆς, ἄπνους, κεῖται νήϋτμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν Ἡσ. Θ. 795.

νηφαίνω, = **νήφω,** Εὐστ. 1306, 59.

νηφᾰλέος, α, ον, = **νηφάλιος,** Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 3. 10, 4. 3, κτλ., εὕρηται καὶ παρὰ μεταγεν., οἷον παρὰ τῷ Ἀγαθίᾳ. — Ἐπίρ. **νηφαλέως,** Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 6.

νηφᾰλεότης, ητος, ἡ, καὶ **νηφᾰλέωσις,** ἡ, = **νηφᾰλιότης,** — τὸ πρῶτον παρ' Ἐφραίμ τῷ Σύρῳ 1. 94F, τὸ δὲ δεύτερον ἐν τῷ Γουδιαν. Ἐτυμ. 409. 50.

νηφαλεόω, καθιστῶ τινα νηφάλιον, Θ. Στουδ. 252B.

νηφαλιεύς, ὁ, = **νηφάλιος,** Ἀνθ. Π. 9. 525, 14.

νηφᾰλιεύω, χρῶμαι ἀοίνοις θυσίαις, Πολυδ. Ϛ', 26 (διάφ. γραφ. **νηφαλεύω**).

νηφᾰλίζω, ἁγνίζω δι' ὕδατος, ἄνευ σπονδῆς δι' οἴνου, Ἡσύχ. ἐν λέξ **νενηφαλισμένον.**

νηφάλιμος, ον, = **νηφάλιος,** Χρησμὸς παρὰ Φλέγοντι ἐν τῷ περὶ Θαυμασίων 10. 62.

νηφάλιος, α, ον, ὡσαύτως **ος, ον** Πλούτ. 2. 659C (νήφω). —ἐπὶ ποτοῦ, τὸ μὴ μεμιγμένον μετ' οἴνου, νηφ. μειλίγματα, τὰ προσφερόμενα εἰς τὰς Εὐμενίδας, Αἰσχύλ. Εὐμ. 107· ἅτινα συνίσταντο ἐξ ὕδατος, μέλιτος καὶ γάλακτος, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 100, 481· ὡσαύτως προσεφέροντο καὶ εἰς τὰς Μούσας καὶ τὰς Νύμφας, κρατὴρ νηφάλιος, νηφάλιαι θυσίαι, πρβλ. Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 132E· νηφάλια καὶ μελίσπονδα θύειν αὐτόθι 464C, πρβλ. 672B· ν. σπένδειν Κύπριδι Ἀνθ. Π. 5. 226· ν. ξύλα, ὧν χρῆσις ἐγίνετο κατὰ τὰς τοιαύτας θυσίας, οἷον κλῶνες θύμου, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 99· πρβλ. **ὀξυθύμια**·— νηφάλια θύειν τῷ Διονύσῳ, παροιμία ἐπὶ λιτοῦ γεύματος, Πλούτ. 2. 132E· ν. πόπανον, τὸ ζυμωθὲν ἄνευ οἴνου, Συλλ. Ἐπιγρ. 523. 18. **Π.** ἐπὶ προσώπων, ἐγκρατής, οὐχὶ μέθυσος, Πλούτ. 2. 504A, Α' Ἐπιστ. πρ. Τιμ. γ', 2 καὶ 11, πρ. Τίτ. 6', 2.—Ἐπίρρ. **νηφαλίως,** νηφαλίως ἔχειν, νήφειν, Πολυδ. Ϛ', 26. — Καθ' Ἡσύχ.: «νηφάλιοι· νήφοντες, μὴ πεπωκότες. ἢ θύματα καὶ βωμοί, ἐφ' ὧν οἶνος οὐ σπένδεται. ἢ σοφοί».

νηφᾰλιότης, -ητος, ἡ, ἡ ἀπὸ τοῦ οἴνου ἀποχή, ἐγκράτεια, Ἀθανάσ. Ι. 720C, κλ.

νηφᾰλισμός, ὁ, = τῷ προηγ.: μεταφορ., σωφροσύνη, «προσοχή» Σουΐδ.

νήφαλος, ον, = **νηφάλιος,** Χρησμὸς παρὰ Φλέγοντι ἐν τῷ περὶ Θαυμασίων 10, 22.

νηφαντικός, ή, όν, ὁ ποιῶν τινα νηφάλιον, Πλάτ. Φίληβ. 61C. **Π.** = **νηφάλιος,** Σουΐδ.

νηφαντός, ή, όν, κατὰ Schweigh. ἀντὶ **νηφαντικός.**

νηφόντως, Ἐπίρρ. μετοχ. τοῦ **νήφω,** νηφαλίως, σωφρόνως, Ἐκκλ.

νήφω, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσι μόνον κατ' ἐνεστ., καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ.: παρὰ μεταγεν., ἀόρ. **ἔνηψα** Χρησμ. Σιβ. 1. 154, πρβλ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 3, 3. Εἶμαι νηφάλιος, σώφρων, ἀπέχομαι ἀπὸ τοῦ οἴνου, οὔτε τι γὰρ ν. οὔτε λίαν μεθύω Θέογν. 478· νήφειν Ἀρχίλ. 4, Πλάτ. Συμ. 213E, κ. ἀλλ.· νήφει ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 918B: μετοχ. **νήφων** ὡς ἐπίθετ. = **νηφάλιος,** Ἡρόδ. 1. 133, Ἀριστοφ. Λυσ. 1228· τὸ τοὺς μεθύοντας .. πλείω ζημίαν ἀποτίνειν τῶν νηφόντων Νόμ. Πιττακοῦ ἐν Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 12, 13· μεθύοντα .. παρὰ νηφόντων λόγους παραβάλλειν Πλάτ. Συμπ. 214C· ὁ νήφων θεός, τὸ ὕδωρ, αὐτόθι Νόμ. 773D·— παροιμ., τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ νήφοντος ἐπὶ τῆς γλώττης τοῦ μεθύοντος Πλούτ. 2. 503F: [Ἀναξαγόρας] οἷον νήφων ἐφάνη παρ' εἰκῇ λέγοντας Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 3, 16·— πρβλ. **νήφων.** **Π.** μεταφορ., εἶμαι σώφρων καὶ προσέχω, νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν Ἐπίχ. 119 Ahr.· νήφων καὶ πεφροντικώς Πλούτ. 2, 800B· προμηθής τε καὶ ν. Ἡρῳδιαν. 2. 15 — ἐπὶ συγγραφέως, εἶμαι ψυχρός, ἀπαθής, δίκαιος, Ξεν. Συμπ. 8, 21, Λογγῖν. 34.

2) ν. ἐκ κακοῦ, ἀναλαμβάνω ἐκ .., Ἀχιλλ. Τάτ. 1. 13.

νήφων, ονος, ὁ, ἡ, σώφρων, νηφάλιος· ὀνομ. πληθ. **νήφονες** (ἑρμηνευόμ. διὰ τοῦ **νήφοντες**) Ἡσύχ.· δοτ. **νήφοσι** Θέογνις 482, 627. Οἱ τύποι οὗτοι ἀνήκουσιν εἰς ἐπίθ. **νήφων,** καὶ οὕτω πιθανῶς ἑρμηνευτέον τὸ **νήφων,** ἐν Σοφ. Ο. Κ. 100, ὑμῖν ἀντέκυρσα .. νήφων ἀοίνοις, πρβλ. **νηφάλιος.**— Πρβλ. **αἴθων.**

νηχᾰλέος, α, ον, ὁ νηχόμενος, κολυμβῶν, Ξενοκρ. Ἐνύδρ. 1.

νηχεῖον, τό, τόπος ἔνθα νήχονται, κολυμβῶσι, Γλωσσ.

νήχι, ἢ **νηχί,** Ἐπίρρ. (νή) = **ναίχι,** «ναὶ μήν» Ἡσύχ.

νήχῠτος, ον, (νη-, χέω) πολύχυτος, ἀφθόνως ῥέων, ὕδωρ Φιλητ. 24, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 530· ἅλμη ὁ αὐτ. Δ. 1367· εὐρὼς Καλλ. Ἀποσπ. 313· ἱδρὼς Νικ. Ἀλεξιφ. 600· ν. ὄρπηξ, πλήρης χυμοῦ βλαστός, ὁ αὐτ. ἐν Θηρ. 33. (Πιθ. ἐσχηματίσθη ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι τὸ νη- εἶχεν ἐπιτατικὴν σημασίαν).

νήχω, Δωρ. **νάχω** (πρβλ. **προσ-**)· μέλλ. **νήξω** Αἰλ. π. Ζ. 9. 25·— κολυμβῶ, νηχέμεναι μεμαὼς Ὀδ. Ε. 375· νῆχε αὐτόθι 399· νῆχον πάλιν Η. 280· νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδωρ Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 317·— κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς ἀποθ. **νήχομαι,** μετοχ. **νηχόμενος** Ὀδ. Η. 276., Ξ. 372, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 311· ἀπαρ. **νήχεσθαι** Ἀλκαῖ. 104· ποιητ. παρατ. **νήχοντο** Σοφ. παρ' Εὐστ. 1389. 8· μέλλ. **νήξομαι** Ὀδ. Ε. 364· ἀόρ. **ἐνήξατο** Λυκόφρ. 76, Διον. Π. 141· **νηξάμενος** Ἀνθ. Π. 9. 36· παθ. μέλλ. **νηχήσομαι** Χρησμ. Σιβ. 2. 209·— πρβλ. **ἀνα-, ἀπο-, ἐκ-, ἐπι-, προσσυν- νήχομαι,** κτλ.— Τὸ ἀποθ. εἶναι ἐν χρήσει παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, ὡς **δια-νήχομαι,** Αἰλ. π. Ζ. 3. 11, Πλούτ. 2. 161F, 1063B, Λουκ. κτλ.· τὸ δὲ ἐνεργ. οὐδαμοῦ, διότι ἐν Παυσ. 10. 20, 7, διωρθώθη **νεῖν** ἐξ Ἀντιγράφ.

νῆψις, ἡ, (νήφω) νηφαλιότης, σωφροσύνη, Πολύδ. 16. 21, 4, Στράβ. 304.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νηῶν, Ἰων. γεν. πληθ. τοῦ **ναῦς**.

νηώτης, ἴσως = **ναύτης**, Θεογνώστου Καν. σ. 44, 26 (ἐν τῷ β' τόμῳ τῶν τοῦ Κραμήρου Ἀνεκδ.).

νιβάς, άδος, ἡ, αἶξ ἔχουσα λύχον, Ἡσύχ.

Νίβας, «Θεσσαλονίκη τῇ Μακεδανίτιδι χώρός ἐστι γειτνιῶν καὶ καλεῖται Νίβας· οὐκοῦν οἱ ἐνταῦθα ἀλεκτρυόνες ὠδῆς τῆς συμφυοῦς ἀμοιροῦσι καὶ σιωπῶσι πάντα πάντη. Καὶ διαρρεῖ λόγος παροιμιώδης, ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων δς λέγει, τότε ἂν ἔχοιτε τόδε τι ὅταν Νίβας κακκύσῃ» Αἰλ. π. Ζ. 15, 20.

νιβατισμός, οὗ, ὁ, Φρύγιός τις χορός, Ἀθήν. 629D, «νιβατισμός· εἶδος ὀρχήσεως βαρβαρικῆς» Ἡσύχ.

νίβομαι, ὡς καὶ νῦν, ἀντὶ **νίπτομαι**, Νομοκάνων, Cotel. Monum. τ. 1, σ. 151B.

νιγλαρεύω, αὐλῶ ἢ συρίττω, Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 27.

νίγλαρος, ὁ, μικρός τις αὐλίσκος Αἰγύπτιος οὗ χρῆσιν ἐποιοῦντο οἱ κελευσταὶ ὅπως παρακελεύωσι τοὺς κωπηλάτας ἐν τῷ κωπηλατεῖν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 554, Πολυδ. Δ', 82 κἑξ.

νιδάριον, τό, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **κιδάριον**, Σουΐδ. ἐν λ. **ἐγκεκορδυλημένος**.

νίδες· «αἶδοῖα ἢ ὀρχίδια παιδίων. Σικελοὶ» Φώτ., Σουΐδ.· παρ' Ἡσυχ. **νείδες**· «παιδίων αἰδοῖα».

νίδιον, καὶ **νίριες**, «νίδιόν ἐστι ῥοδοδάφνης ἄνθος· λέγεται καὶ νίριες» Γλωσσ. Ἰατρ. Mss ex Cod. Reg. 1047, ἴδε Δουκάγγ.

νίζω, Ἐπιχ. 118 Ahr.: προστ. **νίζε** Ἰλ. Λ. 829: ἀπαρ. **νίζειν** Ὀδ. Τ. 374: μετοχ. **νίζων** Ἰλ. Η. 425, Εὐρ.· Ἐπικ. παρατ. **νίζον** Ὀδ. Α. 112, Ἰλ. Λ. 845· ὁ ἐνεστ. **νίπτω**, ἐξ οὗ σχηματίζονται οἱ λοιποὶ χρόνοι, μόνον παρὰ μεταγεν., ὡς Μενάνδρ. ἐν Μονοστίχ. 543, Ἀνθ. Π. 11. 428, Πλουτ. Θησ. 10, ἂν καὶ ὁ Ἱππ. μεταχειρίζεται τὸ μέσ. **νίπτομαι**, 610. 51 (ἀλλὰ διανιζέσθω 631.15): — μέλλ. **νίψω** Ὀδ. Τ. 376, Εὐρ.· ἀόρ. **ἔνιψα**, Ἐπικ. **νίψα**, Ὅμ., κλ.: — Μέσ. **νίζομαι** Ἵππ. (ἴδε ἄνωτ.): παρατ. **νίζετο** Ὀδ. Ζ. 224: — μέλλ. **νίψομαι** (ἴδε **ἀπο-**, **ἐκ-νίζω**)· μεταγεν. **νιφήσομαι** Ἐβδ. (Λευιτ. ΙΕ', 12)· ἀόρ. **ἐνιψάμην**, Ἐπικ. ἐνικ. **νίψατο**, Ὅμ., κλ.: — πρκμ. **νένιμμαι** (ἴδε κατωτ.): ἀόρ. **ἐνίφθην** (κατ-) Ἵππ. 106. 2. (Ἡ Ἑλλην. ῥίζα εἶναι NIB (πρβλ. τὸ τῆς κοινῆς **νίβομαι**) ἢ NIΠ (ὅθεν καὶ **νιπ-τήρ**, **νίπ-τρον**, **χερνίβ-α** (αἴτ. τοῦ **χέρνιψ**)· πρβλ. Σανσκρ. nig, **νἑ-νῐ̆ġ-mi** (ab-luo), ava-**nēḳ-yam** (**ἀπό-νιπτρον**)· ἴσως ὡσαύτως Λατ. Neptunus). (Πλύνω τὰς χεῖρας ἢ τοὺς πόδας (ἴδε ἐν τέλ.), νίζε δ' ἄρ' ἄσσον ἰοῦσα ἄναχθ' ἑὸν Ὀδ. Τ. 392· αὐτάρ ἐπεὶ νίψεν αὐτόθι 505, πρβλ. 358· τῷ σε πόδας νίψω αὐτόθι 376, πρβλ. Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 6. 19· ἁ δὲ χεὶρ τὰν χεῖρα νίζει Ἐπίχ. ἔνθ' ἀνωτ.— Μέσ., **χεῖρας νίψασθαι**, **νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας** Ἰλ. Π. 230, κτλ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 737· οὕτω, **νίψασθαι**, ἀπολ., **νίψαι τὰς χεῖρας**, Ὀδ. Α. 138, κτλ.· **χεῖρας νιψάμενος** πολλῆς ἁλός, **νίψας τὰς χεῖράς** του εἰς τὴν θάλασσαν, Β. 261 (ἴδε κατωτ. Π)· **νίψασθαι πόδα λίμνης** Ἡσ. Ἀποσπ. 19· οὖρῳ **νιψάμενος τοὺς ὀφθαλμούς** Ἡρόδ. 2. 111· ἴδε ἐν λέξ. **λούω**.

2) καθόλου, **καθαίρω**, **καθαρίζω**, **ἐξαγνίζω**, **νίψαι καθαρμῷ** Σοφ. Ο. Τ. 1228, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 1191. **II.** ἐκπλύνω, ἀποπλύνω, ἐπεὶ σφιν κῦμα θαλάσσης ἰδρῶ .. **νίψεν** ἀπὸ χρωτὸς Ἰλ. Κ. 575· ἀπ' αὐταῦ δ' **αἷμα κελαινὸν νίζ'** ὕδατι λιαρῷ Ἰλ. Λ. 829, 845.— Παθ., **αἷμα νένιπται** Ω. 419.— Μέσ., ἐκ ποταμοῦ χρόα **νίζετο** ἄλμηνˑ, ἀπέδαλλε τὴν ἅλμην ἐκ τοῦ δέρματός του **νιπτόμενος** μὲ ὕδωρ ἐκ τοῦ ποταμοῦ (πρβλ. ἄνωτ., **λούω** II), Ὀδ. Ζ. 224.—Ἡ λέξις **καινῶς** λέγεται ἐπὶ τῶν πλυνάντων μόναν μέρας τοῦ σώματος, ἐνῷ τὸ **λούομαι** κεῖται ἐπὶ λουτροῦ γενικοῦ τοῦ σώματος, τὸ δὲ **πλύνω** ἐπὶ πλύσεως τῶν ἐνδυμάτων, κτλ.· ἀλλὰ τὸ **νίζω** ἐνίοτε λέγεται καὶ ἐπὶ πραγμάτων, **σπόγγοισι .. τραπέζας νίζον** Ὀδ. Α. 112· [δέπας] **νίψ'** ὕδατος καλῆσι ῥοῆσιν Ἰλ. Π. 229· ὕδατι **νίζειν .. πλίνθον** Θεόκρ. 16. 62.—Ἐν τῷ δοκίμῳ πεζῷ λόγῳ ἡ λέξις εἶναι ἐν χρήσει μόνον ἐν συνθέτοις, ἴδε **ἀπο-**, **ἔναπο-**, **ἐκ-νίζω**.

νίκα, προστ. τοῦ **νικάω**, — ὡς οὐσ. τὸ **νίκα** ἦν τὸ σύνθημα τῶν στασιωτῶν κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ ἐν ἔτει 532 μ. Χρ., Προκ. Ι. 121, 13, ΙΙΙ. 97, 2, Προκ. Γαζ. ΙΙΙ. 2828Α.

νικαγωγεύς ὁ Θεός, ὁ ἄγων εἰς νίκην, Θεόδ. Λάσκ. σ. 769, ἔκδ. Mi.

νικάδιον, τό, **ὑποκορ.** τοῦ **νίκη**, ἀγαλμάτιον Νίκης, Συλλ. Ἐπιγρ 4558.

νίκαθρον, τό, «ἔπαθλον, ἐπινίκιον» Ἡσύχ.

νικαῖος, α, ον, (**νίκη**) ὁ ἀνήκων εἰς νίκην, **ἐλπὶς** Νόνν. Δ. 18. 169 Παλλὰς ν., ἡ παρέχουσα τὴν νίκην, αὐτόθι 37. 623·— **νικαίην**, ἑρμηνεύεται ὡς Ἰων. ἀντὶ **νίκην**, Φώτ., Ἡσύχ.· ἴδε Λοβεκ. Παραλ. σ. 313.

νίκαιρα, = **νίκη**, Ἐπιγραφ. Χερσον. Ι, α, C. GD 3087, 26.

νικᾶιμες, = **νικῶμεν**, κατὰ διόρθωσιν τοῦ Ahrens ἐν Πλουτ. Ἀποφθ. Λακ. 228 ἀντὶ **ἠκαιμες**.

νικᾶν, μετὰ γενικ., ἴδε Meisterh ³168, 18.

νικᾰξῶ, Δωρ. μέλλ. τοῦ **νικάω**, Θεόκρ. 21. 32.

νικάριον, τὸ ἄλοιφὴ τῶν ὀφθαλμῶν, Ἀλέξ. Τραλλ. 2. 132.

νικάριον, τό, **ὑποκορ.** τοῦ **νίκη**, μικρὰ νίκη, ἀπεικόνισμα μικρᾶς Νίκης ἐπὶ τοῦ ἑτέρου μέρους ῥωμαϊκοῦ νομίσματος, ἐντεῦθεν καθ' ὅλου τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ νομίσματος, Κεδρ. Ι, 563, 14.

2) εἶδος κολλουρίου, Ἀλέξ. Τραλλ. 132.

νικατῆρες, ἴδε **νικάτωρ** ἐν τέλει.

νῑκάτωρ, ορος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **νικητωρ**, νικητής, Πλουτάρχ. Ἀριστείδ. 6· ἐπώνυμον Σελεύκου τοῦ Α', βασιλέως τῆς Συρίας, Δέξιππ. ἐν Clinton F. H. 2. σ. 235· οἱ στρατιῶται τῆς Μακεδονικῆς σωματοφυλακῆς ἐκαλοῦντο **νικάτορες**, Διόδ. 43, 19!—Ὁ Ἡσύχ. ἔχει: «νικατῆρες· οἱ ἀκμαιότατοι ἐν ταῖς τάξεσιν».

νικάρχης ὁ Θεός, ὁ ἀρχηγὸς τῆς νίκης, Θεόδ. Λάσκ. σ. 765, ἔκδ. Mi.

Νικαφόρια, τά, ἀγὼν τῇ Ἀθηνᾷ τῇ Νικηφόρῳ, τεθεὶς ὑπὸ Εὐμένους Β' τοῦ ἐν Περγάμῳ βασιλεύσαντος, Ἐπιγρ. Δελφῶν, Bul. de cor. hel. V, σ. 376.— Πρβλ. Ausgrabungen zu Pergamon, σ. 75-7, πρβλ. **νικηφόρια**.

νικαφορία, -φόρος, Δωρ. ἀντὶ **νικηφορία, νικηφ-**, Πίνδ.

νῑκάω, μέλλ. **ήσω**: πρκμ. **νενίκηκα**: —πρβλ. **νίκημι**: (**νίκη**):

1) ἀπολ., νικῶ, ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ, εἶμαι νικητὴς ἐν μάχῃ, ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἐν οἱαδήποτε διαμάχῃ, Ὅμ., κλ.· ὁ **νικήσας**, ὁ νικητής, Ἰλ. Γ. 138, 255., Ψ. 702, κτλ.· ὁ **νικηθείς**, ὁ ἡττημένος, Ψ. 656, 663· **ἐνίκησα** καὶ δεύτερος καὶ τέταρτος ἐγενόμην, ἔλαβον τὸ πρῶτον βραβεῖον [ἐν Ὀλυμπίᾳ], κτλ., Θουκ. 6. 16, πρβλ. Ἰσοκρ. 353D·— ὁ ἐνεστ. συχνάκις κεῖται ὡς πρκμ., ἔχω νικήσῃ, κηρύττομαι νικητής, Πινδ. Ο. 9. 167., 13. 41, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8. 2, 27, Ἀν. 2. 1, 1, Συμπ. 5. 9·— **νικᾶν ἐπὶ πᾶσι κριταῖς** ἢ **ἐνὶ κριτῇ**, κατὰ τὴν γνώμην πάντων ἢ ἑνός, Ἀριστοφ. Ὄρν. 445, 447· — **πολὺ ν.**, ὁριστικὴν νίκην, Θουκ. 7. 34, κτλ.· **τὰ πάντα ν.** Ξεν. Ἀνάβ. ἔνθ' ἀνωτ.— συχνάκις μετὰ δοτ. τρόπου, **ν. πυγμῇ**, ἐν **πυγμαχίᾳ**, Ἰλ. Ψ. 669· **ναυμαχίῃ** Ἡρόδ. 7. 10, 2· **ἵππῳ** ὁ αὐτ. 6. 122· **μάχῃ** Εὐρ. Φοίν. 1143, κτλ.· **ἵππῳ ἢ ξυνωρίδι ἢ ζεύγει** Πλάτ. Ἀπολ. 36D: **λαμπάδι** Ἀνδοκ. 34. 31, κτλ.· — ἀλλὰ καὶ μετὰ συστοίχ. αἰτ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, **πάντα ἐνίκα**, πανταχοῦ νικητὴς ἀπεδείχνυτο, Ἰλ. Δ. 389., Ε. 807· οὕτω, **τὰ κοῦφα, τὰ μείζονα ν.** Εὐρ. Ἄλκ. 1029, 1031· **τῶν παλαισμάτων ἓν ν.** Πλάτ. Φαῖδρ. 256B· **ἅρμα ν.**, Πινδ. Ι. 4. 43 (3. 43)· **παγκράτιον** Θουκ. 5. 49· **ναυμαχίαν**, μάχην ὁ αὐτ. 7. 60, Ἰσοκρ. 287Δ, κτλ.· συχνάκις, **νικᾶν Ὀλύμπια**, εἶναι νικητὴς ἐν τοῖς Ὀλυμπ. ἀγῶσι, Θουκ. 1. 126· **τὰ Ὀλύμπια** Τιμοκλ. ἐν «Δρακ.» 1. 16· **τὰ Παναθήναια** Πλάτ. Ἴων 530B· οὕτω, **ν. Ὀλυμπιάδα** Ἡρόδ. 9. 33· (ὡσαύτως, **ν. Ὀλυμπίασιν** Πλάτ. Ἀπολ. 36D· ἐν Πυθίοισι Πινδ. Ν. 2. 15)· — μετὰ δοτ. ἅμα καὶ αἰτ., **τὰ Πύθια τῷ τεθρίππῳ ν.** Δημ. 1356. 6· **πολλοὺς ἀγῶνας οὐ παγκρατίῳ μόνον**, κτλ., Πλούτ. 2. 811D· ὡσαύτως, ὁ **Πάππος** ὁ ἐμὸς **Ὀλυμπίασι νικήσας παῖδας στάδιον**, νικήσας ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ τῶν παίδων ἐν Ὀλυμπίᾳ, Δημ. 1342 ἐν τέλ.· καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ., Πύθια **ν. ἄνδρας** Διογέν. Κυνικ. παρὰ Διογέν. Λαερτ. 6. 33·— οὕτω καθόλου μετὰ συστοίχ. αἰτ., **νίκην νικᾶν** Εὐρ. Ἱκέτ. 1060, Πλάτ. Πολ. 465D, κτλ. (πρβλ. κατωτ. ΙΙ)· οὕτω, **νικῶ τρίποδα, κερδίζω νικήσας**, Σιμων. 148. **2)** ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω, ὑπερτερῶ, μὐθοισιν, ἔγχει, δόλοισι, κάλλει Ὅμ.· **πᾶσαν ἀρετὴν νενικηκέναι** Πλάτ. Νόμ. 964C· μετὰ μετοχ., **εὐεργετῶν ν.** Ξεν. Ἀγησ. 9. 7. **3)** ἐπὶ γνώμης κτλ. **κακὴ βουλὴ νίκησε**, ἡ **κακὴ γνώμη ὑπερίσχυσε**, Ὀδ. Κ. 46· **τὰ χερείονα νικᾷ** Ἰλ. Δ. 576, Ὀδ. Σ. 404· ἡ **γνώμη νικᾷ** Ἡρόδ. 5. 36, Θουκ. 2. 12, κτλ.· ἡ **νικῶσα βουλὴ** Εὐρ. Μήδ. 912· **ἐκ τῆς νικώσης [γνώμης]**, κατὰ τὴν ὑπερισχύουσαν γνώμην, δηλ. ὅ,τι ἡ πλειονοψηφία ἀπεφάσιζε, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 18., 6. 2, 12· **ταῦτ' ἐνίκα** Σοφ. Ἀντ. 274, πρβλ. 797· **νικᾷ πᾶσαισι ταῖς ψήφοις** ὁ νόμος, ἀποφαίζεται, Πλάτ. Νόμ. 801Δ·— συχν. ἐπὶ ῥητόρων, **νικᾷ .. ὁ κακὸς ἐν πλήθει λέγων** Εὐρ. Ὀρ. 944· **ν. γνώμῃ** Ἡρόδ. 3. 82· ἡ **γνώμην ὁ αὐτ.** 1. 61, Ἀριστοφ. Σφ. 595:—συχνάκις καὶ ἀπροσώπως, **ἐνίκα** (ἔξυπ. ἡ γνώμη) Λατ. visum est, μετ' ἀπαρ., **ἐνίκα μὴ ἐκλιπεῖν τὴν πολιν**, ἀπεφασίσθη νὰ μή.., Ἡρόδ. 6. 101· **τέλος γε μέντοι δεῦρ' ἐνίκησεν** μολεῖν Σοφ. Ἀντ. 233, κτλ.· **ἐνίκησε .. λοιμὸν εἰρῆσθαι**, ἐπενράτησεν ἡ γνώμη ὅτι .., Θουκ. 2. 54· ἐν **δημοκρατίᾳ νικᾷ ζῆν** Πλάτ. Πολιτικ. 303B. **4)** ὡς δικανικὸς ὅρος, **νικῶ τὴν δίκην**, κερδίζω **τὴν δίκην**, Εὐρ. Ἡλ. 955, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 581· καὶ ἁπλῶς **νικᾶν**, Valck. Diatr. σ. 261· ὅρα κατωτ. **II.** μετ' αἰτ. προσ., νικῶ, καταβάλλω, Ὅμ. κτλ.· συχνάκις ὡσαύτως ἐν τῇ ἀπολύτῳ χρήσει μετὰ δοτ. τρόπου, **ν. τινα μάχῃ, ἀγορῇ, ἔγχει**, ποσί, δόλοις, κτλ., Ὅμ., κτλ.· **πάντα ν.** ἄνδρα .. **κακοῖσιν**, ὑπερτερεῖν εἰς ἀβλιότητα, εἰς δυστυχίαν, Εὐρ. Ἑκ. 659· ὡσαύτως, **ν. τινα ἓν τινι** Πλάτ. Συμπ. 213E, κτλ.·— **μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον**, τὸ μὴ γεννηθῆναι ὑπερτερεῖ τὸν ἅπαντα λόγον, δηλ. εἶναι τὸ ἄριστον, Σοφ. Ο. Κ. 1225·— μετὰ συστοίχ. αἰτ., **νίκης τὴν μὲν νίκησα, ἣν ἐκέρδησα κατ' αὐτοῦ** (ἐπὶ δίκης), Ὀδ. Α. 345· ὡσαύτως, **μάχην ν. τινα** Ἰσοκρ. 171Δ, Αἰσχίν. 79. 36, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ παθ., ἐστὶν ἃ τῶν ἄθλων εἷς ἕκαστος ἐνικήθη Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 2):— μετὰ μετοχ., τα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σοῦτον χρόνον ζῆν ἔστε νικῶν καὶ τοὺς εὖ καὶ τοὺς κακῶς ποιοῦντας ἀλεξόμενος, κατὰ ζεῦγμα βραχυλογίας ἀντὶ, «ἕς τε νικῶν καὶ τοὺς εὖ ποιοῦντας ἀντευποιῶν καὶ τοὺς κακῶς ποιοῦντας ἀλεξόμενος», ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 1. 9, 11, κτλ. **2)** καθόλου, ὡς τὸ Λατ. vincere, καταβάλλω, ἰδίως ἐπὶ παθῶν τὰ ὁποῖα ἀναγκάζουσι τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐνεργῇ κατά τινα τρόπον, νόον νίκησε νεολῆ Ἰλ. Ψ. 604· μὴ φόβος σε νικάτω φρένας Αἰσχύλ. Εὐμ. 88, πρβλ. 133· βαρεῖαν ἡδονὴν νικᾶτέ με, μὲ ἀναγκάζετε νὰ σᾶς παράσχω ἡδονὴν ἐναντίον τῆς θελήσεώς μου, Σοφ. Ο. Κ. 1204· μετ' ἀπαρ., μηδ' ἡ βία σε .. νικησάτω τοσόνδε μισεῖν, ἂς μὴ ὑπερισχύσῃ ἡ βία ἐπὶ σέ, ὥστε νὰ σὲ ἀναγκάσῃ νὰ .., ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1334·— ὡσαύτως, νικᾷ γάρ ἀρετή με τῆς ἔχθρας πολύ, πολὺ περισσότερον μὲ κυριεύει, μὲ καταβάλλει ἡ φιλία παρὰ ἡ ἔχθρα, ὡς ἐκ τῆς συγκριτικῆς ἐννοίας ἥτις ὑπάρχει ἐν τῷ νικᾷ, Σοφ. Αἴ. 1357. **3)** Παθ., ἠττῶμαι, ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῇ μετοχῇ **νικηθείς** (ἴδε ἀνωτ. I. 1)· νικᾶσθαι ὕπνῳ, κέρδεσιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 291, 342· ἡδονῇ Σοφ. Ἠλ. 1272· ξυμφορᾷ Εὐρ. Μήδ. 1195· ὡσαύτως, ὑπὸ τοῦ κακοῦ Θουκ. 2. 51· πρὸς ἡμέρου Σοφ. Ἀποσπ. 670, κτλ.·— ἐνίοτε καὶ μετὰ γεν., ἡμέρου νικώμενος Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1005· δίκης νικᾶσθαι Ἀντιφῶν 139. 40· καὶ συχν. ἐπὶ προσώπων, νικᾶσθαί τινος, ὡς τὸ ἡττᾶσθαι, ἐπειδὴ ἐν αὐτῷ ὑπάρχει ἔννοια συγκρίσεως, εἶμαι κατώτερος, ὑποχωρῶ, Σοφ. Αἴ. 1353, Εὐρ. Μήδ. 315, Κύκλ. 454· θύραι νενίκανται ξείνων, αἱ θύραι ὑποχωροῦσιν εἰς τοὺς ξένους, Πινδ. Ν. 9. 5· ἦν τοῦτο νικηθῆς ἐμοῦ Ἀριστοφ. Νεφ. 1087.

νικέω, ἀντὶ νικάω, διάφ. γραφ. ἐν τῇ Ἀποκαλύψει β',7,17., ιε',2.

νίκειος, ον, (νῖκος) εἰς τὴν νίκην ἀνήκων, ἴδε ἐν λέξει **ἐπινίκιος.**

νίκεν, Κρητικ. = φέρειν LG. I, 28, IV, 40, πρβλ. Baunack Gort. σ. 56.

νικεόντοις = **νικῶσιν** Αἰτωλικ. GD. 1413, 16, κλ.

νίκεστρον (διορθωτ. **νίκατρον**)· «νικητήριον» Ἡσύχ.

νικεπώνυμος πόλις, (ἡ Νίκαια), Ν. Χων. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Α', σ. 119.

νίκη, = **ἔνίκα**, ἴδε **νίκημι.**

νίκη [ῑ], ἡ, ἐπὶ νίκης ἐν μάχῃ, Ἰλ. Γ. 457, κτλ.· νίκη μάχης Η. 26, Θ. 171· γ. πολέμου Πλάτ. Νόμ. 641Α, πρβλ. C. ἡ ἐν τῷ πολέμῳ γ. αὐτόθι 641Β· συχνάκις ἐπὶ ὑπερτερήσεως ἐν τοῖς ἀγῶσιν, Ἰσθμία γ. Πινδ. Ι. 2. 20· γ. παγκρατίου ἢ ἀπὸ παγκρ. αὐτόθι 7 (6). 28., 6 (5). 88· καὶ παρ' Ἀττ., ἐπὶ νίκης ἐν τοῖς ἀγῶσι·— μετὰ γεν., τοῦ ὑποκειμένου, νίκη .. φαίνεται .. Μενελάου, φανερῶς ἀνήκει εἰς τὸν Μενέλαον, Ἰλ. Γ. 457· ἀλλὰ μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, νίκη ἀντιπάλων, ὑπερτέρησις, νίκη, κατὰ τῶν .., Ἀριστοφ. Ἱππ. 521· οὕτως, ἡ τῶν ἡδονῶν γ. Πλάτ. Νόμ. 840C· ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγμ., νίκη, ὑπερτέρησις ἔν τινι πράγματι, Ξεν. Ἀπομν. 3. 4, 5· γ. διδόναι τινὶ Ὅμ., κλ.· γ. φέρειν ἐπί τινι Σοφ. Ἠλ. 85· γ. καὶ κράτος, συνημμένα αὐτόθι, ἴδε ἐν λέξ. **κράτος** ΙΙΙ· νίκην νικᾶν τινα, ἴδε ἐν λέξ. **νικάω.** **2)** παρὰ τοῖς μεσαίτεραις καθόλου, ἡ ὑπερισχυσις, ὑπερτέρησις, κτλ. ὑπὸ πᾶσαν ἔννοιαν, νίκην διασῴζεσθαι, διαφυλάττειν τοὺς καρποὺς τῆς νίκης, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 26, πρβλ. 4. 1, 18. **II.** ὡς κύριον ὄνομα, ἡ θεὰ τῆς νίκης θυγάτηρ τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος, Ἡσ. Θ. 384, πρβλ. Πινδ. Ι. 2. 38, κτλ.· Νίκη τ' Ἀθάνα Πολιάς Σοφ. Φιλ. 134, πρβλ. Εὐρ. Ἴων 454, 457, 1529, Ἀριστοφ. Λυσ. 317.

νικήεις, Δωρ. **νικάεις**, ασσα, εν, ὁ νικῶν, Ἀνθ. Π. 7. 198.

νίκημα [ῑ], τό, (νικάω) τὸ βραβεῖον τῆς νίκης, νίκη, Πολυβ. 1. 87, 10., 16. 14, 5, Διόδ., κτλ.

νίκημι, = **νικάω**, ἀλλὰ μόνον παρὰ Δωρ. ποιηταῖς· ἐνεστ. παρὰ Θεοκρ. 7. 40, Ἀνθ. Π. 7. 743· γ' παρατ. **νίκη**, Λάμπωνος υἱὸς Πυθέας εὐρυσθενὴς νίκη Νεμείοις, ἐνίκα ἐν Ν., Πινδ. Ν. 5, 8, Θεόκρ. 6. 46.

νίκησις πολέμου, νίκη πολέμου, Λυδ. κ. Ροδ. στ. 2070, ἔκδ. Wr.—Ἐν τοῖς λεξικοῖς ὑπάρχει μόνον τὸ **Νικασείς**, ὡς κύρ. ὄν. γυναικός.

νῑκητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **νικάω**, δεῖ νικᾶν, Εὐρ. Βάκχ. 953.

νῑκητήριος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς νικητὴν ἢ εἰς νίκην, δόξα ν., ἡ δόξα τῆς νίκης, Ἀντιφῶν. ἐν Ἀδήλ. 58· γ. φίλημα, φίλημα ὡς ἀνταμοιβὴ τοῦ νικητοῦ, Ξεν. Συμπ. 6, 1· τὰ γ. ἆθλα Πλάτ. Νόμ. 832Ε. **II.** ὡς οὐσιαστ., **νικητήριον** (ἐξυπακ. ἆθλον), τό, τὸ βραβεῖον τῆς νίκης, Ζεῦ σὸν τὸ γ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1253· τὸν βοῦν ἔλαβε τὸ γ. Ξεν. Κύρ. 8. 3, 33, πρβλ. Ἑλλ. 6. 2, 28· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., **νικητήρια** τιθέναι Σοφ. Ἀποσπ. 482· **νικητήρια** λαβεῖν Εὐρ. Ἄλκ. 1028· τὰ γ. φέρειν, φέρεσθαι, κομίζεσθαι, λαμβάνειν, κερδαίνειν τὰ βραβεῖα τῆς νίκης, Πλάτ. Εὐθύδ. 305D, Φαῖδρ. 245Α, Ηδ. 612D· συχν. ἐπιγραφαῖς, τὰ γ. τοῦ κιθαρῳδοῦ Συλλ. Ἐπιγρ. 150. 36, κ, ἀλλ. **2)** **νικητήρια** (ἐξυπακ. ἱερά), τά, ἑορτὴ ἐπὶ νίκῃ, γ. ἐστιᾶν, ἑορτάζειν τὴν νίκην δι' εὐωχίας, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 1, Πλουτ. Φωκ. 20.

νῑκητής, οῦ, ὁ, (νικάω) ὡς καὶ νῦν, ὁ νικήσας, Εὐστ. 118· 42· ἐν Ἀττικῇ τινι ἐπιγραφῇ φέρεται **νεικητής**, Συλλ. Ἐπιγρ. 269. 10.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 196.

νῑκητικός, ή, όν, ὅστις πιθανὸν εἶναι νὰ νικήσῃ, ὁ ἄγων εἰς νίκην, Ξεν. Ἀπομν. 3. 4, 11, Πολύβ. 26. 2, 4· ὅπλον γ. Ἐπιγραφ. τοῦ μαρμάρου τῆς Ροσέττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4697. 39· τὸ νικητικώτατον, ὁ πιθανώτατος τρόπος ὅπως νικήσῃ τις, Πλουτ. Φιλοπ. καὶ Φλαμ. Σύγκρ. 2.—Ἐπίρρ. **νικητικῶς**, Εὐστ. 1006. 38.

νικητρια, ἡ, θηλ. τοῦ **νικητήρ**, ἡ νικῶσα, Γλωσσ, ἴδε ὅμως Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 196.

νῑκη-φορέω, λαμβάνω, ἀποκομίζω ὡς βραβεῖον, τὸν ξυνεργάτην ἄγρας, ἢ δάκρυα νικηφορεῖ Εὐρ. Βάκχ. 1147.

νῑκη-φορία, Δωρ. **νικᾱφ-**, ἡ, τὸ νικᾶν, νίκη, συχνάκις παρὰ Πινδ., ἔν τε τῷ ἑνικῷ καὶ τῷ πληθ., ὡς Π. 1, 115, Ο. 10 (11), 72.

νικηφόρια, τά, ἀγῶνες τελούμενοι ἐν Αἰγίνῃ, Συλλ. Ἑλλ. Ἐπιγραφ. (προσθῆκαι) 2139δ· 41, ἴδε Hicks σ. 326.

νῑκη-φόρος, Δωρ. **νικᾱφ-**, ον, (φέρω) ὁ φέρων νίκην, δίκη Αἰσχύλ. Χο. 148. **II.** (φέρομαι) ὁ λαμβάνων τὸ βραβεῖον, νικητής, Πινδ. Ο. 1. 185· γ. ἀγλαΐα, ἡ δόξα τῆς νίκης, αὐτόθι 13. 19· ὡσαύτως παρὰ Σοφ. Τρ. 186 καὶ Εὐρ.· μετὰ γεν., Ξεν. Ἀπομν. 3. 4, 5.

νικήϊον, μικρὰ Νίκη, GIA, 2, 766, 15, κτλ.

νῑκό-βουλος, ον, ὁ ὑπερισχύων ἐν τῇ βουλῇ, οὗτινος ἡ γνώμη ὑπερισχύει, τί δ' ἄλλο εἰ μὴ νικόβουλος ἐγενόμην; ἐγώ, φησί, τὴν νίκην ἀπηνεγκάμην. ἀστεῖος δὲ κέχρηται τῷ συνθέτῳ, καὶ τὰ ὀνόματα συνέπλεξιν ἄμφω. ἐν τῇ βουλῇ γὰρ τὴν φιλοστεικίαν ἐποιήσατο προκαλεσαμένου τοῦ Κλέωνος καὶ οἱ βουλευταὶ τὴν νίκην προέκριναν αὐτῷ» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 615.

νικοδέσποτος ὁ θεός, ὁ τῆς νίκης δεσπότης, Θ. Λάσκ. σ. 765, ἔκδ. Mi.

Νικολάεια, τά, ἑορτή τις ἢ μνημόσυνον Νικολάου τινός, Ἐπιγρ. Δήλου, Bul. ee cor. hel. VI, σ. 144.

νῑκο-μάχᾱς, ου, ὁ, ὁ νικητὴς ἐν τῇ μάχῃ, Σοφ. Ἀποσπ. 765.

νικοποιέω, ποιῶ, προξενῶ νίκην, Ἐφημ. ΙΙΙ, 372D.

νῑκο-ποιός, όν, ὁ φέρων νίκην, σταυρὸς Εὐσέβ. ἐν βίῳ Κωνσταν. 1. 41.

νῖκορ (= **νεῖκος**)· «διαφορὰ» Λακων. Ἡσύχ.

νικόρτας· «δουλέκδουλος» Ἡσύχ., Ἱππώνακτος· Ἀποσπ. 49, 5.

νῖκος, τό, μεταγενέστ. τύπος τοῦ **νίκη**, Ὀρφ. Ἀργ. 585, Ἀνθ. Πλαν. 381, κτλ.

νικοστράτειος· «εἶδος ἀμπέλου» Ἡσύχ.· νικοστράτειον βότρυν Ἀθήν. 654Α.

νικοσύνθετος, ον, ὁ ἐκ νικῶν συγκείμενος, μὴ φθόνει τὸν οἰκέτην κροτοῦντα τὰς σὰς νικοσυνθέτους μάχας Θεόδ. Διάκ. 1, 206.

νικουργός, όν, ὁ ἐργαζόμενος νίκην, νικητής, Ν. Χων. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Α', σ. 119.

νικύλεα, τά, γένος σύκων, Κρητικὴ λέξις, Ἑρμῶναξ παρ' Ἀθην. 76F.

νίμμα, τό, ὕδωρ πρὸς νίψιμον, **νίμματα ἐπέχει** τις, ἀπενιζόμεθα Δράμων ἐν «Ψαλτρίᾳ» 2· **νιμμός**, ὁ, Μασχόπουλ. π. σχεδ. 172, Ζωναρ. 1401·— Πρβλ. Δοδεκ. Φρύν. 193.

νιμμός, ὁ, ἡ κάθαρσις, Ζωναρᾶς 1401, κλ.

νέν, Δωρ. ἐγκλ. αἱς, τοῦ γ' προσωπ. ἀντωνυμ., ὡς τὸ Ἐπικ. καὶ Ἰων. μιν, ἀνεὶ αὐτόν, **αὐτήν, αὐτό, ἀλλ'** οὐδέποτε κεῖται ἀντὶ τῆς αὐτοπαθοῦς ἢ ἀντανακλωμένης, Ἐπίχ. 9 Ahr., Σώφρ. 63, Πινδ., ἐν χρήσει καὶ παρὰ τοῖς Τραγ.· συχνάκις καθ' ἕνικ., ἐπὶ πάντων τῶν γενῶν, ἀλλ' οὐχὶ συχν. ἀντὶ τοῦ οὐδετ. αὐτό, ὡς παρὰ Πινδ. Π. 4. 430, Αἰσχύλ. Χο. 542, Σοφ. Τρ. 145· οὐδὲ συχνάκις ἐν τῷ πληθ. ἀντὶ **αὐτούς**, Πινδ. Ν. 4. 5, Σοφ. Ο. Τ. 868, Εὐρ. Ἱκέτ. 1140· ἀντὶ **αὐτᾶς** Σοφ. Ο. Κ. 43. 1123, Ἀνε. 577· νιν αὐτὰς Εὐρ. Βάκχ. 32· ἀντὶ αὐτᾶ Σοφ. Ἠλ. 436, 624. **2)** ἀντὶ τῆς δοτ. αὐτῷ, ἐν Πινδ. Π. 4. 63, Ν. 1. 99 (ἔνθα ὁ Ἑρμ. ἐν)· —Ἴδε Γ. Χατζιδάκι «περὶ τοῦ Γλωσσικοῦ ζητήματος» ἐν Ἀθηνᾶ τόμ. 7, σ. 189.

νίννη, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. **νέννος.**

νεννητός· «ἀγόητος, οἱ δὲ νενίπλητος» Ἡσύχ.

νινίαν, τό, μικρὸν παιδίον, κοινῶς νινί, καὶ κοῦκλα, Θεοφάν. Κοντ. 90, 23., 629, 13.

νίνναν· «τὸν καβάλλην ἵππον» Ἡσύχ.

Νιόβη, ἡ, ἐν ἀγγείῳ Ἀττικῷ, ἴδε **Νιόβη**, Meisterh. 259, 3.

νιπτήρ, ῆρος, ὁ, (νίζω) ἀγγεῖον ἐν ᾧ νίπτεταί τις, λεκάνη, Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιγ', 5.

νιπτρίς, ἡ, πλύντρια· εὕρηται μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ **μεταννιπτρίς.**

νίπτρον, τό, (νίζω) ὕδωρ διὰ νίψιμον, Πολυδ. Ι', 78· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 210, Εὐρ. Ἴων 1174, Ἑλ. 1384, Ἀνθ. Π. 12. 68· γ. ἔδοσαν κατὰ χειρῶν Φιλέτας παρ' Ἀθην. 408Ε· πρβλ. **χεῖρ** 6.— Τὸ μέρος τῆς Ὀδυσσείας ἔνθα τὸν Ὀδυσσέα ἀναγνωρίζει ἡ τροφὸς αὐτοῦ ἐνῷ νίπτει τοὺς πόδας του, ἐκαλεῖτο Νίπτρα· καὶ ὁ Σοφ. ἔγραψε δρᾶμα περὶ τοῦ Ὀδυσσέως φέρον τὸ ὄνομα τοῦτο.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νίπτω, ἴδε **νίζω**.

νίρις, ὀρεινὴ νάρδος, Νεοφύτου Γλωσσ. Ἰατρ. Χειρογρ.

νίρον, «μέγα» Ἡσύχ.

νίσσομαι, **νίσσει** Εὐρ. Κύκλ. 43· **νίσσεται** Πινδ. Ο. 3. 62· **νισσόμεθα** Ὀδ. Κ. 42· **νίσσεσθε** Εὐρ. Φοίν. 1234· **νίσσονται** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 235, Εὐρ. Ἑλ. 1482: μετοχ. **νισσόμενος** Ἰλ. Ν. 186, Ο. 577, Ὀδ. Δ. 701, Ε. 19: παρατατ. **νίσσοντο** Μ. 119, Σ. 566: — μέλλ. **νίσομαι** [ῑ], Ἰλ. Ψ. 76: ἀόρ. ὑποτ. **νίσηται** Μανέθ. 3. 412, **κατ-ενίσατο** Ἑρμησιάναξ 2. 65. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **νέομαι**). Νέομαι, πορεύομαι, ὑπάγω, ἔρχομαι, ἀπέρχομαι, Ὅμ., Πίνδ., καὶ παρὰ μεταγενεστ. Ἐπικ. μετὰ προθέσ. κινήσεως, ἐκ.., ἐπί.., πρός.., κτλ.· πόλεμόνδε, οἴκαδε Ἰλ. Ο. 577, Ὀδ. Δ 701· ν. ἐπὶ νηῶν, ὑπάγω διὰ θαλάσσης, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 235· μετ' αἰτ. τόπου, χθόνα ν. Εὐρ. Φοίν. 1234· ν. σκοπέλους ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 43· ἐπὶ πτηνῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1482·— πρβλ. **ἀπο-**, **περι-νίσσομαι**. — Ἐπικ. ῥῆμα ἐν χρήσει παρ' Εὐριπ., ἅπαξ ἐν ἰάμβ. (Φοίν. ἔνθ' ἀνωτ.). — Τὸν τύπον **νείσσομαι**: μέλλ. **νείσομαι**, ὃς συνεχῶς ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις, ἀπεσκοράκισαν οἱ νεώτεροι ἐκδόται ἑπόμενοι τῷ Χοιροβ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξων. 2. 255, ὅστις ἀποδοκιμάζει τὸ **ει** πρὸ σσ· καὶ ἕτεροι γραμματ. συμφωνοῦσι γράφοντες τὸν ἐνεστ. **νίσσομαι**, καὶ τὸν μέλλ. **νίσομαι**, Εὐστ. 1288. 56, πρβλ. Ἐτυμολ. Μέγ. 606. 12, Spitzn. εἰς Ἰλ. Ν. 186· **νείσσομαι** ὅμως εὕρηται ἐν ἐπιγραφαῖς τῶν καλῶν χρόνων, Böckh εἰς Πινδ. Ο. 3. 10.—Ἴδε Γ. Χατζιδάκι «περὶ τῶν ἐν ταῖς καταλήξεσιν ἀναλογιῶν» ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. 10, σ. 6 κέξ.

νιτρία, ἡ, ὄρυγμα ἐξ οὗ ἐξορύττεται νίτρον, Στράβ. 803: ἐντεῦθεν τὸ παρὰ τὴν Μώμεμφιν διαμέρισμα ἐκαλεῖτο **νομὸς Νιτριώτης**, αὐτόθι.

νίτρον, τό, παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ. **λίτρον**· — ἀλκάλιόν τι ὀρυκτόν, ἀνθρακικὴ σόδα (τὸ νεώτερον νίτρον εἶναι νιτρικὴ πότασσα, τὸ δὲ Γερμαν. natron εἶναι αὐτὸ τοῦτο σόδα), Ἡρόδ. 2. 86, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀέρ. 284· εὑρισκόμενον παρὰ τὴν Μώμεμφιν ἐν Αἰγύπτῳ (πρβλ. **νιτρία**), κ. ἀλλ. (πρβλ. **Κιμωλία**)· — ὁμοῦ μετὰ ἐλαίου συμπεφυρμένον ἐχρησίμευεν ὡς σάπων, πρβλ. Meineke Κωμικ. Ἀποσπ. 2. 638. (Ἴσως εἶναι Σημιτικὴ λέξις, πρβλ. τὸ Ἑβραϊκ. nether). — Καθ. Ἡσύχ.: «νίτρον· σάπων. καὶ εἶδος ἰατρικοῦ».— Κατὰ Φρύνιχ.: «νίτρον· τοῦτο Αἰολεὺς μὲν ἂν εἴποι, ὥσπερ οὖν καὶ ἡ Σαπφὼ (Ἀποσπ. 165) διὰ τοῦ **ν**, Ἀθηναῖοι δὲ διὰ τοῦ **λ** λίτρον» Ἔκδ. Rutherf. σ. 361.

νιτρο-πηγικός, ή, όν, ὁ κατεσκευασμένος ἐκ πεπηγότος νίτρου, Ἀλέξ. Τραλλ. 11. 630.

νιτρο-ποιός, όν, ὁ παρασκευάζων **νίτρον**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 725.

νιτρόω, (νίτρον) καθαρίζω διὰ νίτρου, Συνέσ. 182Δ.

νιτρώδης, ες, ὅμοιος πρὸς **νίτρον**, Ἀριστ. Προβλ. 23. 40, 2, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 5, 1.

νίτρωμα, τό, τὸ ἀπόπλυμα ῥύπου, Γλωσσ., κατὰ δὲ Ἡσύχ.: «χαλέρυπον τὸ ῥύμ(μ)α τὸ ἀπὸ τοῦ νίτρου γινόμενον, ὅ τινες νίτρωμα λέγουσι».

νίφα [ῑ], τήν, χιόνα, αἰτ. σχηματισθεῖσα ἐξ ὀνομ. **νίψ**, ἥτις δὲν εὑρίσκεται (πρβλ. **λίβα**, **λίπα**), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 533.

νῐφ-αργής, ές, λευκός, ὡς χιών, Ὀρφ. Ἀργ. 667: — **νίφαργος**, «νίφαργον· νιφάδι λελευκασμένον» Ἡσύχ.

νῐφάς, **-άδος**, ἡ, (νίφω) χιὼν πίπτουσα εἰς μεγάλα τεμάχια, κοινῶς «τουλούπας», Ὅμηρ. (μόνον ἐν τῇ Ἰλ.), τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., τεμάχια χιόνος, ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτωσι θαμειαὶ ἤματι χειμερίῳ Ἰλ. Μ. 278· οὔρεα .. νιφάσι συνηρεφέα, κεκαλυμμένα ὑπὸ χιόνος, Ἡρόδ. 7. 111· βρέχε .. χρυσέαις νιφάδεσσι, πιθ. μυθώδης παράστασις τοῦ πλούτου τῆς Ῥόδου, Πινδ. Ο. 7. 64, πρβλ. Ι. 7 (6). 5· ὡς παρομοίωσις καταπειστικῆς εὐγλωττίας, ἔπεα νιφάδεσσι ἐοικότα χειμερίῃσιν Ἰλ. Γ. 222, πρβλ. Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 5· — τὸ ἑνικ. ἐπὶ περιληπτικῆς σημασίας, νιφετός, «χιονιά», νιφὰς ἠὲ χάλαζα Ἰλ. Ο. 170· νώνυμνος βρέχετο πολλᾷ νιφάδι, ἀνώνυμος καὶ ἀκλεὴς ἐκαλύπτετο ὑπὸ πολλῶν χιόνων, περὶ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ πάγου τοῦ Κρόνου, δηλ. τοῦ Κρονίου λόφου, Πινδ. Ο. 10 (11), 62. **2)** μεταφορ., πετρῶν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 197, πρβλ. Θήβ. 213, Εὐρ. Ἀνδρ. 1129· ν. πολέμου, ἡ πολεμικὴ καταιγίς, Πινδ. Ι. 4. 26 (3. 35)· ὀμβρία ν., ἐπὶ τῆς βροχῆς, Λυκόφρ. 876· — πρβλ. **ὄμβριος**, **χάλαζα**, **χειμών**. **II.** ὡς θηλ. ἐπίθετ. = **νιφόεσσα**, πέτρας νιφάδος Σοφ. Ο. Κ. 1060.

νῐφετός, οῦ, ὁ, (νίφω) χιὼν πίπτουσα, θύελλα χιόνος, «χιονιά», ὄμβρον .., ἠὲ χάλαζαν, ἢ νιφετὸν Ἰλ. Κ. 7· οὐ νιφετός, οὔτ' ἄρ χειμὼν πολύς, οὔτε ποτ' ὄμβρος Ὀδ. Δ. 566· οὕτω, Πινδ. Ἀποσπ. 74. 8, Ἡρόδ. 4. 50., 8. 98, κτλ. **2)** βροχή, Νόνν. 6. 267., 8. 260.

νιφετώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς νιφετόν, χιονώδης, «χιονιᾶς», ἄνεμος Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 20, πρβλ. Πολύβ. 3. 72, 3, Πλουτ. Κράσσ. 10.

νῐφο-βλής, **-ῆτος**, ὁ, ἡ, = **νιφόβολος**, Ἄλπεις Ἀνθ. Π. 9. 561· οὕτω, **νιφόβλητος**, ον, ὥρα Ὀππ. Κυν. 1. 428· ἄκρα αὐτόθι 3. 314.

νιφοβολία, ἡ, νιφετός, θύελλα χιόνος, «χιονιά», Εὐστ. 905. 3.

νιφό-βολος, ον, χιονόβλητος, καλυπτόμενος διὰ χιόνων, ν. δειράσι Παρνασοῦ Εὐρ. Φοίν. 206· ν. πεδία Ἀριστοφ. Ὄρν. 952· ν. ἀναβολαί, σκῶμμα περὶ τοῦ ψυχροῦ κόμπου τῶν διθυραμβικῶν ποιητῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 1385.

νῐφόεις, **εσσα**, **εν**, (νίφα) χιονώδης, χιονιζόμενος, κεκαλυμμένος διὰ χιόνων, Κρήτης ὄρεα νιφόεντα Ὀδ. Τ. 338· κατ' Οὐλύμπου ν. Ἰλ. Σ. 616· ν. Ὀλύμπου Ἡσ. Θ. 117· (ἐντεῦθεν, οὐρανὸς ν. Ἀλκαῖ. 17)· ν. Αἴτνα Πινδ. Π. 1. 36· Παρνασὸς Σοφ. Ο. Τ. 473· σκόπελος Ἀριστοφ. Νεφ. 273.

νῐφό-κτῠπος, ον, νιφόβολος, ὁ βαλλόμενος ὑπὸ χαλαζώδους χιόνος πιπτούσης μετὰ κτύπου, σὲ τὸν βολαῖς νιφοκτύποις δυσχείμερον ναίονθ' ἕδραν θηρονόμε Πάν Καστορίων παρ' Ἀθην. 455Α.

νῐφο-στιβής, ές, πλήρης χιόνων, νιφοστιβεῖς χειμῶνες Σοφ. Αἴ. 670· πρβλ. **ἡλιοστιβής**.

νῐφο-ψῡχής, ές, ψυχρὸς ὡς ἡ χιών, Γλωσσ.

νίφω [ῑ, ἴδε ἐν τέλ.]: μέλλ. **νίψω** Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 949Β: ἀόρ. **ἔνιψα** (**κατ-**) Ἀριστοφ. Ἀχ. 138.— Παθ., ἴδε κατωτ.: ἀόρ. **ἐνίφθην** Διον. Ἀλ. 12. 8· πρβλ. **κατα-**, **ὑπο-νίφω**. (Ἐκ τῆς √ΝΙΦ παράγονται καὶ τὰ **νίφ-α**, **νιφ-άς**, **νιφ-ετός**, **νιφόεις**· πρβλ. Λατ. ning-o, nix (niv-is)· ἀλλ' οἱ τύποι ἐν ταῖς πλείσταις τῶν συγγενῶν γλωσσῶν δεικνύουσιν ὅτι ἡ ῥίζα εἶχεν ἀρκτικὸν s, Ζενδ. snizh (ningere)· Γοτθ. snaivs (χιών)· Ἀρχ. Γερμ. sneo· Λιθ. snigti, sningti (χιονίζω)· Σλαυ. snegu κτλ.·— ἐν τῇ Σανσκρ. ἡ ῥίζα ἀπώλετο, ἂν μὴ ὑπάρχῃ ἐν τῷ snu, ἴδε ἐν λέξ. **νάω**). Χιονίζω, ἐνίοτε προσωπ., ὅτε ὤρετο Ζεὺς νιφέμεν (ἀπαρ. ἀντὶ **νίφειν**) Ἰλ. Μ. 280· ὅταν νίφῃ ὁ θεὸς Ξεν. Κυν. 8, 1· ἔνιφεν ὁ Ζεὺς Βαβρ. 45: προστακτ. **νῖφε** (ἐξυπακ. Ζεῦ) Ἀνθ. Π. 5. 64· ὁπόταν σχολάζῃς, νῖψον (νεῖψον Βεκκῆρος, νῆψον τὰ βιβλία) Φερεκρατ. ἐν «Αὐτομόλοις» 8·— μεταφορ., χρυσῷ νίφων, πίπτων ὡς χρυσῆ βροχή, Πινδ. Ι. 7 (6). 5.

2) ἀπροσωπ., **νίφει**, χιονίζει (πρβλ. **ὕει**, **συσκοτάζει**). Ἀριστοφ. Ἀχ. 1141, Σφῆκ. 773· νιφέτω ἀλφίτοις, ἂς βρέχῃ ἄλφιτα, «κρίθινον ἀλεῦρι», Νικοφῶν ἐν «Σειρῆσιν» 2. **3)** ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 213, ἔχομεν τὸ μέσ. «τῷ ἐνεργ.», νιφάδος νιφομένας, ὅταν πίπτῃ ἡ χιών· οὕτω καὶ ὁ Ἀριστοφ. ἐν Ἀποσπ. 476. 5. **4)** Παθ., χιονίζομαι, καλύπτομαι ὑπὸ χιόνος, Ἡρόδ. 4, 31, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1075, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 3· χιόνι πολλῇ νίφεσθαι Διόδ. 5. 25· μεταφορ., πολιῷ γήραϊ νιφόμενος Ἀνθ. Π. 6. 198· πρβλ. **ὕω**. **II.** βρέχω, Νόνν. Δ. 22. 283.— Παθ., βρέχομαι ὑπὸ βροχῆς, τῶν ὑπὸ Μέμφιν μηδὲ νιφομένων παράπαν Φίλων 2. 90· νιφήσεται ὕδατι Ἐβδ. (Λευιτ. ΙΕ', 12)· πρβλ. **νιφάς** 2, **νιφετός** 2. [ῑ φύσει, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς παρατηρήσεως τοῦ Φωτ.,— «νίψαι (ἀναγνωστέον **νῖψαι**), μακρὰ ἡ πρώτη συλλαβή». Οἱ τύποι ἄρα **νείφω**, **νείψω**, κτλ., εἰσὶ πλημμελεῖς, ἴδε Cobet Var. LL. σελ. 86, 361, Nov. LL. 593·— ῑ ἐν ἅπασι τοῖς παραγώγοις].

Νίχαρχος, ἀντὶ **Νίκαρχος**, Meisterh 278.

νίψιμον, τό, ὕδωρ πρὸς νίψιν, ὡς καὶ νῦν ἐν Θρᾴκῃ, «καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς ὑψώσεως δίδοται νίψιμον τῷ ἀρχιερεῖ» Catal. Officeccles. Cpol. Allatianus, πρβλ. Δουκάγγ.

νίψις, **-εως**, τὸ νίπτεσθαι, Πλουτ. Πομπ. 73, Ὠριγέν. IV. 769D, κλ.

νίψω, **νίψαι**, **νίψασθαι**, ἴδε ἐν λέξ. **νίζω**.

νο, συγκεκ. ἀντὶ **νόμισμα** καὶ **νότος**, Πάπυρ. Leid. O 2, M 16.

νόα, ἴδε **νοῦς**.

νόα· «πηγή, Λάκωνες» Ἡσύχ.

νόαρ, τό, (νοέω) φάντασμα, φάσμα, Θεογνώστ. Καν. 80. 3· ὅθεν ὁ Ἕρμανν. γράφει **νόαρ** ἀντὶ **κέαρ** τῶν Ἀντιγράφων ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 784, καὶ ἀντὶ τοῦ **ὄναρ**, αὐτόθι 888.

νοαρέως, Ἐπίρρ., «νουνεχόντως» Ἡσύχ. [**νοερῶς** Albertus].

νοατός, (= **νοητός**), Τίμ. Λοκρ. 95Α.

νοβακκίζειν, «τὸ ὀρχούμενον τοῖς δακτύλοις ἐπιψοφεῖν» Φώτ.

νοέοντι, Δωρ. ἀντὶ **νοοῦσι**, Θεόκρ. 24. 68.

νοερητόκος, ον, ὁ ἐξ οὗ ἐκπορεύεται πᾶσα νόησις, δηλαδ. ὁ Θεός, Συνέσ. 323Α.

νοερηφόρος, ον, ὁ πρὸς τὰ νοερὰ φέρων, νοερηφόρος ὁρμὴ Συνεσ. Ὕμν. 1. 121, σ. 315D.

νοερός, ά, όν, διανοητικός, ἀναγόμενος εἰς τὸν νοῦν, Λατ. mentalis, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 133C, Τίμ. Λοκρ. 99Ε· αἰσθητικώτερον καὶ νοερώτερον τὸ λεπτότερον αἷμα Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 2, 5· φρένες νοεραὶ Νικ. Ἀλεξιφ. 566· ἀντίθετον τῷ **ἀσύνετος**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 325· ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀνθ. Π. 9. 525, 14.—Ἐπίρρ. **νοερῶς**, Θ. Στουδ. σ. 134D, κλ.

νοερότης, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **νοερός**, Ψευδο-Διον. 705Β.

νοέω: μέλλ. **-ήσω**: ἀόρ. **ἔνόησα**, Ἐπικ. **νόησα** Ἰλ. Θ. 91· Ἰων. **ἔνωσα** (**ἐν-**) Ἡρόδ. 1. 86; πρκμ. **νενόηκα**, Ἰων. **νένωκα** (**ἐπ-**) ὁ αὐτ. 3. 6.— Μέσ., Ἐπικ. ἀόρ. **νοήσατο** Ἰλ. Κ. 501 (πρβλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προνοέω), Ἰων. μετοχ. νωσάμενος Θέογν. 1298, Θεόκρ. 25. 263, Καλλ., κλ.— Παθ. (κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς ἀποθ.): μέλλ. νοηθήσομαι Σέξτ. Ἐμπειρ. Π. 2. 175, κτλ.: ἀόρ. ἐνοήθην Πλάτ. Νόμ. 692C· Ἰων. ἐνωθήν (ἐπ-) Ἡρόδ. 3. 122., 6. 115: πρκμ. νενόημαι, Ἰων. νένωμαι Ἀνακρ. 10, Ἡρόδ. 9. 53· γ' πληθ. ὑπερσ. ἐνένωτο (ἐν μέσ. σημασίᾳ), ὁ αὐτ. 1. 77. Τὰ σύνθετα μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, διά, ἐν, ἐπί, μετά, πρό εἶναι ἐν χρήσει ὡσαύτως κυρίως ὡς ἀποθ.— Οἱ προμνημονευθέντες Ἰων. τύποι, προέκυψαν ἐκ συναιρέσεως, ὡς τὰ βώσω, ἔβωσα (ἐκ τοῦ βοάω), ἴδε Δινδ. π. Διαλ. Ἡροδ. viii· ὁ Ἰων. πρκμ. νένωται μνηνονεύεται καὶ ἐκ τοῦ Σοφ. (Ἀποσπ. 191)· καὶ πρσατ. νῶ = νόει, προϋτάθη ἀντὶ τοῦ νῷν ἐν τῇ Ἠλ. τοῦ αὐτοῦ 882 (ὡς κἀπιεβῶ ἀντὶ κἀπιεβόα ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 1054)· μοναδικὸς τις τύπος νοῦνται μνημονεύεται ἐκ τοῦ Δημοκρ. ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 601. 27· (ἴδε ἐν λέξ. νόος). Παρατηρῶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, (οἱ ἀρχαῖοι τὸ νοεῖν σωματικὸν .. ὑπολαμβάνουσιν Ἀριστ. π. Ψυχῆς 3. 3, 2)· καὶ ῥ' ὣς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρήν Ἰλ. Γ. 396· ἀλλ' οὔπω τοίους ἵππους ἴδον οὐδ' ἐνόησα Κ. 550· πληρέστερον, εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη, «ὀξέως καὶ ταχέως ἐθεάσατο» (Σχόλ.), Γ. 374, κτλ., Ἡσιόδ. Θ. 838· καὶ ῥητῶς, ὀφθαλμοῖς καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς νοεῖν Ἰλ. Ο. 422, Ω. 294 ἀλλ' ὅμως, **2)** ἔτι καὶ ὁ Ὅμηρ. διακρίνει τὸ ἁπλῶς ὁρᾶν ἀπὸ τοῦ νοεῖν, ὅπερ ὑπονοεῖ ἀντίληψιν τοῦ νοῦ προερχομένην ἐκ τῆς ὁράσεως, π. χ., τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε Ἰλ. Λ. 599· οὐκ ἴδεν οὐδ' ἐνόησε Ὀδ. Ν. 318, Ἰλ. Κ. 550, Ω. 337, κτλ.· ὡσαύτως, ἣ δ' οὐκ ἀθρῆσαι δύνατ' ἀντίη οὔτε νοῆσαι Ὀδ. Τ. 478 οὕτω, ἣ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησεν, ἢ δὲν ἔδωκε προσοχήν, Ἰλ. 1. 537 (533), πρβλ. Ε. 665· — ἐντεῦθεν καὶ θυμῷ νοέω καὶ οἷα ἕκαστα Ὀδ. Σ. 228· πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν Ἰλ. Κ. 224· συχνάκις προστιθεμένης μετοχῆς, ὡς ἐνόησεν ἑλὼν ἥμενον Ὀδ. Κ. 375· ἐπὶ μέλλοντος συμβεβηκότος, νοέω κακὸν ὔμμιν ἐρχόμενον Υ. 367· μετ' ἀπαρ., οὐκ ἐνόησα ἄψορρον καταβῆναι Λ. 62· ἑπόμενον τοῦ ὡς .., Χ. 32· πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 328B· — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, νωσάμενος Θέογν. 1298· νοούμενος Σοφ. Ο. Τ. 1487· τὰς ἰδέας νοεῖσθαι μὲν ὁρᾶσθαι δ' οὔ Πλάτ. Πολ. 507B.— Παθ., τὰ νοούμενα· τὰ νοητά, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ αἰσθητά, αὐτόθι 508C, πρβλ. 507B ἴδε **νοητός**. **II.** νῶ, καταλαμβάνω, νοεῖς δὲ καὶ αὐτὸς Ὀδ. Φ. 257, πρβλ. Δ. 148, κτλ.· παρ' Ὁμ. συχνάκις μετὰ τοῦ φρεσί, Ἰλ. Ο. 81· ἐν φρεσὶ Ὀδ. Γ. 62· μετὰ φρεσὶ Ἰλ. Υ. 310· κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν Υ. 264, κτλ.· ἐπ' ἀμφότερα ν., βλέπω πρὸς ἀμφότερα τὰ μέρη, Ἡρόδ. 8. 22· εἰπὲ δ' ἢ νοεῖς Σοφ. Τρ. 349, πρβλ. Ἡλ. 1435· — συχνάκις μετὰ συστοίχου αἰτ., οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει Ἰλ. Ι. 104· οὕτω, πεπνυμένα ν., ἐσθλά ν., ἄλλα φρονῶ, ἄλλα σκέπτομαι, ὁ αὐτ. 7. 168· καλῶς ν. Ξεν. Κυν. 1. 18· — μετοχ. **νοέων, έουσα**, ἐπιστάμενος, γινώσκων καλῶς, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ Ἰλ. Λ. 577, Ὀδ. Ο. 170· ἐπαινέσειε νοήσας, «συνηθεῖς αὐτὴν τῷ νῷ θεωρῆσαι» (Πρόκλ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 12· τὰ νοέων λέγει, ὅσα λέγει ἐσκεμμένος, ὅσα ὑπισχνεῖται, Ἡρόδ. 8. 102· πρβλ. **φρονέω IV.** **III.** σκέπτομαι, ἐπινοῶ, μηχανῶμαι, τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησεν Ὀδ. Β. 122· ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεά αὐτόθι 382, κτλ.· — ὡσαύτως, σκέπτομαι περί τινος, ἔχω σκοποὺς περί τινος, διανοοῦμαι, ἐσθλά τινι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 284· κακόν τινι Ἡρόδ. 3. 81· συχνάκις παρ' Ἀττ. **2)** μετ' ἀπαρ. ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι νὰ πράξω τι, οὐκ ἐνόησεν ἐξερύσαι δόρυ Ἰλ. Ε. 665· νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι Χ. 235· νοέω δὲ καὶ αὐτὸς Ἕκτορά τοι λύσαι Ω. 560· ἦ καὶ νοεῖς θάπτειν αφε; Σοφ. Ἀντ. 44, πρβλ. 770, Ἠλ. 389, κτλ.· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἅπαξ παρ' Ὁμ., μάστιγα .. νοήσατο, χερσὶν ἐλέσθαι, ἐσκέφθη καθ' ἑαυτὸν νὰ λάβῃ τὴν μάστιγα, Ἰλ. Κ. 501· ἐνένωτο στρατεύειν Ἡρόδ. 1. 77, πρβλ. 7. 206., 9. 53· ἐνθύμημα νενοημένον οὐκ ἀτόπως, ἐπινοηθέν, Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 37. **IV.** νομίζω ἢ θεωρῶ τε τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, ὡς μηκέτ' ὄντα κεῖνον .. νόει Σοφ. Φιλ. 415· τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον αὐτόθι 1176· οὕτω, θεὸν δὲ ποῖον εἰπέ μοι νοητέον Ποιητὴς παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 59, ἴδε Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 4. 67. **V.** ἐπὶ λέξεων, σημαίνω τοῦτο καὶ ἐκεῖνο· πυθοίμεθ' ἂν τὸν χρησμὸν ὅ τι νοεῖ Ἀριστοφ. Πλ. 55, πρβλ. Νεφ. 1186, Πλάτ. Κρατ. 407E· [εἰ] τοῦτο .. νοεῖ αὐτῷ, ἂν τοῦτο νοεῖ ὅτι' αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 335E.

νόημα, τό, Ἰων. νῶμα Ἐμπεδ. 298 (ἀλλὰ **νόημα**, 373)· (νοέω)· — ὅ,τι διανοεῖταί τις ἢ βάλλει εἰς τὸν νοῦν του, ἰδέα, Ὅμ., Ἡσ., Ἀριστοφ., καὶ ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ: ὡς ἔμβλημα τῆς ταχείας κινήσεως, τῶν νέες ὠκεῖαι, ὡσεὶ πτερὸν ἢ τὸ νόημα Ὀδ. Η. 36· ν. φρενός Ἀριστοφ. Νεφ. 704. **2)** διανόημα, σκοπός, σχέδιον, τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα Ὀδ. Ν. 330· Ζεὺς .. ἐνὶ φρεσὶ ταῦτα νόημα ποίησ' Ξ. 273· νοήματα .. ἐκτελέειν Ἰλ. Κ. 104· ἐκ τῶν ἐωθότων ν. στῆσαί τινα Ἡρόδ. 3. 80· τὸ μὲν ν. τῆς θεοῦ, τὸ δὲ κλέμμ' ἐμὸν Ἀριστοφ. Ἱππ. 1203, πρβλ. Νεφ. 743. **II.** ὡς τὸ **νόησις**, διάνοια, νοῦς, παρέπλαγξαν δὲ νόημα Ὀδ. Υ. 346, πρβλ. Ἰλ. Τ. 218, Θέογν. 435, Ἐμπεδ. 329 Stein, κτλ.· διάθεσις, Πινδ. Π. 6. 29.

νοημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **νόημα**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 23, 31.

νόημι, Αἰολ. ἀντὶ τοῦ **νοέω**, Γραμμ.

νοήμων, ον, γεν. **-ονος**, ὡς καὶ νῶν, ἔχων νοῦν, ἐπεὶ οὔτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι Ὀδ. Β. 232., 3. 133· ἐπὶ τῶν φιλοσόφων, Λουκ. Φιλοψ. 34· τέκνων Συλλ. Ἐπιγρ. 4158. **II.** ὁ τὸν νοῦν ὑγιής, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **παραφρονέων**, Ἡρόδ. 3. 34.

νοήρης, ες, ἔχων νοῦν, ὡς τὸ **φρενήρης**, χειρῶν νοῆρες ἔργον, τὸ μετὰ σκέψεως γινόμενον, Ἡρωνδ. VIII, 3.

νόησις, Ἰων. **νώσις** (Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 9. 23), **-εως**, ἡ, ἡ διὰ τοῦ νοῦ ἀντίληψις, σκέψις, ἀντίθετον τῷ **αἴσθησις**, Διογ. Ἀπολλων. Ἀποσπ. 4-6, Πλάτ. Τίμ. 28A, κτλ. νοήσει καὶ οὐκ ὄμμασι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 529B· ἀνώτερον τοῦ **διάνοια**, αὐτόθι 511D· ἐν τῷ πληθ., Ἀριστ. Προβλ. 18. 7, 4.

νοητέον, ρημ. ἐπίθετ. τοῦ **νοέω**, δεῖ νοεῖν, ἴδε ἐν λέξει **νοέω IV.**

νοητικός, ή, όν, ὁ ταχέως, ὀξέως νοῶν, εὐφυής, ὀξύνους, ἀντίθετον τῷ **αἰσθητικός**, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 1. 1, 8, π. Ζ. Γεν. 2. 3, 7, πρβλ. Ἠθικ. Νικ. 6. 2, 6· ἡ ν. ψυχή, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἡ αἰσθητική, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 2. 3, 7· τὸ νοητικόν, ἡ δύναμις τῆς ἀντιλήψεως, ὁ αὐτ. π. Ψυχῆς 2. 4, 1, κτλ.

νοητός, ή, όν, (νοέω) ὁ δυνάμενος νοηθῆναι, ὁ **ὑποπίπτων** εἰς τὴν διὰ τοῦ νοῦ ἀντίληψιν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἁπλῶς **ὁρατόν**, Πλάτ. Πολ. 509D, κ. ἀλλ.· πρὸς τὸ **ἀσώματον**, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 246B· τὸ **φατόν**, Παρμεν. Ἀποσπ. 63· τὸ **αἰσθητόν**, Διογ. Λ. 3. 10.— Ἐπίρρ. **νοητῶς**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **αἰσθητῶς**, Ἐθδ. (Παροιμ. ΚΓ', 1), Φίλων Ι, 312, 39. **2)** πραγματικός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ δοξαστός, Karsten εἰς Παρμεν. σ. 146 κέ.

II. = **νοητικός**, Χρησμ. παρ' Ἰω. Αὐδ. π. Μηνῶν 81. 8.

νοθα-γενής, ές, Διωρ. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ **νοθογενής**, ὁ νόθος ἢ ἐκ νόθων γεννηθείς, ἐκ ταπεινῶν καταγόμενος, ἀντίθετ. τῷ **ἐυαγενής**, Εὐρ. Ἰων 592, Ἀνδρ. 912· πρβλ. Λοβεκ. Φρύνιχ. 661.

νοθεία, ἡ, (νοθεύω) ἡ γέννησις οὐχὶ ἐκ νομίμου γάμου, τὰ μὴ γνήσιον, Πλουτ. Θεμιστ. 1, Αἰμιλ. 8, Σύγκρ. Ἀγησ. καὶ Ὁμπ. 1.

νόθειος, α, ον, ὁ τοῦ **νόθου** ἢ ἀνήκων εἰς **νόθον**· τὰ **νόθεια** ἢ νοθεῖα (ἐξυπακ. χρήματα), ἡ κληρονομία νόθου, Λυσ. παρ' Ἁρποκρ., πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1650· «νοθεῖα· τὰ ταῖς νόθοις ἐκ τῶν πατρῴων διδόμενα οὕτω καλεῖται, ἦν δὲ μέχρι χιλίων δραχμῶν» Ἁρποκρ. ἐν λέξ.

νοθεύσεις, ἡ, τὸ νοθεύειν, Σουΐδ., Ψελλ.

νοθευτής, οῦ, ὁ, ὁ νοθεύων, Πρόκλ. παράφρ. Πτολεμ. σ. 224.

νοθεύω, ὡς καὶ νῦν, παραποιῶ, Συνέσ. κλ.· — Παθ. **νενοθευμένος** Πλούτ. 2. 373B· **νοθευθῆναι** Λουκ. Θεῶν Ἐκκλ. 7. **II.** θεωρῶ τι νόθον, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. σ. 576a 38 Brandis· — Παθ., Διογ. Λ. 2. 124, Μαρκελλίνου βίος Θουκυδ. 55, κτλ. — Καθ' Ἡσύχ. «νοθεύει· ἀπαλλοτριοῖ. ἀπατᾷ. κολακεύει».

νοθογέννης, = τῷ ἑπομ., Ἡσύχ. ἐν λ. **ψήλικες**.

νοθο-γέννητος, ον, ὁ νόθος γεννηθείς, «νοθογέννητα· πορνί|ογέννητα· οἱ μὴ γνήσιοι παῖδες, ἀλλ' ἀπὸ πόρνης ἢ φίλης ἢ δούλης ἢ παλλακῆς ἀλλότριοι ἢ δυσγενεῖς ψευδεῖς» Ἡσύχ.

νοθο-καλλυσύνη, ἡ, νόθος, πλαστὴ ὡραιότης, Ἀνθ. Π. 11. 370.

νόθος, η, ον, Ἀττ. ὡσαύτως **ος, ον**, ὁ μὴ γνήσιος, ὁ μὴ ἐκ νομίμου γάμου υἱός, ὅπλ. ὁ ἐκ δούλης ἢ παλλακῆς, συχν. ἐν τῇ Ἰλ. (οὐδέποτε ἐν τῇ Ὀδ.), Πίνδ., Ἡρόδ., καὶ Ἀττ.· νόθος υἱὸς Ἰλ. Β. 727, κτλ.· οἷος ὁ Τεῦκρος, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1013· ἀντίθετ. τῷ **γνήσιος**, Λατ. legitimus, Ἰλ. Λ. 102, Ἡρόδ. 8. 103· ὁ ὅλη ν., τοῖς γνησίοις Ἴσον σθένει Σοφ. Ἀποσπ. 108· ὡσαύτως, νόθη κούρη Ἰλ. Ν. 173. **2)** ἐν Αἰόλῳ ὡσαύτως πᾶν τέκνον γεννηθὲν ἐκ ξένης γυναικὸς ἢ ὅτε ὁ εἷς τῶν γονέων δὲν ἦτο πολίτης Ἀθηναῖος, Valck. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 962, Ἐρμάν. Pol. Ant. § 118· νόθος πρὸς μητρὸς Πλουτ. Θεμιστ. 1. **II.** καθόλου, πλαστός, κίβδηλος, ὑποβολιμαῖος, ἐπὶ προσώπων ἢ πραγμάτων, λογισμῷ τινι ν. Πλάτ. Τίμ. 52D· ν. παιδεία ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 741A· ν. ᾠδοναὶ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 587B· ἀοιδαὶ Καλλ. Ἀποσπ. 279· νόθον ἦπαρ ὁ σπλὴν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 7, 4· **νόθαι πλευραί**, «ἀπ' ὤμων ἐς τὰς ἰλαχίστας πλευράς, καλουμένας δὲ ὑπὸ τῶν ἰατρῶν νόθας» Παυσ. 1. 35, 6· ν. σάλπιγξ, ἐπὶ τοῦ συρίγματος ὄρνεως, Νόνν. Δ. 35. 214· ν. φέγγος, ἐπὶ τῆς σελήνης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ γνήσιον, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Φίλων Ι. 628. — Ἐπίρρ. **νόθως**, οὐχὶ εἰλικρινῶς, Ἐθδομ. (Γ' Μακκ. Γ', 17)· «ψευδῶς.» Ἡσύχ.

νοθίειον, τό, ὁρισμ. τοῦ **νόθος, νοῦς**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 100, Φιλόστρ. 586· ἴδε Ὁρσ. προοιμ. εἰς Εὐρ. Ἑκάβ.

νοτικός, ή, όν, = **νοερός**, Ἐπιφαν. Αἱρεσ. 31, 8.

νοκτοῦρνος, ὁ, τὸ Λατ. nocturnus = **νυκτερινός**, Αυξ. 131, 10.

νομάδειος [ᾰ], **ον**, = **νομαδικός**, Πανδέκτ.

νομάδην, Ἐπίρρ., «τὰ ἀπὸ ὁ ρμάτων εἰς ος γινόμενα ἐπιρρήματα διὰ τοῦ α ἐκφέρεται, οἷον νόμος νομάδην, σπόρος σποράδην, τρόχος, τροχάδην» Σχόλ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Γ. 212.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νομᾰδία, ἡ, (νομάς) νομαδικὴ ὁμάς, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. θαλ. 20· καὶ **νομαδιαῖος, α, ον**, νομαδικός, αὐτόθι.

νομᾰδικός, ή, όν, (νομάς) ὡς καὶ νῦν, ὁ ἀνήκων εἰς νομάδας, βίος Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 8, 8· ν. διασκευή Πολύβ. 8, 31, 7· ἐπί τινων πτηνῶν, «τῶν πτηνῶν ὧν μέν ἐστιν ὁ βίος νομαδικὸς καὶ διὰ τὴν τροφὴν ἀναγκαῖον ἐκτοπίζειν, τετράπτερά τέ ἐστι καὶ τὸν τοῦ σώματος ἔχει κοῦφον ὄγκον, οἷον αἵ τε μέλιτται καὶ τὰ σύμφυλα ζῷα ταύταις» Ἀριστ. π. Ζ. Μορ 4 6, 3.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τὸν τρόπον τῶν νομάδων, Στράβ. 75 καὶ 513, κτλ. **2)** ὁ ἐκ Νουμιδίας, Πολύβ. 1. 19, 2, κ. ἀλλ.· πρβλ. **νομὰς** I. 2.

νομᾰδίτης [ῐ], **ου**, ὁ, θηλυκ. **-δῖτις**, = **νομαδικός**, Συνέσ. 301B.

νομᾰδό-στοιχος, ον, ὁ ἐκ τῆς βοσκῆς ἐπιστρέφων, «νομαδόστο(ι)χοι· ἀπὸ τῶν νομῶν κατὰ στοῖχον ἐρχόμενοι» Ἡσύχ.· ἐν Φωτίου Λεξ. ἡ ἑρμηνεία φαίνεται ἐφθαρμένη.

νομάζω, βόσκομαι, Νικ. Θηρ. 950· — Μέσ. **νομάζομαι**, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξιφ. 345.

νομαῖος, α, ον, = **νομαδικός**, χίμαρος Ἀνθ. Π. 6. 157· ἀλάλαγμα ν., τοῦ ποιμένος κραυγή, Καλλ. Ἀποσπ. 310· — τὰ νομαῖα, πληρωμὴ διὰ τὴν βοσκήν, Γλωσσ.

νόμαιος, α, ον, (νόμος) ὁ εἰθισμένος, συνήθης· **νόμαια**, τά, ὡς τὸ **νόμιμα**, ἔθιμα, συνήθειαι, Λατ. instituta, ξενικὰ ν. Ἡρόδ. 1. 135· Ἑλληνικὰ ν. 2. 91, κ. ἀλλ.· τὸ ἑνικὸν ἀπαντᾷ ἐν 2. 49.

νομάριον, τό, «σκεῦος τραγικὸν» Ἡσύχ.

νομ-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἄρχων Αἰγυπτιακοῦ νομοῦ, Ἡρόδ. 2. 177· λέγεται καὶ περὶ τῶν Σκυθῶν, 4. 66.— Καθ' Ἡσύχ.: «νομάρχης· ὁ νομῶν ἄρχων, νομοὺς δὲ λέγουσι τὰ μεγάλα χωρία».

νομ-αρχία, ἡ, ἡ ἐπαρχία νομάρχου, διάφ. γραφ. ἐν Διοδ. 19. 85.

νόμ-αρχος, ὁ, = **νομάρχης**, Ἀριστ. Οἰκονομ. 2. 36.

νομάς, άδος, ὁ, ἡ, (νομὸς) ὁ περιφερόμενος χάριν βοσκῆς, οἱ Νομάδες, φυλαὶ ποιμενικαὶ περιφερόμεναι ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μετὰ τῶν ποιμνίων αὐτῶν, Ἡρόδ. 1. 15, 125., 4. 187., 7. 85, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 8, 6· ν. Σκύθαι Πινδ. Ἀποσπ. 72, Αἰσχύλ. Πρ. 709· Ἰνδοὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 284· ἐπὶ τῶν Κυκλάδων, Εὐρ. Κύκλ. 120. **2)** ὡς κύρ. ὄνομ. ἔθν., **Νομάδες**, κάτοικοι τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ, Numidae, Πολύβ. 1. 19, 3, κ. ἀλλ.· — ἐντεῦθεν νομάδες ὄρνεις, aves Numidicae, Ἀθήν. 654C· καὶ μόνον, νομὰς Ἀρτεμ. αὐτόθι 663E· ν. λίθος, μάρμαρον ἐκ τῆς Νουμιδίας, διάδρομος νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος Λουκ. Ἱππίας ἢ Βαλαν. 6. **II.** θηλ. ἐπίθ., βοσκομένη, ἵπποι Σοφ. Τρ. 271· ἔλαφος ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 110· ἐπ' ἀκταῖς νομάδα ἁλιάετον Εὐρ. Ἀποσπ. 637· — παρὰ Σοφ. Ο. Τ. 1350, χάριν τοῦ μέτρου ὁ Elmsley ἀντὶ νομάδος ἀναγινώσκει νομάδ', ὅπερ ἀναφέρει εἰς τὸν Οἰδίποδα ὡς ἐκτεθειμένον εἰς τὰς νομὰς τοῦ Κιθαιρῶνος, ἴδε μακρὰν σημ. Jebb ἐν τόπῳ· — ἐν Οἰδ. ἐπὶ Κ. 687 τὸ κρῆναι Κηφισοῦ νομάδες ῥεέθρων πιθανῶς σημαίνει: (κατὰ τὸν Elmsl.) τὰς τρεφούσας τὰ ῥεῖθρα τοῦ Κηφισοῦ πηγάς.

Νόμας, α, = **Νομᾶς**, ὁ, Numa (πιθ. ἐκ τοῦ **νόμος**), «χρὴ δὲ τὴν δευτέραν συλλαβὴν ἐκτείνοντες βαρυτονεῖν» Διον. Ἁλ. 2. 58.

νομέας, ου, ὁ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **νομεύς**, Ἀνθολ. Π. 8. 17.

νομεισφορά, ἡ, εἰσφορά, εἰσήγησις νόμου, Τζέτζ. Ἱστ. 41, 129.

νομειτεύεσθαι, «τοῦ δήμου προελομένου νομίσματι χαλκίνῳ χρῆσθαι ἰδίῳ, χάριν τοῦ **νομειτεύεσθαι** μὲν τὸν τῆς πόλεως χαρακτῆρα, τὸ δὲ λυσιτελὲς τὸ περιγεινόμενον ἐκ τῆς τοιαύτης προσόδου, λαμβάνειν τὸν δῆμον» Ἐπιγρ. Σηστοῦ, Μουσ. κ. βιβλ. Εὐαγ. σχ. Σμύρνης, 1878, σ. 20.— Εἰ ὀρθὴ ἡ ἀνάγνωσις τῆς λέξεως, θὰ εἶναι = **νομιστεύεσθαι**, νομίζεσθαι. Οὕτω δὲ καὶ **θεμιτεύω** ἀντὶ τοῦ **θεμιστεύω** εὕρηται ἐν τοῖς λεξ.

νόμευμα, τό, βόσκημα, δηλ. ποίμνιον ἢ ἀγέλη, εὐπόκοις νομεύμασιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1416: οὐδαμοῦ ἄλλοθι εὕρηται.

νομεύς, έως. Ἐπικ. **ῆος**, ὁ, (νέμω) ποιμὴν ἢ βουκόλος, Ὁμ., κτλ.· κύνες τ' ἄνδρες τε νομῆες Ἰλ. Ρ. 65· Μελανθεὺς αἶγας ἄγων .. δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες Ὀδ. Ρ. 214, πρβλ. Π. 3., Ρ. 244· — **νομεὺς** εἶναι τὸ ὄνομα γένους· τὰ δὲ ὀνόματα εἴδους, **αἰπόλος, βουκόλος, ποιμήν, συβώτης**, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 174D, Πολ. 370D· βοῶν ἀγέλης ν. Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 32· ν. προβάτων Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 8. 11, 2. **II.** ὁ ἀπονέμων, διαμοιράζων, διανέμων, ἀγαθῶν Πλάτ. Νόμ. 931C, πρβλ. Μίν. 317D, 321B. **III.** Παρ' Ἡροδ. 1. 194., 2. 96, **νομέες**, = **ἐγκοίλια**, αἱ πλευραὶ πλοίου, Ἡσύχ.

νομευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς νομέα, ν. ἐπιστήμη, ν. τέχναι, αἱ ἀσχολίαι τῆς ποιμενικῆς ζωῆς, τὸ ποιμαίνειν, Πλάτ. Πολιτικ. 267B, D. **II.** ὁ ἔμπειρος εἰς τὸ βόσκειν, Αἰλ. π. Ζ. 14. 16.

νομεύω, (νομεὺς) ὁδηγῶ εἰς τὴν νομήν, βόσκω, ἐν τῷ ἐνεργ. ἐπὶ τοῦ ποιμένος, καλλίτριχα μῆλα νομεύων Ὀδ. Ι. 336· νομὸν κατὰ πίονα μῆλα νομεύειν Ι. 217· οὕτως, ἀγέλην ν. Πλάτ. Πολιτικ. 265D — παθ., ἐπὶ τῶν ποιμνίων, αὐτόθι 295E. **2)** βουσὶ νομούς, Ἐκάεργε, νομεύσομεν, παρασκευάσομεν, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 492. Λατ. depascere. **3)** ἀπολ. εἶμαι ποιμήν, νέμω ποίμνια, Θεόκρ. 20. 35. **II.** Παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, = **νωμάω**, διευθύνω, κυβερνῶ, Χριστοδ. Ἔκφρασ. 350, Νόνν. Δ. 7. 110.

νομή, ἡ, (νέμω) ὡς τὸ **νομός**, βοσκή, τόπος βοσκῆς, ἀμφίβιον .. ἔδωκε νομὴν βατράχοισι Κρονίων Βατραχομ. 59· νομὰς νέμειν Ἡρόδ. 1. 110· νομὰς νέμεσθαι αὐτόθι 78, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 21, 4· ποιμνίων νομαί Σοφ. Ο. Τ. 761· νομαὶ βοσκημάτων, ἀγέλαι βοσκημάτων, Ξεν. Ἀν. 3. 5, 2. **2)** φορβή, τροφή, Πλάτ. Νόμ. 679A, Κριτί. 111C, κτλ.· αἷμα, ν. σαρκῶν ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 80E· ἡ προσήκουσα ψυχῆς ν. ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 248B· ν. τῶν μελιττῶν τὸ θύμον Ἀριστ. π. τὰ Ἱστ. 9. 40, 46. **3)** τὸ βόσκεσθαι, τρέφεσθαι, τρώγειν, ἐπὶ ἀγέλης ἢ ποιμνίου, νομὴν ποιεῖσθαι, = νέμεσθαι, αὐτόθι 8. 10, 1. **6)** μεταφ., νομὴ πυρός, ἐξάπλωσις τοῦ πυρός, Πολύβ. 1. 48, 5· ὡσαύτως ἐπὶ ἕλκους διαβρωτικοῦ, ἐξαπλοῦμαι, ὁ αὐτ. 1. 81, 6· ὡς γάγγραινα νομὴν ἔξει Β' Ἐπιστ. πρὸς Τιμόθ. β', 17· οὕτω, **νομαί**, διαβρωτικὰ ἕλκη, Λατ. nomae, πρβλ. Ἱππ. Προρρ. 98· ν. σαρκὸς θηριώδεις Πλούτ. 2. 165E. **II.** διαίρεσις, διανομή, Ἡρόδ. 2. 52, Πλάτ. Πρωτ. 321C, κ. ἀλλ.· κληρονομία, Δημ. 948. 15· ἡ τῶν πατρῴων ν. Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 4· διεφθαρκὼς νομῇ χρημάτων τὸν δῆμον, διὰ διανομῆς χρημάτων, Αἰσχίν. 38. 11· νομῆς, φιλοδωρήματος, Συλλ. Ἐπιγρ. 1395· καὶ ἐν τῷ πληθ. ἀντὶ τοῦ Λατ. donativa, Ἡρωδιαν. 3. 8., 5. 5., 6. 8, κ. ἀλλ. **2)** προσήκουσα διανομὴ ἐπιδέσμου, Ἱππ. παρὰ Γαλην. 2. 743C, κτλ.

νόμια, τά, = τὰ **νόμιμα**, Ἐπιγρ. Λοκρ. Ὀζ. GD 1478, 16 — Καθ' Ἡσύχ.: «νόμιον· δίκαιον».

νομήματα· δικαιώματα Ἡσύχ.· ἀναγνωστέον νόμιμα· τὰ δικαιώματα.

νομίζω: μέλλ. Ἀττ. **νομιῶ** Ἀριστοφ. Ὄρν. 571, Θουκ., κλ.: Ἰων. α' πληθ. **νομιέομεν** Ἡρόδ. 2. 17· **νομίσω**, μόνον παρὰ μεταγεν., οἷον Ἀππ.· ἀόρ. **ἐνόμισα**, ποιητ. **νόμισα** Πινδ. Ι. 5. (4), 2· πρκμ. **νενόμικα** — Παθ., μέλλ. **νομισθήσομαι** Πλάτ., κλ.: μέλλ. μέσ. μετὰ παθ. σημασ., Ἱππ. 301. 20· ἀόρ. **ἐνομίσθην**: πρκμ. **νενόμισμαι**, γ' πληθ. **νενομίσθαται** Δίων Κ. 51, 23· Δωρ. ἀπαρ. **-ίχθαι** Σθενίδης παρὰ Στοβ. σ. 48. 63· ὑπερσ. γ' ἑνικ. **νενόμιστο** Ἀριστοφ. Νεφ. 962· (νόμος). Θεωρῶ ἢ παραδέχομαι ὡς ἔθιμον ἢ συνήθειαν ἢ νόμον, ὡς ἔθος πάτριον, τηρῶ, ἀκολουθῶ συνήθειάν τινα, ἐπὶ πάσης συνηθείας, ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐχουσῶν ὑπὲρ ἑαυτῶν τὴν δύναμιν τοῦ νόμου, ἓν τόδε ἴδιον νενομίκασι Ἡρόδ. 1. 173· ν. γλῶσσαν, ἔχει γλῶσσαν ἐν κοινῇ χρήσει, αὐτόθι 142· φωνὴν 2. 42· οὔτε ἀσπίδα οὔτε δόρυ 5. 97· ὀρτήν, πανήγυριν 2. 64· ἱπποτροφίαν ἐν Πανελλάνων νόμῳ Πινδ. Ι. 2. 55· ἀργυροστερῆ βίον Αἰσχύλ. Χο. 1003· ν. ἐκκλησίαν, ποιεῖσθαι χρῆσιν κοινῆς τοῦ λαοῦ συνελεύσεως, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 1, 10· ἀγορᾶς κατασκευὴν ν. (κοινῶς ὀνομάζουσιν) αὐτόθι 7. 12, 3.— Παθ., εἶμαι συνήθης, ἐν κοινῇ χρήσει, ὅπου τὸ χαίρειν οὐδαμοῦ νομίζεται Αἰσχύλ. Εὐμ. 423· σωφροσύνη νενόμιστο, ἦτο συνήθης, «τοῦ συρμοῦ», Ἀριστοφ. Νεφ. 962 — ἀπροσώπως, ὡς νομίζεται, ὡς συνηθίζεται, ὡς εἶναι ἡ συνήθεια, Αἰσχύλ. Εὐμ. 32, Εὐρ. Ἄλκ. 99, κτλ.· οἷάπερ ν. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1046· οἷα τοῖς κάτω νομίζεται Σοφ. Ἠλ. 327, πρβλ. 691· ἢ νομίζεται ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1603· — μετοχ., **νομιζόμενος**, εἰωθώς, συνήθης, γέρα τά ν. Θουκ. 1. 25· εὐχαὶ αἱ ν. ὁ αὐτ. 6. 32· τὰ **νομιζόμενα**, ὡς τὰ **νομαῖα** ἢ **νόμιμα**, ἔθιμα, συνήθειαι, Λατ. instituta, Ἡρόδ. 1. 35., 5. 42, Ἀριστοφ. Πλ. 1185· τὰ ν. ἱερὰ Ἀντιφῶν 139. 11· τὰ τοῖς θεοῖς ν. Ξεν. Κύρ. 4. 5, 14· συχνάκις ἐπὶ ἐπικηδείων τελετῶν, τὰ νομιζόμενα ποιεῖν, Λατ. justa facere, Δημ. 308, 2, Αἰσχίν. 3. 3, πρβλ. Ἰσοκρ. 391A· ὡσαύτως ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ., τό τοι νομισθὲν τῆς ἀληθείας κρατεῖ Σοφ. Ἀποσπ. 107· τὰ νομισθέντα Εὐρ. Βάκχ. 71· — πρβλ. **νόμισμα**. **2)** παραδέχομαι συνήθειαν, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πρκμ., Ἕλληνες ἀπ' Αἰγυπτίων ταῦτα νενομίκασι Ἡρόδ. 2. 51· οὕτω, νομίζειν τι παρά τινος, ὡς τὸ **παραλαμβάνειν**, 4. 27· **6)** ὡσαύτως μετὰ δοτ., «συνηθίζω» τι, ἔχω συνήθειάν τινα, νομίζουσιν Αἰγύπτιοι οὐδ' ἥρωσι οὐδέν, δηλ. δὲν ἔχουσι τὴν συνήθειαν νὰ λατρεύωσι τοὺς ἥρωας, Ἡρόδ. 2. 50· ἐντεῦθεν, ποιοῦμαι χρῆσιν, μεταχειρίζομαι, φωνῇ 4. 117· ὑσὶ αὐτόθι 63· ἀγῶσι καὶ θυσίαις Θουκ. 2. 38· εὐσεβείᾳ ὁ αὐτ. 3. 82· οὔτε τούτοις χρῆται οὔθ' οἷς ἡ ἄλλη Ἑλλὰς ν. ὁ αὐτ. 1. 77· καὶ παρ' Ἀττ., συχν., μεταχειρίζομαι ὡς σύνηθες ἐν τῇ ἀγορᾷ νόμισμα, ἐν Βυζαντίοις, ὅπου σιδαρέοις [νομίσμασι] νομίζουσι Πλάτ. Κωμ. ἐν «Πεισάνδρῳ» 3, ἔνθα ἴδε Meineke. **3)** μετ' ἀπαρ., ἔχω τὴν συνήθειαν νὰ κάμνω τι, νομίζουσι Διὶ θυσίας ἔρδειν Ἡρόδ. 1. 131, πρβλ. 133, 202., 3. 15, κτλ.— Παθ., νενόμισται τὰ σχέτλια ἔργα Λήμνια καλέεσθαι ὁ αὐτ. 6. 138· γυμνοὺς εἰσιέναι νομίζεται, ἔχουσι τὴν συνήθειαν .., Ἀριστοφ. Νεφ. 498, πρβλ. 1420, Θουκυδ. 2. 15, Ξενοφ. Ἑλλην. 2. 4, 14. **4)** ἐν τῷ Παθ., κυβερνῶμαι κατὰ παλαιοὺς νόμους ἢ ἔθιμα, Ἡρόδ. 1. 170. **II.** θεωρῶ ὡς .., τὸν προέχοντα ἔτεσι ν. ὡς πατέρα Πλάτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νόμ. 876C· ἀλλὰ τὸ ὡς συνήθως παραλείπεται, ὄμμα γὰρ δόμων νομίζω δεσπότου παρουσίαν Αἰσχύλ. Πέρσ. 169· τοὺς κακοὺς χρηστοὺς νομ. Σοφ. Ο. Τ. 610, πρβλ. Ἀντ 183, Ἠλέκ. 1317· νομίσαι χρὴ ταῦτα μυστήρια Ἀριστοφ. Νεφέλ. 143· καὶ συχνάκις, θεὸν ν. τινά, θεωρῶ, πιστεύω τινὰ ὡς θεόν, σὺ Ἔρωτα οὐ θεὸν νομίζεις Πλάτ. Συμπ. 202D· θεὰν οὐ τὴν Ἀναίδειαν, ἀλλὰ τὴν Αἰδῶ ν. Ξεν. Συμπ. 8. 35· — ἐντεῦθεν, νομίζειν τούτους [θεούς], πιστεύειν τούτους [θεούς], Ἡρόδ. 4. 59· οὓς ἡ πόλις νομίζει θεοὺς οὐ νομίζων, μὴ πιστεύων τοὺς θεοὺς οὓς πιστεύει ἡ πόλις, Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 1, Ἀπολ. 10, Πλάτ. Ἀπολογ. 24B· τοὺς ἀρχαίους οὐ ν. ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρ. 3B· — ἀλλά, νομίζω θεοὺς εἶναι, πιστεύω ὅτι ὑπάρχουσι θεοί, αὐτόθ. 26C, Νόμ. 886A· καὶ ἄνευ τοῦ εἶναι, ὃ [ζῷον] συνέσει τε ὑπερέχει τῶν ἄλλων δίκην καὶ θεοὺς μόνον νομίζει, ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ αὐτ. ἐν Μενεξ. 237D· ἡμῶν γὰρ οἱ μὲν τὸ παράπαν θεοὺς οὐδαμῶς νομίζομεν, οὐδόλως πιστεύομεν, εἰμεθα ἐντελῶς ἄθεοι, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 885C, πρβλ. 908C, Ἀπολ. 18C, Πρωτ. 322A, Λυσίας 121. 3· θεοὺς ν. οὐδαμοῦ Αἰσχύλ. Πέρσ. 497,— ὥστε, ν. τοὺς θεούς, καί, ν. θεούς, διαφέρουσιν, ἐπειδὴ τὸ μὲν σημαίνει πιστεύειν εἴς τινας θεούς, τὸ δὲ πιστεύειν εἰς τὴν ὕπαρξιν θεῶν καθόλου, πρβλ. ἡγέομαι III· — Παθ., Ἕλληνες ἥρξαντο νομισθῆναι, νὰ νομίζωνται ἢ θεωρῶνται ὡς .., Ἡρόδ. 2. 51· οἱ νομιζόμενοι μὲν υἱοί, μὴ ὄντες δέ .., θεωρούμενοι, Δημ. 1022. 16· ἡ νομιζομένη πολιτεία Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 8, 1. **2)** ἐκτιμῶ, ἔχω ἐν τιμῇ, χρυσὸν .. περιώσιον ἄλλων Πινδ. Ι. 5 (4). 3.— Παθ., ἐκτιμῶμαι, τιμῶμαι, Heind. εἰς Πλάτ. Γοργ. 466B· — ἐνταῦθα ἠδύνατο νὰ ἀναχθῇ καὶ τό: ν. τοὺς θεούς. **3)** μετ' αἰτ. πράγματος, θεωρῶ, νομίζω, πιστεύω, φρονῶ, ταὐτὰ περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 258C, κτλ.· ἐποίει ἄλλα παρ' ἃ ἐνόμισεν ὁ αὐτ. ἐν Μίν. 320B· ταύτῃ ν. ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 265D· ἀκοῇ ν., ἀντίθ. τῷ πείρᾳ αἰσθάνεσθαι, Θουκ. 4. 81. **4)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., νομίζω, θεωρῶ, φρονῶ, πιστεύω ὅτι .., πότερα νομίζεις δυστυχεῖν ἐμέ ; Σοφ. Ο. Κ 800, πρβλ. Ο. Τ. 549, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 11· — ὡσαύτως ὡς τὸ δοκέω, μετ' ἀπαρ. μέλλ., προσδοκῶ, περιμένω ὅτι .., Σοφ. Ο. Τ. 551, Αἴ. 1082 (ὟΔε Ἔρμανν 1061)· ἀλλὰ καὶ μετ' ἀπαρ. ἀορ., τοὺς Θηβαίους .. ἐνόμισαν κρατῆσαι Θουκ. 2. 3, πρβλ. 3. 24, Λυσ. 130. 20. **5)** μετὰ μετοχ., νόμιζε .. ἄνδρα ἀγαθὸν ἀποκτείνων Ξεν. Ἀν. 6. 6, 24. **6)** Παθ. μετὰ γεν. τοῦ κτήτορος, τοῦ θεῶν νομίζεται ; τίνος ἱερὸν θεωρεῖται ὅτι εἶναι ; Σοφ. Ο. Κ. 38· οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις ν. ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 738. **7)** ἀπολ., νομίζοντα λέγειν, λέγειν μετὰ πλήρους πεποιθήσεως, Πλάτ. Φαῖδρ. 257D. **8)** συχνάζω, θαμίζω, φοιτῶ, μοιχὸν ν., (εἰ ἡ γραφὴ ὀρθή), Αἰσχύλ. Χο. 801· πρβλ. **ἐνίζω**.— Ἴδε καὶ Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. 4, σ. 30.

νομικός, ἡ, όν, (νόμος) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τοὺς νόμους, Πλάτ. Νόμ. 625Δ· ὁ ἐπὶ νόμου στηριζόμενος, κατὰ νόμον, ν. δίκαιον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **φυσικόν**, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 7, 1· ν. φιλία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἠθική**, αὐτόθι 8. 13, 5.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 8. 7, 2. **2)** ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν νόμον, μάχαι Ἐπ. Τίτ. γ', 9· τὰ νομικά, ὑποθέσεις τοῦ νόμου, Πλουτ. Κικ. 26.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τρόπον νομικόν, ὁ αὐτ. 2. 533B. **II.** ὁ ἐπιστήμων τῶν νόμων, Ἄλεξις ἐν Γαλατείᾳ 4, Πλάτ. Μίνως 317E· νομικός, δικηγόρος, ν. Ἅρτιος Συλλ. Ἐπιγρ. 2787-8, κ. ἀλλ., πρβλ. Εὐαγγ. κ. Ματθ. κδ', 35, κ. ἀλλ.

νομικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς νομόν (ς) Πάπυρ. Βερολιν. 326, II, 22· 361, II, 15· 388 I, 26, II 29, κτλ.

νόμιμα θεοῦ, = **δεκάλογος**, Kaib ep. 72, 6· — **ἄνευ νομίμων** = ἀνόμως, ἀδίκως, ΠΓΗ 122, 18.

νόμιμος, ή, ον, ὡσαύτως ος, ον, Ἀριστ. π. Κόσμου 6, 35· (νόμος)· — σύμφωνος πρὸς τὸν νόμον, τὴν συνήθειαν ἢ τὴν χρῆσιν, ν. ὅρκος Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 20· ἐντεῦθεν, συνήθης, ἐγὼ δ' οὔτε σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς νόμιμον ἐν γάμοις Εὐρ. Φοίν. 347, κτλ.· οἱ ν. θεοὶ Πλάτ. Νόμ. 954A· ἡ ἐπίδεσις ν. Ἱππ. 792D — δίκαιος, ὀρθός, νόμιμος, Ἐμπεδ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 13, 2, Πινδ. Ἀποσπ. 152, Εὐρ. Φοίν. 815. — νόμιμόν [ἐστί] τινι ποιεῖν τι Ξεν. Κύρ. 8. 8, 8· ν. τινα δεδέσθαι Ἀπομν. 1. 2, 49. **2)** ἐπὶ προσώπων, ὁ τὸν νόμον τηρῶν, Χοιρίλ. 3, Ἀντιφῶν 117. 34, Πλάτ. Γοργ. 504D. **II.** νόμιμα, τά, συνήθειαι, ἔθιμα, ὡς τὸ **νόμαια**, Ἡρόδ. 2. 79, Αἰσχύλ. Θήβ. 334, Σοφ. Ἀντ. 455· ν. Δωρικά, ν. τὰ Γελῴων Θουκ. 6. 4· τὰ εἰωθότα ν. Πλάτ. Φαῖδρ. 265A· τὰ περὶ τοὺς θεούς ν., τὸ πρὸς τοὺς πολεμίους ν. Ξεν. Ἀπομν. 4. 6, 4, Κύρ. 1. 6, 34· ν. βαρβαρικά, ὄνομα πραγματείας τινός, τοῦ Ἀριστ., Ἀποσπ. 562· ὡς τὰ ὅσια, τόποι εἰς οὓς πᾶς τις δύναται νὰ προσφύγῃ, Ἀντιφῶν 145. 23 κἑξ. **3)** ἐπικήδειοι τελεταί, Λατ. justa, Δείναρχ. 106. 9· τιμᾶν τινας ἐοθύμασί τε καὶ ἄλλοις νομίμοις Θουκ. 3. 58. **III.** Ἐπίρρ. **-μως**, Ἀντιφῶν 131. 10, Πλάτ. Συμπ. 182A· ν. ἀποθανεῖν, φυσικῶς, Λυσ. Ἀποσπ. 31. 4· συγκρ. **-ώτερον** Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 20.

νομῑμότης, ητος, ἡ, ἡ τοῦ νόμου τήρησις, Ἰάμβλ. ἐν βίῳ Πυθαγ. 69, 229.

νόμιος, α, ον, ὡσαύτως ος, ον, (νομεύς) ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ποιμένας, ν. θεός, ὁ ποιμενικὸς θεός, ὅπ. ὁ Πάν, Ὕμν. Ὀμ. 18. 5, Ἀνθ. Π. 9. 96· ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς νομέως τοῦ Ἀδμήτου, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 47, πρβλ. Θεόκρ. 25. 21, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1218· ἐπὶ τοῦ Ἀριστ αίου, Πινδ. Π. 9. 115· ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 977· ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Ἀνθ. Π. 9. 524, 14· ἐπὶ τοῦ Διός, Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. 270. 3· ἐπὶ τῶν Νυμφῶν, Ὀρφ. Ὕμν. 30. 11· ν. μέλος Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 577· τὸ ν. Κλέαρχ παρ' Ἀθην. 619G.

νομί-ουρος, ὁ, ὁ τὴν νομὴν φυλάττων, Ἀρκάδ 73. 1.

νόμῐσις, ἡ, (νομίζω) ὅπερ νομίζει ἢ πιστεύει τις, ὅπερ δόξῃ ἡγεῖται, ὅπ. πίστις, ἡ ἀνθρωπεία ἐς τὸ θεῖον νόμισις, ἡ καθιερωμένη πίστις εἰς τὸ θεῖον, Θουκ. 5. 105.

νόμισμα, τό, (νομίζω) πᾶν ὅ,τι καθιερώθη ἐκ (παλαιᾶς) συνηθείας, τὸ νενομισμένον ἔθος, ἔθιμον, Αἰσχύλ. Θήβ. 269, Πέρσ. 859 (ἐκ διορθώσεως τοῦ Ἔρμάνν.), Εὐρ. Ι. Τ. 1471· πρᾶγμα οὗ ἡ χρῆσις καθιερώθη, οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν οἷον ἄργυρος κακὸν ν. ἔβλαστεν Σοφ. Ἀντ. 296· θεοὶ ἡμῖν ν. οὐκ ἔστι Ἀριστοφ. Νεφ. 248, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς σημ. II («δὲν περνοῦν ἐδῶ», «δὲν ἔχουν πάσιν»). **II.** τὸ ἰσχῦον ἢ ἐν χρήσει νόμισμα ἐν κράτει τινί, Λατ. numisma, numus, Ἡρόδ. 1. 94., 3. 56· ν. κόπτεσθαι, κόπτειν, ὁ αὐτ. 4. 166· τάρχαῖον ν. Ἀριστοφ. Βάτρ 720· ν. ξύμβολον τῆς ἀλλαγῆς ἕνεκα Πλάτ. Πολ. 371B, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 5, 14, Πολιτικ. 1. 9, 9 κἑξ., Διογ. Α. 6. 20· τάλαντα .. νομίσματος Ἀνδοκ. 24. 28· ν. ἡμιοβολοῦ Συλλ. Ἐπιγρ. 76. 4, κτλ. **III.** τὸ πλῆρες νόμιμον μέτρον, τοῦ χοὸς ἢ τῶν κατυλῶν τὸ ν. διαλυμαίνεται Ἀριστοφ. Θεσμ. 348. **IV.** = **νόμος** Ἀλκαίου Ἀποσπ. 66.

νομισμᾰτικός, ἡ, όν, ἐκ χρημάτων, εἰς χρήματα, χρηματικός, ὅσοις νομισματικὰς Εὐσταθ. Πανημέρ. 153. 1.

νομισμάτιον, ὑποκορ. τοῦ **νόμισμα**, Πολυδ. Θ', 72, 92, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 213.

νομισμᾰτο-πώλης, ου, ὁ, ἀργυραμοιβός, Πολυδ. Ζ', 170.

νομισμᾰτο-πωλικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τοῦ ἀργυραμοιβοῦ τὸ ἔργον, Πολυδ. Θ', 51· ἡ **-κὴ** (ἐξυπ. τέχνη), αὐτὸ τὸ ἔργον τοῦ ἀργυραμοιβοῦ, Πλάτ. Σοφ. 223B.

νομιστέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **νομίζω**, ὃν δεῖ νομίζειν, κτλ., Πλάτ. Πολ. 608B. **II. νομιστέον,** δεῖ νομίζειν, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 230D, κτλ.

νομιστεύομαι, Παθ, ἐπὶ νομίσματος, κυκλοφορῶ νομίμως, εἶμαι ἐν χρήσει, «περνῶ», Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 178· πρβλ. **νομευτεύεσθαι**.

νομιστί, Ἐπίρρ., κατὰ νόμον, Μ. Ἀντων. 7. 31· κατὰ συνήθειαν, Γαλην. 3. 3, Πολύθ 18. 17, 7.— Διὰ τοῦ **ει, νομιστεῖ** ἐν ΒΟΗ 1897, σ. 384.

νομιστός, ἡ, όν, νομιζόμενος, οὐδὲ ὁ θάνατος τῶν φύσει δεινῶν εἶναι νομίζοιτο ἄν, ὥσπερ οὐδὲ τὸ ζῆν τῶν φύσει καλῶν .., νομιστὰ δὲ πάντα Σέξτ. Ἐμπειρ. Π. 3, 24, 232, σελ. 186.

νομιτεύω, = **νομιστεύω**, νομίζω, νομίσματα ἰδιωτικῷ ζυγῷ νομιτευόμενα, Papyri acl. Lyc. PO 140, 2 (α300).

νομο-αίολος, ον, (νόμος II) ὁ ποικίλην ἔχων μελῳδίαν, Τελέστης παρ' Ἀθην. 617B (ἔνθα νῦν διχρημένως, **νόμων αἰόλων**).

νομογράφέω, γράφω νόμους, εὐθὺς νομογραφεῖν ἤρξατο Διόδ. 16. 70, Συλλ. Ἐπιγρ. 1543. 19.

νομογρᾰφία, ἡ, γραπτὸς νόμος, νομοθεσία, Στράβ. 260, Σχολ. Ἐπιγρ. 3046. 17.

νομο-γράφος, ὁ, ὁ γράφων νόμους, νομοθέτης, Συλλ. Ἐπιγρ. 1193. 23, 1331, 1543. 24, κ. ἀλλ. **II.** (νόμος II) ὁ συντιθεὶς μουσικήν, μελοποιός, Πλάτ. Φαῖδρ. 278E.

νομο-δείκτης, ου, ὁ, ὁ ἑρμηνεύων τοὺς νόμους, Πλουτ. Τ. Γράκχ. 9.

νομο-διδάκτης, ου, ὁ, = τῷ ἑπομ., Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτερ. 20.

νομο-διδάσκᾰλος, ὁ, ὁ διδάσκαλος τοῦ νόμου, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ε', 17, κτλ.

νομο-δίφας [ῐ], **ου,** ὁ, ὁ ἐρευνῶν τὸν νόμον, Γλωσσ.

νομοδοσία, ἡ, ἡ δόσις νόμων, νομοθεσία, Εὐστ. Πανημέρ. 27, 87.

νομοδοτέω, νόμους δίδωμι, Εὐστ. Πανημέρ. 68, 20.

νομοδότης, ὁ, ὁ δοὺς νόμους, νομοθέτης, Σύμμ. ἐν Ψαλμ. ΟΕ', 12, 13, Μεθόδ. 360A.

νομοδόχος, ον, ὁ, ὁ δεχόμενος τὸν νόμον, Μεθόδ. 369C.

νομοθεσία, ἡ, τὸ τιθέναι νόμους, Πλάτ. Πολ. 427B, Νόμ. 684E· ἐν τῷ πληθ., Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 7. **II.** ἄθροισμα νόμων, Λυσ. 186. 35, Κωμ. Ἀνών. 50, Ἐδδ. (Β' Μακ. Ϛ', 23).

νομοθέσιμως, Ἐπίρρ. = **νομικῶς**, Ἐδδ. (Παροιμ. ΚΘ', 45).

νομοθετέω, τίθημι νόμους, Λυσίας 145. 9, Πλάτ. Πολ. 531D, καὶ συχν. ἐν τοῖς Νόμ.· τοῖς Λακεδαιμονίοις Ξεν. Ἀπολ. 15, κτλ.· ταῖς μοναρχίαις Ἰσοκρ. 16C· περί τινος ὁ αὐτ. 229B·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπέρ τινος Δημ. 1197. 7. — Μέσ., τίθημι νόμους δι' ἑαυτόν, σχηματίζω νόμους, Πλάτ. Πολ. 398B, Θεαίτ. 177E, κτλ.· περί τινων Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 15, 11.— Παθ., ἐπὶ κράτους, ἔχω νόμους, ἔχω συλλογήν, σύστημα νόμων, Πλάτ. Νόμ. 962E, 701D. **II.** μεταθ., διὰ νόμων ὁρίζω, τι αὐτόθι 628D, Πολ. 417B, πρβλ. Ἀνδοκ. 29, 14, καὶ ἴδε **νομοθετητέον**· — οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλάτ. Νόμ. 736C· — Παθ., διὰ νόμου ὁρίζομαι, νομοθετοῦμαι, Λουκ. Ὑπὲρ τῶν Εἰκ. 18· ἀπρόσ., περὶ ταῦτα οὕτω αφι νενομοθέτηται, οὕτως ἔχει ὁρισθῆ διὰ νόμου, Ἡρόδ. 2. 41· ν. καλὸν [εἶναι] τὸ χωρίζεσθαι Πλάτ. Συμπ. 182A· νενομοθετημένον ἐστὶ Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 4, 9.

νομοθέτημα, τό, τὸ νομοθετηθέν, διάταγμα, Ἱππ. 1. 22, Πλάτ. Πολιτικ. 295E, Πολ. 427B, κτλ.

νομο-θέτης, ου, (τίθημι) ὁ τιθεὶς νόμους, Ἀντιφῶν 131, 13, Θουκ. 8. 97, Πλάτ. Πολ. 429C, κτλ. **II.** ἐν Ἀθήναις οἱ Νομοθέται ἦσαν πολυάριθμός τις ἐπιτροπὴ ἐκ δικαστῶν, εἰς οὓς ἦτο ἀνατεθειμένη ἡ ἀναθεώρησις τῶν νόμων, Ἀνδοκ. 11. 27, Δημ. 31. 11., 706. 22 κέξ.· πρβλ Herm. Pol. Ant. § 131. 4.

νομοθέτησις, εως, ἡ, τὸ τιθέναι νόμους, νόμων Πλάτ. Νόμ. 701B.

νομοθετητέος, α, ον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **νομοθετέω**, ὃν δεῖ νομοθετεῖν, Πλάτ. Πολ. 459E. **II. νομοθετητέον**, δεῖ νομοθετεῖν, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 747D· νομ. τῷ νομοθέτῃ Ἀριστ. Πολιτ. 3. 13, 11. **2)** μεταθ., πρέπει τις νὰ ὁρίσῃ διὰ νόμου, νὰ νομοθετήσῃ, αὐτόθι 7. 17, 11.

νομοθετικός, ἡ, όν, ὁ ἁρμόζων εἰς νομοθέτην ἢ εἰς νομοθεσίαν Πλάτ. Νόμ. 657A· ἡ νομοθετικὴ (ἐξυπακ. τέχνη) ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 464C, 520B, κ. ἀλλ. **II.** ἐπὶ προσώπων, ἁρμόδιος εἰς τὸ νομοθετεῖν, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 10. 9, 17.

νομο-θήκη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **νομοθεσία**, Τίρων ἐν Ἀποσπ. 35, πρβλ. **ἀγωνοθήκη**.

νομο-ίστωρ, **-ορος**, ὁ, ἡ, νομομαθής, νομοδιδάσκαλος, Ἡσύχ.

νομοκάνονον, τό, = τῷ ἑπομ., Νίκων 525D, Ἀναστασ. Καισ. 520B.

νομοκάνων, **-ονος**, ὁ, (οὐχὶ **νομοκανών**), κῶδιξ ἐκκλησιαστικῶν νόμων καὶ κανόνων, Ἀλέξ. Κομν. 961B (Migne Patrol. Gr. τ. CXXVII).

νομολατρεία, ἡ, ἡ λατρεία τοῦ νόμου, Μιχ. Σύγγελ. εἰς Διον. Ἀρεοπ. σ. 368, 7.

νομομάθεια, ἡ, (μανθάνω, μάθετν) γνῶσις τῶν νόμων, Κύριλλ. Ἀλ. IV, 248A.

νομομαθέω, ῶ, = **νομομαθὴς** εἰμι, Χρον. Πασχ. 350. 3.

νομο-μαθής, ές, ὁ μαθὼν καὶ γινώσκων καλῶς τὸν νόμον, ἔμπειρος εἰς τὰ τοῦ νόμου, νομοδιδάσκαλος, Ἰω. Χρυσ. τ. 3, σ. 701, 16, Ἐπιφάν. 1, 421A, κλ.

νομόνδε, Ἔπιρρ., (νομὸς) εἰς βοσκήν, Ἰλ. Σ. 575, Ὀδ. I. 438.

νομο-ποιέω, ποιῶ, τίθημι νόμους, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **νομοθετεῖ**.

νομοποιός, όν, (νόμος II, ποιέω) ὁ συντιθεὶς μουσικήν, μελοποιός, Διογ. Λ. 2. 104.

νομός, ὁ, (νέμω) τόπος ἔνθα βόσκονται κτήνη, βοσκή, Ἰλ. Β. 475, Ὀδ. I. 217, κτλ. (ἴδε **νομόνδε**)· ν. ὕλης, βοσκὴ ὑλώδης, ξυλώδης, Κ. 150. **2)** ἡ χλόη, τὰ χόρτα τῆς βοσκῆς, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 198· — καθόλου, τροφή, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 524· ἐπέπονθ' .., ἐπὶ νομὸν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1287, πρβλ. 239. **3)** μεταφορ., ἐπέων πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα, ἐκτεταμένον πεδίον λόγων (οἱονεὶ ἐκτεταμένος λειμών, ἐν ᾧ δύναταί τις νὰ περιφέρηται καὶ νὰ βόσκηται), Ἰλ. Υ. 249· οὕτως, ἐπέων νομὸς Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 401· πάντῃ γάρ τοι, Φοῖβε, νομοὶ βεβλήαται ᾠδῆς, ἠμὲν ἀν' ἤπειρον πορτιτρόφον ἠδ' ἀνὰ νήσους Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 20. **II.** κατοικία, τόπος διαμονῆς κληρωθεὶς ἢ ἀπονεμηθεὶς εἴς τινα, διαμέρισμα, ἐπαρχία, Πινδ. Ο. 7. 60, Σοφ. Ο. Κ. 1061, κτλ.· νομὸν ἐν θαλάσσῃ ἔχειν, οἰκεῖν, διαμένειν, Ἡρόδ. 5. 92, πρβλ. 102· ἐπὶ κισσοῦ κλάδεσι ν. ἔχει, ἐπὶ πτηνῶν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 239, πρβλ. 1287. **2)** ἐν Αἰγύπτῳ ἡ χώρα ἦτο διῃρημένη εἰς νομούς, οἵτινες τὸ πλεῖστον ὡρίζοντο διὰ διωρύγων, Ἡρόδ. 2. 4, 42, 46, 166, Διόδ. 1. 54, πρβλ. Στράβ. 803, κτλ.· λέγεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν σατραπειῶν τοῦ Βαβυλωνιακοῦ καὶ τοῦ Περσικοῦ κράτους, Ἡρόδ. 1. 192., 3. 90 κέξ.· καὶ ἐπὶ τῶν διαιρέσεων τῆς Σκυθίας, 4. 62, 66.

νόμος, (νέμω) κυρίως πᾶν ὅτι ἔχει ἀπονεμηθῇ ἢ δοθῇ κατ' ἀναλογίαν, πᾶν ὅ,τι κατέχει τις ἢ μεταχειρίζεται, πρῶτον παρ' Ἡσ. (ὅτι ἡ λέξις δὲν ὑπῆρχε παρ' Ὁμήρ. ἦν γνωστὸν τῷ Ἰωσήπῳ κατὰ Ἀπ. 2. 15, 3)· — ἐντεῦθεν, **1)** χρῆσις, συνήθεια, καὶ πᾶν ὅ,τι ἕνεκα τούτων γίνεται νόμος, Λατ. institutum, Μοῦσαι.. μέλπονται πάντων τε νόμους καὶ ἤθεα κεδνὰ Ἡσ. Θ. 66· νόμος πάντων βασιλεύς, ἡ συνήθεια, τὸ ἔθιμον εἶναι τὸ ἀνώτατον πάντων, Πίνδ. παρ' Ἡροδ. 3. 38, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 337D· τόνδε .. νόμον διέταξε Κρονίων .. θῆρσι .. ἐσθέμεν ἀλλήλους Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 274· ἄρθρογγον εἶναι τὸν παλαμναῖον νόμος [ἐστι] Αἰσχύλ. Κύρ. 448· νόμιον κάλλιστον ἐξευρόντα, πειθαρχεῖν πατρὶ Σοφ. Τρ. 1177· — μετὰ προθέσ., κατὰ νόμον, κατ' ἔθος, ἢ νόμον, Ἡσ. Θ. 417, Ἡρόδ. 1. 61, καὶ Ἀττ. ποιητ., κὰν νόμιον Πινδ. Ο. 8. 103· οἱ κατὰ ν. ὄντες θεοί, οἱ καθιερωμένοι, νόμιμοι θεοί, Πλάτ. Νόμ. 904A· οὕτω, κατὰ νόμους Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 241· — παρὰ νόμον, νόμους, ἐναντίον τῶν νόμων, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 164, Πλάτ. Τίμ. 83E, κτλ.· — ἐν Πανελλάνων νόμῳ, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν .., Πινδ. Ι. 2. 56· ἐν Ἀδραστείῳ νόμῳ, κατὰ τὴν Ἀδράστειον νομοθέτησιν, ὃηλ. ἐν Νεμέᾳ, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 10. 52, πρβλ. 8 ἐν τέλ.· — οὕτω κατὰ δοτ. **νόμῳ**, κατ' ἔθος, κατὰ συνθήκην, κατὰ κοινὴν συναίνεσιν, ἀντίθ. τῷ **φύσει**, Ἡρόδ. 4. 39, Ἀριστ. 1. 3, 2, πρβλ. Heind. εἰς Πλάτ. Φαῖδρ. 231E· — ὅσον νόμου χάριν, Λατ. dicis causâ, χάριν τοῦ τύπου, Δίφιλος ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 14. **3)** ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγμ., οὗτός τοι πεδίων πέλεται νόμος, «οὗτος τῆς γεωργίας νόμος ἐστὶν» (Τζέτζ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 386, πρβλ. Πινδ. Π. 1. 120, Ν. 3. 96· ἔργων .., ὧν νόμοι πράκεινται Σοφ. Ο. Τ. 865· — ἐν χειρῶν νόμῳ, διὰ τοῦ νόμου τῆς ἰσχύος, διὰ τῆς βίας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐν δίκης νόμῳ· — ἐν χειρῶν νόμῳ διαφθείρεσθαι, ἀπόλλυσθαι ἢ πίπτειν, ἀπουσιάζειν ἐν τῇ συμπλοκῇ, ἐν τῇ μάχῃ, Ἡρόδ. 8. 89, καὶ συχν. παρὰ Πολυβ.· ἐν χειρὸς νόμῳ, ἐν πραγματικῷ πολέμῳ, κατὰ τὸν νόμον τοῦ πολέμου, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 14, 4· ὡσαύτως ἐς χειρῶν νόμων ἀπικέσθαι, ἔρχεσθαι εἰς χεῖρας, Ἡρόδ. 9. 48. **II.** μουσικὸς ῥυθμός, ἦχος, Αἰσχύλ. Πρ. 575, Θῆβ. 954, Χο. 823, Πλάτ., κτλ.· νόμοι κιθαρῳδικοί Ἀριστοφ. Βάτρ. 1282· ἀηδόνιος ν. αὐτόθι 684. **2)** ἰδίως παλαιὸν εἶδος ᾄσματος ἢ ᾠδῆς συγγενὲς τῷ διθυράμβῳ καὶ ἄνευ τινὸς ἀντιστροφῆς, Ἀριστ. Προβλ. 19. 15, πρβλ. Πλούτ. 2. 1133D κέξ.· ἀλλ' ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ διθυραμβικά. Ἀριστ. Ποιητ. 1, 13· ἤδετο τὸ τοιοῦτον ᾄσμα κατ' ἰδιαίτερον τρόπον πρὸς λύραν ἢ αὐλὸν πρὸς τιμὴν θεοῦ τινος, συνήθως τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἡρόδ. 1. 24, ἴδε ἐν λ. **ὄρθιος** II. 2)· οὕτω, νόμος Ὑππειος Πινδ. Ο. 1. 163· ὁ Βοιώτιος ν. Σοφ. Ἀποσπ. 858· νόμοι πολεμικοί, μέλη πολεμ., Θουκ. 5. 69· μεταφ., θροεῖς τοὺς Ἅιδου ν. Σαφ. Ἀποσπ. 407. **III.** = **νοῦμμος**, ὃ ἴδε.

νομοτρίβεια, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ **νομοτριβής**, Μ. Ἀκομ. τ. Δ', σ. 349, 13, ἔνδ. Α.

νομο-τρίβης, ές, ἐντριβὴς εἰς τοὺς νόμους, Νικήτ. Χρον. 133B.

νομοφυλάκεω, εἶμαι ἢ ὑπηρετῶ ὡς **νομοφύλαξ**, Λιβάν. 4. 801. **2)** φυλάττω τὸν νόμον, τοῖς τε νομοφυλακοῦσι καὶ τοῖς τὸ παράνομον προσλομένοις Ἰωβίου Οἰκουμ. Πραγματ. ἐν Φωτ. Βιβλ. σ. 189, 5:— εὕρηται ἀνώμαλός τις τύπος **νομοφυλάξαντα** (ὡς εἰ ἐκ ῥήματος **νομοφυλάσσω**), Συλλ. Ἐπιγρ. 3419. 9. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 297.

νομοφῠλᾰκία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ νομοφύλακος, Πλάτ. Νόμ. 961A.

νομοφῠλᾰκικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων τῷ νομαφύλακι, ἢ ὁ φυλάσσων τοὺς νόμους, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱεροκλ.

νομοφῠλάκιον, τό, τόπος ἔνθα συνήρχοντο οἱ νομοφύλακες, Πολυβ. Π', 102, Ἡσύχ. ἐν λ. **Χαρών(ε)ιον**:— καὶ **νομοφυλακεῖον**, «νομοφυλακείου θύρα, δι' ἧς οἱ κατάδικοι τὴν ἐπὶ θάνατον ἐξάγονται» Σουίδ., πρβλ. **Χαρών(ε)ιος θύρα** παρὰ τῷ αὐτῷ.

νομοφῠλᾰκίς, **-ίδος**, περὶ τῆς κιθωτοῦ ἐν ᾗ ἐφυλάσσοντο οἱ νόμοι, τὴν νομοφυλακίδα ἱερᾶν κιβωτῶν Φίλων 1. 584.

νομο-φύλαξ [ῠ], **-ᾰκος**, ὁ, ὁ φύλαξ τῶν νόμων· ἐν ταῖς ἀρχαίαις δημοκρατίαις ὄνομα ἄρχοντος τεταγμένου ὅπως ἐπιτηρῇ τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν νόμων, Πλάτ. Νόμ. 755A, 770C, κτλ.· ἡ ἀρχὴ τῶν νομοφυλάκων ἦν ἰδιάζουσα τοῖς ἀριστοκρατικοῖς πολιτεύμασι, οἱ μὲν νομοφύλακες ἀριστοκρατικὸν Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8. 24· κατάλογοι αὐτῶν ὑπάρχουσιν ἐν Σπαρτιατικαῖς ἐπιγραφαῖς, Συλλ. Ἐπιγρ. 1237-58· ἐν Ἀθηναϊκαῖς, ἴδε Φιλήμ. 1412, Ἑρμάνν. Pol. Ant. § 129. 15. — Κατὰ Πολυβ. Π', 102, «οἱ ἕνδεκα εἰς ἀρ' ἑκάστης φυλῆς ἐγίνετο, καὶ γραμματεὺς αὐτοῖς συνῃριθμεῖτο. νομοφύλακες δὲ κατὰ τὸν Φαληρέα μετωνομάσθησαν» κλ.· — μεταφορ., ἐπίπτης τῆς οἰκιακῆς τάξεως, «νομίσαι οὖν ἐκέλευον τὴν γυναῖκα καὶ αὐτὴν νομοφύλακα τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ εἶναι» Ξεν. Οἰκ. 9, 15· — παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. = χαρτοφύλαξ, «ὁ χαρτοφύλαξ ἐπισκοπικῶν δικαίων, φροντιστὴς ἀξιώμαχος· οὕτω γὰρ καὶ νομοφύλαξ καλεῖται» Βαλσαμὼν περὶ Χαρτοφυλ. σ. 457, κλ.

νομώδης, ες, (νομὴ II) ὅμοιος πρὸς διαθρωτικὸν ἕλκος, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 92.

νομ-ωδός, ὁ, ὁ ᾄδων ἢ κηρύττων τὸν νόμον, ἐξηγητὴς τῶν νόμων, Στράβ. 539.

νομ-ώνης, Δωρ. **ώνας**, ὁ, ὁ ὠνούμενος, ἢ μισθούμενος νομάς, Συλλ. Ἐπιγρ. 1569. 44.

νόναι ἢ **νῶνναι** (ὀρθότ. **νῶναι**), παρὰ Ρωμαίοις, τοῦ μηνὸς αἱ εὐθὺς μετὰ τὰς καλάνδας ἐννέα ἡμέραι, Διον. Ἁλ. III, 1639, 5., 1914, 15, Εὐσέβ. Π, 1484B, Ἰω. Ἀνδ. 32, 9., 34, 12, κλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νοννίς -ίδος, ἡ, = **νόννα**, Παλλ. Λαυσ. κ. 87.—Ἐν τῇ Ἐκδ. τοῦ Migne σ. 1187B ἀντὶ **νοννὶς** ἐγράφη **γραῦς**.

νόννος, ὁ, = **πατήρ**, προσωνυμία ἀπονεμομένη εἰς μοναχούς, **νόννα**, ἡ, = **μήτηρ**, προσωνυμία ἀπονεμομένη εἰς μοναχάς, Ἐκκλ.· ἴδε Δουκάγγ.

νοο-βλᾰβής, ές, ὁ βεβλαμμένος τὸν νοῦν, παράφρων, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 12. 40.

νοογάστωρ, **-ορος**, ὁ, ὁ λογισμῷ συγγράμματα συντάττων, ἐξηγήσεις καὶ στίχους καὶ ποιήματα καὶ δι' αὐτῶν τρέφων ἑαυτόν, Τζέτζ. Ἱστ. 10, 774.

νοό-πλαγκτος, **ον**, = τῷ ἐπομ. I, Νόνν. Διον. 9. 255.

νοο-πλᾰνής, ές, ὁ πλανώμενος τὸν νοῦν, παράφρων, Νόνν. Δ. 4. 197. **II.** ὁ τὸν νοῦν πλανῶν, ὁ ἐπιφέρων παραφροσύνην, αὐτόθι 29. 69.

νοό-πληκτος, **ον**, ὁ τὸν νοῦν παραλύων, μέθη Ἀνθ. Π. 6. 71.

νοο-πλήξ, **-ῆγος**, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Τρυφιόδ. 275.

νοο-ποιός, **όν**, ὁ ποιῶν νοῦν, παρέχων νοῦν, δύναμις Πλωτῖνος 753C.

νόος, **νόου**, ὁ, Ἀττ. συνηρ. **νοῦς**, γεν. **νοῦ**· ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸν συνηρ. τύπον μόνον ἅπαξ, κατ' ὀνομαστ., αὐτάρ νοῦς ἦν ἔμπεδος ὡς τὸ πάρος περ Ὀδ. Κ. 240· οὕτως ὁ Ἡσ. ἐν Ἀποσπ. 48. 2, ὁ Πίνδ. ἐν Π. 3. 9, κατ' αἰτ.· ὁ Ἡρόδ. οὐδαμοῦ· ὁ δὲ ἀσυναίρετος τύπος εἶναι ἐξ ἴσου σπάνιος παρ' Ἀττ., ἅπαξ παρ' Αἰσχύλ. (Χο. 742, ἰαμβ.), ἅπαξ παρὰ Σοφ. (Φιλ. 1209, λυρ.): —ἐν τῇ Καιν. Διαθ. καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. πεζογράφοις, οἷον παρὰ Πλωτίν., Πορφυρ., εὕρηνται πτώσεις τινὲς κατὰ τὴν τρίτην κλίσ., γεν. **νοός**, δοτ. **νοΐ**, αἰτ. **νόα**, **νόες**, **νόας**, Λοβεκ. Φρύνιχ. 453. — οἱ Ἀττ. πληθ. τύποι **νοῖ**, αἰτ. **νοῦς**, εἶναι σπάνιοι παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσιν, οἷον ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 397, ἀλλὰ συνήθεις παρὰ μεταγενεστ. φιλοσόφοις. Ἴδε Κόντου Σποράδ. Ὑπομνήματα ἐν Σωκράτους τόμ. β' ἐν τῇ ἀρχῇ κέξ. (Ἡ √ΝΟ φαίνεται συγγενὴς τῇ √ΓΝΟ, γιγνώσκω). **1)** ὁ νοῦς, ὡς ἀντιλαμβανόμενος καὶ κρίνων, ἀντίληψις, προσοχή, κρίσις, οὐ λῆθε Διὸς πυκινὸν νόον Ἰλ. Ο. 461· πολυκερδὴς ν. Ὀδ. Ν. 255· νοῦς ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει, τἆλλα τυφλὰ καὶ κωφὰ Ἐπίχ. παρὰ Πλουτ. 2. 961A, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 371· **νόῳ**, μὲ νοῦν, φρονίμως, Ὀδ. Ζ. 320· παρὲκ νόον, ἀνοήτως, ἀκρίτως, Ἰλ. Υ. 133· σὺν νόῳ, φρονίμως, σοφῶς, Ἡρόδ. 8. 86, 138· οὐδενὶ ξὺν νῷ Πλάτ. Κρίτων 48C· τοῦ νοῦ χωρὶς Σοφ. Ο. Τ. 550· τοῦ νοῦ κενὸς ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 931· νόῳ λαβεῖν τι, καταλαβεῖν, νοῆσαι, Ἡρόδ. 3. 51· νόῳ ἔχω, ἔχω ἐν νῷ, σκέπτομαι, ὁ αὐτ. 5. 92, 7, Πλάτ. Πολ. 490A (ἴδε κατωτ. 3). **3)** ἡ φράσις **νοῦν ἔχειν** εἶναι ἐν χρήσει κατὰ πολλὰς σημασίας, α) ἔχω νοῦν, εἶμαι σώφρων, φρόνιμος, Σοφ. Τρ. 553, Ἀριστοφ. Βάτρ. 535, κτλ.· ὁ νοῦς ὅδ' αὐτὸς νοῦν ἔχων οὐ τυγχάνει Εὐρ. Ι. Α. 1139· οὕτω, νοῦν ὀλίγον κεκτημένος Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 747· σμικρὸν νοῦ κεκτῆσθαι Πλάτ. Νόμ. 887E. β) νοῦν ἢ τὸν νοῦν ἔχω, ὡς καὶ νῦν, ἔχω τὸν νοῦν μου εἴς τι, προσέχω, ἄλλοσ' ὄμμα, θάτερᾳ δὲ νοῦν ἔχειν Σοφ. Τρ. 272· τὸν νοῦν πρὸς αὐτὸν οὐκ ἔχων, ἐκεῖσε δὲ Εὐρ. Φοίν. 1418· δεῦρο νοῦν ἔχε ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1181· τὸν νοῦν ἔχειν οἴκοι ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 251· ποῦ τὸν ν. ἔχεις; Ἀριστ. Ἐκκλ. 156· τὸν νοῦν ἔχειν πρός τινα ἢ τι (ἀπροσ. προσέχειν τὸν νοῦν) Θουκ. 7. 19, Πλάτ. Γοργ. 504D· πρός τινι ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 324A, κτλ.· περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 534B· ἔν τινι Ἀνθ. Π. 7. 206· πρβλ. **προσέχω** I. 3. γ) ἀπροσ., περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα Σοφ. Ἀντ. 68. **3)** ὁ νοῦς ἐν αἰσθήμασι καὶ τοῖς ὁμοίοις, ἡ καρδία, χαῖρε νόῳ Ὀδ. Θ. 78· κεῦθε νόῳ Ἰλ. Α. 363· χόλος νόον οἰδάνει Ι. 554· ἐν στήθεσσιν ἀτάρβητος νόος ἐστὶ Γ. 63· οὕτω, νόος ἔμπεδος, ἀκήλητος, ἀπηνὴς Ὅμ.· (οὕτω, ν. εὐμενής, ἄγναμπτος, κτλ., Πίνδ. Π. 8. 25, Αἰσχύλ. Πρ. 163, κτλ.) ἀνθρώπων νόος, ἡ τῶν ἀνθρώπων διάθεσις, Ὀδ. Α. 3· ἐκ παντὸς νόου, ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, Ἡρόδ. 8. 97· καὶ ταῦτά σοι τῷ νῷ θ' ὁμοίως κἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω, καὶ ἐν τῷ νῷ διανοοῦμαι αὐτὰ καὶ διὰ τῆς γλώσσης σοὶ τὰ λέγω, Σοφ. Ο. Κ. 936· — συχνάκις, κατὰ νόον, συμφώνως πρὸς τὸν νοῦν καὶ τὰς διαθέσεις τινός, Λατ. ex sententia, Ἡρόδ. 1. 117., 7. 104· εἰ τάδ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ Σοφ. Ο. Κ. 1768· πράξειας κατὰ ν. τὸν ἐμὸν ὁ αὐτ. (Ἀποσπ. 415b) παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 498· κατὰ ν. πράξας αὐτόθι 549· χωρεῖ κατὰ ν. ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 940, πρβλ. Πλάτ. Εὐθύφρ. 3E.

4) ὁ νοῦς ὡς ἀποφασίζων καὶ σχεδιάζων, ἄγαθῷ νόῳ, δηλ. εὐμενῶς, Ἡρόδ. 1. 60· τί σοι ἐν νόῳ ἐστὶ ποιεῖν; τί ἔχεις κατὰ νοῦν νὰ κάμῃς, τί σκοπὸν ἔχεις; ὁ αὐτ. 1. 109· ἡμῖν ἐν νόῳ ἐγένετο εἶπαι ὁ αὐτ. 9. 46· ἐν νόῳ ἔχειν, μετ' ἀπαρ., ἔχω κατὰ νοῦν, διανοοῦμαι νά..., ὁ αὐτ. 1. 10, 27, Πλάτ., κτλ.· οὕτω, νοῦν ἔχειν, μετ' ἀπαρ., Σοφ. Ἠλ. 1013, πρβλ. 1465, αἳ γὰρ τοῦτο θεοὶ ποιήσειαν ἐπὶ νόον νησιώτῃσιν, εἴθε οἱ θεοὶ νὰ ἔβαλλον τοῦτο εἰς τὸν νοῦν τῶν νησιωτῶν, Ἡρόδ. 1. 27· οὕτω, θεοῖσι εἰδέναι χάριν, οἳ οὐκ ἐπὶ νόον τρέπουσι Αἰθιόπων παισὶ γῆν ἄλλην προσκτᾶσθαι τῇ ἑωυτῶν ὁ αὐτ. 3. 21.

II. ἐνέργεια τοῦ νοῦ, σκέψις, διανόημα, ἡμῖν δ' οὔτις τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων Ἰλ. Ο. 509· οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει Ι. 104· οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτή Ὀδ. Ε. 23. **2)** σκέψις, σκοπός, σχέδιον, νόον τελεῖν τινι Ἰλ. Ψ. 149· σάφ' οἶσθ' οἷος ν. Ἀτρεΐωνος Β. 192. **III.** ἡ ἔννοια ἢ σημασία λέξεώς τινος, προτάσεως ἢ λόγου, οὗτος ὁ νόος τοῦ ῥήματος Ἡρόδ. 7. 162, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1439, Πολύβ., κτλ.· συχνὸν παρὰ τοῖς γραμματικοῖς. **IV.** ἐν τῇ Ἀττ. φιλοσοφίᾳ, **νοῦς** ἦν ἡ δύναμις τοῦ ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ διανοεῖσθαι, διάνοια, λόγος. **V.** Ὁ Ἀναξαγόρας **νοῦν** ὠνόμασε τὴν δύναμιν ἥτις ἐνήργησεν ἐπὶ τῶν πρώτων στοιχειωδῶν μορίων τῆς ὕλης (τὰ ὁμοιομερῆ), Ἀναξαγόρ. Ἀποσπ. 8, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 97B, C, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 1. 2, 5, Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 7, 3· ἴδε Grote εἰς Πλάτ. 1. 56 κέξ.

νοοσύνθετος, ὁ ἐκ τοῦ νοῦ σύνθετος, Ἐπίγραμμ. πρὸ τῶν Σχολ. Μαξίμου εἰς Διον. Ἀρεοπ.

νοο-σφᾰλής, ές, (σφάλλω) = **νοοπλανής**, Νόνν. Δ. 7. 277.

νοότης, **ητος**, ἡ, νοητικότης, τὸ νοητικόν, Α. Β. 1403.

νορθάκινος (Αἰόλ. ς) = **ναρθήκινος**, «ἀσθενεῖς» Ἡσύχ.

νορύη, ἡ, εἶδος ὀσπρίου, Θεόφρ. παρὰ Φωτ., πρβλ. Ἀρκάδ. 103. 28.

νοσᾰζόμαι, (νόσος) ἀσθενῶ, ἀντίθετ. τῷ **ὑγιάζομαι**, Ἀριστ. Φυσ. 5. 5, 5· διάφ. γραφ. **νοσίζεσθαι**.

νοσᾰκερός, **ά**, **όν**, ὑποκείμενος εἰς νόσον, νοσηρός, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 6, 10, π. Ζ. Μορ. 3. 7, 15· — λέξις κωμική, «τὸ γὰρ νοσακερὸν ἐσχάτως κωμικόν» Πολυδ. Γ', 105.

νόσανσις, ἡ, (ὡς εἰ ἐκ ῥημ. **νοσαίνω**) τὸ νὰ ἀσθενήσῃ τις, ἀντίθ. τῷ **ὑγίανσις**, Ἀριστ. Φυσ. 5. 6, 5· καὶ ὡς διάφ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ **νόσωσις**, αὐτόθι 5. 5, 3.

νοσερός, **ά**, **όν**, = **νοσηρός**, Ἱππ. Ἀφορ. 1261· ν. κῶλον Εὐρ. Ὀρ. 1016· ν. κοίτη, κλίνη ἀσθενείας, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππολύτῳ 131, πρβλ. 180· ἐπὶ τῶν ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ, διατί ... ὁ χειμὼν νοσερὸς γίνεται; Ἀριστ. Προβλ. 1. 20, κ. ἀλλ. Ἐπίρρ. **νοσερῶς** ἔχειν τὸ σῶμα ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 6. 6, 4.

νόσευμα, τό, νόσος, ἀσθένεια, Ἱππ. π. Ἀέρ. 283.

νοσεύομαι, παθ., νοσῶ, εἶμαι νοσηρός, φιλάσθενος, ἔμβρυα νενοσευμένα Ἱππ. 255. 24.

νοσέω· τύπος Ἰων. **νουσέω** φαίνεται ὅτι οὐδαμοῦ ἦτο ἐν χρήσει, ἴδε Διονυσ. π. Διαλ. Ἡροδ. σ. xl· (νόσος). Νοσῶ, εἶμαι ἀσθενής, πάσχω εἴτε κατὰ τὸ σῶμα εἴτε κατὰ τὴν ψυχήν, Ἡρόδ. 1. 19, 105, κ. ἀλλ.· τῆς πόλεως .. οὔπω νενοσηκυίας, οὔπω παθούσης ὑπὸ νόσου, Θουκ. 2. 31· νενοσηκὸς αἷμα, νοσηρόν, ἀσθενές, διεφθαρμένον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 19, 11· νόσῳ ν. Αἰσχύλ. Πρ. 384· ἀπαιδίᾳ Εὐρ. Ἴων 620, κτλ.· οὕτω μετὰ συστοίχ. αἰτ., νοῦσον νοσεῖν Ἡρόδ. 3. 33, Τραγ., Ἀντιφῶν 114· 32, κτλ., πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 510 (οὕτω, νόσον μαίνεσθαι Αἰσχύλ. Πρ. 977· νόσον ἀλγεῖν Σοφ. Φιλ. 1326)· ὡσαύτως μετ' αἰτ. τοῦ μέρους, νοσεῖν κῶλον αὐτόθι 41· ν. ὀφθαλμούς, κατὰ τοὺς ὀφθαλμούς, Πλάτ. Γοργ. 495E· τοὺς νεφροὺς Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 9, 4, κτλ.· τὸ νοσοῦν, = **νόσος**, Σοφ. Φιλ. 675, Πλάτ. Συμπ. 186B· — οὕτως ἐπὶ πραγμάτων, γῆ νοσεῖ Ξεν. Ἀθην. 2, 6· ἐπὶ ὕδατος, καθίσταμαι νοσηρόν, ἀκάθαρτον, μεμιασμένον, ὡς δὲ ἐνόσησε τὸ ὕδωρ .. οἱ κώνωπες ἄπειρον πλῆθος ἐγίνοντο ἐκ τῆς λίμνης Παυσαν. 7. 2, 11, διάφ. γραφ. **ἐνόστησε**· — Παθητ., ἡμέραι αἱ νοσούμεναι, καθ' ἃς εἶναί τις ἀσθενής, Ἱππ. 256. 54.

2) ἐπὶ ὀργῆς ἢ πάθους, νοσῶν μάταν, νοσῶν ἀντιάτως, ἢ κατ' ἄλλους, νοσῶν ἐκ ματαίων φαντασιῶν, Σοφ. Αἴ. 635· θολερῷ χειμῶνι νοσήσας αὐτόθι 207· ἐξ ἀλαστόρων ν. ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1235· καὶ ἁπλῶς, νοσεῖν αὐτόθι 435· ὡσαύτως, φρένες νοσοῦσι Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 1· ψυχῆς νοσούσης ἐστὶ φάρμακον λόγος Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 550· πρβλ. **νόσημα 2**, **νόσος II. 2**.

3) καθόλου, εἶμαι ἐν κακῇ καταστάσει, πάσχω, ὑποφέρω, νοσεῖ τὰ τῶν θεῶν Εὐρ. Τρῳ. 27· τοῖσιν οἰκείοις κακοῖς Σοφ. Ο. Κ. 766· πονηρίᾳ Ξεν. Ἀπομν. 3. 5. 48· τόδ' ἄλγος Σοφ. Φιλ. 1326· τι τῶν ἀπορρήτων κακῶν Εὐρ. Ἱππ. 293· — ἐπὶ πόλεων ἢ κρατῶν, πάσχω ἐκ στάσεως καὶ τῶν τοιούτων, ἡ Μίλητος νοσήσασα στάσι Ἡρόδ. 5. 28· νοσεῖ πόλις Σοφ. Ἀντ. 1015· ἐκεῖ νοσοῦμεν Εὐρ. Ἑλ. 581· νοσοῦσι καὶ στασιάζουσι Δημ. 22. 7, πρβλ. 123 ἐν τέλ.· ἀπόλωλεν καὶ νενόσηκεν ἡ Ἑλλὰς ὁ αὐτ. 121. 7· αἱ δὲ πόλεις ἐνόσουν ὁ αὐτ. 240. 27· πρβλ. **νόσημα 3**· — παρ' Ἡσυχ.: «νοσοῦν· στασιάζον».

νοσηλεία, ἡ, (νοσηλεύω) τὸ νοσηλεύειν, περιποιεῖσθαι νοσοῦντα, Πλουτ. Λυκοῦργ. 10. **II.** (ἐκ τοῦ παθητ.) ἀσθένεια ἀπαιτοῦσα περιποίησιν, θεραπείαν, ἐπιμέλειαν, ὁ αὐτ. 2. 110D, 788F. **2)** ὕλη ἐκρέουσα ἐξ ἕλκους, Σοφ. Φιλ. 39.

νοσηλεύω, περιποιοῦμαι νοσοῦντα, τινὰ Ἰσοκρ. 389D, Βαβρ. 13. 8· ὁ νοσηλεύων, ἰατρός, Συλλ. Ἐπιγρ. 4707. — Καθ' Ἡσύχ.: «νοσηλεύεται· νοσεῖ ἢ νοσοῦντι ὑπηρετεῖ». **2)** κάμνω τινὰ ἀσθενῆ, Ἀναξίλας ἐν «Μαγείροις» 1· — Παθητ., ἔχω ἀνάγκην ἰατρικῆς ἐπιμελείας, εἶμαι ἀσθενής, Ἀππ. Ἐμφύλ. 2. 28, Ἰουλιαν. 181C.

νοσηλία, ἡ, ἀσθένεια, νόσος, παρ' Ἰωσήπ. κατὰ Ἀπίωνος 1. 34.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νοσήλιος, α, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς νόσον, φάρμακον Εὐσταθ. Πανημάτ. 122. 27· ν. ψῆγμα, καταπότιον, αὐτόθι 304. 35 (ἔνθα κακῶς **νοσήλειον**, ὡς ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 3. σ. 522)·— **νοσήλια** (ἐξυπακ. σιτία), τά, τροφὴ ὁι' ἀσθενεῖς, Ὀππ. Ἀλ. 1. 301· ὁ Ἰων. τύπος **νουσήλια** ἀποκατεστάθη ὑπὸ Welcker ἐν τῷ Ἀποσπ. τοῦ Ἀρκτίν. παρὰ τῷ Σχολιαστῇ Ἰλ. Α. 515. — Κατὰ Σουίδ.: «νοσήλια, φάρμακα».

νοσηλός, ή, όν, νοσῶν, νοσηρός, ἀσθενής, νοσηλότερον ὀστέον Ἱππ. 817G. — Ἐπίρρ. **νοσηλῶς**, νοσηρῷ τῷ τρόπῳ, Κλήμ. Ἀλ. I, 604C.

νόσημα, τό, (νοσέω) ἀσθένεια, λοιμός, ὡς τὸ **νόσος**, Ἱππ. 295. 24, Σοφ. Φιλ. 755, Εὐρ., Θουκ. 2. 49, 53, κτλ.· τὰ περὶ τὸ σῶμα ν. Ἰσοκρ. 167B· νοσήματι περιπίπτειν Ξεν. Κύρ. 6. 2, 27. **2)** μεταφορ., ἔνεστι γάρ πως τοῦτο τῇ τυραννίδι ν. Αἰσχύλ. Πρ. 225· ν. γὰρ αἴσχιστον εἶναι .. συνθέτους λόγους αὐτόθι 685· νοσοῖμ' ἄν, εἰ ν. τοὺς ἐχθροὺς στυγεῖν αὐτόθι 978· ν. ἔρωτος Σοφ. Ἀποσπ. 162· τὸ ν. τῆς ἀδικίας Πλάτ. Γοργ. 480B· πρβλ. **νόσεω** 2. **3)** ἐπὶ πάσης βαρείας βλάβης ἢ ἀκαταστασίας, Σοφ. Ο. Τ. 1293· ἰδίως ἐπὶ ἀκαταστασίας ἐν πολιτείᾳ, Πλάτ. Πολ. 544C, Δημ. 424. 3, κτλ.· πρβλ. **νοσέω** 3.

νοσημάτειος, ή, όν, νοσηρός, φιλάσθενος, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 18, 44· ν. τὰ περὶ τὴν κεφαλήν ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 5, 9· τά ν. ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 19, 11. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 10, 5.

νοσημάτειον, τό, ὑποκορ. τοῦ **νόσημα**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 64.

νοσημᾰτώδης, ες, = **νοσώδης**, Ἀριστ. π. Ζ. Γενέσ. 1. 19, 23, Ἠθ. Νικ. 7. 5, 3.—Ἐπίρρ., νοσηματωδῶς ἔχειν αὐτόθι 4.

νοσημαχέω, ῶ, μάχομαι κατὰ τῆς νόσου, Ἰω. Σκυλ. ἐν Γ. Κεδρ. τόμ. Β', σ. 647, 18, ἔκδ. Β'. Τὸν δὲ τύπον **νοσομαχέω**, ἔχει ὁ Μ. Ἀτταλ. σ. 69, 5, ἔκδ. Β.

νοσηρός, ά, όν, ὡς τὸ **νοσερός**, νοσώδης, ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν ὑγείαν, ἐπ. συμπτωμάτων, Ἱππ. Ἀφ. 1256· ἐπὶ τόπων, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 16.

νοσητήριος, α, ον, νοσώδης, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κηρέσιον**, ἔνθα νῦν ἀντὶ **νοσητήριον** γράφεται **νοσηρόν**.

νοσηφόρος, ον, ποιητ. ἀντὶ **νοσοφόρος**, Μάρκελλ. Σιδήτ. 58.

νοσίζω, κάμνω τινὰ ἀσθενῆ, Ἀριστ. Προβλ. 1. 3, 2· ἴδε ἐν λέξ. **νοσάζω**.

νοσο-γνωμονικός, ή, όν, ὁ ἔμπειρος περὶ τὸ διαγιγνώσκειν τὰς νόσους ἐκ τῶν συμπτωμάτων αὐτῶν, ἡ νοσογνωμονικὴ (ἐξυπ. τέχνη), ἡ τοῦ ἰατροῦ τέχνη, ἡ διαγνωστική, Πλάτ. παρὰ Διογ. Α. 3. 85.

νοσογνώμων, ονος, = τῷ προηγ., μεταγεν.

νοσο-εργός, όν, (*ἔργω) ὁ προξενῶν νόσον, Ποιητὴς π. τῆς τῶν Βοταν. Δυνάμ. 39.

νοσό-θῡμος, ον, ὁ τὴν ψυχὴν νοσῶν, Μανέθων 4. 540.

νοσοκομεῖον, τό, ἴδε **νοσοκομέω**.

νοσοκομέω, περιποιοῦμαι νοσοῦντα, Διογ. Α. 4. 54, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 30 (184):— Παθ., νοσηλεύομαι, θεραπεύομαι, διατελῶ ὑπὸ θεραπείαν, Διοδ. Ἔκλογ. 613. 62, Συνέσ. 208A· — ἐντεῦθεν, **νοσοκομία**, ἡ, περιποίησις τῶν νοσούντων, Σχόλ. εἰς Σοφ. Φιλ. 39, Γρηγόρ. Ναζ.· **νοσοκόμησις**, ἡ, Νικήτ. Χρον. 364C· **νοσοκομεῖον**, τό, ὡς καὶ νῦν, Συλλ. Ἐπιγρ. 9256, Ἱερώνυμ. 4, σ. 660, Σουίδ., Πανδέκτ., κλ.

νοσο-κόμος, ον, (κομέω) **ὡς καὶ νῦν,** ὁ τοὺς νοσοῦντας περιποιούμενος, Πολυδ. Γ', 12, κτλ.

νοσομαχέω, ἴδε **νοσημαχέω**.

νοσοποιέω, προξενῶ νόσον, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 389, Ἀριστ. Προβλ. 1. 52, 2, Πλούτ. **2)** ν. τινα, μολύνω τινὰ διὰ νόσου, μεταδίδω νόσον εἴς τινα, Κέβης 19· νοσ. τὰς ψυχὰς τῶν ἀρίστων Διόδ. 12. 12.

νοσοποιός, όν, ὁ προξενῶν νόσον εἴς τινα, Μνησίθ. παρ' Ἀθην. 80E, Γαλην. **2)** μεταφορ., ὁ προξενῶν στάσιν, ταραχάς, Διον. Ἀλ. 8. 90.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατήρ. σ. 150.

νόσος, Ἰων. **νοῦσος**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἀσθένεια, ἀρρωστία, Ὅμ. (ὅστις, ὡς ὁ Ἡσ. καὶ ὁ Ἡρόδ., ἔχει ἀείποτε τὸν Ἰων. τύπον), κτλ.· —ὁ Ὅμ. παριστάνει τὴν νόσον ἀείποτε ὡς θείαν τιμωρίαν προερχομένην ἐκ θεοῦ τινος πρωρχημένου, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν αἰφνίδιον καὶ εὔκολον θάνατον ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν, ὡς καὶ πρὸς τὸν βίαιον θάνατον· κατὰ τὸν Ἡσιόδ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 92, 102, νόσος ἦτο ἓν ἐκ τῶν δώρων τῆς Πανδώρας πρὸς τοὺς ἀνθρώπους· — ἐς ν. πίπτειν Αἰσχύλ. Πρ. 474· ἐς ν. ἐμπίπτειν Ἀντιφῶν 113. 31· νόσος ἐμπίπτει τινὶ Ξεν. Κύρ. 8. 3, 41· ἐπέρχεταί τινι Ὀδ. Δ. 199· λαμβάνεσθαι νόσῳ, ὑπὸ νόσου Σοφ. Τρ. 446, κτλ.· κάμνειν νόσῳ, ἴδε ἐν λ. **κάμνω**· ἀσθενεῖν ταύτην τὴν νόσον Ἰσοκρ. 389C· πρβλ. **νοσέω**·— ἐκ τῆς νούσου ἀνέστη Ἡρόδ. 1. 22·— ἱερὰ νόσος, ἴδε ἱερός III. 4. **II.** καθόλου, βλῖψις, ἀθλιότης, δυστυχία, λύπη, κακόν, Ἡσ. Θ. 527, 799, Τραγ. **2)** νόσος τοῦ νοῦ, ἰδίως ἐκ μανίας ἢ παραφροσύνης, ὀργῆς, ἐγκλημάτων, κτλ., Τραγ.· ν. φρενῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 750· θεία ν., ἥ ἐστι παραφροσύνη, Σοφ. Αἴ. 186· μανιάσιν ν. αὐτόθι 59· ν. λυσσώδη αὐτόθι 452· ἐπὶ ἔρωτος, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 445, 491, Εὐρ. Ἱππ. 766· ἀκόλαστον εἶχε γλῶσσαν, αἰσχίστην ν. ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 10· τῆς μεγίστης ν., ἀνοίας Πλάτ. Νόμ. 691C· πρβλ. **νοσέω** 2. **3)** ἐπὶ πόλεων ἢ κρατῶν, ἀκαταστασία, στάσις, πρβλ. Πλάτ. Σοφιστ. 228A, καὶ ἴδε **νοσέω** 3. **4)** πληγή, ὄλεθρος, βλάβη, π. χ., ὁ ἀνεμοστρόβιλος καλεῖται θεία νόσος, Σοφ. Ἀντ. 421 (ὁ αὐτὸς καλεῖται οὐράνιον ἄχος, μικρὸν ἀνωτέρω)· ἐπὶ νόσῳ νόσον ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 544· ἢ ἡ αἰτία μεγάλης τινὸς ταραχῆς, οἷον ἡ τριαινα τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 924· πρβλ. **πεντεσύριγγος**. **5)** **νόσος μεγάλη**· «ἐπιληψία» Ἡσύχ. (Ἴσως **νόσος, νοῦσος** εἶναι συγγενὲς τῷ Λατ. noc-eo, noc-u, ἴδε ἐν λ. **νέκυς**).

νοσο-τροφία, ἡ, φροντὶς περὶ τῶν νοσούντων, δίαιτα ἐν νόσῳ, Πλάτ. Πολ. 407B. **II.** περιποίησις νοσοῦντος, ἡ τοῦ σώματος ν. αὐτόθι 496C, πρβλ. Ἀλ. Ποικ. Ἰστ. 4. 15.

νοσοτρόφος, ὁ, = **νοσοκόμος**, Λεξικ. Χειρόγρ. SGM. ἐν Cod. Paris. Reg. 345 fr. 125 ἐν λ. **νοσοκόμος**.

νοσοτῡφέω, (τῦφος) νοσηλεύομαι τρυφηλῶς, ἐπιδεικτικῶς, ὑπερηφάνως ὡς μέγας τις, Ἰουλιαν. 181C.

νόσπρασσον, = μέλαν ἢ μέγα πράσιον, = **βαλλωτή**, Διοσκ. 3, 107 (117), ἐκ τῶν νάθων.

νοσσάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **νόσσαξ**, Pap. mag. Leid. Col. Ia, 35, κτλ.

νόσσαξ, ακος, ὁ, (νοσσὸς) νεοσσός, ὀρνιθόπουλον, Διοσκ. 2. 53.

νοσσὰς ὄρνις, ἡ, ὀρνίθιον, Πανύασ. παρ' Ἀθην. 172D.

νοσσεύω, νοσσιά, νοσσίον, νοσσίς, νοσσός, ἴδε ἐν λέξ. **νεοσσ-**.

νοσσίδες· «ὑπόδημα γυναικεῖον» (Ἡσύχ.)· νοσσίδες λεῖαι Ἡρώνδ. VII, 57.

νοσσο-ποιέω, συγκεκομ. ἀντὶ **νεοσσοποιέω**, Ἑβδομ. (Ἡσαΐ. Π', 22).

νοσσο-τροφέω, συγκεκομ. ἀντὶ **νεοσσοτροφέω**, Ἀνθ. Π. 9. 346.

νοσταλγέω, κατέχομαι ὑπὸ ἄλγους καὶ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας ὅπως ἴδω τὴν πατρίδα μου, σφόδρα μεταγεν.

νοσταλγία, σφοδρὸς πόθος νόστου, μεγάλη ἐπιθυμία ἐπανόδου εἰς τὴν πατρίδα, σφόδρα μεταγεν.

νοστέω: μέλλ. **-ήσω**, ὑπάγω ἢ ὑποστρέφω εἰς τὸν οἶκόν μου, ἐπανέρχομαι, ἰδίως εἰς τὸν οἶκόν μου ἢ τὴν πατρίδα μου, παρ' Ὅμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ν. ἐς πατρίδα γαῖαν· ὡσαύτως, ν. οἴκαδε, οἰκάνδε, ὄνδε δόμονδε· ὡσαύτως μετ' αἰτ., ν. Ἄργος, οἶκον Σοφ. Ο. Κ. 1386, Εὐρ. Ι. Τ. 554· πλεον., ὀπίσω νοστεῖν Ἡρόδ. 3. 26· πάλιν ν. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1270· μετὰ δοτ. τρόπου, ν. κεινῆσι χερσὶν Ἡρόδ. 1. 73·— τὸ μέσον εὑρηται μόνον παρὰ Κοΐντ. Σμ. 1. 269. **2)** ἐπανέρχομαι ἀσφαλῶς, διαφεύγω, Ἰλ. Κ. 247, πρβλ. Β. 253, Πινδ. Ν. 11. 32, κτλ. **3)** ὑπάγω ἢ ἐπανέρχομαι εἰς τὰ μέρη εἰς ἃ πάλαι ἐροίτων, δεῦρο ν. Εὐρ. Ἠλ. 474· γῆν τήνδε αὐτόθι 891· εἰς ἐκκλησίαν Ἀριστοφ. Ἀχ. 29· ἴδε Ἕρμανν. εἰς Σοφ. Φιλ. 43. **II.** ἐνόστησε τὸ ὕδωρ, κατέστη πότιμον καὶ εὐάρεστον, Παυσ. 7. 2, 11· πρβλ. **νόστιμος** III, ἀλλὰ νῦν τὸ **ἐνόστησε** διωρθώθη πάνυ ἐπιτυχῶς εἰς **ἐνόσησε**, ἴδε **νοσέω**.

νόστῑμος, ον, (νόστος) ὁ ἀνήκων εἰς νόστον, εἰς ὑποστροφήν, ν. ἦμαρ, ἡ ἡμέρα τοῦ νόστου, τῆς ὑποστροφῆς, συχν. ἐν τῇ Ὀδ. (ἐν Ἰλ. τὸ ἐπίθετ. δὲν ἀπαντᾷ), δηλ. αὐτὴ ἡ ἐπιστροφή, Ὀδ. Α. 9, 168, Γ. 233, κτλ.· πρβλ. ἐλεύθερον, δούλιον ἦμαρ· οὕτω, ν. φάος Αἰσχύλ. Πέρσ. 261· ν. σωτηρία αὐτόθι 797· ν. ἦτορ Ἀνθ. Π. 5. 232. — Καθ' Ἡσύχ.: «νόστιμον ἦμαρ· τὸ σωτήριον· καὶ ἀνακωμιστικόν. ἀνακωμιστικὴ ἡμέρα». **2)** ὁ δυνάμενος νὰ ἐπανέλθῃ, ἑπομένως ζῶν, Λατ. salvus, ἐπεί ῥ' ἔτι νόστιμός ἐστι Ὀδ. Δ 806· ἀπόλωλε καὶ οὐκέτι νόστιμός ἐστι Τ. 85, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 618· ν. κινεῖν πόδα, ἴδε ἐν λ. **ποῦς** I. 2. **II.** νόστιμος ὡς καὶ νῦν, εὐχάριστος, εὐάρεστος εἰς τὴν γεῦσιν, ἡδύς, γλυκύς, γλυκερός, εὐχάριστος ἐν γένει, «Ὁμηρος μὲν ἦμαρ νόστιμον τὸ τῆς οἴκαδε ὑποστροφῆς λέγει· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον καὶ βρῶμά φασι νόστιμον ... καὶ νόστον δὲ τὴν ἡδύτητα διὰ τὸ ἡδὺ τοῦ Ὁμηρικοῦ νόστου» Εὐστάθ. 1383, 40, κτλ.· ἐπὶ καρπῶν, νοστιμώτερα καὶ ἀνοστότερα καὶ πρὸς τὴν σίτησιν βελτίω Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4, 13· νοστιμώτερα δὲ ἐκ τῆς αὐτῆς παρὰ τὴν τοῦ ἄρος κρᾶσιν αὐτόθι, πρβλ. Πλούτ. 2. 684C· ἐπὶ ἄρτου, τὸν ξένον ἄρτον ἀποφαινόμεθα νόστιμον Εὐστ. Πανημάτ. 22, 45· ἐπὶ ἄλατος, νόστιμον ἅλας αὐτόθι 86, 26·— ὥριμον, Χατρε, θεά, καὶ τάνδε σὰν πόλιν .. φέρε δ' ἀγρόθι νόστιμα πάντα Καλλ. εἰς Δήμ. 135· — **νόστιμον = χρήσιμον**, καλόν, οὕτω τὸ μὲν νόστιμον ἀποτακήσεται ὡς ὅι' ἠθμοῦ, τὸ δὲ ξυλῶδες ἐν τῷ ὀθονίῳ μενεῖ, περὶ χαλβάνης ὅταν καθαίρῃ τις αὐτήν, Διοσκ. 3, 87 (97).

νόστος, ου, ὁ, (ἴδε **νέομαι**), ἐπάνοδος εἰς τὴν πατρίδα, ἡ πρὸς τὴν πατρίδα ὑποστροφή, Ὅμ. (ἰδίως ἐν τῇ Ὀδ.), κατὰ τὸ πλεῖ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στον μετὰ γεν. προσώπ., ν. Ἀχαιῶν Ὀδ. Α. 326, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, ὤλεσε νόστον . Ἀχαιΐδος, ἀπώλεσε τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἐπανόδου εἰς τὴν Ἑλλάδα, Ὀδ. Ψ. 68· (οὕτως, ἐπιμαίεο νόστον γαίης Φαιήκων, προσπάθει νὰ φθάσῃς εἰς τὴν γῆν τῶν Φαιάκων, Ε. 344), πρβλ. ὁδὸς Π· ἀλλαχοῦ, ν. ἐπὶ τόπον, ὡς Ἰλ. Κ. 509, Ὀδ. Γ. 141· ν. εἰς .. Σοφ. Ο. Κ. 1408· νόστοι ἐκ πολέμων Αἰσχύλ. Πέρσ. 861· — νόστοιο τέλος γλυκεροῖο Ὀδ. Χ. 323· ν. μελιηδέα Λ. 99, κτλ. **2)** καθόλου, πλοῦς, ἐπιμαίεο νόστου γαίης Φαιήκων Ὀδ. Ε. 344, πρβλ. Dissen εἰς Πινδ. Ν. 3. 24: ἐπὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν, ἐξῆλθε πρὸς ἀναζήτησιν τροφῆς, Σοφ. Φιλ. 43, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb.· ν. πρὸς Ἴλιον, Ἰλίου πύργους ἐπὶ Εὐρ. Ι. Α. 966, 1261. **3) Νόστοι** ὡς ἐπιγραφὴ πολλῶν ἀρχαίων Ἐπικ. ποιημάτων περιγραφόντων τὸν πρὸς τὴν πατρίδα πλοῦν καὶ τὰς περιπετείας τῶν Ἑλλήνων μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, ὡς ἡ Ὀδύσσεια ἦτο ὁ **νόστος** τοῦ Ὀδυσσέως, Ἀθήν. 466C, πρβλ. Lennep εἰς Φάλαρ. σ. 49, Müller Ἑλλ. Φιλολογία 1, σελ. 69· πρβλ. οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδά, οἰκτρὰ δ' ἡ κατὰ τὴν ὑποστροφὴν αὐτοῦ (τοῦ Ἀγαμέμνονος) ἀκουσθεῖσα φωνή, Σοφ. Ἠλ. 193, πρβλ. Αἴ. 900. **II.** ὅ,τι παρέχει ὁ σῖτος ἁλεσθείς, τὸ ποσὸν ἢ ἡ παραγωγή, Τρύφων παρ' Ἀθην. 618D, ἴδε **εὔνοστος, ἀνόστιμος.** — Καθ' Ἡσύχ.: «νόστος· ἡ εἰς οἶκον ἀνακομιδή, ἢ ἐπάνοδος. καὶ ἀνάδοσις τῆς γεύσεως».

νοστόω, καθιστῶ τι νόστιμον, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7, σ. 383, 12.

νόσφι, πρὸ φωνήεντος ἢ χάριν τοῦ μέτρου, **-φιν,** ἂν καὶ τὸ ι δυνατὸν καὶ οὕτω νὰ πάθῃ ἔκθλιψιν ὡς: νόσφ' ὠκεανοῖο Ἰλ. Υ. 2. **I.** ὡς ἐπίρρ. τόπου, μακράν, χωρίς, εἰς ἀπόστασιν, Ὅμ.· — ἐντεῦθεν ὡσαύτως, κατὰ μέρος, κρυφίως, λάθρα, νόσφιν ἀκούων Ἰλ. Ρ. 408 νόσφιν ἀείρας Ω 583· ν. ἰδών, πλαγίως ἰδών, Ὀδ. Ρ. 304· νόσφιν ἀπὸ .., μακράν, «χωριστά», Ἰλ. Ε. 322., Ο. 244, Ἡσ. Θ. 57· (ὡσαύτως ἀπονόσφι, ὃ ἴδε)· νόσφιν ἄτερ.., ὁ αὐτ. ἐν Ἀσπ. Ἡρ. 15· νόσφιν ἢ .., ὡς τὸ πλὴν ἢ .., ἐκτός, πλήν, Θεόκρ. 25. 197. **II.** ὡς πρόθ., μακρὰν ἀπὸ .., συχνὸν παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. **2)** χωρίς, ἄνευ, ἐγκαταλελειμμένος ὑπό τινος, ἀβοήθητος, Ὅμ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ προσώπων· οὕτω, ν. ἡγητῶν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 239· ὡσαύτως, νόσφιν ἄτερ τε κακῶν καὶ ἄτερ .. πόνοιο Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 91· νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ ὀϊζύος (ὁ Brunck προὔτεινεν ἄτερθε) αὐτόθι 113. **2)** ἐπὶ σκέψεως ἢ διαθέσεως, νόσφιν Ἀχαιῶν βουλεύειν, χωριστὰ ἀπὸ τῶν Ἀχαιῶν, δηλ. κατὰ τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι διάφορον ἀπ' αὐτῶν, Ἰλ. Β. 347· οὕτω, ν. Δήμητρος, Λατ. clam Cerere, ἄνευ τῆς γνώσεως καὶ συναινέσεως αὐτῆς, Ὕμν. Ὅμ. εἰς Δήμ. 4· νόσφιν ἐμεῖο αὐτόθι 72. **4)** πλήν, ἐκτός, νόσφι Ποσειδάωνος Ὀδ. Α. 20· νόσφ' Ὠκεανοῖο Ἰλ. Υ. 7· οὕτω καὶ Ἡσ. Θ. 870. — Ἐπ. λέξ. ἐν χρήσει ἅπαξ παρ' Αἰσχύλ., οὐδέποτε δὲ παρὰ Σοφ. ἢ Εὐρ. Πρβλ. **χωρίς.** — Καθ' Ἡσύχ.: νόσφιν· χωρίς. ἄνευ. λάθρα. δίχα. ἐκτός. μακράν». (Ἡ κατάληξις ὑπομιμνήσκει τὴν τῆς γενικῆς ἢ δοτ. κατάληξιν -φι· καὶ ὁ Κούρτ. θεωρεῖ τὸ **νοσ** ὡς = **νοτ** ἢ **νωτ,** ὥστε **νόσ-φι** θὰ ἐσήμαινε κατ' ἀρχάς, ὀπίσω, ὄπισθεν καὶ **νοσφίζομαι** στρέφω τὰ νῶτά μου.)

νοσφίδιος, α, ον, κρύφιος, μυστικός, λαθραῖος, Ἡσίοδ. παρὰ τῷ Σχολ. Πλάτ. σ. 45. — Καθ' Ἡσύχ.: «νοσφίδιον· κλοπιμαῖον, λαθραῖον».

νοσφίδδον, ἐπίρρ. λάθρα, κρυφίως, Λατ. furtim, Εὐστ. 894. 50.

νοσφίζομαι, ἀποθ., ὡς ἀείποτε παρ' Ὅμ. (ἴδε τοὺς κατωτέρω μνημονευομένους τύπους)· — στρέφω τὰ νῶτά μου πρός τινα (ἴδε **νόσφι** ἐν τέλ.), ἀποστρέφομαι, ἀποχωρῶ, νοσφισθεὶς Ὀδ. Λ. 73· νοσφίσατ' αὐτόθι 425· οὕτω νοσφισθεὶς ἄλλῃ Θέογν. 94· καὶ μεταφορ., ψεῦδός κεν φαῖμεν καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον Ἰλ. Β. 81., Ω. 222. **2)** μετὰ γεν., ἀπομακρύνομαι, δὲν πλησιάζω, τίφθ' οὕτως πατρὸς νοσφίζεαι; Ὀδ. Ψ. 98. **3)** μετ' αἰτ., ἀφίνω, ἐγκαταλείπω, παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισσαμένην θάλαμόν τε πόσιν τε Δ. 263· ἀλλαχοῦ παρ' Ὅμ. ἐπὶ τόπων, Κρήτης ὄρεα νιφόεντα νοσφισάμην Τ. 338· νοσφισσαμένη τόδε δῶμα αὐτόθι 579., Φ. 77, 104· οὕτω, νοσφισθεὶς ἀγορὴν Ὕμν. Ὅμ. εἰς Δήμ. 92· ὅρκον ἐνοσφίσθης Ἀρχίλ. 81· καὶ οὕτω πιθ. παρὰ Σοφ., εἴ σε νοσφίζοιμι, ἐὰν ἔμελλον νὰ σὲ ἐγκαταλίπω, Ο. Τ. 693. **II.** μεθ' Ὅμ., ἐν τῷ ἐνεργ., Ἀττ. μέλλ. **νοσφιῶ** Σοφ. ἐν Φ. 1427, Εὐρ.: ἀόρ. **ἐνόσφισα** Τραγ., Ἐπικ. εὐκτ. **ἀπο-νοσφίσσειεν** Ὕμν. Ὅμ. εἰς Δήμ. 158· — ἀποχωρίζω, τινὰ ἐκ δόμων Εὐρ. Ἑλ. 641· βρέφος μητρὸς ἀποπρὸ ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 1286· τινὰ ἀπό τινος Λυκόφρων 1331· τινά τινος Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 793· — μεταφ., ν. τινὰ βίου, ἀποχωρίζω τινὰ ἀπὸ τῆς ζωῆς, φονεύω, Σοφ. Φ. 1427· οὕτω καὶ μόνον, ν. τινὰ Αἰσχύλ. Χο. 436, 438, Εὐμ. 211· οὕτω δύναται νὰ ἐξυπακουσθῇ τὸ **τινὰ** ἐν Σοφ. Φ. 684· ν. τινὰ ἐρωμανίης Ἀνθ. Π. 5. 293. **2)** ἀποστερῶ, τινά τι, Πινδ. Ν. 6. 606· ὡσαύτως, ν. τινά τινος Αἰσχύλ. Χο. 630, Εὐρ. Ἄλκ. 44· τοὺς θανόντας νοσφίσας ὧν χρὴ λαχεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 539· γήροντ' ἄπαιδα νοσφίσας, δηλ. ὥστε ἄπαιδα εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 1206. **3)** Μέσ., ἀποχωρίζω, βάλλω κατὰ μέρος δι' ἐμαυτόν, ἰδιοποιοῦμαι, στερίζομαι, νοσφίσασθαι ὁπόσα ἂν βουλώμεθα Ξεν. Κύρ. 4. 2, 42, πρβλ. Πολύβ. 10. 16, 6· οὕτως ἐν τῷ παθ. πρκμ., νενοσφισμένος πολλὰ Στράβ. 99, πρβλ. Πλουτ. Λούκουλλ. 37· — ν. ἀπὸ τῆς τιμῆς, ἰδιοποιοῦμαι μέρος .., Πράξ. Ἀποστ. 5. 2· ἐκ τοῦ χρήματος Ἀθήν. 234Δ — ἀπολ., Ἐπιστ. π. Τίτ. β', 10.

β) ἀλλὰ τὸ μέσ. εἶναι ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐνεργ., σφ' ἀδελφὸς χρημάτων νοσφίζεται Εὐρ. Ἱκέτ. 153, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1108, Κόϊντ. Σμ. 13. 281. — Σπάν. ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 474.

νοσφίξαιντο = **νοσφίσαιντο,** κλέψειαν, Ἐπιγραφ. Δελφ. GD 1819, 9.

νοσφισμός, ὁ, τὸ ἀποχωρίζειν, ἀποχωρισμός, Μοσχόπ. π. σχεδ. σ. 92. **2)** ἰδιοποίησις, κλοπή, Πολύβ. 32. 21, 8· σφετερισμός, Πλούτ. 2. 843F.

νοσφιστής, οῦ, ὁ, σφετεριστής, τῶν δημοσίων Σχόλ. εἰς Λουκ. Δία Τραγῳδ. 48.

νοσώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἐν νοσηρᾷ καταστάσει, ἀντίθετ. τῷ ὑγιεινός, Ἱππ. Ἀφ. 1261, Πλάτ., κτλ.· ν. σῶμα, βίος Πλάτ. Πολ. 556E, Νόμ. 734D· τὸ ν., νοσηρὰ κατάστασις, Πλούτ. 2. 662F· — καθόλου, νοσηρός, ἐφθαρμένος, Πλάτ. Πολ. 408B, κτλ.

II. ἐνεργ., οὐχὶ ὑγιεινός, ἐπιβλαβής, ὀλέθριος, ὡς τὸ **νοσηρός,** ἀήρ Ἱππ. π. Ἀέρ. 283, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 406A, Ἀριστ. Προβλ. 1. 8, 1· — μεταφορ., νοσῶδες τοῦτο τοῖς ἀμείνοσιν Εὐρ. Ἱκέτ. 423· δράκων στίλβει νοσώδεις ἀστραπὰς ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 480. Ἐπίρρ. **-δῶς,** ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τοῦ Πολυδ. «τὸ γὰρ νοσοδῶς ἔχει τινὰ πρὸς τὴν ἀκοὴν δυσχέρειαν» Γ', 105.

νόσωσις, εως, ἡ, ἴδε ἐν λ. **νόσανσις.**

νότα, ἡ, τὸ Λατ. nota, = **σημεῖον, σύμβολον,** Ἀναστ. Σιν. 85A.

νοτ-ἀπηλιώτης, ου, ὁ, ὁ νοτιοανατολικὸς ἄνεμος, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. σ. 87, κτλ.· **νοτἀπηλιωτικός, ή, όν,** νοτιοανατολικός, αὐτόθι σ. 85.

νοταρικός, ή, όν, ὁ τοῦ νοταρίου, ὁ εἰς νοτάριον ἀνήκων, ν. μέθοδος Στουδ. 808B.

νοτάριος, ὁ, τὸ Λατιν. notarius, = **γραμματεύς, ὑπογραφεύς, σημειογράφος, ταχυγράφος,** Ἰουλιαν. 378B, Ἀθαν. I, 621D, 752C, II, 744B, Βασίλ. IV, 1076C, Ἐπιφάν. II, 376C, Εὐνάπ. 74. 12, Φιλόστοργ. 629D, Κύριλλ. Ἀλ. X, 164D, Ἀναστ. Σιν. 85A.

νοτερός, ά, όν, (νότος) ὑγρός, πλήρης ὑγρασίας, δρόμος Σιμωνίδ. (ς) 179 βλέφαρα, Εὐρ. Ἄλκ. 598, ὡς ἐπίθετ. τοῦ ὕδατος, νοτερὸν ὕδωρ βάλλων ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 149· χειμὼν ν., θύελλα μετὰ βροχῆς, Θουκ. 3. 21· τὸ ν., ἡ ὑγρότης, ὑγρασία, Πλάτ. Τίμ. 60C.

νοτέω, εἶμαι ὑγρός, πλήρης ὑγρασίας, στάζω, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 54, Νικ. Ἀλεξιφ. 24. 494.

νοτία, ἡ, ἡ καὶ **ὀμβρία,** λίθος τις τῶν τιμίων, Plin. h. n. XXXVII, 65.

νοτία, ἡ, ὑγρότης, ὑγρασία, νοτίαι εἰαριναί, βροχαὶ κατὰ τὸ ἔαρ, βροχαὶ τῆς πρώτης ἀνοίξεως, Ἰλ. Θ. 307· ἀπολ., ὑγρὸς καιρός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 9, 3., 3. 19, 3, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 14, 1.

νοτιαῖος, α, ον, = **νότιος,** Κοσμᾶς Ἰνδικ. 53A.

νοτιάω, = **νοτέω,** Ἀριστ. Προβλ. 21. 12, 1.

νοτίζω, μέλλ. **-ίσω,** (νότος) ὑγραίνω, βρέχω, Αἰσχύλ. Ἀπυσπάσμ. 41, Ἀριστοφ. Θεσμ. 857. — Παθ., ὑγραίνομαι, βρέχομαι, Πλάτ. Τίμ. 74C, Ἀνθ. Π. 7. 26· νενοτισμένῳ οἴνῳ εἴρια Ἱππ. Ἀγμ. 770· νενοτισμένα χεῖτε δάκρυα, ὑγρὰ δάκρυα, Ἀνθολ. Π. 12. 92, πρβλ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 11. **II.** (νότος) ἀμεταβ., εἶμαι ὑγρός, νοτιζούσης τῆς γῆς ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 4, 21· [ὁ Νότος] νοτίζειν ποιεῖ τὸ θέρος ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 26. 16, 2.

νοτινός, ή, όν, = **νότιος,** Ἐπιφάν. Μον. 264A.

νότιον, τό, = **σίκυς ἄγριος.** Διοσκ. 4. 152 (154), ἐκ τῶν νόθων.

νότιος, α, ον, Ἀττ. καὶ **ος, ον,** Αἰσχύλ. Πρ. 401, κτλ.· (νότος)· — ὑγρός, πλήρης ὑγρασίας, βροχερός, ν. ἱδρώς, ὑγρὸς ἱδρώς, Ἰλ. Λ. 811., Ψ. 715· ν. θέρος Πινδ. Ἀποσπ. 74. 11· ἔαρ Ἱππ. Ἀφ. 1247· παγαὶ Αἰσχύλ. ἔνθ' ἄνωτ.· ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὥρμισαν [ναῦν], ὅ ἐστιν ἐν ὑγρῷ, ἐν τῷ μελάγει, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀκτήν, Ὀδ. Δ. 785., Θ. 55· οὕτω, ν. ἅλμη Εὐρ. Ἱππ. 149· ὁδὸς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1398· ἐπὶ τῶν ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ, Ἀριστ. Προβλ. 1. 10, κ. ἀλλ. **II.** νότιος, πρὸς νότον κείμενος, ν. θάλασσα, ὁ Ἰνδικὸς ὠκεανὸς παρ' Ἡροδ. 3. 17, πρβλ. 2. 11, 258., 6. 31· ἀλλ' ὁ Εὔξεινος ἐν 4. 13· τὸ τεῖχος τὸ ν., ἐν Ἀθήναις (ἴδε τεῖχος I. 2), Ἀνδοκ. 24. 23· ν. ἀήτης, νότιος ἄνεμος, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1538· νότια (μετὰ τῆς λ. **πνεύματα** ἢ ἄνευ αὐτῆς), νότιοι ἄνεμοι, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 12, Πολιτικ. 4. 3, 6., π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 12, 10· νοτίοις, διαρκούντων τῶν νοτίων ἀνέμων, αὐτόθι 6. 19, 4· νότια πνεῖ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 13, 5· ἐὰν ᾖ νότια ὁ αὐτ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 9· ὡσαύτως, ὁ ν. ἀήρ Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 6, 5· τὰ ν. ὕδατα, αἱ ἐκ νότου βροχαί, αὐτόθι 2. 3, 24.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νοτίς, ίδος, ἡ, (νότος) ὑγρασία, ὑγρότης, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 403, Εὐρ. Ἐκ. 1259, Φοίν. 646, Πλάτ. Τίμ. 60D, κτλ.· ἐπὶ ἰδρῶτος, Ἀριστ. Προβλ. 1. 55, 3.

νοτισμός, ὁ, ὑγράτης, οἷα ἡ τῶν δακρύων, Φωτ. Βιβλ. 342. 11.

νοτιώδης, ες, (εἶδος) ὑγρός, Ἱππ. 308. 23, Ἀλεξάνδρ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 13.

νοτόθεν, Ἐπίρρ. ἐκ νότου, Θεοφρ. π. Σημ. Ὑδάτ. 1. 11 καὶ 21, κτλ.

νοτο-λιβῐκός, ή, όν, νοτιοδυτικός, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σελ. 58, 86· πρβλ. **λιβόνοτος.**

νότονδε, Ἐπίρρ. πρὸς νότον, Ἀκύλας ἐν Παλ. Διαθ. (Γεν. ΙΒ', 9, κλ.).

νότος, ὁ, ὁ νότιος ἄνεμος, Λατ. Auster, (ἀντίθετ. τῷ **Βορέας,** Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 7, πρβλ. Ὀδ. Ε. 331), ἴσως ἐκτεινόμενος ἀπὸ ΝΝΑνατολ. μέχρι Δυσμῶν, πρβλ. Γλάστωνος Hom. Stud. 3. 272 κἑξ.·— ἔφερε δὲ ὁ ἄνεμος οὗτος ὁμίχλην, Ἰλ. Γ. 10· βροχήν, ν. καὶ ὁ λίψ, ἄνεμοι ὑετώτατοι, Ἡρόδ. 2. 25· ἐτέγχθη κρᾶτ' .. πληγαῖσι νότου Σοφ. Φιλ. 1457· χειμερίῳ νότῳ ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 335· καλεῖται ὑγρὸς καὶ βαρύς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 12, 10· ὑδατώδης ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 26. 27, 1· (ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1391, ἀντὶ διος (οὗτος) νότῳ γᾶν εἰ ὁ Πόρσ. διώρθωσε διοσδότῳ γάνει)·— ἐν τῷ πληθ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 6, 16. Ὅτι ὑπῆρχεν ἐξ ἀρχῆς ἔννοιά τις ὑγρασίας ἐν τῇ λέξει εἶναι φανερὸν ἐκ τῶν μνημονευθέντων χωρίων καὶ ἐκ τῶν παραγώγων λέξεων **νότιος, νοτία, νοτίς, νοτίζω**· ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ἐκαθάριζε τὸν οὐρανόν, ἴδε **ἀργέστης, λευκόνοτος,** πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 26. 19. **2)** ὁ Νότος προσωποποιεῖται ὡς θεὸς τοῦ νοτίου ἀνέμου καὶ ἦν υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, Ἡσ. Θεογ. 380, 870. **II.** τὸ νότιον ἢ νοτιοδυτικὸν μέρος τοῦ ὁρίζοντος, πρὸς μεσαμβρίης τε καὶ νότου Ἡρόδ. 2. 8· πρὸς νότον κέεται τῆς Λήμνου ὁ αὐτ. 6. 139· τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον Σοφ. Ἀποσπ. 19· τὸ πρὸς ν. τῆς πόλεως Θουκ. 3. 6· βλέπειν πρὸς νότον Συλλ. Ἐπιγρ. 108. 18· ὁ τοῖχος ὁ πρὸς ν. αὐτόθι 160. 56. (Ἴσως συγγενὲς πρὸς τὰς ῥίζας τοῦ **νέω, νεύσομαι,** νήχομαι, ἢ **νάω,** ῥέω).

νοττάριον, νοττεύω, νοττίον, νοττός, συνηρ. ἀντὶ **νεοττάριον, νεοττεύω,** κτλ.

νου-βυατικός, ἡ, όν, (νοῦς, βύω, ἴδε **πυκνός**) πεπληρωμένος νοῦ, συνετός, ἔξυπνος, εὐφυής, γυναῖκα δ' εἶναι πρᾶγμ' ἔφη νουβυστικὸν καὶ χρηματοποιὸν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 441,— Ἐπίρρ. **-κῶς,** Ἀριστοφ. Σφ. 1294, Κρατῖνος Νεώτ. ἐν «Ταραντίνοις» 1.

νουθεσία, ἡ, = **νουθέτησις,** Ἀριστοφ. Βάτρ. 1009, Πλουτ. Σόλων 25, κτλ.·— **νουθετία** ἐν Α. Β. 21 κ. Φωτ., μνημονεύεται δὲ καὶ ἐκ τοῦ Πλάτ. ὑπὸ Πολυδ. Θ', 139. Ὁ δὲ τύπος **νουθετεία** εἶναι ἡμαρτημένος, ἴδε Κάντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 132.

νου-θετέω, (τίθημι) ἐν τῷ νῷ τίθημι, θέτω εἰς τὸν νοῦν τινος, ἐφιστῶ τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἴς τι, ὕθεν, συμβουλεύω, προτρέπω, μετ' αἰτ. προσ., Ἡρόδ. 2. 173· παραινεῖν νουθετεῖν τε τοὺς κακῶς πράσσοντας Αἰσχύλ. Πρ. 264· οὐδὲ νουθετεῖν ἔξεστί σε Σοφ. Ἠλ. 595· κἄτα νουθετεῖς ἐμέ ; ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1283· —μετ' αἰτ. πράγματ., ν. τάδε αὐτόθι 1025, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 732· — μετὰ διπλῆς αἰτ., τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει Σοφ. Αἴ. 1156· ἅπερ με νουθετεῖς Εὐρ. Ἱκέτ. 338, πρβλ. Ὀρ. 299· ν. τινα ὡς .. , Ξεν. Κύρ. 8. 2, 15·— Παθ., νουθετούμενος Σοφ. Ο. Κ. 1193, Εὐρ. Μήδ. 29, κτλ.· πρὶν ὑπὸ σοῦ ταῦτα νουθετηθῆναι Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 301C. **2)** μεταφορ., ν. τινα κονδύλοις, πληγαῖς Ἀριστοφ. Σφ. 254, Πλάτ. Νόμ. 899D· ἐντεῦθεν συνημμένον μετὰ τοῦ **κολάζειν,** ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 479A.

νουθέτημα, τό, συμβουλή, παραίνεσις, Αἰσχύλ. Πέρσ. 830, Εὐρ., Πλάτ., κτλ.· ἅπαντα γάρ σοι τἀμὰ νουθετήματα κείνης διδακτά, κούδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις, ἅπαντα τὰ ὑπὸ σοῦ πρὸς ἐμὲ ἀποτεινόμενα νουθετήματα παρ' ἐκείνης τὰ ἐδιδάχθης καὶ οὐδὲν ἰδικόν σου λέγεις, Σοφ. Ἠλ. 343.

νουθετήριος, α, ον, = **νουθετητικός,** μνημονεύεται ἐκ τῶν τοῦ Φωτ. Ἐπιστ.

νουθέτησις, ἡ, συμβουλή, παραίνεσις, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1256, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 27, Πλάτ. Πολ. 393B· ῥάβδου ν. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 700C, κτλ.· — ὁ τύπος **νουθετισμός** ἐν Μενάνδρ. Ἀδήλ. 398, ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ Πολυδ. Θ', 139 «φαῦλος γὰρ ὁ Μενάνδρου νουθετισμός, ἐπίπληξις δὲ καὶ σωφρονισμὸς καὶ ἐπιτίμησις» κτλ.— Ὁ Φωτ. ἔχει: **νουθετησμόν** διὰ τοῦ η, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. σ. 511.

νουθετητέος, α, ον, ρημ. ἐπίθ., ὃν δεῖ νουθετεῖν, Εὐρ. Βάκχ. 1256, Ἴων 436. **2)** **νουθετητέον,** δεῖ νουθετεῖν, Ἀριστ. Πολιτ. 1. 13, 14.

νουθετητής, οῦ, ὁ νουθετῶν, ὁ συμβουλεύων, Φίλων 2. 519.

νουθετητικός, ή, όν, παραινετικός, λόγοι Πλάτ. Νόμ. 710E· τὸ ν. εἶδος τῆς παιδείας ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 230Δ·— διάφ. γραφ. **νουθετικός,** πρβλ. Λοβ. Φρύν. 520.

νουθετία, ἴδε ἐν λξ. **νουθεσία.**

νουθετικός, ή, όν, = **νουθετητικός** (ἴδε), λόγοι Ξεν. Ἀπομνημ. 1, 2, 21, Δημήτρ. Φαληρ. 298. Ἐπίρρ. **-κῶς,** Θεόδ. Στουδ. 490D, κλ.

νουθετισμός, ἴδε **νουθέτησις.**

νουκά, ὁ ἀστράγαλος, Λεξικ. ἐν Reg. Cod. 1843, Δουκάγγ.

νουμέραρχος, ὁ, ἀρχηγὸς **νουμέρων,** τάγματος στρατιωτῶν, Βυζάντ.

νοῦμερος, ου, ὁ, τὸ Λατ. numerus, = **ἀριθμός,** τάγμα στρατιωτῶν, Νεῖλ. 229D, Κύριλλ. Σκυθ. ἐν Βίῳ Σάβ. 222B. 230C. **2)** οἱ **νούμεροι** ἐν συνόλῳ θεωρούμενοι, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 460, 14.

νουμηνία, ἡ, Ἀττ. συνηρ. ἀντὶ τοῦ **νεομηνία** (ὅπερ ἁπαντᾷ παρ' Ἡρόδ.), ἡ νέα σελήνη, ἤτις ἦτο ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀρχαίου σεληνιακοῦ μηνός: — ἐντεῦθεν, ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις, ὅτε δὲν ἐγίνετο πλέον χρῆσις τοῦ σεληνιακοῦ μηνὸς (ἴδε **ἕνος** 2) ἦτο ἔτι ἐν χρήσει ἡ λέξις πρὸς δήλωσιν τῆς πρώτης τοῦ μηνός, Πινδ. Ν. 4. 57, Ἀντιφῶν παρ' Ἀθην. 397D, Ἀριστοφ. Ἱππ. 43, κτλ.· ν, κατὰ σελήνην, ἡ ἀληθὴς ἢ ὄντως νέα σελήνη, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ **νουμηνία** τῶν ἡμερολογίων, Θουκ. 2. 28· πληθ., Ἡρόδ. 6. 57, 1, Ἀριστοφ. Ἀχ. 999.

νουμηνιάζω, ἑορτάζω τὴν νουμηνίαν, μεταγεν.

νουμηνιαστής, οῦ, ὁ, ὁ ἑορτάζων τὴν νουμηνίαν, Λυσ. Ἀποσπάσμ. 31.

νουμήνιος, ον, Ἀττ. συνηρ. ἀντὶ τοῦ **νεο-μήνιος,** ἐν χρήσει κατὰ τὴν νέαν σελήνην, ἄρτοι Λουκ. Λεξιφάν. 6. **II.** ὡς οὐσιαστ., εἶδος πελαργοειδοῦς πτηνοῦ·— καθ' Ἡσύχ.: «νουμήνιος· ὄρνεον ὅμοιον ἀτταγᾷ ὃν. ὁ καὶ τροχίλος»: παροιμ., ξυνῆλθεν ἀτταγᾶς τε καὶ ν., «ὅμοιος ἐπὶ τὸν ὅμοιον», Διογ. Λ. 9. 114.

νουμμίον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἐπιφάν. ΙΙΙ, 289Α, Ἀποφθ. Πατέρ. 253C, Ἰω. Μόσχ. 2992Α, κλ., ἴδε Δουκάγγ.

νοῦμμος, ὁ, νόμισμα ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Δωριεῦσι τῆς κάτω Ἰταλίας καὶ Σικελίας, Ἀριστ. Ἀποσπ. 547-8· φέρεται **νόμος** παρ' Ἐπιχ. 92 Ahr., πρβλ. Α. Β. 109. Λέγεται ὅτι κατ' ἀρχὰς ἦν ταὐτὸν τῇ **λίτρᾳ,** δηλ. τῷ Αἰγινητικῷ ὀβολῷ, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἠλαττώθη κατὰ $^1/_{10}$, ὥστε ἰσοῦτο πρὸς $1\ ^1/_2$ Ἀττ. ὀβολ., Böckh Metrol. Unterss. § xxi. Ἠδύνατό τις νὰ νομίσῃ ὅτι ἡ λέξ. παρελήφθη ἐκ τοῦ Λατ. nummus, ὡς λίτρα ἐκ τοῦ libra· ἀλλὰ λέγεται ὅτι τὸ ἐναντίον συνέβη, Πολυδ. Θ', 79, Varro L. L. 5. 36, Festus, κτλ. **2)** παρὰ Πλουτ. ἐν Σύλλ. 1, = sestertius.

νουνέχεια, ἡ, τὸ ἔχειν νοῦν, φρόνησις, Πολύβ. 4. 82, 3.

νουν-εχής, ές, (ἔχω) ὡς καὶ νῦν, ὁ ἔχων νοῦν, ἐχέφρων, Ψευδο-Εὐρ. Ἀποσπ. 1117. 18, Πολύβ. 27. 12, 1· τὸ **νουνεχές,** = **νουνέχεια,** Ἀνών. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξει **ἀνεῖτο.** Ἐπίρρ. **-χῶς,** Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 30, 7, Πολύβ. 1. 83, 3.

νουνεχόντως, Ἐπίρρ. τοῦ νουνεχής (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **νουνέχω**), νουνεχῶς, φρονίμως, συνετῶς, Ἰσοκρ. 83D, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 426 (Α. Β. 587, 15), ἴδε Λοβ. Φρύν. 604, πρβλ. 599· ὁ Πλάτ. χωρίζει τὰς λέξεις **ἐχόντως νοῦν,** Νόμ. 686E.

νουνεχῶς ἢ **νουνεχόε,** ἀντὶ **νουνεχής,** Τζέτζ. Ἰστ. 3, 264 (**νουνεχῆς** Kiessling).

νοῦς, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **νόος.**

νουσᾶλέος, α, ον, (νοῦσα) νοσηρός, νοσώδης, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ε', 9.

νουσ-αχθής, ές, βεβαρημένος ὑπὸ νόσου, ἀσθενής, Ὀππ. Ἁλ. 1. 298.

νούσημα, Ἰων. ἀντὶ **νόσημα.**

νουσοκόμος, Ἰων. ἀντὶ **νοσοκόμος,** Νόνν. Εὐαγγ. κατὰ Ἰω. 5, 21 καὶ 55.

νουσο-λύτης [ῡ], **ου,** ὁ, ὁ ἀπὸ νόσου ἀπαλλάττων, Παιάν Ἑλλην. Ἐπιγρ. 1026.

νουσο-μελής, ές, ὁ ἔχων νοσοῦντα τὰ μέλη, Μανέθων 4. 476.

νοῦσος, Ἰων. ἀντὶ **νόσος.**

νουσο-φόρος, ον, Ἰων. ἀντὶ **νοσοφόρος,** Ἀνθ. Π. 6. 27.

νοῦφαρ, τό, ὄνομα φυτοῦ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἰατροῖς, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 4, 7, πρβλ. Meyer Nix. Damasc. 117.

νοχελές, ἴδε ἐν λ. **νωχελής.**

νύ, ἴδε ἐν λ. **νῦν** II.

νῦ, τὸ στοιχεῖον **ν,** ἴδε **Ν ν.**

νύγδην, Ἐπίρρ. μετὰ νύξεως, μὲ κέντημα, Ἀπολλ. Δύσκ. ἐν τοῖς Α. Β. 611.

νύγεϊ· «τῷ κέντρῳ πλήττει» Ἡσύχ.

νύγεις, ἴδε ἐν λ. **νύσσω.**

νύγμα ἢ **νύχμα** (Λοβ. Παραλ. 395), τό, κέντημα, Ἀρετ. περὶ Δίτ. Ὀξ. Παθ. 2. 7, Νικ. Θ. 446, Τρυφιόδ. 365·— **νύγματα,** ἐρεθισμοὶ τῶν αἰσθητηρίων, τοὺς γαργαλισμοὺς καὶ τὰ **νύγματα** Ἐπίκουρ. παρ' Ἀθην. 546E, παρθ. **νυγμός.**

νυγμᾰτώδης, ες, κεντητικός, Ἀριστ. Πρβλ. 27. 3, 3. Ἐπίρρ. **-δῶς,** Γαλην. τ. 19, σ. 7, 10.

νυγμή, ἡ, = τῷ ἑπομ., Πλουτ. Ἀντών. 86. **2)** Καθ' Ἡσύχ.: «**νυγμή.** κέντρον».

νυγμός, ὁ, (**νύσσω**) τὸ νύσσειν, κέντημα, Διόδ. 13. 58· μεταφ.,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπὸ νυγμῶν καὶ γαργαλισμῶν τῆς αἰσθήσεως Πλουτ. Φιλοπ. 9· πρβλ. νύγμα.

νύγω, «νύγει· τῷ κέντρῳ πλήττει» Ἡσύχ.

νυθός, ή, όν, «νυθὸν· ἄφωνον. σκοτεινὸν» Ἡσύχ.: **νυθώδης, ες**, «νυθῶδες· σκοτεινῶδες» παρὰ τῷ αὐτῷ.

Νύκταγες, οἱ, αἱρετικοὶ οὕτω κληθέντες, διότι δὲν παρεδέχοντο τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀγρυπνίας θεωροῦντες αὐτὰς ὡς δεισιδαιμονίαν, Δουκάγγ.

νυκτ-αίετος, ὁ, «ὄρνις ἱερὸς Ἥρας, ὁ καὶ ἐρῳδιός» Ἡσύχ.

νυκτᾰλός, ή, όν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διογ. Λ. (6. 77) ὑπὸ Σουίδ. ἀντὶ **νυσταλός**.

νυκτᾰλωπάω ἢ -ιάω, = **νυστάζω**, Εὐστ. 1392. 35.

νυκτάλωψ, ωπος, ὁ, ἡ, (νύξ, ὤψ) ὁ τῆς νυκτὸς ὁρῶν, Ἱππ. 110Ε· ἀλλ' ὁ Ermerins εἰσάγει τὸ οὐχ ἐκ καλοῦ ἀντιγράφου, ὅπερ ἐπιβεβαιοῦται καὶ ἐκ γλώσσης τινὸς ἐν Γαλην. Λεξ. Ἱππ., ὁ τῆς νυκτὸς ἀλαός, πρβλ. 10. 84· καὶ ἑρμηνεύεται ὡς σημαῖνον «ὁ τυφλὸς τὴν νύκτα» ὑπὸ τοῦ Παλλαδίου, τοῦ Ἀετίου, κλ.· ἂν καὶ ἕτεροι μνημονεύουσιν αὐτὸ ὡς σημαῖνον «ὁ μόνον κατὰ τὴν νύκτα ὁρῶν». **II.** ἐπ' αὐτῆς τῆς νόσου, ἥτις εἶναι ἔλλειψίς τις τῆς ὁράσεως συμβαίνουσα εἰς παιδία ἔχοντα μέλανας ὀφθαλμοὺς καὶ προξενουμένη ἐκ πλεοναζόντων ὑγρῶν, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Ϛ', 1193, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 1, 28· — οὕτω, **νυκταλωπικά**, τά, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Ϛ', 1194· **νυκτᾰλωπίασις**, ἡ, Ὀρειβάσ.· **νυκτᾰλωπιάω**, Γαλην. τ. 12, σ. 802, 13, ἔκδ. Kühn.

νυκταυγία, ἡ, αὐγὴ, φῶς τῆς νυκτὸς, Θεόδ. Στουδ. σελ. 251Β.

νυκτ-εγερσία, ἡ, τὸ ἐγείρεσθαι τὴν νύκτα καὶ ποιεῖν τι ἔργον νυκτερινόν, ἀγρυπνία, παννυχίς, Βίος Ὁμ. 209, Φίλων 1. 155.

νυκτ-εγερτέω, ἀγρυπνῶ τὴν νύκτα, φυλάττω, Πλουτ. Καῖσ. 40.

νυκτελέω: «νυκτελεῖν· ἐν νυκτὶ τελεῖν» Ἡσύχ.

νυκτέλιος, ον, (νύξ) νυκτερινός, ὄνομα τοῦ Διονύσου, ἐκ τῶν νυκτερινῶν αὐτοῦ ἑορτῶν, Ἀνθ. Π. 9. 524, 14, Πλούτ. 2. 389Α, Παυσ. 1. 40, 6· — **νυκτέλια** (ἐξυπ. ἱερά), τά, ἡ ἑορτὴ τοῦ **Νυκτελίου Διονύσου**, ἥτις ἤγετο ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός, Πλούτ. 2. 291Α.

νυκτ-έπαρχος, ὁ, ὁ κατὰ τὴν νύκτα ἔχων τὴν ἀρχηγίαν, ὁ ἄλλως λεγόμενος, **ἔπαρχος τῶν νυκτῶν, πραίτωρ τοῦ δήμου**, Παλλαδ. Βίος Χρυσ. 58Ε, Ἰουστινιαν. Νεαραὶ 13, 3.

νυκτ-εργασία, ἡ, ἔργον ἐν καιρῷ νυκτός, «νυχτέρι», Νικήτ. Χρ. 218Β.

νυκτερεία, ἡ, ἡ ἐν καιρῷ νυκτὸς θήρα, τὸ καταλαμβάνειν τὸ θήραμα κοιμώμενον, Πλάτ. Νόμ. 824Α.

νυκτέρεια, τά, = τῷ προηγ., Εὐνάπ. 74· ἴδε Wyttenb. Πλούτ. 2. 273.

νυκτερείσιος, ἐσφαλ. γραφὴ ἀντὶ **νυκτερήσιος**, ὃ ἴδε.

νυκτ-ερέτης, ου, ὁ, ὁ κωπηλατῶν ἢ ἁλιεύων διὰ νυκτός, Ἀνθ. Π. 6. 11.

νυκτέρευμα, τό, νυκτερινὸν κατάλυμα, Πολύβ. 12. 4, 9.

νυκτερευτής, οῦ, ὁ, ὁ θηρεύων ἢ ἁλιεύων ἐν καιρῷ νυκτός, Πλάτ. Νόμ. 824Β.

νυκτερευτικός, ή, όν, ὁ κατάλληλος πρὸς τὴν διὰ νυκτὸς θήραν, κύων Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 8.

νυκτερεύω, (νύκτερος), διέρχομαι τὴν νύκτα, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 22· **νυκτερεύσας δ' ἀθλίως** Τιμοκλῆς ἐν «Ἰκαρίοις σατύροις» 4· ἐπὶ στρατιωτῶν, φυλάττω νυκτερινὴν φυλακήν, παραφυλάττω, Ξεν. Ἀν. 4. 4, 11· **ν. ἐν ὅπλοις** αὐτόθι 6. 4, 27· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἀθήν. 699D. — Καθ' Ἡσύχ.: «νυκτερεύειν ἀγρυπνεῖν».

νυκτερήσιος, ον, νυκτερινὸς (πρβλ. **ἡμερήσιος**), Ἀριστοφ. Θεσμ. 204, κατὰ τὸν Dobr. ἀντὶ **νυκτερείσια**. Τὸ αὐτὸ σφάλμα ἀπαντᾷ ἔν τινι Ἀντιγράφῳ τοῦ Λουκ. ἐν Ἀλεξ. 53, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 10. 188.

νυκτερικῶς, ἐν νυκτί, Ψευδο-Γρηγ. Ναζ. Π, 129Α.

νυκτερῑνός, ή, όν, (νύξ) ὡς καὶ νῦν, Λατ. nocturnus, φυλακὴ Ἀριστοφ. Σφ. 2· ξύνοδοι ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 477· ἀείσματα Εὔπολις ἐν «Εἴλωσι» 3· πυρετὸς Ἱππ. Ἐπιδ. 1. 943· ἀναχώρησις Θουκ. 4. 128· ξύλλογος Πλάτ. Νόμ. 909Α· ἐπί τινων πτηνῶν (πρβλ. **νυκτερίς**), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 2· — τοῦτο μὲν αὐτῷ κακὸν ἓν καθ' ἕτερον νυκτερινὸν γένοιτο, κατὰ τὴν νύκτα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1162· **νυκτερινώτατόν τι τολμᾶν**, κακὰ τὸ σκοτεινότατον μέρος τῆς νυκτός, Λουκ. Ἱκαρομ. 21· τὸ **ν.**, διὰ νυκτός, Χρησμ. Σιβ. 3. 250. — Καθ' Ἡσύχ.: «νυκτερινοὶ κύνες· οἱ λύκοι. τινὲς δὲ εἶδος ὑποδήματος γυναικείου». Ἐπίρρ. **-νῶς**, Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 279Α. Πρβλ. **νύκτερος**. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 332.

νυκτέριος, α, ον, καὶ ος, ον, Λουκ. Περεγρ. 28· = τῷ προηγ., Ὀρφ. Ὕμν. 48, Ἄρατ. 999, Ἀνθ. Π. 9. 403.

νυκτερί-ρεμβος, ον, ὁ ἐν νυκτὶ ῥεμβόμενος, νυκτιπλανής, Πτολεμ. Τετράβ. 161.

νυκτερίς, -ίδος, ἡ, (νύκτερος) ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «νυχτερίδα». Λατ. vespertilio, Ὀδ. Μ. 433, Ω. 6, Ἡρόδ. 2. 67, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1564. **II.** ἰχθύς τις, ἀλλαχοῦ: **ἡμεροκοίτης**, Ὀππ. Ἁλ. 2. 200, 205.

νυκτερῖτις, -ῑτιδος, ἡ, = **ἀναγαλλίς**, Διοσκ. 2, 209, ἐκ τῶν νόθων.

νυκτερό-βιος, ον, ὁ κατὰ τὴν νύκτα ζητῶν τὴν τροφὴν του, γλαῦξ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 28.

νυκτερο-ειδής, ές, = **νυκτοειδής**. ὁ χρόνος ἐστὶν ἡμεροειδὲς ἢ νυκτεροειδὲς φάντασμα Σέξτ. Ἐμπειρ. πρ. Μ. 10. 184.

νύκτερος, ον, = **νυκτερινός**, νύκτ. μήνη Αἰσχύλ. Πρ. 797· ὀνείρατα Ἱππόκρ. 176· ἄστρων .. νυκτέρων ὀμήγυρις ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 4· κελευθήρια Σοφ. Ἀποσπ. 151· δεῖπα ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 410· **ν. ἀπελωβήθη**, διὰ νυκτός, ἐν καιρῷ νυκτός, ὁ αὐτ. ἐν Δί. 217.

νυκτερο-φεγγής, ές, ὁ λάμπων τὴν νύκτα, Μανέθων 3. 393.

νυκτεροφοῖτις, -ιδος, ἡ, = **νεκτερόφοιτος**, ἐπίθετ. τῆς Ἑκάτης, Ἱππολ. Αἱρέσ. 162, 62.

νυκτερό-φοιτος, ον, **νυκτίφοιτος**, Ὀππ. Ἁλ. 35. 6.

νυκτερ-ωπός, όν, (ὤψ) ὁ ἔχων ὄψιν νυκτὸς ἢ κατ' ἄλλους ὁ ἐν καιρῷ νυκτὸς φαινόμενος, δόκημα **νυκτερωπὸν ὀνείρων** Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 111.

νυκτηγορέω, ἀγγέλλω ἢ προσκαλῶ διὰ νυκτός, Εὐρ. Ῥῆσ. 89· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Αἰσχύλ. Θήβ. 29.

νυκτηγορία, ἡ, νυκτερινὴ πρόσκλησις, Εὐρ. Ῥῆσ. 20, Ἀριστ. Ἀποσπ. 154.

νυκτ-ηγρεσία, -γρετέω, = **νυκτεγερσία, -γερτέω**, Λοβεκ. Φρύνιχ. 701.

νυκτήγρετον, τό, μυθώδης τις βοτάνη παρὰ Πλινίῳ 21. 57.

νυκτ-ήμερον, τό, = **νυχθήμερον**, Γλωσσ.

νυκτ-ηρεφής, ές, ὁ ὑπὸ τῆς νυκτὸς κεκαλυμμένος, σκοτεινός, ἀμαυρός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 460.

νυκτιαῖος δρόμος, ὁ ἐν ὥρᾳ νυκτὸς γινόμενος, Καισάρ. σελ. 1005, ἔκδ. Mi.

νυκτί-βιος, ον, **νυκτόβιος**, «ὁ ἐν νυκτὶ ὡς ἐν ἡμέρᾳ διάγων, τοιαῦτα δὲ τὰ θηρία» Ἡσύχ., Φώτ.

νυκτιβόη, ἐπίθετ. Σελήνης, Ὕμν. ἐν Mil. Mél. de liter. gr. σ. 452.

νυκτί-βρομος, ον, ὁ ἐν νυκτὶ βρέμων, Εὐρ. Ῥῆσ. 552.

νυκτί-γᾰμος, ον, ὁ διὰ νυκτὸς εἰς γάμον ἐρχόμενος, Μουσαῖ. 7.

Νυκτίδαι· «γένος τι τῶν τὰς λοιμικὰς νόσους ἐκδιωκόντων» Ἡσύχ.

νυκτι-διέξοδος, ον, ὁ διὰ νυκτὸς ἀνατέλλων καὶ δύων, Γεμῖν. σ. 49, 29· ὡς θηλ. οὐσιαστ., ὁ νυκτερινὸς δρόμος ἀστέρος, Πτολεμ. ἐν Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. τ. 4, σ. 429· πρβλ. **κολοβοδιέξοδος**.

νυκτι-δρόμος, ον, ὁ διὰ νυκτὸς τρέχων, Ὀρφ. Ὕμν. 8. 2.

νυκτι-κλέπτης, ου, ὁ, ὁ κατὰ τὴν νύκτα κλέπτων, κλέπτης τῆς νυκτός, Ἀνθ. Π. 11. 176· Πλανούδ. **νυκτοκλ-**, ὡς παρὰ Θεοδ. Προδρ.

νυκτῐ-κόραξ, ᾰκος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «νυχτοκόρακας», Ardea nycticorax, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 2· ἡ τραχεῖα καὶ κακόηχος αὐτοῦ κραυγὴ μνημονεύεται ἐν Ἀνθ. Π. 11. 186.

II. ὡσαύτως ὄνομα διδόμενον εἰς τὸν **ὦσον**, τὸν κοινῶς λεγόμενον «μπαοῦφον», Ἀριστ. π. τὰ Ἱστ. 8. 12, 12, πρβλ. 9. 34, 1.

νυκτι-κρῠφής, ές, ὁ κρυπτόμενος τὴν νύκτα, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 15, 9.

νυκτῐ-λαθραιο-φάγος, ον, ἐσθίων κρυφίως τὴν νύκτα, Ἀνθ. Π. παράρτημ. 288.

νυκτι-λάλος, ον, ὁ κατὰ τὴν νύκτα λαλῶν, ἠχῶν, κιθάρα Ἀνθ. Π. 7. 29.

νυκτῐ-λαμπής, ές, (λάμπω) ἐν Σιμων. 37 [50] κοινῶς λαμβάνεται ὡς ἐπίθ. τῆς λάρνακος τῆς Δανάης, **δώματι νυκτιλαμπεῖ**, δηλ. λαμπομένῳ ὑπὸ τῆς νυκτός, τουτέστι σκοτεινῷ, ἀμαυρῷ· ὁ Schneidewin ὅμως (Ἀποσπ. 50) συνάπτει τὸ **νυκτιλαμπεῖ** πρὸς τὸ **δνόφῳ**· καθ' ἑκατέραν ἑρμηνείαν ὑπάρχει ἀντίφρασις αὐξῆ ἀσυνήθης παρὰ τοῖς λυρ. καὶ τραγ. ποιηταῖς, Ἔρμ. εἰς Αἰσχύλ. Εὐμ. 379, Erf. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 420, Seidl. εἰς Εὐρ. Τρῳ. 566, I. T. 110. Ἐν τῇ ἔκδ. τοῦ Bergk οἱ στίχοι, ἐν οἷς ἡ λέξις **νυκτιλαμπής**, ἔλαβον ὅλως ἀλλοίαν μορφήν: «σὺ δ' ἄωτεῖς· γαλαθηνῷ τ' ἤτορι κνώσσεις ἐν ἀστρεῖ δούρατι χαλκεογόμφῳ, νυκτὶ λαλαμπεῖ κυανέῳ τε δνόφῳ σταλείς» ἀντὶ «... ἐν ἀτερπεῖ δώματι, χαλκεογόμφῳ δέ, νυκτιλαμπεῖ κτλ.»

νυκτῐ-λόχος, ον, ὁ ἐν νυκτὶ ἐνεδρεύων, λῃστής, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιθ', 18· — **νυκτιλοχέω**, Βυζ., Ἡσύχ.

νυκτίλωψ, ὁ, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **νυκτάλωψ**.

νυκτί-μαντις, εως, ὁ, ἡ, = **νυκτόμαντις**, Ἡσύχ.

νυκτί-μορφος, ον, ὅμοιος πρὸς τὴν νύκτα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ.

νυκτῐ-νόμος, ον, ὁ ἐν νυκτὶ νεμόμενος, ἐπὶ τῶν νυκτοβίων ζῴων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 17, 2, Πλούτ. 2. 286Β, κτλ. — ὡσαύτως **νυκτο-νάμος**, ον Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ε. 65.

νύκτιος, α, ον, (νύξ) νυκτερινός, Ἀνθ. Π. 6. 221.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νυκτί-πᾰταιπλάγιος, ον, ὁ ἐν καιρῷ νυκτὸς τῇδε κἀκεῖσε περιφερόμενος, Ἀνθ. Π. παράρτ. 288.

νυκτῐ-πήδηκες, οἱ, (πηδάω) εἶδος γυναικείων ὑποδημάτων, Πολυδ. Ζ', 94.

νυκτί-πλαγκτος, ον, ὁ προξενῶν νυκτερινὰς περιπλανήσεις, ὁ ἐξεγείρων ἀπὸ τῆς κοίτης, πόνος Αἰσχύλ. Ἀγ. 330· δείματα Χο. 524· κελεύσματα αὐτόθι 751· — ἀλλά, ν. εὐνή, ἀνήσυχος κλίνη, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 12.

νυκτι-πλᾰνῆς, ές, = τῷ ἑπομ., νυκτιπλανῆ τελέθουσαν Ὀππ. Κ. 3. 268, ἔνθα ἕτεροι, νυκτιπλανῆτιν ἐοῦσαν· — ὡσαύτως **νυκτο-πλανής**, Μανέθων 1. 311.

νυκτί-πλᾰνος, ον, ὁ κατὰ τὴν νύκτα πλανώμενος, Λουκ. Ἀλέξ. 54.

νυκτι-πλοέω, πλέω ἐν ὥρᾳ νυκτός, Χρύσιππ. παρὰ Ζηνοδ. 5. 32, ἐν Παροιμιογρ.

νυκτίπλοια, ἡ, πλοῦς ἐν ὥρᾳ νυκτός, Στράβ. 757.

νυκτῐ-πόλος, ον, (πολέω) ὁ πλανώμενος διὰ νυκτός, ἐπὶ τῶν βακχευόντων, Εὐρ. Ἴων 718, 1049, κτλ.· — οὕτω, **νυκτῐ-πόλευτος**, ον, Ὀρφ. Ὕμν. 77. 7.

νυκτῐ-πόρος, **-πορέω**, **-πορία**, = **νυκτοπόρος**, κτλ.

νυκτιπραξία, ἡ, πρᾶξις νυκτερινή, Σχόλ. Ἑνετ. εἰς Ὅμ. Ἰλ. Κ. 215.

νυκτί-σεμνος, ὁ ἐν νυκτὶ σεμνῶς γινόμενος, δεῖπνα Αἰσχύλ. Εὐμ. 108.

νυκτῐ-φαής, ές, ὁ κατὰ τὴν νύκτα λάμπων, Παρμεν. παρὰ Πλουτ. 2. 1116Α, Ὀρφ. Ὕμν. 53. 10· οὕτω, **νυκτοφαής**, Νόνν. Δ. 44. 218.

νυκτῐ-φᾰνής, ές, = τῷ προηγ., Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 176, Ἀνθ. Π. παράρτ. 40. **II.** τῷ ἑπομ., Νόνν. Ἰω. 20. 1· οὕτω, κῆπος **νυκτοφανής**, ἔχων σκιὰς σκοτεινὰς ὡς ἡ νύξ, Ἀνθ. Π. 9. 806.

νυκτί-φαντος, ον, ὁ κατὰ τὴν νύκτα ἐμφανιζόμενος, ἴδε **νυκτίφοιτος**· καθόλου, νυκτερινός, **νυκτίφαντον πρόπολον** Ἐνοδίας Εὐρ. Ἰλ. 570.

νυκτί-φοιτος, ον, ὁ κατὰ τὴν νύκτα περιφερόμενος, ἓν τισι τῶν Ἀντιγράφ. τοῦ Αἰσχύλ. Πρ. 657, ἔνθα τὸ Μεδ. Ἀντίγρ. ἔχει **νυκτίφαντ'** ὀνείρατα· ἀλλ' ἐπειδὴ ὀλίγον ἀνωτέρω ἀπαντᾷ ὀνείρασι, ὁ Nauck. νομίζει ὅτι ὁ Αἰσχύλ. ἔγραψε **νυκτίφοιτα** δείματα,— ἡ φράσις αὕτη ἀπαντᾷ ἐν Λυκόφρ. 225· πρβλ. καὶ **νυκτί-πλαγκτος**.

νυκτι-φόρος, ον, (φέρω) ὁ φέρων νύκτα, προξενῶν σκότος, **νυκτιφόρος ἀφροσύνη** Φίλων 1. 335.

νυκτι-φρούρητος, ον, ὁ διὰ νυκτὸς φρουρῶν, φυλάττων, θράσος Αἰσχύλ. Πρ. 862.

νυκτῐ-χόρευτος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς νυκτερινοὺς χορούς, Νόνν. Δ. 12. 391.

νυκτίχροος, ον, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς νυκτός, σκοτεινός, εἴδωλα πολλὰ καὶ φάσεις **νυκτιχρόους** Θεόδ. Πρόδρ. κατὰ Ραζάνθ. καὶ Δοσικλ. Β', 330.

νυκτοβᾰτία, ἡ, ἡμαρτημ. γραφ. παρὰ Ἱππ. ἀντὶ **νυκτοβατία**.

νυκτοβάτης, ου, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ περιπατῶν τὴν νύκτα κοιμώμενος, μεταγεν.

νυκτο-βᾰτία, ἡ, τὸ βαδίζειν κατὰ τὴν νύκτα, ἡ συνήθεια τοῦ **νυκτοβάτου**, ἐν τῷ πληθ., Ἱππ. 366. 55· ἀλλ' ἴδε Littré 6, σ. 656.

νυκτό-βῐος, ον, ὁ ἔχων τὴν νύκτα ὡς ἡμέραν, ὃηλ. ὁ ζητῶν τὴν τροφήν του κατὰ τὴν νύκτα, ἐπὶ τῶν θηρίων ἐν γένει, Πρόκλ.

νυκτοβόα, ἡ, = **νυκτοκόραξ**, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **στρίγλος**.

νυκτοδεσπότις, **-ιδος**, ἡ, ἡ τῆς νυκτὸς δέσποινα, ν. κόρη, ἡ σελήνη, Θ. Πρόδρ. εἰς Ἀνδρ. Κομν. στ. 248.

νυκτο-γρᾰφέω, γράφω ἐν καιρῷ νυκτός, Γλωσσ.

νυκτο-γρᾰφία, ἡ, τὸ γράφειν κατὰ τὴν νύκτα, Πλούτ. 2. 634Δ. 803C.

νυκτο-δρομία, ἡ, τὸ τρέχειν διὰ νυκτός, Ἱππ. 367. 55 (κατὰ τὸν Littré ἀντὶ **κυνοδρομίησι**, πρβλ. **νυκτοβατία**).

νυκτο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς νύκτα, ἐπὶ ὁμίχλης ἢ ἀχλύος, Ἱππ. π. Ἀέρ. 285, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 10. 181.

νυκτο-θήρας, ου, ὁ διὰ νυκτὸς θηρεύων, Ξεν. Ἀπομν. 4. 7. 4.

νυκτο-κλέπτης, ου, ἴδε **νυκτικλέπτης**.

νυκτο-κλοπία, ἡ, κλοπὴ ἐν ὥρᾳ νυκτός, Χρησμ. Σιβ. 3. 238.

νυκτοκόραξ, = **νυκτικόραξ**, Ἡσύχ. ἐν λ. **στρίγλος**.

νυκτο-λαμπίς, **ίδος**, ἡ, (λάμπω) λύχνος νυκτερινός, ἢ πυγολαμπίς, Γλωσσ.

νυκτ-αλεθρία, ἡ, ὁ ἐν νυκτὶ γινόμενος ἄλεθρος, Θ. Στουδ. σελ. 740, ἔκδ. Mi.

νυκτολοχέω, ἐνεδρεύω ἐν ὥρᾳ νυκτός, Γεωργ. Παχυμ. Μιχ. Παλαιολ. 1, σ. 7Β.

νυκτό-μαντις, εως, ὁ, ἡ, ὁ κατὰ τὴν νύκτα μαντευόμενος, προφητεύων, Πολυδ. Ζ', 188. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

νυκτο-μᾰχέω, μάχομαι κατὰ τὴν νύκτα, Πλουτ. Κάπιλλ. 36, Ἀππ. Ἐμφύλ. 5. 35, κτλ.

νυκτομᾰχία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, μάχη ἐν νυκτί, Ἡρόδ. 1. 74, Θουκ. 7. 44.

νυκτόναρ, τό, ὄναρ τῆς νυκτός, Θ. Στουδ. 602C.

νυκτονόμος, ἴδε **νυκτινόμος**.

νυκτο-περι-πλάνητος, ον, ὁ κατὰ τὴν νύκτα περιπλανώμενος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 264.

νυκτο-πλᾰνής, ές, = **νυκτιπλανής**, Μανέθων 1. 311.

νυκτοπλοέω, = **νυκτιπλοέω**, Ἄννα Κομν. σ. 37D.

νυκτοπόλεμος, ὁ, πόλεμος ἐν ὥρᾳ νυκτός, Ἀφρικ. Κεστ. 310.

νυκτο-πορέω, πορεύομαι, ὁδοιπορῶ διὰ νυκτός, Ξεν. Κύρ. 5. 1, 19· — **νυκτοπορία**, ἡ, ἡ διὰ νυκτὸς πορεία, Πολυδ. 5. 7, 3, κτλ.· — **νυκτοπόρος**, ον, ὁ ὁδοιπορῶν διὰ νυκτός, Ὀππ. Κυν. 3. 268· **νυκτιπόρος**, αὐτόθι 1. 440.

νυκτο-πότιον, τό, νυκτερινὸν ποτόν, Σύμμαχ. ἐν Π. Δ. (Α' Βασιλ. ΚΖ', 11).

νυκτοστολέω, ῶ, στέλλω ἐν νυκτί, Θ. Πρόδρ. ἐν Boiss. An. nov. σ. 386.

νυκτοστράτηγος, ὁ, (ἴσως ταὐτὸ τῷ **νυκτέπαρχος**, præfectus vigilum), Digest. L, IV, 18. 12.

νυκτοτριήμερος, ον, νυκτ. ταφή, ἡ τριῶν ἡμερῶν καὶ ἴσων νυκτῶν ταφή, Ἀθαν. τ. 2, σ. 456Δ.

νυκτουργός, όν, (*ἔργω) ὁ διὰ νυκτὸς ἐργαζόμενος, Πλούτ. 2. 376Ε.

νυκτ-οῦρος, ὁ, = **νυκτοφύλαξ**, ὄνομα ἀστερισμοῦ, ὁ τοῦ Κρόνου ἀστήρ, Πλούτ. 2. 941C.

νυκτο-φαής, **-φᾰνής**, ἴδε ἐν λ. **νυκτιφαής**, **-φανής**.

νυκτοφάνεια, ἐπίθ. Σελήνης, ἡ τὴν νύκτα φαινομένη, Ὕμνος ἐν Mil. Mél. de litér. gr. σ. 453.

νυκτοφῠλᾰκέω, φυλάττω κατὰ τὴν νύκτα, ν. τὰ ἔξω, φυλάττω κατὰ τὴν νύκτα τὰ ἔξω μέρη, Ξεν. Κύρ. 4. 5. 3· ὁ **-κῶν** Δίων Κ. 52. 33.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 297.

νυκτοφῠλᾰκία, ἡ, ἡ φυλακὴ τῆς νυκτός, τὸ φυλάττειν διὰ νυκτός, Γλωσσ.

νυκτο-φύλαξ, [ῠ], ᾰκος, ὁ, ἡ, ὁ κατὰ τὴν νύκτα φυλάττων, φύλαξ, «σκοπός», Λατ. excubitor, Ξεν. Ἀν. 7. 2, 18., 3. 34.

νυκτόχρους, ουν, ἔχων τὸ χρῶμα τῆς νυκτός, (= **νυκτίχρους**). (Ὠριγ.) φιλοσοφοῦμ. ἔκδ. Mi. σ. 3167.

νυκτῷδης, ες, συνηρ. ἀντὶ **νυκτοειδής**, Εὐστ. 195. 75.

νυκτῷον, τό, (Νύξ) ὁ ναὸς τῆς Νυκτός, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 33.

νυκτ-ωπός, όν, (ὤψ) = **νυκτερωπός**, λαθοσύνα Εὐρ. Ι. Τ. 1279.

νύκτωρ, Ἐπίρρ. (νύξ) = διὰ νυκτός, Λατ. noctu, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 175, Ἀρχίλ. 43, Σοφ. Αἴ. 47, κτλ.· ὡσαύτως παρὰ κωμ. καὶ πεζογράφοις, Ἀριστοφ. Νεφ. 173, Θεσμ. 258, Ἀντιφῶν 5. 26, 44, Ἀνδ. 93. 1., 96. 46, Πλάτ., κτλ. — τὸ μόνον ἐπίρρ. τοιούτου τύπου, Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 46.

νυκχάζω, = **νύσσω**, Ἡσύχ.

νύμφᾰ, ποιητικ. κλητ. τοῦ **νύμφη**· ἀλλὰ **νύμφᾰ**, Δωρ. ἀντὶ **νύμφη**.

νυμφᾰ-γενής, ές, ὁ ἐκ νύμφης γεννηθείς, Τελέστης 1, 6.

νυμφ-ᾰγέτης, ου, ὁ, ὁ ἡγέτης τῶν νυμφῶν, ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος, Cornut. N. D. 22.

νυμφᾰγωγέω, ἄγω, ὁδηγῶ τὴν νύμφην εἰς τὸν οἶκον τοῦ νυμφίου, Πολυδ. 26. 7, 10· γάμους **νυμφαγωγῶν** παρ' ἡλικίαν, συντελῶν ὅπως συνέλθωσιν εἰς γάμου κοινωνίαν παρήλικες, Πλουτ. Σόλων 20.

νυμφᾰγωγία, ἡ, πομπὴ νυμφική, Πολυδ. 26. 7, 8, Πλούτ. 2. 329Ε.

νυμφαγωγικός, ή, όν, ἀνήκων τῇ νυμφαγωγίᾳ, **νυμφαγωγικοῖς διαδήμασιν** Θ. Στουδίτ. σ. 465Ε.

νυμφαγώγιον, τό, = **νυμφαγωγία**, Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 379, ἔκδ. Β.

νυμφ-ᾰγωγός, όν, ὁ νυμφαγωγῶν, ἄγων τὴν νύμφην, Εὐρ. Ι. Α. 610· ἰδίως ὁ ἄγων αὐτὴν ἐκ τοῦ οἴκου της εἰς τὸν τοῦ νυμφίου, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 16· μάλιστα ἐπὶ θ' γάμου, Εὐστ. 652. 45, Πολυδ. Γ', 41. **II.** ὁ διαπραγματευόμενος γάμον ὑπὲρ ἑτέρου, «προξενητής», Πλούτ. 2. 329Ε. Πρβλ. **νυμφευτής**.

νυμφαία, ἡ, φυτόν τι ἔνυδρον, nymphaea, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 13, 1. **II.** ὡς κύριον ὄνομα, ὄνομα τῆς Ἀριάδνης, Συλλ. Ἐπιγραφ. 7449.

νύμφαιον, τό, ναὸς τῶν νυμφῶν, Πλουτ. Ἀλέξ. 7, Συλλ. Ἐπιγραφ. 4616, (περὶ τοῦ τονισμοῦ, ἴδε Κραμήρου Ἀν. Ὀξ. τόμ. 2, σελ. 309, 30).

νυμφαῖος, α, ον, (νύμφη) ὁ ἀνήκων ἢ ἀφιερωμένος εἰς τὰς νύμφας, **σκοπιαί** Εὐρ. Ἑλ. 447· **νᾶμα** Ἀνθ. Π. 14. 71· **νυμφαία λιβάς**, καθαρὸν πηγαῖον ὕδωρ, πιθ. γραφὴ ἐν Ἀντιφάνους «Ἀφροδισίῳ» 1. 13, ἔνθα ἴδε Meineke.

νυμφᾶς, ᾶδος, ἡ, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ προηγουμ., πύλαι Παυσ. 1. 44, 3.

νυμφεῖος, α, ον, ὡσαύτως ος, ον Εὐρ. Ι. Α. 131, Ἀνθ. Π.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

7. 188· (νύμφη) — ἀνήκων εἰς νύμφην, νυμφικός, γαμήλιος, Σιμωνίδ. 125, Πινδ. Ν. 5. 55, Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτέρ., ἐντεῦθεν ὡς οὐσιαστ. 1) νυμφεῖον (ἐξυπ. δῶμα), τό, ὁ νυμφικὸς θάλαμος, Σοφ. Ἀντ. 891, 1205· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. Τρ. 920. 2) νυμφεῖα (ἐξυπακουομ. ἱερά), τά, γαμήλιοι τελεταί, γάμος, αὐτόθι 7· ἀλλά, 3) νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου, ἡ νύμφη τοῦ υἱοῦ σου, ὅηλ. ἣν μέλλει νὰ νυμφευθῇ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 568, πρβλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1051.

νύμφευμα, τό, (νυμφεύω) γάμος, συζυγία, ἐν τῷ πληθ., τὰ μητρὸς ν. Σοφ. Ο. Τ. 980· καὶ συχνὸν παρ' Εὐρ. II. ἐν τῷ ἑνικ., τὸ πρόσωπον τὸ εἰς γάμον ἐρχόμενον, καλὸν νύμφευμα τῷ στρατηλάτῃ, περὶ τῆς Κασσάνδρας, Εὐρ. Τρῳ. 420.

νύμφευσις, ἡ, γαμήλιος τελετή, γάμος, Ἑβδ. (Ἆσμα Ἀσμάτων Γ', 11).

νυμφευτήρ, ῆρος, ὁ, = νυμφευτής, Ὀππ. Κυνηγ. 1. 265., 3. 356.

νυμφευτήριος, α, ον, γαμήλιος, τὰ ν. = νύμφευμα, Εὐρ. Τρῳ. 252.

νυμφευτής, οῦ, ὁ, (νυμφεύω) ὁ συνοδεύων τὴν νύμφην εἰς τὸν οἶκον τοῦ νυμφίου, ὡσαύτως νυμφαγωγός, παρανύμφιος· καὶ οὕτω καθόλου, ὁ διαπραγματευόμενος γάμον τινά, «προξενητής», Πλάτ. Πολιτικ. 268Α, πρβλ. Πολυδ. Γ', 401. II. νυμφίος, σύζυγος, Εὐρ. Ἴων 913.

νυμφεύτρια, ἡ, ἡ συνοδεύουσα τὴν νύμφην, ἡ παράνυμφος, «ἡ συμπεμπομένη ὑπὸ τῶν γονέων τῇ νύμφῃ παράνυμφος» Ἡσύχ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 1057, Πλουτάρ. Λυκοῦργ. 15· πρβλ. παρανύμφιος. 2) = προμνήστρια, Αἰβάν. παρὰ Θωμᾷ τῷ Μαγίστρῳ σελ. 633. II. νύμφη, Συνέσ. 158Β, «τινὲς δὲ καὶ αὐτὴν τὴν νύμφην νυμφεύτριαν λέγουσιν» Θωμ. Μάγιστρ. 633· «καὶ ἡ νεόγαμος δὲ καὶ ἡ γαμετή» Φώτ.

νυμφεύω, (νύμφη) ὁδηγῶ τὴν νύμφην εἰς τὸν οἶκον τοῦ νυμφίου (πρβλ. νυμφευτής), δίδω εἰς γάμον πρός τινα, μνηστεύω μετά τινος, ν. τινὶ παῖδα (Πινδ. Ν. 3. 96), Εὐρ. Ἄλκ. 317, Ι. Α. 885, 461· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐπὶ τῆς Ἥρας, νυμφευομένη, Juno pronuba, Παυσ. 9. 2, 7. 2) ὑπανδρεύομαι, ἐπὶ τῆς γυναικός, Λατ. nubere, Σοφ. Ἀντ. 654, 816· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, Λατ. ducere, Εὐρ. Μήδ. 625, Ἴων 819, Ἰσοκρ. 217Ε· καὶ οὕτω, λέχη .. νυμφεύει Εὔδουλος ἐν «Ναννίῳ» 1· ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε Εὐρ. Μήδ. 313. II. Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. νυμφεύσομαι Εὐρ. Τρῳ. 1139, Ἱκέτ. 455 Ἔρμαν.· μέσ. ἀόρ. καὶ παθ. ἐνυμφευσάμην ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 561· ἐνυμφεύθην ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1336, Ἴων 1371· — δίδομαι εἰς γάμον, ὑπανδρεύομαι, ἐπὶ τῆς γυναικός, Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὡσαύτως, νυμφεύεσθαι νυμφεύματα ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 364· νυμφεύεσθαί τινι ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 403· ὡσαύτως, παρά τινι ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1336· ν. ἔκ τινος, λαμβάνομαι παρά τινος εἰς γάμον, ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 28. III. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, λαμβάνω εἰς γυναῖκα, νυμφεύου δέμας Ἠλέκτρας ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1340.

νύμφη, ἡ, ὁ Ὅμ. ἐν τῇ κλητ. καὶ νύμφᾰ Ἰλ. Γ. 130, Ὀδ. Δ 743· παρὰ μεταγεν. καὶ ἐν τῇ αἰτ. νύμφᾰν, Ἰακωψ. Ἀνθ. Π. lxiii, Λοβεκ. Φρύν. 332· ἀλλὰ Δωρ. νύμφᾱ· — ὡς καὶ νῦν, νύμφη κοινῶς «νύφη», Λατ. nupta, Ἰλ. Σ. 492, Ἡρόδ. 4. 172· ν. ἄγεσθαι Ἀριστοφ. Πλ. 529· ἀντίθετ. τῷ νυμφίος (ὁ γαμβρός), Πλάτ. Νόμ. 783Ε.— (Ἡ ἐξ ἀρχῆς ῥίζα εὕρηται ἴσως ἐν τῷ Λατ. nubo, καλύπτω, ἐπειδὴ ἡ νύμφη κεκαλυμμένη ὡδηγεῖτο ἐκ τῆς οἰκίας αὐτῆς εἰς τὴν τοῦ νυμφίου· ἡ λέξις φέρεται νύφη ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2423c (σ. 1080)· οὕτω νυφόδωρος, 3155. 8). 2) ὡς καὶ νῦν, ὄνομα διδόμενον ὑπὸ συγγενῶν καὶ οἰκείων εἰς τὴν σύζυγον συγγενοῦς, δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδηαι Τρώων κτλ., Ἰλ. Γ. 130, Πίνδ., Τραγ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ παρθένος, Πράξιλλα 5 Bgk. 3) ἐπὶ ἐγγάμου γυναικὸς καθόλου, Εὐρ. Ἀνδρ. 140· ἀλλὰ πάλιν μετά τινος ἐννοίας σχετικῆς νεότητος, ὡς ἡ γραῖα Εὐρύκλεια καλεῖ τὴν Πηνελόπην, νύμφα φίλη Ὀδ. Δ. 743, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 149. 4) παρθένος ἐν ὥρᾳ γάμου, Ἰλ. Ι. 560, Ἡσ. Θ. 298. 5) = τῷ Λατ. nurus, νυός, ἡ τοῦ υἱοῦ γυνή, «νύφη», Ἑβδ. (Α' Βασιλ. Δ', 19), Εὐαγγ. κ. Ματθ. ι', 35. 6) μικρὸν κοράσιον, πενταετὴς ν. Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 570. 2. II. ὡς κύριον ὄνομα, Νύμφη ἡ θεὰ κατωτέρα τὴν τάξιν, Ὅμ., ὅστις καλεῖ αὐτὰς καὶ θεὰς Νύμφας, Ἰλ. Ω. 615, πρβλ. Ἡσ. Θ. 130, Ἀποσπ. 13· κοῦραι Νύμφαι Ὀδ. Ζ. 122· ἦσαν ἐσχετισμέναι πρὸς διαφόρους τόπους ἔχουσαι ἰδιαίτερα ὀνόματα κατὰ τὴν φύσιν τῶν τόπων αὐτῶν (πρβλ. Ἰλ. Υ. 8, 9), ἐντεῦθεν αἱ τῶν πηγῶν νύμφαι ἐκαλοῦντο Ναΐάδες, αἱ τῆς θαλάσσης Νηρηΐδες (ἴδε Ναΐάς, Νηρηΐς, ἔτι δὲ καὶ Ν. ἅλιαι Σοφ. Φιλ. 1470)· αἱ τῶν ὀρέων Νύμφαι ὀρεστιάδες Ἰλ. Ζ. 420 (παρὰ μεταγεν. ὀρεάδες, ὃ ἴδε)· αἱ τῶν ἀγρῶν, Ν. ἀγρονόμοι Ὀδ. Ζ. 105· αἱ τῶν δένδρων νύμφαι (ἐκ τῆς δρυὸς φιλτάτου αὐταῖς δένδρου) Δρυάδες, Ἀμαδρυάδες, Ἀδρυάδες, (ἴδε τὰς λέξεις· ὡσαύτως, Ν. Μέλιαι Ἡσ. Θ. 187)· αἱ τῆς βροχῆς, Ν. ὑάδες ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 60· αἱ τῶν λειμώνων, Ν. λειμωνιάδες Σοφ. Φιλ. 1454· αἱ τῶν πετρῶν, Ν. πετραῖαι Εὐρ. Ἡλ. 805· αἱ τῶν ἀστέρων, ὠκυβόαι Ν. ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 993, ἔνθα ἴδε Markl.· αἱ τῶν ὀρέων προσέτι Ν. οὔρειαι, ὀρεσσίγονοι Ἀριστοφ. Ὄρν. 1098. Συχνάκις καλοῦνται θυγατέρες τοῦ Διὸς παρ' Ὁμήρῳ, πρβλ. Ἡσ. Ἀποσπ. 50. 5· ἀλλὰ λέγονται γεννηθεῖσαι ἐκ κρηνῶν, ἀλσῶν, δασῶν, κλ., Ὀδ. Κ. 350, ἔνθα παρίστανται ὡς θεραπαινίδες τῆς Νύμφης Καλυψοῦς. Καλοῦνται δὲ μετὰ τῶν ποταμῶν εἰς συμβούλιον τῶν θεῶν, Ἰλ. Υ. 8· ἔχουσιν ἱερὰ σπήλαια ἐν οἷς προσφέρονται αὐταῖς θυσίαι, Ὀδ. Ν. 104· μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ, Ξ 435· καὶ συμπαίζουσι μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος ὡς συμπαίκτριαι αὐτῆς, Ζ. 105. Κατὰ τὸν Ἡσ. παρὰ Στράβ. 471, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 258, αἱ Νύμφαι δὲν ἦσαν ἀθάνατοι· π. χ. ἡ ζωὴ τῆς Ἀμαδρυάδος ἔληγε μετὰ τῆς ζωῆς τοῦ δένδρου αὐτῆς, Voss εἰς Οὐεργ. Ἐκλ. 10. 63. 2) καθόλου, Νύμφαι ἐκαλοῦντο πᾶσαι αἱ θεότητες τῆς γονιμοποιούσης νοτίδος καὶ ἄλλων δυνάμεων φυσικῶν, μάλιστα τῶν πηγῶν ὧν τὰ ὕδατα ἐνεῖχον ἀτμοὺς μεθυστικούς, αὐτόθι 7. 21 — Αἱ Μοῦσαι ἦσαν κατ' ἀρχὰς ὁμοίας φύσεως καὶ συχνάκις καλοῦνται ὑπὸ τῶν ποιητῶν Νύμφαι, αὐτόθι 3. 84., 6. 1· ἐντεῦθεν πάντες οἱ διατελοῦντες ἐν καταστάσει ἐνθουσιασμοῦ ἢ ἐκστάσεως, οἷον μάντεις, ποιηταί, παράφρονες, κλ. ἐκαλοῦντο νυμφόληπτοι, Λατ. lymphati, lymphatici· καὶ ἐντεῦθεν πιθανῶς, 3) παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς τὸ ὕδωρ καλεῖται νύμφη, Λατ. lympha, πρβλ. Αἰβάν. 1. 283, Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 147F· πρβλ. νυμφαῖος. III. ἡ χρυσαλλὶς τῶν καμπῶν κλπ., ὡς τὸ κόρη, Ἀνθ. Π. 6. 274, Ἰουλιαν. 332D — οὕτω καί, νέα μέλισσα ἢ σφήξ, μὲ ἀτελεῖς ἔτι πτέρυγας, ἀλλαχοῦ σχαδών, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 8., 23, 3· — ὡσαύτως ὁ πτερωτὸς ἄρρην μύρμηξ, ἐπειδὴ οἱ ἄνευ πτερύγων λέγονται ἐργάται, Ἀρτεμιδ. 2. 3, 6, Ἡσύχ. IV. τὸ ἄκρον τῆς ὕνεως τοῦ ἀρότρου, «τὸ δὲ ἀτοῦν σιδήριον ὖνις, ἡς τὸ ἄκρον νύμφη» Πολυδ. Β', 152, Ἡρόκλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 425. V. τὸ κοίλωμα τὸ μεταξὺ τοῦ κάτω χείλους καὶ τοῦ πώγωνος, Πολυδ. Β', 90, Ἡσύχ.· ὅπερ καλεῖται καὶ φίλτρον. VI. ἡ μεμυκυῖα κάλυξ ῥόδου, Φώτ. 2) ἡ ἔκφυσις παντὸς καρποῦ παρὰ τῷ αὐτῷ. VII. = μύρτον II, Γαλην., κλ. VIII. κόγχη, κοινῶς «ἀχηβάδα», κοίλωμα εἰς σχῆμα ἀχηβάδος καταλειπόμενον εἰς τὸν τοῖχον ναοῦ ἢ οἰκίας κλ., ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐτοποθέτουν ἄγαλμα ἢ τρίποδα ἢ ἄλλο τι παρόμοιον, Ἀθήν. 197Α.

νυμφιάω, (Νύμφη) μαίνομαι, παραφρονῶ, Λατ. lymphari, ὡσαύτως ἐπὶ θηλείας ἵππου, «φορᾶδας», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6, 24, 4.

νυμφιγενέη, ἡ, «νεωστὶ νενυμφευμένη» Ἡσύχ.

νυμφίδες, αἱ, ἴδε νυμφίς.

νυμφίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ νύμφη, Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 221.

νυμφίδιος [ῐ], α, ον, ὡσαύτως ος, ον, Εὐρ. Ἄλκ. 885· — ὁ ἀνήκων εἰς νύμφην, νυμφικός, λέχη, εὐναί Εὐρ. Ἱππ. 1140, Ἄλκ. 885· ᾠδαὶ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1730.

νυμφικός, ή, όν, = τῷ προηγ., Αἰσχύλ. Χο. 69, Σοφ. Ο. Τ. 1243, Εὐρ. Μήδ. 378, Πλάτ., κλ.— Ἐπίρρ. -κῶς, Ἀχ. Τάτ. 3. 7.

νύμφιος, ἴδε νυμφίος II.

νυμφίος, ὁ, γαμβρός, ὁ πρὸ μικροῦ εἰς γάμον ἐλθών, νεόγαμος ἀνήρ, ὡς δὲ πατὴρ οὐ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων, νυμφίου Ἰλ. Ψ. 222· τὸν μὲν ἄκουρον ἐόντα βάλ' Ἀργυρότοξος Ἀπόλλων νυμφίον, ἐν μεγάρῳ μίαν οἴην παῖδα λιπόντα Ὀδ. Η. 65· ἁρμόζων κάρᾳ ν. ἄνδρα Πινδ. Π. 9. 208· οὕτω παρ' Ἀττ., ζῆν νυμφίων βίον Ἀριστοφ. Ὄρν. 161· ἀντίθετον τῷ νύμφη, Πλάτ. Νόμ. 783Ε· ἐν τῷ πληθ., τοῖς νεωστὶ νυμφίοις, τοῖς νεονύμφοις, Εὐρ. Μήδ. 366, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 757· — ἐν Εὐρ. ἐν Ι. Α. 741, ἔνθα ἀπαντᾷ, νυμφίοισι παρθένοις, πιθανῶς εἶναι στίχος νόθος. II. ὡς ἐπίθετ., νύμφιος, α, ον, νυμφικός, νυμφία τράπεζα Πινδ. Π. 3. 29· λέκτρα Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 373.

νυμφιοφόρος, ον, ὁ φέρων τὸν νυμφίον, Θεόδ. Στουδίτ. 488Ε.

νυμφίς, ίδος, ἡ, «νυμφίδες· ὑποδήματα γυναικεῖα νυμφικά» Ἡσύχ.

νυμφίωσις, εως, ἡ ἐγγύη (κόρης), Θ. Στουδ. 488C.

νυμφώβ-ας, ὁ, ὁ ἐπιβαίνων ταῖς Νύμφαις, ἐπὶ τοῦ Σειληνοῦ, Ἀχαιὸς παρ' Ἡσυχ. καὶ Φωτ.

νυμφο-γενής, ές, = νυμφαγενής, Ποιητὴς ἐν Ἀριστ. περὶ Θαυμασ. Ἀκουσμ. 133, Ἀνθ. Πλαν. 8.

νυμφογέρων, -οντος, γέρων νυμφίος, Θεοδ. Προδρ. Ἀμάραντος ἢ γέροντος ἔρωτες.

νύμφοι, οἱ, τάξις τις νεανίσκων παρ' Ἱέρωνι, οἱ καὶ Ἱερώνειοι νεανίσκοι ἐκαλοῦντο, Ἐπιγραφ. Σικελ. ἐν Mus. Rhen. vol. 4 fasc. 1, σ. 73.

νυμφό-κλαυτος, ον, ἐπὶ τῆς Ἑλένης, ὡς αἰτία κλαυθμῶν εἰς νεογάμους γυναῖκας, νυμφόκλαυτος Ἐρινὺς Αἰσχύλ. Ἀγ. 749 (ἡ συνήθης ἑρμηνεία: «ἡ ὑπὸ νυμφῶν θρηνουμένη» δὲν ἁρμόζει ἐνταῦθα).

νυμφοκομέω, κοσμῶ νύμφην, ἄγω εἰς τὴν οἰκίαν ὡς νύμφην, Ἀνθ. Πλαν. 147. II. ἀμετάβ., ἐνδύομαι ὡς νύμφη, Εὐρ. Μήδ. 985.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νυμφο-κόμος, ον, (κομέω) ὁ ἐνδύων ἢ κοσμῶν νύμφην, «ἡ νυμφεύτρια ἡ κοσμοῦσα τὴν νύμφην» Ἡσύχ.·— καθόλου, νυμφικός, γάμος Εὐρ. Ι. Δ. 1087· μάχη Νόνν. Δ. 48. 183.

νυμφοκοσμέω, κοσμῶ νύμφην, τὴν πόλιν Ἀντιόχου .. τὴν νυμφοκοσμουμένην, τὴν ὡς νύμφην κεκοσμημένην, Κ. Μανασσ. Χρον. 5667, πρβλ. **νυμφοκομέω** Π.

νυμφό-ληπτος, ον, ὁ ὑπὸ νυμφῶν κατεχόμενος (πρβλ. **νύμφη** Π. 2), Πλάτ. Φαῖδρ. 238D, Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 1. 1, 4, Πλουτ. Ἀριστείδ. 11, Συλλ. Ἐπιγρ. 456.

νυμφοληψία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **νυμφόληπτος,** μεταγεν.

νυμφο-πόνος, ον, «ἡ περὶ τὴν νύμφην πονουμένη» Ἡσύχ, ἐπιγραφὴ ποιήματός τινος τοῦ Σώφρονος, ἴδε Ἀθήν. 362C.

νυμφο-πρεπής, ές, ὁ ἁρμόζων εἰς νύμφην, Ψελλὸς ἐν Ἄσματι Ἄσμ. ϛ', 4.

νυμφοστολέω, συνοδεύω τὴν νύμφην, Ἀνθ. Π. 9. 203, κλ. — Παθ., Στράβ. 256, Φίλων 1. 323.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 273-274.

νυμφοστολία, ἡ, «νυμφοστόλι», Βασίλ. Σελευκ. ἐν Βίῳ Θέκλ. 1. 10.

νυμφοστολίζω, τῷ **νυμφοστολέω,** Ψελλ. εἰς Ἄσμα Ἄσμ. Α', 7, κλ., μοχθηρὸς τύπος κατὰ Κόντον, ἴδε Γλωσσ. Παρατ. σ. 273.

νυμφοστολικῶς, Ἐπίρρ., ὡς τις συνοδεύων νύμφην, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 388.

νυμφο-στόλος, ον, ὁ συνοδεύων τὴν νύμφην, νυμφαγωγός, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 8, 6, κτλ.· ἡ ν., παράνυμφος, Θεόδ. Πρόδρ.· — καθόλου, γαμήλιος, νυμφικός, ἄστρον Μουσαῖ. 10.

νυμφοτήρεις· «ἄρχοντές τινες» Ἡσύχ.

νυμφό-τῑμος, ον, ὁ τὴν νύμφην τιμῶν, μέλος ν., τὸ γαμήλιον ᾆσμα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 705.

νυμφο-τόκος, ον, ἡ μήτηρ τοῦ νυμφίου (δηλ. τοῦ Χριστοῦ), Ἀνδρέας Κρήτ. σ. 264.

νυμφοτομία, ἡ τομὴ τῆς νύμφης, δηλ. τῆς κλειτορίδος, Φωτ. Βιβλ. σ. 180, 38.

νυμφοτροφέω, τρέφω τινὰ ὡς νύμφην, «ἡμεῖς παιδοτροφοῦμεν αὐτῶν τοὺς υἱοὺς καὶ νυμφοτροφοῦμεν τὰς θυγατέρας, Θεμιστίου Λόγ. 34, σελ. 61 - 467, 20.—Ὁ Ἰακώψ. διώρθωσε: **νυμφοστολοῦμεν.**

νυμφοφυλακτήριον, τό, τὸ πρὸς ὑποδοχὴν καὶ φύλαξιν τῶν νυμφῶν μέρος, Θεόδ. Στουδ. 481D.

νυμφών, ῶνος, ὁ, (νύμφη) ὁ νυμφικὸς θάλαμος, Εὐαγγ. κ. Ματθ. θ', 15, κτλ., πρβλ. Ἡλιόδ. 7. 8. **II.** ναὸς τοῦ Διονύσου, τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Περσεφόνης, Παυσ. 2. 11, 3.

νῦν, (ὡσαύτως **νυν, νυ,** ἴδε κατωτ. II), τώρα, κατ' αὐτὸν τοῦτον τὸν χρόνον, Λατ. nunc, οὐ μόνον ἐπὶ τῆς παρούσης στιγμῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος χρόνου καθόλου, οἳ νῦν βροτοί εἰσι Ἰλ. Α. 272· οὕτω παρ' Ἀττ., οἱ νῦν ἄνθρωποι, οἱ νῦν Ἕλληνες, ὁ νῦν χρόνος, ἡ νῦν ἡμέρα, κτλ.· τὸ νῦν, ὁ παρὼν χρόνος, τὸ παρόν, ἀπὸ τοῦ νῦν Πλάτ. Παρμ. 152C, κτλ.· ἀπὸ νῦν Ἀνθ. Π. 5. 41· ἀντίθετον τῷ **μέχρι νῦν,** Schäf. εἰς Δόγγ. σ. 216·— ἀλλὰ **τὰ νῦν** (ὅπερ συχνάκις φέρεται **τανῦν**) εἶναι ὡσαύτως εὔχρηστον ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ **νῦν,** Ἡρόδ. 7. 104, Εὐρ. Ἡρακλ. 641, κτλ.· ὡσαύτως καὶ διῃρημένως **τό περ νῦν** Πινδ. Ν. 7. 149· τὰ δὲ νῦν Σοφ. Ο. Κ. 133· οὕτω, **τὸ νῦν εἶναι** Πλάτ. Πολ. 506E, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 42. **2)** τὸ νῦν εἶναι ἐν χρήσει οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀμέσου παρόντος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, πρὸ ὀλίγου, «τώρα δά», νῦν Μενέλαος ἐνίκησεν Ἰλ. Γ. 439, πρβλ. Ν. 772, Ὀδ. Δ. 43, 166, Σοφ. Ο. Κ. 84, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 48 ἡλικία νῦν ἐτραγῴδει Δημ. 229. 19·— καὶ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, τώρα, ἀμέσως, ἐντὸς ὀλίγου, νῦν αὖτ' ἐγχείῃ πειρήσομαι Ἰλ. Ε. 279, πρβλ. Υ. 307, Ὀδ. Δ. 200· νῦν φεύξομαι, τόθ' ἁγνὸς ὢν Εὐρ. Ἠλ. 975, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 4. 1, 23· ἀλλὰ κατὰ τοὺς αὐστηρῶς ἀττικίζοντας αἱ χρήσεις αὗται εἶναι σπάνιαι, Wolf εἰς Δημ. Λεπτ. σ. 242, πρβλ. **νῦν δή, νυνί.** **3)** ἐνίοτε κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὅ,τι ἠδύνατο νὰ συμβῇ ὑπὸ ἀλλοίας περιστάσεις, ὡς τώρα ἔχουσι τὰ πράγματα, εἰ μὲν ὑπώπτευον, οὐκ ἂν .. ἐποιούμην, νῦν δὲ κτλ. Θουκ. 4. 126, πρβλ. 1. 122, κτλ.· οὕτω **καὶ νῦν** ἔτι καὶ ἐν ταύτῃ τῇ περιστάσει, Ξεν. Ἀν. 7. 24, 24, 7. 17.— Αἱ αὐταὶ χρήσεις τοῦ **νῦν** εὑρηνται ἐν σχέσει πρὸς ἄλλα μόρια, **νῦν γε, τὰ νῦν γε,** κτλ., Σοφ. Φ. 245, Πλάτ., κτλ.·— ἰδίως, **νῦν δή,** ἴδε ἐν λ. **νῦν δή**·— μετ' ἄλλων ἐκφράσεων χρόνου, **νῦν σήμερον, νῦν ἡμέρη ἥδε** Ἰλ. Θ. 541, Μ. 828· **νῦν ἤδη,** ἀπὸ τοῦ νῦν, ἀπὸ τοῦδε, Σοφ. Ἀντ. 801, κτλ.· **νῦν .. ἄρτι,** μόλις πρὸ ὀλίγου, Πλάτ. Κρατ. 396C· **νῦν ὅτε** Αἰσχύλ. Θήβ. 705, Ἱκέτ. 630. **II.** Πλὴν τῆς καθαρῶς χρονικῆς σημασίας τὸ **νῦν** ἢ (ἐπὶ τοιαύτης σημασίας συνήθως ἐγκλιτ.) **νυν, νυ,** ὡσαύτως δηλοῖ, **1)** τὴν ἄμεσον ἀκολουθίαν πράγματός τινος κατόπιν ἄλλου, τότε, ἀκολούθως, μετὰ ταῦτα, ἧκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος· οἱ δέ νυ λαοὶ θνῆσκον, ἔρριψε τὸ κακὸν βέλος του κατὰ τῶν Ἀργείων, καὶ οὕτως (τότε) οἱ ἄνθρωποι ἀπέθνησκον, Ἰλ. Α. 382· συχνάκις οὕτω παρ' Ὁμήρῳ. **2)** τὴν ἄμεσον ἀκολουθίαν πράγματός τινος ἐξερχομένου ἢ εἰκαζομένου ἐξ ἄλλου, ὅθεν, λοιπόν, μή νῦν μοι νεμεσήσετε, μὴ λοιπὸν ὀργιοῦτε ἐναντίον μου, Ἰλ. Θ. 115· συχνάκις παρ' Ὁμήρῳ. **3)** ἐν χρήσει πρὸς ἐνίσχυσιν ἢ ἐπίσπευσιν διαταγῆς, παραγγελίας, προσκλήσεως κτλ., παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἐπιρρημάτων, δεῦρό νυν, ἐμπρὸς λοιπόν! γρήγορα! Ἰλ. Ψ. 485· εἶά νυν κτλ. παρ' Ἀττ. ποιηταῖς τὸ πλεῖστον μετὰ προστακτικῆς, **φέρε νυν, ἄγε νυν, σπεῦδέ νυν, σίγα νυν, περίδου νυν,** πρβλ. Ξεν. Κύρ. 5. 3, 21, κτλ. Ἐν πᾶσι τούτοις δύναται νὰ ἀποδοθῇ διὰ τοῦ «λοιπόν», καὶ κατὰ σημασίαν προσεγγίζει τὰ μόρια, **δή, οὖν,** ὡς ἐν τοῖς **φέρε δή, ἄγε δή,** κτλ.· **ἔπεί νυ** ἀντὶ τοῦ συνήθους, **ἐπειδή,** Ἰλ. Δ. 416. **4)** ὡσαύτως πρὸς ἐνίσχυσιν ἐρωτήσεως, **τίς νυν; τί νυν;** ποῖος λοιπόν; τί λοιπόν; Α. 414, Δ. 31· οὕτως, **ἦ ῥά νυ** Γ. 183. Τινὲς τῶν παλαιῶν γραμματικῶν διακρίνουσι τὸ **νῦν** ἀπὸ τοῦ **νυν, νυ,** περιορίζοντες τὸ πρῶτον εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ χρόνου, τὸ δὲ δεύτερον εἰς τὴν τῆς ἀκολουθίας ἢ συμπεράσματος = **δή** ἢ **οὖν.** Τὸν κανόνα τοῦτον ἠκολούθησαν νεώτεροι ἐκδόται τῶν Τραγικῶν καὶ τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ κατὰ τὰ Ἀντίγραφα καὶ παρ' αὐτά. Δὲν ὑπάρχει δὲ λόγος νὰ μὴ τηρηθῇ ἡ διάκρισις αὕτη καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις ὡς παρ' Ἡροδ. (ἴδε Schw. εἰς 1. 183., 9. 10), Ξεν. Ἑλλ. 5. 1. 32 (ἔνθα τὸ **ἔτε νυν** προὔτεινεν ὁ Dorv. εἰς Θεοφρ. Χαρακ. σ. 701), καὶ παρ' ἑτέροις οὓς μνημονεύει ὁ Ahresch εἰς Ξεν. Ἐφ. σ. 187. Ὡς πρὸς τὴν ποσότητα, τὸ ἐγκλιτ. **νυν** εἶναι μακρὸν ἢ βραχὺ (κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου) παρὰ τοῖς Τραγικ.· παρὰ τοῖς κωμικ. ἀείποτε μακρόν, πλὴν ἐν Κρατίνου «Ὀδυσσεῦσι» 15, ἐπειδὴ ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 103 αἱ λέξεις ἀνήκουσιν εἰς τὸν Ἀγάθωνα. Ἀλλά τινες τῶν ἐκδοτῶν οὐδεμίαν διαφορὰν ἀναγνωρίζουσιν εἰ μὴ τὴν τῆς ποσότητος, ὅθεν γράφουσι **νῦν** ἀείποτε ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, παραδέχονται δὲ τὸ **νυν** μόνον ὅπου ἀπαιτεῖ αὐτὸ τὸ μέτρον ἐν τῇ ποιήσει, Ἔρμανν. εἰς Ἀριστοφ. Νεφέλ. 141. Πρβλ. **τοίνυν.** (Πρβλ. Σανσκρ. nû, nûnam· Λατ. nunc καὶ ἴσως num (πρβλ. tunc, tum)· Ἀρχ. Γερμ. nu (num, τώρα Ἀγγλ. now).)

νῦν δή, ἰσχυρότερος τύπος τοῦ **νῦν,** μετ' ἐνεστῶτος, «τώρα δά», τώρα, Πλάτ. Γοργ. 462B, κ. ἄλλ. **2)** μετὰ παρῳχημένων χρόνων, πρὸ ὀλίγου, ἃ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 329C, πρβλ. Φαίδωνα 61E, Γοργ. 448A·— μετὰ μέλλ., ἀμέσως, ἐν τῷ ἅμα ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 221C, ἴδε Λοβ. Φρύνιχ. 19. **II.** ὡσαύτως **νῦν δὴ μέν .., νῦν δέ ..,** Εὐρ. Ἱππ. 233, Πλάτ. Νόμ. 683E.

νῦνί, Ἀττ. τύπος τοῦ **νῦν,** ἐπιτεταμ. διὰ τοῦ δεικτικοῦ **-ῑ** τώρα δά, κατὰ ταύτην τὴν στιγμήν, ἐν χρήσει σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἐπὶ τοῦ παρόντος· σπανίως μετὰ τοῦ παρατ. ἢ μέλλ. (ἴδε **νῦν** Ι. 2), ὧν ν. **διέβαλλε** Δημ. 229. 23· ν. δὲ **πειράσομαι** Αἰσχίν. 31. 29 — τὸ **νυνί,** ὡς καὶ ἄλλοι τύποι εἰς **-ί,** οὐδέποτε ἦτο ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ., ἂν καὶ εἰσήχθη ὑπό τινος ἀντιγραφέως εἰς τὸ χωρίον ἐν Εὐρ. Ἱκ. 306, ἴδε Πόρσ. εἰς Μήδ. 157· οὕτω καὶ τὸ ἐν τῇ κοινολεκτουμένῃ Ἀττικῇ **νυνγαρί,** ἀντὶ **νυνὶ γάρ,** Εὐστ. 45, 3· **νυνμενί,** ἀντὶ τοῦ **νυνὶ μέν,** Ἀριστοφ. Ὄρν. 448· **νυνδέ,** ἀντὶ τοῦ **νυνὶ δέ,** ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1357, Πλ. 1033, πρβλ. Ἀντιφ. ἐν «Πλουσίοις» 1. 16.

νύξ, νυκτός, ἡ, (ἴδε ἐν τέλ.), καθόλου ἡ νύξ, ἡ ὥρα τῆς νυκτός, κοινῶς «νύχτα» (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἡμέραν) ἢ μία νύξ, «νυχτιά», συχν. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ., κτλ.· νυκτός, διὰ νυκτός, ἐν ὥρᾳ νυκτός, κατὰ τὴν νύκτα, Λατ. noctu, ὡς ἐπίρρ., Ὀδ. Ν. 278, καὶ Ἀττ.· οὔτε ν. οὔτ' ἐξ ἡμέρας Σοφ. Ἠλέκ. 780· νυκτὸς ἔτι, ἐν ᾧ ἦτο ἔτι νύξ, Ἡρόδ. 9. 10· (πρβλ. **νύκτωρ**)· ὡσαύτως, τῆς νυκτὸς Ἄλεξις ἐν «Ἐπικλήρῳ» 1, ἐν «Μίδωνι» 1· ν. τῆσδε Σοφ. Αἴ. 21· ἄκρας ν., κατὰ τὴν βαθυτάτην σιγὴν τῆς νυκτός, αὐτόθι 285· καὶ ἐν τῷ πληθ., τῶν νυκτῶν, κατὰ τὰς νύκτας, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 668·— σπανίως, νυκτὶ Ἡρόδ. 7. 12· ν. τῆδε Σοφ. Ἠλ. 644· — νύκτα, καθ' ὅλην τὴν νύκτα, νύκτα φυλάσσειν, ἀγρυπνεῖν καθ' ὅλην τὴν μακρὰν νύκτα, Ἰλ. Κ. 312., Ὀδ. Ε. 466· οὕτως ἐν τῷ πληθ., νύκτας ἰαύειν Ἰλ. Ι. 235, Ὀδ. Ε. 154, κτλ.· δύω νύκτας, τρεῖς ν. Ε. 388, Ρ. 515· παρ' Ἀττ., ὅλην τὴν ν. Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 44, Ἄμφις ἐν «Ἰαλέμῳ» 1. 4· τὴν νύχθ' ὅλην Εὔβουλος ἐν «Ἀγκυλίωνι» 3, κ. ἄλλ.· τὰς νύκτας Δίφιλ. ἐν «Ἐμπόρῳ» 1, 14· ὅλας γε καὶ πάσας τὰς ν. Ξεν. Συμπ. 4, 54·— ὡσαύτως, νύκτας τε καὶ ἦμαρ Ἰλ. Ε. 490· νύκτας τε καὶ ἡμέρας Πλάτ. Θεαίτ. 151A· οὔτε νύκτ' οὔθ' ἡμέραν Εὔρ. Βάκχ. 187· τὴν νύχθ' ὅλην τήν θ' ἡμέραν Εὔβουλ. ἐν «Κέρκωψι» 2·— μέσαι νύκτες, μεσονύκτιον, Πλάτ. Πολ. 621B· περὶ μέσας νύκτας Ξεν. Ἀν. 7. 8, 12 (οὐδέποτε μέσαι νύκτες)· ἐν μέσῳ νυκτῶν Heind. εἰς Πλάτ. Πρωτ. 310D. **2)** συχνάκις καὶ μετὰ προσ., ἀνὰ νύκτα, κατὰ τὴν νύκτα, Ἰλ. Ξ. 80· ἀνὰ πᾶσαν ν., δι' ὅλης τῆς νυκτός, Παυσ. 1. 32, 4· οὕτω, διὰ νύκτα Ὀδ. Τ. 66, κτλ.·— εἰς νύκτα, εἰς τὴν ν., πρὸς τὴν νύκτα, Ξεν. Κυν. 11, 4, Ἑλλ. 4. 6, 7·— κατὰ νύκτα Ἀριστοφ. Ἀποσπάσμ. 470·— ὑπὸ νύκτα, Λατ. sub noctem, Θουκ. 4. 67, Ξεν.·— μετὰ νύκτας, διὰ νυκτός, Πινδ. Ν. 6. 10· — διὰ νυκτός, διαρκούσης τῆς νυκτός, Πλάτ. Κριτί. 117E·— ἐκ νυκτὸς Ξεν. Κύρ. 1. 4, 2, κτλ.· ἐκ νυκτῶν Θέογν. 460, Αἰσχύλ. Χο. 288, Εὐρ. Ῥῆσ. 13 καὶ 17· ἐκ νυκτὸς εἰς νύκτα Πλάτ. Ἀξίοχ. 368B·— πόρρω τῶν νυκτῶν ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 217D, Πρωτ. 310C·— ἐπὶ νυκτί, διὰ νυκτός, Ἰλ. Θ. 529· ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ Ἡσ. Ἔργ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κ. Ἡμ. 102· — ἐν νυκτί, ἐν τῇ ν. Αἰσχύλ. Ἀγ. 653, Ξεν. Συμπ. 1. 9, κτλ.· ὀψίᾳ ἐν ν. Πινδ. Ι. 4 (3). 60· ἐν ν. τῇ νῦν Σοφ. Ἀντ. 16· νύκτεσσιν ἓν θ' ἀμέραις Πινδ. Π. 4. 232.

3) ἐν τῷ πληθ., ὡσαύτως αἱ ὧραι ἢ φυλακαὶ τῆς νυκτός, αὐτόθι 4. 455, Heind. εἰς Πλάτ. Πρωτ. 310D. 4) Ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἑξῆς οἱ Ἕλληνες διῄρουν τὴν νύκτα εἰς τρεῖς φυλακάς, παρῴχωκεν δὲ πλέων νὺξ τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται Ἰλ. Κ. 253· τρίχα νυκτὸς ἔην, ἀντὶ τρίτον μέρος τῆς νυκτὸς ἦν, ἦτο ἡ τρίτη φυλακή, δηλ. ἡ ἀμέσως πρὸ τῆς πρωΐας, Ὀδ. Μ. 312. **II.** τὸ σκότος τῆς νυκτός, Ὅμ.· νυκτὶ καλύπτειν, καλύπτειν διὰ τοῦ σκότους τῆς νυκτός, Ἰλ. Ε. 23., Ν. 425. 2) ἡ νὺξ τοῦ θανάτου, συχν. παρ' Ὁμ.· ἀλλ' αὐτὸ νὺξ Ἅιδης τε σῳζόντων κάτω Σοφ. Αἴ. 660· οὕτω καὶ ἡ **νύξ**, ὡς τὸ **σκότος**, ἦν ἐν χρήσει πρὸς δήλωσιν παντὸς σκοτεινοῦ καὶ φοβεροῦ πράγματος· ἐντεῦθεν ὁ Ἀπόλλων ἐν τῇ ὀργῇ αὐτοῦ περιγράφεται ὡς **νυκτὶ ἐοικώς**, Ἰλ. Α. 47, πρβλ. Μ. 465, Ὀδ. Λ. 606· τάδε νυκτὶ ἐΐσκει, ταῦτα παρομοιάζει πρὸς τὴν νύκτα, δηλ. θεωρεῖ αὐτὰ ὡς σκοτεινὰ καὶ φοβερά, Υ. 362· — ἡ νὺξ ὡς εἰ ἐχθρὰ πρὸς τὸν ἄνθρωπον καλεῖται **ὀλοή**, Λ. 19· καὶ μνημονεύεται ὡς κακός τις δαίμων, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 17, Θεογ. 224, 757· (περὶ τοῦ ἐναντίου ἴδε **φάος** II)· οὕτως, ὀλεθρία ν., ἐπὶ μεγάλης τινὸς δυστυχίας, Σοφ. Ο. Κ. 1684· — ἀλλὰ τὸ ἐπίθετον **ἀμβροσίη**, καὶ πολλὰ χωρία παρ' Ὁμ. δεικνύουσιν ὅτι αὐτὸς ἀνεγνώριζε τὴν ζωογόνον δύναμιν αὐτῆς. **III.** **Νὺξ** ὡς κύρ. ὄνομ., ἡ θεὰ τῆς νυκτός, θυγάτηρ τοῦ Χάους, Ἰλ. Ξ. 78, 259, Ἡσ. Θ. 123, 211, 758, Ἔργ. κ. Ἡμ. 17. **IV.** τὸ νυκτερινὸν ἢ ἑσπερινὸν μέρος τοῦ ὁρίζοντος, οὐχὶ δηλ. τὸ βόρειον ἀλλὰ τὸ δυσμικόν, αἱ δυσμαί, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐν τῇ ἀνατολῇ ἐμφάνισιν τῆς ἡμέρας, Ἡσ. Θ. 275, πρβλ. 744, 748· — τὸ αὐτὸ καλεῖται **ζόφος** παρ' Ὁμ. (Ἐκ τοῦ **νύξ**, **νυκτ-ός**, παράγονται αἱ λέξεις **νύκτωρ**, **νύκτερος**, **νυκτερινός**, **νυκτερίς**, **νύχιος**, κτλ.· πρβλ. τὸ Λατ. nox, noct-is, noct-u, noct-urnus, noct-ua· Σανσκρ. niś-a· Γοτθ. naht-s· Ἀρχ. Σκανδ. nótt· Λιθ. nakt-is· Σλαυ. nost-i· — πιθ. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὸ nex, necis, **νεκρός**, κτλ., ἥτις εὑρίσκεται ἐν τῇ Σανσκρ. naś, naś-âmi (intereo), πρβλ. **ὀλοὴ νύξ**, ἀνωτ. II).

νύξις, εως, ἡ, κέντημα, κέντησις, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 9· ἐπαφή, Πλούτ. 2. 930F.

νυός, [ῠ], οῦ, ἡ, νύμφη, γυνὴ τοῦ υἱοῦ, Ἰλ. Χ. 65, Ὀδ. Γ. 451· ἐν εὐρυτέρᾳ σημασίᾳ, πᾶσα γυνὴ ἐσχετισμένη διὰ γάμου, Ἰλ. Γ. 49, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἀφροδ. 136· πρβλ. **γαμβρός**. **II.** καθόλου, νύμφη, σύζυγος, γυνὴ ἔγγαμος, Θεόκρ. 18. 15· καλὴ νυὸς Ἀνθ. Π. 12. 53· πρβλ. Valck. Adon. σ. 371C, καὶ ἴδε ἐν λέξ. **γαμβρός**. — Ὁ τύπος **ἐνυὸς** (οὐχὶ **ἐννυὸς**) στηρίζεται εἰς διάφ. τινα γραφὴν παρὰ Πολυδ. Γ', 32, ἔνθα ὁ Bekk. **νυός**. (Ἔχει ἀποβληθῇ ἀρκτικὸν σ ἐν τῇ λέξει **νυὸς** καὶ τῇ Λατ. nurus· πρβλ. Σανσκρ. snushâ· Ἀρχ. Γερμ. snur· Ἀγγλο-Σαξον. snor· Σλαυ. snucha).

νυρέω καὶ **νυρίζω**, λέγεται ὅτι εἶναι = τῷ **νύσσω**, Ἡσύχ., Σουΐδ.

Νῦσα, ης, ἡ, ὄνομα πολλῶν πόλεων καὶ τόπων ἀφιερωμένων εἰς τὸν Διόνυσον, Διόδ. 3, 70, Στέφ. Βυζάντιος ἐν λέξει, κλ.· — ἐπίθ. **Νύσιος**, α, ον, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 17, Σοφ. Αἴ. 700· **Νυσήιος** Ἀριστοφ. Βάτρ. 215· θηλ. **Νυσαῖς**, ῖδος, Στράβ. 579, κτλ.· — τὸ ἐθνικὸν **οἱ Νυσαῖοι**, 687, καὶ **Νυσεὺς** Στέφ. Βυζάντ.

νῦσος ἢ **νῦσσος**, = **χωλός**, λέξις Συρακοσία, Νόνν. Δ. 9. 22.

νύσσα, ης, ἡ, (νύσσω) ὡς τὸ Λατ. meta, ὄνομα δύο στηλῶν ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ (ἴδε Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτήτων ἐν λέξ.). 1) ἡ στήλη περὶ ἣν τὰ ἅρματα ἐστρέφοντο κατερχόμενα διὰ τοῦ δεξιοῦ μέρους τοῦ ἱπποδρόμου καὶ ὑπέστρεφον διὰ τοῦ ἀριστεροῦ (πρβλ. **καμπτήρ**), Ἰλ. Ψ. 332, 344· καὶ ὁ μὲν πλησιέστατος ἵππος ἔκαμπτεν ἐγγύτατα τῆς νύσσης, ὅθεν ἡ φράσις, ἐν νύσσῃ ἐγχριμφθῆναι (Ψ. 338), ὁ δὲ ἔξω ἵππος ἐποίει μεγαλείτερον κύκλον, πρβλ. Ξεν. Συμπ. 4. 6. 2) ἡ ἐν τῷ ἑτέρῳ ἄκρῳ στήλη, ἐξ ἧς ἐξώρμων καὶ ἥτις ἦτο τὸ σημεῖον τῆς νικηφόρου ὑποστροφῆς (πρβλ. **ἄφεσις**, **βαλβίς**), τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος Ἰλ. Ψ. 758, Ὀδ. Θ. 121· μεταφορ., ν. ἀοιδῆς ἰθύνειν Ὀππ. Ἁλ. 3. 11. **II.** καθόλου, μεσότοιχον διάφραγμα, Βίων 7. 31.

νύσσω, Ἀττ. **νύττω**: μέλλ. -ξω· — τρυπῶ δι' ὀξέος ὀργάνου, κεντῶ, διαπείρω, ἔγχεϊ νύξε Ἰλ. Ε. 579· χείρεσσι .. ἀσπίδα νύσσων Π. 704· χθόνα νύσσειν χηλῇσι, τύπτειν τὴν γῆν διὰ τῶν ὁπλῶν, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 62· ἀγκῶνι νύξας, κτυπήσας αὐτὸν διὰ τοῦ ἀγκῶνος, «σκουντήσας», Ὀδ. Ξ. 485, πρβλ. Θεόκρ. 21. 50, Πλούτ. 2. 79E, κτλ.· ν. γνώμην γνωμιδίῳ, κεντῶ (καὶ βλέπω τί περιέχει), Ἀριστοφ. Νεφ. 321· — λέοντα ν., παροιμ., ἐπὶ κινδυνώδους ἐπιχειρήσεως, Παροιμιογρ.

νύσταγμα, τό, τὸ νυστάζειν, ἢ βραχὺς ὕπνος, Ἑβδ. (Ἰὼβ ΑΓ', 15).

νυσταγμός, ὁ, ἡ ἐπιγινομένη ἐκ τοῦ ὕπνου καταφορά, τὸ νυστάζειν, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 12, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 2, 4.

νυστάζω: μέλλ. -άξω, Ἑβδ. (Ἡσαΐ. Ε', 27): ἀόρ. **ἐνύσταξα** Θεοφρ. Χαρακτ. (πρβλ. **ἐπιν-**), ἀλλὰ **ἐνύστασα** Διονύσ. Κωμ. ἐν «Θεσμοφόρῳ» 1. 43, Ἀνθ. Π. 12· 135· — κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατ' ἐνεστῶτα, ἐπινεύω κάτω διὰ τὴν ἐπιγινομένην ἐκ τοῦ ὕπνου καταφοράν, κυριεύομαι ὑπὸ ὕπνου, «μὲ παίρνει ὁ ὕπνος», νυστάζοντα οὐδένα ἂν ἴδῃς Ξεν. Κύρ. 8. 3, 43· ὥσπερ οἱ νυστάζοντες ἐγειρόμενοι Πλάτ. Ἀπολ. 31A. 2) θέλω νὰ κοιμηθῶ, ἔχω διάθεσιν πρὸς ὕπνον, Λατ. dormito, οὐχὶ νυστάζειν γ' ἔτι ὥρα 'στὶν Ἀριστοφ. Ὄρν. 639· νυστάζοντος δικαστοῦ Πλάτ. Πολ. 405C· — μεταφορ., ν. τε καὶ ἀπορεῖ ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 533A· τὸν νυστάζοντα καὶ ἀμαθῆ φύσει ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 747B· ἔν τινι, εἴς τι πρᾶγμα, Πλούτ. 2. 675B. 3) κλίνω τὴν κεφαλήν, ἐδάκρυσε καὶ ἐνύσταξε Ἀνθ. Π. 12. 135. — (Ἴδε ἐν λέξ. **νεύω** καὶ πρβλ. **νευστάζω**).

νυστακτής, οῦ, ὁ, ὁ ποιῶν τινα νὰ κλίνῃ κάτω τὴν κεφαλήν, νυστακτὴς ὕπνος Ἀριστοφ. Σφ. 12, Ἀλκίφρ. 3, 46.

νυστακτικῶς, Ἐπίρρ., μὲ νυσταλέον τρόπον, Γαλην. Λεξ. Ἱππ. σελ. 452.

νυστᾰλέος, α, ον, ὁ νυστάζων, ὑπνηλός, Ἡσύχ.

νυστᾰλο-γερόντιον, τό, ὑπνηλὸς γέρων, Ἐτυμολ. Μέγ. 609. 38· ἀλλὰ φέρεται **νύσταλον** γερόντιον ἐν Κραμήρου Ὀξ. Ἀνεκδ. τ. 1, σ. 299.

νύστᾰλος, ον, νυσταλέος, ὑπνηλός, γερόντιον Κωμικ. Ἀνώνυμ. 43, πρβλ. Διογ. Λ. 6. 77, καὶ ἴδε **νύκταλος**.

νυσταλωπιᾶν· «νυστάζειν» Ἡσύχ.

νύσταξις, εως, ἡ, (νυστάζω) ὁ νυσταγμός, τὸ νυστάζειν, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **νῶκαρ**.

νύττω, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ **νύσσω**.

νύφη, **νυφόδωρος**, ἴδε **νύμφη** I. 1.

νύχᾰ, Ἐπίρρ., = **νύκτωρ**, Ἡσύχ.

νῠχ-αυγής, ές, ὁ διὰ νυκτὸς λάμπων, Ὀρφ. Ὕμν. 2. 7., 70. 8.

νῠχ-εγρεσία, ἡ, = **νυκτηγρεσία**, Ἀνθ. Π. 5. 264.

νῠχεία, ἡ, «διανυκτέρευσις» Ἡσύχ.

νύχειος [ῠ], α, ον, = **νύχιος**, Ὀρφ. Ὕμν. 8. 6.

νύχευμα [ῠ], τό, νυκτερινὴ φυλακή, νυχεία, Λατ. pervigilium, ποῦ νυχευμάτων χάρις; Εὐρ. Ἱκέτ. 1136.

νῠχεύω, ἀγρυπνῶ καθ' ὅλην τὴν νύκτα, νυκτερεύω, διέρχομαι τὴν νύκτα, Εὐρ. Ῥῆσ. 520· Νύμφαις, μετὰ τῶν Ν., Νικ. παρ' Ἀθην. 683B.

νῠχη-βόρος, ον, ὁ ἐν νυκτὶ ἐσθίων ὃ ἂν εὕρῃ, διάφ. γραφ. ἀντὶ **μυχηβόρος**, ὁ ἐν μυχοῖς ἐσθίων, ἐπὶ μυός, Νικ. Θηρ. 446.

νυχθημερήσιος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 412, σ. 225, ἔκδ. Gaisf.

νυχθημερινός, ή, όν, = **νυχθήμερος**, Κλεομήδ. σ. 39.

νυχθήμερον, τό, ἴδε τὸ ἑπόμενον.

νυχθήμερος, α, ον, ὁ διαρκῶν μίαν ἡμέραν καὶ μίαν νύκτα, δρόμοι Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. § 15· — ὡς οὐσιαστ., **νυχθ-ήμερον**, τό, τὸ ἡμερονύκτιον, δηλ. χρονικὸν διάστημα 24 ὡρῶν, Β' Ἐπιστ. π. Κοριν. ια', 25, Γεωπ. 5. 8, 8, Πρόκλ., κτλ.· πληθ. **νυχθήμερα**, Χρησμ. Σιβ. 8. 203.

νύχιος [ῡ], α, ον, καὶ ος, ον, Εὐρ. Ι. Τ. 1272, Μάχων παρ' Ἀθην. 341D· — νυκτερινός, δηλ., 1) ἐπὶ προσώπων, πράττων τι κατὰ τὴν νύκτα, ν. καταλέξεται Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 521, πρβλ. Θεογ. 991, Αἰσχύλ. Ἀγ. 588, κτλ.· νύχιος ἢ καθ' ἡμέραν Εὐρ. Ἠλ. 141· ἀνὴρ δ' ἐκτέταται ν., ὡς ἐν νυκτερινῷ ὕπνῳ, Σοφ. Φιλ. 857. 2) οὕτως ἐπὶ πραγμάτων, ν. φθέγματα ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1147· ἐνοπαί, ὄνειροι, γόοι Εὐρ. Ι. Τ. 1273, 1277, κτλ. 3) ἐπὶ τόπων, σκοτεινὸς ὡς ἡ νύξ, ζοφερός, νυχίαν πλάκα Αἰσχύλ. Πέρσ. 952 (Ἔρμανν. μυχίαν)· δι' ἅλα ν. Εὐρ. Μήδ. 211, πρβλ. Ἀνδρ. 1224· ὑπὸ μέλαθρα νύχια, δηλ. εἰς τὸν κάτω κόσμον, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 11· χάος Ἀριστοφ. Ὄρν. 698· πρβλ. **ῥιπή**.

νυχίς, -ίδος, ἡ, τὸ ἁπλοῦν τοῦ **παννυχίς**, Ἐτυμ. Μ. 333, 25., 518, 36.

νύχμα, τό, διάφ. γραφ. ἀντὶ **νύγμα**, Λοβεκ. Παραλ. 395. — Καθ' Ἡσύχ.: «νύχμα· ὄνειδος. Λυδοὶ ψολός» (ψόγος;).

νύχος, τό, = **νύξ**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 243, Ἡσύχ., Φώτ., κλ.

νώ, ἴδε ἐν λ. **ἐγώ** III.

νώγᾰλα, τά, ὀρεκτικὰ ἐδέσματα, ἐσθιόμενα μετὰ τὸ γεῦμα, ὡς τὰ **τρωγάλια**, Ἀντιφάν. ἐν «Βουσίριδι» 1, Ἐπιφάν. ἐν Ἀδήλ. 3.

νωγάλευμα [ᾰ], τό, = **νώγαλα**, Ἀραρὼς ἐν «Καμπυλίωνι» 1.

νωγᾰλεύω, τρώγω νωγαλεύματα, Σουΐδ.

νωγαλίζω, = τῷ προηγ., Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 5· — ὁ Εὔβουλος ἐν «Αὔγῃ» 1. 7 μεταχειρίζεται ἀνώμαλον πρκμ. παθ. **ἐνωγάλισται**, περὶ οὗ ἴδε Meineke.

νωγάλισμα, τό, νωγάλευμα, ἢ περίκομμα, «οἱ κωμικοὶ δὲ ὠνόμαζον τὰ περικόμματα καὶ χναύματα. τὰ δ' αὐτὰ καὶ νωγαλίσματα· ἀλλὰ τοῦτο ποιητικὸν ἐσχάτως» Πολυδ. Ϛ', 62.

νωδο-γέρων, -οντος, ὁ, γέρων ἄνευ ὀδόντων, Κωμ. Ἀνώνυμ. 311b.

νωδός, ή, όν, (νη-, ὀδοὺς) ὁ ἐστερημένος ὀδόντων, Λατιν. edentulus, Ἀριστοφ. Ἀχ. 715, Πλ. 266, Φρύνιχ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 21, Θεόκρ. 9. 21.

νωδυνία, ἡ, ἀνωδυνία, ἀπονία, ἡ τοῦ ἀλγοῦντος ὑπεξαίρεσις,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θεόκρ. 17. 63· τέκτανα νωδυνιᾶν, περὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Πινδ. Π. 3. 11.

νώδῡνος, ον, (νη-, ὀδύνη) = **ἀνώδυνος,** ὃ ἴδε, νώδυνον κάματον τιθέναι Πινδ. Ν. 8. 84. **II.** ἐνεργ., ὁ πραΰνων τὸν πόνον, πραϋντικῶς ἐπενεργῶν, φύλλον τι ν. Σοφ. Φιλ. 44.

νῶε, ποιητ. ἀντὶ **νῶει.**

νωθεία, ἡ, (ἐκ τοῦ **νωθής**) βραδύτης, ὀκνηρία, νωθρότης, Πλάτ. Φαῖδρ. 235C, Λουκ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 22, Βαθρ. 95. 70 (συνήθως φέρεται **νωθεία**).

νωθής, ές, γεν. **έος,** ὡς τὸ **νωθρός,** ὀκνηρός, χαῦνος, ἐπίθ. τοῦ ὄναν, Ἰλ. Α. 559· νωθὲς κῶλον Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 819· ὑπνος **νωθέστερος** Πλάτ. Ἀπολ. 30E· ν. κίνησις Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 11, 7· τὰ γόνατα **νωθῆς** Λουκ. π. Πένθους 16.

2) νωθρός, βραδύς, ἀμβλύς, δηλ. κατὰ τὴν διάνοιαν, κατεφαίνετο εἶναι **νωθέστερος** (δηλ. ὁ ποῖς) Ἡσιόδ. Θ. 53· **νωθὴς** τὸν νόον Ἱππ. 1283. 6, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 62, Πλάτ. Πολιτικ. 310E.

II. οὐδ. **νωθὲς** ὡς ἐπίρρ., Πολυδ. Δ', 81· συγκρ. **-εστέρως,** Θεόδ. Πρόδρ.· ὑπερθ. **-έστατα,** Δίων Κ. 59, 4.

νωθητε, Ἰων. συνηρ. ἀντὶ τοῦ **νοήθητε,** προστ. παθητ. ἀορ. α' τοῦ **νοέω.**

νωθ-ουρος, ον, (οὐρά I, 2) **νωθρὸς εἰς τὰ ἀφροδίσια,** Κωμ. Ἀνών. 107.

νωθρεία, ἡ, **νωθρότης,** δυσκινησία, χαυνότης, Πολυδ. Γ', 122., Θ', 137, Κλήμ. Ἀλ. 850, κτλ. Ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. συχνάκις φέρεται **νωθρία,** Ἰων. **-ίη,** Ἱππ. 79H, 151G.

νωθρ-επιθέτης, ου, ὁ, ὁ βραδὺς εἰς ἐπίθεσιν, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 44.

νωθρεύομαι, ἀποθετ., φέρομαι **νωθρῶς** ἢ εἶμαι **νωθρός,** βραδύς, ἐπὶ προσώπων, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Θ', 137· **νενωθρευμένα** Ἱππ. Κωακ. Προγν. 218· ἐπὶ οἰδημάτων, **νενωθρευμένα** αὐτόθι 125.— τὸ ἐνεργ. παρὰ Πολυδ. Α', 159.

νωθρῡ́νω, = **νωθρεύομαι,** Διοσκ. π. Δηλητ. φαρμ. σ. 12, ἔκδ. Kühn.

νωθρο-κάρδιος, ον, νωθρός, βραδὺς τὴν καρδίαν, Ἐβδ. (Παροιμ. IB', 8).

νωθρο-ποιός, ά, όν, = **νωθής,** δυσκίνητος, ὀκνηρός, χαῦνος, χαλαρός, Ἱππ. 75H, 77D, κτλ.· ν. σφυγμὸς 137D· ν. καταφορά, βαρὺς ἢ βαθὺς ὕπνος, 1085G· **νωθρότερος** τὴν ἀκοήν Ἡλιόδ. 5. 1.— Ἐπίρρ. **-θρῶς,** Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 12, Πολυδ. 3, 90, 6· ἀνέτως, μετ' ἡσυχίας, Ἱππ. Ἀφ. 1244· ὡσαύτως οὐδ. ὡς ἐπίρρ., ὄμμασι **νωθρὰ** βλέπουσα, **νωθρῶς,** ἡδυπαθῶς, Ἀνθ. Π. 5. 55.

2) ἐπὶ τοῦ νοῦ, ν. πρὸς τὰς μαθήσεις Πλάτ. Θεαίτ. 144B, **νωθρότερον** Ἀμειψίας ἐν «Σαπφοῖ» 1· **νωθραῖς** ἐλπίσιν Βαθρ. 16. 7. **II.** ἐνεργ., ὁ ποιῶν τινα **νωθρόν,** χαῦνον, νότοι Ἱππ. Ἀφ. 1247, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. πρ. Μ. 6. 48.— Καθ' Ἡσύχ.: «νωθρόν. νωχελές. ἀσθενές».

νωθρότης, -ητος, ἡ, χαυνότης, βραδύτης, Ἱππ. 68C, 72F, Ἀρ.σπ. Ρητ. 2. 15, 3.

νωθρώδης, ες, (εἶδος) ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ **νωθρότητος** ἢ χαυνότητος, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 110.

νῶι, ἴδε ἐγώ III.

νωίτερος [Ῐ], **α, ον,** ἡμῶν τῶν δύο, **νωίτερον** λέχος αὐτῶν Ἰλ. Ο. 39, Ὀδ. Μ. 185· μόνον Ἐπικ.

νῶκαρ, -ᾰρος, τό, νύσταξις, **νωθρότης,** Νικ. Θήρ. 189, «**νῶκαρ**· νύσταξις. **νωθεία.** κακόσχολος ἔννοια» Ἡσύχ. **II.** ὡς ἐπίθ., ὀκνηρός, νυσταλέος, δυσκίνητος, Σουΐδ.· οὕτω καὶ **νωκᾰρώδης, ες,** Δίφιλος ἐν «Ἀπολιποῦσῃ» 2.

νωλεμές, Ἐπίρρ., ἄνευ διακοπῆς, ἀδιαλείπτως, **νωλεμὲς** αἰεὶ Ἰλ. Ι. 317, Ρ. 385, Ὀδ. Π. 191, κτλ.· οἱ δ' αἰεί, .. ν. ἐγχρίμπτοντο Ἰλ. Ρ. 413· καὶ ἄνευ τοῦ αἰεί, μάχην ἀλίαστον ἔχουσι **νωλεμὲς** Ξ. 58.—Οὕτω καὶ ἐπίρρ. **νωλεμέως,** πόνον τ' ἔχέμεν καὶ ὀϊζὺν **νωλεμέως** Ν. 3· **νωλεμέως** ἔχέμεν, καρτερικῶς ἀντέχειν, ἐπιμένειν, Ε. 492· ἀλλά, **νωλεμέως** κτείνοντο, ἀπαύστως ἐφονεύοντο, δηλ. ἀλλεπάλληλοι, Ὀδ. Λ. 413.— Ἐπικ. λέξις ἐν χρήσει καὶ παρὰ Τυρταίῳ 3. 5., 9. 17. (Δὲν ὑπάρχει ἴχνος τοῦ ἐπιθέτ. **νωλεμής**· οὔτε ἐξόδου τις ἱκανοποιοῦσα ἑρμηνεία περὶ τῆς παραγωγῆς τῆς λέξεως).

νῶμα, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ **νόημα,** Ἐμπεδ. 361. — Καθ' Ἡσύχ.: «νῶμα· νόημα, ἐνθύμημα».

νωμάω· μέλλ. **-ήσω.** (νέμω I) διανέμω, μοιράζω, μάλιστα τροφὴν καὶ ποτὸν κατὰ τὰς ἑορτάς, Ἰλ. Α. 471, Ὀδ. Γ. 340, κτλ.· ν. φιάλαισιν ἀμπέλου παῖδα, ἐγχέειν οἶνον εἰς τὰς φιάλας, Πινδ. Ν. 9. 121. **II.** (νέμω III. 2) κινῶ καὶ διευθύνω κατὰ βούλησιν, διευθύνω τὸ κινούμενον ἀκριβῶς ὅπως ἐγὼ θέλω, **1)** ἐπὶ ὅπλων, χειρίζομαι, κινῶ τὸ δόρυ ἢ τὴν ἀσπίδα, ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα Ἰλ. Ε. 594· οἷσι ἐπὶ δεξιά, οἷσι δ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν, κινῆσαι τὴν ἀσπίδα, Η. 238· σκῆπτρον ὃ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα Γ. 218· ἄλεισον.. μετὰ χερσὶν ἐνώμα Ὀδ. Χ. 10· αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων, ἑκίνουν, διηύθυνον τὸ πηδάλιον, Κ. 32· νηὸς .. οἰήια νωμᾷς Μ. 218· οὕτω. **6)** μεταφορ., ἐν πρύμνῃ πόλεως οἴακα νωμῶν Αἰσχύλ. Θήβ. 3· νώμα δικαίῳ πηδαλίῳ πόλιν, ἐκυθέρνα αὐτήν, Λατ. gubernabat, Πινδ. Π. 1. 164· ν. ὄἶφρους, διευθύνειν, αὐτόθι 4. 32· ν. ἀνία χερσὶ ὁ αὐτ. ἐν Ι. 1. 20 πᾶν ν. ἐπὶ τέρμα Αἰσχύλ. Ἀγ. 781· ν. ὠκεανόν, ἄλα Ὀρφ. Ὕμν. 37. 8, κτλ.· ἀπολ., κυβερνῶ, διοικῶ, Σοφ. Ἀποσπ. 678. 11. **2)** ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, κινῶ κούφως, ταχέως, γούνατα νωμᾶν Ἰλ. Κ. 358· φυγῇ πόδα ν. Σοφ. Ο. Τ. 468· ν. ὀφρύν, κινεῖν, Αἰσχύλ. Χο. 285· ἐν αἰθέρι ν. πτερὸν Ἀνθ. Π. 9, 339. **3)** μεταφορ., ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας, ἀνεκίνεις δόλους ἐντὸς τῆς κεφαλῆς σου, Λατ. animo versare, Ὀδ. Σ. 216· κέρδεα νωμῶν Υ. 257· ὡσαύτως, ἐν στήθεσσι νόον πολυκερδέα νωμᾶν Ν. 255· νωμῶντες .. σῖτα ἀναιρεομένους, παρατηροῦντες αὐτοὺς ἐν ᾧ ἐλάμβανον τρόφιμα, Ἡρόδ. 4. 128· ἐπὶ μάντεων, ἐν ὠσὶ ν. καὶ φρεσίν .. χρηστηρίους ὄρνιθας Αἰσχύλ. Θήβ. 25· ὦ πάντα νωμῶν, Τειρεσία Σοφ. Ο. Τ. 300, ἔνθα ἴδε Musgr., πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 1256· διότι, λέγει ὁ Πλάτων, τὸ νωμᾶν καὶ τὸ σκοπεῖν ταὐτόν, Κρατ. 411D. **4)** ἀπολ., διαναυμαι, σκοπῶ, μελετῶ, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 374, ἀμφίθ.— Πρβλ. **τρωπάω,** κτλ.

νωμεύς, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ **νομεύς,** Γρηγ. Ναζ. ΙΙΙ, 401A, Ἰακωβ. Ἀνθ. Π. σ. 419.

νώμη, Δωρικῶς, Αἰολικῶς δὲ **γνώμη** καθ' Ἡρακλείδην, Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1722, 50.

νωμήσιμος, ον, ὁ συνεχῶς κινούμενος, μάλιστα πρὸς τὰ ὀπίσω, Νικ. Ἀποσπ. 6. 3.

νώμησις, ἡ, (νωμάω) παρατήρησις, σκέψις καὶ ν. Πλάτ. Κρατ. 411D· ἴδε **νωμάω** ἐν τέλ. **II.** κίνησις, ἴδε **νωμάω** II. 2.

νωμητής, οῦ, ὁ, = ὁδηγός, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, 131C, πρβλ. **νωμήτωρ** II.

νωμήτωρ, ορος, ὁ, ὁ διανέμων, Μανέθων 6. 357. **II.** ὁ ὁδηγῶν, κινῶν, κτλ., Νόνν. Δ. 12. 20., 48. 165.

νῶν, Ἀττ. ἀντὶ **νῦν,** ἴδε **νῶϊ.**

νῶναι, αἱ, = Λατ. nonae, τουτέστι τοῦ μὲν Μαρτίου, Μαΐου, Ἰουλίου καὶ Ὀκτωβρίου ἡ ἑβδόμη, τῶν δὲ ἄλλων μηνῶν ἡ πέμπτη. Ἐκλήθησαν δὲ οὕτως αὗται αἱ ἡμέραι ὅτι εἰς τὴν ἐνάτην πρὸ τῶν εἰδῶν ἔπιπτον, Διον. Ἁλ. III, 1639, 5. 1914, 15, Πλουτ. Σύλλ. 27, Εὐσέβ. Π, 1484Δ, κλ.

νωνεά, ἡ, = **ἄγχουσα,** Διοσκ. 4. 23, ἐκ τῶν νόθων.

νωνυμία, ἡ, (νώνυμος) «ἄκλεια. ἀσάφεια» Ἡσύχ.

νώνυμνος, ον, Ἐπικ. τύπος παράλληλος τῷ **νώνῡμος,** ἐν χρήσει ὅταν ἡ παραλήγουσα ἀναγκαίως πρέπῃ νὰ εἶναι μακρὰ (ὡς **δί-δῡμνος** ἀντὶ **δίδυμος, ἀπάλαμνος** ἀντὶ **ἀπάλαμος**), νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος Ἰλ. Μ. 70., Ν. 227., Ξ. 70· γενεήν γε θεοὶ ν. ὀπίσω θῆκαν Ὀδ. Α. 222, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 153· πράσθε ν. Πινδ. Ο. 11 (10). 61.

νώνῡμος, ον, (νη-, ὄνυμα, ὄνομα) μὴ ἔχων ὄνομα, ἀνώνυμος, ἄγνωστος, ἀκλεής, ἀφανής, ἄδοξος, ἄσημος, Ὀδ. Ν. 239., Ξ. 182 (πρβλ. **νώνυμνος**). Αἰσχύλ. Πέρσ. 1003, Σοφ. Ἠλ. 1084.— Καθ' Ἡσύχ.: «νώνυμος· ἀνώνυμος. δύσφημος. ὃν οὐκ ἄν τις εὕρημον εἴποι, ἀλλὰ δυστυχῆ». **II.** μετὰ γεν., Σαπφοῦς νώνυμος, ὁ ἄνευ τοῦ ὀνόματος τῆς Σαπφοῦς, δηλ. χωρὶς τῆς γνώσεως αὐτῆς, Ἀνθ. Π. 7. 17.

νωπέομαι, = **δυσωπέομαι,** Ἰων. παρ' Ἀθην. 604B, Φώτ. ἐν λ. **νενώπηται,** (παρ' Ἡσυχ. φέρεται **ἐνώπηται**).

νωρεῖ· «ἐνεργεῖ» Ἡσύχ.

νῶροψ, οπος, ὁ, ἡ, συχν. παρ' Ὁμ.,— ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ φράσει νώροπι χαλκῷ ἢ νώροπα χαλκόν, στιλπνός, λαμπρός, ἐξαστράπτων χαλκός, Ἰλ. Β. 578, κτλ. (Κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ νη- καὶ ὁράω, παρὰ πολὺ στιλπνὸς ἢ ὥστε νὰ προσβλέπῃ τις αὐτόν, πρβλ. **ἠνοψ**).— Καθ' Ἡσύχ.: «νῶροψ· λαμπρός. ὀξύφωνος. ἔνηχος. ἢ ἆ τι τὴν ὄψιν ἀσθενῆ ποιεῖ».

νῶς, Δωρ. ἀντὶ **νοῦς,** τιν' ἔχειν με δοκεῖς νῶν Θεόκρ. 14, 21· κατὰ νῶν αὐτόθι 57, κλ.

νωσάμενος, νώσασθαι, ἴδε ἐν λ. **νοέω.** — Καθ' Ἡσύχ.: «**νωσάμενος**· κατανοήσας». καὶ **νώσασθαι**· αἰσθέσθαι, ἐνθυμηθῆναι, νοῆσαι».

νῶσις, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ **νόησις,** Τίμων Φλιάσ. 27.

νωσίχολος· «ἀμελής. ῥᾳθύμως» Ἡσύχ.

νωστέλις, = **βαλωτή,** Διοσκ. 3, 107 (117), ἐκ τῶν νόθων.

νωτᾰγωγέω, φέρω ἐπὶ τῶν νώτων, Ἀθήν. 258B· **νωτ-ᾰγωγός, όν,** Ἱπποιατρ.

νωταῖος, α, ον, ποιητ. = **νωτιαῖος,** Νικ. Θ. 317· πρβλ. Λοῦ. Φρύν. 557.

νωτ-άκμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τὰ νῶτα κατάφρακτα, τεθωρακισμένα, **νωτάκμονες** .. καρκῖνοι Βατραχομ. 296.

νωτ-άρης, ες, (ἄρω) «ὁ ἐπὶ νώτου αἴρων καὶ βαστάζων» Σουΐδ.· ἴδε Δουκάγγ.

νώτιος, ον, = **νώτιος,** Σιμοκάτ. 212, 1.

νωτεύς, έως, ὁ, **νωτοφόρος** ἡμίονος, Πολυδ. Β', 180· «**νω-τεύς**

οἱ ἀχθοφορικοὶ ἡμίονοι» Ἡσύχ., οἱ δὲ ἕλκοντες ἄχθος καὶ ὄντες ὑπὸ ζυγὸν ἐκαλοῦντο **ζύγιοι**, αὐτόθι.

νωτηγός, όν, (ἄγω) = **νωταγωγός**, ἵπποι Ἀρρ. Περίπλους Ἐρυθρ. Θαλάσσης 24 (σ. 13).

νωτιαῖος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ νῶτα ἢ τὴν ῥάχιν, ν. ἄρθρα, οἱ νωτιαῖοι σπόνδυλοι, Εὐρ. Ἡλ. 841· ν. μυελὸς Ἱππ. Ἀφ. 1253, Πλάτ. Τίμ. 74Α· οὕτω καὶ **ὁ νωτ.**, ἄνευ τοῦ **μυελός**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 809· ν. **ἄκανθα**, Λατ. spinae dorsi, Διογ. Ἀπολλ. παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 2, 6.

νωτιδᾰνός, ὁ, ὁ ἔχων ὀξὺ νωτιαῖον πτερύγιον, ἐπὶ καρχαρίου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 293· πρβλ. **ἐπινωτιδεύς**.

νωτίζω, (νῶτον) Τραγ. ῥῆμα, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἀόρ., πλὴν ἐν τῷ συνθέτῳ **ἀπο-**·— στρέφω τὰ νῶτα, Λατ. terga dare, οἱ δέ .. πρὸς φυγὴν ἐνώτισαν, ἔστρεψαν τὰ νῶτα καὶ ἔφυγον, Εὐρ. Ἀνδρ. 1141· μετὰ συστοίχου αἰτ., παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι, = παλινδρομῆσαι (Σχόλ.), Σοφ. Ο. Τ. 193. **II.** καλύπτω τὰ νῶτά τινος, τινὰ Εὐρ. Φοίν. 654, πρβλ. Ἡρ. Μαιν. 362, καὶ ἴδε **νώτισμα**· ὡσαύτως, πόντον ὥστε νωτίσαι, οὕτως ὥστε νὰ περάσῃ ὑπὲρ τὰ νῶτα τῆς θαλάσσης, Αἰσχύλ. Ἀγ. 286 ἴδε **νῶτον** II. — Καθ' Ἡσύχ.: «νωτίζειν· διώκειν, τρέπειν».

νώτιος, ον, σπάνιος τύπος ἰσοδύναμ. τῷ **νωτιαῖος**, Φιλόξ. παρ' Ἀθην. 147D (ἔνθα ὁ Bgk **νῶτος**), Τίμ. Λοκρ. 100Α.

νωτίσασθαι· «ἀναθέσθαι ἐπὶ τῶν ὤμων. **ἀπονωτίσασθαι** δὲ τὸ καταθέσθαι» Ἡσύχ.

νώτισμα, τό, (νωτίζω) τὸ καλύπτον τὰ νῶτα, π. χ. πτέρυγες, ἐπὶ τῆς Σφιγγός, Εὐρ. (?) παρὰ Στοβ. 403. 1, ἴδε Πόρσ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 663.

νωτο-βᾰτέω, ἀναβαίνω, ἐπιβαίνω ἐπὶ τῶν νώτων, ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασ., Ἀνθ. Π. 12. 238. **II.** διαβαίνω ὑπεράνω τῶν νώτων ἢ τῆς ῥάχεως, ἤδη καὶ τύμβους νωτοβατοῦσι βόες αὐτόθι 7. 175.

νωτό-γραπτος, ον, ἐπὶ ἰχθύων, ὁ ἔχων περὶ τὰ νῶτα γραμμάς τινας, Εὐστ. Ὀδ. 1960, 20, Ἀριστ. Ἀποσπ. 281.

νωτοκοπέω, κτυπῶ τὰ νῶτα, Θεοδοτ. Ἔξοδ. 13, 13.

νῶτον, τό, ἢ **νῶτος**, ὁ, πληθ. ἀείποτε, **νῶτα**, τά, (πλὴν παρὰ μεταγεν., ὡς Ἑβδ. (Γ' Βασιλ. Ζ', 33)· τὸ γένος τοῦ ἑνικοῦ εἶναι ἀόρ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ.· εἶναι οὐδέτ. παρὰ Πινδ. Π. 1. 55., 4. 146, Εὐρ. Κύκλ. 237, 643, Ἀριστοφ. Ἱππ. 289, Εἰρ. 731, Ἀντιφάν. ἐν «Κύκλωπι» 1, 6, καὶ ἀείποτε παρ' Ἀττ. κατὰ τοὺς ἀττικίζοντας (Φρύν. 290, Μοῖρ. 267, κλ.), ἂν καὶ ἡ αἰτ. **νῶτον** ἀπαντᾷ ὡς ἀρσ. οὐ μόνον παρ' Ἱππ. 109B, C, 112D, ἀλλὰ καὶ ἐν Ξεν. Ἱππ. 3, 3, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 3, 1., 5. 12, 1·— τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ σώματος, ἡ ῥάχις ἢ «πλάτη», Λατ. tergum, ἐπί τε ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ ζῴων· ἐν τῷ ἑνικῷ ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἰλ. Ε. 147., Ν. 289, κτλ.· ἐπὶ κάπρου, φρίσσει νῶτον Ν. 473· ἐπὶ προβάτου καὶ αἰγός, ν. ὄϊος .. καὶ πίονος αἰγὸς Ι. 207· ἐπὶ ἵππων, ἐπὶ νῶτον ἐΐσαι Β. 765, κτλ.· ἀλλ' ὁ πληθ. συχνάκις παρὰ ποιηταῖς ἐν χρήσει ὡς τὸ Λατ. terga, μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ ἑνικοῦ, δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς Β. 308, πρβλ. Ὀδ. Ζ. 225, κτλ.· ἐπὶ τῆς ῥάχεως, ἢ τῆς «πλάτης» ζῴου παρασκευασθείσης πρὸς βρῶσιν, νῶτα βοὸς .. πίονα Δ. 65· νώτοισιν δ' Ὀδυσῆα διηνεκέεσσι γέραιρε, δηλ. διὰ τεμαχίων κοπτομένων κατὰ μῆκος τῆς ῥάχεως, Ξ. 437, πρβλ. Ἰλ. Η. 321· — ἐπὶ ἀνδρῶν ἐν μάχῃ, τὰ νῶτα ἐντρέπειν, ἐπιστρέψαι, στρέφειν τὰ νῶτα, δηλ. φεύγειν, τρέπεσθαι εἰς φυγήν, Ἡρόδ. 7. 211, 141· νῶτα δοῦναι, Λατιν. dare terga, Πλούτ. 2. 787F· νῶτα δεῖξαι ὁ αὐτ. ἐν Μαρκέλλ. 12· ἀλλὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ νικῶντος ἐν δρομικῷ ἀγῶνι, Ἀνθ. Π. 9. 557· πίπτειν ἐπὶ νώτῳ Αἰσχύλ. Ἰκ. 90· κατὰ νώτου, ἐκ τῶν νώτων, ὄπισθεν, κατὰ νώτου γενέσθαι τινὸς Ἡρόδ. 1. 9, 10· τὸ στρατόπεδον κατὰ ν. λαβεῖν αὐτόθι 75· κατὰ ν. βοηθεῖν Θουκ. 1. 62, κτλ.· ὡσαύτως, κατὰ νῶτα Θεόκρ. 22. 84. **II.** μεταφορ., πᾶσα εὐρεῖα ἐπιφάνεια, ἰδίως τῆς θαλάσσης, ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης Ἰλ. Β. 159, Ὀδ. Γ. 142, Ἡσ., κλ.· ἐν νώτοισι ποντίας ἁλὸς Εὐρ. Ἑλ. 129· πόντου 'πὶ νώτοις αὐτόθι 774·— ὡσαύτως ἐπὶ μεγάλων ἐκτάσεων γῆς, πεδιάδες, νῶτα γαίας Πινδ. Π. 4. 45· χθονὸς ν. Εὐρ. Ι. Τ. 46· οὕτως, ἀστεροειδέα νῶτα αἰθέρος παρ' Ἀριστοφ. ἐν Θεσμ. 1067· ἐπὶ τῷ τοῦ οὐρανοῦ ν. Πλάτ. Φαῖδρ. 247C· ἕσπερα νῶτα, ἡ ἑσπερινὴ ὄψις τοῦ οὐρανοῦ, Εὐρ. Ἡλ. 731. **2)** τὸ ἄνω μέρος, ἡ ῥάχις ὄρους, Πινδ. Ο. 7. 160, Εὐρ. Ἱππ. 127· ἐπὶ τύμβου, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 842 κτλ.· ἐπὶ δίφρου, ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 572, κτλ. (Τὸ Λατ. nates ἴσως παράγεται ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης· πρβλ. ὡσαύτως **νόσφι** ἐν τέλ.).

νωτο-πλήξ, -ῆγος, ὁ, ἡ, ὁ εἰς τὰ νῶτα πληγὰς λαμβάνων, Λατ. verbero, ὡς τὸ **μαστιγίας**, ἰδίως ἐπὶ δούλων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 656, Φερεκρ. ἐν «Κραπατάλοις» 15.

νῶτος, ἴδε **νῶτον**.

νωτοστροφέω, στρέφω τὰ νῶτα, Γλωσσ.

νωτοφορέω, φέρω ἐπὶ τῶν νώτων, Διόδ. 2. 54., 17. 105· καὶ **νωτοφορία**, ἡ, τὸ φέρειν ἐπὶ τῶν νώτων, ὁ αὐτ. 2. 54·— ἐκ τοῦ **νωτο-φόρος, ον,** ὁ φέρων ἐπὶ τῶν νώτων, ἀχθοφόρος, φορτηγός, ἄνδρες Ἑβδ. (Β' Παραλ. Β', 2, πρβλ. ΚΔ', 13)· νωτ. ἡμίονος Ξεν., ὡς μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Πολυδ. Β', 180, — ἀλλὰ τὸ κείμενον (Κύρ. 6. 2, 34) ἔχει τὸν ἢ τὸ νωτοφόρον, ζῷον ἀχθοφόρον, πρβλ. Δίωνα Κάσσ. 56. 20· κτήνη νωτοφόρα Συλλ. Ἐπιγραφ. 5128. 15. — Καθ' Ἡσύχ.: «νωτοφόρος· ὁ μὴ ὑπὸ ζυγόν, ἀλλὰ τῷ νώτῳ ἀχθοφορῶν ἄνθρωπος, ἵππος, ὄνος».

νωτοφορία, ἡ, ἴδε **νωτοφορέω**.

νωτοφόρος, ἴδε **νωτοφορέω**.

νωτοφυλακέω, = **ὀπισθοφυλακέω**, Νικηφ. Κ|πόλεως Ἱστ. 60, 6.

νωτοφύλαξ, -ακος, ὁ, = **ὀπισθοφύλαξ**, ἔμειναν δὲ τῇ παρασκευῇ νωτοφύλακες καβαλλάριοι Χρον. Πασχάλ. 725. 16.

νωφαιόν· «ἀφανὲς» Ἡσύχ.

νωχᾰλός, ή, όν, = **νωχελής**, κατὰ τὸν Ἕρμαννον ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 188, ἀντὶ τοῦ **κνώδαλον**·— ὁ Ἡσύχ. ἔχει: «νωχαλίζει· βραδύνει».

νωχέλεια, ἡ, ὀκνηρία, νωθρότης, Ἡσύχ.· ὁ Ὅμ. ἔχει τὴν λέξιν ἐν τῷ Ἐπικ. τύπῳ, βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε Ἰλ. Τ. 411· **νωχαλία**, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 114.

νωχελεύομαι, ἀποθ., = **νωχελής εἰμι**, Ἀκύλας ἐν Παλ. Διαθ. (Παροιμ. ΙΗ', 9, κλ.).

νωχελής, ές, ὁ κινούμενος βαρέως καὶ βραδέως, δυσκίνητος, νωθρός, χαῦνος, βραδύς, πλευρὰ νωχελῆ νόσῳ Εὐρ. Ὀρ. 800· ν. βάρος Νικ. Θηρ. 160· νωχελέες καὶ ἀνώνυμοι Ἄρατ. 391· ψυχὴν νωχαλεστέραν (οὕτω) παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 850·— ἐν Ἱππ. 626. 51, εὑρίσκομεν **νοχελὲς** (ἀνάγνωθι **νωχ-**) τό, ἔκτρωμα. (Ὡς ἐν τῇ λέξ. **νωλεμές**, ἡ ἐτυμολογία διαμένει σκοτεινή).

νωχελία, Ἐπικ. τύπος τοῦ **νωχέλεια**, ὁ ἴδε.

νωχελίζω, = **νωχελεύομαι**, Ἡσύχ., ἔνθα φέρεται **νωχαλίζω**.

νωχελίς, ἡ, = **βαλωτή**, Διοσκ. 3, 107 (117), ἐκ τῶν νόθων.

νῶχμα· «ὄνειδος» Ἡσύχ.

νώψ, -ωπός, ὁ, ἡ, (νη-, ὄπτομαι) «ἀσθενὴς τῇ ὄψει» Ἡσύχ.

Ξ

Ξ, ξ, ξῖ, ἢ ξῦ, προσέτι **ξεῖ** (ὅρα Meisterh [2] σ. 5), τό, ἄκλιτ., τὸ ιδ' γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμητικόν, ξ', 60, ἀλλὰ ,ξ, 60,000· εἰσήχθη δὲ εἰς τὸν ἀλφάβητον ἐπὶ ἄρχοντος Εὐκλείδου τῷ 403 π. Χ.— Οἱ παλαιοὶ γραμματ. ἐθεώρουν τὸ ξ ὡς διπλοῦν σύμφωνον σύνθετον ἐκ τῶν γραμμάτων **γσ, κσ, ἢ χσ**· ἐν τῇ Αἰολικῇ διαλέκτῳ ἐξηκολούθει νὰ γράφηται **κσ**, ὡς ἐν Ἐπιγρ. Μήλ. ἐν Συλλ. Ἑλλ. Ἐπιγραφ. 3, ἐν Κρητικ. ἐπιγρ. ἐν Hell. J. τ. 13 σ. 52, κτλ., πρβλ. Ahr. D. Aeol. § 47. 5· ἐν δὲ τῇ Ἀτθίδι διαλέκτῳ ἐγράφετο διὰ τοῦ **χσ** πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Σαμίου ἀλφαβήτου, ἴδε Ἀττ. ἐπιγραφὰς ἐν Συλλ. Ἑλλ. Ἐπιγραφ. 74. 2. 76. 2, κτλ., πρβλ. Böckh. σ 36.— Σημεῖα τῆς τοιαύτης ἀρχῆς φαίνονται, **I.** ἐν ταῖς συγγενέσι γλώσσαις, καθ' ὅσον τὸ Ἑλλην. ξ παρίσταται ἐν τῇ Σανσκρ. διὰ τοῦ ksh, ὡς **ἄξ-ων** akhs-has, **αὔξ-ω** vaksh-âmi, ἓξ shash (ἀντὶ shaksh)· ἐν τῇ Γοτθ. κ. Ἀρχ. Γερμ. διὰ τοῦ hs (chs), ὡς Ἀρχ. Γερμ. ahs-a (achs-e), Γοτθ. vahs-ja (wachsen), saihs (sechs)· ἴδε **ξέω** ἐν τέλ. **II.** ἐν διαλεκτικαῖς μεταβολαῖς, μάλιστα ἐν τῇ Αἰολ. καὶ Δωρ. μεταθέσει τῶν γραμμάτων ἅπερ ἀποτελοῦσι τὸ ξ, οἷον ξιφίας ξιφύδριον, πρβλ. πρὸς τὰ Δωρ. σκιφίας σκιφύδριον (ἴδε Ahrens D. Dor. σ. 99)· ξερὸς ξηρὸς πρὸς τὰ σχερὸς χερσός, ἰξὸς πρὸς τὸ viscum, ἰξὺς πρὸς τὸ ἰσχύς· οὕτω καὶ ἀντὶ τῶν γσ, κσ, χσ ἐν τῷ μέλλοντι ῥημάτων τινῶν, μίξω (μίγ-νυμι), διδάξω (ῥίζ. διδαχ-), ἕξω (ἔχω). **2)** Προσέτι τὸ ξ φαίνεται ἐν τῇ Αἰολ. καὶ Ἀττ. διαλέκτ. ὡς δασὺς τύπος τοῦ κ, πρβλ. **ξυνός** πρὸς τὸ **κοινός**, **ξὺν** πρὸς τὸ cum — ἢ τοῦ σ, πρβλ. **ξὺν** πρὸς τὸ **σύν**, **ξέστης** **ξεστός** πρὸς τὸ Λατ. sextarius Sextus· καὶ οὕτως ἐν τῷ Δωρ. μέλλ. τῶν ῥημάτων εἰς **-ζω**, **κλαξῶ παιξῶ** ἀντὶ **κλήσω παίσω**· ἐν τοῖς ῥήμασιν εἰς **-σσω** (**ττω**), ὡς **ἀνάσσω** μέλλ. **-ξω**, κτλ.· καὶ ἔν τισι τῶν καθαρῶν, ὡς **ἐγέλαξα** ἀντὶ **ἐγέλασα**. Schäf. εἰς Γρηγ. Κορίνθου 327, Λοβεκ. Φρύνιχ. 240. **3)** τὸ ξ ἐνίοτε ἐναλλάσσεται καὶ μετὰ τοῦ σσ ἔν τισιν ὀνόμασιν, **ἄνασσα**, **θρᾷσσα**, θηλ. τῶν **ἄναξ**, **θρᾷξ**, **δισσός**, **τρισσός**, Ἰων. **διξός**, **τριξός**, Schäf. εἰς Γρηγ. Κορίνθου σελ. 435. [Τὰ πρὸ τοῦ ξ φωνήεντα εἶναι ἀείποτε θέσει μακρά].

ξαίνω, μέλλ. **ξᾰνῶ**, ἀόρ. **ἔξηνα**·— Παθ., ἀόρ. **ἐξάνθην**· πρκμ. ἀπὸ τοῦ Ἱππ. καὶ ἑξῆς **ἔξασμαι**, ἀλλὰ **ἔξαμμαι** παρὰ Θεοφράστ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 23, 2, Διόδ. 17. 71. Ξαίνω, ξέω, κτενίζω, ἰδίως ἐπὶ ἐρίων, «λαναρίζω», ὥστε παρασκευάζω αὐτὰ ἁρμοδίως ὅπως κλωσθῶσι, εἴριά τε ξαίνειν Ὀδ. Χ. 423· στέμματα ξ., ἐπὶ τῶν Μοιρῶν, Εὐρ. Ὀρ. 12· ἀπολ., ἑτοιμάζω ἔριον, ὡς Σοφ. Ἀποσπάσμ. 497, Ἀριστοφ. Λυσ. 536, Ἐκκλ. 89, 92, Πλάτ. Σοφιστ. 226B, κτλ.· καὶ μετὰ γεν. διαιρετ., ἐρίων ξ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 657, Ποιητ. παρὰ Πλουτ. 2. 830C·— μεταφορ., ξαίνειν εὔνοιαν εἰς καλαθίσκον Ἀριστοφ. Λυσ. 579· ξ. εἰς πῦρ, παροιμ. ἐπὶ μα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ταιοπονίας, Πλάτ. Νόμ. 780C. **2)** ἐπὶ ὑφάσματος, ξαίνω, ξέω, καθαρίζω, κατεργάζομαι, Ξ. τὸν πέπλον Ἀριστοφ. Ὄρν. 827. **II.** μεταφορ., ὑποβάλλω τι εἰς ἐργασίαν οἵα ἡ τῆς κατεργασίας τῶν ὑφασμάτων, ἐπὶ τοῦ ἀλωνίσματος, ἡνίκ' ἂν ξανθῇ στάχυς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 305. 7· ἀκολούθως ἐπὶ προσώπων, Ξ. τὸ σῶμα μάστιξι Διον. Ἁλ. 3. 30· ῥάβδοις ξέαινον τὰ σώματα Πλουτ. Ποπλικ. 6· πρβλ. Ἰακ. εἰς Ἀχ. Τάτ. σελ. 799· μελεΐστι Ξ. Φιλόστρ. 749· ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, κτυπῶ, πλήττω, θαλασσαίη ξανθὲν ὑπὸ σπιλάδι Ἀνθολ. Π. 6. 223, πρβλ. αὐτόθι 23, καὶ ἴδε ἐν λ. ἁλιξάντος· οὕτω, ξαίνουσα παρειὰς δάκρυσιν αὐτόθι 7. 464· ἀλλά, ὕδωρ ξαινόμενον, κτυπούμενον καὶ ἀφρίζον, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1266· — μετὰ συστοίχ. αἰτ., ξαίνειν κατὰ τοῦ νώτου πολλὰς (δηλ. πληγάς) Δημ. 403. 4. (Ἴσως ἡ ῥίζα εἶναι συγγενὴς τῇ τοῦ ξέω, ξῦω). — Καθ' Ἡσύχ.: «ξαίνει· διαξέει. νήθει. σωρεύει. ἐργάζεται ἔριον. καὶ δέρει ἰμάντι»

ξάμμα, τό, ξάσμα, ἔριον ἐξασμένον, Ἡσύχ. ἐν λέξει πεΐκος

ξᾰνάω, καταπονοῦμαι ξαίνων ἔρια· καθόλου, ἐργάζομαι πολύ, καταπονοῦμαι, ξανῆσαι Σοφ. Ἀποσπάσμ. 450· ξανάᾳ Νικ. Θηρ. 383. — Καθ. Ἡσύχ.: «ξανᾶν· κοπιᾶν τὴν χεῖρα», καὶ «ξανῆσαι· κοπιᾶσαι».

ξάνησις, ἡ, κόπωσις τῶν χειρῶν ἐκ τῆς ἐριουργίας, Πολυδ. Ζ, 30.

ξανθή, ἡ, εἶδος λίθου, ἄλλη δὲ καλουμένη ξανθή, οὐ ξανθὴ μὲν τὴν χρόαν ἔκλευκος δὲ μᾶλλον, ὃ καλοῦσι χρῶμα οἱ Δωριεῖς ξανθὸν Θεόφρ. π. Λίθ. 37.

Ξανθίας, ου, ὁ, ὄνομα δούλου, συχν. ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κωμῳδίᾳ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 242, Ὄρν. 656, Σφ. 1, Βάτρ. 1, πρβλ. Αἰσχίν. 49. 16· — ἀναμφιβόλως εἶχε κόμην ξανθήν· πρβλ. **πυρρίας**.

II. βόλος τις τῶν κύβων, Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 2, 234

ξανθίζω, μέλλ. Ἀττ. **-τῶ** (ξανθὸς) κάμνω τι ξανθὸν διὰ τῆς ὀπτήσεως ἢ τηγανίζων, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1047· βάπτω διὰ χρώματος ξανθοῦ ἢ κιτρίνου, κόμαι ἐξανθισμέναι ὁ αὐτ. ἐν Δυσ. 43 (κοινῶς: ἐξηνθισμέναι), πρβλ. Διον. Ἁλ. 7. 9, Δ. Β. 284. — Καθ' Ἡσύχ.: ξανθίζεσθαι· κοσμεῖσθαι τὰς τρίχας. ἢ βάπτεσθαι αὐτάς».

II. ἀμεταβ., εἶμαι ξανθός, κίτρινος, Ἐδδ. (Δευτ. ΙΡ', 31, κ. ἀλλ.).

Ξανθικός, ὁ, ὄνομα τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου παρὰ τοῖς Μακεδόσι καὶ τοῖς Γαζαίοις, Διόδ. 18. 56· **τὰ Ξανθικά**, Μακεδονικὴ τις ἑορτὴ κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον, ὁμοία τῇ Ρωμαϊκῇ lustratio exercitus, Ἡσύχ., Σουΐδ.

ξανθ(ιμ)ίας· «βόλου ὄνομα» Ἡσύχ.

ξάνθιον, τό, φυτόν τι δι' οὗ ἐβάπτετο ἡ κόμη ξανθή, Xanthium strumarium, Sprengel εἰς Διοσκ. 4. 136.

ξάνθισμα, τό, ὅ,τι ἐβάφη ξανθόν, κίτρινον, κόμης ξανθίσματα, βεβαμμένη κόμη, Εὐρ. Ἀποσπ. 324, πρβλ. Ἀνθολ. Π. 5. 260.

ξανθο-αρτιγένειος, ον, ὁ ἀρχίζων νὰ ἔχῃ ξανθὰς τρίχας ἐπὶ τοῦ γενείου, Ἰω. Μαλαλ. τ. 1, σ. 131.

ξανθοβόστρυχος, ὁ ἔχων ξανθοὺς βοστρύχους, ξανθοβόστρυχος Πάρις Νικ. Εὐγ. Ζ', 553.

ξανθο-γένειος, ον, ὁ ἔχων ξανθὸν γένειον, «ξανθογένης», Τζέτζ. Μεθ' Ὁμηρ. 669.

ξανθό-γεως, ων, ὁ ἔχων ξανθὸν ἔδαφος, Λουκ. π. τῆς Συρίης Θεοῦ 8.

ξανθοδερκής, ές, ὁ διάπυρον ῥίπτων βλέμμα, ὁ βλέπων φλογερῶς, τὸν ξανθοδερκῆς πέφν' ἀσαγεύοντα δράκων Βακχυλ. VIII, 12 Blass.

ξανθο-έθειρος, ον, = τῷ ἑπομ., Τζέτζ. Μεθ' Ὁμηρ. 381, 657.

ξανθό-θριξ, -τρῐχος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ξανθὰς τρίχας, Σόλων 24 ξανθότριχα .. Φερένικον Βακχυλ. V, 37 Blass, Θεόκρ. 18. 1.

ξανθο-κάρηνος [ᾰ], **ον**, ὁ ἔχων ξανθὴν κεφαλήν, Συλλ. Ἐπιγραφ. 38, Ἀνθ. Π. 9. 524. 15.

ξανθοκάρυον, τό, εἶδος καρύου, Ἀέτ. 1, σ. 9b, 40.

ξανθο-κόμης, ου, ὁ, = ξανθόθριξ, Πινδ. Ν. 9. 40, Θεόκρ. 17. 103 (ἔνθα κοινῶς **ξανθόκομοι**), Ὀππ. Κυν. 3. 24, πρβλ. 2. 165.

ξανθό-λοφος, ον, ὁ ἔχων ξανθὸν λόφον, Ἐτυμ. Μέγ. 797, 39, Σουΐδ. ἐν λ. **φοινικολόφου**.

ξανθόμματος, ον, ὁ ἔχων ξανθὰ ὄμματα ἢ ὀφρῦς, Ἐπιφάν. Μοναχ. ἐν Βίῳ Μαρίας σ. 48.

ξανθόομαι, γίνομαι ξανθός, Διοσκ. 1, 81.

ξανθό-ουλος, ον, ὁ ἔχων οὖλην καὶ ξανθὴν κόμην, Διεθάν. 4. 1071, κατὰ τὸν Ἰακώβιον ἀντὶ τοῦ **κανθόουλος**.

ξανθόπαις, ξανθὴ παῖς, Λεοντ. μαγ. ποιήμ. Ματθ. Ἀπ. χρ. Π, σ. 565.

ξανθόπλοκος, ον, ὁ ἔχων ξανθοὺς πλοκάμους, Πισίδ. Ἑξαήμ. σ. 420.

ξανθοποιέω, ποιῶ τι ξανθόν, Ἀπιστ. Διαταγ. 1, 3.

ξανθοπώγων, -ωνος, ὁ, ὁ ἔχων ξανθὸν πώγωνα, Ἰσ. Πορφ. ἐν Ἀλλατίου Ἐκλογ. σ. 306.

ξανθός, ή, όν, ξανθὸς κατὰ διαφόρους ἀποχρώσεις, συχνάκις μετὰ ἐλαφροῦ χρωματισμοῦ ἐρυθροῦ, καστανὸς (πρβλ. **πυρρός**), Λατ. flavus, fulvus· ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ ὡρίμου σίτου, ξανθὴ Δημήτηρ Ἰλ. Ε. 500, κτλ.· ὁ Πλάτων ὁρίζει τὸ χρῶμα τοῦτο ὡς λαμπρὸν ἐρυθρῷ λευκῷ τε μεμιγμένον, Τίμ. 68B· ὁ Ἀριστ. ὡς τὸ ἐν τῇ ἴριδι μεταξὺ τοῦ ἐρυθροῦ καὶ τοῦ πρασίνου χρῶμα, Μετεωρ. 3. 4, 5· ὡς τὸ χρῶμα τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ ἡλίου, π. Χρώμ. 1, 1, πρβλ. μετὰ τὰ Φυσ. 9. 3, 5. Παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπὶ ἐαγυῖης, χρυσιζούσης κόμης, ἥτις ἦτο σπανία ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς χώραις καὶ ἀνῆκεν εἰς τὸ ἰδεῶδες τῆς νεανικῆς καλλονῆς· οὕτως ὁ Ἀχιλλεὺς ἀείποτε λέγεται ὡς ἔχων ξανθὴν κόμην Ἰλ. Α. 197., Ψ. 141· ὁ Ὀδυσσεὺς ὡσαύτως ἔχει ξανθὰς τρίχας, Ὀδ. Ν. 399, 431· καὶ ἁπαντᾷ ὡς διακριτικὸν ἐπίθ. τινῶν ἐκ τῶν ἡρώων, ξανθὸς Μενέλαος, Ξ. Μελέαγρος, Ξ. Ραδάμανθυς, ἔνθα πιθανῶς σημαίνει ὡσαύτως τὸν ἔχοντα ξανθὴν, χρυσίζουσαν κόμην μᾶλλον ἢ τὸν ἡλιοκαῆ· διότι ἀναφέρεται ἐπ' ἴσης καὶ ὡς ἐπίθ. γυναικῶν, οἷον τῆς Ἀγαμήδης ἐν Ἰλ. Α. 730, καὶ τῆς Ἀριάδνης ἐν Ἡσ. Θ. 947 ἔτι δὲ καὶ τὸ ξανθὴ Δημήτηρ, πιθανῶς ἀναφέρεται εἰς τὴν κόμην αὐτῆς ἥτις εἶχε τὸ χρῶμα τοῦ χρυσίζοντος σίτου· οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῶν Χαρίτων ἐν Πινδ. Ν. 10. 11., 5. ἐν τέλ.· ἐπὶ τῆς Ἁρμονίας ἐν Εὐρ. Μηδ. 834· — ὁ Ἀπόλλων ὡσαύτως εἶναι ξανθός, καὶ ἐπὶ τῆς Ἀττικῆς σκηνῆς οἱ ἡγεμονίσκοι, πρβλ. **ξανθο-κάρηνος, -θριξ, -κόμης**· τοῦτο καθίσταται πιθανὸν καὶ ἐκ τῆς Ὁμηρικῆς φράσεως ξανθὰς ἵππους, χρυσιζούσας ἢ καστανάς, Ἰλ. Α. 680, πρβλ. Ι. 407. Παρὰ ταῖς μετέπειτα χρόνοις ἡ χρῆσις διέμενεν ἡ αὐτή, καθ' ὅσον ἡ λέξις κεῖται συνήθως ἐπὶ τῆς κόμης, βοῶν ξανθὰς ἀγέλας Πινδ. Π. 4. 264· Ξ. λέων ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 261· ξανθαῖσι πώλοις Σοφ. Ἠλ. 705· πώλου δίκην, ἥτις συναρπασθεῖσα βουκόλων ὕπο μάνδραις ἐν ἱππείαισιν ἀγρίᾳ χειρὶ θέρος θερισθῇ ξανθὸν αὐχένων ἄπο ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 587. 4, κτλ.· ἀλλά, **2)** μεθ' Ὅμ. ἡ χρῆσις τῆς λέξεως ἐπεξετάθη καὶ εἰς ἄλλα πράγματα, Ξ. ἴων ἀκτῖνες Πινδ. Ο. 6. 91· ξανθὰν ἀγαγὼν νεφέλαν πολὺν ὅσε χρυσὸν αὐτόθι 7. 90· μέλι Σιμων. 57· ξανθᾷ φλογὶ Βακχυλ. Ἀποσπ. 4. [13], 4· ἐλαία Αἰσχύλ. Πέρσ. 617· ἐπὶ οἴνου, Σοφ. Ἀποσπ. 257· ἐπὶ ὀπτῆς περιστερᾶς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1107· οὕτω, ξανθαῖσιν αὔραις ἀγάλλεται, ὑπερηφανεύεται διὰ τὴν ἐκ τοῦ ξανθοῦ χρώματος αὐτῆς ἐκπεμπομένην εὐωδίαν, Ἀντιφάν. ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1. 22· πρβλ. **ξανθίζω, ξανθόχρως**, — Παρὰ μεταγενεστ., ἐρυθρόχρους, ἐρυθρός, ξανθὸν ἐρεύθεται Ἀνθ. Π. 12. 97· συγγενὲς χρῶμα τῷ αἵματι Κλήμ. Ἀλ. 267, πρβλ. **ξανθή**. **II. Ξάνθος**, παροξύτ., ὡς κύρ. ὄν. **1)** ποταμὸς τις τῆς Τρῳάδος οὕτω καλούμενος ὑπὸ τῶν θεῶν, ὑπὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων Σκάμανδρος, Ἰλ. Υ. 74, κτλ. **2)** ὁ ἕτερος τῶν ἵππων τοῦ Ἀχιλλέως, ὁ δὲ ἄλλος ἐκαλεῖτο **Βαλίος**, Ἰλ. Π. 149. **3)** ὄνομα ἀνδρός. (Ὡς φαίνεται συγγενὲς τῷ **ξουθός**, ἢ ἴδε).

ξανθότης, ητος, ἡ, τὸ ξανθὸν χρῶμα, ἰδίως τῆς κόμης, «τὰ πέραν τοῦ Ρήνου Γερμανοὶ νέμονται, μικρὸν ἐξαλλάττοντες τοῦ Κελτικοῦ φύλου τῷ τε πλεονασμῷ τῆς ἀγριότητος καὶ τῆς ξανθότητος» Στράβ. 290.

ξανθοτρῐχέω, εἶμαι **ξανθόθριξ**, ἔχω ξανθὴν κόμην, «ἃ δὲ Κράθις τοὺς ἀνθρώπους ξανθοτριχεῖν καὶ λευκοτριχεῖν ποιεῖ λυόμενος καὶ ἄλλα πολλὰ πάθη ἴσταται» Στράβ. 263.

ξανθο-φαής, ές, ὁ λάμπων ὡς χρυσός, Ἰω. Γαζ. Ἔκφρ. 1, 55.

ξανθοφανής, οῦς, ὁ φαινόμενος ξανθός, εἶδος πόας, = **σιδηρῖτις**, Διοσκ. 4, 33, ἐκ τῶν νόθων.

ξάνθοφρυς, υ, ὁ ἔχων ξανθὰς ὀφρῦς, Ἰω. Μαλαλ. 1, σ. 131.

ξανθο-φυής, ές, ἐκ φύσεως ξανθός, Ἕλικες Ἀνθ. Π. 12. 10· Δηώ, Ἵππος Νόνν. Δ. 37. 122., 43. 58.

ξανθο-χίτων, ωνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ξανθὸν χιτῶνα, ξανθὸν φλοιόν, ῥοιή Ἀνθ. Π. 6. 102.

ξανθοχαλκικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς ξανθόχαλκον ἢ ὅμοιος ξανθοχάλκῳ, ὁ πάσχων ἐκ ξανθῆς χολῆς, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 95.

ξανθό-χαλκος, ον, ὁ ἔχων ξανθὴν, κιτρίνην χαλκῆν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 197.

ξανθό-χροος, ον, (χρόα, χρώς) ὁ ἔχων κίτρινον δέρμα, Μόσχ. 2, 84· ἑτεροκλ. αἰτ. **ξανθόχροα**, Νόνν. Δ. 11· — οὕτω, **ξανθόχρως, ωτος**, ὁ, ἡ, ἐπὶ ἰχθύος τηγανιστοῦ, Ναυσικράτης ἐν «Ναυκλήροις» 2.

ξανθύνομαι, παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι **ξανθός**, Θεοφρ. π. Φ. Ἱστ. 3. 15, 6.

ξανθ-ωπός, όν, (ὤψ) ὁ ἔχων ὄψιν ξανθήν, χαίτη Ὀππ. Κυν. 2. 382.

ξάνθωσις, ἡ, ἡ εἰς ξανθὸν χρῶμα μεταβολή, Χημικ. Γωσσ.

ξάνιον, τό, «τὸ δὲ ξάνιον ἣν μὲν καὶ αὐτὸ χρυσοῦν, κεφαλῇ κόσμος· ἔνιοι δὲ αὐτὸ κτένιον εἶναι νομίζουσιν» Πολυδ. Ε', 96, Δ. Β. 284, Ἡσύχ. **II.** **ἐπίξηνον**, «ξάνιον ἢ ἐπίξηνον, ὅπερ ἡ νεαρὰ κωμῳδία ἐπικόπανον καλεῖ» Πολυδ. Ζ', 90., Γ', 101.

ξάνις, ἡ, τὸ ξαίνειν ἔρια, «λανάρισμα», Γλωσσ.

ξάντης, ὁ, ὁ ξαίνων ἔρια, Πλάτ. Πολιτικ. 281A.

ξαντικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ ξαίνειν ἔρια, ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

-κή (ἐξυπ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ξαίνειν ἔρια, Πλάτ. Πολιτ. 281Δ κ. ἀλλ.· τὸ -κόν, αὐτόθι 282Β.

ξάντρια, ἡ, θηλ. τοῦ ξάντης: ξάντριαι, ὄνομα δράματος τοῦ Αἰσχύλου.

ξάσμα, τό, ἔριον ἐξεσμένον, «λαναρισμένον», Σοφ. Ἀποσπ. 915.

ξεινᾰπάτης, ξείνη, ξεινηβόκας, ξείνηθεν, Ἰων. ἀντὶ ξεν-.

ξεινήιον, τό, (ξεῖνος) εὑρηται μόνον ἐν τούτῳ τῷ Ἰων. καὶ Ἐπικ. τύπῳ (ἐπειδὴ ὁ ὁμαλὸς τύπος ξενεῖον εἶναι ἄχρηστος), δῶρον τοῦ φιλοξενοῦντος οἷον ἐδίδετο εἰς ἀπερχόμενον φιλοξενηθέντα ξένον, Ὅμ.· πλῆρες: δῶρα ξεινήια Ὀδ. Ω. 273· ἀντὶ ποδὸς ξεινήιον, εἰρωνικῶς, Χ. 290, πρβλ. Υ. 299· ὡσαύτως, αἱ πρὸς φιλοξενίαν τινὸς παρεσκευασμέναι τροφαί, ξεινήια πολλὰ φαγόντε Δ. 33· καὶ οὕτω καθόλου, φιλικὰ δῶρα, ἀλλήλοισι πόρον ξεινήια πολλά Ἰλ. Ζ. 218. Πρβλ. ξένιος.

ξεινίζω, ξεινίη, ξεινικός, ξείνιον, ξείνιος, Ἰων. ἀντὶ ξεν-.

ξεινο-θάκχη, ἡ, ἡ μανιώδης ἐξ ἔρωτος πρὸς τὸν ξένον, ἐπὶ τῆς Μηδείας, Λυκόφρ. 175.

ξεινοδοκέω, ξεινοδόκος, ξεινοκτονέω, Ἰων. ἀντὶ ξεν-.

ξεῖνος, ξεινοσύνη, ξεινόω, Ἰων. ἀντὶ ξεν-.

ξειρίς, -ίδος, ἡ, ἴδε ξυρίς.

ξεν-ᾰγέτης, ου, ὁ ὁδηγῶν καὶ περιποιούμενος τοὺς ξένους ἢ φίλους, Ε. Δελφοί, οἱ φιλόξενοι Δελφοί, Πινδ. Ν. 7. 63.

ξεναγέω, εἰμαι ξεναγός, ἦτοι ἀρχηγὸς τῶν μισθοφόρων, Ξεν. τοῦ ξενικοῦ Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 15 καὶ 17, Δημ. 665. 25. **II.** ὁδηγῶ τοὺς ξένους ἐπιδεικνύων αὐτοῖς τὰ ἀξιοθέατα, ἄριστά σοι ἐξενάγηται, τὸ ἔργον σου ὡς ξεναγοῦ ὑπῆρξε τέλειον, Πλάτ. Φαῖδρ. 230C· ξεναγούμενος, ὁ ὁδηγούμενος ὡς ξένος καὶ βλέπων τὰ ἀξιοθέατα μέρη, αὐτόθι· ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 18. 1, πρβλ. Χάρ. ἢ Ἐπίσκοπ. 1· μεταφορ., ξεν. τινὰ πρὸς τὰς Μούσας, πρὸς τὴν ἀλήθειαν Θεμίστ. 123Β, Ἐκκλ.

ξενάγησις [ᾰ], ἡ, = ξεναγία, ὡς ἑρμηνεία τοῦ Λατ. conscriptio, Ἀππ. Ἐμφύλ. 5. 74.

ξεναγησμός, ὁ, τὸ ξεναγεῖν, Μοσχόπ. π. Σχεδῶν σ. 134.

ξενᾰγία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ξεναγοῦ, ἡ ἐπὶ μισθοφορικοῦ σώματος ἀρχηγία, Ἀππ. Ἰδηρ. 44. 2) «αὐνταγμα παρὰ Κρησὶ καὶ ὁ ἡγεμὼν τούτων ξεναγός» Α. Β. 284. **II.** τὸ ὁδηγεῖν ξένους, Ἡλιόδ. 7. 13.

ξενᾰγός, ὁ, (ἡγέομαι) ἡγεμὼν ἐπικούρων ἢ μᾶλλον μισθοφόρων (ξένων), Θουκ. 2. 75 (ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.), Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 19, κτλ. (Ὁ τύπος εἶναι Δωρικ. (Κρητικὸς κατὰ τὰ Α. Β. 284)· ἀλλ' ὡς πολλοὶ ἄλλοι, μάλιστα στρατιωτικοὶ ὅροι παρελήφθη καὶ οὗτος εἰς τὴν Ἀττικήν, Ἡρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 26, Λοβεκ. Φρύνιχ. 430). **II.** ὁδηγὸς ξένου, Πλούτ. 2. 567Δ, Ἡλιόδ. 7. 14.

ξεν-ᾰγωγός, όν, τύπος μεταγεν. τοῦ ξεναγός II, Λοβ. Φρύν. 430, Schäf. εἰς Πλουτ. Ἀγησ. 36· — ξεναγωγέω, ὁδηγῶ ξένον, Ἡσύχ.

ξενάλια, τά, = ξένια, φιλικὰ δῶρα, Κ. Πορφυρ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμανόν, 72, 16, Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 461, 9., 491, 6.

ξεν-ᾰπάτης, ου, ὁ, ποιητ. ξειν-, (ἀπατάω) ὁ ἀπατῶν ξένους, Πινδ. Ο. 10 (11). 43· ἢ ὁ ἀπατῶν τὸν ξένον του, Εὐρ. Μήδ 1392. **II.** ἀπατηλὸς ἄνεμος ἐντὸς τοῦ λιμένος, ἐνῶ ἄλλος ἄνεμος πνέει εἰς τὸ πέλαγος, «ξεναπάτας: ἰδίως ἐπὶ τῶν ὅταν μὴ τοιοῦτοι πνέωσιν οἱ ἄνεμοι ἐν τοῖς παλάγεσιν, ὁποῖοι ἐν τοῖς λιμέσιν» Α. Β. 107.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 289.

ξενᾰπᾰτία, ἡ, τὸ ἀπατᾶν τοὺς ξένους, Πλάτ. Ἐπιστ. 350C πρβλ. δουλαπατία.

ξεν-αρκής, ές, (ἀρκέω) ὁ βοηθῶν τοὺς ξένους, Πινδ. Ν. 4. 20.

ξένη, ἡ, θηλ. τοῦ ξένος· **1)** (ἐξυπακ. τοῦ γυνή), ξένη γυνή, ἐκ ξένης χώρας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 950 κλπ. **2)** (ἐξυπακουομ. τοῦ γῆ), ξένη χώρα, ἐν ξένᾳ Σοφ. Φιλ. 135· ἐπὶ ξένης Ξεν. Λακ. 14, 4, πρβλ. Πλούτ. 2. 576C.

ξεννᾰδόκος, ον, ξενοδόκος, Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 402.

ξέννηθεν, Ἰων. ξείν-, Ἐπίρρ., ἐκ τῆς ξένης, «ἀπὸ τὰ ξένα», Ὀππ. Ἀλ. 4. 153.

ξεννήχυστος, ον, ξένος εἰς τὴν ἀκοήν, μὴ συνήθης, παράδοξος, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 3.

ξεννηλᾰσία, ἡ, ἐν Σπάρτῃ, ἐκδίωξις τῶν ξένων ἐκ τῆς χώρας, Θουκ. 1. 144., 2. 39, Ξεν. Λακ. 14, 4, Πλάτ. Πρωτ. 342C, Νόμ. 950B, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 10, 15· πρβλ. Müller Dor. 3. 1. § 2, Arnold εἰς Θουκ. ἔνθ' ἀνωτ.

ξεν-ηλᾰτέω, ἐκδιώκω, ἐξορίζω τοὺς ξένους, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1013, Πολύβ. 9. 29, 4.

ξεννηλόγιον, τό, = τὸ ξένους συλλέγειν, Rhod. Del. 44, 40.

ξενία, ἡ, Ἐπικ. ξενίη Ὀδ., Ἰων. ξεινίη, οὐχὶ (ὡς τινα τῶν Ἀντιγράφ.) ξεινηίη, Ἡρόδ.· (ξένος)· — ἡ κατάστασις καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ ξενιζομένου, φιλοξενία, φιλικὴ ὑποδοχή, Λατιν. hospitium, δώροισιν ἀμειψάμενος .. καὶ ξενίῃ ἀγαθῇ Ὀδ. Ω. 286· μέσεσθαι ξενίης ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα διδώσειν αὐτόθι 314· κατὰ ξεινίην, χάριν φιλοξενίας, hospitii causa, Ἡρόδ. 2. 182· ἐλθόντος ἐπὶ ξενίαν, ὡς φίλου, Πινδ. Ν. 10. 92· ἐπὶ ξενίαν καλεῖν, παρακαλεῖν Δημ. 81. 20, Διοδ. Ἔκλογ. 618. 12· (οὕτως, ἐπὶ ξένια καλεῖν, ἴδε ἐν λέξει ξένιος I. 2· ἐπὶ ξενισμὸν Συλλ. Ἐπιγρ. 2349)· ἡ φράσις: ἐπὶ ξενίᾳ καλεῖν, ἂν καὶ συχνὴ ἐν τοῖς Ἀντιγράφ., ὡς ἐν Ξεν. Ἱππ. 3, 4, διάφ. γραφ. Δημ. ἔνθ' ἀνωτ., Διον. Ἀλ. 1. 40, εἶναι ἴσως ἡμαρτημ. ἀντὶ ἐπὶ ξενίαν ἢ ἐπὶ ξένια, Cobet V. Ll. σ. 81, 248· — ἐν τῷ πληθ., Πινδ. Ο. 4. 25, Ἀνδοκ. 19. 2. **2)** φιλικὴ σχέσις μεταξὺ δύο ξένων ἢ μεταξὺ προσώπου τινὸς καὶ ξένης πρὸς αὐτὸ πόλεως (πρβλ. πρόξενος), ξεινίην τινὶ συντίθεσθαι, Λατ. hospitium facere cum aliquo, Ἡρόδ. 1. 27., 3, 39· ξ. τοῖσι Ἀκανθίοισι προεῖπε 7. 116· ἐποιήσαντο ὅρκια ξεινίης πέρι καὶ συμμαχίης 1.69· διαλύεσθαι τὴν ξεινίην 4. 154· τὰς παλαιὰς ξενίας ἀνανεώσασθαι Ἰσοκρ. 490C· κατὰ τὴν ξ., ἕνεκα τῶν φιλικῶν αὐτῶν σχέσεων, Θουκ. 8. 6· διὰ τὴν ξ. Πλούτ. 2. 816Δ· πρὸς ξ. τὰς σὰς, διὰ τῆς πρὸς ἡμᾶς φιλίας σου, Σοφ. Ο. Κ. 515· ξ. τινός, μετά τινος, Δημ. 242. 20· φιλίαν καὶ ξ. ὁ αὐτ. 320. 11. **3)** ἡ κατάστασις, ἢ ἡ ἔλλειψις δικαιωμάτων τοῦ ξένου, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν κατάστασιν καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου, γραφὴ ξενίας, ἀγωγὴ ἐναντίον ξένου ἀφετεριαθέντος δικαιώματα πολίτου, Δημ. 1481. 18· οὕτω, ξενίας φεύγειν (ἐξυπ. γραφήν), καταγέλεσθαι, Ἀριστοφ. Σφ. 718· ἀγωνίζεσθαι Λυσ. 135. 20· ξενίας ἁλίσκεσθαι Δημ. 741. 19· ξενίας γράψασθαί τινα ὁ αὐτ. 1020. 23.

ξενιάζω, ξενιζω, Κ. Πορφ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν. 150, 23.

ξενίζω, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ξεινίζω· μέλλ. -ίσω, Ἐπικ. -ίσσω, Ἀττ. -ιῶ, Ἐπικ. ἀόρ. ἐξείνισσα ἢ ξείνισσα· (ξένος). Ξενίας χάριν τινὰ ὑποδέχομαι, ὑποδέχομαι, περιποιοῦμαι ξένον, Λατ. hospitio excipere, Ὅμ., Ἡρόδ., κτλ.· τὸν μὲν ἐγὼ .. εὖ ἐξείνισσα Ὀδ. Τ. 194· ἐννήμαρ ξείνισσε Ἰλ. Ζ. 174· ξείνισ' ἐνὶ μεγάροισι αὐτόθι 217· ξείνους ξεινίζειν Ὀδ. Γ. 355· ξ. τινὰ ἐν δόμοις Εὐρ. Ἄλκ. 1013, κτλ.· ξ. τινὰ αἴτοισι Σοφ. Ἀποσπ. 579· ξ. τινὰ πολλοῖς ἀγαθοῖς, δωροῦμαί τινι δῶρα φιλοξενίας, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 2· νῦν οὖν ὅπως ἀγνεύσετε, ἕως ἂν αἱ γυναῖκες ὑμᾶς ἐν πόλει ξενίσωμεν ὧν ἐν ταῖσι κίσταις εἴχομεν, μὲ ὅ,τι εἴχομεν ἐντὸς τῶν καλαθίων, Ἀριστοφ. Λυσ. 1184· μεταφορ., ὃν .. Ἄρης οὐκ ἐξένισεν, ὅηλ. ὅστις δὶν ἔπεσεν ἐν τῇ μάχῃ, Σοφ. Ἠλ. 96.— Παθ., ριλοξενοῦμαι, Λατιν. hospitari, Ἀριστοφ. Ἀχ. 73· ὑπό τινος Ἡρόδ. 1. 30, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 24, κτλ.· παρά τινι Διόδ. 14. 30, Κ. Δ· πρός τινα Φιλήμ. ἐν Ἀθηλ. 17· μεταφορ., λαχάνοισιν, ὥσπερ χῆνες, ἐξενισμένοι Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Πανηγύρει» 1. **II.** πρὸ ἐνὸς ἐπλήξειν, ξενίζουσαν καὶ καταπληκτικὴν πρόσοψιν Πολύβ. 3. 114, 4· ξενίζουσι τὴν ἀκοὴν ὀνόμασιν, παραδόξως ἠχοῦσιν εἰς τὰ ὦτα ὀνόμασιν, Ἡλιόδ. 6. 14· μὴ ξενίσῃ σε ἡ φαντασία σου Βασίλ., κτλ.— Παθ., ἐκπλήττομαι, Πολύβ. 1. 23, 5., 3. 68, 9, κτλ. **2)** ἐπὶ φυτῶν μεταφυτευομένων, «δεῖ τοίνυν .. πάντῃ ἴσον εἶναι τὸ φυτώριον τῇ φυτευθησομένῃ γῇ .., ἵνα μὴ ξενίζηται τὸ μέλλον ἐν αὐτῇ κατατίθεσθαι φυτόν», ἵνα μὴ παρακωλύηται ἡ ἀνάπτυξις αὐτοῦ, διότι μετεφυτεύθη εἰς ξένον αὐτῷ τόπον, Γεωπ. 9. 5, 3, Ἱπποιατρ. **III.** ἀμεταβ., εἶμαι ξένος, λαλῶ μὲ ξένην προφοράν, Δημ. 1304. 4, 11· τὸ ξενίζον τῆς λέξεως Διόδ. 12. 53, πρβλ. Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 45 κἑξ.

2) φαίνομαι ξένος ἢ ἀσυνήθης, ξ. τῷ σχήματι Λουκ. Ἀνάχ 6· ξενίζων τῷ τρίβωνι ὁ αὐτ. ἐν τῷ περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 24· Θάνατος .. τῇ τόλμῃ ξενίζων ὁ αὐτ. ἐν τῷ πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 25. — Καθ' Ἡσύχ.: «ξενίζουσα· ἀλλόφυλος. ἀήθης. καινή».— Ἴδε Κόντου Σχόλια ἐν Ἀθηνᾶ: τόμ. Β', σ. 108 κἑξ.

ξενικός, ἡ, όν, καὶ ός, όν, Εὐρ. Ἰων 722, Ἰων. ξεινικός, Ἡρόδ.· — ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ξένον, ξένος τὸ εἶδος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀστικός, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 618· ξ. ἑκτῆρες Εὐρ. Κύκλ. 370· ξενικά, οἱ φόροι, οὓς ἐτέλουν οἱ ξένοι ἐν Ἀθήναις, ξ. τελεῖν Δημ. 1309. 5· σῦσσιτοι ξ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πολιτικοί, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 14· ξενικωτέρας .. γινομένης τῆς βοηθείας, ἐξαρτωμένης μᾶλλον ἐκ τῶν ξένων, ὁ αὐτ. 1. 9, 7·— τὸ ξ., ἡ τάξις τῶν ξένων, αὐτόθι 3. 5, 3· ἀλλά, τὸ ξ. (ἐξυπ. δικαστήριον), τὸ δικαστήριον εἰς ὃ οἱ ξένοι ἐνήγοντο εἰς δίκην ἢ αὐτοὶ ἐνῆγον, αὐτόθι 4. 16, 4. **2)** ἐπὶ ξένων στρατιωτῶν, ἢ πλοίων, ξένος μισθωτὸς πρὸς ὑπηρεσίαν στρατιωτικήν, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 1, κτλ.· νῆες ξ. Θουκ. 7. 42· ἀλλά, ξ. στρατὸς παρ' Ἡροδ. 1. 77 εἶναι πιθανῶς μόνον οἱ ξένοι ἐπίκουροι οὐχὶ δὲ μισθοφόροι· τὸ ξενικόν, = οἱ ξένοι, στρατὸς ἐκ μισθοφόρων, Ἀριστοφ. Πλ. 173, Θουκ. 8, 25, Ξεν., κτλ.· ξενικὸν τρέφειν Δημ. 46. 19. **3)** σπανίως ὡς τὸ ξένιος, φιλόξενος, φιλικός, φίλα φρονῶν, ὁ ξ. Θεὸς Πλάτ. Νόμ. 879Ε· ἡ ξ. τράπεζα Αἰσχίν. 83. ἐν τέλ. Ἀθήν. 143C· — ἡ ξενικὴ φιλικὴ σχέσις ὡς ἡ μεταξὺ τοῦ φιλοξενοῦντος καὶ τοῦ φιλοξενουμένου, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 3, 4.

II. ξένος, ἀλλότριος, ἐκ ξένης γῆς, νόμισμα, ἱρά Ἡρόδ. 1. 135, 172· ξ. λόγοι Ἀριστ. Ἀχ. 634· ξ. ὀνόματα, ξένης γλώσσης, Πλάτ. Κρατ. 401Β· οἶνος ξ. Ἄλεξ. ἐν Ἀθλ. 23· δίκαιον τοὺς ξένους πίνειν ξενικόν, τοὺς δὲ ἐγγενεῖς ἐπι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χώριον ὁ αὐτ. ἐν «Τυκιστῇ» 1· ἀγνωστότερα καὶ ξενικώτερα Ἀριστ. μετὰ τὰ Φυσ. I (ΕΛΑΤΤΟΝ) 3, 1· ἐπὶ ὄφους, ξένον, δηλ. πλῆρες ἀσυνήθων λέξεων καὶ φράσεων, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 3, 3, Ποιητ. 22, 3· τὸ ξ., ἐπὶ νόμων, ὁ ξένος αὐτῶν χαρακτήρ, ἡ ξένη καταγωγὴ αὐτῶν, Πλάτ. Νόμ. 702C. Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ ξένον τρόπον, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 407B.

ξένιος, α, ον, Ἀττ. ὡσαύτως **ος, ον,** Ἰων. **ξείνιος** (ὡς ἀείποτε παρ' Ἡροδ. καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον παρ' Ὁμ., ἀλλὰ **ξένιος** ὅταν ἡ λήγουσα ᾖ μακρά. ὡς Ὀδ. Ξ. 158, 389., Ο. 514, κτλ.)· — ὁ ἀνήκων εἰς φίλον ἢ ξένον ἢ εἰς φιλίαν καὶ φιλοξενίαν, Ζεὺς Ξ., ὡς προστάτης τῶν δικαίων τῆς ξενίας, Ζεὺς ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε, Ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ (πρβλ. **ξένος** II) I. 270· Ζηνὸς .. ἐδείσατε μῆνιν ξεινίου Ἰλ. Ν. 625, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 61, 362, κ. ἀλλ.· ὦ Ζεῦ ξένιε καὶ μακάριε Κρατῖνος ἐν «Νεμέσει» 10· ὡσαύτως, Ἀπόλλων Ξ. Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 2214c· — τράπεζα Ξ., ἡ τῆς φιλοξενίας τράπεζα, Ὀδ. Ξ. 158, Ρ. 155, Πίνδ., κλ.· Ξ. κοίτη Πινδ. Π. 3. 56· Ξ. τινί, συνδεδεμένος πρός τινα διὰ τῶν δεσμῶν τῆς ξενίας, Ἡρόδ. 5, 63. **2) ξείνια,** Ἀττ. **ξένια** (πρβλ. **ξεινήιον**), τά, φιλικὰ δῶρα, διδόμενα παρὰ τοῦ φιλοξενοῦντος εἰς τὸν φιλοξενούμενον, Λατ. lautium, Ὅμ., ὅστις δι' αὐτῶν ἐννοεῖ μάλιστα τὰ πρὸς βρῶσιν καὶ πόσιν, δηλ. φαγητὸν καὶ ποτόν, ξείνιά τ' εὖ παρέθηκεν, ἅ τε ξείνοις θέμις ἐστίν Ἰλ. Α. 778, πρβλ. Σ. 387, Ὀδ. Ε. 91, κλ.· εἴ μοι Ξ. δοίη Ι. 229, πρβλ. Τ. 185· (σπανίως ἐν τῷ ἑνικῷ, ἵνα τοι δῶ ξείνιον Ι. 356., Υ. 296, πρβλ. Πινδ. Π. 4. 62)· οὕτω, ξένια .. παρέσχε δαῖτα παιδείων κρεῶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1590· βοῦν ξένια ἔπεμψεν Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 3· Ξ. δοῦναι Εὐρ. Κύκλ. 301· λαμβάνειν αὐτόθι 342· δέχεσθαι Ἀνα. 150. 22· ἐπὶ ξείνια καλεῖν, καλεῖν εἰς δεῖπνον (πρβλ. **ξενία**, ἡ), Ἡρόδ. 2. 107., 5. 18, Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 20, Συλλ. Ἐπιγρ. 84. 17., 87. 26· ὡσαύτως, ἐπὶ ξείνια παραλαβεῖν τινα Ἡρόδ. 4. 154· Ξ. προθεῖναι ἢ προθέσθαι 7. 29, 135· ἐπαγγέλλεσθαι 6. 35· ξενίοις δέχεσθαί τινα Ξεν. Ἀν. 5. 5, 24· συχνάκις ἐπὶ ὡρῶν τὰ ὁποῖα εἰρηνικοὶ καὶ φιλήσυχοι κάτοικοι πέμπουσιν εἰς στρατόν, αὐτόθι 5. 5, 2, 14, 25, κ. ἀλλ.· μεταφορ., θάνατος ξείνιά σοι γενήσεται Εὐρ. Ἑλ. 480. **II.** ξένος, Πινδ. Π. 3. 56· ἐπὶ ξενίας (ἔξυπ. γῆς), Ἀντιφῶν 117. 22, Πλάτ. Κρατ. 429E· ἐν ξενίῃ Ἑλλ. Ἐπιγρ. 1041. 8.

ξενῑσις, ἡ, (ξενίζω) ἡ περιποίησις φίλου ἢ ξένου, ξενίσεις ποιούμενοι τῶν τριηριτῶν Θουκ. 6. 46.

ξένισμα, τό, (ξενίζω II. 1) ξενία, Θεοδώρ. Προδρ. κατὰ Ροδ. καὶ Δοσικλ. Γ', 128.

ξενισμός, ὁ, = **ξένισις.** Πλάτ. Λῦσ. 205C, Λουκ. π. Ὀρχ. 45· κτλ.· ἐν τῷ πληθ., Πλουτ. Δημήτρ. 12, κτλ. **II.** τὸ παράδοξον πράγματός τινος, Πολύβ. 15. 17, 1, Διόδ. 3. 33. **2)** ἐπιβλαβὴς ἐνέργεια πράγματός τινος προερχομένη ἐκ χρήσεως μὴ συνήθους, «βιβρωσκόμενον δὲ (τὸ σκόροδον δηλ.) καὶ πρὸς τοὺς ξενισμοὺς τῶν ὑδάτων ἁρμόζει» Διοσκ. 2. 182· ἴδε **ξενίζω** II.

ξενιστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ξενίζω,** δεῖ ξενίζειν, Θεοδ. Προδρ. τὰ κατὰ Ροδ. κ. Δοσικλ. Θ', 378.

ξενιστής, οῦ, ὁ, ὁ ξενίζων, φιλοξενῶν, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 4. 52, Θ. Προδρ. κατὰ Ροδ. κ. Δοσικλ. Β', 398, κτλ.

ξενῑτεία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «ξενιτειά», Ἐβδ. (Σοφ. Σολ. (Η', 3), Λουκ. Πατρίδ. Ἐγκώμ. 8· ὁ βίος στρατιώτου ὑπηρετοῦντος ἐν ξένῳ στρατῷ, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. τ. 40. 6.

ξενῑτεύω, ἀπέρχομαι εἰς ξένον τόπον καὶ ζῶ ἐκεῖ, Τιμαί. Ἀποσπ. 139, Στράβ. 673, Λουκ. Πατρίδ. Ἐγκώμ. 8. **II.** ὡς ἀποθ., **ξενιτεύομαι,** ἰδίως εἶμαι μισθοφόρος εἰς ξένην στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, Ἰσοκρ. 170A, 410C· ἐγὼ ξενιτευόμενος ἐστρατευόμην Ἀντιφάν. ἐν «Εὐθυδίκῳ» 2.

ξενο-δαίκτης, ου, ὁ, ὁ φονεύων τοὺς ξενιζομένους ἢ τοὺς ξένους, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 391, ἔνθα εἶναι τετρασύλλαβ. **ξενοδαίκταν,** ἂν μὴ ἀναγνωστέον **ξενοδαίταν.**

ξενοδαίτης, ου, ἡ, (δαΐς) ὁ κατατρώγων τοὺς ξενιζομένους ἢ ξένους, ἐπὶ τῶν Κυκλώπων, Εὐρ. Κύκλ. 658· ἴδε τὸ πραγῆ.

ξενοδεκτέω, - ξενοδοκέω, δέχομαι ξένους, ξενοδεκτοῦντες Θ. Στουδ. σ. 849, ἐκδ. Mi.

ξενοδίκαι, οἱ, δικασταὶ δικάζοντες δίκας ἐν αἷς ὅ τε ἐνάγων καὶ ὁ ἐναγόμενος εἶναι ξένοι, Ἐπιγραφ. Λοκρ. 1479$_{16}$ = CGIS III, 333, κτλ. πρβλ. Roberts σ. 357, Hicks 31, 10.

ξενοδοκέω, Ἰων. **ξεινο-,** ὑποδέχομαι, περιποιοῦμαι ξένους, φιλοξενῶ, Ἡρόδ. 6. 127, Εὐρ. Ἄλκ. 552, Ἀνθ., κτλ.· — παρὰ μεταγεν. **ξενοδοχέω, Δ'** Ἐπ. π. Τιμ. ε', 10· ἴδε ἐν λ. **ξενοδόκος.**

II. μαρτυρῶ, Πινδ. Ἀποσπ. 278.

ξενο-δόκος, Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. **ξεινοδόκος,** ὁ, ὁ δεχόμενος ξένους, ξενιστής, ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες, ξεινοδόκοι καὶ ξεῖνος· Ὀδ. Θ. 543· ἕστινος μιμνήσκεται ἤματα πάντα ἀνδρὸς ξεινοδόκου Ο. 55, πρβλ. Ἰλ. Γ. 354, Ὀδ. Θ. 210. **II.** μάρτυς, Σιμων. 84, ἴδε Ἡσύχ., ἐν λ.—Οἱ τύποι **ξενοδόχος, -δοχέω, -δοχία,** ἀποδοκιμάζονται ὑπὸ Θωμᾶ Μαγίστρου 640, πρβλ. Μοῖρ. 271, Λοβ. Φρύν. 307, καὶ ἴδε **ξενηδόκος.**

ξενοδοχεῖον, τό, ὡς καὶ νῦν, ἔνθα διαμένουσι ξένοι, καταλύματα, πανδοχεῖον, Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 49, Σουΐδ., κτλ.: **ξενὼν** εἶναι ἡ δόκιμος λέξις.

ξενοδοχέω, ἴδε ἐν λ. **ξενοδοκέω.**

ξενο-δόχημα, τό, = **ξενοδοχεῖον,** Νικήτ. Χρον. 381A.

ξενοδοχία, ἡ, ἡ περιποίησις ξένου, Ξεν. Οἰκ. 9. 10, Θεοφρ. Χαρακτ. 23· — ἀλλὰ διορθωτέον **ξενοδοκία,** ἴδε **ξενοδόκος.**

ξενοδοχικός, ἡ, όν, κατάλληλος ἢ ἕτοιμος πρὸς ὑποδοχὴν ξένων, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 3, 68.

ξενο-δώτης, ου, ὁ, ὁ ξενίαν παρέχων, ἐπίθετ. τοῦ Διονύσου, Ἀνθ. Π. 9. 524, 15.

ξενόεις, εσσα, εν, ὁ πλήρης ξένων, Εὐρ. Ι. Τ. 1282.

ξενόθηλυς, ἡ, ἡ θαυμασία γυνή, ἐπίθετ. τῆς Παρθένου Μαρίας, Ἀνωνύμου Ὕμν. εἰς τὴν Παρθέν. 15.

ξενοθρέπτης, ὁ, ἡ, περὶ τῆς Παρθένου Μαρίας, ἡ τρέφουσα ξένους, Ἀνωνύμου Ὕμν. εἰς τὴν Παρθένον 15.

ξενο-θῡτέω, θύω, σφάζω ξένους, Στράβ. 298.

ξενοκομεῖον, τό, μέρος πρὸς περιθαλψιν ξένων, Λέοντ. Νεαρὰ Π', Μέξ. Ὁμολ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 91, σ. 648.

ξενοκοπεῖν, «ἐπὶ τοῦ πληγὰς λαθεῖν· οὕτω Μεταγένης» Σουΐδ. — Κατὰ τὰ Α. Β. σ. 114, 1, «συγκόψαι· ἐπὶ τοῦ πληγαῖς αἰκίσασθαι. Μεταγένης Θουριοπέρσαις» (4). Τὴν γραφὴν ταύτην παρεδέξατο ὁ Meineke.

ξενοκουρίτης, ὁ, ὁ ἐν ξένῃ μονῇ καρεὶς μοναχός, Λουκ. Πατριαρχ. Κ/πόλεως Ι, 3, Βαλσαμ. εἰς Καν. 21 τῆς ἐν Νικ. Συνόδ. σ. 547.

ξενο-κρᾰτέομαι, Παθ., κυβερνῶμαι ὑπὸ μισθωτῶν στρατευμάτων, οὐ γὰρ ἀσφαλὲς ξενοκρατεῖσθαι Αἰν. Τακτ. 12.

ξενοκρίτης, ου, ὁ κριτὴς τῶν ξένων, Εὐστ. 897, 41, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 429.

ξενοκτονέω, Ἰων. **ξεινοκτ-,** φονεύω τοὺς ξενιζομένους παρ' ἐμοὶ ἢ ξένους, Ἡρόδ. 2. 115, Εὐρ. Ἑκ. 1247, Διόδ. 4. 18.

II. φονεύω τὸν ξενίζοντά με, Εὐρ. Ι. Τ. 1021.

ξενοκτονία, ἡ, φόνος ξένων, Διόδ. 1. 88, Διον. Ἁλ. 1. 41.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 99.

ξενο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων τοὺς παρ' αὐτῷ ξενιζομένους ἢ ξένους, Εὐρ. Ι. Τ. 53, 776, Αἰσχίν. 85. 42, Πλουτ. Μάρ. 8.

ξενο-κυσᾰ-πάτη, ἡ, ἡ ἐπὶ συνουσίᾳ ἐξαπάτησις ξένων γυναικῶν, Ἀνθ. Π. 11. 7.

ξενολεκτέω, λέγω κατὰ ξένον τρόπον, τῶν ὑπὸ τούτου διαφόρως ξενολεκτουμένων Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 208D.

ξενολεξία, τὸ ξενολεκτεῖν, ξένη ὁμιλία ἢ γλῶσσα, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 311C, 321D.

ξενολογέω, στρατολογῶ μισθοφόρους, Ἰσοκρ. 101D, Δημ. 1019. 12, Πολύβ., κτλ.— Παθ., Συλλ. Ἐπιγρ. 2623. **2)** μεταφορ., ξ. ἔλεον παρά τινι, ἐγείρειν συμπάθειαν παρά τινι, Διοδ. Ἔκλογ. 600. 71.

ξενολογία, ἡ, στρατολογία μισθοφόρων ξένων, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 41, Διόδ. 19. 61· οὕτω **ξενολόγησις, εως,** ἡ, Νικήτ. Χρον. 246C.

ξενολόγιον, τό, στράτευμα ἐκ ξένων μισθοφόρων, = **ξενικόν,** τό, Πολύβ. 29. 8, 6, κλ.

ξενο-λόγος, ον, ὁ στρατολογῶν μισθοφόρους, Πολύβ. 1. 32, 1., 5. 63, 9, Πλούτ. 23· ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Μενάνδρου.

ξενομᾰνέω, ἔχω μανίαν πρὸς ξένους τρόπους, Πλούτ. 2. 527E.

ξενομανής, ἐς, ὁ ξενομανῶν, μεταγεν.

ξενομανία, ἡ, τὸ ξενομανεῖν, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφάνου.

ξενοπάθεια, ἡ, τὸ ξενοπαθεῖν, Σωρ. Ἐφέσ. ἐκδ. Ermi σ. 28. 171, 177.

ξενοπᾰθέω, ἔχω παράδοξον αἴσθημα, συνταράττομαι, ἐνοχλοῦμαι, Πλουτ. Φιλοπ. 12· δυσανασχετεῖν καὶ ξ. ὁ αὐτ. 2. 607C· ἀδημονεῖν καὶ ξ. αὐτόθι 601C, πρβλ. Wyttenb. 132C. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 275.

ξενοποικιλόπτερος, ον, ὁ ἔχων ξένα ποικίλα πτερά, τὸν ξενοποικιλόπτερον τὸν κολοιὸν ἐκεῖναν Τζέτζ. Ἱστ. 2. 843.

ξενοπολίτης, ὁ, ὁ ἀνήκων εἰς ξένην πόλιν, καὶ μὴ πειρᾶσθαι συνιστᾶν νόμον ξενοπολίτην Τζέτζ. Ἐπιτομ. Ρητ. ἐν Rhetores (Walz) τ. 3, σ. 670, στ. 17.

ξενο-πρεπής, ές, ὁ ἁρμόζων εἰς ξένον· παράδοξος· ἀλλόκοτος, ἀσυνήθης, Ἱππ. π. Ἀγμ. 750, Διον. Ἁλ. π. Δημοσθ. 34, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 13.— Ἐπίρρ. **ξενοπρεπῶς** Ὀλοβ. ἐν Boiss. Ἀνεκ. 5, σ. 174.

ξενοπροπώπως, Ἐπίρρ., διὰ ξένου προσώπου, διὰ τῶν αὐτοῦ ὑπηρετῶν ξενοπροσώπως ἐπηρεάζοντι Ἰω. Ἀντιοχ. ἐν Cotel Mon. τ. 1, σ. 178A.

ξενόπτερος, ον, ὁ ξένα ἔχων πτερά, κολοιὸς ξενόπτερος Κ. Μανασσ. Χρον. 5550.

ξενορρυής, ές, ὁ ξένιος, παραδόξως ῥέων, Ψευδο-Ἀθαν. IV, 945A.

ξένος, Ἰων. ξεῖνος, ὁ, Ὅμ. (ὅστις ὡς ὁ Ἡσίοδ. καὶ ὁ Ἡρόδ. ἀείποτε μεταγειρίζεται τὸν Ἰων. τύπον, κοινὸν ὡσαύτως καὶ παρὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πινδάρῳ, εὔχρηστον δὲ καὶ παρὰ Τραγικοῖς χάριν τοῦ μέτρου καὶ ἐν τριμέτροις ἰαμβ., ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ κλητικήν, Σοφ. Ο. Κ. 33, 49, 856, 1096, Εὐρ. Ι. Τ. 798, Ἠλ. 247): — Αἰολ. **ξέννος**, Ahrens D. Aeol. § 8. 4 κέξ. (Κατὰ τὸν Pott, ἐκ τῆς προθ. ἐκ, ἐξ, πρβλ. Γαλλ. étranger (Ἀγγλ. stranger) ἐκ τοῦ Λατ. extraneus, extra). **1)** ὁ ξενιζόμενος φίλος, δηλ. πᾶς πολίτης ξένης πόλεως, μεθ' οὗ ἔχει τις συνθήκην (φιλο)ξενίας δι' ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἀπογόνους του βεβαιωμένην διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς δώρων καὶ ἐπικλήσεως τοῦ ξενίου Διός. Ἐπὶ τοιαύτης σημασίας ἀμφότερα τὰ μέρη λέγονται ξένοι, ἴδε μάλιστα Ὀδ. Α. 313· καὶ ἡ σχέσις αὕτη ἦν κληρονομική, ξεῖνοι δὲ .. εὐχόμεθ' εἶναι ἐκ πατέρων φιλότητος Ο. 196· ὅθεν αἱ φράσεις, ξεῖνος πατρώιος ἐσσι παλαιὸς Ἰλ. Ζ. 215· ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώιοι εὐχόμεθ' εἶναι Ὀδ. Α. 187· φησὶ δ' Ὀδυσσῆος ξεῖνος πατρώιος εἶναι Ρ. 522· — παρὰ τοῖς μετὰ ταῦτα συγγραφεῦσι συχνάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ **φίλος**, Πλούταρχος ὁ τούτου ξένος καὶ φίλος (διότι ἦτο ἐξ Εὐβοίας) Δημ. 550, 27, πρβλ. 241. 11· φίλου ὄντος καὶ ξ., ἐπί τινος ἐκ Σικελίας, Λυσ. 153, 31. Ἀλλά, **2)** ἡ λέξις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κεῖται εἰς δήλωσιν τοῦ ἑτέρου τῶν διὰ ξενίας συνδεδεμένων μερῶν, δηλ. τοῦ δεχομένου φιλοξενίαν, τοῦ φιλοξενουμένου κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν προσφέροντα τὴν φιλοξενίαν, ξεινοδόκοι καὶ ξεῖνος (ἴδε ἐν λ. **ξενοδόκος**)· ἀλλ' ὡσαύτως = **ξεινοδόκος**, ὁ παρέχων ξενίαν, ὁ φιλοξενῶν, Ἰλ. Ο. 532· οὕτως ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ οἱ Φαίακες προσφωνοῦσιν ἀλλήλους διὰ τῆς λέξ. ξεῖνε, Ὀδ. Θ. 145, 159, 166, πρβλ. 208., Ξ. 53· οὕτω καὶ παρ' Ἡροδ., Πινδ. καὶ Ἀττ. Κεῖται δὲ ἀπολ., ὡσαύτως δὲ καὶ μετὰ δοτ., ξένος τινί, ὅπερ δεικνύει ὅτι ἡ λέξις διετήρησεν ἐπιθετικὴν δύναμιν, Ἡρόδ. 1. 20, 22, Θουκ. 2. 13, Ξεν. Ἀν. 1. 1, 10, κτλ.· ἂν καὶ εὑρίσκεται ὡσαύτως ἡ γεν., αὐτόθι 2. 1, 5., 2. 4, 15. **II.** Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἐθεωρεῖτο καθῆκον ἱερὸν νὰ δεχθῇ τις καὶ ὑπερασπίσῃ τὸν ἀπροστάτευτον ξένον, ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὴν λέξ. **ξεῖνος** ἐπὶ παντὸς ξένου ἀνθρώπου (ὅστις δὲν παρουσιάζεται ὡς λῃστὴς ἢ ἐχθρός), ἑπομένως ἐπὶ ἀνθρώπου πλάνητος ἢ πρόσφυγος, ὅστις ἐθεωρεῖτο διατελῶν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ξενίου Διὸς καὶ ἔπρεπε νὰ ἀπολαύῃ τῶν περιποιήσεων φίλου, ὥστε τὸ **ξεῖνος** συνάπτεται ἐνίοτε μετὰ τοῦ **ἱκέτης**, Ζεὺς ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε ξένιος Ὀδ. Ι. 270, πρβλ. Θ. 546· συνάπτεται ἐνίοτε μετὰ τοῦ **πτωχός**, πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε (πρβλ. **ξένιος**) Ζ. 208., Ξ. 58· — ἐντεῦθεν κατήντησε νὰ σημαίνῃ **III.** πάντα ξένον ἄνθρωπον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἔνδημος**, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 223· πρὸς τὸ **ἀστός**, Πινδ. Ο. 7. 165, Σοφ. Ο. Κ. 13, Ἀνδοκ. 30. 20, κτλ.· πρὸς τὸ **πολίτης**, Πινδ. 1. 1. 75, Αἰσχύλ. Θήβ. 924, Πλάτ., κτλ.· πρὸς τὸ **ἐπιχώριος**, Πλάτ. Μένων 94D· συνάπτεται μετὰ τοῦ **μέτοικος**, Θουκ. 4. 90· μετὰ τοῦ **ἔπηλυς**, Λουκιαν. Ἑρμότ. 24: — οὕτω **ξένη**, ἐπὶ γυναικῶν, ἴδε τὴν λέξ. — Ἀλλ' ἡ λέξις ἦν ἐν χρήσει χάριν εὐγενείας καὶ ἐπὶ παντὸς οὗ τὸ ὄνομα δὲν ἦτο γνωστόν, καὶ ἡ προσφώνησις ὦ **ξένε**, κατήντησε νὰ σημαίνῃ πλειότερόν τι τοῦ φίλε, κύριε, ἴδε Σοφοκλ. Ο. Τ. 813. — Παρὰ Ῥωμαίοις τοὐναντίον, ἡ λέξις ἡ σημαίνουσα ἐξ ἀρχῆς τὸν ξένον ἄνθρωπον (hostis) κατήντησε νὰ σημαίνῃ τὸν ἐχθρόν, πρβλ. Κικ. Off. 1. 12, 1. **2)** ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ **βάρβαρος**, ξένος, οὐχὶ Ἕλλην, πιθανῶς μόνον ἐν Λακεδαίμονι, Ἡρόδ. 9. 11, 55, πρβλ. **ξενηλασία**. **IV.** Ἐπειδὴ ὁ ξένος ἐγίνετο τοιοῦτος ἐὰν ἐγκαταλείπων τὸν πατρικὸν οἶκον προσεκολλᾶτο εἰς ἕτερον χάριν μισθοῦ, τὸ ὄνομα ἐδόθη εἰς τοὺς μισθωτούς, Ὀδ. Ξ. 102· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. ξένος ἐσήμαινε συνήθως στρατιώτην εἰσερχόμενον εἰς ὑπηρεσίαν ξένης πόλεως ἐπὶ μισθῷ, δηλ. μισθοφόρον, Θουκ. 1. 121, Ξεν. Ἀν. 1. 1, 10, κτλ.· μάλιστα ἐπὶ τῶν ἐν τῷ Περσικῷ στρατῷ ὑπηρετούντων ἐπὶ μισθῷ Ἑλλήνων, — κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ μισητοτέρου **μισθωτός** ἢ **μισθοφόρος**· πολλῷ σπανιώτερον ἄνευ ὀνείδους τινός, σύμμαχος, ὡς ἴσως ἐν Λακ. 12, 3· πρβλ. **ξεναγός**, **ξεναγία**, **ξενικός**.

B. ὡς ἐπίθετ., **ξένος, η, ον** (καὶ **ος, ον**), Εὐρ. Ἱκέτ. 94, πρβλ. Elmsl. εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 245), Ἰων. **ξεῖνος, η, ον**· — ξένος, ὡς καὶ νῦν· οὐδαμοῦ παρ' Ὅμ. (διότι ἐν ταῖς φράσεσι: ξεῖνε πάτερ καὶ ἄνθρωποι ξεῖνοι, Ἰλ. Ω. 202, κτλ., ἀμφότεραι αἱ λέξεις εἶναι οὐσιαστ., ὡς ἐν τοῖς: βοῦς ταῦρος, ἴρηξ κίρκος, κτλ.), ἀλλὰ συχνὸν παρὰ πᾶσι τοῖς μετέπειτα συγγραφεῦσι, ξείνα γαῖα Πινδ. Π. 4. 210· ξένης ἐπὶ χθονὸς Σοφ. Ο. Κ. 1256· γᾶς ἐπὶ ξένης αὐτόθι 1705 (ἴδε ἐν λέξ. **ξένη**)· ἐν ξέναισι χερσὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1141· ξ. δόμοι, πόλις Εὐρ. Φοίν. 339, κτλ. **II.** μετὰ γεν. πράγμ., ξένος πρός τι πρᾶγμα, μὴ γνωρίζων τι, ἀγνοῶν, ἀγὼ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξερῶ, ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος Σοφ. Ο. Τ. 219, πρβλ. Ἀνθ. Π. 4. 3. 37· — οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ., ξένως ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως, εἶμαι ξένος πρὸς τὸ δικανικὸν ὕφος, οὗ γίνεται χρῆσις ἐνταῦθα, δὲν γνωρίζω τὸν τρόπον τοῦτον τοῦ λέγειν, Πλάτ. Ἀπολ. 17D. **III** ἀλλότριος, ἀσυνήθης, παράδοξος, λόγοι Αἰσχύλ. Πρ. 689· τιμωρίαι Τίμ. Λοκρ. 104D· ποιεῖν ξένην τὴν διάλεκτον Ἀριστ. Ῥητ. 3. 2, 3, πρβλ. 14, 4· τοῖς νέοις ποιεῖν ξένα τὰ φαῦλα ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 7. 17, 14 ξένα ταῖς ὄψεσι Διόδ. 3. 15· ξ. αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 13, κτλ.

ξενό-σπορος, ον, ὁ ἐκ ξένης σπορᾶς ἢ φυλῆς, Γ. Πισίδ. Ἀβαρ. Πόλ. 87.

ξενοσ-σόος, Ἰωνικ. **ξειν-, ον**, ὁ σῴζων ξένους, Νόνν. Δ. 3. 178.

ξενό-στᾶσις, ἡ, ὡς τὸ **ξενοδοκεῖον**, κατάλυμα πρὸς ὑποδοχὴν φίλων ἢ ξένων, Σοφ. Ο. Κ. 90 πάνδοκος ξ. Ἀποσπ. 298.

ξενοσύνη, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **ξεινοσύνη**, ἡ, ξενία, φιλοξενία, ξεινοσύνης προσκηδέος Ὀδ. Φ. 35.

ξενοτάφιον, κοιμητήριον πρὸς ταφὴν ξένων, ὡς ξένον ἔθαψαν αὐτὸν ἐν τῷ ξενοταφίῳ Ἰω. Μόσχ. ἐν τῷ Λειμωναρ. 88, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. **πολυάνδριον**.

ξενότελος, τό, τέλος τι, οἷον τὸ παρ' Ἀθηναίοις μετοίκιον, Ἀνδρον. νεωτ. χρυσόβουλ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 161, σ. 1113.

ξενότιμος, ον, ὁ τιμῶν τοὺς ξένους, Αἰσχύλ. Εὐμ. 546.

ξενοτόκος, ἡ, ἡ κατὰ ξένον, ἀσυνήθη τρόπον τεκοῦσα, Ἀνωνύμου Ὕμν. εἰς τὴν Παρθένον 15. 15, ἔνθα Ἰων. **ξεινοτόκος**.

ξενό-τροπος, ον, ὁ ἔχων ξένους τρόπους, Πισίδ. Ἐξαήμ. 422. — Ἐπίρρ. **ξενοτρόπως**, Θεοδ. Διακ. Ἀκροάσ. 1, 108, Θ. Πρόδρ. ἐν Notices τόμ. 6, σ. 499.

ξενο-τροφέω, περιποιοῦμαι ξένους, ἰδίως διατηρῶ μισθοφορικὰ στρατεύματα, Θουκ. 7. 48, Ἰσοκρ. 168D, Δημ. 157. 11, Πλούτ. 2. 214D· μετὰ συστοίχ. αἰτ., μεγάλας δυνάμεις Διόδ. 1. 67.

ξενοτροφία, ἡ, τὸ τρέφειν ἢ διατηρεῖν μισθοφόρους, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Γ', 59.

ξενοτρόφος, ὁ τρέφων ξένους, διατηρῶν ξενικὸν στρατὸν μισθοφόρων, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφάνου.

ξενουργέω, πράττω ξένα, ἀσυνήθη ἔργα, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 8, μέρ. 2, σ. 167, κλ.

ξενοφανής, ές, ὁ φαινόμενος ὡς ξένος, καινοφανής, παράξενος, Ἰω. Δαμ. Ἐπιστ. εἰς Θεόφ. π. Εἰκ. σ. 128.

ξενόφιλος, ου, ὁ, ὁ φιλῶν τοὺς ξένους, μεταγεν.: ὡς κύρ. ὄνομ. **Ξενόφιλος**, Ἐπιγρ. Ἀττ. παρὰ Boeckh. τ. 1, σ. 246, **Ξεινόφιλος**, παρὰ Σιμωνίδῃ ἐν Ἀνθ. Π. Παράρτ. 97, 3, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 324.

ξενοφονέω, φονεύω ξένους, Εὐρ. Ι. Τ. 1021.

ξενοφονία, ας, ἡ, ὁ φόνος τῶν ξένων, Ἰσοκρ. 228C (διάφορ. γραφ. **ξενοκτονία**).

ξενο-φόνος, ον, ὁ φονεύων τοὺς ξένους, Εὐρ. Ι. Τ. 776, Πλάτ. Ἐπιστ. 336D.

ξενο-φυής, ές, ὁ ἔχων ξένον ἢ παράδοξον σχῆμα ἢ φύσιν, Τζέτζ.

ξενοφωνέω, ὁμιλῶ, ἠχῶ ξένως ἢ παραδόξως, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 403.

ξενοφωνία, ἡ, ξένη ἢ παράδοξος φωνὴ ἢ ὁμιλία, Πολυδ. Β', 113.

ξενό-φωνος, ον, ὁ ὁμιλῶν ἢ ἠχῶν ξένως ἢ παραδόξως, Πολυδ. Β', 113.

ξενοχειροτόνητοι κληρικοί, οἱ ἐν ἄλλῃ ἐπαρχίᾳ χειροτονηθέντες, Ἀριστ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 251, πρβλ. τὴν λέξιν **ἐξωχειροτόνητος**.

ξενόχροος, ον, ὁ ἔχων ξένην χροιάν, Νικήτ. Ἀλεξ. 1, 7, σ. 307D.

ξενόω, Ἰων. **ξεινόω**· (**ξένος**)· — κάμνω τινὰ φίλον ἢ ξένον μου, ὑποδέχομαι, φιλοξενῶ, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, **ξενοῦμαι** Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 927: μέλλ. **ξενώσεται** Λυκόφρ. 92. **II.** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθητ. τύπῳ μετὰ μέσ. μέλλ., **ξενώσομαι** (Σοφ. Φιλ. 303): πρκμ. **ἐξένωμαι**: ἀόρ. **ἐξενώθην** («ἐξενώθησαν Ἀττικῶς· ἐξενίσθησαν Ἑλληνικῶς» Μοῖρις)· **1)** συνάπτω σχέσεις ξενίας μετά τινος, Λατ. hospitio jungi, πόλιες ἀλλήλῃσιν ἐξεινώθησαν Ἡρόδ. 6. 21, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 642E, Ξεν. Ἀγησ. 5, 5· βασιλεῦσιν ἐξενωμένος Λυσ. 107. 26· ἀπολ., Ξεν. Ἑλλ. 4, 1, 34. **2)** διαμένω παρά τινι ὡς φίλος, τυγχάνω περιποιήσεως φιλικῆς, φιλοξενοῦμαι, Θήβᾳ ξενωθεὶς Πινδ. Π. 4 ἐν τέλ., πρβλ. Αἰσχύλ. Χ. 702, Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ., κτλ.· ξενωθεὶς τοῖσδ'.. ἐν δόμοις Εὐρ. Ἄλκ. 68· ξενοῦνται τῷ Ξενοφῶντι, δηλ. φιλοξενοῦνται ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος, Ξεν. Ἀν. 7. 8, 6· ἐνταῦθα δὴ ξενοῦται Ξενοφῶν Ἑλλάδι τῇ Γογγύλου τοῦ Ἐρετριέως γυναικὶ αὐτόθι 8. **3)** διατρίβω ἐν ξένῳ τόπῳ, «ξενιτεύομαι», δαρὸν ἐξενωμένου Σοφ. Τρ. 65, πρβλ. Εὐρ. Ἴωνα 820· ἐξορίζομαι, στέλλομαι εἰς τὰ ξένα, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππολ. 1085. **III.** παρὰ μεταγεν., ἐν τῷ ἐνεργ., ἀποστερῶ, τινά τινος Ἡλιόδ. 6. 7.

ξενόδριον, τό, = τῷ ἐπόμ., Μένανδρ. ἐν «Τροφωνίῳ» 1, 3. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 147.

ξενύλλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ξένος**, Πλούτ. 2. 229E, 240D.

ξενών, -ῶνος, ὁ, κατάλυμα ἢ αἴθουσα ἐν τῇ οἰκίᾳ πρὸς ὑποδοχὴν ξένων, Εὐρ. Ἄλκ. 543, 547, Πλάτ. Τίμ. 20C· ξενῶνας οἶγε καὶ ῥᾶνον δόμους Κωμικ. Ἀνώνυμ. 17· πρβλ. **ξενοδοχεῖον**.

ξενώνυμος, ον, ὁ ἔχων ξένον ὄνομα, μεταγεν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξένως, ἴδε **ξένος** ἐν τέλει.

ξένωσις, ἡ, (ξενόω) νεωτερισμός, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 965.

ξερός, ά, όν, Ἰων. ἀντὶ **ξηρός**, Ὅμ., μόνον ἅπαξ, ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο, ἀντί, πρὸς ξεράν ἤπειρον (ὡς, ἐπὶ δεξιὰ χειρός, ἀντί, ἐπὶ δεξιὰν χεῖρα), Ὀδ. Ε. 402· οὕτω, ποτὶ ξερὸν ἐλθὲ Ἀνθ. Π. 6. 304, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Γ', 322· ἐπὶ ξερὸν Νικ. Θηρ. 704. (Συγγενὲς τῷ **σχερός**, **χέρσος**, Spitzn. Vers. Her. σ. 47).

ξέσις, ἡ, τὸ ξέειν τι, ξύσιμον, λέανσις, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 6, 4.

ξέσμα, τό, (ξέω) τὸ ξεσθὲν ἢ λεανθέν· ἐντεῦθεν — **ξόανον**, Ἀνθ. Π. 9. 328. **II.** ξύσμα, ἀπόξυσμα, τὰ ξέσματα τοῦ κέρατος τῆς αἰγὸς Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 129, Μ. Ἀντων. 8. 50.

ξεσμή, ἡ, = **ξέσις**, Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. 122. 15· οὕτω, **ξεσμός**, ὁ, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 8. 8, Ἡσύχ. ἐν λέξει: **σπαράγμασι**.

ξεσμοσαρκία, ἡ, ξέσμα ἐκ τῆς σαρκός, ταῖς ξεσμοσαρκίαις προσπλάσας ἀρνοῦ ἀρτισφαγοῦς κώδιον ἐξωπύρησε τὸν ἄνδρα Θ. Στουδ. σ. 1097, ἔκδ. Μι.

ξέσσε, ἴδε ἐν λ. **ξέω**.

ξεστήρ, **ῆρος**, ὁ, ἐργαλεῖον πρὸς ξέσιν καὶ λέανσιν, ἀγκών, βραχίων, ἁρμονία δακτύλων, ἐκ φυσικοῦ ξεστῆρος ἀπεξεσμένη Θ. Προδρ. κατὰ Ροδάνθ. κ. Δοσικλ. σ. 6.

ξέστης, **ου**, ὁ, = τῷ Λατ. sextarius, εἶναι δὲ τύπος ἐφθαρμένος, ᾧ ἐχρῶντο οἱ ἐν Σικελίᾳ Ἕλληνες (πρβλ. **λίτρα**), Ἀνθ. Π. 11. 298, Δαμοκράτ. παρὰ Γαλην., Καιν. Διαθ.· — ἐντεῦθεν ὑποκορ. **ξεστίον**, τό, Συνέσ.· — ἐπίθ. **ξεστιαῖος**, **α**, **ον**, ὁ περιέχων ἕνα **ξέστην**, Γαλην.

ξεστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ **ξέειν**, Εὐστ. εἰς Ὁμ. Ὀδ σ. 1714, 16.

ξεστός, ή, όν, (ξέω) ἐξεσμένος, λεῖος ἢ στιλπνὸς γενόμενος διὰ ξέσεως, ῥοκανισμένος, ῥινισμένος, κτλ., συχν. παρ' Ὁμ. **1)** ἐπὶ ξύλου, ξ. δίφρος, οὐδός, τράπεζα, ἐλάτη, ἐφόλκαιον· οὕτως ἐν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 133, Πινδ. Π. 2. 20, Ἀττ. **2)** ἐπὶ λίθου, ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις Ἰλ. Σ. 504, Ὀδ. Γ. 406, κτλ.· οὕτω παρ' Ἡροδ. 2. 114, καὶ Ἀττ.· — ἐνταῦθα ἀνάγονται καὶ αἱ ξ. αἴθουσαι, ὡς πεποιημέναι ἐκ κατειργασμένου, λείου μαρμάρου, Ἰλ. Ζ. 243, πρβλ. Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.· ξ. ἀγυιαὶ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 783· ξ. τύμβος, τάφος ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 836, Ἐλ. 986. **3)** ἐπὶ κέρατος, Ὀδ. Τ. 566. **II.** παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως, λεῖος, φαλακρός, ἄτριχος, Ὀππ. Κυν. 2. 520. — Καθ' Ἡσύχ.: «ξεστόν· λεῖον, ποιητόν».

ξεστουργία, ἡ, (*ἔργω) ἡ ἐργασία τοῦ ξέειν, στίλβωσις, λίθων Διόδ. 1. 63.

ξέστριξ, ἡ, = **ξέστης**, Ἡσύχ.· ἴδε Λοβ. Παραλ. 18.

ξέστρον, τό, ἐργαλεῖον πρὸς ξέσιν, ξυστήρ, μεταγεν.

ξέω: παρατ. **ἔξεον** Ὀδ. Ψ. 199: ἀόρ. **ἔξεσα** Σώφρων 73 Ahr., Ἐπικ. **ξέσσα** Ὀδ.: πρκμ. **ἔξηκα** (**ἔξεκα**?) Ὀξ. Ἀν. 4. 196, 31. — Παθ., ἀόρ **ξεσθῆναι** Γεωπ.: πρκμ. **ἔξεσμαι** Ἀριστ. Ἀποσπ. 684· — πρβλ. **ἀπο-**, **ἐπι-**, **κατα-ξέω**. Λεαίνω, στιλβώνω ξέων, ῥινίζων, ῥοκανίζων, κτλ., Ὅμ., μόνον ἐν τῇ Ὀδ., ἀείποτε ἐπὶ ξύλου, ξέσσε δ' ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ σταθμὴν ἴθυνεν Ε. 245, πρβλ. Ρ. 341., Φ. 44· λέχος ἔξεον, ὄφρ' ἐτέλεσσα Ψ. 199· μετέπειτα ἐπὶ γλύπτου, Σιμων. (:) 186· οἱ ξέοντες Πλάτ. Θεάγ. 124B· στήμων ἐξεσμένος, καλῶς τεταμένος, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. **II.** ξύω, ἑπομένως ἐρεθίζω, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 9. Συγγενὲς τῷ **ξύω**, ὅπερ εἶναι τὸ αὐτὸ κατὰ σημασίαν. Ἐκ τοῦ **ξέω** παράγονται τὰ **ξό-ανον**, **ξο-ῖς**, **-ξό-ος** (ἐν τῷ **κεραοξόος** κτλ.)· ἐκ δὲ τοῦ **ξύω** παράγονται τὰ **ξυ-ρόν**, **ξυ-στός**, **ξύ-στρα**, **ξύ-σις**, **ξύ-σμα**, κτλ.· πρβλ. Σανσκρ. kshu-ras (ξυρόν, ξυράφιον), Ἀρχ. Γερμ. sche-ran (κείρω), κτλ.· ἴσως τὸ Λατ. scabo, Ἀγγλ. shave, ξυρίζω, εἶναι συγγενές, ὡς καὶ τὰ scalpo, sculpo, καὶ Ἑλλ. **ξαίνω**, **ξίφος** (ὃ ἴδε)· — ὁ Aufrecht. παραβάλλει ὡσαύτως τὸ ἐν ταῖς Βέδαις kshnu (ἀκονῶ)).

ξηνός, ὁ, = **κορμός**, ἀνθ' οὗ συνηθέστερον **ἐπίξηνον**, Σουΐδ.

ξηρᾶθεν, Ἐπίρρ., ἐκ τῆς ξηρᾶς, «τὸ πολέμιον ἐπελθόν, τό τε ξηρᾶθεν καὶ τὸ ἐκ θαλάσσης» Εὐστ. Πονημάτ. 285. 42.

ξηραίνω: μέλλ. **-ᾰνῶ**: ἀόρ. **ἐξήρᾱνα**. — Παθ., μέλλ. **ξηρανθήσομαι** Γαλην., κλ., ἀλλὰ μέσ. **ξηρανοῦμαι** ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Ἱππ. 523. 7, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 5: ἀόρ. **ἐξηράνθην** Ἰλ., Πλάτ.: πρκμ. **ἐξήρασμαι** Ἱππ. 418. 46., 365. 37, Ἀντιφάν. ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1. 13· **ἐξήραμμαι** Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 14, 6, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1082, κτλ. (πρβλ. **ἀποξηραίνω**)· οὐχὶ **ἐξήρᾱμαι**, Λοβεκ. Φρύνιχ. 502· (ξηρός). Ἀποξηραίνω, «στεγνώνω», ξηρανεῖ σ' ὁ Βάκχιος Εὐρ. Κύκλ. 575· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 8, κτλ., στεγνώνω, καθιστῶ δυσκοίλιον, τὴν κοιλίην Ἱππ. Ἀφ. 1247, πρβλ. αὐτόθι 1245· — Παθ., ἀποξηραίνομαι, «στεγνώνω», ἐξηράνθη πεδίον Ἰλ. Φ. 345, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 88D, κτλ. **2)** ἀποξηραίνω, ἀφαιρῶ τὸ ὕδωρ, Λατ. siccare, ξηράνας τὴν διώρυχα Θουκ. 1. 109. **3)** μεταφορ., κακουχεῖ αὐτὸν καὶ ξ. Τέλης παρὰ Στοβ. 522. 18, πρβλ. Εὐαγγ. κ. Μάρκ. θ', 18.

ξηρ-ᾰλοιφέω, (ἀλείφω) κυρίως ἀλείφω ἁπλῶς δι' ἐλαίου, ἤτοι μόνον δι' ἐλαίου, τεχνικὸς ὅρος παρὰ τοῖς παλαισταῖς, οἵτινες ἠλείφοντο δι' ἐλαίου χωρὶς νὰ λουσθῶσιν, ὅπως καταστήσωσι τὰ μέλη των μαλακά, Νόμοι Σόλωνος ἐν Πλουτ. Σόλ. 1, Σοφ. Ἀποσπ. 437, Αἰσχίν. 19. 25· ἐντεῦθεν, τὸ ξηραλοιφεῖν ἐσήμαινε τὸ ἀσχολεῖσθαι εἰς ἀθλητικὰς ἀσκήσεις, Πλούτ. 2. 152D, ἔνθα ἴδε Wyttenb.· — κατὰ τὸν Γαλην. 13. 55, τὸ ξηραλοιφεῖν ἐγίνετο διὰ μόνου ἐλαίου, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ χυτλοῦσθαι, ὅπερ ἐσήμαινεν ἀλείφεσθαι δι' ἐλαίου μεμιγμένου μεθ' ὕδατος. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 274, 282.

ξηρᾰλοιφία, ἡ, ἄλειμμα τῶν παλαιστῶν δι' ἐλαίου μόνον, Εὐστ. 764. 13, Σουΐδ.· ἴδε **ξηραλοιφέω**.

ξηρ-αμπέλῐνος, η, ον, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα ἀπεξηραμμένων φύλλων ἀμπέλου, ἐρυθρός, vestes xerampelinae Ἰουβενάλ. 6. 519, ἔνθα ὁ Σχολ. ὁρίζων τὸ χρῶμα λέγει ὅτι εἶναι μεταξὺ κοκκίνου καὶ πορφυροῦ, medius inter coccum et muricem· οὕτω, δίπλακες ξ. Ἰω. Λυδ. 1. 16· χλαμύδες ξ. Σουΐδ. ἐν λ. **ἀτραβατικός**.

ξήρανσις, ἡ, ἀποξήρανσις, στέγνωμα, Πλούτ. 2. 627D.

ξηραντέον, ῥήμ. ἐπίθ. τοῦ **ξηραίνω**, Γεωπ. 3. 8.

ξηραντικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα τοῦ ξηραίνειν, τινος Ἱππ. 386. 2., 387. 25· ἀπολ., Ἀριστ. Προβλ. 29. 22, 2, Διοσκ. 1. 12, κτλ.

ξηρᾰσία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ξηρασία, ἀνομβρία, αὐχμός, «ξεραΐλα», Ἱππ. 453, 49, Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 10. **II.** τὸ ξηραίνειν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 3, 2, Μετεωρ. 4. 7, 6.

ξηρασμός, = **ξηρασία**, Ἐρωτιαν. σ. 44.

ξηράφιον, τό, = **ξήριον**, Ἀέτ. 6. 92, Παῦλ. Αἰγ. 7. 13. — (Τύπος ὑποκοριστικοῦ).

ξηρή, ἡ, ἴδε **ξηρός** III.

ξηρίγγιος ἢ **ξήριγγος**, ὁ, «ξήριγγοι· ποταμοὶ ἀεὶ ῥέοντες» Ἡσύχ.

ξήριον ἢ **ξηρίον**, τό, (ξηρὸς) κόνις τις ἀποξηραντικὴ ἐπιπασσομένη ἐπὶ ἑλκῶν, Ἀέτ. 6, 92.

ξηροάμυλον, τό, ξηρὸν ἄμυλον, Γεωπ. 20, 26.

ξηρο-βᾰτικός, ή, όν, ὁ περιπατῶν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ἐπὶ τῶν χερσαίων ζῴων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἔνυδρος**, Πλάτ. Πολιτ. 264D, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 2.

ξηροβάτραχος, ὁ, εἶδος βατράχου, ἐν Ἐπιφαν. Φυσιολ. 22, ἔκδ. Antverp. 1588.

ξηροβιωτικός, ή, όν, ὁ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς βιῶν, ἐκ τοῦ Πλάτ. παρ' Ἀριστ. ἔνθα οἱ ἄριστοι Κώδ. ἔχουσι: **ξηροβατικός**, ὃ ἴδε.

ξηρο-κᾰκοζηλία, ἡ, κακοζηλία μετὰ ξηροῦ ὕφους, Δημήτρ. Φαληρ. 239.

ξηρό-καρπος, **ον**, ὁ φέρων ξηρὸν καρπόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 8, 1.

ξηρο-κέφᾰλος, **ον**, ὁ ἔχων ξηρὰν κεφαλήν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὑγροκέφαλος**, Ἀλεξ. Ἀφροδ. Προβλ. 1. 2.

ξηροκήπιον, κῆπος ἀφεθεὶς ἀκαλλιέργητος, Κωδιν. περὶ Πατρίων Κωνσταντινουπόλεως 104.

ξηρόκηπος, ὁ, = τῷ προηγ., Μαρτύριον τῶν κ' πατέρων 44.

ξηροκοιτέω, κοιτάζομαι ἐπὶ ξηρᾶς κλίνης, Νικηφ. Πρεσβύτ. ἐν Βίῳ Ἀνδρέου τοῦ Σαλοῦ, Δουκάγγ.

ξηροκοιτία, ἡ, τὸ κοιτάζεσθαι ἐπὶ ξηρᾶς κλίνης, Εὐσέβ. Ἀλ. 440D.

ξηρό-κολλα (ἧττον ὀρθῶς **ξηροκόλλα**), ξηρὰ κόλλα, δηλ. κόλλα τῶν μετάλλων, μεταλλική, κόλλαν ἣν ἔνιοι ξηρόκολλαν καλοῦσι Ἀέτ. 2, 222· «σύνθεσίς τις παρὰ τοῖς χρυσουργοῖς» Ἡσύχ.

ξηρο-κολλούριον, τό, ξηρὰ δηλ. πηκτὴ ἀλοιφὴ τῶν ὀφθαλμῶν, Ἀέτ.

ξηρό-κοπτον, τό, ἰγδίον, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἴδη** (Salm. **ἴγδη**).

ξηρό-λιθοι, οἱ, ξηροὶ λίθοι τιθέμενοι ἐν οἰκοδομῇ ἄνευ πηλοῦ, ἴδε Δουκάγγ.

ξηρο-λουτρέω, κάμνω λουτρὸν ξηρόν, δηλ. κυλίομαι ἐν θερμῇ ἄμμῳ, Ἡσύχ.· ἴδε Λοβ. Φρύν. 594.

ξηρό-μῠρον, τό, ξηρὸν μύρον, δηλ. ἄρωμα ἐν τεμαχίοις ἢ κόνει, Ἀέτ.

ξηρο-νομικός, ή, όν, ὁ βοσκόμενος ἐπὶ ξηρᾶς γῆς, Ἀθήν. 99B.

ξηρο-ποιέω, κάμνω τι ξηρόν, ἀποξηραίνω, Διοσκ. 5. 120.

ξηρο-ποιός, όν, ὁ ξηραίνων, ἀποξηραίνων, Εὐστ. 871. 3.

ξηρο-πότᾰμος, ὁ, λέξ. μεταγενεστ. ἀντὶ τοῦ **χείμαρρος**, διάφ. γραφ. παρὰ τῷ Νικήτ. Χρον. 120D.

ξηρο-πῠρία, ἡ, λουτρὸν δι' ἀτμοῦ, Λατ. sudatorium, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 600.

ξηρο-πῡρίτης ἄρτος, ὁ, (πυρὸς) = **αὐτόπυρος**, Ἀθήν. 114C.

ξηρός, ά, όν, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «ξερός», Λατ. siccus, ἀντίθετ. τῷ **ὑγρός**, ἐπὶ ποταμοῦ ἀπεξηραμμένου, Ἡρόδ. 5. 45· ἐπὶ τοῦ ἀέρος, ὁ αὐτ. 2. 26· ξ. ἄνεμος Ἀριστοφ. Νεφ. 404· ξηροῖς ὄμμασι, τὸ τοῦ Ὁρατίου siccis oculis, Αἰσχύλ. Θήβ. 696· μέτρα ξηρὰ καὶ ὑγρά, τῶν ξηρῶν καὶ τῶν ὑγρῶν πραγμάτων, Πλάτ. Νόμ. 746D· ξ. γάλα, δηλ. τυρός, Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 3.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

640· Σ. καρποί Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 23, 5. **2)** ἐπὶ σωματικῆς καταστάσεως, ξηρός, ἰσχνός, κατεσκληκώς, δέμας Εὐρ. Ἡλ. 239, πρβλ. Ὀρ. 389· ξηρὸς ὑπαὶ δείους Θεόκρ. 24. 60, Ἀνθ. Π. 11. 322· Σ. κοιλίη, ἐπὶ δυσκοιλιότητος, Ἱππ. Ἀφ. 1245. **3)** ἐπὶ τῆς φωνῆς, πρβλ. **ξηρόφωνος.** **II.** ὡς τὸ Λατ. siccus, νηστεύων, μὴ ἐσθίων μηδὲ πίνων, καθόλου, αὐστηρός, τρόποι Ἀριστ. Σφ. 1452· τραχύς, σκληρός, ἀντίθετον τῷ ἡδύς, Εὐρ. Ἀνδρ. 784· ἐν ξηροῖσιν ἐκτρέφειν ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 278· — ἐπὶ ὕφους, τὸ ξηρὸν Δημήτρ. Φαληρ. 238. **III.** ὡς οὐσιαστ., ἡ ξηρά (ἐξυπακ. γῆ), ξηρά, ἄνυδρος γῆ, ὡς τὸ ταφερά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὑγρά, Ξεν. Οἰκ. 19, 7· οὕτω, τὸ ξηρὸν Ἡρόδ. 2. 68· ναῦς ἐπὶ τοῦ ξηροῦ ποιεῖν, ῥίπτειν αὐτὰς εἰς τὴν ξηράν, Θουκ. 1. 109· ναῦς ἐς τὸ Σ. ἐξωθεῖν ὁ αὐτ. 8. 105· τὸ Σ. τοῦ ποταμοῦ, τὸ μέρος τῆς κοίτης τοῦ ποταμοῦ, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 18· — περὶ τοῦ ἐν Θεοκρ. 1. 51, ἴδε ἐν λ. **ἀκράτιστος.** (Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸν βραχὺν τύπον **ξερός**· πιθ. συγγενῆ εἶναι τὰ **ἀχερός, Σχερίη,** καὶ ἴσως **χέρσος, χέρρος**· — ὁ Aufrecht παραβάλλει τὸ Σανσκρ. kshā (φθείρω, μαραίνω).)

ξηρό-σαρκος, ον, ὁ ἔχων ξηρὰν σάρκα, ἰσχνός, Διοκλῆς παρ' Ἀθην. 320D.

ξηροσιτέω, ξηροφαγέω, Νικόλαος ἐν Mai Coll. Vat. τ. 9, σ. 613.

ξηρο-σμύρνη, ἡ ξηρὰ σμύρνη, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀλεξ. Τραλλ.

ξηρο-τήγᾶνον, τό, Συρακοσ. ἀντὶ **τήγανον,** Ἡγήσανδρ. παρ' Ἀθην. 299A.

ξηρότης, -ητος, ἡ, (ξηρὸς) οὐσιαστ. ἀφῃρημ. τοῦ ξηρός, Πλάτ. Πολ. 335D, Ξεν. Οἰκ. 19. 11· ἡ Σ. τῶν νεῶν, ἡ ξηρότης, δηλ. ἡ καλὴ κατάστασις τῶν ξύλων αὐτῶν, Θουκ. 7. 12· — μεταφ. ἐπὶ ὕφους, Λογγῖν. 3. 3. **2)** ξηρασία, Πλούτ. 2. 687F. **II.** τὸ ξηραίνειν ἢ ξηραίνεσθαι, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 2.

ξηρο-τρῐβέω, κάμνω ξηρὸν τρίψιμον, Ὀρειβάσ. 289, 313, Matth. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 274.

ξηροτρῐβία, ἡ, τὸ ξηρὸν τρίψιμον, Ἀριστ. Προβλ. 37. 5.

ξηροτροφικός, ἡ, όν, ὁ ζῶν καὶ τρεφόμενος ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, Πλάτ. Πολιτ. 264D, E.

ξηρο-φᾰγέω, τρώγω ξηρὰν τροφήν, Ἀνθ. Π. 11. 205, κτλ.

ξηροφᾰγία, ἡ, τὸ τρώγειν ξηρὰν τροφήν, Ἀθήν. 113B· νηστεία, Κλήμ. Ἀλ. I, 413A, Ἀθαν. II, 1292C, Ἐπιφάν. II, 365A, κλ.

ξηρ-οφθαλμία, ἡ, ξηρότης τῶν ὀφθαλμῶν, ἰδίως φλόγωσις αὐτῶν μετ' ἐρυθρότητος καὶ κνησμῶν, Κέλσ. 6. 6, Αἴτ. 7. 2.

ξηρόφθαλμος, ὁ πάσχων ἐκ ξηροφθαλμίας, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφάνου.

ξηρό-φλοιος, ον, ὁ ἔχων ξηρὸν φλοιόν, Γεωπ. 9. 16.

ξηρό-φωνος, ον, ὁ ἔχων ξηρὰν, βραγχνὴν φωνήν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 41, Εὐστ. 1914. 42.

ξηροχείμαρρος, ου, ὁ, = ξηρὸς χείμαρρος, ξηροπόταμος, Ἥρων Νεώτ. 48, 24.

ξηρό-χειρ, χειρος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ξηρὰς τὰς χεῖρας, Θεόδωρ. Πρόδρ. ἐν Ἐπιγρ. σ. 152.

ξήροψις, εως, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ξηρὰν ὄψιν τοῦ προσώπου, ἰσχνὸν πρόσωπον, Μαλαλ. 303, 10.

ξηρώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἐνέχων ξηρότητα, Μέγ. Ἐτυμολογ. 557. 27.

ξήρωσις, ἡ, (ὡς ἐκ ῥήμ. **ξηρόω**) = **ξήρανσις,** ἐσφαλμ. γραφ. ἐν Ἱππ. Κωακ. Προγν. 189.

ξίμβρα, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ ῥοιά, Ἡσύχ., -γράφεται καὶ **ξίμβα.**

ξιπομάκαιρα, βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1127, ἀντὶ **ξιφομάχαιρα.**

ξιρίς, ἴδε ἐν λ. **ξυρίς.**

ξίφη, ἡ, «ξίφαι· τὰ ἐν ταῖς ῥυκάναις βρέπανα, ἢ σιδήρια» Ἡσύχ.

ξιφήρης, ες, ὁ ὡπλισμένος μὲ ξίφος, ἔχων ξίφος ἐν τῇ χειρί, συχνὸν παρ' Εὐρ., ὡς ἐν Ὀρ. 1273, 1316.

ξῐφηφορέω, φορῶ ξίφος, Ἡρῳδιαν. 7. 11· ὡσαύτως **ξιφοφορέω,** Θεοφίλ. Ἐνστ. 2. 10· — οὐσιαστ. **ξῐφηφορία,** ἡ, Σουΐδ.

ξῐφη-φόρος, ον, ὁ φέρων ξίφος, ὁ ἔχων ξίφος ἐν τῇ χειρί, Σ. ἀγῶνες Αἰσχύλ. Χο. 584, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 812· βρόχοι 730. **II.** = **ξιφίας** II, Θέων εἰς Ἄρατ. — Ὡσαύτως **ξιφοφ-,** Γλωσσ.

ξῐφίας, ου, ὁ, (ξίφος) ὁ γνωστὸς ἰχθύς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 13, 9, κ. ἀλλ., Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 314E· ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ **σκιφίας,** Ἐπίχ. 29 Ahr.· πρβλ. Σ, ξ. Π. 1. **II.** κομήτης τις, (ὡς ἐκ τοῦ σχήματος), Πλίν. 2. 22.

ξῐφίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ξίφος,** ἐγχειρίδιον, Ἀριστοφ. Λυσ. 53, Θουκ. 3. 22, κτλ.

ξῐφίζω, μέλλ. **-ίσω,** (ξίφος) ὀρχοῦμαι τὴν ξιφικὴν ὄρχησιν, ἢ ὀρχοῦμαι μὲ τὰς χεῖρας ἐκτεταμένας ὥσπερ ξίφος κρατῶν, Κρατῖν. ἐν «Τροφωνίῳ» 4, ἴδε Ἡσύχ.

ξιφίνδα, Ἐπίρρ., παιγνίδιόν τι διὰ τοῦ ξίφους ὡς τὸ **ξιφισμός,** Θεογνώστου Κανόν. 164 31.

ξῐφίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ξίφος,** ἔνυδρόν τι φυτόν, Gladiolus communis, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 6. 8, 1.

ξῐφιός, ἢ μᾶλλον **ξίφιος,** ὁ, = **ξιφίας,** Ἡσύχ., πρβλ. τὸ τῆς συνηθείας **ξιφρός.**

ξίφισμα, τό, = τῷ ἑπόμ., Χαιρόβ. ἐν τοῖς Ὀξων. Ἀνεκδ. 2. 242.

ξῐφισμός, ὁ, (ξιφίζω) «σχῆμα ὀρχηστικὸν τῆς λεγομένης ἐμμελείας ὀρχήσεως» (Ἡσύχ.), Ἀθήν. 629F.

ξῐφιστήρ, ῆρος, ὁ, τελαμὼν ξίφους, Πλουτ. Πομπ. 42, Ἡλιόδ. 9. 23.

ξιφιστής, ὁ, = **ξιφιστήρ,** «ξιφιστής, φορεύς, τελαμών» Ἡσύχ.

ξῐφιστύς, ύος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **ξίφισμα,** Ἡσύχ.

ξῐφο-δήλητος, ον, ὁ διὰ ξίφους γινόμενος, Σ. Θάνατος, ὁ διὰ ξίφους θάνατος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1528, ἀγῶνες Χο. 729.

ξῐφο-δρέπᾰνον, τό, ξίφος ἔχον τὸ σχῆμα δρεπάνου, κυρτόν, «ἡ λεγομένη ἅρπη» Ἡσύχ., Φίλων Βελοπ. σ. 99· πρβλ. **ἅρπη.**

ξῐφο-ειδής, ές, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ξίφους, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 7. 13. 1.

ξῐφο-θήκη, ἡ, θήκη τοῦ ξίφους, Ἡσύχ.

ξῐφοκτονέω, διὰ τοῦ ξίφους φονεύω, σφάζω, Σουΐδ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 98.

ξῐφο-κτόνος, ον, ὁ διὰ τοῦ ξίφους φονεύων, Σοφ. Αἴ. 10· πρβλ. **δίωγμα.**

ξῐφο-μάχαιρα, ἡ, ὅπλον τι μεταξὺ ξίφους καὶ μαχαίρας, Θεόπομπ. Κωμικ. ἐν «Καπηλίσιν» 2, πρβλ. **ξιπομάκαιρα, ξιφοδρέπανον.** — Καθ' Ἡσύχ.: «ξιφομάχαιρα· ἡ μεγάλη μάχαιρα».

ξῐφοποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων ξίφη, Γλωσσ.

ξίφος [ῐ], Αἰολ. **σκίφος** (πρβλ. **ξιφίας**), **εος,** τό· — ὡς καὶ νῦν, Ὅμηρ., ὅστις παριστάνει αὐτὸ ὡς μέγα καὶ κοπτερὸν ἢ ὀξύ, μέγα, ὀξὺ Ἰλ. Α. 194., Δ. 530, κτλ.· ὡς δίστομον, ἀμφήκες Φ. 118, Ὀδ. Π. 80· κατεσκευάζετο δὲ ἐκ χαλκοῦ καὶ ἐκρέματο ἐκ τοῦ ὤμου διὰ τοῦ τελαμῶνος, Ἰλ. Β. 45., Γ. 18, κτλ.· ὁ Ὅμηρ. δὲν κάμνει διάκρισιν μεταξὺ τοῦ ξίφους καὶ τῶν λέξεων **ἄορ** καὶ **φάσγανον,** Ὀδ. Α. 24, 48, 82, πρβλ. Κ. 294, 331· — ἀλλὰ διακρίνει αὐτὸ ἀπὸ τῆς μαχαίρας, (ἴδε ἐν λ.). **II.** τὸ ἐν τῇ τευθίδι ξιφοειδὲς ὀστοῦν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 21, π. Ζ. Μορ. 2. 8, 8. **2)** **ξιφίας,** ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 306. **III.** φυτόν τι (πρβλ. **ξιφίον**), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 13, 1. (Πιθ. ὁ Αἰολ. τύπος **σκίφος** ἦν ὁ ἀρχαιότατος, πρβλ. Ἀρχ. Σκανδιν. skaf-a (ξυρίζω, ξέω, ῥυκανίζω), Ἀρχ. Γρμ. scab-a (ῥυκάνη), καὶ ἴδε **Σ, ξ.** Π. 1, ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει **ξίφαι** ὡς σημαῖνον τὴν σιδηρᾶν λεπίδα τῆς ῥυκάνης).

ξῐφουλκία, ἡ, τὸ σύρειν τὸ ξίφος, Πλουτ. Ἀριστείδ. 18, Πομπήϊ. 69.

ξῐφουλκός, όν, (ἕλκω) ὁ σύρων τὸ ξίφος, χεὶρ Αἰσχύλ. Εὐμ. 592.

ξῐφουργός, ὁ, (**ἔργω**) ὁ κατασκευάζων ξίφη, Ἀριστοφ. Εἰρ. 547.

ξῐφοφορέω, ξιφοφόρος, ἴδε ἐν λ. **ξιφηφ-.**

ξῐφύδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ξίφος,** ἀλλὰ μόνον ἐν χρήσει ὡς = τῷ **τελλίνη,** Ξενοκρ. Ἐνύδρ. 38. 59, ἔνθα ὁ Κοραῆς ἐν σημειώσει (σ. 154) λέγει: «τελλίναι ἢ ξιφύδρια, Ἐπίχαρμος δὲ (παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ σ. 85) καὶ τέλλιν (παρὰ τὴν τέλλις εὐθεῖαν) καλεῖ τὴν τελλίναν καὶ σκιφύδριον Αἰολικῶς ἀντὶ ξιφύδριον. Τῶν κογχῶν ἡ χημῶν τὰς ἐλαχίστας εἶναι φησιν ὁ Βελλώνιος (σ. 402) τὰς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καλουμένας τελλίνας» κτλ. — Καθ' Ἡσύχ.: «ξιφύδρια· κοχλία». Ἴδε Ἐπιχάρμ. Ἀποσπ. 23 Ahr.· πρβλ. **ξιφίας.** — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 147.

ξοάνη-φόρος, ὁ, ὁ φέρων ξόανα· **σοανηφόροι,** ὄνομα δράματος τοῦ Σοφοκλ.

ξοάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ξόανον,** Ἐπιγρ. Ἀνάφης, Rang. Ant. hel. 820.

ξοάνο-γλύφος, ὁ, γλύπτης ξοάνων, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Κύστ.

ξόᾰνον, τό, (ξέω) εἴδωλον γεγλυμμένον ἐκ ξύλου, Ξεν. Ἀν. 5. 3, 12· ἀκολούθιος, καθόλου, εἴδωλον, ἄγαλμα, ὁμοίωμα, ἰδίως θεοῦ, Εὐρ. Ι. Τ. 1359, Τρῳ. 525, 1074. **II.** μουσικόν τι ὄργανον, Σοφ. Ἀποσπ. 228.

ξοᾰνο-ποιία, ἡ, ἡ κατασκευὴ ξοάνων, Στράβ. 761.

ξοᾰνουργία, ἡ, (**Ἔργω**) = τῷ προηγ., Λουκ. περὶ τῆς Συρίης Θεοῦ 34.

ξοΐς, -ΐδος, ἡ, ἐργαλεῖον γλυπτικόν, Ἀνθ. Πλαν. 86. — Καθ' Ἡσύχ.: «μεταλλικὰν σκεῦος, καὶ λιθουργικόν».

ξόος, ὁ, = **ξυσμός,** Ἡσύχ., ἀλλ' ἐν τῷ κειμένῳ: «ξοὸς· ξυσμός· ὀλκός».

ξουθό-πτερος, ον, ἔχων ξουθὰ πτερά, μέλισσα Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν. 487, Ἀποσπ. 470.

ξουθός, ἡ, όν, ἐπὶ χρώματος, ὡς φαίνεται, μεταξὺ τοῦ ξανθοῦ καὶ τοῦ πυρροῦ (καθ' Ἡσύχ.: «ξουθά· οὐ μόνον ξανθά, ἀλλὰ καὶ λευκὰ καὶ πυρρά»), κιτρινωπός, ξανθόμαυρος, ἐπίθετ. τῆς μελίσσης (πρβλ. **ξουθόπτερος**), ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον Σοφ. Ἀποσπ. 464, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 165, 633· ἐπὶ τῆς ἀηδόνος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1142, Ἀριστοφ. Ὄρν. 676, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 4. 11· ἀλλαχοῦ ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τῆς ἀηδόνος, διὰ ξουθῶν γενύων ἐλελιζομένα Εὐρ. Ἑλ. 1111· ἐλελιζομένη μέλεσιν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γένους ξουθῆς Ἀριστοφ. Ὄρν. 224· δι' ἐμῆς γένους ξουθῆς μελέων .. νόμους ἱεροὺς ἀναφαίνω αὐτόθι 744. **II.** τὰ τελευταῖα ταῦτα χωρία φαίνεται ὅτι ἐνοοῦντο ὡς ἀναφερόμενα εἰς τὸν ἦχον οὐχὶ εἰς τὸ χρῶμα, ὅθεν αἱ φράσεις: ξουθῇ χελιδών, Βαθρ. 118. 10· ξ. μέλος Ὀππ. Ἁλ. 4. 123· τέττιξ ξουθὰ λαλῶν, Ἀνθ. Π. 9. 373· ξ. πτέρυγες, ἐπὶ τῆς ἀκρίδος, αὐτόθι 7. 192· ξουθοὶ ἄνεμοι Χαιρήμ. παρ' Ἀθην. 608D. Ὁ Ἡσύχ. καὶ οἱ γραμματ. (μεταξὺ πολλῶν ἄλλων σημασιῶν) ἀποδίδουσιν εἰς τὴν λέξιν καὶ τὴν σημασίαν: **λεπτός, ἁπαλός, ὑγρός, ὀξύς** (πιθαν. διὰ τὴν ὑποτιθεμένην τῆς λέξεως παραγωγὴν ἐκ τοῦ ξύω, ξέω). ἴδε Blomf. εἰς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1111. — Ἡ λέξις δὲν ἀπαντᾷ εἰ μὴ μετὰ τὸν Πινδ., καὶ τότε δὲ πιθανῶς μόνον παρὰ ποιηταῖς· — ἀλλά, **III. Ξοῦθος** ὡς κύριον ὄνομα εὑρηται ἐν Ἡσιόδ. Ἀποσπ. 28.

Ξουσαρισταί, οἱ, ἑταιρεία τις ἐν Ῥόδῳ, Hell. J. τ. 2, σ. 358.

ξυγγ-. περὶ πασῶν τῶν οὕτως ἀρχομένων λέξεων ἴδε ἐν **συγγ-.**

ξυγγραμματεύς, ὁ, συγγραμματεύς, ὡς καὶ νῦν, Μαζαρ. ἐπιθημ. ἐν ᾄδου, ἐν Boiss. An. gr. τ. 3, σ. 135.

ξυήλη, ἡ, (ξύω) **κνῆστις,** ἐργαλεῖον πρὸς ξέσιν ξύλου, «ῥυκάνη» ἢ «ξυλοφάγος», Ξεν. Κύρ. 6. 2, 32. **II.** ἐγχειρίδιόν τι Λακωνικὸν δρεπανοειδές, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 4. 7, 16., 4. 8, 25. (Ἡ λέξις, φαίνεται, ἦτο Λακωνική· ὁ Ἡσύχ καὶ ὁ Σουΐδ. γράφουσιν αὐτὴν **ξυάλη**).

ξυλάβιον, τό, ἀντὶ **ξυλο-λάβιον,** πυράγρα τῶν χαλκέων, Σχόλ. Ἁλ. 2. 342, Νικηφ.

ξυλ-ᾰλόη, ἡ, = **ἀγάλλοχον,** Ἡρῳδιαν. ἐν Ὀξ. Ἀνεκδ. τ. 3, σ. 277· ἴδε Δουκάγγ.

ξυλάριον, [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **ξύλον,** τὸ μικρὸν ξυλάριον· καὶ ξυλήριον. δοκιμώτερον δὲ τὸ ξυλήριον Διοσκ. 1. 90, Δράκων 57 2·— **ξυλάφιον,** τό, = τῷ **ξυλάριον,** Φιλήμονος Λεξ. Τεχνολ. § 116.

ξ λεία, ἡ, τὸ κόπτειν καὶ μεταφέρειν ξύλα, ξυλεύειν, Λατ. lignatio, Πολυδ. 10. 27, 10., 22. 22, 12. **II.** ξύλα χρησιμεύοντα πρὸς οἰκοδομὴν ἢ ναυπηγίαν, ξυλική, ὁ αὐτ. 3. 42, 3, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 204C· πρβλ. **ξύλωσις.**

ξυλεύς, ἕως, ὁ, οἰκέτης παρέχων ξύλα εἰς τὰς θυσίας, ἰδίως οἰκέτης τοῦ ναοῦ τοῦ Διός, Παυσ. 5. 13, 2.— Καθ' Ἡσύχ.: «ξυλεύς· τὰ ξύλα παρέχων δοῦλος».

ξυλεύω, κόπτω ἢ συλλέγω ξύλα, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 2561b. 81 οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὄρυὸς πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται Μέναν. ἐν Μονοστίχ. 123, πρβλ. Ἡσύχ.

ξυλή, ἡ, **ξύλον,** ξυλική, Ἰω. Δαμασκ. τ. 1, σ. 57D, κλ.

ξυλο-βάρος, ον, ὁ τρώγων τὸ ξύλον, ξυλοφάγος, Ἡτύχ.

ξυλ ήριον, τό, = **ξυλάριον,** Φιλήμ. Λεξικ. Τεχνολ. § 116, ἴδε **ξυλάριον.**

ξυληγέω, (ἄγω) φέρω, μεταφέρω ξύλα, Δημ. 376. 2.

ξυληγός, όν, (ἄγω) ὁ φέρων, μεταφέρων ξύλα, Πολυδ. Ζ', 130.

ξυλήφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ξύλον,** τεμάχιον ξύλου, «ξυλάκι», ῥάβδος, Ἱππ. 682. 44, Ἀλεξὶς ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1. 24, Πολυδ. 6. 35, 7, Διόδ. 4. 76· — τὴν λέξιν ταύτην συχνάκις μνημονεύουσιν οἱ γραμμ. ποικιλοτρόπως ἡμαρτημ.— **ξυλίφιον, ξυλύφιον, ξυλήριον.**

ξυλίζομαι, μέσ., συλλέγω ξύλα, Λατ. lignari, ξυλιζόμενος Ξεν. Ἀν. 2. 4, 11, Πλουτ. Ἀρτοξ. 25· μεταφ., ξυλισάμενος ὀλίγα κομμάτια Ἀλκίφρων 1. 1.

ξύλικός, ή, όν, (ξύλον) ὁ ἐκ ξύλου, ξύλινος, ὅμοιος πρὸς ξύλον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 14, 4· ὁ ξ. καρπός, ὁ καρπὸς δένδρου, Ἀρτεμίδ. 2. 37· ξ. Ὕλη, ξυλεία, ξυλική, Συλλ. Ἐπιγρ. 2454.

ξύλινος, η, ον, καὶ **ος, ον,** Διον. Ἁλ. 2. 23·— ὁ ἐκ ξύλου, ξύλινος, Πινδ. Π. 3. 68, Ἡρόδ. 4. 108, κτλ., καὶ Ἀττ. ὁ ξ. καρπός, ὁ **καρπὸς** δένδρου, ἄγριος καρπός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἥμερον, Πλάτ. Κριτί. 115B, πρβλ. Στράβ. 693· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν **Δημήτριον,** Συλλ. Ἐπιγρ. 93. 19. **2)** μεταφ. ξύλινος, «ξυλένιος», νοῦς Ἀνθ. Π. 11. 275, πρβλ. 255. **II.** ἐκ βάμβακος, Ἐβδ. (Σειράχ ΚΒ', 16), Πλίν. 13. 2, § 3.

ξύλισμός, ὁ, = **ξυλεία,** τὸ ξυλίζεσθαι, Στράβ. 538, Διον. Ἁλ. 5. 41.

ξυλιστής, οῦ, ὁ, ὁ κόπτων ἢ συλλέγων ξύλα, Σχόλ. εἰς Πλάτ. Συμπ. σ. 206.

ξύλίτης, ου, ὁ, ὅμοιος πρὸς ξύλον· ὄνομα ἰχθύος παρ' Ἡσυχ.

ξυλλ-. περὶ πάσης οὕτως ἀρχομένης λέξεως ἴδε **συλλ-.**

ξύλο-βάλσαμον, τό, ξύλον τοῦ βαλσαμοδένδρου, Διοσκ. 4. 18, Στράβ. 763, Πλίν.

ξύλο-βάμων, ὁ, ἡ, ὁ φορῶν ξυλίνας ὑψηλὰς ἐμβάδας, **Εὐσταθ.** Πονημάτ. 107. 4.

ξύλό-βολον, τό, = **ξυλοθήκη,** ὡς τὸ **σιτόβολον,** κλ., Γλωσσ.

ξύλο-γλύφος, ον, ὁ γλύφων, «σκαλίζων ξύλα, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **στυπογλύφος.**

ξύλο-γράφέομαι, παθ., γράφομαι ἐπὶ ξύλου, Συλλ. Ἐπιγραφ. 2448 VIII 24. 31.

ξύλο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ξύλον, Θεαφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 9, 3, Ἀθήν. 655D.

ξύλο-θήκη, ἡ, ἀποθήκη ξύλων, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 208A.

ξύλο-κανθήλια, τά, ξύλινον σάγμα, «σαμάρι», Ἡσύχ. ἐν λέξ. **σώρακον.**

ξύλο-κάρπᾶσον, τό, τὸ ξύλον τοῦ λίνου, Γαλην. 13, 971.

ξύλο-κασία, ἡ, κατώτερον εἶδος κασίας, Φιλοστόργ. ἐν Ἐκκλ. Ἱστ. 3, 6, σ. 489, 19.

ξύλο-κατασκεύαστος, ον, ὁ ἐκ ξύλου κατεσκευασμένος, Σχόλ. Λυκόφρ. 361· ὡσαύτως **ξυλοκατάσκευος,** διάφ. γραφ. ἐν τοῖς τοῦ Νικήτ. Χρον. 404D.

ξυλοκαστέλλιον, τό, = ξύλινον καστέλλιον, Ἀπολλόδ. Ἀρχιτ. 46.

ξυλόκαστρον, τό, ξύλινον κάστρον περὶ τὸ μέσον που τοῦ καταρτίου πολεμικοῦ δρόμωνος, Λέοντ. Τακτ. 19, 7.

ξυλοκέρατα, τά, ὡς καὶ νῦν, τὰ κεράτια, μεταγεν.

ξυλό-κερκος, ὁ, πύλη τις ἐν Κωνσταντινουπόλει, «εἰς πόρταν τὴν ἐπιλεγομένην ξυλόκερκον ἐν Βυζαντίῳ» Ἀνθολ. Π. 9. 690 (ἐν τῇ ἐπιγραφῇ).

ξύλο-κιννάμωμον, τό, τὸ ξύλον τοῦ κινναμώμου (τῆς κανέλλας) Διοσκ. 1. 13, Πλίν. 12. 42.

ξύλό-κολλα, ἡ, κόλλα πρὸς κόλλησιν ξύλων, Διοσκ. 3, 91, κλ.

ξύλοκοπέω, κτυπῶ διὰ ξύλου, «ξυλοκοπῶ», δέρω, Πολύβ. 6. 37, 1. 38, 1.

ξύλοκοπία, ἡ, «ξυλοφόρτωμα», ἁρμός, Λατιν. fustuarium, Πολύβ. 6. 37, 2.

ξύλο-κόπος, ον, (κόπτω) ὁ κόπτων ξύλα, πέλεκυς Ξεν. Κύρ. 6. 2, 36, ἔνθα ἕτεροι **ξυλοτόμος.** **2)** ὁ κτυπῶν τὸ ξύλον, ἐπὶ τοῦ πτηνοῦ **κολεοῦ,** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 8.

ξυλο-κύμβη, ἡ, σκωπτικὸν ὄνομα ἀσχήμου γυναικός, Κωμ. Ἀνών. 87.

ξύλο-λάτραι, οἱ, οἱ λατρεύοντες τὰ ξύλα, οἱ ἔχοντες ἐν τοῖς ναοῖς ξυλίνας εἰκόνας, Δαμασκ. Π, 364A, Στέφ. Διάκ. 1121A.

ξύλο-λεπής, ές, ὁ ἔχων ξύλινον, ξυλώδη φλοιόν, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 108.

ξυλολογέω, συλλέγω ξύλα, Καισάρ. σ. 1185, ἔκδ. Mi.

ξυλολόφιον, τό, ὁ ξύλινος ἱερὸς ἄμβων, Γερμ. Κων/πόλ. σ. 737, ἔκδ. Mi.

ξύλο-λυχνοῦχος, ον, ξύλινος λυχνοῦχος, λυχνοστάτης, Ἀλεξ. ἐν Ἀδήλ. 29.

ξύλό-λωτος, ὁ, φυτόν τι, = **πενταφύλλον,** Διοσκ. 4. 42.

ξύλο-μάκερ, -ερος, τό, ἄρωμά τι, Ἀλέξ. Τραλλ. 8. 401, τὰ διὰ τοῦ ξυλομάκερος καταπότια Θεοφάν. Νόνν. τ. 2, σ. 36.

ξύλο-μεγής, ές, ὁ μεμιγμένος μετὰ ξυλαρίων, Στράβ. 871.

ξύλον [ῠ], τό, (ἴσως ἐκ τοῦ ξύω), ξύλον κεκομμένον καὶ ἕτοιμον πρὸς χρῆσιν, ξύλον πρὸς καῦσιν, οἰκοδομήν, κπλ., Ὅμ., παρ' ᾧ κατὰ τὸ πλεῖστον κεῖται ἐπὶ ξύλων πρὸς καῦσιν χρησίμων, καὶ ἐν τῷ πληθ., Ἰλ. Θ. 507, 547, κ. ἀλλ. (πρβλ. **ἄξυλος**)· ξύλα νήια, πρὸς ναυπηγίαν, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 806· ξ. ναυπηγήσιμα Θουκ. 7. 25, Ξεν., κλ.· ξ. τετράγωνα, ξύλα κεκομμένα τετράγ., Ἡρόδ. 1. 186. **2)** ἐν τῷ πληθ., ὡσαύτως ἡ τῶν ξύλων ἀγορά, ἐπὶ ξύλα ἰέναι Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 356. **II.** ἐν τῷ ἑνικῷ, τεμάχιον ξύλου, παρ' Ὅμ. ἅπαξ, ξ. αὖον .. ἢ ὄρυὸς ἢ πεύκης Ἰλ. Ψ. 327·— ξύλον ἐπὶ τοῦ ὁποίου κοιμῶνται ὄρνιθες, ἐπὶ ξύλον καθεύδειν Ἀριστοφ. Νεφ. 1431·— κατὰ ποιητ. περίφρασιν, Ἀργοῦς ξύλον Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 19· ἵπποια κακὸν ξ., ἐπὶ τοῦ δουρείου ἵππου, Ἀνθ. Π. 9. 152— ἐντεῦθεν, πᾶν πρᾶγμα ἐκ ξύλου κατεσκευασμένον, ὡς, **2)** ῥάβδος, βακτηρία, ῥόπαλον, Ἡρόδ. 2. 63., 4. 180, Ἀριστοφ.· ἐπὶ τοῦ ῥοπάλου τοῦ Ἡρακλέους, Πλουτ. Λυκοῦργ. 30. **3)** κολαστήριον ὄργανον, α) βαρὺς κλοιὸς ἐκ ξύλου τιθέμενος ἐπὶ τοῦ αὐχένος τοῦ κολαζομένου, ξύλῳ φιμοῦν τὸν αὐχένα Ἀριστοφ. Νεφ. 592· ἐς τετρημένον ξ. ἐγκαθαρμόσαι .. τὸν αὐχένα ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 680· ἢ, **β)** ξύλινα παδόδεσμα, ἐν οἷς ἐκλείοντο οἱ πόδες, ποδοκάκκη, Ἡρόδ. 9. 39, καὶ οὕτω πιθαν. 6. 75, Ἀριστοφ. Ἱππ. 367· ξ. ἐφέλκειν Πολύζηλος ἐν «Δημοτυνδάρῃ» 1·— ὁ Λυσίας λέγει ὅτι τοῦτο (δηλ. τὴν ποδοκάκκην) ἐσήμαινεν ἡ νομικὴ φράσις: ἐν τῷ ξύλῳ δεῖσθαι, πρβλ. Πράξ. Ἀποστ. ιϛ', 24. **γ)** τὸ πεντεσύριγγον ξύλον (ἴδε ἐν λέξ.) ἦτο ὁ συνδυασμὸς ἀμφοτέρων μετὰ ὀπῶν διὰ τὸν τράχηλον, τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1049· πρβλ. **χοῖνιξ Π, κλοιός, κύφων.** **4)** σανὶς ἢ δοκός, εἰς ἣν οἱ κανοῦργοι ἐδένοντο, Ἀλεξὶς ἐν «Τιτθῇ» 1. 10, πρβλ. Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 148· καὶ ἐν τῇ Καιν. Διαθ., ὁ σταυρός, Πράξ. Ἀποστ. ε', 30, ι', 39, κ. ἀλλ.· πρβλ. Ἐβδ. (Δευτ. ΚΔ', 22 κέξ.)·— παροιμ., ἐξ ἀξίου τοῦ ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι, δηλ. ἂν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀπαγχονισθῇ τις, τοὐλάχιστον νὰ ἀπαγχονισθῇ ἐκ κλάδου δένδρου ἀξιολόγου, Παροιμιογρ. σ. 138· καθ' ὃ ἑρμηνευτέα ἡ φράσις ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 736· οὕτως, Aeneae magni dextra cadis, Ουέργιλίου Αἰνειάς 10. 830, πρβλ. 11. 689. **5)** σανίς, τράπεζα, μάλιστα ἀργυραμοιβοῦ, Δημ. 1111. 22 **6)** πρῶτον ξύλον, ἡ πρώτη σειρὰ βά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θρων τοῦ ἐν Ἀθήναις θεάτρου, ἐφ' ἧς ἐκάθηντο οἱ πρυτάνεις (ὅθεν καὶ ἐκαλοῦντο **πρωτόβαθροι**)· ἡ φράσις προῆλθεν ἐκ τοῦ ὅτι κατ' ἀρχὰς τὰ ἐν τῷ θεάτρῳ καθίσματα ἦσαν ἐκ ξύλου, διετηρήθη δὲ καὶ ὅτε ἦσαν ἐκ λίθου, ἴδε Ἑρμηνευτ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 25, Σφ. 90· ἐντεῦθεν, οὐπὶ τῶν ξύλων, ὁ ὑπάλληλος ὁ φροντίζων περὶ τῶν ἐδωλίων, Ἑρμιππ. ἐν «Ἀρτοπώλισιν» 5, ἔνθα ἴδε Meineke. **III**, ἐπὶ δένδρου, [ὅρος] δασὺ πολλοῖς καὶ παντοδαποῖς ξύλοις Ξεν. Ἀν. 6. 4, 5· ἀλλὰ τοῦτο σπάνιον πλὴν παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρίνοις, ὡς Καλλ. εἰς Δήμ. 41·— ἂν καὶ ὁ Εὐρ. λέγει τὸ ξ. τῆς ἀμπέλου, Κύκλ. 572· καὶ ὁ Ἡρόδ. 3. 47, καλεῖ τὸν βάμβακα εἴρια ἀπὸ ξύλου, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 75·— ἀλλὰ τὸ εἵματα ἀπὸ ξύλων, Ἡρόδ. 7. 65, ἐκλαμβάνει ὁ Winckelm. ὡς σημαῖνον ἐνδύματα ἐκ φλοιοῦ τῆς βύβλου. **IV**, ξυλοκέφαλος, ἠλίθιος ἄνθρωπος, Ἰακώψ. εἰς Ἀχιλλ. Τάτ. σ. 815. **V**, μέτρον ἐκτάσεως, = 3 πήχ., Ἥρων ἐν Cotel. Monum. 4. σελ. 313.

ξῠλο-πᾰγής, ές, συνηρμοσμένος ἐκ ξύλων, Στράβ. 213.

ξῠλο-πέδη, ἡ, ξύλινος δεσμὸς τῶν ποδῶν πρὸς τιμωρίαν κατα-δίκων, Ἀκύλας ἐν Ἰὼβ 13. 27.

ξῠλο-πέταλον, τό, φυτόν τι = **ξυλόλωτος**, Διοσκ. 4. 42.

ξῠλο-πόδης, ὁ, ὁ ἔχων ξυλίνους πόδας, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 212.

ξῠλο-πομπός, ὁ, ὁ πέμπων ξύλα, Μ. Φιλῆς τόμ. Α', σ. 252, ἔκδ. Mil.

ξῠλο-πριστικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πρίειν ξύλα, Ἥρων Νεώτ. 140, 3.

ξῠλό-πυργος, ὁ, ξύλινος πύργος, Ἄννα Κομν. σ. 385.

ξῠλο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ξύλα, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **αυρμιστήρ**.

ξῠλόρνιθα, ἡ, ἡ κοινῶς ξυλόκοττα, μεταγεν.

ξῠλό-σκαμνον, τό, ξύλινον σκάμνον, Θεόγνωστ. Μοναχ. 857C.

ξῠλοσοφία, ἡ, μωρὰ σοφία, διὰ τὴν Ξυλοσοφίαν των πολλοὺς ἐξαπατῆσαν Ἀνών. Φυσιολ. στ. 464, ἐν Anna. etc. VII, σ. 219.

ξῠλό-σπογγος, ὁ, καὶ **-σπόγγιον, τό**, σπόγγος δεδεμένος ἐπὶ τοῦ ἄκρου ξύλου, Ἱππιατρ. σ. 187.

ξῠλο-στεγής, ές, ἐστεγασμένος διὰ ξύλων, Μανασσ. Χρον. 397·— **ξυλόστεγος, ον**, Κωδῖνος π. Πατρίων Κων)πόλεως σ. 8.

ξῠλο-σύνθετος, ον, κατεσκευασμένος ἐκ ξύλων, (πύργος, κλῖμαξ), Θεοφάν. Κοντινουάτ. 514.

ξῠλό-σφῡρον, τό, ξύλινον σφυρίον, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ σ. 285Α.

ξῠλο-σχίστης, ου, ὁ, σχίζων ξύλα, Πρόκλ. Παράφρ. 3. 250. = Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 432.

ξυλοτόμος, ὁ, τέμνων ξύλα, ἴδε **ξυλοκόπος**.

ξῠλο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων ἢ παράγων ξύλα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Στράβ.

ξῠλο-τρώκτης, ου, ὁ, ὁ τρώγων ξύλα, Σουΐδ. ἐν λ. **τερηδών**.

ξῠλουργέω (**ἔργω**) ἐργάζομαι τὸ ξύλον, ἅπας τις τῶν ποιμένων ἐπίσταται ξυλουργέειν ἐς τοσοῦτο Ἡρόδ. 3. 113· μεταφ., ξυλουργεῖν λόγους Τζέτζ.

ξῠλούργημα, τό, ἔργον ἐκ ξύλου, Ἰω. Γενέσ. σ. 118, 19, Ε. Β.

ξῠλουργής, ές, ὁ ἐκ ξύλου κατεσκευασμένος, διάφραγμα Ἰω. Αυδ. περὶ Ἀρχ. Πολιτ. 3. 37.

ξῠλουργία, ἡ, ἡ τοῦ ξύλου ἐργασία, τεκτονική, ξυλουργική, Αἰσχύλ. Πρ. 451.

ξῠλουργικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν ξυλουργίαν, Εὐρ. Ἀποσπ. 978· ἡ **-κὴ** (ἐξυπ. τέχνη), = **ξυλουργία**, Πλάτ. Φίλησ. 56Β.

ξῠλουργός, ὁ, (**Ἔργω**) τέκτων, ὁ ἐργαζόμενος ἢ σκαλίζων τὸ ξύλον, Πολυδ. Ζ', 101.

ξῠλο-φάγος [ᾰ], **ον**, ὁ τρώγων ξύλα, εἶδος σκώληκος γινόμενος ἐν τοῖς στελέχεσι δένδρων, Στράβ. 570, Ἀντ. Λιθερ. 22.

2) ἐπώνυμον τοῦ Καφηρέως, ὡς καταστρέφοντος πλοῖα, Εὐδοκ. Μ. 321, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. σ. 69, κτλ.

ξῠλο-φᾰνής, ές, ὁ φαινόμενος ὡς ξύλον, ὁμοιάζων πρὸς ξύλον, Διόδ. 20. 96.

ξῠλο-φθόρος, ὁ, σκωλήκιόν τι φθεῖρον τὸ ξύλον, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 32, 3.

ξυλοφορέω, φέρω βακτηρίαν ὡς οἱ κυνικοί, Λουκ. Ἁλιεὺς 24.

ξῠλοφορία, ἡ, τὸ φέρειν ξύλα, Λατ. lignatio, Αυσ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 131.

ξῠλο-φόριος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς ξυλοφορίαν, Ξ. ἑορτή, ἡ Ἰουδαϊκὴ ἑορτὴ τῆς σκηνοπηγίας, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 5. **II**, ἡ εἰς ξύλον μεταβολή, Ἰω. Δαμασκ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μίγ. τ. 95, σ. 413.

ξυμμ-, περὶ πάσης οὕτως ἀρχομένης λέξεως ἴδε **συμμ-**.

ξύν, ἀρχαιοτέρα προφορὰ τοῦ **σύν**, ἴδε **σὺν ἐν ἀρχ.**·— περὶ τῶν συνθέτων ἐκ τοῦ **ξυν-**, ἴδε **συν-**.

ξῡνάν, ξῡνάων, ἴδε ἐν λ. **ξυνήων**.

ξύνηβος· «συμπότης, συνῆλιξ» Ἡσύχ.

ξῡνεείκοσι, Ἐπικ. ἀντὶ **συνείκοσι**, εἴκοσιν ὁμοῦ, Ὀδ. Ξ. 98.

ξυνέων, ἴδε ἐν λ. **ξυνήων**.

ξῡνήϊος, η, ον, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ξύνειος**, ἅπερ πιθανῶς οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ· ἐν Ἰλ. Α. 124, Ψ. 809, **ξυνήια** σημαίνει κοινὴν περιουσίαν, πράγματα ἀνήκοντα εἰς πολλοὺς ὁμοῦ.

ξῡνήων, -ονος, ὁ Δωρ. **ξυνάων** [ᾰ], **ξυνάν**· Ἰων. **ξυνέων**, Ἀττ. **ξυνών**, παρ' Ἡσυχ. **ξυνήν**· (**ξυνός**)· — ὁ κατέχων τι ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων, σύντροφος, μέτοχος, ὡς τὸ **κοινὸν** ἀντὶ **κοινωνός**, μετὰ γεν., κακῶν ἔργων Ἡσ. Θεογ. 595, 601· ξυνάονες ἑλκέων, δηλ. πάσχοντες ἐξ ἑλκῶν, Πινδ. Π. 3, 84· — ἀπολ., **ξυνάν**, φίλος (πρβλ. μεγιστᾶνες, νεᾶνες), ὁ αὐτ. ἐν Ν. 5. 50· ξυνῶν Σοφ. Ἀποσπ. 916. **II**, ὡς ἐπίθετ., ἅλα ξυνέωνα, τὸ ἐπὶ τῆς κοινῆς τραπέζης ἅλας, σύμβολον τῆς ξενίας, Ἀλέξ. Αἰτωλ. παρὰ Παρθεν. 14. 15 [ἔνθα **ξῡνέωνα** εἶναι τρισύλλ., ἢ γραπτέον **ξῡνᾶνα**], Valck. Adon. 229Α. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 219.

ξύνζε, ξῦνίει, ἴδε ἐν λέξει **συνίημι**. — Ἴδε Κόντου Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 559.

ξῡνοδοτήρ, -ῆρος, ὁ, ὁ ἀφθόνως δίδων, πάροχος, ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀνθ. Π. 9. 525, 15· τοῦ Διονύσου, αὐτόθι 524. 15.

ξῡνός, ἡ, όν, = **κοινός**, δημόσιος, κοινὸς, καθολικὸς· ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πάντας ἀπὸ κοινοῦ, ξυνὸν κακὸν Ἰλ. Π. 262· γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων, εἶναι ἀκόμη κοινὴ πάντων, Ο. 193· ξ. Ἐνυάλιος, ὁ πόλεμος εἶναι κοινός, ἡ ἔκδασις αὐτοῦ ἀδέβαιος, Σ. 309· οὕτω, ξ. ἀνθρώποις Ἄρης Ἀρχίλ. 56· ξυναὶ γὰρ τότε βαῖτες ἔσαν Ἡσ. Ἀποσπ. 119 Göttl.· ξ. δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληί τε παντί τε δήμῳ Τυρταῖ. 9. 15· ξ. Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων λόγος Ἡρόδ. 4. 12· ξ. πᾶσι ἀγαθὸν ὁ αὐτ. 7. 53· ξ. δόρυ Σοφ. Αἴ. 180· τὸ ξυνὸν Ἡρακλ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 133· ξυνὰ δ' ἐλπίζω λέγειν, ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ, Αἰσχύλ. Θ/δ. 76· ἐν ξυνῷ, ἀπὸ κοινοῦ, Πινδ. Π. 9. 165·— ὅσ. ξυνῇ ὡς ἐπίρρ. = **κοινῇ**, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 367, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 802· καὶ οὐδ. πληθ., ξύν' ἀλέγειν Πινδ. Ι. 8 (7). 102· ξύν' ἀπόκειται Σοφ. Ο. Κ. 1752·— ὁμαλ. ἐπίρρ. **ξυνῶς**, Ἐπίγρ. ἐν τῷ Ν. Rhein. Mus. 1. 1, 167. (Τὸ **ξυνός** διαφέρει τοῦ **κοινός** μόνον διαλεκτικῶς·— ἡ ῥίζα εἶναι **ξυν-** = Λατ. cum. Εἶναι δὲ οὗτος ὁ ἀρχαιότερος τύπος, ἐπειδὴ τὸ **κοινός** ἀπαντᾷ πρῶτον παρ' Ἡσ. ἐκ τῶν τραγ. ὁ Αἰσχύλ. ἔχει αὐτὸν δὶς ἐν ἰαμβ. τριμέτροις, ὁ Σοφ. δὶς ἐν λυρ. χωρίοις, ὁ Εὐρ. οὐδέποτε· ἀπαντᾷ δὲ καὶ παρ' Ἡρόδ., ἀλλ' οὐδαμοῦ ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ).

ξῡνόφρων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ φίλα φρονῶν, Ἀνθ. Π. 9. 525, 15.

ξῡνο-χάρης, ές, ὁ μετὰ πάντων χαίρων ὁμοῦ, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀνθ. Π. 9. 525, 15.

ξῡνόω, ὡς τὸ **κοινόω**, ποιῶ τι κοινόν, μεταδίδωμι, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 20. 80·— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Κλέαρχ. ἐν Ἀρρ. Ἰνδ. 20. 4, Μανέθων 2. 493.

ξυντράχηλος, ον, ὁ ἔχων τὸν τράχηλον συνεσταλμένον, «ζαρωμένον» πρὸς τὴν βάσιν, ἢ κεκλιμένον, τῶν Ἡρακλείων ἀγαλμάτων ἠβῶν καὶ θρασειδέστερα τὰ ἐλευθερίᾳ τε καὶ μὴ ξυντράχηλα Φιλοστρ. γυμναστ. § 35.

ξυνυποικουρέω, ῶ, συνοικουρῶ, ταυτὶ τὰ νοσήματα καὶ ξυνυποικουρεῖ πως τῇ φύσει Φιλοστρ. γυμναστ. § 28.

ξυνύφανσις, -εως, ἡ, τὸ συνυφαίνειν, Πλάτ. Πολιτικ. 310Ε.

ξυνών, -ῶνος, κοινωνός, Σοφ. Ἀποσπ. 916. ἴδε **ξυνῶν**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξῠνωνία, ἡ, = κοινωνία, Ἀρχίλ. 80.

ξῠνωνός, ὁ, = κοινωνός, Συνεσ. Ὕμν. 4. 265, Θεογνώστου Κανόν. 68.

ξῠνωρίς, ίδος, ἴδε ἐν λ. συνωρίς.

ξυάεις, εσσα, εν, εὖ ἐξεσμένος, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ξυάεσσαν**.

ξῠραῖος, α, ον, ἐξυρημένος, Συνέσ. 71Α.

ξῠράφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ξυρόν**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 849, Ἡσύχ. ἐν λ. **ξυρός**.

ξῠρέω, Ἡρόδ. καὶ Ἀττ., μεταγεν. **ξυράω** Πλούτ. 2. 180Β, Διόδ., κτλ.· **ξύρω** εἶναι τρίτος τύπος, ἴδε ἐν λ., πρβλ. Λουβέκ. εἰς Σοφ. Αἴ. 786, Φρύν. 205· — μέλλ. **-ήσω** Ἐδδ.· ἀόρ. **ἐξύρησα** Ἡρόδ., κλ. — Μέσ., μέλλ. **ξυρήσομαι** Ἐδδ.· ἀόρ. **ἐξυρησάμην** Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 12. 5. — Παθ., μέλλ. **-ηθήσομαι** Ἐδδ.· πρκμ. **ἐξύρημαι**, ἴδε κατωτ. (**ξυρόν**). Ξυρίζω, ξυρεῦντες τῶν παιδίων τὴν κεφαλήν Ἡρόδ. 2. 65· μετὰ διπλῆς αἰτ., ξυρίσας μιν τὰς τρίχας ὁ αὐτ. 5. 35· — παροιμία ἐπὶ ἐπικινδύνων πραγμάτων, ἢ ὀξέος πόνου, ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ, ξυρίζει μέχρι δέρματος, ἐγγίζει πολὺ βαθέως, Σοφ. Αἴ. 786· ξυρεῖν ἐπιχειρεῖν λέοντα, ἐπὶ ἐπικινδύνου ἐπιχειρήσεως, Πλάτ. Πολ. 341Ϛ· — Μέσ. καὶ παθ., ξυρίζω ἐμαυτόν, βάλλω τινὰ νὰ μὲ ξυρίσῃ, ξυρεῦνται Ἡρόδ. 2. 36· ἐξυρημένος αὐτόθι, Ἀριστοφ. Θεσμ. 191· ξυρουμένους Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 10· ὡσαύτως μετ' αἰτ., ξυρεῦνται πᾶν τὸ σῶμα, ξυρίζουσιν ἢ ξυρίζονται καθ' ὅλον τὸ σῶμα, Ἡρόδ. 2. 37· τὰς ὀφρῦς, τὴν κεφαλήν αὐτόθι 66· ἐξυρημένος τὴν κεφαλήν, ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐξυρημένην, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 1. — Ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν τῷ περιοδικῷ «Πλάτωνι» Τόμ. Ϛ', σ. 14 κέξ.

ξῠρ-ήκης, ες, (ἀκή) ὀξύς, κοπτερὸς ὡς ξυράφιον, Ξεν. Κυν. 10. 3. **II**. Παθ., μέχρι δέρματος ἐξυρημένος, κάρα Εὐρ. Φοίν. 372, Ἡλ. 335· κουρᾷ ξυρήκει, διὰ κουρᾶς μέχρι δέρματος, ὁ αὐτ. ἐν Ἄλκ. 427. **2)** κατ' Ἀΐλ. Διονύσ. παρ' Εὐστ. 939. 12, ξυρήκης· ὁ ξυρήσιμος καὶ κουριῶν, πρβλ. Φώτ., Σουΐδ.

ξυρήσιμος, ον, ὁ ἔχων χρείαν ξυρήσεως, Φώτ. ἐν λέξει **ξυρήκης**.

ξύρησις, ἡ, τὸ ξύρισμα, Πλούτ. 2. 359C, Ἄλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 36.

ξῠρησμός, ὁ, = τῷ προηγ., Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 180.

ξῠρίας, ου, ὁ, Τραγικὸν πρόσωπον τοῦ θεάτρου, «ὁ μὲν ξυρίας πρεσβύτατος τῶν γερόντων, λευκὸς τὴν κόμην· προκείμεναι τῷ ὄγκῳ αἱ τρίχες. ὄγκος δέ ἐστι τὸ ὑπὲρ τὸ πρόσωπον ἀνέχον εἰς ὕψος λαβοειδὲς τῷ σχήματι, τὸ δὲ γένειον ἐν χρῷ κουρίας ἐστὶν ὁ ξυρίας, ἐπιμήκης ὢν τὰς παρειάς» Πολυδ. Δ', 133, Ἡσύχ. ἐν λέξ **πριαμωθήσομαι**.

ξῠρίάω, ἐφετ. τοῦ **ξυράω**, ἐπιθυμῶ νὰ ξυρισθῶ, Νικήτ. Χρον. 369D.

ξῠρίζω, ξῠρίζομαι, μεταγεν. τύποι τοῦ **ξυράω**, Ἀλκίφρων 3. 66.

ξύριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ξυρόν**. Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 8, μέρ. 2, σ. 139.

ξῠρὶς ἶδος, ἡ, φυτόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἴριδος (ὡς τὸ **ξιφίς**), καλούμενον οὕτως ἐκ τῶν φύλλων αὐτοῦ παρεμφερῶν πρὸς ξυράφιον, πτθ. Iris foetidissima, Διοσκ. 4. 22, Πλίν. 21. 83· — φέρεται **ξῖρις** παρὰ Θεοφρ. ἐν τῷ π. Φυτ. Ἱστ. 9. 8, 7, πρβλ. Ἀνέκδ. Ὀξων. 2. 242· **ξειρὶς** παρ' Ἡσυχ.· **ξείρης** Φώτ. **II**. πληθ., εἶδος ὑποδήματος (πρβλ. **ἀναξυρίδες**), Φώτ.

ξῠρισμα, τό, ὡς καὶ νῦν, Τζέτζ. Ἱστ. 2, 537.

ξῠρο-δόκη, ἡ, θήκη ξυραφίου, Ἀριστοφ. Θεσμ. 220· φέρεται **ξυροδόχη** παρὰ Πολυδ. Β', 32, Γ', 140, ἔνθα καὶ **ξυροθήκη**.

ξῠρόν, τό, (**ξύω**, ἴδε ἐν λέξ. **ξέω**)· — ξυράφιον, Ὅμ., κλ. — ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς.., ὀλέθρος ἢὲ βιῶναι, μεταφ. ἡ σωτηρία ἵσταται νῦν ἐπὶ ἀκμῆς ξυροῦ, (ἢ θὰ ἀπολεσθῶμεν ἢ θὰ σωθῶμεν,— θρὶξ ἀνὰ μέσσον, ὡς λέγει ὁ Θεόκρ.) Ἰλ. Κ. 173· συχνὸν ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα πρὸς δήλωσιν σωτηρίας ἢ ἐκφυγῆς θαυμαστῆς καὶ τῶν ὁμοίων, ἀκμῆς ἑστηκυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα Σιμων. 103· ἐπὶ ξυροῦ τῆς ἀκμῆς ἕχεται ἡμῖν τὰ πράγματα Ἡρόδ. 6. 11· κίνδυνος ἐπὶ ξ. ἵσταται ἀκμῆς Θέογν. 557· ἔοικε νῦν ἐπὶ ξ. πέλας αὐχὴν πεσεῖσθαι Αἰσχύλ. Χο. 883· βεβὼς .. ἐπὶ ξ τύχης Σοφ. Ἀντ. 996· ἔδητ' ἐπὶ ξυροῦ Εὐρ. Ἡρ Μαιν. 630· ἐπὶ ξ. εἶναι Θεόκρ. 22. 6· ἐπὶ ξ. ἑστηκέναι Λουκ. ἐν Διὶ Τραγῳδ. 3.

ξῠρόν· «τομόν. ἰσχνόν. ὀξύ» Ἡσύχ.

ξῠρός, ὁ, σπάνιος καὶ μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ προηγ., Ἀρχίππος ἐν «Ῥίνωνι» 3· ξυρὸς εἰς ἀκόνην, «παροιμία πρὸς τοὺς ὧν βούλονται τυγχάνοντας, ὁμοία τῇ ὄνος εἰς ἄχυρα» Σουΐδ.

ξυρότμητος στάχυς, ὁ τμηθεὶς ξηρός, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 145, ἔκδ. Mil.

ξῠρο-φορέω, φέρω ξυράφιον, Ἀριστοφ. Θεσμ. 218.

ξυρρ-, περὶ πάσης οὕτως ἀρχομένης λέξεως ἴδε **συρρ-**, πρβλ. **ξύν**.

ξύρω, τύπος ἰσοδύναμ. τῷ **ξυρέω**, μετοχ. ἀορ. **ξύρας**, Ἱππ. 488. 5, Τζέτζ. — Μέσ., **ξύρομαι**, ξυρίζομαι, ξύρεσθαι τὰς κεφαλὰς Πλούτ. 2. 352Ϛ· ἀόρ., τὴν κ. ξυράμενος αὐτόθι 336Ε.

ξύσιλος, ον, ἐξυρημένος, λεῖος, Σώφρων ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 737. 3.

ξύσις ἢ **ξύσις**, ἡ, (ξύω) = **ξυσμός**, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 394, π. τῶν ἐν Κερ. Τρωμ. 907· — τὸ ξύειν, «ξύλον παρὰ τὸ ξύω· τὸ ἐπιτήδειον πρὸς τὸ ξύεσθαι· οὐδεμία γὰρ ὕλη πρὸς ξῦσιν ἐπιτηδειοτέρα ξύλου» Ἐτυμ. Μέγ. 611. 20. (Κοινῶς φέρεται **ξύσις**, ἀλλὰ τὸ υ εἶναι μακρόν).

ξῦσμα ἢ **ξύσμα**, τό, (ξύω), τὸ ἀποξυσθὲν διὰ ξύσεως, «ῥοκανίδια», Λατ. strigmentum, ramentum, Ἱππ. Ἀφ. 1261· ἐν τῷ πληθ., κενώσεις ἐνέχουσαι ἐξεσμένας σάρκας, ὁ αὐτ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 394 (πρβλ. **ξυσματώδης**)· ξύσματα τῶν ὀθονίων, ἐξεσμένον λινοῦν ὕφασμα, ἑαυτὸν διὰ τραύματα, Ἐρωτιαν.· ἀλλαχοῦ **μωτόν**. **2)** ἐν τῷ πληθ., μόρια πραγμάτων, κόνις ἐν τῇ ἡλιακῇ ἀκτῖνι, ψυχὴν εἶναι τὰ ἐν τῷ ἀέρι ξ. Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 1. 2, 4, πρβλ. Προβλ. 15. 13, 1. **II**. τὸ γεγλυμμένον ἢ ἐσκαλισμένον ἐπί τινος πράγματος· ὅθεν **ξύσματα** = **γράμματα**, Ἡσύχ. — προσέτι, **ξύσμα** = «κνήφη, λέπρα» ὁ αὐτ.

ξυσμάτειον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Ἱππ. 1231C.

ξυσματώδης, ες, (εἶδος) ὡς τὰ **ξύσματα**, πλήρης ξυσμάτων, Ἱππ. Προγν. 40· Ξ. διαχώρημα π. Διαίτ. Ὀξ. 392, πρβλ. 220G.

ξυσμή, ἡ, = **ξύσμα**, Ἀνθ. Π. 9. 206.

ξυσμός, ὁ, τὸ ξύσιμον, ἰδίως πρὸς ἀνακούφισιν κνησμοῦ, «φαγούρας»· ὅθεν καὶ αὐτὴ ἡ «φαγοῦρα», ὡς τὸ **κνησμός**, Ἱππ. Ἀφ. 1248.

ξυσσ-, περὶ πάσης οὕτως ἀρχομένης λέξεως ἴδε ἐν λ. **συσσ-**, πρβλ **ξύν**.

ξυστ-άρχης, ου, ὁ, (ξυστὸς) ὁ ἄρχων ξυστοῦ, παλαίστρας ἢ γυμναστηρίου, παραπλήσιον τῷ **γυμνασιάρχης**, Συλλ. Ἐπιγρ. 765. 1., 1428, 2583, κ. ἀλλ.· — **ξυσταρχέω**, εἶμαι **ξυσταρχῆς**, 2995· **ξυσταρχία**, 3206Β.

ξυστήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ξύων, ξυήλη, κνῆστις ἢ ῥίνη, Ἱππ. Κερ. Τρωμ. 907· γλυπτικὸν ὄργανον, Λατ. scalprum, ὡς τὸ **κολαπτῆρ**, Ἀνθ. Π. 6. 205, πρβλ. Πλούτ. 2. 350D· πρβλ. **ἐξαυστήρ**. — Ὑποκορ. **ξυστηρίδιον**, Α. Β. 51.

ξυστήριος, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ξέσιν ἢ γλυφήν, τὸ Ξ. = τῷ προηγ.· μνημονεύεται ἐκ τοῦ Παύλ. τοῦ Αἰγ.

ξύστης, ὁ, = τῷ **ξυστήρ**, μεταγεν.

ξυστιδωτός, ὁ, = **ξυστίς**, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 13.

ξυστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ξῦσιν· ἡ **-κή**, ἡ τέχνη τοῦ ξύειν ἢ στιλβώνειν, Α. Β. 651. **2)** στυπτικός, Φιλότιμ. παρ' Ἀθην. 81Β. **II**. (ξυστὸς) ὁ γυμναζόμενος ἐν ξυστῷ, Sueton. Octav. 45, Γαλην.· ξυστικὴ σύνοδος, συνέλευσις τῶν ἀθλητῶν ἐν τῷ ξυστῷ, Συλλ. Ἐπιγρ. 5906-10.

ξυστίς, -ίδος, Ἀττ. **ξύστις, -ίδος**, ἡ· (ξύω)· — λεπτὸν γυναικεῖον ἔνδυμα πεποικιλμένον, ὃ ἐφόρουν αἱ ἐπίσημοι γυναῖκες, Ἀριστοφ. Λυσ. 1189, Ἀντιφάν. ἐν «Εὐπλοίᾳ» 2, Εὔβουλ. ἐν «Πρόκριδι» 1, Θεόκρ. 2. 74· τρύφημα παρυφαί, ξυστίδα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 7· ταῖς Ξ ταῖς χρυσοπάστοις Εὔβουλος ἐν Ἀδήλ. 19· — ἔνδυμα ἐπίσημον ὃ ἐφόρουν ἐπιφανεῖς ἄνδρες, Ἀριστοφ. Νεφ 70, Ἀθήν. 535Ε, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 420Ε· καὶ ἑπομένως ἐν χρήσει ἐν τῇ παραστάσει τῶν τραγικῶν ἡρώων, Κρατῖν. ἐν «Ὥραις» 15, Πλουτ. Ἀλκιβ. 32, πρβλ. Ἀρποκρ. ἐν λέξ., Α. Β. 284, 14· — καθ' Ἡσύχ.: «ξυστὶς· τραγικὸν ἔνδυμα. τινὲς δὲ χιτῶνα ποδήρη γυναικεῖον», καὶ «ξυστίδες· ποδήρη ἐνδύματα. ἢ χλανίδας κωμικάς».

ξυστο-βόλος, ον, ὁ βάλλων ξυστόν, δηλ. ἑξακοντίζων δόρυ, Ἀνθ. Π. 9. 524. 15.

ξυστόν, τό, (ξύω) τὸ ἐξεσμένον ξύλον ἢ στέλεχος τοῦ δόρατος, Δ. Α. 260· μακροῖσι ξυστοῖσι Ν. 497· ἔχον μῆκος εἴκοσι καὶ δύο πήχεων, νάμια δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσιν, κολλητὸν βλήτροισι, δυωκαιεικοσίπηχυ Ο. 677· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **λόγχη**, Ἡρόδ. 1. 52. **2)** καθόλου, ὡς τὸ **δόρυ**, χαλκῆρες Ἰλ. Δ. 469, πρβλ. Εὐρ. Ἑκάβ. 920 δόρυ ἱππέως (ἴδε **ξυστοφόρος**), Ξεν. Κύρ. 4. 5, 58, πρβλ. 7. 1, 33.

ξυστός, όν, (ξύω) ἐξεσμένος διὰ μαχαίρας ἢ ξυήλης, Λατιν. rasus, ξυστὰ ἀκόντια Ἡρόδ. 2. 71· κάμαξ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 357· βέλος Ἀντιφάν. ἐν «Καινεῖ» 1· Ξ. τυρός, ἐξεσμένος, τετριμμένος, ὁ αὐτ. ἐν «Κύκλωπι» 2· μαχαίρα ξυστ' ἔχων τριχώματα, κεκαρμένα ἢ ἐξυρημένα, Ἔφιππος ἐν «Ναυαγῷ» 1. 6.

ξυστός, ὁ, (ξύω) ὑπόστεγος στοὰ κατὰ τὴν ναΐαν πλευρὰν τοῦ γυμνασίου, ἔνθα οἱ ἀθληταὶ ἐγυμνάζοντο τὸν χειμῶνα, χρησιμεύουσα ἅμα καὶ ὡς περίπατος, Ξεν. Οἰκ. 11, 15, Πλούτ. 2. 133C, Συλλ. Ἐπιγρ. 1428 κ. ἀλλ.· πρβλ. Παυσ. 6. 23, 1, Βιτρούβ. 5. 11, ἴδε Λεξικὸν τῶν Ἀρχαιοτ. — Κυρίως ἀρσ. τύπος ἐκ τοῦ προηγ. ἐπιθ. (ἐξυπακουομ. τοῦ **δρόμος**, ὅπερ καὶ ῥητῶς μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀριστέου· «ἦν μοι παλαίστρα καὶ δρόμος ξυστὸς πέλας» Πολυδ. Θ', 43, ἔνθα ἴδε Hemst.), = κατάστεγος δρόμος ἐν Πλάτ. Εὐθυδ. 273Α· ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀναμφιβόλως ἐκ τοῦ λείου καὶ ἐξεσμένου ἐδάφους (τυκτὸν δάπεδον ἐν Ὀδ. Δ. 627, ἔνθα ἔπαιζον οἱ μνηστῆρες) πρβλ. **ξυστικός** II.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξυστο-φόρος, ον, ὁ φέρων δόρυ, ἐπὶ ἱππέων, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 41., 8. 3, 16, Πολύβ. 5. 53, 2.

ξύστρα, ἡ, ἧς χρῆσιν ἐποιοῦντο μετὰ τὸ λουτρόν, Δίφιλος ἐν «Κιθαρῳδῷ» 2· λέξις μεταγενεστέρα ἀντὶ τοῦ **στλεγγίς**, Λουκ. Λεξιφ. 5, Ἑλλάδ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 533. 7, Πολυδ. Γ', 154, Φρύν. 299, κτλ.·— παρ' Ἡσυχ., **ξυστρίς, -ίδος,** ἡ. **II.** = **ὠτεγχύτης**, Ἀρχιγέν., Γαλην., κλ. **III.** ἐν τῷ πληθ., αἱ ῥαβδώσεις κίονος, Λατ. striae, ἴδε ἐν λέξ. **ξυστρωτός.**

ξυστρο-ειδής, ές, ὅμοιος ξύστρᾳ, Ἐρωτιαν.

ξυστρο-λήκυθος, ὁ, ὁ φέρων τὴν ξύστραν καὶ τὴν λήκυθον τοῦ δεσπότου αὐτοῦ εἰς τὸ βαλανεῖον καὶ ἐκ τοῦ βαλανείου εἰς τὸν οἶκον δοῦλος, (Θησ. Στεφ.)· ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. ἔχει: «ξυστρολήκυθον· κάδον καὶ βησία ἐλαίου λουτρικά»: πρβλ. **στλεγγιδολήκυθος.**

ξύστρον, τό, = **ξυστήρ,** ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ Θωμ. Μαγίστρ. 643· — ὁ Διόδ. 17. 53 μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ δρεπάνων προσηρμοσμένων εἰς ἅρματα.

ξυστρο-ποιός, όν, ὁ κατασκευάζων **ξύστρα,** Γλωσσ.

ξυστρο-φύλαξ, ὁ, θήκη ἢ μέρος ἔνθα φυλάττονται **ξύστρα,** Ἀρτεμίδ. 1. 66.

ξυστρωτός, όν, (ὡς ἐκ ῥήματος **ξυστρόω**), ἐξεσμένος· ἰδίως ἐπὶ κιόνων, ῥαβδωτός, Λατ. striatus, Ἀκύλας ἐν Παλ. Διαθ. (Δ' Βασιλ. Ϛ', 18)· ἴδε **ξύστρα** III.

ξύστωρ, -ορος, ὁ, = **ξυστήρ,** Σχόλ. εἰς Ὀδ. Χ. 455.

ξύφος, τό, μνημονεύεται ὡς διαλεκτικὸν ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. ἀντὶ **ξίφος.**

ξύω: Ἐπικ. παρατατ. **ξῦον** Ὀδ.: ἀόρ. **ἔξῡσα** Ἰλ., (**ἐγ-ξύσῃ** [ῡ], Εὐρ. Ἀποσπ. 300· ἀλλὰ παρὰ Νόνν. ἐν Δ. 39. 321 **ἔξεσα** εἶναι ἡ πιθαν. γραφή): — Μέσ., ἀόρ. **ἐξῡσάμην** Ξεν. Κύρ. 6. 2, 32:— Παθ., ἀόρ. **ἐξύσθην** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 16, 2, Θεόφρ.: πρκμ. **ἔξυσμαι (περι-)** Ἱππ. 667. 39· πρβλ. **ἀποξύω**· (ἴδε ἐν λ. **ξέω**). Ξέω, λεῖον ποιῶ, λίστροισιν δάπεδον ξῦον, ἔξυνον καὶ ὠμάλυνον τὸ ἔδαφος διὰ τῶν ξυστήρων, Ὀδ. Χ. 456· ξ. τὴν σάρκα Ἱππ. 552. 46· ἐν οἴνῳ ξ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 11, 2· ᾑόνα ξύων, ἐπὶ ἁλιέως, Βαβρ. 6. 1· μεταφορ., ξῦσαι ἀπὸ γῆρας ὁλοιόν, ἀποβαλεῖν τὸ ὀλέθριον γῆρας, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 225, πρβλ. Ἰλ. Ι. 446, καὶ ἴδε **ἀποξύω.** — Μέσ., παλτὸν ξύομαι, ξύω, κατασκευάζω δι' ἐμαυτὸν ἀκόντιον, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 32· ξυόμενοι πρὸς τὰ δένδρα ἐκθλίβουσι τοὺς ὄρχεις Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 28, 3, πρβλ. Προβλ. 30. 1, 12· τὴν κεφαλὴν ξύστρα ξ. Λουκ. Λεξιφάν. 5: — Παθ., τοῦ πηλοῦ ξυσθέντος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 16, 2. **II.** κνάπτω ὕφασμα μετὰ τὸ ὑφανθῆναι, ἐανὸν ἔσαθ', ὃν οἱ Ἀθήνη ἔξυσ' ἀσκήσασα Ἰλ. Ξ. 179· πρβλ. **ξυστίς.** **III.** σκαλίζω, χαράττω, γράψαι τὸ ξῦσαι παρὰ τοῖ παλαιοῖς Διον Θρᾷξ ἐν Δ. Β. 630.

O

Ο, ο, ὃ μικρόν, μικρὸν ἢ βραχὺ **ο,** κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὃ μέγα, τὸ μέγα ἢ μακρὸν **ο,** δηλ. διπλοῦν **ο** (διότι τὸ **ω** κατ' ἀρχὰς ἐγράφετο **∞** δηλ. **ο ο,** ἴδε ἄρθρον **ω**)· δέκατον πέμπτον γράμμα τοῦ ἑλλην. ἀλφαβήτου: ὡς ἀριθμητικὸν **ο'** = 70, ἀλλὰ **,ο** = 70, 000.

Κατὰ τοὺς ἀρχαιοτέρους χρόνους τὸ φωνῆεν τοῦτο δὲν ἐκαλεῖτο ὃ μικρόν, ἀλλὰ **οὗ,** Καλλίας παρ' Ἀθην. 453D, ἔμμετρος ὑπόθεσις τῆς Ἰλ. Ο., Ἀνθ. Π. παράρτ. 359, πρβλ. Heind. εἰς Πλάτ. Κρατ. 416B, Dawes Misc. Cr. σ. 12· ἀκριβῶς ὡς τὸ βραχὺ **ε** ἐκαλεῖτο **εἶ,** κατ' ἀναλογίαν πάντων τῶν μονοσυλλάβων ὀνομάτων γραμμάτων, ἅπερ εἶναι μακρά. Ἐντεῦθεν ὁ Böckh παρατηρεῖ ὅτι ἐν Ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς πρὸ τοῦ ἄρχοντος Εὐκλείδου, Ὀλυμπ. 94. 2, ἡ δίφθογγος **ου** εὕρηται μόνον ἐν τοῖς **οὐ, οὐκ, οὗτος,** μετὰ τῶν παραγώγων αὐτῶν καὶ ἔν τισι κυρίοις ὀνόμασιν, ἐνῷ τὸ **ο** κεῖται ἐπί τε τοῦ **ο** καὶ τοῦ **ω.** Ὅτι δὲ τὸ **ο** ἐν πολλαῖς λέξεσι πρέπει νὰ προεφέρετο σχεδὸν ὡς τὸ **ου,** φαίνεται ἐκ πολλῶν Αἰολ. τύπων, οἷον **βολὰ** ἀντὶ **βουλή, βόλομαι** ἀντὶ **βούλομαι, ὀρανός** ἀντὶ **οὐρανός,** ἐν τῇ Δωρ. διαλέκτῳ **βωλὰ βώλομαι ὠρανός,** Schäf. εἰς Γρηγ. Κορίνθ. σ. 191 κέξ.·— οὕτω καὶ ἡ Δωρ. ἐν. γεν. τῆς δ' κλίσ. ἔληγεν εἰς **ω,** ἡ αἰτ. πληθ. εἰς **ως** (ποιητ. ἐνίοτε εἰς **ος**), Θεόκρ. 1. 90., 4. 11, κτλ.· ἐνῷ ἔχομεν παρ' Ἴωσι καὶ Ἐπικ., **μοῦνος νοῦσος κοῦρος οὔνομα** ἀντὶ **μόνος νόσος κόρος ὄνομα**· καὶ ψιλὴν ἀντὶ δασείας, ὡς **οὐδὸς οὖρος** ἀντὶ **ὁδὸς ὄρος.**

I. ο συχνάκις παρίσταται διὰ τοῦ **α** ἐν τῇ Σανσκρ., ὡς **ὁ, τό,** = Σανσκρ. sa, tat· **πόσις,** = Σανσκρ. pâtis· **πούς, ποδ-ός,** = Σανσκρ. pad, pâd-as. **II.** Διαλεκτικαὶ μεταβολαί: Αἰολ., ἀντὶ **α,** ὡς **στρατὸς ὀνία ὄνω θροσέως ὀΐω** ἀντὶ **στρατὸς ἀνία ἄνω θρασέως ἀΐω,** Ahr. D. Aeol. σ. 76· οὕτως **Ὄλπια,** ἀρχαῖος τύπος ἀντὶ **Ἄλπια, ὀρρωδέω** ἀντὶ **ἀρρωδέω, ὀσκάπτω, ὄστᾱσεν** ἀντὶ **ἀνασκάπτω, ἀνέστησεν**· ἀντὶ **ε,** ὡς **ἔδοντες ἐδύναι** ἀντὶ **ὀδόντες, ὀδύναι,** Koen. εἰς Γρηγ. Κορίνθ. σ. 597· οὕτω **Τρεφώνιος Ἐρχόμενος,** Βοιωτ. ἀντὶ **Τροφώνιος Ὀρχομενὸς** Συλλ. Ἐπιγρ. 1588, 1564, 1569a· III, κτλ., Ahrens ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 178· ἀντὶ **ῡ,** ὡς **ὄνυμα στύμα ὕρνις ὅμοιος μύγις** ἀντὶ **ὄνομα στόμα ὄρνις ὅμοιος μόγις,** Koen εἰς Γρηγ. Κορίνθ. σ. 584 κέξ.· ἐνῷ παρὰ Βοιωτοῖς ὑπάρχει **ο** ἀντὶ **υ,** ὡς **Ἀμόντας** ἀντὶ **Ἀμύντας,** Keil. Ἐπιγραφ. Βοιωτ. 168· **πρότανις** ἀντὶ **πρύτανις,** Συλλ. Ἐπιγρ. 2166. 31· **γεόφειν** ἀντὶ **φεύγειν,** αὐτόθι 2008, κτλ.· ἀντὶ **ω,** ὡς **ὅρα ὀτειλή** ἀντὶ **ὥρα ὠτειλή,** Koen. εἰς Γρηγ. Κορίνθ. 615. **2)** Δωρ. συχνάκις εἰς **οι, ἀγνοιέω ἀλοιάω πτοιέω πνοιὰ ποία ῥοιά** ἀντὶ **ἀγνοέω ἀλοάω πτοέω πνοὰ πόα ῥόα** κτλ., τῶν ὁποίων τύπων πολλοὺς παρέλαβον οἱ Ἐπικ. καὶ ὁ Ἡρόδ., Koen. εἰς Γρηγ. Κορίνθ. σ. 294. **3)** ὅπως τὸ **α** οὕτω καὶ τὸ **ο** ἐν ταῖς λέξεσι πολλάκις ἀποβάλλεται ἢ προτίθεται χάριν εὐφωνίας, οἷον **βρι- ὄβριμος, δὰξ ὀδάξ, κέλλω ὀκέλλω, δύρομαι ὀδύρομαι, νύσσω ὄνυξ,** dens **ὀδούς,** (κοιν. «δόντι»), nomen **ὄνομα,** rego (ἐν τοῖς erigo, porrigo) **ὀρέγω,** κτλ. **4)** εἴς τινας λέξεις τὸ **ο** ἀντικατέστησε δίγαμμα, ὡς **Οἴτυλος** ἀντὶ **Βείτυλος** (ὅ ἐστι **Ϝείτυλος**), Συλλ. Ἐπιγρ. 1323· **Ὄαξος** ἀντὶ **Ϝάξος,** Böckh. αὐτόθι 2, σ. 401· **Ὀαδμών** ἀντὶ Vadimo, Πολύβ., κλ.· πρβλ. Κουρτ. Gr. Et. σ. 518 κέξ. **5)** ἐν τοῖς συνθέτοις, μάλιστα τοῖς ἐπιθέτοις, τὸ **ο** ἐὰν συμπέσῃ πρὸ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ μέρους μεταβάλλεται ὑπὸ τῶν ποιητῶν χάριν τοῦ μέτρου εἰς **η, θεογενὴς θεοδόκος θεοκόλος θεομάχος ξιφοφόρος** εἰς **θεηγενὴς θεηδόκος θεηκόλος θεημάχος ξιφηφόρος** (Δωρ. θεᾱγ-, κτλ.)· πολλῷ σπανιώτερον εἰς **αι ει οι** ἢ **ω.** Τινὲς τῶν τύπων τούτων μετέβησαν ἐκ τῆς ποιητικῆς εἰς κοινὴν χρῆσιν· ἀλλὰ μέχρι τίνος ἐξετάθη τοῦτο εἶναι ἀμφίβολον ἐκ τῆς ἀβεβαιότητος τῶν Ἀντιγράφων, ἴδε Λοβεκ. Φρύνιχ. 633 κέξ.

ὁ, καλούμενον ἀθροιστικόν, τὴν αὐτὴν τῷ **ὁμο-** ἔννοιαν ἐμφαίνον, οἷον **ὅπατρος, ὀγάστριος, ὄζυξ,** = **ὁμόπατρος, ὁμογάστριος, ὁμόζυξ,** ἴδε ἄρθρον **α-** II, καὶ πρβλ. Κόντου Φιλολογ. Ποικ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 182.

ὁ, ἡ, τό, οὕτω γραφόμενον εἶναι, **Α.** δεικτικὴ ἀντωνυμία. **Β.** παρ' Ἀττ., ὁριστικὸν ἢ προτακτικὸν ἄρθρον.

Γ. παρ' Ἐπικ: τὸ καλούμενον ἄρθρον ἐπιτακτικόν, = τῇ ἀναφορ. ἀντωνυμ., **ὅς, ἥ, ὅ.** — Αἱ ὀνομαστ. ἀρσ. καὶ θηλ. ἑνικοῦ καὶ πληθ., **ὁ, ἡ, οἱ, αἱ** εἶναι ἄτονοι, ἐκτὸς ὅταν ὦσιν ἐν χρήσει ἀντὶ τῆς ἀναφορ. ἀντωνυμ. Τινὲς τῶν παλαιῶν γραμμ. ἔγραφον καὶ **ὁ, ἥ, οἵ, αἵ** ἐπὶ τῆς δεικτικῆς χρήσεως τοῦ ἄρθρου, Εὐστ. 23. 4· καί τινες τῶν νεωτέρων κριτικῶν ἀκολουθοῦσι τὸν κανόνα τοῦτον· ὁ Wolf μόνον ἐν τῷ ἀξίῳ σημειώσεως χωρίῳ: καί τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν, Ἰλ. Κ. 224, ἀλλ' ὁ Spitzn. ἀπανταχοῦ, ἴδε εἰς Ἰλ. Α. 9.

Πλὴν τῶν κοινῶν τύπων ὁ Ὅμ. ἔχει καὶ τοὺς ἀκολούθους (ἐν μέρει Ἰων. καὶ ἐν μέρει διατηρηθέντας ἐκ τῆς ἀρχαιοτάτης Ἑλληνικῆς), γεν. ἑνικ. **τοῖο** ἀντὶ **τοῦ,** ὀνομ. πληθ. **τοί, ταί,** οἵτινες ὑποδεικνύουσιν ὅτι οἱ ἀρχικοὶ τύποι ἦσαν **τός, τή, τό,** ἂν καὶ τὸ ἀρκτικὸν γράμμα διετηρήθη μόνον ἐν τῷ οὐδ. καὶ ταῖς πλαγίαις πτώσεσιν, ἀκριβῶς ὡς ἐν τῇ ἀντωνυμ. **οὗτος.** (Προσέτι ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τοὺς τύπους **τοί, ταί** καὶ **τοῖο** ὡς ἰσχυρῶς δεικτικὰς ἀντωνυμίας· γεν. καὶ δοτ. **τοῖιν,** Ὀδ. Σ. 34· γεν. πληθ. θηλ. **τάων** [ᾱ], δοτ. **τοῖσι, τῇς** καὶ **τῇσι** (**ταῖσι** ἢ **ταῖς** οὐδαμοῦ εὕρηται παρ' Ὁμ.) — Ἐν τῇ Δωρ. διαλέκτῳ τὸ **η** τοῦ θηλ. ἀείποτε μεταβάλλεται εἰς **ᾱ**· ὡσαύτως ἡ ἐν. γεν. ἀρσ. καὶ οὐδ. ἦτο **τῶ,** γεν. πληθ. τοῦ θηλ. **τᾶν,** συνηρ. ἐκ τοῦ **τάων**· ἡ ὀνομ. πληθ. ἀρσ. καὶ θηλ. **τοί, ταί,** ἡ αἰτ. ἀρσ. **τώς,** ὅπερ ἦτο καὶ Αἰολ.— Οἱ Ἀττ. ποιηταὶ ὡσαύτως μετεχειρίζοντο τοὺς Ἰων. καὶ Ἐπικ. τύπους **τοῖσι, ταῖσι**· καὶ παρὰ Τραγ. εὑρίσκομεν τοὶ μὲν .., τοὶ δὲ .., ἀντὶ οἱ μὲν .., οἱ δὲ .., οὐ μόνον ἐν λυρ. χωρίοις, οἷον Αἰσχύλ. Πέρσ. 584, Θήβ. 295, 298, Σοφ. Αἴ. 1404, ἀλλὰ καὶ ἐν ἰαμβικῷ τριμέτρῳ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 424. Παρ' Ἀττ. ὁ δυϊκὸς ἔχει συνήθως ἓν μόνον γένος, τὼ θεώ (ἀντὶ τὰ θεά) Ἀνδοκ. 15. 16 κέξ.· τὼ πόλεε Σπονδαὶ Συμμαχίας παρὰ Θουκ. 5. 23· τῶ ἡμέρα Ξεν. Κύρ. 1. 2, 11· τὼ χεῖρε ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 3, 18· τοῖν χεροῖν Πλάτ. Θεαίτ. 155E· τοῖν γενεσίοιν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 71E· τοῖν πολέοιν Ἰσοκρ. 56A — οὕτω καὶ **οὗτος, αὐτός,** κτλ. (Πρὸς τὰ **ὁ, ἁ (ἡ), οὗτος, αὕτη,** πρβλ. Σανσκρ. sa, sâ· Ζενδ. hô, hâ· ἀρχ. Λατ. αἰτ. sum, sam (Enn.)· Γοτθ. sa, sô· Ἀρχ. Σκανδ. sá, sú· Ἀγγλο-Σαξον. se, seo·— ὥστε ἐν ταῖς συγγενέσι γλώσσαις τὴν Ἑλληνικὴν δασεῖαν παριστάνει τὸ γράμμα s, ὅπερ διέμεινεν ἐν ταῖς Ἑλλ. λ. **σήμερον, σῆτες** (Ἀττ. -τη-)· — τὸ οὐδέτερον καὶ αἱ πλάγιαι πτώσεις ἔχουσιν ἐν ἀρχῇ t ἢ th, Ἑλλ. **τό, τοῦτο,** Σανσκρ. καὶ Ζενδ. tat, Γοτθ. thata, Ἀρχ. Σκανδ. pat, Ἀγγλο-Σαξον. pæt· τοῦτο δὲ τὸ t φαίνεται ἐν ἅπασι τοῖς τύποις τοῦ Λατ. is-te, -ta, -tud· πρβλ. Ἀρχ. Γερμ. ther (der), κτλ.— Πρβλ. **ὅς, ἥ, ὅ,** ἀναφορ.).

Α. ὁ, ἡ, τό, ὡς ΔΕΙΚΤΙΚΗ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑ. ille -a -ud, ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος, κτλ.· ἥτις εἶναι ἡ ἀρχαιοτάτη καὶ παρ' Ὁμ. συνηθεστάτη σημασία· ὡσαύτως συχνὴ καὶ παρ' Ἡροδ. καὶ ἐνίοτε παρὰ Τραγ. (τὸ πλεῖστον ἐν λυρικοῖς χωρίοις, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1047, κτλ.· ἐν τριμέτροις, ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 197, Ἀγ. 7, Εὐμ. 174· τῶν γάρ .., τῆς γάρ .. ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 358, Σοφ. Ο. Τ. 1082· ἀλλὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σπανία παρὰ τοῖς Ἀττικ. πεζογράφοις, εἰ μὴ ἐν ἰδιαιτέραις περιπτώσεσιν (ἴδε κατωτ. VI, VII).

I. συνάπτεται μετὰ οὐσιαστ. ὅπως διεγείρῃ τὴν εἰς αὐτὸ προσοχήν, ὁ Τυδείδης, ἐκεῖνος— ὁ γνωστὸς τοῦ Τυδέως υἱός, Ἰλ. Α. 660· τὸν Χρύσην ἠτίμησος, ἐκεῖνον τὸν σεβάσμιον ἄνδρωπον Χρύσην, Α. 11· καὶ οὕτω μετὰ προσηγορ., Νέστωρ ὁ γέρων, Νέστωρ—ἐκεῖνος ὁ γηραλέος, Α. 637· αἰετοῦ .. τοῦ θηρητῆρος, τοῦ ἀετοῦ ἐκείνου ὅστις καλεῖται θηρευτής, Φ. 252, κτλ.· οὕτω καὶ ὅπως ὁρίσῃ τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα καὶ δώσῃ εἰς αὐτὸ ἔμφασιν, τιμῆς τῆς Πριάμου, χάριν τιμῆς ὁηλ. τῆς τοῦ Πριάμου, Γ. 181· εἶχετ' ἄνδρ ὤριστος, ἀνήρ, μάλιστα ὁ ἄριστος, Α. 288, πρβλ. Ν. 433, κτλ.· — ἐνίοτε παρεντίθενται λέξεις ἄλλαι μεταξὺ τῆς ἀντωνυμίας καὶ τοῦ ὀνόματος, αὖταρ ὁ αὖτε Πέλοψ Β. 105· τὸν Ἕκτορι μῦθον ἔνισπε Α. 186, πρβλ. 703, κτλ. Ὑπάρχουσι καὶ χρήσεις διαφέρουσαί πως τῶν ἀνωτέρω, ὡς ἐν Ἰλ. Α. 409, αἴ κέν πως ἐθέλῃσιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι, τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἄλα ἕλσαι Ἀχαιούς, ἔνθα τὸ Ἀχαιοὺς τίθεται μόνον ὡς ἐπεξήγησις τοῦ τούς, πρβλ. Α. 472, Δ. 20, 329, κτλ.· — Ἀλλ' ἐνίοτε ἡ Ὁμηρικὴ χρῆσις πολὺ πλησιάζει πρὸς τὴν τοῦ συνήθους ἄρθρου, ἴδε κατωτ. Β. ἐν ἀρχῇ. **II.** ἄνευ οὐσιαστ., ὁ γὰρ ἦλθε Ἰλ. Α. 12· καὶ ἀλλαχοῦ σποράδην. **III.** ὑπάρχει ἰδιάζουσά τις χρῆσις, καθ' ἣν ἐπαναλαμβάνεται τὸ ἄρθρον μετὰ τὸ ὄνομα ὅπερ συνοδεύει πρὸ τῆς ἑπομένης ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας ὅς, ὅσος, οἷος, κατὰ τὸ φαινόμενον πλεοναστικῶς, ἀλλὰ χρησιμεῦον ὅπως ἐφελκύσῃ τὴν προσοχὴν ἰσχυρῶς εἰς τὸ προηγούμενον ὄνομα, οἷον, ἐφάμην σε περὶ φρένος ἔμμεναι ἄλλων, τῶν, ὅσσοι Λυκίην ναιετάουσιν, κατὰ πολὺ ὑπέροχον τῶν ἄλλων, ἐκείνων ὁηλ. ὅσοι, κτλ., Ἰλ. Ρ. 172· οἳ' οὐ πώ τιν' ἀκούομεν οὐδὲ παλαιῶν, τάων, αἵ πάρος ἦσαν .. Ἀχαιαί, ὁποῖα δὲν ἔχομεν ἀκούσῃ οὐδὲ περὶ τῶν ἀρχαίων γυναικῶν, ἐκείνων ὁηλ. τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι .., Ὀδ. Β. 119, πρβλ. Ἰλ. Ε. 332· θάλαμον τὸν ἀφίκετο, τόν ποτε τέκτων ξέσσεν Ὀδ. Φ. 13, πρβλ. Α. 116, Κ. 74· — περὶ τῆς παρ' Ἀττ. χρήσεως ἴδε κατωτ.

IV. πρὸ κτητικῆς ἀντωνυμίας ἡ δεικτικὴ αὐτῆς δυναμις εἶναι φανερωτάτη, φθίσει σε τὸ σὸν μένος, ἐκείνη ἡ ὁρμή σου, Ἰλ. Ζ. 407, πρβλ. Α. 608, Ο. 58, Π. 40, κτλ. **V.** περὶ περιπτώσεων καθ' ἃς ἡ Ὁμηρικὴ χρῆσις μεγάλως προσεγγίζει τὴν Ἀττικήν, ἴδε κατωτ. Β, ἐν ἀρχῇ. **VI.** ὁ μέν.., ὁ δέ .. ἄνευ οὐσιαστικοῦ καθ' ἁπάσας τὰς πτώσεις, γένη καὶ ἀριθμούς οὐ μόνον παρ' Ὁμ. ἦσαν ἐν χρήσει, ἀλλὰ καὶ ἐξηκολούθησαν ἐν κοινῇ χρήσει παρὰ πᾶσι τοῖς συγγραφεῦσιν, ἐνίοτε ἐπὶ ἀντιθέσεως, ὅτε τὸ μὲν κυρίως ἀναφέρεται εἰς τὸ πρότερον, τὸ δέ· ὁ δὲ εἰς τὸ ὕστερον, ἐνίοτε ἐπὶ μερισμοῦ, ὡς τὸ Λατ. hic .. ille .., κτλ. Τὸ δὲ ὄνομα κεῖται κατὰ γενικ. πληθ. παριστάνουσαν τὸ ὅλον, ὅπερ διαιρεῖται εἰς μέρη διὰ τοῦ ὁ μέν.., ὁ δὲ .· γίθεοι καὶ παρθένοι.., τῶν δ' αἱ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας εἵατο Ἰλ. Σ. 595· τῶν πόλεων αἱ μὲν τυραννοῦνται, αἱ δὲ δημοκρατοῦνται, αἱ δὲ ἀριστοκρατοῦνται Πλάτ. Νόμ. 338D, κτλ.· ἀλλὰ συχνάκις τὸ ὄνομα κεῖται κατὰ τὴν αὐτὴν πτῶσιν ὡς ἐκ παραλλήλου, ἴδον υἱὸς Δάρητος, τὸν μὲν ἀλευάμενον τὸν δὲ κτάμενον Ἰλ. Ε. 27, πρβλ. Π. 317, Ὀδ. Μ. 73, 101, κτλ.· καὶ οὕτω παρ' Ἀντ., Σοφ. Ἀντ. 21, κτλ.· πηγὴ ἡ μὲν εἰς αὐτὸν ἔδυ, ἡ δὲ ἔξω ἀπορρεῖ Πλάτ. Φαῖδρ. 255C· ἐὰν τὸ ὄνομα εἶναι περιληπτικὸν, τίθεται κατὰ γενικὴν τοῦ ἑνικοῦ, ὁ μὲν πεπραμένος ἦν τοῦ σίτου, ὁ δὲ ἕνδον ἀποκείμενος Δημ. 1040. 25· — ἐνίοτε τίθεται ὄνομα ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ ὁ μὲν ἢ ὁ δὲ· ὁ μὲν οὕτασ' Ἀτύμνιον ὀξέϊ δουρὶ Ἀντίλοχος. , Μάρις δὲ .. Ἰλ. Π. 317-319· τοὺς μὲν τὰ δίκαια ποιεῖν ἠνάγκασα, τοὺς πλουσίους, τοὺς δὲ πένητας Δημ. κλ. **2)** ὅταν ἄρθρωσις ἀκολουθῇ μετὰ τὸ ὁ δέ, τὸ σχῆμα τῆς προτάσεως εἶναι συνήθως τοιοῦτον· τὰς γοῦν Ἀθήνας οἶδα, τὸν δὲ χῶρον οὔ Σοφ. Ο. Κ. 24· τὸν φιλέσοφον σοφίας ἐπιθυμητήν εἶναι, οὐ τῆς μὲν τῆς δ' οὔ, ἀλλὰ πάσης Πλάτ. Πολ. 475B· οὐ πάσας χρὴ τὰς δόξας τιμᾶν, ἀλλὰ τὰς μὲν τὰς δ' οὔ· οὐδὲ πάντων, ἀλλὰ τῶν μὲν τῶν οὔ ὁ αὐτ. κλ. **3)** οἱ Ἀττικοὶ ἔχουσιν ὡσαύτως, ὁ μέν τις .. , ὅταν τὸ ὄνομα, εἰς ὃ ἀναφέρεται τὸ ὃ μένῃ ἀόριστον, ἔλεγον ὁ μέν τις τὴν σοφίαν, ὁ δὲ τὴν καρτερίαν .. , ὁ δέ τις καὶ τὸ κάλλος Ξεν. Ἰδρ. 3. 1, 4· νόμους .. τοὺς μὲν ὀρθῶς τιθέασι τοὺς δέ τινας οὐκ ὀρθῶς Πλάτ. Πολ. 339C, πρβλ. Φίληβ. 13B· ἀλλ' ἐνίοτε παρατίθεται καὶ τὸ ὄνομα, Ἰλ. Π. 117 κἑξ., πρβλ. Heind. εἰς Πλάτ. Γοργ. 500E.

4) περὶ τοῦς **τὸ μὲν** .. , **τὸ δὲ** .. , ἢ **τὰ μὲν** .. , **τὰ δὲ** .. , ἴδε κατωτ. VIII. 5. **5)** **ὁ μὲν**, συχνάκις ἁπανταχοῦ ἄνευ ἀντιστίχου, **ὁ δέ**, οἱ μὲν ἀρ' ἐσκίδναντο .. , Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἶα ἀποσκίδνασθαι Ἰλ. Ψ. 4, πρβλ. Ω. 722· συχνάκις οὕτω παρ' Ἀττ.· — ὡσαύτως ἐπομένου ἄλλᾳ, ἦ μὲν γὰρ μ' ἐκέλευε .. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἤθελον Ὀδ. Η. 305· ἐπρήνων ἄλλος δέ, Ἰλ. Ζ. 147, κτλ.· καὶ οὕτω παρ' Ἀττ., ἑπομένου ἕτερος (ἢ ἕτεροι) **δὲ** .. , **ἔνιοι δὲ** .. , κτλ., Matth. Ἑλλην. Γραμμ. 288, Παρατήρ. 6· **ὁ μὲν** .. , **ὃς δὲ** .. , ἁπανταχοῦ, Θέογν. 205 (ἔνθα ὅμως ὁ Bekk. ἐξ Ἀντιγράφ. ἀναγινώσκει **οὗός**)· ὡσαύτως **ὁ** .. , **ὁ** .. , ἄνευ τοῦ μὲν καὶ δέ, Ἰλ. Ο. 417, κτλ.· — ἧττον κοινὸν εἶναι τὸ **ὁ δὲ** ἐν τῇ δευτέρᾳ προτάσει ἢ κάτω ἄνευ τοῦ **ὁ μὲν** ἐν τῇ πρώτῃ, τῇ ρα παρᾴραμέτην φεύγων, ὁ δ' ὄπιθε διώκων (ἀντὶ, ὁ μὲν φεύγων) Χ. 157· ὡσαύτως, γεωργὸς μὲν εἷς, ὁ δὲ οἰκοδόμος, ἄλλος δέ τις ὑφάντης Πλάτ. Πολ. 369D, πρβλ. Θεαίτ. 181D, Πόρ. εἷς Εὐρ. Ὀρ. 891. **6)** ὅμως τὸ **ὁ δὲ** τίθεται ἁπλῶς κατὰ τὴν συνέχειαν διηγήσεως ἄνευ ἐναντιωματικῆς τινος ἢ διαιρετικῆς ζυνάψεως, συχνάκις παρ' Ὁμ. καὶ παρὰ πᾶσι τοῖς συγγραφεῦσιν· — ὃ δὲ κεῖται ὡσαύτως παρ' Ὁμ. ἐν τῇ ἀποδόσει προηγουμένου ἀναφορικοῦ, ἴδε ὅδε III. 4. **7)** τὸ τε μὲν καὶ τὸ δὲ ἐνίοτε παραλείπονται, ἢ τοῖσιν ἢ τοῖς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 439 οὔτε τοῖς οὔτε τοῖς Πλάτ. Νόμ. 701E. **VII.** ἰδιαίτεραί τινες χρήσεις ἐπεκράτησαν παρὰ τοῖς Ἀττικ. πεζογράφοις, **1)** ἐν διαλόγοις μετὰ τὸ καί, συνήθως ἔλεγον καὶ ὅς, ἀλλ' ἐν ἄλλαις πτώσεσι τὸ ἄρθρον ἦτο ὁ ἐν δοκίμῳ χρήσει τύπος (ἴδε ὅς Α. Π. 1) οὕτως ἐν τῇ αἰτ., καὶ τόν, καὶ τήν, Πλάτ. Συμπ. 174Δ, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 9, κτλ. **2)** ὁ καὶ ὅ, τοιοῦτος καὶ τοιοῦτος, τῇ καὶ τῇ ἀτιμίᾳ Πλάτ. Νόμ. 721B· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον μόνον κατ' αἰτ., τά καὶ τά πεπονθὼς Δημ. 560. 13, πρβλ. 128. 17., 308. 4, Πλάτ. Νόμ. 784C, 874A, κτλ.· ἀνάγκη ἄρα τὸ καὶ τὸ Ἀριστ. Ρητ. 2. 24, 2, πρβλ. 2. 11, 15, πρβλ. καὶ τὸ τῆς συνηθείας «τὸ καὶ τόν». **3)** πρὸ ἀναφορ., ἐπὶ τῶν ὅσα .. , ἐπὶ πάσης τοιαύτης περιστάσεως, οἷον .., Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 24, 7, κτλ. **VIII.** Ἀπόλυτοι χρήσεις πτώσεών τινων ἰδιαιτέρως, **1)** δοτικ. θηλ. τῇ, ἐπὶ τόπου, ἐσθῶ, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, ἐνταῦθα, ἐντεῦθεν, συχνάκις παρ' Ὁμ., π. χ. Ἰλ. Ε. 752, 858· ἑπομένου ἦ, Ν. 52, κτλ.· ὡσαύτως παρὰ τοῖς Ἀττικ. πεζογράφοις, τὸ μὲν τῇ, τὸ δὲ τῇ Ξεν. Ἀθην. 2, 13. **β)** μετὰ τῆς ἐννοίας κινήσεως πρός .. , τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην νῆας ἔπι γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ Ἰλ. Κ. 531, Α. 149, Μ. 124, Ο. 46· τῇδ' εἰς ἥ σ' ἂν ἐγὼ περ ἄγω, «ἐκεῖσε πορεύσῃ, ὅποι ἂν ἐγώ σε ἄγω» (Μυκόπ.), Ἔργ. κ. Ἡμ. 206 πιθ. μόνον ποιητ. **γ)** ἐπὶ τρόπου, τῇ περ τελευτήσεσθαι ἔμελλεν, κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον, οὕτω, Ὀδ. Θ. 510. **δ)** κατ' ἐπανάληψιν, τῇ μέν .. , τῇ δὲ .. Εὐρ. Ὀρ. 350, Πλάτ. Συμπ. 211Δ, κτλ.· οὕτως, ἄνευ τοῦ μέν, τῇ μᾶλλον, τῇ δὲ ἧσσον Παρμεν. 107 Karst. **ε)** ἀναφορικῶς, ὅπου, ἀντὶ ἦ, μόνον Ἐπικ., ὡς Ἰλ. Μ. 118, Ὀδ Δ 229. **2)** τοῦ, γεν. οὐδ., λοιπόν, Ω. 425· ἕνεκα ἢ χάριν δύναται νὰ νοηθῇ, πρβλ. Ἰλ. Φ. 458. **3)** οὐδ. δοτ. τῷ, ὅθεν, διὰ τοῦτο, συχν. παρ' Ὁμ.· ὡσαύτως παρ' Ἀττ., Σοφ. Ο. Τ. 511· ἔτι καὶ παρὰ πεζογράφοις, τῷ τοι .. μᾶλλον, τοσούτῳ μᾶλλον .. , Πλάτ. Θεαίτ. 179D, πρβλ. Valck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 157· ὡσαύτως κεῖται ὡς ἀναφορικὸν κατά τινα ἔλξιν, ἐπειδή .., Heind. εἰς Πλάτ. Φαίδωνα 60B. **6)** οὕτω, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, Ἰλ. Β. 373, Δ. 290, κτλ.· ἄγεται ὡσαύτως, μάλιστα προηγουμένου εἰ νὰ ἐρμηνευθῇ, λοιπόν, ἐὰν ἔχῃ οὕτως, ἐπὶ τούτῳ τῷ ὅρῳ, Ὀδ. Δ. 239., Γ. 224, 258, κ. ἀλλ.· πιθανῶς μόνον Ἐπικ. **γ)** τῷ νυ ἀντὶ τοίνυν, Ὁμ.· ὡσαύτως διηρημένως τῷ εὖ νύ τι Ἰλ. Η. 352. **4)** οὐδ. αἰτ. **τό,** ὅτι, ὅθεν, Γ. 176., Η. 239, Ὀδ. Θ. 332, κτλ.· οὕτω παρὰ Πινδ. Π. 5. 50, Σοφ. Φιλ. 142· **τό κεν** Ἰλ. Ψ. 547· — ὡσαύτως **τό δέ,** ἀπολ., ἀλλ' ὡς πρὸς τοῦτο .. , Πλάτ. Ἀπολ. 23Δ, Θεαίτ. 157B, Πολ. 340D. **5)** τὸ μέν .. , τὸ δὲ .. , ἐν μέρει μέν .. , ἐν μέρει δέ .. , ἢ ἐξ ἑνὸς μέν .. , ἐξ ἄλλου δέ .. , Ὀδ. Β. 46, Θουκ. 7. 36, Ξεν., κτλ.· συχνότερον, τὰ μέν .. , τὰ δέ.., Ἡρόδ. 1. 173, Σοφ. Τρ. 534, Θουκ., κτλ.· ὡσαύτως, τά μέν τι.., τὰ δὲ τι .. , Ξεν. Ἀν. 4. 1, 14· τὸ μέν τι .. , τὸ δὲ τι .. , Λουκ. Μακρ. 14· τὰ μέν .. , τὸ δὲ πλέον .. , Θουκ. 1. 90 ἐνίοτε ἐλλείποντος τοῦ τὸ μὲν .. ἢ τὰ μέν .. ἐκ τοῦ πρώτου κώλου, αὐτόθι 1. 107., 7. 48· — σπανίως ἐπὶ χρόνου, Λατ. modo.., modo.., Ἡρόδ. 3. 85, πρβλ. Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. 16. **6)** μετὰ προθέσεων ἐπὶ χρόνου, **ἐκ τοῦ, Ἐπικ. τοῖο, ἔκτοτε,** Ἰλ. Α. 494., Ο. 601. **6)** **πρὸ τοῦ,** ὅπερ ἐνίοτε φέρεται **προτοῦ,** ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ. 1. 103, 122., 5. 55, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1204, Ἀριστοφάν. Νεφ. 5, κτλ.· παρὰ τοῖς πεζογράφοις ὡσαύτως ἠγουμένου τοῦ ἄρθρου, ἐν τῷ προτοῦ χρόνῳ Θουκ. 1. 32· τὸ προτοῦ Διόδ. 20. 59.

7) **ἐν τοῖς,** συχνάκις κεῖται παρὰ πεζογράφοις μετὰ ὑπερθετικῶν, ἐν τοῖς θειότατον, ἐκ τῶν θειοτάτων ἢ θαυμαστοτάτων πραγμάτων, Ἡρόδ. 7. 137· ἐν τοῖς πρῶτοι, μεταξὺ τῶν πρώτων, Θουκ. 1. 6, κτλ.· ὁσάκις συνάπτεται μετὰ ὁηλ. ὀνομάτων τὸ ἐν τοῖς ὃν μεταβάλλει γένος, ἐν τοῖς πλεῖσται ὃλ νῆες, πλῆθος ὁ μεγαλείτερος ἀριθμὸς τῶν πλοίων, αὐτόθι 3. 17· ἐν τοῖς πρώτη ἐγένετο (ἐξυπ. ἡ στάσις) αὐτόθι 81· — ὡσαύτως μετὰ ἐπίρρ., ἐν τοῖς μάλιστα, Λατ. ut qui maxime, αὐτόθι 8. 90, Πλάτ., κλ.· ἐν τοῖς χαλεπώτατα Θουκ. 7. 71· — παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις ὡσαύτως μετὰ ὑετικῶν, ἐν τοῖς μάλα, πάνυ, σφόδρα, πρβλ. Matth. Gr. Gr. § 289.

ὁ, ἡ, τό, τὸ ΟΡΙΣΤΙΚΟΝ ἢ τὸ ΠΡΟΤΑΚΤΙΚΟΝ καλούμενον ΑΡΘΡΟΝ, χρησιμεῦον ὅπως ὁρίσῃ κυρίως ἄτομα, ὡς δὲ ἀόριστον ἄρθρον χρησιμεύει ἡ ἀντωνυμία **τις, τί.** Ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης, συνάμεθα εὐκόλως νὰ παρακολουθήσωμεν τὴν λέξιν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀποβάλλουσαν βαθμηδὸν τὴν δεικτικὴν αὐτῆς δύναμιν. Οὕτω τὸ ἄρθρον **ὁ, ἡ, τό**, ὡς ὄντως ἄρθρον, κυρίως εἰπεῖν, δὲν εὑρίσκεται παρ' Ὁμ.· διότι ἐν τοῖς κοινῶς μνημονευομένοις χωρίοις, Ἰλ. Α. 340., Δ. 399., Ε. 715., Ζ. 407., Ο. 74., Ρ. 122, ϛ 7, 695, 698., Φ. 315, Ὀδ. Ε. 106, διακρίνονται ἴχνη τῆς δεικτικῆς σημασίας, ἴδε ἀνωτέρω **Α. Ι.** Ἀλλ' ὅμως ἔτι παρ' Ὁμ. ἄρχεται ἀποβάλλον τὴν δεικτικὴν αὐτοῦ δύναμιν τὸ ἄρθρον, — ὡς δύναταί τις νὰ ἴδῃ ἐν χωρίοις οἷα τὰ ἐν Ἰλ. Α. 167., Η. 412., Ι. 309., Μ. 289, Ὀδ. Τ. 372· καὶ ἔτι μᾶλλον ὁσάκις συνάπτεται μετὰ ἐπιθ. μεταβάλλον αὐτὸ εἰς οὐσιαστ., αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον, ἐκεῖνον ὅστις ἦτο ὀπίσω πάντων, τὸν τελευταῖον, Ἰλ. Λ. 178· τὸν ἄριστον, ἐκεῖνον ὅστις ἦτο γενναιότατος, Ρ. 80· τὸν δύστηνον Χ. 59· τὸν προὔχοντα Ψ. 325· τῷ πρώτῳ .. τῷ δευτέρῳ .., κτλ., αὐτόθι 265 κέξ.·—ἤ, ἔτι καταφανέστερον, ἐν ταῖς φράσεσι: τῶν ἄλλων, τῶν πάντων, κτλ., Nitzsch εἰς Ὀδ. Ι. 185·— ὡσαύτως μετ' ἐπιρρ., τὸ πρὶν Ἰλ. Ω. 543, κτλ.· τὸ πάρος περ Ρ. 720· τὸ πρόσθεν Ψ. 583· ὡσαύτως, τὸ τρίτον, τὰ πρῶτα Ψ. 733, κτλ.· τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν Ψ. 454· ἀνδρῶν τῶν τότε Ι. 559. Ἀλλὰ τὸ κυρίως ἄρθρον κατὰ πρῶτον φαίνεται ἐν πλήρει χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ., ἐν ᾧ ἡ δεικτικὴ χρῆσις ἐξαφανίζεται, πλὴν ἔν τισι περιστάσεσιν, ἴδε ἀνωτέρ. Α. VI-VIII.—Ἡ πολλαπλῆ χρῆσις τοῦ ἄρθρου δύναται νὰ ἐξετασθῇ μόνον ἐν ταῖς γραμματικαῖς· ἐνταῦθα δυνάμεθα νὰ σημειώσωμεν μόνον τὰ κυριώτατα μάλιστα τῆς παρ' Ἀττ. χρήσεως. **1.** οὐ μόνον μετὰ κοινῶν προσηγορικῶν, ἐπιθέτων καὶ μετοχῶν τὰ ὁποῖα πάντα τὸ ἄρθρον ὁρίζει καὶ μερικεύει, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ὅπου νῦν μεταχειριζόμεθα τὴν κτητικὴν ἀντωνυμίαν (γενικὴν τῆς προσωπικῆς) οἷον τοὺς φίλους ποιούμεθα, κάμνομεν τοὺς φίλους ἡμῶν, Σοφοκλ. Ἀντ. 190· τὰς πόλεις ἔκτιζον, ἔκτιζον τὰς πόλεις «των», Θουκ. 1. 12· οὐχ ὑπὲρ τὴν οὐσίαν ποιούμενοι τοὺς παῖδας Πλάτ. Πολ. 372C. **6)** παραλείπεται μετὰ κυρίων ὀνομάτων καὶ συχνάκις μετὰ προσηγορικῶν ἅτινα δὲν ἀπαιτοῦσι μερικώτερον προσδιορισμόν, οἷον θεός, βασιλεὺς (ἴδε **θεὸς** Ι. 1, **βασιλεὺς** ΙΙΙ) — ἀλλὰ προστίθεται εἰς κύρια ὀνόματα, ὁπόταν ἑλκύηται ἡ προσοχὴ εἰς ἀνωτέρω γινομένην μνείαν τοῦ προσώπου, ὡς ὁ Θουκ. (3. 70) ἔχει πρῶτον τὸ ὄνομα Πειθίας, καὶ ἔπειτα μνημονεύει αὐτὸν ἐπανειλημμένως μετὰ τοῦ ἄρθρου ὁ Πειθίας· πρβλ. **Θράσυλλος, Θρασύβουλος** ἐν 8. 104, πρὸς τὰ ὁ Θράσυλλος ἐν κεφαλ. 105· οὕτως ὅταν τὸ μνημονευόμενον πρόσωπον ἰδιαιτέρως ὁρίζηται, Ζεύς, ὅστις ὁ Ζεύς, ὁστισδήποτε εἶναι οὗτος ὁ Ζεύς, Εὐρ. Ἀποσπάσμ. 483· καὶ διὰ ταῦτα προσηκόντως παραλείπεται ὅταν ἀκολουθῇ ἰδιαίτερός τις προσδιορισμός, ὡς Σωκράτης ὁ φιλόσοφος·— οἱ Τραγ. σπανίως ποιοῦνται χρῆσιν αὐτοῦ μετὰ κυρίων ὀνομάτων, εἰ μὴ μόνον ὅπως δώσωσιν εἰς αὐτὰ ἰδιαιτέραν ἔμφασιν, ὡς τὸ Λατ. ille, ὁ Λάϊος, ὁ Φοῖβος Σοφ. Ο. Τ. 729, Ο. Κ. 35, κτλ.· πρβλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 145·— παρὰ μεταγεν. ὅμως ἡ χρῆσις αὕτη κατέστη κοινοτάτη· (ἡ Ὁμηρ. χρῆσις τοῦ **ὁ** μετὰ κυρίου ὀνόμ. εἶναι διάφορος, ἴδε ἐν Α. Ι.) **2)** μετ' ἀπαρεμφ., ὅπερ δι' αὐτοῦ γίνεται οὐσιαστικόν, τὸ εἶναι, τὸ ὑπάρχειν, ἡ ὕπαρξις· τὸ φρονεῖν, ἡ φρόνησις κτλ. οὕτως ἐν πάσῃ πτώσει, διὰ τὸ φιλεῖν, ἐκ τοῦ φιλεῖν, ἐν τῷ φιλεῖν, κτλ.· ὅταν δὲ τὸ ὑποκείμενον ῥητῶς μνημονεύηται, τίθεται μεταξὺ τοῦ ἄρθρου καὶ τοῦ ἀπαρεμφ., τὸ θεοὺς εἶναι, ἡ ὕπαρξις θεῶν· τὸ μηδένα εἶναι ὄλβιον, ἡ ἀλήθεια ἢ ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι οὐδεὶς εἶναι εὐτυχής, Ἡρόδ. 1. 86. **3)** κατ' οὐδέτερον γένος προτάσσεται πάσης λέξεως ἢ φράσεως γινομένης ἀντικείμενον σκέψεως, τὸ ἄνθρωπος, ἡ λέξις ἢ ἔννοια ἄνθρωπος· τὸ λέγω, ἡ λέξις λέγω· τὸ μηδὲν ἄγαν Εὐρ. Ἱππ. 265· τὸ τῇ αὐτῇ, ἡ φράσις τῇ αὐτῇ, Πλάτ. Μένων 72Ε· — καὶ οὕτω πρὸ ὁλοκλήρων προτάσεων, ἡ δόξα .. περὶ τοῦ οὔστινας δεῖ ἄρχειν, ἡ γνώμη περὶ τοῦ ζητήματος τίς πρέπει νὰ ἄρχῃ, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 431D· τὸ ἐὰν μένητε παρ' ἐμοί, ἀποδώσω, ἡ φράσις ἐὰν .., θὰ .., Ξεν. Κύρ. 5. 1, 21, κτλ.· τοὺς τοῦ τί πρακτέον ἢ μὴ λογισμοὺς Δημ. 668 ἐν τέλ.· τὸ τί, ἡ ἐπὶ μέρους περίστασις, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 12, 6· τὸ ὀλίγοι, ὁ ὅρος ὀλίγοι, αὐτόθι 13, 6. **4)** ὁμοίως πρὸ ἀναφορικῶν προτάσεων, ὅτε τὸ ἄρθρον χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ συμπτύξῃ τὴν ὅλην ἀναφορικὴν πρότασιν εἰς μίαν ἰδέαν, τῇ ᾗ φῄς σὺ σκληρότητι, διὰ τῆς τραχύτητος περὶ ἧς σὺ λέγεις, Πλάτ. Κρατ. 435Α· τὸν ἥμερον καρπὸν ... καὶ τὸν ὅσος ξύλινος (ὅ ἐστι καὶ τὸν ξύλινον, ὅσος ἂν ᾖ), ὁ αὐτ. ἐν Κριτί. 115Β· τῶν ὅσοι ἂν .. ἀγαθοὶ κριθῶσι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 469Β· ἐκ γῆς καὶ πυρὸς μίξαντες καὶ τῶν ὅσα πυρὶ καὶ γῇ κεράννυται ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 320D· ταύτην τε τὴν αἰτίαν καὶ τὴν ὅθεν ἡ κίνησις Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 5, 14·— ἐντεῦθεν τὸ ἀναφορικὸν καθ' ἕλξιν ἀκολουθεῖ τὴν πτῶσιν τοῦ ἄρθρου, τοῖς οἵοις ἡμῖν τε καὶ ὑμῖν, δηλ. τοῖς οὖσιν οἷοι ἡμεῖς καὶ ὑμεῖς Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 25, κτλ. **5)** προτάσσεται τῶν ἀντωνυμιῶν, **α)** πρὸ τῆς προσωπικῆς ἀντων χάριν μείζονος ἐμφάσεως, ἀλλὰ μόνον κατ' αἰτιατικήν, τὸν ἐμὲ Πλάτ. Θεαίτ. 166Α, Φίληβ. 20Β· τὸν .. σὲ καὶ ἐμὲ αὐτόθι 59Β· τὸν αὐτὸν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 258Α· περὶ τοῦ **ὁ αὐτός**, ἴδε **αὐτὸς** ΙΙΙ. **6)** πρὸ τῆς ἐρωτημ. ἀντων. **τίς** ὡς καὶ πρὸ τῆς **ποῖος**, ἀείποτε ἀναφερόμενον εἴς τι προηγούμενον, ὅπερ δέον σαφέστερον νὰ ὁρισθῇ, Αἰσχύλ. Πρ. 249, Ἀριστοφ. Εἰρ. 696· ὡσαύτως **τὰ τί**; ἐπειδὴ προηγήθη τὸ **οἷα**, αὐτόθι 693. Ἐκ τῆς ἀντωνυμίας **τίς**, μόνον τὸ οὐδέτερον οὕτως ἀπαντᾷ, ὡς πρὸ μικροῦ ἐμνημονεύθη· ἀλλὰ εἰς τὴν ἀντων. **ποῖος** παρέχεται πλειοτέρα ἐλευθερία, ὥστε γίνεται ἔναρθρος αὐτῆς χρῆσις οὐ μόνον ἐν τῷ πληθ., **τὰ ποῖα**: Εὐρ. Φοίν. 707 ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰ ἄλλα γένη, οἷον **ὁ ποῖος**; αὐτόθι 1704· **τῆς ποίας**; Δημ. 246. 10· **τοῖς ποίοις** ..; Ἀριστ. Φυσ. 5. 3, 11. **γ)** μετὰ τῶν **τοιοῦτος, τοιόσδε, τηλικοῦτος**, κτλ., τὸ ἄρθρον ἢ μεταβάλλει τὴν ἀντων εἰς οὐσιαστ., **ὁ τοιοῦτος**, ὁ τοιαύτας ἔχων ἰδιότητας, κτλ., ἢ ἐπισυνάπτει αὐτὸ εἰς οὐσιαστ., ὅπερ ἔχει ἤδη τὸ ἄρθρον, τὴν ἀπολογίαν τὴν τοιαύτην. **6)** σπανιώτατα πρὸ τοῦ **ἅπας**, καὶ πιθ. μόνον Ἰων., ἴδε Schulz εἰς Ἡρόδ. 3. 64., 7. 153· ἀλλά, τὸν ἕνα, τοῦτον τὸν ἕνα, τὸν ἕνα τοῦτον Ἀριστ. Πολιτ. 3. 16, 9., 13, 7., 17, 5·— περὶ τῆς χρήσεως τοῦ ἄρθρου μετὰ τοῦ **ἕκαστος**, ἴδε τὴν λέξ.· καὶ περὶ τοῦ **οἱ ἄλλοι, οἱ πολλοί**, κτλ., ἴδε ἐν λ. **ἄλλος** Π. 6, **πολὺς** Π. 3, κτλ. **II.** Ἐλλειπτικαὶ ἐκφράσεις. **1)** προτασσομένου τοῦ ἄρθρου πρὸ τῆς γεν. κυρίου ὀνόμ., εἰς δήλωσιν καταγωγῆς, ὁ Διὸς (ἐξυπ. ποῖς), ἡ Λητοῦς (ἐξυπ. θυγάτηρ), συχν. παρ' Ἀττ. Ἀλλ' ἡ ἔκφρασις αὕτη σημαίνει ὡσαύτως καὶ ἄλλας σχέσεις, ὥστε πρέπει νὰ ὑπονοήσωμεν ἐκ τῶν συμφραζομένων ἀνήρ, ἀδελφός, φίλος, γυνή, κτλ.· οὕτω, Κλέαρχος καὶ οἱ ἐκείνου, ὁ Κλέαρχ. καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοῦ, κτλ. **2)** καθόλου προτασσόμενον τὸ ἄρθρον γενικῆς δηλοῖ πᾶσαν σχέσιν, οἷον τὸ τῆς πόλεως, τὸ ἀνῆκον εἰς τὴν πόλιν, εἰς τὴν ὕπαρξιν, εἰς τὴν σύστασιν αὐτῆς· ἀλλά, τὰ τῆς πόλεως, ὅ,τι σχετίζεται πρὸς τὴν πόλιν, τὰ ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ αὐτῆς πράγματα καὶ αἱ σχέσεις, κτλ.· οὕτω, τὰ τῶν Ἑλλήνων, τὰ τῶν Περσῶν, κτλ.· τὰ τῶν Ἀθηναίων φρονῶ, λαμβάνω τὸ μέρος τῶν Ἀθηναίων, διάκειμαι πρὸς αὐτοὺς φιλικῶς, Ἡρόδ.· τὰ τῶν φθιτῶν, τὰ εἰς τοὺς νεκροὺς πρέποντα· τὰ τῶν θεῶν, τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν ὡρισμένα, κτλ., Schäf. Mel. σ. 31, 32 —ἐντεῦθεν μετὰ τοῦ οὐδ. τῆς κτητ. ἀντων. **τὸ ἐμόν, τὸ σόν**, ὅ,τι ἀποβλέπει εἰς ἐμέ, τὸ πρὸς ἐμὲ σχετιζόμενον, τὸ κατ' ἐμέ, τὸ κατὰ σέ· καὶ μετὰ γεν. τοῦ γ' προσ., **τὸ τούτου, τὸ τῆσδε**, κτλ., Valck. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 48. Ἀλλά, **τὸ τινος** σημαίνει ὡσαύτως, τὸν λόγον τινός, τὸ ῥητόν, ὡς, τὸ τοῦ Σόλωνος Ἡρόδ. 1. 86· τὸ τοῦ Ὁμήρου, ὡς ὁ Ὅμηρος λέγει, Πλάτ. Θεαίτ. 183Ε. **3)** σπανίως μετὰ δοτ., τὰ φύσει (δηλ. ὄντα) Ἀριστ. **4)** συχνότατα μετὰ πτώσεων ἐμπροθέτων, οἱ ἐν τῇ πόλει, οἱ ἀπὸ (ἢ ἐκ) τῆς πόλεως, οἱ ἄνδρες τῆς πόλεως· παρ' Ἀττικ. συχνότατα, οἱ ἀμφί τινα, οἱ περί τινα, οἱ ὀπαδοί, οἱ φίλοι τινὸς μετ' αὐτοῦ τούτου, ἀλλὰ καὶ ὡς περίφρασις ἀντὶ αὐτοῦ τούτου, τοῦ προσώπου, ἴδε ἐν λέξει **ἀμφὶ** Γ. Ι. 3, **περὶ** Γ. Ι. 2· ὡσαύτως, τὰ ἐπὶ Θρᾴκης, ἐπαρχίαι, μέρη τῆς Θρᾴκης, Θουκ., κλ.· τὰ ἀπὸ τοῦ καταστρώματος, πράγματα ἢ ὑποθέσεις τοῦ καταστρώματος, ὁ αὐτ. 7. 70· τὰ ἀπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου, αἱ περιστάσεις τοῦ Ἀλκ., ὁ αὐτ. 8. 48· τὰ ἀπὸ τῆς τύχης, αἱ περιπτώσεις τῆς τύχης, ὁ αὐτ. 2. 87, κτλ. **5)** περὶ τοῦ **μὰ τόν, μὰ τήν**, κτλ., ἴδε **μὰ** IV. **6)** Ἀττ. ἐν πολλαῖς φράσεσιν, ὡς, πορεύεσθαι τὴν ἔξω τείχους (ἐξυπ. ὁδόν), Πλάτ. Λῦσ. 203Α· κρίνασθαι τὴν ἐπὶ θάνατον, ἴδε ἐν λέξει **θάνατος**· κατὰ τὴν ἐμήν (δηλ. γνώμην), κτλ.· οὕτως, ἡ αὔριον (ἐξυπακ. ἡμέρα)· ἡ Λυδιστὶ (ἐξυπακ. ἁρμονία), κτλ.· συχνὸν μετ' ἐπιρρ., τὰ ὁποῖα οὕτω λαμβάνουσι σημασίαν ἐπιθέτου· ὡς, ὁ, ἡ, τὸ νῦν, τὸ παρόν· οἱ τότε ἄνθρωποι, ἐκείνου τοῦ καιροῦ· ὡσαύτως, οἱ τότε, οἱ νῦν, ἄνευ οὐσιαστ., κτλ., συχνότατα παρ' Ἀττ.· ἀλλὰ τὸ ἄρθρον τὸ κεῖται ἐνίοτε ἀπολ. μετ' ἐπιρρ. χρόνου καὶ τόπου, ὅτε δὲν εἶναι δυνατὸν (ὡς ἐν τοῖς προηγουμένοις παραδείγμασι) νὰ ἐξυπακουσθῇ οὐσιαστ., πρβλ. Λοβεκ. Φρύνιχ. 50· πολλοὶ διακρίνουσι τὰς δύο ταύτας περιπτώσεις γράφοντες, τὸ νῦν, τὰ νῦν, ὁ παρὼν χρόνος, τὸ παρόν, ὅταν τὸ ἐπίρρ. γίνηται οὐσιαστ.· τονῦν, τανῦν, τώρα, ἐν τῷ παρόντι, ὅταν ἡ λέξ. διαμένῃ ὡς ἐπίρρ.· οὕτω, τὸ πρίν, τὸ παρελθόν, τοπρίν, πρότερον, ἄλλοτε, κτλ.· ἡ χρῆσις αὕτη εἶναι ἀρχαιοτάτη, διότι κατὰ Wolf. ὁ Ὅμηρ. ἀείποτε λέγει, τοπάροιθε, τοπάρος, τοπρίν, τοπρόσθεν, τοπρῶτον· ἀλλὰ παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. τὸ ἄρθρον γράφεται χωρίς, καὶ μάλιστα ἐν λέξεσιν οἷαις τὸ ἀρχαῖον, τὸ ἐντεῦθεν, τὸ αὐτίκα, τὸ αὔριον, τὸ ἔπειτα, τὸ λοιπόν, τὰ κράτιστα, τὰ μάλιστα, κτλ.· καὶ ἔτι μᾶλλον ἐν τοῖς: τὸ ἀπὸ τούτου, τὸ ἀπὸ τοῦδε, ἀπὸ τοῦδε, ἐκ τοῦ παρόντος χρόνου, τὸ πρὸ τοῦ, πρίν, πρότερον·— σπανίως ἀπολ. μετὰ γεν., ἰέναι τοῦ πρόσω, νὰ ὑπάγωσι πρὸς τὰ ἐμπρός· τοῦ προσωτάτω δραμεῖν Σοφ. Αἴ. 731. **III.** πλεοναστικῶς, μάλιστα παρ' Ἴωσιν ἐν περιόδοις ἐκ δύο προτάσεων μεθ' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ὑποκειμένου· ὅπερ παραλειπόμενον ἐν τῇ πρώτῃ προτάσει ἐκφέρεται διὰ τοῦ ἄρθρου ἐν τῇ δευτέρᾳ, ὡς, τὴν μὲν αἰτίην οὐ μάλα ἐξέφαινε, ὁ δὲ ἔλεγέ σφι, ἀντί, ἔλεγε δέ σφι, Ἡρόδ. 6. 3, πρβλ. 6. 9, 133·— τοῦτο εἶναι διάφορον τοῦ **ὁ δὲ** ἐν τῇ ἀποδόσει, ἴδε ἀνωτ. Α. VI. 6· ὡσαύτως ἐν χωρίοις ἐν οἷς ἀμφότεραι αἱ προτάσεις ἔχουσιν ἓν κοινὸν ῥῆμα, ἴδε ἐν λέξ. **ὅγε** ΙΙ. **2)** τὸ ἄρθρον μετὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ συγκριτ. εἶναι σπάνιον, ἂν ἀκολουθῇ τὸ ἤ, Ἔρμανν. εἰς Σοφ. Ἀντ. 313, Ο. Κ. 795.

ΑΒ. ΓΕΝΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ: — **Ι.** Παρ' Ὁμήρῳ τὸ ἄρθρον τὸ χρησιμεῦον ὡς δεικτικὴ ἀντωνυμία κεῖται πολλάκις κατὰ διάφορον γένος ἀπὸ τοῦ ὀνόματος ὅπερ συνοδεύει, ὡς ἐν Ἰλ. Φ. 164, 167, δουρὶ σάκος βάλεν, ἡ δὲ .., ὥς εἰ εἶχεν εἰπεῖ ἔγχεϊ· οὕτω Χ. 80, 82, μαζὸν ἀνέσχεν .., τάδε τ' αἴδεο, ὡς εἰ εἶχε προηγηθῇ στήθεα· καὶ Ὀδ. Μ. 74, νεφέλη .., τὸ μὲν οὔποτ' ἔρωεῖ, ὡς εἰ εἶχε προηγηθῇ νέφος — ἐν πᾶσι τούτοις τὸ γένος λαμβάνεται ἐκ συνωνύμου λέξεως ἥτις ὑπῆρχεν εἰς τὴν διάνοιαν τοῦ ποιητοῦ. **ΙΙ.** Ἡ ΘΕΣΙΣ τοῦ ἄρθρου ἐν προτάσει εἶναι λίαν περίπλοκος ἢ ὥστε νὰ πραγματευθῶμεν περὶ αὐτῆς ἐνταῦθα, ἴδε Jelf. Gr. Gr. § 458 κέξ.

Γ. ὅ, ἥ, τό, τονιζόμενον ἐν ἁπάσαις ταῖς πτώσεσι κεῖται ὡς ΑΝΑΦΟΡΙΚΗ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑ, ἀντὶ τοῦ ὅς, ἥ, ὅ, καλούμενον καὶ ὑποτακτικὸν ἄρθρον· συχνὸν παρ' Ὁμ. Ὡσαύτως παρ' Ἴωσι καὶ Δωρ. συγγραφ., οἵτινες ὅμως μεταχειρίζονται τοὺς διὰ τ ἀρχομένους τύπους καὶ ἐν τῇ ὀνομ. πληθ. ἀρσ. καὶ θηλ. τοί, ταί, (ὥστε φαίνεται ὅτι γίνεται χρῆσις αὐτοῦ ἀντὶ τῶν κυρίως ἀναφορικῶν μόνον πρὸς ἀποφυγὴν χασμωδίας), Ἡρόδ. σποράδην, Θεόκρ. κτλ.— Ἀλλ' ὁ Ὅμ. ἔχει καὶ τὸ ἀρσ. μετὰ τόνου, κλῦθί μευ, ὅ χθιζὸς θεὸς ἤλυθες Ὀδ. Β. 262· γεν. ἐν τῷ τύπῳ **τεῦ**, Ἰλ. Σ. 192. — Ἡ χρῆσις αὕτη ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐθεωρεῖτο ἐλλείπουσα ἐκ τῶν τραγικῶν· εἶναι ὅμως βέβαιον ὅτι οὗτοι πρὸς ἀποφυγὴν χασμωδίας ἐποιοῦντο χρῆσιν τῶν διὰ τοῦ τ ἀρχομένων τύπων, ἐνίοτε καὶ ἐν τοῖς τριμέτροις ἰαμβ., ὡς δεικνύουσι τὰ ἀκόλουθα παραδείγματα ἐκ τοῦ Σοφ.,— **τῆς** ἀντὶ **ἧς** Ο. Κ. 1258, Τρ. 381, 728· **τῷ** ἀντὶ **ᾧ** Φ. 14· **τὸν** ἀντὶ **ὃν** Ο. Τ. 1055· **τὴν** ἀντὶ **ἣν** Ο. Κ. 747, Τρ. 47, Ἠλ. 1144· **τὸ** ἀντὶ **ὃ** Ο. Τ. 1427· **τῶν** ἀντὶ **ὧν** αὐτόθι 1379, Ἀντ. 1086· ἔτι δὲ καὶ **ὃ** ἀντὶ **ὅς** (ἐν λυρικοῖς χωρίοις) Εὐρ. Ἱππ. 525, Ρῆσ. 694· — παρὰ τοῖς κωμ. καὶ τοῖς πεζογράφοις Ἀττ. ὁ τύπος οὗτος οὐδαμοῦ εὕρηται.

Δ. ΚΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ· — παρὰ Τραγ. **ὁ, ἡ, τό,** μετὰ τοῦ **ᾱ,** ἀποτελεῖ **ᾱ,** οἷον **ἀνήρ, ἄνθρωπος, ἀλήθεια, ἀρετή, ταγαθόν, τᾶδικεῖν, τᾷτιον**· οὕτω, **οἱ, αἱ, τά,** ὡς **ἄνδρες, ἄνθρωποι, τἀγαθά, τἀκίνητα**· ὡσαύτως **τοῦ, τῷ,** ὡς **τἀγαθοῦ, τἀγαθῷ**· — **ὁ, τό, οἱ,** μετὰ τοῦ **ε** γίνεται **ου, οὖξ, οὖπί, οὑμός, τοὔργον,** (ὀρθότ. **τοὖργον**), **οὑπιχώριοι,** κτλ.· ὡσαύτως ἡ γεν. **τοῦ,** ὡς **τοὑμοῦ, τοὑπιόντος**· ἀλλ' ἐν μιᾷ περιπτώσει, **ᾱ, ἅτερος, θἅτερον,** ἀντὶ **οὕτερος** (ὅπερ Ἰων.)· τὸ **ω** τοῦ **τῷ** μένει ἀμετάβλητον, **τὠμῷ, τὠπιόντι**· τὸ **ἡ** μετὰ τοῦ **ε** γίνεται **ᾱ, ἁτέρα**· — **ὁ, τό** μετὰ τοῦ **ο** γίνεται **ου,** ὡς **Οὐδυσσεύς, Οὐλύμπιος, τοὔνομα**· — **ὁ, τό,** κτλ., πρὸ τοῦ **αυ** ἀφίνουσιν ἀμετάβλητον τὴν δίφθογγον, **αὐτός, ταὐτό, ταὐτῷ**· οὕτω, **τὰ αὐτά = ταὐτά, αἱ αὐταί, = αὐταί**· — **ἡ** μετὰ τοῦ **ευ** γίνεται **ηυ,** ὡς **ηὐλάβεια**· — **τῇ** μετὰ τοῦ **ἡ** γίνεται **θη,** ὡς **θἠμέρᾳ**· — **τὸ** μετὰ τοῦ **ὑ-** γίνεται **θου,** ὡς **θοὔδωρ** ἀντὶ **τὸ ὕδωρ.**

Ε. Ἐκ τοῦ ἄρθρου σχηματίζονται αἱ ἀντωνυμίαι **ὅγε, ὅδε, ὁδί, ὅπερ, ὅτε, ὅτις,** ὧν γίνεται ἐξέτασις ἐν τοῖς οἰκείοις ἄρθροις.

ο ἀντὶ **α** ἐν ἐπιγραφαῖς τῶν Αἰολέων μάλιστα. Ἴδε ἐν Συναγωγῇ Ἀθησ. Λέξ. Κουμαν. τὰς λέξεις: **ἀντίγροφον, δέκοτος, Ἑκοτόνβοια, ὀνάλα, ὀνάλουμα, στροτιώτης, ὀνέληται, ὀνεχώρησε, ὄνθεντα, ὀντέθην, ὀγκαρυσσέτω.**

ὅ, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀναφορ. ἀντων. ἀρσεν. ἀντὶ **ὅς,** ἴδε **ὁ, ἡ, τό,** Γ. **ΙΙ. ὅ,** οὐδ. τῆς ἀναφορ. ἀντων. **ὅς.** **ΙΙΙ. ὅ, ὅ, ὅ,** σχετλιαστ. ἐπιφώνημα, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1191.

ὀᾱ [ᾱ]. οὐά, οὐά, Λατ. vae! οὐαί! μετὰ γεν., Αἰσχύλ. Πέρσ. 116, 122.

ὄᾱ (Α), ἡ, τὸ δένδρον «σουρβιά», καὶ «σουρβουλιά», Λατ. sorbus, Θεόφρ., κτλ.· — **ὄᾱ** φαίνεται ὅτι ἦτο ὁ Ἀττ. τύπος, ἴδε Ἡσύχ., Ruhnk. εἰς Τίμ. ἐν λ. **ὄα**· ἄλλὰ τὰ Ἀντίγραφ. τοῦ Θεοφρ. μεγάλως ποικίλλουσιν: **ὄη** ἀπαντᾷ ἐν τῷ π. Φυτ. Ἱστ. 2. 2, 10., 3. 12, 9· **ὄα** ἐν 2. 7, 7· **οἴη** ἐν 3. 15, 4, π. Φυτ. Αἰτ. 3. 1, 4· **οὖα** ἐν π. Φυτ. Ἱστ. 3. 6, 5. **ΙΙ.** ὁ καρπὸς ἐκαλεῖτο **ὄον,** τό, τὸ «σοῦρβον» καὶ «σούρβουλον», Λατ. sorbum, ὅπερ ἐσχίζετο καὶ ἐτίθετο εἰς ἅλμην πρὸς χρῆσιν, Πλάτ. Συμπ. 190D, Διοσκ. 1. 173· — παρὰ Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ. τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσιν **ὠά,** παρὰ δὲ τῷ Διοσκ. **οὖα,** ὁ δεύτερος δὲ οὗτος τύπος ἀπαντᾷ παρ' Ἱππ. 360, 22, Θεοφράστ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 2, 1, π. Φυτ. Αἰτ. 2. 8, 2.

ὄα (Β), ἡ, = **ᾠα** ΙΙ, παρυφή, κοινῶς «οὔγια», Ἀριστοφ. Ἀποσπάσ. 27· σινδόνας .. αἳ ὄας ἔχουσιν Συλλ. Ἐπιγρ. 2860 Η. 7, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 62, Αἴλ. Διονύσ. παρ' Εὐστ. 1828. 48, κτλ. **ΙΙ.** δορὰ προβάτου, ἴδε ἐν λ. **ᾠα** Ι.

ὄᾱρ, ὄαρος, ἡ, σύζυγος, ἐν τῇ γεν. πληθ., ὀάρων ἕνεκα σφετεράων, τῶν ἰδίων ἕνεκα γυναικῶν, Ἰλ. 1. 327· συνῆρ. δοτ. πληθ., ἀμυνέμεναι ὤρεσσιν, ταῖς γυναιξί, Ε. 486. Αἱ δύο λέξεις **ὄαρ,** ἡ, καὶ **ὄαρος,** ὁ, (ἴδε τὴν λέξιν) μετὰ τῶν παραγώγων, **ὀαρίζω, ὀαριστής, ὀαριστύς,** ὁμοιάζουσι τοσοῦτον πρὸς ἀλλήλας, ὥστε εἶναι δυσχερὲς νὰ τὰς διαχωρίσῃ τις· καὶ ἐπειδὴ τὸ **ὀαριστής** σημαίνει οἰκεῖον, φίλον, πιθανὸν καὶ τὸ **ὄαρ** (ἡ σύζυγος) νὰ εἶχεν ἐν τῇ ἀρχῇ τοιαύτην σημασίαν· — Οἱ ἐτυμολόγοι ἀναφέρουσι τὸ **ὄαρ** εἰς τὴν √ΣΕΡ, **εἴρω,** sero (συνδέω, συναρμολογῶ), πρβλ. **συνήορος,** Λατ. conjux· τὸ δὲ **ὄαρος** εἰς τὴν √ϜΕΡ, **εἴρω, ἐρέω,** (λέγω, ὁμιλῶ).

ὀᾱρίζω (ὄαρ), Ἐπικ. ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., συνομιλῶ μετὰ οἰκειότητος, «γλυκομιλῶ» μετά τινος, (Λουκ. Παράσ. 43), μετὰ δοτ. προσ. ὅθι ᾗ ὀάριζε γυναικὶ Ἰλ. Ζ. 516· ᾧ ὀαριζέμεναι (ἴδε ἐν λ. **ὄαρ**) Χ. 127: οἰκείως κοινωνῶ, συνδιατρίβω, μετ' ἀθανάτοις ὀαρίζειν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 170· ὡσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτ., ὀάρους ὀαρίζειν Ὁμ. Ὕμν. 22. 3· συνῆρ. παρατατ., ὠρίζεσκον φιλότητι Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 58.

ὀάρισμα, τό, φιλικὴ συνομιλία, Ὀππ. Κυν. 4. 23.

ὀᾱρισμός, οῦ, ὁ, φιλικὴ συνομιλία, πλήρης ἀγάπης ὁμιλία, ἐν τῷ πληθ., κρυφίους τ' ὀαρισμοὺς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 787, Καλλ. Ἀποσπ. 118· ἐν τῷ ἑνικ., Κόϊντ. Σμ. 7. 316.

ὀᾱριστής, οῦ, ὁ, (ὀαρίζω) οἰκεῖος, φίλος, Μίνως .. Διὸς μεγάλου ὀαριστὴς Ὀδ. Τ. 179, πρβλ. Πλάτ. Μίνων 319D· Πυθαγόρην .. σεμνηγορίης ὀαρ. Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 8. 36.

ὀαριστικὴ παραίφασις, ὁμιλητικὴ πειθώ, δηλ. πειθὼ ἡ ἐξ ὁμιλίας, Εὐστ. εἰς Ἰλ. Ξ. 216 (979, 38).

ὀᾱριστύς, ύος, ἡ, Ὁμηρικὸς τύπος τοῦ **ὀαρισμός,** οἰκεία συνομιλία, φιλική, πλήρης ἀγάπης ὁμιλία, Ἰλ. Ξ. 216· ἐπιγραφὴ τοῦ 27 εἰδυλλ. τοῦ Θεοκρ.: — καθόλου, ἡ γάρ πολέμου ὀαριστύς, «αὕτη γάρ ἐστι ἡ τοῦ πολέμου ὁμιλία, ὅ ἐστιν, οὕτως δεῖ ἀναστρέφεσθαι ἐν τῷ πολέμῳ καὶ ἀριστεύειν· αὕτη γὰρ ἀρετὴ πολεμούντων» (Σχόλ.), Ἰλ. Ρ. 228. **ΙΙ.** ὡς συγκεκριμένον, προμάχων ὀαριστύν, τὴν συνάντησιν, ἤγουν τὴν μάχην τῶν πρωταγωνιστῶν, Ν. 291.

ὄαρος, ὁ, (ἴδε ἐν λ. **ὄαρ**) φιλική, οἰκεία, πλήρης ἀγάπης, ἐρωτικὴ συνομιλία, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Θέμιστι .. ὀάρους ὀαρίζει Ὕμν. Ὁμ. 22. 3· ἐμοὺς ὀάρους καὶ μήτιας Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 250, πρβλ. Ἰλ. Ξ. 216· οὕτω, παρθένιοι ὄαροι Ἡσιόδ. Θ. 205· Νυμφῶν ὄαροι Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ. 66· καθόλου, συνομιλία, συναναστροφή, λόγοι, Ἐμπεδ. 120· οἱ γάρ ὄαροι λόγοι εἰσὶ Πλάτ. Μίνως 319Ε. **2)** ᾆσμα, ᾠδάριον, Πινδ. Π. 4. 244· ψόγιος ὄαρος, ᾆσμα ὀνειδιστικόν, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 7. 102· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Π. 1. 190, Ν. 3. 19· — παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἐραστῶν, ὄαροι εὐναῖοι, Κυπρίδιοι, νυμφίδιοι Ἀνθ. Π. 9. 362, 16, Μουσαῖος 132, κτλ.

ὄαρος, ἡ, = **ὄαρ,** Ἡσύχ., ὅστις πιθανῶς ἐσχημάτισε τὴν ὀνομαστ. ταύτην ἐκ τῆς γεν. **ὀάρων,** Ἰλ. Ι. 327.

Ὄασις, εως, ἡ, τόπος εὔφορος καὶ κατῳκημένος ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Λιβύης, ἀποτελῶν οὕτως εἰπεῖν χλοεράν νῆσον ἐν μέσῳ τῆς ξηρᾶς καὶ ἀμμώδους ἐρήμου, Ἡρόδ. 3. 26, ἔνθα ἴδε Bähr. (Τὸ ὄνομα εἶναι πιθανῶς Ἀραβικὸν (vah)· ὁ τύπος Λύασις, ἀπαντᾷ παρὰ Στράβ. 130, ὅπερ ἴσως εἶναι ἁπλῶς ἀπόπειρα πρὸς Ἑλληνικὴν ἐτυμολογίαν τῆς λέξ. οἱονεὶ ἐκ τοῦ **αὔω, αὐαίνω**).

ὄβδη, ἡ, ὄψις, μόνον ἐν Ἀποσπάσματι τοῦ Καλλιμ. (παρ' Ἡρῳδιανῷ π. μον. λέξ. 28. 5, Ἐτυμ. Μέγ. 612. 64), μούσῃσι γὰρ ἦλθον ἐς ὄβδην· οἱ Γραμμ. μνημονεύουσιν **ἐσόβδην** ὡς ἐπίρρ., ἴδε Ἀπολλ. ἐν Α. Β. 611, πρβλ. 942· καὶ τὸ ἐπίρρ. τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 3641b. 42, ποιεῖσθαι τὴν ἀπογραφὴν εἰσόβδην, φανερῶς, ἐν φανερῷ.

ὀβελίας ἄρτος, ὁ, ἄρτος ἢ ζυμαρικὸν ὠπτημένον ἐν ὀβελῷ, Ἱππ. 356. 13, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 158· ὡσαύτως ἄνευ τοῦ **ἄρτος,** Φερεκρ. ἐν «Ἐπιλήσμονι» 1, Νικοφῶν ἐν «Χειρογάστορσιν» 2· πρβλ. Böckh. P. E. 1. 132· ὡσαύτως **ὀβέλιος,** Συλλ. Ἐπιγρ. 3597b· καὶ **ὀβελίτης** ὁ ἴδε.— Ἀλλ' ἐν Α. Β. 111 ἔχομεν «ὀβελίας ἄρτους· τοὺς ὀβολοῦ πωλουμένους, Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς» (Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 384). Παρ' Ἀθην. 111B φέρεται **ὀβελίας,** καὶ ὑπάρχουσιν αὐτόθι ἀμφότεραι αἱ ἑρμηνεῖαι.

ὀβελιᾱ-φόρος, ον, ὁ φέρων **ὀβελίας,** ὄνομα δράματος τοῦ Ἐφίππου, πρβλ. Λοβ. Φρύν. 647.

ὀβελίζω, ὀβελῷ σημειοῦμαι ἢ παρασημειοῦμαι· ἐπειδὴ δὲ ὁ ὀβελὸς ἦτο σημεῖον τῆς ἀθετήσεως, διὰ τοῦτο τὸ **ὀβελίζω** ἰσοδυνατῷ **ἀθετῶ** (ἴδε **ὀβελὸς** ΙΙ), Κικ. Fam. 9. 10. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. κ'.

ὀβελισκο-λύχνιον, τό, ὀβελὸς χρησιμεύων πρὸς ἐξάρτησιν λύχνου (ὑπὸ στρατιωτῶν), Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Εἰρήνῃ» 1, Ἀριστ. Πολιτ. 4. 15, 3, π. Ζ. Μορ. 4. 6, 13, πρβλ. **ξυλολυχνοῦχος.**

ὀβελίσκος ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ὀβελός,** μικρὸς ὀβελός, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1007, Σφ. 354, Ὄρν. 388, 672, Ξεν., κτλ. **2)** σιδηροῦν ἢ χαλκοῦν νόμισμα φέρον τὸν τύπον ὀβελοῦ, Πλουτ. Λύσ. 17, Φάβ. 27· πρβλ. **ὀβολὸς** ἐν τέλ. **ΙΙ.** πᾶν ὀξὺ ἐργαλεῖον, τὸ σκέλος διαβήτου, Ἀριστοφ. Νεφ. 178· ξίφους λεπίς, Πολύβ. 6. 23, 7· ἡ σιδηρᾶ αἰχμὴ τοῦ Ρωμ. pilum, Διον. Ἁλ. 5. 46. **ΙΙΙ.** = **ὀβελὸς** Ι. 2, τετράγωνος στήλη εἰς ὀξὺ ἀπολήγουσα, Συλλ. Ἐπιγρ. 1838b, 14, Πλίν. 36. 14-16· πρβλ. Zoëga de Obeliscis (Romae 1797).

ὀβελισμός, ὁ, τὸ ὀβελίζειν, (**ὀβελὸς** ΙΙ), Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 797.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀβελιστέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **ὀβελίζω**, δεῖ ὀβελίζειν, Ἰω. Τζέτζ. Ἀλληγ. Ἰλ. Ω. 36.

ὀβελίτης [ῑ], ὁ, = **ὀβελίας**, Πολυδ. Δ', 248, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀκροβολίδες**.

ὀβελός, Δωρ. **ὀβελός**, ὁ, ὀβελός, κοινῶς «σοῦβλα», ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν Ἰλ. Α. 465, κτλ.· οὕτως Ἡρόδ. 2. 41, 135, Σοφ. Ἀποσπ. 949, Εὐρ. Κύκλ. 303· ὀβελοὶ Ἐπίχ. 58 Ahr.· κρέας .. τὸν ὀβελὸν ἀμπεπαρμένον Μεγαρ. Δωρ. ἐν Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 796· καὶ ὁ τύπος οὗτος συχνάκις ἀπαντᾷ ἔν τινι Δελφικῇ ἐπιγραφῇ, (Συλλ. Ἐπιγρ. 1690)· — τὸ θερμὸν τοῦ ὀβελοῦ, παροιμ. ἐπὶ τοῦ λαμβάνοντός τι ἐκ τοῦ ἐναντίου ἄκρου, Σοφ. Ἀποσπάσ. 949. **2)** ὀβ. λίθινος, τετράγωνος στήλη ἀπολήγουσα εἰς ὀξύ, Ἡρόδ. 2. 111, 170, πρβλ. **ὀβελίσκος** III.

II. γραμμὴ ὁριζόντιος,—, χρησιμεύουσα ὡς κριτικὸν σημεῖον ὅπως δείξῃ ὅτι χωρίον τι ἦν νόθον, Λουκ. Ὑπὲρ τῶν Εἰκ. 24· ἀλλὰ μετὰ στιγμῆς ἄνωθεν καὶ ἑτέρας κάτωθεν, ÷, ὀβελὸς περιεστιγμένος, ἐδήλου χωρία πλεονάζοντα καὶ περιττά, μάλιστα ἐν φιλοσοφικοῖς συγγράμμασι, Διογ. Λ. 3. 66, πρβλ. Pressels Beytr. σ. 67 κέξ., καὶ ἴδε **Χ χ**. (Ἴσως τὸ **ὀβελὸς** εἶναι **βέλος** μετὰ προθετικοῦ **ο**, ἴδε ἐν **Ο ο**. II. 3·— περὶ τῆς ὑποτιθεμένης ταυτότητος τῆς λέξεως πρὸς τὸ **ὀβολός**, ἴδε **ὀβολός**).

ὀβολιαῖος, α, ον, ἔχων τὸ μέγεθος ἢ τὴν ἀξίαν ὀβολοῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 20, Κλήμ. Ἀλ. 190· ἴδε Λοβ. Φρύνιχ. 551.

ὀβολίας, ἴδε **ὀβελίας**.

ὀβολῑμαῖος, α, ον, ἔχων ἀξίαν ἑνὸς ὀβολοῦ, δηλ. μηδαμινός, Θεανὼ σ. 747, ἔκδ. Gal.· ὀβ. τόκος Εὐστ. Πονημάτ. 153. 45.

ὀβολο-λογέω, συλλέγω ὀβολούς, «ὀβολολογεῖν· ἐπὶ τῶν βραχέα συλλεγόντων» Α. Β. 56.

ὀβολός, ὁ, ἐν χρήσει ἐν Ἀθήναις ὡς βάρος καὶ ὡς νόμισμα = $\frac{1}{6}$ τῆς δραχμῆς, ὀλίγῳ πλέον τῶν 15 σημερινῶν λεπτῶν, συχνὸν παρ' Ἀριστοφ., κτλ.· πολὺ ἢ μικρὸν τοῦ ὀβολοῦ, πρᾶγμα τοῦ ὁποίου λαμβάνει τις πολὺ ἢ ὀλίγον ἀντὶ ἑνὸς ὀβολοῦ, δηλ. ἀσήμαντον ἢ πολύτιμον, Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 3. 76· ἀλλ' ἐν τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἐθεώρουν ἄν, θὰ ἐθεώρουν ἐκ τοῦ μέρους· δι' ὃ πληρώνει τις δύο ὀβολούς, Δημ. 234. 23, πρβλ. Böckh P. E. 1. 240. —Ὁ ὀβολὸς ἐδηλοῦτο διὰ τοῦ **Ο**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1569· τὸ ἥμισυ δὲ ὀβολοῦ διὰ τοῦ ‹ ἢ τοῦ ›, ἢ διὰ τοῦ **Η** (δηλ. ἡμιωβόλιον), αὐτόθι, ἴδε Böckh σ. 744. **2)** ὡσαύτως Κερκυραϊκόν τι νόμισμα, Böckh Συλλ. Ἐπιγρ. 2, σ. 15.—Ὁ Πλούτ., ἐν Λυσ. 17, λέγει ὅτι τὸ πάλαι μακροὶ ἧλοι (ὀβελοὶ) ἐχρησίμευον ὡς νομίσματα ὧν ἓξ ἀπετέλουν μίαν δράκα ἤτοι φοῦκταν (δραχμήν), καὶ ὅτι τὸ ὄνομα μετεβλήθη εἰς ὀβολός· ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος ἐπιβεβαιοῦται ἐκ τοῦ τύπου **πεμπώβολον** (ὅστις βεβαίως γίνεται ἐκ τοῦ **ὀβελός**). Ἀλλ' ἴδε Hussey Anc. W. καὶ M. σ. 182.

ὀβολοστᾰτέω, ζυγίζω ὀβολούς· — ἐντεῦθεν, ἀσκῶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ αἰσχροκερδοῦς τοκογλύφου, Λυσ. Ἀποσπ. 37, Λουκ. Νεκυομαντ. 2.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 31.

ὀβολο-στάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, (ἵστημι) ὁ ζυγίζων τοὺς ὀβολούς, ὅ ἐστιν αἰσχροκερδὴς δανειστής, τοκογλύφος, Ἀριστοφ. Νεφ. 1155, Ἀντιφάν. ἐν «Νεοττοῖς» 1. 4· θηλ. **ὀβολοστάτις**, Πλάτ. Ἀξίοχ. 367Β. — **ὀβολοστατήρ, -ῆρος**, ὁ, Ἀρκάδ. 20. 10: — ἐκ τοῦ **ὀβολοστάτης** γίνεται ἡ **ὀβολοστᾰτικὴ** (δηλ. τέχνη) ἡ, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ τοκογλύφου καὶ καθόλου τὸ δανείζειν ἐπὶ τόκῳ, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 10, 4.

Ὀβριάρεως, ὁ, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 617· ἴδε **Βριάρεως**.

ὀβρῑκᾰλα [ῑ], τά, τὰ νεογνὰ ζῴων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 143· ἕτερος τύπος **ὄβρια**, τά, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 43) καὶ τοῦ Εὐρ. (Ἀποσπ. 619) ὑπὸ τοῦ Αἰλ. π. Ζ. 7. 47.

ὀβρῑμό-γυιος, ον, ὁ ἔχων μέλη ἰσχυρά, Ὀππ. Ἁλιευτ. 5. 316.

ὀβρῑμόεις, εσσα, εν, = **ὄβριμος**, Τζέτζ. Ὁμ. 247, Μεθ' Ὁμ. 564.

ὀβρῑμο-εργός, όν, ὁ ἰσχυρὰ ἔργα ἐκτελῶν, ἀλλ' ἀείποτε ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὁ πράττων βίαια ἔργα, ἄδικος, ἰδίως ἐναντίον τῶν θεῶν, ἀνόσιος, σχέτλιος, ὀβριμοεργὸς Ἰλ. Ε. 403· ἀτάσθαλον, ὀβρ. Χ. 418, πρβλ. Ἡσ. Θεογ. 996.

ὀβρῑμό-θῡμος, ον, ὁ ἔχων ἰσχυρὸν θυμόν, ὁρμητικός, Ἡσ. Θ. 140, Ὁμ. Ὕμν. 7. 2.

ὀβρῑμό-παις, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἰσχυρὰ τέκνα, Νόνν. Δ. 10. 277.

ὀβρῑμο-πάτρη, ἡ, (πατήρ) θυγάτηρ ἰσχυροῦ πατρός, παρ' Ὁμ. κ. Ἡσ. ἀείποτε ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς, Ἰλ. Ε. 747, κτλ.· οὕτω Σόλων 3. 3, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1178. Οὐδὲν ἄρσεν. **ὀβριμόπατρος** φαίνεται ὑπάρχον· — τύπος **ὀβριμόπατρες** εὕρηται παρ' Ἡσυχ.: «ὀβριμόπατρις λέγεται ὁ ἰσχυρὸς πατήρ».

ὄβρῑμος, ον, ὡσαύτως **η, ον**, Εὐρ. Ὀρ. 1454·— ἰσχυρός, δυνατός, Ὁμηρ. ἐπίθετον τοῦ Ἄρεως, Ἰλ. Ε. 843, κτλ.· τοῦ Ἀχιλλέως, Τ. 408· τοῦ Ἕκτορος, Θ. 473·— ἀκολούθως ἐπὶ πραγμάτων, ὄβριμον ἔγχος Γ. 357, κτλ.· ἄχθος Ὀδ. Ι. 233· θυρεός, λίθος αὐτόθι 241, 305· ὕδωρ Ἰλ. Δ. 453· ὄβριμον ἐβρόντησε, ἰσχυρῶς ἐβρόντησεν, Ἡσ. Θ. 839· ὄβριμα ἔργα, ἔργα ἰσχύος, Τυρταῖ. 8 (7). 27. — Ἐπικ. λέξις σπανία παρὰ τοῖς Τραγ., ὄβρ. ἄνδρες Αἰσχύλ. Θήβ. 794· μῖσος ὄβρ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1411· Ἰδαία μᾶτερ ὄβρ. Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.—Ὁ τύπος **ὄμβρῑμος** εἶναι συχνὸν σφάλμα τῶν Ἀντιγραφέων, ὡς ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 145, Πινδ. Ο. 4. 12, Π. 11 (10). 31, Αἰσχύλ. Θήβ. ἔνθ' ἀνωτ. (Ἐκ τοῦ **βρι-, βριαρός**, μετὰ προθετικοῦ **ο**, πρβλ. **Θ. ο.** III· **ὀβριμώ** (δηλ. Περσεφόνη) ἀντὶ **βριμώ**, Λυκόφρων 698· **Ὀβριαρεὺς** ἀντὶ **Βριαρεύς**, Ἐτυμολ. Μέγ. 346. 41· ὅθεν ὁ L. Dind. διορθοῖ **Ὀβριάρεως**, παρ' Ἡσ. ἐν Θεογ. 217, 734).

ὀβριμόφωνος, ον, ὁ ἔχων ὄβριμον, ἰσχυρὰν φωνήν, Τζέτζ. Ὅμ. 227.

ὄβρυζον χρυσίον, τό, καθαρὸς χρυσός, Σχόλ. εἰς Θουκ. 2. 13, ἴδε Δουκάγγ. (Συγγενὲς τῷ Λατ. obrussa, ἡ διὰ πυρὸς δοκιμὴ τοῦ χρυσοῦ).

ὀγάστριος, ον, = **ὁμογάστριος**, διάφορ. γραφὴ παρὰ Λυκόφρονι 452· **ὀγάστωρ**, ὁ, ἡ, Ἡσύχ.· ἴδε Heyne εἰς Ἰλ. Φ. 95. — Ἴδε Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 182-183.

ὀγδοᾰδῑκός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀριθμὸν ὀκτώ, Κλήμ. Ἀλ. 668.

ὀγδοαῖος, α, ον, ὁ κατὰ τὴν ὀγδόην ἡμέραν, Πολύβ. 5. 52, 3, κτλ.

ὀγδοάς, -άδος, ἡ, (ὀκτώ) ὁ ἀριθμὸς ὀκτώ, Συλλ. Ἐπιγρ. 710, Πλούτ. 2. 744Β.

ὀγδόᾰτος, η, ον, ποιητικ. ἀντὶ **ὄγδοος**, ὡς **τρίτατος** ἀντὶ **τρίτος**, ὁ ὄγδοος, Ἰλ. Τ. 246, Ὀδ. Γ. 306· ἡ **ὀγδοάτη** (ἐξυπακ. ἡμέρα), ἡ ὀγδόη ἡμέρα, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 770, 788.

ὀγδοηκονθήμερον, τό, χρονικὸν διάστημα ὀγδοήκοντα ἡμερῶν, Γ. Κεδρην. τ. Α', σ. 81, 2, ἔκδ. Β.

ὀγδοήκοντα, οἱ, αἱ, τά, ἄκλιτ., ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «ὀγδῶντα», Λατ. octoginta, Θουκ. 5. 47, κτλ.·—Ἰων. καὶ Δωρ. **ὀγδώκοντα**, Ἰλ. Β. 568, Ἡρόδ. 1. 163, Θεόκρ. 4. 34.

ὀγδοηκοντάλιθος, σύγγραμμα περὶ λίθων γλυφῆς ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ὀρφέα, μνημονεύει τὴν λέξιν ὁ Σουίδ. ἐν λέξει **Ὀρφεύς**.

ὀγδοηκοντά-πηχυς, υ, ὁ ἔχων ἔκτασιν ὀγδοήκοντα πήχεων, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 202D.

ὀγδοηκοντάς, -άδος, ἡ, ὁ ἀριθμὸς ὀγδοήκοντα, Μόδεστ. 3276C, Τζέτζ. Ἱστ. 6, 271.

ὀγδοηκοντα-τάλαντος, ον, ὁ ἔχων ὀγδοήκοντα τάλαντα, Λυσ. 177. 26.

ὀγδοηκοντα-τέσσαρες, α, ὡς καὶ νῦν, ἐτῶν ὀγδοηκοντατεσσάρων Εὐκγγ. κ. Λουκ. β', 37.

ὀγδοηκοντούτης, ες, (ἔτος) ὁ ἔχων ἡλικίαν ὀγδοήκοντα ἐτῶν, Ἀππ. Ἐμφύλ. 4. 25, Λουκ. Ἑρμότ. 77· θηλ. **-οῦτις**, Δίων Κάσσ. 61. 10·— Ἰων. κ. Δωρ. **ὀγδωκονταέτης, ες**, Σόλων 22. 4, Σιμωνίδ. 148, 149· **ὀγδωκοντούτης**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2025.

ὀγδοηκοσθέβδομος, η, ον, ὀγδοηκοστὸς καὶ ἕβδομος, Τζέτζ. Ἱστ. 12, 128.

ὀγδοηκοσταῖος, α, ον, ὁ κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἡμέραν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 832.

ὀγδοηκοστός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α' 941, Θουκ. 1. 22, κτλ.

ὀγδοίη, = **ὀγδόη**, Ἐπιγραφ. Ἀθηνῶν, CIA II, 269, ἔτι Ἀθην. τ. Ϛ', σ. 131, πρβλ. **βοιηδρομιών** καὶ **βοιηθῶ** ἐν Συναγωγῇ Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

ὄγδοος, η, ον, (ἴδε ἐν λέξ. **ὀκτώ**), ὡς καὶ νῦν, Λατιν. octavus, Ὅμ., κλ.: ὀγδόη (ἐξυπακ. ἡμέρα), ὀγδόη Πυανεψιῶνος Πλουτ. Θησ. 36. [**ὄγδοον** ὡς δισύλλ., Ὀδ. Η. 261].—**Ὄγδοος**, μὴν Φωκέων, ἀντιστοιχῶν τῷ Δελφῶν Ἡρακλείῳ, Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. et F. 82. 222.

ὀγδοώτερος, ον, συγκρ. τοῦ **ὄγδοος**, ὀγδοώτερος, καί, εἰ ἔστι τις ἕτερος, οὐρανὲ Γερμ. Κων|πόλεως σ. 353, ἔκδ. Μί.

ὀγδώκοντα, ὀγδωκονταέτης, ὀγδωκοντούτης, ἴδε ἐν λέξ. **ὀγδοηκ-**.

ὄγε, ἥγε, τόγε, ἥ ὅ γε, ἥ γε, τό γε, ἡ δεικτικὴ ἀντωνυμία **ὁ, ἡ, τό**, ἐμφαντικωτέρα γινομένη διὰ τῆς προσθήκης τοῦ **γε**, ὡς τὸ Λατιν. hicce, haecce, hocce, οὗτος, αὕτη, τοῦτο, Ὅμ., Ἡσ., κτλ.· — τὸ **γε** σπανίως δύναται νὰ μεταφρασθῇ ἐκτὸς ἐνίοτε διὰ τοῦ «τῷ ὄντι», ἢ «τοὐλάχιστον», ὅτε ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ Λατ. hic quidem· κυρίως ἡ ἀντωνυμ. αὕτη χρησιμεύει μᾶλλον ὅπως ὁρίσῃ πρόσωπόν τι ὡς διακεκριμένον ἀπὸ ἄλλων ἢ ὅπως δείξῃ αὐτό, καὶ κατὰ τοῦτο διαφέρει ἀπὸ τῆς **ὅδε**· **I.** μετ' οὐσιαστ., αὐτάρ ὅ γ' ἥρως ὢν ἵππων ἐπιβὰς ἔλαβ' ἡνία σιγαλόεντα Ἰλ. Ε. 327· εὗρε δὲ τόν γε ἄνακτα .. ἕλκος ἀναψύχοντα αὐτόθι 794· Τεῦκρον .. καὶ Λήιτον .. τοὺς ὅγ' ἐποτρύνων Ν. 94· οὕτως, πάντες ἄρ' οἵγ' ἔθελον Η. 169· ὡσαύτως, κεῖνος ὅγε .. ἥσται Π. 344. **II.** ἐν μιᾷ τῶν προτάσεων τοῦ διαζευκτικοῦ λόγου, ἢ ἐν τῇ πρώτῃ, πατὴρ δ' ἐμὸς .. ζώει ὅγ' ἢ τέθνηκε Ὀδ. Β. 131, πρβλ. Γ. 90., Δ. 821· ἢ ἐν τῇ δευτέρᾳ, ἤ τινας ἐκ Πύλου ἄξει .., ἢ ὅγε καὶ Σπάρτηθεν Ὀδ. Β. 326· οὕτω, λάθοι ἂν ἤτοι μανείς ἢ ὅγε ἀπόπληκτος γενό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μενος Ἡρόδ. 2. 173· πρβλ. τὸ τοῦ Ὑπεργιλίου nunc dextra ingeminans ictus, nunc ille sinistra· οὕτω καὶ ἐν ἀντιθετικῇ προτάσει, Θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμέων .., ἀλλ' ἤγ' ἀνεδύσετο Ὀ. Λ. 496, πρβλ. Α. 226. **III.** μετὰ τὸ ὡς, οὕτω, Α. 136, κτλ. **IV.** Ἐπιρρηματικαὶ χρήσεις: **1)** δοτ. τῷγε, ἐπὶ τύπου, ἐνταῦθα, εἰς τοῦτον τὸν τόπον, Ζ. 435. **2)** αἰτ. τοῦ οὐδ. τάγε, διὰ τοῦτο, διὰ τοῦτον ἀκριβῶς τὸν λόγον, Ε. 827, Ὀδ. Ρ. 401.

Ὄγκα, ἡ, ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Θήβαις, Αἰσχύλ. Θήβ. 164· — πύλη τις τῶν Θηβῶν ἦν ἀφιερωμένη εἰς τὴν Παλλάδα Ὄγκαν, αὐτόθι 486, 501· περὶ τῆς αὐτῆς πύλης ὁ Εὐρ. ἐν Φοιν. 1113, λέγει: Ὠγύγια δ' ἐς πυλώματ'.., ἵδε Πόρσ. (1150).

ὀγκάομαι, ἀπαθ. «γκαρύζω», ἐπὶ τοῦ ὄνου, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Ἀρραβισίοις» 1, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 81, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 1. 4.

ὀγκαρυσσάτω, (= ἀνακηρυσσέτω), Ἐπιγρ. Νασιωτῶν ἐν Hicks, Greek histor. inscr. αρ. 138, στ. 37, — Ἴδε **ὀνάλουμα** ἐν Συναγωγῇ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδ.

ὄγκη, ἡ, = **ὄγκος**, Ἡσύχ.

ὀγκηθμητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ὀγκώμενα ζῷα, ὥσπερ ἡμίονος οὔτε χρεμετιστικόν ἐστιν οὔτε ὀγκηθμητικόν, ἀλλὰ .. Νικήτ. Βυζαντ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 105, σ. 781.

ὀγκηθμός, ὁ, = τῷ ἑπομ., Λουκ. Ὄνος 15.

ὄγκημα, τό, «γκάρυσμα», ἐπὶ ὄνου, Γ'ωσσ.

ὀγκηρός, ά, όν, (**ὄγκος** Β) ὀγκώδης, ἐξωθηκώς, «πρησμένος», ὁστέα Ἱππ. Ἀγμ. 767· ὀγκ. εἰς τὸ ἄνω ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 790.

II. μεταφ., ἔχων ὄγκον, παμπώδης, ὄνομα Δημ. Φαληρ. 176. τῆς βασιλείας ὀγκηρότερον διάγειν Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 8· ἐν τραγῳδίᾳ, πράγματι ὀγκηρῷ φύσει Λογγίν. 3· — τὸ ὀγκ., τὸ ὀχληρόν, τὸ προξενοῦν ἐνόχλησιν εἰς ἄλλους, ἀλλὰ ἀποφεύγοντες τὸ ὀγκηρὸν Ἀριστ. Ἠθ Ν. 4. 7, 14.—Ἐν Ἀριστ. Προβλ. 37. 3, 2, ἔχομεν συγκρ. **ὀγκότερος** (ἐσχηματισμένον ἐκ τοῦ **ὄγκος**)· ὑπερθ. **ὀγκότατος**, Ἀνθ. Π. 12. 187.

ὄγκηρις, ἡ, = **ὄγκημα**, Ἀδ. π. Ζ. 5. 50.

ὀγκητής, οῦ, ὁ, ὁ ὀγκώμενος, ὀηλ. ὄνος, Ἀνθ. Π. 9. 301.

ὀγκητικός, ή, όν, ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ ὀγκᾶσθαι, νὰ «γκαρύζῃ», Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 357.

ὀγκία, ἴδε ἐν λ. **οὐγκία**.

ὀγκίαι· «θημῶνες. χώματα» Ἡσύχ.

ὀγκινίσκος, ὑποκορ. τοῦ **ὄγκινος**, Boiss, Ἀνέκδ. τ. 4, σελ. 202.

ὄγκινος, ὁ, Λατ. uncinus, ἄγκιστρον, ἁρπάγη, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 431. **2)** μέρος τῆς ἀκίδος τοῦ βέλους, Πολυδ. Α', 137. **3)** κολαστήριον ὄργανον ὅμοιον πρὸς ἄγκιστρον γαμψωνύχου ὄρνέου, Ἀπόκρυφ. Πράξ. Φιλίππ. 34, Πράξ. Φιλίππ. παρ' Ἑλλαδίῳ 18, κλ.

ὄγκιον ἢ **ὀγκίον**, τό, (**ὄγκος** Α. Ι) θήκη ἢ ἀγγεῖον πλεκτὸν ἐν ᾧ ἐτίθεντο αἱ ἀκίδες τῶν βελῶν καὶ ἄλλα ἐργαλεῖα σιδηρᾶ, ὡς οἱ πελέκεις τοῦ Ὀδυσσέως κτλ., ὄγκιον, ἔνθα σίδηρος κεῖτο πολὺς καὶ χαλκός Ὀδ. Φ. 61, πρβλ. Πολυδ. Γ', 165 (ἔνθα μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἑρμίππ.)· — μεταγεν. σιδηροθήκη.

ὀγκο-λογέω, ὁμιλῶ μὲ φωνὴν ὑπόκωφον, ὡς τὸ **γογγύζω**, «ὀγκολογῆσαι· γογγύσαι» Ἡσύχ.

ὀγκόμασθος, ον, ὁ ὀγκώδης, μεγάλους ἔχων μαστούς, Ἰω. Μαλαλ. 134.

ὀγκόμματος, ον, ὁ ἔχων ὀγκώδεις, ἐξέχοντας ὀφθαλμούς, Ἰσ. Πορφυρ. ἐν Ἀλλατίου Ἔκλογ. 3, 16.

ὀγκο-πυιέω, = **ὀγκόω**, Ἀνωνύμου Σχόλια εἰς Ἑρμογέν. ἐν Walz. Ρήτορσι τ. 7, 953.

ὄγκος (Α), ὁ, τὸ μέρος αἰχμῆς βέλους, ἐν τῷ πληθ., τὰ ἐκατέρωθεν ἀγκιστρωτὰ πλάγια ἄκρα, καθ' Ἡσύχ.: «οἱ πώγωνες τῶν ἀκίδων» νεῦρόν τε καὶ ὄγκους, «νεῦρον μὲν ἐν ᾧ δέδεται τὸ σίδηρο. τοῦ βέλους πρὸς τὸν κάλαμον. ὄγκους δὲ τὰς ἀκίδας καὶ ἐξοχὰς τοῦ βέλους» (Σχόλ.), Τλ. Δ. 151, πρβλ. 214· ὄγκοι τοῦ βέλους Φιλόστρ. 848. **2)** πᾶσα γωνία, Ἀριστ. Τοπ. 1. 15, 2. **3)** οἱ τῆς νεὼς ὄγκοι, Ἀθήν. 208Β, φαίνεται ὅτι ἦσαν ὑποστάται ἑκατέρωθεν ἐν ταῖς πλευραῖς πλοίου. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἐν λέξ. **ἄγκος**).

ὄγκος (Β), ὁ, (ἴδε ἐν τέλει) ὡς καὶ νῦν, ὁ ὄγκος ἦτοι τὸ μέγεθος πράγματος, Λατιν. moles, μελέων ἀριδείκετον ὄγκον Ἐμπεδ. 182· ἄερος ὄγκον ὁ αὐτ. 355· σφαῖρης ἐναλίγκιον ὄγκῳ Παρμεν. 102· συχνάκις παρὰ Πλάτ., μήτε ὄγκῳ μήτε ἀριθμῷ Θεαίτ. 155Α· τὸν αὐτὸν ὄγκον τοῦ ἀριθμοῦ, τὸν αὐτὸν ὁλικὸν ἀριθμόν, Νόμ. 737C· τὸν τῶν σαρκῶν ὄγκον αὐτόθι 959C· πόλεως τὸν ὄγκον, τὸ μέγεθος, τὰς διαστάσεις, Πολιτικ. 259Β· ἔγθρας μέγαν ὄ. Νόμ. 843Β· θαυμαστὸν ὄ. ἀράμενοι τοῦ μύθου, ἐκτείναντες αὐτὸν εἰς θαυμαστὸν μέγεθος, Πολιτ. 277Β, κτλ.· συχν. καὶ παρ' Ἀριστ., ὁ τόπος ὃν κατέχει σῶμά τι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κενόν, Φυσ. 3. 4, 12, κ. ἀλλ.· ἴσος τὸν ὄ. κατὰ τὸν ὄγκον, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. κ. Φθορ. 1. 8, 23· ὄγκῳ μικρὸν Ἠθ. Ν. 10. 7. 8, κτλ. **2)** ὄγκος, ἄθροισμα, ὄ. φρυγάνων, σωρὸς φρυγ., Ἡρόδ. 4. 62· ὄ. μολθακός, ὄγκος ἐκ μαλακοῦ τινος πράγματος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 796· σμικρὸς ὄ. ἐν σμικρῷ κύτει, ἐπὶ τῆς τέρρας νεκροῦ, Σοφ. Ἰλ. 1142· ὄ. γαστρός, ἐπὶ ἐμβρύου ἐν τῇ μήτρᾳ, Εὐρ. Ἴων 15· ὄ. πλήρης φλεβίων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 5, 3· πληθ., ὄγκοι, σώματα, ὑλικαὶ οὐσίαι, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 12. 9, 2., 13. 2, 14·—ὡσαύτως, ὁ ὄ. τῆς φωνῆς, τὸ ποσόν, ὁ αὐτ. π. Ἀκουστ. 63. **3)** ἴδιός τις τρόπος κτενίσματος τῆς κόμης, καθ' ὃν ἐπλέκετο αὕτη κατὰ πλάτος τοῦ μετώπου καὶ ἐπεσωρεύετο ἐπὶ τῆς κορυφῆς εἰς κόμβον, ὡς φαίνεται ἐν τοῖς λιθίνοις ὁμοιώμασι τῶν τραγικῶν προσωπείων, «ὄγκος δέ ἐστι τὸ ὑπὲρ τὸ πρόσωπον ἀνέχον εἰς ὕψος λαβόσειδὲς τῷ σχήματι» Πολυδ. Δ', 133, πρβλ. Winckelm. Werke T. 2. σελ. 49. 89.

II. μεταφορ., κόπος, βραχεῖ σὺν ὄγκῳ Σοφ. Ο. Κ. 1341.

2) βάρος, σπουδαιότης, ἀξίωμα, ὑπερηφανία, καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας ἀλαζονεία, ὄγκον ὀνόματος μητρῷον, ὑπερηφανίαν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῆς μητρός, ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 817· ὄγκον αἴρω, ἐξυψῶ τὴν ἀξίαν μου, ὁ αὐτ. ἐν Δ΄. 129· βραχὺν .. μῦθον οὐκ ὄγκου πλέων, ἄνευ πολλῶν ἀξιώσεων, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1162· μεῖζον' ὄγκον δορὸς ἢ φρενὸς Εὐρ. Τρῳ. 108· ἔχει τιν' ὄγκον Ἄργος Ἑλλήνων πάρα ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 717· ἐς ὄγκον .. βλέπειν τύχης ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 82· τοῖς ζῶσι δ' ὄγκος ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσ. 760· ὁ τῶν ὑπεροπτικῶν ὄγκος Ἰσοκρ. 8D· τῷ .. γένους ὄγκῳ Πλάτ. Ἄλκ. 1. 121Β· τῆς ἀρχῆς τὸ μέγεθος καὶ ὁ ὄγκος Πλουτ. Φάβ. 4· ὄγκον περιθεῖναί τινι ὁ αὐτ. ἐν Περικλ. 4, κτλ.· **3)** ἐπὶ ὄρους, ὕψος, μεγαλοπρέπεια, ὄ. τῆς λέξεως Ἀριστ. Ρητ. 3. 6, 1· ὁ τοῦ ποιήματος ὄ. ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 24. 6· ἀλλὰ ὄγκοι, ἐπὶ κακῆς σημασίας, πομπώδη χωρία, Wyttenb. εἰς Πλούτ. ἐν τῷ Πίνακι καὶ ἐν σ. 79Β. **III.** παρὰ τοῖς μεταγεν. φιλοσόφοις, ἄτομον, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 363. (**ὄγκος** Β πρέπει νὰ εἶναι λέξις διάφορος ἀπὸ τοῦ **ὄγκος** Α, καὶ τοῦ μὲν πρώτου ἡ ῥίζα εἶναι **ΑΓΚ** (ἴδε **ἄγκος**), τοῦ δὲ δευτέρου πιθανῶς, **ΕΓΚ**, **ἐν-εγκ-εῖν**, ἴδε Buttm. Lexil).

ὄγκος (Γ), **ον**, ὡς ἐπίθ.· ἴδε **ὀγκηρός** ἐν τέλ.

ὀγκό-φωνος, ον, = **βαρύφθογγος**, Σχόλ. Βικτ. εἰς Ἰλ. Σ. 219.

ὀγκόω, Εὐρ.· μέλλ. **-ώσω** Ἀλέξ. Αἰτωλ.· ἀόρ. **ὠγκωσα** Εὐρ., Ἀριστοφ.·— Μέσ., μέλλ. **-ώσομαι** Ἀριστοφ.· ἀόρ. **ὠγκωσάμην** Ἀθήν.·— ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ παθ. φωνῇ, ἀόρ. **ὠγκώθην**, πρκμ. **ὠγκωμαι**, ἴδε κατωτ.: (**ὄγκος** Β). Ἐγείρω, ἐγρύω, ἠρίον Ἀλέξ. Αἰτωλ. παρὰ Παρθεν. 14. 33· ὠγκωσεν τάδε σήματα Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 233. 9.—Παθ., τάφῳ ὀγκωθῆναι Εὐρ. Ἴων 338· καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τάφου, ὠγκώθην Ἀνθ. Π. 7. 651· ὅστεα ὀ' ὀγκωθεὶς .. ἔδεκτο τάφος Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 233. 4. **2)** ἐκτείνω, διαστέλλω, τὸ πνεῦμα τὰς φλέβας ὀγκοῖ Ἀριστ. π. Ἐνυπνίων 3. 13, πρβλ. Προβλ. 24. 7.— Παθ., γαστὴρ ὠγκώθη ἐξωγκώθη ἕνεκα πολυφαγίας, Βάβρ. 86, πρβλ. 111. **II.** μεταφ., τιμῶ, μεγαλύνω, βροτοῖς .. βίοτον ὀγκώσας μέγαν Εὐρ. Ἀνδρ. 320· ὡσαύτως, ἀνυψῶ, ὑπερεπαινῶ τι, Ἄργος ὀγκῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 195· ὀγκῶ τὸ φρόνημα, ὑπερηφανεύομαι, Ἀριστοφ. Σφ. 1024· οὕτω; ἐν τῷ μέτ. τύπῳ, εἰ τοῦτ' ὀγκωσόμεθα, ἐὰν ὑπερφρονήσωμεν, ἀλαζονευθῶμεν, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 703· ἐπὶ ὕφους, ὠγκωσε τὴν νόησιν Λογγῖν. 28. — Παθ., φυσκώνω, ὑπερηφανεύομαι, ὀγκωθεὶς χλιδῇ Σοφ. Ἀποσπ. 679· δοκήσει δώμάτων ὀγκωμένος Εὐρ. Ἡλ. 381· πλούτῳ δυσσεβῶς ὠγκωμένος ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 822· ὠγκωμένος ἐπὶ τῷ γένει Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 25· μετὰ μετοχ., ὀγκούμεθα ὁ μὲν τις .., ὁ δὲ .. τίμιος κεκλημένος Εὐρ. Ἑκάβ. 623.

ὀγκύλλομαι, παθ., = **ὀγκόομαι**, ἐξογκοῦμαι μεθ' ὑπερηφανίας, ὑπερηφανεύομαι, Ἀριστοφ. Εἰρ. 465· ἐπὶ τῇ τέχνῃ Ἀθήν. 382Β. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὀγκύλλεσθαι· ὑψαυχενεῖν· καὶ ἐπαίρεσθαι. καὶ ὄγκον περιβεβλῆσθαι».

ὀγκύλος, ον, = **ὀγκηρός**, «ὀγκύλον. σεμνόν. γαῦρον» Ἡσύχ.· — **ὀγκυλόομαι** = **ὀγκύλλομαι**, Σουίδ.

ὀγκώδης, ες, (**ὄγκος** Β, εἶδος) ὡς καὶ νῦν, ἔχων ὄγκον, πλευρὰ ἡ .. πρὸς τὴν γαστέρα ὀγκωδεστέρα, ἐπὶ ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 1. 12· μέρος τι ὀγκ. (δηλ. τοῦ οἰσοφάγου) Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 9. **2)** μέγας τὰς διαστάσεις, ὅσων τὰ σώματα ὀγκ., ἐπὶ πτηνῶν, αὐτόθι 4. 12, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 45, 1. **II.** μεταφ., οὐχ ὑπερήφανος δοκῶν εἶναι πολίτης οὐδὲ ὀγκώδης τε καὶ ἐπαχθής, ἀλλὰ κόσμιος καὶ εὐσταλὴς ἀνήρ Πλάτ. Μένων 90Α· τὸ ἡρωικὸν .. ὀγκωδέστατον τῶν μέτρων, τὸ πληρέστατον, Ἀριστ. Ποιητ. 24. 9·— τὸ ὀγκῶδες, ὁ κόμπος, στόμφος, Διον. Ἀλ. περὶ Δεινάρχ. 7, Ἀθήν. 624D.

ὀγκώδης, ες, (ὀγκάσμαι) ὁ ὀγκώμενος, ὁ ῥέπων εἰς τὸ ὀγκᾶσθαι, ὄνος ὀγκωδέστερος Αἰλ. π. Ζ. 12. 34.

ὄγκωμα, τό, ἐξόγκωμα, «πρήξιμον», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1140. **II.** ὁ ἀγκὼν (ἴσως κατὰ παραφθορὰν τοῦ **ἀγκών**), Ὀρειβάσ. 44 Μαϊ, Εὐστ. 1397. 5.

ὄγκωσις, εως, ἡ, ἐξόγκωσις, «πρήξιμον», Ἀριστ. π. Ἀναπν. 20. 5.

ὀγκωτός, ή, όν, εἰς σωρὸν κατεσκευασμένος, τάφος Ἀνθ. Π. 9. 117· κόνις Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 234.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀγμεύω, κινοῦμαι κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, κυρίως ἐπὶ γεωργῶν ἀροτριώντων ἢ θεριζόντων (πρβλ. ὄγμος), μεταφορ., μετὰ συστοίχ. αἰτ., στίβον ὀγμεύω, ἔλκω μετὰ κόπου τοὺς πόδας μου, βαδίζω μετὰ ὑσκολίας, ἐπὶ χωλοῦ ἀνθρώπου, Σοφ. Φιλ. 163· ὤγμευον αὐτῷ, ἐβάδιζον πρὸ αὐτοῦ ἐν γραμμῇ, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 20.

ὄγμος, ὁ, κυρίως ἡ ἐπὶ εὐθὺ τοῦ ἀρότρου τομή, αὐλάκιον, τοὶ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους, «ὄγμους, τὰς ἐπ' εὐθείας τοῦ ἔργου διεξόδους φησί, τὰς αὔλακας» (Σχόλ.), Ἰλ. Σ. 546· πίονες ὄγμοι Ὕμν. Ὅμ. εἰς Δήμ. 455. **2)** τὸ ἐπίστιχον ἔργον τῶν θεριζόντων ἐπὶ τῆς κατ' εὐθὺ τάξεως τοῦ θερισμοῦ, ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν ὄγμον ἐλαύνωσιν .. κατ' ἄρουραν, «ὥσπερ θερισταὶ ἐναντίον ἀλλήλων στίχον ἐφεξῆς συντόμως κόπτουσι κατ' ἄρουραν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Α. 68· ῥάγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον .. πῖπτον Σ. 552, πρβλ. 557· ὄγμον ἄγειν Θεόκρ. 10. 2. **3)** μεταφ., ὅτε πλήθη μέγας ὄγμος, ὅταν ὁ μέγας [τῆς σελήνης] κύκλος πληρωθῇ, Ὕμν. Ὅμ. 32. 11· οὕτως ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἄρατ. 748, πρβλ. Νικ. Θ. 571· ὡσαύτως, ὄγμος κακοῦ .. γήρας, ὅ. ἐ. ἐρρυτιδωμένον γῆρας, Ἀρχίλ. 91· ὄγμος ὀδόντων, σειρὰ ὀδόντων, Ἀνθ. Πλαν. 265, κτλ. (Περὶ τῆς ῥίζης ὕδε ἄγω· πρβλ. τὸ Σανσκρ. ag-m-as, ag-m-as, Λατ. ag-m-en).

ὀγχέω, πιθαν. ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **ὀκχέω** ἐν Λυκόφρ. 64, 1049.

ὄγχνη, ἡ, «ἀπιδιά», κατὰ τοὺς παλαιοὺς κυρίως ἡ ἀγρία ἄπιος ἢ ἡ ἀχράς, (ἴδε Εὐστ. ἐν τόπῳ), Ὀδ. Η. 115, Λ. 588, Ω. 233.

ΙΙ. ἄπιον, «ἀπίδιον», Η. 120. — Παρὰ μεταγεν. κατήντησε νὰ γράφεται **ὄγχνη**, ὡς ἐν Θεοκρ. 1. 134 [ἔνθα ὄγχνας, ἐν τῇ αἰτιατ. πληθ., — ἀλλ' ὁ στίχος εἶναι ὑποπτος], 7. 144.

ὀδαγμός, ὁ, (ὀδάζομαι) κνησμός, ἐρεθισμός· οὕτω γράφεται ἡ λέξις ἐν ταῖς παλαιαῖς ἐκδόσεσι τοῦ Σοφοκλ. ἐν Τρ. 770, ἔνθα νῦν **ἀδαγμός**.

ὀδᾱγός, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ **ὁδηγός**, ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἀττικ., Πίνδ. εἰς Εὐριπ. Ὀρ. 26, Λοβ. εἰς Φρύνιχ. 429· πρβλ. **κυναγός**, **λοχαγός**.

ὀδαῖος, α, ον, (ὀδὸς) = **ἐνόδιος**, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Φώτιος.

ΙΙ. ὀδαῖα, τά, πράγματα δι' ἃ ὁ ἔμπορος ὁδεύει, ἐμπορεύματα (λαμβανόμενα κατ' ἀνταλλαγὴν ἀντὶ τοῦ φόρτου), Ὀδ. Θ 163, Ο. 445· ἂν καὶ σχόλιόν τι ἑρμηνεύει τὴν λέξιν ὡς = ἐφόδια, Λατ. viaticum· πρβλ. **ὀδάω**.

ὀδακτάζω, ὄακνω, ὄαγκάνω, Καλλ. εἰς Δῆλ. 322, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1608· — **ὀδακτίζω**, Διον. Ἁλ. Ἐκλογ. σελ. 493 Mai, πρβλ. **ὀδάξω**.

ὀδάξ, Ἐπίρρ., ὄακνων, διὰ τῶν ὀδόντων, Λατ. mordicus, Ὅμ.· ὀδὰξ ἕλον οὖδας, «τοῖς ὀδοῦσι τὴν γῆν ἔδακον» (Σχόλ.), ἐπὶ ἀνθρώπων διατεινόντων ἐν τῇ ἀγωνίᾳ τοῦ θανάτου, Ἰλ. Α. 749, κτλ.· οὕτως, ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν Β. 418· γαῖαν ὀδὰξ ἑλόντες Εὐρ. Φοίν. 1423· ὡσαύτως, ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, ὄακνοντες τὰ χείλη ἐν ὀργῇ, Ὀδ. Α. 381· οὕτω παρὰ τοῖς Κωμικ., ἀποδάκνειν ὀδὰξ Κρατῖν. ἐν «Πλούτοις» 1· διατρώξομαι ὀδὰξ τὸ δίκτυον Ἀριστοφ. Σφ. 164· ὀδὰξ ἔχεσθαι αὐτοῦ 943· λαβέσθαι ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 690 — ἂν τὸ χωρίον κυνὸς ἄγριαν ὀδακῇ, ἔχῃ ὀρθῶς ἐν Διογ. Κυν. παρὰ Διογ. Α. 6. 79, **τὸ ὀδακῇ** πρέπει νὰ λεχθῇ ὡς = **ὀδούς**. (Ἐκ τῆς √ΔΑΚ, δακεῖν, πρωτασσομένου **ο**, ἴδε **Ο**, **ο**, Π. 3· ἐντεῦθεν **ὀδάξω**, **ὀδακτάζω**. Ἴδε **ὀδάξω**· τὸ εὖρυν. **ο** ἐνίοτε γράφεται **α-**, ἴδε ἀνωτ.).

ὀδαξησμός, ὁ, = **ὀδαγμός**, Ἱππ. Ἀφ. 1248, Πλούτ. 2. 796Ε, Ἡσύχ., Σουΐδ.

ὀδαξητικός, ἡ, όν, προξενῶν κνησμόν, «φαγοῦρα», Πολυδ. Β', 110.

ὀδάξω, παρατ. **ὤδαξον**, (ὀδάξ) αἰσθάνομαι ὄξιν, ὀκτικὸν πόνον, ἐρεθισμόν, Ξεν. Συμπ. 4, 28· συνηθέστερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, **ὀδάξομαι**, Ἱππ. 272. 41 καὶ 51., 663. 21 (ἔνθα **ἀδάξεται**), Διοσκ. περὶ Δηλητ. Φαρμ. 2, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρονικ. Παθ. 2. 5· οὕτως ἐν τῷ παθ. πρκμ., καρδίαν ὠδαγμένας, ἐν στίχῳ ἀποδιδομένῳ εἰς τὸν Σοφ. (Ἀποσπ. 708)· ὑπερσ. **ὠδάγμην**, «ἐκνησάμην» Ἡσύχ.· οὕτω καὶ **ὀδαξάομαι** Ἱππ. 633. 26, Διόδ. 3. 29, Αἰλ. π. Ζ. 7. 35· **-έομαι** Διοσκ. 2. 150. **ΙΙ.** = **ὄακνω**. ὄαγκάνω, Ἡσύχ.— Κατὰ τὰ Α. Β. 340, 28 «ἀδαξῆσαι· τὸ κνῆσαι, οὐκ ἐν τῷ ō ὀδαξῆσαι. καὶ ἀδαχεῖν τὸ κνήθειν» Σουΐδ. ἐν λέξει **ἀδαξῆσαι**, Φώτ. ἐν λέξ. **ἀδαξῆσαι**· οὕτως ἐν τῷ μέσ., Ἱππ. 598. 49 (ἔνθα ὁ Littré (8. 58) ἀναγινώσκει **ἀδαξῶντα**), 660. 28· μετ' αἰτ., ὠδάξατο σάρκα, ἔδακεν, Ἀνθ. Ρ. 9. 86.

ὀδαξώδης, ες, = **ὀδαξητικός**, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 9, κτλ.

ὁδάω, (ὁδὸς) ἐξάγω τι πρὸς πώλησιν, πωλῶ, εἴ τε τις ἐθέλει βορὰν ὁδῆσαι ναυτίλοις Εὐρ. Κύκλ. 98· ὁδήσων ἡμῖν σῖτον, «πώλησον» (Ἡσύχ.), αὐτόθι 133.— Παθ., ἐξάγομαι καὶ πωλοῦμαι, ὡς ὁδηθείης μακράν, «πραθείης» (Ἡσύχ.), αὐτόθι 12.— Εὕρηται μόνον κατ' ἀόρ., ἂν καὶ ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει: «**ὠδεῖν**· **πωλεῖν**»· πρβλ. **ἐξοδάω**. (Ἐκ τοῦ **ὁδός**, ὡς **ἐμπορος**, **ἐμπορεύω**, ἐκ τοῦ **πόρος**).

ὅδε, **ἥδε**, **τόδε**, δεικτικὴ ἀντωνυμία, οὗτος, αὕτη, τοῦτο, σχηματισθεῖσα τῇ προσθήκῃ τοῦ ἐγκλιτικοῦ **-δε** εἰς τὴν παλαιὰν δεικτικὴν ἀντων. **ὁ**, **ἡ**, **τό**, καὶ κλίνεται κατ' αὐτήν, κατὰ πάσας τὰς πτώσεις· Ἐπικ. συστ. πληθ. **τοΐσδεσσι**, **τοΐσδεσσιν**, ὡς καὶ **τοῖσδε**, Ἰλ. Κ. 462, Ὀδ. Β. 47, κ. ἀλλ.· καὶ **τοῖσδεσι** Κ. 268., Φ. 93· **τοισίδε** παρ' Ἡροδ., πρβλ. Elmsl. εἰς Εὐρ. Μήδ. 1262· γεν. πληθ. **τῶνδεων** παρ' Ἀλκαί. 123. **ὅδε**, ὡς τὸ **οὗτος**, εἶναι ἀντίθετ. τῷ **ἐκεῖνος**, καὶ δεικνύει τὸ πλησιέστερον κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πορρωτέρω κείμενον· ἀλλὰ τὸ **ὅδε** εἶνε δεικτικώτερον, ὅηλ. ἀναφέρεται μᾶλλον διακεκριμένως εἴς τι παρόν, εἴς τι ὁρώμενον καὶ δυνάμενον διὰ τοῦ δακτύλου νὰ δειχθῇ· οἷον αὕτη ἡ πόλις ἢ ἡ πόλις αὕτη, εἶναι ἡ πόλις περὶ ἧς ὠμίλησα· ἀλλὰ ἥδε ἡ πόλις ἢ ἡ πόλις ἥδε, εἶναι αὕτη ἐδῶ ἡ πόλις ἐν ᾗ ὑπάρχω, ἣν βλέπω. Μάλιστα τὸ **ὅδε** δύναται νὰ σεσῃ ὅταν ἀναφέρηται εἰς τὴν ἤδη λεχθεῖσαν ξύμπας Ἀχαιῶν λαός, ἐν δὲ τοῖσδ' ἐγὼ Σοφ. Φ. 1243, πρβλ. Ἀντ. 442, 447· καὶ ἡ προσήκουσα δεικτικὴ δύναμις τοῦ **ὅδε** δὲν εἶναι ἄγνωστος εἰς τὸ **οὗτος**, ὡς παρὰ Σοφ. Ο. Τ. 1120, ἡ τάνδε φράζεις; — τοῦτον, ὄνπερ εἰσορᾷς. Ἡ δεικτικὴ αὕτη δύναμις γίνεται ἰσχυροτέρα καὶ κεῖται μείζονα ἔμφασιν ἐν τοῖς τύποις **ὁδί**, **ἠδί**, κτλ., [ῑ], αἵτινες ὅμως ἀνήκουσιν εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ κοινοῦ βίου καὶ ἀπαντῶσι συχνάκις παρὰ τοῖς κωμ. καὶ τοῖς ῥήτορσιν, ἀλλ' οὐδέποτε ἀπαντῶσι παρὰ τοῖς Τραγ., Πίνδ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 157· **ὁδεδί**, **τηνδεδί** εὕρηνται ὡσαύτως, ἀλλὰ λίαν σπανίως, Elmsl. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 152, Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 18·

Ι ἐπὶ τόπου, ὡς τὸ Γαλλ. voici, πρὸς δεῖξιν πράγματος παρόντος ἢ ἐνώπιόν τινος ὄντος, Ἕκτορος ἥδε γυνή, αὕτη εἶναι .., ἡ «νὰ» ἡ γυνὴ τοῦ Ἕκτορος, Ἰλ. Ζ. 460· συχνότατον παρὰ Τραγ., ἀκτὴ μὲν ἥδε Λήμνου Σοφ. Φ. 1· ἴδιός ἐν τοῖς προλόγοις τοῦ Εὐρ., Τρῳ. 4, Ἴων 5, Ἑλ. 1, Ἱκ. Μαιν. 4, Βάκχ. 1· οὕτω παρὰ Πλάτ., κτλ. **2)** ὡσαύτως μετὰ ῥημάτων ἐνεργείας, σχεδὸν ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ **ὧδε**, «ἐδῶ», ἀνδρί, ὅστις ὅδε κρατεῖ, ὅστις ἐδῶ κυδιερνᾷ, Ἰλ. Ε. 175· ἔγχος μὲν τόδε κεῖται ἐπὶ χθονός, Γ. 345, πρβλ. Φ. 533, Ὀδ. Δ. 185, κτλ.· — συχνάκις παρὰ Τραγ., ἰδίως ὅπως δηλωθῇ ἡ εἴσοδος προσώπου ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἑπομένως μετὰ ῥημάτων κινήσεως, σχεδὸν ὡς τὸ θεῦρο· καὶ μὴν Ἐτεοκλῆς .. ὅδε χωρεῖ, ἰδοὺ ἔρχεται .., Εὐρ. Φοίν. 443, πρβλ. Ο. Τ. 297, 531, 632, Ο. Κ. 32. 549· ἧττον συχν. μετὰ τοῦ δ' προσ., ὅδε ἐκ τίνος γῆς, ὦ γέρον .. ἥλθες; Εὐρ. Ἡρακλ. 81, ἔνθα ἴδε Elmsl. **3)** ἐνίοτε προστίθεται ἀντωνυμία προσωπική, ὅδ' ἐγὼ .. ἥλυθον, ἰδοὺ ἦλθον, Ὀδ. Π. 205· ἡμεῖς οἵδε περιφραζώμεθα, ἡμεῖς ἐδῶ ἅς .., Α. 76· ὥρα δ' ἐγὼν ὅδε .. παρασχεῖν, ἰδοὺ ἐγὼ [ἕτοιμος] νὰ παράσχω .., Ἰλ. Τ. 140· ὡσαύτως μετ' οὐσιαστ., ὅδ' εἰμ' Ὀρέστης Εὐρ. Ὀρ. 380· παραλειπομένου τοῦ **αὐτός**, ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ Ὀδ. Φ. 207., Ω. 321. **4)** οὕτω μετὰ τοῦ ἐρωτηματ. πίς, τίς ὅδε Ναυσικάα ἕπεται· τίς εἶναι οὗτος ὅστις ..; Ὀδ. Ζ. 276, πρβλ. Δ. 225· τί κακὸν τόδε πάσχετε; τί κακὸν εἶναι τοῦτο ὅπερ πάσχετε, Τ. 351· οὕτω καὶ μετ' ἄλλων ἐρωτηματικῶν, πρὸς ποῖον ἂν τόνδ'.. ἔπλευ; τίνος εἴδους ἄνθρωπος εἶναι οὗτος διὰ τὸν ὁποῖον ..; Σοφ. Φ. 572, πρβλ. 1204· — ἡ ἐρώτησις κυρίως ἀναφέρεται εἴς τι ὁρώμενον ἢ κατάδηλον. **5)** τίς ἐπιῤῥήματα τόπου ἢ χρόνου ἢ ἀντωνυμ. αὐτὴ προσθέτει ἀκρίβειαν, αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ ὄλμῳ, αὐτοῦ μεταξὺ τούτου ἀκριβῶς τοῦ λαοῦ, Ὀδ. Β. 317· μέν' αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ χώρῳ Κ. 271· τανῦν τάδε, ἐν τῷ παρόντι, τώρα ἀκριβῶς, Ἡρόδ. 7. 104. **6)** ἐν τῷ Ἀττ. διαλόγῳ τὸ ἄρσ. καὶ θηλ. τῆς ἀντωνυμίας ταύτης συχνάκις ἀναῤῥίπτονται εἰς τὸν καλοῦντα, ὅδε καὶ δδ' ἀνήρ, κατ' ἔμφασιν ἀντὶ τοῦ ἐγώ, Σοφ. Ο. Τ. 534, 818, κτλ.· γυναικὸς τῆσδε, ἀντὶ ἐμοῦ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1438· τῆσδέ γε ζώσης ἔτι Σοφ. Τρ. 305· οὕτως, τῆδε χερί, διὰ ταύτης τῆς ἐμῆς χειρός, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 43, πρβλ. Ο. Τ. 811, Πίνδ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 389. **7)** παρ' Ἀριστ. τοῦδε σημαίνει ἰδιαίτερόν τι πρᾶγμα, τοῦδι διὰ τοῦδι αἱρεῖσθαι Ἠθικ. Νικ. 7. 9, 1· τοῦδι συνήνεγκε καὶ Σωκράτει ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1, 6.

ΙΙ. ἐπὶ χρόνου εἰς δήλωσιν τοῦ ἀμέσως παρόντος, ἦδ' ἡμέρα Σοφ. Ο. Τ. 438, κτλ.· ἰσχυρότερον, κατ' ἦμαρ .. τὸ νῦν τόδε ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 763· τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος, κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν ἡμέραν, Ὀδ. Ξ. 161· — ἀλλά, νυκτὸς τῆσδε, κατὰ τὴν ἄρτι παρελθοῦσαν νύκτα, Σοφ. Αἴ. 21· νυκτὶ τῇδε ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 644. **2)** οὕτω, τῇδε τῇδε ὁδοῦ, κατὰ τοῦτο τὸ ταξείδιον, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1478, πρβλ. Ἀντ. 878. **3)** ἀπάλλυμαι τάλας ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον, ἐπὶ δέκα ἤδη ἔτη, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 312. **4)** ἐς τόδε, ἐλλειπτικῶν μετὰ γεν., ἐς τόδ' ἡμέρας Εὐρ. Φοίν. 425· ἐς τόδε ἡλικίης Ἡρόδ. 7. 38· πῶς ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; Σοφ. Ο. Τ. 125.

ΙΙΙ. ἐπὶ γενικωτέρας ἐννοίας, πρὸς δεῖξιν πράγματος ὑπάρχοντος ἐνώπιόν τινος, ἐπεὶ σὺν ἔρανος τάδε γ' ἐστίν, αἱ ἕτοιμαι καὶ αἱ ὁποῖαι βλέπω δὲν εἶναι ἔρανος, Ὀδ. Α. 226· ἦρ' οὐχ ὕδρις τάδ'; αἱ λέγω οὐκὶ δὲν εἶναι ὕβρις; Σοφ. Ο. Κ. 883· οὕτως ἐπὶ προσώπων, Ἀπόλλων τάδ' ἦν, οὗτος ἦτο ὁ Ἀπόλλων, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1329· οὐ γάρ ἐσθ' Ἕκτωρ τάδε Εὐρ. Ἀνδρ. 168· οὐκέτι Τροία τάδε ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 99· οὐ τάδε Βρόμιος ὁ αὐτ. ἐν Κυκλ. 63· αὖκε Ἴωνες τάδε εἶσιν Θουκ. 6. 77· οὕτω, τάδ' οὐχὶ Πελοπόννησος, ἀλλ' Ἰωνία, Ἐπιγραφ. παρὰ Στράβ. **2)** εἰς δεῖ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξιν ἢ δήλωσιν πράγματος ὃ μέλλει ἀμέσως νὰ τελεσθῇ, τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ (ὅπερ καὶ γίνεται), Ἰλ. Α. 41, πρβλ. 504, Π. 375, Ὀδ. Α. 376, Β. 141, κτλ., καὶ παρ' Ἀττ.: ἐντεῦθεν παρ' ἱστορικοῖς συγγραφεῦσιν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **οὗτος** (πρβλ. **οὗτος** Γ. 1. 2), ταῦτα μὲν Λακεδαιμόνιοι λέγουσι .. τάδε δ' ἐγὼ γράφω Ἡρόδ. 6. 53· ταῦτα μὲν δὴ σὺ λέγεις· παρ' ἡμῶν δὲ ἀπάγγελλε τάδε Ξεν. Ἀν. 2. 1, 20, κτλ.· ἴδε **οὗτος** Β. Ι. 2·— ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐκεῖνος**, Σοφ. Ἠλ. 784· — τὸ **ὅδε** πολὺ σπανίως ἀναφέρεται εἰς διάφορα πρόσωπα ἐντὸς τῆς αὐτῆς προτάσεως, νῦν ὅδε [ὁ Λάϊος] πρὸς τῆς τύχης ὀλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο [τοῦ Οἰδίποδος] ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 948. **3)** οὐχὶ σπανίως ἕπεται ἀναφορικὴ πρότασις, νήσου τῆσδε ἐφ' ἧς ναίει ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 613, πρβλ. Ἰλ. Β. 346, Ξεν. Ἀνάβ. 7. 3, 47, κτλ.

4) παρ' Ὅμ., ὅταν τὸ ἀναφορικὸν προηγῆται, ὁ Βεκκῆρος γράφει **ὁ δέ**, κτλ., ἐν ἀποδόσει, ὡς ἐν Ἰλ. Ψ. 858, Ὀδ. Α. 148, 149, κτλ.· ὁ Buttm. ἤθελε νὰ ἐπεκτείνῃ τοῦτο καὶ εἰς τοὺς Ἀττ. συγγραφεῖς, ὡς Σοφ. Ἀντ. 666, Τρ. 23, Φιλ. 48, κτλ.· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι περιττὸν ἄνωμή καὶ πλημμελές, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς χρήσεως τῆς ἀντωνυμίας **οὗτος** μετὰ τὸ ἀναφορικόν. **IV.** Ἐπιρρ. χρήσεις πεῶσεών τινων: **1)** τῇδε. **α)** ἐπὶ τόπου, ἐνταῦθα, εἰς τοῦτο τὸ μέρος, Λατ. hac, Ἰλ. Μ. 315, Ὀδ. Ζ. 173, κτλ.· οὕτω, τῶν τε ὑπὸ γῆς θεῶν καὶ τῶν τῇδε Πλάτ. Νόμ. 958D. **β)** ἐπὶ τρόπου, οὕτως, Ἰλ. Σ. 512, Αἰσχύλ. Εὐμ. 45· ὡσαύτως παρὰ Πλάτ., ὥρα δὲ καὶ τῇδε .., ὅτι .. Φαίδων 79E, πρβλ. Ηολ. 433E, κτλ. **2)** αἰτιατ. οὐδ. **τόδε**, εἰς τοῦτο τὸ μέρος, ἐδῶ, Ἰλ. Ξ. 98, Ὀδ. Α. 409, κτλ.· ὡσαύτως, δεῦρο τόδε Ἰλ. Ξ. 309, Ὀδ. Ρ. 444, 524. **β)** ὅθεν, διʼ ὅ, Υ. 217, Ψ. 213·— οὕτω καὶ αἰτ. οὐδ. πληθ. **τάδε**, διὰ ταῦτα, ὅθεν, Ἰλ. Ι. 77·— οὕτω, λοιπόν, Ευρ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 265. **3)** δοτ. οὐδ. πληθ. **τοῖσδε** καὶ **τοισίδε**, διὰ τούτων τῶν λέξεων, μὲ ταύτας τὰς λέξεις, Ἡρόδ. 1. 32, 120.

ὁδεία, ἡ, παρεία, ὁδοιπορία, «ταξείδι», Ἀριστέας σ. 113F.

ὁδελός, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **ὀβελός**.

ὅδευμα, τό, διάβασις, δρόμος, ὁδοιπορία, «ταξείδι», Στράβ. 815.

ὁδευόμενος, ον, διαβατός, Στράβ. 510.

ὁδευτέον, ρημ. ἐπίθ., τοῦ **ὁδεύω**, δεῖ ὁδεύειν, Ὠριγέν. 1, 1521B, IV, 457C, Γρηγ. Νύσσ. II, 21B.

ὁδευτής, οῦ, ὁδοιπόρος, «ταξειδιώτης», Γλωσσ.

ὁδεύω, πορεύομαι, ὑπάγω, ἐπὶ νῆας Ἰλ. Α. 569· ὁδεύω δι' Ἀτραμυττίου Ξεν. Ἀν. 7, 8, 8· κοινῶς ὁδ. τινὶ Βαθρ. 15. 2· ἐξ ὑγιείας εἰς νόσον Ἀριστ. Ἀποσπ. 35· μετὰ συστοιχ. αἰτ., ὁδ. τὴν ἐπὶ Σμύρνης Ἱππῶν. 91· ὁδ. τρίβον Ἀνακρεόντ. 41. 2. **2)** μετ' αἰτ. τόπου, διέρχομαι ταξειδεύων, χθόνα πεζὸς ὁδ. ὡς ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Δ 1441, πρβλ. Πλουτ. Εὐμ. 15· ὁδ. τὸν οὐρανὸν Ἐπιγρ. 618. 36· εἴκοσι .. λυκάβαντας ὁδεύσας αὐτόθι 226. 4. **3)** Παθ., ἐπὶ τῆς Ραβέννης, γεφύραις καὶ πορθμείοις ὁδευομένη, διὰ γεφυρῶν καὶ πορθμείων περιπατουμένη .., Στράβ. 213.

ὁδηγέτης, ὁ, ὁ ἡγούμενος τῆς ὁδοῦ, ὁδηγός, μεταγν.

ὁδηγέω: μέλλ. **-ήσω**. (ὁδηγὸς ὡς καὶ νῦν, κυρίως δεικνύω εἴς τινα τὴν ὁδόν, μετ' αἰτ. προσ., τυφλὸν ὁδηγεῖ Ψευδο-Ψωκυλ. 24, Αἰσχύλ. Πρ. 730· ἀπολ., Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1402· ὁδ. εἴς τι Ἱππ. Λεξ.·— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ξενοφ. Ἐφέσ. 5, 1, κτλ. **2)** μεταφ., ὁδηγῶ, διδάσκω, Πλούτ. 2. 954B· οὕτω καὶ **ὁδηγετέω** ἐν Θεμιστ. 151C· πρβλ. **κυνηγετέω**, **ποδηγετέω**.

ὁδήγησις, ἡ, τὸ ὁδηγεῖν, Σέξτ. Ἐμπ. 56. 5, Νικήτ. Βυζάντ. 737B, κλ.

ὁδηγητήρ, -ῆρος, = **ὁδηγός**, Ἀνθ. Π. παράρτ. 283, Ὀρφ. Ὕμν. 40. 6.

ὁδηγητικός, ή, όν, ὁ ἱκανὸς ὅπως ὁδηγῇ, Σουΐδ., Εὐσταθ. 1441. 12.

ὁδηγήτρια, θηλ. τοῦ **ὁδηγητήρ**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1492, Ἐκκλ.

ὁδηγία, ἡ, διδασκαλία, Εὐστ. 637. 4, Ἐκκλ.· — **ὁδήγησις**. ἴδε τὴν λέξιν·— **ὁδηγησία**, Ἡσύχ.

ὁδηγός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ δεικνύων τὴν ὁδόν, Πολύβ. 5. 5, 15, Πλουτ. Ἀλέξ. 27· ἐπὶ θεότητος, Παυσ. 2. 11, 2. **II.** διδάσκαλος, Διών. Ἁλ. πρὸς Ἀμμαῖον 12. Πρβλ. **ὁδάγός**.

ὁδί, ἠδί, τοδί [ῐ], Ἀττ. ἀντὶ **ὅδε, ἥδε, τόδε**, ὁ ἴδε.

ὁδῖος, ον, (ὁδὸς) ὁ ἀνήκων εἰς ὁδὸν ἢ ὁδοιπορίαν, ὄρνις ὁδ., πτηνὸν προμηνύον τι διὰ τὴν ὁδοιπορίαν (ἢ ὁρώμενον καθʼ ὁδόν), Αἰσχύλ. Ἀγ. 137· οὕτω, ὁδ. κράτος αἴσιον αὐτόθι 104· οὕτως ἐν Πινδ. Ν. 9. 45, αἰσιᾶν οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδόν·— Ἑρμῆς ὁδ., ὁ Ἑρμῆς ὁ προστάτης τῶν ὁδῶν καὶ τῶν ὁδοιπόρων, οὗ τὰ ἀγάλματα ἵσταντο παρὰ τὴν ὁδόν, Ἡσύχ.· πρβλ. **ἐνόδιος**.

ὅδισμα, τό, (ὡς ἐκ ῥήματ. **ὁδίζω**), πολύγομφον ὅδ., ἀδὸς συνηρμοσμένη διὰ πολλῶν γόμφων, δηλ. ἡ τοῦ Ξέρξου γέφυρα ὑπὲρ τὸν Ἑλλήσποντον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 71.

ὁδίτης [ῐ], ου, ὁ, ὁδοιπόρος, «ταξειδιώτης», Ὀδ. Η. 204, Ρ. 311, Σοφ. Φιλ. 147· ἄνθρωπος ὁδίτης Ὀδ. Μ. 263· Δωρ. **ὁδῖτας**, Θεόκρ. 16. 93.

ὁδμᾰλέος, α, ον, δυσώδης, Ἱππ. 514. 17, κτλ.

ὁδμάομαι, ἀρχαιότερος τύπος τοῦ **ὀσμάομαι**, ὃ ἴδε.

ὁδμή, ἡ, παλαιότερος Ἐπικ. καὶ Ἰων. τύπος τοῦ **ὀσμή**, ὃ ἴδε.

ὁδμήεις, εσσα, εν, ὁ ἔχων ὀσμήν, ἐκπέμπων ὀσμήν, Νικ. Ἀλεξιφ. 437.

ὁδμηρός, ά, όν, = **ὁδμήεις**, ἐκ διορθώσεως παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ **ὁδμηνός**.

ὁδό, βαρβαρισμὸς ἀντὶ **ὁδός**, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1222.

ὁδοιδοκέω, παραμονεύω ἐν ταῖς ὁδοῖς, Διοδ. Ἔκλογ. 601.— Καθʼ Ἡσύχ.: «ὁδοιδοκεῖ· ὁδοσκοπεῖ», κατὰ δὲ Σουΐδ. «ὁδοιδοκῶ, τὰς ὁδοὺς ἐπιτηρῶ».

ὁδοι-δόκος, ον, ὁ παραφυλάττων, ἐνεδρεύων ἐν ταῖς ὁδοῖς ὡς οἱ λῃσταί, Πολύβ. 13. 8, 2, Ἀθήν. 214B· πρβλ. Λοβ. Φρύνιχ. 647. — Καθʼ Ἡσύχ.: «ὁδοιδόκος. κλώψ. ἐνεδρευτής. κακοῦργος ἐν ταῖς ὁδοῖς, λῃστής», πρβλ. Σουΐδ. ἐν λέξει.

ὁδοιπλανέω, περιπλανῶμαι, ἀπὸ ὁδοῦ εἰς ὁδόν, περιφέρομαι, καὶ ὀπτ' ἐτρυχόμεσθα παρὰ Καύστριον πεδίον ὁδοιπλανοῦντες Ἀριστοφ. Ἀχ. 69· ὁδ. εἶμον Νικ. Θ 267· ἴδε Elmsl. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Λοβ. Φρύνιχ. 630.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 295.

ὁδοι-πλάνης, ες, ὁ ἀπὸ ὁδοῦ εἰς ὁδὸν πλανώμενος, Ἀνθ. Π. 9. 427· **ὁδοιπλάνια**, ἡ, τὸ περιπλανᾶσθαι ἀπὸ ὁδοῦ εἰς ὁδόν, Μάξιμ. π. «καταρχ.» 55. Πρβλ. **ὁδοιπόρος**.

ὁδοιπορέω, παρατατ. **ὡδοιπόρεον, ουν**, Ἡρόδ., Σαφ.· μέλλ. **-ήσω**· πρκμ. **ὁδοιπεπόρηκα** Φιλιππίδης ἐν «Λακιάδαις» 2 (ὅπερ διορθωτέον **ὡδοιπόρηκα**)· ὑπερσ. **ὡδοιπορήκεσαν** (δι-) Ἡρόδ. 8, 127 (κατὰ Wess. Bekk. Krug. Dind., κατὰ δὲ Schaef. Gaisf. Stein. **δι-ωδοιπ-**)· οὕτω καὶ παθητ. πρκμ. **ὡδοιπόρηται** Λουκ. Ἑρμότ. 2· (ὁδοιπόρος). Ὡς καὶ νῦν, ὁδοιπορῶ, «ταξειδεύω», ὁδεύω, Ἡρόδ. 4. 110, Σοφ. Ο. Τ. 801, κτλ.· ὁ ξένος .. ὧδʼ ὁδοιπορεῖ ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1251· ἐπʼ ἄκρων ὁδ., περιπατῶν ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν, ὃηλ. ἐπὶ τῶν ὀνύχων, ὁ αὐτ. ἐν Δἴ. 1230· — μετὰ συστοιχ. αἰτ., ὁδοιπορεῖν ὁδὸν Ἡρόδ. 4. 116· ὁδ. τοὺς τόπους, διέρχομαι· τὸν τόπον τοῦτον, Σοφ. Ο. Τ. 1027.

ὁδοιπορία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ὁδοιπορία, «ταξείδι», δρόμος, Ὕμν. Ὅμ. εἰς Ἑρμ. 85, Ἱππ. Ἀγμ. 762· ὁδ. ποιεῖσθαι Ἡρόδ. 2. 29, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 10, κτλ.· σημαίνειν μέτρον ὁδοιπορίας Συλλ. Ἐπιγρ. 525·— ἰδίως ὁδοιπορία, «ταξίδι» διὰ ξηρᾶς, κατʼ ἀντίθεσιν πρὸς τὸ διὰ θαλάσσης (πλοῦς), Ἡρόδ. 8. 118, ἐν τῷ πληθ.

ὁδοιπορικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὁδοιπορίαν, ἐσθὴς Πολύβ. 31. 22, 6· ἵπποι Πολυδ. Α', 181 — τὸ ὁδ. (δηλ. βιβλίον) «ὁδηγὸς» τῶν ὁδοιπόρων, Sueton. Ἐπίρρ. **-κῶς**, ὡς ὁδοιπόρος, Πλουτ. Ἄρατ. 21.

ὁδοιπόριον, τό, ὁ ναῦλος ταξιδίου διοδόμενος εἰς τὸν πλοίαρχον, ἢ αἱ διὰ τὸ ταξίδιον ζωοτροφίαι, Λατ. viaticum, ἢ κατὰ τὸν Σχολιαστήν: «τὴν ὑπὲρ τοῦ συνοδεῦσαι ἤτοι συμπλεῦσαι ἑστίασιν» Ὀδ. Ο. 506· πρβλ. **ἐφόδιον**.

ὁδοιπόριστος, ον, ἡμαρτημ., διαβατός, διοδευόμενος, ἴσως διορθωτ. **ὁδοιπορητός** ἐκ τοῦ **ὁδοιπορέω**, Ψευδο-Βασιλ. Ἐπιστ. τ. 3, σ. 467B.

ὁδοι-πόρος, ὁ, «ταξειδιώτης», Αἰσχύλ. Ἀγ. 201, Σοφ. Ο. Τ. 292, Ἀριστοφ. Ἀχ. 205 — ἀλλʼ ἐν Ἰλ. Ω. 375, συνοδοιπόρος ἢ ὁδηγός. — Ἡ θευτέρα συλλαβὴ ἐμηκύνθη ὡς ἐν τοῖς **ὁδοι-πλανέω**, **ὁλοί-τροχος** ἢ **ὁλοί-τροχος**.

ὁδολκαί· «ὁδολοί. Κρῆτες» Ἡσύχ.

ὁδό-μετρον, τό, ἢ **ὁδόμετρος**, ὁ, ὄργανον δι' οὗ μετροῦνται ἀποστάσεις κατὰ ξηρὰν ἢ κατὰ θάλασσαν, Ἥρων περὶ διόπτρ. ἐν Venturi «Storia dell Ottica» 1. σελ. 134, Τζέτζ. Ἱστ. 11. 605. **II.** Ὁδόμετρος ἐκαλεῖτο ὁ Φάυλλος ὡς ὢν ἄριστος δρομεύς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 213.

ὁδονάρια ἢ **ὁβδονάρια**, «τὰ περιαπτόμενα τοῖς ποσὶν ὑφάσματα, ἃ λέγεται ποδύπανα» Γλῶσσαι ἐν τοῖς Βασιλικ.— Κατʼ ἄλλους ὑφάσματα ἐπιμήκη, ἃ καὶ ὁράρια παρά τινων λέγονται· ταῦτα δὲ ἔφερον οἱ εἰς παλάτιον εἰσιόντες συγκλητικοί, μεταχειριζόμενοι αὐτὰ ὡς ἡμεῖς νῦν τὰ χειρόμακτρα, Γλωσσ.

ὁδοντ-άγρα, ἡ, ἐργαλεῖον πρὸς ἐξαγωγὴν ὀδόντων, Ἀριστ. Μηχ. 21. 1.

ὁδοντ-ᾰγωγόν, τό, = τῷ προηγ., Cael. Aur. Chron. 2. 4.

ὁδοντ-αλγέω, ἔχω ὀδονταλγίαν, Κτησίας Ἰνδ. 15.

ὁδονταλγία, ἡ, ὀδοντόπονος, Πολυδ. Β', 96, Διοσκ. 3. 22.

ὁδοντάριον, τό, ἐλασμάτιόν τι περὶ τὸν κοχλίαν ἐν αὐτῇ τῇ κοίλῃ ἕλικι, Ἡλιοδ. Ὀρειβασ. 127, ἔκδ. Mai.

ὁδοντίασις, ἡ, = **ὁδοντοφυΐα**, Γλωσσ.

ὁδοντιάω, ὁδοντοφυῶ, κοινῶς «βγάλλω δόντια», ὑποφέρω τοὺς πόνους τῆς ὁδοντοφυΐας, Γλωσσ.

ὁδοντίζω, ποιῶ τι ὁδοντωτόν, παθητ. μετοχ. **ὡδοντισμένος** Ὀρειβάσ. 125 Mai.

ὁδοντικός, ή, όν, ὃ εἰς ὀδόντας ἁρμόζων, Ὀρειβάσ. 336 Matth.

II. ὁ ἔχων ὀδόντας, Σουΐδ. ἐν λ. **θρῆναξ**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀδοντισμός, ὁ, (ὡς εἰ ἐκ ῥήματος **ὀδοντίζω**) τρόπος τοῦ παίζειν τὸν αὐλόν, καθ' ὃν ἐμιμοῦντο τὸν τριγμὸν τῶν ὀδόντων τοῦ ὄφεως Πύθωνος, «καὶ τὸν ὀδοντισμὸν ὡς τοῦ δράκοντος ἐν τῷ τοξεύεσθαι συμπρίοντος τοὺς ὀδόντας» Πολυδ. Δ', 84, πρβλ. κ. 80· πρβλ. Ἰακ. Ἀνθ. Π. σ. 36.

ὀδοντογλυφίς, -ίδος, καὶ **ὀδοντόγλυφον**, γλυφὶς πρὸς ξέσιν ἢ καθαρισμὸν ὀδόντων, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφάνου.

ὀδοντο-ειδής, ές, ἔχων σχῆμα ὀδόντος, Γαλην. 17. 1, 374.

ὀδοντό-κερας, τό, κέρας ἅμα καὶ ὀδούς, ἐπὶ τῶν ὀδόντων τοῦ ἐλέφαντος, Ἀμυντιανὸς ἐν Κραμήρου Ὀξ. Ἀν. τ. 3, σ. 357, 22.

ὀδοντο-μάχης [ᾰ], **ου**, ὁ, ὁ διὰ τῶν ὀδόντων μαχόμενος, ὕες Εὐστ. 854. 11.

ὀδοντο-ξέστης, ὁ, ἐργαλεῖον ἰατρῶν πρὸς ξέσιν καὶ καθαρισμὸν τῶν ὀδόντων, Πολυδ. Β', 96, πρβλ. **ὀδοντογλυφίς**.

ὀδοντο-ποιέω, νῦν γράφεται **ὀδοντοφυέω**, Πολυδ. Β', 96.

ὀδοντό σμηγμα, τό, κόνις πρὸς κάθαρσιν τῶν ὀδόντων, Γλωσσ.

ὀδοντό-τριμμα, τό, Κραμήρου Ἀνέκδ. Παρισ. 1. 394.

ὀδοντο-τύραννος, ὁ, σκώληξ τις ἐν τῷ Ἰνδῷ ἢ τῷ Γάγγῃ ποταμῷ, ἴδε Αἰλ. π. Ζ. 5. 3.

ὀδοντο-φόρος, ον, ὁ φέρων ὀδόντας, κόσμος ὀδ., κόσμημά τι τῶν ἵππων ἀποτελούμενον ἐκ σειρᾶς ὀδόντων, Ἀνθ. Π. 6. 246.

ὀδοντοφυέω, ἐπὶ μικρῶν παιδίων, «βγάλλω δόντια», Ἱππ. Ἀφ. 1248, Πλάτ. Φαῖδρ. 251C, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 10. 10, κ. ἄλλ.

ὀδοντο-φυής, ές, ὁ φυείς, γεννηθεὶς ἐξ ὀδόντων δράκοντος ἐπὶ τῶν Σπαρτῶν, δηλ. τῶν Καδμείων, δράκοντος γένναν ὀδοντοφυῆ Εὐρ. Φοίν. 821.

ὀδοντοφύησις, ἡ, = **ὀδοντοφυΐα**, Σωρ. ἔ. Ἑρμ. σ. 115. 177, 178. Εὕρηται δὲ παρὰ τῷ αὐτῷ συγγραφεῖ καὶ τὸ **ὀδοντοφυΐα** καὶ τὸ **ὀδοντίασις**.

ὀδοντοφυΐα, ἡ, ἡ τῶν ὀδόντων ἔκφυσις καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς κνησμὸς καὶ πόνος, Πολυδ. Β', 69, Παῦλ. Αἰγ. 1. 9. **II**. συγκεκριμένως, οἱ ὀδόντες, Μανασσ. Χρον. 5149.

ὀδοντό-φῡτος, ον, = **ὀδοντοφυής**, Νόνν. Δ. 5. 2.

ὀδοντόω, κάμνω τι ὀδοντωτόν, σίδηρος ὠδοντωμένος ὁ πρίων Πολυδ. Β', 96.

ὀδοντωτός, ή, όν, ἔχων ὀδόντας, ξύστρα ὁ. Λουκ. Λεξιφ. 5

ὀδοποιέω: παρατ. **ὠδοποίουν** Ξεν. 4. 8, 8· μέλλ. **-ήσω**· ὑπερσ. μετὰ διπλῆς αὐξήσ. **ὡδοπεποιήκεσαν** Ἀρρ. Ἀν. 1. 26· μετοχ. παθ. πρκμ. **ὡδοποιημένος** Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 39· καὶ οὕτως ὁ Δινδ. ἐν Ἀν. 5. 3, 1, ἀντὶ **ὡδοπεποιημένος**· πρβλ. **προοδοποιέω**. Κατασκευάζω, ἐπιπεδῶ δρόμον, ὁδὸν Ξεν. Ἀν. 4. 8, 8, κτλ.· ὡσαύτως σχηματίζω δρόμον δι' ἐμκυτόν, ἀνοίγω δρόμον, Δημ. 1274, 26.— Παθ., ἐπὶ ὁδῶν, κατασκευάζομαι καταλλήλως πρὸς χρῆσιν, Ξεν. Ἀν. 5, 3, 1, Ἑλλ. 5. 4, 39. **2**) κάμνω τι εὔκολον ἢ διαβατόν, τὰ ἄβατα Λουκ. Δημώνακτ. βίος 1. **3**) μεταφ., κάμνω τι κανονικὸν ἢ συστηματικόν, τακτοποιῶ, διορθώνω, παρασκευάζω, τι Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 2· αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὁδ. αὐτοῖς ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 3, 10. **II**. μετὰ δοτ. προσ., χρησιμεύω ὡς ὁδηγὸς εἴς τινα, ὡς τὸ **ἡγέομαι**, ὁδ. αὐτοῖς (Ἀντίγραφ. αὐτοὺς) Ξεν. Ἀν. 3. 2, 24.— Παθ., παρασκευάζω τὴν ὁδόν μου, προχωρῶ, Λατ. progredi, Πλάτ. Φαίδων 112C, Διόδ. 20. 23.

ὀδοποίησις, ἡ, κατασκευὴ ὁδῶν· — ἐντεῦθεν, προοδοποίησις, προετοιμασία, ἐξομάλυνσις δυσκολιῶν, εἰσαγωγή, Ἀριστ. Ρητορ. 3. 14, 1.

ὀδοποιητικός, ή, όν, ὁ ἁρμόδιος εἰς ὁδοποίησιν, Διον. Ἁρ.

ὀδοποιΐα, ἡ, τὸ ἔργον τοῦ ὁδοποιοῦ, ὁδοποίησις, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 36.

ὁδο-ποιός, ὁ, ὁ ἀνοίγων ὁδόν, ὁ ὁδοποιῶν, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 36· — ἐπόπτης τῶν ὁδῶν, Αἰσχίν. 57. 27.

ὁδός, ὁ, Ἀττ. τοῦ **οὐδός**.

ὁδός, ἡ, (οὐδὸς ἐν Ὀδ. Ρ. 196 ἐθεωρεῖτο παρὰ τῶν γραμμ. ὡς Αἰολισμὸς ἀντὶ τοῦ **ὁδός**, καὶ εἶναι σφάλμα Ἀντιγράφων τινῶν τοῦ Ἡροδ. 2. 7., 3. 126, ἀντὶ **ὁδός**, ἴδε ἐν τέλ.). **I**. ἐπὶ τόπου, ὡς καὶ νῦν, δρόμος, λεωφόρος, ἀτραπός, Ὅμ., Ἡσ., κτλ.· καθόλου, δρομίσκος, ἀτραπός, «μονοπάτι», Ἰλ. Μ. 168, Π. 374· ὁδὸς ἱππηλασίη Η. 340· λαοφόρος Ο. 682· ὁδὸς ἁμαξιτὸς Πινδ. Ν. 6. 92· συχν. ὡς σύστοιχ. αἰτ. μετὰ ῥημ. κινήσεως, τὴν ὁδὸν ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγεν, δι' ἧς .., Ἰλ. Ζ. 292· ὁδὸν ἔρχεσθαι Θέογν. 220· ὁδὸν τέμνειν, κατὰ μεταφορὰν ἐκ πλοίου, Εὐρ. Φοίν. 1· (ἀλλὰ παρὰ πεζογράφοις ὁδὸν τέμνειν σημαίνει κόπτειν ἤτοι ἀνοίγειν ὁδόν, Θουκ. 2. 100, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 819E)· ὁδὸν χωρεῖν Θουκ. 3. 24· ἰόντες τὴν ἱρὴν ὁδόν, τὴν φέρουσαν εἰς τοὺς Δελφούς, Ἡρόδ. 6. 34· ὁδὸς ἱερά, ἡ εἰς Ἐλευσῖνα ἄγουσα, Παυσ. 1. 36, 3· ποταμοῦ ὁδός, ἡ κοίτη ποταμοῦ, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 16· ἡ τροχιὰ τῶν οὐρανίων σωμάτων, ἀλλαχοῦ δίοδος Εὐρ. Ἡλ. 728· ὁδὸς ἀκοντίου Ἀντιφῶν 124. 28. **2**) μετὰ προθέσ., πρὸ ὁδοῦ, ἐμπρός, περαιτέρω, Ἰλ. Δ. 382 (πρβλ. **φροῦδος**)· παρὰ μεταγ. = **προὔργου**, ὠφέλιμος, χρήσιμος, πρὸ ὁδοῦ εἶναι πρός τι, ὠφέλιμος πρὸς .., Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 12, 10, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 4, 2· πρὸ ὁδοῦ γέγονεν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 8. 3, 11· κατ' ὁδόν, εἰς τὸν δρόμον, Ἡρόδ. 1. 41, 111· κατὰ τὴν ὁδὸν Πλάτ. Συμπ. 147D· ἴδε κατωτ. III, 3· — ἐκ τῆς ὁδοῦ εἰς τὸν δρόμον, Ἡρόδ. 1. 157· — ἐν ὁδῷ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, αὐτόθι 114· ἐν τῇ ὁδῷ μέσῃ 3. 56· — ὁδοῦ πάρεργον, παρέργως, ἐκ παρέργου, Κικ. π. Ἀττ. 5. 21, 13., 7. 1, 5. **3**) ὁδός, συχνάκις παραλείπεται, πορεύεσθαι τὴν ἔξω τείχους Πλάτ. Λῦσ. 203A· ἡ ἐπὶ θανάτου, ἴδε ἐν λ. **θάνατος**· πρβλ. **τηνάλλως**.

II. ὡς ἐνέργεια, τὸ ὁδοιπορεῖν, «ταξιδεύειν» εἴτε διὰ ξηρᾶς εἴτε διὰ θαλάσσης, συχν. παρ' Ὁμ. (μάλιστα ἐν τῇ Ὀδ.), κτλ.· — «ταξῖδι», ὁδοιπορία, Ὀδ. Β. 285., Θ. 150, κλ.· ὁδὸν στείχειν, βεβηκέναι, ἐξιέναι, κτλ., Τραγ.· — ὡσαύτως, αἰφνίδιος ἐπιδρομὴ κατ' ἐχθρῶν, ὁδὸν ἐλθεῖν Ἰλ. Α. 151 (ὅπερ ἄλλοι ἑρμηνεύουσιν ὡς σημαῖνον ἐνέδραν, πρβλ. Νόμ. παρὰ Δημ. 637. 1)· πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 714· — τριήκοντα ἡμερέων ὁδ., «ταξῖδι» τριάκοντα ἡμερῶν, Ἡρόδ. 1. 104· τριῶν ἡμερέων ὁδ. 1. 206· ὡσαύτως, ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ὁδὸν 3. 5. — τὸ μέρος πρὸς ὃ πορεύεταί τις ἐκφέρεται παρ' Ὁμ. διὰ τοῦ **ὁδὸς ἐς** .. , ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην Ὀδ. Χ. 128· ἡ ὁδ. εἰς τὸ ἄστυ Πλάτ. Συμπ. 173B· ἐπὶ .., ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 272C· οὕτω, τὴν εὐθὺς Ἄργους κάπιδαυρίας ὁδόν, τὴν φέρουσαν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ Ἄργος καὶ .. (ἴδε **εὐθὺς** B. II. 2), Εὐρ. Ἱππ. 1197· τῆς ἀληθείας ὁδός, ἡ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἄγουσα (πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργιλ. via prima salutis), ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 291· πρβλ. **νόστος** I. 1· ἀντίθετ. τῷ ὁδὸς ἐκ Τροίας, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 161. **III**. μεταφ., τρόπος, μέθοδος, πολλαὶ δ' ὁδοὶ .. εὐπραγίας Πινδ. Ο. 8. 17· γλώσσης ἀγαθῆς ὁδὸς Αἰσχύλ. Εὐμ. 989· θεσπεσία ὁδός, ὁ τρόπος, ἡ μέθοδος τῆς μαντικῆς, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1154· ὁδ. μαντικῆς Σοφ. Ο. Τ. 311· οὕτως, οἰωνῶν ὁδοῖς ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1314· σῶν ὁδ. βουλευμάτων Εὐρ. Ἑκ. 744· γνώμης ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 199· λογίων ὁδ., ὁ δρόμος, ὁ σκοπὸς αὐτῶν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1015. **2**) ὁ τρόπος τοῦ πράττειν, λαλεῖν κτλ., πάντα τρόπον ὁδῶν, κατὰ παντοειδῆ τρόπον, Ἡρόδ. 1. 199· τριφασίας ἄλλας ὁδοὺς λόγων, τρόπους τοῦ λέγειν, διηγεῖσθαι, ὁ αὐτ. 1. 95, πρβλ. 2. 20, 22· ἀλλά, τριφασίας ὁδοὺς τράπεται, τρέπεται εἰς τρία σχήματα, εἰς τρεῖς μορφάς, ὁ αὐτ. 6. 119· ἄδικον ὁδὸν ἰέναι Θουκ. 3. 61· ὁδὸν ἥντιν' ἰών, διὰ τίνος τρόπου ἐνεργείας, Ἀριστοφ. Πλ. 506, πρβλ. Νεφ. 76· ἣν ἔχομεν ὁδὸν λόγων ὁ αὐτ. ἐν Εἰρήν. 733· μία δὴ λείπεται .. ὁδὸς Πλάτ. Συμπ. 184B. **3**) **μέθοδος** II. 2, Λατ. via, Πλάτ. Σοφιστ. 218D, Ἀριστ. Ἀναλ. Πρότ. 2. 1, 1, κ. ἄλλ.· ὁδῷ, μεθοδικῶς, συστηματικῶς, Πλάτ. Πολ. 533B· οὕτω, καθ' ὁδόν, αὐτόθι 435A· οὕτω, τὴν .., ὁδὸν ἔχων γράφειν ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 208B. **4**) ἰδίως ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καὶ τῶν ὀπαδῶν αὐτῆς, ἐάν τινας εὕρῃ τῆς ὁδοῦ ὄντας ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, δεδεδένους ἀγάγῃ εἰς Ἱερουσαλήμ Πράξ. Ἀποστ. θ', 2· ὃς ταύτην τὴν ὁδὸν ἐδίωξα μέχρι θανάτου κδ', 4., κδ', 14. (Ὁ Κούρτ. φρονεῖ ὅτι τὰ **ὁδ-ός**, δρόμος, **οὐδ-ός** (Ἀττικ. **ὀδός**), κατώφλιον, καὶ **οὖδ-ας**, **ἔδ-αφος**, παράγονται πάντα ἐκ ῥίζης τινὸς ἘΔ (πορεύομαι), πρβλ. Σανσκρ. sad, âsad (adire, accedere)· Γοτθ. ga-sinth-a, ga-sinth-ja (συνέκδημος)· Σλαυ. choditi (ire), sidŭ (profectus)· οὕτω **πέδον**, **πεδίον** ἐκ τῆς √ΠΕΔ — τὸ Λατ. solum solea φαίνεται ὡσαύτως ὡς τροποποιηθὲν ἐκ τῆς ῥίζης ταύτης, ὡς τὸ solium ἐκ τῆς √SED, sedeo· olere, olfacere ἐκ τῆς √OD, odor).

ὁδο-σκοπέω, παρατηρῶ, φυλάττω τὰς ὁδοὺς ἢ ἀτραπούς, Εὐστ. 1445. 19.

ὁδο-στάτέω, ἵσταμαι παρὰ τὴν ὁδὸν καὶ παραμονεύω, ὡς τὸ προηγ., Φιλῆς π. Ζώων 101. 9, παραφυλάττω, παραμονεύω, οἱ ὁδοστατοῦντες γυναῖκας καὶ βίᾳ συγγιγνόμενοι μετ' αὐτῶν Ἀνώνυμ. ἐν Boiss. Ἀνεκδ. 3. 86. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 31.

ὁδο-στάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, ὁ τὰς ὁδοὺς φυλάττων, ὁδοφύλαξ, Φιλῆς π. Φυτ. 4. 32. **2**) λῃστής, ὁ αὐτ. π. Ζώων 4. 30.

ὁδο-στρωσία, ἡ, ἡ τῶν ὁδῶν στρώσις, Συλλ. Ἐπιγρ. 4438· ὁδοστρωσίας ἢ γεφυρῶν οἰκοδομῆς Ἰουστινιαν. Νεαρ. 17, 4.

ὁδουρέω, φυλάττω τὴν ὁδόν, ὁδοφυλακῶ, Φώτ.

ὁδ-ουρός, ὁ ἢ ἡ, ὁδηγός, ὁδηγήτρια, Εὐρ. Ἴων 1617. **II**. λῃστὴς τῶν ὁδῶν (πρβλ. **ὁδοσκοπέω**), Σοφ. Ἀποσπ. 23· πειρατής, Εὐρ. Ἀποσπ. 262. Πρβλ. **κηπουρός**, **οἰκουρός**.

ὁδούς, ὀδόντος, ὁ παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογράφοις **ὀδῶν** Ἡρόδ. 6. 107 (δίς)· — «δόντι», Ὅμ., Ἡσ., κλ.· ἕρκος ὀδόντων, ἴδε ἐν λέξ. **ἕρκος**· πρίειν ὀδόντας, ἴδε ἐν λέξ. **πρίω**· — ὁ Ἀριστ. καλεῖ τοὺς προσθίους ὀδόντας **ὀξεῖς** (τομεῖς), τοὺς δὲ ὀπισθίους **πλατεῖς** (dentes molares, maxillares), καὶ τοὺς μεταξὺ **κυνόδοντας**, π. Ζ. Μορ. 3. 1, 3, κ. ἄλλ.· οἱ ὀδόντες τῶν σαρκοβόρων ἢ ἁρπακτικῶν ζῴων καὶ ἰχθύων λέγονται **καρχαρόδοντες**, ἴδε ἐν λ. **2**) μεταφορ., ὁ τῆς λύπης ὀδούς, ἡ δάκουσα λύπη, Ἰακώψ. εἰς Ἀχιλλ. Τάτ. σ. 888. **II**. πᾶν ὀξὺ «μυτερὸν» πρᾶγμα, ὀβελός, κέντρον, κτλ., Νικ. Θηρ. 85· **ὀδόντες**, οἱ τοῦ πρίονος, Ἀριστ. Φυσ. 2. 9, 6· ὀδοὺς πέτρας, ἐξέχον αὐτῆς μέρος ἐν εἴδει ὀδόντος, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΟΖ', 30). **III**. ὁ δεύτερος σπόνδυλος τοῦ τραχήλου κληθεὶς οὕτως ἐκ τοῦ σχήματος αὐτοῦ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰπ. παρὰ Πολυδ. Β', 131. (Πρὸς τὴν γενικ. **ὀ-δόντ-ος**, πρβλ. Σανσκρ. dant-as, Λατ. dens, dent-is, Λιθ dant-is, Κελτ. dant dantz· Γοτθ. tunth-us, Ἀρχ. Σκανδ. tönn, Ἀγγλο-Σαξον. tod, Ἀρχ. Περσικ. zand (zahn)· — καθόλου ἀναφέρεται εἰς τὴν √ΕΔ, **ἔδω**, μνημονεύεται δὲ ὑπὸ τῶν γραμματ. Αἰολικός τις τύπος **ἔδοντες**, ἴδε Ahr. D. Aeol. § 12. 5· — ἀλλ' ἡ παρατήρησις ὅτι τὸ ὀ συχνάκις ἅπαντᾷ ὡς προθετικὸν γράμμα ἐν τῇ Ἑλληνικῇ καὶ ὅτι ἐλλείπει ἐκ πασῶν τῶν συγγενῶν γλωσσῶν, παρακινεῖ τὸν M. Müller καὶ ἄλλους νὰ ἀναφέρωσι τὴν λέξιν εἰς τὴν √ΔΑ, **δαίω, δαίνυμαι**).

ὁδοφῠλακέω, φυλάττω τὰς ὁδούς, Φώτ. ἐν λέξ. **ὁδωρεῖν**. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 297.

ὁδοφύλαξ [ῠ], -**ακος**, ὁ, ὁ τὰς ὁδοὺς φυλάττων, Ἡρόδ. 7. 239. **II**. = **ὁδουρός II**, Εὐστ. 1445. 20.

ὁδόω, (ὁδός)· — **ὁδηγῶ** διὰ τῆς προσηκούσης ὁδοῦ, οὗτός σ' ὁδώσει τὴν τρίγωνον ἐς χθόνα Αἰσχύλ. Πρ. 813· δυστέκμαρτον ἐς τέχνην ὥδωσα θνητοὺς αὐτόθι 498· πρβλ. Ἑρμανν. εἰς Πέρσ. 658· ὡσαύτως μετ' ἄπαρ., τὸν φρονεῖν βροτοὺς ὁδώσαντα, ὅστις ἔθηκε τοὺς θνητοὺς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς φρονήσεως, τῆς σοφίας, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 176· ἐπὶ πραγμάτων, διατάττω, διευθύνω, Εὐρ. Ἴων 1050. — Παθ., εἶμαι ἐπὶ τῆς προσηκούσης ὁδοῦ, τὰ ἀφ' ὑμέων χρηστῶς ὁδοῦται Ἡρόδ. 4. 139· ἀκριβῶς ὡς τὸ **εὐοδοῦσθαι** ἐν 6. 73.

ὁδῦνᾱρός, Δωρ. ἀντὶ **ὀδυνηρός**.

ὁδῡνάω· ἀόρ. **ὠδυνῆσαι** Γαλην. — Παθ., μεταγ. 6' ἐνικ. **ὠδυνᾶσαι** Εὐαγγ. κ. Λουκ. ις', 25· μέλλ. **ὀδυνηθήσομαι** Γαλην., ἀλλά, **ὀδυνήσομαι** Μένανδρ. ἐν «Μισογύνῃ» 1. 16, Τέλης παρὰ Στοβ. 1, σ. 158 Gaisf.· ἀόρ. **ὠδυνήθην**. Προξενῶ εἴς τινα πόνον ἢ λύπην, θλίβω, τὸ γὰρ ὀρθοῦσθαι γνώμαν ὀδυνᾷ Εὐρ. Ἱππ. 247, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 164· οὐ τοὺμὸν ὀδυνήσει σε γῆρας Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 928· μηδὲν ὀδύνα τὸν πατέρα Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 113. — Παθ., αἰσθάνομαι, ἔχω πόνον, Σοφ. Ἠλ. 804, Ἀριστοφ. Σφ. 283, Βάτρ. 650, Πλάτ. Πολ. 583D, κτλ.· ἀ ὠδυνήθην, τὰς ὀδύνας ἃς ὑπέστην, Ἀριστοφ. Ἀχ. 3, πρβλ. 9· Ἰων. ἐνεστ. ὀδυνέομαι, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 4.

ὀδύνη [ῠ], ἡ, πόνος σώματος, ἄλγος, Λατ. dolor, ἅπαξ ἐν τῇ Ὀδ., ὀδύνῃσι κακῇσι τειρόμενος Ι. 440· συχνὸν ἐν τῇ Ὀ., καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς· ἀλεγεινή, ἀζηχὴς Ὀ. Α. 398., Ο. 25· ὀδύναι ὄδυνον μένος Ἀτρεΐδαο Α. 268· ὀδύνῃσι πεπαρμένος Ε. 399· ἴδε **ἕρμα** Ι, 1. β' — στρέφος μ' ἔχει τὴν γαστέρ'.. κώδύνη Ἀριστοφ. Θεσμ. 484, πρβλ. Ἰλ. 1131. 2) ἄλγος ψυχῆς, θλῖψις, λύπη, Ὅμ.· ὅς ἐν τῇ Ἰλ., καθ' ἑνικ., ὀδύνη διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινὴ Α. 398· ὀδ. Ἡρακλῆος, θλῖψις διὰ τὸν Ἡρακλ., Ο. 25· συχνὸν ἐν τῇ Ὀδ., ἀλλ' ἀείποτε ἐν τῷ πληθ., ὀδύνας τε γόους τε κάλλιπεν Α. 242· ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ Β. 79, κτλ. — μεθ' Ὅμηρ. ὁ πληθ. διέμεινε καινότατος ἐπὶ ἑκατέρας σημασίας, ὀδύναι ὀδυσπάλλακτοι, Σοφ. Τρ. 959, ἀλληκτοι 986· ὀδύναις πεφυσιγγωμένοι Ἀριστοφ. Ἀχ. 526· ἀφαδασμῶν τε καὶ ὀδυνῶν Πλάτ. Πολ. 579E, πρβλ. 574E, κ ἀλλ.· ἀλλὰ καὶ ὁ ἑνικ. ἅπαντᾷ, ἐξ ὀλίγης ὀδύνης μέγα γίνεται ἄλγος Σόλων 12. 59· γλώσσας ὀδύναν, πόνον ὃν προξενεῖ ἡ γλῶσσα, Σοφ. Φιλ. 1142, πρβλ. 827, Τρ. 975· ὀδύνη σε εἴληφε Ξεν. Συμπ. 1. 15· μετ' ὀδύνης Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 158· τοῖς νενικημένοις ὀδύνη, Λατ. vae victis! Πλουτ. Κάμιλλ. 28. (Ἡ ῥίζα εἶναι ἴσως **ΕΔ** ἐσθίειν, πρβλ. curae edaces παρ' Ὁματίῳ).

ὁδῡνημα [ῡ], τό, πόνος, ὀδύνη, ἄλγος, Ἱπ. 401. 49, ἐν τῷ πληθ.

ὁδῡνηρός, Δωρ. **-ᾱρός**, ά, όν, ἀλγεινός, ἕλκος Πινδ. Π. 2. 169, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 231· ὀδυνηρότατα πάθη Πλάτ. Γοργ. 525C· — Ἐπίρρ. **-ρῶς**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 1, 23.

2) πλήρης ὀδυνῶν, «βασανισμένος», γῆρας Μίμνερμ. 1. 5· πᾶς .. ὀδυνηρὸς βίος ἀνθρώπων Εὐρ. Ἱππ. 190· ὀδυνηρότερος βίοτος Ἀριστοφ. Πλ. 526· πλοῦτος Εὐρ. Φοίν. 556· — ὀδυνηρόν ἐστιν, μετ' ἀπαρ., Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 111.

ὁδῡνη-φᾰ́τος, ον, (φένω) ὁ φονεύων, ὁλη. καθησυχάζων, καταπραΰνων τὸν πόνον, ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων Ἰλ. Ε. 401, 900, πρβλ. Λ. 847.

ὁδῡνη-φόρος, ον, ὁ προξενῶν ὀδύνην, Κορνοῦτ. π. Θ. Φ. 30.

ὁδῡνα-σπᾰ́ς, άδος, ὁ, ἡ, ὁ κατεσπαραγμένος ὑπὸ τοῦ πόνου, γέρων Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 363.

ὁδῡνώδης, ες, (εἶδος) πλήρης ὀδύνης, ἀλγεινός, Ἱπ. Ἀγμ. 764, ἐν τῷ συγκρ.

ὄδυρμα, τό, ὀδυρμός, θρῆνος, Τραγ., κατὰ τὸ πλεῖσταν ἐν τῷ πληθ., Αἰσχύλ. Χο. 508, Σοφ. Τρ. 50, κτλ.· ἐν τῷ ἑνικ., Εὐρ. Τρῳ. 1227.

ὀδυρμός, ὁ, τὸ ὀδύρεσθαι, ὀδ. καὶ γόοι Αἰσχύλ. Πρ. 33· λήξασ' ὀδυρμῶν πενθίμων τε δακρύων Εὐρ. Φοίν. 1071· θρήνων ὀδυρμοί ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 605· ὀδυρμὸς καὶ οἶκτος Πλάτ. Πολ. 398D· θρήνων τε καὶ ὀδυρμῶν αὐτόθι 398D· ἀλλὰ μετὰ γεν., τῆς τύχης ὀδ.., Πλουτ. Δημήτρ. 47.

ὀδύρομαι [ῠ], ἀποθ., τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., Ἐπικ. παρατ. **ὠδύρετο, ὀδύροντο** (ἄνευ αὐξήσ.), Ἰων. **ὀδυρέσκετο** Ἡρόδ. 3. 119· μέλλ. **ὀδῠροῦμαι** Δημ. 574. 24, καὶ πιθ. γραφ. παρ' Ἰσοκρ. 377E· ἀόρ. **ὠδῠράμην** ὁ αὐτ. 234C, Θεόκρ. 1.75 (πρβλ. **ἀνοδύρομαι**), μετοχ. **ὀδῠράμενος** Ἰλ. Ω. 48· παθ. ἀόρ. **κατ-ωδῠρθην** Πλούτ. 2. 117E. — Παρὰ Τραγ. τὸν τύπον **ὀδύρομαι** ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 271, 582, Σοφ. Ο. Τ. 1218, Εὐρ. Ἐκ. 740, Μηδ. 157, καὶ πιθ. ἐν Ἀνδρ. 397, ἴδε κατωτ. 4· ἐν Εὐρ. Φοιν. 1762, **ὀδύρομαι** εἶναι ἀναγκαῖον ὡς ἐν Ἀπολλοδώρου «Δακαίνῃ» 2· ἀλλαχοῦ ἑκάτερος τύπος εἶναι δυνατός. — (Ἡ ῥίζα εἶναι ἀμφίβολος). Θρηνῶ, κλαίω, πενθῶ διά τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, Ὅμ. κ. Τραγ. — Συντάσσ. 1) μετ' αἰτ. προσ., συχνάκις παρ' Ὁμήρῳ, ὀδυρομένη φίλα τέκνα Ἰλ. Β. 315· Ἕκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο Ω. 714, οὕτω Σοφ. Ο. Κ. 1439, Ἀντ. 693· σπανιώτερον μετ' αἰτ. πράγμ., ὃ δ' ὀδύρετο πατρίδα γαῖαν, ἐθλίβετο, ἐθρήνει διὰ τὴν πατρίδα του, ὁλη. διὰ τὴν στέρησιν αὐτῆς, Ὀδ. Ν. 219· οὕτω, νάστον ὀδυρομένη Ε. 153., Ν. 379· οὕτω παρ' Ἀττ., Πλάτ. Πολ. 329B, Ἰσοκρ. 76B, Δημ. 239. 24.

2) μετὰ γεν. προσ., θρηνῶ διά τινα, χάριν τινός, ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδ. Ἰλ. Ψ. 222, πρβλ. Χ. 424, Ὀδ. Δ. 104, κτλ. — οὕτω καί, ἀμφ' ἐμὶ ὀδυρόμενοι Ὀδ. Κ. 486· ὑπέρ τινος Πλάτ. Πολ. 387D· ἐπί τινι Ἀριστ. π. Ἀρετ. κ. Κακ. 7. 5. 3) ὀδ. τινι, θρηνῶ πρός τινα ἢ ἐνώπιόν τινος, ἐξελθὼν λαοῖσιν ὀδ. Ὀδ. Δ. 740· ἀλλήλοισιν ὀδύρονται, θρηνοῦσι μεγαληγόνως πρὸς ἀλλήλους, Ἰλ. Β. 290. 4) ἀπολ., θρηνῶ, πενθῶ, συχν. παρ' Ὅμ., κατὰ μετοχ., ὀδυρόμενος στεναχίζω Ὀδ. Ι. 13· στοναχῇ τε γόῳ τε ἧατο ὀδ. Π. 145· ὀδ. κατὰ θυμὸν Σ. 203· — οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., τί ταῦτ' ὀδύρομαι· διὰ τί ἐγὼ οὕτω πενθῶ; Εὐρ. Ἀνδρ. 397 (ἔνθα ὁ Πόρσ. διορθοῖ ταῦτα ὄδυρομαι, διὰ τὴν τριῆσιν, ἴδε εἰς Ἐκ. 734, προοίμ. xxvi)· θρηνεῦντάς τε μιν καὶ ὀδυρομένου Πλάτ. Ἀπολ. 38D, κτλ.

ὀδῡρτής, οῦ, ὁ, ὁ ὀδυρόμενος, παραπονούμενος, Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 30 καὶ 50.

ὀδῡρτικός, ή, όν, ὁ διατεθειμένος νὰ παραπονῆται, πλήρης παραπόνων, «παραπονιάρης», ἐπὶ προσώπων, Ἀριστ. Γητ. 2. 13, 15, Πολυδ. 6', 202· ὡσαύτως, ὀδυρτικόν τι ἀναρθέγγεσθαι Πλούτ. 2. 751A. Ἐπίρρ. **-κῶς**· συγκρ. **-κωτέρως**, Ἀριστ. Πολιτ. 8. 5, 22.

ὀδῡρτός, ή, όν, (ὀδύρομαι) δι' ὃν θρηνεῖ τις, ἀξιοθρήνητος, ὅπως τὰ προσπίπτοντα ἐξωθεν οἰκτρὰ καὶ ὀδυρτὰ ποιήσῃ Πλούτ. 2. 499F· φωνὴ Ἑλλ. Ἐπιγρ. 1003, 4· — ὀδυρτά, ὡς ἐπίρρ., μετ' ὀδυρμοῦ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1226 (ἔνθα κατὰ Σουΐδ.: «**ὀδυρτή**, ἀπὸ τοῦ ὀδύρεσθαι, ταυτέστι θρῆνον ἐμποιοῦσα καὶ ὀδυρμόν»).

Ὀδυσσᾰΐακός, ή, όν, ὁ εἰς τὸν Ὀδυσσέα ἀνήκων, μεταγεν.

Ὀδύσσεια, ἡ, παίζ. Ἐπικὸν τοῦ Ὁμήρου πραγματευόμενον τὰς περιπλανήσεις τοῦ Ὀδυσσέως, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 3, 4, Ποιητ. 4, 12, κ. ἀλλ., Ἀνθ. Π. 7. 377· **Ὀδυσσειᾰκός**, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν Ὀδύσσειαν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 862.

Ὀδυσσεύς, έως, Ἰων. **ῆος**, ὁ, Λατ. Ulysses, βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης οὗ αἱ τύχαι μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Τροίας ἐκτίθενται ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ· ὁ Ὅμηρ. ἔχει καὶ τὸν Ἐπικ. τύπον, **Ὀδῠσεύς**· Αἰολ. γεν. **Ὀδῠσεῦς** Ὀδ. Ω. 398· αἰτ. **Ὀδυσσέα** (ἡ λήγουσα βραχεῖα πρὸ φωνήεντος) Ρ. 301· **Ὀδυσσέα** (αἱ δύο τελευτ. συλλ. ἀποτελοῦσι μίαν διὰ συνιζήσεως) Σοφ. Αἴ. 104, **Ὀδυσσῆ** Πινδ. Ν. 8. 44, **Ὀδυσσῆα** Ι. 74, 83, κ. ἀλλ. — **Ὀδυσσεύς**, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ ὁ **Ὀδ.**, Σοφ. Φ. 572. — πληθ., **Ὀδυσσέες** Εὐρ. Ῥῆσ. 866. — Περὶ τῆς μυθικῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως παρ' Ὅμ. ἴδε ἐν λ. **ὀδύσσομαι**. Ἐπίθ. **Ὀδύσσειος**, α, ον, ὁ εἰς τὸν Ὀδυσσέα ἀνήκων, Τζέτζ., κτλ.· Ἐπικ. **Ὀδυσσῆος**, Ὀδ. Σ. 353.

ὀδύσσομαι, Ἐπικ. ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ μέσ. ἀόρ. α' **ὠδύσσαθαι** (ὁ Ἡσύχ. ἐκτὸς τοῦ μέσου ἀορίστου ἔχει καὶ ἀπαρέμφ. παθ. ἀορ. **ὀδυσθῆναι** ὅπερ ἑρμηνεύει· «ὀδύσασθαι, χολωθῆναι, θυμωθῆναι, ὀργισθῆναι»), καὶ ἅπαξ ἐν τῷ παθ. πρκμ. **ὀδώδυσται** (ἴδε ἐν τέλ.). Χολοῦμαι, ὀργίζομαι ἐναντίον τινός, μέμφομαι, μισῶ, μετὰ δοτ. προσ., τῷ μὲν ἔπειτ' ὀδύσαντο θεοί Ἰλ. Ζ. 138· ἰδίως ὡς μυθικὴ ἀρχὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ὀδυσσέως, ὡς μισουμένου ὑπὸ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, (πρβλ. **Ἀχιλλεύς**, ἄχος). τί νύ οἱ τόσσον ὠδύσατο Ζεύς; Ὀδ. Α. 62· τίπτε μοι ὧδε Ποσειδάων .. ὠδύσατ' ἐκπάγλως; Ε. 340· πολλοῖσιν γάρ ἐγώγε ὀδυσσάμενος .. ἴκάνω .. τῷ δ' Ὀδυσεὺς ὄνομ' ἔστω· ἐπώνυμον (ὅπου λαμβάνει οἱονεὶ παθητ. σημασ., ἔχω παράσχει αἰτίαν, δυσαρεσκείας) Τ. 407-9, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 408· οὕτω καὶ Βριάρεω .. πατήρ ὠδύσσατο θυμῷ Ησ. Θ. 617. — ἀπολ., ὀδυσσαμένοισι τεοῖσι Ἰλ. Θ. 37, 468. — μεθ' Ὅμ. κατ' αἰτ., ὠδύσατο Ζῆνα Ὅμ. Ἐπιγράμμ. 6. 8· τί .. ἐμὴν ὠδύσσαο νηδύν; Ἀνθ. Π. 9. 117. — Ἐπικ. ῥῆμα, ὅπερ παραλαμβάνει ἅπαξ ὁ Σοφ. — (Τὸ α φαίνεται ὅτι εἶναι εὐρωπικὸν προθεματικὸν ὡς ἐν τῷ **ἀ-θύρομαι**, κτλ.· ὥστε ἡ ῥίζα εἶναι ΔΥΣ, πρβλ. Σανσκρ. dvish, dvish-mi (odi), dvish, dvesh-as (odium· — ἴδε ἐν λέξ. **δυσ-**).

ὄδωδα, **ὀδώδει**, ἴδε τὸ ῥῆμα **ὄζω**.

ὀδωδή, ἡ, ὀσμή, Ἀνθ. Π. 9. 610, Πλούτ. 2. 642Δ.

ὀδώδης, ες, ἔχων εὐωδίαν, ὀσμήν, ἐπὶ ὑδάτων, Ἱπ. 295, 4, ἔνθα νῦν γράφεται **ἀλώδης**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀδώδυσμαι, παθ. πρκμ. τοῦ **ὀδύσσομαι**.

ὀδών, όντος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ **ὀδούς**, Ἡρόδ. 6. 107, Ἱππ.

ὀδωτός, ή, όν, (ὀδόω) διαβατός, γῆν ὀδωτὴν (διάφ. γραφ. ὀδευτὴν) ἐποίησε, μνημονεύεται ἐκ Δίωνος τοῦ Χρυσ.· ὀδ. θάλασσα Σουΐδ. **II.** ἐκτελεστός, ἐμοὶ οὐχ ὀδωτά, «ἀνυστὰ» (Σχόλ.), Σοφ. Ο. Κ. 495.

οε ἀντὶ **οι** καὶ **ωι**, εὕρηται ἐπὶ ἀρχαϊκοῦ Ἀγγείου ἐξ Ὀλκίου ἐν CIG 7756, ἔνθα τὸ **Κροῖσος** (= **Κροῖσος**). ἔτι ἐν Ἐπιγραφ. ἀρχαϊκῇ Τανάγρας ἐν Ἀθην. τ. Δ', σ. 213, ἔνθα τὰ **Μοέριχος**, **Ἀρισστόθοενος**, **Χοερίλος**, **Κοέρανος**, καὶ ἐν CIG 1599 ἔνθα τὸ **Διονύσοε**· καὶ ἐν Ἀθην. τ. Γ', σελ. 168 τὸ ἐπὶ **Ηεκαδάμοε**· καὶ ἐν Bul. de cor. hel. II, σελ. 589 τό· ἐπὶ **Πολυαράτοε** καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτο. — Πρβλ. πρὸς τὴν γραφὴν ταύτην τῆς Ἑλληνικῆς διφθόγγου τὴν τῆς Λατινικῆς œ.

οείγην τοῖς ναύοις (= οἴγειν, ἀνοίγειν τοὺς ναούς), Ἐπιγρ. Λέσβου, τῶν χρόνων τοῦ μεγ. Ἀλεξάνδρου, CIG 2166 καὶ προσθῆκ. σ. 1023. Πρβλ. καὶ Hicks, Greek historic. inscr. σ. 226.

ὄεσσι, Ἐπικ. δοτ. πληθ. τοῦ **ὄϊς, οἶς**, Ὅμ.

ὄζαινα, ἡ, (ὄζω) «ἕλκωσις ἐν τῷ βάθει τῶν μυκτήρων μέχρι τῶν καλουμένων ἠθμοειδῶν σαρκῶν, πυῶδες καὶ δυσῶδες ὑγρὸν ἀφιεῖσα, τὴν αἴσθησιν ἐμποδίζουσα» Πολυδ. Δ', 204. **II.** θαλάσσιος πολύπους βαρεῖαν ἐκπέμπων ὀσμήν, καλούμενος ὡσαύτως **ὀσμύλος, ὀσμύλη** ἢ **ὀσμυλία**, κοινῶς «μοσχοκτάποδον», Καλλ. Ἀποσπ. 28. — Κατὰ Κοραῆν (Ξενοκρ. κ. Γαλην. σ. 194) «τῶν ὀσμηρῶν δὲ τούτων πολυπόδων ἦν καὶ ἡ **βολίταινα** καὶ ἡ **ἐλεδώνη**, ἅς οἱ μὲν τὰς αὐτὰς εἶναι βούλονται τοῖς ὀσμύλοις, οἱ δὲ τῷ βαρυτέρῳ τῆς ὀσμῆς διαφέρειν ἐκείνων» κτλ.

ὀζαινικός, ή, όν, ὁ ἔχων **ὄζαιναν** ἐν τῇ ῥινὶ ἢ ἀνήκων εἰς **ὄζαιναν** (1), Διοσκ. 4. 140.

ὀζαινίτης, ου, ὁ, θηλ. **-ῖτις, -ῖδος**, ὁ ἀποφέρων ὀσμὴν οἵαν ὁ **ὄζαινα**, ὄνομα φυτοῦ, Πλίν. 12. 26.

ὀζᾰλέος, α, ον, (ὄζος) ὁ ἔχων ὄζους, ὀζώδης, Ἀνθ. Π. 9. 249.

ὀζεία, ἡ, = **θεραπεία**, Ἡσύχ. (Πιθ. συγγενὲς τῷ **ἄοζος, ἀοζέω**.)

ὄζη, ἡ, (ὄζω) κακὴ ὀσμή, δυσωδία ἐκ τοῦ στόματος, Κέλσιος 3. 11. **II.** ἡ δορὰ ἀγρίου ὄνου, Σουΐδ.

ὀζήκεις· «οἱ σφριγῶντες» Ἡσύχ.

ὀζηλίδα, ἡ, εἶδος βοτάνης, «μαρώβιος, ἡ ὀζηλίδα» Λεξικ. Βοταν. Χειρόγρ. Δουκαγγ.

ὄζιμον, τό, = **ὤκιμον**, μεταγεν.

ὀζόγυρος, = **ὀνόγυρος**· «ὀνόγυρος, εἶδος θάμνου· καλοῦσι δὲ αὐτὸν οἱ μὲν ἀνάγυρον .. οἱ δὲ ὀζόγυρον» Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 71.

ὄζο-θήκη, ἡ, ὀχετὸς ἀκαθαρσιῶν, ἀπόπατος, Κύριλλ.

ὄζοι, = **ὅσσοι** (ὅσοι) Ἐπιγραφ. Γόρτ. Mus Ital. II, 67, 2.

Ὀζόλαι, οἱ, φυλή τις τῶν Λοκρῶν, ἐκαλοῦντο δὲ Ὀζόλαι ἴσως ἐκ τῶν ἰσχυρῶς ἀποζουσῶν θειούχων πηγῶν τῆς χώρας αὐτῶν. Στράβ. 427, πρβλ. Ἀντίγ. Καρ. 129· ἢ ἐπειδὴ ἐφόρουν αἴγεια δέρματα καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνέζων μετ' αἰπόλων καὶ ἐγίνοντο δυσώδεις, Πλούτ. 2. 294F· ἴδε Thirlw. Hist. of Gr. 1. 16. **II.**

Ὀζολίς, (ἐξυπ. γῆ), **ίδος**, ἡ χώρα αὐτῶν Στεφ. Β.

ὄζολις, ιδος, ἡ, **ὄζαινα** II, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 27.

ὀζόομαι, Παθ. (ὄζος) φύω ὄζους, τὸ δὲ τραχὺ καὶ ὠζωμένον ἄλλως τε τυφλοῖς ὄζοις ὥσπερ πεπηρωμένον (ἴδε ἐν λ. **ὄζος**) Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 5, 1.

ὄζος, Αἰολ. **ὄσδος**, (Σαπφὼ 94), ὁ, κλάδος, κλών, βλαστός, Ἰλ. Α. 234, Β. 312, κτλ., Ἡσ., Πινδ. κτλ.· — κυρίως ὁ κόμβος ἢ ὀφθαλμός, ἐξ οὗ φύεται τὸ φύλλον ἢ ὁ κλάδος, Λατιν. nodus, Ἀριστ. π. Νεότητ. 3. 3, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 1, 9· τυφλὸς ὄζος, κόμβος, ἢ ὀφθαλμὸς ἄγονος, αὐτόθι 1. 8, 4· σκύταλον κεχαραγμένον ὄζοις Θεόφρ. 17. 31· — σάρκινος ὄζος, ἐπὶ τοῦ ὠτός, Ἐμπεδ. παρὰ Θεοφρ. περὶ Αἰσθ. 9. **II.** μεταφ., βλαστός, ὄζος Ἄρηος, ὡς ἐπίθ. ἀνδρείων πολεμιστῶν, Ἰλ. Β. 540., Μ. 188, κ. ἀλλ.· οὕτω, τὼ Θησείδα, ὄζω Ἀθηνῶν Εὐρ. Ἑκάβ. 125· χρυσοῦ ὄζος ἀδάμας ἐκλήθη Πλάτ. Τίμ. 59Β. πρβλ. **ἔρνος** II, **θάλος**. (Ἐπειδὴ τὸ **ὄζ-ος** πρέπει νὰ σχετισθῇ πρὸς τὸ Γοτθ. ast (κλάδος), ὁ Κούρτ. ἀμφιβάλλει περὶ τῆς συγγενείας αὐτοῦ πρὸς τὸ **ὄσχ-ος**.)

ὀζό-στομος, ον, ὁ κακὸν ὄζων τοῦ στόματος, ὁ ἔχων δυσώδη ἀναπνοήν, Ἀνθ. Π. 11. 427, Μ. Ἀντων. 5. 28.

ὀζό-χρωτος, ον, ὁ ἔχων σῶμα ἢ δέρμα δυσῶδες, Γλωσσ.

ὀζόω, ἴδε **ὀζόομαι**.

ὄζυξ, ὔγος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **ὁμόζυξ**, «ὄζυγες· ὁμόζυγες» Ἡσύχ.

ὄζω, Δωρ. **ὄσδω** Θεόκρ.· παρατ. **ὦζε** Κράτης ἐν «Γείτοσι» 2· μέλλ. **ὀζήσω** Ἀριστοφ. Σφ. 1059, Ἰων. **ὀζέσω** Ἱππ. 252. 52 κέξ., Εὐστ. 1523. 39, Ἀν. Ὀξων. 3. 396· ἀόρ. **ὤζησα** Ἀριστοφ. Ἀποσπάσ. 538, Ἰων. **ὤζεσα** Ἱππ. 252. 50· πρκμ. **ὤζηκα** μόνον παρὰ Φωτ.· ἀλλὰ πρκμ. μὲ σημασ. ἐνεστ. **ὄδωδα**, Ἀνθολ., Πλούτ.· καὶ ὑπερσυντ. ὡς παρατ. **ὠδώδειν** αὐτόθι, Ἐπικ. **ὀδώδειν** Ὀδ. (Ἡ √ΟΔ φαίνεται ἐν τῷ **ὄδ-ωδ-α** καὶ ταῖς λέξ. **ὀδ-μή, ὀδ-ωδ-ή**· πρβλ. Λατιν. od-or, od-orari, ὡσαύτως, olfacere· Λιθ. rid-ziu (oleo)). Ἔχω ὀσμήν, «μυρίζω», εἴτε ἐπὶ εὐωδίας, εἴτε ἐπὶ δυσωδίας ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρ. ἐν τῷ γ' ἐν. τοῦ ὑπερσ. μετὰ σημασ. παρατ., ὀδμὴ κέδρου .. ἀνὰ νῆσον ὀδώδει Ὀδ. Ε. 60· ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει, ἐπὶ οἴνου, Ι. 210· — ἀκολούθως μετὰ γεν. πράγμ. προστιθεμένου συχνάκις καὶ οὐδετέρου ἐπιθέτ. ἢ ἐπιρρ., ἔχω ὀσμὴν πράγματός τινος, τόδ' ὄζει θυμάτων Αἰσχύλ. Ἀγ. 1310· ὄζων τρυγὸς Ἀριστοφ. Νεφ. 50· βύρσης κάκιστον ὄζων ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 892, πρβλ. Σφ. 38· οὕτως, ὠδώδει ὑπὸ μύρων ὁ οἶκος Πλουτ. Ἀλέξ. 20· ὡσαύτως, μεταφορ., ἔχω τὴν ὀσμὴν πράγματός τινος, Λατ. sapere aliquid, Κρονίων ὄζων, ἔχων ὀσμὴν ἀρχαιότητος, Ἀριστοφ. Νεφέλ. 398, πρβλ. 1007, Ἀχ. 192, Λυσ. 616· καλοκαγαθίας Ξεν. Συμπ. 2. 4· — τὸ ἐξ οὗ προέρχεται ἡ ὀσμὴ ἐκφέρεται ὡσαύτως κατὰ γεν., ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν Ἀριστοφ. Ἀχ. 852· τοῦ στόματος Φερεκρ. ἐν «Κοριαννοῖ» 1· καὶ οὕτω μετὰ διπλῆς γενικῆς, τῆς κεφαλῆς ὄζω μύρου Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 524· ἴδε κατωτ. II. **II.** συχνάκις ἀπρόσ., ὄζει ἀπ' αὐτῆς ὡσεὶ ἴων, ἔρχεται ὀσμὴ ἐξ αὐτῆς ὡς ὀσμὴ ἴων, Ἡρόδ. 3. 23· ὄζει ἡδὺ τῆς χρόας, ἐξέρχεται εὐωδία ἐκ τοῦ δέρματός του, Ἀριστοφ. Πλ. 1020, ἔνθα ἴδε Πόρσ. (1021) τῆς γῆς ὡς γλυκὺ ὄζει Κρατῖνος ὁ Νεώτ. ἐν «Γίγασι» 1· ὄζειν ἐδόκει τοῦ ἄρτου καὶ τῆς μάζης κάκιστον, ἐφαίνετο ὅτι ἐξήρχετο κακίστη ὀσμὴ ἐκ τοῦ ἄρτου καὶ τῆς μάζης .., Λυσίας 103. 20· οὐκ ὄζει αὐτῶν (ἐξυπ. τῶν λαγῶν) δὲν μένει ὀσμή τις ἐκ τῶν λαγῶν, Ξεν. Κυν. 5, 1, πρβλ. 7· — οὕτω μετὰ διπλ. γεν., ἐσβάλλετε δ' ἐς τὰς κιβωτοὺς μετὰ τῶν μήλων· κἂν ταῦτα ποιῆθ', ὑμῖν δι' ἔτους τῶν ἱματίων ὀζήσει δεξιότητος, ἐπὶ ἓν ἔτος θὰ ἐκπέμπηται ὀσμὴ δεξιότητος ἐκ τῶν ἐνδυμάτων ὑμῶν, Ἀριστοφ. Σφ. 1059, πρβλ. Εἰρ. 529, καὶ Ἑρμηνευτ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. ἔνθ' ἀνωτ.· οὕτω καὶ ἀπὸ στόμαστος .. ὄζει ἴων, ὄζει δὲ ῥόδων, ὄζει δ' ὑακίνθου Ἕρμιππος ἐν «Φορμοφόροις» 2. 7· ὄζει ἐκ τοῦ στόματος μελικήρας Φερεκρ. ἐν «Αὐτομόλοις» 7· πρβλ. **ἀπ-όζω**. **III.** Ὁ Ἱππ. μεταχειρίζεται μέσ. τύπον, **ὀζόμενος** ἀντὶ **ὄζων**, 413. 14· οὕτως, **ὀσδόμενος**, Ξενοφ. Ἀν. 1· 6 Bgk.

ὀζώδης, ες, (ὄζος, εἶδος) ὁ ἔχων κλάδους ἀντίθετ. τῷ **ἄοζος**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 5, 4, κ. ἀλλ. **II.** ὁ ἔχων κόμβους ἢ ῥόζους, ἐπὶ ξύλου, αὐτόθι 3. 10, 4, ἴδε Πλίν. 16. 25. **III.** (ἐκ τοῦ **ὄζω**) = **ὀσμώδης**, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 436.

ὀζωδία, ἡ, = **δυσωδία**, Νεῖλ. 561C, Ἰω. Κλίμακ. 993B.

ὀζωτός, ή, όν, (ὀζόομαι) ὁ πλήρης κλάδων, ἔχων κλάδους, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 3, 1.

ὄη, ἡ, ἴδε ἐν λ. **ὄα**.

ὅθεν, ἀναφορ. ἐπίρρ. ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ δεικτικὸν **τόθεν** καὶ τὸ ἐρωτηματ. **πόθεν**· (ἴδε **τόθεν**), Λατιν. unde, ἐξ οὗ μέρους, Ὅμηρ., κτλ.· ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ Ἰλ. Β. 307· ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος αὐτόθι 852· γένος δ' ἐμοὶ ἔνθεν, ὅθεν σοί Δ. 58, κτλ.· — ὡσαύτως, ἐξ οὗ προσώπου ἢ πράγματος, ὡς τὸ unde ἐν Ὀρκτ. Ὀδ. 1. 12-17, κτλ.· ὅθενπερ, δηλ. ἐκ τοῦ Διός, Πινδ. Ν. 2. 1· τὴν τεκοῦσαν .., ὅθενπερ αὐτὸς ἐσπάρη Σοφ. Ο. Τ. 1498· Φοίνικες, ὅθενπερ τοὔνομ' ἡ χώρα φέρει Εὐρ. Ἀποσπάσ. 816. 8· .. ἐπομένων μορίων, ὅθεν δὴ Αἰσχύλ. Ἱκ. 15· ὅθεν τε Ὀδ. Δ. 358. **β)** ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ, ὅθεν δή, Λατ. undecunque, ἐξ οἱασδήποτε πηγῆς, καθ' οἱονδήποτε τρόπον, Πλάτ. Φαῖδρ. 267D· οὕτω, ἄλλοθεν ὁθενοῦν, ἐξ οἱουδήποτε ἄλλου τόπου, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 738C. **2)** ὅταν ἡ προηγουμένη πρότασις περιέχῃ τὴν ἔννοιαν ἀρχῆς, τὸ **ὅθεν** ἀκολουθεῖ καθ' ἕλξιν ἀντὶ τῶν **ὅθι, οὗ, ὅπου**. — ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη, ἐξ Ἀλ., ὅπου ὑπάρχει φλὲψ (μεταλλεῖον) ἀργύρου, Ἰλ. Β. 857· ἐκ δὲ γῆς, ὅθεν προὔκειτ', ἐκ τοῦ ἐδάφους ὅπου ἔκειτο, Σοφ. Τρ. 701· ὅθεν κατεῖδον ἀντὶ ἔνθεν ἵνα, ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 782· ὅθεν .. ἀπέλιπες, ἀποκρίνου, ἐκ τοῦ σημείου ὅπου ἐστάθης, Πλάτ. Γοργ. 497C· περὶ τοῦ ἐναντίου ἴδε ἐν λ. **κεῖθεν**· — ὅθεν συχνάκις κεῖται μόνον ἀντὶ τοῦ ἐκεῖσε ὅθεν, Ξεν. Ἀν. 1. 3, 17., 7. 6, 12. **II.** Παρ' Ἀττ., ὡσαύτως ὅθεν, δι' ὅ, δι' ὃν λόγον, ἐξ οὗ, σφυρῶν .. κέντρα διαπείρας μέσον, ὅθεν νιν Ἑλλὰς ὠνόμαζεν Οἰδίπουν Εὐρ. Φοίν. 27· ὅθεν .. ἱδρύσαθ' ἱερὸν Ἄλεξ. ἐν Ἀδῆλ. 35· — διὰ τίνα λόγον, Πλάτ. Πρωτ. 319B.

ὀθέτη· «ἅμαξα ἡμιονική» Ἡσύχ., ἴδε **ὄθιζα**.

ὀθεύω, ὀθέω, ὀθη, ἴδε **ὄθομαι**, ἐν τέλει.

ὅθι, ἀναφορ. Ἐπίρρ. ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὸ δεικτικὸν **τόθι** καὶ τὸ ἐρωτημ. **πόθι**· (ἴδε **τόθι**), ποιητ. ἀντὶ **οὗ**, Λατιν. ubi, ὅπου, συχνὸν παρ' Ὁμ., Ἰλ. Β. 722, Ὀδ. Ξ. 73, 397, κτλ.· ὡσαύτως, ὅθι περ Ἰλ. Β. 861, κτλ.· οὕτω, Πινδ. Ἀποσπ. 196· ἀλλ' ἐν χρήσει παρὰ Τραγ. μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις, πλὴν ἐν Σοφ. Ἠλ. 709· σπάνιον παρὰ πεζογράφοις, ὡς, ὅθι περ Πλάτ. Φαίδων 108B. [Παρ' Ὁμ. τὸ ε συχνάκις ἐκθλίβεται· καὶ οὕτω Σοφ. Ἠλ. 709· ὅθε, Θεόκρ. 25. 211].

ὄθιζα· «ἅμαξα ἡμιονική» Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὄθλεις, φυτόν τι φυόμενον εἰς μέρη ἔνθα ὑπὸ τὴν γῆν ὑπάρχουσιν ὕδατα, Γεωπ. 2, 4.

ὄθμα, τό, = **ὄμμα**, Νικ. Θηρ. 178, 443, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 1028. 67.

ὀθνεῖος, α, ον, ὡσαύτως **ος**, **ον**, Εὐρ. Ἄλκ. 532· — παράδοξος, ξένος, Λατ. alienus, λέξις μὴ ἁπαντῶσα πρὸ τοῦ Δημοκρ. (σ. 180 Mullach.), ἀκολούθως παρ' Εὐριπ. ἐν Ἄλκ. ἔνθ' ἀνωτ., 646, 810, Πλάτ., κλ.· μετὰ τοῦ **ἀλλότριος**, Πολ. 470B, C· ἀντίθετ. τῷ **οἰκεῖος**, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 316C· τῷ **συγγενής**, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 7. 12, 6, πρβλ. 7. 9, 3, κ. ἄλλ. (Ἡ παραγωγὴ ἀμφίβολος). — Καθ' Ἡσύχ.: «ὀθνεῖα· μάταια. ἀλλόφρια».

ὀθνειό-τυμβος, **ον**, ὁ τεθαμμένος ἐν ξένῃ χώρᾳ, Μανέθων 4. 281.

ὄθομαι, ἀποθετ., ἓν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ., προσέχω, φροντίζω, μεριμνῶ περί τινος, «λογαριάζω», Ὅμ., ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ Ἰλ. καὶ ἀείποτε μετ' ἀρνήσεως· ἀπολ., οὐκ ἀλεγίζει οὐδ' ὄθεται Ἰλ. Ο. 107· μετ' ἀπαρ., οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ, Ἶσον ἐμοὶ φάσθαι Ο. 166, 182· μετὰ μετοχ. ἀντὶ ἀπαρ., ὃς οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ῥέζων Ε. 403· ὡσαύτως μετὰ γεν. προσ., σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω, οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος, δέν σε λογαριάζω οὔτε προσέχω εἰς τὴν ὀργήν σου, «σοῦ δὲ ἐγὼ οὐ λήγον ποιοῦμαι, οὐ φροντίζω, οὐδὲ ἐπιστροφὴν ποιοῦμαι ὀργιζομένου» (Σχόλ.), Α. 181· οὕτως, Ἀπολλ. Ῥόδ., ἐμεῖο οὐκ ὄθεται Γ. 94, πρβλ. Α. 1267. (Ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει καὶ **ὀθεύω**, **ὀθέω**, καὶ **ὔθη**, φροντίς· πρβλ. **ὡσαύτως ὄθμα**).

ὀθόνα, τὸ μέγα χελιδόνιον, Γλωσσ. Ἰατρ. Χειρόγρ. ἐν Rec. 190, καὶ 1843, πρβλ. **ὀθόννα**.

ὀθόνειον, ἴδε **ὀθόνιον** ἐν τέλει.

ὀθόνη, ἡ, λεπτὸν λινοῦν ὕφασμα ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἀείποτε κατὰ πληθ., λεπτὰ λινᾶ ἐνδύματα, Ὀδ. Η. 107· ἐπὶ γυναικείου ἱματισμοῦ, ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσι Ἰλ. Γ. 121, πρβλ. Σ. 595· ὀθόναις ἑσταλμένος Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 3. 2. **2)** ἀκολούθως, ἱστία, πνεύσεται εἰς ὀθόνας Ἀνθ. Π. 12. 53, πρβλ. 10. 5· καὶ ἐν τῷ ἑνικῷ, ὕφασμα δι' ἱστίον, ἱστίον, «πανί», Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 46, πρβλ. Ἀλ. Ἱστ. 2. 37. **3)** ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ τῶν περικλειουσῶν τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ μεμβρανῶν, Ἐμπεδ. 227.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὀθόναι· τὰ περιβόλαια πάντα. παρὰ τὸ ἔσασθαι. τινὲς δὲ ζώνας ἀποδεδώκασιν», προσέτι: «ὀθόνη· σινδών. ζώνη τελαμών. γυναικεῖον ὀθόνιον λεπτόν. καὶ πᾶν τὸ ἰσχνόν, κἂν μὴ λινοῦν ᾖ» ὁ αὐτ.

ὀθονιακός, ή, όν, ὁ εἰς ὀθόνιον ἀνήκων, Γλωσσ.

ὀθονιηρά, λεπτὰ ὑφάσματα, Ostr. Theb. 1499, Wilcken O. Gr. I, σ. 266 κέξ.

ὀθόνεος, η, ον, ὁ ἐκ λεπτοῦ λινοῦ ὑφάσματος, πρβλ. **πρόσωπον III**.

ὀθόνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὀθόνη**, τεμάχιον λεπτοῦ λινοῦ ὑφάσματος, λινοῦν ὕφασμα, Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 384, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 159· — ἐν τῷ πληθ., λινᾶ ὑφάσματα, Λουκ. Φιλοψ. 34· ὡσαύτως λινοῖ ἐπίδεσμοι ἢ ξαντὸν διὰ τραύματα, Ἱππ. π. Ἰητρ. 742, κ. ἄλλ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 1176. **2)** ὕφασμα πρὸς κατασκευὴν ἱστίων, Πολύδ. 5. 89, 2.— Ὡσαύτως **ὀθόνειον**, Γαλην.

ὀθονιο-πώλης, **ου**, ὁ, ὁ πωλῶν ὀθόνια, Γλωσσ.

ὀθόννα, ἡ, βοτάνη τις τῆς Συρίας ἔχουσα φύλλα εὐζώμῳ ὁμοιάζοντα, ἄνθος δὲ φέρει κρόκινον πλατύφυλλον, ὅθεν τινὲς ἐνόμισαν ὅτι εἶναι εἶδος ἀνεμώνης, Πλίν. 27. 85, πρβλ. Διοσκ. 2. 213.

ὀθόνο-ποιός, όν, ὁ κατασκευάζων ὀθόνας, λεπτὰ λινᾶ ὑφάσματα, Διοσκ. 5. 152.

ὀθόνο-σκεπής, ές, ὁ ὑπὸ λεπτοῦ λινοῦ ἐσκεπασμένος, λινοῦς, Νικήτ. Χραν. 54A, 382C.

ὀθούνεκα, ἀντὶ **ὅτου ἕνεκα** (ὡς **οὕνεκα** ἀντὶ **οὗ ἕνεκα**), μεθ' ὁριστ., Σοφ. Αἴ. 123, 553, κτλ.· μετ' εὐκτ. ἐν πλαγίῳ λόγῳ, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1271. **II.** ὡς τὸ **οὕνεκα** ὡσαύτως ἐν χρήσει παρὰ Τραγ. ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ **ὡς** ἢ **ὅτι**, Λατ. quod, μεθ' ὁριστ., Αἰσχύλ. Πρ. 330, Σοφ. Ἠλ. 47, 617, 1308, Φιλ. 634, κτλ· σπανίως μετ' εὐκτ., Σοφ. Ο. Κ. 944. — Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβ εἰς Σοφ. Αἴαντ. σ. 339, Buttm. Ausf. Gr. § 29, Anm. 14.

ὀθρέω, ἄγω, Ἡσύχ.

ὄθριξ, γεν. **ὀτρίχος**, ποιητ. ἀντὶ **ὁμόθριξ**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὁμοίας τρίχας, Ἰλ. Β. 765.

ὄθρους, **ον**, ποιητ. ἀντὶ **ὁμόθρους**, «ὄθρουν· ὁμόφωνον, σύμφωνον» Ἡσύχ.

Ὄθρυς, **υος**, ἡ, τὸ ὄρος Ὄθρυς ἐν Θεσσαλίᾳ, Ἡρόδ. 7. 129, Στράβ., κτλ.· — πιθ. διαλεκτικὸς τύπος τοῦ **ὄφρυς**· — Καθ' Ἡσύχ. «ὄθρυν Κρῆτες τὸ ὄρος», καὶ «ὀθρυόεν· τραχύ, .. κρημνῶδες», πρβλ. **Θ**, 6. Π. 2.

οἆ, ἐπιφώνημα ἄλγους, λύπης, οἴκτου, ἐκπλήξεως, ἄχ! Λατιν. heu! vae! ἐνίοτε μετ' ὀνομ., **οἆ γώ**, Σοφ. Αἴ. 803, Ἠλ. 674, 1115· **οἆ .. μῆτερ** Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 565. 5· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ δοτ., ἴδε ἐν λ. **οἶμοι**· μετ' αἰτ. **οἆ ἐμὲ δειλήν** Ἀνθ. Π. 9. 498· — Συχνάκις διπλασιάζεται καὶ τριπλασιάζεται, ὅτε ἔπρεπε νὰ φέρηται, **οἆοῖ**, **οἰοιοῖ**, κατὰ τοὺς παλαιοὺς γραμμ.· ἀλλ' ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. τῶν Τραγ. καὶ Κωμ. φέρεται συνεχῶς **οἆ οἆ**, **οἴ οἴ οἴ**, ἴδε Διηθ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 258. (Ἐκ τοῦ **οἆ** παράγονται αἱ λέξεις **οἴζω**, **οἰζύς**, **οἰζυρός**, **οἶτος**, **οἰκτος**, **οἰκτρός**).

οἱ, ὀνομ. πληθ. τοῦ ἄρσ. ἄρθρ. ὁ· ἀλλά, **II. οἷ**, ὀνομ. πληθ. τῆς ἀναφορ. ἀντων. **ὅς**.

οἷ, ἴδε **οἱ** II.

οἵ, ἐγκλ. **οἱ**, ἐνικ. δοτ. τῆς προσ. ἀντων. γ' προσ. ἀρσ. καὶ θηλ.· ἴδε ἐν λ. **οὗ**.

οἵ, ἀναφορ. ἐπίρρ. πρὸς ὃ μέρος, Λατ. quo, Τραγ.· οἱ μολὼν δώσεις δίκην Σοφ. Ἀντιγ. 228· οἴκησις οἵ πορεύομαι αὐτόθι 892, πρβλ. Ἡλ. 8· οὐκ ἤκουσας οἷ προβαίνει τὸ πρᾶγμα Ἀριστοφ. Ἀχ. 836· οἵ χρὴ βλέπειν Πλάτ. Νόμ. 714· οἱ (ὃηλ. εἰς ἃ) μὲν ἔδει δαπανῶμενον .. , οἷ δ' οὐδὲν ἔδει ἀναλώσαντα ὁ αὐτ. περὶ Ἀρετ. 378B — οὕτω, οἷ δὴ ὁ αὐτ. ἐν Παρμ. 127C· οἵπερ Σοφ. Ἠλ. 404, Ἀριστοφ. Βάτρ. 199, **Ἀποσπ. 356**· — συχν. μετὰ γεν., οἷ μ' ἀτιμίας ἄγεις, εἰς ποῖον βάθος ἀτιμίας, Σοφ. Ἠλ. 1035· οἷ προελήλυθεν ἀσελγείας Δημ. 42. 25, — Πρβλ. τὸ ἐρωτημ. **ποῖ**. **2)** μετὰ ῥημάτων στάσεως σημαντικῶν, οἷ φθίνει τύχα, εἰς ποῖον μέρος, ποῦ, ὃηλ. πῶς, ἐν τίνι λήγει, Εὐρ. Ἱππ. 371· οὕτως, οἷ κακίας τελευτᾷ, ἐν ποίᾳ καταστάσει κακίας τελειώνει, Πλάτ. Συμπ. 181C. (**οἷ** φαίνεται ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἦτο παλαιὸς τύπος δοτ. τοῦ **ὅς**).

οἱ, κατάληξ. γεν. πτώσ. ἑν. ἀρ. δευτεροκλίτων ἀντὶ **οὐ** Ἐπιγρ. Κρανωνίων Θεσσαλίας, Cau. 101, ἔνθα τά: (Στρο;τα)γέντος Παυσανιαίοι. (ταγευό)ντουν Σιλάνοι, Γεννάοι (Παυσανιαίου. Σιλάνου, Γεννάου) ἐν τᾷ ἀρχᾷ τὰ ἑαυτοῖ (= ἑαυτοῦ) Ἀντιγενείοι (= Ἀντιγενείου) λέξαντος. — Ἔτι ἐν ἐπιγρ. Λαρίσης ἐν Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 64 κέξ. ἀνεγνώσθησαν τά: Φιλίπποι τοῖ βασιλεῖος, ἀξίας τοῖ παρ' ἅμιλλ πολιτεύματος, ἑττοῖ παρέοντος, καππάντος χρόνοι, Πανάμοι, τοῖ Ἄπλουνος τοῖ Κερδοΐοι καὶ ἄλλα πολλά, ἅπερ προφανῶς δὲν εἶναι ταὐτὰ τῇ παρὰ τῶν παλαιῶν γραμματικῶν καλουμένῃ Θεσσαλικῇ γενικῇ, τῇ εἰς **οιο**.— Τὰ δὲ ἐν τῇ Γεγεατικῇ ἐπιγραφῇ L. et. F. 340 c: ἐσὲλλοντες ἐς τοῖ ἔργοι (= ἐκβάλλοντες ἐκ τοῦ ἔργου) ἐκλαμβάνουσί τινες καὶ ἄλλως, θεωροῦντες τὴν ἐς (= ἐκ) συντεταγμένην δοτικῇ, ὡς καὶ ἡ Λατιν. ex συντάσσεται τῇ ἀναλόγῳ ἀφαιρετικῇ, καθ' ἃ δὴ ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιγραφῇ εὑρηται ὄντως ἡ **ἀπύ** (= **ἀπό**) μετὰ δοτικῆς: ἀπὺ τᾷ ἄν, ἔτι δὲ καὶ ἓν τινι Κυπρίᾳ ἐπιγρ. Ἴδε τὴν λέξ. **ἀπύ** ἐν τῇ Συναγ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

οἶα, ἡ, δέρμα προβάτου· ἴδε ἐν λ. **ὄα**.

οἶα, ἡ, ἡ «σαυρίδα», ἴδε ἐν λ. **ὄα**.

οἷα· «ὥσπερ, καθάπερ» Ἡσύχ.

οἷα δή· «ἅτε δή, ὥσπερ δή» Ἡσύχ.

οἰᾶδόν, Ἐπίρρ., ἐκ τοῦ **οἶος**, ὡς τὸ **μοναδὸν** ἐκ τοῦ **μόνος**, Νικ. Θ. 148 — Ἴδε Κύντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 112 καὶ 121.

οἰᾶκηδόν, Ἐπίρρ. κατὰ τρόπον **οἰακος**, «πᾶν εἰς δὸν λῆγον ἐπίρρημα ποιότητός ἐστι παρεμφατικόν, οὐ τόπου, **βοτρυδόν**, **οἰακηδόν**, **ἀγεληδόν** κτλ.» Ἀπολλ. Δύσκ. ἐν Α. Β. 616. 18.

οἰᾰκίζω, Ἰων. **οἰηκ-**, στρέφω τὸν οἴακα, κυβερνῶ καὶ ἐπομένως ὁδηγῶ, διευθύνω, κινῶ, πρὸς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος, τελαμῶσι σκυτίνοισι οἰηκίζοντες [τὰς ἀσπίδας] Ἡρόδ. Ι. 171· ἑνὸς ἀνδρὸς ἐξ ἑκατέρου τοῦ μέρους τῆς πρύμνης οἰακίζοντος Πολύδ. 3. 43, 4, κτλ.· — Παθ., ἐπὶ ἵππων, ἀπὸ ῥαδίου οἰακίζεσθαι Στράβ. 828. **2)** μεταφ., τοὺς νέους οἰακίζοντες ἡδονῇ καὶ λύπῃ Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 10. 1, 1.— Παθ., ὁ κοινὸς βίος ὥσπερ ὑπὸ θεῶν τινος οἰακιζόμενος Διόδ. 18. 59.

οἰάκιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **οἴαξ**, Εὐστ. 1533. 48.

οἰάκισις, ἡ, = τῷ ἑπομ., Νικήτ. Χων. 305C.

οἰάκισμα [ᾰ], τό, τὸ οἰακίζειν, κυβερνᾶν, Διόδωρ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 13.— **οἰακισμός**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Γρηγ. τοῦ Ναζιανζ.

οἰᾰκιστής, οῦ, ὁ, πηδαλιοῦχος, κυβερνήτης, Λατ. gubernator, Σουΐδ. **2) οἰακισταί**, οἱ, ἑταιρεία τις ἐν Ῥόδῳ, Hell. J. τ. 2, σ. 358.

οἰᾰκονομέω, πηδαλιουχῶ, διευθύνω, ὁδηγῶ, κυβερνῶ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φίλωνος.

οἰᾰκο-νόμος, ὁ, πηδαλιοῦχος· μεταφ. κυβερνήτης, διοικητής, Αἰσχύλ. Πρ. 149.

οἰᾰκοστροφέω, στρέφω τὸν οἴακα, κυβερνῶ, ὁδηγῶ, διευθύνω, θυμὸν ὠκοστρόφουν Αἰσχύλ. Πέρσ. 767.

οἰᾰκο-στρόφος, ὁ, = **οἰακονόμος**, Πινδ. Ι. 4. 121, Αἰσχύλ. Θήβ. 62, Εὐρ. Μήδ. 524· οἰακ. ἀνάγκης Αἰσχύλ. Πρ. 515, κλ.

οἰᾰκοφόρος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Συνεσ. Ὕμν. 3. 287, σ. 231D, ἐν Ἰων. τύπῳ **οἰηκοφόρος**.

οἰᾰκωσις, ἡ, = **οἰάκισμα**, Ἀκύλ. ἐν Ἰὼβ ΛΖ', 12.

οἰαλᾶς, ᾶ, ὁ, (= **ὑαλᾶς**, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ὁ ὑαλοποιός), Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, τῶν πρώτων Χριστιαν. χρόνων, Bul. de cor. hel. II, σ. 166.— Ἡ ἐναλλαγὴ τοῦ υ καὶ τῆς **οι** ἐν ἐπιγρ. Βοιωτικαῖς καὶ ἐν γένει ταῖς μεταγενεστέρων χρόνων συχνή.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οἴαξ, ακος, Ἰων. **οἴηξ**, ηκος, ὁ, κυρίως, ἡ λαβὴ τοῦ πηδαλίου, τὸ «δοιάκι», (Πολυδ. Α', 89), οἷον πηδαλίων οἴακος ἀφέμενος (πρβλ. **πηδάλιον**) Πλάτ. Πολιτικ. 272Ε· καθόλου, τὸ πηδάλιον, οἴακος εὐθυντῆρος ὑστάτου νεώς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 717· στρέφειν οἴακα Εὐρ. Ἑλ. 1591· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., οἰάκων φύλαξ αὐτόθι 1578· οἴακες εὐπρύμνου νεώς Ι. Τ. 1357· τὸν οἴακα εἴσω ἄγειν ἢ ἔξω Πλάτ. Ἀλκ. 1. 117C. **2)** μεταφ. τὸ πηδάλιον τῆς κυβερνήσεως ἢ διοικήσεως, ἐν πρύμνῃ πόλεως οἴακα νωμῶν Αἰσχύλ. Θήβ. 3· πραπίδα οἴακα νέμων Ἀγ. 802· χαλινῶν ἔργον οἰάκων θ' ἅμα Σοφ. Ἀποσπ. 712, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 795· τὸν οἴακα στρέφει δαίμων ἑκάστῳ Ἀναξανδρίδ. ἐν «Ἀγχίσῃ» 1· τύχης οἴακι Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 491. 5. **II.** ἐν Ἰλ. Ω. 269, οἴηκες, εἶναι πιθανῶς κρίκοι τινὲς ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ ἁμάξης δι' ὧν ἐνειρόμεναι αἱ ἡνίαι διευθύνουσιν ὡς δι' οἴακος τοὺς ἵππους ἢ τὰς ἡμιόνους, πρβλ. **ἔστωρ**.

οἰάς, **άδος**· «τῆς βρυωνίας καλουμένης. ἔστι δὲ ἀγρίας ἀμπέλου εἶδος» Ἑρωτιαν. 284, ἔνθα διάφ. γραφ. **οἰνάς**.

οἰάτειος, **ον**, προβάτειος, οἰάτειον κρέας, πρόβειον, Σουΐδ. ἐν λ., Μοσχοπ. περὶ Σχεδ. σ. 140.

οἰάτης [ᾱ], **ου**, ὁ, **οἰήτης**, ὃ ἴδε: ἀλλά, **II.** **οἰάτις** νομός, Σοφ. Ο. Κ. 1061, εἶναι νομός τις, δηλ. βοσκὴ ἐν τῷ Ἀττ. δήμῳ Οἴα· **οἰάται**, οἱ, φυλὴ Ἀρκαδική, Παυσ. 8. 45, 1.

οἰάω, = **μονάζω**, ἐκ τοῦ **οἶος** = **μόνος**, Ἡσύχ.—Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 113.

οἶβος, ὁ, τεμάχιον κρέατος ἐκ τοῦ ὄπισθεν μέρους τοῦ αὐχένος βοός, Λουκ. Λεξιφ. 3.

οἴγω, Ἡσ., κλ.· μεταγεν. **οἴγνυμι** Ἀνθολ. Π. 9. 356 (πρβλ. **ἀνοίγνυμι**)· μέλλ. **οἴξω** Εὐρ. Κύκλ. 502· ἀόρ. **ᾤξα** Ἰλ. Ω. 457· ἀλλ' οἱ Ἐπικ. συνήθως διαιροῦσι τὴν δίφθογγον εἰς τοὺς μετ' αὐξήσεως τύπους, **ὤϊξεν**, **ὤϊξαν**· μετοχ. **οἴξας** Ἰλ. — Παθ., ἴδε κατωτ.·— τὸ σύνθετον, **ἀνοίγνυμι** ἢ **ἀνοίγω** εἶναι πολλῷ συνηθέστερον, ἴδε ἐν λέξ.· πρβλ. καὶ **διοίγνυμι**. Ἀνοίγω, οἴξασα κληῖδα θύρας Ἰλ. Ζ. 89· τῇσι θύρας ὤϊξε αὐτόθι 298· οἴγειν κλῇθρα προσπόλοις λέγω Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 332· ξενῶνας οἴξας ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 547· ἀπολ., ᾤξε γέροντι, ἀνέῳξε τὴν θύραν εἰς τὸν γέροντα, Ἰλ. Ω. 457· ὡσαύτως, [οἶνον]... ὤϊξεν ταμίη, ἤνοιξε τὸν οἶνον, Ὀδ. Γ. 392· οἶγε πίθον, ἄνοιξον τὸν πίθον, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 817· πρὸς φίλους οἴγειν στόμα Αἰσχύλ. Πρ. 611· ξενῶνας οἶγε Κωμ. Ἀνών. 17. — Παθ., πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι Ἰλ. Β. 809., Θ. 58· οἰχθέντος θαλάμου Πινδ. Ἀποσπ. 45. 13· ὅταν ἅπαξ οἰχθῇ [ἡ ὑστέρα] Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 7, 5.

οἶδα. Αἰολ. **ὄϊδα** Ἀλκαῖ. 141, ἴδε ἐν λ. ***εἴδω** **B**.—Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 117.

οἰδαίνω, = **οἰδάνω**, Ἡσύχ., ἐν τῷ παθητ. **ἀν-ῴδηνα** Κοΐντ. Σμυρν. 14. 470. **II.** ἀμεταβ., = **οἰδέω**, φρένες οἰδαίνεσκον Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 383· οἰδαίνουσα θάλασσα Ἄρατ. 909.

οἰδαλέος, **α**, **ον**, (οἰδέω) ἐξωγκωμένος, οἰδαλέους ἀμφ' ὀδύνῃ πλεύμονας Ἀρχίλ. 8· οἰδ. χείλη Νικ. Ἀλ. 210.

οἰδάνω [ᾰ], οἰδεῖν ποιῶ, κάμνω τι νὰ πρησθῇ, φουσκώνω, χόλος νόον οἰδάνει, «εἰς ὕψος αἴρεσθαι ποιεῖ, ἐμπίπρησι» (Σχόλ.), Ἰλ. Ι. 554· οὕτω, μέθυ κῆρ οἰδάνει Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 478.— Παθ., οἰδάνομαι, Λατ. tumere, χόλῳ οἰδάνεται κραδίη, «πληροῦται ὑπὸ ὀργῆς» (Σχόλ.), Ἰλ. Ι. 646. **II.** = **οἰδέω**, ἀμεταβ., ὁ φήλης οἰδάνων Ἀριστοφ. Εἰρ. 1166.— Πρβλ. **οἰδαίνω**.

οἴδαξ, **ᾱκος**, ὁ, (οἰδέω) = **φήλης**, «τὰ δὲ οὔπω πέπειρα τῶν σύκων οἴδακες καλοῦνται παρὰ Λάκωσι καὶ φήληκες παρ' Ἀθηναίοις» Πολυδ. ϛ', 81, Χοιροβ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξων. 2. 248.

οἴδας, **οἴδασθα**, ἴδε ἐν λ. ***εἴδω**.

οἰδέω, σπανίως **οἰδάω**, Πλούτ. ἔνθα κατωτ., πρβλ. **οἰδάνω**· παρατ. **ᾤδεον** Ὀδ.· ἀόρ. **ᾤδησα** Ἱππ. 999F, 1010F, Πλάτ., πρκμ. **ᾤδηκα**, Δωρ. γ' πληθ. **-αντι** Θεόκρ. 1. 43· πρβλ. **ἀνοιδέω**· (οἶδος). «Πρήσκομαι», φουσκώνω, Λατιν. tumere, turgere, ᾤδες δὲ χρόα πάντα, ἅπαν τὸ σῶμά του ἦτο πρησμένον, Ὀδ. Ε 455· οἰδεῖν τὼ πόδε Ἀριστοφ. Βάτρ. 1192· τοὺς πόδας καὶ γαστέρα οἰδοῦσιν Μένανδρ. ἐν «Δεισιδαίμονι» 4· οἰδέοντα ἔμβρυα Ἱππ. π. Ἀέρ. 284· ᾤδήκαντι κατ' αὐχένα ἶνες Θεόκρ. 1. 43· ἐπὶ καρπῶν, ὁπώραν ἐντεταμένην καὶ οἰδῶσαν Πλούτ. 2. 734Ε· οὕτω, ᾤδησε... ὁ τοῦ πτεροῦ καυλὸς Πλάτ. Φαῖδρ. 251B. **II.** μεταφ., ἐπὶ ὕφους, οἰδεῖν ὑπὸ κομπασμάτων Ἀριστοφ. Βάτρ. 940, πρβλ. Πλουτ. Κικ. 26· ὡσαύτως οἰδεόντων πραγμάτων, ὅτε τὰ πράγματα ἦσαν ταραχώδη, ἐπὶ πολιτικῶν ἀναταστασιῶν (ὡς τὸ Λατ. tument negotia παρὰ Κικ. πρὸς Ἀττ. 14. 4, 1, tumor rerum, αὐτόθι 14. 5, 2), Ἡρόδ. 3. 76, 127· οἰδεῖ καὶ ὕπουλός ἐστιν ἡ πόλις, κατὰ μεταφορᾶς ἐξόγκωμάτος ἢ ἀποστήματος ἐν τῷ σώματι, Πλάτ. Γοργ. 518Ε· τὸν δῆμον οἰδοῦντα καὶ θρασυνόμενον Πλουτ. Σόλ. 19.— κύειν καὶ φλεγμαίνειν, ὁμοίως ἦσαν ἐν χρήσει. (Παρὰ μεταγενεστέροις μένει ἀναύξητον τὸ **οἰδεῖν**. Λοβ. Φρύν. 153.)

οἴδημα, τό, ὄγκος παρὰ φύσιν, ἀπόστημα, πρήξιμον ἐν γένει ἄνευ φλεγμονῆς ἢ μετὰ φλεγμονῆς, Ἱππ. Ἀφ. 1250, Ἐπιδημ. 1. 946, Δημ. 1260. 18.—Ὑποκορ. **οἰδημάτιον**, τό, π. Ἀγμ. 754.

οἰδηματώδης, **ες**, (εἶδος) ὁ ἔχων «πρήξιμον», Γαλην. τ. 6, σ. 752 ἐν τέλει, ἔκδ. Κühn· οἰδηματώδης ὄγκος Ἐρωτιαν. σ. 172 ἐν λ. **ἠπατος ζύμωσις**.

οἰδῆσαι, ὀργισθῆναι, ὡς ἐκ με καίεις οὐ θέλουσαν οἰδῆσαι Ἡρώνδ. IV, 49.

οἴδησις, ἡ, φούσκωμα, βρασμός, τῶν θυμουμένων Πλάτ. Τίμ. 70C· οἰδήσεις κυμάτων Ἰσ. Πηλουσ. Ἐπ. 17Α.—Κατὰ Σουΐδ. «οἴδησις, φλεγμονή, φύσημα», κατὰ δὲ Ἡσύχ.: «οἰδήσεις· ἐπάρματα».

οἴδιον καὶ **οἴδιον**, ὑποκ. τοῦ **οἶς**, Θεόγνωσ. ΒΑ 1404.

οἰδίπους [ῐ], ὁ, (οἰδέω, πούς) ὁ ἔχων τοὺς πόδας ἐξωδηκότας, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 718, Εὐρ. Φοίν. 25.— γεν. **οἰδίποδος**, (ἀλλὰ παρὰ τραγ. ἀείποτε **οἰδίπου**, ὡς εἰ ἐξ ὀνομ. **οἴδιπος**, ἥτις ἀπαντᾷ ἐν Ἀνθολ. Π. 7. 429), αἰτ. **οἰδίπουν**, Τραγ., μεταγ. **οἰδίποδα** Παυσ. 9. 2, 4, Πλούτ., κτλ.· κλητ. **οἰδίπους** (**οἰδίπου** ὡσαύτως μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Χοιροβοσκοῦ καὶ ὑπάρχει ἔν τισι τῶν τραγ. χωρίων ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις, οἷον Σοφ. Ο. Τ. 405, Ο. Κ. 557, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἀπαιτεῖ αὐτὴν τὸ μέτρον)·— ἰσοδύναμός τις τύπος **οἰδιπόδης**, **ου**, ὁ, εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ., ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ γεν. **οἰδιπόδαο**· Δωρ. **οἰδιπόδα** Πίνδ. καὶ ἐν λυρ. χωρίοις τῶν Τραγ., Αἰσχύλ. Θήβ. 725, Σοφ. Ο. Τ. 495, Ἀντ. 380· Ἰων. **οἰδιπόδεω** Ἡρόδ.· αἰτ. **οἰδιπόδαν** ἐν δακτυλικοῖς, Αἰσχύλ. Θήβ. 752, Σοφ. Ο. Κ. 222· κλητ. **οἰδιπόδα** ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1195 Δωρ.·— ἐπίθ. **οἰδιπόδειος**, **α**, **ον**, ἢ **ος**, **ον**, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Οἰδίπουν, Πλουτ. Σύλλ. 19, Παυσ. 9. 18, 5 (ἔνθα κοινῶς **-πόδιος**)· **οἰδιπόδεια** (κοινῶς **-ια**), τά, ὁ μῦθος τοῦ Οἰδίποδος, ὁ αὐτ. 9, 5, 11· ἢ **οἰδιπόδεια**, ἡ, Ἀριστ. Ἀποσπ. 585, Συλλ. Ἐπιγρ. 6129B. 11, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1760.

οἰδισκω, **οἰδαίνω**, μεταβ., φουσκώνω, ἐξογκώνω, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 9· παθ., Ἱππ. 1146, κτλ.

οἶδμα, τό, φούσκωμα, ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ μόνον ἐπὶ ὕδατος, ἑπομένως κῦμα, ὁ ὃ' ἐπέσσυτο οἴδματι θύων, ἐπὶ ποταμοῦ, ἔχων ἐξωγκωμένα κύματα, Ἰλ. Φ. 234· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὁ δ' ἔστενεν, οἴδματι θύων Ἰλ. Ψ. 230, πρβλ. Ἡσ. Θ. 109· ἐπ' οἴδματι μάργῳ Ἐμπεδ. 349, πρβλ. 367· περιβρυχίοισι πεφῶν ὑπ' οἴδμασιν Σοφ. Ἀντ. 337 (λυρ.)· οἶδμα θαλάσσης Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 14· οἶδμ' ἅλιον Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλ. 417, πρβλ. Πινδ. Ἀποσπ. 242. 3· γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνας Σοφ. Ἀποσπ. 423· ἐς οἶδμα πόντου Εὐρ. Ὀρ. 992· πόντιον Ι. Α. 704· ἀκολούθως καθόλου, ἡ θάλασσα, Σοφ. Ἀντ. 588· Τύριον, Φρύγιον, Εὔξεινον οἶδμα Εὐρ. Φοίν. 202, Ἑλ. 369, κτλ. ἅπαντα τὰ ἐκ Τραγικῶν ποιητῶν μνημονευόμενα χωρία εἶναι λυρ., ἀλλ' ὁ Εὐρ. μεταχειρίζεται τὴν λέξ. καὶ ἐν ἰαμβ. τριμέτροις, ἐς οἶδμ' ἁλὸς Ἑκάβ. 26· τῶν κατ' οἶδμα παρθένων, τῶν Νηρηΐδων, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 6· Αἰγαῖον οἶδμα ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 1601, Ι. Τ. 1412, κ. ἀλλ.· διὰ πόντιον οἶδμα, (ἐν παρῳδουμένῳ ἡρωϊκῷ στίχῳ), Ἀντιφάν. ἐν «Σαπφοῖ» 1, 3. **II.** οἶδμα νότων, τὸ φούσκωμα τοῦ νοτιοδυσμικοῦ ἀνέμου, Ἀνθ. Π. 9. 36.

οἰδματόεις, **εσσα**, **εν**, κυματόεις, πλήρεις κυμάτων Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 66, Ὀππ. Ἁλ. 5. 273.

οἶδνον, τό, = **ὄδνον**, διάφ. γραφ. παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 1, 11.

οἰδο-ποιέω, = **οἰδαίνω**, **οἰδίσκω**, Γλωσσ.

οἶδος, τό, οἴδημα «πρήξιμον», παραγόμενον ἐξ ἐσωτερικῆς ἐνεργείας, Νικ. Θ. 188, 237, 426, καὶ οὕτως ὁ Littré εἰς Ἱππ. π. Κεφαλ. Τρωμ. 910, περὶ Ἀγμ. 767. (Ἐντεῦθεν **οἰδέω**, **οἰδάνω**, **οἰδαίνω**, **οἰδίσκω**, **οἴδμα**.)

οἰ-ἑάνος, **ον**, (οἶος, ἑανός) = **οἰοχίτων**, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 646.—Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 119.

οἴεος, **α**, **ον**, (οἶς) ὁ ἀνήκων εἰς πρόβατον ἢ ἐκ προβάτου, διφθέρα Ἡρόδ. 5. 58·— ὡσαύτως **οἴεα** (ἐξυπ. δορά), δέρμα προβάτου, «μηλωτή» Ἡσύχ., ὅστις ἔχει καὶ «**οἰίας** (δηλ. **οἰείας**)· τῶν προβάτων τὰ σκεπαστήρια δέρματα».

οἰέτης, **ες**, (ἔτος) ποιητ. ἀντὶ **ὁμοέτης**, ἰσοετής, ὁμῆλιξ, Ἰλ. Β. 765, Μάτρων παρ' Ἀθην. 656F. (Κατ' ἀναλογίαν τοῦ **ὄθριξ**, **ὄζυξ**, ἔπρεπε νὰ ἦτο **οἴετης**· ἀλλ' ἡ πρώτη συλλαβὴ ἐμηκύνθη χάριν τοῦ μέτρου.)—Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 149.

οἴζυος, **ον**, = τῷ ἑπομ., οἴζυον οὐδὲν ἀρέσκει Θεόκρ. 27. 13.

οἰζῡρός, Ἀττ. **οἰζῡρός**, (ὡς τρισύλλ., ἴδε ἐν τέλ.), **ά**, **όν**· — ἄθλιος, ἀξιολύπητος, ἀξιοδάκρυτος, ἐλεεινός, παρ' Ὁμ., τὸ πλεῖστον ἐπὶ προσώπων· ὡσαύτως ὡς γενικὸν ἐπίθετον τῶν θνητῶν, Ἄρης ἀλεγεινὸς οἰζυροῖσι βροτοῖσιν Ἰλ. Ν. 569, πρβλ. Ὀδ. Δ. 197· σπανιώτερον ἐπὶ ἐνεργειῶν, καταστάσεων, κτλ., κοπιώδης, ἀνιαρός, χαλεπός, παύσασθαι οἰζυροῦ πολέμοιο Ἰλ. Γ. 112· παύσατ' οἰζυροῖο γόοιο Ὀδ. Θ. 540· νύκτες οἰζυραὶ Λ. 132, κτλ.· ὡσαύτως, δυστυχής, ἄθλιος, ἐλεεινός, κώμη Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 637· οἰζυρὴν ἔχει δίαιταν Ἡρόδ. 9. 82· πρβλ. **οἰζυος**·— Ἐπίρρ. **-ρῶς**, Κοΐντ. Σμ. 3. 363. Ἄχρηστον παρὰ τοῖς Τραγ. καὶ τοῖς δοκίμοις τῶν πεζῶν. [Ἂν καὶ πάντοτε ὁ Ὁμ. ἔχει **ῡ**, ὅμως σχηματίζει τὸ συγκρ. καὶ ὑπερθ. χάριν τοῦ μέτρου, **οἰζῡ-**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρώτερος, -ώτατος, ἀντὶ -ότερος, -ότατος, ὡς κακοξεινώτερος. λᾰρώτατος.'Il. P. 446,'Od. E. 105·— ὁ 'Αριστοφ. ἀείποτε ἔχει **οἰζῠρός**. Nεφ. 655, 'Ορν. 1641, Σφ. 1504, 1514, Λυσ. 948,— ἡ ποσότης αὐτὴ ἰδιάζει ἴσως εἰς τὸν τρισύλλ. τύπον.]

ὀΐζῠς, 'Αττ. **οἰζύς**, ὡς διασύλλ., γεν. **ὑος**, ἡ, (οἴ)·— ἀθλιότης, δυστυχία, ἐλεεινότης, ταλαιπωρία, κακοπάθεια, συχν. παρ' Ὅμ., ὅστις συνάπτει αὐτὸ μετ' ἄλλων λέξεων, πόνος καὶ ὀΐζὺς 'Il. N, 2· κάματος καὶ ὀΐζὺς Ο. 365, 'Ησ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 175· συνηρ. δοτ. **ὀΐζῡῖ** ἀντὶ **ὀΐζύϊ**, Ὀδ. Η. 270 αἰτ. **ὀΐζῦα** ἀντὶ **ὀΐζύν** πρῶτον παρὰ Κοίντ. Σμ. 2. 88·— περὶ τοῦ 'Αττ. τύπου **οἰζύς** ἐν Αἰσχύλ. 'Αγ. 796, Εὐμ. 893, κτλ., ἴδε Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 936 (949), προοίμ. σ. IX, Piers. εἰς Μοῖρ. σ. 276. **II**, ὡς κύρ. ὄν., μυθικόν τι ὄν, θυγάτηρ τῆς νυκτός, 'Ησ. Θ. 214. [ῡ ἐν τῇ ἀνομ. καὶ αἰτ., ἴδε 'Ησ. ἔνθ' ἀνωτ.· ῠ ἐν τρισυλλάβοις πτώσεσιν].

ὀΐζῡω: ἀόρ. **ὠΐζῡσα**·— θρηνῶ, κλαίω, πενθῶ, ἀλλ' ἀεὶ περὶ κεῖνον ὀΐζυε (προστ.) Il. Γ, 408. **II**, μετ' αἰτ. πράγματος, ὑποφέρω, πάσχω, ἧς εἵνεκ' ὀΐζύομεν κακὰ πολλὰ Ξ. 89· ἀπολ., εἶμαι ἐλεεινός, ἄθλιος, ἢ πάσχω, ὀΐζῡσας ἐμόγησεν 'Οδ. Δ. 152, Ψ. 307. [ῡ τοῦ ἐνεστ. βραχὺ παρ' Ὅμ., μακρὸν δὲ παρ' Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 1324, 1374· ἐν τῷ ἀόρ. ἀείποτε μακρόν].

ὀΐζω, 'Αττ. **οἴζω**, πρβλ. **ὀυσοίζω**.

οἴη, ἡ, = **κώμη**, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 139, 'Ησύχ.· πρβλ **οἰήτης**. — ('Ίσως σχετίζεται πρὸς τὸ Λακων. **ὠβά**, Müll. Dor. 3. 5. § 3).

οἴη, ἡ, τὸ δένδρον ἡ «σουρβιά», ἴδε ἐν λέξ. **ὄα**.

οἰήϊον, τά, 'Επικ. ἀντὶ **οἰηξ**, **οἴαξ**, Ὀδ. Ι. 483· ἐν τῷ πληθ., Μ. 218, 'Il. Τ. 43.

οἰηκίζω, 'Ιων. ἀντὶ **οἰακίζω**.

οἴημα, τό, γνώμη· ἰδίως γνώμη τινὸς περὶ ἑαυτοῦ, οἴησις, ἔπαρσις, οἴημα καὶ τῦφος Πλούτ. 2. 39D, ἔνθα ἴδε Wyttenb.· οἴημα καὶ ἀλαζονεία αὐτόθι 43B.

οἰημᾰτίας, **ου**, ὁ, ἄνθρωπος ὑψηλὴν περὶ ἑαυτοῦ ἔχων ἰδέαν, 'Ησύχ. ἐν λέξ. **δοκησίσοφος**.

οἰημᾰτικῶς, 'Επίρρ., μετ' οἰήσεως, Θ. Σταυδ. 475C.

οἰηξ, **ικος**, ὁ, = **οἴαξ**.

οἴησις, **εως**, ἡ, (οἴομαι) = **δόξα**, γνώμη, «ἰδέα-», Πλάτ. Φαίδων 92Α, Φαίδρ. 244C ἰδίως ἐσφαλμένη γνώμη, πιθ. γραφὴ ἐν Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 8· ἀντίθετ. πρὸς τὸ σαφῶς εἰδέναι 'Αριστ. Ρητ. πρ. 'Αλέξ. 15, 4. **II**, = **οἴημα**, ὑπερηφανία, ἀλαζονεία, ἔπαρσις, Εὐρ. Ἀποσπ. 644, Ἡράκλειτ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 7, Βίων αὐτόθι 4. 50· ἴδε Wytt. εἰς Πλούτ. 2. 39D.

οἰησί-σοφος, **ον**, ὁ οἴησει σοφός, ὁ νομίζων ἑαυτὸν σοφόν, δοκησίσοφος, Κλήμ. Ἀλ. 454, 456· **οἰηπισοφία**, ἡ, ἀλαζονεία ἐπὶ σοφίᾳ, δοκησισοφία, Ἰω. Χρυσ. Χ, 35B.

οἰησί-φρων, **ονος**, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Φίλων 1. 125, Κύριλλ. 'Αλ. VI, 404C.

οἰητέον, ρῆμ. **ἐπίθετ.**, δεῖ οἴεσθαι,'Αριστ. Φυσ. 3. 6, 12, 'Ηθ. Νικ. 10. 3, 8., 10. 6, 4, κ. ἀλλ.

οἰήτης, **ου**, ὁ, = **κωμήτης**, Σοφ. 'Αποσπάσ. 138· **οἰάτης** 'Ησύχ.· πρβλ. **οἴη**.

οἰητός, **ή**, **όν**, ὑπάρχων μόνον ἐν τῷ νῷ, δυνατός, κατ' ἀντίθεσιν, πρὸς τὸ πραγματικόν, Γλωσσ.

οἶΐς, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ὄϊς**, πρόδατον, Θεόκρ. Ι. 9· πρβλ. **ὁμοίϊος** ἀντὶ ὅμοιος.

οἶκα, **ας**, **ε**, Ἰων. ἀντὶ **ἔοικα**.

οἴκᾰδε, 'Επίρρ. = **οἶκόνδε**, εἰς τὸν οἶκον, πρὸς τὸν οἶκον, πρὸς τὴν πατρίδα, συχνὸν παρ' Ὅμ., οἴκαδ' ἱκέσθαι, οἴκαδε νεῖσθαι, νοστεῖν, ἀποστείχειν·—εἶτα συχνὸν παρ' Πινδ. καὶ τοῖς 'Αττ. ποιηταῖς τε καὶ πεζογράφοις **II**. = **οἶκοι**, ἐν τῷ οἴκῳ ἐν τῇ πατρίδι, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 4, 'Αν. 7. 7, 57, καὶ παρὰ μεταγενεστέροις, Δοϐ. Φρύν. 44.

οἴκαδις, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **οἴκαδε** (πρβλ. **χαμάδις**, **χαμᾶζε**). 'Αριστοφ. 'Αχ. 742, 779· πρβλ. 'Επίχαρμ. 19 Ahr. 'Ο τύπος **οἴκαδες**, παρὰ Γρηγ. Κορίνθου 231, πιθ. ἡμαρτημένος Ahrens D. Dor. 373.—Ἴδε [Κόντου Φιλολ. Ποικίλ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 160.

οἰκάριον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **οἶκος**, Αυσ. παρὰ Πολυδ. Θ', 39.

οἴκει, 'Επίρρ. = **οἴκοι**, Μένανδρ. ἐν 'Αδήλ. 456.

οἰκειακός, **ή**, **όν**, = **οἰκεῖος** ΙΙΙ, Πλουτ. Κικ. 20 (κοινῶς **οἰκειακός**, ὁ ἴδε), Εὐστ. 124. 34, Σουΐδ., Ζωναρ. Δωρ. **οἰκηακός**, Καλλικρατ. παρὰ Στοϐ. 485. 57· τὰ οἰκηακά, ἡ ἰδιωτικὴ περιουσία τοῦ αὐτοκράτορος, Συλλ. Ἐπιγρ. 8685· ἴδε Δευκάγγ.—'Επίρρ. **οἰκειακῶς**, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασιλ. Τάξ. σ. 137, Ἐκδ. Β., ἔνθα ἑρμηνεύεται Λατινιστὶ sine pompa, ἄνευ πομπῆς.

οἰκεῖλαι· «ἐκβληθῆναι» 'Ησύχ.

οἰκειοβούλως, 'Επίρρ., οἰκείᾳ βουλήσει, Βίος 'Αλεξ. στ. 1141, Ἐκδ. Wr.

οἰκειογνωμόνως, Ἰω. Διάκ. σ. 968, Ἐκδ. Mi.

οἰκειογράφος, ὁ, ἡ, ὁ οἰκεῖᾳ χειρὶ γράφων, Ἰω. Ἱεροσολ. ἐν βίῳ Ἰω. Δαμασκ. 247. 7.

οἰκειοπαθέω, πάσχω ἐκ τῶν οἰκείων, Θ. Σταυδ. 532E.

οἰκειοπάθητος, **ον**, ὁ σφόδρα ὡς οἰκεῖος πεπονθώς, ὁ λίαν ἀγαπητός, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. σ. 183B.

οἰκειο-ποιέω, ποιῶ τινα οἰκεῖον τινι, «οἰκειοποιοῦσιν ἑαυτὰς τῷ Ὁμήρῳ, οἷον ἴδιαι γίγνονται» Σχόλ. εἰς Φιλοστρ. 'Ηρ. 592·— Μέσ., ποιῶ τινα οἰκεῖον ἐμαυτῷ, ἰδιοποιοῦμαι, Κάνδιδος ἐν Φωτ. Βιϐλ. σ. 55.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 467.

οἰκειο-πρᾱγέω, φροντίζω περὶ τῶν ἰδίων μου πραγμάτων, Συνέσ. 243C.

οἰκειοπραγία, ἡ, τὸ φροντίζειν περὶ τῶν ἰδίων πραγμάτων, Πλάτ. Πολ. 434C.

οἰκεῖος, **α**, **ον**, ὡσαύτως **ος**, **ον**, Ἰων. **οἰκήϊος**, **η**, **ον**·— ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἢ εἰς τὸν οἶκον ἀνήκων, ὅπαξ παρ' Ησ., δούραθ' ἁμάξης οἰκήϊα θέσθαι, ἔχειν αὐτὰ ἀπόθετα ἐν τῇ οἰκίᾳ, Ἔργ. κ. Ἡμ. 455· οἰκ. λέξις Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 1· κήρυξ Σοφ. Τρ. 757· ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὑποθέσεις οἰκειακάς, (**οἰκηίη**, ἴδε ἐν λέξ. **οἰκία** ΙΙ), τὰ οἰκεῖα, ὑποθέσεις τοῦ οἴκου, περιουσία, Λατ. res familiaris, Ἡρόδ. 2. 37, Σοφ. 'Αντ. 661, Ξεν., κλ.· τὰ οἰκεῖα τὰ ἑαυτοῦ, τὰ ἐν τῷ οἴκῳ πράγματα, τὴν οἰκειακὴν αὐτοῦ περιουσίαν, Λυσ. 133· 26· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ πολιτικά, Θουκ. 2. 40· πρὸς τὰ τῆς πόλεως, Πλάτ. 'Απολ. 23B. **II**, ἐπὶ προσώπων, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας ἢ συγγενείας, συγγενής, Λατ. cognatus, ὡς οἱ ἐόντες οἰκήιοι, ὡς ὄντες συγγενεῖς του, Ἡρόδ. 4. 65· οἰκεῖον οὕτως οὐδέν .. ὡς ἀνήρ τε καὶ γυνή Μένανδρ. ἐν 'Αδήλ. 101·— ἀνὴρ οἰκεῖος, συγγενής, φίλος στενός, Ἡρόδ. 1. 108· **οἱ οἰκεῖοι**, συγγενεῖς, ἀντίθετ. τῷ **οἱ ἀλλότριοι**, Ἀνδοκ. 31. 7, πρβλ. Θουκ. 7. 44· τῷ **ἀθνείοι**, Πλάτ. Πρωτ. 316C· οἱ ἑαυτοῦ οἰκηιώτατοι, οἱ πλησιέστατοι συγγενεῖς του, Ἡρόδ. 3. 65, πρβλ. 5. 5· — ἀκολούθως, ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ τῆς συγγενείας, κατὰ τὸ οἰκεῖον 'Ατρεΐ, ἕνεκα τῆς συγγενείας αὐτοῦ πρὸς τὸν 'Ατρέα, Θουκ. 1. 9. **2)** φιλικός, εἴχομέν ποτε .. τὸν τόπον τοῦτον οἰκεῖον Δημ. 41. 15· ὡς παρ' οἰκειοτάτῳ ὁ αὐτ. 321. 26· ἴδε κατωτ. Β. **III**, ἐπὶ πραγμάτων, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν οἶκον ἢ τὴν οἰκογένειαν, ἴδιος, (ὅπερ ὁρίζεται : ὅταν ἐφ' αὐτῷ ᾖ ἀπαλλοτριῶσαι, ὅταν ἔχῃ τις τὴν ἐξουσίαν νὰ τὸ ἀπαλλοτριώσῃ, 'Αριστ. Ρητ. 1. 5, 7)· οἰκεῖαι ἄρουραι Πινδ. Ο. 12. 28· σταθμὰ Αἰσχύλ. Πρ. 396· γῆ, χθὼν Σοφ. Αἴ. 859, 'Αντ. 1203· οἰκεῖον, ἢ 'ξ ἄλλου τινός; ἐν τῇ οἰκίᾳ γενηθείς ἢ .., ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1162· αἱ οἰκεῖαι πόλεις, αἱ ἴδιαι αὐτῶν πόλεις, Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 2· ἡ οἰκεία (ἐξυπακ. γῆ), Ἰων. ἡ οἰκηίη, Ἡρόδ. 1. 64· τὰ οἰκήια, ἡ ἰδία τινὸς περιουσία, ὁ αὐτ. 2. 37, πρβλ. 1. 92· οἰκεῖοι πόλεμοι, οἱ ἐν τῇ πατρίδι πόλεμοι, ἐπὶ τοῦ ἐν Ἑλλάσι πολέμου ἐν τῇ Λακωνικῇ, Θουκ. 1.118, πρβλ. 4. 64· σῖτος οἰκεῖος καὶ οὐκ ἐπακτός, παραγόμενος ἐν τῇ χώρᾳ, ὁ αὐτ. 6. 20. — Ἴδε Κόντου εἰς 'Αριστ. 'Αθηναίων Πολιτ. τ. Γ', σ. 321. **2)** ἴδιος, ὁ ἀνήκων ἀποκλειστικῶς εἴς τινα, ἰδιωτικός, ἀντίθετον τῷ **δημόσιος**, **κοινός**, **ἀλλότριος**· οἰκείων κέρδεων εἵνεκα Θέογν. 45· ἐὼν ἐν κακῷ οἰκηίῳ Ἡρόδ. 1. 45, πρβλ. 153, 'Αντιφῶν 127. 28· οἰκηίη τε τριήρεϊ καὶ οἰκηίῃ .. δαπάνῃ Ἡρόδ. 5. 47, πρβλ. 8. 17· οἰκ. σάγη Αἰσχύλ Χο. 675· οἰκεῖα κακά Σοφ. Ο. Κ. 765, πρβλ.'Αντιφῶντα 113. 44· «καὶ ξυμβαίνει ἡμῖν μηδὲν οἰκειότερα τῇ ἀπολαύσει τὰ αὐτοῦ ἀγαθὰ γιγνόμενα καρποῦσθαι, ἢ καὶ τὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων», καὶ συμβαίνει εἰς ἡμᾶς νὰ καρπώμεθα τὰ ἀγαθὰ τῶν ἄλλων χωρῶν μετὰ τῆς αὐτῆς οἰκειότητος μεθ' ἧς καρπούμεθα καὶ τὰ προϊόντα τῆς ἡμετέρας χώρας, Θουκ. 2. 38, πρβλ. 7. 70· οἰκ. κίνδυνον ἔχειν ὁ αὐτ. 3. 13· οἰκ. ξύνεσις ὁ αὐτ. 1. 138· πρὸς οἰκείας χερός, διὰ τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ χειρός, Σοφ. 'Αντ. 1176, κτλ.·— περὶ τοῦ ἐν Αἰσχύλ. 'Αγ. 1220, ἴδε ἐν λέξ. **βορά**. **IV**, ἀντίθετ. τῷ **ξένος**, ὁ πρέπων εἴς τι πρᾶγμα, ἁρμόδιος, καταλληλος, πρόσφορος, οὔτε .. καλὸν οὐδὲν οὐδ' οἰκήιον Ἡρόδ. 3. 81, πρβλ. Δημ. 245. 3.

2) μετὰ δοτ. πράγματ., ὁ ἀνήκων εἴς τινα, ὁ συμμορφος· ἢ φύσει πράγματός τινος, ὡς τὸ Λατ. domesticus, προσήκων οἰκ. τῷ νόμῳ Πλάτ. Νόμ. 772E, πρβλ. Πολ. 468D, κ. ἀλλ., καὶ συχνάκις παρ' 'Αριστ.· ὡσαύτως μετὰ γεν., τὰ αὐτῶν οἰκεῖα Πλάτ. Φαίδων 96D· οἰκ. τῆς διαλεκτικῆς 'Αριστ. Τοπ. 1. 2, 2, πρβλ. Ἠθικ. Νικ. 1. 6, 13, Ρητ. 1. 4, 12· οἰκ. πρός τι Πολύϐ. 5. 105, 1. **3)** κατάλληλος, ἁρμόδιος, οἰκεῖος οὕτως κατάγελως νομίζεται Μένανδρ. ἐν «Ἐπαγγελλομένῳ» 1· — οἰκ. ὄνομα, λέξις ἐν τῇ κυρίᾳ ἢ κυριολεκτικῇ αὐτῆς σημασίᾳ, κατ' ἀντίθετ. πρὸς τὴν μεταφοράν, 'Αριστ. Ρητ. 3. 2, 6· πρβλ. **οἰκειότης** ΙΙ.

Β. Τὸ ἐπίρρ. **οἰκείως** ἔχει τὰς αὐτὰς σημασίας ὃς καὶ τὸ ἐπίθ., ἀλλ' αὐτὸς ὅ γε σὸν ἔστιν οἰκείως φέρε, ὑπόστρεφε αὐτὸ ὡς οἰκεῖον, δηλ. ὡς ἀνῆκον εἰς σέ,'Αριστοφ. Θεσμ. 197· οἰκ. διαλέγεσθαί τινι, μετ' οἰκειότητος, Θουκ. 6. 57· οἰκ. συνεῖναί τινι, Λατ. familiariter uti aliquo, Ξεν. Ἑλλ. 7. 3, 5· οὖ:ω, οἰκ. διακεῖσθαί τινι ὁ αὐτ. ἐν 'Αν. 7. 5, 16· πρός τι Πολύϐ. 12. 1, 2· οἰκ. ὀξέχεσθαί τινα Δημ. 299. 28· οἰκ. ἔχειν τινί Δημ. 41.17, κτλ.— συγκρ. **-ότερον**, 'Ισαίου περὶ τοῦ Κλεωνύμου Κλήρου 49· **οἰκειοτέρως**,'Αριστ. Κατηγ. 7· ὑπερθ. **-ότατα**, Πολύϐ.5.106, 4. **II**, προσηκόντως, οἰκείως πάνυ 'Αριστοφ. Λυσ. 1118· εὖρον, ἐπισκοπῶν πάνυ οἰκείως ταῦτα γιγνόμενα Ξεν. Οἰκ. 2, 17.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀποθανόντα τε ἔθαψε, περιέστειλεν οἰκ. Μένανδρ. ἐν «Μισογύνῃ» 1. 12, κτλ. **2)** οἰκείως [τῇ πόλει], πρὸς τὸ συμφέρον τῆς πόλεως, Θουκ. 2. 60.

οἰκειότης, Ἰων. **οἰκηιότης**, ητος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **οἰκεῖος**, (σημασ. II), συγγένεια, Ἡρόδ. 6. 54, Θουκ. 3. 86, Πλάτ. Πολ. 537C· στενὴ φιλία, οἰκειότης, φιλία καὶ οἰκ. Θουκ. 4. 19, Πλάτ. Συμπ. 197D·— ἐν τῷ πληθ., φιλικαὶ σχέσεις, Ἀνδοκ. 15. 40, Δημ. 237. 12. **3)** τὸ ζῆν ὁμοῦ ἐν σχέσει ἀνδρὸς καὶ γυναικός, γάμος, Ἰσοκρ. 216C, Λυσ. 92. 21. **II**, ἐπὶ λέξεων καὶ φράσεων, ἡ καθ' αὐτὸ ἔννοια, ἡ κυρία σημασία, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **μεταφορά**, Πλουτ. Κικ. 40, ἐν τῷ πληθ.

οἰκειοτονέομαι, ἐπὶ λέξεως, ἔχω τὸν οἰκεῖον τόνον, Σχόλ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Α. 394.

οἰκειό-φωνος, **ον**, ἐν τῷ Ἐπιρρ. **οἰκειοφώνως**, καὶ αὐτὸς δὲ (δηλ. ὁ Καμβύσης) οἰκειοφώνως ὕστερον, καὶ αὐτὸς δὲ μὲ τὸ στόμα του ὕστερον, Κτησ. Περσ. 9.

οἰκειό-χειρος, **ον**, ἰδιόχειρος. Ἐπίρρ. **οἰκειοχείρως**, ἰδιοχείρως, οἰκειοχείρως γράφειν Ἀρμενόπ. 2. 2, 1, κλ.

οἰκειόω, Ἰων. **οἰκηιόω**, κάμνω τι ἢ τινὰ οἰκεῖον, (**οἰκεῖος** III). **1)** κάμνω τινὰ φίλον μου, ἀντίθετον τῷ **ἀλλοτριόω**, Θουκ. 3. 65. **II**. τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ., **1)** μετ' αἰτ. πρασ. κάμνω τινὰ φίλον μου, κτῶμαι τὴν εὔνοιαν ἢ ἀγάπην τινός, Ἡρόδ. 4. 148, Πλάτ. Νόμ. 738D· οὐκ ὠκειώσατο πρὸς αὐτὸν Πλουτ. Ὀθων 2· οἰκ. τὸν δῆμον λόγῳ Διον. Ἀλ. 9. 44·— Παθ., γίνομαι φίλος, ἀντίθετ. τῷ **πολεμοῦμαι**, Θουκ. 1. 36, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτ. 7. 17, 13. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., κάμνω τι ἴδιόν μου, ἁπαιτῶ ὡς ἴδιόν μου πρᾶγμα, οἰκειοποιοῦμαι, τὴν Ἀσίην οἰκηιεῦνται οἱ Πέρσαι Ἡρόδ. 1. 4· τούτων τὴν ἐξεύρεσιν οὐκ οἰκηιεῦνται Αὐτοὶ αὐτόθι 94· οὕτως, Αἰγύπτιοι οἰκηιεῦνται Καμβύσεα, θεωροῦσιν ὡς ἀνήκοντα εἰς ἑαυτούς, ὁ αὐτ. 3. 2· ἅπαντα τὰ ἐν πόλει οἰκειοῦσθαι, οἰκειοποιεῖσθαι, Πλάτ. Πολ. 466C· σχεδὸν ὡς τὸ **σφετερίζω**, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 843E. **3)** καθόλου, προσαρμόζω, τριμμάτιον ὠκείωσα τούτοις ἀνθινὸν παντοδαπὸν Σωτάδης ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 16· τὴν πραγματείαν ἡμῶν .. πρὸς ἓν γένος ἀκροατῶν οἰκεοῦσθαι Πολύβ. 9. 1, 2.— Παθ., γίνομαι οἰκεῖος ἢ ἑνοῦμαι στενῶς, ἰσχυρῶς, ταῖς ψυχαῖς Πλάτ. Πρωτ. 326B, πρβλ. Παρμ. 128A· οἱ ὠκειωμένοι φυσιολογίᾳ Διογ. Α. 10. 37.

οἰκείω, Ἐπικ. ἀντὶ **οἰκέω**, Ἡσ. Θ. 330.

οἰκείωμα, τό, συγγένεια, σχέσις, πρός τι Στράβ. 269. **2)** ἰδιορρυθμία, Διον. Ἁλ. Τέχν. Ρητορ. 7. 5.

οἰκειωματικός, ἡ, όν, ὁ οἰκείωσιν ἔχων, «οἰκειωματικόν, τὸ οἰκείωσιν ἔχον πρὸς τόπον» Ἐτυμ. Μέγ. 30, 6.

οἰκείωσις, ἡ, ἐξοικείωσις, Κλήμ. Ἀλ. 777. **2)** τὸ λαμβάνειν τι ὡς οἰκεῖον ἑαυτῷ, ἰδιοποίησις, οἰκείωσιν ποιεῖσθαί τινος Θουκ. 4. 128. **3)** προσαρμογή, Πλούτ. 2. 1038C.

οἰκειωτέον, ῥήματ. ἐπίθετ. τοῦ **οἰκειόω**, δεῖ οἰκειοῦν, Κλήμ. Ἀλ. II, 521B.

οἰκειωτικός, ἡ, όν, (οἰκειόω 2) ὁ εἰς τὴν οἰκείωσιν ἀνήκων, τέχνη οἰκ. Πλάτ. Σοφ. 223B. **2)** ἁρμοστικός, οἰκ. δύναμις πρός τι Πλούτ. 2. 759E.

οἰκετεία, ἡ, τὸ σύνολον τῶν οἰκετῶν ἕν τινι οἰκογενείᾳ, Λατ. familia, Στράβ. 668, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 15, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8 6, 3., 12. 2, 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 2058B. 15·— **οἰκετεία** εἶναι ἐσχαλμένος, ἢ τοὐλάχιστον μεταγεν. τύπος, ὡς ἐν Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 33. 7, ἴδε Λοδ. Φρύν. 505. **2)** = **δουλεία**, Ἀριστέας 3.

οἰκετεύω, = **οἰκέω**, κατοικῶ, χαίρουσά μοι .. τὸν ἀνάλιον οἶκον οἰκετεύσις Εὐρ. Ἄλκ. 437. **II**. ἀποθ. **οἰκετεύομαι**, συνοικῶ, Ἡσύχ.

οἰκέτης, ου, ὁ, (οἰκέω) δοῦλος τῆς οἰκίας, ὑπηρέτης, Ἡρόδ. 6. 137., 7. 170, Αἰσχύλ. Χο. 737, Ἀντιφῶν 114. 33, Θουκ. 2. 4· οἰκ. δημόσιος τῆς πόλεως Αἰσχίν. 8. 27·— ἀλλὰ παρ' Ἡροδ. **οἱ οἰκέται**, Λατ. familia, ἡ οἰκογένεια, αἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ γυναῖκες καὶ τὰ τέκνα, 8. 4, 106, 142· οὕτω καὶ παρὰ Σοφ. Τρ. 908, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 2· ἐντεῦθεν ἀντίθετον τῷ **δοῦλοι**, Πλάτ. Νόμ. 763A, 777A, 853E· δοῦλος μεῖζον οἰκέτου φρονῶν Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 255· διαφέρειν φησὶ .. δοῦλον οἰκέτου, διὰ τὸ τοὺς ἀπελευθέρους μὲν δούλους ἔτι εἶναι, οἰκέτας δὲ τοὺς μὴ τῆς κτήσεως ἀφειμένους Ἀθήν. 267B, πρβλ. Θωμ. Μάγιστρ. 644· ἀλλὰ συχν. συνών. τῷ **δοῦλος**, Ἀριστ. Πολιτ. 1. 2, 5, κ. ἀλλ.

οἰκετία, ἡ, ἴδε **οἰκετεία**.

οἰκετίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ **οἰκέτης**, Θ. Προδρ. Ἐπιστ. 93.

οἰκετιεύς, ὁ, = **οἰκέτης**, Βίων ὁ Βορυσθενίτης, παρ' Ἀθην. 162B, ἴδε κ. D.

οἰκετικός, ἡ, όν, (οἰκέτης) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τοὺς οἰκέτας ἢ εἰς τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ οἰκοῦντας, Πλάτ. Σοφ. 226B, Ἀριστ. Πολιτ. 2. 3, 4· τὸ οἰκετικόν, οἱ δοῦλοι ἢ ὑπηρέται περιληπτικῶς, Πλουτ. Σύλλ. 9· οὕτως, οἰκ. σώματα Συλλ. Ἐπιγρ. 2347c. 25. **2)** οἰκ. δέλφαξ, ἐν τῷ οἴκῳ τραφείς, Φιλόξ. 2. 27.

οἰκέτις, -ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ **οἰκέτης**. Ἱππ. π. Ἀέρ. 292· περιστερὰν ἐφέστιον οἰκέτιν τε Σοφ. Ἀποσπ. 745· οἰκ. γυνὴ Εὐρ. Ἠλ. 104. **II**. παρὰ Θεοκρ. 18. 38, ἡ κυρία τοῦ οἴκου, ἡ δέσποινα, Λατ. matrona.

οἰκεύς, έως, Ἰων. ῆος, ὁ, ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ, οἰκεῖος, μὴ .. φίλους οἰκῆας ἐγείρῃ Ἰλ. Ε. 413· ὄφρα ἴδωμαι οἰκῆας, ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱὸν Ζ. 366, Ὀδ. Ρ. 533· ἀλλ' ἀλλαχοῦ, ἐν Δ. 245, Ξ. 4, κτλ., ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ δούλου, ὑπηρέτης, πρβλ. Σόλωνα παρὰ Λυσ. 117. 41, Σοφ. Ο. Τ. 756.

οἰκέω. Ἐπικ. **οἰκείω** Ἡσ. Θ. 330· παρατ. **ᾤκεον** Ἰλ., Ἀττ. **ᾠκουν**. Ἰων. **οἴκεον** Ἡρόδ. 1. 57· μέλλ. **οἰκήσω** ἀόρ. **ᾤκησα**· πρκμ. **ᾤκηκα** Σοφ. Ἠλ. 1101·— Παθ. καὶ Μέσ., μέλλ. **οἰκήσομαι** ἐν μέσῃ σημασίᾳ, Μένανδρ. ἐν Ῥήτορσι (Wilz) τ. 9, σ. 202· ἀλλ' ἐν παθητ., ἴδε Α. Ι. 3· ἀόρ. **ᾠκήθην** Ἰλ., κτλ.· **ᾠκησάμην** Ἀριστείδ. 1. 103· πρκμ. **ᾤκημαι** ὡς μέσ. καὶ παθ., Ἰων. γ' πληθ. **οἰκέαται**, ἴδε Α. 1. 2, 3· πρβλ. **διοικέω**· (οἶκος). **Α**. μεταβατ., κατοικῶ, ἔχω ὡς κατοικίαν μου, μετ' αἰτ., ὑπωρείας ᾤκεον πολυπίδακος Ἴδης Ἰλ. Υ. 218· (ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ ἀείποτε ἀμετάθ., ἴδε κατωτ. Β)· ἀλλὰ παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. συχν. μεταβ., οἰκ. τοῦτον τὸν χῶρον Ἡρόδ. 1. 1, πρβλ. 175, κτλ.· οἰκ. δόμους, χθόνα, ἑστίαν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 961, κτλ.· μεταφορ., ἕτερον αἰῶνα καὶ μοῖραν οἰκήσομεν Εὐρ. Ι. Α. 1507. — Παθητ., κατοικοῦμαι, οἰκέσιτο πόλις Πριάμοιο, «ὄντως οἰκοῖτο» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 18, Ἡρόδ. 4. 110, Δημ. 1341. 20· ἐς γῆν .. οἰκουμένην Σοφ. Φιλ. 221· διὰ τῆς οἰκεομένης, διὰ μέσου τῆς κατῳκημένης χώρας, Ἡρόδ. 2. 32, πρβλ. 4. 110· τὰς ἄλλας πόλιας οἰκεομένας .. νομίζεσθαι ὁ αὐτ. 1. 170·— περὶ τοῦ: ἡ οἰκουμένη ἴδε ἐν τέλ. **2)** ἐγκαθίσταμαι εἰς μέρος τι ὡς κάτοικος, τὰς πλείστας τῶν νήσων ᾤκησαν (ᾤκισαν αἱ ἄριστα ἐκδ.) Θουκ. 1. 8, πρβλ. 2. 27, κτλ.· οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ. πρκμ., ἔχω τοποθετηθῇ ἔν τινι τόπῳ, κατέχω, τοῖσι τὰς νήσους οἰκημένοισι Ἴωσι Ἡρόδ. 1. 27· αἱ δύο [πόλεις] νήσους οἰκέαται ὁ αὐτ. 1. 142. **3)** ἐν τῷ παθ., ὡς τὸ **οἰκίζομαι**, τριχθὰ δὲ ᾠκηθεν καταφυλαδόν, «τριχῶς δὲ οἰκισθέντες, ταῖς πατρῴαις ἐχρήσαντο φυλαῖς» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 668·— ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται τὸν παθητ. πρκμ. **ᾤκημαι**, Ἰων. **οἴκημαι**, ὡς ἐνεστ., οἱ ἐν τῇ ἠπείρῳ οἰκημένοι, δηλ. οἱ κατοικοῦντες .., 1. 27· οἱ ἐντὸς Ἅλυος ποταμοῦ οἰκ. 1. 28, πρβλ. 8. 115· — ὡσαύτως ἐπὶ πόλεων, κεῖμαι, εὑρίσκομαι, παρ' ὃν [ποταμὸν] Νῖνος πόλις οἴκητο αὐτόθι 193·— μέλλ. **οἰκήσεται**, ἐπὶ παθητ. σημασίας, Θουκ. 8. 67, Δημ. 1341. 20, πρβλ. Αἰσχίν. 4. 9, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 14, 1. **II**. διευθύνω, κυβερνῶ, ἐπὶ οἴκου ἢ ἐπὶ πόλεως, ὡς τὸ **διοικέω**, Σοφ. Ο. Κ. 1535, Εὐρ. Ἡλ. 386, Πλάτ., κλ.· πόλεις καὶ οἴκους εὖ οἰκοῦσαι Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 64, Πλάτ., κλ.· μετρίως, ὀρθῶς, ἄριστα οἰκ. Πλάτ. Νόμ. 936B, Πολ. 371C, 520D, κτλ.·— μεταφορ., μὴ τὸν ἑμὸν οἶκει νοῦν, μὴ διεύθυνε.., Εὐρ. (Ἀποσπ. 145) παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 105.— Παθητ., εὖ πόλεις οἰκουμένας Εὐρ. Ἱππ. 486, Πλάτ. Πολ.· πατρίδας τετευχὼς ἢ νόμοις .. μάλιστα οἰκεῖσθαι δοκεῖ Δημ. 503. 10, πρβλ. Π. 2.

Β. ἀμεταβ., κατοικῶ, διαμένω, ἐπὶ προσώπων ἢ οἰκογενειῶν, ἢ ἐπὶ ὁλοκλήρων φυλῶν, ἔχω τὴν κατοικίαν μου, Ὅμηρ., ὅστις ὡς ὁ Ἡρόδ. συνήθως συνάπτει τὸ ῥῆμα μετὰ τῆς προθέσεως ἐν· ᾤκεον δ' ἐν Πλευρῶνι Ἰλ. Ξ. 116, πρβλ. Ὀδ. Ι. 200, 400· οὕτως, οἵκεε ἐν Πίνδῳ Ἡρόδ. 1. 56, πρβλ. Αἰσχύλ. 12 Ἀγ. 34, Ἀριστοφ. Ὄρν. 968, Ἀντιφῶντα 138. 24· κατὰ στέγας Εὐρ. Ἰων 314· ὑπὸ χθονὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 451· μεθ' Ὅμηρ. μόνον μετὰ δοτ., οἰκεῖν οὐρανῷ Πινδ. Ν. 10. 100· ναοῖσι Εὐρ. Ἰων 314· οἰκῶ εἰς τόπον, ὑπάγω καὶ κατοικῶ εἴς τινα τόπον, Εὔδουλ. ἐν «Ἀντιόπῃ» 2. 1, πρβλ. Valck. Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1116 (1109)· ὡσαύτως, οἰκ. παρά κρημνοῖσι Πινδ. Π. 3. 61· παρὰ ὄχθον Εὐρ. Ι. Τ. 1098· οἰκεῖν μετά τινας = συνοικεῖν τινι, Σοφ. Ο. Τ. 414, 990· κέρδη μὲν οἰκήσαντα τοῖς δεδεγμένοις, μὲ ὠφέλειαν εἰς τοὺς δεξαμένους με προερχομένην ἐκ τῆς ἐνταῦθα κατοικήσεώς μου, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 92· τὸ τὴν φρονεῖν ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκύ, εἶναι εὐχάριστον εἰς τὸν νοῦν νὰ εἶναι ἐλεύθερος ἀπὸ φροντίδων, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1390· οἰκ. ἐπὶ προστάτου [ἴδε ἐν λξ. **προστάτης**). Λυσ. 187. 30. **II**. ἐπὶ πόλεων μὲ παθ. σημασ., ὡς τὸ **ναίω**, κατοικοῦμαι, κεῖμαι, Ἡρόδ. 2. 166, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 3., 5. 5· ἀλλά, τὴν πόλιν σποράδην καὶ κατὰ κώμας οἰκοῦσαν, ἀποτελουμένην ἐκ χωριστῶν κωμῶν, Ἰσοκρ. 214E, πρβλ. 48C· [οὕτως ἐν τῷ παθ., Ξεν. Ἀνάβ. 1. 4, 1]. **2)** κυβερνῶμαι, τίς τῶν πόλεων διὰ σὲ βέλτιον ᾤκησεν; Πλάτ., Πολ. 599D, πρβλ. 462D, 472E, 473A, 543A, κ. ἀλλ.· σωφρόνως γε οἰκοῦσα [πόλις] εὖ ἂν οἰκοῖτο, ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 162A· συχνάκις δὲ μόλις διακρίνεται ἀπὸ τοῦ παθ. (ἀνωτ. **Α**. II)· εἰς ὀλίγους, εἰς πλείους οἰκεῖν, κυβερνᾶσθαι κατὰ τὸ συμφέρον τῶν ὀλίγων ἢ τῶν πολλῶν, Θουκ. 2. 37.

οἰκηακός, ἡ, όν, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **οἰκειακός**, ἴδε.

οἰκῆας, αἰτ. πληθ. τοῦ **οἰκεύς**.

οἰκηΐζομενος, μετοχ. Ἰων. = **οἰκειούμενος**.

οἰκηΐζονται, Ἰων. ἀντὶ **οἰκειοῦνται**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οἰκήιος, οἰκηιότης, οἰκηιόω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **οἰκεῖος, οἰκειότης, οἰκειόω**.

οἰκηΐως, = **οἰκείως**, Ἐπιγραφ. Δήλ. 118, 13.

οἴκημα, τό, (οἰκέω) τόπος κατῳκημένος, κατοικία, ἱερὸν ἔσχον οἴκ. ποταμοῦ Πινδ. Ο. 2. 16· — ἀκολούθως καθόλου, οἰκοδόμημα πρὸς κατοικίαν (κληθὲν κατόπιν οἰκία), Ἡρόδ. 1. 17., 9. 13, καὶ Ἀττ. 2) δωμάτιον, θάλαμος, Ἡρόδ. 1. 164, 179., 2. 121, 1. 148, κτλ.· ἰδίως δωμάτιον ὕπνου, κοιτών, ὁ αὐτ. 1. 9 καὶ 10, Πλάτ. Συμπ. 217D· ὡσαύτως αἴθουσα φαγητοῦ, δειπνητήριον, ἑστιατόριον, Ἀνθ. 145B. II. Ἰδιαίτεραι σημασίαι: 1) πορνεῖον, χαμαιτυπεῖον, τὴν θυγατέρα κατίσαι ἐπὶ οἰκήματος Ἡρόδ. 2. 121, 5., 126· στῆσαί τινα ἐπ' οἴκ. Δείναρχ. 93, 12· ἐπ' οἴκ. καθῆσθαι Πλάτ. Χαρμ. 163B, πρβλ. Αἰσχίν. 11. 3· καπηλεῖον, μαγειρεῖον, Ἰσαΐ. 58. 16· πρβλ. **τέγος**. 2) κλωβός, τόπος περιωρισμένος ἔνθα τὰ ζῷα τρέφονται καὶ παχύνονται, Valck. εἰς Ἡρόδ. 7. 119· ἀλλαχοῦ **οἰκίσκος**. 3) ναός, ναΐσκος, ὁ αὐτ. 8. 144. 4) εἱρκτή, φυλακή, Δημ. 890. 13, πρβλ. Λυσ. Ἀποσπ. 45. 4, Θουκ. 4. 47 κἑξ. 5) ἀποθήκη, Πλάτ. Πρωτ. 315D, Δημ. 1040. 20., 1044. 25. 6) ἐργαστήριον, Πλάτ. Πρωτ. 321E. 7) πάτωμα, Λατ. tabulatum, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 52.

οἰκηματικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς οἴκημα, τῶν οἰκηματικῶν σκευῶν Διογ. Λ. 5. 55.

οἰκημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **οἴκημα**, Πλούτ. 2. 145A.

οἰκημένα, ἁ, (= ἡ οἰκουμένη), Ἐπιγρ. Λέσβου CIG 2179c, ἔτι Cau. 124, ἔτι Bul. de cor. hel. IV, σ. 442. Πρβλ. τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ **ἀφαιρεῖμενος** ἐν τῇ Συναγωγῇ λέξ. ἀθησ. Κουμανούδ.

οἰκήσιμος, ον, κατοικήσιμος, Πολύβ. 3. 55, 9, Ἀρρ. Ἀνάβ. 6. 18.

οἴκησις, ἡ, (οἰκέω) ἡ πρᾶξις τοῦ κατοικεῖν ἢ ἐνοικεῖν, ἡ ἀνάγκη τῆς οἴκ. Θουκ. 2. 16· οἴκησιν ποιεῖσθαι ὑπὸ γῆν Ἡρόδ. 3. 102· κοινωνῶ τῆς οἴκ., ἔχω μέρος ἐν τῇ κατοικίᾳ, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 1, 3. 2) διοίκησις, κυβέρνησις, πόλεως Πλάτ. Μίν. 321B. II. οἰκία, κατοικία, Ἡρόδ. 9. 94, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1009, Σοφ. Φιλ. 31, Πλάτ., κτλ.· ἐπὶ τῆς κατοικίας σατράπου, μέγαρον, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 1· κατασκαφὴς οἴκ. ἀείφρουρος, ἐπὶ τάφου, Σοφ. Ἀντ. 892· εἰς τὴν ἀΐδιον οἴκ. Ξεν. Ἀγ. 11, 16· ἐπὶ τῆς φωλεᾶς θηρίων, ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 13, 14· ἐπὶ τῆς καλιᾶς πτηνοῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 11, 1· — ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ τῶν διεσπαρμένων οἰκημάτων τῶν ἀνθρώπων τῶν μήπω συνελθόντων εἰς πόλεις, Θουκ. 6. 88, πρβλ. **οἰκέω** B. II· αἱ τῶν πόλεών τε καὶ οἰκήσεων διακοσμήσεις Πλάτ. Συμπ. 209A, πρβλ. Νόμ. 681A· ἀλλ' ἡ διάκρισις δὲν τηρεῖται πάντοτε, ὁ αὐτ. 685A, κτλ. III. κατῳκημένον μέρος χώρας, διὰ τὸ τὴν οἴκησιν κεῖσθαι ταύτην πρὸς ἄρκτον Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 19, πρβλ. Διογ. Λ. 4. 58.

οἰκήτειρα, ἴδε τὸ ἑπόμ.

οἰκητήρ, ῆρος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **οἰκητής**, Σοφ. Ο. Κ. 627, καὶ ἐκ διορθώσ. τοῦ Ἑρμάνν. ἀντὶ **οἰκιστῆρας** (ἐκ τινων ἀντιγράφων) ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 19· θηλ. **οἰκήτειρα**, Χρησμ. Σιβ. 3. 442.

οἰκητήριον, τό, κατοικητήριον, οἴκημα, κατοικία, Εὐρ. Ὀρ. 1114, Ἀριστ. Ἀποσπ. 441, Πλούτ., κτλ.

οἰκητήριος, α, ον, οἰκιακός, σκευάρια Ἀλκαῖος Κωμικ. ἐν «Πασιφάῃ» 2.

οἰκητής, οῦ, ὁ, = **οἰκήτωρ**, Σοφ. Ο. Τ. 1450, Πλάτ. Φαίδων 111C, καὶ ἴσως Σιμων. 5. 6.

οἰκητικός, ή, όν, ὁ εἰθισμένος εἰς σταθερὰν κατοικίαν, τῶν ζῴων τὰ μὲν οἰκ. τὰ δὲ ἄοικα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 27.

οἰκητός, ή, όν, κατῳκημένος, Σοφ. Ο. Κ. 28, 39· οἰκήσιμος, οἰκητὸς (ὡς θηλ.) αὐλὴ ἀράχναις μόνον Φιλόστρ. 853.

οἰκήτωρ, ορος, ὁ, κάτοικος, Ἡρόδ. 2. 103., 4. 9, 34., 7. 153, Αἰσχύλ. Πρ. 351, Θουκ. 1. 2, κτλ.· οἰκ. θεοῦ, θηλ. κατοικοῦσα ἐν τῷ ναῷ, Εὐρ. Ἀνδρ. 1089· Ἅιδου οἰκ., ἐπὶ ἀνθρώπου τεθνεῶτος, Σοφ. Τρ. 282, πρβλ. Αἴ. 396, 517. 2) ἄποικος, Θουκ. 2. 27., 3. 92.

οἰκία, Ἰων. -ίη, ἡ, οἰκοδόμημα, κατοικία, οἶκος, Ἡρόδ. 1. 17, 114, κτλ.· κατ' οἰκίαν, οἴκοι, κατ' οἶκον, Πλάτ. Λάχ. 180D· ἰδίᾳ καὶ κατ' οἰκίας ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 788A· παρὰ τοῖς κωμ. καὶ ἐν τῷ κοινῷ πεζῷ λόγῳ πολλῷ συνηθέστερον τοῦ **οἴκος**. 2) κατὰ τὸ Ἀττ. δίκαιον, **οἶκος** διεκρίνετο ἀπὸ τοῦ **οἰκία**, — καθ' ὅσον τὸ πρῶτον ἐσήμαινεν ἅπασαν τὴν περιουσίαν ἣν ὁ ἀποθνήσκων κατέλειπεν, ἐν ᾧ τὸ δεύτερον ἐσήμαινε μόνον ἁπλῶς τὴν οἰκίαν, Valck. εἰς Ἡρόδ. 7. 224, Bockh P. E. 2, σημ. 199, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 569A, κτλ. 3) **οἰκία** διεκρίνετο ὡσαύτως ἀπὸ τοῦ **συνοικία**, καθ' ὅσον ἐσήμαινε τὰ πρὸς ἰδίαν τινὸς χρῆσιν οἰκήματα ἢ δωμάτια, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ παρεχόμενα ἐπὶ ἐνοικίῳ εἰς ξένους, Αἰσχίν. 15. 4., 17. 28. II. τὰ τῆς οἰκίας, τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν οἰκίαν, Πλάτ. Γοργ. 520E· οἰκίας δύο ὤκει, θηλ. διετήρει δύο οἰκίας ἐν ἐνεργείᾳ, Δημ. 1002. 13· ὡς προαπαιτούμενον πρὸς ὕπαρξιν πόλεως Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 12, 7, Πολιτ. 1. 2, 12, κ. ἀλλ. III. ἡ οἰκογένεια, οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ οἰκοῦντες, Λατ. familia, Ἀντιφῶν 140. 34, Πλάτ. Γοργ. 472B, κτλ. IV. οἰκία ἢ οἰκογένεια ἐξ ἧς κατάγεταί τις, οἰκίης ἀγαθῆς Ἡρόδ. 1. 107· οἰκίας οὐ φλαυροτέρης αὐτόθι 99· οἰκίης οὐκ ἐπιφανέος 2. 172· τῇ Κύρου οἰκίᾳ συγγενέες 3. 2· στρατηγοὶ ἐκ τῶν μεγίστων οἰκιῶν Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 15. 5, πρβλ. Ἀνδοκ. 16. 35, Θουκ. 8. 6, κτλ.· περὶ ὀλίγας οἰκίας αἱ κάλλισται .. τραγῳδίαι συντίθενται Ἀριστ. Ποιητ. 13. 7.

οἰκιακός, ή, όν, ὁ εἰς τὴν οἰκίαν ἀνήκων, οἰκεῖος, κοινῶς «ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ», «ἰδικός», καὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ Εὐαγγ. κ. Ματθ. ι', 36· πρβλ. **οἰκειακός**.

οἰκιάτας, = **οἰκέτης**, Ἐπιγρ. Λοκρ. Ὀζ. Inscr. Gr. Ant. 321. 44, ἔκδ. H. Roehl. 1882.

οἰκιάτης, ἴδε **οἰκιήτης**.

οἰκίδδειν, «καθῆσθαι» Γλωσσ.

οἰκίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **οἶκος**, μικρὰ οἰκία, δωμάτιον, Ἀριστοφ. Νεφ. 92, Λυσίας 92. 28, Συλλ. Ἐπιγρ. 2664. 8. 2) ἐπὶ τοῦ πύργου τοῦ ἐπὶ τῶν νώτων ἐλέφαντος, Πολύβ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **θωράκιον**.

οἰκίδιος, α, ον, = **οἰκεῖος**, Ὀππ. Κ. 1. 473.

οἰκίζω, μέλλ. Ἀττ. **οἰκιῶ** Θουκ. 1. 100., 6. 23· — ἀόρ. **ᾤκισα**, Ἰων. **οἴκισα** Ἡρόδ. 5. 42, ποιητ. **ᾤκισσα** Πινδ. Ι. 8. 20· — πρκμ. **ᾤκικα** (συν-) Στράβ. 544· ὑπερσ. **ᾠκίκειν** Ἀππ. Ἰβηρ. 100, Ἐμφυλ. 2. 26. — Μέσ., μέλλ. **οἰκιοῦμαι** Εὐρ. (ἐν Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 32, **οἰκήσεται** φαίνεται ἀναγκαῖον)· — ἀόρ. **ᾠκισάμην** (κατ-) Ἰσοκρ. — Παθ., μέλλ. **οἰκισθήσομαι** Δημ. 59. 14, Ἀππ.· ἀόρ. **ᾠκίσθην** Θουκ., Πλάτ.· πρκμ. **ᾤκισμαι** Εὐρ. Ἑκ. 2, Ἰων. **οἴκ-** Ἡρόδ. 4. 12. — πρβλ. **ἀν-, εἰσ-, ἐν-, κατ-, συν-οικίζω**· I. μετ' αἰτ. πράγματ., ἱδρύω ὡς ἀποικίαν ἢ νέον συνοικισμόν, πόλιν Ἡρόδ. 1. 57., 6. 33 (κονῶς **οἴκησαν**, πρβλ. 7. 170), Ἀριστοφ. Ὄρν. 172, Θουκ. 6. 4, κτλ.· ὡσαύτως, οἰκ. ἀπ' ἄλλης πόλεως οἰκ. πόλιν Εὐρ. Ἀποσπ. 362. 11. — Παθ., πόλις οἴκισται ἐν .. Ἡρόδ. 4. 12, πρβλ. 2. 44. 2) κατοικίζω διὰ νέων ἐποίκων, χῶρον, χώρην ὁ αὐτ. 5. 42., 7. 143· νήσους Θουκ. 1. 8 (κοινῶς φέρεται **ᾤκησαν**)· μετὰ γεν. προσ., τὴν πόλιν .. ξυμμίκτων ἀνθρώπων οἰκίσας ὁ αὐτ. 6. 4· — Μέσ., ὅπῃ γῆς πύργον οἰκιούμεθα, εἰς ποῖον μέρος γῆς νὰ εὕρωμεν ἀσφαλῆ κατοικίαν, Εὐρ. Ἡρακλ. 46, πρβλ. Τρῳ. 435. — Παθ., Πλάτ. Πολ. 403B, Ξεν. Ἀν. 5. 3, 7. II. μετ' αἰτ. προσώπου, καθιστῶ, ἐγκαθιστῶ, ὃ τὰν μὲν παρὰ καλλιρόῳ Δίρκᾳ φιλαρμάτου πόλιος ᾤκισσεν ἀγεμόνα Πινδ. Ι. 8 (7). 43, πρβλ. Ἕρμαν εἰς Σοφ. Ο. Κ. 92· μεταφέρω, ἐς ἄλλα δώματα, εἰς τήνδε χθόνα Εὐρ. Ι. Α. 670, Ι. Τ. 30· μεταφ., τὸν μὲν ἀφ' ὑψηλῶν βραχὺν ᾤκισεν, κατεβίβασεν ἐκ τοῦ ὕψους εἰς τὰ χαμηλά, Εὐρ. Ἡρακλ. 613. — Παθ., ἐγκαθίσταμαι εἴς τι μέρος, ὑπάγω που καὶ κατοικῶ, Τυδεὺς ἐν Ἄργει ξεῖνος ὢν οἰκίζεται Σοφ. Ἀποσπ. 153, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 2, Πλάτ. Φαίδων 114C, κτλ. III. = **οἰκῶ**, κατοικῶ, ὅκου περ οἰκίζουσιν οἵ τε προὔνικοι οἵ τε δρηπέται τε Ἡρώνδ. III, 12, πρβλ. Μενάνδρ. γν. μονόστ. 572 «ἦθος πανοῦργον μακρὰν οἰκίζει θεοῦ».

οἰκιήτης, ου, ὁ, Ἰων. ἀντὶ **οἰκέτης**, Φερεκύδ. παρὰ Διογ. Λ. 1. 122· **οἰκιάτης** παρὰ Στεφ. Β. ἐν λέξ. **οἶκος**, Ἐτυμ. Μέγ. 698. 11· πρβλ. **πολιήτης**.

οἰκιμβάζω, ἴδε **ὀκιμβάζω**.

οἰκίον, τό, κυρίως ὑποκορ. τοῦ **οἶκος**, ἀλλὰ κατὰ τὴν χρῆσιν δὲν διαφέρει αὐτοῦ· παρ' Ὁμ., Ἡσ., κλ., ἀείποτε ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ Λατ. aedes, οἰκία, μέγαρον, συχνάκις παρ' Ὁμ., κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ φράσει, οἰκία ναίειν Ἰλ. Ζ. 15, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τῆς κατοικίας θεοῦ τινος, Ὀδ. Μ. 4· ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, Ἰλ. Υ. 64· οὕτω παρ' Ἡροδ., μάλιστα ἐπὶ μεγάρων περιλαμβανόντων πολλὰς οἰκοδομάς, 1. 35, 41, 44, 98., 3. 53, 140· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἰδιωτικῶν οἰκιῶν, 1. 59., 7. 118· ὡσαύτως ἐπὶ σπηλαίων καὶ φωλεῶν ζῴων, ὡς παρ' Ὁμ. ἐπὶ τῶν φωλεῶν τῶν πτηνῶν, σφηκῶν καὶ μελισσῶν, Ἰλ. Μ. 167., Π. 261· ἐπὶ τῆς φωλεᾶς ἀετοῦ, Μ. 221· — μεταγεν. ποιηταὶ χρῶνται τῇ λέξ. ἑνικῶς, Καλλ. Ἀποσπ. 198, Ἀνθ. Π. 6. 203.

οἰκίσις, ἡ, ἡ ὑπὸ ἐποίκων κατάληψις τόπου τινός, ἀποίκισις, Θουκ. 5. 11., 6. 4. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 3.

οἰκισκάριον, τό, ὑποκ. τοῦ ὑποκ. **οἰκίσκος**, Γλωσσ.

οἰκίσκη, ἡ, μνημονεύεται παρὰ Πολυδ. Θ', 39 ἐκ τοῦ Δημ. 1170. 26, ἢ 1171. 7 (ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσιν **οἰκίαν**).

οἰκίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **οἶκος**, μικρὸν δωμάτιον ἢ θάλαμος, Δημ. 258. 21, Ἡρῳδιαν. 7. 9. 2) ὀρνιθοτροφεῖον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 358, 385, Μεταγένης ἐν «Αὔραις» 5.

οἰκισμός, ὁ, = **οἴκισις**, Σόλων 11. 5· πόλεων οἰκισμοί, ἱδρύσεις πόλεων, Πλάτ. Νόμ. 708D.

οἰκιστήρ, ῆρος, Ποιητ. ἀντὶ τοῦ **οἰκιστής**, Πινδ. Ο. 7. 54, κ. ἀλλ., Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 4. 155· πρβλ. **οἰκητήρ**.

οἰκιστήριον, τό, = **οἰκητήριον**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 409.

οἰκιστής, οῦ, ὁ, ὡς τὸ **οἰκιστήρ**, ὁ οἰκίζων τόπον τινὰ ἢ ἀπ' ἐποίκων, ὁ ἱδρυτὴς πόλεως, Ἡρόδ. 4. 159, Θουκ. 1. 24., 3. 92.,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

6. 3, Πλάτ., κτλ.· ἐν Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 24, οἱ οἰκισταὶ εἶναι οἱ παρὰ Ρωμ. triumviri coloniae deducendae.

οἰκιστικός, ή, όν, ὁ ἁρμόζων εἰς οἰκιστὴν ἢ ὅμοιος αὐτῷ· ἐν τῷ ἐπιρρ. **οἰκιστικῶς**. Πολυδ. Θ', 7.

οἰκῑτιεύς, ὁ, σπανία κωμικὴ λέξις ἀντὶ τοῦ **οἰκέτης**, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξ. **Κιτιεύς**. Βίων παρ' Ἀθην. 162D.

οἰκό-βιος, ον, ὁ ἐν τῷ οἴκῳ διαμένων, «οἰκόβιος γὰρ ἡ τῶν ἀδίκων δόξα» Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 8. 58.

οἰκο-γενής, ές, ὁ ἐν τῷ οἴκῳ γεννηθείς, ἐπὶ δούλων, Λατιν. verna, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ emptus, Πλάτ. Μένων 82B, Πολύβ. 40. 2, 3, πρβλ. Λοβεκ. Φρύνιχ. 202· σῶμα γυναικεῖον οἰκογενές, ἐπιγραφ. Δελφῶν ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1705· τὸ γένος οἰκ. αὐτόθι 1702, 1707, κ. ἀλλ.· πρβλ. **οἴκοθεν** I, καὶ ἴδε **ἐνδογενής**· — ὡσαύτως, οἰκ. ὄρτυγες Ἀριστοφ. Εἰρήν. 789· ἀλεκτορίδες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 1, 3· μεταφορ., οἰκ. μανία, ἀντίθετον ἔπηλυς, Πλούτ. 2. 758E.

οἰκο-δέγμων, -ονος, ὁ, ὁ δεχόμενος ἢ ἑστιῶν τινα ἐν τῇ ἑαυτοῦ οἰκίᾳ, Τραγικ. λέξις παρὰ Πολυδ. Ϛ', 11.

οἰκοδέκτωρ, ορος, ὁ, λέξις ἀστρολογική, σημαίνουσα **οἰκοδεσπότην**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Παύλ. Ἀλεξανδρ., πρβλ. **οἰκοδέγμων**.

οἰκο-δέσποινα, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ δέσποινα τοῦ οἴκου, ἡ οἰκοκυρά, Φίντυς παρὰ Στοβ. 445. 27, Βαβρ. 10. 5, Πλούτ. 2. 612F.

οἰκοδεσποσύνη, ἡ, ἡ τοῦ οἴκου δεσποτεία, Συλλ. Ἐπιγρ. 2987.

οἰκοδεσποτεία, (γραπτ. **οἰκοδεσποτία**) ἡ, ἐπὶ ἀστρολογικῆς σημασίας, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 57, 58, κτλ.

οἰκοδεσποτέω, εἶμαι δεσπότης, κύριος τοῦ οἴκου, ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, οἰκοδεσπότης, Ἐπιστ. πρ. Τιμ. ε', 14. **II.** ἐπὶ ἀστρολογικῆς σημασίας, ἐπὶ τῶν ἑκάστοτε ἐπικρατούντων πλανητῶν, Λουκ. π. Ἀστρολ. 20, Πλούτ. 2. 908B, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 57, κτλ.· πρβλ. τὸ ἑπόμ. II.

οἰκο-δεσπότης, ου, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ δεσπότης ἢ κύριος οἴκου ἢ οἰκογενείας. Ἄλεξις ἐν «Ταραντίνοις» 6, συχν. ἐν τῇ Καιν. Διαθ., κτλ.· ἀλλὰ οἰκίας δεσπότης ἔλεγον κατὰ προτίμησιν οἱ Ἀττ., ὡς ἐν Πλάτ. Νόμ. 954B· οὕτως, οἴκου δ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 32· ἴδε Λοβεκ. Φρύνιχ. 373. **II.** ἐν τῇ Ἀστρολογίᾳ ἕκαστον σημεῖον τοῦ ζῳδιακοῦ κύκλου ἦτο **οἶκος** διὰ τὸν πλανήτην, ὅστις εἰσερχόμενος εἰς τὸ ζῴδιον ἐθεωρεῖτο ὡς ἐπιδρῶν εἰς τοὺς μῆνας καὶ τὰς ἡμέρας ἐφ' ὅσον ἐκυρίευε· τοῦτο ἐλέγετο **οἰκοδεσποτεῖν**, καὶ ὁ κυριεύων πλανήτης **οἰκοδεσπότης**.

οἰκοδεσποτία, ἡ, ἴδε **οἰκοδεσποτεία**.

οἰκοδεσποτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν οἰκοδεσπότην, Κικ. πρ. Ἀττ. 12. 44, 2, Πτολ. Τετράβ. 109, Ὠριγ. III, 1208B.

οἰκο-δίαιτος, ον, ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ διαιτώμενος, τρεφόμενος, ἀλεκτρυόνες Γαλην. τ. 13, σ. 931F.

οἰκοδομέω: μέλλ. -ήσω: ἀόρ. ᾠκοδόμησα (οὐχὶ **οἰκ-** παρ' Ἀττ.), Φρύνιχ. 153. Ὡς καὶ νῦν, κτίζω οἶκον· καθόλου, κτίζω, κατασκευάζω, νηόν, οἰκίαν, γέφυραν, λαβύρινθον, πυραμίδα, τεῖχος Ἡρόδ. 1. 21, 114, 186., 2. 101, κ. ἀλλ.· αἱ μέλιτται οἰκ. τὰ κηρία Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 6· ἀπολ. Πλάτ. Χαρμ. 161E, 165D· — ὡσαύτως· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, οἰκοδομοῦμαι οἴκημα, κτίζω δι' ἐμαυτὸν ἢ βάλλω νὰ κτίσωσι δι' ἐμέ, Ἡρόδ. 2. 121, 1, πρβλ. 148· νεωσοίκους Ἀνδοκ. 24. 21· τείχη Θουκ. 7. 11· οἰκίας Πλάτ., κτλ.· — Παθ., οἰκοδομοῦμαι, Ἡρόδ. 2. 126, 127· τὰ οἰκοδομούμενα Ἀριστ. π. Ζ. Γενέσεως 1. 22, 2. **2)** μεταφ., κτίζω ἢ θεμελιῶ ἐπί τινος, ἔργα ἐπί τι Ξεν. Κύρ. 8. 7, 15· οἰκ. τέχνην ἔπεσιν Ἀριστοφ. Εἰρ. 749. **3)** μεταφ., ὡσαύτως καταρτίζω, ἡ ἀγάπη οἰκοδομεῖ Α' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. η', 1, ι', 23, κτλ.· οἰκοδ. εἰς τὸν ἕνα Α' πρ. Θεσ. ε', 11· — ἀλλ' ὡσαύτως, λαμβάνω θάρρος, παρακινοῦμαι, οἰκοδομηθήσεται εἰς τὸ ἐσθίειν, θὰ λάβῃ θάρρος νά .., Α' πρ. Κορινθ. η', 10· πρβλ. **ἀνοικοδομέω**.

οἰκοδομή, ἡ, μεταγενέστ. τύπος ἀντὶ **οἰκοδόμησις**, -**δομία**, παροιμία Λακων. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **ἵππους** (ς) Διόδ. 1. 46, Στράβ., κ. ἀλλ., πρβλ. Λοβεκ. σημ., εἰς Φρύνιχ. σελ. 488· ἀρχαιότερα παραδείγματα, ὡς Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 5. 10, 7, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 8, 5, εἶναι ἀμφίβολ. **II.** = **οἰκοδόμημα**, Πλουτ. Λούκουλλ. 39, Συλλ. Ἐπιγρ. 4449, κ. ἀλλ., Καιν. Διαθ., κλ.

οἰκοδόμημα, τό, ὡς καὶ νῦν, οἰκοδομή, κατασκευή, κατασκεύασμα, Ἡρόδ. 2. 121, 1., 136, Θουκ. 4. 8, 90, Πλάτ. Γοργ. 514B, κτλ.

οἰκοδόμησις, ἡ, ὁ τρόπος ἢ ἡ πρᾶξις τοῦ οἰκοδομεῖν, Θουκ. 3. 2, 20, Πλάτ. Γοργ. 455B, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., οἰκοδ. ναῶν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 394A. **II.** = **οἰκοδόμημα**, ὁ αὐτ. ἐν Κριτί. 117A, Νόμ. 778E.

οἰκοδομητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **οἰκοδομῶ**, δεῖ οἰκοδομεῖν, Πλάτ. Πολ. 424D.

οἰκοδομητικός, ή, όν, ἁρμόδιος εἰς οἰκοδομήν, ἡ οἰκοδομητική (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ ἀρχιτεκτονική, Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 5 (ἀλλαχοῦ **οἰκοδομική**).

οἰκο-δομητός, ή, όν, κτιστός, Στράβ. 155, 369.

οἰκοδομία, ἡ, = **οἰκοδόμησις**. Θουκ. 1. 93., 2. 65, Πλάτ. Νόμ. 804C, Δημόκρ. παρὰ Πλουτ. 2. 974A, πρβλ. Poppo εἰς Θουκ. 1, σ. 243. **II.** οἰκοδόμημα, Πλάτ. Νόμ. 758E, 759A, κ. ἀλλ.

οἰκοδομικός, ή, όν, ὁ ἔμπειρος εἰς τὸ οἰκοδομεῖν, Πλάτ. Χαρμ. 170C· ἡ οἰκοδομική (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ οἰκοδομεῖν, ἡ ἀρχιτεκτονική, Πλάτ. αὐτόθι, Γοργ. 514B, Πολ. 346D, κ. ἀλλ.· οὕτω, τὰ οἰκοδομικὰ ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 514A· — Ἐπίρρ. -**κῶς**, Πολυδ. Ζ', 117. **II.** πρὸς οἰκοδομὴν πρόσφορος, κατάλληλος, ὕλη Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 1.

οἰκοδομιστήριος, α, ον, = **οἰκοδομικός** II, Ἐπιγραφ. Μακεδ. σ. 16 Sauppe.

οἰκο-δόμος, ὁ, ὁ οἰκοδομῶν, κτίστης, ἀρχιτέκτων, Ἡρόδ. 2. 121, 1, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 223, Πλάτ. Πρωτ. 319D, κ. ἀλλ.

οἰκοθαλής, ές, ὁ θάλλων ἐν τῇ οἰκίᾳ, «ἀμφιθαλεῖς, ἀντὶ τοῦ ἀμφότεροι οἰκοθαλεῖς» Τιμαίου ἐκ τῶν τοῦ Πλάτ. λέξ. ἔνθα τὸ **ἀμφότεροι** ἴσως διορθωτ. **ἀμφοτέρωθεν**.

οἴκοθεν, Ἐπίρρ., ἐκ τοῦ οἴκου, ἐκ τῆς πατρίδος, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραιὸς Ἰλ. Α. 632· οἴκ. ὁρμᾶν Θουκ. 4. 90· φιάλαν .. βωρήσεται νεανίᾳ γαμβρῷ προπίνων οἴκοθεν οἴκαδε, «ἤγουν χαρίσεται νεανίᾳ γαμβρῷ ἑαυτοῦ προπίνων, τουτέστιν ἅμα τῷ πόματι καὶ τὴν φιάλην χαριζόμενος οἴκοθεν, ἤγουν ἀπὸ τοῦ ἰδίου οἴκου, ὥστε ἐνεγκεῖν τὸν νεανίαν εἰς τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 7. 4· ἔνθα ἴδε Böckh καὶ Dissen: οἴκ. ἐκ Κλαζομενῶν Πλάτ. Παρμ. 126A· δεῦρο οἴκ. ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Μείζ. 282B· εὐθὺς οἴκ., δηλ. ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 11, 6· — συχνάκις ἄνευ ἐννοίας κινήσεως, οἱ νόμοι οἱ οἴκ. = οἱ πάτριοι, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 390, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 295· οἱ οἴκ. φίλοι ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 506· τὰ οἴκ., αἱ οἰκιακαὶ ὑποθέσεις, ὁ αὐτ. Ι. Α. 100, πρβλ. Πινδ. Π. 8. 72· στρατηγοὺς εἵλοντο ἐκ τῶν οἴκ. Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 10· οἴκ. τὸν πολέμιον ἔχειν, ἐντὸς τῆς οἰκίας, «μέσα», Πλάτ. Σοφ. 252C· τὸ γένος οἴκ. = οἰκογενής, ἐπὶ δούλου, Συλλ. Ἐπιγρ. 1704. **2)** ἐξ ἰδίων μου, πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι Ἰλ. Η. 364, πρβλ. 391· οἴκ. ἄλλο Εὐμήλῳ ἐπιδοῦναι Ψ. 558· εἰ καὶ νύ κεν οἴκ. ἄλλο μεῖζον ἐπαιτήσειας αὐτόθι 592. **3)** ἐξ ἰδίων, ἐκ τῆς ἰδίας ἀρετῆς, ἐκ φύσεως, Πινδ. Ο. 3. 79, Ν. 3. 53., 7. 76· τὸν νοῦν διδάσκαλον οἴκοθεν ἔχουσα Εὐρ. Τρῳ. 648· δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκ. ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 239· πόθεν ἂν λάβοιμι ..; οὐ γὰρ εἶχον οἴκ., ἐδικά μου δὲν εἶχον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 522, πρβλ. Πινδ. Ν. 7. 76, Αυσ. 101. 16, Ἰσαῖ. 81. 27· τὰς πολιτείας οἴκ. ἐνδόξως ἐκτελεῖν Συλλ. Ἐπιγρ. 1164, 1223· — ἐντεῦθεν, **4)** ὁλοκλήρως, ὅλως, ἀπολύτως ὡς τὸ ἀρχήν, ψευδεῖς οἴκ. δόξας ἔχοντες Αἰσχίν. 62. 8.

οἴκοθί, Ἐπικ. ἀντὶ **οἴκοι**, ὡς **ὅθι**, **πόθι** ἀντὶ **οἷ**, **ποῖ**, ἐπίρρ., κατ' οἶκον, ὥς τις .. βέλος καὶ οἴκοθι πέσῃ, θεραπεύῃ ἐν τῷ οἴκῳ τὸ βεβλημένον μέρος, δηλ. τὸ τραῦμα, Ἰλ. Θ. 513· ἢ τάδε ἔστο περὶ χροΐ οἴκοθ' Ὀδυσσεὺς Ὀδ. Τ. 237· τοιαῦτα .. οἴκ. κεῖται Φ. 398. [ι δυνατὸν νὰ πάθῃ ἔκθλιψιν, ἴδε ἄνωτ.].

οἰκόθ-ουρος, ὁ, «ὁ οἰκουρὸς κύων» Ἡσύχ. (**οἶ κόθουρος** Schmidt).

οἰκό-θρεπτος, ον, ὁ ἐν τῷ οἴκῳ τραφείς, Φώτ. ἐν λ. **οἰκογενές**.

οἴκοι, Ἐπίρρ. ἐν τῷ οἴκῳ, Λατ. domi (πρβλ. **οἴκοθι**), οὐ νυ καὶ ὑμῖν οἴκοι ἔνεστι γόος .. Ἰλ. Ω. 240, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 363, κτλ.· τὰ οἴκοι, αἱ οἰκιακαὶ ὑποθέσεις, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 42, Πλάτ. Πολ. 371A· οὕτως, ἡ οἴκοι δίαιτα Σοφ. Ο. Κ. 352· ἡ δ' οἴκοι (ἐξυπακ. πόλις), ἡ πατρίς, αὐτόθι 759· αἱ οἴκοι τιμαί Ἰσοκρ. 414E. Πρβλ. **οἴκει**. **2)** = **οἴκαδε**, ἀπαγαγεῖν Ζώσιμος 27, 11.

οἰκο-κερδής, ές, ὠφέλιμος, ἐπικερδὴς εἰς οἰκίαν ἢ οἰκογένειαν, κερδαλέος, Α. Β. 55.

οἰκο-κρᾰτέομαι, Παθ., διατελῶ ὑπὸ οἰκογενειακὴν διοίκησιν, δηλ. ἄνευ πολιτικῶν ὑποχρεώσεων ἢ νόμων, Εὐστ. 1618. 20.

οἰκολόγος, ἐπιμελητὴς τοῦ οἴκου, οἰκονόμος, Τυπικ. Χειρόγραφ. τῆς μονῆς Κεχαριτωμένης, Δουκάγγ.

οἰκομᾰνία, ἡ, μανία εἰς τὸ οἰκοδομεῖν οἰκίας, μεταγεν.

οἴκόνδε, Ἐπικ. ἐπίρρ., = **οἴκαδε**, Ὅμ., κ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 552· οἴκόνδε ἄγειν, ἄγειν εἰς τὸν οἶκον, ἐπὶ νύμφης, Ὀδ. Ζ. 159, πρβλ. Λ. 410.

οἰκονομεῖον, τό, τόπος ἐν μοναστηρίῳ ἔνθα ὁ οἰκονόμος φυλάττει τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ ἄλλα χρειώδη τῶν μοναχῶν, ἀπελθὼν ἐκεῖνος εἰς τὸ οἰκονομεῖον ἔλαβε στρῶμα καλὸν ἐλαφρὸν Βίος Ἁγ. Παφνουτίου 75· ἐλθὲ ἵνα τὰ σκεύη τοῦ ἀδελφοῦ ἀπενέγκωμεν εἰς τὸ οἰκονομεῖον Ἰω. Μόσχ. ἐν Λειμωναρ. 5, ἔκδ. Cotel.

οἰκονομέω, κυβερνῶ ὡς οἰκονόμος, τακτοποιῶ, διευθετῶ, διοικῶ, διευθύνω, θαλάμους πατρὸς Σοφ. Ἠλ. 190· τὴν οἰκίαν Πλάτ. Λῦσ. 209D· τὰ ἴδια Ξεν. Ἀπομν. 3. 4, 12· τὸν ἴδιον βίον Εὔφρων ἐν «Διδύμοις» 1· ἀλλ' ἐγὼ σοφῶς ταῦτ' οἰκονομήσω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(δηλ. τὰ ἐδέσματα) Ἄλεξις ἐν «Κραιεύσῃ» 1. 20· — Μέσ., Ἀριστ. Οἰκ. 1. 2, 2. **2)** διανέμω, ἀπονέμω, παρέχω, Πλάτ. Φαῖδρ. 256D. **3)** μεταφορ., ἐπὶ ποιητοῦ, εἰς τὰ ἄλλα μὴ εὖ οἰκ., πραγματεύεται, διεξάγει, χειρίζεται, Ἀριστ. Ποιητ. 13, 10· οὕτως (ἐν τῷ μέσ. τύπῳ) ἐπὶ τεχνίτου, οἰκ. τὴν ὕλην Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 51. **4)** οὕτως, ἐπὶ ἀρχόντων ἔθνους τινός, Πολύϐ. 4. 26, 6 καὶ 67, 9. — Παθ., πολιτεία ἀρίστη ἡ ὑπὸ τῶν ἀρίστων οἰκονομουμένη Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 18, 1. **II.** ἀμετάϐ., εἶμαι οἰκονόμος, Εὐαγ. κ. Λουκ. ιϛ', 2.

οἰκονόμημα, τό, τὸ οἰκονομεῖν τι, Συλλ. Ἐπιγρ. 2737a. 20.

οἰκονομημένως, Ἐπίρρ. ἀντὶ **ᾠκονομημένως**, Σχόλ. εἰς Ὁμ. Ὀδ. Γ. 296 ἐν Κραμήρου Παρισ. Ἀνεκδ. τ. 3, σ. 435, 5.

οἰκονομητέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **οἰκονομέω**, δεῖ οἰκονομεῖν, Γρηγ. Ναζ. Ἐπ. 26, σ. 791, 2.

οἰκονομία, ἡ, διοίκησις ἢ ἐπιστασία οἴκου, οἰκονομία, φειδώ, Πλάτ. Ἀπολογ. 36B, Πολ. 498Δ, Ξεν. Οἰκ. 1. 1, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 8, 3, Πολιτικ. 1. 3-13· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Πολ. 407B, Ἀριστ. π. Ζ. Γενέσεως 2. 6, 42. **2)** ἐπὶ πόλεως, διοίκησις, κυβέρνησις, οἰκ. αἱ κατὰ τὴν πόλιν Δείναρχ. 102. 29, συχνάκις παρὰ Πολυϐ. **3)** ἐπὶ ποιήματος, διευθέτησις τῆς ὕλης, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Α. 328· ἐν τῷ πληθ., Πλούτ. 2. 142A. **II.** τὸ δημόσιον εἰσόδημα πόλεως, τὰ ἔσοδα, Newton Ἐπιγρ. Ἀλικαρν. 3. 13 κέξ.

οἰκονομικός, ή, όν, ὁ ἠσκημένος ἢ ἔμπειρος περὶ τὴν διαχείρισιν τῶν πραγμάτων οἰκογενείας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πολιτικός**, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 133E, Φαῖδρ. 248D, Ξεν. Οἰκ. 1, 3, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 1, 2, κ. ἀλλ.· ἐντεῦθεν, φειδωλός, τσιτός, «οἰκονόμος», Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 39, Φύλαρχ. 50· — ὁ οἰκ., ἐπιγραφὴ πραγματείας τινὸς τοῦ Ξενοφ., περὶ οἰκιακῆς οἰκονομίας· τὰ οἰκονομικά, ὁμοία πραγματεία τοῦ Ἀριστ., πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8. 1, 14· ἡ -κή (ἔξυπ. τέχνη), οἰκιακὴ οἰκονομία, Πλάτ. Πολιτ. 259C, Ξεν., κτλ.· ὁριζομένη ὡς ἡ τέκνων ἀρχὴ καὶ γυναικὸς καὶ τῆς οἰκίας πάσης, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 6, 7· ἐπὶ τοῦ πατριαρχικοῦ εἴδους κυβερνήσεως, αὐτόθι 3. 14, 15. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πλούτ. 2. 1126A.

οἰκονόμισσα, ἡ, θηλ. τοῦ **οἰκονόμος**, Ἐπιγραφ. ἐν Americ. Inst. τ. 3, σ. 216.

οἰκονόμος, ὁ, ἡ, ὁ διοικῶν, κυβερνῶν οἰκογένειαν, = **οἰκοδεσπότης**, Ξεν. Οἰκ. 1, 2, Πλάτ. Πολ. 417A, κ. ἀλλ.· ὁ φροντιστής, ὁ οἰκονόμος οἰκίας, ὅστις συνήθως ἦτο δοῦλος, Συλλ. Ἐπιγρ. 1276, 1498· — μεταφορ., οἰκονόμος τῆς τῶν ἀκουόντων ἡδονῆς Ἀλκιδάμας ἐν Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 3. **2)** καθόλου, κυβερνήτης, διοικητής, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 5. 11, 19, κτλ.· συχν. ἐν μεταγενεστ. ἐπιγραφαῖς, ἴδε Böckh ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2512· οἱ Καίσαρος οἰκ., οἱ ἐν Ρώμῃ procuratores, Λουκ. Ἀλέξ. 39.

II. ὡς θηλ., ἡ φροντίζουσα περὶ τῶν οἰκιακῶν ἀναγκῶν καὶ πραγμάτων, διευθύντρια τοῦ οἴκου, ὡς τὸ **οἰκουρός**, Φωκυλ. 3, Αἰσχύλ. Ἀγ. 155, Αυσ. 92. 22.

οἰκοπεδικός, ή, όν, ὁ εἰς **οἰκόπεδον** ἀνήκων πήχεις οἰκοπεδικοὺς ἑπτὰ ἥμισυ Peyron. Papyri fasc. 1, σ. 34. 9.

οἰκ-όπεδον, τό, ὡς καὶ νῦν, θέσις οἰκίας, τόπος, ἔδαφος, ἐφ' οὗ ᾠκοδομήθη ἢ μέλλει νὰ οἰκοδομηθῇ οἰκία, Λατ. area domus, Ξεν. Πόρ. 2, 6, Αἰσχίν. 26. 9, Ἀριστ. Πολ. 2. 6, 15· ὡσαύτως, ἡ θέσις πόλεώς τινος, Πολύϐ. 15. 23, 10. **2)** αὐτὴ ἡ οἰκία, οἰκοδόμημα, Θουκ. 4. 90, Πλάτ. Νόμ. 741C.

οἰκο-ποιέω, οἰκοδομῶ οἶκον, Καισαρ. Διάλ. 20.

οἰκο-ποιός, όν, ὁ ἀποτελῶν τὸν οἶκον, ὁ καθιστῶν μέρος τι οἰκήσιμον, οὐδ' ἔνδον οἰκ. ἐσπί τις τροφή; ὃν ὑπάρχουσιν ἐντὸς τὰ πρὸς κατοικίαν χρήσιμα; Σοφ. Φ. 32 (Bgk. ἐστ' ἐπιστροφή).

οἰκοπορεῖα· «τὰ κατ' οἰκίαν σκεύη» Σουΐδ.

οἰκόριος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ **οἰκούριος**.

οἶκος, ὁ (ἴδε ἐν τέλ.) οἰκία, κατοικία, οἴκημα, συχν. ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἑξῆς, ἰδίως παρ' Ἡσ. ἐν Ἔρ. κ. Ἡμ.· οὐ μόνον ἐπὶ κτιστῶν οἴκων ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παντὸς οἰκήματος, ἐπὶ πάσης κατοικίας ἐν ᾗ τις διαιτᾶται, οἷα ἡ τοῦ Ἀχιλλέως κλισία ἐν Τροίᾳ, ἥτις οὖν ἦτο μόνιμος οἰκοδομή, ἀλλὰ πρόχειρον παράπηγμα, Ἰλ. Ω. 471, 575, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 63· ἐπὶ τοῦ σπηλαίου τοῦ Κύκλωπος, Ὀδ. Ι. 478· — αἱ· **οἶκον**, = **οἰκόνδε**, **οἴκαδε**, πρὸς τὸν οἶκον, πρὸς τὴν πατρίδα, Ψ. 7· οὕτω, ἐς οἶκον Αἰσχύλ. Εὐμ. 459, Σοφ. Φ. 240 πρὸς οἶκον Αἰσχύλ. Ἀγ. 867, Σοφ., κτλ.· κατ' οἴκους, οἴκοι, ἐν τῇ οἰκίᾳ, Ἡρόδ. 3. 79, Σοφ. Αἴ. 65· κατ' οἶκον ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 929, κτλ.· κατ' οἶκον ἐν δήμοις ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 689· οἱ κατ' οἶκον αὐτόθι 931· αἱ κατ' οἶκον κακοπραγίαι Θουκ. 2. 60· — τὰν οἶκῳ Αἰσχύλ. Χο. 579· — ἐπ' οἴκου ἀποχωρεῖν, ἀπέρχεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, Θουκ. 1. 87, πρβλ. 1. 30, 108., 2. 34, κτλ. — ἀπ' οἴκου, μακρὰν τῆς πατρίδος, ὁ αὐτ. 1. 99· ἀπ' οἴκων εὐθὺς ἐξορμώμενος, εὐθὺς ὅτε ἀπήρχετο ἐκ τῆς πατρίδος, Σοφ. Αἴ. 702, κτλ. — πρβλ. **οἰκία**. **6)** συχνάκις παραλείπεται μετὰ τὰς προθέσεις **εἰς** ἢ **ἐν**, ἴδε **εἰς** Ι. 4. γ, **ἐν** Ι. 2. **2)** μέρος οἰκίας, δωμάτιον, θάλαμος, ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τά σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε Ὀδ. Α. 356, πρβλ. 362, Τ. 514, 598· τὸ δειπνητήριον, ἑπτάκλινος οἶκος Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδηλ. 5· (οὕτω, οἶκος τρίκλινος Πολυδ. Α', 79)· ἐγκριτήριοι οἶκοι, θάλαμοι ἀσκήσεως τῶν ἀθλητῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1104. κτλ.· — ὁ πληθ. **οἶκοι** συχνάκις κεῖται ἐπὶ μιᾶς μόνης οἰκίας, Λατ. aedes, ὡς τὸ **οἰκήματα**, Λατ. aedes, lecta, Ὀδ. Ω. 417, καὶ συχν. παρ' Ἀττ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 230, 524, κ. ἀλλ.· κλαυθμῶν τῶν ἐξ οἴκων, τῶν οἰκιακῶν κλαυθμῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1554· ἐς ἢ πρὸς οἴκους Σοφ. Φ. 311, 383· κατ' οἴκους, οἴκοι, Μνησίμαχος ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 52· πρβλ. **δόμος**, **δῶμα**. **3)** Ὁ οἶκος θεοῦ, ναός, ἱερόν, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 8. 143, Εὐρ. Φοίν. 1373. **4)** ἀκολούθως ἐπὶ ζώων ἀγρίων ἢ ἡμέρων, φωλεά, τρώγλη, τρῦπα, κτλ., Γεωπ. 15. 2, 22. **5)** ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ, ὁ οἶκος ἀστέρος τινός, (πρβλ. **οἰκοδεσπότης**), Εὐστ. 162. 2, πρβλ. Διὸ. π. Ζ. 12. 7. **II.** τὰ ἐν τῷ οἴκῳ, περιουσία (πρβλ. **οἰκοθεν** 2), οἶκος ἔλιϐος διάλωλε Ὀδ. Α. 64· ἐσθίεταί μοι οἶκος Δ. 318, κ. ἀλλ.· καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος Π. Ο. 498· οἶκον δέ τ' ἐγὼ καὶ κτήματα δοίην Ὀδ. Η. 314· οὕτω καὶ Ἡρόδ. 3. 53., 7. 224, Ἀντιφῶν 120. 28, κτλ.· — ἐν τοῖς Ἀττ. νόμοις, ἡ ὅλη περιουσία, ἡ ὅλη κληρονομία· οἶκον κατασχεῖν Ἀνδοκ. 31. 2, πρβλ. Ἰσαῖ. 52, 11, συχν. παρὰ Δημ. κατὰ Ἀφόϐ.· ἴδε ἐν λ. **οἰκία**. **III.** οἰκογένεια, οἳ δὲ θεοί δοῖεν .. ἄνδρα τε καὶ οἶκον Ὀδ. Ζ. 181· συχνότερον παρ' Ἀττ., Ἀγαμεμνονίων οἴκων ὄλεθρον Αἰσχύλ. Χο. 862, κτλ.· πρβλ. **οἰκέτης**. **IV.** ἐς οἶκον τὸν βασιλικόν, εἰς τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν, εἰς τὴν βασιλείαν, Ἡρόδ. 5. 31, πρβλ. 6. 9, Πινδ. Ο. 13. 2, Σοφ. Ἀντ. 594, Θουκ. 1. 137, κτλ. (Ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος ἦτο **ϝοῖκος**, καὶ **ϝοικία** ἁπαντᾷ ἐν ἀρχαίᾳ τινὶ ἐπιγραφῇ ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 4, καὶ ἐν Βοιωτικ. ἐπιγραφῇ, αὐτόθι 1565, πρβλ. 1562-4· πρβλ. vesas, vîs (domus), vic-patis (**οἰκο-δεσπότης**)· Λατ. vicus, vicinus· Γοτθ. veihs (**κώμη**, **ἀγρός**)· πρβλ. τὰ ἀγγλ. wick, wich, ὡς ἐν τοῖς τοπικοῖς ὀνόμασι, Painswick, Norwich).

οἰκός, Ἰων. ἀντὶ **ἐοικός**, μετοχ. οὐδ. τοῦ **ἔοικα**.

οἴκοσε, Ἐπίρρ. ἀντὶ **οἴκαδε**, Ἀπολλ. Δύσκ. ἐν Α. Β. 607.

οἰκοσῖτία, ἡ, τὸ σιτεῖσθαι, τρέφεσθαι ἐν τῷ οἴκῳ ἢ ἐκ τῶν ἰδίων, Πολυδ. Ϛ', 36.

οἰκό-σῑτος, ον, ὁ σιτούμενος ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ ἢ ἐκ τῶν ἰδίων, ὁ ἀμισθί τι πράττων, πρῶτον παρὰ τοῖς ποιηταῖς τῆς Μέσης Κωμῳδίας· ταχὺ γάρ γίνεται κάκκλησιαστὴς οἰκόσιτος, «καλεῖται δὲ οἰκόσιτος ὁ μὴ μισθοῦ, ἀλλὰ προῖκα τῇ πόλει ὑπηρετῶν» Ἀντιφάνης ἐν «Σκύθῃ» 2 (Ἀθήν. 247F)· οἰκ. υἱὸς Ἀναξανδρίδ. ἐν «Κυνηγέταις» 1, πρβλ. Λουκ. Ἐνύπν. 1· οὐκ οἰκοσίτους τοὺς ἀκροατὰς λαμϐάνεις Μένανδρ. ἐν «Κιθαριστῇ» 5· οἰκ. νυμφίος, ὁ λαμϐάνων τὴν νύμφην ἄνευ (ἢ οὐχὶ χάριν) προικὸς ἢ μεριδίου κληρονομίας, οἰκόσιτον νυμφίον οὐδὲν δεόμενον προικὸς ἐξευρήκαμεν Μένανδρ. ἐν «Δακτυλίῳ» 2, πρβλ. Ἀθήν. 247E· οἰκοσίτους τοὺς γάμους πεποιηκέναι Μένανδρ. ἐν «Συναριστώσαις» 1· οἰκ. πεζοί, ἐπὶ στρατευομένων ἐκ τῶν ἰδίων, Πλουτ. Κράσσ. 19. **II.** ὁ ζῶν ἐντὸς οἰκίας, ἐπὶ μυὸς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀρουραῖος**, Βαϐρ. 108· 4· πρβλ. **οἰκάτριξ**.

οἰκόσκευα, τά, (= ἡ οἰκοσκευή), Σχόλ. Πατμιακὰ εἰς Δημοσθ. κ. Αἰσχίν. Bul. de cor. hel. I, σ. 149, § 10.

οἰκο-σκευή, ἡ, οἰκιακὰ σκεύη, Ἀρκάδ. 103. 13, Βασιλικ. 4, 13, 1, κτλ.

οἰκοσκοπητικόν, τό, = τῷ ἑπομ., Εὐδοκ. 41.

οἰκο-σκοπικόν, τό, παρατήρησις οἰωνοῦ κατ' οἶκον, Ἀνέκδ. Ὀξων. 2. 240.

οἰκο-σάος, ον, ὁ σώζων τὸν οἶκον, ἐπὶ οἰκονομικῆς, φειδωλῆς συζύγου, ἀντίθετον τῷ **οἰκοφθόρος**, Μάξιμ. π. κατ. 98· ποιητικὸν **οἰκοσσόος**, πρβλ. Νόνν. Δ. 21. 270.

οἰκοτύπιον, τό, Χρυσόϐουλ. Ἀνδρονίκου ἐν Σάθ. Μεσ. ϐιϐλ. τ. Α', σ. 217. — Σήμερον ὁ κοινῶς **σπιτότοπος** ἐξενίκησε νὰ λέγηται εἰς τὴν καθαρεύουσαν γλῶσσαν **οἰκόπεδον**, ἤτις εἶναι λέξις παλαιά.

οἰκο-τράφης, ες, ὁ ἐν οἴκῳ τραφείς, ἀνατραφείς, ὡς τὸ **οἰκογενής**, **οἰκότριψ**, Μοῖρ. 283.

οἰκοτρίϐαιος [ῐ̆], **α, ον**, ὁ ἀνήκων εἰς **οἰκότριϐα**, Πολυδ. Γ', 76.

οἰκοτριϐέω, διατρίϐω ἐν τῷ οἴκῳ, Θ. Στουδ. 434A.

οἰκο-τρόφος, ες, ὁ καταστρέφων οἰκίαν ἢ οἰκογένειαν, Δαπάνη Κριτίας 2. 14.

οἰκοτρῐϐικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **οἰκότριϐα**, Γλωσσ.

οἰκό-τριψ, ῐϐος, ὁ, δοῦλος γεννηθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς ἐν τῷ οἴκῳ, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ **οἰκογενής** (Μέγ. Ἐτυμολ. 590. 13), οἰκότριψ κλώψ, ἐπὶ μυός (πρβλ. **οἰκάσιτος** ΙΙ, Βαϐρ. 107. 2· ὡς λέξις ἀνεπιδιαστική, ὠκότριψ Εὐριπίδης, ὁ δοῦλος Κύρ., Ἀριστοφάν. Θεσμ. 426· οἰκοτρίϐων οἰκότριϐας Δημ. 173. 16· μετὰ τῶν οἰκ. παίζειν Λίλ. 12. 15.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οἰκό-τροφος, ον, ὁ τρεφόμενος καὶ διάγων ἐν τῷ οἴκῳ, Δίων Χρυσ. 1, 202.

οἰκοτρύβλιον· «τὸ(ν) ἐκ δούλου δοῦλον» Ἡσύχ.

οἰκο-τύραννος [ῠ], ὁ, ὁ τοῦ οἴκου τύραννος, Ἀνθ. Π. 10. 60.

οἰκότως, Ἰων. ἀντὶ **ἐοικότως,** ἐπίρρ. μετοχ. πρκμ. τοῦ **οἰκώς** (ἀντὶ **ἐοικώς**), λογικῶς, πιθανῶς, Ἡρόδ. 2. 25., 7. 50.

οἰκουμένη (ἐξυπ. γῆ), ἡ, ἡ κατοικουμένη, τὸ κατοικούμενον μέρος αὐτῆς, δι' ἧς λέξεως ἐδήλουν οἱ Ἕλληνες τὸ ὑπ' αὐτῶν κατοικούμενον μέρος τῆς γῆς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς βαρβαρικὰς χώρας, Ἡρόδ. 4. 110· ἐν τῇ οἰκ. Δημ. 85. 17· πᾶσα ἡ οἰκ. ὁ αὐτ. 242. 1· ἐν Ὑπερείδῃ ὑπὲρ Εὐξ. 42, πιθ. ὁ ὅλος κόσμος.

II. οὕτω κατὰ τοὺς Ῥωμαϊκοὺς χρόνους, ὁ Ῥωμαϊκὸς κόσμος, ὁ κύριος τῆς οἰκουμένης, δηλ. ὁ αὐτοκράτωρ, ἐπιγραφ. Ἱεραπυτν. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2581-2, πρβλ. 4416, Εὐαγγ. κ. Λουκ. β', 1, Πράξ. Ἀπ. ιζ', 6, κδ', 5, κτλ. **III.** ἡ οἰκ. ἡ μέλλουσα, ὁ ἐρχόμενος κόσμος, δηλ. ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, Ἐπιστ. π. Ἑβρ. β', 5.

οἰκουμενικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην, ἐντεῦθεν ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν συνόδων, οἰκουμενική, δηλ. καθολική, γενική, παγκόσμιος·— **οἱ οἰκουμενικοὶ θρόνοι,** ἐπὶ τῶν ἀρχιεπισκοπικῶν θρόνων Ῥώμης, Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, Θεοφάν. 4, 12·— **οἰκουμενικὸς διδάσκαλος,** τίτλος διδόμενος εἰς διακεκριμένους διδασκάλους ἢ κήρυκας, οἱ μετὰ τὸν Θεοφάνην 143, 11, Ὡρολόγ. Ἰαν. 30 (πρβλ. Θεοδώρητ. III, 1160B, 1161C, τῷ διδασκάλῳ τῆς οἰκουμένης, δηλ. Βασιλείῳ τῷ Μεγάλῳ.) — Ὡς τίτλος ὃν ἀντεποιοῦντο ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ῥώμης καὶ ὁ τῆς Κωνσταντινουπόλεως (Νέας Ῥώμης), Σύνοδ. Χαλκηδ. 1268C, Κωνστ. (536) 981E, 1048B, 1064C, 1132D, Σύνοδ. Κωνστ. III, 313D· ἀκολούθως κυρίως ἐπὶ τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, Εὐστράτ. 227C, κλ.

οἰκουργέω, διευθύνω, τὰ κατ' οἶκον Κλήμ. Ῥώμ. 1, 1.

οἰκουργός, ὁ, (οἶκος, ἔργον) ὁ ἐργαζόμενος ἐν τῷ οἴκῳ, ὁ φροντίζων περὶ τοῦ οἴκου, διάφ. γραφ. ἀντὶ **οἰκουρός.** Ἐπιστ. π. Τίτ. β', 5.

οἰκουρέω, ἐν χρήσει ἀείποτε κατ' ἐνεστῶτα, ἐν τῷ δοκίμῳ λόγῳ, ὁ παρατ. **οἰκούρουν** μεταγεν., μένω κατ' οἶκον, διατελῶ ἄγρυπνος, σηκὸν φυλάσσει .. οἰκουρῶν ὄφις Σοφ. Φιλ. 1328· πόλιν οἰκ., φυλάττων αὐτήν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 809· καθόλου, φυλάττω τι ἀσφαλές, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1060. **II.** μένω κατ' οἶκον, ὡς αἱ γυναῖκες, Σοφ. Ο. Κ. 343· οἰκ. ἔνδον Πλάτ. Πολ. 451D, πρβλ. Δημ. 1374. 13, Πλουτ. Κάμιλλ. 11, Λουκ. Νιγρ. 18· καὶ ἴδε **οἰκούρημα**·— ἀκολούθως ἐπὶ ἀνθρώπων οἴκοι μενόντων ἀντὶ νὰ ἐξέρχωνται ὅπως ὑπηρετῶσιν ἐν πολέμῳ, Ἕρμιππος ἐν «Μοίραις» 3, Πλουτ. Περικλ. 11. 12, κτλ.· πρβλ. **οἰκουρός.**

2) ἕδδομον γὰρ ἐκεῖνον οἰκούρουν μῆνα πολιορκοῦντες, ἔμενον ἄπρακτοι πολιορκοῦντες, ὁ αὐτ. ἐν Καμίλλῳ 28.

οἰκούρημα, τό, τὸ οἰκουρεῖν καὶ φυλάττειν, Εὐρ. Ἱππ. 787· οἰκ. τῶνδε τῶν ξένων, φυλακὴ ἣν φυλάττουσιν οὗτοι οἱ ξένοι, ἢ μᾶλλον ἀντὶ τοῦ οἱ οἰκουροῦντες ξένοι, Σοφ. Φιλ. 868.

II. τὸ νὰ οἰκουρῇ, δηλ. νὰ μένῃ τις κατ' οἶκον, Εὐρ. Ἡρακλ. 700. **2)** ὡς συγκεκριμένον, ἐπὶ προσώπων, οἰκουρήματα φθείρειν, φθείρειν τοὺς οἴκοι μένοντας, δηλ. τὰς γυναῖκας, Εὐρ. Ὀρ. 928.

οἰκουρία, ἡ, (οἰκουρέω) τὸ φυλάττειν τὸν οἶκον καὶ ἐπιμελεῖσθαι αὐτοῦ, ἐν τῷ πληθ., μακρὰς διαντλοῦσ' ἐν δόμοις οἰκ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1373· ἀργαὶ πρὸς οἰκουρίας Κλήμ. Ἀλ. 254.

II. τὸ μένειν κατ' οἶκον, ἰδίως ἐπὶ γυναικῶν, Πλούτ. 2. 271E, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Κοριολ. 35.

οἰκουρικός, ή, όν, ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ νὰ μένῃ κατ' οἶκον· — τὸ οἰκουρικόν, = οἰκουρία, Λουκ. Δραπέτ. 16.— Ἐπίρρ. **οἰκουρικῶς,** κατὰ τρόπον οἰκουρικόν, Εὐσταθ. Πονημάτ. ἔκδ. Taf. σελ. 288. 47.

οἰκούριος, ον, ὡσαύτως, **α, ον,** ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν τοῦ οἴκου ἐπιμέλειαν· ἐντεῦθεν **οἰκούρια** (ἐξυπ. δῶρα), τά, μισθός, ἀμοιβὴ διὰ τὴν τοῦ οἴκου ἐπιμέλειαν, τοιάδ' Ἡρακλῆς ... οἰκούρι' ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου, «εὐχαριστήρια τῆς πολυχρονίου ἡμῶν οἰκουρίας» (Σχόλ.), Σοφ. Τρ. 542. **II. οἰκούρια,** παιγνίδια δι' ὧν τὰ παιδία παρακινοῦνται νὰ μένωσιν ἐντὸς τοῦ οἴκου καὶ διασκεδάζωσι κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς μητρός των, Εὐστ. 1423. 3· «τὰ ὑπὸ τῶν μητέρων προσφερόμενα τοῖς νηπίοις παίγνια» Ἡσύχ.· ἑταῖραι οἰκόριαι (Δωρ. ἀντὶ τοῦ οἰκούριαι), θήλειαι σύντροφοι, φίλαι ἢ θεράπαιναι, Πινδ. Π. 9. 35.

οἰκ-ουρός, όν, (οὖρος), ὁ φυλάττων τὸν οἶκον, ἐπὶ κυνός, Ἀριστοφ. Σφ. 970, πρβλ. Λυσ. 759· ἐπὶ ἀλεκτρυόνος, Πλούτ. 2. 998B· οἰκ. ὄφις, ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ὄφεως τοῦ ἐν Ἀκροπόλει, Ἀριστοφ. Λυσ. 759, πρβλ. Φύλαρχ. 74. — Καθ' Ἡσύχ.: «**οἰκουρὸν ὄφιν**· τὸν τῆς Πολιάδος φύλακα δράκοντα, καὶ οἱ μὲν ἕνα φασίν, οἱ δὲ δύο ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἐρεχθέως, τοῦτον δὲ φύλακα τῆς ἀκροπόλεώς φασιν, ᾧ καὶ μελιτοῦτταν παρατίθεσθαι». **II.** ὁ κατ' οἶκον μένων· ὡς οὐσιαστ., **οἰκουρός,** ἡ, οἰκοδέσποινα, οἰκοκυρά, Σοφ. Ἀποσπ. 434, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 45· ἐν χρήσει ὡς ἔπαινος καλῆς συζύγου, Φίλων 2. 431, Δίων Κ. 56. 3·— περιφρονητικῶς ἐπὶ ἀνδρός, ὁ μένων κατ' οἶκον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν εἰς πόλεμον ἀπερχόμενον, λέοντ' ἄναλκιν .. οἰκουρὸν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1225, πρβλ. 1626, Δείναρχ. 100. 37· τὸν ὑγρὸν τοῦτον καὶ οἰκ. Πλούτ. 2. 751A· οὕτω, δίαιτα οἰκ. καὶ ἀργὴ ὁ αὐτ. ἐν Περικλ. 34· ἴδε ἐν λέξ. **οἰκουρέω.**

οἰκουρότης, ητος, ἡ, = **οἰκουρία,** Νικήτ. Χρον. 377B.

οἰκοφθορέω, καταστρέφω οἶκον ἢ οἰκογένειαν, σπαταλῶ τὴν περιουσίαν, Πλάτ. Νόμ. 929D, 959C.— Παθ., χάνω τὴν περιουσίαν, καταστρέφομαι, χάνομαι, οἰκοφθορημένος (οὐχὶ ὠκ-) Ἡρόδ. 5. 29, πρβλ. 8. 124, 144· ἐκακώθησαν καὶ οἰκοφθορήθησαν ὁ αὐτ. 1 196.

οἰκοφθορία, ἡ, φθορὰ τοῦ οἴκου, τῆς περιουσίας, οἰκ. καὶ πενία Πλάτ. Φαίδων 82C· οἰκ. γυναικῶν, ἐξαπάτησις, μοιχεία, Πλούτ. 2. 12B.

οἰκο-φθόρος, ὁ, ὁ φθείρων, καταστρέφων οἶκον, ἄσωτος, Εὐρ. Ἀποσπ. 1041, Πλάτ. Νόμ. 689D, Διον. Ἀλ. 1. 14·— ὁ ἐξαπατῶν γυναῖκα εἰς ἀσέλγειαν, μοιχός, Σουίδ. ἐν λ. **Ἰλάριος.**

οἰκο-φόρος, ον, ὁ φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὸν οἶκον, οἰκοφόρα ἔθνη Σκύμν. Ἀποσπ. 115, ἐπὶ τῶν Σκυθῶν,— quorum plaustra vagas rite trahunt domos.

οἰκοφῠλακέω, φυλάττω οἶκον, ἐπὶ κυνός, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Αἰσώπ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 297.

οἰκοφῠλάκιον, τό, = **οἰκούριον,** (ἴδε **οἰκούριος** 2), Εὐστ. 1423. 3.

οἰκοφύλαξ [ῠ], ὁ, ἡ, ὁ φυλάττων οἶκον, φύλαξ οἴκου, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 27, Ἀνθ. Π. 9. 604.

οἰκτειρέω, μεταγενέστ. τύπος τοῦ **οἰκτείρω,** ἀλλ' ἀπαστῶν μόνον ἐν τῷ μέλλοντι **οἰκτειρήσω** Σχόλ. Ὀδ. Δ. 740, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΡΑ', 13, 14), Καιν. Διαθ.: ἀόρ. **ᾠκτείρησα** Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 353· παθ. ἀόρ. **οἰκτειρηθῆναι** αὐτόθι. 637.— Ἐντεῦθεν **οἰκτείρημα,** τό, = **οἰκτιρμός,** Ἑβδ. (Ἱερεμ. ΑΗ', 3), Καιν. Διαθ.· **οἰκτείρησις, εως,** ἡ, Κλήμ. Ἀλ. Πρβλ. Λοβ. Φρύν. 741.

οἰκτειρήσιμος, ον, ἄξιος οἰκτιρμοῦ, Θ. Στουδ. σ. 1168, ἔκδ. Mi.

οἰκτείρω, (πρβλ. **οἰκτίρω**)· παρατ. **ᾤκτειρον** Σεησίχ. 19· μέλλ. **οἰκτερῶ** Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 196. 6· ἀόρ. **ᾤκτειρα** Ἰλ. Αἰσχύλ. Πρ. 352, κ. ἀλλ.· Ἰων. **οἴκτειρα** Ἡρόδ. 3. 52.— Παθ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., Ξεν. Οἰκ. 7. 40, Σοφ. Ἠλ. 1412· — πρβλ. **οἰκτειρέω.** Λυποῦμαί τινα, αἰσθάνομαι οἶκτον διά τινα, μετ' αἰτ. προσ., Ἰλ. Λ. 814., Π. 5, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., 7. 38, καὶ Ἀττ.· ἐλεεῖν καὶ οἰκτ. Πλάτ. Εὐθύδ. 288D·— οἰκτ. τινά τινος, λυποῦμαί τινα διά τι πρᾶγμα ἢ αἰτίαν, οἰκτείρω σε θεσφάτου μόρου Αἰσχύλ. Ἀγ. 1321, πρβλ. Ἱκέτ. 209, Elmsl. εἰς Εὐρ. Μήδ. 1202· ὡσαύτως, οἰκτ. τινά τινος ἕνεκα Ξεν. Οἰκ. 2, 7· ἐπί τινι αὐτόθι 2, 4·— καὶ μετ' αἰτ. πράγμ., Ἀριστοφ. Σφ. 328, Ἀντιφῶν 121. 4. **2)** μετ' ἀπαρ., οἰκτ. νιν λιπεῖν, λυποῦμαι νὰ τὴν ἀφήσω, Σοφ. Αἴ. 652· οἰκτ. εἰ .., λυποῦμαι ὅτι .., Ξεν. Ἀν. 1. 4, 7.

οἰκτίζω (ἐνεστ. μόνον ἐν τῷ συνθέτ. **κατ-**)· μέλλ. Ἀττ. **οἰκτιῶ** Αἰσχύλ. Πρ. 68 (**κατ-** Σοφ., κτλ.)· ἀόρ. **ᾤκτισα** Τραγ.· — πρβλ. **κατ-, συν-οικτίζω.** Ὡς τὸ **οἰκτείρω,** ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ποιητ., οἰκτείρω, λυποῦμαί τινα, αἰσθάνομαι οἶκτον πρός τινα, μετ' αἰτ. προσ., Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ., Σοφ. Ο. Τ. 1508, κτλ.· τινά τινος Ἀριστ. π. Κόσμ. 1. 4· μετ' αἰτ. πράγμ., πάθος οἰκτίσαι Σοφ. Τρ. 855·— τὸ μέσ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἐπίδοι .. στόλον οἰκτιζομένα, μετ' οἴκτου, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1032 (λυρ.), πρβλ. Εὐρ. Ἑκάβ. 721, Θουκ. 2. 51· ἀλλά, **2)** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ὡσαύτως, θρηνῶ, πενθῶ, τι Εὐρ. Ἰφ. ἐν Τ. 486· ἀπολ., ἐκδηλῶ τὴν λύπην, τὸν οἰκτόν μου, θρήνοισι ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1053, πρβλ. Δείναρχ. 104. 15· μετὰ συστοίχ. αἰτ., οἶκτον οἰκτίζεσθαι, θρηνολογεῖν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 515, Εὐρ. Τρῳ. 155.

οἰκτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς οἶκτον, ἢ ὁ ἐκφράζων οἶκτον, οἰκτικὰ ῥήματα Γαζῆς ἐν Bachm. Ἀνεκδ. 2, 290.

οἰκτίρας, (= **οἰκτείρας**), μετοχ., Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Ἀττική, βουστροφηδόν, CIA I, 463. Ἔτι **οἴκτιρ',** αὐτόθι 477c ἐν ἄλλῃ ἐπιγρ. τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος χρόνων. Τρίτον παράδειγμα τῶν αὐτῶν χρόνων ἐν Ἐπιγράμ. Ἀττικῷ, ἐκδοθ. ἐν «Ἐφημερίδι» τῇ πολιτικῇ, φύλ. τῆς 31 Αὐγ. 1878. Τὸ ι πανταχοῦ μακρόν. Οὕτω καὶ ἐν ἀρχαιοτάτῳ Θεσσαλικῷ ἐπιγράμματι παρὰ Heuz. et Daum. expéd. en Macéd. № 199 τὸ **κατοικτίρας,** Συναγωγὴ Ἀθησ. Λέξ. Κουμαν.

οἰκτιρμός, οῦ, ὁ, τὸ οἰκτείρειν, Πινδ. Π. 1. 164·— εὔχρηστον ἐν τῇ Καιν. Διαθ. μόνον κατὰ πληθ., αἰσθήματα οἴκτου ἢ συμπαθείας, ἐλέη, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιβ', 1, π. Φιλιπ. β', 1, κ. ἀλλ.

οἰκτιρμοσύνη, ἡ, = τῷ προηγ., Τζέτζ. Ἱστ. 8. 173.

οἰκτίρμων, ον, γεν. **ονος,** ἐλεήμων, πλήρης ἐλέους καὶ οἰκτιρμῶν, Θεόκρ. 15. 75, Ἀνθ. Π. 7. 359, Καιν. Διαθ.

οἰκτίρω [ῐ], ἕτερος τύπος τοῦ **οἰκτείρω,** Νικήτην οἵτινες οἰκτίρετε Ἀνθ. Π. 7. 267· «**οἰκτίρω** καὶ διὰ τοῦ ε γράφεται καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἔχουσι δὲ λόγον ἑκάτεροι· οἱ γὰρ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διὰ τοῦ ι γράφοντες διὰ τὸ **οἰκτιρμὸς** γράφουσι· καὶ πάλιν οἱ Αἰολεῖς **οἰκτίρρω** λέγουσι, καὶ οὐχὶ **οἰκτέρρω**· οἱ δὲ διὰ τῆς ει διρρόγγου γράφουσιν αὐτά, ἐπειδὴ **οἰκτερῶ** ἐστιν ὁ μέλλων» Χοιροβ. ἐν Α. Β. 1404, πρβλ. Ἀν. Ὀξων. 2. 243· ἀλλ' αἱ ἐπιγραφαὶ οὐδόλως ὑποστηρίζουσι τὴν διὰ τῆς διρθόγγου ει γραφήν, ἀλλὰ τοὐναντίον τὴν διὰ τοῦ ι, ἴδε Meisterh.[3] σ. 42, πρβλ. **οἰκτίρας**.

οἰκτίρρω, Αἰολ. ἀντὶ **οἰκτίρω**, ὃ ἴδε

οἴκτισμα, τό, θρῆνος, πένθος, Εὐρ. Ἡρακλ. 158.

οἰκτισμός, οῦ, ὁ, θρῆνος, ὀδυρμός, Αἰσχύλ. Εὐμ. 189, Ξεν. Συμπ. 1, 16, κτλ.

οἴκτιστος, η, ον, ἀνώμαλον ὑπερθ. τοῦ **οἰκτρός**, ἐσχηματισμένον κατὰ τὸ αἴσχιστος, **ἔχθιστος**, **κύδιστος**, οἰκτρότατος, πλείστου οἴκτου ἄξιος, οἴκτιστον .. ὀειλοῖσι βροτοῖσιν Ἰλ. Χ. 76. θάνον οἰκτίστῳ θανάτῳ Ὀδ. Α. 412· οἴκτιστον δὴ κεῖνο τέων Μ. 258· οἰκτ. ἔλεγοι Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 782· — οὐδ. πληθ. **οἴκτιστα** ὡς ἐπίρρ., Ὀδ. Χ. 472· — ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, Λουκ. Ἀνάχ. 11· ἐπίρρ. **οἰκτίστως** Φάλαρ.

οἶκτος, ὁ, (οἴ) λύπη, συμπάθεια, αἴσθημα οἴκτου, οἶκτος δ' ἕλε λαὸν ἅπαντα Ὀδ. Β. 81, πρβλ. Ω. 438· οἰκτὸς τις ἔοχει κατακτεῖνεν, αἴσθημα οἴκτου τὸν ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νά .. , Ἡρόδ. 5. 92, 3· οἴκτου πλέως Σοφ. Φιλ. 1074· οἶκτον ἔχειν φρενί ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 525· ἐμοὶ γάρ οἶκτος δεινὸς εἰσέδη ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 299· ἐμοὶ μὲν οἶκτος δεινὸς ἐμπέπτωκέ τις ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 965· θνητοὺς .. ἐν οἴκτῳ προθέμενος Αἰσχύλ. Πρ. 239· δι' οἴκτου ἔχειν τινά Εὐρ. Ἑκάβ. 851· εἰσῆλθέ μ' οἶκτος εἰ .. ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 931· — μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, συμπάθεια πρός .. , πάθος καὶ οἶκτος τῆς πόλιος Ἡρόδ. 1. 165, πρβλ. Εὐρ. Ἑκάβ. 519· — ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 486, τοῦ Linwood ἡ διόρθωσις, οἰκτίσας ἰδὼν τάδε, εἶναι σχεδὸν ἀναγκαία. **2)** ἔκφρασις οἴκτου ἢ λύπης, θρῆνος, λυπηρὸς ὀδυρμός, Σιμωνίδ. 5· οἶκτος οὔτις ἦν διὰ στόμα Αἰσχύλ. Θήβ. 51· τόνδε κλύουσαν οἶκτον ὁ αὐτ. ἐν Χο. 411· οἰκτρὸν οἶκτον ἀΐων ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 59· κλύω τινὸς οἴκτου Σοφ. Τρ. 864· οὐκ οἴκτου μέτα ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1636· — καὶ ἐν τῷ πληθ., παθόντος οἴκτοις, διὰ τῶν θρήνων καὶ ὀδυρμῶν τοῦ παθόντος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 386 (λυρ.)· ἆτον οἴκτους οὓς οἰκτίζει Εὐρ. Τρῳ. 155· τοὺς ὀδυρμοὺς ἐξαιρήσομεν καὶ τοὺς οἴκτους Πλάτ. Πολ. 387D· οἰκτῶν λήγετε Εὐρ. Φοίν. 1584, πρβλ. Ἀνδοκ. 7. 28, Πλάτ. Ἀπολ. 37A, Νόμ. 949B. **II**, ἀντικείμενον οἴκτου, Πλουτ. Μάρ. 1, πρβλ. Schäf. 5, σ. 107.

οἰκτοσύνη, ἡ, = τῷ προηγ., Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 232.

οἰκτρίζω, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **οἰκτίζω**, **οἰκτριζόμενος**· ἐλεούμενος· Ἡσύχ.

οἰκτρό-βιος, ον, ὁ διάγων βίον οἰκτρόν, οἴκτου ἄξιον, Παῦλ. Ἀλεξ. 4, Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 13, Gaisf.

οἰκτρο-γοάω, βοῶ γοερῶς καὶ οἰκτρῶς, Ἡσύχ.

οἰκτρογόη, ἡ, οἶκτον προξενοῦσα θρηνῳδία, Ὠριγ. κατὰ Κέλσ. 3, σ. 149 - 154.

οἰκτρό-γους, ον, ὁ ἐκφράζων **οἰκτρὸν γόον**, οἰκτρογόων ἐπὶ γῆρας καὶ πενίαν ἐλκομένων λόγων Πλάτ. Φαῖδρ. 267C.

οἰκτρο-κέλευθος, ον, ὁ οἰκτρὰν ὁδὸν παρευδόμενος, ἀθλίαν ἀδιπορίαν ἐκτελῶν, Μανέθων 4. 222.

οἰκτρο-λογία, ἡ, οἰκτρὸς λόγος, ὁμιλία διεγείρουσα τὸν ἔλεον, ἐλεεινολογία, Πολυδ. Β', 124, Δ', 22, 33.

οἰκτρο-μέλαθρος, ον, ὁ οἰκτρὰν ἔχων κατοικίαν, Μανέθων 4. 34.

οἰκτρός, ά, όν, ἐλεεινός, ὀξιοθρήνητος, ἐν οἰκτρᾷ καταστάσει διατελῶν, κομιδῇ χάλκεον ὕπνον οἰκτρός, ἐπὶ προσώπων, Ἴλ. Α. 242· οὕτως, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 61, Σοφ. Ο. Τ. 58, κτλ.· μετὰ γεν., οἰκτροὶ τῆς μεταβολῆς, ἄξιοι οἴκτου ἕνεκα τῆς μεταβολῆς, Πλουτ. Φλαμ. 13. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἄξιος ἐλέους, ὀξιοθρήνητος, ἐλεεινός, ἕτερα πεπόνθαμεν οἰκτρότερα Ἡρόδ. 7. 46· οἰκτρὰ συμφορὰ Πινδ. Ο. 7. 142· πημοναί, ἄλγος Αἰσχύλ. Πρ. 238, 435, κτλ.· οἰκτρὰ γὰρ βάσκειν [ἡ κλῆ] Σοφ. Φιλ. 1167· — οἰκτρὸν [ἐστι], μετ' ἀπαρ., Αἰσχύλ. Θήβ. 321 (λυρ.). **3)** ἐν περιφρονητικῇ σημασίᾳ, οἰκτρὰ τέκνα, ἄθλια, Αὐσων. Ἐπιστ. 40· οἰκτρὰ τραγῳδία, ἄθλια, ἐλεεινή, Εὐστ 1691 34.

II, ἐπὶ ἐνεργητικῆς σημασίας, οἶκτον διεγείρων, κινῶν τὸν ἔλεον, οἰκτροτάτην δ' ἠκουσα ὄπα Ὀδ. Α. 421, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 1066· οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος, ἐπὶ τῆς ἀηδόνος, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 629· — οὕτως ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται τὸ οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., οἰκτ' ὀλοφυρομένη Ὀδ. Δ. 719, πρβλ. Κ. 109, κτλ. — Ὁμαλὸν ἐπίρρ. **οἰκτρῶς**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 688, Σοφ., κλ., Ἀνδοκ. 34. 15· συγκρ. **οἰκτρότερα**, Ἀνθ. Π. 10. 65· ὑπερθ. **οἰκτρότατα**, Εὐρ. Ἡλ. 1209 — Πλὴν τοῦ ὁμαλοῦ συγκρ. καὶ ὑπερθ. **οἰκτρότερος**, **οἰκτρότατος**, ὁ Ὅμ. ἔχει ἀνώμαλον ὑπερθ. οἴκτιστος, (ὃ ἴδε), ἀλλ' οὐδαμοῦ ἅπαντᾷ συγκρ. **οἰκτίων**. — Ὁ Schweigh. μετέβαλε τὸ οἰκτότερος, παρ' Ἡροδ. 7. 46, εἰς **οἰκτρότερος**, ἐκ πολλῶν Ἀντιγράφ., πρβλ. Ἰακωβ. Ἀνθ. 3, σ. 648.

οἰκτρότης, -ητος, ἡ, οἰκτρά, ἐλεεινὴ κατάστασις, Πολυδ. 1', 116.

οἰκτρό-φωνος, ον, ὁ ἔχων οἰκτρὰν, ἐλεεινὴν φωνήν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ρ. 5.

οἰκτρο-χοέω φωνήν, ἐκπέμπω θλιβερὸν ᾆσμα, Ἀριστοφ. Σφ. 555.

οἰκωνάξ, -ακτος, ὁ, (ἄναξ) ὁ ἄναξ, ὁ κύριος οἴκου, οἰκοδεσπότης, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἑστιοῦχος** (ἑστιάχος Schm.).

οἰκώς, υῖα, ός, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἑοικώς, μετοχ. τοῦ ἔοικα. — Ἐπίρρ. **οἰκότως**.

οἰκ-ωφελής, ές, (ὀφέλλω) ὁ αὐξάνων, προάγων τὸν οἶκον, γυναῖξιν πόνος οἰκωφελέεσσιν, ταῖς διὰ φρονήσεως αὐξούσαις καὶ προαγούσαις τὸν οἶκον, Θεόκρ. 28. 2 ἔνθα νῦν: γυναιξὶν, νέος οἰκωφελίας .. — Ἐπίρρ. **-λῶς**, Δίων Κ. 56. 7.

οἰκ-ωφελία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, «κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ οἰκουρία καὶ ἐπιμέλεια τοῦ οἴκου διὰ γεωργίας τυχὸν ἢ τοιούτου τινός, οὐ μὴν δι' ἀποδημίας τῆς κατ' ἐμποριαν ἢ κατὰ πόλεμον» (Εὔστ.), τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν οὐδ' οἰκωφελίη Ὀδ. Ξ. 223· πρβλ. Ναυμάχιαν παρὰ Στοβ. 438. 6, καὶ Gladstone Hom. Stud. 3. 78 κέξ.

οἴλάδμα· «τὸ προστιθέμενον τῇ πλάστιγγι τοῦ ζυγοῦ, ἐὰν μὴ ἰσορροπῇ» Ἡσύχ.

Οἰλεύς, έως, ὁ, Λοκρὸς ἡγεμών, πατὴρ τοῦ μείονος Αἴαντος, Ἴλ. Β. 527. (Ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος ἦν Fιλεύς, ἐκ τοῦ Fίλη (ἴλη).

οἶμα, τό, = **οἴμημα**, Ὁρμημα, Λατ. impetus, οἶμα λέοντος ἔχων Ἴλ. Π. 752· αἰετοῦ οἶματ' ἔχων, ἔχων τὴν ὁρμήν, τὴν ὁρμητικὴν ἔφοδον τοῦ ἀετοῦ, Φ. 252· ἐπὶ ὄφεως, Κόϊντ. Σμυρν. 6. 201, κτλ. (Πιθ. ὡς τὰ **οἶμη**, **οἶμος**, ἐκ τοῦ εἶμι ibo.)

οἶμαι, συνηρ. ἐκ τοῦ **οἴομαι**, ὃ ἴδε.

οἰμάω, (**οἶμη**), ἐν χρήσει μόναν κατὰ μέλλ. καὶ ἀόρ., ὁρμῶ, κάμνω ἔφοδον ἐπί τινος, «χαιμάω» κατεπάνω τινός, οἴμησεν δὲ ἀλείς ὥστ' αἰετὸς Ἴλ. Χ. 308, 311, Ὀδ. Ω. 538· κίρκος .. οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν, ὥρμησε καταδιώκων περιστεράν, Ἴλ. Χ. 140. **2)** ἀπολ., ὁρμῶ, τρέχω, σπεύδω, Οὔννοι δ' οἰμήσουσι Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 62.

οἶμη, ἡ, = **οἶμος**, μεταφ., ὠδή, οἶμας Μοῦσ' ἐδίδαξε Ὀδ. Θ. 481· θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἶμας παντοίας ἐνέφυσεν Χ. 347· οἴμης τῆς .. κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανεν Θ. 74· οἴμην ᾠδῆς Φοίβος τέττιγι, τὴν δύναμιν τοῦ ᾄδειν, Ἀνακρεόντ. 35. 17· οἴμῃ θελγομένους Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 150· αἰνιγμάτων οἶμαι Λυκόφρ. 11. (Ἴδε ἐν λ. **οἶμα**.)

οἶμοι, ἐπιφώνημα ἄλγους, τρόμου, οἴκτου, θυμοῦ, θλίψεως, ὡσαύτως καὶ ἐκπλήξεως, κυρίως **οἵ μοι**, ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ! πρῶτον παρὰ Θεόγν. (διότι παρ' Ὁμ. ἀείποτε **ὤ μοι**), ἀκολούθως συχν. παρὰ τοῖς Τραγ.· οἶμ' ὡς τεθνήξεις Ἀριστοφ. Ἀχ. 590· κωμικῶς, οἶμ' ὡς ἥβομαι Νεφ. 773· — τὸ **οἶμοι** κεῖται κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπολύτως ἢ συντάσσ. μετ' ὀνομ., οἶμοι ἐγὼ τλάμων, οἶμοι τάλας, οἶμοι δείλαιος κτλ., Σοφ. Τρ. 971, Αἴ. 340, κτλ., εἰρωνικῶς, οἶμοι, καταύδα, ἆχ, εἰπέ τοι, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 86· — οὐχὶ σπανίως μετ' γεν. τῆς αἰτίας, οἶμοι ἀναλκείης Θέογν. 887· οἶμοι τῶν κακῶν, οἶμοι γέλωτος, κτλ., συχν. παρὰ Τραγ., πρβλ. Monk εἰς Εὐρ. Ἱππ. 1452, Jelf Gr. Gr. § 489· — οἶμοι μοι, ὠσαύτως ἅπαντᾷ, ὡς τὸ ὦ μοί μοι, ἀλλ' ἔδει νὰ γράφηται **οἰμοιμοῖ**, κατὰ τὸν Ἀπολλ. Δύσκ. ἐν Α. Β. 588· ἴδε Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 258. — Τὰ Ἀντίγραφα συχνάκις ἔχουσιν ᾤμοι ἢ ὤμοι, ὡς παρὰ Σοφ. Αἴ. 227, 980, Ο. Κ. 202, κτλ. Τὸν τύπον τοῦτον ἀναγνωρίζει ὁ Ἀπολλ. ἐν Α. Β. 536. [Ἡ τελευταία συλλ. τοῦ **οἶμοι** δύναται νὰ πάθῃ ἔκθλιψιν παρὰ τοῖς Τραγ. καὶ κωμ. πρὸ τοῦ ὡς, οἶμ' ὡς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν Σοφ. Αἴ. 354, πρβλ. Ἀντ. 320, 1270, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Κρατῖνος ἐν «Πυτίνῃ» 3.]

οἶμος, ὁ, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. ὡς καὶ τοῖς μεταγεν. Ἐπικ. καὶ ἡ, (ὡς ἡ ᾠδός)· — ὁδός, δρόμος, ἀτραπός, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 288, Πινδ. Π. 2. 175., 4. 441· λευρὸν οἶμον αἰθέρος Αἰσχύλ. Πρ. 391· ἁπλῆν οἶμον .. εἰς Ἄιδου φέρειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀπῆσ. 222· ὀρθὴν παρ' οἶμον, ἡ ἐπὶ Λάρισαν φέρει Εὐρ. Ἄλκ. 833· τὸν αὐτὸν οἶμον πορεύεσθαι Πλάτ. Πολ. 420B· ἄλλην οἶμον ἐκπορεύεται Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 467· λυγρὴν τ' οἶμον ἔδην Ἀλλ. Ἐπιγρ. 227. **2)** σειρά, ἔλασμα, οἶμοι κυάνοιο, σειραὶ ἢ γραμμαὶ ἐκ κυάνου (ἐπὶ τοῦ θώρακος), Ἴλ. Δ. 24. **3)** λωρίς, μέρος γῆς, χώρα, Σκύθην ἐς οἶμον Αἰσχύλ. Πρ. 2. **4)** μεταφ., οἶμος ἀοιδῆς, ὁ τρόπος, τὸ μέλος, ὁ «ἦχος» τοῦ ᾄσματος, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 451, Πινδ. Ο. 9. 72· πρβλ. **οἶμα**, **οἰμη**.

οἰμωγή, ἡ, ἰσχυρὰ κραυγή, θρῆνος, ὀδυρμὸς μεγάλῃ τῇ φωνῇ, κωκυτῷ καὶ οἰμωγῇ Ἴλ. Χ. 409 οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε Ω. 696· ἀμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν Δ 451, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1276 κέξ.· οἰμωγῇ διαχρέεσθαι Ἡρόδ. 3. 66, πρβλ. 8. 99· οὕτω παρὰ Τραγ., οἰμωγῆ .. ὁμοῦ κωκύμασι Αἰ. Πέρσ. 426· πικρᾶς οἰμωγῆς Σοφ. Φ. 190· ἐξῴμωξεν οἰμωγὰς λυγρὰς ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 317· στεναγμὸν οἰμωγῆν θ' ὁμοῦ Εὐρ. Ἡρακλ. 833· οἰμωγῇ τε καὶ στόνῳ Θουκ. 7. 71· ἡ οἰμ. ἐκ τοῦ Πειραιῶς διὰ τῶν μακρῶν τειχῶν εἰς ἄστυ διῆκεν Ξεν. Ἑλλ. 2. 2. 3· πρβλ. τάφος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οἰμωγμα, τό, κραυγὴ θρηνητική, θρῆνος, Αἰσχύλ. Θήβ. 1023, κ. ἀλλ., Εὐρ. Βάκχ. 1112, κ. ἀλλ.· — τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ.

οἰμωγμός, ὁ, = **οἰμωγή**, Σοφ. Ἀποσπ. 678.

οἰμώζω, Τυρταῖος 5, Ἀριστοφ., Λουκ.: μέλλ. **οἰμώξομαι** Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 8, Ἀριστοφ., Ξεν., κλ.· (τὸ μόνον μέρος τοῦ ῥήματος τὸ ἐν χρήσει ἐν τῇ δοκίμῳ Ἀττικῇ πεζογραφίᾳ), μεταγεν. **οἰμώξω**, Πλούτ. 2. 182D, Ἀνθ. Π. 5. 302, Χρησμ. Σιβ.: ἀόρ. ᾠμωξα, ὁ μόνος ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. τύπος. — Παθ., ᾠδε κατωτ. II. (Ἐκ τοῦ **οἶμαι**, ὡς τὸ **οἴζω**, ἐκ τοῦ **αἴ**, **αἰάζω** ἐκ τοῦ **αἴ**, **φεύζω**, ἐκ τοῦ **φεῦ**· πρβλ. τὸ Γερμ. ächzen ἐκ τοῦ ach!).— Κλαίω μεγαλοφώνως, θρηνῶ, ὀδύρομαι, συχν. παρ' Ὁμ. (μάλιστα ἐν τῇ Ἰλ.), καὶ τοῖς Τραγ.· ᾠμωξέν τε καὶ ὦ πεπλήγετο μηρώ Ἰλ. Μ. 162, κτλ.· ᾤμ. σμερδαλέον, ἐλεεινά Σ. 35., Χ. 408· ἢ κε μέγ' οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς Η. 125, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 159· ἐπὶ τετραυματισμένου, οἰμώξας πέσεν Ὀδ. Σ. 398· γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας Ἰλ. Ε. 68· στυγνὸν οἰμώξας Σοφ. Ἀντ. 1226· — μετὰ συστοίχου αἰτ., Τελαμῶνος οἰμώζοντες ἀλλήλοις μέλη Θεόπομπ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 2. **2)** κατὰ τὸ Ἀττ. καθωμιλημένον ὕφος, **οἰμωζε**, ἐπὶ κατάρας, «κακάσε», «νὰ χαθῇς», «νὰ πλαντάξῃς», Λατ. abeas in malam rem, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1035, πρβλ. Πλ. 876· οἰμώζετε ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 257· οἰμώξεσθ' ἄρα ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 219· οἰμώζειν λέγω σοι ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 58· οὕτως, οὐκ οἰμώξεται; ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 178, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 56· οἰμώζων καθεδεῖται Ἀριστοφ. Ἀχ. 840· οἴμωζε μεγάλα ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 1503· οἰμώξει μισκρὰ ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 111· κολάκων οἰμωξομένων ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1033· πενιχροῦ .. σοφιστοῦ καὶ οἰμωξομένου Δημ. 938. 1· πρβλ. **ἀποῳδείρω** ἐν τέλει. **II.** μεταβατ., λυποῦμαι, οἰκτείρω, θρηνῶ τινα, μετ' αἰτ., Τυρταῖ. 5, Αἰσχύλ. Χο. 8 (ἔκδ. Δινδ. 1868), Σοφ. Ἠλ. 788, Εὐρ. Ἱππ. 1405, Ἠλ. 248· ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθ. τύπῳ, **οἰμωχθείς**, θρηνηθείς, Θέογν. 1204· ᾠμωγμένον κάρα Εὐρ. Βάκχ. 1286.

οἰμωκτεῖ καὶ **-τί**, Ἐπίρρ., «μετὰ θρήνου», Ζωναρ. 1438.

οἰμωκτία, ἡ, ἴδε **οἰμωξία**.

οἰμωκτικός, ἡ, όν, ὁ ἔχων τάσιν πρὸς τὸν θρῆνον, τὴν οἰμωγήν, Σχόλ. εἰς Σοφ. Φιλ. 203.

οἰμωκτός, ἡ, όν, ἄξιος οἴκτου, οἰκτρός, ἀξιολύπητος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1195 (πιθαν. γλῶσσά τις, ἴδε Ηδρα.).

οἰμώξαρα, ἴδε **κλαύσαρα**.

οἰμωξία, ἡ, = **οἰμωγή**, Ἡσύχ.· **οἰκιμωκτίαν** ἡμαρτημ. γραφ. παρὰ Φωτ.

οἰμωξις, ἡ, = **οἰμωγή**, Ἀγαθ. 3 (5, 302).

οἰμώσσω, καὶ **-ττω**, = **οἰμώζω**, Ἐβδ. (Δ' Μακκ. 1Β', 15), Διβάν. 1. 30.

οιν (-οιεν), κατάληξ. εὐκτικῆς, Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. et F. 32. 33. 38. 47. 57. 67. 173. 226-7. 229. 260. 270. 273. 293. 425-431, ἐν οἷς ἀριθμοῖς πᾶσι τὸ **παρέχοιεν**, ἐν δὲ 24 καὶ 280 τὸ **ποιεῖοιεν**, ἐν δὲ 43 τὸ **θέλοιεν**. Ὁ δὲ κανονικὸς τύπος **οιεν (παρέχοιεν)** εὕρηται ἐν 45. 68. 69. 70. 228. 234. 235. 238, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδ.

οἶνα = **οἴναρα**· «τὰ τῆς ἀμπέλου φύλλα» Ἡσύχ.

οἰν-άγρα, ἡ, ἴδε **οἰναθήρας**.

οἰν-ἀγωγός, όν, ὁ φέρων, κομίζων οἶνον, ὥσπερ ὀλκάδας οἰναγωγοὺς Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 110, Φερεκράτης ἐν «Τυρανν.ίδι» 1.

Οἰνάδας ἀκτάς· «ἀντὶ τοῦ Οἰνωτιάδας» Ἡσύχ.

οἰνάδα-θήρας, ου, ὁ, (**οἰνάς** II) ὁ θηρώμενος, θηρεύων περιστεράς, Αἰλ. π. Ζ. 4. 58.

οἰναν-θάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἀλέξ. Τραλλ. 7. 329.

οἰν-άνθη, ἡ, (οἶνη) ἡ, ὁ πρῶτος βλαστὸς τῆς ἀμπέλου, ἡ κάλυξ, ἥτις περικλείει τὸ φύλλον καὶ τὰ ἄνθος, Λατιν. pampinus, Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 3. 14, 8, κτλ.· ἑρμηνευόμενον παρὰ τοῦ Σουίδ. ὡς «ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς ἀμπέλου», ὑπὸ δὲ τοῦ Ἀμμωνίου, «ἡ πρώτη τῶν βοτρύων ἐξάνθησις», πρβλ. Ἡσύχ. **2)** τὸ ἄνθος τῆς σταφυλῆς, Γεωπ. 5, 51. **3)** παρὰ ποιηταῖς καθόλου, ἡ ἄμπελος, χλωρὸν οἰνάνθης δέμας Σοφ. Ἀποσπ. 230, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 231, Ἀριστοφ. Ὄρν. 588, Βάτρ. 1320· Λεσβίης νέκταρ οἰνάνθης Καλλ. Ἀποσπ. 115. **4)** ὁ χνοῦς ὁ ἐπὶ τῶν τρυφερῶν τῆς ἀμπέλου φύλλων, τὸ «χνοῦδι», καὶ κατὰ μεταφορὰν, αἱ πρῶται λεπτόταται τρίχες τρυ γενείου, οὔπω γέγυσι φαίνων τέρειναν ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν, «θέλει οὖν λέγειν ὅτι οὔπω καιρὸν τοῦ γενειάσκειν ἔχων, οἰνάνθην γὰρ κατὰ μεταφορὰν τὸν ἴουλον εἴρηκε, τουτέστι τὴν πρώτην τῶν γενειάδων ἀνάφυσιν .. ὁ δὲ νοῦς, οὔπω ἐν τῇ γενειάδι δεικνὺς τὴν ἁπαλὴν ὥραν καὶ ὀπώραν, τουτέστιν οὔπω γενειάσκων» (Σχολ.), Πινδ. Ν. 5. 11. **II.** τὸ ἄνθος τῆς ἀγρίας ἀμπέλου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἠδύ τι ἔλαιον παρήγετο (ἔλαιον οἰνάνθινον) ὡς καὶ εἶδος οἴνου, Διοσκ. 1. 56. **III.** φυτόν τι ὅμοιον τῇ ἀμπέλῳ, Κρατῖνος ἐν «Μαλθακοῖς» 1. 5, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ 5 18, 1, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 8, 1. **IV.** πτηνόν τι, ἴσως ἡ οἰνάς, Motacilla ἢ Saxicola oenanthe, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ 9 49Β, 8

οἰνάνθ-ινος, η, ον, ὁ κατασκευαζόμενος ἐκ τῶν φύλλων τῆς οἰνάνθης (III), μύρον Θεοφρ. π. Ὀσμ. 27 ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἄνθους τῆς ἀγρίας ἀμπέλου, **οἰνάνθη** II), Διοσκ. 1. 56.

οἰνανθίς, -ίδος, ἡ, = **οἰνάνθη**, Ἴδυκος ὁ Ῥηγῖνος παρ' Ἀθην. 601Β.

οἴναρα· «τὰ τῆς ἀμπέλου φύλλα» Ἡσύχ.

οἰνάρειον, τό, ποιητ. ἀντὶ **οἰνάρινον**, φύλλον ἀμπέλου, Θεόκρ. 7. 134.

οἰνάρεος [ᾰ], α, ον, ὁ ἐκ φύλλων ἀμπέλου κατασκευασθείς, Ἴδυκος ὁ Ῥηγῖνος παρ' Ἀθην. 601Β, Ἱππ. 668. 54.

οἰνάριζω, περιαιρῶ, ἀφαιρῶ τὰ φύλλα ἀμπέλου ὅταν πεπαίνωσιν οἱ βότρυες, ἀποφυλλίζω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1147, Φανίας παρὰ τῷ Σχολ. Θεοκρ. 7. 134.

οἰνάρεων [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **οἶνος**, ἀδύνατος ἢ ἄθλιος οἶνος, Δημ. 933. 24, Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 5, Δίφιλ. ἐν «Παρασίτῳ» 1. 8, Πολίοχος ἐν Ἀδήλ. 1. 7, κτλ. **II.** ὀλίγος οἶνος, Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 12.

οἰνάρις, -ίδος, ἡ, κλῆμα ἀμπέλου, κληματίς, Ἱππ. 673. 47.

οἴνᾰρον, τό, = τῷ προηγ., Ξεν. Οἰκ. 19, 18, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 13, 5, κτλ. **II.** ἡ ἄμπελος, Ἀλκίφρων 3. 22.

οἰνᾶρυς, πιθαν. ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **κόμαρος** ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 9, 3.

οἰνάς, -άδος, ἡ, = **οἶνη**, ἡ ἄμπελος, Ἴων 1. 4, Βακχ. 34. 1. **2)** οἶνος, Νικ. Ἀλεξιφ. 355. **II.** εἶδος ἀγρίας περιστερᾶς ἐχούσης τὸ χρῶμα ὡρίμων σταφυλῶν, Columba oenas, ἢ C. livia, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 13, 4., 6. 1. 4., 8. 3, 10, Αἰλ. π. Ζ. 4. 58· — ὡσαύτως, **οἰνιάς** (Πολυδ. Ϛ', 22), καὶ **οἰνιάδ**, ὅπερ ὅμως (τὸ τελευταῖον) κατὰ τὸν Ἡσύχ. ἦτο εἶδος κόρακος. **III.** **Οἰνάδες**, αἱ, = **Μαινάδες**, Ὀππ. Κυν. 4. 235 **IV.** ὡς ἐπίθ., ἡ ἐξ οἴνου, πλήρης οἴνου, μεμεθυσμένος **οἰνάδι** πηγῇ Ἀνθ. Πλαν. 15· οἰνὰς ὀπώρη ὁ αὐτ. ἐν Π. 9 645. **2)** μεμεθυσμένος, μετ' ἀρσ. οὐσιαστ., οἰνάσι κώμοις (Gräfe εὐάσι) αὐτόθι 7. 26.— Καθ' Ἡσύχ.: «οἰνάδες· ἀμπελώδεις τόποι».

οἰν-αχθής, ές, = **οἰνοβαρής**, Ἡσύχ.

οἰν-έλαιον, τό, οἶνος ἐλαίῳ μεμιγμένος, Γαλην.

οἰν-έμπορος, ὁ, ἔμπορος οἴνων, Ἀρτεμίδ. 3. 8.

οἰν-εραστής, οῦ, ὁ, ἐραστὴς οἴνου, Αἰλ. Ποικίλ. Ἱστ. 2. 41.

οἰνεύομαι, ἀποθ., πίνω οἶνον, Ἱππ. παρ' Ἐρωτιαν.

οἰνεών, Ἰων. ἀντὶ **οἰνών**.

οἴνη (Α), (ἴδε **οἶνος**), ἡ, ἀρχαῖον ποιητ. ὄνομα τῆς ἀμπέλου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 570, Ἀσπ. Ἡρ. 292· ἁπάντων ἐνιαχοῦ παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιηταῖς, Διονύσου οἶνα Εὐρ. Βάκχ. 535, Φοίν. 228 (ἀμφότερα λυρ. χωρία), πρβλ. Μοσχίωνα ἐν Στοβ. Ἐκλ. 1 242· βοτρυώδεος οἴνης Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 88. 5· οἶνας γάνος 853. 6. **2)** = **οἶνος**, Ἀνθ. Π. 6. 334, Νικ. Θ. 622.

οἴνη (Β), ἡ, ὁ ἐπὶ τῶν κύβων ἀριθμὸς ἕν, «ἔστι δὲ οἴνη (οἰνὴ Bekk.) παρὰ τοῖς "Ιωσι μονάς», Πολυδ. Ζ', 204· παρ' Ἴωσιν αὐτὸς ὁ κύβος ἐκαλεῖτο **οἴνη** ἀντὶ **κύβος**, Ruhnk. Σχολ. εἰς Πλάτ. 245· — ὡσαύτως **οἶνος**, ὁ, (οἰνὸς Bekk.) Πολυδ. αὐτόθι· καὶ **οἰνίζω**, = **μονάζω**, Ἡσύχ. (Πρβλ. Ἀρχ. Λατ. oinos, unus, unicus, unio, uncia· Γοτθ. ains (εἷς, μόνος), aina-ha (μονογενὴς)· Ἀρχ. Σκανδ. einn· Ἀγγλο-Σαξ. ân, Σκωτ. ane = one, εἷς, ἕν).—"Ιδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 113, κἑξ.

οἰνηγία, ἡ, (ἄγω) ἡ ταῦ οἴνου μεταφορά, Κλήμ. Ἀλ. 185.

οἰνηγοί, οἱ, οἱ ἄγοντες, φέροντες οἶνον, Ἐπιγρ. Ἀβύδου, Mitth. d. d. arch. Inst. IV. σ. 307.

οἰνηρός, ά, όν, ὁ τοῦ οἴνου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν οἶνον, Λατιν. vinosus, οἰν. θεράπων, ὁ τοῦ οἴνου ὑπηρέτης, κεραστής, Ἀνακρ. 158· οἰν. λοιδαί Εὐρ. Ι. Τ. 164· — ἐμβεβαπτισμένος εἰς οἶνον, διάβροχος ἐξ οἴνου, ἐπὶ ἐπιδείσμων, Ἱππ. Ἀγμ. 766· οἰν. ἰατρική, ἡ δι' οἰνηρῶν ἐπιθεμάτων θεραπευτική, αὐτόθι 774. **II.** ὁ περιέχων οἶνον, κεράμιον Ἡρόδ. 3. 6· οἰν. φιάλαι, πλατέα ποτήρια οἴνου, Πινδ. Ν. 10 81· μήτε κρωσσοὺς μήτ' οἰνηροὺς μήθ' ὑδατηροὺς λήγειν ἀφνεοῖσι δόμοισιν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 96· ὀξύδαφον Κρατῖν. ἐν Πυτίνῃ· 8· μέτρα οἰν., μέτρα οἴνου, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 7, 5 **III.** ἐπὶ χωρῶν, ὁ ἔχων ἄφθονον οἶνον, Χῖος Καλλ. Ἀποσπ 115, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 457.

οἰν-ήρυσις, ἡ, (ἀρύω) ἡ ταῦ οἴνου κοτύλη, δι' ἧς ἠρύοντο τὸν οἶνον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1067.

οἰνιάς, άδος, ἡ, ἴδε **οἰνάς** II.

οἰνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **οἶνος**, οἰνάριον, Διογ. Λ. 10. 11.

οἰνίζω, ἔχω τὴν ὀσμὴν οἴνου, τὸ οἰνίζον Ἀπολλων. Ἰατρ. Θαυμ. 43, πρβλ. Schneid. εἰς Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 2, 7. **II.** Μέσ., λαμβάνω οἶναν δι' ἀνταλλαγῆς, ἀγοράζω οἶναν, οἰνίζοντο.. Ἀχαιοί, ἄλλοι μὲν χαλκῷ ἄλλοι δ' αἰθωνι σιδήρῳ Ἰ. **II.** 472· λαμβάνω, προμηθεύομαι, οἶνον μελίφρονα οἰνίζεσθε οἰπόν τ' ἐκ μεγάρων Θ. 506, πρβλ. 540· ἐκ τοῦ ποταμοῦ οἶν. Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 9. — "Ιδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 113 κἑξ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οἰνῑκός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν οἶνον, Σουΐδ. ἐν λ. κριὸς (G).

οἰνῖνος, η, ον, ὁ ἐξ οἴνου παρεσκευασμένος, ὄξος οἰν., τὸ ἐξ οἴνου γινόμενον, Ἀρχίστρ. παρ' Ἀθην. 310D.

οἰνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **οἶνος**, «κρασάκι», Κρατῖν. ἐν «Πυτίνῃ» 3, Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 8.

οἰνιστήρια, (ἑξυπ. ἱερά), τά, ἡ ἑορτή, καθ' ἣν οἱ Ἀθηναῖοι πολῖται ἀπέκειραν τὸν μαλλόν, κόννον ἢ σκόλλυν τῶν υἱῶν αὐτῶν πρὶν ἐγγράψωσιν αὐτοὺς εἰς τοὺς ἐφήβους, τότε δὲ προσέφερον καὶ μέτρον οἴνου εἰς τὸν Ἡρακλέα, καὶ σπείσαντες ἔθυσιν ἀκολούθως εἰς τοὺς συνελθόντας νὰ πίωσιν, Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 28Α, πρβλ. Εὐστ. 907. 18, Ἡσύχ., Φώτ. Τὸ πρὸς τοῦτο ἐν χρήσει ποτήριον ἐκαλεῖτο **οἰνιστηρίαι**, ἡ, Πάμφιλ. παρ' Ἀθην. 494Γ· ἢ **οἰνίστρια**, Πολυδ. Ζ', 22.

οἰνο-βαρεῖων, ὁ, = **οἰνοβαρής**, Ὀδ. Ι. 374., Κ. 555· — ἐντεῦθεν ἐσχηματίσθη τὸ ῥῆμα, **οἰνοβαρέω**, εἶμαι βεβαρημένος ἐξ οἴνου, μεμεθυσμένος, Θέογν. 503.

οἰνο-βαρής, ές, βεβαρημένος ἐξ οἴνου, Λατ. vino gravis, Ἰλ. Α. 225, Σιμωνίδ. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 24, κτλ.

οἰνο-βαφής, ές, βεβαμμένος οἴνῳ, λοιδ. Νόνν. Δ. 7. 15.

οἰνο-βρεχής, ές, βεβρεγμένος, διάβροχος ἐξ οἴνου, μεμεθυσμένος, Ἀνθ. Π. 7. 428. 18.

οἰνο-βρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, ἐν οἴνῳ τρωγόμενος, Νικ. Ἀλ. 493.

οἰνό-γᾶλα, ακτος, τό, γάλα μεμιγμένον μετ' οἴνου, Ἱππ. 629. 51, 1230Β ὁ Cornarius ὄνου γάλα.

οἰνό-γᾶρον, τό, γάρον μεμιγμένον μετ' οἴνου, Ἀέτ. 3. 85.

οἰνογευστέω, γεύομαι οἴνου, Ἀντιφάν. ἐν «Διδύμοις» 4.

οἰνογεύστης, ου, ὁ, ὁ διὰ τῆς γεύσεως δοκιμάζων τὴν ποιότητα τοῦ οἴνου, μεταγεν., ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 433.

οἰνογευστία, ἡ, τὸ γεύεσθαι οἴνου, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φίλωνος.

οἰνογευστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς γεῦσιν οἴνου· ἡ οἰνογευστική (ἑξυπ. τέχνη), ἡ τέχνη ἢ ἐμπειρία τοῦ δοκιμάζοντος τοὺς οἴνους, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 6. 33.

οἰνο-δόκος, ον, ὁ δεχόμενος ἢ περιέχων οἶνον, ὁ χρησιμεύων ὡς δοχεῖον οἴνου, φιάλη Πινό. Ι. 6 (5)· 58 ὡς οὐσιαστ. μετὰ γεν. οἰν. νέκταρος Ἀνθ. Π. 6. 257.

οἰνοδοσία, ἡ, ἡ δόσις, διανομὴ οἴνου, Λατ. congiarium, Συλλ. Ἐπιγρ. 4411α. 20.

οἰνοδότειρα, ἡ, ἡ δίδουσα οἶνον, μεταγεν.

οἰνοδοτέω τινά, δίδω οἶνον εἴς τινα, παρ' Ὀρειδ. 69 Matth.

οἰνο-δότης, ου, ὁ, ὁ διδοὺς τὸν οἶνον, ἐπὶ τοῦ Βάκχου, Εὐρ. Ἱκ. Μαιν. 682.

οἰνο-δοχεῖον, τό, δοχεῖον οἰνηρόν, Ἥρων. Πνευμ. σ. 211· ἔνθα ὑπάρχει καὶ **οἰνο-δόχος**, πρβλ. Ἐτυμ. Μέγ. 247. 27.

οἰνο-ειδής, ές, ὅμοιος οἴνῳ, Ἡσύχ. ἐν λ. **οἰνωπόν**.

οἰνόεις, εσσα, εν, ὁ ἀνήκων εἰς οἶνον ἢ πλήρης οἴνου· ἴδε **οἰνοῦττα**.

Οἰνόη, ἡ, (οἶνος, Böckh εἰς Συλλ. Ἐπιγρ. 2. σ. 933), ὄνομ. δύο Ἀττ. δήμων, **1)** τῆς φυλῆς Ἱπποθοωντίδος, ἐπὶ τῶν Βοιωτικῶν συνόρων πλησίον τῶν Ἐλευθερῶν, Ἡρόδ. 5. 74, Θουκ. 2. 18, Στράβ. 375. **2)** τῆς φυλῆς Αἰαντίδος, παρὰ τὸν Μαραθῶνα, Οἰνόη ἢ Οἰναῖοι τὴν χαράδραν, παροιμ. ἐπὶ ὀλέθρου ὃν ἐπιφέρει τις εἰς ἑαυτόν· ἴδε τὸ θρήγημα παρὰ Στράβ. ἔνθ' ἀνωτ., Ζηνόβ. 5. 29 καὶ Ἡσύχ. **ΙΙ. Οἰναῖοι**, οἱ, οἱ τοὺς δήμους τούτους οἰκοῦντες, Συλλ. Ἐπιγρ. 158Α. 12.

οἰνο-ηθητής, οῦ, ὁ, ὁ διηθῶν ἢ σταραγγίζων τὸν οἶνον, Παρμενίων παρ' Ἀθην. 608Δ.

οἰνο-θήκη, ἡ, ἀποθήκη οἴνου, Γεωπ. 6. 2.

οἰνο-θήρας, ου, ὁ, φυτόν τι, οὗ ἡ ῥίζα ἔχει ὀσμὴν οἴνου ἢ ἐχρησίμευεν εἰς παρασκευὴν οἴνου· ἀλλ' ἐν τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀντιγράφ., τοῦ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 19, 1, φέρεται **ἀνοθήρας**, ὡς παρὰ Διοσκ. 4. 118 καὶ Γαλην., ὅστις δίδει εἰς αὐτὸ καὶ τὰ ὀνόματα, **ὀνάγρα**, **ὄνουρις** (ἢ **ὀνόθουρις**)· ὁ Πλίνιος καλεῖ αὐτὸ onothera καὶ onotheris.

οἰνο-κάπηλος, ὁ, ὁ διατηρῶν οἰνοπωλεῖον, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 141.

οἰνοκάχλη, ὑμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **οἰνομάχλη**.

οἰνόληπτος, ον, ὁ ὑπὸ οἴνου κατειλημμένος, μεμεθυσμένος, μέθυσος, Πλούτ. 2. 4Β.

οἰνο-λογέω, ὁμιλῶ περὶ οἴνου, Ἀθήν. 40F.

οἰνο-μᾰνής, ές, ὁ ἐμμανῶς ἀγαπῶν τὸν οἶνον, Ἀθήν. 461Ε.

οἰνο-μάχλη, ἡ, ἡ μέθυσος καὶ ἀκόλαστος γυνή, Θεόπομπ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 30 (παρὰ Πολυδ. Β', 18., Ζ', 21, ἔνθα Ἀντίγραφά τινα, **οἰνοκάχλη**), Κλήμ. Ἀλεξ. 187.

οἰνό-μελι, ιτος, τό, μέλι μεμιγμένον μετ' οἴνου, εἶδος μελικράτου, Ἀνθ. Π. 12. 164, Πολυδ. 12. 2, 7, κτλ.

οἰνο-μετρέω, μετρῶ οἶνον, πᾶσι Συλλ. Ἐπιγρ. 2416b. 6 (Προσθῆκ.).

οἰνο-μήτωρ, ορος, ἡ, μήτηρ τοῦ οἴνου, ἄμπελος Ἀστυδάμας παρ' Ἀθην. 40Β.

οἶνον, τό, = **οἴναρον**, παρ' Ἡσυχ.

οἰνό-πεδος, ον, ὁ ἔχων ἔδαφος κατάλληλον πρὸς παραγωγὴν οἴνου, ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο Ὀδ. Δ. 193, πρβλ. Λ. 132, Μόσχ. 4. 100. **ΙΙ. οἰνόπεδον**, ὡς οὐσιαστ., γῆ οἰναφόρος, ἀμπελών, τέμενος .. τὸ μὲν ἥμισυ οἰνοπέδοιο Ἰλ. Ι. 579, πρβλ. Θέογν. 892, Θεόκρ. 24. 128· — ὡσαύτως **οἰνοπέδη**, ἡ, Ἀνθ. Π. 11. 409, Ὀππ. Κ. 4. 331.

οἰνο-πέπαντος, ὥριμος πρὸς παραγωγὴν οἴνου, βότρυς Ἀνθ. Π. 6. 232.

οἰνόπη, ἡ, ὄνομα εἴδους σταφυλῆς, Πολυδ. Ζ', 82.—Καθ' Ἡσύχ.: «οἰνόπη· ἀμπέλου μελαίνης εἶδος».

οἰν-οπίπης [ῐ], ου, ὁ, (ὀπιπτεύω) ὁ χαίνων πρὸς τὸν οἶνον, στρέφων τὰ βλέμματά του πρὸς τὸν οἶνον, κωμ. λέξις σχηματισθεῖσα κατὰ τὸ **γυναικ-, παιδ-, παρθεν-οπίπης**· ὁ Σουΐδ. μνημονεύει τὴν λέξ. ἐκ τοῦ Ἀριστοφ. Θεσμ. 393 (ἔνθα ἴδε Σχόλ.)· ἀλλὰ τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσιν **οἰνοπότιδας**.

οἰνο-πλάνητος, ον, ὁ διὰ τοῦ οἴνου πεπλανημένος, κυλίκων ἅμιλλαι Εὐρ. Ῥῆσ. 363.

οἰνο-πληθής, ές, πλήρης οἴνου ὁ ἔχων ἄφθονον οἶνον, Συρίη Ὀδ. Ο. 406.

οἰνόπληκτος, = τῷ ἑπομ. Βασίλ. ὁ Μέγ. τ. 2, σ. 126D, κτλ. — Καθ' Ἡσύχ.: «οἰνόπληκτον· οἰνωμένον».

οἰνο-πλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, ὑπὸ οἴνου πεπληγμένος, μεμεθυσμένος, Ἀνθ. Π. 9. 323, Ἡσύχ.

οἰνοποιέω, ποιῶ, κατασκευάζω οἶνον, Πλούτ. 2. 653Α· — ῥημ. ἐπίθ. **οἰνοποιητέον**, Ἀθήν. 33Α· — **οἰνοποιία**, ἡ, ἡ κατασκευὴ οἴνου, Θεοφρ. περὶ Ὀσμ. 67, Ἀθήν. 26Β, Διόδ. 3. 63· — **οἰνοποιός**, όν, ὁ κατασκευάζων οἶνον, Ἀθήν. 27D.

οἰνο-πόρος, ον, ὁ παρέχων οἶνον, ξανθὸν ὕδωρ πίνοντες ἀπ' οἰνοπόρου ποταμοῖο Νόνν. Δ. 40. 238.

οἰνοποσία, ἡ, τὸ πίνειν οἶνον, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ 389, Ἀριστ. Πρόβλ. 3. 1 (ἐν τῇ ἐπιγραφῇ)· οἰνοποσίας ἀγωνία Ἀλ. Παικ. Ἱστ. 2. 41, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3028.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 507.

οἰνοποτάζω, πίνω οἶναν, Ἰλ. Υ. 84, Ὀδ. Ζ. 309, Υ. 262, Ἀνακρ. 94, Φωκυλ. 11· — οὕτως, **οἰνοποτέω**, Ἀθήν. 460C, Ἐσσ. (Παροιμ. ΑΑ', 4).

οἰνοποτήρ, -ῆρος, ὁ, ὁ πίνων οἶναν, ἄνδρας μέτα οἰνοποτῆρας Ὀδ. Θ. 456, πρβλ. Ἀνθ. Π. 5. 206.

οἰνο-πότης, ου, ὁ, ὁ πίνων οἶνον, Ἀνακρ. 98, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 37, Πολυδ. 20. 8, 2· — θηλ. **οἰνοπότις**, -ιδος, ἡ, Ἀνακρ. 159, Ἀριστοφ. Θεσμ. 393 (ἴδε **οἰνοπίπης**).

οἰνο-πράτης [ᾰ], ου, ὁ, = **οἰνοπώλης**, Τζέτζ. εἰς Ἡσιοδ. σ. 13, ἐκδ. Gaisf.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 536.

οἰνόπτης, ου, ὁ, ὁ ἐπιβλέπων τὸν οἶνον, δηλ. ὁ ἐπιβλέπων ὅπως ἡ προσήκουσα ποσότης ὕδατος ἀναμιγνύηται μετὰ τοῦ οἴνου, Εὔπολις ἐν «Πόλεσιν» 7, Ἀθήν. 425Α, Πολυδ. Ζ', 21, Φώτ.

οἰνοπωλέω, πωλῶ οἶναν, Ἀριστ. π. Θαυμ. 32.

οἰνο-πώλης, ου, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ πωλῶν οἶνον, Δίφιλ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 1, Ἀριστ. π. Θαυμ. 32· — θηλ. **οἰνόπωλις**, ιδος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 436, Διδάν. 4. 139, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 533, κέξ.

οἰνοπώλιον, τό, «οἰνοπωλεῖον», Ἀνέκδ. Ὄξων. 2. 356.

οἶνος, ὁ, (ἴδε ἐν τέλ.), ὡς καὶ νῦν, ὁ ἐζυμωμένος χυμὸς τῆς σταφυλῆς, τὸ κρασί (πρβλ. **ἄμπελος**)· παρ' Ὁμήρ. εἶναι **μέλας**, (πρβλ. **οἰνοψ**), Ὀδ. Ε. 265., Ι. 196· ἢ **ἐρυθρός**, Ε. 165., Ι. 163· ἐπαινεῖται δὲ ὡς σπινθηρίζων, **αἴθοψ**, Ἰλ. Α. 462., Δ. 259· ὡς ἡδύς, Ὀδ. Β. 350., Ι. 205· **ἡδύποτος** Ο. 507· **μελιηδής** Ἰλ. Δ. 346, κτλ.· **μελίφρων** Ζ. 264· ὡς παλαιός, Ὀδ. Β 340, πρβλ. Πινδ. Ο. 9. 74, Σιμωνίδ. 75· (οὕτως οἶνους παλαιοὺς εὐώδεις Ξεν. Ἀν. 4. 4, 9)· ὡς φαιδρύνων τὸν ἄνθρωπον, **εὐφρων**, Ἰλ. Γ. 246· ὡς παρέχων ἰσχὺν καὶ ζωηρότητα, **εὐήνωρ**, Ὀδ. Δ. 622. Οἱ παρ' Ὁμήρῳ ἥρωες ἔπιναν αὐτὸν μεμιγμένον μεθ' ὕδατος, οἶνον ἔμπαγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ Ὀδ. Δ. 110· ὅτε περ .. οἶνον .. ἐνὶ κρητῆρι κέρωνται Ἰλ. Δ. 259· (ἐντεῦθεν **κρητήρ**, τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἐγίνετο ἡ μῖξις)· καὶ ἡ συνήθεια αὕτη διέμεινε μετὰ ταῦτα, πρβλ. Ἡρόδ. 6. 84 (ἴδε ἐν λ. **ἴσος** Ι. ἐν τέλ., **ἄκρατος**. **Πράμνιος**)· — μετὰ προθέσεων, ἐν οἴνῳ, ἐν πότῳ, inter pocula, Ἀριστοφ. Ἀυσ. 1227, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 36, Πλούτ. παρ' οἴνῳ Σοφ. Ο. Τ. 780· παρ' οἶνον Πλούτ. 2. 143C· μετὰ παιδιᾶς καὶ οἴνου Θουκ. 6. 28· — ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., ἢ ἐν οἴνοις διατριβή Πλάτ. Νόμ. 641C, 645C· — πληθ. ὡσαύτως, **οἶνοι**, Λατ. vina, Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ., Πλάτ. Πολ. 573Δ, κ. ἀλλ. — οἶνος δωδεκάδραχμος, οὗ ὁ πίθος τιμᾶται δώδεκα δραχμῶν, Δημ. 1045. 5· — παροιμ., οἶνος τὸ φρονεῖν ἐπισκοτεῖ Εὐβουλ. ἐν Ἀδήλ. 11· οἶνος καὶ ἀλήθεια, in vino veritas, Παροιμιογρ. — **οἶνος** συχνάκις παραλείπεται, πίνειν πολὺν (ἑξυπ. οἶνον) Εὐρ. Κύκλ. 569, πρβλ. Θεόκρ. 18. 11· μάλιστα μετὰ τοπικῶν ὀνομάτων, ὁ Πράμνιος, ὁ Βύβλινος, κτλ., ὡς λέγεται παρ' Ἄγγλοις 'Port, Sherry, Rhenish '—Ὡς δὲ καὶ παρὰ τοῖς σήμερον Ἕλλησι παρεσκευάζετο διὰ ὀπτίνης ἴνα, ὡς ἐνόμιζον, διατηρῆται

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κάλλιον, Πλούτ. 2. 676C, πρβλ. Plin. H. N. 16. 22., 14. 25.

2) οἶνος ἐξ ἄλλων καρπῶν, οἶνος ἐκ κριθῶν, εἶδος ζύθου, Ἡρόδ. 2. 77· ὡσαύτως ἐκ φοινίκων (οἶνος φοινικήιος) ἀπαντᾷ ἐν 1. 193., 2. 86· ἐκ λωτοῦ, 4. 177, κτλ.· — ἀπὸ τῶν ὁποίων ποτῶν ὁ ἐκ τῆς σταφυλῆς (οἶνος ἀμπέλινος) ῥητῶς διακρίνεται, 2. 60. **II.** ἡ τοῦ οἴνου ἀγορὰ (πρβλ. μύρον 2, ἰχθύς II), τρέχ' ἐς τὸν οἶνον Ἀριστοφάν. παρὰ Πολυδ. Γ', 75. (Κυρίως **ϝοῖνος**, ὡς δεικνύει τὸ μέτρον παρ' Ὁμήρ. καὶ ὡς φέρεται ἐν Ἀλκαί. 39, διατηρηθὲν ἐν τῇ Λατ. vinum, vitis· οὕτως **οἴνη, οἰνάς, οἰνάνθη, οἴναρον**· πρβλ. **οἶσος** ἰτέα).

οἰνός, ὁ, = **οἴνη** ἢ **οἰνὴ** (Β) Πολυδ. Ζ', 204. — Ἴδε Κόντου Φιλ. Ποικίλ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', 113 κἑξ.

οἰνό-σπονδος, ον, ὁ μετὰ σπονδῆς οἶνου προσφερόμενος, θυσίαι Πολυδ. Ϛ', 26· τὰ **οἰνόσπονδα** (ἐξυπακ. ἱερά) Δ. Β. 287.

οἰνοσ-σόος, ον, ὁ σῴζων, διατηρῶν οἶνον, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 2. 7.

οἰνότευκτος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ οἴνου πραξενούμενος, **οἰνότευκτος** μέθη Ἰω. Δαμασκ. Ὕμν. (τ. 1, σ. 680Β).

οἰνο-τάκης, ου, ὁ παράγων οἶνον, βότρυς Νόνν. Δ. 7, 89., 12. 24.

οἰνο-τροπικός, ή, όν, ὁ δοκιμάζων καὶ κρίνων τὴν ποιότητα τοῦ οἴνου, Γαλην. 7. 104, 2.

οἰνο-τρόποι ἢ **οἰνότροποι,** αἱ, αἱ μεταβάλλουσαι τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον, ἐπίθετον τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀνίου βασιλέως τῆς Δήλου, Λυκόφρ. 580.

οἰνο-τρώφος, ον, ὁ τρέφων ἢ παρέχων οἶνον, **οἰνοτρόφον** ὄμφακα Βάκχου Ἀνθ. Π. 9, 375.

οἰνουργέω, κατασκευάζω οἶνον, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 3. 177.

οἰνουργία, ἡ, (*ἔργω) οἰνοποιία, Πολυδ. Ζ', 193.

οἰνοῦττα, ἡ, (οἰνόεις) πλακοῦντιον ἐξ οἴνου μετὰ κριθῆς, ὕδατος καὶ ἐλαίου χρησιμεῦον ὡς τροφὴ τῶν ἐρετῶν, Ἀριστοφ. Πλ. 1121. **II.** φυτόν τι ἔχον μεθυστικὴν δύναμιν, Ἀριστ. Ἀποσπ. 102.

οἰνο-φάγια, ἡ, τὸ ἐσθίειν οἶνον, ἐκεράννυμεν τὸ σφοδρὸν τῆς οἰνοφαγίας Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 7, εὑρηται καὶ διάφ. γραφὴ ἐν δυσὶ βιβλ. **οἰνοφλυγίας.**

οἰνοφερής, ές, ὁ εἰς οἶνον ἐπιρρεπής, πάροινος, Ἡσύχ. ἐν λ. **οἰνόφλυξ.**

οἰνοφλυγέω, εἶμαι μέθυσος, μεμεθυσμένος, Ἐσθ. (Δευτ. ΚΔ', 20), Πολυδ. Ϛ', 21.

οἰνοφλυγία, ἡ, μέθη, Ἀνεμφάνης ἐν «Αἰόλῳ» 2. Ξεν. Οἰκ. 1, 22, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 3. 5, 15.

οἰνόφλυκτος, ον, τῷ ἐπόμ., μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Βουδαίου ἐκ τοῦ Βασιλείου.

οἰνόφλυξ, -ῦγος, ὁ, ἡ, (φλύω) εἰς οἰνοποσίαν ὠθούμενος, μέθυσος, Ἱππακρ. 83G, Ξεν. Ἀπολ. 19, Πλάτ. Ἔρυξ. 405Ε, Ἀριστ. Ποιητ. 25. 16. — Κατ' Ἡσύχ.: οἰνόφλυξ· αἰσχρός, μέθυσος» καὶ «ὁ κακεπίθυμος οἴνου. οἰνοφερής, πάροινος». — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 43.

οἰνο-φόρος, ον, ὁ φέρων, περιέχων οἶνον, κύλιξ Κριτίας 2. 2· **οἰνοφόρον** (ἐξυπακ. σκεῦος ἢ ἀγγεῖον), ἀγγεῖον ἔχον οἶνον, Ἡρώνδ. 8. 4, 9, Πολυδ. Ϛ', 14· **οἰνοφορεῖον** ἢ **-φόριον** ἐν Γλωσσ., **οἰνοφόρια** παρ' Ὁρατίῳ. **II.** ὁ παράγων οἶνον, βότρυς Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 321C· κώμη Σύλλ. Ἐπιγρ. 9612.

οἰνο-φύλαξ [ῠ], **-ακος, ὁ,** ὑπάλληλος φυλάττων τὸν οἶνον τοῦ δημοσίου, Συλλ. Ἐπιγρ. 3663Α, 14.

οἰνό-φυτος, ον, κατάφυτος ἀμπέλων, ἀμπελόφυτος, Στράβ. 559, Δ ον. Ἀλ. 1. 37· — ἐντεῦθεν **οἰνόφυτα,** τά, ἐν Βοιωτίᾳ, Θουκ. 1. 108, κτλ. **II.** ἐνεργ., ὁ φυτεύων ἀμπέλους, Λυκόφρ. Νόνν. Δ. 21. 172.

οἰνο-χάρης, ές, ὁ χαίρων, ὁ ἀγαπῶν νὰ πίνῃ οἶνον, Ἀνθ. Π. παράρτ. 225.

οἰνο-χάρων [ᾰ], **-οντος, ὁ,** ἐπίθετ. κωμικὸν Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος ὡς ἐντυθέντος ὀνηλατήριον εἰς τὸν οἶνον τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ καὶ οὕτω πέμποντος αὐτοὺς εἰς τὸν κάτω κόσμον μετὰ καὶ ὑπαινιγμοῦ πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ φιλοποσίαν (**οἰνοχαρής**), Ἀλκαῖος Μεσσήν. ἐν Ἀνθ. Π. 11. 12.

οἰνοχίπων, ὁ, ἡ, ἔχων ὡς χιτῶνα ἄμπελον, κεκαλυμμένος διὰ κλάδων ἀμπέλου, ἕλκαται, ἄρυες, παρ' Ἡσυχ.

οἰνοχοεία, ἡ, τὸ ἐγχέειν οἶνον, Σουΐδ.

οἰνοχόευσις, ἡ, τὸ οἰνοχοεύειν, οἰνοχοσία, **οἰνοχόευσις** ἡ κατὰ τὸν Ἑλικώνιον ποιητὴν Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 89, ἐκδ. Α.

οἰνοχοεύω. Ὀδ. Φ. 142· μεταχ. **-εύων** Δ. 143· ἀπαρ. **-εύειν,** Ἰλ. Β. 127., Υ. 234· ἀλλ' ὁ Ὅμηρ. σχηματίζει τοὺς ἄλλους χρόνους ἐκ τοῦ **οἰνοχοέω.** Ἐπικ. γ' ἐν. παρατ. **οἰνοχόει** καὶ ἐωχρόνως ἐκ τοῦ **οἰνοχοέω.** Ἐπικ. γ' ἐν. παρατ. **οἰνοχόει** καὶ ἐωχόεε· — ἀπαρ. ἀορ. **οἰνοχοῆσαι** Ὀδ. Ο. 323, Σαπφὼ 57· ὁ **νοχόες**· — ἀπαρ. ἀορ. **οἰνοχοῆσαι** Ὀδ. Ο. 323, Σαπφὼ 57· ὁ **νοχόεε**

οἰο-βώτας, ὁ, ὁ μόνος τρεφόμενος ἢ βοσκόμενος, ὡς τὸ **οἰονόμος**, κυρίως ἐπὶ βοσκημάτων, μεταφορ. ἐπὶ τοῦ Αἴαντος, φρενὸς οἰοῦ. = **οἰόφρων**, Σοφ. Αἴ. 614 (ἐκτὸς ἐὰν τὸ **φρενὸς** πρέπῃ νὰ συναφθῇ τῷ **πένθους**). — Κατὰ Σουίδ.: «οἰοβώτης, αὐθαίρετος, ὡς ἂν εἴπῃ τις αὐτὸς ἑαυτοῦ τὴν διάνοιαν βόσκων καὶ μηδενὶ πειθόμενος, μονότροπος, μεμανωμένος, τῷ λογισμῷ μονωθείς».

οἰό-γᾰμος, **ον**, = **μονόγαμος**. Ἀνθ. Π. 5. 232.

οἰο-γένεια, ὡς εἰ ἐξ ἄρσεν. **οἰογενής**, μονογενὴς θυγάτηρ, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 566. 6· πρβλ. **μονογένεια**.

οἰό-ζωνος, **ον**, = **μονόζωνος**, Σοφ. Ο. Τ. 846· πρβλ. **οἶος**. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 116.

οἰόθεν, Ἐπίρρ. (οἶος) ἐξ ἑνὸς μόνου, δηλ. κατὰ μόνας, μόνος, καθ' ἑαυτόν, Ὅμ. μόνον ἐν τῇ Ἰλ. καὶ ἀείποτε ἐν τῇ φράσει οἰόθεν οἷος, ὁλομόναχος, κατάμονος, Η. 39, 226, (ὡς τὸ αἰνόθεν αἰνῶς, Heyne εἰς Ἰλ., τ. 5, σ. 315)· ἀλλ' ἄνευ τοῦ **οἶος**, Ἄρατ. 55, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 270, κτλ. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 112.

οἰόθῐ, Ἐπίρρ. (οἶος) μόνος, μόνον, Ἄρατ. 376, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 709, κτλ.

οἰό-κερως, **-ωτος**, ὁ, ἡ, (κέρας) ὁ ἐν μόνον κέρας ἔχων, μονόκερως, Ὀππ. Κυν. 2. 96· — ἀνώμαλ. γεν. **οἰοκέρῳος**, Ἀπολιν. Ψαλμ. ΚΗ' (ΚΘ') 13.

οἶομαι, παρ' Ὅμ. ἀείποτε διαλελυμένως **ὄῖομαι** (πλὴν τοῦ **οἴεται** Ὀδ. Κ. 193, **οἴοιτο** Ρ. 580, Χ. 12), ἴδε κατωτ.· τὸ Ἀττ. συνηρ. **οἶμαι** εἶναι ὁ κυρίως ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ.· τύπος· **οἴομαι** ἁπαντᾷ μόνον ἐν Αἰσχύλ. Χο. 758, Σοφ. Ο. Κ. 28· ἀλλ' ὁ τύπος **οἴομαι** εὑρηται καὶ παρὰ κωμικοῖς, ἴδε Meineke Ind. Comic.· ὁ Ἡρόδ. οὐδέτερον τῶν τύπων τούτων μεταχειρίζεται· παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζογράφοις τὰ Ἀντίγραφα ποικίλλουσιν, ἀλλ' ἐπικρατεῖ ὁ τύπος **οἶμαι** καὶ παρενθετικῶς αὐτὸς μόνος ἢν ἐν χρήσει (ἴδε κατωτ. VI):— παρατ. **ᾠόμην** Τραγ., Ἀριστοφ., Ἀττ. συνηρ. ἐν τῷ α' προσώπ. **ᾤμην** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 539, κτλ.: — μέλλ. **οἰήσομαι** Λυσ. 184. 1, Πλάτ., κλ.· μεταγεν. **οἰηθήσομαι**, Γαλην.: Ἐπικ. ἀόρ. **ὠισάμην** (ἴδε κατωτ., περὶ τῆς προσῳδίας)· ὡσαύτως ἀόρ. **ὠίσθην** Ὀδ. Δ. 453., Π. 475, μετοχ. **ὀῖσθείς**, Ἰλ. Ι. 453· Ἀττ. ἀόρ. **ᾠήθην** Θουκ., Πλάτ., κλ., ἀλλὰ σπάν. παρὰ ποιηταῖς, **οἰηθῇς** Ἀριστοφ. Ἱππ. 860, **οἰηθείς**. «Ἴσσα Ἀντιφάν. ἐν «Προβλήμασι» 1. 2, Εὐρ. Ι. Α. 986· ὡσαύτως καὶ ἀπαρ. ἀορ. **οἰήσασθαι**, Ἄρατ. 896. — Ἐνεργ. ἐνεστ. **οἴω**, Ἐπικ. **ὄῖω**, εἶναι εὔχρηστος ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ α' ἑν. προσ., ἴδε κατωτ.· Ἀκκων. **οἰῶ**, Ἀριστοφ. Λυσ. 81, 156, 998, Ἐπίλυκος ἐν «Κωραλίσκῳ» 2· — ἀποθ. [Προσῳδία: — ἐν τῇ διαλελυμένῃ διφθόγγῳ ὁ Ὅμηρ. ἔχει τὸ ῐ ἐν ἅπασι τοῖς χρόνοις· **ὄῖομαι** Ἰλ. Ε. 644, **ὄῖεται** Α. 561, Ὀδ. Κ. 380, **ὄῖεται** Ρ. 586, **ὀῖόμεθ'** Φ. 322., Χ. 165· **ὀῖόμενος** Ἰλ. Ο. 728, Ὀδ., (**οἰόμενος** Καλλ. Ἐπιγράμμ. 7), **ὠίετο** Ὀδ. Κ. 248· **ὄῖσατο** Δ. 323., Ι. 213, κτλ.· **ὀῖσάμενος** Ο. 442 (**ὠίσατο** Μόσχ. 2. 8, Ἀπολλ. Ρόδ. κλ.)· ὥστε **ὄῖσσατο**, **ὀῖσάμενος** εἶναι ἡμαρτημ. τύποι· οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνεργ. ἐνεστ. **ὄῖω**, ἐν τέλει στίχου· ἀλλ' εἶναι βραχὺ τὸ ῐ ἂν τὸ **ὄῖω** ὑπάρχῃ ἐν τῷ α' ποδί, Ἰλ. Ν. 153, κτλ.· ἐν τῷ β', Α. 558, κτλ.· ἐν τῷ γ', Ψ. 467, κτλ.· ἢ ἐν τῷ δ', Ὀδ. Τ. 215· τὸ δὲ μόνον χωρίον ἔνθα τὸ **ὄῖω** ἔχει τὸ ῐ χωρὶς νὰ εἶναι ἐν τέλει στίχου εἶναι τὸ Σ. 259, ὦ γύναι, οὐ γάρ ὄῖω ἐυκνήμιδας Ἀχαιούς· **οἴω** ὡς δισύλλαβον εὑρηται πάντοτε ἐν τέλ. στίχου, πλὴν ἐν Ἰλ. Ο. 298., Φ. 533., Τ. 310].

Ῥιζικὴ σημασία: Νομίζω, ὑπαθέτω, ἀείποτε ἐπὶ πράγματος ἀμφιβόλου ἔτι ἀναφερομένου εἰς τὸ μέλλον, **1)** προσδοκῶ τι νὰ συμβῇ, δηλ. ἐλπίζω ἀγαθόν τι ἢ φοβοῦμαι περὶ κακοῦ. **2)** ὁπόταν τὸ γεγονὸς ἐξαρτᾶται ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὑποκειμένου, διανοοῦμαι σκοπεύω ἢ θέλω. **3)** ἐφράζει πλήρη πεποίθησιν ἢ εἰρωνικῶς ἢ μετριοφρόνως, πιστεύω, μοι φαίνεται . . , ὥσπερ οὐκ οἶομαι Θουκ. 6. 40. **4)** ἐπὶ γνώμης ἢ κρίσεως, νομίζω, στοχάζομαι, κρίνω, φαντάζομαι, μετὰ παραλλήλου ἐννοίας (μάλιστα παρ' Ἀττ.) ἐσφαλμένης κρίσεως ἢ οἰήσεως. Ἕπονται τὰ παραδείγματα.

Συντάσσεται: **I.** συνηθέστατα, μάλιστα παρ' Ὁμήρῳ, μετ' αἰτιατικῆς καὶ ἀπαρεμφάτου, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' ἀπαρ. μέλλ.: ἀλλὰ καὶ μετ' ἀπαρ. ἐνεστ., ἤτοι ἐν μελλοντικῇ σημασίᾳ, ὡς ἐν Ἰλ. Α. 204, Ε. 894, κτλ.· ἢ ἐν τῇ τοῦ ἐνεστῶτος αὐτοῦ, ὡς ἐν Ὀδ. Δ. 323, Κ. 232· καὶ μετ' ἀπαρ. ἀορ., Ἰλ. Α. 558, Ὀδ. Γ. 27, κτλ. — παρ' Ἀττ. ὁ Θωμ. Μάγιστρ. ἀπαιτεῖ ἀπανταχοῦ τὸ ἀπαρέμφ. μέλλ.· ἀλλ' ἱκανὰ παραδείγματα δεικνύουσιν ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἣν ἐκφράζει τὸ **οἶομαι** ἀναφέρεται οὐ μόνον εἰς τὸ μέλλον ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἐνεστὼς καὶ τὸ παρελθόν, π. χ. **λατρεύειν**, **πρέπειν** ἀπαντῶσιν ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 958, Ἀγ. 321· ὁ ἀόρ. **ἱκετεῦσαι** ἐν Εὐρ. Ι. Α. 462· **κτήσασθαι**, **διαπράξασθαι**, ἐν Λυσ. 141. 41., 134. 36· πρκμ. **δεδεῖπνάναι** ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 78, κτλ.· ἴδε κατωτ. Π. 2, V. 2. **II.** μετὰ μόνου ἀπαρ., ὅταν ἀμφότερα τὰ ῥήματα ἔχωσι τὸ αὐτὸ ὑποκείμ., ὡς, κιχήσεσθαί σε οἴω, νομίζω ὅτι θά . . , Ἰλ. Ζ. 341· οὐ γάρ ὄῖω .. πολεμίζειν, δὲν νομίζω ὅτι θὰ πολεμήσω, δὲν πιστεύω νά . . , Ν. 262· ἐν πρώτοισιν ὄῖω ἔμμεναι, ἐλπίζω ὅτι θὰ εἶμαι, Ὀδ. Θ. 180. πρβλ. Ἰλ. Δ. 296, κτλ.· οὕτως, οἶμαι λέγειν, θὰ ἔλεγα, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 126Ε· — σπανίως ἐπομένου τοῦ **ὅτε** . . , Πλούτ. 2. 90Β. **2)** ἐνίοτε τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφ. ἐννοεῖται ἐκ τῶν συμφραζομένων (ὡς ἐν Ι), τρώτεσθαι οἴω, φοβοῦμαι ὅτι πολλοὶ θὰ πληγωθῶσι (μεταξὺ αὐτῶν) περιλαμβανομένου καὶ τοῦ λαλοῦντος, Ἰλ. Μ. 66, πρβλ. Ὀδ. Μ. 212· ἀλλὰ με νῆας ἐφέσσαι . . μή με κατακτείνωσι, διωκέμεναι γάρ οἴω, ὅτι φοβοῦμαι ὅτι μὲ καταδιώκουσιν, Ὀδ. Ο. 278, πρβλ. Δ. 201. **III** ἀπολ., αἰεὶ οἰέσθαι, πάντοτε νομίζεις, ὑποπτεύεις . . , Ἰλ. Α. 561· οὕτως ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, νομίζω, πιστεύω, περιμένω, Ὀδ. Ω. 401· — ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται συχνάκις τὸν μέσον ἀόρ. ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, θυμός ὄῖσατό μοι, ἡ καρδία μου τὸ προεμάντευσεν, Ι. 213· ὄῖσατο κατὰ θυμόν, προσέλιπεν, εἶχε προαίσθημα ἐν τῇ ψυχῇ του, Υ. 390, πρβλ. Ι. 339, Ξ. 298· οὕτω, **οἰηθείς**, Λατ. spe elatus, Meineke Comic. Ἀποσπ. 3. 109· — παρ' Ἀριστ., **οἴεσθαι** συχνάκις ἀντιτίθεται πρὸς τὸ **εἰδέναι**, οἶον, οἴονται, ἴσασι δ' οὐδέν Ρητ. 2. 13, 1, πρβλ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 9, 5. **IV.** ἀπροσώπως μόνον Ὀδ. Τ. 312, οἴεταί μοι ἀνὰ θυμόν, ἔρχεται προαίσθησίς τις εἰς τὴν ψυχήν μου. **V** μεταβατ., προσδοκῶ, περιμένω, Κῆρας Ἰλ. Ν. 283· κεῖνον οἰόμενη τὸν κάμμορον, περιμένουσα αὐτόν, προσδοκῶσα τὴν ἐπιστροφήν του, Ὀδ. Β. 351· γόον δ' ὠίετο θυμός, ἡ καρδία του ἦτο παραδεδομένη εἰς ἰσχυρὰν θλῖψιν, Κ. 248· ὡσαύτως, ἄλλος [τρόπος], ὃν ἐγὼ οἶμαι, ὃν προτιμῶ, Πλάτ. Γοργ. 472C. **2)** ἀλλ' ὅμως πολλάκις ἀπαρέμφατόν τι δέον νὰ νοηθῇ ἐκ τῶν συμφραζομένων (ὡς ἐν περιπ. Ι), ἀλλὰ τά γ' οὐ κατὰ κόσμον, δίομαι (δηλ. γεγονέναι) Ὀδ. Ξ. 363· ὃν οἰόμεθ' αὐτοί (ἐξυπακ. ἔρχεσθαι) Χ. 165· οὕτω, τί οἴεσθε τάλλα (ἐξυπ. εἶναι), τί νομίζετε περί . . ; Δημ. 467, 18· τί οἴεσθε, ὁπότε . . ; ὁ αὐτ. 609. 12. **VI.** ἐν χρήσει παρενθετικῶς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πρῶτον πρόσ., ἐν πρώτοισιν, δίω, κεῖσεται, μεταξὺ τῶν πρώτων, στοχάζομαι, θὰ εὑρίσκηται κείμενος, Ἰλ. Θ. 536· ἔπειτά γ', δίω, γνώσεαι Ὀδ. Π. 309· οὕτως, Ἰλ. Ν. 153, Ὀδ. Β. 255, κτλ.· παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῷ ἐνεργ. τύπῳ **δίω**, πλὴν ἐν Ὀδ. Χ. 140 πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 758. Παρ' Ἀττ. ἡ παρενθετικὴ αὕτη χρῆσις πιθανῶς περιορίζεται εἰς τὸν συνηρ. τύπον **οἶμαι**: παρατατ. **ᾠμην**, μοὶ φαίνεται, νομίζω, στοχάζομαι, πιστεύω, ἄνευ γραμματικής τινος σχέσεως μετ' ἄλλου μέρους τῆς προτάσεως· — σπανίως κατ' ἄλλο πρόσωπον ἢ τὸ α', οἷον **οἶει**, Πλάτ. Πολ. 486C· **οἴεσθε** ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 216D. **2)** παρ' Ἀττ. διπλὴν χρῆσιν δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν: α) χάριν μετριότητος ἢ ἀπροφροσύνης πρὸς ἀποφυγὴν ὑπερβολικῆς τραχύτητος ἐν τῇ βεβαιώσει ἀληθείας τινὸς ἢ γνώμης, Πλάτ. Γοργ. 483C, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 11, κτλ.· ἔτι καὶ μεταξὺ προθέσεως καὶ τοῦ πτωτικοῦ αὐτῆς, ἐξ οἶμαι πῆς ἀκροτάτης ἐλευθερίας δουλεία πλείστη καὶ ἀγριωτάτη Πλάτ. Πολ. 564Α· ἐν οἶμαι πολλοῖς Δημ. 458. 7· ὡσαύτως εἰρωνικῶς, Αἰσχύλ. Πρ. 968, Πλάτ. Πολ. 336Ε, κτλ. β) ὅταν χρησιμεύῃ ὡς ἀπόκρισις εἰς ἐρώτησιν, ἥτις ἐκφράζει θετικὴν βεβαιότητα, κτὸ πιστεύω», «βεβαίως», «ἐννοεῖται», Ἀριστοφ. Ἀχ. 919, κτλ.· νὴ τὸν Ἡρακλῆ, οἶμαί γε ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 27· οὕτω παρὰ Πλάτ., οἶμαι ἔγωγε, μάλιστα, τὸ πιστεύω· μάλιστα, ἐννοεῖται, Κρίτων 47D, κ. ἀλλ.· οὕτως, οἴεσθαί γε χρή, πρέπει τι νὰ νομίζῃ οὕτως, ἀνάγκη οὕτως ἔχειν, Πρωτ. 325C· ἀλλὰ τοῦτο κεῖται μάλιστα ὅπου ὁ ἐρωτῶν προλαμβάνει τὴν παρὰ τοῦ ἐρωτωμένου καταφατικὴν ἀπάντησιν, Κρίτων 53D, 54B, Φαίδων 68B· ὡσαύτως μετὰ τινος προποποιήσεως, ἴσως οἴεσθαί γε χρή Γοργ. 522Α. — Ὁ καιῶν τοῦ Θωμ. Μαγίστρ. 645, ὅτι τὸν τύπον **οἶμαι** μεταχειρίζονται οἱ ἀκριβολογοῦντες Ἀττ. συγγραφεῖς μόνον ἐν περιπτώσει βεβαιότητος, τὸν δὲ τύπον **οἴομαι** μόνον ἐν περιπτώσει ἀβεβαιότητος εἶναι ψευδής, καθ' ὅσον τὸ **οἶμαι** κεῖται ἐπὶ τῆς δευτέρας σημασίας παρ' Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 321, Σοφ. Ο. Κ. 498, κτλ., καὶ παρὰ πεζογράφοις, οἷον Ἀντιφῶντι 136. 8, Θουκ. 1. 10, Πλάτ. Πολ. 400Β, κτλ. **VII.** ἰδιαίτερα Ἀττ. φράσεις: **1)** ὡς παρενθετικὴ ἐρώτησις, πῶς οἴει; πῶς οἴεσθε; πῶς νομίζεις; πρὸς ἐπίτασιν, ὡς τὸ πῶς δοκεῖς; ὡσαύτως καὶ μόνον οἴει; δὲν ἔχει οὕτως; Heind. εἰς Πλάτ. Θεαίτ. 147B. **2)** οἶομαι δεῖν, θεωρῶ ἀναγκαῖον, νομίζω καθῆκόν μου, θεωρῶ κατάλληλον, ἁρμόζον . . , ὡς τὸ Γαλλ. je crois devoir, λέγειν οἴεται δεῖν ποιεῖν δεινοὺς Πλάτ. Μένων 95C· οἴεται δεῖν εἰδέναι ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 2. 144D βδελυρὸς καὶ ὑβριστὴς ᾤετο δεῖν εἶναι Δημ. 561. 7· ἀπολ., οἶμαι δὲ δεῖν οὐδὲν Σοφ. Ο. Κ. 28· σπανίως κατ' ἀντίστροφον τάξιν, τεθνάναι δεῖν ᾤοντο Δημ. 1399. 6· δεῖν ᾤετο κολάζεσθαι Πλουτ. Ρωμ. 23, κτλ.· — ὡσαύτως οὐκ οἶδα, ἀντὶ οὐκ οἶδα ὅτι, Ἀριστ. Ηθ. Ν. 7. 2, 2, κτλ. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 474.

οἶον, οὐδ. τοῦ **οἷος**, ἴδε **οἷος** VI.

οἷον, τό, ὄνομα δύο Ἀττικῶν δήμων, (1) Δεκελεικόν, τῆς Ἱπποθωντίδος φυλῆς, (2) Κεραμεικόν, τῆς Λεοντίδος φυλῆς «ἔστι δὲ τὸ μὲν Κεραμεικὸν Οἷον τῆς Λεοντίδος φυλῆς, τὸ δὲ Δεκελεικὸν τῆς Ἱπποθωντίδος, ὡς Διόδωρος» Ἁρποκρ. ἐν λέξ.

οἰονεί, ἀντὶ **οἷον εἰ**, ὡς εἰ, ὡσεί, Λατ. quasi, tanquam si, Ἀντιφάν. ἐν Ἀθήν. 10. 6, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 1. 16, 17, Προσδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

20. 10· Δωρ. **οἷον αἰ**, Näke εἰς Χοιρίλ. σ. 146· οὕτως, **οἰονπερεὶ** Πλάτ. Θεαίτ. 201Ε· — πρβλ. **ὡσπερανεί**.

οἰονοϊστική, ἡ, λέξις σχηματισθεῖσα ἐκ τῶν λέξεων **οἴησις**, **νοῦς**, **ἱστορία**, ἐξ ὧν ὁ Πλάτων ἐν Φαίδρ. 244C παίζων παράγει τὴν λ. **οἰωνιστική**.

οἰο-νόμος, **ον**, (οἷος) ὁ μεμονωμένως νεμόμενος, ἐντεῦθεν, μονήρης, ἐρημικός, ἐπὶ τόπων, Σιμωνίδ. 130; ἐπ' οἰονόμοιο (οὐδ.) ἐν ἐρημίᾳ, Ἀνθ. Πλαν. 230. **II.** (**ὄϊς**, **οἷς**) ὡς οὐσιαστ., ποιμήν, Ἀνθ. Π. 7. 213, Πλαν. 291. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 115.

οἰονπερεί, **οἷόν περ εἰ**, οἱονεί, ὡσεί, Πλάτ. Θεαίτ. 201Ε.

οἷόντε, δυνατόν· **οὐχ οἷόντε** ἀδύνατον· ἴδε **οἷος** III. 2.

οἰόομαι, Παθ., ἀφίνομαι μόνος, ἐγκαταλείπομαι, λησμονοῦμαι, Ἐπικ. ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον κατ' ἀόρ., **οἰώθη** Ἰλ. Ζ. 1., Λ. 401· **οἰώθησαν** Κόϊντ. Σμ. 6. 527. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 112-113.

οἰο-πέδη, ἡ, ἐν Ἀνθ. Π. 7. 401, σκοτεινή τις λέξις, ἴσως (ἐκ τοῦ **οἷς**) εἶδος μαλλίνου ἐπιδέσμου διὰ πάσχοντας πόδας.

οἰο-πέδιλος, **ον**, ὁ ἔχων μόνον ἓν πέδιλον, μονοσάνδαλος, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 7.

οἰοπολέω, (οἰοπόλος) βόσκω πρόβατα, ὅθεν, περιφέρομαι ἀνὰ τὰ ὄρη, Εὐρ. Κύκλ. 74· — μετ' αἰτ. τόπου, περιέρχομαι, περιπατῶ, οἱ. ὄρεος ῥάχιν Ἀνθ. Π. 7. 657.

οἰοπόλος, **ον**, (οἷς, πολέω) ὁ ὑπὸ τῶν προβάτων πατούμενος, ὄρεα Ὀδ. Λ. 573· χῶρος, σταθμὸς Ἰλ. Ν. 473., Τ. 377· ἐντεῦθεν ἴσως προκύπτει ἡ σημασία μόνος, ἐρημικός, ἥτις μνημονεύεται (μετὰ τῆς ἑτέρας) ἐν τοῖς Ἐνετ. Σχολ. Ἰλ. Ν. 473, καὶ ἐμφαίνεται ἐν τῇ φράσει οἰοπόλος δαίμων, μόνος, μονήρης, Πινδ. Π. 4. 49. **II.** ἐνεργ., ὁ βόσκων πρόβατα, Ἑρμῆς Ὁμηρ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 314· Ἀπόλλων Κόλουθ. 302. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 114-115.

οἰόρ-πατα, Σκυθικὸν ἀντὶ **ἀνδροκτόνοι**, ἔνθα τὸ **οἰόρ** — **ἀνήρ** (vir), Ἡρόδ. 4. 110.

οἷος, **η**, **ον**, ὡς τὸ **μόνος** II, «μονάχος», ἑπομένως, κατάμονος, μονήρης, ἂν καὶ συχνάκις δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ μόνον δι' ἐπιρρήμ. «μόνον», συχνὸν παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσ.· τρὶς παρὰ Πινδ., ἅπαξ παρ' Αἰσχύλῳ, καὶ δὶς παρὰ Σοφ. (ἴδε κατωτ.), πρβλ. Elmsl. εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 743· ὡσαύτως εὕρηται ἔν τισι μεθ' Ὅμηρον συνθέτοις, **οἰοβώτης**, **οἰόζωνος**, **οἰονόμος**, **οἰόφρων**. — Ἰδιαίτεραι χρήσεις: **1)** ἐνισχυομένης τῆς ἐννοίας καὶ προσδιοριζομένης δι' ἄλλων λέξεων, οἷος ἄνευθ' ἄλλων Ἰλ. Χ. 39· οἷος.., νόσφιν δεσποίνης Ὀδ. Ξ. 450· — μετ' ἀρνήσ., οὐκ οἷος, ἅμα τῷγε.., συχνὸν παρ' Ὁμήρ.· οἷος ἐν ὄρφνᾳ Πινδ. Ο. 1. 115· οἷος ἐξέδης λαθὼν Σοφ. Ἀποσπ. 23· — οὐδ., **οἷον**, ὡς ἐπίρρ., οἷον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα.., ἴτω Ἰλ. Ω. 148· γαστέρες οἷον, μόνον γαστέρες, Ἡσ. Θ. 26· οἷον μὴ.., Λατ. modo ne.., μόνον νὰ μή.., Αἰσχύλ. Ἀγ. 131. **2)** ἐπιτεταμένον: **εἷς οἷος**, **μία οἴη**, συχν. παρ' Ὁμήρ., ὡς τὸ **εἷς μόνος**· ὡσαύτως ἐν τῷ δυϊκῷ, **δύο οἴω** Ἰλ. Ω. 473, Ὀδ. Ξ. 94· καὶ ἐν τῷ πληθ., **δύο οἴους**, **δύο οἷαι** Γ. 424. **3)** ἐνίοτε μετὰ γεν., οἴη γάρ ῥα θεῶν, μόνη, ἡ μόνη μεταξὺ τῶν θεῶν, Ἰλ. Λ. 74· τῶν οἷος αὐτόθι 693· οἷος θεῶν Πινδ. Ἀποσπ. 93. **4)** μετὰ προθ., οἴη ἐν ἀθανάτοισιν, μόνη μεταξὺ τῶν λοιπῶν θεαινῶν, Ἰλ. Λ. 398· οἷος μετὰ τοῖσι Ὀδ. Γ. 362· ἀλλά, οἷος ἀπ' ἄλλων, χωριστά, χωρίς, Ὀδ. Ι. 192· οἷος ἀπ' ἀνθρώπων Φ. 364· πῶς ἂν.. ἀπὸ σεῖο.. λιποίμην οἷος; Ἰλ. Ι. 438· οὕτως, οἷος Ἀτρειδῶν δίχα, clam Atridis, Σοφ. Αἴ. 750. **II.** ὡς τὸ **μόνος** III, μόνος εἰς τὸ εἶδός του, μοναδικός, ὃς δέ μοι οἷος ἦν.., Ἕκτορα Ἰλ. Ω. 499. (Συγγενὲς τῷ **ἴος**, **ἴα**, **εἷς**, **μία**· ὡσαύτως τῷ Λατ. unus, πρβλ. **οἴνη**). — Ἴδε περὶ τῶν συνθέτων ἐκ τοῦ **οἷος** Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 110 κέξ.

οἷος, **οἵα** Ἰων. **οἴη**, **οἷον**, (ὁ, ὅς) Λατ. qualis, ἀναφορικὴ ἀντωνυμία ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν ἐρωτηματ. **ποῖος**, τὴν ἀόρ. **ποιός**, καὶ τὴν δεικτικὴν **τοῖος**, Ὅμ., Ἡσ., κτλ.· ἐπιτεταμ., ὅσσος ἔην οἷός τε, Λατ. qualis quantusque, Ἰλ. Ω. 630· ὁσσάτιός τε καὶ οἷος Ε. 758· μετ' αἰτ., οἷδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι, «οἶδα οἷος ὑπάρχεις κατ' ἀρετὴν» (Θ. Γαζῆς) Ν. 275· — συχνάκις ἑρμηνευτέον δι' ἐπιρρ., π. χ., οἷος μέτεισι πολεμόνδε, πῶς ὁρμᾷ εἰς τὸν πόλεμον, Ν. 298, κτλ. [**οἱ** εὕρηται ἐν Ἰλ. Ν. 275, Ὀδ. Η. 312· ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ χρήσει παρὰ Τραγ. μόνον ἐν τῷ τύπῳ, **οἷός τε**, Σοφ. Ο. Τ. 24, 1415, Ο. Κ. 262, 803, κτλ. — τὸ θηλ. **οἵα** ἢ **οἷα** εἶναι πολλῷ μεταγενέστερον, Ἰακωψ. Ἀνθ. Π. σ. lxv.]

Χρῆσις: **I.** **οἷος** ἐν ἀνεξαρτήτῳ προτάσει χρησιμεύει ὡς ἐπιφώνημα καὶ ἐκφράζει θαυμασμόν, ἀπορίαν ἢ ἔκπληξιν πρός τι σφόδρα ἀσύνηθες ἢ ἀπροσδόκητον, (ἀγαθὸν ἢ κακόν)· ἐπιτεταμ. διὰ τοῦ **δή**, οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι, τί λόγος ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν σου νὰ εἴπῃς! Ὀδ. Ε. 183· οὕτω κατ' οὐδέτ., ὡς ἐπίρρ., ἴδε κατωτ. V. 1· οὕτω παρ' Ἀττ., οἷον τὸ πῦρ, τί πῦρ εἶναι τοῦτο! Αἰσχύλ. Ἀγ. 1256, πρβλ. Πέρσ. 733, κ. ἀλλ.· οἷον εἰργάσασθε Πλάτ. Πολ. 450Α· οἷον ἄνδρα λέγεις ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 142Β· οἷα ποιεῖς ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρονι 15Ε· κτλ. — Κυρίως εἰπεῖν ἐνταῦθα ὑπάρχει ἔλλειψις· π. χ. τὸ πρῶτον μνημονευθὲν χωρίον θὰ ἦτο πλῆρες: θαυμάζω, ὅτι τοῖον μῦθον ἠγόρευσας, οἷον ἠγόρευσας. **2)** οὕτω καὶ ἐν πλαγίαις προτάσεσιν, ὅπου οὐδὲν τοιοῦτο δύναται νὰ νοηθῇ πρὸς συμπλήρωσιν ἐκ τῶν ἡγουμένων, ἴδε Σοφ. Ο. Τ. 624, 1402, 1488, κτλ.· ὁρᾶτε δὴ ἐν οἵῳ ἐστὲ Ξεν. Κύρ. 3. 2, 12· ὁρῶν ἐν οἵοις ἐσμὲν ὁ αὐτ. Ἀν. 3. 1, 15. **II.** συχνότερον περιέχει σύγκρισιν καὶ ἑπομένως (ἐνίοτε) ἀναφορὰν πρὸς τά: **τοῖος**, **τοιόσδε**, **τοιοῦτος**, ἢ πρὸς τὸ **ὁ**, **ὅδε**· π. χ. τῷ ἴκελον, οἷόν ποτε.. Δαίδαλος ἤσκησεν Ἰλ. Σ. 591· θέαμα τοιοῦτον οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι Σοφ. Ο. Τ. 1296· ἀλλ' ἡ δεικτικὴ ἀντων. συνήθως παραλείπεται οἷος ἀστὴρ εἶσι, ὡς ὁ ἀστὴρ (ὁ Ἕσπερος) φέρεται, Ἰλ. Χ. 317, κτλ.· οἷος καὶ Πάρις.. ἤσχυνε, Αἰσχύλ. Ἀγ. 399, πρβλ. Πέρσ. 21, κ. ἀλλ. — ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας τὸ **οἷος** συχνάκις τίθεται ἐν τῇ πτώσει τοῦ δεικτικοῦ, ἀνθρώπῳ τοιούτῳ οἵῳ ἐγώ (ἀντὶ οἷος ἐγώ εἰμι) Πλάτ. Συμπ. 219D· οἵου αὐτοῦ ἐπιθυμῶ ἀκοῦσαι (ἀντὶ οἷόν ἐστι τοῦτο, οὐ..) ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 278D· οἵοις περ οὐ χρώμενοι συμβούλοις Δημ. 758· 7· μάλιστα καὶ τὸ ὑποκείμενον τῆς ἀναφορ. προτάσεως συνήθως τίθεται κατὰ τὴν αὐτὴν πτῶσιν, οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας.., οἷον Πειρίθοον (ἀντὶ οἷος Πειρίθοος) Ἰλ. Δ. 263· πρὸς ἄνδρας τολμηρούς, οἵους καὶ Ἀθηναίους Θουκ. 7. 21, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 9, 3· περὶ τοῦ τοιούτου.., οἵου τοῦ ἑνὸς Πλάτ. Παρμ. 161Β. **2)** ἐν πολλαῖς τῶν Ὁμηρικῶν ἐκφράσεων σημειωτέα ἡ παράλειψις τῆς προηγουμένης προτάσεως, ὡς οἷ' ἀγορεύεις, οἷά μ' ἔοργας, ὅπου τὸ ἀναφορικὸν ἀναφέρεται εἰς πρότασιν ἥτις ἐλλείπουσα δέον νὰ παραληφθῇ ἐκ τῶν συμφραζομένων, Ἰλ. Σ. 95, Χ. 347, Ὀδ. Δ. 611. **3)** **οἷος**, **οἵα**, **οἷον**, ἰδίως παρ' Ἀττ., συχνάκις κεῖνται ἀντὶ τῶν **ὅτι τοῖος**, **τοία**, **τοῖον**, ὥστε τὸ ἀναφορικὸν ἐκφέρει καὶ τὸν λόγον δι' ὃν λέγονται τὰ προηγούμενα, ἄνακτα χόλος λάβεν, οἷον ἄκουσεν, ἕνεκα τῶν λόγων, οὓς ἤκουσεν, Ἰλ. Ζ. 166, πρβλ. Ὀδ. Π. 93, Ρ. 473· ἐμακάριζον τὴν μητέρα οἵων τέκνων ἐκύρησε Ἡρόδ. 1. 31· ἀγανάκτησιν ἔχει ὑφ' οἵων κακοπαθεῖ Θουκ. 2. 41· τὴν ἐμαυτοῦ τύχην [ἀπέκλαιον], οἵου ἀνδρός.. ἐστερημένος εἴην Πλάτ. Φαίδων 117C, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 701.

4) ἐὰν εἶναι ἀνάγκη νὰ δηλωθῇ ὅτι ὁ λόγος εἶναι φανερὸς καὶ τὸ λεγόμενον ἀναμφίβολον, προστίθεται τὸ μόριον **δή**, τοιόσδε, οἷος δὴ σύ, ὁποῖος ὡς γνωστὸν εἶσαι σύ, Ἰλ. Ω. 376· ἴδε κατωτ. V. 2, καὶ πρβλ. **οἱοσδήποτε**. — Ἔτι μᾶλλον ὡρισμένη δύναμις εἰς τὴν παραβολὴν ἢ σύγκρισιν ἐν τῷ **οἷός περ**, ἀκριβῶς ὁποῖος.., οἵη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν Ἰλ. Ζ. 146· πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 607, 1046, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 19. **5)** Ἀλλ' ἂν ἡ σύγκρισις ἢ τὸ συμπέρασμα δηλοῖ μόνον γενικὴν ἢ ἀμφίβολον ὁμοιότητα, τότε ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸ **οἷός τε** (ὅπερ διακριτέον ἀπὸ τοῦ **οἷός τε** μετ' ἀπαρ., ἴδε κατωτ. III. 2), οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρης, τοιοῦτός τις οἷος ὁ Ἄρης, Ἰλ. Η. 208, πρβλ. Ρ. 157, Ὀδ. Η. 106, κτλ. — οὕτω, **οἷός που**, Υ. 35· — οὕτω καὶ **οἷός τις**, **οἷόν τι** γενικεύει τὴν παράθεσιν ἢ σύγκρισιν, Ἰλ. Ε. 638, Ὀδ. Ι. 348· οἶσθα εἰς οἷόν τινα κίνδυνον ἔρχει..; Πλάτ. Πρωτ. 313Α. **6)** ὁπόταν παραβολή τις ἢ σύγκρισις περιλαμβάνῃ ὁρισμὸν χρόνου, γίνεται χρῆσις τοῦ **οἷος**, **ὅτε**, Ὀδ. Κ. 462, Χ. 227. **7)** **οἷος οὖν**, **οἷος δήποτε** ἀντιστοιχοῦσι τῷ Λατ. qualiscunque, ὁποιοσδήποτε, Συλλ. Ἐπιγρ. 3467. 21. **8)** πολλαὶ βραχεῖαι Ἀττ. ἐκφράσεις ὡσαύτως ἐξηγοῦνται ὡς προκύψασαι ἐκ τῆς παραλείψεως τῆς δεικτικῆς ἀντωνυμίας πρὸ τοῦ **οἷος**, ἀλλ' οὐδὲν οἷόν ἐστ' ἀκοῦσαι τῶν ἐπῶν, οὐδὲν ὑπάρχει τοιοῦτον ὁποῖον τὸ νά.., Ἀριστοφ. Ὄρν. 968· οὐδὲν γὰρ οἷον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου Δημ. 529. 13, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 447C, 481B. **9)** οὐδέποτε ἐν χρήσει ὡς τὸ ἐπίρρ. **οἷον** (κατωτ. V. 1.) μετὰ θετ. ἐπιθ., Valck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1633 (1639)· διότι ἐν Ἰλ. Λ. 653, οἶσθα.. οἷος ἐκεῖνος δεινὸς ἀνήρ· ποίου εἴδους ἄνθρωπος εἶναι ὁ φοβερὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, οὐχί! πόσον φοβερός· οὕτως, ἀφόρητος οἷος γίνεται κρυμός, τοιοῦτον ψῦχος ὁποῖον εἶναι ἀφόρητον, Ἡρόδ. 4. 28· ἴδε κατωτ. V. 6· — ἀλλὰ συχνάκις μετὰ τοῦ ὑπερθ., χωρίον οἷον χαλεπώτατον, δηλ. τοιοῦτον οἷόν ἐστι χαλ. Ξεν. Ἀν. 4. 8, 2· ἀνὴρ οἷος κράτιστος Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 3, 4, κτλ. **III.** **οἷος** μετ' ἀπαρεμφ. δηλοῖ ἁρμοδιότητα ἢ ἱκανότητα ἔν τινι πράγματι ἢ διά τι πρᾶγμα, οἷος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε Ὀδ. Β. 272· οἷος ἔην βουλευέμεν ἠδὲ μάχεσθαι Ξ. 491· οὕτω παρ' Ἀττ., οὐ γὰρ ἦν ὥρα οἵα τὸ πεδίον ἄρδειν, κατάλληλος πρὸς ἄρδευσιν, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 13, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 487D· οἷοι φιλεῖν, μισεῖν, ἐπεξιέναι Δημ. 770. 13, 15, κτλ.· συχνάκις τιθεμένου καὶ τοῦ **τοιοῦτος**· τοιοῦτός τις οἷος διαπονεῖσθαι Πλάτ. Κρατ. 395Α, πρβλ. Πολ. 415Ε· τὸ πρᾶγμα μέγα.. καὶ μὴ οἷον νεωτέρῳ βουλεύσασθαι, οὐχὶ τοιοῦτον ὥστε νὰ ἁρμόζῃ εἰς νεώτερον νὰ ἐκφέρῃ γνώμην περὶ αὐτοῦ, Θουκ. 6. 12· ἄνευ ἀπαρεμφ., ὁ δ' οἷός ἐστιν οἰκουρὸς μόνον, ἄξιος μόνον νὰ εἶναι σκύλος τῆς οἰκίας, Ἀριστοφ. Σφ. 970· λόγους οἵους εἰς τὰ δικαστήρια

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλάτ. Εὐθύδ. 272B. **2)** ἀλλὰ τὴν σημασίαν ταύτην συνήθως ἐκφέρει τὸ **οἷός τε** μετ' ἀπαρ., ἁρμόδιος ἢ ἱκανὸς νὰ πράξῃ, ἤδη γὰρ ἀνὴρ οἷός τε .. οἴκοι κήδεσθαι Ὀδ. Τ. 160, πρβλ. Φ. 117, 173, Ἡρόδ. 1. 29, 67 κ. ἀλλ.· λέγειν οἷός τε κἀγὼ Ἀριστοφ. Ἱππ. 343· οἷός τε ἦν πείθειν Δημ. 523. 6·— συχνότατον κατ' οὐδ. ἑνικ. καὶ πληθ., οἷόν τέ ἐστι καὶ οἷά τέ ἐστι, οἷόν τε γίγνεται, εἶναι δυνατὸν νά .., Ἡρόδ. 1. 91, 194, κτλ., καὶ συχν. παρ' Ἀττ.· ἐνίοτε προστίθεται δοτ., μὴ οἷόν τε εἶναι ἐμοὶ κωλῦσαι Θουκ. 7. 14. **3)** χωρὶς ἀπαρ., πάνυ προθύμως ὡς οἷός τ' ἦν Πλάτ. Πρωτ. 314D καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατ' οὐδέτ., οἷόν τέ ἐστιν, εἶναι δυνατόν, Ἰσοκρ. 190D, ἀλλ' οὐχ οἷόν τ' αὐτοῖσι πρὸς τὸν ἀέρα ἔξω διατρίβειν πολὺν ἄγαν ἐστὶν χρόνον Ἀριστοφ. Νεφ. 198, κτλ.· οὕτω μετὰ ὑπερθ., καλὸν ὡς οἷόν τε μάλιστα Πλάτ. Πρωτ. 349E· ὡς οἷόν τε σμικρότατα ὁ αὐτ. ἐν Παρμ. 144B· ὡς οἷόν τε διὰ βραχυτάτων ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 449D· ἢ ἄνευ ὑπερθ., φρίττειν .. ποιεῖ ὡς οἷόν τε πάντας ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 387C.— Ἐπὶ τοιαύτης σημασίας τὸ **οἷόντε** συχνάκις φέρεται ὡς μία λέξις. —Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σελ. 231. **IV.** Τὸ ἀναφορ. συχνάκις παρ' Ἀττ. ἐπαναλαμβάνεται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει, οἷ' ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακὰ Σοφ. Ἠλ. 751· οἵαν ἀνθ' οἵων θυμάτων χάριν, ὁποίαν εὐγνωμοσύνην καὶ ἀντὶ ὁποίων θυσιῶν! ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 994, πρβλ. 1045· οὕτως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 29, πρβλ. ἐπὶ πᾶσι Monk εἰς Εὐρ. Ἄλκ. 145. **V.** ὡς ἐπίρρ. κατ' οὐδ. ἑνικ. **οἷον**, παρὰ ποιηταῖς καὶ Ἴωσι πεζογράφοις ὡσαύτως πληθ. **οἷα**, χάριν ἐπιτάσεως ὡς τὰ **ὡς** καὶ **ὥσπερ**, πόσον· οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται Ὀδ. Α. 32, πρβλ. Ἰλ. Ε. 601, Ν. 633, κτλ.· οἷον δέ, μόνον, πῶς! Ο. 287·— ὡσαύτως μετ' ἐπιθέτ., οἷον ἐερσήεις, πόσον δροσερός, Ω. 419· οἷα ἀτάσθαλα Ὀδ. Π. 93, Σ. 143· — τὸ ὁμαλὸν ἐπίρρ. **οἵως** εἶναι σπανίως ἐν χρήσει, ὡς ἐν Ἱππ. 1194F, Ἀριστοφ. Σφ. 1363· οἷος ὢν οἵως ἔχεις, ἐν ποίᾳ καταστάσει εὑρίσκεσαι, ἄνθρωπος ὡς σύ, Σοφ. Αἴ. 923. **2)** ἐν συγκρίσεσιν ἢ παρομοιώσεσιν, ὅπως, ὡς, καθώς, ἀκριβῶς ὡς, Ὅμ. καὶ Τραγ.· ὡσαύτως οὐδ. πληθ. **οἷα**, ὡς τὸ **ἅτε**, οἷά τις .. ἀηδὼν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1142, πρβλ. Σοφ. Τρ. 105, Φιλ. 1007, κτλ.·— ὡσαύτως ἐπιτεταμένον διὰ τῶν μορίων, οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας Ἰλ. Ρ. 587, πρβλ. Φ. 57· οἷα δὴ Ἡρόδ. 2. 28, Θουκ. 8. 84· οἷα δή που Ἰακώψ εἰς Αἰλ. π. Ζ. 1. 14 — οἷά τε, ὁμοίως πρός .., κατὰ τὸν τρόπον τοῦ .., Ὀδ. Γ. 73, 1. 128, Ἡρόδ. 2. 175·— οἷον ὅτε, ὡς ὅτε, κτλ., πρβλ. Π. 2, 3, 4, 5·— παρὰ μεταγεν. ἁπαντᾷ καὶ διπλοῦς τύπος, **οἷον ὡς**, **οἷον ὥσπερ**, **ὡς οἷον**, **ὡς οἷα**, Λοβεκ. Φρύνιχ. 427. **6)** ὡς, ὅπως, παραδείγματος χάριν, ἐπὶ παραδείγματος, συχν. παρ' Ἀττ., ὡς Πλάτ. Σοφιστ. 218E· οἷον τί λέγεις; παραδείγματος χάριν τί ἐννοεῖς; ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 207A· λίαν συχνάκις παρ' Ἀριστ. **3)** ὡς τό: **ὡς**, **ἅτε** μετὰ μετοχ., οἷα ἀπροσδοκήτου γενομένου Θουκ. 2. 5, πρβλ. 8. 95, Πλάτ. Συμπ. 203B· οἷα δὴ εἶπας, ἐπειδὴ εἶπεν, ὡς εἰπών, Ἡρόδ. 1. 86. **4)** **οὐχ οἷον** ἢ **μὴ οἷον**, ἑπομένου τοῦ **ἀλλ' οὐδὲ** ἢ **ἀλλὰ μηδέ**, ὄχι μόνον ὄχι .., ἀλλ' οὐδέ .., Λατ. non modo non .., sed nec .., Πολύβ. 1. 20, 12, κτλ. **5)** **θαυμαστὸν οἷον**, ὡς τὰ **θαυμαστὸν ὅσον**, Λατιν. mirum quantum, Schäf. εἰς Διον. Ἀλ. π. Συνθ. σ. 184· ἴδε ἀνωτ. Π. 9.

ὄϊος, **οἰός**, γεν. τοῦ **ὄϊς**, **οἷς**.

ὄϊος, **α**, **ον**, (ὄϊς) ὁ τοῦ οἰός, τοῦ προβάτου, προβάτειος, γάλα ὄϊον, προβάτειον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱππ.· ὄϊον ἔριον Ἀθήν. 478D· οἰὸς οἰότερον, καὶ τοῦ προβάτου προβατώτερον, Σώφρων 96 Ahr.

οἰοσδήποτε, **οἰαδήποτε**, **οἰονδήποτε**, ὡς καὶ νῦν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 5, 19·— **οἰοσποτοῦν**, **οἰαποτοῦν**, **οἰονποτοῦν**, ὁποιουδήποτε εἴδους, ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 6. 8, 4.

οἰοφάγος, **ον**, (ὄϊς) ὁ τρώγων, δηλ. φονεύων, πρόβατα, «οἰοφάγῳ σιδήρῳ· μηλοκτόνῳ» Ἡσύχ.

οἰό-φρων, **ονος**, ὁ, ἡ, (φρήν) = **μονόφρων**· καθόλου, μονήρης, ἐρημικός, μόνος, οἱ. πέτρα Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 795.

οἰοφυσίτης, **ου**, ὁ, **μονοφυσίτης**, Ἐφραίμ. Καισ. 9751, ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 116.

οἰο-χίτων [χι], **ωνος**, ὁ, ἡ, μονοχίτων, οὐ γὰρ ἔχω χλαῖναν· παρά μ' ἤπαφε δαίμων οἰοχίτων ἔμεναι Ὀδ. Ξ. 489 — ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ **προβατοχίτων**, ὁ ἔχων χιτῶνα ἐκ δέρματος ἢ μαλλοῦ προβάτου. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 116.

οἷπερ, Ἐπίρρ., πρὸς ὃ μέρος, Λατ. quo, ἴδε ἐν λ. **οἷ**.

οἰπό (= **ὑπό**). Ἐπιγρ. Μαιονίας τοῦ β' μ. Χρ. αἰῶνος, Μουσ. κ. βιβλ. Σμύρν. 1880, σ. 165.

οις, κατάληξις δοτ. πληθ. πτώσ. τῆς γ' κλίσ. ἀντὶ **σιν**. Ἴδε τὸ ἄρθρον **ἤγυς** ἐν Συναγωγῇ Ἀθησ. Λέξ. Κουμανούδ.

ὄϊς, ὁ καὶ ἡ, γεν. **ὄϊος**, αἰτ. **ὄϊν** (**οἶιδα** Θεόκρ. 1. 9) πληθ. **ὄϊες** (**οἴιδες** Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 53), **ὀΐων**· δοτ. **οἴεσι** Ὀδ. Ο. 386, ἀλλὰ παρ' Ὅμ. κατὰ τὸ πλεῖστον **ὀΐεσσι**, ὡ· παρὰ Θεόκρ. 5. 130, καὶ συντετμημ. **ὄεσσι** Ἰλ. Ζ. 25, Λ. 106, Ὀδ. Ι. 418, αἰτ. **ὄϊας**· συντετμ. αἰτ. πληθ. **ὄϊς**, [ῑ], συχνάκις παρ' Ὅμ. ἰδίως ἐν τῇ Ὀδ., καὶ παρ' Ἡσ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 773·— οἱ Ἀττ. συναιροῦσι πάσας τὰς πτώσεις, **οἷς**, **οἰός**, **οἰί**, **οἶν**· πλ. **οἶες**, **οἰῶν**, **οἰσί**, **οἶας**· ἡ δὲ ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. συναιροῦνται καὶ ἐκ δευτέρου εἰς **οἷς**, Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 20· τῶν συνῃρ. τούτων τύπων ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὰς γενικὰς **οἰός**, **οἰῶν**: αἰτιατ. **οἶν** Θεόκρ. 5. 99: πληθ. **οἷς** 7. 45. Πρόβατον, Ὅμ., Ἡσ., κλ., ἀλλὰ σπάνιον παρὰ τοῖς πεζογράφοις (ἀνθ' οὗ κατὰ προτίμησιν **πρόβατον**), παρ' Ὅμ. ἐπὶ τοῦ ἄρρενος καὶ θήλεος, ἂν καὶ ἐνίοτε τὸ γένος δηλοῦται διὰ προσδιορισμοῦ, οἷον, ἔνθ' ὄϊν ἀρνειὸν ῥέζειν θῆλύν τε μέλαιναν Ὀδ. Κ. 527, πρβλ. Ι. 425· ὄϊν .. θῆλυν ὑπόρρηνον Ἰλ. Κ. 216· ἄλλα ἐπίθετα εἶναι τά: **λευκός**, **ἀργεννός**, **ἄργυφος**, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τά: **μέλας**, **παμμέλας**, **ἰοδνεφής**, ὡσαύτως, **λάσιος**, **δασύμαλλος**, **πηγεσίμαλλος**, **εἰροπόκος**, πρβλ. καὶ **ταναύπους**· αἱ θήλειαι οἷες καλοῦνται **μεμακυῖαι**·— τὸ θηλυκὸν γένος εἶναι τὸ συχνότατον· τὸ ἄρρεν πρόβατον κυρίως καλεῖται **κτίλος** (Ἰλ.), **κριός** (Ὀδ.)· τὸ δὲ νέον πρόβατον **ἀμνός**, πρβλ. καὶ **ἀρνός** καὶ **μῆλον**. (Κατ' ἀρχὰς **ὄϜ-ις**, πρβλ. Σανσκρ. av-is, av-ikas, av-yas (οἴεος)· Λατ. (καὶ Ὀμβρ.) ov-is· Γοτθ. av-ethi (ποίμνη), av-istr (αὐλή)· Ἀρχ. Γερμ. aw-i, ow, θηλ. ouw-e· Ἀγγλο-Σαξον. eowu, Βόρ. Ἀγγλ. καὶ Σκωτ. yow, Ἀγγλ. ewe, πρβλ. Ἀγγλο-Σαξον. eanian (to-ean ἢ yean = γεννῶ ἀμνούς)· Λιθ. av is· Σλαυ. ov-iça]. Ἀείποτε ῐ πλὴν ἐν τῇ Ἐπικ. συνῃρ. ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. **ὄϊς**· **ὄϊ**- ἐν ταῖς δισυλλάβοις πτώσεσιν εἶναι σπάν. παρ' Ἀττ., Μνησίμ. ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 47·— ἐν τῇ Ὀδ. Ι. 425, ὁ Ἀρίσταρχ. ἀνέγνω **ἄρσενες οἴϊες** (ἀντὶ **ὄϊες**) **ἦσαν**, κατὰ Bentl. Ὕμν. Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 53.]

οισαν (= **οιεν**), κατάληξ. εὐκτικῆς, Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. et F. 435: **παρέχοισαν** 43: **ἔχοισαν** 306: **ἀντιλέγοισαν**. — Ὁμοία ἡ κατάλ. αὕτη τῇ τῶν παρατατικῶν καὶ ἀορίστων τῆς ὁριστικῆς ἐγκλίσεως **ἐδολιοῦσαν**, **ἐσχάζοσαν**, **ἤλθοσαν**, **εἴποσαν**, **εἴπασαν**, ἥτις καὶ ἐκ βιβλίων εἶναι γνωστή, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδ.

οἴσαξ, **ακος**, ἡ, = **οἰσύα**, Γεωπ. 2. 6, 4.

οἴσατο, **οἰσάμενος**, ἴδε ἐν λ. **οἴομαι**.

οἶσε, **-έτω**, **-ετε**, **οἰσέμεν**, **-έμεναι** ἴδε ἐν λ. **φέρω**.

οἶσθα, **οἶσθας**, ἴδε ἐν λ. ***εἴδω** B.

οἴσθεις, ἴδε ἐν λ. **οἴομαι**.

οἶσις, **εως**, ἡ, (***οἴω**, fero) κίνησις, φορά, Πλάτ. Κρατ. 420B (ὡς φαίνεται ἐπενοήθη πρὸς ἐξήγησιν τοῦ **οἴησις**.)

οἰσό-καρπον, τό, ὁ καρπὸς τοῦ οἴσου, Σχόλ. Βεν. εἰς Ἰλ. Λ. 105, Εὐστ. 834. 35.

οἶσος ἢ **οἰσός**, ὁ, εἶδος ἰτέας ἢ λύγου, οὗ οἱ κλῶνες ἐχρησίμευον πρὸς κατασκευὴν πλεγμάτων, σχοινίων, κλ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 2, 2, κτλ.· οὐδ. **οἶσον** = **σχοινίον**, Ἡσύχ.· πληθ. **οὖσα** ἐν Λυκόφρ. 20. (Ἴδε ἐν λ. **ἰτέα**.)

οἰσο-φάγος [ᾱ], ὁ, ὁ πόρος ἢ σωλὴν δι' οὗ αἱ τροφαὶ διέρχονται καὶ καταβαίνουσιν εἰς τὸν στόμαχον, κοινῶς «καταπιώνας», τὸ «κόκκινον ἔντερον», Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 3, 9., 3. 3, 2 κέξ.· ἴδε ἐν λέξ. **στόμαχος**, **φάρυγξ**.

οἴσπη, ἴδε **οἰσύπη**.

οἰσπώτη, ἡ, οἰῶν κόπρος, ἰδίως ἡ κόπρος ἥτις προσκολλᾶται εἰς τὰ ὀπίσθια τῶν προβάτων, Κρατῖνος ἐν «Διονυσαλεξάνδρῳ» 6, Ἀριστοφ. Λυσ. 575, Δίων Κ. 46. 5, Πολυδ. Ε', 91·— εἰς τὴν λέξιν ταύτην, φαίνεται, ἀνήκει ἡ τοῦ Γαλην. γλῶσσα ἐν τῷ Λεξ. Ἱππ., ὁ .. ταῖς κατὰ τὴν ἕδραν [θριξὶ] συνιστάμενος ῥύπος, ἂν καὶ ἡ ἑρμηνεία αὕτη δίδεται εἰς τὴν λέξιν **οἴσπη**. Οἱ Γραμματικοὶ ὅμως φαίνεται ὅτι ὀλίγην διάκρισιν ἔκαμνον μεταξὺ τῶν λέξεων **οἰσύπη** (ἢ **οἴσπη**) καὶ **οἰσπώτη**, ἴδε Σουίδ. ἐν λέξ. Ἡσύχ. — Κατὰ τὸν Ἀρκάδ. 114, ὁ ὀρθὸς τονισμὸς εἶναι **οἰσπωτή**, ὡς ἐν ταῖς λέξεσι: **κηρωτή**, **μηλωτή**.

οἰστέος, **α**, **ον**, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **φέρω**, ὃν δεῖ φέρειν, Σοφ. Ο. Κ. 1360. **II.** **οἰστέον**, δεῖ φέρειν, Εὐρ. Ὀρ. 769· βαρὺ μέν, οἰστέον δ' ὅμως ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 268. **2)** δεῖ κερδαίνειν, τὸ κέρδος ἔνθεν οἰστέον Σοφ. Ἀντ. 310. **3)** δεῖ εἰσφέρειν, φόρον Ἰσοκρ. 298D.

οἴστευμα, τό, τόξευμα, Πλούτ. 2. 225B.

οἰστευτήρ, **ῆρος**, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 6. 118, Νόνν. Δ. 7. 271.

οἰστευτής, **οῦ**, ὁ, τοξότης, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 42, ἔνθα ὁ Scaliger οἰστευτὺν ἔλαχεν ῥέα, ἀντὶ οἰστευτὴν ἔλαχ' ἀνέρα (ἐκ τοῦ **οἰστευτύς**, ἡ, τοξεία).

οἰστεύω, ῥίπτω βέλη, τοξεύω, ὅν τις οἰστεύσας ἔβαλεν, ὅν τις τοξεύσας ἐκτύπησε, Ἰλ. Δ. 196· οἰστεύσας ἐν ὁμίλῳ Ὀδ. Θ. 216· τόξῳ οἰστεύσας Μ. 84· μετὰ γεν. ἀντικειμ., ἀλλ' ἄγ' οἴστευσον Μενελάου Ἰλ. Δ. 100 — μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἀκτῖνας οἰστ. Νόνν. Δ. 41. 257, κτλ. **II.** μεταβ., κτυπῶ διὰ βέλους, πληγώνω, Ἀνθ. Π. 5. 58.

οἰστικός, **ή**, **όν**, ὁ δυνάμενος, ἐπιτήδειος νὰ φέρῃ, ὑγιείας Σχόλ. εἰς Πλάτ.· ὁ φέρων, Φίλων Ι. 110, Ὠριγέν., κλ. —Ἐπίρρ., οἰστικῶς ἔχουσαν, παράγουσαν, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 28.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

II. ἱκανὸς νὰ φέρῃ, πόνων οἰστικὴν ἐργασίαν Κορνοῦτ. π. Θεῶν Φύσ. 28.

οἰστο-βόλος, ον, ὁ οἰστοὺς βάλλων, ὁ ῥίπτων βέλη, Ἀνθ. Π. 7. 427, Νόνν. Δ. 24. 139.

οἰστοβρόχιον, τό, (βρέχω) βροχὴ βελῶν, Εὐστ. 770. 48.

οἰστο-δέγμων, ὁ, ἡ, ὁ δεχόμενος ἢ περιέχων βέλη, δηλ. φαρέτρα, βελοθήκη, τάνδε τ' οἰστοδέγμονα Αἰσχύλ. Πέρσ. 1020.

οἰστο-δόκη, ἡ, βελοθήκη, φαρέτρα, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1194· — ὡσαύτως ὡς ἐπίθετ., οἰστοδόκην φαρέτρην παρὰ Πολυδ. Γ, 142· οἰστοδόκον ὅπλον Ἰω. Διάκ. ἐν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 128.— Οὕτως, **οἰστο-θήκη**, ἡ, Πολυδ. Γ, 142.

οἰστο-κόμος, ον, ὁ οἰστούς, βέλη φυλάττων, φαρέτρα Νόνν. Δ. 48. 360.

οἰστός, ή, όν, ὃν πρέπει τις νὰ ὑπομένῃ, ὑπομενητός, οἰστὸν ἂν ἦν Θουκ. 1. 122· πάντα οἰστὰ ἐφαίνετο ὁ αὐτ. 7. 75· συγκρ., συμφορᾶς τὸ μὲν ἀπροσδόκητον ἀφόρητον, τὸ δὲ προεγνωσμένον οἰστότερον Ἡλιόδ. 2. 24. — Ἐπίρρ. **-τῶς**, Πολυδ. Γ', 31.

ὀϊστός, Ἀττ. **οἰστός** (Ηόρ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 634), ὁ, ὡσαύτως ἡ, Ζήνων ἐν Ἀριστ. Φυσ. 6. 9, 1)· — βέλος, Ὅμ., Ἡσ., κλπ· μικρὸς ὀϊστὸς Ἰλ. Δ. 134, κτλ.· πτερόεις Ν. 650· ἔχων τρεῖς ἀκίδας, τριγλώχιν Ε. 393· ἔχων μακρὰς καὶ ὀξείας γωνιώσεις, ὅ ἐστιν ἀκίδας, τανυγλώχιν Θ. 297· σπάνιον παρὰ τοῖς Ἀττικ. πεζογράφοις, πυρφόροις οἰστοῖς Θουκ. 2. 75, Πλάτ. Ἴων 535D, Νόμ. 795A, Ξεν. Ἀν. 2. 1, 6· — μεταφορ., ἐπὶ ποιήματος, Πινδ. Ο. 9. 17, πρβλ. 2. 161· ὁ τῆς σοφίας ὀϊστὸς Ἡρακλείδου Ἀλληγ. Ὁμηρικ. 34. (Ἐπειδὴ ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος εἶναι **ὀϊστός**, εἶναι πιθανὸν ὅτι σύμφωνόν τι ἀπώλετο μεταξὺ τῶν φωνηέντων, ο καὶ ι· ἡ ῥίζα εἶναι ἄγνωστος).

ὀϊστ-οῦχος, ον, (ἔχω) ὁ ἔχων ὀϊστούς, ἐπὶ φαρέτρας, Εὐστ. 1024. 62, Ἡσύχ., Φώτ.

ὀϊστο-φόρος, Ἀττ. **οἰστ-**, ον, ὁ φέρων ὀϊστούς, βέλη, Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. 46, 85, 159.

οἰστράω ἡ **-έω**, τὸ πρῶτον παρὰ Πλάτ. (ἴδε κατωτ.), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 19, 11, Μέναν. (ἴδε κατωτ.), τὸ δεύτερον ἐν Λουκ. Ὄν. 33, (ἐν Θεοκρ. 6. 28, ὁ Ἕρμανν. διορθοῖ **οἰστρᾷ**. Δωρ. ἀντὶ **οἰστρεῖ**)· — μέλλ. **-ήσω** Θεοδωρίδας παρ' Ἀθην. 302C: — ἀόρ. **οἰστρησα** (Pors. καὶ Elms. **ὤστρησα**) Εὐρ. Βάκχ. 32, πρβλ. Διόδ. εἰς Σοφ. Τρ. 268, Χοιροβ. 2. 908: μετοχ. **οἰστρήσας** ἴδε κατωτ.— Παθ., ἴδε κατωτ. Κεντῶ, κυρίως ἐπὶ τοῦ ἐντόμου οἴστρου, καὶ ἀκολούθως μεταφορ., ἐμβάλλω εἰς μανίαν, αὐτὰς ἐκ δόμων οἰστρήσας, ἐμβαλὼν εἰς αὐτὰς μανιώδη οἶστρον ἔκαμα νὰ καταλίπωσι τὰς οἰκίας καὶ νὰ ἀπέλθωσιν, Εὐρ. Ἐνθ' ἀνωτ.· καὶ ἐν τῷ παθ., **οἰστρηθείς**, παραφρονήσας, ἀχθεὶς εἰς μανίαν, Σοφ. Τρ. 653, Εὐρ. Βάκχ. 119· ἐπὶ γενετησίου ὁρμῆς ἢ ἐρωτικοῦ πάθους, οἰστρηλατούμενος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος Ἰάμβλ. ἐν βίῳ Πυθαγ. 195· εἰς μῖξιν Αἰλ. π. Ζ. 15. 9, πρβλ. Λουκ. Ὄν. 33. **II.** ἀμεταβ., σχεδὸν ὡς τὸ παθ., κυριεύομαι ὑπὸ μανίας, μαίνομαι ἐπὶ τῇς Ἰοῦς καταληφθείσης ὑπὸ τοῦ ἐντόμου οἴστρου, οἰστρήσασα Αἰσχύλ. Πρ. 836· ἐπὶ τοῦ Μενελάου, καθ' Ἑλλάδ' οἰστρήσας Εὐρ. Ι. Α. 77· ἐπὶ τοῦ ἰχθύος θύννου προσβαλλομένου ὑπὸ τοῦ οἴστρου (σημασ. Ι. 2), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 19, 11, πρβλ. 6. 17, 3· μεταφορ., ἡ ψυχὴ οἰστρᾷ καὶ δύναται Πλάτ. Φαῖδρ. 251D, πρβλ. Πολ. 573A, Ἐτοῖς οἰστρῶσιν ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 179E· οἰστρῶντι πάθῳ Μένανδρ. ἐν «Λευκαδίᾳ» 1. 3.

οἰστρηδόν, ἐπίρρ., μετὰ οἴστρου, ἐμμανῶς, Ὀππ. Ἁλ. 4. 142.

οἰστρήεις, εσσα, εν, ὁ εἰς μανίαν κεντηθείς, Ὀππ. Κυν. 2. 423, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 18. 13.

οἰστρηλᾰσία, ἡ, πάθος μέχρι μανίας ἐκνούμενον, Ἰωσήπ. Μακκ. 3, Σουΐδ.

οἰστρηλᾰτέω, ἐπὶ τοῦ οἴστρου, εἰς μανίαν ἄγω, παράφρονα ποιῶ τινα, Ἡσύχ.· — Παθ., **οἰστρηλατοῦμαι**, πυροῦμαι, ἐκμαίνομαι, ὠθοῦμαι ὑπὸ οἰστρομανίας εἴς τι, οἰστρηλατεῖσθαι εἰς μοιχείαν Εὐστ. Πονημάτ. 93. 34.

οἰστρ-ήλᾰτος, ον, ὁ ὑπὸ οἴστρου κεντούμενος, διωκόμενος, ἄζηλα Αἰσχύλ. Πρ. 580· πρβλ. **οἰστροδίνητος**.

οἴστρημα, τό, τὸ κέντημα τοῦ οἴστρου· μεταφορ., κέντημα, κέντρων οἴστρ. Σοφ. Ο. Τ. 1318· οἰστρήματα λύσσης, τῆς μανίας τὰ παράφρονα κινήματα, Ἀνθ. Π. 6. 51.

οἴστρησις, ἡ, τὸ οἰστρᾶν, σφοδρὸν πάθος, αἱ ὑπὲρ τῶν γυναικῶν οἴστρ. Σουΐδ.

οἰστρο-βολέω, πλήττω διὰ τοῦ κέντρου, κεντῶ, τινα, ἰδίως ἐπὶ τοῦ βέλους τοῦ ἔρωτος, τρεῖς δὲ θηλυμανεῖς οἰστροβολοῦσι πάθοι Ἀνθ. Π. 9. 16, 2.

οἰστρο-δίνητος [ῑ], ον, ὁ ἕνεκα τοῦ κεντήματος τοῦ οἴστρου, δινούμενος, περιστρεφόμενος μανιωδῶς, Αἰσχύλ. Πρ. 589· — οὕτως, **οἰστρο-δόνητος**, ον, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 572, Ἀριστοφ. Θεσμ. 324· **οἰστρο-δόνος**, ον, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 17. Πρβλ. **οἰστρήλατος**.

οἰστροδόνητος, ἴδε **οἰστροδίνητος**.

οἰστρόδονος, ἴδε **οἰστροδίνητος**.

οἰστρομανέω, εἶμαι οἰστρομανής, ΣΗΘΙ, Ἐκδ. Langkan. σ. 67, 3, Συναγ. Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδ.

οἰστρο-μᾰνής, ές, ἐμμανὴς ἐκ τοῦ κεντήματος τοῦ οἴστρου· πλήρης μανίας, Ὀρφ. Ὕμν. 51. 14, Νόνν. Δ. 1. 282.

οἰστρομᾰνία, Ἰων. **-ίη**, οἰστρώδης μανία, τῆς ἀσελγείης Ἱππ. 1284. 19.

οἰστροπλάνετα, ἐπίθετ. Σελήνης, Ὕμν. ἐκδ. ὑπὸ Miller ἐν Mél. de littér. gr. σ. 455.

οἰστρο-πλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, ὁ ὑπὸ οἴστρου πληγείς, ἐμμανής, ἄγριος, ἐπὶ τῆς Ἰοῦς, Αἰσχύλ. Πρ. 681, Σοφ. Ἠλ. 5· ἐπὶ τῶν Βακχῶν, Εὐρ. Βάκχ. 1229.

οἶστρος, ὁ, ἔντομόν τι, εἶδος μυίας «βοτοδόμυια», Λατιν. asilus, πιθαν. Tabanus bovinus, Ἔντομον ὅπερ καταδιώκει καὶ λυσσώδη διὰ τοῦ κεντήματος ποιεῖ τὰ κτήνη, τὰς μέν τ' οἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν, ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ Ὀδ. Χ. 300· περὶ τῆς μυίας ἧτις ἐδασάνιζε τὴν Ἰώ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 541, Πρ. 567 κἑξ., ἥτις καλεῖται καὶ μύωψ, αὐτόθ. 675, Ἱκέτ. 308· — ἀλλὰ διακρίνει αὐτὰς ὁ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 5, 13, 8. 11, 1· πρβλ. καὶ **ἐμπίς**. **2)** ἔντομόν τι ὅπερ καταδιώκει καὶ καταπονεῖ τὸν ἰχθὺν θύννον, αὐτόθ. 5. 31, 8, 8. 19, 11. **3)** εἶδος μικροῦ ἐντομοφάγου πτηνοῦ, εἶδος τροχίλου, ἴσως Sylvia trochilus, αὐτόθι 3. 8, 5. **II.** μεταφορ., κέντρον, πᾶν ὅ,τι ἐρεθίζει εἰς μανίαν, οἶστρος κεραυνοῦ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 862· οἴστροις Ἐρινύων ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 1456, πρβλ. Ὀρ. 791· ἀπολ., τὸ κέντημα ἀλγηδόνος, ἀγωνία, Σοφ. Τρ. 1254. **2)** πᾶσα σφοδρὰ ἐπιθυμία, μανιώδης πόθος, ἔκφρον πάθος, Ἡρόδ. 2. 93, Εὐρ. Ἱππ. 1300, Πλάτ. Πολ. 577E, κτλ.· μετὰ γενικ. ἀντικειμ., κτεάνων, πάθος πρὸς κτῆσιν πλούτου, Ἀνθ. Π. 11. 389· — καθόλου, μανία, παραφροσύνη, Σοφ. Ἀντ. 1002, Εὐρ. Ὀρ. 791, Βάκχ. 665, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., μαινόμενοι οἶστροι Ι. Α. 548 (ἴδε **οἰστράω**).

οἰστροφόρητος, ον, ὁ ὑπὸ οἴστρου φερόμενος, οἰστρώδης, Πλανούδ. Βοήθ. 46, 6.

οἰστρο-φόρος, ον, ὁ ἐπιφέρων μανίαν, Ἀνθ. Π. 5. 231.

οἰστρόω, ἐσφαλμ. ἀντὶ **οἰστρίω**, παρὰ Σουΐδ. ἔνθα νῦν διωρθώθη· «οἰστρεῖ, ἐρεθίζει, ἐκμαίνει» ἀντὶ τοῦ ἡμαρτημ. **οἰστρεῖ**.

οἰστρώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς τὸν κεντηθέντα ὑπὸ οἴστρου· μανιώδης, ἔκφρων, ἐπιθυμίαι Πλάτ. Τίμ. 91B, Νόμ. 734A.

οἰστῶς, Ἐπίρρ. τοῦ **οἰστός**, ἀνεκτῶς, Πολυδ. Γ', 131, ὃς ἀποδοκιμάζει τὸ ἐπίρρ. τοῦτο.

οἰσύα, ἡ, ὡς τὸ **οἶσος**, ἡμεροτῶδες φυτόν, κατὰ Πολυδ. Ζ', 176 «οἰσύαι δὲ αἱ λύγοι», κατὰ δὲ Σουΐδ. «οἰσύα, ἡ ἰτέα», Γεωπ. 2. 6, 24· γνωστὸν τῷ Ὁμήρ., ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἐπιθέτ. **οἰσυΐνος**. (Ἴδε ἐν λ. **ἰτέα**).

οἰσυΐνος [ῐ], η, ον, ὁ ἐξ οἰσύας, ῥῖπες Ὀδ. Ε. 256· ἀσπίδες Θουκ. 4. 9· ὅπλα Στν. Ἑλλ. 2. 4. 25.

οἴσυον, τό, = **οἰσύα**, «οἴσυον οὐδετέρως· οἱ δὲ θηλυκῶς λέγοντες οἰσύα διαμαρτάνουσιν» Φρύνιχ. ἐν Δ. Β. 57. **2)** πληθ., μέρος κατάρτων ἐξ οἰσύων, παρὰ τὴν κρήνην τὴν ἐν τοῖς οἰσύοις (τὰ Ἀντίγραφ. οἰσυΐοις) Λυκοῦργ. 164. 1.

οἰσυο-πλόκος, ον, «ὁ τὰς οἰσύας πλέκων» Πολυδ. Ζ', 175.

οἰσυουργός, ὁν, (*ἔργω) τῷ προηγ. «τὸν οἰσυοπλόκον οἰσυουργὸν καλεῖ Εὔπολις» Πολυδ. Ζ', 176.

οἰσύπειος [ῠ], ον, **οἰσυπηρός**, «οἰσύπειον· ἔριον ῥυπαρὸν προβάτων, τὸ αὐτὸ οἰσυπηρὸν καὶ οἰσυπηρός» Ἡσύχ.

οἰσύπη [ῠ] ἡ **οἴσπη**, ἡ, καὶ **οἰσῦπος**, ὁ, «τὸ ἐκ τῶν οἰσυπηρῶν ἐρίων λίπος» Διοσκ. 2. 84, πρβλ. Πλίν. 29, 10· οἴσπη προβάτων (διάφορ. γραφ. οἰσύπη) Ἡρόδ. 4. 187· ὡσαύτως τῶν αἰγῶν, οἰσύπη αἰγὸς Ἱππ. 668. 43, Ἐρωτιαν. σ. 282· — ἧτο ἐν χρήσει ἐν τῇ ἰατρικῇ, Διοσκ. καὶ Πλίν. ἔνθ' ἀνωτ.— Συχνάκις συγχέεται μετὰ τοῦ **οἰσπώτη**, ὃ ἴδε.

οἰσύπηρός, ά, όν, ὁ ἔχων οἰσύπην ἢ λιπώδη ῥύπον, ῥυπώδης, «λιγδερός», «οἰσυπηρὰ ἔρια, τὰ μετέχοντα τῆς οἰσύπης, ἢ τοῦ οἰσύπου, ἑκατέρως γὰρ λέγεται» Ἐρωτιαν. σ. 282, ἐν λ. **οἰσύπη**. **αἰγός**. Λατ. lana succida ἢ sordida, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1177, Διοσκ. 2. 84· ἴδε ἐν λέξ. **οἰσύπη**.

οἰσῦπός, ἡ, προβάτου ῥῦπος, ἔριον ῥυπαρόν, Ἱππ. 877E, «οἰσυπίδες, προβάτου ῥῦποι συνεστραμμένοι. δηλοῖ δὲ καὶ ἔριον ῥυπαρὸν μᾶλλον» Γαλην. Λεξ. Ἱππ. 532.

οἰσῦπος, ὁ, **οἰσύπη**, ἡ ἴδε.

οἰσυπόω, εἶμαι πλήρης οἰσύπου, εἴρια **οἰσυποῦντα** Ἱππ. 881H, οὐχὶ ἐξ ἐπιθέτου **οἰσυπόεις**, διότι τότε θὰ ἦτο **οἰσυπόεντα**.

οἰσῠπώδης, ες, **οἰσυπηρός**, Ἱππ. 876D, 879E.

οἴσω, ἴδε τὸ ῥῆμα **φέρω**.

Οἴτη, ἡ, τὸ ἐν Θετταλίᾳ ὄρος, Στράβ. 428· — ἐπίθ. **Οἰταῖος**, α, ον, ὁ εἰς τὴν Οἴτην ἀνήκων, Σοφ. Τρ. 436, κτλ.· οἱ Οἰταῖοι Θουκ. 3. 92, κτλ.· — ὡσαύτως **Οἰταϊκός**, ή, όν, Διογ. Λ. 1. 106.

Οἰτόλῑνος, ὁ, ασμά τι κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Λίνου, Παυσ. 9. 29, 3· ἴδε **Λίνος** ΙΙ.

οἶτος, ὁ, μοῖρα, μόρος, θάνατος, συμφορά, ἀείποτε ἐεὶ «κακῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σημασίας, κακὸς οἶτος Ἰλ. Θ. 34, Ὀδ. Δ. 350, κ. ἀλλ.· κακὸν οἶτον ἀπόλλυσθαι, ἀποθνήσκειν κακῶν, θλιβερὸν θάνατον, Ἰ. Γ. 417 καὶ ἄνευ ἐπιθέτου, ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα, τὴν συμφοράν, Ι. 563 (559)· καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἐνισπες Ω. 388· κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον ἀείδεις Ὀδ. Θ. 489· Δαναοῦ ἦδ' Ἰλίου οἶτον ἀκούων αὐτόθι 578.— Ἀρχαΐκ. Ἐπικ. λέξ. ἐν χρήσει παρὰ Σοφ. ἐν Ἀντ. 858, Ἡλ. 167, Εὐρ. I. T. 1091 (ἐν λυρικοῖς χωρίοις), Συλλ. Ἐπιγρ. 4708. (Πιθανῶς ἐκ τοῦ εἶμι, ἴδε ἐν λέξ. εἶμι).

οἰτόσυρος, ὁ, Σκυθικὸν ὄνομα τοῦ Ἀπόλλωνος κατὰ τὸν Ἡρόδ. 4. 59.

οἶφι ἢ **οἰφί**, καὶ **οἶφι**, τό, Αἰγυπτιακόν τι μέτρον = πρὸς 4 χοίνικας, «οἶφι· μέτρον τι τετραχοίνικον Αἰγύπτιον» Ἡσύχ.— παρὰ τοῖς Ἐβδ. σημαίνει τὸ Ἑβραϊκὸν ephah Λευιτ. Ε', 11, Ἀριθμ. ΚΒ', 5, κτλ., ἴδε Sturz Διαλ. Μακεδ. 92 κέξ.· ὡσαύτως ὑφεῖ καὶ ὖφι.

οἰφόλης, ὁ, καὶ **οἰφύλις**, ἡ, ἴδε τὸ ἑπόμ.

οἶφω, Λακων. λέξ. = **ὄπυιω**, οἶφε, τὰν Χελιδονίδα (ἢ Χελιδωνίδα) Πλουτ. Πύρρ. 28·— παρ' Ἀθην. 568Ε, **οἰφεῖς** ἢ **οἰφᾶς**, ὡς ἐκ βήμ. **οἰφέω**, **-άω**, πρβλ. Παροιμιογρ. σ. 125, 165 — Ἐνταῦθα **οἰφόλης**,, «ὁ μὴ ἐγκρατὴς, ἀλλὰ καταφερὴς πρὸς γυναῖκα» Ἡσύχ., πρβλ. ἐπίσης **οἰφύλις**, «γυνὴ καταφερὴς, μάχλος, πασχητιῶσα» ὁ αὐτ., πρβλ. Εὐστ. 1597. 29· ὡς τὸ **ὀπυιόλης** ἐκ τοῦ **ὀπυίω** (πρὸς ὃ συγγενεύει), καὶ ἐν συνθέσει **φιλοίφης** καὶ **φιλοιφος**, μειξιφία.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 233 κέξ.

οἰχαλία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ὄνομα πολλῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν πόλεων, ὧν μία ἐν Θεσσαλίᾳ, Ἰλ. Β. 730· ἑτέρα ἐν Εὐβοίᾳ, Σοφ. Ἀποσπ. 354, πρβλ. 71, Στράβ. 438·— **Οἰχαλιεύς**, **έως**, Ἐπικ. ἦος, ὁ, κάτοικος τῆς Οἰχαλίας, Ἰλ. Β. 596, 730· καὶ **οἰχαλιώτης**, Στέφ. Βυζ.· — Ἐπικ. ἐπίρρ. **-ίηθεν**, ἐκ τῆς Οἰχαλίας, Β. 596.

οἰχέομαι = **οἴχομαι**, ὃ ἴδε.

οἰχνητέων, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **οἴχομαι**, **δεῖ οἴχεσθαι**, Ἀλκίφρων 3. 42.

οἰχμή· «δούλη» Ἡσύχ.

οἰχνεύω, ἴδε **οἰχνέω** ἐν τέλει.

οἰχνέω, πορεύομαι, ἔρχομαι, οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων οἴχνεσκον Ἰλ. Ε. 790, Ο. 640 (ἐν τῷ Ἰων. παρατ.) ἐπὶ πτηνῶν, ὅθεν τέ περ οὐδ' οἰωνοὶ αὐτόετες οἰχνεῦσιν Ὀδ. Γ. 322· περιέρχομαι, διατελῶ, ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ Σοφ. Ἰλ. 165. **II**. ὡς τὸ **οἴχομαι**, τηλωπὸς οἰχνεῖ ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 564· θυραῖος οἰ, ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 313. **III**. μετ' αἰτ. πρόσ., ὡς τὸ **προσέρχομαι**, Πινδ. Π. 5. 115, Ἀποσπ. 45. 5· καὶ οὕτως ὁ Ἔρμανν. (ἀντὶ τοῦ **ἰχνεύων**) ἐν Π. 8. 49·— Ὁ τύπος **οἰχνεύω** εὑρηται παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Ἀποσπ. 222. (Τὸ οἰχνέω ἔχει πρὸς τὸ **οἴχομαι**, **ὡς τὸ ἐκνέομαι πρὸς τὸ ἔκω.**)

οἴχομαι, παρατ. **ᾠχόμην** (παρ' Ἡροδ. **οἰχόμην**), οἱ μόνοι ἐγχρήσει παρ' Ὁμ. ἁπλ. χρόνοι· μέλλ. **οἰχήσομαι** Ἀριστοφ. Σφ 51, Ἀποσπ. 198. 13, Πλάτ. κλ.:— πρκμ. **οἴχωκα** Ἡρόδ., κλ., — (παρὰ Τραγ. τὰ Ἀντίγραφα κυμαίνονται μεταξὺ **οἴχωκα** καὶ **ᾤχωκα** Αἰσχύλ. Πέρσ. 13, Σοφ. Αἴ. 890, Ἀποσπ. 227)· ὡσαύτως **ᾠχηκα** (παρ-) Ἰλ. Κ. 252, Πολύβ. 8. 29, 9, Διον. Ἁλ., κλ.: ὑπερσ. **οἰχώκεε** Ἡρόδ. 1. 189, κλ.:— ὡσαύτως παθ. πρκμ. **ᾠχημαι**, Ἰων. **οἴχημαι** (δι- ὁ αὐτ. 4. 136)· **παρ-ᾠχημαι** Πλουτ. Κάμιλλ. 14 (ἐν Ἱππ. 6, σ. 16 Littré, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 1, ἤδη διορθοῦται **παρωιχόμενος**)·— ὁ ἐνεστ. **οἰχέομαι**, συνηρ. **οἰχεῦμαι**, μόνον ἐν Ἀνθ Π. 7. 273·— ἀποθ.· (ἴδε ἐν τέλ. **I**. ἀπέρχομαι, φεύγω, ἐκλείπω, Λατ. abesse (οὐχὶ abire), μετὰ σημασ. πρκμ., καὶ παρατ. **ᾠχόμην** μετὰ σημασ. ὑπερσ. Ὅλως ἀντίθετον τῷ **ἥκω**, ἔχω ἐλθεῖ, ἐν ᾧ τὸ **ἔρχομαι**, «ὑπάγω ἢ «ἔρχομαι», χρησιμεύει ὡς ἐνεστὼς ἑκατέρων (ἂν καὶ ἐνίοτε τὸ **ᾠχόμην** εἶναι ἐν χρήσει ὡς παρατ., ᾠχόμεθα ἐς Θήβην Ἰλ. Δ. 366 πάλλων ὀ' ὀξέα δοῦρα κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντη Ε. 495) — συχνὸν ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἑφεξῆς, ἦδη .. οἴχεται Ἰλ. Ο. 223, πρβλ. Ξ. 311· ἐπεὶ ᾤχεο νηῒ Πύλονδε Ὀδ. Π. 24, κτλ.·— συχνάκις μετὰ μετοχ., εἴπερ κεν Ἄρης .. οἴχηται φεύγων, ἕφυγε καὶ ἐχάθη, Φ. 356· ᾤχετ' ἀποπτάμενος, ἀπέπτη καὶ ἐξηφανίσθη, Ἰ. Β. 61· ὣς μ' ὄφελ' .. οἴχεσθαι προφέρουσα .. θύελλα Ζ. 345, πρβλ. Ὀδ. Γ. 64· οὕτως, οἴχεται πλέων Ἡρόδ. 4. 145· οἴχεται ἀπολιπών, ἔφυγε καὶ ἀφῆκε .. , αὐτόθι 155· καὶ οὕτω παρ' Ἀττ., οἴχεται θανών (ἴδε κατωτ.) οἴχ. φέρων Ἀριστοφ. Δυσ. 936, κτλ.· προσέτι ᾤχετο Ξεν. Κύρ. 5. 1, 3· ᾤχετ' εὐθὺς ἀπιών Δημ. 246. 19, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 223Β, κτλ.· ὡσαύτως μετ' ἐπιθ., οἴχεται φροῦδος, ἔφυγεν ἐντελῶς, ἐξηφανίσθη, Ἀριστοφ. Ἀχ. 210·— σπανίως τὸ ἀνάπαλιν, οἰχόμενοι κόμισαν δέπας Ἰλ. Ψ. 699, πρβλ. Χ. 223·— ὡσαύτως μετὰ συσταίχ. αἰτ., ὀξὺν οἴχεσθαι Ὀδ. Δ. 393·— ἔτι καὶ μετ' αἰτ. πρόσ., ἔχω ἐκφύγει ἐκ .., Ἀριστοτ. Ὄρν. 86, πρβλ. Jelf. Gr. Gr. § 548 Obs. 1.—Ἡ μετοχὴ **οἰχόμενος** παρ' Ὁμ. σημαίνει τὸν ἀπόντα ἢ μακρὰν ὄντα, Ὀδυσῆος πάθος αἴνυται οἰχομένοιο Ὀδ. Ξ. 144· ὀΐγν οἰχόμενος αὐτόθι 376· οὕτω, τῶν οἰχομένων Ἑλλάδ' ἐς αἶαν Αἰσχύλ. Πέρσ. 1· τὸν κήρυκα τὸν παρὰ τοὺς βραχίονας οἰχ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1270· πρβλ. κατωτ. **II**. Ἰδιαίτεραι χρήσεις: **1**) ἐπὶ προσώπων εὐφημιστικῶς ἀντὶ τοῦ **θνήσκω**, ἔχω ἀπέλθει (εἰς τὴν ἄλλην ζωήν), «ἀφῆκα ὑγείαν», οἴχεται εἰς Ἅιδαο Ἰλ. Χ. 213· ᾤχετο ψυχὴ κατὰ χθονὸς Ψ. 101· καὶ Ἀττ., οἴχεται θανών Σοφ. Φ. 414, Εὐρ. Ἑλ. 134, κτλ.· τὸ Περσῶν ἄνθος οἴχεται πεσὸν Αἰσχύλ. Πέρσ. 252· [τὸ γένος] πρόρριζον οἴχ. Ἀνδοκ. 19. 7. οἰχήσομαι ἀπιὼν εἰς μακάρων τινὰς εὐδαιμονίας Πλάτ. Φαίδων 115D — μετοχ. **οἰχόμενος** ἀντὶ θανών, Αἰσχύλ. Πέρσ. 546, Σοφ. Ἰλ. 146, Εὐρ., κλ. **2**) καταστρέφομαι, ἀφανίζομαι, ἀντίθετ. τῷ **σώζομαι**, ἢ σεσώσμεθα .. ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα Σοφ. Τρ. 85, Αἴ. 1129, πρβλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 14· τὸ μὲν ἐπ' ἐμοὶ οἴχομαι, τὸ δ' ἐπὶ σοὶ σέσωσμαι Ξεν. Κύρ. 5. 4, 11· οὕτως **ᾠχωκα** ἢ **οἴχωκα**, ὡς τὸ ὅλωλα. ἐχάθην, κατεστράφην, «εἶμαι χαμένος», Λατ. perii, Αἰσχύλ. Πέρσ. 13, Σοφ. Αἴ. 896, κτλ.· οὕτως, οἰχομένας πόλεως Εὐρ. Τρῳ. 591, πρβλ. Ἡρακλ. 14· τοῦ .. διαλυθεῖσαν οἴχεσθαι τὴν πολιτείαν Πλάτ. Νόμ. 945C. **3**) ἐπὶ πραγμάτων εἰς ὀλίγον ταχείας, ὁρμητικῆς κινήσεως, παρ' Ὁμ. ἐπὶ βελῶν, θυέλλης, κτλ., ὁρμῶ, σπεύδω τάχιστα, ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο Ἰλ. Α. 53 ἴδε I. **5**) χάνομαι, ἐξαφανίζομαι, ἐκλείπω, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἐπὶ ἐρωτήσεων, ὡς, πῇ σοι μένος οἴχεται, ποῦ ὑπῆγε καὶ ἐχάθη ἡ ὁρμή σου; τί ἔγεινεν ἡ .. ; Ἰλ. Ε. 472, πρβλ. Ν. 220, Ω. 201. ('Ο Κόντ. φρονεῖ ὅτι ἡ ῥίζα δύναται νὰ εἶναι **ΓΙΚ**, **εἶκω**· ἀλλ' ὀλίγα ἴχνη ἢ οὐδὲν ἴχνος τοῦ δίγαμμα εὑρίσκεται παρ' Ὁμ.· μάλιστα ὑπάρχουσι πολλὰ χωρία ἐναντιούμενα αὐτῷ, Ἰλ. Ε. 472, Ζ. 104, Δ. 357, Ν. 38, Ὀδ. Ξ. 144, Π. 24).

οἴχωκα, Ἰων. πρκμ. τοῦ **οἴχομαι**.

οἰχώκεε, Ἰων. ὑπερσ τοῦ **οἴχομαι**.

οἰχῶρυς· «οἰκουρὸς» Ἡσύχ.

οἰῶ, Ἐπικ. **ὀΐω**, Λακων. **οἴω**, ἴδε τὸ ῥῆμα **οἴομαι**.

ὀΐω, ἀντὶ **ἀΐω**, ἀκούω, Ἐπιγραφ. Αἰγίν. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4729 (Προσθῆκαι).

οἰῶν; (γεν. πληθ. = **οἰῶν**), Ἐπιγρ. Χαιρωνείας, ἐν Ἀθηναίῳ τ. Θ', σ. 353.

οἰωνίζομαι, παρατ. (ἄνευ αὐξήσεως) **οἰωνίζοντο** Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 12., 5. 4, 17: μέλλ. **-ισοῦμαι**, Ἐδδ. (Λευιτ. ΙΘ', 26): ἀόρ. εὐκτ. **οἰωνίσαιτο** Δημ. 791. 5: μετοχ. **-άμενος** Ἀριστ. Πολ. 5. 4. 5· πρβλ. μετ-**οιωνίζομαι**· Ἀποθ. Λαμβάνω οἰωνοὺς ἐκ τῆς πτήσεως καὶ τῶν κραυγῶν τῶν πτηνῶν, Λατ. augurium capere, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 1, Πλουτ. Ρωμ. 9. **II**. καθόλου, μαντεύομαι ἐξ οἰωνῶν, προμαντεύω, προλέγω, μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ., ὅ τινες οἰωνίζοντο ἀνεπιτήδειον εἶναι καὶ αὐτῷ καὶ τῇ πόλει Ξεν. Ἑλλ. ἔνθ' ἀνωτ.· οἰων. τι σύμπτωμα Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Ἐπίνικον ἐν «Ὑποβαλλομέναις» 1. 3, Πλούτ. 2. 825Α. **III**. μεταφορ., ἐπὶ προσώπων, ὃν οἰωνίζετ' ἂν τις μᾶλλον ἢ ὧν προσεῖπεν βούλοιτο, ὃν θὰ ἀπέφευγέ τις μᾶλλον ὡς κακὸν οἰωνόν (omen obscenum), ἐὰν ἤθελε τὸν ἴδῃ, παρὰ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ, Δημ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 6, 2.

οἰώνισμα, τό, τὸ οἰωνίζεσθαι ἢ προλέγειν τὰ μέλλοντα ἐκ τῆς πτήσεως ἢ τῶν κραυγῶν τῶν πτηνῶν, Λατιν. augurium, οἰωνίσματ' οἰωνῶν μαθὼν Εὐρ. Φοίν. 839, πρβλ. Ἡρῳδιαν. 1. 14, Δίων Κ. 37. 24.

οἰωνισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Πλουτ. Νουμ. 14.

οἰωνιστήριον, τό, τόπος ἐξ οὗ παρατηροῦν τὴν πτῆσιν πτηνῶν καὶ ἐμαντεύοντο, Λατ. templum augurale, Διον. Ἁλ. 1. 86.

II. οἰωνὸς ἢ σημεῖον, Ξεν. Ἀπολ. 12.

οἰωνιστής, οῦ, ὁ, ὁ προλέγων τὰ μέλλοντα ἐκ τῆς πτήσεως καὶ τῶν κραυγῶν τῶν πτηνῶν, μάντις, οἰωνοσκόπος, Ἰλ. Β. 858, Ρ. 218, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 185· θεοπρόπος οἰωνιστὴς Ἰλ. Ν. 70.

οἰωνιστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς οἰωνόν, ὁ παρμὸς σημεῖον οἰων. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11. 6 ἡ οἰωνιστικὴ (ὀνλ. τέχνη), ἡ μαντική, Πλάτ. Φαῖδρ. 244D, Πλούτ. 2. 975Α.

οἰωνό-βρωτος, ον, ὁ ὑπὸ ὀρνέων βρωθείς, ὀρνεόβρωτος, Στράβ. 735 (διάφορ. γραφ. **-βοτος**). Ἐδδ. (Β' Μακκ. Ι', 15, Ι'', 6, 34), Ἡσύχ., Σουίδ.

οἰωνο-θέτης, ου, ὁ, ὁ ἑρμηνεύων τοὺς οἰωνούς, Σοφ. Ο. Τ. 483.

οἰωνό θροος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κραυγὴν τῶν πτηνῶν, οἱ. γόος, ἡ γοερὰ κραυγὴ τῶν πτηνῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 56.

οἰωνο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων πτηνά, χειμὼν Αἰσχύλ. Ἀγ. 563.

οἰωνομαντικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς οἰωνοσκόπον ἢ μάντιν, ἐπιστήμη Διον. Ἁλ. 3. 70.

οἰωνό-μαντις, -εως, ὁ, καὶ ἡ, ὁ μαντευόμενος ἐκ τῆς πτήσεως καὶ τῶν κραυγῶν τῶν πτηνῶν, μάντις, οἰωνοσκόπος, Εὐρ. Φοίν. 767, Διον. Ἁλ. 3. 69, 72.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

οἰωνό-μικτος, ον, ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ οἰωνός, ὄρνεον, ὀρνεόμικτος, οἰωνόμικτον μοῖραν Ἀνθ Π. 7. 273·— ἀποθ.· (ἴδε ἐν τέλ. **I**. ἀπέρχομαι, φεύγω, ἐκλείπω, Λατ. abesse (οὐχὶ abire), μετὰ σημασ. πρκμ., καὶ παρατ. **ᾠχόμην** μετὰ σημασ. ὑπερσ. Ὅλως ἀντίθετον τῷ **ἥκω**, ἔχω ἐλθεῖ, ἐν ᾧ τὸ **ἔρχομαι**, «ὑπάγω ἢ «ἔρχομαι», χρησιμεύει ὡς ἐνεστὼς ἑκατέρων (ἂν καὶ ἐνίοτε τὸ **ᾠχόμην** εἶναι ἐν χρήσει ὡς παρατ., ᾠχόμεθα ἐς Θήβην Ἰλ. Δ. 366 πάλλων ὀ' ὀξέα δοῦρα κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντη Ε. 495) — συχνὸν ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἑφεξῆς, ἦδη .. οἴχεται Ἰλ. Ο. 223, πρβλ. Ξ. 311· ἐπεὶ ᾤχεο νηῒ Πύλονδε Ὀδ. Π. 24, κτλ.·— συχνάκις μετὰ μετοχ., εἴπερ κεν Ἄρης .. οἴχηται φεύγων, ἕφυγε καὶ ἐχάθη, Φ. 356· ᾤχετ' ἀποπτάμενος, ἀπέπτη καὶ ἐξηφανίσθη, Ἰ. Β. 61· ὣς μ' ὄφελ' .. οἴχεσθαι προφέρουσα .. θύελλα Ζ. 345, πρβλ. Ὀδ. Γ. 64· οὕτως, οἴχεται πλέων Ἡρόδ. 4. 145· οἴχεται ἀπολιπών, ἔφυγε καὶ ἀφῆκε .. , αὐτόθι 155· καὶ οὕτω παρ' Ἀττ., οἴχεται θανών (ἴδε κατωτ.) οἴχ. φέρων Ἀριστοφ. Δυσ. 936, κτλ.· προσέτι ᾤχετο Ξεν. Κύρ. 5. 1, 3· ᾤχετ' εὐθὺς ἀπιών Δημ. 246. 19, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 223Β, κτλ.· ὡσαύτως μετ' ἐπιθ., οἴχεται φροῦδος, ἔφυγεν ἐντελῶς, ἐξηφανίσθη, Ἀριστοφ. Ἀχ. 210·— σπανίως τὸ ἀνάπαλιν, οἰχόμενοι κόμισαν δέπας Ἰλ. Ψ. 699, πρβλ. Χ. 223·— ὡσαύτως μετὰ συσταίχ. αἰτ., ὀξὺν οἴχεσθαι Ὀδ. Δ. 393·— ἔτι καὶ μετ' αἰτ. πρόσ., ἔχω ἐκφύγει ἐκ .., Ἀριστοτ. Ὄρν. 86, πρβλ. Jelf. Gr. Gr. § 548 Obs. 1.—Ἡ μετοχὴ **οἰχόμενος** παρ' Ὁμ. σημαίνει τὸν ἀπόντα ἢ μακρὰν ὄντα, Ὀδυσῆος πάθος αἴνυται οἰχομένοιο Ὀδ. Ξ. 144· ὀΐγν οἰχόμενος αὐτόθι 376· οὕτω, τῶν οἰχομένων Ἑλλάδ' ἐς αἶαν Αἰσχύλ. Πέρσ. 1· τὸν κήρυκα τὸν παρὰ τοὺς βραχίονας οἰχ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1270· πρβλ. κατωτ. **II**. Ἰδιαίτεραι χρήσεις: **1**) ἐπὶ προσώπων εὐφημιστικῶς ἀντὶ τοῦ **θνήσκω**, ἔχω ἀπέλθει (εἰς τὴν ἄλλην ζωήν), «ἀφῆκα ὑγείαν», οἴχεται εἰς Ἅιδαο Ἰλ. Χ. 213· ᾤχετο ψυχὴ κατὰ χθονὸς Ψ. 101· καὶ Ἀττ., οἴχεται θανών Σοφ. Φ. 414, Εὐρ. Ἑλ. 134, κτλ.· τὸ Περσῶν ἄνθος οἴχεται πεσὸν Αἰσχύλ. Πέρσ. 252· [τὸ γένος] πρόρριζον οἴχ. Ἀνδοκ. 19. 7. οἰχήσομαι ἀπιὼν εἰς μακάρων τινὰς εὐδαιμονίας Πλάτ. Φαίδων 115D — μετοχ. **οἰχόμενος** ἀντὶ θανών, Αἰσχύλ. Πέρσ. 546, Σοφ. Ἰλ. 146, Εὐρ., κλ. **2**) καταστρέφομαι, ἀφανίζομαι, ἀντίθετ. τῷ **σώζομαι**, ἢ σεσώσμεθα .. ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα Σοφ. Τρ. 85, Αἴ. 1129, πρβλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 14· τὸ μὲν ἐπ' ἐμοὶ οἴχομαι, τὸ δ' ἐπὶ σοὶ σέσωσμαι Ξεν. Κύρ. 5. 4, 11· οὕτως **ᾠχωκα** ἢ **οἴχωκα**, ὡς τὸ ὅλωλα. ἐχάθην, κατεστράφην, «εἶμαι χαμένος», Λατ. perii, Αἰσχύλ. Πέρσ. 13, Σοφ. Αἴ. 896, κτλ.· οὕτως, οἰχομένας πόλεως Εὐρ. Τρῳ. 591, πρβλ. Ἡρακλ. 14· τοῦ .. διαλυθεῖσαν οἴχεσθαι τὴν πολιτείαν Πλάτ. Νόμ. 945C. **3**) ἐπὶ πραγμάτων εἰς ὀλίγον ταχείας, ὁρμητικῆς κινήσεως, παρ' Ὁμ. ἐπὶ βελῶν, θυέλλης, κτλ., ὁρμῶ, σπεύδω τάχιστα, ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο Ἰλ. Α. 53 ἴδε I. **5**) χάνομαι, ἐξαφανίζομαι, ἐκλείπω, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἐπὶ ἐρωτήσεων, ὡς, πῇ σοι μένος οἴχεται, ποῦ ὑπῆγε καὶ ἐχάθη ἡ ὁρμή σου; τί ἔγεινεν ἡ .. ; Ἰλ. Ε. 472, πρβλ. Ν. 220, Ω. 201. ('Ο Κόντ. φρονεῖ ὅτι ἡ ῥίζα δύναται νὰ εἶναι **ΓΙΚ**, **εἶκω**· ἀλλ' ὀλίγα ἴχνη ἢ οὐδὲν ἴχνος τοῦ δίγαμμα εὑρίσκεται παρ' Ὁμ.· μάλιστα ὑπάρχουσι πολλὰ χωρία ἐναντιούμενα αὐτῷ, Ἰλ. Ε. 472, Ζ. 104, Δ. 357, Ν. 38, Ὀδ. Ξ. 144, Π. 24).

οἴχωκα, Ἰων. πρκμ. τοῦ **οἴχομαι**.

οἰχώκεε, Ἰων. ὑπερσ τοῦ **οἴχομαι**.

οἰχῶρυς· «οἰκουρὸς» Ἡσύχ.

οἰῶ, Ἐπικ. **ὀΐω**, Λακων. **οἴω**, ἴδε τὸ ῥῆμα **οἴομαι**.

ὀΐω, ἀντὶ **ἀΐω**, ἀκούω, Ἐπιγραφ. Αἰγίν. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4729 (Προσθῆκαι).

οἰῶν; (γεν. πληθ. = **οἰῶν**), Ἐπιγρ. Χαιρωνείας, ἐν Ἀθηναίῳ τ. Θ', σ. 353.

οἰωνίζομαι, παρατ. (ἄνευ αὐξήσεως) **οἰωνίζοντο** Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 12., 5. 4, 17: μέλλ. **-ισοῦμαι**, Ἐδδ. (Λευιτ. ΙΘ', 26): ἀόρ. εὐκτ. **οἰωνίσαιτο** Δημ. 791. 5: μετοχ. **-άμενος** Ἀριστ. Πολ. 5. 4. 5· πρβλ. μετ-**οιωνίζομαι**· Ἀποθ. Λαμβάνω οἰωνοὺς ἐκ τῆς πτήσεως καὶ τῶν κραυγῶν τῶν πτηνῶν, Λατ. augurium capere, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 1, Πλουτ. Ρωμ. 9. **II**. καθόλου, μαντεύομαι ἐξ οἰωνῶν, προμαντεύω, προλέγω, μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ., ὅ τινες οἰωνίζοντο ἀνεπιτήδειον εἶναι καὶ αὐτῷ καὶ τῇ πόλει Ξεν. Ἑλλ. ἔνθ' ἀνωτ.· οἰων. τι σύμπτωμα Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Ἐπίνικον ἐν «Ὑποβαλλομέναις» 1. 3, Πλούτ. 2. 825Α. **III**. μεταφορ., ἐπὶ προσώπων, ὃν οἰωνίζετ' ἂν τις μᾶλλον ἢ ὧν προσεῖπεν βούλοιτο, ὃν θὰ ἀπέφευγέ τις μᾶλλον ὡς κακὸν οἰωνόν (omen obscenum), ἐὰν ἤθελε τὸν ἴδῃ, παρὰ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ, Δημ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 6, 2.

οἰώνισμα, τό, τὸ οἰωνίζεσθαι ἢ προλέγειν τὰ μέλλοντα ἐκ τῆς πτήσεως ἢ τῶν κραυγῶν τῶν πτηνῶν, Λατιν. augurium, οἰωνίσματ' οἰωνῶν μαθὼν Εὐρ. Φοίν. 839, πρβλ. Ἡρῳδιαν. 1. 14, Δίων Κ. 37. 24.

οἰωνισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Πλουτ. Νουμ. 14.

οἰωνιστήριον, τό, τόπος ἐξ οὗ παρατηροῦν τὴν πτῆσιν πτηνῶν καὶ ἐμαντεύοντο, Λατ. templum augurale, Διον. Ἁλ. 1. 86.

II. οἰωνὸς ἢ σημεῖον, Ξεν. Ἀπολ. 12.

οἰωνιστής, οῦ, ὁ, ὁ προλέγων τὰ μέλλοντα ἐκ τῆς πτήσεως καὶ τῶν κραυγῶν τῶν πτηνῶν, μάντις, οἰωνοσκόπος, Ἰλ. Β. 858, Ρ. 218, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 185· θεοπρόπος οἰωνιστὴς Ἰλ. Ν. 70.

οἰωνιστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς οἰωνόν, ὁ παρμὸς σημεῖον οἰων. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11. 6 ἡ οἰωνιστικὴ (ὀνλ. τέχνη), ἡ μαντική, Πλάτ. Φαῖδρ. 244D, Πλούτ. 2. 975Α.

οἰωνό-βρωτος, ον, ὁ ὑπὸ ὀρνέων βρωθείς, ὀρνεόβρωτος, Στράβ. 735 (διάφορ. γραφ. **-βοτος**). Ἐδδ. (Β' Μακκ. Ι', 15, Ι'', 6, 34), Ἡσύχ., Σουίδ.

οἰωνο-θέτης, ου, ὁ, ὁ ἑρμηνεύων τοὺς οἰωνούς, Σοφ. Ο. Τ. 483.

οἰωνό θροος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κραυγὴν τῶν πτηνῶν, οἱ. γόος, ἡ γοερὰ κραυγὴ τῶν πτηνῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 56.

οἰωνο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων πτηνά, χειμὼν Αἰσχύλ. Ἀγ. 563.

οἰωνομαντικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς οἰωνοσκόπον ἢ μάντιν, ἐπιστήμη Διον. Ἁλ. 3. 70.

οἰωνό-μαντις, -εως, ὁ, καὶ ἡ, ὁ μαντευόμενος ἐκ τῆς πτήσεως καὶ τῶν κραυγῶν τῶν πτηνῶν, μάντις, οἰωνοσκόπος, Εὐρ. Φοίν. 767, Διον. Ἁλ. 3. 69, 72.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

οἰωνό-μικτος, ον, ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ οἰωνός, ὄρνεον, ὀρνεόμικτος, οἰωνόμικτον μοῖραν Ἀνθ Π. 7. 273·— ἀποθ.· (ἴδε ἐν τέλ. **I**. ἀπέρχομαι, φεύγω, ἐκλείπω, Λατ. abesse (οὐχὶ abire), μετὰ σημασ. πρκμ., καὶ παρατ. **ᾠχόμην** μετὰ σημασ. ὑπερσ. Ὅλως ἀντίθετον τῷ **ἥκω**, ἔχω ἐλθεῖ, ἐν ᾧ τὸ **ἔρχομαι**, «ὑπάγω ἢ «ἔρχομαι», χρησιμεύει ὡς ἐνεστὼς ἑκατέρων (ἂν καὶ ἐνίοτε τὸ **ᾠχόμην** εἶναι ἐν χρήσει ὡς παρατ., ᾠχόμεθα ἐς Θήβην Ἰλ. Δ. 366 πάλλων ὀ' ὀξέα δοῦρα κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντη Ε. 495) — συχνὸν ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἑφεξῆς, ἦδη .. οἴχεται Ἰλ. Ο. 223, πρβλ. Ξ. 311· ἐπεὶ ᾤχεο νηῒ Πύλονδε Ὀδ. Π. 24, κτλ.·— συχνάκις μετὰ μετοχ., εἴπερ κεν Ἄρης .. οἴχηται φεύγων, ἕφυγε καὶ ἐχάθη, Φ. 356· ᾤχετ' ἀποπτάμενος, ἀπέπτη καὶ ἐξηφανίσθη, Ἰ. Β. 61· ὣς μ' ὄφελ' .. οἴχεσθαι προφέρουσα .. θύελλα Ζ. 345, πρβλ. Ὀδ. Γ. 64· οὕτως, οἴχεται πλέων Ἡρόδ. 4. 145· οἴχεται ἀπολιπών, ἔφυγε καὶ ἀφῆκε .. , αὐτόθι 155· καὶ οὕτω παρ' Ἀττ., οἴχεται θανών (ἴδε κατωτ.) οἴχ. φέρων Ἀριστοφ. Δυσ. 936, κτλ.· προσέτι ᾤχετο Ξεν. Κύρ. 5. 1, 3· ᾤχετ' εὐθὺς ἀπιών Δημ. 246. 19, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 223Β, κτλ.· ὡσαύτως μετ' ἐπιθ., οἴχεται φροῦδος, ἔφυγεν ἐντελῶς, ἐξηφανίσθη, Ἀριστοφ. Ἀχ. 210·— σπανίως τὸ ἀνάπαλιν, οἰχόμενοι κόμισαν δέπας Ἰλ. Ψ. 699, πρβλ. Χ. 223·— ὡσαύτως μετὰ συσταίχ. αἰτ., ὀξὺν οἴχεσθαι Ὀδ. Δ. 393·— ἔτι καὶ μετ' αἰτ. πρόσ., ἔχω ἐκφύγει ἐκ .., Ἀριστοτ. Ὄρν. 86, πρβλ. Jelf. Gr. Gr. § 548 Obs. 1.—Ἡ μετοχὴ **οἰχόμενος** παρ' Ὁμ. σημαίνει τὸν ἀπόντα ἢ μακρὰν ὄντα, Ὀδυσῆος πάθος αἴνυται οἰχομένοιο Ὀδ. Ξ. 144· ὀΐγν οἰχόμενος αὐτόθι 376· οὕτω, τῶν οἰχομένων Ἑλλάδ' ἐς αἶαν Αἰσχύλ. Πέρσ. 1· τὸν κήρυκα τὸν παρὰ τοὺς βραχίονας οἰχ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1270· πρβλ. κατωτ. **II**. Ἰδιαίτεραι χρήσεις: **1**) ἐπὶ προσώπων εὐφημιστικῶς ἀντὶ τοῦ **θνήσκω**, ἔχω ἀπέλθει (εἰς τὴν ἄλλην

οἰωνο-πόλησις, ἡ, καὶ **οἰωνοπολία**, ἡ, = **οἰωνομαντεία**. Γλωσσ.— τὸ δεύτερον καὶ παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **πόλλης**.

οἰωνο-πόλος, ὁ, (πέλω, πολέω) ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν ἐκ τῆς πτήσεως καὶ τῶν κραυγῶν τῶν πτηνῶν μαντείαν, μάντις, ὡς **οἰωνιστής**, **οἰωνόμαντις**, Ἰλ. Α. 69, Ζ. 76, Αἰσχύλ. Ἱκ. 57, Διον. Ἁλ. 3. 69, κτλ.

οἰωνός, ὁ, (ἴδε ἐν τέλ.)· — σαρκοφάγον ὄρνεον, οἷον γύψ, ἀετὸς ἢ κόραξ, οἰωνοί, φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες Ὀδ. Π. 216· ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ τοῦ Διός, φίλτατος οἰωνῶν Ἰλ. Ω. 293· ὅστις καλεῖται οἰωνῶν βασιλεὺς ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 115, πρβλ. Πινδ. Ο. 13. 29, Ἀριστοφ. Ὄρν. 115· ἀρχὸς οἰωνὸς Πινδ. Π. 1. 14. — Ὁ Ὅμ. μνημονεύει ὁμοῦ κύνας καὶ **οἰωνοὺς** ὡς καταβιβρώσκοντας πτώματα, Ἰλ. Α. 5, Χ. 335, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 205, 698· οἰωνοὶ ὠμήσηται Ἰλ. Α. 453· θῆρές τ' οἰωνοί τε Ἐμπεδ. 130, πρβλ. 216· ὑπ' οἰωνῶν ταφέντα, ἐπὶ πτωμάτων ἃ καταβιβρώσκουσι σαρκοβόρα ὄρνεα, Αἰσχύλ. Θήβ. 1020, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 1488, Αἴ. 830, Ἀντ. 29· ὡς εἰκὼν ταχύτητος, οἰωνοῖς ἅμ' ἕπονται Ἡσ. Θ. 268. **2)** καθόλου, πτηνά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ θηρία, Σοφ. Ἀποσπ. 678· πρβλ. **οἰωνοκτόνος**. **II**, πτηνὸν μαντικόν, μέσον προρρήσεως τοῦ μέλλοντος, ἐπειδὴ ἐκ τῆς πτήσεως καὶ τῶν κραυγῶν τῶν μεγαλειτέρων ἁρπακτικῶν πτηνῶν ἐζητεῖτο ἡ πρόγνωσις καὶ ἀποκάλυψις τοῦ μέλλοντος, Ἰλ. Μ. 237, Ὀδ. Ο. 532, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 779· ἐν Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ. **ὁ κίρκος** ῥητῶς διακρίνεται ὡς **οἰωνός**, πτηνὸν δηλ. μαντικόν, ἀπὸ τῶν λοιπῶν κοινῶν πτηνῶν ἅτινα συλλήβδην καλοῦνται **ὄρνιθες**· οὕτως, τοὺς ἀνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνοὺς Σοφ. Ἠλ. 1059· οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν .., οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωτὸν ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 395, πρβλ. 398· οἰωνοὶ αἴσιοι Ξεν. Κύρ. 3. 3, 22· — **ἡ πρὸς** τὰ δεξιὰ (οὐχὶ ἡ ἐκ δεξιῶν) πτῆσις, δηλ. ἡ πρὸς ἀνατολὰς ἐθεωρεῖτο ἀγαθή, καὶ τἀνάπαλιν, πρβλ. Ἰλ. Μ. 239, Nitzsch εἰς Ὀδ. Β. 155, Πλούτ. 2. 282D· — ἐπὶ οἰωνοσκόπων ἢ μάντεων, καθέζεσθαι ἐπ' οἰωνῶν, ἐπ' οἰωνοῖς καθῆσθαι Πλουτ. Ρωμύλ. 22, Καῖσ. 47· οἱ ἐπ' οἰωνοῖς ἱερεῖς, οἱ μάντεις, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 9. **III**, οἰωνός, σημεῖον, προμήνυσις, ἣν ἐκ τῶν πτηνῶν ταύτων ἐλάμβανον, Λατ. auspicium ἢ augurium, καθ' ὃν τρόπον δηλ. ἐλαμβάνοντο ἐκ τῆς παρακολουθήσεως τῆς πτήσεως αὐτῶν διὰ τοῦ βλέμματος ἢ ἐκ τῆς ἀκροάσεως τῆς κραυγῆς αὐτῶν, Ἰλ. Β. 859, κ. ἀλλ., πρβλ. Valck. εἰς Ἱππ. 871· εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, «εἷς μόνον ἄριστος οἰωνὸς ἐστιν ὁ ὑπὲρ τῆς πατρίδος κελεύων ἀγωνίζεσθαι τε καὶ μάχεσθαι» (Θεόδ. Γαζῆς), Δ. Μ. 243· οἰωνοὶ ἀγαθοί, καλὰ σημεῖα, Ἡσ. Ἀποσπ. 39. 10· δέκομαι τὸν οἰωνόν, προσδέχομαι, χαιρετίζω ὡς αἴσιον, Ἡρόδ. 9. 91· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., οὗτος οἱ μέγας Εὐρ. Ὀρ. 788· δέδοικα .. τὸν οἱ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 28· τοῦ ἑκπλου οἱ. ἐδόκει εἶναι Θουκ. 6. 27· οἰωνοῖς χρησάμενος αἰσίοις Ξεν. Κύρ. 3. 3, 22· οἰωνὸν τίθεσθαι, λαμβάνειν ὡς οἰωνόν, θεωρεῖν οἰωνόν, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 858, Πλάτ. Ἄλκ. 2. 151C· οὕτως, εἰς οἰωνὸν τίθεσθαι χρηστὸν Πλουτ. Λούκουλλ. 36· πρὸς οἰωνοῦ τ. Ἀθήν. 13E· οἰωνόν τινα ποιεῖσθαι Πλάτ. Νόμ. 702C· δι' οἰωνοῦ, πρὸς οἰωνοῦ λαμβάνειν Διόν. Ἁλ. 2. 67., 3. 13· οἰωνοῦ χάριν Πλάτ. Μενέξ. 249B. **IV**, ὡς ἐπίθετ., πτεροφόρος, πτερωτός, ὡς τὸ Λατ. ales, οἰωνὸς θεὰ Ἀνύφρ. 721. [Ἡ πρώτη συλλαβὴ εἶναι βραχεῖα ἐν Σοφ. Ἠλ. 1059 ἐν Ἰωνικῷ μέτρῳ.] (Κοινῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ **οἶος**,— ἐπειδὴ τὰ πλεῖστα ἐκ τῶν σαρκοβόρων ὀρνέων ζῶσι κατὰ μόνας,— πρβλ. **οἰωνὸς** ἐκ τοῦ **οἰός**, **κοινωνός** ἐκ τοῦ **κοινός**· — ὁ Κούρτ. ὅμως σχετίζει τὴν λέξ. πρὸς τὴν Σανσκρ. vis, vayas, Λατ. avis, οἱονεὶ **ὀϜι-ωνός**, καὶ φρονεῖ ὅτι ἡ ῥίζα εἶναι **ἀϜ** (Σανσκρ. vâ), πνέω, φυσῶ, πρβλ. **ἄω** Α.)

οἰωνοσκοπεῖον, τό, ὡς τὸ **οἰωνιστήριον**, τόπος ἔνθα τις οἰωνίζεται, Λατ. templum augurum, Παυσ. 9. 16, 1.

οἰωνοσκοπέω, εἰμαι **οἰωνοσκόπος**, παρατηρῶ τὴν πτῆσιν τῶν πτηνῶν, μαντεύομαι ἐξ αὐτῶν, Εὐρ. Βάκχ. 347· τινί, χάριν τινός, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 956· ὡσαύτως ἀποθ., **οἰωνοσκοπέομαι**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 5, 3.

οἰωνοσκόπημα, τό, τὸ δι' οἰωνοσκοπίας μάντευμα, μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Schmeid. ἄνευ μαρτυρίας.

οἰωνοσκοπητικός, ἡ, **όν**, **οἰωνοσκοπικός**, Εὐστ. 961. 43.

οἰωνοσκοπία, ἡ, τὸ ἔργον, ἡ ἀσχολία τοῦ οἰωνοσκόπου, Διον. Ἁλ. 3. 47, 70.

οἰωνοσκοπικός, ἡ, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς οἰωνοσκόπον, Λατιν. auguralis, Μανέθων. 4. 212· ἡ οἰωνοσκοπικὴ τέχνη Διον. Ἁλ. 3. 70.

οἰωνο-σκόπος, ὁ, **οἰωνιστής**, Εὐρ. Ἱκέτ. 500, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 371.

οἴως, Ἐπίρρ., ἴδε ἐν λ. **οἷος** V. I.

οἰωτός, ἡ, **όν**, (οἷς) «χιτὼν ἀπὸ ἐρίων» Ἡσύχ.

ὁκᾶ, Δωρ. ἀντὶ **ὅτε**, ὡς τὰ **πόκα**, **τόκα** ἀντὶ **πότε**, **τότε**, Ἀριστοφ. Λυσ. 1251, κτλ.· **ὁκᾰ́**, Μεγαρ. ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 762, πρβλ. Θεόκρ. 1. 66, 87., 4. 21· — παρὰ Θεοκρ. 8. 68., 11. 22, ἔνθα **ὁκᾶ**, ὁ Meineke προτείνει **ὁκκαν**, ὡς ἐν Θεαγ. Πυθαγορ. παρὰ Στοβ. σ. 8. 40.

ὀκέλλω, ὡς τὸ **κέλλω**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1159, Ξεν.· παρατ. **ὤκελλον** Ἡρόδ.· ἀόρ. **ὤκειλα**· — ναυτικὴ λέξις ἐν χρήσει, **I** μεταβ. ἐπὶ ναυτῶν, ῥίπτω τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, τὰς νῆας Ἡρόδ. 8. 84, Θουκ. 4. 11· ἐπὶ κύματος, Εὐρ. Ι. Τ. 1379 **2)** πλέον ὀκέλλω, διευθύνω τὸν πλοῦν, Νικ. Θ. 295· ἔτι καὶ στίβον ὀκ. αὐτόθι 321. **II**· ἀμεταβ. ἐπὶ τοῦ πλοίου, πίπτω εἰς τὴν ξηράν, «πέρτω ἔξω», Θουκ. 2. 91, Ξεν. Ἀν. 7. 5, 12· οὕτω μεταφ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 1159, πρβλ. Ἀθήν. 274F· — Λέξις πεζογραφική, ἀπαντῶσα ἅπαξ παρ' Εὐρ.· ὁ ἀρχαιότερος καὶ ποιητικὸς τύπος εἶναι **κέλλω**, ὃ ἴδε.

ὁκη, Ἰων. ἀντὶ **ὁπη**, ἴδε Hoffm. III, 595 κέξ.

ὀκιμβάζω: μέλλ. **άσω**, = **κιμβάζω**, **σκιμβάζω**· «ὀκιμβάζειν· διατρίβειν. καὶ στραγγεύεσθαι» Ἡσύχ., Φώτ.

ὁκκα, ἴδε ἐν ἐν λέξ. **ὁκα**.

ὀκκαβος, ὁ, = **κρίκος**, Ἐτυμ. Μέγ. 383. 22· «**ὄκκαβος** (**-βοι**)· τὰ περὶ τὸν βραχίονα ψίλλια» Ἡσύχ.

ὀκκος, ὁ, ὁ ὀφθαλμός, Ἡσύχ.· ἐντεῦθεν **ὀκταλλος** ἢ **ὀκκαλλος** (Βοιωτ.), Ἀρκάδ. 54. 4, Λατ. oculus, ocellus· συγγενὴς πρὸς τὰ **ὄσσε**, **ὄσσομαι**, **ὄψομαι**, **ὀφθαλμός** (πρβλ. equus, **ἵππος**).

ὀκκῦλαι· «τὸ ὀκλάσαι, καὶ ἐπὶ τῶν πτερ(ν)ῶν καθίζεσθαι» Ἡσύχ.

ὀκλᾰδία, ἡ, (ὀκλάζω) = **ὄκλασις**, Σουΐδ.

ὀκλᾰδίας, ὁ, (ὀκλάζω) κάθισμα συγκλειόμενον καὶ ἀνοιγόμενον, ὡς τὸ **σκίμπους**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1384. 1386, Λουκ. Λεξιφ. 6· δίφρος ὀκλ. Παυσ. 1. 27, 1, Ἀθήν. 512C, Πολυδ.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὀκλαδίας θρόνος πτυκτός, δίφρος ταπεινός, ὃν οἱ ἀκόλουθοι φέρονται τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιοῦσι πλουσίοις καὶ πεπαίηται τοὔνομα παρὰ τὸ (ὦ)κλάσθαι»,— κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1384, «ὀκλαδίαν, δίφρον συγκεκλασμένον, καὶ ποτὲ μὲν ἐντεινόμενον ποτὲ δὲ συστελλόμενον».

ὀκλᾰδιάω, κλίνω τὸ γόνυ, πίπτω εἰς τὰ γόνατα, ὡς τὸ **ὀκλάζω**, Ἐτυμολ. Μέγ. 620. 39.

ὀκλάδις, = **ὀκλαδόν**, ἴδε **ὀκλαδιστί**.

ὀκλαδιστί, Ἐπίρρ., = τῷ ἐπομ., ὀκλ. πηδᾶν, ἐπὶ βατράχου πηδῶντος, Βάθρ. 25. 7 (φέρεται **ὀκλαστὶ** παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **ὀκλαδίας**)· — συντομώτερός τις τύπος, **ὀκλάδις** μνημονεύεται ἐν Θεογνώστ. Καν. 163. 22, Ἰω. Ἀλ. Τονικ. Παραγγέλμ. 38. 27.

ὀκλαδόν, Ἐπίρρ., μὲ κεκαμμένα τὰ σκέλη, «γονατιστά», Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 122 ὡσαύτως **ὀκλάδ**, ἔ ἴδε.

ὀκλάζω: μέλλ. **-σω**: ἀόρ. **ὤκλασα** Σοφ. Ο. Κ. 196, Πλούτ., κλ.— Μέσ., Ἐπικ. ἀόρ. εὐκτ. **ὀκλάσαιντο** Εὐφορ. 11. Κλίνω τὰ γόνατα, γονατίζω, ἢ κάθημαι εἰς τὰ γόνατα ὡς ἐν τῷ ἀποπατεῖν (ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ **μετοκλάζω**)· ἐπὶ Περσικῆς τινος ὀρχήσεως, ὤκλαζε καὶ ἐξανίστατο Ξεν. Ἀν. 6. 1, 10 (πρβλ. **ὄκλασμα**)· ἐς γόνυ ὀκλάσας ὄξεται τῇ σαρίσσῃ τὴν ἐπέλασιν, ἐπὶ στρατιώτου ἀναμένοντος ἐπίθεσιν, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 4, πρβλ. Φιλοψ. 18· ἐπὶ κεκμηκότος ὄϊοιπόρου, λέχριος ἐπ' ἄκρου λᾶος βραχὺς ὀκλάσας Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐπὶ βοῶν, Μόσχ. 2. 99, πρβλ. Valck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 642· ἐπὶ ἵππων, οἵτινες γονατίζουσιν ὅπως ἱππεύσῃ ὁ ἀναβάτης, Πλούτ. 2. 139B· ἐπὶ τῆς λυκαίνης ἥτις ἐγονάτισεν ὅπως θηλάσῃ τὰ ὀίδυμα βρέφη Ρωμύλον καὶ Ρῶμον, αὐτόθι 320D — μετ' αἰτ., ἐπὶ ἵππου, ὀκλάζει μὲν τὰ ὀπίσθια ἐν τοῖς ἀστραγάλοις, αἴρει δὲ τὰ πρόσθεν σῶμα Ξεν. Ἱππ. 11, 3, Αἰλ. π. Ζ. 7. 4 καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Εὐφορ. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** μεταφορ., ὡς τὸ Λατ. desidere, καταπίπτω, χαλαροῦμαι, κοπάζω, πραΰνομαι, Μουσαῖ. 325, Ἀνθ. Π. 5. 251· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, τῆς φορᾶς Ἡλιόδ. 5. 23· ὠκλαζεν αὐτοῖς ὁ θυμὸς ὁ αὐτ. 5. 7. **II**, μεταβ., παριστάνω, ἐλαττώνω, ὀκλάσας τὸν πόθον ὁ αὐτ. 1. 26.

ὀκλάς, Ἐπίρρ., **ὀκλαδόν**, Ἱππ. 893B· ὀκλάδ καθῆσθαι, ὀκλάζω, κάθημαι μὲ κεκαμμένα τὰ σκέλη, Φερεκράτ. ἐν «Κοριαννοῖ» 10, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1308, Ἄρατ. 517, Λουκ. Λεξιφ. 11.

ὄκλᾰσις, ἡ, (ὀκλάζω) τὸ ὀκλάζειν, Ἱππ. π. Ἀρθρ. 839, Λουκ. π. Ὀρχ. 41· — οὕτως **ὄκλασμα**, τό, ἤτο Περσικὴ τις ὄρχησις, καθ' ἣν ὁ ὀρχούμενος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔπιπτεν εἰς τὰ γόνατα, «ἔκαμνε κάτσαις», Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 321.

ὄκλασμα, τό, ἴδε **ὄκλασις**.

ὀκλαστί, = **ὀκλαδόν**, ἴδε **ὀκλαδιστί**.

ὄκνα, ἡ, ἀπὸ πίθου, Κράτης. Turcogr. 254, 255· πρασέτι ὄργανον ναυτικὸν ἀποτελοῦν μέρος πλοίου, Ἐπιφάν. ἐν Δίρτ. Παραρτ. 145.

ὀκνάλέος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ **ὀκνηρός**, Νόνν. Δ. 18. 207 — Ἐπίρρ. **-έως**, Μουσαῖ. 119.

ὀκνέω, Ἐπικ. **ὀκνείω** Ἰλ. Ε. 255: παρατ. **ὤκνεον** Γ. 155: μέλλ. **-ήσω** Ἰσοκρ. 131A· ἀόρ. **ὤκνησα** Δημ., κλ.· (ὄκνος). Ἀποφεύγω ἢ διστάζω, δὲν ἀποτολμῶ νὰ πράξω τι, ὀκνείω ἵππων ἐπιβαίνειν Ἰλ. Ε. 255· ἀρχέμεναι πολέμοιο ὤκνεον Γ. 155· — Παρ' Ἀττ., κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς παραλλήλου σημασίας τοῦ αἰσθήματος ὅπερ φέρει δισταγμόν, ἐπομένως, **1)** ἐπὶ αἰσχύνης, αἰδοῦς ἢ φόβου (ἠθικοῦ), ὀκνῶ προδότης καλεῖσθαι Σοφ. Φιλ. 93, πρβλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 246, Θουκ. 5. 61, Λυσ. Ἀποσπ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

11· οἷα ἐγὼ ὀκνῶ πρὸς ὑμᾶς ὀνομάσαι, διστάζω νὰ ἀναφέρω, ἀποφεύγω, δὲν τολμῶ, Δημ. 23. 17· τοσαῦθ' ὅσα ὀκνήσαιμ' ἄν, εἰπεῖν ὁ αὐτ. 260. 25, πρβλ. 702. 4. 2) ἐπὶ ἐλέους ἢ οἴκτου, σὰς ὀκνῶ θρᾶξαι φρένας Αἰσχύλ. Πρ. 628, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 1271. 3) συχνότατα ἐπὶ δειλίας ἢ ὀκνηρίας, μεμηνότ' ἄνδρα .. ὀκνεῖς ἰδεῖν ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 81, πρβλ. Θουκ. 1. 120, Πλάτ. Γοργ. 462Ε, κτλ.—Ἡ Ὁμηρ. σύνταξις μετ' ἀπαρ. ἐξηκολούθησε νὰ εἶναι κοινοτάτη, ἴδε ἀνωτ.· σπανίως μετ' αἰτιατ., πῶς .. τὸ μητρὸς οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ; Σοφ. Ο. Τ. 976· ὃν μήτ' ὀκνεῖτε ὁ αὐτ. Ο. Κ. 731, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2. 2, 21· ὡσαύτως, ὀκνεῖν περί τινος αὐτόθι 4. 5, 20· ὀκν. μή .., Πλάτ. Φαῖδρ. 257C, Ξεν., κτλ. II. ὡσαύτως συχνάκις ἀπολ., διστάζω, δὲν ἀποφασίζω, Ἡρόδ. 7. 50, 1, Σοφ. Ἠλ. 22, 320, κλ.· ἐπὶ στρατιωτῶν, Ἀριστ. Πολιτ. 4. 13, 9.

ὀκνηρία, ἡ, = **ὄκνος**, Γλωσσ.· ὡς καὶ νῦν, Ἑβδ. (Ἐκκλ. Ι', 18), συχν. παρ' Ἐφραὶμ τῷ Σύρῳ.

ὀκνηρός, ά, όν, (ὄκνος) διστάζων, μὴ ἀποτολμῶν, δειλός, ὀκνηρός, ὡς καὶ νῦν, Πινδ. Ν. 11. 28· ἀσθενὴς καὶ ὀκν. Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 388· ὀκνηρότερος ἐς τὴν πρᾶξιν Ἀντιφῶν 118. 24· ἐς τὰ πολεμικὰ Θουκ. 4. 55, πρβλ. 1. 142· ἰδίως ἐκ φόβου, ἀντίθετ. τῷ **τολμηρός**, **θρασύς**, Δημ. 777. 5· τὸ θῆλυ ὀκνηρότερον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 7 —Ἐπίρρ. **ὀκνηρῶς**, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 7· ὀκν. διακεῖσθαι Δημ. 138. 24· συγκρ. **-ότερον**, Ξεν. Κύρ 1. 4, 6. II. ἐπὶ πραγμάτων, ὁ ἐμποιῶν φόβον, ἐνοχλητικός, ὀχληρός, ἡμῖν μὲν .. ταῦτ' ὀκνηρὰ Σοφ. Ο. Τ. 834. [ὄκν-, Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Θεόκρ. 24. 35].

ὀκνητέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **ὀκνέω**, δεῖ ὀκνεῖν, Πλάτ. Νόμ. 891D, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 17. 8.

ὀκνία, ἡ, = **ὀκνηρία**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πολυδ.

ὄκνος, ὁ, ἀμφιβολία, δισταγμός, ἤτοι ἐκ καμάτου ἤ, ὅπερ συνηθέστερον, ἐξ ὀκνηρίας, φόβου καὶ τῶν ὁμοίων, δισταγμός, τὸ ἀπρόθυμον, χαυνότης, οὔτε τί με δέος ἴσχει ἀκήριον οὔτε τις ὄκνος Ἰλ. Ε. 817 (ἀνταποκρινόμενον εἰς τὸ **κάματος** ἐν 811)· οὔτ' ὄκνῳ εἴκων οὔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο Κ. 122, πρβλ. Ν. 224, Αἰσχύλ. Θήβ. 54, Σοφ. Ἀντ. 243· ὄκνος καὶ μέλλησις Θουκ. 7. 49· ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει ὁ αὐτ. 2. 40, πρβλ. 1. 142·— ἐντεῦθεν, 2) ἁπλῶς, φόβος, ἔκπληξις, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1009, Σοφ. Φ. 225· ἐν τῷ πληθ., ἀναβολαὶ καὶ ὄκνοι Πλάτ. Νόμ. 768Ε, πρβλ. Δημ. 308, ἐν τέλ. 3) μετὰ γεν., τοῦ πόνου γὰρ οὐκ ὄκνος [ἐστί], δὲν θὰ φεισθῇ τις κόπου, Σοφ. Φ. 887· τοῦ μάλιστ' ὄκνος σ' ἔχει ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 652, πρβλ. Ἰσοκρ. 2C. 4) μετ' ἀπαρ., παρέσχεν ὄκνον μὴ ἐλθεῖν, τοὺς ἔκαμε νὰ διστάζωσι νὰ .., Θουκ. 5. 39· οὕτως, ὄκνος ἦν ἀνίστασθαι Ξεν. Ἀν. 4. 4, 11·— οὕτως, ὄκνος πρός τι Πλάτ. Νόμ. 665D. (Ὁ Κούρτ. διαβλέπει σχέσιν πρὸς τὸ Λατ. cunc-tari, Σανσκρ. śank, śank-é (dubitare, metuere), śank-a (dubitatio), śank-us (timor).) II. **Ὄκνος**, ἀλληγορικὴ εἰκὼν τοῦ Πολυγνώτου, ἐν ᾗ, «πεποίηται (ἀνὴρ) πλέκων σχοινίον, παρέστηκε δὲ θήλεια ὄνος ὑπεσθίουσα τὸ πεπλεγμένον ἀεὶ τοῦ σχοινίου» Παυσ. 10. 29, 2, Πλιν. Π. Ν. 35, 31 (11), ἔμβλημα ματαιοπονίας, Λατ. Ocnus spartum torquens, Burm. Propert. 4. 3, 21· συνάγειν τοῦ Ὄκνου τὴν θώμιγγα Παυσ. ἔνθ' ἀνωτ., ὅστις λέγει ὅτι ὁ Πολύγνωτος παρέστησε δι' αὐτῆς τὴν κακὴν οἰκοδέσποιναν, ἥτις καταναλίσκει τὰ κέρδη τοῦ ἀνδρός της, πρβλ. Διόδ. 1. 97· πρβλ. **πόκος** II. III. ὄκνος χαλκοῦς, κάθισμα ἐν χρήσει παρὰ ταῖς γυναιξὶ τῆς Βιθυνίας, Σουΐδ. IV. ὄνομα τοῦ ἐρῳδιοῦ, ἐρῳδιὸς ἀστερίας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 18, 2, Αἰλ. π. Ζ. 5. 30, Παυσαν. ἔνθ. ἀνωτ.

ὀκνό-φιλος, **ον**, ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν, τὰς ἀναβολάς, Κύριλλ. Ἀλ. 1, 2.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 324.

ὀκνώδης, **ες**, ὀκνηρός, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ. ἄνευ μαρτυρίας.

ὀκοδαπός, **ὀκόθεν**, **ὀκοῖος**, **ὀκόσος**, **ὀκότε**, **ὀκότερος**, **ὄκου**, παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογράφοις ἀντὶ **ὁποδαπός**, **ὁπόθεν**, **ὁποῖος**, **ὁπόσος**, **ὁπότε**, **ὁπότερος**, **ὅπου**.

ὀκοῖος, Ἰων. = **ὁποῖος**, Ἡρόδ. 2, 175.

ὀκοίως, = **ὅκως**, ὅπως, Ἡρώνδ. III, 50.

ὀκορνός, ὁ, = **ἀττέλεβος** ἢ **πάρνοψ**, Ἡσύχ., Φώτ., πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 250.

ὀκριάζω, εἶμαι τραχὺς ἢ ὠργισμένος, Σοφ. Ἀποσπ. 918.

ὀκριάομαι, Παθ., (ὄκρις) γίνομαι τραχὺς ἢ πλήρης ἐξοχῶν· μεταφ., ὡς τὸ **τραχύνομαι**, Λατ. exasperari, πανθυμαδὸν ὀκριόωντο, «ἐτραχύνοντο, ὠργίζοντο, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἄκρα πολλὰ ἐχόντων λίθων· ὀκριὸς γὰρ κυρίως ὁ τραχὺς λίθος» (Ἡσύχ.), Ὀδ. Σ. 33· **ὠκριωμένος**, πλήρης ὀργῆς, Λυκόφρ. 545.

ὀκρίβας [ῐ], **-αντος**, ὁ, (ὄκρις, βαίνω) εἶδος βήματος ἐπὶ τῆς τραγικῆς σκηνῆς, ὁπόθεν οἱ ὑποκριταὶ ἀπήγγελλον τὰ ἑαυτῶν μέρη, ὡς τὸ **λογεῖον**, Λατ. pulpitum, Πλάτ. Συμπ. 194B· νομίζουσί τινες ὅτι τοῦτο ἦτο ἐν τῷ ἀρχαιοτάτῳ ξυλίνῳ θεάτρῳ ὅ,τι μετὰ ταῦτα ἡ **θυμέλη**, καὶ τὴν ἐπίνοιαν ἀναφέρουσιν εἰς τὸν Αἰσχύλον, Φιλόστρ. 245, 492, Θεμίστ. 316D· πρβλ. Ruhnk. εἰς Τίμ., Σχόλ. εἰς Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ., Ὁρατ. Α. Ρ. 297·— ἐν τῷ πληθ., Φιλόστρ. 195, Λουκ. Νέρων 9. II. καθόλου, ὡς τὸ **κιλλίβας**, 1) τῶν ζωγράφων τὸ τρισκελὲς στήριγμα τῶν εἰκόνων, Πολυδ. Ζ', 129. 2) τὸ ἐδώλιον ἤτοι κάθισμα τοῦ ἁρματηλάτου ἢ ἡνιόχου, Φώτ., Σουΐδ., (ἔνθ' ἀντὶ σχῆμα ἡνιόχου ἀναγνωστέον **ὄχημα**, ὡς ἔχει καὶ ὁ Ἡσύχιος ἐν λ., ἴδε Bachm. Ἀνέκδ. σ. 315). III.—Καθ' Ἡσύχ.: «ὀκρίβας· οἱ μὲν ὄνον φασίν, οἱ δὲ ἄγριον κριὸν» κτλ.

ὀκριο-ειδής, ές, ὁ ἔχων σχῆμα ὀξύ· ὁ προέχων ἢ ἔχων ἀνώμαλον ἐπιφάνειαν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802.

ὀκριόεις, **εσσα**, **εν**, (ὄκρις) ὁ ἔχων πολλὰς ἐξοχὰς καὶ ἀνώμαλον ἐπιφάνειαν, τραχύς, ἀνώμαλος, Παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπίθ. τοῦ ἀκατεργάστου λίθου, χερμάδιον, λίθος, πέτρος, μάρμαρος Ἰλ. Δ. 518, Θ. 327, Μ. 380, Π. 735· οὕτως, ὀκρ. χερμὰς Αἰσχύλ. Θήβ. 300· χθὼν ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 282· οὔρηα Νικ. Θ. 470·— ὡσαύτως, ὀκρ. βέλος Θεόκρ. 25. 231·— μεταφορ., ἐπὶ φαλακρᾶς κεφαλῆς, Νόνν. Δ. 14. 137. (Ἴδε **ὀκρυόεις** ἐν τέλ.) Καθ' Ἡσύχ.: «ὀκριόεν· τραχύ. σκληρόν. στερεόν. ὀργίλον».

ὄκρις, **ιος**, ἡ, ὡς τὸ **ἄκρις**, **ἄκρα**, ἀνώμαλος ἐξοχή, ἢ ὀξεῖα ἄκρα· πᾶσα τραχύτης ἐπὶ τῆς ἄκρας ἢ ἐπιφανείας, εἴτε μικρὰ εἴτε μεγάλη, ἔτι καὶ ἐπὶ τῆς τραχύτητος τεθραυσμένου ὀστοῦ, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 790 οὕτως ocris, ἐν τῇ Ὀμβριαν. καὶ ἀρχ. Λατ. = mons confragosus, Festus, ἴδε Rhein. Museum 1. 386. II. ὡς ἐπίθ. **ὀκρίς**, **-ίδος**, ὁ, ἡ, = **ὀκριόεις**, ἀνώμαλος, τραχύς, φάραγξ Αἰσχύλ. Πρ. 1016.

ὀ-κρυόεις, **εσσα**, **εν**, ἀντὶ **κρυόεις** μετὰ εὐφων. **ο**, = **κρυερός**, «κρύος», ψυχρός, τρομερός, πολέμου .. ἐπιδημίου ὀκρυόεντος Ἰλ. Ι. 64· κυνὸς κακομηχάνου ὀκρυοέσσης, ἐπὶ τῆς Ἑλένης, Ζ. 344· οὕτως, ὀκρ. φόβος Ἀπολλ. Ρόδ. Β 607· ὀκρυόεσσα βᾶρις, ἐπὶ τοῦ πορθμείου τοῦ Χάρωνος, Ἀνθ. Π. 7. 67. (**ὀκρυόεις** καὶ **ὀκριόεις** συχνάκις συγχέονται, ἴδε Heyne εἰς Ἰλ. Τ. 4. 649). — Καθ' Ἡσύχ.: «ὀκρυόεν· φρικῶδες».

ὀκτα- ἐν συνθέσ., εἶναι μεταγενέστ., ἴδε **πεντα-**.

ὀκτᾶβα, **ης**, ἡ, τὸ Λατ. octava, φόρος ἑνὸς ὀγδόου, Σωφρόνιος 3424C.

ὀκταβάριος, ὁ, ὁ εἰσπράκτωρ τῆς ὀκτάβης, Σωφρόνιος 3424B.

ὀκτά-βλωμος, **ον**, ὁ συνιστάμενος ἐξ ὀκτὼ τεμαχίων, ἄρτον τετράτρυφον, ὀκτάβλωμον,— σκοτεινὴ ἐπιθέτων συναφή, ἴδε Σχολιαστὰς ἐν τόπῳ, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 440.

ὀκτάγλωσσον, τό, τὸ εἰς ὀκτὼ γλώσσας ἢ μέρη διῃρημένον, ὀκτάγλωσσον φλάμμουλον, δηλ. φλάμμουρον, φλάμπουρον μὲ ὀκτὼ γλώσσας, Κωδῖν. π. τῶν Ὀφφικ. τοῦ Παλατ. 6, 21.

ὀκταγράμματον (ὄνομα), τὸ περιέχον ὀκτὼ γράμματα, Pap. mag. bibl. not. Par. (w.) 783.

ὀκταγωνικός, ή, όν, = **ὀκτάγωνος**, Σχόλ. Πάππου ἐν τῇ ὑπὸ Heiberg ἐκδ. Ἀρχιμήδ. τ. 2, σ. 463.

ὀκταγωνισμός, ὁ, τὸ ποιεῖν τι ὀκτάγωνον, Φωτ. λόγ. π. σώμ. ἐκ χειρογρ. μονῆς Ἰβήρων κατ' ἀντιγραφ. Π. Ν. Ρόκκου.

ὀκτά-γωνος, **ον**, ὁ ἔχων ὀκτὼ γωνίας, Νικομ. Ἀριθμ. 2· ὁ **Ὀκτάγωνος**, οἰκοδόμημά τι ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἦλθον εἰς τὸν Ὀκτάγωνον Χρον. Πασχάλ. 622, 22· θηλ. ἡ **Ὀκτάγωνος**, ὑφῆψαν τὴν Ὀκτάγωνον αὐτόθι 623, 3, ἴδε Δουκάγγ.

ὀκταδακτυλιαῖος, **ον**, = τῷ ἑπομ., Ὀρειβάσ. σ. 159 ἔκδ. Mai.

ὀκτά-δακτυλος, **ον**, ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος ὀκτὼ δακτύλων, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 332D. Ὁ ἀρχαιότερος Ἀττ. τύπος εἶναι **ὀκτωδάκτυλος**, Ἀριστοφ. Λυσ. 109, Ἐπιγραφ. ἐν Böckh's Seewesen σελ. 502· πρβλ. Λοβ. Φρύνιχ. 415, Elmsl. εἰς Εὐρ. Μήδ. 1150.

ὀκτάδιον, τό, «καλάθιον πρὸς ὀρνιθάρια» Ἡσύχ.

ὀκτά-δραχμος, **ον**, ὁ ἔχων βάρος ἢ ἀξίαν ὀκτὼ δραχμῶν, Ἀνθ. Π. παράρτ. 19.

ὀκτά-εδρος, **ον**, ὁ ἔχων ὀκτὼ ἕδρας ἢ πλευράς, Τίμ. Λοκρ. 98D, Πλούτ. 2. 719D. II. **ὀκτάεδρον**, τό, σχῆμα μὲ ὀκτὼ ἕδρας, Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 8, 9, Εὐκλείδ.

ὀκτα-ετηρίς, **ίδος**, ἡ, κύκλος ὀκτὼ ἐτῶν, ἐν χρήσει παρ' Ἀθηναίοις πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Μέτωνος πρὸς συμβιβασμὸν τοῦ σεληνιακοῦ καὶ τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους, παρεμβαλλομένων τριῶν μηνῶν εἰς συμπλήρωσιν κύκλου ἡμερῶν 2922, Πλούτ. 2. 892B.

ὀκτα-έτης, **ες**, ὁ ἔχων ἡλικίαν ὀκτὼ ἐτῶν, Ἱππ. Ἐπιδημ. 1. 947· ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ὀκτὼ ἐτῶν, χρόνος Διόδ. 17. 94·— θηλ. **ὀκταέτις**, ἡ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1152, Πλάτ. Ἐπιστ. 361D.

ὀκτα-ετία, ἡ, **ὀκταετηρίς**, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 285.

ὀκτα-ήμερος, **ον**, ὁ κατὰ τὴν ὀγδόην ἡμέραν, περιτομὴ ὀκταήμερος Ἐπιστ. πρὸς Φιλιππησ. γ', 5·— **ὀκταήμερον**, τό, παρ' Ἐκκλησ., ἡ ὀγδόη ἡμέρα ἀπό τινος ἑορτῆς, τὰ ὀκταήμερα τῶν δεσποτικῶν ἑορτῶν Τυπικ.

ὀκτάηχος, διάφ. γραφ. ἀντὶ **ὀκτώηχος**, ὃ ἴδε.

ὀκτακαιεικοσέτης, **ες**, ὀκτὼ καὶ εἴκοσιν ἐτῶν, Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Σαλαμῖνος Κύπρου, L. et W. 2761.

ὀκτακάτιοι, οἱ, Δωρικ. ἀντὶ **ὀκτακόσιοι**, Συλλ. Ἐπιγραφ. 1511. 15.

ὀκτάκερκις, **ιδος**, ὁ, ἡ, ἐπὶ τοῦ τροχοῦ, ὁ ἔχων ὀκτὼ κνήμας, ὀκτάκνημος, Ἐτυμ. Μέγ. 621. 16, ἴδε **ὀκτάκνημος**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀκτάκιν (= **ὀκτάκις**), Ἐπιγρ. πανάρχαιος Σπάρτης, Mitth. d. d. arch. Inst. II, σ. 318. = IG. ant. 79. Αὐτόθι καὶ τά : **ἑπτάκιν, τετράκιν.** Καὶ ἐν Τεγεατικῇ δέ τινι ἐπιγραφῇ τῇ ἐν CIG 1511, στ. 11 καὶ 12 ὑποκρύπτονται τῆς αὐτῆς καταλήξ. ἐπιρρήματα, ὡς τινες παρετήρησαν, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδ.

ὀκτακίονος θόλος, στηριζόμενος ἐπὶ ὀκτὼ κιόνων, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. σ. 11, ἔκδ. Β.

ὀκτάκις [ᾰ], Ἐπίρρ., ὀκτὼ φοράς, Λουκ. π. Ἀπαίδευτ. 4, κλ.· — **ὀκτάκι** Ἕλλην., Ἐπιγράμμ. 356. 4.

ὀκτᾰκισ-μύριοι, αι, α, ὀκτὼ μυριάδες, ὀηλ. ὀγδοήκοντα χιλιάδες, Διόδ. 14. 47.

ὀκτᾰκισ-χίλιοι [ῐ], αι, α, ὀκτὼ χιλιάδες, Ἡρόδ. 9. 28, Ξεν. Ἀν. 5. 5, 4, κτλ.· ὡσαύτως ἐν τῷ ἑνικῷ, Ἵππος ὀκτακισχιλίη ἀντὶ ὀκτακισχίλιοι Ἱππεῖς, Ἡρόδ. 7. 85· οὕτως, ὀκτ. ἀσπὶς 5. 30.

ὀκτά-κλινος, ον, ὁ περιλαμβάνων ἢ χωρῶν ὀκτὼ κλίνας, τόπος Ἀριστ. π. Θαυμασ. 1.

ὀκτά-κνημος, ον. (κνήμη II) ἐπὶ τροχοῦ, ὁ ἔχων ὀκτὼ κνήμας, κύκλα Ἰλ. Ε 723· «ὀκτάκνημα, ὀκτάραβδα, ὀκταπέρικιδα· κνῆμαι γάρ εἰσιν αἱ ἐντὸς τῶν τροχῶν ῥάβδοι ἐμπεπηγμέναι πρὸς τῇ γοίνικι» Ἐτυμ. Μέγ. 621, 16.

ὀκτάκογχον ὑδάτων δοχεῖον, ἔχον ὀκτὼ κόγχας, Λεοντ. μαγ. ποίημ. Matr. An. gr. II, σ. 567.

ὀκτακόσιοι, αι, α, ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ. 2. 9, κτλ.

ὀκτακοσιοστός, ή, όν, τακτικὸν τοῦ **ὀκτακόσιοι,** Δίων Κ. 60. 29.

ὀκτᾰ-κότῡλος, ον, ὁ, χωρῶν ὀκτὼ κοτύλας, Ἀθήν. 180Δ.

ὀκτά-κωλος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ὀκτὼ στίχων, στροφὴ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 565, Ἡφαιστ. Π. 8. 13.

ὄκταλλος, ὁ, ἴδε **ὄκκος.**

ὀκτᾰ-μερής, ές, ὁ ἐξ ὀκτὼ μερῶν ἀποτελούμενος, Διογ. Λ. 7. 110.

ὀκτᾰ-μηνῐαῖος, α, ον, ὁ ἐξ ὀκτὼ μηνῶν συνιστάμενος, ἀνοχαὶ Διόδ. 14. 38· ὁ κατὰ τὸν ὄγδοον μῆνα γεννηθείς, βρέφος Ἀλεξ. Ἀφροδ. Προβλ. 2. 47.

ὀκτά-μηνος. ον, ὁ ἔχων ὀκτὼ μηνῶν ἡλικίαν, ὁ κατὰ τὸν ὄγδοον μῆνα εὑρισκόμενος, Ξεν. Κυν. 7, 6, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 14, 11, κλ.· **ὀκτάμηνος** ὡς θηλ., Ἱππ. 1031G, κλ.· ἀλλὰ **ὀκτάμηναι.** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 4, 2.

ὀκτάπαχυς, = **ὀκτάπηχυς,** Δελφικ. Ἐπιγρ. 2529D, 27.

ὀκτά-πεδος, ον, Δωρ. ἀντὶ **ὀκτάπους,** Ἡρακλεωτ. Πίνακ. Π, 45, 52.

ὀκτά-πηχῦς, υ, ὁ ἔχων μῆκος ὀκτὼ πήχεων, Πολύβ. 5. 89, 6, Στράβ. 170.

ὀκτα-πλάσιος, α, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ ὀκτάκις μεγαλείτερος ἢ περισσότερος, Λατ. octuplus, Ἀριστοφ. Ἱππ. 70, Πλάτ. Τίμ. 35C.

ὀκτά-πλευρος, ον, ὁ ἔχων μῆκος ἢ μέγεθος ὀκτὼ πλέθρων, Διον. Ἁλ. 4. 61.

ὀκτά-πλευρος, ον, ὁ ἔχων ὀκτὼ πλευράς, Παύλ. Σιλ. Περιγραφ. τῆς Ἁγ. Σοφ. 726.

ὀκτα-πλόος, ον, συνηρ., **-πλοῦς, οῦν,** ὀκταπλάσιος, ὀκτὼ εἰδῶν, Γλωσσ.

ὀκτᾰ-πόδης, ου, ὁ, ὁ ἔχων μῆκος ὀκτὼ ποδῶν, Ησ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 437. **II.** ὁ ἔχων ὀκτὼ πόδας, Νικ. Θ. 605.

ὀκτά-πους, ὁ, ἡ, **-πουν,** τό, ὁ ἔχων ὀκτὼ πόδας, Βατραχομ. 310, Ἀνθ. Π. 6. 196· — ὁ δύο βοῶν καὶ μιᾶς ἁμάξης δεσπότης παρὰ Σκύθαις, Λουκ. Σκύθ. 1.

ὀκτά-ραβδος, ον, ἐπὶ τροχοῦ, ὁ ἔχων ὀκτὼ κνήμας, Ἐτυμ. Μέγ. 16, ἴδε **ὀκτάκνημος.**

ὀκτάρ-ριζος, ον, (ῥίζα) ὁ ἔχων ὀκτὼ ῥίζας, ὀκτάρριζα μετώπων φράγματα, ἐπὶ τῶν κεράτων ἐλάφου ἐχόντων κλαδίσκους, Ἀνθ. Π. 6. 110.

ὀκτάρ-ρῡμος, ον, ἐπὶ ἁρμάτων, ὁ ἔχων ὀκτὼ ῥυμούς, ἢ μᾶλλον, οὕτω κατεσκευασμένος ὥστε νὰ σύρηται ὑπὸ ὀκτὼ ζευγῶν ἵππων ἢ βοῶν, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 52.

ὀκτάς, άδος, ἡ, ὁ ἀριθμὸς ὀκτώ, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 12. 7, 22.

ὀκτά-σημος, ον, ἐν προσῳδίᾳ, ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ὀκτὼ σημείων χρόνου, Σχόλ. εἰς Ἡφαιστ. 164, κτλ. Ἐπίρρ. **-ως,** ἐπὶ τοῦ δοχμίου (∪--∪-), Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θλῆ. 120.

ὀκτα-σκελής, ές, ὁ ἔχων ὀκτὼ σκέλη, Chirurg. Goech. σ. 24.

ὀκτα-στάδιον, τό, μῆκος ὀκτὼ σταδίων, Πολύβ. 34. 12, 4, Στράβ. 322.

ὀκτά-στῐχος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ὀκτὼ στίχων, τὸ **ὀκτάστιχον** Συνέσ. 313Δ.

ὀκτά-στῡλος, ον, ὁ ἔχων ὀκτὼ κίονας κατὰ τὸ μέτωπον, ἐπὶ ναῶν, Βιτρούβ. 3, 1.

ὀκτά-τευχος. (ἔξυπ. βίβλος), ἡ, τόμος περιλαμβάνων τὰ ὀκτὼ πρῶτα βιβλία τῆς Π. Διαθήκης, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 42B· πρβλ. **πεντάτευχος.**

ὀκτά-τομος, ον, ὁ εἰς ὀκτὼ τόμους διῃρημένος, βίβλος Ἀλέξ. Τραλλ. 7. 368.

ὀκτά-τονος [ᾰ], **ον,** ὀκτάτονοι ἕλικες, οἱ ὀκτὼ πλόκαμοι ἢ πλόκες τοῦ πολύποδος, Ἀνθ. Π. 9. 14.

ὀκτά-τροχος, ον, ὁ ἔχων ὀκτὼ τροχούς, Ἀνώνυμ. ἢ Ἥρων ἐν Wesch. Poliorc. d. Gr. σ. 230.

ὀκτά-χορδος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ὀκτὼ χορδῶν, ὀκτάχορδον ἐμμέλειαν Πλούτ. 2. 1029C.

ὀκτᾰχῶς, Ἐπίρρ., κατὰ ὀκτὼ τρόπους, Ἐτυμολ. Μέγ. 461. 15.

ὀκτήρης, ες, ἐπὶ νεώς, ἡ ἔχουσα ὀκτὼ σειρὰς κωπῶν, ναῦς Πολύδ. 16 3, 2.

ὀκτό Βοιωτ. = **ὀκτώ.** Collitz Samml. der Gr. Dial. 502, 2. 6. 9, πρβλ. Meister I, 275.

ὀκτώ, οἱ, αἱ, τά, ἄκλιτ., Ὅμ., κλ. (Πρβλ. Σανσκρ. ashṭau, ashṭāu· Λατ. octo· Γοτθ. ahtau, κτλ.· τὸ τακτικὸν ἀριθμητικὸν εἶναι ὄγδ-οος (ἀντὶ ὀκτ-οος). πρβλ. Σανσκρ. ashṭ-amas, octavus· πρβλ. ἑβδ-ομος ἀντὶ ἑπτ-ομος).

Ὀκτώβριος, ὁ ὄγδοος μὴν μετὰ τὸν Φεβρουάριον, Δίων Κάσσ. 60. 34, 3· ὡς ἐπίθετον, **Ὀκτώβριος, α, ον,** πρὸ δώδεκα καλανδῶν Ὀκτωβρίων Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 10, 13, εἰδοῖς Ὀκτωβρίαις Πλουτ. Ρωμ. 25, κλ.

Ὀκτώηχος, ἡ, ὀηλ. βίβλος ἡ περιέχουσα τὰ τροπάρια τῆς ἑβδομάδος καὶ τῶν κοινῶν κυριακῶν. Συνίσταται ἐξ ὀκτὼ μερῶν, ὧν ἕκαστον περιέχει ἰδίαν σειρὰν τροπαρίων ψαλλομένων κατὰ διάφορον ἦχον. Ἡ Ὀκτώηχος ἀποδίδεται εἰς Ἰωάνν. τὸν Δαμασκηνόν, Νομοκάν. Cotel. 120, κλ

ὀκτω-δάκτῡλος, ον, ἴδε **ὀκταδ-.**

ὀκτω-καί-δεκα, οἱ, αἱ, τά, ἄκλιτον, δεκαοκτώ, Ἡρόδ 2.111, κτλ.

ὀκτωκαιδεκά-δραχμος, ον, ὁ ἔχων βάρος ἢ ἀξίαν 18 δραχμῶν, Δημ. 1045. 3.

ὀκτωκαιδεκα-ετηρίς, -ίδος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Πτολ. μαθ. συντάξ., ἔκδ. Halma, τ. 1, σ. 285, τ. 2, σ. 124-5.

ὀκτωκαιδεκα-έτης, ες, μεταγεν. τύπος τοῦ **ὀκτωκαιδεκέτης,** Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 7, κτλ.· ἴδε Λοβεκ. Φρύνιχ. 408· — θηλ. **-έτις, -ίδος,** Λουκ. Τόξ. 24, Ἑταιρ. Διάλ. 8. 2.

ὀκτωκαιδεκά-πηχυς, υ, ὁ ἔχων μῆκος δέκα ὀκτὼ πήχεων, Διόδ. 17, 105.

ὀκτωκαιδεκα-πλάσιων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ ὢν δεκαοκτὼ φορὰς μεγαλείτερος, Πλούτ. 2. 892B, 925C.

ὀκτωκαιδεκά-σημος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ δέκα ὀκτὼ σημείων χρονικῶν (ἐν τῇ προσῳδίᾳ) Ἀριστείδ. Κοϊντιλιαν. 35.

ὀκτωκαιδεκάταῖος, α, ον, ὁ συμβαίνων κατὰ τὴν δεκάτην ὀγδόην ἡμέραν, Ἱππ. 409. 30, κτλ.

ὀκτωκαιδέκατος, η, ον, ὁ δέκατος ὄγδοος· **ὀκτωκαιδεκάτη** (ὀηλ. ἡμέρᾳ), κατὰ τὴν δεκάτην ὀγδόην ἡμέραν, Ὀδ. Ε. 279, Ω. 65, κτλ.

ὀκτωκαιδεκ-έτης, ου, ὁ, ὁ ἔχων ἡλικίαν δέκα ὀκτὼ ἐτῶν, Δημ. 1009. 13, Θεόκρ. 15. 129· — θηλ. **-έτις, -ίδος,** Λουκ. Τόξ. 24, Ἀνθ. Π. 7. 167.

ὀκτωκαιδεχέτης, = τῷ προηγ., ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 338.

ὀκτω-και-εικοσι-πλασίων, ον, ὁ εἴκοσι καὶ ὀκτὼ φορὰς μεγαλείτερος, Πλούτ. 2. 889F.

ὀκτω-και-εικοστός, ή, όν, εἰκοστὸς ὄγδοος, Ἀρχιμ. ἔκδ. Heib. τ. 2, σ. 280, 5. 24.

ὀκτω-και-τριαντάεδρον, τό, τὸ ἔχον 38 ἕδρας, Πάππος ἐν τῇ ὑπὸ Heib. ἐκδ. Ἀρχιμ. τ. 2, σ. 459, 3, 461, 12.

ὀκτωκόσιοι (= **ὀκτακ-**), Ἐπιγρ. Ἐρέσου, Ann. 123.

Ὀκτώμβριος, ἀντὶ **Ὀκτώβριος.** Dittenb. ² 300, 2. 15· εἰδυῶν Ὀκτωμβρίων a. 170a. C.

ὀκτώ-μηνος, ον, = **ὀκτάμηνος.** Ἐτυμολ. Μέγ. 767, 34· — **ὀκτωμηνιαῖος, α, ον,** Λοβ. Φρύν. 549.

ὀκτώ-πηχυς, υ, = **ὀκτάπηχυς,** Φιλήμ. ἐν Ἀθήλ. 126.

ὀκτώ-πους, ὁ, ἡ, **-πουν,** τό, = **ὀκτάπους,** Κρατῖν. ἐν «Θρῄτταις» 10· ὡς οὐσιαστ. ἀντὶ **σκορπίος,** πρβλ. Ἑρμάνν. Πονημάτ. 5. 26. **II.** ὁ ἔχων μῆκος, πλάτος ἢ ὕψος ὀκτὼ ποδῶν, Πλάτ. Μένων 82E, 83A, Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 33, κτλ.

ὀκτω-στάδιος [ᾰ], **ον,** = **ὀκταστάδιος,** Στράβ. 652.

ὀκτώ-φορος, ὁ φερόμενος ὑπὸ ὀκτώ, octophorus lectica, ἢ ἁπλῶς octophorus, κλίνη ἢ φορεῖον φερόμενον ὑπὸ ὀκτώ, Κικ. Verr. 5. 11, ad Q. Fr. 2. 10· octāphorus, Mart. 6. 84.

ὀκχέω, ἴδε ἐν λέξ. **ὀχέω**· — **ὄκχη, ὄκχος.** Ἴδε ἐν λ. **ὀχη, ὄχος.**

ὅκως, παρ' Ἴωσι πεζογράφοις ἀντὶ **ὅπως.**

ὤκωχα. ἀρχαῖος πρκμ. τοῦ **ἔχω,** ὅθεν **συν-οχωκότε,** Ἰλ. Β. 218· ἐντεῦθεν ὀκωχή, ἡ, ὀχή, Ἐτυμ. Μέγ. 596. 51· **ὀκωχεύω,** ἔχω, συνέχω, Ἡσύχ.

ὀλαί, αἱ, ἴδε ἐν λ. **οὐλαί.**

ὁλ-άργῡρος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὅλος ἐξ ἀργύρου, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 199C.

ὁλάω, ἀντὶ **ὁράω.** Ἀριστοφ. Σφ. 45.

ὀλβάχιον, τό, «κανοῦν. Δεινόλοχος» Ἡσύχ.· ὡσαύτως, **ὀλβάχνιον,** «πλεονάζουσι δὲ τὸ δ Συρακούσιοι· ὡς ἐπὶ τοῦ ὀλβάχνιον,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀλάχνιον γάρ ἐστι τὸ ἀπαθὲς τὸ τὰς οὐλὰς ἔχον· σημαίνει δὲ τὸ κανοῦν ἐν ᾧ ἀπετίθεντο τὰς οὐλάς» Ἐτυμ. Μέγ. 257. 53· προσέτι, ὄλεχον αὐτόθι 621. 20.

ὀλβήεις, εσσα, εν, μεταγεν. ποιητ. τύπος τοῦ **ὄλβιος,** Μανέθων 4. 100.

ὀλβία, ἡ, μακαρία, μακαριότης, «ἐς ὀλβίαν; ὡς εἰς μακαρίαν· τὸ εἰς Ἅιδου» Φώτ.

Ὄλβια, τά, ἀρχαιότερος τύπος ἀντὶ **Ἄλπια,** αἱ Ἄλπεις, Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 233D· **Ὄλπια** ἐν Ἐτυμολ. Μεγ. 623. 1.

II. Ὄλβια, ἡ, ὄνομα πολλῶν πόλεων, ὧν γνωστοτάτη ἦν ἡ τῶν Μιλησίων ἀποικία ἐν Σκυθίᾳ, Στράβ. 306, Συλλ. Ἐπιγρ. 2058, κἑξ.· οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἐκαλοῦντο **Ὀλβιο-πολῖται,** Ἡρόδ. 4. 18, καὶ **Ὀλβιανοί,** καὶ **Ὀλβαῖοι,** καὶ **Ὀλβηνοί,** προσέτι **Ὀλβιακοί** καὶ θηλ. **Ὀλβιακαί** Στέφαν. Βυζάντ. ἐν λέξει **Ὄλβια.**

ὀλβιάζω, ἀντὶ **ὀλβίζω,** ἐκ τοῦ Θησ. Στεφάν. ἄνευ μαρτυρίας.

ὀλβίζω: μέλλ. **-ίσω,** Ἀττ. **-ιῶ:** ἀόρ. **ὤλβισα** Τραγ.— Παθ., ἴδε κατωτ. Καθιστῶ τινα ὄλβιον, εὐδαίμονα, Εὐρ. Φοίν. 1689, Ἑλ. 228· — μακαρίζω, «καλοτυχίζω», Αἰσχύλ. Ἀγ. 928, Σοφ. Ο. Τ. 1529, κτλ.· — εἶμαι ἢ θεωροῦμαι ὄλβιος, μακάριος, τίς ὃ' οἶκος .. ὠλβίσθη ποτέ ; ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 679· οἱ τά πρῶτ' ὠλβισμένοι Εὐρ. Ι. Α. 51· μέγα ὀλβισθεὶς ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1253.

ὀλβιό-γαμος, ον, ὁ συνάψας ὄλβιον, εὐτυχῆ γάμον, Θ. Προδρ. Ἐπ. σ. 50.

ὀλβιο-γάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, ὁ τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων ἐν τῇ γαστρί, κοιλιόδουλος, Ἄμφις ἐν «Γυναικομανίᾳ» 2.

ὀλβιο-δαίμων, ονος, ὁ, καὶ ἡ, ὁ ἔχων καλὸν δαίμονα, εὐδαίμων, μακάριος, «καλότυχος», ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδη, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον Ἰλ. Γ. 182.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 157.

ὀλβιό-δωρος, ον, ὁ δωρούμενος ὄλβον, ὃ παρέχων εὐτυχίαν, χθὼν ὀλ. Εὐρ. Ἱππ. 750.— οὗτος, **ὀλβιο-δώτης, ου,** ὁ, ὁ διδοὺς ὄλβον, ὁ πάροχος μακαριότητος, Ὀρφ. Ὕμν. 33. 2· θηλ. **-δῶτις, ιδος,** Ὀρφ. Ὕμν. 39. 2, κτλ.

ὀλβιοδώτης, ὁ, καὶ θηλ. **ὀλβιοδῶτις,** ἴδε **ὀλβιόδωρος.**

ὀλβιο-εργός, ὁν, ὁ καθιστῶν τινα ὄλβιον, ὀλβιοεργὸς Ἀπόλλων Ἀνθ. Π. 9. 525.

ὀλβιό-θῡμος, ον, ὁ παρέχων χαρὰν εἰς τὴν ψυχήν, ζωὴ Ὀρφ. Ὕμν. 18. 21.

ὀλβιό-μοιρος, ον, = **ὀλβιοδαίμων,** Ὀρφ. Ὕμν. 25. 6.

ὀλβιό-πλουτος, ον, ὁ ἐν ὄλβῳ καὶ πλούτῳ, ὁ πλουτῶν ἐν ὄλβῳ, ἄλλα θ' ὅσσα πρέπει παρὰ θοίναν ὀλβιόπλουτον Φιλόξεν. παρ' Ἀθην. 643C.

ὀλβιόπολις, ἡ, ὀλβία πόλις, Κ. Μανασσ. Χρον. 2348.

ὄλβιος, ον, ἀλλὰ συνηθέστερον, **α, ον,** ὡς ἐν Εὐρ. Ἄλκ. 452, Ὀρ. 1338 : (ὄλβος) : **I.** ἐπὶ προσώπων (ὡς ἀείποτε ἐν τῇ Ἰλ.), πλήρης ὄλβου, εὐτυχής, μακάριος, παρ' Ὁμήρ. ἀείποτε ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου, ἀκριβῶς ὡς τὸ Λατιν. beatus, καὶ γὰρ ἐγώ ποτε οἶκον .. ἔναιον ὄλβιος ἀφνειὸν Ὀδ. Ρ. 420, πρβλ. Ἰλ. Ω. 543, κτλ.· εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 824· ὄλβιος χρήμασιν Ἡρόδ. 8. 75· μέγα ὄλβιος 6. 24· Πριάμου τοῦ μέγ' ὀλβίου Εὐρ. Ἑκ. 493· τοῖς ὀλβίοις Αἰσχύλ. Ἀγ. 941 : — οὕτως, ὄλβ. δῶρα Πινδ. Ν. 9. 6 : τὰν ὀλβίαν Κόρινθον Ο. 13. 4· — ἀλλ' ἡ λέξις ἐννοεῖ τι πλέον ἢ τὴν ἐξωτερικὴν εὐημερίαν, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ἐρωτήσεως τίς ἦν ἀνθρώπων ὀλβιώτατος ἐν Ἡροδ. 1. 30-32. **2)** καθόλου, εὐδαίμων, μακάριος, εὐλογημένος, ὄλβιε Ζεῦ Αἰσχύλ. Ἱκ. 526 (Δνρ)· Διὶ ὀλβίῳ εὐχαριστήριον Συλλ. Ἐπιγρ. 2017· ὄλβιος ὅστις ἰδὼν Πινδ. Ἀποσπ. 102, 1, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 160, κτλ.· μετὰ γενικ., ὄλβιε ὀρχηθμοῦ Ἀνθ. Π. 9. 189· ὄλβιε καὶ ζωῆς, ὄλβιε καὶ θανάτου Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 243. 15· — ἴδε **ὄλβια,** ἡ. **II.** ἐπὶ πραγμάτων ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. (μόνον ἐν τῇ Ὀδ.) ἀείποτε κατ' οὐδ. πληθ., θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν, «ὄλβον, εὐδαιμονίαν, πλοῦτον» (Σχόλ.), Ὀδ. Θ. 413· φίλα δῶρα, τά μοι θεοὶ .. ὄλβια ποιήσειαν, ἅπερ οἱ θεοί νά μοι τὰ κατασταήσωσι πρόξενα εὐτυχίας, Ν. 42· οὕτως οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., τοῖσιν θεοὶ ὄλβια δοῖεν ζωέμεναι, «ἐν εὐδαιμονίᾳ παράσχοιεν ζῆσαι» (Σχόλ.), Η. 148· οὕτω καὶ παρ' Ἡροδ., πάντα μεγάλα. καὶ ὄλβια 1. 30· πολλὰ καὶ ὄλβια εἰπεῖν αὐτόθι 31· ταῦτα τά ὀλβιώτατά σφι νενόμισται αὐτόθι 216.—Ἐπίρρ. **ὀλβίως,** Σοφ. Ο. Κ. 1720.—Ἀνώμαλ. ὑπερθ. **ὄλβιστος, η, ον,** ὡς τὸ **αἴσχιστος, ἔχθιστος, οἴκτιστος, ἄλγιστος, κέρδιστος,** συχνὸν παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς ἀπὸ τοῦ Καλλιμάχου καὶ ἑξῆς, Schäf. εἰς Γρηγ. Κορίνθου σελ. 896 κἑξ., Ruhnk. Ἐμ. Cr. σελ. 167· — τὸ ὁμαλὸν ὑπερθ. **ὀλβιώτατος** ἐν Ἡροδ. 1. 30, 216. — Λέξ. ποιητ. ἐν χρήσει παρὰ Πλάτ. ἐν Πρωτ. 337D.

ὀλβιό-τῡφος, ον, ὁ μακάριος ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ οἰήσει καὶ ἀλαζονείᾳ, ἐπὶ τοῦ Ἀρχύτα, Βίων παρὰ Διογ. Λ. 4. 52· — ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ Ὁμηρικὸν **ὀλβιοδαίμων.**

ὀλβιό-φρουρος, ον, ὁ τὴν εὐτυχίαν φυλάττων, Ἰω. Γεωμέτρης ἐν Ὕμν. 3. 53.

ὀλβιό-φρων ονος, ὁ, ἡ, ὁ φρονῶν τὰ τῶν ὀλβίων, εἰς τοὺς ὀλβίους πρυσκολλώμενος, ὀλβιόφρον ποδάγρα Λουκ. Τραγοδοποδ. 193.

ὀλβιόχειρος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὀλβίαν χεῖρα, διωρθώθη νῦν ὑπὸ Ruhnk εἰς **ἠπιόχειρον,** Ὀρφ. Ὕμν. 23, 8.

ὀλβιόω, καθιστῶ ὄλβιον, ἢ θεωρῶ ὄλβιον, ὀλβίζω, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 149. 192. 262. 282, τ. Β', σ. 113, ἔκδ. Mil.

ὄλβιστος, η, ον, ἀνώμαλ. ὑπερθ. τοῦ **ὄλβιος,** ὃ ἴδε.

ὀλβίως, Ἐπίρρ. τοῦ **ὄλβιος,** ὃ ἴδε.

ὀλβο-δότειρα, ἡ, θηλυκ. τοῦ ἑπομ., Εὐρ. Βάκχ. 419, Ὀππ. Κυν. 1. 45.

ὀλβο-δότης, ου, Δωρ. **-δότας, α,** ὁ, ὁ διδοὺς ὄλβον, ἀγαθὰ ἢ πλοῦτον, ὡς τὸ **ὀλβιοδώτης,** Εὐρ. Βάκχ. 572, Συλλ. Ἐπιγρ. 4923, Ὀρφ. — θηλ. **ὀλβο-δότις, ιδος,** Ὀρφ. Ὕμν. 26. 9.

ὀλβο-θρέμμων, ον, ὁ τεθραμμένος ἐν ὄλβῳ Κῆρες Πινδάρου Ἀποσπ. 245.

ὀλβο-μέλαθρος, ον, ὁ ἔχων πλουσίαν οἰκίαν, Μανέθων 4. 504.

ὀλβο-νομέω βίον, διάγω βίον εὐδαίμονα, εὐδαιμονῶ, Μανέθων 4. 581.

ὄλβος, ὁ, εὐτυχία, εὐδαιμονία, πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς εὐδαίμονα βίον, ἰδίως ἐπὶ κοσμικῆς εὐτυχίας, πλούτου, ἀφθονία, ἀλλ' οὐ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον Ὀδ. Γ. 208, πρβλ. Δ. 208· Ζεὺς δὲ αὐτὸς νέμει ὄλβον .. ἀνθρώποισιν Ζ. 188· ὄλβῳ τε πλούτῳ τε Ἰλ. Π. 596, Ὀδ. Ξ. 206· συχνὸν παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Τραγ., οἷον Αἰσχύλ. Πέρσ. 164, 252, 709, κ. ἀλλ.· ὁ πρὶν παλαιὸς ὄ. Σοφ. Ο. Τ. 1282· σπαν. ἐν τῷ πληθ., ἐν Διὸς κήποις ἀροῦσθαι .. εὐδαίμονας ὄλβους ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 298. — Λέξις ποιητ. ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ. 1. 86, Ξεν. Κύρ. 1. 5. 9., 4. 2, 44 καὶ 46. (Ἴδε ἐν λ. **οὖλος**).

ὀλβο-φόρος, ον, ὁ φέρων εὐδαιμονίαν ἢ πλοῦτον, Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 597.

ὀλεάριος, ὁ, ὁ λαμβάνων καὶ φυλάττων τὰ ἱμάτια τῶν ἐν βαλανείῳ λουομένων, Ἐπιφάν. 1. 445B.

ὀλέεσθαι, ὀλέεσκε, ἴδε ἐν λ. **ὄλλυμι.**

ὀλέθρευσις, ἡ, διάφ. γραφὴ ἀντὶ **ὀλόθρευσις** Ἑβδ. (Ἰησ. ΙΖ', 13).

ὀλεθρεύω, διάφ. γραφ. ἀντὶ **ὀλοθρεύω,** Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΙΒ', 23).

ὀλεθρεία ἢ **ὀλεθρία,** ἡ, = **ὄλεθρος,** Ἑβδ. (Ἐσθ. Η', 13, 40).

ὀλεθρεργάτης, ὁ, ὁ ὄλεθραν ἐπιφέρων, Κ. Μανασσῆ Χρονικ. 3853.

ὀλέθριος, ον, Εὐρ. Ἐκάβ. 1084, Μήδ. 993· ἀλλὰ **α, ον,** Ἡρόδ. 6. 112, καὶ συχν. παρὰ Τραγ.· καταστρεπτικός, ὀλέθριος, ὀλ. ἡμαρ, ἡ ἡμέρα τοῦ ὀλέθρου, τῆς καταστροφῆς, Ἰλ. Τ. 294, 409, πρβλ. ἐλεύθερον ἦμαρ, κτλ.· οὗτω, μανίη πάγχυ ὀλ. Ἡρόδ. 6. 112· ὀλ. μόρος Αἰσχύλ. Θήβ. 704· ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα ὁ αὐτ. ἐν Χο. 697· ὀλ. κότος αὐτόθι 952· ὀλεθρία νύξ Σοφ. Ο. Κ. 1683, κτλ.· ψῆφος ὀλεθρία, ψῆφος θανάτου, Αἰσχύλ. Θήβ. 198· — ἐν Σοφ. Δ'. 799, ἔξοδον .. ὀλεθρίαν ἐλπίζει φέρειν, φαίνεται ὅτι εἶναι = φέρειν εἰς ὄλεθρον, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb : — ἀντὶ **ὀλέθριον** (αὐτόθι 402) ὡς ἐπίρρ., ὀλεθρίως, ὁ Wunder χάριν τοῦ μέτρου ἀναγινώσκει **οὔλιον**· ὁμαλὸν ἐπίρρ. **ὀλεθρίως,** Εὐστ. 132. 16· — σπάνιον παρὰ πεζογράφοις, ὡς ἐν Πλάτ. Πολ. 389D. **2)** μετὰ γεν., γάμοι Πάριδος ὀλέθριοι φίλων, ἐπιφέροντες ὄλεθρον εἰς τοὺς φίλους αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1156. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὁ κινδυνεύων νὰ ἀποθάνῃ, εἰς κίνδυνον θανάτου εὑρισκόμενος, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ., 393· — ἀπολωλώς, κατεστραμμένος, ἀτυχής, Σοφ. Τρ. 878. **2)** κακὸς ἄθλιος, οὐτιδανός, (πρβλ. **ὄλεθρος II**), Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 2. 1, Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 38.

ὀλεθριώδης, = **ὀλέθριος,** Ἡσύχ. ἐν λ. **λευγαλέη.**

ὀλεθριότης, ἡ, τὸ οὐσιαστικὸν τοῦ **ὀλέθριος,** Φωτ. λόγ. ἐν χειρογρ μονῆς Ἰβήρων κατ' ἀντιγραφ. Π. Ν. Ράκκου.

ὀλεθροποιός, όν, (ποιέω) ὁ ἐπιφέρων ἢ προξενῶν ὄλεθρον, ὀλέθριος, Κύριλλ. Ἀλεξ.

ὄλεθρος, ὁ, (ὀλῶ, ὄλλυμι) καταστροφή, ἀπώλεια, θάνατος, ἐνεργ. καὶ παθητ., Ὁμ., Τραγ., κλ.· παρ' Ὁμήρ. ἀείποτε ἐπὶ τῆς τελευταίας σημασίας,— κατὰ τὸ πλεῖστον αἰπὺς ἢ λυγρὸς ὄλεθρος Ἰλ. Κ. 174, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, ἀδευκὴς καὶ οἰκτιστος ὄ. Ὀδ. Δ. 489, Ψ. 79· ἵνα μὴ ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος, ἀπώλεια ζωῆς, Ἰλ. Χ. 325· ὀλέθρου πείρατα, ὡς τὸ θανάτου τέλος, ἡ συντέλεσις τοῦ θανάτου, Ζ. 143, κτλ.· — οὐκ εἰς ὄλεθρον ; ὡς τὸ οὐκ ἐς κόρακας ; «ἐὲν 'πᾶς νὰ χαθῇς», Σοφ. Ο. Τ. 430· — χρημάτων ὀλέθρῳ, δι' ἀπώλειαν χρημάτων, Θουκ. 7. 27· εἶναι ἐν ὀλέθρῳ Ἀντιφῶν 114. 29· ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων Εὐρ. Φοιν. 534· ἐπ' ὀλέθρῳ ἐκκλησιάζειν Ἀριστοφ. Θεσμ. 84· οὐκ ἐπὶ βουλείᾳ κολάζειν οὐδ' ἐπ' ὀλέθρῳ Πλάτ. Πολ. 471A·

II. ὡς τὸ Λατ. pernicies καὶ pestis, τὸ ἐπιφέρον καταστροφήν, ὀλέθριον πρᾶγμα, λοιμός, Ἡσ. Θεογ. 326· συχνάκις ἐπὶ προσώπων περιφρονητικῶς, γεγονὼς κακῶς καὶ ἐὼν ὄλ. Ἡρόδ. 3. 142· ὑπὸ γερόντων ὀλέθρων Ἀριστοφ. Ἀνδρ. 325· οὕτως ὁ Οἰδίπους ἑαυτὸν καλεῖ, τὸν ὄλεθρον μέγαν Σοφ. Ο. Τ. 1344· ὀλ. ἄνθρωπος Εὔπολις ἐν Ἀδῆλ. 78, πρβλ. Μένανδρ. ἐν Ἀδῆλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

4, 13· συχν. πτρὰ Δημ., ὡς, ὅλ. Μακεδών, ἐπὶ τοῦ Φιλίππου, 119, 8· ὅλ. γραμματεύς, ὀλέθριος γραμμ., ἐπὶ τοῦ Αἰσχίνου, 269, 19· τὸν δὲ βάσκανον, τὸν ὃ' ὀλέθρον, τὸν ἀπατεῶνα, «τὴν πανοῦκλα!» 582 1· ἀνθρώπους οὐδ' ἐλευθέρους ἀλλ' ὀλέθρους 688, 6· οὕτω, πολλοὶ ὄλεθροι καὶ μεγάλοι Πλάτ. Πολ. 491Β· ὕδε ἐν λέξ. **φθόρος**.— Τὸ **ὄλεθρος** συντιθέμενον γράφεται διὰ τοῦ **ω** προηγουμένης βραχείας, διὰ τοῦ **ο** δὲ προηγουμένης μακρᾶς συλλαβῆς, ὡς **ἀνώλεθρος, πανώλεθρος, πανωλεθρία, ψῦχόλεθρος** κτλ.

ὀλεθρο-τόκος, ον, ὁ τίκτων ὄλεθρον, Νικήτ. Παφλαγ. 32C.

ὀλεθρο-φόρος, ον, ὁ φέρων ὄλεθρον, Ἰωσήπ. Μακκ. 8.

ὀλεῖ, ὀλεῖται, ὕδε ἐν λέξ. **ὄλλυμι.**

ὀλείζων, -ονος, ὀλίγος, μικρός, ἐλάσσων, Ἐπιγρ. Ἀθην. CIA I, 1. 9, 37 — αἰτ. γέν. ἀρσ. **ὀλείζω**, Ἐπιγρ. Ἐλευσῖνος, Bul. de cor. hel. IV, σ. 226.

ὀλεκρᾶνον, ὀλεκρανίζω, ὕδε ἐν λέξ. **ὠλ-.**

ὀλέκω, παρατ. ἄνευ αὐξήσ. **ὄλεκον,** Ἰλ. Λ. 150· Ἰων. **ὀλέκεσκον** (κοινῶς **ὀλέσκον**) Τ. 135· — ὁ ἐνεστ. **ὀλέσκω** (Φώτ., Σουΐδ.) εἶναι ἐπινόημα τῶν γραμμ., Λοβεκ. Παραλ. 435· ἀλλ' ὁ παρατ. **ὤλεσκον** ἀπαντᾷ ἐν Χρησμ. Σ:6. 1. 108. Ὡς τὸ **ὄλλυμι**, καταστρέφω, ἐξαφανίζω, φονεύω, παρ' Ὁμήρῳ ἀείποτε ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ φονεύω, καὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀνθρώπων, οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν Ἰλ. Σ. 172, πρβλ. Ο. 249, κτλ.· ἀλλ' ἐν Ὀδ. Χ. 305, ἐπὶ πτηνῶν τὰ ὁποῖα τρώγουσι τὰ μικρότερα πτηνά, οἱ δὲ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι.— Παθ., χάνομαι, ἀποθνήσκω, ἰδίως ἐπὶ ἐπιδημικοῦ θανάτου, ὀλέκοντο δὲ λαοί Ἰλ. Α. 10, πρβλ. Π. 17. — Ἡ λέξις εἶναι κυρίως Ἐπικ. ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ. μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις ἅπαξ ἐν τῷ ἐνεργ., τί μ' ὀλέκεις; Σοφ. Ἀντ. 1285· ὃς ἐν τῷ παθητ., ὀλέκει Αἰσχύλ. Πρ. 563 ὀλεκόμαν Σοφ. Τρ. 1012.

ὄλενοι (= **ὠλέναι**) κριθῆς, ἁλέσματα κριθῆς, Ἡσύχ.

ὄλενον, τό, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **ὠλένη**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 442.

ὀλερός, ά, όν, Ἀττ. ἀντὶ **θολερός**, ἀκάθαρτος, θολός, «ὀλερὸν, δυσῶδες ἢ μέλαν, ἀπὸ τοῦ τῶν σηπιῶν ὀλοῦ» Γαλην. Λεξ. Ἱππ. 534.

ὀλέσαι, ὀλέσας, ὀλέσθαι, ὕδε ἐν λέξ. **ὄλλυμι.**

ὀλεσ-ήνωρ, -ορος, ὁ, ἡ, ὁ καταστρέφων τοὺς ἄνδρας, ἐπίθετ. τοῦ ὅρκου, ἐπὶ ψευδορκίας, Θέογν. 399, Νόνν. Δ. 28, 207.

ὀλεσίβωλος, ον, ὁ καταστρέφων τοὺς βώλους, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφάνου, ἄνευ μαρτυρ.

ὀλεσί-θηρ, -ηρος, ὁ, ἡ, ὁ φονεύων τὰ θηρία, ὠλένας ὀλεσίθηρος, ἐπὶ τοῦ Κάδμου, Εὐρ. Φοίν. 664.

ὀλεσίκαρπος, ον, ὁ καταστρέφων τὸ καρπόν, = ἡ ἰτέα. «διότι φθείρει τὰ ἔμβρυα ὅ τε καρπὸς αὐτῆς καὶ τὸ ἄνθος ἀποτριβούμενα ἐν ὕδατι καὶ πινόμενα» κτλ. Νεόφυτ. ἐν Γλωσσ. Ἰατρ. Χειρογρ. Δουκαγγ., ὕδε **ὠλεσίκαρπος**.

ὀλεσίμβροτος, ον, ὁ καταστρέφων τοὺς βροτούς, Ὀρφ. Λιθ. 444.

ὀλεσίνοος, ουν, ὁ τὸν νοῦν καταστρέφων, μεταγεν.

ὀλεσί-οικος, ὕδε **ὠλεσίοικος**.

ὀλεσί-πτολις, ὁ, ἡ, ὁ καταστρέφων τὰς πόλεις, Τρυφιόδωρ. (γραπτέον Τριφ-) 453. 683.

ὀλεσι-σιαλο-κάλαμος, ον, ὁ πεποιημένος ἐκ καλάμου καταστρέφοντος τὸ σίαλον, ἐπίθετον τοῦ αὐλοῦ παρὰ Πρατίνᾳ ἐν Ἀθην. 617Ε,— ὡς ὁ Bgk. (Ἀποσπ. 1. 14) ἀναγινώσκει ἀντὶ **ὀλεσίαλον κάλαμον**, ὅπερ ὁ Ἐρρίκ. Στέφ εἶχε μεταβάλει εἰς **ὀλεσιαυλοκάλαμον**, τὸν καταστρέφοντα καλαμίνους αὐλούς.

ὀλέσκω, = **ὀλέκω**, «ὀλέσκει, ὀλεθρεύει Σουΐδ.»

ὀλεσσι-τύραννος, ον, ὁ καταστρέφων τοὺς τυράννους, Ἀνθ. Π. 15. 50.

ὀλέσσαι, ὀλέσσας, ὄλεσσε, ὀλέσσει, ὀλέσω, ὕδε ἐν λέξει **ὄλλυμι.**

ὀλετήρ, -ῆρος, ὁ, (√ΟΛ, **ὄλλυμι**), ὁ καταστροφεύς, φονεύς, Ἰλ. Σ. 114, Ἀλκμὰν 27, Νικ. Θηρ. 735, κτλ.· — θηλ. **ὀλέτειρα**, Βαβρ. 117, Ἀνθ. Π. 11. 424.

ὀλέτης, ου, = **ὀλετήρ**, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 334. 15· — θηλ. **ὀλέτις**, Ἀνθ. Π. 3. 7· ὕδε Λοβεκ Φρύνιχ. 256.

ὀλή, ή, ὕδε **οὐλαί.**

ὄληαι, ὄληται, ὕδε ἐν λέξ. **ὄλλυμι.**

ὀληφόρος, (= **οὐλοφόρος** (;) ὕδε Serv. ad Aen. XI, 858). Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA III, 323.

ὀλιβάζω, ὀλιβράζω, = **ὀλισθάνω**, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ὀλιβάξαι. ὠλίβραξαν**· πρβλ. **ὀλισθάζω. ὀλισθράζω.**

ὀλιβρός, ά, όν, = **ὀλισθηρός**, Ἡσύχ.

ὀλίγαιμία, ἡ, ἔλλειψις αἵματος, ὀλιγότης αἵματος, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 5, 6.

ὀλίγ-αιμος ον, ὁ ἔχων ὀλίγον αἷμα, Ἱππ. 278. 1, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 5, 6, κ. ἀλλ.· **ὀλιγαιμότατον** ὁ χαμαιλέων αὐτόθι 4. 11, 21.

ὀλιγαιμότης, ητος, ἡ, = **ὀλιγαιμία**, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4, 11, 22.

ὀλῐγάκῐς [ᾰ], Ἐπίρρ. (ὀλίγος) ὀλίγας μόνον φοράς, σπανίως, ἀντίθετ. τῷ **πολλάκις**, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρικ. 11, Εὐρ. Ὀρ. 393, Θουκ. 6. 38, Πλάτ., κτλ.· ὁλ. καὶ **ὀλιγάκοῦ** Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 5. 2) σπανίως ἐπὶ θετικῆς σημασίας, ἐνίοτε, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ πρῶτον 976· — τύπος τις **ὀλιγάκι** μνημονεύεται ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 172. 5.

ὀλῐγάμπελος, ον, ὁ ὀλίγας ἔχων ἀμπέλους, Ἀνθ. Π. 9. 413.

ὀλῐγ-ανδρέω, ὀλίγους ἄνδρας ἔχω, Διόδ. 15. 63, Πλουτ. Πολιτ. 11, κτλ.

ὀλῐγανδρία, ἡ, ὀλιγότης, ἔλλειψις ἀνδρῶν, Στράβ. 636, Πλούτ. 2. 413F.

ὀλῐγανθρωπέω, = **ὀλιγανδρέω**. Θεαγέν. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Πινδ. Ν. 3. 21· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 5, 8.

ὀλῐγανθρωπία, ἡ, ὀλιγότης ἀνθρώπων, Θουκ. 1. 11, Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 2, κτλ.· πληθ., Πλάτ. Νόμ. 780Β.

ὀλῐγ-άνθρωπος, ον, ὁ ἔχων ὀλίγους ἀνθρώπους, Ξεν. Λακ. 1, 1 (ἐν τῷ ὑπερθ), Οἰκ. 4, 8.

ὀλῐγ-αριστία, ἡ, ὀλιγότης ἀρίστου, ἐλαφρὸν πρόγευμα, Πλουτ. Ἀλέξ. 22., 2. 127B, ἔνθα ὕδε Wyttenb.

ὀλῐγαρκέω, ἀρκοῦμαι εἰς ὀλίγα, Γεωπ. 14. 7, 25.

ὀλῐγ-αρκής, ές, (ἀρκέομαι) ὁ ἀρκούμενος εἰς ὀλίγα, Λουκ. Τίμ. 57· τὸ **ὀλιγαρκές**, = **ὀλιγαρκία**, αὐτόθι 57.— **Ἀλλ'** ἴσως ὁ ὀρθὸς τονισμὸς εἶναι **ὀλιγάρκης**, ὡς **αὐτάρκης, ποδάρκης, ζωάρκης, πανάρκης**, κλ.

ὀλικάρκεια, ἡ, τὸ ἀρκεῖσθαι εἰς ὀλίγα, λιτότης, Γρηγ. Ναζ. Π, 576Α· — Παρὰ Βασιλ. ΙΙΙ,168Β **ὀλιγαρκέα**,—καὶ κατὰ Σουΐδ.: «ὀλιγαρκία, τὸ ἐν ὀλίγοις ἀρκεῖσθαι».

ὀλῐγαρκία, ἡ, ὕδε ἐν λέξ. **ὀλιγάρκεια.**

ὀλῐγ-αρτία, σπάνις, ἔλλειψις ἄρτου, Ἐτυμολ. Μέγ. 621. 47, Σουΐδ. ἐν λ. **ὀλιγαρκία.**

ὀλῐγαρχέω, εἶμαι μέλος ὀλιγαρχίας, οἱ **ὀλιγαρχοῦντες** Ἀριστ. Πολιτ. 4. 15, 13.— Παθ., κυβερνῶμαι ὑπὸ τῶν ὀλίγων, διατελῶ ὑπὸ ὀλιγαρχίαν, Θουκ. 5. 31., 8. 63, 76, Πλάτ. Πολ. 552Β, κ. ἀλλ.

ὀλῐγ-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἐν ὀλιγαρχίᾳ ἄρχων, εἷς τῶν δεκάρχων, Decemviri, Διον. Ἀλ. 11. 43.

ὀλῐγαρχία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, εἶδος πολιτείας, ἐν ᾗ ἡ κυβέρνησις κεῖται ἐν χερσὶν ὀλίγων οἰκογενειῶν ἢ προσώπων, Ἡρόδ. 3, 81, 82., 5. 92, 2, καὶ συχν. παρ' Ἀττ. πεζογράφοις· μάλιστα περὶ τοῦ χρόνου τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα, Ἀνδοκ. 13. 26., Θουκ. 8. 73, Πλάτ. Ἀπολ. 32C ὕδε ἐν λ. **ἄκρατος**.— Περὶ τῆς τεχνικῆς σημασίας τῆς λέξεως παρὰ τοῖς πολιτικοῖς Ἀτεικ. συγγραφεῦσιν ὕδε Πλάτ. Πολ. 550C κἑξ., Πολιτ. 291Ε, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 8, 3., 4. 4, 3 κἑξ.

ὀλῐγαρχικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς ὀλιγαρχίαν ἢ ὅμοιος αὐτῇ, ὁλ. κόσμος Θουκ. 8. 72 **ξυνωμοσία** ὁ αὐτ. 6. 60· **δίκαιον**, νόμος Ἀριστ. Πολιτ. 3. 9, 1., 3. 10, 5· **πολιτεία** αὐτόθι 3. 17, 6, κ. ἀλλ.· ἡ **ὀλιγαρχική** = **ὀλιγαρχία**, αὐτόθι 8. 12, 15· τοῦτο **ὀλιγαρχικώτερον** αὐτόθι 3. 10, 5.—Ἐπίρρ. **ὀλιγαρχικῶς**, Πλάτ. Πολ. 555Α, Δημ. 200. 15. 2) ἐπὶ προσώπων, ὁ ῥέπων, ἢ ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν, Ἀνδοκ. 31. 10, Λυσ. 171. 36, Πλάτ. Πολ. 545Α, κ. ἀλλ.· οἱ **ὀλιγαρχικοὶ** ἐναντίον τῷ οἱ **δημοτικοί**, Ἀριστ. Πολιτ. 7. 3, 2.

ὀλῐγ-αύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὀλίγην μόνην ἀρόσιμον γῆν, Ἀνθ. Π. 6. 226, Παλατ. Κῶδ. **ὀλιγάλαυξ**· ὁ Brunck παρεδέχετο τὸν Δωρ. τύπον **ὀλιγῶλαξ**.

ὀλῐγάχθεν, Ἐπίρρ., ἐξ ὀλίγων τινῶν μερῶν, τῆς Ἀσίης Ἡρόδ. 3. 96, πρβλ. Ἀριστ. Ἱθ. Ν. 2. 3, 6.

ὀλῐγάχοῦ, Ἐπίρρ., ἐν ὀλίγοις τόποις, πάνυ που ὀλ. Πλάτ. Χαρμ. 160C, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 5, 2· πρβλ. **ὀλιγάκις**.

ὀλιγαχῶς, Ἐπίρρ. κατ' ὀλίγους τρόπους, ἀντίθετ. τῷ **πολλαχῶς**. Φιλήμ. Λεξ. Τεχνολ. σ. 57.

ὀλίγγη, ή, «ἡ ἀνάπαυσις» Ἀρκάδ. 105, 12.

ὀλίγγος, ὁ, γένος ἀκρίδος, ἢ «ὁ γόνος τῶν ἀκρίδων», Φώτ., Σουΐδ.

ὀλῐγ-εκτέω, ἔχω ὀλίγα, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 27· οὐσιαστ. **ὀλιγοεξία**, αὐτόθι σ. 87· — ἐσχηματίσθη ὡς τὸ **πλεονεκτέω, -εξία**, πρβλ. Λοβ. Φρύν. 676.

ὀλιγεξία, ἡ, = **ὀλιγοεξία**. δ ὕδε.

ὀλίγ-ημερος, ον, ὁ ἐπὶ ὀλίγας μόναν ἡμέρας διαρκῶν, Ζωή Ἱππ. π. Ἄρθρ. 828· ὁλ. **πυρετοί**, αἵτινες ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τελειώνουσι τὴν περίοδόν των, ὁ αὐτ. περὶ Ἄγμ. 759.— Συγκρ. καὶ ὑπερθ., ὁ αὐτ. π. Διαίτ. Ὀξ. 386, περὶ Ἄρθρ. 829.

ὀλῐγηπελέων, ουσα, (πέλομαι) Ἐπικ. μετοχ., ἔχω, ὀλίγην δύναμιν, ἀσθενής, ἀδύνατος, κεῖτ' **ὀλιγηπελέων** Ὀδ. Ε. 457· **ὀλιγηπελέουσά** περ ἔμπης Τ. 356, πρβλ. Ἰλ. Ο. 245· πρβλ. **κακηπελέω**.

ὀλῐγη-πελής, ές, ἀσθενής, ἀνίσχυρος, Ἀνθ. Π. 7. 380· πρβλ. **εὐηπελής**.

ὀλῐγηπελία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, ἀδυναμία, λιποψυχία, Ὀδ. Ε. 468· πρβλ. **εὐηπελία, κακηπελία**.

ὀλῐγήρης, ες, ἀντὶ **ὀλίγους**, Νικ. Θηρ. 284.

ὀλῐγήριος, ον, = **ὀλίγος**, ὁλ. σῆμα, μικρὸς τάφος, μικρὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πλὰξ τάφου, Ἀνθ. Π. 7. 656· — ἔνθα ἕτεροι ἐκλαμβάνουσι τὸ **ὀλιγήριον** ὡς οὐσιαστ. σύνθετον ἐκ τοῦ **ὀλίγος**, **ἠρίον**· ἴδε Λοβεκ. Παθολ. σ. 281.

ὀλῐγηρασίη, ἡ, (ἄρασις) ἔλλειψις ἀρασίμου γῆς, Ἀνθ. Π. 68.

ὀλῐγη-σῖπῦος, ον, (σῖπύα) ὁ ἔχων ὀλίγον σῖτον ἢ μικρὸν καλάθιον ἄρτου, ἀντίθετον τῷ **εὐσίπυος**, Ἀνθ. Π. 6. 288. 300.

ὀλίγινθα, Ἠπίρρ., «ὀλίγον» Ἡσύχ., κατὰ τὸ **μίνυνθα**.

ὀλίγιστος, η, ον, ἀνώμαλον ὑπερθ. τοῦ **ὀλίγος**, (ἴδε **ὀλίγος** VI).

ὀλῐγό-αιμος, ον, = **ὀλίγαιμος**, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 103.

ὀλιγοανάφορος, ον, = **ὀλίγον ἀνάφορος**, λέξις ἀστρολογική, Πτολεμ. Τετράβ. 221. — **ὀλιγοαναφορία**, ἡ, αὐτόθι.

ὀλιγόβαθμος, ον, ἐπὶ κλίμακος, ἡ ὁλίγας ἔχουσα βαθμίδας, Θ. Πρόδρ. ἐν Ὀξ. Ἀνεκδ. Κραμήρου τ. 3, 211, 19.

ὀλιγοβαρής, ές, ὁ ὀλίγον βάρος ἔχων, Παῦλ. Αἰγινήτ. 122, 10.

ὀλῐγόβιος, ον, ὁ ὀλίγον χρόνον βιῶν, βραχύβιος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 28, 1, ἐν τῷ συγκρ.

ὀλῐγόβουλος, ον, ὁ ἔχων ὀλίγην διάκρισιν, ὁ ὀλίγον συνετός, Πολέμονος Φυσιογν. 182, κτλ.

ὀλῐγογνώμων, -ονος, ὁ, ἡ, = **ὀλίγωρος**, Συνέσ. 15Α, Ἡσύχ., Φώτ.· κλητ. **ὦ ὀλιγόγνωμον**, ἴδε Κόντου Γλωσ. Παρατηρ. σ. 154.

ὀλῐγογόνᾰτος, ον, ὁ ἔχων ὀλίγα ἄρθρα ἢ γόνατα (κόμβους), ἐπὶ καλάμου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 11, 11.

ὀλῐγόγονος, ον, (γενέσθαι) ὀλίγα ἑκάστοτε γεννῶν, ζῷα ὀλ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πολύγονα**, Ἡρόδ. 3. 108, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 1, 5· συγκρ. **-ώτερος** αὐτόθι 6. 17, 9· — **ὀλῐγογονία**, ἡ, τὸ τίκτειν ὀλίγα ἑνάστοτε, ἀντίθετον τῷ **πολυγονία**, Πλάτ. Πρωτ. 321Β.

ὀλιγογραφία, ἡ, τὸ γράφειν ὀλίγα, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 194, 22, ἔκδ. Λ.

ὀλῐγοδάπᾰνος, ον, ὁ δαπανῶν ὀλίγα, Ἐτυμολ. Μέγ. ἐν λέξ. **εὐτελής**.

ὀλῐγοδεής, ές, ὁ ὀλίγων δεόμενος, Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 275Δ, Πολύδ. 16. 20, 4.

ὀλῐγόδεια, ἡ, ὀλιγάρκεια, τὸ ἀρκεῖσθαι εἰς τὰ ὀλίγα, Φίλων παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 380Β, 381D.

ὀλιγοδένδρος, ον, ὁ ἔχων ὀλίγα δένδρα, ὄρεσιν .. ὀλιγοδένδροις Α. Β. 713, 16.

ὀλῐγοδίαιτος, ον, ὁ διαιτώμενος μὲ ὀλίγα, λιταδίαιτος, Ἀθήν. 548F.

ὀλῐγόδουλος, ον, ὁ ἔχων ὀλίγους μόνον δούλους, Στράβ. 783.

ὀλῐγοδρᾰνέων, -έουσα, (δράω, δραίνω) Ἐπικ. μετοχ., ὁ ὀλίγα νὰ πράξῃ δυνάμενος, ἀσθενής, ἀδύνατος, Ἰλ. Ο. 246, Π. 843, Χ. 337· οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.· πρβλ. **ὀλιγηπελέων**.

ὀλῐγοδρᾰνής, ές, ὁ ὀλίγην δύναμιν ἔχων, ἀσθενής, Ἀριστοφ. Ὄρν. 686, Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 663.

ὀλῐγοδρᾰνίη, ἡ, ἀσθένεια, ἀδυναμία, Αἰσχύλ. Πρ. 548.

ὀλιγοδῠνᾰμέω, ἔχω ὀλίγην δύναμιν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Χ. 337.

ὀλῐγοδύνᾰμος, ον, ὁ ὀλίγην δύναμιν ἔχων, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 623.

ὀλιγόδωρος, ον, ὁ ὀλίγα δωρούμενος, μεταγεν.

ὀλῐγοέλαιος, ον, ὁ παρέχων ὀλίγον μόνον ἔλαιον, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 8, 5.

ὀλῐγοεξία, ἴδε **ὀλιγεκτέω**.

ὀλῐγοεργής, ές, ὁ ὀλίγην δύναμιν ἔχων, σῶμα Ἱππ. 422. 4.

ὀλῐγοέτης, ες, καὶ **ὀλιγοετής**, ές, ὁ ὀλίγων ἐτῶν, Πολυδ. Δ', 58.

ὀλῐγοετία, ἡ, ὀλιγότης ἐτῶν, νεότης, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 3.

ὀλίγ-οζος, ον, ὁ ἔχων ὀλίγους ὄζους, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 8, 2.

ὀλιγοζωία, ἡ, βραχύτης ζωῆς, καὶ **ὀλιγόζωος**, ον, βραχύβιος, Achmes Ὀνειροκρ. 40, 54, 95., 39, 56, 78.

ὀλῐγοήμερος, ον, = **ὀλιγήμερος**.

ὀλιγόθερμος, ον, ὁ ὀλίγην θερμότητα ἔχων, ἐπὶ ψυχροαίμων ζώων, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 7, 8, π. Ζ. Γεν. 1. 11, 1, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τοῦ σπληνός, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 7, 15, κτλ.

ὀλῐγόθριξ, -τρῐχος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὀλίγας μόνον τρίχας, Χρον. Πασχ. σ. 688, ἔκδ. Bonn.

ὀλῐγοθῡμέω, ὀλιγοψυχῶ, ὀλίγην δύναμιν ἔχω, Εὐστ. 159. 17 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ὀλιγηπελέων**.

ὀλῐγόϊνος, ον, (ἶς) ὁ ἔχων ὀλίγας ἶνας, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 1, 5.

ὀλῐγόκαιρος, ον, ὁ ἔχων ὀλίγας εὐκαιρίας, ἰητρικὴ Ἱππ. 422. 8.

ὀλῐγοκάλᾰμος, ον, ὁ ἔχων ὀλίγους καλάμους, ὀλίγα στελέχη ἢ καυλούς, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 11, 4.

ὀλῐγόκαρπος, ον, ὁ παράγων ὀλίγον καρπόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 11, 10, Διον. Ἁλ. 1. 37.

ὀλῐγόκαυλος, ον, ὁ ἔχων ὀλίγους καυλοὺς ἢ στελέχη, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 8, 3.

ὀλῐγόκερως, -ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μικρὰ κέρατα, Γεωπ. 18. 1, 3.

ὀλιγοκίνητος, ον, ὁ ὀλίγον κινούμενος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Στοβαίου.

ὀλῐγόκλᾰδος, ον, ὁ ἔχων ὀλίγους κλάδους, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 5, 1.

ὀλιγόκληρος, ον, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἄκληρος**, Εὐστάθ. 1695. 37.

ὀλιγοκίνδῡνος, ον, ὁ ἔχων ὀλίγον κίνδυνον, οὐ γὰρ ἀκίνδυνος αὗτος ὁ σκόπελος ἀλλὰ ὀλιγοκίνδυνος Εὐστ. εἰς Ὀμ. Ὀδ. σ, 1718, 39.

ὀλιγόκοσμον βασίλειον, τὸ ἔχον ὀλίγον κόσμον, Achmes Ὀνειροκρ. κεφ. 248.

ὀλιγοκύμαντος, ον, ὁ ἔχων ὀλίγα κύματα, ὁ ὀλίγον κυμαινόμενος, Εὐστ. Πονημάτ. 350, 69.

ὀλῐγολᾰλέω, λαλῶ ὀλίγα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ., Λοβεκ. Φρύνιχ. 627.

ὀλιγόλαλος, (ἢ ὀρθότ. **ὀλιγολάλος**) ον, ὁ λαλῶν ὀλίγα, Ἐπιφάν. Μοναχ. 217C.

ὀλῐγόλογος, ον, ὁ ὀλίγα λαλῶν, Ἰω. Μαυροπ. ἐν Συλλογῇ Ἀποσπ. Ἀνεκδ. Ἑλλ. Μουστοξ. 2, σ. 5, κλ.— Ἀλλ' ὁ ὀρθὸς τονισμὸς εἶναι **ὀλιγολόγος**, πρβλ. **βραχυλόγος**, **μακρολόγος**, **μικρολόγος**, κτλ.

ὀλῐγομᾰθής, ές, ὁ ὀλίγα μαθών, ἀντίθετ. τῷ **πολυμαθής**, Εἰρην. 800Α, 1252Α, κλ. — Ἐπίρρ. **-θῶς**, Σωκράτ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4, 7, σ. 219.

ὀλῐγομετρία, ἡ, ὀλιγότης μέτρου, σμικρότης, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1098. **II.** ἐν τῇ προσῳδίᾳ, τὸ ἔχειν ὀλίγους πόδας, Εὐστ. 353. 39.

ὀλιγόμετρος, ον, ὁ ἐξ ὀλίγων μέτρων, Κ. Μανασσ. ἐν Χρον. κτλ. IX, σ. 73.—Ἴδε τὴν ἐκεῖ σημείωσιν τοῦ ἐκδ. E. Miller.

ὀλιγομήκης, οὐδέτ. **ὀλιγόμηκες**, ὁ ὀλίγον ἔχων μῆκος, Θ. Μετοχ. 242, Εὐστ. Πονημάτ. 54, 52.

ὀλῐγόμισθος, ον, ὁ μικρὸν μισθὸν λαμβάνων, Πλάτ. Ἐπιστ. 348Α.

ὀλῐγομῡθία, ἡ, τὸ λαλεῖν ὀλίγα, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 441. 30.

ὀλῐγόμῡθος, ον, ὁ ὀλίγους μύθους περιέχων, Εὐστ. Πονημ. 60. 22.

ὀλῐγ-όνειρος, ον, ὁ βλέπων ὀλίγα ὄνειρα, ὁ μὴ ὀνειρευόμενος πολλά, Ἰάμβλ. ἐν βίῳ Πυθ. 114.

ὀλιγόνους, ουν, ὁ ἔχων ὀλίγον νοῦν, Νικηφ. Βασιλ. ἐν Χρον. κτλ. VII, σ. 153.

ὀλιγόνοια, ἡ, τὸ ἔχειν ὀλίγον νοῦν, Θ. Στουδ. 841D.

ὀλῐγόξῠλος, ον, ὁ ἔχων ὀλίγα ξύλα, θαμνώδης, Ἀνθολ. Π. 6. 226. **2)** ὁ ἐξ ὀλίγων ξύλων συνιστάμενος, Φιλήμ. Λεξ. Τεχνολογ. § 209 ἐν λέξει **σχεδία**.

ὀλιγοπαθής, ές, ὅρος γραμματ., ἐπὶ συναιρουμένης λέξεως, ἡ πάσχουσα συναίρεσιν ἓν τισι μόνον πτώσεσιν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὁλοπαθής**, Ραζῆ εἰσαγ. εἰς τὴν γραμματ. σ. 6.

ὀλῐγοπαιδία, ἡ, τὸ ἔχειν ὀλίγα τέκνα, Μουσώνιος 224.

ὀλῐγόπαις, παιδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὀλίγα τέκνα, Πλάτ. Νόμ. 930Α.

ὀλῐγοπελέω, -πελής, -πελία, πεζογραφικοὶ τύποι ἀντὶ τῶν ποιητ. **ὀλιγηπ-**, παρὰ τοῖς γραμμ.

ὀλῐγοπιστία, ἡ, ὀλίγη πίστις, ἔλλειψις πίστεως, Ὠριγέν. κ. Κέλσ. σ. 39, Ἐφραὶμ Σύρ. τόμ. 1, σ. 26Ε, κλ.

ὀλῐγόπιστος, ον, ὁ ἔχων ὀλίγην πίστιν, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ἡ', 26, κτλ.

ὀλιγόπνους, ουν, ὁ ἔχων ὀλίγην πνοήν, Ἡσύχ.

ὀλῐγοπραγέω, κάμνω τι ὀλίγον, ἐλαττόνως, Ἑβδ. (Σειρὰχ ΜΗ', 2), **ὀλῐγοπόλιος**, ον, ὁ ἔχων ἀραιὰν καὶ πολιὰν κόμην, Ἡσύχ. ἐν λ. **σπανιοπόλιος**.

ὀλῐγοπονέω, ἡ, τὸ πονεῖν ὀλίγον, ὀκνηρία, Πολύβ. 16. 28, 3.

ὀλῐγόπονος, ον, ὁ ὀλίγον ἐργαζόμενος, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 51.

ὀλιγοποτέω, ἴδε **ὀλιγοπότης**.

ὀλῐγοπότης, ου, ὁ, ὁ ὀλίγον πίνων, Ἀθήν. 419Α· — **ὀλῐγοποτέω**, ὀλίγον πίνω, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 7, 16, Πλούτ. 2. 224D· **ὀλῐγοποσία**, ἡ, μετριότης εἰς τὸ πίνειν, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 1. 2, Λουκ. Παράσ. 16.

ὀλῐγόποτος, ον, ὁ ὀλίγον πίνων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 17, κ. ἀλλ.· ἄοιψα καὶ ὀλ., ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 6, 8.

ὀλιγόπους, ουν, ὁ ἔχων μικροὺς πόδας, Εὐστ. εἰς Ὀδ. σελ. 1502, 27.

ὀλιγοπραγμοσύνη, ἡ, τὰ ἀφῃρημ. οὐσιαστ. τοῦ **ὀλιγοπράγμων**, Χρύσιππ. ἐν Πλουτ. Ἠθ. 1043Β.

ὀλῐγοπράγμων, -ονος, ὁ, ἡ, ὁ εἰς ὀλίγα ἀσχολούμενος, ὁ περὶ ὀλίγων φροντίζων, ἀντίθετ. τῷ **πολυπράγμων**, Πλούτ. 2. 1043Β.

ὀλῐγόπτερος, ον, ὁ ἔχων ὀλίγα πτερά, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 7.

ὀλιγοπύθμην, ενος, ὁ, ἡ, ὁ μικρὸν ἔχων πυθμένα, Θεογνώστου Κανόνες σ. 86, 14.

ὀλῐγόπῡρος, ον, ὁ ὀλίγους πυρούς, ὃηλ. ὀλίγους κόκκους σί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

του ἔχων, σταχυς μικρὸς καὶ ὀλιγόπυρος Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 11, 4. 2) **ὀλιγόπυρος, ον,** ὁ ἔχων ὀλίγον πῦρ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐσταθ. ὑπὸ Κουμανούδ. ἐν Συναγ. Λέξ. Ἀθηνᾶ.

ὀλιγορρημονέω, λέγω ὀλίγα, Εὐστ. Πονημάτ. 95, 33.

ὀλιγόρριζος, ον, ὁ ὀλίγας ῥίζας ἔχων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 3, Γεωπ. 4. 1. 12.

ὀλιγόρρυτος, ον, ὁ ὀλίγον ῥέων, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἡσυχ.

ὀλίγος [ῐ], **η, ον,** Ταραντῖν. **ὄλιος,** ὃ ἴδε: (ἴδε ἐν τέλ.): — ἐπὶ ἀριθμοῦ ἢ ποσότητος, ὀλίγος, σπάνιος, μικρός, ἀντίθετ. τῷ **πολύς,** συχν. παρ' Ὅμ. καὶ τοῖς Ἀττ., ἀλλὰ σπάνιον παρὰ τοῖς Τραγ.· ὀλίγα κακὰ Αἰσχύλ. Πέρσ. 330· — ὡσαύτως ἐπὶ τόπου ἢ διαστήματος, Ἰλ. Κ. 161, κτλ.· καὶ ἐπὶ χρόνου, Τ. 157., Ψ. 418, Πίνδ., κτλ.· ἐν βραχεῖ τε κὠλίγῳ χρόνῳ Σοφ. Ἀποσπ. 572. — Ἐν ταῖς ὀλιγαρχίαις οἱ ἔχοντες τὴν ἀρχὴν ἐκαλοῦντο οἱ ὀλίγοι, Θουκ. 6. 38., 8. 9, κτλ.· ἡ ὑπὸ τῶν ὀλ. δυναστεία, αἱ διὰ τῶν ὀλ. δυναστεῖαι Πλάτ. Πολιτικ. 291D, Δημ. 1396. 21· οὕτως, ἐνὸς καὶ πλήθους τὸ ὀλ. μέσον Πλάτ. Πολιτικ. 303A. 2) μετ' ἀπαρ., ὀλίγους .. στρατιῇ τῇ Μήδων συμβαλέειν Ἡρόδ. 6. 109. πρβλ. 7. 207· μὴ .. αἱ σφέτεραι δέκα νῆες ὀλίγαι ἀμύνειν ὦσιν Θουκ. 1. 50. **II.** ἐπὶ μεγέθους, ὀλίγος, μικρός, ἀντίθετ. τῷ **μέγας,** Ἰλ. Ξ. 376, Ὀδ. Κ. 94, κλ.· ὀλίγῃ ὀπί, μετὰ μικρᾶς, ἀσθενοῦς φωνῆς, Ξ. 492· ὀλίγος κῶρος, μικρὸς παῖς, Θεόκρ. 1. 47· ἡ σημασία αὕτη εἶναι πολλῷ ἧττον κοινὴ τῆς πρώτης καὶ εἶναι σπανία ἐν τῇ πεζογραφίᾳ, Valck. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 530. 2) ἐνίοτε ἔχει σημασίαν κειμένην μεταξὺ τῆς τοῦ μεγέθους καὶ τῆς ποσότητος, ὀλ. ἄχθος Ἰλ. Μ. 452· δόσις Ὀδ. Ζ. 208· ὀλ. ἢ οὐδὲν Πλάτ. Ἀπολ. 23A· οὐδὲν ἢ ὀλ. Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 5, 7. 3) ἐπὶ βαθμοῦ, ὀλ. καὶ μέγας, μικροῦ καὶ μεγάλου βαθμοῦ, Καλλῖν. 1. 17. **III.** Ὁ Ὅμ. ἔχει συχνάκις τὸ οὐδ. **ὀλίγον,** ὡς ἐπίρρ., μετὰ ῥημάτων, ὀλίγον παρακλίνας Ἰλ. Ψ. 424, πρβλ. Λ. 52· φροντίσας Εὐρ. Κύκλ. 163· προελθὼν Πλάτ. Πρωτ. 339D· οὕτως οὐδ. πληθυντ., ἠκροβολίσαντο ὀλίγα Θουκ. 3. 73. 2) μετὰ συγκρ. ἐπιθ., ὀλίγον προγενέστερος Ἰλ. Ψ. 789· ὀλ. ἧσσον Ὀδ. Ο. 364 στιβαρώτερος οὐκ ὀλ. περ Θ. 187· φέρτερος οὐκ ὀλ. περ Ἰλ. Τ. 217· οὕτω, ὀλ. τι πρότερον Ἡρόδ. 4. 81, πρβλ. Πλάτ. Πολιτικ. 262B, κτλ.· ὀλ. ὕστερον ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 454B, κτλ.· ἀλλὰ **ὀλίγῳ** εἶναι κοινότερον μετὰ συγκρ. παρὰ πεζογράφοις, Ἡρόδ. 4. 79., 7. 113, Πλάτ. Γοργ. 460C, Πολ. 327, κτλ. **IV.** Ἰδ. αἱτεραι φράσεις: 1) ὀλίγου δεῖν, σχεδὸν (ἴδε ἐν λ. **δεῖ** II), ὀλίγου ἐδέησε καταλαβεῖν, ὀλίγον μόνον ἔλειψε νὰ καταλάβῃ, Ἡρόδ. 7. 10, 3· — ἐντεῦθεν μόνον **ὀλίγου,** σχεδὸν, παρ' ὀλίγον, ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο Ὀδ. Ξ. 37, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 348, 381, Νεφ. 722, Λυσίας 141. 15, Πλάτ. Πρωτ. 361C, Δημ. 448. 24, κτλ.· ὀλίγου (ἢ ὀλίγῳ) ἐς χιλίους, σχεδὸν 1000, Θουκ. 4. 124· ὀλίγου ἦλθον ἑλεῖν (ἴδε κατωτ. 8) Παυσ. 1. 13, 6, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 184 κέξ. 2) δι' ὀλίγου (δηλ. χώρου), εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν, Αἰσχύλ. Θήβ. 762, Εὐρ. Φοίν. 1098, Θουκ. 2. 89., 3. 21· — ὡσαύτως, δι' ὀλίγου (δηλ. χρόνου), ἐντὸς ὀλίγου χρόνου, αἰφνιδίως, ὁ αὐτ. 2. 85, 6. 11, κτλ.· — ἀλλά, 6) δι' ὀλίγων, μὲ ὀλίγας λέξεις, Λατ. paucis, Πλάτ. Φίληβ. 31D, κτλ.· ἴδε κατωτ. VI. 2. 3) ἐν ὀλίγῳ (δηλ. χώρῳ, πρβλ. Ἡρόδ. 9. 70), ἐντὸς μικροῦ διαστήματος, ἐντὸς μικρᾶς περιοχῆς, ἐν ὀλ. στρατοπεδευομένοις Θουκ. 4. 26, πρβλ. 96· εἰς ταὐτὸ πάντα .. ἀθροίσαντα ἐν ὀλ. Δημ. 33. 18· — ὡσαύτως, ἐν ὀλίγῳ (δηλ. χρόνῳ), ἐντὸς ὀλίγου χρόνου, Πινδ. Π. 8. 131· ἀλλὰ καί, ταχέως, ἐν τάχει, ἔγνων καὶ περὶ ποιητῶν ἐν ὀλ. τοῦτο Πλάτ. Ἀπολ. 22B· ὁμοία εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ **ἐν ὀλίγῳ,** ἐν ταῖς Πράξ. Ἀποστ. κς', 28. 6) ἐν ὀλίγοις, εἰς μεταξὺ ὀλίγων, δηλ. εἰς ὑπερβολήν, σφόδρα, ποταμὸς μέγας ἐν ὀλ. Ἡρόδ. 4. 52· ἐν ὀλίγοισι Περσέων .. ἀνὴρ δόκιμος ὁ αὐτ. 9. 41· συχνάκις παρὰ τοῖς μεταγενεστ., Ἡλιόδ. 3. 1, Πλουτ. Πομπ. 10, ἴδε Hemst. εἰς Λουκ. π. Ἐνυπν. 2· οὕτω, σὺν ὀλίγοις, ἴδε κατωτ. 9. 4) ἐξ ὀλίγου = δι' ὀλίγου, ἐπὶ χρόνου, ἐξ ὀλίγου καὶ δι' ὀργῆς Θουκ. 2. 11, πρβλ. 61., 4. 108, κτλ. 5) ἐς ὀλίγον, ὡς τὸ παρ' ὀλίγον, παρὰ μικρόν, μικροῦ δεῖν .., ἐς ὀλίγον ἀφίκετο τοῦ νικηθῆναι ὁ αὐτ. 4. 129. 6) ἐπ' ὀλίγον, «δι' ὀλίγον καιρόν», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 5, 1, Ἡρῳδιαν., κτλ. 7) κατ' ὀλίγον, «ὀλίγον κατ' ὀλίγον», Θουκ. 1. 69, Πλάτ. Τίμ. 85D, Λουκ. Τίμ. 4, κτλ.· ἀλλὰ τὸ ἐπίθετ. συχνάκις λαμβάνει τὸ γένος καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ οὐσιαστικοῦ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, κατ' ὀλίγους Ἡρόδ. 2. 93., 8. 113· οὗτοι κατ' ὀλίγους γιγνόμενοι ἐμάχοντο, ὀλίγοι ἑκάστοτε, κατὰ μικρὰς ὁμάδας, ὁ αὐτ. 9. 102, πρβλ. Θουκ. 4. 10, Πλάτ. Θεαίτ. 197D. 8) μετ' ὀλίγον τούτων, ὀλίγον μετὰ ταῦτα .., Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 2. 9) παρ' ὀλίγον, ὡς τὸ ὀλίγου, «ὀλίγον ἔλειψε νὰ ..,» σχεδὸν, Εὐρ. Ι. Τ. 872· παρ' ὀλίγον ἦλθε τοῦ μὴ ἐκπεσεῖν Πολύβ. 2. 55, 4, πρβλ. 18. 29, 12· — ἀλλά, 6) παρ' ὀλίγον ποιοῦμαι, θεωρῶ ὡς μικρᾶς σημασίας καὶ ὀλίγης προσοχῆς ἄξιον, ἴδε παρὰ Γ. 1. 5. 6. 10) σὺν ὀλίγοις = ἐν ὀλίγοις, Πλουτ. Γάλβ. 3· ἴδε ἀνωτ. IV. 3. 6. **V.** Τὸ Ἐπίρρ. **ὀλίγως,** εἶναι σπάνιον, καὶ ἀντ' αὐτοῦ εἶναι ἐν χρήσει τὸ **ὀλίγον** ἢ **ὀλίγῳ,** οὐκ ὀλίγως Ἀνθ. Π. 12. 205. **VI.** Βαθμοὶ παραθέσεως: 1) τὸ συγκριτικὸν συνήθως ἀναπληροῦται διὰ τοῦ **μείων, ἥσσων** ἢ **ἐλάσσων·** ὁ τύπος **ὀλίζων, ον,** γεν. **ονος,** ἐσχηματισμένος κατὰ τὸ **μείζων,** (**μέγας**), ἐν χρήσει ἀείποτε ἐπὶ σμικρότητος ἀπαντᾷ μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρίνοις ποιηταῖς, Καλλ. εἰς Δία 71, Νικ. Θηρ. 372, Ἀνθ. Π. 9. 521· ἀλλ' ἀνεγνώσθη ἤδη, τοῖσι, **ὀλείζοσι** (οὕτω) μυστηρίοις ἐν παλαιᾷ τινι Ἀττ. ἐπιγραφῇ, (Ἐπιγρ. Βρετ. Μουσ. 2 B. 34), πρβλ. **ὀλείζων·** καὶ τὸ σύνθετ. **ὑπολίζονες** ἀπαντᾷ ἐν Ἰλ. Σ. 519 ἀντὶ τοῦ **ὀλίζωνες,** ἐν Νικ. Θ. 123, ὁ Bentl. ἀναγινώσκει **ὀλιζότερος,** ὡς ἐν Ἀλεξιφ. 479, Ὀππ. Κυν. 3. 65, 394· — ὁ ὁμαλὸς τύπος **ὀλιγώτερος** πρῶτον παρὰ τῷ Αἰλ. π. Ζ. 2. 42., 6. 51. 2) Ὑπερθ. **ὀλίγιστος, η, ον,** (ἐσχηματισμένον κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ **κάκιστος, φίλιστος,** κτλ.), ἀείποτε ἐπὶ ἀριθμοῦ ἢ ποσότητος, Ἰλ. Τ. 223, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 721· ὡσαύτως παρ' Ἀττ., ὡς Ἀριστοφ. Βάτρ. 115, Πλ. 628, Πλάτ. Πολ. 473B, κ. ἀλλ. — **ὀλιγίστου,** ὑπερθ. τοῦ **ὀλίγου,** (πρβλ. IV. 1), «παρὰ μικρόν», Φώτ., Ἡσύχ. — **ὀλίγιστον** ἢ **τὸ ὀλίγιστον,** ὡς Ἐπίρρ., Λατ. minime, Πλάτ. Πολ. 587B, Παρμ. 149A· ὡς ὀλίγιστα Γοργ. 510E, Νόμ. 953A· οὕτω, δι' ὀλιγίστων ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιστ. 351D· (Πρὸς τὰ **ὀ-λίγ-ος, ὀ-λίζ-ων** (δηλ. **ὀ-λιγ-ίων**), **ὀ-λιγ-οστός, ὀ-λιγ-άκις,** πρβλ. Σανσκρ. lis, lis-tā (parvus fio), leś-as (ἐπίθετ. parvus, paucus)· Ἀρχ. Πρωσσ. lik-rets, (ὀλίγον)· ἄρα τὸ ὀ- εἶναι εὐφων., καὶ ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει **λιζὸν** (γραπτέον **λῖζον**) = **ἔλαττον, λιζῶνες,** (**λῖζονες**) = **ἐλάττονες.**

ὀλῐγοσαρκία, ἡ, τὸ ἔχειν ὀλίγας σάρκας, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ.

ὀλῐγόσαρκος, ον, ὁ ἔχων ὀλίγας σάρκας, Λουκ. Ἀποκηρυττ. 29.

ὀλῐγοσθενής, ές, ὁ ἔχων ὀλίγον σθένος, δύναμιν, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 623.

ὀλῐγοσῖτος, ον, ὁ ἐσθίων ὀλίγον ἢ μετρίως, Φερεκρ. ἐν «Ἀγαθοῖς» 1, Φρύνιχ. Κωμ. ἐν «Μονοτρόπῳ» 5. — **ὀλῐγοσῑτέω,** τρώγω ὀλίγον, Ἱππ. π. Ἀγμ. 769 — **ὀλῐγοσῑτία,** ἡ, τὸ ἐσθίειν ὀλίγον, ἐγκράτεια περὶ τὴν τροφήν, Ἀριστ. Πολιτ. 2. 10, 9, Προβλ. 1 39.

ὀλῐγόσπερμος, ον, ὁ ἔχων ὀλίγον σπέρμα, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 57.

ὀλῐγοστάδιος, α, ον, ὁ ἔχων ὀλίγων σταδίων ἔκτασιν, Εὐστ. εἰς Διονύσ. Περιηγ. 65.

ὀλῐγόστῐχος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ὀλίγων στίχων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 534, Διογ. Λ. 7. 165 — **ὀλῐγοστῐχία,** ἡ, τὸ ἐξ ὀλίγων στίχων συνίστασθαι, Ἀνθ. Π. 4. 2.

ὀλῐγοστός, ή, όν, εἰς ἐξ ὀλίγων, ἀντίθετον τῷ **πολλοστός,** Πλουτ. Καῖσ. 49, Ἀντών. 51, κτλ. **II.** ὡς τὸ **ὀλίγιστος,** ἐλάχιστος, ὀλ. χρόνον Σοφ. Ἀντ. 625, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 1, 14. — Ἐπίρρ. **ὀλιγοστῶς,** Ἀθαν. Π. 216B.

ὀλῐγοσυλλᾰβία, ἡ, τὸ ἔχειν ὀλίγας συλλαβάς, τὸ ὀλιγοσύλλαβον, Εὐστ. 25. 35.

ὀλῐγοσύλλᾰβος, ον, ὁ ἔχων ὀλίγας συλλαβάς, Εὐστ. 836. 17. Κ. Μανασσ. Χρον. 4908.

ὀλῐγοσύνδεσμος, ον, ὁ ἔχων ὀλίγους συνδέσμους, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 22.

ὀλιγοσχιδής, ές, ἐπὶ ὁδοῦ, ἡ ὀλίγας διακλαδώσεις ἔχουσα, ὁδὸν .. ὀλιγοσχιδῆ Εὐστ. Πονημάτ. 54, 18.

ὀλῐγοσώμᾰτος, ον, ὁ ἔχων μικρὸν σῶμα· συγκρ. **ὀλιγοσωματώτερος** ἢ **ὀλιγοσωματέστερος,** Σχόλ. Πλάτ. παρὰ τῷ Creuzer εἰς Πλωτ. 536.

ὀλῐγοτεκνία, ἡ, = **ὀλιγοπαιδία,** Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 264.

ὀλῐγότεκνος, ον, = **ὀλιγόπαις,** Μάξ. Τύρ. 17. 42.

ὀλῐγότης, ητος, ἀντίθετ. τῷ **πλῆθος** ἐν πάσαις ταῖς σημασίαις. 1) τὸ νὰ εἶναί τι ὀλίγον, Πλάτ. Νόμ. 678C, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 3, 8, κ. ἀλλ.· ὀλιγότης ἀρχόντων, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 3. 8, 4. 2) σμικρότης, σπάνις, Πλάτ. Πολ. 591E, Νόμ. 745D. 3) ἐπὶ χρόνου, βραχύτης, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 158D. 3) ἀδυναμία, περὶ τοῦ ὀλίγα ὑπ' ἀσθενείας λέγοντος, Πολυβ. Ϛ', 145.

ὀλῐγοτῑμία, ἡ, ὀλίγη τιμή· τὸ ἔχειν τι ἐν ὀλίγῃ τιμῇ, Κύριλλ.

ὀλιγοτοκέω, τίκτω ὀλίγα, Ἀριστ. π. Ζ. Γενέσεως 4. 4, 14· — **ὀλῐγοτόκος, ον,** ὁ ὀλίγα τίκτων, ἀντίθετ. τῷ **πολυτόκος,** ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 36, 37, π. Ζ. Γενέσεως 3. 2, 18, κ. ἀλλ.· πρβλ. **ὀλιγόγονος.**

ὀλιγοτρεφής, ές, ὁ μὴ εὐτραφής, Εὐστ. Ὀδ. 1752, 10.

ὀλῐγότρῐχος, ον, = **ὀλιγόθριξ,** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 17.

ὀλῐγοτροφέω, ὀλίγην δίδω τροφήν, Μῦθοι Αἰσώπου 358 ἔκδ. Κοραῆ.

ὀλῐγοτροφία, ἡ, ὀλίγη τροφή, Ἀλέξ. Τραλλ. 12. 698.

ὀλῐγοτρόφος, ον, ὁ παρέχων δίδων ὀλίγην τροφήν, Ἱππ. Προρρ. 85A, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 120E. **II.** ἐνεργ., ὁ λαμβάνων ὀλίγην τροφήν, ὁ τρώγων ὀλίγον, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5. 60, Προβλ. 10. 67.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀλῐγόϋδρος, ον, ὁ θέλων ὀλίγον ὕδωρ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 7, 6, ἐν τῷ ὑπερθ.

ὀλῐγόϋλος, ον, ὁ περιέχων ὀλίγην ὕλην, Εὐστ. 1379. 43· τὸ ὀλιγόϋλον, ὀλιγότης, σπάνις ὕλης, ὁ αὐτ. ἐν Πονηματ. 224. 59, κτλ.

ὀλῐγοϋπνέω, κοιμῶμαι ὀλίγον, Εὐστ. 1649. 32.

ὀλῐγοϋπνία, ἡ, ὀλίγος ἢ βραχὺς ὕπνος, Ἰαμβλ. Βίος Πυθ. 69 καὶ 188.

ὀλῐγόϋπνος, ον, ὁ ὀλίγον ἢ βραχὺν ὕπνον κοιμώμενος, Ἀππ. Ἰβηρ. 74, ἐν τῷ ὑπερθ. **ὀλιγοϋπνότατος**.

ὀλῐγοφᾰγία, ἡ, = **ὀλιγοσιτία**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 28.

ὀλῐγοφάγος, ον, = **ὀλιγόσιτος**, Ἱππ. 358. 19.

ὀλῐγοφῐλία, ἡ, τὸ ἔχειν ὀλίγους φίλους, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πολυφιλία, Ἀντιφῶν παρὰ Πολυδ. Γ', 63, Ἀριστ. Ρητ. 2, 8, 10.

ὀλῐγοφόρος, ον, ἐπὶ οἴνου, ὁ δυνάμενος νὰ φέρῃ ὀλίγον ὕδωρ, ἀδύνατος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πολυφόρος**, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 393· πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 853.

ὀλῐγοφρᾰδής, ές, ὁ ὀλίγα λέγων, «οἱ Δωριεῖς ὀλιγοφραδεῖς καὶ συλληπτικοί» Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 3, 81.

ὀλῐγοφρενία, ἡ, ὀλιγότης φρενῶν, Γρηγ. Ναζ. Ποιήμ. 13. 126.

ὀλῐγόφρων, ὁ, ἡ, -φρον, τό, ὁ ὀλίγας ἔχων φρένας, ὁ μικρὸς τὸν νοῦν, Πλούτ. 2. 501Δ, Πολυδ. Δ', 14. Ἐπίρρ. **-όνως**, ὁ αὐτ. Δ', 15.

ὀλῐγόφυλλος, ον, ὁ ἔχων ὀλίγα φύλλα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10. 8.

ὀλῐγόφωνος, ον, ὁ ἔχων μικράν, ἀσθενῆ φωνήν, Ἀριστείδ. Κοϊντιλ. σ. 43.

ὀλῐγόχλωρον, τό, = **κάππαρις**, Διοσκ. (Νόθ.) 2. 204.

ὀλιγοχωέω, εἶμαι **ὀλιγόχους**, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ. ἄνευ μαρτυρίας.

ὀλῐγόχους, ον, συνηρ. **-χους**, ουν· — παράγων ὀλίγον, ἀντίθετ. τῷ **πολύχους**, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 7, 2, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 4, 4.

ὀλῐγοχορδία, ἡ, ὀλιγότης χορδῶν, Πλούτ. 2. 1135Β, 1137D.

ὀλῐγόχορδος, ον, ὁ ἔχων ὀλίγας χορδάς, Πλούτ. 2. 1137Β (διάφ. γραφ. ἀντὶ **τρίχορδα**).

ὀλῐγοχρημᾰτία, ἡ, ὀλιγότης χρημάτων, ἔνδεια, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Κλήμ. Ἀλ.

ὀλῐγοχρήμᾰτος, ον, ὁ συνιστάμενος ἐξ ὀλίγων χρημάτων, ὀλιγοχρήματος παρακαταθήκη Φίλων τ. 1, σ. 341, 31.

ὀλῐγοχρόνιος, ον, καὶ α, ον Ἀνθ. Π. 7. 648, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 2. 1· — ὁ ὀλίγον χρόνον μόνον ζῶν ἢ διαρκῶν, βραχυχρόνιος, Θέογν. 1014, Μίμνερμ. 5, Ἡρόδ. 1. 38, Πλάτ. Φαίδων 87C, D, Ἀριστ., κλ. **ΙΙ.** ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος συμβαίνων, θάνατος Ἱππ. Προγν. 38.

ὀλῐγοχρονιότης, -ητος, ἡ, ὀλιγότης, βραχύτης χρόνου, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 14, κτλ.

ὀλῐγόχρονος, ον, = **ὀλιγοχρόνιος**, Μ. Ἀντων. 5. 10· πρβλ. Wern. εἰς Τρυφιόδ. (γραπτέον Τριφ-) 40.

ὀλῐγόχρῡσος, ον, ὁ ἔχων ὀλίγον χρυσόν, Πολυδ. Γ', 109.

ὀλῐγόχῡλος, ον, ὁ ἔχων ὀλίγον χυλόν, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 120Ε.

ὀλῐγόχῡμος, ον, ὁ ἔχων ὀλίγον χυμόν, Ξενοκράτ. 12, 50· — κατὰ Κοραῆν (σ. 137) ἴσως διορθωτέον: **ὀλιγόχυλος**.

ὀλῐγοψῡχέω, εἶμαι ὀλιγόψυχος, δειλός, Ἰσοκρ. 392Β, Ἑβδ. (Σειρὰχ Δ', 9 ἐν τέλ.). **ΙΙ.** = **λιποψυχέω**, Ἐτυμολ. Μέγ. 395. 31.

ὀλῐγοψῡχία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, τὸ ἀφηρ. οὐσιαστ. τοῦ **ὀλιγόψυχος**, Ἑβδ. (Ἔξοδ. Ϛ', 9, Ψαλμ. ΝΔ', 8). **ΙΙ.** = **λιποψυχία**, Ἱππ. 594. 7., 1223Β.

ὀλῐγόψῡχος, ον, μικρόψυχος, ὀλιγόκαρδος, Ἀρτεμίδωρ. 3. 5, Ἑβδ. (Ἡσαΐ. ΛΕ', 4, ΝΔ', 6), Δ' Ἐπιστ. πρ. Θεσσ. ε', 14.

ὀλῐγόω, ἐλαττώνω, «ὀλιγοστεύω», πρβλ. **ὀλιγοποιέω**, Εὐστ. 143. 22, Ἐτυμολ. Μέγ.· — ἐν τῷ Παθητ., Ἑβδ. (Κριτ. Γ', 16). **ΙΙ.** = **λιποψυχέω**, ὅλως ὀλιγωθεὶς τὴν ψυχήν, ὀλιγοθυμήσας, ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ἡλιοδώρου Αἰθ. τ. 2, σ. 171, Εὐμαθ. 341.

ὀλῐγ-ῶλαξ, -ᾶκος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **ὀλιγαῦλαξ**, ὃ ἴδε.

ὀλῐγωρέω, ὀλίγον ἐκτιμῶ, μὲ ἐλαφρότητα θεωρῶ, ὀλίγον φροντίζω περί τινος, μετὰ γεν., Ξεν. Ἀπομν. 2. 4, 3, Πλάτ. Ἀπολ. 23C, Φαίδων 68C, κτλ. **2)** ἀπολ., δὲν προσέχω, Θουκ. 5. 9., 6. 91, κτλ.· ὅλ. εἴς τι Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 3. — Παθ., **ὀλιγωρεῖσθαι** Πλάτ. Λάχ. 180Β· τοῖς οὕτως ὠλιγωρημένοις Δημ. 217. 23.

ὀλιγώρημα, τό, πρᾶξις περιφρονήσεως, Ἀριστ. περὶ Ἀρετ. καὶ Κακ. 7, 6.

ὀλῐγώρησις, ἡ, = **ὀλιγωρία**, Ἀριστ. π. Ἀρετ. κ. Κακ. 6, 2. Θεμίστ. 130Α.

ὀλιγωρητέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ **ὀλιγωρέω**, δεῖ ὀλιγωρεῖν, οὐκ ὀλιγωρητέον οὖν, ἀλλὰ πολλὴν ἐπιμέλειαν αὐτῆς ποιητέον Ἀθήν. 445Α.

ὀλῐγωρία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, τὸ ὀλίγον φροντίζειν περί τινος, περιφρόνησις, παραμέλησις, ὑπό τε ὕβρεως καὶ ὀλιγωρίης Ἡρόδ. 1. 106, πρβλ. 6. 137· ἐν ὀλιγωρίᾳ ποιεῖσθαι = **ὀλιγωρεῖν**, Θουκ. 4. 5· οὕτως, ἐς ὀλιγωρίαν τραπέσθαι τινὸς ὁ αὐτ. 2. 52· ὅλ. πρός τι Δημ. 1269. 3· περί τινος Πολύδ. 11. 9, 2, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 3, Πολιτ. 5. 2, 6· — ἐν τῷ πληθ., Ἰσοκρ. 150Δ.

2) παραμέλησις καθήκοντος, ἀμέλεια, Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 249. ἐν τέλ.

ὀλίγ-ωρος, ον, (ὥρα) ὁ ὀλίγον φροντίζων περί τινος, ὀλίγον ἐκτιμῶν τινα, περιφρονητικός, παραμελῶν τινα, ἐπὶ προσώπων, χαλεπός τε καὶ ὅλ. Ἡρόδ. 3. 89· οὐδεὶς οὔτε γέρων οὔτε ὅλ. οὕτως Δημ. 764. 24, κτλ.· σοβαρὸς καὶ ὅλ. τρόπος ὁ αὐτ. 1357. 25· — μετὰ γεν., τὴν εἰρήνην, ἧς οὐδεὶς ἂν ἐπιδεῖξειεν .. ὀλιγωροτέραν τῶν Ἑλλήνων, εἰρήνην παντάπασιν ἀμελουμένην τῶν ἑλληνικῶν δικαίων, Ἰσοκρ. 254D.— Ἐπίρρ., **ὀλιγώρως**, ἀμελῶς, ἀπροσέκτως, ὅλ. καὶ ῥᾳθύμως Δημ. 1383. 5· ὅλ. ἔχω, εἶμαι ἀπρόσεκτος, ἀμελής, Πλάτ. Φαίδων 68C, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 14· τινός, ὡς πρός τι, Αυσ. 176. 5, Ἰσαῖ. 41, 33, κ. ἀλλ.· περί τινος Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 19. 5· οὕτως, ὅλ. διακεῖσθαι Αυσ. 92. 7· πρός τινα ἢ τι Πλάτ. Ἀλκ. 2. 149Δ, Ἰσοκρ. 311Β, Αἰσχίν. 10. 14. **ΙΙ.** ἐπὶ πραγμάτων, περιφρονητικός, πλήρης περιφρονήσεως, ὑποδεικνύεις μὲν ἦθος ἀστεῖον πάνυ καὶ πρᾶον, ὀλίγωρον δὲ πεποίηκάς τι Νικόμαχος ἐν «Εἰλειθυίᾳ» 1.2.

ὀλίγως, Ἐπίρρ., ἴδε **ὀλίγος V**.

ὀλίγωσις, εως, ἡ, ταπείνωσις, ἐξευτελισμός, Εὐστ. Πονημάτ. 44. 63.

ὀλῐγωφελής, ές, ὁ ὀλίγον ὠφελῶν, Σέξτ. Ἐμπειρ. π. Μ. 1. 296.

ὀλιζότερος, α, ον, ἴδε **ὀλίγος** ἐν τέλ.

ὀλιζόω, ποιῶ τι, ὀλίγον ἢ ὀλιγώτερον, μειῶ, ἐλαττῶ, Χρησμ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 214Β· — Παθ., **ὀλιζοῦμαι**, «ὀλιζοῦται· μειοῦται, ὀλιγοῦται» Ἡσύχ.

ὀλίζων, ον, ἴδε **ὀλίγος** ἐν τέλ.

ὁλῐκός ή, όν, (ὅλος) καθολικός, ἀπόλυτος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ γενικός, Εὐστ. Πονημάτ. 226. 16.

ὄλιος, Ταραντ. ἀντὶ ὀλίγος, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ὑπερβόλῳ» 1, καὶ αὐτόθι ἴδε Meineke, Ἐτυμ. Μ. 621, 51.

ὁλισβο-κόλλιξ, ὁ, ἄρτος πεποιημένος κατὰ τὸ σχῆμα ὁλίσβου, Κωμ. Ἀνώνυμ. 163.

ὄλισβος, σκύτινον ἀνδρικὸν αἰδοῖον, penis coriaceus, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 78, Ἀριστοφ. Λυσ. 109, Ἀποσπ. 309. 13.

ὁλισθᾱνός, όν, = **ὁλισθηρός**· συγκρ. **ὁλισθανωτέρα**, Γαλην. 12. 264. Βραχύτερός τις τύπος **ὁλισθός** = **ὁλισαγρός** μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Ἀρκαδ. 50. 1, καὶ ἴσως πρέπει νὰ ἀποκατασταθῇ παρὰ τῷ Γαληνῷ.

ὁλισθάνω, (ὡσαύτως **-αίνω** Ἀριστ. Προβλ. 24. 1., 25. 11, Πολύδ., κλ., ἀλλ' οὐδέποτε παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ., Πόρσ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1398, Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 491, ἂν καὶ σπαράδην εἰσήχθη ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων ὡς ἐν Πλάτ. Λύσ. 216C)· — μέλλ. **ὁλισθήσω** Ἑβδ., Νόνν.· — πρκμ. **ὠλίσθηκα** Ἱππ. π. Ἄρθρ. 823 ἐν τέλ., 829 ἐν τέλ.· — ἀόρ. α' **ὠλίσθησα**, Ἀνθ. Π. 9. 125, Στράβ., κτλ.· μετοχ. θηλ. **ὁλισθήσασα**, Νικ. Ἀποσπ. 2. 55 (ὅπερ πρέπει νὰ ἀποκατασταθῇ ἀντὶ τοῦ **ὁλισθήνασα**, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξιφ. 89), πρβλ. Λαῦ. Φρύν. 742· ἀλλὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις ἀείποτε ἀόρ. β' **ὤλισθον**: μετοχ. **ὁλισθών**: ἀπαρ. **ὁλισθεῖν**· — ὁ Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει μόνον ἐν τῇ Ἰλ., κατὰ γ' ἐν. πρόσωπον τοῦ ἀορ. β' **ὄλισθε**, ἄνευ αὐξήσ· (ἴδε ἐν τέλ.) «Γλιστρῶ», ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θεῶν Ἰλ. Ψ. 774· ἐκ δὲ οἱ ἦπαρ ὄλισθε, ἔπεσε τὸ ἧπαρ ἐξ αὐτοῦ, Υ. 470· ἐξ ἀντύγων ὤλισθε, ἐγλύστρισεν ἐκ , Σοφ. Ἠλ. 746· οὕτως, ὅλ. τῆς χειρὸς ὁ σίδηρος Ἀριστ. Μηχαν. 21, 1· νηὸς ὀλισθών Ἀνθ. Π. 9. 267· ὅλ. εἴσω, ἔξω, ἐπὶ ὀστοῦ ἐξερχομένου ἐκ τοῦ ἁρμοῦ πρὸς τὰ ἔσω ἢ πρὸς τὰ ἔξω, Ἱππ. π. Ἁρμ. 762, 776· — θαυμαστὰ γὰρ τὸ τόξον ὡς ὀλισθάνει, «γλιστρᾷ», χάνει τὴν δύναμίν του, Σοφ. Ἀποσπ. 963· — μεταφορ., ὅλ. εἰς νοῦσον Ἀνθ. Π. 7. 233· ἐς Ἅιδου Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 587· ἐκ ζωῆς αὐτόθι 155· καὶ ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, πίπτω, ἁμαρτάνω, Ἀριστοφ. Βάτρ. 690. **2)** «γλιστρῶ», τρέχω εὐκόλως, ῥέω, ἡ γλῶττα ὅλ. ἐν τῷ λάδδᾳ Πλάτ. Κρατ. 427Β· βέλος διὰ σαρκὸς ὀλισθεν Θεόκρ. 25. 230. **ΙΙ.** Μεταφ. κατ' ἐνέστ., ἐξαρθρῶ, στραγγουλίζω δι' ὀλισθήματος, ὠλίσθηκεν τὸν γλουτὸν Φιλόστρ. 129. **2)** κάμνω νὰ ὀλισθήσῃ τις, τινὰ Νείλου Παραινέσ. 50. (Ἴσως ἐκ τῆς √ΑΙΣ, λισσός, λεῖος, ὥστε τὸ ὀ- εἶναι εὔφων.— Ἴδε Κάνταν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 530.

ὁλισθήεις εσσα, εν, ποιητ. ἀντ. **ὁλισθηρός**, Ἀνθ. Π. 9. 443.

ὁλίσθημα, τό, «γλίστρημα», πτῶσις, Πλάτ. Τίμ. 43C· ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, Πλούτ. 2. 49C. **2)** ἐξάρθρωσις, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 827, κτλ.

ὁλισθηρός, ά, όν, «γλιστερός», Λατ. lubricus, οἷμος Πινδ. Π. 2. 175· ἂν .. ὅλ. ἢ τὸ χωρίον Ξεν. Ἱππ. 7, 15· λίθοι ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 4. 3, 6, κτλ. ἐπὶ γλαιώδους οὐσίας, Ἱππ. π. Διαίτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀξ 385, ἐν τῷ θετ. καὶ ὑπερθ. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὁ εὐκόλως διαφεύγων, ὃν δυσκόλως λαμβάνει τις ἢ κατέχει, Πλάτ. Σοφιστ. 231Δ· τύχη Ἀνθ. Π. 10, 66· τὸ ὀλ. τῆς διανοίας αὐτῶν Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 22· ὀλ. Ἱκεσίη Ἀνθ. Π. 5. 2, 6· ὀλ. πρὸς ὀργήν Πλάτ. Κάτων Νεώτ. 1. **2)** ὁ ὑποκείμενος εἰς ὀλίσθησιν, πόδες αὐτόθι 7. 542· ὀλισθηροὶ εἰς πόδας αὐτόθι 398·—Ἐπίρρ. **ὀλισθηρῶς**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 193· ὀλ. ἔχειν πρός τι Πλούτ. 2. 31C.

ὀλίσθησις, ἡ, τὸ ὀλισθαίνειν καὶ πίπτειν, «γλίστρημα», Πλούτ. 2. 611Α, 731Ε· ἐντεῦθεν, ἐξάρθρωσις ὀστοῦ, Ἱππ. περὶ Ἄγμ. 777 ὀλισθήσεως τρόπος περὶ Ἄρθρ. 836.

ὀλισθητικός, ἡ, όν, ὁ ποιῶν τι ὀλισθηρόν, Ἱππ. 261. 3.

ὀλισθο-γνωμονέω, ὀλισθαίνω, σφάλλομαι κατὰ τὴν γνώμην ἢ κρίσιν, Λουκ. Λεξιφ. 19.

ὀλισθο-ποιέω, ποιῶ τι ὀλισθηρόν, Γλωσσ.

ὄλισθος, ὁ, (ὀλισθάνω) τὸ ὀλισθηρόν, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 393, Πολύδ. 15. 14, 2, κτλ.· ὄλισθον ἔχουσα, ἔχουσα ὀλισθηρὸν ἔδαφος, Λουκ. π. τῶν Μισθ. Συνόντ. 42, πρβλ. Ἀνάχ 2.

2) = **ὀλίσθημα**, Λουκ. Τραγῳδοπ. 228· μεταφορ., παγίς, μεθύουσιν ὀλ. οἶνος, Ποιητὴς παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. 183, πρβλ. 184.

II. ἰχθύς τις ἔχων ὄερμα ἀλεπίδωτον καὶ λεῖον, τοῦτον δ' ὁ σχολιαστὴς γλανεὺν φησιν ἰδιωτικῶς ὀνομάζεσθαι, ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 210, Ὀππ. Ἁλ. 1. 113.

ὀλισθράζω, = **ὀλισθάνω**, Ἐπίχαρμ. 19. 9 Ahr., Ἱππ. ἐν Γαλην. Λεξ. 534.

ὀλισθών, ἴδε ἐν λ. **ὀλισθάνω**.

ὀλκᾶδικός, ἡ, όν, ὁ ὅμοιος πρὸς ὁλκάδα, πλοῖον ὀλ. = **ὁλκάς**, Ἀριστ. π. Ζώων Πορείας 10. 6.

ὁλκάδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὁλκάς**, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφάνου.

ὁλκάδο-πιττωτής, οῦ, ὁ, ὁ πισσώνων ὁλκάδας, πλοῖα, Ἀνών. ἐν Α. Β. 1089 πρβλ. Λοδ. Παραλ. 448.

ὁλκαδοφθόρος ναυαρχία, ἡ τὰς ὁλκάδας φθείρουσα, καταστρέφουσα, Νικήτ. Εὐγεν. στίχ. 198.

ὁλκάδο-χρίστης, ου, ὁ, ὁ χρίων, ἀλείφων τὰς ὁλκάδας, Μανέθων 4. 342.

ὁλκάζω, = **ἕλκω**. «ὁλκάζει· ἕλκει, χαλιναγωγεῖ» Ἡσύχ.

ὁλκαία, ἡ, ἴδε τὸ ἑπόμ. 2· — **ὁλκαῖον**, τό, ἴδε ἐν λέξ. **ὁλκεῖον**.

ὁλκαῖος, α, ον, (ἕλκω, ὁλκή) ὁ συρόμενος, ῥυμουλκούμενος, ἐπὶ πλοίου (πρβλ. **ὁλκάς**), Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1314, Νικ. Θ. 268· — ἐντεῦθεν, ὁ συρόμενος, ἕρπων, ἐπὶ ὄφεων, αὐτόθι 118, 163· κακὰ Λυκόφρ. 216. **II.** ὡς οὐσιαστ. **ὁλκαία**, Ἰων. **ὁλκαίη**, ἡ, σύρα, ὡς ἑλκομένη, συρομένη, Νικ. Θ. 123, 225, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1614 (ἔνθα ἄλλοτε **ἁλκαία**). **2)** **ὁλκαῖον**, τό, ἴδε ἐν λ. **ὁλκεῖον**.

ὁλκάς, άδος, ἡ, (ἕλκω, ὁλκή) πλοῖον ῥυμουλκούμενον, συρόμενον, ὅθεν πλοῖον φορτηγόν, ἐμπορικόν, Ἡρόδ. 3. 135., 7. 25, 137, Πινδ. Ν. 5. 2, Σιμωνίδ. (;) 182, καὶ Ἀττικ.· ὁλκάσιν ἢ πλοίοις Θουκ. 7. 7, πρβλ. Ξεν. Ἀθην. Πολ. 1, 20· ὁλκ. σιταγωγοὶ Θουκ. 6. 44· οἰναγωγοὶ Φερεκρ. ἐν «Τυραννίδι» 1. 5· μεταφορ., ἐπὶ τοῦ ταύρου τῆς Εὐρώπης, Νόνν. 1. 66.— Παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς ἐνίοτε φέρεται **ὁλκάς**, Ἰακωβ. Ἀν. Π. σ. 19. 637.

ὁλκεῖον, τό, (ἕλκω) πηδάλιον, Σοφ. Ἀποσπ. 388 (παρὰ Πολυδ. 1, 134, ἔνθα κακῶς **ὁλκία**)· οὕτως ἐν τῷ Ἰων. τύπῳ **ὁλκήιον**, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1609. **II.** μεγάλη λεκάνη ἢ ἀγγεῖον, ἔνθα ἔπλυνον τὰ ποτήρια κτλ., Ἐπιγίν. ἐν «Μνηματίῳ» 1, Μένανδρ. ἐν «Ἀρρηφόρῳ» 9, Πολύδ. παρ' Ἀθην. 195C, 199E, Πλουτ. Ἀλέξ. 20 (ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. ἡμαρτημένως φέρεται **ὁλκεῖον**)·— ἕτερος τύπος **ὁλκαῖον**, μνημονεύεται ὑπὸ Πολυδ. Ϛ', 99 ἐκ τοῦ Ἀντιόχου (πιθ. Ἀντιδότου, Meineke), πρβλ. 10. 78.

ὁλκεύς, έως, ὁ, (ὁλκή) ὁ σύρων δίκτυα, «ὁλκεῖς· οἱ τὰ ἀμφίβληστρα ἐπισπῶνται» Ἡσύχ.

ὁλκή, ἡ, (ἕλκω) τὸ ἕλκειν, σύρειν, π. χ. τὴν κόμην, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 884· ἡ τῆς γνάψως ὁλκή, τὸ σύρειν τὸ ξαντικὸν ἐργαλεῖον κατὰ τὴν κατεργασίαν ὑφασμάτων, Πλάτ. Πολιτικ. 282Ε· ἀπὸ μιᾶς ὁλκῆς, δι' ἑνὸς «τραβήγματος», Ἀριστ. Μηχαν. 18. 2· ἡ ὁλκὴ τοῦ ἀρότρου Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 15·— μεταφορ., τοῖς οἰνοῖς περὶ λόγων ὁλκήν, τοῖς ἐμπείροις εἰς τὸ ἕλκειν τὰς λέξεις εἰς ἐσφαλμένην σημασίαν, Πλάτ. Φίληβ. 57D. **2)** ὁλκὴ πνεύματος, εἰσπνοὴ ἄφρος, Ἀριστ. π. Πνεύμ. 2, 10.

II. τὸ σύρειν ἐπί τι ἢ πρός τι, παιδεία ἐσθ' ἡ παίδων ὁλκὴ καὶ ἀγωγὴ πρὸς τὸν λόγον Πλάτ. Νόμ. 659D. **2)** ἕλξις, δύναμις τῆς ἕλξεως, Ἱππ. 610. 29, Πλάτ. Τίμ. 80C· ἡ ὁλκὴ τῆς ὁμοιότητος, ἡ ἑλκτικὴ δύναμις τῆς ὁμοιότητος, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 435C. **III.** ἡ ῥοπὴ ἢ φορὰ τῆς πλάστιγγος, τὸ βάρος, ὁλκὴν ταλάντου χρυσίου Μένανδρ. ἐν «Παρακαταθήκῃ» 5, πρβλ. Ἀριστ. π. Θαυμ. 45, Βάρ. 51. 6, Συλλ. Ἐπιγρ. 159. 21., 1570, κ. ἀλλ. **2)** ἡ ὁραχμὴ ὡς βάρος, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 81, Γαλην.

ὁλκήεις, εσσα, εν, ὁ ἕλκων τὴν πλάστιγγα, βαρύνων, βαρύς, Νικ. Θηρ. 651, 908.

ὁλκήιον, τό, ἴδε ἐν λ. **ὁλκεῖον**.

ὁλκήρης, ες, (ὁλκή) = **ὁλκαῖος**, Νικ. Θηρ. 351, 356.

ὁλκήρος, ον, (ὁλκή) ὃν δύναταί τις νὰ ἑλκύσῃ, ἑλκυστός, γλοιώδης, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802· μέλι Διοσκ. 2. 101 ἔλαιον Πλούτ. 2. 696C. **II.** ἐνεργ., ὁ καλῶς ἕλκων, «τραβῶν», ἐπὶ σικύας ἤτοι «βεντούζας», Παῦλ. Αἰγ. 6. 41·

ὁλκίον, ἴδε ἐν λέξ. **ὁλκεῖον**.

ὁλκός, ή, όν, (ἕλκω) ὁ ἕλκων πρὸς ἑαυτόν, ἑλκτικός, θερμόν τε καὶ ὁλ. Ἀριστ. Προβλ. 22. 13· μάθημα ψυχῆς ὁλκὸν ἀπὸ τοῦ γιγνομένου ἐπὶ τὸ ὄν Πλάτ. Πολ. 521D· ὁλκὸν .. ψυχῆς πρὸς ἀλήθειαν αὐτόθι 527Β· ὁλκοτέρας τὰς ῥίζας ποιεῖν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 17, 3. **2)** ἅπληστος, λαίμαργος, γνάθοι Ἀντιφ. ἐν Ἀθήν. 15. **II.** ὁ συρόμενος κατὰ γῆς, ὁλκὰ βαίνων Ἡλιόδ. 10. 30· συγκρ. ἐπίρρ. **-ότερον**, βραδέως, ὁ αὐτ. 3. 5.

ὁλκός, ὁ, (ἕλκω): **I.** ὡς ὄργανον, μηχανή τις δι' ἧς ἐσύροντο πλοῖα εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἐτοποθετοῦντο ἐπὶ τῶν ξύλων, περὶ ἧς ὁμιλεῖ ὁ Ἡρόδ 2. 154, 159 ὡς περὶ διαρκοῦς καὶ σταθερᾶς ἐν τῷ τόπῳ, ὥστε πιθανῶς ἐννοεῖ διὰ τοῦ **ὁλκοὶ** τὰ στερεὰ ξύλα καὶ τοὺς μοχλούς, δι' ὧν τὰ πλοῖα ἐσύροντο εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ὑπὸ τὰ ἡτοιμασμένα δι' αὐτὰ παραπήγματα (νεώλκια)· καὶ οὕτως ἐν Εὐρ. Ῥήσ. 146, 673· ἀλλὰ παρὰ Θουκ. 3. 15, διὰ τοῦ **ὁλκοὶ** πρέπει νὰ νοῶνται ὅμοια μηχανήματα κινητά· ἐπειδὴ ἐχρησίμευον πρὸς μεταφορὰν τῶν πλοίων ἄνω τοῦ ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου. **2)** ἱμάς, λωρίον, χαλινός, (πρβλ. **ῥυτήρ**), τιμητοῖς ὁλκοῖς Σοφ. Ἲχν. 863· ὡς τὸ τιμητοῖς ἱμᾶσι, αὐτόθι 747. **II.** ὡς ἀποτέλεσμα, γραμμή, ἴχνος, αὐλάκιον, αὖλαξ, Λατ. sulcus, αἵματι δ' ὁλκοὶ .. πλήθοντο Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1392· ὁλκὸς σμίλης, τὸ ἴχνος, ἡ γραμμὴ τῆς σμίλης ἐπὶ τοῦ ξύλου, Ἀριστοφ. Θεσμ. 779 ὁλκὸς τοῦ ξύλου, ἡ αὖλαξ, τὸ αὐλάκιον, τὸ ὁποῖον κάμνει τὸ ξύλον, Ξεν. Κυν. 9, 18· ἡ τροχιὰ ἢ γραμμὴ ἀστέρος ἢ μετεώρου, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 141, Δ. 298· ταῦρος ἢ ὀχετός, ὁ αὐτ. Δ. 375· ἡ γραμμὴ ὄφεως, Νικ. Θ. 160, κτλ.· σίδματος ὁλκοί, τὰ κύματα, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1167. **2)** περιφρ., ὁλκοὶ δάφνης, σύρματα, δηλ. κλάδοι δάφνης (ἢ ἀρώθρα πεποιημένα ἐξ αὐτῶν) συρόμενοι κατὰ γῆς, Εὐρ. Ἴων 145· ὁλκὸς ἀμάξης, ἅμαξα συρομένη, Διον. Π. 191· ὁλκὸς γλώσσης, ἡ ἐκτεταμένη πρὸς τὰ ἔξω γλῶσσα, Νικ. Ἀλ. 79, πρβλ. Θ. 316· μακρὰ ἰσθμὸς συρομένη κατὰ γῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 61. **III.** εἶδος ἀράχνης, Διοσκ. 2. 68. **IV.** εἶδος χόρτου, Πλίν. 27. 63.

ὁλκότης, -ητος, οὐσιαστ. ἀφῃρημ. τοῦ **ὁλκός**, Ἡσύχ.

ὁλλιξ, ικος, ἡ, ξύλινον ποτήριον, Ἀμφιλ. παρ' Ἀθην. 494F.

ὄλλῡμι, Σοφ. Ἀντ. 673, Εὐρ. Ὀρ. 1302, μετοχ. **ὀλλύς** Ἰλ. Θ. 472, θηλ. πληθ. **ὀλλῦσαι** αὐτόθι 449· ὡσαύτως **ὀλλύω**, Ἀρχίλ. 23 (**προσαπ-ολλύω** Ἡρόδ. 1. 207)· καὶ ποιητ. **ὀλέκω**, ἴδε τὴν λέξ.:— παρατ. **ὤλλυον** Αἰσχύλ., γ'. πληθ. **ὤλλυσαν** Σοφ. Ο. Κ. 394· Ἐπικ. **ὀλέσκον** Κόϊντ. Σμ. 2. 414 (πρβλ. **ὀλέκω**)· **ὤλεσκον** Χρησμ. Σιδ. 1. 108·— μέλλ. **ὀλέσω** Ὀδ. Ν. 399, Ησ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 178· Ἐπικ. ὡσαύτως **ὀλέσσω** Ἰλ. Μ. 250, Ὀδ. Β. 49· Ἰων. **ὀλέω** (**ἀπ-**) Ἡρόδ. 1. 34, κτλ.· Ἀττ. **ὀλῶ, εἷς, εἶ**, Σοφ. Ο. Τ. 448, Εὐρ.· — ἀόρ. **ὤλεσα** Ἰλ. Χ. 107, Αἰσχύλ., κτλ.· Ἐπικ. **ὄλεσα, ὄλεσσα** Ὀδ. Ψ. 319, Φ. 284, κτλ.· — Μέσ. **ὀλλύμαι**, Ἰλ. Υ. 21, Σοφ.· παρατ. **ὠλλύμην**, Σοφ., Εὐρ.· — μέλλ. **ὀλέομαι -οῦμαι**, ϐ' πληθυντ. **ὀλέεσθε** Ἰλ. Φ. 133 ἀλλά γ' ἐνικ. **ὀλεῖται** Β. 325, ὡς παρ' Ἀττ.·— ἀόρ. ϐ' **ὠλόμην**, γ' ἐνικ. **ὤλετο** Ἰλ. Ν. 722, Τραγ.· Ἰων. **ὀλέσκετο** (**ἀπ-** Ὀδ. Α. 585)· μετοχ. **ὀλόμενος**, ὡς ἐπίθ., ἴδε ἐν λέξ. **οὐλόμενος**· πρκμ. **ὄλωλα**, ἴδε Β. III: ὑπερσ. **ὀλώλειν** Ἰλ. Κ. 187·— Παθ., ἀόρ. **ὀλεσθῆναι**: μέλλ. **ὀλεσθήσομαι** (**ἀπ-**), Ἐθδ., Γαλην., Λοδ. Φρύν 732.— Τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα εἶναι ἀποκλειστικῶς ποιητικόν, ἀλλ' εὑρηται καὶ παρὰ μεταγεν. συγγραφ., οἷον παρὰ τοῖς Ἐθδ., ἐν ᾧ τὸ σύνθετον **ἀπόλλυμι** εἶναι ὁ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κωμικοῖς καὶ τοῖς δοκίμοις πεζογράφ.τύπος· πρβλ.**κτείνω ἀποκτείνω,θνήσκω ἀπ-ω θνήσκω.** Τῆς √ΟΛ, ἧτις φαίνεται ἐν τῷ **ὄλ-εσαι, ὀλ-έσθαι, ὄλ-ωλα, ὀλ-οός**, δὲν ἀνευρίθησαν τὰ ἴχνη ἐν ταῖς συγγενέσι γλώσσαις). **A.** Ἐνεργ., ὡς τὸ Λατ. perdo, **I.** καταστρέφω, ἐξολοθρεύω, καὶ ἐπὶ ἐμψύχων ὄντων, φονεύω, Ὅμ., Ἡσίοδ., Τραγ.· ἐπὶ προσώπων ἅμα καὶ πραγμάτων, νῆάς τ' ὄλεσας καὶ πάντας Ἀχαιούς Ἰλ. Θ. 498, Ὀδ. Ψ. 319 οὕτω, γένος ὄλεσαι .. θανάτῳ Πινδ. Π. 3. 71 γένος ὤλεσατε πρέμνοθεν Αἰσχύλ. Θήβ. 1056 θανεῖται καὶ θανοῦσ' ὀλεῖ τινα Σοφ. Ἀντ. 751· ὀλεῖ μ', ὀλεῖ με Εὐρ. Ἀνδρ. 856· ἀφιλοχρηματίᾳ Σπάρταν ὀλεῖ, ἄλλο γὰρ οὐδὲν Χρησμ. παρὰ Schömann. εἰς Πλούτ. Ἀγησ. 3·— ὡσαύτως ἐπὶ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ κακοῦ τινος, νῆστιν ὤλεσεν νόσον Αἰσχύλ. Ἀγ. 1017. **II.** «χάνω», συχνάκις παρ' Ὁμήρῳ, θυμόν, ψυχήν, μένος, ἦτορ ὄλεσαι· οὕτω, πόνον ὀρταλίχων ὀλέσαντες Αἰσχύλ. Ἀγ. 54· ἄγραν ὤλεσα ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 148· τὰς ἀνάνδρου κοίτας ὀλέσασα λέκτρον Εὐρ. Μήδ. 347.

B. Μέσ., ὡς τὰ Λατ. pereo, **I.** ἀπόλλυμαι, χάνομαι, «τελειόνω», καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀποθνήσκω, μάλιστα ἐπὶ βιαίου θανάτου, Ὅμ., Ἡσίοδ., Ἀττ., κτλ.· ὀλέσθαι ἐν Ἀΐδαο δόμοισι Ὀδ. Λ. 476· ὀλέσθαι ἐν Ἀΐδαο Ἰλ. Ε. 654· ὀλέσθαι ἐν Ἀΐδῃ Ὀδ. Ω. 419· ὀλέσθαι ὑπὸ γαῖαν Ἰλ. Ν. 415· ὀλέσθαι ὑπὸ χθονός Ὀδ. Ω. 418· ὀλέσθαι ὑπὸ κεύθεσι γαίης Ἰλ. Ν. 415

τρω. συχν. παρ' Ὅμ.· ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο Ἰλ. Ω. 725· ὤλεθ' ὑπ' Αἰγίσθοιο δόλῳ Ὀδ. Γ. 235· δόλοις ὀλούμιεθ' Αἰσχύλ. Χο. 888· ἠέ τις ὤλετ' ὀλέθρῳ Ὀδ. Δ. 489· ὡσαύτως μετὰ συνοίχ. αἴτ., κακὸν οἶτον, κακὸν μόρον ὀλέσθαι Ἰλ. Γ. 417, Φ. 133· θάνατον Ἀνθ. Π. 7. 745· — **ὄλοιο, ὀλοισθε**, «νὰ χαθῇς», «νὰ χαθῆτε», τύπος κατάρας συχνὸς παρὰ τοῖς Τραγ., π. χ. παρὰ Σοφ. ἐν Φιλ. 961, 1019, 1035, 1285· οὕτως, **ὀλοίμην** ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 645· **ὄλοιτο** αὐτόθι 1349, κτλ.· **ὄλοιντο** ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 383· — ὁ Ὅμ. ἔχει τὸ ἐνεργ. καὶ τὸ μέσ. ἐν ἐμφαντικῇ ἀντιθέσει, ὡς, ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων Ἰλ. Δ. 451, Θ 65, Λ. 83. **2)** καταστρέφομαι, ἀφανίζομαι, Ὅμ. καὶ Ἀττ. ποιητ.· ἴδε ἐν λ. **οὐλόμενος**. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, χάνομαι, μή τί μοι ἐκ μεγάρων κειμήλιον..ὄληται Ὀδ. Ο. 91· ὤλετό μοι νόστος Ἰλ. Ι. 413, πρβλ. Ὀδ. Δ. 168· κλέος Ἰλ. Ι. 415. **III.** ὁ πρκμ. Ἰλ. Ι. 413, πρβλ. Ὀδ. Δ. 168· κλέος Ἰλ. Ι. 415. **III.** ὁ πρκμ. **ὄλωλα**, παρ' Ὅμ., ἔχω χαθῇ, ἔχω ἀπολεσθῇ, εἶμαι χαμένος, ἐχάθην, ἀπίθανον, «ἐτελείωσα», κατεστράφην, ὄλωλε μάχῃ ἔνι Ἰλ. Ο. 111, κ. ἄλλ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 255, 1015, κτλ.· τῶν ὀλωλότων, τῶν νεκρῶν, τῶν τεθνεώτων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 346, πρβλ. 672, 1367· — ἀλλὰ καὶ μετὰ σημασ. ἐνεστ., καταστρέφομαι, ἀφανίζομαι, εὑρίσκομαι ἐν καταστάσει καταστροφῆς, ἐοθίεται δέ μοι οἶκος, ὄλωλε δὲ πίονα ἔργα Ὀδ. Δ 318, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκ. 918.

ὀλλυνέομαι, ἐγγὺς εἶμι τοῦ θανάτου, Ἀρετ. 7. 1, σ. 127.

ὄλλῡω· = **ὄλλυμι**, «ὀλλύει· ἀπολλύει· φονεύει·» Ἡσύχ.

ὀλμεύς, ὁ, = **ὄλμος** II, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 238.

ὀλμίσκος, ὁ, ὑποκορίστ. τοῦ **ὄλμος** II, μικρὸν ἰγδίον, Πολυδ. Β', 93. **2)** τὸ κοῖλον σιδήριον εἰς ὃ εἰσέρχεται ὁ στρόφιγξ τῆς ἀνοιγομένης καὶ κλειομένης θύρας, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 54.

ὀλμο-κοπέω, κοπανίζω ἐντὸς ἰγδίου, Ὀρειβάσ. 70 Μαϊ, Ἀλέξ Τραλλ. 11. 632.

ὀλμο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων ὄλμους, ἰγδία, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 2, 2.

ὄλμος, ὁ, κυρίως λίθος στρογγύλος καὶ λεῖος, ὡς τὸ **ὀλοίτροχος**, χεῖρας ἀπὸ ξίφει τμήξας ἀπό τ' αὐχένα κόψας, ὄλμιον ὣς, ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου, «ἀποκόψας τὰς χεῖρας αὐτοῦ τῷ ξίφει καὶ τὸν αὐχένα ἀποτεμών, ὥσπερ δὲ λίθον κυλινδρώδη ὥρμα κυλίεσθαι διὰ τοῦ στρατοῦ» (Θ. Γαζῆς), κατὰ δὲ τὸν Σχολ. «ὄλμον δὲ εἶκην αὐτὸν ῥίψας κυλίεσθαι», Ἰλ. Δ. 147 (ἐκ τοῦ χωρίου δὲ τούτου ἐλαμβάνετο ἡ λέξις ὡς σημαίνουσα τὸν κορμὸν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἀπὸ τοῦ αὐχένος μέχρι τῶν ἰσχίων, Πολυδ. Β', 162, Ἐτυμολ. Μέγ. 460. 17. **II** ἀκολούθως πᾶν κυλινδρικὸν καὶ κοῖλον ἢ λεκανοειδὲς σῶμα· **1)** ἰγδίον, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 425, Ἡρόδ. 1. 200, Συλλ. Ἐπιγρ. 1688, κτλ. **2)** σκαφίδιον πρὸς ζύμωσιν ἄρτου, Ἀριστοφ. Σφ. 201, 238. **3)** τὸ κοῖλον κάθισμα, ἐξ οὗ ἡ Πυθία προεφήτευεν, ὅθεν ἡ παροιμία, ἐν ὄλμῳ κοιμᾶσθαι ἢ εὐνάζειν, ὅηλ. προφητεύειν, Παροιμιογρ. πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. **4)** πτήριον κεραμέου τρόπον εἰργασμένον, Μενεσθένης παρ' Ἀθην. 494Α. **5)** τὸ στόμιον αὐλοῦ, τὸ εἰς τὸ στόμα προσαρμοζόμενον μέρος αὐτοῦ, Εὔδουλος ἐν «Φίλοις» 6, πρβλ. Πολυδ. Δ', 70, καὶ ἴδε **ὀφθάλμιον** II. (Ἐκ τῆς √ΓΕΛ, ἴδε τὴν λέξ. εἴλω).

ὀλοβόλαδες «θῆνες» Ἡσύχ.

ὀλόβραχυς, ὁ, ὁ ἐκ βραχέων μόνον συλλαβῶν συνιστάμενος, ὁλοβράχει ὄντι τῷ πυρρίχιῳ Ἀνώνυμ. γραμμ. παρὰ Nauck. ἐν Λεξ. Vindob. σ. 256.

ὀλό-βρυζος, ον, ὁ ἐκ καθαροῦ χρυσοῦ, ὀλόβρυζον νόμισμα Χριστοφ. Ἀλεξ. Ὁμιλ. ἐν Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. 12. 660.

ὀλοβρῡχιος, ὁ, ἡ, ὅλος βεβυθισμένος, Νόνν. εἰς Γρηγ. Ναζ. στ. 1, σ. 145.

ὀλόγομος σελήνη, πλήρης, Κ. Ἑρμ. μεταφρ. Ὅμ. Ἰλ. στίχ. 651, ἔκδ. Μαυροφρ.

ὀλο-γράμματος, ον, ὁ γεγραμμένος δι' ὅλων τῶν γραμμάτων, ὁλόγραφος. — Ἐπίρρ. **ὀλογραμμάτως**, Γαλην.

ὀλογράφέω, γράφω λέξιν τινὰ δι' ὅλων τῶν γραμμάτων, οὐχὶ διὰ τῶν ἀρκτικῶν μόνον, ὡς π. χ., Τίτον οὐχὶ Τ., Πλούτ. 2. 283Ε.

ὀλογραφικά, τά, εἶδος δασμοῦ, Ἰω. Ἀνδ. π. ἀρχ. τῶν Ρωμ. Πολ., Γ', 70.

ὀλό-γραφος, ον, = **ὀλογράμματος**, οἱ μετὰ τὸν Θεοφάνη 261, 13. **2)** ὁ γεγραμμένος ὁλόκληρος διὰ χειρὸς τοῦ συγγραφέως, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 24. — Ἐπίρρ. **-φως**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἀνδρ. 575.

ὀλόγυμνος, ον, ὡς καὶ νῦν, Χρον. Πασχ. τ. 1, σ. 700, 16.

ὀλόγυρος, ον, (γῦρος). — Ἐπίρρ. **ὀλογύρως**, ὀλόγυρα, Ἥρων Νειώτ. 48. 22.

ὀλο-δάκτῡλος, ον, (δάκτυλος IV) ἅπας ἐκ δακτύλων, στίχους ὁλοδακτύλους Εὐστ. 836. 17.

ὀλο-δρομία, ἡ, ὁ ὅλος δρόμος, Κλήμ. Ἀλεξ. 1019.

ὀλόεις, εσσα, εν, = **ὀλοός**, μόνον παρὰ Σοφ. ἐν Τρ. 521, πρβλ. Δινδ. αὐτόθι 840.

ὀλο-εργής, ές, Μανέθων 6. 72· καὶ **-εργός, όν**, Νικ. Θηρ. 828, λίαν καταστρεπτικός, ὀλέθριος.

ὀλο-ήμερος, ον, ὁ διαρκῶν ὅλην τὴν ἡμέραν. — Ἐπίρρ. **-ρως**, Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 556.

ὀλοθανής, ές, ὅλως, ἐντελῶς νεκρός, ἀντίθετον τῷ **ἡμιθανής**, Ἰω. Χρυσ. Ὁμιλ. εἰς Ψαλμ. Ϛ', σ. 9. Ἔκδ. Coteler.

ὀλοθούριον, τό, εἶδος ζωοφύτου τῆς θαλάσσης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 19, π. Ζ. Μορ. 4. 5, 43, Πλίν. 9. 71.

ὀλοθρευσις, ἴδε **ὀλοθρεύω**.

ὀλοθρεύω, καταστρέφω, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΙΒ', 23, κ. ἄλλ.), Φίλων 1. 73, Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. ια', 28· ὡσαύτως ἐν Ἀνθ. Π. 1. 57, πρβλ. **ἐξολοθρεύω**· — ἐντεῦθεν **ὀλόθρευσις**, ἡ, τὸ καταστρέφειν, ἡ καταστροφή, Βυζ.· — **ὀλοθρευτής, οῦ**, ὁ, ὁ καταστροφεύς, Α' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ι', 10· — ὑηλ. **ὀλοθρεύτρια**, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **λοιγίστρια**· **ὀλοθρευτικός, ή, όν**, καταστρεπτικός, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Δ. 127.

ὀλόθριξ, -τριχος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὅλας τὰς τρίχας, Τζέτζ. Ὅμ. 268.

ὀλοθῡμοῦ, ἐπιρρηματικῶς, μετὰ θυμοῦ, ὅλως τεθυμωμένος, Ἀκρίτ. ἔπ. στίχ. 3478, ἔκδ. Μηλιαράκη. — Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. δὲν ὑπάρχει οὔτε **ὀλόθυμος** οὔτε **ὀλοθύμως**. Ἐν δὲ τῇ νέᾳ ἡμῶν Ἑλληνικῇ ἐπιρρήματα γενικοφανῆ ὡς τὸ **ὀλοθυμοῦ** ὑπάρχουσι τά· **τοῦ κάκου, μεσοδρομῆς, μισοτιμῆς, μονομιᾶς, ὀλοχρονῆς, ἐπιταὐτοῦ, ξάργου** καὶ **ξαργοτοῦ, ξάφνου, καταλαχοῦ, καταμεσῆς, κατακαμπῆς, πὶ κοιλιᾶς, παρὰ τιμῆς, ἀποσπεροῦ** καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα, ὡς χρήζοντα ἐκτενεστέρας διαστολῆς καὶ ἐξηγήσεως παρατρέχομεν. Κουμανούδ. ἐν Συναγωγῇ Λέξ. Ἀθησ.

ὀλοίιος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., ὡς τὸ **ὁμοίιος**, ἀντὶ τοῦ **ὅμοιος**, Γρηγ. Ναζ. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 168.

ὁλοίιος, όν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ὅλος**, ὃ ἴδε, ἐν τέλ.

ὁλοίτροχος ἢ **ὀλοίτροχος**, ὁ, λίθος περιφερὴς καὶ στρογγύλος, οἵους οἱ πολιορκοῦμενοι ἐκυλίνδουν κατὰ τῶν πολιορκούντων, Ἡρόδ. 8. 52, Ξεν. Ἀν. 4. 2, 3· **ὁλοίτροχρος** παρ' Ὅμ., ὁλ. ὡς ἀπὸ πέτρης, «ὃ ἐν τῷ τρέχειν ὅλος, τουτέστιν ὁλέθριος, ἐπεὶ καταφερόμενος πᾶν τὸ ἐμπίπτον βλάπτει» (Σχόλ.), Ἰλ. Ν. 137· οὕτω καὶ ἐν Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 5. 92, 2· — ὡσαύτως ὡς ἐπίθετ., πέτροι ὁλοίτροχοι, στρογγύλοι λίθοι πρὸς οὓς παραβάλλονται οἱ μυῶν ες τοῦ βραχίονος ἀθλητοῦ, Θεόκρ. 22. 49· καὶ ἐνταῦθα ἀρκετὰ σαφῶς περιγράφονται, οὔς τε κυλίνδων χειμάρρους ποταμὸς μεγάλαις περιέδεσε δίναις. (Ἐκ τούτου εἶναι πιθανὸν ὅτι τὸ πρῶτον μέρος τῆς λέξεως παράγεται ὡς τὸ **ὄλμος**, ἐκ τῆς √ΓΕΛ, εἴλ-ω, vol-vo. Ὁ Ἡσύχ. ἔγραψεν **ὀλότροχος**, ὅπερ παραδέχονται τινες τῶν φιλολόγων ἐτυμολογοῦντες τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **ὅλος, τρέχω**, ἐντελῶς στρογγύλος, Nitzsch. εἰς Ὀδ. Δ. 52. Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Αοδ. εἰς Φρύνιχ. 648).

ὁλοκαέω, ὁλοκαυτέω. Κλήμ. Ἀλ. 37.

ὁλόκαννος, ον, εἰ ἡ λέξις σύνθετος ἐκ τοῦ **ὅλος** καὶ **κάννη** πρέπει νὰ σημαίνῃ ὅλος ἐκ καλάμου, Κ. Πορφυρογ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 468, 9.

ὁλοκάρδιος, ον, ὁ ἔχων καρδίαν ἀκεραίαν, Ἐπιφαν. Φυσιολ. 24. **2)** ὁ ὅλ' ὅλης τῆς καρδίας, μετάνοια ὁλ. Πετρ. Ἀλ. Κανν. 8, 481Α. — Ἐπίρρ. **ὁλοκαρδίως**, ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, Νεῖλ. 441Δ.

ὁλοκαρπεύω, = τῷ ἑπομ., βωμῷ ἐπὶ μεγάλῳ ἁγίως ὁλοκαρπεύοντες Χρησμ. Σιβ. 3, 579.

ὁλο-καρπόω, προσφέρω πλήρες ὁλοκάυτωμα, πρὸς ναὸν μεγάλοιο Θεοῦ ὁλοκαρπώσασα Χρησμ. Σιβ. 3. 565 (ἔνθα ἀναγνωστέον **-καρπώωσα**), 579 (ἔνθα **-ὠοντες**)· — τὸ δὲ προσφερόμενον καλεῖται **ὁλοκάρπωμα**, τό, ὁλοκάυτωμα, καὶ ἡ πρᾶξις **ὁλοκάρπωσις**, ἡ, ἅπαντα παρὰ τοῖς Ἑβδ.

ὁλοκάρπωμα, τό, ἴδε **ὁλοκαρπόω**.

ὁλοκάρπωσις, ἡ, ἴδε **ὁλοκαρπόω**.

ὁλό-καυστος, ον. **ὁλόκαυτος**, Γλωσσ.

ὁλοκαυτεῖον, προσφέρω ἔμπυρον θυσίαν ἐξ ὁλομελῶν θυμάτων, **ὁλοκαυτεῖν** Ξεν. Ἀν. 7. 8, 4, **ὁλοκαύτει** αὐτόθι 5· — ἀλλ' οἱ ἐπικρατοῦντες τύποι ἀνήκουσιν εἰς τὸ **ὁλοκαυτόω, ὡλοκαύτωσαν** ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 3, 24· **ὁλοκαυτῶσαι** Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 13, 1, κτλ. τὸ **ὁλοκαυτοῦσιν** Πλούτ. 2. 694Β, **ὁλοκαυτῶν** καὶ τὸ παθ. **ὁλοκαυτοῦται** Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 9, 1, δύνανται νὰ ἀνήκωσιν εἰς ἑκάτερον τῶν τύπων· ἀλλὰ τὰ παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ παρ' Ἰωσήπῳ ἐν χρήσει ὀνόματα, **ὁλοκαύτωμα**, τό, **ὁλοκαύτωσις**, ἡ, συνοδεύει τὸν τύπον εἰς **-όω**, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 524, ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 98.

ὁλοκαυτίζω· μέλλ. **-τῶ**, = **ὁλοκαυτέω**, Φρύνιχ. ἐν Δ. Β. σελ. 56.

ὁλοκαυτισμός· «ὁλοκαρπία» Φώτ.

ὁλό-καυτος, ον, ὁ καεὶς ὅλος, πᾶσα θυσία ἱερέως ὁλόκαυτος ἔσται Ἑβδ. (Λευιτ. Ϛ', 23). — Ἐπίρρ. **ὁλοκαύτως**, Ψευδο Δίων 205C.

ὁλοκαυτόω, ὁλοκαύτωμα, ὁλοκαύτωσις, ἴδε ἐν λέξει **ὁλοκαυτέω**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁλοκληρία, ἡ, τὸ πλῆρες ἢ ἡ ἀκεραιότης εἰς ὅλα τὰ μέρη, τῶν αἰσθητηρίων, τοῦ σώματος Πλούτ. 2. 1041F, 1047E· ἀπολ., αὐτόθι 1063F, Καιν. Διαθ.

ὁλό-κληρος, ον, πλήρης, ἀκέραιος, τέλειος, ἀντίθετ. τῷ **κολοβός**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 6, 6· Λατ. integer, κίχλαι ἑκκαίδεχ' ὁλόκληροι Πλάτων Κωμ. ἐν «Φάωνι» 2. 9· τοὺς ἱερέας ἐνθάδε ὁλοκλήρους νόμος εἶναι Ἀλεξανδρίδης ἐν «Πόλεσι» 1. 10· ὁλ. ὑγιής τε Πλάτ. Τίμ. 44C· ὁλόκληροι μὲν.. ὄντες καὶ ἀπαθεῖς κακῶν .., ὁλόκληρα δὲ .. καὶ εὐδαίμονα φάσματα μυούμενοι, τέλεια, πλήρη, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 250C· ὁλ. καὶ γνήσιον ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 759C· ἐν ὁλ. δέρματι Λουκ. Φιλο-Ψευδ. 8.— ὡσαύτως ἐπὶ κακῶν, ἡ ἀνελευθερία οὐ πᾶσιν ὁλ. παραγίνεται Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 1, 38, πρβλ. 4. 5, 7. Ἐπίρρ. **-ρως**, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 226· ἔτεσιν δυσὶν οὐχ ὁλοκλήρως, οὐχὶ ἐντελῶς, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 577.

ὁλοκληρόω, ποιῶ τέλειον, ἐντελές, Εὐσταθ. Πονημάτ. 208, 12.

ὁλό-κνημος, ον, ὁ μεθ' ὅλης τῆς κνήμης, σκελὶς ὁλόκνημος, περιέχουσα καὶ ὅλην τὴν κνήμην, Φερεκράτ. ἐν «Μεταλλεῦσι» 1. 13.

ὁλό-κοπος ον, χονδροκοπανισμένος, Διοσκ. 5. 65.

ὁλοκότινος, ὁ, = **δηνάριον**, Θεοδώρητ. III, 1040A.— Σουΐδ. ἐν λέξ. **δηνάριον**· «δηνάριον, εἶδος ἀργυρίου ὁλοκοτίνου ἴσην ἔχον ἰσχύν»— ὡσαύτως οὐδέτ: τὸ **ὁλοκότινον** Ἀποφθ. Πατέρ. 237A, κλ.— προσέτι: **ὁλοκοτίνιν** ἀντὶ **ὁλοκοτίνιον** Ἀποφθ. Πατέρ. 237A, κλ.

ὁλό-κυκλος, ον, ὁ ἔχων ὁλόκληρον τὸν κύκλον, ὁλ. σελήνη, πανσέληνος, Θεοφύλ. ἐν Matth. 25.

ὁλο-κυκλόω, μετατρέπω εἰς πανσέληνον, σὺ δέ μοι τὴν μηνοειδῆ σελήνην ὁλοκύκλωσον Εὐμάθ. 425.

ὁλόκυρος, ἡ, οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν Πόντῳ ἡ **χαμαίπιτυς**, Διοσκ. 3. 175, Ἀπολλόδ. παρ' Ἀθην. 681D.

ὁλοκωνιτίδιον, τό, πληθυν. **ὁλοκωνιτίδια** κατ' εἰκασίαν Schneid. ἀντὶ **ὁλοκωνίτιδα** παρὰ Νείλῳ 312, ἔκδ. Orell.

ὁλοκωνῖτις, ιδος, ἡ, βοτάνη τις ἀγρία λαχανώδης, Ἱππ. 626. 4.

ὁλο-λαμπής, ές, ὁ ὅλος λάμπων, καταλαμπής, ὁ Ὄλυμπος Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 30.

ὁλόλεπρος, ον, ὁ, καθ' ὁλοκληρίαν λεπρός, μεταγεν.

ὁλό-λευκος, ον, κατάλευκος, ὁλόασπρος, «κάτασπρος», τάριχος ἀντακαῖον ἐν μέσῳ πῖον, ὁλόλευκον, θερμὸν Ἀντιφάνης ἐν «Παρασίτῳ» 3· χλαμὺς Φιλέταιρ. ἐν Ἀδήλ. 2.

ὁλό-λῑθος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ὀγκολίθου, Στράβ. 813.

ὅλολοι, οἱ, **δεισιδαίμονες**, «ὁλόλους: τοὺς δεισιδαίμονας ἐκάλουν οἰωνιζόμενοι· Μένανδρος Δεισιδαίμονι· Θεόπομπος Τισαμενῷ καὶ ἄλλοι» Φώτ.

ὁλολῡγαῖος, α, ον, ὁ ὁλολύζων, νυκτερὶς Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 546. 6.

ὁλολῡγή, ἡ, (ὁλολύζω) μεγάλη, ἰσχυρὰ κραυγή, μάλιστα γυναικῶν ἐπικαλουμένων θεότητά τινα, «φωνὴ γυναικῶν ἣν ποιοῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς εὐχόμεναι» (Ἡσύχ.), αἱ δ' ὁλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον Ἰλ. Ζ. 301, πρβλ. Ὕμν. Ὁμηρ. εἰς Ἀφρ. 19, Ἀριστοφ. Λυσ. 240· δοκέει ἔμοιγε καὶ ἡ ὁλ. ἐπ' ἱροῖσι ἐνταῦθα πρῶτον γενέσθαι Ἡρόδ. 4. 189· θεία μακάρων ὁλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 222· κραυγῇ τε καὶ ὁλ. χρωμένων, ἐπὶ τοῦ θορύβου ὃν ἤγειραν αἱ γυναῖκες καὶ οἱ δοῦλοι κατὰ τὴν νυκτερινὴν κατὰ τῶν Πλαταιῶν ἐπίθεσιν τῶν Θηβαίων, Θουκ. 2. 4.— Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦν ἐν χρήσει ἐπὶ καλῆς σημασ., διαφέρουσα κατὰ τοῦτο τοῦ Λατ. ululatus, ἐνίοτε δὲ ῥητῶς ἐναντία τῇ θρηνητικῇ κραυγῇ, ἀντίμολπον ἧκεν ὁλολυγῆς μέγαν κωκυτόν Εὐρ. Μήδ. 1176· σύν τ' εὐαγορίᾳ σύν τ' εὔγμασι σύν τ' ὁλολυγαῖς χαῖρε, θεὰ Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 139· ἴδε **ὁλολύζω, -υγμα, -υγμός**.

ὁλόλυγμα, τό, ἰσχυρὰ κραυγή, τὸ πλεῖστον χαρᾶς, Εὐρ. Ἡρακλ. 782· Κυβέλης, εἰς τιμὴν τῆς Κυβ., Ἀνθ. Π. 6. 173· πρβλ. **ὁλολυγή**.

ὁλολυγμός, ὁ, ἰσχυρὰ μετὰ λαρυγγισμοῦ κραυγή, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χαρᾶς, εἰς τιμὴν τῶν θεῶν (πρβλ. **ὁλολύζω**), ὁλ. ἱρόν.. παιάνισον Αἰσχύλ. Θήβ. 268· ὁλ. εὐφημοῦντα τῇδε λαμπάδι ἐπορθιάζειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 28, πρβλ. 595, Εὐρ. Ὀρ. 1137·— θλίψεως δὲ μόνον ἐν Αἰσχύλ. Χο. 386, ἐφυμνῆσαι .. ὁλ. ἀνδρὸς θεινομένου.

ὁλολῡγών, όνος, ἡ, (ὁλολύζω) ἡ κραυγὴ τοῦ ἄρρενος βατράχου ὅταν ἀνακαλῆται τὴν θήλειαν πρὸς ὀχείαν, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 11, Αἰλ. π. Ζ. 9. 13. **Π.** ἐν Θεοκρ. 7. 139, Ἀράτ. 948, ἄγνωστόν τι ζῷον, φανερῶς ὀνομασθὲν ἀπὸ τῆς φωνῆς αὐτοῦ· τινὲς ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς μικρὰν γλαῦκα, ἕτεροι ὡς κίχλην καὶ ἄλλοι ὡς βάτραχον· πρβλ. Εὔβουλ. ἐν «Στεφανοπώλισιν» 2. 6, Αἰλ. π. Ζ. 6. 19.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὁλολυγών· ζῴφιον γινόμενον ἐν ὕδασιν ὅμοιον ἐντέρῳ [καὶ τοὺς εὐήθεις δὲ οὕτως ἔλεγον]».

ὁλολύζω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 97, Δημ.· μέλλ. **-ύξομαι** Εὐρ. Ἠλ. 691, **-ύξω**, Ἑβδ.: ἀόρ. **ὠλόλυξα**, Ἐπικ. **ὁλ-**, ἴδε κατωτ.·— πρβλ. **ἀν-**, **ἐπ-ολολύζω**. Ἐκπέμπω λιγυρὰν φωνήν, κράζω μεγαλοφώνως, ὁ Ὅμ. ἀείποτε ἐπὶ γυναικῶν ἐπικαλουμένων τοὺς θεοὺς ἐν δεήσεσιν ἢ εὐχαριστίαις, ὡς εἰποῦσ' ὁλόλυξε· θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς Ὀδ. Δ. 767· αἱ δ' ὁλόλυξαν, ἐν θυσίᾳ, Γ. 450· ἴθυσέν ῥ' ὁλολύξαι Χ. 408, ἔνθα σημαίνει κραυγὴν χαρᾶς, πρβλ. 411, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 445· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν θεαινῶν, ὁ αὐτ. 119·— οὕτω καὶ μεθ' Ὅμ., κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ γυναικῶν εὐχομένων πρὸς τοὺς θεούς, ὁλολύξατε νῦν ἐπὶ μολπαῖς Αἰσχύλ. Εὐμ. 1043· ὠλόλυξεν ἐν μέσαις σταθεῖσα Βάκχαις Εὐρ. Βάκχ. 689 καὶ τὸ πλεῖστον εἰς σημεῖον χαρᾶς (πρβλ. **ὁλολυγή**), ἣν μὲν ἔλθῃ πύστις εὐτυχής σέθεν, ὁλολύξεται πᾶν δῶμα ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 691, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1327, Θεόκρ. 17. 64· μὴ φλαῦρόν τι γρύζειν, ἀλλ' ὁλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 97· ἐπὶ τῷ μηδένα πώποτε τηλικοῦτ' ὁλολύξαι σεμνυνόμενος Δημ. 313. 20· ὠλόλυξαν μὲν αἱ γυναῖκες, ἠλάλαξαν δὲ οἱ ἄνδρες Ἡλιόδ. 3. 5 — σπανίως ἐπὶ λύπης, ὡς τὸ Λατ. ululare, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1218 (Πρβλ. **ὁλολῡγ-ή, ὁλολυγ-μός, -μα, ὁλολυγ-ών**· Σανσκρ. ulul-is (ululatus), ulûk-as (γλαῦξ, Ἀγγλ. owl), Λατ. ulul-o, ulul-atus, ulul-a (ὁλολύζω, Ἀγγλ. howl).) — Σημ. Καὶ νῦν ἔτι ἐν Παλαιστίνῃ καὶ Αἰγύπτῳ αἱ γυναῖκες καὶ ἐν χαρᾷ καὶ ἐν πένθει ὁλολύζουσιν ἐκπέμπουσαι διὰ τοῦ λάρυγγος ὀξεῖς ὁλολυγμούς.

ὅλολυς, ὁ, ἄνθρωπος ἐκτεθηλυμμένος καὶ διεφθαρμένος («ὁ γυναικώδης καὶ κατάθεος καὶ βάκηλος» Φώτ.), Ἀναξανδρ. ἐν «Ὀδυσσεῖ» 2. 4, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 373. Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. σ. 32. 35.

ὁλολύττω, = **ὁλολύζω**, Φώτ.· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 192.

ὁλο-μελής, ές, ὁ ἔχων ἀκέραια τὰ μέλη, σῶος, ἀκέραιος, πλήρης, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 316F, πρβλ. 540C· Ἐπίρρ. **-λῶς**, Εὐστ. Πονημάτ. 52. 91. — Ἐντεῦθεν **ὁλομέλεια**, ἡ, συχν. παρ' Εὐστ., κλ. Πρβλ. **οὐλομελής, -μέλεια**.

ὁλόμενος, ἴδε ἐν λ. **οὐλόμενος**.

ὁλο-μερής, ές, ὁ συνιστάμενος ἐξ ἀκεραίων ἢ ἐκ μεγάλων μερῶν, Διόδ. 5. 28· — Ἐπίρρ. **-ρῶς**, Ἀριστ. παρὰ Διογ. Λ. 5. 28. Ἐντεῦθεν **ὁλομέρεια**, ἡ, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 89, 14.

ὁλόμην, ὄλοντο, ἴδε ἐν λέξ. **ὄλλυμι**.

ὁλομόχθηρος, ον, ὁ ὅλως μοχθηρός, Νεῖλ. 297C, D.

ὁλόμωρος, ον, ὁ ὅλως, ὁλωσδιόλου μωρός, Νικήτ. Χωνιάτ. Κῶδιξ Βαρβαρογρ. σ. 502, 24.

ὅλ-ονθος, ον, ὅλονθος γνάθος, πλήρης ὄνθου, ἤτοι γέμουσα πικρίας, Κωμ. παρ' Εὐστ. 1329. 30.

ὁλονυκτί, Ἐπίρρ. = **ὁλονυκτίως**, Λέων Γραμμ. 354, 7.

ὁλο-νύκτιος, ον, ὁ καθ' ὅλην τὴν νύκτα διαρκῶν, Εὐστ. Πονημάτ. 266, 73. Ἐπίρρ. **-ίως**, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 812. Συνηθέστερον **ὁλόνυκτος, -τως**, Ἐφραίμ. III, 298A.

ὅλοξ, = **αὖλαξ**, «ὅλοκες· αὔλακες» Ἡσύχ.

ὁλόξενος, ον, ὁ ὅλως διόλου ξένος, Λυβ. κ. Ροδ. στ. 3777, ἔκδ. Wr.

ὁλόξηρος, ον, ὡς καὶ νῦν, Σύμμ. ἐν Ψαλμ. ΝΖ', 10.

ὁλόξυλος θάλασσα φαινομένη, (ὡς ὑπὸ στόλου μεγάλου τῶν παρὰ Ξενοφῶντι κάλων ξύλων καλυφθεῖσα), Γ. Κεδρ. τ. Α', σ. 790, 2, ἔκδ. Β.

ὁλοοίτροχος, ὁ, ἐκτεταμένος Ἐπικ. τύπος τοῦ **ὁλοίτροχος**.

ὁλοός, ή, όν, (√ΟΛ, **ὄλλυμι**) ὁ καταστρέφων, καταστρεπτικός, ὀλέθριος, φονικός, συχν. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. εἴτε ἐπὶ προσώπων, Κὴρ ὁλοή, Μοῖρα ὁλοή· ὁλοῷ Ἀχιλῆι Ἰλ. Ω. 39· εἴτε ἐπὶ πραγμάτων, αἰσθημάτων, καταστάσεων, κτλ., πυρὸς ὁλοοῖο Ὀδ. Μ. 68· ὁλοῷ ἐνὶ δεσμῷ Χ. 200· πόλεμος, μάχης, πόνος Ἰλ. Γ. 133, Π. 568· λύσσα, γόος, μῆνις Ι. 305, Ψ. 10, Ὀδ. Γ. 135· γήρασος οὐδὸς Ἰλ. Ω. 487· νὺξ Π. 567, κτλ.· φρένες Λ. 342· οὕτω παρ' Αἰσχύλ. ὁλ. τύχαι Πρ. 554· νιφὰς Θήβ. 213· Εὐρ., καὶ μεταγεν. Ἐπικ.· ὁλοὰ φρονεῖν, διανοεῖσθαι κατά, τινί Ἰλ. Π. 701· ὁ Ὅμ. ἔχει καὶ συγκρ. **ὁλοώτερος** Ἰλ. Γ. 365, Ψ. 439· ὑπερθ. **ὁλοώτατος**, (ἐν τῷ θηλ.) ὁλοώτατος ὀδμὴ Ὀδ. Δ. 442· οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., ὁλοὰ στένει Σοφ. Ἀποσπ. 846, πρβλ. Ἠλ. 843. (Ἡ ἠθικὴ σημασία δυσμενής, κακόφρων, κτλ., εἶναι ξένη πρὸς τὴν λέξιν, ἥτις ἀείποτε ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ὡρισμένου τινὸς κακοῦ ἢ βλάβης εἴς τινα· διότι τὸ θεῶν ὁλοώτατος, δὲν σημαίνει τὸν δυσμενέστατον ἀλλὰ τὸν βλεπτικώτατον τῶν θεῶν, Ἰλ. Γ. 365, Χ. 15· οὕτως, οὔτις σεῖο βροτῶν ὁλοώτερος Ψ. 439).— Σπανιώτεροι τύποι εἰσὶν **ὁλοιός**, οἷον ὁλοιὴ Μοῖρα πέδησεν Ἰλ. Χ. 5, ἔνθα ἴδε Spitzn. ὁλοιῇσι φρεσὶ θύων Δ. 342· γῆρας ὁλοιὸν Ὕμν. Ὅμ. εἰς Ἀφροδ. 225· **ὁλοίιος, ὁλώιος**, Ἡσ. Θ. 591· **οὐλοός**, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 85, Γ. 1402· **ὁλός**, ἴδε τὴν λέξ.· πρβλ. καὶ **ὁλοφώιος**. **Π.** σπάνιον ἐπὶ παθ. σημασ., κατεστραμμένος, «χαμένος», Λατ. perditus, ὁλοοὺς ἀπέλιπον Αἰσχύλ. Πέρσ. 962.

ὁλοός, ὁλοόφρων, ἴδε ἐν λέξ. **οὔλω**.

ὁλο-όφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, (ὁλοός, φρήν) ὁ τὸ κακὸν σκεπτόμενος, ὀλέθριος, ἐν τῇ Ἰλ. ἐπίθ. τοῦ **ὕδρου**, Β. 723· τοῦ **λέον-**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τος, Ο. 630· τοῦ συὸς κάπρου, Ρ. 21·— ἀλλά, **ΙΙ**. ἐν τῇ Ὀδ. ἀείποτε ἐπίθ. τῶν πανούργων, δολίων, πολυτρόπων ἀνθρώπων τῶν ἐξ Ἀσίας καταγομένων, οἷον τοῦ Ἄτλαντος, τοῦ Αἰήτου, τοῦ Μίνωος, Α. 52, Κ, 137, Λ. 322.—Ἐν ταύταις ταῖς περιπτώσεσι προϋτάθη ὡς ἐτυμολογία τῆς λέξεως ἡ ἐκ τοῦ **οὖλος** = **ὅλος**, ὥστε **ὀλοόφρων** θὰ σημαίνῃ ὁ ὅλας τὰς φρένας ἔχων, δηλ. ἀγχίνους, ὑξύτρων, εὐθαρσής, ἀμείλικτος, κατὰ τὸν Γλάδστωνα, Gladst. Hom. Stud. 1. 224. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀναγκαῖον, ὡς δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ δώσῃ τις διπλῆν σημασίαν εἰς τὴν λέξιν **δαΐφρων**, ἴδε ἐν λέξ. εἶναι εὔλογον ὁ Αἰήτης καὶ ὁ Μίνως νὰ καλῶνται ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὀλέθριοι ἢ καταστρεπτικοί· καὶ ὁ Ἄτλας δὲ ὡς Τιτὰν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἄξιος τοῦ αὐτοῦ ἐπιθέτου.

ὁλοπαγής, ές, ἐντελῶς πεπηγμένος, «παγωμένος» καθ' ὁλοκληρίαν, Ἰω. Δαμασκ. τ. 1, σ. 74Β, κλ.

ὁλόπηλος, ον, ὅλος ἐκ πηλοῦ, Ἀνων. φυσιολογ. στ. 295, ἐν Χρον. κτλ. VII, σ. 240.

ὁλοποιός, όν, ὁ ποιῶν τι ὁλόκληρον, Ἰω. Δαμασκ. περὶ Ἀρχ. σελ. 87.

ὁλοπόλιος, α, ον, ὁ ὅλως πολιός, Ἰω. Μαλαλ. τ. 1, σ. 132, 323, 330, κτλ.

ὁλο-πόρφῠρος, ον, ὅλος πορφυροῦς, καταπόρφυρος, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 13, Πλούτ. 2. 180Ε.

ὁλοπρόθῠμος, ον, ὡς καὶ νῦν, Σπαν. στ. 145, ἔκδ. Μαυρ., Π. Δυστ. καὶ Εὐτ. στ. 674, ἔκδ. Λ.

ὁλό-πτερος, ον, ὁ ἔχων ὁλόκληρα πτερά· **ὁλόπτερα** καλοῦνται γένος ἐντόμων ἐχόντων ἀδιαιρέτους πτέρυγας, οἷον αἱ μέλισσαι, σφῆκες, κλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **σχιζόπτερα**, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 3, περὶ Ζώων Πορ. 10. 4., 15, 5, κ. ἀλλ.

ὁλόπτοον· «συμπεπτυκότα»· Ἡσύχ. (ὑποπτ.).

ὁλόπτω, μέλλ. **-ψω**: ἀποστῶ, τίλλω, ἀποτίλλω, ἐδράξαο χαίτης, ὤλοψας δὲ βίηφι Καλλ. εἰς Ἄρτ. 77· ἐὰν ὠλόψατο χαίτην Ἀνθ. Π. 7. 241. **ΙΙ**. ἀφαιρῶ ἀπό τινος, καὶ χλοεροῦ νάρθηκος ἅπαι μέσου ἤτορ ὀλόψας, «λεπίσας» (Σχόλ.) Νικ. **Θ**. 595.— (Ἐκ τῆς √ΛΕΠ, **λέπω**, **λόπος**, μετὰ εὐφων. ὀ-.

ὁλό-πῡρος, ον, ὁ ἐξ ὁλοκλήρου καὶ ἀκοπανίστου σίτου συνιστάμενος, μάλιστα ἐκ σίτου βεβρασμένου ὁλοκλήρου, «τῆς τῶν πυρῶν ἑψήσεως ἐπινοηθείσης, οἱ μὲν παλαιοὶ πύανον, οἱ δὲ νῦν ὁλόπυρον προσαγορεύουσι» Ἡλιόδ. παρ' Ἀθην. 406C.

ὁλορριζεί, Ἐπίρρ. τοῦ **ὁλόρριζος**, μεθ' ὅλης τῆς ῥίζης, Ἐβδ. (Ἐσθὴρ Γ', 13, 21), **ὁλορριζὶ** καὶ **ὁλορρίζως** διάφ. γραφ.

ὁλόρριζος, ον, (ῥίζα) ὁ μεθ' ὅλης τῆς ῥίζης, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 5.

ὁλός, ό, Ἀττ. ἀντὶ **θολός**, Ἀνθ. Π. 15. 25, καὶ αὐτόθι Ἰακώβ. **2)** τὸ μέλαν τῆς σηπίας, Λατ. sepia, Ἱππ. 2127Ε, Α. Β. 12, Φώτ.

ὁλός, ή, όν, = **ὁλοός**, Ἀρκάδ. 52. 18· γνωστὸν μόνον ἐκ τῆς κλητ. ὦ ὁλὲ δαῖμον Ἀλκμὰν 30 ἐν Ἀνεκδ. Ὀξων. 1. 442, 7, Ἐτυμ. Μέγ. 622. 47)· πρβλ. Ἀττ. κλητ. μέλε ἀντὶ μέλιεε.

ὅλος, η, ον, Ἰων. **οὖλος**, η, ον, ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ.· (ἴδε ἐν τέλ.)·— ὁλόκληρος, ἀκέραιος, πλήρης ἐν πᾶσι, Λατ. integer, (καὶ κατωτ. ΙΙ), ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, οὖλος ἄρτος, ὁλόκληρος ἄρτος, «ἕνα πλαστὸν», Ὀδ. Ρ. 343 μηνὶ δ' ἄρ' οὔλῳ, ἐντὸς ἑνὸς ὁλοκλήρου μηνός, Ω. 118· οὖλος ὁρᾷ, οὖλος δὲ νοεῖ, οὖλος δέ τ' ἀκούει (δηλ. ὁ Κόσμος) Ξενοφάν. 1· ὅλος ἑσπέρας ὀφθαλμιάς, δηλ. ἡ πανσέληνος, Πινδ. Ο. 3. 35· ὅλος χρόνος αὐτόθι 2. 54· τρεῖς ὅλους .. ἑκμήνους χρόνους Σοφ. Ο. Τ. 1136· ἐπ' ὠμοῖς ὅλην πόλιν φέρων, ὁλόκληρον πόλιν, Εὐρ. Φοίν. 1131· ἑκπιεῖν ὅλον πίδον ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 217· ὅλους ἐκ κριβάνου βοῦς Ἀριστοφ. Ἀχ. 85· λαβράκιον ὀπτὸν ὅλον Ἀντιφάν. ἐν «Φιλιώτιδι» 1. 3, κτλ.·— οὕτως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, πόλεις ὅλαι, σημαίνει ὁλόκληροι πόλεις, Πλάτ. Γοργ. 512Β ἀντίθετον τῷ ὅλη ἡ πόλις, ἡ ὅλη πόλις, ὁλόκληρος, ὡς ἓν ὅλον, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 519Ε· ὅλους ποιητὰς ἐκμανθάνειν, ἐκμανθάνειν αὐτοὺς ὁλοκλήρους ἀπὸ στήθους, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 811Α·— μετὰ τοῦ ἄρθρου δύναται ἢ νὰ προηγῆται τοῦ οὐσιαστ. ἢ νὰ ἕπηται αὐτῷ, τῆς ἡμέρας ὅλης, δι' ὅλης τῆς ἡμ., Ξεν. Ἀν. 3. 3, 11· δι' ὅλης τῆς νυκτὸς αὐτόθι 4. 2, 4· ὅλην τὴν νύκτα ἢ τὴν νύκτα ὅλην ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 7. 5, 15, Πλάτ. Συμπ. 219C· τὸν βίον ὅλον ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 411Α· σὺν ὅλῃ τῇ ψυχῇ αὐτόθι 518C· ὅλον τὸ δέρμα Μένανδρ. ἐν «Φανίῳ» 1· ἡ πόλις ὅλη ὁ αὐτ. ἐν Ἀδηλ. 506, κτλ.· — ἀλλὰ δύναται νὰ παρεμβάλληται μεταξὺ τοῦ ἄρθρου καὶ τοῦ οὐσιαστ. ἂν τὸ οὐσιαστ. εἶναι ἀφῃρημένον, ἡ ὅλη ἀδικία Πλάτ. Πολ. 344C, πρβλ. Πρωτ. 329Ε· — μετὰ τοῦ ἑξῆς, ἡμέρας .. οὐχ ὅλης μιᾶς Σοφ. Φιλ. 480· εἶδος ἓν ὅλον Πλάτ. Τίμ. 56Ε· μετὰ τοῦ **πᾶς**, ὅλην καὶ πᾶσαν τὴν οἰκίαν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 808Δ, πρβλ. Πολ. 486Δ· πρὸς τὸ διακινδυνεύειν ὅλος καὶ πᾶς ἦν Πολύβ. 3. 94, 10· τὸ ὅλον αὐτοῖς καὶ πᾶν ἦν Ἀπελλῆς ὁ αὐτ. 5. 26, 5· ἴδε κατωτ. 3. **2)** ὁλόκληρος, ἀκέραιος, δηλ. καλῶς ἔχων, ὑγιὴς καὶ ὅλος Λυσ. 104. 17, πρβλ. Πλάτ. Μένωνα 77Δ. **3)** ὁλόκληρος τέλειος, «σωστός», ὅλον ἁμάρτημα, «σωστὸν σφάλμα», Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 7· πλάσμα ὅλον, ὅλως πλαστόν, Δημ. 1110. 18· ἐπὶ προσώπων, ὅλος εἶναι πρός τι, Λατ. totus in illis, ὁ αὐτ. 380. 14. **4)** κατ' οὐδ. ὡς ἐπίρρ., **ὅλον**, ἢ τὸ ὅλαν, ὁλοκλήρως, ἐντελῶς, Πλάτ. Φαῖδρ. 261Β, κτλ.· ὅλον τε καὶ πᾶν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 944C· ὅλῳ καὶ παντὶ ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 79Ε, κτλ.· τῷ ὅλῳ καὶ παντὶ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 527C· τῷ παντὶ καὶ ὅλῳ ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 734Ε· εἰς τὸ ὅλον ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 302Β·— μετὰ προθέσ., κατὰ ὅλον, καθόλου, γενικῶς, ἀντίθετον τῷ καθ' ἕκαστα, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 392D, κ. ἀλλ.· οὕτω, κατὰ ὅλου ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 77Α· δι' ὅλου, καθ' ὅλου (ἴδε ἐν λέξει **διόλου**, **καθόλου**)· αἱ κράσεις δι' ὅλων Πλούτ. 2. 1078C, πρβλ. D. **3)** = πᾶς, μόνον παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, οἷον Ἀνθ. Π. 5. 217, Νόνν., κλ., ἴδε Λοβ. εἰς Σοφ. Αἴ. σ. 440·— τὸ ὅλων στρατηγὸς ἐν Σοφ. Αἴ. 1105 φαίνεται ὅτι εἶναι = **συμπάντων**. **ΙΙ**. ὡς οὐσιαστ., **τὸ ὅλον**, τὸ σύμπαν, Πλάτ. Γοργ. 508Α, Λυσ. 214Β, κλ.· διαφέρον ἀπὸ τοῦ **τὸ πᾶν**, ὡς σημαῖνον πλήρη τάξιν, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. Δ 26, 1-4, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 204Α κἑξ.·—οὕτω, **τὰ ὅλα** Ξεν. Κύρ. 8. 7, 22. **2)** **τὰ ὅλα**, πᾶν ὅ,τι ἔχει τις, τὰ ὅλα πεπρακέναι Δημ. 234. 27· τοῖς ὅλοις ἡττᾶσθαι, σφαλῆναι, κτλ., καταστραφῆναι ἐντελῶς, Δημ. 127. 23, Πολύβ. 18. 16, 1, κτλ.· **τοῖς ὅλοις** = **ὅλως**, ἐντελῶς, ὁλοκλήρως, Φιλιππ. παρὰ Δημ. 239. 5. **ΙΙΙ**. Ἐπίρρ. **ὅλως**, ὁλοκλήρως, ἐντελῶς, ὅλως σοφὸν Πλάτ. Πολ. 568Α· ἀλγοῦν θ' ὅλως ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 36Α· ὅλως ψεύδεται Ἰσοκρ. 316D, κτλ. **2)** καθόλου, καθόλου εἰπεῖν, ἐν ὀλίγοις, ὡς τὸ ἓνὶ λόγῳ, Λατιν. denique, ὅλως δ' ἔστιν οὐδεὶς ὄντιν' οὐ πεφενάκικεν ἐκεῖνος Δημ. 20. 5, πρβλ. 22. 2, κ. ἀλλ.· διῃῆν καὶ πεινῆν καὶ ὅλως τὰς ἐπιθυμίας Πλάτ. Πολ. 437Β, πρβλ. Κρατ. 406Α· τί οὖν κωλύει πάντα ἀφῃρῆσθαι καὶ ὅλως τὴν πολιτείαν; Δημ. 458. 2, πρβλ. αὐτόθι 8· ὅλως εἰπεῖν· Ἀριστ. Φυσ. 3. 3, 7, κτλ. **3)** συχνάκις μετ' ἀρνήσ., οὐχ ὅλως, οὐδάλως, Πλάτ. Φαίδων 64Ε· ὅλως μὴ διαλέγεσθαι Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 35· ὅλως οὔτ' ἀφελῶν οὔτε προσθεὶς Δημ. 38. 13· οὔτ' ἐλεῶν οὔθ' ὅλως ἄνθρωπον ἡγούμενος ὁ αὐτ. 547. 17, πρβλ. 329. 7· οὐδὲ εἷς ὅλως Μένανδρ. ἐν «Ἄρρ.» 1. 9· μὴ ὄντος ὅλως τοῦ Σωκράτους Ἀριστ. Κατηγ. 10, 37· μηδὲ ὅλως εἶναι τοὺς θεοὺς Λυκ. Τίμων 14·— ἴδε ἀνωτ. 1. 4. (Ὁ Ἰωνικ. τύπος οὖλ-ος, δηλ. ὅγλ-ος, φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ ἀρχικὸς τύπος, πρβλ. Σανσκρ. sarv-as (omnis)· ὁ Festus ἑρμηνεύει τὸ ἀρχ. Λατ. sollum διὰ τοῦ totum et solidum· — ἀλλὰ τὰ **ὅλος**, **οὖλος**, δὲν σχετίζονται πρὸς τὸ Λατ. salvus, ἴδε ἐν λέξ. **σῶλος**· καὶ περὶ τῶν ἄλλων σημαιῶν τοῦ **οὖλος**, ἴδε **οὖλος**).

ὁλοσηρικοπράτης, ὁ, ὁ πωλῶν ὑφάσματα ὁλομέτακα, holosericoprata, Ἐπιγραφ. παρὰ τῷ Marini, Papir. diplom. σελ. 113.

ὁλο-σηρικός, ή, όν, ὅλος ἐκ μεταξης, Ἡσύχ. ἐν λ. **Σῆρες**, Ἰω. Μαλαλ. 287, 15., 310, 11, Χρον. Πασχ. 613, 20, κλ.— διάφ. γραφ. **ὁλοσήρικος**.

ὁλο-σίδηρος [Ῑ], ον, ὅλος ἐκ σιδήρου, Ἀντιφῶν ἐν «Φιλίσκ.» 1.

ὁλό-σκιος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὅλος σκιερός, Εὐστ. ἐκ τοῦ Στράβ. 260 (ἔνθα **παλίνσκιος**).

ὁλο-σόβαρος, ον, ὁ ὅλως σοβαρός, Αυθ. κ. Ρόδ. στ. 1255, ἔκδ. Μαυρ.

ὁλο-σπάς, **-άδος**, ή, καταποθεῖσα ὁλόκληρος, ὁλοσπάδες, «ὅλαι καταπινόμεναι καὶ κατασπώμεναι» (Φώτ.), Σοφ (Ἀποσπ. 919)· παρ' Ἡσυχ. κακῶς **ὁλοσπαδεῖς**.

ὁλο-σπόνδειος, ον, ὅλος ἐκ σπονδείων, Εὐστ. 836. 16.

ὁλό-στατος, ον, ὁλόκληρος, ὁλοσχερής, Ψευδο-Ἀθαν. IV, 797Β.

ὁλ-όστεον, τό, εἶδος πόας ἐχούσης φύλλα παραπλήσια ἀγρώστει, καὶ ῥίζαν σφόδρα λεπτὴν ὡς τρίχα, Διοσκ. 4. 11 (ἴδε Sprengel.), Πλίν. 27. 65.

ὁλό-στερνος, ον, ἐπιστήθιος, ἀγαπητός, Σουΐδ. 816Δ.

ὁλο-στήμων, ον, ὁ συνισάμενος ὅλος ἐκ μίτων στήμονος, Σοφ. Ἀποσπ. 920.

ὁλοστός, ή, όν, = **ὅλος**, Ἡσύχ.

ὁλο-στρόγγυλος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὅλως στρογγύλος, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 2. 370.

ὁλό-στροφος, ον, ὁ ὅλος ὁμοῦ στρεφόμενος, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἑλελίστροφε**.

ὁλό-σφαιρος, ον, ὁ ἐξ ὁλοκλήρου στρογγύλος, ἴδε τὸ ἀνωτ. **ὁλόκεντρος**.

ὁλό-σφαλτος, ον, ὁ ὅλος ἐσφαλμένος, ἐν τῷ μετωπίῳ Ἀντιγράφου τῆς Πολατ. Ἀνθ. 6. 269.

ὁλοσφύζειν, = **ὁλούρειν**, Φώτιος.

ὁλο-σφῠρήλᾰτος, ον, ὅλος σφυρήλατος, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 7, 1, ἐκτὸς ἐὰν εἶναι ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ τοῦ ἑπομ.

ὁλο-σφύρητος [ῡ], Δωρ. **-ᾶτος**, ον, ὁ πεποιημένος καθ' ὁλοκληρίαν ἐκ σφυρηλάτου μετάλλου, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ γωνευτὸς καὶ ξιάκενος, Ἀνθολ. Π. 11. 174· πρβλ. Λοβ. Φρύνιχ. 203.— Παρ' Ἡσυχ.· «ὁλόσφυρον· ὁλοσφύρατον».

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁλο-σφύριον [ῡ], τό, τεμάχιον σφυρηλάτου μετάλλου, Ἀμμών. σ. 40· Toup -σφυρον, πρβλ. Λοβ. Φρύνιχ. 206.

ὁλόσφῡρος, = **ὁλοσφύρητος** ἐν τέλει.

ὁλοσχέρεια, ἡ, ὁλικότης, κεφαλαιώδης ὑπολογισμός, Στράβ. 79.

ὁλοσχερής, ές, ὡς τὸ **ὁλόκληρος**, ὅλος, ἀκέραιος, πλήρης, Λατ. integer, Ἱππ. 381. 54, Θεόκρ. 25 210 παρατίθημ' ὁλοσχερῆ ἄρνα Δίφιλος ἐν Ἀδήλ. 7·— ὁλ. ἀνὴρ ἐν Ἀποσπ. ἐσφαλμένως ἀποδιδομένῳ εἰς τὸν Σοφ. (708)· ὁλοσχερέστεραι δόξαι Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 35. **2)** ἀναφερόμενος εἰς τὸ σύνολον, σπουδαῖος, μέγας, συχν. παρὰ Πολυβ., ὁλ. κρίσις, φόβοι, ἀγών 1 57, 7, 73. 7, κτλ.· ὁλοσχερεστέρα συμπλοκή 1. 40, 11· τὸ ὁλοσχερέστερον μέρος 3. 37, 8. **II.** Ἐπίρρ., ὁλοσχερῶς κόπτειν, θλάσαι, δηλ. εἰς χονδρὰ κομμάτια, Διοσκ. 5. 82, κ. ἀλλ. **2)** ὁλοκλήρως, ἐντελῶς, τελείως, Δίφιλ. ἐν «Ἐγκαλοῦσιν» 1, Συλλ. Ἐπιγρ. 1770. 4, Πολύβ. 1. 10, 1, κλ.· ὁλ. καὶ κατὰ κράτος λαβεῖν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πολ. προοίμ. 8· ὁλ. διακεῖσθαι πρός τι, εἶμαι ὁλοκλήρως δεδομένος εἴς τι, διάφ. γραφ. ἐν Ἰσοκρ. 109D· ὁλ. ἐπελθεῖν, ἐπιπολαίως, καθόλου, γενικῶς, Λογγῖν. 43. 4.

ὁλό-σχιστος, ον, ὁ ὅλως ἀπεσχισμένος, Πλάτ. Πολιτικ. 279C, 280C.

ὁλό-σχοινος, ὁ, εἶδος σχοίνου πολλῷ σαρκωδεστέρου καὶ παχυτέρου τῶν ἄλλων σχοίνων, ἴσως τὸ Λατιν. juncus mariscus, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 12, 1, Διοσκ. 4. 52· ἐν χρήσει εἰς κατασκευὴν πλεγμάτων καὶ ἄλλοτε μέν, ὡς τὸ λίνον, βεβρεγμένον, ἄλλοτε δὲ ἄβροχον, Αἰλ. π. Ζ. 12. 43· — ἐντεῦθεν ἡ παροιμία, ἀπορράπτειν τὸ Φιλίππου στόμα ὁλοσχοίνῳ ἀβρόχῳ, ἀπόνως (ἐπειδὴ οἱ ὁλόσχοινοι ἐβρέχοντο διὰ νὰ εἶναι ἰσχυροί), Αἰσχίν. 31. 5· οὕτως, ὁλοσχοίνῳ στόμα ἀποφράξαι Ἀνθ. Π. 10. 49.

ὅλ-οσχος, ὁ, = **ὄσχη**, Νικ. Θηρ. 870.

ὁλο-σώματος, ον, ὁ δι' ὅλου τοῦ σώματος, καὶ στροφὴν ὁλοσώματον ὥσπερ οἱ κάτοχοι δινεύοντες Ἡλιόδ. 4. 17, ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν τ. Β', σ. 163· — ἐπὶ εἰκόνος, ἡ περιλαμβάνουσα ὁλόκληρον τὸ σῶμα, Ἐπιγραφ. ἐν Hell. J. τ. 9, σ. 2, ἀριθμ. 94.

ὁλό-σωμος, ον, = τῷ προηγ., Εὐστ. Ἀντιοχ. 621C, Στουδ. 1348C.

ὁλο-τελής, ές, πλήρης, ἐντελής, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 2. 20, Πλούτ. 2. 909B.— Ἐπίρρ. -λῶς, Σουΐδ.

ὁλότης, -ητος, ἡ, τὸ ἀφῃρημ. οὐσιαστ. τοῦ **ὅλος**, Λατ. totitas, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 26, 3, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 52.

ὁλό-τμητος, ον, ὁ εἰς ὁλόκληρα μεγάλα τεμάχια τετμημένος, «ὁλότμητα δεῖπνα, τὰ μεγάλα, ἐν οἷς ὅλα τὰ μέρη τῶν παρασκευαζομένων ἀποτέμνεται καὶ παρατίθεται δαιτυμόσι» Α. Β. 54, 23.

ὁλο-τράχηλος, ον, ὁ ἔχων ὁλόκληρον τὸν τράχηλον, μεταγεν.

ὁλο-τρόπως, Ἐπίρρ., κατὰ πάντα τρόπον, ὁλοτελῶς, Κύριλλ. Ἀλεξ. I, 164C, 168A.

ὁλό-τροχος, ὁ, ἴδε **ὁλοίτροχος**.

ὁλό-τυφλος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ ὁλοτελῶς τυφλός, Βίος Νείλου Νεωτ. 164A.

ὁλουρίς, -ίδος, εἶδος κόγχης, Ἡσύχ.

ὁλούφω, λέγεται ὅτι εἶναι ἕτερος τύπος τοῦ **ὁλόπτω**, «ὁλούφειν: τίλλειν καὶ κατασπᾶν· οἷον ὁλοσφύζειν» (κῶδ. ὁλοσφίζειν) Φώτ., Ἡσύχ.

ὁλο-φαής, ές, ὁ δι' ὅλου τοῦ φωτὸς φέγγων, Βασίλ. Σελ. 461C· σελήνη Κ. Μανασσ. Χρον. 112, κλ.

ὁλό-φακος, ὁλόκληρος φακός, οὐχὶ συντετριμμένος, Γεωπον. 20, 12, 1, κτλ.

ὁλο-φάλακρος, ον, ὁ ὅλως διόλου φαλακρός, Π. Δυστ. κ. Εὐτ. στ. 567, ἔκδ. Α.

ὁλο-φάλαρος ἵππος, ὁ ἐντελῶς διὰ φαλάρων κεκοσμημένος, Νικ. Χων. σ. 849, 1, ἔκδ. Β.

ὁλοφανῶς, Ἐπίρρ., ὁλοφάνερα, μεταγεν.

ὁλ-όφθαλμος, ον, πλήρης ὀφθαλμῶν, Μακάρ. 452D.

ὁλό-φλογος, ον, πλήρης φλογῶν, Ἀναστ. Σιν. 281B.

ὁλο-φλυκτίς, -ίδος, ἡ, φλύκταινα, Ἱππ. 673. 37, «ὁλοφλυκτίδες, αἱ φλύκταιναι. οἱ δὲ περινυκτίδες. οἱ δὲ δοθιῆνες. οἱ δὲ ἐξανθήματα ζῳϋφίοις ὅμοια» Ἐρωτιαν.·— φλύκταινα ἐπὶ τῆς γλώσσης, «τὸ δὲ ἐπιγιγνόμενον τῇ γλώττῃ ἑλκύδριον ὁλοφλυκτὶς καλεῖται ἐν τοῖς Τιτανογίγασι τοῖς Μυρτίλου» Πολυδ. Β', 110 (διάφορ. γραφ. **ὁλοφυκτίς**).

ὁλοφυγδών, -όνος, ἡ, = **ὁλοφλυκτίς**, Θεόκρ. 9. 30, ἴδε Εὐστ. 643, 35.

ὁλοφυδνός, ή, όν, οἰκτρός, θρηνώδης, ἔπος δ' ὁλοφυδνὸν ἔειπεν Ἰλ. Ε. 683, Ψ. 102, Ὀδ. Τ. 362. — **ὁλοφυδνά**, ὡς ἐπίρρ., ἐν Ἀνθ. Π. 7. 486.

ὁλοφύζω, = **ὁλοφύρομαι**, Εὐστ. 594, 26.

ὁλο-φυής, ές, ὁ ἀποτελῶν μίαν φυήν, «μονοκόμματος», Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 12· πρβλ. **οὐλοφυής**.

ὁλό-φῡλος, ον, = **ὁλόκληρος**, Σουΐδ.

ὁλοφυρμός, οῦ, ὁ, θρῆνος, ὀδυρμός, Ἀριστοφ. Σφ. 390, Θουκ. 3. 67., 7. 71, Πλάτ.

ὁλοφύρομαι [ῡ], ἀποθετ., ἐν χρήσει τὸ πλεῖστον κατ' ἐνεστ.· ἀλλὰ μέλλ. **ὁλοφυροῦμαι** παρὰ Λυσίᾳ 181. 35: ἀόρ. **ὠλοφυράμην** παρὰ τῷ αὐτ. 194. 11· Ἐπικ. (ἄνευ αὐξήσεως) **ὁλοφύραο, ὁλοφύρατο** Ὀδ. Λ. 417, Ἰλ. Θ. 245· καὶ μετοχ. παθητ. ἀορ. **ὁλοφυρθείς**, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Θουκ. 6. 78·— Δίολ. τύπος **ὁλοφύρρω** μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 43. 17·— πρβλ. **ἀν-ολοφύρομαι**. **I.** ἀμεταβ., θρηνῶ, ὀδύρομαι, κλαίω μετὰ στεναγμοῦ, μάλιστα κατὰ μετοχ. ἐνεστ., Ἰλ. Ε. 871· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' ἐπιρρ., πόλλ' ὁλοφυρόμενοι Ω. 328· οἴκτρ' ὁλοφυρομένους Ὀδ. Κ. 409· αἴν' ὁλ. Χ. 447· οὕτω παρ' Ἡροδ. 2. 141· ὁλ. τινι, διά τι πρᾶγμα, Θουκ. 6. 78, Πλάτ. Πολ. 329A. **2)** θρηνῶ, ὀδύρομαι διὰ τὰ κακὰ τῶν ἄλλων, ὅθεν, αἰσθάνομαι οἶκτον, ὁλοφύρεται ἦτορ Ἰλ. Π. 450· θυμῷ ὁλ. Ὀδ. Λ 418· μετὰ γεν., λαμβάνω οἶκτόν τινος, οἰκτείρω, Δαναῶν, Ἀργείων Ἰλ. Θ. 33, 202, κτλ.· Ἕκτορος Χ. 169. **3)** ἐπικαλοῦμαι, ἱκετεύω, καί μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὁλοφύρομαι Ἰλ. Ψ. 75. **4)** μετ' ἀπαρεμφ., πῶς ὁλοφύρεαι ἄλκιμος εἶναι; ἀποδειλιᾷς νὰ δείξῃς τὴν ἀνδρείαν σου; Ὀδ. Χ. 232· μετὰ μετοχ., ὁλ. τριηραρχοῦντες Λυσ. 181. 35. **II.** μετ' αἰτ., θρηνῶ, ὀδύρομαι διά τινα, παῖδ' ὁλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον Ὀδ. Τ. 522, Σοφ. Ἠλ. 145, Εὐρ. Ῥῆσ. 896, Θουκ. 2. 44· τὸν μὲν .. ὁλοφύρονται, ὅσα μιν δέει .. ἀναπλῆσαι κακά, δι' ὅλας τὰς δυστυχίας δι' ὧν πρέπει νὰ διέλθῃ, Ἡρόδ. 5. 4. **2)** οἰκτείρω, τινα Ἰλ. Θ. 245, Ὀδ. Δ. 364, Κ. 158.— Ἐπικ. ῥῆμα σπάνιον παρὰ Τραγ., ἀλλ' ἐν σποραδικῇ χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττικ. πεζογράφοις, πρβλ. **ὁλοφυρμός, ὁλόφυρσις**. (Ἡ ἀρχὴ ἄγνωστος).

ὁλόφυρσις, ἡ, = **ὁλοφυρμός**, Θουκ. 1. 143· τὰς ὁλοφύρσεις τῶν ἀπογιγνομένων, διὰ τούς.., ὁ αὐτ. 2. 51.

ὁλοφυρτέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **ὁλοφύρομαι**, ὃν δεῖ ὁλοφύρεσθαι, Φιλόστρ. 306.

ὁλοφυρτικός, ή, όν, ὁ ῥέπων εἰς θρήνους, θρηνητικός, παραπονετικός, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 3, 32. Ἐπίρρ. -κῶς, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 5, 3.

ὁλόφυτον, τό, = **κάππαρις**, Διοσκ. 2. 204 (ἐκ τῶν νόθων).

ὁλοφώιος, ον, Ἐπικ. ἐπίθετ., καταστρεπτικός, ὀλέθριος, θανατηφόρος, Ὅμ., μόνον ἐν τῇ Ὀδ. καὶ κατ' οὐδ. πληθ., ὁλ. δῆνεα, ὀλέθρια τεχνάσματα ἢ ἐπινοήματα, Κ. 289· ὁλοφώια εἰδώς, ἔμπειρος ὀλεθρίων τεχνασμάτων, Δ. 460, κτλ.· πάντα δέ τοι ἐρέω ὁλοφώια τοῖο γέροντος Δ. 410 παρὰ μεταγεν. Ἐπικ., λύκων ὁλοφώιον ἔρνος (ἔθνος Lenn.) Θεόκρ. 25. 185· ὁλ. ἰὸς Νικ. Θηρ. 327. (Ἐκ τῆς √ΟΛ, **ὄλλυμι**· ἡ κατάληξις -φώιος δὲν ἔχει ἑρμηνευθῇ).

ὁλό-φωνος, ον, ὁ ἔχων πλήρη, γεμάτην φωνήν·— **ὁλόφωνος**, ὁ ἔχων ὀλεθρίαν φωνήν, ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος, Κρατῖν. ἐν «Ὥραις» 1, (ἔνθα ὁ Meineke ἔχει: **ὁλόφωνος**).— Καθ' Ἡσύχ.: «ὁλόφωνος· ὁ ἀλεκτρυών. ἢ ἀπὸ τοῦ λόφου, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ ᾄδειν ὅλον αἴρεσθαι καὶ μετεωρίζεσθαι».

ὁλό-φωτος, ον, ὁ πλήρης φωτός, ὁ ἔχων ὅλον του τὸ φῶς, Εὐμάθ. 11. 11.

ὁλό-χαλκος, ον, ὅλος ἐκ χαλκοῦ, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 120.

ὁλό-χλωρος, ον, ὁλοπράσινος, Διοσκ. 4. 127.

ὁλο-χρόνιος, α, ον, ὁ δι' ὅλου τοῦ ἔτους διαρκῶν, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 186. Ἐπίρρ. -έιος, Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 31.

ὁλό-χρους, ον, συνῃρ. -χρους, ουν, ἐπὶ ζῴων ὧν τὸ σῶμα ὅλον τὴν αὐτὴν ἔχει χροιάν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 6, 1.

ὁλοχρυσομαργάρωτος, ον, ὁ ὅλως κεκοσμημένος διὰ χρυσοῦ καὶ μαργάρου, Καλλ. κ. Χρυσ. στ. 567, ἔκδ. Α.

ὁλό-χρῡσος, ον, ὁ ὅλος ἐκ χρυσοῦ, Ἀντιφάν. ἐν «Χρυσίδι» 1. 5, Πλούτ. 2. 852B, Ἀθήν. 202B.

ὁλόχυλος, ον, ὁ ἐξ ὑετοῦ καταβραχείς, Εὐστ. 1552, 34.

ὁλοχωρικεύομαι, ὅλως ὡς χωρικὸς (χωριάτης) φέρομαι, Λυκ. κ. Ροδ. στ. 2805, ἔκδ. Μαυρ.

ὁλό-ψῡχος, ον, ὁ ἐξ ὅλης ψυχῆς, Εὐστ. 1901. 43. Ἐπίρρ. -χως, ἐξ ὅλης ψυχῆς, Ἀναστ. Σιν. 1084B, Εὐσταθ. Πονημ. 83, 23, Σουΐδ. ἐν λ. **ἐκτενῶς**.

ὁλόομαι, Παθ., πληροῦμαι, συμπληροῦμαι, τελειοῦμαι, Ἐτυμ. Μέγ. 821. 37.

ὅλπη, ἡ, ἀγγεῖον ἐλαιοδόχον ἐκ βύρσης, δερματίνη λήκυθος, κυρίως ἐν χρήσει ἐν τῇ παλαίστρᾳ, «τὴν δὲ ὅλπην Κλείταρχος Κορινθίους μέν φησι καὶ Βυζαντίους καὶ Κυπρίους τὴν λύκηθον ἀποδιδόναι» Ἀθήν. 495C, Θεόκρ. 2. 156, Νικ. Θηρ. 97· λιθάργυρος ὅλπη Ἀχαιὸς αὐτόθι 451C· ἐπὶ τῆς λαγήνου τῶν κυνικῶν φιλοσόφων, Ἀνθ. Π. 6. 293., 7. 68. **2)** = **πρόχοος**, Κλείταρχ. παρ' Ἀθην. 495C·— πρβλ. **ὅλπις**.

Ὅλπια, τά, ἴδε ἐν λ. **Ὄλβια**.

ὅλπις, ιος, καὶ **ιδος**, ἡ, = **ὅλπη**, Σαπφὼ 57, Θεόκρ. 18. 45, Καλλ. Ἀποσπ. 181.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὅλπις· οἰνοχόη».

ὅλπις, ὁ, = **γριπεύς**, ἐκ τοῦ ὀνόματος ἁλιέως τινὸς παρὰ Θεοκρ.

Ὀλυμπία, (ἐνν. χώρα), ἡ, μικρά τις πεδιὰς πρὸς δυσμὰς τῆς Πίσης κειμένη, ὅπου ἐτελοῦντο οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, Ἡρόδ. 2.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

160, 5. 22, Πίνδ., κλ.· — ἡ αὐτὴ ἡ πόλις Πῖσα, Πινδ. Ο. 1. 7, κτλ.· ὡσαύτως **Οὐλυμπία**· αὐτόθι 3. 26 — Ἐπίρρ., **Ὀλυμπίᾱσι**, ἐν Ὀλυμπίᾳ, Ἀριστοφ. Σφ. 1382, Λυσ. 1131, Θουκ. 1. 143, Ἀνδοκ. 32. 25, Πλάτ. Ἀπολ. 36D, Δημ. 562. 27, κτλ., πρβλ. **θύρᾱσι, Πλαταιᾱσι**· ὡσαύτως **Ὀλυμπίᾱθι**, Θεοφρ. π. Λίθ. 16· — **Ὀλυμπίαζε**, εἰς Ὀλυμπίαν, Ἀνδοκ. 17. 20, Θουκ. 3. 8· Δωρ. **Ὀλυμπιάνδις**, Θεογνώστ. Καν. 163, 33 — **Ὀλυμπίᾱθεν**, ἐκ τῆς Ὀλυμπίας, Στέφ. Βυζ.

Ὀλύμπια, (ἐξυπ. ἱερά), τά, οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες εἰς τιμὴν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ἱδρυθέντες ὑπὸ Ἡρακλέους τῷ 776 π. Χρ. καὶ ἀνιδρυθέντες ὑπὸ Ἰφίτου (πρβλ. **Ὀλυμπιάς** Π. 3), καὶ τελούμενοι κατὰ πᾶν τέταρτον ἔτος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἀθροιζομένων ἐν Ὀλυμπίᾳ, πρῶτον παρ' Ἡδοτ.· κατὰ τὸ πλεῖστον ἄνευ ἄρθρου, Ὀλύμπια ἄγειν 8. 26· Ὀλ. ἀναιρεῖν, νικᾶν κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, 6. 36· Ὀλ. νικᾶν (ἴδε **νικάω** I. 1)· ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἄρθρου, ποιεῖν τὰ Ὀλ. Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 28· στέφεσθαι τὰ Ὀλ. Λουκ. π. Μισθ. Συνόντ. 13.— Οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἤρχοντο τῇ 11ῃ τοῦ Ἑκατομβαιῶνος.

Ὀλυμπιακός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ Ὀλύμπια, ἀγὼν Θουκ. 1. 6· ἐκεχειρία Ἀριστ. Ἀποσπ. 490· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, ἐκράτουν τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ὄρους (δηλ. τοῦ Κρονίου) Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 14.

Ὀλυμπίας ἄνεμος, ὁ πνέων ἐκ τοῦ ΔΒΔ μέρους, ἀλλαχοῦ **Ἀργέστης** ἢ **Ἰᾶπυξ**. Λατιν. Corus, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 8, Ἀποσπ. 238, π. Κόσμ. 4, 12.

Ὀλυμπιάς, άδος, ἡ, ἀνώμαλον θηλ. τοῦ **Ὀλύμπιος**, ἁπαντῶν κατὰ πρῶτον ὡς ἐπίθ. τῶν Μουσῶν, Ἰλ. Β. 491, Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 450, Ἡσ. Θ. 25, 52· ἀκολούθως, καθόλου, ἡ τὸν Ὄλυμπον οἰκοῦσα, θεά, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 21, 2· ἐπὶ τῶν Χαρίτων, Ἀριστοφ. Ὄρν. 782· ἥ τις Ὀλυμπιάδων θεᾶν, ἐπὶ τῶν νυμφῶν τοῦ Ὀλύμπου, Σοφ. Αἴ. 884, ἔνθα ἴδε Λοβέκ. **2)** Ὀλ. Ἐλαία, ὁ ἐξ ἐλαίας στέφανος τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, Πινδ. Ν. 1. 25.

II. ὡς οὐσιαστ., **1)** οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, Ἡρόδ. 7. 206· τῇ Ὀλ. νικᾶν 6. 103, καὶ συχνάκις παρὰ Πινδ. **2)** ἐξυπακουομ. τοῦ **νίκη**, νίκη ἐν Ὀλυμπίᾳ, τοῖσι Λακεδαιμονίοισι Ὀλυμπιάδα σφι ἀνελόμενος τεθρίππῳ προσέβαλε, ἐπεδαψίλευσε τοῖς Λακεδαιμονίοις δόξαν Ὀλυμπιακῆς νίκης, Ἡρόδ. 6. 70· Ὀλυμπιάδα ἀναιρεῖσθαι, νικᾶν ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι, Ἡρόδ. 6. 103, 125· Ὀλ. νικᾶν ὁ αὐτ. 9. 33· πρβλ. **νικάω** I. 1· παρὰ μεταγεν., πᾶσα νίκη ἢ θρίαμβος, Φιλόστρ. **3)** παρ' Ἀττ. συνηθέστατα, Ὀλυμπιάς, δηλ. τὸ τετραετὲς διάστημα μετὰ τὴν πάροδον τοῦ ὁποίου ἐτελοῦντο οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες (πρβλ. **Ὀλύμπια**), ἡ κοινὴ παρὰ τοῖς Ἕλλησι χρονικὴ περίοδος, χρησιμεύσασα πρὸς χρονολογίαν ἱστορικῶν συμβάντων ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Τιμαίου περὶ τὰ 300 π. Χ. Ἡ πρώτη Ὀλυμπιὰς ἤρξατο τῷ 776 π. Χ.· ἡ δὲ 293η καὶ τελευταία τῷ 393 μ. Χ., ἴδε Clint. F. H. 3, σελ. 463 κέξ.

Ὀλυμπίᾱσι, Ἐπίρρ., ἴδε **Ὀλυμπία**, ἡ· ἀλλὰ **Ὀλυμπιάσι** [ᾱ], δοτ. πληθ. τοῦ **Ὀλυμπιάς**.

Ὀλυμπιεῖον ἢ **Ὀλυμπίειον**, τό, ὁ ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐν Συρακούσαις, Θουκ. 6. 64, 65, 70, κ. ἀλλ.· ἐν Ἀθήναις, Πλάτ. Φαῖδρ. ἐν ἀρχ. Ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. συχνάκις φέρεται ἐσφαλμένως **Ὀλύμπιον**, οἷον ἐν Ἀριστ. Πολιτ. 5. 11, 9· οὕτω παρὰ Φωτ., ὅπερ εἶναι φανερὸν σφάλμα· τὸ ἱερὸν Ὀλύμπιον πεντασυλλάβως, ὡς Ἀσκληπίειον, πρβλ. Λοβκέ εἰς Φρύν. 371. **II.** **Ὀλυμπίεια**, τά, ἡ ἑορτὴ τοῦ Ὀλυμπίου Διός, Συλλ. Ἐπιγρ. 159, 19.

Ὀλυμπικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ὄλυμπον, ἐσβολή, Ἡρόδ. 7. 172. **2)** ὁ ἀνήκων εἰς τὰ Ὀλύμπια, ὁ Ὀλ. ἀγών, οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, Ἀριστοφ. Πλ. 583.

Ὀλυμπιοδρόμος, ον, ὁ ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι δραμών, Ὀλυμπιοδρόμους Ἱέρωνος ἵππους Βακχυλ. III, 3.

ὀλυμπιονίκη, Δωρ. **ὀλυμπιονίκα**, ἡ, νίκη ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι, δύο τ' ὀλυμπιονίκας ἀείδειν Βακχυλ. IV, 17. — Ἡ ὀνομαστ. **ὀλυμπιονίκη** εὕρηται παρ' Ἀντιφῶντι ἐν Ἀποσπάσμ. 131 (130 Saupp).

Ὀλυμπῐο-νίκης [ῐ], **ου**, Δωρ. **νίκᾱς**, ᾱ, ὁ νικητὴς ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι, συχν. παρὰ Πινδ.· ὡσαύτως παρ' Ἀνδοκ. 23. 27, Πλάτ. Πολ. 465D, Ἀριστ. Ρητ. 1. 7, 33. **II.** ὡς ἐπίθ., Ὀλ. ὕμνος, τεθμὸς Πινδ. 3. 4., 7. 162.

Ὀλυμπιό-νεκος, ον, ὁ νικῶν ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι, Πινδ. Ο. 5. 49, κτλ.

Ὀλύμπιος, ον, ὁ τοῦ Ὀλύμπου, ὁ ἐν Ὀλύμπῳ οἰκῶν, παρ' Ὁμ., Ἡσ. καὶ Ἀττ. ποιηταῖς ὡς ἐπίθ. τῶν οὐρανίων θεῶν, μάλιστα τοῦ Διὸς ὅστις καλεῖται καὶ ἁπλῶς **Ὀλύμπιος** ἐν Ἰλ. Τ. 108, Ὀδ. Δ. 60, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 476, κτλ.· οὕτω, Ζεὺς πατὴρ Ὀλ. Σοφ. Τρ. 275· ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ὁ Ζεὺς ὁ Ὀλ. Θουκ. 2. 15, Συλλ. Ἐπιγρ. 99· μὰ τὸν Δία τὸν Ὀλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 817· Ζεὺς ὁ Ὀλ. Θουκ. 3. 14· ὁ Ὀλ. Ζεὺς Συλλ. Ἐπιγρ. 11· οἱ κωμικοὶ ποιηταὶ ἐκάλουν οὕτω τὸν Περικλέα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 530, πρβλ. Κρατῖν. ἐν «Θρᾴτταις» 1, Τηλεκλείδης ἐν «Ἡσιόδοις» 4· — Ὀλ. δώματα, τὰ ἐν Ὀλύμπῳ δώματα τῶν θεῶν, Ὅμ., Ἡσ.· — Ὀλ. ἀστὴρ Ὀππ. Ἀλ. 4. 315· ἕδρη Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 261. 1.

Ὄλυμπος, Ἰων. **Οὔλυμπος**, (ἀμφότερα παρ' Ὁμ.), ὁ, ὄρος ἀποτελοῦν τὸ πρὸς τὴν Μακεδονίαν ὅριον τῆς Θεσσαλίας.— Ἐν τῇ Ἰλ. θεωρεῖται ὡς ἕδρα τῶν θεῶν, ἀλλὰ ῥητῶς διακρίνεται ἀπὸ τοῦ **οὐρανοῦ**, Ἰλ. Ε. 867 κέξ., Ο. 192 κέξ.· ἐπὶ τῆς ἀκροτάτης αὐτοῦ κορυφῆς ἐκάθητο ὁ Ζεύς, Α. 394 κέξ., Ε. 753· καὶ ἐνταῦθα ἦσαν τὰ βασίλεια αὐτοῦ, Α. 533, κτλ.· ἐνῷ τὰ μέγαρα τῶν ἄλλων θεῶν ἔκειντο κατωτέρω ἐντὸς τῶν κοιλάδων καὶ φαράγγων τοῦ Ὀλύμπου, (κατὰ πτύχας Οὐλύμπιο), Λ. 77, πρβλ. Σ. 186· ἐπὶ τῆς ἀκροτάτης δὲ κορυφῆς τοῦ Ὀλύμπου ἐκαλοῦντο οἱ θεοὶ εἰς εὐωχίαν ἢ συμβούλιον, Θ. 2, Υ. 5, κτλ.· οὔτε δὲ βροχὴ οὔτε χιὼν ἔπιπτεν εἰς τὴν κορυφὴν αὐτοῦ, καὶ ἐβασίλευεν ἐκεῖ αἰωνία γαλήνη, Ὀδ. Ζ. 41 κέξ.— Ἐν τῇ Ὀδ. ἡ διάκρισις μεταξὺ **Ὀλύμπου** καὶ **οὐρανοῦ** εἶναι ἧττον ὁριστική· μάλιστα ἐν Υ. 103. 113 τὰ δύο φαίνονται ὡσεὶ ταυτιζόμενα.— Ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις, ὅτε οἱ φιλόσοφοι ἔθετον τὸ ἀνάκτορον τοῦ Διὸς ἐν τῷ κατακορύφῳ σημείῳ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ ὄνομα Ὄλυμπος ἐξηκολούθει νὰ σημαίνῃ τὸν οὐρανόν, τὸ στερέωμα, ἴδε μάλιστα Voss. εἰς Οὐεργ. Γεωργ. 3. 261, σελ. 586 κέξ.· — παρὰ τοῖς Ἀττ., σχῆμα ὅρκου, οὐ τὸν Ὄλ. = οὐ μὰ τὸν Ὄλ., Σοφ. Ο. Τ. 1088, πρβλ. Ἀντ. 758. **II.** τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπεδίδετο καὶ εἰς ἄλλα ὄρη, ὧν ἕκαστον, συνήθως ὑψηλότερον τῶν γειτνιαζόντων, ἐν Μυσίᾳ, Ἡρόδ. 1. 36, Σοφ. Ἀποσπ. 468, Ξεν. Κυν. 11, 1· ἐν τῇ Λακωνικῇ, Πολύβ. 2. 65, 8· ἐν Ἤλιδι, Στράβ. 356· ἐν Λυκίᾳ, ὁ αὐτ. 666. 671· ἐν Κύπρῳ, ὁ αὐτ. 682.

III. ὡς ἐπίρρ. **Ὀλυμπόνδε**, παρ' Ὁμ. ἀείποτε Ἰων. **Οὐλυμπόνδε**, εἰς τὸν ἢ πρὸς τὸν Ὄλυμπον, Πίνδ., κλ.· — **Οὐλυμπόθεν**, ἐκ τοῦ Ὀλ., Πινδ. Π. 4. 382. (Ὁ Κούρτ. κλίνει νὰ ἀναφέρῃ τὴν λέξιν εἰς τὴν √ΛΑΜΠ, **λάμπω**, θεωρῶν τὸ **Ὀ-** ὡς εὐφωνικὸν καὶ τὸ **υ** ὡς Αἰολ.).

ὀλυνθάζω, γονιμοποιῶ τὸ θῆλυ φοινικόδενδρον ὡς ἑξῆς: ὅταν ἀνθῇ τὸ ἄρρεν, ἀποτέμνω τὸν κλάδον ἐφ' οὗ εἶναι τὸ ἄνθος, καὶ εὐθὺς ὡς ἔχει, τόν τε χνοῦν καὶ τὸ ἄνθος καὶ τὸν κονιορτὸν κατασείω ἐπὶ τοῦ καρποῦ τῆς θηλείας φοίνικος· τούτου δὲ γενομένου, ἡ θήλεια διατηρεῖ καὶ ἐκπέττει καὶ δὲν ἀποβάλλει τὸν καρπὸν (πρβλ. **ἐρινάζω**). Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 8, 4, π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9, 15.

ὀλύνθη, ἡ, = **ἐρινεός**, Παυσ. 4. 20, 2.

ὀλυνθηφόρος, ον, = **ὀλυνθοφόρος**, Παροιμιογρ.

Ὀλυνθιακός, ή, όν, ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν (ἐν τῇ Χαλκιδικῇ) Ὄλυνθον, Δημ. Λόγοι 1-3.

ὄλυνθος, ὁ, σῦκον ὅπερ ἐκφύεται κατὰ τὸν χειμῶνα ὑπὸ τὰ φύλλα, ἀλλ' ὡς τὸ πρώϊμον σῦκον τοῦ ἔαρος σπανίως ὡριμάζει, Λατ. grossus, Ἡσ. Ἀποσπ. 14, Ἡρόδ. 1. 193, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 1, 8· ὄλ. οἱ χειμερινοί Ἱππ. 574. 23, κτλ. (Συνεχῶς φέρεται **ὄλονθος** ἐν τῷ Ἐνετ. Κώδ. τοῦ Ἀθην.).

ὀλυνθο-φόρος, ον, ὁ φέρων πρώϊμα, πρόωρα σῦκα, Ἀθήν. 77F, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 1, 8: — **ὀλυνθοφορέω**, π. Φυτ. Ἱστ. 3. 7, 3.

ὄλυνος, ὁ, = **ἀποκάθαρμα**, Ἡσύχ.

Ὀλυνπιάζων, = **Ὀλυμπιάδων**, γεν. πληθ. πτώσ., Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, Arch. Ztg. 1879, σ. 47.

ὄλῡρᾱ, ἡ, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **ὄλυραι**, εἶδος κριθώδους ὀψίμου καρποῦ ὁμοίου πρὸς τὴν **ζειάν**, παρὰ Πλινίῳ arinca (18, 20)· μνημονεύεται δὲ ὡς τροφὴ τῶν ἵππων μετὰ τῆς κριθῆς (κρῖ), Ἰλ. Ε. 196, Θ. 564· ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις κατὰ τὸν Ἡρόδ. 2. 36, 77, εἰς παρασκευὴν ἄρτου. Περὶ τῆς ταυτότητος αὐτῆς τῇ **ζειᾷ**, ἴδε ἐν λ. **ζειά**. Ἡ βρόμη (**βρόμος**) ἦν ἄγνωστος τῷ Ὁμ. — Ὁ τονισμὸς **ὀλύρα** εἶναι ἡμαρτημένος, Ἀρκάδ. 194. 14. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 232.

ὀλύρινος, η, ον, ἐξ ὀλύρας, Γαλην. VI, 316E.

ὀλῡρίτης, ου, ὁ ἐξ ὀλύρας, ὀλυρίτης ἄρτος Ἐβδ. (Γ' Βασιλ. ΙΘ', 6), πρβλ. Ἡρόδ. 2. 77.

ὀλώδης, ες, Ἀντὶ τοῦ **θολώδης**, Ἱππ. παρὰ Γαλην.

ὀλώιος, σπάν. ποιητ. τύπος τοῦ **ὀλοός**, **ὀλοιός**, Ἡσ. Θ. 591.

ὄλωλα, ἴδε τὸ ῥῆμα **ὄλλυμι** Β. III.

ὅλως, ἴδε **ὅλος** III.

ὅλωσις, ἡ, ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **ὁλόω**, τὸ ποιεῖν τι ὅλον, ἀκέραιον, συμπλήρωσις, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 59.

ὅμα, Αἰολ. = **ὁμοῦ**, Ἐπιγραφ. Ἐρεσ. ἐν IGI, II, 526b, 21.

ὁμᾷ, Ἐπίρρ., Δωρ. ἀντὶ **ὁμῇ**, Böckh διάφ. γραφ. παρὰ Πινδ. Ο. 3. 237, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1028. 48.— Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 158.

ὁμ-άγαθος, ον, ἐξ ἴσου ἀγαθός, ὁμάγαθος τῷ γεννήσαντι πατρὶ παρὰ Grester Opp. τ. 2, σ. 2B.

ὁμάγυρις, Δωρ. ἀντὶ **ὁμήγυρις**, Πινδ. I. 6. 46.

ὁμάδελφος, ον, = **ὁμόγνιος**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 757· = **αὐτάδελφος** Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Δελφ. BCH 1898, σ. 593.

ὁμαδεύω, (ὅμαδος) ἀθροίζω, κοινῶς μαζεύω, Ἡσύχ.· σωρεύω, «ὡμάδευσεν, ἐσώρευσεν» Σουΐδ.— Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 158.

ὁμᾱδέω, κάμνω θόρυβον, ταραχήν, ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων, ἀπάν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

των ὁμοῦ λαλούντων, ἐν τῇ Ὀδ. ἀεὶ ἐπὶ τῶν μνηστήρων, μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα Α. 365, Δ. 768, κτλ.· (οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ἰλ.)· ἀκολούθως ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Β. 638, κτλ.

ὁμαδικῶς, Ἐπίρρ. = **ὁμοῦ**, Εὐστ. Θεσ. σ. 745, ἔκδ. Μι., Ἀναστάσ. Σιν. 221D, 261D· — πρβλ. τὸ παρὰ τοῖς Κρησὶν **ὁμάδι**, κοινῶς **μαζί**.

ὁμᾰδόν, (ὁμάς) Ἐπίρρ. = **ὁμοῦ**, Κ. Πορφυρ. Ἔκθεσ. Βασιλ. Τάξ. 94, 15· ἴδε Λοβεκ. Ἀγλαόφ. 643· οὕτως **ὁμαδίς**, Ἐτυμολ. Μέγ. 806. 9· πρβλ. **ὁμμάδην**. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 159—160 καὶ 166.

ὁμᾰδος, ὁ, (ὁμός, ὁμάς) θόρυβος, βοὴ γινομένη ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ, μάλιστα ἐπὶ τῶν συγκεχυμένων φωνῶν πολλῶν ἀνθρώπων, ῥητῶς διαστελλομένη ἀπὸ τοῦ **δούπου** τοῦ ἤχου τῶν πατημάτων τῶν ἀνθρώπων, Ἰλ. Ι. 573., Ψ. 234, Ὀδ. Κ. 556 (οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ ἀλλαχοῦ ἐν τῇ Ὀδ.)· ὡσαύτως κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἦχον αὐλῶν καὶ τῶν ὁμοίων, συρίγγων τ' ἐνοπὴν ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων Ἰλ. Κ. 13, πρβλ. Πινδ. Ν. 6. 66· ὅμαδον ἔκλυον, ἄλυρον ἔλεγον Εὐρ. Ἑλ. 185· σπανίως ἐπὶ καταιγίδος, ὡς ἐν Ἰλ. Ν. 797. **II.** ὡς τὸ **ὅμιλος**, ταραχῶδες πλῆθος πολεμιστῶν, Η. 307., Ο. 689, κτλ.· μεταφορ., βίβλων ὅμ. Πλάτ. Πολ. 364E. **III.** ἐν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 155, 257, ἡ βοή, ὁ θόρυβος τῆς μάχης, χάλκεος ὅμ., ὁ θόρυβος τῆς διὰ χαλκίνων ὅπλων συμπλοκῆς, Πινδ. Ι. 8 (7). 55· — πρβλ. **ὅμιλος**, **ὄχλος**, καὶ τὸ Λατ. turba. — Ἐπικ. καὶ Λυρ. λέξις· οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς Τραγ.· πλὴν παρ' Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ. (Λυρ.), ἅπαξ παρὰ Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἴδε Λοβ. Ἀγλαόφ. 643. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 166.

ὁμάζω, ὠρύομαι, ἐπὶ ἄρκτων καὶ παρδάλεων, Ζηνόδοτ. ἐν ταῖς εἰς Ἀμμώνιον παρατηρήσεσι (animadvers.) τοῦ Valcken. σ. 228.

ὁμ-αίμιος, **ον**, ἔχων συγγένειαν αἵματος, Πινδ. Ν. 6. 29· πρβλ. **ὅμαιμος**.

ὁμαιμονέω, εἶμαι ὁμαίμων, Γ. Παχυμ. τ. Β', σ. 266, 9. 354, 12. 406, 21, ἔκδ. Β., Νικ. Χων. ἐν Χρον. κτλ. IX, σ. 64.

ὅμ-αιμος, **ον**, ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, συγγενὴς ἐξ αἵματος, Λατ. consanguineus, Ἡρόδ. 1. 151., 8. 144, Αἰσχύλ. Εὐμ. 653, κτλ.· φόνος ὅμ., ὑπὸ συγγενοῦς πραττόμενος, αὐτόθι 212. **2)** κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς οὐσιαστ. **ὅμαιμος**, ὁ ἢ ἡ, ἀδελφὸς ἢ ἀδελφή, ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 681, Εὐμ. 605, κτλ.· ἐκ παραλλήλου μετὰ τοῦ **κασιγνήτη**, σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης Σοφ. Ἠλ. 12· τὴν σὴν ὅμ. αὐτόθι 325. Πρβλ. **ὁμαίμων**. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 176—177.

ὁμαιμοσύνη, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Πλαν. 128.

ὁμαιμότης, **ητος**, ἡ, συγγένεια ἐξ αἵματος, Γλωσσ.

ὁμ-αίμων, **ον**, γενικ. **-ονος**, = **ὅμαιμος**, Ἡρόδ. 5. 49, Αἰσχύλ. Θήβ. 415· μεταφορ., ἁρπαγαὶ δὲ διαδρομᾶν ὁμαίμονες, συγγενεῖς, ὅμοιαι πολὺ πρός.., αὐτόθι 351· — συγκρ. **ὁμαιμονέστερος**, πλησιέστερος συγγενὴς ἐξ αἵματος, Σοφ. Ἀντ. 486.

2) ὡς οὐσιαστ., ἀδελφὸς ἢ ἀδελφή, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1312, Ο. Κ. 1275. **3)** Ζεὺς ὁμ. = **ὁμόγνιος** (II), Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 402· Δίκη ὁμ. ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 415. Πρβλ. **σύναιμος**.

ὁμ-άϊον, τό, (ἀΐω) ἴδε ἐν λέξ. **ὁμάκοοι**.

ὁμ-αιχμέω, μάχομαι ὁμοῦ μετά τινος, ὡς σύμμαχος αὐτοῦ, Ὀππ. Ἀλ. 5. 160.

ὁμ-αιχμία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ἕνωσις πρὸς μάχην, ἀμυντικὴ συμμαχία, Θουκ. 1. 18· ὁμ. συντίθεμαί τινι, συνάπτω συμμαχίαν μετά τινος, Ἡρόδ. 8. 140, 1· πρός τινα, κατά τινος, ὁ αὐτ. 7. 145· ἐν τῷ πληθ., Ἀνώνυμ. παρὰ τῷ Σουΐδᾳ ἐν λέξ. **δυσμικῶν**.

ὁμ-αιχμος, **ον**, ὁ ὁμοῦ μαχόμενος· ὡς οὐσιαστ., σύμμαχος, Θουκ. 3. 58. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 178.

ὁμ-άκοοι, οἱ, (ὁμός, ἀκούω) συνακροαταί, συμμαθηταὶ ἐν τῇ τῶν Πυθαγορείων σχολῇ, Ἰάμβλιχ. ἐν βίῳ Πυθαγ. 73· — ὅθεν **ὁμᾰκοεῖον** ἢ **ὁμᾰκόϊον**, τό, ἡ σχολὴ τῶν Πυθαγορείων, Κλήμ. Ἀλ. 355, Ἰάμβλ. ἐν βίῳ Πυθ. 30, Πορφύρ. ἐν βίῳ Πυθ. 20· φέρεται δὲ **ὁμάϊον** παρὰ τῷ Ἱεροκλ. ἐν Πυθ. 318, Εὐστ. 856. 63. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 276, καὶ Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 174.

ὁμᾰλῆ, Ἐπίρρ., = **ὁμοῦ**, Ἡσύχ. (**ὁμαλεῖς** Schmidt).

ὁμᾰλής, **ές**, ἐπίπεδος, ὁμαλός, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, Πλάτ. Κριτί. 118A, Ἀριστ. κτλ.· τὰ ὁμαλῆ, ἔδαφος ὁμαλόν, Ξεν. Κυν. 2, 7, κλ. πεσεῖν εἰς ὁμαλές, εἰς ἐπίπεδον ἔδαφος, Ἀριστ. Προβλ. 16. 4, 2· — ἐπὶ ἐπιφανείας, λεῖος, νεφροὶ ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 9, 4· ἐπί τινων φυτῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 5, 3. **2)** ἐπὶ κινήσεως, ὁμαλός, τακτικός, Ἀριστ. Φυσ. 5. 4, 16, πρβλ. 4. 14, 8, κ. ἀλλ.· ἐπὶ μουσικῆς, ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 19. 6. **3)** ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος κλ., καὶ δὴ καὶ περὶ τῆς ἐσθῆτος καὶ τῆς λοιπῆς διαίτης ὅπως ἦ ὁμαλής Ἀθήν. 446B. — Τὰ Ἀντίγραφα τοῦ Ἀριστ. Προβλ. 26. 58, κτλ. συνεχῶς ποικίλλουσι μεταξὺ τῶν τύπων **ὁμαλής** καὶ **ὁμαλός**, πρβλ. Λοβ. Φρύνιχ. 185.

ὁμᾰλία, ἡ, = **ὁμαλότης**, Γλωσσ.

ὁμᾰλίζω, Ξεν., Ἀριστ.· μέλλ. **-ίσω** ἢ **-ιῶ**· ἀόρ. **ὡμάλισα** Ἑβδ. (Σειράχ ΚΑ', 11). — Παθ., πρκμ. **ὡμάλισμαι**, ἴδε κατωτ.· ἀόρ. **ὡμαλίσθην** Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 7, 3· μέλλ. **ὁμαλισθήσομαι** αὐτόθι 2. 6, 10· ἀλλὰ μέσ. μέλλ. **ὁμαλιεῖται**, ἐπὶ παθ. σημασ., Ξεν. Οἰκ. 18. 5· (ὁμαλός). Ποιῶ τι ὁμαλὸν ἢ ἐπίπεδον, ἰσοπεδῶ, τὴν γῆν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 8, πρβλ. Δαμόξενον ἐν «Συντρόφοις» 1. 50. — Παθ., ἐπὶ τοῦ ἀλωνίου, Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ. — ἐντεῦθεν ῥημ. ἐπίθ. **ὁμαλιστέον**, δεῖ ὁμαλίζειν, Γεωπ. 18. 2.

2) ὁμαλύνω, ἰσῶ, ἐξισῶ, ὁμοιῶ, μᾶλλον δεῖ τὰς ἐπιθυμίας ὁμ. ἢ τὰς οὐσίας Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 7. 8, πρβλ. 20. — Παθ., διὰ τῆς κτήσεως ὡμαλισμένης αὐτόθι 2. 9, 17· ὁμαλισθῆναι εἰς τὸ αὐτὸ πλῆθος αὐτόθι 2. 6, 10· πόλεις ὡμαλισμέναι ὑπὸ τῶν συμφορῶν Ἰσοκρ. 90B. **II.** ἀμεταβ., εἶμαι ἢ διαμένω ἴσος ἢ δύναμαι νὰ ἐξισωθῶ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 1. 12, Ἀθήν. 357E.

ὁμάλιξις, ἡ, = **ὁμαλισμός**. BCH XXIII, (1899), σ. 566, 5.

ὁμᾰλισμός, ὁ, τὸ ὁμαλίζειν, ἴσωσις, ἐξίσωσις, Πλούτ. 2. 688E.

II. καθ' ὁμαλισμὸν ἀναγνωστέον, ἄνευ τόνου, ἐπὶ τῶν ἐγκλιτικῶν, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Ἀγ. 937, Ἀριστοφ. Πλ. 414.

ὁμαλιστέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **ὁμαλίζω**, δεῖ ὁμαλίζειν, Γεωπον. 18, 2.

ὁμᾰλιστήρ, **-ῆρος**, ὁ, **ὁμᾰλίστρα**, ἡ, **ὁμάλιστρον**, τό, ἐργαλεῖον πρὸς ἰσοπέδωσιν, Λατ. ruta, Γλωσσ., ἴδε καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξ. **λίστρον**.

ὁμᾰλό-δερμος, **ον**, ὁ ἔχων ὁμαλὸν δέρμα, Σουΐδ. ἐν λ. **λειόφλοιος**.

ὁμᾰλός, ἡ, όν, (ὁμός, ἅμα)· — ἐπὶ ἐπιφανείας, «ἴσος», ἐπίπεδος, οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν Ὀδ. Ι. 327· συχνὸν παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζογράφοις, ἀντίθετ. τῷ **τραχύς**, Ξεν. Ἀν. 4. 6. 12· ἐν τῷ ὁμαλῷ, ἐπὶ ὁμαλοῦ ἐδάφους, Θουκ. 5. 65· ὁμαλώτατον ὁ αὐτ. 5. 31, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀέρ. 289, Ξεν. Ἀν. 4. 2, 16· λεῖον καὶ ὁμ.. σῶμα ἐποίησε Πλάτ. Τίμ. 34B. **2)** ἐπὶ ἤχου, φωνὴ ὁμαλὴ καὶ λεία αὐτόθι 67B, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 1, 3. **3)** ἴσος, ἰσόρροπος, κατάστασις δικαίη καὶ ὁμ. Ἱππ. 772A· ἐπὶ κινήσεως, Ἀριστ. Φυσ. 4. 14, 1, κτλ.· τὸ ὁμ. καὶ ξύμμετρον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἄκρατον**, Πλάτ. Νόμ. 773A· τὸ ὁμαλόν, εὐστάθεια, ἐπὶ ἤθους, Ἀριστ. Ποιητ. 15. 5, οὕτως, **ὁμαλῶς ἀνώμαλος**, κανονικῶς, τακτικῶς ἀνώμαλος, καὶ τὸ ἀνώμαλον ἦθος ὁμαλῶς ἀνώμαλον δεῖ εἶναι αὐτόθι 15, 6. **4)** ἐπὶ περιστάσεων, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου, κανονικαί· ὁμαλώτεραι ἂν αἱ οὐσίαι εἶεν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 5. 8, 20· ὁμαλὸς γάμος, ὁ μετὰ ὁμοίου, τῆς αὐτῆς τάξεως, Αἰσχύλ. Πρ. 901· ὁμαλοὶ ἔρωτες Θεόκρ. 12. 10· ἀλλάλοις ὁμαλοί, ἴσοι, ὅμοιοι, ὁ αὐτ. 15. 50, πρβλ. Ἥρινναν 3. 2· ὁμαλὸς βίος Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 735. **5)** συνήθης, κοινός, ὁμ. στρατιώτης Θεόκρ. 14. 56. **II.** Ἐπίρρ. **ὁμαλῶς**, κατὰ τρόπον ὁμαλόν, ὁμαλ. ἀλείφειν Ἱππ. 399. 19· ὁμ. βαίνειν, βαδίζειν ἐν γραμμῇ ὁμαλῇ, Θουκ. 5. 70· ὁμ. προϊέναι Ξεν. Ἀν. 1. 8, 14· ὁμ. ῥίπτειν, σπείρειν ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 17. 7, 20· 3· ὁμ. κινεῖσθαι Ἀριστ. Φυσ. 6. 7, 6. **2)** ἐπὶ ἰσότητος, μετριότητος, κττ., ὁμ. βιῶναι Ἰσοκρ. 72B· πραγμάτων ὁμ. ἁπάντων, πάντων ἐξ ἴσου, Πλουτ. Περικλ. 6· πάντες ὁμ. αὐτόθι 10, κτλ.· ὁ χυμὸς ὁμαλῶς πανταχοῦ συνίσταται Δαμόξενος ἐν «Συντρόφοις» 1. 30. — Ἴδε ἐν λέξ. **ὁμαλής**. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 169.

ὁμᾰλότης, **-ητος**, ἡ, λεία, ὁμαλὴ ἐπιφάνεια, τοῦ ἐνόπτρου Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 6, 4, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 2, 10· ἔδαφος ἐπίπεδον, πεδιάς, ἀντίθετον τῷ **ἀκρόπολις**, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 7. 11. 5. **2)** ἰσότης, ἰσορροπία, Πλάτ. Τίμ. 57E· ὁμ. ἀπόλλυμι, «χάνω τὴν ἰσορροπίαν», αὐτόθι 58E. **3)** ὁμαλὴ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 7, 5. **4)** ἰσότης, Πλάτ. Νόμ. 773D· ἐξευπορεῖν ὁμ. ταῖς οὐσίαις αὐτόθι 918C, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 9, 9.

ὁμᾰλόω, = **ὁμαλίζω**, Γλωσσ.

ὁμᾰλύνω [ῡ], = **ὁμαλίζω**, Ἱππ. 893F, Τίμ. Λοκρ. 45E. **II.** ἐν τῷ παθητ., πρβλ. Μετεωρ. 4. 3, 17. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 169.

ὁμαλῶς, Ἐπίρρ., ἴδε **ὁμαλός** II.

ὁμᾱρής, **ές**, (ὁμοῦ, ἄρω) συνηρμοσμένος, σύμφωνος· «ὁμαρές, ὁμοῦ, συμφώνως» Ἡσύχ.· πρβλ. **ὅμηρος**.

ὅμαρξον (= **ὅμορξον**)· ἀπόμαξον» Ἡσύχ.

ὁμαρτέω, Ἰλ. Ω. 438, Εὐρ. Βάκχ. 923· Δωρ. προστ. **ὁμάρτη**, Θεόκρ. 28. 3 ἐκ τῆς ἐκδ. τοῦ Ald.· παρατ. **ὡμάρτουν** Σοφ. Ο. Κ. 1647, Ἰων. **-εον**, Ἀπολλ. Ρόδ., Ἐπικ. γ' ὁυϊκ. **ὁμαρτήτην** (ἴδε κατωτ.)· μέλλ. **-ήσω** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 196, Εὐρ. Φοίν. 1016· ἀόρ. **ὡμάρτησα** Ὅμ., κτλ.· ἀόρ. δ' **ὅμαρτεν** Ὀρφ. Ἀργ. 513. (Ἐκ τοῦ **ὁμός**, **ὁμοῦ** καὶ τῆς √ΑΡ, ἴδε **ἀρτ-ύω**, **ἄρω**· ἐντεῦθεν καὶ **ὁμαρτῇ**). Συναντῶ. **1)** ἐν ἐχθρικῇ σημασίᾳ, συναντῶμαι ἐν πολέμῳ, ἐν τῇ μάχῃ, ἐπὶ δύο πολεμιστῶν, τὼ δ' ἄρ' ὁμαρτήτην Ἰλ. Ν. 584· ἀλλ' ὁ Ἀρίσταρχ. ἀναγινώσκει **ὁμαρτήδην** Ἐπίρρ., = **ὁμαρτῇ**, ἀμφότεροι ὁμοῦ. **2)** περιπατῶ ὁμοῦ, συνοδεύω, ἐν νηῒ θοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων Ἰλ. Ω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

438 βῆσαν ὁμαρτήσαντες, ἐδάϊσαν ὁμοῦ, Ὀδ. Φ. 188· οὐδέ κεν Ἴρηξ κίρκος ὁμαρτήσειε, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ προφθάσῃ νὰ πηγαίνῃ ὁμοῦ (μὲ τὸ πλοῖον), Ν. 87. **3)** μετὰ δοτ., ἐπέρχομαι μετά τινος, ὁμαρτήσας Διὸς ὄμβρῳ, ἐπελθὼν σὺν Διὸς ὄμβρῳ, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 674, Θεογ. 201, καὶ Τραγ.· ὡσαύτως, ὁμοῦ τινι Σοφ. Ο. Κ. 1647· πρός τινα Καλλ. εἰς Δήμ. 129·— ὡσαύτως, παρακολουθῶ, διώκω, Αἰσχύλ. Πρ. 678, πρβλ. Εὐμ. 339.

4) ἐπὶ πραγμάτων, παρέπομαι, παρακολουθῶ, ὀθϋράμβος ὁμ. Διονύσῳ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 392· τῷ γύρᾳ φιλεῖ χὠ νοῦς ὁμαρτεῖν Σοφ. Ἀποσπ. 238·— ἀπολ., Ἱππ. 483. 8, Αἰσχύλ. Θήβ. 1022. **II.** ἐν Ἰλ. Μ. 400, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ μετ' αἰτ., καταδιώκω, προσβάλλω ἀπὸ κοινοῦ, τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσαντο. — Ποιητ. ῥῆμα, ἅπαξ ἐν χρήσει παρ' Ἱππ. ἔνθ' ἄνωτ.

ὁμαρτῇ, Ἐπίρρ., διάφορ. γραφὴ ἀντὶ ἁμαρτῇ παρ' Ὁμ.·— ἀλλ' ὁμαρτῇ ἐν Εὐρ. Ἑκάβ. 839, Ἱππ. 1195, Ἡρακλ. 138 (ἐν ἐκδ. Ναυκίου πανταχοῦ **ὁμαρτῇ**).

ὁμαρτήδην, ἴδε τὸ ῥῆμα **ὁμαρτέω** I. 1.

ὁμάς, ἁδος, ἡ, τὸ σύνολον, πάντες καθ' ὁμάδα, πάντες ὁμοῦ, Γεωπ. 10. 2, 3. **2)** κοινότης, Κ. Πορφυρ. πρὸς τὸν υἱὸν Ῥωμανὸν 220, 11.—Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 167.

ὁμ-ασπιες, ιδος, ὁ, ἡ, συστρατιώτης, Ἀνθ. Πλαν. 233.

ὁμ-αῦλαξ, Δωρ. **-ωλαξ, ακος, ὁ, ἡ,** ὅμορος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 396, Ἀνθ. Π. 7. 402.

ὁμαυλία, ἡ, συνοίκησις, ὁμοκοιτία, συζύγους θ' ὁμαυλίας, συζυγίας γαμικὰς, ἑνώσεις διὰ γάμου, Αἰσχύλ. Χο. 599.

ὅμ-αυλος, ον, (αὐλή), ὁμοῦ αὐλιζόμενος, ὁμόκοιτος, Ἡσύχ., Φώτ.·— γειτνιάζων, γείτων, τὴν ὅμ. χθόνα Σοφ. (Ἀποσπ. 19) παρὰ Σ. ῥάδ., ἐκ διορθώσεως τοῦ Δινδ. ἀντὶ **ὁμαυδῶν.** **II.** (αὐλὲς) ὁμοῦ ἠχῶν, στανόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Τυρ. 187.

ὁμβρέω, βρέχω, Ζεὺς ὁμβρεῖ (ὡς τὸ Ζεὺς ὕει)· μετοπωρινὸν ὁμβρήσαντος Ζηνός, ὅταν μετὰ τὴν ὀπώραν βρέξῃ ὁ Ζεύς, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 413, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1399, Λυκόφρ. 79. **II.** μεταφ., βρέχω ἀφθόνως ἐπί τινος, «καταιβάζω», ἀγαθὸν ὁμβρ. τινι Φίλων 1, 402· πηγὰς γάλακτος ὁμίβρ. ἐν μαστοῖς ὁ αὐτ. 2. 397. **2)** δροσίζω, ὑγραίνω, τι δακρύοις Ἀνθ Π. 7. 340.

ὁμβρη-γενής, ές, ὁ ἐκ τῆς βροχῆς γεννηθείς, Ὀρφ. Ὕμν. 79. 4.

ὁμβρήεις εσσα, εν, = **ὄμβριος,** Χρησμ. Σιβ. 1. 217.

ὁμβρηλός, ή, όν, = **ὁμβρηρός,** Θεογνώστου Καν. σ. 62. 5.

ὄμβρημα, τό, ὕδωρ βροχῆς, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΟΖ', 49), Τζέτζ. Ἱστ. 5. 416, κτλ.

ὁμβρηρής, ές, = **ὁμβρηρός,** Νικ. Θηρ. 406.

ὁμβρηρός, ά, όν, = **ὄμβριος,** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 449. Ἐπίρρ. **-ρῶς,** Φίλων 1. 129.

ὄμβρησις, εως, ἡ, βροχή, «βρέξιμον», Σχόλ. εἰς Ἡσ. Θ. 138.

ὁμβρία, ἡ, ὅμβρος, βροχή, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 298.

II. ὁμβρία, ἡ, = **νοτία,** λίθος τις τῶν τιμίων, Πλίνιος Ἱ. *π.* XXXVII, 65.

ὁμβρίζω, = **ὁμβρέω,** Εὐστ. 114. 5.

ὁμβρῖμαῖος, α, ον, = **ὄμβριος,** Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 100.

ὁμβριμόγυιος, ἀντὶ **ὀβριμόγυιος,** Κ. Μανασσ.

ὄμβρῖμος, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ τοῦ **ὄβριμος.**

ὄμβριος, ον, βροχερός, βρόχινος, ἐκ βροχῆς, Λατ. pluvialis, ὕδωρ ὄμβρ., ὕδωρ τῆς βροχῆς, «βροχόνερον», Ἡρόδ. 2. 25, Ἱππ. π. Ἀέρ. 283, κτλ.· ὕδατα Πινδ. Ο. 11 (10). 3· χάλαζα Σοφ. Ο. Κ. 1502· νέφος Ἀριστοφ. Νεφ. 288·— Ζεὺς ὄμβρ., ὡς πέμπων βροχήν, Λυκόφρ. 160· ὁ ὄμβρ. Ζεὺς Στράβ. 718, Πλούτ. 2. 158D.

ὁμβριαία, ἡ, ἀγγεῖον ὁμβροδόκον, Ἀνωνύμου Περιγραφ. Ἁγ. Σοφίας 261.

ὁμβροβλυσία, ἡ, ὄμβρου βλύσις, Ἰω. Τζέτζ. Ἀλληγ. εἰς Ἰλ. Υ. 348.

ὁμβρο-βλῦτέω, πλημμυρῶ, ἐξογκοῦμαι ἐκ βροχῆς, Σουΐδ.· πρβλ. Λοβ. Φρύνιχ. 623.

ὁμβροβλύτησις, ἡ, ἡ βλύσις ὄμβρου, Εὐστ. Θεσ. σελ. 685, ἐκδ. Mi.— Τὸ παρὰ τῷ E. A. Soph. (Lex. 1870) ῥῆμα **ὁμβρολυτέω,** διορθωτέον εἰς **ὁμβροβλυτέω,** ὅπερ εὑρεθὲν ἐν τῷ εἰς τὴν Πεντηκοστὴν κανόνι Ἰω. τοῦ Δαμασκηνοῦ κεῖται ἐν τῷ Θησ. Στεφ., Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Καυμανοῦδ.

ὁμβρο-δέκτης, ου, ὁ, δεξαμενὴ ὁμβρίου ὕδατος, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 318.

ὁμβρο-δόκος, ον, ὁ δεχόμενος ἢ περιέχων βρόχινον ὕδωρ, Ἀνθ. Π. 9. 272.

ὁμβρο-δοσία, ἡ, τὸ παρέχειν βροχήν, Ἰω. Χρυσ. τ. 7. σ. 325.

ὁμβρόθεος, ον, ὁ θεόθεν ἐκπέμπων ὄμβρον, Ἀκύλ. Ψαλμ. ΟΖ', 2, Λεόντ. Κύπρ. 1608B, περὶ τῆς πέτρας ἣν ἐκτύπησεν ὁ Μωϋσῆς καὶ ἔρρευσεν ὕδωρ.

ὁμβροκλυσία, ἡ, κατακλυσμός, Βίος Νείλου τοῦ Νεωτ. 77D.

ὁμβρο-κτύπος [ῠ], **ον,** ὁ κτυπῶν ἢ ἠχῶν ἐκ τῆς βροχῆς, ζάλη Αἰσχύλ. Ἀγ. 656.

ὁμβρολυτέω, ἀρίνω τι νὰ ῥεύσῃ ὡς ὄμβρος, ἐκχέω, Ἰω. Δαμασκ. ΙΙΙ. 833C, ἀλλ' ἴδε **ὁμβροβλύτησις.**

ὁμβρο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν βροχήν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ 397.

ὄμβρος, ὁ, βροχή, καταφορὰ ὑετοῦ, θύελλα μετὰ βροχῆς, καταιγίς, ἣν πέμπει ὁ Ζεύς, ὅτ' ἐπιῤῥίσῃ Διὸς ὃ. Ἰλ. Ε. 91· χειμάρρους .. ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ Λ. 493· ὡς ὅ' ὅταν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης .., τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον Κ. 6· ὃ. λάβρος Ἡσιόδ. 8. 12· διαστελλόμενος ἀπὸ τοῦ ὑετοῦ ἢ τῆς συνήθους βροχῆς, Λατιν. pluvia, πρβλ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 6· ἂν καὶ ἐνίοτε φαίνεται ὅτι σημαίνει μόνον ῥαγδαίαν βροχήν, ὡς Ἡρόδ. 8. 98, Σοφ. Τρ. 146, Εὐρ. Τρῳ. 78· ἐν τῷ πλήθ., θύελλα μετὰ βροχῆς, ὄμβροι πολλοὶ καὶ λάβροι Ἡρόδ. 4. 50, πρβλ. 2. 25, Πινδ. Π. 4. 144, Σοφ. Ο. Κ. 350 **2)** καὐλίου, τὰ ὕδωρ ὡς στοιχεῖον, μήτε γῆ, μήτ' ὄμβρος ἱερός, μήτε φῶς ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1428, πρβλ. Ἐμπεδ. 354, 360· — ἐν Σοφ. Ἀντ. 952, ἡ εἰκασία τοῦ Erfurdt ὄλβος ἐγένετο καθόλου δεκτή, πρβλ. Βακχυλ. Ἀποσπ. 24 [36]: οὔτ' ὄλβος οὔτ' ἀγναμπτος Ἄρης.

II. μεταφορ., καταιγίς, θύελλα, ἐν Διὸς πολυφθόρῳ ὄμβρῳ, ἐπὶ μάχης, Πινδ. Ι. 5 (4). 61· δέδοικα δ' ὄμβρου κτύπον .. τὸν αἰπεινὸν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1533 (Αυρ.)· μέλας ὄμβρος χαλαζᾶ θ' αἱματοῦσσα' (κατὰ τὸν Πόρσ.), ἢ μέλας ὄμβρος χαλάζης αἱματοῦς (ὅπερ μᾶλλον προσεγγίζει τοῖς Ἀνεγράφοις) Σοφ. Ο. Τ. 1279, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb· ὄμβρῳ δακρυόεντι Νόνν. Δ. 16. 345· πυρὸς ὄμβροι Ὀππ. Ἁλ. 3. 22· ὄμβροι ἀναγκαῖοι, τὰ οὖρα, ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 4. 439 ἠδὺς ὄμβρος ἀοιδῆς Ἀνθ. Π. 9. 364. (Πρβλ. τὸ Σανσκρ. abhr-am (nubes), amb-u, amb-has (aqua)· Λατιν. imb-er'— ἄφρυδ, ἴσως εἶναι συγγενές).

ὁμβροτοκία, ἡ, παραγωγή, γένεσις βροχῆς, Διονύσ. Ἀρεοπ. 336B.

ὁμβρο-τόκος, ον, ὁ παράγων, γεννῶν βροχήν, Ὀρφ. Ὕμν. 20. 2., 81. 5.

ὁμβρο-φόρος, ον, ὁ φέρων βροχήν, Λατιν. imbrifer, ἄνεμοι Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 36· νεφέλαι, βρονταὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 299, Ὄρν. 1751.

ὁμβρο-χάρης, ές, ὁ χαίρων ἐπὶ τῇ βροχῇ, Ὀρφ. Ὕμν. 25. 8.

ὁμβρώδης, ες, βροχερός, Πτολεμ. Τετράβ. 94.

ὁμ-έθνιος, ον, = **ὁμόεθνος,** «ὁμόφυλος» Φώτ., Σουΐδ.

ὁμείρομαι, = ἐμείρομαι, ἀνθ' οὗ καὶ φέρεται ἐν πᾶσι τοῖς ἀρίστοις Ἀντιγράφοις τῆς πρὸς Θεσσ. Α' Ἐπιστ. δ', 8, καὶ ἐν τῷ Ἀλεξ. Ἀντιγράφῳ τῶν Ἑβδ. Ἰὼβ Γ', 21.

ὁμεῖται, ἴδε ἐν λέξ. **ὄμνυμι.**

ὁμ-έμπορος, ὁ, ὁμοῦ ἐμπορευόμενος, συναδοιπόρος, Νόνν. Δ. 27. 337.

ὁμεστιάσεις, αἱ, συνεστιάσεις, Γ. Παχυμ. τ. Β', σ. 525, 4, ἐκδ. Β.

ὁμ-έστιος, ον, ὁ μετέχων τῆς αὐτῆς ἑστίας, σύνοικος, ἀθανάτοις ἄλλοισιν ὁμ. Ἐμπεδ. 460· σὺ δ' ὁμ. θεοῖς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 723· ὡσαύτως μετὰ γεν., Ζεὺς ὁμ. βροτῶν Σοφ. Ἀποσπ. 401· ἀπολ., ὁμ. καὶ πολῖται Πολύδ. 4. 33, 5· ὁμοτράπεζοι καὶ ὁμ. Πλούτ. 2. 703F (ἔνθα φέρεται ὁμοέστιος, καὶ ἀπαντᾷ ὡς διάφορος γραφὴ παρὰ Ποσυδ. 2. 57, 7).

ὁμ-ευναῖος, α, ον, = **ὁμεύνιος,** Ὀππ. Ἁλ. 1. 509.

ὁμευνετέω, εἶμαι ὁμεύνιος, κοιμῶμαι μετά τινος, Φαβωρῖνος, Ἐφραίμ. στ. 7549.

ὁμ-ευνέτης, ου, ὁ, = **ὁμεύνιος,** Εὐρ. Μήδ. 953, Ἴων 894·— θηλ. **ὁμευνέτις εδος,** Σοφ. Αἴ. 501, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 781. 8· καὶ **ὁμ-ευνις, ιδος,** Λυκόφρ. 372.

ὁμ-ευνος, ον, ὁ ὁμοῦ κοιμώμενος, μετέχων τῆς αὐτῆς εὐνῆς ἢ κοίτης, ἐπί τε τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἐπὶ τῆς γυναικός, Νικ. Θηρ. 131, Ἀνθ Π. 7. 735, Μανέθων 3. 148.

ὁμ-έψιος, ον, (ἕψα) ὁ ὁμοῦ παίζων, συμπαίκτωρ, Ἀνθ. Π. 9. 826.

ὁμῇ ἢ **ὁμῇ,** Ἐπίρρ., (ὁμός), ποιητ. ἀντὶ **ὁμοῦ,** Ἰακωψ Ἀνθ. Π. 31, 575.

ὁμηγενής, ές, ὁ ὁμοῦ γεννηθείς, δίδυμος, κοῦρον ὁμηγενέα Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. (Ἀραβήκαι) 228b. 4.

ὁμηγερής, ές, (ὁμός, ἀγείρω) συνηθροισμένος, ὁμηγερέεσσι θεοῖσι Ὀ. Ο. 81 ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο, ὁμοῦ κατὰ τὸ αὐτὸ ἐγένοντο, Α. 57.

ὁμηγύριοι· εἰσαγόριοι, ἐν ταὐτῷ συνηγορεῖν Ἡσύχ.

ὁμηγῠρής, Δωρ. **ὁμᾱγῠρής, ές,** (ἄγυρις) = τῷ προηγ., Πινδ. Π. 11. 14.

ὁμηγῠρίζομαι, ἀποθ., συναθροίζω, συγκαλῶ, πρὶν κεῖνον ὁμηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς εἰς ἀγορήν, «ἀθροῖσαι, συναγαγεῖν» (Σχόλ.), Ὀδ. Π. 376.—Ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει **ὁμηγύρω.**

ὁμηγύριος, Δωρ. **ὁμᾱγ-,** ὁ, ὁ ἀθροίζων, συνάγων, συγκαλῶν, Ζεὺς Παυσ. 7. 24, 3.

ὁμ-ήγῠρις, Δωρ. **ὁμάγ-, εως** ἢ **εος,** ἡ· (ἄγυρις)· συνέλευσις, συνέδριον, συνεδρία, θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων Ἰλ. Υ. 142, πρβλ. Ὀμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 187, εἰς Ἑρμ. 332· οὕτως, ὁμ. Ζηνὸς Πινδ. Ι. 7 (6). 66· ἀκολούθως πᾶσα συνέλευσις, «συνοδία», γυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ναικῶν Αἰσχύλ. Χο. 10 ἡλίκων Εὐρ. Ἱππ. 1180 ἄστρων ., νυκτέρων ὁμ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 4.—Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 173.

ὁμηγυρω, = **ὁμηγυρίζομαι.** Ἡσύχ., ὕποπτ.

ὁμήθεια, ἡ, τὸ ζῆν ὁμοῦ, Ὀππ. Κ. 4. 2, Μανέθων 6. 188, ἐν τῷ πληθ.

ὁμ-ήθης, ες, (ἦθος) = **ὁμοήθης,** Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 917, Γ. 118· — ἐπὶ τόπων, εἰθισμένος, συνήθης, Νίκ. Θηρ. 415.

ὁμ-ηλῑκία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, ταυτότης ἡλικίας, μάλιστα ἐπὶ νέων τὴν ἡλικίαν ἀνθρώπων· καὶ ὡς περιληπτικόν, οἱ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχοντες, ὁμήλικες, φίλοι, «σύντροφοι», ὁμηλικίην ἐρατεινὴν Ἰλ. Γ. 175· ὃν περὶ πάσης τῖεν ὁμηλικίης Ε. 326, πρβλ. Θέογν. 1018· περὶ τοῦ ὁμηλικίην ἑκέκαστο ἐν Ὀδ. Β. 158, ἴδε ἐν λ. καίνυμαι. **II.** λεγόμενον πρὸς γυναῖκα, **ὁμήλιξ,** τῆς αὐτῆς ἡλικίας, ὁμηλικίη δέ μοι αὐτῷ Ὀδ. Γ. 49· ὁμ. δέ μοί ἐσσι Χ. 209.

ὁμ-ῆλιξ, ῑκος, ὁ, ἡ, ὁ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχων, συνηλικιώτης, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ νέων τὴν ἡλικίαν ἀνθρώπων, Ὀδ. Ο. 197, Π. 419, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 442, 445, Ἡρόδ. 1. 99, Εὐρ. Ἱππ. 1098, κτλ.· ἐπὶ πραγμάτων, ὁμ. χαίτη Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 8. 21·— οὐδ., ὁμήλικα ζῶα Ἀπολλων. Ἰστ. Θαυμ. 17. **2)** ὡς οὐσιαστ., ἄνθρωπος τῆς αὐτῆς ἡλικίας, σύντροφος, Λατ. aequalis, νίψον σοῖο ἄνακτος ὁμήλικα, ἔνθα τοῦτο λέγεται περὶ ἀνθρώπου πρεσβύτου, Ὀδ. Τ. 358· ὁμάρτος τῆς ἐμῆς ὁμ. Εὐρ. Ἄλκ. 953. **II.** ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ ἀνάστημα, Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 13.

ὁμ-ηλύς, ῦδος, ὁ, ἡ, σύντροφος, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιθ', 21.

ὁμ-ηλῠ́σια, ἡ, συντροφία, Δράτ. Φαιν. 178.

ὁ μὴ ὀρωμιενοζωδιοστροφεύς, μία τῶν προσηγοριῶν τοῦ Θεοῦ, ἃς ἡ νοσοῦσα κεφαλὴ τοῦ Θεοδ. Ἀασκάριως κατεσκεύασε, σ. 767, ἔκδ. Mi., Συναγ. Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδ.

Ὁμ-ηραπάτη. **Ὁμηραπάτης,** ἴδε ἐν λέξ. **Ὁμηροπάτης.**

ὁμηρεία, ἡ, (ὁμηρεύω) τὸ διδόναι ὁμήρους ἢ ἐγγυητάς, ἐγγύησις, Λατ. vadimonium, ὁμηρειῶν ἐκδόσεις εἰς ἀλλήλους Πλάτ. Πολιτ. 310Ε· ὑπολιπεῖν τὸν προσοφειλόμενον μισθὸν εἰς ὁμηρείαν Θουκ. 8. 45. **2)** ἡ κατάστασις ὁμήρου, ἐκκλέπτειν ἐξ ὁμηρείας Διόδ. 19. 75· εἰς ὁμ. ἔσυναι Πολύβ. 9. 11, 4.—Ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις **ὁμηρία.**

Ὁμήρειον, τό, ὁ ναὸς τοῦ Ὁμήρου ἐν Σμύρνῃ, Στράβ. 646· **Ὁμήρειος, ον,** Ὁμηρικός, Ἡρόδ. 5. 67, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 1· ὡσαύτως μετὰ καταλήξεως θηλ. Ὁμηρείην ἀγλαΐην ἐπέων Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς παρ' Ἀθην. 699C· τὸ Ὁμήρειον, ἡ Ὁμηρικὴ φράσις, Ἱππ. 848B, Πλάτ. Θεαίτ. 179E. — Ἐπίρρ. **Ὁμηρείως,** Δίλ. π. Ζ. 15. 16.

ὁμ-ηρέτης, ου, ὁ, = **συνηρέτης,** Ἡσύχ., Φώτ.

ὁμήρευμα, τό, ἐνέχυρον, ἐγγύησις, Πλουτ. Ρωμ. 16.

ὁμηρεύω, κυρίως, συναντῶ, συμφωνῶ, συναρμόζω, Ὀππ. Ἀλ. 1. 421. **2)** εἶμαι ἢ χρησιμεύω ὡς ὅμηρος, Αἰσχίν. 72. 35, Ἀντιφάν. ἐν «Κιθαριστῇ» 1, ἔνθα ἴδε Meineke· παρά τινι Αἰσχίν. 38· ἐν τέλ.· ὑπέρ τινος Ἰσαῖ. 64. 14.— Πρβλ. **Ὅμηρος. II.** μεταφ., παρέχω ὡς ὅμηρον, ἐγγυητὴν ἢ ἐνέχυρον, Εὐρ. Ῥῆσ. 434· ἡ αὐτὴ σημασία δέον νὰ θεωρηθῇ ὑπάρχουσα καὶ ἐν Βάκχ. 297, — ἀλλὰ πιθανῶς τὸ χωρίον εἶναι νόθον, ἴδε Δινδ.· — Μέσ., δίδω ὁμήρους, Δίν. Τακτ. 10.

ὁμηρέω, (ὅμηρος) συναντῶ, συντυγχάνω, ὡμήρησε δέ μοι.. ἄγγελος ὠκὺς Ὀδ. Π. 468· ἑρμηνεύεται ὡς = **ἀκολουθεῖν** ἐν Θεοπόμπ. Ἱστ. 318. **2)** μεταφορ., συμφωνῶ, φωνῇ ὁμηρεῦσαι (Ἰων. ἀντὶ ὁμηρεῦσαι), «τῇ φωνῇ συμφωνεῦσαι, ὁμοῦ τῇ φωνῇ λέγουσαι» (Σχόλ.), Ἡσ Θεογ. 39, ἔνθα ἴδε Göttling. **II.** = **ὁμηρεύω** I. 2, Ἀριστ. Ἀποσπ. 66.

ὁμήρης, ες, Ἰων. ἀντὶ **ὁμαρής, ὅμηρος, μετὰ** δοτ., Νίκ. Ἀλεξιφ. 70. 261.

Ὁμηρίδδω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **Ὁμηρίζω.**—Καθ' Ἡσύχ.: «ὁμηρίδδειν· ψεύδεσθαι».

Ὁμηρίδης, ου, ὁ, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **Ὁμηρίδαι,** οἱ, γένος ποιητῶν ἐν Χίῳ ἀναφερόντων τὴν καταγωγὴν αὐτῶν εἰς τὸν Ὅμηρον, «ἀμφισβητοῦσι δὲ καὶ Ὁμήρου Χῖοι, μαρτύριον μέγα τοὺς Ὁμηρίδας καλουμένους ἀπὸ τοῦ ἐκείνου γένους προχειριζόμενοι» Στράβ. 645 κἑξ.· — ἠξίουν δὲ οὗτοι ὅτι εἶχον δικαιώματα ἐπὶ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ, ἅπερ μετεδίδουν διὰ προφορικῆς ἀπαγγελίας· ὅθεν ἔτι ἐπὶ Πινδάρου, Ν. 2. 1, οἱ ῥαψῳδοὶ οἱ ἀπαγγέλλοντες τὰ Ὁμηρικὰ ποιήματα ἐκαλοῦντο Ὁμηρίδαι·— ὡσαύτως οἱ μιμηταὶ ἢ θαυμασταὶ τοῦ Ὁμήρου, Πλάτ. Πολ. 599Ε, Φαῖδρος 252Β, Ἰσοκρ. 218Ε, πρβλ. Stallb εἰς Πλάτ. Ἴωνα 530D.

Ὁμηρίζω, μιμοῦμαι τὸν Ὅμηρον, μεταχειρίζομαι Ὁμηρικὰς φράσεις, Διόδ. 4. 1070. **II.** (ὅμοῦ, μῆρος) ἐκτελῶ μῖξιν παρὰ φύσιν ἢ ἀρτενοκοιτίαν, ὡς τὸ διαμηρίζω, μετὰ μεμελετημένης ἀμφιλογίας, Ἰακωβ. Ἀνθολ. Π. 2. 1, σελ. 8· πρβλ. **Ὁμηρικός** II. **III.** ἀμύττω, ἀφαιρῶ αἷμα διὰ σικύας, Ἀρτεμίδ. 4. 3.

Ὁμηρικός, ἡ, όν, ὁ ἁρμόζων εἰς τὸν Ὅμηρον, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ὁμήρου, Πλάτ. Πολ. 600Ε, Στράτων ἐν «Φοινικίδι» 1· 30 συγκρ. **-ώτερος,** Στράβ. 3· Ἐπίρρ. **-κῶς,** Κικ. πρ. Ἀττ 1. 16 συγκρ. **-ώτερον,** Ἀπολλών. π. Συντάξ. 165. **II.** ἀμφιλόγως ὡς τὸ **ὁμηρίζω** II, ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, Ἀνθολ. Π 11. 218.

Ὁμηριστής, οῦ, ὁ, μιμητὴς τοῦ Ὁμήρου, ῥαψῳδός, Ἀθήν. 620B. **II.** ὁ διὰ σικυῶν ἀφαιρῶν αἷμα, ὁ κόπτων «βεντούζας», Ἀρτεμίδ. 4. 3· ἴδε **ὁμηρίζω** III.

Ὁμηρό-κεντρα, τά, καὶ **Ὁμηροκέντρωνες, οἱ·** ἴδε **κέντρων** II.

Ὁμηρο-μάστιξ, ῖγος, ὁ, μάστιξ τοῦ Ὁμήρου, ὁ γραμματικὸς Ζωΐλος, ὅστις ἐπεκλήθη οὕτω, διότι ἐπέσκωπτε τὸν Ὅμηρον, Σουΐδ.· ἐν τῷ πληθ., καθόλου, ἐπὶ κριτικῶν ἑρμηνειῶν τοῦ Ὁμήρου, Εὐστ. 1702. 44.

Ὅμηρον, τό, ἴδε ἐν λ. **ὅμηρος II.**

Ὁμηρο-πάτης, [ᾰ], **ου,** ὁ, (πατέω) ὁ καταπατῶν τὸν Ὅμηρον, ἐπίθ. τοῦ Ξενοφάνους, Τίμ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 224, κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Kühn· ἀλλ' ἅπαντα τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσιν **Ὁμηραπάτης,** ὅπερ ἢ σύνταται νὰ εἶναι ὀνομαστ. ἀρσεν. ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ ἐπικόπτης, διαστροφεὺς τοῦ Ὁμήρου, ἢ γεν. τοῦ **Ὁμηραπάτη,** ἡ Ὁμηρικὴ ἀπάτη· πρβλ. Διογ. Λ. 9. 18.

Ὅμηρος, ὁ τὸ ὄνομα κατ' ἀρχὰς ἁπαντᾷ ἐν ἀμφιβόλῳ τινὶ Ἀποσκάσματι (34) τοῦ Ἡσ.—Κατὰ τὸν παλαιὸν Ἰων. Βίον Ὁμήρου (ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ἡρόδ.) 13, **ὅμηρος** κατὰ τὴν τῶν Κυμαίων διάλεκτον ἦτο τῷ τυφλός, (ὅθεν τινὲς ἐξηγοῦσι τὴν παράδοσιν περὶ τῆς τυφλότητος τοῦ Ὁμήρου), καὶ τὸ **ὁμηρεύω** μνημονεύεται ὡς Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ποδηγέω** ἐκ τοῦ Ἐφορ. (Ἀπόσπ. 164). Πρβλ. Nitzsch Ὀδ. Θ. 62.

ὅμηρος, ὁ, ἐγγύησις περὶ διατηρήσεως ἐνότητος, ἐγγύησις, ἐνέχυρον, καὶ ἐπὶ προσώπων, ὡς καὶ νῦν, ὅμηρος, Ἡρόδ., κλ.· ὁμήρους λαμβάνειν ὁ αὐτ. 6. 99 ὁμ. λαμβάνειν τοὺς παῖδας 1. 64· ὁμ. διδόναι 7. 165, Θουκ. 7. 83· ἐν ὁμήρων λόγῳ ποιεῖσθαι Ἡρόδ. 7. 222· ὁμηροι ἄγεσθαι ὁ αὐτ. 8. 94., 9. 90· τοῖον ὅμηρόν μ' ἀποσυλήσας, ἁρπάσας ἀπ' ἐμοῦ, «τοία ἦν ἡ ἐμοὶ ὁμηρεύουσα, ἣν νῦν θάνατος ἀφείλετο» (Σχόλ.), Εὐρ. εἰς Ἄλκ. 870· ἔχω γ' ὑμῶν ὁμήρους, ἔχω τινὰς ἐξ ὑμῶν ὡς ὁμήρους, ὡς ἀσφάλειαν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 327, πρβλ. Αὐσ. 244· — ἐπὶ πραγμάτων, τὴν γῆν ὅμηρον ἔχειν Θουκ. 1. 82· ἑτερογεν. οὐδ. πληθ., ὅμηρα τοὺς Αὐσ. 126. 21· ὥσπερ .. ὁμήρους ἔχομεν τοῦ λόγου τὰ παραδείγματα Πλάτ. Θεαίτ. 202Β.

ὁμῑλᾰδόν, Ἐπίρρ. (ὅμιλος) ὡς τὸ **ἰλαδόν,** καθ' ὁμίλους, κατὰ πλήθη, Λατ. turmatim, Ἰλ. Μ. 3., Ο. 277. **III** Ἀπολλ. Ρόδ., ὡς τὸ **ὁμοῦ,** με' ἀοτικ., ὁμοῦ μετά .., Γ. 596· — ὡσαύτως **ὁμῑληδόν,** Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 170.

ὁμῑλέω, (ὅμιλος) εἶμαι σύντροφός τινος, συναναστρέφομαι μετά τινος, ὁ μὲν μνηστῆρσιν ὁμίλει Ὀδ. Β. 21, κ. ἀλλ.· καὶ συχν. παρ' Ἀττ.· μετὰ προθέσεων, ἢ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλέοι ἢ μετ' Ἀχαιοῖς Ἰλ. Ε. 86, πρβλ. 834· ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ Σ. 194, πρβλ. 535· πὰρ παύροισιν ὁμιλεῖς, μετ' ὀλίγων συναναστρέφεσαι, Ὀδ. Σ 383. **2)** ἀπολ., μηδ' ἄλλοθ' ὁμιλήσαντες, μηδ' ἄλλοτε ὅμιλον ποιήσαντες, Ὀδ. Δ. 684· περὶ νεκρὸν ὁμίλεον, συναναστρέφοντο, Ἰλ. Π. 641, Ὀδ. Ω. 19. **II.** ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, συνάπτω μάχην μετά τινος, ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν Ἰλ. Α. 523, πρβλ. Ὀδ. Α. 265, κτλ.· σὺν Λαπίθαισι δὲ Κενταύρων ὁμιλῆσαι ὄρει Εὐρ. Ἀνδρ. 792·— ἀπολ., συνάπτω μάχην, συμπλέκομαι, εὖτ' ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φάλαγγες Ἰλ. Τ. 158. **III.** ἐπὶ κοινωνικῆς σχέσεως, συναναστρέφομαι, σχετίζομαι μετά τινος, τινι Ἡρόδ. 3. 130· κακοῖς ἀνδράσιν Αἰσχύλ. Πέρσ. 753· ἀλλήλοις, μετ' ἀλλήλων, πρὸς ἀλλήλους Πλάτ. Συμπ. 188D, Πολιτ. 272C, Νόμ. 886· τούτῳ τῷ τρόπῳ πρὸς τοὺς ἐρωμένους ὁμ. ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 252D· — οὕτως ἐπὶ πολιτικῆς σχέσεως, εἰθισμένος πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ἴσου ὁμ. Θουκ. 1. 77· ἡμῖν ἀπὸ τοῦ ἴσου ὁμ. ὁ αὐτ. 7. 11· οὕτως ὁμίλει τῶν πόλεων πρὸς τὰς ἥττονας, ὥσπερ ἂν .. , Ἰσοκρ. 19D·— ἐπὶ μαθητῶν, ὁμ. τινι, συχνάζω εἰς τὰ μαθήματά τινος, εἶμαι μαθητὴς τινος, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 15, 39· ὁμιλῶ τῇ Ὁμήρου ποιήσει, εἶμαι οἰκεῖος, γνωρίζω καλῶς, Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 26· πρβλ. **ὁμελητής. 2)** ἀπολ., εἶμαι ἐσχετισμένος, φίλος, οἱ μάλιστα ὁμιλέοντες Ἡρόδ. 3. 59. **IV.** ἐπὶ γάμου ἢ μίξεως σαρκικῆς, γυναικὶ καὶ παρθένοις ὁμ. Ξεν. Ἀν. 3. 2, 25, πρβλ. Ἀπομν. 2. 1, 24, κτλ.· σὺν τοῖς φιλτάτοις Σοφ. Ο. Τ. 367, πρβλ. 1185· ἴδε Piers. εἰς Μοῦριν σ. 276· πρβλ. **συνουσιάζω. V.** ἐπὶ πραγμάτων ἢ ἐργασιῶν αἵτ' ὧν ἔχει τις σχέσεις, προσέχω εἴς τι, ἐπιμελοῦμαί τινος, ἀσχολοῦμαι εἴς τι, ὁμιλεῖν ἀρχῇ, πολέμῳ Θουκ. 6. 55, 70· πράγμασι καινοῖς Ἀριστοφ. Νεφ. 1399· πρβλ. **ὁμιλία I. 4· φιλοσοφίᾳ,** γυμναστικῇ Πλάτ. Πολ. 496B, 410C· ὁμ. πονηροτάτοις σώμασιν, ἐπὶ ἰατροῦ, αὐτόθι 408D·— ὡσαύτως σχεδὸν ὡς τὰ **χρῆσθαι,** νομίζειν, Λατ. uti, ὁμ. τύχαις, ἔχω καλὴν τύχην, Πινδ. Ν. 1. 94· οὕτω παρ' Εὐρ., εὐτυχῶ ὁμιλεῖν Ὀρ. 354· ἀλλ' ὡσαυτως,

2) ἐπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων, πλαγίαις φρένεσσιν ὁλ-

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΕΞΙΚΟΝ ΑΝΕΣΤΗ ΣΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δος οὐ πάντα χρόνον ὁμ., ἐὰν συντροφεύει μὲ σκολιὰς φρένας, Πινδ. I. 3 10, πρβλ. Π. 7. 8· ἡ κεῖνος οὔτε στεφάνων οὔτε βαθειᾶν κυλίκων νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν, ἐκεῖνος οὔτε στεφάνων οὔτε βαθειῶν κυλίκων τὴν τέρψιν ἔδωκεν ἐμοὶ ὡς μερίδιον, Σοφ. Αἴ. 1201· πλοῦτος καὶ ἐειλοῖσιν ἀνθρώποισιν ὁμιλεῖ Βακχυλ. I (II), 23 Blass, πρβλ. Εὐρ. Ἡλ. 940· — ἔτι καὶ ἐπὶ ζωικῆς ἐννοίας, ὁ βραχίων ὁμ. πλάγιος τῇ ὠμοπλάτῃ, προσαρμόζεται πλαγίως εἰς .., Ἱππ. π. Ἄρθρ. 780. **VI.** φέρομαι πρός τινα, εὖ, κακῶς ὁμ. τινι Ἰσοκρ. 415C· ὡσαύτως, πρός τινα Ἰσοκρ. 19D· — καὶ οὕτω πιθ. ἐν Θουκ. 6. 17, ταῦτα ἡ ἐμὴ νεότης ἐς τὴν Πελοποννησίων δύναμιν .. ὡμίλησε, ὅτῃ. ὁμιλήσασα ἔπραξε. **VII.** ἐπὶ τόπου, ἔρχομαι εἰς .., μετὰ δοτ., διαβάντες τὸν Ἅλυν .. ὡμίλησαν τῇ Φρυγίᾳ Ἡρόδ. 7. 26, πρβλ. 214, Πινδ. Π. 7. 8· βαρεῖα χώρᾳ τῇδ' ὁμιλήσω πάλιν, θὰ τιμωρήσω βαρέως ταύτην τὴν χώραν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 720· ὡσαύτως, ὁμ. παρ' οἰκείαις ἀρούραις Πινδ. Ο. 12. 27· ὁμιλεῖν τοιᾷδε πόλει Εὔπολ. ἐν «Χρυσῷ γένει» 3· ποιητ. ὡσαύτως, ὁμ. ἄνθεσιν Σιμωνίδ. 57.— Παθ., τὰ ὁμιλούμενα τῶν χωρίων, τὰ μᾶλλον συχναζόμενα, Φιλόστρ. 20. **VIII.** ἐν Σοφ. Αἴ. 640, ἐκτὸς ὁμιλεῖ (ἔξυπ. τῶν ξυντρόφων ὀργῶν), πλανᾶται ἐκτὸς τῶν φρενῶν του, παραφρονεῖ. — Ἴδε Κόντου Παρατηρ. εἰς Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 80 κἑξ. 366.

ὁμῑλῆδόν, Ἐπίρρ., = **ὁμιλαδόν,** Ἡσ. Ἀσπ. 170.

ὁμίλημα [ῑ], τό, συναναστροφή, σχέσις, ἐσνικά τε καὶ ἐπιχώρια ὁμ. Πλάτ. Νόμ. 730B. **II.** ἐπὶ προσώπων, κακὸν ὁμ., κακὴ συντροφία, Εὐρ. Ἀποσπ. 218.

ὁμῑλητέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ὁμιλέω,** δεῖ ὁμιλεῖν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 14, 3, Κλήμ. Ἀλ. 203.

ὁμῑλητής, οῦ, ὁ, μαθητής, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 12 καὶ 48, Λουκ. Τίμ. 10.

ὁμῑλητικός, ἡ, όν, εὐπροσήγορος, εἰς συναναστροφὴν ἐπιτήδειος, Ἰσοκρ. 8D. — Ἐπίρρ. **-κῶς,** ἐν ὁμιλίᾳ, Εὐστ. Πανημάτ. σ. 185, 71. **II.** ἕξις ὁμιλητική, συνήθεια συναναστροφῆς, Πλάτ. Ὅροι 415E· τί ὁμιλητικόν .. ; τί κοινωνικὸν πλεονέκτημα .. ; Ἀλκίφρων 3. 44· ἡ ὁμιλητικὴ (ἐπὶ τέχνῃ), ἡ τέχνη τοῦ ὁμιλεῖν, συναναστρέφεσθαι, Πλούτ. 2. 629 F.

ὁμῑλητός, ἡ, όν, ὁ μεθ' οὗ τις δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς ὁμιλίαν, νὰ συναναστραφῇ, οὐχ ὁμ. θράσος Αἰσχύλ. Θλῆδ. 189.

ὁμῑλήτρια, θηλ. τοῦ **ὁμιλητής,** Φιλόστρ. 39.

ὁμῑλία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, τὸ νὰ εἶναί τις ὁμοῦ, συναναστροφή, κοινωνία, συντροφία, Λατ. commercium, ἔσθ' ὁμιλίας κακῆς κάκιον οὐδὲν Αἰσχύλ. Θλῆδ. 599· τὸ ξυγγενὲς τοι δεινὸν ἡ θ' ὁμ. ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 39, κτλ.· — ὁμ. τινός, κοινωνία ἢ σχέσις μετά τινος, Ἡρόδ. 4. 174· τινὶ ὁ αὐτ. 5. 92, 6 πρός τινα Σοφ. Φ. 70, Πλάτ. Συμπ. 203Δ, κ. ἀλλ.· τοὺς ἀξίους ἐξ τῆς ἐμῆς ὁμ., τῆς συναναστροφῆς μου, Ἀριστοφ. Πλ. 776· ἡ σὴ ὁμ. Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 283D· ὁμ. χθονός, σχέσις, συγκοινωνία μετά τινος χώρας, Εὐρ. Φοίν. 1408· ἔχειν ὁμ. ἔν τισι, τὸ ζῆν, διάγειν μεταξύ τινων, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 1622· ἐλθεῖν εἰς ὁμιλίαν τινὶ Σοφ. Ο. Τ. 1489· πολιτεία καὶ ὁμ., δημόσιος καὶ ἰδιωτικὸς βίος, Θουκ. 1. 68· ἐξ ὁμιλίας, διὰ λόγου, διὰ πειθοῦς, ἀντίθετον τῷ **βίᾳ,** Δημ. 1466, 2· — ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., Ἡρόδ. 7. 16, 1, Πλάτ., κλ.· Ἑλληνικαὶ ὁμιλίαι, συναναστροφαὶ ἢ σχέσεις μετὰ τῶν Ἑλλήνων, Ἡρόδ. 4. 77· ἐνδίκοις ὁμ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 966· αἱ .. συγγενεῖς ὁμ., σχέσεις μετὰ συγγενῶν, Εὐρ. Τρῳ. 5· χρῆσθαι ὁμιλίαις κακαῖς Πλάτ. Πολ. 550B· αἱ τῶν ἀνθρώπων ὁμ. καὶ αἱ τῶν πραγμάτων Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 17, 13, κτλ. **2)** μῖξις σαρκικὴ ἢ συνουσία, Ἡρόδ. 1. 182, Ξεν. Συμπ. 8, 22, Ἀπομν. 3. 11, 14, κτλ.· συμφικαὶ ὁμ. Εὐρ. Ἑλ. 1400· ὁμ. τῶν ἀφροδισίων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 1, 2· ἡ πρὸς τοὺς ἄρρενας ἢ τῶν ἀρρένων ὁμ. ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 2, 8. 7. **3)** ὁμιλία, συνομιλία, λόγος, συνδιάλεξις, τῆς κοινῆς .. ὁμιλίας, τοῦ κοινοῦ ἐν χρήσει λόγου, Ἐρωτιαν. σ. 2, Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 33, 14, κλ. **4)** παίδευσις, διδασκαλία, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 6 καὶ 15· μάθημα, «παράδοσις», διδασκαλία, Δίῑ. Ποιητ. Ἱστ. 3. 19· καὶ παρ' Ἐκκλ., λόγος, κήρυγμα, ὁμιλία. **5)** ὁμιλεῖειν ὁμιλίᾳ, κατέχειν τι διὰ τῆς ἀσκήσεως, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 787. **6)** ἡ ὁμ. τοῦ ὀνόματος, ἡ κοινή, συνήθης αὐτοῦ χρῆσις, Διογ. Α. 10. 67. **II.** σύλλογος, ἑταιρεία, ἀνδρῶν τῶν ἀρίστων ἐπιλέξαντες ὁμιλίην Ἡρόδ. 3. 81, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 57. **2)** ἐπὶ περιληπτικῆς σημασίας, καινὴν δ' ὁρῶσα τήνδ' ὁμιλίαν, βλέπουσα τὴν παράδοξον ταύτην ἐπίσκεψιν ὑμῶν εἰς τὴν χώραν ταύτην, αὐτόθι 406· ἡμῖν γε ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν, ἡμᾶς τοὺς συναύτας, Σοφ. Αἴ. 872· ἀδελφῶν ἡ παροῦσ' ὁμ. Εὐρ. Ἡρακλ. 581· πρβλ. Ἱππ. 19, ἢ καὶ ἴδε **ὄνομα** IV.

ὁμίλλος, Αἰολ. = **ὁμιλος.** Χοιροβ. ἐν Ὀξ. Ἀνεκδ. τ. 2, 239, Σάλ. 247, Ἐτυμολ. Μέγ. 658, 55.

ὁμῖλος, ὁ, (ὁμός, ὁμοῦ, ἴλη) πλῆθος ἠθροισμένον, πλῆθος τοῦ ἠθροισμένου πρὸς ἑορτήν, Ὀδ. Α. 225· πρὸς θέαν, Ἰλ. Σ. 603, Ψ. 651· συχνάκις καὶ παρὰ Πινδ., Αἰσχύλ. καὶ Εὐρ., ὡς καὶ ἐν τῷ Ἰων. πεζῷ λόγῳ τοῦ Ἡροδ.· ἀλλὰ σπάνιον παρ' Ἀττ. Κωμικ. καὶ πεζογράφοις, ὡς παρὰ Κρατίνῳ ἐν Ἀρχ. 51, Θουκ. 2. 65., 4. 112 — ἰδίως τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων, ὁ ὄχλος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἀρχηγούς, προπάροιθεν ὁμίλου Ἰλ. Γ. 22· ὅμιλος Δαναῶν, Τρώων· ὡσαύτως, ὅμ. ἵππων Κ. 338· τὸν ψιλὸν ὅμ., τὸ πλῆθος τῶν ἀτάκτων ἢ εὐζώνων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς **ὁπλίτας,** Θουκ. 4. 125· — ὁ κοινὸς ὄχλος, Ἡρόδ. 1. 88., 3. 81· ἀλλὰ καί, ὅμιλος πολλὸς μὲν Ἕλλην περισκέει, μέγα πλῆθος Ἑλλήνων, ὁ αὐτ. 5. 23. **2)** τὸ πλῆθος τῆς ἐν μάχῃ συμπλοκῆς, τὴν ἕξαγ' ὁμίλου Ἰλ. Ε. 353, πρβλ. Δ. 86, κτλ.· πρώτῳ ἐν ὁμ., Λατ. in prima acie, P. 471· καθύλου, θόρυβος, σύγχυσις, βοὴ καὶ ὁμίλῳ Ἡρόδ. 9. 59· σοφίη καὶ μὴ βίη καὶ ὁμ. Γ. 127· πρβλ. **ὅμαδος.** — Φαίνεται ὅτι ὁ πληθ. τῆς λέξεως δὲν ἦτο ἐν χρήσει.

ὁμῐχέω, οὐρῶ, κατουρῶ, μηδ' ἀντ' ἠελίου τετραμμένος ὀρθὸς ὁμίχεῖν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 725 (μνημονεύεται παρὰ Διογ. Α. 8. 17, ἔνθα φέρεται **μιχεῖν**)· ἀόρ. **ὡμίξα** (ἐξ ἐνεστ. **ὁμίχω**), ὡμίξεν αἷμα Ἱππῶναξ 46. (Ἐκ τῆς √ΜΙΧ, μετ' εὐφων. ὀ-· ὄθεν καὶ **ὀ-μιχ-μα, ὀ-μίχ-λη,** καὶ **μοῖχ-ος·** πρβλ. Σανσκρ. mih, meh-âmi (mingo, semen effundo), meh-as (urina), mégh-as (aqua turbida, nubes)· Λατιν. ming-o, mei-o (ὄνθ. migi-o), mic-tus· Ἀρχ. Σκανδιναυικ. mig-a· Ἀγγλο-Σαξον. mig-an· Λιθ. myx-u (mingo)· ὁ Κούρτ. ὡσαύτως ἀναφέρει εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν τὸ Γοτθ. maih-stus (κοπρία), Ἀγγλο-Σαξον. meox (πρβλ. Βορ. Ἀγγλ. mixen, midden, muck, Ἀρχ. Σκανδ. moka)· Λιθ. migla, κτλ.),

ὁμίχλη ἡ, Ἰων. **ὁμίχλη,** Δωρ. **ὁμίχλα,** ἀλλ' οὐχὶ παρ' Ἀττ., ἴδε Ἡρῳδιαν. 445 Piers.· (ἴδε **ὁμιχέω**)· — ὡς καὶ νῦν, ὁμίχλη, κοινῶς «καταχνιά», οὐχὶ τόσον πυκνὴ ὅσον τὸ **νέφος** ἢ **νεφέλη,** Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 9, 4, πρβλ. π. Κόσμ. 4, 4, Ὅμ., ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ Ἰλ.· εὖτ' ὄρεος κορυφῆσι νότος κατέχευεν ὁμίχλην Γ. 10 οὕτως ἡ Θέτις ἀνέρχεται ἐκ τῆς θαλάσσης, νήδυ' ὁμίχλη Α. 359, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 330· κονίης .. ὁμίχλην αὐτόθι Ν. 336· ὁμίχλη ἐγένετο Ξεν. Ἀν. 4. 2, 7, κτλ. — μεταφορ., ὅσσοις ὁμίχλα προσῆξε πλήρης δακρύων Αἰσχύλ. Πρ. 144 (λυρ.). **2)** σκότος, ζόφος ὅμοιος μὲ νέφος, ἀχλύς, κατὰ νυκτὸς ὁμ. Ἀνθ. Π. 5. 229, πρβλ. Ὀρφ. Ἀργ. 519, κτλ. **3)** ἀχνὸς τοῦ μαγειρείου, τοιάδε δόμους ὁμίχλη κατέχει πάντων ἀγαθῶν ἀνάμεστος Μνησίμαχ. ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 64.

ὁμιχλήεις, Ἰων. **ὁμιχλ-, εσσα, εν,** πλήρης ὁμίχλης, Παύλ. Σιλ. Ἔκφρ. 57.

ὁμιχλο-ειδής, ές, Ἐπίκουρος παρὰ Διογ. Α. 10. 115· καὶ **ὁμιχλώδης, ες,** Τίμ. Λοκρ. 99C, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 10, 3, κτλ.· — ὅμοιος πρὸς ὁμίχλην, πλήρης ὁμίχλης.

ὁμιχλόομαι, Παθ., γίνομαι ὁμίχλη, νέφος, Στοβ. παράρτ. 4, σ. 6 Gaisf.

ὁμιχλώδης, ες, = **ὁμιχλοειδής,** ὃ ἴδε.

ὄμιχμα, τό, (ὁμίχω) οὖρημα, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 400.

ὁμίχω, ἴδε **ὁμιχέω.**

ὁμιωμέθα, Λακων. α' πληθ. μέλλ. τοῦ **ὄμνυμι,** Ἀριστοφ. Λυσ. 183.

ὄμμα, τό· (περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **ὄψ** Β)· — ὀφθαλμός, συχν. παρ' Ὅμ., κτλ., ἀλλ' οὐχὶ κοινὸν ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ (Θουκ. 2. 11, Πλάτ. Τίμ. 45G, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 26)· Ὅμ., ὡς ὁ Ἡσ. χρῆται μόνον τῷ πληθ., κατά χθονὸς ὄμματα πήξας Ἰλ. Γ. 217· ὕπνον ἐπ' ὄμμασι χεῦε Ὀδ. Ε. 492, κτλ.· — ἀλλ' ἐνικ. παρὰ Πινδ. ἐν Ν. 10. 118 καὶ τοῖς Τραγ.· — Φράσεις· ὀρθοῖς ὄμμασιν ὁρᾶν τινα, Λατ. rectis oculis aspicere, βλέπειν κατ' εὐθεῖαν πρός τινα, «μέσα στὰ μάτια» Σοφ. Ο. Τ. 1385, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 30· οὕτως, ἐξ ὀμμάτων ὀρθῶν Σοφ. Ο. Τ. 528, πρβλ. Bentl. εἰς Ὁρατ. Ὠδ. 1. 3, 18· ἀντίθετον τῷ λοξῷ ὄμματι ἰδεῖν· — ὡσαύτως, ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις βλέπων πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς Ἅιδου μολών, διότι δὲν ἠξεύρω, ἂν εἶχα τὰ μάτια μου, μὲ τί μάτια θὰ ἔβλεπον τὸν πατέρα μου κάτω εἰς τὸν Ἅιδην, Σοφ. Ο. Τ. 1371, πρβλ. Αἰσχίν. 70. 32 οὕτως, ὁρᾶν τινα ἐν ὄμμασι Σοφ. Τρ. 241· ποῖον ὄμμα ὀφλήσω πατρί ; ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 462, πρβλ. 977, 1004· τέοισι μὲ χρὴ ὄμμασι .. φαίνεσθαι ; Ἡρόδ. 1. 37 — λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι, ὡς δύναταί τις νὰ κρίνῃ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἢ τῆς ἐκφράσεώς του, Σοφ. Ο. Τ. 81 — ἄλλοσ' ὄμμα, θάτερα δὲ νοῦν ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 272· ὄμμα προσέχω, δίδω προσοχήν, Εὐρ. Ἱκ. Μαιν. 931· — καὶ γὰρ οὐκ ἐδούλετο .. ἐς σὸν ἐλθεῖν ὄμμα, νὰ παρουσιασθῇ ἐμπρός σου, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 887· κατ' ὄμματα, ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τινος, Σοφ. Ἀντ. 760· ἐλθεῖν κατ' ὄμμα, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, κατὰ πρόσωπον, Εὐρ. Ἀνδρ. 1064· κατ' ὄμμα στὰς προσεύχεται θεῷ, στὰς ἐνώπιον τοῦ ἀγάλματος τοῦ θεοῦ προσηύχετο αὐτῷ, αὐτόθι 1117· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **γύκτωρ,** ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 469· — κρατιστεύων κατ' ὄμμα, κατὰ τὴν δύναμιν τοῦ ὁρᾶν, Σοφ. Τρ. 102, πρβλ. 379 — ἀπ' ὄμματος ἰδεῖν, ἰδεῖν διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ, Αἰσχύλ. Ἱκτ. 210· πεύθομαι δ' ἀπ' ὀμμάτων νάστον ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 988· ὡς ἀπ' ὀμμάτων (ἐπὶ .. εἰκάσαι), «ὡς ἔστιν ἐκ προνοίας τεκμήρασθαι» (Σχολ.), Λατ. ex

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

obtutu, Σοφ. Ο. Κ. 15, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 216· — ἐν ὄμμασι, Λατ. in oculis, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τινος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 604, Θουκ. 2. 11· — οὕτω, παρ' ὄμμα, εἰ δ' ἦν παρ' ὄμμα θάνατος Εὐρ. Ἱκέτ. 484· — ἐξ ὀμμάτων, μακρὰν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τινος, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 743· πρὸ ὀμμάτων τίθεσθαι, ποιεῖν Ἀριστ. Ποιητ. 17. 1, Ρητ. 2. 8, 14. 2) μεταφορ., τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα Πλάτ. Πολ. 533D, πρβλ. 519B. **II.** ὅ,τι τις βλέπει, θέαμα, ὦ δυσθέατον ὄμμα Σοφ. Αἴ. 1004· ἐμπαίει τί μοι ψυχῇ ξύνηθες ὄμμα Ἠλ. 903· τὸ ἐρωτικὸν ὄμμα Πλάτ. Φαῖδρ. 253E. **III.** ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ οὐρανοῦ, δηλ. ὁ ἥλιος, ὄμμα αἰθέρος Ἀριστοφ. Νεφέλ. 286, πρβλ. Σοφ. Τρ. 101, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 194· — οὕτως, ὄμμα νυκτός, ἠδύνατο νὰ σημαίνῃ τὴν σελήνην, ἀλλ' ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 428, ἕως .. νυκτὸς ὄμμ' ἀφείλετο (δηλ. τὴν μάχην, πρβλ. Θουκ. 4. 134), φαίνεται ὅτι σχηματίζει περίφρασιν σημαίνουσαν τὴν νύκτα (ἴδε κατωτ. V), οὕτω καὶ παρ' Εὐρ. ἐν Ι. Τ. 110, ὅταν δὲ ὄμ. λυγαίας μόλῃ, πρέπει νὰ ἑρμηνευθῇ ὡς σημαῖνον τὴν σκοτεινὴν νύκτα· πρβλ. Ἄλεξιν ἐν «Θεσπρωτοῖς» 1, νυκτὸς ὄμμα τῆς μελαμπέπλου πρβλ. ὀφθαλμός III, βλέφαρον II. **IV.** καθόλου, φῶς· ἐντεῦθεν μεταφορ., ὅ,τι φέρει φῶς, μάλιστα παρὰ τοῖς Τραγ.· ὄμμα ξείνοισι, φῶς εἰς τοὺς ξένους, Πινδ. Π. 5. 76· ὄμμα δόμων νομίζω δεσπότου παρουσίαν Αἰσχύλ. Πέρσ. 169· ἄελπτον ὄμμ' ἐμοὶ φήμης ἀνασχὸν τῆσδε Σοφ. Τρ. 204. 2) κατὰ φυσικὴν μεταφοράν, πᾶν τὸ ἀγαπητὸν ἢ πολύτιμον ὡς ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὄμμα γὰρ πάσης χθονός .., ἐξίκοιτ' ἂν Αἰσχύλ. Εὐμ. 1025, πρβλ. Πέρσ. 169· ἴδε ὀφθαλμός IV, φάος II. **V.** ὡς περίφρασις δηλοῦσα ἐκ τοῦ μέρους τὸ ὅλον, ὡς τὸ κάρα, ὄμμα πελείας, ἀντὶ τοῦ πέλεια, Σοφ. Αἴ. 140· ὄμμα νύμφας, ἀντὶ νύμφα, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 527 ξύναιμον ὄμμα, ἀντὶ ξυναίμων, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 977· ὦ ταυρόμορφον ὄμμα Κηφισοῦ, ἀντὶ ὦ ταυρόμορφε Κηφισέ, Εὐρ. Ἴων 1261· ἴδε ἀνωτ. III καὶ πρβλ. ὄνομα IV. — Περὶ τῶν συνθέτων ἐκ τοῦ ὄμμα ἴδε Κόντου Φιλολ. Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ι', σ. 489—490.

ὀμμάδην καὶ ὀμμαδόν, = ὁμαδόν, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 194, κτλ.

ὀμμάτειος [ᾰ]. ον, ὁ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς φαινόμενος, δι' αὐτῶν ἀποκαλυπτόμενος, πόθος Σοφ. Ἀποσπ. 169 — Καθ' Ἡσύχ.: «ὀμμάτειος πόθος· διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὁρᾶν ἁλίσκεσθαι ἔρωτι».

ὀμμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ὄμμα, Ἀριστ. Φυσιογν. 3. 46, Ἀνθ. Π. 5. 130. — Ἐντεῦθεν καὶ τὸ τῆς συνηθείας 'μάτι.

ὀμμᾰτο-γράφος, ον, ὁ πρὸς χρωματισμὸν τῶν ὀφθαλμῶν, «μέλαιναν στίμμιν ὀμματογράφον» Ἴων παρ' Εὐστ. 1761. 33, Πολυδ. Ε', 101· ἴδε στίμμι.

ὀμμᾰτο-λαμπής, ές, ὁ ἔχων λαμπρούς, ἀποστίλβοντας ὀφθαλμούς, Συνεσ. Ὕμν. 3, 272., 4, 217.

ὀμματό-πλουτος, ον, ὁ πλούσιος εἰς ὄμματα, πολυόμματος, ἡ τῶν Χερουβίμ ὀμματόπλουτος φύσις Πισίδ. Ἑξαήμ. 1507.

ὀμμᾰτο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν βλέπειν, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. σ. 70, Kiessl.

ὀμμᾰτο-στερής, ές, ὁ ἐστερημένος τῶν ὀφθαλμῶν, Σοφ. Ο. Κ. 1260, Εὐρ. Φοίν. 328. **II.** ἐνεργ., ὁ ἀποστερῶν τῶν ὀφθαλμῶν, φλογμὸς ὀμμ. φυτῶν, θερμότης ἥτις στερεῖ τὰ φυτὰ τῶν ὀφθαλμῶν («μπουμπουκίων») αὐτῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 940.

ὀμμᾰτουργός, όν, (*ἔργω) = ὀμματοποιός, Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 328 Kiessl.

ὀμματό-φυλλα, τά, ὡς καὶ νῦν, τὰ βλέφαρα, λέξ. μεταγενεστ., Γλωσσ. εἰς Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 721.

ὀμμᾰτόω, βάλλω εἴς τι ὄμματα, π. χ. εἰς ἄγαλμα, πρῶτος ὀμματώσας (δηλ. ὁ Δαίδαλος τὰ ἀγάλματα) Διόδ. 4. 76 — Παθ., τὸ σῶμα πρόσω ὠμμάτωται Πλούτ. παρὰ Στοβ. σ. 40.(3.

II. μεταφορ., ὠμμάτωσα γὰρ σαφέστερον [τὸν λόγον], κατέστησα αὐτὸν σαφέστερον εἰς τοὺς τῆς διανοίας ὀφθαλμούς, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 467. — Παθ., φρὴν ὠμματωμένη, διάνοια εὐφυής, προβλεπτική, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 854.

ὄμνῡμι, Πίνδ. καὶ Τραγ.; προστ. ὄμνῡθι Ἰλ. Ψ. 585, ὄμνῡ Σοφ. Τρ. 1185, Εὐρ., Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 6. 86· γ' πληθ. ὀμνύντων Σπονδαὶ παρὰ Θουκ. 5. 47· παρατ. ὤμνυν Ἀριστοφ. Ὄρν. 520, Ἐκκλ. 823, Δημ. κλ.· ὡσαύτως (ἐκ τοῦ ἐνεστ. ὀμνύω): γ' ἐνικ. προστ. ὀμνυέτω Ἰλ. Τ. 175; — παρατ. ὤμνυον Ξ. 278, Σπονδαὶ παρὰ Θουκ. 5. 19, 24· — (ὡς ἐνεστ. ὁριστ. οἱ Τραγ. καὶ ὁ Ἀριστοφ. μεταχειρίζονται μόνον τὸ ὄμνυμι, ὁ δὲ Ἡρόδ. καὶ οἱ Ἀττικοὶ πεζογράφοι χρῶνται καὶ τῷ ὀμνύω, ὅπερ ἀπαντᾷ καὶ παρὰ Φερεκράτει ἐν «Τυραννίδι» 1. 9, καὶ ἐν τῇ Νέᾳ κωμῳδίᾳ, ἴδε Elmsl. εἰς Εὐρ. Μήδ. 729· παρ' Ἡροδ. 1. 153 ὀμνύντες ἐκ διορθώσεως τοῦ Βεκκήρ. καὶ Δινδ. ἀντὶ τοῦ ἀμφιβόλου τύπου ὀμοῦντες)· — μέλλ. ὀμοῦμαι, -εῖ, -εῖται, Ἰλ. Α. 233, Ἀριστοφ. Νεφ. 246, Λυσ. 193, Ξεν., κλ.; Δωρ. α' πληθ. ὀμιώμεθα Ἀριστοφ. Λυσ. 183· παρὰ μεταγεν. μέλλ. ὀμόσω Ἀνθ. Π. 12. 201, Πλουτ. Κικ. 23, κτλ.; — ἀόρ. ὤμοσα Ὀδ. Δ. 253, Ἀττ.: Ἐπικ. ὤμοσσα Ἰλ. Υ. 313· Ἐπικ. ὡσαύτως ἄνευ αὐξήσ. ὄμοσα, -οσσα, Τ. 113, Κ. 328 — πρκμ. ὀμώμοκα Εὐρ. Ἱππ. 612, Ἀριστοφ., κλ.; ὑπερσ. ὀμωμόκειν (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ διαφ. γραφ. ὠμ-) Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 35, Δημ. 114. 21., 443. 17. — Μέσ., Παυσ. 10. 26, 3· ἀλλαχοῦ ἐν συνθέτοις ἀντ-, ἀπ-, ὑπ-: — Παθ., μέλλ. ὀμοσθήσομαι Ἀνδοκ. 27. 43; ἀόρ. ὠμόσθην Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 10. (ὑπ-), Ὑπερείδ. Ἀποσπ. 63. 7· ἀλλὰ ὠμόθην Ἰσαῖος «περὶ τοῦ Μενεκλ. Κλήρ.» 40, (ὑπ-) Δημ. 1174. 8· — πρκμ. γ' ἐνικ. ὀμώμοται Αἰσχύλ. Ἀγ. 1290, ὀμώμοσται Εὐρ. Ρῆσ. 816, Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 3· γ' πληθ. ὀμώμονται Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 19· μετοχ. ὀμωμοσμένος Δημ. 79. 9., 594. 17· ἀλλὰ ὠμοσμένος Διον. Ἀλ. 10. 22, Ἀππ., κλ. Ὁρκίζομαι, Ὅμ.· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ὀμνυέτω δέ τοι ὅρκον Ἰλ. Τ. 175, κτλ.· ὅ τις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ Γ. 279· ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσας Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 280· μετὰ δοτ. προσ., νῦν μοι ὄμοσσον .. ὅρκον Ἰλ. Τ. 108, 175, κτλ.· ὡσαύτως, πρός τινα Ὀδ. Ξ. 331, Τ. 288. — Παθ., ὀμώμοται γὰρ ὅρκος ἐκ θεῶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1290· ὅρκων ὀμωμοσμένων Δημ. 79. 9. **II.** ὁρκίζομαι διά τι, βεβαιῶ τι ἐνόρκως, 1) ἑπομένης αἰτ., ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὀμόσαι Ἰλ. Τ. 187, πρβλ. Ο. 40, Σοφ. Ο. Κ. 1145, Ξεν. Ἀγησ. 1, 11· ὄμν. τὰς σπονδὰς Σπονδαὶ παρὰ Θουκ. 5. 47· τὴν εἰρήνην Δημ. 236. 8· θεῶν πίστεις τινὶ Θουκ. 5. 30, κτλ. — Παθ., εἰ ὀμώμοσται οὗτος (δηλ. ὁ ὅρκος) Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 27, πρβλ. 32. 2) ἑπομένου μέλλ. ἀπαρ., ὁρκίζομαι ὅτι θὰ .., Ἰλ. Φ. 373, κτλ., πρβλ. Σοφ. Φ. 623, 941· — συχνάκις μετὰ τοῦ ἦ μὲν ἢ (παρ' Ἀττ.) ἦ μὴν τιθεμένου πρὸ τοῦ ἀπαρεμφ., καί μοι ὄμοσσον ἦ μέν μοι .. ἀρήξειν Ἰλ. Α. 76, πρβλ. Κ. 321, κτλ.· οὕτω παρ' Ἀττ., Λυσ. 186. 42, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 26, κτλ. — ἀλλὰ καὶ μετ' ἀπαρ. ἀορ. μετὰ τοῦ ἄν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 7. 7, 40· — ἑπομένου ἀπαρεμφ. ἐνεστ., ὁρκίζομαι ὅτι κάμνω τι, ὀμνύντες βλέπειν τὸν οὐκέτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν Σοφ. Φιλ. 357· — μετ' ἀπαρ. πρκμ., ὁρκίζομαι ὅτι δέν .., Δημ. 553. 17· ὤμνυς μὴ γεγονέναι Μάγνης ἐν «Πυτ(Τιτ)ακίδῃ» 1· μετ' ἀπαρ' ἀορ., ὁρκίζομαι ὅτι ἔκαμά τι, ὀμνύουσι μὴ 'κπιεῖν ἀλλ' ἢ μίαν Φερεκράτης ἐν «Τυραννίδι» 1. 9, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 179· ἀλλὰ τὸ ἀπαρέμφ. τοῦ ἀορ. εἶναι ὡσαύτως ἐν χρήσει μετὰ σημασίας μέλλοντος ἄνευ τοῦ ἄν, Ἡρόδ. 5. 106, Ξεν. Κύρ. 7. 4, 3, Δημ. 677, 16· ἴδε Λοβ. Φρύν. 750· — σπανίως μετ' ἐξηρτημένης προτάσεως, ὀμόσαι χρὴ τοῦθ', ὅτι .., Θέογν. 659· — ἐνίοτε ἡ πρότασις ἐκφέρεται καθ' ὁριστικήν, ὀμνύω .., ἦ μὴν ἐγὼ ἐθυόμην Ξεν. Ἀν. 5. 10, 31· ὄμνυμί σοι .., οὐκ ἤθελον .., Θεόκρ. 30. 22. 3) ἀπολ., εἰπεῖν ὀμόσας, εἰπεῖν μεθ' ὅρκου, Πλάτ. Συμπ. 215D. **III.** μετ' αἰτ. τοῦ προσώπου ἢ πράγματος εἰς ὅ τις ὁρκίζεται, νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ Ἰλ. Ξ. 271, γαιήοχον Ἐννοσίγαιον ὀμνυθι Ψ. 585· οὕτω παρ' Ἡροδ. 5. 7, Αἰσχύλ. Θήβ. 529, Σοφ. Τρ. 1185, κτλ.· ὀμωμοκὼς τοὺς θεοὺς Δημ. 301. 1· ὄμνυμι θεοὺς καὶ θεάς, ἑπομένου ἀπαρεμφ., Ξεν. Ἀν. 6. 6, 17· — σπανίως μετὰ δοτ., τῷ δ' ἄρ' ὄμνυτ'; ἢ σιδαρέοισι; Ἀριστοφ. Νεφ. 248· — παρὰ πεζογράφοις καὶ μετὰ προθέσεων, ὀμν. κατά τινος Ἀνδοκ. 13. 20, Θουκ. 5. 47, Δημ. 553. 17· κατά τινα Λουκ. Συμπ. 32· εἴς τινα Πλουτ. Ὄθων 10· ἐπί τινος Πολυβ. Ἐκλογ. Βατ. 458. — Παθ., ὀμώμοσται Ζεύς, ἔχει γίνῃ ὅρκος εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Διός, Εὐρ. Ρῆσ. 816, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1241.

ὀμνυούρας, = ὀμνυούσας, μετοχ. αἰτ. πληθ. θηλ., Ἐπιγρ. Ἐρετρ. Ἐφ. Ἀρχ. β' περιόδ. 417.

ὁμο-αῦλαξ, ᾰκος, ὁ, ἡ, = ὁμαῦλαξ, ὁμῶλαξ.

ὁμό-βιος, ον, ὁ ὁμοῦ ζῶν, Ἀλκίφρων 1. 12. 2) = ὁμότοξος, «ὁμοβίων, τουτέστιν ὁμοτόξων, τοξόται γὰρ οἱ αὐτοί», περὶ Σκυθῶν, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. Ἄβιοι ἐν τέλ.

ὁμοβλαστάνω, ἴδε ἑπόμ.

ὁμοβλαστέω, ὁμοῦ συγχρόνως βλαστάνω, ἀναγινωσκόμενον ὑπὸ τοῦ Schn. καὶ ἄλλων ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 11, 1, ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένου ὁμοβλαστάνω (διάφορ. γραφ. ὁμοιοβλαστάνω).

ὁμοβλαστής, ές, ὁ συγχρόνως βλαστάνων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 5, 4.

ὁμοβουλέω, ὁμοῦ σκέπτομαι, Πλούτ. 2. 96E.

ὁμόβουλος, ον, ἔχων τὴν αὐτὴν βουλὴν ἢ ἐπιθυμίαν, ὁμόγνωμος, Θεοφύλ.

ὁμοβώμιος, ον, ὁ ἔχων κοινὸν βωμόν, οἷον ἡ Δημήτηρ καὶ ἡ Περσεφόνη, συμβώμιος, Θουκ. 3. 59. — Παρὰ τῷ Ἡσυχ. φέρεται καὶ τύπος: ὁμόβωμοι, ὅστις εὕρηται καὶ ἐν ἐπιγράμματι, (Τηλέμα)χός σε ἱέρωσε Ἀσκληπιῷ ἠδὲ ὁμοβώμοι. Ἐπιγρ. Ἀττ. Β', 1442, τ. Β', μέρος γ', σ. 68, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. 2, σ. 137.

ὁμογάλακτες, οἱ, οἱ θηλάσαντες τὸ αὐτὸ γάλα· ἀκολούθως ὡς τὸ γεννῆται, οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας ἢ φυλῆς, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 2, 6, Φιλόχορος 91, πρβλ. Arnold Θουκ. τόμ. Ι. παράρτ. 3· — ὁ Λόγγ. 4. 9 ἔχει τὴν ἀσυνήθη ὀνομ. ὁμογάλακτος. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 171.

ὁμόγαμβροι, οἱ, οἱ ἀδελφὰς γήμαντες, σύγγαμβροι, συγκηδεσταί, Πολυδ. Γ', 32. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 177.

ὁμόγαμος, ον, ὁ νυμφευθεὶς τὴν αὐτὴν γυναῖκα ἣν καὶ ἄλλος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐνυμφεύθη ὡς ὁ Ἀμφιτρύων καλεῖ τὸν Δία ὁμόγαμον ἑαυτῷ, ὦ Ζεῦ, μάτην ἄρ' ὁμόγαμόν σ' ἐκτησάμην Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 339 — ὡσαύτως δύο ἄνδρες καλοῦνται **ὁμόγαμοι** ὡς λαβόντες εἰς γάμον δύο ἀδελφάς, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 137.

ὁμογάστριος, ον, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς γαστρός, ὁ τεχθεὶς ἐκ τῆς αὐτῆς μητρός, ὁμομήτριος, κασίγνητος ὁμ. Ἰλ. Ω. 47· ὁμ. Ἕκτορος Φ. 95· πρβλ. **ὀγάστριος.**

ὁμογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Πολυδ. Γ', 23.

ὁμογένεια, ἡ, κοινότης γένους ἢ καταγωγῆς, Στράβ. 784.

ὁμογενέτωρ, ορος, ὁ, ἀδελφός, Εὐρ. Φοίν. 165.

ὁμογενής, ές, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς γενεᾶς ἢ οἰκογενείας, Εὐρ. Ὀρ. 244, Πλάτ. Τίμ. 18D ὁμ. ψυχὴ Εὐρ. Φοίν. 1291· ὁμ. μιάσματα, φόνος ἔν τινι οἰκογενείᾳ, ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1268· — ὡσαύτως ὡς οὐσιαστ., ὁμογενής τινος, συγγενής, Τραγ. παρὰ Πλουτ. 2. 35F· ὁμ. ἐμὸς Εὐρ. I. T. 918 **2)** ἐπὶ πραγμάτων, τοῦ αὐτοῦ γένους ἢ εἴδους, ὅμοιος, λίθοι Τίμ. Λοκρ. 99D. **3)** παρ' Ἀριστ., τὰ ὁμογενῆ, τὰ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, ἐπὶ ζῴων, συγγενῆ, π. Ζ. Γεν. 1. 1, 4, κ. ἀλλ.· ἢ ἐπὶ ἐννοιῶν κτλ., ἐν σχέσει πρὸς λογικὴν διαφοράν, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους ἐννοιῶν, Ἀριστ. Κατηγ. 6, 13, κ. ἀλλ.· — μετὰ γεν., ὁμογενῆ τῶν ἐναντίων ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 7, 11 **II.** ὁμογενὴς δ' ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφυν, κοινὸν γένος ἔχων τούτους ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφυν, κατ' ἄλλους ἐνεργητ., ὁμοῦ γεννῶ, Σοφ. Ο. Τ. 1361 (ἔνθα ὁ Meineke προτείνει **ὁμολεχής**). Ἴδε σημ. Jebb.

ὁμογέρων, οντος, ὁ, ὁ ἐξ ἴσου ἡλικιωμένος, ἐξ ἴσου γέρων, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 20.

ὁμογλωσσέω, Ἀττ. **-ττέω,** ὁμιλῶ τὴν αὐτὴν γλῶσσαν, Δίων Κ. 41. 58.

ὁμόγλωσσος, ον, Ἀττ. **-ττος,** ὁ ὁμιλῶν τὴν αὐτὴν γλῶσσαν, Ἡρόδ. 8. 144· τινι, μετά τινος, ὁ αὐτ. 1. 57, 171, Ξεν. Κύρ. 1. 1, 5, κλ.

ὁμόγνητος, ον, = **ὁμογενής,** ἀδελφός, ἀδελφή, Μανέθων 6. 117, Νόνν. Δ. 37. 192· ὡσαύτως **ὁμογνήτη,** Ὀρφ. Ἀργ. 1213.

ὁμόγνιος, ον, κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ **ὁμογένιος** (ὅπερ δὲν εὑρίσκεται), ἐκ τῆς αὐτῆς γενεᾶς, ἀδελφὸς ἢ ἀδελφή, ἢ πατρὸς ὁμ. ἐστὶν ἐμοῖο Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1076, πρβλ. Δ. 743, κλ.· — ὁμ. πήματα, τῆς οἰκογενείας, οἰκογενειακά, Ἀνθ. Πλαν. 44. **II.** ἐπὶ τῶν θεῶν οἰκογενείας τινὸς ἢ γένους, ὁμόγν. θεοί, οἱ προστάται γένους ἢ οἰκογενείας, Λατ. Dii gentilitii, Σοφ. Ο. Κ. 1333, Πλάτ. Νόμ. 729C· Ζεὺς ὁμ. Εὐρ. Ἀνδρ. 921, Ἀριστοφ. Βάτρ. 750, Πλάτ. Νόμ. 881D, κτλ.· πρβλ. Ruhnk εἰς Τίμ.

ὁμογνιότης, ητος, ἡ, συγγένεια, Νικήτ. Χρον. 390D.

ὁμογνωμικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν γνώμην, Θ. Στουδ. σ. 1065, ἔκδ. Mi.

ὁμογνωμονέω, ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην, συμφωνῶ, Θουκ. 2. 97, Ξεν. Ἑλλ. 6, 3, 5 ὁμ. τινι, συναινεῖν τινι, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 2. 2, 24· ὁμ. τινί τι, συμφωνῶ τινι εἴς τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 4. 3, 10· περὶ ἄλλων ἀντιλέγοντας ἑαυτοῖς τοῦθ' ὁμογνωμονεῖν Δημ. 281. 21.

ὁμογνωμοσύνη, ἡ, τὸ ὁμογνωμονεῖν, Ἰώσηφ. κατὰ Ἀπίωνα 37.

ὁμογνώμων, ον, γεν. **-ονος,** ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν μετά τινος γνώμην, σύμφωνος, ὁμόγνωμος, τινί, πρὸς τινα. Θουκ. 8. 92, Λυσ. 181. 12, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 15, κτλ.· ὁμ. τινα λαμβάνω, ποιῶ, ποιοῦμαι, κάμνω τινὰ νὰ ἔχῃ τὴν αὐτὴν μὲ ἐμὲ γνώμην, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 2. 2, 24., 5. 5, 16, Ἀσκ. 8, 1. Ἐπίρρ. **-μόνως** Λυκοῦργ. 160. 4.— Ἴδε Κόντου Γλῶσσ. Παρατηρ. σ. 154, καὶ Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 170 κέξ.

ὁμόγονος, ον, = **ὁμογενής,** Πινδ. Π. 4. 260 ὁμ. τινι Πλάτ. Θεαίτ. 156B· οἱ ἀπὸ μητρὸς αὐτῷ ὁμ. Ξεν. Ἀγησ. 4, 5· — ὡς οὐσιαστ., συγγενής, Πλάτ. Νόμ. 878D τὰ ὁμόγονα, ζῷα τοῦ αὐτοῦ γένους, τῆς αὐτῆς γενεᾶς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 2, 3.

ὁμογράμματος, ον, ὁ ἔχων τὰ αὐτὰ γράμματα, Ἀκολούθου γραμματ. ποιημ., Matr. An. Gr. σ. 671.

ὁμόγραμμος, ον, ὁ ἔχων τὰ αὐτὰ γράμματα, Λουκ. Ἑρμότ. 40.

ὁμόγραυς, ᾶος, ἡ, ἡ ἐξ ἴσου γραῖα, Ἀρκάδ. 93. 2.

ὁμογράφέω, γράφω κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, Εὐστ. 1960. 56.

ὁμόγράφος, ον, = **ὁμόγραμμος,** τὴν αἰτιατικὴν ὁμότονον καὶ ὁμόγραφον Ἀνέκδ. Ὀξων. 2. 234, 81.

ὁμόδαις, ὁ, ἡ, ὁ ὁμοῦ εὐωχούμενος, ὁμοτράπεζος, Χοιροβοσκ. 176, 206 Gaisf.

ὁμόδειπνος, ον, = **ὁμόδαις,** Πολυδ. Ϛ', 12.

ὁμόδελφος, ον = **ὁμογάστριος, ον,** Καλλ. Ἀποσπ. 168.— Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 184.

ὁμοδέμνιος, ον, ὁ μετέχων τῶν αὐτῶν δεμνίων, ὁμόλεκτρος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1108, Μουσαῖος 70.

ὁμοδημέω, εἶμαι **ὁμόδημος,** τινι, μετά τινος, Πλουτ. 2 823B.

ὁμοδημία, ἡ, τὸ μετ' ἄλλων ζῆν, συμφωνία, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 32.

ὁμόδημος, Δωρ. -δᾶμος, ον, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ δήμου ἢ τῆς αὐτῆς γενεᾶς, γόνος Πινδ. Ο. 9. 69· τινι, μετά τινος, ὁ αὐτ. Ἐν Ι. 1. 140.

ὁμοδίαιτος, ον, ὁ ζῶν ἢ διαιτώμενος μετ' ἄλλων, Λουκ. Ἡμερόβ. βίος 5, κτλ.· ὁμ. τῇ νόσῳ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποκηρυττ. 5· ὁμοδίαιτα τοῖς πολλοῖς, κοινὰ εἰς τοὺς πολλούς, ὁ αὐτ. Πλ. σὲ Ἱστ. Συγγρ. 16.

ὁμόδιφρος, ον, ὁ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δίφρου ὀχούμενος, Νόνν. Δ. 21 193.

ὁμοδογμᾰτέω, ἔχω τὰς αὐτὰς δοξασίας, τὴν αὐτὴν γνώμην, Μ. Ἀντων. 9. 3.

ὁμοδογμᾰτία, ἡ, τὸ ὁμοδογματεῖν, ἔχειν τὰς αὐτὰς δοξασίας, συμφωνία, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 130

ὁμοδοξέω, ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην, ἐντελῶς συμφωνῶ, τινι, μετά τινος, Πλάτ. Φαίδων 83D ἀπολ., συμφωνῶ, ὁ αὐτ. Ἐν Πολ. 442D, Πολύβ., κλ.· περί τινος Θεοφρ. π. Αἰσθ. 70.

ὁμοδοξία, ἡ, τὸ ὁμοδοξεῖν, συμφωνία κατὰ τὴν γνώμην, ὁμοφωνία, Πλάτ. Πολ. 473C, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 6, 1· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Πολιτικ. 310E.

ὁμόδοξος ον, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν γνώμην, Λουκ. Εὐνοῦχ. 2.

II. ὁ ἔχων ἴσην δόξαν, Κλημέντια 446C, Μεθόδ. 368D, Ἄρειος παρ' Ἀθαν. II, 705D, Καισάρ. 1021, Γρηγ. Ναζ. II, 476C.— Ἐπίρρ. **ὁμοδόξως,** μετὰ τῆς αὐτῆς δοξασίας, Ἀθαν. II, 21A. **2)** μετὰ τῆς αὐτῆς δόξης, Μεθόδ. 397AB, Ἄρειος παρ' Ἀθαν. II, 21A.

ὁμοδόρπιος, ον, = **σύνδειπνος,** Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 6. 10.

ὁμόδουλος, ὁ, ἡ, ὁ τῆς αὐτῆς τύχης μετ' ἄλλων δούλων ἢ σύνδουλος, «σύνδουλον δὲ λέγει Λυσίας καὶ Εὐριπίδης, Ὑπερ(ε)ίδης δὲ καὶ Εὐκλείδης ὁμόδουλον λέγουσιν· ἔνιοι δὲ ὁμόδουλον μὲν οἴονται τὸν τῆς αὐτῆς τύχης, σύνδουλον δὲ τὸν τοῦ αὐτοῦ δεσπότου» (Πολυδ. Γ', 82), Εὐρ. Ἑκάβ. 60, Πλάτ., κτλ.· ὁμ. τινος Πλάτ. Φαίδων 85B, Φαῖδρ. 273E· τινι Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 36, κτλ. **2)** ἐπὶ προσώπων ἐχόντων ἔρωτα πρὸς τὴν αὐτὴν γυναῖκα, Ἀνθ. Π. 12. 81.— Πρβλ. Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 176.

ὁμοδούλως, Ἐπίρρ. τοῦ **ὁμόδουλος,** Εὐμάθ. σελ. 58, ἔκδ. Teuch.

ὁμόδουπος, ον, ὁ ὁμοῦ ἠχῶν, Νόνν. Δ. 39. 129.

ὁμοδρομέω, διατρέχω τὸν αὐτὸν δρόμον μετά τινος, τινι Τίμ. Λοκρ. 97A, Μάξιμ. π. καταρχ. 232· ἀπολ., συμβαδίζω μετά τινος, Πλούτ. 2. 1143F.

ὁμοδρομία, ἡ, τὸ τρέχειν ὁμοῦ, ἡ συνάντησις, Λουκ. Ἀστρολογ. 22.

ὁμόδρομος, ον, ὁ τρέχων ὁμοῦ μετά τινος, τῷ ἡλίῳ Πλάτ. Ἐπινομ. 987B, πρβλ. Πλούτ. 2. 1029A.— Ἐπίρρ. **-μως,** Τζέτζ.

ὁμοδύνᾰμέω, ἔχω τὴν αὐτὴν δύναμιν, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σελ. 39.

ὁμοδύνᾰμος, ον, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν δύναμιν, ἐπὶ λέξ., ταυτοσήμαντος, ὁ' ἑτέρων καὶ ὁμοδυνάμων λέξεων διασαφῆσαι Διονύσ. Ἁλικ. περὶ Συνθ. 340B, Μεθόδ. 368D.

ὁμοεγκλίτως, Ἐπίρρ., κατὰ τὴν αὐτὴν ἔγκλισιν, Εὐστ. εἰς Ἰλ. Ω. 665.

ὁμόεδρος, ον, ὁ ἔχων ὁμοίαν ἕδραν, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1102.

ὁμοεθνέω, εἶμαι ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους ἢ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, Διόδ. 15. 39.

ὁμοεθνής, ές, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους ἢ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, Ἡρόδ. 1. 91, Ἀριστ. Ρητ. 2. 6, 12· ἦττον εὐρὺ τοῦ **ὁμόφυλος** Πολύβ. 11. 19, 3. **2)** καθόλου, ὁμοειδής, τοῦ αὐτοῦ εἴδους, πρὸς ἄλληλα Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 1, 3· τροφὴ ὁμ. Αἰλ. π. Ζ. 13. 3.

ὁμοεθνία, ἡ, κυριολεκτικῶς, καταγωγὴ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους ἢ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς· — παρ' Ἱππ., σχέσις καὶ συμπάθεια μερῶν, — ὡς παρ' αὐτῷ καὶ τὸ ἔθνος κεῖται ἀντὶ τοῦ **μέρος.** 408. 30., 663. 52.

ὁμοέθνος, ον, = **ὁμοεθνής,** Πολύβ. 1. 10, 2, Ἰώσηπος κατὰ Ἀπίωνος 1. 22.

ὁμοειδέα (ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ἐνίοτε **-ειδία**), ἡ, ταυτότης ἢ ὁμοιότης φύσεως, εἴδους ἢ μορφῆς, Στράβ. 518, Διονύσ. Ἁλ. πρὸς Γναῖον Πομπ. 6, κλ.

ὁμοειδής, ές, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος ἢ κατὰ τὰς φυσικὰς ἰδιότητας, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 7, 3, π. Ζ. Γεν. 2. 8, 10, κ. ἀλλ.· ἢ κατὰ τὴν λογικὴν ἀχίσιν, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 3. 2, 12. **2)** ὁ ἔχων ὅμοιον σχῆμα ἢ μορφήν, ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 1. 4, 13, Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 3, 1, κ. ἀλλ.· — Ἐπίρρ. **-δῶς,** Μ. Ἀντων. 9. 35. **3)** ἐπὶ συγγραφέως ἀπεχομένου ἀπὸ παρεκβάσεων, Διον. Ἁλ. πρὸς Γναῖον Πομπ. 5. Πρβλ. **ὁμοτοειδής.**

ὁμοείρκτης· ἑμότοιχος· ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους. Φώτ., Ἴδε **ὁμοερκής.**

ὁμοεργής, ές, ὁ συμπράττων, Μάξιμ. Ὁμολ. τ. 2, σελ. 59B, C, Ἱππόλ. 837A.

ὁμοεργία, ἡ, συμπράξις, Μάξιμ. Ὁμολ. 2, σ. 59D.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁμοερκής, ές, ὁ ὑφ' ἓν ἕρκος μένων, τουτέστιν ὑπὸ τὸν αὐτὸν περίβολον, Δείναρχ. παρ' Ἀρποκρ. ἐν λέξ. **ὁμοερκές**, Σόλων παρὰ Πολυδ. Ϛ', 156· ὁμ. κίονες ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς μεταλλείοις στύλων, ὡς τὸ **μεσοκρινεῖς**, Α. Β. 286· — ὡσαύτως **ὁμοείρκτης**, ου, ὁ, «ὁμότοιχος· ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους» Φώτ.— Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 171.

ὁμοέστιος, ον, ἴδε ἐν λέξ. **ὁμέστιος**.

ὁμοέτης, ους, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, Μέγ. Ἐτυμολ. 386. 46.

ὁμόζευκτος, ον, ὁ ὁμοῦ ἐζευγμένος, Νόνν. Δ. 22. 333· πρβλ. **ὁμόζυγος**.

ὁμοζηλία, ἡ, ὁμοιότης, ταυτότης ζήλου, Ἰωσήπ. Μακκ. 13.

ὁμόζηλος, ον, ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν ἢ ὅμοιον ζῆλον, Νόνν. Δ. 37. 261· τινι, μετά τινος, Φίλων 1. 146.

ὁμοζυγέω, εἶμαι **ὁμόζυγος**· καθόλου, σύρω ἢ ἐργάζομαι ὁμοῦ, ἐπὶ ζεύγους ζώων, ἀντίθετ. τῷ **ἑτεροζυγέω**, Φιλόστρ. 841· — μετ' αἰτ., τὴν εἱρεσίαν οὐχ ὁμ., ὁ μὴ ταυτοχρόνως κωπηλατῶν, Ἡλιόδ. 2. 2.

ὁμοζυγής, ές, = **ὁμόζυγος**, Νόνν. Δ. 39, 134, Ιω. 8, 22.

ὁμοζυγία, ἡ, σύζευξις· ἐν τῇ Ρητορ., ἕνωσις ἢ σύζευξις μερῶν, Διονύσ. Ἀλ. π. Συνθ. 25. **II.** ἕνωσις διὰ γάμου, συζυγία, Θ. Στουδ. 503C, Ἐκκλ.

ὁμόζυγος, ον, ὁμοῦ ἐζευγμένος, Ἵππος Πλούτ. 2. 1008D· καθόλου, ὁμοῦ δεδεμένος, συνεζευγμένος, Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 746. **II.** μεταφορ., σύμφωνος, ὁμόγνωμος, Ἐκκλ.· ὁμώνυμα καὶ ὁμ., ὁμογενῆ, Ἀρετ. π. Σημ. Χρον. Παθ. 1. 7· — οὐδ. πληθ., ὡς Ἐπίρρ., Μανέθων 4. 602.

ὁμόζυξ, ῦγος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Ἵππος Πλάτ. Φαίδρ. 256A — συνεζευγμένος διὰ γάμου, σύζυγος, Ἐκκλ.· ἡ ὁμόζυξ, ἡ σύζυγος, Κραμ. Ἀν. Παρισ. 1. 83· — **οἱ ὁμόζυγες**, «Πρώταρχος ἔφη εὐτυχεῖς εἶναι τοὺς λίθους ἐξ ὧν οἱ βωμοί, ὅτι τιμῶνται, οἱ δὲ ὁμόζυγες αὐτῶν καταπατοῦνται» Ἀριστ. Φυσ. 2. 6, 2. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 178.

ὁμοζωέω, ζῶ ὁμοῦ, Ἐκκλ.· — **ὁμοζωία**, ἡ, Ὀλυμπιόδ.

ὁμόζωνος, ον, ὁ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ζώνης, ὅθεν **ὁμοζωνέω**, **ὁμοζωνία**, Παῦλ. Ἀλεξ.

ὁμοήγορον· ὅμοιον» Ἡσύχ.

ὁμοήθεια, ἡ συμφωνία ἠθῶν, ἕξεων, Φιλόστρ. 61, Πολυδ. Γ', 62.

ὁμοήθης, ες, ὁ ἔχων τὰ αὐτὰ ἤθη, τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα, Πλάτ. Γοργ. 510C, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 11, 5· ὁμοηθέστερος αὐτόθι 12, 6· ὡσαύτως **ὁμήθης**.

ὁμοήλικος, ον, = **ὁμῆλιξ**, Ἐπιγραφ. ἐν Br. Mus. 1. ἀρ. 92.

ὁμοῆλιξ, ος, ὁ, ἡ, = **ὁμῆλιξ**, Ἀνθ. Π. Παράρτ. 301, 1, Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 378, 21.

ὁμόηχος, ον, ὁ ὁμοῦ ἠχῶν, Ἰω. Δαμασκ., Ἡσύχ.

ὁμοθάλαμος, ον, ὁ ζῶν ἐν τῷ αὐτῷ θαλάμῳ ἢ ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ, μετὰ γεν., Πινδ. Π. 11. 4.

ὁμοθαμνέω, αὐξάνομαι μετὰ τοῦ φυτοῦ, Μ. Ἀντων. 11. 8.

ὁμοθελής, ές, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν θέλησιν, Ἐκκλ.

ὁμόθεν, (ὁμὸς) ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου, κυρίως γεν. (ὡς τὰ **ἐμέθεν**, **σέθεν**, **ἐξ οὐρανόθεν**), θάμνοι ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτες Ὀδ. Ε. 477. **II.** ὡς ἐπίρρ., ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς, ὁμόθεν γεγάασιν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 135, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 108, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8. 7, 14· τὸν ὁμόθεν, ἀδελφόν, Εὐρ. Ὀρ. 486 οὕτω, ὁμ. πεφυκότα ὁ αὐτ. Ι. Α. 501· οἷς ὁμόθεν εἶ καὶ γονᾷ ξύναιμος Σοφ. Ἠλ. 156, πρβλ. Ποιητὴν παρὰ Στοβ. 621. 7. **III.** ἐκ τοῦ πλησίον, ἐκ τοῦ συστάδην, ὁμ. μάχην ποιεῖσθαι, ὡς τὸ Λατ. cominus pugnare, ἀντίθετ. τῷ **ἀκροβολίζομαι**, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 22· ὁμόθεν διώκειν, ἐκ τοῦ πλησίον, αὐτόθι 1. 4, 23. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 161.

ὁμόθεος, ὁ, καὶ ἡ, ὁ ἐξ ἴσου θεὸς ἢ θεά, Ἐκκλ.

ὁμόθεσμος ον, ἔχων τοὺς αὐτοὺς θεσμούς, ὅμοιος, νοῦς Χρησμ. Σιβ. 5. 264.

ὁμόθηλος, ον, = **ὁμογάλαξ**, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἀγάλακτος**.

ὁμόθηρος, ον, ὁ ὁμοῦ μετά τινος θηρεύων, συνθηρευτής, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 210.

ὁμόθρησκος, ον, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν θρησκείαν, πιστεύων καὶ λατρεύων κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, Ἐκκλ.

ὁμόθριξ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὁμοίας τρίχας, Σώφρων παρὰ Δημητρ. Φαληρ. 151· πρβλ. **ὄθριξ**.

ὁμόθρονος, ον, ὁ μετέχων τοῦ θρόνου, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θρόνου καθήμενος, Ἥρας ὁμοθρόνου, «τῆς συμβασιλευούσης τῷ Διΐ» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 11. 2· — μετὰ δοτ., ἔστι θεὸς ὁ λόγος ἰσοκλεὴς καὶ ὁμόθρονος τῷ θεῷ καὶ πατρὶ Κύριλλ. Ἀλ. 49, σ. 656, Ἰω. Δαμασκ. τ. 1, 117C.

ὁμόθροος, ον, ὁ ὁμοῦ ἠχῶν, αὐδὴ Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ζ', 3.— ὁ συνῃρημ. τύπος **ὁμόθρους** παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 187.

ὁμοθυμᾶδόν, Ἐπίρρ., ὁμοθύμως, ὁμοφώνως, ὁμοψύχως, Πλάτ. Νόμ. 805A, κτλ.· ὁμ. ἐκ μιᾶς γνώμης Δημ. 147. 1· κατὰ τὸ πλεῖστον συνημμένον μετὰ τοῦ **πάντες**, ὁμ. ἅπασιν ἡμῖν, ἀντιληπτὸν Ἀριστοφ. Εἰρ. 484, πρβλ. Ὄρν. 1015, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 17.

ὁμοθυμέω, διάφ. γραφ. ἀντὶ **ὁμονοέω**, Ξεν. Κύρ. 4. 2. 47.— Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 170.

ὁμό-θυμος, ὁμόψυχος, ὁμόφρων, Ἡσύχ.

ὁμοθυμία, ἡ, ὁμόνοια, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφάνου.

ὁμόθυμος, ον, «ὁμόψυχος, ὁμόφρων» Σουΐδ.

ὁμοθύμως, Ἐπίρρ. τοῦ **ὁμόθυμος**, ὁμοψύχως, ὁμοφρόνως, Φώτ.

ὁμοιάζω, (ὅμοιος) εἶμαι ὅμοιος, Γαλιλαῖος εἶ, καὶ ἡ λαλιά σου ὁμοιάζει Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιδ', 70.—Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 168.

ὁμοίϊος, ον, Ἐπικ. ἀντὶ **ὅμοιος**, ον, [τῦ χάριν τοῦ μέτρου πρὸ μακρᾶς συλλαβῆς, ὁμοιΐου πτολέμοιο Ἰλ. Ι. 440., Ν. 358, 635 ἀλλὰ ῐ πρὸ τοῦ καταληκτικοῦ ον, Δ. 314, 444]. —Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 168.

ὁμοιό-αρκτος, ον, ὁ ὁμοίως ἀρχόμενος, ἐπὶ δύο ἀλλεπαλλήλων λέξεων ἀρχομένων διὰ τῶν αὐτῶν γραμμάτων, «ἡ παρίσωσις γίνεται κατ' ἀρχὴν καὶ τέλος· κατ' ἀρχὴν μὲν οἷον: προσήκει προθύμως, ὃ καὶ ὁμοιόαρκτον λέγεται· κατὰ δὲ τὸ τέλος, οἷον: ἐθέλειν ἀκρύειν, ὅ ἐστιν ὁμοιοτέλευτον» Μάξ. Πλανούδ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 5, σ. 511, 4.

ὁμοιο-βαρής, ές, ὁ ἔχων ὅμοιον βάρος, ἰσοβαρής, Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 6, 6.

ὁμοιό-βιος, ὁ ὅμοιον βίον διάγων, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 1. 17.

ὁμοιο-βίοτος, ον, = τῷ προηγ., Ἀριστ. π. τὰ Ἱστ. 9. 18, 2.

ὁμοιοβλαστάνω, ἴδε λ. **ὁμοβλαστέω**.

ὁμοιο-γένεια, ἡ, ὁμοιότης γένους ἢ εἴδους, Διον. Ἀλ. 3. 15.

ὁμοιο-γενής, ές, ὁ ἐξ ὁμοίου γένους, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 1, 7, Πλούτ. 2. 902C. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὁμοιογενῆ· ὁμόφυλον, συγγενικόν» — Ἐπίρρ. -νῶς, Γραμμ.

ὁμοιο-γνώμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὁμοίαν γνώμην, σύμφωνος, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 258.

ὁμοιο-γονία, ὁμοιότης γεννήσεως, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 942.

ὁμοιο-γραφέω, γράφω καθ' ὅμοιον τρόπον, «ἔοικε δὲ .. ὁμοιογραφεῖσθαι ἀττικῶς τῷ ἀρσενικῷ» Εὐστ. 1428. 19.

ὁμοιό-γραφος, ον, ὁ ὁμοίως γεγραμμένος, Α. Β. 526, Εὐστ. 1340. 30.

ὁμοιόδοξος, ον, ὁ ἔχων ὁμοίαν δοξασίαν, Ἀθαν. 2. 559.

ὁμοιόδουλος, ὁ, ἡ, = **ὁμόδουλος**, Εὐμάθ. 9. 333 ἐν τέλει.

ὁμοιοδύναμος, ον, ὁ ἔχων ὁμοίαν ἢ ἴσην δύναμιν, ἰσοδύναμος, ταυτόσημος, ἐπὶ ῥημάτων, Φιλήμ. Λεξικ. Τεχνολ. σ. 264.

ὁμοιοείδεια, ἡ, διάφ. γραφὴ ἀντὶ **ὁμοείδεια**.

ὁμοιο-ειδής, ές, ὁ τῆς αὐτῆς μορφῆς, τοῦ αὐτοῦ εἴδους, Ἀριστ. Φυσικ. 1. 4, 13, π. Οὐρ. 1. 8, 4., 4, 2, 2, κ. ἀλλ., ἀλλὰ συχν. μετὰ διαφ. γραφ. **ὁμοειδής**.

ὁμοιόθερμος, ον, ὁ ὁμοίως θερμός, Τζέτζ. Ἱστ. 7. 712.

ὁμοιό-θριξ, -τρῖχος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὁμοίας τρίχας, Ἐτυμ. Μέγ. 637. 22.

ὁμοιοκαρπέω, ἴδε **ὁμοκαρπέω**.

ὁμοιόκαρπος, ον, ὁ φέρων ὅμοιον καρπόν, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ.

ὁμοιο-κατάληκτος, ον, ὁ ὁμοίως καταλήγων, τὴν αὐτὴν κατάληξιν ἔχων, ἐπὶ στίχων, Ἀπολλώνιος περὶ Ἀντωνυμ. 96C· ῥῆμ.: **ὁμοιο-καταληκτέω**, αὐτόθι 115A· οὐσιαστ. **ὁμοιο-καταληξία**, Εὐστ. 1399. 55· καὶ -ληξις, εως, ἡ, Σχολ. εἰς Ὀδ. Η. 115· — ὡσαύτως, **ὁμοιο-καταληκτώδης**, ες, Βίος Ἰσοκρ. ἐν τοῖς Μουστοξύδου Ἀνεκδ. σ. 13. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 501.

ὁμοιοκάταρκτος, ον, ὁ ὁμοίως ἀρχόμενος, Διονύσ. Ἀλ. παρὰ τῷ Σχολιαστῇ Ἑρμογέν. ἐν Ῥήτορσι τ. 2, σ. 412 Ald.

ὁμοιο-κίνητος, ον, ὁ καθ' ὅμοιον τρόπον κινούμενος, Ἀποσπ. Ἡρακλεωτικ. σ. 117 Scott.

ὁμοιοκλεής, ές, ὁ ἔχων ὅμοιον κλέος, μεταγεν.

ὁμοιό-κρῖθος, ον, κριθῇ ὅμοιος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 1, 1.

ὁμοιο-λέκτως, Ἐπίρρ., καθ' ὁμοιολεξίαν, Δίδ. Ἀλεξ. σ. 405, ἔκδ. Mi.

ὁμοιολεξίαι, αἱ, ὁμοιολογίαι, Δίδ. Ἀλεξ., σ. 476. 608, ἔκδ. Mi.

ὁμοιο-λεπτο-μερής, ές, ὁ ὁμοίως λεπτομερής, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 230.

ὁμοιό-ληκτος, ον, = **ὁμοιοκατάληκτος**, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 232A.

ὁμοιο-λογία, ἡ, ὁμοιότης λόγου, ὕφους, Κοιντιλ. 8. 3, 52.

ὁμοιολογικὰ μέλη, τὰ δι' ὁμοίων λόγων, Mart. Capella IX, σ. 965.

ὁμοιο-μερής, ές, ὁ ἐξ ὁμοίων μερῶν συνιστάμενος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 11· ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τοῦ Ἀριστ., **τὰ ὁμοιομερῆ**, ἦσαν ἁπλαῖ οὐσίαι, δηλ. οὐσίαι ἀποτελούμεναι ἐξ ὁμοίων ἢ ὁμογενῶν μερῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς **τὰ ἀνομοιομερῆ**. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 7, 3, π. Οὐρ. 3. 3, 4 — τὸ οὐσιαστ. **ὁμοιομέρειαι**, αἱ, κεῖται ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας παρὰ Πλουτ. 2. 876C, Διογ. Λ. 2, 8· καὶ τὸ ἑνικὸν homoeomeria, εἰς δήλωσιν τῆς θεωρίας τῶν **ὁμοιομερῶν** παρὰ Λουκρετ. 1. 830· ἴδε Grote Πλάτων 1. σ. 50.

ὁμοιό-μορφος, ον, ὁ ἔχων ὁμοίαν μορφήν, Διογ. Λ. 10. 49.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁμοιό-νομος, ον, ὁ ἔχων ὁμοίους νόμους, Φίντυς παρὰ Στοβ. 445. 6.

ὁμοιο-ούσιος, ον, (οὐσία) ὁ ἔχων ὁμοίαν οὐσίαν, Ἀθαν. II, 741B, 744B, ἴδε **ὁμοιούσιος.**

ὁμοιοπάθεια, ἡ, τὸ ὑποκεῖσθαι εἰς τὰ αὐτὰ πάθη, συμπάθεια, Ἀριστ. Μνήμ. 2. 11, 35, 38· τινος, πρός τινα, Ἀθήν. 675A.

II, ὁμοιότης καταστάσεως, ὁμοιότης, ὁμογένεια, ἡ κοινὴ τῆς φύσεως ὁμ., Διόδ. 3. 24, πρβλ. Στράβ. 6.

ὁμοιοπαθέω, ἔχω ὅμοια αἰσθήματα ἢ πάθη, συμπαθῶ, τινι, πρός τινα, Ἀριστ. Ἠθ. N. 1. 5, 3. **II,** ἐπὶ πραγμάτων, ὑπόκειμαι εἰς τοὺς αὐτοὺς νόμους, ἔχω τὴν αὐτὴν φύσιν, Στράβ. 6.

ὁμοιο-παθής, ές, ὁ ἔχων τὰ αὐτὰ αἰσθήματα ἢ πάθη καὶ διαθέσεις, συμπαθητικός, τινι, Πλάτ. Πολ. 409B, κτλ., ἴδε Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 72B· — Ἐπίρρ., **-θῶς,** Θ. Στουδ. 578E. **II,** καθόλου, ὅμοιος κατὰ τὴν φύσιν, Πλάτ. Τίμ. 45C.

ὁμοιοπαράγωγος, ον, ὁ ἔχων ὁμοίαν παραγωγήν, Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1667, 53.

ὁμοιό-πιστος, ον, ὁ ἔχων ὁμοίαν πίστιν, Ἰουστῖνος Μάρτ. πρὸς Τρύφωνα Διάλ. σ. 348.

ὁμοιο-πλατής, ές, ὁ ἔχων ὅμοιον πλάτος, Ὀρειβάσ. 112 Mai.

ὁμοιό-πους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ποδῶν, περὶ στίχων, Δράκων σ. 134, 1.

ὁμοιοπραξία, ἡ, ὁμοία πρᾶξις, Acta et Dipl. Gr. ed. Miclosich et Müll. σ. 60.

ὁμοιο-πρεπής, ές, ὁ φαινόμενος ὅμοιος πρός τινα, ἔχων τὸ αὐτὸ ἐξωτερικόν, τινι Αἰσχύλ. Ἀγ. 793.

ὁμοιοπροσωπέω, ταυτοπροσωπῶ, Γραμματ.

ὁμοιο-πρόσωπος, ον, ὁ τὰ αὐτὰ πρόσωπον ἔχων, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἐτυμ.

ὁμοιοπρόφορος, ον, ὁ καθ' ὅμοιον τρόπον προφερόμενος, μεταγεν. (κακῶς συντεθειμένη λέξις).

ὁμοιό-πτερος ον, ὁ ἔχων ὅμοια πτερά, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 21.

ὁμοιό-πτωτος, ον, ὁ ἔχων ὁμοίαν κατάληξιν, ὁμοιοτέλευτος, γαμητέον· ὁμοιόπτωτόν τι τῷ δουλευτέον Πλουτ. Δημήτρ. 2. 14., 2. 853B· ἔχων ὁμοίαν πτῶσιν, Ἀπολλών. περὶ Συντ. σ. 124, περὶ Ἀντωνυμ. 67A. — Ἐπίρρ. **ὁμοιοπτώτως,** Κραμήρου Ἀν. τ. 4. σ. 273, 15, Φιλήμ. Λεξ. Τεχν. § 35, σ. 25.

ὁμοιό-πυρος, ον, ὅμοιος πρὸς σῖτον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 1, 1, κτλ.

ὁμοιόρροπος, ον, ὁ ἔχων ὁμοίαν ῥοπήν, ἰσόρροπος, Γαλην. τ. 6, σ. 86F.

ὁμοιόρρυθμος, ον, ὁ ἔχων ὅμοιον ῥυθμόν, Ἀριστείδ. περὶ Πολιτ. Λόγου 258.

ὁμοιόρ-ρυσμος, ον, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ὁμοιόρρυθμος,** ὁ ἔχων ὅμοιον ῥυθμόν, ὅμοιον σχῆμα, Ἱππ. 916B, Πέμπελ. παρὰ Στοβ. 460. 45. Πρβλ. **ὁμόρρυσμος.**

ὅμοιος ἢ (ὡς παρ' Ὁμ., Ἴωσι καὶ τῇ Ἀρχαίᾳ Ἀττ.) **ὁμοῖος, α, ον,** (πρβλ. **ἑρᾶμος, ἑτοῖμος**)· παρ' Ἀττ. συχν. **ος, ον** παρ' Ἐπιχ. ὑπάρχει καὶ τύπος, **ὁμοίϊος,** ὃ ἴδε· οὐδὲν θηλυκ. εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ.· Αἰολ. **ὔμοιος** Θεόκρ. 29. 20· (ὁμός)· — ὡς καὶ νῦν, ὅμοιος, Λατ. similis, Ὁμ., κτλ.· παροιμ., ὡς αἰεὶ τὸν ὅμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὅμοῖον, «ὅμοιος ὡς τὸν ὅμοιον», Ὀδ. Ρ. 218· οὕτω, ὁ ὅμοιος τῷ ὁμοίῳ Πλάτ. Γοργ. 510B· ὁ ὅμ. ὡς τὸν ὅμ. Ἀριστ. Ἠθ. N. 8. 1, 6· τὸ ὅμ. τῷ ὁμ. φίλον αὐτόθι 9. 3, 3· ἴδε κατωτ. 7. — συγκρ. **ὁμοιότερος,** Πλάτ. Φαίδων 79B· ὑπερθ. **-ότατος,** Ἡρόδ. 2. 92, Σοφ. Ἀντ. 833, Πλάτ., κτλ. **2)** ὡσαύτως ἐπὶ ἐντελοῦς συμφωνίας ἢ ὁμοιότητος, = **ὁ αὐτός,** Ἰλ. Σ. 329, Ὀδ. Π. 182· ὅμοιος τὴν γνώμην, ἀμετάβλητος, ὁ αὐτός, «ὁ ἴδιος», Ἀντιφῶν 138, 19· ἓν καὶ ὅμ., ἓν καὶ τὸ αὐτό, Πλάτ. Φαῖδρ. 271A. **3)** οὗ μετέχουσιν ἀμφότεροι ἐπ' ἴσης, ἀδηλ. κοινός, νεῖκος ὁμ., ἀμοιβαία διαμάχη, Ἰλ. Δ. 444· ὁμ. πόλεμος, καθ' ὃν ἕκαστος λαμβάνει μέρος, συχν. παρ' Ὁμ.· γῆρας ὁμ., οὗ μετέχουσι πάντες ἐξ ἴσου, κοινὸν πᾶσι, Ἰλ. Δ. 315· θάνατος Ὀδ. Γ. 236· μοῖρα Ἰ. Σ. 120· πότμος Πινδ. N. 10. 107· πρβλ. **κοινός,** Λατ. communis. **4)** ἰσοδύναμος, ἰσόπαλος, ἱκανὸς ἀντίπαλος, Λατ. par, Ἰλ. Ψ. 632, Ἡρόδ. 9. 96. **5)** ὅμοιος τὸν νοῦν ἢ τὴν θέλησιν, συμφωνῶν μετά τινος, τινι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 180· — ἐντεῦθεν ἐξυπακουομ. τοῦ **ἑαυτῷ)** ἀείποτε ὁ αὐτός, ἀμετάβλητος, αἰεὶ πάσας καὶ χεῖρας ὁμοῖος αὐτόθι 114· ὅμοιός εἰμι πρὸς τοὺς αὐτοὺς κινδύνους Θουκ. 2. 89· ἀεὶ ὅμοιος εἶ, ὦ Ἀπολλόδωρε Πλάτ. Συμπ. 173D· — ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἁρμόζων, σύμφωνος πρός τι, ἢ πάνθ' ὅμοια πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ πονεῖ Σοφ. Αἴ. 1366, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 519E· ὅμοια τῇ φύσει Ἀριστοφ. Θεσμ. 167. **6)** ὁμοῖον ἡμῖν ἔσται, θὰ εἶναι τὸ αὐτό, ἀδιάφορον εἰς ἡμᾶς, Λατ. perinde erit, Ἡρόδ. 8. 80· οὐ δ' αἰνεῖν εἴτε με ψέγειν θέλεις, ὁμοῖον Αἰσχύλ. Ἀγ. 1403, πρβλ. 1239, Εὐρ. Ἱκέτ. 1069· οὕτως, ἐν τῷ ὁμ. καθίσταται Θουκ. 2. 49. **7)** τὸ ὁμοῖον ἀνταποδιδόναι, τὰ ἴσα, Λατ. par pari referre, Ἡρόδ. 1. 18· οὕτω, τὴν ὁμοίην (ἐξυπακ. δίκην, χάριν) διδόναι ἢ ἀποδιδόναι τινὶ ὁ αὐτ. 4. 119., 6. 21· ἀλλά, τὴν ὁμοίην φέρεσθαι παρά τινος, λαμβάνειν τὸ αὐτὸ παρά τινος εἰς ἀνταπόδοσιν, ὁ αὐτ. 6. 62· ἐπ' ἴσῃ καὶ ὁμοίῃ, ἴδε **ἴσος II. 2.** **8)** ἐν ὁμοίῳ ποιεῖσθαί τι, θεωρεῖν τι ἐξ ἴσου ἐντιμον, Ἡρόδ. 7. 138., 8. 109. **9)** ἐκ τοῦ ὁμοίου, ὡς τὸ **ὁμοίως,** Θουκ. 6. 78, 87· οὕτως, ἐκ τῶν ὁμοίων Πλάτ. Φαῖδρ. 243D· ἀλλά, ἐκ τῶν ὁμ., ὡσαύτως, μὲ ὅμοια πλεονεκτήματα, ἐν ἴσῳ ἀγῶνι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1423· οὕτως, ἐν τῷ ὁμ. στρατεύεσθαι Θουκ. 6. 21, κτλ.

II, τῆς αὐτῆς τάξεως ἢ θέσεως, Ἡρόδ. 1. 134· ἐντεῦθεν, οἱ **ὅμοιοι,** ἐν ἀριστοκρατουμέναις πόλεσιν, οἱ εὐγενεῖς, πάντας οἱ πολῖται ὅσοι εἶχον ἴσον δικαίωμα νὰ κατέχωσι δημόσια ὑπουργήματα (ὡς ὁ λαὸς ἅπας ἐν ταῖς δημοκρατουμέναις), μάλιστα ἐν Σπάρτῃ, Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 5, Λακ. 13, 1 καὶ 7, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 7, 3., 5. 8, 5· πρβλ. **ὁμότιμος.**

B. Συνταξεις: **1)** ἡ λέξις κεῖται παλάκις ἀπολ., ὡς παρ' Ὁμήρῳ, κλ. **2)** τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα πρὸς ὃ ἕτερον εἶναι ὅμοιον τίθεται κατὰ δοτ., ὡς τὸ Λατ. similis, οὕτω δὲ ἀείποτε παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ., καὶ συνηθέστατα παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ.· ἀλλ' ἐνίοτε ὡς τὸ Λατ. similis, κατὰ γεν., ἤτις δύναται νὰ δικαιολογηθῇ ὡς ἐκ τῆς συγκριτικῆς ἢ παραθετικῆς σημασίας τοῦ **ὅμοιος,** Ἡρόδ. 3. 37, Πινδ. Π. 2. 88, Πλάτ. Πολ. 472D. — Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες συχνάκις μεταχειρίζονται ἐλλειπτ. φράσεις: κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι ἀντί, κόμαι ταῖς τῶν Χαρίτων ὁμοῖαι, Ἰλ. Ρ. 51· οὔτις ὁμοῖα φρονήματα Πηνελοπείῃ ἦδη, ἀντί, τοῖς τῆς Πηνελοπείης, Ὀδ. Β. 121· οὐχὶ σπανίως παρὰ τοῖς πεζογράφοις, οἷον, ἄρματα ὅμοια ἐκείνῳ, ἀντὶ τοῖς ἐκείνου, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 50· ὁμοίαν ταῖς δούλοις ἐσθῆτα, ἀντὶ τῇ τῶν δούλων, αὐτόθι 5. 1, 4· πρβλ. **ἴσος I, συγγενὴς II. 2.** **3)** ἐκεῖνο δὲ καθ' ὃ πρόσωπόν τι ἢ πρᾶγμα εἶναι ὅμοιον ἑτέρῳ τίθεται κατ' αἰτ., ἀθανάτῃσι φυγὴ καὶ εἶδος ὁμοίη Ὀδ. Ζ. 16, πρβλ. Γ. 468, Ἰλ. Ε. 778· οὕτως, ὀργὴν ὁμ. τῷ κάκιστ' αὐδωμένῳ Αἰσχύλ. Θλῆδ. 678, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1153, κτλ.· ὡσαύτως, ὅμοιος ἐν πολέμῳ Ἰ. Μ. 270· ἐς φύσιν οὐδὲν ὁμ. Βατραχομυομ. 32· μετ' Ὅμ., ὁμ. τινι πρός τι Ξεν. Κυν. 5, 26· ἀλλά, οὐδὲν ἦν μοι ὅμοιον πρὸς τοῦτον, οὐδὲν εἶχον κοινὸν πρὸς τοῦτον», Ἰσαι. 71. 37. **4)** μετ' ἀπαρ., θεῖειν ἀνέμοισιν ὁμοῖοι, εἰς τὸ τρέχειν ὅμοιοι πρὸς τοὺς ἀνέμους, Ἰλ. Κ. 437· τῷ οὕπω τις ὁμοῖος κοσμῆσαι ἵππους, οὐδεὶς εἶναι ὅμοιος πρὸς αὐτὸν εἰς τὸ νὰ κοσμήσῃ ἵππους, Β. 553, πρβλ. Ξ. 521· οὕτω παρὰ Ξεν. ἐν Ἀν. 3. 5, 13, ὁ Δινδ. ἐκ καλοῦ τινος Ἀντιγράφου διώρθωσεν· ὅμοιοι ἦσαν θαυμάζειν (ἀντὶ θαυμάζοντες), ἔνθα ὁ Πάρα.: οἷοι ἦσαν θαυμάζειν. **5)** ἑπομένης ἀναφορικῆς ἢ ὁμοιωματικῆς πρατάσεως, ὁμοίη, οἵῃ με τὸ πρῶτον ἐν ὀφθαλμοῖσι νόησας, ὁποία ἥμην ὅτε κατὰ πρῶτον μὲ εἶδες, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 180· ὅμοιον .., οἱόνπερ τὸ τῶν ποταμῶν Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 11, πρβλ. Κύρ. 6. 1, 37· οὕτως ἑπομένου **ὥσπερ,** ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 5. 4, 34· ἑπομένου **ὥσπερ,** ὁμοίως ἄτμὸς ὥσπερ ἐκ τάφου πρέπει Αἰσχύλ. Ἀγ. 1131, πρβλ. Ξεν. Συμπ. 4, 37· ἑπομένου **ὥστε,** Εὐριπ. Ὀρ. 697· ἴδε κατωτ. Γ. **6)** ἑπομένου τοῦ καί, οἷον ἐν τῇ Λατ. perinde ac .., neque ac, γνώμησι ἐχρέοντο ὁμοίῃσι καὶ σὺ Valck. εἰς Ἡρόδ. 7. 50, 2, πρβλ. Θουκ. 1. 120, Πλάτ. Κρίτων 48B, Heind. εἰς Θεαίτ. 154A· ὡσαύτως ἑπομένου **ἤ καί,** Παυσ. 7. 16, 4· ἴδε ἐν λέξ. **καί** Δ. III.

Γ. Ἐπίρρ., συχνάκις ἐν τοῖς τύποις τῶν οὐδετέρων **ὅμοιον** καὶ **ὁμοία,** Ἰων. καὶ Ἀρχ. Ἀττ. **ὁμοῖον, ὁμοῖα,** καθ' ὅμοιον τρόπον μέ .., μετὰ δοτ., ὁμοῖα τοῖς μάλιστα, ὡς οἱ πρωτεύοντες, Ἡρόδ. 3. 8· ὁμοῖα τοῖς πρώτοισι αὐτόθι 35, πρβλ. 57· ὁμοῖον μουσίσασι .., ταῖσιν ἀηδονίσι Θεόκρ. 8. 37· ἑπομένου ὁμοιωματικοῦ μορίου ἀναφορικοῦ, ὁμοῖον ὥστε .., ὁμοίως ὡς ὅτε .., Σοφ. Ἀντ. 587, Εὐρ. Ὀρ. 697· ὁμ. ὡς εἰ .. Πλάτ. Νόμ. 628D· ὁμοῖα καὶ βοῦς ἐργάτης Σοφ. Ἀπόσπ. 149. **2)** ὁμοίως, παρομοίως, ἐπ' ἴσης, ὁμοῖα χέρσου καὶ θάλασσαν ἐκπερῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 240.

II, ὁμαλ. ἐπίρρ. **ὁμοίως,** καθ' ὅμοιον τρόπον πρός τινα, μετὰ δοτ., Ἡρόδ. 1. 32, ἀλλὰ καὶ Ἀττ. τοῖς μάλιστ' ὁμοίως Δημ. 1473. 12· ἑπομένου ἀναφορικοῦ μορίου, ὁμοίως ὡς εἰ .. Ἡρόδ. 1. 155· ὁμ. ὥσπερ .. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 6· ὁμ. καί .. Ἡρόδ. 7. 86., 8. 60, 2· ὁμ. τε καί .. Σοφ. Ο. Κ. 936, πρβλ. Ἑρμαγ. εἰς Ο. Τ. 562. **2)** ἐπ' ἴσης, ὡσαύτως, ἐξ ἴσου, Ἡρόδ. 7. 100, Πινδ. Π. 9. 135· Δαναοῖσι Τρωσί θ' ὁμ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 67· λέγειν .. σιγάν θ' ὁμ. ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 278, κτλ.· ὁμ. μέν .., ὁμ δέ .. Πλάτ. Πρωτ. 319D· ὁμ. .., ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι Δημ. 226. 8· ὁμ. ἔχω, εἶμαι ὅμοιος, Ἀριστ. Φυσ. 8. 7, 19. — Συγκρ. **ὁμοιότερον** μνημονευόμενον ἐκ τῆς Ἀνθ.· ὑπερθετ. **-ότατα,** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 274. Ἴδε Κόντου Φιλ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 167.

ὁμοιό-σημος, ον, σημαίνων τὸ αὐτό, ἔχων τὴν αὐτὴν σημασίαν, Ἐτυμολ. Μαγ. 48. 29.

ὁμοιοσθενής, ές, ὁ ἔχων ὅμοιον σθένος, Εὐστ. Θεσσ. σ. 616, ἔκδ. Μι. τ. 136.

ὁμοιο-σκελής, ές, ὁ ἔχων ὅμοια σκέλη, Γαλην.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁμοιό-σκευος, ον, ὁ ἔχων ὁμοίαν σκευὴν ἢ ἐνδυμασίαν, Στράβ. 828.

ὁμοιο-στάδιος, ον, ὅμοιος πρὸς στάδιον, Τζέτζ. Ἰστ. 8, 26.

ὁμοιό-στοιχος, ον, ὁ ἔχων ὅμοιον μέτωπον, ὁμοιόστοιχος διφαλαγγία, ὅταν ὁ ἀκολουθῶν λόχος ἐν ὁμοίῳ σχήματι ἕπηται Λίλιαν. Τακτ. 42.

ὁμοιό-στροφος ον, ὁ ἔχων ὁμοίας ἢ ἴσας στροφάς, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 103, Ἑκάβ. 687.

ὁμοιο-σύλλαβος, ον, ἔχων ὁμοίας συλλαβάς, ἰσοσύλλαβος, Μοσχόπ. 39 ἔκδ. Titz.

ὁμοιο-σύντακτος, ον, ὁ καθ' ὅμοιον τρόπον συντασσόμενος, Γραμμ.

ὁμοιο-σχημάτιστος, ον, ὁ καθ' ὅμοιον τρόπον σχηματιζόμενος ἢ ἔχων ὅμοιον σχῆμα, ἴδε **ὁμοιοσχήμων.**

ὁμοιοσχημονέω. ἔχω ὅμοιον σχῆμα, Ἀριστ. Προβλ. 2. 5.

ὁμοιοσχημοσύνη, ἡ, ὁμοιότης σχήματος ἢ μορφῆς, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἐλεγχ. 6. 2.

ὁμοιο-σχήμων, ον, ὁ ὁμοίου σχήματος, ὁ ἔχων ὅμοιον σχῆμα, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 5. 11, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 4, κλ.· —Ἐπίρρ. **-μόνως,** Ἀριστ. Ἠθικ. Ε. 1. 8, 7.— οὕτως **-σχημάτιστος, ον,** Φώτ. ἐν Collect. Vat. 1. 227· **-σχήμος, ον,** Cornut. N. D. 17.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 154.

ὁμοιο-τάχής, ές, ὁ ἐξ ἴσου ἢ ὁμοίως ταχύς, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 19. Ἐπίρρ. **-χῶς,** Ἀριστ. π. Κόσμ. 2, 7.

ὁμοιοτελευταῖος, α, ον, ἐμαρτήμ. γραφὴ ἀντὶ **ὁμοιοτέλευτος,** Τιβερ. Ρητ. § 33 Boiss.

ὁμοιο-τέλευτος, ον, ὁ ὁμοίως τελευτῶν, ὁμοίως καταλήγων, Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 9· τὸ ὁμοιοτέλευτον, ἡ ὁμοιοκαταληξία δύο ἢ πλειόνων προτάσεων ἢ στίχων, ἧς εὑρίσκομεν ἔχνη καὶ παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν ποιητῶν, π. χ. Σοφ. Αἴ. 62-65· εἶναι δὲ λίαν συχνὴ ἐν τῇ καταλήξει τῶν ὕδυ ἐμμέτρων τοῦ πενταμέτρου.— Ἐπίρρ. **ὁμοιοτελεύτως.** Εὐστ. 179. 2.

ὁμοιότης, -ητος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Πλάτ. Φαίδων 109Α, κ. ἀλλ.· καὶ ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 82Α, Σοφ. 231Α· ἡ αὐτοῖς ὁμ. τῆς διαγωγῆς, τρόπος ζωῆς ὅμοιος πρὸς τὸν ἰδικόν των, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 177Α· ὁμοιότητι τετάχθαι, ἔχειν ὁμοίαν θέσιν, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 555Α· ὁμοιότητί εἶναι κατά τι, ὁμοιάζειν .., αὐτόθ. 576C· ὁμοιότητι, ὁμοίως, ἐπ' ἴσης,, ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 75D· — μετὰ δοτ., ὁμοιότης, πρός τινα, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 253Β, κ. ἀλλ.· ὁμ. γίνεταί τινι πρός τι Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 3, 8, πρβλ. Ἠθ. Ν. 2. 8, 5· τίνι τῶν ζῴων εἰς ὁμοιότητα; κατ' εἰκόνα τίνος ζῴου; Πλάτ. Τίμ. 30C, πρβλ. 81D· καθ' ὁμοιότητα λέγεσθαι, ἀντίθ. τῷ **ἁπλῶς,** Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 4, 2, κ. ἀλλ.

ὁμοιό-τιμος, ον, ὁ ἐξ ἴσου τιμώμενος, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ὁμόπτερος.**

ὁμοιό-τονος, ον, ὁ ἔχων ὅμοιον τόνον ἢ τονισμόν, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 12.— Ἐπίρρ. **ὁμοιοτόνως,** Εὐστ. 1400, 19.

ὁμοιοτροπία, ἡ, ὁμοιότης τρόπου καὶ βίου, Στράβ. 21, κλ.

ὁμοιό-τροπος, ον, ὁ ἔχων ὁμοίους τρόπους ἢ βίον ὅμοιον, Θουκ. 3. 10, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 21, κ. ἀλλ.· —Ἐπίρρ. **-πως,** κατὰ τρόπον ὅμοιον πρός .., τινι Θουκ. 6. 20, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 5, 6, κ. ἀλλ.· οὕτω κατ' οὐδ. πλ.,ὁ, ὁμοιότροπα τῷ νῦν βαρβαρικῷ διαιτᾶσθαι Θουκ. 1. 6. **II.** ὁμογενής, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387.

ὁμοιο-τύπωτος [ῠ], **ον,** ὁ ὁμοίως ἐσχηματισμένος, Διονύσ. Ἀρεοπ. π. Οὐρανοῦ Ἱερ. 2, 3, σ. 18.

ὁμοιοτύραννος, ὁ, = **ὅμοιος τύραννος,** Φίλων Ι, 514, 21.

ὁμοι-ούσιος, ον, = **ὁμοιοούσιος,** ἡ λέξις εἰσήχθη ὑπὸ Μακεδονίου ὅστις δὲν παρεδέχετο τὴν λέξιν **ὁμοούσιος.** Εὐνόμ. 861C, Ἐπιφάν. Ι, 401Β, Φιλοστόργ. 528, Σωκράτ. 2. 45, κλ.

ὁμοιοφανής, ές, ὅμοιος ἢ ὁμοίως φαινόμενος, Γαλην. 12, 473Β.

ὁμοιό-φθογγος, ον, ὁ ὁμοίως ἠχῶν, ὁ ἔχων ὅμοιον φθόγγον, Μέγ. Ἐτυμολ. 169. 10.

ὁμοιό-φλοιος, ον, ὁ ἔχων ὅμοιον φλοιόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 2.

ὁμοιο-φόρος, ον, (φέρω) ὁ φέρων ὁμοίως, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 13, 5.

ὁμοιόφρων, -ονος, ὁ, ἡ, ὁ ὅμοια φρονῶν, Ἀθαν. τ. 2, σ. 559 = 244.

ὁμοιο-φωνέω, εἶμαι ὁμοιόφωνος, ἔοικε δὲ ὁμοιοφωνεῖν τῷ ἀρσενικῷ Εὐστ. 1428, 19.

ὁμοιοφωνία, ἡ, τὸ ὁμοιοφωνεῖν, μνημονεύσται ἐκ τοῦ Εὐσταθίου.

ὁμοιό-φωνος, ὁ, ἔχων ὁμοίαν φωνήν, ἠχῶν ὁμοίως, Γρηγ. Νύσσ. ΙΙ, 253Α.

ὁμοιό-χροια, ἡ, ὁμοιότης χρώματος, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 5, 5

ὁμοιό-χρονος, ον, ὁ ἔχων ὁμοίαν ἢ ἴσην διάρκειαν· ἐν τῇ προσῳδίᾳ, ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν χρόνον, Διονύσ. Ἁλ. π. Συνθ. 12.

ὁμοιό-χροος, ον, συνηρ. **-χρους, ουν,** ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ χρῶμα, Πλωτῖν. 2. 8, 1.

ὁμοιο-χρώματος, ον, = τῷ πρόηγ., Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 202Α.

ὁμοιό-χωρος, ον, ὁ πληρῶν ὅμοιον χῶρον, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλ. 1. 1102.

ὁμοιόω, Θουκ. 3. 82, Πλάτ.: μέλλ. **-ώσω,** διάφ. γραφ. Ἰσοκρ. 223Α: ἀόρ. **ὡμοίωσα** Εὐρ. Ἑλ. 33, Ἰσοκρ. ἔνθ' ἀνωτ.— Μέσ., Ἡρόδ., ἴδε κατωτ.· — τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., μέλλ. **ὁμοιωθήσομαι** Πλάτ. Νόμ. 964D, ἢ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, **ὁμοιώσομαι** Ἡρόδ. 7. 158· ἀόρ. **ὡμοιώθην** Πλάτ. Πολ. 510Α, Ἰσοκρ., κτλ. Ἐπικ. ἀπαρ. **ὁμοιωθήμεναι** (ἴδε κατωτ.). Ποιῶ ὅμοιον, ἐξομοιῶ, Λατιν. assimilare, ὁμοιώσασ' ἐμοὶ εἴδωλον ἐμπνουν Εὐρ. Ἑλ. 33· πᾶν παντὶ ὁμ. Πλάτ. Φαῖδρ. 261Ε· ἑαυτὸν ἄλλῳ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 393C· ἑαυτῷ τι Ἀριστ. π. Γεν. κ. Φθορ. 1. 7, 8· πρὸς τὰ παρόντα τὰς ὀργὰς τῶν πολλῶν ὁμ., προσαρμόζω αὐτὰς πρὸς τὰς παρούσας περιστάσεις, Θουκ. 3. 82· — παθ., γίνομαι ὅμοιος, παρ' Ὁμήρ. μάναι κατ' ἀπαρ. ἀορ. παθητ., ὁμοιωθήμεναι ἄντην (Ἐπικ. ἀντὶ **ὁμοιωθῆναι**) Ἰλ. Α. 187, Ὀδ. Γ. 120· ὀργὰς πρέπει θεοὺς οὐχ ὁμοιοῦσθαι βροτοῖς Εὐρ. Βάκχ. 1348, πρβλ. Μήδ. 890· ἐς τὴν εὐβουλίαν .., ἄλλοις ὁμ. Θουκ. 2. 97, πρβλ. 5. 103· κατὰ τὸ ἦθος ὁμ. τοῖς ἐκείνου βουλήμασιν Ἰσοκρ. 105D· συχνὸν ὡσαύτως παρὰ Πλάτ.· ἐν τῷ πρκμ. **ὡμοίωμαι,** εἶμαι ὅμοιος, Πλάτ. Πολ. 431Ε, κ. ἀλλ. **2)** «παρομοιάζω», παραβάλλω, θεωρῶ ὅμοιον, τινί τι Ἡρόδ. 8. 28, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ αὐτ. 1. 123· — ἐν τῇ Καιν. Διαθ. ἐπὶ παραβολῶν. **3)** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ὡσαύτως, ἀνταποδίδω τὰ ὅμοια, τινι Ἡρόδ. 7. 50, 2. **II.** ἀμεταβ., εἶμαι ὅμοιος, Διοσκ. 3 52, Δοξοπάτρου Ὁμιλ. εἰς Ἀφθόν. ἐν Ρήτορσι (Walz) τ. 2, σ. 160 4· πρβλ. **προσομοιόω, ἐξισόω.**

ὁμοίωμα, τό, πρᾶγμά τι ἔχον ὁμοιότητα πρὸς ἄλλο, ἀπεικόνισμα, ὅταν τι τῶν ἐκεῖ ὁμοίωμα ἴδωσιν, ἐκπλήττονται Πλάτ. Φαῖδρ. 250Α· μόριόν τι τῆς διαλεκτικῆς καὶ ὁμοίωμα Ἀριστ. Ρητορ. 1. 2, 7· πληθ., Πλάτ. Φαῖδρ. 250Β, Πολιτ. 266D· ἐν ὁμοιώματι εἰκόνος φθαρτοῦ ἀνθρώπου Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. α', 23.

ὁμοιωματικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὁμοιότητα, Θεόδ. Στουδ. 512D — Ἐπίρρ. **-κῶς,** ἐν παρομοιώσει, Σχόλ. Βατ. εἰς Ἰλ. Ε. 638. **2)** ὁμοιότητα δηλῶν, ὁμ. ὄνομα (τυσοῦτος, τοιοῦτος, τηλικοῦτος, καὶ τὰ τούτοις συνώνυμα) Διον. Θρᾷξ 636, 12.

ὁμοιωνυμία, ἡ, τὸ ἔχειν ὅμοιον ὄνομα, Εὐστ. Θεσσ. σ. 640, Ἐκδ. Mi· τόμ. 136.

ὁμοίωσις, ἡ, τὸ νὰ γείνῃ τις ὅμοιος, ἀντίθ. τῷ **ἀλλοίωσις,** Πλάτ. Πολιτ. 451C· τινι, πρὸς τὸ πρᾶγμα, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 176Β. **2)** ὁμοιότης, Θεοφρ. π. Λίθ 41· καθ' ὁμοίωσιν θεοῦ Ἐπιστ. Ἰακ. γ', 9.

ὁμοιωτής οῦ, ὁ, ὁ ποιῶν τι ὅμοιον πρός τι· μιμητής, ζωγράφος, Πολυβ. Ζ', 126.

ὁμοιωτικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ ὁμοιοῦν, εἰς τὴν ὁμοίωσιν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11 250· οὐσιαστ., ἡ ὁμοιωτικὴ (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν τι ὅμοιον πρὸς ἕτερον ἢ ἀντιγράφειν τι, Πολυβ. Ζ', 126.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 3. 40, κτλ.

ὁμό-κάπος, ον, (κάπη) ὁ ὁμοῦ τρώγων, Ἐπιμενίδ. ἐν Ἀριστ. Πολιτ. 1. 2, 5· ἕτεροι προτιμῶσιν **ὁμόκαπνος.** ὁ ἐν τῷ αὐτῷ καπνῷ, ἢ παρὰ τὴν αὐτὴν ἑστίαν, ὁ ὁμοῦ ζῶν, ἴδε Göttling σ. 479. —Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 173.

ὁμοκάρδιος, ον, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν καρδίαν, Θ. Στουδ. σ. 1556, Ἐκδ. Mi.

ὁμοκαρπέω, καρποφορῶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 11, 1, κατὰ Schneid ἀντὶ **ὁμοιοκαρπεῖ.**

ὁμοκάτοικος, ον, ὁ ὁμοῦ κατοικῶν, σύνοικος, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 5. 418.

ὁμοκέλευθος, ον, ὁ ὁμοῦ πορευόμενος, Πλάτ. Κρατ. 405D.

ὁμόκεντρος, ον, ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ κέντρον μετά τινος, ἢ γῆ ὁμόκεντρος τῷ οὐρανῷ μένει Στράβ. 110.

ὁμοκίνητος [ῐ], **ον,** ὁ ὁμοῦ, συγχρόνως κινούμενος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 328.

ὁμόκλᾱρος, Δωρ. ἀντὶ **ὁμόκληρος.**

ὁμοκλεής, ές, ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ κλέος, Θεόδ. Στουδ. σ. 1180, ἐκδ. Mi.

ὁμοκλέω· παρατ. **ὁμόκλεον,** καὶ γ' ἐνικ. **ὁμόκλᾱ** (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **ὁμοκλάω**). ἴδε κατωτ.:— ἀόρ. **ὁμόκλησα** Ὅμ., Σοφ. Ἠλ. 712, Ἰων. **ὁμοκλήσασκε,** ἴδε κατωτ. Ἐπικ. ῥῆμα, καλῶ, φωνάζω, βοῶ ὁμοῦ, κυρίως ἐπὶ πολλῶν ἀνθρώπων, ὅθεν καὶ κυρίως κατὰ πληθ., μνηστῆρες δ' ἅμα πάντες ὁμόκλεον Ὀδ. Φ. 360, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 712 (οὐδαμοῦ ἀλλοθι παρὰ Τραγ.) — ἀλλὰ συχν. ἐν χρήσει ἐπὶ ἑνὸς προσώπου, καὶ ὦ φωνάζω, κράζω πρός τινα, τινι, ἢ παραθαρρύνων, ὁμόκλεον ἀλλήλοισι Ἰλ. Ο. 658· ἢ ἐπιπλήττων, ἀπειλῶν, ὅπερ καὶ τὸ συνηθέστερον, δεινὰ ὁμοκλήσας Κ. 439, κτλ., ὁμοκλήσας ἔπος ηὔδα Ζ. 54, κτλ.· μέγα δὲ Τρῶες σὺν ὁμόκλᾳ Σ. 156· ὁ δ' ὑπάσιν οἷσιν ὁμόκλα Ω. 248 ὡσαύτως μετὰ δοτ. πρόσ., ὁμοκλήσασκε δὲ μύθῳ Β. 199· ὁμόκλη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σάν τ' ἐπέεσσιν Ψ. 363· — μετ' ἀπαρ., μεγαλοχώνως διατάττω, προσκαλῶ τινα νὰ πράξῃ τι, Π. 714, Ψ. 337.

ὁμοκλή, ἡ, (ὁμοῦ καλέω) ποιητ. λέξ. σημαίνουσα κυρίως κραυγὴν πολλῶν ὁμοῦ, κοινὴν βοήν· ἀλλ' ἐν χρῆσει κοινῶς ἐπὶ μεμονωμένων προσώπων, πιστότατος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἔνι μεῖναι ὁμοκλήν, νὰ ὑπομείνῃ τὴν κραυγήν του, Ἰ. Π. 147· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς παραλλήλου ἐννοίας τῆς ἐπιπλήξεως, ἀπειλῆς· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδείσαντες ὁμοκλήν Ν. 413· χαλεπαὶ δὲ ἀνάκτων εἰσὶν ὁμοκλαὶ Ὁδ. Ρ. 189· Ἴων. ψιλοῦται, ὑπ' ὁμοκλῆς Ὀμ. Ὑμ. εἰς Δήμ. 88, Ἠσ. Ἀσπ. Ἡρ. 341· — παρὰ τοῖς μεταγεν. Ἐπικ. ὡσαύτως ἐπὶ τῆς ὁλκῆς τῶν κυνῶν, Ὀππ. Ἀλ. 1. 152· ἡ βοὴ δ θόρυβος τοῦ πυρός, αὐτόθι 4. 14· ὁ ἦχος, ἡ βοὴ τοῦ ἀνέμου, Νικ. Θ. 311· οὕτως ἐπὶ τοῦ ἤχου τῶν αὐλῶν, Πινδ. Ι. 5 (4) 35, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 55 (λυρ.)· αὐλῶν οὐ σάλπιγγος ὁμοκλὴ Call. Ἐπιγρ. 1049, 7.

ὁμοκληρία, ἡ, οὐσ. τοῦ **ὁμόκληρος**, ἴση κοινωνία τῆς οὐσίας, Γλωσσ.

ὁμόκληρος, Δωρ. **-κλᾶρος, ον**· — ὁ ἔχων ἴσον μερίδιον κυρίως ἐπὶ κληρονομίας, συγκληρονόμος, Λατ. consors, Πινδ. Ο. 2. 89, Ν. 9. 11.

ὁμοκλῆς· «ὁμώνυμος» (Ἡσύχ.), ποιητ. αἰτ. **ὁμοκλέα** Πινδ. Ἀποσπ. 70.

ὁμοκλήτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ ἑπομ., Λυκόφρ. 1337.

ὁμοκλητήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ἐγκελεύων, ἢ ἀπειλῶν, ὁμοκλητῆρος ἀκούων Ἰ. Μ. 273, πρβλ. Ψ. 452. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὁμοκλητῆρος· ἀπειλητῆρος· τοῦ παρακελευσαμένου». — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 318.

ὁμόκλητος, ον, «ὁ μιᾷ κλήσει καλούμενος μετὰ ἑτέρου» (Ἡσύχ.) Νικ. Θ. 882.

ὁμοκλίνης, ες, = τῷ ἑπομ., Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 6', 2.

ὁμόκλινος, ον, ὁ ἀνακλινόμενος ἐπὶ τῆς αὐτῆς κλίνης παρὰ τὴν τράπεζαν, ὁμοτράπεζος, Ἡρόδ. 9. 16.

ὁμοκοίλιος, ον, = **ὁμογάστριος**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰω. τοῦ Χρυσ.

ὁμοκοιτία, ἡ, τὸ ὁμοῦ κοίτεσθαι ἢ κοιμᾶσθαι, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Χο. 599.

ὁμόκοιτος, ον, = **ὁμόλεκτρος**, Ἠλιόδ. 6. 8, κλ. — **ὁμόκοιτις**, ἡ, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἄκοιτις**. Πλάτ. Κρατ. 405D.

ὁμόκραιρος, ον, ὁ ἔχων ὁμοίαν κεφαλὴν ἢ ὅμοια κέρατα, Νόνν. Δ. 1. 336.

ὁμόκρηνος, ον, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν κρήνην, Καισάρ. σ. 1096, ἔκδ. Mi.

ὁμολαλητός, θόρυβος πολλῶν ὁμοῦ λαλούντων, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἀλαλητός**, Εὐστ. 180, 10.

ὁμολγῷ «ζόφῳ» Ἡσύχ., Αἰόλ. = **ὁμολγῷ**.

ὁμόκτιτος, ον, ὁ ὁμοῦ ἐκτισμένος, Ὀππ. Ἀλ. 4. 352.

ὁμόλεκτρος, ον, ὁ μετέχων τῆς αὐτῆς κλίνης, ὁμόκοιτος, γυνὴ Εὐρ. Ὀρ. 508· ἀλλά, Ζηνὸς ὁμόλεκτρον κάρα, ἐπὶ τοῦ Τυνδάρεω ὡς συζύγου τῆς Λήδας, μεθ' ἧς ἐκοιμήθη καὶ ὁ Ζεύς, αὐτόθι 476.

ὁμολεξία, ἡ ταυτότης λέξεως ἢ λεκτικοῦ, Κύριλλ. Ἱερ. 585B, Ἐπιφάν. Ι. 1081D.

ὁμολεχής, ές, **ὁμόλεκτρος**. Ἴδε **ὁμογενὴς** ΙΙ. — Οἱ τύποι **ὁμόλεχος** ἐν Ἀπολλωνίου Λεξ. Ὁμ. ἐν λέξει **ἀλόχου**, ἐν Σχολ. εἰς Θεόκρ. 7. 78, καὶ **ὁμόλοχος** παρὰ τῷ Σχολ. Πινδ. Π. 8. 9, εἶναι παρὰ τὴν ἀναλογίαν.

ὁμολοβρός· «αἰσχρός, ἀναιδής, περίτριμμα» Ἡσύχ., ἀλλὰ γραπτέον: ὁ μολοβρὸς ὡς ἐν Ὀδ. Σ. 26.

ὁμολογέω, Σοφ. Φιλ. 980 (ἀλλὰ σπανιώτατον παρὰ ποιηταῖς), Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.· μέλλ. **-ήσω**· ἀόρ. **ὡμολόγησα**· πρκμ. **ὡμολόγηκα**, ἄπαντα ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ. — Μέσ., ἔνεστ. καὶ ἀόρ., Πλάτ.: — Παθ., μέλλ. **ὁμολογηθήσομαι** Ἱππ. 3. 33 (ἀλλὰ **-γήσομαι** Πλάτ. Θεαίτ. 171B)· ἀόρ. **ὡμολογήθην** Θουκ., κλ.· πρκμ. **ὡμολόγημαι** Πλάτ., κλ. Πρβλ. **καθ-ομολογέω**. Ὁμιλῶ ἢ λέγω ὁμοῦ· ἔθεν, **I**, ὁμιλῶ τὴν αὐτὴν γλῶσσαν, φάσκοντες οὐδὲν σφίσι τε καὶ Αἰγυπτίοισι κοινὸν εἶναι· οἰκεῖόν τε γὰρ ἔξω τοῦ Δέλτα καὶ οὐκ ὁμολογέειν αὐτοῖσι Ἡρόδ. 2. 18· πληρέστερον, ὁμ. κατὰ γλῶτταν 1. 142· — καθόλου, οὐδὲν ὁμ. τινι, εἶμαι ὅλως ἄσχετος, οὐδεμίαν ἔχω σχέσιν πρός τινα, 6. 54. **II** λέγω τὰ αὐτὰ μετά τινος, συμφωνῶ μετ' αὐτοῦ, τινι ὁ αὐτ. 1. 23, 171, κτλ.· κατά τι, εἴ τι ἢ ὡς πρός τι, ὁ αὐτ. 6. 54· περί τινος, περί τινος πράγματος, ὁ αὐτ. 1. 5, κτλ.

β) ἐπὶ πραγμάτων, τοῖς λόγοις τοὺς μάρτυρας ὁμολογοῦντας Ἀντιφῶν 145. 5· οὐκ ἔφη τοὺς λόγους τοῖς ἔργοις ὁμολογεῖν Θουκ. 5. 55· τῷ τρόπῳ ἀλλήλοιν μηδὲν ὁμολογοῦσι, ὅλως διαφέρουσι, Λυσ. 159. 4. **2)** συμφωνῶ ὡς πρός τι, παραδέχομαι, ὁμολογῶ, θεωρῶ ὡς δεδομένον, μετ' αἰτ. πράγμ., Ἡρόδ. 4. 154., 8. 94, Σοφ. Ἐνθ' ἀνωτ., Πλάτ. Γοργ. 476D, κτλ.· ὁμ. τινί τι ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 195B· αὐτοῖς ὁμ. ταύτην τὴν ὁμολογίαν ὁ αὐτ. ἐν Κρίτωνι 52A· οὕτως, ὁμ. τὴν εἰρήνην, συμφωνῶ ὡς πρὸς τοὺς ὅρους τῆς εἰρήνης, Δημ. 236. 8· ὁμ. χάριν θεοῖς, γνωρίζω χάριν, εὐγνωμονῶ, εὐχαριστῶ, Λουκ. Ὑπὲρ τοῦ ἐν προσ. πταίσμ. 15· (ὁμ. Ἓν τινι Εὐαγγ. κ. Ματθ. ι', 32, **φαίνεται** ὅτι εἶναι Ἑβραϊσμός)· — ἄνευ τῆς αἰτ. πράγμ., ὁμολογῶ σοι, παραδέχομαι ὅ,τι λέγεις, ἔστω οὕτως, Ἀριστοφ. Πλ. 94· παρενθετικῶς, ἀφειλόμην, ὁμολογῶ, τὸ παραδέχομαι, τὸ ἀναγνωρίζω, Ξεν. Ἀν. 6. 4, 17· — μετ' ἀπαρ., Νικίαν ἠρακέναι, παραδέχεται, ὁμολογεῖ ὅτι ἔχει ἰδῇ, Εὔπολις ἐν «Μαρικᾷ» 5· ὁμ. ἀδικεῖν, ὅτι πράττει ἀδικίαν, Εὐρ. Ἀποσπ. 267· ὁμ. κλέπτειν Ἀριστοφ. Ἱππ. 296, πρβλ. Ἀντιφῶντα 120. 10· ὁμ. οὐκ εἰδέναι, ὁμολογῶ ἄγνοιαν, Ἀριστ. π. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 33· ὁμ. τι εἶναι, παραδέχεσθαι, θεωρεῖν ὡς δεδομένον ὅτι .. , συγν. παρὰ Πλάτ., οἷον Φαῖδρ. 231D· μετὰ κατηγορουμένου, ὁμ. Μειδίαν ἀπάντων .. λαμπρότατον γεγενῆσθαι Δημ. 564. 11, πρβλ. 578. 7· — ὡσαύτως, ὁμ. ὡς .. Πλάτ. Χαρμ. 163A, Νόμ. 896C· — ἴδε κατωτ. Γ. **3)** συμφωνῶ ἢ ὑπισχνοῦμαι νὰ πράξω, μετ' ἀπαρ μέλλ., Ἀντιφῶν 144. 11, Ἀνδοκ. 9. 8, Πλάτ. Συμπ. 174A, Φαῖδρ. 254B, κτλ.· μετ' ἀπαρ. ἀορ., Δημ. 1042. 15· ἀλλά, **β)** συχνάκις τὸ ἀπαρέμφ. παραλείπεται ὅπου γίνεται λόγος περὶ συνεννοήσεων ἢ συμφωνιῶν ἐν πολέμῳ, μισθὸν ὁμολογήσαντες (ἐξυπακ. ἀπαλλάξεσθαι) Ἡρόδ. 2. 30· — ἐντεῦθεν ἁπλῶς, κάμνω συμφωνίαν, ἔρχομαι εἰς συνεννόησιν, τινι, μετά τινος, ὁ αὐτ. 6. 33., 7. 172, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τούτοισι, ἐπὶ τούτοις τοῖς ὅροις, ὁ αὐτ. 1. 60, πρβλ. 8. 140, 2, Θουκ. 4. 69.

Β. Μέσ., ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐνεργ., αὐτοὶ ἑαυτοῖς ὁμολογούμενοι Πλάτ. Τίμ. 29C· νόμοι σφίσιν αὐτοῖς ὁμ. Ἰσοκρ. 18B, πρβλ. 118E· τὸ ταὐτὸν καὶ ὁμ. Πλάτ. Νόμ. 741A· ὁμ. καὶ σύμφωνος κατά τι Πολύβ. 32. 11, 8· τοῦτο ὁμ. ὅτι . Πλάτ. Κρατ. 439B, κτλ.· Σωκράτης ὁμολογήσατο .. ἐργάτην εἶναι ἀγαθὸν Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 57.

Γ. Παθ., συμφωνοῦμαι, γίνομαι ἀντικείμενον συμφωνίας, θεωροῦμαι ὡς ἐγκεκριμένος ἐκ κοινῆς συναινέσεως, Ξεν. Ἀν. 6. 3, 9, κτλ.· πλέον ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἢ τρεῖς ἁβολοὶ ὡμολογήθησαν Θουκ. 8. 29· — μετ' ἀπαρεμφ. καὶ κατηγορουμένου, ἡ ὑπὸ πάντων ὁμολογουμένη ἄριστον εἶναι εἰρήνη ὁ αὐτ. 1. 62· ὁμολογεῖται γε παρὰ πάντων μέγας θεὸς εἶναι Πλάτ. Συμπ. 202B, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 9, 20, κτλ. **2)** παραλειπομένου τοῦ ἀπαρεμφ., αὕτη ἡ ἔρις δικαιοσύνη ἂν ὁμολογοῖτο Πλάτ. Πολ. 434A· ὁμολογούμενος δοῦλος Ἀνδοκ. 31. 33· τοὺς ὁμολογουμένους θεούς, ἐκείνους οὓς κοινῶς παραδέχονται πάντες ὡς θεούς, Τιμοκλῆς ἐν «Αἰγυπτίοις» 1. **3)** ἁπλ., ὁμολογεῖται, θεωρεῖται ὡς δεδομένον, ὡς ἀληθές, Πλάτ. Φαίδων 72A, κ. ἀλλ.· τὰ ὁμολογούμενα, τὰ ὡμολογημένα, ἃ παρεδέξατό τις, Λατ. concessa, συχνὸν παρὰ Πλάτ.· ἐξ ὁμολογουμένου· **ὁμολογουμένως**, Πολύβ. 3. 111, 7. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 179—180.

ὁμολόγημα, τό, τὸ ὁμολογηθέν, Πλάτ. Φαίδων 93D, Γοργ. 480B, κ. ἀλλ. **2)** τὸ συμφωνηθέν, συμφωνία, νόμος .. ἐστὶν ὁμ. πάλεως κοινὸν Ἀριστ. Ρητ. πρ. Ἀλέξ. 2, 7, πρβλ. 3. 12.

ὁμολόγησις, ἡ, ὁμολογία, Διόδ. 17. 68· ὡσαύτως **ὁμολόγησία**. Κύριλλ. Ἀλεξ. III, 361B.

ὁμολογητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὁμολογῶ**, δεῖ ὁμολογεῖν, Πλάτ. Τίμ. 51E, κ. ἀλλ.

ὁμολογητής, οῦ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Χριστιανὸς καταδιωχθείς, δαρεὶς καὶ φυλακισθεὶς ὑπὲρ τῆς πίστεως, ἀλλὰ μὴ ὑποσὰς μαρτυρικὸν θάνατον, Κλήμ. Ἀλ. 1, 1293A, Διον. Ἀλεξ. 1293B, Πέτρ. Ἀλεξ. 505B. — Ἡ λέξις λέγεται καὶ ἐπὶ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ὑποστάντων διωγμὸν ὑπὸ αἱρετικῶν, Ὡρολόγ. τὸ Μέγα τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου (21) καὶ Μαρτίου (12). — Θηλ. **ὁμολογήτρια**, Ἐπιφάν. Π, 192B, Παλλαδ. Λαυσ. 1250A.

ὁμολογητικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὁμολογίαν. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. 233. 41.

ὁμολογία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, συμφωνία, ὁμοφωνία, Πλάτ. Συμπ. 187B, κ. ἀλλ.· αἱ τῶν ὀνομάτων ὁμ., συμφωνίαι τῶν λέξεων, Θεαίτ. 164C· — παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς ἡ πρὸς τὴν φύσιν συμμόρφωσις, τὸ τοῦ Κικέρωνος, convenientia, de Fin. 3. 6, 21· πρὸς ὁμολογίαν παντὸς τοῦ βίου Διογ. Λ. 7. 89. **2)** συναίνεσις, παραδοχή, συμφωνία, τῶν ἐπικαλουμένων Ἰσοκρ. 230A, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 461C, κ. ἀλλ.· κατὰ τὴν ἐμὴν ὁμ. ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 331B· ἡ ὑπέρ τινος ὁμ. ὁ αὐτ. ἐν Θεαίτ. 169E· ἐξ ὁμ. διαλέγεσθαι, συζητεῖν ἐπὶ δεδομένων προτάσεων ἢ συμπεφωνημένων, Ἀριστ. Τοπ. 2. 3, 2. **3)** συμφωνία γενομένη, ξυνθήκη καὶ ὁμ. Πλάτ. Κρατ. 384D· τῇ ὁμολογίᾳ ἐμμένειν ὁ αὐτ. ἐν Θεαίτ. 145C, Νόμ. 840E· τὴν ὁμ. παραβαίνειν, διαλύειν ὁ αὐτ. ἐν Θεαίτ. 183D, Ἰσοκρ. 77C· — ἐν τῷ πλήθ., τὰς ὁμ. διαφυλάττειν ὁ αὐτ. 197E· κατὰ τὰς ὁμ. Πλάτ. Πολ. 443A· παρὰ τὰς ὁμ. ὁ αὐτ. ἐν Κρίτωνι 52D **δ)** ἰδίως ἐν πολέμῳ, ὅροι παραδόσεως, Ἡρόδ. 7. 156., 8. 52, Θουκ. 1. 107, κλ.· ὁμολογίᾳ χρέεσθαι, ὁμολογίην ποιεῖσθαι, ἐς ὁμολογίην προσχωρεῖν, ἐπὶ τῶν ἡττημένων, Ἡρόδ. 1. 150., 4. 201., 7. 156· οὕτω, τὴν ὁμ. δέχεσθαι Θουκ. 6. 10· ἐς ὁμολογίην προκαλέεσθαι, ἐπὶ τῶν νικητῶν, Ἡρόδ. 3. 13· ἡ ὁμ. ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρός τινα γενομένη ὁ αὐτ. 1. 61, πρβλ. Ἀνδοκ. 16. 2· ὁμολογίᾳ τὴν ἀκρόπολιν παραδοῦναι Θουκ. 3. 90. **II.** παρ' Ἐκκλησιαστ., ὁμολογία ἀναφερομένη εἰς τοὺς ὁμολογητὰς τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, Ἰουστίνου Ἀπολογ. 1, 4, πρὸς Τρύφωνα 47, Διον. Ἀλεξ 1925Α. **2)** ἐξομολόγησις ἁμαρτιῶν, Σωκράτ. 616Β. **3)** εὐχαριστία, (Ἑβραϊσμὸς) καὶ νῦν δότε ὁμολογίαν δόξαν τῷ κυρίῳ Θεῷ Ἑβδ. (Ἔσδρ. (Α), Θ', 8). **4)** εὐχή. Ἑβδ. (Ἱερεμ. ΝΑ', 25).

ὁμόλογος, ον, ὁ συμφωνῶν, ἔχων τὴν αὐτὴν γνώμην, συναινῶν, παραδεχόμενος, σύμφωνος, ὁμ. γίγνομαί τινι περί τινος, συμφωνῶ, μένω σύμφωνος μετά τινος περί τινος πράγματος, Ξεν. Συμπ. 8. 36, πρβλ. Λοδ. εἰς Φρύνιχ. 3· — ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, σύμφωνος, ὁμ. δὲ ταύτοις εἰσὶ καὶ αἱ τιμαὶ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 6, 9 ὁμ. πλευραί, μεγέθη, ἀντίστοιχα, ὁμόλογα (καὶ νῦν ἐν τῇ γεωμετρίᾳ,), Εὐκλείδ. **2)** ὁ σύμφωνος πρός τι, παραδεκτός, ὁμόλογόν [ἐστι] Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 75· τὸ ὁμόλογον, ἡ συμφωνία ἢ συνθήκη, Ἐπιγρ. Βοιωτ. Keil. σελ. 14, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1569α. 27 καὶ 35. **II.** Ἐπίρρ. **-γως**, συμφώνως πρός τι, ἐν συμφωνίᾳ μετά τινος, ὁμοφώνως, ὁμ ἔχειν τινί Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 2, 3, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 3. 4, 7, κ. ἀλλ.· — οὕτως, ἐξ ὁμολόγου, ἐκ συμφώνου, διὰ συμφωνίας, Πολύβ 1. 67, 1, κ. ἀλλ. **2)** ὁμολογουμένως, φανερῶς, ἀγαπήσω αὐτοὺς ὁμολόγως Ἑβδ. (Ὡσηὲ ΙΔ', 4)· — οὕτως, ἐξ ὁμολόγου, ὁμολογουμένως, Πολύβ. 3. 91, 10, κτλ.· ἐξ ὁμολόγων Ussing Inscrr. σ. 3. **3)** κατὰ τοὺς Ἐκκλησιαστ. **ὁμόλογος,** = **ὁμολογητής**, Μαρτυρ. Πσθ. 1449Α. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 171.

ὁμολογουμένως, Ἐπίρρ. μεταχ. παθ. ἐνεστ. τοῦ **ὁμολογέω**, κατὰ τὴν συμφωνίαν, συμφώνως πρός .., τοῖς εἰρημένοις Ξεν. Ἀπολ. 27· τῇ μαντείᾳ Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 1, 7, κτλ.· ἀπολ., Ξεν. Οἰκ 1. 11· — ἐν τῇ Στωϊκῇ φράσει, τῇ φύσει ὁμ. ζῆν, τὸ τοῦ Κικέρωνος, naturae convenienter vivere, Διογ. Λ. 7. 87. **2)** κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν, ὡς πάντες ὁμολογοῦσι, ὁμ. μαχιμωτάτους Θουκ. 6. 90, πρβλ. Ἀνδοκ. 18. 23, Πλάτ. Συμπ. 186Β· ὁμ. ἀγαθοί, ὁμ. ἄριστοι ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 186Β, Μενεξ. 243C· ἡ ὁμ. ἰατρικὴ Ἱππ πρὶ Ἀρχ. Ἰητρικ. 10.

ὁμολογούντως, Ἐπίρρ., = τῷ προηγ., Κλήμ. Ἀλ. 230.

ὅμολος, ὁ, = **ὁμονοητικός**, ἴδε **ὁμολώϊος** ἐν τέλει.

ὁμόλοχος, ἴδε ἐν λ. **ὁμόλεχος**.

Ὁμολῷος, ὁ, ὄνομα τοῦ Διὸς ἐν Βοιωτίᾳ καὶ Θεσσαλίᾳ, Φώτ., Σουΐδ., ἐντεῦθεν ὡς ὄνομα μηνὸς, Böckh εἰς Συλλ. Ἐπιγρ. 1. σ. 733, Ussing Inscrr. σ. 21· προσέτι, «πύλαι ἐν Θήβαις» (Ἡσύχ.)· **Ὁμολωΐδες** πύλαι Αἰσχύλ. Θήβ. 570, Εὐρ. Φοίν. 1119, πρβλ. Παυσ. 9. 8, 5· — «Ἴστρος δὲ ἐν τῇ δωδεκάτῃ τῆς συναγωγῆς, διὰ τὸ παρ' Δίολεῦσι τὸ ὁμονοητικὸν καὶ εἰρηνικὸν ὅμολον λέγεσθαι· ἔστι δὲ καὶ Δημήτηρ Ὁμολωΐα ἐν Θήβαις» Φώτιος.

ὁμομαστιγίας, ου, ὁ, ὁμόδουλος (πρβλ. **μαστιγίας**), Ἀριστοφ. Βάτρ. 756.

ὁμομήλης, -ίδος, ἡ, = **ἀμαμηλίς**, εἶδος ἄπιου, Ἀθήν. 650D, 653F.

ὁμομήτριος, α, ον, (μήτηρ) ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς γεννηθείς, ὁμ. ἀδελφὸς (Ἀπτ. **-φός**), Λατ. frater uterinus, Ἡρόδ. 1. 92., 6. 38, Πλάτ. Πρωτ. 314Β, κλ. ὁμοπατρία ἀδελφή Ἀριστοφ. Ἀχ. 790, πρβλ. Νεφ. 1372 ὁμοπάτριοι καὶ ὁμομήτριοι Λυσ. 894, 11Β. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 172, 184.

ὁμομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Ὀρφ. παρὰ Πλάτ. Κρατ. 402C. Πολυδ. Γ', 23.

ὁμόνᾱος, ον, ὁ ἔχων κοινὸν μετ' ἄλλου ναόν, ἐπὶ Θεῶν, Ἡσύχ.· πρβλ. **ὁμοθώμιος**

ὁμόνεκρος, ον, ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλων νεκρός, Λουκ. Νεκρ. Διάλογ. 2. 1.

ὁμονηδύος, ον, (νηδύς) = **ὁμογάστριος**. Ἐτυμολ. Μέγ. 625. 30, Φώτ., Σουΐδ.

ὁμονοείτον, τό, ὁ ναὸς τῆς Ὁμονοίας, Δίων Κ. 49 18, κτλ. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 172.

ὁμονοέω, ἔχω τὰ αὐτὰ φρονήματα, συμφωνῶ, εἶμαι ἐν ἁρμονίᾳ, ἀντίθετ. τῷ **στασιάζω**. Θουκ. 8, 75, Λυσ. 196. 29, κτλ.· οὐθ' οἱ τρόποι γὰρ ὁμονοοῦσ' οὔθ' οἱ νόμοι Ἀνεξανδρίδης ἐν «Πόλεσιν» 1. 2· ὁμονοοῦσα ὀλιγαρχία, ἡνωμένη ὀλιγαρχία, ἀντίθετ. τῷ **στασιάζουσα**. Ἀριστ. Πολιτ. 5. 6, 10· πόλεις ὁμονοοῦσαι ὁ αὐτ. ἐν Ρητορ. π. Ἀλέξ. 2. 11· ὁμ. ὅτι .., συμφωνῶ ὅτι .., Πλάτ. Ἀπομν. 86C· ὡσαύτως μετ' οὐδ. ἐπιθ., ἐπειδὴ ὁμονοοῦμεν ταῦτα Ξεν. Κύρ. 4. 2, 47. **2)** μετὰ δοτ., διάγω ἐν ὁμοιοίᾳ μετά τινος, ἀλλήλοις Ἀνδοκ. 14. 37· τινι Πλάτ. Πολ. 352Α· ὁμ. τινι περί τινος, ἔχειν τὴν αὐτὴν γνώμην μετά τινος περί τινος .., ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 1. 126C, πρβλ. Ἰσοκρ. 58Α· περί τι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 6, 2 — μεταφορ., συμφωνῶ, αὐλὸς ὁμονοεῖ χοροῖς Διογέν. Τραγ. παρ' Ἀθην. 636Β· εὐτυχία ὁμ. τοῖς κινδύνοις Λυσ. 194 36. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 172.

ὁμονοητέον, ῥημ. ἐπίθ., τοῦ **ὁμονοῶ**, δεῖ ὁμονοεῖν, τινι Αἰσχίν. Ἐπιστ. 11.

ὁμονοητικός, ἡ, όν, ὁ συντελῶν πρὸς ὁμόνοιαν, πρὸς ἁρμονίαν, Πλάτ. Πολ. 551Ε, Φαῖδρ. 256Β· Συγκρ., Ἀριστ Πολιτ. 7. 10, 11· — Ἐπίρρ. **ὁμονοητικῶς**, ὁμ. λέγειν Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 7, 1· ὁμονοητικῶς ἔχειν, ἔχειν τὸ αὐτὸ φρόνημα, Πλάτ. Φαῖδρ. 263Α· ὁμ. διακεῖσθαι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 603C.

ὁμόνοια, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἑνότης ἢ ταυτότης φρονήματος ἢ σκέψεως καὶ διαθέσεως, ἑνότης, ἁρμονία, Θουκ. 8. 93. Ἀνδοκ. 14 19, Λυσ. 150. 43, Πλάτ., κτλ.· τὴν πρὸς ὑμᾶς ὁμ. Ψήφισμα παρὰ Δημ. 282· 19, τὴν πρὸς ἀλλήλους Μένανδρ. ἐν Ἀδελφ. 58.

III. ὡς κύρ. ὄνομα, ἡ θεὰ τῆς ὁμονοίας, Λατ. Concordia, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 8, 5, ἴδε **ὁμονοείτον**.

ὁμόνομος, ον, (νόμος) ὁ ἔχων τοὺς αὐτοὺς νόμους, εἷς τοὺς αὐτοὺς νόμους ὑποκείμενος, Πλάτ. Νόμ. 708C. **II.** (νομὸς) ὁ ὁμοῦ νεμόμενος, βοσκόμενος, ὡς τὸ **σύννομος**. Αἰλ. π. Ζ. 1. 17.

***ὁμονοᾶς** (εὐκτ.) τὴν οἰκουμένην εἰρηνεύουσαν Θ. Σ-ουδ. σ. 801, ἔκδ. Mi. — Αὕτη ἡ χρῆσις τοῦ ῥήματος **ὁμονοέω** κατ' ἐνεργητ. μεταβατ. σημασίαν δὲν ἐσημειώθη ἐν τῷ Θησ. Σ-τεφάνου Ἀλλ' ἴσως ὑπῆρχέ ποτε ἐν χρήσει καὶ ῥῆμα **ὁμονοῶ**· Τὸ ἁπλοῦν τοὐλάχιστον **νοῶ** εὕρηται παρ' Εὐσταθίῳ Θεσσ., Συναγ. Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδ.

ὁμόνους, ον, συνηρ. **νους, ουν.** ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν νοῦν, σύμφωνος, Λατ. concors, Πολυδ. Γ', 155. Ἐπίρρ. **-νόως**, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 15, Ἄγησ. 1, 37· περὶ τοῦ τύπου τούτου ἴδε Λοβ. Φρύν. 142. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 172.

ὁμόνυμφος, ον, συγγενὴς ἐκ γάμου, Χρησμ. Σιβ. 1. 290, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Τ. 518.

***Ὁμονῷος,** ὁ, ὄνομα τοῦ Διός, τὸ αὐτὸ καὶ **Ὁμολῷος**. Συλλ. Ἐπιγρ. 3569.

ὁμόοικος, ον, ὁ ὁμοῦ οἰκῶν, Ἡσύχ. ἐν λξ. **ὁμέστιος**.

ὁμοουσιαστής, ὁ, ἴδε **ὁμοούσιος** ἐν τέλει.

ὁμοούσιος, ον, (οὐσία) ἐκ τῆς αὐτῆς οὐσίας, Πλωτῖν., Ἑρμῆς Τρισμ. 5, 8, Κλήμ. Ἀλ. I, 1012D, Ὠριγέν. IV, 684Α· τινὸς Μεθόδ. 352C· τῷ πατρὶ ὁ αὐτ. 361Β· ὁμ. τριάς Διὸ Ἀλ. 536Α. — Ἐπίρρ. **ὁμοουσίως**. Διδ. Ἀλ. 396, 808Α, 970Α· — τὸ ὁμοούσιον, ταυτότης οὐσίας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὁμοιούσιον, Βασίλ. IV, 921Β· ἡ τοῦ ὁμοουσίου πίστις, ἡ πίστις ὅτι ὁ υἱὸς εἶναι ὁμοούσιος τῷ πατρί, Σωκράτ. 141Β, Θ. Στουδ. III, 1080C (Πρβλ. Tertull. II, 159Δ)· οὕτως, **ὁμοουσιότης**, ητος, ἡ Ἀθαν. II, 1152Α, Γρηγ. Ναζ. II, 417Β, Διδ. Ἀλ. 689C, 849Α, κτλ. — **ὁμοουσιαστής, οῦ,** ὁ, ἀποδεχόμενος ὡς δόγμα τὸ ὁμοούσιον, λέξις τῶν Ἀρειανῶν, Βασίλ. 848Β, 921Α, Ψευδο-Ἀθαν. IV, 1149Β.

ὁμοουσιότης, ἡ, ἴδε **ὁμοούσιος** ἐν τέλει.

ὁμόπαγος, ον, (pagus) ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ δήμου, Διον. Ἀλ. 4. 15.

ὁμοπάθεια, ἡ, τὸ ὁμοπαθεῖν, τὸ πάσχειν τὰ αὐτὰ μετά τινος, τινος, πρός τινα, Ἀριστ. Ἀποσπ. 108, συχνάκις παρὰ Πλωτίνῳ.

ὁμοπάθεω, πάσχω ἢ αἰσθάνομαι τὰ αὐτὰ μετ' ἄλλου τινός, καὶ μᾶλλον εἰκουσι τοῖς ὁμοιοπαθεῖν .. δοκοῦσιν Πλούτ. 2. 72Β.

ὁμοπαθής, ές, ὁ τὰ αὐτὰ πάσχων, ἕκαστος ἐν ταῖς ἀτυχίαις ἥδιστα πρὸς τοὺς ὁμοπαθεῖς ἀδύρεται Ἀπολλόδωρος ἐν «Λακαίνῃ» 2 (Meineke)· ὁ τὰ αὐτὰ αἰσθανόμενος, Ἀριστ Ἠθ. Ν. 8. 11, 5· ὁμ. λύπης καὶ ἡδονῆς, ἐπ' ἴσης ὑποκείμενος εἰς λύπην καὶ χαράν, Πλάτ. Πολ. 464Β.

ὁμοπαίκτωρ, ορος, ὁ, συμπαίκτωρ, σύντροφος ἐν τῇ παιδιᾷ, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 6. 18. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 271.

ὁμόπαις παιδος, ὁ, ἡ, ὁ ὁμοῦ τεκνωθείς, δίδυμος ἀδελφὸς ἢ ἀδελφή, Πολυδ. Γ', 23, Ἡσύχ.

ὁμοπάτριος, α, ον, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός, ἀδελφεὸς (Ἀπτ. **-φός**) Ἡρόδ. 5. 25, πρβλ. Ἀντιφῶντα 111. 39, Λυσ. 153. 11, Πλάτ. Νόμ. 774Ε· τὰν ὁμ. Ἡσιόναν Αἰσχύλ. Πρ. 559· ὁμ. ἀδελφή Ἡσαΐ. 83. 7. — Οὕτως, **ὁμοπάτωρ, ορος,** ὁ, ἡ, Πλάτ. Νόμ. 924Ε, Ἡσαΐ. 65. 19, κτλ. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 23, 171, 172.

ὁμόπατρις, ι, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν πατρίδα, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 225, 20, ἔκδ. Α.

ὁμόπεδος, ον, ὁ ἔχων ἐπίπεδον ἐπιφάνειαν, Σχόλ. εἰς Θουκ. 7 78.

ὁμόπιστος, ον, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν πίστιν, καὶ **ὁμοπιστία**, ἡ, Ἐκκλ.

ὁμόπλαστος, ον, ὁ ὁμοίως πεπλασμένος, Ἰσ. Πορφυρ. ἐκ Ἀλλατίου Ἐκλογ. 298.

ὁμοπλεκής, ές, ὁμοῦ συμπεπλεγμένος, χεῖρες Χριστ. Ἔκφρ. 255, πρβλ. Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 21. 66· — οὕτως, **ὁμόπλεκτος, ον.** Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 11. 44.

ὁμοπληθής, ές, ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ μέγεθος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐκλείδου.

ὁμοπλοέω, πλέω ὁμοῦ ἢ ἀπὸ κοινοῦ, συμπλέω, συνταξιδεύω, Πολυβ. 1. 25, 1.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁμόπλοια, ἡ, τὸ ὁμοῦ πλέειν, κοινὸς πλοῦς, Κικ. πρ. Ἀττ. 16. 1, 3., 4, 4.

ὁμόπλοκος, ον, = **ὁμοπλεκής**, Νόνν. Δ. 21. 330· τινι ὁ αὐτ. ἐν Εὐαγγ. κ. Ἰω. 14. 78.

ὁμόπλους, ον, συνηρ. **-πλους, ουν,** ὁ πλέων ὁμοῦ, ὁ συμπλέων μετά τινος, ὁμόπλους, τινί Τρυφιόδ. 265· ναῦς ὁμ., σύνεφορος, Ἀνθ. Π. 7. 635.

ὁμοπλωτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ὁμοῦ πλέων, ὁμόπλους, Ὀππ. Ἁλ. 1. 208

ὁμόπνοια, ἡ, = **σύμπνοια**, ὁμόνοια, ἀδελφικῆς ὁμοπνοίας Γεώργ. ἐν Ρήτορσι (Walz) τ. 1, σ. 566, 12.

ὁμόπνους, ον, συνηρ. **-πνους, ουν,** σύμφωνος μετά τινος, τινί Νικήτ. Χρον. 6D.

ὁμοποιός, όν, ὁ φέρων τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα, Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. Ἀριθμ. 137A.

ὁμοπολέω, κινῶ ὁμοῦ, πάντα Πλάτ. Κρατ. 405D, κἑξ.

ὁμοπόλησις, εως, ἡ, ἡ ὁμοῦ πόλησις, κίνησις, Πρόκλ., πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 405C.

ὁμόπολις, ὁ, ἡ, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως, συμπολίτης, Πλούτ. 2. 276B, κτλ.· ποιητ. **ὁμόπτολις**, Σοφ. Ἀντ. 733.

ὁμοπολίτης, ου, ὁ, συμπολίτης, Λατ. concivis, Εὐστράτ. ἐν Ἀριστ. Ἠθ. σ. 148, ἔκδ. Ἄλδ.

ὁμοπόρευτος, ον, ὁ ὁμοῦ πορευόμενος, Διονύσ. Ἀρεοπ. σελ. 139, κτλ.

ὁμοπραγέω, συμπράττω, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 5, 5.

ὁμοπράγμων, ον, ὁ συμπράττων, συμβοηθός, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 12, 1.

ὁμοπροσκύνητος, ον, ὁ ὁμοῦ προσκυνούμενος, περὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος, ὡς ὁμοῦ προσκυνουμένου σὺν τῷ πατρὶ καὶ τῷ υἱῷ, Οἰκουμένιος εἰς τὴν β' πρὸς Κορινθ. Ἐπιστ. γ', 518, Θεόδ. Στουδ. α. 126C, 127E.

ὁμοπρόσωπος, ον, ὁ τοῦ αὐτοῦ προσώπου, Ἀναστ. Σιν. 144C!

ὁμόπτερος, ον, ὁ παρομοίως ἐπτερωμένος, ὁ ἔχων ὅμοια πτερά, κέρκων τῶν ὁμοπτέρων Αἰσχύλ. Ἱκ. 224, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 256E· ὁμόπτεροι ἐμοί, πτηνὰ ἔχοντα πτερὰ ὅμοια πρὸς τὰ ἐμά, σύντροφα ἐμοί πτηνά, Ἀριστοφ. Ὄρν. 229· καὶ ἀκολούθως, ὁμῆλιξ, Στράττις ἐν Ἀδῆλ. 17. **2)** μεταφορ., ὁ σφόδρα ὅμοιος, βόστρυχος ὁμ. Αἰσχύλ. Χο. 174, πρβλ. Εὐρ. Ἡλ. 530 νᾶες ὁμ., αἱ ἔχουσαι ὁμοίας κώπας ἢ ἱστία (ἤ, κατ' ἄλλους, ἐξ ἴσου ταχεῖαι), Αἰσχύλ. Πέρσ. 559, ἔνθα ἴδε σημ. Paley· ἀπήνη ὁμ., δηλ. οἱ δύο ἀδελφοὶ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης, Εὐρ. Φοίν. 329.— Περὶ τῆς λέξεως ταύτης ὁ Πολυδ. Ϛ', 156 λέγει: «ὁμοπτέρους δὲ τοὺς ὁμοτρίχους εἰπόντος Εὐριπίδου, Στράττις τοὺς ὁμήλικας εἴρηκεν ὁμοπτέρους», κατὰ δὲ Ἡσύχ.: «ὁμόπτεροι· ὅμοιοι, ὁμότριχοι, ὁμόχρονοι, ἀδελφοὶ ἥλικες, ὁμοῦ ηὐξημένοι».

ὁμοπτέρως, Ἐπίρρ. τοῦ προηγ., Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 627, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἀπτέρως**, «ἀπτέρως, ὁμοπτέρως, ταχέως».

ὁμοπτώτως, = **ὁμοιοπτώτως**. Γραμματ.

ὁμόπτολις, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **ὁμόπολις**.

ὁμοργάζω, = **ὁμόργνυμι**. ἀποσπογγίζω, ἀπομάττω, ὠμόργαζε Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 361, κατὰ τὸν Ilgen ἀντὶ τῆς ἀδιανοήτου λέξεως **ὠμάρταζε**.

ὅμοργμα, τό, ῥύπος, Συνέσ. 182D.

ὁμόργνῡμι, ἀπομάσσω, σπογγίζω (ἴδε **ἀπομόργνυμι**). — Μέσ., ὄακρυά τ' ὠμόργνυντο, ἐσπόγγιζον τὰ δάκρυά των, Ὀδ. Δ. 526, πρβλ. 529· χερσὶ παρειάων ὄακρυ' ὁμορξαμένη Ἰλ. Σ 124· θᾶκον ὁμόργνυσθαι Πυθαγ. παρὰ Διογ. Λ. 8. 17.— Πρβλ. **ὁμοργάζω**. Τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα εἶναι Ἐπικ., ἀλλὰ τὰ **ἀπ-**, **ἐξ-ομόργνυμι** εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς. (Ἡ ῥίζα εἶναι πιθαν. ΜΕΡΓ, **ἀμέργω**).

ὁμορβέω· «ὁμορβεῖν· ἀκολουθεῖν ἀδοιπορεῖν» Ἡσύχ.

ὁμορέω, Ἰων. **ὁμουρέω**, εἶμαι **ὅμορος**, γειτνιάζω, συνορεύω, [οἱ Κελτοὶ] ὁμουρέουσι Κυνησίοισι Ἡρόδ. 2. 33, πρβλ. 7. 123, Ἑκαταῖος 135, κτλ.· χωρίοις ὁμορεῖν Πλούτ. 2. 292D, κτλ. **II.** ὁ Ἰων. τύπος μνημονεύεται ἐκ τοῦ Στοᾶ, ὡς τῷ **πλησιάζω**, ἐπὶ αἰσχρῶν γυναικῶν.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὁμορροῦσα γειτνιῶσα. πλησιάζουσα».

ὁμόρρησις, Ἰων. **ὁμούρησις**, ἡ, γειτνίασις, γειτονία, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Δ. 10. 64.

ὁμορία, ἡ, γειτνίασις, Φιλόδημ. ἐν Vol Hercul. μέρος Α', σ. 20.

ὁμόριος, Ἰων. **ὁμούριος, ον,** = τῷ **ὅμορος**, Καλλ. Ἀποσπ. 185, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 379, κτλ.· ἐπίθετον τοῦ Διός, Πολύβ. 2. 39, 6.

ὁμορίτας· «ἄρτος ἐκ πυρῶν διηττημένου γεγονὼς» Ἡσύχ.

ὅμ-ορος, Ἰων. **ὅμουρος, ον,** ὁ ἔχων τὰ αὐτὰ ὅρια μετά τινος, συνορεύων πρός τινα, γείτων, τοῖσι Δωριεῦσι Ἡρόδ. 1. 57· τῇ Λιβύῃ 2. 65, κτλ.· ἀπολ., ὁμόρους ὄντας Θουκ. 6. 78· χώρα ὅμ. Δημ. 18. 5· ὅμ. πόλεμος, πόλεμος πρὸς γείτονας, ὁ αὐτ. 24. 10, πρβλ 307. 17. **2)** μεταφορ., παρεπλήσιος, πολὺ ὅμοιος, ὅμοροι ὁ ἀνδρεῖος καὶ ὁ θρασὺς Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 5, 2. **3)** ὡσαύτως ὡς οὐσιαστ., ὅμ. τινος, γείτων τινός, Ἰσοκρ. 300Δ, πρβλ. Θουκ. 6. 78· οἱ ὅμοροι, οἱ γείτονες, Ἡρόδ. 1. 57, 134, Θουκ. 1. 15, κτλ.· κατὰ τὸ ὅμορον, ἕνεκα τῆς γειτονίας αὐτῶν, ἕνεκα τῆς γειτνιάσεως, ὁ αὐτ. 6, 88.

ὁμοροφέω, **ὁμορόφιος**, **ὁμόροφος**, ἴδε **ὁμωρ-**.

ὁμόρρειθρος, ον, ὁ ὑδρευόμενος ἐκ τοῦ αὐτοῦ ῥείθρου ἢ ποταμοῦ, Παυδέκτ.

ὁμόρρητος, ον, ὁ ὁμοῦ ἢ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ῥηθείς, Νόνν. Δ. 1. 46.

ὁμορροή, ἡ, = **συρροή**, διάφ. γραφ.

ὁμορρυθέω, ἅμα καὶ συμφώνως ἐρέσσω, κωπηλατῶ, Ὀρφ. Ἀργ. 254, Πλούτ. 2. 94B **2)** μεταφορ., συμφωνῶ, συναινῶ, συνθέλω, Σοφ. Ἀντ. 536, Ἀποσπ. 435 (παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ὄρν. 851)· ὁμ. τινι, συμφωνῶ μετά τινος, Εὐρ. Ὀρ. 530· πρός τι Ἀλ. π. Ζ. 6. 32.

ὁμόρροθος, ον, κυρίως ὁ ὁμοῦ κωπηλατῶν· ὅθεν, ὁ πλησίον ἑτέρου ὤν, ὁ συγχρόνως τι πράττων, στείχοντες ὁμόρροθοι Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 3. 5· — οὕτως, **ὁμορρόθιος, ον,** Ἀνθ. Π. 7. 374.

ὁμόρροος, ον, συνηρ. **-ρους, -ουν,** ὁ ὁμοῦ ῥέων, Πλούτ. 2. 909C.

ὁμορρυθμία, Ἰων. **ὁμορρυσμίη**, ἡ, ὁμοιότης, Ἱππ. 916A.

ὁμόρρυθμος, Ἰων. **-υσμος, ον,** ὁ τοῦ αὐτοῦ ῥυθμοῦ, ὅμοιος, Ἱππ. 915E.

ὁμόρρυτος, ον, ὁμοῦ ῥέων, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **ὁπωρινός**, Νόνν. Δ. 46, 261.

ὁμός, ἡ, **όν**, (ἴδε **ἅμα**), ὁ αὐτός, ὅμοιος, κοινός, ἡνωμένος, Λατ. communis, οὐ γάρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος Ἰλ. Δ. 437· ὁμὸν γένος Ν. 354· ὁμὴ σορὸς Ψ. 91, αὐτόθι 57· ὁμὴ αἶσα Ο. 209· ὁμὸν νεῖκος Ν. 333· ὁμὴ ὀϊζὺς Ὀδ. Ρ. 563· ὁμὸν λέχος Ἰλ. Θ. 291, Ἡσ. Θ. 508· ὁμὴ σορὸς Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 590. 10· ὁμὰ χθὼν αὐτόθι 573· — ὁμὰ φρονεῖν, φρονεῖν τὰ αὐτά, ἔχειν τὸ αὐτὸ φρόνημα, Ἡσ. Ἀσπ. Ἠρ. 50. Ὡς Ἐπίρρ., μόνον παρ' Ἐπικ., ἀλλ' ἴδε **ὁμόσε**, **ὁμοῦ**.— Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Λ', σ. 151 κἑξ., 170.

ὁμόσαι, **ὁμόσας**, ἴδε **ὄμνυμι**.

ὁμοσαρκία παιδουργός, ἡ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς σὰρξ ἡ ὁμοῦ παιδοποιοῦσα, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 350, 23, τ. Β', σ. 343, 31, ἔκδ. Λ.

ὁμόσαρκος, ον, ἐπὶ γυναικὸς ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἄνδρα, ἡ ἔχουσα τὴν αὐτὴν σάρκα μετ' αὐτοῦ ὡς πλασθεῖσα ἐκ τῆς πλευρᾶς αὐτοῦ, «ἐννόησον ὅτι αὕτη κοινωνός σου καὶ γυνὴ διαθήκης σου, τουτέστιν ὁμόσαρκός σου καὶ κατὰ τὸν νόμον συνφκισμένη» Κύριλλ. Ἀλεξ. εἰς Μαλαχ. 2, 845.

ὁμόσε, Ἐπίρρ. (ὁμὸς) εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, Ἰλ. Β. 24· ὁμόσ' ἦλθε μάχη, ἦλθεν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, δηλ. τὰ δύο στρατεύματα συνηντήθησαν, ἦλθον εἰς χεῖρας, ἡ μάχη συνήφθη ἐκ τοῦ συστάδην, Ν. 337· οὕτω παρ' Ἀττ., ὁμόσε ἰέναι, ὡς τὸ Λατ. cominus pugnare, ἔρχεσθαι εἰς χεῖρας, συμπλέκεσθαι μετὰ τοῦ ἐχθροῦ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 863· ὁμ. ἰέναι τοῖς ἐχθροῖς Θουκ. 2. 62 βαδιστέον ὁμ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 876· ὁμ. χωρεῖν τινι ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 451· ὁμ. θεῖν, φέρεσθαι, τρέχειν εἰς συνάντησιν, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 4, Κυν. 10, 21· ὁμ. ταῖς λόγχαις ἰέναι ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 2, 13. **2)** μεταφορ., ὁμ. ἰέναι τοῖς ἐρωτήμασι, ἔρχεσθαι εἰς τελικὴν συζήτησιν διὰ τῶν ἐρωτήσεων, Πλάτ. Εὐθύδ. 294D· χωρεῖν ὁμ. τοῖς λόγοις Εὐρ. Ὀρ. 921, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 610C, Εὐθύδ 294D· ὁμ. βαδίζειν τῷ Παρμενίδου λόγῳ Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 2. 5· ὁμ. ἔχειν τοῖς ποιηταῖς, σφοδρῶς φέρεσθαι κατ' αὐτῶν ποιητῶν, Αἰλιαν. παρὰ Σουΐδ. ὁμ. χωρεῖν τοῖς δεινοῖς Διον. Ἁλ. 6. 74. **3)** ὁμόσε πορεύεσθαι, Λατ. concedere, ῥέπειν εἰς συμβιβασμόν, Δημ. 1287. 10. **II.** ὡς τὸ ἅμα ἡ σύν, μετὰ δοτ., Πολύβ. 3. 51, 4, κλ. **III.** τὸ ὁμόσε, ὁμαλόν, ἐπίπεδον ἔδαφος, Πλούτ. 1. 539C.— Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 161 κἑξ.

ὁμόσημος, ον, ὁ σημαίνων τὸ αὐτό, ταυτόσημος, Δ. Β. 1372, ἐν λ. **ἔπειτεν**.

ὁμοσθενής, ές, ἴσον ἔχων σθένος, ἴσην δύναμιν, Ἀνθ. Π. 8. 4, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 21. 62.

ὁμοσίπυος, ον, (σῖπύη) ὁμοτράπεζος, «ἡ μὲν οὖν εἰς πᾶσαν ἡμέραν συνεστηκυῖα κοινωνία κατὰ φύσιν οἶκός ἐστιν· οὓς Χαρώνδας μὲν καλεῖ ὁμοσιπύους, Ἐπιμενίδης δὲ ὁ Κρὴς ὁμοκάπους» Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 2, 5· ἔνθα (σελ. 261) σημειοῦται ὁ Κοραῆς: «σιπύη μὲν ἡ ἀρτοθήκη, καὶ κάπη ἡ τροφή· ὥστε ταὐτὸν δύνανται αἱ λέξεις ὥσπερ ἂν εἰ ἔλεγε καὶ ὁμοσίτους ἢ ὁμοτραπέζους».

ὁμοσιτέω, τρώγω μετά τινος, συντρώγω, μήποτε ὁμοσιτῆσαι τοῖσι ἀνδράσι, ἐπὶ γυναικῶν, Ἡρόδ. 1. 146.

ὁμόσιτος, ον, ὁ τρώγων ὁμοῦ, συντρώγων, μετά τινος Ἡρόδ. 7. 119, Πλούτ. 2. 643D.

ὁμόσκευος, ον, ὁ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡπλισμένος, ἔχων τὸν αὐτὸν ὁπλισμόν, Θουκ. 2. 96., 3. 95.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁμοσκηνία, ἡ, τὸ διαμένειν ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ μετ' ἄλλων, διάφ. γραφ. ἐν Ξεν. Κύρ. 2. 1, 26.

ὁμόσκηνος, ον, ὁ ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ διαμένων, ὁμοτράπεζος, Λατ. contubernalis, Διον. Ἁλ. 6. 74. **2)** σύνοικος, τινί ὁ αὐτ. 1. 55.

ὁμοσκηνόω, διαμένω ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ ἢ οἰκίᾳ μετά τινος, τινι Ξεν. Κύρ. 2. 1, 25· ἕτεροι διχρημένως: ὁμοῦ σκ-.

ὁμόσκοτος, ον, ὁ ἐν τῷ αὐτῷ σκότει, Γρηγ. Ναζ. III, 1270A.

ὁμόσπλαγχνος, ον, = **ὁμογάστριος**, Αἰσχύλ. Θήβ. 872, Σοφ. Ἀντ. 511.

ὁμοσπονδέω, εἶμαι ὁμόσπονδος, «συσπένδειν καὶ ὁμοσπονδεῖν καὶ ὁμόσπονδος γενέσθαι» Πολυδ. Α', 34· «ὁμοσπονδεῖν: τὸ κοινωνεῖν σπονδῶν καὶ θυσιῶν» Α. Β. 55, 6.

ὁμόσπονδος, ον, ὁ κοινωνῶν σπονδῶν καὶ θυσιῶν μετά τινος, φίλος, ὁμοτράπεζός τέ μοι καὶ ὁμ. ἐγένεο Ἡρόδ. 9. 16· μήθ' ὁμωρόφιον μήθ' ὁμόσπονδον .. εἶναί τινι Δημ. 321. 14· ὁμ. καὶ ὁμοτράπεζός τινι Δείναρχ. 93. 18. **2)** ὁ διὰ τῆς συνθήκης συνδεδεμένος μετά τινος, τινι Ἑβδ. (Γ' Μακκ. Γ', 7).

ὁμόσπορος, ον, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς σπορᾶς, ὁ ἐκ τῶν αὐτῶν γονέων ἢ προγόνων καταγόμενος, Ὀμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 85, Πινδ. Ν. 5. 80, καὶ Γραγ.· ὡς οὐσιαστ., ἀδελφός, Αἰσχύλ. Θήβ. 576 (ἔνθα ἴδε Δινδ.), Εὐρ. Ι. Τ. 611· ἀδελφή, Αἰσχύλ. Χο. 242, Σοφ. Τρ. 212, Εὐρ. Ι. Τ. 695, Ἀντιφάνης ἐν «Αἰόλῳ» 1. **II.** ὁμ. γυνή, ἀνήκουσα εἰς δύο ἄνδρας ὡς σύζυγος (εἰς τὸν Λάϊον καὶ τὸν Οἰδίποδα), Σοφ. Ο. Τ. 260 καὶ ἐκ τοῦ Οἰδίποδος, τοῦ πατρὸς ὁμόσπορος, ἔχων τὴν αὐτὴν μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς γυναῖκα, αὐτόθι 460.

ὁμόσσαι, ὁμόσσας, ἴδε ἐν λ. ὄμνυμι.

ὁμόσσυτος, ον, ὁ ὁμοῦ ὁρμῶν, ὁμόσσυτος ἦιε Κάδμῳ Νόνν. Δ. 45. 217.

ὁμόστεγος, ον, = **ὁμώροφος**, Γρηγ. Ναζ. III, 1062A· **ὁμοστεγέω**, = **ὁμόστεγός εἰμι**, ἐπιγραφ. ἐν Newton Ἀλικ. 85. 6, Βασίλ. Σελ. 592D.

ὁμοστεφής, ές, ὁ ὁμοῦ ἢ ὁμοίως ἐστεμμένος, Ἀνδρέας Κρήτ. σ. 173.

ὁμόστεφος, = **ὁμοστεφής**, Στέφ. Διάκ. σ. 1185, ἔκδ. Mi.

ὁμοστιβής, ές, ὁ ὁμοῦ βαδίζων, σύμφωνος, Κύριλ. Ἁλ. 11, 12, εἰς Ἰω. 18, 19, σ. 1024.

ὁμόστιξ, -ῖχος, ὁ, ἡ, «ἡ ἅμα τινὶ πορευομένη» Χοιροβ. 1, σ. 310, 33, 312, 19, κτλ.

ὁμοστίχαω, βαδίζω ὁμοῦ μετά τινος, τινί Ἰλ. Ο. 635.

ὁμοστιχής, ές, ὁ ὁμοῦ βαδίζων, συνοδεύων τινά, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 11. 41.

ὁμόστοιχος, ον, ὁ ἐν τῇ αὐτῇ γραμμῇ ἢ τάξει μετά τινος ὤν, τινι Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 6, 3, Ἐκκλ.— ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. ἐνίοτε -στιχος.—Ἐπίρρ. **ὁμοστοίχως**, Λεόντ. Μον. 641A.

ὁμόστολος, ον, ὁ συμπορευόμενος μετά τινος, Βάκχον .. Μαινάδων ὁμόστολον Σοφ. Ο. Τ. 212· ὁμ. ὕμνιν ἔπεσθαι Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 802. **II.** καθόλου, ὅμοιος, μορφῆς ὃ' οὐχ ὁμόστολον φύσις Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 496.

ὁμόστοργος, ον, ὁ αἰσθανόμενος τὴν αὐτὴν στοργὴν ἢ ἀγάπην, Νόνν. Δ. 3 386.

ὁμοστράτηγος, = **συστράτηγος**, οἱ μετὰ τὸν Θεοφάν. 306,20.

ὁμοσυγγενέτας, ao, ὁ, Ἐπιγρ. Πάρου ἔμμετρ. Bul. de cor. IV, σ. 287. — Τοιαῦται λέξεις περιττευούσης ὁπωσοῦν συνθέσεως ὑπάρχουσιν ἐν τῷ ΘΣ ἡ **ὁμοσύζυξ** καὶ ἡ **ὁμοσύμφωνος**, πλείονες δὲ οἷαι αἱ **συνόμαιμος, συνομήλιξ, συνόμορος, συνομώνυμος**, ὧν πασῶν αἱ ἀντίστοιχοι Λατινικαὶ εἶναι ἁπλούστεραι, οἷον conterminus, cognominis, conjux κτλ., Συναγ. Λίξ Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

ὁμοσύζυξ, ὁ, ἡ, ὁ ὁμοῦ δεδεμένος, συνεζευγμένος, σύνδ. πληθ. **ὁμοσύζυγα** Φιλόξ. παρ' Ἀθην. 147E.—Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 177.

ὁμοσύμφωνος, ον, σύμφωνος, ὁμόφωνος, Ἀθαν. τόμ. 1, σελ. 826.

ὁμόσφῡρος, ον, συνοδοιπόρος, παρ' Ἡσυχ., «ὁμόσφυρος, ὁ ἐν τῷ αὐτῷ τὴν πορείαν ποιούμενος», Σουΐδ.· κατὰ δὲ τὸν Μεγ. Ἐτυμολ. (625, 31): «ὁμόσφυρος ὁ ἀδελφός, διὰ τὸ περὶ τὰ αὐτὰ σφυρὰ τῆς μητρὸς πεσεῖν γεννηθέντα»— καὶ καθ' Ἡσύχ. ἀλλαχοῦ «ὁμόσφυρος· ἀδελφή, τῆς δὲ τρίτης συλλαβῆς ἐκτεινομένης, δηλοῖ τὸν ὁμόχωρον. σφῦρα γὰρ τῆς σπορίμου γῆς τὸ μέτρον».

ὁμοσχήμων, ον, ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ σχῆμα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 4 (διάφ. γραφ. **ὁμοιοσχ-**). Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 65.

ὁμόσχολος, ὁ, συμμαθητής, Ἡσύχ., Σουΐδ.

ὁμόσωμος, ον, ὁ ἀποτελῶν ἓν σῶμα μετά τινος, ὅλως ὁμόσωμοι αὐτῆς (ὅηλ. τῆς ἐκκλησίας) καὶ τρόφιμοι Θεοδ. Στουδ. 228E.

ὁμοτάγής, ές, ὁ τεταγμένος ἐν τῇ αὐτῇ σειρᾷ ἢ γραμμῇ, Εὐκλείδ. 12, 12, τ. 3, σ. 175 ἐν τέλ.:— ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν μετά τινος, τινι Ἰουλιαν. 144D. **2)** ὁ ὁμοίως συντασσόμενος, Γραμμ. **3)** ὁ ἐν τῷ αὐτῷ τάγματι, Ἡσύχ.— **ὁμοταγία**, ἡ, τὸ οὐσ. τοῦ ὁμοταγής, Μαξ. Ὁμολ. Σχόλ. 196B —Ἐπίρρ. **ὁμοταγῶς**, κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν ἢ σειράν, Νικόμαχ. 97.

ὁμοτάλαντος, ἰσοβαρής, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐσταθίου ὅστις διὰ τῆς λ. ταύτης ἑρμηνεύει τὸ Ὁμηρικ. **ἀτάλαντος**.

ὁμοτάφος, ον, ὁ ὁμοῦ ταφείς, συντεθαμμένος, Αἰσχίν. 20, ἐν τέλ.· τινος Πλούτ. 2. 359B.

ὁμοτάχής, ές, ὁ ἐξ ἴσου ταχύς, ἰσοταχής, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 8. 2, Φυσ. 7. 4, 1, καὶ 9, κτλ. Ἐπίρρ. **-χῶς**, αὐτόθι 6. 6, 3.

ὁμοτάχος, ον, = τῷ προηγ., Ἡλιόδ. 40. 29.

ὁμοτεγεῖς νεώσοικοι, οἱ ἔχοντες τὸ αὐτὸ τέγος, Ἐπιγρ. Πειραιῶς, Bul. de cor. hel VI, σ. 541, στ. 6.

ὁμοτάλαντος, ον, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **ὁμοιοτάλαντος**.

ὁμοτέλευτος, ον, ἀντὶ **ὁμοιοτέλευτος**, Γραμμ.

ὁμοτελής, ές, ὁ τὰ αὐτὰ τέλη τελῶν μετά τῶν ἄλλων, ἰσοτελής, Πολυδ. Γ', 56, Ἡσύχ.

ὁμοτέρμων, ον, ὁ ἔχων τὰ αὐτὰ σύνορα, συνορεύων μετά τινος, ὅμορος, μήτε γείτονος μήτε ὁμ. Πλάτ. Νόμ. 842E, πρβλ. Διον. Ἁλ. 1. 9, 26, κτλ.· ὁμ. τινὸς Ποιητ. παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλ. Ροδ. Α', 419· τινί Ἀθήν. 625F.

ὁμοτεχνέω, ἀσκῶ τὴν αὐτὴν τέχνην, εἶμαι ὁμότεχνος, Ἱππ. 1285. 26.

ὁμότεχνος, ον, ὁ ἀσκῶν, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν τέχνην, τινι, μετά τινος, Πλάτ. Λάχ. 186E· — ὡς οὐσιαστ., συνεργάτης, Ἡρόδ. 2. 89, Πλάτ. Πρωτ. 328A, Ξέναρχος ἐν «Πορφύρᾳ» 1. 15· ὁ ὁμ. τινος Πλάτ. Χαρμ 171G, πρβλ. Δημ. 611. 4· οὐδεὶς τῶν ὁμ. μου Ἄλεξις ἐν «Παννυχίδι» 2. 7.

ὁμότηθος, ον, = **ὁμόθηλος, ὁμογάλαξ**, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀγάλαξ**, Φώτ.

ὁμότης, ου, ὁ ὀρκιζόμενος, Θεογνώστ. Κανόν. 45. 3, Ἐτυμ. Μέγ. 258. 3.

ὁμοτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὅρκον, Λογγῖν. 10. 1· ὡς π. χ. νή, μά, Ἀπολλών. Δύσκολ. περὶ Συντ. 52, 27, Ὠριγέν. 1, 1616A.

ὁμοτῑμία, ἡ, τὸ ἔχειν τὴν αὐτὴν τιμὴν ἢ ἀξίαν, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 15. 2.

ὁμότῑμος, ον, (τιμή) ὁ ἴσην ἀξίαν ἢ τιμὴν ἔχων, ὁ ἐπ' ἴσῃ τιμώμενος, Ἰλ. Ο. 186· τήνων καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν ἀθανάτοις Θεόκρ. 17. 16· μακάρων Νόνν. Δ. 7. 103· μετὰ γεν. πράγμ., τῆς στρατηγίας ὁμ., ὁ ἔχων ἴσον μέρος ἐν τῇ διοικήσει, Πλουτ. Φάβ. 9· — οἱ ὁμότιμοι, παρὰ τοῖς Πέρσαις, ὡς οἱ ὅμοιοι ἐν Σπάρτῃ (πρβλ. **ὅμοιος** II), οἱ εὐγενεῖς οἱ πρὸς ἀλλήλους ἴσοι, οἱ ἄριστοι τοῦ κράτους, οἱ εὐπατρίδαι, συχν. ἐν Ξεν. Κύρ., ὡς 2. 1, 3., 7. 5. 85.—Ἐπίρρ. **-μως**, Γαλην. τ. 4, σ. 169.

ὁμότιτθος, ον, ὁ ὑπὸ τῆς αὐτῆς τροφοῦ ἀνατραφείς, Δείναρχ. παρὰ Πολυδ. Ϛ', 156, Φώτ.

ὁμότοιχος, ον, ὁ ἔχων κοινὸν τοῖχον, χωριζόμενος διὰ κοινοῦ τοίχου, γείτων, ὁμ. οἰκία Ἰσαῖ. 60. 17· ὁμότοιχος οἰκεῖν Πλάτ. Νόμ. 844G· ὁμότ. τῇ βιβλιοθήκῃ οἶκος Διόδ. 1. 49. **2)** μεταφορ., νόσος γείτων ὁμ. ἐρείδει Αἰσχύλ. Ἀγ. 1004· λύπη μανίας ὁμ. Ἀντιφάν. ἐν Ἀθήν. 64.

ὁμοτονέω, ἔχω τὴν αὐτὴν ἔντασιν, Φίλων Βελοπ. 61B. **2)** ἔχω τὸν αὐτὸν τόνον μετά τινος, τινι Νικομάχ. Ἁρμον. σ. 26· Γραμματ., ὁμοτονεῖ τοῖς βαρυτόνοις τὰ βαρύτονα Ἀμμώνιος σ. 126, Valcken.

ὁμότονος, ον, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ἔντασιν, ἴσην δύναμιν, Γαλην. **2)** ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν τόνον ἐν τῇ μουσικῇ, Ἀρχ. Μουσ. τὸ ὁμότονον, τόνος μέτριος μεταξὺ τοῦ **βαρέος** καὶ τοῦ **ὀξέος**, Πλάτ. Φίληβ. 17C.—Ἐπίρρ. **-νως**, ὁμοιομόρφως, ὁμοίως, Ἀριστ. Προβλ. 15. 5, 1. **II.** ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν τονισμόν, Γραμμ. —Ἐπίρρ. **-νως**, τινὶ Σιέφ. Βυζ.

ὁμοτός, ή, όν, ὁρκωτός, Θεογνώστ. Κανόν. 75. 29.

ὁμοτράπεζος ον, ὁ ἐσθίων ἐπὶ τῆς αὐτῆς τραπέζης μετά τινος (πρβλ. **ὁμόσπονδος**), Ἡρόδ. 1. 132· συνέπτιστος καὶ ὁμ. Πλάτ. Εὐθύφρων 4B.— οἱ ὁμοτράπεζοι, οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς τραπέζης ἐσθίοντες, ὄνομα τινῶν τῶν παρὰ Πέρσαις αὐλικῶν μεγιστάνων, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 30· πρβλ. **ὁμότιμος**.

ὁμοτρεχής, ές, ὁ ὁμοῦ τρέχων, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 8, 9.

ὁμότρητος, ον, ὁ συγχρόνως διατρηθείς, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 19. 18.

ὁμοτριβέω, τρίβω ὁμοῦ, ὁμοτριβοῦντες λίθους Ἐπιγρ. Λεβαδείας ἐν Ἀθην. τ. Δ', σ. 374.

ὁμότριχος, ον, = **ὁμόθριξ**, Πολυδ. Ϛ', 156, Ἡσύχ. ἐν λ. **ὁμόπτερος**.

ὁμοτροπέω, = **ὁμότροπός εἰμι**, Κύριλλ. Ἁλ. II, 60A, VII, 293D.

ὁμοτροπία, ἡ, ταυτότης χαρακτῆρος ἢ ἕξεων, ὁμοιότης τρόπων, Διον. Ἁλ. 4. 28.

ὁμότροπος, ον, ὁ ἔχων τοὺς αὐτοὺς τρόπους, τὰς αὐτὰς ἕξεις, ἐν τῷ βίῳ, ὁμ. τε καὶ ὁμότροφος γίγνεσθαι, ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἐν σχέσει πρὸς τὸ σῶμα, Πλάτ. Ψαίδων 83D· ὡς οὐσιαστ., οἱ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁμότροποί τινος Αἰσχίν. 22. 32· Δίκα καὶ ὁμ. Εἰράνα Πινδ. Ο. 13. 8. 2) ὅμοιος, ὁμοειδής, ὁμ. ἤθεα Ἡρόδ. 8. 144· τὰ ἐν Αἰγύπτῳ .. ὁμ. ἦν τοῖσι Ἕλλησι 2. 49.—Ἐπίρρ. -πως, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, Ἀριστ. π. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 33, 11 ἐξ ὁμοιότητος τρόπου, Διογ. Λ. 9. 70.

ὁμοτροφία, ἡ, ἡ κοινὴ ἀνατροφή, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 6, 1.

ὁμότροφος, ον, ὁ ὁμοῦ μετά τινος ἀνατραφείς, τινι Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 199· ἀλλὰ καὶ τινὸς Ὁμ. Ὕμν. 8. 2 (ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ἐπὶ διδύμων)· ὁμότροφα τοῖσι ἀνθρώποισι θηρία, ἐπὶ κατοικιδίων ζῴων, Ἡρόδ. 2. 66. **II.** ἀπολ., ὁ ὁμοῦ ἐσθίων, ἔχων τὴν αὐτὴν δίαιταν, Πλάτ., πρβλ. **ὁμότροπος.** 2) ὁμότροφα δ' ἡμῖν ἐνέμετο πεδία, ἐνέμετο δὲ πεδιάδας ἐν αἷς ὁμοῦ ἐτρεφόμεθα, ἐπὶ πτηνῶν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 329.

ὁμοτροχάω, (τρέχω) τρέχω ὁμοῦ μετά τινος, διάφ. γραφ. ἐν Ὀδ. Ο. 451 (ἀντὶ ἁματρ-), Μανέθων 6. 527.

ὁμοτῠπία, ἡ, ὁμοιότης τύπου, μήποτε ὁμοτυπίᾳ συγκριτικῶν ταῦτα ὑπάγονται Φιλόξ. παρὰ τῷ Μεγάλῳ Ἐτυμολ. 234. 55.

ὁμότῠχος, ον, ἔχων τὴν αὐτὴν τύχην, Θεοφ. Κερ. σελ. 169, ἔκδ. Μί.

ὁμοῦ, Ἐπίρρ. κυρίως γεν. οὐδ. τοῦ **ὁμός**, 1) κυρίως ἐπὶ τόπου, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, «μαζί», Λατ. una, ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους Ἰλ. Λ. 127· μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὁστέ', Ἀχιλλεῦ, ἀλλ' ὁμοῦ Ἰλ. Ψ. 84· ὁμοῦ εἶναι, ἀντίθετ. τῷ χωρὶς εἶναι, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 7, κτλ.· ὁμοῦ πάντες ἀναμεμιγμένοι Σοφ. Ἠλ. 715, κτλ.·— παρὰ μεταγενεστ. μετὰ ῥημάτων κινήσεως σημαντικῶν, ἀντὶ τοῦ **ὁμόσε** ἢ **ὁμόθεν**, ἴδε Cobet V. LL. σ. 85. 2) ἄνευ διακεκριμένης τινὸς ἐννοίας τόπου, ὡς τὸ Λατ. simul, «μαζί», ἐν ταὐτῷ, ἄμφω ὁμοῦ Ὀδ. Μ. 424· παρῆν ὁμοῦ κλύειν πολλὴν βοὴν Αἰσχύλ. Πέρσ. 401· χρόνος καθαιρεῖ πάντα .. ὁμοῦ ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 286· δυοῖν ὁμοῦ Σοφ. Ο. Κ. 330· εἰ γὰρ Αἰγίσθῳ θ' ὁμοῦ, ἐπ' ἴσης, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1416·— παρ' Ὁμ. συχνάκις χρησιμεύει πρὸς σύνδεσιν δύο οὐσιαστ. ἤδη συνδεδεμένων διὰ τοῦ **καὶ ἤ τε**, ἵνα δείξῃ ὅτι ἑκάτερον ἔχει τὴν αὐτὴν σχέσιν πρὸς τὸ ῥῆμα, εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοὺς Ἰλ. Α. 61· ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα Δ. 122· χίλι' ὑπέστη, αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς Λ. 245· θυμὸς τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ Ρ. 745· κτλ.· ἐπήγαγε λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμὸν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 241· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., οἴκτιρε θῆλυν ἄρσενός θ' ὁμοῦ γόον Αἰσχύλ. Χο. 502· πόλιν τε κἀμὲ καὶ σ' ὁμοῦ στένει Σοφ. Ο. Τ. 64, πρβλ. Αἴ. 667, 1079· ἱππέας τε καὶ ὁπλίτας ὁμοῦ Θουκ. 7. 30, κτλ.·— ἐπαναλαμβάνεται: ὁμοῦ μὲν .., ὁμοῦ δὲ .., Σοφ. Ο. Τ. 4 πρβλ. **ὁμῶς.** 3) μετὰ δοτ., ὁμοῦ μετά τινος, Λατ. una cum, ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν Ἰλ. Ε. 867· κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι Ο. 118· ὁμοῦ τῇ λίμνῃ Ἡρόδ. 2. 101· σίμωγῇ .. ὁμοῦ κωκύμασιν Αἰσχύλ. Πέρσ. 426· — ὡσαύτως καὶ ἑπουένου τοῦ ὁμοῦ μετὰ τὴν δοτικήν, ὅσσαι μοι ὁμοῦ τράφεν Ὀδ. Δ. 723· θεοῖς ὁμοῦ ξὺν θεοῖς, Σοφ. Αἴ. 767, πρβλ. **προστάτις**· οὔ ποτ' εἶμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ, οὐδέποτε θὰ ὑπάγω πλησίον τῶν γονέων μου, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1007· τοῖσιν ἐχθίστοισιν συνναίειν ὁμοῦ ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1237, πρβλ. Ο. Κ. 949, Εὐρ. Ἑλ. 104. **II.** παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡσαύτως ὡς τὸ **ἐγγύς**, πλησίον, ὁρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμοῦ Σοφ. Ἀντ. 1180, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 245, Εἰρ. 513, Θεσμ. 572, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 2·— ὡσαύτως μετὰ δοτ., πλησιέστατα πρός .., τοῖς ἐμοῖς πλευροῖς ὁμοῦ κλιθεῖσαν Σοφ. Τρ. 1225, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 5, Πλάτ. Θεάγ. 129D· ὁμοῦ τι τῷ τίκτειν παρεγένεθ' ἡ κόρη Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 204, πρβλ. Διον. Ἀλ. 1. 78. 2) λίαν σπανίως μετὰ γεν., νεὼς ὁμοῦ στείχειν Σοφ. Φιλ. 1218· εἶναι ὁμοῦ ἀλλήλων (διάφ. γραφή -οις) Ξεν. Ἀν. 4. 6, 24. 3) ἐπὶ ποσοῦ, ἐν ὅλῳ, ἐν συνόλῳ, ἀπὸ Σόλωνος ὁμοῦ διακόσιά ἐστιν ἔτη Δημ. 420. 14· εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι Δημ. 785. 24, πρβλ. 956. 1. Μένανδρ. ἐν τῷ «Ἑαυτὸν τιμωρουμένῳ» 1. **III.** ὁμοῦ καί, ἀκριβῶς ὡς, Λατ. aeque ac, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 64· πρβλ. **ὅμοιος** Β. 6.— Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 156, κέξ.

ὁμόϋλος, ον, (ὕλη) ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς ὕλης, Ἰάμβλιχ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 116.

ὁμοῦμαι, μέλλ. τοῦ **ὄμνυμι.**

ὁμοϋπόστᾰτος, ον, ὁ τῆς αὐτῆς ὑποστάσεως, Μάξιμ. Ὁμολ. τ. 2, σ. 79D.

ὁμουρα· «σεμίδαλις ἐφθή, μέλι ἔχουσα καὶ σησάμην» Ἡσύχ.

ὁμουρέω, ὁμούρησις, ὁμούριος, ὅμουρος, Ἰωνικ. ἀντὶ **ὁμορέω**, κτλ.

ὁμ-ούσιος, καὶ **ὁμ-ουσιότης**, ἀμφίβολοι τύποι ἀντὶ τῶν: **ὁμο-ούσιος, -ότης.**

ὁμοφεγγής, ές, ὁ φέγγων ὁμοῦ, Νόνν. Δ. 5. 113.

ὁμοφήτωρ, -ορος, ὁ, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ Ὁμηρικοῦ **ἀφήτωρ**, Εὐστ. 759. 64.

ὁμόφθογγος, ον, ὁ ὁμοῦ φθεγγόμενος, ἠχῶν, Νόνν. Δ. 1. 157, κτλ.

ὁμοφιλία, ἡ, ταυτότης φιλίας, Λυβ. καὶ Ροδ. στ. 2824, ἔκδ. Μαυρ.

ὁμοφλεγής, ές, ὁ καίων ὁμοῦ ἢ ἐν τῷ ἅμα, Νόνν. Δ. 6. 220.

ὁμόφλοιος, ον, ἴδε **ὁμοιόφλοιος.**

ὁμόφοιτος, ον, ὁ πλησίον τινὸς πορευόμενος, τινος Πινδ. Ν. 8. 56, Νόνν. Δ. 5. 122, κτλ.

ὁμοφρᾰδής, ές, ὁ ὁμοῦ ὁμιλῶν, Ἐτυμολ. Μέγ. 221. 31·— σύμφωνος, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 4. 40.

ὁμοφράδμων, ον, = **ὁμοφραδής**, Ποιητὴς παρὰ Πλάτ. ἐν Ἐπιστ. 310Α.

ὁμοφρονέω, ἔχω τὸ αὐτὸ φρόνημα, τὰς αὐτὰς σκέψεις, εἰ δὴ ὁμοφρονέοις, λέγει ὁ Πολύφημος πρὸς τὸν κριόν, Ὀδ. Ι. 456· ὁμοφρονέοντε νοήμασιν .., ἀνὴρ ἠδὲ γυνή, ἔχοντες τὸν αὐτὸν σκοπόν, Ζ. 183 οὕτως, Ἕλληνας ὁμοφρονέοντας, ὄντας ὁμόφρονας, Ἡρόδ. 9. 2· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό: γνώμῃ διαφέρεσθαι, ὁ αὐτ. 7. 229· ἐπὶ συνωμοτῶν, Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 7·— ὡσαύτως, πόλεμος ὁμοφρονέων, πόλεμος ἐκ συμφώνου γινόμενος, Ἡρόδ. 8. 3·— μετὰ δοτ., οὐ γὰρ ἀλλήλοισι ὁμοφρονέουσι, δὲν συμφωνοῦσι πρὸς ἀλλήλους, αὐτόθι 75.

ὁμοφρονία, = **ὁμοφροσύνη**, Ἱππόλ. 813Β.

ὁμοφρονέως, Ἐπίρρ., ὁμοφρόνως, Ἐπιγρ. Λαρύμνης ἔμμετρ. Kaib. epigr. gr. 493.

ὁμοφροσύνη, ἡ, = **ὁμόνοια**, ἑνότης φρονήματος καὶ αἰσθημάτων, ὁμοφροσύνην ὁπάσειαν ἐσθλὴν [θεοί] Ὀδ. Ζ. 181· ἐν τῷ πληθ., Ο. 198·— ὡσαύτως παρὰ μεταγενεστ. πεζογράφοις, Διον. Ἀλ. 9. 45, κτλ.

ὁμόφρων, -ονος, ὁ, ἡ, = **ὁμόνοος**, σύμφωνος, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες Ἰλ. Χ. 263, Ἡσ. Θ. 60, Θέογν. 81· ὁμόφρονος εὐνᾶς Πινδ. Ο. 7. 10· ὁμ. λόγοι Ἀριστοφ. Ὄρν. 632. Ἐπίρρ. -όνως, Achmes Ὀνειροκρ. 44 ἐν τῇ ἐπιγραφῇ· ποιητ. -ονέως, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 493. 6.— Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 170—1.

ὁμοφυής, ές, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν φύσιν, Πλάτ. Φαίδων 86Α, Πολ. 458C· τινι, μετά τινος, αὐτόθι 439Ε· ἄνθρωπος γὰρ ὢν ὁμοφυῶν βασιλεύεις, μνημονεύεται ἐκ τῆς Θεοδωρήτου Ἐκκλ. Ἱστορίας.

ὁμοφυΐα, ἡ, ταυτότης φύσεως, Γρηγ. Ναζ. Π, 96Α.

ὁμοφῡλία, ἡ, ταυτότης φυλῆς ἢ γένους, Στράβ. 41, Πλούτ. 2. 975Ε.

ὁμόφῡλος, ον, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, τοῦ αὐτοῦ γένους, (εὐρύτερον κατ' ἔννοιαν τοῦ **ὁμοεθνής**, ὃ ἴδε), Ἱππ. π. Ἀέρ. 289, Θουκ. 1. 141, κτλ.· οἱ ὁμόφυλοι, οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 27· φιλία ὁμόφ., φιλία πρὸς τοὺς ἔχοντας τὴν αὐτὴν καταγωγήν, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1200· ὁμ. Ζεὺς Πλάτ. Νόμ. 843Α· — τὸ ὁμόφυλον, = **ὁμοφυλία**, Εὐρ. Ι. Τ. 346, Δημ. 290. 20· τὸ μὴ ὁμόφυλον, ἐπὶ πόλεως κατοικουμένης ὑπὸ διαφόρων φυλῶν, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 3, 11. 2) καθόλου, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους ἢ εἴδους, ὄρνιθες Ξεν. Κύρ. 1. 6, 39· πρὸς τὸ ὁμ. ἀπιέναι αὐτόθι 8. 7, 20, πρβλ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 5. 3· τὸ πῦρ συγκρίνει τὰ ὁμ., τὰς ὁμογενεῖς οὐσίας, Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 5. 2, 4, πρβλ. π. Οὐρ. 3. 8, 12.

ὁμόφῠτος, ον, ὁ ὁμοῦ λαμβάνων ἀρχήν, ὁμοῦ φυόμενος, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 50.

ὁμό-φωκτος, ον, (φώζω) ὁ ὁμοῦ ὠπτημένος ἢ στεγνωθείς, Φιλόξ. 3, 15.

ὁμοφωνέω, λαλῶ τὴν αὐτὴν γλῶσσαν μετά τινος, τινι Ἡρόδ. 1. 142· πρβλ. **ὁμολογέω** Ι. **II.** ἠχῶ ὁμοῦ, ἐν ὁμοφωνίᾳ, Δίων Κ. 41. 58·— μετὰ δοτ., ἠχῶ ὁμοίως, Ἀπολλ. π. Ἀντωνυμ. 140Β· πάντα γὰρ ὁμοφωνεῖ τῷ λόγῳ, συμφωνοῦσι μὲ τὸν λόγον, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 13, 17· πρός τι Θεμίστ. 258Β.

ὁμοφωνία, ἡ, ἐν τῇ μουσικῇ, ταυτότης τοῦ μουσικοῦ ἤχου (ἴδε **ὁμόφωνος** Π), Ἀριστ. Πολιτ. 2. 5, 14. 2) τὸ λαλεῖν τὴν αὐτὴν γλῶσσαν, τὸ συγγενὲς τῆς ὁμοφωνίας Διον. Ἀλ. Ι, 29, κλ.

ὁμόφωνος, ον, ὁ ὁμιλῶν τὴν αὐτὴν γλῶσσαν μετά τινος, ἔθνεα οὐχ ὁμ. σφισι (= ἀλλήλοις) Ἡρόδ. 3. 98, πρβλ. Θουκ. 4. 3, Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 19. **II.** ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν ἦχον ἢ τόνον, τινι Αἰσχύλ. Ἀγ. 158·— Ἐπίρρ. -νως, ὁμωνύμως, τινὶ Στράβ. 411. 2) ἐν τῇ Μουσικῇ, μὲ τὸν αὐτὸν τόνον, ἐν ὁμοφωνίᾳ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **σύμφωνος** (ἐν ἁρμονίᾳ), ἴδε Ἀριστ. Προβλ. 19. 39, 1.— Ἐπίρρ. -νως, μιᾷ φωνῇ, Πλουτ. Γάλβ. 5.

ὁμόφωτος, ον, ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ φῶς, Καισάριος 860.

ὁμοχοϊνιξ, ῐκος, ὁ, ἡ, ὁ λαμβάνων τὴν αὐτὴν μερίδα μετ' ἄλλων, Πλούτ. 2. 643D.

ὁμόχορος, ον, ὁ εἰς τὸν αὐτὸν χορὸν ἀνήκων, Πλούτ. 2. 768Β.

ὁμοχριστιᾱνοί, οἱ, ἀδελφοὶ Χριστιαν., Εὐστ. Πονημ. 1. 83.

ὁμοχροέω, εἶμαι ὁμόχροος, Γεωπ. 19. 6, 2, Μοσχόπ. περὶ Σχεδῶν σ. 193.

ὁμόχροια, ἡ, ταυτότης χροιᾶς, Ξεν. Κυν. 5, 18, Γεωπ. 18. 1, 1. **II.** ἡ ὁμαλὴ τοῦ σώματος ἐπιφάνεια, τὸ δέρμα, Ἡρόδ. 1. 74 (ἔνθα ἡ αἰτ. φέρεται **ὁμοχροιίην**· οὕτως, **ὁμοχροίη**, ὁμο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χροΐην παρ' Ἱππ. ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Κεφαλῇ Τρωμ. 896), Πλάτ. Ἀξίοχ. 369D — πρβλ. **ὁμόχροος II, χροιά, χρώς.**

ὁμοχρονέω, φυλάττω χρόνον σύν τινι (μουσικῶς), τῇ γλώττῃ τὸ πλῆκτρον ὁμοχρονεῖ Λουκ. Εἰκόν. 14· ἀπολ., εἶμαι ὁμόχρονος, ἢ πράττω τι ὁμοχρόνως, ὁ αὐτ. ἐν τῷ πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 50.

ὁμόχρονος, ον, σύγχρονος, Θεμίστ. 128A. Ἐπίρρ. **-νως,** Ἰω Κλίμακ. σ. 132.

ὁμόχρους, ον, συνῳδ. **-χρους, ουν,** ὁ ἔχων ἓν καὶ τὸ αὐτὸ χρῶμα, ἀντίθετ. τῷ **ποικίλος.** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 10, 3, πρβλ. 4. 1, 24· ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν χροιάν, τὸ αὐτὸ χρῶμα, Ἀνθ. II 5. 301· ἑτερόκλ. πληθ. **ὁμόχροες,** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἡσιόδου τοῦ Δίγ :— οὕτως, **ὁμοχρώματος, ον,** Διόδ. 1. 88· **ὁμόχρωμος, ον,** Δ. Β. 220· **ὁμόχρως, ὁ, ἡ, -χρων,** τό, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 1, 2, Θεοφρ. περὶ Αἰσθ. 37, κτλ.· πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 256. **II.** ὁ ἔχων ὁμαλὴν ἐπιφάνειαν (πρβλ. **ὁμόχροια II**), Ἱππ. 607. 8.

ὁμόχωρος, ον, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας, συντοπίτης, Δίωνος Κ. Ἀποσπ. Peiresc 79, κτλ. **II.** ὁ πλησιόχωρος, γείτων.— Ὁ τύπος **ὁμοχώριος** ἀπαντᾷ ἐν Γλωσσ.

ὁμοψηφέω, ψηφίζω ὁμοῦ, ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην, Ἰωαήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 11, 1.

ὁμόψηφος, ον, ὁ ψηφίζων μετά τινος, μὴ τοῖς ἐχθίστοις ὁμόψηφοι γένησθε Ἀνδοκ. 23. 17· ὁμ. τινι κατά τινος Λυσ. 139. 6. **II.** ὁ ἔχων ἴσον δικαίωμα νὰ δώσῃ ψῆφον, τοῖσι στρατηγοῖσι Ἡρόδ. 6. 109· μετὰ τῶν σφετέρων ὁ αὐτ. 7. 149.

ὁμοψῡχέω, εἶμαι ὁμόψυχος, ὁμονοῶ, Κύριλλ. Ἀλ. VII, 557B.

ὁμοψῡχία, ὁμόνοια, Εὐσέβιος II, 889B, Ἀθαν. I, 316C, 1045D.

ὁμόψῡχος, ὁμάνοος, Ψευδο-Ἰωσήπου Μακκ. 14, Ἀθαν. I, 1237D, Βασίλ. IV, 776A.

ὁμοψύχως, Ἐπίρρ., μιᾷ ψυχῇ καὶ μιᾷ γνώμῃ, ὁμοθυμαδόν, μεταγεν.

ὁμόω; μέλλ. **-ώσω,** (ὁμὸς) ἑνώνω, συνδέω. Παθ. ὁμοῦσθαι φιλότητι, συνών. τῷ φιλότητι μιγῆναι, Ἰλ. Ξ. 209. **II.** **ὁμοιόω,** κατὰ μέσ. μέλλ., Νικ. Θηρ. 334.—Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 166.

ὁμόω, ὁρκίζομαι, ἴδε ἐν λ. ὄμνυμι.

ὄμπνειος, ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ **ὄμπνιος.**

ὀμπνεύειν: «αὔξειν» Φώτ.

ὄμπνη, ἡ, ὁ πρὸς τροφὴν δημητριακὸς σῖτος, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 621, (ἔνθα ὁ Λυκόφρ. ἔχει: ὄμπνιον στάχυν) Σωσίθεος ἐν Ἐριμάνθ. Ὀνομαστ. 1. 55 ἐν τῷ πληθ. **ὄμπναι,** πλακοῦντια ἐξ ἀλεύρου καὶ μέλιτος, πλακούντια τῶν θυσιῶν, Καλλ. Ἀποσπ. 123, 268 πολυωπὲας ὄμπνας, κηρίθρας, Νίκ. Ἀλεξιφ. 450. **II.** ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὴν λέξιν καὶ διὰ τοῦ **εὐδαιμονία.**—Ὁ τύπος **ὄμπη** (Δ. Β. 287, Ἡσύχ., Φώτ., Ἐτυμ. Μέγ.) φαίνεται ἡμαρτημένος. —Ἐντεῦθεν τὸ ἐπίθετα **ὄμπνιος** (ὃ ἴδε), καὶ **ὀμπνηρός** Ἡσύχ.· **ὀμπνιακκὸς** Ἀνθ. II. 9. 707 **ὀμπνικὸς** Σουΐδ. (Πιθ. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης καὶ τὸ **ἄφ-ενος,** Λατ. ops, opes, opulentus, opimus, opiparus, ἅτινα πάντα ἔχουσι τὴν κοινὴν ἔννοιαν τῆς ἀρθονίας καὶ αὐξήσεως.)

ὀμπνιακός, ὀμπνικός, ὀμπνηρός, ἴδε **ὄμπνη.**

ὄμπνιος, ἐν Ἀντιγράφοις συχνάκις **ὄμπνειος,** α. ον. (ὄμπνη) ἐκ σίτου, ἢ ἀνήκων εἰς σῖτον, ἔχων σχέσιν πρὸς σῖτον, ὁμοιν. καρπὸς Μοσχίων παρὰ Στοβ. Ἐκλ. 1. 242 στάχυς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 989, Λυκόφρ. 621 σπόρος Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 4, ἴδε 37· ὄμπ. ἔργον, γεωργία, Καλλ. Ἀποσπ. 183· θρεπτικός, Φιλητ. 49· ἐντεῦθεν, **2)** ὡς ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, **Ὄμπνια,** Λατ. alma Ceres, ἡ ἀφθόνως χορηγοῦσα, Ἡσύχ.· ἀκολούθως παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, **ὄμπνια** Ῥώμη, πλουσία, Παύλου Σιλ. Ἔκφρ. τῆς Ἁγ. Σοφ. 145· Καίσαρος **ὄμπνια** μήτηρ Ἀνθ. II. παράρτ. 51. 56. —ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως ἔχει **ὀμπνιόχειρ.** «πλουσιόχειρ, πλούσιος» **II.** ὁ καλῶς τεθραμμένος, ἁκμαῖος, μέγας, **ὄμπνιον** νέφος, μέγα, ὑπέρογκον, Σοφ. Ἀποσπ. 233· **ὄμπνιαι** τευθίδες Φιλόξενος 2. 13 Bgk.· κτῆσις Λυκόφρων 1264. [**Ὄμπνια** Φιλόξενος 2. 13 Bgk.· κτῆσις Λυκόφρων 1264. [**Ὄμπνια** εἶναι ἐν ἐκ τῶν ὀλιγίστων τρισυλλάβων θηλυκῶν εἰς ια, τοῦ αὐτοῦ τύπου ὡς τὸ **πότνια.** ὅθεν καὶ ὁ τονισμὸς γίνεται ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης, Spitzn. Vers. Her. 30, Δράκων 20. 21.] — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Παρατηρ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Θ', σ. 123-4.

ὀμπνιόχειρ, ἴδε **ὄμπνιος.**

ὄμφακη, ἡ, οἶνος ἐξ ἀώρων σταφυλῶν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκορίδου.

ὀμφαῖος, α, ον, (ὀμφή) προφητικός, προλέγων, Νόνν. Δ. 9. 284 κ. ἀλλ.— **Ὀμφαίη,** ἡ, ὡς θεά, Ἐμπεδ. 28.

ὀμφά· «ὑσμή. Λάκωνες» Ἡσύχ.

ὀμφᾰκηρός, ά, όν, ὀμφάκινος, Φιλάγρ. παρ' Ὀρειβ. 57 Maith.

ὀμφᾰκίας, (δηλ. οἶνος), ὁ, οἶνος ἐξ ἀώρων σταφυλῶν, Ἀθήν. 26D. **II.** ὡς ἁρσ. ἐπίθ., τραχύς, ὁρμώδης, αὐστηρός, Θυμὸς Ἀριστοφ. Ἀχ. 352· πρβλ. **ὄμφαξ II. 3.** **2)** ὀμφακίαι νεκροί, ἄωροι νεκροί, δηλ. νέοι ἀποθανόντες προώρως, Λουκ. Κατάπλους ἢ Τύραννος 5.

ὀμφᾰκίζω. (ὄμφαξ), εἶμαι ἄωρος, κυρίως ἐπὶ σταφυλῶν, Γεωπ. 5. 43, 3, κτλ.· ἐπὶ ἐλαιῶν καὶ ἄλλων καρπῶν, αὐτόθι 3. 13, 5· ὡσαύτως ἐπὶ νεαρῶν κορασίων, Νικήτ. Χρον. 178B· ἴδε **ὄμφαξ II. 2)** ἐπὶ ἀμπέλου, φέρω ὄμφακας, Ἐβδ. (Ἡσαΐ. ΙΗ', 5)· μεταφορ., εἶμαι ἄωρος, ὄρθρος, Ἐκκλ. **II.** ἐν τῷ μέσῳ, Σικελὸς ὀμφακίζεται, κλέπτει ἀώρους σταφυλὰς (ὄμφακας), παροιμία ἐπὶ ἀνθρώπου κλέπτοντος τὰ πάντα, ἔτι καὶ τὰ μηδαμίαν ἔχοντα ἀξίαν, Ἐπίχ. 163 Ahr., Ἀριστοφ. 2. 7, Erasm. Adag. σελ. 240.

ὀμφᾰκῖνος [ᾰ], **η, ον,** πεποιημένος ἐξ ἀώρων σταφυλῶν, ὁμοφ. οἶνος, = **ὀμφακίας, ὀμφακίτης,** Ἱππ. 667. 2· ὁμοφ. ἔλαιον, λαμβανόμενον ἐξ ἀώρων ἐλαιῶν, ὡσαύτως καὶ **ὠμοτριβές,** Διοσκ. 1. 29· — **ὀμφάκινον** (δηλ. ἱμάτιον), τό, πιθ. ὡς ἐκ τοῦ χρώματος αὐτοῦ, Πολυδ. Ζ', 56.

ὀμφάκιον, [ᾰ], τό, ὁ χυμὸς ἀώρων σταφυλῶν, «ὀμφάκιον, ἔστι μὲν χυλὸς ὄμφακος Θασίας σταφυλῆς μήπω περικαζούσης, ἢ Ἀμιναίας» Διοσκ. 5. 6· ὡσαύτως, ἔλαιον λαμβανόμενον ἐξ ἀώρων ἐλαιῶν, Ἱππ. 407. 15, πρβλ. Πλίν. 12. 60. **II.** = **ὄμφαξ II. 2,** Ἀριστοφ. 2. 7 (ὀμφάκια μήλα τοῦ στέρνου, οἱ μαστοὶ νεαρᾶς κόρης, εἶναι πιθανῶς γλώσσημα).

ὀμφᾰκίς, ἡ, ἡ καλὴ θήκη τῆς βαλάνου τῆς δρυὸς ἐν χρήσει παρὰ τοῖς βυρσοδέψαις, καὶ ὡς στυπτικὸν φάρμακον, Παῦλ. Αἰγ. 3. 42.

ὀμφᾰκίτης, (δηλ. οἶνος), ὁ, = **ὀμφακίας,** Διοσκ. 5. 12· — θηλ. **ὀμφακῖτις, ιδος,** ὡς ἐπίθ., ἄωρος, ἐλαίη Ἱππ. 668. 33· ὀμφακῖτις κηκίς, εἶδος κηκίδος μικρᾶς καὶ κονδυλώδους, Διοσκ. 1. 146.

ὀμφᾰκό-μελι, τό, ποτὸν ἐκ τοῦ χυμοῦ ὀμφάκων μήπω περικαζουσῶν καὶ χυλοῦ μέλιτος, ἔχον δύναμιν στραλτικὴν καὶ ψυκτικήν, Διοσκ. 5. 31.

ὀμφᾰκο-ῥᾰ́ξ, ᾰγος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἀώρους ῥᾶγας, ἢ τοὺς ὀμφακορᾶγας ἐγείνατο, τοὺς ἀπεπάντους Ἀνθ. II. 9. 561, 5.

ὀμφᾰκός, οῦ, ὁ, = **ὄμφαξ I,** Ἱππ. 878H.

ὀμφακοφαγία, τὸ ἐσθίειν ὄμφακας, Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. Βιβλ. Ε', σ. 184.

ὀμφᾰκώδης, ες, (εἶδος) ὁμοιος πρὸς ὄμφακα, Ἱππ. Προῤῥ. 95, Ἀριστ. π. Θαύμασ. 161, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 13, 6.

ὀμφᾰλεύς: «εἶδος σύκου. ἰσχάδος» Φώτ.

ὀμφαλη-τομία, ἡ, τὸ κόπτειν τὸν τοῦ ὀμφαλοῦ λῶρον, ἡ μαιευτική, Πλάτ. Θεαίτ. 149E· οὕτως, **ὀμφαλοτομία.** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 10, 1, Πολυδ. Δ', 208.

ὀμφᾰλη-τόμος, ον, ὁ κόπτων τὸν τοῦ ὀμφαλοῦ λῶρον· ὡς οὐσιαστ., **ὀμφαλητόμος,** ἡ, Ἰων. λέξις, ἀντὶ τοῦ Ἀττ. μαῖα, Ἱππ. 608. 55 οὕτως, **ὀμφαλοτόμος,** Σώρων παρ' Ἀθήν. 324E· Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβ. εἰς Φρύνιχ. 651.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 319.

ὀμφᾰλικός, ἡ, όν, = **ὀμφάλιος.** Φαινὶξ παρ' Ἀθην. 58E.

ὀμφᾰλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὀμφᾰλός.** Ἀνθ. II. 8. 506, Νίκ. Ἀλεξιφ. 609, Ἄρατ. 206. **II.** = **ὀμφαλός II,** 4, Ἐπίγραμμ. παρὰ Διογ. Λ. 8. 45.

ὀμφᾰλιος, ον, ὁ ἔχων ὀμφαλόν, κόσμημά τι στρογγύλον, ὁμοφ. σάκεος τρύφος Ἀνθ. Π. 6. 84.

ὀμφαλιστῆρ, ὁ, τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ ἀπέτεμναν τοῦ ὀμφαλοῦ τοῦ λῶρον, Πολυδ. Β', 169, Ἡσύχ., Φώτ.

ὀμφᾰλο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ὀμφαλόν ἢ ἔχων σχῆμα ὀμφαλοῦ, Εὐστ. 1350. 5.

ὀμφᾰλόεις, εσσα, εν, ὁ ἔχων ὀμφαλὸν ἢ στρογγύλον κόσμημα, Ὅμ. (μάλιστα ἐν τῇ Ἰλ.)· ἀσπὶς ὀμφαλόεσσης, ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τῆς ἐχούσης ἐν τῷ κέντρῳ ὀμφαλὸν ἢ στρογγύλον τι κόσμημα, Ἰλ. Ζ. 118, κτλ.· ζυγὸν ὀμφαλόεν, ἔχον ὀμφαλὸν ἢ κόμβον ἐν τῷ μέσῳ, Ω. 269 ἴδε **ὀμφαλὸς II**·—οἰμωγὰς ὀμφαλοέσσας (ἀσεισμὸς παρὰ προσδοκίαν) Ἀριστοφ. Εἰρ. 1278·— σύκων πόσιν ὀμφαλόεσσαν, ἐν Νικ. Ἀλεξιφ. 7, πιθαν. ἀναφερόμενον εἰς εἶδός τι σύκου ὅπερ καλεῖται **ὀμφάλιος** παρὰ Φωτίῳ.

ὀμφᾰλό-καρπος, ον, ὁ φέρων καρπὸν ὅμοιον πρὸς **ὀμφαλόν,** = **ἀπαρίνη,** Διοσκ. 3. 104, ἐκ τῶν νάρθων.

ὀμφαλός, ὁ, (ἴδε ἐν τέλ.), ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «ἀφαλός», Λατ. umbilicus, Ἰλ. Δ. 525., N. 568, Ἡρόδ. 7. 60, κλ. **II.** πᾶν πρᾶγμα ὅμοιον πρὸς ὀμφαλόν. **1)** κύρτωμα ἢ κόσμημα τὸ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀσπίδος, Λατιν. umbo, Ἰλ. Α. 34., N. 192· πρβλ. **ὀμφαλόεις.** **2)** κομβίον ἢ εἶδος ὀμφαλοειδοῦς καρφίου ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον προσεδίδετο τὸ ζυγόδεσμον, Ἰλ. Ω. 723. **3)** ἡ δικλὶς ἢ πῶμα, δι' οὗ ἐκλείετο ὁ ἐξαγωγὸς βαλανείου, δηλ. ἡ ὀπὴ δι' ἧς ἐξεχέοντο τὰ ἀκάθαρτα ὕδατα, Τίμαρχος παρ' Ἀθην. 501E· πρβλ. **βαλανειώμφαλος.** **4)** ἐν τῷ πληθ., τὰ κοσμήματα ἐν ἑκατέρῳ ἄκρῳ τοῦ ῥαβδίου, περὶ ὃ τὰ βιβλία ἐτυλίσσοντο ἐν σχήματι κυλίνδρου, umbilici ἢ cornua, Λουκ. περὶ τῶν Μισθ. Συνόντ. 41, πρὸς Ἀπαΐδ. 7 καὶ 16, Ἐπίγραμμ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 16· οὕτω, novi umbilici Catull 22. 7·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρβλ. Λεξ. τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λ. Liber. **III.** τὸ κέντρον ἢ κεντρικὸν σημεῖον· οὕτως ἐν Ὀδ. Δ. 50 (τὸ μόναν ἐν τῇ Ὀδ. χωρίον ἔνθα ἡ λέξις ἀπαντᾷ), ἡ Καλυψὼ λέγεται οἰκοῦσα, νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ ὄθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης, καὶ κατὰ νεώτερον μῦθον ὁ ἐν Δελφοῖς ναὸς ἢ ἀκριβέστερον στρογγύλος τις λίθος ἐντὸς τοῦ ναοῦ ἐκαλεῖτο ὀμφαλός, ἤτοι τὸ κεντρικὸν σημεῖον τῆς γῆς, πρῶτον παρὰ Πινδ. Π. 4. 131., 6. 3, Αἰσχύλ. Εὐμ. 40, 167, κλ.· πρβλ. Πλάτ. Πολ. 427C, Στράβ. 419, Παυσ. 10. 16, 2· — οὕτως, ὀμφ. πόληος, ἐπὶ βωμοῦ τινος ἐν Μεγάροις, Σιμωνίδ. 112· ἄστεος ὀμφ., ἐν Ἀθήναις, Πινδ. Ἀπασπ. 45· ὀμφ. νήσου, ἐπὶ τῆς Ἐννης, πόλεως τῆς Σικελίας, Καλλ. εἰς Δήμ. 15, πρβλ. Κικ. Verr. 4. 48. **2)** τὸ κεντρικὸν μέρος τοῦ ῥόδου ἔνθα ἡ θέσις τοῦ σπόρου, Ἀριστ. Πρβλ. 12. 8, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 7. 5· — τοῦ σύκου ὁ ῥίσχος, Γεωπ. 10. 56, 2.

3) τὸ κέντρον στρατοῦ, Πολυδ. Α', 126. **4)** ὁ κεντρικὸς λίθος ἀψῖδος ἢ θόλου (ψαλίς), Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 28. (Ἡ Ἑλλ. καὶ Λατ. ῥίζα τῆς λέξεως φαίνεται ὅτι εἶναι amb ἢ ambh, πρβλ. **ὀμφ-αλός**, umbil-icus, **ὄμβων**, umbo· — ἐν δὲ ταῖς ὁμογενέσι γλώσσαις ἡ ῥίζα φαίνεται ὅτι εἶναι nab ἢ nabh, Σανσκρ. nabh, nabh-ê (turgeo), nâbh-is (ὀμφαλός)· Ἀρχ. Σκανδιν. naf-li· Ἀγγλο-Σαξον. naf-el· Ἀρχ. Γερμ. nab-a, nab-ulo).

ὀμφαλοτομέω, τέμνω τὸ λωρίον τοῦ ὀμφαλοῦ, Ἀρχ. Ἰατρ.

ὀμφαλοτομητέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **ὀμφαλοτομέω**, δεῖ ὀμφαλοτομεῖν, Σωραν. περὶ Γυναικ. Παθῶν 70 ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

ὀμφᾰλο-τομία, ὀμφαλοτόμος, ἴδε ὀμφαλητ-.

Ὀμφαλόψυχοι, οἱ, οὕτως ἐκαλοῦντο ἡσυχασταί τινες τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ τῆς Θεσσαλίας (κατὰ τὴν 14ην ἑκατοντ. μ. Χ.), οἵτινες ἔλεγον ὅτι διὰ τῶν νοερῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς ἔβλεπον ἐντὸς τοῦ ἑαυτῶν σώματος τὴν θείαν λάμψιν τοῦ Ὄρους Θαβώρ. Ὁ Καλαβρὸς μοναχὸς Βαρλαὰμ ἐπολέμησεν αὐτούς, ὁ δὲ Γρηγόρ. Παλαμᾶς ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης ὑπῆρξεν ὑπέρμαχος αὐτῶν, ἴδε Ἐκκλ. Ἱστ. καὶ Φαβρ. Βιβλ. τ. 10. σ. 427 καὶ 454, ἴδε καὶ Δουκάγγ.

ὀμφᾰλώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ **ὀμφαλοειδής**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 18, 6, π. Ζ. Γεν. 3. 2, 6.

ὀμφᾰλωτός, ή, όν, ὡς ἐκ ῥήμ. **ὀμφαλόω**, ὁ μετ' ὀμφαλοῦ, ὡς τὸ **ὀμφαλόεις**, Φερεκράτ. ἐν «Πέρσαις» 5, πρβλ. Meineke Κωμικ. Ἀποσπ. 2, σ. 49, Πολύβ. 6. 25, 7, Πολυδ. Α', 134.

ὄμφαξ, ᾰκος, ὁ, καὶ Ἀττικ. ἡ, ἄωρος σταφυλή, «ἀγουρίζα», πάρειθε δέ τ' ὄμφακές εἰσιν Ὀδ. Ι. 125 ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 399· ὅταν δὲ τεύχῃ Ζεὺς ἀπ' ὄμφακος πικρᾶς οἶνον, ὄηλ. φθινόπωρον, ὁπότε αἱ ὧραι σταφυλαὶ γίνονται κατάλληλοι πρὸς παραγωγὴν οἴνου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 970· εἶτ' ἦμαρ αὖξει μέσσον ὄμφακος τύπον Σοφ. Ἀποσπ. 239· — καὶ ἐπὶ ἄλλων καρπῶν, οἷον τῶν ἐλαιῶν, Πολυδ. Ε', 67· ἐπὶ τῶν κόκκων τοῦ κισσοῦ, Πλούτ. 2. 648F· — παρὰ μεταγεν. ὡς ἅρσ., αὐτόθι 138F, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 54. **II.** μεταφορ., μικρὰ τὴν ἡλικίαν κόρη μήπω ὥρ μος πρὸς γάμον, Ἀνθ. Π. 5. 20, πρβλ. 12. 205. **2)** ἐπὶ τῶν ἀώρων καὶ σκληρῶν μαστῶν τῆς μικρᾶς τὴν ἡλικίαν κόρης, τὸ τοῦ Ἀριόστου due pome acerbe, ὄμφακι μαζοῦ Τρυφιόδ. 35, ἔνθα ἴδε Wern.· ἀλλά, ὄμφακι μαζῷ, ὡς ἐπίθετ., Νόνν. Δ. 1. 71., 48. 957· πρβλ. **ὀμφάκιον** II. — Ἴδε Κόντου Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 556, καὶ Γ. Χατζιδάκιν ἐν Ἀθηνᾶς τ. ΙΓ', σ. 633. **3)** ὄμφακας βλέπω, βλέπω στρυφνῶς, αὐστηρῶς, μὲ δυσκρέσκειαν (πρβλ. **βλέπω** II), Κωμικ. παρὰ Φρυνίχ., Παροιμιογρ.· ἐντεῦθεν, τὰς ὀφρῦς σχάσασθε καὶ τὰς ὄμφακας, τὸ συνωφρυωμένον πρόσωπον καὶ τὰ ὀριμέα βλέμματα, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἑορταῖς» 5· πρβλ. **ὀμφακίας** II. **4)** λίθος πολύτιμος ἐν χρήσει πρὸς κατασκευὴν σφραγίδων, Θεοφρ. π. Λίθ. 30. [ἐν ἅπασι τοῖς παραδείγμασιν, ὅθεν ὁ Gaisf. διώρθωσε **στόμφακα** ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπάσμ. 522. — ἴσως τὸ σφάλμα τοῦτο ὡδήγησε τὸν Δράκοντα (18. 15 νὰ νομίσῃ τὸ α τοῦ **ὄμφαξ** μακρόν).

ὄμφή, ἡ, ποιητ. ὄνομα, φωνὴ θεοῦ (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **αὐδή**, ἡ ἀνθρωπίνη φωνή), ταῦτα θεῶν ἐκ πεύσεται ὄμφῆς Ἰλ. Υ. 129· ἐπισπόμενοι θεοῦ ὄμφῇ Ὀδ. Γ. 215, κτλ. θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὄμφή, ἐπὶ τῆς φωνῆς τοῦ ὀνείρου, ὃν ὁ Ζεὺς ἔπεμψεν εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα, Ἰλ. Β. 41, πρβλ. 6· ἐπὶ χρησμοῦ διδομένου ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἱεροῦ τόπου, πίονος ἔξ ἀδύτου Θέαγν. 808· τρίποδος Φιλόστρ. 842· κληροῦν ὄμφάν (ἴδε **κληρόω** II. 2)· ἐδήλουτο δὲ αὕτη καὶ διὰ τῆς πτήσεως πτηνῶν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 939 — ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., κατ' ὄμφάς τὰς Ἀπόλλωνος Σοφ. Ο. Κ. 102· οὕτω, κατ' ὄμφὴν σήν, ἀκούσας τὸ σὸν ὄνομα, (διότι τὸ ὄνομα τοῦ Οἰδίποδος ἐνεῖχέ τι τὸ φαεσφόρον καὶ μυστηριώδες), κὐτόθι 550, πρβλ. 1351. **2)** γλυκεῖα καὶ μελῳδικὴ φωνή, Πινδ. Ἀπασπ. 266· ὄμφὴ μελέων αὐτόθι 45. 17· γλυκεῖαι .. ὄμφαὶ ὑ αὐτ. ἐν Ν. 10. 63· — καθόλου, φωνή, ἦχος, ἰύζειν ὄμφάν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 808· μύθων αὐδαθέντων ὄμφ. Εὐρ. Μηδ. 175. — Καθ' Ἡσύχιον: «ὄμφή· φήμη θεία. κλῆζων θεία. φωνή. δόξα. ἐνοή. ἐνείρου φαντάσματα».

II. Λακωνικ. ἀνελ τοῦ **ὀσμή**. «ὄμφά· ὀσμή. Λάκωνες» Ἡσύχιος· ἐντεῦθεν τὸ ῥόδον ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐκαλεῖτο **εὐόμφαλον**, Τίμαρχ. παρ' Ἀθην. 682C. (Ἐκ τῆς √ΕΠ, εἰπ-εῖν, ὄψ, παρεμβαλλομένου τοῦ μ, πρβλ. **κόρυμβος** ἐκ τοῦ **κορυφή**, **στρόμβος** ἐκ τοῦ **στρέφω**).

ὀμφήεις, εσσα, εν, χρησμῳδός, μαντικός, προφητικός, Νόνν. Δ. 2. 689, Εὐαγγ. κ. Ἰω. 1. 21.

ὀμφητήρ, -ῆρος, ὁ, μάντις, χρησμῳδός, Τρυφιόδ. (γραπτέον Τριφ-) 133.

ὄμφις, εὐεργέτης, ἐπώνυμ. Ὀσίριδος, Πλούτ. 2. 368B.

ὀμφοδότης ὁ θεός, ὁ διδοὺς ὀμφήν, Θ. Λάσκ. σελ. 768, ἔκδ. Mi.

ὄμφορα· «ὅσα ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἐκφέρεσθαι ὁ νόμος κωλύει» Ἡσύχ., ὑποπτ.

ὀμφύνω, (ὀμφή)· «ὀμφύνειν· αὔξειν. σεμνύνειν. ἐντιμότερον ποιεῖν» Ἡσύχ., «σεμνύνειν» Φώτ.

ὀμῶλαξ, ᾰκος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **ὁμαῦλαξ**, ἴδε ἴδε.

ὄμωμι, τό, περσικόν τι φυτόν, Πλούτ. 2. 369E.

ὀμώμοκα, πρκμ. τοῦ **ὄμνυμι**.

ὁμωνῠμέω, ἔχω τὸ αὐτὸ ὄνομα μετά τινος, Λαμπροκλῆς δὲ καὶ ῥητῶς τὰς πλειάδας εἶπεν ὁμωνυμεῖν ταῖς περιστεραῖς Ἀθήν. 491C.

ὁμωνῠμία, ή, τὸ ἔχειν τὸ αὐτὸ ὄνομα, ταυτότης, Πλούτ. 2. 427E, κτλ. **II.** ἀμφιβολία προερχομένη ἐκ λέξεως διφορουμένης σημασίας, παραλογισμοὶ παρὰ τὴν ὁμωνυμίαν Ἀριστ. π. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 4, 5· καθ' ὁμωνυμίαν, ὅτ' ἀμφιλογίας, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 24. 4. **2)** λέξις ὁμόηχος μὲ διάφορον σημασίαν, ἀμφίλογος λέξις, ὀνομάτων τῷ μὲν σοφιστῇ ὁμωνυμίαι χρήσιμοι .. τῷ δὲ ποιητῇ συνωνυμίαι ὁ αὐτ. ἐν Ῥητ. 3. 2, 7.

ὁμωνῠμίζω, μεταχειρίζομαι λέξιν τινὰ ὡς ὁμώνυμον ἄλλῃ, Γ. Παχ. τ. Β', σ. 114, 11., 117, 5., 118, 10, ἔκδ. Β.

ὁμωνῠμικῶς, Ἐπίρρ., συνωνυμικῶς, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 261B.

ὁμωνύμιτος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Π. παράρτ. 9.

ὁμώνῠμος, ον, (ὁμός, ὄνομα) ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ ὄνομα, Ἰλ. Ρ. 720, Πινδ. Ι. 7 (6). 34, κτλ.· τινι, μετά τινος, Θουκ. 2. 68, Πλάτ. Πολ. 330D, κτλ.· τὸν ὁμ. ἐμαυτῷ, τὸν συνώνυμόν μοι, τὸν ἔχοντα τὸ αὐτὸ ὄνομα, Δημ. 34. 1· — ὡς οὐσιαστ., ὁμ. τινος Πινδ. Ἀποσπ. 71, Πλάτ. Σοφιστ. 218B, 234B, Ἰσοκρ. 223C· ὁ σαυτοῦ ἢ ὁ σός ὁμ., ὁ συνονόματός σου, Πλάτ. Πρωτ. 311B, Θεαίτ. 147D· ἡ ὁμ. αὐτῆς Λουκ. Εἰκόν. 20. **II.** ὁ ὅμοιος, ὁμοειδής, πάντα τὰ ἐκείνοις ὁμ. Πλάτ. Φαίδων 78E. **III.** ἐν τῇ Λογικ. τοῦ Ἀριστ., τὰ ὁμώνυμα εἶναι αἱ λέξεις αἱ ἔχουσαι τὸν αὐτὸν ἦχον ἀλλὰ διάφορον σημασίαν, ἀμφίβολοι λέξεις, Κατηγ. 1, 1, πρβλ. Ἠθικ. Νικ. 1. 6, 12, κ. ἀλλ.· — οὕτως, Ἐπίρρ. **-μως**, ἀμφιλόγως, ἀμφιβόλως, αὐτόθι 5. 1, 7, π. Ψυχῆς 1. 2, 8, κ. ἀλλ.· πρβλ. **συνώνυμος** II.

ὁμωροφέω, εἶμαι ὑπὸ τὴν αὐτὴν ὀροφήν, Αἴσωπος 149 κατὰ Κοραῆν (ἀντὶ **ὁμοροφέω**).

ὁμορόφιος, ον, (ὄροφος) ὁ ὑπάρχων ἢ κατοικῶν ὑπὸ τὴν αὐτὴν ὀροφήν, τινί Ἀντιφῶν 130. 32, Δημ. 321. 14, 553. 6 (πρβλ. **ὁμόσπονδος**)· — ὁμορόφιος εἶναι τύπος ἡμαρτημένος ἀπαντῶν ἐν ταῖς Ἀντιγραφαῖς, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 709.

ὁμώροφος, ον, = τῷ προηγ., Βαβρ. 12. 13, Ἀθήν. 437F (ἔνθα **ὁμορ-**), κτλ.

ὁμῶς, Ἐπίρρ. τοῦ **ὁμός**, ὡς τὸ **ὁμοίως** τοῦ **ὅμοιος**, ἐπ' ἴσης, ἐξ ἴσου, ὁμοίως, Λατ. pariter, Ἰλ. Α. 196, Ι. 605, Ὀδ. Λ. 565, καὶ ἐνίοτε παρὰ Τραγ., ὡς Αἰσχύλ. Εὐμ. 388, Σοφ. Αἴ. 1372, Εὐρ. Ἡλ. 407· εἰς ἴσα μέρη, Ἡσ. Θ. 74· ὡς τὸ **ὁμοῦ**, συναπτόμενον μετὰ δύο οὐσιαστικῶν συνδεομένων διὰ τοῦ **καί** καὶ δεικνύον ὅτι ἀμφότερα ἔχουσι τὴν αὐτὴν σχέσιν πρὸς τὸ ῥῆμα, πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν, ἐπλημμύρουν ὁμοίως ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν, Ἰλ. Θ. 214· κάθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἄεργος ἀνὴρ ὅ τε πολλὰ ἐοργώς Ι. 320, πρβλ. Λ. 708, Ὀδ. Κ. 28, κτλ.· ἔν τε θεοῖς κἀνθρώποις ὁμῶς Πινδ. Π. 9. 71· τό τ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφροσύνην ὁμῶς Αἰσχύλ. Εὐμ. 692· κἀκεῖ κἀνθάδ' ὢν .. ὁμῶς Σοφ. Αἴ. 1372. **2)** συχνάκις, πάντες ὁμῶς, πάντες ὁμοῦ, πάντες ἐπ' ἴσης, Ὀδ. Δ. 775, Ἰλ. Σ. 422, κτλ.· πάντῃ ὁμῶς Ἡσ. Θ. 366· ἐς τὰ πάνθ' ὁμῶς Αἰσχύλ. Πρ. 736. **II.** μετὰ ὁστ., ὁμοίως ὡς, ἀκριβῶς ὡς, ἐπ' ἴσης καί .., ἐχθρὸς ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσι, μισητὸς ὡς ὁ θάνατος, Ἰλ. Ι. 312· ὁμῶς .. Πριάμοιο τέκεσσιν τίον Ε. 535, πρβλ. Ξ. 72. **2)** ὁμοῦ, Θέογν. 252. — Πρβλ. **ὁμοῦ**. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 154.

ὅμως, σύνδεσμος ἐκ τοῦ **ὁμός** (ἀλλὰ μετὰ διαφόρου τονισμοῦ), ἀλλ' ὅμως, καὶ ὅμως, ὅμως, ὡς καὶ νῦν, Λατ. tamen, χρησιμεύων ὅπως περιορίζῃ ὁλοκλήρους προτάσεις, Σαρπήδοντι δ' ἄχος γένετο .. ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης Ἰλ. Μ 393· ὅμως πιθοῦ μοι Σοφ. Ο. Τ. 1064, πρβλ. Ἀνε. 519· κοὐκ ἐπίδηλος ὅμως, καὶ ὅμως οὐχὶ φανερός, καταφανής, Θέογν. 442· νῦν δὲ ὅμως θαρρῶ Πλάτ. Συμπ. 193E, κτλ.· — συχνάκις ἐνισχύεται δι' ἄλλων μερίων, ἀλλ' ὅμως, Λατ. attamen, Πινδ. Π. 1. 163, Ἀριστοφ Σφ. 1084, κτλ.· ὅμως μήν (Δωρ. μάν) Πινδ. Π. 2. 150, Πλάτ.· ὅμως μέντοι Πλάτ. Κρίτων 54D· ὅμως γε μήν Ἀριστοφ. Νεφ. 631,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

822 ὅμως γε μέντοι Σφ. 1344, Βάτρ. 61· — ἐν χρήσει ἐλλειπτικῶς, πάντως μὲν οἴσεις οὐδὲν ὑγιές. ἀλλ' ὅμως (ἐξυπ. οἰστέον) Ἀχ. 956, πρβλ. Flmsl. εἰς Εὐρ. Βάκχ. 1026. **II.** συχνάκις τίθεται ἐν τῇ ἀποδόσει μετὰ τὸ καὶ εἰ (κεἰ) ἢ καὶ ἐὰν (κἂν), ὡς τὸ tamen μετὰ τὸ etsi ἢ quamquam, κεἰ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δ' ὅμως Σοφ. Ἀντ. 234, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 933· ἀλλὰ τὸ ὅμως, εἰ καὶ ἀνήκει εἰς τὴν ἀπόδοσιν, πολλάκις στενῶς συνάπτεται μὲ τὴν πρότασιν, μέμνησ' Ὀρέστου, κεἰ θυραῖός ἐσθ' ὅμως, δηλ. κεἰ θ. ἐστι, ὅμως μέμνησο αὐτόθι 115· λέξον.., κεἰ στένεις ὅμως, δηλ. κεἰ στένεις, ὅμως λέξον, ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 295· κἂν ἄποπτος ἦς ὅμως, φώνημ' ἀκούω Σοφ. Αἴ. 15· ἐνίοτε δὲ εὑρίσκεται καὶ ἐν τῇ προτάσει, ἐρημία με, κεἰ δίκαι' ὅμως λέγω, σμικρὸν τίθησι ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 957· ἐγὼ μὲν εἴην, κεἰ πέφυχ' ὅμως λάτρις, ἐν τοῖσι γενναίοισιν ἠριθμημένος Εὐρ. Ἑλ. 728.

2) ἡ πρότασις πολλάκις ἀντικαθίσταται διὰ μετοχῆς, ὕστερον ἀπικόμενοι ἰμείροντο ὅμως Ἡρόδ. 6. 120, πρβλ. 5. 63· κλῦθί μου νοσῶν ὅμως (δηλ. εἰ νοσεῖς ὅμως κλῦθι) Σοφ. Τρ. 1105)· καὶ ἐπιτεταμ., πιθοῦ, καίπερ οὐ στέργων ὅμως Αἰσχύλ. Θήβ. 712· ἱκνοῦμαι, καὶ γυνή περ οὖσ' ὅμως Εὐρ. Ὀρ. 680· τάδ' ἔρδω, καὶ τύραννος ὢν ὅμως Σοφ. Ο. Κ. 851· ἐρήσομαι δέ, καὶ κακῶς πάσχουσ' ὅμως Εὐρ. Μήδ. 280 — ἐνίοτε καὶ προηγεῖται, τόλμα.., ὅμως ἄτλητα πεπονθώς, ἀντὶ καίπερ πεπονθώς, ὅμως τόλμα, Θέογν. 1029· καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, οἱ δὲ.. ὅμως (συνήθως ὁμῶς) ταῦτα πυνθανόμενοι ἀρρώδεον Ἡρόδ. 8. 74· οἱ τετρακόσιοι.. ὅμως καὶ τεθορυβημένοι ξυνελέγοντο Θουκ. 8. 93, πρβλ. Ἡρόδ. 5. 63, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 21· — τὸ παρὰ Θουκ. 7. 75 εἶναι ἄξιον σημειώσεως, ἡ ἰσομοιρία τῶν κακῶν, ἔχουσά τινα ὅμως.. κούφισιν, οὐδ' ὡς ῥᾳδία ἐδοξάζετο. **III.** συχνάκις χρησιμεύει εἰς ὁρισμὸν μεμονωμένων λέξεων, ὡς τὸ Λατ. quamvis, ἀπάλαμόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 20· βαρέα δ' οὖν ὅμως φράσω Αἰσχύλ. Θήβ. 810· κόλακι, δεινῷ θηρίῳ, ὅμως ἐπέμιξεν ἡδονήν Πλάτ. Φαῖδρ 240B. **IV.** ὅμως, ἐν χρήσει εἰς διακοπὴν λόγου, ὅμως δὲ φεῦγε μηδὲ μαλθακὸς γένῃ Αἰσχύλ. Εὐμ. 74. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 155 – 6.

ὁμωχέτης, ου, ὁ, Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ **ὁμοεχέτης**, ὁ ἔχων ἢ κατοικῶν ὁμοῦ, τοὺς ὁμωχέτας δαίμονας, τοὺς ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ λατρευομένους (πρβλ. **ὁμόναος, ὁμοβώμιος**), Θουκ. 4. 97, ἔνθα φαίνεται ἡ λέξις ὡς οὖσα Βοιωτική· Καθ' Ἡσύχ.: «ὁμωχέται θεοί· οἱ συμμετέχοντες τῶν αὐτῶν σπονδῶν». — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 179.

ὀνᾱγός, ὁ, Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ **ὀνηγός**, ὁ ὁδηγῶν ὄνον, ὀνηλάτης, Plaut. Asin. Πρόλογ. 10.

ὀνάγρα, ἴδε ἐν λ. **οἰνοθήρας**.

ὀνάγρῑνος, η, ον, ὁ τοῦ ἀγρίου ὄνου ἢ ὁ ἀνήκων εἰς ὄναγρον, Πολυδ. Ζ', 56.

ὀναγρό-βροτος, ον, τόπος ἔνθα βόσκονται ὄναγροι, Στράβ. 568.

ὄναγρος, ὁ, = **ὄνος ἄγριος**, Στράβ. 312, Βάβρ. 67. 1. **II.** μηχανή τις ἐπιτηδεία εἰς βολάς, Προκόπ., «ὄναγροι μηχανήματα, οἱ λεγόμενοι ἅρπαγες, οἵ γε ἁρπάζειν τοὺς προσιόντας ἐπιβαλλόμενοι εἶχον» Σουίδ., Ἀμμιανὸς Μαρκελλῖνος 34. 4, 7.

ὀνάλα, ἡ, τὰν ὀνάλαν τὰν ἐν τάνε γινυμέναν, τὰν ὀνάλαν κίς κε γινύειτει Ἐπιγρ. Λαρίσης, Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 66, 66 Πρβλ. Hermes 1882, σ. 470. Ἡ λέξ. σημαίνει ἀνάλωμα, ἴδε **ὀνάλουμα**.

ὀνάλουμα, τό, (= **ἀνάλωμα**), Ἐπιγρ. Κραννωνίων Θεσσαλ., Cau. 100. 101, αὐτόθι καὶ τὰ **ὀνγραφεῖ, ὀντεθεῖ** (= **ἀναγραφῇ, ἀνατεθῇ**). Τοιαύτη ἐναλλαγὴ τοῦ **α** καὶ **ο** ἑπομένου τοῦ **ν**, καὶ ἐν ἐπιγρ. Ἄτρακος, CIG 1766, ἔνθα καὶ τὸ **ὀνέθεικε**, καὶ ἐν Ἐπιγρ. Κύμης τῆς ἐν Αἰολίδι CIG 3524, ἔνθα τὰ **ὀνθέμεναι, ὄνθεντα, ὀντέθην**. Καὶ παρ' Ἰωάννου δὲ τοῦ γραμματικοῦ παρεδόθησαν τὰ **ὄνω** (= **ἄνω**), **ὀνέληται, ὀνεχώρησε**, παρὰ δὲ Ἡσυχίου τὸ **ὄστασαν** (= **ἀνέστησαν**), **ὀσκάπτω** (= **ἀνασκάπτω**). Συναγωγ. λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὄναρ, τό, ἐν χρήσει μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ. τοῦ ἑνικ., αἱ δὲ ἄλλαι πτώσεις παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ **ὄνειρος** (ὃ ἴδε)· — ὄνειρον ὃ βλέπει τις καθ' ὕπνους, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὅραμα ὃ βλέπει τις ἐγρηγορώς (**ὕπαρ**, ὃ ἴδε), Ὀδ. Τ. 547, Γ. 90 ἡλίῳ δείκνυσι τοὔναρ Σοφ. Ἠλ. 425· εἶδον ὄναρ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1090· ἄκουε δή ὄναρ ἀντ' ὀνείρατος Πλάτ. Θεαίτ. 201D· ὥστε μηδ' ὄναρ ἰδεῖν, ἐπὶ βαθέος ὕπνου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 40D· **2)** παροιμ., ἐπὶ παντὸς παρερχομένου, ἀβεβαίου, καὶ οὐχὶ πραγματικοῦ πράγματος, ὀλιγοχρόνιον.. ὥσπερ ὄναρ Θέογν. 1014· παρέρχεται ὡς ὄναρ ἤδη Θεόκρ. 27. 8· πόθος δή μοι ὡς ὄναρ ἔπτη Βίων 1. 58· οὕτω καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἡ ἐμή [σοφία].., ὥσπερ ὄναρ οὖσα Πλάτ. Συμπ. 175E, πρβλ. Μένωνα 85C· ὡς ὄναρ ἐλευθερίας ὁρῶντας Πλάτ. Θησ. 32 — καὶ ἄνευ τοῦ **ὡς**, σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωποι Πινδ. Π. 8. 136· ὄναρ ἡμερόφαντον ἀλαίνει, ἐπὶ γέροντος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 82. **II.** παρ' Ἀττ. **ὄναρ** ἦν ἐν χρήσει κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς ἐπίρρ., ἐν ὀνείρῳ, καθ' ὕπνους, κατ' ὄναρ, ὄναρ γὰρ ὑμᾶς νῦν Κλυταιμνήστρα καλῶ Αἰσχύλ. Εὐμ. 116· ὄναρ διώκεις θῆρα αὐτόθι 131· ὄναρ πνεύσαντα νυκτὸς Σοφ. Ἀποσπ. 63 συχν. παρὰ Πλάτ., ὄναρ ἐπλουτήσαμεν Θεαίτ. 208B· ὄναρ ὀνείρατα διηγεῖσθαι αὐτόθι 158C, ὡσαύτως οὐδὲ ὄναρ, οὐδὲ καθ' ὕπνους, Εὐρ. Ἀποσπ. 108· μηδ' ἰδὼν ὄναρ, μηδὲ εἰς τὸ ὄνειρόν μου, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 518, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 173D, Μόσχ. 4. 18· ἃ μηδ' ὄναρ ἤλπισαν Δημ. 429· 19· — ἐντεῦθεν συχνάκις ἀντίθετον τῷ **ὕπαρ**, ἴδε ἐν λ. **ὕπαρ** II. **III.** ἀντὶ **ὄνειαρ**, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 270, ἀθανάτοις θνητοῖσί τ' ὄναρ καὶ χάρμα τέτυκται, ὡς ἀναγινώσκει ὁ Ἕρμανν, ἀντὶ **ὄνειαρ**, ἐν ᾧ ὁ Voss καὶ ὁ Η. en προτείνουσιν **ὄνειαρ**.

ὀνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὄνος**, Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 4, Μάχων παρ' Ἀθην. 582C, κ. ἀλλ.

ὀνᾶς· «δοῦλον, ἀνόητον, ἀχρεῖον» Ἡσύχ., ὕποπτον.

ὄνασθαι, ἴδε ἐν λ. **ὀνίνημι**.

ὀνᾶσις, ὀνάτωρ, Δωρ. ἀντὶ **ὄνησις, ὀνήτωρ**.

ὀνεία (ἐξυπ. (δορά), ἡ, δέρμα ὄνου, θηλ. τοῦ **ὄνειος**, Βάβρ. 7. 13.

ὄνειαρ, ἄτος, τό, (ὀνίνημι) Ἐπικ. λέξις, ὄφελος, βοήθεια, κέρδος, ἐπικουρία, ὠφέλημα, Ἰλ. Χ. 433, 486, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 820, κτλ. **2)** μέσον ἐνισχύσεως τῶν δυνάμεων, ἀναψυκτικόν, Ὀδ. Δ. 444., Ο. 78, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 41· στιβάδεσσιν ὄνειαρ, καλὸν διὰ στιβάδας, στρωμνάς, Θεόκρ. 13. 34 — ὅθεν **3)** ἐν τῷ πληθ. **ὀνείᾰτα**, τροφαί, ἐδέσματα, φαγητά, συχνὸν παρ' Ὁμ. (μάλιστα ἐν Ὀδ.) ἐν τῷ στίχῳ, οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον Ἰλ. Ι. 91 — οὕτως ἐκαλοῦντο καὶ τὰ πλούσια δῶρα, τοσσάδ' ὀνείατ' ἄγων Ἰλ. Ω. 367. **4)** ἐπὶ προσώπων, πᾶσιν ὄνειαρ, ἐπὶ τοῦ Ἕκτορος, Ἰλ. Χ. 433· πῆμα κακὸς γείτων, ὅσσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 344 — περὶ τοῦ ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 270, ἴδε **ὄναρ** III.

II. ἀντὶ **ὄναρ**, ὄνειρον, Καλλ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 310, πρβλ. 7. 42.

ὀνειδεία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **ὄνειδος**, Ὁμ. Ἐπιγράμμ. 4. 12.

ὀνείδειος, ον, ὀνειδιστικός, ὀνείδους πλήρης, ὀνειδείοις ἐπέεσσι, διὰ λέξεων ὀνειδιστικῶν, Ἰλ. Α. 519, κτλ.· ἐν τῇ Ὀδ. μόνον ἅπαξ, Σ 326 οὕτω μῦθος ὀν. Ἰλ. Φ. 393. **2)** ἀτιμαστικός, ἄτιμος, ψωμὸς ὀν., ὁ ἐκ τῆς ἐπαιτείας, Ἀνθολ. Π. 9. 573.

ὀνειδείω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ. ἔν τινι Ἀποσπάσματι τοῦ Θηβαϊκοῦ κύκλου παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 1375, ἔνθα ὁ Buttm. ὀνείδειον τόδ' ἔπεμψαν, ἀντὶ ὀνειδείοντες ἔπ-.

ὀνειδίζω μέλλ. Ἀττ. -ιῶ Σοφ. Ο. Τ. 1423, Εὐρ. Τρῳ. 430, Πλάτ., μεταγεν. -ίσω Ἀριστοτέλ.· ἀόρ. **ὠνείδισα** Ὁμ., κλ.· πρκμ. **ὠνείδικα** Λυσ. 147. 14. — Παθ., Εὐρ. κλ.· μέσ. μέλλ. **ὀνειδιεῖσθε** (ἐπὶ παθ. σημασ.) Σοφ. Ο. Τ. 1500· ἀόρ. ὠνειδίσθην Πολύβ. 11. 5, 10. **1)** μετ' αἰτ. πράγμ. καὶ δοτ. προσώπου, ὡς καὶ νῦν, ὀνειδίζω, ψέγω, κατηγορῶ τινα διά τι, ἀποδίδω εἴς τινα κακόν τι, ἐλέγχω, μέμφομαι, χλευάζω, Λατιν. objicere, exprobrare, ἀλκὴν μέν μοι πρώτον ὀνείδισας Ἰλ. Ι. 34, πρβλ. Ὀδ. Σ. 380, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 716, Ἡρόδ. 1. 41. αἰσχύνομαί σοι ταῦτ' ὀνειδίσαι Αἰσχύλ. Χο. 917· ἃ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικοὺς ὠνείδισας Εὐρ. Μήδ. 547· ὀν. φόνον τινὶ Δημ. 553. 26· ὡσαύτως, ὀν. τι εἴς τινα Σοφ. Ο. Κ. 754, Φιλ. 523· — μετὰ ἐξηρτημένης προτάσεως ἀντὶ τῆς αἰτ., Ἀγαμέμνονι.. ὀνειδίζων, ὅτι.., Ἰλ. Β. 255, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ. 29E, κ. ἀλλ.· ὀν. τινι, ὡς.., Ξεν. Ἀπομν. 2. 9, 8· τινί, διότι.., Πολύβ. 28. 4, 11· — ἢ μετ' ἀπαρεμφ., εἴ τις τῷ ὀν. φιλοκερδεῖ εἶναι Πλάτ. Ἱππαρχ. 232C· ὀν. αὐτῷ τετρῆσθαι τὰ ὦτα Διογ. Λ. 2. 50. — τελευταῖον, ἄνευ τῆς δοτ. τοῦ προσώπου, ὀνειδίων τι τῶν πάρος κακῶν Σοφ. Ο. Τ. 1423, πρβλ. 441. — Παθ., ψέγομαι, κατηγοροῦμαι διά τι, καὶ σχεδὸν δὴ πάντα.. οὐκ ὀρθῶς ὀνειδίζεται Πλάτ. Τίμ. 86D. **II.** παραλειπομένης τῆς αἰτ. πράγμ., ψέγω, μέμφομαι, ἐπιπλήττω, ἐπιτιμῶ, **1)** μετὰ δοτ. προσ., Ἰλ. Β. 255, κτλ., Λυσ. 179. 17· τινὶ περί τινος Ἡρόδ. 4. 79· τινί τινος 1. 90 (ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. τοῦτο)· τινὶ ἔς τι 8. 92. **2)** μετ' αἰτ. προσ., ἔπεσίν μιν ὀνείδισον Ἰλ. Α. 211· νείκει ὀνειδίζων Η. 95· τοιαῦτ' ὀνειδίζεις με Σοφ. Ο. Κ. 1002, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ. 30E· ὡσαύτως, ἐπειδὴ.. τυφλόν μ' ὠνείδισας (δηλ. ὄντα), μὲ ἔψεξας ὅτι εἶμαι τυφλός, μὲ ὕβρισας, Σοφ. Ο. Τ. 412. — Παθ., ὀνειδίζομαι, ψέγομαι, κατηγοροῦμαι, ἔκ τινος Εὐρ. Τρῳ. 936· εἴς τι Διόδ. 20. 62· τινὶ ἤ τι, διά τι πρᾶγμα, Στοβ. 228. 1.

ὀνείδῐσις, ἡ, **ὀνειδισμός**, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἔλεγξις**.

ὀνείδισμα, τό, ὄνειδος, ψόγος, μέμψις, μομφή, Ἡρόδ. 2. 133.

ὀνειδισμός, ὁ, τὸ ὀνειδίζειν, μέμψις, ὕβρις, Πλουτ. Ἀρτοξ. 22.

ὀνειδιστέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **ὀνειδίζω**, δεῖ ὀνειδίζειν, τινὶ Πλάτ. Νόμ. 689C.

ὀνειδιστήρ, ῆρος, ὁ, ἐν τῷ ἑπομ., πλήρης ὀνείδους, μομφῆς, ὀν. λόγος Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 218.

ὀνειδιστής, οῦ, ὁ, ὁ ὀνειδίζων ἢ ψέγων διά τι, μετὰ γενικ. πράγμ., ἁμαρτημάτων, εὐεργετημάτων Ἀριστ. Ρητ. 2. 4. 16.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀνειδιστικός, ή, όν, ὑβριστικός, εἷς τι Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκ. 7.

ὀνειδιστικῶς, μετὰ τρόπου ὀνειδιστικοῦ, Ἰω. Χρυσ. τ. 3, σ. 669, 20, Μ. Ἀντωνῖν. 1, 10, Σουΐδ. ἐν λ. ἀπηχῶς.

ὀνείδιστος, ον, ἐπονείδιστος, αἰσχρός, ἄξιος ὀνειδισμοῦ, μεμπτός.—Ἐπίρρ. **ὀνειδίστως**, τά τε ἄλλα αἰσχρῶς καὶ ὀνειδίστως βεβιωκότος Ζώσιμ. 1, 11.

ὄνειδος, τό, (λέγεται ὅτι κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινε πᾶσαν φήμην καλὴν ἢ κακὴν περί τινος, ὡς τὰ κλέος, κληδών, Λατιν. fama, Εὐστ. 88. 15., 647. 36· ἀλλὰ τὰ ὑπ' αὐτοῦ μνημονευόμενα χωρία — ταῦτ' ὄνειδος οὐ καλὸν Σοφ. Φιλ. 477· Θήβαις κάλλιστον ὄνειδος Εὐρ. Φοίν. 821· καλὸν ὄνειδος ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 514, Ι. Α. 305, — εἶναι φανερῶς εἰρωνικά· μάλιστα ἡ ἔννοια τῆς μομφῆς ὑπάρχει ἐν αὐτῇ τῇ ῥίζῃ τῆς λέξεως, ἴδε κατωτ.). **I.** ἀπὸ τοῦ Ὅμ. καὶ ἑρεξῆς, ὄνειδος, μομφή, ἔλεγχος, ψόγος, ἐπιτίμησις, μάλιστα διὰ λόγου, ὀνείδεα μυθήσασθαι, λέγειν, βάζειν Ἰλ. Α. 291, Β. 222, Ὀδ. Ρ. 461, κτλ.· αἳ δὴ ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδεα χεῦαν Χ. 463· ὄνειδος ἔχω, εἶμαι περιπεφρονημένος, Ἡρόδ. 9. 71· ὀνείδη κλύειν Αἰσχύλ. Πέρσ. 757· ὄνειδος ὀνειδίζειν Σοφ. Φιλ. 523· ὄν. λιπεῖν τινι Εὐρ. Ἡρακλ. 301· ὄν. φέρει, φέρει μομφήν, ψόγον, κατηγορίαν, Πλάτ. Πολ. 590C· ὀνειδὸς [ἐστι], μετ' ἀπαρεμφ., Εὐρ. Ἀνδρ. 410· ὀνειδός τινος περιθεῖναι Ἀντιφῶν 131. 31· περιάπτειν Λυσ. 164. 1· ὀνειδῶν καὶ κακῶν μεστοὺς Δημ. 603. 6· ὡς ἐν ὀνείδει, ὀνειδιστικῶς, Πλάτ. Γοργ. 512C, πρβλ. Πολ. 431A, Συμπ. 189E· ὀνείδει ἐνέχεσθαι, συνέχεσθαι Νόμ. 808E, 911E· κολάζειν ὀνείδεσι, ὀι' ἐπιτιμήσεων ἢ μομφῶν, αὐτόθι 847A· ὀνείδη ἔχειν τὰ μέγιστα Πολ. 344B· ὄν. ἐπιφέρειν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 2, 22.

2) ὑπόθεσις ὅτ' ὄνειδος, αἰτία ἢ ἀντικείμενον ὀνείδους, καταισχύνης, σοὶ γὰρ ἐγὼ .. κατηφείη καὶ ὄνειδος Ὁ. Π. 498· σοὶ μὲν δὴ .. κατηφείη καὶ ὄν., εἰ .. Ρ. 556, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 36· μετὰ γεν., τὸ .. πόλεως ὄν, Αἰσχύλ. Θήβ. 539· αὐτῆς ὄν. Σοφ. Ο. Κ. 984· ὄν. Ἑλλάνων ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1191· τὸ λύσιον ὄν. Πλάτ. Φαίδρ. 277Α· οὗτος ὁ Οἰδίπους καλεῖ τὰς θυγατέρας τοὺς τοιαῦτ' ὀνείδη, Σοφ. Ο. Τ. 1494, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 855, Δημ. 558. 5. (Ἡ Σανσκρ. ῥίζα φαίνεται ὅτι εἶναι nid (vituperare, spernere)· πρβλ. Γοτθικὸν ga-nait-jain (ἀτιμᾶν), nait-eins (βλασφημία)· ὥστε τὸ δ- δέον νὰ θεωρηθῇ εὐφωνικόν)

ὀνεῖον, τό, στάβλος ὄνων, «ὀνεῖον, ἐν ᾧ οἱ ὄναι ἵστανται» Σουΐδ.

ὄνειος, α, ον, ὁ τοῦ ὄνου, ὁ εἷς ὄνον ἀνήκων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1399· ὄνειον γάλα Δημ. παρὰ Φυλάρχ. 65, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 20, 13· ὄν. ἀσκός, τὸ δέρμα ὄνου φουσκωμένον, Πολύθ. 8. 23, 3· τὰς ὀνείας ματτύας, ἔδεσμά τι ἐξ ὀνείου κρέατος κοπανιστοῦ, Σώφιλος ἐν «Παρακαταθήκῃ» 1. 5.

ὄνειος, Ἰων. **ὀνήϊος**, ον, (ὀνίνημι) χρήσιμος, ὠφέλιμος, Νίκ. Ἀλεξιφ. 548, Ἡσύχ.· **ὄνιος** ἐν Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 621, Σουΐδ.· — Ἰων. ὑπερθ. **ὀνήϊστος**, η, ον, χρησιμώτατος, ὠφελιμώτατος, Ἀναξαγ. 4, Πυθαγ. παρὰ Διογ. Λ. 8. 49, Ἡράκλειτος αὐτόθι 9. 2, Φοίνιξ ὁ Κολοφώνιος παρ' Ἀθην. 495D, Ἀρετ. Ὀξ Νούσ. Θεραπ. 1. 4, κτλ.· ὀνήϊστον πονέεσθε, βάλλετε ὕλα σας τὰ δυνατά, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 335· ὕδρωπος ὀνήϊστα, ἡ ἀποτελεσματικωτάτη θεραπεία τοῦ ὕδρωπος, Ἀρετ. Χρόν. Νούσ. Θεραπ. 2. 2

ὀνειράζομαι, ἀποθ., βλέπω λάγνα ὄνειρα, καθ' ὕπνους ἀφροδισιάζομαι, Τιμόθ. Ἀλεξ. 1304C, Φώτ. IV, 612C.

ὀνειραρ, ἴδε ἐν λ. **ὄνειρος**.

ὀνειρατεύομαι = **ὀνειρώσσω**, Σιμοκ. 208, 8.

ὀνειράτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὄνειρος**, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 197.

ὀνείρειος, α, ον, ὁ τοῦ ὀνείρου, ὀνειρείῃσι πύλῃσι, «ἐν τῷ βάθει τοῦ ὕπνου» (Σχόλ.), Ὀδ. Δ. 809 (περὶ δὲ πυλῶν ὀνείρων ἴδε Ὀδ. Τ. 562 κἑξ.)· ἐν πύλαις ὀνειρείαις Βάτρ. 30, 8.

ὀνειρήεις, εσσα, εν, = τῷ προηγ., Ὄρφ. Ὕμν. 85. 14.

ὀνειρο-γενής, ές, ὁ ἐξ ὀνείρου γεννηθείς, Ἡλιόδ. 9. 25.

ὀνειροδείκτης, ό, ὁ δεικνύων τὰ ὄνειρα, ὁ E. Miller ἐν Journ. d. Sav. Août 1879, σ. 472, παρέθηκε τὴν λέξιν ἁμάρτυρον.

ὀνειροδότειρα, ή, ἡ δίδουσα ὀνείρους, Journ. d. Sav. Août 1879, σ. 472, E. Mil.

ὀνειρο-δότις, ιδος, ή, ἡδότειρα ὀνείρων, Ποιητὴς π. τῆς τῶν Βατραχ. Δυνάμ. 42, ἐν Φαδρ. Ἑλλ. Βιβλ. τ. 2, σ. 638 ἐκδ. τοῦ 1716.

ὀνειροκρῑσία, ἡ, ἡ ἑρμηνεία, ἐξήγησις τῶν ὀνείρων, Ἀρτεμίδ. 2. 25, 70.

ὀνειρο-κρῑτης [ῐ], ου, ὁ, ὁ ἑρμηνεύων, ἐξηγούμενος ὀνείρους, Θεόκρ. 21. 33, Θεοφρ. Χαρ. 16· — **ὀνειροκρίτις**, ή, Συλλ. Ἐπιρ. 481. 8.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 428.

ὀνειροκρῑτικός, ή, όν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἑρμηνεύειν ὀνείρους, πινάκιον Πλουτ. Ἀριστείδ. 27· — **τὰ ὀνειροκριτικά** (σημ. βιβλία), βιβλίον πραγματευόμενον περὶ ἑρμηνείας ὀνείρων, οἷα εἶναι τὸ τοῦ Ἀρτεμιδώρου καὶ τοῦ Achmas: — **ἡ ὀνειροκριτική** (σημ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἑρμηνεύειν ὀνείρους, Θεόδ. Πρόδρ. Notices des Mss. 6. 553. — Ἐπίρρ. **ὀνειροκριτικῶς**, Εὐστ. εἰς Ὀδ. 1877, 37.

ὀνειρολεκτέω, ῶ, ὁμιλῶ ὡς ὀνειρευόμενος, μωρολογῶ, Σχόλ. Ἀριστείδου, ἐκδ. Δινδ. σ. 844.

ὀνειρολεσχία, ή, ὀνειρολογία, Σχόλ. Ἀριστείδου, ἐκδ. Δινδ. σελ. 344. — Ἡ λέξις ἐτέθη μὲν ἐκ τοῦ Σουΐδα (ὅστις ἑρμηνεύει: «ὀνειρολεσχία, ὕβρις») καὶ τοῦ Ζωναρᾶ ἐν τῷ ΘΣ, ἀλλ' ἐθεωρήθη ἀμφιβόλου γραφῆς, Συναγωγὴ Λεξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

ὀνειρολογία, ὁ, τὸ συζητεῖν περὶ ὀνείρων, πρβλ. **ὀνειρολεσχία**. ἐκ τοῦ Θησαυροῦ Στεφ.

ὀνειρολύτης, ό, = **ὀνειροκρίτης**, Εὐσ. Ἀλεξ. 428B, καὶ ῥῆμ. **ὀνειρολυτέω**, λύω, ἐξηγῶ ὄνειρα, E. Miller d. Sav. Août 1879, σ. 472.

ὀνειρομαντεία, ἡ, ἡ δι' ὀνείρων μαντεία, Εὐδοκ. Μ. 315, Κοσμ. Ἱεροσ. σελ. 626, ἐκδ. Mi.

ὀνειρό-μαντις, εως, ὁ, ἡ, ὁ ἐκ τῶν ὀνείρων μαντευόμενος, ὀνειροκρίτης, Αἰσχύλ. Χο. 33, Μάγνης ἐν «Λυδοῖς» 2.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

ὄνειρον, ἴδε ἐν λ. **ὄνειρος**.

ὀνειρόμοιος, α, ον, E. Mil. Journ. d. Sav. Août 1879, 472.

ὀνειρόομαι, ώθην, = **ὀνειράζομαι**, Σωφρ. 3369B.

ὀνειροπάτωρ, ό, πατὴρ ὀνείρων, E. Mil. Journ. d. Sav. Août 1879, 472.

ὀνειρό-πλαστος, ον, ὁ ἐν ὀνείρῳ πλασθείς, φάσμασιν ὀνειροπλάστοις Κ. Μανασσ. Χρον. 861.

ὀνειροπλεξία, ή, πλοκὴ ὀνείρου, Λυδ. κ. Ῥόδ. στ. 570, ἐκδ. Μαυρ.

ὀνειρό-πληκτος, ον, ὁ ἔκπληκτος, πεφοβημένος ἐξ ὀνείρου, Ἡσύχ., Σουΐδ.

ὀνειρο-πλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Φίλων 2. 43.

ὀνειρο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν, παράγων ὀνείρους, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. 75, 31., 109, 23.

ὀνειροποιουμένη Ἀθηνᾶ (τῷ Ὁμήρῳ), ἡ ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου παρισταναμένη ὡς ὄνειρον, Εὐστ. εἰς Ὅμ. Ὀδ. σ. 1549, 47.

ὀνειροπολέω, ὀνειρεύομαι, Πλάτ. Πολ. 534C, Τίμ. 52B· ὄν. τι, ὀνειρεύομαί τι, ἵππους Ἀριστοφ. Νεφ. 16, 27· πολλὰ τοιαῦτα ὀνειροπολεῖ ἐν τῇ γνώμῃ, φαντάζεται μὲ τὸν νοῦν του, Δημ. 54. 10· ὄν. τάλαντα Δουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 20· καὶ ἐν τῷ Παθ., ὀνειροποληθεὶς πλοῦτος ὁ αὐτ. ἐν Νεκρ. Διαλόγ. 5. 2.—Καθ' Ἡσύχ.: «ὀνειροπολεῖ· ὡς ἐν ὀνείρῳ βλέπει, ἢ ὡς ἐν ὀνείρῳ φαντάζεται». **II.** ἀπατῶ δι' ὀνείρων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 809. **III.** καθ' ὕπνους καταδιώκομαι βασανίζομαι βλέπων τι, τινι ὑπό τινος, Διόδ. 17. 30, πρβλ. Ἐκλογ. 576. 3.

ὀνειροπόλημα, τό, τὸ ὀνειροπολεῖν, ὄνειρον, Κλήμ. Ἀλ. II, 629C.

ὀνειροπόλησις, ή, τὸ ὀνειροπολεῖν, φαντάζεσθαι, ὀνειρεύεσθαι, Cael. Aurel. Chron. 5. 7.

ὀνειροπολία, ή, τὸ ὀνειροπολεῖν, ὄνειρος, Πλάτ. Ἐπιν. 985C.

ὀνειροπολικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὀνειροπόλησιν, τὸ **ὀνειροπολικόν**, ἡ τέχνη τοῦ ἑρμηνεύειν ὀνείρους, Πλούτ. 2. 904D.

ὀνειρο-πόλος, ὁ, (πολέω) ὁ ἀσχολούμενος εἰς ὀνείρους, ὁ ὀνειρευόμενος, ἢ ὁ ἑρμηνεύων ὀνείρους, Ἰλ. Α. 63, Ε. 149, Ἡρόδ. 1. 128., 5. 56. **II.** ὡς ἐπίθ., ὁ ἀνήκων εἰς ὀνείρους. Ὀρφ. Ἀργ. 35. 599.

ὀνειρο-πομπός, όν, ὁ πέμπων ὀνείρους, Γαλην. 13. 275. — οὐσ., **ὀνειροπομπία**, ἡ πομπή, πέμψις ὀνείρων, Εὐσέβ. IV, 336D, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 202.

ὄνειρος, ὁ, ἢ **ὄνειρον**, τό, ὁ ἀρσεν. τύπος συχν. παρ' Ὅμ. καὶ παρ' Ἡροδ. 1. 34., 7. 16, 2, Πινδ. Π. 4. 289, Εὐρ. Ι. Τ. 569, 1277· ὁ δὲ οὐδέτ. ἐν Ὀδ. Δ. 841, Ἡρόδ. 7. 14, 15, Αἰσχύλ. Χο. 541, 550, Σιφωλέαις· Ἡλ. 1390, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 517· ἀλλαχοῦ οἱ τύποι ὀνείρου, -ῳ, -ων, -οις ἀφίνουσι τὸ γένος ἀμφίβολον· πληθ. ὄνειρα Εὐρ. Ἡρ Μαιν. 518, Ἀνθ. Π. 9. 234· ἀλλ' ὁ κατὰ μεταπλ. τύπος ὀνείρατα (ὡς ἐξ ὀνομ. **ὀνειραρ**. Ἐτυμ. Μέγ. 47. 53) ἦτο κοινότερος κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ., Ὀδ. Υ. 87, καὶ συχν. παρ' Ἀττ.· οὕτω, γεν. **ὀνειράτων** Ἡρόδ. 1. 120, Αἰσχύλ. Πρ. 485, κ. ἀλλ., Σοφ. Ἠλ. 481 δοτ. -ασι Αἰσχύλ. Πρ. 655. Πέρσ. 176, Σοφ., Εὐρ.· οὗτος ἐνίοτε ἐν τῷ ἑνικῷ, γεν. **ὀνείρατος** Πλάτ. Θεαίτ. 201D, Πολιτ. 278E, Νόμ. 969D· δοτ. **τῷ ὀνείρατι** Αἰσχύλ. Χό. 531· (ὄναρ). Ὄνειρον πεμπόμενον ὑπὸ τοῦ Διός, Ὁ. Α. 63· ὅθεν καλεῖται ἄγγελος τοῦ Διός, Β. 26· ὄνειρον ὑποκρίνεσθαι, ἴδε **ὑποκρίνω** Β. Ι. 2· — μετὰ τὸ ὄνειρον ἐξηγνίζοντο διὰ λούσεως, θέρμετε δ' ὕδωρ, ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω Ἀριστοφ. Βάτρ. 1340, πρβλ. Ἑρμηνευτὰς εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 201· —**ὀνείρατα**, οἱ καθ' ὕπνους στοχασμοὶ τοῦ ἀνθρώπου, Πλάτ. Θεαίτ. 158C. **2)** ὡς κύρ. ὄνομα **Ὄνειρος**, ὁ θεὸς τῶν ὀνείρων, Ἰλ. Β. 6 κἑξ.· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., Ὀδ. Ω. 12· οὕτω καὶ Ἡσ. Θ. 212, ἔνθα οἱ ὄνειροι εἶναι τέκνα τῆς νυκτὸς ἄνευ πατρός. **3)** παροιμ. ἐπὶ πράγματος ἀσταθοῦς· καὶ οὐχὶ πραγματικοῦ, σκιῇ εἰκελον ἢ καὶ ὀνείρῳ Ὀδ. Α. 207, πρβλ. 222· τοῦ ποτὲ με-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μνήσεσθαι οἴομαι ἔν περ ὀνείρῳ, τοὐλάχιστον κατ' ὄναρ, Τ. 581· ὧν .. σμικρὰ ὀνείρατα λέλειπται, ἴχνη ἀμυδρὰ καὶ σκιώδη, Πλάτ. Νόμ. 695C ὄνειρα ἀφένοιο, ὄν. πλούτου, Ἀνθ. ἔνθ' ἀνωτ. πρβλ. ὕπαρ I. Περὶ τῆς διαφόρου ἐννοίας τῆς λέξεως ἐνύπνιον ἴδε ἐν λέξει.

ὀνειροσκοπικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν ἑρμηνείαν τῶν ὀνείρων, Ἐκκλ.

ὀνειρο-σκόπος, ον, ὁ ἑρμηνευτής, ἐξηγητὴς ὀνείρων, ὀνειροκρίτης, Πολυδ. Ζ', 188.

ὀνειρό-σοφος, ον, σοφὸς εἰς ὀνείρους, εἰς τὴν ἐξήγησιν αὐτῶν, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. 51, 11.

ὀνειρο-τόκος, ον, ὁ τίκτων, παράγων ὀνείρους, Νόνν. Δ. 10. 264.

ὀνειρο-φαντᾰσία, ἡ, ὀπτασία ἐν ὀνείρῳ, Ἀρτεμίδ. 4. 63.

ὀνειρό-φαντος, ον, ὁ κατ' ὄναρ φαινόμενος, ὀν. δόξαι Αἰσχύλ. Ἀγ. 420.

ὀνειρό-φοβος, ον, ὁ ἐξ ὀνείρων πεφοβημένος, «τρομασμένος», Τζέτζ. Ἱστ. 9. 621.

ὀνειρό-φρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρὴν) ὁ νοῶν καὶ ἑρμηνεύων ὀνείρους, Εὐρ. Ἐκ. 708.

ὀνειρωγμός, ὁ, ῥεῦσις ἐν ὕπνῳ, ἐνυπνιασμός, Ψευδο-Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 6, 4, Διοσκ. 3. 148·— **ὀνείρωγμα,** τό, Χορίκιος παρὰ Maii Spicil. Rom. 5. 460.

ὀνειρώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ὄνειρον, Φιλόστρ. 295.

ὀνειρωκτικός ή, όν, ὁ καθ' ὕπνους ἢ ἐν ὀνείρῳ συμβαίνων, «τοιαῦται γὰρ αἱ ὀνειρω(κ)τικαὶ φαντασίαι» Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 9, 16.

ὀνείρωμα, τό, **ὄνειρον,** ἦσαν πάντα ὀνειρώματα καὶ φαντασία κενή Χορίκιος Maii Spicil. Rom. τ. 5, σ. 460, 6.

ὀνείρωξις, ἡ, ὄνειρον, τὸ ὀνειρεύεσθαι, Πλάτ. Τίμ. 52B. — **ὀνειροξία** παρὰ Ζωναρᾷ 1453.

ὀνειρώσσω, Ἀττ. **-ττω,** μέλλ. **-ξω,** ὀνειρεύομαι, Πλάτ. Θεαίτ. 158B, Πολ. 476C, κ. ἀλλ.· περί τι αὐτόθι 533C· μετ' αἰτ. πράγμ., ὀνειρεύομαί τι, βλέπω τι ἐν ὀνείρῳ, τὴν τρίτην [οὐσίαν], ἣν ἅπαντες ὀν., λέγει δ' οὐδεὶς Ἀριστ. π. Γεν. κ. Φθορ. 2. 9, 5. **II.** πάσχω ῥεῦσιν, ἐνυπνιασμὸν ἐν ὕπνῳ, Ἱππ. 352, 36., 479. 15, Ἀριστ. π. Ἐνυπν. 1, 1.

ὀνειρωτικός, ή, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ **ὀνειρωκτικός** ἐν Σχολ. εἰς Θεόκρ. 9, 16.

ὀνέλᾰφος, ὁ, (ὄνος) εἶδος ἐλάφου (πρβλ. **τραγέλαφος**), Καλλίστρ. παρ' Ἀθην. 200F.

ὀνέληται, = **ἀνέλ-,** ἴδε **ὀνάλουμα.**

ὄνευος, ὁ, = **ὄνος,** VII, 1, Σχόλ. εἰς Θουκ. 7. 25.

ὀνεύω, ἀνέλκω διὰ μοχλοῦ (**ὄνος** VII. 1), παρατατ. **ὤνευον** Θουκ. 7. 25· καθόλου, ἀναβιβάζω, τὸν πέπλον .. ἕλκουσ' ὀνεύοντες Στράττις ἐν «Μακεδόσι» 1, ἔνθα ἴδε Meineke.

ὀνεχώρησε, = **ἀνεχώρ-,** ἴδε **ὀνάλουμα.**

ὀνέω, χάριν οὐδὲν ὀνοῦσαν = ὠφελοῦσαν, Γ. Παχ. τ. Β', σ. 346, 10, ἔκδ. Β, ἴδε **ὀνίνημι.**

ὀνηγήσιος, ὁ, = **ὀνηλάτης,** ἐκ τοῦ Θησ. Στεφάνου.

ὀνηγός, ὁ, ἴδε **ὀναγός.**

ὀνηδόν, Ἐπίρρ., (ὄνος) ὡς ὄνος, κατὰ τὸν τρόπον τῶν ὄνων, ὀνηδὸν ἐπιβρωμώμενος Νικήτ. Χρον. 20, 3, σ. 380A.

ὀνήιος, ὀνήιστος, ἴδε **ὄνειος.**

ὀνηλασία, ἡ, τὸ ὀνηλατεῖν, Δίων Χρυσόστ. 1. 302.

ὀνηλᾰτέω, ἐλαύνω ὄνον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 598.

ὀν-ηλάτης [ᾰ], **ου,** ὁ, (ἐλαύνω) ὁ ἐλαύνων, ὁδηγῶν ὄνους, κοινῶς «γαϊδουργιάρης», Ἄρχιππ. ἐν Ἀδήλ. 2, Δημ. 1040, ἐν τέλ., Κράτης παρὰ Διογ. Λ. 6. 92.

ὀνήμενος, ὄνησα, ὀνήσει, ἴδε τὸ ῥῆμα **ὀνίνημι.**

ὀνησῐδώραν, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **ἀνησιδ-,** Πλούτ. 2, 317A.

ὀνήσιμος, ον, χρήσιμος, ὠφέλιμος, εὐεργετικός, Αἰσχύλ. Εὐμ. 924· πεπονθὼς ὀνήσιμα Σοφ. Ἀντ. 995, πρβλ. Αἴ. 665, κτλ.· βοηθῶν, βοηθητικός, ἔγχος ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1013.—Ἐπίρρ. **-μως,** Πλάτ. Νόμ. 747C.

ὀνησί-πολις [ῐ], **εως,** ὁ, ἡ, ὠφέλιμος, χρήσιμος εἰς τὴν πόλιν, Σιμωνίδ. 8. 11.

ὄνησις, Δωρ. **ὄνᾱσις, εως,** ἡ, (ὀνίνημι) ὠφέλεια, κέρδος, χρησιμότης, ἀπόλαυσις, εὐτυχία, Ὀδ. Φ. 402· ὄν. ἐστί τι Σοφ. Ἀντ. 616· ἐπ' ὄνασιν ἐμοί, πρὸς χαρὰν καὶ εὐτυχίαν μου, Ποιητὴς παρ' Ἡφαιστ. σελ. 41· εἰς ὄν. ἀνθρώπων Σοφ. Αἴ. 400·— μετὰ γενικῆς, ὄνησιν ἔχειν τινός, Εὐριπ. Μήδ. 618, κτλ.·— ἀπόλαυσις πράγματός τινος, κέρδος ἢ χαρὰ ἐξ αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 350, Εὐρ. Ἐκ. 1231· ὄνησιν ἔχειν ἢ ὑπολαμβάνειν τινὸς Πλάτ. Σοφιστ. 230C, Κρατ. 411D· ὄν. εὑρεῖν ἀπό τινος Σοφ. Ἠλ. 1061· οὐδέ σφιν ἀρχῆς τῆσδ' .. ὄνησις ἥξει ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 452· γένοιτό σοι τέκνων ὄν. Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 64· φέρειν ὄν. τινι Σοφ. Ο. Κ. 288· τί γὰρ ἡ σὴ δεινότης εἰς ὄνησιν ἥκει τῇ πατρίδι; Δημ. 307. 27.

ὀνησῐ-φόρος, ον, ὁ φέρων κέρδος, ὠφέλειαν, Ἱππ. 28. 50, Ἄλεξις ἐν «Πρωτοχόρῳ» 1, 4, κτλ.—Ἐπίρρ. **-ρως,** Πλούτ. 2. 71D.

ὀνητικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος νὰ ὠφελήσῃ, ὠφέλιμος, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφάνου.

ὀνητός, ή, όν, (ὀνίνημι) ὠφέλιμος, ἐπωφελής, Σουΐδ. **II.** ἀντὶ τοῦ **ὀνοτός,** ἐπονείδιστος (εἰ ἡ γραφὴ ἔχει καλῶς), Ἡσύχ.

ὀνήτωρ, Δωρ. **ὀνάτωρ, -ορος,** ὁ, = **ὀνήσιμος,** ὁ ὄνησιν φέρων, τόκος ὀνάτωρ Πινδ. Ο. 10 (11). 12 (κατὰ τὸν Ἕρμανν. ἀντὶ θνατῶν), Ἡσύχ.

ὄνθεντα, = **ἀναθέντα,** μετοχ. αἰτ. πτώσ. γέν. ἀρσ., ἴδε **ὀνάλουμα.**

ὀνθολόγοι ἄνδρες, κοπρολόγοι, Μανέθ. ἀποτελεσμ. Δ', 259. Ὁ Koechly οὕτως ἐξέδωκεν ἀντὶ τοῦ πρότερον ἐν ταῖς ἐκδόσεσι φερομένου **ἀνθολόγοι.**

ὄνθος, ὁ, ἡ κόπρος τῶν ζῴων, Ἰλ. Ψ. 775, 777, Αἰσχύλ. Ἀποσπάσμ. 270·— παρὰ μεταγεν. καὶ θηλ., ὡς τὸ **κόπρος,** Ἀπολλόδ. 2. 5, 5.

ὀνθύλευσις, ἡ, ἡ παρασκευὴ ἐδέσματος παραγεμιστοῦ, Μένανδρ. ἐν «Τροφωνίῳ» 1· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

ὀνθῠλεύω, μαγειρεύω, παρασκευάζω διὰ κρέατος κοπανιστοῦ ὡς παραγεμίσματος, «παραγεμίζω», τὰς τευθίδας .. ὠνθύλευσα Ἄλεξις ἐν «Ἐρετρικῷ» 1. 5·— κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ Παθητ., ὠνθυλευμένος στέατι Σικελικῷ, παραγεμιστὸς μέ .., Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 38, ἔνθα ἴδε Meineke ἄρνα .. ὠνθυλευμένον αὐτόθι 7, πρβλ. Ἄλεξιν ἐν «Γαλατείᾳ» 2, Σωτάδην ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 15·— ὑπὸ Φρυνίχου μνημονεύεται ὁ παράλληλος τύπος **μονθυλεύω·** μεμονθυλευμένος ἀπαντᾷ παρ' Ἀλέξιδι ἐν Ἀδήλ. 3· **μονθύλευσις** παρὰ τῷ Πολυδ. Ϛ', 60· καὶ **μονθυλευτὴ κοιλία** παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 342. **II.** νοθεύω οἶνον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1063.

ὀνία, ὀνίαρος, Αἰολ. ἀντὶ **ἀν-,** Ἀλκαῖος 85. 95· ἴδε Bast εἰς Γρηγ. Κορίνθου 600.

ὀνίας, ου, ὁ, εἶδος σκάρου (scarus) κληθέντος οὕτως ἐκ τοῦ χρώματος, Ἀθήν. 320C, ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 99.

ὀνίδιον [νῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **ὄνος,** «γαϊδουράκι», Ἀριστοφ. Σφ. 1306· πρβλ. **ὀνίς.**

ὀνῐκός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὄνον, ὀνικὸς μύλος, ἴδε ἐν λέξ. **ὄνος** VII. 2.

ὀνίνημι, ὀνίνης Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 301C, **ὀνίνησι** Ἰλ. Ω. 45, Ἡσ., Ἀττ.: ἀπαρ. **ὀνῐνάναι** Πλάτ. Πολ. 600D: μετοχ. **ὀνῐνάς, -ᾶσα** ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 58C· — ὡς παρατατ. παραλαμβάνεται τὸ **ὠφέλουν:**— μέλλ. **ὀνήσω** Ἰλ. Θ. 36, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 141, Εὐρ. Ἀνδρ. 1004, Πλάτ.· Δωρ. γ' ἐνικ. **ὀνασεῖ** Θεόκρ. 7. 36;— ἀόρ. **ὤνησα** Ἰλ. Ι. 509, Ἡρόδ. 9. 76, Εὐρ. Τρῳ. 933, Πλάτ.· Ἐπικ. **ὄνησα** Ἰλ. Α. 503·— Μέσ., **ὀνίνᾱμαι,** Πλάτ. Γοργ. 525C; παρατατ. **ὠνινάμην** ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 380F: μέλλ. **ὀνήσομαι** Ἰλ. Η. 173, Σοφ., Εὐρ., Πλάτ.:— ἀόρ. **ὠνησάμην,** μόνον παρὰ Γαλην. (ἐκτὸς ἐὰν ἐν Ἀνθ. Π. 7. 484, δεχθῶμεν **ὠνάσατο** [μετὰ ᾱ] ἀντὶ τοῦ ἀδιανοήτου **ὠνόσατο**): ἀόρ. δ' **ὠνήμην** Θέογν. 1380, Εὐρ. Ἄλκ. 335, Πλάτ. Μένων 84C: προστ. **ὄνησο** Ὀδ. Τ. 68: μετοχ. **ὀνήμενος** Β. 33 (πρβλ. **ἀπ-**)· ὡσαύτως **ὠνάμην, ὤνασθε** Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1368, καὶ συχνάκις παρὰ μεταγεν., Λουκ. Νεκ. Διάλ. 12. 2, κτλ.· **ὤνατο** Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1046. 96· **ὤναντο** Διον. Ἀλ. 1. 23; ἀπαρ. **ὄνασθαι** Εὐρ. Ἱππ. 517, Πλάτ. Πολ. 528A·— ἡ εὐκτ. **ὀναίμην,** ἥτις εἶναι συνήθης (ἴδε κατωτ. Π. 3) δύναται νὰ ἀνήκῃ εἰς ἑκάτερον τύπον· παρ' Ὁμ. **ὠνάμην** εἶναι ἀόρ. α' τοῦ **ὄνομαι·** — ὁ παθ. τύπος **ὀνέομαι** μνημονεύεται ὑπὸ δύο μεταγεν. συγγραφ., **ὀνεῖται** Στοβ. 241. 50 **ὀνούμενοι** Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 26· καὶ ὁ ἀόρ. **ὠνήθην** ἀπαντᾷ ἐν Ξεν. Ἀναβ. 5. 5, 2, Δωρικ. **ὠνάθην** Θεόκρ. 15. 55. (Ἡ ἀρχὴ τῆς λέξεως εἶναι ἄδηλος· τὸ **ὀ-** πιθανῶς εἶναι εὐφωνικόν· ἡ ῥίζα δὲ φαίνεται ὅτι εἶναι ΝΑ, μετὰ τοῦ ἀναδιπλασιαστ. νι. **ὀ-νί-νημι·** ὁ Fick παραβάλλει τὸ Σανσκρ. nand (gaudeo), μεταβ. nanda-yāmi). **I.** ὠφελῶ, ευεργετῶ, βοηθῶ, ὑποστηρίζω, καὶ ἐνίοτε ὡς τὸ Λατ. juvo, εὐφροσύνην ἢ ἡδονὴν παρέχω· ἀπολ., Ἰλ. Θ. 36, 467, Ἡσ. Θ. 429, Εὐρ. Μήδ. 533, κτλ.· μετ' οὐδ. ἐπιθ. ἢ ἐπιρρ., παῦρα μὲν οὖν ὀνίνησι Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 577· σμικρὰ δ' ὀνήσει πόλιν ἡμετέραν; Εὐρ. Ἡρακλ. 705, Πλάτ. Φίληβ. 58C· μᾶλλον Σιμωνίδ. 24, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 4·— συνηθέστερον μετ' αἰτιατ. προσ., Ἰλ. Ε. 205, Η. 172, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 141, Εὐρ. Ἱππ. 314, Ἀριστοφ. Λυσ. 1033, κτλ.· συχν. μετ' οὐδ. ἐπιθ., ἄνδρας μέγα σίνεται ἢ ὀνίνησι Ἰλ. Ω. 45, πρβλ. Ι. 509, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 38, κτλ.· τῷ κέ με πόλλ' ὤνησεν ἄναξ, εἰ αὐτόθ' ἐγήρα Ὀδ. Ξ. 67· καὶ τοσόνδ' οὐμοὶ γάμοι ὤνησαν Ἑλλάδ' Εὐρ. Τρῳ. 933· τι Ἰλ. Α. 395, κτλ.· μετὰ δοτ. τρόπου, εἴ ποτε δή σε ὄνησα ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ Α. 503, πρβλ. 395· μετὰ μετοχ., Ξενοφῶντα ὠνήσατε οὐχ ἑλόμενοι, μὴ ἐκλέξαντες αὐτόν, Ξεν. Ἀν. 5. 9, 32, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 193D, Ἱππ. Μείζ. 301C· οὕτως, ὡς ὤνησας ὅτι ἀπεκρίνω Πλάτ. Ἀπολ. 27C. μετὰ διπλῆς αἰτ., σὲ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὀνήσει, τοῦτο τοὐλάχιστον θὰ ὠφελήσῃ τὸ γῆράς σου, Ὀδ. Ψ. 24· ὡσαύτως, οὐδεμίαν ὤνησε κάλλος εἰς πόσιν ξυνάορον, δὲν ἐβοήθησεν ὥστε νὰ λάβῃ .., Εὐρ. Ἀποσπ. 901. 1. **II.** Μέσ., ἔχω κέρδος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἢ ὠφέλειαν, παρέχομαι ὠφέλειαν, ἀπολαύω βοηθείας ἢ ὑποστηρίξεως, ἔχω εὐφροσύνην ἢ ἡδονήν, Ἰλ. Ζ. 260, Η. 173, Ὀδ. Ξ. 415, Εὐρ. Ἱππ. 517, κτλ.· μετὰ μετοχ. ὠνήμην ἔρξων εἰά τ' ἐλεύθερος ὢν Θέογν. 1380· ὀνήσεσθε ἀκούοντες Πλάτ. Ἀπολ. 30C, Πολ. 380B, κτλ.· ἀλλὰ συνηθέστερον μετὰ γεν. ὡς τὸ ἀπολαύω. Ἐαυτὸς ὄνησο Ὀδ. Τ. 68, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 1348· πρὶν σφῶν ὀνασθαι αὐτόθι 1025, πρβλ. Ἄλκ. 335· συχνάκις μετ' οὐδ. ἀντωνυμίας, τί σευ ἄλλος ὀνήσεται ; εἰ καλὸν θὰ ἀπολαύσῃ ἄλλος ἐκ σοῦ ; ὀνήσ. τί καλὸν θὰ κάμῃς σὺ εἰς ἄλλον ; Ἰλ. Π. 31· τοσόνδ' ὀνήσει τῶν ἐμῶν .. πορθμίων Σοφ. Τρ. 570, κτλ.· οὕτως, ὀνασθαί τι ἀπό τινος Πλάτ. Πολ. 328Δ, Χαρμ. 164B· πρός τινος Γαλην.· ὡσαύτως, ὃν. τοῦτο ὅτι .. Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 12, 1. **2)** μετοχ. ἀορ. **ὀνήμενος** = felix (ἴδε κατωτ. 3), ἐοῦλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος, «ὁ τὴν ἀγορὰν ἀθροίσας ἀγαθός μοι δοκεῖ, καὶ ὀνήμενος εἴη, τουτέστιν, ὄναιτο ταύτης» (Εὐστ.), Ὀδ. Β. 33. **3)** εὐκτ. ἀορ. ὀναίμην, **αιο, αιτο.** ἐπὶ διαμαρτυριῶν, εὐχῶν, κτλ., ὄναιο. Λατ. sis felix ! εὐτύχει ! Εὐρ. Ὀρ. 1677, κλ.· καὶ μετὰ γεν., ὄναιο τῶν φρενῶν, νὰ χαρῇς τὸν νοῦν σου, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 1359· ὀναίσθε μύθων ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 1078, πρβλ. Ἑλ. 1418· οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων, εἴθε οὕτω νὰ χαρῶ τὰ τέκνα μου, καινῶς : «ἔτσι νὰ χαρῶ τὰ παιδιά μου», ἐν παρενθέσει, Ἀριστοφ. Θεσμ. 469· οὕτως ὄναιο τούτων Δημ. 842. 10· ὀναίντο βίου Σιμωνίδ. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 516· μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' .. ὀλοίμην, εἴθε νὰ μὴ χαρῶ (τὴν ζωήν μου), ἀλλὰ νὰ ἀποθάνω, Σοφ. Ο. Τ. 644 (ἔνθα τὸ βίου ἢ τοιαύτη τις λέξις δέον νὰ ὑπονοηθῇ, ἴδε ἀνωτ.)· ὄναιο τοῦ γενναίου χάριν ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1042· — ὡσαύτως μετ' εἰρωνικῆς σημασίας, ὄναιο μέντἂν, εἴ τις ἐκπλύνειέ σε, θὰ ἦσο καλλίτερα ἐὰν σὲ ἔπλυνέ τις, Ἀριστοφ. Πλ. 1063· ἁλσὶν διασμηχθεὶς ὄναιτ' ἂν οὐτοσί, δὲν θὰ ὠφελεῖτο ὀλίγον ἂν τὸν «ἁλάτιζαν», (πρβλ. τὰ τῆς συνηθείας: «νά σ' ἁλατίσω νὰ μὴ βρωμήσῃς»), Ἀριστοφ. Νεφ. 1237· οὕτως, ὡνάθην μεγάλως ὅτι .., πόσον τυχηρὸς εἶμαι ἅτι .., Θεόκρ. 15. 55· ὤνησο, διότι μὴ ὁ Ζεὺς ἐπῆκουσέ σου Λουκ. Προμ. 20· πρβλ. **εὐτυχέω**. — Ὁ Κόντος (ἐν Ἀθηνᾶ τ. Δ', σ. 327) τὸ παρὰ Μιχ. Ἀκομινάτῳ ἐν τ. Β', σ. 291, 21 **ὀνήσανται** διώρθωσεν εἰς **νοήσονται**.

ὀνίνησις, εως, ἡ, = **ὄνησις**, Ἀριστ. Προβλ. 20. 18, 2.

ὀνίς, ίδος, ἡ, ὄνου κόπρος, Ἱππ. 583. 2., 667. 48· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 4, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 19, 18. — Ἀλλὰ **ὀνιαία** (**ὀνίδια** Schn.), ἡ, παραδόξως ἑρμηνεύεται: «τοῦ ἵππου τὸ ἀφόδευμα» Ἡσύχ. — Κατὰ τὸν Σουΐδαν: «ὀνίδια τοῦ ἵππου τὸ ἀφόδευμα, καὶ ὀνίδες τὰ τῶν ὄνων ἀποπατήματα». — Κατὰ Ψιττὸν· «ὀνιαία· τοῦ ἵππου τὸ ἀφόδευμα».

ὀνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ὄνος**· ἐν Γλωσσ. ὡσαύτως, **ὀνισκη,** ἡ. **II.** θαλάσσιος ἰχθύς, εἶδος γάδου, κοινῶς: «γαϊδουρόψαρον», Λατ. asellus, Δωρίων παρ' Ἀθην. 118C, Εὐβούλ. αὐτόθι 315F· ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 48. **III.** ἔντομόν τι, ἴδε ἰουλος IV, Γαλην. **IV.** ὡς τὸ **ὄνος** VII, 1, μοχλός, ἀνυψωτικὴ μηχανὴ ἢ γέρανος, Λατιν. sucula, Ἱππ. Ἄγμ. 761· ἡ λαβὴ τοῦ ἀνυψωτικοῦ μοχλοῦ, ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 834. **V.** «τεκτονικὸς πρίων» Ἡσύχ.—Ἴδε Κόντου Κριτικὰς καὶ Γραμματικὰς Παρατηρ. ἐν Ἀθηνᾶ τ. Ζ', σ. 314.

ὀνίσκω, = **ὀνίνημι**, Ἀθήν. 35C.

ὀνίτης (ἐξυπ. λίθος), **ου,** ὁ, εἶδος λίθου τῆς Σκυθίας, Ἀλέξ. Τραλλ. 11. 640.

ὀνίττις, ιδος, ἡ, ὀρίγανον, Νικ. Ἀλεξιφ. 56· παρὰ Διοσκορ. 3. 33, **ὀνῆτις**.

ὀνοβατέω, βάλλω τὸν ὄνον ὅπως βατεύσῃ θήλειαν ἵππον, τὰς ἵππους Ξεν. Ἱππαρχ. 5, 8. **II.** ἐπὶ τοῦ ὄνου, βατεύω θήλειαν ἵππον, «ὄνων δὲ ἴδιον τὸ ὀνοβατεῖν, ὁπόταν ἵπποις ἐπιβαίνωσιν» Πολυδ. Ε', 9.

ὀνο-βάτις, ιδος, ἡ, ἡ ἐπ' ὄνου ὀχουμένη, ἐπὶ μοιχαλίδος οὕτω τιμωρουμένης ἐν Κύμῃ, Πλούτ. 2. 291E, F, — Καθ' Ἡσύχ.: «ὀνοβάτιδες· αἱ ἐπὶ μοιχείᾳ ἁλοῦσαι γυναῖκες καὶ ἐξενεχθεῖσαι, ἐπὶ ὄνων».

ὀνόβλετον, τό, εἶδος βλίτου, κατὰ Schneid. ἀντὶ **βλίτον** ἐν Ἱππ. 669, 20.

ὀνοβρῦχίς, ίδος, ἡ, πόα τις ἔχουσα «φύλλα ὅμοια φακῷ, μικρὸν μακρότερα, καυλὸν σπιθαμιαῖον, ἄνθος φοινικοῦν, μικρὰν ῥίζαν. Φύεται ἐν καθύγροις καὶ ἀργοῖς τόποις» Διοσκ. 3. 170, Γαλην. 13. 215, πιθαν. Hedysarum onobrychis L.

ὀνό-γαστρις, ιος, ἡ, ὁ ἔχων παχεῖαν γαστέρα, προγάστωρ, Κωμικ. Ἀνών. 272 («ἐπὶ τῶν ἄρρυθμον καὶ μεγάλην γαστέρα ἐχόντων» Δ. Β. 54).

ὀνόγῦρον, ὁ, φυτόν τι ἀκανθῶδες, Νικ. Θηρ. 71· κατὰ τὸ φαινόμενον διάφορον τοῦ **ἀναγύρου**, πρόλ. Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 56.

ὀνοδέστεροι· «ἄγνωστοι» Ἡσύχ., ὕποπτ.

ὀνο-ειδής, ές, ὅμοιος ὄνῳ, Ὠριγέν. κατὰ Κέλσου 6, σ. 295 (359) — Ἐπίρρ. **ὀνοειδῶς** αὐτόθι 304, 369.

ὀνομαξία, ἡ, ἅμαξα ὑπὸ ὄνου συρομένη, Ἐπιγραφ. Κῶ 36α. 4.

ὀνοθήλεια, ἡ, θήλεια ὄνος, «γαϊδίτσα», Δημήτρ. Κων]πολίτου Ἱερακοπόρ. 2, 9 (ἐν τέλει = τῆς ὑπὸ R. Hercher ἐκδ. τοῦ Αἰλιανοῦ).

ὀνοθήρας, ὀνοθουρίς, ἴδε **οἰνοθήρας**.

ὀνο-θριαμβος, ὁ, ὄνομα σατυρικοῦ ποιήμ., Ν. Βασιλακ. ἐν Χρον. κτλ. VII, σ. 150.

ὀνοθυσία, ἡ, θυσία ὄνων, μεταγεν.

ὀνοκάρδιον, τό, ὄνομα τοῦ φυτοῦ **δίψακος**, Διοσκ. ἐκ τῶν Νόθων 3. 11· ἢ τοῦ χαμαιλέοντος (Π), Apulei. Herb. 25. **II.** πολύτιμός τις λίθος, Ψελλ.

ὀνο-κένταυρα, ἡ, ἢ **ὀνοκένταυρος**, ὁ, εἶδος πιθήκου μὴ ἔχοντος οὐράν, Αἰλ. π. Ζ. 17. 9, Φιλῆς π. Ζώων ἰδιότ. 44. **II)** παρὰ ταῖς Ἑβδ. (Ἡσαΐας ΙΓ', 24, ΛΔ', 11, 14), εἶδος δαιμονίου κατοικοῦντος ἐρήμους καὶ ἀγρίους τόπους· ἐν τῇ Ἀγγλ. μεταφράσει ἑρμηνεύεται διὰ τῆς λέξ. satyr, σάτυρος.

ὀνο-κέφαλος, ον. ὁ ἔχων ὄνου κεφαλήν, Ὡραπόλλ. Ἱερογλ. 1, 23, Ὠριγέν. κατὰ Κέλσου 6, σ. 300.

ὀνο-κίνδιος, ὁ, ὁ ὁδηγῶν ἢ ἐλαύνων ὄνους, ὀνηλάτης, ἐπίθ. τοῦ Πεισάνδρου παρ' Εὐπόλ. ἐν «Μαρικᾷ» 6:— παρ' Ἡσυχ.: «ὀνοκίνδιος καὶ ὀνοκίνδας· ἀστραβηλάτης, ὀνηλάτης».

ὀνοκίχλη, ἴδε **ὀνόχειλος**.

ὀνόκλεια, ἴδε **ὀνοχειλές**.

ὀνο-κοίτης, ου, ὁ, ὁ κείμενος ἐντὸς φάτνης ὄνων, λεγόμενον ὑπὸ ἐθνικῶν συγγραφέων περὶ τοῦ ΚΥΡΙΟΥ ἡμῶν, Τερτυλλ. Ἀπολ. 16. **Ἀλλ'** ὑπάρχουσι διάφ. γραφ. καὶ ὁ Oehler ἀναγινώσκει **ὀνοκοιήτης**, ὁ τὸν ὄνον λατρεύων, ὀνολάτρης, μνημονεύων τὰς παρ' Ἡσυχίῳ γλώσσας: **κοίης**· **ἱερεύς** .. · **κοᾶται**· **ἱερᾶται**.

ὀνο-κόπος, ον, ὁ, ὁ κόπτων, κατεργαζόμενος μυλοπέτρας, Ἄλεξις ἐν «Ἀμφωτίδι» 1, ἴδε **μυλοκόπος**.

ὀνο-κρόταλος, ὁ, ὁ πελεκάν, Πλίν. 10. 66, Μαρτ. 11. 21.

ὀνοκώλη καὶ **ὀνόκωλις,** ἴδε **ὀνόκωλος**.

ὀνό-κωλος, ον. = **ὀνοσκελές**, ἐπὶ τοῦ φαντάσματος τῆς Ἐμπούσης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 295· ὡσαύτως **ὀνοκώλη, ὀνόκωλις**, ἡ, Εὐστ. 1704. 4, Ἐτυμολ. Μέγα.

ὄνομα, τό, Ἰων. καὶ ποιητ. **οὔνομα**, Αἰολ. **ὄνυμα**· (ἴδε ἐν τέλ.)· ἡ λέξις δι' ἧς δηλοῦται πρόσωπόν τι ἢ πρᾶγμα, Ὅμ., κλ.· ὁ Ὅμ. ἔχει τὴν λέξιν συχνάκις ἐν τῇ Ὀδ., μόνον δὲ δὶς ἐν τῇ Ἰλ. (Γ. 235, Ρ. 260), καὶ συχνότερον ἐν τῷ κοινῷ ἢ ἐν τῷ Ἰων. τύπῳ· ἀλλ' ἀείποτε ἐπὶ ὀνόματος προσώπου (πλὴν ἐν ὕσαι χωρίοις μνημονευομένοις κατωτ. ΙΙ)· ἐρέω δέ τοι οὔνομα λαῶν Ὀδ. Ζ. 194· Οὖτις ἐμοιγ' ὄνομα Ι. 366, πρβλ. Σ, 5, Τ. 183, 247· Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἔστιν ἐπώνυμον Η. 54, πρβλ. Τ. 409, Ἡσ. Θ. 144· — ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἡ λέξις **ὄνομα** κεῖται ἁπλ., πόλις ὄνομα Καινή, δηλ. ὀνόματι, Ξεν. Ἀνάβ. 2. 4, 28, κτλ.· ἀλλὰ καὶ κατὰ δοτ., πόλις Θάψακος ὀνόματι αὐτόθι 1. 4, 11· λέγειν τινὰ ὀνόματι Πλάτ. Ἀπολ. 21C· ἐξ ὀνόματος Πολύβ. 18. 28, 4, κτλ.· — κατ' ὄνομα Σεράτων ἐν «Φοινικίδῃ» 1. 14, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 983. 4. **2)** **ὄνομα τίθημί** τινι, δίδω ὄνομα εἴς τινα, αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὗρεο, ὅττι κε θεῖο παιδὸς παιδὶ φίλῳ Ὀδ. Τ. 403· ἀλλὰ συνήθως ἐν μέσῳ τύπῳ, τίθεσθ' ὄνομ' ὅττι κεν εἴπω αὐτόθι 406, πρβλ. Θ. 554, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 5, Ἀριστοφ. Ὄρν. 810 κἑξ., πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 12, Ἀριστοφ. Νεφ. 63 κἑξ.· καὶ παθητικῶς, ὃν. κεῖται τινι ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 1291· **ὃν. ἐστι** ἢ κεῖται ἐπί τινι, λόγου ὄντος περὶ ὀνομάτων ἐφ' οἷῳ ἔργῳ ἕκαστον εἴη Ξεν. Ἀπομνημον. 3. 14, 2· ὁ μὲν γὰρ ἀλαζὼν ἔμοι γε δοκεῖ ὄνομα κεῖσθαι ἐπὶ τοῖς προσποιουμένοις καὶ πλουσιωτέροις εἶναι ἢ εἶσι καὶ ἀνδρειοτέροις Κύρ. 2. 2, 12· οὕτως, ὃν. ἔχειν ἀπό τινος Ἡρόδ. 1. 71, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 282A· ὡσαύτως, ὃν. φέρειν ἢ ἐπιφέρειν ἐπί τι Ἀριστοτέλ. Ἠθικ. Ν. 3. 12, 5, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 18, 8· πρβλ. **ἐπώνυμος**. **3)** ὄνομα καλῶ τινα, ὀνομάζω τινὰ μέ τι ὄνομα, εἶπ' ὄνομ', ὅττι σε κεῖθι κάλεον Ὀδ. Θ. 550· καλοῦσί με τοῦτο τὸ ὄν. Ξεν. Οἰκ. 7, 3, πρβλ. Εὐρ. Ἰων. 259, 800, Πλάτ. Κρατ. 393E, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ παθ., ὃν. ὃ' ὡνομάζετο Ἕλενος Σοφ. Φ. 605, πρβλ. Ἡλ. 694· ὃν. κέκλημαι ἐπιχωριάζει Θουκ. 2. 37· τὸ ἐναντίον ὃν. μετωνόμασται ὁ αὐτ. 1. 122· ὃν. ἐν κεκλημένους Σικελιώτας ὁ αὐτ. 4. 64· λεγόμενοι τοὔνομα γεωργικοὶ Πλάτ. Νόμ. 842E· — ἀλλὰ καὶ, ὀνόματί τινα καλεῖν, προσαγορεύειν Ἀντιφῶν 146, 8, Κρατ. 385D· ὄνομα καλεῖν ἐπί τινι ὁ αὐτ. ἐν Παρμ. 147D· τύμβῳ δ' ὄνομα σῷ κεκλήσεται .. Κυνὸς σῆμα Εὐρ. Ἑκάβ. 1271· τοὔνομα προσηγορεύθη Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδι» 2.

4) ἡ λ. **ὄνομα**, ἐνίοτε παραλείπεται, ὧ δὴ .. ἄνθρωπον .. τίθενται, εἰς ὃ εἴδουσι (τὸ ὄνομα) ἄνθρ., Πλάτ. Θεαίτ. 157B, πρβλ. Κρατ. 392D, 402B· ταὐτὸν τοῦτο κεκλημένος ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 238B, κ. ἀλλ. **II.** ὄνομα, δόξα, φήμη, Ἰθάκης γε καὶ Ἐς Τροίην ὄνομ' ἵκει Ὀδ. Ν. 248, πρβλ. Ω. 93· τὸ μέγα ὄν. τῶν Ἀθηνῶν Θουκ. 7. 64· καταλιπεῖν ὄν. ὡς .., ὁ αὐτ. 5. 16· τοὔνομά τινος ἀφικνεῖται πρός τινα Ξεν. Ἀν. 5. 9, 20· ὡσαύτως, ὄνομα μέγα, ὡς καὶ νῦν, περιημαμένον, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 281G· μέγιστον ὄν. ἔχειν Θουκ. 2. 64· ἐν ὀνόματι εἶναι, ἔχειν μέγα ὄνομα, Wolf εἰς Δημ. Λεπτ. σ. 346· παράσιτοι δ' ἐπ' ὀνόματος ἐγένοντο, ὀνομαστοί, Ἀθήν. 240C· ἦν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δὲ καὶ ὁ Κόρυδος τῶν δι' ὀνόματος παρασίτων αὐτόθι 241Δ.

III. ὄνομα καὶ οὐδὲν πλέον, μόνον ὄνομα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πραγματικὸν πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, ἵνα μηδ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίποιτο Ὀδ. Δ. 710· βοᾶς ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη Θεόκρ. 16. 97· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἔργον, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 512, πρβλ. Ὀρ. 454, Ἱππόλ. 502· περὶ ὄν. μάχεσθαι Λυσ. 912 Reisk.· ἐκ τῶν ὀν. μᾶλλον ἢ τῶν πραγμάτων σκέπτεσθαι Δημ. 114. 12. **2)** ψευδὲς ὄνομα, πρόφασις, ὀνόματι (ἢ ἐπ' ὀνόματι), προφάσει .., ὑπὸ τὸ πρόσχημα .., Θουκ. 4. 60· μετ' ὀνομάτων καλῶν, ὡς τὸ τοῦ Σαλλουστ. honestis nominibus, ὁ αὐτ. 5. 89· καλῶν ὀνομάτων καὶ προσχημάτων μεστὸς Πλάτ. Πολ. 495C, πρβλ. Πολύβ. 11. 6, 4. **IV.** ὄνομα ἐν περιφράσει, ὄνομα τῆς σωτηρίας, τῆς εὐγενείας, ἀντί, σωτηρία, εὐγένεια, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1080, Seidl. εἰς Εὐρ. Ι. Τ. 875 (905)· οὕτω τὸ Λατ. nomen, Markl. Stat. Sylv. 1. 1, 8· — μετ' ὀνομάτων προσώπων κατὰ περίφρασιν, ἀντὶ αὐτῶν τῶν προσώπων, ὦ φίλτατον ὄνομα Πολυνείκους Εὐρ. Φοίν. 1702. **V.** ὡς τὸ λέξις, φράσις, ἔκφρασις, μάλιστα ἐπὶ τεχνικῶν ὅρων, ὀν. τὰ ἐν τῇ ναυτικῇ Ξεν. Ἀθην. 1, 19· καθόλου, λόγος, ὁμιλία, Δημ. 400. 1. **VI.** ἐν τῇ Γραμματικῇ ὄνομα, Λατ. nomen, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ῥῆμα, verbum, Ἀριστοφ. Νεφ. 681 κέξ., Πλάτ. Θεαίτ. 168B, πρβλ. Χαρμ. 163D, Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 2, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, κύρ. ὄνομα, Λατιν. nomen proprium, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ προσηγορία, Λατ. nomen apellativum, Γραμμ. — (Ἐντεῦθεν ὀνομάζω, ὀνομαίνω, κτλ., καὶ (ἐκ τοῦ Αἰολ. ὄνυμα) ἀν-ώνυμος, νώνυμος: — ἡ ῥίζα εἶναι ΓΝΟ (πρβλ. γι-γνώ-σκω), ὡς φαίνεται ἐκ τῶν Λατ. co-gnom-en, i-gnominia· ἀλλὰ τὸ g συνήθως ἐκπίπτει· πρβλ. Σανσκρ. nâm-an (nomen), nâm-yas (nobilis)· Ζενδ. nâm-an· Λατ. nom-en· Γοτθ. nam-o, γεν. nam-ins (ὄνομα), ga-nam-jan (ὀνομάζειν), κλ.).

ὀνομάζω Ὁμ. Ἰλ. καὶ Ἀττ., Ἰων. οὐνομάζω Ἡρόδ. 1. 7, 72: παρατ. ὠνόμαζον Αἰσχύλ., κλ., Ἐπικ. ὀνόμαζον Ὅμηρ.: μέλλ. ὀνομάσω Πλάτ.: ἀόρ. ὠνόμασα Ὀδ. Ω. 339, Ἀττ., Ἰων. οὐν- Ἡρόδ. 1. 23· — πρκμ. ὠνόμακα Πλάτ. Σοφ. 219B· — Παθ., μέλλ. ὀνομασθήσομαι Γαλην.: ἀόρ. ὠνομάσθην καὶ πρκμ. ὠνόμασμαι Σοφ., Πλάτ., κλ.· γ' πληθυν. ὠνομάδαται Δίων Κ. 37. 16. — Μέσ., παρατ. ὠνομάζετο Σοφ. Ο. Τ. 1021. — Αἰολ. μέσ. μέλλ. ὀνυμάξομαι, Πινδ. Π. 7. 6: ἀόρ. ὀνύμαξε αὐτόθι 2. 84· (ὄνομα). Ὀνομάζω, καλῶ τινα κατ' ὄνομα, προφέρω τὸ ὄνομά τινος, ὁμιλῶ περί τινος ὀνομαστί, ὁμιλῶ πρός τινα κατ' ὄνομα, ἐπὶ προσώπων, πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον Ἰλ. Κ. 68, πρβλ. Χ. 415., καὶ ἴδε ὀνομακλήδην Πυθοδώρου .., ὃν Ἀθηναῖοι οὐκ ὀνομάζουσιν Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 1· οὕτως, ἐς τρὶς ὀνομάσαι Σόλωνα Ἡρόδ. 1. 86 (ὅστις ἀλλαχοῦ μεταχειρίζεται τὸν Ἰων. τύπον). **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ὁρίζω ἰδιαιτέρως, δηλῶ, λέγω, περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον Ἰλ. Σ. 449· ἀλλὰ καὶ ὀνομάζω, ἢ ὑπισχνοῦμαι, ἀντίθετον τῷ δίδωμι, εἰ μέν.. μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὄπισθ' ὀνομάζοι Ι. 511 (507), πρβλ. Seidl. εἰς Εὐρ. Ἡλ. 33· εἶναί τι ὀνομάζειν, ὀνομάζειν τι «εἶναι», Πλάτ. Θεαίτ. 160B, πρβλ. 166C, 201D· — ὡσαύτως, ἀφιερώνω, τράπεζαν τῷ δαίμονι Θεοπόμπ. Ἱστ. παρ' Ἀθην. 252B. — Παθ., λόγοισι .. ὠνόμασται βραχέσι, διὰ βραχέων ἔχουσι λεχθῆ, ἐκτεθῆ, Σοφ. Ο. Κ. 294. **II.** ὀν. τινά τι, καλεῖν τινά τι, Πινδ. Π. 2. 82, Ἡρόδ. 4. 6, 59, Εὐρ. Ἑλ. 1193, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 681. Θουκ. 1. 3· ὄνομα τί σε .. ὠνόμαζεν λεώς; Εὐρ. Ἡρακλ. 86· ἐπωνυμίαν ὀν. τινά .. Πλάτ. Φαῖδρ. 238A· σπανίως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, παῖδά μ' ὠνομάζετο, μὲ ἐκάλει υἱόν του, Σοφ. Ο. Τ. 1021. — Παθ., ὄνομα δ' ὠνομάζετο Ἕλενος Σοφ. Φιλ. 605· ἀντὶ γὰρ φίλων καὶ ξένων, ἃ τότε ὠνομάζοντο Δημ. 241. 11· παρανομίαν ἐπὶ τοῖς μὴ ἀνάγκῃ κακοῖς ὀνομασθῆναι Θουκ. 4. 98. **2)** συχνάκις προστίθεται τὸ εἶναι πλεοναστικῶς, τὰς οὐνομάζουσι εἶναι Ὑπερόχην καὶ .., ὧν τὰ ὀνόματα λέγουσιν ὅτι εἶναι ὑπ' .., Ἡρόδ. 4. 33· σοφιστὴν ὀνομάζουσιν τὸν ἄνδρα εἶναι Πλάτ. Πρωτ. 311E, πρβλ. Πολ. 428E, Ξεν. Ἀπολ. 13, κτλ.· πρβλ. καλέω Π. 3. 6.

III. ὀνομάζω, δίδω ὄνομα ἔκ τινος προσώπου, πράγματος ἢ γεγονότος .., τινὰ ἢ τι ἐπί τινι Ἡρόδ. 4. 98, Πλάτ. Πολ. 493C· ἐπί τινος Ἰσοκρ. 271C· ἔκ τινος Σοφ. Ο. Τ. 1036, Ξεν. Ἀπομνημ. 4. 5, 12. — Παθ., ὁ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὠνομασμένος Σοφ. Τρ. 1105· ἀπὸ τούτου τοῦτο οὐνομάζεται, 'οὐ φροντὶς Ἱππ.', ἐντεῦθεν ἐπήγασε τοῦτο τὸ ῥητόν, Ἡρόδ. 6. 129. **IV.** μεταχειρίζομαι ὄνομα ἢ λέξεις, μάλα σεμνῶς ὀνομάζων Δημ. 237. 11, πρβλ. 268. 13., 565, ἐν τέλ. — Παθ., φύσις ὀνομάζεται ἐπί τινι, τὸ ὄνομα φύσις εἶναι ἐν χρήσει, Ἐμπεδ. 101.

V. ἐν τῷ παθ., τοῖς προγόνοις ὀνομαζομένοις ἀπομνημονεύεται, τοῖς ἐκ τῶν προγόνων γενομένοις ὀνομαστοῖς ἀπομν., Ξεν. Ἀγησ. 1, 2· οἱ ὠνομασμένοι = ὀνομαστοί, διάφ. γραφ. παρ' Ἰσοκρ. 398D. — Πρβλ. ὀνομαίνω.

ὄνομαι, δ' ἐνικ. ὄνοσαι Ὀδ. Ρ. 378· Ἐπικ. δ' πληθ. οὔνεσθε (Ἀρίσταρχ. ὀνόσασθε) Ἰλ. Ω. 241· γ' πληθ. ὄνονται Ὀδ. Φ. 427, Ἡρόδ. 2. 167· ὄνοιτο Ἰλ. Ν. 287· — παρατ. γ' πληθ. ὤνοντο (κατ-) Ἡρόδ. 2. 172· — Ἐπικ. μέλλ. ὀνόσσομαι Ἰλ. Ι. 55, Ὀδ. Ε. 379: — ἀόρ. ὠνοσάμην Ὅμ.· Ἐπικ. μετοχ. ὀνοσσάμενος Ἰλ. Ω. 439· ὡσαύτως Ἐπικ. ἀόρ. γ' ἐνικ. ὤνατο Ρ. 25· καὶ παθ. ὠνόσθην (κατ-) Ἡρόδ. 2. 136· πρβλ. ὀνοστός, ὀνοτός. Ἐπικ. ἀποθ., ψέγω, μέμφομαι, ἐπιρρίπτω μομφήν, ἐλέγχω, ὀνειδίζω, χλευάζω, περιφρονητικῶς φέρομαι, μετ' αἰτ., οὖν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας Ἰλ. Ξ. 95· οὔ τίς τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται Ι. 55· οὐδέ κεν .. μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο Ν. 287· ἂν σὴν ἀρετὴν .. οὔ τις ὄνοιτο Ὀδ. Θ. 239, κτλ.· ἐπομένης ἐξηρτημένης προτάσ., ἢ οὔνεσθ', ὅτι μοι .. Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν; ἐκφαυλίζετε καὶ μικρὸν ἡγεῖσθε ὅτι .. (ἕτεροι ἀναφέρουσι τὸν τύπον εἰς τὸ ῥῆμ. ὀνίνημι, ὠφελεῖσθε διότι ὁ Ζεὺς κτλ.), Ἰλ. Ω. 241· ἢ ὄνοσαι, ὅτι τοι βίοτον κατέδουσιν ἄνακτος, ἢ εὐκαταφρόνητον καὶ ἀνάξιον λόγου νομίζεις ὅτι .., Ὀδ. Ρ. 378 — μετὰ γεν., ἀλλ' οὐδ' ὥς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος, «διχῶς νοεῖται ἢ ὀνόσσεσθαι καὶ μέμψασθαί σε τῆς κακότητος, ἤτοι τῆς ταλαιπωρίας ἧς ἔπαθες· ἢ ὀνόσσεσθαι καὶ ἀπόνασθαί σε, ἤτοι ὠφεληθῆναί σε τῆς κακότητος τῆς σῆς ἕνεκα, ἤτοι τῆς κακουργίας ὅτι ἐτύφλωσας τὸν ἐμὸν υἱόν» (Εὐστ.), Ὀδ. Ε. 379 — ἅπαξ παρ' Ἡροδ., ὀν. τινα, ἐπιρρίπτω μομφὴν ἐπί τινα, 1. 167. — περὶ τοῦ ὠνόσατο (νῦν ὠνάσατο) ἐν Ἀνθ. Π. 7. 484, ἴδε ἐν λέξ. ὀνίνημι. (Ἐντεῦθεν ὀνοστός, ὀνοτάζω· πρβλ. καὶ ὄνειδος).

ὀνομαίνω, Ὁμηρ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 291, Αἰολ. κ. Δωρ. ὀνυμαίνω, Τίμ. Λοκρ. 100C· μέλλ. Ἰων. οὐνομανέω Ἡρόδ. 4. 47; ἀόρ. ὠνόμηνα Ἰσαῖ. 41. 20, Ἐπικ. ὀνόμηνα Ὁμ., Ἡσ., Βοιωτ. ὠνούμηνα Κόριννα 2. Ἐπικ. καὶ Ἰων. ῥῆμα ὀνομάζω, ἢ καλῶ κατ' ὄνομα, φίλον τ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον Ἰλ. Κ. 522, κλ.· θεοὺς ὀν. ἅπαντας Ξ. 278· — ἐπὶ πραγμάτων, περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω Ι. 121· πληθὺν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω Β. 488· συχν. μετὰ τοῦ πάντας, πάντα, Ὀδ. Δ. 240, κτλ.· — σπάνιον παρὰ πεζολόγοις Ἡρόδ. καὶ Ἰσαῖ. ἔνθ' ἀνωτ.

2) ἁπλῶς, προφέρω, λέγω, ὁμιλῶ, ἴσχεο μηδ' ὀνομήνῃς Ὀδ. Λ. 251, πρβλ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 291· — ἀκολούθως (πρβλ. ὀνομάζω) ὑπισχνοῦμαι ὅτι θὰ πράξω τι, ὄρχους δὲ μοι ὧδ' ὀνόμηνας δώσειν Ὀδ. Ω. 341. **II.** ἀναφέρω, καλῶ ὀνομαστί, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 80· καὶ οἱ τοῦτ' ὀνόμην' ὄνομ' ἔμμεναι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 3. 2· οὕτω παρὰ τοῖς Δωρικ. πεζογράφοις, Τίμ. Λοκρ. ἔνθ' ἀνωτ., κλ. **III.** ὁρίζω, διορίζω, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνεν Ἰλ. Ψ. 90.

ὀνομακλήδην, Ἐπίρρ. (καλέω) ὀνομαστί, κατ' ὄνομα, ὀνομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον Ὀδ. Δ. 278· πρβλ. ἐξονομακλήδην.

ὀνομα-κλήτωρ, ορος, ὁ (καλέω) ὁ ἀναγγέλλων τοὺς δαιτυμόνας ὀνομαστί, Λατ. nomenclator, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 12, Ἀθήν. 47D.

ὀνομα-κλυτός, όν, ὁ ἔχων ἔνδοξον ὄνομα, Ἰλ. Χ. 51 (ἔνθα ὁ Heyne διῃρημένως· ὄνομα κλυτός), Ἴβυκ. 9, Πινδ. Ἀποσπ. 279. **II.** ἐνεργ., ὁ δοξάζων, δόξαν παρέχων, Σιμμ. ἐν Brunck's Anal. 2, σ. 525.

ὀνομασία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Λατιν. appellatio, ἡμᾶς ἔλαθε κατὰ τὴν ὀνομασίαν ἐκφυγὼν Πλάτ. Πολιτικ. 275D, Ἀριστ. Τοπ. 6. 10, 5, κ. ἀλλ.· λέξις διὰ τῆς ὀν., δι' ὀνομάτων, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 6. 26. **II.** ἔκφρασις, τρόπος ἐκφράσεως, γλῶσσα, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 25, π. Δημοσθ. 56.

ὀνόμασις, ἡ, τὸ ὀνομάζειν, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 502.

ὀνόμασμα, τό, ἐν Πλάτ. Κρατύλῳ 221A, ἔνθα νῦν, μάσμα· ἐνταῦθα γὰρ σαφῶς λέγει τοῦτο εἶναι ὃν οὐ μάσμα ἐστίν.

ὀνομασμός, ὁ, τὸ ὀνομάζειν, Θ. Λάσκ. σ. 764, ἔκδ. Μι.

ὀνομαστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ὀνομάζω, δεῖ ὀνομάζειν, Πλάτ. Κρατ. 387D.

ὀνομαστήρια, (ἐξυπ. ἱερά), τά, ἡ ἑορτή, ἡ ἐπέτειος τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἔλαβέ τις τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Γρηγ. Ναζ. Π, 360B.

ὀνομαστής, οῦ, ὁ, ὁ ὀνομάζων, ὁ δίδων ὄνομα, Γλωσσ.

ὀνομαστί, Ἐπίρρ., κατ' ὄνομα, ἐξ ὀνόματος, Λατ. nominatim, ὀν. τινα βοᾶν Ἡρόδ. 5. 1· λέγειν ὁ αὐτ. 6. 79, Ἀντιφῶν 144. 7· ἀνακαλεῖν Θουκ. 7. 70· μνησθῆναί τινος Δημ. 533. 5. — σπάνιον παρὰ ποιηταῖς, Κριτίας 2. 3 [ἔνθα ἡ].

ὀνομαστικός, ή, όν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὀνομάζειν, Πλάτ. Κρατ. 424A· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ὀνομάζειν, ὅθεν ἡ τέχνη ὀνομαστικὴ αὐτόθι 423D· ἡ ὀνομαστική (ἁπλῶς) 425A. **II.** ὡσαύτως ἡ ὀνομαστική (ἐξυπ. πτῶσις), Στράβ. 648. **III.** τὸ ὀνομαστικόν (δηλ. βιβλίον), λεξικὸν κατατεταγμένον καθ' ὕλην καὶ οὐχὶ κατ' ἀλφάβητον (ὡς τὰ νῦν κυρίως λεξικά), οἷον εἶναι τὸ σύγγραμμα τοῦ Ἰουλ. Πολυδεύκους. **IV.** Ἐπίρρ. ὀνομαστικῶς, Ἀθήν. 646A.

ὀνομαστός, Ἰων. οὐνομ-, ή, όν, Ἡρόδ. 2. 178., 4. 58 (ἀλλαχοῦ τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι τὸν κοινὸν τύπον)· — ὁ ὀνομασθείς, ἄξιος νὰ ὀνομάζηται, καὶ οὐκ ὀνομαστός, ἀνάξιος νὰ ὀνομάζηται, νὰ μνημονεύηται τὸ ὄνομα αὐτοῦ, δηλ. βδελυκτός, Λατ. infandus, κακοίλιον οὐκ ὀνομαστὴν Ὀδ. Τ. 260, 597., Ψ. 19, Ἡσ. Θ. 148. **II.** ὁ ἔχων ὄνομα ἐπίσημον ἢ ἔνδοξον, ὡς καὶ νῦν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀνομαστός, ἐπιφανής, περίφημος, Θέογν. 23, Πινδ. Π. 1.73, Ἡρόδ. 4. 47, κτλ.· συγκρ. καὶ ὑπερθ., Ἡρόδ. 2. 178., 6. 126, Πλάτ.

2) οὕτως ἐπὶ πραγμάτων, ἔνδοξος πρᾶξις, περιβόητον πρᾶγμα, ὀνομαστὰ πράσσειν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 509.

ὀνομᾰτικός, ή, όν, ὁ ἐξ ὀνομάτων συγκείμενος, ἀντίθετ. τῷ ῥηματικός, Διον. Ἁλ. π. Ἀμμαῖον 2. 4, π. Θουκ. 22· τὰ ὀνοματικά, οὐσιαστικὰ ὀνόματα, ὁ αὐτ. π. Συνθέσ. 2. 3. 12, κ. ἀλλ.· — Ἐπίρρ. **ὀνοματικῶς,** ἐν μορφῇ ὀνόματος, ὁ αὐτ. πρὸς Ἀμμαῖον 2. 2 καὶ 5.

ὀνομάτιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ ὄνομα, Λογγῖν. 43. 2, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 23, 14.

ὀνοματιστικὸν αἴτιον, ὀνομαστικόν, Λεόντ. Βυζ. σ. 1716, ἔκδ. Mi.

ὀνομᾰτογραφέω, γράφω ὀνόματα, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφάνου.

ὀνομᾰτογρᾰφία, ἡ, τὸ γράφειν ὀνόματα, Ἐδδ. (Δ' Ἔσδρ. Ϛ', 12), Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 67 — **ὀνομᾰτο-γράφος, ον,** ὁ γράφων ἢ ἐπιγράφων ὀνόματα, Τζέτζ. ἐν Κραμήρου Παρισ. Ἀνεκδ. τ. 1, σ. 62, 2.

ὀνομᾰτο-θέτης (οὐχὶ **ὀνομαθέτης**. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 668), ὁ, ὁ τιθέμενος ἢ εἴδων ὄνομα, Πλάτ. Χαρμ. 175Β, πρβλ. Stallb. εἰς Πλάτ. Κρατ. 389D· — τὸ ῥῆμα **ὀνομᾰτοθετέω,** Εὐστ. 32. 6, κτλ., προτείνεται ὡς διόρθωσις τοῦ **νομοθετῆσαι** ἐν Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 22, 3· — **ὀνομᾰτοθεσία,** ἡ, τὸ νὰ δώσῃ τις ὄνομα, ὀνομασία, Εὐστ. 39. 23· — **ὀνομᾰτοθέσια** (ἐξυπακ. ἱερά), τά, = **ὀνομαστήρια.** Γλωσσ.· — **ὀνομᾰτοθετικός, ή, όν,** ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὀνοματοθεσίαν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ε. 60.

ὀνομᾰτο-θήρας, ου, ὁ, ὁ θηρεύων ὀνόματα, δηλ. λέξεις, ὡς τὸ **λεξιθήρας,** Ἀθήν. 93Α, 649Β.

ὀνομᾰτο-κλήτωρ, -ορος, ὁ, = **ὀνομακλήτωρ,** Γλωσσ.

ὀνοματο-λόγος, ον, ὁ συλλέγων ὀνόματα, λέξεις, Ἀθήν. 397Δ.

II. ὁ λέγων ἢ ἀγγέλλων τὰ ὀνόματα, Λατ. nomenclator, ὡς τὸ προηγ., Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 8.

ὀνομᾰτο-μάχος [ᾰ], **ον,** ὁ μαχόμενος περὶ λέξεων, φράσεων ἢ ὀνομάτων, Κριτόλ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 446.

ὀνομᾰτοποιέω, ποιῶ, κατασκευάζω ὀνόματα, Ἀριστ. Κατηγ. 7. 11, Ἠθικ. Νικ. 1. 7, 11· σχηματίζω λέξεις κατὰ μίμησιν τῶν φυσικῶν ἤχων τῶν πραγμάτων, ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 10, 9· ὀνοματοποιηθεῖσαι λέξεις Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 314. — Παθητ. πρκμ. **ὠνοματοπεποίηνται** Εὐστ. 1382, 30 (ὀρθότερ. **ὠνοματοποίηνται**).

ὀνομᾰτοποίησις, ἡ, ὁ σχηματισμός, ἡ ποίησις λέξεως, μάλιστα κατὰ μίμησιν φυσικοῦ ἤχου, Σουΐδ. ἐν λέξ. **Ναύσων.**

ὀνομᾰτοποιητικῶς, Ἐπίρρ., κατ' ὀνοματοποιΐαν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ. εἰς Ὀδ.

ὀνομᾰτοποιΐα, ἡ, = **ὀνοματοποίησις,** Quintil. Instt. 1. 5, Γραμμ.

ὀνομᾰτο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν, σχηματίζων ὀνόματα ἢ λέξεις, μάλιστα κατὰ μίμησιν φυσικῶν ἤχων, Ἀθήν. 99Ϛ.

ὀνομᾰτουργέω, ὀνοματοποιέω, Δημήτρ. Φαληρ. 98.

ὀνομᾰτουργός, όν, (*ἔργω) = **ὀνοματοποιός,** Πλάτ. Κρατ. 388Ε.

ὀνομᾰτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ὄνομα, λόγος ὀνοματώδης, ὁρισμὸς ὀνοματικός, Ἀριστ. Ἀναλ. Ὕστ. 2. 10, 2.

ὀνόμυλος, ὁ, μύλος ὀνοφερόμενος ὑπὸ ὄνου, Μιχ. Ἀτταλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Α', σ. 10.

ὀνόπη, ἡ, «ἀμπέλου μελαίνης εἶδος» Ἡσύχ.

ὀνοπόδιον, τό, καὶ **ὀνόπους, οδος,** ὁ, μέρος τι τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνακτόρων, οὗ χαλκῆ πύλη ἀναφέρεται, Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σελ. 7. 26. 62. 72. 97. 147. 159. 161. 163. 176. 210. 212, 528, ἔκδ. Β — Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. μόνον ὁ **ὀνόπους** ἐτέθη μετὰ τῶν locus sic dictus καὶ ἐξ ἑνὸς μόνου χωρίου τοῦ Πορφυρογ. 1. 127, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὀνό-πορδον, τό, εἶδος ἀκάνθου, ἣν ὅταν φάγωσιν οἱ ὄνοι πέρδονται κατὰ Πλίνιον 27. 87. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὀνόπορδον· τὴν ἐλξίνην. ἔστι δὲ λάχανον ἄγριον. καὶ εἶδος κογχυλίου».

ὀνοπρόσωπος, ον, ὁ ἔχων πρόσωπον ὄνου, Σχόλ. εἰς Λουκ. ἐν Zeitschr. f. d. Alterthumswiss 1834 π. 141.

ὀνό-πυξος, ὁ, φυτόν τι ἀκανθῶδες, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 3.

ὀνό-ρυγχος, ὁ, φυτόν τι, Γλωσσ.

ὄνος, ὁ καὶ ἡ· (ἴδε ἐν τέλει)· — «γαίδαρος», μόνον ἅπαξ παρ' Ὁμ., Ἰλ. Α. 558, ἔνθα ἡ ἐπίμονος ἀντίστασις τοῦ Αἴαντος παραβάλλεται πρὸς τὴν τοῦ ὄνου· ἀκολούθως παρ' Ἡροδ., κλ., πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2, 8 (ἔνθα λέγει ὅτι: «ψυχρὸν τὸ ζῷον ὁ ὄνος ἐστί, διόπερ ἐν τοῖς χειμερινοῖς οὐ θέλει γίνεσθαι τόποις διὰ τὸ δύσριγον εἶναι τὴν φύσιν»)· ὁ Ἡρόδ. ὡσαύτως μνημονεύει: ὄνους τοὺς τὰ κέρεα ἔχοντας, ὁμοῦ μετ' ἄλλων μυθωδῶν ζώων, 1. 191, 192· ἀλλ' ὁ Ἀριστ. λέγει: «μονοκέρατα καὶ μώνυχα ὀλίγα, οἷον ὁ Ἰνδικὸς ὄνος» π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2, 1, 32, π. Ζ. Μορ. 3. 2. 6· — συχν. ἐν παροιμίαις: **1)** ὄνος λύρας, ἐπὶ ἀνθρώπου ἠλιθίου μὴ δυναμένου νὰ ἐννοήσῃ μουσικήν, ἑρμηνευόμενον ἐν τοῖς Παροιμιογράφοις, ὄνος λύρας ἤκουσε καὶ σάλπιγγος ὤς, Φώτ., Σουΐδ.· — ὄνος κάθηται, ἐπὶ τοῦ ἡττηθέντος ἐν τῇ παιδιᾷ τῆς σφαίρας, ὅστις ἐκάλειτο ὄνος καὶ ἐποίει πᾶν τὸ προσταχθέν, Πολυδ. Θ', 106, Varro παρὰ Gell. 3. 13· — τὰς δύο παροιμίας χαριέντως ὁμοῦ συγκατέμιξεν ὁ Κρατῖνος ἐν «Χείρωσιν» 6, ὡς ὄνοι ἀπωτέρω κάθηνται τῆς λύρας, ἴδε Meineke, καὶ πρβλ. **κιθαρίζω.**

2) περὶ ὄνου σκιᾶς, δηλ. περὶ μηδαμινοῦ πράγματος, Λατ. de lana caprina, Ἀριστοφ. Σφ. 191 (ἔνθα ἴδε Σχολιαστ.), Πλάτ. Φαῖδρ. 260C· τὰ πάντ' ὄνου σκιά Σοφ. Ἀποσπ. 308.

3) ὄνου πόκαι ἢ πόκες, ἴδε ἐν λέξ. **πόκος II**· οὕτως, ὄνον κείρεις Παροιμιογρ. **4)** ἀπ' ὄνου πεσεῖν, ἐπὶ ἀνθρώπου ἐμπίπτοντος εἰς δυσχερείας διὰ τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ ἀδεξιότητα, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου: ἀπὸ νοῦ πεσεῖν, Ἀριστοφ. Νεφ. 1273, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 701D. **5)** ὄνος ὕεται, βρέχεται, μένει ἐν τῇ βροχῇ, ἐπὶ ἠλιθίου ἢ ἰσχυρογνώμονος ἀνθρώπου ἀναισθητοῦντος πρὸς τὰ συμβαίνοντα, Κηφισόδωρος ἐν «Ἀμαζόσιν» 1· ὄνῳ τις ἔλεγε μῦθον, ὁ δὲ τὰ ὦτα ἐκίνει Παροιμιογρ.· ὄνος εἰς Ἀθήνας ὁ αὐτ. **6)** ὄνος ἀγων μυστήρια, ἐπὶ βαρέως πεφορτωμένου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 159. **7)** ὄνου ὑρίστοτέρος, ἐπὶ κτηνωδίας, Ξεν. Ἀν. 5. 8, 3, ἔνθα ἴδε Schneid.· οὕτω, κριθώσης ὄνου Σοφ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 24. **8)** ὄνου ὦτα λαβεῖν, ὡς ὁ Μίδας, Ἀριστοφ. Πλ. 287. **9)** ὄνος εἰς ἄχυρα, ἐπὶ ἀδηφάγου, Παροιμιογρ.· οὕτως, ὄνου γνάθος αὐτόθ.

10) ὄνος ἐν μελίσσαις, ἐπὶ ἀνθρώπου ἐμπεσόντος εἰς δυσχέρειαν, Παροιμιογρ.· — ἀλλά, ὄνος ἐν πιθήκοις, ἐπὶ ἐσχάτης ἀσχημίας, Μένανδρ. ἐν «Πλοκίῳ» 1. 8· — ὄνος ἐν μύροις, «ἐπὶ τῶν ἀναξίως ἐν τρυφαῖς διαγόντων» Παροιμιογρ. **II.** εἶδος ἰχθύος, γάδος ἢ ὀνίσκος, Λατ. asellus, Ἐπίχ. 42 Ahr., Ἡνίοχος ἐν «Πολυπράγμονι» 1, Φιλόξ. 2. 16 κλ.· περὶ τοῦ ἰχθύος **ὄνου** ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκράτ. σελ. 48· ἴδε Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 15, 8, Ἀθήν. 315Γ· πρβλ. **ὀνίσκος. III.** σκώληξ τις τοῦ ξύλου, κυλισθεὶς ὥς τις ὄνος Σοφ. Ἀποσπ. 334, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 31, 7, Θεοφρ π. Φυτ. Ἱστ. 4. 3, 6· πρβλ. **ὀνίσκος, ἴουλος** IV. **IV.** εἶδος ἀπτέρου ἀκρίδος, ἡ καλεῖται καὶ ἀσίρακος, Διοσκ. 2. 57. **V.** ὄνων φάτνη, φωτεινή τις ἀστέρων πληθύς μεταξὺ τῶν ὄνων (δύο ἀστέρων ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Καρκίνου), Λατ. praesepe, Θεόκρ. 22. 21, πρβλ. Ἄρατ. 898, Θεοφρ. περὶ σημ. ὑδάτων κλ. 4. 2, Πλίν. 18. 80.

VI. ὄνου πετάλειον, = ὀνοφύλλον, Νικ. Θηρ. 628.

VII. ἐκ τῆς σημασίας τοῦ ὄνου ὡς ἀχθοφόρου ζῴου ἡ λέξις κατήντησε νὰ σημαίνῃ. **1)** μηχανήν τινα πρὸς ἕλξιν βαρέων σωμάτων, Λατιν. sucula, Ἡρόδ. 7. 36, Ἱππ. Ἀγμ. 773, Ἀριστ. Μηχαν. 18. 4. **2)** τὴν ἄνω πέτραν τοῦ μύλου τὴν περιστρεφομένην, ὄνος ἄλετης Ξεν. Ἀν. 1. 5, 5· καὶ ἄλετῶνας ., ὄνους Ἄλεξις ἐν «Ἀμφωτίδι» 1· ἀλετῶν ὄνος ὁ αὐτ. ἐν «Πυραύνῳ» 4, ἴδε Ἡσύχ. ἐν λ. **μύλη**· — οὕτω, μύλος ὀνικὸς Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιη', 6, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιζ', 2. — Ὁ Φώτ. λέγει: «ὄνος τὸ ἐπάνω τοῦ μύλου· Ἀριστοτέλης δὲ κατ' ἄμφω ἐρῶν τάσσει», — ἐσφαλμένως· διότι ὁ Ἀριστ. Πρβλ. 35. 3 λέγει, ὄνου λίθον ἀλοῦντος, ὅταν ἡ μυλοπέτρα ἀλέθῃ λίθον (ὅπερ γίνεται ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἄλεσμα ἐν τῷ μύλῳ). **3)** ποτήριον οἴνου, Ἀριστοφ. Σφ. 616, Ἀριστ. Τοπ. 1. 13, 12. **4)** ἄτρακτος ἢ ἠλακάτη, Πολυδ. Η', 32., 10. 125, Ἡσύχ. (Πιθαν. ἀντὶ **ὀσν-ος,** ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῇ Λατ. asin-us· πρβλ. Γοτθ. asil-us· Ἀρχ. Γερμ. esil· Ἀθ. ásil-as· Σλαυ. osil-u· Ἀρχ. Σκανδιν. asn-i· Ἀγγλο-Σαξον. ass-u κτλ.).— Ἴδε Κόντου Κριτικὰς καὶ Γραμματικὰς Παρατηρ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ζ', σ. 313 κἑξ.

ὄνοσις, εως, ἡ, μορφή, Εὐστ. 733. 61.

ὀνο-σκελίς, ίδος, ἡ, ἡ ἔχουσα σκέλη ὄνου, ὡς τὸ **ὀνόκωλος,** ἐπίθ. τῆς Ἐμπούσης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1048· αἰτ. **ὀνοσκελιν** (προπαροξ.), Ἀριστ. παρὰ Πλουτ. 2. 312Ε.

ὀνοσκελών, οῦς, ἡ, = **ὀνοσκελίς,** Fabric. Cod. Pseud. V. T. σ. 1047—8.

ὀνόσκορδον, τό, εἶδος σκόρδου, Δημητρ. Ἱερακοσόφ. 1. 89.

ὄνοσμα, τό, φυτόν τι πιθ. ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀγχούσης, Διοσκ. 3. 147, Πλίν. 27. 86.

ὀνοσσάμενος, ὀνόσσεσθαι, ἴδε ἐν λέξ. **ὄνομαι.**

ὀνοστάσιον, τό, (ὄνος, στάσις) στάβλος ὄνων, Γλωσσ.

ὀνοστός, ή, όν. ἄξιος μομφῆς ἢ περιφρονήσεως, ὥρα μὲν οὐκ ἔτ' ὀνοστὰ βιβᾶσι Ἰλ. 1 164· οὐδ' ὀνοστὸς ἐν μάχαις Νικόφρ. 1235. — Ἐπίρρ. **-στῶς,** Εὐστ. 1101. 2. — Ὡσαύτως **ὀνοτός** (ὡς θαυμαστός ἀντὶ θαυμαστός), Πινδ. Ι. 4. 85, Καλλ. εἰς Δῆλ. 20, κτλ. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὀνοστά· ἐκφαυλισμοῦ ἄξια, ψεκτά, μεμπτά, εὐτελῆ, φαῦλα ἢ καὶ ἀμέμπτα».

ὀνο-στύππαξ, ὁ, λέξις ἀνεπίσημος, ὁ πωλῶν ὄνων σχοινία, (πρβλ. **στύππαξ**), Κωμ. Ἀνώνυμ. 165· ἴδε Meineke. — ἀλλὰ καθ' Ἡσύχ.: «ὀνοστύππαξ· διὰ μὲν τοῦ ὄνου τὸν μυλῶνα ἀνιπίζων· διὰ δὲ τοῦ στύππακος, ὅτι στυππ(ε)ιοπώλης ἦν». — Ὁ Σουΐδ. διαιρεῖ τὴν λέξιν: «ὄνος στύππαξ, τὸ στύππαξ, ὅτι στυππειοπώλης».

ὀνο-σφάγία, ἡ, θυσία ὄνων, Καλλ. Ἀποσπ. 188. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 301.

ὀνοτάζω, ὡς τὸ **ὀνομαι,** μέμφομαι, ψέγω, Ὕμν. Ὁμηρ. εἰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑρμ. 30· σκολιῶς ὀν. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 256.— Μέσ., γάμον ὀνοταζόμεναι, βδελυττόμεναι, ἀποστρεφόμεναι, Αἰσχύλ. Ἰκ. 11.

ὀνοτός, ή, όν, ἴδε **ὀνοστός.**

ὄνουρις, ἴδε **οἰνοθήρας.**

ὀνο φορβός, όν, (φέρβω) ὁ τρέφων ὄνους, Ἡρόδ. 6, 68, 69.

ὀνόφυλλον, τό, εἶδος ἀγχούσης, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 628.

ὀνο-χειλές, έος, τό, εἶδος ἀγχούσης, Διοσκ. 4. 24 (ὁπόθεν διωρθώθη ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 10, 3, ἀντὶ **ὀνοκίχλης**). Πλίν. 22. 25· ὡσαύτως **ὀνόχειλος,** ἡ, μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Παύλ. Αἰγ.· **ὀνόχηλον,** τό, ὡς ἐκ τοῦ **χηλή,** ὄνου ὁπλή, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 838. Ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ τούτου: **ὀνόκλεια,** Διοσκ. 4. 23, Γαλην. 13, σ. 149.

ονς, κατάληξ αἰτ. πτώσ. ἀρ. πληθ. ἀντὶ **ους,** πορτὶ Ρωκίονς (= πρὸς Ρωκίους), πόθ' αὐτόνς (= πρὸς αὐτούς), Ἐπιγρ. Ραυκίων Κρητῶν ἐν Τέῳ, L. et W. 63. Αὐτόθι καὶ ὑπάρχονσαν (= ὑπάρχουσαν). — Ἔτι συγκεκλειμένονς (= συγκεκλειμένους) Ἐπιγραφ. Κρητῶν ἐν Ἀθήναις, CIA II, 547. — Ἔτι τὸνς φοινίκανς τὸνς (= τοὺς φοίνικας τούς) Ἐπιγρ. Κρήτης, Cau. 42A. Αὐτόθι καὶ κόρμονς (= κόσμους) καὶ Ἱεραπυτνίονς, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὄντα, τά, πληθ. οὐδ. μετοχ. τοῦ **εἰμὶ** (sum) πράγματα ὑπάρχοντα, παρόντα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ παρελθόντα καὶ τὰ μέλλοντα· ἀλλὰ καί, **2)** τὰ ὄντως ὑπάρχοντα, ἡ ἀλήθεια κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ μὴ ὄντα, σκιὰς τῶν ὄντων Πλάτ. Πολ. 532C, κτλ.· ἴδε ἐν λέξ. **εἰμί.** **II.** ὅ,τι ἔχει τις, περιουσία, ὡς τὸ **ἡ οὐσία,** Δημ. 260. 12.

ὀντέθην, = **ἀνατεθῆναι,** ἴδε **ὀνάλουμα.**

ὄντως, Ἐπίρρ. μετοχ. τοῦ **εἰμὶ** (sum), ἀληθῶς, πράγματι, τῷ ὄντι, μετὰ ῥημάτων, Εὐρ. Ἴων 222, I, A. 1622, Ἀριστοφ. Πλ. 286, 289, Πλάτ., κτλ.· ὄντως τε καὶ ἀληθῶς, πράγματι καὶ ἐν ἀληθείᾳ, Πλάτ. Σοφιστ. 263D· ἀντίθετον τῷ ὡς ἔπος εἰπεῖν, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 656E· τῷ **εἰκότως,** Ἀντιφῶν 120. 16· — παρὰ Πλάτ. μετὰ τῆς μετοχ. **ὤν, οὖσα, ὄν,** δηλοῖ ἀληθῆ, πραγματικὴν ὕπαρξιν, Φαῖδρ. 247C, E, Πολ. 597D· ἄχρηστον παρ' Ἀριστ.: — ὡσαύτως μετ' ὀνομάτων, τὰ ὄντως ἀγαθὰ Πλάτ. ἐν Φαίδρ. 260A· ὅ γε ὄντως φιλομαθὴς Πολ. 490A· ὄντως ἑταίρας Ἀντιφάν. ἐν «Ὑδρίᾳ» 1. 6, πρβλ. Μένανδρ. ἐν «Ὀργῇ» 3, κλ.

ὄνῡμα, ὀνῡμάζω, ὀνυμαίνω, Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ **ὄνομα, ὀνομάζω, ὀνομαίνω.**

ὄνυξ, -ῡχος, ὁ, Ἐπικ. δοτ. πληθ. **ὀνύχεσσι·** (ἴδε ἐν τέλει) — παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐν τῷ πληθ., καὶ ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ· οὕτως ἐπὶ τοῦ ἱέρακος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 202, 203, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1180· ἐπὶ τῶν ἁρπακτικῶν ζῴων, Πινδ. N. 4. 103, Ἡρόδ. 3. 108· ἐπὶ τοῦ κροκοδείλου, ὁ αὐτ. 2. 68· ἐπὶ τῆς Σφιγγός, Εὐρ. Ἠλ. 471·— ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «νύχι», Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 266, Ἡρόδ. 4. 64, καὶ Ἀττ.· τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων Ἀριστοφ. Ὄρν. 8·— ἐπὶ τῆς ὁπλῆς τῶν ἵππων, Ξεν. Ἱππ. 1, 3, Ἀνθ. Π. 9. 64·— ὁ Ἀριστοτέλης θεωρεῖ τὴν ὁπλὴν ὁμόλογον πρὸς τὸν ὄνυχα, καὶ διὰ πλῆθος ἀντὶ πλειόνων ὀνύχων εἰς ὄνυξ ἡ ὁπλή ἐστιν π. Ζ. Μορ. 1. 1, 10., 4. 10, 59· — μεταφορ., πρὸς ὀξὺν ὄνυχα πετραίου λίθου Εὐρ. Κύκλ. 401. — Ἰδιαίτεραι φράσεις:

1) εἰς ἄκρους τοὺς ὄνυχας ἀφίκετο (δηλ. ὁ οἶνος), μὲ ἐθέρμανε μέχρι τῶν ὀνύχων, Εὐρ. Κύκλ. 159· οὕτως, ἐκ κορυφῆς εἰς ἄκρους ὄνυχας Ἀνθολ. Π. 9. 709, πρβλ. 12. 93· ὁ πόνος δύεται εἰς ὄνυχα αὐτόθι· οὕτω καί, ἐξ ὀνύχων, ἐκ τοῦ ἄκρου τῶν ὀνύχων, αὐτόθι 5. 14· ἀλλά, ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων, ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, τὸ τοῦ Ὁρατίου: de tenero ungui, αὐτόθι 5. 129, πρβλ. Πλούτ. 2. 3C. **2)** ὄνυχας ἐπ' ἄκρους στάς, σταθεὶς ἐπάνω «'ς τὰ νύχια», Λατιν. summis digitis, Εὐρ. Ἠλ. 840· ἐπ' ἄκρων ἐβάδιζε τῶν ὀνύχων Μάχων παρ' Ἀθην. 349B.

3) ἐν ὄνυχι ὁ πηλὸς γίγνεται, δηλ. τὸ ἐκ πηλοῦ πρόπλασμα ἀντέχει εἰς τὴν διὰ τοῦ ὄνυχος δοκιμασίαν, τὸ τοῦ Ὁρατίου: factus ad unguem, διότι ὁ γλύπτης δοκιμάζει τὴν τελειότητα τῆς ἐργασίας σύρων τὸν ὄνυχα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Πλούτ. 2. 636C, πρβλ. Casaub. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 1. 64, Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 86A, πρβλ. Ὁρατίου Σατύρ. 1. 5, 32, A. P. 294· οὕτως, ἡ δι' ὄνυχος δίαιτα, βίος μετὰ προσοχῆς, Πλούτ. 2. 128E· ἐκμέμακται εἰς ὄνυχα, ad unguem expressit, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 13· σύμπηξις εἰς ὄνυχα, ὡραία, λεπτή, τελεία ἁρμογή, ὡς τὸ Λατ. committere in unguem, Γαλην. 4, σ. 11· ἐπ' ὄνυχα συμβεβλημέναι γωνίαι Φίλων Βελοπ. 66E·— ἐν τοιαύταις φράσεσιν ἀντὶ ὄνυχος μεταχειριζόμεθα νῦν τὴν τρίχα· πρβλ. **ὀνυχίζω** III, **ἐξονυχίζω.** **4)** ὀδοῦσι καὶ ὄνυξι καὶ πάσῃ μηχανῇ, δηλ. κατὰ πάντα δυνατὸν τρόπον, Λουκιαν. Νεκρικ. Διάλ. 11. 4.

5) ἐξ ὀνύχων λέοντα (ἐξυπακ. τεκμαίρομαι), κρίνω ἐκ τῶν ὀνύχων, δηλ. μικροῦ ἀλλὰ χαρακτηριστικοῦ σημείου, Λατ. ex ungue leonem, Παροιμιογρ. **II.** πᾶν πρᾶγμα ὁμοιάζον πρὸς ὄνυχα ἁρπακτικοῦ θηρίου, **1)** Λατ. uncus, τὸ ἀγκιστροειδὲς ἄκρον τῆς ἀγκύρας, Πλούτ. 2. 247E. **2)** χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον, = **ἐμβρυουλκός,** Ἱππ. 261. 6. **3)** κολαστήριόν τι ὄργανον, μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Συνεσίου, πρβλ. Notices des Mss. 9, σ. 188. **III.** πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει πρὸς ὄνυχα: **1)** τὸ λευκὸν μέρος τῶν πετάλων τοῦ ῥόδου, «τὸν ὄνυχα καλούμενον, ὅπερ ἐστὶ τὸ λευκὸν τὸ ἐν τῷ φύλλῳ», Λατ. ungues rosarum, Διοσκ. 1. 130. **2)** ἀποσκλήρυνσίς τις τοῦ κερατοειδοῦς τοῦ ὀφθαλμοῦ φαινομένη ὡς ὄνυξ, «ὑπόπυος ὁ κερατοειδὴς ἐνίοτε γίνεται ποτὲ μὲν διὰ τοῦ βάθους, ποτὲ δὲ δι' ἐπιπολῆς, ὄνυχι προστοικότος τοῦ πύου κατὰ τὸ σχῆμα» Παῦλ. Αἰγ. 3. 22. **3)** μέρος τοῦ ἥπατος, Ροῦφ. σ. 39, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 559. **4)** πολύτιμός τις λίθος μετὰ φλεβῶν, Σαρδῷος ὄνυξ, σαρδόνυξ, Λουκ. π. τῆς Συρ. Θεοῦ 32· ὄνυξ σφραγὶς Συλλ. Ἐπιγρ. 150B. 36· ἴδε **σαρδόνυξ.** (Ὁ τύπος **ὀνυχ-** φαίνεται ἐν τῷ Λατ. ung-uis· τὸ ἀρκτικὸν φωνῆεν δὲν εὑρίσκεται ἐν τῇ Σανσκρ. λέξει nakh-as, nakh-am (unguis)· οὔτε ἐν τῇ Γοτθικ. ga-nagl-jan (προσηλοῦν)· Ἀρχ. Σκανδιν. näg-li· Ἀγγλο-Σαξον. nœg-el· Ἀρχ. Γερμ. nag-al, κτλ. — Ἡ σχέσις μετὰ τῆς √ΝΥΧ, νύσσω, εἶναι ἀμφίβολος, ἴδε Κουρτ. Gr. Et. σ. 322. 536). — Ἐν συνθέσει διὰ τοῦ **ω, γαμψῶνυξ, μῶνυξ, παρωνυχία, ποδώνυχος,** πλὴν τοῦ **σαρδόνυξ** (λίθος πολύτιμος) καὶ **σῡλόνυξ** (ὁ περικόπτων τοὺς ὄνυχας), Ζηκίδου Λεξικ. Ὀρθογρ. ἐν λέξει.

ὀνυρίζεται· «ὀδύρεται» Ἡσύχ.

ὀνυχέα, ἡ, πάθος τῶν ὀνύχων συμβαῖνον εἰς τὰ ὄρνεα, Ὀρνεοσόφ. 251, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ, (ἔκδ. Hercher σ. 582).

ὀνυχιαῖος, α, ον, ὁ ἔχων πλάτος ὄνυχος, Εὐστ. εἰς Διον. Π. σ. 73. 31 Bernh.

ὀνῡχίζω, κόπτω τοὺς ὄνυχας: Παθ. **ὠνυχισμένος,** ἔχων κεκομμένους τοὺς ὄνυχας, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 127· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 289. **II.** ὀνυχίζω ὄνυχας, ἔχω τὸν ὄνυχα διῃρημένον, «καὶ τὸν ὖν, ὅτι διχηλεῖ ὁπλὴν τοῦτο καὶ ὀνυχίζει ὄνυχας ὁπλῆς» Ἑβδ. (Λευιτ. ΙΑ', 7, κ. ἀλλ.). **III.** ἐξετάζω διὰ τῶν ὀνύχων, ἐξετάζω ἐκ τοῦ πλησίον, Ἀρτεμίδωρ. 4, ἐν τῷ προοιμίῳ, Κλήμ. Ἀλ. 190. — Παθητ., **ὀνυχίζεται,** ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Φωτίου **ἀκριβολογεῖται,** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 660.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὀνυχιεῖ· ἐπιμελῶς ἐξετάσει»· πρβλ. **ὄνυξ** I. 3.

ὀνῡχῐμαῖος, α, ον, ὅμοιος πρὸς τὰ ἐκ τῶν ὀνύχων ἀποκοπτόμενα μικρὰ τεμάχια, «ὀνυχιμαῖα τέμνει· ἀντὶ τοῦ μικρά» Α. Β. 53, 14.

ὀνύχῐνος, η, ον (**ὄνυξ** III. 4) ὁ ἐξ **ὄνυχος** κατεσκευασμένος, δελτάριον Πλουτ. Ἀντών. 58, κτλ. **2)** ὅμοιος πρὸς **ὄνυχα,** Σουΐδ., Πλίν., κλ.

ὀνύχιον [ῠ], τό, ὑποκορ. τοῦ **ὄνυξ** I, μικρὸς ὄνυξ ἁρπακτικοῦ ὀρνέου, «ἔχει δὲ καὶ ὀνύχια ὅμοια τοῖς τῶν γαμψωνύχων» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 11, 4. **II.** (**ὄνυξ** III. 4) εἶδος ὄνυχος, Θεοφρ. π. Αἰθ. 2, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΗ', 20).

ὀνῡχισμός, ὁ, τὸ κόπτειν τοὺς ὄνυχας, Στράβ. 828.

ὀνῡχιστήρ, -ῆρος, ὁ, ἡ ὁπλή, Ἑβδ. (Λευιτ. ΙΑ', 3. κ. ἀλλ.).

ὀνῡχιστήριον, τό, μαχαίριον ἢ ψαλὶς διὰ τοὺς ὄνυχας, Ποσείδιππος ἐν Ἀδήλ. 18.

ὀνῡχίτης, ου, ὁ, (**ὄνυξ** III. 4) ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὄνυχος, ὀν. λίθος Διοσκ. 5. 84· ὡσαύτως θηλ., ὀνυχῖτις λίθος Ἀππ. Μιθρ. 115, Πλίν.

ὀνῡχο-γραφέομαι, Παθ., γράφομαι διὰ τοῦ ὄνυχος, Ἱππ. 1190D.

ὀνῡχο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ὄνυχα, Διοσκ. 1. 77.

ὀνῡχόω, κάμνω τι ὡς ὀνύχιον, δίδω εἰς αὐτὸ σχῆμα ὀνυχίου, Ὀρειβ. σ. 94 Cocch.

ὀνυχώδης, = **ὀνυχοειδής,** Νείλου Ἐπιστ. 207.

ὀνῶ, «τὸ ὠφελῶ» Σουΐδ.

ὀνώδης, ες, = **ὀνοειδής,** Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 31, Πλούτ. 2. 362F, κτλ.

ὄνωνις, ιδος, ἡ, = **ὄνοσμα,** Διοσκ. 3, 137 (147) ἐκ τῶν νόθων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 1, 3· τρηχεῖαν ὄνωνιν Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 44E· μεταφ., ἐς [τὴν] πόλιν ἄξεις τήνδε τὴν ὀνώνιδα, τὸ ὀχληρὸν τοῦτο φυτὸν (ἴσως μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως **ὄνος**). Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 537·— ἴδε **ὄνοσμα.**— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. σ. 340.

ὄνωρ, ῶρις, τὸ Λατ. honor = **τιμή,** Πλούτ. 2. 266F.

ὀξάλειος, ον, «ξινός», τὰ λοιπὰ μὲν γὰρ ὀξαλείους χωρία συκᾶς φέρει, τοὐμὸν δὲ καὶ τὰς ἀμπέλους Ἀπολλόδωρ. Καρύστ. ἐν «Προικιζομένῳ». — Καθ' Ἡσύχ. «ὀξάλεια· εἶδος σύκων».

ὀξαλίς, ίδος, ἡ, «ὀξεῖα τρύξ. ἢ ὀξίνης οἶνος» Ἡσύχ. **II.** φυτόν τι, ὀξινήθρα, Νικ. Θηρ. 840, Διοσκ. 2. 148.

ὀξ-άλμη, ἡ, (ὄξος) ἅλμη μετὰ ὄξους, Κρατ. ἐν «Ὀδυσσεῦσιν» 5. 3, Ἀριστοφ. Σφ. 331· μνημονεύεται ὡς γινομένη ἐν Σικελίᾳ «ἐκεῖ (ἐν τῇ Σικανικῇ τῆς Σικελίας) ὀξάλμη γίνεται, καὶ χρῶνται καθάπερ ὄξει πρὸς ἔνια τῶν ἐδεσμάτων» Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 4, 40· ἦτα ἐν χρήσει ὡς ἥδυσμα, Πολυδ. Ϛ', 68.

ὀξία, ὀξεῖνος, ἴδε **ὀξύα, ὀξύϊνος.**

ὀξεῖα, «ἡ λόγχη· καὶ παροιμία 'δι' ὀξείας δραμεῖν', ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων» Σουΐδ.

ὀξείδιον, ἴδε **ὀξίδιον**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀξ-έλαιον, τό, ἔμβαμμα ἐξ ὄξους καὶ ἐλαίου, «ξιδόλαδο», Ξενοκρ. σ. 21.

ὀξερίας, ὁ, ὄνομα Σικελικοῦ τινος τυροῦ, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 320· **ὀξηρίας**, Δοῦ. Παθολ. 492.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὀξερίας· τυρὸς ἀχρεῖος».

ὀξεως, Ἐπίρρ. ἴδε **ὀξύς** V.

ὀξηλίς, ίδος, **ὀξαλίς** II, Θεογν. Καν. 14. 7, ἴδε Lobeck. Pathолog. σ. 111.

ὀξηρός, ά, όν, (ὄξος) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὄξος, ἄγγος, «ξιδερόν», Σοφ. Ἀποσπ. 293· κεράμιον, κέραμος Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 511, Ἀνθ. Π. 12. 108.

ὀξίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ὄξος, Σουΐδ. (ἔνθα **ὀξείδιον**). Matth. εἰς Εὐρ. Μήδ. σ. 43.

ὀξίζω, (ὄξος) ἔχω τὴν γεῦσιν ὄξους, ἐπὶ οἴνου, Διοσκ. 5. 12, κτλ.· ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. ἐνίοτε **ὀξύζω**, ἴδε Δοῦ. εἰς Φρύν. 210.

ὀξίνα, ἡ, (ὀξύς) ἐργαλεῖον γεωργικὸν μετὰ πολλῶν ὀδόντων (Λατ. occa), κληθὲν οὕτως ἐκ τῆς ὀξύτητος τῶν ὀδόντων, «ἐργαλεῖόν τι γεωργικόν, σιδηροῦς γόμφους ἔχον, ἑλκόμενον ὑπὸ βοῶν» Ἡσύχ.· **ὀξίνη διάθεσις**· «ἣν φασιν οἱ παλλοὶ τοῦ στομάχου ὀξίδα» Φώτ.

ὀξίνης [ῐ], **ου**, «ξινός», χυμὸς Πλούτ. 2. 913B· — **ὀξίνης** (ἔξυπ. οἶνος), ὁ, ξινὸν κρασί, Ἑρμιππ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 11, 1· ὀξ. οἶνος αὐτόθι 9, 20, 4, Δίφιλος ἐν «Φιλαδέλφοις» 2· — διακρίνεται ἀπὸ τοῦ **ὄξους**, Πλούτ. 2. 732B, 1047E. **2)** μεταφορ., ὁ ἔχων δυσάρεστον χαρακτῆρα, δύστροπος, πολίτης Ἀριστοφ. Ἱππ. 1304· θυμὸς ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1082. — Ἐν Γεωπ. 6. 4, 5, ἔχομεν τὸν τύπον **ὄξινος**.

ὄξινος, η, ον, ξινός, «ὄμφακες· τὰ ἄωρα τῶν βοτρύων καὶ ὄξινα» Α. Β. 53, 10.

ὀξίς, ίδος, ἡ, (ὄξος) «ξιδερόν», ἀγγεῖον πρὸς ἐναπόθεσιν ὄξους, Λατ. acetabulum), κυρίως πήλινον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1440· ὅθεν, ὀξὶς χαλκῆ γέγονε,, ἀντὶ νὰ εἶναι **κεραμεᾶ**, ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 812· ὡσαύτως, ὀξὶς· ἀργυρᾶν ἔχει Σώπατ. παρ' Ἀθην. 230E·— ἐπὶ ἀνθρώπου σμικροῦ τὸ ἀνάστημα, Ἀριστοφ. Σφ. 1509. **2)** μέτρον τι ἐν Ἀθήναις, τὸ αὐτὸ τῷ **ὀξυβάφῳ**, ὁ αὐτ. ἐν **Ἀποσπ.** 550· ἐν Κλεωναῖς = **κοτύλη**, Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 8. **II.** = **ὀξαλίς** II, Γαλην.

ὀξόβαφον, ἡμαρτημ. τύπος ἀντὶ **ὀξύβαφον**.

ὀξόγαρον, ἡμαρτημ. ἀντὶ **ὀξύγαρον**, «ὀξύγαρον καὶ οὐχ ὀξόγαρον» Α. Β. 56. 22.

ὀξο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ὄξος, «ξιδᾶς» ἢ «ξιδέμπορος», Πολυδ. Ζ', 198.

ὄξος, **εος**, τό, (ὀξύς), οἶνος ὄξινος ἢ ἐλαφρᾶς, ἀδύνατος, vin-de-pays, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 35· κοτύλας τέτταρας ὄξους Δεκελειικοῦ Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 20, πρβλ. Ξενοφ. Ἀν. 2. 3, 14, πρβλ. **ὀξίνης** I. **2)** ὄξος ἐξ αὐτοῦ, «ξίδι», Ἱπποκρ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 394, Αἰσχύλ. Ἀγ. 322, κτλ.· ὑπομνυτο ὁ μὲν οἶνος ὄξος αὐτὸν εἶναι γνήσιον, τὸ δ' ὄξος οἶνος.. Εὔδουλος ἐν «Μυλωθρίδι» 1· σφόδρ' ἐστίν.. ὁ βίος οἴνῳ προσφερής· ὅταν ἡ τὸ λοιπὸν μικρόν, ὄξος γίγνεται Ἀντιφάνης ἐν Ἀδήλ. 68· ἐς τὰς ῥῖνας ὄξος ἐγχέων, τρόπος βασάνου, Ἀριστοφ. Βατρ. 620. **3)** μεταφορ., ἐπὶ ἀνθρώπου δυστρόπου καὶ δριμέος, χώνῃ ὄξος ἅπαν Θεόκρ. 15. 148.

ὀξύα ἢ **ὀξύη**, ἡ, κοινῶς «ὀξυά», Fagus sylvatica, Ξάνθ. 8, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 10, 1, Στράβ. 572· παρὰ μεταγενεστέροις, ὀξέα. Δοῦ. Φρύν. 301. **II.** στέλεχος ὄρατος ἐκ ξύλου ὀξύας, Ἀρχίλ. 112, Εὐρ. Ἡρακλ. 727.

ὀξῦ-άκανθα, ἡ Mespilus pyracantha, «δένδρον ἐστὶ παραπλήσιον ἀχράδι, μικρότερον δὲ καὶ ἀκανθώδες ἄγαν· καρπὸν δὲ φέρει μύρτῳ ἐμφερῆ, ἁδρόν, ἐρυθρόν, εὔθρυπτον, ἔνδοθεν πυρῆνα ἔχοντα, ῥίζαν πολυσχιδῆ καὶ βαθεῖαν» Διοσκ. 1. 122· ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 9. 3, κτλ., **ὀξυάκανθος**. Νῦν ἐν Λακωνικῇ μὲν ἐφύλαξε τὸ ἀρχαῖον ὄνομα, ἐν Πάρῳ δὲ καλεῖται· «μυλκυνιὰ» κατὰ Sibth.

ὀξυαύγεια, ἡ, ὀξεῖα αὐγή, ἰσχυρὸν φῶς, μαρμαρυγώδης λάμψις, Φίλων 2. 654.

ὀξῦ-βάφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., ἐξ ὀξυβαφίων κεραμέων ἐπίνομεν Ἀντιφάν. ἐν «Μύστιδι» 1. 5.

ὀξύ-βαφον, τό, (βάπτω) μικρὸν ὄξους δεκτικὸν σκεῦος, ἀλλὰ καὶ ποτήριον καὶ εἶδος μικρᾶς κύλικος κεραμέας, Κρατῖνος ἐν «Πυτίνῃ» 8, Ἀριστοφ. Ὄρν. 361, πρβλ. Εὔδουλον ἐν «Μυλωθρίδι» 1. 2, κτλ. **2)** μικρὸν εἶδος κυμβάλου, Chappell Anc. Music σ. 293. **II.** ὡς μέτρον, τὸ τέταρτον κοτύλης, περίπου τὸ ἓν ὄγδοον τῆς λίτρας, μέλιτος Ἄλεξ. ἐν «Παννυχίδι» 1. 11, πρβλ. Νικ. Θηρ. 598.

ὀξῦ-βελής, ές, ὁ εἰς ὀξεῖαν αἰχμὴν ἀπολήγων, ἄλτο δ' ὀϊστὸς ὀξυβελὴς Ἰλ. Δ. 126· χαῖται ὀξ., ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν τοῦ ἐχίνου, ἀκανθοχοίρου, Ἑρμιππ. 234· νῶτα καράβου ὀξυβελῆ Ὀππ. Ἁλ. 2. 346· μεταφορ., ὀξ. πόθος αὐτόθι 1. 41. **II.** ἐνεργ., ὁ ἐξακοντίζων ταχέα βέλη· **ὀξυβελής**, ή, μετὰ τῆς λέξεως καταπέλτης, ἢ ἄνευ αὐτῆς, εἶναι δὲ ὁ καταπέλτης μηχανὴ πρὸς ἐξακόντισιν βλημάτων ἐν πολέμῳ, ὧν τρία εἴδη ἀναφέρει ὁ Διόδ. 20. 85, 86· οὕτως, **ὀξυβελικὸν** (ἔξυπακ. ὄργανον), τό, αὐτόθι 75, κτλ.

ὀξυβλεπτέω, ἔχω ὀξεῖαν ὅρασιν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 11. 22.

ὀξυ-βλέπτης, ου, ὁ, ὁ ἔχων ὀξεῖαν ὅρασιν, Γλωσσ.

ὀξυβλεψία, ἡ, ὀξύτης ὁράσεως, Ἡσύχ.

ὀξῦ-βόας καὶ **-βόης**, ου, ὁ, ὁ ὀξέως βοῶν, ἐπὶ πτηνῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 57· ὁ ὀξέως βομβῶν, ἐπὶ κώνωπος, Ἀνθολ. Π. 5. 151, Λουκ. ἐν Διὶ Τραγῳδ. 31.

ὀξυ-βουλία, ἡ, ταχεῖα σκέψις, ἀπόφασις, Σχόλ. Ἐνετ. εἰς Ἰλ. Κ. 204.

ὀξύ-γαλα, **-ακτος**, τό, ξινόγαλα, πίνουσι.. ὀξύγαλα τῶν προσάτων Κτησ. Ἰνδ. 22, πρβλ. Στράβ. 311, Πλουτ. Ἀρτοξ. 3· πρβλ. Κολουμέλλ. 12. 8.

ὀξυγάλακτινος, η, ον, ὁ πεποιημένος ἐκ ξινοῦ γάλακτος, τυρὸς Γαλην.

ὀξύ-γαρον, τό, ἄρτυμα ἐξ ὄξους καὶ γάρου, Ἀθήν. 671E, 366G, Α. Β. 56.

ὀξῦ-γένειος, ον, ὁ ἔχων ὀξὺ τὸ γένειον, ἢ ὀξεῖαν τὴν κάτω σιαγόνα, Πολυδ. Δ', 145.

ὀξύγη, ἡ, εἶδος ἀκρίδος, Γλωσσ.

ὀξύγλυκυ (ἔξυπακ. ποτόν), τό, ποτὸν ἐκ μέλιτος μετὰ ὄξους παρεσκευασμένου, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 840, κτλ.· οὕτως, **ὀξυγλυκές**, τό, Γαλην.· **ὀξύγλυκον**, τό, Γλωσσ.

ὀξύ-γλῶχυς, εια, υ, «ξινόγλυκος», ῥόα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 328.

ὀξύγονος, ον, ὁ ὀξέως γοῶν, θρηνῶν, λιταὶ Αἰσχύλ. Θρῆσ. 320.

ὀξυ-γράφος, ον, ὁ ταχέως γράφων, Ἐσδ. (Ταῖμ. ΜΔ', 2), Φίλων 2, 363, κτλ.· — **ὀξυγραφέω**, γράφω ταχέως, Εὐθύμ. Ζιγαδ.· — **ὀξυγραφία**, ἡ, τὸ γράφειν ταχέως, Συμεὼν Μεταφρ. ἐν βίῳ Ἁγίου Λουκ. cod. Ms. Par. 1524, σ. 91a.

ὀξῦ-γώνιος, ον, ὁ ἔχων ὀξεῖαν γωνίαν, Ἀριστ. Τοπ. 1. 13, 13, π. Οὐρ. 3. 8, 6, Εὐκλ.

ὀξυγωνιότης, **-ητος**, ἡ, τὸ ἔχειν ὀξεῖαν γωνίαν, Ἀπολλοδ. Πολιορκ. σ. 24.

ὀξυδερκέω, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ὀξυδορκέω**.

ὀξύ-δερκης, ές, ὁ ἔχων ὀξεῖαν ἢ ταχεῖαν ὅρασιν, **-έστερος** Λουκ. Βίων Πράσις 26, Ἀθήν. 250E· **-έστατος** Ἡρόδ. 2. 68, Ἀριστ. π. Θαύμασ. 58. **II.** ἐνεργ., ὁ παρέχων ὀξυδερκείαν, ὀξύτητα, ὕδωρ Διοκλ. παρ' Ἀθην. 46D, Διοσκ. 5. 6.

ὀξυδέρκεια καὶ **ὀξύδερκία**, ἡ, ὀξεῖα ὅρασις, Γαλην., κλ.· Δοῦ. εἰς Φρύνιχ. 576.

ὀξυδερκικός, ή, όν, ὁ ποιῶν τὴν ὅρασιν ὀξεῖαν, παρέχων ὀξυδέρκειαν, κατὰ Α. Διογ. ἀντὶ **ὀξυδερκιῶν** ἐν Matth. Med. σ. 320.

ὀξυδερκῶς, Ἐπίρρ. μετὰ ὀξυδερκείας, μεταγν.

ὀξυδορκέω, ἔχω ὀξεῖαν, ἰσχυρὰν ὅρασιν, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλ. 1. 14, Κωμ. Ἀνώνυμ. 291, Στράβ. 267, κτλ.· — περὶ τοῦ τύπου ἴδε Δοῦ. εἰς Φρύνιχ. 576.

ὀξυδορκία, ἡ, = **ὀξυδερκία**, Ἱππόδαμος παρὰ Στοβ. 555. 8, κτλ.

ὀξυδορκικός, ή, όν, = **ὀξυδερκικός**, Πλούτ. 2. 69A.

ὀξύ-δουπος, ον, ὁ ὀξέως ἠχῶν, ὀξὺν δοῦπον παράγων, κύμβαλα Ἀνθ. Π. 6. 94.

ὀξῦ-δρομέω, τρέχω δρομαίως, ταχέως, Κυρίλλ. Ἀλ. Χ, 537G, κλ.

ὀξῦ-δρόμος, ον, ὁ δρομαίως τρέχων, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 13. 51.— Ἐπίρρ. **ὀξυδρόμως**, ταχέως, Μ. Φιλῆς, τόμ. Β', σελ. 44, ἔκδ. Mil.

ὀξῦ-έθειρος, ον, ὁ ἔχων τὰς τρίχας ὀξείας ἢ αἰχμηράς, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 19. 5· πληθ. κατὰ μεταπλασμ. **ὀξυέθειρες**, ὁ αὐτ. ἐν Δ. 14. 368, 22. 25, Μάρκελλ. Σιδ. 35.

ὀξύζω, ἴδε ἐν λ. **ὀξίζω**.

ὀξύζωμος, ον, κεκαρυκευμένος δι' ὀξέος ἐμπάμματος, «μὲ ξινὴν σάλτσαν», oxyzomus, a, um, Apicius 6. 9 § 241.

ὀξυηκοΐα. Δωρ. **-ακοΐα**, ἡ, ὀξύτης εἰς τὸ ἀκούειν, Ἱππόδαμ. παρὰ Στοβ. 555. 6, Πολυδ. Β', 82· — ἐκ τοῦ **ὀξύηκους**, ον, ὁ ὀξεῖαν ἔχων ἀκοήν, ὀξεῖαν ἀντίληψιν, αἴσθησις Πλάτ. Τίμ. 75B, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 17. — Ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ἐνίοτε ἐσφαλμένως, **ὀξύκους**, **ὀξυκοΐα**· ὑπερθ. **ὀξυηκοώτατος** πιθ. γραφ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 65 ἀντὶ **ὀξυηκούστατος**, πρβλ. **-ούστερος** Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 20.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 276.

ὀξυ-ηχής, ές, ὁ ὀξέως ἠχῶν, ἐπὶ φωνῆς ὀξείας, Φιλόστρ. 689· **ὀξύηχος**, ον, Ἄλεξ. Ἀφρ. Προοίμ. 1. 97.

ὀξῦ-θάνατος, ον, ὁ ταχέως ἀποθνήσκων, βραχύβιος, Εὐναπ. Ἔκλογ. σ. 293 ἔκδ. Mai. **II.** ἐνεργ., ὁ ταχέως φονεύων, Στράβ. 823.

ὀξῦ-θηκτος, ον, ὀξέως ἠκονημένος, ἔχων ὀξεῖαν αἰχμήν, φάσγανον, βέλος Εὐρ. Ἀνδρ. 1150, Ἰλ. 1159· ἦδ' ὀξυθήκτῳ βωμίδι περὶ ξίφει λύει κελαινὰ βλέφαρα Σοφ. Ἀντ. 1301, ἴδε σημ. Johh.

ὀξυθήκτως, Ἐπίρρ. τοῦ **ὀξύθηκτος**, μεταγν.

ὀξυ-θρήνητος, ον, πολυθρήνητος, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 326.

ὀξῠθῡμέω, εἰμαι ὀξύθυμος, ταχέως ὀργίζομαι, Εὐρ. Ἀνδρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

689. **II.** ὡς παθ., παροργίζομαι, ὀξυθυμηθεῖσά μοι 'Αριστοφ. Σφ. 501, πρβλ. Θεσμ. 466.

ὀξῠθύμησις, ἡ, ὀξυθυμία, ῥοπὴ εἰς ταχὺν θυμόν, 'Αρτεμιδ. 4. 69.

ὀξῠ-θῡμία, ἡ, αἰφνίδιος θυμός, Ἱππ. 1037Γ, Εὐρ. 'Ανδρ. 728, Πολυδ. Β', 231.

ὀξῠθύμια, τά, τόποι ἐν τριώδοις παρὰ τὰ ἀγάλματα τῆς 'Ενάτης, ἔνθα ἐκαίοντο τὰ καθάρσια λεγόμενα, ἤτοι τὰ λείψανα τῶν ἁγνιστικῶν καὶ ἐξιλαστικῶν θυσιῶν ἐκλήθησαν δὲ οὕτω διότι τὸ πῦρ ἀνήπτετο διὰ κλαδίσκων τοῦ φυτοῦ **θύμου**, οἵτινες εἶχον χρησιμεύσῃ πρὸς ἅρμὸν ζώων, Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 20, Κωμ. 'Ανώνυμ. 174, Ὑπερείδ. παρ' 'Αδοκρ. πρβλ. Πολυδ. Β', 231, Ε', 163.

ὀξῠθῡμίας, ου, ὁ, ὁ ὀξὺς εἰς ὀργήν, ὀξύθυμος ἄνθρωπος, Πολυδ. Β', 231, Ϛ', 124.

ὀξύθῡμος, ον, ταχὺς εἰς ὀργήν, θυμώδης, Εὐρ. Μήδ. 319, 'Αριστοφ. Σφ. 407, 455, 1105, 'Αριστ. Ρητ. 1. 19, 4, κ. ἀλλ.· — ὁ ταχέως τιμωρῶν, αὐστηρός, ἐπὶ τοῦ 'Αρείου Πάγου, Αἰσχύλ. Εὐμ. 705· τὸ **ὀξύθυμον**, κατὰ κρᾶσιν **τοὐξύθυμον = ὀξυθυμία**, Εὐρ. Βάκχ. 671, Μένανδρ. ἐν «Γεωργῷ» 3.

ὀξύϊνος, η, ον, (ὀξύα) ὁ ἐκ ξύλου ὀξύας, Θεόπομπ. παρ' 'Αθην. 183Β, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 5. 7, 2· — μεταγενέστ. τύπος **ὀξέϊνος** ἐν 'Απολλοδώρ. Πολιορκ. σ. 33, Γεωπ. 15. 2, 7.

ὀξυκαμπής, ές, ὁ ἔχων ὀξεῖαν καμπήν, ἄγκιστρον ὀξυκαμπὲς 'Αντυλλ παρ' 'Οριβάσ. σ. 51 Mai.

ὀξῠ-κάρδιος, ον, = **ὀξύθυμος**, Αἰσχύλ. Θήβ. 907, 'Αριστοφ. Σφ. 430.

ὀξῠ-κάρηνος, ον, = **ὀξυκέφαλος**, Διον. Π. 642, Νικ. Θηρ. 223, 397.

ὀξῠ-κέδρος, ἡ, ἐρυθρὰ κέδρος ἔχουσα ὀξέα φύλλα (μυτερά), Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 12, 3.

ὀξῠ-κέλευθος, ον, ὁ ταχέως ὁδοιπορῶν, Νόνν. Δ. 5. 233· ὁ Gräfe **διωξικέλευθον**.

ὀξυκέντητος, ον, ὁ ὀξέως κεντῶν, τῶν ὀνύχων ὀξυκέντητον σθένος Νικήτ. Εὐγεν. 5, 148.

ὀξύκεντρος, ον, ὁ ἔχων ὀξὺ κέντρον, τριβόλοις ὀξυκέντροις Κ. Μανασσ. Χρον. 339, κτλ.

ὀξῠ-κέρατος, ον, = τῷ ἑπομ., Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 424, Φών.

ὀξῠ-κέρως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὀξέα, αἰχμηρὰ κέρατα, 'Οππ. Κυν. 2. 445.

ὀξῠ-κέφαλος, ον, ὁ ἔχων ὀξεῖαν κεφαλήν, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Ὄρν. 1295, Πολυδ. Β', 43.

ὀξυκινησία, ἡ, ὀξύτης κινήσεως, Εὐνάπ. σ. 46, κτλ.

ὀξῠ-κίνητος [ῐ̆]. **ον**, ὁ ταχέως κινούμενος, Λουκ. 'Αποκηρυττ. 28, π. τῶν Διψάδων. 5.

ὀξυκόμενα, τά, (oxycomina ἢ -mia) ἐλαΐαι ἁλατισμέναι (;) Petron. 66, § 7, σ. 42, 30 ed. Buecheler.—'Ο Weise ὅμως ἐν τῷ βιβλίῳ του Die griechischen Wörter im Latein, σ. 476, κακογραφίαν ὑποπτεύων τῆς λέξεως, προτείνει ἀνάγνωσιν oxycotina (ἐκ τοῦ κότινος). Συναγωγὴ λέξ. 'Αθησ. Κουμανούδη.

ὀξυκοΐα, ὀξύκοος, ὅτε ἐν λ. **ὀξυηκ-**.

ὀξῠ-κομος, ον, ὁ ἔχων τρίχας ὀξείας, ἐπὶ τοῦ ἀκανθοχοίρου, 'Οππ. 'Αλ. 2. 599· ἐπὶ ἐλάφου, αὐτόθι 194· ἐπὶ πίτυος, 'Ανθ. Π. παράρτ. 129.

ὀξῠ-κόρᾱκος, ον, (**κόραξ** II) ὁ ἔχων ὀξὺν κόρακα, σμιλίον ὀξ., ἔχον ἀγκιστροειδῆ ἄκραν, Παῦλ. Αἰγ. 6. 87.

ὀξῠ-κρᾶτον, Ἰων. **-κρητον**, τό, (κεράννυμι) ξενὸς οἶνος μεμιγμένος μεθ' ὕδατος, Λατ. posca, 'Αρετ. 'Οξ. Νούσ. Θερ. 1. 1, 'Οριβάσ. 55 Mai.

ὀξῠ-κώκῡτος, ον, ὁ δι' ὀξειῶν φωνῶν θρηνηθείς, πάθος Σοφ. 'Αντ. 1316.

ὀξῠλάβεια, ἡ, ὀξύτης, ταχύτης εἰς τὸ ἐπιλαμβάνεσθαι εὐκαιρίας, Εὐστ. 123, ἐν τέλ.· φέρεται δὲ **ὀξυλαβία**, ἐν τοῖς εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 97 Σχολίοις.

ὀξῠλᾰβέω, λαμβάνω ταχέως, ταχέως ἐπιλαμβάνομαι εὐκαιρίας, Ξεν. 'Ελλ. 7. 4, 27.

ὀξῠλάβη, ἡ, εἶδος πυράγρας ἢ λαβίδος, Σουΐδ. ἐν λ. "Ηφαιστος· **ὀξύλαβον**, τό, Σχόλ. εἰς Π. Σ. 477· — ὑποκορ. **ὀξυλᾰβίδιον**, τό, Σεβῆρ. σ, 47 Dietz.

ὀξῠ-λᾰβής, ές, ὁ ταχὺς εἰς τὸ λαμβάνειν, ἐπὶ ἀετοῦ, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 34, 3· — **ὀξύλᾰβος, ον**, Εὐστ. 1753. 50.

ὀξύλᾰλος [ᾰ], **ον**, ὀξέως, ταχέως λαλῶν, λάλος, 'Αριστοφ. Βάτρ. 815.

ὀξῠ-λᾰπᾰθον, τό, εἶδος λαπάθου, «ξινολάπατον», Rumex acutus, Διοσκ. 2, 140, 'Αρετ. 'Οξ. Νούσ. Θερ. 2. 2, κτλ.· ὡσαύτως **ὀξυλάπαθος**, ὁ, Γεωπ. 2. 5, 4.

ὀξύλευκος, ον, ὁ ἔχων χρῶμα ὀξὺ (ἀνοικτὸν πορφυροῦν) καὶ λευκόν, Γεώργ. Παχυμ. 4, 29.

ὀξῠ-λέπᾰρον, (ξυπ. τρῖμμα), τό, ἄρευμα συγκείμενον ἐξ ὄξους καὶ ἐλαίου, Σωτάδης ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 19, Τιμοκλῆς ἐν «Δακτυλίῳ» 1.

ὀξῠ-λῐπής ἄρτος, ὁ, ἄρτος παρεσκευασμένος δι' ὄξους καὶ λίπους, Γαλην.

ὀξῠ-λοβέω, ἔχω ὀξεῖαν τὴν ἀκοήν, ἀκούω ταχέως, Σουΐδ.

ὄξυλον· «ὅμοιον (ξύλῳ), ἐοίκυλον» 'Ησύχ.

ὀξῠμάθεια, ἡ, τὸ ὀξέως, ταχέως μανθάνειν, Στράβ. 101, μετὰ διαφ. γραφῆς **ὀξυμαθία**.

ὀξῠ-μᾰθής, ές, (μαθεῖν) ὁ ταχέως μανθάνων, Δ. Β. 56, Σουΐδ. ἐν λ. **Θυμόσοφος**.

ὀξῠ-μᾰλον, τό, Δωρ. ἀντὶ **ὀξύμηλον**, Λακωνικὸν ὄνομα τοῦ **κοκκυμήλου**, 'Αριστοφ. Γραμμ. παρ' 'Αθην. 83Δ.

ὀξῠμελής, ές, ὁ ὀξέως ᾄζων, 'Αριστοφ. Ὄρν. 1095.

ὀξῠ-μελί-κρατον, Ἰων. **-κρητον**, τό, μῖγμα ὄξους καὶ μέλιτος, Ἱππ. 416. 3· — **ὡσαύτως ὀξύ-μελι. ετος**, τό, ὁ αὐτ. περὶ Διαίτ. 'Οξ. 386, Λυσ. παρ' 'Αθην. 67Γ, 'Αριστ. Προβλ. 19. 43, πρβλ. Διοσκ. 5. 22.

ὀξῠ-μέριμνος, ον, ὁ ὀξέως μελετηθείς, ὁ πολλῆς τυχὼν μερίμνης, παλαίσματα 'Αριστοφ. Βάτρ. 877.

ὄξυμηλον, τό, Λακ. **ὄξυμαλον**, ὅ ἴδε.

ὀξῠ-μήνῐτος, ον, ὁ ἐπιφέρων τὴν ὀξεῖαν ὀργὴν (τῶν 'Ερινύων), φόνοι Αἰσχύλ. Εὐμ. 472· ἀλλ' αἱ διάφ. γραφαὶ τοῦ στίχου εἶναι ἀμφίβολοι.

ὀξῠ-μᾰλπος, ον, ὁ ὀξέως μέλπων, Αἰσχύλ. Θήβ. 1023.

ὀξῠ-μορφος, ον, ὁ ἔχων ὀξεῖαν μορφήν, Ἰωάν. Δαμασκ. 679.

ὀξῠ-μυρσίνη, ἡ, ὡς τὸ **κεντρομυρσίνη**, ἧ ὀξέα φύλλα ἔχουσα μυρσίνη, καλουμένη καὶ **χαμαιμυρσίνη**, Πλίν. 15. 7., 23. 83.

ὀξυμύρσινος, ον, ὁ ἐξ ὀξυμυρσίνης, ἐπὶ ἐλαίου κατασκευαζομένου ἐξ ὀξυμυρσίνης, Πλίν.

ὀξῠ-μωρος ον, ὁ κατ' ὀξὺν τρόπον μωρός· — **τὸ ὀξύμωρον**, λόγος εὐφυὴς ὀξύτερος γινόμενος καθ' ὅσον φαίνεται ἀνόητος ἢ παράδοξος, οἷα τὰ παρὰ Λατίνοις insaniens sapientia, strenua inertia, splendide mendax, Γραμμ.— Κατὰ Ζηκίδην (ἐν Λεξ. Χρησ.) «ὀξύμωρον σχῆμα τὸ συνιστάμενον ἐκ τῆς ἑνώσεως δύο ἀντιρρητικῶν ἐννοιῶν ὡς «ἀπεῦδε βραδέως», καὶ τὸ δημῶδες «μίαν 'ς τὰ χιόνια καίομαι καὶ 'ς τὴ φωτιὰ μαργώνω».

ὀξύνους. ους, ουν, ὁ ἔχων ὀξὺν νοῦν, Βασίλ. Μ. τόμ. 3, σ. 131Ε, Κ. Μανασσ. Χρον. 5705.

ὀξυντέον, ρῆμ. ἐπίθετ. τοῦ **ὀξύνω**. δεῖ ὀξύνειν, ὅηλ. ὀξυτονεῖν, Σχόλ. 'Ενετ. εἰς Ἰλ. Ο. 445· — **ὀξυτοννητέον**, Σχόλ. εἰς 'Απολλ. Ρόδ. Α', 132.

ὀξυντήρ, ὁ, ὁ ποιῶν τι ὀξύ, ὁ ὀξύνων, ἐξ. ὁ ακήων, ὅηλ. μαχαίριον, 'Ανθ. Π. 6. 64.

ὀξύνω [ῠ], 'Ανθ. Π. παράρτ. 304· μέλλ. **ὀξυνῶ** (παρ-) Δημ. 21. 14., 1264. 26· ἀόρ. ὠξῦνα Σοφοκλ.· πρκμ. ὠξυγκα (παρ-) Πολύβ — Παθ., μέλλ. **ὀξυνθήσομαι** (παρ-) Ἱππ.· ἀόρ. ὠξύνθην 'Ηρόδ., κλ.· πρκμ. **ὠξυμμαι** (παρ-) Λυσ. 101. 20, Δημ., κλ.· παρὰ μεταγεν. **ὠξυσμαι** (ἀπ-, συν-) Πολύβ. Ποιῶ τι ὀξύ, κοπτερόν, ἀκονῶ, ἔγχος ὀξ. σιδήρῳ 'Ελλ. Ἐπιγράμμ. 790. 5· ἄκρη ἐς μυχὸν ὀξυνθεῖσα Διον. Π. 177. **II.** μεταφ., παροξύνω, παροργίζω, πούμιον ὀξύναι στόμα Σοφ. Τρ. 1176 — Παθ., **ὀξυνθεὶς** 'Ηρόδ. 8. 138. **2)** ποιῶ τι ὀξύ, τὴν αἴσθησιν 'Ανθ. Π. παράρτ. 304· — οὕτως ἀμεταβ., γίνομαι ὀξύς, 'Αρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 11. **III.** παρὰ Γραμμ. ὀξυτονέω, ἀκριβῶς ὡς τὸ Λατ. acuere. **IV.** κάμνω τι ξενόν. — Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι ξενός, «ξενίζω», ἐπὶ οἴνου, 'Αριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 17, Λουκ. Κρον. 26· — οὕτως ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 4. 3, 3.

ὀξυ-ὀδους, -οντος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὀδόντας ὀξεῖς· παρὰ Νόνν. ἐν Διον. 40. 484, μετ' οὐδετ. οὐσιαστ., πρβλ. Λοβ. Παραλ. 248.

ὀξυόεις, εσσα, εν, (ὀξὺς) ὁ ἀπολήγων εἰς ὀξύ (πρβλ. **μελιτόεις, λωτόεις**)· ἔγχεα ὀξυόεντα Ε. 568, κτλ.· δουρὶ μετάλμενος ὀξυόεντι Σ. 443 — παρ' ἄλλων ἑρμηνεύεται ὡς = **ὀξύϊνος** (ἐκ τοῦ **ὀξύα**), Εὐστ. 1951. 2, 'Ησύχ.

ὀξυόπτης, ὁ βλέπων ὀξέως, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 392.

ὀξῠ-ὀστρᾰκος, ον, ὁ ἔχων ὀξὺ ὄστρακον, Λουκ. Λεξιφ. 13.

ὀξῠ-παγής, ές, ὁ ἀπολήγων εἰς ὀξύ, στάλικες 'Ανθ. Π. 6. 109· ὄνυξ Νόνν. Δ. 14. 385· ἀκανθώδης, κάραβος 'Οππ. 'Αλ. 1. 261.

ὀξῠ-παθής, ές, ἐξ οὗ ἐπίρρ. **ὀξυπαθῶς**, «λίαν περιπαθῶς» Σουΐδ. (Θεοφύλ. Σιμοκ. 5, 10).

ὀξυπαιζερωϊνος, ον, ὁ ἔχων χρῶμα ὀξὺ τοῦ φυτοῦ παιζέρωτος, Fl. Vopisc. Aurelian 46.

ὀξύ-πεινος, ον, ὁ σφόδρα πεινῶν, πεινάλεος, ἀδηφάγος, λιμαργος, ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 34, 3· ἐπὶ προσώπων, 'Αντιφάν. ἐν 'Αθήν. 20. Εὐβουλ. ἐν «'Αντιόπῃ» 2· — μεταφορ., πρὸς τοὺς λόγους ὀξ. Πλούτ. 2. 512Γ, πρβλ. Κικ. πρ. 'Αττ. 2. 12, 2· — μεταγεν., **ὀξυπείνης, ου**, ὁ, Φιλῆς π. Ζώων 3. 8, Πρόκλ., κλ.

ὀξῠ-πέπερι, τό, μῖγμα ὄξους καὶ πεπέρεως, Ξενοκρ. 23.

ὀξῠ-πετής, ές, ὁ ὀξέως, ταχέως πετόμενος, Εὐαγρίου 'Εκκλ. 'Ιστ. 3. 26, Σχόλ. εἰς 'Οδ. Γ. 372. — "Ιδε Χ. Χαριτωνίδου Ποιν. Φιλολ. σ. 313.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀξύπετρος· «γῆς ποιὸν εἶδος οἱ γεωργικοί φασιν» Ἡσύχ.

ὀξῠ-πευκής, ές, ὁ ἔχων ὀξεῖαν αἰχμήν, ἢ πικρὰν ὀξύτητα, ξίφος Αἰσχύλ. Χο. 640 — Καθ' Ἡσύχ.: «ὀξυπευκές· ὀξυπικρον».

ὀξῠ-πικρος, ον, ὀξὺς καὶ πικρός, δριμύς, Ἡσύχ. ἐν λ. **ὀξυπευκές**.

ὀξῠ-πλήξ, -ῆγος, ὁ, ἡ, ὁ ὀξέως πλήττων, κροτῶν, Ἀχέρων Σοφ. Ἀποσπ. 469.

ὀξῠ-ποδέω, εἶμαι ὀξύπους, ταχὺς τοὺς πόδας, Ἰω. Χρυσ.· — **ὀξῠποδία**, ἡ, Γλωσσ.

ὀξυπονία, ἡ, ὀξὺς πόνος, δηλ. ἄλγος, Κωνστ. Ἑρμονιακῶν μετάφρ. Ὀμ. Ἰλ. σ. 1637, ἔκδ. Μαυρ.

ὀξῠ-πόριον (ἐξυπακ. φάρμακον), τό, φάρμακόν τι πεπτικόν, Γαλην.· ὡσαύτως, **ὀξύπορον**, Γαλην., Ἀέτ., κλ.

ὀξῠ-πόρος, ον, ὁ ἔχων ὀξὺ στόμα, ἄγγος Ὀππ. Ἀλ. 2, 406.

II, ὁ ταχέως περῶν, ὁρατήριος, ἐπὶ φαρμάκων, Διοσκ. 3, 58. — Ἐπίρρ. **-ρως**, ἐν ταχείᾳ πορείᾳ, Θ. Στουδ. σ. 740, ἔκδ. Μι.

ὀξυπόρφυρος, ον, ὁ ἔχων χρῶμα ὀξὺ πορφυροῦν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νικηφ. Βλεμμύδου, ἴδε Δουκάγγ.

ὀξύ-πους, ὁ, ἡ, **-πουν**, τό, ὁ ἔχων ταχεῖς πόδας, ὠκύπους, Εὐρ. Ὀρ. 1550.

ὀξύ-πρῳρος, ον, ὁ ἔχων ὀξεῖαν πρῷραν, δηλ. εἰς ὀξὺ ἀπολήγουσαν ἄκραν, αἰχμαὶ Αἰσχύλ. Πρ. 424· ῥάχις Ὀππ. Ἀλ. 3, 333.

ὀξύπτερνος, = **ἀχαῖνος ἐλεία**, Διοσκ. 4, 52 ἐκ τῶν νόθων.

ὀξύ-πτερος, ον, ὁ ἔχων ταχείας πτέρυγας· — ὡς οὐσιαστ., ἱεραξ, Βαρνάβας (ἐν Patrologia Graeca II) 10, Κλήμ. Ἀλεξ. I, 1005Δ· — τὰ ὀξύπτερα, ὀξεῖαι, ταχεῖαι πτέρυγες, Δίσωπ. 3.

ὀξῠ-πύθμενος, ον, ὁ ἔχων ὀξὺν πυθμένα, Ξενοκρ. π. Ἐνυδρ. 23.

ὀξῠ-πυκνος, ον, ὁ κατὰ ἕνα τόνον ὀξύτερος τοῦ πυκνοῦ (ἐν μουσικῇ) Βρυενν. Ἁρμον. σ. 384C, κλ.

ὀξῠ-πύνδαξ, **-ᾰκος**, ὁ, ἡ, = **ὀξυπύθμενος**, ἐπὶ ποτηρίου, Εὔξουλος ἐν «Κυβευταῖς» 1.

ὀξυργιλέω, = **ὀξυργιλιάω**· Φώτ.

ὀξῠργιλία, ἡ, (ἐρευγμὸς) τὸ ἐρεύγεσθαι ξινά, «ξινίλα» τοῦ στομάχου δι' ἐλλιπῆ πέψιν, Ἱππ. Ἀφ. 1250. **2)** ἡ δυσπεψία καὶ ὀξυθυμία ἡ ἐκ τούτου προερχομένη, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 398· πρβλ. **κρομμυοργιλία**.

ὀξῠργιλιάω, πάσχω ὀξυργιλίαν, Διοσκ. 3. 35., 4. 1.

ὀξῠργιλιώδης, ες, ὁ πάσχων ὀξυργιλίαν, Ἱππ. Ἀφ. 1257, π. Διαίτ. Ὀξ. 388.

ὀξῠ-ρεπής, ές, = **ὀξύρροπος**, ὀξυρ. ὁλῳ, μετ' εὐστρόφου δολιότητος, Πινδ. Ο. 9. 138· ὀξυρρεπὴς ἐν Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1015, καὶ παρ' Ἡσυχ.: «ὀξυρρεπής· ὀξέως βαρῶν, ἢ ῥέπων, ἢ κινούμενος»· — Ἐπίρρ. **ὀξυρρεπῶς**, Μᾶρκ. Ἐρημ. 1041B.

ὀξύρριν ἢ **ὀξύρρῑς**, **-ῖνος**, ὁ, ἡ, (ῥὶς) ὁ ἔχων ὀξεῖαν ἢ λεπτὴν ῥῖνα, Ἱππ. 1040B· ὡσαύτως **ὀξύρρινος**, ον, Ζωναρ. Λεξ. ἐν λέξ. **Γρυπάν**.

ὀξυρρόδῑνον ἔλαιον, τό, ῥοδέλαιον μεμιγμένον μετὰ ὄξους, Ἀθήν. 67F.

ὀξυρροπία, ἡ, τὸ αἰφνίδιον, ὀξύτης, ταχύτης, Ἀμφιλοχ. σελ. 98 Combef.

ὀξύρροπος, ον, ὁ ταχέως ῥέπων ἢ κλίνων πρὸς τὸ ἓν μέρος, ἐπὶ «εὐαισθήτου» ζυγοῦ· μεταφορ., ὀξ. πρὸς τὰς ὀργάς, αἰφνιδίως καὶ ταχέως ἐξαπτόμενος εἰς ὀργήν, Πλάτ. Θεαίτ. 144A· νοῦς ὀξ. πρὸς τὰς μιαιφονίας Μέμνων ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. σ. 223, 18, ἔκδ. Bekk· ὡσαύτως, ὀξ. θυμός, αἰφνίδιος θυμός, Πλάτ. Πολ. 411B· — τὸ ὀξύρροπον, ὁρμητικότης ἢ σφοδρότης, Λογγῖν. 18· — πρβλ. **ὀξυρεπής**. Ἐπίρρ. **ὀξυρρόπως**, Γρηγ. Ναζ. Ὁμιλ. 53, σ. 753, κλ.

ὀξύρ-ρυγχος, ον, ὁ ἔχων ὀξὺ ῥύγχος, ἐπίθ. εἴδους ἰχθύων, καινῶς «μερσίνη» καὶ «ξυρύχι» ἢ «σιρίφι», Αἰλ. π. Ζ. 10. 46, Ἀθήν. 312Δ, ἴδε σημ. Κυρᾶ εἰς Ξενοκρ. σελ. 85 καὶ 88: — ὁ εἰς ὀξὺ ἀπολήγων, ῥαφίδες Ἐπιχ. Ἀποσπ. 40 Διετ.

ὀξύς, εῖα, ύ· Ἰων. θηλ. **ὀξέα**, Ἡρόδ., Ἱππ., (ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. συχνάκις φέρεται **ὀξέη**, ὅπερ ὁ Βάβρ. 73. 1 ἀπεδέξατο χάριν τοῦ μέτρου)· — **ὀξεῖα**, ποιητ. ἀντὶ τοῦ οὐδ. πληθ. **ὀξέα**. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 348· (ἴδε ἐν τέλ.) Ὀξύς, «μυτερός», κοπτερός, εἴτε ἐπὶ πράγματος εἰς λεπτὸν ἄκρον ἀπολήγοντος, εἴτε ἐπὶ ἀκμῆς ἢ «κόψεως» ἐργαλείου, κτλ., παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ., ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ ὅπλων ἢ ἄλλων πραγμάτων ἐκ μετάλλου κατεσκευασμένων, **αἰχμή**, **ἄκων**, **ἄορ**, **βέλος**, **δόρυ**, **δρεπάνη**, **ξίφος**, **ὄγκος**, **πέλεκυς**, **φάραγγαν**, **χαλκός**· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων οὐχὶ ἐκ μετάλλου, **λᾶας**, **μοχλός**, **σκόλοπες**, κτλ.· ὀξεῖα κορυφή, ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὄρους, Ὀδ. Μ. 72· οὕτω, πάγοι ὀξέες Ε. 411· λίθος ὀξὺς πεποιημένος, ὠξυμμένος οὕτως, ὥστε νὰ χρησιμεύῃ ἀντὶ μαχαίρας, Ἡρόδ. 7. 69, πρβλ. 3. 8· ὀξυτέρῳ χαλινῷ Σοφ. Ἀντ. 108· κυρτασίας ἐς ὀξὺ ἀπηγμένας, ἀποληγούσας εἰς ὀξὺ ἄκρον, Ἡρόδ. 7. 64· οὐρεα ἐς ὀξὺ τὰς κορυφὰς ἀπ. ὁ αὐτ. 2. 28· τὸ ὀξύ, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τριγώνου, ὁ αὐτ. 3. 16· τὸ ὀξὺ τῆς καρδίης Ἀριστ. π. Ἀναπν. 16, 3· τὸ ὀξὺ τοῦ ᾠοῦ ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 6· ὀξ. γωνία ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 1. 15, 13· κ. ἀλλ.· ἐπὶ προσώπου, Χρόνος ὀξὺς ὀδόντας Σιμωνίδ. 90. **II**, ἐν σχέσει πρὸς τὰς αἰσθήσεις, **1)** διαπεραστικός, κραυστικός, καυστηρός, δύνασθαι Ἰλ. Δ. 268· ὀξὺς ἡέλιος, τὸ τοῦ Οὐεργιλίου rapidus sol, Ὀμ. Ὕμ. εἰς Ἀπόλλ. 374· ὀξεῖαι ἀκτῖνες Πινδ. Ο. 7. 128· Σείριος ὀξὺς ἐλλάμπων Ἀρχίλοχ. 42· ὀξὺ πῦρ Ἀνάξιππος ἐν «Ἐγκαλυπτομένῳ» 1. 12· οὕτω, χιὼν ὀξεῖα, ὡς τὸ τοῦ Ὁρατίου gelu acutum, Πινδ. Π. 1. 36· ὀξ. νότος Σοφ. Αἴ. 258· — οὕτω καὶ ἐπὶ λύπης καὶ τῶν ὁμοίων, ἄχος Ἰλ. Τ. 125· μελεδῶνες Ὀδ. Τ. 517· καὶ καθόλου, «ἰσχυρός», μέγας, μάχη ὀξέα .. γίγνεται, «πεισματώδης», Ἡρόδ. 9. 23· ὁ πυρετὸς Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15· νόσοι, μανίαι Πινδ. Ο. 8, 111, Ν. 11, ἐν τέλ., πρβλ. Π. 3. 172· ἐπιμοιρίφα ὁ αὐτ. ἐν Ο. 10 (11). 11, κλ. **2)** ἐπὶ τῆς ὄψεως, ὀξύτατον ὄμμα ὁ αὐτ. ἐν Ν. 10. 117· ὄψις .. ὀξυτάτη τῶν διὰ τοῦ σώματος .. αἰσθήσεων Πλάτ. Φαῖδρ. 250D· — συχν. κατ' οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ. ὀξύτατον δέρκεσθαι, ἔχειν ὀξυτάτην τὴν ὅρασιν, Ἰλ. Ρ. 675 ὀξύτατα ὁρ. Πλάτ. Πολ. 516C· οὕτως, ὀξὺ νοεῖν, παρατηρεῖν τι ταχέως, Ἰλ. Γ. 374· ὀξὺ προϊδεῖν Ὀδ. Ε. 393· ὀξύτερον βλέπειν Ἀριστοφ. Πλ. 1048, Αυσ. 1202· παροιμ., ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως βλέπειν ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 210, Παροιμιογρ.· ὡσαύτως, ὀξὺ ἀκούειν, ἔχειν ὀξεῖαν ἀκοήν, Ἰλ. Ρ. 256. **3)** ἐπὶ πραγμάτων προσβαλλόντων ὀξέως τὴν ὅρασιν, λαμπρός, αὐγὴ Ἡελίοιο Ρ. 372· ἡελίου .. ὀξύτατον .. φάος εἰσοράασθαι Ξ. 345· ἐντεῦθεν ἐπὶ χρωμάτων, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1173 (ἴδε **φοινικὶς 2**)· αἱ ὀξεῖαι χροιαί Ἀριστ. Φυσιογν. 2, 4· πορφύρα Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 6· [ἔσθης] ὀξυτέρα καὶ τηλαυγεστέρα Αἰλ. π. Ζ. 4. 46. **3)** ἐπὶ ἤχου, ὀξύς, ὑψηλός, διαπεραστικός, ἀϋτὴ Ἰλ. Ο. 313· καὶ ἐπὶ φωνῆς, ὀξὺ βοήσας Ρ. 89· ὀξὺ δὲ κωκύσασα Σ. 71· ὀξὺ λεληκώς Χ. 141· ὀξέα κεκληγώς Ρ. 88, κτλ.· ἐπὶ ἵππων χρεμετιζόντων, ὀξεῖα χρέμισαν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 348· ἐπὶ χοιριδίων, ὀξὺ κεκραγέναι Ἀριστοφ. Ἀχ. 804· ἐπὶ τῆς κραυγῆς τῶν ἁρπακτικῶν ὀρνέων, ὀξέα κλάζων Σοφ. Ἀντ. 112· ἐπὶ μεταλλικῶν οὐσιῶν κρουομένων, ὀξέα καὶ λιγέως ἰάχεσκε σάκος Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 233· ὡσαύτως, ἐπὶ τοῦ θρήνου τῆς ἀηδόνος (πρβλ. **ὀξύφωνος**), Σοφ. Ἀντ. 424· οὕτω, ἐπηλάλαξαν τὸν ὀξὺν νόμον, ἐκραύγασαν τὸ ὀξὺ ἄσμα των, Αἰσχύλ. Θήβ. 954· ὀξὺ μέλος, ἐπὶ τοῦ τέττιγος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1095. **6)** ἐπὶ μουσικῶν τόνων, ὀξύς, ὑψηλός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **βαρύς**, Πλάτ. Τίμ. 80A, Ξεν. Κυν. 6. 20· ὀξυτάτη χορδὴ Πλάτ. Φαῖδρ. 268D· φωνὴ ὀξεῖα, βαρεῖα, μέση Ἀριστ. Ρητ. 3. 1, 4· τῷ ὀξεῖ ἐν φωνῇ μὲν ἐναντίον τὸ βαρύ, ἐν ὄγκῳ δὲ τὸ ἀμβλύ ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 1. 13, 3. **γ)** ἡ ὀξεῖα (ἐξυπ. προσῳδία), ὁ ὀξὺς τόνος, Γραμμ. **4)** ἐπὶ γεύσεως, δριμύς, ξινός, ἁκρὴ Ξεν. Κύρ. 6. 2, 31· ὄξος Δίφιλ. ἐν «Ἀπολιποὐσῃ» 2· οἶνος Ἄλεξις ἐν «Μανδραγοριζομένῃ» 1. 12· ἐξ ὀξέος καὶ ἁλμυροῦ ξυνθεὶς ζύμωμα Πλάτ. Τίμ. 74C. **5)** ἐπὶ ὀσμῆς, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 9, 5· ὀξύτατον ὀζειν τινός Ἀριστοφ. Ἀχ. 193. **III**, μεταφορ., ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς αἰσθήσεως, ὀξύς, ταχύς, ἰδίως ταχὺς εἰς ὀργήν, πλήρης ὁρμητικοῦ πάθους, ὁρμητικός, ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, συχν. ἐν Ἰλ. ὀξὺ μένος Ὀμ. Ὕμν. 7. 14· καρδίη ὀξυτέρη Θέογν. 364· θυμὸς ὀξὺς Σοφ. Ο. Κ. 1193· νέος καὶ ὀξὺς Πλάτ. Γοργ. 463E· οἱ ἀκρόχολοι ὀξεῖς Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 4. 5, 9 — ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας οἱ Ἀττικ. χρῶνται τῇ λέξει μάλιστα ἐν ἀντιθέσει. **2)** ταχύς, ὁ ταχέως ἀντιλαμβανόμενος τινος, ἔχων ταχεῖαν ἀντίληψιν, εὑρυής, δεινοὶ καὶ ὀξεῖς Πλάτ. Ἀπολ. 39B· μετ' ἀπαρ., ὀξ. ἐπινοῆσαι Θουκ. 1. 70· γνῶναι .. ὀξύτατοι τὰ ῥηθέντα Δημ. 32. 24· ὡσαύτως, ὀξὺς εἰς πάντα τὰ μαθήματα Πλάτ. Πολ. 526B· τὰς ἐνθυμήσεις ὀξὺς Λουκ. π. Ὀρχ. 81. **IV**, ἐπὶ κινήσεως, ταχύς, εὐκίνητος, ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν τὰ ὀξέα σώματα διαπερῶσι τὸν ἀέρα, μετ' Ὅμ., ὀξυτάτους ἵππους Ἡρόδ. 5. 9 (ἀλλὰ μετὰ διαφόρου γραφ. ὠκυτάτους)· Ἱερακίσκος Ἀριστοφ. Ὄρν. 1112· [ἡ νόσος] ὀξεῖα φοιτᾷ καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται Σοφ. Φιλ. 808· ἐπὶ φήμης, ὀξεῖα .. διῆλθ' Ἀχαιοὺς Σοφ. Αἴ. 998· ὀξεῖαν ἐκάλλει πνοήν, ἐπὶ ἀνθρώπου ἀποθνήσκοντος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1238, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1389· ᾗξας ὀξὺς νότος ὡς Σοφ. Αἴ. 258· ὀξεῖαν ἀκοήν .. λόγοις διδοὺς, ταχεῖαν, πρόθυμον προσοχήν, ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 30· τὸ εὔψυχον .. ὀξεῖς ἐνδείκνυται, εἶναι ταχεῖς εἰς τὸ δεικνύειν αὐτό, Θουκ. 4. 126· ἀντίθετον τῷ **βραδύς**, ὁ αὐτ. 8. 96, Πλάτ. Θεαίτ. 190A· τῷ **ῥᾴθυμος**, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 7, 12· ἰδίως ἐν τῷ ἐπιῤῥήματι ἴδε κατωτ. **V**, ὁμαλὸν ἐπίρρ. **ὀξέως**, ταχέως, ἐν τάχει, εὐθύς, ἀμέσως, Θουκ. 6. 10, 12, Πλάτ., κλ.· μετὰ ταχύτητος, ὁράω, αἰσθάνεσθαι Πλάτ. Πολ. 567B, Φαῖδρ. 263C· ποιητ. **ὀξείως**, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 9c6. 3· — συγκρ. **ὀξυτέρως** Ἱππ. 1096F· ἐξ. ἀποθανεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδημ. 1. 939· — ἀλλά, **2)** ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸ οὐδ. **ὀξὺ** καὶ πληθ. **ὀξέα** ὡς ἐπίρρ., ἴδε κατωτ. Π. 2, 3· — συγκρ. **ὀξύτερον** Θουκ. 2. 8, Πλάτ., κλ.· ὑπερθ. **ὀξύτατον** Τ. Ρ. 675, Πλάτ. Νόμ. 741D· ἢ **ὀξύτατα** ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 401E. κ. ἀλλ. (Ὡς τὸ **ὠκ-ύς** παράγεται ἐκ τῆς √ΑΚ, ἀκ-ωκή, οὕτως ἐξ ἐπιτεταμένης √ΑΚΣ παράγεται τὸ **ὀξ-ύς**· ἴδε Κούρτ. ἀρ. 2).

ὀξῠ-σῐτία, ἡ, ἀσαφῆς τις τῶν πεπτικῶν ὀργάνων, καθ' ἣν ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τροφὴ ἐν τῷ στομάχῳ γίνεται ξινή, ὡς τὸ ὀξυρεγμία, Ἀριστείδ. 1. 275.

ὀξύ-στομος, ον, ὁ ἔχων ὀξεῖς, κοπτεροὺς ὀδόντας, ἐπὶ τῶν γυπῶν, Αἰσχύλ. Πρ. 803· ἐπὶ τοῦ οἴστρου τῆς Ἰοῦς, αὐτόθι 674· ἐπὶ ἐμπίδος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 244· — ἐπὶ ξίφους, τὸ ἔχον κοπτερὰν λεπίδα, Εὐρ. Ἱκέτ. 1206.

ὀξύ-σχοινος, ὁ, σχοῖνος ἄποξις ἐπ' ἄκρου, εἶδος ἐλείας σχοίνου, Βατραχομυομ. 164, Διοσκ. 4. 52.

ὀξυτέλευτος, ον, τελευτῶν εἰς ὀξὺν ἦχον, Πολέμ. 253.

ὀξυτελής, ές, ὁ λήγων εἰς ὀξύ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰω. Λυδοῦ.

ὀξῦ-τενής, ές, «σονβλερός», «μυτερός», Χριστοδ. Ἔκφρ. 329.

ὀξύτης, -ητος, ἡ, τὸ αὐσιαστ. τοῦ ὀξύς, ἐπὶ ὀξειῶν γωνιῶν, Πλάτ. Τίμ. 61E. **II.** ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων, **1)** ἐπὶ ἦχου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ βαρύτης, ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 17C, Θεαιτ. 163G· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 399A. **2)** ἐπὶ γεύσεως, ἐν τῷ πληθ., Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 16, π. Διαίτ. Ὀξ. 394. **3)** ἐπὶ ὁράσεως, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 10, 1. **III.** μεταφορ., ταχύτης ἀντιλήψεως, ὀξύνοια, τῆς ψυχῆς Πλάτ. Χαρμ. 160A· διαφέροντα τῇ τέχνῃ τῇ τ' ὀξύτητι Φιλοστέφανος ἐν «Δηλίῳ» 1· ὀξ. ἐς τὰ πολιτικὰ Λουκ. Εἰκόν. 17. **2)** ἐπὶ κινήσεως, ταχύτης, Πλάτ. Χαρμ. 160B, κ. ἀλλ. **3)** ἐπὶ ἐνεργείας, ταχύτης, ὁρμητικότης, ὁ αὐτ. ἐν Τίμ. 56D, κ. ἀλλ.· ἐν τῷ πληθ., Δημ. 730. 18. **4)** ἐπὶ χρόνου, ἡ ὀξ. τῶν καιρῶν, ἡ ἀκριβὴς στιγμή, Διόδ. 15. 43. **IV.** = ὀξεῖα, ἡ, ἴδε ἐν λ. **ὀξύς** II. 3 γ.

ὀξῠτικός, ἡ, όν, ὀξύς, ταχύς, Ἱππόλυτ. σ. 852A.

ὀξῠ-τόκιον, τό, φάρμακον ἐπιταχῦνον τὸν τοκετόν, Διοσκ. 2. 194.

ὀξῠ-τόμος, ον, ὁ ὀξέως κόπτων, κοπτερός, ὀξύς, Πινδ. Π. 4. 468.—Ἴδε Κύντου Γ'λωσσ. Παρατηρ. σ. 319.

ὀξῠτονέω, ἀπολήγω εἰς ὀξύ, Γρηγ. Ναζ. **II.** μεταβ., προφέρω ὀξυτόνως ἢ τίθημι ὀξὺν τόνον ἐπὶ τῆς ληγούσης λέξεως, Ἀθήν. 400B· ὡς τὸ **ὀξύνω**. Ρημ. ἐπιθ. **ὀξυτονητέον**, δεῖ ὀξυτονεῖν, Α. Β. 457, 12.

ὀξυτόνησις, ἡ, τὸ ὀξυτονεῖν, Εὐστ. 60. 13.

ὀξύτονος, ον, ὁ ὀξέως ἠχῶν, διαπεραστικός, ἐπὶ ἦχου, ὀξ. γόοι Σοφ. Ἠλ. 243· ὀξυτόνους ᾠδὰς θρηνήσει ὁ αὐτ. ἐν Δ". 630· ὀξυτόνου διὰ πνεύματος ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1093. **II.** ὁ ἔχων ἐπὶ τῆς ληγούσης ὀξεῖαν, Διονύσ. Ἀλ. περὶ Συνθ. 11. — Ἐπίρρ. **ὀξυτόνως**, μετὰ ὀξέος τόνου, Εὐστ. 41. 4.

ὀξύτονον, (ἢ **ὀξύγονον**) = **μήκων ῥοιάς**, Διοσκ. 4, 64, ἐκ τῶν νόθων.

ὀξῦ-τόρος, ον, ὁ εἷς ὀξὺ λήγων, ὀξύς, διαπεραστικός, ἦλος ὀξ. Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 20. 25· πῖτυς ὀξ., ὡς ἔχουσα ὀξείας ἀκάνθας ἢ φύλλα βελονοειδῆ, Ἀνθ. Π. 1. 46.

ὀξυ-τριφυλλον, τό, τριφύλλιον ἔχον ὀξέα φύλλα, Plin. 21, 9, 30, § 54.

ὀξύ-τρῐχος, ον, ὁ ἔχων τρίχας ὀξείας, κτλ., Βυζ.

ὀξυτυρία πορφύρα, ἡ λαμπροτάτου χρώματος πορφύρα (ἐκ τοῦ **ὀξύς** καὶ **Τυρία**), Ἐπιγρ. Στρατονικείας (Edict. Dioclet.) L. et W. 535.

ὀξύ-φαγρος, ὁ, εἶδος φάγρου, θαλασσίου ἰχθύος, Ὀππ. Ἁλ. 1. 140.

ὀξῦ-φαής, ές, ὁ ἔχων ὅρασιν ὀξεῖαν, Νόνν. Δ. 7. 214.

ὀξῦ-φεγγής, ές, ὁ ὀξέως λάμπων, λαμπρός, Χαιρήμ. παρ' Ἀθην. 608F.

ὀξύ-φθογγος, ον, = **ὀξύφωνος**, Ἀθήν. 633F, Ἀνθολ. Π. 6. 51.

ὀξυ-φλεγμᾰσία, ἡ, ὀξεῖα, ἀφοδρὰ φλεγμονή, Ἱππ. 563. 1.

ὀξυφοίνικον, τό, «ὑποπόνακον» Γλωσσ. Ἰατρικ. Γραικοβάρβαρον, ἴδε Δουκάγγ.

ὀξύ-φρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) = **ὀξύθυμος**, Εὐρ. Μήδ. 641.

ὀξύ-φυλλος, ον, ὁ ἔχων ὀξέα, εἰς ὀξὺ ἀπολήγοντα φύλλα, Διοσκ. 4, 23, Achmes Ὀνειρ. 151.

ὀξυφωνέω, προφέρω μετὰ φωνῆς ὀξείας, Εὐστ. 23. 4.

ὀξῠφωνία, ἡ, ὀξύτης φωνῆς, Ἱππ. 159D, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 3, 34· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **βαρύτης**, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 5. 7, 20.

ὀξύ-φωνος, ον, ὁ ἔχων ὀξεῖαν, διαπεραστικὴν φωνήν, ἐπὶ τῆς ἀηδόνος (πρβλ. **ὀξύς** II. 3), Τελέστ. 6, Σοφ. Τρ. 959· συγκρ. -ώτερος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 11, 13, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 5. 7, 7, κἑξ.

ὀξύ-χειρ, **χειρος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὀξείας τὰς χεῖρας, ὁ ὀξὺς εἰς τὸ πλήττειν, ἐριστικός, Λυσ. 101. 29, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 20. 2. ἄπληστος, πλεονεκτικός, ὀξ. κοὐκ ἐγκρατὴς Νικόμαχος ἐν «Εἰλειθυίᾳ» 1. 33. **2)** ὀξύχειρι σὺν κτύπῳ, σὺν ταχεῖ κτύπῳ τῶν χειρῶν ἐν τῷ θρηνεῖν, Αἰσχύλ. Χο. 23.

ὀξῠχειρία, ἡ, ταχύτης χειρός, Ἄλκεις ἐν Ἀθήλ. 52.

ὀξυχολέω, ὀργίζομαι ταχέως, Τζετζ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 135.

ὀξῠχολία, ἡ, τὸ αὐσιαστ. τοῦ **ὀξύχολος**, Ἐφρ. Σύρ. τ. 3, σ. 221F.

ὀξύχολος, ον, ταχὺς εἰς ὀργήν, Σόλων 12. 26, Σοφ. Ἀντ. 955 (κατὰ Scaliger ἀντὶ **ὀξυχόλως**), Ἀνθ. Π. 9. 127· — τὸ ὀξύχολον = ὀξυχολία, Λουκ. Δραπέτ. 19.

ὀξωπέω, ἔχω ὀξεῖαν τὴν ὅρασιν, Θεοφρ. π. Αἰσθ. 8· ὀξ. τὸ θεῖον Κλήμ. Ἀλ. 113· ὀξ. πρὸς τὴν κατάληψιν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 55.

ὀξω-ωπής, ές, (ὤψ) ὁ ἔχων ὀξεῖαν τὴν ὅρασιν, ὀφθαλμοὶ ὀξυωπέστατοι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 10, 2· ὁ ἁλιάετος ὀξυωπέστατος αὐτόθι 9. 34, 5, πρβλ. Λουκιαν. Ἰκαρ. 14·—Ἠπίρ., **ὀξυωπέστερον** ὁρᾶν, -έστατα βλέπειν Σουίδ. ἐν λέξ. **Αυγκέως**, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 988. **II.** ἐνεργ., ὁ τὴν ὅρασιν ὀξύνων, Διοσκ. 3. 52.

ὀξυωπία, ἡ, τὸ ὀξυωπεῖν, τὸ ἔχειν ὀξεῖαν ὅρασιν, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 11, 9, Προβλ. 4. 3.

ὀξυωπίας, ου, ὁ, ὁ ὀξέως ὁρῶν, ὀξυδερκής, Πολυδ. Β', 51.

ὀξυωπός, όν, = **ὀξυωπής**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9, 30, 3, π. Ζ. Μορ. 2. 13, 2, κ. ἀλλ.

ὀξώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ὄξος, «ξινός», Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 6, 5., 2. 10, 1, Γαλην.

ὀξωτός, ή, όν, (ὡς ἐκ ῥήμ. **ὀξόω**), εἰς ὄξος βεβλημένος, «ξιδᾶτος», Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 180.

ὄον, τό, Λατ. sorbum, ὁ καρπὸς τῆς «σορβιᾶς», σοῦρβον, ἴδε ἐν λ. **ὄα** Δ

ὅου, Ἐπικ. γεν. ἀντὶ **οὗ**, τοῦ ὁποίου, Ἰλ. Β. 325, Ὀδ. Α. 70, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 156.

ὅπ., ἐπιφώνημα, ὡόπ ὅπ, ὡὸπ ὅπ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 208.

ὅπα, Δωρ. ἀντὶ **ὅπῃ**, Πινδ. Ο. 11, 15, κτλ.

ὁπά, Δωρ. ἀντὶ **ὁπῇ**.

ὀπᾰδεύω, Ἰων. **ὀπηδεύω**, = τῷ ἑπομ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 974.

ὀπᾰδέω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ Ἐπικ. καὶ Ἰων. **ὀπηδέω**, (ἴδε **ὀπαδός**), ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ γ' ἐν. τοῦ ἐνεστ. **ὀπηδεῖ**, καὶ τοῦ παρατ. **ὀπήδεε** (ἄνευ αὐξήσ.): ἀπαρ. **ὀπηδεέν** Γ'μν. εἰς Ἀπόλλ. 530. Ἕπομαι, ἀκολουθῶ, συνοδεύω, τινί Π. Β. 184, Ω. 368, Πινδ. Π. 4. 510· ὡσαύτως, ἅμα τινί Ὀδ. Η. 165, 181, Ἡσ. Θ. 80· μετά τινι, ἴδε κατωτ. Β'— πρβλ. **ἕπομαι** II.

II. ἐπὶ πραγμάτων, ἀνεμώλια γάρ μοι ὀπηδεῖ [τόξα], ἀνωφελῆ μοῦ εἶναι ἢ ἀκολουθοῦσι, Ἰλ. Ε. 216· ἀρετὴν σὴν .., ἥ σοι ὀπηδεῖ Ὀδ. Θ. 237· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ Ἰλ. Ρ. 251, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 141, 311, Θέογν. 933, κτλ.· μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 228· μετ' ἴχνια Κύρνος ὀπ. Καλλ. εἰς Δῆλ. 19.— Ἐπικ. ῥῆμ. σχεδὸν μὴ ἀπαντῶν παρ' Ἀττ., ἐκτὸς ἐὰν δεχθῶμεν τὴν γραφὴν **ὀπαδοῦσ'** ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 426· ἐν Ἀποσπ. 284, ὁ Ἰων. τύπος **ὀπηδεῖ**, ὡς καὶ ὁ καθόλου χαρακτὴρ τῶν στίχων δεικνύουσιν ὅτι τὸ Ἀπόσπ. ἀνήκει εἴς τινα τῶν μεταγεν. ποιητῶν· τὸ ἐπιθ. ὅμως **ὀπαδός** εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ.

ὀπάδησις, Ἰων. **ὀπηδησις**, εως, ἡ, τὸ ἀκολουθεῖν, συνοδεύειν, ἕπεσθαι, ὁλωσὶ, Κρίτων ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 2. 350.

ὀπαδητήρ, Ἰων. **ὀπηδ-**, -ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ἡσύχ.

ὀπαδός, όν, Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ τοῦ Ἰων. **ὀπηδός**, (ἵπερ δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ὁμ., ἂν καὶ δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν αὐτὸ ἐκ τοῦ ῥήμ. **ὀπηδέω**), πρβλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 26, Λοβ. εἰς Φρύν. 431. —Ὁ συνοδεύων τινά, συμπορευόμενος, σύντροφος, (πρβλ. τὸ Ὁμηρικὸν **ὀπάων**), Σοφ. Τρ. 1264, Εὐρ. Ἄλκ. 137· ἐπὶ σωματοφυλάκων, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 985· μετὰ γεν., Πάν, Ματρὸς μεγάλας ὀπαδὸς Πινδ. Ἀποσπ. 63· ἀοιδὰ στεφάνων ἀρετᾶν τε .. ὀπ. ὁ αὐτ. ἐν Ν. 3. 13· τέκνων ὀπ., ἐπὶ παιδαγωγοῦ Εὐρ. Μήδ. 53· πυκνοστίκτων ὀπ. ἐλάφων, ἡ καταδιώκουσα αὐτάς, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Σοφ. Ο. Κ. 1095· ἀστέρες .. νυκτὸς ὀπ. Θεόκρ. 2. 166. **II.** ὡς ἐπιθ., μετὰ δοτ., ὁ ἀκόλουθος, συνοδεύων τινά καὶ ὑπηρετῶν, θεράπων, ἐγὼ Μούσῃσιν ὀπηδὸς Ὁμ. Γ'μ. εἰς Ἀπόλλ. 450· πτεροῖς ὀπαδοῖς ὕπνου κελεύθοις, μὲ πτέρυγας ἀκολουθούσας τὰς ὁδοὺς τοῦ ὕπνου (ἔνθα ὁ Dobree προέτεινε τὴν γραφὴν **ὀπαδοῦσ'**, ἀκολουθοῦσα διὰ τῆς πτήσεως τὰς ὁδοὺς τοῦ ὕπνου), Αἰσχύλ. Ἀγ. 426· σταγόνα σπονδίτιν, θυέεσσιν ὀπηδὸν Ἀνθ. Π. 6. 190. Λέξ. ποιητ. ἐν χρήσει παρὰ Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ, 252C, Φιλήβῳ 63E, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις. [Περὶ τῆς ἐτυμολογίας ἴδε **ὀπάζω**).

ὀπάζω· παρατ. **ὤπαζον**· Ἐπικ. μέλλ. **ὀπάσσω** Ὀδ. Θ. 430, Φ. 214· ἀόρ. **ὤπασα** Ὅμ., Πινδ., καὶ Ἀττ. (ἴδε κατωτ.), Ἐπικ. ὠσαύτως **ὀπασσαι**— Μέσ., Ἐπικ. 6' ἐν. μέλλ. **ὀπάσσεαι** Ἰλ. Κ. 238· ἀόρ. **ὠπασάμην**· Ἐπικ. ἐνικ. **ὀπάσσατο**, κτλ.— Παθ., μόνον κατ' ἐνεστ. (ἴδε ἐν τέλ.). Ρῆμα ποιητ., μεταβ. ἐνεργείας τοῦ **ἕπομαι**, κάμνω (ἢ προστάσσω) τινὰ νὰ ἀκολουθήσῃ, συμπέμπω μετά τινος ὡς ἀκόλουθον ἢ συνοδοιπόρον, ἐπεὶ ῥά οἱ ὤπασα πομπὸν Ἰλ. Ν. 416, πρβλ. **μεταπάζω**· σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὀπασσεν Ω. 461, πρβλ. Ὀδ. Ι. 89· ἀμ' ἕγεμόν' ἑσθλὸν ἑπασσον Ο. 310· ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὀπασσα Κ. 204· πολὺν δέ μοι ὤπασε λαόν, δηλ. μὲ κατέστησεν ἡγεμόνα πολλῶν ἀνθρώπων, Ἰλ. Ι. 483 (479), πρβλ. Πινδ. Ν. 1. 23· ὦ Ζεῦ, γυναικῶν οἷον ὤπασας γένος Αἰσχύλ. Θήβ. 256.— Μέσ., προσ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λαμβάνω ἀκόλουθον, σὺ δὲ χείρον' ὀπάσσεαι Ἰλ. Κ. 238· Νέστορος υἷας ὀπάσσατο Τ. 238· κήρυκά τ' ὀπασσάμενος καὶ ἑταῖρον Ὀδ. Κ. 59· — ὁ Νίκανδρος μεταχειρίζεται τὸ μέσον ἐπὶ ἐνεργ. σημασίας, Θηρ. 60, 520, 813.— Ὁ Ἡσ. οὐδέποτε ἔχει τὴν λέξιν ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας. **II.** ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, τούτῳ .. Ζεὺς κῦδος ὀπάζει, δίδει εἰς αὐτὸν δόξαν νὰ τὸν ἀκολουθῇ, Ἰλ. Θ. 141, κτλ.· καὶ ἔπειτα ἁπλῶς, δίδω, παρέχω, ὀπ. κτήματα, ἀρετήν, κάλλος, ἀοιδήν, φῆμιν, ὀϊζύν, κτλ., συχν. παρ' Ὁμ.· πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδί, ἔδωκεν εἰς αὐτὴν ὡς μερίδιον, Ἰλ. Χ. 51· τέλος ἐσθλὸν ὀπ., παρέχω εὐτυχὲς τέλος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 472· ὄλβον, νίκην ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 420, 442· συχν. ὡσαύτως παρὰ Πινδ., εὐδεῖαν ἐκ χειμῶνος ὀπ. 1. 7 (6). 52, κ. ἀλλ.· οὕτω παρ' Αἰσχύλ. (κατ' ἀόρ.), πῦρ ἐγώ σφιν ὤπασα Πρ. 252, πρβλ. 8, 30, Πέρσ. 762, Εὐμ. 529· ἐνίοτε παρ' Εὐρ. καὶ δὶς παρ' Ἀριστοφ. (ἐν παρῳδουμένοις ἡρωϊκοῖς χωρίοις), Ἱππ. 200, Θεσμ. 973· — μετὰ πλεονασ. ἀπαρεμφ., Πατρόκλῳ .. κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι, ὡς τὸ δίδωμι ἔχειν, Ἰλ. Ψ. 151, πρβλ. Πινδ. Ο. 9. 100. **2)** δίδωμι προσέτι, προστίθημι, ἔργῳ δ' ἔργον ὄπαζε Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 120· χάριν ἅμ' ὄπασσον ἀοιδῇ Ὁμ. Ὕμν. 23. 5· ἀφιερῶ μελέταν ἔργοις ὀπ. Πινδ. Ι. 6 (5). 98· ἔργον πρὸς ἀσπίδι ὤπασεν, ἔθηκεν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος του καλλιτεχνικόν τι ἔργον, Αἰσχύλ. Θήβ. 492. **III.** ὡς τὸ **διώκω**, καταδιώκω ἐκ τοῦ πλησίον, «κυνηγῶ», Ἕκτωρ ὤπαζε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς Ἰλ. Θ. 341· χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει αὐτόθι 103· πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων (δηλ. αὐτὸν) Ε. 334, Ρ. 462, πρβλ. **κατοπάζω**· φόνια δ' ὤπασας λέχε' ἀπὸ γᾶς, ἀπεδίωξας, Εὐρ. Ἡλ. 1192· — Παθ., χειμάρρους ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ, χείμαρρος «κατεπειγόμενος, ἀφ' οὗ, πληρούμενος» (Σχόλ.), Ἰλ. Λ. 493. (Ἐντεῦθεν **ὀπαδός**, κτλ. Οἱ τύποι **ὀπ-άων**, **ὀπ-έων** φαίνονται δεικνύοντες ὅτι τὸ **δ** ἢ **ζ** δὲν ἀποτελεῖ μέρος τῆς ῥίζης, ἥτις πιθανῶς εἶναι ἄλλη μορφὴ τῆς √ΕΠ, **ἕπ-ομαι**, seq-uor, τῆς δασείας ἐκπεσούσης ὡς ἐν τῷ **ὁπός**, sucus)

ὅπαι ὦν, = **ὅπῃ οὖν**, **ὅπως οὖν**, **ἵνα οὖν**, Ἐπιγρ. Κνωσίων ἐν Δήλῳ, Bul. de cor. hel. IV, σ. 354-5.

ὀπαῖος, α, ον, ὁ ἔχων ὀπὴν ἢ ἄνοιγμα, διὰ τῆς ὀπαίας κεραμίδος = διὰ τῆς καπνίας, διὰ μέσου τῆς καπνοδόχου κεραμίδος, τῆς ἐχούσης δηλ. ὀπήν (ὅπως ἐκφεύγῃ ὁ καπνός), Δίφιλος ἐν «Χρυσοχόῳ» 1, πρβλ. **ὀπή** καὶ ἴδε Μοῖριν σ. 292, Πολυδ. Β', 54· οὕτως, ὀπ. θυρίς, Ἡσύχ.· ὡσαύτως **ὄπαιον**, τό, Πλουτ. Περικλ. 13· πρβλ. **ὀπή**. — Περὶ τῆς γραφῆς ἀν' ὀπαῖα ἐν Ὀδ. Α. 320, ἴδε ἐν λέξ. **ἀνοπαῖα**.

ὀπάλλιος, ὁ, εἶδος πολυτίμου λίθου, Ὀρφ. Λιθ. 279· opalus, Πλίν. 37. 21 κέξ.

ὀπάρα, ἀντὶ **ὀπώρα** δέχονται οἱ περὶ τὸν Ahrens καὶ τὸν G. Curtius ἐν τῷ παρ' Ἀθην. Δειπνοσοφ. Χ, 416, ἀποσπάσματι τοῦ Ἀλκμᾶνος, ἀκολουθοῦντες χειρόγραφα καὶ ἀναγινώσκοντες χεῖμα χώπάραν. Εἰσὶ δὲ καὶ οἱ διστάζοντες. Ἴδε Spiess ἐν Curt. Stud. V, σ. 345 καὶ Schubert, ἐν Sitzungsber. d. phil. hist. Cl. d. kais. Akad. d. Wis. XCII, σ. 550. Ὁ τελευταῖος δέχεται μόνον τὸ δασὺ πνεῦμα ἐν τῇ ἀρκτικῇ συλ. **ὀπ-**. Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὄπασις, ἡ, «δόσις, παροχή» Ζωναρ. σ. 1458.

ὀπαστόν· «τὸ ἐφόδιον, Περγαῖοι» Ἡσύχ.

ὄ-πατρος, ον, = **ὁμόπατρος**, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός, ὁμοπάτριος, κασίγνητος καὶ ὄπατρος Ἰλ. Λ. 257, Μ. 371· — οὕτως, **ὀπάτριος, ον**, Λυκόφρων 452· **ὀπάτωρ, -ορος**, ὁ, ἡ, Ἀνθ. Π. 15. 26. (Οὐχὶ **ὄπατρος**, ὡς οὐδὲ **ὀγάστριος** ἢ **ἀδελφός**).

ὀπάων [ᾱ], **-ονος**, ὁ, ὡς παρ' Ὁμήρῳ· παρὰ τοῖς μετέπειτα Ἴωσιν **ὀπέων, -ωνος**, Ἡρόδ. 9. 50, 51, ἐκ διορθώσεως τοῦ Δινδ. 5. 111· (ἴδε **ὀπάζω** ἐν τέλ.). Σύντροφος ἐν πολέμῳ, ὁπλοφόρος, δηλοῖ δὲ τὴν μικρὰν διαφορὰν ὡς πρὸς τὸ ἀξίωμα μεταξὺ τῶν ἡρώων, οἷον μεταξὺ Μηριόνου καὶ Ἰδομενέως, Ἰλ. Θ. 263, Κ. 58, κτλ.· μεταξὺ τοῦ Φοίνικος καὶ τοῦ Πηλέως, Ψ. 360· οὕτως = **ὑπασπιστής**, Ἡρόδ. 5. 111. **2)** καθόλου, ἀκόλουθος, θεράπων, Λατ. famulus, Ἡρόδ. 9. 50, 51, Αἰσχύλ. Χο. 769, Ἱκέτ. 492, 954, Σοφ. Ἀντ. 1108· ὀπ. μήλων, ποιμήν, Πινδ. Π. 9. 114· ἐπὶ γυναικός, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 440.— Πρβλ. **ὀπαδός**. **II.** ὡς ἐπίθετ., ἀκολουθῶν, ἑπόμενος, ὀπάονι ῥιπῇ Ὀππ. Ἀλ. 5. 489· ὀπ. Νύμφην Ἀνθολ. Π. παράρτ. 51, 52. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 219.

ὀπεάς, -άτος, τό, σουβλίον ὑποδηματοποιοῦ, Λατιν. subula, Πολυδ. Ι', 141· **ὀπέατι** ἐκ διορθώσεως παρ' Ἡροδ. 4. 70, ἀντὶ **ὑπέατι**· — ὑποκορ. **ὀπήτιον**, τό, Νικοχάρης ἐν «Κρησίν» 1· **ὀπητίδιον**, Πολυδ. Ζ', 83, πρβλ. Ι', 141. (Πιθαν. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς τὸ **ὀπή**).

ὄπει, = **ὄπῃ**, Ἐπιγραφ. Ἀνάφ. GD 3440, 11, 13, 19— **ὄπει** Ἐπιγρ. Δελφ. 1728, 7.

ὄπερ, Ἐπικ. ἀντὶ **ὅσπερ**, Ἰλ. Ζ', 114.

ὄπερ, = **δι' ὅπερ**. Dittenh.[2] 418, 11.

ὀπερτρίτις ἢ **ὀπερτρίτος**, = **ἔρις**, Διοσκ. 1, 1, ἐκ τῶν νόθων.

ὀπεύω, = **ὀπιπτεύω**, «ὀπεύει· περισκοπεῖ, βλέπει» Ἡσύχ.· ἀλλ' ἴσως ἡ λέξις εἶναι ἐφθαρμένη.— Παρὰ τῷ Εὐσταθίῳ (Ἰλ. 965, 1) ἀπαντᾷ ὁ παθητ. τύπος: **ὀπεύεσθαι** μετὰ τῆς ἑρμηνείας: «κληδονίζεσθαι» καὶ παραπομπῆς εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. (597) ἔνθα νῦν ἡ γραφὴ **ὀττεύεσθαι**, ὀττευομένη κάθηται.

ὀπέων, ἴδε **ὀπάων**.

ὀπή, ἡ, (√ΟΠ, **ὄπ-ωπ-α**)· ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «τρῦπα», ὀπὰς γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας [τὸ τριβώνιον] Ἀριστοφ. Πλ. 715· ὀπὴ μυός, «ποντικότρυπα», Σαννυρίων ἐν «Δανάῃ» 1· ἐπὶ ὀπῶν ἐν τῇ γῇ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 1, 6, κ. ἀλλ. **2)** ὀπὴ ἐν τῇ ὀροφῇ, χρησιμεύουσα πρὸς ἔξοδον τοῦ καπνοῦ, = **κάπνη**, **καπνοδόχη**, Ἀριστοφ. Σφ. 317, 350· καὶ δι' ὀπῆς κἀπὶ τέγους ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 117, πρβλ. Ξέναρχον ἐν «Πεντάθλῳ» 1. 11· πρβλ. **ὀπαῖος**· — τὸ κάλυμμα αὐτῆς ἐκαλεῖτο **τηλία**. **II.** ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ **ὀπαὶ** ἐκαλοῦντο αἱ ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ὀπαὶ αἱ χρησιμεύουσαι πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ἄκρων τῶν δοκῶν· ἴδε ἐν λ. **μετ-όπη**, ὅπερ σημαίνει τὸν τόπον τὸν μεταξὺ δύο ὀπῶν. **2)** παρὰ μεταγεν., παράθυρον, φεγγίτης ἐν τῇ θύρᾳ, Ἰακώψ. εἰς Ἀχιλλ. Τάτ. σ. 551.

ὄπη, Ἐπικ. **ὄππη**, ἀμφότερα παρ' Ὁμ.· Δωρ. **ὄπᾱ** Πινδ., κτλ.· Ἰων. **ὄκη** Ἡρόδ.· Αἰολ. **ὄπει** Συλλ. Ἐπιγρ. 1841·—Ἐπίρρ. (κυρίως δοτ. ἐξ ἀρχαίας ἀντωνυμ. ***ὄπος**, ἴδε **πῆ**· ἐντεῦθεν συχνάκις φέρεται **ὄπῃ** Εὐστ. 1714, 1, Α. Β. 625)· συσχετικὸν τῷ **πῆ**.

I. ἐπὶ τόπου, δι' ἧς ὁδοῦ, Λατιν. qua. ἐντεῦθεν **ὅπου**, Λατ. ubi, Ἰλ. Χ. 321, Ὀδ. Ι. 457· — ὡσαύτως ἀντὶ **ὅπου**, εἰρωτᾶν ὄκη εἴη Ἡρόδ. 5. 87· — καὶ συχνάκις σχεδὸν ὡς τὸ **ὅποι**, εἰς ὃν τόπον, Λατ. quo, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ περιληπτικῆς σημασίας κινήσεως εἴς τινα τόπον, μεθ' ἣν ἐπακολουθεῖ καὶ στάσις ἐν τόπῳ, συχνὸν παρ' Ὁμ.· ὄκη ἰθύσειε στρατεύεσθαι Ἡρόδ. 1. 204, πρβλ. 2. 146· ἀμηχανῶ .. ὄπα τράπωμαι Αἰσχύλ. Ἀγ. 1532· ἐμβαλοῦ μ' ὄπη θέλεις ἄγων Σοφ. Φ. 481· πρβλ. Ἕρμανν. εἰς Οὐεργ. ἀρ. 252c, Jelf Ἑλλην. Γραμματ. § 646 σημ. ὄππη τε .., τῇτε, ἐκεῖ .., ὅπου .., Ἰλ. Μ. 48. **2)** βραδύτερον μετὰ γεν., ὄπη γᾶς, Λατ. ubi terrarum, εἰς οἱονδήποτε μέρος τοῦ κόσμου, Εὐρ. Ἡρακλ. 19, 46· πρβλ. **ὅποι** Ι. 1. C. **II.** ἐπὶ τρόπου, καθ' ὃν τρόπον, ὅπως, Ἰλ. Υ. 25, Ὀδ. Α. 347· συχνότερον παρ' Ἀττ., οἷον Αἰσχύλ. Πρ. 586, 907, Ἀγ. 67, κ. ἀλλ., Θουκ. 1. 129, Λυσ. 139. 45, κτλ.· συναπτόμενον μετὰ τοῦ **ὅπως**, ὄπη ἔχει καὶ ὅπως Πλάτ. Πολ. 612Α, πρβλ. Νόμ. 899Α, Β, κτλ.· ὄπη ἔτυχεν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 6, 21· — ὄπη ἄν, μεθ' ὑποτακτ., ὡς ἕτεροι σύνδεσμοι, ὄπη ἂν δοκεῖ ἀμφοτέροις Συνθήκ. παρὰ Θουκ. 5. 18· ὄπα κα δικαιότατα ὁ αὐτ. 6. 8, πρβλ. 8. 56· — ἔσθ' ὄπη ἢ ἔστιν ὄπη, κατά τινα τρόπον, Πλάτ. Πολ. 486Β, Πρωτ. 331D· οὐκ ἔστιν ὄπη Αἰσχίν. 83· ἐν τέλ.· — μεταγεν. ἐπὶ χρόνου, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 8. 7, κτλ.· ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 271. **III.** μετ' ἄλλων μορίων, ὄπη δή Ἰλ. Χ. 185, Πλάτ., κλ., ἴδε Böckh εἰς Πινδ. Ο. 11. 62· ὄπη ποτὲ Πλάτ. Σοφ. 231C, Πολ. 372Ε· ὄπη δή ποτε ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιστ. 338Α· μετὰ γεν., τοὺς ὄπη ποτὲ κατοικοῦντας Εὐρώπης Πλουτ. Περικλ. 17· — ὄπη οὖν, ἢ ὁπηοῦν Πλάτ. Πρωτ. 353D, Νόμ. 950Α· ὁπηγοῦν ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 187D· — ὄπηπερ, ὄπηπερ ἂν Σοφ. Ο. Τ. 1458, Πλάτ. Σοφιστ. 251Α, Τίμ. 45C, κτλ.· — πρβλ. **ὀπωστιοῦν**.

ὀπηδεύω, καὶ **-έω**, **ὀπηδητήρ**, **ὀπηδός**, Ἰων. ἀντὶ **ὀπᾱδ-**, ἃ ἴδε.

ὀπήεις, εσσα, εν, (ὀπή) ὁ ἔχων ὀπήν, δίφρος ὀπ., δηλ. κάθισμα μετὰ ὀπῆς πρὸς ἀποπάτησιν, Ἱππ. 640. 15.

ὀπηλίκος, η, ον, ὁπόσον μέγας, συσχετικὸν τοῦ **πηλίκος**, Πλάτ. Νόμ. 737C· **ὀπηλικοσοῦν** Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 6, 12, κ. ἀλλ.

ὀπῆμος, ἴδε ἐν λ. **ὀππῆμος**.

ὀπηνίκα, Δωρ. **ὀπᾱνίκα**, Ἐπίρρ. συσχετικὸν τοῦ **πηνίκα**, καθ' ὁποίαν ὥραν, καθ' ὁποίαν ἡμέραν, καθ' ὁποῖον σημεῖον τοῦ χρόνου καὶ ὁρίζει τὸν χρόνον ἀκριβέστερον τοῦ **ὁπότε**, Σοφ. Ο. Κ. 434, Θουκ. 4. 125, Θεόκρ. 23. 33· ἂν καὶ ἐνίοτε δὲν δύναται νὰ διακριθῇ ἀπὸ τοῦ **ὁπότε** (Λοβ. εἰς Φρύν. 50), Πλάτ. Ἄλκ. 1. 105D· ὁπότε καὶ ὀπ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 722D· ὀπ. ἄν, καθ' οἱανδήποτε ὥραν ἢ καθ' οἱονδήποτε χρόνον, Σοφ. Φ. 464. **2)** ἐν πλαγίαις ἐρωτήσεσιν, ἣν ὥραν προσήκει ἰέναι .., καὶ ὀπ. ἀπιέναι Αἰσχίν. 2. 15· οὕτως ἐν ἀποκρίσει πρὸς εὐθεῖαν ἐρώτησιν, πηνίκ' ἐστὶν ἄρα τῆς ἡμέρας; — ὁπηνίκα; τί ὥρα εἶναι; Ἀριστοφ. Ὄρν. 1499. **3)** μετὰ γεν., οὐδεὶς οἶδ' ὀπ. ἐστι τοὐνιαυτοῦ, τί ὥρα τοῦ ἔτους, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 476. 7· ὀπ. τῆς ὥρας Ξεν. Ἀν. 3. 5, 18. **II.** ἐπὶ αἰτιολογικῆς σημασίας, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι .., καὶ ὁπηνίκα ἐφαίνετο ταῦτα πεποιηκώς Δημ. 230. 1, πρβλ. 527. 23.

ὀπηοῦν, **ὄπηπερ**, **ὄπη ποτέ**, ἴδε ἐν λ. **ὄπη** III.

ὀπητίδιον, τό, **ὀπήτιον**, ἴδε ἐν λ. **ὄπεας**.

ὀπητιοῦν, Ἐπίρρ., ἴδε ἐν λ. **ὄπη** III.

ὀπήτρια, ἡ, ἡ ἐπιδιορθώνουσα πεπαλαιωμένα ἐνδύματα, Ἡσύχ. ἐν λ. **κωδηλίνη**.

ὄπι, = **ὅτε**, πρβλ. Λατ. ubi, ὄπι σίς κε, = ὅταν τις, Ἐπιγρ. Ἰδαλίου Κύπρου, Cau. 118.

ὀπίας, (ἐξυπ. τυρός), ὁ, τυρὸς γάλακτος πηχθεὶς διὰ τοῦ ὀποῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συκῆς;)' Ἀριστοφ. Σφ. 353 (μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως **ὀπή**)· πλῆρες· τυρὸς ὀπίας Ε. ρ. Κύκλ. 130· πρβλ. Ἀθήν. 658C· ἴδε ἐν λ. **ὀπίζω**.

ὀπιγαῖς, ῖδος, ἡ, φυτόν τι, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 3, 14.

ὀπιδνός, ἡ, όν, φοβερός, ἐπίφοβος, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 292.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὀπιδνή· φοβερά. πονηρά».

ὀπίζομαι, ἀποθ., ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ κατὰ παρατατ. γ' ἐνικ.· ἀκολούθως καὶ κατὰ μετοχ. (ἴδε κατωτ.) καὶ ἀόρ. **ὠπίσατο**, Κόιντ. Σμ. 2. 618· (ὄπις). Θεωρῶ μετὰ φόβου καὶ σεβασμοῦ, φοβοῦμαι, σέβομαι, Λατ. vereri, revereri, Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν Ὀδ. Σ. 283· τῶν δ' ὀπίζετο μῆνιν Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 21· σὸν θυμὸν Ν. 148· μητρὸς ἐφετμὴν Ἰλ. Σ. 216· ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἐόντα Φ. 332, πρβλ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 382·— ἀπολ., **ὀπιζόμενος**, ἄνθρωπος εὐσεβής, Πινδ. Π. 4. 152, Ι. 3. 7· χάρις ὀπιζομένα, εὐσεβὴς εὐγνωμοσύνη, ὁ αὐτ. ἐν Π. 2. 34. **2)** μεθ' Ὁμηρ., φροντίζω, περί τινος, μετὰ γεν. προσ. ὡς τὰ ὅμοια ῥήματα **ἀλέγω, ἀλεγίζω, ἐπιστρέφομαι**, Θέογν. 732, 1141, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 181· πρβλ. **ὄπις** ΙΙ. 1·— τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ ἔν τινι μεταγεν. ἐπιγράμμ., ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, σώματος .. ὀπίζων Ἀνθ. Π. παράρτ. 223. —Ἐπικ. καὶ λυρ. ῥῆμα οὐδαμοῦ ἐν χρήσει παρὰ Τραγ.

ὀπίζω, (ὀπὸς) ὀπὸν συλλέγω δι' ἐγχαράξεως τοῦ καυλοῦ ἢ τῆς ῥίζης φυτοῦ τινος, ὀπ. θριδακίνην Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 6, 2· τὸν καυλὸν καὶ τὰς ῥίζας αὐτῶν 9. 1, 3.— Παθ., ἐκβάλλω ὀπόν, στάζω, Διόδ. 5. 41. **ΙΙ.** ὀπ. γάλα, **σπήζω**· τὸ γάλα διὰ τοῦ ὀποῦ συκῆς, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 7, 9· πρβλ. **ὀπίας**.

ὀπῖθε καὶ **ὄπῖθεν**, ποιητ. ἀντὶ **ὄπισθε, ὄπισθεν**.

ὀπῑθό-μβροτος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ὀπισθόμβροτος**· ὁ ἀκολουθῶν θνητόν, ὀπ. αὔχημα, ἡ δόξα ἥτις ζῇ μετὰ θάνατον, Πινδ. Π. 1. 179.

Ὄπῖκοι, οἱ, οἱ Opici, παλαιοὶ κάτοικοι τῆς νοτίου Ἰταλίας, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 10, 5, Στράβ. 242· ὡσαύτως **Ὄπικες**, Θουκ. 6. 2·— **Ὀπικία**, ἡ, ἡ χώρα, αὐτόθι 4.— ἐντεῦθεν. **ΙΙ. Ὀπικός, ή, όν**, Γοτθικός, βάρβαρος, Ἀνθ. Π. 5. 132, Ἰουβενάλ. 3. 207· ὄθεν **ὀπικίζω**, βαρβαρίζω, Ἰω. Ἀνδ. π. Μην. 1. 13.

ὄπιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὀπός**, ὁ τοῦ μήκωνος ὀπός, ὄπιον, Τουρκ. «ἀφιόνι», Ἀλέξ. Τραλλ. 2. 159, Πλίν.

ὀπίουρος, ου, ὁ, παρ' Ἀριστ. Προβλ. 16. 8, 9, φαίνεται ὅτι σημαίνει ἥλον ἢ πάσσαλον.

ὀπῑπεύω, ἴδε **ὀπιπτ-**.

ὀπῑπευτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ἀτενῶς βλέπων, θεατής, λαοὶ δ' .. ἐν ὑψιλόφῳ τινὶ χώρῳ ἐζόμενοι στοιχηδὸν ὀπιπευτῆρες ἀγῶνος Νόνν. Δ. 37, 270, κτλ.· ὡσαύτως - **παρθενοπίπης**, αὐτόθι 7. 193, Μανέθων 6. 584.

ὀπίπης [ῑ], **ου**, ὁ, ὁ περιβλέπων, περισκοπῶν, Ἡσύχ.·— εὕρηται μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις, **γυναικοπίπης, παρθενοπίπης, παιδοπίπης, πυρροπίπης**

ὀπιπτεύω, περιβλέπω, περισκοπῶ, μετὰ περιεργίας, βλέπω ἀτενῶς, ὀπιπτεύσας δὲ γυναῖκας Ὀδ. Τ. 67· ἢ φόβου, τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας; Ἰλ. Δ. 371, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 29. **ΙΙ.** ἐνεδρεύω, παραμονεύω, παραφυλάττω, οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλέειν .., λάθρῃ ὀπιπτεύσας, ἀλλ' ἀμφαδόν Ἰλ. Η. 243· εὖ μάλ' ὀπιπτεύσας .. βάλλειν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 804. Ὑπάρχει καὶ μεταγεν. τύπος **ὀπῑπεύω**, Μουσαῖ. 101.— (Κατ' ἀναδιπλ. ἐκ τῆς √ΟΠ, πρβλ. ὄπ-ωπα.)

ὄπῖς, ῖδος, ἡ, αἰτ. **ὄπιν** Ὁμ. καὶ Ἡσ., ἀλλ' ἐν τῇ Ὀδ. καὶ παρ' ἄλλοις ποιηταῖς ὡσαύτως **ὄπῖδα**· ποιητ. δοτ. **ὄπῐ** (V. ΙΙ. 1)· **Ι.** ἐπὶ τῶν θεῶν, **1)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ., ὄπις θεῶν, ἡ θεία ἐκδίκησις ἢ τιμωρία, ἐπὶ τῇ παραβάσει τῶν θείων νόμων, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες Ἰλ. Π. 388, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 249 οὐδ' ὄπιδα τρομέουσι θεῶν Ὀδ. Υ. 215· οὐδὲ θεῶν ὄπιν ᾐδέσατ' οὐδὲ τράπεζαν Φ. 28· θ. ὄπιν εἰδότες Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 185· ὄπιν ἀθανάτων πεφυλαγμένος εἶναι αὐτόθι 704·— καὶ ἄνευ τοῦ θεῶν, θεία δίκη, ἐκδίκησις, οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶ Ὀδ. Ξ. 12· τοῖς ὄπιδος .. θέος ἐν φρεσὶ πίπτει Ξ. 88· καὶ ἐπὶ τῶν θεοτήτων τῆς ἐκδικήσεως, κακὴν ὄπιν ἀποδοῦναι Ἡσ. Θηρ. 222, πρβλ. Θεόκρ. 25. 4· πρβλ. **οὖπις** ΙΙΙ. **2)** ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἡ τῶν θεῶν πρόνοια καὶ εὐμένεια, θεῶν ὄπιν αἰτεῖν Πινδ. Π. 8. 101.

ΙΙ. ἐπὶ ἀνθρώπων, **1)** ὁ μετὰ φόβου ἠνωμένος σεβασμός, ὃν οἱ ἄνθρωποι εἰς τοὺς θεοὺς ἀπονέμουσι, θρησκευτικὸς φόβος, σεβασμός, ὑπακοή, Λατ. reverentia, οὐδὲ δαιμόνων οὐδὲ θεῶν ὄπιν ἔχοντας, μηδόλως προσέχοντας εἰς .. (πρβλ. **ὀπίζομαι**), Ἡρόδ. 9. 76, πρβλ. 8. 143· οὕτω καί, ὄπι δίκαιον ξένων, αὐστηρῶς δίκαιος ἐν τῷ πρὸς τοὺς ξένους σεβασμῷ, τηρῶν ὀηλ. τὰ καθήκοντα τῆς ξενίας (ἕτεροι: **ξένον**), Πινδ. Ο. 2. 10· αἰδεῖσθαι ὄπιδα πολιοῦ γενείου, νὰ τηρήσῃ τὸν προσήκοντα σεβασμὸν πρὸς τὴν πολιὰν γενειάδα (ἔνθα τὸ ὄπιδα αἰδεῖσθαι ὄπιν ὀπίζεσθαι), Μόσχ. 4. 117. **2)** προσοχὴ εἴς τι πρᾶγμα καὶ ἀφοσίωσις, ζῆλος, Πινδ. Ι. 5 (4). 74. (Ἐντεῦθεν παράγ. τὸ **ὀπίζομαι**. **ὀπιδνός**, μετὰ τῶν ἐπιρρ. **ἀνόπιν, εἰσόπιν, ἐξόπιν, κατόπιν, μετόπιν**.

ὀπίσ-αμεβῶ, ἡ, (ἀμείβω, ἀναβαίνω) «ἡ εἰς τοὔπίσω ἀναχώρησις» (Εὐστ. 862, 6), Σοφ. Ἀποσπ. 920.

ὄπισθα, Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ **ὄπισθε**.

ὀπισθ-άγκωνα, Ἐπίρρ., ὡς καὶ νῦν, ἀνθρώπους ὀπισθάγκωνα (ὀπισθάγκωνας ἐν τῷ κειμένῳ) δῆσαι Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 704, ἔνθα ἴδε Müller, καὶ πρβλ. **ἐξάγκωνα**·— **ὀπισθάγγωνα** ἐν Pap. Mag. libl. nat Par (W.) 301.

ὀπισθ-άμβωνος, ον, ὁ ὄπισθεν τοῦ ἄμβωνος· εὐχὴ ὀπισθαμβώνου, ἡ ὄπισθεν τοῦ ἄμβωνος ἀναγινωσκομένη εὐχὴ ὑπὸ τοῦ ἱερέως κατὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας, Ψευδο-Γερμαν. 452C.

ὄπισθεν, παρ' Ἴωσι καὶ μεταγεν. Ἀττικ. **ὄπισθε** πρὸ συμφώνου, ὡς καὶ παρὰ ποιηταῖς, Πινδ. Ο. 6. 108, Εὐρ. Κύκλ. 545, Ι. Τ. 1333, πρβλ. Λοῦδ. εἰς Φρύνιχ. 8. 284· ποιητ. ὡσαύτως **ὄπῐσθεν**, Ὅμ., Πίνδ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 1001· **ὄπιθε**, Ἰλ. Π. 791·—Ἐπίρρ. **1)** τόπου, ὀπίσω, εἰς τὰ ὀπίσω μέρη, συχν. παρ' Ὁμήρ., ἀντίθετον τῷ **πρόσθεν**, Ἰλ. Ε. 595· πρόσθε λέων ὄπιθεν δὲ δράκων μέσση δὲ χίμαιρα Ζ. 181· ὄπισθεν καταλείπειν Ὀδ. Κ. 269· μένειν Ἰλ. Ι. 332, κλ.· πέμψει δέ τοι οὖρον ὄπισθεν Ὀδ. Ο. 34· ὄπ. ἕπεσθαι, ἀκολουθεῖν Αἰσχύλ. ἐνθ' ἀνω-, κτλ.· οἱ ὄπιθεν, οἱ καταλειπόμενοι ὀπίσω, π. χ. ὅταν ἀποθνήσκῃ τις, Ὀδ. Α. 66· ἀλλ' ὡσαύτως τί ἐν τῇ ὀπισθοφυλακῇ, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 8· εἰ τοὺς ὄπ. ἐς τὸ πρόσθεν ἄξομεν, θὰ φέρωμεν τοὺς ὄπισθεν τεταγμένους εἰς τὰ ἔμπροσθεν (μεταφορ.), Σοφ. Αἴ. 1249· αἱ ὄπ. ἀψῖδες Ἡρόδ. 4. 72· τὰ ὄπισθεν, τὰ ὀπίσω μέρη, τὰ νῶτα, Ἰλ. Α. 613· τὰ ὄπ. τῶν πολεμίων Ξεν. Ἀν. 3. 4, 40, κτλ. — εἰς τοὔπισθεν, πρὸς τὰ ὀπίσω, Εὐρ. Φοίν. 1410, Πλάτ., κλ.· εἰς τ. τοξεύειν, πρὸς τὰ ὀπίσω, 'versis sagittis', ὡς οἱ Πάρθοι, Ξεν. Ἀν. 3. 3, 10· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐκ τοὔπισθεν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 482, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 4. 1, 6· ἐν τῷ ὄπ. Πλάτ. Πολ. 614C, Ξεν., κτλ.· — καὶ ἐδέκει αὐτοῖς ἀναπτύσσειν τὸ κέρας καὶ ποιήσασθαι ὄπισθεν τὸν ποταμόν, νὰ στραφῶσιν οὕτως ὥστε νὰ ἔχωσι τὸν ποταμὸν ὄπισθεν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 1. 10, 9. **2)** ὡς πρόθεσις μετὰ γεν., ὀπίσω, «ἀπὸ 'πίσω», στῆ δ' ὄπισθεν ὄφριος Ἰλ. Ρ. 468· ὄπισθε μάχης Ν. 336· τυτθὸν ὄπ. θίωσε Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 467· ὄπισθε τῆς θύρης Ἡρόδ. 1. 9· ἐμπροσθέ τε Θερμοπυλέων καὶ ὄπ. ὁ αὐτ. 7. 176· ὄπ. ἑαυτοῦ .. εἰσήει Πλάτ. Συμπ. 174E, κτλ.· — ἐνίοτε καὶ μετὰ τὴν πτῶσιν, ὄφρου ὄπισθεν Ἰλ. Ω. 15· ἦμεν φάμας ὄπισθε, ἀκολουθεῖν τὴν φωνήν, Πινδ. Ο. 6. 108· γνώμης πατρώας πάντ' ὄπ. ἑστάναι Σοφ. Ἀντ. 640·— ὡσαύτως, τούτοισι δ' ὄπ. ἴτω Κρατῖν. ἐν «Δηλιάσιν» 1. **ΙΙ.** ἐπὶ χρόνου, μετὰ ταῦτα, κατόπιν, ἐν τῷ μέλλοντι, Ἰλ. Δ. 362, Ὀδ. Β. 270. Σ. 165, Ἡσ., κλ.· ἤτοι ἐπὶ πράγματος μέλλοντος γενέσθαι ἢ ἐπὶ πράγματος ὑπερ ἀκολουθεῖ ἕτερον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ αὐτίκα, Ἰλ. Ι. 519· ὄπισθεν οὐ πολλὸν Πινδ. Ο. 10 (11). 43· πολλοῖς μὲν ὀπίσω κἠνιαυτοῖς Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 20. 8·— πρβλ. **ὀπίσω** ΙΙ. 1

2) ἐν τοῖσι ὄπισθε λόγοισι, ἐν τοῖς ἑπομένοις βιβλίοις, Ἡρόδ. 5. 22., 7. 213· πρβλ. **ὀπίσω** ΙΙ. 2· οὕτω συχν. παρὰ τοῖς γραμμ., ἐνίοτε ἐπὶ πράγματος ὅπερ ἀκολουθεῖ, ἀλλ' ἐνίοτε ἐπὶ πράγματος ὅπερ προηγεῖται, Buttm. Σχόλ. εἰς Ὀδ. Α. 127, Λοῦδ. εἰς Φρύνιχ. 11.— Περὶ τοῦ συγκρ. **ὀπίστερος**, ὑπερθ. **ὀπίστατος**, ἴδε τὰς λέξ. (Πιθ. ἐκ τοῦ **ὄπις**, συγγενοῦς πρὸς τὰ **ἄνω-πιν, κατόπιν, μετόπιν, ὀπίσω**).

ὀπισθέναρ, αρος, τό, τὸ ὄπισθεν τῆς χειρός, «καὶ τὸ μὲν ἔνδοθεν τῆς χειρὸς σαρκῶδες ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου μέχρι τοῦ λιχανοῦ, θέναρ καλεῖται, τὸ δὲ ἔξωθεν ὀπισθέναρ» Πολυδ. Π. 149, 141, Γαλην.

ὀπισθίζω, ἀ, ον, = τῷ ἑπομ., Καλλίμ. εἰς Ἄρτ. 151, Ἀπ. Π. 9. 482.

ὀπίσθιος, α, ον, (πρβλ. **πρόσθιος**) ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «πισινός», Λατ. posticus, τὰ ὀπ. σκέλεα, τὰ ὀπισθια σκέλη, Ἡρόδ. 3. 103, Ξεν. Ἱππ. 11, 2· πόδες Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 26, Φιλήμ. ἐν Ἀδηλ. 51· ὁ ὀπ. τένων, ὁ τοῦ ὄπισθεν μέρους τῶν νώτων, Ἱππ Ἀγμ. 759· — οὕτω, τὰ ὀπίσθια (σηλ. σκέλη) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 12· τὸ ὀπίσθιον, τὸ ὄπισθεν μέρος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πρόσθιον, ὁ αὐτ. π. Ζ. Πορείας 5, 2· ὡσαύτως, ὀπ. σιαγών, ἡ κάτω σιαγὼν τῶν τετραπόδων ζώων, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11, 10. Ἐπίρρ. **-ίως**, Ἐβδ. (Δ΄ Βασιλ. Δ΄, 18).

ὀπισθο-βάμιων [ᾰ], **ον**, ὁ βαδίζων πρὸς τὰ ὀπίσω, Ἀνθ. Π. 6. 196.

ὀπισθο-βαρής, ές, ὁ ὄπισθεν βεβαρημένος, περορτισμένος, Πλωτῖν. 6. 9, 4.

ὀπισθο-βάτης, [ᾰ], **ου**, ὁ, ὁ ὄπισθεν ἐπιβαίνων, ἐπὶ αἰσχρᾷ σημασίᾳ, Ἀνθ. Π. 12, 33· καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας τὸ ἐπίθ. **-βάτικός, ή, όν**, Κλήμ. Ἀλ. 223.—Ἴδε Κόντου Γλῶσσ. Πραγματ. σ. 291.

ὀπισθό-βολος, ον, ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω ῥιπτόμενος, Νόνν. Δ. 2. 65., 41. 25.

ὀπισθο-βρι-θής, ές, ὁ ὄπισθεν βαρύς, ἔγχος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 360.

ὀπισθό-γραφος, ον, ὁ γεγραμμένος ἐπὶ τοῦ ὄπισθεν μέρους ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπὶ τοῦ καλύμματος, βιβλίον Λουκ. Βίων πρᾶσις 9,— τὸ τοῦ Ἰουβεναλίου scriptus et in tergo.

ὀπισθο-δάκτυλος, ον, ὁ ἔχων τοὺς δακτύλους κεκαμμένους πρὸς τὰ ὀπίσω, Στράβ. 70.

ὀπισθό-δετος, ον, ὁ ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω δεδεμένος, Σιμων. (;) παρὰ Πλουτ. 2. 456C, Τζέτζ. Ἱστ. 1. 374. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 288.

ὀπισθο-δίωξις, ἡ, = **παλίωξις,** Ἰω. Διάκ. εἰς Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 154.

ὀπισθό-δομος, ὁ, ὁ ὀπίσθιος δόμος, ὁ ἐσωτερικὸς σηκὸς τοῦ παλαιοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἐπὶ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀκροπόλεως, χρησιμεύων ὡς θησαυροφυλάκιον, Ἀριστοφ. Πλ. 1193, Δημ. 170. 6, 743. 1, Συλλ. Ἐπιγρ. 150B. 23· πρβλ. Böckh P. E. 2. 189, ἴδε Λεξικ. Ἑλλ. Ἀρχαιολ. Α. Ραγκαβῆ ἐν λέξει. **II.** ὡς ἐπίθετ., ὁ κείμενος ἐν τῷ ὀπισθίῳ μέρει οἰκοδομήματός τινος, αἱ ὀπ. στῆλαι Πολύβ. 12. 2, 2.

ὀπισθοδρομέω, τρέχω ἢ κινοῦμαι πρὸς τὰ ὀπίσω, Νικηφ. Γρηγ. Ἱστ. Βυζ. 8. 13, σ. 228A.

ὀπισθοκάλυμμα, τό, ὀπίσθιον κάλυμμα, Κλήμ. Ἀλ. Παιδαγ. 2. 245.

ὀπισθό-καρπος, ον, ὁ φέρων τὸν καρπὸν ὄπισθεν (ἀντὶ ἄνωθεν) τῶν φύλλων, ὥς τινα εἴδη συκῆς, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 2, 3.

ὀπισθο-κέλευθος, ον, ὁ ἀκολουθῶν ὄπισθεν, Νόνν. Δ. 18. 159.

ὀπισθό-κεντρος, ον, ὁ ἔχων κέντρον ἐν τῇ οὐρᾷ, Ἐπίχ. 41 Ahr., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 5, 12, κ. ἀλλ.

ὀπισθο-κέφαλον, τό, τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς κεφαλῆς, τὸ ἰνίον, Γλωσσ.

ὀπισθο-κίνητος πορεία, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω κινουμένη, Γ. Κεδρ. τ. Δ', σ. 409, 10, ἔκδ. Β.

ὀπισθο-κόμης, ου, ὁ, τῷ ἐπομ., Πολυδ. Β', 28.

ὀπισθό-κομος, ον, ὁ ὄπισθεν κομῶν, ὁ ἔχων μακρὰν τὴν κόμην ὄπισθεν, Νόνν. Δ. 13. 420.

ὀπισθο-κράνιον, τό, τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ κρανίου, τὸ ἰνίον, Γλωσσ.· οὕτως, **ὀπισθό-κρανον,** Νικηφ. Βλεμμ. Ἐκλογ. σ. 667, ἔκδ. Mai.

ὀπισθο-κρηπῖδες, αἱ, εἶδος ὑποδημάτων γυναικείων, Πολυδ. Ζ', 91, Ἡσύχ.

ὀπισθο-κύφωσις, ἡ, ὀπισθία κύρτωσις τῆς σπονδυλικῆς στήλης, Γαλην.

ὀπισθό-λακκος, ον, τὸ ἰνίον, μεταγεν. Ἰατρ.

ὀπισθο-μήριον, τό, = τῷ ἐπομ., Μελάμπ. περὶ Παλμῶν μαντικὴ σ. 493

ὀπισθό-μηρον, τό, τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ μηροῦ, Πτολεμ.

ὀπισθο-νόμος, ον, (νέμω) ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω πορευόμενος ἐν τῷ βόσκεσθαι, ἐπὶ βοῶν τινων τῆς Λιβύης ἐχόντων τὰ κέρατα κεκυφότα πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀναγκαζομένων νὰ βόσκωνται ὑποχωροῦντες, Ἡρόδ. 4. 183, πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Μορ 2. 16, 6, Αἰλ. π. Ζ. 16. 33, Ἀθήν. 221E.

ὀπισθο-νυγής, ές, ὁ κεντῶν ὄπισθεν, κέντρον Ἀνθολ. Π. 6 104.

ὀπισθό-πλους ἰχθύς, ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω πλέων, Μ. Φιλῆς τ. Δ', σ. 390, ἔκδ. Mil.

ὀπισθο-ποδέω, ἀκολουθῶ ὄπισθεν, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. σελ. 135.

ὀπισθο-πόρος, ον, ὁ ὄπισθεν πορευόμενος, Νόνν. Διον. 37. 255, κτλ.

ὀπισθό-πους, ὁ, ἡ, **-πουν,** τό· ὁ ὄπισθεν περιπατῶν, ἀκόλουθος, ὀπαδός, θεράπων, προσπόλων ὀπισθόπους κῶμος Εὐρ. π. Ἱππ. 54, ἔνθα ἴδε Monk, καὶ Valck. αὐτόθι 1177· οὕτως, Αἰσχύλ. Χο. 713 ἐν τῷ τύπῳ **ὀπισθόπος** (πρβλ. **ἀελλόπος, οἰδίπος, πουλύπος**), ἐκτὸς ἂν μετὰ Ἑρμάνν. ἀναγνώσωμεν: ὀπισθόπουν δὲ τοῦδε καὶ ξυνέμπορον. **II.** = **ὑποστρέψας,** ὁ ἐπανελθών, Ἡσύχ.

ὀπισθοπρόσωπος, ον, ὁ ἔχων τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὰ ὀπίσω, Σχόλ. Τζέτζ. μεθ' Ὁμηρ. 186 ἔνθα γραπτέον **ὀπισθοπροσώπως.**

ὀπισθ-ορμέω, χωρῶ εἰς τὰ ὀπίσω, Ἡσύχ.· **ὀπισθόρμητος, ον,** ὁ σπεύδων ὀπίσω, ὁ αὐτ. ἐν λέξ. **παλίνορσος,** κτλ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 288.

ὀπισθο-σφενδόνη, ἡ, τὸ ὀπίσθιον μέρος σφενδόνης ἤτοι δακτυλίου (ἴδε **σφενδόνη** Π. 3), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 4.

ὀπισθοτέλεια, ἡ, ὁ καθυστερῶν φόρος, ὁ μὴ πληρωθείς, Ἀρμενόπ. 1. 3, 37.

ὀπισθότερος, α, ον, = **ὀπίστερος,** Ἄρατ. 148.

ὀπισθο-τίλη [Ι], Βοιωτ. **ὀπιτθοτίλᾱ,** ἡ, ὄνομα τῆς σηπίας, ἥτις ἐκχέει ἢ ἀπορρίπτει τὸ μέλαν αὐτῆς ὑγρὸν ὄπισθεν, Στράττις ἐν «Φοινίσσαις» 3. 3, Ἡσύχ.

ὀπισθοτονία, ἡ, νόσος καθ' ἣν τὰ μέλη τοῦ σώματος τεινόμενα κάμπτονται πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἀποσκληρύνονται, εἶδος τετάνου, τὸ τοῦ Πλινίου dolor inflexibilis, Cael. Aurel.

ὀπισθοτονικός, ή, όν, ὁ ὑποκείμενος εἰς ὀπισθοτονίαν, Διοσκ. 3. 18.

ὀπισθότονος, ον, ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω τεταμένος, τόξον Νόνν. Δ. 195 ὀπ. δεσμός, δι' οὗ αἱ χεῖρες δένονται πρὸς τὰ ὀπίσω, ὁ αὐτ. ἐν Εὐαγγ. κ. Ἰω. 18. 24. **II.** **ὀπισθότονος,** ὁ, = **ὀπισθοτονία,** Ἱππ. 1159C, D, Πλάτ. Τίμ. 14E· ἀντίθετον τῷ **ἐμπροσθότονος.**

ὀπισθοτονώδης, ες, ὁ πάσχων ἐξ ὀπισθοτονίας, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 120.

ὀπισθότρωτος, ον, ὁ εἰς τὰ νῶτα τρωθείς, Λάκωνες ἄταφον ἐρρίπτουν τὸν ὀπισθότρωτον Εὐστ. εἰς Ἰλ. σ. 595, 41.

ὀπισθ-ουρητικός, ή, όν, ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω οὐρῶν, ὥσπερ τὰ ὀπισθουρητικὰ τῶν τετραπόδων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 45, π. Ζ. Μορ. 4. 10, 51, κ. ἀλλ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 288.

ὀπισθο-φάλακρος, ον, ὁ φαλακρὸς ὄπισθεν, Τζέτζ. Ἱστ. 8. 433.

ὀπισθο-φανής, ές, ὁ ὄπισθεν φαινόμενος, Γαλην. — Ἐπίρρ., ὀπισθοφανῶς πορεύεσθαι, πρὸς τὰ ὀπίσω, Ἑβδ. (Γέν. Θ', 23), — Καθ' Ἡσύχ.: «ὀπισθοφανές· εἰς τοὐπίσω προσέχων»

ὀπισθο-φόρος, ον, κατ' ὀπισθίαν διεύθυνσιν, Ὀππ. Ἀλ. 3. 318.

ὀπισθοφυλακέω, φυλάττω τὸ ὄπισθεν μέρος, ἀποτελῶ τὴν ὀπισθοφυλακήν, Ξεν. Ἀν. 3. 3, 8. **II.** διοικῶ τὴν ὀπισθοφυλακήν, αὐτόθι 2. 3, 10, κτλ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 297.

ὀπισθοφυλακία, ἡ, ἡ διοίκησις τῆς ὀπισθοφυλακῆς, Ξεν. Ἀν. 4. 6, 19.

ὀπισθο-φύλαξ, -ακος, ὁ, ἡ, ὁ φυλάτων τὸ ὄπισθεν μέρος, οἱ ὀπισθοφύλακες, οἱ τὴν ὀπισθοφυλακὴν ἀποτελοῦντες, Ξεν. Ἀν. 4. 1, 6, κτλ.

ὀπισθο-χειμών, -ῶνος, ὁ, ὄψιμος χειμών, Ἱππ. Ἐπιδημ. 1. 942.

ὀπισθό-χειρ, -χειρος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τὰς χεῖρας πρὸς τὰ ὀπίσω δεδεμένας, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διῶνος Κ.

ὄπισμα, τό, (ὀπίζω) ὁ γαλακτώδης ὀπὸς φυτῶν τινων, Διοσκ. 3. 25.

ὀπισμός, ὁ, (ὀπίζω) τὸ ἐξάγειν τὸν γαλακτώδη ὀπὸν τῶν φυτῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 8, 2, Διοσκ. 3. 25.

ὄπισον· «λάχανον ἄγριον» Ἡσύχ.

ὀπίσσοος· «εἰς τοὐπίσω ἐπάνω φέρεσθαι» Ἡσύχ.

ὀπίσσω, Ἐπίρρ. Ἐπικ. ἀντὶ **ὀπίσω,** Ὅμ., ἴδε **ὀπίσω.**

ὀπίσσωτρον· «ἡ ἄψις τοῦ τροχοῦ» Ἡσύχ., ἔνθα διορθωτ. **ἐπίσσωτρον.**

ὀπίστατος, η, ον, (ὄπισθε) ὁ ὀπίσω πάντων, ἔσχατος, Λατ. postremus, αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπ. Ἰλ. Θ. 342, Λ. 178. — Συγκρ. **ὀπίστερος, α, ον,** Λατ. posterior, ἐν Ἀράτ. 284, Νόνν. Δ. 7. 187, κτλ.— Θετικὸν δὲν ἀπαντᾷ.

ὀπίσω [ῐ], Ἐπικ. **ὀπίσσω·** τὸ πρῶτον σπάνιον παρ' Ὁμ. καὶ μόνον ἐπὶ τῆς σημασίας I: Ἐπίρρ. (ὄπις). **I.** ἐπὶ τόπου, πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀντίθετ. τῷ **πρόσω.** Ἰλ. Μ. 272· ἀντίθετ. τῷ **προπρηνές,** Γ. 218· ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω Ε. 443· ἀν. πολλὸν ὀπ. Π. 710· πάλιν εἶσιν ὀπίσσω Ὀδ. Λ. 149·— ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ὡσαύτως, **τὸ ὀπίσω,** συνῃρ. **τοὐπίσω,** τὸ ὀπίσω φεύγειν Ἡρόδ. 1. 207, πρβλ. 8. 108· εἰς τοὐπίσω ἑλκύσαι τὰς ἡνίας Πλάτ. Πολ. 528A, κτλ.· τὰ ὀπίσω, τὰ ὀπίσθια, Ἑβδ. (Ἰωὴλ Β', 20). **2)** πρὸς τὰ ὀπίσω πάλιν, δηλ. διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ δι' ἧς καὶ ἦλθέ τις, ἀπήνυσαν οἴκαδ' ὀπίσσω Ὀδ. Η 326· ὀπίσω πάλιν οἴκαδε Πινδ. Ν. 3. 109 ἂψ ὀπ. Θεόκρ. 25. 74· ἀπίκοντο ὀπ. Ἡρόδ. 1. 72· ὀπ. πορευόμενοι αὐτόθι 75· ὀπ. ἀναπλῶσαι αὐτόθι 78 ἐν τῇ ὀπ. κομιδῇ, κατὰ τὴν ἐπιστροφήν, 8. 120, πρβλ. 1. 111, κτλ.· ἐντεῦθεν ἁπλῶς, **3)** πάλιν, ἀνακτᾶσθαι ὀπ. Ἡρόδ. 1. 61, πρβλ. 68., 2. 14· ἀποδοῦναι ὀπ. 5. 92, 3· σφραγίζειν λύειν τ' ὀπίσω Εὐρ. Ι Α. 38.

4) μεταγεν., δεῦτε ὀπ. μου, ἔλθετε κατόπιν μου, ἀκολουθεῖτέ μοι, Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. δ', 19. **II.** ἐπὶ χρόνου, τοῦ λοιποῦ, εἰς τὸ ἑξῆς, ἐν τῷ μέλλοντι, ἐπειδὴ τὸ μέλλον ἦτο ἀόριστον καὶ ἐθεωρεῖτο ἑπομένως ὡς ὄπισθεν ἡμῶν ὑπάρχον, ἐν ᾧ τὸ παρελθὸν ὡς γνωστὸν ἐθεωρεῖτο ὡς κείμενον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν, ἡμῖν τεκέεσσί τ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτο Ἰλ. Γ. 160· Τρωαὶ δέ μ' ὀπίσσω πᾶσαι μωμήσονται αὐτόθι 411· πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 739, Θ. 488· ἔς περ ὀπίσσω Ὀδ. Υ. 199· (εἰσοπίσω Σοφ. Φ. 1105), ἀντίθετον τῷ **νῦν,** τούτῳ δ' οὔτ' ἄρ νῦν φρένες ἔμπεδοι [εἰσίν], οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω [ἔσονται] Ἰλ. Ζ. 352· τῷ **προπάροιθε,** σεῖο δ', Ἀχιλλεῦ, οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε [ἦν] μακάρτατος, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω [ἔσσεται] Ὀδ. Λ. 483· οὕτω καὶ ὅπου τὰ **ὀπίσσω** καὶ **πρόσσω** ἀντιτίθενται, τὸ μὲν **πρόσσω** δέον νὰ νοῆται ἐπὶ τοῦ παρελθόντος ὅπερ δύναταί τις νὰ ἴδῃ πρὸ ἑαυτοῦ, τὸ δὲ **ὀπίσσω** τὸ μέλλον: οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω Ἰλ. Α. 343· ἅμα πρόσσω καὶ ὀπ. λεύσσει Γ. 109· ὅρα πρόσσω καὶ ὀπ. Σ. 250, Ὀδ. Ω. 452· οὕτως, ὅσα τ' ἦν ὅσα τ' ἔσθ' ὅσα τ' ἔσται ὀπίσσω Ἐμπεδ. 128· οὔτ' ἐνθάδ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁρῶν οὔτ' ὀπίσω, οὔτε τὸ παρὸν οὔτε τὸ μέλλον, Σοφ. Ο. Τ. 488· τοὐπίσω σκοπεῖν Εὐρ. Ἀποσπ. 50· θνητὸς πεφυκὼς τοὐπίσω πειρῶ βλέπειν Τραγ. παρὰ Στοβ. σ. 188. 52· — ὁ Πολυπ. καὶ ἄλλοι διὰ ταῦτα σφάλλονται ἑρμηνεύοντες τὸ **ὀπίσασθαι** ἐπὶ τοῦ παρελθόντος καὶ τὸ **πρόσσω** ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἐν Ἰλ. Α. 343, κτλ.· πρβλ. **ὄπισθεν** ΙΙ. 1. **2)** ἐν τοῖσι ὀπίσω λόγοις, εἰς τὰ ἑπόμενα βιβλία, Ἡρόδ. 1. 75· πρβλ. **ὄπισθεν** ΙΙ. 2.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 288.

ὀπίσωρ (ῐ)· «δυσάρεστος» Ἡσύχ.

ὁπλάριον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **ὅπλον**, Πλουτ. Φλαμ. 17.

ὁπλένδυσις, ἡ, ἡ τῶν ὅπλων ἔνδυσις, Νικήτ. Χων. ἐν Σάθ. Μέσ. βιβλ. τ. Α', σ. 109.

ὁπλ-ενδῡτέω, (ἐνδύω) ἐνδύομαι πανοπλίαν, ὁπλοφορῶ, Νικήτ. Χρον. 57D.

ὁπλέω, ποιητ. ἀντὶ **ὁπλίζω**, παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, ἅμαξαν ὥπλεον Ὀδ. Ζ. 73.

ὁπλή, ἡ, (ὅπλον) ὡς καὶ νῦν, παρ' Ὁμ., ἀείποτε ἐπὶ τῆς ὁπλῆς τοῦ ἵππου καὶ τοῦ ὄνου, Ἰλ. Α. 536, Υ. 501, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 605, Πλάτ. Πολ. 586Β· — μεθ' Ὅμ., ὡς τὸ **χηλή**, ὁ σχιστὸς ὄνυξ τῶν κερασφόρων βοσκημάτων, Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 77, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 487, Πινδ. Π. 4. 401, Ἡρόδ. 2. 71, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 21, 5· τοῦ χοίρου, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 26, Ἀριστοφ. Ἀχ. 740· τοῦ προβάτου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 241. 14. Πρβλ. **ὄνυξ, μῶνυξ**.

ὁπλήεις, εσσα, εν, (ὅπλον) ὡπλισμένος, Ποιητὴς παρὰ Δίωνι Χρ. 1. 694.

Ὁπλῆται, οἱ, = **ὁπλῖται**, ὄνομα μιᾶς τῶν ἀρχαίων φυλῶν ἐν Ἀθήναις, Ἡρόδ. 5. 66, Εὐρ. Ἴων. 1580· πρβλ. **Αἰγικορεῖς**.

ὁπλίας· «Λοκροὶ τοὺς τόπους, ἐν οἷς συνελαύνοντες ἀριθμοῦσι τὰ πρόβατα καὶ τὰ βασκήματα» Ἡσύχ.

ὁπλίζω: ἀόρ. **ὥπλισα**, Ἐπικ. **ὥπλισσα** Ὅμ.: πρκμ. **ὥπλικα** (παρ.) Διόδ. 4 10, ὑπερσ. **ὡπλίκει** Δίων Κ. 78. 6. — Μέσ., μέλλ. **-ίσομαι** (ἐφ-) Δ΄ 0. Π. 9. 39, **-τοῦμαι** Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 20· ἀόρ. **ὡπλισάμην**, Ἐπικ **ὡπλίσσατο** Ὀδ. Β. 20, κτλ.· — Παθ., ἀόρ. **ὡπλίσθην** Ἡρόδ., Ἀττ., Ἐπικ. γ' πληθ. **ὥπλισθεν** Ὀδ. Ψ. 143· πρκμ. **ὥπλισμαι** Εὐρ., κτλ.—Ὁ Ὅμ. ἀπανταχοῦ μεταχειρίζεται τὴν αὔξησιν πλὴν ἐν τοῖς τύποις **ὁπλισάμεθα, ὁπλισθεν**· (**ὅπλον**, πρβλ. **ὁπλέω, ὅπλομαι**). Ἑτοιμάζω τι, παρασκευάζω, εὐτρεπίζω, παρ' Ὁμ. ἐπὶ τροφῆς καὶ ποτοῦ, παρασκευάζω, μαγειρεύω, ἐπεὶ ῥ' ὥπλισσε κυκεῶ Ἰλ. Α. 641· ὁπλισσόν τ' ἦια Ὀδ. Β. 289 βαῖθ' ὁπλ. Εὐριπίδ. Ἴων 852· — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, δόρπον ἢ δεῖπνον ὁπλίζεσθαι, συχν. παρ' Ὁμ.· ὡπλίσσατο λύχνον Ἐμπεδ. 220· πρὸς δεῖπνα θυσίας θ' ἃς θεοῖς ὡπλίζετο Εὐρ. Ἴων 1124. **2)** ἐπὶ ἵππων ἁμάξης, ἑτοιμάζω, αὐτάρ ἔγ' ὑΐας ἅμαξαν .. ὁπλίσαι ἠνώγει Ἰλ. Ω. 190· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ παρασκευάζω, ἑτοιμάζω δι' ἐμαυτόν, ἑὑτριχας ὡπλίσαθ' ἵππους Ψ. 301 ὥπλιζον ἵππους προμετωπιδίοις Ξεν. Κύρ. 6. 4, 1. — Παθ., ἐπὶ πλοίων, νῆες .. ὁπλίζονται Ὀδ. Ρ. 288· ἐπὶ παντὸς χρησίμου πράγματος χρήζοντος παρασκευῆς, λαμπὰς διὰ χερῶν ὡπλισμένη, ἑτοίμη πρὸς χρῆσιν, Αἰσχύλ. Θήβ. 433· θώρακα .. περιβόλοις ὡπλισμένον, παρεσκευασμένον, Εὐρ. Ἴων 993. **3)** ἐπὶ ἀνθρώπων, μάλιστα στρατιωτῶν, ἑτοιμάζω, ὁπλίζω, ἐνδύω μὲ ὅπλα, Ἡρόδ. 1. 127. Εὐρ. Ἴων 980, κτλ. — ὡσαύτως, ἀσκῶ, γυμνάζω στρατιώτας, Ἡρόδ. 6. 12. — Ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ, παρασκευάζω ὁπλίζω ὡς **ὁπλίτας**, ὁπλίζειν τὸν δῆμον πρότερον ψιλὸν ὄντα Θουκ. 3. 27, πρβλ. 6. 10ι, Λυσ. 188. 14, κλ.— Μέσ. καὶ Παθ., ἑτοιμάζομαι, ἀλλ' ἔγ' ἄρ' ἔδω ἰὼν ὡπλίζετο Ὀδ' Ξ. 526· ὅπλισθεν (ἀντὶ ὡπλίσθησαν) δὲ γυναῖκες, ἡτοιμάσθησαν [διὰ τὸν χορόν], Ψ. 143· Τρῶες .. ἀνὰ πτόλιν ὡπλίζοντο, ὡς καὶ νῦν, Ἰλ. Θ. 55· ἀλλ' ὁπλιζώμεθα θασσον Ὀδ. Ω. 495· οὕτω παρ' Ἡροδ., ὁπλισθέντας χαλκῷ Β. 152· ὡπλισμένοι Η. 79· χρωμένους τῷ πλήθει ὡπλισμένῳ Πλάτ. Πολ. 551D· ὁπλίζου, καρδία Εὐρ. Μήδ 1242· μετ' ἄπαρ., παρασκευάζομαι, τοὶ δ' ὡπλίζοντο .. νέκυας τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην Ἰλ. Η. 417· βουσφαγεῖν ὡπλίσατο Εὐρ. Ἡλ. 627· — ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὡσαύτως μετ' αἰτ., ὁπλίζεσθαι χέρα, ὁπλίζω τὴν χεῖρά μου, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 926· (οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., ὁ αὐτ. ἐν Ἄλκ. 35)· ὁπλίζεσθαι θράσος, ὁπλίζω ἐμαυτὸν μὲ θάρρος, Σοφ. εἰς Ἠλ. 905· συχνάκις μετὰ βοτ. τοῦ ὀργάνου, ὁπλιζώμεσθα φασγάνῳ χέρας Εὐρ. Ὀρ. 1223· πρβλ. Φοιν. 267· οὕτω καὶ θύρσοις διὰ χερῶν ὡπλισμέναι ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 733.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 474.

ὁπλίσιος, ἡ, παρασκευή, ἑτοιμασία πρὸς πόλεμον, ὁπλισμός, περιβολὴ τῆς πανοπλίας, ὁπλίσεις ἀνδρῶν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1036· εὐσταλεῖς τῇ ὁπλίσει Θουκ. 3. 22· περὶ ὁπλισιν τοῦ [βήματος] Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 13, 1. **2)** ὁπλισμός, τὰ ὅπλα περιληπτικῶς, τῆς ὁπλ. σχέσις Πλάτ. Τίμ. 24Β. — Ὁ τύπος **ὁπλῖσία** ἐν Ἀνθ. Π. 210, εἶναι ἐξ εἰκασίας τοῦ Lobeck.

ὁπλισμα, τό, στρατὸς ὡπλισμένος, τὰ ὅπλα, Εὐρ. Ι. Α. 253.

ΙΙ. ὅπλον, ὁπλ. .., δεινῆς κορύνης ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 714· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Πολιτικ. 279D. **ΙΙΙ.** τὰ ἐξάρτια ἢ ἅρμενα πλοίου, Ἡσύχ.

ὁπλισμός, ὁ, = **ὅπλισις**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 405· περὶ τοῦ τύπου, ἴδε Δοδ. εἰς Φρύνιχ. 511.

ὁπλιστέον, ῥημ. ἐπίθ., τοῦ **ὁπλίζω**, δεῖ ὁπλίζειν, Ξεν. Ἱππαρχ. 1, 6.

ὁπλιστὴς κόσμος, ὁ, ὁπλίτου ἱματισμός, πανοπλία, Ἀνθ. Π. 7. 230.

ὁπλιστικός, ἡ, όν, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **ὁπλιτικός**, Χρυσόστ. 1, 229 (ῑ).

ὁπλιταγωγέω, ἄγω, μεταφέρω ὁπλίτας, Τιμαρίων ἐν Notit. Mss. τ. 9, σ. 169.

ὁπλῖτ-ἀγωγός, όν, ἐπὶ πλοίων χρησιμευόντων πρὸς μεταφορὰν ὁπλιτῶν, ναῦς ὁπλιτ. Θουκ. 6. 25, 31., 8. 30.

ὁπλιτάρχης, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ὁπλιτῶν, μεταγεν. ἴδε Δουκάγγ.

ὁπλῖτεία, ἡ, ἡ ὑπηρεσία τῶν ὁπλιτῶν, ναυτικῆς ὁπλιτείας, ὑπηρεσίας τῶν ὁπλιτῶν ἐν τῷ ναυτικῷ, Πλάτ. Νόμ. 706C. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 131.

ὁπλῑτεύω, ὑπηρετῶ ὡς ὁπλίτης, Θουκ. 6. 91., 8. 73, Λυσ. 160. 18, Ξεν. Ἀν. 5. 8, 5· οἱ ὁπλιτεύοντες, ἄνδρες νῦν ὑπηρετοῦντες ὡς ὁπλῖται, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ οἱ ὡπλιτευκότες, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 13, 9, πρβλ. 2. 6, 16.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 131.

ὁπλῖτης [ῑ], **ου**, ὁ, (ὅπλον) ὁ βαρέως ὡπλισμένος, ἔνοπλος, δρόμιος ὁπλ., δρομικὸς ἀγὼν ἀνδρῶν ὡπλισμένων, φορούντων πανοπλίαν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν δρόμον τῶν γυμνῶν (ἴδε ἐν λ. **στάδιον** ΙΙ), Πινδ. Ι. 1. 32· καλεῖται ὁ αὐτ. καὶ ἁπλῶς **ὁπλίτης** ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1587, (τοῦ ὅπλου δρόμος Παυσ. 6. 13, 1)· πρβλ. **ὁπλιτοδρομέω**· ὁπλ. ἀνὴρ Αἰσχύλ. Θήβ. 717, Εὐρ. Ἱκέτ. 580, κτλ.· ὁπλ. στρατός, ὡπλισμένη στρατιωτικὴ δύναμις, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 800· ὁπλ. κόσμος, ἱματισμὸς τοῦ ὁπλίτου, πανοπλία, αὐτόθι 699. **ΙΙ.** τὸ πλεῖστον ὡς οὐσιαστ., **ὁπλίτης**, ὁ, ὁ βαρέως ὡπλισμένος πεζὸς πολεμιστὴς φέρων δόρυ καὶ μεγάλην ἀσπίδα (ὅπλον), ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα, ὡς ὁ ἐλαφρῶς ὡπλισμένος πεζὸς στρατιώτης (πελταστὴς) ὠνομάσθη ἐκ τῆς πέλτης, Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.· τὸ **ὁπλῖται** ἀντιτίθεται πρὸς τὸ **ψιλοί**, Ἡρόδ. 9. 30. Θουκ. 1. 100· πρὸς τὸ **γυμνῆτες**, Ἡρόδ. 9. 63· πρὸς τὸ **ἱππεῖς**, Πλάτ. Πολ. 552Δ· πρὸς τὸ **τοξόται**, ὁ αὐτ. ἐν Κριτί. 119Β· τὸ νὰ εἶναι τις **ὁπλίτης** σημαίνει ὅτι κατέχει πλήρη πολιτικὰ δικαιώματα ὅθεν οἱ **ὁπλῖται** ἀντιτίθενται πρὸς τοὺς **βαναύσους**, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 4, 6· καὶ ἐν ὀλιγαρχικαῖς πολιτείαις πρὸς τὸν δῆμον, αὐτόθι 5. 6, 6. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 131.

ὁπλῑτικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὁπλίτην, μάχη Πλάτ. Πολ. 374D· αἱ ὁπλ. τάξεις Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 16· ὅπλα αὐτόθι 4. 2. 7. **2)** ἡ ὁπλιτικὴ (ἐξυπ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ χειρίζεσθαι βαρέα ὅπλα, ἡ τέχνη τοῦ ὁπλίτου, Πλάτ. Πολ. 333D· οὕτω, τὸ ὁπλιτικόν, ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 182D ὡσαύτως, τὰ ὁπλιτικὰ ἐπιτηδεύειν, ὑπηρετῶ ὡς ὁπλίτης, αὐτόθι 183C· **ΙΙ.** ἐπὶ προσώπων, κατάλληλος πρὸς τὴν ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίαν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἄνοπλος**, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 3, 1·— τὸ ὁπλιτικὸν οἱ ὁπλῖται, Θουκ. 5. 6, Ξεν. Ἀνέβ. 7. 6, 26· ἡ ὁπλ. δύναμις Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 7, 2.

ὁπλῖτις, -ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ **ὁπλίτης**. χεὶρ Πολυδ. Γ', 150.

ὁπλῑτοδρομέω, ἀγωνίζομαι τὸν ἀγῶνα τοῦ δρόμου φορῶν τὴν πανοπλίαν μου, Συλλ. Ἐπιγρ. 2758, Παυσ. 1. 23, 11.

ὁπλῑτο-δρόμος, ον, ὁ ὁπλιτοδρομῶν, ὁ τὸν ὁπλίτην δίαυλον θέων, Πολυδ. Γ', 151, **Σχόλ.** εἰς Πινδ. Π. 10. 22, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 213.

ὁπλῑτο-πάλης, Δωρ. **-ας**, ὁ, βαρέως ὡπλισμένος πολεμιστής, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 447.

ὁπλοδεξιά, ἡ, ἡ τῶν ὅπλων δεξιὰ μεταχείρισις, Ἰω. Χρυσ. τ. 3, σ. 561, 27.

ὁπλο-δῐδάκτης, ου, ὁ, ὁ διδάσκων τὴν χρῆσιν τῶν ὅπλων, Γλωσσ.

ὁπλο-δῐδάσκᾰλος, ὁ, = τῷ προηγ., Γλωσσ.

ὁπλο-δοτέω, δίδωμι ὅπλα, Δ΄ Μακκ. Ξ', 32.

ὁπλό-θουπος, ον, ὁ διὰ τῶν ὅπλων κροτῶν, Ὀρφ. Ὕμν. 64, 3, κατὰ τὸν Pierz. ἀντὶ **δολόθουπος**.

ὁπλο-θήκη, ἡ, ὁπλοστάσιον, Πλούτ. 2. 159Ε, Σύλλ. 14, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 6. 12.

ὁπλο-καθαρμός, ὁ, ὁ καθαρμὸς ἐξάγτισις ὅπλων, Λατ. armilustrum, Γλωσσ.

ὁπλο-καθαρσία, ἡ, καὶ **-θάρσιον** (θηλ. Ἱερόν), τό, = τῷ προηγ., Γλωσσ.

ὁπλό-κτυπος, ον, ὁ ὑπὸ ὅπλων ἵππου κτυπούμενος, ἐπὶ πεδίου, ἔτι δὲ γᾶς ἐμᾶς πεδί' ὁπλόκτυπ' ὡτὶ χρίμπτει βοᾶν Αἰσχύλ. Θήβ. 83, ἴδε πεδιοπλόκτυπος.

ὁπλολογέω, συλλέγω ὅπλα, Ἐπὶ. [Β' Μακκ. Η', 27).

ὅπλομαι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ὁπλίζομαι**, ἑτοιμάζω, δεῖπνον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄνωχθι ὅπλεσθαι Ἰλ. Τ. 172, Ψ. 159· πρβλ. **ὁπλίζω** I, **ὁπλέω**.

ὁπλομᾰνέω, ἐμμανῶς ἀγαπῶ τὰ ὅπλα, ἢ τὸν πόλεμον, Ἀνθ. Π. 9. 320, Συνέσ. 250Α. **II.** εἶμαι ἐμμανής, περί τινος Ἀθήν. 234C.

ὁπλο-μᾰνής, ές, ὁ μανιωδῶς ἀγαπῶν τὰ ὅπλα, ἢ τὸν πόλεμον, Εὐτεκνίου Παράφρ. Ὀππ. σ. 8.

ὁπλομᾰνία, ἡ, τὸ ὁπλομανεῖν, τὸ ἀγαπᾶν ἐμμανῶς τὰ ὅπλα ἢ τὸν πόλεμον, Εὐστ. Πονημάτ. 199. 93.

ὁπλομᾰχέω, μάχομαι ὡς ὁπλίτης, ἀσκοῦμαι ἢ μανθάνω τὴν χρῆσιν τῶν ὅπλων, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντίδ. § 269, Πλούτ. 2. 793E, κτλ.· Πρβλ. **ὁπλομάχος**.

ὁπλομάχης [ᾰ], **ου**, ὁ, = **ὁπλομάχος**, Πλάτ. Εὐθύδ. 299C.

ὁπλομαχητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ὅπλων· ἡ ὁπλομαχητική (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ χειρίζεσθαι τὰ ὅπλα, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 197.

ὁπλομᾰχία, ἡ, τὸ μάχεσθαι διὰ βαρέων ὅπλων, ἡ τέχνη τοῦ χειρίζεσθαι αὐτά, Πλάτ. Νόμ. 813E, 833E, Ἐφόρου Ἀποσπ. 97· — καθόλου, ἡ τέχνη τοῦ πολέμου, ἡ τακτική, Ξεν. Ἀν. 2. 1, 7. Πρβλ. **ὁπλομάχος**.

ὁπλομᾰχικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὁπλομαχίαν, Δίων Κ. 59. 14.

ὁπλο-μάχος [ᾰ], **ον**, ὁ μαχόμενος διὰ βαρέων ὅπλων Ξεν. Λακ. 11, 8, Πολύδ. 2. 65, 11. **II. ὁπλομάχος**, ὁ, παιδευτὴς τῶν πολεμικῶν, ὁ διδάσκων τὴν χρῆσιν τῶν ὅπλων, ὁ γυμνάζων εἰς τὴν χρῆσιν τῶν πραγματικῶν ὅπλων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἀσκοῦντα ἁπλῶς εἰς τὴν διὰ ψευδῶν ὅπλων μάχην, Θεοφρ. Χαρακτ. 5, Τέλης παρὰ Στοβ. 535. 21 — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. ΙΕ', σ. 429.

ὁπλομελέτη, ἡ, ὁπλασκία, Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τῶν Ρωμ. πολ. Δ', 46.

ὅπλον, τό, ἐργαλεῖον, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ὡς τά: **ἔντεα, τεύχεα**· (πιθαν. ἐκ τοῦ **ἕπω**, ὃ ἴδε). **I.** τὰ τῆς νεὼς ὅπλα, σκεύη ἢ ὁπλίσματα, ἐξάρτια, ἄρμενα πλοίου, Ὅμ. (ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ Ὀδ.), πάντα δ' ἐν αὐτῇ (δηλ. τῇ νηΐ) ὅπλ' ἐτίθει, τά τε νῆες εὐσέλμοι φορέουσιν, «ὅρα ὅτι ὅπλα κἀνταῦθα λέγει τὴν σκευὴν τῆς νεώς» (Εὐστ.), Β. 390, κ. ἀλλ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 625· ἰδίως τὰ σχοινία, καλῴδια, κτλ., δησάμενοι δ' ἄρα ὅπλα Ὀδ. Β. 430, κτλ.· ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς σημασίας ὁ Ὅμηρ. χρῆται δὶς τῷ ἑνικῷ, καλῴδιον, Ξ. 346, Φ. 390· — καθόλου, πᾶν εἶδος σχοινίου, Ἡρόδ. 9. 115, πρβλ. 7. 25. **II.** τὰ κυρίως καλούμενα ἐργαλεῖα, παρ' Ὁμήρῳ ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐργαλείων τοῦ σιδηρουργοῦ, Ἰλ. Σ. 409, 412· πλῆρες: ὅπλα χαλκήια Ὀδ. Γ. 433· — ἐν τῷ ἑνικ., ὅπλον ἀρούρης, δρέπανον, Ἀνθ. Π. 6. 95· ὅπλον γεροντικόν, βακτηρία, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 1. 7· δείπνων ὅπλον ἑτοιμότατον, ἐπὶ οἰνοδόχου ἀγγείου, Ἀνθ. Π. 6. 248. **III.** ἐν τῷ πληθ., ὡσαύτως, ὅπλα πολεμικά, ὁπλισμός, πανοπλία, Ὅμ. (μόνον ἐν τῇ Ἰλ.), αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε, ἐπὶ τῶν ὅπλων τοῦ Ἀχιλλέως, Σ. 612, πρβλ. Τ. 21· ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην Κ. 254, 272· οὕτως ἐν Πινδ. Ν. 8. 47, Τραγ., κλ.· — σπανίως καθ' ἑνικ., «ὅπλον», οὔτε τι ἀρήιον ὅπλον ἐκτέαται Ἡρόδ. 4. 23, πρβλ. 174, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 161, 570, 942, Πλάτ. Πολ. 474Α, Ξεν. Κύρ. 7. 4, 15· ποτὶ πονηρὸν οὐκ ἄχρηστον ὅπλον ἡ πονηρία Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 21E· μέρος τοῦ ὁπλισμοῦ, Διόδ. 3. 49. **2)** παρὰ τοῖς Ἱστορικοῖς **ὅπλον** συνήθως ἐσήμαινε τὴν μεγάλην ἀσπίδα, ἐξ ἧς οἱ βαρέως ὡπλισμένοι πολεμισταὶ ἔλαβον τὸ ὄνομα **ὁπλῖται** (τῆς γραπτῆς εἰκόνος ἐν ὅπλῳ Συλλ. Ἐπιγρ. 124. 27, πρβλ. Θουκ. 7. 75, Διόδ. 15. 44., 17. 18)· μεταφορ., τῆς πενίας ὅπλον παρρησία Νικόστρ. ἐν Ἀδήλ. 5· ὅπλον μέγιστον .. ἀρετὴ βροτοῖς Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 433, πρβλ. 619· — ἀκολούθως, **3)** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, βαρέα ὅπλα, Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.· ὅπλων ἐπιστάτης, = ὁπλίτης, ἀντίθετον τῷ κώπης ἄναξ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 379· ὁ πόλεμος οὐχ ὅπλων τὸ πλέον ἀλλὰ δαπάνης Θουκ. 1. 83· ὅπλα παραδοῦναι ὁ αὐτ. 4. 69· ὅπλα ἀποβάλλειν Ἀριστοφ. Ὄρν. 27, κτλ.· — ὅθεν, **4) ὅπλα, ὁπλῖται**, πολλῶν μεθ' ὅπλων Σοφ. Ἀντ. 115, καὶ συχνάκις παρὰ πεζολόγοις, οἷον, ἐξέτασιν ὅπλων ποιεῖσθαι, ἐπιθεωρεῖν τοὺς ὁπλίτας, Θουκ. 4. 74, κτλ.· ὁ ἐπὶ τῶν ὅπλων στρατηγός, ἀντίθετον τῷ: ὁ ἐπὶ τῆς διοικήσεως, παρὰ Δημ. 238. 13, πρβλ. 265. 8· οὕτως, ὁ στρατ. ὁ ἐπὶ τὰ ὅπλα Ἐπιγραφ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 46, πρβλ. 186. **5) τὰ ὅπλα**, ὡσαύτως, ἡ θέσις τῶν ὅπλων, τὸ στρατόπεδον, Ἡρόδ. 1. 62., 5. 74, Λυσ. 130. 40, Ξεν. Κύρ. 7. 2, 5, κτλ.· ἐκ τῶν ὅπλων προϊέναι Θουκ. 1. 111, πρβλ. 3. 1. **6)** φράσεις: ἔδυντο τὰ ὅπλα Ἡρόδ. 7. 218, κτλ.· ἐν ὅπλοισι εἶναι ὁ αὐτ. 1. 13, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 303, Θουκ., κλ.· ἐν ὅπλοις μάχεσθαι Πλάτ. Γοργ. 456D· ἢ ἐν ὅπλοις μάχη ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 833D· εἰς τὰ ὅπλα παραγγέλλειν Ξεν. Ἀν. 1. 5. 13· ἐφ' ὅπλοις ἢ παρ' ὅπλοις ἧσθαι Εὐρ. Ἱκέτ. 674, 257· μένειν ἐπὶ τοῖς ὅπλοις Ξεν. Κύρ. 7. 2, 8· — περὶ τῶν φράσεων: ὅπλα ἀποβάλλειν, ῥίπτειν, ἀφιέναι, κατατίθεσθαι, ἴδε τὰς λέξ.· περὶ δὲ τοῦ ὅπλα τίθεσθαι ἴδε **τίθημι** Α. Π. 10. **IV.** ἐπὶ τῶν ὅπλων ἃ κέκτηνται τὰ ζῷα πρὸς ἰδίαν ἄμυναν, [τὸν ἄνθρωπον] .. οὐκ ἔχοντα ὅπλον πρὸς τὴν ἀλκὴν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 22, πρβλ. 24, κ. ἀλλ. **V.** τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, Ἡσύχ., Ἀνθ. Πλαν. 242, καὶ (κατὰ τὸν Hemst.) Νικ. παρ' Ἀθην. 683E. **VI.** γυμναστική τις ἄσκησις, ἡ ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐσχάτη, Ἀρτεμίδ. 1. 63.

ὁπλοποιέω, κατασκευάζω ἢ μεταχειρίζομαι ὡς ὅπλον, Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. Ε', 17).

ὁπλοποιητικός, ή, όν, = **ὁπλοποιικός**, Achmes Ὀνειροκρ. 293.

ὁπλοποιία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ κατασκευὴ ὅπλων, Διόδ. 14, 43, Πολυδ. Ζ', 154· — ὡς ὄνομα τῆς ῥαψῳδίας Σ. τῆς Ἰλιάδος, Στράβ. 4.

ὁπλοποιικός, ή, όν, ὁ ἱκανὸς νὰ κατασκευάζῃ ὅπλα, ἡ ὁπλοποιική (ἐξυπ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ὅπλα, Πλάτ. Πολιτ. 280D, Πολυδ. Ζ', 209· — ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ὑπάρχει διάφ. γραφ. **ὁπλοποιητική**.

ὁπλο-ποιός, όν, ὁ κατασκευάζων ὅπλα, Διόδ. 14. 43, Πολυδ. Ζ', 154.

ὁπλορχηστής, ὁ, ὁ ἐν ὅπλοις ὀρχούμενος, Πτολ. Τετράβ. 180.

ὁπλοσκοπέω, ποιῶ ἐξέτασιν τῶν ὅπλων, δηλ. τῶν στρατιωτῶν, κάμνω ἐπιθεώρησιν, μεταγεν.

ὁπλο-σκοπία, ἡ, ἐξέτασις τῶν ὅπλων· στρατιωτικὴ ἐπιθεώρησις, Φίλων τ. 2, σ. 130.

Ὁπλόσμιος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἐν Καρίᾳ, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 10, 10· — **Ὁπλοσμία**, ἡ, τῆς Ἥρας ἐν Πελοποννήσῳ, Λυκόφρ. 614 — πιθανῶς ἔνοπλος.

ὁπλότερος, α, ον, συγκρ. ἄνευ θετικοῦ ἐν χρήσει, Ἐπικ. ἀντὶ **νεώτερος**, ἀείποτε ἐπὶ προσώπων, Ἰλ. Δ. 325, Ὀδ. Φ. 370· ὁπλότερος γενεῇ, «νεώτερος τῇ ἡλικίᾳ» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 707, Ὀδ. Τ. 184· θηλ. γεν. πληθ. **ὁπλοτεράων** Ἰλ. Ξ. 267, 275· — ὑπερθ., νεώτατος, ὁπλότατος γενεῆφιν Ι. 58· ὁπλ. θυγάτηρ Ὀδ. Π. 58, πρβλ. Λ. 283, Ἡσ. Θ. 946, καὶ Πίνδ.· ὁ Ἀριστοφ. ἐν Εἰρ. 1270 κέξ. μεταχειρίζεται τὸ συγκρ. ἐν παρῳδουμένοις ἡρωϊκοῖς στίχοις. Ἡ πρώτη σημασία τῆς λέξεως εἶναι ἢ τῆς ἱκανότητος εἰς τὸ φέρειν ὅπλα ὥστε **ὁπλότεροι** εἶναι κυρίως οἱ ἱκανοὶ νὰ φέρωσιν ὅπλα, οἱ εἰς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν καταλληλότεροι, οἱ νέοι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς γέροντας καὶ τὰ παιδία, Ἰλ. Γ. 108, Ὀμ. Ἐπιγραμμ. 4. 5· — ἀλλὰ ταχέως κατήντησε νὰ σημαίνῃ ἁπλῶς, νεώτερος, καὶ **ὁπλότατος**, νεώτατος· ἐντεῦθεν ἐπὶ γυναικῶν, Νέστορος ὁπλοτάτη θυγάτηρ Ὀδ. Γ. 463, κτλ.· ἀκολούθως, ἐπειδὴ οἱ νεώτατοι εἰσιν οἱ γεννηθέντες τελευταῖοι, ἄνδρες ὁπλότεροι σημαίνει καί, ἄνθρωποι μεταγενέστεροι, αἱ κατόπιν γενεαί, Θεόκρ. 16. 46. (Ὁ Κούρτ. ἀπορρίπτει τὴν ἐκ τῆς √ΕΠ, **ἕπ-ομαι**, ἐτυμολογίαν, καθ' ἣν ἡ λέξις σημαίνει τοὺς ἀκολουθοῦντας, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ **ἕπομαι** δὲν σημαίνει τὸ ἀκολουθεῖν ὑπὸ ἕποψιν χρονικήν· κλίνει δὲ νὰ σχετίσῃ τὴν λέξιν πρὸς τὸ **ὀπός**, sucus· ἴδε Gr. Et. ἀριθ. 621, 628.)

ὁπλοτέχναι, οἱ, οἱ ἔχοντες ὡς τέχνην τὰ ὅπλα, Γ. Παχ. τ. Δ', σ. 364, 16, ἔκδ. Β.

ὁπλο-τοξότης, ου, ὁ, βαρέως ὡπλισμένος τοξότης, Νικήτ. Εὐγ. 3. 140.

ὁπλουργία, ἡ, (*ἔργω) = **ὁπλοποιία**, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 227.

ὁπλουργός, όν, = **ὁπλοποιός**, Πτολ. Τετράβ. 180.

ὁπλο-φάγος, ον, ὁ ὅπλα ἢ ἀσπίδας κατατρώγων, μῦς Εὐστ. 34. 44.

ὁπλοφορέω, φέρω ὅπλα, εἶμαι ὡπλισμένος, Ξεν. Κύρ. 4. 3, 18, Ἀνθ. Π. 9. 320. **II.** Παθ., ἔχω ὁπλοφόρον, συνοδεύομαι ὑπὸ σωματοφύλακος, Πλουτ. Αἰμίλ. 27.

ὁπλοφορία, ἡ, τὸ ὁπλοφορεῖν, μεταγεν.

ὁπλο-φόρος, ον, ὁ φέρων ὅπλα· ἄνθρωπος ὡπλισμένος, πολεμιστής, στρατιώτης, Εὐρ. Φοίν. 789, Ι. Α. 190, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 7. **II.** = **δορυφόρος**, ὁ αὐτ. ἐν Ἱέρ. 2. 8.

ὁπλο-φυλάκιον, τό, τόπος ἔνθα φυλάττονται ὅπλα, ὁπλοθήκη, Στράβ. 709.

ὁπλο-φύλαξ [ῠ], **ᾰκος**, ὁ, ἡ, ὁ φύλαξ τῶν ὅπλων, Ἀθήν. 538B· ἐπώνυμον τοῦ Ἡρακλέους ἐν Σμύρνῃ, Συλλ. Ἐπιγρ. 3162, ἔνθα ἴδε Böckh.

ὁπλο-χᾰρής, ές, ὁ ἀγαπῶν τὰ ὅπλα, Ὀρφ. Ὕμν. 31. 6.

ὁπλο-χελώνη, ἡ, ἡ ἰσχυρὸν ἔχουσα τὸ ὄστρακον χελώνη, Τζέτζ. Ἱστ. 11. 609.

ὄπνιος, ον, πλούσιος, πολύς, μέγας, ηὐξημένος, «ὄπνιος χείρ: πλουσία χείρ», «ὄπνιον νέφος: μέγα», «ὄπνιος λειμών: ὁ σῖτος καὶ οἱ Δημητριακοὶ καρποί. ἐπεὶ Ὀπνία ἡ Δημήτηρ λέγεται», — προσέτι: «ὀπνιηρὸν ὕδωρ: τὸ τρόφιμον» Φώτ.

ὀπο-βᾰλσάμον, τό, ὁ ὀπὸς τοῦ (δένδρου) βαλσάμου, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 4, 14, π. Φυτ. Αἰτ. 6. 18, 2, πρβλ. Διοσκ. 1. 18.

ὁποδᾰπός, ή, όν, συσχετικὸν ἀναφορικ. τοῦ **ποδαπός** ἐπὶ πλαγίων ἐρωτήσεων, ἐξ ὁποίας χώρας, τίνος χώρας, Λατιν. cujus, Ἡρόδ. 5. 13., 9. 16 (ἔνθα ὁ Ἰωνικ. τύπος **ὁκοδαπός** ἀποκατεστάθη ὑπὸ τοῦ Βεκκήρου) τίς .. καὶ ὁπ. Πλάτ. Φαιδρ. 275C, κλ.·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπὶ πραγμάτων, δέκ' ὀβολῶν, οὐχὶ προσθεὶς ὁποδαπῶν, δηλ. τίνος πόλεως ὀβολῶν, τῆς Αἰγίνης ἢ τῶν Ἀθηνῶν; Δίφιλος ἐν «Πολυπράγμονι» 1. 10.

ὁποδαπῶς, Ἐπίρρ. τοῦ **ὁποδαπός**, Ἄννα Κομν. σ. 446.

ὁπο-ειδής, ές, ὁ ὅμοιος πρὸς τὸν ὁπὸν συκῆς, (ὁπός), κατάλληλος πρὸς πῆξιν γάλακτος, Ἱππ. 1216F· **ὁπώδης**, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 15, 3, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 12, 2.

ὁπόεις, **εσσα**, **εν**, πλήρης ὁποῦ, Νικ. Ἀλεξιφ. 319.

ὁπόθεν, Ἐπικ. **ὁππόθεν**, Ἰων. **ὁκόθεν**, (οὐδέποτε -θε, διότι τὸ **ὁππόθ'**, Ὀδ. Γ. 89 κεῖται ἀντὶ τοῦ **ὁππόθι**)· — Ἐπίρρ. συσχετ. ἀναφορ. τοῦ **πόθεν**· **1)** κυρίως ἐν χρήσει ἐπὶ πλαγίων ἐρωτήσεων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὅποι** (ὃ ἴδε), ἐκ τίνος μέρους, πόθεν, Λατιν. unde, εἴρεαι ὁππόθεν εἰμὲν Ὀδ. Γ. 80· ἐρέσθαι, ὁππόθεν οὗτος ἀνὴρ Α. 406, πρβλ. Πινδ. Π. 9. 79, Ἡρόδ. 2. 54· σήμαιν' ὅτου τ' εἶ χὠπόθεν Σοφ. Ἀποσπ. 109. **2)** ἀναφορ., ἀπαίροντες .. ὁπόθεν τύχοιεν Θουκ. 4. 26· ὁπόθεν .. ῥᾴδιον ἦν λαβεῖν, οὐκ ἦγον Ξεν. Ἀν. 5. 2, 2· ὁπ. αὐτός τι κερδανεῖ ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 6, 4· οὕτως, ὁπόθεν ἂν τύχῃ, ἐξ οἱουδήποτε τόπου, «ἀπὸ ὅπου τύχῃ», Πλάτ. Θεαίτ. 180C· γαμεῖν ὁπόθεν ἂν βούληται ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 362B· ἡδέως ζῆν .. ἐὰν ἔχῃ τις ὁπόθεν Φιλέταιρος ἐν «Κυναγίδι» 2. 6· ὁπ. ἔσοιτο μᾶζα Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Ἐορταῖς» 4· ὁπ. ἔτυχεν ἄρχεσθαι Ἀριστ. Ποιητ. 7, 7· — ὡσαύτως μετ' ἄλλων μορίων, ὁπ. ποτὲ Πλάτ. Συμπ. 173A· ὁπ. δήποτε Δίων Χρυσ.· ὁποθενοῦν Πλάτ. Γοργ. 512A, Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 6, 1.

ὁπόθι, Ἐπικ. **ὁππόθι** ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ., ποιητ. ἐπίρρ., συσχετικὸν τοῦ **πόθι**, ὁππόθι πιότατον πεδίον .. ἔνθα .. τέμενος ἑλέσθαι Ἰλ. Ι. 577· ὁπόθι θάνατος ἀπῇ (ἢ ἐπῇ) Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 124, ἐκ διορθώσεως. **2)** ἐπὶ πλαγίας ἐρωτήσεως ὡς παρὰ τοῖς πεζογράφοις τὸ **ὅπου**, σάφα εἰπέμεν ὁππόθ' ὄλωλεν Ὀδ. Γ. 89 — ἴδε ἐν λ. **ὅθι**.

ὅποι, Ἰων. **ὅκοι**, Ἐπίρρ. συσχετικὸν τοῦ **ποῖ**· **1)** ἀναφορ., εἰς τὸν τόπον εἰς τὸν ὁποῖον, «ὅπου», ἐκεῖσ' ὅποι πορευτέον Σοφ. Αἴ. 690· ἴθ' ὅποι χρῄζεις Ἀριστοφ. Νεφ. 891· ὅποι ἄν, μετὰ ὑποτακτ., εἰς οἱονδήποτε τόπον, ἀπιέναι ὅποι ἂν βούλωνται Σπονδαὶ παρὰ Θουκ. 5. 18, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ. 37D, κλ.· ὅποι ἂν ἄλλοσε βούλῃ, εἰς οἱονδήποτε ἄλλο μέρος, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 230E — οὕτω, ὅποι περ Σοφ. Αἴ. 810, Ο. Τ. 1458· ὅποι ποτὲ ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 780, κτλ.· μέχρι ὅποι Πλάτ. Γοργ. 487C. **6)** ἐπὶ περιληπτικῆς σημασίας μετὰ ῥημάτων στάσεως, διδάξαι .. μ' ὅποι καθέσταμεν (δηλ. ὅποι ἐλθόντες) Σοφ. Ο. Κ. 23, Εὐρ. Ἡρακλ. 19· ἐκεῖσ' ὅποι, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος ὅπου, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ἑκάβ. 1062, πρβλ. Λοβεκ. εἰς Φρύνιχ. 43· — περὶ τῆς διαφορᾶς αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ **ὅπη**, ἴδε τὴν λέξ.· — ἐν Σοφ. Ο. Κ. 383, τοὺς δὲ σοὺς ὅποι θεοὶ πόνους κατοικτιοῦσιν, οὐκ ἔχω μαθεῖν, ὁ Jebb. ἔχει **ὅπου**, καὶ ἑρμηνεύεις ποῦ δὲ οἱ θεοὶ θὰ οἰκτίρωσι τὰ παθήματά σου δὲν γνωρίζω. **γ)** μετὰ γεν., ὅποι γῆς, εἰς ποῖον μέρος τῆς γῆς, Λατ. quo terrarum, ὅποι γῆς .. πεπλάνημαι Αἰσχύλ. Πρ. 565· ὅποι τέτραπται γῆς Ἀριστοφ. Ἀχ. 209· οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρει Σοφ. Ἠλ. 922· χώρας τοῖσδ' ὅποι προσωτάτω, εἰς τὸ πορρωτάτω κείμενον μέρος τῆς γῆς ταύτης, Εὐρ. Ἀνδρ. 922, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 6. 6, 1, κτλ. **2)** ἐπὶ πλαγίας ἐρωτήσεως, εἰς ποῖον μέρος, ποῦ, ἀμηχανεῖν ὅποι τράποιντο Αἰσχύλ. Πέρσ. 459· ἂν σκοπῇ .. ὅποι φέρονται Ἀντιφάν. ἐν «Ἀρκάδι» 1. 7· ἴστε ὁπόθεν ὁ ἥλιος ἀνίσχει καὶ ὅποι δύεται Ξεν. Ἀν. 5. 7, 6· — ἐπαναλαμβανομένης τῆς αὐτῆς ἐρωτήσεως ὑπὸ τοῦ ἐρωτωμένου, ποῖ; Ἀπόκρ. ὅποι μ' ἐρωτᾷς; Κρώβυλος ἐν «Ψευδυποβολιμαίῳ» 1.

ὁποῖος, **α**, **ον**, Ἐπικ. **ὁπποῖος**, **η**, **ον**, Ὅμ., ἂν καὶ ἐν Ὀδ. μεταχειρίζεται πολλάκις τὸν κοινὸν τύπον· Ἰων. **ὁκοῖος**, **η**, **ον**, Ἡρόδ. 2. 82, κ. ἀλλ.· — συσχετικὸν τοῦ **ποῖος**, ἐν χρήσει, **1)** ὡς ἀναφορ., ὁποίου εἴδους ἢ ποιότητος, Λατ. qualis, ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις, ὅ,τι λογῆς λόγον εἴπῃς, τοιοῦτον καὶ θὰ ἀκούσῃς, Ἰλ. Υ. 250· τοίῳ ὁποῖος ἔοι, εἰς τοιοῦτον ὁποῖος ἤθελεν εἶναι, Ὀδ. Ρ. 421, πρβλ. Τ. 17· εὑρεῖν ὁποίοις φαρμάκοις ἰάσιμος Αἰσχύλ. Πρ. 475· οὔθ' οἷ' ἔπασχεν οὔθ' ὁποῖ' ἕδρα κακά Σοφ. Ο. Κ. 1272. **2)** ἐπὶ πλαγίας ἐρωτήσεως, Ὀδ. Α. 171, κλ.· ἀλλ' οὐδέποτε ὡς τὸ **ποῖος**, ἐπὶ εὐθείας ἐρωτήσεως, διότι ἐν Ξ. 188, τὸ ὁπποίης ἐπὶ νηὸς ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ **ἀγόρευσον**, ἴδε Πόρσ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 892, Ἔρμανν. εἰς Εὐρ. Βάκχ. 655 (663)· ἐνίοτε ἀκολουθεῖται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει ὑπὸ τοῦ **ποῖος**, οἷον, οὐ γὰρ αἰσθάνομαί σου ὁποῖον νόμιμον ἢ ποῖον δίκαιον λέγεις Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 13· οὐκ οἶδα ὁποίᾳ τόλμῃ ἢ ποίοις λόγοις χρώμενος ἐρῶ Πλάτ. Πολ. 414D. **II.** συνάπτεται μετ' ἀοριστολογικῶν λέξεων, αἵτινες ὅμως οὐδεμίαν πραγματικὴν διαφορὰν ἐπιφέρουσιν εἰς τὴν ἔννοιαν, ὁποῖός τις Ἡρόδ. 1. 158, Θουκ. 7. 38, Ξεν. Ἀν. 2. 2, 2, Πλάτ., κτλ.· γιγνομένων ὁποῖοί τινες ἔτυχον Ἀριστ. Ποιητ. 3. 15, 13· οὕτω παρ' Ὁμ., ὁπποῖ' ἄσσα, ὁποῖά τινα Ὀδ. Τ. 218· ὁποῖ' ἄττα Πλάτ. Γοργ. 465A· — ὁποιοσοῦν, ὁποιοσδήποτε, Λατ. qualiscunque, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 152D, κ. ἀλλ.· οὕτως, ὁποῖος δή, δήποτε, δηποτοῦν, καί, οὖν δή, — οἷον, τοὺς ὁποιουσδήποτε .. ἐξεπέμπετε στρατηγοὺς Δημ. 276. 11· γεν., ὁποιουτινοσοῦν Ξεν. Κύρ. 2. 4, 10· αἰτιατ. θηλ., ὁποιαντινοῦν Λυσ. 130. 37· ὁποῖόσπερ Αἰσχύλ. Χο. 669· ὁποιοσποτοῦν Ἀριστ. Φυσ. 8. 3, 6· — οὐδ' ὁποῖος, οὐδεὶς οὐδαμοῦ, Πολύβ. 4. 65, 3. **III.** τὸ οὐδ. πληθ. ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ., ὡς, καθώς, Λατ. qualiter, Σοφ. Ο. Τ. 915, 1076, Εὐρ. Ἑκ. 398.

ὁποιότης, **-ητος**, ἡ, ἡ ποιότης πράγματός τινος, πρβλ. Λοβ. εἰς Φρύνιχ. 350.

ὁπο-κάρπασον, τό, **ὁπὸς καρπάσου**, ἴδε **κάρπασος**.

ὁπο-κιννάμωμον, τό, ὁ ὁπὸς τοῦ κινναμώμου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 4, 14, ἐκτὸς ἂν εἶναι ἡ λέξις ἐσφαλμένη, ὡς νομίζει ὁ Schneid.

ὁπο-πάναξ, **-ακος**, ὁ, ὁ ὁπὸς τοῦ φυτοῦ πάνακος, Διοσκ. 3. 55.

ὁπόραι, = **ὁπόσαι**, Ἐπιγρ. Ἐρετρίας, Ἐφημ. Ἀρχ. περ. β', 417. Αὐτόθι καὶ τά: **ἄρχουρι**, **ὀμνυούρας**, **παραβαίνουριν**.

ὁπός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, διαφέρων τοῦ **χυλοῦ** καὶ **χυμοῦ**, καθ' ὅσον **ὁπὸς** κυρίως σημαίνει τὸ γαλακτῶδες ὑγρὸν τὸ ὁποῖον λαμβάνει τις κεντῶν ἢ χαράττων τὸ φυτόν, ὁπόν .. στάζοντα τομῆς .. κάδοις δέχεται Σοφ. Ἀποσπ. 479, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 8, κτλ.· — μάλιστα ὁ δριμὺς ὁπὸς τῆς συκῆς ὅστις ἐχρησίμευεν ὡς πυτία (τάμισος) πρὸς πῆξιν γάλακτος, Ἰλ. Ε. 902, Ἐμπεδ. 215, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 7, 9., 4. 11, 4, π. Ζ. Γεν. 2. 3, 15· βλέπειν ὁπὸν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1184· ἐν τῷ πληθ., Ἀντιφάνης ἐν «Δυσέρωτι» 1, Ἀναξανδρίδ. ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 59· — πρβλ. **ὀπίας**, **ὁποειδής**. **2)** σπανίως ἐπὶ ζωϊκῶν χυμῶν, οἷον ἐν Πλάτ. Τιμ. 60. **3)** μεταφορ., ὁπὸς ἥβης, ἡ χυμώδης δροσερότης τῆς νεότητος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ῥυτίς**, Ἀνθολ. Π. 5. 258. **II.** τὸ φυτὸν **σίλφιον**, Ἱππ. παρὰ Γαλην. (ἀλλὰ: ὁπὸς σιλφίου, ὁ ὁπὸς αὐτοῦ, ὁ αὐτ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387)· καὶ οὕτω πιθ. ἐν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 404, Πλ. 719. (Πρὸς τὸ **ὁπ-ός**, πρβλ. τὰ Λατ. sap-a, sap-ere, sap-or, sucus· πρβλ. **π**, **π**, Π. 2· Ἀρχ. Σκανδ. saft· Ἀγγλο-Σαξον. sæp (sap)· Ἀρχ. Γερμαν. saf (saft), κτλ.· **σαφής**, **σοφός** φαίνονται παραγόμενα ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης — ἐντεῦθεν **ὅπιον**, opium, οὗ ἡ ὁμοιότης πρὸς τὸ sopor εἶναι ἁπλῶς τυχαία· πρβλ. **ὕπνος** ἐν τέλει]. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὁπός· βοτάνη τις, δι' οὗ πήγνυται τὸ γάλα, καὶ τῶν δένδρων δάκρυον, καὶ τὸ γαλακτῶδες ἐκ τῆς συκῆς ἀνιέμενον».

ὁπός, γεν. τοῦ **ὄψ**, Ἰλ.

ὁποσάκις [α]. Ἐπίρρ. (ὁπόσος) ὁπόσας φοράς, Λατ. quoties, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 23· ὁποσάκις ἂν Πλάτ. Θεαίτ. 197D· — ὁποσακισοῦν Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 6, 4.

ὁποσά-μηνος, **ον**, ὁπόσων μηνῶν, ὁπ. οὐκ οἶδα, δὲν γνωρίζω πόσων μηνῶν εἶναι, Ἱππ. 1120F.

ὁποσά πλάσιος [ᾰ], **α**, **ον**, καὶ **-πλᾰσίων**, **ον**, ὁποσάκις μεγαλείτερος· **ὁποσαπλᾰσιοσοῦν**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀριστ. — Ἐπίρρ. **ὁποσαπλασιόνως** Ὠριγέν. IV, 652A.

ὁποσάπους, ὁ, ἡ, **-πουν**, τό, ὁπόσων ποδῶν· — ἐπὶ πλαγίας ἐρωτήσεως, πόσων ποδῶν τὸ μῆκος, Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτ. 9.

ὁποσᾰχῆ (ῇ), Ἐπίρρ., καθ' ὁπόσους δήποτε τρόπους, ὁποσαχῆ οἷόν τ' ἂν ᾖ τοὺς τόνους τῆς φωνῆς ποιούμενον Ξεν. Κυν. 6. 23.

ὁποσαχοῦ, Ἀριστείδ. τέχν. ῥητ. ἐν Speng. rhet. gr. τ. II, σ. 542, 28.

ὁποσαχῶς, Ἀριστείδ. τέχν. ῥητ. ἐν Speng. rhet. gr. τ. II, σ. 506, 8.

ὁπόσε, Ἐπικ. **ὁππόσε**, ποιητ. ἀντὶ **ὅποι**, Ὀδ. Ξ. 139, πρβλ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 209.

ὁπόσος, Ἐπικ. **ὁππόσος**, **ὁπόσσος**, Ὁμηρ., ὅστις μεταχειρίζεται καὶ τὸν ἁπλοῦν τύπον· παρὰ μεταγεν. καὶ **ὁππόσσος**· Ἰων. **ὁκόσος**· — συσχετ. τοῦ **πόσος**, ἐν χρήσει, **1)** ὡς ἀναφορ., σχεδὸν ὡς τὸ **ὅσος**, ἐπὶ ἀριθμοῦ, Λατ. quot, quotquot, ὁπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ Ἰλ. Ω. 7· ὁππόσα κήδε' ἀνέτλης Ὀδ. Ξ. 47· ὁπόσαι ψάμαθοι κλονέονται, καθορᾶς Πινδ. Π. 9. 83· πᾶσι θεοῖς .., ὁπόσοι τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνεῦσιν Αἰσχύλ. Πρ. 121, πρβλ. 410, Θήβ. 929· τοσαῦτα, ὁπόσα σοι φίλον Πλάτ. Νόμ. 642D· ὁπόσους πλείστους ἐδυνάμην Ξεν. Κύρ. 4. 5, 29, κτλ.· — παρὰ τοῖς πεζογράφοις συχνάκις ὁπ. ἄν, μεθ' ὑποτακτ., ὁπόσοις ἂν δοκῇ Θουκ. 4. 118, πρβλ. Πλάτ. Σοφιστ. 245D, κτλ. **2)** ἐπὶ ποσότητος, τόσος ὅσος· ἐπὶ μεγέθους ἢ διαστήματος, ὅσον μέγας, Λατ. quantus, ὁπόσσον ἐπέσχε, ὅσον μακρὰν ἐξετείνετο, Ἰλ. Ψ. 238· χθόνα .., ὁπόσαν καὶ φθιμένοισι κατέχειν, τόσην ὅσην ἐπιτρέπεται νὰ κατέχωσιν οἱ νεκροί, Αἰσχύλ. Θήβ. 732, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 4, 8· — ἐπιρρηματικῶς κατὰ δοτ., ὁπόσῳ πλέον .., τοσούτῳ πλειόνων Πλάτ. Νόμ. 640B· — ὡσαύτως οὐδέτ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., ὁπόσα .. πέφανται, καθ' ὁπόσους τρόπους ἢ μορφάς, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 231C. **3)** προσθήκῃ ἀοριστολογικῶν μορίων, **ὁποσοσοῦν**, ὁσονδήποτε μέγας, Λατ. quantuscunque, Θουκ. 4. 37., 6. 56, Πλάτ. Σοφιστ. 245C· Ἰων. δοτ. πληθ. ὁκοσῃσιῶν Ἡρόδ. 5. 20· — οὕτως, **ὁποσῳδήποτε**,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημ. 526. 26· **ὁπόσασπερ** Πλάτ. Νόμ. 753B, Ξεν. Οἰκ. 4, 5· **ὁποσουτινοσοῦν**, ἀντὶ ὁσανδήποτε μεγάλης τιμῆς, Αυσ. 165. 32. **II.** ἐπὶ πλαγίας ἐρωτήσεως, εἰπέ .., τούτων ὁκόσοι [εἰσὶ] Ἡρόδ. 7 234 ἡρώτων τὸ στράτευμα, ὁπόσον εἴη Ξεν. Ἀν. 4. 4, 17, πρβλ. Πλάτ. Σίσυφ. 388E· ἤρετο ὁπόσου, ἠρώτησεν ἀντὶ πόσου, ἀντὶ ποίας τιμῆς, Τιμοκλῆς ἐν «Ἐπιχαιρεκάκῳ» 1. 9.

ὁποσταῖος, α, ον, κατὰ ποίαν ἡμέραν, π. χ. μηνός Ἄρατ. 739.

ὁπόστος, η, ον, ἐν ποίᾳ ἀριθμητικῇ τάξει, πόσος τὸν ἀριθμόν, Λατ. quotus, ὁπ. εἰλήχει, τί ἀριθμὸν εἶχεν ἐπιτύχει διὰ κλήρου, Πλάτ. Πολ. 618A· ὁπ. ἐγένετο ἀφ' Ἡρακλέους, πόσας γενεὰς ἀπὸ τοῦ Ἡρ., Ξεν. Ἀγησ. 1, 2· ὁπόστος τὸν ἀριθμὸν Ἀριστ. Πολιτ. 2. 3, 5 οὐ πρῶτος, οὐ δεύτερος .., οὐχ ὁποστοσοῦν, Λατ. quotuscunque, Δημ. 328. 26,

ὁπότᾱν, ὁηλ. **ὁπότ' ἄν,** ὡς παρ' Ὅμ.· οὕτω τινὲς τῶν ἐκδοτῶν γράφουσι παρ' Ἀττ. ὅταν ἡ ἔμφασις πίπτῃ εἰς τὸ ἄν (ὁπότ' ἂν βούλῃται καὶ ὃν ἂν δύνηται τρόπον Δημ. 569. 20)·— Ἐπίρρ., ἔχον σχέσιν πρὸς τὸ ὅταν, οἷαν τὸ ὁπότε πρὸς τὸ ὅτε (ἴδε ἐν λ. **ὁπότε**), ἐν χρήσει μόνον μεθ' ὑποτακτ., Ὅμ. (ὅστις μεταχειρίζεται ἀκριβῶς κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τὸ **ὁπότε κεν** Ἰλ. Δ 49, 229, κτλ.), κτλ.· σπανίως παρῳχημένου χρόνου ἡγουμένου πολλὰς .. ἡσθου πλαγάς, ὁπόταν .. νὺξ ὑπολειφθῇ (ἀντὶ ὁπόταν νὺξ ὑπολειφθείῃ) Σοφ. Ἠλ. 91· — οὐδέποτε μεθ' ὁριστικῆς παρὰ τοῖς ὁσκίμοις, ἐπειδὴ τὸ **φθέγξομαι** (Ἰλ. Φ. 340) καὶ **ἐμείρεται** (Ὀδ. Δ. 41) εἶναι Ἐπικ. συνεσταλμένοι τύποι ἀντὶ **φθέγξωμαι, ἐμείρηται**· καὶ τὸ τῆς Ὀδ. Π. 282 καθίσταται ὕποπτον ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ Τ. 4-13·— οὐδέποτε μετ' εὐκτικῆς εἰμὴ παρὰ μεταγενεστ., διότι ἐν Ἰλ. Η. 415, ὁππότ' ἄρ' εἶναι ἡ γραφὴ τῶν ἀρίστων Ἀντιγράφων· ἐν δὲ Ξεν. Κύρ. 1. 3, 11 ἦκεν εἶναι ὡς διάφ. γραφή· οὐδὲν δὲ κῦρος δύναται νὰ ἔχῃ τὸ χωρίον Πλάτ. Ἀλκ. 2. 146A. **II.** ἰδιαιτέρα χρῆσις: ὁπότ' ἂν τὸ πρῶτον, Λατ. quum primum, ὅταν κατὰ πρῶτον, Ὕμν. Ὅμ. εἰς Ἀπόλλ. 71.

ὁπότε, Ἐπικ. **ὁππότε,** ἀμφότερα παρ' Ὁμήρῳ· Ἰων. **ὁκότε** παρὰ τοῖς Δωρ. ποιηταῖς **ὁππόκα**, Θεόκρ. 5. 98., 24. 128 — Ἐπίρρ. χρόνου συσχετικὸν τοῦ **πότε,** ἐν χρήσει σχεδὸν ὡς τὸ **ὅτε,** πλὴν ὅτι κυρίως ἡ ἔννοια εἶναι ἦτταν ὡρισμένη (πρβλ. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 3), ἂν καὶ καθόλου ἀμφότερα εἶναι ἐν χρήσει ἀδιακρίτως· **I.** ἀναφορ., μεθ' ὁριστ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν σχέσει πρὸς τὸ παρελθόν, ὁπότε μὲν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι Ἰλ. Α. 399· ὁππότε Τηλέμαχος νεῖτ' ἐκ Πύλου ἠμαθόεντος Ὀδ. Δ. 633, κτλ.· ἡ ὁριστ. **ἦμεν** παραλείπεται, Ἰλ. Θ. 230· μετὰ τοῦ ἐνεστ. ἐπὶ παρομοιώσεως, ὡς ὁ' ὁπότε .. ποταμὸς πεδίονδε κάτεισιν Α. 492·— εἰς ὁπότε, μετὰ μέλλ., ὡς τὸ Ἐπικ. **εἰσόκε**, καθ' ὃν χρόνον, ὅταν, ταλμᾷ λέγειν εἰς ὁπότ' ἔσται Αἰσχίν 67. 39·— μεθ' ὑποτακτ., ὡς τὸ **ὁπόταν,** ἐν σχέσει πρὸς τὸ μέλλον, ὁππότ' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐ ναιόμενον πτολίεθρον Ἰλ. Δ. 163, πρβλ. Ν. 817, Φ. 112, Ὀδ. Ξ. 170, Ἡσ. Θ. 782· ἐνίοτε ἐν παρομοιώσεσιν, ὡς ὁπότε νέφεα Ζέφυρος στυφελίξῃ Ἰλ. Δ. 305, πρβλ. Ὀδ. Δ. 335, Ρ. 126·— ὡσαύτως, ὁπότε περ Ἰλ. Π. 245·— ἀλλὰ τὸ ὁπότ' ἄν, Ἐπικ. ὁπότε ἤ ὁππότε κεν, εἶναι συνηθέστερον μετὰ τῆς ὑποτακτ., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ ἂν ἀναγκαίως δέον νὰ ὑπάρχῃ, ἴδε ἐν λ. **ὁπόταν.**

2) μετ' εὐκτ. ἐν σχέσει πρὸς τὸ παρελθόν, **ὁποτεδήποτε**· α) εἰς δήλωσιν γεγονότος συμβάντος πολλάκις, ὁπότε Κρήτηθεν ἵκοιτο Ἰλ. Γ. 233, πρβλ. Κ. 189, Ο. 284, Ὀδ. Α. 391, κτλ.· οὕτω καὶ Ἀττ., Θουκ. 1. 99., 2. 15, Πλάτ. Συμπ. 220A, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 28· οὕτω, μέχρι τοσούτου ὁπότε, μέχρι τοῦ χρόνου καθ' ὃν .., ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 4, 23·— ἐνίοτε ἐπὶ τυχαίων συμβεβηκότων οὐχὶ ἐν τῷ παρελθόντι, Ὀδ. Ω. 344, Ἰλ. Δ. 344 (ἔνθα ὥρως ὁ Βεκκῆρ. **ἐφοπλίζωμεν**), Πλάτ. Πολ. 332A (εἰ μὴ ἀναγνωστέον **ἀπαιτεῖ**)· οὕτως ἡγουμένης εὐκτικῆς ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, Ὀδ. Σ. 148, Πλάτ. Πολ. 396C, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 3. β) ἐν πλαγίῳ λόγῳ, Σοφ. Τρ. 124, Ξεν. Ἀν. 4. 6, 20. **II.** ἐν πλαγίαις ἐρωτήσεσιν ἢ φράσεσι, **1)** μεθ' ὁριστ., ἦ ῥά τι ἴδμεν, ὁππότε Τηλέμαχος νεῖται, πότε πρόκειται νὰ ἐπανέλθῃ, Ὀδ. Δ 633· σπανίως παρῳχημένου χρόνου ἡγουμένου, προσεδέρκετο δέγμενος αἰεί, ὁππότε δὴ .. ἐφῆσει (ἀντὶ ἐφείη, ἴδε κατωτ. 2) Υ. 386. **2)** μετ' εὐκτ., Ἰζε .. δέγμενος ὁππότε ναυσὶν ἐφορμηθεῖεν Ἰλ. Β. 794, πρβλ. Δ. 334, Ι. 191, κτλ.· **III.** ὁποτεοῦν, καθ' οἱονδήποτε χρόνον, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 7, 1.

II. ἐπὶ αἰτιολογικῆς σημασ., ἐπειδή, ἀφοῦ, ὡς τὸ Λατ. quando ἀντὶ quoniam, μεθ' ὁριστ., Θέογν. 747, Ἡρόδ. 2. 125, Πλάτ. Νόμ. 895, κτλ.· — ὡσαύτως ὁπότε γε, Λατ. quandoquidem, Σοφ. Ο. Κ. 1699, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 7.

ὁπότᾱρος, = **ὁπότερος,** Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, Arch. Ztg. 1880, σ. 110.

ὁπότερος, α, ον, Ἐπικ. **ὁππότερος,** ὡς ἀείποτε παρ' Ὅμ.· Ἰωνικ. **ὁκότερος** Ἡρόδ.· — συσχετ. τοῦ **πότερος**· **I.** ὡς ἀναφορ., τίς ἐκ τῶν δύο, ἡμῶν δ' ὁπποτέρῳ θάνατος .. τέτυκται, τεθναίη Ἰλ. Γ. 101· ὁποτέρου αὐτῶν ἐστιν [ἡ ἁμαρτία] Ἀντιφῶν 121. 37·— κυρίως ἐν χρήσει μόνον καθ' ἑνικ., ἀλλ' ἐν τῷ πληθ. ὅταν ἑκατέρωθεν ὑπάρχῃ πληθύς, π. χ. ἐπὶ δύο στρατῶν, ὡς τὸ Λατιν. utrique, ὁποτέροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν Ἰλ. Γ. 299· ὁποτέροισι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ Ε. 33·— μετὰ τοῦ **ἄν,** Ἐπικ. **κε,** ὁποτεροσοῦν ἂν ἐκ νίκην Γ. 71, 92· ὁπότερ' ἄν κτίσῃς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 434· ὁπότεροι ἂν κρατῶσιν Ξεν. Κύρ. 4. 2, 37· κἂν ἀδικῶσιν ὑμῶν ὁπ. αὐτοῖν 3. 2, 22· — ὡσαύτως μετὰ μετοχῆς προστιθεμένου τοῦ **οὖν,** ὁποτερουσοῦν Πλάτ. Μένων 98D, Φίλητ. 14C, κ. ἀλλ.· **ὁποτεροιοῦν** Σπονδαὶ παρὰ Θουκ. 5. 18 καὶ 41. **2)** ἐπὶ πλαγίων ἐρωτήσεων, Ζεὺς οἷδε .., ὁποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν Ἰλ. Γ. 309, πρβλ. Χ. 130., Ψ. 487· περὶ τοῦ ὁκότερος ἡμέων πλέω ἀγαθὰ .. ἐργάσεται, περὶ τοῦ ζητήματος, τίς ἐκ τῶν δύο ἡμῶν .., Ἡρόδ. 8. 79· ὥστε μὴ γνῶναι ὁπότερος .. Αυσ. Ἀποσπάσμ. 46. 3· ἀσαφῶς ὁποτέρων ἀρξάντων, ἀντὶ, ἀσαφὲς ὂν ὁπότεροι ἂν ἄρξωσιν, Θουκ. 4. 20·— σπανίως ἐπὶ εὐθείας ἐρωτήσεως ἀντὶ τοῦ **πότερος,** Πλάτ. Εὐθύδ. 271A, Αυσ. 212C. **3)** ὁ ἕτερος τῶν δύο alteruter, ἐὰν .. ὁπότερος αὐτοῖν .. πράξῃ ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 868D, πρβλ. 509A, Ἀνδοκ. 26. 35, Δημ. 209. 14· οὕτως, ἐξεῖναι ὃ' ὁποτεροισοῦν Θουκ. 5. 41, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 4, 16, κ. ἀλλ. **II.** Ἐπίρρ. **ὁποτέρως,** κατά τίνα ἐκ τῶν δύο τρόπων, ὡς ἀναφορ., ὁπ. ἔσται, ἐν ἀδήλῳ κινδυνεύεται Θουκ. 1. 78, πρβλ. Αυσ. 175. 29, Ἰσοκρ. 248C, Πλάτ., κλ.· οὕτως, ὁποτερωσοῦν Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 2. 9, 1, κ ἀλλ.

2) ὡσαύτως οὐδέτ., **ὁπότερον** ἢ **-ερα,** ὡς ἐπίρρ., τὸ πλεῖστον ἐπὶ πλαγίας ἐρωτήσεως, ὡς τὸ Λατ. utrum, ἑπομένου ἢ .. ἢ .., οἷον ἐβουλεύοντο ὁκότερα ἢ παραδόντες .. ἢ ἐκλιπόντες.., ἄμεινον πρήξουσι Ἡρόδ. 5 119· ἑπομένου ἑνὸς μόνου ἢ, ὡς τὸ Λατιν. utrum .., an .., Ἀριστοφ. Νεφέλ. 137, πρβλ. Πλάτ. Ἐρυξ 405C, κτλ.· ὡσαύτως, ὁπότερον εἴτε .., εἴτε .., Ἰσοκρ. 248B, Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 19.

ὁποτέρωθε, -θεν, Ἐπικ. **ὁπποτ-,** Ἐπίρρ., ἐξ ὁποίου ἐκ τῶν δύο μερῶν, ὁπποτέρωθεν Ἀχαιοὶ ὁρινόμενοι κλονέονται Ἰλ. Ξ. 59 ὁπ. ἂν ἦ ἡ πληγὴ Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 11, 13·—ὁποτερωθενοῦν ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Προτ. 2. 11, 3.

ὁποτέρωθι, μεταπίπτει ἐν τῇ μητρὶ τὸ παιδίον ὁποτέρωθι ἂν καὶ ἡ γυνή, εἰς ὁποῖον ἐκ τῶν δύο μερῶν κεῖται καὶ ἡ γυνή, Λατ. utrubi, Ἱππ. 261. 13, Ξεν. Ἱππαρχ. 4. 15.

ὁποτέρωσε, πρὸς ὁποῖον ἐκ τῶν δύο μερῶν, Θουκ. 1. 63., 5. 65. **2)** καθ' ὁποῖον ἐκ τῶν δύο τρόπων, ὁπ. βουληθείη Πλάτ. Συμπ. 190A.

ὁπότοτε, = **ὁπόσοι,** Ἐπιγρ. Αἰγοαθενιτῶν, 1., cf. Γ. 1· — **ὁπότοτα,** = **ὁπόσα,** Ἐπιγρ. Θηβῶν, Ἀθην. τ. Γ', σ. 483.

ὅπου, Ἰων. **ὅκου,** ἀναφορ. ἐπίρρ. τόπου (πρβλ. **ὅθι, ὁπόθι**), κυρίως γενικ. ἀχρήστου ἄντων., ἐξ ἧς παράγονται καὶ τὰ **ὁπῆ, ὅπως,** κτλ.· συσχετικὸν τοῦ **ποῦ,** καὶ ἐν χρήσει σχεδὸν ὡς τὸ **οὗ.** **I.** ὡς ἀναφορ., παρ' Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.·— ἐνίοτε μετὰ γεν. τόπου, ὅπου γῆς, Λατ. ubi terrarum, Πλάτ. Πολ. 403B· τῆς πόλεως ὅπου κάλλιστον στρατοπεδεύσασθαι αὐτοῖς 415D, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 172· ὅπου βούλοιτο τοῦ ὁρμίου Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 27· — ἔσθ' ὅπου, ἐνιαχοῦ, εἴς τινα μέρη, Λατ. est ubi, ἔστιν alicubi, Αἰσχύλ. Εὐμ. 517, Ἀποσπ. 287· οὐκ ἔστιν ὅπου· οὐδαμοῦ, Δημ. 38. 19· οὗ ὡς, ἔστιν ὅπου .., ἐν ἐρωτήσει, ὁ αὐτ. 232. 21, ἴδε κατωτ. 11. 2·— ἀντικαθίσταται ἐλλ ἀναφορικὴν ἀντωνυμίαν, μέλη, ὅπου (δηλ. ἐν οἷς) χελιδὼν ἦν τις ἐμπεποιημένη Ἀριστοφ. Ὄρν. 1301· — μετ' ἄλλων μορίων, ὅκου δή, κάπου, Λατ. nescio ubi, Ἡρόδ. 3. 129 — ὅπου ἂν ἤ ὅπουπερ ἄν, ὁπουδήποτε, μεθ' ὑποτακτ., Τραγ.· παρ' οἷς καὶ παραλείπεται τὸ ἄν, Πόρισ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 131, ἀλλ' οὐδέποτε οὕτως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ· μετὰ γεν., ὅπου ἂν τύχῃ τῶν λεγομένων Πλάτ. Πρωτ. 342E· — ὁπουοῦν, Λατ. ubicunque, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 403C· οὕτως, ὅπουπερ Ξεν. Κύρ. 3. 3, 5 ὅπου ποτὲ Σοφ. Ο. Κ. 12. **2)** ἐπὶ πλαγίας ἐρωτήσεως, ὄφρα πύθῃσι πατρός, ὅπου κύθε γαῖα Ὀδ. Γ. 16, πρβλ. Π. 306, Σοφ. Ο Τ. 924, κτλ.· — μετὰ ῥημάτων κινήσεως βραχυλογικῶς, ἀκριβῶς ὡς ἀντιστρόφως κεῖται τὸ **ὅποι,** μετὰ ῥημάτων στάσεως, ὅκου ἔτραπετο, οὐκέτι εἶχον εἰπεῖν Ἡρόδ. 2. 119· κεῖνος δ' ὅπου βέβηκεν, οὐδεὶς οἶδε Σοφ. Τρ. 40, πρβλ. Αἴ. 1237 ἀλλ' ἐν Ξεν. Κύρ. 3. 1, 37, Ἀπομν. 1. 6, 6, κτλ., οἱ ἐκδόται ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ἀποκατέστησαν τὰ **ὅποι,** τὸ πλεῖστον ἐξ Ἀντιγράφων·— ἐπὶ ἐπαναλήψεως τῆς αὐτῆς ἐρωτήσεως, ἡ Λακεδαίμων ποῦ 'στιν; Ἀπόκρ. ὅπου 'στὶν' (ἐρωτᾷς) ποῦ εἶναι; Ἀριστοφ. Νεφ. 214·— μετὰ γεν., εἰδότες ὅκου γῆς εἴη Ἡρόδ. 4. 150. **II.** Ἐκ τῆς αὐστηρῶς τοπικῆς σημασίας ἡ λέξις μεταβαίνει ἐνίοτε, **1)** εἰς σημασίαν ἐμφαίνουσαν χρόνον ἢ περίστασιν, ὡς τὸ Λατ. ubi, ὅπου τιν' ἴδῃ Θέογν. 922, πρβλ. 999· σιγᾶν δ' ὅπου δεῖ καὶ λέγειν Αἰσχύλ. Χο. 582, πρβλ. Εὐμ. 277, Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 6. **2)** τρόπον, οὐκ ἔσθ' ὅπου, δὲν ὑπάρχει τρόπος καθ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὄν .., ἀδύνατον εἶναι νά .., Σοφ. Ο. Τ. 448, Αἴ. 1069, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 186. **3)** αἰτίαν, ἀφοῦ, ἐπειδή, Λατ. quando, quoniam, Ἡρόδ. 1. 68, 4. 195, Ἀντιφῶν 112. 17· ὅπου γὰρ ἐγὼ .. ὁμολογῶ Δημ. 580. 17· οὕτως, ὅκου γε, Λατ. quandoquidem ἢ quippe, Ἡρόδ. 7. 118· ὅπουγε Ξεν. Κύρ. 2. 3, 11, κτλ.· ὅπου γε μή .. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 7, 3.

II. Παρὰ μεταγεν. ὡς δεικτικὸν ἐπίρρ., ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ φράσει, ὅπου μέν .., ὅπου δέ .., ἐνταῦθα μέν .., ἐκεῖ δέ .., Πλούτ. 2. 427C, κτλ.

ὅπους, -εριος, Λατ. opus, = ἔργον, Πλουτ. Ρωμ. 16.

ὄπους, = ὅπως, Ἐπιγρ. Κραννῶνος Θεσσαλίας, Cau. 100.

ὀπό-φυλλον, τό, ὁ σπόρος τοῦ σιλφίου, Διοσκ. περὶ Εὐπορίστ. 1. 69.

ὅππᾶ, ποιητ. ἀντὶ ὅπα, ὅπῃ.

ὀππάτεσσι, Αἰολ. ἀντὶ ὄμμασι, Σαπφὼ 2. 11.

ὅππῃ, Ἐπικ. ἀντὶ ὅπῃ.

ὁππῆμος, Ἐπίρρ., Ἐπικ. ἀντὶ ὁπῆμος, (= ὁπότε), ὅτε, Ἄρατ. 568.

ὁππικίζω καὶ ὁφφικίζω (opicus) = βαρβαρίζω, Ἰω. Αὐδ. 6, 21., 7, 11.

ὁππόθεν, ὁππόθι, Ἐπικ. ἀντὶ ὁπόθεν, ὁπόθι.

ὁπποῖος, ὁππόσε, ὁππόσος, Ἐπικ. ἀντὶ ὁποῖος, ὁπόσε, ὁπόσος.

ὁππόκα, Δωρ. ἀντὶ ὁπότε, ὃ ἴδε.

ὁππόταν, ὁππότε, Ἐπικ. ἀντὶ ὁπότ' ἄν, ὁπότε.

ὁππότερος, ὁπποτέρωθεν, Ἐπικ. ἀντὶ ὁποτ-.

ὅππως, Ἐπικ. ἀντὶ ὅπως.

ὀπτάζομαι, Παθ., ὁρῶμαι, βλέπομαι, Ἑβδ. (Ἀριθμ. ΙΔ', 14)· οὕτως, ὀπτάνομαι, διάφ. γραφ. αὐτόθι, Πράξ. Ἀποστ. α', 3, ὑπόθ. Ἀριστοφ. Πλ. 4· ἐνεργ. **ὀπταίνω,** παρ' Εὐστ. 969 33.

ὀπταλέος, α, ον, (ὀπτάω) ὀπτός, κρείων πίνακας παρέθηκε .. ὀπταλέων Ὀδ. Π. 50· ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι Ἰλ. Δ. 345· κρέα .. ὀπταλέα τε καὶ ὠμά Ὀδ. Μ. 396· ἀντίθετ. τῷ ἑφθός (βραστός) Ἀθήν. 380C, πρβλ. Μάτρωνα αὐτόθι 135Δ.

ὀπτανεῖον, τό, ἴδε ἐν λ. ὀπτάνιον.

ὀπτανία, ἡ, ἡμαρτημ. γραφὴ παρὰ Σουΐδ. ἀντὶ ὀπτασία, — περὶ τοῦ ὀπτανιάων τοῦ Μάτρωνος παρ' Ἀθην. 134F ἴδε ὀπτάνιον Ι.

ὀπτᾱνεύς, ὁ, (ὀπτάω) ὁ ὀπτῶν, μάγειρος, Γλωσσ.

ὀπτάνιον, τό, τόπος ἔνθα ὀπτῶσι, μαγειρεῖον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1033, Εἰρ. 891, Ἄλεξις ἐν «Παννυχίδι» 2. 43, Φιλήμων ἐν «Παρεισιόντι» 2, κτλ.· τοῦτο τὸ χωρίον καὶ ἕτερα ἐκ τῶν κωμ. ποιητῶν δεικνύουσιν ὅτι ὁ ἀληθὴς τύπος εἶναι **ὀπτάνιον** καὶ οὐχὶ **ὀπτανεῖον,** ὅπερ δὲν μετέβαλον οἱ ἐκδόται ἐν Λουκ. Ὄνῳ 27, Πλουτ. Κράσσ. 8, κτλ.· — ἀνώμ. γεν. πληθ. **ὀπτανιάων** ἀντὶ **ὀπτανίων,** χάριν τοῦ μέτρου, ὡς **νησάων,** ψηφάων ἀντὶ **νήσων, ψήφων,** Μάτρων παρ' Ἀθην. 134F. **II.** ξηρὸν ξύλον πρὸς καῦσιν, καυσόξυλον, Μανέθων παρ' Ἰωσήπ. κατὰ Ἀπίωνος 1. 26. — Ἴδε Γ. Χατζιδάκι Βιβλιοκρισίαν ἐν Ἀθηνᾶς τ. Π', σ. 583—4.

ὀπτάνομαι, = **ὀπτάζομαι,** Ἑβδ. (Γ' Βασιλ. Η', 8., Τωβὶτ ΙΒ', 12), ὀπτανόμενος αὐτοῖς Πράξ. Ἀπ. α', 3, Ἑρμ. Τρισμ. 31, 15.

ὀπτᾱνός, ἡ, όν, (ὀπτάω) ὀπτός, ἀντίθετ. τῷ **ἑψανός,** ἀπ' ὀβελίσκων ὀπτανὰ Σωτάδ. ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 10· τὰ ὀπτανά, κρέας πρὸς ὄπτησιν, Ἀριστ. Προβλ. 20. 5.

ὀπτάνω, ἴδε **ὀπτάνομαι.**

ὀπτᾰσία, ἡ, μεταγεν. τύπος τοῦ **ὄψις, ὅραμα, ὀπτασία,** Ἀνθ. Π. 6. 210, Ἑβδ., Καιν. Διαθ.

ὀπτάω, Ἰων. **-έω,** Ἡρόδ. 9. 120· — ἀνώμαλός τις μετοχ. ἐνεστ. **ὀπτεύμενος** ἀπαντᾷ παρὰ Θεοκρ.· καὶ μέσ. μέλλ. **ὀπτήσομαι** (ἐπὶ παθ. σημασ.) ἐν Λουκ. Ὄνῳ 31· (**ὀπτός,** ὃ ἴδε) Ὀπτῶ, κοινῶς «ψήνω», κρέα ὤπτων Ὀδ. Γ. 33, κτλ.· σπλάγχνα δ' ἄρ' ὀπτήσαντες ἐνώμων Υ. 252· ὤπτησάν τε περιφραδέως Ἰλ. Α. 466, Β. 429· ὡσαύτως μετὰ γεν. διαιρετ., ὀπτῆσαί τε κρειῶν, μέρος τῶν κρεῶν, Ὀδ. Ο. 98· — ἀκολούθως παρ' Ἡροδ. ἐνθ' ἀνωτ., Ξεν. Κύρ. 8. 2, 6, κτλ.· παρὰ τοῖς Κωμ. συχνάκις «ψήνω» ἢ τηγανίζω ἰχθῦς, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 524· ἰχθῦς τ' ὀπτᾶν Κράτης ἐν «Θηρίοις» 3, κ. ἀλλ.· ψήνω τυρόν, Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 15α. — Ἐντεῦθεν καταφαίνεται ὅτι μετεχειρίζοντο τὸ **ὀπτᾶν** ἐπὶ τοῦ μαγειρεύειν διὰ ξηρᾶς θερμότητος ἤτοι διὰ πυρὸς ἄνευ ὕδατος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἕψω,** βράζω ἐν ὕδατι, ὅπερ οὐδαμοῦ παρ' Ὁμήρῳ ἀπαντᾷ· καὶ ὁ Εὔβουλ. (ἐν Ἀδήλ. 2) παρατηρεῖ ὅτι οἱ τοῦ Ὁμήρου ἥρωες ἔτρωγον μόναν ὀπτὸν κρέας,— κρέα δὲ μόνον ὤπτων, ἐπεὶ ἕψοντά γ' οὐ πεποίηκεν αὐτῶν οὐδένα. — Παθ., **ὀπτηθῆναι** Ὀδ. Υ. 27. **2)** ψήνω ἄρτον, Ἡρόδ. 2. 47· ὅκως ὀπτῶτο ὁ ἄρτος ὁ αὐτ. 8. 137, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 29· ὀπτᾶν πλακοῦντας Ἀριστοφ. Βάτρ. 507· — ὡσαύτως ἐπὶ πλίνθων ἢ πηλίνων ἀγγείων, Ἡρόδ. 1. 179· καλῶς ὠπτημένη [χύτρα] Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 288D· ὁ ὀπτώμενος κέραμος Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 6, 6. **3)** «ψήνω», σκληρύνω, ἐπεὶ τόκα μ' ἥλιος ὀπτᾷ Βίων 612· ἡ γῆ ὀπτᾶται ὑπὸ τοῦ ἡλίου (οὕτως ὁ Οὐεργίλ. torrentia excoquere), Ξεν. Οἰκ. 16. 14. **4)** μεταφορ. (ὡς καὶ νῦν ἔτι), «ψήνω» τινά, βασανίζω, τοῦτον ὀπτᾶν καὶ στρέφειν Ἀριστ. Δυσ. 839.— Παθ., ὡς τὸ Λατ. uror, ἐπὶ τοῦ πυρὸς τοῦ ἔρωτος, Θεόκρ. 7. 55., 23. 34, πρβλ. Ἀνθ. Π. 12. 92, 7.

ὀπτέον, ρῆμ. ἐπίθετ. (ὄψομαι), δεῖ ὁρᾶν, Ἡλιόδ. 7. 17.

ὀπτεύω, = **ὁράω,** βλέπω, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1061.

ὀπτήρ, -ῆρος, ὁ, (ἴδε ὄψ). ὁ βλέπων ἢ κατοπτεύων, κατάσκοπος, Λατιν. speculator, Ὀδ. Ξ. 261, Ρ. 430, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 185, Σοφ. Αἴ. 29. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὀπτήρ· ὁρατήρ. ἐποπτης».

II. παρὰ πεζογράφοις, αὐτόπτης μάρτυς, Ἀντιφῶν 132. 33, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 17.

ὀπτήρια (δηλ. ὥρα), τά, ὥρα διδόμενα ὑπὸ τοῦ νυμφίου ὅτε κατὰ πρῶτον ἔβλεπε τὴν νύμφην ἄνευ τῆς καλύπτρας, = **ἀνακαλυπτήρια, θεώρητρα,** Πολυδ. Β', 59., Γ', 36.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὀπτήρια· τὰ ἐν τοῖς ἀνακαλυπτηρίοις διδόμενα ὥρα τῇ νύμφῃ».

2) καθόλου, ὥρα γινόμενα ὅτε τις κατὰ πρῶτον ἔβλεπέ τινα, παιδὸς ὀπτ. Εὐρ. Ἴων 1127, πρβλ. Καλλ. εἰς Ἄρτ. 74· προσδάλλων ἀκοαῖς ὀπτ. θυμοῦ Ἀσπασία παρ' Ἀθην. 219D.

ὀπτήσιμος, ον, ὁ πρὸς ὄπτησιν κατάλληλος, Εὔβουλος ἐν «Ἀγκυλίωνι» 4.

ὄπτησις, ἡ, ψήσιμον, «ὄπτησίς ἐστι πέψις ὑπὸ θερμότητος ξηρᾶς καὶ ἀλλοτρίας» Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 3, 18. **2)** «ψήσιμον» ἐν τῷ κλιβάνῳ, «ψήσιμαν» τοῦ ἄρτου, Ἀθήν. 109C· ἐπὶ πηλίνων ἀγγείων, τὴν ἐν τῷ πυρὶ τῶν σκευῶν ὄπτησιν Λουκ. Προμ. 2.

ὀπτήτειρα, ἡ, ἡ «ψήνουσα», κάμινος Καλλ. παρὰ Χοιροβ. 1, σ. 384 (Gaisf.).— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 195.

ὀπτητέον, ρῆματ. ἐπίθετ. τοῦ **ὀπτάω,** δεῖ ὀπτᾶν, Διοσκ. 5, 103 (σ. 771).

ὀπτητός, ἡ, όν, (ὀπτάω) ὀπτός, κοινῶς «ψητός», Εὐστ. 135. 17.

ὀπτίζομαι, παθ. = **ὀπτάζομαι.** Ἀρχύτ. ἐν Ἰαμβ. Προτρ. 1.

ὀπτίκιον, τό, τὸ Λατ. auspicium, οἰωνοσκόπημα ἢ οἰωνός, οἱ ἐπιθύοντες ἐν τῷ Καπιτωλίῳ ἐπὶ τοῖς ὀπτικίοις Ἐπίκτ. 3. 24, 117, ἔνθα ὁ Κοραῆς σημειοῦται: «τὴν ἡμαρτημένην ταύτην λέξιν, ὀπτικίοις σημαίνειν ἐνόμισαν οἱ πρὸ ἐμοῦ τὰ καλούμενα τοῖς Ρωμαίοις officia (λειτουργίας, ἀξιώματα), ὃ καὶ ὀρθίκια ἔλεγον καὶ ἔγραφον οἱ μεταγενέστεροι Ἕλληνες. Ἴσως ἐγέγραπτο ὀπτικίοις, τοῦ ἑλληνισμοῦ δηλονότι ἕνεκα, ἀγνοοῦντος τὸν τοῦ φ διπλασιασμόν. Ὀνοῦς, οἱ θύοντες ἐπὶ τῷ τυχεῖν ἀρχῆς τινος ἢ ἀξιώματος».

ὀπτικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν ὅρασιν, αἱ ὀπτ. ἀκτῖνες Εὐστ. Πονημάτ. 95. 6· τὰ ὀπτικά, ἡ θεωρία τῶν νόμων τῆς ὁράσεως, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 12. 2, 9 κλ.· οὕτως, ἡ ὀπτικὴ (δηλ. θεωρία), αὐτόθι 2. 2, 2, πρβλ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 9, 4. — Ἐπίρρ. **ὀπτικῶς** Γαλην. τ. 12, σ. 290. — Παρ' Ἡσυχ. καὶ Φωτίῳ: «ὀψείοντες· ὀπτικῶς ἔχοντες».

Ὀπτελίτις, ιδος, ἡ, ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς, Πλουτ. Λυκοῦργος 11.—Ἴδε Κόντου Ποικίλα Φιλολ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 19.

ὀπτιλίασις· «ὀφθαλμίασις» Ἡσύχ.

ὀπτίλος [ῐ], ὁ, Δωρ. ἀντὶ **ὀφθαλμός,** Φιντ. παρὰ Σταδ. τόμ. 3, σ. 83, ἔκδ. Gaisf., Πλουτ. Λυκοῦργ. 11· **ὀπτίλλος** παρ' Ἀρκαδ. 54. 15. — Ἴδε Κόντου Ποικίλα Φιλολ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 18 κέξ.

ὀπτίλλω, -ομαι, ἁπαντᾷ ἐν συνθέσει μόνον, ἴδε **κατοπτίλλεται,** καὶ Κόντου Ποικίλα Φιλολ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 20.

ὀπτίματοι, ων, οἱ, τὸ Λατ. optimates, Ὀλυμπιόδ. 450, 9. — Σῶμα στρατιωτῶν οὕτω καλουμένων, Μαυρίκ. 1, 3, κ. ἀλλ., Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 460, 14.

ὀπτίων, ονος, ὁ, Λατ. optio, βοηθός· μάλιστα ἐπὶ στρατιωτικῆς σημασίας, ὑπασπιστής, aide-de-camp, Πλουτ. Γάλβας 24, ἔνθα ὁ τύπος ὀπίων εἶναι ἡμαρτημένη γραφ., πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3932. (Ὁ Πλούτ. ἐσφαλμένως ἐτυμολογεῖ τὴν λέξ. ἐκ τοῦ Ἑλλην. **ὄψομαι,** μέλλοντος τοῦ **ὁράω**).

ὀπτόμενον, τό, (**ὀπτός, μένος**), **ὀπτὸν κρέας,** Κ. Πορφυρογ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 293. 14., 749, 12.

ὀπτός, ἡ, όν, «ψητός», οἵτός τε κρέας τ' ὀπτὰ Ὀδ. Χ. 21, πρβλ. Π. 443· νῶτα βοὸς .. ὀπτ' ἐν χερσὶν ἑλὼν Δ. 66. σάρκες Αἰσχύλ. Ἀγ. 1097· ἑφθὰ καὶ ὀπτά, κρέατα βραστὰ καὶ «ψητά», Εὐρ. Κύκλ. 358, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 77, Πλάτ. Πολ. 404C.

2) «ψητὸς» ἐν κλιβάνῳ, βοῦν καὶ ἵππον .., ὀπτοὺς ἐν καμίνοισι Ἡρόδ. 1. 133· ἐπὶ ἄρτου, ὁ αὐτ. 2. 92· ὡσαύτως ἐπὶ πλίνθων ἢ ἀγγείων πηλίνων, «ἐψημένος», ὁ αὐτ. 1. 180, 186, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 12, πρβλ. Οἰκ. 16, 13, καὶ ἴδε **ὀπτάω** — ὑπερθ. **ὀπτότατος,** ἄριστα ὠπτημένος, Κρατίν. ἐν «Ὀδυσσεῦσιν» 5. **3)** καθόλου, διὰ πυρὸς παρασκευασμένος, ἐπὶ σιδήρου, ἐστυρηλατημένος, βεβαμμένος, Σοφ. Ἀντ. 475. ('Η ῥίζα φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ αὐτὴ τῇ τοῦ **ἑφθός** (ἕψω), δηλ. ΠΕΠ, ἂν καὶ τῶν δύο τύπων ἡ χρῆσις περιορίσθη εἰς ἰδιαιτέραν σημασίαν: πρβλ. **ὀπτάω,** καὶ τὸ **πέσσω** ὅπερ εἶναι ἐν χρήσει ὡς τὸ **ὀπτάω**). — Ἴδε Κόντου Ποικίλα Φιλολ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 204.

ὀπτός, ἡ, όν, ὡρίμος, Ἀποφθ. Πατήρ. 285Α.

ὀπτός, ἡ, όν, (ὁράω, ὄψομαι) ὁρατός, Λουκ. Λεξιφ. 9.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀπτόστρωτον, τό, opleotrotum, ἔδαφος ἐξ ὀπτῶν πλίνθων, Νοt. Tir. 164, Grut.

ὀπτῶ (= **ὀκτώ**), Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας Arch. Ztg. 1879, σ. 168. — Ὀπτὲ λέγουσι καὶ οἱ Βλάχοι τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Ρωμουνίας σήμερον τὸ **ὀκτώ**, καὶ φράσις ὑπάρχει· «τοῦ 'πῆγε σιάπτε (= septem, ἑπτά) ὄπτε», ἀνάλογος τῇ παρ' ἡμῖν «τοῦ 'πῆγε τρίτη καὶ τετράδη», Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὀπυίεσθαι (= **ὀπυίεσθαι**), Συναγωγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδ.

ὀπυιόλαι· «γεγαμηκότες» Ἡσύχ., ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 233.

ὀπυίω ἢ **ὀπύω** (ὅπερ ὁ Piers. εἰς Μοῖριν σ. 278, Πόρσ. εἰς Ὀδ. Δ. 798 θεωροῦσιν ὡς τὸν γνήσιον τύπον, ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει· «ὀπυόλαι· γεγαμηκότες), ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρ. μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ παρατατ. μετ' αὐξήσεως ἢ ἄνευ αὐτῆς· μέλλ. **ὀπύσω** Ἀριστοφ. Ἀχ. 255. Ἐπικ. ῥῆμα ἐν χρήσει καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις· **I**. ἐνεργ., ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, νυμφεύομαι, λαμβάνω γυναῖκα, (συγγενέσθαι κατὰ νέμον Ἡσύχ. ἐν λέξ. βινεῖν), τὴν Εὔμηλος ὄπυιε Ὀδ. Δ. 798, πρβλ. Β. 207, Ἰλ. Π. 178· πρεσβυτάτην δ' ὤπυιε Ν. 429, πρβλ. Σ. 383· τοῦ γὰρ ὀπυίεις παῖδα Ἡσ. Ἀσπὶς Ἡρ. 356· δῶκεν ὀπυίειν θυγατέρα ἣν ὁ αὐτ. ἐν Θεογ. 819· ὡσαύτως παρὰ Πινδ. ἐν Ι. 4. 102 (3. 77), Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· — ἀπολ., πέντε δέ τοι φίλοι υἱες .., οἱ δὺ' ὀπυίοντες, τρεῖς δ' ἡίδεοι θαλέθοντες, δύο ἔγγαμοι, κτλ., Ὀδ. Ζ. 63. **2**) Παθ., ἐπὶ τῆς γυναικός, ὑπανδρεύομαι, λαμβάνω ἄνδρα, τόν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ Ἰλ. Θ. 304, πρβλ. Σόλωνα ἐν Πλουτ. Σόλ. 20, Ἀνθ. Π. 10. 56, 7· οὐκ ὀπυίουσιν ἀλλ' ὀπυίονται [γυναῖκες] Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 5, 4· ἔνθ' ἂν εὕρῃ τὸν ἄρρενα ὑπὸ τῆς θηλείας ὀπυιδιενον Διον. Ἁλ. 17. 3. **II**. παρὰ μεταγεν. συγγραφεῦσιν, ἐν τῷ ἐνεργ. ἁπλῶς, βινῶ, συνεῖναι καὶ ὀπυίειν Λουκ. Εὐνοῦχ. 12· Τήρευς δύο ἀδελφὰς ἅμα ὀπυίων ὁ αὐτ. ἐν τῷ ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 41· ὤπυιες γὰρ ἐκεῖνον, ὁ δ' αὖθις σὴν παράκοιτιν ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 50· ἐν τῷ παθ., ἐπὶ γυναικός, πολλὰς δ' ἐστὶ γυναῖκας ἰδεῖν .. ὀπυιομένας ἀκορέστως Ἀνθ. Π. 10. 56.

ὄπυς, = **ὄπως**, Ἐπιγρ. Δωδώνης Carap. Dod. pl. XXXVII, 4.

ὄπω, = **ὀπόθεν**, Ἐποίκ. Λοκρῶν γράμμ. ἔκδ. Ἰω. Οἰκ. στ. 9. — Ἴδε Ahrens de dial. dor 374.

ὀπώδης, ες, ἴδε ἐν λ. **ὀποειδής**.

ὄπωπα, πρκμ. β' τοῦ **ὁράω**· — ἐντεῦθεν ἐσχηματίσθη μεταγεν. ἐνεστ. **ὀπωπέω**. Ὀρφ. Ἀργ. 185, 1020· **ὀπωπήσασθαι** Εὐφορίων 48. Ἴδε ἐν λ. **ὄψ**.)

ὀπωπή, ἡ, (ὄπωπα) Ποιητ. ἀντὶ **ὄψις**, θέα, ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς, ὅ τι ἔτυχε νὰ ἴδῃς, Ὀδ. Γ. 97, Δ. 327. **II**. ἡ δύναμις τοῦ ὁρᾶν, ὅρασις, χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς, ὅτι ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Ὀδυσσέως θὰ χάσω τὸ φῶς μου, Ι. 512. **2**) ὁ ὀφθαλμός, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 109· πληθ., οἱ ὀφθαλμοί, αὐτόθι 445, Ὀππ. Κυν. 3. 75.

ὀπώπη, Δωρ. γ' ἐν. τοῦ ὑπερσ. τὸ ῥῆμα **ὁράω** ἀντὶ **ὀπώπει**, καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη· (ὀπώπει Meineke) Θεόκρ. 4, 7.

ὀπωπητήρ, **-ῆρος**, ὁ, = **ὀπτήρ**, Ὁμηρ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 15, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1032.

ὄπωρ. = **ὄπως**, Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, Arch Ztg. 1876, σ. 183

ὀπώρα, Ἰων. **-ρη**, ἡ· Λακων. **ὀπάρα**. Ἀλκμὰν 63· (ἴδε ἐν λ. **ὥρα**)· — τὸ μέρος τοῦ ἔτους τὸ μεταξὺ τῆς ἐπιτολῆς τοῦ Σειρίου καὶ τῆς τοῦ Ἀρκτούρου (ὅηλ. ἀπὸ τῶν μέσων Ἰουλίου, ὅλος ὁ Αὔγουστος καὶ μέρος τοῦ Σεπτεμβρίου), τουτέστι τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ θέρους· οὕτως ὁ Ἀριστοτέλης λέγει ὀπωρινὴ ἰσημερία, Μετεωρ. 3. 2, 3. Ὁ Ὅμ. ἔχει τὰ δύο θέρος καὶ **ὀπώρη** ἠμοῦ. θέρος τεθαλυῖά τ' ὀπώρη Ὀδ. Α. 191· ὁ **Σείριος** εἶναι ὁ ἀστὴρ τῆς ὥρας ταύτης τοῦ ἔτους, Ἰλ. Χ. 27, πρβλ. **ὀπωρινός**. — Παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγραφεῦσιν ἡ λέξις ἐδήλου ὡρισμένην τινὰ ὥραν τοῦ ἔτους, τὸ φθινόπωρον (ἴδε **ὥρα** Ι. 1. γ), ἀλλ' ἦν ἔτι ἐν χρήσει μετὰ τῆς σημασίας τοῦ θέρους, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ ἠρινοῦ χρόνου πρὸ ὀπώρας Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 10, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 12 1, καὶ ἴδε **ὀπωρινός**. Αὕτη ἦτο ἡ προσφορωτέρα ὥρα τοῦ ἔτους πρὸς πέπανσιν τοῦ καρποῦ τῶν τε ἀγρῶν καὶ τῶν δένδρων, νέας δ' ὀπώρας ἠνίκ' ἂν ἐανθῇ στάχυς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 303, πρβλ. Ideler Kalender de Griech. u. Röm. σελ. 15· ἡ ὥρα τῶν σταφυλῶν θυελλῶν, ἥτιατ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεὺς Ἰλ. Π. 385, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 672 κέξ. Παρ' Ἡσ. ἔνθ' ἀνωτ. αἱ βροχαὶ αὗται ἀποδίδονται εἰς τὸν Νότον, ὅστις λέγεται ὅτι πνέει περὶ τὰ τέλη τῆς ὥρας ταύτης τοῦ ἔτους, ὀπωρινὸν δμῦρον καὶ χειμῶν' ἐπιόντα Νότοιό τε θεινὰς ἀήτας Ὅταν λοιπὸν γίνηται λόγος περὶ βορρᾶ ὡς τοῦ ἐπικρατοῦντος ἀνέμου, πρέπει νὰ νοήσωμεν τὸ πρῶτον μέρος τῆς ὥρας ταύτης, ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν αἶψ' ἀγελήρανε Ἰλ. Φ. 346, πρβλ. Ὀδ. Ε. 328. Ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καθόλου ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ θέρους, ἐπ' ὀκτὼ μῆνας Κυρηναίους ὀπώρη ἐπέχει 4. 199. **II**. ἐπειδὴ αὕτη ἦτο ὥρα τῶν καρπῶν (τεθαλυῖα **ὀπ.** Ὀδ. Α. 191), κατήντησε νὰ σημαίνῃ αὐτὸ τοῦτο τὸν καρπόν, γλαυκῆς ὀπώρας .. χυθέντος εἰς γῆν Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου Σοφ. Τρ. 703· τέμνεται βλαστουμένη καλῶς ὀπ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπάσμ. 239· σικυούς, βότρυς, ὀπώρας Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 476. 1· οὕτω παρὰ πεζολόγοις, Πλάτ. Νόμ. 844D, 845C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 8. 28, 8., 9. 42, 1· ἐπὶ ταὐτης τῆς σημασ. καὶ ἐν τῷ πληθ., Ἰσαί. 88. 27· — ὁ Ἀλκμὰν (ἔνθ' ἀνωτ.) καλεῖ τὰ μέλι κηρίναν ὀπάραν. **III**. μεταφορ., ἡ θερινὴ ἀκμή, ὅηλ. ἀκμή, ἄνθος τῆς νεότητος, ὡς τὸ ὥρα, Πινδ. Ι. 2. 8 (πρβλ. **μνάστεερα**), Ν. 5. 11· ὥριμος παρθενία, Αἰσχύλ. Ἱκ. 998, 1015· ὀπ. Κύπριδος Χαιρήμων παρ' Ἀθην. 603F.

ὀπωρεύς, ἐπίθ. τοῦ Διός, Ἐπιγρ. Ἀκραιφίας, IG. ant. 151.

ὀπωριαῖος, α, ον, φθινοπωρινός, τὰ ὀπωριαῖα, = ὀπώρα II, καρπός, Θεοφρ. π. Πυρ. 41.

ὀπωρίζω, (ὀπώρα II) συλλέγω, συνάγω καρπούς, ὀπ. ὀπώραν Πλάτ. Νόμ. 845A· σῦκα αὐτόθι 844A· ἀπὸ συκῆς ὀπώριζε Διογ. Λ. 6. 61· τρώγω καρπούς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 9, 6, 8· συνάγω τοὺς καρποὺς καὶ ἀποθηκεύω, Πλουτ. Περικλ. 9· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, συνάγω τοὺς καρποὺς μου, Θεοπόμπ. Ἴστ. Ἀποσπ. 94· μεταφορ., τοῖς τὰν ὥραν αὐτῶν βαλλομένοις ὀπωρίξασθαι Διὸς παρὰ Στοβ. 408. 51. **II**. συνάγω καρπὸν ἔκ τινος, ὀπωριεῦντες (Ἰων. μέλλ. ἀντὶ **-ιοῦντες**) τοὺς φοίνικας Ἡρόδ. 4. 172, 182.

ὀπωρικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων εἰς καρπόν, Γαλην.· ὡσαύτως **ὀπώριμος**, Σουΐδ. **2**) = **ὀπωρινός**, Γεωπ. 4. 1, 14.

ὀπώριμος, ον, = **ὀπωροφόρος**, **καρποφόρος**, «τοὺς βασιλικοὺς παραδείσους ἐξέτεμεν, οἳ δὴ πλίοι ὀπωρίμων δένδρων ἦσαν» Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **ὀπώρα**.

ὀπωρινός, ἡ, όν, ὁ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς **ὀπώρας**, ἀκάματον πῦρ, ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅηλ. τῷ Σειρίῳ, οὗ ἡ ἐπιτολὴ ἐσήμαινε τὴν ἔναρξιν ἐκείνης τῆς ὥρας τοῦ ἔτους (ἴδε **ὀπώρα**), Ἰλ. Ε. 5· ἦμαρ Π 385· βορέης Φ. 346, Ὀδ. Ε. 328· ὄμβρος Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 672, 676· ὄρχατοι Εὐρ. Ἀποσπ. 888· ὄζελφαξ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 421. [Παρ' Ὁμ., ὅστις μόνον τὰς πλαγίας πτώσεις μεταχειρίζεται, ὅταν ἡ λήγουσα ᾖ μακρά, τότε καὶ ἡ παραλήγουσα πρέπει νὰ ᾖ ὡσαύτως μακρά· — ἀλλ' ὅταν ἡ λήγουσα ᾖ βραχεῖα, ἡ παραλήγουσα εἶναι ὡσαύτως βραχεῖα, ὡς παρ' Ἡσ.· παρ' Ἀττ. ἀείποτε Ῑ· πρβλ. **μετοπωρινός**]. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 332.

ὀπωρισμός, ὁ, ὁ τρυγητός, Ἀκύλας ἐν Παλ. Διαθ. (Δευτερ. Ζ', 12).

ὀπωρο-βασίλις, ίδος, ἡ, ἡ βασίλισσα τῶν καρπῶν, εἶδος ὡραίου σύκου, Ἀδηλ. παρ' Ἀθην. 75D.

ὀπωροβόρος, ον, ὁ βιβρώσκων ὀπώρας, Καισάρ. 1100.

ὀπωρο-θήκη, ἡ, ἀποθήκη καρπῶν, Varro. R. R. 1. 59.

ὀπωρο-καπηλος, ὁ ἢ ἡ, ὀπωρασπώλης, Ἀλκίφρων 3. 60.

ὀπωρο-λόγος, ον, ὁ συλλέγων ἢ δρέπων ὀπώρας, καρπούς, Ὀππ. Κ. 1. 125.

ὀπωροπρατέω, πωλῶ ὀπώρας, Ἰω. Τζέτζ. Ἐπιστ. 57, σελ. 49, 50.

ὀπωροπράτης, ὁ πωλῶν ὀπώρας, Ἰω. Τζέτζ. Ἐπιστ. 57, σελ. 49, 50.

ὀπωρο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ὀπώρας, Ἡσύχ. ἐν λ. **ὡραιοπώλας**· ἀλλ' **ὀπωρώνης**, ἤτο ἡ Ἀττικὴ λέξις, «ὀπωροπώλης τοῦθ' οἱ ἀγοραῖοι λέγουσιν· οἱ δὲ πεπαιδευμένοι ὑπωρώνης, ὡς καὶ Δημοσθένης» Φρύνιχ. 206. — Θηλ. **ὀπωρόπωλις**, **-ιδος**, μεταγεν.

ὀπωροφθισία, ἡ, τὸ τέλος, ἡ λῆξις τῶν ὀπωρῶν, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 503.

ὀπωροφορέω, καρποφορῶ, φέρω καρπόν, Ἀνθ. Π. 6, 252.

ὀπωροφορία, ἡ, τὸ φέρειν ὀπώρας, Γερμ. Κων/πόλεως Cod. Coisl 278, fol. 184 γ° 219 γ°.

ὀπωρο-φόρος, ον, ὁ φέρων καρπόν, καρποφόρος, Ἀνθολ. Π. 7. 321.

ὀπωροφυὲς θέρος, τὸ φῦον ὀπώρας, Νικ. Εὐγ. στ. 597.

ὀπωροφύλακιον [ᾰ], τό, καλύβη τοῦ ὀπωροφύλακος, Ἐθδ. (Ἡσαΐ. Α', 8). **II**. = **ὀπωροθήκη**, Θεογνώστ. Καν. 136. 8.

ὀπωρο-φύλαξ, ᾰκος, ὁ, ἡ, ὁ φυλάττων τοὺς καρποὺς, ἀγροφύλαξ, Ἀριστ. Προβλ. 25. 2, 4, Διάδ. 1. 6.

ὀπωρ-ώνης, ου, ὁ, «ὁ τὰς ὀπώρας πωλῶν καὶ ἀγοράζων» (Σουΐδ.)· «ὀπωρώνας· τοὺς εἰς πρᾶσιν ὠνουμένους» (Ἡσύχ.) σῦκα καὶ βότρυς καὶ ἐλαίας συλλέγων, ὥσπερ ὀπωρώνης ἐκ τῶν ἀλλοτρίων χωρίων Δημ. 314. 14, Ἀριστοφ. 2. 1, πρβλ. **ὀπωροπώλης**.

ὅπως, Ἐπικ. καὶ Αἰολ. **ὄππως**, Ἰων. **ὅκως** (σύνθετον ἐκ τοῦ ἀναφορ. **ὅ** ἢ **ὅς**, καὶ τοῦ ἐπιρρ. **πῶς** (ἴδε ***πός**), πρβλ. ἵνα):

Α. ΕΠΙΡΡ. ΤΡΟΠΟΥ, ἀναφερόμενον εἰς τὸ προηγούμενον ὡς, καθώς, καθ' ὃν τρόπον, καὶ μετὰ ἐρωτημ. συνάμεια, πῶς, κατὰ ποῖον τρόπον, Λατ. ut, quomodo. **Β**. ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΤΕΛΙΚΟΣ, ὡς τὸ ἵνα, ὁπότε ἔχει συγκεκαλυμμένην τινὰ ὑποθετικὴν ἰδιότητα, ὡς τὸ ἵνα ἔχει συγκεκαλυμμένην τινὰ σημασίαν τόπου, — διὰ νά .., ἐπὶ σκοπῷ νὰ ..

Α. ΕΠΙΡΡ. ΤΡΟΠΟΥ, πῶς, ὡς: **I**. ἀναφορ. τοῦ **ὡς**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἢ οὕτως (ὡς τὸ ὡς), ὅπως, καθώς, Λατιν. ut, sicut: **I.** κατὰ τὴν συνήθη σύνταξιν τῶν ἀναφορ.: α) μεθ' ὁριστ., ἦ τοι νόστον, ὅπως φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς ὥς τοι Ζεὺς τελέσειεν Ὀδ. Ο. 111· οὕτως .., ὅπως .. Σοφ. Ἠλ. 1296, Τρ. 330· ὧδ' ὅπως ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1301· οὕτως ὅπως δύνανται Θουκ. 7. 67· — ἐνίοτε ἀνάλογός τις λέξις ἀντικαθιστᾷ τὸ προηγούμενον ἐπίρρ., με τοῖον ἔθηκεν, ὅπως (ἀντὶ οἷον) ἐθέλει Ὀδ. Π. 208· — συχν. χωρὶς νὰ προηγῆται ὡρισμένον τι δεικτικόν, ἔλθοι ὅπως .. ἐθέλω (ἐξυπακ. αὐτὸν ἐλθεῖν) Ὀδ. Ξ. 172· ἔρξον ὅπως ἐθέλεις Ἰλ. Δ. 37, Ὀδ. Ν. 145· χρῶ ὅπως βούλει Ξεν. Κύρ. 8. 3, 46· ποίει ὅπως ἄριστόν σοι δοκεῖ εἶναι αὐτόθι 4. 5, 50· — ἀξία σημειώσεως εἶναι ἡ φράσις: ὅπως ἔχω, ὅπως εἶμαι, ἐνταῦθα, Σοφ. Φιλ. 819, πρβλ. Ἀντ. 1235, Θουκ. 3. 30.

β) μεθ' ὁριστ. μέλλ., μάλιστα ἡγουμένων ῥημάτων σημαινόντων τὸ φροντίζειν, ἐπιμελεῖσθαι, ποιεῖν, κτλ., κατὰ ποῖον τρόπον, πῶς, οἱ Περσικοὶ νόμοι ἐπιμέλονται ὅπως μὴ τοιοῦτοι ἔσονται οἱ πολῖται Ξεν. Κύρ. 1. 2, 3· ποιέειν ὅκως μηκέτι ἐκεῖνος ἐς Ἕλληνας ἀπίξεται Ἡρόδ. 5. 23· ἐφρόντιζον ὅκως μὴ λείψομαι τῶν πρότερον γινομένων ὁ αὐτ. 7. 8, 1, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ. 29Ε· ἔπρασσον ὅπως τις βοήθεια ἥξει Θουκ. 3. 4· οὐδένα δεῖ τοῦτο μηχανᾶσθαι ὅπως ἀποφεύξεται θάνατον Πλάτ. Ἀπολ. 39Α· — ὁ μέλλων οὗτος τῆς ὁριστ. δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς εὐκτ., παρῳχημένου χρόνου ἡγουμένου, ἐπεμελεῖτο ὅπως μήτε ἄσιτοι μήτε ἄποτοί ποτε ἔσοιντο Ξεν. Κύρ. 8. 1, 43, πρβλ. Ἑλλ. 7. 5, 3, Κύρ. 8. 1, 10, Οἰκ. 7. 5, Ἀγησ. 2, 8· τούτου στοχαζόμενοι, ὅπως .. ἔσονται Πλάτ. Γοργ. 502Ε· καὶ συχνάκις τὸ ὅπως ἐναλλάσσεται πρός τινας ἄλλους τύπους οἷοι οἱ: δι' ὧν, ὅτῳ τρόπῳ, κλ., εἰσηγοῦνται μὴ δι' ὧν .. ἀσκήσουσι, ἀλλ' ὅπως .. δόξουσι Ἰσοκρ. 2. 5, πρβλ. Θουκ. 6. 11· — ἐκ τῆς ἐννοίας ταύτης ἡ λέξις εὐκόλως μεταβαίνει εἰς τὴν τελικὴν σημασίαν, τοῦτο ἀπόβαλε οὕτω ὅκως μηκέτι ἥξει Ἡρόδ. 3. 40· οὕτως ὅπως μήτηρ σε μὴ 'πιγνώσεται Σοφ. Ἠλ. 1296· πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2. 4, 21, Ἑλλ. 2. 4. 17· ἴδε κατωτ. Β. — Πρβλ. Κόντου Παρατηρ. εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 138.

2) μετὰ τοῦ ἄν (Ἐπικ. κε) καὶ ὑποτ. ἐν ἀορίστοις προτάσεσιν, ὅππως κεν ἐθέλῃσιν Ἰλ. Υ. 243 (ἀλλὰ ὅπως ἐθέλῃσιν (ἄνευ τοῦ κε) Ὀδ. Α. 349, πρβλ. Ζ. 189) οὕτω ὅκως ἂν καὶ δυνώμεθα Ἡρόδ. 8. 143· οὕτως ὅπως ἂν αὐτοὶ βούλωνται Ξεν. Κύρ. 1. 1, 2, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 115Ε, Συμπ. 174Β, κτλ.

β) οὕτω μετ' εὐκτ., παρῳχημ. χρόνου ἡγουμένου, οὕτως ὅπως τύχοιεν Θουκ. 8. 95· ὅπως βούλοιντο Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 13· — ὁπόταν τὸ ἄν τεθῇ μετὰ τῆς εὐκτικ., ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὸ ῥῆμα παρὰ εἰς τὸ ὅπως· ἢ ὅπως ἄν τις ὀνομάσαι τοῦτο, ἢ ὅπως ἄλλως ἤθελέ τις ὀνομάσῃ τοῦτο, Δημ. 167. 18. 3) συνηθεστάτη φράσις εἶναι ἡ ἑξῆς: οὐκ ἔστιν ὅπως (οὐκ ἔσθ' ὅπως), δὲν ὑπάρχει τρόπος καθ' ὃν .., δὲν εἶναι δυνατὸν νά .., οὐκ ἔστι ὅκως κοτὲ σοὺς δέξονται λόγους Ἡρόδ. 7. 102, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 18, Δημ. 297, 9, κ. ἀλλ.· οὕτως, οὐκ ἔστιν ὅπως οὐ, fieri non potest quin, οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν ἐξήγαγεν Σοφ. Ο. Κ. 97, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 116, Ἱππ. 426, Θεσμ. 882, Πλάτ. Ἀπολ. 27Ε· οὐδαμῶς ὅπως οὐ, ἐν αποκρίσει = ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἔχῃ οὕτω, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 160D· οὕτω καί, οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ' ὅπως .. οὐ φανῶ Σοφ. Ο. Τ. 1058· οὐ γὰρ γένοιτ' ἄν, τοῦθ' ὅπως οὐχ ὧδ' ἔχειν (ἀνακόλουθον ἀντὶ ἔχει ἢ ἕξει) ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 378· — οὕτως ἐν ἐρωτήσει, ἔσθ' ὅπως .. ἔλθωμεν; Ἀριστοφ. Σφ. 471· ἔστιν οὖν ὅπως ὁ τοιοῦτος φιλοσοφήσει; Πλάτ. Πολ. 495Α, πρβλ. Φαῖδρ. 262Β, Θεαίτ. 154C· τὸ οὐδὲ ὅπως, ἡ φράσις 'κατ' οὐδένα τρόπον', αὐτόθι 183Β· — οὕτω, πλὴν τῆς ὁριστικῆς πάντων τῶν χρόνων μετὰ τὸ οὐκ' ἔσθ' ὅπως, δύναται νὰ ἀκολουθήσῃ εὐκτικὴ μετὰ τοῦ ἄν, οὐκ ἔσθ' ὅπως μί' ἡμέρα γένοιτ' ἂν ἡμέραι δύο Ἀριστοφ. Νεφ. 1182, πρβλ. Σφ. 212, Ἰσοκρ. 265D, Πλάτ. Λάχ. 184C· ἢ ὁριστικὴ μετὰ τοῦ ἄν, οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἂν ἐμίσησαν Ἰσοκρ. 286Α, πρβλ. Δημ. 901· 15 — ἰδιάζουσα εἶναι ἡ παράλειψις τοῦ ἄν ἐν τῷ οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι Αἰσχύλ. Ἀγ. 620, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 52, Ἀριστοφ. Σφ. 471. 4) παρ' Ἀττ. ποιητ. ὡς τὸ ὡς ἐν παρομοιώσεσι, κῦμ' ὅπως, ὡς κῦμα, Αἰσχύλου Πρ. 1001· γῄτης ὅπως Σοφ. Τρ. 32, πρβλ. 442, 683· ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι σχίζουσι κάρα ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 98· ὅπως ἁ πάνδυρτος ἀηδὼν αὐτόθι 1076, πρβλ. Φ. 777, Εὐρ. Ἀνδρ. 1140, Ἐκ. 398.

5) ὡσαύτως ὡς τὸ ὡς ἢ ὅτι, Λατ. quam, μετὰ ὑπερθ. ἐπιρρ., ὅπως ἄριστα Αἰσχύλ. Ἀγ. 600, κτλ.· ὅπως ἀνωτάτω, ὅσον τὸ δυνατὸν ὑψηλά, Ἀριστοφ. Εἰρ. 207· πλῆρες, οὕτως ὅπως ἥδιστα (ἐξυπ. ἔχει) Σοφ. Τρ. 330· ἢ πληρέστερον ἔτι, εἰκῇ κράτιστον ζῆν ὅπως δύναιτό τις ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 979· ἴδε κατωτ. 6. 6) μετὰ προστιθεμένης γενικῆς, σοῦσθ' ὅπως ποδῶν (δηλ. ἔχετε), τρέχετε ὅπως δύνανται οἱ πόδες σας, δηλ. ὅσον ταχέως δύνασθε, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 837, πρβλ. Εὐρ. Ἠλ. 238, καὶ ἴδε κατωτ. III. 10, ἔχω Β. Η. 2. 6. 7) ἐνίοτε ὡς τὸ Λατ. ut, ἐπὶ χρόνου, ὅτε, Τρῶες .. ὅπως ἴδον αἷμ' Ὀδυσῆος ..., ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν Ἰλ. Λ. 459, 460, πρβλ. Μ. 208, Ὀδ. Γ. 373· — οὕτω συχνάκις παρ' Ἡροδ. μετ' εὐκτ., ὅπως μὲν εἴη ἐν τῇ καρπὸς ἁδρὸς 1. 17, πρβλ. 68, 100, 162, 186, 2. 13, 174 κ. ἀλλ.· οὕτω παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 198, Σοφ. Ἠλ. 749, Τρ. 765, Ἀριστοφ. Νεφ. 60· καὶ μετὰ ὑπερθ. ἐπιρρ., ὅπως πρῶτα, εὐθὺς ὡς, Λατ. cum primum, Ἡσ. Θ. 156· ὅπως ὠκιστα Θέογν. 427· ὅπως τάχιστα Αἰσχύλ. Πρ. 228. **II.** τὸ ὅπως ἐνίοτε εἶναι ἐν χρήσει ὅπως εἰσαγάγῃ τὴν διήγησιν γεγονότος, μετὰ λεκτικά, δοξαστικὰ ἢ ἀντιλήψεως διανοητικῆς σημαντικὰ ῥήματα, ὥστε δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ὡς τὸ ὡς ἢ ὅτι, Λατ. quod, ἂν καὶ τὴν συνήθη σημασίαν τοῦ πῶς δυνάμεθα εὐκόλως νὰ διακρίνωμεν, λόγῳ ἀνάπεισον ὅκως .. Ἡρόδ. 1. 37· οὐδὲ φήσω ὅκως .. ὁ αὐτ. 2. 49, πρβλ. 3. 115, 116· τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζ', ὅπως οὐκ εἶ κακὸς Σοφ. Ο. Τ. 548 (ἔνθα τὸ φράζ' ὅπως σημαίνει διασαφήνισον πῶς), πρβλ. Ἀντ. 223· μετὰ τὸ ἐλπίζειν, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 963, Εὐρ. Ἡρακλ. 1051· οὕτω μετὰ φράσιν δηλοῦσαν συγκίνησιν, ἐμοὶ δ' ἄχος .., ὅππως δὴ δηρὸν ἀποίχεται Ὀδ. Δ. 109, πρβλ. Σοφ. Φ. 169· καὶ μετὰ τὸ θαυμάζω συχνάκις παρ' Ἀττ., θαυμάζω ὅπως ποτὲ ἐπείσθησαν Ἀθηναῖοι Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 20, πρβλ. Πλάτ. Κρίτωνα 43Α.

2) οὐχ ὅπως .. ἀλλὰ ἢ ἀλλὰ καὶ .. σημαίνει: οὐ μόνον οὔ .. ἀλλὰ .., καὶ ἐξηγεῖται κατ' ἔλλειψιν τοῦ λέγω ἢ ἐρῶ (πρβλ. ὅτι IV), οὐχ ὅπως κωλυταὶ .. γενήσεσθε, ἀλλὰ καὶ .. δύναμιν προσλαβεῖν περιόψεσθαι, ὄχι μόνον δὲν θὰ γίνητε .., ἀλλὰ καὶ θὰ .., Θουκ. 1. 35, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 34, Δημ. 67, 28· οὐχ ὅπως .. τῶν αὐτοῦ τι ἐπέδωκεν, ἀλλὰ τῶν ὑμετέρων πολλὰ ὑφῄρηται Λυσ. 185. 42· οὐχ ὅπως τούτων χάριν ἀπέδοσαν, ἀλλ' ἀπολιπόντες ὑμᾶς εἰς τὴν Λακεδαιμονίων συμμαχίαν εἰσῆλθον Ἰσοκρ. 301Α, πρβλ. Δημ. 271. 1., 1250. 22· ὡσαύτως, οὐχ ὅπως ἀλλ' οὐδὲ .., οὐχ ὅπως ἀδικοῦντες, ἀλλ' οὐδ' ἐπιθυμοῦντες ἐφυγαδευόμεθα Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 14· οὐχ ὅπως τῆς κοινῆς ἐλευθερίας μετέχομεν, ἀλλ' οὐδὲ δουλείας μετρίας τυχεῖν ἠξιώθημεν Ἰσοκρ. 297D· οὐχ ὅπως, ἀλλ' οὐ .., Ξεν. Ἀγησ. 5, 1· οὐχ ὅπως, ἀλλὰ μηδὲ .. Θουκ. 3. 42· οὐ γὰρ ὅπως .., ἀλλὰ καὶ .. Δημ. 518. 11· οὐκ οὖν ὅπως .., ἀλλὰ .. Ξεν. Κύρ. 8. 2, 12· οὕτως ἐνίοτε μὴ ὅπως, μὴ ὅπως ὀρχεῖσθαι ἀλλ' οὐδὲ ὀρθοῦσθαι ἐδύνασθε, οὐ μόνον δὲν ἠδύνασθε νὰ ὀρχῆσθε, ἀλλ' οὐδὲ νὰ ἵστασθε ὄρθιοι, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 10. β) οὐχ ὅπως σπανίως ἀκολουθεῖ ἑτέραν πρότασιν, Λατ. nedum, (Liv., Tac.), πεπαύμεθ' ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σε παύσομεν Σοφ. Ἠλ. 796, πρβλ. Λουκ. Χάρ. 9, Προμ. 8, ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 7, Ἁλιεῖς 31. **III.** ἐπὶ πλαγίας ἐρωτήσεως πῶς, κατὰ τίνα τρόπον· 1) μεθ' ὁριστ., α) παρῳχημένου χρόνου, ἔσπετε νῦν μοι ὅππως δὴ .. πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἰλ. Π. 113· εἴπ' ἄγε μ' .. ὅππως τοὐσδ' ἵππους λάβετον Κ. 544· εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας Ὀδ. Γ. 97· ὅπως ἠφανίσθη οὐδὲ λόγῳ εἰκότι δύνανται ἀποφαίνειν Ἀντιφῶν 5. 26· Ἀλκιβιάδης ἀνήχθη .. ἐπὶ κατασκοπῇ τοῦ οἰκάδε κατάπλου ὅπως ἡ πόλις πρὸς αὐτὸν ἔχει (ἱστορ. ἐνεστ.) Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 11. β) μέλλοντος, οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα Ἰλ. Β. 252, κτλ.· συχν. μετὰ ῥήματα σκέψεως σημαντικὰ (ὡς ἡ ὑποτακτ., ἴδε κατωτ. 2), φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τάδε ἔργα Ἰλ. Δ. 14· φράζευ ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ (διάφ. γραφ. ἀλεξήσῃς) Ι. 25, πρβλ. Ὀδ. Α. 269, Ν. 376, 386, Τ. 557, Υ. 29, 39. 2) μεθ' ὑποτακτ. μετὰ τὰ ῥήματα τὰ σκέψεως, προνοίας κ. τ. τ. σημαντικά, λεύσσει ὅπως ὄχ' ἄριστα .. γένηται Ἰλ. Γ. 110· ἐνόησεν (γνωμικὸς ἀόρ.) ὅππως κέρδος ἔῃ Κ. 225· ἀλλ' ἄγεθ' ἡμεῖς οἵδε περιφραζώμεθα πάντες νόστον ὅπως ἔλθῃσι Ὀδ. Α. 76, πρβλ. Ν. 365· οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ Σοφ. Ο. Τ. 1376, πρβλ. Αἴ. 428, Λυσ. 112. 34, Πλάτ. Μένων 91D· ἐπιμελητέον ὅπως τρέφωνται οἱ ἵπποι Ξεν. Ἱππαρχ. 1, 3, πρβλ. Οἰκ. 7, 36, 37, 9, 14., 15, 1, Πλάτ. Γοργ. 515C. — Ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ σύρωμεν γραμμὴν μεταξὺ τῆς χρήσεως τοῦ μέλλοντος καὶ τῆς ὑποτακτ., φαίνεται ἐκ χωρίων οἷα τὰ ἑξῆς: Αἰσχίν. 62. 41 κέξ., ἔνθα ἀμφότεροι οἱ τύποι εἶναι ἐν ὁμοίᾳ χρήσει (ἐπράττετο γὰρ .., πρῶτον μὲν ὅπως μὴ περιμείνητε .., δεύτερον δὲ ὅπως ψηφιεῖσθε .., τρίτον δὲ ὅπως μὴ ἔσται), πρβλ. Ξεν. Ἀγησ. 7, 7, Ἀπομν. 2. 2, 10. — Περὶ τοῦ ὅπως ἄν (κεν) ἴδε κατωτ. 5. — Ἴδε Κόντου Παρατηρ. εἰς Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 41, καὶ Γ. Χατζιδάκι Βιβλιοκρισίαν ἐς Ἀθηνᾶς τ. ΙΓ', σ. 562. 3) μετ' εὐκτ., α) ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου, τῶν ἀδήλων ὅπως ἀποβήσοιτο Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 2, κτλ.· μετὰ τὰ σκέψεως σημαντικὰ ῥήματα, ὅτε ὁ λόγος πράγματι εἶναι πλάγιος, μερμήριξε .., Ἥρη ὅππως ἐξαπάφοιτο (ἀπόλ. ἐρώτ. πῶς ἐξαπάφωμαι;) Ἰλ. Ξ. 169· μερμήριξεν ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι νῆες Ὀδ. Ι. 554, πρβλ. 420· οὐ γὰρ εἴχομεν .. ὅπως δρῶντες καλῶς πράξαιμεν Σοφ. Ἀντ. 271· ἐπεμελήθημεν ὅπως ἐξαλειφθείη αὐτῷ τὰ ἁμαρτήματα Λυσ. 106. 35, πρβλ. 132, 36, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 11. 4) μετ' εὐκτικῆς καὶ τοῦ ἄν, ὅτε συχνάκις ἐκφράζεται ἐπιθυμία ἢ εὐχὴ ἥτις ἐν ἀπολ. λόγῳ θὰ ἐξεφέρετο διὰ τοῦ πῶς ἄν, σκόπει ὅπως ἂν ἀποθάνοιμεν ἀνδρικώτατα Ἀριστοφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἱππ. 81 (διάφ. γραφ. ἀποθάνωμεν), πρβλ. Νεφ. 759· βουλευόμενοι ὅπως ἂν τὴν ἡγεμονίαν λάβοιεν τῆς Ἑλλάδος Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 33, πρβλ. Κύρ. 2. 1, 4· τῶν ἄλλων ἐπιμελεῖται ὅπως ἂν θηρῷεν ὁ αὐτ. 1. 2, 10· ἡ εὐκτ. μετὰ τοῦ ἂν καὶ ἡ ὑποτακτ. ἐνίοτε ἀπαντῶσιν ἐν ἀλλεπαλλήλοις προτάσεσιν, ὁ αὐτ. ἐν τοῖς Ἑλλ. 3. 2, 1. **5)** ὅπως ἂν (κεν) μετὰ τῆς ὑποτ. παριστάνει τὸν τρόπον ἢ τὸν σκοπὸν ἀόριστον, πεῖρα ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκηαι, προσπάθησον πῶς καθ' οἷον δήποτε τρόπον νὰ φθάσῃς εἰς τὴν πατρίδα, μάλιστα ἡγουμένης προστ. ἢ ἀπαρεμφ. ἀντὶ προστ., Ὀδ. Δ. 545· φράζεσθαι .. ὅππως κε μνηστῆρας .. κτείνῃς Α. 296· σκοπεῖτε .., ὅπως ἂν ὑμῖν πρᾶγος εὖ νικᾷ τόδε Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 233, κτλ.· φύλασσε .. ἔπειθ', ὅπως ἂν .. ἡ χάρις .. ἐξ ἁπλῆς διπλῆ φανῇ Σοφ. Τρ. 618, Εὐρ. Ι. Α. 538· οὕτως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἐπιμελεῖσθαι ὅπως ἂν .., Ξεν. Κύρ. 8. 3, 6, Πλάτ. Πρωτ. 326Α· μηχανᾶσθαι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 239Β, Γοργ. 481Α, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 917. **6)** ὁ Ξεν. ἐνίοτε μεταχειρίζεται τὸ **ὅπως**, σχεδὸν ὡς τὸ **ὥστε**, μετ' ἀπαρ., ἐπεμελήθη προθύμως, ὅπως διπλάσια .. σῖτα καὶ ποτὰ παρασκευασθῆναι Κύρ. 4. 2, 37, πρβλ. Οἰκ. 7, 29, Ἑλλ. 6. 2, 32. **7)** μετὰ τὰ φόβου ἢ προσοχῆς καὶ προφυλάξεως σημαντικὰ ῥήματα τὸ **ὅπως** καὶ **ὅπως μὴ** εἶναι ἐν χρήσει μετὰ μέλλ. ὁριστ. ἢ ἀορ. ὑποτακτ.:— ἡ γραφὴ συχνάκις εἶναι ἀμφίβολος· τὰ ἑπόμενα ἐβεβαιώθησαν ἄλλα μὲν ἐκ τοῦ μέτρου, ἄλλα δ' ἐκ τοῦ τύπου, α) μετὰ μέλλ. ὁριστ.: δέδοιχ' ὅπως μὴ τεύξομαι Ἀριστοφ. Ἱππ. 111· εὐλαβούμενοι ὅπως μὴ οἰχήσομαι Πλάτ. Φαῖδρ. 91C· φόβος .. ἔστιν .. ὅπως μὴ αὖθις διασχισθησόμεθα ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 193Α. **6)** μετ' ἀορ. ὑποτ., τὴν θεὸν δ' ὅπως λάθω δέδοικα Εὐρ. Ι. Τ. 995· φυλάττω, ὅπως μὴ εἰς τοὐναντίον ἔλθῃς Ξεν. Ἀπομν. 3. 6, 16· σπανίως μετ' ἐνεστ., οὐ φοβεῖ ὅπως μὴ ἀνόσιον πρᾶγμα τυγχάνῃς πράττων Πλάτ. Εὐθύφρων 4Ε — ἐνίοτε τὸ προηγούμενον ῥῆμα παραλείπεται, [δέδοιχα] ὅπως μὴ οὐκ .. ἔσομαι ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 77Α. γ) μετ' εὐκτ. ἰσοδυναμούσης ὑποτακτικῇ, ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου, Ξεν. Ἀπομν. 2. 9, 3. **8)** ἡ σύνταξις αὕτη εἶναι συχνοτάτη ἐπὶ προστακτικῆς ἢ ἀπαγορευτικῆς ἐννοίας: κατὰ τὴν ἀρχικὴν σύνταξιν ῥῆμά τι προηγεῖται σημαῖνον προσοχὴν ἢ προφύλαξιν, ὅρα ὅκως μὴ σευ ἀποστησώμεθα Ἡρόδ. 3. 36· ἄθρει .. ὅπως μὴ ἐκδύσεται Ἀριστοφ. Σφ. 140· τηρώμεσθ' ὅπως μὴ .. αἰσθήσεται αὐτόθι 372·— ἀλλὰ τὸ ῥῆμα τοῦτο κατήντησε νὰ παραλείπηται, τὸ δὲ **ὅπως** ἢ **ὅπως μὴ** μετὰ μέλλ. ὁριστ. ἢ ἀορ. ὑποτ. εἶναι ἀκριβῶς = προστακτ., ὡς φαίνεται ἐκ χωρίων οἷον τὸ ἔμβα χὤπως ἀρεῖς Ἀριστοφ. Βάτρ. 377·— ἡ συνηθεστάτη σύνταξις εἶναι, α) ἡ μετὰ μέλλ. ὁριστ., ὅκως λόγον δώσεις τῶν μετεχείρισας χρημάτων, = δίδου λόγον, Ἡρόδ. 3. 142· ὅπως παρέσει μοι = πάρισθι, Ἀριστοφ. Ὄρν. 131· ὅπως πετήσει ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 77, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 7, 3, Λυσ. 93. 36,, 124. 39, Πλάτ. Γοργ. 487D, 489Α, κτλ.·— ὁμοία χρῆσις ἐπὶ τοῦ α' προσώπου εἶναι σπανία·— ἧττον συνήθης σύνταξις εἶναι. β) ἡ μετ' ἀορ. ὑποτ., ὅπως μή τι ὑμῖν πανώλεθρον κακὸν ἐς τὴν χώρην ἐσβάλωσι Ἡρόδ. 6. 85· ὅπως μὴ .. ἢ τοῦτο Πλάτ. Κρατ. 430D.— Τὰ Ἀντίγραφα συχνάκις ποικίλλουσιν, οἷον μεταξὺ **δεδάξεις** καὶ **-ξῃς** ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 824· **τιμωρήσονται** καὶ **-σωνται** ἐν Θουκ. 1. 56· **πράξομεν** καὶ **-ωμεν** αὐτόθι 82· **θορυβήσει** καὶ **-σῃ** ἐν Δημ. 170. 3· **ἐξαπατήσει** καὶ **-σῃ** ἐν Πλάτ. Πρωτ. 313C, κτλ. ἡ Dawes ἐν τῷ Misc. Crit. σελ. 228 κέξ., διισχυρίζεται ὅτι τὰ **ὅπως** καὶ **ὅπως μὴ** οὐδέποτε ἦσαν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς δοκίμοις μετὰ ὑποτακτ. ἀορ. α', ἀλλὰ μόνον τοῦ ἀορ. β'· καὶ οἱ ἐκδόται σπανίως ἐπιτρέπουσι τὸ πρῶτον (ὑποτ. ἀορ. α'), εἰ μὴ ὅπου τὸ μέτρον ἢ ὁ γραμματικὸς τύπος ἀναγκάζει. Ὅτι τὸν ἀόρ. α' ἐν τῇ συντάξει ταύτῃ οἱ παλαιοὶ ἀπέφευγον εἶναι βέβαιον, ἂν καὶ οὐδεὶς ἀποχρῶν λόγος ἔχει δοθῇ περὶ τούτου. **9)** τὸ **ὅπως** κεῖται ὡς ἠχὼ τοῦ προηγουμένου πῶς; οὕτως ἐν διαλόγῳ: Α. καὶ πῶς; Β. ὅπως; [ἐρωτᾷς] πῶς; Ἀριστοφ. Ἱππ. 128· Α. πῶς με χρὴ καλεῖν; Β. ὅπως; ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 677, πρβλ. Πλ. 139. **10)** μετὰ γεν. τρόπου (ἴδε ἀνωτ. Ι. 5), πρβλ. οὐκ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης, ὡς πρὸς τὴν .., Πλάτ. Γοργ. 470Β, πρβλ. Πολ. 389C.

Β. Ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ **ὅπως** ἐν πλαγίαις ἐρωτήσεσιν, εὐκόλως κατανοεῖται ἡ ἔννοια καὶ σύνταξις τοῦ αὐτοῦ μορίου ὡς ΤΕΛΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ, ἵνα, διὰ νά .., ὅτε ἡ πρώτη σημασία τοῦ τρόπου ἀπορροφεῖται ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ σκοποῦ ἢ σχεδίου, πρβλ. τὸ **ἵνα**, πρὸς ὃ ἐνίοτε ἐναλλάσσεται, Ἀντιφῶν 114. 1-8, Ἀνδοκ. 25, 15-18, Λυκοῦργ. 164. 39 κέξ. **1)** μεθ' ὑποτ. α) ἀρκτικοῦ χρόνου ἡγουμένου ἢ ὑποτακτικῆς ἢ προστ., τὸν δὲ μνηστῆρες .. λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ φῦλον ὄληται νώνυμον ἐξ Ἰθάκης Ἀρκεισίου ἀντιθέοιο Ὀδ. Ξ. 181, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 873, Σοφ. Φ. 238, Ἠλ. 457, Ξεν. Ἀπομν. 2. 10, 2, Πλάτ. Γοργ. 515C, κτλ. β) ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου (ἴδε **ἵνα** Β. 1. 1. 6), ὅταν δὲν ὑπάρχῃ τύπος πρκμ. ἢ ὅταν ὁ ἀόρ. ἀναπληροῖ τὸν πρκμ., ξυνελέγημεν ἐνθάδε, ὅπως προμελετήσωμεν, συνεκλήθημεν, δηλ. ἔχομεν συνέλθει εἰς ἐκκλησίαν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 117· παρήλθομεν .., ὅπως μὴ χεῖρον βουλεύσησθε Θουκ. 1. 73· ὡσαύτως ὅταν τὸ συμβησόμενον κρίνηται ἐκ τοῦ κυρίου ὑποκειμένου, ἦλθον πρεσβευσόμενοι, ὅπως μὴ σφίσι .. τὸ Ἀττικὸν ἐμπόδιον γένηται ὁ αὐτ. 1. 31, πρβλ. 57, 65, κτλ.·— ἐνίοτε ἡ εὐκτ. καὶ ὑποτ. ἀπαντῶσιν ἐν ἀλλεπαλλήλοις προτάσεσιν, ὁ αὐτ. 3. 22., 6. 96., 7. 17, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 1. **2)** μετ' εὐκτ., ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου, πὰρ δέ οἱ αὐτὸς ἔστη, ὅπως .. κῆρας ἀλάλκοι Ἰλ. Φ. 547· συχνότερον ἐν τῇ Ὀδ., ὡς Ν. 318, Ξ. 312, Σ. 160, Χ. 472· οὕτω παρὰ Σοφ. Ο. Τ. 1005, Ο. Κ. 1305, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 25, Πλάτ. Τίμ. 77Ε, κτλ.·— οὕτως ἱστορικοῦ ἐνεστῶτος ἡγουμένου, πέμπει τοὐσδ' ὅπως κτείνειαν Αἰσχύλ. Πέρσ. 450· ἡγεμόνα πέμπει ὅπως ἄγοι Ξεν. Ἀν. 4. 7, 19· μετὰ ὑποτακτ., ἔλθοι .. ὅπως γένοιτο Αἰσχύλ. Εὐμ. 297, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1221. **3)** μεθ' ὁριστ., α) ἱστορικῶν χρόνων εἰς δήλωσιν ἐπακολουθήματος ὅπερ δὲν ἐπηκολούθησεν ἢ ἀδύνατον εἶναι νὰ ἀκολουθήσῃ, εἶθ' εἶχε φωνὴν ἔμφρον' ἀγγέλου δίκην, ὅπως δίφροντις οὖσα μὴ 'κινυσσόμην Αἰσχύλ. Χο. 196, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 1134·— σπάνιον παρὰ πεζογράφοις, ἐδεξάμην ἂν .. φράσαι πρὸς ὑμᾶς .., ὅπως .. προῄδειτε Ἀνδοκ. 22. 23· τίς οὐκ ἂν .. ταῦτα ἐδήλωσεν, ὅπως .. ταῦτα ἠλέγχθη Δημ. 950. 17·— οὕτω μετὰ τὰ ῥήματα **ἔδει, ἐχρῆν**, καὶ τὰ ὅμοια, ὅτε ἐννοεῖται ὑποχρέωσίς τις ἢ προσδοκία ἀνεκπλήρωτος, οὐκοῦν ἐχρῆν σε Πηγάσου ζεῦξαι πτερόν, ὅπως ἐφαίνου τοῖς θεοῖς τραγικώτερος Ἀριστοφ. Εἰρ. 135· τί .. οὐκ ἔρριψ' ἐμαυτὴν .. ὅπως ἀπηλλάγην; Αἰσχύλ. Πρ. 749. **6)** μέλλοντος, θέλγει ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται (= φραζομένη ὅπως ἐπ.) Ὀδ. Α. 57, πρβλ. Ἰλ. Α. 136· χρὴ ἀναβιβάζειν ἐπὶ τὸν τροχὸν τοὺς ἀναγραφέντας, ὅπως μὴ πρότερον νὺξ ἔσται Ἀνδοκ. 6. 48· ἐμισθώσατο τοῦτον .., ὅπως συνερεῖ Δημ. 443. 1·— ἐνίοτε ὁ μέλλ. τῆς ὁριστ. καὶ ὁ ἀόρ. τῆς ὑποτ. ἀπαντῶσιν εἰς συνεχεῖς προτάσεις, σιγᾶθ', ὅπως μὴ πεύσεταί τις, ὦ τέκνα, γλώσσης χάριν δὲ πάντ' ἀπαγγείλῃ τάδε Αἰσχύλ. Χο. 263. **11.** τὸ **ὅπως** ἐνίοτε εἶνε ἐν χρήσει ὡς τὸ Λατ. ut, κατόπιν ῥημάτων δεήσεως ἢ παρακλήσεως σημαντικῶν ἀντὶ τῆς ἀπαρ., λίσσεσθαι .. ὅπως νημερτέα εἴπῃ Ὀδ. Γ. 19· αἰτεῖσθαι ὅπως μὴ καταψηφίσησθε Ἀντιφῶν 112. 41· δεήσεται .., ὅπως δίκην μὴ δῷ ὁ αὐτ. 114. 1· ὅπως μὴ ἀποθάνῃ ἠντιβόλει Λυσ. 194. 25· παρακελεύεσθε ὑμῖν αὐτοῖς ὅπως ἐξίητε Λυκοῦργ. 165. 40· οὕτω μετὰ τοῦ ἄν. δεῖταί μου σφόδρα ὅπως ἂν οἰκουρῇ Ἀριστοφ. Ἀχ. 1060, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 126., 3. 44· διεκελεύετο ὅπως ἂν .. ἐγγράφωσί με Ἰσαῖ. 66. 14· οὕτω, δεῖ σ' ὅπως δείξεις (ἀντὶ δεῖ σε δεῖξαι), Σοφ. Αἴ. 556, συχνάκις ἑρμηνεύεται ὡς ἔλλειψις ἀντὶ τοῦ δεῖ σ' ὁρᾶν (σκοπεῖν) ὅπως, πρβλ. Φιλοκτ. 55.— Ἴδε Κόνου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 170.

ὅπως δή, πῶς τῷ ὄντι, πῶς ἀληθῶς, Ἰλ. Π. 113. **Η.** = **ὁπωσοῦν**. Πλάτ. Ἱππαρχ. 232Β·— οὕτως, ὅπως δήποτε, Δημ. 30. 22., 314. 5· φύσει ἢ ὁπ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 5, 14.

ὅπως οὖν ἢ ὁπωσοῦν, κατά τινα τρόπον, ὀλίγον τι, Λατιν. utcunque, Θουκ. 1. 77., 7. 60, Ἰσοκρ. 15Ε, κτλ.· οὐδ' ὁπωσοῦν Θουκ. 7. 49, Ἰσοκρ. 233Β, κτλ.· — οὕτως, **ὁπωστιοῦν** Πλάτ. Φαῖδρ. 258C· οὐδ' ὁπωστιοῦν Φαίδων 61C, κ. ἀλλ. μηδ' ὁπ. Θεαίτ. 179Β.

ὅπως περ, = **ὥσπερ**, Ἡρόδ. 9. 120, Σοφ. Αἴ. 1179, Ο. Τ. 1336 κτλ.

ὅπως ποτέ, ἀλλ' ὅπως ποθ' ὑπείλημμαι περὶ τούτων ἀρκεῖ μοι, καθ' ὃν τρόπον, Δημ. 316. 12.

ὅπωτ (= **ὅπως**), Ἐπιγρ. Αἰγοσθενικῶν L. et F. 1. Οὕτω γίνονται ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἑπτὰ οἱ τρόποι τῆς γραφῆς τοῦ **ὅπως**, οἵδε: **ὅπως, ὅππως, ὅκως, ὅπους, ὅπυς, ὅπωρ, ὅπωτ**, ἐξ ὧν μόνοι οἱ τρεῖς πρῶτοι εὗρον χώραν, ἐν τοῖς μέχρι τοῦδε λεξικοῖς, οἱ δὲ λοιποὶ οὐχί, ἅτε ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις πρῶτον γνωσθέντες· Πόσα τοιαῦτα ἔχει νὰ δείξῃ ὁ μέλλων χρόνος. Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὅρᾱμα τό, τὸ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ὁρώμενον θέαμα, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 3. 3, 12, Ἠθ. Ν. 10. 3, 7, κ. ἀλλ.· διά τε τὰ δεινὰ ὁράματα καὶ διὰ τὸν φόβον Ξεν. Κύρ. 3. 3, 66· ἐμφάνισις τῶν θεῶν ἐν ὁρατῇ μορφῇ, Ἀριστείδ. 1. 38. **2)** τὸ ἐν ἐκστάσει ἢ καθ' ὕπνους ὁρώμενον, ὑπτασία, Ἑβδ. (Γένεσ. ΙΕ', 1, ΜϚ', 2), Πράξ. Ἀποστ. θ', 10, κ. ἀλλ., Κλημέντια 397Β, κλ. **Η.** ἀντικείμενον σκέψεως, θεωρία, τὸ ὅρ. Θάλεω (Camer. ὥρημα ἢ εὕρημα) Ἀριστ. Πολιτ. 1. 11, 12. — Ἐντεῦθεν **ὁρᾱμᾱτίζομαι, -τισμός, -τιστής**, Ἀπύλας καὶ Συμμ. ἐν Παλ. Διαθ.

ὅραμνος, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ **ὁρόδαμνος**, Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 124, Ἀνθ. Π. 5. 292.

ὁρανός, ἴδε ἐν λ. **οὐρανός**.

ὅρᾱσις εως, ἡ, τὸ ὁρᾶν, ἡ ὅρασις, ὡς καὶ νῦν, Λατ. visus, Μένανδρ. ἐν «Δὶς ἐξαπατῶντι» 1, Δημάδ. 278, 41, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 4, 1, κτλ.· διακρίνεται δὲ ὡς ἡ ἐνέργεια ἢ πρᾶξις ἀπὸ τοῦ **ὄψις** (ὅπερ σημαίνει τὴν αἴσθησιν ἢ δύναμιν τῆς ὄψεως), ὁ αὐτ. π. Ψυχῆς 3. 2, 8, πρβλ. 3. 3, 21. **2)** πληθ., οἱ ὀφθαλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μοί, τὰς ὁρ. ἐκκόπτειν Διόδ. 2. 6, πρβλ. Πλούτ. 2. 88D. **II.** ὅραμα, ὀπτασία, Ἑβδ. (Ἰωὴλ Β', 28), πρβλ. Πράξ. Ἀπ. β', 17, καὶ ἴδε Δουκάγγ.

ὁρατέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὁρῶ**, δεῖ ὁρᾶν, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 38.

ὁρᾱτής, οῦ, ὁ ὁρῶν, θεατής, Πλουτ. Νικ. 19· **ὁρᾱτήρ, ῆρος**, Ἡσύχ. ἐν λ. **ὀπτήρ**.

ὁρᾱτικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ὁρᾶν, βλέπειν, τὰ ὄμματα ὁρ. τῶν πόρρωθεν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 1, 38· — ἀπολ. ὁρατικὸν τὸ ὁρᾶν, καὶ ὁρατὸν τὸ δυνατὸν ὁρᾶσθαι αὐτόθι· — τὸ ὁρατικόν, ἡ δύναμις τοῦ ὁρᾶν, αὐτόθι 1. 2, 6, Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 8, 2 καὶ 18· ἡ ὁρ. δύναμις Πλούτ. 2. 433D· — Ἐπίρρ. -κῶς, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 355. **II.** ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν ὅρασιν, θεραπεύματα Διογ. Λ. 8. 89.

ὁρᾱτός ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ ἴδῃ, συχν. παρὰ Πλάτ., κτλ. συναπτόμενον τῷ **ἁπτός**, Τίμ. 28B, Πολ. 524D, κτλ.· τὰ ὁρατά, τὰ ὁρώμενα, τὰ ὑποπίπτοντα εἰς τὴν αἴσθησιν τῆς ὁράσεως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ νοητά, αὐτόθι 509D· πρβλ. **ὁρατικός**. Ἐπίρρ. -τῶς, Πλούτ. 2. 1029E.

ὁραυγέομαι, ἀποθ. (ὁράω, αὐγή) θεωρῶ ἐκ τοῦ πλησίον, ἐπιβλέπω, Ἀρέτας ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 854· ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ **μαραυγέω**.

ὁράω, συνῃρ. **ὁρῶ** ἔτι καὶ ἐν Ἰλ. Γ. 234, Ἐπικ. **ὁρόω** Ε. 244, κτλ.· Ἰων. **ὁρέω** Ἡρόδ. 1. 80, κτλ., (ἀλλὰ γ' ἑνικ. **κατορᾷ**, 2. 38)· α' πληθ. **ὁρέομεν** 5. 40· γ' πληθ. **ὁρέουσι** (ἐπ-) 1. 124. — ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφῶν **ὁρέωμεν -ῶμεν, ὁρέωσι -ῶσι**· Ἀττ. παρατ. **ἑώρων** Θουκ., κτλ., Ἰων. **ὥρεον** Ἡρόδ. 2. 131., 4. 3, κτλ. (ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. ἐνίοτε φέρεται **ὥρων**, Δινδ. περὶ τῆς Διαλ. τοῦ Ἡρ. σ. XXX), ἀλλὰ γ' ἑνικ. **ὥρα** 1. 11., 3. 72, β' πληθ. **ὡρᾶτε** 7. 8· Ἐπικ. γ' ἑνικ. **ὅρα** Ἰλ. Π. 646, πρβλ. **ὅρημι**· — πρκμ. **ἑόρᾱκα**, τοῦτον τὸν τύπον ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον ἐν πολλοῖς χωρίοις, ὡς Ἀριστοφ. Θεσμ. 32, 33, Ὄρν. 1573, Πλ. 98. 1045, Εὔπολις ἐν «Μαρικᾷ» 5, Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 2, Βάτων ἐν «Συνεξαπατῶντι» 1. 11, κτλ., ἐν ᾧ τὸ μέτρον οὐδαμοῦ ἀπαιτεῖ τὸν τύπον **ἑώρακα**· — ὅθεν ὁ Δινδ. εἰκάζει ὅτι οἱ τύποι **ἑόρακα, -ᾱκειν**, δέον νὰ ἀποκατασταθῶσιν ἀπανταχοῦ τῶν δοκίμων συγγραφέων, ἂν καὶ ὁ τύπος **ἑώρακα** (ἴδε Θεογνώστ. Καν. 150. 24) ἦν ἀναμφιβόλως ἐν χρήσει παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις, ἴδε Χαριτωνίδου «Ποικίλα φιλολογικὰ» 24 κέξ.; ἀόρ. α' **ἐσορήσαις** μόνον Ὀρφ. Ἀποσπ. 2. 16; — Μέσ. **ὁράομαι**, συνῃρ. **ὁρῶμαι** ἔτι καὶ ἐν Ἰλ. Ν. 99· Ἐπικ. β' ἑνικ. **ὅρηαι** Ὀδ. Ξ. 343 παρατ. **ἑωρώμην**, ὡσαύτως **ὡρώμην (προ-)** Πράξ. Ἀπ. β', 25, Ἐπικ. γ' ἑνικ. **ὁρᾶτο** Ἰλ. Δ. 56. — Παθ., πρκμ. **ἑόραμαι** ἢ **ἑώραμαι** Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 117, Δημ. 1262. 3· ἀόρ. **ἑωράθην** μόνον παρὰ μεταγενεστέροις πεζογράφοις, Διόδ. 20. 6, ἀπαρ. **ὁρᾱθῆναι** Ἀριστ. π. Ζ. κινήσεως 4. 2, Πλάτ. Ὅροι 411A, Λουκ., κτλ.· μέλλ. **ὁραθήσομαι** Γαλην., ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. ΙΕ', σ. 249, 254 κέξ. — Ρημ. ἐπίθ. **ὁρᾱτός, ὁρᾱτέος**, ἃ ἴδε. — Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται συνῃρ. τύπους οἷον **ὁρῶ, ὁρᾷς, ὁρᾷ, ὅρα, ὁρᾶν, ὁρῶν, ὁρῶμαι, ὁρᾶται, ὁρῴατο, ὁρᾶσθαι, ὁρώμενος**, οὐδὲν ἧττον ἢ τοὺς Ἐπικ. ἐκτεταμένους **ὁρόω, ὁρᾷς, ὁρόων**, β' πληθ. εὐκτ. **ὁρόῳτε** Ἰλ. Δ. 347· **ὁρᾶσθαι** κτλ. Πλὴν τῶν τύπων τούτων ἐκ τῆς √ΟΡ ἔχομεν **II.** ἐκ τῆς √ΟΠ (ἴδε ἐν λ. **ὄψ**) τὸν μόνον ἐν χρήσει μέλλ. **ὄψομαι**, ἀείποτε ἐπὶ ἐνεργ. σημασίας, Ἰλ. Ω. 704, καὶ Ἀττ., Ἐπικ. β' ἑνικ. **ὄψεαι** Θ. 471, Ὀδ. Ω. 511· σπάν. ἀόρ. α' **ἐπ-όψατο** παρὰ Πινδ. Ἀποσπ. 38. 11, **ἐπιόψωνται** (κοινῶς **-ονται** Πλάτ. Πολ. 947C, πρβλ. Λοβ. Φρύν. 734· ὑποτακτ. **ὀψώμεθα (ἐπι-)** Πλάτ. Νόμ. 947C, **ὄψησθε** Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιγ', 28· — πρκμ. **ὄπωπα**, Ἰλ. Ζ. 124, Ὀδ. Φ. 94, Ἐμπεδ. 378, καὶ Ἡρόδ., ὡσαύτως ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 57, Σοφ. Ἀντ. 6, κ. ἀλλ., Ἀριστοφ. Λυσ. 1157, 1225, οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ἀττικῇ πεζογραφίᾳ· ὑπερσ. γ' ἑν. **ὀπώπει** Ὀδ. Φ. 123, **ὀπώπεε** Ἡρόδ. 5. 92, 6· **ὀπώπεσαν** 7. 125. — Παθ. ἀόρ. α' **ὤφθην** Σοφ. Ἀντ. 709, Εὐρ. Ἐκ. 970, Θουκ., κτλ., ὑποτ. **ὀφθέωσι** Ἡρόδ. 8. 7· ἀπαρ. **ὀφθῆναι**, μετοχ. **ὀφθείς**, ὁ αὐτ. 1. 9, 10· μέλλ. **ὀφθήσομαι** Σοφ. Τρ. 452, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1155, Ἀνδοκ. 21. 7, Ἰσοκρ., κτλ. — πρκμ. **ὦμμαι, ὦψαι, ὦπται** Αἰσχύλ. Πρ. 998, Δημ. 314. 28., 722. 3· — ῥηματ. ἐπίθετ. **ὀπτέος**. **III.** Προσέτι ἐκ τῆς √ϜΙΔ, σχηματίζεται ἀόρ. ἐνεργ. **εἶδον**, ἀπαρ. **ἰδεῖν**· μέσ. ἀόρ. **εἰδόμην**, ἀπαρ. **ἰδέσθαι**· πρκμ. μὲ σημασ. ἐνεστ. **οἶδα**, γνωρίζω, ἀπαρ. **εἰδέναι**· ῥημ. ἐπίθ. **ἰστέος**· (περὶ τούτων τῶν χρόνων ἴδε ἐν λ. *εἴδω). (Ἡ √ΟΡ εἶναι ἴσως ἡ αὐτὴ ἡ φαινομένη ἐν ταῖς λ. **οὖρος** (φύλαξ), **ὥρα** (φροντίς), κτλ., ἴδε ἐν λέξ. **οὖρος** Β.)

Πρώτη σημασία, βλέπω· **I.** ἀπολ., βλέπω, κυττάζω, συχν. παρ' Ὅμ.· εἴς τι ἢ εἴς τινα, εἴς τι πρᾶγμα ἢ πρόσωπον, Ἰλ. Κ. 239, Ὀδ. Ε. 439, κτλ., πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπάσμ. 610· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 532, Ἀποσπ. 47· κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὅρα, ἐξηκολούθει νὰ βλέπῃ διαρκῶς πρὸς αὐτούς, Ἰλ. Π. 646· Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται Ω. 291· — ὁρόων ἐπὶ οἴνοπα πόντον, βλέπων ἐπὶ τὸν μέλανα πόντον, Α. 350· — ὁρᾶν πρός τι, ὡς τὸ Λατ. spectare, ad .., εἶμαι ἐστραμμένος πρὸς .. βλέπω, ἀκρωτήριον τὸ πρὸς Μέγαρα ὁρῶν Θουκ. 2. 93, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 496· στρατὸς πρὸς πλοῦν ὁρᾷ, εἶναι ἐστραμμένος πρός .., Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 1624· ὁρ. τινα, ἀποβλέπω πρός τινα (πρὸς βοήθειαν), Δημ. 1120. 29· ὁρ. ἐπὶ ἢ πρός τι Διοδ. Ἐκλ. σ. 524. 20., 532. 90· — ἑπομένης ἀναφορ. προτάσεως, οὐχ ὁράᾳς οἷος .., Ἰλ. Φ. 108, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 92· ὁρᾷς ἡμᾶς, ὅσοι ἐσμὲν Πλάτ. Πολ. 327C· οὐχ ὁρᾷς ὅτι ἥμαρτες Αἰσχύλ. Πρ. 259, πρβλ. 323, 951· Διός .. οὐχ ὁρῶ μήτιν ὅπᾳ φύγοιμ' ἂν αὐτόθι 906· οὕτω, ἴδεσθέ μ' οἷα .. πάσχω αὐτόθι 92. **2)** ἔχω τὴν ὅρασίν μου, βλέπω, ἀντίθετ. τῷ οὐχ ὁρῶ, εἶμαι τυφλός, Σοφ. Αἴ. 84· ἐντεῦθεν λέγει ὁ Οἰδίπους, ὅσ' ἂν λέγωμεν πάνθ' ὁρῶντα λέξομεν [ἂν καὶ τυφλὸς εἶμαι ἐγώ], οἱ λόγοι μου θὰ ἔχωσιν ὀφθαλμούς, δηλ. θὰ ἔχωσι τὸ φῶς τῆς διανοίας, Σοφ. Ο. Κ. 74· ἀλλ' ἐν σκότῳ .. οὓς μὲν οὐκ ἔδει ὀψοίαθ', δηλ. ἀλλ' ἐν τῷ σκότει θὰ βλέπετε εἰς τὸ ἑξῆς οὓς οὐδέποτε ἔπρεπε νὰ ἴδητε, Ο. Τ. 1274· ἀμβλύτερον ὁρ., ἀντίθετον τῷ ὀξὺ βλέπειν, Πλάτ. Πολ. 596A· ἐπὶ σμικρὸν ὁρ., μυωπάζειν, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 174E· βραχύ τι ὁρ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 488B· — διπλοῦν, ὁρῶντας μὴ ὁρᾶν Δημ. 797. 5. **3)** προσέχω εἴς τι, εἰς γλῶσσαν .. ἀνδρὸς ὁρᾶν, προσέχειν, Σόλων 10. 5., πρβλ. Αἰσχύλ. Ἰκ. 102· — συχνὸν ἐν τῇ προστ., ὡς τὸ **βλέπε**, ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, ὅρα ὅπως .., Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 300, πρβλ. Θουκ. 5. 27· ὅρα εἰ .., βλέπε ἂν .., Αἰσχύλ. Πρ. 997, Πλάτ., κτλ.· ὡσαύτως ὅρα μή .., Σοφ. Φιλ. 30, 519, κλ.· οὕτως, ὅρα τί ποιεῖς αὐτόθι 589· πῶς .. ὑπερδικεῖς, ὅρα Αἰσχύλ. Εὐμ. 652. **4)** ὁρᾷς; ὁρᾶτε; βλέπεις; βλέπετε; παρενθετικῶς, μάλιστα ἐπὶ ἐξηγήσεων, ὡς τὸ Λατ. viden'? Ἀριστοφ. Νεφ. 355, Θεσμ. 490, κτλ.· οὕτως, ὡς ὁρᾷς Σοφ. Ἠλ. 1114, Τρ. 365· — ὡσαύτως, ὁρᾷς; ἐν ἀρχῇ προτάσεως, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 628, Εὐρ. Ἀνδρ. 87· ἀλλ' ὁρᾷς, ἀλλὰ βλέπεις .., Πλάτ. Πρωτ. 336B· ὁρᾷς οὖν ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 475E· οὐχ ὁρᾷς; εἰρωνικῶς, Δημ. 305. 2. **5)** μετὰ συστοίχου αἰτ., ὡς τὸ **βλέπω** II, δεινὸν ὁρῶν ὄσσοισι Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 426· ὁρᾶν ἀλκὰν Πινδ. Ο. 9. 165· ἔαρ ὁρόωσα Νύχεια, «ἐλαρὸν καὶ ἡδὺ βλέπουσα» (Σχόλ.), Θεόκρ. 13. 45· ὡσαύτως, ἡδέως ὁρᾶν Εὐρ. Ι. Α. 1127 Ἔρμανν. **II.** μεταβ., βλέπω τι, θεωρῶ, παρατηρῶ, ἀντιλαμβάνομαί τινος, μετ' αἰτ. συχνὸν παρ' Ὅμ., κλ.· ὁ πρκμ. **ὄπωπα** ἀποκλειστικῶς ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, Ἰλ. Ζ. 124, Ὀδ. Φ. 94, κτλ.· ὀφθαλμοῖσιν ἢ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶ, βλέπω διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἢ ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μου, Ἰλ. Ν. 99, Ὀδ. Θ. 459, κτλ.· αἰεὶ τέρμ' ὁρόων, πάντοτε βλέπων πρὸς τὸ τέρμα, ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστηριγμένους εἰς αὐτό, Ἰλ. Ψ. 323· φίλως χ' ὁρόῳτε καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν .. μαχοίατο, δηλ. δέκα πύργους, εἰ μαχοίατο, Δ. 347· — οὕτω σποράδην παρ' Ἀττικ.· ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1623, αἱ σημασίαι I καὶ II συνδυάζονται, οὐχ ὁρᾷς ὁρῶν τάδε. — Παθ., τὰ ὁρώμενα, τὰ ὁρατὰ πράγματα, Πλάτ. Πολ. 508C, Παρμ. 130A. **6)** ζώει καὶ ὁρᾷ φάος Ἠελίοιο, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ζῆν**, ὡς τὸ **βλέπειν**, Ἰλ. Σ. 61, 442, Ὀδ. Δ. 833, κτλ.· οὕτω, φῶς ὁρᾶν Σοφ. Ο. Τ. 375, Εὐρ. Ὀρ. 1523, Ἄλκ. 691· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, φέγγος ὁρᾶσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 113· οὕτως, **ὁρᾶν** μόνον, τὰ γὰρ φθιτῶν τοῖς ὁρῶσι κόσμος ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 78. **γ)** μετὰ μετοχῆς, καπνὸν .. ὁρῶμεν ἀπὸ χθονὸς ἀΐσσοντα, βλέπομεν ἐγειρόμενον, Ὀδ. Κ. 99· ὁρῶν ἐμαυτὸν ὧδε προυσελούμενον, βλέπων ὅτι οὕτω προπηλακίζομαι, Αἰσχύλ. Πρ. 438, πρβλ. 70, 382, κ. ἀλλ.· ὁρῶ σ' .. δεξιὰν ὑφ' εἵματος κρύπτοντα χεῖρα Εὐρ. Ἑκάβ. 342· οὕτω, ὁρῶ μ' ἐξειργασμένην, βλέπω ὅτι ἔχω πράξῃ, Σοφ. Τρ. 706· πρβλ. κατωτ. 4· σπανίως ἐν σχέσει πρὸς τὸ ὑποκείμενον, ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων (= ὅτι ἁμαρτάνω) Εὐρ. Μήδ. 350· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἄνδρα διωκόμενον .. ὁρῶμαι Ἰλ. Χ. 169, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 895. **δ)** σπανίως μετὰ γενικ., οὐδεὶς Σωκράτους οὐδὲν ἀσεβὲς .. οὔτε πράττοντος εἶδεν οὔτε λέγοντος ἤκουσεν (ἔνθα ἡ σύνταξις αὕτη καθ' ἕλξιν ἐκ τῆς συντάξεως τοῦ ἤκουσεν) Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 11· μέχρι βορῆος ἀπαστράψαντος ἰδήαι Ἄρατ. 430. **2)** βλέπω, προσέχω χάριν τινός, προνοῶ, τινί τι Σοφ. Αἴ. 1165, Θεόκρ. 15. 2. **3)** τὸ ἀπαρέμφ. εἶναι ἐν χρήσει μετ' ἐπιθ., δεινὸς ἰδεῖν Σόλων 12. 6· εὐφεγγὴς ἰδεῖν Αἰσχύλ. Πέρσ. 387, πρβλ. 398, Χο. 174, 176, κ. ἀλλ.· ἐχθίστου .. ὁρᾶν, μισητοτάτου νὰ τὸν ἴδῃ τις, Σοφ. Αἴ. 818· ὦ πάτερ δύσμοιρ' ὁρᾶν ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 327· ὁρᾶν στυγνὸς ἦν Ξεν. Ἀν. 2. 6, 9· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ ἢ παθητ. τύπῳ, μὴ διχορρόπως ἰδεῖν Αἰσχύλ. Ἀγ. 349· μετ' οὐσιαστ., ἄνδρα τευχήστην ἰδεῖν ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 644, πρβλ. Χο. 425· μετὰ ῥήματος, πρέπουσι .. ἰδεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 720, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 792. **4)** τὸ μέσον εἶναι ἐν χρήσει παρὰ ποιηταῖς ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐνεργ., Ἰλ. Ν. 99, Αἰσχύλ. Πέρσ. 179, Χο. 407, κ. ἀλλ., Σοφ. Ἀντ. 594, Τρ. 306, Κρατῖν. ἐν «Ὀδυσσεῦσι» 2, κτλ., ἴδε ἀνωτ. Π. 1, 6, γ.· ἀλλὰ παρὰ πεζογράφοις τὸ μέσον ἀπαντᾷ μόνον ἐν συνθέτοις, ὡς **προορῶμαι**· — περὶ τῆς προστ. **ἰδοῦ, ἰδού**, ἴδε ἐν λέξ. **ἰδοῦ**. **6)** τὸ παθ. ἄχρηστον παρ' Ὅμ.· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. τὸ παθητ. σημαίνει οὐ μόνον τὸ βλέπομαι ὑπό τινος (Αἰσχύλ. Πρ. 998, Εὐμ. 411, κτλ.), ἀλλὰ καὶ τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φαίνομαι, μάλιστα ἐν τῷ ἀορίστῳ ὤφθην, συχν. παρὰ Πλάτ.· μετὰ μέτοχ. ὤφθημεν ὄντες ἄθλιοι, ἐφάνημεν ὅτι .., Εὐρ. I. T. 933· ὀφθήσεται διώκων, θὰ φανῇ ὅτι .., Πλάτ. Φαῖδρ. 239C, πρβλ. Συμπ. 178E, καὶ ὑπερθ. τὰ ὁρώμενα, = τὰ ὁρατά, Πλάτ. Παρμ. 130A. **III.** μεταφορ. τὸ ὁρᾶν κεῖται ἐπὶ τῆς διανοητικῆς ὁράσεως, διακρίνω, παρατηρῶ, Σοφ. Ἠλ. 945, κτλ.· οὕτως ὁ τυφλὸς Οἰδίπους λέγει, φωνῇ γὰρ ὁρῶ, τὸ φατιζόμενον, βλέπω διὰ τῆς φωνῆς, κατὰ τὸ λεγόμενον, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 138, ἔνθα ἴδε τὸν Brunck. **IV.** παρατηρῶ τινα κατά τινα τρόπον, θεωρῶ οὕτω καὶ οὕτω, Δημ. 533 ἐν τέλ. — Ἴδε Γ. Χατζιδάκι Ἐλέγχου ἀναίρεσις ἐν Ἀθηνᾶς τ. Π', σ. 420-1.

ὀρβίκλᾶτον ἢ **ὀρβικλᾶτον**, τό, Λατ. malum orbiculatum, εἶδος μήλου, Δίφιλος Σίφν. παρ' Ἀθην. 80F, Ἰουλ. Ἀφρ. Ὁ Λατινικώτερος τύπος εἶναι **ὀρβικουλᾶτος**, «τὰ δὲ ἠπειρωτικὰ λεγόμενα, ῥωμαϊστὶ δὲ ὀρβικουλᾶτα, εὐστόμαχα» κτλ., Διοσκ. 1. 162.

ὀργάζω, μαλάσσω, ποιῶ μαλακόν, Λατιν. subigere, πηλὸν ὀργάζειν χεροῖν Σαφ. Ἀποσπ. 432 πηλὸν ὄργασον, «μάλαξον» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ὄρν. 839, πρβλ. Εὔπολιν ἐν «Προσπαλτίοις» 5· ὁράμνους ὀργ. λίπεϊ Νικ. Ἀλεξιφ. 155· ἐπὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ πυρός, τά ἐντὸς καθάπερ ὀργ. Ἀριστ. Προβλ. 2. 32, 2 — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, φύλλα ξηρὰ .. ἐλαίῳ ὀργάσασθαι Ἱππ. 673. 44, πρβλ. 17 (ἐκ διορθώσ. τοῦ Littré ἀντὶ ἐργ-), πρβλ. Νικ. Θηρ. 652, Ἀλκίφρ. 3. 7.— Παθ., ὅταν ὁ κηρὸς μετρίως ὠργασμένος ἦ Πλάτ Θεαίτ. 194C (κατὰ διόρθωσιν ἐκ τοῦ Τίμ. Λεξ. καὶ Σουίδ. ἀντὶ εἰργ-), Πρβλ. **ὀργάω** —Ἴδε Κόντου Ἰλωσσ. Παρατηρ. σ. 41.

ὀργαίνω, ἕτερος τύπος τοῦ **ὀργίζω** ἐν χρήσει μόνον παρὰ Τραγ., παροργίζω τινά, κινῶ τινα εἰς ὀργήν, εἰς μανίαν διεγείρω, καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας Σοφ. Ο. Τ. 335. **II.** ἀμεταδ. ὡς τὸ **ὀργίζομαι**, ἀλλ' οὐ γάρ, ὥσπερ εἶπον, ὀργαίνειν καλὸν γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 552· τινί, ἐναντίον τινός, Εὐρ. Ἄλκ. 1106· πρβλ. **ὁρμαίνω** II. 2.

ὀργανίζω, = **ὀργανόω**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱππ.

ὀργάνικός, ἡ, όν, ὁ χρησιμεύων ὡς ὄργανον, μάλιστα ἐπὶ τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 1, 12· τὰ ὀργ. μέρη ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 3. 1, 6, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 6, 12, κ. ἀλλ.· αἱ ὀργ. ἀρεταί, ἐπὶ ῥοῦλου, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 1. 13, 2· ὀργ. καὶ μηχανικαὶ κατασκευαί Πλούτ. 2. 718E· — ἰδίως ἐπὶ πολεμικῶν μηχανῶν, ἡ ὀργαν. βία Διόδ. 17. 43, πρβλ. Πλουτ. Κάτωνα Νεώτ. 4· — ἐπὶ μουσικῆς, Πλούτ. 2. 657D. Ἐπίρρ. **-κῶς**, διὰ μέσου ὀργάνων, Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 1. 9, 7· τὸ κινοῦν ὀργ. ὁ αὐτ. π. Ψυχῆς 3. 10, 9.

ὀργάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὄργανον**, Ἀν. Π. 5. 101.

ὄργανον, τό, (*ἔργω) ἐργαλεῖον, τὸ ὅ' οὗ ἐργαζόμεθα ἢ κατασκευάζομέν τι, Σοφ. Τρ. 905, πρβλ. **ἀθηρόβρωτος**· λογχοποιῶν ὄργανα Εὐρ. Βάκχ. 1208, πρβλ. Ἴωνα 1030· πολεμικὰ ὅπλα τε καὶ ὄργανα Πλάτ. Νόμ. 371D, πρβλ. 956A· τὰ ἰατρικά, τὰ ναυτικὰ ὄργ. ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 298C· ὄργ. οἷα περὶ γεωργίαν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 370D· ὄνομα ἄρα εἰδασκαλικόν τί ἐστιν ὄργ. ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 388B· οἱ ἀστέρες καλοῦνται ὄργανα χρόνων ἢ χρόνου ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 41E, 42D· ὄργ. κυβευτικὰ Αἰσχίν. 9. 9· — ἐπὶ προσώπων, ἁπάντων ἀεὶ κακῶν ὄργ. Σοφ. Αἴ. 380. **2)** αἰσθητήριον ἢ μέσον δι' οὗ ἀντιλαμβάνεταί τις, τὰ περὶ τὰς αἰσθήσεις ὄργ. Πλάτ. Πολ. 580B· τὸ ὄργ. ᾧ καταμανθάνει ἕκαστος αὐτῶν 518C, πρβλ. Θεαίτ. 185C, κ. ἀλλ.· δι' ἀμυδρῶν ὄργ. θεᾶσθαί τι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 250B, πρβλ. Τίμ. 45B· — ἀκολούθως ἐπὶ τοῦ σώματος καὶ τῶν διαφόρων αὐτοῦ μερῶν, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 1, 41., 1. 5, 12, π. Ζ. Γενέσ. 1. 2, 5· τὰ πορευτικὰ ὄργ., τὰ τῆς κινήσεως ὄργ., αὐτόθι 2. 1, 15· ὄργ. πρὸς ἐργασίαν τῆς τροφῆς, τὰ τῆς πέψεως ὄργ., αὐτόθι 5. 8, 4· τὸ ὄργ. τὸ περὶ τὴν ἀναπνοήν, τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 3, 4· τὰ ὄργ. τὰ πρὸς ὀχείαν ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 38· ἡ χεὶρ καλεῖται ὄργανον ὀργάνων ἢ ὄργ. πρὸ ὀργάνων ὁ αὐτ. π. Ψυχῆς 3. 8, 3, π. Ζ. Μορ. 4. 10, 21· — ὡσαύτως ἐπὶ φυτῶν, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 1, 6, π. Ζ. Μορ. 2. 10, 3. **3)** μουσικὸν ὄργανον, Σιμωνίδ. 38, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 55· ὁ μὲν δι' ὀργάνων ἐκήλει ἀνθρώπους, ἐπὶ τοῦ Μαρσύου, Πλάτ. Συμπ. 215C· ἄνευ ὀργάνων ψιλαῖς λόγοις αὐτόθι, πρβλ. Πολιτικ. 268B· ὄργ. πολύχορδα ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 399C, π. ἀλλ.· ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ, Μελανιππίδ. 2, Τελέστ. 1. 2.

4) χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, Ἱππ. π. Ἠητρείων 740, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 46. **II.** τὸ πρὸς ἐργασίαν ὑλικόν, ὄργανον ἐν ὄρεσι ἡ ξυλική, Πλάτ. Νόμ. 678D. **III.** αὐτὸ τὸ παραχθὲν ἢ ποιηθέν, ὡς τὸ ἔργον· μελίσσης κηρόπλαστον ὄργ. Σοφ. Ἀποσπ. 464· λαϊνέοισιν Ἀμφίονος ὄργ., ἐπὶ τῶν τειχῶν τῶν Θηβῶν, Εὐρ. Φοίν. 115. **IV.** Τοῦ Ἀριστοτέλους τὰ λογικὰ συγγράμματα συνελέγησαν ὑπὸ τὸ ὄνομα **ὄργανον**, αἰνεῖ ὄργανον τοῦ διατηρεῖσθαι, Ἀμμων. Ἑρμην. εἰς τὰς Κατηγ. 1. π, πρβλ. Trendelenb. Elem. Log. σ. 48 (Ἐκδ. 2), Πλάτ. Σοφιστ. 235B.

ὀργάνο-πήκτωρ, ορος, ὁ, ἡ, = **ὀργανοποιός**, Μανέθ. 4. 438.

ὀργανοποιέω, ἡ, ἡ κατασκευὴ ὀργάνων, Τίμ. Λοκρ. 101E.

ὀργανοποιικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν κατασκευὴν ὀργάνων ἢ ἐργαλείων, Φίλων Βελοπ. 49.

ὀργάνο-ποιός, όν, ὁ κατασκευάζων ὄργανα ἢ μηχανάς, Διόδ. 17. 43, Συλλ. Ἐπιγρ. 6595.

ὄργανος, η, ον, ὁ ἐργαζόμενος, κατασκευάζων, ὀργάνη χεὶρ Εὐρ. Ἀνδρ. 1015.— Ὀργάνη, «ἡ Ἀθηνᾶ, ἣν καὶ Ἐργάνην ἀπὸ ἔργων λέγουσιν» Ἡσύχ., Φώτ.· πρβλ. **ἐργάνη**.

ὀργᾰνόω, κατασκευάζω, Συλλ. Ἐπιγραφ. 8719.— Παθ., ὀργανοῦμαι, λαμβάνω τὴν δέουσαν ὀργάνωσιν, πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας γνῶσιν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 126.

ὀργάνωσις, ἡ, διοργάνωσις, διευθέτησις, διάταξις, Εὐστ. Πονημάτ. 210. 39.

ὀργᾶς (ἐξυπακ. γῆ), -ᾶδος, ἡ, γῆ καλῶς ἀρδευομένη καὶ εὔφορος, λειμών, ἐν μέρει δασώδης· τύπος μετὰ καλλιεργημένων γαιῶν, ἢ ἄνευ τοιούτων, ἀκριβῶς ὡς τὸ Γερμ. Aue, Εὐρ. Βάκχ. 340, 445, Ἠλ. 1162, Ξεν. Κυν. 9, 2, Ἀνθ. Π. 6. 41, κτλ. **2)** ὡς τὸ **τέμενος**, μέρος γῆς εὔφορον καὶ καρποφόρον ἀφιερωμένον τοῖς θεοῖς, περιλαμβάνον δὲ λειμῶνας, ἀγροὺς καὶ ἄλση· τοιοῦτος χῶρος μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Μεγάρων ἀφιερωμένος εἰς τὴν Δήμητρα καὶ Περσεφόνην ἐκαλεῖτο ἰδίως ἡ ὀργὰς ἢ ἱερὰ ὀργάς, Πλουτ. Περικλ. 30, Παυσ. 3. 4. 2, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 6798, Ruhnk. εἰς Τίμ. **II.** ὡς θηλ. ἐπίθ., ἐπὶ λέχος ὀργάδες, ἐπὶ γυναικῶν, εἰς ἡλικίαν γάμου, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νικήτ.

ὀργασμός, ὁ, (ὀργάζω) τὸ μαλάσσειν, μαλαγμός, Σχόλ. εἰς Ἱπποκρ.

ὀργαστήριον, τό, ἀντὶ **ὀργιαστήριον**, τόπος ἔνθα τελοῦνται ὄργια, Νικήτ. Ἀλεξιφ. 8.

ὀργάω, τὸ πλεῖστον κατ' ἐνεστ.· **ὀργώμενος** εὑρῆται παρὰ Φωτ.· καὶ ἐν τῷ παθητ. ὑπερσ. **ὤργητο** παρ' Ἡσυχ., ἴδε Π, ἐν τέλει. Κυρίως, ἐξαιδαίνομαι ἐξ ὑγρασίας, εἶμαι πλήρης ὑγρῶν (πρβλ. **ὀργ-άς**, **ὀργ-ή**· Σανσκρ. ûrg, ûrg-â (sucus, vigor), ûrg-ayâmi (mulceo))· — ἐντεῦθεν, **I.** ἐπὶ ἐδάφους, καλῶς ἀρδεύομαι· καὶ εἶμαι ἕτοιμος πρὸς παραγωγὴν καρποῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 2, 6· ἐπὶ δένδρων, συμβαίνει .. τοὺς ὁποὺς ὀργᾶν αὐτόθι 1. 6, 2· ὀργᾷ [ἡ σμίλαξ] πρὸς τὴν ἄνθησιν Πλούτ. 2. 647F· καὶ ἐπὶ καρποῦ οἰδαινομένου καθ' ὅσον προαίνει ἡ ὡρίμασις, ὁ καρπὸς πεπαίνεται καὶ ὀργᾷ Ἡρόδ. 4. 199· οὕτω μετ' ἀπαρ., ὀργᾷ ἁμᾶσθαι, εἶναι ὥριμος πρὸς θερισμόν, αὐτόθι, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 19. 19. **II.** ἐπὶ ἀνδρῶν, ὡς τὸ **σφριγάω**, ἔχω σφοδρὰν ἐπιθυμίαν πρὸς συνουσίαν, Ἀριστοφ. Λυσ. 1113, Ὄρν. 462 (ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ ἐπιθυμητικῶς ἔχω)· ὁ ἐπ' ἀφροδισίοις μαινόμενος.. ὀργῶν Πολυδ. Ϛ', 188· — ἐπὶ ζώων, εἶμαι ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας πρὸς ὀχείαν, ἔχω σφοδρὰν τάσιν πρὸς τοῦτο, ὀργᾶν πρὸς τὴν ὀχείαν, ὀργ. ἀφροδιασθῆναι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 13., 10. 5, 11· πρὸς τὸ γεννᾶν Πλούτ. 2. 651B. **2)** ἀκολούθως καθόλου, εἶμαι πρόθυμος, ἕτοιμος, ἐπείγομαι, Ἱππ. Ἀφ. 1244, κτλ.· Λακεδαιμονίων ὀργώντων ἡμελλον πειράσεσθαι Θουκ. 4. 108· ὀργῶν κρίνειν, κρίνειν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὀργῆς, ὁ αὐτ. 8. 2· — μετ' ἀπαρ., ὀργᾶ μαθεῖν Αἰσχύλ. Χο. 454· ὀργᾶν τεκεῖν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 8, 5· — ὀργ. πρός τι Πλουτ. Ἀλέξ. 6. Μαρκελλίν. Βίος Θουκ.· οὕτω παρὰ Πινδ. ἐν Π. 6. 50, ὁ Bgk. διορθοῖ· ὀργᾷς ὃς ἱππείαν ἐς ὁδὸν· — οὕτω καὶ παθητ. ὑπερσ. ἐν ἐνεργ. σημασ., ὧν ἀκροᾶσθαι .. ὤργητο (κατὰ διόρθωσιν ἐκ τοῦ Ἡσυχ. καὶ τινων Ἀντιγράφων ἀντὶ ὥρμητο) Θουκ. 2. 21. **III.** μεταβατ., ὡς τὸ **ὀργάζω**, μαλάσσω, ἁπαλύνω, κατεργάζομαι, κοινῶς «ἁργάζω», ὀργήσας αὐτὸ (δηλ. τὸ δέρμα) Ἡρόδ. 4. 64, Ruhnk εἰς Τίμ. σ. 193.

ὀργεών, ῶνος, ὁ, ἐν Ἀθήναις πολίτης ἐκλεγόμενος ἐξ ἑκάστου δήμου, ὅστις καθ' ὡρισμένους καιροὺς ὥρειλε νὰ τελῇ θυσίας τινάς, καὶ ἦτο πράγματι εἶδος ἱερέως ὡς ὁ παρὰ Ρωμ. curio· ἐκαλοῦντο οἱ τοιοῦτοι καὶ γεννῆται τῶν Θεῶν, Ἰσαῖ. 19. 19., 20. 20., 28. 54, Φιλόχορ. 94· — ποιητ. καθόλου, ἀντὶ ἱερεύς, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 142. Ποιητικόν τινα τύπον **ὀργειών** (ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ἐνίοτε **ὀργεών**), **-ῶνος**, ὁ, μεταχειρίζονται ὁ Ἀντίμαχ. (Ἀποσπ. 36), Ἑρμησιάναξ παρ' Ἀθην. 597D· κατ' αἰτ. μετὰ ι ἀντὶ ω (χάριν τοῦ μέτρου) **ὀργειώνας**, Ὀβ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 389 (κοινῶς **ὀργεώνας**). Ἡ γεν. **ὀργέων** ἀντὶ **ὀργεώνων** (ὡς ἐξ ὀνομ. **ὀργεύς**) μνημονευμένη ὑπὸ τοῦ Ἁρποκρ. ἐκ τινος ἀπολεσθέντος λόγου τοῦ Δυσίου· εἶναι πιθ. ἐσφαλμένη. Τὸ θηλ. **ὀργεώνη** = ἱέρεια παρ' Ἡσυχ. (Πιθ. ἐκ τοῦ **ὄργια**.)

ὀργεωνικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τοὺς **ὀργεῶνας**, δεῖπνον ὀργ., εὐωχία τῶν ὀργεώνων, Ἀθήν. 185C· θῦμα ὀργ. Α. Β. 240, 30, «ὀργεωνικὰ ἐστι θύματα, τὰ κοινὰ τῶν ὀργεώνων» Φώτ.· πρβλ. **ὄργια**.

ὀργή, ἡ, φυσικὴ τάσις ἢ διάθεσις καὶ ὁρμὴ (ἴδε ἐν λ. **ὀργάω**)· ἡ κρᾶσις ἢ ἰδιοσυγκρασία τινός, διάθεσις, ἦθος, χαρακτήρ, αἰσθήματα, καρδία, κηφήνεσσι κοθούροις εἴκελος ὀργὴν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 302, πρβλ. Θέογν. 98. 214. 958, κτλ.· οὕτω, μείλιχος, γλυκεῖα ὀργὴ Πινδ. Π. 9. 76· εὐανδεῖ ἐν ὀργῇ παρμένων αὐτόθι 1. 173· ὀργῆς τραχυτὴς Αἰσχύλ. Πρ. 80· ὠμὴ, ἀτέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ῥαμνος ὀργὴ ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 187, Πρ. 190, κτλ.· ὀργῆς νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι, νοσούσης διαθέσεως, αὐτόθι 378 (ὁ Στοβ. σ. 171 ἀνεγίνωσκεν: ὀργῆς ματαίας, ὁ Πλούτ. καὶ ὁ Εὐστ. ψυχῆς νοσούσης]· οὕτως ἐν τῷ πληθ., Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 205, Πινδ. Ι. 5. 44 (4. 38)· ἀλωπέκων ὀργαῖς ἴκελοι Πινδ. Π. 2. 141· κνωδάλων ἔχοντες ὀργὰς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 763· ὀργαὶ ἀστυνόμοι, κοινωνικαὶ διαθέσεις, Σοφ. Ἀντ. 354 (πρβλ. σύντροφος 3)· ὀργαὶ νήπιοι Εὐρ. Τρῳ. 53·— ὡσαύτως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, διεπειρᾶτο αὐτῶν τῆς τε ἀνδραγαθίης καὶ τῆς ὀργῆς Ἡρόδ. 6. 128· οὐ τῇ αὐτῇ ὀργῇ ἀναπειθομένους τε πολεμεῖν καὶ ἐν τῷ ἔργῳ πράσσοντας Θουκ. 1. 140· τῇ ὀργῇ .. χαλεπῇ ἐχρῆτο αὐτόθι 130· ὀργὰς ἐπιφέρω τινί, προσαρμόζω τὴν διάθεσίν μου εἰς τὴν διάθεσιν ἑτέρου, Λατ. morigerari alicui, ὁ αὐτ. 8. 83· πρὸς τὰ παρόντα τὰς ὀργὰς ὁμοιοῦν ὁ αὐτ. 3. 82· τὴν τῶν πολλῶν .. ξυνιόντων ὀργὴν .. σοφίαν ἡγούμενος Πλάτ. Πολ. 493D. **II.** πάθος, ὀργή, θυμός, ὀργῇ χρέεσθαι (Ἀττ. χρῆσθαι), ὀργίζεσθαι, Ἡρόδ. 6. 85, Σοφ. Ο. Κ. 1241· ὀργὴν ποιεῖσθαι Ἡρόδ. 3. 25· εἰ .., Θουκ. 4. 122· ὀργῇ χάριν δοῦναι Σοφ. Ο. Κ. 855· ὀργῇ εἴκειν, χαρίζεσθαι Εὐρ. Ἑλ. 80, Ἀποσπ. 31· ὀργὴν ἔχειν τινὶ ἢ πρός τινα Ἀριστοφ. Εἰρ. 659, Ἰσοκρ. 6C· δι' ὀργῆς ἔχειν τινὰ Θουκ. 5. 46· ἐν ὀργῇ ἔχειν ἢ ποιεῖσθαί τινα ὁ αὐτ. 2. 65, Δημ. 14. 2· τίθεσθαί τι εἰς ὀργὴν ὁ αὐτ. 273. 18· εἰς ὀργὴν πεσεῖν Εὐρ. Ὀρ. 696, κτλ.· ὀργῇ περιπίπτειν Δημ. 1470. 25· ἀλλά, ἀνιέναι τῆς ὀργῆς, ὀργὴν χαλᾶν, μετριάζειν τὴν ὀργήν, ἡσυχάζειν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 700, Σφ. 727· ὀργὴν στορέσαι, καθησυχάσαι, Αἰσχύλ. Πρ. 190· ὀργὴν κατέχειν Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 59· ὀργῆς κρατεῖν Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 25· ὀργὴν ἐμποιεῖν τινι, ποιεῖν τινα ὀργίζεσθαι, Πλάτ. Νόμ. 793E· ὀργῆς τυγχάνω, γίνομαι δεκτὸς μετ' ὀργῆς, Δημ. 571. 11, κτλ.· ὀργὴν ἄκρος, ἔχων προδιάθεσιν εἰς ὀργήν, ὡς τὸ **ἀκράχολος**. Ἡρόδ. 1. 73 — ἐν τῷ πληθ., ὀργὰς ἀφιέναι Αἰσχύλ. Πρ. 315· φαίνειν ὁ αὐτ. ἐν Χο. 326 κ. ἀλλ. **2)** Ἐπίρρ. χρήσεως: **ὀργῇ**, ἐν ὀργῇ, «μὲ θυμόν», Ἡρόδ. 1. 61, 114, Σοφ. Ο. Τ. 405, κτλ.· ὀργᾷ περιοργῷ Αἰσχύλ. Ἀγ. 216 (λυρ.)· οὕτω, δι' ὀργῆς Σοφ. Ο. Τ. 807, Θουκ. 2. 11· δι' ὀργὴν Αἰσχύλ. Εὐμ. 981· ἐξ ὀργῆς Σοφ. Ἀντ. 766· κατ' ὀργὴν ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 933, κτλ.· μετ' ὀργῆς Ἰσοκρ. 19C, Πλάτ. Ἀπολ. 34C· μετὰ τῆς ὀργῆς Δημ. 539. 11· πρὸς ὀργὴν Σοφ. Ἠλ. 369, Ἀριστοφ. Βάτρ. 844· ὀργῆς χάριν, ὀργῆς ὕπο Εὐρ. Ἀνδρ. 688, Ι. Α. 353. **3)** μετὰ γεν., Πανὸς ὀργαί, πανικὸς φόβος (δηλ. τρόμος ὃν ἐγείρει ἡ ὀργὴ τοῦ Πανός), Elmsl. εἰς Εὐρ. Μήδ. 1140· — ἀλλά, **6)** μετὰ γεν. ἀντικειμένου, ὀργή τινος, ὀργὴ ἐναντίον προσώπου ἢ πράγμ., Σοφ. Φιλ. 1308, Λυσ. 107. 1., 122. 3· ἀπύρων ἱερῶν ὀργάς, ὀργὴν πρὸς ἢ ἕνεκα τῶν .., Αἰσχύλ. Ἀγ. 70.— Οὔτε ἡ λέξις **ὀργὴ** οὔτε τὸ ῥῆμα **ὀργάω** ἁπαντῶσι παρ' Ὁμήρῳ, ὅστις μεταχειρίζεται τὸ **θυμός** ἀντὶ τοῦ **ὀργή**· παρ' Ἡσιόδ. μόνον ἅπαξ· ἀλλὰ συχν. παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἐλεγ. καὶ Λυρικ. ποιηταῖς καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσι καὶ Ἀττ. πεζογράφοις.

ὄργημα, τό, = **ὀργή**, ἐκ διορθώσεως ἐν Σχολ. εἰς Σοφ. Αἴ. 913, ἀντὶ **ὄρυγμα**.

ὀργητής, οῦ, ὁ, (ὀργὴ II) ὀργίλος ἄνθρωπος, Ἀδαμαντ. Φυσ. 2. 28.

ὄργια, -ίων, τά, μυστικαὶ τελεταί, μυστικὴ λατρεία τελουμένη ὑπὸ μόνων τῶν μεμυημένων, ἀκριβῶς ὡς τὰ **μυστήρια**, λέξις τῶν μεθ' Ὅμηρον χρόνων, ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς μυστηριώδους λατρείας τῆς Δήμητρος ἐν Ἐλευσῖνι, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 274, 476, Ἀριστοφ. Βάτρ. 384, Θεσμ. 948· ἐπὶ τῶν τελετῶν τῶν Καβείρων καὶ τῆς Ἀχαιίης Δήμητρος, Ἡρόδ. 2. 51., 5. 61· τῶν τοῦ Ὀρφέως, 2. 81· τοῦ Εὐμόλπου, Συλλ. Ἐπιγρ. 401· — ἀλλὰ συνηθέστατα ἐπὶ τῶν τελετῶν τοῦ Διονύσου μετὰ τῶν καθιερώσεων αὐτῶν καὶ ἁγνισμῶν, ἅτινα ἐν μέρη ἐπεδείκνυντο εἰς τοὺς μὴ μεμυημένους, ἀλλὰ δὲν ἐδίδετο καὶ ἡ ἑρμηνεία αὐτῶν, Ἡρόδ. αὐτόθι, Εὐρ. Βάκχ. 34. 79, κ. ἀλλ., Θεόκρ. 26. 13. **II.** πᾶσα λατρεία περιέχουσα τελετάς, θυσίας, κ.τ.τ., Αἰσχύλ. Θήβ. 180, Σοφ. Τρ. 765, Ἀντ. 1013· ὄργια Μουσῶν Ἀριστοφ. Βάτρ. 356. **2)** παντὸς εἴδους μυστήρια ἀσχέτως πρὸς τὴν θρησκείαν, Ἐρωτιαν. Ἱππ. Λεξικ. σ. 284· τοῖς τῆς Ἀφροδίτης ὀργίοις εἰλημμένον Ἀριστοφ. Λυσ. 832, πρβλ. Ἰακώψ. εἰς Ἀχιλλ. Τάτ. 689.— Τὸ ἑνικ. **ὄργιον** εἶναι σπάν., Λουκ. π. τῆς Συρ. Θεοῦ 16, Ὀρφ. Ὕμν. 52. 5. (Πιθαν. ἐκ τοῦ ***ἔργω** = **ἔρδω**, **ῥέζω** ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ τελῶ ἱερὰς τελετάς, sacra facere· ἐντεῦθεν καὶ **ὀργεών**).

ὀργιάζω: μέλλ. -άσω, τελῶ ὄργια, Εὐρ. Βάκχ. 415, κτλ.· μετ' αἰτ., ὀργ. τελετὴν Πλάτ. Φαῖδρ. 250C· ὄργια ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 910C· θυσίας, πομπάς, κτλ., Πλουτ. Νουμᾶς 8, κτλ. — Μέσ., ὀργιάζομαι δαίμονι, τελῶ αὐτῷ λατρείαν, μετὰ θεοὺς δὲ τούσδε καὶ τοῖς δαίμοσιν ὅ γ' ἔμφρων ὀργιάζοιτ' ἂν Πλάτ. Νόμ. 717B· καὶ ἐν τῷ παθ., ἐπὶ τῶν ἱδρυμάτων τῶν θεῶν, ἱδρύματα ἴδια πατρῴων θεῶν κατὰ νόμον ὀργιαζόμενα αὐτόθι. **II.** μετ' αἰτ., τιμῶ ἢ λατρεύω δι' ὀργίων, Στράβ. 469· τὴν θεὸν ὀργιασμοῖς ὀργ. Διον. Ἀλ. 1. 69, πρβλ. Πλουτ. Κικ. 19. **2)** ὀργ. τινά, μυῶ, εἰσάγω εἰς τὴν γνῶσιν τῶν ὀργίων ἢ μυστηρίων, Φίλων 2. 158, Λουκ. Τραγῳδοπ. 112.

ὀργιάς, -άδος, ἡ, ἀνώμαλον θηλ. τοῦ **ὀργιαστικός**, Μανέθων, 4. 63.

ὀργιασμός, ὁ, ἡ τέλεσις ὀργίων, Στράβ. 469, Πλούτ. 2. 169D· οἱ περὶ τὸν Διόνυσον ὀργιασμοὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 2· πρβλ. **ὀργιάζω** II.

ὀργιαστής, οῦ, ὁ, ὁ τελῶν ὄργια, μυστηρίων ὀργιασταὶ Πλούτ. 2. 417A· τῆς Ἴσιδος Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 47· ὀργ. τῆς Ἀκαδημείας, ὁ μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὀπαδὸς τῆς Ἀκαδημείας, αὐτόθι 717D·— θηλ. **ὀργιαστίς**, -ίδος, Συλλ. Ἐπιγρ. 388.— Ἴδε Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. τόμ. Α', σ. 360.

ὀργιαστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὄργια, διεγερτικός, οὐκ ἔστιν ὁ αὐλὸς ἠθικόν, ἀλλὰ .. ὀργιαστικὸν Ἀριστ. Πολιτικ. 9. 6, 9· ὀργ. καὶ παθητικὰ αὐτόθι 8. 7, 9.

ὀργιάω, ποιητ. ἀντὶ **ὀργιάζω**, Μανέθων 4. 229, ἀντὶ **ὀργάω**, αὐτόθι 1. 260, — ἐν τῷ Ἐπικ. τύπῳ **ὀργιόωντες**.

ὀργίζω, Ξεν. Ἱππ. 9. 2: ἀόρ. **ὤργισα** Ἀριστοφ. καὶ Πλάτ., ἴδε κατωτ.· (**ὀργὴ** II). Ὡς καὶ νῦν, κάμνω τινὰ νὰ ὀργισθῇ, παροργίζω, τινὰ Ἀριστοφ. Σφῆκ. 223. 404, Πλάτ. Φαῖδρ. 267C· ἀντίθετον τῷ **κηλέω**, αὐτόθι D· τῷ **πραΰνω**, Ἀριστ. Ρητ. 2. 3. 1. **II.** συνηθέστερον ἐν τῷ παθητ., Σοφ. κλ.: μέσ. μέλλ. (μὲ παθητ. σημασ.) **ὀργιοῦμαι** Ξεν. Ἀνάβ. 6. 1, 30, Λυσ. 145. 11, Ἰσοκρ., κλ.· ἀλλὰ **ὀργισθήσομαι** Λυσ. 163. 31, Δημ. 1383. 10: ἀόρ. **ὠργίσθην** Λυσ. 164. 17, Πλάτ., κλ.: πρκμ. **ὤργισμαι** Εὐρ. Ἱππ. 1413, Ἀριστοφ. Σφ. 431, Πλάτ.·— θυμώνω, ὀργίζομαι, Σοφ. Ο. Τ. 364, κτλ.· μετὰ μετοχ., τίς γάρ .. οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' .. κλύων; αὐτόθι 339, κτλ.· τινὶ Εὐρ. Ἑλ. 1646, Θουκ. 4. 128, Πλάτ. Ἀπολογ. 23C, κ. ἀλλ.· ὑπέρ τινος Θουκ. 1. 143, Ἰσοκρ. 201B· ἐπί τινι Ἀνδοκ. 5. 10, πρβλ. Λυσ. 179. 31, κτλ.· ἐπί τινος Δημ. 574. 3· διά τι Ξεν. Ἀν. 1. 2, 26·— ἀπολ. κατὰ μετοχ., ἄνθρωπος ὀργιζόμενος Ἀντιφῶν 137. 42· τὸ ὀργιζόμενον τῆς γνώμης, αἱ ὀργίλαι αὐτῶν διαθέσεις, Θουκ. 2. 59.— Πρβλ. **ὀργαίνω**.— Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 67.

ὀργίλος [ῐ], η, ον, (**ὀργὴ** II) ὁ ἔχων κλίσιν εἰς ὀργήν, εὐερέθιστος, εὐκόλως ὀργιζόμενος, Ἱππ. Ἐπιδημ. 1. 955, Ξεν. Ἱππ. 9, 7, Δημ. 73. 27, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 5, 8· ἴδε ἐν λέξ. **ὄργιος**.— Ἐπίρρ., ὀργίλως ἔχειν, εἶμαι ὠργισμένος, Δημ. 583. 12· τινί, πρός τινα, ὁ αὐτ. 1121, ἐν τέλει· ἐπί τινι Παυσ. 8. 25. 6.

ὀργιλότης, -ητος, ἡ, ἡ πρὸς ὀργὴν διάθεσις, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 2. 7, 10, Πλούτ. 2. 443D.

ὀργιλώδης, ες, θυμώδης, μεταγεν.

ὄργιον, τό, ἴδε **ὄργια**, τά.

ὀργιο-φάντης, ου, ὁ, ὁ δεικνύων ἢ διδάσκων τὰ ὄργια· ἱερεύς, ὁ μυῶν ἑτέρους εἰς ὄργια· ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ **ἱεροφάντης**, Ἀνθ. Π. 9. 688, Ὀρφ. Ὕμν. 5. 11.

ὀργιστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ὀργίζομαι**, δεῖ ὀργίζεσθαι, Δημ. 555. 7, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 2. 9. 7.

ὀργιστικός, ή, όν, ὁ εἰς ὀργὴν ἐπιρρεπής, ἢ ὁ εἰς ὀργὴν κινῶν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Μεγ. Ἐτυμολ.

ὀργιστός, ή, όν, ὁ ὀργῆς δεκτικός, μεταγεν.

ὀργιών, ἴδε **ὀργεών**.

ὀργυά, = **ὀργυιά**, Meisterh. [1]47, 1.

ὄργυιᾶ ἢ **ὀργυιά**, Ἰωνικ. **ὀργυιή**, ῆς, ἡ, (**ὀρέγω**, πρβλ. **ἀγυιά**)· κυρίως τὸ μῆκος ἢ διάστημα τῶν ἐκτεταμένων ἑκατέρωθεν ὁριζοντίως βραχιόνων (ὡς φαίνεται ἔν τινι τῶν μαρμάρων τοῦ Pomfret ἐν Ὀξονίᾳ), δηλ. περίπου 6 πόδ. ἢ 1 μέτρ. καὶ 85 ἑκατοστ., ἕστηκε ξύλον .., ὅσον τ' ὄργυι' Ἰλ. Ψ. 327· ὅσον τ' ὄργυιαν .. ἀπέκοψα Ὀδ. Ι. 325, πρβλ. Κ. 167, Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 19. **2)** τὸ ἀκριβὲς μῆκος ὡς μέτρον ὑπάρχει παρ' Ἡροδ. 2. 149, ἐξαπέδου τῆς ὀργυιῆς μετρεομένης καὶ τετραπήχεος, καὶ προσθέτει ὅτι: 100 ὀργυιαὶ ἀποτελοῦσιν ἓν στάδιον, πρβλ. 4. 41 καὶ 86·— ἀλλ' ὁ Πλίν. τὸ μεταφράζει διὰ τοῦ ulna 10 πόδ. **3)** χωρομετρική τις ῥάβδος, = 9 $\frac{1}{4}$ σπιθαμαῖς βασιλικαῖς, Ἥρων Μαθημ.— Ποιητ. ὡσαύτως **ὀρόγυια**, ὁ ἴδε. Κατὰ τὸν Ἀρκάδ. 98. 3, ἀείποτε **ὄργυια**, ἀλλ' ἐν τῇ ὀνομ. πληθ. **ὀργυιαί**. Εἶναι **ὄργυια** παρ' Ὁμ.· ἀλλὰ παρὰ τοῖς πεζογράφοις τὸ ἑνικ. φέρεται καὶ **ὀργυιά**· καὶ οὕτως Ἰων. **ὀργυιὴ** ἐν Ἀρατ. 196, Νικ. Θηρ. 169. Ἐν συνθέσει γίνεται **ὠρυγ-**, ἴδε **δεκώρυγος**.

ὀργυιαῖος, α, ον, ὁ ἔχων μῆκος ἢ ὕψος μιᾶς **ὀργυιᾶς**, κέρας Ἀνθ. Π. 6. 114.

ὀργυιόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ προηγ., Νικ. Θηρ. 216.

ὀργυιόομαι, Παθ., ἐκτείνω τὰς χεῖρας, ἔχω ἐκτεταμένας τὰς χεῖρας, πέδαις .. ὠργυιωμένη, δεδεμένη μὲ τὰς χεῖρας ἐκτεταμένας ἑκατέρωθεν ὁριζοντίως, Λυκόφρ. 1077· φώσσωνας ὠργυιωμένους, ἀναπεπταμένα ἱστία, ὁ αὐτ. 26.

ὄρδειλον, τό, σπερμάτιον λαχανῶδες, Νικ. Θηρ. 841.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὄρδημα, τό, = **τολύπη**. «ὄρδημα· τολύπη τῶν ἐρίων» Ἡσύχ.

ὀρδικον· «τὸν χιτωνίσκον. Πάριοι» Ἡσύχ.

ὀρδιναῖος, α, ον, ὁ κατὰ τάξιν τεθειμένος, Στέφ. Διάκ. 1124B.

ὀρδινάριος, α, ον, τὸ Λατιν. ordinarius **τακτός**, ὀρδ ἀρχῶν Συνέσ. 1537D· ὀρδ. ὕπαται Χρον. Πασχ. 623, 7.

ὀρδῡλεύω, = **μοχθέω**. Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ὠρδῡλευσάμην**.

ὀρεᾶνες ἢ **ὀρειᾶνες**, οἱ, ἄνδρες, κατὰ τὴν μυστικὴν γλῶσσαν τῆς Πυθίας, Πλούτ. 2. 406E, (Ἡσύχ.: «ὀρείονες· ἄνδρες»)· ἴδε Λοβεκ. Ἀγλαοφ. σ. 845.

ὀρεγδην, Ἐπίρρ., πραθύμως, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 543.

ὄρεγμα, τό, (ὀρέγω) τὸ ἐκτείνειν, ἅπλωμα, ἄνοιγμα, τὰ χερὸς ὀρέγματα Αἰσχύλ. Χο. 426· προτείνει δὲ χεῖρ ἐκ χερὸς ὀρέγματα (κατὰ τὸν Ἕρμανν. ἐκ τοῦ Σχολ. ἀντὶ **ὀρεγομένα** τοῦ Μεδ. Κώδικ.), Αἰσχύλ. Ἀγ. 1111· οὕτω, βημάτων ὄρεγμα ὁ αὐτ. ἐν Χο. 799 (ἀλλὰ τὸ χωρίον εἶναι ἐφθαρμένον)· ὀρ. ποδὸς Ἀνθ. Ηλαν. 189· ἀπολ., διὰ τὸ μέγεθος τοῦ ὀρ., τὸ ἄνοιγμα τοῦ βήματος ἢ βαδίσματος αὐτῶν, ἐπὶ τῶν καμήλων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 50, 9· ἴδε ἐν λέξ. **ἀμελλάομαι** II. **2)** τὸ ἐκτείνειν τι πρὸς τὰ ἔξω, τὸ προσφέρειν τι, παρηΐδων Εὐρ. Φοίν. 307.

II. ὡς μέτρον μήκους εἶναι **ὑποδιαίρεσις** τοῦ σχοίνου. Ἡρακλειωτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5775. 49, 55, κἑξ.

ὀρῑγνυμι, = **ὀρέγω**, ἐκτείνω, ἐν χρήσει μόνον κατὰ μετοχ., χεῖρας ὀρεγνὺς Ἰλ. Α 351, Χ. 37 χεῖρας ὀρεγνύμενος Ἀνθ. Π. 7. 506, πρβλ. Μόσχ. 2. 112.

ὀρέγω. Ὅμ., Εὐρ.: παρατ. **ὤρεγον** Πινδ. Π. 4. 426, Ἀπολλ.: μέλλ. **ὀρέξω** Ἰλ. Ν. 327, Εὐρ.: ἀόρ. **ὤρεξα** Ἰλ., Τραγ., καὶ ἐνίοτε παρὰ πεζογράφοις, Ηλάτ. Φαίδων 117B, Ξεν. Ἀνάβ. 7. 3, 29:— Μέσ. καὶ παθητ., Ἰλ. Ω 506, Θουκ., κλ.: μέλλ. **ὀρέξομαι** Εὐρ., Ηλάτ.: ἀόρ. **ὠρεξάμην** Ὅμ., Ἡσ., Εὐρ., κλ., ἀλλὰ σπάνιον παρὰ πεζογράφοις, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 15· ἐν ᾧ ὁ τύπος **ὠρέχθην** ἀπαντᾷ αὐτόθι 16, Ἀγησ. 1, 4, Συμπ. 8. 35, ὡς καὶ ἐν Εὐρ., ἀλλ' οὐδέποτε παρ' Ὁμήρ.: πρκμ. **ὄρωρεγμαι** Ἱππ. 279, μετ' ἀναδιπλ. γ' πληθ. **ὀρωρέχαται**· ὑπερσ. **-έχατο** Ἰλ. Π. 834, Λ. 26.—Πρβλ. **ὀρέγνυμι, ὀρῑγνάομαι, ὀρεχθέω**. (Πρβλ. **ὄργυια**· Σανσκρ. rig, argâmi (τἀθάνω διὰ τῆς χειρός, reach ἀγγλ.), rig-us (rectus), rig-is (row)· Λατιν. reg-o, e-rigo, por-rigo, rec-tus· Γοτθ. raiht-s (εὐθύς, δίκαιος), raiht-aba (ὀρθῶς), κτλ.) Ἐκτείνω, ἁπλώνω, Λατιν. porrigo, χεῖρ' ὀρέγων Ὁσ. Ρ. 366, κτλ.· εἰς οὐρανὸν Δ. Ο. 371, Ὁσ. Ι. 527· χεῖρας ἐμοὶ ὀρ., ἐπὶ δεήσεως, Μ. 257· μοι .. λεχέων ἐκ χεῖρας ὀρέξας Ἰλ. Ω. 743· πρός τινα Πινδ. Π. 4. 426, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 846, κτλ.· Ὅμηρον .., ἐφ' ᾧ πᾶσαι χεῖρ' ὀρέγουσι πόλεις, ἀξιοῦσαι αὐτὸν ἑκάστη ἴδιον αὑτῆς, Ἀνθ. Ηλαν. 4. 294. **2)** δίδωμι, παρέχω, αἴ κέν τις κοτύλην καὶ πύρνον ὀρέξῃ Ὀδ. Ο. 312· δέπας Ἰλ. Ω. 102· ὀπποτέροισι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ Ε. 33, πρβλ. Ρ. 453, Ἡσ. Θεογ. 433· ἠέ τῳ εὖχος ὀρέξομεν, ἠέ τις ἡμῖν Δ. Μ. 328, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 1202· ὀρ. πλοῦτόν τινι Πινδ. Π. 3. 195· τέλος ἔμπεδον ὁ αὐτ. ἐν Ν. 7. 85· ὤρεξε τὴν κύλικα τῷ Σωκράτει Ηλάτ. Φαίδων 117 B. **II.** Μέσ. καὶ Παθ., **1)** ἀπολ., ἐκτείνομαι πρὸς τὰ ἔξω, ἐκτείνω τὴν χεῖρά μου, Ὀδ. Φ. 53, (οὕτω, ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι, ἔνθα τινὲς γράφουσι χείρ', ὅ ἐστι χειρί, Ἰλ. Ω. 506)· ὀρέξασθαι ἀπὸ δίφρου, ἐκτείνομαι ὑπεράνω τοῦ δίφρου, ἀκκουμβῶ ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ δίφρου καὶ ἐκτείνομαι πρὸς τὰ ἔξω, τεντώνομαι, Ησ. Ἀσπὶς Ἡρ. 456· ὠρέξατο χεραὶ φίλῃσι, «ἐξέτεινε τὰς ἀγαπητὰς χεῖρας» (Σχόλ.), Ἰ. Ψ. 99, πρβλ. Ησ. Θ. 178 (ἴδε κατωτ. 4)· ἔγχει ὀρεξάσθω, ἅς προσβάλῃ διὰ τοῦ ὁράτος (ἐκ τοῦ ἅρματος χωρὶς νὰ καταβῇ), Ἰλ. Δ. 307· οὕτω, πρόσθεν Ἄρης ὠρέξαθ' ὑπὲρ ζυγόν .. ἔγχει χαλκείῳ Ε. 854· ποσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν, ἐπὶ ὅπλων, ἕσπευδον εἰς τὸν πόλεμον, Π. 834· οὕτως, ὀρέξατ' ἰών, ἐξέτειναν ἑαυτὸν πορευόμενος, δηλ. ἔβαινε ταχέως μεγάλους βήμασιν, Ἰλ. Ν. 20· ὀρωρέχατο προτὶ δειρήν, ἐξέτεινον τὸν αὐχένα (ὡς τὸ τοῦ Οὐεργιλίου irasci in cornua, in clipeum insurgere), Λ. 26· — ἐπὶ ἰχθύος, ἔρχομαι πρὸς τὰ δέλεαρ, καὶ τις τῶν προφερῶν ὠρέξατο Θεόκρ. 21. 44· — περὶ τοῦ Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 1111, ἴδε ἐν λέξ. **ὄρεγμα**. **2)** μετὰ γεν., ἐκτείνω τὰς χεῖράς μου καὶ λαμβάνω, «πιάνω», οὗ παιδὸς ὀρέξατο, ἐξέτεινε τὰς χεῖρας πρὸς τὸ τέκνον του, Ἰλ. Ζ. 466, πρβλ. Ὀδ. Λ. 392· ὡσαύτως ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, «σκοπεύω», προσβάλλω, κτυπῶ, τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης ἔφθη ὀρεξάμενος .. ὦμον, πρῶτος τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὸν ὦμον, Ἰλ. Π. 322· οὕτως, αὐτόθι 314, δέον νὰ ὑπονοήσωμεν γεν. προσ., ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος· καὶ Ψ. 805, ὀπποτέρός κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα καλόν· οὕτω, ἐῇσιν ὀρέγοιτ' ἐγγύθεν ἱστάμενος Τυρταῖ. 9. 12· — ὡσαύτως ἐπὶ ἱκέτου, τί χρῆμα θηρῶσ' ἱκέτις ὠρέχθης ἐμοῦ; Εὐρ. Ἑλ. 1328. **3)** μεταφορ., ἐκτείνω τὰς χεῖράς μου προσπαθῶν νὰ λάβω τι, ποθῶ, ἐπιθυμῶ, γάμων ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 942· τῶν μεγίστων ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 242· συχν. παρ' Ἀττ. πεζολόγοις, Ἀντιφῶν 117. 31, Θουκ. 3. 42, Πλάτ. Πολ. 439B, 485D, κτλ.· ὀρ. τοῦ πρώτος ἕκαστος γίγνεσθαι Θουκ. 2. 65· οὕτω μετ' ἀπαρ., πόλιν ὠρέξατ' οἰκεῖν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 16· ὀρ. τοιοῦτος γενέσθαι Πλάτ. Πρωτ. 326A· ὡσαύτως καὶ ἀπολ. ἐπιθυμῶ, ποθῶ, πάσησιν ὀρέξασθαι πραπίδεσσιν Ἐμπεδ. παρὰ Πορφυρ. ἐν Βίῳ Πυθ. 70· θυμὸς ὀρέξατο γηθοσύνησιν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 878· ὀρεγόμεθα κατὰ βούλευσιν Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 3. 3, 19· πρβλ. **ὀρεκτός, ὄρεξις, ὀρεχθέω**. **3)** μετ' αἰτιατ., ἐκτείνω τὰς χεῖράς μου πρός τι, λαμβάνω τι, σῖτον Εὐρ. Ὀρ 303· οὕτως, αἰώρημα διὰ δέρης ὀρέξομαι, θὰ βάλω τὸν βρόχον εἰς τὸν λαιμόν μου, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 353. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 474.

ὀρειά-λωτος, ον, ὁ ἐπὶ τῶν ὀρέων πλανώμενος· ἀλλὰ Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος 655 κατακρίνει τὴν λέξιν λέγων: «ὀρειάλωτον μὴ εἴπῃς· βάρβαρον γάρ, ἀλλ' ἐν ὄρει πλανώμενον· τὰ γὰρ ἁλωτὸν οὐ τὰ πλανώμενον δηλοῖ, ἀλλὰ τὸ κρατηθέν, ὡς ἔχει καὶ τὸ δοριάλωτον».

ὀρειᾶνες, οἱ, ἴδε **ὀρεᾶνες**.

ὀρει-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἄρχων, **ὁ βασιλεὺς τῶν ὀρέων**, δηλ. ὁ Πάν, Ἀνθ. Π. 6. 34.

ὀρειάς, -άδος, ἡ, (ὄρος) ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **ὀρειος**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὰ ὄρη, πέτρα ὀρ., ὀρεινὴ πέτρα, βράχος τοῦ βουνοῦ, Ἀνθ. Π. 6. 219· ἔρημος ὀρ. Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 11. 54 **II** ὡς οὐσιαστ., Νύμφη τῶν ὀρέων ἢ τοῦ ὄρους, Βίων 1, 19, Συλλ. Ἐπιγρ. 997.

ὀρεί-αυλος, ον, (αὐλή) ὁ τὰ ὄρη κατοικῶν, Ὀππ. Κυν. 3. 18· καθόλου, ὁ ἐπὶ τῶν ὀρέων, ὁ αὐτ. ἐν Ἁλ. 4. 309.

ὀρειβᾰσία, ἡ, τὸ ὀρειβατεῖν, Στράβ. 474, Αἰλ. π. Ζ. 3, 2.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 503.

ὀρειβάσια (ἐξυπακ. ἱερά), τά, ἑορτή, καθ' ἣν ἐν πομπῇ διήρχοντο διὰ τῶν ὀρέων, Στράβ. 564.

ὀρειβᾰτέω, διέρχομαι ὄρη, μετ' αἰτ., Διόδ. 5. 39. **II** ἀμετάβ., περιφέρομαι ἀνὰ τὰ ὄρη, Ἀνθ. Π. 10. 11, Πλουτ. Φάβ. 7, κτλ.

ὀρει-βᾰτής [ᾰ], **ου**, ὁ, ὁ διερχόμενος ἢ περιερχόμενος τὰ ὄρη, θήρ Σοφ. Φιλ. 955· Κύκλωψ Εὐρ. Τρῳ. 436 — θηλ. **ὀρειβᾰτίς, -ιδος**, Θεόδ. Πρόδρ. — ἴδε **οὐρειβάτας, ὀρειοβάτης**.

ὀρειβᾰτικός, ή, όν, ὁ ἁρμόδιος πρὸς διάβασιν ὀρέων, Κλήμ. Ἀλ. 240.

ὀρει-βρεμέτης, ου, ὁ, ὁ βροντῶν ἐπὶ τῶν ὀρέων, κρατῶν, Σουίδ.: **ὀρεβρεμέτης**, Εὐστ. 460. 27, πρβλ. Ἀνέκδ. Ὀξον. 2, 398.

Ὀρειγανίων, ὁ, ὄνομα βατράχου, Βατραχομυομ. 259.

ὀρειγᾰνον, τό, **ὀρειγᾰνος**, ἡ, ἴδε **ὀρίγανον**.

ὀρει-γενής, ές, ὁ ἐν ὄρει γεννηθείς, Νικ. Θηρ. 875. **II**, = **ὀρεινός**, σπήλαια Μοσχίων παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 242.

ὀρειδρομία, ἡ, τὸ τρέχειν ἀνὰ τὰ ὄρη, Ἀνθ. Π. 7. 413.

ὀρειδρόμος, ον, ὁ τρέχων ἀνὰ τὰ ὄρη, Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 1593.

ὀρει-θάλης, ές, ὁ θάλλων ἐπὶ τῶν ὀρέων, Λυκόφρων 1423.

ὀρεικός, ή, όν, ἴδε **ὀρικός**.

ὀρει-λεχής, ές, ὁ κοιταζόμενος ἐπὶ τῶν ὀρέων, λέων Ἐμπεδ. 227.

ὀρει-μᾰνής, ές, ὁ ὡς μαινόμενος περιερχόμενος τὰ ὄρη, Τρυφιόδ. 370. **II**, ὁ ἐμμανῶς ἀγαπῶν τὰ ὄρη, Ὀρφ. Ὕμν. 30. 5.

ὀρεῦνομέω, ἐν ὄρεσι διαιτῶμαι, Σουίδ.

ὀρει-νόμος, ον, (νέμω B) ὁ ἐπὶ τῶν ὀρέων βοσκόμενος, ἔλαφος Ἀναξίλας ἐν «Κίρκῃ» 1 (Meineke **ὀρευνόμους**)· ὁ ἀνὰ τὰ ὄρη πλανώμενος, Κενταύρων γένναι Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 364· πλάνη ὀρ., τὸ πλανᾶσθαι ἀνὰ τὰ ὄρη, Ἀνθ. Π. 6. 107.

ὀρεινός, ή, όν, (ὄρος) πλήρης ὀρέων, βουνώδης, χώρη Ἡρόδ. 1. 110., 2. 34· ἀντίθεταν τῷ **πεδινός**, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 43 **ὀρεινὴν** οὖσαν [τὴν Ἀρκαδίαν] Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 25· ἡ ὀρεινή, ἡ πλήρης ὀρέων χώρα, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 28. 4, κ. ἀλλ. **II**, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ὄρη ἢ κατοικῶν ἐπὶ τῶν ὀρέων, οἱ ὀρ. Θρᾷκες Θουκ. 2. 96, πρβλ. Ξεν. Αν. 7. 4, 11· — ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἡμέρος, ἐπὶ ζώων καὶ φυτῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 4, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 8, 3· τὸ ἄγριον καὶ τὸ ὀρ., ἡ ἀγρία καὶ ὀρεινὴ φύσις του, Πλάτ. Κρατ. 394E.

ὀρειοβάτης, ου, ὁ, **ὀρειβάτης**, Χρησμ. Διό. 5. 43, πρβλ. Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 1054.

ὀρεί-οικος, ον, ὁ κατοικῶν ἀνὰ τὰ ὄρη, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1621, Φοίν. 683.

ὀρειο-μᾰνής, ἐς, = **ὀρειμανής**, Ὀρφ. Ὕμν. 31. 5.

ὀρειο-νόμος, ον, = **ὀρεινόμος**, Ἀνθ. Π. 6. 14 καὶ 240.

ὄρειος, α, ον, ὡσαύτως **ος, ον**, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **οὔρειος**, ὡς τὸ **ὀρεινός**, ὁ τῶν ὀρέων ἢ εἰς τὰ ὄρη ἀνήκων, Νύμφην οὐρείην Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 244, πρβλ. Ἡσ. Ἀποσπ. 94 Göttl.· ὁ Ἰων. οὗτος τύπος εἶναι ὡσαύτως ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ. ἐν λυρ. χωρίοις, Σοφ. Ἀντ. 352, Εὐρ. Ι. Τ. 127, 1126, Φοίν. 306, κτλ.· ἀλλὰ **ὄρειος** ἐν ἰαμβ. τριμέτροις, ὡς ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 497, Σοφ. Φιλ. 937· Μήτηρ ὀρεία, ἐπὶ τῆς Ῥέας, Ἀριστοφ. Ὄρν. 746· — παρὰ πεζογράφοις, ὀρειοί τινες .. νομῆς Πλάτ. Νόμ. 677B, πρβλ. Κριτί. 109D ἀντίθετον τῷ **ἀγροῖκος**, ἐπὶ ζώων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 30.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀρειοχαρής, ές, ὁ χαίρων ἐπὶ τοῖς ὄρεσιν, ὁ ἀγαπῶν τὸν ὀρεινὸν βίον, Ἀνθ. Πλαν. 256.

ὀρει-πέλαργος ἢ **ὀρει-πελαργός**, ὁ, πελαργὸς τῶν ὀρέων, εἶδος ἀετοῦ, ὁ αὐτὸς καὶ περκνόπτερος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 32, 3.

ὀρείπλαγκτος, ὀρειπλανής, ὀρείπλανος, ἴδε ἐν λ. **ὀρίπλ-**.

ὀρειπολέω, = **ὀρεοπολέω**. Σουΐδ.

ὀρει-πτελέα, ἡ, ὀρεινὴ πτελία, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 14, 1.

ὀρείς, Αἰολ. ἀντὶ **ὀρῶν**, μετοχ. τοῦ **ὀράω**, Πιτταν. παρὰ Διογ. Λ. 1. 81.

ὀρείτης, ου, ὁ, (ὄρος) ὀρεινός, κάτοικος τῶν ὀρέων, Πολύδ. 3. 33, 9, Ὀρφ. Λιθ. 356· — θηλ. **ὀρεῖτις**, -ιδος, μνημονεύεται ἐξ ἐπιγραφ., ἀλλ' ἴδε Böckh ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 3477.

ὀρειτρεφής, ὀρειτροφος, ἴδε **ὀριτρ-**.

ὀρειτροφεῖσθαι, τρέφεσθαι ἐν ὄρει, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 83, 13, ἔκδ. Λ.

ὀρειτυπία, ἡ, ὀρεινὴ ἐργασία (ἴδε **ὀρειτύπος**), Ἱππ. 1175D.

ὀρειτύπος [ῠ], ον, (τύπτω) ὁ ἐπὶ τῶν ὀρέων ἐργαζόμενος, **ὀρειτύποι**, κατὰ τὸν Γαλην. 9. 449C, ἦσαν οἱ λατόμοι καὶ ὑλοτόμοι οἱ καταβιβάζοντες ὑλικὸν ἐκ τῶν ὀρέων· οὕτως **ὀρειοτύποι**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 3, 7., 3. 12, 4, κ. ἀλλ.· **ὀροιτύποι**, Νικ. Θηρ. 5, 377, Ἀνθ. Π. 7. 445· — πρβλ. ὡσαύτως **ὀροτύπος**.

ὀρείτωρ, -ορος, ὁ, = **ὀρείτης**, Ἡσύχ.

ὀρει-φοιτέω, περιφέρομαι ἀνὰ τὰ ὄρη, Σώστρατος παρ' Εὐστ. 1665. 49.

ὀρει-φοίτης, ου, ὁ, ὁ εἰς τὰ ὄρη φοιτῶν, ὁ περιτρέχων τὰ ὄρη, ὀρειδάτης, Φανοκλ. 3· — οὕτως, **ὀρείφοιτοι** ποιμένες, **ὀρείφοιτα** θηρία Βάτρ. 91. 2., 95. 25: — Κατὰ τὸν Μέγαν Ἐτυμολ. (461, 21) τὸ ὄρος «ἀποβάλλει τὸ ς καὶ τρέπει τὸ ο εἰς ε καὶ προλαμβάνει τὸ ἰῶτα: ὄρας, ὀροφοίτης, ὀρεφοίτης, καὶ ὀρειφοίτης».

ὀρειχάλκινος, η, ον, ὁ ἐξ ὀρειχάλκου, στήλη Πλάτ. Κριτί. 119C.

ὀρεί-χαλκος, (φέρεται **ὀρί-χαλκος** ἐν παλαιᾷ τινι Ἀττικῇ ἐπιγραφῇ, Συλλ. Ἐπιγρ. 161), ὁ, Λατιν. orichalcum, (ὅπερ κατ' ἐσφαλμένην ἐτυμολογίαν συχνάκις ἐφέρετο aurichalcum), χαλκὸς τοῦ ὄρους, ὕλη. μέταλλον κιτρίνου χαλκοῦ, χαλκὸς ἢ «μπρούντζος» ὁ ἐξ αὐτοῦ (πρβλ. τὸ Γαλλ. archal - σύρμα ὀρειχάλκου), Ὁμ. Ὕμν. 5, 9, Ἡσ. Ἀσπὶς Ἡρ. 122· — «Ἀριστοτέλης δὲ ἐν Τελεταῖς φησι μηδὲ ὑπάρχειν τὸ ὄνομα, μηδὲ τὰ τούτου εἴδος· τὸν γὰρ ὀρείχαλκον, [φησί], ἔνιοι ὑπολαμβάνουσι λέγεσθαι μὲν μὴ εἶναι δέ. Τῶν δὲ εἰκῇ διαδεδομένων καὶ τοῦτο. (οἱ γὰρ πολυπραγμονέστεροί φασιν αὐτὸν ὑπάρχειν.) Μνημονεύει δὲ καὶ Στησίχορος καὶ Βακχυλίδης» κτλ. Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ἀργον. Δ. 973, Πλάτ. Κριτί. 114E· κάτοπτρον ἐξ αὐτοῦ, Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 19· ὁ Στράβων καλεῖ αὐτὸν **ψευδάργυρον**, ὕλη. μίγμα ἀργύρου καὶ χαλκοῦ, σ. 610, πρβλ. Στέφ. Βυζ ἐν λέξ. **Ἀνδειρα**. **II.** ὡς ἐπίθετ., = **ὀρειχάλκινος**, Σουΐδ.

ὀρειώδης, ες, (ὄρος, εἶδος) ὀρεινός, Εὐστ. 1246. 28.

ὀρειώτης, ου, ὁ, (ὄρος) **ὀρείτης**, Ἀνθ. Π. 9. 824.

ὀρεκτέω, = **ὀρέγομαι**, Ἡσύχ., Σουΐδ.

ὀρεκτάω, = **ὀρέγομαι**, Ἡσύχ., Κ. Μανασσ. Χρον. 1876.

ὀρεκτικός, ή, όν, (ὄρεξις) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὰς ὀρέξεις, ὀρεκτικός, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 3. 110, 7, Ἠθικ. Νικ. 6. 2, 5, κ. ἀλλ.· τὸ ὀρεκτικόν, περιληπτικῶς, αἱ ὀρέξεις, αἱ ἐπιθυμίαι, αὐτόθι 1. 13, 18, π. Ψυχῆς 3. 7, 3, κ. ἀλλ.· — ὀρ. τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Ε. 3. 6, 2.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἡσύχ. **2)** ὁ κινῶν, διεγείρων ἐπιθυμίαν ἀνοίγων ὄρεξιν, οἶνος Διοσκ. 5. 11.

ὀρεκτός, ή, όν, (ὀρέγω) ὀρεκτῆσι μελίῃσι, τοῖς ἐκ χειρῶν ῥόραισιν, οἷς ὀρέγειν ἐχρῶντο, συνιστάμενοι καὶ ἐκτείνοντες αὐτά. ἐξ οὗ θαρσαλέοι· ὀρέξασθαι γάρ ἐστι τὰ ἐκ χειρὸς πατάξαι (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 543· οὕτως, ὀρεκτὸν δόρυ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ παλτὸν (ἀκόντιον), Στράβ. 448. **II.** ἐπιθυμητόν, τὸ ὀρεκτόν, πρᾶγμα ἐπιθυμητόν, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 3. 10, 3, Ἠθικ. Νικ. 3. 3, 19, κ. ἀλλ.

ὀρεμπάται, οἱ, (ὄρος, ἐμπίνω) οἱ πίνοντες τὰ ὄρη, ἐπίθετον τῶν ποταμῶν, Χρησμ. παρὰ Πλουτ. 2. 406F.

ὄρεξις, εως, ἡ, (ὀρέγω) ὡς καὶ νῦν, λέξις καθολικωτάτη σημαίνουσα πᾶν εἶδος ἐπιθυμίας ἢ ἐφέσεως, ὁρμή, διάθεσις, κλίσις, περιλαμβάνουσα ἐπιθυμίαν, θυμόν, βούλησιν, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 3, 2, πρβλ. 3. 10, 2, κ. ἀλλ. **4)** μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, ἐπιθυμία, πόθος πράγματός τινος, Πλάτ. Ὅροι 414B, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 3, 19, π. Ψυχῆς 2. 3, 1, κ. ἀλλ.· σπανιώτερον ὀρ. ἐπί τι, Πλούτ. 2. 48C· πρός τι, Schäf. Σχόλ. Παρ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 878. **2)** ἀπολ., διάθεσις, κλίσις, τῆς καρδίας, ἔφεσις, Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 1. 2, 1, κ. ἀλλ.· ὀρ. ἄλογος, ἀντίθ. τῷ **λογιστική**, ὁ αὐτ. ἐν Ῥητ. 1. 10, 7.

ὀρεοκόμος, -έω, ἴδε ἐν λ. **ὀρεωκ-**.

ὀρέυντο, ἴδε ἐν λ. **ὄρνυμι**.

ὀρεοπολέω, περιέρχομαι ἀνὰ τὰ ὄρη, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 7.

ὀρεο-πόλος, ον, ὁ ἀνὰ τὰ ὄρη περιφερόμενος, Γλωσσ.

ὀρεο-σέλινον, τό, ὀρεινὸν σέλινον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 6, 3, Διοσκ. 3. 76.

ὀρεο-τύπος, ον, ἴδε ἐν λ. **ὀρειτύπος**.

ὀρεο-φύλαξ, ακος, ὁ, ὁ φυλάττων τὰ ὄρη, Γλωσσ.

ὀρέσ-βιος, ον, ὁ ἐπὶ τῶν ὀρέων ζῶν, κατοικῶν, Ὀππ. Κυν. 3. 345· **ὀρεσίβιος**, Εὐστ. εἰς Διον. Π. 322.

ὀρεσί-δρομος, ον, = **ὀρεσιδρόμης**, Νόνν. Δ. 2. 442., 32. 134.

ὀρεσί-κοίτης, ου, = **ὀρεσιλέχης**, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 1091.

ὀρεσίκοιτος, ον, Ἡσύχ.

ὀρεσινομία, ἡ, τὸ κατοικεῖν ἐπὶ τῶν ὀρίων, Σχόλ. Ἑνετ. εἰς Ἰλ. Θ. 93.

ὀρεσί-νομος, ον, = **ὀρεινόμος**, Κ. Μανασσ. Χρον. 173.

ὀρεσί-οικος, ον, = **ὀρειοικος**, Ἡσύχ.

ὀρεσί-τροφος, ον, = **ὀρειτροφος**, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπίθετ. τοῦ λέοντος, Ἰλ. Μ. 299, Ὀδ. Ζ. 130, κλ.· βοῦτης Νόνν. Δ. 15. 204.

ὀρεσί-φοιτος, ον, = **ὀρείφοιτος**, Κορνοῦτ. π. Θεῶν Φύσ. 34.

ὀρεσκεύω, (ὄρος) ζῶ, κατοικῶ ἐπὶ τῶν ὀρέων, Νικ. Θηρ. 413

ὀρέ-σκιος, ον, ὁ ὑπὸ τῶν ὀρίων σκιαζόμενος, Ἀνθολ. Π. 9 524. 16.

ὀρεσκῷος, ον, (ὄρος, κεῖμαι) ὁ ἐπὶ τῶν ὀρέων ἀνατραφείς, ὀρεινός, ἄγριος, ἐπὶ τῶν Κενταύρων, Φῆρες Ἰλ. Α. 268, ἔνθα ἴδε Heyne· Κένταυροι Ἡσ. Ἀσπ. 31. 5· αἶγες Ὀδ. Ι. 155· — ὁ παρὰ τραγικ. τύπος εἶναι **ὀρέσκοος, ον**, Αἰσχύλ. Θήβ. 532, Εὐρ. Ἱππ. 1277, Κύκλ. 247.

ὀρέσσ-αυλος, ον, = **ὀρείαυλος**, Ἀνθολ. Πλαν. 233, Κόλουθ. 107.

ὀρεσσιβάτης, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **ὀρεσιβάτης**, ὁ ἀνὰ τὰ ὄρη περιφερόμενος, Πανὸς ὀρεσσιβάτα (Δωρικ. γεν.) Σοφ. Ο. Τ. 1100, πρβλ. Ἀντ. 350.

ὀρεσσίγονος, ον, ποιητικ. ἀντὶ **ὀρεσιγενής**, = **ὀρεσίγενής**, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1344.

ὀρεσσιδρόμος, ον, = **ὀρεσιδρόμος**, Ὀρφ. Ἀργ. 21.

ὀρεσσινόμος, ον, = **ὀρεσινόμος, ὀρεινόμος**, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 407, Νόνν. Δ. 28. 25.

ὀρεσσί-πατος [ᾰ], **ον**, ὁ περιερχόμενος τὰ ὄρη, ὀρεσσιπάτοις ἅμα Βάκχαις Νόνν. Δ. 14. 250· ἔνθα ὁ Graesius **ὀρεσσιβάτοις**.

ὀρεσσι-πόλος, ον, = **ὀρεοπόλος**, Νόνν. Δ. 13. 137.

ὀρεσσί-χυτος, ον, ὁ ἐκ τῶν ὀρέων χυνδόμενος, Νόνν. Δ. 20. 337.

Ὀρέστεια, ἡ, μῦθος τοῦ Ὀρέστου, ποίημα τοῦ Στησιχόρου, Βρκ. Αυρ. σ. 642· ὄνομα περιληπτικὸν τῆς τριλογίας τοῦ Αἰσχύλ. συνισταμένης ἐκ τοῦ Ἀγαμέμνονος, τῶν Χοηφόρων καὶ τῶν Εὐμενίδων, ἤτις εἶναι ἡ μόνη σῳζομένη βεβαία τριλογία, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1124· πρβλ. **Λυκούργεια**. **II. Ὀρέστειον**, τό, ναὸς ἢ ἱερὸν τοῦ Ὀρέστου, Ἡρόδ. 9. 11.

Ὀρέστειος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ὀρέστην, κακὰ Σοφ. Σοφ. Ἠλ. 1117.

ὀρέστερος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ **ὀρεινός**, ἐπίθ. τοῦ δράκοντος, Ἰλ. Χ. 93· λύκων καὶ λεόντων, Ὀδ. Κ. 212, κλ.· **ὀρεστέρα** παμβῶτι γᾷ Σοφ. Φιλ. 391· παρθένος Εὐρ. Τρῳ. 551· ἀγρευτῆρες Ὀππ. Ἁλ. 4. 586. (Θετ. ἐπίθ. σχηματισθὲν ἐκ τοῦ ὄρος (τὸ) ὡς τὸ **ἀγρότερος** ἐκ τοῦ **ἀγρός**, οὐχὶ συγκρ., ὡς νομίζουσιν οἱ γραμματικοὶ παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 807. 12).

ὀρέστης, ὁ, = **ὀρείτης**, ἐν ὄρεσι διαιτώμενος, Φώτ.· ἀλλαχοῦ μόνον ὡς κύρ. ὄνομα, **Ὀρέστης**, κλητ. **Ὀρέστα**, Σοφ. Ἠλ. 5. 15, κτλ.

ὀρεστιάς, άδος, ἡ, (ὄρος) ἡ ἀνήκουσα εἰς τὰ ὄρη, Νύμφαι ὀρεστιάδες = Ὀρεστιάδες, Ἰλ. Ζ. 420, Ὁμ. Ὕμν. 18. 19.

II. ὀρεστίας, ου, ὁ, ἄνεμος τῶν ὀρέων, Καλλ. Ἀποσπάσ. 35, ἔνθα ἴδε Blomf.

ὀρέστιον ἢ **-ειον**, τό, βοτάνη τις, = **νεκτάριον**, Διοσκ. 5. 66.

ὄρεσφι, -φιν, Ἐπικ. γενικ. καὶ δοτικ. ἐνικ. καὶ πληθυν. τοῦ **ὄρος**, τό.

ὀρεσχάς, άδος, ἡ, = **ὄσχη**, Ἀρποκρ. ἐν λ. **ὀσχοφόροι**.

ὀρεύς, Ἰων. **οὐρεύς, έως**, ὁ· γεν. πληθ. **οὐρῶν** Ἐπιγρκρ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2338. 82· — ἡμίονος, καινῶς «μουλάρι», συχνὰ ἐν τῇ Ἰλ., ὡς ζῷον φορτηγὸν καὶ ἐλαῦνον ἅμαξαν κτλ., ἀλλ' ἀείποτε ἐν τῷ Ἰων. τύπῳ· συνών. τῷ **ἡμίονος**, πρβλ. Ἰλ. Ψ. 115 πρὸς 121, καὶ Ω. 702 πρὸς 716· ὡσαύτως ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 200, κτλ.· καὶ ὅταν δὲ γίνηται λόγος περὶ τοῦ θήλεος, τὸ γένος μένει ἀμετάβλητον, ὁ θῆλυς ὀρεύς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 24, 1 καὶ 4, ἂν καὶ ἐν 6. 18, 22, ἀμέσως μετὰ τὸ: τοῖς θήλεσιν προστίθησι τῆς θηλείας:— νικᾶν ὀρεῦσι Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 14, πρβλ. **ἡμίονος**. — Παρ' Ἀττ. ἡ συνήθης λέξις εἶναι **ἡμίονος**, ἂν καὶ τὸ ἐπίθ. **ὀρικός** προτιμᾷ τοὺς **ἡμιονικούς** ὁ Μοῖρις. (Ἐκ τοῦ ὄρος, ἐπειδὴ ἡμίονοι κατὰ τὸ πλεῖστον χρησιμοποιοῦνται ἐν ὀρειναῖς χώραις, ἴδε Ἰλ. Ρ. 742 κἑξ., Ψ. 111-123.) **II.** ποιητ. ἐπίθ. ἀντὶ τοῦ ὀρεινός, Λυκόφρ. 1111.

ὄρευς, = **ὄρους**, Ἴσον ὄρευς κορυφᾷ Θεόκρ. 7, 46.

ὀρεύω, φυλάσσω, Ἡσύχ. (Πρβλ. **οὖρος** Β.)

ὀρεχθέω, ῥῆμα ἀμφιβόλου σημασίας ἐν Ἰλ. Ψ. 30, βόες ..

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁ ἔχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ σφαζόμενοι. Οἱ πλεῖστοι τῶν ἀρχαίων ἑρμηνευτῶν ἐξελάμβανον τὸ ῥῆμα ταῦτα ὡς σημαῖνον τὸν τραχὺν ἦχον τὸν ἐν τῇ ἀγωνίᾳ τοῦ θανάτου ἐκπεμπόμενον ἐκ τοῦ λάρυγγος τοῦ σφαζομένου ζῴου (κατὰ μίμησιν ἦχου τραχέος.., ἀντὶ τοῦ ἑστενον ἀναιρούμενοι Schol. Vict. ἐν τόπῳ, πρβλ. Εὐστάθ. 1285, 60 κἑξ., Ἀπολλων. Λεξικ. Ὁμ., Ἡσύχ., κτλ.)· — τινὲς ἐξ αὐτῶν εἶδουσι καὶ ἑτέραν ἑρμηνείαν, ὅηλ. ἀναιρούμενοι ὠρέγοντο ἤτοι ἐξετείνοντο Εὐστ. ἔνθ' ἀνωτ. (πρβλ. Ζωναρ., κτλ.), δηλ. ἐξηπλοῦντο ἐν τῇ ἀγωνίᾳ τοῦ θανάτου, «ἐτεντώνανται». Ἐπὶ τῆς προτέρας σημασίας τὸ ὀρεχθέω πρέπει νὰ εἶναι συγγενὲς τῷ ῥοχθέω. ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας τῷ ὀρέγομαι. — Παρ' Ἀριστοφ. ἐν Νεφ 1368 ἡ λέξις ἐτέθη ἐπὶ παλμοῦ ἢ πατάγου τῆς καρδίας, καὶ ἐν Ὀππ. Ἁλ. 2, 583, ὁ Θεόκριτ. δὲ (ἐν 11, 43) ἐπὶ θαλάσσης τὴν λέξιν τέθηκε καθ' ὁμοιότητα τοῦ Ὁμηρικοῦ: «ῥόχθει γὰρ μέγα κῦμα» (Ὀδ. Ε. 402)· — μεταφορ. ὡς τὸ ὀρέγομαι, ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, μετ' ἄπαρ., οὐδ' ἔχει ἐκφλύξαι τόσσον γόον, ὅσσον ὀρεχθεῖ Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 275· καὶ οἱ ὀρέχθει θυμὸς .. ἓξ αἷμα κεάσσαι ὁ αὐτ. Β. 49· — τὸ τοῦ Ἀριστίου παρ' Ἀθην. 60Β, μύκαισι δ' ὠρέχθει τὸ λάϊγον πέδον, πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν σημασ. τοῦ ῥοχθέω· — ἐν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 154 ὁ Meineke ἀποκατέστησεν **Ἐρέχθειον**.—Ἴδε τὴν ἐξέτασιν τῆς λέξ. παρὰ τῷ Spitzn. ad Il. Excurs. 34.

ὀρέω, Ἰων. ἀντὶ **ὁράω**, Ἡρόδ.

ὀρεω-κόμος, ὁ, (ὄρεὺς) ὁ κομῶν ἤτοι θεραπεύων τοὺς ὀρέας ἤτοι τὰς ἡμιόνους, Ἀριστοφ. Θεσμ. 491, Ἀποσπ. 531, Πλάτ. Λῦσ. 208Β, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 42· ἴδε Schneidewin Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 4. Ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συχνάκις φέρεται ἐσφαλμένως **ὀρεοκόμος, ὀρεοκομέω**, ὡς παρὰ Πλάτ. Ἔνθ' ἀνωτ., Πολυδ. Ζ', 183, Ἡσύχ.· ὁ τελευταῖος οὗτος μνημονεύει καὶ τύπου **ὀρειοκόμος**, «ὀρειοκόμος. ὁ τὰς ἡμιόνους θεραπεύων».—Ἴδε Κόντου ἐν τῷ περιοδικῷ «Σωκράτει τ. 1, σ. 533 καὶ ἐν τῇ «Ἑβδομάδι» 1884, Δελτ. 24, σ. 3.

ὀρεω-πολέω, περιποιοῦμαι ἡμιόνους, καὶ **ὀρεωπώλης**, ὁ, ὁ πωλῶν, ἐμπορευόμενος ἡμιόνους, «ὀρεοπωλῶ, περὶ τὰ ὄρη ἀναστρέφομαι. ὀρεωπωλῶ δὲ τὸ περὶ τοὺς ὄνους ἀναστρέφομαι» Σουΐδ., ἀλλ. ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 696.

ὄρημαι, ἴδε τὸ ῥῆμα **ὁράω**.

ὄρημι, Αἰολ. ἀντὶ **ὁράω**, Σαπφὼ 2, 11, πρβλ. **ποθόρημι**· Λακων. ἀπαρ. **ὀρῆν** Ἀριστοφ. Λυσ. 1077· μετοχ. **ὀρεὶς** Πιτταν. παρὰ Διογ. Α. 1, 81.

ὀρητός, ἡ, **όν**, Ἰων. ἀντὶ **ὁρατός**, Μανέθων 2. 31, 130.

ὀρθ-αγγελέω, ἀναγγέλλω ὀρθῶς καὶ ἀληθῶς, «ὀρθαγγελεῖν· ὀρθὰ καὶ ἀληθῶς ἀγγέλλειν» Δ. Β. 53.

ὀρθάγγης [ᾰ], **αυ**, ὁ, λέγεται ὅτι εἶναι τῷ **ξένος**, Λυκόφρ. 538, ἴδε Σχόλ. ἐν τόπῳ.

ὀρθ-ἀγόρας, ου, ὁ, πλαστὸν κύρ. ὄνομα ἄγνωστόν τινα ὑπαινιττόμενον, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 916.

ὀρθάγοριϲκος, ὁ, γαλαθηνὸν χοιρίδιον, Λακων. λέξ., Ἀθήν. 139Β, 140Β, «χοιρίδιον μικρὸν» Ἡσύχ.

ὀρθάδιος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ὄρθιος**. Παύλ. Σιλ. Ἄμβων 24.

ὄρθαι, ἴδε τὸ ῥῆμα **ὄρνυμι**.

ὀρθάμπελος, ἡ, ἄμπελος φυομένη ὀρθία καὶ μὴ ἔχουσα χρείαν ὑποστηρίξεως, Πλίν. h. n. XIV, 40.

Ὀρθάνης, **ου**, ὁ, (ὀρθὸς) εἶδος δαίμονος ἔχοντος τὰς ἰδιότητας τοῦ Πριάπου, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 2. 12, Στράβ. 587, πρβλ. Φώτ. ἐν λέξ.— Καθ' Ἡσύχ.: «Ὀρθάνης· τῶν ὑπὸ τὸν Πριάπον ἐστὶ θεῶν, καὶ αὐτὸς ἐντεταμένον ἔχων τὸ αἰδοῖον».

ὄρθαπτον, τό, πίλημα φοινικοῦν ἐξ ἑρίων δι' οὗ στιλπνοῦσι τὰ ἔδη τῶν θεῶν, Λατ. gausape, Δείναρχ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 99.

ὄρθασιαν· «ὄρθιον. μακρὸν ὀξὺ μέγα» Ἡσύχ.

ὀρθεύω, (ὀρθὸς) **ὀρθόω** παρατ. **ὤρθευεν** Εὐρ. Ὀρ. 405.

ὀρθηλός, ἡ, όν, = **ὀρθός**, Στράβ. 12. 7, 3.

ὀρθηρός, ά, όν, ὀρθός, Papyri Berolinences 781, 15, κτλ.

Ὀρθία, ἡ, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἐν τῇ Λακωνικῇ καὶ τῇ Ἀρκαδίᾳ· εἰς τὸν βωμὸν αὐτῆς οἱ κακῶς κλέπτοντες τῶν Σπαρτιατῶν παῖδες καὶ ἁλισκόμενοι ἐμαστιγοῦντο, Ξεν. Λακ. 2, 9, Πλούτ. 2. 239C· ἴδε Valck. Adon. 277Δ, Müller Dor. 2. 9, 6· φέρεται **Ὀρθεία** ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1416, 1444· καὶ **Ὀρθωσία**, ὃ ἴδε.

ὄρθια, Ἐπίρρ., ἴδε **ὄρθιος** II.

ὀρθιάδε, Ἐπίρρ. (ὄρθιος), πρὸς τὰ ἄνω, «τὸν ἀνήφορον», Ξεν. Λακεδ. 2, 3.

ὀρθιάζω: μέλλ. **άσω**, ὁμιλῶ μεγαλοφώνως, «φωνάζω», ὀρθ. γόοις, κραυγάζω μὲ ὀξεῖς θρήνους, Αἰσχύλ. Πέρσ. 687, πρβλ. 1042.

II. μεταβ., = **ὀρθόω**, στήνω ὄρθιον, ἀνορθῶ, Ἀνθ. Πλαν. 261, 2.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὀρθιάζειν· μαντεύεσθαι».

ὀρθίαξ, ακος, (Δράκων 19), ὁ, τὸ κάτω μέρος ἱστοῦ νεώς, Ἐπίχ. παρὰ Πολυδ. Γ', 134. **Ὠσαύτως ὀρθίας, ου**, Ἡσύχ.: «ὀρθίας ἱστὸς νεώς· εἴθεται καὶ ἐπὶ κακεμφάτου», δηλ. τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου.

ὀρθίασις, ἡ, τὸ πρὸς τὰ ἄνω ὀρθοῦν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1284.

ὀρθίασμα, τό, ὑψηλὸς τόνος φωνῆς· ἐν τῷ πληθυντ., θιασῶται μεγαλοφώνως διδόμεναι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1042.

ὄρθιάω, = **ὀρθόω**, Τζέτζ.· ἐντεῦθεν **ὀρθίᾱσις**, Ἰων. -ίησις, εως, ἡ, ἡ ὀρθία στῆσις, σήκωμα, Ἀρετ. π. Δίτ. Ὀξ. Παθ. 2. 12· τριχῶν Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1284.

ὀρθιό-κωπος, ον, ὁ ὄρθιος κωπηλατῶν, «ὀρθιόκοποι· οἱ ἐπιτόνως ἐλαύνοντες, καὶ ἀκλινῶς», πρασέτι: «ὀρθιοκόπους· ἐξορθουμένους ἐν τῷ ἐρέσσειν ἐπιτόνως» Ἡσύχ.

ὄρθιος, α, ον, Ἀττικ. ὠσαύτως **ος, ον**, Θουκ. ἔνθα κατωτ. (ὀρθός)· — ἀνωφερής, ἀνηφορικός, οἶμος Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 288· πάγοι Σοφ. Ἀποσπ. 110· πρόσοδοι Εὐρ. Ἡλ. 489· ὁδὸς Ξεν. Ἀν. 1. 2, 21, κτλ.· ὄρθιον ἑτέραν (δηλ. ὁδὸν) ἐπορεύοντο Θουκ. 5. 59· οὕτως, ὄρθιον ἢ πρὸς ὄρθιον ἰέναι, πρὸς τὰ ἄνω, τὸν ἀνήφορον, Ξεν. Ἀνάβ. 4. 6, 12, Ἑλ. 2. 4, 15· πρὸς ὄρθιον ἄγειν, ἁδηγεῖν δι' ἀνωφεροῦς ἀτραποῦ, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 2. 2, 24· πρὸς ὀρθίῳ, ἐπὶ ὑψουμένου ἐδάφους, ἀντίθετον τῷ ἐν **ἐπιπέδῳ**, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 6. 4, 14· κατὰ τοῦ ὀρθίου, διὰ τῆς κατωφερείας, Ἀρρ. Ἀν. 1. 1, 8·—τὰ ὄρθια, ἡ χώρα ἀπὸ τῆς ἀκτῆς πρὸς τὰ μεσόγεια, τὰ ἐς μεσόγαιαν φέροντα Ἡρόδ. 4.101. **2)** ὡς καὶ νῦν, ὄρθιος, ὀρθός, ὄρθια ἦν τὰ γέρρα ὁ αὐτ. 9.102· πύργοι Εὐρ. Ἀνδρ. 10· — μάλιστα ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, ὀρθίας στῆσαι τρίχας Σοφ. Ο. Κ 1625· τριχὸς ὀρθίας (ἢ ὄρθιος) πλόκαμος ἵσταται Αἰσχύλ. Θρῆξ. 561, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 632· οὕτως, ὀρθ. ἐφιστὰς τὸ οὖς Λουκ. Τίμ. 23· — ἐπὶ ζῴων, ὅταν σηκώνωνται ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν, ἢ ἐπὶ τῶν ὀρθιαζόντων ὄνων, ὅταν δηλ. ὀγκῶνται, ὕβριν ὀρθίαν κνωδάλων, ἴδε Σχόλ. καὶ Donald. ἐν τόπῳ, Πινδ. Π. 10. 56. **II.** ἐπὶ τῆς φωνῆς, ὑψηλὸς τὸν τόνον, ὀξύφωνος, ὀξύς, κελεύσματα Αἰσχύλ. Χο. 751· κωκύματα, κηρύγματα Σοφ. Ἀντ. 1206, Ἡλ. 638· ὀρθία σάλπιγγος ἠχώ Εὐρ. Τρῳ. 1266· — συνηθέστερον τὸ οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ., ἦσε .. ὄρθι', ἐκραξε μεγαλοφώνως, Ἰλ. Α. 11· ἴαχησε δ' ἄρ' ὄρθια φωνῇ Ὅμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 20, πρβλ. 432 (οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ παρ' Ὅμ.)· οὕτως, ὀρθιον ὦρυσαι, φωνεῖν Πινδ. Ο. 9. 163, Ν. 10. 142· ὄρθιον ἀντηλάλαξε .. ἠχώ Αἰσχύλ. Πέρσ. 389· ἐσήμηνε' ὄρθιον σάλπιγγι Εὐρ. Ἡρακλ. 830. **2)** νόμος ὄρθιος, μελῳδία καθ' ἣν ἡ φωνὴ ἀνέβαινεν εἰς μέγα ὕψος, Ἀριστ. Προβλ. 19. 37· ὡς φαίνεται δὲ ὁ ἦχος αὐτὸς ἦτο λίαν γνώστος καὶ κοινός, ὡς ὁ ἐθνικὸς ὕμνος παρ' ἡμῖν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1279· πρῶτον δὲ ἅπαντα παρ' Ἡροδ. 1. 24· ὀρθίοις ἐν νόμοις, ὡς ἐν ὀρθίᾳ μελῳδίᾳ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1153· οὕτως, ὁ ὄρθιος μόνος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 16, κτλ.· ὡσαύτως, μελῳδία ὀρθ. Πλούτ. 2. 1140F· ἴδε Chappell Ἴστ. τῆς Μουσ. 11, σ. 107. **III.** ἐν στρατιωτικῇ γλώσσῃ στρατὸς ἐσχηματισμένος ἐν εἴδει στίλης μὲ βάθος πολὺ καὶ μέτωπον ὀλίγον, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν κατὰ μέτωπον παρατεταγμένον, ὀρθίους ποιεῖσθαι τοὺς λόχους (πρβλ. τὸ τοῦ Λιβίου recti ordines) Ξεν. Κύρ. 3. 2, 6, πρβλ. Ἀν. 4. 8, 10· προσβάλλειν ὀρθίοις τοῖς λόχοις αὐτούς· 4. 2, 11· ὀρθίους τοὺς λόχους ἄγειν αὐτούς 4. 3, 17· προηγεῖν [αὐτοὺς] ὀρθίους ἐπὶ τοὺς πολεμίους Πολύβ. 11. 23, 2, πρβλ. Πολύαιν. 5. 16, 1. **IV** καθόλου ὡς τὸ **ὀρθός**, εὐθύς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πλάγιος καὶ **σκολιός**, Ἱππ. Ἀφ. 1256· ἴχνος Ξεν. Κυν. 6, 14 καὶ 15· τάφρος Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 6, 3 — μεταφρ., καίτοι γάρ, οὐκέτι τῶν βίων ἐν ἤθεσιν ὀρθίοις καὶ καθαροῖς μενόντων, ἀλλ' ἐγκεκλικότων Πλουτ. Σύλλ. 1. **V** **ὀρθία** (ἔξυπ. γωνία) ἐν τῇ γεωμετρίᾳ, ὀρθὴ γωνία, ὁ αὐτ. 2. 373F.

ὀρθο-άκανθος, ον, ὁ ἔχων ὀρθὰς ἀκάνθας, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 18, 11 (ἀλλ. **ὀρθάκανθος**).

ὀρθο-βᾰτέω, βαδίζω ὀρθῶς, τὴν ὀρθὴν ὁδόν, ὅηλ. βαδίζω ἐκεῖ ὅπου πρέπει, Ἀνθ. Π. 9. 11, ὑπάγω κατ' εὐθείαν, Ἀμφιλ. 52Α· **ὀρθοβλεπτέω**, βλέπω ὀρθῶς, Θ. Στουδ. σ. 777, ἔκδ. Μ.

ὀρθό-βολος, ον, ὁ ὀρθῶς ῥιφθείς, ὁ εὐθὺ φερόμενος, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἰουπτείωνα**.

ὀρθοβουλία, ἡ, ὀρθὴ βουλή, σκέψις, Πολέμων. Φυσιογν. σ. 219.

ὀρθό-βουλος, ὁ ὀρθὰ βουλευόμενος, σοφός, μῆτις, μηχαναὶ Πινδ. Π. 4. 466., 8. 106· ἐπὶ προσώπων, Αἰσχύλ. Πρ. 18.

ὀρθό-βυθος, ον, ἔχων ὀρθὸν βυθόν, εὐθὺν πυθμένα, Ἰω. Μοσχ. 2929C.

ὀρθογνωμονέω, σκέπτομαι ἢ κρίνω ὀρθῶς, ἔχω ὀρθὴν γνώμην, Φίλων 1. 547, καὶ **ὀρθογνωμέω**, παρὰ τῷ αὐτῷ, ἴδε Λοβεκ. σημ. εἰς Φρύν. 382.

ὀρθο-γνώμων, ὁ ἔχων ὀρθὴν γνώμην, ὁ ὀρθῶς σκεπτόμενος ἢ κρίνων, Ἱππ. 1282. 53.

ὀρθογράμμιον, τό, ἡ εὐθεῖα γραμμή, μεταγεν.

ὀρθόγραμμος, ον, ὁ ἔχων ὀρθὰς γραμμάς, Ψευδο-Διον. 708C.

ὀρθογραφέω, γράφω ὀρθῶς, μεταγενέστ., ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παραπηρ. σ. 281.

ὀρθογραφία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 92· ὄνομα συγγραμμάτων τοῦ Ἡρωδιανοῦ, τοῦ Ὥρου καὶ ἄλλων γραμματικῶν.

II. σχέδιον τοῦ ὕψους οἰκοδομῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ σχέδιον τοῦ ἐπιπέδου, Βιτρούβ. 1. 2.

ὀρθο-γράφος, [ᾰ], **ον**, ὁ γράφων ὀρθῶς, ὅηλ. κατὰ τοὺς γραμματικοὺς κανόνας, Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἀνώγεων**.

ὀρθάγιον, τό, = **ὀρθόν**, Διοσκ. 4. 74, ἐκ τῶν νάρθων.

ὀρθάγωνος, ον, = **ὀρθογώνιος**, Ἥρων Νειλ. 9, 27.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀρθο-γώνιος, ον, ὁ ἔχων ὀρθὴν γωνίαν, Τίμ. Λοκρ. 98Α, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 2, 2· — παρ' Ἀρχύτ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 784, **ὀρθὰ γωνία** εἶναι ἡ πιθαν. γραφή, καὶ οὕτως ἀποκατεστάθη ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Meineke.

ὀρθο-δαής, ές, ὁ ὀρθῶς γινώσκων πῶς νὰ πράξῃ τι, μετ' ἀπαρ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1022.

ὀρθο-δίκας [ῑ], Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ὀρθοδίκης**, ου, ὁ, ὁ ὀρθῶς δικάζων, Πινδ. Π. 11. 15· — οὕτως **ὀρθο-δίκαιος**, Αἰσχύλ. Εὐμ. 994.

ὀρθόδικος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., κούρα [Στυγὸς ὀρ]θοδίκου Βακχυλ. X [XI], 9, Blass.

ὀρθοδοξάζω, ἡμαρτημένον ἀντὶ τοῦ **ὀρθὰ δοξάζω**, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 259, 284.

ὀρθο-δοξαστής, οῦ, ὁ, ὁ ὀρθῶς δοξάζων, ἔχων ὀρθὴν δόξαν περί τινος πράγματος, ὀρθόδοξος, Κλήμ. Ἀλ. 343.

ὀρθοδοξαστικός, ή, όν, ὁ σύμφωνος πρὸς τὴν ὀρθὴν δόξαν ἢ γνώμην, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. 1, σ. 76 Creuz. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σιμπλίκ. εἰς Ἀριστ. Κατηγ. 2Α.

ὀρθοδοξατῶς, Ἐπίρρ., κατὰ δόξαν ὀρθήν, N. Χων. Cod. Par. 1234, fol. 389 r°.

ὀρθοδοξέω, ἔχω ὀρθὴν δόξαν ἢ γνώμην περί τινος, περί τι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 8. 4· εἶμαι ὀρθόδοξος, Εὐσέβ. Π, 593Α, Βασίλ. IV, 433Α.

ὀρθοδοξία, ἡ, ὀρθὴ γνώμη, δοξασία, Πολυδ. Δ', 7. — Ἐκκλησιαστ., ὀρθὴ δοξασία περὶ τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν **κακοδοξίαν**, Εὐσέβ. Π, 272Δ, Ἀθαν. Ι, 237D, Π, 720Α, Βασίλ. IV, 561Α. — Ἡ **Κυριακὴ** ἢ **ἑορτὴ τῆς Ὀρθοδοξίας**, οὕτως ὀνομάζεται ἡ πρώτη Κυριακὴ τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς, ἑορταζομένη πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἁγίων εἰκόνων ἐπὶ τῆς βασιλείας Μιχαὴλ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοφίλου, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 191, 156, 18, κλ.

ὀρθοδοξοποιός, όν, ὁ ποιῶν, καθιδρύων τὴν ὀρθοδοξίαν, ὁρθαδ. ἡμέρα Γενέσιος 85. 5.

ὀρθό-δοξος, ον, ὁ ὀρθῶς δοξάζων, ὁ ὀρθῶς πιστεύων, θρησκεία Μεθόδ. 133Β, Ἀθαν. Ι, 261Α, 770Α, Π, 813Α, Βασίλ. IV, 845Α.

ὀρθοδόξως, Ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ὀρθόδοξον, Μεθόδ. 65Α, 101C, Ἐπιφάν. Π, 341Α.

ὀρθο-δόξειρα διανοίας, ἡ παρέχουσα ὀρθὴν κρίσιν, Ὀρφ. Ὕμν. 75. 5. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 196.

ὀρθο-δρομέω, τρέχω κατ' εὐθείαν ἐμπρός, Ξεν. Ἱππ. 7. 14, Πολυδ. Α', 205.

ὀρθοδρόμησις, ἡ, τὸ ὀρθοδρομεῖν, Καλ. καὶ Χρυσ. στ. 2051, ἔκδ. Λ.

ὀρθό-δωρον, τό, (δῶρον II) μέτρον τὸ ὀρθὸν τῆς χειρὸς ἀπὸ ἄκρου τοῦ καρποῦ μέχρι τοῦ δακτύλου· οἱ δὲ σπιθαμὴν» Ἡσύχ. — Κατὰ Πολυδ. Β', 157, «τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ καρποῦ ἕως ἄκρων δακτύλων, ἡ πᾶσα χείρ, ὀρθόδωρον».

ὀρθο-εἰσειρος, ον, = **ὀρθόθριξ**, Ὀρφ. Ὕμν. 18. 8.

ὀρθοέπεια, ἡ, ὀρθότης ὕφους, λεκτικοῦ, Πλάτ. Φαῖδρ. 267C, πρβλ. Κοϊντιλ. 1. 6.

ὀρθο-επέω, ὁμιλῶ ἢ προφέρω ὀρθῶς, Διον. Ἀλ. 1. 90.

ὀρθοεπής, ές, ὁ ὀρθοεπῶν, ὁ μετὰ ὀρθοεπείας, Χειρόγρ. Ἐσκουριάλου, fol. 425 v°.

ὀρθόθριξ, **τρῖχος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὀρθίας τὰς τρίχας του, ἢ ὁ ὀρθῶν τὰς τρίχας τινός, προξενῶν ἀνατριχίασιν, φόβος Αἰσχύλ. Χο. 32· πρβλ. **ὀρθόκερως**.

ὀρθοθύρη, ἡ, παρὰ γραμματ. ἀντὶ τοῦ **ὀρασθύρη**, ὃ ἴδε.

ὀρθο-κάθεδρος, ον, ὁ ὀρθῶς ἢ εὐθυτενῶς καθήμενος, πιθαν. γραφὴ παρὰ Παύλ. Αἴγ. 6. 99, ἀντὶ **-ευδος**.

ὀρθοκάλαμος, ὁ καυλὸς φυτοῦ, Διοσκ. 4. 2 (εἰ Διοσκορίδου).

ὀρθο-κάρηνος, ον, = **ὀρθοκέφαλος**, διάφ. γραφ. ἐν Ὀρφ. Ὕμν. 18. 8.

ὀρθό-καυλος, ον, ὁ ἔχων ὀρθὸν καυλόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 8, 2.

ὀρθοκέρατος, ον, ὁ ἔχων ὀρθὰ κέρατα, Ἡσύχ. ἐν λ. **ὀρθοκραιράων**.

ὀρθό-κερως, **ωτος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὄρθια κέρατα, Ἡσύχ. ἐν λ. **κορωνός**· ὀρθ. φρίκη, ἤτις ὀρθοῖ τὰς τρίχας τινὸς ὥστε νὰ ἵστανται ὡς κέρατα, Σοφ. Ἀποσπ. 922· ὁ Πολυδ. Β', 31 καὶ ὁ Φώτ. ἑρμηνεύουσιν αὐτὸ διὰ τοῦ **ὀρθόθριξ**.

ὀρθο-κέφᾶλος, ον, ὁ ἔχων τὴν κεφαλὴν **ὠρθωμένην**, Ἀπολλ. Λεξ ἐν λ. **ὀρθόκραιρος**.

ὀρθο-κόρῡδος, ὁ, ὁ αὐτὸ τοῦτο κόρυδος (σωστὸς κορυδαλλός), ἐπὶ ἀνθρώπου ἔχοντος λεπτὴν καὶ ἀηδῆ φωνήν, Ἀλκίφρων 3. 48, κατὰ τὸν Begler ἀντὶ τοῦ **ὀρθοκόρυζος**· πρβλ. Παροιμιογρ. σελ. 48, Juven. 3. 91.

ὀρθό-κορυς, **υθος**, ὁ, ἡ, «ὁ ὀρθὸν πῖλον ἔχων» Ἡσύχ.

ὀρθόκραιρος, α, ον, ὁ ἔχων ὀρθὰ κέρατα, ἐπίθετ. τῶν κερασφόρων κτηνῶν, Ἰλ. Θ. 231, Ὀδ. Μ. 348· ὡσαύτως ἐπὶ τῶν δύο ἄκρων μακρᾶς νηός, ἅτινα ἦσαν οὕτως ἀνωρθωμένα ὥστε ὡμοίαζαν πρὸς κέρατα, Ἰλ. Σ. 3., Τ. 344. — Ὁ Ὅμηρος ἔχει τὴν λέξιν μόνον ἐν τῇ ποιητ. γεν. πληθ. **ὀρθοκραιράων**. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὀρθοκραιράων· ἐπὶ μὲν τῶν νεῶν, τῶν ὀρθοπρύμνων· ἐπὶ δὲ τῶν βοῶν, τῶν ὀρθοκεράτων».

ὀρθό-κρᾱνος, ον, ὁ ἔχων ὑψωμένην τὴν κεφαλήν, τύμβος ὀρθ., ὑψηλὸς τάφος, Σοφ. Ἀντ. 1203.

ὀρθο-κρῑσία, ἡ, δικαία κρίσις, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 2, σ. 286.

ὀρθό-κυλλος, ον, ὁ ἔχων ὅλως συνεστραμμένα τὰ ἑαυτοῦ μέλη, «ὀρθόκυλλος», ακωπτικὸν ὄνομα ὑπό τινων αἱρετικῶν διδόμενον εἰς τοὺς ὀρθοδόξους· πρβλ. **ὀρθόκωλος**.

ὀρθό-κωλος, ον, ὁ ἔχων ὀρθὰ, σκληρὰ μέλη, Γαλην.

ὀρθολεκτέω, = τῷ **ὀρθολογέω**, Εὐστ. Πονημάτ. 228. 75.

ὀρθολέκτης, ὁ, ὀρθολεκτῶν, Νικηφ. Βασιλ. ἐν Χρον. κλ. VII, σ. 156.

ὀρθολέκτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **ὀρθολέκτης**, Ἀνών. Κῶδ. Ἐνετ. σ. 131 v°.

ὀρθο-λογέω, ὁμιλῶ ὀρθῶς, Πλούτ. 2. 570Ε.

ὀρθολογία, ἡ, ὀρθότης λόγου, Πλάτ. Σοφιστ. 239Β.

ὀρθό-λοξος, ον, ὀρθὸς καὶ λοξός, Ἑρωτιαν. 334.

ὀρθομαντεία, ἡ, ἀληθὴς μαντεία, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1215. — Ἴδε Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. τ. Δ', σ. 425.

ὀρθό-μαντις, **εως**, Ἰων. **ιος**, ὁ, ἡ, ἀληθὴς προφήτης, ἀντίθετον τῷ **ψευδόμαντις**, Πινδ. Ν. 1. 92.

ὀρθομαρμαρόω, καλύπτω τὸν τοῖχον διὰ μαρμαρίνων πλακῶν· καὶ οὐσ. **ὀρθο-μαρμάρωσις**, ἡ, Βυζ.

ὀρθο-μαρμάρωμα, τό, τὸ ὀρθομαρμαροῦν, ὀρθομαρμάρωσις, Καλλ. καὶ Χρυσ. στ. 304, ἔκδ. Λ.

ὀρθομάστια μῆλα, εἶδος μεγάλων μήλων ἐχόντων σχῆμα ὀρθῶν μαστῶν, Πλιν. h. n. XV, 51.

ὀρθο-μίλιον τό, = **τρύβλιον**, παρὰ τῷ Σουΐδ.

ὀρθο-ὀμφᾰλος, ον, ὁ ἔχων ἐξέχον ὀμφαλοειδὲς κόσμημα, πόπανον Συλλ. Ἐπιγρ. 523. 13.

ὀρθο-νόμος, ον, ὁ ὀρθῶς διανέμων, δαίμονες Αἰσχύλ. Εὐμ. 963.

ὀρθό-νους, ον, συνηρ. **νους**, **ουν**, ὁ ἔχων ὀρθὸν νοῦν, ὀρθὴν κρίσιν, Κλήμ. Ἀλ. 297.

ὀρθό-νοτος, ὁ, ἴδε **ὀρθρόνοτος**.

ὀρθο-πᾰγής, ές, ὀρθὸς ἱστάμενος, ὀρθός, κίβαρις Πλούτ. 2. 340C· πρβλ. **ἀπαγής**.

Ὀρθό-πᾰγον, τό, ὀρθὸν ὕψωμα, ὄνομα βουνοῦ παρὰ τοὺς Θουρίους, Πλουτ. Σύλλ. 17.

ὀρθο-παίσα, ἡ, ὀρθὸν, εὐθὺ κτύπημα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **παλαίσματα**. Ἐπιγρ. ἐν Americ. Inst. τ. 3, σ. 168.

ὀρθο-πάλη [ᾰ], ἡ, πάλη καθ' ἣν παλαίουσιν ὄρθιοι, ἀντίθετον τῷ **κλινοπάλη**, Λουκ. Λεξιφ. 5· πρβλ. Ἀνθεκ. Παραλ. 370.

ὀρθο-περιπατητικός, ή, όν, ὁ περιπατῶν ὄρθιος, ἄνθρωπός ἐστιν ζῷον ὀρθοπεριπατητικόν Ἰω. Δαμασκ. τ. 1. σ. 19.

ὀρθο-πλήξ, ᾱγος, ὁ, ἡ, ἐπὶ ἵππου, ὁ ὀρθὸς αἰρόμενος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 136.

ὀρθο-περίπατος, ἡ, ἡ περιπατοῦσα ὀρθία, ὀρθοπερίπατος ἡ εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ διέπλευσεν ἐν τῷ Τιβέρει Συνοδ. ἐπιστ. τῶν τριῶν Πατριαρχῶν, ἔκδ. Ι. Σακκελίωνος σ. 32.

ὀρθοπλοέω, πλέω κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός, ἔχω καλὸν πλοῦν, μεταφορ. ἐπιτυγχάνω, Εὐρύφαμ. παρὰ Στοβ. 557. 11, Κλινίας αὐτόθι 8. 26.

ὀρθό-πλους, ον, συνηρ. **-πλους**, **ουν**, ὁ κατ' εὐθεῖαν πλέων, ἔχων καλὸν πλοῦν, μεταφορ. ἐπιτυχής, Ἱππόδαμ. παρὰ Στοβ. 554, 52, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 190.

ὀρθόπλωρος, ον, ὁ ἔχων ὀρθὴν, ὑψηλὴν πλῶραν, ἤτοι πρῷραν, Κ. Πορφυρ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν. 76, 22.

ὀρθόπνοια, ἡ, εἶδος δυσπνοίας ἢ ἄσθματος, καθ' ἃ μόνον ὀρθιός τις ἱστάμενος δύναται νὰ ἀναπνέῃ, Ἱππ. Προγν. 45, π. Διαίτ. Ὀξ. 386, πρβλ. Foes Oecon.

ὀρθοπνοϊκός, ή, όν, ὁ πάσχων ἐξ ὀρθοπνοίας, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 185.

ὀρθό-πνοος, ον, συνηρ. **-πνους**, **ουν**, = τῷ προηγ., Ἱππ. 645. 38.

ὀρθο-ποδέω, βαδίζω κατ' εὐθεῖαν εἰς μέρος τι, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 496, 16· μεταφορ., βαδίζω τὴν ὀρθὴν ὁδόν, ἀλλ' ὅτε εἶδον ὅτι οὐκ ὀρθοποδοῦσι πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ εὐαγγελίου Ἐπιστ. πρ. Γαλάτ. 6', 14.

ὀρθοποδητῶ, = **ὀρθοποδῶ**, Ἰσαακ. Μεσοποτ. § 2, ἴδε Ἀθηνᾶς τ. ΙΑ', σ. 494.

ὀρθοποδίζω, περιπατῶ κατ' εὐθεῖαν, Κεδρ. Ι. 80, 18.

ὀρθό-πολις, **εως**, ὁ, ἡ, ὁ τῇ ἑαυτοῦ δικαιοσύνῃ ὀρθῶν καὶ αὐξῶν τὰς πόλεις, Πινδ. Ο. 2. 14, πρβλ. **ἐρυσίπολις**, **σωξόπολις**.

ὀρθό-πους, ὁ, ἡ, **πουν**, τό, ὁ ἔχων εὐθεῖς πόδας, ὀρθῶς πορευόμενος, ὀρθ. βαίνοντες ἄνις.. τιθήνης Νικ. Ἀλεξιφ. 419

II. ἀνωφερής, ἀπόκρημνος, **ὀρθόποδος ὑπὲρ πάγου** Σοφ. Ἀντ. 985· πρβλ. **ὄρθιος** I, **ὀρθόπαγον**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀρθο-πρᾱγέω, ὀρθῶς πράττω, Ἀριστ. Πολιτ. 1. 13, 10, Δημόκρ. ἐν Στοβ. Παραρτ. σ. 40. 4 Gaisf.

ὀρθο-πρίων [ῐ], **ονος**. ὁ, ἐργαλεῖον χειρουργικόν, εἶδος πρίονος ἀνοίγοντος ὀπήν, ἀλλαχοῦ **χοινικὶς** (σημασ. II), Γαλην. Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 536.

ὀρθο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων τὸ πρόσωπον ὀρθόν, οὐρανόπτης ὁ ἄνθρωπος, ἡ εἰκὼν ἡ ὀρθοπρόσωπος Καισάρ. σ. 222.

ὀρθό-πρυμνος, ον, ὁ ἔχων τὴν πρύμναν ὀρθήν, Ἡσύχ. ἐν λ. **ὀρθόκραιρος**.

ὀρθό-πτερος, ον, «μεγάλους κολωνοὺς ἔχουσα· πτερὰ γὰρ τὰ εἰς ὕψος ἀνέχοντα. ἢ μεγάλας ἔχουσα περιστόους οἰκοδομὰς» Ἡσύχ., Σοφ. (Ἀποσπ. 31), ἴδε Φώτ. καὶ πρβλ. **περίπτερος**.

ὀρθόπτωσις, ἡ, τὸ ἄρχεσθαι τῆς διηγήσεως ἀπὸ ὀρθῆς πτώσεως, Sulp. Victor. ἐν Rhet. lat. min. ed. Halm, σ. 323.

ὀρθό-πτωτος, ον, ὁ ἐν ὀρθῇ πτώσει, δηλ. ἐν τῇ ὀνομαστικῇ, «Περσίδες, τοῦτο ὀρθόπτωτον, δέον γὰρ εἰπεῖν Περσίδων» Σχόλ. εἰς Αἰσχύλου Πέρσ. 135.

ὀρθο-πῡγιάω, ὀρθώνω τὰ ὀπίσθια, «ὀρθοπυγιᾶν· ὅταν γυνὴ ἑαυτὴν ἐπαίρῃ πρὸς τὸ μακροτέρα φαίνεσθαι» Κωμ. Ἀνώνυμ. 166.

ὀρθο-πύγιον, τό, = **ὀρροπύγιον**. Ερατοσθ. Καταστ. 25 καὶ 41. = **ὀρθόπῡγος, ον**, ὁ ἔχων τὴν πυγὴν ὀρθήν, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφάνου.

ὀρθορρημονέω, ὁμιλῶ ὀρθῶς, Κ. Μανασσ. Χρον. 6694.

ὀρθο-ρρημοσύνη, ἡ, ὀρθότης λόγου ἢ προφορᾶς· ὀρθὴ χρῆσις λέξεώς τινος, Θεμίστ. 289D.

ὀρθός, ή, όν, εὐθύς, «ἴσιος», Λατ. rectus: **I**. ὡς καὶ νῦν, ὀρθός, ὄρθιος, Ὅμ., ὅστις συνήθως συνάπτει τὴν λέξιν μετὰ τοῦ **στῆναι**. στῆ δ' ὀρθὸς Ἰλ. Ψ. 271, κτλ., πρβλ. Ἡρόδ. 5. 111., 9. 22 (ἔνθα κεῖται ἐπὶ ἵππου ἀνορθουμένου)· ὀρθαὶ τρίχες ἔσταν Ἰλ. Ω. 359, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 538· ὀρθῶν ἑσταότων ἀγορὴ Ἰλ. Σ. 246· οἱ δ' ἐν νηί μ' ἔδησαν .. ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ Ὀδ. Μ. 178, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 239· κυρβασίας .. ὀρθὰς εἶχον Ἡρόδ. 7. 64· ὀρθὸν αἴρεις κάρα Αἰσχύλ. Χο. 496, κτλ.· ὀρθὸν οὖς ἱστάναι, δηλ. ἀκούειν μετὰ προσοχῆς, Σοφ. Ἠλ. 27, κτλ.· λέγεται δὲ ἐπὶ τῆς ὀρθῆς στάσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὡς καὶ νῦν, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 7, 17, κ. ἀλλ.· — ἐπὶ οἰκοδομῆς, ἡ ἱσταμένη μετὰ τῶν τοίχων ἀκεραία, [τὸ Πάνακτον] ὀρθὸν παραδοῦναι Θουκ. 5. 42· οὕτως, ὀρθαὶ κίονες Πινδ. Π. 4. 475.— Ἐπίρρ., ὀρθῶς ἑστάναι Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 55· πρβλ. **ὀρθόω** I. **II**. ἐπὶ γραμμῆς, εὐθεῖα, κατ' εὐθεῖαν χωροῦσα γραμμή, εὐθύς, εὐθύγραμμος, ἀντίθετον τῷ **σκολιὸς** καὶ **πλάγιος**, ὀρθὸς ἀντ' ἠελίοιο τετραμμένος, εὐθύς, κατ' εὐθεῖαν τετραμμένος πρὸς τὸν ἥλιον, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 725· ὀρθὸν ἰθύνειν βέλος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 205· ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται Σοφ. Αἴ. 1254· εἶμι .. ὀρθὴν ὁδὸν Θέογν. 939· ὀρθὰν κέλευθον ἰὼν Πινδ. Π. 11. 60· ὀρθὴν κελεύεις, δηλ. ὀρθὴν ὁδόν με ἰέναι κ., Ἀριστοφ. Ὄρν. 1· οὕτως, ὀρθὴν ἄνω δίωκε (ἐξυπ. ὁδὸν) ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 1223· δι' ὀρθῆς τήνδε ναυκληρεῖς πόλιν (ἐξυπακ. ὁδοῦ) Σοφ. Ἀντ. 994· εἰς ὀρθὸν τρέχειν Δίφιλος ἐν «Παρασίτῳ» 2. 5· κατ' ὀρθὸν εὐδρομεῖν Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 467·— ὡσαύτως, ὀρθᾷ χερί, κατ' εὐθεῖαν, ἀμέσως, Πινδ. Ο. 10. 7· καὶ ὀρθῷ ποδὶ αὐτόθι 13. 102, Ἀποσπ. 148· ἀλλά, ὀρθὸν πόδα τιθέναι, πιθανῶς σημαίνει προτείνειν τὸν πόδα, ὡς κατὰ τὸ βάδισμα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 294, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 1166 (ἴδε ἐν λ. **κατηρεφής**). **2**) βλέπειν ὀρθά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εἶναι τυφλόν, Σοφ. Ο. Τ. 419· οὕτως, ἐξ ὀμμάτων ὀρθῶν, rectis oculis, αὐτόθι 528· ὀρθοῖς ὄμμασιν αὐτόθι 1385· ἴδε **ὄμμα** I. **III**. μεταφορ. **1**) ὀρθός, ἀσφαλής, εὐτυχής. **α**) τὸ μὲν ἐκ τῆς σημασ. I, ὀρθὸν στῆσαί τινα = ὀρθῶσαι, ἀποκαταστῆσαι, Πινδ. Π. 3. 95· ἐς ὀρθὸν ἱστάναι τινὰ Εὐρ. Ἱκέτ. 1230· ὀρθὰν φυλάσσειν Τένεδον Πινδ. Ν. 11. 5· οὕτω, στάντες τ' ἐς ὀρθὸν καὶ πεσόντες ὕστερον Σοφ. Ο. Τ. 50, πρβλ. Πλάτ. Λάχ. 181B· πλέειν ἐπ' ὀρθῆς (ἐξυπ. νεώς, ἔνθα ἡ πόλις παρίσταται ὡς πλοῖον), Σοφ. Ἀντ. 190· ἐν ὀρθῷ κεῖσθαι Πολύβ. 31. 15, 1. **β**) τὸ δὲ ἐκ τῆς σημασ. II, κατ' ὀρθὸν ἐξελθεῖν, ἐπὶ προφητειῶν Σοφ. Ο. Τ. 88, πρβλ. Ο. Κ. 1424· κατ' ὀρθὸν οὔρισας ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 695. **2**) «σωστός», ἀληθής, ὀρθ. ἄγγελος, ἀγγελία, νόος Πινδ. Ο. 6. 153, Π. 4. 496., 10. 106· μάρτυρες Αἰσχύλ. Εὐμ. 318, κτλ.· γλῶσσα Σοφ. Ἀποσπ. 322· ὀρθᾷ φρενὶ Πινδ. Ο. 8. 32· ἐξ ὀρθᾶς φρενὸς Σοφ. Ο. Τ. 538· ὀρθ' ἀκούειν, ὀρθῶς, ἀληθῶς καλοῦμαι, αὐτόθι 903, πρβλ. Ἀποσπ. 408· κατὰ τὸ ὀρθὸν δικάζειν Ἡρόδ. 1. 96· ὀρθῷ λόγῳ, κατ' ἀκριβολογίαν, κατ' ἀλήθειαν, ὁ αὐτ. 2. 17., 6. 68, κτλ.·— οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ. τύπῳ, ὀρθῶς λέγειν Ἡρόδ. 1. 51· ὀρθ. ἔλεξας Σοφ. Φ. 341· ὀρθ. φράσαι Αἰσχύλ. Χο. 526· εἴρηκας ὀρθ. Σοφ. Ἠλ. 1040· οὕτω, τὸ ὀρθὸν ἐξειρηκέναι ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 374· δίκης ἐς ὀρθὸν φωνεῖν αὐτόθι 347· ὀρθῶς φρονεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 1000 (οὕτως, ἐς ὀρθὸν φρονεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 543)· ὀρθῶς γνῶναι Ἀντιφῶν 117. 16· κατ' ὀρθὸν = ὀρθῶς, Πλάτ. Τίμ. 44B· — ὀρθῶς ἔχει, εἶναι ὀρθόν, μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρονι 9A· ὀρθῶς ἐνδίκως τ' ἐπώνυμον Αἰσχύλ. Θήβ. 405, πρβλ. 829·— ἐν ἀποκρίσεσι, «σωστά», ἀληθῶς, τῷ ὄντι, Πλάτ. Πρωτ. 359E· ὀρθῶς γε Δίφιλος ἐν «Ἐμπ.» 1. 18. — Ὑπερθ., ὀρθότατα καλούμενος Ἡρόδ. 1. 59.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσεις σελ. 107. **3**) ἀληθής, πραγματικός, γνήσιος, ὀρθαὶ πολιτεῖαι, ἀντίθετον τῷ **παρεκβάσεις**, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 7, 2, κτλ.· ὀρθὴ μανία, ἀληθής, πραγματικὴ παραφροσύνη Αἰλ. π. Ζ. 11. 32, πρβλ. Meineke εἰς Θεόκρ. 11. 11· — **ὀρθῶς**, πράγματι, ὄντως, τῇ ἀληθείᾳ, τοὺς ὀρθ. φιλομαθεῖς Πλάτ. Φαίδων 67B· ὁ ὀρθ. κυβερνήτης ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 341C· τὸν ὀρθ. συγγενῆ Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 21. **4**) δίκαιος, ἀκριβής, ὡς τὸ Λατ. rectus, ἀντίθετ. τῷ ἐμμένειν ὀρθῷ νόμῳ Σοφ. Αἴ. 350· ὀρθὴ μὲν ἡ γλῶσσ' ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 322· κατὰ τὸ ὀρθὸν δικάζειν Ἡρόδ. 1. 96, κτλ.· τὸ ὀρθόν, ἡ δικαιοσύνη, ὀρθότης, Πλάτ. Πολ. 540D· — οὕτως, ἐπίρρ. **ὀρθῶς**, δικαίως, σωστά, Θουκ. 3. 56· ὀρθῶς καὶ δικαίως Ἀντιφῶν 112. 33, Συλλ. Ἐπιγρ. 115· ὀρθ. καὶ νομίμως Ἰσοκρ. 145B. **5**) ἐπὶ προσώπων, μεγαλόφρων, σταθερός, εὐσταθής, Λατ. erecto animo, Πλάτ. Θεαίτ. 173A, πρβλ. Πλουτ. Φιλοπ. 12·— ἀλλ' ὡσαύτως, ἀνήσυχος, τεταραγμένος, πλήρης προσδοκίας, ἐξημμένος, ὡς τὸ Λατ. spe ἢ metu erectus, διά τι Ἰσοκρ. 348A· ἐπί τινι ὁ αὐτ. 96B· ὀρθὴ ἦν ἡ πόλις ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσιν Λυκοῦργ. 152. 44· ὀρθοὶ καὶ μετέωροι ταῖς διανοίαις Πολύβ. 28. 15, 11· ὀρθὴ καὶ περίφοβος ἦν ἡ πόλις ὁ αὐτ. 3. 112, 6· ὀρθὴ διὰ τὸν φόβον Διόδ. 16. 84. **IV**. **ἡ ὀρθή**, **1**) (ἐξυπακουομ. τοῦ **ὁδός**), ἴδε ἀνωτ. **2**) (ἐξυπακουομ. τοῦ **γωνία**) ὀρθὴ γωνία, Πλάτ. Τίμ. 55B, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 5, 6, κ. ἀλλ., πρβλ. **ὄρθιος** V. **3**) (ἐξυπακουομ. τοῦ **γραμμή**) εὐθεῖα γραμμή, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 5, 2· — ἂν καὶ τὰ **εὐθύς**, **εὐθεῖα** εἶναι κοινότερα ἐπὶ γραμμῶν. **4**) (ἐξυπακουομ. τοῦ **πτῶσις**) ἡ ὀνομαστική, Λατ. casus rectus, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς πλαγίας πτώσεις, Γραμμ. — **ὀρθὸς τόνος**, πλήρης τόνος, ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἐγκλιτικά, π. χ. τὸ **ἐμοὶ** ἔχει ὀρθὸν τόνον, δηλ. ὀρθοτονεῖται, ἀλλὰ τὸ: **μοι** εἶναι ἐγκλιτικόν, Ἀπολλ. Δ. περὶ Ἀντωνυμ. 309B. **V**. **ὀρθά**, ἐνεργητικὰ ῥήματα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **ὕπτια** (παθητικὰ) καὶ τὰ **οὐδέτερα**, Διογ. Λ. 7. 43, 64. **VI**. Ἐπίρρ. **ὀρθῶς**, ἴδε ἀνωτ. III. 2-4. (Αἱ γλῶσσαι τοῦ Ἡσυχίου: βορθ-αγορίσκοι - ὀρθ., καὶ **κωρθία**, **ὀρθία**, ὑποδεικνύουσιν ὅτι ἡ λέξις ἀρχικῶς εἶχε F). — Ἐκκλ. **ὀρθός, ή, όν**, **ὀρθόδοξος**, Ἀθαν. I, 524B, Βασίλ. IV, 545B, κλ.

ὀρθοσέβεια, ἡ, τὸ ὀρθῶς σέβειν, Ν. Χων. Θησ. ὀρθ. σ. 280, ἐκδ. Μι.

ὀρθοσεβής, ές, ὁ ὀρθῶς σέβων, Γ. Παχ. τ. Β', σ. 24, 19., 127, 13, ἐκδ. Β.

ὀρθο-στάδην [ᾰ], Ἐπίρρ. (ἵστημι) ἐν ὀρθῇ στάσει, ἱστάμενος ὄρθιος, τήνδε φρουρήσεις πέτραν, ὀρθοστάδην, ἄϋπνος, οὐ κάμπτων γόνυ Αἰσχύλ. Πρ. 32· οἱ δὲ ὀρθοστάδην κεκονιμένοι καὶ αὐτοὶ παίουσιν ἀλλήλους προσπεσόντες Λουκ. Ἀνάχαρ. 3, κτλ.· ἐπὶ ἀσθενῶν πασχόντων ἐκ νόσου ἣν διέρχονται ὀρθοστάδην, δηλ. 'ς τὸ πόδι χωρὶς νὰ ἀναγκασθῶσι νὰ μείνωσι κλινήρεις, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 938, 943.

ὀρθοστάδιον [ᾰ], τό, χιτὼν ἄνευ ζώνης, καταπίπτων ἐν πτυχαῖς ἀπὸ τοῦ τραχήλου εἰς τὸ ἔδαφος, Λατ. tunica recta ἢ talaris (ἴδε ἐν λ. **στάδιος**, **στατός**), Ἀριστοφ. Λυσ. 45, Δίων Κ. 63. 17: ὡσαύτως **ὀρθοστάδιος** χιτών, Πολυδ. Ζ', 48, Εὐστ. 466. 55. — Πρβλ. Müller Eum. § 34.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὀρθοστάδιοι χιτῶνες· οἱ δὲ συρόμενοι συρτοί».

ὀρθοστᾰδόν, Ἐπίρρ. **ὀρθοστάδην**, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1426. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὀρθοσταδόν· τὸ ὀρθὸν ἀφροδισιάζειν»

ὀρθοστᾰτέω, ἵσταμαι ὀρθός, Ἱππ. 1017D.

ὀρθο-στάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, (ἵστημι) ὁ ὄρθιος ἱστάμενος· ὄρθιος στῦλος, κίων Εὐρ. Ἴων 1134, πρβλ. Ἡρ. Μαιν. 980, Συλλ. Ἐπιγρ. 160a. 60, 3510, καὶ ἴδε Müller Archäol. d. Kunst. § 278.

II. εἶδος πέμματος ἐν χρήσει εἰς ἐπικηδείους προσφοράς, ἐμπύρους τ' ὀρθοστάτας Εὐρ. Ἑλ. 547.— Κατὰ Πολυδ. Ϛ', 73 «ὁ γὰρ ὀρθοστάτης ἱεροῦ ἄρτου εἶδος».—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 29.

ὀρθό-στᾰτος, ον, ὁ ὄρθιος ἱστάμενος, ὄρθιος, κλίμακες Εὐρ. Ἱκέτ. 497.

ὀρθο-στομέω, ὁμιλῶ παρρησίᾳ, ἐλευθέρως, Προκόπ. II, 416, 1.

ὀρθό-στρωτος, τοῖχος ὀρθόστρωτος, ὁ διὰ πλακῶν μαρμαρίνων ἐστρωμένος, Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 415. 54· πρβλ. **ὀρθομαρμαρόω**.

ὀρθοσύνη, ἡ, = **ὀρθότης**, Δημόκρ. ἐν Γαλην. Πονηματ. 626.

ὀρθο-τενής, ές, ὀρθός, ἴσος, Ὀππ. Κ. 1. 189, 407.

ὀρθότης, ητος, ἡ, ὀρθία στάσις, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4. 11· ἐπὶ ἀνδρός, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 14, 3, κ. ἀλλ. **2**) εὐθύτης, ἀντίθετον τῷ **κάμψις**, αὐτόθι 2. 9, 2. **II**. μεταφ., ὀρθότης, τῶν ἐπῶν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1181· λογισμῶν Πλάτ. Τίμ. 47C· μουσικῆς ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 655C· ἡ τῶν ὀνομάτων ὀρθ., ἡ ὀρθὴ αὐτῶν ἔννοια, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 422B κέξ., κτλ.

ὀρθό-τιτθος, ον, ἐπὶ νεάνιδος, ἡ ἔχουσα τοὺς μαστοῦς προέχοντας, stantibus papillis, (Stat. Sylv. 1. 2. 270), Σουίδ., ὀρθ. νεάνις Νικήτ. Χρον. 178B.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀρθοτομέω, τέμνω κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, τὰς ὁδοὺς Ἑβδ. (Παροιμ. Γ', 6)·—μεταφορ., ὀρθ. τὸν λόγον, διδάσκω αὐτὸν ὀρθῶς, Β' Ἐπιστ. πρ. Τιμ. 6', 15.

ὀρθοτομία, ἡ, τὸ τέμνειν κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, μεταφορ., ὀρ. τοῦ λόγου, ὀρθὴ διδασκαλία, Κλήμ. Ἀλ. Π, 544Α, Β, Θ. Στουδ., κλ.·— ὀρθοδοξία, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4. 3.

ὀρθό-τομος, ον, ὁ ὀρθῶς ἐξηγηθείς, Δαμασκ. Π, 21Α. **2)** **ὀρθοτόμος**, ὁ τέμνων ὀρθῶς, μεταφορ., ὁ ὀρθοτομῶν, διδάσκων, ἐξηγῶν ὀρθῶς, Ἄρειος παρ' Ἀθαν. Π, 20C.—Ἐπίρρ. **ὀρθοτόμως**. Νικ. Δαβὶδ σ. 801, ἔκδ. Μ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ σ. 319.

ὀρθοτονέω, γράφω μετὰ τοῦ προσήκοντος τόνου, καὶ παθ. γράφομαι μετὰ τοῦ προσήκοντος τόνου, Ἀπολλών. περὶ Ἀντωνυμ. 301C, κλ.·— ῥηματ. ἐπίθετ. **-τονητέον**, δεῖ ὀρθοτονεῖν, αὐτόθι 322B·— **ὀρθοτόνησις**, ἡ, ὁ ὀρθὸς τονισμός, 304B.— Ἐπίρρ. **ὀρθοτονουμένως**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Υ. 2.

ὀρθό-τονος, ον, ὁ ἔχων τὸν ὀρθὸν τόνον, ὀρθῶς τετονισμένος, ὀρθός, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 1062.

ὀρθο-τρῐχέω, ἔχω τὰς τρίχας μου ἀνωρθωμένας, Σύμμαχ. ἐν Ψαλμ. ΡΙΗ', 120, Γλωσσ.

ὀρθοτρῐχία, ἡ, ἡ ὀρθία στάσις τῶν τριχῶν, «ἀνατρίχιασμα», «ἀνατριχίλα», Διοσκ. περὶ Ἰοβόλ. κεφ. 6.

ὀρθοτρῐχιάω, = **ὀρθοτριχέω**, Γλωσσ.

ὀρθό-φρων, ὁ, ἡ, «ἀνατεταμένος καὶ μετέωρος ταῖς φρεσίν· οὕτως Σοφοκλῆς» (Φώτ.), Λατ. erectus animo, Σοφ. Ἀποσπ. 923. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἀνατεταμένας φρένας ἔχων, ἢ ὀρθάς, μετέωρος».

ὀρθοφυέω, φύομαι ὀρθός, ἀμφιβ. παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 6, 4.

ὀρθο-φυής, ές, ὁ φυόμενος ὀρθός, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 8, 4, κτλ.

ὀρθοφυΐα, ἡ, τὸ φύεσθαι ὀρθόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 8. 5.

ὀρθο-χαίτης, ου, ὁ, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **φριξολόφος**. Ἡσύχ.

ὀρθόω: μέλλ. **-ώσω**, ποιῶ τι ὀρθόν, πρβλ. **κατ-ορθόω**: **1)** ὀρθώνω τι πεσὸν ἢ κείμενον κάτω, στήνω ὄρθιον, ἀνεγείρω, σηκώνω, τὸν δ' αἶψ' ὤρθωσεν Ἀπόλλων Ἰλ. Η. 272· χερσὶ λαβὼν ὤρθωσε Ψ. 695 ἴδε κατωτ. Π. 1·— ὀρθοῦν κάρα, πρόσωπον Εὐρ. Ἱππ. 198, Ἄλκ. 388· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, οὔατα ὀρθώσασθαι Κόϊντ. Σμ. 4. 511· — ἐπὶ οἰκοδομῶν, ἀνεγείρω, ἀνοικοδομῶ, Εὐρ. Τρῳ. 1161, κτλ.· ἢ καθόλου, οἰκοδομῶ, κτίζω, ἐγείρω, ἱδρύω, στήνω, Ζηνὸς βρέτας τροπαῖον ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1250 ἔρυμα λίθοις καὶ ξύλοις Θουκ. 6. 66 πολὺ τοῦ τείχους Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 10·— Παθ., σηκώνομαι, ἕζετο δ' ὀρθωθεὶς Ἰλ. Β. 42, κλ.· ὀρθωθεὶς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος Κ. 80 ὠρθοῦθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων Σοφ. Ἠλ. 742 ὀρθούμενοι ἐξιέναι Ξεν. Κύρ. 8. 8, 10, πρβλ. 1. 3, 10· ἁπλῶς, ἐγείρομαι ἐκ τῆς ἕδρας μου, ἀνίσταμαι, σηκώνομαι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 708, Σοφ. Φιλ. 820, Ἠλ. 742. **2)** ποιῶ τι εὐθύ, «ἰσάζω», τὰ διεστραμμένα τῶν ξύλων Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 9, 5, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 15.— Παθ., ἢν τόδ' ὀρθωθῇ βέλος, ἂν τοῦτο τὸ βέλος διευθυνθῇ ὀρθῶς, Σοφ. Φιλ. 1299 ὀρθοῦται κανών, εἶναι ὀρθὸς ὁ κανών, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 421. **II.** μεταφορ. (ἐκ τῆς σημ. 1) ἐγείρω, ἐπαναφέρω εἰς ὑγείαν, ἀσφάλειαν, εὐτυχίαν, ἐκ κακῶν ὀρθοῦσιν .. ἄνδρας κειμένους Ἀρχίλ. 51· ὧδε ποιήσας ὀρθώσεις σεαυτὸν Ἡρόδ. 3. 122, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 229, Σοφ. Ο. Κ. 394, Ἀντ. 167, κλ.· ὀρθ. βίον ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 39· ὀρθ. ὕμνον, ἐγείρω αὐτὸν ὡς δόξης μνημεῖον, Πινδ. Ο. 3. 5, πρβλ. Ι. 1. 63· — ὡσαύτως, ὑψῶ, τιμῶ, δοξάζω, Σικελίαν, οἶκον ὁ αὐτ. ἐν Ν. 1. 21, Ι 6 (6). 95· ποιῶ, καθιστῶ ἔνδοξον, περίφημον, ὁ αὐτ. ἐν Π. 4. 106· πρβλ. Πλάτ. Λάχ. 181Α. **2)** (ἐκ τῆς σημασ. 2) ὁδηγῶ ὀρθῶς, γνώμην Αἰσχύλ. Ἀγ. 1475· πόλλ' ἁμαρτὼν οὐδὲν ὤρθωσας φρενὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 915· ὀρθ. ἀγῶνας, ξυμφοράς, φέρω αὐτὰ εἰς εὐτυχὲς τέλος, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 584, Εὐμ. 897· ὀ. βίον Σοφ. Ο. Τ. 39 τὰ .. πόλεος θεοὶ .. σείσαντες ὤρθωσαν πάλιν ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 163· τύχη τέχνην ὤρθωσεν Μενάνδρου Μονόστ. 495, πρβλ. 625.— Παθ., ἐπὶ ἐνεργειῶν ἢ ἐπὶ ἐνεργούντων προσώπων, ἐπιτυγχάνω, εὐτυχῶ, ἢν ἡ διάβασις μὴ ὀρθωθῇ Ἡρόδ. 1. 208· ὁ στρατηγὸς πλεῖστ' ἂν ὀρθοῖτο Θουκ. 3. 30, πρβλ. 42· ὀρθοῦνται τὰ πλείω αὐτόθι 37· τὸ ὀρθούμενον, ἐπιτυχία, ὁ αὐτ. 4. 18· — ἐπὶ προσώπων καὶ τόπων, εἶμαι ἀσφαλὴς καὶ εὐτυχής, ἀκμάζω, Σοφ. Ἀντ. 675, Ἀντιφῶν 130. 7, Θουκ. 2. 60·— ἐπὶ λόγων καὶ γνωμῶν, εἶμαι ὀρθός, ἀληθής, οὕτως ὀρθοῖτ' ἂν ὁ λόγος Ἡρόδ. 7. 103· ὀρθοῦσθαι γνώμην Εὐρ. Ἱππ. 247· ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος, μυστικὸς λόγος ὀρθῶς πέμπεται, μόνον δι' ἀγγέλου, οὐχὶ δι' ἐπιστολῆς, Αἰσχύλ. Χο. 773. **3)** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, εἶμαι δίκαιος, φέρομαι δικαίως, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 708, 772.

ὀρθρεύω, (ὄρθρος) ἐγείρομαι ἐνωρὶς τὸ πρωΐ, ἐξυπνῶ ἐνωρίς, εἶμαι ἔξυπνος λίαν πρωΐ, κατ' εὐνὰν Θεόκρ. 10. 58 οὕτως, ὀρθρεύουσαν ψυχὰν ἐκπληχθεῖσα Εὐρ. Τρῳ 182·— ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, γόοισιν ὀρθρευομένα, ἐγειρομένη λίαν πρωΐ μετὰ θρήνων, ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 978· «ὀρθρεύεσθαι καλοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ τῷ λύχνῳ προσκεῖσθαι, πρὶν ἡμέραν γενέσθαι» Α. Β. 54, 11.

ὀρθρία (ἐξυπ. ὥρα), ἡ, πρωΐα· κυρίως θηλ. τοῦ **ὄρθριος**, Σουΐδ.

ὀρθρίδιος [ῐ], α, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ὄρθριος**, Ἀνθ. Π. 5. 3.

ὀρθρίζω, = **ὀρθρεύω**, Ἑβδ. (Γέν. ΙΘ', 27, Ἰὼβ Ζ', 21), Εὐαγγ. κ. Λουκ. κα', 38.

ὀρθρινός, ή, όν, (ὄρθρος) μεταγεν. τύπος («ὄρθιος χρὴ λέγειν, οὐκ ὀρθρινός» Φρύν. ἐν Α. Β. 54) ἀντὶ τοῦ **ὄρθριος**. Ἀνθ. Π. 6. 160, κτλ.· ὀρθρινὸς οἴχεσθαι αὐτόθι 5. 177., 12. 47 ὡς Ἐπίρρ., ὀρθρινὰ παίζειν ὁ αὐτ. 7. 195· — τὸ ὀρθρινὸν ὡς Ἐπίρρ., Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 1, προσέτι **ὀρθρινῶς**, Σωφρ. 3477Α. [ῐ Ἀνθ. Π. 5. 177., 12 47, ὡς ἐν ταῖς λ. **ἠρινός, θερινός, χειμερινός**· παρὰ τῷ Ἀράτ. 948, Ἀνθ. Π. 6. 160, κτλ., τὸ ι μηκύνεται, πιθαν. κατὰ μίμησιν τοῦ **ὀπωρινῷ**, ὅπερ παρ' Ὁμήρ. εἶναι ἀνάγκη μετρική, ἴδε τὴν λ.] — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 333.

ὀρθριο-κόκκυξ, -ῦγος, ὁ, ὁ λίαν πρωΐ κράζων, ὀρθριοκόκκυξ .. ἀλεκτρυὼν Δίφιλος παρ' Εὐστ. 1497, 45.

ὄρθριος, α, ον, ὡσαύτως **ος, ον**, (ὄρθρος) ὁ κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἡμέρας, «τὴν αὐγήν», «ὁ τὰ χαράγματα», ἐνωρίς, λίαν πρωΐ ποιῶν τι, μετὰ ῥημάτων κινήσεως, ὅτε τὸ ἐπίθετον συμφωνεῖ πρὸς τὸ πρόσωπον, ἀφίκετο .. ὄρθριος Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 143· ὀρθρίη αὖθις ἔσειμι Θέογν. 861 ὄρθριος παρεῖναι, ἥκειν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 283, Πλάτ. Πρωτ. 313B· ἤλουν ὄρθριαι τὰ σιτία Φερεκρ. ἐν «Ἀγρίοις» 1. 3. **2)** καθόλου, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πρωΐαν, ἑωθινός, διὰ τὸν ὀρθ. νόμον, τὸ ἑωθινὸν ᾆσμα, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 741 ὄρθριον ᾄδειν (ἐξυπακ. ᾆσμα), ἐπὶ τοῦ ἀλέκτορος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 489· δεῖ ὄρθριον εἶναι τὸν σύλλογον Πλάτ. Νόμ. 961B· τὸ ὄρθριον, ὡς ἐπίρρ., κατὰ τὸ πρωΐ, ἐνωρίς, Ἡρόδ. 2. 173, Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 1· ἢ ὄρθριον Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 377, 526. — Ἀνώμαλ. συγκρ. καὶ ὑπερθ. **ὀρθριαίτερος, -αίτατος**, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. 166.

ὀρθριο-φοίτης, ου, ὁ, ὁ ἐνωρὶς τὸ πρωΐ ἐρχόμενος, «ὁ παραγενόμενος ὄρθρου» Φώτ., Σουΐδ.

ὀρθρισμός, οῦ, ὁ, τὸ κατὰ τὸν ὄρθρον ἐγείρεσθαι, Ἀκύλας ἐν Παροιμ. ΙΑ', 27.

ὀρθρίτερον = **ὀρθριαίτερον**, Papiers du Louvre, Letronne (Recueil) 319, 20.

ὀρθρο-βόας, ου, ὁ, ὁ λίαν πρωΐ βοῶν ἢ κραυγάζων, ὡς τὸ **ὀρθριοκόκκυξ**, Ἀνθολ. Π. 12. 137· «Ἀλέξαρχος .. διαλέκτους ἰδίας εἰσήκεγκεν· ὀρθοβόαν μὲν τὸν ἀλεκτρυόνα καλῶν καὶ βροτοκέρτην τὸν κουρέα» Ἀθήν. 98E.

ὀρθρο-γόη, ἡ, ἡ λίαν πρωΐ θρηνοῦσα, ὀρθρογόη Πανδιονὶς ὦρτο χελιδὼν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 566· διάφ. γραφ. **ὀρθογόη**.

ὀρθρόθεν, Ἐπίρρ., ἐξ ὄρθρου βαθέος, δακρύουσαν ὀρθρόθεν Νικήτ. Εὐγ. 7. 13.

ὀρθρο-λάλος [ᾰ], **ον**, ἐπίθετ. τῆς χελιδόνος, ἡ λίαν πρωΐ λαλοῦσα, Ἀνθ. Π. 6. 247.

ὀρθρό-νοτος, ὁ, ὄνομα τοῦ ΝΑ ἀνέμου (τοῦ Εὔρου), Ἀριστ. Ἀποσπ. 238· τὰ Ἀντίγραφα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φέρουσιν **ὀρθόνοτος**.

ὄρθρος, ὁ, ὁ ὀλίγον πρὸ τῆς ἕω χρόνος, μικρὸν πρὸ τῆς αὐγῆς, (ἀπ' ὄρθρου μέχρι περ ἂν ἥλιος ἀνίσχῃ Πλάτ. Νόμ. 951D) τάχα δ' ὄρθρος ἐγίγνετο δημιοεργὸς Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 98, Ἀριστοφῶν ἐν «Πυθαγοριστῇ» 1. 8· ἐπειδὰν ὁ, ἢ Ἀριστοφ. Ἀχ. 256, πρβλ. Ὄρν. 496, κτλ.· ὄρθρου, κατὰ τὸν ὄρθρον, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 575· ὄρθρου γενομένου Ἡρόδ. 1. 196· ἅμα ὄρθρῳ ὁ αὐτ. 7. 188, Θουκ. 3. 112, κτλ.· ἐς ὄρθρον Θεόκρ. 18. 56, πρβλ. Ξεν. Κυν. 6, 6· κατ' ὄρθρον Ἀριστοφ. Σφῆκ. 772· περὶ ὄρθρον Θουκ. 6. 101 (πρβλ. **περιόρθρος**)· πρὸς ὄρθρον Ἀριστοφ. Λυσ. 2089 πρὸς ὄρθρον γ' ἐστὶν ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 20· οὕτως, ὑπ' ὄρθρον Βατραχομυομ. 103. ὑπὸ τὸν ὄ. Δίων Κ. 76. 17· τὸν ὄρθρον, ἀπολ., ἐνωρίς, τὸ πρωΐ, Ἡρόδ. 4. 181· δι' ὄρθρων, πᾶσαν πρωΐαν ἐνωρίς, Εὐρ. Ἠλ. 909 — ὄρθρος βαθύς, λίαν πρωΐ, πρὸ τῆς αὐγῆς, ἀλλὰ νῦν ὄ. βαθὺς Ἀριστοφ. Σφῆκ. 216, πρβλ. Πλάτ. Κρίτωνα 43Α· τῆς παρελθούσης νυκτός .., ἔτι βαθέος ὄρθρου ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 310Α. **II.** **Ὄρθρος**, ὁ, μυθικός τις κύων, υἱὸς τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, φυλάττων τὰς ἀγέλας τοῦ Γηρυόνου ἐπὶ τῆς νήσου Ἐρυθείας, ἔνθα καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἡσ. Θεογ. 309, πρβλ. 293.

ὀρθρο-φοιτο-συκοφαντο-δικο-ταλαίπωρος τρόποι, «παρὰ τὸ ὀρθρεύειν καὶ φοιτᾶν καὶ συκοφαντεῖν καὶ ἐν δίκαις ταλαιπωρεῖν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ. 505.

ὄρθωμα, τό, κατόρθωμα, τέχνασμα, Διήγησις Φλωρ. καὶ Πλ. Φλώρης, σ. 265, στ. 251, ἔκδ. Μαυροφρύδου.

ὀρθώνυμος, ον, (ὄνομα) ὁ ὀρθῶς ὀνομαζόμενος, ὀρθῶς ὀνομασθείς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 700.

ὀρθωσία, ἡ, = **ὄρθωσις**, Σουΐδ.

Ὀρθωσία, Ἰων. -ίη, ἡ, = **Ὀρθία**, ἐπώνυμον τῆς Ἀρτέμιδος, Ἡρόδ. 4. 87, Πινδ. Ο. 3. 54, Ἐπιγραφ. Μεγαρ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1004, Λυκόφρ. 1331.

Ὀρθώσιος, ὁ, ἐπώνυμον τοῦ Διός, Ὀρθώσιος Ζεύς, Λατιν. Jupiter Stator, Διον. Ἀλ. 2. 50.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὄρθωσις, εως, ἡ, ἀνόρθωσις, διόρθωσις, ἐπὶ τὰ βελτίω τροπή, ὀρθ. ἐπῶν καὶ ἔργων Πλούτ. 2. 166D.

ὀρθωτήρ, -ῆρος, ὁ, (ὀρθόω) ὁ ποιῶν ἢ τηρῶν τι ὀρθόν, διορθωτής, ἀνορθωτὴς ἢ διατηρητής, Πινδ. Π. 1. 109.

ὀρθωτής, οῦ, ὁ, = τῷ προηγ., Ἐπιφάν. 2. 82A.

ὀριαῖος, ᾱ, ον, ὁ τὸ ὅριον δεικνύων, λίθος Γλωσσ.

ὀρίας ἄνεμος, ὁ, = **ὀρεστίας,** ὁ ἀπὸ τῶν ὀρέων πνέων, Ἀριστ. παρ' Ἀχιλλ. Τατ. Εἰσαγωγὴ εἰς τὰ Ἀράτ. Φαιν. 158A.

Ὀρίβακχος, ὁ, ὁ τῶν ὀρέων Βάκχος, ἐπειδὴ τὰ ὄργια αὐτοῦ ἐπὶ ὀρέων ἐτελοῦντο, Ὀππ. Κυν. 1. 24.

ὀρῐβάτης, ἴδε **οὐριβάτης.**

ὀριγανίζω, ἔχω τὴν γεῦσιν ὀριγάνου, ὀριγανίζον τῇ γεύσει σπερμάτιον Διοσκ. 3. 7, 70.

ὀρῑγᾰνίς, ίδος, ἡ, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ **μάρον,** Διοσκ. 3. 49.

ὀρῑγᾰνίτης οἶνος, ὁ, παρεσκευασμένος μετὰ ὀριγάνου, «ὀριγανίτης δι' ὀριγάνου ἡρακλεωτικῆς σκευάζεται ὁμοίως τῷ θυμίτῃ» Διοσκ. 5. 61.

ὀρῑγᾰνο-ειδής, ές, ὅμοιος ὀριγάνῳ, Ζωναρ.

ὀρῑγᾰνόεις, εσσα, εν, ὁ πεποιημένος ἐξ ὀριγάνου ἢ δι' ὀριγάνου, Νικ. Θηρ. 65.

ὀρίγᾰνον [ῐ]. τό, βοτάνη τις πικρὰν ἢ ὀριμεῖαν γεῦσιν ἔχουσα, κοινῶς «ῥίγανη»· ἦσαν δὲ ταύτης πολλὰ εἴδη, Ἐπίχ. παρὰ τῷ Μεγάλῳ Ἐτυμολ. 630. 50, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 180, Ἀντιφάν. ἐν «Φιλώτιδι» 1, 4, Ἀμειψίας ἐν Ἀδήλ. 4 — ὡσαύτως, **ὀρίγανος,** ἡ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1030, Ἀριστ. Προβλ. 20. 22, 3, κ. ἀλλ.· **ὀρίγανος,** ὁ, Ἴων 5, Ἀναξανδρίδης ἐν «Φαρμακομάντει» 2, πρβλ. Ἐτυμολ. Μέγ. 630. 49·— ὀρίγανον βλέπειν, δριμὺ βλέπειν, ὡς τὸ νᾶπυ βλ., Ἀριστοφ. Βάτρ. 603. [Οἱ ἀντιγραφεῖς συχνάκις ἔγραψαν **ὀρείγανον.**]

ὀριγνάομαι: μέλλ. **-ήσομαι** Δίων Κ. 41. 53· ἀόρ. **ὠριγνήθην** Ἀντιφῶν παρ' Ἀρποκρ., Ἰσοκρ. 419E· ἀποθ. Τανύω ἢ ἐκτείνω ἐμαυτόν, ὡς τὸ **ὀρέγομαι,** ἔγχεσιν ἠδ' ἐλάτης αὐτοσχεδὸν ὠριγνῶντο, ἐμάχοντο μὲ ἐκτεταμένα δόρατα, Ἡσ. Ἀσπὶς Ἡρ. 190. **2)** μετὰ γεν., ἐκτείνομαι πρός τι πρᾶγμα, ἀποβλέπω εἴς τι, ὀρέγομαι, ὅτε .. θηρῶν ὠριγνῷτο Εὐρ. Βάκχ. 1255· ποίας δόξης Ἰσοκρ. ἔνθ' ἀνωτ.· τελαμῶνος Θεόκρ. 24. 44· χορείας Πλάτ. Ἀξίοχ. 366A· τοῦ πλείονος Σωκρ. Ἐπιστ. 29. **3)** μετ' αἰτ., ὀρέγομαι, ἐπιθυμῶ, προσπαθῶ νὰ ἀπολαύσω, Δήμητρος εὐνὴν ὀριγνάμενος (ὡς εἰ ἐκ ῥήματ. **ὀρίγναμαι**) Διον. Ἀλ. 1. 61. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὀριγνᾶσθαι· ἐπιθυμεῖν, ὀρέγεσθαι», καὶ «ὀριγνώμενοι· ἐπιθυμοῦντες», καὶ κατὰ Φώτιον: «ὀριγνηθῆναι· ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμῆσαι», «ὀριγνώμεθα· ὀρεγόμεθα».

ὀρίζω, Ἰων. **οὐρ-** Ἡρόδ.: μέλλ. **ὁριῶ** Ἀριστ. Κατηγ. 6, 11, (**δι-**) Ἰσοκρ. 77B, Ἀττ.· ἀόρ **ὥρισα** Εὐρ., Πλάτ.· Ἰων. **οὔρισα** Ἡρόδ. 3. 142· πρκμ. **ὥρικα** Δημ. 807. 28, Ἀριστ.·— Μέσ., μέλλ. **-ιοῦμαι** Πλάτ. Θεαίτ. 190E, Νόμ. 737D: ἀόρ. **ὡρισάμην** Πλάτ., κτλ — Παθ., μέλλ. **ὁρισθήσομαι** ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 158D: ἀόρ. **ὡρίσθην** ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 171A·— πρκμ. **ὥρισμαι** Εὐρ., Θουκ., κτλ.· ἀλλ' ἐπὶ μέσ. σημασ., Εὐρ. Ἑκάβ. 801, Δημ. 877. 10· πρβλ. **ἀφ-, δι-ορίζω·** (ὅρος). Χωρίζω ἀπό τινος, ὡς ὅριον, μετ' αἰτ. καὶ γενικ., ὁ Νεῖλος τὴν Ἀσίην οὐρίζει τῆς Λιβύης Ἡρόδ. 2. 16, πρβλ. Σοφ. Φ. 636·— παθ., ὡρισμένην ἀπὸ τῆς ἀνδρωνίτιδος Ξεν. Οἰκ. 9, 5· ἢ **β)** μετὰ δύο αἰτιατ., συνδεομένων διὰ τοῦ **καί,** χωρίζω, Τύρης ποταμὸς οὐρίζει τήν τε Σκυθικὴν καὶ τὴν Νευρίδα γῆν Ἡρόδ. 4. 51, πρβλ. 56, 7. 123, Πλάτ. Νόμ. 944A, κτλ. **2)** ἀποτελῶ τὸ ὅριον, τὴν ἀρχὴν ὥριζεν αὐτῷ ἡ Ἐρυθρὰ θάλαττα Ξεν. Κύρ. 8. 6, 21· τὰ δὲ πρὸς Τριβαλλοὺς .. Τρῆρες ὥριζον Θουκ. 2. 96·— Παθ., Εὔβοι' .. ὅροις ὑγροῖσιν ὡρισμένη Εὐρ. Ἴων 295· μεταφορ., ὡρίσθω μέχρι τοῦδε, ἕως ἐδῶ καὶ μὴ περαιτέρω, Θουκ. 1. 71. **3)** διέρχομαι, περῶ διὰ μέσου, διδύμους ὁρίσασα πόντου πέτρας Εὐρ. Μήδ. 433· λίμνην μέσην ῥείθροις ὁρίζει Λυκόφρ. 1289. **4)** διαχωρίζω καὶ ἀπομακρύνω, χειμὼν ἄλλοσ' ἄλλον ὥρισεν Αὐρ. Ἑλ. 128· ὁρ. τινὰ ἀπὸ .. ἐξορίζειν .., ὁ αὐτ. ἐν Ἐκ. 941.— Παθ., ματρὸς ἐκ χειρῶν ὁρίζει, ἀπέρχεσαι .., ὁ αὐτ. ἐν Ἴων 1459, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 202 πρβλ. **ἐξορίζω** II.

II. χωρίζω δι' ὁρίων, βωμὸν ἱδρύσατο καὶ τέμενος περὶ αὐτὸν οὔρισε Ἡρόδ. 3. 142, ἀφιερῶ, Σοφ. Τρ. 754, οὕτως οὗ δ' ὥρισέν σε πρῶτα Μαιάδος τόκος, ἐκεῖ δὲ ὅπου σὲ ἐκόμισε πρῶτα ὁ υἱὸς τῆς Μαίας, Εὐρ. Ἑλ. 1670· ἴδε κατωτ. IV. 1· —μεταφορ., ὁρ. τι ἔς τι, περιορίζω τι συμφώνως πρὸς ἕτερον, Θουκ. 3. 82. **III.** ὁρίζω, διορίζω, τάττω, αἶσα σοὐρίζει (δηλ. σοι ὁρίζει) μόρον Αἰσχύλ. Χο. 927· ἡμῖν ὥρισεν σωτηρίαν Εὐρ. Ι. Τ. 979· ψῆφον ὁρ. φόνου εἴς τινα ὁ αὐτ. ἐν Ἑκάβ. 259· ἡ Δίκη .. ἐν ἀνθρώποις ὥρισεν νόμους Σοφ. Ἀντ. 452· [τὸν χρόνον] ὁ νόμος ὁρ. Πλάτ. Νόμ. 864E· ὁ ἀριθμός ἐστιν ὁ ὁρίζων τὸ πολὺ καὶ τὸ ὀλίγον Ξεν. Ἀν. 7. 7, 36· τὸ δοῦλον γένος πρὸς τὴν ἐλάσσω μοῖραν ὥρισεν θεὸς Εὐρ. Ἀποσπ. 217· ὁρίσατέ μοι μέχρι πόσων ἐτῶν δεῖ νομίζειν νέους Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 35·— οὕτω, μετ' ἀπαρ., ἀπελθεῖν ὥρισ' εἰς ἀκτὴν ἐμοί, μὲ διώρισε, μὲ διέταξε νὰ ἀναχωρήσω, Σοφ. Ἀποσπ. 29· ὥρισαν θανεῖν Εὐρ. Ἴων. 1222·— οὕτως, ὁρ. τινὰ θεόν, διορίζω τινὰ θεόν, θεοποιῶ, Ἀνθ. Π. 12. 158· ὁρ. θάνατον εἶναι τὴν ζημίαν Λυκοῦργ. 156. 13, πρβλ. Δείναρχ. 98. 6· θάνατον ὥρισε τὴν ζημίαν Δημ. 807. ἐν τέλ.·— Παθ., ὧραι ἑκάστης εἰσὶν ὡρισμέναι Ἀριστ. π. Ζ. Ἱστ. 5. 8, 5, κτλ.· ἐπί τισιν ὡρισμένοις, ἐπὶ ῥητοῖς ὅροις (πρβλ. **ῥητός**), ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 3. 14, 14· ἀρχαὶ ἀριθμῷ ὡρισμέναι, περιωρισμέναι, ἀντίθετον τῷ **ἄπειροι,** ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 6, 2· τόποι ὡρ. ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 1. 6, 1· τὸ ὡρισμένον αὐτόθι, κτλ. **2)** δίδω τὸν ὁρισμὸν λέξεως, Πλάτ. Χαρμ. 171A, Ξεν. Ἀπομν. 4. 6, 4, κ. ἀλλ.· συνηθέστερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἴδε κατωτ. IV. 3. **IV.** Μέσ., ὁρίζω δι' ἐμαυτόν, ὅρον ὁρίζεσθαι, ὁρίζω ὅριον, Πλάτων, Γοργ. 470B· ὁρ. χθόνα, καταλαμβάνω χώραν, λαμβάνω ὑπὸ τὴν κατοχήν μου, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 256· γαῖα .., ἣν Πέλοψ ὁρίζεται Εὐρ. Ἀποσπ. 697· μέρος τῆς οὐσίας ἑαυτῷ ὁρ. Λυσ. 148. 37. μετ' ἀπαρ., ἱρὸν ὡρίσαντ' ἔχειν Εὐρ. Ι. Τ. 969·— ὁρίζεσθαι στήλας, ἱδρύειν ἱστάναι, Ξεν. Ἀν. 7. 5, 13· οὕτως, ὁρίζεσθαι βωμοὺς Σοφ. Τρ. 237 (ἀκριβῶς ὡς τὸ **ὁρίζειν,** αὐτόθι 754)·— ἴδε ἐν λ. **ὕπαστρος.** **2)** ὁρίζω δι' ἐμαυτόν, νόμῳ ὁρ. τὸ δίκαιον Λυσ. 192. 21, πρβλ. Δημ. 416. 18· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., αὐτὸν πολεμεῖν ὁρίζομαι, ὁρίζω, βεβαιῶ ὅτι .., ὁ αὐτ. 115. 20· τί ποτ' ἄρ' ὡρίσαντο καὶ τίνος γένους εἶναι τὸ φυτόν; Ἐπικρ. ἐν Ἀδήλ. 1. 18. **3)** δίδω τὸν ὁρισμὸν λέξεως, τὴν ἡδονὴν ὁρ. ἀγαθὸν Πλάτ. Πολ. 505C, πρβλ. Σοφιστ. 246A· ὁρ. τὰς ἀρετὰς ἀπαθείας τινὰς Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 2. 3, 5, κ. ἀλλ.· ἡδονῇ τε καὶ ἀγαθῷ ὁρ. τὸ καλὸν Πλάτ. Γοργ. 475A· τὸ ζῆν ὁρ. δυνάμει αἰσθήσεως Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 9, 7, κ. ἀλλ.· — μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ὁρ. δικαίους εἶναι τοὺς εἰδότας Ξεν. Ἀπομν. 4. 6, 6, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 190E, κτλ.·— Παθ., ὁρίζομαι, [ἡ αἰδὼς] ὁρίζεται φόβος τις ἀδοξίας Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 4. 9, 1· οἷς αἱ φιλίαι ὁρίζονται αὐτόθι 9. 4, 1· τὸ ὁριζόμενον ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 6. 4, 7, κ. ἀλλ. **V.** ἀμετάβ., συνορεύω, γειτνιάζω, πλὴν ὅσον αὐτῆς πρὸς τὴν Ἀσίην οὐρίζει Ἡρόδ. 4. 42. **VI.** ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, δισχιλίων ὡρισμένος τὴν οἰκίαν, σημειώσας τὴν οἰκίαν δι' ὅρων (πρβλ. **ὅρος** II), δηλ. ὑποθηκεύσας αὐτὴν διὰ ποσὸν 2000 δραχμῶν, Δημ. 877. 11· οὕτω, ὡρισμένον χωρίον Πολυδ. Γ. 9.

ὁρίζων, (ἐξυπακ. κύκλος), ὁ, ὁ περιορίζων τὴν ὅρασιν κύκλος, ὁ «ὁρίζων», τὸ τοῦ Κικέρωνος, orbis finiens, Τίμ. Λοκρ. 97A· ὁ τοῦ ὁρίζοντος κύκλος Ἀριστοφ. Μετεωρ. 2. 6, 2, πρβλ. 3. 5, 2· οἱ ὁρίζοντες Τίμ. Λοκρ. 97D.

ὀρικάνη, ἡμαρτημ. ἀντὶ **ὀρκάνη,** Ἡσύχ.

ὀρῐκός, ή, όν. (ὀρεὺς) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἡμίονον, ὁρ. ζεῦγος, ζεῦγος ἡμιόνων, Πλάτ. Λῦσ. 208B, Ἰσαῖ. 55. 24, Αἰσχίν. 42. 36, Διόδ. 2. 11 — ὁ τύπος, **ὀρεικός** (ὅστις εἶναι ὁ ὀρθότερος) ἀπαντᾷ παρὰ Θωμᾷ τῷ Μαγίστρ. καὶ τῷ Σουΐδ. καὶ ὡς διάφ. γραφὴ παρὰ Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ. Πρβλ. **ὀρεύς.**

ὀρῐκός, ή, όν, (ὅρος) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὁρισμόν, Ἀριστ. Τοπ. 1. 5, 1. Ἐπίρρ. **-κῶς,** Διογ. Λ. 9. 71, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 426.

ὀρι-κτίτης [ῐ]. ου, ὁ, (κτίζω) ὁ κατοικῶν ἐπὶ τῶν ὀρέων, συχνάζων ἀνὰ τὰ ὄρη, ὑὸς ὀρικτίτου (διάφ. γραφ. ὀρεικτίτου), Πινδ. Ἀποσπ. 267.

ὀρί-κτυπος, ον, ὁ ἠχῶν ἐν τοῖς ὄρεσιν ἢ ἐπὶ τῶν ὀρέων, Νόνν. Δ. 14. 29, κτλ.

ὀρικυπτεῖν [ὀρκ-]· «τὸ ἀνατείνεσθαι, καὶ ἐπ' ἄκρων ὀνύχων ἵστασθαι» Ἡσύχ., ἴδε **ὀρκύπτω.**

ὀρῐμᾰλίδες, αἱ, ἴδε ἐν λ. **ὀρομαλίδες.**

ὀρίνδα: «ἣν οἱ πολλοὶ ὄρυζαν καλοῦσιν» Α. Β. 54, 1, ἴδε τὸ ἑπόμ. ἐν τέλει.

ὀρίνδης ἄρτος, ὁ, ἄρτος παρεσκευασμένος ἐξ ὀρύζης, Σοφ. Ἀποσπ. 532 («ὀρίνδου δ' ἄρτου μέμνηται Σοφοκλῆς ἐν «Τριπτολέμῳ», ἤτοι τοῦ ἐξ ὀρύζης γινομένου, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰθιοπίᾳ γινομένου σπέρματος, ὅ ἐστιν ὅμοιον σησάμῳ» Ἀθήν. 110E) — ὁ αὐτὸς τύπος παρὰ Πολυδ. Ζ', 73 (ὅστις ἔχει καὶ **ὀρίνδιον** σπέρμα), καὶ παρ' Ἡσυχ.· ὁ δὲ τύπος **ὀρίνδα** ἐν Α. Β. 54 εἶναι ἴσως ἐκ παραφθορᾶς.

ὀρίνδιον, τό, ἴδε τὸ προηγ.

ὀρινοβάτης, ὁ, εἶδός τι μηχανῆς, μεταγεν.

ὀρίντης, ου, ὁ, ὁ ὀρίνων, ἐξεγείρων, Θεογνώστ. Κανόν. 43. 26.

ὀρίνω [ῐ]: ἀόρ. **ὦρῐνα,** Ἐπικ. ὄρ-, Ὅμ.— Παθητ., παρατ. **ὠρίνετο** Ὀδ. Σ. 75: ἀόρ. **ὠρίνθην,** Ἐπικ. **ὀρ-,** Ὅμ.· (√ΟΡ, **ὄρνυμι**). Ἐπικ. ῥῆμα (ἐν χρήσει παρ' Ἐπικράτει ἐν Ἀδήλ. 1. 36), ἐγείρω, διεγείρω, ἐξεγείρω, ἀναταράττω, ἀνακινῶ, Λατιν. agitare, ὡς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον Ἰλ. Ι. 4· ἀέλλη.. πόντον ὀρίνει Λ. 298, πρβλ. Ὀδ. Η. 273· πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα Ἰλ. Φ. 235·— κατὰ τὸ πλεῖστον μεταφορ., ἀναταράττω, διεγείρω, ἐξερεθίζω, θυμὸν ὀρίνειν Ὀδ. Δ. 366, Ἰλ. Δ. 208, κλ.· θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὀρ. Β. 142· μνηστῆρας ὀρίνων, κατατρομάζων, καταταράττων, Ὀδ. Ω. 448· ἦτορ ἐνὶ στήθεσσιν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὅρινεν Ρ. 47· ὅρινε δὲ κῆρ Ὀδυσῆος αὐτόθι 216· ὡσαύτως, ὁρ. γόον Ἰλ. Ω. 760· ὀρυμαγδὸν Φ. 313· Κύπριν Ψευδο-Φωκυλ. 1· φρένας οἶνος ὁρίνει Ἀνθολ. Π. 15. 9·— Παθ., ἐξεγείρομαι, διεγείρομαι, Ἴρῳ δ'.. ὡρίνετο θυμός, ἡ καρδία τοῦ Ἴ. ἐξηγείρετο ἐν αὐτῷ, Ὀδ. Σ. 75· θυμὸς ὁρίνθη Λ. 521. 525., Σ. 223· ὁρινθέντες, τρομάξαντες, Χ. 33· ὁρινόμενοι Πινδ. Ἀποσπ. 224· οὐδὲν ὁρινθεὶς Ἐπικρ. ἐν Ἀδήλ. 1. 36. **Π.** παρορμῶ τινα νὰ πράξῃ τι, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ὀρφ. Λιθ. 59.

ὁριο-δείκτης, ου, ὁ, = **ὁριστὴς** Ι, Α. Β. 287.

ὁριο-θετέω, = **ὅρια τίθημι,** Ἀκύλας ἐν Παλ. Διαθ.

ὁριο-κράτωρ [ᾰ], ορος, ὁ, ὁ κρατῶν, κυβερνῶν τὸ ὅριον, ἀστρονομ. λέξις παρὰ Πτολεμ.

ὅριον, τό, = **ὅρος,** σύνορον, τέρμα, Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 740, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 978. 12· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθυν., ὅρια, σύνορα, Εὐρ. Τρῳ. 375, Θουκ. 2. 12, Πλάτ., κλ.· ἐπὶ τοῖς ὁρίοις Ἀνδοκ. 7. 11· ὅρια κελεύθου, τὰ ὅρια τῆς ὁδοῦ, ὅ ἐστιν αὐτὴ ἡ ὁδός, Σοφ. Ἀποσπ. 647· μὴ κινείτω γῆς ὅρια μηδεὶς Πλάτ. Νόμ. 842Ε.— Ὑποκορ. μόνον κατὰ τύπον.

ὅριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὅρος,** μικρὸν ὄρος, βουνόν, Γλωσσ.

ὅριος, ον, (ὅρος) ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ὅρια, Ζεὺς ὅριος, ὁ φύλαξ τῶν συνόρων καὶ τῶν ὁρίων, ἤτοι τῶν σημείων ἰδιοκτησίας, Λατιν. Terminus, Πλάτ. Νόμ. 842Ε, Δημ. 86. 16, Διον. Ἀλ. 2. 74.

ὁριπέδιον, ἴδε ἐν λ. **ὁροπέδιον.**

ὀρί-πλαγκτος, ον, ὁ ἀνὰ τὰ ὄρη πλανώμενος, Ὀππ. Κ. 3. 224, Νόνν. Δ. 21. 187· τὸ ὀρείπλαγκτοι Νύμφαι ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 326 δέον πιθανῶς νὰ γραφῇ **ὀρίπλαγκτοι,** ἐπειδὴ ἡ δευτέρα συλλαβὴ ἐπιμηκύνεται ἀδείᾳ τῆς λυρικῆς ποιήσεως.

ὀρι-πλᾰνής, ές, Νόνν. Δ. 9. 291, καὶ **ὀρίπλᾰνος, ον,** αὐτόθι 16. 184· = τῷ προηγ. Συνήθως φέρεται **ὀρειπλ-.**

ὅρισις, εως, ἡ, = **ὁρισμός,** Ἡσύχ.

ὅρισμα, Ἰων. **οὔρ-,** τό, (ὁρίζω) ὅριον, σύνορον, Ἡρόδ. 2. 17· καὶ ἐν τῷ πληθ. ὡς τὸ **ὅρια,** ὁ αὐτ. 4. 45, Εὐρ. Ἑκάβ. 16·— ὅρισμα βαρβάρων, ἐναντίον αὐτῶν, ὁ αὐτ. Ι. Α. 952·— παροιμ., Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ὁρίσματα, ἐπὶ διαφιλονικουμένων ζητημάτων, Πλούτ. 2. 122C. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὅρισμα· στήριγμα. ἢ ὅρος».

ὁρίσμιος, ον, πεπερασμένος, ὡρισμένος, ἀντίθετον τῷ **ἄλογος,** ἐπὶ ἀριθμῶν, μνημονεύεται ἐκ τῶν Ἀρχ. Μαθ.

ὁρισμός, οῦ, ὁ, ἡ δι' ὁρίων σημείωσις, οἱ ὁρ. τῶν κτήσεων Διον. Ἀλ. 2. 74· ἀκριβὴς .. οὐκ ἔστιν ὁρ., ἕως τίνος .., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 7, 5. **Π.** ὁ ὁρισμὸς λέξεώς τινος, συχν. παρ' Ἀριστ., Ἀναλ. Ὕστ. 2. 3, 3, Τοπ. 6. 1, Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 5, 7, κ. ἀλλ.

ὁριστέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **ὁρίζω,** δεῖ ὁρίζειν, Πλάτ. Νόμ. 632Α, Ἀριστ., κλ.

ὁριστής, οῦ, ὁ, ὁ ὁρίζων διὰ σημείων τὰ ὅρια· ἐν τῷ πληθ., ὑπάλληλοι τεταγμένοι ὅπως θέτωσι σημεῖα εἰς τὰ ὅρια εἴτε δημόσια εἴτε ἰδιωτικά, Ὑπερείδης ὑπὲρ Εὐξεν. σ. 9, Schneidewin, Πλουτ. Τιβ. Γράκχ. 21, Ἡρακλεωτ. Πίνακ. 5774. 2, 7, κ. ἀλλ.· ὁ πρῶτος αὐτῶν ἐκαλεῖτο **γαμέτρας (γεωμέτρης)** αὐτόθι 187· πρβλ. Πολυδ. Θ', 9, Α. Β. 287, Franz εἰς Συλλ. Ἐπιγρ. 3. σ. 705. **Π.** ὁ ὁρίζων τι, ὁ ἀποφασίζων, τῶν δ' Ἑλληνικῶν δικαίων οἱ κρατοῦντες ὁρισταὶ τοῖς ἥττοσι γίνονται Δημ. 199. 17.

ὁριστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν ὁρισμόν, λόγος Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 2, 1, κ. ἀλλ.· δύναμις Πλούτ. 2. 1026C. **Π.** ἡ ὁριστική (δηλ. ἔγκλισις), modus indicativus, Γραμμ.· — Ἐπίρρ. **-κῶς,** Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκάβ. 88.

ὁριστός, ή, όν, οὗ δύναταί τις νὰ δώσῃ τὸν ὁρισμόν, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 3, Πλούτ. 2. 720Β.

ὀρι-τρεφής, ές, ὁ ἐπὶ τῶν ὀρέων τρεφόμενος, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 34, Τρυφιόδ. 193· οὕτως **ὀρίτροφος, ον,** Βατραχομυομ. 106. 3, Ὀππ. Ἀλ. 1. 12.

ὀρίχαλκος, ἴδε **ὀρείχαλκος.**

ὀριχάομαι, «ὀριχᾶται· γλίχεται, ἐπιθυμεῖ» Ἡσύχ.

Ὄριψα· «Ἐρινύς» Ἡσύχ.

ὀρκάθους· «ἐφ' ὧν τὰ σῦκα ψύχουσιν» Ἡσύχ.

ὀρκάνη, ἡ, = **ἐρκάνη, ἕρκος** (ἐκ τοῦ ἔργω, εἴργω) ἀκανθῶδες περίφραγμα, φραγμὸς καὶ αἱμασιά, ὀρκ. πυργῶτις Αἰσχύλ. Θήβ. 346· θηρευτικὸν δίκτυον ἢ σαργάνη, Εὐρ. Βάκχ. 611, ἐν τῷ πληθ. Πρβλ. Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 4. 61, Ἐτυμολ. Μέγ. 632. 25.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὀρκάνη· εἱρκτή, δεσμωτήριον. ἔνιοι κρεμάστραν. ἄλλοι σαργάνην. οἱ δὲ φραγμόν».

ὀρκ-ᾰπάτης, ου, ὁ, ὁ παραβαίνων τὸν ὅρκον του, «ὀρκαπάτην· χλευαστὴν δι' ὅρκων» (Σουΐδ., Φώτ.), Ἀνθ. Π. 5. 250.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 289.

ὅρκη· «ὄψις» Ἡσύχ.

ὀρκῆσι, βαρβαρισμὸς ἀντὶ ὀρχησάσθω, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1179.

ὁρκιᾱτομέω, ὁρκιᾱτόμος, ἴδε ἐν λ. **ὁρκιοτ-.**

ὁρκίζω, Δωρ. μέλλ. **ὁρκιξέω** Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 13. Ὡς τὸ **ὁρκόω,** (ἐν χρήσει μετ' αὐτοῦ ἐν Δημ. 430. 21, 23) ὡς καὶ νῦν, βάλλω τινὰ νὰ ὁρκισθῇ, τινά· ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τῶν ἀττικιζόντων, ἀλλ' εὕρηται παρὰ Ξεν. ἐν τῷ Συμπ. 4, 10, Δημ. 235 ἐν τέλ., ἔνθ' ἀνωτ., καὶ 678. 5· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 361· ὁρκ. τινὰ ἐφ' ᾧ .. Συλλ. Ἐπιγρ. 1543. 25· ὁρκίζω σε τὸν Θεόν, σὲ ὁρκίζω ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ .., Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ε', 5. 7·— Παθ., ὁρκίζομαι, ὡρκισμέναι νόμῳ ἰητρικῷ Ἱππ. Ὅρκ., πρβλ. Πολύβ. 38. 5, 5.

ὁρκιητόμος, ὁρκιητομέω, ὁρκιηφόρος, ἴδε ἐν λ. **ὁρκιο-.**

ὁρκικός, ή, όν, = **ὅρκιος,** Διογ. Λ. 7. 66, Σχόλ. Ἐνετ. εἰς Ἰλ. Α. 77.

ὅρκιον, τό, = **ὅρκος,** Ἰλ. Δ. 158, Ἡρόδ. 1. 29, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1431, κτλ.· ὅρκια δοῦναι, δοῦναι ὅρκον, Ὀδ. Τ. 302, Εὐρ. Ἱκέτ. 1232· ὅρκ. πορεῖν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 433.— Τοιούτων ὅρκων μάρτυς ἦν ὁ Ζεύς, Ἰλ. Η. 69, 411. **Π.** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **ὅρκια,** τά, αἱ θυσίαι καὶ ἄλλαι τελεταὶ αἱ ἐν χρήσει ἐπὶ ἐπισήμου ὅρκου ἢ σπονδῶν, κήρυκες .. ὅρκια πιστὰ θεῶν σύναγον Ἰλ. Γ. 269·— ἀκολούθως τὸ περὶ οὗ ὁρκίζεταί τις, συνθήκη φιλίας, ἐπίσημος συμφωνία, συχν. παρ' Ὁμ. (μάλιστα ἐν Ἰλ.), οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστὰ Ἰλ. Χ. 262· συχνότατον ἐν τῇ φράσει, ὅρκια πιστὰ ταμεῖν (ἴδε ἐν λ. **τέμνω** Π. 2), Β. 124, Γ. 105· ὅρκια τελεῖν Η. 69· φυλάσσειν Γ. 280·— ἑτέρωθεν δὲ ἔχομεν τὰς φράσεις, ὅρκια δηλήσασθαι ἢ ὑπὲρ ὅρκια δηλ., παραβιάσαι τὴν γενομένην συνθήκην, Γ. 107, Δ. 67· ὑπὲρ ὅρκια πημῆναι Γ. 299· κατὰ δ' ὅρκια πιστὰ πάτησαν, κατεπάτησαν τὰς συνθήκας, Δ. 157· σύν γ' ὅρκι' ἔχευαν Δ. 269· ψεύσασθαι Η. 351· — ὡσαύτως παρ' Ἀττικ., ἀκούεις ὁρκίων ἐμῶν θέμιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1431· τὰ ὅρκιά ἐστί τινι, μετ' ἀπαρ., εἶναί τις ὑπόχρεως κατὰ συνθήκην νὰ .., Θουκ. 6. 52·— ὁ Ἡρόδ. ἔχει καὶ τὸ ἑνικὸν ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, κατὰ τὸ ὅρκιον 1. 77· ὅρκιον ποιεῖσθαι πρός τινα ἢ τινί, 1. 141, 143, κτλ.· ὅρκιον μένει κατὰ χώρην, διαμένει ὡς ἦτο, 4. 201· οὕτως, ὁμόσαι τὸ ὅρκιον Θουκ. 6. 72. **2)** ἐνίοτε τὰ θύματα τὰ θυόμενα κατὰ τὴν συνομολόγησιν συνθήκης μετὰ ὅρκων, Ἰλ. Γ. 245, 269, παραπλησίως τῇ λέξει: τὰ ἱερὰ (ἴδε **ἱερός** Ιπ. 1.) **3)** ἐγγύησις ἢ βεβαίωσις στηριζομένη ἐπὶ ὅρκου, ἐν τῷ ἑνικ., Πινδ. Ο. 11 (10). 6, Ν. 9. 38· ὅρκ. ἔχειν Λυσ. 160. 21· καθόλου ἐγγύησις, ὑπόσχεσις, ἐν τῷ πληθ., Ἀριστοφ. Νεφ. 533. (**ὅρκιον,** ἂν καὶ κατὰ τύπον ὑποκορ. τοῦ **ὅρκος,** δύναται ὅμως νὰ θεωρηθῇ ὡς οὐδ. τοῦ ἐπιθ. **ὅρκιος,** ὑποκοουμένου τοῦ οὐσιαστ. **ἱερόν** ἢ **ἱερά**)· — τύπος συγκρ. **ὁρκιώτερος** ἀπαντᾷ ἐν Ἐπιγραφ. ἐν Hell. Journal τ. 13, σ. 53, 64, 65.

ὅρκιος, ον, σπανίως **α, ον·**— ὁ ἀνήκων εἰς ὅρκον, δηλ. **1)** ὡρκισμένος, δι' ὅρκου ὑποχρεωμένος, δικαστὰς ὁρκίους αἱρουμένη (οὕτως ὁ Casaub.) Αἰσχύλ. Εὐμ. 483· ὅρκιος λέγω, ὁμιλῶ ὡσεὶ μεθ' ὅρκου, Σοφ. Ἀντ. 305, πρβλ. Ο. Κ. 1637. **2)** ὁ εἰς ὃν ὁρκίζεταί τις, ὅρκιοι θεοί, οὓς ἐπικαλεῖταί τις ὁρκιζόμενος, καὶ οἵτινες ἐπιβλέπουσιν εἰς τὴν τήρησιν τοῦ ὅρκου καὶ τιμωροῦσι τὸν παραβαίνοντα αὐτόν, Εὐρ. Φοίν. 481, πρβλ. Ι. Τ. 747· παρὰ πεζογράφοις, θεοὶ οἱ ὅρκ. Θουκ. 1. 71, 78· οἱ ὅρκ. θεοὶ Αἰσχίν. 16. 16· ἰδίως, Ζεὺς ὅρκιος Σοφ. Φιλ. 1324, Εὐρ. Ἱππ. 1027, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 152, Παυσ. 5. 24, 9 κέξ., κτλ.· ὁρκία Θέμις Εὐρ. Μήδ. 209· φθιμένων σέβας ὅρκιον Ἀνθ. Π. 7. 351· ξίφος ὅρκιον, τὸ ξίφος εἰς ὃ τις ὁρκίζεται, Εὐρ. Φοίν. 1677.

ὁρκιοτομέω, = **ὅρκια τέμνω,** Σχόλ. εἰς Ἰλ. Τ. 197· **ὁρκιᾱτομεῖ** (Δωρ. ἀντὶ **ὁρκιητ-**), Τιμοκρέων 3 Bgk.

ὁρκιο-τόμος, ον, ὁ ὁρκιζόμενος κατὰ τὴν θυσίαν, Ἰων. **ὁρκιητόμος,** παρὰ Πολυδ. Α', 39, Ἀπολλ. Δύσκ. ἐν Α. Β. 602· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 657.

ὁρκιο-φόρος, ον, Ἰωνικ. **ὁρκιηφ-,** = **ὁρκιοτόμος,** «Ἴωνες δὲ καὶ τοὺς ὁρκιοτόμους ὁρκιηφόρους φασί» Ἀπολλ. Δύσκ. ἐν Α. Β. 602. 24.

ὁρκισμός, ὁ, ἐπιβολὴ ὅρκου, Πολύβ. 6. 33, 1, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 17.

ὁρκιστής, οῦ, ὁ, ἴδε **ὁρκωτής.**

ὅρκμος, ὁ, = **εἱργμός, φράγμα,** Ἡσύχ.

ὁρκόδεσμος, ὁ, ὁ δι' ὅρκου δεσμός, Λυβ. καὶ Ροδ. στ. 2309, ἔκδ. Wr.

ὁρκο-παραβατέω, παραβαίνω τὸν ὅρκον, Λυβ. καὶ Ροδ. στ. 289, ἔκδ. Μαυρ.

ὁρκο-πατέω, πατῶ τὸν ὅρκον, Λυβ. καὶ Ροδ. στ. 1532, ἔκδ. Μαυρ.

ὁρκο-ποιέομαι, Μέσ., ὁρκίζομαι, Εὐστ. Πονημάτ. 352. 84.

ὅρκος, ὁ, (ἴδε ἐν τέλ.) τὸ εἰς ὃ ὁρκίζεταί τις πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, ὃ ἐπικαλεῖται ὁρκιζόμενος, ὡς ἡ Στὺξ παρὰ τοῖς θεοῖς, Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος ὅρκος .. πέλει μακάρεσσι θεοῖσι Ἰλ. Ο. 38, Ὀδ. Ε. 185, πρβλ. Ἰλ. Β. 755, Ξ. 271, Ἡσ. Θ. 400, 784, 805, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 260, (Στὺξ ὅρκος τῶν θεῶν Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 6)· ἢ ὡς ὁ Ζεὺς παρὰ τοῖς θνητοῖς, Πινδ. Π. 4. 297· οὕτως ἐπὶ πραγμάτων, ὅρκον δ' ἐνοσφίσθης μέγαν, ἅλας καὶ τράπεζαν Ἀρχίλ. ε81· οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος .. κύων, ἔπειτα χὴν Κρατῖνος ἐν «Χείρωσιν» 11, ἔνθα ἴδε Meineke· πρβλ. ὡσαύτως **τετρακτύς·**— (ὁ Buttm., Λεξίλ. ἐν λέξ., ἔχει ἀποδείξῃ ὅτι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὕτη εἶναι ἡ πρώτη σημασία τῆς λέξεως)· — ἐντεῦθεν, **2)** ὅρκος ὡς καὶ νῦν, τὸ πλεῖστον μετὰ τῶν ἐπιθέτων, μέγας, **καρτερός**, Ὅμηρ., κλ.· ὅρκος θεῶν, εἰς τὸ ὄνομα τῶν θεῶν, Ὀδ. Β. 377· ὅρκος μακάρων Κ. 299, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 647, Εὐρ. Ἱππ. 647· ὅρκος ἐκ θεῶν μέγας Αἰσχύλ. Ἀγ. 1290· ὅρκ. κατὰ τῶν.. ὀφθαλμῶν Αἰσχίν. 48. 34· ὅρκ. πλατύς, ἀκράδαντος, Ἐμπεδ. 179 — ὅρκον ὀμόσαι Ὅμ., κλ.· ὄμοσέν τε τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον Ὀδ. Β. 378, κτλ.· ὅρκον ἀπώμνυ αὐτόθι 377, πρβλ. Κ. 381· ὅρκον ἐπώμνυον Σ. 58 (διάφ. γραφ. ἀπ-). πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 193· κατομνύναι Εὐρ. Ι. Τ. 790· ὅρκον ἐπιορκεῖν, ὀμνύναι ψευδῆ ὅρκον, Αἰσχίν. 16. 20, κτλ.· ὅρκου προστεθέντος Σοφ. Ἀποσπ. 419, πρβλ. Ἠλ. 47· ὅρκους θέσθαι τῷ δαίμονι, εἰς τὸ ὄνομα θεότητός τινος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1570 ὅρκ. ποιεῖσθαί τινι ὑπέρ τινος Ξεν. Λακ. 15, 7 ὁ ὅρκος ἐστί τινι, μετ' ἀπαρ., ὁ ὅρκος ὁ ἐπιβαλλόμενος .. εἶναι ὅτι .., αὐτόθι· ὅρκους συνάπτειν Εὐρ. Φοίν. 1241, κτλ.· — ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀπαιτοῦντος τὸν ὅρκον, ὅρκον ἐλέσθαι τινὸς ἢ τινὶ Ὀδ. Δ. 746, Ἰλ. Χ. 119· ὅρκους ἐπελαύνειν καὶ προσάγειν τινί, ἐπιβάλλειν ὅρκον εἴς τινα, Ἡρόδ. 1. 146., 6. 62· ὅρκον διδόναι καὶ δέξασθαι ὁ αὐτ. 6. 23, Αἰσχύλ. Εὐμ. 429, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 589, Δημ. 995. 26· οὕτως, ὅρκον διδόναι καὶ λαμβάνειν Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 27· ἀποδιδόναι Δημ. 443. 15, Αἰσχίν. 64. 16· ἀπολαμβάνειν, ἐπιβάλλειν ὅρκον, ὁ αὐτ. 59. 11., 233. 24· ἀλλ' ὡσαύτως, ὅρκον δίδωμι, προτείνω ὅρκον — ἐπὶ ἑκατέρου μέρους, ὅθεν καθόλου, προσφέρομαι νὰ ὁρκισθῶ, Εὐρ. Ἱκέτ. 1232, πρβλ. Ι. Τ. 747· ὅρκους καὶ πίστιν ἀλλήλοις δοῦναι Ἀριστοφ. Λυσ. 1185, πρβλ. Ἀνδοκ. 14. 30· ὅρκοις τινὰ καταλαμβάνειν, ἔχειν αὐτὸν δεδεμένον δι' ὅρκων, Θουκ. 4. 86· ὅρκοις κατειλημμένος ὁ αὐτ. 1. 9· — ὅρκῳ ἐμμένειν Εὐρ. Μήδ. 754· ὅρκον τηρεῖν Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 196· 34· παραβαίνειν Εὐρ. Ἀποσπ. 288, 7, Ἀριστοφ., κλ.· ἐκβαίνειν Πλάτ. Συμπ. 183Β ἐκλείπειν Εὐρ. Ἱκέτ. 1194· συγχεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1063· λύειν Ξεν. Ἀν. 3. 2, 10 — ὅρκος, συντάσσεται κατὰ διαφόρους τρόπους: δύναται νὰ ἔπηται αὐτῷ ἀπαρέμφ. ἀορ. ἢ μέλλ., ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον, μὴ .. ἀναφῆναι Ὀδ. Δ. 253· ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὅρκον, μὴ πρὶν σοὶ ἐρέειν αὐτόθι 746· ὅρκους ἔδοσαν καὶ ἔλαβον, ὑποτελεῖν .. Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 9· — μετὰ προθέσ., οὐκ αὔτως.., ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ Ὀδ. Ξ 151· σὺν ὅρκῳ θεῶν Ξεν. Κύρ. 2. 3, 12· (οὕτως, ὅρκῳ Θέογν. 200· ὅρκοις Αἰσχύλ. Εὐμ. 432) εἶπαι ἐπ' ὅρκου, εἰπεῖν ἐνόρκως, Ἡρόδ. 9. 11· κατὰ τοὺς ὅρκ. Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 54· ἀντίθετον τῷ: παρ' ὅρκον Πινδ. Ο. 13. 116· παρὰ τοὺς ὅρκους Ξεν. Ἀν. 2. 5, 41. — Περὶ τῶν ἀρχαιοτάτων χρήσεων τῆς λέξεως κατὰ τὴν ὁρκωμοσίαν, ἴδε Ἰλ. Ξ. 271., Ψ. 582· περὶ τῆς Ἀττ. δικανικῆς χρήσεως τῆς λέξ. ἐν Ἀριστ. Ρητ. 1. 15 — παροιμ., ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω Σοφ. Ἀποσπ. 694· ὅπερ παρῳδεῖται ὑπὸ Φιλωνίδου 1, ὅρκους δὲ μοιχῶν εἰς τέφραν ἐγὼ γράφω, πρβλ. Ξέναρχον ἐν «Πεντάθλῳ» 3, Μένανδρ. ἐν «Μονοστίχ.» 25. **II.** Ὅρκος, ὡς προσωποποίησις, υἱὸς τῆς Ἔριδος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 802 (ὃν ὁ Οὐεργίλ. ἐν Γεωργ. 1. 277 ἑρμηνεύει διὰ τοῦ pallidus Orcus)· εἶναι δὲ θεότης τιμωροῦσα τοὺς ψευδορκοῦντας καὶ ἐπιόρκους, αὐτόθι 217, Θεογ. 231, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 6. 86, 3· Διὸς Ὅρκος, ὡς ὑπηρέτης τοῦ Διός, Σοφ. Ο. Κ. 1767. (**ὅρκος** κατ' ἀρχὰς ἦν ἰσοδύναμον τῷ **ἕρκος**, ὡς **ὁρκάνη** τῷ **ἑρκάνη**, **ὁρκοῦρος** τῷ **ἑρκοῦρος**, ἐκ τοῦ ἔργω, Ἀττ. **εἴργω**, πρβλ. Ἰακώψ. εἰς Ἀνθ. Π. σ. 785· καὶ οὕτω, κυρίως, ὅ,τι κωλύει τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τι· ἴσως συγγενὲς τῷ Λατιν. Orcus, ὡς ὁ Οὐεργίλ. ἐξέλαβεν αὐτό).

ὁρκοσέλινον, τό, τὸ πετροσέλινον, Δουκάγγ.

ὁρκοσκοπικόν, τό, ἔγγραφον περὶ ὅρκου δοθέντος, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασιλ. Τάξ. σ. 416, ἔκδ. Β.— Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. κεῖται ἐκ τῶν εἰς τὰ Βασιλικὰ σχολίων μόνον τὸ **ὁρκισκόπιον**, ὡς κακὴ γραφή, διορθωτέα εἰς **ὁρκισμόν**. Ἀλλ' ἰδοὺ ὁ Πορφυρογέννητος ἐναντιοῦται, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδ.

ὁρκο-σφάλτης, ου, ὁ, ὁ παραβαίνων τὸν ὅρκον, Τζέτζ. εἰς Ὅμ. 69.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 290, 491.

ὁρκ-οῦρος, ὁ, = **ἑρκοῦρος**, Ἀνθολ. Π. 12. 257· ἴδε **ὅρκος** ἐν τέλ.

ὁρκόω, κάμνω ἢ ὑποχρεώνω τινὰ νὰ ὁρκισθῇ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 276, Λυσίας 160. 20· ἐπομ. ἀπαρεμφ. μέλλ., ὁρκοῦν τινα πίστεσιν μεγάλαις μηδὲν μνησικακήσειν Θουκ. 4. 74· ὁρκ. τινὰ ἢ μὴν ἐμμενεῖν Ἰσαῖ. 54. 17· ὁρκ. τινας εἴς τινα Πλουτ. Γάλβας 10·— μετὰ συστοίχ. αἰτ., τοὺς μεγίστους ὅρκους ὁρκ. τινας Θουκ. 8. 75, Ἀριστοφ. Λυσ. 187.— Παθ., δεσμεύομαι δι' ὅρκου, Πτολεμ. παρὰ Μακροβ. 5. 19· πρβλ. **ὁρκίζω**.

ὁρκῦνεῖον, τό, ἰχθυοτροφεῖον θύννων ἢ μέρος ἔνθα ταριχεύονται τοιοῦτοι ἰχθύες, Ἐπιγρ. Καρ. ἐν Newton's Essays σ. 428.

ὁρκῦνος, ὁ, = **ὅρκυς**, Αἰλ. π. Ζ. 1. 40, Δωρίων παρ' Ἀθην. 315C, κτλ.

ὁρκύπτω, (ὀρθός, κύπτω) «ὁρκύπτειν· τὸ ὑπερκύπτειν ἰδεῖν τι. τὸ ἐκτείνειν ἑαυτὸν καὶ ἐπ' ὀνύχων ἵστασθαι» Ἡσύχ., Σουΐδ.· ἴδε Λοβ. εἰς Φρύνιχ. 669.

ὅρκῦς, ῦνος, ὁ, αἰτ. **ὅρκῦν**, εἶδος μεγάλου θύννου, Ἀναξανδρίδ. ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 62, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 10, 5, κλ. πρβλ. **ὅρκυνος**.

ὅρκωμα, τό, (ὁρκόω) ὅρκος, μόνον ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 486, 763.

ὁρκωμοσία, ἡ, τὸ ὀμνύειν, ὅρκος, Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. ζ', 20, Πολυδ. Α', 38.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 132.

ὁρκωμόσια, τά, ἔνορκος διαβεβαίωσις, Πλάτ. Φαῖδρ. 241Α.

II. ὡς τὸ **ὅρκια**, ἡ θυσία ἡ γινομένη κατὰ τὴν ὁρκωμοσίαν ἢ τὴν μεθ' ὅρκου συνομολόγησιν συνθήκης, τὰ τῶν ὁρκ. καύματα ὁ αὐτ. ἐν Κριτί. 120Β, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3137. 82.

III. **ὁρκωμόσιον**, τό, ὁ τόπος ἐν ᾧ συνθήκη ἢ συμμαχία ἔχει ἐνόρκως συνομολογηθῆ, Πλουτ. Θησ. 27.

ὁρκωμοτέω, (ὄμνυμι) ὁρκίζομαι, ὀμνύω, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 70· τινι εἴς τινα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 764· πάσης ὑπὲρ γῆς Δαναϊδῶν ὁρκωμοτεῖν Εὐρ. Ἱκέτ. 1190· ἐπί τινι Λουκ. Τόξ. 50· κατὰ σφαγίων Πλουτ. Πύρρ. 6·— ἐπομένου ἀπαρεμφ. ἀορ., ἦμεν δὲ ἕτοιμοι .. καὶ θεοὺς ὁρκωμοτεῖν τὸ μὴ ὁρᾶσαι, καὶ εἰς τοὺς θεοὺς νὰ ὁρκισθῶμεν ὅτι δὲν ἐπράξαμεν, Σοφ. Ἀντ. 265· ἐπομένου ἀπαρεμφ. μέλλ., Ἄρη .. ὡρκωμότησαν .. λαπάξειν ἄστυ, ὤμοσαν εἰς τὸν Ἄρην ὅτι ἤθελον .., Αἰσχύλ. Θήβ. 48.

ὁρκωμοτήριον, τό, ὅρκος, Νικηφ. Γρηγ. Ἱστ. Βυζ. 8. 4, σελ. 185F.

ὁρκ-ωμότης, ου, ὁ, = **ὁρκωτής**, Πολυδ. Α', 38, Ἐπιγραφ. ἐν Philolog. Transact. 6. 182.

ὁρκωμοτικός, ή, όν, ὁ ἐν χρήσει ἐπὶ ὅρκων, ἐπιρρήματα Εὐστ. 92. 16. Ἐπίρρ. -κῶς, ὁ αὐτ. 53. 15.

ὁρκ-ώμοτος, ον, = **ὅρκιος**, 2, Λυκόφρ. 707.

ὁρκωτής, οῦ, ὁ, (ὁρκόω) ἐν δικαστηρίῳ, ὁ ἐπὶ τῶν ὅρκων, ὁ ὁρκίζων, Ἀντιφῶν 143, 8, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 137a, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 3. Περὶ τοῦ τύπου ὁ Φώτ. παρατηρεῖ: «ὁρκώτας (ἀνάγκ.-τάς), οὐχὶ ὁρκιστάς, οὐδὲ ὁρκωμότας λέγουσι».

ὁρκωτός, ή, όν, ὁ δι' ὅρκου δεδεσμευσμένος, ὁ δοὺς ὅρκον, Γλωσσ.· ἀλλὰ παρὰ Πολυδ. Α', 38 γραπτέον **ὁρκωτὶς** ἐξ Ἀντιγράφου ἀντὶ **ὁρκωτούς**.

ὁρμάζω, λέξις ἐν χρήσει παρὰ Χριστιαν. συγγραφεῦσι, πιθαν. ἐκ παραφθορᾶς τοῦ ἁρμόζω (πρβλ. Μεγ. Ἐτυμολ. 631. 49), μνηστεύω, ἀρραβωνίζω, παρθένον εἴς τινα· ἀλλ' ὁρμάζω γάμον, ἐπὶ ἱερέως, τελῶ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου.— Μέσ., ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, συνάπτω συνοικέσιον μετά τινος γυναικός, μετ' αἰτιατ.— Παθητ., ἐπὶ τῆς γυναικός, δίδομαι εἰς γάμον. Ἐντεῦθεν **ὁρμαστός**, ὁ, ὁ νυμφίος, **ὁρμαστή**, ἡ, ἡ νύμφη.— Περὶ τῶν λέξ. τούτων ἴδε Δουκάγγ. — Ἴδε Γ. Χατζιδάκιν ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ϛ', σ. 141 κέξ.

ὁρμαθίζω, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «ἁρμαθιάζω», Ἡσύχ. ἐν λέξει **πινακοπώλης**, Σουΐδ. ἐν λέξ. **μασχαλίσματα**.

ὁρμάθιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπομ., Γαλην. 13. 258, Α. Β. 794.

ὁρμαθός, ὁ, (ὅρμος) ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «ἁρμαθιά», Πλάτ. Ἴων 533Ε, οὕτως ἐπὶ νυκτερίδων, Ὀδ. Ω. 8, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 1, 6· οὕτως, ὁρμ. κριβανωτῶν, ἰσχάδων Ἀριστοφ. Πλ. 765, Λυσ. 647· μελῶν ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 914· ἁμαξῶν Ξεν. Κύρ. 6. 3, 2· ἐνθουσιαζόντων Πλάτ. Ἴων 536Α· γραμματιδίων Θεοφρ. Χαρακτ. 6· κακῶν Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

ὁρμαθῶ, ῇς, ῇ, Δωρ. ἀόρ. α' παθ. ὑποτ. τοῦ **ὁρμάω**, Εὐρ. Μήδ. 189, Ἀνδρ. 859.

ὁρμαίνω, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ἐνεστ., παρατ. καὶ ἀόρ. **ὥρμηνα**, ἀείποτε μετ' αὐξήσεως· (ὁρμάω)· ποιητ. ῥῆμα, **1)** παρ' Ὁμήρ., ἀείποτε, στρέφω ἢ ἀνακινῶ τι κατὰ νοῦν, ἐρευνῶ, κρίνω, συλλογίζομαι, διανοοῦμαι, ὡς τὸ Λατ. animo volvere ἢ agitare, κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' αἰτ., ὁρμαίνειν τι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν Ἰλ. Α. 193, Ὀδ. Δ. 120, κτλ.· ὡσαύτως συντομώτερον, ὁρμαίνειν τι κατὰ φρένα Ἰλ. Κ. 507· ἐνὶ φρεσὶ Ὀδ. Δ. 843, Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 66· φρεσὶ Ἰλ. Κ. 4, Ὀδ. Γ. 151· ἀνὰ θυμὸν Β. 156· θυμῷ Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 451· μετὰ φρεσὶ αὐτόθι 18.— οὕτω καὶ μόνον, ὁρμαίνειν τι, μελετῶ, σκέπτομαι, σταθμίζω, συλλογίζομαι, στοχάζομαι, ὡς τὸ Λατ. meditari, πόλεμον, πλόον, ὁδόν, κτλ., Ἰλ. Κ. 28, Ὀδ. Γ. 169, κτλ.· πολλὰ ἢ ἄλλα δὲ οἱ κῆρ ὥρμαινε Ὀδ. Ζ. 83, Σ. 345· ὁρμαίνων τέρας Πινδ. Ο. 8. 54. **2)** ἀπολ., σκέπτομαι, συλλογίζομαι, ὡς ὥρμαινε Ἰλ. Ξ. 20, Φ. 64. **3)** ἐπομένης προτάσεως μετὰ τῶν μορίων ἢ .., ἢ .. φρεσὶν ὁρμαίνοντι, ἤ μιν .. ἢ ἤδη Ἰλ. Π. 435, Ὀδ. Ο. 300· ὡσαύτως, εἰ .., ἤ .., Δ. 789· ὥρμηνεν δ' ἀνὰ θυμὸν ὅπως παύσεις πόνοιο δῖον Ἀχιλλῆα Ἰλ. Φ. 137, Ω. 680. **4)** μετ' ἀπαρ. ἐπιθυμῶ, ποθῶ, ἐφίεμαι, Ἐπιγράμμ. Ὁμ. 4. 16, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 620, Θεόκρ. 24. 26. **II.** μεθ' Ὅμ., **1)** ἐκπέμπω, οὕτω τὸν αὐτοῦ θυμὸν ὁρμαίνει πεσόν, ἐκπνέει, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1388· παρακινῶ, τινὰ ποιεῖν Πινδ. Ο. 3. 45. **2)** ἀμετάβ., εἶμαι πρόθυμος ἢ ἀνυπόμονος, ἔχω ὁρμήν, [ἵππος] βοὴν σάλπιγγος ὁρμαίνει κλύων Αἰσχύλ. Θήβ. 394· κέαρ ὁρμ. Βακχυλ. Ἀποσπ. 20 (27) 11· ἄπρηκτον ὁρμ. Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 1. 7· μετοχ. **ὁρμαίνων**, προθύμως, ταχέως, Πινδ. Ο. 13. 119.

ὁρμανόν· «ἀνεστηκός. χαλεπὸν» Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁρμάστειρα, ἡ, ἡ παρορμῶσα, Ὀρφ. Ὕμν. 31. 9.

ὁρμαστρα, τά, = μνηστεία, ἡ, κοινῶς «ἀρραβωνιάσματα», Ψευδο-Νικ. I, Α, 2, 4.

ὁρμάται· «οἱ ἀνδροκτόνοι. Σκύθαι» Ἡσύχ.

ὁρμαστός, ὁρμαστή, ἴδε ἐν λ. ὁρμάζω.

ὁρματήριον, τό, ὁρμητήριον, Ἐπιγρ. Κρήτης, Cau. 44.

ὁρμάω· μέλλ. -ήσω, Ἀττ.: ἀόρ. ὥρμησα Ἰλ., Ἀττ., προστ. Λακων. **ὅρμᾶον** (;) Ἀριστοφ. Λυσ. 1247: πρκμ. **ὥρμηκα** Πλάτ. Πολιτικ. 264Ε· — Μέσ. καὶ παθ., συχν. παρ' Ἀττ., Ἐπικ. παρατ. **ὥρμᾶτο** Ἰλ. Γ. 142: μέλλ. **ὁρμήσομαι** Ἡρόδ., Ξεν., **ὁρμηθήσομαι** Γαλην.: — ἀόρ. **ὡρμησάμην** Ἰλ. Φ. 595, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 127 (ἐφ-), οὐδαμοῦ παρὰ πεζογράφοις πλὴν ἐξ- Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 20· συνηθέστερον ἐν τῷ παθ. τύπῳ **ὡρμήθην** Ὅμ. καὶ Ἀττ.: — πρκμ. **ὥρμημαι** Σοφ. Ἠλ. 70, Εὐρ., Θουκ., κτλ., Ἰων. γ' πληθ. πρκμ. καὶ ὑπερσ. **ὡρμέαται** καὶ **-έατο** Ἡρόδ. (μετὰ διαφ. γραφ. **ὁρμ-**)· παρ' Ὅμ. οἱ ἐκδόται διατηροῦσι τὴν αὔξησιν: (**ὁρμή**):

Α. Ἐνεργ., **Ι**. Μεταβατ., παρορμῶ, παροτρύνω, τινὰ εἰς πόλεμον:— νῦν δέ με παρείποῦσ' ἄλοχος .. ὥρμησ' εἰς πόλεμον Ἰλ. Ζ. 338, Θουκ. 1. 127· τινα ποτὶ κλέος Πινδ. Ο. 10. 24· τὸ στράτευμα ὁρμ. ἐπὶ τὰς Ἀθήνας Ἡρόδ. 8. 106· πρβλ. Σοφ. Αἴ. 175, Εὐρ. Ὀρ. 352· ἡ φύσις ὁρμᾷ τινα ἐπὶ πλεονεξίαν Πλάτ. Νόμ. 875Β, πρβλ. Ἴωνα 534C· ὁρμ. μέριμναν εἰς ἔργον Εὐρ. Φοίν. 1063· ἔκ τε γηραιᾶς χερὸς ὁρμήσων, ἁρπάσων, ὁ αὐτ. ἐν Ἐκάβ. 145.— Παθ., ὁρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ τῆς μούσης ἤρχισε (οὐχὶ θεοῦ ἤρχετο, ὅπερ ἀπὸ θεοῦ), Ὀδ. Θ. 499· οὕτω, πρὸς θεῶν ὡρμημένος Σοφ. Ἠλ. 70· ὑπὸ ἔρωτος Πλάτ. Συμπ. 181D· ἵπποι .. ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῆσιν Ἰμάσθλης, παρορμηθέντες ὑπὸ .., Ὀδ. Ν. 82.

2) μετὰ ἀντικειμένου, εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν ὁρμήσειε Κρονίων Ὀδ. Σ. 376· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., τὰς διόδους τῶν πτερῶν .. ὥρμησε πτεροφυεῖν Πλάτ. Φαῖδρ. 255D.— Παθ., ὡρμάθη πλαγά, ἐπέπεσεν, Σοφ. Ἠλ. 198. **ΙΙ**, συνηθέστερον ἀμεταβ., ὁρμῶ, **1**) μετ' ἀπαρ., ἵρηξ δὲ ὁρμήσῃ διώκειν ὄρνεον ἄλλο Ἰλ. Ν. 64, (ἀνθ' οὗ ἐν στίχ. 62 ἔχει ὦρτο πέτεσθαι)· ὁσσάκι δ' ὁρμήσειε πυλάων .. ἀντίον αἰέσασθαι Χ. 194· ὁσσάκι δ' ὁρμήσειε .. στῆναι ἐναντίδιον Φ. 265· ἐξελαύνειν ὁρμῆσαι τὸν στρατὸν Ἡρόδ. 1. 76, πρβλ. 7. 150· νίκην ὁρμῶν ἀλαλάξαι Σοφ. Ἀντ. 133· ὥρμα ἀντιλαμβάνεσθαι Πλάτ. Πολ. 336Β. **2**) μετὰ γεν., ὁρμῶ πάσῃ δυνάμει ἐναντίον τινός, ὁππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν Τρώων ὁρμήσειε καὶ ἄρξειαν πολέμοιο, «ὁρμήσειε κατὰ τῶν Τρώων καὶ πολέμου ἀρχὴν ποιήσαιτο» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Δ. 335· οὕτω συνηθέστερον μετὰ προθέσεων, ὁρ. ἐπί τινα Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 403, Ἡρόδ. 1. 1, κτλ.· ἐπὶ πύργωμα Εὐρ. Ἱκέτ. 1220· εἴς τινα Ξεν. Κύρ. 7. 1, 17· καθ' αὑτούς ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 5. 7, 25· — ὡσαύτως, ὁρμ. ἐς μάχην, σπεύδειν ὁρμητικῶς εἰς .., Αἰσχύλ. Πέρσ. 394· εἰς ἀγῶνα Εὐρ. Φοίν. 259· εἰς τὸ διώκειν Ξεν. Ἀν. 1. 8, 25· ἐπὶ ἁρπαγὰς Πλάτ. Πολ. 391D· ἐπὶ τραγῳδίαν Ἀλεξ. ἐν «Λεδ.» 1. 14· πρός τι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 5. 14, 21, κ. ἀλλ.· — ὡσαύτως ἄνευ ἐχθρικῆς τινος ἐννοίας, ὁρμῶ, σπεύδω, ὁρμᾶν ἐπὶ τόπου, ἀκριβῶς ὡς τὸ ὁρμᾶσθαι ἐκ .. (ἴδε κατωτ.), Εὐρ. Ἱκέτ. 1015, Θουκ. 2. 19· ἐς φυγὴν Ἡρόδ. 7. 179, κτλ.· εἰς τὰ ἐπέκεινα τῆς γῆς Πλάτ. Φαίδων 112Β· ἐπ' ἄλλον λόγον Ἀντιφῶν 124. 24· ἐπὶ τὸ σκοπεῖν Ξεν. Ἀπομν. 3. 7, 9· πρὸς τὸν πόσιν Εὐρ. Μήδ. 1177 κἑξ.· — μετὰ συστοίχ. αἰτ., ὁρμ. ὁδὸν Ξεν. Ἀν. 3. 1, 8· στρατείαν ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 6, 20. **3**) ἀπολ., «ξεκινῶ, ἀρχίζω, ὥσπερ ὡρμήσαμεν, ἰωμεν Πλάτ. Πρωτ. 314, πρβλ. Πολ. 425Β· αἱ μάλιστα ὁρμήσασαι [νῆες] Θουκ. 8. 34. **Β**. Μέσ. καὶ παθ., ὡς τὸ ἀμεταβ. ἐνεργ., Α. ΙΙ. **1**) μετ' ἀπαρ., μή πως .. φεύγειν ὁρμήσωνται, μήπως ὁρμήσωσι πρὸς φυγήν, Ἰλ. Θ. 511· οὕτω, διώκειν ὡρμήθησαν Κ. 359· ὡρμήθη κόρυθα κρατὸς ἀφαρπάξαι, ὥρμησε νὰ ἁρπάσῃ .., Ν. 188· ἦτορ ὡρμᾶτο πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, ἦτο πρόθυμος νά .., Φ. 572· οὕτω μεθ' Ὅμ., μᾶλλον ὥρμητο στρατεύεσθαι, ἦτο πρόθυμος, ἐπεθύμει νὰ .., Ἡρόδ. 7. 1, πρβλ. 4. 19, κ. ἀλλ., Πινδ. Ν. 1. 5, Θουκ. 3. 45· ὁ λόγος οὗτος ὡρμήθη λέγεσθαι, ἤρχισε νὰ λέγηται, ἐγένετο κοινός, Ἡρόδ. 4. 16, πρβλ. 6. 86, 4· (οὕτως, ὁ λόγος ὡρμήθη, ἄνευ τοῦ **λέγεσθαι**, ὁ αὐτ. 3. 36)· ἀλλά, λόγος, τὸν ὡρμήτο λέγειν, ὃν εἶχε κατὰ νοῦν νὰ εἴπῃ, ὁ αὐτ. 5. 30· καὶ παραλειπομένου τοῦ ἀπαρ., μενεήναμεν ὁρμηθέντες, ἐπιθυμήσαμεν σφοδρῶς, Ὀδ. Δ. 282, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1068. **2**) τὸ πρὸς ὅ τις σπεύδει κεῖται κατὰ γεν., ὡρμήθη δ' Ἀκάμαντος, ὥρμησε δὲ κατὰ τοῦ Ἀκάμαντος, Ἰλ. Ξ. 488, Φ. 595· ὡσαύτως καὶ ἐμπροσθέτως, ὁρμᾶσθαι ἐπί τινι Ὀδ. Κ. 214· ἐπί τινα Σοφ. Αἴ. 47, κτλ.· εἰς τινα Ξεν. Κύρ. 7. 1, 9· μετά τινα, ἐναντίον τινός, Ἰλ. Ρ. 605· οὕτως, ὁρμ. ἐπὶ τὸ ἱερὸν Ἡρόδ. 8. 35· ἐς πύλας Αἰσχύλ. Θήβ. 31· πρὸς δόμους Εὐρ. Ἱππ. 1152· καί, ὁρμ. ἐπ' ἀλήθειαν Πλάτ. Σοφιστ. 228C· ἐς φυγὴν Θουκ. 4. 14· πρὸς τίσιν Σοφ. Ο. Κ. 1329· πρὸς τὸ κρατεῖν Πλάτ. Πολ. 581Α· — σπανίως μετ' αἰτ. τόπου, νεφέλας πλάκας Σοφ. Ο. Κ. 1576· **C**) τὸ σημεῖον ὅθεν ὁρμᾶταί τις ἐκφέρεται διὰ τῆς προθ. ἐκ, ὡρμᾶτ' ἐκ θαλάμοιο Ἰλ. Γ. 142, πρβλ. Ι. 178, Ἡρόδ. 3. 98, Πλάτ., κλ.· ἢ τῆς ἀπό, Σοφ. Τρ. 156, Πλάτ. Φαίδων 101D κτλ.· — ἐν τῷ ἱστορικῷ πεζῷ λόγῳ ὁρμῶμαι ἐκ .., κινῶ ἐκ τινος μέρους, ἀρχίζω, ἐνθεῦτεν ὁρμώμενοι Ἡρόδ. 1. 17· οὕτω ἐπὶ στρατηγοῦ ἔχοντος τόπον τινὰ ὡς τὸ κέντρον τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ ἢ ὡς ἀρχηγεῖον (πρβλ. **ὁρμητήριον**), ὁ αὐτ. 8. 133, πρβλ. 3. 98., 5. 125, κ. ἀλλ., Θουκ. 1. 61, 2. 69, κ. ἀλλ.· οὕτως, ὁρμ. ἀπὸ Σαρδέων Ξεν. Ἀνάβ. 1. 2, 5· ἀπ' ἐλασσόνων ὁρμώμενος, ἀρχόμενος ἀπὸ μικροτέρων μέσων, Θουκ. 2. 65, πρβλ. 1. 144· — ἐπὶ ποταμῶν, ἐκ τῆς Ἴδης ὁρμ., πηγάζων .. Πλάτ. Νόμ. 682Β· **3**) ἀπολ., ὁρμῶ, μεθ' ὁρμῆς τρέχω, ἐπέρχομαι, Ἰλ. Ε. 12, Ν. 182, 496, κτλ., Ὀδ. Μ. 126, καὶ συχνὸν παρ' Ὅμ.· ὡσαύτως μετὰ τῶν προσδιορισμῶν **ἔγχεϊ, ξίφεσι** κτλ., Ἰλ. Ε. 855, Ρ. 530. **C**) καθόλου, σπεύδω, ὁρμώμενον δὲ μηδαμῶς ἀντισπᾶσθαι Αἰσχύλ. Πρ. 537, πρβλ. 393· ἀλλ' ἴθε .. ὁρμᾶται, ἔρχεται χωρεῖ, ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 151· οὕτως ἐπὶ πραγμάτων, Ἡρόδ. 3. 56, πρβλ. 7. 189· ὁ λ. ὥρμηται λέγεσθαι ὁ αὐτ. 4. 16., 6. 86, 4· τὸ φέγγος ὁρμάσθω πυρὸς Αἰσχύλ. Εὐμ. 1029· ὕδρις ἀτάρβητος ὁρμᾶται, προχωρεῖ ἀφόβητος, Σοφ. Αἴ. 197. **4**) σπανίως ἐπὶ γνησίας παθητικῆς σημασίας, πρὸς θεῶν ὡρμημένος, παρακινηθεὶς ὑπό .., ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 70. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 474.

ὁρμειά, ἡ, ἴδε ἐν λ. **ὁρμιά**.

ὁρμενόεις, εσσα, εν, ὁρμητικὸς πρὸς ὕψος, εὐανεμίζ, ἐπὶ φυτοῦ, Νικ. Θηρ. 840.

ὅρμενος ἢ **ὄρμενος**, ὁ, βλαστός, ἢ καυλός, Ἀθήν. 62F.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὅρμενος· οἱ μὲν τῆς κράμβης τὸ ἐντὸς κύμμα, οἱ δὲ τὸν ἄγριον ἀσπάραγον. ἄλλοι πᾶν τὸ ἐκπεκαυλημένον»· — πληθ. **ὅρμενοι**, Πολυδ. Ζ'. 61· ἀλλ' ὡσαύτως **ὅρμενα**, Ποσειδίππος ἐν «Συντρόφοις» 2, πρβλ. Δ. Β. 38, Ἐτυμολ. Μέγ. 161. 3. (Πρβλ. **ὅρμενος**, μετοχ. μέσ. ἀορ. τοῦ **ὄρνυμι**.)

ὁρμέω μέλλ. **-ήσω**. (**ὅρμος ΙΙ**) εἶμαι ἐν ὅρμῳ, εἶμαι ἠγκυροβολημένος, ἐπὶ πλοίου, ἐν τόπῳ Ἡρόδ. 7. 21· πρὸς γῇ αὐτόθι 188· ἀκταῖσιν Εὐρ. Ὀρ. 53· ἐν λιμένι Θουκ. 1. 52· ἀντίπετον τῷ μετέωρος ὁρμ., ὁ αὐτ. 4. 26· οὗ ναῦς ὁρμ. Εὐρ. Ι. Τ. 1043· ἐνταῦθα Δημ. 932. 19· κατὰ τὴν Κύρου σκηνὴν Ξεν. Ἀν. 1. 4, 3· — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁρμίοντο ἐς πόντον, ἠγκυροβόλησαν, ἔρριψαν ἄγκυραν, Ἡρόδ. 7. 188. **ΙΙ**, παροιμ. φράσεις, ἐπὶ δυοῖν ἀγκύραιν ὁρμῶ, «τὰ ἴχω δίπορτα», κτλ. ἴδε ἐν λ. **ἄγκυρα**· ἐντεῦθεν μεταφορ., μέγας ἐπὶ σμικροῖς ὁρμίζιν, ἐξαρτᾶσθαι ἐκ σμικρῶν πραγμάτων, Σοφ. Ο. Κ. 148 ἐπὶ τῆς ἐκείνων ἀρετῆς ὁ Ἀριστείδ. 1. 134· ἐπὶ τῆς πολιτικῆς συνάμεως Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 18. Πρβλ. τὰ ἐν λ. **σαλεύω**. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 42.

ὁρμή, ἡ, (ἴδε ἐν τέλ.) ὁρμητικὴ κίνησις πρὸς τὰ ἐμπρός, προσβολή, ἐπίθεσις, Λατ. impetus, μόγις δέ μευ ἐκφυγεν ὁρμὴν Ἰλ. Ι. 355· ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου ἡ ὁρμὴ ἔσται, ἡ προσβολή, εἰσβολή, ἐπιδρομή, Ἡρόδ. 1. 11· ἡ ἐπὶ βασιλέα ὁρμὴ Ξεν. Ἀν. 3. 1, 10· — ὡσαύτως ὁρμὴ ἡ κίνησις ἣν λαμβάνει τις παρ' ἄλλου, ἐμέ τ' εἰσορόων καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενος ὁρμήν Ἰλ. Κ. 173, πρβλ. Ὀδ. Β. 403. **2**) συνηθέστερον ἐπὶ πραγμάτων, πυρὸς ὁρμή, ἡ ὁρμητικὴ ἐξάπλωσις τοῦ πυρός, Ἰλ. Λ. 157· ὑπὸ κύματος ὁρμῆς, ὑπὸ τῆς ὁρμῆς τοῦ κύματος, Ὀδ. Ε. 320· ἔγχεος ὁρμὴ Ἡσ. Ἀσπὶς Ἡρ. 365· ἀλλά, ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν, εἰς ὁρμὴν δόρατος ἀφικέσθαι, σημαδὸν νὰ πλησιάσῃ τόσον ὥστε ἡ ὁρμὴ τοῦ δόρατός μου νὰ τὸν εὕρῃ, Ἰλ. Ε. 118· ὁρμὴ γονάτων, δύναμις τοῦ τινάσσεσθαι ἢ πηδᾶν, Πινδ. Ν. 5. 39· ποδὸς ὁρμή, ταχύτης, Εὐρ. Ἠλ. 112· ἡ ὁρμὴ τοῦ ἀνέμου, κτλ., Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 17, κτλ. **ΙΙ**, ἡ πρώτη κίνησις εἴς τι πρᾶγμα, προσπάθεια ὅπως φθάσῃ εἴς τι, προσοχὴ ἢ ἐπιμέλεια ὅπως πρόξῃ εἴς τι, κίνυνθα δέ οἱ γένετ' ὁρμὴ Ἰλ. Δ. 466· μελέῃ δέ μοι ἔσσεται ὁρμὴ Ὀδ. Δ. 416· φιλότητος .. ἄμβροτος ὁρμή Ἡσιοπεδ. 201· ἐπεὶ δὲ δαιμονίη τις γίνεται ὁρμὴ Ἡρόδ. 7. 18· μαινομένῃ σὺν ὁρμῇ Σοφ. Ἀντ. 135, πρβλ. Τρ. 720· τίς προσήγαγε χρεία ; ὁ αὐτ. ἐν Φ. 237· οὕτω καθ' ὁρμὴν ὁρῶσιν, ὅηλ. μετὰ τόσης ὁρμῆς, μετὰ τοσούτου ζήλου, αὐτόθι 566· εἰ .. ἄγει αὐτὸν ὁρμὴ θειοτέρα Πλάτ. Φαῖδρ. 279Α· συναπτόμενον πρὸς τὰ ἐπιθυμία. ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 35D, πρβλ. Θουκ. 3. 36· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Πολ. 511Β· — μιᾷ ὁρμῇ, ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ὁρμῆς, ὁμοθυμαδόν, Λατ. uno impetu, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 9· οὕτω, ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς Θουκ. 7. 71· ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ Λουκ. πῶς δεῖ Ἴστ. Συγγρ. 2· — μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμ., ἔνθερμος ἐπιθυμία πρός τι ἢ διά τι, Θουκ. 7. 43, κτλ.· ἐν ὁρμῇ εἶναι τοῦ ποιεῖν Ἀριστ. Ρητ. 2. 19, 23· οὕτω μετ' ἐμπροθέτου πτώσεως, ἡ ὁρμή, ἣν ὁρμᾷς ἐπὶ τοὺς λόγους Ἀριστ. Μ. Ἠθικ. 1. 4, 10, κ. ἀλλ.— ὁρμὴ ἐπιπίπτει τινί, μετ' ἀπαρ., Θουκ. 4. 4· ὁρμὴν παρασχεῖν τινι εἴς τι, ἢ μετ' ἀπαρ., Πολύβ. 2. 48, 5, Πλουτ. Καμιλλ. 23· ὁρμὴν ἔχειν, μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν Ποπλικ. 19.

2) ἐν τῇ Στωϊκῇ φιλοσοφίᾳ ὁρμαὶ καλοῦνται αἱ ἄνευ λόγου ἐμφυτοι διαθέσεις κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μετὰ λόγου ἐλευθέραν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θέλησιν, Κικ. N. D. 2. 22, de Fin. 3. 7., 4. 14, de Off. 2. 5.

III. ἁπλῶς, τὸ ἑτοιμάζεσθαι πρὸς ἀναχώρησιν, κτλ.· ἦξη τὲ ἐν ὁρμῇ ὄντων, ἐν ᾧ παρεσκευάζοντο ν' ἀπέλθωσι, Ξεν. Ἀν. 2. 1, 3· ἐκστρατεία, οὐ γὰρ ἦξη τὴν ἐπὶ βασιλέα ὁρμὴν αὐτόθι 3. 1, 10, κτλ. (Ἐντεῦθεν, **ὁρμάω, ὁρμαίνω, ἀφορμή**, κτλ.· ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὸ Σανσκρ. sar, sar-âmi (fluo), sar-am, sar-as (aqua), sar-it (fluvius).)

ὁρμηδόν, Ἐπίρρ., μετ' ὁρμῆς Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1070.

ὁρμημα, τό, ὁρμητικὴ κίνησις, ὁρμήμασι νηὸς = νηὶ ὁρμωμένῃ, Αἰλ. π. Ζ. 13. 21. **2)** **ὁρμή**. Πλούτ. 2. 452C — αἴσθημα ζωηρὸν καὶ πικρὸς πάθους, Βυζ· τὸ ὅρμ. μου, ἡ ἀγανάκτησίς μου, Ἐβδ. (Ὡσηὲ Ε', 10). — Ἡ λέξις πρῶτον ἀπαντᾷ ἐν ἀμφισβητουμένῃ τινὶ φράσει, Τλ. Β. 356, 590, Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε, ἔνθα τὸ Ἑλένης λαμβάνεται ὑπό τινων τῶν παλαιῶν (μάλιστα ὑπὸ τοῦ Ἑνετ. Σχολ. Α καὶ Β) ὡς γενικ., ἀντικειμεν. οἱ πόθοι καὶ οἱ στεναγμοὶ [τῶν Ἀχαιῶν] διὰ τὴν Ἑλένην, ἢ οἱ ἀγῶνες [αὐτῶν] καὶ στεναγμοὶ πρὸς ἀνάκτησιν αὐτῆς· ἕτεροι δὲ ὡς γεν. ὑποκειμεν., οἱ πόθοι καὶ στεναγμοὶ τῆς Ἑλένης· ἴδε πλείονα ἐν Buttm. Lexil. ἐν λ., Gladstone, Hom. Stud. 3. 572.

ὁρμησις, εως, ἡ, (ὁρμάω) ὁρμητικὴ κίνησις, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 847.

ὁρμητήριον, τό, (ὁρμάω) μέσον πρὸς παρόρμησιν ἢ ἐξέγερσιν, μέσον ἐρεθιστικόν, διεγερτικόν, Ξεν. Ἱππ. 10. 15. **II.** (ἐκ τοῦ μέσου τύπου **ὁρμᾶσθαι**), τόπος ἐξ οὗ ὁρμᾶταί τις, στρατιωτικὴ θέσις χρησιμεύουσα ὡς κέντρον ἐνεργείας κατὰ τῶν πολεμίων, Ἰσοκρ. 74D, Δημ. 409. 5., 445, ἐν τέλ.· ὁρμητηρίῳ χρῆσθαι ταύτῃ τῇ πόλει πρὸς τὸν πόλεμον Πολύβ. 1. 17, 5, πρβλ. 5. 3, 9· ἐπὶ ναυτικοῦ σταθμοῦ, Στράβ. 222· ἐπὶ τῆς κοίτης ἢ τοῦ φωλεοῦ ἀγρίου θηρίου, Πλούτ. 2. 961B. — Κατὰ Σουΐδ.· «ἔστι δὲ ὁρμητήριον, ὅθεν τὰ πρὸς τὸν πόλεμον ἐξαρτύοντες ἐξίασι μαχεσόμενοι». — μεταφρ., ὁρμ. ἐφ' ἡμᾶς εὐφυὲς ἔχον τι τὴν φιλαυτίαν αὐτόθι 481F, ἔνθα ἴδε Wyttenb.· πόλις ὁρμ. ἀκολασίας, ἕδρα ὑηλ. αὐστῆς, Διδάν. 4. 435· — πρβλ. **ὁρμάω** B. 2. 6.

ὁρμητιαῖος, α, ον, ὁρμητικός, Μακάρ. 776C.

ὁρμητίας, ου, ὁ, = τῷ ἐπομ., Εὐστ. 1819. 24, Ἰω. Χρυσ. τ. 8, σ. 58, 43.

ὁρμητικός, ή, όν, (ὁρμάω) ὡς καὶ νῦν, πλήρης ὁρμῆς, ἐνέχων ὁρμήν, ἡ ὁρμ. δύναμις, ὄρεξις, Τίμ. Λοκρ. 102E· ὁρμ. πρός τι, ἔχων ὁρμὴν προθυμίαν, Ἀριστ. Προβλ. 2. 31, 2, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 18, 25· τὸ ὁρμητικόν, ἡ ἀκάθεκτος ὁρμή, Πλούτ. 2. 1122B. — Ἐπίρρ., ὁρμητικῶς ἔχειν Ἀθήν. 401C· ὁρμ. ἔχειν πρός τι, ἔχειν ὁρμήν, προθυμίαν πρός τι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 18, 8· συγκρ. **-ώτερον**, 8. 12, 7. **II.** ἐρεθιστικός, διεγερτικός, Ἀθήν. 74B.

ὁρμητός, ή, όν, ὁ εἰς κίνησιν τεθείς, τὸ [τῆς διανοίας] ὁρμητόν, τὸ ὑπὸ τῆς διανοίας κινούμενον, τὸ ἐπιθυμητόν, Μ. Ἀντωνῖν. 9. 28.

ὁρμιά, ἡ, (ὅρμος) ἁλιευτικὸν λεπτὸν σχοινίον ἐξ ἱππείων τριχῶν, κοινῶς «πετονιὰ» καὶ «ὁρμίδι», Λατ. linea, Εὐρ. Ἑλ. 1615, Πλάτ. Κωμικ. Δί ἀφ' ἱερᾶς 3, Ἀντιφάνης ἐν «Ἁλιευομένῃ» 3, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 9. 37, 9, κ. ἀλλ. [Ἡ παραλήγουσα εἶναι βραχεῖα παρ' Εὐρ. καὶ Βαβρ. 6. 3· μακρὰ δὲ ἐν δακτυλικοῖς στίχοις, ὡς παρὰ Θεοκρ. 21. 11 (ἔνθα φέρεται **ὁρμειαί**, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 4), καὶ ἴδε **ὁρμιηδόλος**].

ὁρμιάω, ἁλιεύω ὁ. ὁρμιᾶς, μεταγεν.

ὁρμιευτής, οῦ, ὁ, ἁλιεύς ἁλιεύων ὁ.' ὁρμιᾶς, Μοῖρις 42, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἁλιεύς** (ἔνθα **ὁρμηευτής**).

ὁρμιεύω, = ὁρμιάω, μεταγεν.

ὁρμίζω: μέλλ. **-ίσω**, Ἐπικ. **-ίσσω** Ἰλ. Ξ. 77: ἀόρ. **ὥρμισα** Ὀδ. Δ. 785, Ἀττ., Μέσ. καὶ Παθ., μέλλ. **-τοῦμαι** Θουκ. 6. 42: ἀόριστ. **ὡρμισάμην** Ἡρόδ., Ἀττ., ἦντον συχνὸν **ὡρμίσθην** (ἴδε κατωτ.)· πρκμ. **ὥρμισμαι** Εὐρ. Ι. Τ. 1358: πρβλ. **ἐφ-, καθ-, προσ-ορμίζω**: (**ὅρμος** II). Φέρω εἰς ἀσφαλὲς μέρος πρὸς ἀγκυροβόλησιν, φέρω εἰς λιμένα, προσορμίζω, ναῦν Ὀδ. Γ. 11, Μ 317, Ἡρόδ. 6. 107· ἐπ' ἀγκυρῶν [τριήρεις] Θουκ. 7. 59· ὑψοῦ ὀ' ἐν νοτίῳ τήνγ' ὥρμισαν, ἠγκυροβόλησαν εἰς τὰ «ἀνωτάτω», Ὀδ. Δ. 785, Ω. 55 (ἐπὶ Ὁμήρου ὡς ἄγκυραι ἐχρησίμευον ἁπλῶς μεγάλοι λίθοι, ἴδε **εὐνή** II)· ὁρμίσας ἕκαστον ἄσκον, λίθους ἀρτήσας καὶ ἀφεὶς ὥσπερ ἀγκύρας, στερεώσας ἑκαστον ἀσκὸν διὰ τῆς ἐξαρτήσεως καὶ καταβυθίσεως λίθων πέντε ἀγκυρῶν, Ξεν. Ἀν. 3. 5, 10· οὕτω, προσορμίζω, νῆα ὡρμίσαμεν, «ἐνεωλκήσαμεν» Σχόλ., «ἐν ὅρμῳ ἐστήσαμεν»· ὅτι ὅρμος φαίνεται καὶ ἐνταῦθα σαφῶς τόπος λιμένος ἔνθα ἡ ναῦς ὁρμεῖ· Κύστ., Ὀδ. Μ 317· — οἴκαδε ὁρμ. πλάτην, φέρω τὸ πλοῖον ἀσφαλῶς εἰς τὴν πατρίδα, Εὐρ. Τρῳ. 1155· ὁρμ. τινὰ εἰς λιμένας, ἐπὶ τοῦ Διός, Ἀνθ. Π. 9. 9· — φέρω εἰς τὴν ξηράν, θάλασσα ἀσπίδα .. παρὰ τύμβον.. ὥρμισεν αὐτόθι 115· — μεταφρ., ἐν σπαργάνοισιν παιδὸς ὁρμίσαι δίκην, ὅτι δίκην παιδὸς ἐτοποθέτησεν αὐτὸν (τὸν δράκοντα) ἐν σπαργάνοις, Αἰσχύλ. Χο. 529. **II.** Μέσ. καὶ Παθ., προσορμίζομαι, ἀγκυροβολῶ, Ἡρόδ. 9. 96, Ἀντιφῶν 132. 5· ὁρμισθεῖσα .. ἐν λιμένεσσιν Ἐμπεδ. 208, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 242· ἐπὶ τῷ Ῥίῳ, ἔξω τοῦ Ῥίου ὡρμίσαντο Θουκ. 2. 86 καὶ ὡρμίσαντο παρὰ τῇ Ἀχερουσιάδι Χερρονήσῳ Ξεν. Ἀν. 6. 2, 2· πρὸς ταὐτὸν ὁρμισθεὶς πέσον, ἐλθὼν καὶ ἀγκυροβολήσας εἰς τὴν αὐτὴν παραλίαν, Σοφ. Φιλ. 516 πρὸς τὴν γῆν ὁρμισθεὶς Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 18· οὕτως, ὡρμίσαντο εἰς Ἀρμήνην ὁ αὐτ. ἐν Ἀναβ. 6. 1, 15, πρβλ. Δημ. 80. 10, κτλ.· ταῖς λοιπαῖς [ναυσὶν] εἰς τὸ νησίδιον ὁρμίζονται Θουκ. 8. 11. **2)** μεταφρ., εἶμαι ἐν τῷ λιμένι, ὑηλ. διατελῶ ἐν ἀσφαλείᾳ, εἰς λιμένα τὸν τῆς τέχνης Φιλήμων ἐν Ἀθλ. 1: ὁρμίζεσθαι τὴν τελευταίαν ὁρμισιν, ὑηλ. ἀποθνήσκειν, Αἰλ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **ὅρμων**· ὁρμίζεσθαι ἐκ τύχης, ἐξαρτᾶσθαι ἐκ .., Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν. 230. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 42.

ὁρμιῆ-βόλος, ον, ὁ ῥίπτων ὁρμιάν, Ἀνθ. Π. 6. 196., 7. 693.

ὁρμικας· «μύρμηξ» Ἡσύχ.

ὁρμῖνον, τό, ἄσπριόν τι, κατὰ τὸν Sibthorp ἐν Ἀργολίδι ὀνομάζεται «σαρκοθρόμι», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 1, 4. — Κατὰ τὸν Διοσκ. 3, 145 τὸ ὅρμινον εἶναι ἥμερον καὶ ἄγριον· οὕτως **ὁρμῖνος** (ἢ **ὅρμινος** Πολυδ. Ϛ', 61), ὁ, Πολέμων παρ' Ἀθην. 478D· **ὁρμῖνος** παρ' Ἡσυχ.: — horminodes καλεῖται πολύτιμός τις λίθος πρασίνου χρώματος παρὰ Πλινίῳ 37 60.

ὁρμίσις, ἡ, (ὁρμίζω) τὸ προσορμίζειν ἢ φέρειν εἰς τὸν λιμένα πλοῖον, ἴδε **ὁρμίζω** ἐν τέλει. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 510, καὶ Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. τ. Α', σ. 183 κέξ.

ὁρμίσκος, ὁ, ὑποκορ τοῦ **ὅρμος**, μικρὸν περιδέραιον, Χάρης παρ' Ἀθην. 93D, Φίλων 1. 665. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὁρμίσκοι· περιτραχήλιοι κόσμοι γυναικεῖοι».

ὅρμισμα, τό, **ὅρμος** II, Ἡρακλείδου Ἀλληγ. 61.

ὁρμιστέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **ὁρμίζω**, δεῖ ὁρμίζειν, ναῦν ἔκ τινος Σωκρ. παρὰ Στοβ. 21. 14.

ὁρμιστηρία, ἡ, σχοινίον ἢ ἄλυσις πρὸς πρόσδεσιν ἢ ἐξάρτησιν πράγματός τινος, Διόδ. 17. 44, Φίλων Βελοπ. 91B.

ὁρμο-δοτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ διδοὺς ὅρμον, λιμένα, ἐπὶ θεοῦ, Ἀνθ. Π. 10. 16.

ὁρμός, ἴδε **ὅρμος** ἐν τέλει.

ὅρμος, ὁ, (ἴδε ἐν τέλ.) σχοινίον, ἄλυσις, μάλιστα δὲ περιδέραιον, κόσμημα τοῦ λαιμοῦ· αἱ δέσποιναι τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων ἐφόρουν τοιούτους ἐκ χρυσοῦ καὶ ἠλέκτρου, Ἰλ. Σ. 401, Ὀδ. Ο. 460., Σ. 295, Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 88, 164, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 74· οὕτω, χρυσεόδμητοι ὅρμοι Αἰσχύλ. Χο. 616· χρύσεοι Εὐρ. Ἡλ. 177, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 677, Πλάτ. Πολ. 490A. **2)** πρᾶγμα ἀποτελοῦν ὁρμαθὸν ἢ κυκλικὴν σειρὰν ὁμοίαν πρὸς περιδέραιον, Πινδ. Ο. 2. 135· στεφάνων ὅρμος, ἐπὶ ἐγκωμίων, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 4. 38, πρβλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 914. **3)** εἶδος ὀρχήσεως τελουμένης ἐν κύκλῳ ὑπὸ νεανιῶν καὶ νεανίδων ἐναλλάξ, Λουκ. π. Ὀρχ. 11.

4) ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει τὸν τύπον **ὁρμοί** (περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε κατωτ.) καὶ ἑρμηνεύει· «ἡμάντες ὑποδημάτων». **II.** τόπος πρὸς ἀγκυροβόλιαν, μέρος θαλάσσης παρέχον ἀσφάλειαν εἰς τὰ πλοῖα, Λατ. statio navalis, μάλιστα τὸ ἐνδότατον μέρος τοῦ λιμένος, ὅπου ἀγκυροβολοῦσι τὰ πλοῖα (πρβλ. λιμήν, μέτρον I. 3), Ἰλ. Α. 435, Ὀδ. 7. 191, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 765, Ἀγ. 665, κτλ.· Ἑρμον ποιεῖσθαι ἢ θέσθαι ὁρμίζεσθαι, Ἡρόδ. 7. 193, Θεόκρ. 13. 30· τοῖσι οὕτω εἶχε ὅρμου, ἐκείνοις εἰς οὓς ἡ ἀγκυροβολία ἐπέτρεπε νὰ πράξωσιν οὕτω, Ἡρόδ. 7. 188· — ἐν Ξεν. Κυνηγ. 10, 7, ὅρμοι φαίνεται ὅτι σημαίνουσι τὰ μέρη τὰ μᾶλλον συχναζόμενα ὑπὸ τῶν θηρευομένων ζώων. **2)** μεταφρ., λιμήν, σκέπη, τόπος ἀσφαλείας, καταφύγιον, Εὐρ. Ἑκάβ. 450 ὅρ. ἐλευθερίας Ἀνθ. Π. 7. 388· τὸ γῆρας .. ὅρ. κακῶν βίων παρὰ Διογ. Λ. 4. 48· βίου πλεύσαντα πρὸς ὅρμον, ἀφικόμενον εἰς τὸ τέρμα τῆς ζωῆς, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 67. **3)** τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Ἰακωβ, Ἀνθ. 1, σ. 64. 3, σ. 210. **III.** = ἕρμα I, Ἀνθ. Π. 9. 296· ὅρ. ὁδοιπορίης, ἐπὶ ὄνου, αὐτόθι 11. 317. (Ἐπὶ τῆς σημασ. 1. προδήλως ἐκ τοῦ εἴρω· πιθ. καὶ ἐπὶ τῆς σημασ. II. Κατά τινας γραμματικοὺς ὅταν ὁ ὅρμος σημαίνῃ γυναικεῖον κόσμημα γράφεται ὅρμος ὄχι ὅπως πρὸς διαστολὴν τοῦ σημαίνοντος λιμένα, ἴδε Εὐστ. 1788. 46., 1967. 29).

ὁρμη-φυλάκεια, ἡ, ἀποθήκη κοσμηματοπώλου, Συλλ. Ἐπιγρ. 1860.

ὀρνᾰπέτειον, τό, Ποιητ., ἀντὶ ὄρνεον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 913.

ὀρνεάζομαι, ἀπολ., θηρεύω ὄρνεα, καὶ μεταφρ., κρατῶ τὴν κεφαλήν μου ὑψηλὰ ὡς ὁ ὀρνιθοθήρας ὁ περισκοπῶν πρὸς εὕρεσιν θηράματος, Ἡσύχ.

ὀρνεᾱγός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς ὄρνεα, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 598.

ὀρνεοβαπτέα, ἡ, (ὄρνεον, βαίνω), τὸ ὀρνέοις μίγνυσθαι Ἰω. Νησευτή, 1921D.

ὀρνεό-βρωτος, ον, ὁ ὑπὸ ὀρνέων καταβρωθείς, Ἰω. Χρυσ., Σουΐδ. ἐν λ. **αἰωνόβρωτος**

ὀρνεο-θηρευτικός, ή, όν, ἔμπειρος περὶ τὴν θήραν πτηνῶν· ἡ ὀρνεοθηρευτικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), Ἀθήν. 31D.

ὀρνεο-θυσία, ἡ, θυσία ὀρνέων, Ἰω. Μαλαλ. 1, σ. 258.

ὀρνεοκόμος, ὁ, ὁ περιποιούμενος ἢ τρέφων ὄρνεα, Κ. Παν. ἐχνῆ Ἐκφρ. Κυνηγεσίων, Annuaire des Études Gr. τ. VI, σ. 297.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀρνεο-κράτης [ᾰ], **ου**, ὁ, ὁ κρατῶν τῶν ὀρνέων, ὁ βασιλεὺς αὐτῶν, Κ. Μανασσ. Χρον. 2798: — οὕτως, **-κράτωρ, ορος**, ὁ, ὀρνεοκράτωρ ἀετὸς αὐτόθι 160.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 119, 120.

ὀρνεό-μαντις, ὁ, τὸ Λατιν. auspex, ὁ διὰ τῶν ὀρνέων μαντευόμενος, οἰωνοσκόπος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 718.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

ὀρνεο-μίγής, ές, ὁ ἔχων μορφὴν ὀρνέου καὶ ἀνθρώπου, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 721· οὕτως, **ὀρνεόμικτος, ον**, παρὰ τῷ αὐτῷ.

ὀρνεό-μορφος, ον, ὁ ἔχων μορφὴν ὀρνέου, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 281.

ὄρνεον, τό, = **ὄρνις**, πτηνόν, Ἰλ. Ν. 64, Κρατῖνος ἐν «Νεμέσει» 2, Ἀριστοφ. Ὄρν. 291, 305, Θουκ. 2. 50, Πλάτ., καὶ συχν. παρ' Ἀριστ. **Π.** τὰ ὄρνεα, ἡ ἀγορὰ τῶν ὀρνέων, Ἀριστοφ. Ὄρν. 13· πρβλ. **ἰχθὺς** Π. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὄρνεα· ὀρνεοπώλια, καὶ πετεινά, καὶ τόπος».

ὀρνεοπάτακτος, ον, ὁ παταχθείς, φονευθεὶς ὑπ' ὀρνέων, Ἰω. ὁ Νηστευτὴς 1896Α.

ὀρνεο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ὄρνεα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 14·— **ὀρνεοπώλιον**, τό, τόπος ἔνθα πωλοῦνται ὄρνεα, αὐτόθι, Ἡσύχ. ἐν λ. **ὄρνεα**.

ὀρνεοσκοπέω, = **ὀρνιθοσκοπέω**, Ἡρῳδιαν. 465 Pierson. Κλήμ. Ρώμ.

ὀρνεοσκοπητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὀρνεοσκοπίαν, Νόνν. Ἱστ. Συναγ. 1. 72, Εὐδοκ. Μ. 41: — ὁ συνηθέστερος τύπος εἶναι **-σκοπικός**, κτλ., Ἀνέκδ. Ὀξ. 4. 240, Γαλην. Π. 51Α.

ὀρνεοσκοπία, ἡ, = **ὀρνιθοσκοπία**, Κύριλλ. Ἱεροσολ. σελ. 38.

ὀρνεο-σκόπος, ον, = **ὀρνιθοσκόπος**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 69.

ὀρνεο-σόφιον, τό, σύγγραμμα περὶ τῆς περιποιήσεως πτηνῶν, δημοσιευθὲν ὑπὸ τοῦ Rigalt τῷ 1612· ἴδε Fabric. 1, σελ. 211 Harles.· νεωτέρα ἔκδ. ὑπὸ R. Hercher ἐν τέλει τῶν ἔργων τοῦ Αἰλιανοῦ.

ὀρνεο-τρόφος, ον, = **ὀρνιθοτρόφος**, Ψευδο-Χρυσ. τ. 10, σ. 998Β.

ὀρνεοφθορία, ἡ, = **ὀρνεοβατία**, μεταγεν.

ὀρνεό-φοιτος, ον, ὁ ὑπὸ πτηνῶν συχναζόμενος, Ἀνθολ. Π. 10, 11.

ὀρνεώδης, ες, = **ὀρνιθώδης**, ἐπὶ ἀστάτου ἀνθρώπου, Πλούτ. 2. 44C.

ὀρνεώτης, ου, ὁ, = **ὀρνιθευτής**, Πολυδ. Ζ', 198.

ὀρνιθ-αγρευτής, οῦ, ὁ, ὁ συλλαμβάνων πτηνά, ὀρνιθοθήρας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 731.

ὀρνῑθάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὄρνις**, μικρὸν πτηνόν, ὀρνίθιον, Ἀναξανδρίδ. ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 62, Νικόστρ. ἐν «Ἅβρᾳ» 2, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 118.

ὀρνίθ-αρχος, [ῑ], ὁ, ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1215.

ὀρνιθεῖα: «οἱ τόποι, ἔνθα οἱ ὄρνιθές εἰσιν. ἢ θῆραι. τῷ τόνῳ δὲ ὡς ἱερεῖα, διδασκαλεῖα» Α. Β. 54, 26.

ὀρνῑθεία, ἡ, (ὀρνιθεύομαι) παρατήρησις, ἐπισκόπησις τῆς πτήσεως ἢ τῶν κραυγῶν τῶν πτηνῶν πρὸς μαντείαν, Πολύδ. 6. 26. 4.

ὀρνίθειος, α, ον, καὶ **ος, ον**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 865·— ὁ ἀνήκων εἰς πτηνόν, ὀρν. οἰκίσκος, κλωβίον πτηνοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 538 κρέα ὀρνίθεια, ὀρνιθίου κρέας, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 510, Νεφ. 338, Ξεν. Ἀνάβ. 4. 5, 31· ἀπολ., **ὀρνίθεια**, τά, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1590, Φερεκράτης ἐν «Δουλοδιδασκάλῳ» 1. **Π. ὀρνιθεῖον**, τό, μέρος ἢ τόπος συχναζόμενος ὑπὸ πτηνῶν, Α. Β. 54. Ἐσφαλμένως φέρεται **ὀρνίθιος**, Ἀθήν. 341Α, Πολυδ. Γ, 160. [Παρὰ τῷ Ἀράτ. 274 ὀρνιθέη κεφαλή, δέον νὰ ἀναγνωσθῇ ὡς τρισύλλ.]

ὀρνῑθευτής, οῦ, ὁ, ὁ κυνηγὸς πτηνῶν, ὀρνιθοθήρας, Ἀριστοφ. Ὄρν. 526, Πλάτ. Νόμ. 824Β, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Συμμαχίᾳ» 8.

ὀρνῑθευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν θήραν πτηνῶν, ἡ ὀρνιθευτική (ἐξυπ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ συλλαμβάνειν πτηνά, Πλάτ. Σοφιστ. 220Β (κοινῶς ὀρνιθοθηρευτική), Πορφύρ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 1. 53, Πολυδ. Ζ', 139.

ὀρνῑθεύω, (ὄρνις) συλλαμβάνω διὰ δικτύων, παγίδων κτλ. πτηνά, Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 16. **Π. ὀρνιθεύομαι**, ἀποθ., = **οἰωνίζομαι**, παρατηρῶ τὴν πτῆσιν ἢ τὰς κραυγὰς τῶν πτηνῶν πρὸς μαντείαν, Διον. Ἁλ. 4. 13, Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίωνος 1. 22.

ὀρνιθιάζω, = **ὀρνιθεύομαι, οἰωνίζομαι**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1678.

ὀρνῑθιᾰκός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πτηνά, τὰ ὀρνιθιακά, ἱστορία τῶν πτηνῶν ἢ πτηνολογία, σύγγραμμα ἀποδιδόμενον εἴς τινα Διονύσιον.

ὀρνῑθίας, ου, ὁ· — ὀρνιθίαι ἄνεμοι, οἱ βόρειοι ἄνεμοι τοῦ χειμῶνος καὶ τοῦ ἔαρος, οἵτινες φέρουσι τὰ ἀποδημητικὰ πτηνά, Ἱππ. 1236Β, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 10, π. Κόσμου 4. 15 — ἐντεῦθεν ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 877, χειμὼν ὀρνιθίας, θύελλα ἐξ ὀρνίθων, ἄνεμος πλήρης ὀρνίθων. **Π.** ἔμπορος ὀρνίθων, Λιβαν. Ὑπόθεσ. εἰς Δημ. 334. 6, Τζέτζ. Ἱστ. 6. 56.

ὀρνῑθικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πτηνά, τροφὴ Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 5.

ὀρνίθιον [νῑ], τό, ὑποκορ. τοῦ **ὄρνις**, μικρὸν πτηνόν, Ἡρόδ. 2. 77, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 15, κ. ἀλλ.· μάλιστα «ὀρνιθόπουλον», Κρατῖνος ἐν «Νεμέσει» 3· τὰ χειρίδια τέθνηκε καὶ τὰ μικρ' ὀρν. Στράττις ἐν «Ψυχασταῖς» 2.

ὀρνῑθο-βοσκεῖον, τό, τόπος ἔνθα βόσκονται πτηνά, ὀρνιθών, πτηνοτροφεῖον, Varro R. R. 3. 9, 2, κτλ.

ὀρνῑθό-γάλον, τό, εἶδος βολβώδους φυτοῦ, Διοσκ. 2. 174· ornit. ogale παρὰ Πλιν. 21. 62.

ὀρνῑθο-γενής, ές, = **ὀρνιθόγονος**· τὰ ὀρνιθογενῆ Ἀρτεμίδ. 1. 39.

ὀρνῑθο-γνώμων, ον, ὁ γινώσκων τὰ περὶ ὀρνίθων, πτηνῶν, Αἰλ. π. Ζ. 16. 2.

ὀρνιθογονία, ἡ, ἡ γένεσις τῶν ὀρνίθων, σύγγραμμα μνημονευόμενον παρ' Ἀθηναίῳ 393Ε, Ἀντων. Λιβ. 3, κλ.

ὀρνῑθό-γονος, ον, ὁ ἐκ γονῆς πτηνοῦ γεννηθείς, Ἑλένη Εὐρ. Ὀρ. 1387.

ὀρνῑθο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς πτηνόν, Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 1. 1.

ὀρνῑθο-θήρας, ου, ὁ, ὁ συλλαμβάνων πτηνά, θηρευτὴς πτηνῶν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 62, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 15.

ὀρνῑθοθηρέω, θηρεύω κυνηγῶ πτηνά, Τηλεκλείδης (ἐν «Πρυτάνεσιν» 8) παρὰ Πολυδ. Ζ', 135, ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα ἐσφαλμένως ἔχουσιν **ὀρνιθοθηράω**· πρβλ. **λαγοθηρέω**.

ὀρνῑθοθηρευτής, οῦ, ὁ, = **ὀρνιθευτής**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 526.

ὀρνῑθοθηρευτικός, ἴδε ἐν λ. **ὀρνιθευτικός**.

ὀρνῑθοθηρία, ἡ, θήρα ὀρνίθων, κυνήγιον πτηνῶν, Εὐτεκνίου παράφρ. Ὀππ. σ. 2.

ὀρνῑθο-κάπηλος [ᾰ], ὁ, ὁ ἐμπορευόμενος πτηνά, ὀρνιθοπώλης, Κριτίας 61.

ὀρνιθοκλόος, «ἀπὸ τοῦ κοεῖν τὸ συνιέναι, γίνεται ὀρνιθοκόος· εἶτα ὀρνιθοκλόος» Ἐτυμολ. Μέγ. 632, 18.

ὀρνιθοκομεῖον, τό, τόπος ἔνθα διατηροῦνται καὶ διατρέφονται πτηνά, Σουΐδ.

ὀρνῑθο-κόμος, ον, ὁ τρέφων πτηνά· Ὀρνιθοκόμοι, κωμῳδία τις τοῦ Ἀναξίλα.

ὀρνῑθο-κόος, ον, ὁ δι' ὀρνίθων τὰ σημαίνοντα νοῶν, ἴδε **ὀρνιθοκλόος**.

ὀρνῑθο-κρίτης, ου, ὁ, ὁ ἑρμηνεύων τὴν πτῆσιν ἢ τὰς κραυγὰς τῶν πτηνῶν, Γλωσσ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 429.

ὀρνῑθο-λόγος, ον, ὁ πραγματευόμενος περὶ πτηνῶν, Πλούτ. 2. 406C.

ὀρνῑθο-λόχος, ον, Δωρ. **ὀρνῑχ-**, ὁ, (λοχάω) ὁ συλλαμβάνων πτηνά, ὀρνιθοθήρας, Πινδ. 1. 1. 67, Πλούτ. 2. 473Α.

ὀρνῑθομᾰνέω, ἐμμανῶς ἀγαπῶ τὰ πτηνά, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1273, 1344.

ὀρνῑθο-μᾰνής, ές, ὁ μανιωδῶς ἀγαπῶν τὰ πτηνά, Ἀθήν. 404D, Γαλην.

ὀρνῑθομαντεία, ἡ, ἡ διὰ τῶν πτηνῶν μαντεία, Πρόκλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 824·— ἀλλὰ **ὀρνιθομαντεῖον**, τό, εἶναι ἐσφ. γραφὴ ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπαρ. 219C ἀντὶ **κριθομαντεῖον**, ὅπερ διετηρήθη ἔν τισι τῶν Ἀντιγράφων.

ὀρνῑθό-μαντις, εως, ὁ, = **ὀρνεόμαντις**, Ἡσύχ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

ὀρνῑθό-μορφος, ον, ὁ ἔχων τὴν μορφὴν πτηνοῦ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Δημητρ. Φαληρ.

ὀρνῑθόομαι, Παθ., μεταβάλλομαι εἰς πτηνόν, γίνομαι πτηνόν, Ἀθήν. 393Ε.

ὀρνῑθό-παις, παιδος, ὁ, ἡ, ὁ ἐξ ὄρνιθος γεννηθείς, τέκνον πτηνοῦ· ὅμοιος πρὸς πτηνόν, ἐπίθετον Σειρῆνος, Λυκόφρ. 731· καλοῦνται καὶ **πτεροφόροι** ὑπὸ Εὐρ. ἐν Ἑλ. 1601.

ὀρνῑθο-πέδη, ἡ, παγὶς πρὸς σύλληψιν πτηνῶν, Ἀνθολ. Π. 9. 396.

ὀρνῑθο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων πρόσωπον πτηνοῦ, Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. 3. 16.

ὀρνῑθο-πώλης, ου, ὁ πωλῶν πτηνά, Πολυδ. Ζ', 198.

ὀρνιθοσκοπέομαι, ἀποθετ., = **ὀρνεοσκοπέω**, παρατηρῶ τὰ πτηνά, μαντεύομαι ἐκ τῆς πτήσεως καὶ τῶν φωνῶν αὐτῶν, Λατ. augurium capere, Ἐβδ. (Λευιτ. ΙΘ', 26).

ὀρνῑθοσκοπία, ἡ, = **ὀρνιθομαντεία**, Ἀποστολ. Διαταγ. Βασιλ., κτλ.

ὀρνῑθο-σκόπος, ον, ὁ παρατηρῶν τὰ πτηνὰ καὶ προλέγων ἐκ τῆς πτήσεως καὶ τῶν φωνῶν αὐτῶν, Λατ. augur, auspex, Πολυδ. Ζ', 188, κτλ.— θᾶκος ὀρν., ἕδρα τοῦ ὀρνιθοσκόπου, Λατ. templum augurale, Σοφ. Α. 999.

ὀρνῑθοτροφεῖον, τό, ὀρνιθών, Varro R. R. 3. 5.

ὀρνῑθοτροφέω, τρέφω ὄρνιθας, Γεωπ. 14. 7, 8.

ὀρνῑθοτροφία, ἡ, τὸ τρέφειν πτηνά, Πλουτ. Περικλ. 13.

ὀρνῑθο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων πτηνά, Διόδ. 1. 74.

ὀρνῑθο-τυφλότης, -ητος, ἡ, καὶ **ὀρνῑθοτύφλωμα**, τό,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κοινῶς «ὀρνιθοτυφλιά, μεταγενέστερον ἀντὶ τοῦ νυκταλωπίασις, ἴδε Δουκάγγ.

ὀρνῑθο-φάγος [ᾰ], **ον,** ὁ τρώγων πτηνά, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 11.

ὀρνῑθο-φυής, ές, (φυή) ὁ ἔχων τὴν φωνὴν ἢ τὸ σχῆμα πτηνοῦ, Ἀθήν. 491D.

ὀρνιθοχηνονηττ(τ)οπερδικοπράτης, ὁ, ὁ πιπράσκων, πωλῶν ὄρνιθας, χῆνας, νήττας καὶ πέρδικας, Κ. Ῥοδίου ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 624.

ὀρνῑθώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ τοῦ ὀρνιθοειδής, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 10, 2, κ. ἀλλ.

ὀρνῑθών, ῶνος, ὁ, ὀρνιθοτροφεῖον, Συλλογ. Ἐπιγρ. 2694b. 11, Varro R. R. 3. 3.

ὄρνιος, ποιητ. ἀντὶ **ὀρνίθειος,** Ἀνθ. Π. 9. 377.

ὄρνῑς, ὁ, ἀλλὰ καὶ ἡ, Ἰλ. Ι. 323, Ξ. 290, κ. ἀλλ., καὶ συχν. παρ' Ἀττ.: γεν. **ὄρνῑθος**· ἐν. αἰτ. **ὄρνῑθα** καὶ **ὄρνῑν,** οὐδέτερον αὐτῶν παρ' Ὅμ.· —πληθ., ὀνομ. καὶ αἰτ. **ὄρνιθες,-θας, ἄλλ'** αἰτ. καὶ **ὄρνεις** ἢ **ὄρνῡς** (Σοφ. Ο. Τ. 966, Εὐρ. Ἱππ. 1059, Ἀριστοφ. Ὄρν. 717, 1250, 1610, Δημ. 417, 21, κτλ.)· — εὑρίσκομεν ὡσαύτως καὶ Δωρ. αἰτ. **ὄρνῑχα** Πινδ. Ο. 2. 159· γεν. πληθ. **ὀρνίχων** Ἀλκμὰν 54· δοτ. **ὄρνιξι, ὀρνίχεσσι** Πινδ. Π. 5. 150, 4. 338· (ὡς ἐξ ὀνομ. **ὄρνιξ,** ῆτις καὶ μνημονεύεται παρὰ Φωτίῳ ἐν λ. **ὄρνις**)· πρβλ. Curt. Gr. Et. σ. 450· — περὶ τοῦ γένους καὶ τῆς κλίσ. ἴδε Ἀθήναιον 373Δ κέξ. (Πρβλ. **ὄρν-εον**· καὶ Γοτθ. ara γεν. arins, (ἀετός)· Ἀγγλο-Σαξον. καὶ Σκωτ. earn· Ἀρχ. Γέρμ. aro, κτλ. [Ἐν ταῖς πρισυλλ. πτώσεσιν ἀείποτε ῐ· — ὁ, Ὅμ. ἔχει **ὄρνῑς** ἐν Ἰλ. Ι. 323, Μ. 218, ἀλλὰ **ὄρνῑς** ἐν Ω. 219· καὶ μεταγεν. Ἐπικ. χρῶνται ἀμφοτέροις **ὄρνῑς** καὶ **ὄρνῡς**· — παρὰ Τραγ. ἁπαντῶσιν ἀμφότεραι αἱ ποσότητες, **ὄρνῑς** ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 838, Σοφ. Ἀντ. 1021, Ἠλ. 149, Ἀποσπ. 578, Εὐρ. Ἱππ. Μαιν. 72, οὕτω καὶ παρὰ Φιλήμ. ἐν «Στρατιώτῃ» 1. 10· ἀλλ' **ὄρνῡς,** ἐν Εὐρ. Βάκχ. 1364, καὶ ἀείποτε παρ' Ἀριστοφ. (ὡς ὁ Πόρσ. ἐν Εὐρ. Ἑκ. 204 παρετήρησε), διότι ἐν Ὄρν. 168 αἱ λέξεις τίς ὄρνις οὗτος; παρελήφθησαν ἐκ τοῦ Σοφοκλέους· ὅμως οἱ Γραμμ. καλοῦσι τὸ **ὄρνῡς** Ἀττικόν, Δράκων 71. 7, Ἐτυμολ. Μέγ. 632. 3]

I. πτηνὸν εἴτε ἄγριον καὶ ἁρπακτικόν, εἴτε κατοικίδιον καὶ ἥμερον, Ὅμ., κτλ.· συχνάκις ἡ λέξις αὕτη προστίθεται εἰς ἰδιαίτερα πτηνῶν ὀνόματα, οἷον ὄρνισιν ἐοικάτες αἰγυπιοῖσιν Ἰλ. Η. 59· λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς Ὀδ. Ε. 51· ὄρν. ἀηδών, πέρδιξ Σοφ. Αἴ. 629, Ἀποσπ. 300· ὄρν. ἁλκυών, ὄρν. κύκλος Εὐρ. Ι. Τ. 1090, Ἑλ. 19. **II.** ὡς τὸ οἰωνός, πτηνὸν προφητικόν, ἐκ τῆς πτήσεως καὶ τῶν κραυγῶν τοῦ ὁποίου ὁ οἰωνοσκόπος ἐμαντεύετο, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 826· δεξιός, ἀριστερὸς ὄρνις Ὅμ.· χρηστηρίους ὄρνιθας Αἰσχύλ. Θήβ. 26, πρβλ. Ἀγ. 112, 157· ὄρν. αἴσιος Σοφ. Ο. Τ. 52, κτλ. **2)** μεταφορ., ὡς τὸ Λατ. avis ἀντὶ augurium, ἡ προφητεία ἢ λαμβανομένη διὰ τῆς ἑρμηνείας τῆς πτήσεως ἢ κραυγῆς τῶν πτηνῶν (πρβλ. **οἰωνός**), Ὅμ. (ὅστις ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας χρῆται ἀεὶ τῷ ἐνικῷ)· πλήρες· ὀρνίθων οἰωνίσματα Εὐρ. Φοίν. 839· — ἀκολούθως καθόλου, πρόρρησις, σημεῖον ἐκ θεοῦ, χωρὶς ἀμέσου ἀναφορᾶς εἰς πτηνά, Ἰλ. Ω. 219, Πινδ. Π. 4. 33· ὄρνιθα δ' οὐ ποιῶ σε τῆς ἐμῆς ὁδοῦ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 93, πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 988, Ἀριστοφ. Ἱππ. 63, ἴδε ἐν λέξ. **ὄρνις**· — ὁ Ἀριστοφ. ἐν Ὄρν. 719 κέξ. εἶναι πλήρης εὐφυΐας ἐπὶ ταύτης τῆς χρήσεως. **III.** παρ' Ἀττ., ὄρνις, ὁ, κατὰ τὸ πλεῖστον σημαίνει τὸν ἀλεκτρυόνα, Σοφ. Ἠλ. 18, Ἀποσπ. 900, Ἀριστοφ. Σφ. 815· **ὄρνις,** ἡ, «ὄρνιθα», Μένανδρ. ἐν «Ἐπικλήρῳ» 5· — ἡ ὄρνις ἦτο τὸ συνηθέστατον καὶ χρησιμώτατον τῶν κατοικιδίων πτηνῶν· πληρέστερον ἴδε, **ὄρνις ἐνοίκιος** Αἰσχύλ. Εὐμ. 866· θήλεια ὄρνις Σοφ. Ἀποσπ. 424, πρβλ. Brunck εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 102· οὕτω παρὰ τοῖς βουκολικοῖς ποιηταῖς, ὀρνίχων φοινικολόφων Θεόκρ. 22. 72, πρβλ. 24. 63, Μόσχ. 3. 50· ὄρνις οἰκίης Βαβρ. 17. 1. **IV.** ἐν τῷ πληθυντ. ἐνίοτε, τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς, ἔνθα ἐπωλοῦντο τὰ ὀρνίθια, Brunck εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 13, Δημ. 417. 21· πρβλ. **ὄρνεον** II. **V.** Μοισᾶν ὄρνιχες, πτηνὰ τῶν Μουσῶν, ὅηλ. ποιηταί, Θεόκρ. 7. 47. **VI.** παροιμίαι· ὄϊκει παῖς ποτανὸν ὄρνιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 394· ἁφάντος, ὡς τὶς ὄρνις ἐκ χερῶν Εὐρ. Ἱππ. 828· ὀρνίθων γάλα, «τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα», ὅηλ. θαυμάσιον ἔδεσμα ἢ ἐξοχός τις τύχη, Ἀριστοφ. Σφ. 508, 1671· καὶ τὸ λεγόμενον σπανιώτερον πάρεστιν ὀρνίθων γάλα, καὶ φασιανὸς ἀποτετιλμένος καλῶς Μνησίμαχος ἐν «Φιλίππῳ» 3, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 313· ἴδε ὄνος.

ὄρνῑτο, βαρβαρισμὸς ἀντὶ **ὄρνιαι,** Ἀριστοφ. Ὄρν. 1677.

ὀρνῑχολόχος, ὀρνῑχας, -χα, Δωρ. ἀντὶ **ὀρνιθ-.**

ὀρνῡμι, ἤ **-ῦω,** ποιητ. ῥῆμ., οὗ ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸ α' ἐνικ. **ὄρνυμι,** προστ. **ὄρνῡθι, ὄρνῡτε,** καὶ ἐκ τοῦ τύπου ὀρνύω, γ' ἐνικ. καὶ πληθ. παρατ. **ὤρνυεν, -νον,** Ὀδ. Φ. 100, Ἰλ. Μ. 142· — μέλλ. **ὄρσω** Δ. 16, Πίνδ., Σοφ.· — ἀόρ. **ὦρσα** Ὅμ., Ἡσ., Τραγ., Ἰων. γ' ἐνικ. **ὄρσασκε** Ἰλ. Ρ. 423· — ἀόρ. β' μετ' ἀναδιπλ. **ὤρορε,** Ἰλ. Β. 146, Ὀδ. Δ. 712, κτλ., ἀλλὰ τὸ **ὤρορε** κεῖται ἀντὶ τοῦ ὄρωρε, Ἰλ. Ν. 78, Ὀδ. Θ. 539)· — Μέσ. **ὀρνῦμαι,** ἐν χρήσει παρ' Ὅμ., ἐν τῷ γ' ἐνικ. **ὄρνυται** προστ. **ὄρνυσο**· μετοχ. **ὀρνύμενος**· παρατ. **ὠρνύμην,** οὗ εὑρίσκεται παρ' Ὅμ. τὸ γ' ἐνικ. καὶ πληθυντ. πρόσ. **ὤρνῦτο, ὤρνυντο**· — μέλλ. **ὀροῦμαι,** γ' ἐνικ. **ὀρεῖται** Ἰλ. Υ. 140· — ἀόρ. δ' **ὠρόμην,** γ' ἐνικ. **ὤρετο** Μ. 279, Ξ. 397, καὶ συχνότατα ἐν τῷ συνηρ. τύπῳ **ὦρτο**· γ' πληθ. ἄνευ αὐξήσ. **ὄροντο** Ὀδ. Γ. 471· **ὀρέοντο** Ἰλ. Β. 398., Ψ. 212 (ἐξ οὗ ἐσχηματίσθη ἐνεστὼς ἢ μέλλ. **ὀρεῖται** ὑπό τινος μεταγεν. ποιητοῦ παρὰ Ηαυσ. Ι. 38, 4)· προστ. **ὄρσο** ἢ **ὄρσεο,** Ὅμ., Ἰωνικ. συνηρ. **ὄρσευ** Ἰλ.· ὑποτ. **ὄρηται** Ὀδ.· ἀπαρ. ὄρθαι (οὐχὶ ὦρθαι) συνηρ. ἀντὶ τοῦ **ὀρέσθαι,** Ἰλ. Θ. 474· μετοχ. **ὀρόμενος** Αἰσχύλ. Θήβ. 88, 115· **ὄρμενος,** Ἰλ. καὶ ἐν Ἀνρικ. χωρίοις τῶν Τραγ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1408 (πρβλ. 429), Ἰκ. 422, Σοφ. Ο. Τ. 177· — εἰς τὸν μέσ. τύπον ἀνήκει ὡσαύτως ὁ πρκμ. **ὄρωρα,** ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρ. μόνον ἐν τῷ γ' ἐνικ. **ὄρωρε** (ἴδε ἀνωτέρω), ὑποτ. **ὀρώρῃ**· καὶ ὑπερσ. **ὀρώρει,** ὡσαύτως **ὠρώρει** Ἰλ. Σ. 498, Αἰσχύλ. Ἀγ. 653, Σοφ. Ο. Κ. 1622 (πρβλ. **ὄρομαι**)· — ὡσαύτως εὑρίσκομεν παθ. τύπον **ὀρώρεται** = **ὄρωρε,** Ὀδ. Τ. 377· ὑποτ. **ὀρώρηται** Ἰλ. Ν. 271· — οἱ χρόνοι σχηματίζονται κατὰ πολὺ ὁμοίως πρὸς τοὺς τοῦ **ἄρω,** ἴδε ἐν λ. **ἀραρίσκω.** (Ἐκ τῆς √OP παράγονται ὡσαύτως τὰ **ὀρ-ούω, ὀρ-έγνω, ὀρ-ούνω,** καὶ πιθ. ὡσαύτως **οὖρ-ον, δίσκ-ουρ-α**· Σανσκρ. ar, ṛi-nomi (μέσ. ἀόρ. ṛita = **ὦρτο**)· Λατ. or-ior, or-tus, or-i-o).

Ῥιζικὴ σημασία, κινῶ, διεγείρω, σηκώνω, ἰδίως, **1)** ἐπὶ σωματικῆς κινήσεως, παροτρύνω τινὰ εἴς τι, παρορμῶ, τινά ἐπὶ τινα Ἰλ. Ε. 629., Μ. 293· οἱ ἐπ' αἰετὸν ὦρσε, ἀπέλυσεν ἐπ' αὐτὸν τὸν, Ἡσ. Θ. 523· τινὰ ἀντία τινός Ἰλ. Υ. 79· τινά τινι Ρ. 72· σπανίως, τινα εἰς ἄταν Πινδ. Π. 2. 54, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 1150· — μετ' ἀπαρ., Ζεὺς ὦρσε μάχεσθαι, διήγειρε, παρώτρυνε νὰ πολεμήσῃ, Ἰλ. Ν. 794, κτλ.· τὴν .. ῥέξαι θεὸς ὧρορεν ἔργον Ὀδ. Ψ. 222· οὕτω, τέλμα μοι γλῶσσαν ὀρνῦει λέγειν Πινδ. Ο. 13. 15, πρβλ. Π. 4. 302, Σοφ. Ἀντ. 1060 — Μέσ., μετὰ τοῦ πρκμ. **ὄρωρα,** κινοῦμαι, εἰσόκε μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ, ἐφ' ὅσον τὰ μέλη μου ἔχωσι δύναμιν νὰ κινῶνται, Ἰλ. Ι. 610, Ὀδ. Σ. 133, κτλ.· ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. ἐν τῇ προστ. **ὄρσεο,** ἐγείρου, «σήκω», ἐμπρός! ὡς τὸ ἄγε καὶ ἴθι ἐπὶ παρακελεύσεως, Ἰλ. Γ. 250, κλ.· ὄρσο Ε. 109., Ω. 88· ἀλλ' ὄρσευ πολεμόνδε Δ. 263, Τ. 139· — ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, ὁρμῶ, ἐφορμῶ, μανικῶς ὁρμῶ, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς [Ἕκτωρ] Ἰλ. Ε. 590, πρβλ. Α. 343., Φ. 218· ὦρνυτο χαλκῷ Τυδείδης Ε. 17, κλ.· ὄρνυται λαὸς Αἰσχύλ. Θήβ. 90, πρβλ. 419, Σοφ. Ο. Κ. 1320. **2)** ἐγείρω, ἀπ' Ὠκεανοῦ .. Ἠριγένειαν ὦρσεν Ὀδ. Ψ. 348, πρβλ. Η. 189· ἐξεγείρω ἐξ ὕπνου, «σηκώνω», ὦρσεν .. Ἱπποκόωντα Ἰλ. Κ. 518· ἐπὶ ζῴων, διεγείρω, ἐξεγείρω, ὦρσαν δὲ Νύμφαι .. αἶγας ὀρεσκῴους Ὀδ. Ι. 154· ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων .. ὦρσας ἐξ εὐνῆς Ἰλ. Χ. 190 — Μέσ., ἐγείρομαι, ἐξεγείρομαι, μάλιστα ἐκ τῆς κλίνης, Ὡς ἐκ λεχέων .. ὦρνυτο Ἰλ. Α. 2· ὦρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφιν Ὀδ. Β. 2, κτλ.· ἀπὸ θρόνου ὦρτο φαεινοῦ Ἰλ. Α. 645· ἀπὸ χθονὸς ὦρνυτο, ἐσηκώνετο ἐκ .., Ε. 13 — ἀπολ., ὀρνυμένοιο ἄνακτος Ησ. Θ. 843· οὕτω καὶ κατὰ μέσ. πρκμ., ὦρορε θεῖος ἀοιδὸς Ὀδ. Θ. 539, κτλ.· ἴδε ἐν λέξ. **ὄρομαι**· — ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ἐγείρομαι ὅπως πράξω τι, ἑτοιμάζομαι πρός τι, οἱ δ' εὖδειν ὦρνυντο, παρεσκευάζοντο ὅπως κοιμηθῶσι, Ὀδ. Β. 397 (οὕτω μετὰ μετοχ., ὄρσο κέων, «διεγέρθητι κοιμηθησόμενος», σήκω νὰ κοιμηθῇς, (Σχόλ.), Η. 342)· ὦρτο .. ἴμεν Η. 14, πρβλ. Ησ. Ἀσπὶς Ἡρ. 40· ὦρτο πέτεσθαι Ἰλ. Ν. 62, κτλ.· ὦρετο .. Ζεὺς νιφέμεν, ἤρχισε νά .., Μ. 279. **3)** συχνάκις ἦν ἐν χρήσει ὡς ἐπὶ προσώπων, οὕτω καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἐπιφέρω, ἐγείρω, Λατ. ciere, ἐπὶ τρικυμιῶν καὶ τῶν τοιούτων, τὰ ὁποῖα οἱ θεοὶ προκαλοῦσιν, ἄνεμον, ἀνέμων ἀϋτμήν, ἀήτας, θύελλαν, κύματα, νοῦσον, Ὅμ.· θεὸς χειμῶν' ἄορον ὦρσε Αἰσχύλ. Πέρσ. 496· — καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἐγείρομαι, Λατ. orior, Εὖρός τε Νότος τε, καῦμα, νύξ, φλόξ, χεῖμα, κῦμα Ὅμ.· πῦρ ὄρμενον, «ὁρμῶμενον, διεγειρόμενον» (Σχόλ.), Ἰλ. Ρ. 738, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 177. **4)** ἐπὶ ἀνθρωπίνων ἐνεργειῶν, παθῶν κτλ., ὄρσαι πόλεμον, ἔριν, μῶλον, κυδοιμόν, καὶ ἱμερον, γόον, φόβον, μένος, σθένος, κλ., Ὅμ.· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὀρνυται κλέος, μένος, νόος, νεῖκος, πένθος, στόνος, κλ., ὁ αὐτ.· δοῦρα ὄρμενα πράσσω, ὁρατὰ ὁρμῶντα πρὸς τὰ ἐμπρός, Ἰλ. Α. 572· ὀρνυμένων πολέμων Πινδ. Ο. 8. 45· ὡσαύτως, ἀφρὸς ἀπὸ χροὸς ὦρνυτο, ἐξήρχετο ἀπὸ τοῦ δέρματος, Ησ. Θ. 191· — πρβλ. **παλινόρμενος, παλίνορσος. 4)** ὁ Ἀπολλ. Ῥόδ. συχνάκις μεταχειρίζεται τὸ **ὦρορε** σχεδὸν ὡς = **ἔστι, ὀρώρει** = **ἦν.** — Τὸ ῥῆμα εἶναι κυρίως ἐν χρήσει παρ' Ἐπικ. καὶ λυρ. ποιηταῖς· σπανίως εὑρίσκεται ἐν τοῖς τριμέτροις τῶν Τραγ., **ὄρσω** Σοφ. Ἀντ. 1060· **ὦρσα** Αἰσχύλ. Πέρσ. 496· **ὄρνυμαι** Σοφ. Ο. Κ. 1320· **ὠρώρει** αὐτόθι 1622, Αἰσχύλ. Ἀγ. 653· πιθαν. οὐδέποτε παρὰ τοῖς Κωμικ. ἢ ἐν τῷ δοκίμῳ πεζῷ λόγῳ.

ὀρνύφιον (οὐχὶ **-ίφιον**), τό, ὑποκορ. τοῦ **ὄρνις,** Αἰλ. π. Ζ. 4. 41., 7. 47., 9. 37· ἴδε Bast. Ep. Cr. 195.

ὀροβάγχη ἢ **ὀροβάγκη** (ὡς γράφει αὐτὸ ὁ Ἡσύχ.), ἡ, παράσιτόν τι φυτόν, ὅπερ φαίνεται ἐκ τοῦ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 8, 4,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὅτι εἶναι τὸ φυτὸν cuscuta ἀλλὰ ἐκ τοῦ Διοσκ. 2. 172, φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ πνῖγον τὸν ὄροβον, orobanche, ὅπερ νῦν κατὰ τὸν Sibthorp ὀνομάζεται **λύκος**. — Ἀλλὰ **ὀρόβακχος**, ὁ, ἐν Νικ. Θηρ. 869, φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ καρπὸς τοῦ παλιούρου, ἴδε Schneid. ἐν τόπῳ.

Ὀρόβακχος, ὁ, ἴδε **Ὀρίβακχος**.

ὀρόβαξ, ἡ, = **παιονία**, Διοσκ. 3. 147 ἐκ τῶν νόθων (ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Kühn. **ὀροβάξ**).

ὀροβιαῖος, α, ον, ἔχων τὸ μέγεθος ὀρόβου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8, 5, 1.

ὀροβίας, ου, ὁ, ὅμοιος ὀρόβῳ, Γαλην.

ὀροβίζω, τρέφω μὲ ὄροβον, Ἡσύχ. ἐν λ. **ὠροβισμένοι**.

ὀρόβινος, η, ον, ὁ πεποιημένος ἐξ ὀρόβου, Διοσκ. 2. 131, κτλ.

ὀρόβιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὄροβος**, Ἱππ. 58. 20. **II.** ἄλευρον ἐξ ὀρόβων, ὁ αὐτ. 576. 5, κτλ.

ὀροβίτης [ῑ], ου, ὁ, ὅμοιος πρὸς ὄροβον ἢ ἔχων τὸ μέγεθος αὐτοῦ, Διόδ. 3. 13 θηλ. **ὀροβῖτις**, ἴδε ἐν λέξ. **χρυσόκολλα**.

ὀροβο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ὄροβον («ῥόβι»), ἐπὶ καθιζημάτων τινῶν τῶν οὔρων, Ἱππ. 514, 16, Γαλην. τ. 19, σ. 589, 10, κτλ. ἔκδ. Kühn.

ὄροβος, ὁ, (ἴδε **ἐρέβ-ινθος**, Λατ. erv-um) τὸ «ῥόβι», εἶδος ὀσπρίου, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθυντ., Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 11, π. Διαίτ. Ὀξ. 387, Δημ. 598. 4, Ἀριστ., κτλ. **2)** τὸ φυτὸν τὸ φέρον τὸν ὄροβον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 4, 2. **II.** = **χάλαζα** II, Εὐστ. 853. 55.

ὀροβοφαγέω, τρώγω ὄροβον, Ἱππ. 1037F, 1180D.

ὀροβώδης, ες, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὀρόβου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 2, 3 καὶ 5.

ὀρο-γενής, ές, (ὄρος) ὁ γεννηθεὶς ἐξ ὄρου τινός, μονὰς ὀρ. οὖσα Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. Ἀριθμ. 81D.

ὄρογκοι, οἱ, ὄρη, Διον. Π. 286, Νικ. Ἀλεξιφ. 42· — ἑρμηνευόμενον ὑπὸ Ἡσυχ. «τῶν ὀρῶν τὰ ὀγκώδη, ἃ καὶ ὀρόχθους καλοῦσιν. ἢ ὀρῶν λόφους, τινὲς δὲ καὶ τὰ ἐργάσιμα ξύλα» — ὁ Φώτ. ἑρμηνεύει: «ὀρόγκους: τοὺς τῶν ὀρῶν ὄγκους».

ὀρογλυφέω, ἀφαιρῶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ ὅρια, «οὐ μόνον ὑπούλως διὰ τοῦ ἠρέμα ὀρογλυφεῖν, ἀλλὰ καὶ θρασύτερον διὰ τοῦ ὑπερπηδᾶν» Εὐστ. 767, 57.

ὀρόγυια, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ὀργυιά**, Πινδ. Π. 4. 406, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 661.

ὀρογώνιον, ἀντὶ **ὀρθογώνιον**, Pap. in Amer. Journ. of Philol. XIX, 25—39 Archiv. f. Papyrusf. I p. 119.

ὀροδαμνίς, -ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **ὀρόδαμνος**, κλαδίσκος, κλωνάριον, Θεόκρ. 7. 138.

ὀρόδαμνος, ὁ, κλών, κλάδος, βλάστημα, Πλάτ. ἐν Ἀνθολ. Π 9. 3, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9, 16, 3, Καλλ. Ἀποσπ. 139, Νικ. Ἀλεξιφ. 603, κτλ.· — συντετμημένος τις τύπος **ὄραμνος** ἀπαντᾷ παρὰ ποιηταῖς, Νικ. Ἀλεξιφ. 154, Ἀνθ. Π. 5. 292· — ὡσαύτως **ῥάδαμνος**, Ἑβδ. (Ἰὼβ Η', 16), Σουΐδ., Ἡσύχ. (ὅστις ἔχει καὶ τὸν τύπον **ῥόδαμνος**), κτλ.· καὶ **ῥάδᾰμος**, Νικ. Ἀλεξιφ. 92. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **ῥαδινός**).

ὀρο-δεμνιάδες, αἱ, «νύμφαι [καὶ] αἱ Μέλιτται ἀπὸ τοῦ ὄρους καὶ τῶν δεμνίων· ἐπεὶ ἐκεῖ κοιτάζονται. οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ὀροδάμνων, οἵ εἰσι κλάδοι» Ἡσύχ.

ὀροδίος· «φόβος» Ἡσύχ., ἔνθα γραπτέον **ὀρρωδία**.

ὀροδοτηθέντα, μετοχὴ (εἰ μὴ ἡμαρτημένη ἡ γραφὴ ἀντὶ **ὀροθετηθέντα**) Μανουὴλ Κομν. πρόσταγμα ἐν Συντ. καν. τ. 5, σ. 311.

ὀροθεσία, ἡ, τὸ τιθέναι ὅρια· ἐν τῷ πληθ., σύνορα, ὅρια, Πράξ. Ἀποστ. ιζ', 26· — οὕτω καὶ **ὀροθέσια**, τά, Γαλην. 19. 348· «ὀροθέσια· τὰ χωρίζοντα τὴν γῆν» Ἡσύχ., κλ.· τὸ ἑνικὸν **ὀροθέσιον** ἀπαντᾷ ἐν Petri Patr. Exc. σ. 135, 11 Nieb.

ὀροθετέω, θέτω ὅρια, Ἀθαν. τ. 2, σ. 388, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 223, κτλ.

ὀρο-θέτης, ου, ὁ, ὁ θέτων ὅρια, Φωτ. Ἐπιστ. 359, 19, κλ.

ὀροθύνω, [ῠ], ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μάλιστα ἐν τῷ Ἐπικ. παρατ. **ὀρόθῡνον**: ἀόρ. **ὠρόθυνα** Λυκόφρων 693; προστ. **ὀρόθυνον** Ἰλ. Φ. 312· — ὡς τὸ **ὄρνυμι**, **ὀρίνω**, ἀναταράττω, διεγείρω, ἐξεγείρω, παρορμῶ, προτρέπω, τὸ πλεῖστον ἐπὶ προσώπων, Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ., κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, πάντας δ' ὀρόθυνεν ἐναύλους Φ. 312· πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας Ὀδ. Ε. 292· μετ' αἰτιατ., παρακινῶ τινα νὰ πράξῃ τι, παροτρύνω, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 522, 1275. — Ἐπικ. λέξις ἐν χρήσει ἐν τῷ παθ. παρ' Αἰσχύλ., στάσις δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὠροθύνετο Πρ. 200: ὁ δὲ Ἕρμανν. διορθοῖ **ὀροθύνεις** (ἀντὶ **ὀρθεῖς** ἢ **ὀρθοῖς**) ἐν Εὐρ. Βάκχ. 1169.

ὀροιβάδες· «αἱ αἶγες» Ἡσύχ.

ὀροι-τύπος, ον, ἴδε ἐν λέξ. **ὀρειτύπος**.

ὀρο-κάρυον, τό, τὸ ὀρεινὸν κάρυον, δένδρον τι φυόμενον πλησίον τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Στράβ. 546· ἕτεροι ἀναγινώσκουσιν **ὀρόκορνον**, Λατ. cornus montana.

ὄρομαι, ἀποθ., = **ὀρούω**, ἐρρωμένως συνέπομαι, ἢ φυλάττω, ἐπιστατῶ, ἐπιτηρῶ, ἐν χρήσει μόνον ἐν συνθέσει μετὰ τῆς ἐπί, ἥτις ὅμως ἀείποτε χωρίζεται ἀπὸ τοῦ ῥήματος διὰ τμήσεως, αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν .. ἐσχατιῇ βόσκοντ', ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄρονται Ὀδ. Ξ. 104· οὕτως, ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄροντο, οἶνον οἰνοχοεῦντες Γ. 471· ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει Μηριόνης Ἰλ. Ψ. 112. Ἴδε Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ξ. 104. — Ἴσως ἐκ τῆς √ΟΡ, **οὖρος**, ἴδε ἐν λέξ. **οὖρος** Β· ἀλλ' ὁ Buttm. ἀναφέρει ἅπαντα τὰ χωρία εἰς τὴν √ΟΡ, **ὄρνυμι**. — Καθ. Ἡσύχ.: «ὀρόμενος· ὁρμώμενος» καὶ «ὄρονται· ἐφορμῶσιν, ἐπακολουθοῦσιν».

ὀρο-μᾱλίδες, αἱ, (μῆλον Β) Δωρ. ἀντὶ **ὀρομηλίδες**, εἶδος ἀγρίων μήλων, Θεόκρ. 5. 94· κοινῶς **ὀριμαλίδες**.

ὄρον, τό, ἐργαλεῖον ξύλινον δι' οὗ τὴν πεπατημένην σταφυλὴν πιέζουσι, πιεστήριον, Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 105), παρ' Ἀρποκρ., Σουΐδ.· **ὄρος** παρὰ Πολυδ. Ζ', 150, Ι', 130.

ὀρο-νύχιον, τό, νυκτερινὴ φυλακή, «ὅρος νυκτερινός, τουτέστι φυλακή» Φώτ.

ὀρο-πέδιον, τό, πεδινὸς τόπος ἐπὶ ὄρους, δι' ὀροπεδίων Στράβ. 292, 522, 568, 706· ἕτερος τύπος ὑπάρχει **ὀριπέδιον** αὐτόθι 272.

ὄρος, Ἰων. **οὖρος**, εος, τό· γεν. πληθ. **ὀρέων** ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου ἐν Εὐρ. Βάκχ. 718 καὶ σπανίως ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. τῶν πεζογράφων· ἀλλὰ τὸ συνῃρημ. **ὀρῶν** ἀπαιτεῖται ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 719, 811, Ἀποσπ. 379, καὶ ἀπαντᾷ ἐν Ἀντιγράφ. τοῦ Πλάτ. Κριτ. 111C, κ. ἀλλ.: οἱ γραμματ. διαφωνοῦσι περὶ τοῦ τις ὁ ἀληθῶς Ἀττ. τύπος: — ὄρος, κοινῶς βουνόν, Ὅμ., κλ., ἔχει ἀμφοτέρους τοὺς ἀριθμ. ἑνικόν τε καὶ πληθυντ., ἔν τε τῷ κοινῷ καὶ ἐν τῷ Ἰων. τύπῳ, οὔρεα μακρά, νιφόεντα κτλ.· οὕτω καὶ ὁ Ἡσιόδ., ὅστις (Θεογ. 129) καλεῖ τὰ ὄρη τέκνα τῆς **Γαίας**, — γείνατο δ' Οὔρεα μακρά, θεῶν χαρίεντας ἐναύλους· — ὁ Ἡρόδ. προτιμᾷ τὸν Ἰων. τύπον, ἀλλ' ἐν ἅπασι τοῖς Ἀντιγράφοις εὑρίσκεται ἐνίοτε ὁ κοινός, οἷον 1. 43., 2. 8. (Ἐντεῦθεν **ὄρ-ειος**, **ὀρ-εινός**, **ὀρ-είτης**, **ὀρεύς**, **Ὀρ-έστης**· πρβλ. gir-is, Ζενδ. gair-is, Σλαυ. gor-a, ἅπαντα τῆς αὐτῆς σημασ., πρβλ. **αἶα**, **γαῖα**· ἴσως καὶ τὸ **Βορέας** ἐσήμαινε τὸν ὀρεινὸν ἄνεμον καὶ τὸ ὄν. **Ὑπερβόρειοι** τοὺς κατοικοῦντας πέραν τῶν Ριπαίων ὀρέων, ἅπερ ὑπονοοῦσι ῥίζαν ΓΟΡ ἢ ϜΟΡ· ἴδε Curt. Gr. Et. σ. 474.)

ὀρός, ἀκολούθως **ὀρρός** (ἴδε κατωτ.)· **οὖρος** Νικ. Θηρ. 708· ὁ· — τὸ ὑδατῶδες μέρος τοῦ γάλακτος, «τυρόγαλον», ναῖον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα Ὀδ. Ι. 222· ὀρὸν πίνων Ρ. 225, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 20, 6, Εὐστ. εἰς Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** τὸ ὑδατῶδες μέρος τοῦ αἵματος, Πλάτ. Τίμ. 83D. **3)** τὸ ὑγρὸν μέρος τῆς πίσσης, ὀρὸς πίσσης Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9, 2· ἀλλαχοῦ **ὀρόπισσα**, **ὀρρόπισσα**, ἴδε Δουκάγγ. **4)** ὀρρὸς σπερματικός, Πλούτ. 2. 909E. — Ὁ τύπος ὀρρὸς πρῶτον ἀπαντᾷ παρ' Ἀριστ., ἐκτὸς ἂν ἀναγνώσωμεν αὐτὸν καὶ παρ' Ἱπποκράτει ἐν τῷ περὶ Διαίτ. Ὀξ. 383. (Πρβλ. Σανσκρ. saras (ὡσαύτως saram, ὕδωρ), Λατ. serum· πρβλ. **τυρός**.)

ὄρος, Ἰων. **οὖρος** (ἴδε ἐν τέλ.), ὁ, ὅριον, σημεῖον ἰδιοκτησίας, ἀμφ' οὔροισι δύ' ἀνέρε δηριάασθον Ἰλ. Μ. 421· λίθον .., τόν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης Φ. 405· — τὰ συνορεύοντα μέρη τίθενται κατὰ γενικήν, οὖρος τῆς Μηδικῆς καὶ τῆς Λυδικῆς Ἡρόδ. 1. 72, κτλ.· ὡσαύτως κατὰ δοτ., οὐδεὶς ὄρος ἐκ θεῶν χρηστοῖς οὐδὲ κακοῖς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 669· — μετὰ ἁπλῆς γεν., ῥεῖθρον ἠπείροιν ὄρον Αἰσχύλ. Πρ. 790· γάμων ὄρος, ὁ χρόνος καθ' ὃν δύναταί τις νὰ ἔλθῃ εἰς γάμον, ὅριον γάμου, Πλάτ. Νόμ. 788B· ἑβδομήκοντα ἔτη οὖρον τῆς ζόης ἀνθρώπῳ προτίθημι, θέτω ὡς ὅριον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς .., Ἡρόδ. 1. 32, πρβλ. 74· — ἀπολ., ὅρον τίθεσθαι, θέτω δι' ἐμαυτόν, Πλάτ. Φαῖδρ. 237D, Νόμ. 849E· οὕτως, ὅρον προγράφειν Δημ. 633. 3· πῆξαι Λυκοῦργ. 157. 6· εἰς ὅρος παγήσεται Θουκ. 3. 92· οὖρος ἡλικίης προκέεταί τινι Ἡρόδ. 1. 216· τὸν ὅρον ὑπερβαίνειν Πλάτ. Πολ. 373D, κτλ.· — ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., ὅρια, σύνορα, ἐν οὔροισι χώρης Ἡρόδ. 4. 52, πρβλ. 125· τοὺς Αἰγυπτίων οὔρους ὁ αὐτ. 2. 17· ὑπὸ Κυλλάνας ὄροις Πινδ. Ο. 6. 130· γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὄροις Αἰσχύλ. Πρ. 666· ὅροι πορείας, τὰ ὅρια μεταξὺ τῶν ὁποίων δύναταί τις νὰ βαδίσῃ, Ἀντιφῶν 121. 39. **2)** μεταφορ., ὅροι θεσπεσίας ὁδοῦ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1154· θῆλυς ὄρος, τὸ ὅριον τοῦ γυναικείου νοῦ (ἴδε ἐν λ. **ἐπινέμω** Π. 3), αὐτόθι 485. **II.** Παρ' Ἡροδ. 1. 93, **οὖροι** εἶναι λίθοι δηλοῦντες τὰ ὅρια (στῆλαι, cippi), φέροντες ἐπιγραφάς· — οὕτω κατὰ τὴν δικανικὴν τῶν Ἀττικῶν γλῶσσαν ἐκαλοῦντο πλάκες λίθιναι ἢ πίνακες στηνόμενοι ἐπὶ ὑποθηκευθείσης ἰδιοκτησίας χρησιμεύοντες ὡς ὁμολογία ἢ καταγραφὴ τοῦ χρέους, ὅπως .. ὅροι τεθεῖεν Ἰσαῖ. 59. 46· μετὰ γεν. τοῦ ποσοῦ, τίθησιν ὅρους ἐπὶ μὲν τὴν οἰκίαν δισχιλίων (ἐξυπακ. δραχμῶν), ἐπὶ δὲ τὸ χωρίον ταλάντου Δημ. 876. 9, πρβλ. 1029. 27. **III.** ὅριον, κανών, μέτρον, τῶν ἀναγκαίων Πλάτ. Πολ. 373E· ὅροι τῶν ἀγαθῶν καὶ κανόνες Δημ. 324. 27· ὅρον πολιτείας ταξάμενοι πλῆθος χρημάτων Πλάτ. Πολ. 551A· οἱ ὅροι τῶν διαστημάτων, τὰ ὅρια ἢ ἡ ἀναλογία τῶν διαστημ. (ἐν τῇ μουσικῇ κλίμακι), ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 17D· οὕτως ὅροι τρεῖς ἁρμονίας .. νεάτης τε καὶ ὑπάτης καὶ μέσης ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτ. ἐν Πολ. 443D. 2) τέλος, σκοπός, ἕνα ὅρον θέμενος παντὶ τρόπῳ με ἀνελεῖν Δημ. 248. 25, πρβλ. Βακχυλ. Ἀποσπ. 11 [19] ἔκδ. Blass, Εὐρ. Ι. Τ. 1219 ἀριστοκρατίας ὅρος ἀρετή, ὀλιγαρχίας πλοῦτος Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 8, 7, κ. ἀλλ.· (ἐν Ρητ. 1. 8, 5, ἔχει ἀντ' αὐτοῦ τὴν λέξιν τέλος). IV. ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστοτέλ., μέρος στοιχειῶδες τῆς προτάσεως, τὸ ὑποκείμενον ἢ τὸ κατηγορούμενον, Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 1, 5, κ. ἀλλ.· ὅρος μέρος, ὁ μέσος ὅρος, Ἠθ. Ν. 6. 9, 5, πρβλ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 4, 2 κέξ.— ὅθεν, 6) ὁ ὁρισμὸς τοῦ ὅρου, τὸ εἶδος αὐτοῦ, Τοπ. 1. 5, 1., 6. 1, 1 κέξ., κ. ἀλλ.·— καὶ ὅροι ἐνίοτε ἀναφέρονται οἱονεὶ δηλοῦντες προτάσεις, ὅροι κατηγορικοί, στερητικοὶ Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 7, 1, πρβλ. 1. 11, 7, κ. ἀλλ. 2) ἐν τοῖς Μαθηματικοῖς, ὅροι εἶναι τὰ μέρη λόγου ἢ ἀναλογίας, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 3, 11 κέξ., π. Οὐρ. 1. 12, 7, Εὐκλ. 5 ὅρα 9. (Τὸ Ἰων. οὖρος εἶναι ὁ παλαιότερος τύπος κατὰ τροποποίησίν τινα τοῦ ὄρϝος (ἢ ὄρβος, ὡς φέρεται ἐν Κερκυρ. Ἐπιγραφαῖς Συλλ. Ἐπιγραφ. 1909), ἴδε Revue Archéol. Apr. 1868, 90· πρβλ. νεῦρ-ον, nerv-us).

ὄρϝος, ὁ, ὅριον, Ἐπιγρ. Κερκύρ. Inscr. Gr. Antiquiss. 345, Κρητ. ὦρος, Bergm 21, 21, Ἀττ. ὅρος, Ἰων. οὖρος, κτλ.

(ϝόρος), Ἐπικ. οὖρος = φύλαξ ἐν θυρόϝορος = θυρωρός, πυλόϝρος = πυλωρός, πρωρός. Βοιωτ. φρουρὸς (πρβλ. Herm. XXVI 319 κέξ.).

Ὀροσάγγαι, οἱ, Περσικὴ λέξις δηλοῦσα σωματοφύλακας ἢ τοὺς τὸν βασιλέως οἶκόν ποτε εὐεργετήσαντας, Ἡρόδ. 8. 85, Σοφ. Ἀποσπάσμ. 193· πρβλ. Ἑβδ. (Ἐσθὴρ ϛ', 1 κέξ.).

ὀρό-σπιζος, ου, ὁ, εἶδος πτηνοῦ, fringilla montifrigilla L., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 5.

ὀρο-τύπος [ῠ], ον, = ὀρειτύπος, ὕδωρ Αἰσχύλ. Θήβ. 85.

ὀρούα· «χορδή, καὶ σύστρεμμα (Meineke ἀντὶ σύντριμμα) πολιτικὸν εἰς ὃ Ἐπιχάρμου δρᾶμα» Ἡσύχ.

ὄρουμα, τό, (ὀρούω) = ὅρμημα. Ἡσύχ.

ὄρουσις, ἡ, (ὀρούω) ὅρμησις, ὁρμή, ὁριζομένη ὡς φορὰ διανοίας ἐπί τι μέλλον, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 162.

ὀρούω, Πινδ.: παρατ. ὤρουον Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 972· μέλλ. ὀρούσω, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 417: ἀόρ. ὤρουσα Τραγ., Ἐπικ. ὄρουσα Ὅμηρ., Ἡσ.: μετοχ. ὀρούσας Ὅμ., Τραγ.· (√ΟΡ, ὄρνυμι). Ἐγείρομαι καὶ ὁρμῶ βιαίως ἐπί τι ἢ πρὸς τὰ ἔμπρός, Λατ. ruo, irruo, κινοῦμαι ταχέως, σπεύδω, ὁρμῶ πρὸς τὰ ἔμπρός, Ὅμ., ἐπί τε προσώπων καὶ πραγμάτων· ὁ Ὅμηρ. συνάπτει αὐτὸ ἀείποτε πρὸς λέξιν δηλοῦσαν κίνησιν εἰς τόπον, ἐς δίφρον ὀρούσας Ἰλ. Λ. 359· ἐς βυσσὸν ὀρ. Ω. 80 πρός ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν Β. 310· ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν Ξ. 401, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 412. 436· ἢ κίνησιν ἀπὸ τόπου, αἰχμὴ ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν Ἰλ. Ν. 505, κλ., πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 437· ἐκ μέσων ἀρκυστάτων ὤρουσεν Αἰσχύλ. Εὐμ. 113· ἐκ τάξεων ὤρουσε Εὐρ. Φοίν. 1236· μόσχους ὀρούσας ἐς μέσας ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 297· ὤρουον ἄλλος ἄλλοσε ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 972· μετὰ συστοίχ. αἰτ., πήδημ' ὀρούσας Αἰσχύλ. Ἀγ. 826· ἁπλῶς = κινοῦμαι, ὁρ. βραδέως Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 105Α· μεταφορ., ἀπότομον ὤρουσεν εἰς ἀνάγκην Σοφ. Ο. Τ. 877· ὡς ὀρούσῃ πρὸς δίκης ἀγῶνα ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1441. 2) μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου ὁρμῶ πρός τι, Πινδ. Π. 10, 95. 3) μετ' ἀπαρ., εἶμαι πρόθυμος νὰ πράξω τι, ὁ αὐτ. ἐν Ο. 9. 155. 4) καθόλου, ὑψοῦμαι, Ὀππ. Κ. 3, 474. — Ποιητικ. ῥῆμα, ἐν χρήσει ἐνίοτε παρὰ τοῖς Τραγ., ἴσως δὲ ἅπαξ παρ' Ἀριστοφ. (ἴδε Ἀποσπ. 442).

ὀροφή, ἡ, (ἐρέφω) ἡ στέγη οἰκίας ἢ τὸ ἐσωτερικὸν στέγασμα, «ταβάνι», δωματίου, Ὀδ. Χ. 298, Ἡρόδ. 2. 148, Φερεκρ. ἐν «Μυρμηκανθρώποις» 6, Ἀριστοφ., κλ.· πλεοναστ., καταστέγασμα τῆς ὀροφῆς Ἡρόδ. 2. 155, ὀροφὴν διελεῖν, ἀφελεῖν τὰς κεραμίδας, Θουκ. 4. 48· πρβλ. κέραμος·—ἐν τῷ πληθ., τὰ ξύλα τῆς στέγης, τὸ τοῦ Πλινίου, contignationes, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 3, 7.

2) ἡ κορυφὴ κυψέλης μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 8.

ὀροφη-φάγος [ᾰ], ον, ὁ καταστρέφων τὴν ὀροφήν, πῦρ Ἀνθ. Π. 9. 152.

ὀροφη-φόρος, ον, ὁ φέρων στέγην ἢ ὀροφήν, ἐπὶ τῆς χελώνης, Ἀνθ. Π. 9. 631.

ὀροφιαῖος, α, ον, ὁ ἐκ τῆς ὀροφῆς ἢ ὁ ἀνήκων εἰς ὀροφήν, λίθοι Συλλ. Ἐπιγραφ. 160. 1. 85· ὑυρὶς Τιμαρίων ἐν τῷ Notices et Extraits, 9. 241.

ὀροφίας, ου, ὁ, ὁ ζῶν καὶ κατοικῶν ὑπὸ στέγην, μῦς ὀρ., ὁ κοινὸς μῦς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μῦς ἀρουραῖος, Ἀριστοφ. Σφ. 206· ὀρ. ὄφις, κατοικίδιος ἢ ἥμερος, Ἡσύχ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 342.

ὀροφικός, ή, όν, (ὀροφή) ὁ ἐξ ὀροφῆς ἢ ὁ ἀνήκων εἰς αὐτήν, Ἡσύχ., κλ.

ὀρόφινος, η, ον, κεκαλυμμένος διὰ καλάμων ἢ πεποιημένος ἐκ καλάμων, Αἰν. Τακτ. 32.

ὀροφοιτάω, ὀρειφοιτάω, Ἡσύχ.·— παρ' Ἰωσήπ. ἐν Μακκ. 14, 14, διορθωτέον ἴσως ὀροφοφοιτῶντα.

ὀρο-φοίτης, ου, ὁ, = ὀρειφοίτης, Ἐτυμολ. Μέγ. 461. 27.

ὄροφος, ὁ, (ἐρέφω) ὁ κάλαμος ὃν μετεχειρίζοντο πρὸς ἐπιστέγασιν οἰκιῶν, περιγραφόμενος ὡς λαχνήεις, Ἰλ. Ω. 451 (ἴδε ἐν λέξ. ἐρέφω)· διακρινόμενος ἀπὸ τοῦ κοινοῦ καλάμου, κτλ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 252. II = ὀροφή, στέγη, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 140, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 650, Ἀριστοφ. Λυσ. 229, Θουκ. 1. 134, Πλάτ. Πολ. 417Α — ἐν τῷ πληθυν. ὡς τὸ Λατιν. tecta, ὄροφοι Φοίβου, ὁ ναὸς αὐτοῦ, Εὐρ. Ἴων 89. 2) τὸ ἐπιστέγασμα ἁμάξης, Παυσ. 1. 19, 1.— Τὰ ἐκ τοῦ ὄροφος σύνθετα διὰ τοῦ ω γράφονται, ὅτε ἡ προηγουμένη συλλαβὴ βραχεῖα, διὰ τοῦ ο δέ, ὅτε ἡ προηγουμένη μακρά, ὁμώροφος, ἀνώροφος, διώροφος, τριώροφος, πολυώροφος· ὑψόροφος, χρυσόροφος, ἀλλ' ὅμως τετρώροφος, πεντώροφος, Ζηκίδ. ἐν Χρηστ. Λεξικῷ ἐν λέξ.

ὀροφόω, καλύπτω δι' ὀροφῆς, στεγάζω, Φίλων περὶ τῶν ἑπτὰ Θαυμ. 1· — Παθητ., καλύπτομαι δι' ὀροφῆς, στεγάζομαι, δοκοῖς Πλούτ. 2. 210D· φατνώμασι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 5, 2.

ὀροφύλαξ, -ακος, ὁ, φύλαξ ὀρέων, ὀρεοφύλαξ, Ἐπιγραφ. ἐν Americ. Inst. τ. 7, σ. 65, 156.

ὀροφύλακες, οἱ, Ἐπιγρ. Χίου, Bul. de cor. hel. III, σ. 230. Ἐν IG. and. 381 μεταγράφεται ἡ λέξις οὐροφύλακες Ἰωνικῶς, ὅπερ ταὐτό· φύλακες συνόρων, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδ.

ὀρόφωμα, τό, ὀροφή, στέγη, Ἀθήν. 205D, Ἑβδ. (Ἰεζεκιὴλ ΜΑ', 26, κ. ἀλλ.).

ὀρόφωσις, ἡ, στέγασις, ἐπιστέγασις, Ἐπιφάν. Ι, 781Α.

ὀροφωτής, οῦ, ὁ, ὁ κατασκευάζων στέγην, ὁ πάνσοφος ὀροφωτὴς τῆς παγκοσμίου στέγης Κ. Μανασσ. Χρον. 175.

ὀροφωτός, ή, όν, ἔχων στέγην, ἐστεγασμένος, Εὐστ. 892. 33.

ὀρόω, Ἐπικ. ἀντὶ ὁράω, Ὅμηρ.

Ὄρπα· «Ἐρινύς» Ἡσύχ.

ὀρπανοδικασταί, Κρητ. ἀντὶ ὀρφανοδικασταί, Νόμ. Γόρτ. XII, 23, 27.

ὄρπαξ· «θρασὺς ἄνεμος» Ἡσύχ.

ὄρπας· «τῆς ἀκρίδος ὁ γόνος» Ἡσύχ.

ὄρπετον, τό, Αἰολ. ἀντὶ ἑρπετόν, Σαπφὼ 43, Θεόκρ. 29, 13.

ὄρπηξ, Ἀττ. ὄρπηξ, -ηκος, Αἰολ. καὶ Δωρ. ὄρπαξ, -ᾰκος, ὁ, νέος βλαστός, κλάδος ἢ μικρὸν δένδρον, Ἰλ. Φ. 38, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1425, Θεόκρ. 7. 146· ὄρπακι βραδίνῳ Σαπφὼ 100 (34).

2) πᾶν τὸ ἐκ τοιούτων μικρῶν ἢ νεαρῶν δένδρων κατεσκευασμένον, κέντρον, βούκεντρον, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 466· λόγχη, Εὐρ. Ἱππ. 221. II. μεταφορ., ἀπόγονος, Ὀρφ. Ἀργ. 213. (Ἴσως συγγενὲς τῷ ἄρπη, ὥστε ἡ ἀρχικὴ σημασία θὰ εἶναι ἡ τοῦ ὀξέος ἄκρου ἢ αἰχμῆς· πρβλ. Λατ. urpex, βωλοκόπον ὄργανον·— ὁ Κούρτ. 338, φρονεῖ ὅτι δύναται νὰ σχετισθῇ πρὸς τὸ ἕρπω). [Ἐν τῇ Ἀνθ. εὑρίσκομεν αἰτ. ὄρπᾰκα, ἴδε Ἰακώψ. εἰς Ἀνθ. Π. σ. 262].

ὀρρέρξας (Αἰολ.)· «θραύσας, ἀνελόμενος» Ἡσύχ.

ὄρριον· «ὀρίγανον» Ἡσύχ.

ὀρρόβηλος· «ὁδός. Ἰταλιῶται» Ἡσύχ.

ὀρρόπισσα, ἡ, (ὀρρός, πίσσα) = πίσσανθος, Παῦλ. Αἰγιν. 3. 74.

ὀρρο-ποτέω, (ὀρρός, πίνω) πίνω ὀρρὸν («τυρόγαλον»), Ἱππ. 486. 1., 540. 39.

ὀρροποτίη, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ -ποσία, τὸ πίνειν ὀρρόν, Ἱππ. 486. 2.

ὀρρο-πύγιον [ῠ], τό, τὸ ἄκρον τοῦ κόκκυγος λεγομένου ὀστοῦ τῶν πτηνῶν, ὅθεν φύονται τὰ πτερὰ τῆς οὐρᾶς, κοινῶς «κωλοκούκουρον», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 12, 9., 9. 32, 3 καὶ 5 (ἔνθα ὁ Βεκκῆρ. διατηρεῖ οὐροπ-, ἀλλ' ἴδε Cobet V. LL. 278)·— τὸ οὐραῖον πτερύγιον τῶν ἰχθύων, αὐτόθι 4. 1. 25·— καθόλου, ἡ οὐρὰ ἢ ὁ γλουτὸς παντὸς ζῴου, Ἀριστοφ. Σφ. 1075, Νεφ. 162.

ὀρροπυγό-στικτος, ον, ὁ ἔχων οὐρὰν κατάστικτον, Ἀριστ. Ἀποσπ. 282.

ὀρρός, (Α), ὁ, ἴδε ἐν λ. ὀρός.

ὄρρος (Β), ὁ, τὸ ἄκρον τοῦ ἱεροῦ ὀστοῦ (πρβλ. ὀρροπύγιον), Γαλην. Λεξ. Ἱππ., Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Πλ. 122, Μοῖρις 284· ἀλλ' ὁ Ἀμμώνιος ταυτίζει τὴν λέξιν πρὸς τὸ ταῦρος III, πρβλ. Πολυδ. Β', 173. 2) καθόλου πυγή, γλουτός, Ἀριστοφ. Βάτρ. 222, Εἰρ. 1239, Λυσ. 964, κτλ. Ὁ ἀρχικὸς τύπος ἦτο πιθ. ὄρσος, πρβλ. Ἀγγλο-Σαξον. ars, κτλ.· Ἀρχ. Γερμ. ars, κτλ.· ὡσαύτως συγγενὲς τῷ οὐρά. ἀλλ' οὐχὶ τῷ ὀρρωδέω.)

ὀρρόω, (ὀρρός) μετατρέπω εἰς ὀρρόν, ἴδε ἐξορρόομαι.

ὀρρωδέω, Ἰων. ἀρρ-: μέλλ. -ήσω·— φοβοῦμαι, τρέμω, «ζαρώνω», ἐνώπιόν τινος, μετ' αἰτ., Ἡρόδ. 1. 3, κ. ἀλλ. (ἀείποτε ἐν τῷ Ἰων. τύπῳ), Εὐρ. Ἠλ. 831, Ἀριστοφ. Ἱππ. 126, 541, κ. ἀλλ.· μετὰ γεν. πράγμ., φοβοῦμαι περί τινος, ἢ ἕνεκά τινος, Ἡρόδ. 1. 111· οὕτως, ὑπέρ τινος Λυσ. 180, 10· περί τινος Ἀνδοκ. 20. 30· περὶ τῷ ἐμαυτοῦ σώματι Θουκ. 6. 9· ἀμφὶ θανάτου Ἀρεταῖ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 2·— ὡσαύτως ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσ., ἀρρ. ὅτι .., Ἡρόδ. 8. 70· ἀλλὰ κοινότερον, ἀρρ. ἢ ὀρρ. μή .., ὁ αὐτ. 1. 9, 156, Ἀντιφῶν 122, ἐν τέλ. κτλ.· ὅπως μή .., Ἱππ. 618. 42·— ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ὀρρ. θανεῖν Εὐρ. Ἑκάβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

768· αὐτὸς ὀρρ. παθεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 128·— ἀπολ., Ἡρόδ. 3. 1., 5. 98. (Ὁ Ἰων. τύπος ἀρρωδέω ἀποδεικνύει ὅτι οὐδεμία συγγένεια ὑπάρχει πρὸς τὸ ὄρρος, cauda· πιθ., ὡς τὸ συγγενὲς Λατ. horreo, horresco, ἐσχηματίσθη κατ' ὀνοματοποιίαν καὶ ἐκφράζει τὸν ἐκ τοῦ φόβου τρόμον.)

ὀρρωδέως, Ἐπίρρ., = ἐμφόβως, Ἡσύχ.

ὀρρώδης, ες, (ὀρρός, εἶδος) ὅμοιος πρὸς ὀρρόν, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 7, Γαλην. **Ⅱ.** (ὄρρος Β) = οὐρώδης, Γαλην.

ὀρρωδία, Ἰων. ἀρρωδίη, ἡ, (ὀρρωδέω) φόβος, τρόμος, Ἡρόδ. 7. 173, Εὐρ. Φοίν. 1389, κτλ.· τοὺς Ἕλληνας εἶχε δέος τε καὶ ἀρρ. Ἡρόδ. 8. 70· ἐν ὀρρ. ἔχειν τι Θουκ. 2. 89· ἐστὶ ἀρρ. μοι περί τινος Ἡρόδ. 7. 101· ἐς ἀρρ. ἀπικέσθαι μή . . , ὁ αὐτ. 4. 140· ὀρρ. μοι μή τι βουλεύῃς κακὸν Εὐρ. Μήδ. 317.

ὄρσας, ὄρσασκε, ὄρσεο, ὄρσευ, ἴδε ἐν λ. ὄρνυμι.

ὀρσάγγης· «σωματοφύλαξ, ἢ ὁ τὸν βασιλέως οἶκόν ποτε εὐεργετήσας» Ἡσύχ., ἴδε ὀροσάγγαι.

ὀρσῐ-γύναικα, [ῠ], τόν, ἐν. αἰτ., τὸν ἐξεγείροντα τὰς γυναῖκας, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Ποιητ. παρὰ Πλουτ. 2. 607C, 671C.— Ἡ ὀνομαστ. ἄχρηστος, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 659.

ὀρσί-κτῠπος, ον, ὁ διεγείρων ἢ παράγων κτύπον, Ζεὺς ὀρσ., ὁ βροντῶν, Πινδ. Ο. 10 (11). 97.

ὀρσίμαχος, ον, ὁ εἰς μάχην ἐγείρων, ὀρσιμάχου (Παλλάδος) XIV, 3, Blass.

ὀρσῐ-νεφής, ές, ὁ διεγείρων τὰ νέφη, τὸ τοῦ Ὁμήρου νεφεληγερέτα, Πινδ. Ν. 5. 62. — Ἴδε Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. ἐν τόμ. Α', σ. 784.

ὀρσῐ-πέτης, «ὁ ὑψοῦ πετόμενος» Ἡσύχ.· πρβλ. ὑψιπέτης. —Ἴδε Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. ἐν τόμ. Α', σ. 272.

ὀρσί-πους [ῐ], **οδος**, ὁ, ἡ, ὁ αἴρων τὸν πόδα, ὠκύπους, ταχύς, ἔλαφοι Ἀνθ. Π. 15. 27· ὀρσίπους βοή· «ἐριστικοὺς παρασκευάζουσα πρὸς τὸν τῶν ποδῶν δρόμον» Ἡσύχ.

ὀρσίτης, ου, ὁ, Κρητική τις ὄρχησις, Ἀθήν. 629C.

ὄρσο, ἴδε ὄρνυμι.

ὀρσοδάκνη, ἡ, «ζῳύφιόν τι ἐν τῇ κράμβῃ γινόμενον» (Ἡσύχ.) (Haltica oleracea, Sundevall), Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 21. (Ἡ λέξις ὀρσός, βλάστημα, δὲν εἶναι ἐν χρήσει).

ὀρσό-θριξ, ὁ, ἡ, ὁ ἐγείρων, ἀνορθῶν τὰς τρίχας, (πρβλ. ὀρθόθριξ), Θεογνώστ. Κανόν. 97. 9.

ὀρσοθύρη [ῠ], ἡ, πιθανῶς θύρα εἰς ἣν πλησιάζει τις διὰ βαθμίσων, Ὀδ. Χ. 126, 333· ἀν' ὀρσοθύρην ἀναβαίνειν αὐτόθι 132· ὡσαύτως ἐν Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 21 [ἔνθα τὸ υ φαίνεται ὅτι εἶναι μακρόν]. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὀρσοθύρα· θύρα μεγάλη καὶ ὑψηλή, δι' ἧς ἐστιν ὀροῦσαι καταβαίνοντα. ἄλλοι πᾶσα θύρα μὴ ἔχουσα τὸν βαθμὸν πρὸς τῇ γῇ, ἀλλ' ἀπέχουσα τοῦ ἐδάφους, οἷον θυρίς. ἢ θύρα εἰς ὑπερῷον ἀνάγουσα».

ὀρσοί· «τῶν ἀρνῶν οἱ ἔσχατοι γινόμενοι» Ἡσύχ.

ὀρσολοπεύω, ἢ -έω, ἐξερεθίζω, μετ' αἰτ., ἦ με βοῶν ἔνεχ' ὧδε χολούμενος ὀρσολοπεύεις Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 308· μύθῳ ὀνειδείῳ ὀρσολοπεύει Μάξιμ. Τύρ. 107.— Παθ., θυμὸς ὀρσολοπεῖται, ἡ καρδία μου ταράσσεται, Αἰσχύλ. Πέρσ. 10.

ὀρσόλοπος, ον, ὁ εἰς μάχην ὁρμῶν, ὁρμητικός, θυελλώδης, ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, Ἀνακρ. 74. (Ἡ ἐτυμολογία ἄγνωστος· διότι ἡ ἐκ τοῦ ὄρσαι λόφον, ὀρθοῦν τὸν λόφον ἢ τὴν χαίτην, εἶναι βεβιασμένη).

ὀρσός, Λακων. ἀντὶ ὄρθος, Ἀριστοφ. Λυσ. 995.

ὀρσότης, ητος, ἡ, = ὁρμή, Κριτίας ἐν Dind. Grammatici Graec. 1, σ. 40, 14.

ὀρσο-τρίαινᾰ, γεν. ᾱ, αἰτ. ᾰν, Δωρ. ἀντὶ -τριαίνης, ου, ην, πάλλων τὴν τρίαιναν, Πινδ. Ο. 8. 64, Π. 2. 22, Ν. 4. 140.

ὀρσ-ύδρα, ἡ, (ὄρνυμι, ὕδωρ) «ὀπὴ δι' ἧς ὄρνυται ὕδωρ ὑψοῦ» Εὐστ. 1921. 16· ἴσως σωλὴν δι' οὗ ἀναβιβάζεται ὕδωρ εἰς ὕψος.

ὄρσω, ἴδε ὄρνυμι.

ὀρτάζω, Ἰων. ἀντὶ ἑορτάζω, Ἡρόδ.

ὀρτᾰλίζω, ἐπὶ τῶν ἀρχομένων ἀναπτερύσσεσθαι ὀρνίθων, κτυπῶ τὰ πτερά μου, ἀνασκιρτῶ, Λατ. vitulari, lascivire, ἀπαντᾷ μόνον ἐν συνθέσει, ἴδε ἀνορταλίζω.

ὀρτᾰλίς, ίδος, ἡ, νεογνὸν ζῷον, οἱονδήποτε, Λατιν. pullus, νεοσσός, νεογνὸν πτηνόν, ὀρνίθιον· καθόλου πτηνὸν κατοικίδιον, «ὀρνίθι», Νικ. Ἀλ. 295.— Βοιωτ. λέξ. πρβλ. ὀρτάλιχος

ὀρταλῐχεύς, έως, ἡ, = τῷ ὀρτάλιχος 2, χηνὸς νέον ὀρταλιχῆα Νικ. Ἀλεξιφ. 228.

ὀρτάλῐχος [ᾰ], ὁ, = ὀρταλίς, ὀρνίθιον, Θεόκρ. 13. 12·— Βοιωτικ. ἀντὶ ἀλεκτρυών, κατὰ τὸν Στράττιν ἐν «Φοινίσσαις» 3, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 871, καὶ αὐτόθι Σχόλ. 2) καθόλου νεοσσός, νέον πτηνόν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 54· ὀρτ. χελιδόσι Ὀππ. Ἀλ. 5. 579· νέον, μικρὸν τὴν ἡλικίαν ζῷον, Σοφ. Ἀποσπ. 962.

ὀρτή, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ἑορτή, Ἡρόδ.

ὄρτιρ, = ὅστις, Ἐπιγραφ. Ὀλυμπίας, Arch. Ztg. 1879, σελ. 160, ἀρ. 308. Τὸ δὲ ἁπλοῦν ὀρ - ὅς, αὐτόθι 1880, σ. 66.

ὀρτός «βωμός. Κύπριοι» Ἡσύχ.

Ὀρτῠγία, Ἰωνικ. -ίη, ἡ, (ὄρτυξ) ἡ τῶν ὀρτύγων νῆσος, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Δήλου, ὅθεν ἡ Ἄρτεμις καλεῖται Ὀρτυγία, Σοφ. Τρ. 214. Εἶναι δύσκολον νὰ ἀποδεχθῇ τις ὅτι αὕτη ἦτο ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ὀρτυγίη (Ὀδ. Ο. 404, Ε. 123). **Ⅱ.** μέρος τῶν Συρακουσῶν (τὸ μόνον μέρος νῦν κατῳκημένον), ἄλλως καλούμενον καὶ Νᾶσος δηλ. νῆσος, Στράβ. 270.

ὀρτύγιον [ῠ], τό, ὑποκορ. τοῦ ὄρτυξ, Εὔπολις ἐν «Πόλεσιν» 9, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀγροίκῳ» 3 (Ἀθήν. 392D).

ὀρτῠγο-θήρας, ου, ὁ, ὁ θηρεύων ὄρτυγας, Πλάτ. Εὐθύδ. 290D.

ὀρτῠγο-κόμος, ον, ὁ τρέφων, διατηρῶν ὄρτυγας, Ἀριστοφάν. Ἀποσπ. 36.

ὀρτῠγο-κόπος, ον, ὁ παίζων τὴν ὀρτυγοκοπίαν, ὁ κτυπῶν τῷ δακτύλῳ τὸν ὄρτυγα, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Περιαλγεῖ» 4, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1297·— ἡ παιδιά, ἡ καλουμένη, ὀρτυγοκοπία, περιγράφεται ὑπὸ τοῦ Πολυδ. Θ', 107· ῥῆμ. ὀρτυγοκοπέω, κτυπῶ τὸν ὄρτυγα τῷ δακτύλῳ καὶ ἐρεθίζω αὐτόν, αὐτόθι, Πλούτ. 2. 34D· ὀρτυγοκοπικός, ή, όν, ἔμπειρος εἰς τὸ ὀρτυγοκοπεῖν, Πολυδ. ἔνθ' ἀνωτ. Πρβλ. στυφοκόπος, καὶ ἴδε Φώτιον ἐν λέξ. ὀρτυγοκόπος καὶ ὀρτυγοκοπεῖν, ἐν αἷς περιγράφεται λεπτομερῶς ἡ παιδιά.

ὀρτῠγο-μᾰνία, ἡ, τὸ ἐμμανῶς ἀγαπᾶν τοὺς ὄρτυγας, Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. 464D.

ὀρτῠγο-μήτρα, ἡ, πτηνόν τι συναποδημοῦν μετὰ τῶν ὀρτύγων, ἴσως = κρέξ, Rallus crex, Κρατῖν. ἐν «Χείρωσι» 15 (Ἀθήν. 392F), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 12, 11 καὶ 12, Ἀθήν. 392F, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΙϚ', 3, Ἀριθμ. ΙΑ', 31)·— κωμιῶς λέγεται ἐπὶ τῆς Λητοῦς, (πρβλ. Ὀρτυγία), Ἀριστοφ. Ἀχ. 870.

ὀρτῠγο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ὄρτυγας, Πολυδ. Ζ', 136.

ὀρτῠγοτροφεῖον, τό, τόπος ἔνθα τρέφονται οἱ ὄρτυγες, Ἀριστ. Προβλ. 10. 12, 1.

ὀρτῠγοτροφέω, τρέφω ἢ διατηρῶ ὄρτυγας, Μ. Ἀντωνῖν. 1. 6.

ὀρτῠγο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων ἢ διατηρῶν ὄρτυγας, Πλάτ. Εὐθύδ. 290D.

ὄρτυξ, ῠγος, ὁ, (γεν. ῠκος Φιλήμων παρὰ Χοιροβοσκ. 1. 82, πρβλ. τὸ τῆς νεωτέρας Ἑλλην. ὀρτύκιον)·— ὀρτύκιον, Λατ. coturnix, Ἐπίχ. 25, Ahr., Ἡρόδ. 2. 77, Πλάτ. Λῦσ. 211E, κτλ.· — περὶ τῶν ἀποδημητικῶν τοῦ πτηνοῦ τούτου ἐξεων ἴδε Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 12, 6 καὶ 9·— ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 707, ὁ Μειδίας καλεῖται οὕτω διὰ τὴν ὀρτυγομανίαν του, (πρβλ. ὀρτυγοκόπος)·— θηλ. ἐν Λυκόφρ. 401. **Ⅱ.** βοτάνη τις, ἀλλαχοῦ πτελεφοῦρος, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 11, 2. (Πρβλ. Σανσκρ. tartik-ā, ûrtik-â· ἡ παρ' Ἡσυχ. γλῶσσα: γόρτυξ, ὄρτυξ, μαρτυρεῖ ὅτι ἐν ἀρχῇ ἡ Ἑλλην. λέξις εἶχε Ϝ.)

ὀρτῶς, βαρβαρισμὸς ἀντὶ ὀρθῶς, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1216.

ὀρύα, ἡ, = χορδή, «λουκάνικον», ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Ἐπιχάρμου.

ὀρυγάνω, = ἐρεύγομαι, Ἡσύχ.

ὀρῠγή, ἡ, = ὀρυχή, Διον. Ἀλ. 4. 59, Διοσκ. 4. 151, κτλ.· ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 231.

ὀρύγιον [ῠ], τό, ὑποκορ. τοῦ ὄρυξ, Ἡσύχ. ἐν λ. σκαπάνη.

ὄρυγμα, τό, (ὀρύσσω) λάκκος, τάφρος, μέρος βαθέως ἐσκαμμένον, ὡς τὸ βόθρος, Λατ. scrobs, πρβλ. διῶρυξ, Ἡρόδ. 1. 179., 7. 23, Θουκ. 1. 106, κτλ.· ὑπόγειος δρόμος, ὑπόνομος, Ἡρόδ. 3. 60· ὀρύσσειν ὀρύγματα ὑπόγαια ὁ αὐτ. 4. 200· ὑπόνομος ἐν πολιορκίαις, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 7, Πολύβ. 5. 100, 2, κτλ.· ὡσαύτως ἐν τῇ κατεργασίᾳ τοῦ μετάλλου, ὁ αὐτ. 34. 10, 11·— ὄρ. τύμβου, ὁ τάφος, Εὐρ. Ἑλ. 546 — ἐν Ἀθήναις, = βάραθρον, εἰς ὃ οἱ καταδεδικασμένοι κατάδικοι ἐρρίπτοντο, Λυκοῦργ. 165. 4· ὁ ἐπὶ τῷ ὀρύγματι, ὁ δήμιος, Δείναρχ. 98. 13, πρβλ. Πολυδ. 8. 71. **Ⅱ.** = ὄρυξις, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 1.

ὀρυγμᾰδός, ὁ, μεταγενέστερος τύπος τοῦ ὀρυμαγδός, Ἡσύχ. ἴδε Πόρσ. εἰς Ὀδ. Ι. 235.

ὀρυγμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ὄρυγμα, Γλωσσ.

ὀρυγμία, ἡ, = ὄρυγμα, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 5.

ὄρυζα, ἡ, τὸ «ῥύζι», τό τε φυτὸν καὶ τὸ σπέρμα, δηλ. ὁ καρπός, Στράβ. 690, 692, Διοσκ. 2. 117· ὀρ. ἐφθή, ἡ τροφὴ τῶν Ἰνδῶν, Μεγασθ. παρ' Ἀθην. 153E· οἶνος ὀρύζης Αἰλ. π. Ζ. 13. 8·— ὡσαύτως ὄρυζον, τό, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 4, 10. (Ἐκ ῥίζης τινὸς τῶν Ἀνατολικῶν γλωσσῶν, ἴδε Curt. Gr. Et. σ. 523.)

ὀρύζιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ὄρυζα, Achmes Ὀνειροκρ. 210, Α. Β. 794. 19.

ὀρυζίτης πλακοῦς, ὁ, πλακοῦς ἐξ ὀρύζης, Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. 647D.

ὀρυζο-τροφέω, τρέφω, παράγω ὄρυζαν, ὀρυζοτροφεῖ ἡ γῆ Στράβ. 838.

ὀρυζών, ὁ, φυτεία ὀρύζης, σὺν τοῦ ὀρυζῶνος καὶ ἐλαιῶνος Συμβόλαιον τοῦ 1176 ἔτους μ. Χ. ἐν Σ. Ζαμπελίου Ἰταλοελλην. σ. 118.

ὀρυκτέον, ῥημετ. ἐπίθ. τοῦ ὀρύσσω, δεῖ ὀρύσσειν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φίλωνος Βελοπ.

ὀρυκτή, ἡ, = ὄρυγμα, Φίλων 1. 626.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀρυκτήρ, -ῆρος, ὁ, = τῷ **ὀρύκτης** I, Φίλων 2. 619, κτλ. **II.** = **ὄρυξ** I, Βυζ.

ὀρυκτήριον, τό, = **ὄρυξ** I, Ἐκκλ.

ὀρύκτης, ου, ὁ, ὁ σκάπτων, σκαφεύς, Ἀργέστρ. παρ' Ἀθην. 326F, Αἴσωπ. **II.** ἄροτρον (πρβλ. **ὄρυξ** I), ἢ ἡ δι' αὐτοῦ ἀνοιγομένη αὐλαξ, Στράβ. 692· ἴδε Xylander ἐν τόπῳ.

ὀρυκτικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς ὄρυξιν, σκάψιμον ἢ κατασκευὴν ὑπονόμου, **ἐργαλεῖα** παράφρ. Διονυσ. Περιηγ. 1107, Σουΐδ. ἐν λ. **ἄμη**.

ὀρυκτός, ή, όν, ἐσκαμμένος, διὰ σκαφῆς σχηματισθείς, τάφρον ὑπερθορέονται ὀρυκτὴν Ἰλ. Θ. 179, κ. ἀλλ.· κατ' ἀντίθ. πρὸς φυσικὸν ὀχετόν, Ἡρόδ. 2. 17, 149, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 7, 14· τάφος Εὐρ. Τρῳ. 1153· εἴσοδος Ξεν. Ἀν. 4. 5. 25· ἀποθῆκαι ὀρ. ὑπόγειοι Πλούτ. 2, 770E. **II.** ὁ ἐκσκαφείς, διὰ σκαφῆς λαμβανόμενος, ἐπὶ λίθων ἢ μετάλλων, τὰ ὀρυκτά, ἐναντίον πρὸς τὰ μεταλλευτά, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 6, 10· ὀρ. χρυσὸς Πολύβ. 34. 10, 10· ἅλες Διοσκ. 5. 126· ἰχθῦς ὀρ., ἰχθύες τινὲς λαμβανόμενοι ἀνασκαπτομένης τῆς ἄμμου, εἶδος ἐγχέλεων τῆς ἄμμου, (εὑρίσκονται ὀρυττόμενοι Ἀριστ. π. Ἀναπν. 9. 11), ὁ αὐτ. π. Θαυμασ. 73, Θεοφρ. Ἀποσπ. 12. 7, πρβλ. Ἀθήν. 331C, 326F.

ὀρῡμαγδός, ὁ, ἰσχυρὸς κρότος, θόρυβος, βοή, οἵα ἡ ἐκ πλήθους ἀνθρώπων μαχομένων, ἐργαζομένων ἢ περιτρεχόντων, συχν. παρ' Ὁμ. (μάλιστα ἐν τῇ Ἰλ.), Ἡσ. Ἀσπὶς Ἡρ. 232, 401, ὡσαύτως ἐπὶ ἵππων καὶ κυνῶν, Ἰλ. Κ. 185, Ρ. 741. Ἡ λέξις φαίνεται ὅτι δὲν ἦτο ἐν χρήσει ἐπὶ ἰσχυρῶν φωνῶν ἀλλὰ μόνον ἐπὶ συγκεχυμένων ἀνάρθρων ἤχων· ἐντεῦθεν καὶ ὀρυμαγδὸς ὀρυτόμων, ὁ κρότος, ὁ κτύπος τῶν ξυλοκόπων, Ἰλ. Π. 633· ὀρυμαγδὸν ἔθηκε, ἐπὶ τοῦ κρότου ὃν παράγει δέσμη ξύλων ῥιπτομένων κατὰ γῆς, Ὀδ. Ι. 235, πρβλ. Ἰλ. Φ. 313· ἐπὶ τοῦ ἤχου ὃν παράγει ὁ ἐκ τοῦ ὄρους κατερχόμενος χείμαρρος, ῥέων μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ Ἰλ. Φ. 256· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Σιμωνίδ. 61. Λέξ. Ἐπική.

ὄρυξ, ῠγος, ὁ, (Ἡσύχ. **ὄρυγξ**), σκαφίου εἶδος, σκαπάνη, πᾶν ὀξὺ σιδηροῦν ἐργαλεῖον πρὸς σκαφήν, Ἀνθ. Π. 6. 297· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 231. **II.** εἶδος δορκάδος ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Λιβύῃ οὕτως ὀνομασθείσης ἐκ τῶν ὀξέων κεράτων της, Oryx leucoryx, ἢ beïsa, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 32, π. Ζ. Μορ. 3. 2, 7,— ἔνθα περιγράφεται ὡς μονόκερως. **III.** εἶδος μεγάλου ἰχθύος, πιθαν. κῆτός τι, Λατ. orca, Στράβ. 145, Πλούτ. 2. 974F.—Ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β', σ. 321.

ὄρυξις, ἡ, σκάψιμον, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 10· τάφρων Πλουτ. Πομπ. 66.

ὄρυς, -υος, ὁ, ἄγριον ζῷον ἐν Λιβύῃ ἔχον μικρὰ καὶ κυρτὰ κέρατα, πιθαν. τὸ αὐτὸ καὶ **ὄρυξ** II, Ἡρόδ. 4. 192.

ὀρύσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **ὀρύξω** Ἰλ. Ζ. 341: ἀόρ. **ὤρυξα**, Ἐπικ. **ὄρυξα**, ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ.: πρκμ. **ὀρώρῡχα** (κατ-) Φερεκράτ. ἐν «Χείρωνι» 1. 19: ὑπερσ. **ὠρωρύχειν** Ξεν. Ἀν. 6. 8, 4. — Μέσ., ἀόρ. **ὠρυξάμην** Ἡρόδ. καὶ μεταγενέστ. συγγραφ. ὡς Λουκ.:— Παθ., μέλλ. **ὀρυχθήσομαι (κατ-)** Ἀντιφῶν 122. 17· ὡσαύτως **ὀρῡχήσομαι (κατ-)** Ἀριστοφ. Ὄρν. 394 καὶ **ὀρωρύξομαι** Σουΐδ., ἴδε Cobet V. LL. 243: ἀόρ. **ὠρύχθην** Ἡρόδ., Ἀττ.: πρκμ. **ὀρώρυγμαι** Ἡρόδ., Ἀττ.· σπανίως **ὤρυγμαι** (**ὑποκατώρυκται** Σώφρων 33 Ahr., **διώρυκται** Λουκ. Τίμων 53, κτλ.): ὑπερσ. **ὀρωρύγμην** Ἡρόδ., Πλάτ. Κριτί. 118C, Ἀττ. καὶ **ὠρωρύγμην (δι-)** Ξεν. Ἀν. 7. 8, 14. — Ἐνεργ. ἀόρ. β' **ὤρῡγον** ἀπαντᾷ παρὰ Φιλοστρ. 33· παθ. **ὠρύγην (δι-)** Ἡλιόδ. 9. 7, Γεωπ., διάφ. γραφ. Ξεν. Ἀν. 5. 8, 11· καὶ παθ. μέλλ. β' **ὀρυγήσομαι (δι-)** Συνέσ. 185C, διάφ. γραφ. Ἀριστοφ. Ὄρν. ἔνθ' ἀνωτ.· — πρβλ. **ἀν-, δι-, κατ-ορύσσω**. (Τῆς √ΟΡΥΧ (πρβλ. ΝΥΧ, **νύσσω**, ΠΤΥΧ, **πτύσσω**) δὲν εὑρέθησαν εἰσέτι τὰ ἴχνη). Σκάπτω, Λατ. fodio, ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον Ἰλ. Ζ. 341· βόθρον ὄρυξε Ὀδ. Λ. 25· ἔλυτρον Ἡρόδ. 1. 186· ὄρυγμα 4. 200· ταῖς ὁπλαῖς εὐνὰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 605· ὑπονομὴν ἐκ τῆς πόλεως Θουκ. 2. 76· ἀπολ., ὤρυσσον ὑπὸ μαστίγων, ἠναγκάζοντο νὰ σκάπτωσιν ὑπό.., Ἡρόδ. 7. 21· ἐὰν ὀρύξῃ τις παρὰ τὴν θάλασσαν Ἀριστ. Προβλ. 23. 21.— Παθητ., **ὠρύχθη** (δηλ. ἡ τάφρος) Ἡρόδ. 2. 158· τὸ ὀρυχθὲν = τὸ ὄρυγμα, τάφρος, ὁ αὐτ. 1. 186.—Ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β', σ. 314. **II.** ἐξορύσσω, μῶλυ Ὀδ. Κ. 305· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, λίθους ὀρύσσομαι, βάλλω τινὰ νὰ σκάψῃ καὶ ἐξαγάγῃ λίθους, Ἡρόδ. 1. 186, πρβλ. 3. 9.— Παθ., ὁ ὀρυσσόμενος χοῦς, τὸ χῶμα τὸ ἐξαγόμενον διὰ τῆς ὀρύξεως, ὁ αὐτ. 1. 185· ὑπὸ μεταλλείας ὀρύττεσθαι Πλάτ. Κριτί. 114E· ἴδε ἐν λ. **ὀρυκτός**.

2) μεταφορ., ὀφθαλμὸν ὀρ. Ἀντιφάνης ἐν «Κιθαρῳδῷ» 2.

III. σκάπτω διὰ μέσου, σχηματίζω διώρυχα (ὡς τὸ **διορύσσειν**), τὸν ἰσθμὸν ὀρ. Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 174· οὕτω, τὸ χωρίον ὀρώρυκτο ὁ αὐτ. 1. 186· — οὕτως ἐπὶ τῶν ἀσπαλάκων, σκάπτω ὑπογείως καὶ ἀνυψώνω χῶμα, εἴτε ἀπολ., ὡς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 27 (28), 2· ἢ γῆν ὀρ., ὡς παρὰ τῷ αὐτῷ π. Θαυμασ. 124. **IV.** θάπτω, «παραχώνω», ἔγχος.. γαίας ὀρύξας ἔνθα μήτις ὄψεται (ὅπου τὸ γαίας ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἔνθα), Σοφ. Αἴ. 659, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 19, 2. **V.** πὺξ ὀρ., ἐπὶ πύκτου, κατάφερω ἰσχυρὸν κτύπημα, βυθίζω τὴν πυγμήν μου εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἄλλου, Ἀριστοφ. Εἰρ. 898· ὡσαύτως ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, ὡς τὸ Λατ. fodere, αὐτόθι, πρβλ. Ὄρν. 442.— «Ἐν συνθέσει διὰ τοῦ ω μέν, ἐὰν ἡ προηγουμένη συλλαβὴ εἶνε βραχεῖα, διὰ τοῦ ο δέ, ἐὰν εἶνε μακρά, **φρεωρύχος, διῶρυξ, -υχος, τυμβορύκτης, νεκρορύκτης**, ἀλλ' ὅμως **διορυχή, διόρυξις, διόρυγμα, διορυκτός**» Ζηκίδης ἐν Χρηστ. Λεξ. ἐν λ. — Κατὰ δὲ Χαριτωνίδην (ἐν Βιβλιοκρισίᾳ Χρηστ. Λεξ. Ζηκίδου) «τῶν μὲν εἰς **-υχος** ὀνομάτων ἡ προπαραλήγουσα γράφεται διὰ τοῦ ω, οἷον **χρυσωρύχος, τυμβωρύχος, τοιχωρύχος, ὀφθαλμωρύχος**, κτλ., τῶν δὲ εἰς **-υκτης** διὰ τοῦ ο μικροῦ, **νεκρορύκτης, ταφρορύκτης, τοιχορύκτης** κτλ.»

ὀρῡχή, ἡ, = **ὄρυξις**, Πλούτ. 2. 670A, B, Λουκ. Νέρ. 1· πρβλ. **ὀρυγή**.— Ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Β', σ. 316.

ὀρύχω [ῠ], = **ὀρύσσω**, Ἄρατ. 1086.

ὀρφᾰκίνης [ῐ], **ου**, ὁ, νεαρὸς **ὀρφός**, Δωρίων παρ' Ἀθην. 315B.

ὀρφάνευμα [ᾰ], τό, ἡ κατάστασις τοῦ ὀρφανοῦ, ὀρφανία, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 546.

ὀρφᾰνεύω, φροντίζω περὶ ὀρφανῶν, ἀνατρέφω ὀρφανά, παῖδας, τέκνα Εὐρ. Ἄλκ. 165, 297. — Παθ., μετὰ μέσ. μέλλ., - **ὀρφανός εἰμι**, εἶμαι ὀρφανός, αὐτόθι 535, Ἱππ. 847, Ἰκ. 1132· πρβλ. **παρθενεύομαι**.

ὀρφᾰνία, ἡ, ἡ κατάστασις τοῦ ὀρφανοῦ, Λυσ. 176. 22, Πλάτ. Νόμ. 926E, κ. ἀλλ.· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Κρίτωνι 45D. **II.** στέρησις, ἔλλειψις.., στεφάνων Πινδ. Ι. 8 (7). 14.

ὀρφᾰνίζω, μέλλ. Ἀττικ. **-ιῶ**, κάμνω τινὰ ὀρφανόν, ἔρημον, ἀπορφανίζω, πρὸς παίδων, οὓς ὀρφανιεῖς Εὐρ. Ἄλκ. 276 ἀμὸν βίον ὠρφάνισεν αὐτόθι 397·— μετὰ γεν., ἀποστερῶ, τινὰ ὕπνου, ζωᾶς Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 5. 6, Ἀνθολ. Π. 7. 483 ὀρφ. κακὰν γλῶσσαν ὀπός, ἀφαιρῶ τὴν κακολογίαν ἀπὸ τῆς φωνῆς αὐτῆς, Πινδ. Π. 4. 504. — Παθ., στεροῦμαι, μένω ὀρφανός, πατρὸς.. ὠρφανισμένος βίου Σοφ. Τρ. 942· μένω ἐν ὀρφανίᾳ, Πινδ. Π. 6. 22. **II.** ἀποκομίζω, Ἅιδης.. ἐλπίδας ὠρφάνισεν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 233. 10.

ὀρφᾰνῐκός, ή, όν, (ὀρφανὸς) ἀπωρφανισμένος, ἄνευ πατρός, παῖς Ἰλ. Ζ. 432, Λ. 394, πρβλ. Δημ. 152. 15· ἦμαρ ὀρφανικόν, ἡ ἡμέρα ἥτις κάμνει τινὰ ὀρφανόν, δηλ. ὀρφανία, Ἰλ. Χ. 490.

II. ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὀρφανούς, τύχη Πλάτ. Νόμ. 928A· συμβόλαια αὐτόθι 922A· **ὀρφανικά**, τά, ἡ περιουσία καὶ τὰ συμφέροντα τῶν ὀρφανῶν, Ἀριστ. Πολιτ. 2. 8, 7.

ὀρφάνιος, ον, = τῷ προηγ., ἔρημος, γῆρας Ἀνθ. Π. 7. 466.

ὀρφανισμός, ὁ, τὸ ὀρφανίζειν, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 261, 5, 6, ἔκδ. Λ.

ὀρφᾰνιστής, οῦ, ὁ, ὁ περιποιούμενος τὰ ὀρφανά, ἐπίτροπος αὐτῶν, παιδαγωγός, Σοφ. Αἴ. 512.

ὀρφανοδικασταί, ἴδε **ὀρπανοδικασταί**.

ὀρφᾰνός, ή, όν, ὡσαύτως **ός, όν** Εὐρ. Ἐκ. 151·— ὀρφανός, ἄνευ γονέων, ὀρφαναί, θυγατέρες ἄνευ γονέων, Ὀδ. Υ. 68· ὀρφανὰ τέκνα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 332· παῖδά τ' ὀρφ. λιπὼν Σοφ. Αἴ. 653· νύμφας ὀρφανὰς Εὐρ. Ὀρ. 1136·— ὡς οὐσιαστ., ὀρφανός, ἐπίκληροι καὶ ὀρφ. Λυσ. 176. 21· ὀρφανοῖς καὶ ὀρφαναῖς Πλάτ. Νόμ. 926C· διετέλουν δὲ οὗτοι ὑπὸ τὴν φροντίδα τοῦ Ἄρχοντος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 381·— ὡσαύτως ἐν τῷ οὐδ., εἰς ὀρφανὰ καὶ ἔρημα ὑβρίζειν Πλάτ. Νόμ. 927C· γραφαὶ καὶ δίκαι.. ὀρφανῶν κακώσεως Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 82, 14 Blass:— ἐπὶ ζῴων, ὄρνις Ἀριστοφ. Ὄρν. 1361· ἐπὶ πραγμάτων, ὀρφ. οἶκος, δόμος Σοφ. Ἀποσπ. 680, Εὐρ. Ἄλκ. 657. **II.** μετὰ γεν. ἐστερημένος τινός, **1)** ἐπὶ τέκνων, ὀρφ. πατρός, ἐστερημένα τοῦ πατρός, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 914, 1010· ὀρφ. τοῦ πατρὸς Δημ. 1320. 20· γονέων Πλούτ., κλ. **2)** ἐπὶ γονέων, πότμον ὀρφανὸν γενεᾶς, ἄπαιδα, ἄτεκνον, Πινδ. Ο. 9. 92· ὀρφ. παίδων, τέκνων Εὐρ. Ἐκ. 151, Ἀποσπ. 336. 6, Πλάτ. Νόμ. 730D· νεοσσῶν ὀρφανῶν λέχος Σοφ. Ἀντ. 425. **3)** καθόλου, ὀρφ. ἑταίρων Πινδ. Ι. 7. 16· ἐπιστήμης Πλάτ. Ἀλκ. 2. 147A· κρατὸς Σωσίθ. ἐν Ἑρμάνν. Πονημάτ. 1. 55· ὀρφ. ὕδριος, ἀπηλλαγμένοι ἀλαζονείας, Πινδ. Ι. 4. 14· ὀρφ. ἀγκίστρου κάλαμος Ἀνθολ. Π. 12. 42, **κενός**, ἡ δέλτος ὀρφανή (δηλ. γραμμάτων) κεῖται Ἡρώνδ. III, 15. — Κατὰ κωμικὴν μεταφοράν, ὀρφ. ταρίχιον, ἰχθὺς τεταριχευμένος ἄνευ καρυκεύματος, Φερεκράτης ἐν «Αὐτομόλοις» 4· πρβλ. **χήρα** I, ἐν τέλ. (Τύπος τις συντομώτερος **ὀρφὸς** ἀναφαίνεται ἐν τῷ συνθέτῳ **ὀρφο-βότης** (ὃ ἴδε), **ὀρφόω**, Λατ. orb-us, orb-are, κτλ., Ἀρχ. Γερμ. arb-ja (erb-e).)

ὀρφᾰνοτροφεῖον, τό, οἴκημα ἔνθα διαιτῶνται καὶ τρέφονται ὀρφανά, ὡς καὶ νῦν, Χρον. Πασχ. 722. 19, Θεοφάν. 316. 16, Λέοντ. Νεαραὶ 48.

ὀρφᾰνοτροφέω, ἀνατρέφω ὀρφανά, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἄλκ. 163.

ὀρφᾰνο-τρόφος, ον, ὁ ἀνατρέφων ὀρφανά, Σουΐδ. ἐν λ. Ἀκάκιος, Συλλ. Ἐπιγρ. 9397.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀρφᾰνο-φύλαξ [ῠ], ᾰκος, ὁ, ὁ φυλάττων τὰ ὀρφανά: ἐν Ἀθήναις ὀρφανοφύλακες ἦσαν ἐπίτροποι ὀρφανῶν ἀπολεσάντων τοὺς πατέρας αὐτῶν ἐν πολέμῳ, Ξεν. Πόροι 2, 7, ἔνθα ἴδε Schneid.

ὀρφᾰνόομαι, Παθ., στερεῦμαί τινος, ἀκμῆς γυῖον ὠρφανωμένος Ἀνθ. Π. 6. 101.

Ὀρφεο-τελεστής, οῦ, ὁ, ὁ μυῶν ἢ εἰσάγων εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Ὀρφέως· καθόλου, ἱεροφάντης, Θεοφρ. Χαρακτ. 16. 4, Πλούτ. 2. 224E.

ὀρφεύς, έως, ὁ, = **ὀρφός, ὀρφώς**, Μάρκελλ. Σιδ. 33 (ἐν τῷ πληθ. **ὀρφέες**)· μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τοῦ ὀνόματος Ὀρφεύς, Ἄλεξις ἐν «Κρατεύᾳ» 5.

Ὀρφεύς, έως, ὁ, Δωρικ. **Ὄρφης** Ἴβυκ. 9, περιώνυμος Θρᾷξ ἥρως καὶ ἀοιδός, Πινδ. Π. 4. 315, Πλάτ., κλ.· — ἐπίθ. **Ὀρφεῐκός, ή, όν**, Ἡρόδ. 2. 81· ἐν τοῖς Ὀρφ. ἔπεσι καλουμένοις Ἀριστ. περὶ Ψυχῆς 1. 5, 18.

ὄρφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὀρφός**, Ἀλέξ. Τραλλ. 7. 362.

ὀρφίσκος, ὁ, = **κίχλη** II, Παγκράτης παρ' Ἀθην. 305D.

ὀρφναῖος, ᾱ, ον, σκοτεινός, ζοφερός, παρ' Ὅμ. ἀείποτε ἐπίθ. τῆς νυκτός, Ἰλ. Κ. 83, κτλ., Εὐρ. Ὀρ. 1225, κτλ.· ἤτοι καλεῖται καὶ ἁπλῶς **ὀρφναίη** (ἄνευ τοῦ νύξ) παρ' Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 670.

II. νυκτερινός, ὁ διὰ νυκτὸς πῦρ Αἰσχύλ. Ἀγ. 21.

ὄρφνη, Δωρικ. **ὀρφνᾱ**, ἡ, τὸ σκότος τῆς νυκτός, νύξ, πρῶτον παρὰ Θεόγνιδι 1075, καὶ Πινδ., ὅστις ἔχει ἀμφότερα ἐν ὄρφνᾳ καὶ ἐν ὀρφναισιν, Ο. 1. 115, Π. 1. 43· οὕτω, δι' ὄρφνης Εὐρ. Ἱκέτ. 994· χθονὸς ὄρφνη, ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, ὀνομ. τοῦ Ἅιδου, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 46· ἐνέρων εἰς ὄρφναν αὐτόθι 352· οὔτε .. ἠοῦς, οὐκ ὄρφνης Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 618a, 3· — ἀπάνιον παρὰ πεζογράφοις, Ξεν. Λακ. 5. 7, Πολύβ. 11. 2. 7, Φίντυς παρὰ Στοβ. 445, 18. (Ἡ ῥίζα τοῦ **ὄρφνη, ὀρφνός, ὀρφεύς**, κτλ., εἶναι ἐρεφ-ω: **Ἔρεβ-ος**, καὶ **ἐρεβεννός, ἐρεμνός**, πρέπει νὰ συγγενεύωσιν· ἴδε Curt. Gr. Et. σ. 437).

ὀρφνήεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ **ὀρφνός**, Κόιντ. Σμ. 3. 657, Μανέθων 4. 57.

ὄρφνῐνος, η, ον, = **ὀρφνός, ὀρφνινον χρῶμα**, μελαψὸν ἢ φαιὸν χρῶμα παραγόμενον ἐκ τῆς μίξεως μέλανος, ἐρυθροῦ καὶ λευκοῦ (ἀλλὰ τὸ πλεῖστον μέλανος), Πλάτ. Τίμ. 68C· ὅπερ ὁ Ξενοφ. θέτει μεταξὺ τοῦ **πορφυροῦ** καὶ τοῦ **φοινικέου**, Κύρ. 8. 3, 3· — ὁ τύπος **ὄρφνιος** ἀπαντᾷ παρ' Ἀριστ. π. Χρώμ. 2. 5, κ. ἄλλ., Πλούτ. 2. 565C, καὶ ἐν ταῖς παλαιαῖς ἐκδόσεσι τοῦ Ἀθην. 535f· ἀλλ' ὁ τύπος **ὄρφνινος** εὑρηται ὡς διάφ. γραφ. καὶ πιθ. ἔδον παντοχοῦ νὰ ἀποκατασταθῇ.

ὀρφνίς, ίδος, ἡ, (νῦν **ὄρφνινον**)· «τὰ μέλαν ἱμάτιον καὶ ὀρφνῶδες» Ἡσύχ.

ὀρφνίτης [ῐ], **ου**, ὁ, ἀμφίβολ. ἐπίθ. τοῦ τάλαρος, Ἀνθολ. Π. 6. 289.

ὀρφνός, ή, όν, σκοτεινός, μέλας, ὡς τὸ **ὄρφνινος**, Νικ. Θ. 656· — συγκρ. **ὀρφνότερος**, ὁ αὐτ. παρ' Ἀθην. 684C.

ὀρφνώδης, ες, (εἶδος) σκοτεινός, μελαψός, Ἱπποκρ. Προγν. 45, κτλ.

ὀρφο-βάτης, ου, ὁ, = **ὀρφανοτρόφος**, καὶ **ὀρφοβοτία**, ἡ, ἡ φροντὶς καὶ ἀγωγὴ ὀρφανῶν, Ἡσύχ., ὅστις μνημονεύει καὶ **ὠρφωσεν** ὅπερ ἑρμηνεύει· **ὠρφάνισεν**.

ὀρφός (ἡ **ὄρφος** κατὰ τὸν Χοιροβ.), ὁ, Ἀττ. **ὀρφώς** (Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 2. σ. 99), ἀλλὰ κατὰ τὸν Χοιροβοσκ. τ. 1, σ. 260, 27, **ὀρφῶς**, ἐσεσημείωται τὸ ὀρφῶς καὶ λαγῶς περισπώμενα, ταῦτα γὰρ οὐκ ἐφύλαξαν τὸν τόνον τῶν κοινῶν» κτλ., ὁ καὶ νῦν καλούμενος ὀρφός, καὶ μεταθέσει γραμμάτων «βροφός», ἔνιοι καλοῦσιν αὐτὸν νῦν καὶ δι' ἄλλων ὀνομάτων, οἷον ἀχελούδαν ἢ χελούδαν καὶ πετρόψαρον, καθ' ἃ λέγει ὁ Βελλώνιος, ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκράτ. σ. 82, Ἀριστοφ. Σφ. 493, Πλάτων Κωμ. ἐν «Κλεοφῶντι» 1, κ. ἄλλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 24., 8. 13, 3, κ. ἄλλ.· orphus rubens, Πινδ. 32, 54.

ὀρχάμη, ἡ, = **ὄρχατος**, 2, Πολυδ. Ζ', 147· ἴσως ὁ ἀληθὴς τύπος εἶναι **ὁρκάνη** ἀντὶ ἑρκάνη.

ὄρχαμος, ὁ, (ἴδε ἐν τέλ.), ὁ πρῶτος σειρᾶς τινος, ἀρχός, ὁ ἀρχηγός· ἐντεῦθεν καθόλου, ὁ πρῶτος, παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἀείποτε ἄρσ., καὶ μόνον ἐν ταῖς φράσεσιν· **ὄρχαμος ἀνδρῶν, ὄρχαμε λαῶν**· — ὧν ἡ πρώτη λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ συβώτου Εὐμαίου, Ὀδ. Ξ. 22, κτλ.· — καὶ τοῦ βουκόλου Φιλοιτίου, Υ. 185.— Ἐπικ. λέξ ἅπαξ παρ' Αἰσχύλ., **ὄρχ. στρατοῦ** Πέρσ. 129. (Πιθ. ἐκ τοῦ **ὄρχος**, σειρὰ δένδρων· ὁ Κούρτ. καὶ ἕτεροι ἀναφέρουσι τὴν λέξ. εἰς τὴν √ΑΡΧ, ἄρχω· πρβλ. ὄγκος, ἄγκος.)

ὀρχάς, άδος, θηλ. ἐπίθ. ἡ περικλείουσα, στέγη Σοφ. Ἀποσπ. 935· «ὀρχάς· περιβολάς, αἴμασιάν» Ἡσύχ., πρβλ. Φώτ. ἐν λ. **βάχος**.

ὄρχᾰς, άδος, ἡ, (**ὄρχις**) εἶδος ἐλαίας οὕτω καλουμένης ἐκ τοῦ σχήματος αὐτῆς, Νικ. Ἀλεξιφ. 87, Οὐεργιλ. Γεωργ. 2. 86· πρβλ. **ὄρχεις** III.

ὄρχᾰτος, ὁ, = **ὄρχος**, σειρὰ δένδρων, πολλοὶ δὲ φυτῶν ἦσαν ὄρχατοι ἀμφὶς Ἰλ. Ξ. 123· **πεπαίγνυντ' ὀρχάτους** ὀπωρινούς Εὐρ. ἐν Ἀδήλ. 115· ἐντεῦθεν καὶ ὀρχ. ὀδόντων Ἀνθ. Π. 11. 374· κιόνων Ἀχιλλ. Τάτ. 5. 1 **2**) ὄνομα περιληπτικόν, κῆπος (πρβλ. τὸ Ἀγγλ. orchard), Λατ. hortus, ἐκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος Ὀδ. Π. 112, πρβλ. Ω. 221, 245, 257, 358 (Ἐκ τοῦ ὄρχος, ὡς τὸ μέσατος ἐκ τοῦ μέσος, μύχατος, ἐκ τοῦ μυχός, κτλ.).

ὀρχεῖδιον, ἴδε **ὀρχίδιον**.

ὀρχέομαι: παρατ. ὠρχούμην, συνηρ. παρ' Ὅμ. (ἴδε κατωτ.)· μέλλ. **ὀρχήσομαι** Ἀριστοφ. Θεσμ. 1178, κτλ.· ἀόρ. **ὠρχησάμην** Ἀνακρ. 69, (ἀπ-) Ἡρόδ. 6. 129· ἀπαρ. **ὀρχήσασθαι** Ὅμ.· πρβλ. ἀπ-, κατ-**ορχέομαι**· ἀποθ.· (ἴδε ἐν τέλ.). Χορεύω, «ἀρχιοῦμαι» (ἀρκιοῦμαι ἐν Ἀρτάκῃ τῆς Κυζίκου ἐπὶ ἑνὸς ὀρχουμένου ἢ δύω), ἠθέοι καὶ παρθένοι .. ὠρχεῦντ' Ἰλ. Σ. 594· Λαοθάμαντα κέλευσεν μούνας ὀρχήσασθαι Ὀδ. Θ. 371, πρβλ. Ξ. 465· πάσσ' ἀπαλοῖσιν ὀρχεῦνται Ἡσ. Θ. 4· Φρύνιχος ὁ ὀρχησάμενος, ὁ ὀρχηστής, Ἀνδοκ. 7. 22· ὁ. πρὸς ὅπλα, ἐπὶ τοῦ πυρριχίου χοροῦ, Δημήτριος ὁ Σκήψιος παρ' Ἀθην. 115H· ἐν ῥυθμῷ Ξεν. Κύρ. 1. 3, 10· ὀρχεῖσθαι ταῖς χερσὶ (ὡς τὸ **χειρονομεῖσθαι** παρ' Ἡροδ.) Ἀντιφάνης ἐν «Καρσὶν» 1· — μετ' αἰτ. τόπου, ὅσοι τοι Τεγέην ποσὶκροτον ὀρχήσασθαι, ἵνα χορεύσῃς ἐν αὐτῇ, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 66· ὡσαύτως μετὰ συσσοίχ. αἰτ., Λακωνικὰ σχήματα ὀρχεῖσθαι, κατὰ τὸν Λακωνικὸν βηματισμόν, Ἡρόδ. 6. 129· ὀρχ. τὸ Περσικὸν Ξεν. Κύρ. 8. 4, 12· πρὸς τὸν αὐλὸν σχήματα ὀρχ. ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 7. 5· ὕμνον ὀρχ. Ἀθήν. 631D· ὀρχ. τὸν ὅρμιον Λουκ. περὶ Ὀρχ. 11 κἑξ., κτλ.· πρβλ. **καρπαία**. **2**) πράγματι μεταδατ., παριστάνω δι' ὀρχήσεως ἢ παντομιμικῶν κινήσεων, ὀρχεῖσθαι τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοφαγίαν, ὀρχ. τὸν Αἴαντα Λουκ. περὶ Ὀρχ. 80, 83, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 248., 11. 254, Valck. Adon. σ. 398 (οὕτω παρ' Ὁρατ., Cyclopa moveri, 1 Sat 5. 63· Satyrum saltare 2 Ep. 2. 125). **II**. μεταφορ., πηδῶ, σκιρτῶ, ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβῳ Αἰσχύλ. Χο. 167, Ἀναξανδρ. ἐν Ἀδήλ. 8, Ἴων ἔνθα κατωτ. Θεσσαλὴ ὠρχήσατο, ἐσείσθη, ἔτρεμε, Καλλ. εἰς Δῆλ. 139. **III**. τὸ ἐνεργ. **ὀρχέω**, κάμνω τινὰ νὰ χορεύσῃ (ἴδε Πλάτ. Κρατ. 407 Δ) εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ἴωνι ἐν Ἀθην. 21A, φρένας ἐκ τῶν ἀέλπτων μᾶλλον ὤρχησεν, ἔκαμε τὴν καρδίαν νὰ σκιρτᾷ· ἀλλὰ τὸ **ὀρκῆσαι** ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1179 εἶναι βαρβαρισμὸς ἀντὶ **ὀρχησάσθω**. (Πιθ. ἐκ τοῦ **ὄρχος**, ὡς ἐν τῇ Γερμ. Reihe, Reihe σημαίνει σειρὰν ὀρχηστῶν.)

ὀρχηδόν, Ἐπίρρ. (**ὄρχος**) καθ' ἕνα ἕκαστον ἄνδρα, κατ' ἄνδρα, κατὰ κεφαλήν, Λατ. viritim, Ἡρόδ. 7. 144· ὡς τὸ **ἀβηδόν** καὶ τὸ Ὁμηρ. **ἀνδρακάς**, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστείδ. 3. 597, 599.

ὀρχηθμός, ὁ, ὄρχησις, χορός, φιλοπαίγμων Ὀδ. Ψ. 134· μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἱμερόεντος ὀρχηθμοῖο Ἰ. Ν. 637, πρβλ. Ὀδ. Θ. 263, Ἡσ. Ἀσπὶς Ἡρ. 282· — ὁ Ἀττ. τύπος **ὀρχησμός** (ἐν τῷ πληθ.) ἀπαντᾷ ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 376, Πανυάσ. παρ' Ἀθην. 37B. Ἀνθ. Π. 6. 33.

ὄρχημα, τό, ἀείποτε ἐν τῷ πληθ. **ὀρχήματα**, χοροί, χορεύματα, Σιμωνίδ. 38, Σοφ. Αἴ. 700, Ξεν. Συμπ. 2. 23, Λουκ. π. Ὀρχ. 70.

ὀρχηματικός, ή, όν, εἰς τὴν ὄρχησιν ἀνήκων, Εὐστ. 137. 40.

ὄρχησις, εως, ἡ, τὸ ὀρχεῖσθαι, χορός, Ἐπίχ. 95 Ahr., Ἡρόδ., Ἀττ. (ὁ Ὁμηρ. τύπος εἶναι **ὀρχηθμός** καὶ **ὀρχηστός**)· ἐς ὄρχησιν ἀνίστασθαι Ἡρόδ. 1. 202· κυρίως χορὸς παντομιμικός, ὁ αὐτ. 6. 129· ποιεῖσθαι τὰς ὀρχ. ἐν ὅπλοις Ξεν. Ἀν. 6. 1, 11· ἐκπονεῖν Πολυδ. 4. 20, 12· — μέρος τῆς γυμναστικῆς κατὰ Πλάτ. ἐν Νόμ. 795D· ἡ ἐν ὅπλοις ὀρχ. ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 406D· ὀρχήσεις ἐνόπλιοι, ἐναγώνιοι ὀρχ. Λουκ., Πλούτ., κτλ.· περὶ τῶν Ἑλληνικῶν ἴδε Λουκ. περὶ Ὀρχήσεως, Ἀθήν. 14D κἑξ., 630f· Πολυδ. Δ', 95 κἑξ.

ὀρχησμός, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ **ὀρχηθμός**.

ὀρχηστήρ, -ῆρος, ὁ, = τῷ **ὀρχηστής**, καὶροι ὀρχηστῆρες Ἰλ. Σ. 494, Ἡσ. Ἀποσπ. 94 Gütt. **II**. ἰχθὺς σκιρτῶν ἢ πηδῶν, Ὀππ. Κυν. 1. 61.

ὀρχηστήριον, τό, τὸ ἀνῆκον εἰς τὴν ὄρχησιν, χορευτήριον, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 270, 5, ἔκδ. Λ.

ὀρχηστής, οῦ, ὁ, (**ὀρχέομαι**) ὁ ὀρχούμενος, χορευτής, Ἰλ. Π. 617, Ω. 261, Ἐπίχ. 95 Ahr., Πίνδ., κλ.· παρὰ μεταγεν. ἰδίως, ὁ ὀρχούμενος παντομιμικῶς, αὐτῷ τῷ ῥυθμῷ μιμοῦνται οἱ τῶν ὀρχηστῶν Ἀριστ. Ποιητ. 1, 6, πρβλ. Λουκ. π. Ὀρχ. 67· ὀρ. πολέμιον, ὁ ὀρχούμενος τὸν πολεμικὸν χορόν, δηλ. πολεμιστής· Worm εἰς Τρυφιόδ. σελ. 434· ὀρχησταὶ οἱ ἐς τὰς μαχαίρας ὀρούοντες Δημόκρ. παρὰ Στοβ. τ. 16. 17. **II**. = **ὀρχηστοδιδάσκαλος**, ὁ διδάσκων τὴν ὀρχηστικήν, χοροδιδάσκαλος, Πλάτ. Εὐθύδ. 276D.

ὀρχηστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὄρχησιν, ἐπὶ τοῦ τροχαϊκοῦ στίχου (πρβλ. **καρδακικός**), τῷ . τετραμέτρῳ ἐχρῶντο διὰ τὸ σατυρικὴν καὶ ὀρχηστικωτέραν εἶναι τὴν ποίησιν Ἀριστ. Ποιητ. 4, 18· ὀρ. μέτρον αὐτόθι 24, 10· ὀρχ. μέλος, σχῆμα Ἀθήν., κλ., ἴδε ἐν λ. **ὑγρότης**· — ἡ ὀρχηστικὴ τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ ὀρχεῖσθαι, τοῦ χοροῦ, Πλάτ. Νόμ. 816A, κτλ.· τὸ ὀρχηστικόν, Λογγῖν. 41. 1. **II**. παντομιμικός, Ἀσυν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

π. Ὀργ. 31· — **ὀρχηστρικὸς** εἶναι πιθαν. ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **ὀρχηστικός**, ἐν Θεσπόμπ. παρ' Ἀθην. 531C.

ὀρχηστο-διδάσκαλος, ὁ, «χοροδιδάσκαλος», Ξεν. Συμπ. 2. 15., 9, 3, κτλ.

ὀρχηστο-μᾰνέω, μανιωδῶς ἀγαπῶ τὴν ὄρχησιν, Λουκ. περὶ Ὀρχήσ. 85.

ὀρχηστομανία, μανιώδης ἀγάπη τῆς ὀρχήσεως, Ὠριγέν. I, 996Δ, διάφ. γραφ. **ὀρχηστρομανία**.

ὀρχηστο-πόλος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **ὀρχηστής**, Jul. Firmic. 8. 14, Salm. in Solin. 986B.

ὀρχήστρα, ἡ, (ὀρχέομαι) ἐν τῷ Ἀττικῷ θεάτρῳ μέγα ἡμικύκλιον ἐν ᾧ ὁ χορὸς ὠρχεῖτο ἢ ἐκινεῖτο, καὶ ἐπὶ μὲν τῆς διαμέτρου τοῦ ἡμικυκλίου ὑψοῦτο (ὑψηλότερον ἔχουσα ἔδαφος) ἡ σκηνή, ἐπὶ δὲ τῆς περιφερείας αὐτοῦ ἠγείροντο βαθμηδὸν τὰ βάθρα τῶν θεατῶν καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ ἵστατο ἡ **θυμέλη**, Πλάτ. Ἀπολ. 26E, πρβλ. Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λέξ. **θέατρον**· — μεταφορ., ὀρχ. πολέμου Πλούτ. 2. 193E.

ὀρχήστρια, ἡ, θηλ. τοῦ **ὀρχηστήρ**. χορεύτρια, Πολυδ. Δ', 95.

ὀρχήστριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὀρχήστρα**, Σουΐδ.

ὀρχηστρίς, **-ίδος**, ἡ, = **ὀρχήστρια**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1093, Νεφ. 996, Πλάτ. Πρωτ. 347D· — **ὀρχηστριάδες**, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ **-ίδες**, Ἀριστ. Ἠθικ. Ε. 7. 13, 2.

ὀρχηστύς, **-ύος**, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ **ὄρχησις**, Ἰλ. Ν, 731, Ὀδ. Α. 152, Εὐρ. Κύκλ. 171· συνηρ. δοτ. **ὀρχηστυῖ** Ὀδ. Θ. 253, Ρ. 605. [ῡ ἐν τῇ ὀνομ. καὶ αἰτ.].

ὀρχίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὄρχις**, Διοσκ. 4. 191· **ὀρχεΐδιον**, παρὰ Σουΐδ.

ὀρχίλος [ῐ], ὁ, πτηνόν τι, πιθαν. τὸ μετὰ χρυσοῦ λόφου μικρὸν παρυδάτιον πτηνὸν (πρβλ. **τροχίλος**), ὡσαύτως **βασιλίσκος**, **σαλπιγκτής**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 568, Σφ. 1513· πτηνόν τι δυσοίωνον ἐν γάμοις, Spohn de Extr. Od. Parte, σ. 123· — ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 14, Θεοφρ. π. Σημ. Ὑδάτ. 3, 2., 4, 4, προπαροξυτ. **ὄρχιλος**.

ὀρχιπεδέω ἢ **-ίζω**, ἅπτομαι τῶν ὄρχεων καὶ κρατῶ αὐτοὺς αἰσχρῶς, Ἀριστοφ. Ὄρν. 142· πρβλ. Ἡσύχ., Φώτ.

ὀρχῐ-πέδη, ἡ, δέσμευσις τῶν ὄρχεων, δηλ. γεννητίσιας ἀδυναμία, ἀνικανότης, Ἀνθ. Π. 10. 100.

ὀρχίπεδον [ῐ], τό, ἐν τῷ πληθ. οἱ ὄρχεις, Ἀριστοφ. Ἱππ. 772, Ὄρν. 442, Ἰλ. 955. (Ἐκ τοῦ **ὄρχις** καὶ **πέδον**, ὡς τὸ **λακκόπεδον**).

ὄρχις, **-ιος** καὶ **-εως**, ὁ, Ἀττ. ὀνομαστ. πληθ. **ὄρχεις**. Ἰων. **ὄρχιες**, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «**ἀρχίδι**», πληθ. **ἀρχίδια**», Ἱπποκρ. δ. 4. 109, Ἱππ. π. Ἀέρ. 282, κτλ.· πρβλ. **ὄσχις**. **II.** φυτόν τι οὕτω καλούμενον ἐκ τοῦ σχήματος τῶν ῥιζῶν αὐτοῦ, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 18, 3, Διοσκ. 3. 141. **III.** **ὄρχις**, ἡ, εἶδος ἐλαίας, Columella· ἴδε **ὀρχάς**.

ὀρχῐτῖς, **-ῖδος**, ἡ, νόσος τῶν ὄρχεων, μεταγν.

ὀρχμή, ἡ, = **ὀρχάνη**, Ἡσύχ.

Ὀρχομενός, ὁ, καὶ ἡ (Θουκ. 1. 113, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 257), ὄνομα πολλῶν Ἑλλην. πόλεων, ὧν ἡ ὀνομαστοτάτη ἦτο **Ὀρχομενὸς Μινύειος** ἐν Βοιωτίᾳ, Ὅμηρ., κλ., πρβλ. Müller's Orchom. u. die Minyer. Οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο **Ὀρχομένιοι**, οἱ, Στράβ. 414· ἐντεῦθεν **Ὀρχομενίζω**, φρονῶ τὰ τῶν Ὀρχομενίων, Ἑλλάνικος 49.— Ὁ ἀρχαῖος Βοιωτικὸς τύπος ἦτο Ἐρχ-, οὗτος δὲ εὑρίσκεται ἐν ἐπιγραφαῖς καὶ ἐπὶ νομισμάτων μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Ἀλεξάνδρου, Böckh εἰς Συλλ. Ἐπιγρ. 1, σ. 722, Keil Ἐπιγραφ. Βοιωτ. 1, Mionnet. Suppl 3, σ. 516.

ὄρχος, ὁ, σειρὰ κλημάτων ἢ καρποφόρων δένδρων, παρὰ νεώτερον ὄρχον Ὀδ. Η. 127, πρβλ. Ω. 341, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 296· ὄρχος ἀμπελίδος Ἀριστοφ. Ἀχ. 995· ἡμερίδων ὄρχους Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1046. 82· οὐκ ὀρθῶς τοὺς ὄρχους ἐφύτευσαν Ξεν. Οἰκ. 20, 3· φυτεύουσι .. αὐτὸ κατ' ὄρχους Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 4, 8· — **ὄρχατος** εἶναι τύπος περιληπτικὸς· πρβλ. ὡσαύτως τὸ **ὄρχαμος**. **II.** παρὰ γραμμ. ὡσαύτως = **ὄρυγμα**.

ὀρχο-τομέω, (**ὄρχις**) εὐνουχίζω, Ἄλεξ. Ἀφροδ. Πρβλ. 1. 9, Ἱππιατρ.· — **ὀρχοτομία**, ἡ, εὐνουχισμός, αὐτόθι.— Περὶ τοῦ τύπου, ἴδε Λοβ. εἰς Φρύνιχ. 679.

ὀρώδης, ες, (**ὄρος**) ὀρεινός, ἀντὶ **ὀρειώδης**, Ἐτυμολ. Μέγ. 208. 4.

ὄρω, = **ὄρνυμι**, μόνον ἐν τῇ μετοχ. **ὀροντες**, Ὀρφ. Λιθ. 113.

ὄρωρα, **ὀρώρει**, **ὀρώρεται**, ἴδε ἐν λέξ. **ὄρνυμι**, καὶ ἐν λέξ. **ὄρομαι**.

ὀρωρέχαται, **ὀρωρέχατο**, ἴδε ἐν λ. **ὀρέγω**.

ὀρώρυχα, **ὀρώρυκτο**, ἴδε ἐν λ. **ὀρύσσω**.

ὅς, ἥ, ὅ, γεν. οὗ, ἧς, οὗ, κτλ.· δοτ. πληθ. οἷς, αἷς, οἷς, κλ.· — Ἐπικ. τύποι: γενικ. **ὅου** (οὐδέποτε **οὗ**) ἐν ταῖς φράσεσιν **ὅου κλέος οὔποτ' ὀλεῖται** Ἰλ. Β. 325, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 156· **ὅου κλέος ἔσκε μέγιστον** Ὀδ. Δ. 70· θηλ. **ἕης**, Ἰλ. Π. 208· δοτ. πληθ. **οἷσι**, **ἧς**, **ἧσι** (ὡς παρ' Ὁμήρ.).— Ἀντωνυμία, ἥτις ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ ἦν ἐν χρήσει **Α.** ὡς δεικτικὴ ἀντωνυμία ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν **οὗτος**, **ὅδε**, τὸ καὶ ἄρθρον **ὁ**, **ἡ**, **τό**. **Β.** ὡς ἀναφορικὴ ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ τονούμενον ἄρθρον **ὅ**, **ἥ**, **τό**, (ἴδε **ὁ**, **ἡ**, **τό**, Γ)· παρὰ τοῖς μετέπειτα κατέστη μόνον ἀναφορικὴ ἀντωνυμία πλὴν ὀλίγων ἰδιαιτέρων φράσεων.— Ἡ δεικτικὴ αὕτη καὶ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὴν κτητικὴν **ὅς**, **ἥ**, **ὅν**, ἴδε ἐν τέλει. (Ἡ ἑλλην. ἀναφορ. **ὅς**, **ὅ**, δέον νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν Σανσκρ. yas, οὐδ. yat, πρβλ. Ἐπίρρ. yât **ὡς**, Λατ. is, id, Γοθ. ja-hai (if), jua (an), Λιθ. jis, ji (οὗτος, αὕτη), Ἀρχ. Σλαυ. i, ja, je (αὐτός, ή, ό)· — ἡ Ἑλλ. δασεῖα παρίσταται διὰ τοῦ y ἢ j· πρβλ. **ὁ**, **ἡ**, **τό** ἐν ἀρχ. καὶ ἴδε **ὡς** II).

Α. ΔΕΙΚΤΙΚΗ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑ, = **οὗτος**, **ὅδε**· ἐνίοτε δὲ καὶ = **αὐτός**. **I.** Ὅμηρ. χρῆσις·— ἡ τύπος οὗτος ἁπανταχοῦ μόνον κατ' ὀνομ. ἑρσ. καὶ οὐδ. **ὅς**, **ὅ**, καὶ ἴσως κατ' ἀναφ. πληθ. οὐδ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἑπομένου τοῦ γάρ, ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ὀδ. Α. 286· ἀλλὰ καὶ ὃς δείδοικε Ἰλ. Φ. 198· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων Ὀδ. Ω. 190, Ἰλ. Ψ. 9, πρβλ. Μ. 314· — τὰς δὲ λοιπὰς πτώσεις ἀπλήρωτοι τὸ **ὅ**, **ἥ**, **τό**· ἂν καὶ τῶν ἐκδοτῶν τινες γράφουσιν **ἥ** ἐν Δ. Ρ. 551, Ὀδ. Ω. 255, κλ.· — συχνάκις ἐν χρήσει ἐμφατικῶς ἐν τῇ ἀποδόσει καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ **οὐδὲ** ἢ **μηδὲ** πρὸ αὐτοῦ, μηδ' ὄντινα γαστέρι μίτηρ κοῦρον ἑόντα φέροι, μηδ' ὃς φύγοι Ἰλ. Ζ. 59, πρβλ. Η. 160, Ὀδ. Δ. 653· οὕτως ἠγουμένης, εἷς ἕτερον γάρ τίς τε ἰδὼν .., ὃς σπεύδει (ἀντί, ὅστις ἂν ἴδῃ, ὃς σπεύδει) Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 22.

II. παρὰ τοῖς μετέπειτα ἡ χρῆσις αὕτη παρέμεινεν ἐν τισι μόνον τύποις: **1)** ἐν ἀρχῇ προτάσεως, **καὶ ὅς**, καὶ οὗτος, Ἡρόδ. 7. 18, Ξεν. Συμπ. 1. 15· ἀλλαχοῦ, ὡς ἐν τοῖς **καὶ ἥ**, καὶ αὕτη, **καὶ οἵ**, καὶ αὐτοί, πιθαν. γραπτεῖον **καὶ ἡ**, **καὶ οἱ**. Ἡρόδ. 8. 56, 87, Πλάτ. Φαίδων ἐν τέλ., Πρωτ. 310D, Συμπ. 201E, Ξεν. Ἀν. 7. 6, 4· ἴδε **ὁ** Α. VII. 1. **2)** **ὅς καὶ ὅς**, τοιοῦτος καὶ τοιοῦτος ἄνθρωπος, Ἡρόδ. 4. 68· — ἐνταῦθα ὡσαύτως τὸ ἄρθρον ἀναπληρωτέον τὰς πλαγίας πτώσεις. **3)** **ἦ δ' ὅς**, **ἦ δ' ἥ**, λέγει αὐτός, λέγει αὐτή, συχν. ἐν τοῖς Πλάτων. διαλόγοις, ἴδε ἐν λέξ. ἠμί. **4)** ἐν ἀντιθέσεσιν ἔνθα ἐνίοτε ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἄρθρον. Λέριοι κακοί· οὐκ ὁ μέν, ὃς δ' οὔ .., Φωκυλ. 1· ὃς μὲν .., ὁ δὲ .., Μόσχ. 3. 77· ὃ μὲν .., ὃς δὲ .., ὃς δέ .., Βίων 1. 81· οὕτω, τῷ μὲν .., ᾧ δὲ .., ᾧ δὲ .., Ἀνθ. Π. 6. 187· ὃ μὲν .., ὃ δὲ .., ὁ δὲ .., (οὐδ.), Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 8· ἃ μὲν .., ἃ δὲ .., Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. τ. 1, 75· ὧν μὲν .., ὧν δὲ .., Φιλήμων ἐν Ἀδῆλ. 11· πόλεις ἃς μὲν .., ἃς δὲ .., Δημ. 248. 19· ἐφ' ὧν μέν .., ἐφ' ὧν δὲ .., Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 2. 8, 6· λίαν συχνάκις παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις·— ὡσαύτως ἀντιστοιχοῦν πρὸς ἄλλας ἀντωνυμ., ἑτέρων .., ὧν δὲ .., Φιλήμων ἐν «Θηδ.» 1. 6· ἐφ' ᾧ μὲν .., ἐπὶ δὲ θατέρῳ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6, 8. 4, κτλ.

Β. ΑΝΑΦΟΡ. ΑΝΤΩΝ., ὅστις, ὁ ὁποῖος, Λατιν. qui, quae, quod. Ἐκ παραλλήλου μετὰ τῆς ἁπλῆς ἀναφορ. **ὅς**, **ἥ**, **ὅ** (παρ' Ὁμ. καὶ **ὁ**, **ἡ**, **τό**), εὑρίσκομεν ἐν κοινῇ χρήσει τοὺς συνθέτους τύπους **ὅστε**, **ὅστις** καὶ **ὅτις**, **ὅσπερ** καὶ **ὅπερ**, **ὅς γε**. Τὰ **ὅς** καὶ **ὅστε** δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διακριθῶσι· τὸ **ὅστις** κυρίως σημαίνει ὁστισδήποτε, Λατ. quisquis, ἀλλὰ συχνάκις ἀναφέρεται εἰς προηγούμεναν ὡρισμένον, ἀκριβῶς ὡς τὸ **ὅς** ἢ **ὅστε** (ἴδε ἐν λέξει **ὅστις**)· **ὅσπερ** εἶναι ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **ὅς** (ἴδε ἐν λ. **ὅσπερ**), **ὅς γε** παρέχει εἰς τὸ **ὅς** δύναμιν περιοριστικὴν ἢ διακριτικήν, ὡς τὸ Λατ. qui quidem ἢ quippe qui, ἴδε ἐν λέξ. **ὅς γε**.

ΧΡΗΣΙΣ τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμ. (αἱ ἑπόμεναι παρατηρήσεις ἀναφέρονται εἴς τε τοὺς τύπους **ὅστις**, **ὅσπερ**, **ὅστε**, **ὅστις**, ὡς καὶ εἰς τὸν ἁπλοῦν τύπον **ὅς**)· **1)** ὡς πρὸς τὴν **ΣΥΜΦΩΝΙΑΝ**.— Κυρίως συμφωνεῖ κατὰ γένος πρὸς τὸ ὄνομα ἢ τὴν ἀντωνυμίαν τῆς προηγουμένης προτάσεως, εἰς ἣν ἀναφέρεται, ἀκριβῶς ὡς ἐπὶ θ. **Ἀλλ'** ὁ κανὼν οὗτος ἐπιδέχεται πολλὰς ἐξαιρέσεις: **1)** τὸ ἀναφορικὸν δύναται νὰ συμφωνῇ πρὸς τὸ νοούμενον οὐχὶ πρὸς τὸ δηλούμενον γένος τοῦ προηγουμένου ἢ δεικτικοῦ, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτή Ἰλ. Χ. 87· τέκνων, οὓς ἦγαγε Εὐρ. Ἱκέτ. 12· — οὗτω μετὰ τὰ περιληπτικὰ ὀνόματα τὸ ἀναφορ. συχνάκις τίθεται ἐν τῷ πληθ. κατὰ τὸ γένος τὸ νοούμενον ὑπὸ τοῦ ὀνόματος, λαόν .., οὓς .., Ἰλ. Π. 369· στρατιάν .., οἵτινες .., τὸ ναυτικόν, οἵ .., Θουκ. 3. 4., 6. 91· τῷ πλήθει, οἵπερ .. Πλάτ. Φαῖδρ. 260Δ· ἰδίως μετὰ τὰ ὀνόματα χωρῶν ἢ πόλεων, Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην ἀφίκανεν, οἵ .. (δηλ. εἰς τὴν Τηλέπυλον τῶν Λαιστρυγόνων, οἱ ὁποῖοι ..) Ὀδ. Ψ. 319· τὰς Ἀθήνας, οἵγε .. Ἡρόδ. 7. 8, 2· Μέγαρα .., οὓς .., Θουκ. 6. 94· — δύναται δὲ ὡσαύτως νὰ συμφωνῇ καὶ πρὸς ὄνομα ἢ ἀντωνυμίαν ὧν ἡ ἔννοια ὑπάρχει ἐν τῷ ἐπιθέτῳ, οἷον Θηβαίας ἐπισκοποῦντ' ἀγυιάς, τάν .., = ἀγυιὰς Θήβης, τὴν .., Σοφοκλ. Ἀντ. 1137· τοὺς Ἡρακλείους παῖδας, ἐς .., τοὺς παῖδας Ἡρακλείους ὅ. .., Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 156· τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου, ὃν .., τῆς ἐμοῦ ἐμοῦ, ὃν .., Σοφ. Ο. Κ. 730· (οὕτω, γυναικείας ἀρετῆς, ὅσαι .., τῆς ἀρετῆς τῶν γυναικῶν ὅσαι .., Θουκ. 2. 45)· τὸν ἥμισυν ἔστ' ἀτελῆς τοῦ χρόνου εἰθ' ἧς πάσι μέτεστι .., ἔνθα τὸ ἧς συμφωνεῖ πρὸς τὸ ἀτελείας ὅπερ νοεῖται ἐν τῷ **ἀτελής**, Δημ. 459. 15. **2)** ὅταν τὸ προσδιορι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζόμενον ὄνομα ἐν τῷ ἑνικῷ ἐννοῇ ὁλόκληρον τάξιν, τὸ ἀναφορικὸν ἀκολουθεῖ κατὰ πληθ. ἀριθμ., ἦ μάλα τις θεὸς ἔνδον, οἵ .. ἔχουσιν (ἀντὶ τις θεῶν, οἵ ..) Ὀδ. Τ. 40· κῆτος, ἃ μυρία βόσκει .. Ἀμφιτρίτη, ἓν ἐκ τῶν μυρίων ἅπερ .., Μ. 97· αὐτουργός, οἵπερ .., εἷς ἐκ τῶν αὐτουργῶν, οἵτινες .., Εὐρ. Ὀρ. 920· σπάνιον παρὰ τοῖς πεζογράφοις: ἀνὴρ καλός τε κἀγαθός, ἐν οὐδαμοῦ σὺ φανήσει γεγονὼς Δημ. 328. 24, πρβλ. Λυσ. 94. 40. **3)** τἀνάπαλιν, ἑνικὸν ἀναφορικὸν προσδιορίζει πληθυντικὸν δεικτικόν, ὅταν ἰδιαιτέρως πρόκηται νὰ προσδιορισθῇ εἰς τῶν εἰς τὴν τάξιν ἐκείνην ἀνηκόντων· ἀλλὰ τότε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τίθενται τὰ ἀναφορικὰ ὅστις ἢ ὅς ἄν· ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅτις κ' ἐπίορκον ὁμόσσῃ, ἀντὶ ἀνθρώπων τινά, ὅς κε ἐπίορκον ὁμόσσῃ Ἰλ. Γ. 279, πρβλ. Ἡσ. Θ. 459· πάντα .., ὅ τι νοοίης, δηλ. πᾶν τὸ ὁποῖον .., Ἀριστοφ. Νεφ. 1381· σπανίως μόνον τὸ ὅς, οἷον τὰ λίνεα [ὅπλα], τοῦ τάλαντον ὁ πῆχυς εἷλκε, τοῦ ὁποίου ὁ εἷς πῆχυς .., Ἡρόδ. 7. 36. **4)** τὸ ἀναφορικὸν ἐνίοτε τίθεται κατ' οὐδ. συμφωνοῦν οὕτω μᾶλλον πρὸς τὴν ἐν τῷ προσδιοριζομένῳ ὑπάρχουσαν ἔννοιαν ἢ πρὸς αὐτὸ τὸ προσδιοριζόμενον ὄνομα, διὰ τὴν πλεονεξίαν, ὃ πᾶσα φύσις διώκειν πέφυκεν, διὰ τὴν πλεονεξίαν,— πρᾶγμα τὸ ὁποῖον .., Πλάτ. Πολ. 359C, πρβλ. Νόμ. 653E· τοὺς Φωκέας, ὃ σιωπᾶν εἰκὸς ἦν, ὄνομα, τὸ ὁποῖον .., Δημ. 355. 8· γυναῖκας ἐφ' ὅπερ .., τὰς γυναῖκας,— πλάσμα (πρᾶγμα) διὰ τὸ ὁποῖον .., περιφρονητικῶς, Εὐρ. Βάκχ. 454. **5)** μετὰ ῥημάτων δηλούντων τὸ καλεῖν ἢ ὀνομάζειν τὸ ἀναφορικὸν συχνάκις συμφωνεῖ μᾶλλον πρὸς τὸ ὄνομα ὅπερ προστίθεται ὡς κατηγρρούμενον ἢ πρὸς τὸ προσδιοριζόμενον, ξίφος, τὸν ἀκινάκην καλέουσιν Ἡρόδ. 7. 54· τὴν ἄκρην, αἳ καλεῦνται Κληῖδες αὐτόθι 5. 108· πρβλ. 2. 17, 124, κτλ.

II. ὡς πρὸς τὴν ΣΥΝΤΑΞΙΝ.— Κυρίως τὸ ἀναφορικὸν ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ ἢ ῥήματος τῆς ἰδίας προτάσεως καὶ κατὰ τὰς συντακτικὰς αὐτῶν ἀπαιτήσεις ἐκφέρεται. Πολλάκις ὅμως συμφωνεῖ κατὰ πτῶσιν πρὸς τὸ προσδιοριζόμενον δυνάμει ἕλξεως, τῆς γενεῆς, ἧς Τρωί περ εὐρύοπα Ζεὺς ἔδωκε (ἔνθα ἡ προσήκουσα πτῶσις θὰ ἦτο ἣν) Ἰλ. Ε. 265, πρβλ. Ψ. 649· ἀπὸ παδεύσιος, τῆς ἐπεπαίδευτο (ἀντὶ τῇ ἢ τὴν) Ἡρόδ. 4. 78· ἦτο δὲ ἡ αὐνταξις αὕτη τοσοῦτον κοινὴ παρὰ τοῖς Ἀττ., ὥστε ἐκλήθη ἕλξις ἀττική, Θουκ. 7. 21, κτλ.— συχνότατα δὲ συμβαίνει τοῦτο ἐπὶ τῆς δεικτικῆς ἀντωνυμίας, ἧς παραλειπομένης λαμβάνει τὴν πτῶσιν τὸ ἀναφορικόν, οἷον οὐδὲν ὧν λέγω (ἀντὶ οὐδὲν τούτων, ἃ λ.) Σοφ. Ἠλ. 1048, 1220, κτλ.· ξὺν ᾧπερ εἶχον οἰκετῶν (ἀντὶ ξὺν τούτῳ, ὅνπερ) ὁ αὐτ. εν Ο. Κ. 334· ἀνθ' ὧν (ἀντὶ ἀντὶ τούτων ἃ ..) Ξεν. Κύρ. 3. 1, 34· πρὸς οἷς (ἀντὶ πρὸς τούτοις, ἃ ..) Πλάτ. Γοργ. 519A, κτλ.· ἐνίοτε ἡ δεικτικὴ ἀντωνυμία ἀκολουθεῖ, ἀφ' ὧν ἐγένεσθε ἀγαθοί, ἀπὸ τούτων ὠφελεῖσθαι Θουκυδ. 3. 64, πρβλ. Δημοσθ. 95. 23., 96. 17.— Ἡ ἕλξις αὕτη σπανίως εὑρίσκεται πλὴν ὅταν ἡ αἰτιατ. γίνηται γενικ. ἢ δοτ., ἴδε κατωτ.— ἐνίοτε ὅμως ἡ ὀνομαστ., οὐδὲν εἰδότες τῶν ἦν (ἀντί, τούτων ἃ ἦν) Ἡρόδ. 1. 78· ἀφ' ὧν παρεσκεύασται (ἀντί, ἀπὸ τούτων, ἃ παρ.) Θουκ. 7. 67· καὶ ἐνίοτε ἡ δοτ., ὧν ἐγὼ ἐντετύχηκα οὐδείς (ἀντί, τούτων οἷς ..) Πλάτ. Γοργ. 509A.

6) τἀνάπαλιν τὸ προσδιοριζόμενον δεικτικὸν λαμβάνει τὴν πτῶσιν τοῦ ἀναφορ., φυλακὰς δ' ἃς εἴρεαι .. οὔτις (ἀντί, φυλακῶν οὔτις) Ἰλ. Κ. 416· τὰς στήλας, ἃς ἵστα, αἱ πλεῦνες .. (ἀντί, τῶν στηλῶν .. αἱ πλεῦνες) Ἡρόδ. 2. 106· = οὕτω καὶ ὅταν τὸ ὄνομα ἀκολουθῇ τὴν ἀναφορικὴν πρότασιν, δύναται νὰ τεθῇ ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ ἀναφορικόν, Κύκλωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ἀντίθεον Πολύφημον Ὀδ. Α. 69, πρβλ. Δ. 11, Ἰλ. Γ. 122, Αἰσχύλ. Θήβ. 553, Εὐριπ. Ἑκάβ. 771, 986, Ἱπποκρ. 101, Πλάτ., κλ.· οὕτω παρ' Οὐεργιλίῳ, urbem quam vestra est. **2)** κατά τι ὅμοιαι εἶναι αἱ περιπτώσεις ἐν αἷς ἡ δεικτικὴ ἀντωνυμία ἢ τὸ οὐσιαστικὸν μετὰ τοῦ ἄρθρου μεταφέρονται εἰς τὴν ἀναφορικὴν πρότασιν, Ἰνδὸν ποταμόν, ὃς κροκοδείλους δεύτερος οὗτος .. παρέχεται, = Ἰνδὸν ποταμόν, δεύτερον τοῦτον, ὅς.., Ἡρόδ. 4. 44 σφραγῖδα .., ἣν ἐπὶ δέλτῳ τήνδε κομίζεις Εὐρ. Ι. Α. 156· — ἐν Πλάτ. Νόμ. 647A, φοβούμεθα δέ γε .. δόξαν .., ὃν δὴ καὶ καλοῦμεν [τὸν φόβον] ἡμεῖς γε αἰσχύνην, αἱ λέξεις τὸν φόβον φαίνονται γλώσσημα. **3)** τὸ ἀναφορ. ἐν πάσῃ πτώσει δύναται νὰ ἔχῃ γενικὴν μεριστικὴν προηγουμένην ἢ ἀκολουθοῦσαν, ἀθανάτων ὅστις, πᾶς τις τῶν ἀθανάτων ὅστις .., Ὀδ. Ο. 35· ὀμωάων ἥτις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι αὐτόθι 25· ἀνδρῶν ὅστις ἵκηται ἀλώμενος Ε. 448, κλ.· οἵ .. τῶν ἀστῶν Ἡρόδ. 7. 170· οὓς .. βαρβάρων Αἰσχύλ. Πέρσ. 475· ᾧ .. τῶν ἡνιόχων Πλάτ. Φαῖδρ. 247B· συχν. ἐν τῷ οὐδ., ἐς ὃ δυνάμιος Ἡρόδ. 7. 50· οἶσθ' οὖν ὃ κάμνει τοῦ λόγου, ποῖον μέρος τοῦ λόγου σου, Εὐρ. Ἴων 363· ᾧπερ τῆς τέχνης ἐπίστευον, εἰς τὸ ὁποῖον μέρος (τὸ ἰδιαίτερον) τῆς τέχνης των .., Θουκ. 7. 36· τὰ μακρὰ τείχη, ἃ σφῶν .. εἶχον ὁ αὐτ. 4. 109, κλ.— σπάνια τὰ παραδείγματα ὡς τὸς ἣν χθονὸς (ἀντὶ ὃ χθονὸς) Αἰσχύλ. Θήβ. 818.

III. ὡς πρὸς τὰς ΕΓΚΑΙΣΕΙΣ, καθ' ἃς ἐκφέρεται ἡ ἀναφορικὴ πρότασις: **I.** ὁ ἐνεστὼς τῆς ὁριστικῆς εἶναι ἐν χρήσει ὅταν ἡ ἀναφορικὴ πρότασις ἐκφέρῃ θετικὸν γεγονός· ἀλλ' ὡσαύτως συνήθως μετὰ τὸ ὅστις, τῷδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος, ὅστις ὅδε κρατέει Ἰλ. Ε. 175· κλύθι, ἄναξ, ὅτις ἐσσί, ὅστις δήποτε καὶ ἂν εἶσαι, Ὀδ. Ε. 445· βουληίην .. ἥτις ἐστὶ Ἡρόδ. 6. 12· ὅ τι ἀνὴρ καὶ γυνή ἐστι, ὅτι δήποτε εἶναι .., ὁ αὐτ. 2. 60· Ζεύς, ὅστις ποτ' ἐστὶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 160· τίς οὕτω μαίνεται, ὅστις .. οὐ βούλεται ..; Ξεν. Ἀν. 2. 5, 12, κτλ.— ὅταν τὸ γεγονὸς παρίσταται ὡς τυχαῖον, γίνεται χρῆσις τῶν ἱστορικῶν χρόνων μετὰ τοῦ ἄν, οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ' ἂν .. ἔτλη Εὐρ. Μήδ. 1339, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ. 38D.

2) ἡ ὑποτ., ὅταν ἡ ἀναφορ. πρότασις ἐκφέρῃ γεγονὸς πιθανόν, ἐνδεχόμενον ἢ ὑποτιθέμενον, ὅτε τὸ ἄν ἀείποτε προστίθεται ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ. Ἀλλ' ἡ ὑποτακτ. τίθεται ἐπὶ πλαγίων ἐρωτήσεων, τί σοι πιθώμεσθ', Ἀπόκρ. ὅ τι πίθησθε; Ἀριστοφάν. Ὄρν. 164· ἐπὶ αὐθυποτάκτων, ᾧ μεταδῶμεν, εἰς ὃν ἅς .., Πλάτ. Μένων 89E, κλ.— Οὕτω καὶ κατὰ προστ., ὃν ὑμεῖς .. νομίσατε Λυσ. 157. 27· περὶ τοῦ οἶσθ' ὃ δράσον, ἴδε ἐξῶ Β. 7. **3)** ἡ εὐκτ. ὅταν ἡ ἀναφορικὴ πρότασις ἐκφέρῃ εὐχήν· ἢ ὅταν προσθήκῃ τοῦ ἄν τὸ ῥῆμα ἐκφέρῃ ἁπλῶς τὸ δυνατὸν γενέσθαι, ἐλπίς, ᾗ μόνῃ σωθεῖμεν ἂν Εὐρ. Ἑλ. 815· — ἀλλ' ἐπὶ καθολικῆς ἐννοίας τὸ ἄν παραλείπεται, οἷον, ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην, ὅτε ἐν τῇ Λατ. τίθεται ἐνεστὼς ὑποτακτ. (quam quisque norit artem in hac se exerceat), Ἀριστοφ. Σφ. 1431, πρβλ. Σοφ. Τρ. 94· ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 666, κτλ.

4) ἡ προστ., ἴδε ἀνωτ. 2. **5)** τὸ ἀπαρέμφ., ἐπὶ πλαγίου λόγου, ἔτι δὲ .. χρήματα οὐκ ὀλίγα, οἷς χρήσεσθαι αὐτοὺς (ἐξυπακ. ἔφη) Θουκ. 2. 13· μάλιστα ἡγουμένου τοῦ ἐφ' ᾧ τε, ἴδε ἐπὶ Β. ΠΙ. 3.

IV. ΙΔΙΩΜΑΤΙΚΑΙ χρήσεις: **1)** παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς δοκίμοις τὸ ἀναφορικὸν πολλάκις ἀντικαθίστησιν ἐν δευτέρᾳ προτάσει τὸ δεικτικὸν μετὰ τοῦ καὶ ἢ δέ. ἔτι καὶ ἂν μετεβλήθη ἡ πτῶσις, οἷον, ἄνδρα .. ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοὶ (ἀντὶ καὶ ᾧ ἢ ᾧ καὶ) Ἰλ. Α. 78· δοῦ κράτος ἐστὶ μέγιστον .., Θόωσα δέ μιν τέκε νύμφη (ἀντὶ ὃν τέκε) Ὀδ. Α. 70, πρβλ. Ξ. 85, κτλ.· τοῦτο δὲ ἐνίοτε καὶ χωρὶς νὰ τίθηται τὸ δεικτικόν, δοίη δ' ᾧ ἐθέλοι καὶ οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι (ἀντὶ καὶ ὃς οἱ) Β. 54, πρβλ. 114· οὓς κεν ἐὺ γνοίην καί τ' οὔνομα μυθησαίμην (ἀντὶ καὶ ὧν) Ἰλ. Γ. 235· ᾗ χαλκὸς μὲν ὑπέστρωται, χαλκὸν δ' ἐπιέσται (ἐξυπ. αὐτή) Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 47· ἃς ἐπιστήμας μὲν προείπομεν .., δέονται δὲ ὀνόματος ἄλλου Πλάτ. Πολ. 533D. **2)** τὸ οὐδ. τῆς ἀναφορ. ἀντων. τύρηται παρ' Ἀττικ. ἀπολύτως, ὡς εἰ εἶχε προηγηθῇ τοῦθ' οὕτως ἔχει, ἤ τι παρόμοιον, ὅτε ἡ ἑπομένη πρότασις κοινῶς εἰσάγεται διὰ τοῦ γάρ. ὅτε, εἰ, ἐπειδῆ, κτλ.· ὃ δὲ δεινότατόν γ' ἐστὶν ἁπάντων, ὁ Ζεὺς γάρ .. ἕστηκεν Ἀριστ. Ὄρν. 514, πρβλ. Δημ. 406, 23, κλ.· ὃ δὲ πάντων σχετλιώτατον, εἰ .. βουλευσόμεθα Ἰσοκρ. 127D· ὃ μὲν πάντων θαυμαστότατον ἀκοῦσαι ὅτι .., Πλάτ. Πολ. 491B· ὡσαύτως ἄνευ συνδέσμου τινός· ὃ δὲ πάντων δεινότατόν ἐστι, τοιοῦτος ὢν Ἀνδοκ. 31, 10 (κατ' ἀνακόλουθον)· μετ' αἰτιατικ. καὶ ἀπαρεμφ. ὃ δὲ πάντων δεινότατον .., ὑποδέξασθαι Λυσ. 154, ἐν τέλ., κτλ.· — οὕτως ἐν ἑτέραις φράσεσιν, ὃ δ' ἠπάτασε πλεῖστον .., ηὔχεις Εὐρ. Ἠλέκτρ. 938, πρβλ. Δημ. 942. 10 — Οὕτως ὡσαύτως τὸ οὐδέτ. πληθυντ. ἃ τίθεται ἐν ἀρχῇ προτάσεως ἄνευ τινὸς ὡρισμένης ἀποδόσεως, ἃ δ' .. ἐστί σοι λελεγμένα, πᾶν κέρδος ἡγοῦ .., ὡς πρὸς τὰ λεχθέντα .., Εὐρ. Μήδ. 453, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 81, Σοφ. Ο. Τ. 216, Ἀριστοφ. Ἱππ. 512, κτλ. **3)** πολλάκις ἡ ἀναφορ. ἀντωνυμία δύναται νὰ ἀναλυθῇ εἰς σύνδεσμον καὶ τὴν προσωπ. ἀντων., οἷον ἄτοπα λέγεις .., ὅς γε κελεύεις (ἀντὶ ὅτι σύ γε) Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 15, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 204B, κτλ.— συχνότατα ἐν ὑποθ. προτάσει ἀντὶ τοῦ εἰ ἢ ἐάν τις, βέλτερον ὅς .. προφύγῃ κακόν, ἠὲ ἀλώῃ Ἰλ. Ξ. 81, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 325· συμφορὰ δ', ὃς ἂν τύχῃ κακῆς γυναικὸς Εὐρ. Ἀποσπ. 1042· τὸ δ' εὐτυχές, οἳ ἂν .. λάχωσι κτλ. Θουκ. 2. 44· τὸ καλῶς ἄρξαι .., ὃς δ' ἂν τὴν πατρίδα ὠφελήσῃ ὁ αὐτ. 6. 14. **4)** ἀναφορικὴ ἀντων. ὑπάρχει καὶ ὅπου παρ' ἡμῖν δύναται νὰ τεθῇ τελικὴ πρότασις, ἄγγελον ἧκαν, ὃς ἀγγείλειε, qui nunciaret, ἵνα ἀναγγείλῃ, Ὀδ. Ο. 450. κλητοὺς ὀτρύνομεν, οἵ κε τάχιστα ἔλθωσ', ἵνα τάχιστα ἔλθωσι .., Ἰλ. Ι. 165· πρέσδεις ἄγουσα, οἵπερ φράσωσιν, ἵνα φράσωσι .., Θουκ. 7. 25· καὶ συχν. μετὰ μέλλ. ὁριστ., πέμψον τιν', ὅστις σημανεῖ Εὐρ. Ι. Τ. 1208, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 2, Ἀπομν. 2. 1, 14· — οὕτω καὶ ἀντὶ τοῦ ὥστε. ἡγουμένου τῶν οὕτω, ὧδε, κτλ., οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος, ὃς θανεῖν ἐρᾷ (ἀντὶ ὥστε ἐρᾶν) Σοφ. Ἀντ. 220, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 52 (καὶ αὐτόθι Valck.), Εὐρ. Ἄλκ. 198, Ἀριστοφ. Ἀχ. 737, κτλ. **5)** ὃς συχνάκις τίθεται ὅπου θὰ προσεδοκῶμεν οἷος, ὡς μαθὼν ὃς εἰ φύσει, οἷος εἰ ἐκ φύσεως, Λατ. qui sis, Σοφ. Αἴ. 1259, πρβλ. Πλάτ. Εὐθύδ. 283D, κτλ. **6)** παρ' Ἡροδότῳ τὸ ὃς ἐνίοτε ἀναγινώσκεται ἀντὶ τοῦ ὅστις ἢ τὸς ἐν πλαγίῳ λόγῳ, οἷον, ὃς ἦν ὁ ἀναδέξας, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, δὲν δύναμαι νὰ εἴπω τίς ἦτο ὁ .., 6. 124· γενομένης λέσχης ὃς γένοιτο .. ἄριστος 9. 71 (ἐν 4. 131., 6. 37., 7. 37, τί ἐθέλει (θέλοι) εἶναι πιθ. ἡ ὀρθή

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀ ἄγνωσις ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις)· οὕτω, δηλώσας ὃς ἦν Ἀριστ. Ποιητ. 11, 2.

Α α., ἡ ἀναφορικὴ ἀντωνυμ. συνημμένη μετὰ μορίων ἢ συνδέσμων, **I.** ὅς γε, ἴδε ὅσγε. **II.** ὅς δή, ἴδε ὅῃ I. 5·— ὃν ὁπότε τρόπον, καθ' οἱανδήποτε τρόπον, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 2, 20· ὁδήποτε, ἀδήποτε, οἱαδήποτε πράγματα, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 9. 1. 5., 9. 6, 2. **III.** ὅς καί, ὅστις ὡσαύτως .. , Ὅμ.· ἀλλὰ καὶ ὅς, καὶ ὁ ὁποῖος, Ἔρμανν. εἰς Σοφ. Ο. Τ 688. **IV.** ὅς κε ἢ κεν, Ἀττ. ὅς ἄν, σχεδὸν ὅμοιον τῷ ὅστις, Λατ. quicunque, ὅστις καὶ ἄν, ὁστισδήποτε .. , εἴτε ὑπάρχει τοιοῦτός τις εἴτε οὐχί, ἴδε ἄν Α. 1. 2) τὸ ὅς κε κεῖται σχεδὸν ὡς τὸ εἴ τις, οἷον νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδὲν κλαίειν, ὅς κε θάνῃσι Ὀδ. Δ. 196: — καὶ τὸ ὅστις εὑρηται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον συντεταγμένον. **V.** ὅσπερ, ὅστε, ὅστις, ἴδε τὰς λέξεις.

Α δ., ἀπόλ. χρήσεις πτώσεών τινων τῆς ἀναφορ. ἀντωνυμίας. **I.** γεν. ἐνικ. οὗ, ἐπὶ τόπου. 1) ὡς τὸ ὅπου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 486, Σοφ. Ο. Κ. 158, καὶ συχν. παρ' Ἀττ.· οὕτως, οὗ δὴ Αἰσχύλ. Πρ. 814, Πλάτ. Φαῖδρ. 248Β, κτλ.· οὗπερ Αἰσχύλ. Θήβ. 1011, Σοφ. Αἴ. 1237, Ο. Κ. 77, κτλ.· — καταχρηστικῶς ἐπὶ περιστάσεων, οὗ γὰρ τοιούτων δεῖ, τοιοῦτος εἶμ' ἐγὼ ὁ αὐτ. ἐν Φ. 1049, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 194Δ, κτλ.:— ἔστιν οὗ, ἐνιαχοῦ, ἔν τισι τόποις, Εὐριπ. Ὀρ. 638·— οὗ μὲν .. , οὗ δὲ .. , ἀλλαχοῦ μὲν .. , ἀλλαχοῦ δέ .. , Ἀριστ. Οἰκ. 2. 1·— μετὰ γενικῆς, οὐκ εἶδεν οὗ γῆς εἰσέδυ, εἰς ποῖον μέρος τῆς γῆς, Εὐριπ. Ι. Α. 1583· ἐννοεῖς οὗ ἐστι .. τοῦ ἀναμιμνήσκεσθαι Πλάτων Μένων 84Α· συνιδὼν οὗ κακῶν ἦν Δουκ. Τόξ. 17. 2) βραχυλογικῶς, μικρὸν προϊόντες .. , οὗ ἡ μάχη ἐγένετο (ἀντὶ ἐκεῖσε οὗ) Ξεν. Ἀν. 2. 1, 6· ἀπιὼν ἐκ τῆς πόλεως, οὗ κατέφυγε (ἀντὶ οἷ κατέφυγε καὶ οὗ ἦν) ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 5. 4, 14, πρβλ. Heind. εἰς Πλάτ. Φαίδωνα 108Β· οὕτως οὗπερ προσδεδοηθήκει Θουκ. 2. 86, πρβλ. 1. 134· — παρὰ μεταγεν. τὸ οὗ ἦτο ἐν χρήσει ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ οἷ, Φιλόστρ. 663, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 9. 105, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ι', 1, κτλ.· ἀλλὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις τοῦτο εἶναι σφάλμα τῶν ἀντιγραφέων, οἷον ἐν Δημ. 538. 16, 19, κτλ. **II.** δοτ. θηλ. ᾗ, Δωρ. ᾇ, ἐπὶ τόπου, ὡς τὸ Λατιν. qua, ὅπου, ᾗ μάλιστα, ᾗ ῥᾷστα, ᾗ ἄριστον, κτλ., ὡς τὸ ὡς μάλιστα, καὶ Λατ. quam celerrime, κτλ., συχν. παρὰ Ξενοφ. **III.** ἀρχ. δοτ. οἷ, ὡς ἐπίρρ., ἴδε ἐν λ. οἷ. **IV.** αἰτ. ἐν. οὐδ. ὅ, συνχνότατον ἀντὶ τοῦ διʼ ὃ ἢ ὅτι, διότι, ἐπειδή, ὡς τὸ Λατ. quod, συχν. παρ' Ὁμ. 2) παρ' Ἀττ. ἐν ἀρχῇ προτάσεως, διὰ τὸ ὁποῖον, δι' ὅ, ὅθεν, Λατ. quapropter, ἐπιτρέπει δὲ αὐτὸ ὁ Πόρσ. ἐν Εὐρ. Ἑκ. 13· τοῦ Matthiä τὰ παραδείγματα, Εὐρ. εἰς Φοιν. 155, 263, δύνανται ἁπλούστερον νὰ ἑρμηνευθῶσιν· ὡσαύτως ἡ αἰτ. τοῦ οὐδ. πληθ. ἃ λαμβάνεται ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, Ἔρμανν. εἰς Σοφ. Τρ. 137· καὶ ἡ ἐνικ. δοτ. ᾧ, Valck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 157. 3) ὃ - καθʼ ὅ, ὃ γὰρ ἀπέθανε, τῇ ἁμαρτίᾳ ἀπέθανεν ἐφάπαξ, ὃ δὲ ζῇ, ζῇ τῷ Θεῷ, διότι καθʼ ὃ ἀπέθανεν, ἀπέθανεν ἅπαξ διὰ τὴν ἁμαρτίαν, ἀλλὰ καθʼ ὃ ζῇ, ζῇ εἰς τὸν Θεόν, Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ς', 10, πρ. Γαλάτ. β', 20. — Παρὰ Θουκ. 2, 20 πρέπει νὰ ληφθῇ ὡς ὀνομαστ. ἴδε Πόππον ἐν τόπῳ προλεγ. σ. 134· περὶ δὲ τοῦ Θουκ. 3, 12 ἴδε Goller ἐν τόπῳ. **V.** ἀφʼ οὗπερ, ἐκ τοῦ χρόνου καθʼ ὃν, ἀφʼ ὅτου .. , Αἰσχύλ. Πέρσ. 177. **IV.** ἐφʼ ᾧ, ἴδε ἐν λ. ἐπὶ **Β. ΙΙΙ. 3.**

ὅς, ἥ, ὅν (οὐχὶ ὅ, ἴδε Ἰλ. Α. 609., Φ. 305, Ὀδ. Α. 515)· γεν. **οἷο** Ἰλ. Γ. 333, Ὀδ. Α. 330, κτλ.: ΚΤΗΤΙΚΗ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑ **1)** τοῦ τρίτου προσώπου, ἀντὶ ἑός, ἰδικός του, ἰδικός της, καὶ τίθεται ἢ πρὸ τοῦ προσδιοριζομένου ὀνόματος ἢ μετʼ αὐτό, ᾧ πενθερῷ, ὃν θυμόν, κτλ., Ἰλ. Ζ. 170, κτλ.· πόσιος οὗ, πατέρι ᾧ Ὀδ. Ψ. 150, κλ.· ἐνίοτε καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὰ ἃ κῆλα Ἰλ. Μ. 280· τὰ ἃ ὤμησατα Ὀδ. Ξ. 153, κτλ.· ὡσαύτως παρὰ Πινδ. (ὅστις ὅμως προτιμᾷ τὸν τύπον ἑός) Ο. 5. 16, Π. 6. 36 καὶ οὐχὶ ἄγνωστος τοῖς Τραγ., λέσχας ἃς Αἰσχύλ. Εὐμ. 367 (Λυρ.) ὧν παίδων Σοφ. Ο. Κ. 1639 (ἰαμβ.)· ὧν ἀλόχων Εὐρ. Ἑλ. 1124 (Λυρ.)· ἐκγόνοισιν οἷς Μήδ. 955 (ἰαμβ.)·— καὶ μετʼ ἄρθρ. λιτῶν τῶν ὧν Αἰσχύλ. Θήβ. 641· ὅπλων τῶν ὧν Σοφ. Αἴ. 442· τῶν ὧν τέκνων ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 266, 525· τοῖς οἷσιν αὐτοῦ, Λατιν. suis ipsius, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1248· ἐντεῦθεν παρ' Ἡροδ., γυναῖκα ἣν Ι. 205· ἀλλʼ οὐδέποτε ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ. **II.** ἐπὶ τοῦ δ' προσώπου, ἀντὶ τοῦ σός, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 379, Ἀνθ. Π. 7. 539· καὶ **III.** ἐπὶ τοῦ α' προσώπου ἀντὶ τοῦ ἐμός, Ὀδ. Ι. 28., Ν. 320, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1015, 1036.— Τὰς σημασ. Ι καὶ ΙΙΙ ἀποδέχονται οἱ παλαιοὶ γραμμ. καὶ ὁ Wolf ὑποστηρίζει αὐτάς, Prolegg. σελ. ccxlviii· ἐν ᾧ ὁ Buttm., ἐν τῷ Λεξιλόγῳ ἐν λέξ. ἕῆος 5. σ., ἀπορρίπτει αὐτὰς προβάλλων ὡς λόγον τὴν εὐκολίαν μεθʼ ἧς πάντα ταῦτα τὰ χωρία δύνανται νὰ μεταβληθῶσιν. Ἀλλὰ τοῦτο καθʼ ἑαυτὸ ὂν εἶναι ἰσχυρὸν ἐπιχείρημα, ἐπειδὴ καὶ εἰς ἄλλας ἀντωνυμίας ἑός, σφεῖς, σφέτερος, καὶ μάλιστα πάντων εἰς τὴν ἀντωνυμίαν αὐτοῦ, εὑρίσκομεν τὴν αὐτὴν τῶν προσώπων σύγχυσιν· ἢ μᾶλλον ἡ ἀντωνυμία φαίνεται ὅτι κατʼ ἀρχὰς ἦτο ἁπλῶς κτητική, μηδὲν πρόσωπον ἀφʼ ἑαυτῆς δηλοῦσα, λαμβάνουσα δὲ τὸ πρόσωπον ἐκ τῶν συμφραζομένων· βαθμηδὸν δὲ ἐν τῷ α' καὶ β' προσ. ὑπερίσχυσαν αἱ ἀντωνυμ. ἐμός καὶ σός, ἂν καὶ πεπαιδευμένοι ποιηταί, οἷος ὁ Ἀπολλ. Ῥόδ., διετήρησαν τὴν ἀρχαίαν χρῆσιν. Πρὸς τούτοις ἡ ἀντωνυμ. ὃς ἀείποτε ἐνισχύει τὴν ἔννοιαν τῆς κτήσεως,— ἰδικός του, ἴδιος αὐτοῦ, κλ., καὶ ἁπλ., ὡς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος Ὀδ. Ι 34, ἔνθα ἔπεται τὸ τις· εἴπερ καί τις ἀπόπροθι πίονα οἶκον γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει; ἐντεῦθεν ἕπεται, ὡς ὁ Buttm. παρατηρεῖ, ὅτι ὁ Wolf καλῶς ἐποίησε γράψας ἐν Ἰλ. Ξ. 221, 264., Π. 36., Τ. 174, κ. ἀλλ., φρεσὶ σῇσιν, οὐχὶ φρεσὶν ἧσιν· καὶ ἐν Ὀδ. Ο. 542, ὤμασι σοῖσιν, οὐχὶ ὤμασιν οἷσιν (πρβλ. Α. 402), — ἐπειδὴ ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις δὲν ὑπάρχει τοιαύτη μετʼ ἐμφάσεως ἔννοια ἰδιοκτησίας· πλὴν δὲ τούτου ἡ κτητ. ἀντωνυμ. ὅς, ἥ, ὅν ἔχει τὸ δίγαμμα παρ' Ὁμήρῳ, πρβλ. οὗ· οὐδὲν ἧττον ὑπάρχουσι πολλὰ χωρία, ἐν οἷς τὸ δίγαμμα εἶναι ἠμελημένον, πρὸς ὃν λέχος Ἰ. Α. 609· ὄγʼ ὃν φίλον υἱὸν Ζ. 474, κτλ.

ὅσα, ἴδε ἐν λ. **ὅσος IV.**

ὁσάκις [ᾰ], Ἐπικ. **ὁσάκι**, ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ.· ὡσαύτως **ὁσάκις**, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 2. 2· (ὅσος): — ὡς καὶ νῦν, ὁσάκι, ὁσάκι δʼ ὁρμήσειε ποδάρκης εἶος Ἀχιλλεὺς στῆναι ἀντίθιον Ἰλ. Φ. 265· ὁσάκι δʼ ὁρμήσειε πυλάων Δαρδανιάων Χ. 194· ἀναφορ. συσχετικὸν τοῦ τοσάκις, ὁσάκι γὰρ κύψει' ὁ γέρων πιέειν μενεαίνων, τοσάκι' Ὀδ. Α. 585· Ἀττ. τύπος ἐν Αὐσ. 171. 40, Πλάτ. Θεαίτ. 143Δ, Ξεν., κτλ.· ὁσάκις οὖν Νικομ. Ἀριθμ. σ. 131.

ὁσα-πλάσιων, ον, ὁσάκις μεγαλείτερος, Ἀριστ. Προβλ. 21. 22, 2.

ὁσαυταχῶς, ὁσάκις, τοσαυταχῶς δὲ γράφε, σοφώτατε, ὁσαυταχῶς ἀπὸ τῶν αὐτόθι τις πρὸς τὰ ἐνταῦθα ποιεῖται τὴν ἀφίξιν Μ. Ψελ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 353.

ὁσαχῇ, Ἐπίρρ. καθʼ ὅσους τρόπους, ὡσαύτως **ὁσαχῇπερ**, Πλάτ. Τίμ. 43Ε· — **ὁσαχοῦ**, Ἐπίρρ., εἰς ὁσαδήποτε μέρη, Δημ. 682. 12· — **ὁσαχοῦ**, Ἀριστοτ. 1. 45· — **ὁσαχῶς**, Ἐπίρρ., = **ὁσαχῇ**, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 7, 4, Τοπ. 1. 14, 1. (Ἅπαντες οὗτοι οἱ τύποι προκύπτουσιν ἐξ ἀχρήστου τύπου **ὁσαχός**).

ὅσγε, ἅγε, ὄγε, (ὅς, γε) ὅστις τῷ ὄντι ἢ τοὐλάχιστον, ὄγε μάλιστα ἐν τιμῇ ἄγονται Ἡρόδ. 2. 83, πρβλ. 111, Σοφ. Ο. Τ. 342, κτλ.· — τῇ γε, ὡς τοὐλάχιστον, Ἡρόδ. 2. 139. **II.** κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς τὸ Λατ. qui quidem ἢ quippe qui, οἵγε .. ὑπῆρξαν ἄδικα ποιεῦντες, ἀφοῦ ἐκεῖνοι ἤρχισαν .. , ὁ αὐτ. 7. 8. 2 ἀνδρῶν [οἵ] πρῶτον .. κρίνοντες .. , ὅσγʼ .. ἐξελυσαν, ἀφοῦ σύ .. , Σοφ. Ο. Τ. 35· πρβλ. 853, Ο. Κ. 427, κλ.— Οὐδαμοῦ παρ' Ὁμ.

ὅσδος, ὅσδω, Δωρ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ **ὄζος, ὄζω**.

ὁσ-ετείος ἢ **-έτιος, ον**, ἐτήσιος, ὁ κατʼ ἔτος, Γλωσσ.· ἴδε ἐν λ. **ὁσημέραι**.

ὁσ-ημέραι, Ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ **ὅσαι ἡμέραι**, καθʼ ἑκάστην ἡμέραν, Λατ. quotidie, καὶ μὴν πρὸ τοῦ γʼ ὁσημέραι .. ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν ἀεὶ τὴν ἐμὴν Ἀριστοφ. Πλ. 1006, Θουκ. 7. 27, Ἀλεξ. ἐν Ἀθήν. 36 οὐ παύσεται δι' ἡμέρας ὁσημέραι προχάζων, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας καθʼ ἑκάστην, Ἕρμιππος ἐν «Ἀθηνᾶς γοναῖς» 1. ὅ· ὁσ. ἕως ἄν .. , παρὰ Δημ. 707. 13· διηρημένως, ὅσαι ἡμέραι Θεμίστ. 192D. (οὕτως ἐν Ὀδ. Ξ. 93, ὅσσαι .. νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διός εἰσιν) οὕτως, **ὅσα ἔτη** ἢ **ὁσέτης**, Λατ. quotannis, Ἀριστοφ. Θεσμ. 624, Ξεν. Ἀθ. 3, 4· ὅσοι μῆνες, κατὰ μῆνα, ἑκαστον μῆνα, Δημ. 744. 25· ὅσαι ὧραι, πασαν ὥραν, Θεμίστ. 192D, κτλ., ὅπερ φέρεται **ὁσῶραι** ἐν Εὐστ. Πανημερίοις 339. 62· ἀλλὰ **ὅσαι ὧραι** αὐτόθι 92. 23· πρβλ. Γρηγόρ. Κορίνθου 64.—Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστοτέλους Ἀθηναίων Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 114, 512.

-όσθων, κατάληξ προστακτικῆς γ' πληθ. προσ. ἀντὶ **έσθων** = **έσθωσαν**, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος χρόνων, **συσσημαινόσθων**, CIA I, 32. Αὐτόθι ἐν Supplem. 22a καὶ 27a τρὶς τὸ **ἐπιμελόσθων**, ἅπαξ δὲ τὸ **συνεπιμελόσθων**, ὡς καὶ τὸ **εὑρισκόσθων**. Τὸ ἐπιμελόσθων καὶ ἐν τινι ἐπιγρ. τῆς ρ' Ὀλυμπιάδος περίπου (380 π. Χ.) CIA II, 92.—Ἔτι ἐν Ἐπιγρ. Τεγέας ἐν Ἐφ. Ἀρχ. β' περ. 410 εὑρηται τρὶς τὸ **ἀνελόσθω** (γ' πληθ. πρόσ. ἄνευ τοῦ νῦ). Τέλος ἀνεγνώσθη καὶ **εὐθυνόσθων** ἐν Ἐπιγραφ. Ἐλευσῖνος ἐν Ἀθην. τ. Π', σ. 408, καὶ **χρώσθων** (ὡς ἓν τινος **χραόσθων**) ἐν CIA I, 78, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὅσια, Ἰων. **ὁσίη**, ἡ, (θηλ. τοῦ **ὅσιος**), ὁ θεῖος νόμος, ὁ φυσικὸς νόμος, πᾶν ὅ,τι ἁγιάζεται ἢ ἐπιτρέπεται ὑπὸ τοῦ θείου νόμου, οὐδʼ **ὁσίη** κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισιν, εἶναι ἐναντίον τοῦ θείου καὶ φυσικοῦ δικαίου καὶ νόμου νὰ .. , Ὀδ. Π. 423, πρβλ. Χ. 412, Πινδ. Π. 9. 61· κτήνεα θύειν οὐκ ἔστιν **ὁσίη**, θεῖν εἶναι νόμιμον, ἐπιτετραμμένον, nefas est, Ἡρόδ. 2. 45· ὅσον .. **ὁσίη** ἐστὶ λέγειν ὁ αὐτ. 2. 171· οὕτως, ἐκ πόσης **ὁσίης** Ὁμ. Ἕρμ. 140· **ὁσίης** πλέον, πλέον παρ' ὅσον ἀπαιτεῖ ὁ νόμος, Ἐμπεδ. 51· πολλὴν **ὁσίαν** τοῦ πράγματος νομίσαι, νομίσαι τι τελείως ἐπιτετραμμένον, Ἀριστοφ. Πλ. 682· ὁ θεὸς καὶ τὸ τῆς **ὁσίας**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημ. 548· 22· — προσωποπ., **Ὁσία**, ἡ Δικαιοσύνη, Εὐρ. Βάκχ. 370.— Πρβλ. **ὅσιος**. **II**. ἡ παρὰ τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸ θεῖον ὀφειλομένη λατρεία, τελεταί, προσφοραί, θυσίαι, κτλ., ὁσίης ἐπιβῆναι, τελέσαι τὰς ὀφειλομένας τελετάς, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 211, εἰς Ἑρμ. 173· ὁσίη γένετο, αἱ τελεταὶ προσηκόντως ἐτελέσθησαν, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 237· ὁσίη κρεάων, τὸ δικαίωμα τοῦ ἐσθίειν ἐκ τῶν κρεῶν τῶν θυσιῶν, Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 130· — ὡσαύτως αὐτὴ ἡ θυσία, Ἀνθ. Π. 9. 91. **2**) αἱ ἐπικήδειοι τελεταί, ἡ ἐσχάτη πρὸς τοὺς νεκροὺς τιμή, τὴν ὁσίαν ἀποπληροῦν, ἐπιτελεῖν, Λατιν. fusta jacere, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 184, Φωτ. Ἐπιστ. 104, πρβλ. Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 375E. **III**. παροιμ., ὁσίας ἕκατι ποιεῖσθαί τι, πράττειν τι χάριν θρησκευτικῆς συνηθείας, «διὰ τὸν τύπον», Λατιν. dicis caussa, Εὐριπ. Ι. Τ. 1461. ὁσίας ἕνεκα Εὔβουλος ἐν «Τίτθαις» 1, Ἔφιππος ἐν «Ὁμοίοις» 1. 4· οὕτως, ὁσίᾳ δίδωμ' ἔπος τόδε Εὐρ. Ι. Τ. 1161· — ἔκφρασις ληφθεῖσα ἐκ τῆς τυπικῆς τελέσεως τῶν θρησκευτικῶν τελετῶν, ἴδε **ἀφοσιόω**.

ὁσιεύω, = **ὁσιόω**, Λίνος παρὰ Στοβ. 65. 8, ἔνθα ὁ Valck. **ὁσιώσει**.

ὅσιος, α, ον, ὡσαύτως **ος, ον**, Πλάτ. Νόμ. 831D, Διον. Ἀλ. 5. 71· π. Συγκρ., **ὁσιαίτερος** διάφ. γραφ., Εὐρ. Ἀποσπ. 457· — ἡγιασμένος, ὁ ὑπὸ τοῦ θείου ἢ τοῦ κατὰ φύσιν νόμου συγκεχωρημένος ἢ ὡρισμένος, τεθειμένος, καθωρισμένος, δίκη Θέογν. 132· θοῖναι Αἰσχύλ. Προμ. 530 λουτρὰ Σοφοκλ. Αἴ. 1405· καθαρμοὶ Εὐρ. Βάκχ. 77· μέλος Ἀριστοφ. Ὄρν. 898· — οὐχ ὅσιος, ἀνόσιος, ἄναγνος, ὕβρις, ἔρως, θυσία Εὐρ., κλ.— Ἡ ἔννοια τοῦ **ὅσιος** συχνάκις ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς σχέσεως αὐτοῦ ἔνθεν μὲν πρὸς τὸ **δίκαιος** (ὁ καθωρισμένος ὑπὸ τοῦ ἀνθρωπίνου νόμου), ἑτέρωθεν δὲ πρὸς τὸ **ἱερός** (καθιερωμένος τοῖς θεοῖς): **1**) ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **δίκαιος**, καθωρισμένος ὑπὸ τοῦ θείου νόμου, ἡγιασμένος, ἅγιος, (μόριον τοῦ δικαίου τὸ ὅσιον Πλάτ. Εὐθύφρων 12D) πρὸς θεῶν ὅσιον καὶ πρὸς ἀνθρώπων δίκαιον Ἀντιφῶν 114. 9· τὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους δίκαια καὶ τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ὅσια Πολύβ. 23. 10, 8· ἐντεῦθεν ἐν κοινῇ καὶ συνήθει ἀντιθέσει, τὰ ὅσια καὶ δίκαια, τὰ κατὰ θείαν καὶ ἀνθρωπίνην διέταξιν, Πλάτ. Πολιτ. 301D, κτλ.· πρβλ. ἐπὶ πᾶσιν Εὐθύφρονα 6E· — ὡσαύτως, ὅσια καὶ νόμιμα Ἀριστοφ. Θεσμ. 676, πρβλ. 684· τὰ ὅσιά τε καὶ νόμιμα, ἐπὶ προσφορᾶς εἰς τοὺς νεκρούς, Λατ. justa, Πλάτ. Φαίδων 108A, πρβλ. Νόμ. 861D — θεοὺς ὅσιόν τι δρῶ, ἐκπληρῶ καθῆκον ἐκ τῶν ὀφειλομένων παρὰ τῶν ἀνθρώπων εἰς τοὺς θεούς, Εὐρ. Ἱκέτ. 40, πρβλ. Ἱππ. 1081· — τὸ ὅσιον = εὐσέβεια, Πλάτ. Εὐθύφρων 5C καὶ D. **2**) κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἱερός**, ὁ συγχωρούμενος ἢ μὴ ἀπαγορευόμενος ὑπὸ τοῦ θείου νόμου, κοσμικός, ἱερὰ καὶ ὅσια, πράγματα ἱερὰ καὶ ἐκτὸς τοῦ ἱεροῦ κύκλου, ἐς ὀλιγωρίαν ἐτράποντο καὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων ὁμοίως Θουκ. 2. 52, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 857B, κτλ.· κοσμεῖν τὴν πόλιν καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὁσίοις, κοσμεῖν τὴν πόλιν δι' ἱερῶν οἰκοδομημάτων καὶ κοσμικῶν, Ἰσοκρ. 153B· τῶν ἱερῶν μὲν χρημάτων τοὺς θεούς, τῶν ὁσίων δὲ τὴν πόλιν ἀποστερεῖ Δημ. 703. 1· — ὅσιόν ἢ ὅσιά [ἐστι], ἑπομένου ἀπαρεμφάτου, εἶναι νόμιμον, ὑπ' οὐδενὸς νόμου ἀπαγορεύεται, ἐμποδίζεται, Ἡρόδ. 9. 79, Πινδ. Π. 9. 62, Εὐρ., κλ.· οὐκ ὅσιόν ἐστι, nefas est, Ἡρόδ. 6. 81· οὐκ ὅσιον ποιεῦμαι, θεωρῶ ἄνομον, ἀσεβές, ὁ αὐτ. 2. 170, Δημ. 1490. 17· σοὶ γὰρ οὐ θέμις οὐδ' ὅσιον .. ἱστάναι Σοφ. Ἠλ. 432. — ἐντεῦθεν, ὅσιον χωρίον, τόπος ὃν δύναταί τις νὰ πατήσῃ χωρὶς νὰ ἁμάρτῃ, ἑπομένως οὐχὶ ἱερός, = βέβηλος, Λατιν. profanus, Ἀριστοφ. Λυσ. 743, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 167· οὕτως, ὅσια ποιέειν Ἡρόδ. 6. 86, 1· λέγειν 9. 79· φωνεῖν Σοφ. Φιλ. 662· φρονεῖν Εὐρ. Ἠλ. 1203· ἐφέπειν Ἀριστοφ. Θεσμ. 676.— Περὶ τῆς διττῆς ταύτης σχέσεως τοῦ **ὅσιος**, ἴδε Ruhnk. εἰς Τίμ., Stallb. εἰς Πλάτ. Πολ. 344A. **II**. ἐπὶ προσώπων, εὐσεβής, ἀφωσιωμένος εἰς τὸ θεῖον, θρῆσκος, ἄνδρες Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 27, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 850, κλ.· Παλλάδος ὁσία πόλις ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1319· ὅσιοι μύσται, θιασῶται Ἀριστοφ. Βάτρ. 336, κλ.· ὅσιον παρέχειν ἑαυτὸν Ἀντιφ. 116. 30· ὅσιοι πρὸς οὐ δικαίους ἱστάμεθα Θουκ. 5. 104· ἀντίθ. τῷ **ἀνόσιος**, Εὐρ. Ὀρ. 547· τῷ **ἐπίορκος**, Ξεν. Ἀν. 2. 6, 25· ὅσιος εἴς τινα, περί τινα Εὐρ. Ἡρακλ. 719, Κύκλ. 125. **2**) ἀναμάρτητος, καθαρός, ἅγιος, ἁγνός, ἐξ ὁσίων στομάτων Ἐμπεδ. 46· ὅσ. ἔστω καὶ εὐαγὴς Νόμ. Σόλωνος παρ' Ἀνδοκ. 13. 8· οὕτω μετὰ γεν., ἱερῶν πατρῴων ὅσιος, σεβόμενος τὰς ἱερὰς τελετὰς τῶν προγόνων του, Αἰσχύλ. Θήβ. 1010· ὅσιος ἀπ' εὐνᾶς Εὐρ. Ἴων 150· ὡσαύτως, ὅσιαι χεῖρες, καθαραί, ἁγναί, Αἰσχύλ. Χο. 378. Σοφ. Ο. Κ. 470. **3**) σπανίως ἐπὶ τῶν θεῶν, ἅγιος, Ὀρφ. Ἀργ. 27, Ὕμν. 77. 2· θεοῖς ὁσίοις καὶ δικαίοις Συλλ. Ἐπιγρ. 3830, πρβλ. 3594. **4**) πέντε ἱερεῖς ἐν Δελφοῖς ἐκαλοῦντο ἰδίως **ὅσιοι**, Πλούτ. 2. 292D, 365A.

III. Ἐπίρ., **ὁσίως**, Εὐρ. Ἱππ. 1287, Ἀντιφῶν 120. 28, κτλ.· ὁσίως οὐχ, ὑπ' ἀνάγκας δὲ Εὐρ. Ἱκέτ. 63· οὐχ ὁσίως Θουκ. 2. 5· καλῶς καὶ ὁσ. Πλάτ. Φαίδων 113D· δικαίως καὶ ὁσ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 331A· ὁσ. καὶ κατὰ νόμον ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 799B· — ὁσίως ἔχει τινί, μετ' ἀπαρ., ἐπιτρέπεται, συγχωρεῖται εἴς τινα νὰ πράξῃ, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 26· οὕτω μετὰ μετοχ., ὁσίως ἂν ἔχοι αὐτῷ μὴ δεχομένῳ .., ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 4. 7, 2· — ὡσαύτως **ὅσια** ὡς ἐπίρρ., ἐξ ἐμοῦ .. οὐχ ὅσι' ἔθυησκες Εὐρ. Ἴων 1501· — συγκρ. **ὁσιώτερον**, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 1194, κτλ.· ὑπερθ., ὡς ὁσιώτατα διαβιῶναι τὸν βίον Πλάτ. Μένων 81B, κτλ.

IV. ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸ οὐσιαστ. **ὁσίη**, ἴδε ἐν λ. **ὁσία**.

ὁσιότης, ητος, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ **ὅσιος**, διάθεσις πρὸς τήρησιν τοῦ θείου νόμου, εὐσέβεια, ἁγιότης, Πλάτ. Πρωτ. 329C, πρβλ. ἐπὶ πᾶσιν Εὐθύφρονα 14E κέξ., Ξεν. Κύρ. 6. 1, 47· πρὸς θεῶν ὁσ., εὐσέβεια πρὸς θεούς, Πλουτ. Ἀλκιβ. 34· πρὸς τοὺς θεοὺς ὁ αὐτ. 2. 359F· — ὡσαύτως πρὸς τὸ pietas, ἡ πρὸς γονεῖς ὁσ., Διοδ. Ἐκλογ. 546. 52, πρβλ. 587, 96. **II**. ὡς τιμητικὴ προσηγορία, ἡ ἡμετέρα ὁσιότης, Ἐκκλ.· μετὰ γεν., Εὐάγρ. 2. 9.

ὁσιουργέω, ἐκτελῶ ὅσιόν τι ἢ ἱερὸν ἔργον, Κύριλλ. κατὰ Ἰουλ. 167C.

ὁσιουργός, όν, (*ἔργω) ὁ ἐργαζόμενος ἢ ἐκτελῶν ὅσιον, ἱερὸν ἔργον, Ἐκκλ.

ὁσιόφρων, ον, ὁ ὅσια φρονῶν, ὁ ἔχων ὁσίας φρένας, Μιχ. Μον. ἐν βίῳ Θ. Στουδ. σ. 240, ἔκδ. Μι.

ὁσιόω, κάμνω τινὰ ὅσιον, ἅγιον, ἐλεύθερον πάσης ἐνοχῆς δι' ἱλαστηρίων προσφορῶν, Λατ. expiare, φυγαῖς ὁσιοῦν, ἐξαγνίζειν διὰ τῆς ἐξορίας, Εὐρ. Ὀρ. 515· ὁσιοῦν ἡμέρας, ἴδε L. Dind. εἰς Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 1.— Μέσ., στόμα ὁσιοῦσθαι = στόμα ὅσιον ἔχειν, τηρεῖν τὴν γλῶσσαν ἁγνήν, μὴ λέγειν βέβηλα, Εὐρ. Βάκχ. 70, πρβλ. 114· — Παθ., ἐξαγνίζομαι, ὁσιωθεὶς Εὐρ. Ἀποσπ. 405a. 15· ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν, Πλουτ. Ρωμ. 28. **2**) ἐν Δημ. 644. 9, τὸ τὸν κατιόντα ὁσιοῦν καὶ καθαίρεσθαι, τὸ ὁσιοῦν φαίνεται ὅτι κεῖται ἀπολ., ποιεῖν ἐξιλέωσιν ἢ ἱλασμόν. **II**. ὁσιοῦν τινα τῇ γῇ, θάπτειν τινὰ ἐξ εὐσεβείας, Φιλόστρ. 714.

Ὀσῖρις, ὁ, θεότης Αἰγυπτιακή, Ἡρόδ. 2, 42, κτλ.· γεν. **Ὀσίριδος**, παρ' Ἡροδ. καὶ ἐν Ἐπιγραφαῖς **Ὀσίριος**, **Ὀσίρεως**, παρ' Ἰωσήπῳ; δοτ. **Ὀσίριδι**, Ἰων. **Ὀσίρι**· — **Ὀσίρειον**, τό, ὁ ναὸς αὐτοῦ, Θεογνώστ. Κανόν. 129. 22· — ῥῆμα, **Ὀσιριάζω**, δίδομαι εἰς τὴν λατρείαν αὐτοῦ, Δαμασκ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. **Ἀσκληπιόδοτος**.

ὀσιρίτης, ὁ, Αἰγύπτιον ὄνομα τοῦ φυτοῦ **κυνοκεφάλιον**, cynocephalia, Ἀπίων παρὰ Πλιν. 30, 6.

ὁσίωμα, τό, εὐσεβὴς πρᾶξις, Θεόδ. Στουδ. 337B.

ὁσίωσις, ἡ, ἐξάγνισις, ἁγνισμὸς ἀπό .., τῶν μιασμάτων Διον. Ἀλ. 1. 88.

ὁσιωτήρ, ῆρος, ὁ, οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ἱερεῖον τὸ θυόμενον ὅτε τις τῶν ἱερέων ἐν Δελφοῖς διωρίζετο εἰς τὴν τάξιν τῶν **ὁσίων**, ἦσαν δὲ οἱ **ὅσιοι** πέντε καὶ συνιερούργουν μετὰ τῶν προφητῶν, Πλούτ. 2. 292D.

ὅσκαλσις, ἡ, = **σκάλσις**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 7, 5.

ὀσκάπτω, ἴδε **Οο**. Π. 1.

ὀσκία, ἡ, (= **οἰκία**), Ἐπιγρ. Κνωσίων ἐν Δήλῳ, Bul. de cor. hel. IV, σ. 355.— Ἡ ξενήκουστος ἀπόδοσις τῆς διφθόγγου **οι** διὰ τῆς συλλαβῆς **ος** ἐν τῇ λέξει ταύτῃ ἔχει κατὰ τὸν ἐκδότην Homolle τὸ ἀνάλογόν της ἐν τῷ ὡσαύτως Κρητικῷ **πρειγευτὰς** (= **πρεσβευτής**), Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὀσμάομαι, ἀρχαιότερος τύπος **ὀδμ-** (ἴδε **ὀσμή**), ἀποθ., ὀσφραίνομαι, ἀντιλαμβάνομαι τῆς ὀσμῆς πράγματός τινος, μετὰ γεν., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 5, 12, κτλ.· τι Γαλην.· ἀπολ., ὀσφραίνομαι, ἔχω τὴν αἴσθησιν τῆς ὀσφρήσεως, Δημόκρ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 139 (ἐν τῷ τύπῳ **ὀδμ-**), Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 9, 7., 2. 12, 7. **II**. μεταφ., ἀντιλαμβάνομαι, ἐννοῶ, παρατηρῶ, μετὰ γεν., Σοφ. Ἀποσπ. 186· ἀπολ., Ἀνθ. Π. 11. 240.— Ἐνεργ. **ὀσμάω** Γαλην. 4. 487.

ὀσμάς, άδος, ἡ, = **ὄνοσμα**, ὄνομα βοτάνης, Διοσκ. 3. 147, ἐκ τῶν νόθων.

ὀσμή, ἡ, Ἀττ. τύπος τοῦ παλαιοτέρου **ὀδμή** (ἴδε ἐν τέλ.):— ὀσμή, «μυρωδιά», δεινὴ δὲ θείου γίγνεται ὀδμὴ Ἰλ. Ξ. 415· πικρὸν ἀποπνείουσαι .. ἁλὸς ὀδμήν, ἐπὶ τῶν φωκῶν, Ὀδ. Δ. 400· ὀδμὰ .. κατὰ χῶρον κίδναται Πινδ. Ἀποσπ. 95. 6· ὀσμὴ βροτείων αἱμάτων Αἰσχύλ. Εὐμ. 253· ὀσμὴν ἀπ' αὐτοῦ (ἐξυπακουομ. τοῦ νεκροῦ) .. πεφευγότες Σοφοκλ. Ἀντ. 412· κακὴ ὀσμὴ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 891· πληθ., βυρσῶν ὀσμὰς δεινὰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 753· ὀσμαὶ οὐκ ἀνεκτοὶ Θουκ. 7. 87, κλ.· — τὰ ἀνωτέρω χωρία δεικνύουσιν ὅτι ἡ λέξις συχνάκις κεῖται ἐπὶ δυσαρέστου ἢ κακῆς ὀσμῆς ἢ δυσωδίας· ἀλλά, ὡς καλὴν ὀσμὴν ἔχει Εὐρ. Κύκλ. 153, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1124· οἴνου ὀσμὴν Ἄλεξις ἐν «Ταραντίνοις» 4. 4, Φιλήμων ἐν Ἀδήλ. 12· ὅθεν, ὡσαύτως, εὐῶδες μύρον, Ξεν. Ἱέρ. 1, 4, Ἀχιλλ. Τάτ. 2. 38· — περὶ τῆς **ὀσμῆς** ὡς προσπιπτούσης εἰς τὰ αἰσθητήρια, ἴδε Ἀριστ. π. Αἰσθ. 2, 19, π. Ψυχῆς 2. 9, 1 κέξ. **II**. τὸ αἰσθητήριον τῆς ὀσφρήσεως **ὀσφρησις**, Ἡσύχ. — Ὁ παλαιότερος τύπος **ὀδμή** (πρβλ. √ΟΔ, **ὀζ-ω**, od-or) εἶναι ἐν χρήσει μόνον παρ' Ὁμ., Ἡροδ., καὶ Πινδ.· ἁπαντᾷ ὡσαύτως παρ' Αἰσχύλ. Πρ. 115 (Λυρικ.) καὶ παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 14, 1, Λουκ., κτλ.·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀλλὰ ὁ τύπος **ὀσμὴ** θεωρεῖται ὡς γνησιώτερος ἀττικός, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 89.

ὀσμήρης, ες, ὁ ἔχων ὀσμήν, μυρίζων, πλήρης ὀσμῆς, Νικ. Ἀλεξιφ. 237· — ὡσαύτως **ὀσμηρός, ά, όν,** ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 2. 57.

ὄσμησις, ἡ, ὀσμή, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 11.

ὀσμητός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ ὀσφρανθῇ, Θεοφρ. Ἀποσπάσμ. 1. 90.

ὀσμός, ὁ, φυτόν τι, = **μήδιον,** Διοσκ. 4. 18, ἐκ τῶν νόθων.

ὀσμύλη, ἡ, θαλάσσιος πολύπους ἔχων ἰσχυρὰν ὀσμήν, Ἀριστ. Ἀποσπ. 288· ὡσαύτως **ὀσμύλος,** ὁ, αὐτόθι, Αἰλ. π. Ζ. 5. 44, Ὀππ. Ἀλ. 1. 307, 310 πρβλ. **ὄζαινα, βολβίδιον.**

ὀσμύλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὀσμύλος.** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 242.

ὀσμύλος, ὁ, διάφ. γραφ. ἀντὶ **μόρμυρος.** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 17, 7, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 5, 44., 9. 45.

ὀσμώδης, ες, = **ὀσμήρης.** Ἀριστ. π. Αἰσθ. 5. 4· Συγκριτ. **ὀδμωδέστερα,** Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 16, 1, ὑπερθ. **-έστατα,** ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 1. 20.

ὀσονοῦν, Ἰων. **ὀσονῶν,** ἴδε **ὅσος** III. 3, IV. 6.

ὀσοῦν, = **ὀστισοῦν,** Συλλ. Ἐπιγρ. 3059. 7.

ὅσος, Ἐπικ. **ὅσσος, η, ον,** ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἐν ἀμφοτέροις τοῖς τύποις· ὡσαύτως τὸ **ὅσσος** ἐν Λυρ. χωρίῳ τοῦ Αἰσχύλου ἐν Πέρσ. 864· — τίθεται δὲ ἐπὶ μεγέθους, ἐπὶ ποσότητος, ἐπὶ διαστήματος, ἐπὶ χρόνου, ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἐπὶ ἤχου, κτλ.· ἀκριβῶς ὡς τὸ Λατ. quantus, εἶναι συσχετικὸν ἀναφορικὸν τοῦ **τόσος**: τόσσον .. χρόνον, ὅσσον ἄνωγας Ἰλ. Ω. 670, πρβλ. Ὀδ. Τ. 169· ὡσαύτως, τόσονδ', ὅσον .. Σοφ. Ἠλ. 286· τοσαύτην παρασκευήν, ὅσην .. Δημ. 50. 11· — ἐνίοτε καὶ τὸ **πᾶς** ἢ **ἅπας** προηγεῖται τοῦ **ὅσος,** χῶρον ἅπαντα ὅσον .. Ἰλ. Ψ. 190 ἐκ πασέων, ὅσσαι .. Ὀδ. Δ. 723· πάντα μάλ' ὅσσα .. Ἰλ. Χ. 115. τοὺς πάντας .., ὅσοι .. Αἰσχύλ. Πρ 975, κλ.· ὡσαύτως, ὅσων .. ψαύοιμι, πάντων τῶνδ' ἀεὶ μετειχέτην Σοφ. Ο. Τ. 1465· — ὡσαύτως, ἴσον ὅσον, ἀκριβῶς τόσον, ὅσον, ἐμοὶ δ' ἴσον τῆς χώρας μέτα, ὅσονπερ ὑμῖν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 173, πρβλ. Δημ. 528. 18· — συχνάκις τὸ προσδιοριζόμενον δεικτικὸν παραλείπεται, τῆς ἤ τοι φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος νεογιλῆς Ὀδ. Μ. 86, πρβλ. Κ. 113, κτλ.· ἀσπίδες ὅσσαι ἄρισται Ἰλ. Ξ. 371, πρβλ. 75., Σ. 512. — Τὸ οὐσιαστικὸν πολλάκις τίθεται ἐν τῇ προσδιοριζομένῃ δεικτικῇ προτάσει, ἐν ᾧ ὁμαλῶς ἀνήκει εἰς τὴν προσδιορίζουσαν ἀναφορικήν, ὁρᾷς .. τὴν θεῶν ἰσχύν, ὅση [ἐστί]; Σοφ. Αἴ. 118· ὦ Ζεῦ .., τὸ χρῆμα τῶν κόπων ὅσον! Ἀριστοφ. Βάτρ. 1278· καὶ ἐνίοτε τὸ ἀναφορικ. καθ' ἕλξιν τίθεται εἰς τὴν πτῶσιν τοῦ προσδιοριζομένου, εὐτραφέστατον πωμάτων ὅσων ἵησιν (ἀντὶ **ὅσα**) Αἰσχύλ. Θήβ. 309· — συναπτόμενον πρὸς τὸ **οἷος,** ὅσσος ἔην οἷός τε Ἰλ. Ω. 630· οὕτως, ὅσσοι τε καὶ οἵτινες Ὀδ. Π. 236· — παρ' Ἀττ., ἐπαναλαμβάνεται ἐν τῇ προτάσει, τὸ δ' ὅσον μέτρον ὅσοις .., πόσον μέγα εἶναι τὸ μέτρον καὶ εἰς πόσα πράγματα, Πλάτ. Τίμ. 68Β· γαίης ὅσσης ὅσσον ἔχει μόριον Ἀνθολ. Π. 7. 740· — ἐνίοτε συνάπτεται μετοχῇ ἀντὶ ῥήματος παρεμφατικῆς ἐγκλίσ., ὅσοι συμπαρεπόμενοι (ἀντὶ συμπαρείποντο) Ξενοφ. Ἱππ. 11, 12, πρβλ. Dind. Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 10. **2)** ἐν τῷ πληθ. τὸ οὐσιαστικὸν δύναται νὰ τεθῇ ἢ κατ' ὀνομ. ἢ κατὰ διαιρετ. γεν., Τρῶας μὲν λέξασθαι, ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασι Ἰλ. Β. 125, πρβλ. 468, κλ.· Τρώων θάνον, ὅσσοι ἄριστοι Μ. 13, πρβλ. Spitzn. εἰς Ι. 55· ἄριστοι ἵππων, ὅσσοι ἔασι Ε. 267· Περσῶν ὅσοιπερ Αἰσχύλ. Πέρσ. 441· οὕτω καὶ ὅσον πένθεος, ἀντὶ ὅσον πένθος, Ἰλ. Λ. 658, κτλ.· περὶ τοῦ τῶν ὅσοι, ἴδε **ὁ, ἡ, τὸ** Λ. III.

3) παρ' Ἀττ. ἐπὶ χρόνου, ὅσαι ἡμέραι, ὅσα ἔτη, κτλ., ἴδε ἐν λ. **ὁσημέραι.** **4)** μετὰ τῆς ἀντων. **τις,** συνάπτεται πρὸς δήλωσιν ἀορίστου μεγέθους ἢ ποσοῦ, ὅσσος τις χρυσός .., Ὀδ. Κ. 45· ὅσον τι δένδρον .. Ἡρόδ. 1. 193· ὅσον τί ἐστι Α. 185· ὅσοι τινὲς ἐόντες .. ὁ αὐτ. 7. 102, κτλ. **5)** μετὰ αἰτ. ἀπολ., λίμνη .. μέγαθος ὅσηπερ ἡ ἐν Δήλῳ, κατὰ τὸ μέγεθος τόση ὅση .., ὁ αὐτ. 2. 170, πρβλ. 2. 175, Πλάτ. Πολ. 423Β.

6) μετ' ἐπιθ. δηλούντων ποσότητα, κτλ., πίθηκοι ἄφθονοι ὅσοι .. γίνονται, δηλ. παμπληθεῖ. Ἡρόδ. 4. 194· ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος, καθ' ὑπερβολὴν μέγας, Ἀριστοφ. Πλ. 750· χρήματα θαυμαστὰ ὅσα Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 282C, πρβλ. Λουκ. Ἀλκ. 5, κτλ.· ὡσαύτως, ὀλίγους ὅσους τῶν κοφίνων Λουκ. Ἀλέξ. 1· — συχν. ἐν ἐπιρρηματικῇ συντάξει, θαυμαστὸν ὅσον ἐπιδιδόντες Πλάτ. Θεαίτ 150D· θ. ὅσον διαφέρει ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 184C· ἀμηχάνῳ δὴ ὅσῳ πλέον ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 588Α· τυτθὸν ὅσσον ἀπωθέν Θεόκρ. 1. 45· βαιὸν ὅσον παραβάς Ἀνθ. Π. 12. 227· — οὕτως ἐν τῇ Λατ. mirum quantum, immane quantum. **7)** οὕτω καὶ μετὰ ὑπερθ., ὅσα .. ἀναβήματά ἐστί οἱ πλεῖστα Ἡρόδ. 1. 14· ὅσας ἂν πλείστας δύναιντο καταστρέφεσθαι τῶν πολίων ὁ αὐτ. 6. 44, πρβλ. Θουκ. 7. 21· οὕτω καί, ὅσον τάχος, ὅσον τὸ δυνατὸν ταχέως, Ἀριστοφ. Θεσμ. 727· συνηθέστερον ὅσον τάχιστα, ἴδε κατωτ. IV. 4· ὅσον οὐδένος, μετὰ πάσης δυνάμεως, Θεόκρ. 1. 42, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 589. **8)** μετ' ἀπαρ., τόσον, ὅσον εἶναι ἀρκετὸν διὰ .., ὅσον ἀποζῆν, ἀρκετὸν διὰ νὰ ζῶσιν ἐξ αὐτοῦ, Θουκ. 1. 2· ἐλείπετο τῆς νυκτὸς ὅσον .. διελθεῖν τὸ πεδίον Ξεν. Ἀν. 4. 1, 5· εὐδαιμονίας τοσοῦτον, ὅσον δοκεῖν, ὅσον εἶναι ἀρκετὸν διὰ νὰ φαίνηται ὡς εὐδαιμονία, Σοφ. Ο. Τ. 1191, πρβλ. Θουκ. 3. 49, Πλάτ. Πολ. 416Ε, κτλ.· — ὡσαύτως ἐν παρενθέσει, ὅσον γέ μ' εἰδέναι, ὅσον ἐγὼ τοὐλάχιστον γνωρίζω, Ἀριστοφ. Νεφ. 1252, Πλάτ. Θεαίτ. 145Α· οὕτω, μακραίων, ὅσ' ἀπεικάσαι Σοφ. Ο. Κ. 150, πρβλ. Θουκ. 6. 25., 8. 46· — ἀλλὰ, **9)** τοῦτο συνηθέστερον ἐκφέρεται διὰ τοῦ ὅσον μετὰ τῆς ὁριστ., ὅσον ἔγωγε γιγνώσκω Ἰλ. Ν. 222, πρβλ. Υ. 360 κ. ἀλλαχοῦ· οὕτως, ὅσονπερ σθένω Σοφ. Ἠλ. 946· ὅσον δύναμαι, ὅσον δυνατόν, Ξεν., Πλάτ., κτλ.· ὅσον καθ' ἕνα ἄνδρα, ὅσον ἐξηρτᾶτο ἐκ τῆς δυνάμεως ἑνὸς ἀνθρώπου, Δημ. 278. 12, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1509· μετὰ γεν., ὅσον γε δυνάμεως παρ' ἐμοί ἐστι Πλάτ. Κρατ. 422C, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1239· — οὕτω καί, ὅσα ἐγὼ μέμνημαι Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 21· οἱ πατέρες, ὅσα ἄνθρωποι, οὐκ ἀμαθεῖς ἔσονται Πλάτ. Πολ. 467C· ὅσα γε τἀνθρώπεια (ἐξυπ. ἐνδέχεται) ὁ αὐτ. ἐν Κρίτωνι 46Ε. **10)** οὐδ' ὅσον, Ἐπικ. οὐδ' ὅσσον, Λατ. tantillum quidem, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 37, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 181, 190· οὐδέ περ ὅσσον αὐτόθι Γ. 519· — οὕτω καί, οὐδ' ὅσον ὅσσον Φιλήτας παρὰ Στοβ. σ. 104. 12· οὐκ .., ὅσον ὅσον Ἀριστοφ. Σφ. 213· ἢ ὅσον ὅσσον στιγμὴ Ἀνθ. Π. 7. 472, πρβλ. 5. 255· ἴδε κατωτ. VI. **II.** περὶ τοῦ ὅτι τοσοῦτος (ἴδε ἐν λ. **ὅς** Β. VI 3), Εὐρ. Ἑλ. 74, Πλάτ. Πολ. 329Β, κτλ. **III.** ἑπομένων μορίων: **1)** ὅσος ἄν, ὁσονδήποτε μέγας, μεθ' ὑποτ., Ὅμ. κλ. **2)** ὅσος δή, ὅσον μέγας, ἢ ὅσος τὸν ἀριθμόν (ἀλλὰ παρ' Ὁμ. ἁπλῶς ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὅσος**, Ὀδ. Ο. 487, κτλ.), κήρυγμα ἐποιήσατο .., ζημίην τοῦτον ὀφείλειν, ὅσην δὴ εἶπας, εἰπὼν πόσην, Ἡρόδ. 3. 52· ἐπέταξε τοῖσι .. ἔθνεσι γυναῖκας .. κατιστάναι, ὅσας δὴ ἐπιτάσσων, ἐπιτάσσων πόσας τὸν ἀριθμόν, αὐτόθι 159· ἢ ἄνευ μετοχ., παρεσκευάζοντο ἐπὶ μισθῷ δή, ἐπὶ ὡρισμένῳ μισθῷ, 1. 160· σιτία καταλιπόντες ὅσων δὴ μηνῶν 4. 151· οὕτως, ὅσος δή κοτε 1. 157· ὅσος δή τις Διον. Ἀλ. 2. 45., 4. 60· — **ὅσος,** καθ' ἑαυτό, ἦτο ἐν χρήσει ἐπὶ τοιαύτης σημασίας παρὰ μεταγενεστ. πεζογράφοις, Ἀρρ. Ἀνάβ. 1. 5, 15., 3. 1, 4· **ὅσος τις** ὡσαύτως, Διον. Ἀλ. 1. 38. **3)** **ὁσοσοῦν,** Ἰων. **ὁσοσῶν,** ὁσονδήποτε μικρός, Ἡρόδ. 1. 199· ἐν τῷ πληθ., Ἀριστ. Πολιτ. 2. 6, 10· ἴδε κατωτ. IV. 6.

4) **ὅσοσπερ,** ἀκριβῶς τόσον μέγας ὅσον, οὐχὶ μεγαλείτερος ἤ, Ἡσ. Θ 475· τοῦ μὲν χειμῶνός ἐστι [ὁ Ἴστρος] ὅσοσπέρ ἐστι Ἡρόδ. 4. 50, πρβλ. 2. 170, κλ.· ἐν τῷ πληθ., τόσοι ὅσοι .., Αἰσχύλ. Πέρσ. 423, 441· πάντα ὅσαπερ Ἡρόδ. 4. 87· ἅπαντα .., ὅσαπέρ γ' ἔφασκον, κἄτι πολλῷ πλείονα Ἀριστοφ. Σφ. 806. — ἀλλὰ τὸ **ὅσοσπερ** δυσκόλως διακρίνεται ἀπὸ τοῦ **ὅσος,** ἴδε κατωτ. Π. 2, 5, καὶ 9, κατωτ. IV. 3 καὶ 7, — τοῦτο δὲ συμβαίνει ἔτι μᾶλλον εἰς τὸ Ἐπικὸν **ὅσος τε** (ἴδε ἐν λ. **ὅστε**), Ὀδ. Κ. 113, κτλ. **IV.** Ἐπιρρηματικαὶ χρήσεις τοῦ **ὅσον** καὶ **ὅσα** **1)** τόσον πολὺ ὅσον, εἰς τὸν βαθμὸν ὅσον, κττ., οὐ μέντοι ἐγὼ τόσον αἴτιός εἰμι, ὅσσον οἱ ἄλλοι Ἰλ. Φ. 371· μετ' ἀπαρ., ὅσον γ' ἔμ' εἰδέναι, καθ' ὅσον ἐγὼ γνωρίζω, Ἀριστοφ. Νεφ. 1252· ὅσον αὔξειν ἢ καθαιρεῖν, τόσον ὥστε νά .., Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 20. **6)** πόσον, πόσον πολύ, ἴστε γὰρ ὅσσον .. ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι Ἰλ. Ψ. 276· μαθήσεται ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα Αἰσχύλ. Πρ. 927· — μετὰ ἐπιθ. ὡσαύτως, ὅσον μέγα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 41, 344· ὅσα πολλὰ ὁ αὐτ. ἐν Θ. 582· τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον ἀπέραντον Ἀριστοφ. Νεφ. 2· οὕτως, ὅσα .. ἀήττητοι γεγόνατε Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 28. **2)** μόνον τόσον ὅσον, μόνον ἕως, ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν Ἰλ. Ι. 354· ὅσον ἐκ Φοινίκης ἐς Κρήτην Ἡρόδ. 4. 45· φιλοσοφίας, ὅσον παιδείας χάριν, μετέχειν Πλάτ. Γοργ. 485Α, πρβλ. Πολ. 403Ε· τὴν φύσιν ὅσον μή .., ὅσον ἐκ τῆς φύσεως αὐτοῦ ἐξαρτᾶται νὰ μή, ὁ αὐτ. ἐν Κύθυδ. 273Α· — οὕτω πληρέστερον, ὅσον μόνον Ἡρόδ. 2. 20, Θουκ. 6. 105, Πλάτ. Πολ. 607Α, κτλ.· ἤ, μόνον ὅσον ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 778C· ὡσαύτως μετ' ἀρνητικοῦ, ἐγὼ μέν μιν οὐκ εἶδον εἰ μὴ ὅσον γραφῇ Ἡρόδ. 2. 73, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 7. 3, 20. **3)** ἐπὶ ἀποστάσεως ἢ διαστήματος, **ὅσον τε,** περίπου, σχεδόν, ὅσον τ' ὄργυιαν, ὅσον τε πυγούσιον Ὀδ. Ι. 325., Κ. 517, πρβλ. Ἰλ. Κ. 351· ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ Ὀδ. Ν. 114· ὅσον τε δέκα στάδια Ἡρόδ. 9. 57· ξύλα ὅσον τε διπήχεα 2. 96, πρβλ. 78· οὕτως, ὅσονπερ τρία στάδια 9. 51· παρ' Ἀττ. μόνον **ὅσον,** ὅσον δύ' ἢ τρία στάδια Πλάτ. Φαῖδρ. 229Β· ὅσον παρασάγγην Ξεν. Κύρ. 3. 3, 28. **4)** μετ' ἐπιθ. ποιότητος ἢ βαθμοῦ, τὸ πλεῖστον μετὰ συγκρ., ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι, καθ' ὅσον εἶμαι μεγαλείτερος βασιλεύς, Ἰλ. Ι. 160· αἴθ', ὅσον ἥσσων εἰμί, τόσον σέο φέρτερος εἴην Π. 722, πρβλ. Λ. 186· καὶ μετὰ ὑπερθετ., γνώσετ' .., ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος Θ. 17, πρβλ. Λ. 516, κτλ.· — οὕτω μετ' ἐπιρρημάτων, ὅσον τάχιστα, συχν. παρ' Ἀττικ.· ὅσον μάλιστα Αἰσχύλ. Πρ. 524· ὅσα μ. Ἡρόδ. 1. 185. **5)** μετ' ἀρνητικῶν, ὅσον οὐ ἢ ὁσονού, Λατ. tantum non, Θουκ. 1. 36., 5. 59, κτλ.· ὅσον οὐκ ἤδη, ἀμέσως, Εὐρ. Ἑκάβ. 143, Θουκ. 8. 96· παρὰ μεταγεν., ὅσον ἤδη Πολύβ. 2. 4, 4., 8. 36, 8· — ὅσον οὔπω Εὐρ. Βάκχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

1076. Θουκ. 1. 125., 6. 34. 6) οὐχ ὅσον οὐκ ἠμύναντο, ἀλλ' οὐδὲ ἐσώθησαν, Λατιν. non modo .. , sed ne .. quidem, ὁ αὐτ. 4. 62. γ) ὅσον μή, μόναν ὁποῦ δέν,πλὴν ὅτι .. , καλός τε κἀγαθὸς τὴν φύσιν, ὅσον μὴ ὑβριστὴς διὰ τὸ νέος εἶναι Πλάτ. Εὐθύδημος 273Β· ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων .. χεροῖν (πληρώσω) ὅσον γε (πληρώσαιμ') ἂν μὴ ποτιψ.., Σοφ. Τρ. 1214· ὅσον μὴ χερσὶ καίνων Ο. Τ. 347· οὕτως, ὅσα μή, Θουκ. 1. 111., 4. 16· ἐνίοτε μετὰ ῥήματ., πείθεσθαι ὅσον ἂν μὴ ἀνάγκη ᾖ Ξεν. Οἰκ. 21. 4, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 83Δ· πρβλ. ὅ τι II. **6) ὁσονοῦν**, Ἰωνικ. **ὁσωνῶν**, ὅσον (ὀλίγον) καὶ ἄν .., ὁσονδήποτε ὀλίγον, εἰ τοίνυν ἐχιόντιζε καὶ ὁσονῶν Ἡρόδ. 2. 22· οὕτως, ἐφ' ὁσονοῦν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 7, 5. **7) ὅσα** καὶ **ὅσαπερ** εἶναι ἐνίοτε ἐν χρήσει ἁπλῶς ὡς τὰ **ὡς, ὥσπερ**, καθώς, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 12, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ., 1. 24, κτλ. **V.** ὅσῳ, ὅσῳ περ, ὅσον, συχν. μετὰ συγκρ., ὅσῳ πλέον Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 40· ὅσῳ κρείττω Ἀριστοφ. Ἀποσπάσ. 445α· ὅσῳ πλεονάκις Ξεν. Κύρ. 1. 3, 14· ὡσαύτως μεῖ' ὑπερθ., διέδεξε, ὅσῳ ἐστὶ τοῦτο ἄριστον Ἡρόδ. 3. 82, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 59, 1050· ἐνίοτε καθ' ἑαυτό, = καθ' ὅσον, νιν τῶνδε πλεῖστον ᾤκτισα .., ὅσῳπερ καὶ φρονεῖν οἷδεν μόνη ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 313, πρβλ. Ο. Κ. 743, Ἡρόδ. 5. 49. **2) ὅσῳ** μετὰ συγκρ. ἑπομένου ἑτέρου συγκριτικοῦ μετὰ τοῦ **τοσούτῳ**, = τοσούτῳ μᾶλλον .., ὡς τὸ Λατ. quo ἢ quanto melior, eo magis .., Ξεν. Κύρ. 7, 5, 80· ὅσῳ μᾶλλον πιστεύω, τοσούτῳ μᾶλλον ἀπορῶ Πλάτ.Πολ. 368Β· παραλειπομένου τοῦ **τοσούτῳ**, Ἀριστοφ. Νεφέλ. 1419, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 792· — ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ συγκρ. τίθεται ὑπερθετ., ὅσῳ μάλιστα ἐλεύθεροι .., τοσούτῳ καὶ θρασύτατα Θουκ. 8. 84· ἐνίοτε τὸ **ὅσῳ** κεῖται καθ' ἑαυτό, ἑαυτοὺς δὲ γενέσθαι τοσούτῳ .. ἀμείνονας, ὅσῳ .. Ἡρόδ. 6. 137, πρβλ. 8. 13. **VI. ἐς ὅσον, ἐφ' ὅσον, καθ' ὅσον** πολλάκις εἶναι ἐν χρήσει σχεδὸν ὡς τὸ **ὅσον**, εἰς ὅσον σθένω Σοφ. Φιλ. 1403· ἐφ' ὅσον ἠδύνατο Θουκ. 1. 4· εἰς ὅσον ἢ καθ' ὅσον δυνατὸν Πλάτ., κτλ. **2) ἐν ὅσῳ**, ἐν ᾧ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 943, Θουκ. 8. 87. **VII.** Ἐπίρρ. **ὅσως** δὲν ἀπαντᾷ.

ὁσοσπερ, ἴδε ἐν λ. **ὅσος** III. 4.

ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ καὶ **ὕπερ** ὡς ἀρσ. (Ἰλ. Η. 114., Φ. 107, κτλ.)· γεν. **οὗπερ**, Ἐπικ. **οὑόπερ** Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1325· παρ' Ἴωσι συγγραφεῦσι καὶ παρὰ ποιηταῖς αἱ πλάγιαι πτώσεις παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ ἄρθρου, **τόπερ** ὁ αὐτ. ἐν Γ. 1098· **τοὔπερ** Αἰσχύλ. Πέρσ. 779· **τῆπερ** Ἰλ. Ω. 603, Ἡρόδ. 1. 30· **ταὐπερ**, Ὀδ. Ν. 130· **τάπερ** Ἡρόδ. 3. 18, Αἰσχύλ. Χο. 418· **τῶνπερ** Ἰλ. Ν. 638, Αἰσχύλ. Ἀγ. 974· .. ἀκριβῶς ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος, ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον .. · ἀλλ' ὀλίγα μόνον παραδείγματα ὑπάρχουσιν ἐν οἷς τὸ προστιθέμενον μόριον **περ** δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ καὶ καταστήσῃ τὴν ἀντωνυμίαν **ὅσπερ** διάφορον τῆς ἁπλῆς **ὅς**, πρβλ. **ὅσος** III. 4· — ἄλλαι λέξεις δύνανται νὰ παρεμβληθῶσι μεταξὺ τοῦ **ὅς** καὶ τοῦ **περ**, ὅς ῥ' ἔβαλέν περ Ἰλ. Δ. 524, πρβλ. Ν. 101, κτλ. **2)** ἐν χρήσει μετὰ τὰ ὁμοιωματικὰ ἐπίθετα, **ὡστός** **ὅσπερ** Λατ. idem qui, Ἡρόδ. 8. 42· ἐκ τῶν ἴσων .. , ὥνπερ αὐτὸς ἐξέφυ Σοφ. Ο. Τ. 1499· ὅμοια ἔπρατταν ἅπερ .. Ξεν. Ἀν. 5. 4, 34· οὕτω, ὅρκια τάπερ τε .. Ἡρόδ. 1. 76. **II.** πτώσεις τινὲς κεῖνται ἀπολύτως, **1) ὅπερ**, διό, ὅθεν, ὡς τὸ **διόπερ** (ἴδε ἐν λ. **διό**), Διόδ. 13. 18· = **καίπερ**, Βεκκῆρ. εἰς Ἀπολλ. Δύσκ. π. Ἀντωνυμ. 390C. **2) ἅπερ**, καθώς, ὡς τὸ **καθάπερ** (ἴδε ἐν λ.), Αἰσχύλ. Χο. 381, Εὐρ. 131. **3) οὗπερ**, ἴδε ἐν λ. **ὅς** Α 6. 1. **4) ἧπερ**, Δωρ. **ἥπερ**, ὅπου, πρὸς πόλιν ἧ περ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο Ἰλ. Ζ. 41, Μ. 33, Ξεν. κτλ.· Ἰων. **τῆπερ**, ἴδε ἀνωτέρω:— ὡσαύτως ὡς Ἰλ. Η. 286, Αἰσχύλ. Χο. 440, Ἀριστοφ. Ἀχ. 364· **ἧπερ δή**, Ἰλ. Ι, 310 **ἧπερ καί**, Ξεν. **5)** ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ. **ὅπερ ἐστί**, ἥ ὅπερ ἦν κεῖται εἰς δήλωσιν τῆς οὐσίας τῶν πραγμάτων, τοῦθ' ὅπερ ἐστὶν Κατηγ. 5, 34., 7, 1, κ. ἀλλ.· ἥ, αὐτὸ ὅπερ ἐστὶν 8, 39, κ. ἀλλ. — ἐντεῦθεν, ἡ ἐπιστήμη ὅπερ ἀνθρώπου ἐστὶν σημαίνει: ἡ ἐπιστ. εἶναι τὸ πρᾶγμα τὸ οὐσιωδῶς ἀνῆκον εἰς τὸν ἄνθρωπον ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 33, 7· ὅπερ τι ἦν, ἐκεῖνο ὅπερ ἦν τι, δηλ. ἡ οὐσία ἢ ἀληθὴς φύσις, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 4, 9· οὕτως, ὅπερ ἐκεῖνο ἢ ὅπερ ἐκεῖνό τι, τὸ γένος ἢ τὸ εἶδος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 22, 4, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, ὡς τὸ **τὸ ὅπερ** ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 4, 20.

ὁσπίτιον, τό, τὸ Λατ. hospitium, κατοικία, πτωχικὴ οἰκία, πτωχεῖον, Παλλαδ. Λαυσ. 1019Β, Ἐπιφάν. 69Α, Λεόντ. Κύπρ. 1676Α· — **ὁσπίτιν** Νικήτ. Βυζ. 769Β, κλ.

ὅσπρα· «ποικίλα» Ἡσύχ.

ὁσπρεύσει, ῥ. (= **ὁσπρια φυτεύσει**), Ἐπιγρ. Ἀττικῆς CIA II, 60.

***ὁσπριοθήκον** ἀγγεῖον, πρὸς ἐναπόθεσιν ὀσπρίων, Εὐστ. εἰς Ἰλ. Ξ. 182.

ὁσπριο-θήκη, ἡ, ἀποθήκη ὀσπρίων, Γλωσσ.

ὁσπριο-λέων, ὁ, = **ὀροβάγχη**, Γεωπ. 2. 42, 1 (τὰ Ἀντίγραφα **ὁσπρολέων**).

ὅσπριον, τό, ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ. 2. 37, πρβλ. Ἀλεξ. ἐν Ἀσύλ. 9, 7, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 1, 1, Γαλην. 1. 314· τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ἱππ. 404. 29, Ξεν. Ἀν. 4. 4, 9, Πλάτ. Κριτ. 115Δ.— Εὕρηται ὡσαύτως καὶ ὁ τύπος **ὅσπρεον**, (ἴδε Δουκάγγ.), ἀλλ' ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἐτυμολόγου· ἀντὶ δὲ τοῦ **ὅσπρος**, παρ' Ἡσυχ., ὁ ἀληθὴς τύπος εἶναι πιθ. **ὅσπρια**, ἴδε Schmidt.

ὁσπρια-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ὄσπρια, Γλωσσ.:— θηλ. **ὁσπριόπωλις, ιδος**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Π) 427.—Ἴδε Κάντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 533.

ὁσπρια-φάγέω, τρώγω ὄσπρια, Ἱππ. 1037F.

ὁσπριώδης, ες, (εἶδος), ὅμοιος πρὸς ὄσπριον, Ἀκύλας ἐν Παλ. Διαθ. (Λευιτ. Β', 14).

ὅσσα, Ἀττ. **ὅττα**, ἡ, φήμη, Λατ. fama, ἥτις διὰ τὸ ἄγνωστον τῆς ἀρχῆς αὐτῆς ἐθεωρεῖτο θεία, ὅσσαν ἐκ Διός, ἣν ἐν θεῶν κληδόνα» (Σχόλ.), Ὀδ. Α. 282, Β. 216, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 998· προσωποπ. ὡς ἄγγελος τοῦ Διός, Ἰλ. Β. 93, Ὀδ. Ω. 413, πρβλ. Οὐεργ. Αἰν. 4. 174 κἑξ. **2)** καθάλου, φωνή, ἐπὶ τῶν Μουσῶν, περικαλλὲς ὅσσαν ἰεῖσαι Ἡσ. Θ. 10· αἱ δ' ἀμόρτον ὅσσαν ἰεῖσαι 43· ἐπὶ τῶν Χαρίτων, ἐρατὴν δὲ διὰ στόματ' ὅσσαν ἰεῖσαι 65· — ἐπὶ ταύρου, αὐτόθι 832. **3)** ἔτι γενικώτερον, ἦχος, οἷον τῆς κιθάρας, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ 443· ἡ κλαγγὴ ἢ βοὴ τῆς μάχης, Ἡσ. Θ. 701. **4)** προφητικὴ φωνή, προφητεία, προμήνυσις παρὰ θεοῦ, οἰωνοῦ (πτηνοῦ), κτλ., πᾶς μυστηριώδης ἢ προφητικὸς ἦχος, ὡς τὰ Ὁμηρικὰ **ὀμφή, φήμη, κλεηδών**, πρῶταν παρὰ Πινδ. Ο. 6. 106, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1087.— Σπανιώτατον ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ, κακὴν ὅτταν Πλάτ. Νόμ. 800C· ὅτταν ἀγαθὴν Ἀλ. π. Ζ. 12. 1· ὅτ' ὀνειράτων καὶ συμβόλων καὶ ὅτ' ὄττης Πορφ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. 2. 53. (Ἐντεῦθεν **ὀττεύομαι**· ὁ Κούρτ. νομίζει ὅτι ἡ λέξ. **ὅσσα** ἐγένετο ἐξ ἀρχικοῦ τινος τύπου **ὄκγα** (ἢ **ϝόκγα**) · Σανσκρ. vâkyam (vox), ἴδε ἐν λ. **ἔπω** Α.)

ὅσσα, Ἰων. καὶ Ἐπικ. οὐδ. πληθ. τοῦ **ὅσος** ἀντὶ **ὅσα**.

ὁσσάκι, Ἰων. καὶ Ἐπικ ἀντὶ **ὁσάκις**.

ὁσσάκιτος, ἐκτεταμένος Ἐπικ. τύπος τοῦ **ὅσος**, Ἰλ. Ε. 758, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 372, κλ.· ὁσσάτιός περ, μετὰ τοῦ **τόσσος** ὡς προσδιοριζομένου δεικτικοῦ, τόσσον ἐπιστείδειν λείπει βάθος, ὁσσάτιόν περ ἐκνέμεται Νικ. Θηρ. 570.

ὄσσε, τώ, οὐδ. δυϊκ., οἱ δύο ὀφθαλμοί, ὄνομ. καὶ αἰτ. συχν. παρ' Ὁμ., ὅστις ὅμως συνάπτει τὸ ἐπίθ. κατὰ πληθ., ὄσσε φαεινά, αἱματόεντα Ἰλ. Ν. 435, 616· καὶ· ὁ ῥῆμα καθ' ἑν., πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει Μ. 460· ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκόρκετοι ὄσσε ἠΐ· 477· ἐν δὲ οἱ ὄσσε δαίεται Ὀδ. Ζ 131·— ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἡσ εὑρίσκομεν γεν. πληθ. **ὀσσάων**, κατὰ τὴν β' κλίσ., Ἡσ. Θεογ. 826, Αἰσχύλ. Πρ. 400· καὶ δοτ. **ὀσσαις, ὄσσοισι**, Ἡσ. Ἀσπὶς Ἡρ 145, 426, 430, Σαπφοῦς Ἀποσπ. 18, Αἰσχύλ. Πρ. 144, 679, Ἀγ. 470, Σοφ. Ἀντ. 1231, κτλ.·— ὁ Εὐστ. 58. 28, μνημονεύει καὶ δοτ. **ὄσσει**, ὁ δὲ Ἡσύχ. καὶ γεν. πληθ., «ὀσσείων· ὀφθαλμῶν», ἀλλ' αὗτε **ὄσσος**, τό, οὔτε **ὄσσος**, ὁ, εἶναι ἐν χρήσει Spitzn. Vers. Her. 75. (Ἐντεῦθεν **ὄσσομαι, ὄψομαι.**)

ὀσσεία, ὀσσεύομαι, ἴδε ἐν λ. **ὀττ-**.

ὀσσητήρ, ὁ, βοηθός, Ἡσύχ.

ὀσσιφράγος, ου, ὁ, τὸ Λατ. ossifragus = **φήνις**, πτηνόν τι, Διοσκ. 2, 58.

ὁσσίγχος [ῐ], **η, ον**, (ἡ **ὁσσιγχος**, κατὰ τὸν Meineke ἐν Θεοκρ. 4. 55), ὁ μόνος ἐν χρήσει τύπος τοῦ **ὁσίκος**, ὑποκορ. τοῦ **ὅσος, ὅσσος**, πόσον μικρός, Λατ. quantulus, ὁσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα καὶ ἀλίκον ἄνδρα σαμάσσει Θείοκρ. ἔπ' ἀνωτ.· πρβλ. **ὁσαχῆ**.

ὄσσομαι, (ἐκ τοῦ **ὄσσε**), Ἐπικ. ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἄνευ αὐξήσ.,— ἀρχαιότερος τύπος τῆς γ' ΟΙΤ, **ὄψομαι** (ἴδε **ὄψ**), ὡς τὸ **πέσσω** τοῦ **πίπτω**, πρβλ. Buttm. Lexil. ἐν λ. Κυρίως, βλέπω, ὡς παρ' Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 318, καὶ ἐν τῷ συνθέτῳ **προτιόσσομαι** (ἡ ἴδε) ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον,

II βλέπω κατὰ διάνοιαν, φαντάζομαι, ὁσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν Ὀδ. Α. 115, πρβλ. Υ. 81. **2)** προβλέπω, προμαντεύω, προαισθάνομαι, κακὰ δ' ὄσσετο θυμὸς Κ. 374, πρβλ. Σ. 154· ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ Β. Σ. 224, πρβλ. Ὀδ. Ε. 389. **3)** μεταδίδω εἰς ἄλλους τοιαῦτα προαισθήματα, προλέγω, προσημαίνω, προμηνύω, ὡς ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ, ὁσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα Ἰλ. Ξ. 17· ἰδίως διὰ τοῦ βλέμματος ἢ τοῦ ἐξωτερικοῦ σχήματος, κἀκ' ὀσσόμενος, προμηνύων κατὰ διὰ τῶν βλεμμάτων του, Δ. 105· ἐπὶ δύο ἀετῶν, ὄσσοντο ὀλεθρον, προεμήνυον ὄλεθρον, Ὀδ. Β. 152· οὐ μέν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὄσσομένη τάδ' ἰκάνω Ἰλ. Ω. 172, πρβλ. Ἡσ. Θ. 501·— ἀλλ' ὡς φαίνεται, τὸ ῥῆμα τοῦτο ἦν ἐν χρήσει κυρίως ἐπὶ κακοῦ, πρβλ. **ὀττεύομαι.**

ὅσσος, η, ον, Ἐπικ. καὶ Ἰων, ἀντὶ τοῦ **ὅσος.**

ὄσσω, βλέπω, Αἰολ. κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμολ. 562, 6., 673, 11, πρβλ. τὸ Ὁμηρ. **ὄσσομαι.**

ὀσσῶσθαι· «κληδονίσασθαι» Ἡσύχ.

ὀστ-άγρα, ἡ, (ὀστέον) λαβὶς πρὸς ἐξαγωγὴν συντριμμάτων ὀστῶν, Γαλην. **II.** **ὀστεοκόπος** Ι, Θεοφρ. Ἀπνοσπ. 7. 2.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀ(σ)ταθείς· «ἐξαγκωνισθείς» Ἡσύχ.

ὀστᾰκός, ὁ, = **ἀστακός**, «τὸν δ' ἀστακὸν οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ο ὀστακὸν λέγουσιν, καθάπερ καὶ ὀσταφίδας» Ἀθήν. 105B, Ἀριστομένης ἐν «Γόησιν» 2. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὀστακός· εἶδος καράβου· οἱ δὲ ἀστακὸν λέγουσιν», πρβλ. Φώτ. ἐν λ.

ὀστᾰρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὀστέον**, μικρὸν ὀστοῦν, Ἀνθ. Π. 11. 96, Τζέτζ.

ὀστᾰφίς, ἴδε **ἀσταφίς**, «ὀσταφίς· οὕτω διὰ τοῦ ο ἔλεγον τὰς ἀσταφίδας» Ἡσύχ.

ὅστε, ἥτε, ὅτε, παρ' Ὁμ. ὡσαύτως **ὅ τε** ὡς ἀρσ.: (**ὅς, τε**)· — ὅστις, ὁ ὁποῖος, ἀκριβῶς ὡς τὸ ἁπλοῦν **ὅς** ἢ **ὅστις**, (τὸ δὲ **τε** ἠρεμεῖ ὡς ἐν τοῖς **ὅτε, ὥστε, οἷός τε, ἐπεί τε**, κλ., ἴδε **τε** Β. 1), Ἰλ. Ο. 468, Ὀδ. Ξ. 221, κλ.· οὐδ. **τό τε** Ἡσ. Θ. 806· πληθ. **τά τε** Ἰλ. Ε. 481, κτλ.· πληθ. θηλυκ. **τάς τε** Λ. 554· ἐν χρήσει ὡσαύτως παρ' Ἴωσι πεζολόγοις, παρὰ Πινδ. καὶ ἐν τοῖς λυρικοῖς χωρίοις τῶν Τραγικ. (Αἰσχύλ. Πέρσ. 16, Ἀγ. 50, Χο. 615, Σοφ. Ἠλ. 151, Τρ. 824, Εὐρ. Ἑκάβ. 445), ἀλλὰ λίαν σπάνιον ἐν τοῖς τριμέτροις, Αἰσχύλ. Πέρσ. 297, 762, Εὐμ. 25, 1024· καὶ παρὰ τοῖς πεζολόγ. μόνον ἐν ἰδιαιτέροις τύποις, οἷον **ἅτε, ἐφ' ᾧτε**. Σπανίως τὸ δεικτικὸν ῥητῶς ἐκφέρεται, οἷον θεάων τάων, αἵτ'.. Ἰλ. Ε. 332· τῷ ἴκελος, ὅν τ'.. Ω. 758· τάτε φρονέων, ἅτ' ἐγώ περ Ὀδ. Η. 312. — Τὸν τύπον **ὅστε** δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν πρὸς τὸ **ὅς τε** καὶ **ὅς**, Ἰλ. Β. 365, Ὀδ. Γ. 185, κ. ἀλλ. **2)** **ἐξ οὗτε**, ἐκ τοῦ χρόνου καθ' ὅν.., Αἰσχύλ. Πέρσ. 762, Εὐμ. 25 **II.** **ὅστε** συχνάκις ἀκολουθεῖται ὑπὸ τοῦ **περ**, τάτε στυγέουσι θεοί περ Ἰλ. Υ. 65· ὡσαύτως παρεντιθεμένου **ῥά** μεταξὺ τοῦ **ὅς** καὶ τοῦ **τε**, αἴγειρος ὥς, ἥ ῥά τε.. Δ 482, πρβλ. Ο. 411, Τ. 31, κτλ. **II.** περὶ τοῦ **ἅτε, ᾧτε**, ἴδε τὰς λέξ.· — **ᾇτε**, Δωρ. ἀντὶ **ᾗτε**, ὡς, Ἀριστοφ. Λυσ. 1308· — **ἐφ' ᾧτε**, ἴδε **ἐπὶ** Β. III. 3.

ὀστέϊνος, η, ον, ὁ ἐξ ὀστῶν πεποιημένος, Ἡρόδ. 4. 2, Πλάτ. Τίμ. 74Δ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11, 12· ἀλλ' ἐν π. Ζ. Μορ., 4. 12, 4 τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσιν **ὅστινον**. — τὸ δεύτερον λέγεται ὅτι εἶναι ὁ Ἀττ. τύπος (Πολυδ. Β', 232, Φώτ.), καὶ διὰ τοῦτο ὁ Λοβ. (Φρύνιχ. 262) θέλει νὰ ἀποκαταστήσῃ αὐτὸ εἰς τὸν Πλάτ. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 315.

ὀστεο-γενής, ές, ὁ ἐκ τοῦ ὀστοῦ παραγόμενος· **ὀστεογενές**, τό, ὄνομα τοῦ μυελοῦ, Πλάτ. ἐν Ἀριστ. Τοπ. 6. 2, 4.

ὀστεο-κόπος, ὁ, προσβολὴ καθολικῆς φλογώσεως, καθ' ἣν ὅλον τὸ σῶμα κοπιᾷ καὶ ἡ κόπωσις καὶ ὀδύνη εἰσχωρεῖ μέχρις ὀστέων, Ἱππ. 396. 9, Θεοφρ. Ἀποσπ. 7· — παρὰ Γαλην. **ὀστοκόπος**.

ὀστέον, τό, Ἀττικ. συνηρ. **ὀστοῦν**, ποιητ. **ὀστεῦν** Ἀνθολ. Π. 7. 480· πληθ. **ὀστέα**, Ἀττ. συνηρ. **ὀστᾶ**, Ἐπικ. **ὀστᾶ** [ᾰ] Ὀππ. Κυν. 1. 268, Ἐπίγραμμ. παρὰ Διογ. Λ. 1. 63, πρβλ. Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 517. 7· — ἀλλ' Ἀττ. ποιηταὶ χρῶνται τῇ γενικ. πληθ. **ὀστέων**, χάριν τοῦ μέτρου, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 355, Σοφ. Τρ. 769, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1126, καὶ οὕτω φέρεται ἐν Εὐρ. Τρῳ. 1177, ἔνθα τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ **ὀστῶν**· οἱ δὲ ἀσυναίρετοι τύποι συνήθως ἀπαντῶσι παρὰ μεταγενεστέροις πεζογράφοις, Ἐπικ. γεν. πληθ. **ὀστεόφιν** (ἴδε κατωτ.) Ὀστοῦν, κοινῶς «κόκκαλον», συχν. παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡροδ., ἀλλ' οὐχὶ ἐν τῷ Ἀττ. τύπῳ· παρ' Ἡσ. μόνον ἐν τῷ πληθ., Ἀσπὶς Ἡρ. 152, Θέογν. 540. 555, 557· λευκὰ ὀστέα, τὰ τῶν νεκρῶν τὰ λευκανθέντα ἐκ τῆς βροχῆς καὶ τοῦ ἡλίου, Ὀδ. Α. 161, κτλ.· σάρκας τε καὶ ὀστέα Ι. 293· πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θίς, μέγας σωρὸς ὀστῶν πέριξ, Μ. 45· ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι Ξ. 134· ὀστέων στέγαστρον, τὸ δέρμα, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 355· — ἐν χρήσει παρ' Ἀριστ. ἐπὶ πάντων τῶν ὀστῶν πλὴν τῆς σπονδυλικῆς στήλης (ῥάχις), π. Ζ. Μορ. 2. 9, 4, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 9, 10. **II.** μεταφορ., γῆς ὀστέοισιν ἐγχριμφθεὶς πόδα, δηλ. εἰς τοὺς βράχους, Ποιητὴς παρ' Εὐστ. 309. 44· — ὁ πυρὴν (τὸ «κουκοῦτσι») καρποῦ, Διοσκ. 6. 22, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 98. (Ἐντεῦθεν **ὀστέϊνος, ὅστινος**, κτλ.· πρβλ. Σανσκρ. ast-hi, as-than· Ζενδ. aś-ti, aś-ta· Ἀρχ. Λατ. oss-um (os, ossis)· ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται τὰ **ὀστακός** (**ἀστακός**), **ὄστρακον, ὄστρεον, ἀστράγαλος, ἄστρις, ἄστριχος**)

ὀστεουλκός, ὁ, λαβὶς πρὸς ἐξαγωγὴν θραυσμάτων ὀστοῦ, Ἱππ. (;)

ὀστεώδης, ες, ὅμοιος πρὸς ὀστοῦν, πλήρης ὀστῶν, Πλούτ. 2. 916Α.

ὀστέωσις, εως, ἡ, ἡ συναρμογὴ καὶ στερέωσις τῶν ὀστῶν εἰς ἓν σύνολον, τὰ ὀστᾶ, Εὐστ. Πονημάτ. 144. 52., 201. 65.

ὀστία, τά, Δωρικ. = **ὀστέα, ὀστᾶ**, Θεόκρ. 2, 62, κ. ἀλλ.

ὀστιάριος, ὁ, Λατ. ostiarius = **θυρωρός**, Σύνοδ. Κων|πόλεως (536), 1045C, Λεόντ. Κύπρ. 1677D, κλ.

ὀστῖνος, η, ον, (ὀστέον) Ἀττ. τύπος τοῦ **ὀστέϊνος**, (ὃ ἴδε)· τὰ ὅστινα, Λατ. tibiae, ἐξ ὀστῶν αὐλοί, ὀστίνοις φυσᾶν Ἀριστοφ. Ἀχ. 863. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 315.

ὅστις, ἥτις, ὅ τι (συχνάκις φέρεται **ὅ, τι** — πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ συνδέσμου **ὅτι**), ἔχον διπλῆν ἐν ταὐτῷ κλίσιν, **οὗτινος, ἥστινος**, δοτ. **ᾧτινι, ᾗτινι**, κτλ.· ὁ Ὅμ. ἔχει καὶ τὸν ἰσοδύναμον ἀρσ. τύπον **ὅτις** καὶ οὐδ. **ὅ ττι**. Ἐκ τοῦ **ὅτις** ὡσαύτως παράγονται πτώσεις ποικίλων τύπων, γενικ. **ὅτου** Ἐπικ. **ὅττεο**, Ὀδ. Α. 124, καὶ **ὅττευ** Ρ. 121, **ὅτευ** Ρ. 421, οὕτω καὶ παρ' Ἡροδ.: — δοτικ. **ὅτῳ**, Ἐπικ. **ὅτεῳ** Ὀδ. Β. 114, καὶ ὡς δισύλλαβ., Ἰλ. Μ. 428, Ο. 664· οὕτως Ἡρόδ., ἴδε Δινδορφ. Διάλ. Ἡροδ. σελ. XIX· — Ἐπικ. αἰτιατ. **ὅτινα** Ὀδ. Θ. 204, Ο. 395· — πληθ. ὀνομ. οὐδ. **ὅτινα** Ἰλ. Χ. 450· γεν. **ὅτεων** Ὀδ. Κ. 39, Ἡρόδ., Ἀττ. **ὅτων**· δοτ. **ὁτέοισιν** Ἰλ. Ο. 491, Ἡρόδ., Ἀττ. **ὅτοισι**· θηλ. **ὁτέῃσιν** Ἡρόδ.· αἰτ. **ὅτινας** Ἰλ. Ο. 492· Αἰολ. **ὅττινας** Σαπφώ. — Περὶ τοῦ Ἰων. καὶ Ἐπικ. τύπου **ἅσσα**, Ἀττ. **ἅττα**, ἴδε **ἅσσα**.

Ῥιζικὴ σημασία: πᾶς ὅστις, πᾶν ὅ,τι, δηλ. ὁστισδήποτε, ὅ,τιδήποτε· ὅθεν κυρίως διαφέρει ἀπὸ τῆς ἀντωνυμ. **ὅς**, ὡς τὸ Λατ. quisquis ἀπὸ τοῦ qui, Ὅμ., κλ.· ὣς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι Ὀδ. Α. 47· ἀθανάτων ὅστις σε φυλάσσει Ο. 35, κτλ.· συχνάκις ἄνευ δεικτικῆς ἀντων. ῥητῶς ἐκφερομένης· ὅντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη, τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσιν ἐρητύσασκε παραστὰς Ἰλ. Β. 188· ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ Τ. 260· ἐντεῦθεν συχνάκις ἐπὶ ἀποφθεγμάτων, οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ Ἀριστοφ. Βάτρ. 1217· μακάριος ὅστις οὐσίαν καὶ νοῦν ἔχει Μένανδρ. ἐν «Δημιουργῷ» 2· οὗτος βέλτιστος ἂν εἴη, ὅστις.., Λυσ., κτλ.· — συχν. ἐν φράσεσιν οἷα ἡ ἑξῆς: ὅστις εἶ, ὅστις ἐστί, ἴδε ἐν λ. **ὅς** Β. III. 1· — ἀλλὰ ἔστιν ὅστις, Λατ. est qui, συχνάκις μετ' ἀρνήσεως, οὐκ ἔστιν ὅτῳ μείζονα μοῖραν νείμαιμ' ἢ σοὶ Αἰσχύλ. Πρ. 291, πρβλ. 989, 1070, κτλ.· εἰσὶν οἵτινες, sunt qui, Σοφ. Ἀποσπ. 325· — οὐδὲν ὅ τι οὐ.., Ἡρόδ. 5. 97· Θουκ. 7. 87· — ἐν ταῖς φράσεσι ταύταις ἡ πτῶσις τοῦ **ὅστις** συνήθως συμφωνεῖ πρὸς τὴν τοῦ **οὐδείς**· ἀλλ' ἐνίοτε τἀνάπαλιν, ἴδε ἐν λ. **οὐδείς** Ι. 2· — ὡσαύτως συνάπτεται ὑπερθετικῷ, τρόπῳ ὅτῳ ἂν δύνωνται ἰσχυροτάτῳ Θουκ. 5. 23· ὅντινα ἀφανέστατον δύνανται τρόπον Παυσ. 10. 1, 5· — παρ' Ἀττ. ἐνίοτε ἐνισχύεται προτασσομένου τοῦ **πᾶς**, ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ ἑνικ., ἅπας δὲ τραχὺς ὅστις ἂν νέον κρατῇ Αἰσχύλ. Πρ. 35, πρβλ. Θουκ. 8. 90· **πάντες ὅσοι** εἶναι ἐν κοινῇ χρήσει ἐν τῷ πληθ. ἀντὶ τοῦ **πάντες οἵτινες**. **II.** ἐνίοτε ἀναφέρεται εἰς ὡρισμένον ἀντικείμενον, κυρίως μόνον ὅταν γενική τις ἔννοια νοῆται, Πολυκράτεα.., δι' ὅντινα κακῶς ἤκουσε Ἡρόδ. 3. 120· ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν, ὅστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, εἴθε νὰ σὲ ἴδω διὰ τελευταίαν φορὰν ἐγώ, ὅστις ἐφάνην γεννηθεὶς ἐξ ἐκείνων ἀφ' ὧν δὲν ἔπρεπεν, ὡς τὸ Λατ. ut qui, Σοφ. Ο. Τ. 1184, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 38, Ἀγ. 1065, Θουκ. 4. 22· — ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὅλως ὡρισμένης ἐννοίας, βωμόν, ὅστις νῦν ἔξω τῆς πόλεώς ἐστι ὁ αὐτ. 6. 3. ἐνίοτε μάλιστα ἀναφερόμ. εἰς προηγούμενα δεικτικὰ **οὗτος** ἢ **ὅδε**, Ἡρόδ. 1. 167., 2. 99., 6. 47, Εὐρ. Ἱππ. 943· — παρὰ δὲ μεταγεν. ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ **ὅς** καὶ **ὅστις** ἐντελῶς ἐξέλιπεν· **III.** ἐπὶ πλαγίων ἐρωτήσ. οὐχὶ σπάν. καὶ παρ' Ὁμ., = **τίς**, εἶπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε.., ὅστις ὅδ' ἔστιν Ἰλ. Γ. 192, πρβλ. 167, κτλ.· ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, ὅστις δὴ πρῶτος, τίς πρῶτος, Ξ. 509· ξεῖνος ὅδ', οὐκ οἶδ' ὅστις, Λατ. nescio quis, Ὀδ. Θ. 28· — ἐν διαλόγῳ ὅταν τὸ ἐρωτώμενον πρόσωπον ἐπαναλαμβάνῃ τὴν ἐρώτησιν τὴν γενομένην διὰ τῆς ἀντων. **τίς**, οἷον οὗτος τί ποιεῖς; — ὅ τι ποιῶ; Ἀριστοφ. Βάτρ. 198· ἀλλὰ τίς γὰρ εἶ; — ὅστις; πολίτης χρηστὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 595, πρβλ. Πλ. 462, Πλάτ. Εὐθύφρων 2C, κτλ.· πρβλ. **ὅ τι** Ι, **ὅτιη** II. **IV.** περιορίζεται ἡ ἔννοια αὐτοῦ ἢ γίνεται μᾶλλον ὡρισμένῃ τῇ προσθήκῃ μορίων: **1)** **ὅστις γε**, Λατ. quippe qui (πρβλ. **ὅσγε**), τί γὰρ ἔδει μ' ὁρᾶν, ὅτῳ γ' ὁρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκεῖ; Σοφ. Ο. Τ. 1335, Ο. Κ. 810, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1184. **2)** **ὅστις δὴ** (ἴδε **δὴ** Ι. 5), συχνάκις εὕρηται ἄνευ τινὸς διακεκριμένης ἀναφορικῆς δυνάμεως, θεῶν ὅτεῳ δή, εἰς ὀντιναδήποτε ἐκ τῶν θεῶν, δηλ. εἴς τινα ἐξ αὐτῶν, Ἡρόδ. 1. 86· ὅτευ δὴ χρήματος δεησόμενον ὁ αὐτ. 3. 121· ἤ τινι δὴ γνώμῃ Θουκ. 8. 87, κτλ.· — οὕτω καί, ὅ τι δήποτε πρήξαντα Ἡρόδ. 6. 134· ὅστις δήποτ' ὢν Πλάτ. Φαϊδρ. 273C· ὡς ἀπετύγχανεν ὁτουδήποτε Δημ. 393. 19· οὕτω, **6)** ὁστισοῦν, ὁτιοῦν, Θουκ. 4. 16, Πλάτ., κτλ.· μετὰ ὁτουοῦν τρόπου Θουκ. 8. 27, Πλάτ., κτλ.· ὁτῳοῦν ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 175Δ· εἷς ὁστισοῦν, ὁστισδήποτε ἄνθρωπος, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 15, 7· — συχν. μετ' ἀρνητικῶν, οὐδ' ὁστισοῦν, οὐδείς, Πλάτ. Εὐθύφρων 5E, πρβλ. Φαίδωνα 78D, κτλ.· **οὐδ' ὁτιοῦν**, Λατ. ne tantillum quidem, Ἀριστοφ. Νεφ. 344, Πλ. 385· **μηδοτιοῦν** Θέογν. 64. **γ)** **ὁστιδηποτοῦν**, Δημ. 1010. 16, Αἰσχίν. 23. 28. **δ)** οὕτω καὶ μόνον **ὅστις**, Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 282D, κτλ. **3)** ὅστις ποτέ, ὅστισδήποτε, Αἰσχύλ. Ἀγ. 160, πρβλ. Ἡρόδ. 8. 65. **4)** ὅστις περ (πρβλ. **ὅσπερ**), τὸ πλεῖστον κατ' οὐδ., ὅ τι πέρ ἐστ' ὄφελος Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 53, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 492E· ἀρσ., Δημ. 586. 12. **5)** **ὅστις τε**, ἔνθα τὸ **τε** ἠρεμεῖ ὡς ἐν τῷ **ὅστε**, Ἰλ. Ψ. 43, κτλ. **V.** τὸ οὐδ. **ὅ τε** κεῖται ἀπολύτως ὡς σύνδεσμος, ἴδε **ὅ τι**. **IV.** ἐξ ὅτου, ἐξ οὗ χρόνου, ἀφ' ὅτου, Σοφ. Ο. Κ. 345, Τρ. 326, Ἀριστοφ. Νεφ. 528, κτλ.· ἐξ ὅτου περ Ἀριστοφ. Ἀχ. 506, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 15· οὕτως, ἕως ὅτου; = ἕως πότε; Εὐαγγ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κ. Λουκ. ιγ', 8. **2)** ἐκ τίνος αἰτίας, Σοφ. Τρ. 671, Εὐρ. Κύκλ. 639.

ὀστίτης, ου, ὁ ἐντὸς τῶν ὀστῶν, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ὀστᾶ, μυελὸς ὀστ. Ρουφ. Ἐφέσ. σ. 43 Clinch.

ὀστλιγξ, -ιγγος, ὁ, βόστρυχος, πλόκαμος, Λατ. cirrus, cincinnus, Καλλ. Ἀποσπ. 12· πρβλ. ἄσπλιγξ. **II.** πᾶν ὅ,τι εἶναι συνεστραμμένον καὶ βοστρυχοειδές, οἷον, **1)** ἕλιξ, ψαλὶς τῆς ἀμπέλου καὶ ἄλλων ἀναρριχητικῶν φυτῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 5· ὑποκορ. **ὀστλίγγιον** μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Δουκαγγ. **2)** λαμπηδών, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1297 πρβλ. **βόστρυχος**. **ἕλιξ**. **3)** ἐπὶ τῶν βοστρύχων τῶν τευθίδων καὶ σηπιῶν, Νικ. Ἀλεξιφ. 470.

ὀστοδερμία, ἡ, ὀστᾶ καὶ δέρμα ὁμοῦ, Τζέτζ. Ἱστ. 10, 717.

ὀστόδερμον, τό, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **ὀστρακόδερμον**, Θεογνώστ. Κανόν. σ. 13, 1, ἔκδ. Gaisf.

ὀστο-δοχεῖον, τό, δοχεῖον ὀστῶν, Γλωσσ.

ὀστο-ειδής, ές, ὅμοιος, πρὸς ὀστοῦν, Ἱππ. 410. 2, Γαλην.

ὀστο-θηκάρια, τά, μικραὶ ὀστοθῆκαι, Ἐπιγρ. Ἐφέσου, Wood Discov etc. Append 7, Nº 14.

ὀστο-θήκη, ἡ, τόπος ἐν ᾧ τίθενται ὀστᾶ, ὀστοδοχεῖον, Λυκόφρ. 357, Συλλ. Ἐπιγρ. 2728, 2731, κ. ἀλλ.

ὀστο-κατάκτης, ου, ὁ, Λατ. ossifragus, ὁ θραύων ὀστᾶ, θαλάσσιος ἀετός, Γλωσσ.

ὀστο-κλάστης, ου, ὁ, = τῷ προηγ., Γλωσσ.

ὀστο-κόπος, ὁ, ἴδε **ὀστεοκόπος** II.

ὀστοκοπώδης, ες, ὁ αἰσθανόμενος μεγάλην κόπωσιν, ὡς ἐὰν τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ ἦσαν τεθρυσμένα, Παλλαδ. περὶ Πυρετῶν 76.

ὀστο-κράξ, -ᾶκος, ὁ, ὁ θαλάσσιος ἀετός, ὀστοκατάκτης, Λατ. ossifragus, Γλωσσ.

ὀστολογέω, συλλέγω ὀστᾶ, Ἰσαΐ. 48. 22.

ὀστολογία, συλλογὴ τῶν ὀστῶν μετὰ τὴν καῦσιν τοῦ σώματος, Διόδ. 4 38 — ὡσαύτως **ὀστολόγιον**, τό, Λατ. ossilegium, Γλωσσ. **II.** πραγματεία περὶ ὀστῶν, Γαλην. 4. 27.

ὀστο-λόγος, ον, (λέγω B) ὁ συλλέγων ὀστᾶ, Ἐπίλυκος ἐν Ἀθήν. 2· **Ὀστολόγοι**, ὄνομα τραγῳδίας τινὸς τοῦ Αἰσχύλου, Ἀθήν. 667C.

ὀστο-μᾰχία, ἡ, παιδιά τις παιζομένη διὰ δεκατεσσάρων ὀστεΐνων τεμαχίων διαφόρων σχημάτων. Τοιαύτη τις παιδιὰ ὑπάρχει νῦν παρὰ τοῖς Σίναις, Αὐσονίου Εἰδύλλ. 13 ἐν τῷ προοιμ.

ὀστο-ποιητικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν παραγωγὴν ἢ τὸν σχηματισμὸν ὀστοῦ, δύναμις Γαλην. 5. 12.

ὀστοτραγέω, τρώγω ὀστᾶ, σὺν αὐτοῖς ἄλλους ὥσπερ κύνας ὠστοτραγηκότας λιχνεύσασθαι Γ. Παχ. τ. Β', σ. 232, 10, ἔκδ. Β.

ὀστοῦν, τό, Ἀττ. συνηρ. ἀντὶ **ὀστέον**, ὃ ἴδε.

ὀστοφᾰγέω, τρώγω ὀστᾶ, Στράβ. 776.

ὀστο-φάγος, ον, ὁ τρώγων ὀστᾶ, Βυζ.

ὀστο-φᾰνέω, δεικνύω ὀστᾶ, ἔχω αὐτὰ οὕτως ὥστε νὰ φαίνωνται, Ἱππιατρ.

ὀστο-φόρος, ον, ὁ ἔχων σκληροὺς πυρῆνας, ὀπῶραι Achmes Ὀνειρ. 151.

ὀστο-φυής, ές, ὁ ἔχων φύσιν ἢ οὐσίαν ὀστεώδη, Βατραχομυομ. 297.

ὀστρᾱκεος [ᾰ], α, ον, = **ὀστράκινος**, Νικ. Ἀποσπ. 6. 3, Ὀρφ. Ἀργ. 320· — **ὀστράκειος** ἐν Σχολ. εἰς Λουκ. Λεξιφ. 7.

ὀστρᾱκεύς, έως, ὁ, κεραμεύς, Ἀνθολ. Πλαν. 191.

ὀστρᾱκηρός, ά, όν, ὁ ἔχων φύσιν ὀστρακίνην, ζῶα **ὀστρακηρά**, ἔχοντα ὀστράκινον περίβλημα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 18, π. Ζ. Μορ. 4. 5, 19, κ. ἀλλ.· ἴδε **ὀστρακόδερμος**.

ὀστρᾱκίας, ου, λίθος τις ὅμοιος τῷ ἀχάτῃ, Πλίν. 37. 65.

ὀστρᾱκίζω, ἐξορίζω δι' ὀστράκων, ἐξοστρακίζω, Θουκ. 1. 135., 8. 73, Ἀνδοκ. 23. 42, κτλ.· παρ' Ἡροδ **ἐξοστρακίζω**. — Τὸν **ὀστρακισμὸν** εἶχον ἐν Ἀθήναις οὐχὶ ὡς ποινήν, ἀλλὰ ὡς μέσον περιοριστικὸν τῆς δυνάμεως ἀτόμων, ὁσάκις ὑπῆρχε φόβος ὅ,τι τις τῶν πολιτῶν εἶχεν αὐξηθῇ εἰς βαθμὸν ἐμβάλλοντα εἰς κίνδυνον τὴν ἐλευθερίαν τοῦ λαοῦ, ἴδε Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 15 κἑξ., 3. 17, 7., 5. 3, 3· ὅπως ἐξορισθῇ τις, ἀπητεῖτο ὁ ἀριθμὸς 6000 ὀστράκων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 851, Πολυδ. Θ', 19· κατὰ τὸν Πλούτ. ἐν Ἀριστ. 7, «εἰ γὰρ ἑξακισχιλίων ἐλάττονες οἱ γράψαντες εἶεν, ἀτελὴς ἦν ὁ ἐξοστρακισμός». Τὸ αὐτὸ μέσον ἦν ἐν χρήσει ἐν Ἄργει, Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐν Μεγάροις καὶ ἐν Μιλήτῳ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· οὕτω καὶ ὁ πεταλισμὸς (ἴδε) ἐν Συρακούσαις. — Ἴδε Λεξικ. Ἀρχαιολ. — Πρβλ. Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστοτέλους Ἀθηναίων Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς = Δ', σ. 8.

ὀστρᾱκίνδα, Ἤπειρ., παιδιὰ παιζομένη δι' ὀστράκων, ἣν περιγράφει ὁ Πολυδ. (Θ', 111) ὡς ἑξῆς «ὀστρακίνδα δέ, ὅταν γραμμὴν ἑλκύσαντες οἱ παῖδες ἐν μέσῳ καὶ διανεμηθέντες, ἑκατέρα μερὶς ἡ μὲν τὸ ἔξω τοῦ ὀστράκου πρὸ αὐτῆς εἶναι νομίζουσα ἢ δὲ τὸ ἔνδον, ἀφέντος τινὸς κατὰ τῆς γραμμῆς τὸ ὄστρακον, ὑπότερον ἂν μέρος ὑπερφαύῃ, οἱ μὲν ἐκείνῳ προσήκοντος σιωπῶσιν, οἱ δὲ ἄλλοι φεύγωσιν ὑποστραφέντες· ὅπερ εἶδος παιδιᾶς αἰνίττεται καὶ Πλάτων ἐν τοῖς εἰς Φαίδρον ἐρωτικοῖς. ὁ μὲν τοίνυν ληφθεὶς τῶν φευγόντων, ἄνος οὗτος κάθηται· ὁ δὲ ῥίπτων τὸ ὄστρακον ἐπιλέγει· νὺξ ἡμέρα· τὸ γὰρ ἔνδοθεν αὐτοῦ καταλήλιπται πίττῃ καὶ τῇ νυκτὶ ἐπιπεφήμισται. καλεῖται δὲ καὶ ὀστράκου περιστροφὴ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς παιδιᾶς», Πλάτ. Πολ. 521· οὕτως, ὀστράκου μεταπεσόντος, ὅταν τὸ ἄνω γένηται κάτω, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 241B. — Ἐν τῷ τοῦ Ἀριστοφ. (Ἱππ. 855), ὀστρακίνδα βλέπειν, ὑπάρχει αἰνιγμὸς πρὸς τὸν **ὀστρακισμόν**.

ὀστρᾱκῖνος, [ᾰ], η, ον, πήλινος, Λατ. testaceus, ἐπὶ ἀγγείων, Ἱππ. 576, 45, κ. ἀλλ., Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ποιητῇ» 2, Ἀνθ. Π. 7. 645., 11. 74, Κάτιν. Διαθ. **2)** ὁ ἐξ ὀστράκου, **ὀστράκινα** τὸ δέρμα = **ὀστρακόδερμα**, Λουκ. Λεξιφ. 6.

ὀστρᾱκιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **ὄστρακον**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 4, 2, Στράβ. 823, Α. Β. 794.

ὀστρᾱκίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **ὄστρακον**· — τὸ φολιδωτὸν περίβλημα τοῦ κώνου τῆς πίτυος, Μνησιθ. παρ' Ἀθην. 57B. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὀστρακίς· ἀγαλμάτιόν τι Ἀφροδίτης».

ὀστρᾱκισμός, ὁ, ἐξοστρακισμός, ἐξορία δι' ὀστράκων, ἴδε ἐν λ. **ὀστρακίζω**.

ὀστρᾱκίτης, ου, ὁ, = **ὀστράκινος**, λίθος ὀστρ. Διοσκ. 5. 165, πρβλ. Πλίν. 36. 31· ὡσαύτως **ὀστρακίας**, ὁ αὐτ. 37. 65. **2)** θηλ. **ὀστρακῖτις**, ίδος, = **κιθμεία**, Διοσκ. 5, 84, Πλίν. 37. 56 καὶ 65. **II.** εἶδος πλακοῦντος, Ἀθήν. 647E.

ὀστρᾱκό-δερμος, ον, ὁ ἔχων δέρμα ἢ περίβλημα σκληρὸν ὡς ὄστρακον, καρκίνοι Βατραχομυομ. 297· ἀντίθ. τῷ **μαλακόστρακος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 17, 11· ἐπὶ ᾠῶν, αὐτόθι 1. 6, 5· — **ὀστρακόδερμα**, τά, ὡς τὸ **ὀστρακηρά**, ζῷα ἔχοντα περίβλημα σκληρὸν ὡς ὄστρακον, ἴδε ἐν λ. **μαλάκια**, τά.

ὀστρακοειδής, ές, = **ὀστρακώδης**, Σωφρ. 3537B.

ὀστρᾱκόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ **ὀστράκινος**, δόμος ὀστρ. Ἀνθ. Π. 9. 86· νῶτα Ποιητὴς παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **στυφελισμός**.

ὀστρᾱκο-κονία, ἡ, ἔδαφος κατεστρωμένον διὰ τετριμμένων κεραμίδων, Λατ. pavimentum testaceum, Γεωπ. 2. 27, πρβλ. Βιτρούβ. 7. 1.

ὄστρᾱκον, τό, (ἴδε ἐν λ. **ὄστρεον**) πήλινον ἀγγεῖον, Λατ. testa, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1190, πρβλ. Ἐκκλ. 1033, Λυσίας 98. 40, κτλ. **2)** κεραμὶς ἢ τεμάχιον πηλίνου ἀγγείου, Λυτ. 101. 14 ἰδίως τὸ πήλινον πινακίδιον τὸ ἐν χρήσει κατὰ τὸν ὀστρακισμὸν (ἴδε **ὀστρακίζω**)· ὅθεν, τοὔστρακον παροίχεται, ὁ κίνδυνος τοῦ ἐξοστρακισμοῦ παρῆλθε, Κρατῖνος ἐν «Θρᾴτταις» 1· τὰ ὄστρακα ἀντὶ ὀστρακισμός, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πλάτωνος τοῦ Κωμικοῦ, τὸ ὄστρακον ἐπιφέρειν τινί, ψηφίζειν ὑπὲρ τῆς ἐξορίας τινός, Πλουτ. Ἀλκ. 13, πρβλ. Περικλ. 14. **3)** περὶ τῆς φράσεως ὀστράκου περιστροφή, ἴδε ἐν λ. **ὀστρακίνδα**. **4)** εἶδος πηλίνου κρατάλου, ἢ τοῖς ὀστράκοις κροτοῦσα [Μοῦσα], ἐπὶ τῆς ποιήσεως τοῦ Εὐριπίδου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1305. **II.** τὸ σκληρὸν περίβλημα τῶν ὀστρακοδέρμων, οἷον κοχλιῶν, μυδίων, χελωνῶν, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 33, Θεόκρ. 9, 25, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4. 1, κτλ. ἴδε ἐν λ. **μαλάκια**, τά· — ἐντεῦθεν, τὸ ὄστρακον χελώνης ἢ τὸ τοῦ ὀστρέου, κλιντῆρες ὀστράκοις . . ἐνδεδεμένοι φίλλων Ι. 666. **2)** τὸ κέλυφος τοῦ ᾠοῦ, ἁπτῆνα . . , ἄρτι γυμνὸν ὀρτράκων Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 401, πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 4 καὶ 5.

ὀστρᾱκό-νωτος, ον, ὁ ἔχων τὰ νῶτα κεκαλυμμένα διὰ σκληροῦ ὀστράκου, Τεῦκρος παρ' Ἀθην. 455E, Δίλ. π. Ζ. 9. 6.

ὀστρᾱκο-ποιός, ὁ, κεραμεύς, Γλωσσ.

ὀστρᾱκό-ρῑνος, ον, = **ὀστρακόδερμος**, Ὀππ. Ἁλ. 1. 313., 5. 589.

ὀστρᾱκοφορέω, ψηφίζω δι' ὀστράκων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 855.

ὀστρᾱκοφορία, ἡ, τὸ ψηφίζειν δι' ὀστράκων, Ἀριστ. Ἀποσπ. 396, Πλουτ. Ἀλκιβ. 13.

ὀστρᾱκό-χροος, ον, καὶ αἰτ. κατὰ μεταπλ. **ὀστρακόχροα**, ὁ ἔχων σκληρὸν δέρμα, Ἀνθ. Π. 9. 196· — πρβλ. **μαλάκια**, τά.

ὀστρᾱκόω, μεταβάλλω εἰς συντρίμματα κεράμου, συντρίβω εἰς τεμάχια, ἐπὶ οὐράνης, ὅηλ. οὐραδόχου πηλίνου ἀγγείου — Παθ., συντρίβομαι εἰς τεμάχια, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 179. **II.** κάμνω τὸ δέρμα σκληρὸν ὡς ὄστρακον, ὀστρ. τὸ δέρμα Ἀριστ. Προβλ. 2. 32, 1. — Παθ., καλύπτομαι διὰ σκληροῦ περιβλήματος, Λυκόφρ. 88. **III.** στρωννύω δι' ὀστρακονοίας (δ πρβλ.), Ἐπιγραφ. παρὰ τῷ Müller de Munim. Ath. σ. 38.

ὀστρᾱκώδης, ες, ὅμοιος ὀστράκῳ, ἐπὶ καρκίνων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 4, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τῆς χελώνης, αὐτόθι 8. 17, 6 ἐπὶ ὀστρέων, αὐτόθι 4. 6, 3· ἐπὶ φλοιοῦ ᾠῶν τινων, αὐτόθι π. Ζ. Γεν. 2. 1, 20, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 34, 1. — τὰ **ὀστρακώδη**, πήλινα ἀγγεῖα, ὁ αὐτ. π. Φυτ. 2. 1, 2· — πρβλ. **ὀστρακόδερμος**.

ὀστρεϊακός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ὄστρεον, σάρξ Ζωναρ. — Ἴδε Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 415.

ὀστρέϊνος, η, ον, ὁ ἀνήκων εἰς ὄστρεον ἢ ἐντὸς αὐτοῦ διαμένων, ὀστρακόδερμος, Πλάτ. Φίληβ. 21C.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀστρειο-γράφης, ές, ὁ κεχρωματισμένος διὰ πορφυροῦ χρώματος, Ἀνθ. Π. παράρτ. 330.

ὄστρειον, τό, ἴδε ἐν λ. **ὄστρεον**.

ὄστρεον ἢ **ὄστρειον**, τό· (ἴδε ἐν λ. **ὀστέον**)· — ὀστρείδιον, κοινῶς «ὀστρεῖδι», Λατιν. ostrea:— ὁ κυρίως Ἀττικ. τύπος εἶναι **ὄστρειον** (ὄστρεια. ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι Ἀθήν. 92F, πρβλ. Μοῖριν 185, Φώτ., κλ.), καὶ τοῦτον ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον ἐν τοῖς παλαιοτέροις τῶν ποιητῶν, κόγχοι, μύες, κώστρεια Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 25· ὄστρεια συμμεμυκότα Ἐπίχ. 23 Ahr.· πίννησι καὶ ὀστρείοισιν ὁμοίη Κρατῖνος ἐν «Ἀρχιλόχοις» 5· πίνναι, λεπάδες, μύες, ὄστρεια Ἀναξανδρίδ. ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 60, κτλ. (ἴδε Κωμ. Ἀποσπ. ἐν τῷ Πίνακι)· ἐνῷ ὁ τύπος **ὄστρεον** εἶναι ἐν χρήσει παρὰ μεταγεν. Ἐπικ., Νικ. παρ' Ἀθην. 92D, Μάτρων παρὰ τῷ αὐτῷ 135A·— παρὰ Πλάτωνι αἱ γραφαὶ ποικίλλουσι (ἴδε κατωτ. II) ὡς παρ' Ἀριστ., πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 6, 2 καὶ 4. 1, 28· — ὁ Ἀριστ. φαίνεται ὅτι χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ παντὸς διθύρου ὀστρακοδέρμου καθόλου, π. τὰ Ζ. Ἱστ. ἔνθ' ἀνωτ., παρ' Ἀθην. 88B, Γαλην. 12. 543. **II.** ἐπὶ τῆς ἀκαλήφης ἥτις «ζῇ ἀπὸ τῆς πέτρας ὥσπερ ἀπ' ὀστρέου» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 6, 7., 8. 2, 16. **III.** = τῷ Λατ. ostrum, χρῶμα πορφυροῦν χρήσιμον πρὸς βαφήν, πιθαν. τὸ ἐκ τῆς πορφύρας (murex) παραγόμενον, ὄστρεον μόνον ἐπιφέρειν Πλάτ. Κρατ. 424D· ὀστρείῳ ἐναληλιμμένος ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 420C· τὰ σώματα ἐκέχριντο ὀστρείῳ Ἀθήν. 197F, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 21.

ὀστρεώδης, ες, (εἶδος) ὁ ὅμοιος πρὸς ὄστρεον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ὀστρέων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 30, 1, Ἀριστείδ. Κοϊντιλ. 105· **ὀστρειώδης**, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 8, 4.

ὄστρῑμον, τό, στάβλος, Λυκόφρ. 94, «ὄστριμα: περίβολοι κτηνῶν καὶ οἷον ἐπαύλεις· Ἀντίμαχος Θηβαΐδι: βοῦς ὀστρίμου ἐξήλασσεν» Φώτ. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὄστριμον· ἐν ᾧ αἱ θεριναὶ μοναὶ τόπος. οἱ δὲ ἔπαυλις».

ὀστρῖνος, = **ὀστρέϊνος**, Grenf. and. Hunt Oxyrrhynchos Papyri 199, 5.

ὀστρίτης λίθος [ῑ], ὁ, εἶδος λίθου, Ὀρφ. Λιθ. 339.

ὀστρύα (ἢ **ὀστρύη**), καὶ **ὄστρυς**, υος, ἡ, δένδρον μετὰ λίαν σκληροῦ ξύλου, ὡς ἡ ὀξύα, κοινῶς «ὀστρυά», ἀμφότερα παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. 3. 10, 3, πρβλ. Πλίν. 13. 37· ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 8, 2, **ὀστρυῖς**, ίδος, ἡ.

ὄστρυς, ἡ, ἴδε **ὀστρύα**.

ὀστώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ὀστοῦν, ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ὀστοῦ, πλήρης ὀστῶν, Ξεν. Ἱππ. 1, 8., 5, 6, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 28, κ. ἀλλ.· Συγκρ. **-έστερος**, αὐτόθι 3. 7, 11.

ὄσυρις, ἡ, φυτόν τι, Διοσκ. 4. 143, Πλίν. 27. 88,— ὅπερ ὁ Sprengel ταυτίζει πρὸς τὸ Osyris alba· ὁ δὲ Schneider πρὸς τὸ Linaria vulgaris· ἄλλοι δὲ πρὸς τὸ Chenopodium. — Πρβλ. **ὀσιρίτης**.

ὄσφρα, ἡ, = **ὀσμή**, Ἀχ. Τάτ. 2. 38, Εὐστ. Πονημάτ. 78. 40· ἴδε **ὀσφραίνομαι**.— Ἴδε Κόντου Φιλολ. Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τ. Θ', σ. 81.

ὀσφράδιον, τό, = **ὀσφραντήριον**, Εὐστ. 46. 3, κτλ.· ἴδε Δουκάγγ. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τ. Θ', σελ. 81.

ὀσφραίνομαι· μέλλ. **ὀσφρήσομαι** Ἀριστοφ. Εἰρ. 152: ἀόρ. **ὠσφρόμην**, **ὀσφρέσθαι**, **ὀσφρόμενος** Ἡρόδ., Ἀττικ.· (οἱ τοῦ Ἰων. μέσ. ἀορ. α' τύποι **ὤσφραντο**, **ὄσφραντο** παρ' Ἀριστείδ. 2. 308, Ἡρόδ. 1. 80 ἴσως εἶναι σφάλματα τῶν ἀντιγραφέων ἀντὶ **ὤσφροντο**, **ὄσφροντο**)· — Παθητ. ἀόριστ. **ὠσφράνθην** Ἱππ. 262. 49· ὅταν ὀσφρανθῶσι Φιλήμων ἐν «Στρατιώτῃ» 1. 26, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 12, 5, Προβλ. 7. 6; μέλλ. **ὀσφρανθήσομαι** Ἑβδ. (Τωβ. ϛ', 18)· — οἱ τύποι **ὀσφρᾶται**, **-ῶνται**, κτλ., μόνον παρὰ μεταγεν., ὡς Παυσ. 9. 21, 3, Λουκ. Ἀλ. 48. Φίλων 1. 617. (**ὠσφρῶντο** ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 179, καὶ **ὀσφρᾶσθαι** ἐν Ἀντιφάνους «Λύκωνι» 1, 6, διωρθώθησαν ὑπὸ τοῦ Elmsl.)· ἀόρ. **ὠσφρήσαντο** Ἄρατ. 955, Αἰλ., κλ.· ἀποθ. Ὀσφραίνομαι μετὰ γενικ., κρομμύων ὀσφραίνομαι Ἀριστοφ. Βάτρ. 654· τίνων ὀσφραινόμενος ἡσθείης Ξενοφ. Ἀπομν. 2. 1, 24, κτλ.· ἀπολ., Πλάτ. Φαίδων 96B, κτλ.· ἡ αἴσθησις ἡ τοῦ ὀσφραίνεσθαι Ἀριστ. π. Αἰσθ. 5. 27·— μετὰ συστοίχ. αἰτ., τὴν ὀσμὴν ὀσφραινόμενος Ἡρόδ. 1. 80·— μετ' αἰτιατ. μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστ., ὀσφρ. θρυαλλίδα ἐσβεσμένην Αἰλ. π. Ζ. 9. 54·— διότι ἐν Εὐρ. Κύκλ. 154 (εἶδες γὰρ αὐτήν; οὐ μὰ Δι', ἀλλ' ὀσφραίνομαι), τὸ αὐτῆς πρέπει νὰ νοηθῇ, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 489· καὶ ἐν Ἀριστοφ. Πλ. 897· ὀσφραίνει τι; τὸ τε κεῖται ἐπιρρηματικῶς = καθόλου, διόλου. **2)** μεταφορ., «παίρνω μυρωδιά», τῆς τυραννίδος Ἀριστοφ. Λυσ. 619· τοῦ χρυσίου Λουκ. Τίμ. 45. **II.** Μεταβατ. ἐν τῷ ἐνεργ., ὀσφραίνειν τινά τινι, κάμνω τινα νὰ μυρίσῃ τι, Γαλην. 10. 595., 13. 454· οὕτω καὶ **ἀπ-**, **προσοσφραίνω**.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 530.

ὄσφρανσις, ἡ, = **ὄσφρησις**, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 611B.

ὀσφραντέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ὀσφραίνομαι**, δεῖ ὀσφραίνεσθαι, Ἄντυλλος Cod. Par. 2387, fol. 2 r°.

ὀσφραντήριος, α, ον, ὁ ὀσφραινόμενος, δυνάμενος νὰ ὀσφραίνηται, μυκτῆρες ὀσφρ., ὡς τὸ Λατιν. nares acuti, Ἀριστοφάν. Βάτρ. 893. **II.** Πάθ., **ὀσφραντήριον** (ἐξυπακ. φάρμακον), τό, ἰσχυρὰ ὀσμή, ᾗ ἐχρῶντο πρὸς ἀναζωογόνησιν λιποθυμοῦντος, Λατ. olfactorium, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ.

ὀσφραντικός, ή, όν, ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ὀσφραίνεσθαι, ὀξεῖαν ἔχων ὄσφρησιν, κυνίδια Ἀριστ. π. Ζ. Γενέσ. 5. 2, 7· ἐπὶ ἀμπέλου, εὐαίσθητος εἰς ὀσμάς, Θεοφράστου π. Φυτ. Αἰτ. 2. 18, 4, πρβλ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 16, 6. **2)** τὸ ὀσφρ. αἰσθητήριον, τὸ ὄργανον τῆς ὀσφρήσεως, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 9, 13., 3. 1, 1· τὸ ὀσφραντικόν, ἡ δύναμις τοῦ ὀσφραίνεσθαι, ὃ ἐνεργείᾳ ἡ ὄσφρησις, τοῦτο δυνάμει τὸ ὀσφρ. ὁ αὐτ. π. Αἰσθ. 2, 19. **II.** τὸ ὀσφραντικόν, = ὀσφραντήριον II, Γαλην.

ὀσφραντός, ή, όν, ὅν τις δύναται νὰ ὀσφρανθῇ, Ἀριστ. περὶ Ψυχῆς 2. 9, 1, π. Αἰσθ. 5. 28 κέξ.

ὀσφρᾱσία, ἡ, = **ὄσφρανσις**, Ἑβδ. (Ὡσηὲ ΙΔ', 7).

ὄσφρησις, ἡ, δύναμις τοῦ ὀσφραίνεσθαι, ἡ δύναμις τοῦ αἰσθάνεσθαι τὰς ὀσμάς, Πλάτ. Φαίδων 111B, Θεαίτ. 156B, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 9, 8 κέξ.· τὸ τῆς ὀσφρήσεως αἰσθητήριον ὁ αὐτ. π. Αἰσθ. 2. 20. **2)** τὸ ὄργανον τῆς ὀσφρήσεως, ὁ αὐτ. π. Ψυχ. 3. 1, 4, Προβλ. 13. 2· αἱ ὀσφρήσεις Ἡρῳδιαν. 1. 12· οὕτω, ῥινῶν ὀσφρήσιες (Ἰων. τύπος) Ὀππ. Κυν. 4. 66. **II.** = **ὀσμή**, Μοσχόπουλ.

ὀσφρητικός, ή, όν, = **ὀσφραντικός**, Διογ. Λ. 9. 80, Γαλην. 5. 359.

ὀσφρητός, ή, όν, = **ὀσφραντός**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 43.

ὀσφυαλγής, ές, ὁ ἔχων ἄλγος εἰς τὴν ὀσφύν, πάσχων ἐκ ῥευματικῶν πόνων τῆς ὀσφύος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 374, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 169·— **ὀσφυαλγέω**, πάσχω ἐξ ὀσφυαλγίας, αὐτόθι 143:— **ὀσφυαλγία**, ἡ, ὁ πόνος τῆς ὀσφύος, τῆς μέσης, αὐτόθι 219.

ὀσφύδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὀσφύς**, Θεογνώστ. Κανόν. 125 (Α. Β. 1406).

ὀσφυ-ήξ, **-ῆγος**, ὁ, ἡ, (ἄγνυμι) «ὁ κεκλασμένος καὶ ἀσθενὴς τὴν ὀσφύν» Λεξικ. περὶ Πνευμάτ. ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Ἀμμωνίου ὑπὸ Valck. σ. 234.

ὀσφύς, ἡ, γεν. **ὀσφύος**· αἰτ. **ὀσφύν**, ὡσαύτως **ὀσφύα**, Ἀνθ. Π. 12. 213·— τὸ κατὰ τοὺς νεφροὺς μέρος τῶν νώτων, «τὰ νεφρά», ἡ μέση, Ἱππ. Ἀφ. 1248, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 13, 2, κ. ἀλλ.· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ὦμοι**, Ἡρόδ. 2. 40, Αἰσχύλ. Πρ. 497· τὸ μέρος τῆς ὀσφύος θύματος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1053, Λυσ. 964, Μένανδρος ἐν «Μέθῃ» 1. 12· ἐπὶ σφηκῶν, ἔχουσι κέντρον ἐκ τῆς ὀσφύος Ἀριστοφ. Σφ. 225, πρβλ. 740· — ὁ Ξεν. περιγράφει τὴν ὀσφὺν τοῦ ἵππου, ὀσφὺς ἡ διπλῆ τῆς ἁπλῆς καὶ ἐγκαθῆσθαι μαλακωτέρα καὶ ἰδεῖν ἡδίων Ἱππ. 1, 11· αὕτη δὲ ἡ διπλῆ ὀσφύς, καλουμένη οὕτως ὡς ἐκ τῆς αὔλακος ἥτις ἐκτείνεται κατὰ μῆκος τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ἑρμηνεύεται οὐχὶ ἀκριβῶς duplex spina ὑπὸ τοῦ Οὐάρρωνος καὶ τοῦ Οὐεργιλίου ἐν τοῖς Γεωργ. 3. 87. **2)** παρὰ τοῖς Ἑλληνισταῖς, μεταφορ., ὁ καρπὸς τῆς ὀσφύος, ἐπὶ υἱοῦ, Πράξ. Ἀποστ. β', 30, πρβλ. Ἑβδ. (Γέν. ΛΕ', 11, κ. ἀλλ.). **3)** περιζώννυσθαι ἢ ἀναζώννυσθαι τὴν ὀσφύν Ἑβδ., καὶ Καιν. Διαθ. — Ὁ Κούρτ. κλίνει νὰ σχετίσῃ τὸ **ὀ-σφύς** πρὸς τὸ **ψύα**, **ψύα**, παραβάλλων τὸ Σανσκρ. sphik (νεφροί).) [ῡ κατ' ὀνομαστ. καὶ αἰτ. ἑνικ., ἅπερ φέρονται **ὀσφῦς**, **ὀσφῦν** παρὰ τῷ Ἡρῳδιανῷ π. μον. λέξ. σ. 31, Ἰω. Ἀλεξ. 8, Ἀρκάδ. 92· πρβλ. **ὀφρῦς**].

ὀσχέα, **ὄσχεον**, ἴδε ἐν λέξ. **ὄσχη**.

ὄσχη, ἡ, ὁ τοὺς ὄρχεις περιέχων θύλακος, Λατ. scrotum, Ἱππ. 483. 15., 486. 13, κ. ἀλλ.· ἀλλὰ παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 1. 12., 9. 50, 6, π. Ζ. Γεν. 1. 12, 2, Προβλ. 27. 11, εὑρίσκομεν τὸν τύπον **ὀσχέα**· ἐὰν τὸ **ὄσχη** προέκυψε κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ **ὀσχέα**, δέον νὰ γράφηται **ὀσχῆ**:— ἕτερος τύπος **ὄσχεος**, ὁ, εὕρηται παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 13, 4 (ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. **ὀσχέα**), φέρεται δὲ καὶ **ὀσχεός** παρὰ Πολυδ. Β', 172, καὶ Ἡσυχ.· — ὡσαύτως **ὄσχεον**, τό, Πολυδ. Δ', 203, κ. ἀλλ. **II.** **ὄσχος**, Νικ. Ἀλεξιφ. 108, Ἀθήν. 495F.

ὄσχιον, τό, ἡ περὶ τὸ στόμα τῆς μήτρας ἑλικοειδὴς ἐπανάστασις, Γαλην. Λεξ. 536, ἐξ οὗ ἴσως διορθωτέον παρὰ τῷ Ἱππ. 671. 50.

ὄσχις, **-ιος-**, ἡ, = **ὄρχις**, Ἱππ. 205E, 1155G, 1218B.

ὀσχο-βόρος, ον, ὁ καταστρέφων μικροὺς βλαστούς, νέα κλωνάρια, ἴδε **σαρκοβόρος**.

ὄσχος, ὁ, = **μόσχος** (Α), νέον κλῆμα ἀμπέλου, μάλιστα μετὰ τῶν βοτρύων, ὄσχος ἡμερίδος Ἀριστοφ. Ἀχ. 997 Ἀθήνησιν ἀγῶνα ἐπιτελεῖσθαι τῶν ἐφήβων δρόμου· τρέχειν δὲ αὐτοὺς ἔχοντας ἀμπέλου κλάδον κατάκαρπον, τὸν καλούμενον ὄσχον (ὦσχον τὰ ἄριστα τῶν Ἀντιγράφ.) Ἀθήν. 495F· πρβλ. **ὀσχοφορία**. (Ἴδε ἐν λέξει **ὄζος**).— Ὑπάρχει καὶ τύπος **ὄσχη**, «ἡ δὲ ὄσχη κλῆμά εστι βότρυς ἐξηρτημένους ἔχον· ταύτην δὲ ἔνιοι ὀρεσχάδα καλοῦσιν» Σουΐδ., Ἀρποκρ., πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **ὠσχοφόρια**.

ὀσχοφόρια ἢ **ὠσχ-**, τά, μία τῶν ἡμερῶν τῆς Ἀθηναϊκῆς ἑορτῆς **Σκίρα**, καθ' ἣν παῖδες εὐγενεῖς ἡβῶντες, ἐν γυναικείᾳ περι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βολῇ φέροντες κλάδους ἀμπέλων βοτρυοφόρων (ἴδε **ὄσχος**) μετέβαινον ἐν πομπῇ ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ Διονύσου εἰς τὸν τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς, Φιλόχορ. 44, Πλουτ. Θησ. 22, Ἀθήν. 495F, Ἀλκίφρων 1. 4., 3. 1· — **ὀσχοφόριον**, τό, τὸ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἐν Φαλήρῳ, Ἡσύχ. (ἔνθα: **ὠσχοφ-**), Λ. Β. 318, κτλ.· — **ὀσχοφόροι**, οἱ, οἱ παῖδες οἱ φέροντες τοὺς ὄσχους, Ὑπερείδ. καὶ Φιλόχορ. παρ' Ἀρποκρατ., Ἴστρος 13· — **ὀσχοφορέω**, ἑορτάζω τὴν ἑορτὴν **ὀσχοφόρια**, Φώτ.· — **ὀσχοφορικός, ή, όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὰ **ὀσχοφόρια**, Ἀθήν. 631B· μέλη ὀσχ. Πολυδ. Δ', 53. — Ἀπανταχοῦ τῶν λέξεων τούτων ὁ Ἡσύχιος καὶ ἄλλοι γραμματ. ἔγραφον **ὠσχ-** ἀντὶ **ὀσχ-**, καὶ οὗτος ὁ τύπος ὑπάρχει ἐν πολλοῖς Ἀντιγράφ.

ὁσῶραι, Ἐπίρρ. ἀντὶ **ὅσαι ὧραι**, ἴδε **ὁσημέραι**.

ὅτα, Αἰολ. ἀντὶ **ὅτε**, ὡς **πότα** ἀντὶ **πότε**, Σαπφὼ 48.

ὅτα ἢ **ὅττα** = **ὅσσα**, Κρητ. Γόρτ. Νόμ., ἴδε Baunack, Philol 1896, 490.

ὅταν, ἀντὶ **ὅτ' ἄν** (ὅτε ἄν) ὡς παρ' Ὁμ.· — ἐπίρρ. χρόνου, μεθ' ὑποθετ. δυνάμεως, ὥστε σχεδὸν τῷ **ἐάν** (ἴδε **εἰ** Α. Π, 1), ἀναφέρεται δὲ εἰς ἀόρ. σημεῖον τοῦ μέλλ. (ἴδε **ὅτε** Α. Ι. 1. γ), Ἰλ. Α. 519, Ὀδ. Ι. 6, κτλ.: — ὡσαύτως ἐπὶ γεγονότων κατὰ πᾶσαν πιθανότητα μελλόντων νὰ συμβῶσιν ἐκ νέου, Ἰλ. Β. 397, Ὀδ. Ι. 6, κτλ.: — οὕτω καὶ παρ' Ἐπικ. ὅτε κεν, Ἰλ. Α. 567, Ζ. 225, — ἐπιτεταμένον, ὅταν περ Σοφ. Ο. Κ. 301, Πλάτ. Πολ. 565A· — ἐπαναλαμβανόμενον κατὰ ῥητορικὸν σχῆμα χάριν ἐμφάσεως, ὅταν ὡς ὑβρίζων, ὅταν ὡς ἐχθρός, ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρρης Δημ. 537 ἐν τέλει. **2)** οὐδέποτε μεθ' ὁριστ. παρὰ τοῖς δοκίμοις πλὴν ἐν Ὀδ. Κ. 410, ἔνθα ἔχομεν, ὡς δ' ὅταν .. σκαίρουσι (ἀντὶ σκαίρωσι)· καὶ ἐν Ω. 88, ὅτε κε .. ζώννυνταί τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα· ἐν Ἰλ. Μ. 42 τὸ **στρέφεται** εἶναι Ἐπικ. ἀντὶ **στρέφηται**. **3)** οὐδέποτε μετ' εὐκτικῆς παρὰ τοῖς δοκίμοις, εἰ μὴ ἐπὶ πλαγίου λόγου, ὅπου ἐν εὐθεῖ λόγῳ θὰ ἐτίθετο ὑποτακτ. μετὰ τοῦ **ὅταν**, καὶ οὕτως ἐξηγητέον ἴσως τὸ ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 450, ὅπως ὅταν νεῶν φθαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσῳζοίατο (ὁ Elmsl. ἀνέγνω **ὅτ' ἐκ**)· — κατὰ τὸ παραδεδεγμένον κείμενον τὸ **ὅτε κεν** παρακολουθεῖται ὑπὸ τοῦ **ἔκοι** ἐν Ἰλ. Ι. 525. **II.** Ἰδιαίτεραι χρήσεις: **1)** πρὸς εἰσαγωγὴν παρομοιώσεως, ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης ἠϋκόμοιο Ἰλ. Κ. 5, Ὀδ. Ε. 394. **2)** πρίν γ' ὅταν πρίν γε ἢ ὅταν (ἴδε **ὅτε** Α. Π. 2), Β. 374. **3)** εἰς ὅτε κεν, μέχρι τοῦ χρόνου, καθ' ὃν .., Β. 99, Τ. 144. **4)** ὅταν τάχιστα, Λατ. quum primum, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1205, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 33· ὅταν πρῶτον Πλάτ. Λῦσ. 211B. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 170.

ὅτε, ἀναφορ. ἐπίρρ. σχηματισθὲν ἐκ τοῦ ἀναφορικοῦ στελέχους **ὁ-** καὶ **τε** (ἴδε **τε** Β), ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ δεικτ. **τότε**, καὶ τὸ ἐρωτημ. **πότε**. κυρίως ἐπὶ χρόνου, ἀλλ' ἐνίοτε, ὡς τὸ Λατ. quum. μεταβαίνει καὶ εἰς τὴν αἰτιολογικὴν σημασίαν (πρβλ. **ὁπότε**).

Α. ἐπὶ χρόνου, ἀλλὰ χωρὶς ἀναφορᾶς εἴτε εἰς προηγούμενον χρόνον (ὡς ἐν τῷ **ἐπεὶ** = postquam), εἴτε εἰς μεταγενέστερον (ὡς τὸ **πρὶν** = priusquam). **I.** Συντάσσεται: **1)** μεθ' ὁριστ., πρὸς δήλωσιν μεμονομένων γεγονόντων ἐν τῷ παρελθόντι μετὰ παρατ. ἢ ἀορ., Ἰλ. Α. 397, 432, κτλ.· σπανίως μεθ' ὑπερσ., Ε. 392: — τὸ ῥῆμα ἐνίοτε δέον νὰ ἐπαναληφθῇ ἐκ τῆς ἀποδόσεως, Καλλίξενος δὲ κατελθών, ὅτε καὶ οἱ ἐκ Πειραιῶς (ἐξυπ. κατῆλθον) Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 35 — συχν. ἐν ἐλλειπτικαῖς φράσεσι, πῇ ἔβαν εὐχωλαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι, ποῦ ἀπῆλθον αἱ καυχήσεις [τὰς ὁποίας ἐκάμναμεν] ὅτε ἐλέγομεν ..; Ἰλ. Θ. 229 οὕτως ἡγουμένων ῥημάτων ἀντιλήψεως ἢ κρίσεως, μνήμης κ.τ.τ., ἢ οὐ μέμνῃ, ὅτε τ' ἐκρέμω .., δὲν ἐνθυμεῖσαι [τὸν καιρὸν] ὅτε ..; Ο. 18, πρβλ. Φ. 396, Ὀδ. Ω. 115, Ἀριστοφ. Σφ. 354, Θουκ. 2. 21, κτλ.· ἄκουσα εὐχομένης ὅτ' ἔφησθα .., Ἰλ. Α. 397, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 782C· οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα Ζεύς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου .. νίκην Ἰλ. Ρ. 627· σπαν. μετὰ πρκμ., Ε. 392. **β)** μετ' ἐνεστ. ἐπὶ πράγματος ἤδη γιγνομένου, Β. 471· Δ. 259· νῦν, ὅτε .. σοι ὀξέως ὑπακούω Ξεν. Κύρ. 2. 4, 6· πρβλ. Ἰλ. Ξ. 71, ἥδεα μὲν γὰρ ὅτε .. Δαναοῖσιν ἄμυνεν, οἶδα δὲ νῦν ὅτε τοὺς .. κυδάνει. **γ)** σπανίως μετὰ μέλλ., ὅταν τὸ μέλλον γενέσθαι εἶναι ὡρισμένον, Ὀδ. Σ. 272 κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ μὴ ὡρισμένον μέλλον, ὃ ἐκφέρει τὸ **ὅταν** μεθ' ὑποτ., Ἰλ. Α. 518, πρβλ. Ζ. 448. **2)** μετ' εὐκτ. εἰς δήλωσιν γεγονότων ἢ ἐνεργειῶν ἐπαναλαμβανομένων ἐν τῷ παρελθόντι, ἔνθα πάρος κοιμᾶθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι, ὁποτεδήποτε, ὁσάκις, Ἰλ. Α. 610, πρβλ. Δ. 263, κτλ.· οὕτως, **ὅτε δὴ** Γ. 216. **β)** ἐνίοτε ἐπὶ μελλόντων γενέσθαι, ἅπερ παρίστανται ὡς ἀβέβαια, ἐν προτάσεσιν αἵτινες ἐξαρτῶνται ἐκ ῥήμ. κατ' εὐκτ. ἢ ὑποτ., οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις .., ὅτ' ἐν κονίῃσι μιγείης Γ. 55, πρβλ. Σ. 465, Φ. 429, Αἰσχύλ. Εὐμ. 726. **γ)** οὕτως **ὅτε μή**, ἐν τοῖς ἀρίστοις συγγραφεῦσιν ἀείποτε κατ' εὐκτ. ἀντὶ τοῦ **εἰ μή**, ἐκτὸς ἄν, πλὴν ὅταν, Ἰλ. Ν. 319, Ὀδ. Π. 197, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 4, 9· — ἐν χρήσει παρὰ τῷ Ἀπολλ. Ρόδ. μεθ' ὑποτ., Α. 245, [illegible] θ' ὑποτ., μόνον παρ' Ἐπικ. καὶ λυρ. ποιηταῖς (ἐπειδὴ παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ. μεθ' ὑποτακτ. τίθεται ἀείποτε τὸ **ὅταν**, ὡς τὸ **ὅτ' ἂν** ἢ **ὅτε κεν** συνήθως παρ' Ὁμ., ἴδε λ. **ὅταν**), Ἰλ. Τ. 337, Φ. 323, κτλ. **II.** Ἰδιαίτεραι χρήσεις: **1)** παρ' Ὁμ. πρὸς εἰσαγωγὴν παρομοιώσεως, **ὡς δ' ὅτε** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεθ' ὑποτ., Ἰλ. Β. 147, Δ. 130, 141, Ζ. 506, κτλ.· ἐνίοτε μεθ' ὁριστ., Π. 364, Φ. 12, Ὀδ. Κ. 462· — τὸ ῥῆμα συχνάκις παραλαμβάνεται ἐκ τῶν συμφραζομένων ὡς ἐν Ἰλ. Β. 394, Δ. 462.

2) ἐν τῇ Ἐπικ. φράσει πρίν γ' ὅτε δή .., ἤ, παραλείπεται πρὸ τοῦ **ὅτε**, Ἰλ. Ι. 488, Μ. 437, Ὀδ. Ν. 322. **III.** **ὅτε** μετ' ἄλλων μορίων, **1)** **ὅτ' ἄν, ὅτε κεν**, ἴδε ἐν λ. **ὅταν**.

2) **ὅτε δὴ** καὶ **ὅτε δή ῥα**, ἰσχυρότερον τοῦ **ὅτε**, συχν. παρ' Ὁμ., Ἡσ.· ἴδε ἀνωτ. Ι. 1· — οὕτως, **ὅτ' ἄρ'**, Ἰλ. Κ. 540.

3) **ὅτε τε** (ἔνθα τὸ **τε** ἠρεμεῖ ἴδε ἐν λ. **τε** Β. Ι), Ἰλ. Β. 471, Κ. 83, κτλ. **4)** **ὅτε περ**, ἔτι καὶ ὅτε, Ε. 802, Ξ. 319, κλ.· ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 5. 99, Θουκ. 1. 8, κλ.· ὡσαύτως **ὅτε πέρ τε**, Ἰλ. Δ. 259, Κ. 7. **IV.** τὸ κύριον συσχετικὸν ἐπίρρ. εἶναι **τότε**, οἷον ὅτε δή .., τότε δή .., Ἰλ. Κ. 365· ὅτε δή .., δὴ τότε Ψ. 722· ὅτε δή .., καὶ τότε δή .., Χ. 209· ὅτε δή ῥα .., καί .., τότ' ἄρ' Ω. 32· — ἀντὶ τοῦ **τότε** ἐνίοτε κεῖται **ἔνθα**, Λ. 610, κλ.· ἔπειτα Γ. 221· αὐτίκα δ' Δ. 210· δέ .. Ε. 438· οὕτω καί, νῦν .., ὅτε .. Σοφ. Αἴ. 711, κτλ.· μεθύστερον .., ὅτε .. ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 711· ἤματι τῷ, ὅτε .. Ἰλ. Β. 743 κτλ.· οὕτω παρ' Ἀττ., ἦν γάρ ποτε χρόνος, ὅτε .., Πλάτ. Πρωτ. 320C, πρβλ. Φαίδωνα 74E, Ἡρόδ. 1. 160. **2)** ἐλλειπτικὸν ἐν τῇ φράσει: ἔστιν ὅτε ἢ ἔσθ' ὅτε, ὡς τὸ Λατ. est ubi, ὑπάρχει καιρὸς ὅτε, ἐνίοτε, **ἔστι** ὅτε Ἡρόδ. 2. 120· ἔσθ' ὅτε Σοφ. Αἴ. 56, Πλάτ.

Β. τὸ **ὅτε** ἐνίοτε μεταβαίνει εἰς αἰτιολογικὴν σημασίαν, ὡς τὸ Λατ. quum, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' ἐνεστ. ὁριστ., Ἰλ. Π. 433· ὅτε δὴ Υ. 29· καὶ παρ' Ἀττ., ὡς Σοφ. Αἴ. 1095, Ο. Τ. 918· ὅτε δὴ Πλάτ. Συμπ. 206A, κτλ.· ὅτε δὴ τοῦτο οὕτως ἔχει ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 354C· οὕτως, ὅτε γε Ἡρόδ. 5. 92, 1· — ὡσαύτως μετὰ πρκμ. ἐν χρήσει ὡς ἐνεστ., Σοφ. Φιλ. 428, Ἀριστοφ. Νεφ. 34.

2) ἐνίοτε κεῖται ὅπου τὸ **ὥστε** θὰ ἦτο συνηθέστερον, οὕτω .. πόρρω κλέος ἥκει, ὅτε καὶ βασιλεὺς ἠρώτησεν Ἀριστοφ. Ἀχ. 647.

Γ. **ὁτὲ** ἀπόλ. ἐπίρρ., ὡς τὸ **ἔσθ' ὅτε**, ἐνίοτε, ἐν χρήσει ὡς τὸ **ποτὲ** ἐν ἀρχῇ δύο ἀντιστοιχουσῶν προτάσεων, ἄλλοτε μέν .., ἄλλοτε δέ .., μόνον παρὰ μεταγεν. Ἀττ., ὁτὲ μέν .., ὁτὲ δέ .., Ἀριστ. Πολιτ. 2. 2, 16, κ. ἀλλ.· ἀλλ' ἐν Ἰλ., ὁτὲ μέν .., ἄλλοτε .., Υ. 29 κέξ.· ὁτὲ μέν .., ἄλλοτε δ' αὖ .., Σ. 599 κέξ.· ὁτὲ μέν τε .., ἄλλοτε δέ .., Λ. 64· ὁτὲ μέν .., ὁτὲ δ' αὖτε .., Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1270· ὁτὲ μέν τε .., ὅτ' αὖ .., Γ. 1300· ὁτὲ μέν .., ποτὲ δέ .., Πολύβ. 6. 20, 8· ὁτὲ μέν .., ὁτὲ δέ .., καὶ ἄλλοτε .., Διογ. Λ. 2. 106· ὁτὲ μέν .., πάλιν δέ .., Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 10, 5· ἐνίοτε .., ὁτὲ δέ .., ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 7. 13, 2· ὁτὲ μέν .., ἤ .., ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 3, 2· — ὡσαύτως τἀλάπαλιν, ἄλλοτε μέν .., ὁτὲ δέ .., Ἰλ. Α. 566· ὁμοίως, ὁτὲ δέ, ἐν τῇ δευτέρᾳ προτάσει ἄνευ ἀντιστοίχου ἐν τῇ πρώτῃ, Ρ. 178· ὁ Σοφοκλ. συνάπτει ἔσθ' ὅτε .., ὅτ' ἄλλοτ', Αἴ. 56· ὁτὲ δὲ καθ' ἑαυτό, ἐν ἀρχῇ προτάσεως, Ξεν. Κυν. 5, 8 καὶ 20., 9. 8 καὶ 20.

ὅτε, οὐδ. τοῦ **ὅστε**· — ὡσαύτως Ἰων. ἀρσ. ἀντὶ τοῦ **ὅστε**, Ἰλ.

ὁτέοισιν, ὅτευ, ὅτεῳ, ὅτεων, Ἐπικ. καὶ Ἰων. πτώσεις τοῦ **ὅστις**.

ὅ τι, Ἐπικ. **ὅ ττι**, (συχνάκις φέρεται **ὅ,τι** καὶ **ὅ,ττι** — πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ **ὅτι, ὅττι**), οὐδέτ. τοῦ **ὅστις**, ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ., ὡς τὸ **διότι**, ἐπὶ πλαγίας ἐρωτήσεως, διατί, διὰ ποῖον λόγον, ὅς κ' εἴποι, ὅ τι τόσσον ἐχώσατο Ἰλ. Α. 64, πρβλ. Ὀδ. Τ. 463· εἴρετο, ὅ τι οὐ χρᾶται τῇ χερί Ἡρόδ. 3. 78, πρβλ. Α. 111, Β. 19, 91, κ. ἀλλ.· ἦν μὴ φράσῃς ὅ τι .., ἂν δὲν εἴπῃς διὰ τί .., Ἀριστοφ. Πλ. 19, πρβλ. 966 — ἐνίοτε μετὰ προθ., εἰρωτεώμενος κατ' ὅ τι .. οὕτω ἐπέστειλε Ἡρόδ. 6. 3. **2)** ἐπιτεταμ. **ὅ τι τί** (ὅπερ κοινῶς φέρεται **ὅτι τί**); Δημ. 691. 21· ὅ τι τί δή; Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 22· ὅ τι δὴ τί μάλιστα; Πλάτ. Πολ. 343A· ὅ τι δὴ τί γε; ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 161C· πρβλ. **ὅτιη** Π. **II.** **ὅ τι μή** (συνήθως φέρεται **ὅτι μή**), μετ' ἀρνητικὴν πρότασιν, πλήν, ἐκτός, Ἰλ. Π. 227· οὐδαμοί .., ὅτι μὴ Χῖοι μοῦνοι Ἡρόδ. 1. 18· οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὅ τι μὴ γυνὴ μοῦνον ὁ αὐτ. 1. 181, πρβλ. 1. 143, Θουκ. 4. 26, κτλ.· σπανίως μετ' ἄλλου ῥήματος, διέφυγε μὲν οὐδείς, ὅ τι μὴ διέλαθέ τις Ἀρρ. Ἀν. 1. 16, 4, κτλ.· ἡγουμένης ἐρωτήσεως διὰ τοῦ **οὐ**, τὸ **ὅ τι μή** σημαίνει: ἐφ' ὅσον δέν .., οὐ .. τὴν ἀπὸ τοῦ μανθάνειν [ἡδονήν], ὅ τι μὴ μάθημα τιμὴν φέρει, καπνὸν καὶ φλυαρίαν [ἡγεῖται], Πλάτ. Πολ. 581D. — Ὅτι ἡ φράσις αὕτη ἀνήκει εἰς τὸ ἀντωνυμικὸν **ὅ τι** καταφαίνεται ἐκ τῆς ὁμοίας χρήσεως τοῦ **ὅσον**, ἴδε **ὅσος** IV, 5. γ. **III.** μεθ' ὑπερθ. ἐπιρρήμ., ὅ ττι τάχιστα, ὅσον τὸ δυνατὸν τάχιστα, Ἰλ. Δ. 193, Ὀδ. Ε. 112, κ. ἀλλ.· — οὕτω καί, ὅ τι τάχος, Ἡρόδ. 9. 7, Σοφοκλ. Ἀντ. 1321, Θουκ., κλ.· οὕτω παρ' Ἀττ., ὅ τι μάλιστα Θουκ. 5. 30, κτλ.· ὅ τι ἐγγύτατα ὁ αὐτ. 3. 40· ὅ τι ἐλάχιστα 6. 23· ὅ τι χρη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σιμώτατα 7. 74· — ὡσαύτως; μετ' ἐπιθέτων, ὅ τι πλείστη ἀπορία ὁ αὐτ. 4. 32· ὅ τι πλεῖστον ναυτικόν, ὅ τι πλεῖστον χρόνον Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 6, Κύρ. 6. 1, 43· ὅ τι πλείστη εὐδαιμονία Πλάτ. Πολ. 421Β· ὅ τι μεγίστη πρόφασις Θουκ. 1. 126, πρβλ. 7. 69· παῖδας ὅ τι χειροτεχνικωτάτους Ἀριστοφ. Σφ. 1276, κτλ. Καὶ ταύτην τὴν χρῆσιν δυνάμεθα νὰ παραβάλωμεν πρὸς τὴν τοῦ **ὅσος** I. 7, IV. 4.

ὅτεϊ, Ἐπικ. **ὅττεϊ** (ἀμφότερα παρ' Ὁμήρῳ): — σύνδεσμος εἰσάγων ἀντικειμενικὴν πρότασιν, Λατιν. quod, μετὰ τὰ ῥήματα τὰ σημαίνοντα τὸ ὁρᾶν ἢ γινώσκειν, τὰ δοξαστικὰ ἢ τὰ λεκτικὰ παρ' Ὁμήρῳ συχνάκις ἐπιτείνεται: **ὅτι ῥα**, καὶ **ὅτι δή**. Χρῆσις: **1)** παρ' Ὁμήρῳ ἀείποτε μεθ' ὁριστικῆς, καὶ ἡ ἔγκλισις αὕτη ἐπικρατεῖ παρ' Ἀττικ. **2)** ἔτι καὶ ἐν πλαγίῳ λόγῳ (ὅπου ἡ προσήκουσα ἔγκλισις εἶναι ἡ εὐκτικὴ) ἡ ὁριστικὴ συχνάκις μένει ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ, ὃν μετεχειρίσθη ἢ θὰ μετεχειρίζετο ὁ λαλῶν, ἠγγέλθη .. , ὅτι Μέγαρα ἀφέστηκε, ἦλθεν εἴπησις ὅτι τὰ Μέγαρα ἔχουσιν ἀποστατήσῃ (ἀντὶ εἶχον ἀποστατ.), Θουκ. 1. 114· ἀποκρινάμενοι ὅτι πέμψουσι (ὡς καὶ ἡμεῖς λέγομεν, ὅτι θέλουσι πέμψῃ), αὐτόθι 90· πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 58Δ, κλ.· ἐν πλαγίῳ λόγῳ ἡ συνήθης καὶ κανονικὴ σύνταξις εἶναι ἡ μετ' εὐκτικῆς, οἷον, ἠπείλησ' ὅτι .., βασιοίμην, ἠπείλησα ὅτι ἤθελον βασίσῃ, Ἀριστοφ. Πλ. 88, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 59Ε, κλ.· — ἐνίοτε ἡ εὐκτ. καὶ ἡ ὁριστ. εὑρίσκονται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει μετὰ διαφόρου ἀποχρώσεως σημασίας, ἔλεγον, ὅτι Κῦρος μὲν τέθνηκεν, Ἀριαῖος δὲ πεφευγώς .. εἴη Ξενοφ. Ἀν. 2. 1, 3· [Περικλῆς] προηγόρευε .. ὅτι Ἀρχίδαμος μέν οἱ ξένος εἴη .. , τοὺς δ' ἀγροὺς τοὺς ἑαυτοῦ καὶ οἰκίας .. ἀφίησιν αὐτὰ δημόσια εἶναι Θουκ. 2. 13, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 86, Πλάτ. Φαίδων 61Β, κτλ.· — ὡσαύτως, ὅτι .. καὶ αἰτιατ. μετ' ἀπαρ. εὑρηνται ἀμφότερα ὁμοῦ, Θουκ. 3. 25, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 13. **3)** ἂν ὑπάρχῃ ὑπόθεσις, ὁ χρόνος ὁ μετὰ τοῦ **ὅτι** ἀκολουθεῖ τοὺς κανόνας τῶν ὑποθετικῶν προτάσεων, (ἴδε **εἰ**). εἴ τις ἔροιτο, καθ' ὁποίους νόμους δεῖ πολιτεύεσθαι, δῆλον ὅτι ἀποκρίναιτο' ἄν .. , εἶναι φανερὸν ὅτι ἠθέλετε ἀποκριθῆ .. , Δημ 1132. 21, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 12. **II.** τὸ **ὅτι** συχνάκις παρεμβάλλεται πλεοναστικῶς πρὸ τῶν αὐτολεξεὶ ἀναφερομένων λόγων τινός (ἔνθα ἡμεῖς μεταχειριζόμεθα τὰ εἰσαγωγικὰ σημεῖα), καὶ ἐγὼ εἶπον, ὅτι ἡ αὐτή μοι ἀρχή ἐστιν, ὦ Πρωταγόρα, ἥπερ ἄρτι, περὶ ὧν ἀφικόμην Πλάτ. Πρωτ. 317Ε, πρβλ. 356Α, 361Α, κτλ. **2)** τὸ **ὅτι** ὡσαύτως κεῖται πλεοναστικῶς μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. (πρβλ. **ὡς** Β. Ι. 1), εἶπον ὅτι πρῶτον ἐμὲ χρῆναι πειραθῆναι κατ' ἐμαυτόν (ὅπερ εἶναι κυρίως εἰπεῖν μῖξις τῶν δύο συντάξεων, εἶπον ὅτι ἐμὲ ἐχρῆν πρῶτον καὶ εἶπον ἐμὲ χρῆναι πρῶτον), Πλάτ. Νόμ. 892D, πρβλ. Φαίδωνα 63C, Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 2, κτλ· οὕτω τὸ **ὅτι** μετὰ μετοχ., γνοὺς .. , ὅτι .. διαφθαρησομένους Θουκ. 4. 37, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 481D, Λοβ. εἰς Φρύν. 772. Ἀλλὰ συχνάκις παρενεβλήθη τὸ **ὅτι** ἐσφαλμένως ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων, ὡς εἰ τὸ εἶπεν ἢ λέγουσιν πρέπει νὰ ἀκολουθῶσι ὑπὸ τούτου, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 19, πρβλ. Cobet V. LL. σελ. 286, 492. **III.** τὸ **ὅτι** παρ' Ἀττικ. συχνάκις ἀντικαθίστησιν ὁλόκληρον πρότασιν μάλιστα ἐν καταφατικαῖς ἀποκρίσεσιν, οἷον, οὐκοῦν .. τὸ ἀδικεῖν κάκιον ἂν εἴη τοῦ ἀδικεῖσθαι; Ἀπόλρ., δῆλον δή ὅτι (δηλ. ἔτι κάκιον ἂν εἴη, ἢ ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχει) Πλάτ. Γοργ. 475C· ὁμοία ἔλλειψις ὑπάρχει ἐν τοῖς καταφατικοῖς τύποις οἶδ' ὅτι, ἴσθ' ὅτι, σίδ' ὅτι Σοφοκλ. Ἀντ. 276, 758, Πλάτ. Γοργ. 480Β, κτλ., πρβλ. Wolf. εἰς Λεπτ. σ. 388· — ἐντεῦθεν προέκυψεν ἡ συνήθεια τοῦ χρῆσθαι τῷ **δηλονότι** (ἰδ' ἴδε) ὡς ἐπιρρήματι. **2)** εἶναι συνήθης παρ' Ἀττικ. ἡ μετάθεσις τοῦ ὑποκειμ. τοῦ ῥήματος ὅπερ ἐκφέρεται διὰ τοῦ ὅτι, οἷον, Λυκάονας δὲ καὶ αὐτοὶ εἴδομεν, ὅτι .. καρποῦνται (ἀντὶ εἴδομεν, ὅτι Λυκάονες καρποῦνται) Ξεν. Ἀν. 3, 2, 23, πρβλ. 29, κτλ. **IV. οὐχ ὅτι.., ἀλλὰ ἢ ἀλλὰ καί** .., οὐχ ὅτι ὁ Κρίτων ἐν ἡσυχίᾳ ἦν, ἀλλὰ οἱ φίλοι αὐτοῦ, οὐχὶ μόνον ὁ Κρίτων .. , ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ, Ξενοφ. Ἀπομν. 2. 9, 8· πληρέστερον, οὐ μόνον ὅτι ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες Πλάτ. Συμπ. 179Β· ἑπομένου **ἀλλ' οὐδέ**.., ταύτῃ ἀδύνατα ἐξισοῦσθαι οὐχ ὅτι τὰ ἐν τῇ Εὐρώπῃ, ἀλλ' οὐδ' ἐν τῇ Ἀσίᾳ, οὐ μόνον αἱ δυνάμεις τῆς Εὐρώπης, ἀλλ' οὐδὲ .. , Θουκ. 2. 97· — **οὐχ ὅτι**, μὴ ἀκολουθούμενον ὑπὸ δευτέρας προτάσεως σημαίνει ἂν καί, οὐχ ὅτι παίζει καὶ φησι Πλάτ. Πρωτ. 336D, πρβλ. Γοργ. 450Ε, Θεαίτ. 157Β — πρβλ. **ὅπως** Α. Π. 2. **2)** περὶ τοῦ **ὅτι μή**, ἴδε **ὅ τι** Π Β. ὡς αἰτιολογ. μόριον, ἐπειδή, διότι, ὡσαύτως ὡς τὸ Λατ. quod, Ἰλ. Α. 244, κτλ. **2)** ἆρα γε, γλαυκὴ δὲ σε τίκτε θάλασσα πέτραι τ' ἠλίβατοι ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής, ἆρα γε εἶσαι τόσον σκληροκάρδιος, Ἰλ. Π. 33, πρβλ. Φ. 488, Ὀδ. Χ. 36.

[Ἡ λήγουσα εἶναι βραχεῖα, ἀλλὰ παρ' Ὁμήρ. μακρὰ ἐν ἄρσει. Ἀλλὰ καίπερ βραχὺ τὸ ε οὐδέποτε ἐκθλίβεται παρὰ τοῖς Ἀττ., πιθαν. πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως μετὰ τοῦ ὅτε. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ἑκάβ 109 καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ χασμωδία εἰμὴ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, Brunck εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 611, Ἀχ. 516· παρ' Ὁμήρ. ἡ ἔκθλιψις εἶναι συνήθης, Ἰλ. Α. 412., Δ. 32, κτλ.].

ὁτιή, σύνδεσμ., κωμικ. τύπος τοῦ **ὅτι** Β, διότι, Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 8, Ἀριστοφ. Ἱππ. 29, 34, 181, 236, κτλ. **2)** σπανιώτερον = **ὅτι**, (εἰδικὸν) αὐτόθι 360, Νεφ. 331, Σφ. 1395, Ὀρν. 1011. **II. ὅ τι**, ἐπὶ πλαγίων ἐρωτήσεων, διὰ ποῖον λόγον, ὁτιὴ τί; διὰ τί οὖν; Ἀριστοφ. Νεφ. 784· καὶ ὁτιὴ τί δή; αὐτόθι 756, Πλ. 136.— Πρβλ. **τίη**, **ἐπειή**.

ὁτιοῦν, ἴδε ἐν λ. **ὅστις** IV. 2. δ.

ὅτις, **ὅτινα**, **ὅτινας**, Ἐπικ. πτώσεις τοῦ **ὅστις**.

ὀτλεύω, = **ὀτλέω**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1008, Βάθρ. 37. 3.

ὀτλέω, πονῶ, κακοπαθῶ, ὑπομένω, μετ' αἰτ., Καλλ. Ἀποσπ. 274, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 769, κλ.· ἀπολ., αὐτόθι Δ. 1227, Λυκ. 819.

ὄτλημα, τό, κακοπάθημα, κακοπραγία, Ἡσύχ., Θεογνώστ. Κανόνες 13. 23.

ὀτλήμων, **ον**, = **ἄθλιος**, Ἡσύχ.· ὁ Schmidt ἐξέδωκεν ὁ τλήμων· «ὁ ἄθλιος».

ὄτλος, ὁ, πάθημα, κακοπραγία προερχομένη ἔκ τινος πράγματος, κακοπάθεια, παιδείας ὄτλον Αἰσχύλ. Θλῆδ. 18· νυμφείων ὄτλον Σοφ. Τρ. 7 (κατὰ τὸν Σχολ., ἂν καὶ τὰ Ἀντιγραφ. ἔχουσιν ὄκνον, ταύτην δὲ τὴν γραφὴν διετήρησεν ὁ Jebb ἐν τῷ κειμένῳ ὡς μᾶλλον προσήκουσαν). (**ὄτλος**, **ὀτλέω**, **ὀτλήμων** φαίνεται ὅτι ἐσχηματίσθησαν ἐκ τῆς √ΤΑΛ, **τάλας**, **τλῆναι**, **τλήμων**, μετὰ τοῦ εὐφωνικοῦ **ο** ἀκριβῶς ὡς τὰ **ἄτλας**. **ἄθλιος**, παράγεται ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης μετὰ τοῦ **α** εὐφων.). — Καθ' Ἡσύχ.: «ἄτλος, μόχθος».

ὀτοβεῖ· «θορυβεῖ» Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ὀτοβος**.

ὄτοβος, ὁ, θόρυβος ἰσχυρός, κρότος, ὡς ἡ βοὴ τῆς μάχης, ὅτ' ὅπλητος Ἡσ. Θ. 709· ὁ κρότος τῶν πολεμικῶν ἁρμάτων, Αἰσχύλ. Θλῆδ. 151, 204· ὁ κρότος τῆς βροντῆς, Σοφ. Ο. Κ. 1479· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ, γλυκὺν αὐλῶν ὄτ. ὁ αὐτ. ἐν Δί. 1202· ὄτ. κροτάλων Ἀρτεμίδ. 94· Οὕτω τὸ ῥῆμα **ὀτοβέω**. ἠχῶ μεγάλως, κροτῶ, ἄγριαν θόρυβον ποιῶ, κατύλαις ὀτοβεῖ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 55 πρβλ. **ὑποτοβέω**. — Οἱ συχνάκις ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ἀπαντῶντες τύποι **ὀτοτοβέω**, **ὀτοτυβος** ἀποδεικνύονται ἐσφαλμένοι διὰ τοῦ μέτρου. (Ἀναμφιβόλως ἐσχηματίσθη κατ' ὀνοματοποίαν.)

ὀτοτοῖ (οὐχὶ **ὀτοτοῖ**, ὡς συχνάκις ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις), ἐπιφώνημα ἄλγους καὶ θλίψεως, ἆχ, ὤχ! Τραγ.· διπλοῦν, Εὐρ. Ἀνδρ. 1197, κτλ.· ὡσαύτως ἐκτεταμ. **ὀτοτοτοῖ**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 268 κ. ἀλλ.· ὀτοτοτοῖ τοτοῖ ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1072· ὀτοτοτοτοῖ τοτοῖ Σοφ. Ἡλ. 1245· ὀτοτοτοτοτοτοῖ Εὐρ. Τρῳ. 1294, Ἴων 789.

ὀτοτύζω, κράζω **ὀτοτοῖ**, θρηνῶ μεγαλοφώνως, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1011, Θεσμ. 1031, μέλλ. **ὀτοτύξομαι**, ὁ αὐτ. Λυσ. 520. — Παθ., θρηνοῦμαι, ὀτοτύζεται ... Αἰσχύλ. Χο. 329. Πρβλ. **ἀν-**, **ἐπ-οτοτύζω**.

Ὀτοτύξιοι, οἱ, κωμικὸν κύρ. ὄνομ. παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ὀρν. 1043, ἄνθρωποι τῶν θρήνων, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τοῦ ἐθνικοῦ **Ὀλοφύξιος** (κάτοικοι Ὀλοφύξου, πόλεως παρὰ τὴν Ἄθω).

ὀτραλέος, **α**, **ον**, (ἴδε **ὀτρύνω**) = τῷ ἑπομ., Ὀππ. Ἁλ. 2. 273, Κόντ. Σμ. 11. 107· — ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. μόνον ἐν τῷ ἐπιρρ. **ὀτραλέως**, ταχέως, ἑτοίμως, προθύμως, ὡς Ἰλ. Γ. 260, Ὀδ. Τ. 100, Ἡσ. Ἀσπὶς Ἡρ. 410. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὀτραλέως· ταχέως ὀξέως δραστικῶς, ἐνεργῶς».

ὀτρηρός, **ά**, **όν**, (ἴδε **ὀτρύνω**) ταχύς, γοργός, εὐκίνητος, ἐπίθ. τοῦ θεράπων, Ἰλ. Α. 321, Ὀδ. Α. 109, Δ. 23, κτλ., πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 909· ἐπίθ. τῆς ταμίης, Ἰλ. Ζ. 381· μάζη **ὀτρηρή**, κωμικῶς, Μάτρων παρ' Ἀθην. 136D. — Καθ' Ἡσύχ.: «**ὀτρηροί**· ἀνδρεῖοι, ταχεῖς, ὀξεῖς ἐνεργεῖς, δραστικοί, ὑπήκοοι, πιστοί, σπουδαῖοι». — Ἐπίρρ. **-ρῶς**, **ὀτραλέως**, Ὀδ. Δ. 735. **II.** = **ὀξύς**, καπτερός, αἰχμηρός, ἀδυνηρός, Ὀππ. Ἁλ. 2. 529.

ὄτρικες, ὄνομ. πληθ. τοῦ **ὄθριξ**. — Καθ' Ἡσύχ.: «**ὄτρικας**· ὁμοιάτριχας».

ὀτρύγη (;) «χόρτος, καλάμη» Ἡσύχ.

ὀτρυγηφάγος [ᾰ], **ον**, = **τρυγηφάγος**, Ἀρχίλ. 31. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὀτρυγηφάγου· περιττὸν τὸ ο. τρύγη γὰρ ὁ σῖτος καὶ ὁ χόρτος».

ὀτρυντήρ, **ῆρος**, ὁ, (**ὀτρύνω**) ὁ ὀτρύνων, κελεύων, «κήρυξ κελευστής, σαλπι(γ)κτήρ» Ἡσύχ.

ὀτρυντικός, **ή**, **όν**, ὁ παροτρύνων, διεγείρων, διεγερτικός, Εὐστ. 831. 29.

ὀτρυντύς, **ύος**, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **ὄτρυνσις** (ὅπερ δὲν ἀπαντᾷ), «παρακέλευσις, προτροπή» (Ἡσύχ.), Ἰλ. Τ. 234, 235. [ῡς, ῦος.]

ὀτρύνω [ῠ]: Ἐπικ. ἀπαρ. **ὀτρυνέμεν** Ἰλ. Δ. 286· παρατ. **ὤτρυνον** Ὅμ., κτλ., Ἰων. **ὀτρύνεσκον** Ἰλ. Ω. 24· μέλλ. **ὀτρυνέω** Ὅμ.: ἀόρ. **ὦτρῦνα** ὁ αὐτ. — Μέσ. ἡ παθ., μόναν κατ' ἐνέστ. καὶ παρατ. (ἴδε κατωτ.) — ῥῆμα ποιητ., παρὰ δὲ πεζογράφοις τὸ σύνθετον **ἐπ-οτρύνω** (ἴδε ἐν τέλ.). Παροτρύνω, παρακελεύομαι, παρακινῶ, παραθαρρύνω, ἰδίως εἰς μάχην, εἰς ἔργον τι βίαιον ἢ αἰσχρόν, τινὰ Ἰλ. Ε. 782, Κ. 158, κτλ.· τί με σπεύδουτα καὶ αὐτὸν ὀτρύνεις; Θ. 294· ὦτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου Ν. 470· — συχν. μετ' ἀπαρ., ὀπτῆρας .. ὦτρυνα ἰέσθαι Ὀδ. Γ. 430· ὀτρ. τινὰ πολεμίζειν, μάχεσθαι Ἰλ. Δ. 294, 414, κτλ.·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γήμασθαι Ὀδ. Τ. 158, κτλ.· ἡμᾶς ὀτρύνων καταπαυέμεν Β. 244· ἐνίοτε τὸ ἀπαρ. παραλείπεται, ἦ τιν' ἑταίρων ὀτρυνέεις Τρώεσσιν ἐπίσκοπον (ἐξυπακ. ἰέναι); Ἰλ. Κ. 38· ὃν ναῶν Ἕκτωρ ὤτρυνε κατόπταν Εὐρ. Ῥῆσ. 557 (λυρ.)· οὕτω μετὰ προθέσεων, Ἑρμείαν .. νῆσον ἐς Ὠγυγίην ὀτρύνομεν (ἐξυπ. ἰέναι) Ὀδ. Α. 85, πρβλ. Ἰλ. Ο. 59· σέ γε θυμὸς ὀτρ. ἐπὶ νῆας Ἰλ. Ω. 289· τὸν δ' ὀτρ. πόλιν εἴσω Ὀδ. Ο. 40· ποτὶ δῶμα Ρ. 75 προτὶ Ἴλιον Ἰλ. Τ. 156· πόλινδε Ὀδ. Ο. 306· πόλεμόνδε Ἰλ. Β. 589· οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. καὶ Τραγικ.:— σπανίως ἑπομένου ὡς, Ὀδυσῆα ὤτρυν', ὡς ἂν .. μνηστῆρας ἀγείροι Ὀδ. Ρ. 362· — σπανίως μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., ὤτρυνον .. θεραπόντεσσι φυλάξαι Πινδ. Π. 4. 71.— Μέσ. ἢ παθ., προθυμοῦμαι, Ὀδ. Κ. 425, κτλ.· μετ' ἀπαρ., ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν Ἰλ. Ξ. 369, πρβλ. Ὀδ. Ρ. 183· ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθαι .., ὥς κέ με .. ἐπιβήσετε πάτρης Ὀδ. Η. 222·—τὸ ἐνεργ. ἐπὶ τῆς ἀμεταβ. ταύτης ἐννοίας εἶναι ἀμφιβ., διότι καὶ ἐν Ἰλ. Η. 420 ὠτρύνοντο ἐγένετο ἤδη ἀποδεκτόν. **2)** σπανιώτερον ἐπὶ ζῴων, παρακινῶ, παρορμῶ, κεντῶ, οὐρῆας Ἰλ. Ψ. 111· ἵππους Π. 167, κτλ.· κύνας Σ. 584. **3)** ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἐπισπεύδω, ἐπιχύνω, πομπὴν ὀτρύνετε Ὀδ. Η. 151, πρβλ. Θ. 50· τούτῳ δ' ὀτρυνέει Μέντωρ ὁδὸν Β. 253· ἀγγελίην ὀτρύνομεν Π. 355· μάχην ὤτρυνον Ἀχαιῶν Ἰλ. Μ. 277.— Ἐπικ. ῥῆμα ἐν χρήσει ἐνιαχοῦ παρὰ Τραγ. ἐν λυρικοῖς χωρίοις, Αἰσχύλ. Θηβ. 726, Εὐρ. Ῥῆσ. 25, 557· ἐν τριμέτροις, Σοφ. Αἴ. 60, 771, Ἠλ. 28, Εὐρ. Ἄλκ. 755 σπάνιον ἔτι καὶ παρὰ μεταγενεστ. πεζογράφοις, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 24. (Ὁ Κούρτ. φαίνεται ὅτι θεωρεῖ τὸ ὁ ὡς προθεματικὸν εἰς τὴν √ΤΡΕ ἢ ΤΡΕΣ, τρέ-ω, τρή-ρων, σημαίνουσαν ταχεῖαν ὁρμητικὴν κίνησιν, ἴδε Gr. Et. σ. 676).—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 64.

ὄττα, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ **ὄσσα**.

ὄττᾰβος, ὁ, μνημονεύεται ὡς ἕτερος τύπος τοῦ **κότταβος**, Ἐτυμολ. Μέγ. 616. 57, Γρηγόρ. Κορίνθ. 446.

ὀττεία, ἡ, μαντεία ἐκ δυσοιώνων ἤχων, Διον. Ἀλ. 8. 37· σὺν οἰωνοῖς τε καὶ ὀττείαις ὁ αὐτ. 9. 45· προαίσθησις κακοῦ, ὁ αὐτ. 1. 38· πρβλ. **ὀττεύομαι**.

ὄττεο, ὄττευ. Ἐπικ. γεν. τοῦ **ὅστις**.

ὀττεύομαι, Ἀττ. ἀντὶ **ὀσσεύομαι** (ὅπερ δὲν ἀπαντᾷ), μαντεύομαι ἐκ προφητικῆς φωνῆς ἢ ἤχου (ὄσσα), ὀττευομένη δὲ κάθηται, κάθηται παρατηροῦσα οἰωνοὺς καὶ σημεῖα, ἐπὶ ἐρώσης γυναικός, Ἀριστοφ. Λυσ. 597· ὀττ. ταῖς τούτων κληδόσι, ταῖς τούτων κραυγαῖς, Πλούτ. 2. 356Ε· ὀττ. πρὸς [ὀρνίθων] βοὴν Αἰλ. π. Ζ. 1. 48·— καθόλου, ἔχω προαισθήματα περί τινος πράγματος, προμαντεύω, τὸ μέλλον ὀττευσάμενοι Πολύβ. 27. 14, 5· περὶ τῶν ὅλων ὁ αὐτ. 1. 11, 5·— μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., προμαντεύω ὅτι, προλέγω, Πορφυρ. Ἄντρ. Νυμφ. 33, πρβλ. Λουκ. Λεξιφ. 19. **II.** θεωρῶ τι ὡς προσημαῖνόν τι, τὴν τύχην, τὸ ἔργον Διον. Ἀλ. 1. 23, 55·— ἐντεῦθεν, καταφρονῶ ὡς δυσοίωνον, βδελύττομαι, Λατ. abonimari, πάντα τῦφον ὁ αὐτ. 2. 19. — Τὸ ἐνεργ. **ὀττεύουσιν** ἐν Αἰλ. π. Ζ. 3. 9.— **κληδονίζομαι** ἦτο ἰσοδύναμος Ἑλληνικὸς τύπος κατὰ τὸν Μοῖριν. 279. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὄττεσθαι· κληδονίζεσθαι».

ὄττῐ, Ἐπικ. ἀντὶ **ὅτι** (σύνδεσμ.), Ὅμ. καὶ Ἡσ.

ὅ ττι, Ἐπικ. ἀντὶ **ὅ τι**, οὐδ. τοῦ **ὅστις**, Ὅμ.

ὄττις, ἡ, = **ὄψις**, Ἡσύχ.· ὄττιες ἀχλυώδεες Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 13.

ὀττοτοῖ, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ὀτοτοῖ**.

ὅτῳ, Ἀττ. δοτ. τοῦ **ὅστις**.

-ου, κατάληξις δοτ. πτώσ. ἀντὶ **ῳ**, τοῦ **κοινοῦ** τῷ **κοινῷ**, Ἐπιγραφ. Κραννωνίων Θεσσαλίας, Cau. 100, 2. 101, 14, κτλ.

ου, ὡς δίφθογγος εἶναι κανονικῶς μακρά, πλὴν ἐν τῇ Αἰολ. διαλέκτῳ ἔνθα οὐχὶ σπανίως εἶναι βραχεῖα, ἴδα Πρισκιαν. 1. 6, Σχόλ. εἰς Διον. τὸν Θρᾷκα ἐν Α. Β. 779, Buttm. Lexil. ἐν λέξ. **βούλομαι** 7-9. Μεταγεν. ποιηταὶ συστέλλουσιν αὐτὴν ὅταν παριστάνῃ τὸ Λατ. ŭ ἐν κυρίοις ὀνόμασιν, οἷον **Πόστουμος** (Postumus), **Ῥούτουλος**, Ἰακώψ. εἰς Ἀνθ. Π. ο. 631, 926.

οὐ (πρβλ. Ζενδ. ava, Λατ. haud) εἶναι τὸ ἀρνητικὸν τὸ ἐκφέρον ἄρνησιν γεγονότος ἢ διαβεβαιώσεως ἰσχυρισμοῦ, ὡς τὸ **μὴ** εἶναι τὸ ἐκφέρον ἄρνησιν προερχομένην ἐκ θελήσεως ἢ ἀκέψεως· τὸ **οὐ** ἀρνεῖται, τὸ μὲ **μὴ** ἀπορρίπτει· τὸ **οὐ** εἶναι ἀπόλυτον, τὸ **μὴ** σχετικόν· τὸ **οὐ** εἶναι ἀντικειμενικόν, τὸ δὲ **μὴ** ὑποκειμενικόν. Αἱ αὐταὶ διαφοραὶ ἰσχύουσιν ἐπὶ πάντων τῶν συνθέτων τοῦ **οὐ** καὶ **μὴ**. Σημειωτέον μάλιστα ὅτι, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ **μὴ**, τὸ **οὐ** εὐκόλως συνάπτεται μεθ' ἁπλῶν λέξεων, μεθ' ὧν σχηματίζει εἶδος συνθέτων τρόπον τινὰ λέξεων. Περὶ τοῦ τύπου τοῦ μορίου ἴδε κατωτ. Η.

Α. ΧΡΗΣΙΣ. Τὸ μόριον **οὐ** ἐν τῇ χρήσει ἐξετασθήσεται, **I.** ὡς μόριον ἀρνητικὸν μετὰ μεμονωμένων λέξεων, **II.** ὡς μόριον ἀρνητικὸν μετὰ ὁλοκλήρου προτάσεως. **I** τὸ **οὐ** συνάπτεται μετὰ μεμονωμένων λέξεων οὕτως ὥστε σχηματίζει οὕτως εἰπεῖν συνθέτους μετ' αὐτῶν λέξεις: — μετὰ ῥημάτων· οὐ δίδωμι, κατακρατῶ, Ἰλ. Ω. 296· οὐκ ἐῶ, ἀρνοῦμαι, κωλύω, Β. 132, Δ. 55, κ. ἀλλ.· οὐκ ἐθέλω, nolo, Δ. 112, Γ. 287, κ. ἀλλ.· οὔ φημι, nego, Η. 393, Ψ. 668, κ. ἀλλ.· ἴδε **φημί**·— μετὰ μετοχῶν· οὐκ ἐθέλων, Δ. 224, 300, Ζ. 165, κτλ.· — μετ' ἐπιθέτων· οὐ πάντες, Β. 194· οὐκ ἄκων, Ε. 366, 768, κ. ἀλλ.·— μετ' ἐπιρρ.· οὐ σάφα Ὀδ. Ρ. 153, κ. ἀλλ.·— μετὰ ῥηματ. ὀνομάτων (λίαν σπάνιον, ἴδε κατωτέρω Π. 10).— Περὶ τῆς χρήσεως τοῦ οὐ ἐν ἀντιθέσει ἴδε κατωτέρω Β. **II.** ὡς ἀρνητικὸν ὁλοκλήρου προτάσεως τὸ **οὐ**, **1)** πολλάκις εἶναι ἐν χρήσει καθ' ἑαυτό, ἐνίοτε ἐλλείποντος παρεμφατικοῦ ῥήματος, οὐκ (ἐξυπακ. ἀποκερεῖ), ἄν γε ἐμοὶ πείθῃ Πλάτ. Φαίδων 89Β· ἐνίοτε ὡς καθιστῶν ἀρνητικὴν τὴν προηγουμένην πρότασιν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 850, Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 19· — ὡς μόριον ἀρνήσεως μεθ' ὅρκου συχνάκις εἶναι ἐν χρήσει μετὰ τοῦ **μά** (ὃ ἴδε) καὶ αἰτ.· ἐνίοτε ἄνευ τοῦ **μά**, οὐ τὸν πάντων θεῶν θεὸν πρόμον Ἅλιον Σοφ. Ο. Τ. 660, πρβλ. 1088, Ἠλ. 1063, Ἀντ. 758. **2)** μετὰ ὁριστικῆς ἐπὶ ῥητῆς διαβεβαιώσεως, τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω Ἰλ. Α. 29, πρβλ. 114, 495· οὐ φθίνει Κροίσου φιλόφρων ἀρετά Πινδ. Π. 1. 94· ἔνθα κεν οὔ τιν' ἀδάκρυτόν γ' ἐνόησας Ἀργείων Ὀδ. Ω. 61· οὔ κεν .. ἔπαξε Πινδ. Ν. 7. 25 οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε Ἰλ. Θ. 369. **3)** μεθ' ὑποτ. ὡς ἐπεχούσης τύπον μέλλοντος, μόνον παρ' Ἐπικ., οὐ γάρ τίς με βίῃ γε ἑκὼν ἀέκοντα δίηται Ἰλ. Π. 197· οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις Γ. 54, πρβλ. Λ. 387. **4)** μετ' εὐκτ. ὡς ἐπεχούσης τύπον μέλλ. (ἄνευ τοῦ **ἄν** ἢ **κεν**), ὡσαύτως Ἐπικ., ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν Ἰλ. Ε. 303., Υ. 286. **5)** μετ' εὐκτ. καὶ τοῦ **ἄν**, κείνοισι δ' ἂν οὔ τις .. μαχέοιτο Ἰλ. Α. 271, πρβλ. 301., Β. 250, Ἡρόδ. 6. 63, Αἰσχύλ. Πρ. 979, Σοφοκλ. Αἴ. 155, Εὐρ. Ι. Α. 310, Ἀριστοφ. Ἀχ. 404, Πλάτ., κτλ. **6)** ἐν ἐξηρτημέναις προτάσεσι τὸ **οὐ** κεῖται,

α) μετὰ τοῦ **ὅτι** ἢ **ὡς** κατόπιν λεκτικῶν, γνωστικῶν καὶ δείξεως σημαντικῶν ῥημάτων, ἐκ μέν τοι ἐρέω .. ὡς ἐγὼ οὔ τι ἑκὼν κατερύκομαι Ὀδ. Δ. 376, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 560, Θουκ. 1. 102, 2, κτλ.·—οὕτω μεθ' ὁριστ. ἢ εὐκτ. καὶ τοῦ **ἄν**, ἀπελογοῦντο ὡς οὐκ ἄν ποτε οὕτω μωροὶ ἦσαν Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 22, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 330Α· ὡς δ' οὐκ ἂν δικαίως αὐτοὺς δέχοισθε μαθεῖν χρὴ Θουκ. 1. 40, Ξεν. Κύρ. 1. 1, 3, κτλ.· μετ' εὐκτ. ἐπεχούσης τόπον ὁριστικ. ἐν πλαγίῳ λόγῳ, ἔλεξε παιδὶ σῷ .. ὡς .. Ἕλληνες οὐ μενοῖεν Αἰσχύλ. Πέρσ. 356 κέξ., πρβλ. Σοφ. Φιλ. 346, κτλ., Ἡρόδ. 1. 86, 7, Θουκ. 1. 38, κτλ., Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 1, κτλ., Πλάτ. Ἀπολ. 22C, κλ.·— περὶ τοῦ **μὴ** ἐν τοιαύταις προτάσεσιν ὅρα **μὴ** Β. 3. **β)** ἐν πάσῃ αἰτιολογικῇ προτάσει καὶ ἐν ταῖς χρονικαῖς προτάσεσιν ὅσαι ἀναφέροντας εἰς ὡρισμένον χρονικὸν σημεῖον ἢ περίστασιν, χωσαμένη, ὃ οἱ οὔ τι θαλύσια .. ῥέξε Ἰλ. Ι. 534· ἄχθεται ὅτι οὐ κάρτα θεραπεύεται Ἡρόδ. 3. 80· διότι οὐκ ἦσαν δίκαι, οὐ δυνατοὶ ἦμεν παρ' αὐτῶν ἃ ὤφειλον πράξασθαι Λυσ. 148. 20 μή με κτεῖν', ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Ἕκτορός εἰμι Ἰλ. Φ. 95. κτλ.· νῦν δ', ἐπειδὴ οὐκ ἐθέλεις, εἶμι .. Πλάτ. Πρωταγ. 335C· ἐπειδὴ τὸ χωρίον οὐχ ἡλίσκετο Θουκ. 1. 131· νηπιάχοις οἷς οὔ τι μέλει πολεμήϊα ἔργα Ἰλ. Β. 338, κτλ.· — οὕτως ἐν αἰτιολογικαῖς ἀναφορικαῖς προτάσεσιν, οἵτινές σε οὐχὶ ἐσώσαμεν Πλάτ. Κρίτων 46Α· — ἰδιαιτέρας σημειώσεως ἄξιοι εἶναι οἱ ἀναφορικοὶ συνδυασμοὶ οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ .., ὡς, οὐκ ἔσθ' ἐραστὴς ὅστις οὐκ ἀεὶ φιλεῖ Εὐρ. Τρῳ. 1051, πρβλ. Ἑκάβ. 296· οὔτις ἔσθ' ὃς οὐ .. Σοφοκλ. Αἴ. 725· οὐδείς ἐστιν ὅστις οὐ .. Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 180. **γ)** μετὰ τὸ **ὥστε** μεθ' ὁριστικ. ἢ εὐκτ. μετὰ τοῦ **ἄν**, ὥστ' οὐ δυνατόν σ' εἴργειν ἔσται Ἀριστοφ. Σφ. 384, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 98, Ο. Τ. 411, Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 7, Κύρ. 5. 3, 47· οὕτως αὐτοὺς ἀγαπῶμεν .. ὥστε .. οὐκ ἂν ἐθελήσαιμεν Ἰσοκρ. 168C· οὐκ ἂν ὡρκίζομεν αὐτὸν ὥστε τῆς εἰρήνης ἂν διημαρτήκει καὶ οὐκ ἂν ἀμφότερα εἶχε Δημ. 236. 1·— τὸ **ὥστε οὐ** μετ' ἀπαρεμφ. σχεδὸν ἀείποτε ὀφείλεται εἰς πλάγιον λόγον, ὥστε οὐκ αἰσχύνεσθαι (ἀντὶ οὐκ αἰσχύνονται), ὁ αὐτ. 440, 1. Λυσ. 149. 42, Ἰσαῖ. 86. 35 πρβλ. ὡσαύτως Θουκ. 5. 40 καὶ 8. 76. Ἕτεραι ἐξαιρέσεις ὑπάρχουσι Σοφ. Ἠλ. 780, Εὐρ. Φοίν. 1357, Ἑλ. 108. **7)** ἐν ὑποθετικῇ προτάσει τὸ **μὴ** εἶναι ἀναγκαῖον πλήν, **α)** ἔνθα τὸ **οὐ** ὑπάρχει συνημμένον μετὰ τῆς λέξ. εἰς μίαν σύνθετον ἔννοιαν (ἴδε Α. 1), εἴ περ γὰρ φθονέω τε καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι Ἰλ. Δ. 55, πρβλ. Γ. 289., Υ. 129, 139., Ω. 296., Ὀδ. Μ. 382· ἐὰν μὲν οὖν φάσκῃ .. ἐὰν δ' οὐ φάσκῃ Λυσ. 137. 3. **β)** ὅταν ἡ ἐπισυναπτομένη πρότασις εἶναι ὑποθετικὴ μόνον κατὰ τύπον, πράγματι δὲ αἰτιολογική, οἷον μετὰ τὰ θαυμασμοῦ ἢ συγκινήσεως σημαντικὰ ῥήματα, μὴ θαυμάσῃς, εἰ πολλὰ τῶν εἰρημένων οὐ πρέπει σοι Ἰσοκρ. 11D κατοικτεῖραι .., εἰ .. οὐδεὶς ἐς ἑκατοστὸν ἔτος περιέσται Ἡρόδ. 7. 46 πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 35· οὕτω καί, δεινὸν γὰρ ἂν εἴη πρᾶγμα, εἰ Σάκας μὲν καταστρεψάμενοι δούλους ἔχομεν, Ἕλληνας δὲ οὐ τιμωρησόμεθα Ἡρόδ. 7. 9, 1, πρβλ. 7. 10, 8, Ἀνδοκ. 13, 45, Λυσ. 158. 32, Δημ. 103. 16· οὐκ αἰσχρόν, εἰ τὸ μὲν Ἀργείων πλῆθος οὐκ ἐφοβήνη τὴν Λακεδαιμονίων ἀρχήν, ὑμεῖς δ' ὄντες Ἀθηναῖοι βάρβαρον ἄνθρωπον .. φοβήσεσθε Δημ. 107. 10, Σοφ. Ἠλ. 244,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἡρόδ. 5. 97, Λυσ. 165. 20· οὕτω τὸ ἀρν. οὐ δύναται νὰ τεθῇ ὅπου ἀναφέρονται οἱ λόγοι τινὸς αὐτολεξεί, εἰ, ὡς νῦν φήσει, οὐ παρεσκευάσατο Δημ. 1266. 2· εἰ δ' οὐκέτ' ἐστὶ (ἐξυπακ. ὥσπερ λέγεις), τίνι τρόπῳ διεφθάρη; Εὐρ. Ἴων 347. **8)** τὸ οὐ εἶναι ἐν χρήσει μετ' ἀπαρ. ἐν πλαγίῳ λόγῳ, ὅταν τοῦτο παριστάνῃ τὴν ἐν εὐθεῖ λόγῳ ὁριστικήν, φαμὲν δέ οἱ τελέεσθαι Ὀδ. Δ. 664, πρβλ. Ἰλ. Ρ. 174. Φ. 316, Σοφ. Φ. 1389, κτλ.· λέγοντες οὐκ εἶναι αὐτόνομοι Θουκ. 1. 67, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 348C, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 18· οἶμαι .. οὐκ ὀλίγον ἔργον αὐτὸ εἶναι Πλάτ. Πολ. 369, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1051, κτλ., Θουκ. 1. 71, κτλ.· ἡγήσαντο ἡμᾶς οὐ περιόψεσθαι ὁ αὐτ. 1. 39. Περὶ τοῦ πλαγίου λόγου πρβλ. Ἡρόδ. 1. 24. 8, Θουκ. 1. 91, 136, κτλ. — Περὶ τῆς ἐνίοτε συμβαινούσης ἀντικαταστάσεως τοῦ οὐ διὰ τοῦ μὴ ἴδε μὴ Β. 4· — ἐνίοτε ἔχομεν οὐ καὶ μὴ εἰς συνεχεῖς προτάσεις, οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἂν τούτων κρατύνειν μηδ' ἐπιθύνειν χερὶ Σοφ. Φ. 1058 κέξ.· αὐτὸ ἡγοῦμαι οὐ διδακτὸν εἶναι μηδὲ .. παρασκευαστὸν Πλάτ. Πρωτ. 319B

9) τὸ οὐ εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ μετοχῆς, ὅταν ἡ μετοχὴ δύναται νὰ ἀναλυθῇ εἰς παρεμφατικὸν ῥῆμα μετὰ τοῦ οὐ, οἷον μετὰ τὰ γνωστικὰ καὶ δεικτικὰ ῥήματα, τὸν κατθανόνθ' ὁρῶντες οὐ τιμώμενον Εὐρ. Ἑκ. 316· κατενόησαν οὐ πολλοὺς τοὺς Θηβαίους ὄντας Θουκ. 2. 3· ἔργῳ δηλώσω οὐ παραγενόμενος Ἀντιφῶν 120. 8, κτλ.· οὕτως ἐν αἰτιολογ. προτάσεσι, τῶν βαρβάρων οἱ πολλοὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ διεφθάρησαν νέειν οὐκ ἐπιστάμενοι Ἡρόδ. 8. 89· τὴν Μένδην πόλιν ἅτε οὐκ ἀπὸ ξυμβάσεως ἀνοιχθεῖσαν διήρπασαν Θουκ. 4. 130· ἐν ἐναντιωματικαῖς προτάσεσι, δόξω γυναῖκα καίπερ οὐκ ἔχων ἔχειν Εὐρ. Ἄλκ. 352, πρβλ. Σοφ. Φ. 377, κτλ.· τοῦτο δὲ κανονικῶς, ὅταν ἡ πρότασις ἔχῃ τὸ ὡς μετὰ μετοχ., ὡς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1025 κτλ.· ἐθορυβεῖτε ὡς οὐ ποιήσοντες ταῦτα Λυσ. 126. 44, πρβλ. Σοφ. Φ. 884, Αἴ. 682, Ἡρόδ. 7. 99, 1, Θουκ. 1. 2., 5. 28, 68, 90· ὥσπερ οὐ πάντας τούτῳ τῷ τεκμηρίῳ χρωμένους Λυκοῦργ. 90, πρβλ. Ἰσοκρ. 4, 11· — περὶ ἐξαιρέσεων ἴδε μὴ Β. 5. **6)** ὅταν ἡ μετοχὴ ἢ ἔναρθρος, συνηθέστατον εἶναι τὸ μὴ ἀδιάφορον τί ἐκφέρει ἡ μετοχή· — ἀλλ' ὅμως, ὅταν ὑπάρχῃ φανερὰ ἀναφορὰ εἰς γεγονός, τότε εὕρηται ἐνίοτε τὸ οὐ, οἷον ἡμεῖς δὲ ἀπὸ τῆς οὐκ οὔσης [πόλεως] ὁρμώμενοι Θουκ. 1. 74, πρβλ. 4. 111· οἱ οὐκ ἐθέλοντες Ἀντιφῶν 144. 27· τῶν οὐ βουλομένων Ἀνδοκ. 2. 21· τοὺς οὐδὲν ἀδικοῦντας ἀκρίτους ἀπέκτειναν Λυσ. 127. 35· πρβλ. τὸν οὐδὲ συμπενθῆσαι τὰς τῆς πατρίδος συμφορὰς (προηγουμένου τοῦ τὸν .. μήτε ὅπλα θέμενον ὑπὲρ τῆς πατρίδος μήτε τὸ σῶμα παρασχόντα κτλ.) Λυκοῦργ. 153. 23· τὸ οὐχ εὑρημένον Πλάτ. Πολ. 427E. **10)** Τὰ ἐπίθετα καὶ ἀφῃρημένα οὐσιαστ. μετὰ τοῦ ἄρθρου συνήθως λαμβάνουσι τὸ μὴ (ἴδε μὴ Β. 6), ἀλλ' ἐνίοτε γίνεται χρῆσις τοῦ οὐ, οἷον, τὰς οὐκ ἀναγκαίας πόσεις Ξεν. Λακ. 5. 4· τοὺς οὐδένας Εὐρ. Ι. Α. 366· τὸν οὐδὲν ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 598 (ἐν ᾧ τὰ κανονικὰ εἶναι ὁ μηδείς, τὸ μηδέν)· παρὰ Θουκ. εὑρίσκομεν τὴν τῶν γεφυρῶν οὐ διάλυσιν, ἡ οὐ διάλυσις τῆς γεφύρας, δηλ. τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν διελύθη ἡ γέφ., 1. 137· οὕτως, ἡ οὐ περιτείχισις 3. 95· ἡ οὐκ ἀπόδυσις 5. 35· πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 197. **11)** περὶ τοῦ οὐ μή, ἴδε ἐν λ.

12) ἐπὶ ἐρωτήσεων διὰ τοῦ οὐ συνήθως προσδοκᾶται ἀπόκρισις θετική, οὔ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι ..; Ἰλ. Κ. 165· οὐχ ὁρᾷς ..; δὲν βλέπεις; Αἰσχύλ. Πρ. 956· — οὕτως ὡς τύπος προστακτικῆς, οὐκ ἀπαλλάξει; Εὐρ. Ἴων 525· οὐκ ἀποκτενεῖτε τὸν μιαρὸν τοῦτον ἄνθρωπον; Δείναρχ.· οὐκ εἶ καταπιὼν Εὐριπίδην; Ἀριστοφ. Ἀχ. 484· πρβλ. τοῦ αὐτοῦ τό: βάλλε, βάλλε... οὐ βαλεῖς; οὐ βαλεῖς; αὐτόθι 281 καὶ 283, Σοφ. Ἀντ. 885· — ὡσαύτως μετ' εὐκτ. μετὰ τοῦ ἄν. οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο (= ἔρυσαι) Ἰλ. Ε. 456· οὐκ ἂν φράσειας (= φράσον); Σοφ. Φ. 1222· — ἀλλ' ἐν ἐρωτήσεσιν εἰσαγομέναις διὰ τοῦ οὐ δή, οὐ δή που, οὔ που, οὔ τί που, ἐννοεῖται ἀμφιβολία τις περὶ τοῦ λεγομένου καὶ ζητεῖται ἡ ἀντίληψις τῶν ἀκουόντων, οὐ δή ποθ' ἡμῖν συγγενὴς ἥκεις ποθέν; βεβαίως δὲν μᾶς ἦλθες ..; Σοφ. Ἠλ. 1202, πρβλ. Φ. 900· οὔ τί που οὗτος Ἀπόλλων ..; Πινδ. Π. 4. 87, πρβλ. Σοφ. Φ. 1233, Εὐρ. Ι. Α. 670, Ἑλ. 135, Ἴων 1113, Ἀριστοφ. Βάτρ. 522, 526.

B. ΘΕΣΙΣ. Τὸ οὐ συνήθως τίθεται πρὸ τῆς λέξεως, εἰς ἣν πίπτει ἡ ἄρνησις, οὐκ ἐκεῖνον ἐθεώμην, ἀλλὰ τίνα μήν; ἔφη ὁ Τιγράνης Ξεν. Κύρ. 3. 1, 41· οὐχ αἱ τρίχες ποιοῦσιν αἱ λευκαὶ φρονεῖν Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 610· οὐ διὰ τὸ μὴ ἀκοντίζειν οὐκ ἔβαλον αὐτὸν ἀλλὰ διὰ τὸ μηδένα ὑπὸ ἀκόντιον ὑπελθεῖν Ἀντιφῶν 124. 34· παρὰ τοῖς ποιηταῖς περὶ τῆς θέσεως τοῦ οὐ ὑπάρχει μεγαλειτέρα ἐλευθερία, οὐ φῶτα λαμβάνει Πινδ. Ο. 1. 81· οὐ ψεύδεϊ τέγξω λόγον αὐτόθι 4. 17· κατακρύπτει δ' οὐ κόνις αὐτόθι 8. 79· — ἐνίοτε χάριν ἐμφάσεως τίθεται ἐν τέλει τῆς προτάσεως, καὶ τοὶ γὰρ αἰθοίσας ἔχοντες σπέρμ' ἀνέβαν φλογὸς οὐ αὐτόθι 7. 48· ταρβήσει γὰρ οὐ Σοφ. Αἴ. 545· — ἐν προτάσεσιν ἀντιθετικῶς συνδεομέναις διὰ τοῦ μὲν καὶ δέ, τὸ οὐ (ἢ μὴ) συχνάκις τίθεται εἰς τὸ τέλος, βούλονται μέν, δύνανται δ' οὐ Θουκ. 6. 38· οὗτος δὲ ἦν καλὸς μέν, μέγας δ' οὐ Ξεν. Ἀν. 4. 4, 3· ἔδοξέ μοι ὁ ἀνὴρ δοκεῖν μὲν εἶναι σοφὸς .. εἶναι δ' οὐ Πλάτ. Ἀπολ. 21C· οὕτω, τὸ Πέρσας μὲν λέληθε, ἡμέας μέντοι οὐ Ἡρόδ. 1. 139· συχν. μετὰ τοῦ ὁ μὲν .. ὁ δέ· οὐ πάσας χρὴ τὰς δόξας τιμᾶν, ἀλλὰ τὰς μέν, τὰς δ' οὐ Πλάτ. Κρίτων 47A, πρβλ. Ἀπολ. 24E, Πολ. 475B, κτλ.· Λέριοι κακοί, οὐχ ὁ μέν, ὃς δ' οὐ Φωκυλ. 1· — ἐνίοτε ἐν τῇ πρώτῃ προτάσει μετὰ τὸ μέν, οἱ δὲ στρατηγοὶ ἐξῆγον μὲν οὔ, συνεκάλεσαν δὲ Ξεν. Ἀν. 6. 4, 20, πρβλ. Ἀν. 4. 8, 2, Κύρ. 1. 4, 10, Πλάτ. Φαίδων 73B· οὕτω καὶ κατώρα πᾶν μὲν οὔ τὸ στρατόπεδον Ἡρόδ. 7. 208. — Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ οὐ τονίζεται καὶ δὲν γίνεται οὐκ πρὸ φωνήεντος, τὸ δ' αὖ πρὸς τοὺς πολεμίους ἄλκιμον εἶναι οὐ τῷ μὲν προσῆκον, τῷ δ' οὔ, ἀλλὰ πᾶσι Ξεν. Κύρ. 2. 3, 8, πρβλ. 5. 5, 35., 7. 2, 21., 8. 1. 5.

Γ. ΕΠΑΝΑΛΗΨΙΣ τῆς ἀρνήσεως. Ἁπλοῦν ἀρνητικὸν μόριον, (οὐ ἢ μὴ) συχνάκις ἐπαναλαμβάνεται συντιθέμενον μετὰ ἀντωνυμιῶν, ἐπιρρημάτων ἢ συνδέσμων, ὡς οὐδεὶς ἢ μηδείς, οὐδὲ ἢ μηδέ, οὐδαμῶς, ἢ μηδαμῶς, ὡς πρῶτον παρ' Ὁμ., οὔ μιν ὀΐομαι οὐδὲ πεπύσθαι λυγρῆς ἀγγελίης Ἰλ. Ρ. 641· ἀλλ' οὔ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω οὔτ' αὐτῆς Ἑκάβης οὔτε Πριάμοιο ἄνακτος Ζ. 450, 451· οὕτω παρ' Ἀττ., οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον οἰκείου φίλου Εὐρ. Ἀνδ. 986· καθεύδων οὐδεὶς οὐδενὸς ἄξιος οὐδὲν μᾶλλον τοῦ μὴ ζῶντος Πλάτ. Νόμ. 808B· οὐδενὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς οὐδεμίαν κοινωνίαν ἔχει ὁ αὐτ. ἐν Παρμεν. 166A· [ὄμνυμι] μηδέποτέ σοι ἕτερον λόγον μηδένα μηδενὸς μήτ' ἐπιδείξει μήτ' ἐξαγγελεῖν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 236E· οὕτω προηγουμένου ἀρνητικοῦ ἐπιθέτου, ἀδύνατος οὐδὲν ἄλλο πλὴν λέγειν μάτην Εὐρ. Ἀνδ. 746· τὸ οὐ ἀκολουθεῖ πολλάκις σύνθετόν τινα ἀρνητικὴν λέξιν, οὐδ' εἰ πάντες ἔλθοιεν Πέρσαι, πλήθει γ' οὐχ ὑπερβαλοίμεθ' ἂν τοὺς πολεμίους Ξεν. Κύρ. 2. 1, 8· οὐδ' ἂν ἡ πόλις ἄρα (ὅπερ ἄρτι ἐλέγομεν) ὅλη τοιοῦτον ποιῇ, οὐκ ἐπαινέσει Πλάτ. Πολ. 426B, πρβλ. ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 204B· — ἐνίοτε βεβαιωτικόν τι μόριον συνοδεύει τὸ πρῶτον οὐ ἢ οὐδὲ καὶ τὸ ἀρνητικὸν ἐπαναλαμβάνεται μετ' ἐμφάσεως, οὐδὲ μὲν οὐδέ μ' ἔασκες Ἰλ. Τ. 295· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱός .. δὴν ἦν Ζ. 130· ἴδε οὐδὲ C. Π. οὐ μέντοι οὐδὲ αὖ ὡς σύ μοι δοκεῖς οἴεσθαι Πλάτ. Πρωτ. 331E· — οὕτω καὶ παρ' Ἀττ. ἄνευ τοιούτου μορίου, οὐ σμικρός, οὐκ, ἀγὼν ὅδε, δὲν εἶναι μικρός, ὄχι, ὁ ἀγὼν οὗτος, Σοφ. Ο. Κ. 587· θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὐ ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 970, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 28, 1308, Ξεν. Συμπ. 2, 4, Πλάτ. Πολ. 90C. **2)** ὅταν τὸ σύνθετον ἀρνητικὸν προηγῆται τὸ δὲ ἁπλοῦν ἀρνητικὸν ἕπηται μετὰ τοῦ ῥήματος, αἱ δύο ἀρνήσεις ἀποτελοῦσιν ἰσχυροτάτην κατάφασιν, οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδικῶν τίσιν οὐκ ἀποτίσει Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 5. 56· γλώσσης κρυφαῖον οὐδὲν οὐ διέρχεται Σοφ. Ἀποσπ. 673· ἀλλὰ τοῦτο συνήθως ἐκφέρεται διὰ τοῦ οὐδεὶς ὅστις οὐ .., ὥστε ὁ Cobet προήχθη νὰ εἴπῃ, οὐδεὶς οὐ non est Græcum, N. LL. σ. 602. **3)** ἁπλᾶ ἀρνητικὰ μόρια ἀντιτίθενται πρὸς ἁπλᾶ ἀρνητικὰ κυρίως εἰς ἀντιθετικὰς προτάσεις, οὐ γὰρ δήπου Κτησιφῶντα μὲν δύναται διώκειν δι' ἐμέ, ἐμὲ δὲ εἴπερ ἐξελέγξειν ἐνόμιζεν, αὐτὸν οὐκ ἂν ἐγράψατο Δημ. 229. 23· ὥσπερ οὐ διὰ πρᾳότητα καὶ ἀσχολίαν τὴν ὑμετέραν οὐ δεδωκὼς ὑμῖν δίκην Λυσ. 106. 15· ἐγὼ δ' οὐκ οἶμαι .. οὐ δεῖν ὑμᾶς ἀμύνεσθαι ὁ αὐτ. 134. 30· πρβλ. μὴ οὖν .. ὧν ὑμᾶς ἐξηπάτησε μὴ δότω δίκην Δημ. 365. 18.

Δ. ΠΛΕΟΝΑΣΜΟΣ τοῦ οὐ· κατόπιν ῥημάτων δηλούντων ἄρνησιν, ἀμφιβολίαν καὶ φιλονικίαν ἀκολουθουμένων ὑπὸ τοῦ ὡς ἢ ὅτι μετὰ παρεμφατικοῦ ῥήματος, τὸ οὐ παρεμβάλλεται ἵνα δείξῃ τὸν ἀρνητικὸν χαρακτῆρα τοῦ λεγομένου, (ἀντιλέγειν, ἀντειπεῖν, ἀρνεῖσθαι, ἔξαρνον γίγνεσθαι, ἀμφισβητεῖν, εἶναι τὰ συχνότατα, ἃ ἴδε), ὡς μὲν οὐκ ἀληθῆ ταῦτ' ἐστὶν οὐχ ἕξετε ἀντιλέγειν Δημ. 97. 20, πρβλ. Θουκ. 1. 77, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 16, Συμπ. 2, 82, Ἰσοκρ. 93E, κτλ.· οὐδεὶς ἂν τολμήσειεν ἀντειπεῖν ὡς οὐ τὴν μὲν ἐμπειρίαν μᾶλλον τῶν ἄλλων ἔχομεν Ἰσοκρ. 125E, πρβλ. Ἀνδοκ. 33, 35, Δημ. 202. 1, κτλ.· οὐκ ἂν ἀρνηθεῖεν ἔνιοι ὡς οὐκ εἰσὶ τοιοῦτοι ὁ αὐτ. 124. 29· ὅτι οὐ παρῆν Ξεν. Ἀθην. 2, 17· οὐδ' αὐτὸς ὁ Λάμπις ἔξαρνος ἐγένετο ὡς οὐκ εἴη εἰρηκὼς κτλ. Δημ. 921. 26· ἀμφισβητεῖ ὡς οὐ δεῖ δίκην διδόναι Πλάτ. Εὐθύφρων 8C, πρβλ. Πολ. 476D, Παρμεν. 135A· ἀπιστεῖν ὅτι οὐ ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 89D· ἀνέλπιστον ὡς οὐκ ἔσται μεταγνῶναι Θουκ. 3. 46. Συγγενὴς πρὸς τὴν παρεμβολὴν ταύτην τοῦ ἀρνητικοῦ μορίου εἶναι ἡ ἐμφάνισις τοῦ οὐ ἐν τῷ δ' μέρει ἀρνητικῶς ἐκφερομένης συγκρίσεως, ἥκει ὁ Πέρσης οὐδέν τι μᾶλλον ἐπ' ἡμέας ἢ οὐ ἐπ' ὑμέας Ἡρόδ. 4. 118, πρβλ. 5. 94, 1., 7. 16, 3, Θουκ. 2. 62., 3. 36· — ὅμοιοι πλεονασμοὶ ἀπαντῶσι μετὰ τὸ πλήν, Ξεν. Λακ. 15, 6, Δημ. 241. 4.

Ε. ΠΑΡΑΛΕΙΨΙΣ τοῦ οὐ· — τὸ οὐ ἐνίοτε παραλείπεται παρὰ ποιηταῖς ὅταν δύναται νὰ παραληφθῇ ἐκ τῆς ἑπομένης προτάσεως,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς Πινδ. Π. 10. 29, πρβλ. 41., 6. 48, Αἰσχύλ. Ἀγ. 532, Χο. 472, Ἀριστοφ. Ὄρν. 694 οὕτω παρ' Ἡροδ. 1. 215.

Παρὰ ποιηταῖς ἐὰν ὑπάρχῃ ἢ πρὸ τοῦ οὐ, τὰ δύο ἀποτελοῦσι μίαν συλλαβήν, ὡς τὸ ἢ οὐ Ἰλ. Ε. 349, Ὀδ. Α. 398· οὕτω παρ' Ἀττ. ποιηταῖς τὰ μὴ οὐ καὶ ἐγὼ οὐ. Ἡ συνίζησις αὕτη εἶναι συνήθης παρὰ τοῖς Ἐπικ., καθολικὴ δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ.

Η. ΤΥΠΟΣ.—Ὁ τύπος οὐ εἶναι ἐν χρήσει πρὸ συμφώνων (καὶ τοῦ δίγαμμα περιλαμβανομένου)· γίνεται δὲ οὐκ πρὸ φωνήεντος ψιλουμένου καὶ οὐχ πρὸ φωνήεντος δασυνομένου· ἀλλὰ παρ' Ἴωσιν ὁ τύπος οὐκ εἶναι ἐν χρήσει πρὸ παντὸς φωνήεντος· ὁ Ἐπικ. καὶ Ἰων. τύπος οὐκὶ εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τέλει προτάσεως καὶ ἐν τέλει στίχου, ὅς τ' αἴτιος ὅς τε καὶ οὐκὶ Ἰλ. Ο. 137· ἠὲ καὶ οὐκὶ Β. 238, 300, κ. ἀλλ.· ἀλλ' ἐν μέσῳ στίχου, Υ. 255· καὶ ἐν τῷ μέσῳ προτάσεως, Ο. 716, Π. 762 (ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. οὔτι ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις)· οὐχὶ εἶναι ὁ Ἀττ. τύπος (πρβλ. ναίχι), ὅστις φαίνεται ἐν μέρει μὲν χρησιμεύων ὡς τὸ οὐ ἐμφατικ. (ἀνωτέρω Ι), τί δ' οὐχί; Αἰσχύλ. Ἀγ. 273, Ἀποσπ. 321· πῶς δ' οὐχί; Αἰσχύλ. Ἰκ. 918, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1027· ἐμὸς μὲν οὐχὶ Εὐρ. Ι. Α. 859· ἐν μέρει δὲ χάριν τοῦ μέτρου.

Θ. οὐ ἐν συνδυασμῷ μετ' ἄλλων μορίων εὑρίσκεται ἐν τῇ ἀλφαβητικῇ σειρᾷ οὐ γάρ, οὐ μή, κτλ. Παράβαλε τοὺς ἀντιστοίχους τύπους τοῦ μή.

οὖ, τό, τὸ γράμμα ὃ μικρόν, Καλλίας παρ' Ἀθην. 453D.

οὗ, γεν. τῆς ἀναφορ. ἀντωνυμ. ὅς· — ὡς ἐπίρρ., ὅπου, ἔνθα, ἴδε ὅς, ἥ, ὅ Α. β. 1.

οὗ, Λατ. sui, ἐνικ. γεν. γ' προσώπ. ἀρσεν. καὶ θηλ. ἀντὶ αὐτοῦ, αὐτῆς, καὶ αὐτοῦ, αὐτῆς, συχν. παρ' Ὁμ., ἀλλὰ μόνον ἐν τοῖς Ἰων. καὶ Ἐπικ. τύποις, ἕο, εὖ, εἷο, Ἰλ. Δ. 400 ἑεῖο ἢ ἑοῖο Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1032· ἑο ἐγκλιτ. ἐν Ὀδ. Ξ. 461· εὖ Ἰλ. Ξ. 427, κ. ἀλλ., καὶ παρ' Ἡροδ. 3. 135· ἕθεν εἶναι ἕτερος Ἐπικ. τύπος (ἐν χρήσει ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 66), ἐγκλιτ. ἐν Ἰλ. Ι. 686· οὗ ἕθεν, ὁμοῦ, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 362, Δ. 1471· εἷο ἀντὶ ἐμοῦ, ὁ αὐτ. Β. 635·— οὗ εἶναι σπάνιον παρ' Ἀττ., ὡς Σοφ. Ο. Τ. 1257, Πλάτ. Συμπ. 174D, Πολ. 393E, 614B. **Π.** δοτ. οἷ, sibi, = αὐτῷ, αὐτῇ, οἷ αὐτῷ Ἰλ. Π. 47, κτλ.· ὡσαύτως, ἑοῖ αὐτῷ Ἰλ. Ν. 495, Ὀδ. Δ. 38· Ἀπολλ. ὁ Ρόδ. μεταχειρίζεται αὐτὸ ἐπὶ τοῦ α' προσώπου, Γ. 99·— ἀλλὰ οἱ ἐγκλιτ. = αὐτῷ, αὐτῇ, Ἰλ. Α. 72, 79, κτλ.· ὡσαύτως ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1147, καὶ ἐν τῷ μεταγεν. πεζῷ λόγῳ, ὡς Λουκ. Δὶς Κατηγ. 1. 34, κτλ.· κεῖται πλεοναστ. μετὰ τὴν δοτ. τοῦ προσώπου, Ἡρόδ. 2. 175., 6. 68· τὸ ἐπίθ. ἐνίοτε προστίθεται κατὰ γενικὴν ἀντὶ δοτικῆς, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 37, πρβλ. Ἕρμανν. εἰς Ὁμ. Ὕμν. 19 (18). 31. **ΙΙΙ.** αἰτ. ἑ, se, ἕ αὐτόν, ἕ αὐτὴν Ὀδ. Θ. 396, Ἰλ. Ξ. 162· ὅπερ παρ' Ἀττ. γίνεται ἑαυτόν, κτλ., ἴδε ἐν λέξ. ἑαυτοῦ·— ὡσαύτως ἐγκλιτ. ἕ, καὶ ἑέ, Ἰλ. Α. 236, Ω. 134 — σπάνιον ἐν τῷ οὐδετ., Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 268. **IV.** ἕτεροι τύποι τῆς αἰτ. εἶναι σφε, μιν, νιν, ἴδε τὰς λέξεις. **V.** ἡ ὀνομαστ. ἦτο ἵ, ἴδε ἐν λέξ., κτλ.

VI. περὶ τοῦ δυϊκ. καὶ πληθ. ἴδε σφωέ, σφεῖς. (Αἱ ἀντωνυμίαι αὗται ἔχουσι τὸ δίγαμμα, Ϝοῦ, Ϝοῖ, Ϝέ, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ μέτρου παρ' Ὁμήρ. καὶ ὡς φέρεται παρὰ τοῖς Αἰολ. καὶ Δωρ. ποιηταῖς, Ϝέθεν Ἀλκαῖ. 6 Ahr., Ϝοι Σαπφὼ 2. 1, Συλλ. Ἐπιγρ. 1565, 4729· Ϝε αὐτόθι 4725 (προσθῆκαι)· καὶ ἐπιτεταμ. σφε (ἴδε σφε) οὕτως ἐν τῇ κτητ. ἀντων. ὅς (Ϝός), ἑός (ἑϜός), σ-φός, σ-φέ-τερος· πρβλ. Λατιν. su-i, su-us· Σανσκρ. śv-as (su-us)· Ζενδ. hva (suus)· Γοτθ. sv-ês (ἴδιος).

οὐά, Λατιν. vah! ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ ἢ ἐκπλήξεως, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 22, 34, Δίων Κ. 63, 20· εἰρωνείας, οὐὰ ὁ καταλύων τὸν ναὸν καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῶν Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιε', 29.

οὐαί, ἐπιφώνημα ὀδύνης καὶ ὀργῆς, Λατιν. vae! ὡς καὶ νῦν, οὐαί, ἀλλοίμονον! ἀπὸ τῶν Ἀλεξανδρίνων καὶ ἐφεξῆς· μετ' ὀνομαστ., Ἑβδ.· μετὰ δοτικ., οὐαί μοι, οὐαί σοι, ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ, — εἰς σέ! Ἑβδ., Καιν. Διαθ., Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 19, 1.

οὐαί· «φυλαί. Κύπριοι» Ἡσύχ.

οὔαρον· «ἔλαιον. Κύπριοι» Ἡσύχ.

οὖᾰς, τό, ποιητ. ἀντὶ οὖς, ὠτός.

οὐάτιον, τό, = ὠτίον, Pap. mag. mus. Brit. XLVI, 93.

οὐᾰτόεις, εσσα, εν, ὁ ἔχων μακρὰ ὦτα, θήρ Καλλ. Ἀποσπ. 320· λαγὼς Ἀνθ. Π. 7. 207. **2)** ὁ ἔχων ὦτα ἢ λαβάς, σκύφος Σιμωνίδ. 247· καλαῦροψ Ἀντίμ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἰλ. Ψ. 845. — Καθ' Ἡσύχ.: «οὐατόεν· ὦτα ἔχον· καὶ ὅπερ ἔχει κρεμαμένους ὄζους πολλούς, ὀζῶδες, τραχύ».

οὐᾰτο-κοίτης, ου, ὁ, ὁ ἐπὶ τοῦ ὠτὸς αὐτοῦ κοιμώμενος, Νόνν. Δ. 26. 94, κλ., πρβλ. ἐνωτοκοίτης.

οὐ γάρ, ἐν εὐθεῖ λόγῳ, ἐκφέρει δὲ αἰτιολογίαν ἀρνητικῶς, Ὅμ.: ἄλλα μόρια ἐνίοτε παρεντίθενται, οἷον οὐ μὲν γὰρ Ἰλ. Ε. 402· οὐ γάρ, ἐπὶ ἀποκρίσεων, Πλάτ. Θεαίτ. 150Α, πρβλ. 164Ε. **Π.** ἐλλειπτ. ἐπὶ ἀποκρίσεων γινομένων ἐρωτηματικῶς, ἔνθα πρέπει νὰ νοηθῇ τὸ βεβαιωτικὸν ναί, τούτους ἀγαθοὺς ἐνόμισας; — οὐ γάρ..; ναί, διὰ τί ὄχι; Ἀριστοφ. Εἰρ. 970. **2)** ἐπὶ ἐρωτήσεων ὅταν ἀναμένηται καταφατικὴ ἀπάντησις, οὐ γὰρ ὁ Παφλαγὼν ἀπέκρυπτε ταύτας; Ἀριστοφ. Ἱππ. 1389, κτλ.· οὕτω μόνον τὸ οὐ γάρ; Λατιν. quid enim? δὲν ἔχει οὕτω; Πλάτ. Πολ. 504C.

οὐ γὰρ ἀλλά, ἐλλειπτ. φράσις ἐν χρήσει παρ' Ἀττικ. πρὸς ἔκφρασιν ἀρνήσεως προστιθεμένης καὶ τῆς αἰτιολογίας αὐτῆς, Λατιν. enimvero, οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερβάλλει τάδε Εὐρ. Βάκχ. 785· μὴ σκῶπτέ μ', οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς (δηλ. μὴ σκῶπτέ με· οὐ γὰρ σκωπτικῶς, ἀλλὰ κακῶς ἔχω) Ἀριστοφάν. Βάτρ. 58· αρ' οὐ παρεῖναι τὰς γυναῖκας δῆτ' ἐχρῆν; Ἀπόκρ. οὐ γάρ, μὰ Δί', ἀλλὰ πετομένας ἥκειν πάλαι, ὄχι [δὲν εἶναι ἐδῶ], ἀλλ' ἔπρεπε νά, Ἀριστοφ. Λυσ. 55, πρβλ. Νεφ. 232, Βατρ. 192, Ἐκκλ. 386, Ἱππ. 1205·— ἴδε ἀλλὰ III. 3.

οὐ γὰρ δή, ὡς τὸ οὐ δή, μόνον προστιθεμένης τῆς αἰτιολογίας διὰ τοῦ γάρ, Σοφ. Ο. Τ. 576, Ἀντ. 46, κτλ.· οὕτως οὐ γὰρ δήπου Πλάτ. Πρωταγ. 309C, Δημ. 848. 28· οὐ γὰρ δήπου γε Πλάτ. Πολ. 509Α·— ἴδε γὰρ IV. 3.

οὐ γὰρ οὖν, εἰς ἀπόκρισιν πρὸς ἀρνητικὴν πρότασιν, ἔνθα τὸ οὖν ἀναφέρεται εἰς προηγηθεῖσαν ἀπόδειξιν θεωρουμένην ὡς ἀποχρῶσαν, βεβαίως οὐχί, Πλάτ. Παρμ. 134B· ἴδε γὰρ IV. 5.

οὐ γάρ που, διότι κατ' οὐδένα τρόπον, Πλάτ. Φαίδων 62D, κλ.· οὐ γάρ πού γε ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 199Α, κτλ.· ἴδε γὰρ IV. 6.

οὐ γάρ τοι, ἁπλῶς τὸ οὐ γὰρ ἐπιτεταμένον, Ὀδ. Φ. 172, κλ.· — οὕτως οὐ γάρ τοι ἀλλά, Πλάτ. Εὐθύδ. 286C· ἴδε γὰρ IV. 9.

οὐγγία, ἢ οὐγκία, ἡ, Λατ. uncia, γενομένη δεκτὴ παρὰ τοῖς ἐν Σικελίᾳ Ἕλλησι, Ἀριστ. Ἀποσπ. 467· φέρεται δὲ ὀγκία Σώφρων καὶ Ἐπίχαρμος παρὰ Φωτ.· ἴδε ἐν λ. λίτρα.

οὐγία, ἡ, Βοιωτ. = ὑγίεια, Dittenb. 557, 31.

οὐγώ, Ἀττικ. κρᾶσ. ἀντὶ ὁ ἐγώ, Ἀριστοφάν. Ἀχ. 41, Εἰρ. 64, κλ.

οὐδαῖος, α, ον, ὡς τὸ χθόνιος, ὁ ἐπὶ τῆς γῆς, γήϊνος, Ὀρφ. Ἀργ. 396, κτλ. **Π.** ὑπὸ τὴν γῆν, ὑπόγειος, ὡς τὸ καταχθόνιος, ἐπὶ τῆς Περσεφόνης, Λυκόφρ. 49, 698· ἐπὶ τοῦ Πλούτωνος, Ἀνθ. Π. 14. 123, Διον. Π. 789.

οὐδάλλος, = οὐδέτερος, Θεόκρ. 6, 46.

οὐδᾰμῆ ἢ οὐδᾰμᾶ (ἴδε ἐν τέλ.), ἐπίρρ. τοῦ οὐδαμός: **Ι.** ἐπὶ τόπου, ἐν οὐδενὶ τόπῳ, «πουθενά», οὐδαμῆ ἐστήρικτο Ἡσ. Ἀσπὶς Ἡρακλ. 218, Αἰσχύλ. Πέρσ. 385, Τηλεκλείδ. ἐν «Ἡσιόδοις» 6· οὐδ. ἄλλῃ Ἡρόδ. 2. 116· ἄλλῃ οὐδ. 4. 114· μετὰ γεν., οὐδ. Αἰγύπτου 2. 43. **2)** πρὸς οὐδὲν μέρος, οὐδαμῆ μετιέντα Ἡρόδ. 1. 24, 34, 56, κτλ. **Π.** ἐπὶ τρόπου, κατ' οὐδένα τρόπον, οὐδαμῶς, ὁ αὐτ. 3. 53., 7. 136, Αἰσχύλ. Πρ. 256, κτλ.· — οὐδόλως, οὐδέποτε, Ἡρόδ. 1. 5, 56, 58, Σοφ. Ἀντ. 763, Ἀποσπάσμ. 323. Πρβλ. οὐδαμῶς.— Οἱ ποιητ. μεταχειρίζονται ἤτοι τὸ οὐδαμῆ Δωρ. -μᾶ, ἢ οὐδαμᾶ [-μα], κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, πρβλ. Σαπφὼ 78, Θέογν. 1363, 1373, Ἀνακρ. 50, Ἐμπεδ. 67, 73, Αἰσχύλου Ἱκέτ. 884, Σοφοκλ. Ἀντ. 830· παρ' Ἡροδ. τὰ Ἀντίγραφα ποικίλλουσι μεταξὺ τῶν τύπων μηδαμῆ (-μᾶ) καὶ μηδαμά, ἴδε ἐν λέξ. μηδαμῆ. οὐδαμᾶ καὶ οὐδαμᾶ. — οὐδαμῆ, μηδαμῆ ἦσαν ἀρχικῶς δοτικ. θηλ., τὰ δὲ οὐδαμά. μηδαμά οὐδ. πληθ. τοῦ οὐδαμός. μηδαμός. Ἦτο σύνηθες νὰ γράφηται οὐ μόνον οὐδαμῇ. μηδαμῇ μετὰ ὑπογεγραμμ. ι, ἀλλὰ καὶ οὐδαμᾷ, μηδαμᾷ, ἀλλὰ οἱ δύο τελευταῖοι τύποι εἶναι βεβαίως ἐσφαλμένοι πλὴν ἐν τῇ Δωρ. διαλέκτῳ.

οὐδᾰμῐνός, ή, όν, ἀνάξιος λόγου, οὐδενὸς ἄξιος, Μοσχοπούλου π. Ὀνομάτ. Ἀττ. Συλλογὴ ἐν λ. φαῦλον. — Καθ' Ἡσύχ.: «οὐδαμινός· οὐδενὸς λόγου ἄξιός ἐστι· βραχὺς εὐτελής», πρβλ. μηδαμινός.

οὐδᾰμῐνότης, ητος, ἡ, μηδαμινότης, Εὐστ. 201. 28.

οὐδᾰμόθεν, Ἐπίρρ. τοῦ οὐδαμός, ἐξ οὐδενὸς μέρους, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 23· οὐδ. προσήκει μοί τινος Ἀνδοκ. 33. 30· οὐδ. μαθὼν Πλάτ. Πρωταγ. 319D· οὐδ. ἄλλοθεν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 70D.

οὐδᾰμόθῐ, Ἰων. ἀντὶ οὐδαμοῦ, ἐν οὐδενὶ τόπῳ, «πουθενά», Ἡρόδ. 7. 49· ἑτέρωθι οὐδαμόθι 3. 113· μετὰ γενικ., οὐδ. τῆς Εὐρώπης 7. 126.

οὐδαμοῖ, Ἐπίρρ. τοῦ οὐδαμός, πρὸς οὐδὲν μέρος ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τοῦ οὐδαμοῦ ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 1188, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 8, Ἀν. 6. 1, 16· οὐ γὰρ ἦλθεν οὐδαμοῖ τῆς Θρᾴκης Δημ. 675. 25· πρβλ. Ἀνέκδ. Ὀξ. τ. 1. 418, Ἰων. Ἀλεξ. τονικ. παραγγ. 36. Πρβλ. μηδαμοῖ.

οὐδᾰμός, ή, όν, ἀντὶ οὐδὲ ἀμός, οὐδὲ εἷς, ὡς τὸ οὐδείς, Ἀπολλών. περὶ Ἀτωνυμ. 72Α· ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ πληθ. παρὰ τοῖς Ἴωσι συγγραφεῦσιν, οὐδαμοί, οὐδαμῶν κτλ., Ἡρόδ. 1. 18, 24, 57, κ. ἀλλ.· ππήγματα.. οὐδαμῶν Ἑλληνικῶν τῶν οὐ πολλὸν μέζον, δηλ. πολὺ μεγαλειτέρα πάσης Ἑλληνικῆς δυνάμεως, ὁ αὐτ. 7. 145· σπανίως ἐν τῷ θηλυκ. τύπῳ, οὐδαμὰς ἄλλας ὁ αὐτ. 4. 114. Πρβλ. μηδαμός.

οὐδᾰμόσε, Ἐπίρρ. τοῦ οὐδαμός, = οὐδαμοῖ, Θουκ. 5. 49, Πλάτ. Φαίδων 108Α, 109Α, κτλ.

οὐδᾰμοῦ, Ἐπίρρ. τοῦ οὐδαμός, = οὐδαμόθι, ἐν οὐδενὶ τόπῳ, ἐν ἀποκρίσει πρὸς τὸ ἐρωτημ. ποῦ; Ἡρόδ. 2. 150, κ. ἀλλ., παρ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 328, 442, κ. ἀλλ., Θουκ. κλ.· οὐδαμοῦ γῆς Ἡρόδ. 7. 166· οὐδαμοῦ μὲν ἦν φρενῶν Εὐρ. Ἱππ. 1012· συχνάκις κατὰ παραφθορὰν ἀντὶ τοῦ **οὐδαμοῦ** (δ ἴδε). **2)** οὐδαμοῦ λέγειν τινά, θεωρεῖν ὡς μηδέν, περιφρονεῖν, Λατ. nullo in loco habere, Σοφ. Ἀντ. 183· θεοὺς .. νομίζων οὐδ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 498· οὐδαμοῦ (μηδαμοῦ) εἶναι, φαίνεσθαι, ὡς τὸ τοῦ Κικέρωνος ne apparere quidem, ἀνάξιος νὰ «ληφθῇ ὑπ' ὄψιν», Πλάτ. Φαίδων 70Α, 72C, Δημ. 376. 21 δειλοὶ δ' εἰσὶν οὐδὲν οὐδαμοῦ Εὐρ. Ι. Τ. 115·— πρβλ. **μηδαμοῦ**. **II** ἐπὶ τρόπου, ἀλλοθι οὐδαμοῦ, κατ' οὐδένα ἄλλον τρόπον, Πλάτ. Συμπ. 184Ε, Πρωτ. 324Ε.

οὐδαμῶς, Ἐπίρρ. τοῦ **οὐδαμός**, κατ' οὐδένα τρόπον, Ἡρόδ., Ἀττικ.· ἄλλως οὐδαμῶς Ἡρόδ. 1. 123, κτλ.· οὐδέποτε οὐδαμῇ οὐδαμῶς Πλάτ. Φαίδων 78D, πρβλ. Φίληβ. 29Β· συχνάκις ἐν ἀποκρίσεσι, πάτερα γάρ .. πρέπει ; — οὐδαμῶς Αἰσχύλ. Πέρσ. 240, πρβλ. 716· οὕτως, οὐδαμῶς γ' Ἀριστοφ. Νεφ. 688, Σφ. 79, κτλ. Πρβλ. **μηδαμῶς**.— Καθ' Ἡσύχ.: «οὐδαμῶς· οὐδέποτε, ἢ παντελῶς».

οὐδ' ἀπὸ παλαιφάτου δρυός· «τῆς πάλαι φημιζομένης, ὅτι ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο ἄνθρωποι. τινὲς δὲ γράφουσι παλαιφύτου [-ἄτου Κῶδ.], ἐπειδὴ παλαιόν ἐστι φυτὸν ἡ δρῦς» Ἡσύχ.

οὖδας, τό, γεν. **οὔδεος**, ὁστ. **οὔδεϊ**, **οὔδει** (πρβλ. **βρέτας**, **κῶας**)· — ποιητ. ὄνομα σημαῖνον (κυρίως) τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς· ἔδαφος, γῆ, ἄσπετον οὖδας, ὡς τὸ ἀπείρων γῆ, Ὁδ. Ν. 395, καὶ ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμ. πἄρ οὖδας, εὔφορον ἔδαφος, παχύ, Ὁδ Ι. 135· φῶτες ὀδὰξ ἔλαν οὖδας, «ταῖς ὀδοῦσι τὴν γῆν ἔδακνον ὀνήσκοντες» (Σχόλ.), Ἰλ. Λ. 749, Τ. 61, Ὁδ. Χ. 269· οὖδει ἐρείσθη, ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, Ἰλ. Μ. 192· ἀπ' οὔδεος, ἐκ τοῦ ἐδάφους, αὐτόθι 448, Ὁδ. Ι. 242· οὖδάσδε, πρὸς τὸ ἔδαφος, κατὰ γῆς, Ἰλ. Ρ. 457, Ὁδ. Κ. 440· ὡσαύτως παρὰ Τραγ., πρὸς οὖδας φορεῖσθαι, πεσεῖν, βεβλῆσθαι Σοφ. Ἰλ. 752, Εὐριπ. Ἐκάβ. 405, Ι. Τ. 49, κτλ.· χθονὸς οὖδας Ἐμπεδ. 33· πατρῷον οὖδας Ἀργείας χθονὸς Αἰσχύλ Ἀγ. 503 ἴδε ἐν λ. **κανίσω**. **2)** τὸ ἔδαφος ἢ πάτωμα δωματίων καὶ οἰκιῶν, συχνάκις παρ' Ὁμ.· κραταίπεδον οὖδας Ὁδ. Ψ. 46· ἐν Διὸς οὔδει, ἐν τῷ δαπέδῳ τοῦ οἰκητηρίου τοῦ Διός, Ἰλ. Ω. 527· πατρὸς ἐπ' οὔδει Ε. 734, Θ. 385·— παροιμ., ἐπ' οὔδεϊ καθίζειν τινά, καταβάλλειν αὐτὸν μέχρις ἐδάφους, ἀπογυμνοῦν αὐτὸν τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ, Τίμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 284· ἴδε ἐν λ. **ἀκράτιστος**. — (Ἴδε **ὁδός**, ἐν τέλ.)

οὐδέ, (οὐ δὲ) ἀρνητικὸν μόριον ἔχον σχέσιν πρὸς τὸ **μηδὲ** οἷαν τὸ **οὐ** πρὸς τὸ **μή**, ἐν μέρει μὲν σύνδεσμ., ἐν μέρει δὲ ἐπίρρ.

Α. ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντιτίθεται πρὸς τὸ **μέν**, ὅτε ἐκδέχονται τινὲς γράφουσιν οὐ δέ .., Ἰλ. Ε. 138, Ω. 418· ἄνευ τοῦ μέν, Ε. 21, κτλ.· ἐνίοτε μετὰ τὸ πρῶτον **οὐδέ**. ἀκολουθεῖ ἕτερον **οὐδέ**, ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐήνδανεν, οὐδέ ποθ' Ἥρῃ, οὐδὲ Ποσειδάων', οὐδὲ γλαυκῶπιδι κούρῃ Ω. 25. **II**. πολλῷ συχνότερον ὡς τὸ Λατ. neque, nec, συνδέει προτάσεις, ἐν ᾧ τὸ **οὔτε** χρησιμεύει εἰς σύνδεσμον μερῶν τῶν προτάσεων· προσέτι τὸ **δὲ** ἐν τῷ **οὐδὲ** δίδει εἰς αὐτὸ δύναμιν διασταλτικήν, ἐν ᾧ τὸ **τε** ἐν τῷ **οὔτε** δίδει εἰς αὐτὸ ἁπλῶς συμπλεκτικὴν ἢ συνδετικὴν δύναμιν, ἴδε Ἔρμανν. εἰς Eurip. Εὐρ. Μήδ. 4. **2)** ἐνίοτε χωρὶς νὰ προηγῆται ἀρνητικόν, Κίρκη δ' ὡς ἐνόησεν ἔμ' ἧμενον, οὐδ' ἐπὶ σίτῳ χεῖρας ἰάλλοντα Ὁδ. Κ. 375· τραχὺς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος Αἰσχύλ. Πρ. 324, πρβλ. 102. 257, κ. ἀλλ.· δεινὸν γάρ, οὐδὲ ῥητὸν Σοφ Φ. 756, πρβλ. 996, Ο. Τ. 398, 868, Ἡρόδ. 1. 97, κτλ.· οὕτως ἡγουμένης συνθέτου λέξεως περιεχούσης ἄρνησιν, ὃν ἠτίμησ' Ἀγαμέμνων, οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα Ἰλ. Α. 95· ἀνήμεροι γάρ οὐδὲ πρόσπλατοι ξένοις Αἰσχύλ. Πρ. 716· ἀστειπτος οὐδ' οἰκουμένη Σοφ. Φ. 2· ἄθικτος οὐδ' οἰκητὸς Ο. Κ. 39.

3) ἡγουμένου ἀπλοῦ ἀρνητικοῦ, **οὐδέ**, βρώμης δ' οὐχ ἅπτεται οὐδὲ ποτῆτος Ὁδ Κ. 379 οὐκέτι σοί .. μένος ἔμπεδον οὐδέ τις ἀλκὴ Χ. 226· οὐκ ἔχων βάσιν οὐδὲ τὴν· ἐγχώρων Σοφ. Φ 691, πρβλ. αὐτόθι 681, 905, 955. κτλ. Ἐνίοτε τίθεται μεταξὺ δύο λέξεων ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ **οὔτε**, σιδήρῳ δὲ οὐδ' ἀργύρῳ χρέονται οὐδέν, οὔτε σίδηρον μεταχειρίζονται οὔτε χρυσόν, Ἡρόδ. 1. 215· Θεσσαλοῦ μὲν οὐδ' Ἱππάρχου οὐδεὶς παῖς Θουκ. 6. 55· ἁπλοῦν μὲν οὐδὲ δίκαιον οὐδὲν ἂν εἰπεῖν ἔχοι Δημ. 594. 12. **III**. ὅταν τὸ **οὐδὲ** ἐπαναλαμβάνηται ἐν ἀρχῇ δύο κατὰ σειρὰν προτάσεων, τὸ πρῶτον **οὐδὲ** κεῖται πολλάκις ἐπιρρηματικῶς (κατωτ. Β), ἑκάτερον οὕτως ἰσχυροτέραν ἀντίθεσιν ἢ τὸ οὔτε .., οὔτε· — ἡ δευτέρα ἄρνησις εἶναι συνήθως ἡ ἰσχυροτέρα, καὶ μήν οὐδ' ἡ ἐπιτείχισις οὐδὲ τὸ ναυτικὸν ἄξιον φοβηθῆναι Θουκ. Ι. 142· οὕτως ἔχομεν τὸ **οὐδὲ** τρὶς ἐπαναλαμβανόμενον, Ὁδ. Χ. 221, Σοφ. Ο. Τ. 1378. **IV**. τὸ **οὐδὲ** δύναται ὡσαύτως νὰ τεθῇ μετὰ τὸ **οὔτε**, κατὰ σχῆμα ἀνακόλουθον ὡς συμβαίνει ἐν τῷ τε .., δέ .., (ἴδε ἐν λ. **οὔτε** II. 3)· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. δὲν δύναται τὸ **οὔτε** νὰ τεθῇ μετὰ τὸ **οὐδὲ** (ὡς ἐν Ἰλ. Α. 115, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 22)·— πρβλ. **μηδὲ** Α. 2.

Β. ΕΠΙΡΡΗΜΑ, Λατ. ne .. quidem), παρ' Ὁμ. τὸ πλεῖστον μετ' ἐπιρρήμ., οὐδ' ἠβαιόν, οὐδὲ ὀλίγον, Ἰλ. Β. 386· οὐδὲ τυτθὸν Α. 354· οὐδὲ μίνυνθα Υ. 27· οὕτω καί, ἐπεὶ οὐ οἱ ἔνι φρένες οὐδ' ἠβαιαί, διότι δὲν ἔχει φρένας οὐδὲ κἂν ὀλίγας, Ξ. 141, πρβλ. Ὁδ. Φ. 288·— παρ' Ἀττ. συχνάκις μετὰ τοῦ εἷς (ὁπόθεν **οὐδείς**), οὐδ' ἂν εἷς δύσειεν Ἀριστοφ. Πλ. 137· καὶ δὲν πάσχει ἔκθλιψιν πρὸ τοῦ **ἕν**. οὐκ ἄλλ' οὐδὲ ἓν αὐτόθι 138, πρβλ. Βατρ. 927· ὡσαύτως, οὐδὲ καθ' ἓν Θουκ. 2. 87· οὐδὲ παρ' ἑνὸς Ξεν. Κύρ. 2. 3, 10, κτλ.— Τὸ **οὐδὲ** τοῦτο συχνάκις ἕπεται μετὰ τὸ **καί**· καὶ οὐδὲ αὐτοὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ .. Θουκ. 7. 56, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 3. 2, 4, κτλ.·— ὡσαύτως, ἀλλ' οὐδέ, κοινότατα ἐν τῇ φράσει ἀλλ' οὐδ' ὡς .., Ἰλ Η. 263, Ι. 351, κτλ.· ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, οὐδὲ γ' Πλάτ. Φαίδων 97Α, Β, 100Β· οὐδὲ γ' αὖ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 499· οὐδὲ μὴν Ξεν. Ἀν. 3. 3, 50, κτλ.· Ἐπίρρ. οὐδὲ μέν, Ἰλ Ι .. λ, κτλ.·— ὡσαύτως, οὐδὲ μὲν οὐδὲ Β. 703, κτλ.· οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος Ὁδ. Θ. 32, κτλ., ὅπου τὸ πρῶτον **οὐδὲ** εἶναι συνδετικόν, τὸ δὲ δεύτερον ἐπιρρηματικὸν (ne .. quidem,) ἴδε ἀνωτ. Α. II, 2·— συχν. παρ' Ἀττικ., τοῦτῳ μὲν οὐδὲ διελέγετο Δυσ. 99. 11, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 425· οὐδ', εἰ γέγονεν, οἶδα Δημ. 248. 6, κτλ.

Γ. ΕΠΑΝΑΛΗΨΙΣ τοῦ οὐδὲ καθ' ἑαυτὸ ἢ μετ' ἄλλων ἀρνητικῶν. **1** ἔν τε τῇ ἀναφορικῇ καὶ τῇ προσδιοριζομένῃ δεικτικῇ προτάσει, ὥσπερ οὐδ' ἠθέλετο, [οὕτως] οὐδ' ἔφετο Πλάτ. Ἄλκ. 2. 141Δ, πρβλ. Ξεν Κύρ. 1. 6, 18. **II**. οὐ γὰρ οὐδέ, οἷον: ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲ νουθετεῖν ἔξεστί σε Σοφ. Ἠλ. 595, πρβλ. Αἴ. 1242, Ο. Τ. 287, κτλ.· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἰλ. Ε. 22, Ζ, 130, κτλ.· οὐδὲ μέν οὐδὲ Β. 703, κτλ.· οὐ μὰν οὐδὲ Ψ. 441, κτλ.· πρβλ. **οὐ** Γ'.

οὐδείς, **οὐδεμία** (οὐδέπατε -μίη), **οὐδέν**, (κλίνεται καὶ πονίζεται ὡς τὸ **εἷς**, **μία**, **ἕν**, καὶ εἶναι ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ **οὐδὲ εἷς**, **οὐδὲ μία**, **οὐδὲ ἕν**,) ὡς τὸ Λατ. nullus, ἀντὶ τοῦ ne ullus, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ., Ἡσ. καὶ Πινδ. μόνον κατ' οὐδ. **οὐδέν**, πλὴν ἐν τῇ φράσει, τὸ ὂν μένος οὐδενὶ εἴκων Ἰλ. Χ. 459, Ὁδ. Α. 515 ἀλλὰ πάντα τὰ γένη εἶναι συνήθη παρὰ πᾶσι τοῖς λοιποῖς συγγραφεῦσι·— **οὐδὲν** συχν. ὡς οὐσιαστ. μετὰ γεν. διαιρετ., οὐδὲν ἀπολείποντες προθυμίας Θουκ. 8. 22, κτλ.·— σπάνιον ἐν τῷ πληθ. (ἐπειδὴ ὁ τύπος **οὐδαμοί** εἶναι ἐν χρήσει ἀντ' αὐτοῦ), Ἀνδοκ. 1. 21, Ξεν. Λακ. 3, 1· πρὸς οὐδένας τῶν Ἑλλήνων Δημ. 233. 2, πρβλ. 350. 26· οὐδένων εἰσὶ βελτίους, δηλ. οὐ τινῶν ἄλλων, ὁ αὐτ. 23. 6, (πρβλ. οὐδενὸς βελτίους Πλάτ. Πρωτ. 324D)· ἀλλ' ὁ πληθ. **οὗτος** σχηματισμὸς εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ ἰδιαιτέρας τινὸς ἐννοίας, ἴδε κατωτ. Π. 3. **2)** οὐδεὶς ὅστις οὐ, Λατ. nemo non, πᾶς τις, Ἡρόδ. 3. 72, καὶ Ἀττ.· οὐδὲν ὅ τι οὐ, Λατ. nihil non, Ἡρόδ. 5. 97· τοῦτο κατέντησε νὰ θεωρῆται ὡς μία λέξις, ὥστε τὸ **οὐδεὶς** ἔλαβε τὴν πτῶσιν τοῦ ὕστερ., οὐδένα ὄντινα οὐ κατέκλασε Πλάτ. Φαίδων 117D· οὐδενὸς ὅτου οὐ πάντων ἄν .. πατὴρ εἴην ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 317C, πρβλ. 323B· οὐδενὶ ὅτῳ οὐκ ἀποκρινόμενος ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 70C·— οὕτως, οὐδεὶς ὃς οὐχί .. ὀνειδιεῖ Σοφ. Ο. Τ. 373· οὐδὲν γάρ.. οὔτ' αἰσχρὸν οὔτ' ἄτιμόν ἐσθ', ὁποῖον οὐ .. οὐκ ὄπωπ' ἐγὼ ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 4· (ἀλλὰ τὸ οὐδεὶς οὐκ ἔπασχέ τι, ὡς τὸ Λατ. nemo non, πᾶς τις, ἐν Ξεν. Συμπ. 1, 9, εἶναι ἐναντίον πρὸς τὸ ἑλληνικὸν ἰδίωμα, Ἔρμανν. εἰς Σοφ. Ἀντ. 4, Cobet. N. LL. 602). **II**. μηδαμινός, «τιποτένιος», ὡ νῦν μὲν οὐδεὶς Ἀριστοφ. Ἱππ. 158, πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 187. 5· τὸ μὲν [γένος ἀνδρῶν] οὐδὲν Πινδ. Ν. 6. 5· — συχν. ἐν τῷ οὐδετέρῳ οὐδὲν εἰδώς, οὐδὲν γιγνώσκων, Θέογν. καὶ Εὐρ. παρὰ Cobet. N LL. 292· οὐδὲν λέγειν, ἴδε **λέγω** (Β. 7)· τὸ οὐδ' οὐδέν, ἀπολύτως τιποτε, Πλάτ. Θεαίτ. 180Δ. **2)** τὸ οὐδέτ. ἐπὶ προσώπων, οὐδὲν εἰμι Ἡρόδ. 1. 76, Σοφ. Φιλ. 951, κλ.· οὐδὲν εἶ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 144· πρὸς τὸν οὐδὲν Εὐρ. Φοίν. 598· οὐδὲν ἥστην πλήν .., δὲν ἦσαν διὰ τίποτε ἄλλο εἰ μή .., Ἀριστοφ. Ὄρν. 19, κλ.· ὦ ἀνεμέσητον .. οὐδενὶ εἶναι Πλάτ. Θεαίτ. 175Ε· ἴδε Cobet. N. LL. 685. **3)** ἐν τῷ πληθυντ., οὐδένες ἐόντες ἐν οὐδαμοῖσι ἐοῦσι Ἕλλησι, ἀνάξιοι παντὸς λόγου, Ἡρόδ. 9. 58· ὄντες οὐδένες Εὐρ. Ἀνδρ. 700, πρβλ. Ι. Α. 371· ὁ μηδὲν ὢν κἀξ οὐδένων κεκλήσεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 594, πρβλ. Ἀποσπάσμ. 536· τὸ μηδὲν εἰς οὐδένα ῥέπει· (οὕτως, οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας Σοφ. Αἴ. 1114). **4)** μετὰ προθέσεων, παρ' οὐδὲν εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 983, κτλ. παρ' οὐδὲν ἄγειν, θέσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 35, Εὐρ. Ι. Τ. 732· δι' οὐδενὸς ποιεῖσθαι Σοφ. Ο. Κ. 584· ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει Δημ. 23. 14. **5)** τὸ **οὐδέν**, τίποτε μηδέν, ἐν τῇ ἀριθμ.· ἐν χρήσει παρὰ τῷ Δημοκρ. ὡς ὄνομα τοῦ κενοῦ καὶ ἀπείρου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 202. **III** οὐδ. **οὐδὲν** ὡς ἐπίρρ., διόλου, οὐδόλως, τίποτε, ἄριστον .. οὐδὲν ἔτισαν Ἰλ. Α. 412, πρβλ. Ω. 370, κλ.· οὕτως, οὐδέν τι Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 42, κλ.· οὐδέν τι πάντως Ἡρόδ. 5. 63· οὐδὲν μή, ἴδε ἐν λ. **οὐ μή**·— ἀπὸ ἀποκρίσεων, οὐδόλως, «ὁπόλου», Ἀριστοφ. Νεφ. 691· οὐδέν γε ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 1360, κτλ.· οὐδὲν πάνυ ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 733·— οὐδὲν μᾶλλον, οὐδὲν ἧσσον, οὐδὲν ὕστερος, ἴδε μᾶλλον Π. 6, ἧσσων 1, ὕστερος Δ. 1.

2) οὐδὲν ἄλλο ἢ, ἴδε ἐν λ. **ἄλλος** III. 2.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

B. ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ: ἡ ἐμφατικωτέρα καὶ κυριολεκτικὴ σημασία τοῦ οὐδὲ εἷς, ne unus quidem, δηλ. «κάνεις», ἀνήκει εἰς τὸν πλήρη τύπον **οὐδὲ εἷς**. **οὐδὲ μία**. **οὐδὲ ἕν**, ὅπερ οὐδέποτε πάσχει ἔκθλιψιν, καὶ παρ' αὐτοῖς ἔτι τοῖς Ἀττικ. ποιητ. (ἴδε Ἀριστοφάν. Βατρ. 927, Λυσ. 1044, Πλ. 138, 1115), ἀλλὰ συχνάκις μεταξὺ τῶν δύο μερῶν παρεντίθεται μόριόν τι, οἷον, οὐδ' ἂν εἷς, οὐδὲ πρὸς μίαν, οὐδὲ μεθ' ἕνων, οὐδ' ὑφ' ἕνων, κλ., Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ἑκάβ. ἐν τῷ προοιμίῳ σελ. 31, Cobet. N. LL. 318. — Ὑπάρχει καὶ μεταγεν. τύπος **οὐθείς**, **οὐθέν**, ὃ ἴδε· — ὁ Ζωναρᾶς (ἐν Μεγ. Ἐτυμολ. 639. 17) καὶ ἕτεροι ὑπολαμβάνουσι τὸ **οὐδεὶς** ὡς σύνθετον οὐχὶ ἐκ τοῦ **οὐδὲ** καὶ **εἷς**, ἀλλ' ἐκ τοῦ **οὐ** καὶ τοῦ Αἰολ. **δείς**, **δὲν** (τὸ δὲν ἢ τὸ μηδὲν Δημόκρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1109A· καί κ' οὐδὲν ἐκ δένος γένοιτο Ἀλκαῖ. 72)· ὥστε τὸ **δείς**, **δὲν** (ὅθεν τὰ **δεῖνα**, **δεῖνος**, **δεῖνι**) θὰ ἦτο = τῷ **τὶς**, **τὶ**, καὶ **οὐδείς**, = τῷ **οὔτις**. Ἀλλὰ τὰ ὑπὲρ τῆς γνώμης ταύτης ἐπιχειρήματα ἐκ τοῦ τονισμοῦ καὶ τῆς χρήσεως πληθ. δὲν εἶναι ἐπαρκῆ· τὸ δὲ θηλ. **οὐδεμία**, μετὰ τῶν ἐπιθ. **οὐδ-έτερος**, **οὐδ-οπότερος** σαφῶς ὑποστηρίζουσι τὴν ἑτέραν γνώμην. — Μάλιστα τὸ Αἰολ. **δείς** πιθαν. ἦτο = τῷ **εἷς** μᾶλλον ἢ τῷ **τίς**.

οὐδέκοτε, Ἰων. ἀντὶ **οὐδέποτε**, Ἡρόδ. 8. 111.

οὐδενάκῐς, **-κῐ**, Ἐπίρρ. τοῦ **οὐδέν**, οὐδὲ ἅπαξ, οὐδὲ μίαν φοράν, ἴδε Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. σ. 25.

οὐδένεια, ἡ, μηδαμινότης, ἀναξιότης, Πλάτ. Φαῖδρ. 235A, Θεαίτ. 176C, Ἔφορ. 52, Πολύβ., κλ. Ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ἐνίοτε **οὐδενία**. — Καθ' Ἡσύχ.: «οὐδενείας· εὐτελείας».

οὐδενίζω, (οὐδὲν) φέρω εἰς οὐδέν, ἐξουδενίζω, Ἀνθ. Π. 5. 138.

οὐδενόσ-ωρος, **ον**, (ὥρα) ἀνάξιος φροντίδος ἢ προσοχῆς, τείχεα.. ἀβλήχρ' οὐδενόσωρα Ἰλ. Θ. 178· ὀστέον Ὀππ. Ἀλ. 2. 478. — Καθ' Ἡσύχ.: «οὐδενόσωρα· οὐδὲ μιᾶς φροντίδος ἄξια· ὠρεῖν γὰρ τὸ φροντίζειν καὶ φυλάσσειν· ἐντεῦθεν τὸ ὀλιγωρεῖν καὶ πολυωρεῖν. Ἀ[π]πίων δὲ οὐδενὸς φυλακτικά».

οὐδενόω, (οὐδὲν) φέρω εἰς τὸ μηδέν, ἐξουδενόω, Μέγ. Ἐτυμολ. 350. 25.

οὐδενωτής, ὁ, ὁ οὐδενίζων, Φιλόδημ. π. κακ. XXIV, 1, ἔκδ. Sauppe.

οὐδέ πη ἢ **οὐδέπη** [ῃ]. Ἐπίρρ. κατ' οὐδένα τρόπον, Ὀδ. Μ. 433· οὐδέ πη ἔστιν, μετ' ἀπαρ., κατ' οὐδένα τρόπον εἶναι δυνατόν, Ὅμ. 6. 58.

οὐδέ-ποτε, παρ' Ἴωσι πεζογράφοις, **οὐδέκοτε**. Δωρ. **οὐδέποκα** Θεόκρ. 2. 157, κτλ.· ἐπίρρ., Λατιν. ne unquam quidem, nunquam, παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ παρῳχημένων χρόνων· ἀλλὰ μετ' ἐνεστ., Ὀδ. Κ. 464, Ἡσ. Θ. 759· μετὰ μέλλ., Ὀδ. Β. 203, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 174· — παρ' Ἀττ. τὸ **οὐδέποτε** συνήθως εὕρηται μετ' ἐνεστ. ἢ μέλλ., τὸ δὲ **οὐδεπώποτε** μετὰ παρῳχημένων χρόνων· καὶ αὕτη ἡ σπουδὴ περὶ τὴν γραμματικὴν ἀκρίβειαν παρήγαγε τὸν κανόνα τοῦ Φρυνίχου, τὸ οὐδέποτε ἐπὶ μέλλοντος.., οὐδεπώποτε δὲ μετὰ παρεληλυθότος· ἀλλ' ὅμως τὸ **οὐδέποτε** ἀπαντᾷ μετὰ παρῳχημένου χρόνου παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν συγγραφέων, Ξεν. Ἀν. 2, 6, 13, Ἀγησ. 11, 7, Ἐκ. 20, 22, Αἰσχίν. 75. 8, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 107· — καὶ προφανῶς ὁ κανὼν τοῦ Πρισκιαν. (Γραμμ. 18. 1196) εἶναι πολλῷ λογικώτερος, **οὐδέποτε** tam in praeterito quam in futuro, quomodo et nos 'nunquam'· οἱ μεταγεν. ἠμέλησαν νὰ ἀναφέρωσι τὸ **πω** εἰς τὸ παρελθόν, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 458· — αἱ αὐταὶ παρατηρήσεις ἐφαρμόζονται εἰς τὰ **οὔποτε**, **οὔπω**, **οὐδέπω**, **οὐπώποπε**, ὡς καὶ εἰς τὰ **μηδέποτε**, **μηπώποτε**· — ὁ Wolf. ἐν Ὁμ. ἐνίοτε γράφει **οὐδέποτε**, ἄλλοτε **οὐδέ ποτε**· ἐνίοτε δὲ λέξις τις παρεντίθεται ὡς: οὐδ' Ἀχιλῆά ποθ' ὧδέ γ' ἐδείδιμεν Ἰλ. Ζ. 99.

οὐδέ πω, Ἐπίρρ. οὐχὶ ἀκόμη, Αἰσχύλ. Πρ. 320, Πλάτ. Συμπ. 172E, κτλ.· — παρ' Ὁμήρ. κατὰ τὸ πλεῖστον παρεμπιπτούσης λέξεώς τινος μεταξύ, οὐδέ τί πω, οὐδ' ἂν πω, κτλ., ἀείποτε ἐπὶ τοῦ παρελθόντος (πρβλ. **οὔπω**)· μετ' ἐνεστ., σὺ δὲ οὐδέπω ὁρᾷς Λουκ. π. τῶν Μισθ. Συνόντ. 21· πρβλ. **οὐδέποτε**.

οὐδε-πώποτε, Ἐπίρρ., ἀείποτε ἐπὶ παρελθόντος, ὡς: πῶς γὰρ κάτοιδ' ὅν γ' εἶδον οὐδεπώποτε, πῶς νὰ γνωρίζω ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον οὐδέποτε εἶδον εἰς τὴν ζωήν μου; Σοφοκλ. Φιλ. 250, Ἀνδοκ. 4. 11, Πλάτ. Πρωτ. 313B· ἴδε ἐν λέξ. **οὐδέποτε**.

οὐδ-έτερος, **α**, **ον**, οὔτε ὁ εἷς οὔτε ὁ ἄλλος ἐκ τῶν δύο, Λατ. neuter ἀντὶ ne uter, Ἡρόδ. 1. 51, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1412, Πλάτ. Φιληβ. 21E· ἐν τῷ πληθυντ., ὅταν ἀμφότερα τὰ μέρη εἶναι ἐν τῷ πληθ., οὐδέ τις ἦν ἔριδος χαλεπῆς λύσις.. οὐδετέροις, δηλ. τοῖς Τιτᾶσι καὶ τοῖς τέκνοις τοῦ Κρόνου Ἡσ. Θ. 638, Ἀσπὶς Ἡρ. 171 (αὕτη ἡ χρῆσις παρ' αὐτῷ πρώτῳ), Ἡρόδ. 1. 76, κτλ.· — διῃρημ., ἴδε **ἕτερος** I· — Ἐπίρρ. **οὐδετέρως**, κατ' οὐδέτερον τῶν δύο τρόπων Πλάτ. Νόμ. 902B· ὡσαύτως οὐδέτ. πληθυντ. ὡς ἐπίρρ., — **οὐδετέρως**, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 334A, Θεαίτ. 184A, κτλ. **II.** ἐπὶ ἐνεργειῶν, διαφερουσῶν δὲ τῶν ἐνεργειῶν ἐπιεικείᾳ καὶ φαυλότητι, καὶ τῶν μὲν αἱρετῶν οὐσῶν, τῶν δὲ φευκτῶν, τῶν δ' οὐδετέρων Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 5, 6. **2)** παρὰ τοῖς γραμματ. τὸ οὐδέτερον γένος ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν καὶ οὐδ. Διον. Ἀλ. πρὸς Ἀμμαῖον 10· τὸ οὐδέτερον (ἐξυπακ. γένος), Λατ. genus neutrum· Ἐπίρρ. **-ρως**, κατ' οὐδέτερον γένος, Ἀθήν. 701A· — ὡσαύτως ἐπὶ ῥημάτων, ἴδε **ὀρθός** V.

οὐδ-ετέρωθεν, Ἐπίρρ., ἐξ οὐδετέρου μέρους, οὔτε ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους οὔτε ἐκ τοῦ ἄλλου, Λυσ. 148. 28, Γαλην.

οὐδ-ετέρωθι, Ἐπίρρ., κατ' οὐδέτερον μέρος, Σιμπλίκιος ἐν Mus. Phil. Cambr. 2. 591.

οὐδ-ετέρωσε, Ἐπίρρ., πρὸς οὐδέτερον μέρος, οὔτε πρὸς τὸ ἓν οὔτε πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσε Ἰλ. Ξ. 18· εἶμι παρὰ στάθμην ὀρθὴν ὁδόν, οὐδετέρωσε κλινόμενος Θέογν. 945· οὐδ. ῥέπει Στράβ. 71.

οὐδ' ἔτι, Ὅμ., ἴδε ἐν λέξ. **οὐκέτι**· συχνάκις συγχέεται μετὰ τοῦ **οὐδέ τι**.

οὐ δή, βεβαίως οὐχί, ἐννοεῖται ὄχι, Λατιν. non sane, Ὅμηρ.· ὡσαύτως τίθεται πρὸς ἐπίτασιν ἀρνητικῆς ἐρωτήσεως, οὐ δὴ φῄς ἐπὶ πόντον ἁλώμενος ἐνθάδ' ἱκέσθαι; Ὀδ. Η. 239.

οὐδήεις, **εσσα**, **εν**, (οὖδας) ἐπίγειος, διάφ. γραφ. ἐν Ὀδ. Ε. 343, Κ. 136, ἀντὶ **αὐδήεσσα**.

οὐ δή που ἢ **οὐ δήπου**, στοχάζομαι ὄχι, ἴσως οὐχί, ἴδε **δήπου**.

οὐδής, Λακ. = **οὐδείς**, Ἐπιγρ. Δήλου 17, 4, ΙΑ 79.

οὐ δῆτα, ἀληθῶς ὄχι, βεβαίως οὐχί, Αἰσχύλ. Πρ. 347, 770, κτλ.

οὐδόλως, τρόπος μεταγενέστερος τοῦ γράφειν τὸ **οὐδ' ὅλως**, Εὐστ. Πονημάτ. 88, κτλ.

οὐδοποτέρωσε, πρὸς οὐδέτερον τρόπον, neutrubi, Dosith. ἐν Gram. Lat. ad. Keil. VI, σ. 410, 5.

οὐδοπωσοῦν, **οὐδοπωστιοῦν**, ἴδε **ὁπωσοῦν**.

οὐδός, Ἀττ. **ὁδός** (Σοφ. Ο. Κ. 57, 1590, Λυκοῦργ. 153. 5, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 125), ὁ· — τὸ κατώφλιον, μάλιστα τὸ κατώφλιον οἰκίας, παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χάλκεος οὐδὸς (ὡς ἐν Ἡσ. Θ. 811), ἴδε Ὀδ. Η. 83, 89· ὡσαύτως, λάϊνος οὐδὸς Ἰλ. Ι. 404, Ὀδ. Θ. 80.· μέλινος αὐτόθι Ρ. 339· δρύϊνος Φ. 43· μέγας Ἡσ. Θ. 749. **2)** τὸ κατώφλιον ἢ ἡ εἴσοδος εἰς οἱονδήποτε τόπον, ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος, οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου Ὀδ. Α. 104· ἡ εἰς τὸν κάτω κόσμον ἄγουσα, Ἰλ. Θ. 15, πρβλ. Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· — ἐν τῷ πληθ. ἴσως ἀνώφλιον, Wüstem. εἰς Θεόκρ. 23. 50. **3)** μεταφορ., ἐπὶ γήραος οὐδῷ, ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τοῦ γήρατος ἤτοι ἐπὶ τοῦ σημείου καθ' ὃ ἄρχεται τὸ γῆρας, ἢ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς ἐκ τοῦ γήρατος μεταβάσεως εἰς τὸν θάνατον (οὕτως, οὐδὸς βιότου, τὸ τέλος τῆς ζωῆς, Κόϊντ. Σμ. 10. 426), Ἰλ. Χ. 60, Ὀδ. Ο. 348, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 329, ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 3. 14, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 328E· ἐπὶ γήρως ὀδῷ Λυκοῦργ. καὶ Μένανδρ. ἔνθ' ἀνωτ.· μέχρι γήραος οὐδοῦ Ψευδο-Φωκυλ. 217, οὕτω γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι Ὀδ. Ο. 246., Ψ. 212. — Λέξ. ποιητ. ἐν χρήσει παρὰ Πλουτ. κ. Λουκ. ἐν τῷ Ἐπικ. τύπῳ. (Ἴδε **ὁδός**, ἐν τέλ.).

οὐδός, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **ὁδός**, μόνον ἐν Ὀδ. Ρ. 196.

οὐδοστισοῦν, οὐδ. **οὐδοτιοῦν**, ἴδε ἐν λ. **ὅστις** IV. 2.

οὐδραίνει· «περικαθαίρει. Λάκωνες» Ἡσύχ.

οὐδρία (Ahrens ἀντὶ **οὐδρεία**)· «ὑδρία· μέτρον τι, Ἀττικοῦ μετρητοῦ ἥμισυ» Ἡσύχ.

οὐδυσσεύς, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ **ὁ Ὀδυσσεύς**, Σοφ. Φιλ. 572, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1561.

οὔδωρ, Βοιωτ. = **ὕδωρ** κατὰ τοὺς γραμματικούς, πρβλ. Meister. I, 252.

οὐδών, **ῶνος**, ὁ, εἶδος ποδείων ἐκ πίλου, Λατιν. udo, Πολυδ. Ι', 50.

οὐεργέτανς, = **εὐεργέτας**, αἰτ. πληθυντ., Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Ἀθήναις, CIA II, 547. Αὐτόθι καὶ τὰ **προσγευτάνς**, **προξένονς**, **ὑποδίκονς**.

οὐζέ, = **οὐδέ**, Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, Arch. Ztg. 1879, σ. 47.

οὐθαμεῖ, = **οὐδαμῇ**, Ἐπιγραφ. Ἐπιδαύρου GD 3340, 22.

οὖθαρ, **ατος**, τό, (ἴδε ἐν τέλ.) κυρίως ἐπὶ ζῴων, τὸ ἄνω μέρος τοῦ μαστοῦ, μαστάρι, Ὀδ. Ι. 440, Ἡρόδ. 4. 2, Θεόκρ. 8. 42, 69, κλ.· καθιέναι τὸ οὖθαρ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 21, 5· τὰ οὔθατα διακρινόμενα ἀπὸ τῶν μαστῶν ὑπὸ τοῦ Πλουτ. 2. 496C· ὡς ἔδεσμα, αὐτόθι 124F· βραδύτερον ἐπὶ γυναικῶν, τὸ στῆθος μετὰ τῶν μαστῶν, Αἰσχύλ. Χο. 532, πρβλ. 531· ὡς οὖσα θῆλυς εἰκότως οὖθαρ φορῶ Τηλεκλείδης ἐν «Στερροῖς» 1. **II.** μεταφορ., οὖθαρ ἀρούρης, ἡ πλουσιωτάτη, γονιμωτάτη χώρα, ὡς τὸ τοῦ Οὐεργιλίου, uber arvi, Ἰλ. Ι. 141, 283, Ὕμν. εἰς Δήμ. 450· οὖθαρ ἀγαθῆς χθονὸς Ἀριστοφάν. Ἀποσπ. 162. ἐπὶ τῆς ἀμπέλου, ὁπώρη οὔθατος ἐκ βοτρύων ξανθὸν ἀμελξε γάνος Ἀνθ. Π. 9. 645. — Καθ' Ἡσύχ.: «οὖθαρ· τὸ πιότατον τῆς γῆς, ἤτοι τῆς χώρας καὶ τῶν ζῴων τὸ κατὰ τοὺς μαστούς». (Πρβλ. τὸ Σανσκρ. ûdh-ar· Λατ. ub-er (Ufens, Aufidus)· Ἀγγλο-Σαξον. ûd-er (udder)· Ἀρχ. Γερμ. ût-ar (euter).)

οὐθάτιος [ᾰ], **α**, **ον**, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ οὖθαρ, μαστὸς Ἀνθ. Π. 9. 430.

οὐθατόεις, **εσσα**, **εν**, = τῷ προηγ., Νικ. Ἀλεξιφ. 90, Ὀρφ. Λιθ. 191· μεταφορ., καρποφόρος, γόνιμος, Ὀππ. Κυν. 2. 148.

οὐθείς, **οὐθέν**, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **οὐδείς**, ἢ **οὐδέν**, πιθαν. εἰσήχθη παρὰ τῶν Βοιωτῶν μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην, ἴδε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Treudelenb. εἰς Ἀριστ. π. Ψυχῆς 1. 1, 5. Εὕρηται ἐκ παραλλήλου μετὰ τοῦ **οὐδείς** ἐν Ἀντιγράφοις τοῦ Ἀριστ. καὶ Θεοφρ., καὶ ἐπεκράτησε παρὰ τοῖς μεταγεν., ὥστε Διον. ὁ Ἁλικ. μνημονεύων ἐκ τοῦ Θουκ. ἢ Δημοσθ. χωρία μεταβάλλει τὸ **οὐδείς** εἰς **οὐθείς**· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 181 κἑξ

οὐθένεια, ἡ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **οὐδένεια**, Εὐστ. Πονημάτ 283, 65, κτλ.

οὐθενής, ές, ἀνάξιος λόγου, Θεόδ. Στουδ. 406C.

οὐθέτερος, α, ον, μεταγεν. τύπος τοῦ **οὐδέτερος**, Σέξτ. Ἐμπειρ. π. Μ. 11. 186. — Καθ' Ἡσύχ.: «οὔθ' ἕτερον· οὔτε ἓν τῶν δύο».

οὔ θην, Ἐπίρρ. βεβαίως οὐχί, μόνον ποιητ., συχν. παρ' Ὅμ.· ὡσαύτως ἐπιτεταμ., οὔ θην δή Ὀδ. Γ. 352· ἴδε ἐν λ. θήν.

οὐΐγγον, οὔϊπον, οὔϊτον, (διότι ὑπάρχει διαφορὰ ἐν τῇ γραφῇ), τό, Αἰγύπτιόν τι φυτόν, οὗ ἡ ῥίζα ἐτρώγετο, ἴσως τὸ Arum colocasia, ὅπερ ἔχει βολβώδη ῥίζαν ἐδώδιμον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 1, 7.

οὐΐτυλος, ὁ, τὸ Λατ. vitulus, Ἑλλάνικ. παρὰ Διον. Ἁλ. 1. 35, ὡς ῥίζα τοῦ **Οὐιταλία**, Italia.

οὐκ, ἴδε **οὐ** ἐν ἀρχῇ καὶ Β. 1.

οὖκ, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἐκ τοῦ **ὁ ἐκ**, Ἀριστ. ἐν Bgk. Αυρ. σελ. 461.

οὐκ ἄρα, Ἐπίρρ., οὐχὶ λοιπόν, Ὅμ.· βεβαίως ὄχι, Ἰλ. Π. 33. **II.** ἐπὶ ἐρωτήσεων, οὐκ ἄρ' ἔμελλες οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι .. χόλου; δὲν ἔμελλες λοιπὸν οὐδὲ νεκρὸς νὰ λησμονήσῃς τὴν ὀργήν σου; Ὀδ. Λ. 553· πρβλ. **οὐκοῦν** 2.

οὐκέτι ἢ οὐκ ἔτι, Ἐπίρρ., ὄχι πλέον, οὐχὶ περαιτέρω, οὐχὶ τοῦ λοιποῦ, καὶ καθόλου, οὐχὶ πλέον, ἀντίθετον τῷ **οὔπω** (ὄχι ἀκόμη), συχνὸν παρ' Ὅμ., Ἡροδ. καὶ Ἀττ.· οὐκέτι πάμπαν Ἰλ. Ν. 701· οὐκέτι πάγχυ Τ. 343· μετὰ παρεμπιπτούσης λέξεως, οὐ πάμπαν ἔτι Ν. 7· οὐ γὰρ ἔτι Β. 13, 141, κτλ.· ὡσαύτως, οὐδ' ἔτι, καὶ οὐχὶ πλέον, Ὅμ. Ἐνίοτε καὶ ταὐτάπαλιν, ἔτ' οὐκ Σοφ. Τρ. 161· ἔτ' οὐδὲν ὁ αὐτ. ἐν Φ. 1217· ἔτ' οὐδεὶς Ἀριστοφ. Πλ. 1177.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. κζ'.

οὐκί, Ἰων. ἀντὶ **οὐχί**, ἴδε **οὐ**, ἐν ἀρχ.

οὔκουν, Ἰων. **οὔκων**, Ἐπίρρ. (οὐκ, οὖν): **I.** ἐπὶ εὐθείας ἀρνήσεως, οὐχὶ λοιπόν, Λατ. non ergo, non igitur, itaque non, οὔκων ποιήσειν ταῦτα Ἡρόδ. 2. 139, πρβλ. Ο. Τ. 1357, κτλ.· σπανίως ἐν ἀποδόσει Θουκ. 2. 43· ἀλλ' ἡ κοινὴ παρ' Ἡροδ. φράσις πλησιάζει εἰς τοῦτο, ταῦτα λέγοντες, τοὺς Κρωτωνιήτας οὐκ ὧν ἐπειθόν (ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φέρεται διηρημένως) 3. 137, πρβλ. 138, κτλ.— ἀλλὰ πολλάκις ἡ συμπερασματικὴ δύναμις σχεδὸν δὲν διακρίνεται, ὡς τὸ Λατ. non sane, ἐν διηγήσει, οὔκων δὴ ἔπειθε Ἡρόδ. 1. 11, 24, 59, κτλ., Αἰσχύλ. Πρ. 322, Σοφ. Φ. 872, κτλ.· συχν. ἐπὶ ἀποκρίσεων, αὐτόθι 907, 1389, Ἀριστοφ. Ἱππ. 465, κτλ. **II.** ἐν ἐρωτήσεσιν, ὄχι λοιπὸν; λοιπὸν ὄχι; ὡς τὸ Λατ. nonne ergo? καὶ εἶναι ἐν χρήσει ὅταν ἡ ἐρώτησις εἶναι συμπερασματική, προσδοκᾶται δὲ ἀπάντησις καταφατική, Αἰσχύλ. Εὐμ. 725, Σοφ. Ἀντ. 512, κτλ.· — ἀλλὰ πολλάκις ἐπὶ ἁπλῆς ἀναφορᾶς εἰς τὸ προηγούμενον, οὔκων γέλωτ' ἄξιστος εἰς ἐχθροὺς γελῶν Σοφ. Αἴ. 79· οὔκουν τάδ', ὦ παῖ, δεινά; ὁ αὐτ. ἐν Φ. 628, πρβλ. Ο. Τ. 973·— ἡ φράσις συχνάκις ὑπονοεῖ προσταγήν, οὔκουν μ' ἐάσεις; θηλ. ἔα με, αὐτόθι 676, πρβλ. Ο. Κ. 897, κτλ.· ἐνίοτε μετὰ παρεμπιπτούσης λέξεως, οὐ δεινὸν οὖν ᾔδη; Ἀριστοφ. Ἱππ. 875. — Ἴδε **οὐκοῦν** ἐν τέλ.

οὐκοῦν, Ἐπίρρ. κατ' ἀρχὰς ταὐτὸν τῷ **οὔκουν**, ἀλλὰ ἀπώλεσε πᾶσαν ἀρνητικὴν δύναμιν (ἴδε κατωτ.), λοιπὸν ἑπομένως, ἄρα, Λατ. ergo, igitur, itaque, συχν. παρ' Ἀττ., οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι Σοφ. Ἀντ. 91, πρβλ. 817, Φ. 639 Πλάτ., κτλ.· εἰρωνικῶς, οὐκοῦν ὑπόλοιπον βουλεύειν Δημ. 104. 13, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 1087— οὐκοῦν οὐ; — οὐκοῦν; λοιπὸν ὄχι; Πλάτ. Φίληβ. 43D· οὕτως, οὐκοῦν οὐδέ; Δημ. — Παρ' Αἰσχίν. 23. 1, δυνάμεθα νὰ γράψωμεν ἢ: οὔκουν μὴ αὐτομολήσῃς, λοιπὸν μὴ αὐτομολήσῃς, ἢ οὐκοῦν μή.. αὐτ. (=οὐ μὴ οὖν αὐτ.), λοιπὸν δὲν θὰ αὐτομολήσῃς. **2)** ἐν ἐρωτήσεσι, λοιπόν; «τὸ λοιπόν;» Ξεν. Κύρ. 2. 4, 15, κτλ.· τὸ πλεῖστον εἰρωνικῶς, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 4. 2, 20, Πλάτ. Πρωτ. 360B—D. **3)** ἐν ἀποκρίσεσι, βεβαίως ἀναμφιβόλως, Ἀριστοφ. Εἰρ. 364, πρβλ. Πλάτ. Πολιτ. 287C, 289D.— Ἡ διαφορὰ μεταξὺ **οὔκουν** καὶ **οὐκοῦν**, καθ' ἣν τὸ δεύτερον ἀπώλυσιν ἐν τῇ χρήσει τὴν ἀρνητικὴν δύναμιν, σαφῶς ὁρίζεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν γραμματικῶν, ἴδε Ἀμμών. ἐν λ. Α. B. 57. 10, 525. 28, Ο Elmsl. ἐν Εὐρ. Ἡρακλ. 256 προτείνει τὴν καθαίρεσιν τῆς διαφορᾶς μεταξὺ **οὔκουν** (ὄχι λοιπὸν) καὶ **οὐκοῦν** (λοιπόν), καὶ συνιστᾷ τὴν διηρημένην γραφὴν **οὐκ οὖν** ἀπανταχοῦ, μετὰ τοῦ ἐρωτηματικοῦ σημείου ἢ ἄνευ αὐτοῦ κατὰ τὴν ἔννοιαν. Ἀλλ' ἂν καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις συγγραφεῦσιν ἑκατέρα λέξις ἀείποτε διετήρει τὴν ἰδίαν αὐτῆς σημασίαν καὶ δύναμιν, ὥρως τοιοῦτον κανόνα δὲν δυνάμεθα ἀπανταχοῦ νὰ ἐφαρμόσωμεν, οἷον ὅπου τὸ **οὐκοῦν** κεῖται μετὰ προστακτ., οὐκοῦν ἱκανῶς ἐχέτω, ἂς ἀρκέσῃ λοιπὸν τοῦτο, Πλάτ. Φαῖδρ. 274B, πρβλ. Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 23. 3· καὶ ἡ προσθήκη τοῦ ἀρνητ. **οὐ** (ἴδε ἄνωτ. 1) σημαίνει ὅτι τὸ **οὐκοῦν** ἀπώλεσε τὴν ἀρνητικὴν αὐτοῦ δύναμιν.

οὔκω, Ἰων. ἀντὶ **οὔπω**, Ἡρόδ.

οὔκων καὶ **οὐκῶν**, Ἰωνικ. ἀντὶ **οὔκουν καὶ οὐκοῦν**, Ἡρόδ.

οὔκως, Ἰων. ἀντὶ **οὔπως**.

οὐλάδες· «πῆραι, θύλακοι» Ἡσύχ.

οὐλαδῶνυμος, ον, ἴδε **οὐλαμώνυμος**.

οὐλαί, Ἀττ. **ὀλαί**, αἱ, κριθαὶ ἢ χονδροαλεσμέναι κριθαὶ δι' ὧν ἐπάσσετο ἡ κεφαλὴ τοῦ θύματος πρὸ τῆς θυσίας (Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1164, ὡς τὸ mola salsa τῶν Ρωμαίων, μόνον ὅτι τοῦτο ἐγίνετο ἐκ ζειᾶς, δὲν ὑπάρχει δὲ ἀπόδειξις ὅτι οἱ Ὁμηρικοὶ ἥρωες μετεχειρίζοντο ἅλας κατὰ τὰς θυσίας), Ὀδ. Γ. 441, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 132, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1167, Εἰρ. 948, 960, παρ' Ἡροδ. 1. 160, οὐλαὶ κριθῶν· πρβλ. **παγκαρπία**. Τὸ ἐπίπασμα δὲ τοῦτο ἐκαλεῖτο **πρόχυσις**, πρβλ. ὡσαύτως **προχύται**, **οὐλοχύται**.— Κατὰ τὴν συνήθη ἑρμηνείαν εἰλημμένην ἐξ ἀρχαίων συγγραφέων **οὐλαὶ** ἢ **ὀλαὶ** λέγονται οἱ ἀκέραιοι κόκκοι κριθῆς οὐκ ἀληλεσμένοι οἱονεὶ **ὅλαι κριθαί**· οὕτω δὲ θὰ ὑπῆρχε διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἐθίμων τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ρωμαίων, ἀφοῦ εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ mola τῶν Ρωμαίων (ἐκ τοῦ ῥήματ. molere), ἀπετελεῖτο ἐκ κριθῆς χονδροαλεσμένης, Heine Opusc. Acad. 1. σ. 308 κἑξ., Voss. εἰς Οὐεργιλ. Ἐκλ. 8. 82 Ἀλλ' ὁ Buttm. ἐν Λεξιλ. ἐν λέξ. ἀποκρούει εἰς τὴν ἐκ τοῦ **ὅλος** ἐτυμολογίαν διὰ τὴν διαφορὰν τονισμοῦ καὶ πνεύματος, καὶ ἀναφέρει τὴν λέξιν **οὐλαί** εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν εἰς ἣν καὶ τὸ **ἀλέω**, ἀλέθω (ἴδε **ἀλέω** καὶ **μύλη**)· οὕτω καὶ Curt. Et. Gr. 527. Κατὰ ταύτην τὴν ἑρμηνείαν ἡ λέξις **οὐλαί** θὰ ἦτο τὸ ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς κριθῆς ἢ τοῦ αἴτου παρελευσμένων πρὸς τροφὴν δι' ἀλέσεως ἢ κοπανισμοῦ, μετέπειτα δὲ κατήντησε νὰ σημαίνῃ μόνον τὴν κριθὴν ὡς τὴν μᾶλλον ἐν χρήσει, — ἀκριβῶς ὡς τὸ Ἀγγλ. corn καὶ τὸ Γαλλ. froment λέγονται κυρίως ἐπὶ σίτου, τὸ Γερμ. Korn ἐπὶ ζειᾶς καὶ τὸ Ἀμερικ. corn ἐπὶ ἀραβοσίτου. Ὅταν δὲ ἡ λέξις **κριθὴ** ἐπεκράτησεν ὡς ὄνομα τοῦ ἰδιαιτέρου τούτου σιτηροῦ, τότε **ὅλαι** ἢ **οὐλαὶ** παρέμειναν ὡς ὄνομα τῆς διὰ θρησκευτικὴν χρῆσιν χονδροαλεσμένης κριθῆς.

οὐλαμη-φόρος, ον, ὁ φέρων οὐλαμόν ἢ στρατόν, πολεμικός, πεύκῃσιν, οὐλαμηφόροις «ταῖς ὁλεθρίαις, ἢ ταῖς οὐλαμὸν καὶ πόλεμον φερούσαις» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 32.

οὐλαμός, οῦ, ὁ, πλῆθος πυκνόν, στῖφος πολεμιστῶν μάλιστα ἐν μάχῃ, Λατ. globus, παρ' Ὅμ. ἀείποτε οὐλαμὸς ἀνδρῶν, ὡς Ἰλ. Δ. 251, 273, κ. ἀλλ. (οὐδέποτε ἐν τῇ Ὀδ.)· οὐλ. μελισσάων, σμῆνος μελισσῶν .. , Νικ. Θ. 611. **II.** μετέπειτα ὡς τεχνικὸς ὅρος, ἴλη ἱππικοῦ συνισταμένη ἐξ ὡρισμένου τινὸς ἀριθμοῦ, Λατ. turma, κλ. Πολύβ. 6. 28. 3, κλ., Πλουτ. Λυκοῦργ. 23. (οὐλαμὸς κεῖται ἀντὶ ὁρλαμός, ὁηλ. **ρολαμός**, ἐκ τῆς √ΡΕΔ, ἴδε ἐν λ. εἴλω).

οὐλάμώνυμος, ον, (ὄνομα) ὁ ὠνομασμένος ἐκ τοῦ ἐνόπλου στίφους (τοῦ οὐλαμοῦ), ἐπίθ. τοῦ Νεοπτολέμου, Λυκόφρ. 183.

οὐλάς, άδος, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **οὖλος** (Β), οὐλη, «γογγύλη», ἐπὶ τῶν φύλλων δρυός, Νικ. Ἀλεξιφ. 260. **II.** ὡς οὐσιαστ. = πῆρα, **θύλακος**, Ἡσύχ., Φώτ., Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 183· ἐκ διορθώσεως ἀντὶ **οὖδας** ἐν Ἀνθ. Π. 7. 413· ἴδε Λοβέκ. Παθολ. σ. 440.

οὖλε, χαιρετισμός, ἴδε **οὖλω**.— Καθ. Ἡσύχ.: «οὖλε· ὑγίαινε, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὑγιὲς γενόμενον ἕλκος οὐλὴν λέγουσι».

οὐλέω, ἴδε **οὖλω**.

οὐλή, ἡ, ἴδε ἐν λ. **οὐλαί**.

οὐλή, ἡ, πληγὴ ἐπουλωμένη, τεθεραπευμένη καὶ καλυφθεῖσα ὑπὸ δέρματος (πρβλ. **ὑπουλος**), σημεῖον ἐκ τραύματος, Λατ. cicatrix, Ὀδ. Τ. 391, 393, κ. ἀλλαχοῦ, οὐδαμοῦ ἐν Ἰλ.· ὡσαύτως παρ' Εὐρ. Ἡλ. 573· τὰς οὐλὰς τῶν τραυμάτων Ξεν. Ἀπομν. 3. 4, 1· ἴχνη τῶν πληγῶν οὐλὰς ἐν σώματι Πλάτ. Γοργ. 524C· ἕλκη.., ὧν ἔτι τὰς οὐλὰς ἔχει Δημ. 1248. 26· ἐν ταῖς οὐλαῖς μὴ φύεσθαι τρίχας Ἀριστ. Προβλ. 4. 4· — μεταφορ., ἡ οὐλὴ τῆς διαβολῆς Ἰλιάδ. 2. 65E. Ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ. ἐπιπόλαιον ἕλκος εἰς ὑγίειαν ἥκον, πιθ. λοιπὸν συγγενὲς τῷ **οὖλος** ὅλος, salvus). Καθ' Ἡσύχ. προσέτι: «χλανὶς μαλακή, ἢ σῆψις ὀστέου».

οὐλήμα, τό, **οὐλαί**, Γλωσσ.

οὖλιος, α, ον, (**οὖλος** Γ, **ὀλεῖν**), ὡς τὸ **ὀλοός**, **οὐλόμενος**, ὀλέθριος, θανατηφόρος, οὔλιος ἀστήρ, ὁ ἀστὴρ Κύων, Ἰλ. Α. 62· ἐπίθετ. τοῦ Ἄρεως, Ἡσ. Ἀσπὶς Ἡρ. 192, 441, Πινδ. Ο. 9. 116· ἐπὶ δοράτων καὶ ἐπὶ θρήνων, αὐτόθι 13. 33, Π. 12, 14· ἅπαξ παρὰ Τραγ., οὐλ. πάθος Σοφ. Αἴ. 932· πρβλ. Buttm. Lexil. ἐν λ. **οὖλος** 7. **II.** ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Φερεκύδ. Ἱστ. 106, τινὲς διατηροῦσιν ἐνταῦθα τὴν ἀρχικὴν σημασίαν τοῦ ὀλέθριος, ἐπειδὴ ἀμφότεροι εἶχον σχέσιν πρὸς τὸν θάνατον· τὸ ὄνομα **Ἀπόλλων** παράγεται ἐκ τοῦ **ἀπόλλυμι**, ἡ δὲ Ἄρτεμις ἦτο ὀνομαστὴ διὰ τὰ ἀγανὰ βέλεα αὐτῆς· ἀλλ' ὁ Στράβ. 635 ἑρμηνεύει τὴν λέξ. ὑγιαστικὸς καὶ παιωνικός, ἴδε **οὖλω**.

οὖλις, ιδος, ἡ, = **οὖλον**, Ἀγίας. Τραλλ. 8. 483.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οὐλοβάται· «οἱ κολοβοί» Ἡσύχ.

οὐλο-βόρος, ον, (**οὖλος** Β) ὁ δάκνων θανατηφόρως, Νικήτ. παρ' Ἀθην. 312D (ἔνθα τὰ Ἀντίγραφ. τοῦ Νικ. ἔχουσιν **ἰοβόλος**).

οὐλο-δέτης, ου, ὁ, (**οὖλος**, ὁ) δεσμὸς σταχύων κριθῆς, Εὐστ. 1162. 33· — καὶ **οὐλό-δετον**, τό, δεσμὸς ἐκ καλάμης συνεστραμμένης, δι' οὗ δένονται τὰ ὀργάνατα, «ἁμάλλιον σχοινίον καὶ οὐλόδετον ἐν ᾧ δεσμοῦσιν ἁμάλας» αὐτόθι 30.

οὐλο-έθειρος, ον, = τῷ ἑπομ., Τζέτζ. Μυθ' Ὁμ. 662.

οὐλό-θριξ, τρίχος, ὁ, ἡ, (**οὖλος** Β) ὁ ἔχων οὖλας, «σγουρὰς» τρίχας ὡς οἱ μαῦροι, ἀντίθετ. τῷ **εὐθύθριξ**, Ἡρόδ. 2. 104, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 3, 16, Προβλ. 33. 18, Στράβ. 96. Ὁ τύπος **οὐλότριχος, ον,** (ἀποδοκιμαζόμενος ὑπὸ τοῦ Φωτ.) ἅπαντᾷ παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 7, Γεωπ. 10. 1, 9.

οὐλό-θῡμος, ον, (**οὖλος** Γ) = **ὀλοόφρων**, «οὐλόθυμος· σχέτλιος. δεινόθυμος» Ἡσύχ.

οὐλο-θῡτέω, (**οὖλος** Α) προσφέρω ὁλόκληρον ἢ τελείαν θυσίαν· ἢ (ἐκ τοῦ **οὐλαί**) κριθὰς ἐπιχέω τοῖς θύμασι πρὸ τῆς θυσίας ὡς τὸ **οὐλοχυτέομαι**, Σουίδ.· — **οὐλοθῡσία**, ἡ, ἡ πλήρης ἢ τελεία θυσία, Ἡσύχ.

οὖλος· «ὀρύγματα» Ἡσύχ.

οὐλο-κάρηνος [ᾰ], **ον,** (**οὖλος** Β) ὁ ἔχων οὖλην ἤτοι «σγουρὰν» κόμην, Ὀδ. Τ. 246. **II.** **οὐλόποδ'**, οὐλοκάρηνα, ἀντὶ ὅλους πόδας, ὅλα κάρηνα (πρβλ. **οὐλοκίκιννα**), Ὁμήρ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 137.

οὐλό-κερως, ων, γεν. **ω** (**οὖλος** Β) ὁ ἔχων στρεπτὰ ἢ καμπύλα κέρατα, Στράβ. 96.

οὐλο-κέφαλος, ον, = **οὐλοκάρηνος**, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 66.

οὐλο-κίκιννα, ποιητ. ἀντὶ οὖλοι κίκιννοι (πρβλ. **οὐλοκάρηνος** II), Τελέσιλλα παρὰ Πολυδ. Β', 23· ὁ Bgk. (9) ἀναγινώσκει **οὐλοκίκιννος**.

οὐλο-κόμης, ου, ὁ, = τῷ ἑπομ., Πλουτ. Ἄρατ. 19.

οὐλο-κόμος, ον, = **οὐλόθριξ**, Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 49, πρβλ. Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 66.

οὐλό-κρᾱνος, ον, = **οὐλοκάρηνος**, Ἀρρ. Ἰνδ. 6.

οὐλο-μελής, ές, (**οὖλος** Α) ὁ ἔχων σῶα τὰ μέλη, Παρμεν. παρὰ Πλουτ. 2. 1114C.

οὐλο-μελίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **ὁλομέλεια**, ἡ ὁλότης τῶν μελῶν· ὅθεν, ἡ καθόλου φύσις πράγματός τινος, περὶ οὐλομελίης ἀέρων Ἱππ. π. Ἀρθρ. 788, πρβλ. 270. 30., 271. 39· — **οὐλομελίη**, ὡς ἑπίρρ., = **καθόλου**, ἐν γένει, γενικῶς, Ἡσύχ.· οὕτω, κατὰ τὴν οὐλομελίην, ἀντίθ. τῷ κατὰ μέρος, Ἱππ. 381. 41. — Ἐν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 6, 8, τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι τὴν οὐλομελείαν σύρανοῦ (ἀνάγνωθι ὁλομελείᾳ, ὡς ἐν Νικομ. Ἀριθμ. στελ. 36), εἰς τὸ ὅλον οὐράνιον σύστημα.

οὐλόμενος, η, ον, ποιητ. ἀντὶ **ὀλόμενος**, μετοχ. μέσ. ἀορ. τοῦ **ὄλλυμι**, ἐν χρήσει ὡς ἐπίθ. μετὰ ἐνεργ. σημασ., κατασκρεπτικός, ὀλέθριος, θανατηφόρος, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, ἄλοχος Ὀδ. Δ. 92· μῆνις Ἰλ. Α. 2· Ἄτη Τ. 92· φάρμακον Ὀδ. Κ. 394· γαστήρ Ο. 344· γῆρας Ἡσιόδ. Θ. 225, κτλ.· νοῦσος Πινδ. Π. 4. 521· ἔριδες, ὕβρις Θέογν. 390, 1174· ἐν χρήσει παρὰ Τραγικ. μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις, στένω σε τὰς οὐλ. τύχας Αἰσχύλ. Πρ. 399· πρὸς ἀδελφῶν οὐλόμεν' αἰκίσματα δισσῶν Εὐρ. Φοίν. 1529. **II.** ἡ παθ. σημασία τῆς λέξ., δυστυχής, ἀτυχής, ἀπολωλώς, «χαμένος», Λατιν. perditus, δὲν δύναται νὰ ἀποδειχθῇ ἐκ χωρίων, οἷον τὸ ἐν Ἰλ. Ξ. 84, ὅθι Nitzsch εἰς Ὀδ. Δ. 92· παρὰ δὲ τῷ Εὐρ. Ι. Α. 793, Ι. Τ. 1109, διώρθωσεν **ὀλλύμενος** ὁ Erf., ἀλλ' ἐν Ὀρέστῃ 1307, βεβαίως ὑπάρχει ὁλομένους ἀντὶ ὀλλυμένους· καὶ δάκρυ καναχὲς ὀλόμενον, ὀλιγερόν, παρ' Αἰσχύλ. Χο. 152.

οὖλον, τό, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθυντ. **οὖλα**, τά, «γούλια», ἡ περὶ τὰ φατνία τῶν ὀδόντων σάρξ, Ἱππ. Ἀφ. 1248, Αἰσχύλ. Χο. 898, Πλάτ. Φαίδρ. 251C· ἑνικ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11, 12, Διογ. Α. 7, 176. **II.** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως πρῆσμα τῶν οὖλων, οἴδημα, Ἱππ. 464. 28, κτλ.

οὐλόομαι, (οὖλος Α, οὐλή) παθ., ἐπουλοῦμαι, καλύπτομαι ὑπὸ δέρματος, Ἀριστ. Προβλ. 10. 22, 2, Εὐστ. Πανημάτ. 173. 30· — τὸ ἐνεργ. παρ' Ἀρκαδ. 158. 7.

οὐλούς, ή, όν, Ἐπικ. ἀντὶ **ὁλούς**, πρβλ. **οὐλόμενος**, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 85, κλ.

οὐλοόφρων, = **ὁλοόφρων**, Σχόλ. Ὁμηρ. σελ. 783, ἔκδ. Bachmann.

οὐλο-ποίησις, ή, (**οὖλος** Β) τὸ ποιεῖν τι οὖλον, δηλ. σγουρόν, «σγούρωμα», Γαλην.

οὐλό-πους, οδος, ὅθεν ἐν λ. **οὐλοκάρηνος** II.

οὖλος, η, ον, (Α), ἀρχαῖος Ἐπικ. καὶ Ἰων. τύπος τοῦ **ὅλος**, ὁλόκληρος, «οὖλος» ὡς καὶ νῦν, ὅθεν ἐν λ. **ὅλος**. **2)** ὁλόκληρος, πραγματικός, ἀληθής, «σωστός», οὖλος Ὄνειρος, ὃς οὐχὶ ἁπλοῦν ὅραμα ἀλλ' αὐτὸς ὁ πράγματι ὑπάρχων θεὸς τῶν ὀνείρων, Ἰλ. Β. 6 καὶ 8 (ἔνθα ἕτεροι ἑρμηνεύουσιν, ὀλέθριος· ἀλλὰ ἡ ἔννοια ἀπαιτεῖ γενικόν τι ἐπίθ., ἐνῷ τὸ ὀλέθριος δὲν δύναται οὕτω νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὸν Ὄνειρον) παρὰ μεταγεν., σφοδρός, ζωηρός, ὁρμητικός, ἔρως Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 297, 1078. **3)** ἐπὶ ἤχου συνεχής, ἀδιάκοπος, ἐπὶ τῶν κραυγῶν διωκομένων παραβαλλομένων πρὸς πτηνὰ φεύγοντα ἱέρακα, οὖλον κεκλήγοντες, ἀδιακόπως κραυγάζοντες, Ἰλ. Ρ. 756, 759· οὕτω παρὰ μεταγεν., οὖλον.. γερανῶν νέφος Ἀνθολ. Π. 7. 543· οὖλον ἀείδειν αὐτόθι 27· οὖλος κνυζηθμὸς Νικ. Θ. 671.

οὖλος, η, ον (Β), ἐριώδης, ἐριοῦχος, ἐπὶ μαλλίνων ὑφασμάτων, ταπήτων κτλ., χλαῖναι, τάπητες Ἰλ. Π. 224, Ὀδ. Δ. 50, 299, κτλ.· οὖλη λάχνη, παχύ, σγουρὸν μαλλίον, Ἰλ. Κ. 134· χιτῶν οὖλων ἐρίων Ἀριστοφ. Βατρ. 1067· οὖλαι κόμαι, πυκνὴ καὶ σγουρὰ κόμη, Ὀδ. Ζ. 231, Ψ. 158· βόστρυχος οὖλος Ἀνθ. Π. 6. 201· (ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ὁ Ὅμ. ἔχει **οὐλοκάρηνος**, καὶ μεταγενέστ. συγγραφεῖς **-κέφαλος, -θριξ, -κίκιννα, -κομος, -τριχέω, -κερως, -φυλλος**· ὁ δὲ Ἡρόδ. 7. 70 ἔχει οὐλότατον τρίχωμα, περιγράφων τὴν βραχεῖαν καὶ βοστρυχώδη κόμην τοῦ αἰθίοπος). — **οὖλος** λοιπὸν δὲν λέγεται ἐπὶ τῆς ἁπλῆς καὶ χαριέντως καταβαινούσης ἐπὶ τῶν ὤμων κόμης οἵα ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ Πάριδος, ἀλλ' ἐπὶ τῆς τραχείας καὶ βαστρυχώδους κόμης, ἥτις δεικνύει ἀνδρικὴν ῥώμην, οἵα ἡ τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τοῦ Εὐρυβάτου, πρβλ. Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 5· ὡσαύτως ἐπὶ προσώπου, οὖλος ἐθείραις Ἕσπερος Καλλ. εἰς Δῆλ. 302· τοῖς τριχώμασιν οὖλοι Διόδ. 3. 8· ἐπὶ πρωτάτων, αἱ οὖλαι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 10, 5. **2)** ἐπὶ ἀνθέων, ὧν κορωνίδες οὖλαι Στησίχορ. 30· ἐπὶ φυτῶν, οὖλης.. σκολιὸν πλέγμα.. ἕλικος, ἐπὶ τῆς ἀμπέλου, Σιμωνίδ. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 24· δένδρον Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 6· ῥίζαι 3. 11, 1· ξύλα οὖλας ἔχοντα συστροφὰς 5. 5, 1· φύλλα 9. 4, 3· θρίδακες Ἀνθ. Π. 9. 412· πρβλ. οὐλάς. **3)** καθόλου, συνεστραμμένος, σκολιός, «στραβός», οὖλα σκέλη Ἀδηλ. παρ' Ἀριστ. ἐν Ρητ. 3. 11, 13, πρβλ. Ἀνθ. Π. 5. 121· — ἐντεῦθεν, ἐπὶ ὀρχήσεως, πόδεσσιν οὖλα κατακροτάλιζον Καλλ. εἰς Ἄρτ. 247, πρβλ. εἰς Δία 52, Ἐπιγράμμ. 5· ἐπὶ ᾄσματος, οὖλα καὶ πυκνὰ καὶ συνεστραμμένα φθέγγεσθαι Πλούτ. 2. 510F. (Ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τοῦτο τὸ **οὖλος** εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν εἰς ἣν καὶ τὸ Λατιν. vellus, villus· πρβλ. ἕριον).

οὖλος, η, ον (Γ), **ὁλός**, καταστρεπτικός, ὀλέθριος, ἐπίθετ. τοῦ Ἄρεως, Ἰλ. Ε. 461, 717· τοῦ Ἀχιλλέως, Φ. 536· τοῦ χειμῶνος Βίων 3. 14· τοῦ στομίου Νικ. Θηρ. 233· πρβλ. **οὐλόφρων**.

οὖλος, ὁ, δεμάτιον σίτου τεθερισμένου, **ὡς τὸ ὅουλος** II (ὃ ἴδε) — ἐντεῦθεν, κραυγὴ ᾄσματος εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος, ἥτις ἐκ τῆς λέξεως ταύτης ὠνομάζετο **οὐλώ**, ὅθε Ἀθήν. 618D, E, Ilgen προοίμ. εἰς Ἑλλ. Σκόλ. σ. xxi.

οὐλότης, -ητος, ἡ, (**οὖλος** Β) ἡ ἰδιότης τοῦ οὖλου, τὸ βοστρυχῶδες, τῶν τριχῶν, ἀντίθετον τῷ **εὐθύτης**, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 3. 13 κέξ., Προβλ. 14. 4· τῶν σελίνων Φιλόστρ. 818· τὸ συνεστραμμένον, ξύλων Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 2, 3, π. Φυτ. Αἴτ. 6. 11, 8, κτλ.

οὐλοτρῑχέω, ἔχω οὖλας, σγουρὰς τρίχας, Στράβ. 690, 696.

οὐλό-τριχος, ον, ὅθε **οὐλόθριξ**.

οὐλο-φόνος, ον, (**οὖλος** Α) λίαν ὀλέθριος, θανατηφόρος, Νικ. Ἀλεξιφ. 280.

οὐλο-φόρος, ον, (**οὖλος**, ὁ) ὁ φέρων δεμάτια σταχύων, Serv. εἰς Οὐεργιλ. Αἰν. 11. 858· ἀλλὰ διορθωτέον **ἀμαλλοφόρος** ἐκ τῆς διαφ. γραφ. anulloforos.

οὐλό-φρων, ον, = **ὁλοόφρων**, ἐκ διορθώσεως τοῦ Valck. ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 750 ἀντὶ **δουλόφρονες**, ὅπερ ἐναντίον τοῦ μέτρου, πρβλ. **οὐλόθυμος**.

οὐλο-φυής, ές. (**οὖλος** Α) ὁ ὅλως ἐν φυσικῇ καταστάσει, Ἐμπεδ. 321, πρβλ. Ἀριστ. Φυσ. 2. 8, 12.

οὐλό-φυλλος, ον, (**οὖλος** Β) ὁ ἔχων οὖλα (σγουρὰ) ἢ μᾶλλον χνοώδη φύλλα, ἀντίθετον τῷ **λειόφυλλος**, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 7. 4, 4.

οὐλο-χοεῖον ἢ **-χόϊον,** τό, «ἀγγεῖον εἰς ὃ αἱ ὅλαι ἐμβάλλονται πρὸς ἀπαρχὰς τῶν θεῶν» Ἡσύχ.· — περὶ ἄλλων σπανίων τύπων ὅδε **ὁλθακήιον**.

οὐλόχυτα· «τὰ κατάργματα» Ἡσύχ.

οὐλοχύται [ῠ], αἱ, (**οὐλαί, χέω**) χονδροαλεσμέναι κριθαὶ πασσάμεναι ἐπὶ τοῦ θύματος καὶ τοῦ βωμοῦ πρὸ τῆς τελέσεως (τὰς οὐλοχύτας φέρε δεῦρο. — τοῦτο δ' ἐστὶ τί; — κριθαί, Σέφ., παρ' Ἀθην. 383 A)· οὐλοχύτας ἀγελεῖσθαι, προβαλέσθαι Ἰλ. Α. 449, 458· ἐν δ' ἔθετ' οὐλοχύτας κανέῳ Ὀδ. Δ. 761· χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο, περὶ τῆς τελετῆς τοῦ ἐπιπάσσειν τὴν χονδροαλεσμένην κριθὴν πρὸ τῆς θυσίας, ὅπερ ἄλλως ἐλέγετο **πρόχυσις**, Γ. 445 — πρβλ. **οὐλαί, προχύτατα**, αἱ. — Καθ' Ἡσύχ.: «οὐλοχύτας· ὅτε μὲν τὰ κανᾶ, ἐν οἷς τὰς οὐλάς, αἵ εἰσι κριθαί, τῶν ἱερείων κατέχεον· φαίνεται δὲ ἀγγεῖά δηλοῦσθαι ἢ κριθὰς πεφρυγμένας».

οὐλοχῡτέομαι, ἀποθ., ἐπιπάσσω οὐλὰς τοῖς **θύμασι** κατὰ τὴν θυσίαν, Πορφυρ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 2. 6.

οὐλόω, ὅθε **οὐλόομαι**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Οὔλυμπος, Οὔλυμπόνδε, Ἰων. ἀντὶ **Ὄλυμπος, Ὄλυμπόνδε,** Ὅμηρ.

οὔλω, (οὖλος Α) εἶμαι ὁλόκληρος, ἀκέραιος, ἢ ὑγιής (τὸ γὰρ οὔλειν ὑγιαίνεν Στράβ. 635), ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. κατὰ προστ. **οὖλε,** χαῖρε, Λατ. salve, ὡς χαιρετισμός, ὑγίαινε, «'γειά σου», οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, ὑγίαινε καὶ εὐτύχει, Ὀδ. Ω. 402, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 466. — Τύπος τις **οὐλέω** μνημονεύεται παρ' Ἡσυχ. καὶ Γρηγ. Κορ.

Οὐλώ, οὔς, ἡ, = **Ἰουλώ** (ἴδε **οὖλος,** ὁ), Ἀθήν. 618D.

οὔλως, = **ὅλως,** Πέμπελος παρὰ Στοβ. 460. 53, εἰ μὴ ἀναγνωστέον **ὅλως.**

οὐμαί (Λακων.) «ἡμέτεραι» Ἡσύχ.

οὐ μά, οὐ μὰ γάρ, ἴδε ἐν λ. **μά.**

οὐ μάν, βεβαίως ὄχι, κυρίως Δωρ. ἀντὶ **οὐ μήν,** ἀλλ' ἐν χρήσει καὶ παρ' Ὁμ., ὅστις ἔχει καὶ **οὐ μὰν οὐδέ,** ἴδε **οὐδὲ** Γ. Π. **οὐ μήν.**

οὐ μέν, μὴ ἀκολουθοῦντος **δέ,** οὐχὶ ἀληθῶς, οὐχὶ κατ' ἀλήθειαν, Ὅμηρ.

οὐ μὲν οὖν, ἢ οὐμενοῦν, βεβαίως ὄχι, κατ' ἀλήθειαν οὐχί, Ἀριστοφ. Πλ. 870, 557, 1188· οὐδενὸς μὲν οὖν ἄξιον Πλάτ. Εὐθύδ. 304E. **II.** ἐπὶ ἀποκρίσεων, ἐγώ σοι οὐκ ἂν δυναίμην ἀντιλέγειν; Ἀπόκρ. οὐμενοῦν τῇ ἀληθείᾳ δύνασαι ἀντιλέγειν, [οὐχὶ πρὸς ἐμὲ ἀλλὰ] πρὸς τὴν ἀλήθειαν βεβαίως δὲν δύνασαι.., ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 201C, πρβλ. Δημ. 274. 16· — οὕτω **οὐμενοῦν..γε,** Παυσ. 1. 20, 1· ἴδε ἐν λ. **μὲν** B, Π. 2. — Καθ' Ἡσύχ.: «οὐ μὲν οὖν· οὐδαμῶς».

οὐ μέντοι, οὐχὶ βεβαίως, οὐχὶ ἀληθῶς, Ἰλ. Θ. 294., Φ. 370. **2)** οὐχὶ μέν, Ἡρόδ. 1. 104, Θουκ. 1. 3, 111, κλ.· οὐ μέντοι ἀλλ' ἴσως ἔχει τινὰ λόγον Πλάτ. Φαίδων 62B· οὐ μέντοι ἀλλά.. γε ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 173B. **II.** ἐπὶ ἐρωτήσεων, οὐ μέντοι..; δὲν ἔχει οὕτω; ὅτε προσδοκᾶται καταφατικὴ ἀπάντησις, Πλάτ. Φαῖδρ. 229B, Πρωτ. 309A, Πολ. 339B, κλ.

οὐμές, οὐμέων, Αἰολ. ἢ Βοιωτ. ἀντὶ **ὑμεῖς, ὑμῶν,** Κόριννα 6 καὶ 22.

οὐ μή, ἐν ἀνεξαρτήτοις προτάσεσιν εἶναι ἐν χρήσει ἢ ἐπὶ ἀρνήσεως ἢ ἐπὶ ἀπαγορεύσεως. **I.** ἐπὶ ἀρνήσεως, **1)** μεθ' ὑποτακτ., **α)** κυρίως τοῦ ἀορ., οὔ τι μὴ ληφθῷ δόλῳ Αἰσχύλ. Θήβ. 38, πρβλ. 199, 281, Χο. 895· οὔ τοι σ' Ἀχαιῶν.. μή τις ὑβρίσῃ Σοφ. Αἴ. 560, πρβλ. Ἠλ. 42, 1029, Φιλ. 103, Ο. Τ. 771, Ο. Κ. 450, 1028· οὔ τι μὴ φύγητε λαιψηρῷ ποδὶ Εὐρ. Ἑκάβ. 1039, πρβλ. Ἡρ. Μαιν. 718· οὐ γὰρ μὴ ἀπώσηται Ἡρόδ. 1. 199, πρβλ. 7. 53· οὐ μὴ.. ἐσβάλωσιν Θουκ. 4. 95, πρβλ. 5. 69· οὐ μή ποθ' ἁλῶ Ἀριστοφ. Ἀχ. 662· οὐ μή ποτε δέξηται Πλάτ. Φαίδων 105D, πρβλ. Φαῖδρ. 227D, 260E· οὐ μὴ κρατηθῶ Ξεν. Κύρ. 5. 1, 17, πρβλ. 3. 2, 8· οὕτω, οὐδεὶς μή ποθ' εὕρῃ κατ' ἐμὲ οὐδὲν ἐλλειφθὲν Δημ. **β)** σπανίως μεθ' ὑποτ. ἐνεστῶτος, καὶ τοῦτο κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ ῥημάτων σημαινόντων δύναμιν ἢ ἱκανότητα, οἷον, οὐ μὴ δύνηται (διάφορ. γραφὴ **δυνήσεται**). Ξεν. Κύρ. 8. 1. 5, πρβλ. Ἀν. 2. 2, 12, Ἱέρ. 11, 15· οὐ μὴ οἷός τι ᾖς Πλάτ. Πολ. 341C· οὐ γὰρ μὴ δυνατὸς ὦ ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 48D· — ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1024, ἀντὶ οὐ μή ποτε.. φυγόντες.. ἐπεύχωνται θεοῖς, Ἀντίγραφόν τι ἔχει ἐπεύξωνται, ὅπερ ἐγένετο δεκτὸν παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν ἐκδοτῶν· καὶ ἐν Ἰσαί. 71. 27, ἀντὶ οὐ μὴ εἰσίῃς ὁ Βεκκῆρ. διώρθωσεν οὐ μὴ εἴσει εἰς.. — Σημείωσις: **οὐ μή,** μεθ' ὑποτακτ. κοινῶς ἑρμηνεύεται κατ' ἔλλειψιν ῥήμ. ἢ φράσεως δηλούσης φόβον ἢ προσδοκίαν κακοῦ· τοιαῦται δὲ λέξεις ἐνίοτε ῥητῶς προστίθενται, οἷον, οὐ γὰρ ἦν δεινὸν μὴ ἁλῷ κοτε Ἡρόδ. 1. 84, πρβλ. 7. 235, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 650, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 25, Πλάτ. Ἀπολ. 28B, Φαίδων 84B, Γοργ. 520D, Πολ. 465B. Ἐν πολλοῖς χωρίοις ὅμως φόβος ἢ ὑποψία θὰ ἦτο ἀνάρμοστος ἢ παρὰ φύσιν (ὡς Εὐρ. Ι. Τ. 18, Ι. Α. 1165)· ὅτι δὲ ὁ συνδυασμὸς τῶν δύο μορίων δὲν ἦτο ἐπαισθητὸς ὡς ἀποτελῶν ἔλλειψιν εἶναι δῆλον ἐκ τῆς χρήσεως αὐτοῦ μετὰ τὸν σύνδεσμον **ὅτι,** Θουκ. 5. 69, Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 3, Πλάτ. Πολ. 499B· μετὰ τὸ **ὡς,** ὡς.. οὐ μὴ Ἀριστοφ. Ὄρν. 461· μετὰ τὸ **ὥστε,** Πλάτ. Φαῖδρ. 227D· παρατηρητέον ὡσαύτως ὅτι παρὰ Δημ. 130. 12, τὸ **δέδοικα** δὲν τίθεται μετὰ τοῦ **οὐ μή,** ἀλλ' ἐν τῇ ἑπομένῃ προτάσει. — Ὁ κανὼν τοῦ Dawes (ἴδε **ὅπως** Α. 8), ὁ ἀποκλείων τὴν χρῆσιν ἀορ. α' ἐνεργ. ἢ μέσου μετὰ τοῦ **οὐ μή,** δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ μόνον διὰ παραλόγων διορθώσεων, οὐ μή ποτε.. ἐκφήνω Σοφ. Ο. Τ. 329· οὔ τοί σε.. μή τις ὑβρίσῃ ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 500· οὐ μὴ ἐκπλεύσῃς (ἐνταῦθα ὁ μέλλ. **ἐκπλεύσει** θὰ ἦτο ἀσύμφωνος πρὸς τὸ μέτρον) ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 381· οὐ μή ποτέ τι ἀπολέσῃ (ὁ μέλλ. εἶναι **ἀπολεῖ**) Πλάτ. Πολ. 609A· οὐδεὶς μηκέτι μείνῃ (ὁ μέλλ. εἶναι **μενεῖ**) Ξεν. Ἀν. 4. 8, 13. **2)** μετὰ μέλλ. ὁριστ., οὔ σοι μὴ μεθέψομαί ποτε Σοφ. Ἠλ. 1052, πρβλ. Ο. Κ. 177, 849· οὐ μή σ' ἐγὼ περιόψομαι Ἀριστοφάν. Βάτρ. 508· οὐ μὴ δυνήσεται Κῦρος εὑρεῖν Ξεν. Κύρ. 8. 1, 5, πρβλ. Ἑλλ. 1. 6, 32· ἐν πλαγίῳ λόγῳ τίθεται ἡ εὐκτική, ἐθέσπισεν ὡς οὐ μή ποτε πέρσοιεν Σοφ. Φιλ. 611· ἢ ἀπαρ., εἶπεν.. οὐ μή ποτε.. εὖ πράξειν πόλιν Εὐρ. Φοίν. 1590. **II.** ἐπὶ ἀπαγορεύσεως, ὅπου τὸ **οὐ μὴ** κεῖται ἐρωτηματικῶς μετὰ μέλλ. ὁριστικ. (κυρίως τοῦ β' προσώπ.) ὥστε νὰ ἐκφέρῃ ἰσχυρὰν ἀπαγόρευσιν, οὐ μὴ ἐξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον; = μὴ ἐξέγειρε, Σοφοκλ. Τρ. 978· οὐ μὴ μῦθον ἐπὶ πολλοὺς ἐρεῖς; Εὐρ. Ἱκέτ. 1066, πρβλ. Ἀνδρ. 757, Ἠλέκτρ. 982, Ἱππ. 213, Βάκχ. 343· οὐ μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκοροδισμένοις; Ἀριστοφ. Ἀχ. 166, πρβλ. Νεφ. 367, Σφ. 397· ὅταν τὰ Ἀντίγραφα ἔχωσιν ὑποτακτ. ἀορίστ. ἐν τοιαύταις φράσεσιν (οἷον οὐ μὴ σκώψῃς μηδὲ ποιήσῃς ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 296), ἔχουσι καθόλου μεταβληθῆ ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν εἰς μέλλ. ὁριστ. Ἡ ἀπαγόρευσις ἐξακολουθεῖ διὰ τοῦ **καὶ** ἢ διὰ τοῦ **μηδέ,** οὐ μὴ ἐξεγερεῖς.. κἀκκινήσεις..; Σοφ. Τρ. 978· οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα μηδ' ἄψει πέπλων; Εὐρ. Ἱππ. 606, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 296, Βατρ. 298. Ἡ ἀπαγόρευσις μετατρέπεται εἰς ἄμεσον προσταγὴν διὰ τοῦ **ἀλλὰ** ἢ **δέ·** οὐ μὴ λαλήσεις ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐμοί; Ἀριστοφ. Νεφ. 505, πρβλ. Βατρ. 462, 524, Εὐρ. Βάκχ. 782· οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα βακχεύσεις δ' ἰών; αὐτόθι 348, πρβλ. Μήδ. 1151, Ἠλ. 384. — Ἡ χρῆσις αὕτη ἐξηγήθη κατὰ διαφόρους τρόπους: ἴσως ἑκάτερον μόριον διατηρεῖ τὴν ἰδίαν δύναμιν καὶ τὸ μὲν **οὐ** ἀρνεῖται θετικῶς τὸ δὲ **μὴ** δι' ἐρωτήσεως, οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ἀλλ' ἀντιβὰς ἐλᾷς προθύμως; Ἀριστοφ. Βάτρ. 202. **III.** οὐ καὶ **μὴ** σπανίως ἀπαντῶσιν ἑκάτερον μετὰ τοῦ ἰδίου ῥήματος ἢ τοῦ ἰσοδυνάμου· οἱ ἐκδόται διαφωνοῦσι πρός τε ἀλλήλους καὶ πρὸς ἑαυτοὺς θεωροῦντες τὴν ἐρώτησιν ὡς περιλαμβάνουσαν ὁτὲ μὲν τὴν ὅλην πρότασιν ὁτὲ δὲ οὐχί· π. χ. ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 250, τινὲς ἀναγινώσκουσιν: οὐ σῖγα μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς κατὰ πτόλιν; ἄλλοι: οὐ σῖγα; μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς κατὰ πτόλιν. **2)** ἀλλαχοῦ τὸ **οὐ** τίθεται ἐν τῇ μιᾷ προτάσει, τὸ δὲ **μὴ** ἐν τῇ ἑτέρᾳ, ἕκαστον κατὰ τὴν ἰδίαν χρῆσιν, οὐ σῖγ' ἀνέξει, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς; Σοφ. Αἴ. 75, πρβλ. Τρ. 1183, Ο. Τ. 637, Εὐρ. Ἱππ. 498, Ἑλ. 438, Πλάτ. Συμπ. 175A.

οὐ μήν, ὅμως οὐχί, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1068, κτλ.· — οὐ μὴν οὐδέ, μήτε πάλιν, Θουκ. 1. 3 καὶ 82., 2. 97, Ξεν. κλ. **2)** οὐ μήν.. γε, ἡγουμένης ἀρνήσεως, οὔτε βεβαίως, Λατ. nedum, Ἀφροδίτης γὰρ οὔ μοι φαίνεται, οὐ μὴν Χαρίτων γε Ἀριστοφ. Εἰρ. 41, πρβλ. Νεφ. 53· ἴδε **οὐ μάν**

οὐ μὴν ἀλλά, οὐ μὴν ἀλλά.. γε· ὡσαύτως, **οὐ μὴν ἀλλὰ καί.. γε,** ἀλλ' ὅμως, καὶ ὅμως, προσέτι, Πλάτ. Γοργ. 449C, Πολιτ. 263B· ἀληθῆ μέν ἐστι τὰ πολλά, οὐ μὴν ἀλλ' ἴσως οὐχ ἡδέα ἀκούειν Δημ. 51. 6, πρβλ. 10. 8., 24. 16.

οὐμός, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ **ὁ ἐμός,** Ἀριστοφ. Λυσ. 838, ὡσαύτως ἐν Ἰλ. Θ. 360 — **οὐμοί** κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **οἱ ἐμοί,** Εὐρ. Τρῳ. 1240.

-ουν, κατάληξ. γεν. πτώσ. πληθ. ἀριθ. **-ῶν, τοῦν ταγοῦν, τοῦν πολιτάουν, (τῶν ταγῶν, τῶν πολιτάων -ῶν),** Ἐπιγρ. Κραννωνίων Θεσσαλίας, Cau. 101. Οὕτω καὶ ἐν Ἐπιγρ. Λαρίσης ἐν Mitth. d. d. arch. Inst. VI, σ. 64: πλειόνουν τοῦν κατοικεισόντουν, ἄλλουν Ἑλλάνουν, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

οὖν, Ἰων. καὶ Δωρ. **ὦν,** Ἐπίρρ., βεβαίως, λοιπόν, ἀείποτε ἐν σχέσει πρὸς τὰ προηγούμενα εἴτε ἐπιβεβαιοῦν εἴτε συνεχίζον εἴτε ἐξάγον συμπέρασμα ἐξ αὐτῶν παρ' Ὁμ. μόνον ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ **γάρ, οὔτε ἢ μήτε, ὡς, ἐπεί,** καὶ οὐδέποτε μετὰ σημασίας καθαρῶς συμπερασματικῆς. **1)** πράγματι, τέλος πάντων, ἐν χρήσει ὡς τὸ **γοῦν,** ὅπως θέσῃ τέλος εἰς ὑπόθεσιν δυσάρεστον ἢ περίπλοκον, οὔτ' οὖν ἀγγελίης ἔτι πείθομαι.., οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι Ὀδ. Α. 414· εἰ δ' οὖν τις ἀκτὶς ἡλίου νιν ἱστορεῖ.. ζῶντα Αἰσχύλ. Ἀγ. 676, πρβλ. 1042· ἐλέχθησαν λόγοι ἄπιστοι μὲν ἐνίοισι Ἑλλήνων, ἐλέχθησαν δ' ὦν, ἀλλὰ πράγματι ἐλέχθησαν, Ἡρόδ. 3. 80, πρβλ. 4. 5., 6. 82· Θηβαῖοι μὲν ταῦτα λέγουσι.., Πλαταιῆς δ' οὐχ ὁμολογοῦσι.., ἐκ δ' οὖν τῆς γῆς ἀνεχώρησαν, τέλος πάντων ὑπέστρεψαν ἐκ τῆς.., Θουκ. 2. 5, πρβλ. 1. 63, Πλάτ. Πρωτ. 315E· ἀπόδοσιν λεπτὴν μέν.., μόνην δ' οὖν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 699B — οὕτω τὸ δ' οὖν μετὰ παρένθεσιν· εἰ δή τις ὑμῶν οὕτως ἔχει, — οὐκ ἀσιῶ μὲν γὰρ ἔγωγε, — εἰ δ' οὖν, ἀλλ' εἰ οὕτως ἔχει τῷ ὄντι, Πλάτ. Ἀπολ. 34D, πρβλ. Ἡρόδ. 6. 76, Θουκ. 1. 3. οὕτως, ἀλλ' οὖν.. γε, ἀλλὰ τέλος πάντων, Σοφ. Ἀντ. 84, κτλ.· ἐν ἀποδόσει μετὰ τὸ **εἰ** ἢ **ἐάν,** εἰ καὶ σμικρή, ἀλλ' ὦν ἴση γε ἡ χάρις..; Ἡρόδ. 3. 140, πρβλ. 9. 48, πρβλ. Εὐρ. Φοίν. 498, Πλάτ. Φαίδων 91B, κτλ.· — γὰρ οὖν, βεβαίως, ἐννοεῖται, Ὀδ. Β. 123, Ἰλ. Β. 350, Λ. 754, κτλ.· — οὔτ' οὖν.., οὔτε.., οὔτε βέβαια.., οὔτε.. οὔτε.., οὔτ' οὖν..· καθ' ὅσον ἡ πρώτη ἢ ἡ δευτέρα πρότασις πρόκειται νὰ ἐξενεχθῇ μετ' ἐμφάσεως, πρβλ. Ἰλ. Ρ. 20, Ὀδ. Β. 200, πρὸς Ὀδ. Δ. 498 κέξ., Ἡρόδ. 9. 26, Σοφ. Ο. Τ. 90, 270, κτλ.· — οὕτως, εἰ.., εἴτ' οὖν.., ἐάν.., ἢ ἐὰν τῷ ὄντι.., Εὐρ. Ἄλκ. 140· εἴτ' οὖν, εἴτε μὴ γενήσεται, εἴτε θὰ γίνῃ ὄντως εἴτε ὄχι, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 149, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 491, Σοφ. Ἠλ. 560· ξεῖνος αἴτ' ὦν ἀστός, δηλ., εἴτε ξεῖνος αἴτ' ὦν ἀστός, Πινδ. Π. 4. 138· καὶ διπλοῦν, εἴτε οὖν ἀληθὲς εἴτ' οὖν ψεῦδος Πλάτ. Ἀπολογ. 34E, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

684· — οὕτω καὶ ἐν παρενθετικαῖς ἀναφορικαῖς προτάσεσιν, ἢ σῖγ' ἀτίμως, ὥσπερ οὖν ἀπώλετο πατήρ, ἀκριβῶς ὡς, αὐτόθι 96, πρβλ. 888, Εὐρ. Ἱππ. 1307· εἰ δ' ἔστιν, ὥσπερ οὖν ἔστι, θεός, ἐὰν εἶναι, καθὼς ὄντως εἶναι θεός, Πλάτ. Φαῖδρ. 242Ε· οὗτος μὲν οἴεταί τι εἰδέναι οὐκ εἰδώς, ἐγὼ δέ, ὥσπερ οὖν οὐκ οἶδα, οὐδὲ οἴομαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 21D· — περὶ τοῦ γὰρ οὖν, ἴδε γὰρ Α. IV. 5· περὶ τοῦ μὲν οὖν, ἴδε μὲν Β. II. 2.

2) προστίθεται εἰς ἀορίστους ἀντων. ὡς τὸ Λατ. cunque, **ὅστις, ὁστισοῦν**, ὁστισδήποτε· **ὅπως, ὁπωσοῦν**, ὁπωσδήποτε· **ἄλλος ὁστισοῦν**, ἕτερος, ὅστις καὶ ἂν εἶναι, οὕτως, **ὁποιοσοῦν, ὁποιοστισοῦν, ὁποσοσοῦν, ὁπωσδηποτοῦν, ὁπητιοῦν, ὁποθενοῦν**, κλ., ἴδε τὰς λέξ., καὶ Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 373.

II. συνεχίζει διήγησιν, οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, οὕτω λοιπὸν ὅτε, Ἰλ. Α. 57· τὸ δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Γ. 21, πρβλ. 154, κτλ.· ἐνίοτε ὅμως εἶναι δύσκολον νὰ ἑρμηνευθῇ καταλλήλως, ἀλλ' ἐπεὶ οὖν .., Ὀδ. Ξ. 467., Ρ. 226· καὶ ἡγουμένου ἀναφορικοῦ, αἵ τ' ἐπεὶ οὖν .., Ἰλ. Δ. 244, πρβλ. Ο. 363· — παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττικ. τὸ **μὲν οὖν** εἶναι λίαν κοινὸν ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, ὡς πρῶτον ἐν Ὀδ. Ν. 122· οὕτω **δ' οὖν**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 33, Σοφ. Αἴ. 114, Ο. Τ. 310· — **οὖν** εἶναι ὡσαύτως ἐν χρήσει κατὰ τὴν ἐπανάληψιν τῆς διηγήσεως μετὰ παρεμπίπτουσαν παρένθεσιν ἢ μακρὰν ἀπόδοσιν, λοιπόν .., ὦ Λακεδαιμόνιοι, χρήσαντος τοῦ θεοῦ.., ὑμέας γὰρ πυνθάνομαι προεστάναι .., — ὑμέας ὦν .. προσκαλέομαι.., Ἡρόδ. 1. 69, πρβλ. 4. 75, Θουκ. 2. 16, Πλάτ. Ἀπολ. 29C, Συμπ. 201D, κλ.· ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται οὕτω τὸ **ὦν** μετὰ βραχεῖαν ἀπόδοσιν, 1. 144, κλ.· πολλάκις παρεισάγει αὐτὸ μεταξὺ τῆς προθέσεως καὶ τοῦ ῥήματ. αὐτῆς (ἀλλὰ μόνον, ὡς φαίνεται, ἐπὶ διηγήσεως μετὰ τοῦ ἀορ.), ἐπεὰν δὲ ταῦτα ποιήσωσι, ἀπ' ὧν ἔδωκαν 2. 87, πρβλ. 88· μετὰ μετοχ., οἱ δὲ φέροντες ἐς τὴν ἀγορήν, ἀπ' ὧν ἔδοντο αὐτόθι 39· κατευξάμενοι, κοιλίην μὲν πᾶσαν .. ἐξ ὧν εἷλον αὐτόθι 40, πρβλ. 47· κατ' ὧν κόψαι 172· — ἡ τμῆσις αὕτη εἶναι σπανία παρ' Ἀττ., ὥστε γε καὐτόν σε κατ' οὖν ἔβαλεν Ἀριστοφάν. Βάτρ. 1047· ἀλλ' ἀπαντᾷ παρὰ μεταγεν., Δωριεὺς παρ' Ἀθην. 413Α, Θεόκρ. 5. 69, Ἀνθολ. Π. 12. 226. **III.** Συλλογιστικὸς ἢ συμπερασματικός, λοιπόν, ἄρα, Λατ. igitur, λίαν κοινὸν ἀπὸ τοῦ Ἡροδ. καὶ ἐφεξῆς· — οὕτω, καὶ σὺ οὖν, καὶ σὺ λοιπόν, Ξεν. Κύρ. 4. 1, 20· καὶ γὰρ οὖν ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 1. 9, 8· πρβλ. οὐ γὰρ οὖν, τοιγαροῦν· — ἐπιτεταμ., δὴ οὖν Πλάτ. Συμπ. 191C, κτλ.· οὖν δὴ Σοφ. Αἴ. 873, Πλάτ. Πολ. 340Ε, κτλ.· — οὕτως ἐπὶ ἐρωτήσεων, τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἐστίν; Αἰσχύλ. Πρ. 771, πρβλ. Σοφ. Τρ. 1191, Ἀριστοφ. Πλ. 906, 909, Πλάτ. Φαίδων 57Α, κτλ.· ἆρ' οὖν δή; ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 146Α· — ἐνίοτε τὸ συμπέρασμα μετὰ τοῦ **οὖν** προηγεῖται τοῦ ἐξ οὗ συμπεραίνεται, Σοφ. Ο. Κ. 980, 981.

οὖν, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ **οἱ ἐν**, Εὐρ. Μήδ. 819· ἀντὶ **ὁ ἐν**, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1165.

οὕνεκα, καὶ παρὰ ποιηταῖς πρὸ φωνήεντος **οὕνεκεν** (πρῶτον παρὰ Πινδ.)· — σύνδεσμ. ἀναφορ. ἀντὶ **οὗ ἕνεκα**, δὸς δ' .. ἐμὲ πρήξαντα νέεσθαι, οὕνεκα δεῦρ' ἱκόμεσθα Ὀδ. Γ. 61· ἡ δ' Ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος, οὕνεκα πάσας .. ὑπεκπροθέει Ἰλ. Ι. 505· οὕνεκεν τὸ πεποναμένον μὴ .. κρυπτέτω Πινδ. Π. 9. 164. **2)** ἀναφορ. τοῦ **τοὔνεκα**, διότι, ἐπειδή, Ἰλ. Λ. 21 κέξ.· ὡσαύτως μετὰ τὸ τοῦδ' ἕνεκα, Λ. 111· μετὰ τὸ **τῷ**, Ὀδ. Ξ. 332· — ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον τίθεται καθ' ἑαυτὸ χωρὶς νὰ προηγῆται δεικτικόν, Ἰλ. Α. 11, κτλ.· οὕτω, οὕνεκ' ἄρα Η. 140., Λ. 79· οὕνεκα δὴ Γ. 403· — ὡσαύτως παρὰ Πινδ. Ν. 9. 85, καὶ Τραγ., ὡς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 639, Ἀποσπ. 313, Σοφ. Φιλ. 586, κ. ἀλλ. **3)** μετά τινα ῥήματα, ὡς τὸ ὅτι, Λατ. quod, μετὰ τὰ ῥήμ. **εἰδέναι**, Ὀδ. Ε. 216· **γνῶναι**, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 376· **νοεῖν**, Ὀδ. Η. 300· **ἐρέειν**, Π. 379, πρβλ. 330., Ο. 42· **νεμεσᾶν** Ψ. 214· οὕτω παρὰ Τραγικ., μετὰ τὰ **ἴσθι**, Σοφ. Φιλ. 232· **ἐννοεῖν**, Ἀντ. 63· **μαθεῖν** Ο. Τ. 708· **αἰσθάνεσθαι** ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1478· **λέγειν** Εὐρ. Ι. Α. 102· — πρβλ. **ὀθούνεκα**.

II. οὕνεκα (ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας οὐδέποτε **οὕνεκεν**), ὡς πρόθ. μετὰ γεν., ἰσοδύναμ. πρὸς τὸ ἁπλοῦν **ἕνεκα, εἵνεκα**, ἑπόμενον τῇ πτώσει μεθ' ἧς συντάσσεται, Σόλων 36. 5, καὶ συχν. παρ' Ἀττικ. ποιηταῖς, ὡς Αἰσχύλ. Πρ. 345, Ἀγ. 823, Σοφ. Φιλ. 774, Ἠλ. 387, κ. ἀλλ. (μάλιστα ὁ Σοφ. οὐδέποτε χρῆται τῷ **ἕνεκα**)· ἐν ᾧ τἀνάπαλιν παρὰ Καλλ., Βίωνι, ἔτι καὶ ἐν τῷ Ὁμηρικῷ Ὕμνῳ εἰς Ἀφρ. 199, **εἵνεκα, ἕνεκα** εἶναι ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ **οὕνεκα**, ἐπειδή. — Ἡ γνώμη ὅτι ὁ Ἰων. τύπος **εἵνεκα** πρέπει νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ **οὕνεκα**, ὁπουδήποτε τοῦτο ἀπαντᾷ ὡς πρόθεσις, δὲν δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ, ἂν καὶ ἐνίοτε ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις, ὡς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 188, Ἀριστοφ. Εἰρ. 210, Λυσ. 74, Ἐκκλ. 659., ἴδε Meinek. Komm. Indic. — Καθ' Ἡσύχ.: «οὕνεκα· διότι», καὶ «οὕνεκα· οὐ χάριν».

οὔνεσθε, ἴδε ἐν λ. **ὄνομαι**.

Οὐννάρχης, ὁ, ἀρχηγὸς Οὔννων, Οὔγγρων, Νικ. Χων. σ. 133, 18, ἔκδ. Β.

Οὐνναρχία, ἡ, ἴδε τὸ προηγ., Νικ. Χων. σ. 221, ἐν σημ. ϛ', 9, ἔκδ. Β.

οὐ νέμεσις· «οὐ μέμψις» Ἡσύχ.

οὔνης· «κλέπτης» Ἡσύχ.

οὔνομα, τό, Ἰων. ἀντὶ **ὄνομα**, Ὅμ., ὅστις ὅμως προτιμᾷ τὸν κοινὸν τύπον, ἐν ᾧ ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν Ἰωνικόν, ὃς ἐσφαλμένως ὑπό τινων ἀντιγραφέων εἰσήχθη εἰς Σοφ. Φιλ. 251.

οὐνομάζω, οὐνομαίνω, οὐνομαστός, Ἰων. ἀντὶ **ὀνομ-**.

οὔ νυ, σχεδὸν ὡς τὸ **οὐ δή**, ἐπιτεῖνον τὴν ἄρνησιν διὰ συμπεράσματος μορυμένου ἐκ τῶν ἡγουμένων, βεβαίως οὐχί, μόνον παρ' Ὅμ. καὶ τοῖς Ἐπικ.· — ὡσαύτως ἐνισχύει ἀρνητικὴν ἐρώτησιν, Ἰλ. Δ. 242, κτλ.

οὐξ, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **ὁ ἐξ**.

οὖον, τό, ἴδε **ὄα** Α.

οὔπᾱ, Δωρ. ἀντὶ **οὔπη**, Ἀριστοφ. Λυσ. 1157.

οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς· «Ἀριστοφ. (ἐν Πλούτῳ), ἐπεὶ δοκεῖ τοῖς ἐς Κόρινθον εἰσπλέουσι ξένοις χαλεπή τις ἡ πόλις εἶναι, διὰ τὴν τῶν ἑταιρῶν γοητείαν. ἐσπούδαζον γὰρ ἐπὶ τοῦτο οἱ Κορίνθιοι, καὶ ῥαθύμως διὰ τοῦτο διῆγον» Ἡσύχ.

οὐπαρχώση, ὑπαρχούσῃ, μετοχ., Ἐπιγραφ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 2.

οὐπέρ, ὑπέρ, Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. III, σ. 464. Ἴδε τὰς λέξ. **οὐπεραμερίη, οὐπερδικιόνθω**.

οὐ περ ἢ οὔπερ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **οὐ**, οὐδόλως, Ἰλ. Ξ. 416 κ. ἀλλ.

οὗπερ, Ἐπίρρ., ἴδε **ὅς, ἥ, ὅ** Α. 6. 1.

οὐπεραμερίη, = ὑπερημερίαι, ὀνομαστ. πτῶσ. πληθ. ἀρ., Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. III, σ. 465.

οὐπερδικιόνθω, = ὑπερδικούντων, προστ., Ἐπιγρ. Λεβαδείας ἐν Ἀθηναίῳ τ. Θ', σ. 362.

οὔ πη (ῃ), οὐδαμοῦ, Ἰλ. Ρ. 643, Ψ. 643, Ὀδ. Ε. 410· οὐδέ πη Ἰλ. Ζ. 267. **II.** οὐδαμοῦ, κατ' οὐδένα τρόπον, Ἰλ. Ν. 191, Ὀδ. Ε. 140.

οὐπί, Ἀττ. κρᾶσ. ἀντὶ **ὁ ἐπί**, Ἀριστοφ. Νεφ. 218.

οὔπιγγος, ὁ, ᾠδὴ εἰς Ἄρτεμιν, πρβλ. Ἀθήν. 619Β, Πολυδ. Δ', 38, Ilgen Scol. Praef. σημείωσ. 47.

οὖπις, Δωρ. **Ὦπις, ιδος**, ἡ, ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 204. **II.** ὄνομα Ὑπερβορείου παρθένου· — περὶ τοῦ εἰς Δῆλον πλοῦ αὐτῆς, ὅρα Bähr. εἰς Ἡρόδ. 4. 35. **III.** μεταγεν., ἐπίθ. τῆς Νεμέσεως, Ἀνθ. Π. παράρτ. 50. (Πιθ. = ὄπις, Müller. Dor. 2. 9, § 2).

οὔ ποθι, οὐδαμοῦ, Ἰλ. Ν. 309· — οὐδέ ποθι, ἐν οὐδενὶ τόπῳ, Ἰλ. Ω. 420, Ὀδ. Υ. 114.

οὐπόλυπα, = ὑπόλοιπα, Βοιωτ. GD 781. 12.

οὔ ποτε ἢ οὔποτε, Δωρ. **οὔποκα**, Ἐπίχ., Καλλ.· Ἐπίρρ. — οὐδέποτε, Ὅμ., καὶ Ἀττικ.· ὁ Ὅμ. συνάπτει αὐτὸ καὶ μετὰ τοῦ μέλλ. ὡς μετ' ἐνεστ. καὶ παρῳχ. χρόνων, ἴδε **οὐδέποτε**· — ἐνίοτε θέτει μίαν ἢ πλείονας λέξεις μεταξὺ τοῦ **οὐ** καὶ τοῦ **ποτέ**, ὡς Ἰλ. Α. 163., Δ. 48, κτλ., πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 245C.

οὔ που .; μήπως τάχα, μὴ ἀληθῶς .. ; ὡς τὸ **οὔ τί που**. ; οὔ πού νιν Ἑλένης αἰσχρὸν ὤλεσεν κλέος ; Εὐρ. Ἑλ. 135.

οὔποψ, κατ' Ἀττιτ. κρᾶσιν ἀντὶ **ὁ ἔποψ**, οὔποψ μελῳδεῖν αὖ παρασκευάζεται Ἀριστοφ. Ὄρν. 226. — Κατὰ Κόντον γραπτέον **οὔποψ**.

οὔπω ἢ οὔ πω, Ἰων. **οὔκω**, ἐπίρρ. ὄχι, ἀκόμη, Λατ. nondum, ἀντίθετ. τῷ **οὐκέτι** (ὄχι πλέον), ἀείποτε μετὰ παρῳχημ. χρόνων, Ὅμ., Ἡσ., κλ.· συχνάκις δὲ μετὰ παρεμβαλλομένης ἄλλης λέξεως, οἷον, οὐ γάρ πω ; οὕτως, οὔ τί κω Ἡρόδ. 6. 110· οὔτι πω Αἰσχύλ. Πέρσ. 179, Σοφ., κτλ.· οὐ πέφυκέ πω Αἰσχύλ. Πρ. 27, πρβλ. Εὐμ. 590, κτλ.· — ἀντίθετ. τῷ **πρίν**, Ἡρόδ. 1. 32· ἴδε **οὐδέποτε**. **2)** ἐνίοτε τίθεται ἁπλῶς ὡς ἰσχυρότερος τύπος τοῦ ἀρνητικοῦ, = οὐδόλως, οὐδαμῶς, ὅτε δύναται νὰ τίθηται μετ' ἐνεστ. ἢ μέλλ., σοὶ δ' οὔ πω .. θεοὶ κοτέουσιν Ἰλ. Ξ. 143, πρβλ. Μ. 270, Ὀδ. Β. 118, Σοφ. Ο. Τ. 105, 594· οὔ πω τλήσομ' .. ὁρᾶσθαι Ἰλ. Γ. 306, πρβλ. Ὀδ. Ε. 358.

οὐπώποκα, = οὐπώποτε, Ἐπιχάρμου Ἀποσπ. 94, 1.

οὐ πώποτε ἢ οὐπώποτε, οὐδέποτε ἀκόμη, Ὅμηρ. κ. Ἀττικ. τὸ πλεῖστον μετὰ παρῳχημ. χρόνων· μετ' ἐνεστ. μόνον ἐν Ὀδ. Μ. 98· μετὰ μέλλ. μόνον ἐνιαχοῦ, παρὰ μεταγενεστ. ὡς Λιβάν. 530Α, Μένανδρος ἐν Ῥήτορσιν 122Α· παρεμβαλλομένου τοῦ **γάρ**, οὐ γὰρ πώποτε Ἰλ. Α. 154., Γ. 442, κλ.

οὔπως ἢ οὔ πως, Ἰων. **οὔκως**, ἐπίρρ., οὐδαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον, οὐδόλως, ἐπιτεινομένης πλεῖστον ὅσον τῆς ἀρνήσεως, Ἰλ. Δ. 320, κλ.· διαιρούμενον διὰ παρεμπιπτούσης λέξεως, οὐ μέν πως, Β. 203., Δ. 158, κτλ.

οὐρά, Ἰων. **οὐρή**, ἡ· (συγγενὲς τῷ **ὄρρος**)· — ὡς καὶ νῦν, κοινῶς: «νουρά», οἷον, λέοντος, οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία μαστίεται Ἰλ. Υ. 170· κυνός, οὐρῇ μέν ῥ' ὄγ' ἔσηνε Ὀδ. Ρ. 302, κτλ.· οὕτως ἐπὶ τῶν περὶ τὰ δώματα τῆς Κίρκης λύκων καὶ λεόντων, οὐρῇσιν μακρῇσι περισσαίνοντες Κ. 215· ἐπὶ ἄλλων ζῴων, Ἡρόδ. 2. 38, 47, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 56, κ. ἀλλ.· δὲν λέγεται δὲ ἐπὶ πτηνῶν (πρβλ. **ὀρροπύγιον**), ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 12, 9. **2)** ὡς τὸ **κέρκος**, Λατ. cauda, τὸ αἰ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δοῖον, Σοφ. Ἀποσπ. 924. **II.** ἐπὶ στρατεύματος ἐν πορείᾳ, ἡ «ὀπισθοφυλακή», ἢ ὀπισθοφυλακία, Ξενοφ. Ἀν. 3. 4, 38, κτλ.· ἡ οὐρὰ τοῦ κέρατος, τὸ ὀπίσω μέρος αὐτοῦ, αὐτόθι 6. 5, 5· κατ' οὐράν τινος ἕπεσθαι, ἀκολουθεῖν κατόπιν τινός, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 2. 3, 21· ὁ κατ' οὐράν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὀπισθοφυλακήν, αὐτόθι 5. 3, 45· ἐπὶ ἢ κατ' οὐράν, πρὸς τὰ ὀπίσω, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγησ. 2. 2, Κύρ. 2. 4, 3· εἰς οὐρὰν Αἰλ. π. Ζ. 16. 33· ἐπ' οὐρᾷ, εἰς ὀπισθοφυλακήν, Ξεν. Ἑλλ. 4. 3· 4· κατ' οὐράν προσπίπτειν, ἐπιπίπτω ἐξόπισθεν, Πολύβ. 2. 67, 2. **2)** ῥήματος οὐρή, ἡ ἠχὼ τοῦ λόγου, Ἀνθ. Πλαν. 155.

οὐρᾱγέω, εἶμαι **οὐραγός**, ἄγω, ὁδηγῶ τὴν οὐρὰν στρατεύματος, τὴν ὀπισθοφυλακήν, ὀπισθοφυλακῶ, Σουΐδ.— καθόλου εἶμαι ἐν τοῖς ὄπισθεν στρατεύματός τινος, ἀκολουθῶ κατόπιν, τῶν δ' ἱππέων οὐραγούντων διὰ τοῦ πεδίου Πολύβ. 4. 11, 6, κλ.

οὐρᾱγία, ἡ, τὸ ὄπισθεν στρατεύματος, ὀπισθοφυλακία, Πολύβ. 1. 19, 14., 6. 40, 6, κτλ. — Καθ' Ἡσύχ.: «οὐραγία· στρατηγίας οὐρά, τουτέστι τὸ τέλος τῆς στρατιᾶς καὶ τῆς τάξεως».

οὐράγιον, τό· «ἔσχατον» Ἡσύχ.

οὐρᾱγός, ὁ, (οὐρά, ἡγέομαι) ὁ ἀρχηγὸς τῆς ὀπισθοφυλακίας, Ξεν. Ἀν. 4. 3, 26, Κύρ. 2. 3, 22, κτλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «οὐραγός· τῆς οὐρᾶς ὁ ἔσχατος ἡγεμών. καὶ τοῦ εὐωνύμου κέρατος φύλαξ. ὁ δὲ τοῦ δεξιοῦ δεξιοφύλαξ».

οὐράδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **οὐρά**, Γεωπ. [ᾱ, Δράκ. 13. 10].

οὐραία, ἡ, = **οὐρά**, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 2. 13, Εὐστ. 1758, 56· ἐν Βαβρ. 110. 3, κέρκον οὐραίης εἶναι πιθαν. ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ οὐραίην.

οὐραῖος, ᾱ, ον, (οὐρά) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν οὐράν, τρίχες ἄκραι οὐραῖαι Ἰλ. Ψ. 520 ἄκρα οὐρ. πτερὰ Ἀπολλ. Ρόδ. Β 571·— καθόλου, ὁ ὄπισθεν, ὁ τελευταῖος, οὐρ. πόδες, οἱ ὀπίσθιοι πόδες, Θεόκρ. 25. 269· πρβλ. **οὐραία**. **2)** **οὐραῖον**, τό, ἡ οὐρά, Ἀχαιός, παρ' Ἀθην. 277Β κυνὸς Μένανδρ. ἐν «Κόλακι» 5· ἄρκτος στρέφουσ' οὐραῖα Εὐρ. Ἴων 1154· ἐπὶ ἰχθύος, τὸ τῆς οὐρᾶς πτερύγιον, Σοφ. Ἀποσπ. 700, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 5, 10, κ. ἀλλ.· τὰ οὐραῖα, τὸ ὄπισθεν μέρος, ἡ ὀπισθοφυλακία, Φίλων 2. 109, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 35., 2. 1.

οὐρακός, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **οὐρίαχος**, Πολυδ. Α', 90.

οὐράνη [ᾰ], ἡ, (οὖρον) οὐροδοχεῖον, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 179, Σοφ. Ἀποσπ. 147. **II.** = **οὐρητήρ**, Πολυδ. Β', 223.

οὐρᾰνία, ἡ, ἡ ἐξ οὐρανοῦ, ὄνομα μιᾶς τῶν Μουσῶν, Ἡσ. Θ. 78· ἀκολούθως ἐθεωρεῖτο κυρίως ὡς ἡ Μοῦσα τῆς ἀστρονομίας.

II. ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ Ἀφρ. Πάνδημος, Πλάτ. Συμπ. 181C, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 105, Πινδ. Ἀποσπάσμ. 87. 3· ἐλατρεύετο ἐν Σαρματίᾳ, Ἡρόδ. 4. 59, Συλλ. Ἐπιγρ. 2109b. **III.** οἱ Ἀράβιοι ἐκάλουν τὴν σελήνην **Ἀλιλάτ**, δηλ. **οὐρανίην**, Ἡρόδ. 3. 8.

οὐρανία, ἡ, = **ἶρις**, Διοσκ. 1. 1.

οὐρανίαν· «ὅταν τὴν σφαῖραν ἀναβάλλωσιν. καὶ τὴν τοιαύτην δὲ καθόλου παιδιὰν οὐρανίαν καλοῦσιν καὶ οὐρανίζειν» Ἡσύχ.

οὐρᾰνίδης, ου, ὁ, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ, Ἡσ. Θεογ. 486· Οὐρ. Κρόνος Πινδ. Π. 3. 5·— Οὐρανίδαι, οἱ Τιτᾶνες, Ἡσ. Θ. 502, Πινδ., κλ.

οὐρᾰνίζω ἢ **-ίζομαι**, φθάνω μέχρις οὐρανοῦ, «οὐρανιζέτω: πρὸς τὸν οὐρανὸν διικνείσθω, Αἰσχύλος» Φώτ.— **οὐρανίζω**, ῥίπτω σφαῖραν ὑψηλὰ πρὸς τὸν οὐρανόν, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **οὐρανίαν**.

οὐράνιος [ᾱ], ᾱ, ον, ὡσαύτως ος, ον Εὐρ. Ἴων. 715, Φοίν. 1729, Πλάτ.·— ἐπουράνιος, ἐν τῷ οὐρανῷ ἢ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, γέννα Αἰσχύλ. Πρ. 164· θεοὶ Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 55, Αἰσχύλ. Ἀγ. 90, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 758, Πλάτ., κλ.· **οὐράνιαι**, αἱ θεαί, Πινδ. Π. 2. 70· **οὐράνιοι**, οἱ θεοί, Συλλ. Ἐπιγρ. 1276· ἐπὶ ἰδιαιτέρων θεῶν, Θέμις οὐρ. Πινδ. Ἀποσπ. 6· Ζεὺς Καλλ. εἰς Δία 55, κτλ.· αἱ οὐρ. θεοί, ἡ Δημήτηρ καὶ ἡ Κόρη, Συλλ. Ἐπιγρ. 2347l. 6· Ἥρα αὐτόθι 7034· Ἔρως αὐτόθι 3157· ἴδε **οὐρανία**. **2)** ὁ ἀνήκων εἰς τὸν οὐρανόν, ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ ἢ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἀστήρ Πινδ. Π. 3. 175· πόλος Αἰσχύλ. Πρ. 430· οὐρ. θεᾶς βρέτας, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόν, Εὐρ. Ι. Τ. 986· ἀστραπὴ Σοφοκλ. Ο. Κ. 1466 (ἔνθα ὁ Δινδ. ἀποκαθιστᾷ τὸν Αἰολ. τύπον, ὀρανία χάριν τοῦ μέτρου, ἴδε **οὐρανός**). φῶς ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 914· νεφέλαι Ἀριστοφ. Νεφέλ. 316· οὐρ. ὕδατα, δηλ. βροχή, Πινδ. Ο. 11. 2· οὕτως, οὐρ. ἄχος, ἐπὶ θυέλλης, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 418 (ἔνθα δύναται νὰ ἔχῃ μεταφορ. τινα σημασ., ὡς κατωτ. Π. 2)· οὐρ. σημεῖα, τὰ φαινόμενα τῶν οὐρανίων σωμάτων, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 2· οὕτω, τὰ οὐράνια ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 1. 1, 11· οὐράνιά τε καὶ χθονοστιδῆ Σοφ. Ο. Τ. 301. — Ἴδε Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. τόμ. Α', σελ. 753. **II.** ὁ μέχρις οὐρανοῦ ἐξικνούμενος, ὑψηλὸς μέχρις οὐρανοῦ, οὐράνιος κίων, ἐπὶ τῆς Αἴτνης, Πινδ. Π. 1. 36· ἐλάτης οὐρ. ἄκρος κλάδος Εὐρ. Βάκχ. 1064· πήδημα ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 860· σκέλος οὐράνιον ἐκλακτίζειν, ῥίπτειν, ἀντὶ εἰς οὐρανόν, διὰ λακτίσματος τινάσσειν ὑψηλά, Ἀριστοφ. Σφ. 1492, 1530· ἴδε ἐν λ. **φλέγω** Α. Π. **2)** μεταφορ., ὡς τὸ **οὐρανομήκης**, εἰς ὑπερβολὴν μέγας, φοβερός, μανιώδης, οὐρ. ἄχη Αἰσχύλ. Πέρσ. 573· οὐράνιόν γ' ὅσον, ὡς τὸ θαυμάσιον ὅσον, Λατ. immane quantum, Ἀριστοφ. Βάτρ. 781, 1135· οὐράνια, ὡς ἐπίρρ., σφοδρῶς, ἵππον οὐρ. βρέμοντα Εὐρ. Τρῳ. 519. **III.** Ἐπίρρ. **-ίως**, Διον. Ἀρεοπ. σ. 129.

οὐρᾰνίς, ίδος, ἡ, ἀνώμαλον θηλυκ. τοῦ **οὐράνιος**, τελετὰ Ἀνθ. Π. 15. 5.

οὐρᾰνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **οὐρανός**, μικρὸς οὐρανὸς ἢ στερέωμα· ὅθεν, **I.** ἡ θολοειδὴς ὀροφὴ δωματίου, μάλιστα σκηνῆς, Φύλαρχ. 41, Πλουτ. Ἀλέξ. 37, Φωκ. 33. **II.** ὡς καὶ νῦν, ἡ ὀροφὴ τοῦ στόματος, τὸ ἄνω στέγασμα τῆς κοιλότητος αὐτοῦ, Ἀθήν. 315D· ἴδε **οὐρανὸς** Π. 2. **III.** ἀστερισμός τις ἐν τῷ νοτίῳ ἡμισφαιρίῳ, Corona Australis, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 397.

οὐρᾰνίωνες, οἱ, οἱ οὐράνιοι, οἱ ἄνω θεοί, Λατ. coelites, θεοὶ Οὐρανίωνες Ἰλ. Α. 570, κτλ., ἢ ἁπλῶς Οὐρανίωνες, Ε. 373, Ἡσ. Θ. 461, 919, 929 — ὡσαύτως οἱ Τιτᾶνες ὡς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταγόμενοι, Ἰλ. Ε. 898· — θηλ. θεαὶ **οὐρανιῶναι** Ἀνθολ. Π. παράρτ. 51. 5.— Καθ' Ἡσύχ.: «οὐρανίωνας· τοὺς ὑπὸ τὴν οὐρανοῦ ἀρχὴν τεταγμένους».

οὐρᾰνο-βάμων [ᾱ], ονος, ὁ, ἡ, «οὐρανοβάμονος, οὐρανοφοίτου» Σουΐδ. **II.** ὁ μέχρις οὐρανοῦ ἐκτεινόμενος, τῆς οὐρανοβάμονος κλίμακος Εὐστ. Πονημάτ. 6. 90.

οὐρᾰνο-βᾰτέω, περιπατῶ ἢ κινοῦμαι ἐν τῷ οὐρανῷ, Ἰσ. Πηλουσ. 197, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 528.

οὐρᾰνο-βαφής, ές, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, Γλωσσ., ἴδε Δουκάγγ.

οὐρᾰνο-βλέπτης, ου, ὁ, ὁ πρὸς τὸν οὐρανὸν βλέπων, Χρύσιππ. Ἱεροσολ. Cod. Par. 513, fol. 103 v⁰.

οὐρᾰνό-βρυτος, ον, ὁ οὐρανόθεν βρύων, Μ. Φιλῆς ἔκδ. Mil. τ. Α', σ. 155, σημ. 9.

οὐρᾰνο-γνώμων, ον, ἔμπειρος περὶ τὴν γνῶσιν τοῦ οὐρανοῦ, Λουκ. Ἰκαρομ. 5.

οὐρᾰνό-γραπτος, ον, ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ γραφείς, Græc. orthod. Quirin. I, σ. 254.

οὐρᾰνο-γρᾰφία, ἡ, περιγραφὴ τοῦ οὐρανοῦ, ἐπιγραφὴ συγγράμματός τινος τοῦ Δημοκρίτου, Διογ. Λ. 9. 48.

οὐρᾰνό-δεικτος, ον, ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ φαινόμενος, δεικνύων ἑαυτὸν ἐν τῷ οὐρανῷ, αἴγλη μήνης Ὁμ. Ὕμν. 32. 3.

οὐρᾰνοδρομέω, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **οὐριοδρομέω** παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 289.

οὐρᾰνο-δρόμος, ον, ὁ διατρέχων τὸν οὐρανόν, Ἐκκλ., Βυζ.

οὐρᾰνό-δροσος, ον, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 155, 174, ἔκδ. Mil.

οὐρᾰνο-δύναμος Ἰησοῦς, ὁ ἔχων οὐρανίαν, δηλ. θείαν δύναμιν, Ἀνώνυμ. Cod. Par. 985, fol. 299 v⁰.

οὐρᾰνο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς τὸν οὐρανόν, Ἡσύχ. ἐν λέξει **κυανόν**.

οὐρᾰνόεις, εσσα, εν, τοῦ οὐρανοῦ ἢ εἰς τὸν οὐρανόν, ἀταρπὸς Μανέθων 4. 273. **II.** **οὐρανόεσσα** ὑπήνη, «ἢ τὸ ἐπάνω τοῦ χείλους τρίχωμα ἢ τὴν ὑπερῴαν, ἤτοι τὸν οὐρανίσκον καταχρηστικῶς» (Σχόλ.), Νικ. Ἀλεξιφ. 16.

οὐρᾰνόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Ὅμ., Ἡσ.· κυρίως παλαιὰ γενικὴ τοῦ **οὐρανός**, καὶ διὰ τοῦτο ἐνίοτε συνάπτεται μετὰ προθέσ., ἀπ' οὐρανόθεν Ἰλ. Φ. 199, Ὀδ. Λ. 18, Ἡσ. Ἀσπὶς Ἡρ. 384· ἐξ οὐρανόθεν Ἰλ. Θ. 19, 21, Ρ. 548· κατ' οὐρανόθεν Ὀρφ. Λιθ. 595.

οὐρᾰνο-θεσία, ἡ, ἡ θέσις τῶν ἀστερισμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 33.

οὐρᾰνόθι, Ἐπίρρ., ἐν οὐρανῷ, τὸ οὐρανόθι πρὸ Ἰλ. Γ. 3 ἑρμηνεύεται ἐν τοῖς Ἐνετ. Σχολ. ὡς ἐν τῷ ὑπὸ τὰ νέφη τόπῳ (ὡς τὸ Ἰλιόθι πρὸ ἢ ἠῶθι πρό), ὥστε τὸ **οὐρανόθι** ἐνταῦθα φαίνεται ὅτι εἶναι γενική, ὡς τὸ **οὐρανόθεν**. — Παρὰ τῷ Ἀλκμᾶνι 43, εὑρίσκομεν Αἰολ. ἢ Δωρ. τύπον **ὠρανίᾱφι**.

οὐρᾰνο-κάτοικος, ον, ὁ κατοικῶν ἐν οὐρανῷ, Γλωσσ.

οὐρανοκευθμωνοδίαιτος, ον, ὁ ἐν τοῖς κευθμῶσι τοῦ οὐρανοῦ διαιτώμενος, Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 1347.

οὐρᾰνο-κλῖμαξ, -ακος, ἡ, κλῖμαξ ἐκτεινομένη μέχρι τοῦ οὐρανοῦ, Φίλων 1. 620.

οὐρᾰνο-λέσχης, ου, ὁ, ὁ ὁμιλῶν περὶ οὐρανίων πραγμάτων, Ἐτυμολ. Μέγ. 623. 11.

οὐρᾰνο-μέτρης, ου, ὁ, ὁ μετρῶν τοὺς οὐρανούς, Ἐπιφάν. 1. σελ. 829.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 292.

οὐρᾰνο-μήκης, ες, ὑψηλὸς ὅσον ὁ οὐρανός, ὁ μέχρις οὐρανοῦ ἐκτεινόμενος, καθ' ὑπερβολὴν ὑψηλός, ἐλάτη Ὀδ. Ε. 239 δένδρεα Ἡρόδ. 2. 138· στήλη Λυσ. παρ' Ἀριστείδ.· λαμπὰς Αἰσχύλ. Ἀγ. 92· Ἄθως οὐρανομήκη (κλητ.) Ξέρξου Ἐπιστ. παρὰ Πλουτ. 2. 455D. **2)** μεταφορ., οὐρ. φωνή, κλέος Ἀριστοφ. Νεφ. 357, 459· κακὸν Ἄδηλ. παρ' Ἀριστ. ἐν Ρητ. 3. 11, 7· οὐρ. ποιεῖν τι Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 142. — Καθ' Ἡσύχ.: «οὐρανομήκη· ὑψηλὸν λίαν».

οὐρᾰνο-μίμητος, [Ι], ον, ὁ κατὰ μίμησιν τοῦ οὐρανοῦ, Εὐστ. Πονημάτ. 219. 14.

οὐρᾰνό-νικος, ον, ὁ νικῶν τὸν οὐρανόν, ἄτη οὐρ. = οὐράνιον ἄχος (ἴδε **οὐράνιος** Π. 2), Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 165.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οὐρᾰνό-παις, -παιδος, ὁ, ἡ, τέκνον τοῦ Οὐρανοῦ, Ὀρφ. Ὕμν. 26. 13, κτλ.

οὐρᾰνό-πεμπτος, ον, ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεμφθείς, Γερμ. Κωνσταν|λεως, Cod. Coisl. 278, fol. 203 r°.

οὐρᾰνο-πετής, ές, ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσών, Πλούτ. 2. 830E, κτλ.—Ἴδε Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. ἐν τ. Α', σελ. 278, 314.

οὐρᾰνό-πλαγκτος, ον, ὁ ἀνὰ τὸν οὐρανὸν πλανώμενος, Ὀρφ. Ὕμν. 20. 1.

οὐρᾰνό-πλαστος κόσμος, ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ πλασθείς, Λυδ. καὶ Ροδ. στ. 1513, ἔκδ. Wr.

οὐρᾰνό-πλοκος, ον, ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ πλεχθείς, Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 317.

οὐρᾰνο-ποιΐα, ἡ, ἡ δημιουργία τοῦ οὐρανοῦ, Διογ. Λ. 3. 77.

οὐρᾰνο-πολέω, = οὐρανοδρομέω, ὡς πνεῦμα μετ' ἀγγέλων οὐρανοπολῶν Χρον. Πασχάλ. 275, 3.

οὐρᾰνό-πολις, εως, ἡ, ἡ οὐρανία πόλις, ἐπὶ τῆς Ρώμης, Ἀθήν. 20C· ἐπὶ τῆς Ἱερουσαλήμ, Κλήμ. Ἀλ. 242· ἐπὶ τοῦ Βυζαντίου, Κ. Μανασσ. Χρον. 5493.

οὐρᾰνο-πολίτευτος, ον, ὁ ἔχων οὐράνιον πολιτείαν, Θεόδ. Στουδ. Cod. Par. 891, fol. 261 r°.

οὐρᾰνο-πολίτης [ῑ], ου, ὁ, πολίτης τοῦ οὐρανοῦ, Μάξιμ. Ὁμολ. τ. 1, σ. 394A, Εὐστ. Πονημάτ. 21, 11, κ. ἀλλ.— Θηλ. οὐρανοπολῖτις, -ιδος, ἡ, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 978, 25.

οὐρᾰνο-πορέω, ἐν οὐρανοῖς τὴν πορείαν ποιοῦμαι, Κοσμ. Ἱεροσολ. εἰς Γρηγ. Ναζ. σ. 6.

οὐρᾰνο-πορ(ε)ία, ἡ, πορεία ἐν τῷ οὐρανῷ, Διον. Ἀρεοπ. 679B.

οὐρᾰνο-πόρος, ον, ὁ διὰ τοῦ οὐρανοῦ πορευόμενος, Μεθόδ. 157B, κλ.

οὐρᾰνο-πράτης, ου, ὁ πιπράσκων τὸν οὐρανόν, ὁ ἐμπορευόμενος τὰ θεῖα, Πισίδ. Ἑξαήμερ. 402.

οὐρᾰν-όπτης, ὁ, ὁ τὸν οὐρανὸν ὁρῶν, Καισάρ. 1073.

οὐρᾰν-όροφος, ον (γραπτ. οὐραώρ-), ὁ ἔχων θολοειδῆ ὀροφήν, Ἀθήν. 481F (ἔνθα ὅμως τὰ ἄριστα Ἀντίγραφα ἔχουσιν οὐρανοφόρον)· ἴδε τὸ ἑπόμ. II.

οὐρᾰνός, ὁ· Δωρ. ὡρανός Θεόκρ. 2. 147., 5. 144· Αἰολ. ὀρανός (ἐξ ὀρανῶ Ἀλκαῖ. 34, Σαπφὼ 68, πρβλ. Ahrens D. Aeol. σ. 101, καὶ ἴδε οὐράνιος I. 2)— οὐδέποτε ἐν χρήσει κατὰ πληθ. παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσιν, ἴδε I. 4· (ἴδε ἐν τέλ.). I. ὁ οὐρανός, παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσιόδ., 1) ὁ θόλος τοῦ οὐρανοῦ, τὸ στερέωμα, ὅπερ ἐνομίζετο ὡς κοῖλον ἡμισφαίριον στηριζόμενον κύκλῳ ἐπὶ τῆς περιφερείας τῆς γῆς, γαῖα .. ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ οὐρανὸν ἀστερόεντα, ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτοι Ἡσ. Θεογ. 126. Ἐστηρίζετο ἐπὶ τῶν κιόνων τοῦ Ἄτλαντος, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς [Ἄτλας] μακράς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσιν Ὀδ. Α. 54, πρβλ. Αἰσχύλ. Προμ. 348· ἦτο χάλκεος, Ἰλ. Ρ. 425· πολύχαλκος, Ε. 504, Ὀδ. Γ. 2· σιδήρεος, Ο. 329, Ρ. 565· ἦτο ἐν μέσῳ νεφελῶν, Ἰλ. Ο. 192, Ὀδ. Ε. 303· ὑπεράνω τοῦ αἰθέρος, αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκε Ἰλ. Β. 458, Π. 364, Τ. 351, πρβλ. Σχόλ. Ἔνετ. 3. 3. (Ἔτι καὶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἐξηκολούθει νὰ θεωρῇ αὐτὸν στερεὸν (στερέμνιον), Στοβ. Ἐκλογ. 1. 23· πρβλ. τὴν κωμικὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 96). Ἐπὶ τοῦ θόλου τούτου ὁ ἥλιος ἔτρεχε τὸν δρόμον αὐτοῦ, ὅθεν ἡ ἔκλειψις περιγράφεται οὕτως: ἠέλιος δὲ οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε Ὀδ. Υ. 357, πρβλ. Σοφοκλ. Αἴ. 845· καὶ οἱ ἀστέρες ἦσαν προσηλωμένοι ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐκινοῦντο μετ' αὐτοῦ, ἐπειδὴ ὑπετίθετο ἀείποτε περιστρεφόμενος, Ἰλ. Σ. 485· Ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ Χ. 318· οὐρανὸς ἀστερόεις, τὸ πλῆρες ἀστέρων στερέωμα, Ζ. 108. κ. ἀλλαχοῦ· — περὶ τῶν φιλοσοφικῶν θεωριῶν ἴδε ἐν λ. σφαῖρα 3. 2) ὁ οὐρανὸς ὡς ἕδρα τῶν θεῶν ἐκτὸς ἢ ὑπεράνω τοῦ στερεώματος, ἡ μερὶς τοῦ Διὸς (ἴδε ἐν λ. Ὄλυμπος), Ἰλ. Ο. 192, πρβλ. Ὀδ. Α. 67, κτλ.· ὡσαύτως, οὐρανὸς Ὄλυμπός τε Ἰλ. Α. 497., Θ. 394· Οὔλυμπός τε καὶ οὐρανὸς Τ. 128· πύλαι οὐρανοῦ, πυκνὸν νέφος ὃ αἱ Ὧραι ἀνέκλινον ἢ ἐπέθετον, Ε. 750., Θ. 394· οὕτω μετέπειτα, οἱ ἐξ οὐρανοῦ, οἱ οὐράνιοι θεοί, Αἰσχύλ. Πρ. 896· οἱ ἐν οὐρανῷ θεοὶ Πλάτ. Πολ. 508A·— ἐντεῦθεν ὁ εἰς ὃν οἱ ἄνθρωποι ἔτεινον τὰς χεῖρας εὐχόμενοι καὶ εἰς ὃν ὡρκίζοντο, εὔχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρ. ἀστερόεντα Ἰλ. Ο. 371, Ὀδ. Ι. 527· νὴ τὸν οὐρανὸν Ἀριστοφ. Πλ. 267, 366. 3) συνήθως τὸ ὑπὲρ τὴν γῆν διάστημα, ὁ ἀήρ, ὁ οὐρανός, οὐδέ τις ἄλλη φαίνετο γαιάων, ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα Ὀ. Ξ. 302· σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκη Ἰλ. Θ. 509· συχνάκις ἐπὶ φράσεων οἷαι αἱ: κλέος οὐρανὸν ἵκει, κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει, ἡ φήμη ἐξικνεῖται μέχρις οὐρανοῦ, πληροῖ τὸν οὐρανόν, Ἰλ. Θ. 192, Ὀδ. Τ. 108· οὕτως, αἴγλη, κνίση, σκόπελος οὐρανὸν ἵκει, κτλ. (πρβλ. οὐράνιος, οὐρανομήκης)· καὶ μεταφορ., ὕδρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει Ὀδ. Ο. 329., Ρ. 565· οὕτω γῇ τε κοὐρανῷ λέξαι τύχας Εὐρ. Μηδ. 57, πρβλ. Φιλήμ. ἐν «Στρατιώτῃ» 1. 1· πρὸς οὐρανὸν βιβάζειν τινά, ἀναβιβάζειν μέχρις οὐρανοῦ, ὡς ὁ Ὁράτ. evehit ad Deos, Σοφ. Ο. Κ. 381· εἰς τὸν οὐρ. ἤλλοντο, ἐπήδων ὑψηλά, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 11· πρὸς τὸν οὐρ. βλέπειν ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 19. 9. 4) ἐν χρήσει παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστ. ἐπὶ παντὸς περιβάλλοντος χώρου, ὁ κόσμος ἢ τὸ σύμπαν, Πλάτ. Πολιτ. 269D, Τίμ. 32B, Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 9, 9, Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 8, 18, κ. ἀλλ.·— οὕτως ἐν τῷ πληθ., οἱ οὐρανοί, παρὰ τοῖς Ἑβδ. Ψαλμ. ηϛ', 6., ΡΜΔ', 4, κ. ἀλλ. 5) ὁ χῶρος τοῦ οὐρανοῦ, κλῖμα, Ἡρόδ. 1. 142. II. πᾶν ὅ,τι ἔχει τὸ σχῆμα τοῦ οὐρανίου θόλου, ὡς, 1) θολοειδὴς ὀροφὴ ἢ στέγη σκηνῆς (πρβλ. τὸ Γαλλ. ciel), Ἡσύχ. 2) ἡ ὀροφὴ τοῦ στόματος, οὐρανίσκος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11, 2, π. Ζ. Μορίων 2. 17, 12, πρβλ. Ἀνθ. Π. 5. 105, Ἀθήν. 344B, καὶ τὸ λογοπαίγνιον παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 165·— οὕτω τἀνάπαλιν ὁ Ἔννιος coeli palatum. III. ὡς ἄρσ. κύριον ὄνομα, ὁ Οὐρανός, υἱὸς τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Γαίας, Ἡσ. Θ. 127 κἑξ.· ἀλλὰ σύζυγος τῆς Γῆς πατὴρ τοῦ Κρόνου καὶ τῶν Τιτάνων (πρβλ. οὐρανίδης), αὐτόθι 137, Ὁμ. Ὕμν. 30. 17, πρβλ. Αἰσχύλου Πρ. 205·— ἐν Ἰλ. Ο. 36, Ὀδ. Ε. 184, οὐρανός καὶ γαῖα, ὡς μάρτυρες ὅρκου εἶναι ἁπλῶς προσηγορικά. (Κατὰ τὸν Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 19, 9, ἐκ τοῦ ὅρος, ὅριον, πρβλ. ὁρίζων. Ἀλλ' εἶναι ἡ αὐτὴ λέξις τῇ Βεδικῇ varunas, τὸ κραταιὸν στερέωμα, ἐκ τοῦ Σανσκρ. var (tegere), ἴδε M. Müller ἐν Oxf. Essays, 1856, σελ. 41).

οὐρᾰνο-σκόπος, ον, ὁ παρατηρῶν τὸν οὐρανόν·— ὡς οὐσιαστ., εἶδος ἰχθύος τοῦ ἄλλως καλουμένου καλλιωνύμου, Ἀθήν. 356A, Plin. H. N. 32. 7, πρβλ. Sprengel Diosc. 2. 96, Greenhill εἰς Θεόφρ. 40. 11.

οὐρᾰνο-στεγής ἄθλος, ἆθλος τοῦ φέρειν τὸν οὐρανὸν ἢ ὑποβαστάζειν αὐτόν, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 298· πρβλ. ὑποστενάζω II.

οὐρανουσία, ἡ, ἡ τοῦ οὐρανοῦ οὐσία, τὴν οὐρανουσίαν δι' ἧς τὰ πάντα στρέφουσιν ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ὑμᾶς δὲ αὐτοὺς ὅσοι ἐστὲ ἄγγελοι κτέξ. Pap. mag. saec. III PK CXXI, 831.

οὐρᾰνοῦχος, ον, (ἔχω) ὁ κρατῶν τὸν οὐρανόν, ἀρχὴ οὐρ., ἡ κυβερνῶσα τὸν οὐρανόν, Αἰσχύλ. Χο. 960.

οὐρανο-φᾰνής, ές, ὁ ἐμφανίζων ἑαυτὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Ἀθαν. II, 1116A.

οὐρᾰνο-φάντωρ, ορος, ὁ, ἡ, ὁ λάμπων μέχρις οὐρανοῦ· ἢ ὁ ἀποκαλύπτων τὰ οὐράνια, ἐπίθετον τοῦ Μ. Βασιλείου, Βίος Βασιλ. 168D, Νικηφ. Κ/πόλεως 1064C.

οὐρανο-φεγγής, ές, ὁ φέγγων ἐν τῷ οὐρανῷ, Ἐκκλ.

οὐρᾰνοφοιτάω, ἐν οὐρανῷ διατρίβω, Ἡσύχ.· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 629.

οὐρᾰνο-φοίτης, ου, ὁ, ὁ περιπατῶν ἐν τῷ οὐρανῷ, οὐρανοβάμων, Γρηγ. Ναζ., Σουίδ., κλ.

οὐρᾰνό-φοιτος, ον, ὁ ὑψούμενος μέχρις οὐρανοῦ, διάφ. γραφ. Φίλων 2. 513.

οὐρᾰνο-φόρος, ον, ὁ ἔχων ἄνωθεν οὐρανόν, δηλ. παραπέτασμα, ἴδε ἐν λ. οὐρανόροφος. 2) ὁ φέρων εἰς τὸν οὐρανόν, οὐρανοφόρος κλῖμαξ Βασίλ. IV, 357B.

οὐρᾰνό-φρων, ονος, (φρήν) ὁ ἔχων φρονήματα οὐράνια, Ἐκκλ.

οὐρανοχάλκευτος, ον, ὁ ἐν οὐρανῷ χαλκευθείς, οὐρανοχάλκευτος στήλη μετανοίας ὁ Δαβίδ Γερμ. Κ/πόλεως Cod. Coisl. 278, fol. 24 r°· οὐρανοχάλκευτος πανοπλία Εὐθ. Ζυγαβ. ἐν Mi. Pa. Gr. τ. 130, σ. 24.

οὐρᾰνό-χροος, ον, συνηρ. -χρους, ουν, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, Θεόφρ. ἐν Ideler Φυσ. 2, σ. 334.

οὐρᾰνόω, μεταφέρω εἰς τὸν οὐρανόν, θεοποιῶ, ἀποθεῶ, Ἐκκλ.

οὐράνωσις, ἡ, ἡ εἰς τοὺς οὐρανοὺς μεταβίβασις, θεοποίησις, Εὐστ. 82. 3.

οὖραξ, γεν. αγος, ἡ, Ἀττ. ὄνομα τοῦ πτηνοῦ τέτριξ (ὃ ἴδε), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 1, 7.

οὐραχοειδής, ές, ὅμοιος πρὸς οὔραχον, οὐραχοειδὲς ἔντερον Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. s. 109.

οὐράχος, ὁ, (οὖρον) ὁ τῶν οὔρων ἀγωγὸς ἐμβρύου, Ἱππ. 54 21, Γαλην. II. = οὐρίαχος, ὁ αὐτ. 269. 5, πρβλ. Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 8· τοὺς καλουμένους οὐραχοὺς τῶν καρπίμων Αἰλ. π. Ζ. 6. 43, πρβλ. Διοσκ. 4. 179. III. ἡ αἰχμὴ τρυπάνου, Ἀπολλοδ. Ἀρχ. 18.

οὐρβανός, ή, όν, τὸ Λατ. urbanus = πολιτικός, οὐρβᾱνὸς στρατηγὸς = τῷ Ρωμαϊκῷ praefectus urbis, Σολλ. Ἐπιγρ. 4029.

οὐργάτης, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ ὁ ἐργάτης, Σοφ. Ἀντ. 252.

οὔρεα, τά, Ἰων. ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. τοῦ ὄρος, τό.

οὔρειος, η, ον, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ ὄρειος.

οὐρεό-φοιτος, ον, ποιητ. ἀντὶ ὀρεόφ-, ὁ ἀνὰ τὰ ὄρη φοιτῶν, περιφερόμενος, Ἰακώβ. εἰς Ἀνθ. Π. σ. 82· θηλ. -φοιτάς, άδος. Ἀνθ. Π. 11. 194.

οὐρεσι-βώτης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ὀρεσιβ-, ὁ βοσκόμενος ἐπὶ τῶν ὀρέων, θῆρες Σοφ. Φ. 1148.

οὐρεσί-δρομος, ον, ποιητ. ἀντὶ ὀρεσίδρ-, διάφ. γραφ., ἐν Εὐρ. Βάκχ. 986.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οὐρεσί-οικος, ον, ποιητ. ἀντὶ ὀρεσίοικος, Ἀνθ. Π. 6. 181.

οὐρεσι-φοίτης, ου, ὁ, = **οὐρεόφοιτος**, Ἀνθ. Π. 9. 524., 525, 16, κτλ.·— θηλ. **οὐρεσιφοῖτις**, ιδος, Ὀρφ. Ὕμν. 1. 7, Νόνν. Δ. 9. 76.

οὐρεσί-φοιτος, ον, = **ὀρεσίφ-**, Ἀνθολ. Π. 5. 144, Ὀππ. Ἀλ. 5. 403. — Καθ' Ἡσύχ.: «οὐρεσίφοιτος· ἐν τοῖς ὄρεσιπλανώμενος».

οὐρεύς, ῆος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ **ὀρεύς**, ὃ ἴδε·— ἐν Ἰλ. Κ. 84, ἠέ τιν' οὐρήων διζήμενος ἤ τιν' ἑταίρων, κοινῶς λαμβάνεται ὡς = **οὖρος**, **φύλαξ**, σκοπός, φύλαξ, πρβλ. Ἀριστ. Ποιητ. 25, 16· ἀλλὰ δύναται νὰ σημαίνῃ καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις ἡμιόνους, καὶ οἱ Σχολ. δίδουσιν ἀμφοτέρας τὰς ἑρμηνείας.

οὐρέω, Ἡσ., Ἀττ.· παρατ. **ἐούρουν** (προσ-) Δημ., Ἰων. **οὔρεον** Ἱππ. 976F, ἢ **οὔρεσκον**, ἴδε κατωτ.: μέλλ. **οὐρήσω** Ἱππ. 589. 42. Ἀττ. -**ήσομαι** Ἀριστοφ. Εἰρ. 1266: ἀόρ. **ἐούρησα** (ἐν-) Εὔπολ. ἐν «Αὐτολύκῳ» 12, Ἰων. **οὔρησα** Ἱππ.· πρκμ. **ἐούρηκα** (ἐν-) Ἀριστοφ. Λυσ. 402· Ἰων. ὑπερσ. **οὐρήκειν** Ἱππ. 1201F·— Παθ., Ἰων. ἀόρ. **οὐρήθην** ὁ αὐτ. 213F (**οὖρον**).— Οὐρῶ, κοινῶς «κατουρῶ», Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 727. 756, Ἡρόδ. 1. 133, κτλ. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἐκβάλλω μετὰ τῶν οὔρων, Ἱππ. Ἀφ. 1252· οὔρεσκεν ὄφεις Ἀντών. Λιβ. 41.— Παθ., τὸ οὐρούμενον = οὔρημα Ἱππ. 216C, κτλ. **II.** ἐκσπερματίζω ὡς τὸ Λατ. meiere, = semen emittere, τὴν γονὴν οὐρεῖν, Foës. Oecon. Hipp.

οὐρέω (οὖρος B) ἀγρυπνῶ, φυλάττω, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1618, Ἐτυμ. Μέγ.

οὐρη-δόχος, ον, = **οὐροδόχος**, Νικηφ. Γρηγ. Ἱστ. 285A.

οὐρήθρα, Ἰων. -θρη, ἡ, (οὐρέω) ἡ οὐρήθρα, ὁ σωλὴν δι' οὗ τὰ οὖρα ἐξέρχονται ἐκ τῆς κύστεως, Ἱππ. Ἀφ. 1252, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 14, 1.

οὔρημα, τό, = **οὖρον**, «κάτουρον», Ἱππ. 230. 54., 231. 2, ἐν τῷ πληθ.

οὐρηρός, όν, ὁ πρὸς οὔρησιν, οὐρηρὸν ἀγγεῖον, οὐροδόχον ἀγγεῖον, ἀμίς, «κατουροκάνατον», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 803.

οὐρησείω, ἐφετ. τοῦ **οὐρέω**, ἐπιθυμῶ, θέλω νὰ οὐρήσω, Γλωσσ.

οὔρησις, εως, ἡ, τὸ οὐρεῖν, «κατούρημα», Ἱππ. Ἀφ. 1252· Ἰων. πληθ. **οὐρήσιες**, 76H, κτλ.· οὔρησιν λύειν Μνησίθ. παρ' Ἀθην. 121D.

οὐρητήρ, ῆρος, ὁ, παρὰ προγενεστέροις συγγραφ. = **οὐρήθρα**, Ἱππ. π. Ἀέρ. 286, πρβλ. 192H, καὶ οὕτως, ὡς φαίνεται, ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 15, 1. **II.** παρὰ μεταγεν. συγγραφ. ὡς ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἀνατομικῇ, οἱ οὐρητῆρες, εἶναι οἱ δύο ἀγωγοὶ οἱ μεταφέροντες τὰ οὖρα ἐκ τῶν νεφρῶν εἰς τὴν κύστιν, Γαλην. Ὅροι Ἰατρ. τ. 19, σ. 363, ξγ', ἔκδ. Kühn.

οὐρητιάω, = **οὐρησείω**, Ἀριστοφ. Σφ. 807, Ἀριστ. Προβλ. 4. 20.

οὐρητικός, ή, όν, ἐπὶ προσώπων, ὁ ἔχων τάσιν εἰς τὸ συχνῶς ἢ πολὺ οὐρεῖν, Ἱππ. 405· 19· οἱ λίαν οὐρ. Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 7, 15. **II.** ὁ κινῶν τὴν ἔκκρισιν οὔρων, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 393· οἶνος Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 32C κέξ. **2)** ὅμοιος πρὸς τὰ οὖρα, ὀσμὴ Ἀριστ. Προβλ. 13. 6, 2. **III.** πόρος οὐρ. οὐρήθρα, Medic.

οὐρητρίς, ίδος, ἡ, οὐροδοχεῖον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 599.

οὐρία, ἡ, ἴδε ἐν λ. **οὔριος** Π. 2.

οὐρία, ἡ, πάρυδρόν τι πτηνόν, «ἡ δὲ λεγομένη οὐρία οὐ πολὺ λείπεται νήττης, τῷ χρώματι δὲ ῥυπαροκέραμός ἐστι, τὸ δὲ ῥύγχος μακρόν τε καὶ στενὸν ἔχει» Ἀθήν. 395D.

οὐρίαχος, ὁ, (οὐρά) ὁ σαυρωτὴρ τοῦ δόρατος, τουτέστι τὸ ὄπισθεν μέρος, ἀντίθετ. τῷ **αἰχμή**, Ἰλ. Ν. 443, κτλ. ἴδε ἐν λ. **πελεμίζω**, καὶ πρβλ. **στύραξ**, **σαυρωτήρ**.— Καθ' Ἡσύχ.: «οὐρίαχον· τὸν σαυρωτῆρα, ἔστι δὲ σιδήριον ἐγκεκαμμένον εἰς τὸ ἕτερον μέρος τοῦ δόρατος». **2)** τὸ μέσον τῆς κώπης, Πολυδ. Α', 90 (κοινῶς **οὐρακός**).

οὐριβάτας, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **ὀρειβάτης**, ὁ περιπατῶν εἰς τὰ ὄρη, Εὐρ. Ἠλ. 170, Ἀποσπ. 775. 25· ὀριβάτας Ἀριστοφ. Ὄρν. 276.— Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Dind. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.

οὐρίζω, Ἰων. ἀντὶ **ὁρίζω**, θέτω ὅριον, περιορίζω, Ἡρόδ.

οὐρίζω, μέλλ. Ἀττ. -**ιῶ**· (οὖρος A)·— φέρω δι' οὐρίου ἀνέμου, διαπορθμεύω, πέμπω, ἐπὶ λόγων καὶ εὐχῶν, Αἰσχύλ. Χ. 319· κατ' ὀρθὸν οὔρισας, ἀποκατέστησας εἰς οὖρον, εἰς εὐτυχῆ ὁδόν, Σοφ. Ο. Τ. 695·— οὕτω δυνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν τὴν αἰτ. αὐτοὺς ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 602, ἔνθα ὅμως ὁ Σχολ. ἐξέλαβε τὸ ῥῆμ. ὡς ἀμετάβ. = τῷ **οὐριοδρομεῖν**, πρβλ. **ἐπουρίζω**, **κατουρίζω**.

οὐρί-θρεπτος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ὀρείθρ-**, ὁ ἐπὶ τῶν ὀρέων τραφείς, Εὐρ. Ἑκάβ. 204.— Καθ' Ἡσύχ.: «οὐριθρέπταν· ἐν ὄρεσι τραφέντα».

οὐριοδρομέω, τρέχω μὲ οὔριον ἄνεμον, ἐπὶ πλοίου, Φερεκύδ. παρὰ Διογ. Λ. 1. 116, Διόδ. 3. 34, κτλ.· πρβλ. Λοβ. εἰς Φρύνιχ. 617.

οὐριο-δρόμος, ον, ὁ τρέχων ἢ πλέων μὲ οὔριον ἄνεμον, κτλ., Τιμαρίων ἐν Notices des Mes. 9, σ. 165.

οὔριον, τό, (**οὖρος** B) «φυλακή, σημεῖον» Ἡσύχ. (**ὅριον** Schm.).

οὔριος, α, ον, καὶ ος, ον, Σοφ. Φιλ. 355· (**οὖρος** A)·— ὁ μὲ οὔριον ἄνεμον, Λατιν. vento secundo, οὔρ. πλοῦς, εὐτυχὴς πλοῦς, κτλ., αὐτόθι 780, Εὐρ., κτλ.· οὔρ. δρόμος Σοφ. Αἴ. 889· πομπὴ Εὐρ. Ι. Α. 352·— ἐπὶ πλοίου, οὔρ. πλάτη Σοφ. Φιλ. 355· λαῖφος Εὐρ. Ἑλ. 406, πρβλ. 147· ἀφήσω κατὰ κῦμ' ἐμαυτὸν οὔριον Ἀριστοφ. Ἱππ. 433·— οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., οὔρια θεῖν, τρέχειν μὲ οὔριον ἄνεμον, Ἀριστοφ. Λυσ. 550· πρβλ. κατωτ. Π. 2. **2)** μεταφορ., εὐτυχής, ἐπιτυχής, πρᾶξις Αἰσχύλ. Χο. 814, πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 95· φόνος ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 822· βίοτος Ἀνθ. Π. 7, 164. κτλ.·— οὐδ. πληθ. **οὔρια** ὡς ἐπίρρ., Εὐρ. Ἑλ. 1588. **II.** ἐπιτυχής, καλός, πνεῦμα, πνοαὶ αὐτόθι 1663, Ἐκ. 900, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 37· οὔρ. ἄνεμος ἐπί τι Θουκ. 7. 53· κωμικῶς ἐπὶ τῶν φυσῶν, ἤτοι τῶν φυσητήρων τοῦ χαλκέως, οὐρίᾳ ῥιπίδι Ἀριστοφ. Ἀχ. 669. **2)** **οὐρία** (ἐξυπακ. πνοή), ἡ, **οὖρος**, οὔριος ἄνεμος, οὐρίᾳ ἐφιέναι (ἐξυπ. ἑαυτὸν ἢ τὸ πλοῖον) πλεῖν οὐρίῳ ἀνέμῳ, Πλάτ. Πρωταγ. 338A· ἐξ οὐρίας διαδραμεῖν, πλεῖν Ἀριστ. Μηχαν. 7. 1, Πολύβ. 1. 47, 2· οὕτως, ἐξ οὐρίων δραμεῖν Σοφ. Αἴ. 1083, ἔνθα ἴδε Λοβέκ.· ἐν οὐρίῳ πλεῖν Λουκ. Λεξιφ. 15. **III.** Ζεὺς οὔριος, ὡς πέμπων οὐρίους ἀνέμους, δηλ. ὁδηγῶν τὰ πράγματα εἰς εὐτυχὲς τέρμα, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 590, Ἀνθ. Π. 12. 53, Συλλ. Ἐπιγραφ. 3797. 1· οὔριος .. ἐπίλαμψον ἐμῷ καὶ ἔρωτι καὶ ἱστῷ Κύπρι αὐτόθι 5. 17. **IV.** οὔρ. ᾠόν, τὸ εἰς κλώσσημα ἀνεπιτήδειον, ἄγονον ᾠόν, ἀλλαχοῦ ὑπηνέμιον, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, κτλ.· τὰ τικτόμενα κατὰ τὸ ἔαρ ἐκαλοῦντο **ζεφύρια**, τὰ δὲ κατὰ τὸ φθινόπωρον **κυνόσουρα**, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 13.—Ἴδε Χαριτωνίδου Ποικίλ. Φιλολ. τ. Α', σ. 785.

οὔριος, α, ον, (οὖρος) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὰ οὖρα, Ἡσύχ.

οὐριο-στάτης, ου, ὁ, (ἵστημι) σταθερὸς καὶ εὐτυχής, Αἰσχύλ. Χο. 821·— τὸ χωρίον ἀμφίβολον.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 29.

οὐριότης, -ητος, ἡ, ἐπιτυχία (ἴδε **οὔριος** I. 2), Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 6. 48.

οὐριόω, δίδω εἰς τοὺς ἀνέμους, ἀφίνω ἐλεύθερον, ἐθείρας Ἀνθ. Π. 9. 777.

οὐρίς, -ίδος, ἡ, = **ἀμίς**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Μεγάλ. Ἐτυμ.

οὔρισμα, τό, Ἰων. ἀντὶ **ὅρισμα**, ὅριον μεθόριον, Ἡρόδ. 2. 17., 4. 45.

οὔρνις, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ **ὁ ὄρνις**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 284.

οὐρο-δοχεῖον, τό, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «κατουροκάνατον», Γλωσσ.

οὐρο-δόχη, ἡ, (οὖρον) οὐροδοχεῖον, «οὐροδόχην· τὴν ἀμίδα» Ἡσύχ.: **οὐροδόκη**, Φώτ.

οὐρο-δόχος, ον, ὁ περιέχων ἢ δεχόμενος οὖρα, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 108· οὐροδόχος κύστις Γαλην. Π, 239C.

οὖρον, τό, «κάτουρον», Ἡρόδ. 2. 111, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., Ἱππ. Ἀφ. 1252. (Ἐντεῦθεν: **οὐρ-έω**, **οὐρ-ήθρα**, **οὐρ-άνη**, κτλ.· πρβλ. Σανσκρ. vâr-i (aqua)· Λατ. ur-ina, ur-inari· Γερμ. har-n. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 352.

οὖρον, τό, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἐν τρισὶ χωρίοις, δηλ. Ἰλ. Ψ. 431, ὅσα δίσκου οὖρα .. πέλονται, ὅσον εἶναι τὸ διάστημα, καθ' ὃ ῥίπτεται δίσκος (ἀνθ' οὗ ἐν Ψ. 523, ἔχομεν τὴν λέξ. **δίσκουρα**)· Ὀδ. Θ. 124, ὅσσον τ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιόνοιϊν, τόσσον ὑπεκπροθέων .. ἵκετο; καὶ Ἰλ. Κ. 351, ὅσσον τ' ἐπὶ οὖρα πέλονται ἡμιόνων (κοινῶς **ἐπίουρα**), ἀλλ' ἴδε Spitzn. Excur. xx εἰς Ἰλ.)·— ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ τὸ μέτρον τῆς ἀποστάσεως εἶναι σαφές· ἐν τῷ δευτέρῳ χωρίῳ ὡσαύτως ὡρισμένον τι μῆκος ἀποστάσεως ἐκφέρεται διὰ τῶν φράσεων: οὖρον ἡμιόνοιϊν, οὖρα ἡμιόνων· ἀλλὰ τί διάστημα πρέπει νὰ νοήσωμεν διὰ τούτου εἶναι ἄδηλον· ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν δύο τούτων φράσεων προστίθεται ὡς ἑρμηνεία, αἱ γάρ τε (δηλ. αἱ ἡμίονοι) βοῶν προφερέστεραί εἰσιν ἑλκέμεναι νειοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον·— ὅθεν ἡ κοινὴ ἑρμηνεία (λαμβανομένη ἐκ τοῦ Ἀριστάρχου), ὅτι δηλ. ἡ δηλουμένη διὰ τῆς φράσεως ἀπόστασις εἶναι ἐκείνη καθ' ἣν αἱ ἡμίονοι θὰ ὑπερέβαινον τοὺς βοῦς κατὰ τὴν ἄροσιν δεδομένης τινὸς ἀποστάσεως ἐν δεδομένῳ χρόνῳ. Ἀλλὰ τίς αὕτη ἡ ἀπόστασις εἶναι ἐπ' ἴσης ἄγνωστον.— Ὁ Ἀπολλ. Ῥόδ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν **οὖρα** ἁπλῶς ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ **ὅρια**, Β. 795. (Ἡ ῥίζα φαίνεται ὅτι εἶναι ΟΡ, ὄρνυμι, ἴδε Curt. Gr. Et. ἀρ. 500.)

οὐρο-πύγιον, τό, = **ὀρροπύγιον**, ὃ ἴδε.

οὖρος, (A), ὁ, οὔριος, εὐνοϊκὸς ἄνεμος, Ὅμ. κτλ.· ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεώς .. ἵκμενον οὖρον ἴει πλησίστιον Ὀδ. Λ. 7. πρβλ. Ο. 292, Ἰλ. Α. 479, κτλ.· νηῦς .., ᾗ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείησιν ὄπισθεν Ὀδ. Δ. 357· πέμψον δέ τοι οὖρον ὄπισθεν Ε. 167· οὖρος ἀπήμων αὐτόθι 268· πομπαῖος Πινδ. Π. 1. 66· πρύμνηθεν οὖρος Εὐρ. Τρῳ. 20· πλευστικὸς Θεόκρ. 13. 52· Διὸς οὖρος Ὀδ. Ε. 175, κτλ.· (σπανίως ἐπὶ ἰσχυροῦ ἀνέμου ἢ θυέλλης, Ἰλ. Ξ. 19, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 900)· ἀψῶς θεοὶ οὖρον στρέψαν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οἱ θεοὶ μετέστρεψαν πάλιν τὸν ἄνεμον εἰς οὔριον, Δ. 520· ἐν τῷ πληθ., Ὀδ. Δ. 360 — ἀκολούθως, πέμπειν κατ' οὖρον, πέμπειν μετὰ τοῦ ἀνέμου, ἐπισπεύδειν, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 4. 163· οὕτω μεταφορ., ἴτω κατ' οὖρον..πᾶν τὸ Λαΐου γένος, ἂς ὑπάγῃ εἰς τὸν ἄνεμον, ἂς τὸ πάρῃ ὁ ἄνεμος, ἂς καταστραφῇ ἐντελῶς, Αἰσχύλ. Θήβ. 690· κατ' οὖρον .. αἴρονται φυγὴν ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 481· ταῦτα μὲν ῥείτω κατ' οὖρον, ἂς παρασύρωνται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ ῥεύματος, Σοφ. Τρ. 468· ὡσαύτως, εὐθύνειν δαίμονος οὖρον Πινδ. Ο. 13. 38· οὖρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἑρπούσῃ, οὔριος ἄνεμος ἂς ἐπισπεύσῃ αὐτὴν μακρὰν τῶν ὀφθαλμῶν μου, δηλ. ἂς ἐπέλθῃ ὅτι τάχιστα, Σοφ. Τρ. 815· — οὖρός [ἐστι], ὡς τὸ καιρός, εἶναι καιρὸς κατάλληλος, ὁ αὐτ. ἐν Φ. 855· ἐγένετό τις οὖρος ἐκ κακῶν Εὐρ. Ἴων 1509· — οὖρος ἐπέων, ὕμνων, Πινδ. Ο. 9. 72, Π. 4. 5, Ν. 6. 48. — Σπάνιον παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ., ὡς Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 31. — (Κοινῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τῆς ῥίζης ΟΡ, ὄρνυμι· προτιμότερον κατὰ Κοραῆν ἐν Ἡλιοδ. 2. 345, νὰ ἀναφέρηται εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν εἰς ἣν ἡ λέξ. αὔρα· ἴδε Curt. Gr. Et. ἀρ. 587).

οὖρος (Β), **ου**, ὁ, φύλαξ, φρουρός, ἐπιστάτης, ἐπίτροπος, οὖρον ἰὼν κατέλειπον ἐπεὶ κτεάτεσσι Ὀδ. Ο. 89· Νέστωρ... οὖρος Ἀχαιῶν Ἰλ. Θ. 80, Λ. 839, Ο. 370, 659, Ὀδ. Γ. 411· οὖρος Αἰακιδᾶν, ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως, Πινδ. Ι. 8 (7) 121· οὖρος νήσου Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1643· βουκολίων Ὀππ. Κ. 1. 375· πρβλ. **ἐπίουρος**, **οὐρεὺς** Π. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὰ **ὀρ-άω**, **ὄρ-ομαι**, **ὤρ-α** (cura), **οὖρ-ος**, **ἐπί-ουρος**, **φρουρ-ός**, (δηλ. **προορός**), **φρουρ-ά**, **τιμά-ορ-ος**, κτλ. (ἴδε κατωτ.)· **πυλ-ουρ-ός**· πρβλ. Λατ. ver-eor, ver-ecundus· Γοτθ. dur-a-vards (θυρωρός, door-ward)· Ἀρχ. Γερμ. war (ware, beware, wary), wart-en (expectare), wart (ward, guard), κτλ. — Οἱ ἐν ταῖς συγγενέσι γλώσσαις τύποι δεικνύουσιν ὅτι ἡ ῥίζα ἦτο ἐξ ἀρχῆς ϜΟΡ, ὅπερ ἐπιβεβαιοῦται διὰ τῶν τύπων **τιμά-ορος** (δηλ. **τιμά-Ϝορος**), **πυλα-ωρός** (δηλ. **πυλα-Ϝωρός**), πρβλ. **πυλ-αυρός**, **πυλ-ευρός** παρ' Ἡσυχ.), καὶ **βῶροι** (δηλ. **Ϝῶροι** = **ὀφθαλμοὶ** παρ' Ἡσυχ. καὶ Σουίδ.).)

οὖρος (Γ) **ου**, ὁ, Ἰων. ἀντὶ **ὅρος**, ὅριον, σύνορον, Ἰλ., καὶ συχν. παρ' Ἡροδ.

οὖρος (Δ), **ου**, ὁ, βοῦς οὖρος, Λατ. urus (πρβλ. τὸ Τευτονικὸν Auer-ochs), βοῦς ἄγριος, Ἀνθ. Π. 6. 332.

οὐρός, **οῦ**, ὁ, ταφροειδὲς ὄρυγμα δι' οὗ ἀνεῖλκον εἰς τὴν ξηρὰν καὶ καθεῖλκον εἰς τὴν θάλασσαν τὰ πλοῖα, οὐρούς ἐξεκάθαιρον, δηλ. οἱ **οὐροὶ** εἶχον ἐμφραχθῆ διὰ τοῦ χρόνου καὶ ἔπρεπε νὰ καθαρισθῶσι πρὶν ἢ τὸ πλοῖον καθελκυσθῇ εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς πλοῦν, Ἰλ. Β. 153· παρ' Ἀπολλ. Ρόδ. ἡ τάφρος αὕτη καλεῖται **ὁλκός**, Δ. 375, προβλ. Πολυδ. Γ, 134.

οὖρος εος, τό, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **ὄρος**.

οὐρός, Ἰων. ἀντὶ **ὀρός**, **ὀρρός**· — **οὐρώδης**, Ἰων. ἀντὶ **ὀρρώδης**.

οὐροφύλαξ **ὀροφύλαξ**, Inscr. Gr. Antiq. 381, 19.

οὐρο-τομέω ἵππον, τέμνω οὐρὰν ἵππου, Σουίδ.

οὐρώδης, **ες**, (οὐρά) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν οὐρὰν ἢ τὸν πρωκτόν, τένοντες Ἱππ. 403. 2.

ους, κατάληξ γεν. πτώσ. τριτοκλίτ. ἀσυναιρέτ. κυρίων ὀνομάτων ἀντὶ **ος**, Ἐπιγρ. Ἑρμιόνης, L. et F. 159 e: **Δαμωνους**, **Νικωνους**, ἀντὶ **Δάμωνος**, **Νίκωνος**, ἐν ᾗ ὅμως ἐπιγραφῇ ἀναγινώσκονται καὶ τὰ κανονικά: **Κάλλωνος**, **Ἀνθεμίωνος**, **Ἕρμωνος**, **Ξένωνος**, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

οὖς, **ὡς**, Ἐπιγρ. Φαρσαλίων, Heuz. et Daum. Expéd. en Macéd. Nº 200. — Λαρίσης, Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 61, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

οὖς, τό, γεν. **ὠτός**, δοτ. **ὠτί**· πληθ. ὀνομ. **ὦτα**, γεν. **ὤτων**, δοτ. **ὠσί** (λίαν μεταγεν. **ὤτοις**, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 211)· — ὁ Ὅμηρος ἔχει μόνον ἐν. αἰτ. καὶ πληθ. δοτ., ἴδε κατωτ.· τὰς δὲ λοιπὰς πτώσεις σχηματίζει ὡς ἐξ ὀνομαστ. **οὔας**, γεν. **οὔατος**, πληθ. ὀνομ. καὶ αἰτ. **οὔατα**, δοτ. **οὔασι** Ἰλ. Μ. 442. (Πρβλ. Κρητ. καὶ Λακων. **αὖς**, γεν. **αὐτός**, καὶ τὸ τῆς νεωτέρας Ἑλλ. **αὐτίον** κοινῶς: «αὐτί»· Λατ. aur-is, aus-culto (περὶ τοῦ audio, ἴδε ἐν λ. **ἀΐω**)· Γοτθ. aus-o (οὖς)· Λιθ. aus-is, κτλ.) Τὸ οὖς, κοινῶς «αὐτί», Ἄντιφον αὖ παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει Ἰλ. Λ. 109· [κηρὸν] ἐπ' ὠσὶν ἄλειψ' Ὀδ. Μ. 200· αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο, ὤ, εἴθε ποτὲ νὰ μὴ ἀκούσω περὶ τοιούτου πράγματος, Ἰλ. Σ. 272· αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη Χ. 454· ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει Κ. 535· ὀρθὰ ἱστάναι τὰ ὦτα, ἐπὶ ἵππων, Ἡρόδ. 4. 129, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 27, κτλ.· ἐν τοῖσι ὠσί .. οἰκέει ὁ θυμὸς Ἡρόδ. 7. 39, πρβλ. 1. 8· βοᾷ ἐν ὠσὶ κέλαδος, ἠχεῖ ἐντὸς τῶν ὤτων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 605, πρβλ. Χο. 56· φθόγγος βάλλει δι' ὤτων Σοφ. Ἀντ. 1188· δι' ὠτὸς παῦρα ἐννέπειν πρός τινα ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1439· ὀξὺν δι' ὤτων κέλαδον ἐνσείσας αὐτόθι 737, πρβλ. Ο. Τ. 1387· δι' ὤτων ἦν λόγος Εὐρ. Μήδ. 1139, πρβλ. Ρῆσ. 294, 566· οὕτω, ἀμῖν τοῦτο δι' ὠτὸς ἔγεντο Θεόκρ. 14. 27· ψιθύρους λόγους εἰς ὦτα φέρει Σοφ. Αἴ. 149· εἰς οὖς ἑκάστῳ .. ηὔδα λόγους Εὐρ. Ἀνδρ. 1092, πρβλ. Ἱππ. 932· προσκύψας μοι σμικρὸν ἐς τὸ οὖς Πλάτ. Εὐθύδ. 275Ε· εἰς οὔατα λάθριος εἶπεν Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 104, παρέχειν τὰ ὦτα, προσέχειν, Πλάτ. Κρατ. 396D, κτλ.· οὕτως, ἐπισχέσθαι τὰ ὦτα ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 216Α· παραβάλλειν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 531Ε· ὦτα ἐκπετάσαι Ἀριστοφ. Ἱππ. 1347· ὦτα χορηγεῖν Πλούτ. 2. 232F· τὰ ὦτα ἀποκλείειν τινὶ αὐτόθι 143F· ὦτα ἔχειν = ἀκούειν, αὐτόθι 1113C· — μεταφορ., ἐπὶ κατασκόπου, ὡς τό: ὁ ὀφθαλμὸς βασιλέως, ἐν Περσίᾳ, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 10 κέξ., Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 25, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτ. 3. 16, 12· τὸ τῶν λεγομένων ὤτων καὶ προσαγωγέων γένος Πλούτ. 2. 522Ε· — τὰ ὦτα ἐπὶ τῶν ὤμων ἔχοντες, ἐπὶ ἀνθρώπων ἀπερχομένων ἐν καταισχύνῃ (μὲ τὰ ὦτα κρεμάμενα ὡς οἱ κύνες), Πλάτ. Πολ. 613C· — παροιμ., ἴδε ἐν λ. **λύκος**· — οἱ ἀθληταὶ περιγράφονται ὡς ἔχοντες τὰ ὦτα τεθλασμένα καὶ ἐξῳδηκότα, τεθλαγμένος οὔατα πυγμαῖς Θεόκρ. 22. 45 (πρβλ. **κατάγνυμι**, **ὠτοκάταξις**)· καὶ οὕτω παριστάνονται ἐν ἀγάλμασιν, Winckelm. Werke 2. 432., 4. 411 κέξ., πίναξ viii B. **II.** ἐξ ὁμοιότητος πρὸς τὸ οὖς, **1)** πληθ. **ὦτα**, = λαβαὶ κυρίως ἀμφορέων, στάμνων, ποτηρίων κλ., οὔατα δι' αὐτοῦ τέσσαρ' ἔσαν Ἰλ. Λ. 632, πρβλ. Σ. 378, Βίων παρὰ Πλουτ. 2. 536Α· [ποτήριον] ὦτα συντεθλασμένον Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 12. **2)** ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, = **παρωτίς** 4, Συλλ. Ἐπιγρ. 160, στήλ. Π. 93, ἴδε Böckh σ. 286, Müller Archäol. § 281. 3. **3)** οὖς Ἀφροδίτης, «Ἀντίγονος δ' ὁ Καρύστιος ἐν τῷ περὶ λέξεως· τὸ ὄστρεον τοῦτο (δηλ. τὸ **ὠτάριον**) ὑπὸ Αἰολέων καλεῖσθαι οὖς Ἀφροδίτης» Ἀθήν. 88Α· **θαλάττιον οὖς**, «τῇ ἀγρίᾳ λεπάδι ἥν τινες καλοῦσι θαλάττιον οὖς» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 26, ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σελ. 150. **4)** τὰ ὦτα τῆς καρδίας, «ἃ καθ' ὁμοιότητά τινα τοῖς κυρίως ὀνομαζομένοις ὠσὶν ἐκάλεσαν οἱ πρόσθεν· ὡς γὰρ ἐκεῖνα παραπέφυκεν ἑκατέρωθεν τῇ κεφαλῇ, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ταῦτα τῇ καρδίᾳ» Γαλην. τ. 2, σ. 615 ἔκδ. Kühn.

οὐσία, Ἰωνικ. **-ίη**, ἡ· (**οὖσα**, μετοχ. θηλ. τοῦ **εἰμί**)· — ὅ,τι ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἴς τινα, ἰδιοκτησία, περιουσία, Ἡρόδ. 1. 92., 6. 86, 1, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 337, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 729, Λυσίας 150. 41, Πλάτ., κτλ.· εἰ ἐκεκτήμην οὐσίαν, ἐὰν εἶχον περιουσίαν, ἐὰν ἤμην πλούσιος, Λυσ. 169. 14· ὑπὲρ τὴν οὐσίαν δαπανᾶν Δίφιλ. ἐν «Ἐμπόρῳ» 1. 7· πατρῴαν οὐσίαν κατεσθίειν Ἀνάξιππος ἐν «Ἐγκαλυπτομένῳ» 1. 32· πρβλ. **σφαῖρα** 1· — φανερὰ οὐσία, πραγματικὴ περιουσία, Ἀνδοκ. 15. 38· ἀντίθετ. τῷ **ἀφανής**, Λυσ. 894. 11, πρβλ. Böckh P. E. 2. 252· περὶ τῆς διαφορᾶς αὐτῆς ἀπὸ τοῦ τιμήματος, αὐτόθι. **II.** τὸ εἶναι, ἡ ὕπαρξις, ἀντίθ. τῷ **γένεσις**, Πλάτ. Σοφιστ. 232C, Πολ. 359Α, 509Β, Θεαίτ. 185C, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 1, 15· — ἐν Σοφ. Τρ. 911, εἰ ὁ στίχος γνήσιος, τὰς ἄπαιδας εἰς τὸ λοιπὸν οὐσίας, πρέπει νὰ σημαίνῃ τὴν ἄπαιδα αὐτῆς εἰς τὸ ἑξῆς κατάστασιν (ἐπειδὴ ὁ Ἡρακλῆς ἀπέθνησκεν). Ἀλλ' ἴδε σημ. Jebb, ὅστις θεωρεῖ τὸ χωρίον παρεφθαρμένον, ἴδε καὶ παράρτημα (Appendix) τοῦ αὐτοῦ ἐν σ. 197. **III.** ἐν τῇ φιλοσοφ. τοῦ Πλάτ., καὶ ἔτι μᾶλλον ἐν τῇ τοῦ Ἀριστ., ἡ θεωρία περὶ τῆς οὐσίας ἀποτελεῖ μέρος λίαν σπουδαῖον· βραχεῖα σημείωσις τῶν κυριωτέρων αὐτῆς χρήσεων πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἐπαρκὴς ἐνταῦθα: **1)** ἡ οὐσία, ἡ ἀληθὴς φύσις πράγματός τινος, ἥτις ὁρίζεται: ὃ τυγχάνει ἕκαστον ὂν Πλάτ. Φαίδων 65D, πρβλ. 78C, 92D· τὸ πρώτως ὂν καὶ οὐ τί ὂν ἀλλ' ὂν ἁπλῶς Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 1, 5· ἡ ἐπιστήμη ἡ γνωρίζουσα τὰς οὐσίας, ἡ ὀντολογία, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2, 2, 12· — ἐντεῦθεν, **2)** ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ. = τὸ τί ἦν εἶναι, ἡ φύσις, τὸ εἶδος, ὁ ἀληθὴς ὁρισμὸς πράγματός τινος, αὐτόθι 4. 8, 4., 6. 4, 1, κ. ἀλλ.· πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 245Ε, ψυχῆς οὐσίαν τε καὶ λόγον, τὴν φύσιν αὐτῆς καὶ τὸν ὁρισμόν. **3)** πραγματικότης, τὸ ὄντως εἶναι, ἀντίθετ. τῷ τὸ μὴ εἶναι, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 185C. **4)** ἡ ἀρχικὴ οὐσία, στοιχεῖον, μικραὶ οὐσίαι, τὰ ἄτομα τοῦ Δημοκρίτου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 20., πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 8, 1., 6, 2, 1· ἅπερ καλοῦνται αἱ φυσικαὶ οὐσίαι, π. Οὐρ. 3. 1, 2, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως πᾶσα ὀργανικὴ οὐσία, πᾶν σῶμα φυσικὸν μετέχον ζωῆς ὁ αὐτ. π. Ψυχῆς 2. 1, 3· ἐντεῦθεν αἱ πρῶται οὐσίαι εἶναι τὰ ἄτομα, αἱ δεύτεραι, τὰ εἴδη καὶ γένη, ὁ αὐτ. ἐν Κατηγ. 5, 1-13· καὶ ἡ πρώτη οὐσία χαρακτηρίζεται ὡς ἑξῆς: ἡ μὴ καθ' ὑποκειμένου τινὸς λέγεται μήτ' ἐν ὑποκειμένῳ τινί ἐστι αὐτόθι 5. 1, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 8, 1, κ. ἀλλ. **5)** ἡ ὑλικὴ αἰτία, σχεδὸν ὡς τὸ **ὕλη**, ἡ οὐσία αἰτία τοῦ εἶναι ἕκαστον αὐτόθι 7. 2, 5, πρβλ. 4. 8, 2., 6. 17, 1.

οὐσία, ἡ, πρὸς τοῖς ἄλλοις σημαίνει ἡ λέξις καὶ εἶδος νηῶν παρὰ Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. σ. 664-5, ἔκδ. Β, αὐτόθι καὶ **οὐσιαστικὰ χελάνδια**.

οὐσιακός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων εἰς περιουσίαν, εἰς κτῆμα, μίσθωσις Συλλ. Ἐπιγρ. 4957, 11.

οὐσιαρχία, ἡ, ἡ πηγὴ ἢ ἡ αἰτία τῆς ὑπάρξεως, Ψευδο-Διον. 208Α.

οὐσίδιον [σῖ], τό, ὑποκορ. τοῦ **οὐσία** I, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 2, 10· πρβλ. **συστρογγυλίζω**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οὐσίον, τό, εἶδος ὑφάσματος, Achmes Ὀνειροκρ. 220.

οὐσιο-ποιός, όν, = **οὐσίαν ποιῶν**, Ἑρμίας ἐν Πλάτ. Φαίδρ. 153, Φώτ.

οὐσιότης, ητος, ἡ, ἡ φύσις τῆς οὐσίας, Ἑρμ. Τρισμ. 100, 2, Ἰαμβλ. Μυστ. 262, 5.

οὐσιόω, (**οὐσία** II) περιβάλλω μὲ οὐσίαν, φέρω εἰς ὕπαρξιν, Ἡσύχ.— Παθ., ὑπάρχω, Συνέσ. 137A, Πορφύρ. παρὰ Στοβ. 186, 24, Σιμπλίκ., κτλ.— Ἐντεῦθεν **οὐσίωσις, εως**, ἡ, Ἐκκλ.

οὐσιώδης, ες, (εἶδος) ὡς καὶ νῦν, Ἀρετ. π. Σημ. Χρον. Παθ. 2. 12, Πλούτ. 2. 1085D, κτλ. Ἐπίρρ. **-δῶς**, Κύριλλ. Ἀλ. X, 25D, Ὠριγέν. I, 516B, κλ.

οὖσον, τό, = **οἶσον**, δηλ. σχοινίον, Λυκόφρ. 20, Παρθενίου Ἐρωτ. 14. 21.

οὐστερομεινία, ἡ, τὸ ὕστερον μέρος τοῦ μηνός, Revue des études Gr. 1899, σ. 61, καὶ **ὑστερομειννία**, Ἐπιγρ. Λαρίσης GD 345, 40.

οὕστερος, = **ὕστερος**, Ἐπιγρ. Ὑηττοῦ ἐν Ἀθην. τ. Α', σελ. 493.

οὗτα, = **ταῦτα**, Ἐπιγρ. Θεσπιῶν, Keil, Zur Syl. inscr. Bœot. σ. 521.— **οὗτον**, = **τοῦτον**, Ἐπιγρ. Τανάγρας, Ἀθην. τ. Β', σ. 402-3, Γ', σελ. 174, Bul. de cor. hel. IV, σ. 141. — Θεσπιῶν· ἄρχι τόκος οὕτω τῶ ἀργυρ(ίω), = ἄρχει τόκος τούτου τοῦ ἀργυρίου, Ἀθην. τ. Θ', σ. 172. Ἔτι **οὗτο, οὗτα, οὕτων**, = **τοῦτο, ταῦτα, τούτων**, Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σελ. 23, ἔνθα μνημονεύονται καὶ δύο ἄλλα ὅμοια παραδείγματα ἐξ ἐπιγρ. Λεβαδείας.— Ἐκ τῶν Ἑλλήνων λέγουσί τινες τὴν σήμερον **τοῦτος, τούτη, τοῦτα**, ἄλλοι δὲ χρῶνται μόνον τοῖς: **αὐτός, αὐτή, αὐτά**. Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

οὐτάζω, ἴδε ἐν λ. **οὐτάω**.

οὔ τἄν, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **οὔ τοι ἄν**, Σοφοκλ. Ο. Κ. 1351, κτλ.

οὔ τἆρα, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ **οὔ τοι ἄρα**, Εὐρ. Ἑλ. 85, κλ.

οὐτάω, γ' ἐνικ. **οὐτᾷ** Αἰσχύλ. Χο. 640, Ἐπικ. προστ. **οὔτᾰε** Ὀδ. Χ. 356· Ἰων. παρατ. **οὔτασκε** Ἰλ. Ο. 745· μέλλ. **οὐτήσω** Νόνν· ἀόρ. **οὔτησα** Ἰλ. Λ. 260, Ἰων. **οὐτήσασκε** Χ. 375. Παθ., μετοχ. ἀορ. **οὐτηθεὶς** Θ. 537.— Ὡς ἐνεστ. ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ ἰσοδυνάμῳ τύπῳ **οὐτάζω**, ἐνεργ. καὶ παθ. (οὕτως Εὐρ. ἐν Ἀποσπ. 176)· ἐντεῦθεν μέλλ. **οὐτάσω** Εὐρ. Ρῆσ. 255· ἀόρ. **οὔτᾰσα** Ἰλ., Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 199· παθ. πρκμ. **οὔτασται** Ἰλ. Λ. 661, μετοχ. **οὐτασμένος** Ὀδ. Λ. 536, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1344.— Ὑπάρχουσιν ὡσαύτως (ὡς εἰ ἐξ ἐνεστ. **οὔτημι**) γ' ἐν. Ἐπικ. ἀορ. **οὔτᾰ**, Ἰλ. Δ. 525, Ν. 192, 561, κτλ.· ἀπαρ. **οὐτάμεναι**, Φ. 68, κτλ.· ἢ **οὐτάμεν**, Ε. 132, 821· μετοχ. (ἐπὶ παθ. σημασ.) **οὐτάμενος**, Λ. 659, Ρ. 86, Ὀδ. Λ. 40· (πρβλ. **ἀν-, νε-οὔτᾰτος**), Ἐπικ. ῥῆμ., ἐν χρήσει ἐνίοτε παρὰ Τραγ. (οὐδέποτε παρὰ Σοφ.), πλήττω, κτυπῶ δι' ἀγχεμάχου ὅπλου, τιτρώσκω, τραυματίζω, οὔτα δὲ δουρὶ Ἰλ. Δ. 525· οὕτως, οὐτ. ἔγχεϊ, χαλκῷ, κτλ.— ἀλλὰ κυρίως ἀντίθετ. τῷ **βάλλω** (ὃ ἴδε), κτυπῶ διὰ τῆς χειρὸς καὶ τραυματίζω, Λ. 659, 826, κτλ.— ὅπερ ἐκφέρεται πληρέστερον διὰ τοῦ σχεδὸν οὔτασε, Ε. 458· αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο Η. 273· αὐτοσχεδίην οὐτασμένος Ὀδ. Λ. 536· τὸ πλεῖστον μετ' αἰτ. τοῦ προσώπου ἢ τοῦ τρωθέντος μέρους μετὰ διπλῆς αἰτ., Κύπριδα .. οὔτασε χεῖρα Ἰλ. Ε. 458· Λειώκριτον οὖτα .. κενεῶνα Ὀδ. Χ. 294· ὡσαύτως, οὐτ. τινα κατὰ χρόα, κατὰ ὦμον, κατ' ἀσπίδα κτλ.· σπανιώτερον ἔτι μετ' αἰτ. πράγμ., σάκος οὔτασε δουρί, διετρύπησε τὴν ἀσπίδα, Ἰλ. Η. 258, κ. ἀλλ., Ἡσ. Ἡρ. 363·— μετὰ συστοίχ. αἰτ., λίην ἄχθομαι ἕλκος, ὅ με βροτὸς οὔτασεν ἀνήρ, «πάνυ πιέζομαι ὑπὸ τοῦ τραύματος, ὅ με ἔτρωσεν ἀνὴρ θνητός» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ε. 361· ἐντεῦθεν, κατ' οὐταμένην ὠτειλήν, διὰ τοῦ διὰ τῆς τρώσεως γενομένου τραύματος, Ξ. 518, οὕτω καί, τὸ ξίφος διανταίαν [πληγήν].. οὐτᾷ Αἰσχύλ. Χο. 640. **2)** ἐνίοτε καθόλου, τιτρώσκω, ὡς τὸ **βάλλω**, διὰ κεραυνοῦ, Εὐρ. Ἱππ. 684· διὰ βελῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 199· πρβλ. Ὀππ. Ἀλ. 2. 373. (Ἐκ τοῦ **οὐτάω** πιθ. παράγεται τὸ **ὠτειλή**).

οὔτε, Ἐπίρρ. (οὔ τε) συνδέον ἀρνητικὰς προτάσεις ὡς τὸ **τε** συνδέει θετικάς, ἀλλὰ σπάνιον ἐν τῇ ἁπλῇ σημασίᾳ, καὶ οὐχί, Ἰλ. Χ. 265, Ἡρόδ. 3. 155· οὔτε γὰρ ἐκείνους διδόναι, Λατ. neque enim, ὁ αὐτ. 1. 3· καὶ σποράδην παρὰ μεταγεν., Ἀριστ. Φυσικ. 3. 8, 1, Λουκ. Παράσ. 27, 53, κτλ. **II.** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπαναλαμβάνεται, οὔτε .., οὔτε .., Λατ. neque .., neque .., Ὅμ., κτλ.— Ὁ Ὅμ. ἐνίοτε συνάπτει ἕτερον μόριον μετὰ τοῦ πρώτου ἢ τοῦ δευτέρου **οὔτε**, ὡς, οὔτ' ἄρ .., οὔτε .. οὔτ' ἄρ .., οὔτ' ἄρ .. οὔτ' ἄρ τε .., οὔτ' ἄρα .., Ἰλ. Ε. 89· οὔτε οὖν, ἴδε ἐν λ. **οὖν** Α· οὔτ' οὖν .., οὔτ' ἄρα .., Υ. 7· οὔτε .., οὔτε τι .., ἢ οὔτε τι .., οὔτε .., Α. 115, Ὀδ. Λ. 202· οὕτω καί, οὔτε .., οὔτε μήν .., Ξεν. Κύρ. 4. 3, 12· οὔτε .., οὔτ' αὖ .., ἴδε κατωτ. **2)** συχνάκις ἐν χρήσει ὅπως διακρίνῃ γενικὴν ἄρνησιν διὰ τῆς διαιρέσεως εἰς μερικωτέρας προτάσεις, ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν, οὔτ' ἄρ ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν οὔθ' ὁ διώκειν Ἰλ. Χ. 199· καὶ τρὶς ἐπαναλαμβάνεται, οὔ μοι Τρώων .. μέλει ἄλγος .., οὔτ' αὐτῆς Ἑκάβης οὔτε Πριάμοιο ἄνακτος οὔτε κασιγνήτων Ζ. 450· οὐκ ἔπειθεν οὔτε τοὺς στρατηγοὺς οὔτε τοὺς στρατιώτας Θουκ. 4. 4· ὡσαύτως, χωρὶς νὰ προηγῆται ἀρνητικόν τι, Ἰλ. Α. 488, Β. 203, κτλ. **3)** ἐν τῇ ἑτέρᾳ τῶν δύο προτάσεων τῶν διὰ τοῦ **οὔτε** ἀπ' ἀλλήλων διακρινομένων δύναται νὰ εἰσαχθῇ ἀρνητικὴ πρότασις μερικωτέρα διὰ τοῦ **οὐδέ**, οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται οὐδ' ὑάκινθος, οὔτε ποτ' ἐκ δούλης τέκνον ἐλευθέριον Θέογν. 537· οὔτε .. ἀπέφηνεν οὐδὲ παρέσχηται μάρτυρας, οὔτ' αὖ τὸν ἀριθμόν .. ἐπανέφερεν Δημ. 829. 1·— ἐνίοτε μετὰ πολλὰς προτάσεις ἐκφερομένας διὰ τοῦ **οὔτε** ἡ ἐσχάτη ἐκφέρεται ἐμφατικῶς διὰ τοῦ **οὐδέ**, οὔτε φάρμακα οὔτε καύσεις οὔτε τομαὶ οὐδ' αὖ ἐπῳδαί, οὔτε κἂν .. Πλάτ. Πολ. 426B· (οὕτω διὰ τοῦ **μηδὲ** μετὰ τὰς διὰ τοῦ **μήτε** ἐκφερομένας προτάσεις, μήτε παιδεία μήτε δικαστήρια μήτε νόμοι μηδὲ ἀνάγκη μηδεμία ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 327D, πρβλ. 331C, Σοφ. Φ. 771)· οὕτως, οὐδὲ (μηδὲ) δύνανται ἐνίοτε νὰ ἀκολουθήσωσιν ἁπλοῦν **οὔτε (μήτε)**· οὐδέ ποτέ σφιν οὔτε τι πημανθῆναι ἔτι δέος, οὐδ' ἀπολέσθαι, οὐδὲ νὰ ἀπολεσθῶσι, Ὀδ. Θ. 563, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1139 κέξ., (ἔνθα κατ' Ἐλμσ. οὔτε.., οὔτε) 1297, Πλάτ. Ἀπολ. 19D·— ἐν πολλοῖς τῶν χωρίων τούτων ὅμως αἱ γραφαὶ ποικίλλουσι, καὶ οἱ ἐκδόται ἔχουσι μεταβάλει τὸ **οὐδὲ** εἰς **οὔτε**· ἀλλὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ γίνῃ εἴς τινας περιστάσεις, οἷον, οὔτ' ἂν ὑπό γε ἑνός .. πάθοι, ἴσως δ' οὐδὲ ὑπὸ πλεόνων Πλάτ. Λάχ. 182B· οὕτως ὅταν μετὰ τὸ **οὔτε** ἕπηται **οὐδὲ μέν**, Ὀδ. Ν. 207· οὐδὲ μήν, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 27· οὐδ' αὖ, ἴδε κατωτ.— Ἀλλὰ τὸ **οὔτε (μήτε)** δὲν δύναται νὰ τεθῇ ἁπλῶς ὡς ἀπόδοσις τοῦ **οὐδὲ (μηδὲ)**, ἴδε ἐν λ. **μηδὲ** Α. 2. **4)** μετὰ τὸ **οὔτε** δυνατὸν νὰ ἀκολουθῇ καταφατικὴ πρότασις διὰ τοῦ **τε**, Λατ. neque .., et .., οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει, καὶ δὲν θὰ φονεύσῃ καὶ θὰ ἀποδιώξῃ, Ἰλ. Ω. 156, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 245, 260, κτλ.— ἐνίοτε ἡ ἄρνησις τίθεται μετὰ τὸ **τε**, οὔτ' ὦν .. καρπὸν ἔδωκαν ἄρουραι, δένδρεά τ' οὐκ ἐθέλει .. φέρειν Πινδ. Ν. 11. 50, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 763, Εὐρ. Ἱππ. 302· κυάμους δὲ οὔτε .. σπείρουσι, τούς γε γενομένους οὔτε τρώγουσι οὔτε ἕψοντες πατέονται Ἡρόδ. 2. 37·— ἡ σύνδεσις διὰ τοῦ **οὔτε .., καί ..**, ὡς ἀναγινώσκεται ἐν Εὐρ. Ι. Τ. 591, εἶναι λίαν ἀμφίβολος· ἀλλ' ἀπαντᾷ παρὰ μεταγεν., ὡς ἐν Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ. 2. 4. **5)** τὸ **οὔτε** συχνάκις κατ' ἀνακόλουθον δὲν ἀκολουθεῖται ὑπὸ δευτέρου **οὔτε**, ἀλλ' ὑπὸ ἑτέρου τινὸς μορίου, οἷον **οὐδὲ** (ἴδε ἀνωτ. 3)· ὑπὸ μόνου τοῦ **δὲ**, Ἰλ. Ω. 368, Ἡρόδ. 1. 108, Πλάτ. Πολ. 388E, Ξεν. Ἀν. 6. 3, 16. **6)** παρὰ ποιηταῖς ἐνίοτε τὸ **οὐ** ἀκολουθεῖ ἄνευ συνδετικοῦ τινος μορίου, οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδὲν οὔτε βρώσιμον, οὐ χριστόν, οὔτε πιστὸν Αἰσχύλ. Πρ. 479· οὔτε πλινθυφεῖς δόμους .. ἦσαν, οὐ ξυλουργίαν αὐτόθι 450, πρβλ. Θεόκρ. 15. 139 κέξ.· οὔτε βλάστας .. πατρός, οὐ μητρὸς εἶχον Σοφ. Ο. Κ. 972, πρβλ. Ἀντ. 249, Εὐρ. Ὀρ. 41· οὕτω καὶ ἐν τῷ Ἡροδοτείῳ πεζῷ λόγῳ, ἐς ποταμὸν οὔτε ἐνουρέουσι οὔτε ἐμπτύουσι, οὐ χεῖρας ἐναπονίζονται, οὐδέ .., 1. 138. **γ)** παρὰ ποιηταῖς ἐνίοτε ὡσαύτως τὸ **οὔτε** ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ **οὐ**, οὐ νιφετὸς οὔτ' ἄρ χειμὼν πολὺς οὔτε ποτ' ὄμβρος Ὀδ. Δ. 566· οὐ γὰρ ἂν εἰδείης ἀνδρὸς νόον οὔτε γυναικὸς Θέογν. 125, πρβλ. Ἰλ. Α. 115, Ὀδ. Ι. 136, 146, Αἰσχύλ. Πέρσ. 588, κτλ. **δ)** ἐνίοτε παραλείπεται τὸ πρῶτον **οὔτε**, οἷον, ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν Πινδ. Π. 10. 46· νόσοι δ' οὔτε γῆρας αὐτόθι 64· Πάρις γὰρ οὔτε συντελὴς πόλις Αἰσχύλ. Ἀγ. 532, πρβλ. Χο. 294· καὶ ἴδε **μήτε** 2. **6)** ὅταν τὸ **οὔτε** καὶ **μήτε** ἀνταποκρίνωνται πρὸς ἄλληλα, ἑκάτερον διατηρεῖ τὴν οἰκείαν αὐτῷ ἔννοιαν, ἀναιδὴς οὔτ' εἰμὶ μήτε γενοίμην, οὔτε εἶμαι ἀναιδής, μήτε νὰ γίνω, Δημ. 106. 23, πρβλ. Αἰσχίν. 71. 38.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. κϛ'.

οὔτερος, Ἰων· ἀντὶ **ὁ ἕτερος**, Ἡρόδ. 1. 34, 134· οὐδ. **τοὔτερον** Ι. 32.

οὐτήσασκε, ἴδε **οὐτάω**.

οὔτησις, ἡ, (οὐτάω) «ἡ τρῶσις» Ζωναρ. Λεξ. 1484.

οὐτήτειρα, ἡ, ἡ οὐτάζουσα, ἡ τιτρώσκουσα, Ἀνθ. Π. 7. 172.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 195.

οὐτῐδᾰνός, ή, όν, (οὔτις) μηδαμινός, ἀνάξιος λόγου, πρόστυχος, μάλιστα εἰς πόλεμον, παρ' Ὅμ. ἀείποτε ἐπὶ προσώπων, οὐτ. καὶ δειλὸς Ἰλ. Α. 293· βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος, οὐτιδανοῖο Λ. 390· ἄφρων .. καὶ οὐτ. Ὀδ. Θ. 209· ὀλίγος τε καὶ οὐτ. καὶ ἄκικυς Ι. 515· οὐτιδανὸς βίην Ὀππ. Ἀλ. 2. 144. **II.** ἐνεργ., γᾶς δόσις οὐτιδανοῖς ἐν ῥοθίοις φορεῖται, τὰ προϊόντα τῆς γῆς παρασύρονται φύρδην μίγδην ὑπὸ τῶν περιφρονούτων τὰ πάντα κυμάτων, δηλ. τῶν πολεμίων, «τροπικῶς δὲ ῥόθια εἶπε τὰ συνεχῆ κινήματα τῶν πολεμίων» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Θήβ. 361. (**-δανος** εἶναι προσχηματισμὸς ὡς ἐν τῷ ἠπεδανός, κτλ.)— Ἴδε Κόντου Ποικίλα Φιλολ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 19.

οὔτι πη, Δωρ. **οὔτι πα**, κατ' οὐδένα τρόπον, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 105, Θεόκρ. 1. 63·— οὐδέ τί πα ἢ οὐδ' ἔτι πα αὐτόθι 59.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οὔτι που, ἦ κἄλλιον οὔ τί που, οὔτι που οὗτος Ἀπόλλων, «οὐδαμῶς οὗτός ἐστιν ὁ Ἀπόλλων» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 4. 155· ὡς τὸ **οὐ δήπου,** οὔ τι που ζοῦναι νοεῖς; Σοφ. Φιλ. 1233, Ἀριστοφ. Βάτρ. 522, κτλ. ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ἐνίοτε **οὔτιπου,** ὡς μία λέξις.

οὔτι πω, Ἰων. οὔτι κω, οὐδόλως ἀκόμη, Ἡρόδ.— **οὐδέ τί πω νῦν** Θεόκρ. 11. 28.

οὔτις, οὐδ. οὔτε, κλινόμενον ὡς τὸ **τις** (οὐ, τίς) **οὐδείς,** «κανείς», Λατ. nemo, nullus, οὐδ., = οὐδέν, Λατ. nihil, κοινὸν παρ' ἅπασι τοῖς ποιηταῖς, (ὁ Ὅμ. καὶ ὁ Πίνδ. χρῶνται τῇ λέξει ταύτῃ σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἀντὶ τοῦ **οὐδείς** ἐν τῷ ἀρσ. καὶ θηλ., ἀλλὰ τὸ **οὐδείς** προτιμᾶται παρὰ τοῖς Ἀττικ. ποιηταῖς), ἐν ᾧ παρὰ πεζογράφοις μόνον τὸ **οὐδείς** εἶναι ἐν χρήσει πλὴν ἐν τῷ **οὐδ.** (ἴδε κατωτ.), οὔτις Δαναῶν Ἰλ. Α. 88· οὔτις θεῶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 396, κτλ.· — ἀλλὰ συχνάκις συμφωνεῖ μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ, οὔτις ἀνὴρ Σοφ. Ἠλ. 188, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 445, Πέρσ. 414, κτλ.· — παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. ἄλλαι λέξεις δύνανται νὰ παρεντεθῶσι μεταξύ, οὐ γάρ τις, οὐ μὲν γάρ τις, Ἰλ. Ζ. 487, Ὀδ. Θ. 552· οὔτε τινά .. , οὔτε τις .. , Ἰλ. Ν. 224· σπανίως ἐν τῷ πληθ., ἐπεὶ οὔτινες ἐγγύθεν εἰσὶν Ὀδ. Ζ. 279· προφήτας οὔτινας Αἰσχύλ. Ἀγ. 1099. **2)** τὸ οὐδ. **οὔτε** συχνάκις εἶναι ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ., οὐδόλως, οὐδαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον, Ἰλ. Α. 153, Β. 338, κτλ.· οὕτως οὐ μόνον παρὰ Τραγ., ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡροδ. (1. 148., 3. 36, κτλ.), καὶ παρὰ τοῖς Ἀτικοῖς πεζογράφοις, Πλάτ. Πολ. 331Α, 351Α, κτλ.· ἐπιτεταμ. **οὔτε γε,** ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 81D· οὔτι μὲν δὴ ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 186Ε, κτλ.· οὔτι μήν Σοφ. Ἠλ. 817, κτλ.· ὡσαύτως χωριστά, οὐ γάρ τι Ἰλ. Υ. 467, Σοφ. Αἴ. 1111, κτλ.· οὐ μὲν γάρ τι Ἰλ. Τ. 321, κτλ.· οὐ νύ τι Θ. 39, κτλ. **II.** ὡς κύριον ὄνομα μετὰ διαφόρου τονισμοῦ, **οὖτις, ὁ, αἰτ. οὖτιν,** «Κανείς», ψευδὲς ὄνομα ὅπερ ἔλαβεν ὁ Ὀδυσσεὺς (μετὰ λογοπαιγνίου ἐν σχέσει πρὸς τὸ μήτις καὶ μῆτις, ἴδε Ὀδ. Υ. 20) ὅπως ἀπατήσῃ τὸν Πολύφημον, Ὀδ. Ι. 366, 408, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 549, 672 κέξ., Ἀριστοφ. Σφ. 184 κέξ. **2)** ὄνομα σοφίσματος, Διογ. Α. 7. 82· ἐπὶ τοιαύτης δὲ σημασίας ἡ γεν. εἶναι **οὔτιδος, αἰτ. οὖτιν.**

οὖτοι ἢ **οὔ τοι,** Ἐπίρρ. ὄντως οὐχί, βεβαίως οὐχί, Λατ. non sane, Ὅμ., Ἡσ., κλ.· παρ' Ἀττ. συχν. πρὸ διαμαρτυρίας, οὖτοι μὰ τὴν Δήμητρα Ἀριστοφ. Πλ. 64· οὖτοι .. μὰ τὸν Ἀπόλλω ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1366· οὖτοι μὰ τὴν Γῆν Εἰρ. 188· μὰ τὸν Δί' οὖτοι γε Θεσμ. 34· μὰ τὸν Δί' οὐ τοίνυν ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1141 (πρβλ. **τοίνυν**)· ἀλλ' οὖτοι γε Σοφ. Ἠλ. 137, κτλ.· οὖτοι δή Πλάτ. Κρίτων 43D· οὖτοι δή .. γε ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρονι 2Α, κλ.· οὖτοι μενοῦν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 271Β· οὗτοι ποθ', ὄντως οὐδέποτε, Σοφοκλ. Ἀντ. 522, κτλ.· οὖτοι ποτὲ .. γε ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 852· πρβλ. **οὔ τἄν, οὔ τἄρα.** (τὸ **οὖτοι** συχνάκις συγχέεται πρὸς τὸ **οὔτι**).

οὗτος, αὕτη, τοῦτο, γεν. **τούτου, ταύτης, ταύτου,** κτλ.· τὸ δυϊκ. θηλ. οὐδέποτε παρ' Ἀττ., ἴδε **ὅ, ἥ, τό,** ἐν ἀρχ.— δεικτικ. ἀντωνυμ. συνήθως ἀπὸ τοῦ Ὅμ. καὶ ἐφεξῆς. **Α. ΑΡΧΗ** αὐτῆς καὶ **ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΙ: οὗτος, αὕτη, τοῦτο** πιθ. παρήχθησαν ἐκ συνδυασμοῦ τῆς δεικτ. ἀντωνυμ. **ὅ, ἥ, τό** μετὰ τῆς καταλήξ. **-υτος,** ὡς ἡ ἰσοδύναμος ὅδε προέκυψεν ἐκ τοῦ **ὅ, ἥ, τό** καὶ τῆς καταλήξ. **-δε-** (οὕτω καὶ τὰ **τοιοῦτος, τοσοῦτος, τηλικοῦτος, τηλικοῦτος, τυννοῦτος,** ἐσχηματίσθησαν ἐκ τοῦ **τοῖος, τόσος, τηλίκος, τῆμος, τυννός** μετὰ τῆς καταλήξεως **-υτος**· — ἐπειδὴ, ἂν αἱ ἀντωνυμ. αὗται ἦσαν σύνθετοι μετὰ τῆς ἀντωνυμ. **οὗτος,** τὸ **τηλικοῦτος** θὰ ἦτο **τηλικουτοῦτος**). Πας' Ἴωσι παρεντίθετο ε πρὸ τῶν ἐν τῇ κλίσει γραμματικῶν καταλήξεων **τουτέου, τουτέων,** κλ.· ἡ δὲ Δωρ. ὀνομ. πληθ. (κατὰ τὸν Ἀπολλών. π. Συντάξ. 111) ἦτο **τοῦτοι, ταῦτας,** ὡς τοί, ταί ἀντὶ **οἱ, αἱ.** Παρ' Ἀττ. (εἰ καὶ οὐδέποτε παρὰ τοῖς Τραγ., ἴδε ἐν λ. **νυνί**) **οὗτος** συχνάκις ἐπετείνετο διὰ τοῦ δεικτικοῦ προσχηματισμοῦ **-ί, οὑτοσί, αὑτηί, τουτί,** γενικ. **τουτουί,** δοτικ. **τουτῳί,** αἰτ. **τουτονί**· ὀνομ. πληθ. **οὑτοιί,** οὐδ. **ταυτί,** κτλ., «τοῦτος ἐδῶ», Λατ. hicce ἢ hice, Γαλλ. celui-ci·— ἐνίοτε μέρων τι παρεμβάλλεται μεταξὺ τῆς ἀντωνυμίας καὶ τοῦ **-ί,** ὡς, **αὐτηγί** ἀντὶ **αὐτηίγε** Ἀριστοφ. Ἀχ. 784· **τουτογί,** λέγεται .. τουτογὶ ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 781, Ὄρν. 894, κ. ἀλλ.· **ταυταγί** ἀντὶ **ταυτί γε,** ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 492, Εἰρ. 1057, κ. ἀλλ.· **τουτοῖ** ἀντὶ **τουτῳί δέ,** ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 227· **τουτουμενί** ἀντὶ **τουτουί μέν** ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 965· **οὗτω, τηνδεδί, νυνγαρί, νυνδί** ἀντὶ **τηνδὶ δέ, νυνὶ γάρ, νυνὶ δέ,** ἴδε Elmsl. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 784, Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 18. Ἐν ταῖς Ἀντιγράφοις ἐνίοτε προστίθεται ν ἐφελκυστικὸν εἰς τοὺς τύπους **οὑτοσίν, οὗτωσίν,** ὅπερ εἶναι ἐπ' ἴσης ἐσφαλμένον ὅσον καὶ τὸ **νυνὶν** ἀντὶ **νυνί.** [Τὸ ι τοῦτο εἶναι ἀείποτε μακρόν· μακρὸν δὲ φωνῆεν ἢ δίφθογγος πρὸ αὐτοῦ θεωροῦνται βραχέα, οἷον **αὐτηῖ, τουτῳῖ, αὐτοῖ** Ἀριστοφ. Νεφέλ. 201, Πλ. 44, Ἀχ. 40, κτλ.].

Β. ΧΡΗΣΙΣ ὡς πρὸς **τὴν μετὰ τοῦ δεικνυομένου συντακτικὴν ΣΥΜΦΩΝΙΑΝ. οὗτος** συχνάκις κεῖται ὡς ἀντωνυμικὸν οὐσιαστικόν, ὡς τὸ Λατ. hic· ἐντεῦθεν τὸ οὐδ. συντάσσεται μετὰ γενικῆς, κατὰ τοῦτο τῆς ἀκροπόλεως Ἡρόδ. 1. 84· ἐλθεῖν εἰς τοῦτο ὕβρεως, μανίας, κλ., Δημ. 51. 1, κτλ.· — ἀλλ' ὡσαύτως ἐξ ἴσου συχνάκις ὡς ἐπίθ., ὅτε τὸ προσδιοριζόμενον οὐσιαστ. συνήθως λαμβάνει τὸ ἄρθρον, οὗτος ὁ ἀνὴρ ἢ ὁ ἀνὴρ οὗτος· ἐπὶ κυρίων ὀνομάτων οἱ παλαιοὶ ἔλεγον: ὁ Τίμων οὗτος ἢ Τίμων οὑτοσί, οὐδέποτε T. outos, Cobet. V. LL. σελ. 229. — Ἀλλὰ τὸ ἄρθρον παραλείπεται, **1)** παρ' Ἐπικ. ποιηταῖς, οἵτινες μάλιστα οὐδόλως ἐχρῶντο τῷ ἄρθρῳ, οὗτος ἀνὴρ Ἰλ. Ξ. 471, Ὀδ. Α. 406, κτλ.· σπανίως παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 122, 495.

2) ὅταν τὸ οὐσιαστικὸν εἶναι οὕτως ὡρισμένον, ὥστε τὸ ἄρθρον δὲν εἶναι ἀναγκαῖον, ἐς γῆν ταύτην .. ἥντινα νῦν Σκύθαι νέμουσιν Ἡρόδ. 4. 8· ταύτας ἃς οἱ πατέρες παρέδοσαν μελέτας Θουκ. 1. 85, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 449D, κλ.· πατὴρ οὗτος σός, ὃν θρηνεῖς ἀεὶ Σοφ. Ἠλ. 530. **3)** ὅταν τὸ **οὗτος** ἔχῃ τοπικὴν ἔννοιαν· ἐνταῦθα, ἴδε κατωτ. Γ. Ι. 5. **4)** ὅταν τὸ ὄνομα, πρὸς ὃ τὸ **οὗτος** συμφωνεῖ, τίθηται ὡς κατηγορούμενον αὐτοῦ, αὕτη γάρ ἦν σοι πρόφασις Σοφ. Φιλ. 1034· δικαστοῦ αὕτη ἀρετή [ἐστι] Πλάτ. Ἀπολ. 18Δ·— ἡ ἐξαίρεσις αὕτη ἐκτείνεται εἰς περιστάσεις, καθ' ἃς τὸ κατηγορούμενον δὲν εἶναι τοσοῦτον σαφῶς κεχωρισμένον ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου, οἷον, αἰτίαι μὲν αὗται προσεγεγένηντο, αὗται ἦσαν αἱ αἰτίαι, αἵτινες προσέτι ἠγέρθησαν, Θουκ. 1. 66· ταύτην φήμην παρέδοσαν, αὕτη ἦτο ἡ φήμη, ἦν .., Πλάτ. Φίλητ. 16C· συχνάκις μετὰ ὑπερθ., κίνησις αὕτη μεγίστη δὴ .. ἐγένετο, αὕτη ἦτο φανερῶς ἡ μεγίστη κίνησις ἥτις .., Θουκ. 1. 1, πρβλ. 55. 98., 3. 113., 6. 31.

5) πρὸς ἐκδήλωσιν περιφρονήσεως, οὗτος ἀνήρ Πλάτ. Γοργ. 467C, κτλ., ἴδε Stallb. ἐν τόπῳ. **II.** Ἂν καὶ ἡ ἀντωνυμία **οὗτος** παρ' Ἕλλησι συνήθως συμφωνεῖ πρὸς τὸ ὄνομα τὸ ἐνέχον τύπον κατηγορουμένου, ὅμως οὐχὶ σπανίως εὑρίσκομεν αὐτὴν κατ' οὐδ. γένος, μανία δὲ καὶ τοῦτ' ἐστὶ Εὐρ. Βάκχ. 305· τοῦτο γάρ εἶσι .. εὐθυναι Δημ. 367, 2, κτλ.· καὶ ἐν τῷ πληθυντ., οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχὴ Αἰσχίν. 55· 34· ταῦτ' ἐστὶν ὁ προδότης ὁ αὐτ. 50. 28· — οὕτω μετὰ ἐπεξηγητικῆς πρατάσεως, τοῦτο γάρ ἐστιν ὁ συκοφάντης, αἰτιάσασθαι μὲν πάντα ἐξελέγξαι δὲ μηδὲν Δημ. 1309. 12. **2)** οὕτω καὶ μετ' οὐσιαστικοῦ ἐκ παραλλήλου πρὸς ἐπεξήγησιν, τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ ἀοιδὴ Ὀδ. Α. 159· τούτου τιμῶμαι, ἐν πρυτανείῳ αἰτήσεως Πλάτ. Ἀπολ. 37Α, πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 365. 3, κτλ. **3)** τὸ οὐδέτ. ὡσαύτως δύναται νὰ προσδιορίζῃ ἄρσ. ἢ θηλ. ὄνομα, καρπὸν φορέει κυάμῳ ἴσον· τοῦτο ἐπεὰν γένηται πέπον κτλ., Ἡρόδ. 4. 23, πρβλ. Ἀν. 1. 5, 10, κτλ.

4) τὸ οὐδ. ὡσαύτως εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ προσώπων περιφρονητικῶς, μελιτοπῶλαι καὶ τυροπῶλαι· τοῦτο δ' εἰς ἓν ἐστι συγκεκυφὸς Ἀριστοφ. Ἱππ. 854· οὐκ Ἰοφῶν ζῇ; — τοῦτο γάρ τοι καὶ μόνον ἔτ' ἐστὶ λοιπὸν ἀγαθὸν ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 73, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 711Α. **III.** μετ' ἀντωνυμιῶν, **1)** προσωπικῶν οὗτος σύ, ἐπὶ τοπικῆς σημασίας, ἴδε κατωτ. Γ. Ι. 5· — ὡσαύτως ὡς κατηγορούμ., εἰ γάρ οὗτος εἶ, ὃν φήσιν Σοφ. Ο. Τ. 1180· ἴδε κατωτ. 2. **2)** ἐρωτηματικῶν, τί τοῦτ' ἔλεξας; ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1172, πρβλ. Ἀντιγ. 7· ποίοισι τούτοις; ἀντὶ ποῖά ἐστι ταῦτα οἷς [ἔχεις ἐλπίδα]; ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 388, πρβλ. Ἀντιγ. 1049. **3)** ἀναφορικῶν, ἐπὶ τοπικῆς σημασίας (ἴδε κατωτ. Γ. Ι. 5), ὄντινα τοῦτον ἄγει, ὃν γέρει ἰδών, Ἰλ. Α. 612, πρβλ. Ὀδ. Υ. 377, Πλάτ. Φαίδων 61C. **4)** κτητικῶν, πατὴρ οὗτος σός, οὗτος ὁ ἰδικός σου πατήρ, Σοφ. Ἠλ. 530, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 7. 3, 30. **5)** δεικτικῶν, οὗτος ἐκεῖνος, ὃν σὺ ζητεῖς, ἴνθα τὸ κατηγορ. εἶναι ἐκεῖνος. Ἡρόδ. 1. 32· τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο Εὐρ. Ἑλ. 622, πρβλ. Ὀρ. 104· αὐτὸ τοῦτο, ἴδε **αὐτός** Ι. 7· — οὗτος ὁ αὐτός, αὐτὸς οὗτος, ὁ ἴδιος ἄνθρωπος, Σοφ. Φ. 128. **6)** ἄλλος τις οὗτος, ἄλλος αὐτὸς ἰδών, Ὀδ. Υ. 380. **IV.** μετ' ἀριθμ., τεθνήκασι ταῦτα τρία ἔτη, Λατ. ante hos tres annos, πρὸ τριῶν ἤδη ἐτῶν, Αυσ. 109. 12· [στρατείαν] ἐνδέκατον μῆνα τουτονὶ ποιεῖται, ἐπὶ ἑνδεκα ἤδη μῆνας, Δημ. 90. 11, πρβλ. 29. 22.

ΣΗΜΑΣΙΑ καὶ ΙΔΙΩΜΑΤΙΚΑΙ ΧΡΗΣΕΙΣ: Ι. τὸ **οὗτος** δεικνύει τὸ πλησιέστερον κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἐκεῖνος,** ὅπερ δεικνύει τὸ ἀπώτερον, ταῦτα, ὡς τὰ ἐνταῦθα, τὰ περὶ ἡμᾶς πράγματα, τὰ γήϊνα, Heind. εἰς Πλάτ. Φαίδ. 74Ε, πρβλ. ὧδε ἐν ἀρχῇ· — ἀλλὰ τὸ **οὗτος** ἐνίοτε σημαίνει οὐχὶ τὸ πράγματι πλησιέστατον ἀλλὰ τὸ σπουδαιότατον, δεῖ .. τὸ βέλτιστον ἀεί, μὴ τὸ ῥᾷστον λέγειν· ἐπὶ ἐκεῖνο μὲν γάρ ἡ φύσις αὐτὴ βαδίζεται, ἐπὶ τοῦτο δὲ κτλ. Δημ. 108, 1, πρβλ. 1229. 3., 1233. 17.

2) ὅταν ἐκ δύο πραγμάτων τὰ μὲν προηγῆται τὸ δὲ ἕπηται, τὰ μὲν **ὅδε** κυρίως ἀναφέρεται εἰς τὰ ἑπόμενα, τὸ δὲ **οὗτος** εἰς τὰ προηγούμενα, οὐκ ἔστι σοι ταῦτ', ἀλλά σοι τάδ' ἔστι Σοφ. Ο. Κ. 787, πρβ. **ὅδε** ΙΙΙ. 2 — συχνάκις ὅμως ὅπου δὲν εἶναι δύο τὰ δεικνυόμενα, τὸ **οὗτος** ἀναφέρεται εἰς τὰ ἑπόμενα, Ἰλ. Ν. 377, Ὀδ. Β. 306, κτλ.· οὐκοῦν .. τοῦτο γινώσκεις, ὅτι .. ; Αἰσχύλ. Πρ. 377, κτλ.· ἴδε **ὅδε** ΙΙΙ. 2 **3)** οὕτω τὸ **οὗτος** κεῖται μετ' ἐμφάσεως, συνήθως ἐπὶ καταφρονήσεως, ἐνῷ τὸ **ἐκεῖνος** (ὡς τὸ Λατ. ille) δηλοῖ ἐπαινον καὶ δόξαν, ὁ πάντ' ἄναλκις οὗ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τος, δηλ. ὁ Αἴγισθος, Σοφ. Ἠ. 301 τούτους τοὺς πολυτελεῖς χιτῶνας, δηλ. τοὺς τῶν Περσῶν, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 8· τούτους τοὺς συκοφάντας Πλάτ. Κρίτων 45Δ· οὕτως ὁ Δημ. ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου χρῆται τῷ οὗτος ἐπὶ τοῦ Αἰσχίνου, τὸ δὲ ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ Φιλίππου·— ἀλλ' ἐνίοτε οὐχὶ περιφρονητικῶς, οἱ τάς τελετάς .. οὗτοι καταστήσαντες Πλάτ. Φαίδων 69C. **4)** οὗτος ἐν τῇ δικανικῇ γλώσσῃ τῶν Ἀττικῶν τὸ οὗτος συνήθως λέγεται ἐπὶ τοῦ ἀντιδίκου εἴτε κατηγόρου εἴτε κατηγορουμένου, ἐν ᾧ παρὰ Λατίνοις τὸ hic ἐλέγετο ἐπὶ τοῦ πελάτου, τὸ δὲ iste ἐπὶ τοῦ ἀντιδίκου, Wolf εἰς Λεπτίν. 459. 7· οὗτος ἐν τοῖς πολιτικοῖς λόγοις τοῦ Δημοσθένους οὗτοι εἶναι ἡ ἐναντία μερίς, 40. 7 καὶ 10., 91. 24, κτλ.· ἀλλ' ἐν τοῖς δικανικοῖς λόγοις οὗτοι συχνάκις εἶναι οἱ δικασταί, τὸ δικαστήριον, 558. 25., 958. 27. **5)** συχνάκις ἔχει σχεδὸν ἐπιρρηματικὴν δύναμιν (πρβλ. δδε ἐν ἀρχ.), τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας .. ἔρχεαι ; τίς εἶσαι σὺ ἐδῶ ὅστις ἔρχεσαι .. ; Ἰλ. Κ. 82· συχν. παρ' Ἀττ., τίς οὗτος ; τίς εἶναι οὗτος ἐδῶ ; Ἀριστοφ. Ἀχ. 1048. ἔνθα ἴδε Elmsl.· πολλὰ ὁρῶ ταῦτα πρόβατα, βλέπω πολλὰ πρόβατα ἐδῶ, Ξεν. Ἀν. 3. 5, 9· — μετ' ἄντων. δ' προσ., οὗτος σύ, Λατ. heus tu ! ἔ, σύ ! σύ, αὐτοῦ ! Σοφ. Ο. Τ. 532, 1121, Εὐρ. Ἐκ. 1280, κτλ.· καὶ ἀκολούθως μόνον τὸ οὗτος ὡς κλητικ., οὗτος, τί ποιεῖς ; Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 911, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 71, Εὐρ. Ἄλκ. 773, Ἀριστοφ. Ἱππ. 240, Νεφ. 220, κ. ἀλλ.· μετὰ κυρ. ὀνόματος, ὦ οὗτος, Αἴαν Σοφ. Αἴ. 89· ὦ οὗτος οὗτος, Οἰδίπους, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1627, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 1364 — τὸ θηλ. εἶναι σπανιώτερον, αὕτη Εὐρ. Μήδ. 922· αὕτη σὺ Ἀριστοφ. Θεσμ. 510. — Ἡ φράσις αὕτη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπονοεῖ ἀγανάκτησιν, ἀνυπομονησίαν ἢ περιφρόνησιν:— οὗτω, οὗτος ἀνήρ ἀντὶ ἐγώ, Ὀδ. Β. 20· οὗτοσὶ ἀνήρ, ἀντὶ σύ, Πλάτ. Γοργ. 489Β, πρβλ. 467Β. **II.** ἁπλῶς ὡς δεικτικὸν τοῦ δε, Σοφ. Ο. Τ. 1180, κτλ.· ὡσαύτως συχν. ἐν ἀποδόσει, ἃ γ' ἔλαβες , .. μεθεῖναι ταῦτα ὁ αὐτ. ἐν Φ. 1247, πρβλ. 1319, Ἀντ. 182, 203, Πλάτ. Γοργ. 469C. **III.** = τοιοῦτος, οὗτος ἐγὼ ταχύτατι ! Πινδ. Ο. 4. 38. **IV.** μετὰ παρένθεσιν τὸ ὑποκείμενον χάριν ἐμφάσεως ἐπαναλαμβάνεται ἐκ νέου διὰ τοῦ οὗτος, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστέης .., οὐδὲ οὗτος προσωτέρω .. ἔφησε ἀπικέσθαι Ἡρόδ. 4. 16, πρβλ. 81., 1. 146, Πλάτ. Φαίδων 107D, κτλ. **V.** καὶ οὗτος, ὡσαύτως προστίθεται πρὸς ἐνίσχυσιν προηγηθείσης λέξεως, ξυνεστῶτες .. ναυτικῷ ἀγῶνι, καὶ τούτῳ πρὸς Ἀθηναίους Θουκ. 4. 55, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 147., 6. 11, κτλ.· ἴδε κατωτ. IX. 2. **VI.** ἐπαναλαμβάνεται ὅς ὅπου παρ' ἡμῖν θὰ ἐτίθετο ἀντὶ ἐπαναλήψεως τῆς δεικτικῆς ἡ ἀντων. **αὐτός.** τοῖσιν τούτου τοῦτον μέλεσιν .. κελαδοῦντες Ἀριστοφ. Βάτρ. 1526, πρβλ. Πλάτ. Λάχ. 200D. **VII.** παραλείπεται, **1)** πρὸ τοῦ ἀναφορ., εὐδαίμονες οἱσι κακῶν ἄγευστος αἰὼν (ὡς παρ' Ὁρατίῳ, felices .., quos irrupta tenet copula), Σοφ. Ἀντ. 582, πρβλ. Ὀδ. Ω. 286, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 20, κτλ. **2)** ἐν ταῖς φράσεσι σημεῖον δέ, τεκμήριον δέ, κτλ.· ἴδε σημεῖον ΙΙ. 1, τεκμήριον Ι. 2. **VIII.** τὸ ταῦτα κεῖται ἐν ἰδιαιτέραις φράσεσι, **1)** ταῦτ', ὦ δέσποτα, μάλιστα, κύριε (ὃ ἐστι ταῦτά ἐστι, ταῦτα ὁρᾶσω, κτλ.), Ἀριστοφ. Εἰρ. 275, πρβλ. Ἱππ. 111· οὕτω ταῦτα δὴ ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 815, ἔνθα ἴδε Elmsl.· ταῦτά νυν ὁ αὐ. ἐν Σφ. 1008· οὕτω καί, ἦν ταῦτα, μάλιστα, ἀληθῶς, βεβαίως, Λατ. ita, Walck. Φοίν. 420 (417). **2)** ταῦτα μέν δὴ ὑπάρξει, ταῦτα γενήσεται, Heind. εἰς Πλάτ. Φαίδωνα 78Δ. **3)** καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, Λατ. haec hactenus, συχν. παρ' Ἀττ., ὡς Πλάτ. Συμπ. 220C. **IX.** Ἐπιρρημ. χρήσεις: **1)** διὰ ταῦτα, διό, ὅθεν, διὰ τοῦτο συχν. παρ' Ἀττ. κτλ.· ὡσαύτως πρὸς ταῦτα, οὕτω λοιπόν, λοιπόν, κυρίως ἐν χρήσει ἐπὶ περιφρονήσεως μετ' ἀγανακτήσεως, πρὸς ταῦτα ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλὸξ Αἰσχύλ. Πρ. 902, 1043, Σοφ. Αἴ. 971, 1115, 1313, Ο. Τ. 126, Ο. Κ. 455, κτλ.· ἴδε Cobet, N. Ll., σ. 270 — οὕτω καὶ ταῦτα ἁπλ., λοιπόν, Ἰλ. Λ. 694· ταῦτ' ἄρα Ἀριστοφ. Ἀχ. 90, Νεφ. 319, 335, 394, Πλάτ., κτλ., πρβλ. Schneid εἰς Ξεν. Συμπ. 4. 55 ταῦτα δὴ Αἰσχύλ. Πέρσ. 159, Πλάτ. Συμπ. 174Δ· ταῦτ' οὖν Σοφ. Τρ. 550, Ἀριστοφ. Σφ. 1358, κτλ.· — τὸ ταῦτα εἶναι ἀπάνιον ἐπὶ ταύτης τῆς ημασίας, τοῦτ' ἀφικόμην, ὅπως .. εὖ πράξαιμί τι Σοφ. Ο. Τ. 1005· αὐτὸ τοῦτο, αὐτὰ ταῦτα, δι' αὐτὸν τοῦτον τὸν λόγον, Πλάτ. Συμπ. 204Δ, Πρωτ. 310Ε, κτλ. **2)** καὶ ταῦτα, δι' οὗ προστίθεται ἰδιαιτέρα τις περίπτωσις, ἥτις καθίσταται τὸ λεχθὲν πολλῷ ἰσχυρότερον καὶ σοβαρώτερον, καὶ μάλιστα .., Λατ. et hoc, ἄνδρα γενναῖον θανεῖν, καὶ ταῦτα πρὸς γυναικὸς Αἰσχύλ. Εὐμ. 627· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ μετοχ., ὃς γ' ἐξέλυσας ἄστυ .. , καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξεισῶς πλέον Σοφ. Ο. Τ. 37, πρβλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 704, Πλάτ. Φαίδρ 241Ε, κτλ.· ἢ παραλειπομένης τῆς μετοχ., ἥτις .. , τὴν τεκοῦσαν ὕβρισας, καὶ ταῦτα τηλικοῦτος (ἐξυπακ. οὖσα) Σοφ. Ἠλ. 613· οὕτω, καὶ ταῦτα μέντοι Πλάτ. Ἐρυξ. 400Β — σπανίως τίθεται μετὰ τὴν λέξιν ἣν ἐπιτείνει, νῦν γοῦν, ἔφη, ὑπεχείρησας, οὐδὲν ὢν καὶ ταῦτα ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 341C, πρβλ. Διόδ. Κωμ. ἐν Ἀθήλ. 1· ἴδε ἀνωτ. V. **3)** τοῦτο μέν .. , ταῦτα δέ .. , τὸ μέν .. , τὸ δέ .. , ἐν μέρει μέν .. , ἐν μέρει δέ .. , λίαν συχνὸν παρ' Ἡροδ., ὡς 1. 161, κτλ.· τὸ τοῦτο μὲν ἐνίοτε ἀκολουθεῖται ὑπὸ μόνου τοῦ δέ, ὁ αὐτ. 4. 76, Σοφ. Αἴ. 670, Ο Κ. 440· ὑπὸ τοῦ δὲ δή, Ἡρόδ. 3. 108· ὑπὸ τοῦ δὲ αὖ, 7. 176· ὑπὸ τοῦ μετὰ δέ, 6. 125· ὑπὸ τοῦ ἔπειτα δέ, Σοφ. Ἀντ. 61· ὑπὸ τοῦ ἀλλὰ, Δημ. 597. 7· ὑπὸ ταῦ εἶτα, Σοφ. Φ. 1345· ὑπὸ τοῦ τοῦτ' αὖθις, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 165. **4)** δοτ. θηλ. ταύτῃ, α) ἐπὶ τοῦ τόπου τούτου, ἐνταῦθα, ταύτῃ μέν .. , τῇδε δ' αὖ .. , ὁ αὐτ. ἐν Φ. 1331· ἀλλ' ἐὰν ταύτῃ γε νικᾷ ταυτηὶ πεπλήξεται Ἀριστοφ. Ἱππ. 272, πρβλ. Θεσμ. 1221. β) ἐν τούτῳ, κατὰ τοῦτο, Ἀριστοφ. Πλ. 572, Ξεν. Ἱέρων 7, 12, κτλ. γ) κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, οὕτως, Αἰσχύλ. Πρ. 189, Σοφ. Ο. Κ. 1300, κτλ. οὐ .. ταῦτ' ἐστί πω ταύτῃ Ἀριστοφ. Ἱππ. 843· ἀλλ' οὔτι ταύτῃ ταῦτα Εὐρ. Μήδ. 365, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 511· ὡς δεικτικὸν εἰς ὃ ἀναφέρεται τὸ ὥσπερ, Πλάτ. Πολ. 330C· τὸ ὅπῃ, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 2· — οὕτω τε καὶ ταύτῃ γίγνεσθαι Πλάτ. Νόμ. 681D καὶ οὕτω καὶ ταύτῃ ἂν ἔχοι ὁ αὐτ. 714D· ταύτῃ καλεῖσθαι, κτλ., ὡς τὰ οὕτω κ., Σχόλ. Πλάτ. σ. 50 Rulink· ἐχρῆν οὖν ταύτῃ καθαιρεῖν καὶ ἀπευωνίζειν τὴν συναστείαν Λουκ. Νίγρ. 23. δ) ἐκ τούτου ἢ τούτων, μετὰ ταῦτα, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 6, Οἰκ. 2. 1· λοιπόν, ἑπομένως, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 3. 3, 5. **7)** ἐν τούτῳ, «ὡς τόσον», Θουκ. 1. 37, 2. 8, Πλάτ., κτλ. ε) ἐν τῷ μεταξύ, «ἐν τούτοις», Θουκ. 7. 30, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 27. **8)** πρὸς τούτοις, προσέτι, Ἡρόδ. 2. 51, Πλάτ. Πρωτ. 326Δ, Ξεν. Ἀπομν. 2. 4, 4, Ἀριστοφ. Πλ. 540.

οὕτως, καὶ πρὸ συμφώνου οὕτω (ἂν καὶ συχνάκις εἶναι ἐν χρήσει τὸ οὕτως καὶ πρὸ συμφώνου, Ἰακωβ. Ἀνθ. Π. σελ. 159, 509, ἐν ᾧ τὸ οὕτω οὐδέποτε ἀπαντᾷ πρὸ φωνήεντος, εἰ μὴ παρ' Ἐπικ. ποιηταῖς καὶ Ἴωσι πεζογράφοις, ἴδε ἐν τέλ.) παρ' Ἀττικ. ἐπιτείνεται διὰ προσχηματισμοῦ, οἷον οὕτωσί, Πλάτ. Γοργ. 503D, κτλ. (ἴδε ἐν λ οὕτος Δ)· — Ἐπίρρ. τοῦ οὗτος, ὡς τὸ Λατ. sic ἢ hic, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, τοιουτοτρόπως· — κυρίως τὸ οὕτως εἶναι τὸ δεικτικὸν τοῦ ὡς, ὡς τὸ Λατιν. sic τοῦ ut, Ἰλ. Δ. 178, Ὀδ. Δ. 148, κτλ.· παρ' Ἀττ. πρωσέτι οὕτως ὥσπερ, Σοφ. Τρ. 475, Ξεν., κτλ.· ὡσαύτως ὥσπερ .. , οὕτως .. , Πλάτ. Ἴων 534Α· οὕτω καὶ οὕτως, ὅπως .. , Σοφ. Τρ. 330, Ξεν.· ποιητ. ὡσαύτως, ὥστε .. , οὕτω δέ .. , Σοφ. Τρ. 112· — οὕτως συχνάκις παραλείπεται μετὰ τὸ ὡς, ὡς ἔδοξεν αὐτοῖς, καὶ ἐποίουν Θουκ. 8. 1, πρβλ. Θεόκρ. 7. 45 κἑξ. Παρὰ τοῖς πεζογράφοις συχνάκις ἀκολουθεῖ ἡ ἀναφορ. ἀντωνυμ. ἀντὶ τοῦ ὥστε, ἴδε κατωτ. III· — ὅταν δύο τρόποι ἀντιτίθενται πρὸς ἀλλήλους, συχνάκις ἐκφέρονται διὰ τῶν ἐπιρρ. οὕτω καὶ ἐκείνως· τότε μὲν ἐκείνως, νῦν δ' οὕτω Ἰσοκρ. 269Β· οὕτω ῥᾷον ἢ ἐκείνως Πλάτ. Πολ. 370Δ, κτλ.· — Ὅταν τὸ οὕτω ἢ -ως ἀναφέρηται εἰς τὸ ἑπόμενον, δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ διὰ τοῦ, ὡς ἑξῆς, οὕτω χρὴ ποιεῖν· ἐάν .. Ξεν. Ἀν. 2. 2, 2· οὐτωσὶ δὲ λογίζεσθε Δημ. 308. 9· οὕτω πως ὑπείληφά ὁ αὐτ. 316. 5, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ. 28C· — καὶ οὕτως, καὶ ἐπὶ τοιαύτῃ ὑποθέσει, Θουκ. 1. 10· οὐδ' οὕτως (παρ' Ὅμ. καὶ ὡς, οὐδ' ὣς)· — ἐπιτεταμ., οὕτω δὴ Ἰλ. Β. 158, Ὀδ. Ε. 204· οὕτω δή τοι, Ἰλ. Ο. 201· οὕτω δή τι, ἴδε κατωτ. III· ὡσαύτως, οὕτω που, οὕτω στοχάζομαι, Ἰλ. Β. 116, Ὀδ. Ι. 262, κλ.· οὕτω πῃ Ἰλ. Ω. 373· — ὡς ὁ μὲν οὕτως ἐστὶ σάος, καὶ ὁ τοῦτον τὸν τρόπον σῴζεται, Ὀδ. Τ. 300. — Δυνάμεθα νὰ σημειώσωμεν τὰς ἀκολούθους φράσεις: **1)** οὕτω δὴ ἔσται, οὕτω δὴ γίνῃ, ἐπικουρουμένου τοῦ προηγηθέντος, Ὀδ. Α. 348· ἔσσεται οὕτως Π. 31, κτλ. — παρὰ τοῖς πεζογράφοις ἁπλῶς οὕτως, ἐπὶ ἀποκρίσεων, ἀκριβῶς οὕτω, Ξεν. Οἰκ. 1. 9· οὕτως, ἢ οὐχ οὕτως; — οὕτω μὲν οὖν Πλάτ. Πολ. 551Β, κτλ. **2)** ἐμφατικὸν μετὰ προστ., κεῖσ' οὕτως, μένε ἔδῶ, ἐπὶ ἀνθρώπου ὃν ἄρτι τις ἔρριψε κάτω νεκρόν, Ἰλ. Φ. 184, πρβλ. Ὀδ. Ε. 146. **3)** ἐπὶ εὐχῶν ἢ προσευχῶν, οὕτω νῦν Ζεὺς θείη, «οὕτω νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς» .. (ὡς παρ' Ὁρατίῳ sic te diva potens Cypri .. regat), Ὀδ. Θ 465., Λ. 180, πρβλ. Ἰλ. Φ. 412, κλ.· οὕτως ἔρως σοι . τελεσφόρος γένοιτο Εὐρ. Μήδ. 714· ὡσαύτως, αἴθ' οὕτως .. , αἰ γὰρ οὕτως .. Ὀδ. Ρ. 491., Π. 99 — οὕτω παρ' Ἀττ. ἐπὶ ὅρκων ἢ διαμαρτυρίας, οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων, μισῶ τὸν ἄνδρα, («ἔτσι νὰ χαρῶ τὰ παιδιά μου»), Ἀριστοφ. Θεσμ. 469· οὕτω.. νομίζοιμην σοφός, ὡς .. ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 520. **4)** ἐν τῇ συνηθείᾳ κατὰ τὴν ἔναρξιν διηγήσεως, οὕτω ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ, «ἔτσι μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρό», Ἀριστοφ. Σφ. 1182· οὕτως ἦν νεανίσκος ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 781· ἦν οὕτω δή παῖς Πλάτ. Φαῖδρ. 237Β. **5)** οὕτως ἔχειν, οὕτως ἔχειν τινὸς ἢ περί τινος, ἴδε ἔχω Β. ΙΙ. 2· τὸ ἔχειν ἐνίοτε παραλείπεται, τούτων μὲν οὕτω, τόσον διὰ ταῦτα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 950, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 2· ἐπὶ τοπικῆς ἐννοίας, ὥσπερ Χαλκὶς .. τῆς Εὐβοίας .. κεῖται, οὕτω Χερρονήσου .. ἡ Καρδιανῶν πόλις, ὡς ἡ Χαλκὶς κεῖται ὡς πρὸς τὴν Εὔβοιαν οὕτως ἡ πόλις τῶν Καρδιανῶν ὡς πρὸς τὴν Χερσόνησον, Δημ. 681. 18 — ὡσαύτως· ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦτον οὕτω δὲ τάρβους . ἀφικόμην Εὐρ. Φοίν. 301. **6)** ὁ οὕτω λεγόμενος, καλούμενος, ὀναμαζόμενος Schäf. Mel. 1, σελ. 14. 82. **7)** οὕτω ἢ οὕτω δή, συχνά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κις εἰσάγει τὴν κυρίαν πρότασιν μετὰ τὴν προσδιορίζουσαν, ἐπειδὴ περιελήλυθε ὁ πόλεμος .., οὕτω δὴ Γέλωνος μνῆστις γέγονε Ἡρόδ. 7. 158, πρβλ. 150, Θουκ. 1. 131., 2. 12, 19, κτλ.· — κατόπιν μετοχῆς μάλιστα, ἐν κλιβάνῳ πνίξαντες, οὕτω τρώγουσι, δηλ. ἐπειδὴ ἔπνιξαν, οὕτω .., Ἡρόδ. 2. 92, πρβλ. 100., 1. 196, Valck. 7. 174 τἆλλα καταστρεψάμενος, οὕτω.. στρατεῦσαι ὕστερον Θουκ. 3. 96· εἰς τὰ σκληρότατα ἀποβλέποντες, οὕτως ἂν μᾶλλον ξυννοήσαιμεν Πλάτ. Φίληβ. 44E, πρβλ. Γοργ. 457C, 507D, Ἀπολ. 29B· οὕτως, ἔπειτα οὕτως Ξεν. Ἀν. 7. 1, 4·— οὕτω καὶ μετὰ γενικὴν ἀπόλ., ὡς .. τῶν ἡγεμόνων ὑμῖν μὴ μεμπτῶν γεγενημένων, οὕτω τὴν γνώμην ἔχετε Θουκ. 7. 15, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 11, Ἀν. 1. 3, 6, κτλ. **II.** ἐνίοτε ἐπὶ συμπερασματικῆς ὄντως ἐννοίας, ὅθεν, διὰ τοῦτο, οὕτως ἀμυντέ' ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις, κοὔτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα Σοφ. Ἀντ. 677· οὕτω δὴ Πλάτ. Φαίδων 61B, κτλ. **III.** μετ' ἐπιθέτ. ἢ ἐπιρρ., τόσον, τόσον πολύ, τόσον καθ' ὑπερβολήν, καλὸς οὕτω Ἰλ. Γ. 169· πρυμνόθεν οὕτως, τόσον ἐντελῶς, Αἰσχύλ. Θήβ. 1056, πρβλ. Θουκ. 2. 47, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 8· οὕτως τι Ἀριστοφ. Ὄρ. 63·— ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει συχνάκις ἀκολουθεῖ ὡς ἢ ὥστε, Ἡρόδ. 1. 32, Πλάτ. Πολ. 477A, Ξενοφ. Ἀν. 7. 4, 3, κτλ.· — ἐνίοτε τὸ ἀναφορικ. ὃς λαμβάνει τὸν τόπον τοῦ ὥστε, οἷον κρήνη οὕτω δή τι ἐοῦσα πικρή, ἢ κιρνᾷ (δηλ. ὥστε κιρνᾶν) Ἡρόδ. 4. 52, ἔνθα ἴδε Valck.· οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος ὃς θανεῖν ἐρᾷ Σοφ. Ἀντ. 220· τίς δ' οὕτως ἄνους ὃς ..; Ἀριστοφ. Ἀχ. 736, πρβλ. Δημ. 100. 20· — ὡσαύτως, δυσχείμερος αὕτη ἡ .. χώρη οὕτω δή τί ἐστι, ἔνθα (ὅ ἐστι ὥστε ἐνταῦθα) τοὺς μὲν ὀκτὼ τῶν μηνῶν ἀφόρητος οἷος γίνεται κρυμός Ἡρόδ. 4. 28·— ἐνίοτε οὐδὲν συνδετικὸν μόριον τίθεται, αἱ .. κεφαλαί εἰσι οὕτω δή τι ἰσχυραί, μόγις ἂν λίθῳ παίσας διαράξειας, τόσον ἰσχυραί, — μόλις διὰ λίθου θὰ ἠδύνασο νά .., Ἡρόδ. 3. 12. **IV.** οὕτω ἐνίοτε κεῖται ὡς τὸ αὔτως, μετὰ μειωτικῆς δυνάμεως, οὕτως, μόνον ἁπλῶς, ὡς τὸ Λατ. sic (Donat. Terent. Andr. 1. 2, 4), παρ' Ὁμ. ἀείποτε μάψ οὕτως, Ἰλ. Β. 120 (διότι ἄνευ τοῦ μάψ, μεταχειρίζεται ἀεὶ τὸ αὔτως), πρβλ. Ἡρόδ. 1. 5· οὕτω πίνοντας πρὸς ἡδονήν (ὡς παρ' Ὁρατ. jacentes sic temere) Πλάτ. Συμπ. 176E, πρβλ. Γοργ. 447A, Φαῖδρ. 235C, Θεαίτ. 147C, 158B, κτλ.· ἐν συνουσίᾳ καὶ διατριβῇ οὕτως ἰδίᾳ Δημ. 537. 18, πρβλ. Buttm. εἰς Δημ. κατὰ Μειδ. ἐν τῷ Πίνακι· οὕτω, οὕτω γε Πλάτ. Θεαίτ. 142D· οὕτω ποτὲ ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 216C· οὕτω πως Δημ. 14. 28· ὡσαύτως, ἐκ τοῦ προχείρου, ἀμέσως, Πλάτ. Γοργ. 464B, κτλ.· ἁπλῶς οὕτως ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 633C· ἀλλ' οὕτως ἄπει; οὕτω, χωρὶς νὰ εἴπῃς τι περισσότερον ..; Σοφ. Φ. 1067· ἢ στραφεὶς οὕτως ἴω; ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 315, πρβλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 375· ὡς οὕτως γ' ἀκοῦσαι, ἐκ πρώτης ἀκοῆς, Πλάτ. Εὐθύφρων 3B· οὕτω, ὥς γε οὑτωσὶ ἀκοῦσαι ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 216A· ἀκούειν μὲν οὕτως ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 12C· οὐ .. οὕτως ἄπει = ἀτιμωρητί, Εὐρ. Ἄλκ. 680.

B. Θέσις τοῦ οὕτω ἢ οὕτως:— ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τίθεται πρὸ τῆς λέξεως ἣν ὁρίζει, ἀλλὰ παρὰ ποιηταῖς ἐνίοτε μετ' αὐτήν, καλὸς οὕτω Ἰλ. 3. 169· λίην οὕτω Ὀδ. Ν. 237· ἔρημος οὕτω, ἄγαν οὕτω Σοφ. Φ. 487, 598·— σπανίως ἐν τέλει προτάσεως, Ὀδ. Σ. 255, Ἡρόδ. 7. 170·— ἐνίοτε χωρίζεται ἀπὸ τῆς λέξεως ἣν προσδιορίζει, οὕτως ἔχει τι δεινὸν Σοφ. Φ. 104· οὕτως ἐπὶ δεινὰς ἁρπαγὰς Πλάτ. Πολ. 391D, πρβλ. Θουκ. 2. 11· οὕτω δ' ἦν ὁ Φίλιππος ἐν φόβῳ .. ὥστε .. Δημ. 236. 19.

Γ. Προσῳδία: [Ἡ λήγουσα ἐν τῷ ἐπιρρ. οὕτω ἐνίοτε εἶναι βραχεῖα παρ' Ὁμ. πρὸ βραχέος φωνήεντος, καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὔ πω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν Ἰλ. Γ. 169· οὕτω ὑπερφιάλους, μή τοι κατὰ πάντα φάγωσι Ὀδ. Γ. 315. Τὸ ι τοῦ οὑτωσὶ εἶναι ἀείποτε μακρόν, ἴδε ἐν λ. οὗτος ἐν ἀρχ.]

οὑτωτρόπως (;) τοιούτῳ τρόπῳ, Μαζ. ἐπιδ. ἐν ᾄδου, ἐν Bois. An. gr. III, σ. 140. — Φράσιν: οὕτω τρόπου ἔχειν ἀναγινώσκομεν ἐν Ξεν. Κύρ. Παιδ. 7. 5, 56.

οὔφις, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ ὁ ὄφις, Αἰσχύλ. Χο. 544.

οὐχ ὅτι, ἴδε ἐν λ. ὅπως Α. Π. 2.

οὐχί, Ἀττ. ἴδε οὐ ἐν ἀρχ.

οὐχῖνος, κατ' Ἀττικὴν κρᾶσιν ἀντὶ ὁ ἐχῖνος, Ἀριστοφ. Σφ. 1437.

ὀφείδιον (ἢ ὀφίδ- κατ' Ἀττ. Ἐπιγρ.) τό, ὑποκορ. τοῦ ὄφις, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 29, 3, Στράβ. 706. **II.** εἶδος ἰχθύος, Λατ. ophidium, Πλίν. 32. 53·— «ὄφις· ποιὸς ἰχθύς» Ἡσύχ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 379.

ὀφειλέσιον, τό, μικρὰ ὀφειλή, Εὐστ. 1751. 12, πρβλ. Λοβ. εἰς Φρύνιχ. 516.

ὀφειλέτης, ου, ὁ, ὡς καὶ νῦν, χρεώστης, τινὶ Πλάτ. Νόμ. 736D, κτλ.· ὀφ. εἰμί, μετ' ἀπαρ., εἶμαι ὑπόχρεως νά .., Σοφ. Αἴ. 560·— θηλ. ὀφειλέτις, εδος, Εὐρ. Ῥῆσ. 965.

ὀφειλέω, μεταγεν. τύπος τοῦ ὀφείλω·— Παθ., ὀφείλομαι, τιμωρίη Εὐσ. παρὰ Στοβ. 196, 49. **II.** εἶμαι ὑπόχρεως νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ., αὐτόθι 46. 35.

ὀφειλή, ἡ, χρέος, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιη', 32· τὸ ὀφειλόμενον εἴς τινα, Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ιγ', 7, Α' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. Ζ', 3.

ὀφείλημα, τό, τὸ ὀφειλόμενον, ὀφειλή, χρέος, Θουκ. 2. 40· ἀποτίνειν ὀφ. Πλάτ. Νόμ. 717B· ἀποδοῦναι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 2, 5.

ὀφειλομένως, Ἐπίρρ., κατὰ χρέος, προσηκόντως, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 972, κλ., πρβλ. ὀφειλόντως.

ὀφειλόντως, Ἐπίρρ. μετοχ. τοῦ ὀφείλω, «πρεπόντως, δεόντως» Ἡσύχ. ἐν λ. προσηκόντως.

ὀφείλω, παρατ. ὤφειλον, Ἐπικ. ὀφέλλω: παρατ. ὤφελλον ἢ ὄφελλον, ἴδε κατωτ. Π. 2, 3 (τὸ Ἀττ. ὀφείλετ', ὄφειλον ἐν Ἰλ. Α. 686, 688, 698, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 172 πιθ. ὀφείλεται εἰς τοὺς ἀντιγραφεῖς): μέλλ. ὀφειλήσω Ξεν. Κύρ. 7. 2, 28, Δημ. 866, 5· ἀόρ. α' ὠφείλησα Ἀριστοφ. Ὄρν. 115, Θουκ. 8. 5 (ἐπ-) πρκμ. ὠφείληκα, ὑπερσ. -ήκειν Δημ. 1111. 25· ἀόρ. β' ὤφελον, ἴδε κατωτ. Π. 2, 3·— Παθ., ἀόρ. μετοχ. ὀφειληθεὶς Θουκ. 3. 63. (Ἐκ τῆς √ΟΦΕΛ παράγεται ὡσαύτως τὸ ὀφλ-ισκάνω· ὁ ἀρχικὸς τύπος φαίνεται ὅτι ἦτο ὀφέλλω ἢ ὀφέλγω, ὅθεν τὸ ὀφείλω, ὅπερ δέον νὰ διακρίνηται ἐπιμελῶς ἀπὸ τοῦ ὀφέλλω, αὐξάνω, au co.) Ὀφείλω, ὡς καὶ νῦν, χρεωστῶ, τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει Ὀδ. Θ. 332· ὅτι μοι .. ζωάγρι' ὀφέλλεις 462· χρεῖος, τό ῥά οἱ πᾶς δῆμος ὄφελλεν Φ. 17· πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὄφειλον Ἰλ. Λ. 688· ζημίαν ὀφ. τῷ θεῷ Ἡρόδ. 3. 52, κλ.· μεταφορ., μητέρα μοι ζώουσαν ὀφέλλετε (ὡς παρ' Ὁρατ. debes Virgilium) Καλλ. Ἀποσπάσμ. 126· — οὕτω παρ' Ἀττικ., τί ὀφείλω; τί «χρεωστῶ»; Ἀριστοφ. Νεφέλ. 21· ὀφ. ἀργύριον, χρέα ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 115, Νεφέλ. 117· ὀφ. ἢ θεῷ θυσίας ἢ ἀνθρώπῳ χρήματα Πλάτ. Πολ. 331B· μετὰ μόνης δοτ., ὀφ. τινί, εἶμαι χρεώστης εἴς τινα, Ἀριστοφ. Νεφ. 1135, Λυσ. 581, κτλ.· τρίτον δὲ χαίρειν, εἶτ' ὀφείλειν μηδενὶ Φιλήμων ἐν Ἀδήλ. 68· καὶ ἀπολ., «εἶμαι χρεωμένος», Ἀριστοφ. Νεφ. 485, κτλ.· οἱ ὀφείλοντες, οἱ χρεῶσται, Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 9. 7, 1·— Παθ., χρεωστοῦμαι, μένω ὡς χρέος, οἷσι χρεῖός μοι ὀφέλλεται Ὀδ. Γ. 367· (ἐν ᾧ χρεῖος ὀφείλετο ὑπάρχει ἐν Ἰλ. Λ. 686, 698)· ἢν .., ὀφείληταί τι Ἀριστοφ. Νεφ. 484· ὀφ. μισθός τινι Ξενοφ. Ἀν. 1. 2, 11, κλ.· τὸ ὀφειλόμενον, τὰ ὀφειλόμενα, χρέος, ὀφειλή, χρέη, αὐτόθι 7. 7, 34, κλ.· ὀφειλόμενα ἀποδιδόναι Ἡρόδ. 5. 99. **2)** μεταφορ., ὀφ. μέλος τινὶ Πινδ. Ο. 10 (11). 3· πολλὰ δώμασιν καλὰ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 287· ὀφ. χάριν, ἴδε ἐν λ. χάρις I. 2· Ἀπόλλωνι χαριστήρια Ξεν. Κύρ. 7. 2, 28· τὴν ψυχὴν πᾶσιν Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 10. 5. — Παθ., ὀφείλεταί τινι ἐκ θεῶν κλέος Αἰσχύλου Ἀποσπ. 306a· ὀφ. τινὶ εὐεργεσία Θουκ. 1. 137· ἀντὶ χαρίτων ἔχθραι ὀφ. Ξεν. Κύρ. 4. 5, 32· τοῖς μὲν ἐχθροῖς βλάβη ὀφ., τοῖς δὲ φίλοις ὠφέλεια Πλάτ. Πολ. 335E, πρβλ. 332B· τοὐφειλόμενον πράσσουσα Δίκη, ὅ,τι ὀφείλεται αὐτῇ, Αἰσχύλ. Χο. 310. **3)** ὡς δικανικὸς ὅρος, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ δώσω, εὐθύνας ὀφείλειν Ἀνδοκ. 10. 15· ἐντεῦθεν, ὡς τὸ ὀφλισκάνω, ἐπισύρω τιμωρίαν κατ' ἐμαυτοῦ, ζημίαν Λυσ. 115. 10· διπλῆν τὴν βλάβην ὁ αὐτ. 94. 40, πρβλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 380· τὴν τοιαύτην δίκην Πλάτ. Νόμ. 909A, πρβλ. Δημ. 539. 20. **4)** ἐν τῷ παθ., ἐπὶ προσώπων, ὑπόκειμαι, θανάτῳ πάντες ὀφειλόμεθα, τὸ τοῦ Ὁρατίου debemur morti, Σιμωνίδ. ἐν Ἀνθολ. 10. 105, πρβλ. Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 132· ἀλλά, τοιαύταις χερσὶν ὀφειλόμεθα Ἀνθ. Π. 9. 283. **II.** μετ' ἀπαρ., ὀφείλω νὰ πράξω τι, ἄλλοτέ περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι Ἰλ. Τ. 200 συχν. παρ' Ἡροδ., ὡς 1. 41, 42, 111, Εὐρ. Ἄλκ. 682, 712, κτλ.· ὀφ. τινὶ ποιεῖν τι Πλάτ. Πολ. 332A· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, πρέπει νά .., ὁ λόγος ἀκριβῶς ὀφ. λέγεσθαι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 2, 3.— Παθ., δράσαντι γάρ τοι καὶ παθεῖν ὀφείλεται Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 282· σοι ταῦτ' ὀφείλεται παθεῖν, εἶναι ἡ μοῖρά σου νά .., Σοφ. Φιλ. 1421, πρβλ. Ἠλ. 1173· ὡς πᾶσιν ἡμῖν κατθανεῖν ὀφείλεται Εὐρ. Ἄλκ. 419, πρβλ. 782, Ὀρ. 1245, Λυσ. 172. 10· ἴδε ἀνωτ. I. 4. **2)** ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὁ Ἐπικ. παρατ. ὤφελλον ἢ ὄφελλον καὶ ὁ ἀόριστ. ὤφελον ἢ ὄφελον εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ πραγμάτων ἅπερ δὲν ἔχει πράξῃ τις, (ἀλλ' ἅπερ ἔπρεπε νὰ εἶχον πραχθῇ), ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι Ἰλ. Ρ. 686· ὤφελεν ἀθανάτοισιν εὔχεσθαι Ψ. 546· νῦν ὄφελεν πονέεσθαι λισσόμενος Κ. 117, πρβλ. Ὀδ. Δ. 97, 472· ἀνδρὸς .. ὤφελλον ἀμείνονος εἶναι ἄκοιτις Ἰλ. Ζ. 350· τὸ ἀπαρέμφ. παραλείπεται ἐν Εὐρ. Ἐκ. 395, μηδὲ τόνδ' ὠφείλομεν (ἐξυπακ. φέρειν). **3)** οἱ χρόνοι οὗτοι εἶναι ὡσαύτως ἐν χρήσει, ἑπομένου ἀπαρεμφ. ἐνεστ. ἢ ἀορ. πρὸς δήλωσιν ἐπιθυμίας ἥτις δὲν δύναται νὰ ἐκπληρωθῇ, ἀνδρὸς .. ὤφελλον ἀμείνονος εἶναι ἄκοιτις, ἔπρεπε νὰ ἤμην.., εἴθε νὰ ἤμην .., (ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον), Ἰλ. Ζ. 350· ὤφελλες, ῥέξας ἱερὰ κάλ' ἀναβαινέμεν Ὀδ. Δ. 472· τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις, εἴθε νὰ τὴν εἶχε φονεύσῃ ἡ Ἄρτεμις! (ἀλλὰ δὲν τὴν ἐφόνευσε), Λατ. utinam interfecisset? Ἰλ. Τ. 59, πρβλ. Ὀδ. Δ. 97· τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι Ἰλ. Δ. 353· συχν. προτάσσεται τὸ εἴθε (Ἐπικ. αἴθε),

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὡς, κλ., ἅπερ ἐκφέρουσι τὴν εὐχὴν ἰσχυρότερον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ β' προσ., αἴθ' ὄφελλες ἄγονός τ' ἔμεναι ἀγαμός τ' ἀπολέσθαι, εἴθε νὰ εἶχες μείνῃ .., Ἰλ. Γ. 40, πρβλ. Δ. 415, κλ.· αἴθ' ὤφελλες .. σημαίνειν Ξ. 84· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ ἄλλων προσώπων, αἴθ' ὤφελλ' ὁ ξεῖνος .. ὀλέσθαι Ὀδ. Σ. 401· αἴθ' ἅμα πάντες .. ὠφέλετε .. ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι Ἰλ. Ω. 254· — οὕτω μετὰ τοῦ ὡς· ὡς ὄφελον .. ἐλέσθαι, εἴθε νά .., κτλ., Δ. 380· θανέειν Ὀδ. Ξ. 274· ὡς πρὶν ὤφελον ὀλέσθαι Ἰλ. Ω. 764, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 68· ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι Ἰλ. Γ. 428· ὡς ὤφελες .. Ὀδ. Β. 184· ὡς ὄφελεν .. Ἰλ. Γ. 173, Ὀδ. Ξ. 68, κλ.· ἐπιτεταμένον· ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον .. Ὀδ. Δ. 217, κλ.· ὡσαύτως μετ' ἀρνήσεως, μηδ' ὄφελες λίσσεσθαι .., εἴθε ποτὲ νὰ μή .. ! Ἰλ. Ι. 698 ἢ μὴ ὤφελλε γενέσθαι Ρ. 686· τὼ μὴ γείνασθαι ὄφελλον Ὀδ. Θ. 312· ὡς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι Ἰλ. Χ. 481· ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν Ὀδ. Λ. 548. — οὕτω παρ' Ἀττ., ὤφελον .. Σοφ. Ο. Τ. 1157· ὤφελες..Ἀριστοφ. Θεσμ. 865· ὤφελε .. Αἰσχύλ. Πρ. 48, κτλ.· ὡσαύτως, ὡς παρ' Ἐπικ., εἴθ' ὤφελες .. Σοφ. Ἠλ. 1021· εἴθ' ὤφελεν .. Ἀριστοφ. Νεφ. 41, κτλ.· εἰ γὰρ ὤφελον .. ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 380, Πλάτ. Πολ. 432C· ὡς ὤφελες .. Ἀριστοφ. Βάτρ. 955· μετ' ἀρνήσ., μήποτ' ὤφελον Σοφ. Φιλ. 969, Εὐρ. Ἄλκ. 880, Δημ. 322. 3· ὡς μήποτ' ὤφελον .. Εὐρ. Ἴων 286· μηδὲ νῦν ὤφελον Δημ. 539. 25· — οὕτω παρ' Ἡροδ. ἄνευ αὐξήσ., εἶδον .. τὸ μὴ ἰδέειν ὄφελον 1 111, πρβλ. 3. 65· καὶ ἔν τισι λυρικοῖς χωρίοις τῶν Ἀττ. ποιητῶν, εἴθ' ὄφελε .. Αἰσχύλ. Πέρσ. 915· ὄφελε .. Σοφ. Αἴ. 1192· μήποτ' ὄφελον .. Εὐρ. Μήδ. 1413· — ὁ τύπος **ὤφειλον** ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας δύναται νὰ ἐπιτραπῇ τοῖς μεταγεν. ποιηταῖς, οἷον Κόιντ. Σμ. 5. 194, ὡς μὴ ὠφείλες ἱκέσθαι· ἀλλ' ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 172, πρέπει πιθανῶς νὰ γραφῇ **ὤφελλον** (ἴδε ἐν ἀρχῇ), καὶ ἐν Εὐρ. Ι. Α. 1291, **ὤφειλεν**· ὁ Καλλ. συντάσσει μεθ' ὁριστ., ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες Ἐπιγράμμ. 18. 1, πρβλ. Κόιντ. Σμ. 10. 378, κτλ.· — μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ., ὤμοι ἐγών, ὄφελόν με .. ὀλέσθαι Ὀρφ. Ἀργ. 1164· — ἐν τῇ Καινῇ Διαθ. καὶ μετὰ δ' προσώπου τοῦ ῥήματος, ὄφελον ἐβασιλεύσατε Α' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. δ', 8, πρβλ. Β' πρ. Κορινθ. ια', 1, πρ. Γαλάτ. ε', 12, Ἀποκάλ. γ', 5. **III.** ἄπρωσ. **ὀφείλει**, Λατ. oportet, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Πινδ. Ν. 2. 9· **ὤφελλε** oportuit, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 678.

ὀφέλλω (Α), Ἐπικ. ἀντὶ **ὀφείλω**, ἓξ ἴδε ἐν ἀρχ.

ὀφέλλω (Β), Ἐπικ. ἄπαρ **ὀφελλέμεν** Ὀδ. Ο. 21· παραταπ. **ὤφελλον** Π. 174, **ὄφ-** Θεόκρ. 25. 120· Αἰολ. ἀόρ. εὔκτ. **ὀφέλλειεν** Ἰλ. Π. 651, Ὀδ. Β. 334· (ἐκ τῆς √ΟΦΕΔ, ὅθεν καὶ **ὄφελος**, ἴδε **ὀφείλω** ἐν ἀρχ.)· — ἀρχαῖον Ἐπικ. ῥῆμα, αὐξάνω, μεγαλώνω, ὑψώνω, ἐνισχύω, ἐπιτείνω, στόνον, πόνον, ἀνδρὸς ἐρωήν, δέμας, ἦβην, μένος, ἀρετήν Ὁμηρ.· Ἰς ἀνέμου· ἠγάρ τε μάλιστά γε κύματ' ὀφέλλει, ἡ δύναμις τοῦ ἀνέμου· διότι αὕτη μάλιστα καθιστᾷ μεγάλα τὰ κύματα, Ἰλ. Ο. 383· τῷ οὐ τι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι, ὃ δὲν πρέπει τις νὰ πολυλογῇ, ἀλλὰ νὰ μάχηται, Π. 651· μηδ' ὕδριν ὄφελλε, μηδ' ἐξακολούθει τὴν ὕβριν, Ἡσ Ἔργ. κ. Ἡμ. 211· πόλεμον καὶ ἔριν ὀφ. αὐτόθι 14, πρβλ. 33· ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν, ὀφέλλωσί τέ ἑ τιμῇ, «καὶ διὰ τιμῆς αὐτὸν ὑψώσωσιν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Α. 510· οἶκον ὀφ., προάγειν εἰς εὐδαιμονίαν, Ὀδ. Ο. 21, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 493· πεδίον σὺν θεῶν τιμαῖς ὀφ. Πινδ. Π. 4. 464. — Παθ., οἶκος ὀφέλλεται, αὐξάνεται μεγάλως, προάγεται εἰς εὐτυχίαν, Ὀδ. Ξ. 233· λήϊον .., ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ Θεόκρ. 17. 78· τὰ τῶν θυραθεν .. ὀφέλλεται Αἰσχύλ. Θλῖβ. 193· ἀραγμὸς ἐν πύλαις ὀφέλλεται, αὐξάνεται, γίνεται ἰσχυρότερος, αὐτόθι 249.

ὀφέλλω (Γ), ἐπισωρεύω, συνάγω εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ἑπομένως, σαρώνω, τὴν στέγην Ἱππῶναξ 42· — ἐντεῦθεν **ὄφελμα**, τό, σάρωθρον, σκοῦπα, αὐτόθι, πρβλ. Εὔστ. 1887. 34, Ἡσύχ.: ὡσαύτως **ὄφελτρον**, τό, ὁ αὐτ.· καὶ **ὀφελτρεύω**, σαρώνω, «σκαυπίζω», Λυκόφρ. 1165.

ὄφελμα, τό, (ὀφέλλω Β) αὔξημα, Σοφ. Ἀποσπ. 925. Καθ' Ἡσύχ.: «ὄφελμα· αὔξημα. κάλυμμα. κάλυντρον», καὶ «ὀφέλμασι· σαρώμασι».

ὄφελος, τό, (ὀφέλλω Β) ἐν χρήσει μόνον κατ' ὀνομαστικὴν καὶ αἰτιατικὴν ἑνικ., τὰ δὲ λοιπὰ ἐκ τοῦ ὠφέλεια, ὡς καὶ νῦν, ὄφελος, κέρδος, βοήθεια, συχνάκις ἐν χρήσει (ὡς τὸ Λατιν. opus) ὡς ἄκλιτ. ἐπίθετ., Ὅμ. καὶ Ἀττ.· αἴ κ' ὄφελός τι γενώμεθα, «εἴ ποτέ τις ὠφέλεια γενοίμεθα» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ν. 236· ὅς τοι πολλ' ὄφ. γένετο, ὅστις μεγάλως σὲ ἐβοήθησε, Ρ. 152· οὐδὲν σοίγ' ὄφ. Χ. 513· ὄφ. τί μοι ἔσαι Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 34· τί δ' ἐστ' ὄφ. ὄειλὸς ἀνήρ; Θέογν. 102· οὕτω παρ' Ἀττ., λέγεις Ἀτρείδαις ὄφ. ἢ τί ἧσσον τόδε Σοφ. Φιλ. 1334· τί δῆτ' ἂν εἴης ὄφ. ἡμῖν; εἰς τί ἠδύνασο νὰ μᾶς χρησιμεύσῃς; Ἀριστοφ. Πλ. 1152, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 505Δ, κτλ.· τὰ μέγα ὄφ., columen rerum, εἰρωνικῶν παρ' Αἰσχίνῃ 31. 23· μετ' ἀπαρ., τί γὰρ ὄφ. σώματί γε κάμνοντι .. σιτία πολλὰ διδόναι; Πλάτ. Γοργ. 501E, πρβλ. 513E· τί ζῆν ὄφ. ᾧ μή 'στι τὸ ζῆν εἰδέναι; Φιλήμων ἐν Ἀδήλ. 42. **2)** μετὰ γεν., τῶν ὀφελὸς ἐστι οὐδὲν Ἡρόδ. 8, 68, 3· οὕτω, φυγᾶς ὄφ. εἴ τί μοι Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 737· τί τῆς εὐμορφίας ὄφελος; Εὐρ. Ἀποσπ. 552· ἐλευθερίας οὐδὲν ὄφ. Ἀνδοκ. 31. 22· ἐάν τι ἡμῶν ὄφ. ᾖ Πλάτ. Πολ. 530C· ἀνὴρ ὅτου τι καὶ σμικρὸν ὄφ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολογ. 28B· ὄφ. οὐδὲν γεωργοῦ ἄργου Ξεν. Κύρ. 1. 6. 18· μαγείρῳ μαχαίρας οὐδὲν ὄφ. ἤτις μὴ τέμνει Δημ. 784. 11· τί δ' ὄφ. εὖ λαλοῦντος, ἂν κακῶς φρονῇ; Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 464. **3)** ὅ τι πέρ ἐστ' ὄφ. ἐν τῇ πόλει, πᾶν ὅ,τι εἶναι καλὸν διὰ τὴν πόλιν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 53· οὕτω μετὰ γεν., ὅ τι περ ὄφ. στρατεύματος, τὰ ὑγιὲς καὶ χρήσιμον μέρος τοῦ στρατεύματος, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 6· ὅ τι περ .. ἁπλησταίας ὄφ., ἀντί, ὁ πάντων ἁπλησταίτατος, Λουκ. Τίμων 55, ἔνθα ἴδε Hemst. **4)** μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμ., βοήθεια ἐναντίον πράγματός τινος, Νικ. Θηρ. 518.

ὄφελός, ὁ, Σικυώνιος τύπος ἀντὶ τοῦ **ὀβελός**, Ἀριστ. Ἀποσπ. 539.

ὀφελᾰ́μος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ὠφέλιμος**, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 94, Ὀρφ. Ἀργ. 467, Ὀππ. Ἁλ. 3. 429.

ὀφελτρεύω, κοσμῶ, καλλύνω, Λυκόφρ. 1165, Σουΐδ.— **ὄφελτρον**, τό, κάλλυντρον, Ἡσύχ., Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 1165, ἴδε ἐν λ. **ὀφέλλω** Γ.

ὀφεοδαίμων, ὁ ἐν μορφῇ ὄφεως δαίμων ὁ τὴν Εὔαν ἀπατήσας, Ψευδο-Γρηγ. Θεολ. 1157B.

ὀφεό-δηκτος, ον, ὁ ὑπὸ ὄφεως δηχθείς, Εὐστ. 330. 12· **ὀφεώδηκτος**, Τζέτζ. Ἰστ. 8, 170, Θ. Πρόδρ. Τετράστ. σ. 54.

ὀφεο-μάχος, ον, = **ὀφιομάχος**, Βυζ.

ὀφεοπλόκαμος, ἡ, ἔχουσα ὡραιοειδεῖς πλοκάμους, ἐπίθετ. Σελήνης, Γνμν. ἑκάθ. ὑπὸ Mil. ἐν Mél. de litér. gr. σ. 454.

ὀφεώδης, ες, (εἶδος) ὁ ὅμοιος πρὸς ὄφιν, Πλάτ. Πολ. 590B. πρβλ. **ὀφιώδης**.

ὀφεωδῶς, Ἐπίρρ. τοῦ **ὀφεώδης**, τῶν ποταμῶν ὀφεωδῶς πως ἑλισσομένων Εὐστ. εἰς Διονύσ. Π. 16, κτλ.

ὀφεω-πλόκᾰμος, ον, ὁ ἔχων τοὺς πλοκάμους ἐξ ὄφεων, τὴν Γοργόνα οἷδα καὶ ὀφεωπλόκαμον Εὐστ. 716. 57.

ὀφθαλμηδών, Ἐπίρρ., κατὰ τὸν τρόπον τῶν ὀφθαλμῶν, Γλωσσ.

ὀφθαλμία, ἡ, (ὀφθαλμὸς) «πονόμματος», Λατ. lippitudo, νόσος τῶν ὀφθαλμῶν καθ' ἣν γίνεται καὶ ἔκκρισις ὑγρῶν, Ἱππ. Ἀφ. 1247, Ἀριστοφ. Πλ. 115, Ξεν. Ἀπομν. 8. 3, Πλάτ. Φαῖδρ. 255D, κτλ.· ὀφ. ἔνροα Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὑγρὰ ὁ αὐτ. π. Ἀέρ. 281.— Κατὰ Σουΐδ.: «ὀφθαλμία, ἡ πήρωσις. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ (115), 'ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας'. ἰδίως ὀφθαλμίαν τὴν πήρωσίν φησιν».

ὀφθαλμιᾰτός, ά, όν, = **ὀφθαλμικός**, Σωφρόν. 3661Α.

ὀφθαλμίας, ου, ὁ, ὀξυόπρκης, εἶδος ἀετοῦ, ἀετὸς ὀφθ. Ανοκόφρ. 148. **II.** εἶδος ἰχθύος, Plaut. Captiv. 4. 2, 71.

ὀφθαλμιάω: ἀόρ. ὠφθαλμίᾱπαι· ἀπαρέμφ. **ὀφθαλμιᾶσαι** Σουΐδ.· (**ὀφθαλμία**). Πάσχω ἐξ ὀφθαλμίας, Ἡρόδ. 7. 229, Ἱππ. Ἀφ. 1257, Ἀριστοφ. Βάτρ. 102, Ἀποσπ. 181, Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 3. **II.** μεταφ. ἐπὶ τοῦ ἄγους ὅπερ αἰσθάνεται ὁ φθονερὸς βλέπων τοῦ ἄλλου τὴν εὐτυχίαν, βλέπω μετὰ φθόνου ἢ ἐπιθυμητικῶς ἔχω, ἐπί τινι, ὀφθαλμιῶντας ἐπὶ τοῖς χρήμασι Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ., πρβλ. Πλούτ. 2. 705D, (οὕτως αἱ ὡραῖαι γυναῖκες καλοῦνται, ὀφθαλμῶν ἁλιηβόνες, Ἡρόδ. 5. 18)· ὀφθ. περί τι, αἰσθάνομαι ζηλοτυπίαν, φθόνον πρός τι ἢ διά τι, Πολύβ. 1. 7, 2., 2. 17, 3· μετ' αἰτ., προσβλέπω φθονερῶς ἢ ζηλοτύπως, ὁ αὐτ. 32. 2, 1.

ὀφθαλμίδιον (μῐ), τό, ὑποκορ. τοῦ **ὀφθαλμός**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 909.

ὀφθαλμίζομαι, Παθητ., ἐνοφθαλμίζομαι, «ἐμβολιάζομαι», ἐπὶ δένδρων, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 14, 4 κἑξ., Γεωπ. 10. 69, 1, πρβλ. ἐνοφθαλ-. **2)** κοσμοῦμαι διὰ πολυτίμων λίθων, «ὠφθαλμισμένους ἄνθρακι καὶ ἠλέκτροις εἶχον τοὺς πόδας αἱ πλίνθαι τῶν ἀρχαίων» Σουΐδ. ἐν λ. **ὠφθαλμισμένους**. **II.** πάσχω ἐξ ὀφθαλμίας, Πλούτ. 2. 663D.

ὀφθαλμικός, ή, όν, (ὀφθαλμὸς) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, φάρμακα Διοσκ. 1. 11· ὁ ὀφθ., ὀφθαλμῶν ἰατρός, ὀφθαλμιατρός, Γαλην. 6, 22G.— τὸ **ὀφθαλμικὸν** ἄνθος ἀργύρου Γλωσσ. Ἰατρ. Χειρόγρ. Νικηφ. Δουκάγγ.· — προσέτι, πόνημά τι περὶ ὀφθαλμῶν, Μοσχίων ἐν τῷ Πρασιμ.

ὀφθάλμιος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὀφθαλμόν, **ὀφθάλμια**, τά, τὰ περὶ τοὺς ὀφθαλμούς, Γαλην. II, 266D.

ὀφθαλμῖτις, ιδος, ἡ, ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς ὡς θεᾶς τῆς σελήνης, Παυσ. 3. 18, 1.

ὀφθαλμοβολέω, βίπτω τὰ βλέμματά μου ἐπί τι, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Γ. 443.— Παθ. ἐν Νικήτ. Χρον. 68D· — ἴδε **ἐποφθαλμιάω**.

ὀφθαλμο-βόρος, ον, ὁ ἐκβάλλων καὶ βιβρώσκων ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ πτηνοῦ ὃ καλεῖται φῶϋξ ἢ καθ' Ἡσύχ. **πῶϋξ**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 18, 2.

ὀφθαλμοδουλεία, ἡ, μὴ κατ' ὀφθαλμοδουλείαν ὡς ἀνθρωπάρεσκοι, «τουτέστι, μὴ μόνον ὅταν πάρεισιν οἱ δεσπόται καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁρῶσιν, ἀλλὰ καὶ ἀπόντων αὐτῶν» Οἰκουμένιος, εἰς Ἐπιστ. πρὸς Ἐφεσ. ς', 6· ἐν τῷ πληθυντ., πρὸς Κολοσσ. γ', 22 (γράφεται καὶ ὀφθαλμοδουλία TWH).

ὀφθαλμό-δουλος, ον, ὁ δοῦλος ὁ ποιῶν τὰ τῷ δούλῳ ἀνήκοντα χρέη μόνον ὅταν ἐπιβλέπῃ αὐτὸν ὁ δεσπότης, μνημονεύεται ἐκ τῶν Ἀποστολ. Διαταγ.

ὀφθαλμο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ὀφθαλμόν, Διοσκ. 3. 156.

2) φανερός, κατάδηλος, καταφανής, Ἀριστόξενος ἐν Ἁρμον. Στοιχ. σ. 40.

ὀφθαλμοειδῶς, Ἐπίρρ., ἐν σχήματι ὀφθαλμοῦ, Διοσκ. 4. 58.

ὀφθαλμο-κλέπτης, ου, ὁ, ὁ τὸν ὀφθαλμὸν κλέψας, ἐπὶ τοῦ Περσέως τοῦ κλέψαντος τὸν ἕνα καὶ μόνον ὀφθαλμὸν τῶν τριῶν Γραιῶν, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 843.

ὀφθαλμο-πλανία, ἡ, πλάνη, ἀπάτη τῶν ὀφθαλμῶν, Νεῖλ. 505B, Λεόντ. Κύπρ. 1740B.

ὀφθαλμός, οῦ, ὁ, (√ΟΠ, ὄπ-ωπα, ὀφ-θῆναι, ἴδε ἐν λ. ὄψ B)· — ὁ ὀφθαλμὸς ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «μάτι», ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ.· ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἕστασαν .. ἀτρέμας ἐν βλεφάροισι Ὀδ. Τ. 211· παίειν τινὰ ἐς τὸν ὀφθ. Ἡρόδ. 9. 22· — ὁ πληθ. ἐξηκολούθησε νὰ εἶναι συνηθέστατος, ἀλλ' ἀπαντᾷ καὶ ὁ δυϊκ., οἷον ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 363. — Ὁ πληθ. εἶναι ἐν χρήσει ἐν πολλαῖς φράσεσιν, οἷον, ἐλθεῖν ἐς ὀφθαλμούς τινος, ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τινος, Ἰλ. Ω. 204· ὀφθαλμούς τινος εἰσιέναι αὐτόθι 463· — ὀφθαλμοῖσι ἰδεῖν, ὁρᾶν, κτλ., συχν. παρ' Ὁμ. κτλ.· ἀλλά, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶ, νοῶ, βλέπω ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μου, ὡς τὸ Λατ. in oculis, θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσα Ὀδ. Θ. 459· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας Ἰλ. Ω. 312, κτλ.· ἔχω ἐν ὀφθ., ἔχω ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μου, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 29· τὰ ἐν ὀφθ., ὅ,τι εἶναι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τινος, Πλάτ. Θεαίτ. 174C· τὸ ἐν τοῖς ὀφθ. δὴ γελοῖον, τὸ προφανῶς γελοῖον, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 452D· οὕτω, ἐπίπροσθεν τῶν ὀφθ. ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 213A· πρὸ τῶν ὀφθ. Αἰσχίν. 47. 41· ἐπ' ὀφθαλμῶν Λουκ. Τόξ. 20· — γίνεσθαί τινι ἐξ ὀφθαλμῶν, ἀπέρχεσθαι ἀπ' ἔμπροσθέν τινος, Ἡρόδ. 5. 106· ἐξ ὀφθ. ἀποπέμπειν ὁ αὐτ. 1. 120· ἐξ ὀφθ. ποιεῖν Ἀλκίφρων 3. 20 — κατ' ὀφθαλμοὺς λέγειν τινί, κατὰ πρόσωπον, ἀντίθετον τῷ εἰς οὖς, Ἀριστοφ. Βάτρ. 626· κατ' ὀφθαλμοὺς κατηγορεῖν τινος, κατηγορεῖν κατὰ πρόσωπον, φανερῶς, Ξεν. Ἱέρ. 1. 14· — ἦτο σύνηθες ὡς καὶ νῦν ἔτι ἐν τῇ Μεσογείῳ νὰ ζωγραφῶσιν ὀφθαλμοὺς εἰς τὰς πρῴρας τῶν πλοίων, βλοσυροῖς κατὰ πρῷραν ὀφθαλμοῖς οἷον βλέπει Φιλόστρ. 792, πρβλ. Πολυδ. Α', 86· ὅθεν τὸ σκῶμμα ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 95· — πρβλ. ἐκκόπτω. **II.** καθ' ἑνικ., ὁ ὀφθαλμός, ἐπὶ τοῦ κυριαρχοῦντος ἢ κυβερνῶντος ἢ ἐπὶ τοῦ δεσπότου, πάντα ταῦτα Διὸς ὀφθ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 265· ἔστιν Δίκης ὀφθ. ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ Μενάνδ. Μονόστιχα 179· δεσπότου ὀφθ. Ξεν. Οἰκ. 12, 20· — οὕτως ὁ βασιλεὺς καλεῖται, ὀφθ. οἴκων, Αἰσχύλ. Χο. 934, πρβλ. Πέρσ. 169· καὶ ἐν Περσίᾳ ὀφθαλμοὶ βασιλέως, ἦσαν ἔμπιστοι κατάσκοποι τοῦ βασιλέως, δι' ὧν ἔβλεπε τὰ γινόμενα ἀνὰ πᾶσαν τὴν χώραν ἧς ἦρχεν, Ἡρόδ. 1. 114, 100, Ἀριστοφ. Ἀχ. 92, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 10 κέξ., Ἀριστ. Πολιτ. 3. 16, 12, ἴδε Stanl. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 980, Φίλων 1. 642, πρβλ. οὖς· οὕτως ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς Σινικῆς Κυβερνήσεως τοῦ 1834 ὁ ἐκεῖ ἀπεσταλμένος ἐπόπτης τῆς Μ. Βρεττανίας ἐκαλεῖτο: «βάρβαρος ὀφθαλμός». **III.** ἑσπέρας ὀφθ., νυκτὸς ὀφθ., ἐπὶ τῆς σελήνης, Πινδ. Ο. 3. 36, Αἰσχύλ. Θήβ. 390· πρβλ. Blomf. ἐν τόπῳ (386), καὶ ἴδε ὄμμα III. **IV.** τὸ ἀγαπητότατον καὶ ἄριστον πρᾶγμα, ὡς ὁ ὀφθαλμὸς εἶναι τὸ πολυτιμότατον μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος· ἐντεῦθεν ἐπὶ ἀνθρώπων, ὀφθαλμὸς Σικελίας, στρατιᾶς (ὡς παρὰ Κατούλλῳ, insularum ocellus), Πινδ. Ο. 2. 18., 6. 27· ὡσαύτως, φῶς, χαρά, παρηγορία, μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι Σοφ. Ο. Τ. 987, πρβλ. Εὐριπ. Ἀνδρ. 406, καὶ ἴδε ὄμμα IV, 2. **V.** ὁ ὀφθαλμός, «'μμάτι», «μπουμποῦκι» δένδρου ἢ φυτοῦ. Ἴων 1. 6, Ξεν. Οἰκ. 19, 10, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 1. 8, 5, κτλ. **VI.** εἶδος ἰχθύος, Ὀρειβάσ. σ. 42 Mai. **VII.** χειρουργικός τις ἐπίδεσμος οὕτω καλούμενος ἐκ τοῦ σχήματος αὐτοῦ, Λατ. monoculus, Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 742. **VIII.** πηγὴ ὕδατος, Βυζ. — Περὶ τῶν ἐκ τοῦ ὀφθαλμὸς συνθέτων ἴδε Κόντου Φιλολ. Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ι', σ. 494 κέξ.

ὀφθαλμό-σοφος, ον, σοφὸς τοὺς ὀφθαλμούς, ὀφθαλμικὸς ἰατρός, Λουκ. Λεξιφάν. 4.

ὀφθαλμό-τεγκτος, ον, ὁ βρέχων τοὺς ὀφθαλμούς, πλημμυρὶς Εὐρ. Ἄλκ. 184.

ὀφθαλμοφάνεια, ἡ, τοῦ οὐσιαστ. τοῦ ὀφθαλμοφανής, Εὐστ. Πονημάτ. 157. 79. **II.** ἀπάτη ὀπτική, οἵα ἡ ὑπὸ τῶν θαυματοποιῶν παραγομένη, Ἐκκλ.

ὀφθαλμο-φᾰνής, ές, ὁ φανερὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὁρατός, Ἀριστ. Ἀποσπ. 202, Στράβ. 75. Ἐπίρρ. -νως, Ἐδδ. (Ἐσθὴρ Θ', 13).

ὀφθαλμωρύχος [ῠ], ον, (ὀρύσσω) ὁ ἐξορύττων τοὺς ὀφθαλμούς, Αἰσχύλ. Εὐμ. 186. — Ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β', σ. 308.

ὀφιᾰκός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς ὄφεις, τὰ ὀφιακά, σύγγραμμα τοῦ Νικάνδρου, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 377, πρβλ. 557, 626.

ὀφίασις, ἡ, ὀφιοειδὴς τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς γύμνωσις, Γαλην. σ. 267, 386, κτλ., Κέλσ.

ὀφιδεύειν· «σχολάζειν, διατρίβειν, ὀκνεῖν» Ἡσύχ.

ὀφίδιον, [ῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ ὄφις, Συλλ. Ἐπιγρ. 1570b. 18, πρβλ. ὀφείδιον, καὶ ἴδε Meisterh 42.

ὀφιῆτις, -ιδος, ἡ, ἴδε ὀφίτης.

ὀφιο-βόρος, ον, ὁ βιβρώσκων ὄφεις, Χρησμ. παρὰ Πλουτ. 2. 406F.

ὀφιο-γενής, ές, ὁ ἐξ ὄφεως γεννηθείς· οἱ Ὀφιογενεῖς, ὄνομα Ἀσιατικῶν τινων φυλῶν, Στράβ. 588, Αἰλ. π. Ζ. 12. 39, Πλίν. κλ.

ὀφιο-γνώμων, -ονος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων γνώμην ὄφεως, δόλιος, Ἐκκλ.

ὀφιό-δειρος, ον, ὁ ἔχων δειρήν, λαιμὸν ὀφιοειδῆ, Χρησμ. ἐν Ἀριστ. π. Θαυμασ. 24.

ὀφιό-δηκτος, ον, ὁ δηχθεὶς ὑπὸ ὄφεως, Ἐδδ. (Σειρὰχ ΙΒ', 17), Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 722, κτλ.

ὀφιο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ὄφιν, ἢ ἔχων τὴν φύσιν ὄφεως, Κύριλλ. Ἱεροσολ.

ὀφιόεις, εσσα, εν, (ὄφις) ὁ ἔχων ἀφθονίαν ὄφεων, Ἀντίμαχ. 70 [ὅστις ἔχει ὄφ-, ἴδε ἐν λέξ. ὄφις]· — πρβλ. ὀφιοῦσσα.

ὀφιό-θριξ, -τρῖχος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων κόμην ὀφιοειδῆ, Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 235.

ὀφιο-κέφαλος, ον, ὁ ἔχων κεφαλὴν ὄφεως, Δημητρ. Ἱερακοσόφ. 1. 2.

ὀφιο-κτόνη, ἡ, ἡ τοὺς ὄφεις κτείνουσα, εἶδος σκολοπένδρας, Διοσκ. π. Ἰοβόλ. 5.

ὀφιο-κτόνος, ὁ, ὁ φονεύων ὄφεις, Εὐστ. 183, 13.

ὀφιομάχος, ον, ὁ μαχόμενος πρὸς ὄφεις· ὡς οὐσιαστ., εἶδος ἀπτέρου ἀκρίδος, καὶ ὁ ἰχνεύμων, Ἡσύχ.· ὁ Σουΐδ. ἔχει τὸν τύπον ὀφιομάχης καὶ ἑρμηνεύει: «εἶδος ἀκρίδος, μὴ ἔχον πτερά».

ὀφιό-μορφος, ον, ὁ ἔχων μορφὴν ὄφεως, Ἐπιφάν. Ι, 648A, κλ.

ὀφιόνεος, α, ον, (ὄφις) ὁ ἀνήκων εἰς ὄφιν ἢ ὅμοιος πρὸς ὄφιν, Λατ. anguineus, Ὀππ. Κυν. 2. 237., 3. 436 [ἔνθα ῑ].

ὀφιο-πλόκᾰμος, ον, ὁ ἔχων πλοκάμους ὀφιοειδεῖς ἢ ἐξ ὄφεων, Ὀρφ. Ὕμν. 68. 12.

ὀφιό-πους, -ποδος, ἐπὶ γυναικομόρφου φάσματος ἢ τῆς Ἑκάτης, ἡ ἔχουσα ἀντὶ ποδῶν ὄφεις, Λουκ. Φιλοψ. 22. — Κατὰ Σουΐδ.: «ὀφιόπους γυνή, ἕρπουσα».

ὀφιο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων πρόσωπον ὄφεως, Asper εἰς Οὐεργίλ. σ. 52 Mai.

ὀφιο-σκόροδον, τό, ἄγριον σκόροδον, Allium arenarium, ἢ scorodoprasum, Διοσκ. 2. 182, Γαλην.· — ὀφιόσκορδον, Γεωπ. 12. 30, 7.

ὀφιό-σπαρτος, κατὰ ποιητ. μετάθεσιν, **ὀφιόσπρᾰτος, ον,** (σπείρω) ἐσπαρμένος ὑπὸ ὄφεων ἢ γονιμοποιηθεὶς ὑπ' αὐτῶν, Ἐτυμολ. Μέγ. 287. 13.

ὀφιο-σταφύλη, (ἐν τῷ κειμένῳ τῆς ἐκδ. Kühn: ὀφιοστάφυλον) ἡ, = ἄμπελος λευκή, βρυωνία, Διοσκ. 4. 184 (ἐκ τῶν νόθων)· opheostaphyle παρὰ Πλινίῳ 13. 44· ophiostaphylon, 23. 16.

ὀφίουρος, ον, (οὐρά) ὁ ἔχων οὐρὰν ὄφεως, ἐπὶ Αἰθιοπικοῦ τινος πτηνοῦ, Ἡσύχ.

ὀφιοῦσσα, συνῃρ. ἀντὶ ὀφιόεσσα (ἐξυπακουομ. τοῦ νῆσος), ἡ πλήρης ὄφεων νῆσος, ὄνομα τῆς Κύθνου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 479· νῆσός τις πρὸς τὰ Νοτιοδυσμικὰ τῆς Μαϊόρκης, Στράβ. 167· ἑτέρα ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τῆς Μυσίας, Στέφ. Βυζ. — Καθ' Ἡσύχ.: «Ὀφιοῦσσα· ἡ Ῥόδος· διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὄφεων». **II.** φυτόν τι, Πλίν. 24. 102.

ὀφιοῦχος, ὁ, (ἔχω), ὁ ἔχων, κρατῶν ὄφιν, ὄνομα ἀστερισμοῦ, Ophiuchus, Serpentarius, ἢ Anguitenens, Ἄρατ. 76, κτλ.· — ἐπίθ. ὀφιούχεος, α, ον, ὁ αὐτ. 75, 521.

ὀφιο-φάγος, ον, ὁ ἐσθίων ὄφεις· οἱ Ὀφιοφάγοι, ὄνομα λαοῦ τινος, Πλίν. 6. 34.

ὀφιο-φόρος, ον, ὁ φέρων ἢ ἔχων ὄφεις, Συλλ. Ἐπιγρ. 5358b. 1.

ὀφιό-φωνος, ον, ὁ ἔχων φωνὴν ὄφεως, Θεόδ. Στουδ. σελ. 279A.

ὄφις, ὁ· γεν. ὄφεως, ποιητ. καὶ ὄφεος Εὐρ. Ἰκ. 703, Βάκχ. 1027, 1332· Δωρ. καὶ Ἰων. ὄφιος· — ὡς καὶ νῦν, κοινῶς, «ὄφιος» καὶ «φῖδι», αἰόλος Ὁ. Μ. 208, πρβλ. δράκων· γλαυκῶπα ποικιλόνωτον ὄφιν Πινδ. Π. 4. 443· συχνότ. παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Τραγ.· ὁ ψυχρὸς ὄφις Θεόκρ. 15. 58· ταυτόσημ. τῷ δράκων παρ' Ἡσ. Θ. 322, 323, 825· — μεταφ., πτηνὸν ἀργηστὴν ὄφιν, ἐπὶ βέλους, Αἰσχύλ. Εὐμ. 181. **II.** ὡς τὸ δράκων, ψέλλιον ὀφιοειδές, Μένανδρ. ἐν «Παρακαταθήκῃ» 8, Νικόστρ. ἐν Ἀδήλ. 7· ἴδε Pierson. εἰς Μοῖριν 288. **III.** ὁ ἀστερισμὸς Ὄφις, Ἄρατ. 82. **IV.** ἐν Ἱππ. 640, 14, φυτόν τι ἑρπυστικόν. **V.** εἶδος ἰχθύος, ἴδε ὀφείδιον. **VI.** = ὀφίασις, Πολυδ. Δ', 192, ἂν μὴ αὐτὸ τοῦτο ἀναγνωστέον. [Ἡ πρώτη συλλαβὴ ἐνίοτε γίνεται μακρὰ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις ποιηταῖς, αἰόλον ὄφιν Ἰλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μ. 208, πρβλ. Ἱππώνακτα παρὰ Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 234, 424· οὕτως ὀφισέσσης Ἀντίμαχ. 70. Τότε προαφέρετο (ἴσως δὲ καὶ ἐγράφετο) ὄπφις, ὀπφισέσσης, ἴδε Εὔστ. εἰς Ἰλ. 900, 12· ἀκριβῶς ὡς τὰ ἰαχέω. ἀχχέω, ὄχχος συχνάκις ἐγέροντα ἀντὶ ἰαχέω, ἀχέω, ὄχος, ὁπόκις τὸ φωνῆεν ἔπρεπε νὰ εἶναι μακρόν. Ἡ λήγουσα τῆς ἀνομ. καὶ αἰτ. ὄφιν, ὄφιν, συνήθως εἶναι μακρά, ὡς ἐν Ἡσ. Θ. 334, Αἰσχύλ. Χο. 928, Μόσχ. λ. 22, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1269· βραχεῖα δὲ μόνον παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, οἷον Ἀπολλ. Ροδ. Δ 128, 1398, Ἀράτ. 578. Περὶ τῆς εἰκασίας τοῦ Κουρτίου, δι' ἧς δικαιολογεῖ τὴν ἔκτασιν τῆς πρώτης συλλαβῆς ἴδε ἐν λ. ὄψ B.]

ὀφίτης [ῐ], **ου**, ὁ, ὁ ἀνήκων εἰς ὄφιν, ἢ ὅμοιος πρὸς ὄφιν, ὀφ. λίθος Ὀργ. Λίθ. 457· «λίθος ὀφίτης, ὁ μέν τίς ἐστι βαρὺς καὶ μέλας· ὁ δὲ σποδοειδὴς τὴν χρόαν καὶ κατεστιγμένος· ὁ δέ τις γραμμὰς ἔχων λευκάς» Διοσκ. 5. 162, Γαλην., κλ.· οὕτω, ὀφιῆτις πέτρα Ὀρφ. Λιθ. 336, Διον. Ἀλ. 1013. **II.** ἔμπης, Θεοφάνης Νόννος 2. 248. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὄφις ποιὸς ἰχθύς, καὶ τὸ χρυσοῦν περιβραχιόνιον. καὶ ὁ δράκων ὁ φυλάσσων τὰ χρυσᾶ μῆλα, ὃν ἀπέκτεινεν Ἡρακλῆς».

ὀφιώδης, ες, = **ὀφιοειδής**, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 13, 19, π. Ζ. Πορείας 7. 9. **II.** = **ὀφιώδεις**, πλήρης ὄφεων, Γοργὼν Πινδ. Ο. 13. 89· νῆσος Στράβ. 770.

ὀφίων, -ονος, ὁ, μυθικὸν ζῷον ἐν Σαρδινίᾳ, Πλίν. 28. 42, κλ.

ὀφλάνειν· «ὀφλισκάνειν· ὀφείλειν» Ἡσύχ.

ὀφλεῖν· «ὀφείλειν ἐκ καταδίκης» Ἡσύχ., ἴδε ἐν λέξει **ὀφλισκάνω**.

ὄφλημα, τό, (ὀφλεῖν) πρόστιμον ἐπιβληθὲν κατὰ τὴν δίκην, Δημ. 546. 28, κτλ.· ὀφλήματα εἰσπράττειν Ἰσαῖ. 88. 28· ἐκτίνειν Δημ. 998. 25, κλ.· — χρέος, ἀπαιτῶν γάρ παρά τινος τῶν μαθητῶν τὸν μισθὸν ἠγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τὸ ὄφλημα Λουκ. Ἑρμότ. 80, κτλ. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὄφλημα· χρεώστημα».

ὄφλησις, ἡ, «χρέος, ὀφειλή», Σουΐδ.· — παρ' Ἡσυχ. = **χρεώστησις**.

ὀφλητής, οῦ, ὁ, (ὀφλεῖν) χρεώστης, Γλωσσ.

ὀφλισκάνω Σοφ. Ἀντ. 470, Εὐρ., Πλάτ.· παρατ. **ὠφλίσκανον** Δημ. 864· μέλλ. **ὀφλήσω** Σοφοκλ. Ο. Τ. 511, Εὐρ., Πλάτ.· πρκ. **ὤφληκα** Ἀριστοφ. Νεφ. 34, κλ.· ἀόρ. **ὤφλησα** Λυσ. 136, 1 (ἀλλ' ἔνθα ἴσως διορθωτέον **ὠφείλησαν**, ὡς ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 115), Wala Ρήτορ. 8. 243, (**προσ-**) Ἀλκίφρ. 3. 26 παρὰ τοῖς ἀκριβοῖς ὁ ἐν χρήσει ἀόρ. εἶναι **ὤφλον**, ἀπαρέμφ. **ὀφλεῖν**, μετοχ. **ὀφλών**, — ἐνίοτε ἐσταλμένως φέρονται: **ὄφλειν**, **ὄφλων**, ὡς ἐν Εὐρ. Βάκχ. 854, Πλάτ. Ἀπολ. 39B, ἴδε Elmsl. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 689. Ἡρακλ. 985, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 523· — **ὀφλέω** εἶναι πιθανῶς ἔτι μεταγεν. τύπος· διότι παρ' Ἡσυχ. **ὀφλεῖ** διορθωτέον εἰς **ὄφλει**· **ὤφλε** παρ' Ἡροδ. 8. 26 εἶναι σφάλμα ἀντὶ **ὤφλε** (ὅπερ ἔχουσί τινα τῶν Ἀντιγράφων)· ἔνεστ. **ὀφλίσκω** μνημονεύεται παρὰ Σουΐδ., **ὀφλάνω** παρὰ Φωτ. κ. Ἡσυχ. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς Ε', σελ. 41. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς τὸ **ὀφείλω**, ὃ ἴδε). Ὀφείλω, χρεωστῶ, κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπου καταδικασθέντος εἰς πληρωμὴν προστίμου, εἶμαι καταδεδικασμένος νὰ πληρώσω, ζημίαν Εὐρ. Μήδ. 581, κτλ.· χρήματα Λυσ. 159. 17· πέντε τάλαντα Ἀριστοφάν. Εἰρ. 172· χιλίας δραχμὰς Πλάτ. Ἀπολ. 36A· εἴκοσι μνᾶς Ξενοφ. Ἀν. 5. 8, 1 τὴν ἐπωβελίαν Ἰσοκρ. 373C. **2)** δίκην ὀφλισκάνω, καταδικάζομαι ἔν τινι δίκῃ, χάνω τὴν δίκην, ὠφληκέναι δίκην Ἀριστοφάν. Νεφέλ. 34, Ὄρν. 1457· ἦν τις ὀφλὴ παρὰ τοῖς ἄρχουσι δίκην τῳ ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 655· οὕτως, ὀφλισκάνω δίαιταν, χάνω κατὰ τὴν δίαιταν, Ἰσαῖ. 111. 7, Δημ. 862. 2, κλ. ἐρήμην ὀφλ. τὴν δίκην, καταδικάζομαι ἐρήμην, ὡς μὴ παρουσιασθείς, Ἀντιφῶν 131. 1· ὀφλ. ἐξούλης Ἀνδοκ. 10. 15· κλοπῆς ἕνεκα τὰς εὐθύνας ὀφλ. Αἰσχίν. 55. 17. **3)** ἀπολ., καταδικάζομαι, χάνω, μέλλων ὀφλήσειν Ἀριστοφ. Νεφέλ. 777· κἄτ' ὀφλὼν ἀπέρχεται ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 689, πρβλ. Θουκ. 3. 70, Πλάτ. Νόμ. 745A· ὀφλεῖν τῷ δημοσίῳ ἐπί τινι, διά τι σφάλμα, Δημ. 998. 23. **4)** μετὰ γεν. τοῦ ἐγκλήματος, ὀφλὼν ἁρπαγῆς τε καὶ κλοπῆς δίκην Αἰσχύλ. Ἀγ. 534 (πρβλ. **ἑκτίνω**)· ἀκολούθως συχν. ἄνευ τοῦ δίκην, ὠφληκὼς φόνου, καταδικασθεὶς ἐπὶ φόνῳ, Πλάτ. Νόμ. 873B κἑξ.· ὀφλ. τραύματος ἐκ προνοίας αὐτόθι 877B· ὀφλ. κλοπῆς, δώρων Ἀνδοκ. 10. 20· ἀστρατείας, ἀποστασίου Δημ. 732. 23., 790. 2· ἀλλ' ὡσαύτως. **5)** μετὰ γεν. τῆς ποινῆς, θανάτου δίκην ὀφλ. Πλάτ. Ἀπολ. 39B, Νόμ. 856D. **II.** καθόλου, ἐπὶ πράγματος, ὅπερ ἐπισύρει τις καθ' ἑαυτοῦ ἢ τοῦ ὁποίου εἶναι ἄξιος, αἰσχύνην, βλάβην ὀφλ., ἐπισύρω κατ' ἐμαυτοῦ δυσφημίαν, ἀπώλειαν, Εὐρ. Ἑλ. 67, Ἀνδρ. 188· ὀφλ. γέλωτα, καταγελῶμαι, ἑαυτ. ἐν Μηδ. 403, Ἀριστοφ. Νεφ. 1035· τινι, ὑπό τινος, Εὐρ. Βάκχ. 854· παρά τινι, πρός τινα Πλάτ. Φαίδων 117A, Ἱππ. Μείζων 282A.

2) δειλίαν ὀφλ. (σχεδὸν ὡς τὸ ὀφλ. δίκην δειλίας), ἐπισύρω κατηγορίαν δειλίας, ἔχω φήμην δειλοῦ, δειλίην ὤφλεε πρὸς βασιλῆος, ἐπέσυρε καθ' ἑαυτοῦ τὴν μομφὴν δειλίας παρὰ τοῦ βασιλέως, Ἡρόδ. 8. 26, πρβλ. Ἡρακλ. 985· οὕτω, μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνῳ Σοφ. Ἀντ. 470, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 1227, κτλ.· αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλ. Σοφ. Ἀντ. 1028· ἀπ' ἐνιᾶς φρενὸς οὔποτ' ὀφλήσει Εὐρ. Ἑκ. 327, Ἴων 443· ἄνοιαν Δημ. 16. 24· αἰσχύνην 18. 26. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 530.

ὄφλοι· «ὀφειλέται· ὀφειλαί» Ἡσύχ.

ὀφνίς· «ὕννις, ἄροτρον» Ἡσύχ.

ὄφρᾰ (κατὰ τὸν Thiersch ἀντὶ **ὅ ῥα**), ἐν χρήσει ὡς τελικὸς καὶ χρονικὸς σύνδεσμος παρὰ τοῖς Ἴωσι καὶ Δωρ. ποιηταῖς καὶ ἅπαξ ἢ δὶς (ὡς χρονικὸς) ἐν λυρικοῖς χωρίοις τῶν Τραγ., Αἰσχύλ. Χο. 360, Εὐμ. 338, Σοφ. Ἠλ. 225.

Α. Σύνδεσμ. τελικός, ὡς τὸ ἵνα, ὡς, διὰ νά .., ἐπὶ σκοπῷ νά .. **I.** μεθ' ὑποτ., **1)** ἡγουμένων ἀρκτικῶν χρόνων ἢ προστ., Ὅμ., κλ.· οὕτω καὶ ὅτρα κε, Ἰλ. Χ. 382, κτλ.· ὄφρ' ἂν Ὀδ. Ρ. 10, Σ. 364· ὄφρα μὴ Ἰλ. Α. 118, κτλ.· ἴομεν, ὄφρα κε θᾶσσον ἐγείρομεν ἄξυν Ἄρηα (ἔνθα τὰ ἴομεν, ἐγείρομεν εἶναι Ἐπικ. τύποι ἀντὶ ἴωμεν, ἐγείρωμεν) Β. 440· οὕτως, ὄφρα .. ἱερεύσομεν, ἀντὶ -ωμεν, Ζ. 308, κτλ.· ἀλλ' ὁ Ὅμ. ἅπαξ ἢ δὶς συντάσσει τὸ μόριον τοῦτο μετὰ μέλλ. ὁριστ., ὄφρα καὶ Ἕκτωρ εἴσεται Π. 243· ὄφρα .. ἔπος ὑποθήσεαι Ὀδ. Δ. 163· ὄφρα με μήτηρ ὄψεται Ρ. 6· οὕτω καὶ Πινδ. Ο. 7. 26, Π. 11. 16· μέλλ. καὶ ἀόρ. ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει, ὄφρα .. βάσομεν .. ἵκωμαί τε ὁ αὐτ. ἐν Ο. 6. 40. **2)** παρῳχημένου χρόνου ἡγουμένου, Ἰλ. Α. 158, 444, Ε. 128, Ὀδ. Γ. 15, Ζ. 173, Ι. 13, Πινδ. Π. 4. 163· ἴδε τὰ περὶ τούτου ἐν ταῖς Γραμματικαῖς, Jelf § 806 κἑξ., κτλ. **II.** μετ' εὐκτ., παρῳχημένου χρόνου ἡγουμένου, Ἰλ. Δ. 300, Ὀδ. Α. 261, κτλ.· — σπανίως ὄφρα κε ἢ ὄφρ' ἂν μετ' εὐκτ., Ἰλ. Μ. 26, Ὀδ. Ρ. 298. — Οἱ κανόνες οὗτοι ὅλως ἀμελοῦνται παρὰ τοῖς μεταγεν. Ἐπικ., ἴδε Wellauer εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 17, Ἔρμανν. εἰς Ὀρφ. σ. 812.

Β. Χρονικὸς σύνδ., ὡς τὸ ἕως, Λατ. donec· **I.** ἐπὶ τοῦ χρόνου καθ' ὃν πρόσωπόν τι ἢ πρᾶγμα ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἢ ἐνεργῇ, **1)** συνήθως μετὰ παρατ., ἀνόρας ἐπῴχετο Τυδέος υἱός, ὄφρα δυώδεκ' ἔπεφνεν, ἕως οὗ ἀπέκτεινε δώδεκα Ἰλ. Κ. 488· ὄφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν, ἐν ὅσῳ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐμμενετικάκει, Β. 769, Ὀδ. Γ. 136, κ. ἀλλ.· ὁ λόγος εἶναι πλήρης, ὅταν τὸ δεικτικὸν τόφρα ἐκφέρηται ῥητῶς, καὶ συνήθως τὸ τόφρα ἢ τόφρα δέ .. ἕπεται ἐν τῇ ἀποδόσει, ὡς ὄφρα μὲν ἦός ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ, τόφρα δὲ .. Ὀδ. Ι. 55, πρβλ. Ἰλ. Δ. 220, Ι. 550, Ο. 343, κτλ.· τόφρα σπανίως προηγεῖται, ὡς ἐν Ὀδ. Δ. 289. **2)** μεθ. ὑποτ., ὅτε συνήθως λαμβάνει τὸ ἄν, κε ἢ κεν, Ἰλ. Ζ. 113, Ὀδ. Β. 124, κτλ.· ὡσαύτως κατὰ πλεονασμ., ὄφρ' ἂν μέν κεν ὄρῃς, μετὰ τοῦ τόφρα ἐν τῇ ἀποδόσει, Ἰλ. Α. 202, πρβλ. Ὀδ. Ε. 361, Ζ. 259· ἀλλὰ τὸ τόφρα προηγεῖται ἐν Ἰλ. Α. 509· — ἐνίοτε ἄνευ τοῦ ἄν, κε ἢ κεν, Ἰλ. Δ. 346, Ὀδ. Ο. 81, κτλ.· ἐν Ἰλ. Ω. 554 ἀποκατεστάθη τὸ κἤτται ἀντὶ τοῦ κεἰνῶς γραφομένου **κεῖται**. **II.** ἐπὶ διαρκείας χρόνου μέχρι τινὸς ὁρίου, ἕως, ἕως οὗ: **1)** μεθ' ὁριστ. ἀόρ. ἀείποτε ἐπὶ πραγμάτων ἄτινα παρίστανται ὡς πράγματι παρελθόντα καὶ ὡς ἀφικόμενα ἤδη εἰς τὸ ὅριον, ὄφρα καὶ αὐτὼ κατέκταθεν, ἕως οὗ ἐπὶ τέλους καὶ αὐτοὶ ἐφονεύθησαν, Ἰλ. Ε. 557, πρβλ. 558, Ν. 329, Ὀδ. Ε. 57, Ζ. 141, κτλ.· ἡγουμένου τοῦ τόφρα, Ὀδ. Δ. 289. **2)** μεθ' ὑποτακτικοῦ ἀορίστ., ἐὰν δὲν ἀφικοντο ἀκόμη εἰς τὸ ὅριον, ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ, φυλάττει τὴν ὀργήν, ἕως ὅτου νὰ τὴν ἐκτελέσῃ, Ἰλ. Α. 82, πρβλ. Ξ. 87, Π. 10· — ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει συνήθως προστίθεται ἄν (κε ἢ κεν), Ἰλ. Ζ. 258, Κ. 444, Ὀδ. Δ. 588, κτλ.· καὶ ἡγουμένου τοῦ τόφρα, Ἰλ. Α. 509. **3)** μετ' εὐκτ. παρῳχημένου χρόνου ἡγουμένου ὅτε δηλοῦται ἀόριστον χρονικὸν ὅριον, νωλεμέως δ' ἐχόμην, ὄφρ' ἐξεμέσειεν Ὀδ. Μ. 437, πρβλ. Γ. 285, Ἰλ. Κ. 571. **III.** ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ τόφρα ἢ τέως (πρβλ. ἕως Β.), ἐπὶ τιναναιρόν, πρὸς καιρόν, μόνον ἐν Ἰλ. Ο. 547, ἴδε Jelf § 810c. **IV.** ὄφρα ποτί .., Λατ. usque ad .. , Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 805. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὄφρα· ἵνα, ὅπως, ἕως, μέχρις. ἄν».

ὄφρυα· «τὰ ὑψηλὰ καὶ ὑπερκείμενα χωρία. τινὲς αἱμαασιὰς» Ἡσύχ.

ὀφρυάζω, (ὀφρύς) ταῖς ὀφρύαι νεύω, ποιῶ σημεῖον ἢ νεῦμα διὰ τῶν ὀφρύων, Ἀμειψίας ἐν Ἀθήν. 8· ἴδε Πολυδ. Β', 50· — «ὀφρυάζειν· τὸ τὰς ὀφρῦς ἐπαίρειν καὶ ἀποσεμνύνεσθαι» Δ. Β. 53, 20· — κατὰ Φώτ.: «ὀφρυάζειν· τὸ συνάγειν τὰς ὀφρῦς», καθ' Ἡσύχ.: «ὀφρυάζει(ι)· ταῖς ὀφρύαι νεύει».

ὀφρυ-ἀνασπάσδης, ου, ὁ, (ἀνασπάω) ὁ ἀνασπῶν τὰς ὀφρῦς περιφρονητικῶς, Ἐπίγραμμ. παρ' Ἀθην. 162A.

ὀφρυάω, (ὀφρύς II) εἶμαι ὀφρυόεις, ὀρεινός, Κόρινθος ὀφρυᾷ τε καὶ κοιλαίνεται, παροιμ. παρὰ Στράβ. 382· πρβλ. **ὀφρυόεις**.

ὀφρυγνᾷ, Βοιωτ. = **ὀφρυάζει** Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀφρύδιον [ῠ], τό, ὑποκορ. τοῦ **ὀφρύς**, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἐπισκύνιον**, Θεογνώστ. Κανόν. 125. 9.

ὀφρύη, Ἰων. ἀντὶ **ὀφρὺς** Π, Ἡρόδ. 4. 181, 182, 185· ὡσαύτως (οὐχὶ **ὀφρῦα**) ἐν Εὐρ. Ἡρακλ. 394· πρβλ. **Λευκ-οφρυηνή** ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2914A, κτλ. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὀφρύη· χῶμα. λόφος. κίμασιά».

ὀφρύ-κνηστος, ον, (κνά[illegible]) «ὀφρύκνηστον· ἐρυθριῶντα. οἱ γὰρ ἐρυθριῶντες κνῶνται τὰς ὀφρῦς» Ἡσύχ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ Λατ. homo fronte perfricta, ἄνθρωπος τρίψας τὸ μέτωπόν του τοσάκις ὥστε νὰ μὴ ἐπιδέχηται πλέον ἐρύθημα, Ἡσύχ.

ὀφρυόεις, εσσα, εν (**ὀφρὺς** Π) ὁ ἐπὶ τῆς ὀφρύος ἢ τοῦ χείλους κρημνοῦ, ἀπόκρημνος, Ἴλιος ὀφρυόεσσα, «εἰς ὕψος πεπολισμένη» (Σχόλ.), Ἰλ. Χ. 411· ἐπὶ τοῦ Ἀκροκορίνθου, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 5. 92, 2· πρβλ. **ὀφρυάω**. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὀφρυόεντα· λοφώδη. ὑψηλὸν» καὶ «ὀφρυόεντες ὑπερήφανοι», προσέτι· «ὀφρυόεσσα· ὑψηλή. ἀλαζών. ἐφ' ὕψους καὶ ἄκρας κειμένη». 2) μεταφορ., μεγαλοπρεπής, σεμνός, σεμνοπρεπής, ὀφρυόεσσα ἀοιδή, ἐπὶ τῆς ποιήσεως τοῦ Αἰσχύλου, Ἀνθ. Π. 7. 39.

ὀφρυόομαι, τὰς ὀφρῦς ἐπαίρω, ὑπερηφανεύομαι, Τίμωνος Ἀποσπάσμ. 13, Ἀλκίφρων 3. 4· ἀγροικίαν ὠφρυωμένος, πλήρης ὑπεροπτικῆς ἀγροικίας, Λουκ. Ἔρωτ. 2.

ὀφρυό-σκιος, ον, ὁ ὑπὸ τῶν ὀφρύων σκιαζόμενος, «εἰ μὴ κειμένοις ὀνόμασι χρῆται· οἷον Πλάτων (ὁ Κωμικός;) ὀφρυόσκιον τὸν ὀφθαλμὸν (ἐξυπ. εἶπεν)» παρ' Ἀριστ. Τοπ. 6. 2, 4.

ὀφρύς, ύος, ἡ· αἰτ. **ὀφρύν**, παρὰ μεταγεν. ποιητ. **ὀφρύα**, Κόϊντ. Σμ. 4. 361, Ὀππ. Κυν. 4. 405, Ἀνθολ. Π. 12. 186· αἰτ. πληθ. **ὀφρύας** (ἐν τῷ δ' ποδί), Ὀδ. Ι. 389· ἀλλ' **ὀφρῦς** (ἐν τῷ γ'), Ἰλ. Π. 470 πρβλ. **ἰχθύς**, Thiersch Gr. Gr. § 191· [ῠ ἐν τῇ ὀνομ. κ. αἰτ. **ὀφρύς, -ύν**, ἅτινα διὰ τοῦτο γράφονται **ὀφρῦς, -ῦν** ὑπὸ τοῦ Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 31, Ἀρκάδ. 92, πρβλ. **ὀσφύς**· ἀλλὰ ῠ, **εὔοφρυς, λεύκοφρυς**, κτλ.]. (Πρβλ. Σανσκρ. bhru, Ἀρχ. Γερμ. brâwa, Σλαυ. bruvi (Ἀγγλ. brow).) Τὸ «φρῦδι», Λατιν. supercilium, τὸν .. ὑπ' ὀφρύος οὖτα Ἰλ. Ξ. 493· ἡ ὀφρὺς ἡ δεξιά, ἡ ἀριστερὰ Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 9, 8, πρβλ. Προβλ. 4. 18· — ἀλλ' ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμήρ. ἀεὶ ἐν τῷ πληθυντ., ὡς παρ' Ἡσ. καὶ Ἀττικ.· ἀλλαχοῦ ἐν χρήσει παρ' Ὁμ., ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λεῖβον Ἰλ. Ν. 88, κτλ.· συχνάκις ἐπὶ σημείων ἢ νευμάτων, ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων, δηλ. ἐπένευσεν ὀφρύσι, κατένευσε, Λ. 528, κτλ.· ἡ δ' ἄρ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε, ἔνευσεν εἰς αὐτὸν νὰ κάμῃ τι, Ὀδ. Π. 164· ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦσεν ἑκάστῳ, ἔκαμε νεῦμα νὰ μή .., Ι. 468· οὕτως, ὀφρύσι νευστάζων Μ. 194. Ἐπειδὴ διὰ τῆς κινήσεως τῶν ὀφρύων οἱ ἄνθρωποι δεικνύουσι σοβαρότητα, θλῖψιν, ὀργήν, μάλιστα δὲ ὑπερηφανίαν ἢ καταφρόνησιν, πολλαὶ φράσεις ἐσχηματίσθησαν, τὰς ὀφρῦς ἀνασπᾶν, εἰς σημεῖον θλίψεως, τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακώς, ὥσπερ τι δεινὸν ἀγγελῶν Ἀριστοφ. Ἀχ. 1069· ἀνασπάσας τις τὰς ὀφρῦς οἴμοι λαλεῖ Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 29· ὑπερηφανίας (πρβλ. **ὀφρυόομαι**), Δημ. 442. 11· οὕτως, οἱ τὰς ὀφρῦς αἴροντες Μένανδρ. ἐν «Ἀνδρίᾳ» 4· ὀφρῦς ἐπαίρειν Εὐρ. Ἀποσπάσ. 1027· σεμνῶς ἐπηρκὼς τὰς ὀφρῦς Ἄμφις ἐν «Δεξιδημίδῃ» 1· τοὺς ἰχθυοπώλας .. ἐπὰν ἴδω κάτω βλέποντας, τὰς δ' ὀφρῦς ἔχοντας ἐπάνω τῆς κορυφῆς, ἀποπνίγομαι Ἄλεξις ἐν «Ἀπεγλαυκωμένῳ» 2, 7· ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρὺν ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπερήρκασι Λουκ. Ἔρωτες 54· ὀφρῦς ἔχειν Ἀριστοφ. Βάτρ. 925· ὀφρὺν ἐφέλκεσθαι Ἀνθ. Π. 7. 440· ἐρύειν αὐτόθι 5. 216· ἀνελκταῖς ὀφρύσι σεμνὸς Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 123 ἴδε Dobree εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. ἔνθ' ἀνωτ.· — τοὐναντίον: τὰς ὀφρῦς συνάγειν, συνοφρυοῦσθαι, Ἀριστοφ. Νεφέλ. 582, Πλ. 756, κτλ. (πρβλ. **τοξοποιέω**)· οὕτω, τὰς ὀφρῦς συνέλκειν Ἀντιφῶν ἐν Ἀδήλ. 90· συσπᾶν Λουκ. Βίων Πρᾶσις 7· κατασπᾶν Ἀλκίφρων 3. 3· — τανάπαλιν, καταβάλλειν, λύειν, μεθιέναι τὰς ὀφρῦς Εὐρ. Κύκλ. 167, Ἱππ. 290, Ι. Α. 648· σχάζεσθαι τὰς ὀφρῦς Πλάτων Κωμ. ἐν «Ἑορ.» 5· κατατίθεσθαι Πλούτ. 2. 1062F· — αἱ ὀφρύες ἦσαν ὡσαύτως ἡ ἕδρα τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ μειδιάματος καὶ τῆς χαρᾶς, ἀγανᾷ γελᾶν ὀφρύϊ Πινδ. Π. 9. 67, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 257· ἢ σοβαρότητος, στυγνὸν ὀφρύων νέφος Εὐρ. Ἱππ. 173· ὁρᾶτε ὡς σπουδαῖαι μὲν αὐτοῦ αἱ ὀφρύες Ξεν. Συμπ. 8. 3· περὶ τοῦ φυσιογνωμικοῦ αὐτῶν χαρακτῆρος ὅρα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 9, 1. 2) **ὀφρὺς** μόνον, ὡς τὸ Λατ. supercilium, καταφρόνησις, ὑπεροψία, Ἀνθ. Π. 7. 409., 9. 43., 10. 122, κτλ. **Π.** ἐξ ὁμοιότητος σχήματος, ἡ ὀφρὺς ὄρους, ὀρεινὴ σειρὰ μετὰ ἀποκρήμνου πλευρᾶς, ἀπόκρημνος βράχος, κρημνός, Ἰλ. Υ. 151, Πινδάρ. Ο. 13. 150· ἡ ἐπικρεμαμένη ἀπότομος ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, Πολύβ. 2. 33, 7, κλ.· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 178, κτλ.· ἐπὶ τάφρου, χαράδρας, Στράβ. 234· — ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται τὸν τύπον **ὀφρύη**, ὃ ἴδε, πρβλ. **ὀφρυάω, ὀφρυόεις, ὀφρυώδης**. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὀφρῦς· τὰ κρημνώδη καὶ τραχέα τῶν ὀρῶν. καὶ ἔπαρσις, ὑπερηφανία».

ὀφρυώδης, ες, = **ὀφρυόεις**, ὀφρ. ἐξοχαί, ἐπὶ ἐξεχόντων ὀστῶν, Γαλην.· ὀφρυώδη ἐπανάστασιν Ἐρωτιαν. σ. 86, ἐν λέξει **ἄμβην**· τὰς ὀφρυώδεις ἐξοχὰς τῆς κνήμης καὶ περόνης Μελέτ. ἐν Ὀξων. Ἀν. τ. 3, σ. 130, 12· ὀφρ. ἄμβη Γρηγόρ. Ναζ. τ. 2, σελ. 12.

ὀφρύωμα, τό, φύσημα, ἔπαρσις, Ἀνδρ. Κρήτης 173, 245.

ὀφρύωσις, ἡ, ὕψωμα, Παῦλ. Αἰγ. 6. 118· τροπικῶς, ὑπεροψία, ὑπερηφανία, Ὠριγέν. Π, 401B.

ὀφφικιάλιος, ὁ, Λατιν. officialis, ἀξιωματικός, Εὐσέβ. Π, 833A, Βασίλ. IV, 713A, Μακάρ. 833D, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 10, 6., 460, 16., 776, 17.

ὄχᾰ, Ἐπικ. Ἐπίρρ. ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ὡς ἐπιτατικὸν πρὸ τοῦ ὑπερθ. **ἄριστος**, ὄχ' ἄριστος, ἐξόχως ἄριστος, Ἰλ. Α. 69, κτλ.· ἀντὶ τούτου μεταγεν. συγγραφεῖς ἔχουσιν **ἔξοχα**. (Πιθ. ἐκ τοῦ **ἔχω**, κρατῶ· — ὡς παρατηρεῖ ὁ Döderlein, **ὄχα** ἔχει πρὸς τὸ **ὀχυρός** ὡς τὸ ἀρχ. Γερμαν. fast = λίαν, πρὸς τὸ fest, δυνατά, στερεῶς).

ὀχάνη, ἡ, = τῷ ἑπομένῳ, Πλουτ. Κλεομ. 11.

ὄχανον, τό, (ἔχω) ἡ λαβὴ τῆς ἀσπίδος, ἥτις ἦτο ταινία σκυτίνη ἢ ἐκ μετάλλου καθηλωμένη κατὰ τὰς δύο ἄκρας εἰς τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τῆς ἀσπίδος οὕτως ὥστε ὁ φέρων αὐτὴν νὰ δύναται νὰ ἐμβάλλῃ τὴν χεῖρα αὐτοῦ εἰς αὐτὴν καὶ νὰ κινῇ αὐτὴν εὐκόλως καὶ κατὰ βούλησιν (οἰακίζειν), τὴν ἐπίνοιαν ταύτην ὁ Ἡρόδ. 1. 171, ἀποδίδει εἰς τοὺς Κᾶρας, πρβλ. 2. 141, Bergk. εἰς Ἀνακρ. 91. — Ἐν ἀρχαιοτέροις χρόνοις ἡ μεγάλη ἀσπὶς (θυρεός, παρ' Ὁμήρ. ἀσπὶς τερμιόεσσα) ἐκρεμᾶτο διὰ σκυτίνου στερεοῦ τελαμῶνος περικειμένου περὶ τὸν αὐχένα καὶ τὸν ἀριστερὸν ὦμον καὶ εἶχε σταυροειδῆ ἐλάσματα (κανόνας), ἅτινα ἐχρησίμευον ὡς λαβαί, Ὅμ. — Ὅτε δὲ ὁ τελαμὼν καὶ οἱ κανόνες ἀντικατεστάθησαν διὰ τοῦ ὀχάνου, προσετέθη καὶ ὁ πόρπαξ· ὅστις πιθανῶς ἦτο κρίκος τις ὅστις εὐκόλως ἠδύνατο νὰ ἀφαιρεθῇ, ὥστε νὰ καθίσταται ἡ ἀσπὶς ἄχρηστος, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 849 κέξ., καὶ ἴδε Lessing (Antiq. Briefe Th. 2, σ. 51)· ἢ ἴσως οἱ πόρπακες ἦσαν ἱμάντες καθηλωμένοι ἢ ἐρραμμένοι κατὰ μικρὰ διαστήματα κυκλικῶς περὶ τὴν ἐσωτερικὴν περιφέρειαν τῆς ἀσπίδος, ὡς ἀπεικονίζονται ἐπί τινος ἀρχαίου ἀγγείου (ἴδε Λεξ. Ἀρχαιοτ.), ὅθεν ἡ φράσις πολυρράφῳ πόρπακι παρὰ Σοφ. ἐν Αἴ. 576. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὄχανον· ὁ τῆς ἀσπίδος πόρπαξ. καὶ ὁ δεσμός. καὶ ὅπου ἐμβάλλουσι τὰς τρίχας» (ἴσως διορθωτ. τὰς χεῖρας).

ὀχεά, Ἰωνικ. -εή, ἡ, = **χειά**, ὀπή, σπήλαιον, Νικ. Θηρ. 139, Ἄρατ. 1026, Ὀρφ. Ἀργ. 78· ὡσαύτως **ὀχή**, Ἄρατ. 956. [Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Θεογνώστ. Κανόν. 102. 30].

ὀχέεσκον, ἴδε **ὀχέω**.

ὀχεία, ἡ, (ὀχεύω) τὸ ὀχεύειν ἢ βατεύειν, ἡ συνουσία ἐπὶ τοῦ ἄρρενος ζῴου, Ξεν. Ἱππ. 5. 8, συχν. παρ' Ἀριστ.· ὀχείαν δέχεσθαι, προσίεσθαι, ὑπομένειν, ἐπὶ τοῦ θήλεος, Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 2. 8, 14, κτλ.· ὀχείαν ποιεῖσθαι, ἐπὶ ἀμφοτέρων, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 2, 8. **Π.** ὀχεία ποντία (ὀχέω), ἡ κατέχουσα τὸ πλοῖον ἐν τῇ θαλάσσῃ, δηλ. ἄγκυρα, Ἡσύχ.

ὀχεῖον, τό, (ὀχεύω) ζῷον ἄρρεν τρεφόμενον ὅπως βατεύῃ τὰ θήλεα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 9, π. Ζ. Γεν. 2. 8, 15· ἀλεκτρυών, αὐτόθι 1. 21, 10· ἵππων ὄνων τ' ὀχεῖα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 194· ὠνοῦνταί μοι τὸν ἵππον ὀχεῖον, δηλ. εἰς ὀχείαν ἀποδεδειγμένον, Δείναρχ. παρ' Ἀρποκρ. 2) ὁ τόπος ἔνθα γίνεται ὀχεία, Λυκοῦργ. παρ' Ἀρποκρ. **Π.** (ὀχέω). = **ὄχημα** Π, **ὄχος**, Δείναρχ. αὐτόθι. 2) ἄγκυρα, Θεογνώστ. Κανόν. 129.

ὄχεσφι, -σφιν, Ἐπικ. δοτ. πληθ. τοῦ **ὄχος**, τό.

ὀχετ-ἀγωγέω, -αγωγία, -αγωγός, = **ὀχετηγέω, -γία, -γός**, Πολυδ. Α', 224, Πλάτ. Νόμ. 844A, Πολυδ. Α', 221.

ὀχετεία, ἡ, τὸ διοχετεύειν ὕδωρ δι' ἀγωγοῦ, ὑδραγωγία, ἄρδευσις, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 5, 11· μεταφορ., ὀχ. τῆς τροφῆς Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 6.

ὀχέτευμα, τό, = **ὀχετός**· μέρος δὲ αὐτοῦ (δηλ. τοῦ μυκτῆρος) τὸ μὲν διάφραγμα χόνδρος, τὸ δὲ ὀχέτευμα κενὸν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11. 8.

ὀχετεύω, μεταβιβάζω ὕδωρ δι' ὀχετοῦ ἢ διώρυχος, τὸν ποταμὸν ὀχετεῦσαι Ἡρόδ. 2. 99· — μεταφορ., ἐκ στομάτων καθαρὴν ὀχετεύσατε πηγήν Ἐμπεδ. 46· πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν εἰς τὸ σῶμα Πλάτ. Νόμ. 666A· ἡ φύσις τὸ αἷμα διὰ παντὸς ὠχέτευκε τοῦ σώματος Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 5, 9. — Μέσ., ὀχετευσάμενος Ἀνθολ. Π. 9. 162. — Παθ., διοχετεύομαι, ὕδωρ ὀχετευόμενον διὰ σωλήνων Ἡρόδ. 3. 60· πρὸς οἶκον ὠχετεύετο φάτις Αἰσχύλ. Ἀγ. 867· ὀχετεύσομαι, ἐπὶ παθητ. σημασίας, Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 1. 8.

ὀχετηγέω, διοχετεύω διὰ τάφρων ἢ ὀχετῶν, Εὐστ. 1379. 49.

ὀχετηγία, ἡ, ἄρδευσις δι' ὀχετῶν, Σουίδ., Προκοπ. Γοτθ. πόλ. 4. 12.

ὀχετ-ηγός, όν, (ἄγω) ὁ διοχετεύων ὕδωρ δι' αὔλακος ἢ ὀχετοῦ, ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχ. ἀπὸ κρήνης μελανύδρου ἄμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύῃ Ἰλ. Φ. 257· μεταφορ., πνεῦμα ὀχετ., ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ, Ἀνθ. Π. 9. 505, 6· οὕτως ὁ Ἀλφειὸς λέγεται: ἐῶν ὀχετ. ἐρώτων αὐτόθι 362, 5, πρβλ. 5. 265·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔρως ὀχ. ἀνίης αὐτόθι 5. 229· νοῦ, ὀχετηγὲ θεῶν, ὁδηγέ, ἀρχηγέ, Συνεσ. Ἔμν. 3. 168.

ὀχέτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὀχετός**, Διογ. Α. 7. 17.

ὄχετλον, τό, = **ὄχημα**, «ὄχετλα· τὰ ὀχήματα. οἱ δὲ τὰ συνεθρανυσμένα» Ἡσύχ., Φώτ.

ὀχετό-κρᾱνον, τό, ἡ ἀρχὴ τοῦ ὀχετοῦ, «καὶ ὀχετόκρανα ἂν εἴποις τὰς τῶν ὑχετῶν ἀρχάς, ὡς Ὑπερείδης ἐν τῷ περὶ ὀχετοῦ» Πολυδ. Γ', 30· οὕτω -κράνιον, Ἐτυμ. Μέγ. 644. 48, Δ. Β. 287 (ἔνθα ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ κηλώνειον).

ὀχετός, ὁ, (ὄχος, ὀχέω) μέσον πρὸς μεταφορὰν ὕδατος, σωλὴν πρὸς μετάγγισιν ὕδατος, πεποιημένος ἐκ δέρματος, Ἡρόδ. 3. 9· ὅτε δὲ τὸ ὕδωρ διωχετεύετο ὑπογείῳ πιθανῶς ἐκ μετάλλου. Θουκ. 6. 100, Πλάτ. Φαίδων 112C, κτλ.· σωλήν, ἀγωγός, ὑδραγωγεῖον, Ἀριστ. Πολιτ. 5. 3, 16, κ. ἀλλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὀχετός, σωλήν, ἀγωγός, ῥύαξ. ὕδωρ. ὑδραγωγεῖον». **2)** ἐν τῇ ἀνατομικῇ, τῆς ἀρτηρίας ὀχετοί, αἱ ἀρτηρίαι αἱ φέρουσαι εἰς τοὺς πνεύμονας, Πλάτ. Τίμ. 70C· οἱ τοῦ αἵματος ὀχ. Πολυδ. Β', 217· ἐπὶ τῶν οὐρητικῶν καὶ ἐντοσθιδίων ἀγωγῶν, Ἱππ. 816B, 817A, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 6· ἐπὶ τῶν πόρων τοῦ δέρματος, Ἱππ. 1174H. **II.** ἐν τῷ πληθ., ῥύακες, Πινδ. Ο. 5, 29, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 809, Ι. Α. 767. **III.** μεταφορ., βαθὺς ὀχ. ἅτας Πινδ. Ο. 10 (11). 46· ὀχετὸν παρεκτρέπειν, παρασκευάζειν πλάγιον μέσον ἐκφυγῆς, Εὐρ. Ἱκέτ. 1111· ὀχετοὶ βοτρύων Φερεκράτ. ἐν «Πέρσαις» 1. 8, πρβλ. Τηλεκλείδην ἐν «Ἀμφικτύοσιν» 1. 9.

ὄχευμα, τό, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς **ὀχείας**, τὸ ἔμβρυον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 23, 3.

ὀχεύς, έως, Ἐπικ. -ῆος, ὁ, (ἔχω) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ὅπως κρατήσῃ τις ἢ στερεώσῃ τι· παρ' Ὅμ. **1)** ὁ συνέχων καὶ συσφίγγων τὴν περικεφαλίαν ἱμάς, ὃς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης Ἰλ. Γ. 372. **2)** ἐν τῷ πληθ., αἱ συνέχουσαι τὸν ζωστῆρα πόρπαι, ἅθι ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι σύνεχον Δ. 132, Υ. 414. **3)** μοχλὸς ἐπὶ τοῦ ἔσωθεν μέρους τῆς θύρας, σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα Μ. 121 (ἴδε ἐν λ. **ἐπημοιβός**)· θυρέων δ' ἀπέκοπτεν ὀχῆας Ὀδ. Φ. 47, κτλ.— Καθ' Ἡσύχ.: ὀχῆες· οἱ συνέχοντες τὴν θωρακοζώνην κρίκοι. καὶ οἱ μοχλοί. ἀπὸ τοῦ συνέχειν»· προσέτι: «ὀχεῖς· κλεῖθρα· Καρκυραῖοι».

II. ἀκολούθως, = **ὄχανον**, οἱ ὀχεῖς οἱ σκύτινοι Πολύβιος 18. 1, 4.

ὄχευσις, εως, ἡ, ὀχεία, σαρκικὴ μῖξις, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Γενεσίου.

ὀχευτής, οῦ, ὁ, = **ὀχεῖον**, Ἡσύχ.· — μεταφ., ἄνθρωπος ἀσελγής, ἀκόλαστος, λάγνος, Ἀθ. Π. 11, 318.

ὀχευτικός, ή, όν, ἕχων τάσιν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὀχείαν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 9., 3. 1, 6 κέξ.· **-ικώτερος**, Θεόφρ. παρ' Ἀθην. 391E.

ὀχευτός, ή, όν, ὀχευθείς, εἰς ὀχείαν ὑποκύψας, ἔγγυος, Διοσκ. 2. 97.

ὀχεύω, ἐν χρήσει ἐπὶ ἀρρένων ζώων, βατεύω, τὸ μὲν θῆλυ τίκτειν, τὸ δὲ ἄρρεν ὀχεύειν Πλάτ. Πολ. 454D· τὸ μὲν ἐναργ. ἐπὶ τοῦ ἄρρενος, τὸ δὲ παθητ. ἐπὶ τῆς θηλείας, ὀχεύουσι καὶ ὀχεύονται Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 14, 12· καὶ τὸ μέσ. ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν γενῶν, μίγνυμαι, συνουσιάζομαι, Ἡρόδ. 2. 64 (ἐπὶ πτηνῶν). **II.** μετ' αἰτ., «βατεύω», «πηδῶ», «πλακώνω», τὴν ἵππον ὁ αὐτ. 3. 85· τὴν κύνα Πλάτ. Εὐθύδ 298E, κτλ. **2)** ἐπὶ τοῦ ἱπποκόμου, βάλλω τὸν ἵππον νὰ βατεύσῃ τὴν θήλειαν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 8, 13.— Φαίνεται ὅτε ἦτο λέξις γενικὴ ἐπὶ πάντων τῶν ζώων, ἴδε Ἀθήν. 353A, C· ἀλλὰ κυρίως οὐχὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, ἴδε πίνακα Ἀριστ.

ὀχέω: παρατ. **ὄχεον** Εὐρ. Ἑλ. 277, Ἰων. **ὀχέεσκον** Ὅμ.: μέλλ. **ὀχήσω** Αἰσχύλ., Εὐρ.: ἀόρ. **ὤχησα** Καλλ. εἰς Δία 23.— Μέσ. καὶ Παθ., παρατ. **ὠχέετο** Ἡρόδ., **-εῖτο** Ξεν.: μέλλ. **ὀχήσομαι** Ἰλ.· Ἐπικ. ἀόρ. **ὀχήσατο** Ὀδ.· ὡσαύτως ἀόρ. ὀχηθῆναι Ἱππ. 4. 250 Littré, Λουκ.· — παρὰ τοῖς πεζογράφοις τῶν Ἀττ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ παρατ.· ὁ Ὅμ. οὐδέποτε ποιεῖται χρῆσιν τῆς αὐξήσεως· [ἡ πρώτη συλλαβὴ ἐκτείνεται παρὰ τῷ Πινδ. Ο. 2. 121, Λυκόφρ. 64, 1049, ἔνθα φέρεται ὄχχέω, ἴδε ὕφες ἐν τέλ.]. (Ἐκ τοῦ **ὄχος**). Θαμιστικὸν τοῦ ἔχω, ὡς τὸ φορέω τοῦ φέρω (ἔχειν τε καὶ ὀχεῖν Πλάτ. Κρατ. 400A), κρατῶ, κατέχω στερεῶς, ὑποστηρίζω, ἄγκυρα δ' ἥ μου τὰς τύχας ὄχει (οὕτως ἀναγνωστέον, ἴδε Dind. Εὐρ. Ἑλ. 277. **β)** φέρω, ὑπομένω, ἀνέχομαι, ὀχέοντας ὀΐζὺν Ὀδ. Η. 211· κακὸν μόρον .., ὄνπερ ζυγὸν ὀχέεσκον Α. 619· ἄτην ὀχέων Φ. 301· ἀπροσόρατον ὀχέοντι πόνον Πινδ. Ο. 2. 121· ὄχθος ὀχ. Ἱππ. Ἀγμ. 758· τἀγαθὰ μή .. ὀχ. εὐπόρως, φέρειν τὴν εὐτυχίαν οὐχὶ μετὰ μετριότητος, Δημοκρ. παρὰ Στοβ. 55. 47. **γ)** ἑξακολουθῶ, συνεχῶς πράττω τι, νηπιάας ὀχέειν, τὰ τῶν νέων φρονεῖν, νηπιοφροσύνας ἔχειν, ταυτέστιν ἄφρονα εἶναι· ὡς τὸ ἔχειν, ἄγειν Ὀδ. Α. 297· φρουρὰν ἄζηλον ὀχήσω, «οἴκησιν κακὴν, ἣν οὐδεὶς ζηλώσει, φυλάξω» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Πρ. 143. **2)** φέρω, κρατῶ, χερσὶ λύρην Θέογν. 533· τινα Εὐρ. Ὀρ. 802· φιάλην Ξενοφ. Κύρ. 1. 3, 8· ἐπὶ τῶν ποδῶν, φέρω τὸ σῶμα, βαστάζω, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 819. **3)** ὀχεῖσθαι ποιῶ, αὐτὸς βαΐζω .. , τοῦτον δ' ὀχῶ τοῦτον δὲ (δηλ. τὸν θεράποντα Ξανθίαν) τὸν ἔχω καὶ κάθηται ἐπὶ τοῦ ὄνου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 23· οὕτω καθόλου, ἀφίνω τοὺς ἄνδρας νὰ ἱππεύσωσι, Ξεν. Ἱππαρχ. 4. 1. **II.** παλλῷ συχνότερον ἐν τῷ μέσ. καὶ παθ. τύπῳ, ὀχήσατο κύμασιν Ἑρμῆς, «ἐπωχήσατο, ἐπέδραμεν» (Σχόλ.), Ὀδ. Ε. 54· νηυσὶν ὀχήσανται, θέλουσιν ἀπαχθῆ διὰ τῶν πλοίων, Ἰλ. Ω. 731· ἵπποισιν ὀχεῖτο Ὕμν. εἰς Ἄφρ. 218· οὕτως, ἐφ' ἁμάξης ὀχεῖσθαι Ἡρόδ. 1. 31, Ἀριστοφ. Πλ. 1013· ἐφ' ἵππων Ξεν. Κύρ. 1. 5, 58· ἐφ' ἅρματος Πλάτ. Λῦσ. 208A· ἐν ἁρμαμάξῃ Ξεν. Κύρ. 7. 3, 4· ἐλφῖνος περὶ νώτοις Ὀππ. Ἁλ. 5. 449· ἐπὶ θατέρους σκέλους ὀχεῖσθαι τὸ σῶμα Πλούτ. 2. 967C. **2)** ἀπολ. (ἄνευ τῆς δοτ. ἵππῳ, νηΐ, κλ.), ἀκριβῶς ὡς τὸ Λατ. veli (ἐξυπακ. τοῦ equo, curru, navi), ὀχοῦμαι, ἱππεύω, πλέω, κτλ., [ἵπποι] ἀλεγεινοὶ .. ὀχέεσθαι, δύσκολοι εἰς μεταχείρισιν ἐν ὁρματι, Ἰλ. Κ. 403., Ρ. 77, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 25, Δημ. 570. 5· ἐπὶ ἐξηρθρωμένου ὀστοῦ ὅπερ ὀχεῖται ἐπὶ τῆς περιτερείας τοῦ ἑτέρου ἀντὶ νὰ μένῃ ἐντὸς τῆς κοτύλης, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 818. **3)** ἐπὶ πλοίου, βαστάζομαι ὑπὸ τῆς ἀγκύρας, μεταφορ., λεπτὴ τις ἐλπὶς ἐστ' ἐφ' ἧς ὀχούμεθα, εἶναι μόλις μικρά τις ἐλπίς, ἤτις μᾶς βαστάζει, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1244· ἐπὶ λεπτῶν ἐλπίδων ὠχεῖσθ' ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπάσμ. 198. 11, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 699B· οὕτως, ἐπ' ἀσθενοῦς ῥώμης Εὐρ. Ὀρ. 69, ἔνθα ἴδε τὸν Πόρσ.· ἐπὶ τούτου τοῦ λόγου, ὥσπερ ἐπὶ σχεδίας Πλάτ. Φαίδων 85D· — ἐπὶ τῆς Δήλου, οὗ νᾶσος ὀχεῖται, ἐπιπλέει, Χρησμ. παρὰ Διον. Ἁλ. 1. 19· πρβλ. **ὁρμέω**. **III.** ὁ Ἄρατ. 1070 χρῆται τῇ λέξει μετὰ τῆς σημασίας τοῦ **ὀχεύομαι**.

ὀχή, ή, (ἔχω) ὑποστήριγμα, ὑποστήριξις, Καλλ. Ἀποσπ. 484 (ἐν τῷ ποιητ. τύπῳ **ὄγχη**, πρβλ. **ὄφις**). **2)** ὑποστήριξις, τροφή, Ἀνυκρ. 482, Ἀθήν. 363B. **II.** = **ὀχεία**, ὁ ἴδε.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὀχή· (τρ)ώγλη. τροφή. καὶ ὅρος Εὐβοίας. καὶ τροχός». **III.** = **ὀχεία**, Ἄρατ. 1069.

ὄχημα, τό, (ὀχέω) πᾶν ὅ,τι φέρει ἢ ὑποστηρίζει τι, στήριγμα, ὅθεν ὁ Ζεὺς καλεῖται γῆς ὄχημα, τὸ στήριγμα τῆς γῆς (γαιήοχος), πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 884. **II.** ὄχημα, ὡς καὶ νῦν, Λατ. vehiculum, Ἡρόδ. 5. 21 καὶ Ἀττικ.· — κυρίως ἅμαξα συρομένη ὑπὸ ἡμιόνων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἅρμα, Πινδ. Ἀποσπάσμ. 73· ἀλλὰ καὶ ὄχ. ἱππικὸν Σοφ. Ἠλ. 740· ἁρμάτων ὀχήματα Εὐρ. Ἰκ. 662· ὄχ. ἵππειον, πωλικὸν ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 67, Ῥῆσ. 621.

2) ἐπὶ πλοίων, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον μετά τινος προσθήκης, λινόπτερ' εὖρε ναυτίλων ὄχ. Αἰσχύλου Πρ. 468· ὀχ. ναὸς Σοφ. Τρ. 656· νάϊον ὄχ. Εὐρ. Ἰ. Τ. 410· τὰ ὀχ. τά τε πεζὰ καὶ τὰ ἐν τῇ θαλάττῃ Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 295D, πρβλ. Φαίδωνα 113D. **3)** ἐπὶ ζώων, ἐφ' ὧν τις ὀχεῖται, ὄχημα καν-θάρου, κάνθαρος πρὸς ἱππασίαν (οἷονεὶ ἵππος), Ἀριστοφάν. Εἰρ. 866· ἐπὶ τοῦ ὀχεφίνος, Ἀνθολ. Π. παράρτ. 105· ἐπὶ ἵππου, Μάξιμ. Τύρ. 14. 4. **4)** μεταφορ., ἐρατὰν ὄχημ' ἀοιδᾶν, ὡς ὁ Πινδ. καλεῖ μίαν τῶν ἑαυτοῦ ᾠδῶν ἣν πέμπει πρὸς φίλον, Ἀποσπ. 89· ἐπὶ βεβαιοτέρου ὀχήματος, λόγου θείου τινός, διαπορευθῆναι Πλάτ. Φαίδων 85D· τὸ σιτίον οἷον ὀχήματι τῷ ὑγρῷ χρώμενον Πλούτ. 2. 698D.

ὀχηματίζω, κάθημαι ὡς ἐπὶ ὀχήματος, ὀχηματίζω τῷ βασιλικῷ θρόνῳ Ἰω. Γενέσ. α. 11, 12, Ἐκδ. Β.

ὀχηματικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὄχημα, Γλωσσ.

ὀχημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὄχημα**, Γλωσσ.

ὄχησις, ή, (ὀχέω) τὸ φέρειν, μεταφέρειν, μεταβίβασις, Πλάτ. Τίμ. 89A. **II.** (ἐκ τοῦ παθ.) τὸ μεταφέρεσθαι, Ἀριστ. Φυσ. 7. 2, 6· ἵππων ὀχήσεις, ἱππασίας, Πλάτ. Πολ. 452C· ὄχησιν ποιεῖσθαι = ὀχεῖσθαι, Στράβ. 155· ἡ ὄχ. πλείστη ἐπὶ τοῦ ὑγιὲς σκέλεος, ἐπὶ χωλῶν, τὸ βάρος τοῦ σώματος ῥίπτεται εἰς τὸ ὑγιὲς σκέλος κατὰ τὸ βάδισμα, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 819.

ὀχθάομαι, = τῷ ἑπομ., Ἡσύχ.

ὀχθέω, μέλλ. **-ήσω** Κόϊντ. Σμ. 3. 451· Ἐπικ. ῥῆμα ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. μόνον κατ' ἀόρ.· — ἀεινοπαθῶ, ὑπερλυποῦμαι, ἄχθομαι, πρασέτι κατὰ τὸν Σχολ. ἀναστενάζω, καὶ καθ' Ἡσύχ.: «ὀχθεῖ· στένει, στενάζει», ὤχθησαν Ἰλ. Δ. 570., Ο. 101· ἀλλ' ἀλλαχοῦ μόνον κατὰ μετοχ., μέγ' ὀχθήσας προσέφη Α. 517, Ὀδ. Δ. 30, κλ.· ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε Ἰλ. Α. 403, Ὀδ. Ε. 298, κλ.· ὀχθήσας προσεφώνεε Ὀδ. Ψ. 182.— Παρὰ μεταγεν. ὑπάρχει ὁ ἐνεστὼς ἐν συνθέσει, **προσοχθέω**. [Ὁ Buttm. ἐθεώρει αὐτὸ ὡς ἰσοδύναμον τῷ **ἄχθομαι**, ἂν καὶ μόνον ἐν μεταφορ., σημασ.· τὸ δὲ ο ἐτέθη ἀντὶ τοῦ α ὡς ἐν τοῖς **ὄγμος ἄγω, βολὴ βάλλω**, κτλ., πρβλ. **Ο ο. II. 1**· ὁ Κούρτ. ἀναφέρει αὐτὸ εἰς τὴν √ΕΧ, **ὀχέω**, ὡς τὸ Λατιν. vehe-mens εἰς τὴν √VEH, veho, πρβλ. νεκύ).

ὄχθη, ή, ἀρχαιότερος τύπος τοῦ **ὄχθος**, πᾶν ὕψωμα, λόφος ἢ πρόχωμα φυσικὸν ἢ τεχνητόν, ὄχθη παρὰ ποταμόν, ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην Ἰλ. Φ. 171, πρβλ. 172, 175· ἐν τῷ ἑνικῷ ὡσαύτως Πλουτ. Ποπλικ. 16, Ἀρρ. Ἀν. 1. 14· — κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., αἱ ὑψηλαὶ ὄχθαι ποταμοῦ· πλῆρες: ποταμοῖο παρ' ὄχθας Ἰλ. Δ. 487., Σ. 533, πρβλ. Γ. 187· παρ' ὄχθῃσιν ποταμοῖο Ὀδ. Ζ. 97·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καϊστοῦ παρ' ὄχθαις Πινδ. Π. 4. 81, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 810, Θήβ. 392, κλ.· ὄχθαι καπέτοιο, τὰ ὑψηλὰ ἑκατέρωθεν χείλη τῆς τάφρου, Ἰλ. Ο. 356· ὡσαύτως, λόφοι ψαμμώδεις παρὰ τὴν θάλασσαν (πρβλ. **θῖς**), ἀλλὸς ὄχθαι Ὀδ. Ι. 132 ταὶ ὑπὲρ Κύμας ἀλιερκέες ὄχθαι Πινδ. Π. 1. 34, πρβλ. 12. 3· ὥσαύτως ἐπὶ ὑψωμάτων εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ, Ξεν. Ἀν. 4. 3, 3 καὶ 5, πρβλ. 11 καὶ 17.— Πολλοὶ ἀρχαῖοί τε καὶ νεώτεροι ἐνόμισαν ὅτι τὸ **ὄχθη** λέγεται ἀείποτε ἐπὶ τῆς ὑψουμένης παρὰ τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ γῆς, τὸ δὲ **ὄχθος** ἀείποτε ἐπὶ λόφου, ὡς διακρίνονται παρὰ Σοφ. ἐν Φιλ. 726, 729. καὶ ἡ διάκρισις αὕτη καθόλου ἀληθεύει, ἀλλ' ἐν Πινδ. Π. 1. 123 ἀναγινώσκομεν: ὄχθαις ὑπὸ Ταϋγέτου· καὶ παρὰ Σοφ. ἐν **Ἀντ.** 1132, Νυσαίων ὀρέων ὄχθαι· ἐν ᾧ τἀνάπαλιν, ἔχομεν παρ' Αἰσχύλ. ἐν **Ἀγ.** 1161, Ἀχερουσίους ὄχθους· ἐν Εὐρ. Ἱκέτ. 655, Ἰσμήνιον πρὸς ὄχθον. Πρβλ. **ὄχθος**.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὄχθη· χεῖλος ποταμοῦ».

ὀχθηρός, ά, όν, λοφώδης, πλήρης ὑψωμάτων, Εὐφορίων 91, Διον. Ἁλ. 11. 26, Ἀνθ. Πλαν. 256.

ὄχθησις, ή, (ὀχθέω) «θόρυβος, τάραχος» Ἡσύχ.

ὀχθίζω, μεταγεν. τύπος τοῦ **ὀχθέω**, Ὀππ. Ἁλ. 5. 179, 540· ἴδε προσοχθίζω.

ὀχθοειδής, ὁ, ἀλουργὲς πρόσραμμα περὶ τὸ στῆθος τοῦ χιτῶνος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 2, Φερεκρ. ἐν «Λήροις» 1, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1503, 32 κέξ.

ὄχθος, ὁ, ὕψωμα γῆς, ὄχθη, λόφος, κοινῶς «ὄχτος», πρῶτον ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 17, Πινδ. Ο. 9. 5, συχν. παρ' Ἡροδ., Αἰσχύλ. καὶ Εὐρ.· ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, Ἡρόδ. 8. 52· ἐπὶ λόφου ἢ ὑψώματος ἐν γένει, Λατ. tumulus, Αἰσχύλ. Πέρσ. 647, 659, Χο. 4· — σπανίως ὡς τὸ **ὄχθη**, ἐπὶ τῆς ὄχθης ποταμοῦ, ἴδε **ὄχθη** ἐν τέλ.· τὸ τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Ὄρν. 774 (ὀχθῳ ἐρεζόμενοι παρ' Ἕβρον ποταμόν), οὐδεμία ἀνάγκη νὰ ἐκληφθῇ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας. — ἐν Αἰσχύλ. Χο. 955 ἡ δοτ. **ὄχθει** (ὡς ἐξ ὀνομ. **ὄχθος, εος**, τό) εἶναι παρεφθαρμένη. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὄχθος· κρημνός, πέτρα, τὸ ὑψηλὸν τοῦ ποταμοῦ ἢ τῆς γῆς. ἢ τὸ ἀπόκρημνον στόμα τῆς θαλάσσης, κυρίως δὲ ποταμῶν», προσέτι: «ὄχθοι· αἱ τραχεῖαι, καὶ δύσβατοι τόποι, καὶ ἐξαχαὶ τῶν πετρῶν». **II**. οἴδημα, σαρκώδες ἔκφυμα ἐπὶ τοῦ σώματος, Μανέθων 1. 54.

ὀχθο-φύλαξ [ῠ], **ακος**, ὁ, ἡ, ὁ φρουρῶν ἐπὶ λόφου, Γλωσσ.

ὀχθώδης, ες, ὅμοιος πρὸς λόφον ἢ ὕψωμα, πλήρης λόφων, χωρία Διον. Ἁλ. 6. 33· — ἀπότομος, ἀπόκρημνος, ἀπορρώξ, Διοσκ. 1. 156. **II**. ὅμοιος πρὸς ἐξόγκωμα ἢ οἴδημα, Γαληνὸς κλ.

ὄχι - οὐχί, ὡς καὶ νῦν, Ἐπιγρ. Λυκ. ἐν BCH XVI 1 κέξ. 9, 2· 10, ἴδε Schweizer, Gr. d. Perg. Inschr. σ. 71.

ὀχλᾰγωγεύς, ὁ, **ὀχλαγωγός**, Γλωσσ.

ὀχλᾰγωγέω, συνάγω τὸν ὄχλον, ἀνακινῶ ἢ ἐξερεθίζω αὐτὸν εἰς ἀποστασίαν, Πολύβ. 25. 8, 2· ἄγω καὶ φέρω τὸν ὄχλον, Στράβ. 652. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὀχλαγωγῆσαι, θορυβῆσαι, ἢ συναγωγεῖν ὄχλον, ἢ ταράξαι».

ὀχλᾰγωγία, ἡ, συναγωγὴ λαοῦ ἢ ὄχλου, ἀταξία τοῦ λαοῦ, Πλουτ. Μύρρ. 29.

ὀχλᾰγώγιον, τό, ἄτακτος συρροὴ λαοῦ, ὄχλος συνηγμένος πρὸς ἀταξίαν, Πανδέκτ.

ὀχλ-ᾰγωγός, ὁ, ἄγων τὸν ὄχλον, ἀρχηγὸς τῆς ὀχλαγωγίας, Ἰωσηπ. κατὰ Ἀπίωνος, 2. 1. Γαλην.

ὀχλάζω, = **συνηχέω**, **ηχέω**, ἢ **ὀχλέω**, Δκύλ. Ψαλμ. ΝΗ', 7.

ὀχλεύς, ὀχλεύω, ἴδε **μοχλός**, ἐν τέλ. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὀχλεύς· μοχλός. στρόφιγξ, δεσμός» καὶ ῥῆμα: «ὀχλεῦνται· κυλινδοῦνται» καὶ «ὠχλεύοντα· ὁμοίως».

ὀχλέω, (ὄχλος) κινῶ, διαταράττω, κυλίω, ψηφῖδες ἅπασαι ὀχλεῦνται, κυλίονται, παρασύρονται ὑπὸ τοῦ ὕδατος, Ἰλ. Φ. 261. **II** καθόλου, ταράττω, ἐνοχλῶ. μετ' αἰτ., Ἡρόδ. 3. 41· ὀχλεῖς μάτην με Αἰσχύλ. Πρ. 1001· ἀπολ., εἶμαι ἐνοχλητικός, ὀχληρός, Ἱππ. 996Β, Σοφ. Ο. Τ. 446· ὀχλ. πρὸς αὐγάς, ἐνοχλεῖν, ἐμποδίζειν τὴν ὅρασιν, Ἱππ. 80Ε, 149C. — Παθ., ἐνοχλοῦμαι, ταράττομαι, ὑπέρ τινος Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 5, 3, πρβλ. 9. 11, 5· ἀσθενείᾳ σώματος Ἀδηλ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **ὄχλου**· πρβλ. **ἐνοχλέω**. **III**. ἐν τῷ παθ., πληροῦμαι ὄχλου, ὀδὸς ὀχλεῖται Κέβητ. Πίνακ. 15.

ὄχλημα, τό, ἐνόχλησις, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 158.

ὀχληρία, ή, ὀχληράτης, Ἐθδ. (Ἐκκλησ. Ζ', 26)

ὀχληρός, ά, όν, ἐνοχλητικός, φέρων ἐνόχλησιν, «βαρετός», ἐπὶ προσώπων, Πλάτ., κλ.· ὀχληρὸς ἴσθ' ὧν Εὐριπ. Ἑλ. 452· παρῳδεῖται ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 460 τινι, εἴς τινα, Εὐρ. Ἄλκ. 540, Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 295Β· ἐπὶ συγγραφίων, προσβλητικός, Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 30. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ὁ προξενῶν ἀνίαν, ὀχληρός, Ἡρόδ. 1. 186, Ἰσοκρ. 112D, κτλ. — Ἐπίρρ. **-ρῶς** Διον. Ἁλ. π. Δημ. 15· συγκρ. **-ρότερως**. Ἱππ. 955Ε. **II**. παραχώδης, ξυμπότης Πλάτ. Πολ. 569Α.

ὀχληρώδης, ες, (εἶδος) ὀχληρὸς τὸ εἶδος, Lucil. παρὰ Γελλ. 18. 8.

ὄχλησις, ή, διατάραξις, ἐνόχλησις, ἀηδία, Πλούτ. 2. 1127D, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 12, Διον. Α. 10. 23· — ἡ παλαιὰ Ἀττ. λέξις ἦτο **ὄχλος**, ὡς παρατηρεῖ ὁ Μοῖρις, σ. 287 (ἴδε Piers.).

ὀχλητικός, ή, όν, = **ἐνοχλητικός**, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. 3. 18.

ὀχλίζω: μέλλ. **-ίσω**, κινῶ διὰ μοχλοῦ, ἀνακινῶ, ἀνυψῶ, μετακινῶ, τὸν [λᾶαν] οὔ κε δύ' ἀνέρε.. ἀπ' οὐδεος ὀχλίσσειαν Ἰλ. Μ. 448· οὐκ ἂν τόγε [θυρεὸν] δύω καὶ εἴκοσ' ἄμαξαι.. ἀπ' οὐδεος ὀχλίσσειαν Ὀδ. Ι. 242· ὀχλ. [νήσους], ἐκ νεάτων Καλλ. εἰς Δῆλ. 33· νῆα διὲκ πέτρας Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 962, κτλ.· — στόμα ὀχλ., ἀνοίγειν τὸ στόμα βιαίως, δηλ. ἄρχεσθαι ὁμιλεῖν βιαίως, μετὰ φροδρότητος, Νίκ. Ἀλεξιφ. 225.

ὀχλικός, ή, όν, ἀρμόζων εἰς τὸν ὄχλον, λαϊκός, ὑποβοαὶ Ποσειδῶνι, παρ' Ἀθην. 210D· ἐστίασις Διον. Ἁλ. 2. 60· ὀχλ. καὶ θεραπευτικὴ τοῦ πλήθους διάταξις Πλουτ. Λυκ. κ. Νουμ. σύγκρ. 2, πρβλ. Περικλ. 5· τὸ περὶ τὴν λέξιν ὀχλικὸν ὁ αὐτ. 2. 142Δ. Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι 484Β.

ὀχλο-ἀρέσκης, ου, ὁ, ὁ προσπαθῶν νὰ εἶναι ἀρεστὸς εἰς τὸν ὄχλον, ὁ τὸν ὄχλον κολακεύων, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 4. 42.

ὀχλοκοπέω, σπουδάζω νὰ εἶμαι ἀρεστὸς εἰς τὸν ὄχλον, Πλούτ. 2. 796Ε.

ὀχλοκοπικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **ὀχλοκόπον**· ἡ ὀχλοκοπικὴ (ἐξυπ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κολακεύειν τὸν ὄχλον, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 50.

ὀχλο-κόπος, ὁ, ὁ τὸν ὄχλον κολακεύων, Πολύβ. 3. 80, 3· πρβλ. **δημο-κόπος**. **δοξο-κόπος**.

ὀχλο-κρᾰτία, ἡ, τὸ πολίτευμα, καθ' ὃ κυβερνᾷ ὁ ὄχλος, ὁ κατώτατος τῆς δημοκρατίας βαθμός, Πολύβ. 6. 4, 6., 57 9, Πλούτ. 2. 826Γ, κτλ.· — τοὺς τύπους **ὀχλοκράτεια** ἢ **-κρασία** κατακρίνει ὁ Λοβὲκ. εἰς Φρύνιχ 526.

ὀχλόλογος· «κατάλογος ὄχλου» Ἡσύχ.

ὀχλο-λοίδορος, ον, ὁ λοιδορῶν τὸν ὄχλον, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 9. 6.

ὀχλο-μᾰνέω, μανιωδῶς ζητῶ τὴν εὔνοιαν τοῦ ὄχλου, Πλούτ. 2. 603D.

ὀχλο-ποιέω, ἐγείρω ὀχλαγωγίαν, Πράξ. Ἀποστ. ζ', 5· — **ὀχλοποίησις, εως, ἡ**, Ἡσύχ. ἐν λ. **δημαγωγίας**.

ὄχλος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, πλῆθος λαοῦ ἐν κινήσει, ἄτακτον πλῆθος, Πινδ. Π. 4. 150, Αἰσχύλ., κλ.· ἐς ὄχλον ἕρπειν παρθένοισιν οὐ καλὸν Εὐρ. Ὀρ. 108, πρβλ. Ἡρακλ. 44· ὁ ὄχλος τῶν στρατιωτῶν, τὸ στίφος, τὸ πλῆθος αὐτῶν, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 26, πρβλ. Θουκ. 6. 64, 7. 62· μηδένα ὁ. Πελοποννησίων νεῶν ὁ αὐτ. 2. 88· καὶ ὄχλῳ, καὶ πλήθει ἀνδρῶν, ὁ αὐτ. 1. 80· ὁ ὁ. ὁ ξενικὸς ὁ αὐτ. 3 109, πρβλ. 4. 56· οἱ τοιοῦτοι ὄχλοι, τοιαῦτα ἄτακτα καὶ ἀγύμναστα καὶ ἄνευ πειθαρχίας πλῆθη, 4. 126· ὄχ. μᾶλλον ἢ στρατὸς Ἡρῳδιαν. 6. 7· ἐπὶ τῶν ἀκολουθούντων τῷ στρατοπέδῳ (μὴ στρατιωτῶν), Ξεν. Ἀν. 3. 4, 29., 4. 3, 26, κτλ. **2)** ἐν πολιτικῇ σημασίᾳ, ὁ ὄχλος, τὸ πλῆθος τῆς κατωτάτης τάξεως τοῦ λαοῦ, Λατ. turba, ἀντίθ. τῷ **δῆμος**, Θουκ. 7. 8, Πλάτ. Πολιτ. 304C, Νόμ. 707Ε· πρὸς ὄχλον ζῆν ὁ αὐτ. ἐν Ἀξιόχ. 368D· οἱ ὁμότιμοι ὠκνουν τὴν τοῦ ὄχλου ἰσομοιρίαν Ξεν. Κύρ. 2. 2, 21· δικαστήριον καὶ ἄλλων ὄχλων, καὶ ἄλλων τοῦ λαοῦ συνάξεων, περιφρονητικῶς, Πλάτ. Γοργ. 455Δ· (πρβλ. **ὀχλοκόπος, ὀχλοκρατία**, κτλ.) — παροιμ., οἱ ὄχλου ἦδη τοῦτό γε, τοῦτο εἶναι ἤδη εἰς τὰ στόματα τοῦ ὄχλου, Διον. Ἁλ. π. Λυσ. 10. **3)** καθόλου, πλῆθος οἱουδήποτε πράγματος, ὄχλον μὲν οὖν τὸν πλεῖστον ἐκλείψω λόγων, τὸ πλεῖστον τῶν λόγων, δηλ. τὴν πολυλογίαν ἐάσω, θὰ ἀφήσω κατὰ μέρος, Αἰσχύλ. Πρ. 827· τὸν πλεῖστον ὄχ. τῶν πραχθέντων Ἰσοκρ. 273Β· ὄχ. ἵππων Εὐρ. Ι. Α. 191· ἀκριτος ἀστρων ὄχ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 596· σαρκῶν Πλάτ. Τίμ. 75Ε· — ἐν τῷ πληθ., τὸ πλῆθη, καχεξία τις ὑποσέσυκε τοὺς ὄχλους Δίφιλος ἐν «Γάρῳ» 1, πρβλ. Μένανδρ. ἐν «Ἐπαγγελλομένῳ» 2, ἐν «Γόρτυνι» 1. 4· πιθανώτεροι οἱ ἀπαίδευτοι ἐν τοῖς ὄχλοις Ἀριστ. Ρητ. 2. 22, 8. **II**. ὁ θόρυβος καὶ ἡ βοὴ πλήθους ἀνθρώπων, ὁ τάραχος, ἀκολούθως δὲ καθόλου, ὡς τὸ Λατ. turbae, ἐνόχλησις, σχολὴν δ. τε μέτριαν Εὐρ. Ἰων 635· κτλ.· ὄχλον παρέχειν τινί Ἡρόδ. 1. 86, πρβλ. Εὐρ. Μῆδ. 337, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 27, Πλάτ. Φαίδων 84D· δι' ὄχλου εἶναι, γενέσθαι, εἶναι ἢ γενέσθαι ὀχληρόν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 888, Θουκ. 1. 73, Πλάτ. Ἄλκ. 1. 103Δ· μάταιον ὄχλον τοὺς λόγους νομίσητε Δημ. 299. 23· οἱ δὲ ἀντιλέγοντες ὄχλος ἄλλως καὶ βασκανία κατεφαίνετο ὁ αὐτ. 348. 23.— (Εἶναι μάταιον νὰ παραβάλωμεν αὐτὸ πρὸς τὸ Κρητ. **πόλχος** (ὅπερ ἀπαντᾷ ἐπὶ νομισμάτων, Mionnet. Descr. 2. 269), ἐπειδὴ ἡ σημασία αὐτοῦ εἶναι ἀμφίβολος, ἴδε Cur. Gr. Et. σ. 550. Οὔτε τὸ Λατ. volg-us δύναται κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἀναλλαγῆς νὰ εἶναι συγγενὲς τῷ **ὀχλ-ος**. Ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὴν √ΕΧ, ἴδε ἐν λ. ἔχω).

ὀχλοπολιτεία, ή = **ὀχλοκρατία**, Ὀλυμπιόδωρ. ἐν Δ. Β. σ. 1407.

ὀχλο-τερπής, ές, ὁ τέρπων τὸν ὄχλον, Πολυδ. Δ', 31, 90.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀχλο-χαρής, ές, ὁ εὐφραίνων τὸν ὄχλον, ὁ θηρεύων τὴν εὔνοιαν αὐτοῦ, Μ. Ἀντωνῖν. 1. 16, Μανέθων 4. 277.

ὀχλώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ὄχλῳ, ὅθεν, **1)** ταραχώδης, ἄτακτος, θηρίον Πλάτ. Πολ. 590B καθόλου, ὀχληρός, ἐνοχλητικός, ἐπὶ ἕλκῶν, Ἱππ. Ἀγμ. 759· τὸ ὀχλ., ἡ ὀχληρότης, Θουκ. 6. 24. **2)** κοινός, χυδαῖος, δόξα Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 18· θρίαμβος ὁ αὐτ. ἐν Λουκούλλ. 37.

ὄχμα, τό, (ἔχω) ὡς τὸ ἔχμα, «πόρπημα» Ἡσύχ.

ὀχμάζω, λαμβάνω τι καὶ κρατῶ αὐτὸ στερεῶς, Εὐρ. Κύκλ. 484· μέσον τινὰ ὀχμ. ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 265· τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι .. ἐν ἀρρήκτοις πέδαις, «δῆσαι, συνδῆσαι, προσπῆξαι» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Πρ. 5· τίς ἐν φάραγγί σ' ὤχμασεν; αὐτόθι 618· ἵππον τ' ὀχμάζει, ὑποστάσσει τὸν ἵππον εἰς τὸν χαλινόν, Εὐρ. Ἡλ. 817· — καὶ τοῦτο κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 743, εἶναι ἡ κυρία σημασία τῆς λέξεως, δηλ. «τὸ ἵππον ὑπὸ χαλινὸν ἀγαγεῖν, ἢ ὑπὸ ὄχημα» (ὅθεν ὁ Schöne προτείνει **ὀχμάζεται** ἀντὶ τῆς ἐφθαρμένης γραφῆς τῶν Ἀντιγράφων ἕξεται ἢ ἄξεται, ἐν Σοφ. Ἀντ. 353, ἔνθα ἴδε μακρὰν σημείωσιν Jebb, ὅστις παρεδέξατο τὴν διόρθωσιν τοῦ Schöne). **II.** φέρω, βαστάζω, Ἄρεος ἐχμάζουσα .. σάκος Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 743· ἀνέχω, σηκώνω, φελλοί .. ὁλκὸν Ὄππ. Ἁλ. 3. 374. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὀχμάζει· βαστάζει. ἐρείδει. θλίπει. συνέχει, κατέχει, πιέζει».

ὀχμή, ἡ, ὄχανον, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 619, ἔνθα ὁ Pauw ὄχμα.

ὀχμός ἢ **ὄχμος**, ὁ, ὄγμος, ἀσταχύων ὄχμοις. φρίττουσιν ἄρουραι Ποιητὴς παρὰ Κυρίλλ. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὀχμοί· σταχύων φυτεῖαι». **II.** (ἔχω) πύργος, Λυκόφρ. 443.

ὄχνη, ἡ, μεταγενεστέρα γραφὴ τοῦ ὄγχνη, ἡ ὄσε.

ὄχος, ὁ, (ἔχω) τὸ φέρον τι, ὄχημα, Λατιν. vehiculum, ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρ. ἐν ἑταρακλ. οὐδ. πληθ. τύπῳ **ὄχεα**, τά, καὶ ἐπὶ ἑνὸς ἔτι ἅρματος, ἐξ ὀχέων Ἰλ. Δ. 419, κτλ. (οὕτω Πινδ. Ο. 4. 20, Π. 9. 18)· καὶ ἐν ποιητ. δοτ. **ὄχεσφι**, **-φιν**, Ἰλ. Δ. 297., Ε. 28, 107, κλ.· ἀκολούθως καὶ ἀρσ. πληθυντ., ἐπὶ χρυσέοισιν ὄχοισιν Ὅμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 19· ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις, ἐπὶ τῶν Σκυθικῶν ἁμαξῶν, Αἰσχύλ. Πρ. 710, καὶ συχνότερ. παρ' Εὐρ.· — ὡσαύτως ἐν τῷ ἑνικ., Πινδ. Ο. 6. 40 (ἐν τῷ ποιητ. τύπῳ **ὄκχος**, ἴδε ἐν λ. **ὄφις**), Ἡρόδ. 8. 124, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1070, κλ.· περίφρασις: ἅρματος ὄχος = ὄχημα, Εὐρ. Ἱππ. 1166, Ι. Τ. 370· — ὄχος ταχυήρης, ἐπὶ πλοίου, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 33· πρβλ. ὄχημα. **2)** τροχαλοὶ ὄχοι ἀπήνης, οἱ ταχεῖς, οἱ στρογγύλοι φορεῖς τῆς ἁμάξης, δηλ. οἱ τροχοί, Εὐρ. Ι. Α. 146, πρβλ. Φοιν. 1190. **II.** τὸ περιέχον ἢ περιλαμβάνον τι, νηῶν ὄχοι, λιμένες, Ὀδ. Ε. 404, Ὀρφ. Ἀργ. 1198.

ὀχός, ἡ, ὁν, (ἔχω) ὁ κρατῶν, βαστάζων τι, Φίλων Βυζ. π. τῶν ἑπτὰ Θαυμ. 1.

ὀχυρῖται, αἱ ἀσφάλειαι καὶ οἷον ὀχυρότητες. Λέξεις μεθ' ἑρμην. ἐκ τῶν Δημοσθ. λόγων ἐν Bul. de cor. hel. I, σ. 154.

ὀχῡρο-ποιέομαι, ἀποθ. στερεώνω, ἀσφαλίζω, ὀχυρώνω, Πολύβ. 1. 18, 4· — τὸ ἐνεργ. παρὰ τῷ Σχολιαστῇ Φιλοστράτου 768.

ὀχῡρός, ά, όν, (ἔχω) ὡς τὸ **ἐχυρός**, στερεός, διαρκής, δυνατός, ἐπὶ ξύλου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 427 (ἐν τῷ ὑπερθ. **ὀχυρώτατος**)· ὀχυροῖς ἔρκεσιν εἴργειν (Κῶδ. Μεδ. **ἐχυροῖς**) Αἰσχύλ. Πέρσ. 90· ἐπὶ ἀνδρῶν, αὐτόθι 78, Ἀγ. 44. **2)** ἐπὶ τόπων, ἰσχυρός, ἀσφαλής, παρθενῶνες Εὐρ. Ι. Α. 738· κυρίως ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, ἐπὶ φρουρίου ἢ ἀσφαλοῦς στρατηγικῆς θέσεως, ἀσφαλής, ἐχυρός, ὅρος Ξενοφ. Ἀν. 1. 2, 22· χωρίον αὐτόθι 24, Ἰσοκρ. 194D· πόλις Πολύβ. 7. 15· 2· τὰ ὀχυρὰ Ξενοφ. Κύρ. 6. 1, 15, κτλ. Ἐπίρρ. **-ρῶς**, Εὐρ. Μήδ. 124.

ὀχῡρότης, ητος, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **ὀχυρός**, μάλιστα ἐπὶ φρουρίου, τόπου ἢ θέσεως, Πολύβ. 5. 62, 6., 7. 15, 2, κλ.

ὀχῡρόω, καθιστῶ τι ἰσχυρόν, ἀσφαλές, ὀχυρώνω, τὴν πόλιν Πολύβ. 14. 9, 9· — τὸ μέσ. ἁπλῶς ὡς τὸ ἐνεργ., Ξεν. Κύρ. 5. 4, 39, Πολύβ. 1. 18, 3. — Παθ., τὰ πρόπυλα κλείθροις ὀχυροῦνται Πλάτ. Ἀξίοχ. 371B· πρόθυρα ὠχύρωτο Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 9.

ὀχύρωμα, τό, φρούριον, θέσις ὠχυρωμένη, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2. 3. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὀχύρωμα· τεῖχος ἀσφαλές. ὀχυρόν. κάστρον. φρούριον· ἢ ἀληθές».

ὀχῡρωμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγουμ., Ἐβδ. (Δ' Μακκ. ΙΣ', 15).

ὀχύρωσις, ἡ, τὸ ποιεῖν τι ὀχυρόν, ἀσφαλές, ὀχύρωμα, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 6, 2.

ὀχῡρωτέον, ρημ. ἐπίθετ. τοῦ **ὀχυρόω**, δεῖ ὀχυροῦν, Πλουτ. Μάρ. 18.

ὀχῡρωτικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος ὀχυροῦν, ἢ ὁ συντελῶν πρὸς ὀχύρωσιν, τινος Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 23.

ὀχῶν· «ὀχευτικῶς ἔχων, ἢ τροχῶν ἁρμάτων» Ἡσύχ.

ὄψ (Δ), ἡ, ποιητ. ὄνομα ἐν χρήσει μόνον ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι τοῦ ἑνικοῦ, **ὀπός**, **ὀπί**, **ὀπα**· — φωνή, εἴτε ἐν ὁμιλίᾳ, Ἀτρείδαο δπὸς ἔκλυον Ἰλ. Π. 76· ξυνέηκε θεᾶς ὀπα φωνησάσης Β. 182, κτλ. εἴτε ἐν ᾄσματι, Κίρκης .. ἀειδούσης ὀπὶ καλῇ Ὀδ. Κ. 221, πρβλ. Ε. 61· ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ Ἰλ. Δ. 604· οὕτω παρ' Ἡσ., Πινδ. καὶ τοῖς Τραγ., ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν τεττίγων, ὅπα λειριόεσσαν ἰεῖσι Ἰλ. Γ. 152· τῶν ἀμνῶν, ἀκούουσαι ὅπα ἀρνῶν Δ. 435· τῶν αὐλῶν, αὐλῶν φθεγγομένων ἱμερόεσσαν ὅπα Θέογν. 532. **II.** λόγος, ὡς γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἄκουσα θεῶν Ἰλ. Η. 53· ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσαν Α. 137., Φ. 98, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 1068, κτλ. (Ἐκ τῆς √ΕΠ, ὅθεν καὶ **ἔπος**, εἶπεῖν).

ὄψ (Β), ἡ, γεν. **ὀπός**, (ὄψομαι) = **ὄψις**, ὁ ὀφθαλμός, τὸ πρόσωπον, Ἱππερ. 371· πρβλ. Ἀριστ. Ποιητ. 21, 19, Στράβ. 364. (Ἐκ τῆς √ΟΠ παράγονται ὡσαύτως τὰ **ὄπ-ωπ-α**, **ὄψ-ομαι**, **ὄμμ-α**, **ὄψ-ις**, **ὀπ-τήρ**, **ὤψ**, **ὀφθαλμός**, **ὑπιπεύω**, **ὑπή**· — ἀλλ' ὁ πρῶτος τύπος τῆς ῥίζης ἦτο πιθανῶς ΟΚ, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν Αἰολ. τύπων οὓς μνημονεύει ὁ Ἡσύχ., **ὄκκος**, **ὄκταλλος** (ἴδε ὄσσομαι Ι) πρβλ. Σανσκρ. ak-sham, ak-shan, ak-shi (oc-ulus), ik sh (videre)· Λατιν. oc-ulus· Γοτθ. aug-o (ὀφθαλμός)· Γερμ. aug-e· Σλαυ. ok-o, κλ. — ὁ Κούρτ. φρονεῖ ὅτι καὶ τὸ **ὄφ-ις** δύναται ὡσαύτως νὰ παραχθῇ ἐκ τῆς ῥίζης ταύτης (πρβλ. **δράκων** ἐκ τοῦ **δρακεῖν**, **θέρκομαι**), καὶ ὅτι ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος ἦτο ἴσως **ὄπτις**, ὅπερ δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τὸ μακρὸν τῆς πρώτης συλλαβῆς παρ' Ὁμ.).

ὄψα· «προσφάγια, μαγειρεύματα» Ἡσύχ., ἴδε **ὄψον**.

ὀψ-ᾱμάτης, Δωρ. ἀντὶ **-αμήτης**, ὁ, (ὀψέ, ἀμάω) «ὁ μέχρις ὀψίας θερίζων καὶ κακοπαθῶν» (Σχόλ.), Μίλων ὀψαμᾶτα (κλητ.) Θεόκρ. 10. 7.

ὄψᾰνον, τό, (ὄψομαι) = **ὄψις**, Αἰσχύλ. Χο. 530, Ἡσύχ.

ὀψάομαι, (ὄψον) ἀποθ., τρώγω ὡς ὄψον, προσφάγιον, λέκιθον ὀψᾶται καὶ κάπταριν Πλούτ. 2. 668B.

ὀψαρᾶς, ᾶ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ψαρᾶς, ἁλιεύς, Κεδρ. Π. 621, 5, ὡς ἐπώνυμον.

ὀψάριδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., μικρὸν ὀψάριον, «ψαράκι», Γεωπ. 20. 46, 1.

ὀψάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὄψον**, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 385E κέξ. — Κατὰ Φρύνιχ. τὸν Ἀράβιον ἐν Α. Β. 53, 5, «ὀψάριον· τὸ ὄψον, οὐχὶ τοὺς ἰχθῦς, οἱ δὲ νῦν τοὺς ἰχθῦς λέγουσιν». — οὕτως ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἰχθύος: πέντε ἄρτους κριθίνους καὶ δύο ὀψάρια Εὐαγγ. κ. Ἰω. ς', 9, Ἀποφθέγμ. Πατέρ. 149Δ, Χρον. Πασχ. 715, 20, Δεόντ. Κύπρ. 1729D, κλ.

ὀψάρια-πωλεῖον, τό, ἰχθυοπωλεῖον, τὰς ἐν τῷ ὀψ. μαρμαρίνας τραπέζας Συλλ. Ἐπιγρ. 2930.

ὀψ-ᾰράτης, ου, ὁ, (ὀψὲ) ὁ ἀροτριῶν ὀψέ, ἀργά, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 488.

ὀψαρτῦμα, τό, (ὄψον) παρεσκευασμένη διὰ καρυκεύματος τροφή, Νικήτ. Χρον. 95Δ.

ὀψαρτῡσία, ἡ, ἡ μαγειρικὴ τέχνη, βιβλίον μαγειρικῆς, Πλάτων Κωμικ. ἐν «Φάωνι» 1. 4, Ἄλεξ. ἐν «Αἴνῳ» 1. 9.

ὀψαρτῡτής, οῦ, ὁ, μάγειρος, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Ϛ', 7, Τίμαι. 70· ἐν χρήσει ἐμπαικτικῶς παρὰ Πολυδ. 12. 9, 4, Ἡσύχ.

ὀψαρτῡτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς μάγειρον ἢ τὴν μαγειρικήν, ἡ ὀψαρτυτικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ μαγειρικὴ τέχνη, Τιμοκλ. ἐν Ἀθῆν. 3. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 33· ὀψαρτυτικὸν (μετὰ τῆς λέξεως βιβλίον ἢ ἄνευ αὐτῆς), βιβλίον μαγειρικῆς, Ἀθήν. 105C, 387C, 516C· ὀψ. λέξεις ἢ γλῶσσαι αὐτόθι 5B, 387D.

ὀψ-αρτύω [ῡ], ὄψα ἀρτύω, παρασκευάζω ἢ καρυκεύω ἐδέσματα, Πολύβ. 12. 24, 2, Ἀθήν. 18A.

ὀψέ, Ἐπίρρ., μετὰ μακρὸν χρόνον, ἀργά, Λατ. sero, Ὅμ., κτλ.· ὀψὲ δὲ δὴ Μενέλαος ἀνίστατο Ἰλ. Η. 94· ὀψὲ κακῶς ἔλθοι Ὀδ. Ι. 534, κτλ.· ὀψὲ διδάσκεσθαι ἢ μανθάνειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1425, Σοφ. Ο. Κ. 1264· ὀψὲ φρονεῖν εὖ Εὐρ. Ὀρ. 99 (πρβλ. **ὀψιμαθής**)· — ὡσαύτως **ὀψὲ δή**, Ἰλ. Η. 399, κτλ.· **ὀψὲ γοῦν**, Αἰσχύλ. Ἑπ. ἀνωτ.· **ὀψὲ περ**, Πινδ. Ν. 3. 140. **2)** ἀργά, πρὸς τὴν ἑσπέραν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πρωΐ**, Ἰλ. Φ. 232, Ὀδ. Ε. 272, Θουκ. 4. 106, κτλ.· ἀργά, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 483· ὀψὲ ἦν, ὀψὲ ἐγίγνετο, ἦτο ἡ ὥρα περασμένη, «ἐδράδυαζε», Ξεν. Ἀν. 2. 2, 16., 3. 4, 36· ἡ μάχη ἐτελεύτα ἕως ὀψέ, ἀργὰ πρὸς τὴν ἑσπέραν, Θουκ. 3. 108· οὕτως, ἐς ὀψὲ ὁ αὐτ. 8. 23· ἀλλά, εἰς ὀψὲ ψηφίζεσθαι, ἐξακολουθεῖν τὴν ψηφοφορίαν μέχρις ἑσπέρας, Δημ. 1303. 14. **3)** μετὰ γεν., ὀψὲ τῆς ἡμέρας, ἀργὰ πρὸς ἑσπέραν, τὸ τοῦ Διὸς serum diei, ἤδη γὰρ τῆς ἡμέρας ὀψὲ ἦν Θουκ. 4. 93, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 23· οὕτω, τῆς δ' ὥρας ἐγίγνετο ὀψὲ Δημ. 451· ἐν τέλ.· ὀψὲ τῆς ἡλικίας, εἰς περασμένην ἡλικίαν, Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 14, Ἔρωτ. 37· ἀπὸ ὀψὲ σιωπώντες, «ἀπὸ ψές», ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑσπέρας, Ἀποφθέγμ. Πατέρ. 108B, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασιλ. Τάξ. 403, 17, 404. — Περὶ τοῦ συγκρ. καὶ ὑπερθετ. ἐπίρρ. ἴδε ἐν λέξ. **ὄψιος**. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 166.

ὀψέ ποτε· «μόλις ποτέ» Ἡσύχ.

ὀψείω, (ὄψομαι) ἐφετικὸν τοῦ **ὁράω**, ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω, μετὰ γεν., ἀὐτῆς καὶ πολέμοιο Ἰλ. Ξ. 37· — ἐν τῷ παρατ. **ὤψεον** παρὰ Σώφρονι 39 Ahrens. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὀψείοντες· ὀπτικῶς ἔχοντες, ἰδεῖν θέλοντες».

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑφεκουέντα, ης, ἡ, τὸ Λατ. obsequens, = **πειθήνιος, μειλίχιος**, (ἐξυπ. τύχη), Πλούτ. 2. 322F.

ὕφημα, τό, = **ὕφασμα**, Πλούτ. 2, 664A (ἐκ τῆς Πλάτ. Πολ. 372C, ἔνθα νῦν ἐφήματα), Στράβ. 311, Λόγγος 3. 5.

ὀψ-ημέρα, ἡ, (ὀψέ) ἑσπέρα ὡς τὸ **ὀψία**. Γλωσσ.

ὀψητήρ, ῆρος, ὁ, πιθαν. = **ἑψητήρ** (ὅπερ ἀποκαθίστησιν ὁ Schneid.), Θεοδωρίδας παρ' Ἀθην. 229B.

ὄψι, Αἰολ. ἀντὶ **ὀψέ**, Ἀπολλών. Δύσκ. ἐν τοῖς Δ. Β. 533, Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 26.

ὀψία, Ἰων. **-ίη** (ἐξυπ. ὥρα), ἡ, τὸ πρὸς τὴν ἑσπέραν μέρος τῆς ἡμέρας, ἑσπέρα, ἀντίθ. τῷ **ὄρθρος**, συχνάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ **δείλη** (ὃ ἴδε), δείλη ἦν ὀψία Ἡρόδ. 7. 167· περὶ δείλην ὀψίαν Θουκ. 8. 26· δείλης ὀψίας, «ἀργὰ τὸ βράδυ», Δημ. 1301. ἐν τέλ. πρβλ. **ὄψιος**.

ὀψιαίτερος, **ὀψιαίτατος**, Ἀττ. συγκρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ **ὄψιος**.

ὀψιανθέω, ἀργὰ ἀνθῶ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 2, 6.

ὀψιανθής, ές, (ὀψὲ) ὁ ὀψίμως, ἀργὰ ἀνθῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 4. 4, 6. 6, 10.

ὀψιᾶνός λίθος, ὁ, μέλας τις λίθος, εἶδος ὑάλου παραχθείσης ἐξ ἡφαιστείου, τὸ τοῦ Πλινίου lapis Obsidianus, 36, 67, πρβλ. Ἀρρ. Περιπλ. Ἐρυθρ. Θαλ. 5, Ὀρφ. Λιθ. 282.

ὀψι-βλαστέω, βλαστάνω ἀργά, Θεοφρ. π Φυτ. Ἱστ. 1. 9, 6.

ὀψι-βλαστής, ές, (βλαστάνω) ὁ ἀργὰ βλαστάνων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 14, 3., 6. 6, 10·— συγκρ. **ὀψιβλαστότερος** (ὡς ἐκ θετικοῦ **ὀψίβλαστος**) ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 10, 7.

ὀψιγᾰμία, ἡ, γάμος ὄψιμος, Σουίδ. ἐν λ. **ὑπεργαμία**· — οὕτω, **ὀψιγᾰμίου γραφή**, ἡ, δικαστικὴ καταδίωξις ἐπὶ ἀναβολῇ τοῦ γάμου πέραν τοῦ νενομισμένου ὁρίου ἡλικίας, Ἀρίστων παρὰ Στοβ. τ. 67. 16, Πλουτ. Λύσ. ἐν τέλ.· πρβλ. Müller Dor. 4. 4, 3.

ὀψιγᾰμος, ὁ, ἡ, ὁ ἀργά, ὀψίμως νυμφευθείς, εἰς γάμον ἐλθών, Πλούτ. 2. 493E.

ὀψῐγενής, ές, ὁ ἀργὰ γεννηθείς, «ὀψιγενής: βραδέως γεννηθείς» Φώτ.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὀψιγενές· καὶ ὀψιγέν(ν)ητα· βραδέως γεννηθέντα».

ὀψῐ-γονος [ῐ̆], ον, ὁ, μετέπειτα γεννηθείς, μεταγενέστερος, τί σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψιγονός περ; Ἰλ. Π. 31· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ὀψιγόνων ἀνθρώπων, τῶν μεταγενεστέρων, Γ. 353, πρβλ. Ὀδ. Α. 302· «ὀψιγόνοισι τῶν ὀψὲ καὶ μετὰ πολὺν χρόνον ἐσομένων» Φώτ. **2)** ἐπὶ υἱοῦ, ὁ ἀργὰ γεννηθείς, ὁ ἐν τῷ γήρατι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ γεννηθείς, Ὅμηρ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 164. **3)** ὁ κατόπιν γεννηθείς, ὑστερογενής, Ἡρόδ. 7. 3, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 360· νέος, Θεόκρ. 24. 31.

ὀψῐέστερος, συγκρ. τοῦ **ὄψιος**, ἴδε.

ὀψίζω, μέλλ. **-ίσω**, (ὀψὲ) πράττω τι ἀργά, ὑπάγω ἢ ἔρχομαι ἀργά, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 5, Ἑλλ. 6. 5, 21· οὕτω καὶ ἐν τῷ παθητ., ὀψίζομαι ἐν ταῖς ὁδοῖς, διαμένω ἀργὰ τὴν νύκτα ἐν ταῖς ὁδοῖς, Λυσ. Ἀποσπ. 8, πρβλ. Ξεν. Κυν. 6, 4· ὑπὸ θήρας ὀψισθέντος, καταληφθέντες ὑπὸ τῆς νυκτός, ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 6, 4.

ὀψῐ-καρπος, ον, ὁ ἀργὰ καρποφορῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 6, κλ.·— **ὀψῐκαρπέω**, καρποφορῶ ὀψίμως, ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 17, 9· καὶ **ὀψῐκαρπία**, ἡ, ὄψιμος καρποφορία, π. Φυτ. Ἱστ. 3. 2, 1.

ὀψίκαυστοι ἁλιεῖς, οἱ τὴν ὄψιν ἔχοντες ἡλιοκαῆ, Θ. Στουδ. σ. 775, ἔκδ. Μί.

ὀψῐ-κέλευθος, ον, ὁ ἐρχόμενος ἢ ἀπερχόμενος ἀργά, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 11. 17.

ὀψί-κλωψ, ὁ, ὁ κλέπτων ἐν καιρῷ νυκτός, Ἡσυχίμιος Φυσιογ. 1. 3.

ὀψί-κοιτος, ον, ὁ ὀψὲ εἰς τὴν κλίνην ἀπερχόμενος, ὁ ἀγρυπνῶν ἐπὶ πολὺ τῆς νυκτός, ὄρματα Αἰσχύλ. Ἀγ. 889.

ὀψῐμᾰθέω, ἀργὰ μανθάνω, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 23.

ὀψί-μᾰθής, ές, (μαθεῖν) ὁ ἀργὰ μανθάνων ἢ μαθών, τὸ τοῦ Ὁρατίου, serus studiorum, Ἰσοκρ. 208B, Πλάτ. Σοφ. 251B· ὀψιμαθεῖς scis quam sint insolentes, Κικ. ad Fam. 9. 20, 2· — ὁ παρὰ πολὺ ἀργὰ μαθών τι μετὰ γεν., κακῶν Ἰσοκρ 252D· τῆς ἀδικίας Πλάτ. Πολ. 409B· τῶν πλεονεξιῶν Ξεν. Κύρ. 1. 6, 35. **II.** ὁ ἀλαζονευόμενος ἐπὶ τῇ ὀψὲ κτηθείσῃ μαθήσει, κομπαστικός, Θεοφρ. Χαρακτ. 27, Πολύβ. 12. 9, 4, Λουκ.· ὁ κακῶς ἐφαρμόζων τὰ μεμαθημένα, Τίμαι 70.

ὀψῐμᾰθία, ἡ, μάθησις ὀψὲ κτηθεῖσα, Λατιν. cera eruditio, Θεοφρ. Χαρακτ. 27, Πλούτ. 2. 334C, 634C. — Ἴδε Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. τ. Δ΄, σ. 204.

ὀψί-μαθος, ον, ὁ ἀργὰ εἰς μάχην ἐρχόμενος, Νόνν. Δ. 28. 92.

ὀψί-μορος, ον, ὁ βραδέως ἀποθνήσκων, Ὀππ. Ἁλ. 1. 142, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 19. 165.

ὄψῐμος, ον, (ὀψὲ) ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ὄψιος**, ἀργός, βραδύς, τέρας ὄψ., σημεῖον οὗ ἡ ἐκπλήρωσις βραδύνει, Ἰλ. Β. 325.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὄψιμον, ὑστερέλεατον· ὀψὲ γενόμενον. ἢ ὀψὲ ἀρξάμενον καὶ ὀψὲ τελεσθησόμενον». καὶ «ὄψιμος χρόνος. βραδύς»·— ὡσαύτως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, περὶ τοῦ σπόρου, πότερον ὁ πρώϊμος κράτιστος ἢ ὁ μέσος ἢ ὁ ὀψιμώτατος Ξενοφ. Οἰκ. 17, 4 καὶ 5· αἱ δ. συκαῖ Θεοφράστ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 1. 9, 7 (διάφ. γραφὴ ὄψιαι), πρβλ. 7. 4, 11., 7. 10, 1· ἐν τοῖς ὄψ. τῶν ὑδάτων Διόδ. 1. 10· ὑετὸς πρώϊμος καὶ ὄψ. Ἐπιστ. Ἰακώβ. ε', 7·— ἐπὶ τῆς ποιητικῆς, τήν τε ποιητικὴν ἀπεφαίνομεν οὐκ ὄψιμον οὐδὲ νεαρὰν ἐπὶ τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνας ἀφιγμένην Πλούτ. 2. 674F. Πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 52.

ὀψί-νοος, ον, ὁ ἀργὰ σκεπτόμενος ἢ ἐννοῶν τι, βηλ. ἀμελής, ἀπρόσεκτος, ἐπὶ τοῦ Ἐπιμηθέως, Πινδ. Π. 5. 36· μετάνοια Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 3. 23.

ὀψῑνός, ἡ, όν, = **ὄψιος**, ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τοῦ Φρυνίχ. 51, ἀλλὰ συχνὸν παρὰ μεταγεν. συγγραφ. καὶ μνημονευόμενον ὑπὸ Ἀπολλωνίου ἐν τῷ περὶ Συνεδρ. σελ. 188, 189.

ὄψιος, α, ον, (ὀψὲ) ὁ συμβαίνων ἢ γινόμενος εἰς περασμένην ὥραν, ἀργά, ὄψιμος, ὀψία ἐν νυκτὶ Πινδ. Ι. 4. 59 (3. 53)· ὅταν ἔαρ ὄψιον γένηται Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 22, 3, πρβλ. 9. 40, 59· ὄ. σῦκα, πυροί, κλ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 8, 1., 8. 4, 3, κτλ. (πρβλ. **ὄψιμος**)· ὡς τὰ μὲν πρώϊα τὰ δ' ὄψια Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 9, 6·— πρβλ. **ὀψία**. **II.** Ἀττικ. συγκρ. **ὀψιαίτερος**, α, ον, ἀργότερος, ὁ ἀργότερα γιγνόμενος, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 10, κ. ἀλλ.· ὑπερθ. **ὀψιαίτατος**, η, ον, Ξενοφ. Ἑλλ. 5. 4, 3·— ἐντεῦθεν **ὀψιαίτερον** ὡς ἐπίρρ. συγκρ. τοῦ **ὀψέ**, Πλάτ. Κρατ. 433A, Εὔδουλ. ἐν Ἀδήλ. 1. 11· ὑπερθ. **ὀψιαίτατα**, ἀντίθετον τῷ **πρωιαίτατα**, Πλάτ. Πρωτ. 320C, Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 18, κλ.· εὑρίσκομεν ὡσαύτως συγκρ. **ὀψιέστερος**, ἐν ὀλίγοις τισὶ χωρίοις τοῦ Θεοφρ.· ἀλλ' ἓν τισι τούτων τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσιν **ὀψιαίτερος**, ὁ δὲ Schneider ἀποκαθιστᾷ τὸν τύπον τοῦτον πανταχοῦ· οὕτω τὰ **ὀψίτερον**, **ὀψίτατον**, παρὰ Πλουτ. 2. 119C, Πολυβ. 1. 69, εἶναι πιθανῶς σφάλματα τῶν ἀντιγραφέων, ὡς τὰ **πρωίτερον**, **πρωίτατα**, (ἴδε ἐν λ. πρωΐ). Ἀλλ' ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Βερολίν. Παπύρ. 759, 6 (a 125 p. c.) ὀψίτερον (= ὀψιαίτερον) τῆς ὥρας.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὄψιοι· ὑστεριοί. ὕστεροι».

ὀψῐότης, ητος, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ **ὄψιος**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πρωΐότης**, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 11, 9.

ὀψῐ-πέδων, ὁ, ὁ ἐπὶ πολὺ διατελέσας ἐν δεσμοῖς, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 376.— Καθ. Ἡσύχ.: «ὀψιπέδωνας· τοὺς ἐως ζῶσιν ἄξοντας πέδας βράδιον».

ὀψί-πλουτος, ον, ὁ ἐσχάτως πλουτήσας, Βασίλ.

ὄψις, ἡ, γεν. **-εως**. Ἰων. **-ιος**· ἴδε ὄψ Β)· **I.** ἐξ ἀντικειμένου, ὡς καὶ νῦν, ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις προσώπου ἢ πράγματος, Λατ. species oris, aspectus, πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχθείς Ἰλ. Ζ. 468· εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων Ω. 632, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 1412· ὥρων, οὐ σπουδαῖον εἰς ὄψιν ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 577· πλείω τὴν ὄψιν παρείχετο, ἔκαμνε τὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν μεγαλειτέραν, Θουκ. 6. 46· ὄψ. φαίνεται καλὴ Ξεν. Ἀν. 5. 9, 9· εἰκάζεσθαι ἀπὸ τῆς φανερᾶς ὄψεως Θουκ. 1. 10· τὴν ὄψιν τοῦ σώματος προορᾶν ὁ αὐτ. 7. 44· ἡ αἴτ. κεῖται ἀπολ., κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν, κατὰ τὸ φαινόμενον, τῷ ὄψιν εἰδόμενος Πινδ. Ν. 10. 26· στρογγύλος τὴν ὄψιν "Ερμιππος ἐν «Ἀθηνᾶς γοναῖς» 1· ἀστειοτάτῳ τὴν ὄψιν "Αλεξις ἐν «Δρωπίδῃ» 1· καλός τε κἀγαθὸς τὴν ὄψιν Πλάτ. Παρμεν. 127B· οὕτως, ἀπὸ τῆς ὄψεως Ἑλληνικός, ἐὰν κρίνῃ τις ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ του, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀνταίῳ» 1. **6)** τὸ πρόσωπον, ἡ μορφὴ τοῦ προσώπου, Εὐρ. Μήδ. 905, Πλάτ. Φαῖδρ. 240D, 254B, κτλ.· οὐκ ἄξιος ἀπ' ὄψεως οὔτε φιλεῖν οὔτε μισεῖν οὐδένα, ἁπλῶς ἐκ τοῦ προσώπου, ἐκ τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσώπου, Λυσ. 147. 33· ἀδήλως τῇ ὄψει, οὕτως ὥστε οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ μάθῃ τις ἐκ τοῦ προσώπου του, Θουκ. 6. 58· τίνι βεβούλωται ποτε; — ὄψει Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 14· ἐν τῷ πληθ., "Αλεξις ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1. 6, πρβλ. Ἀναξανδρίδ. ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 38. **γ)** ἡ ἐξ ὄψεως εἰκὼν ἢ ἐντύπωσις πράγματός τινος, Πλάτ. Θεαίτ. 193C. **2)** = θέαμα, φοβερὰν ὄψιν προσιδέσθαι Αἰσχύλ. Πέρσ. 48, πρβλ. Ἱκέτ. 567· ὁρῶ Πυλάδην .. ἡδίαν ὄψιν Εὐρ. Ὀρ. 727, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 877D, κτλ.· ἄλλην ὄψιν οἰκοδομημάτων Ἡρόδ. 2. 136· τῇ ὄψει, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τῇ γνώμῃ, Θουκ. 7. 75· τὰ δὲ χρήματα .. ἔστιν ὄψις, ἁπλῶς ἐξωτερικὴ ἐπίδειξις, Ἀντιφάνης ἐν Ἀδήλ. 63· ἐπὶ σκηνικῶν παραστάσεων, Ἀριστ. Ποιητ. 6, 9 κέξ., 14, 3. **3)** ὅραμα, φάντασμα, Ἡρόδ. 1. 39, κτλ.· ὡσαύτως μετ' ἄλλων λέξεων, ὄψις ἐν τῷ ὕπνῳ ὁ αὐτ. 3. 30, κ. ἀλλ.· ὄ. ἐνυπνίου ὁ αὐτ. 8. 54· ὄ. ὀνείρου ὁ αὐτ. 1. 38· ὄψεις ἔννυχοι Αἰσχύλ. Πρ. 645, πρβλ. Ἀγ. 425, Σοφ. Ἠλ. 413, Εὐρ. Ἑλέν. 72, κτλ. **II.** ἐξ ὑποκειμένου, ἡ δύναμις τοῦ ὁρᾶν, ἡ ὅρασις, ὄψει τινὰ ἰδεῖν, ἐσιδεῖν Ἰλ. Υ'. 205, Ὀδ. Ψ. 94· τῆς ἐμῆς ὄψιος Ἡρόδ. 2. 99, 147· τῆς ὄψεως στερηθῆναι 9. 93, κτλ.· ὄψει τὸ ὁρασθὲν λαβόντες Θουκ. 3. 38· οὐ καθορωμένους τῇ ὄψει νυκτὸς οὔσης αὐτόθι 112.

β) ἡ ἐνέργεια τοῦ ὁρᾶν, ἡ αἴσθησις τῆς ὁράσεως, Ἀριστ. περὶ Ψυχῆς 3. 3, 10, Μετεωρ. 2. 9, 8· αἱ διὰ τῆς ὄ. ἡδοναὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 3. 10, 3, κτλ. **γ)** ἐν τῷ πληθ., τὰ ὄργανα τῆς ὄψεως, οἱ ὀφθαλμοί, ὄψεις μαραίνω, σβύνω τοὺς ὀφθαλμούς, ἀποτυφλώνω, Σοφ. Ο. Τ. 1328, πρβλ. Ἀντ. 52· τὸ κάλλος πάντων εἶλκε τὰς ὄψεις ἐπ' αὐτὸν Ξεν. Συμπ. 1, 3· οὕτως ἐν τῷ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἑνικ., ἐστερήθη τῆς μιᾶς ὄψεως Πολύϐ. 3. 79, 12· ἀλλὰ καθ' ἑνικ. ἐπὶ περιληπτικῆς ἐννοίας, οἱ ὀφθαλμοί, [ἰχθῦς] λευκὴν ἔχοντες τὴν ὄψιν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 19, 7, πρϐλ. π. Ζ. Μορ. 2. 10, 9 κἑξ., 2. 13, 1. **δ)** ἐπὶ τῶν ὀπτικῶν ἀκτίνων αἵτινες ἐπιστεύετο ὅτι ἐξεπορεύοντο ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν, Ἐμπεδ. παρ' Ἀριστ. π. Αἰσθ. 2, 6-9, Πλάτ. Τίμ. 45C, 46B, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 5., 2. 9, 18, κ. ἀλλ., ἴδε Stallb. εἰς Πλάτ. Ἔ.θ' ἀνωτ.· ἀλλ' ἀλλαχοῦ ὁ Ἀριστ. ἡμφισϐήτησε τὴν κοινὴν τότε θεωρίαν ταύτην, περὶ Αἰσθ. 2, 6 κἑξ., ἴδε τὸν αὐτ. ἐν Μετεωρ. 1, σ. 384. **2)** ἁπικέσθαι ἐς ὄψιν τινί, ἔρχεσθαι εἰς θέαν τινός, δηλ. ἐνώπιόν τινος, Ἡρόδ. 1. 136· εἰς ὄψιν τινὸς ἢ τινὶ ἥκειν, μολεῖν, ἐλθεῖν, περᾶν Αἰσχύλ. Χο. 215, Πέρσ. 183, Εὐρ. Μήδ. 173, Ὀρ. 513· οὕτω, καλέειν τινά ἐς ὄψιν Ἡρόδ. 5. 106· ἀποφαίνειν τί τινι ἐς ὄψιν ὁ αὐτ. 4. 81· ἐμπίπτει τι εἰς τὴν ὄψιν Πλάτ. Τίμ. 67D· λυπηρὸς τῇ ὄψει Θουκ. 2. 37.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὄψεις· ὄνειροι. ὀφθαλμοί. ὁράσεις».

ὀψισμός, οῦ, ὁ, βραδύτης, καθυστέρησις, Διον. Ἁλ. 4. 46.

ὀψισπορέω, σπείρω ἀργά, σπείρω ὄψιμα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 1, 7.

ὀψί-σπορος, ον, ὁ ἀργὰ σπειρόμενος ἢ σπαρείς, ὄψιμος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 12, 4.

ὀψι-τέκνος, ον, = **ὀψίγονος**, Λυκόφρ. 1272.

ὀψῑ-τέλεστος, ον, ὁ ὀψὲ τελεσθησόμενος, τέρας ὀψιτέλεστον, ὡς τὸ· τέρας ὄψιμον, Ἰλ. Β. 325· οὕτω, Τρυφιόδ. (γρ. Τριφ-) 48, πρϐλ. τὸ ἑπόμ.

ὀψῑ-τέλευτος, ον, = τῷ προηγ., Νόνν. Δ. 5. 206, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 232.

ὀψί-τευκτος, ον, ὁ ὀψὲ τευχθείς, Εὐστ. εἰς Ἰλ. Φ. 232.

ὀψίτερον, ἴδε **ὄψιος** ἐν τέλ.

ὀψι-τοκία, ἡ, τὸ ὀψὲ τεκεῖν, Θεοδ. Προδρ. Ἐπ. σ. 28.

ὀψι-τόκος, ή, = ἡ ὀψὲ τεκοῦσα, Γρηγ. Ναζ. III, 1003Δ.

ὀψί-τομος, ον, ὁ ἀργὰ κλαδευόμενος, ἐπὶ ἀμπέλου, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 2, 3.

ὀψί-τῡχος, ον, ὁ ἀργὰ κτηθείς, Μανέθων 5. 71, ἀλλ' ἐν χρήσει πολλῷ πρότερον, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Ἡρῳδιανοῦ π. μον. λέξ. 26. 5.

ὀψῑ-φᾰνής, ές, ὁ ἀργὰ φαινόμενος ἢ ἀνατέλλων, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 7. 14.

ὀψῑ-φόρος, ον, ὁ ἀργὰ καρποφορῶν, ἐπὶ δένδρων, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 1. 17, 9.

ὀψί-φῡγος, ον, ὁ ἀργὰ φεύγων, Ἀρκάδ. 90. 5.

ὀψίχα, Ἐπίρρ., παρὰ Βυζαντ. ἀντὶ **ὀψέ**, «ὀψίχα· ὀψέ. Βυζάντιοι» Ἡσύχ., ἴδε Δοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 51.

ὀψο-δαιδᾶλος, ον, (ὄψον) ὁ ἔμπειρος περὶ τὴν παρασκευὴν ἐδεσμάτων, ἐπιτήδειος μάγειρος, ἐπίθετον τοῦ Ἀρχεστράτου παρ' Ἀθην. 101B· ἐσχηματίσθη ὡς τὸ **λογοδαίδαλος**.

ὀψο-δεία (ἢ **ὀψοδεῖα**), ἡ, (δέω) «ἡ ἔνδεια τῶν ὄψων» Σουίδ.

ὀψο-δόκη, ἡ, = **ὀψοθήκη**, Φώτ. ἐν λέξ. **κέραμον** (μετὰ τὴν λέξ. **κεραυνός**).

ὀψό-δουλος, ὁ, δοῦλος τῶν ὀψων, κοιλιόδουλος, Εὐστ. Πανημάτ. 310. 38.

ὀψο-θήκη, ἡ, μέρος ἔνθα φυλάττονται ὄψα, τροφαί, Σουίδ. ἐν λέξει **γύλιος**.

ὀψολογία, ἡ, πραγματεία περὶ ἐδεσμάτων ἢ μαγειρικῆς, Ἀθήν. 284E.

ὀψο-λόγος, ον, ὁ πραγματευόμενος περὶ ἐδεσμάτων ἢ μαγειρικῆς, Ἀθήν. 337B.

ὄψομαι, ἴδε τὸ ῥῆμα **ὁράω**.

ὀψο-μᾰνής, ές, ὁ, μανιωδῶς ἀγαπῶν τὰ ὄψα, τὰ ποικίλα ἐδέσματα, Ἀθήν. 464E.

ὀψομένη, ἀντὶ **ὀφθησομένη**, Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. 1, 10, 7.

ὀψο-μᾰνία, ἡ, μανιώδης ἀγάπη τῶν ὄψων, τῶν ἐδεσμάτων, Εὐστ. εἰς Διον. Π. 373.

ὄψον, τό, (ἴδε ἐν λέξ. **πέσσω**), κυρίως, ἔδεσμα, τροφή, ἢ καθόλου, κρέας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἄρτον καὶ τὰς ἄλλας τροφάς, ἐν δὲ .. σῖτον καὶ οἶνον ἔθηκεν, ὄψα τε Ὀδ. Γ. 480· ἐν δὲ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε .. οἶνοιο .., ἐν δὲ καὶ ἦα κωρύκῳ, ἐν δὲ καὶ ὄψα τίθει Ε. 267, πρϐλ. Ζ. 77, Ἰλ. Ι. 489· ὄψον ὀπτὸν Ἀριστοφ. Ἱππ. 1106. **2)** πᾶν ὅ,τι ἐσθίεται μετὰ τοῦ ἄρτου ἢ τῆς τροφῆς ὡς προσφάγιον ἢ ὅπως προκαλέσῃ τὴν πόσιν οἴνου, κρόμυον ποτῷ ὄψον Ἰλ. Λ. 630· ἐσθίουσιν ἐπὶ τῷ σίτῳ ὄψον Ξεν. Ἀπομν. 3. 14, 2, πρϐλ. 3· ὄψον ἔξουσιν, ἅλας τε ὀλονότι καὶ ἐλάας καὶ τυρὸν καὶ βολβοὺς καὶ λάχανα Πλάτ. Πολ. 372C· Σικελικὴ ποικιλία ὄψων αὐτόθι 404D· φακῆν, ἥδιστον ὄψων Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 87· εἰς ἄρτος, ὄψον ἰσχάς Φιλήμων ἐν «Φιλοσόφοις» 1, πρϐλ. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 8· πρϐλ. **ὀψαποιέω**. **3)** καρύκευμα, ὡς τὸ **ἡδύσμα**, Πλάτ. Θεαίτ. 175E, κτλ.· κολλύραν .., καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ, κολλούραν καὶ τρόνθαν διὰ προσφάγιον, «ἔπαιξε δὲ παρὰ τὸ λεγόμενον, 'αἰ δ' οἶνον αἴτει κόνδυλον αὐτῷ δός', ὑπὲρ τοῦ ἐθίζειν τοὺς παῖδας μηδὲν περιττὸν ζητεῖν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Εἰρ. 123 — μεταφ., λιμῷ δὲ ὅσαπερ ὄψῳ διαχρῆσθε, καὶ ἔχετε τὴν πεῖναν ὡς προσφάγιον, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 12· ἡ ἐπιθυμία τοῦ σίτου ὄψον ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 1. 3. 5· οἱ πόνοι ὄψον τοῖς ἀγαθοῖς ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 7. 5, 80· ὄψον δὲ λόγοι φθονεροῖσι, εἶναι ἥδυσμα εἰς τοὺς φθονερούς, Πινδ. N. 8. 35. **4)** καθόλου, πολυτελῆ ἐδέσματα, τῷ ὄψῳ τε καὶ τῷ οἴνῳ χαίροντα Ξεν. Ἀπομν. 1. 5. 2· ἐν τῷ πλήθ., ὄψα καὶ μύρα, ὄψα καὶ τραγήματα, κτλ., Πλάτ. Πολ. 372E, κτλ. **5)** ἐν Ἀθήναις, ἰδίως, ἰχθύς «ψάρι», τὸ κύριον προσφάγιον τῶν Ἀθηναίων (πολλῶν ὄντων ὄψων ἐκνενίκηκεν ὁ ἰχθὺς μόνος ἢ μάλιστά γε ὄψον καλεῖσθαι Πλούτ. 2. 667F, πρϐλ. Ἀθήν. 276E)· συχν. παρὰ τοῖς κωμικοῖς, Ἀθήν. 648F· τὴν ἔγχελυν .. ὄψων μέγιστον Ἀναξανδρίδ. ἐν «Πόλεσι» 1. 6· παρ' Ἵππ. 606. 10, ὄψα θαλάσσια· ἴδε ἐπὶ πᾶσι Böckh P. E. 1, 237, καὶ πρϐλ. **ὀψοποιός**. **II.** ἡ ἀγορὰ μάλιστα ἡ τῶν ἰχθύων, τὰ ἰχθυοπωλεῖα, εἰς τοῦψον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 242, 264, πρϐλ. Αἰσχίν. 9. 41. Πρϐλ. **ὀψώνιον**.

ὀψονομέω, εἰμαι **ὀψονόμος**, Κριτίας 50.

ὀψο-νόμος, ὁ, (νέμω) ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν ὄψων, εἰς τὴν διατίμησιν τῶν ἰχθύων, Σώφιλος ἐν «Ἀνδροκλεῖ» 2.

ὀψοποιεῖον, τό, ὀπτανεῖον, «φοῦρνος», πρὸς ὀπτησιν ὄψων, Ἡσύχ. ἐν λέξει **πύρϐαλον**.

ὀψοποιέω, παρασκευάζω ἢ μαγειρεύω κρέας ἢ ἰχθῦς, ὀψοποιεῖν εὐφυῶς Ἄλεξις ἐν «Ἀσκληπιοκλείδῃ 1, Πλούτ. 2. 663B, κτλ.· μεταφ., ὀψ. λόγον, παρασκευάζειν ἔντεχνον λόγον, αὐτόθι 55Δ. **II.** Μέσ., ἐσθίω ὄψον μετ' ἄρτου, Ξεν. Ἀπομν. 3. 14, 5, Ἑλλ. 7. 2, 22.

ὀψοποίημα, τό, ἐντέχνως παρεσκευασμένον ἔδεσμα· καθόλου, τροφή, Ἑβδ. (Ἰουδὶθ ΙΒ', 1), Γεωπ.

ὀψοποιητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἔντεχνον μαγειρικήν· ἡ ὀψοποιητικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ μαγειρικὴ τέχνη, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 12, 6, Μετὰ τὰ Φυσ. 5. 2, 8· — ἀλλὰ παρὰ Πλάτ. διωρθώθη ἤδη ἐξ Ἀντιγράφων **ὀψοποιική**.

ὀψοποιία, ἡ, μαγειρική, μάλιστα ἡ ἔντεχνος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 14, 5, Πλάτ. Γοργ. 462D· ὁ τὴν ὀψ. συγγεγραφὼς Σικελικήν, ὅστις ἔγραψε τὰ περὶ Σικελικῆς μαγειρικῆς βιϐλίον, αὐτόθι 518B, πρϐλ. Ἀθήν. 112D.

ὀψοποικός, ή, όν, = **ὀψοποιητικός**, Πλάτ. Γοργ. 465D, Ξεν. Οἰκ. 9, 7· ἡ ὀψοποικὴ (ἐξυπ. τέχνη), = ὀψοποιητική, Πλάτ. Γοργ. 463B κἑξ.· **ὀψοποιία**, **ὀψοποιητικός**.

ὀψο-ποιός, ὁ, ὁ παρασκευάζων ὄψα, ἐδέσματα, μάγειρος, Ἡρόδ. 9. 82· διακρινόμενος ἀπὸ τοῦ ἀρτοκόπου ἢ ἀρτοποιοῦ, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 38, Κύρ. 5. 5, 39· ἀπὸ τοῦ σιτοποιοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 5, 3, Πλάτ. Γοργ. 517E· ἀπὸ τοῦ μαγείρου, Πολ. 373C, Θεαίτ. 178D· οὐκέτι μάγειρος ὀψοποιὸς ὅ' ἐστί που Διονύσ. Κωμ. ἐν «Θεσμ.» 1. 9· τὸν ὀψ. σκευάσαι χρηστῶς μόνον δεῖ τοὔψον Ἄλεξις ἐν «Μιλησίοις» 1. 6.

ὀψοπολεῖ, ἡ, θηλ. τοῦ **ὀψοποιός**, Ἐπιγρ. Σπάρτης, L. et F. 163c, Müllensiefen 55c, 60.

ὀψο-πόνος, ον, ὁ μετὰ πολλῆς προσοχῆς παρασκευάζων τὴν τροφήν, ἔμπειρος μάγειρος, Ἀνθ. Π. 6, 306.

ὀψο-πῶλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν τρόφιμα, κυρίως ἰχθυοπώλης, Γλωσσ.· — θηλ. **ὀψοπῶλις**, ιδος, Πλουτ. Τιμολ. 14.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 533.

ὀψοπωλέα, ἡ, ἡ πώλησις ὄψων, τροφῶν ἢ ἰχθύων, ἰχθυοπωλία, Χοιροβ. παρ' Ἀθην. 6Δ, Στράϐ. 658.

ὀψοπώλιον, τό, μέρος ἔνθα πωλοῦνται ὄψα παρεσκευασμένα, δηλ. ποικίλαι τροφαὶ καὶ ἰχθύες, Ἰω. Αὐδ. π. Μην. 286, Σουίδ.

ὄψος, **εος**, τό, = **ὄψον**, ἢ πᾶν τὸ ὄψος τῆς θαλάσσης συναχθήσεται αὐτοῖς καὶ ἀρκέσει αὐτοῖς; Ἑβδ. (Ἀριθμ. ΙΑ', 22).

ὀψοφᾰγέω, ἐσθίω ὄψα, ἐδέσματα ἐκλεκτὰ ἄνευ ἄρτου, ἐσθίω πολυτελῶς, λαιμάργως, Ἀριστοφ. Νεφέλ. 983· ἡ μέλισσα .. οὐκ ὀψοφαγεῖ, δὲν τρώγει ζωϊκὴν τροφήν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 32.

ὀψοφᾰγία, ἡ, τὸ ἐσθίειν παντοδαπὰ ὄψα καὶ ἐμϐάμματα, Αἰσχίν. 6. 33, Θεοπόμπ. Ἰστ. 204.

ὀψο-φᾰγος [ᾰ], ὁ, ὁ ἐσθίων ἄνευ ἄρτου ἐδέσματα μετ' ἄρτου ἐσθιόμενα, οἷον ἰχθῦς καὶ ἄλλα τοιαῦτα προσφάγια, ὁ δειπνῶν πολυτελῶς, λαίμαργος, ἢ ἀγαπῶν ἐμμανῶς τὰ καλὰ φαγητά, μάλιστα τοὺς ἰχθῦς, Ἀριστοφ. Εἰρ. 810, Κηφισόδωρος ἐν «Γῇ» 3, Ἀντιφάνης ἐν «Πλουσίοις» 1. 5, Εὔδουλος ἐν «Ὀρνεοθοάκῃ» 1· ὀψοφάγος εἶ καὶ κνισολοίχος (ἢ -οιχὸς) Σώφιλος ἐν «Φιλάρχῳ» 2, πρϐλ. ἐπὶ πᾶσι Ξεν. Ἀπομν. 3. 14, 2 κἑξ., Τίμαι. 71.— Ἀνώμαλ. Ἀττ. ὑπερϐ. **ὀψοφαγίστατος**, Ξεν. Ἀπομν. 3. 13, 4, Πολυϐ. Ϛ', 37. **II.** ὄνομα ἰχύος, Ὀππ. Ἁλ. 1. 141.

ὀψοφιλία, ἡ, φιλία πρὸς τὰ ὄψα, ἁμαρτημ. ἀντὶ **φιλοψία**, ἴδε.

ὀψο-φόρος, ον, ὁ φέρων τροφήν, ὀψοφόρους πίνακας Μάτρων παρ' Ἀθην. 135D, Πολυϐ. Γ', 91.

ὀψών, ῶνος, ὁ, σπυρὶς πρὸς ἐναπόθεσιν ὄψων, καλάθι, «ζεμπίλι» — «ὀψῶνα· τὴν πρὸς τὸ ὀψωνεῖν σπυρίδα» Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀψωνάτωρ, -ωρος, ὁ, ἀγοραστής, ὁ τὰ ὄψα ὠνούμενος, ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους **ὀψώνης** καλούμενος, Ἀθήν. 171Α.—Ἐν τοῖς Βεκκήρου Ἀνεκδ. (339, 14) φέρεται, «ἀγοραστήν· τὸν τὰ ὄψα ὠνούμενον, ὃν οἱ Ῥωμαῖοι **ὀψωνιάτωρα** καλοῦσιν,» ἀνθ' οὗ ὀρθότερον εἶναι τὸ παρ' Ἀθηναίῳ **ὀψωνάτωρα**, διότι Λατινιστὶ λέγεται obsonator, οὐχὶ odsoniator, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσεις σελ. 137.

ὀψωνέω, ἀγοράζω τὰ πρὸς τροφὴν ἀναγκαῖα, κοινῶς «ψωνίζω», κυρίως δὲ ἰχθῦς, ὀψωνεῖν ἔοιχ' ἄνθρωπος ἐπὶ τυραννίδι Ἀριστοφ. Σφ. 495· μετ' αἰτ., τριχίδας ὀψ. Εὔπολις ἐν «Κόλακι» 16· καρκίνους Ἀριστοφ. Σφ. 1506· ὑπογάστρια Ἀντιφάνης ἐν «Ποντικῷ» 1, κτλ.·— καθόλου, ἀγοράζω τρόφιμα, «ψωνίζω», Ξεν. Ἀπομν. 3.14, 1· παροιμ., Δελφοῖσι θύσας αὐτὸς ὀψωνεῖ κρέας παρὰ Πλουτ. 2. 709Α.

ὀψ-ώνης, ου, ὁ, (ὄψον) ὁ ἀγοράζων τρόφιμα, μάλιστα ἰχθῦς, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 424, Ἀλκίφρων 1. 1, Ἀθήν. 171Α, Β·— **ὀψωνητὴς** παρ' Εὐστ. κ. Τζέτζ.

ὀψωνητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ὀψωνεῖν, εἰς τὴν ἀγορὰν τροφῶν, τέχνη Ἀθήν. 228C, 313Γ.

ὀψωνία, ἡ, τὸ ἀγοράζειν τροφὰς ἢ ἰχθῦς, καθόλου, τὸ «ψώνισμα», Κριτίας 50, Ἀντιφάνης ἐν «Παρασίτῳ» 4, Ἄλεξις ἐν «Πονήρᾳ» 1.

ὀψωνιάζω, ἐφοδιάζω διὰ ζωοτροφιῶν, ὀψ. δύναμιν, παρέχω εἰς στρατὸν ζωοτροφίας ἢ μισθόν, Διοδ. Ἔκλογ. 598. 38.— Παθ., ὀψωνιάζεσθαι τὴν βουλὴν ὑπ' Εὐμένους Πολύβ. 23. 8, 4· ἐκ τῶν ἀλλοτρίων χρημάτων μνημονεύεται ἐκ Διον. Ἁλ., πρβλ. Διόδ. 16. 22·— **ὀψωνίζω**, Τιμαρίων ἐν Notices des Mss. 9. 205.

ὀψωνιασμός, ὁ, τὸ ὀψωνεῖν, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 394, ἔνθα γράφεται καὶ **ὀψωνισμός**. 2) αἱ ζωοτροφίαι καὶ ὁ μισθὸς στρατεύματος, Πολύβ. 1. 66, 7., 69. 7· ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ Φρυνίχου, σ. 418, ἴδε σημ. Λοβεκ. ἐν σ. 420, f.

ὀψωνιάτωρ, -ωρος, ὁ, ἴδε **ὀψωνάτωρ**.

ὀψωνιο-δόκος, ον, ἐπὶ σπυρίδος, «σπυρίδα ὀψωνιοδόκον», πρὸς ἐναπόθεσιν ὀψωνίων, «ζεμπίλι διὰ ψούνια», Πολυβ. Γ, 92.

ὀψώνιον, τό, ζωοτροφίαι ἢ χρήματα πρὸς ἀγορὰν αὐτῶν, Λατ. obsonium, πρῶτον παρὰ Μενάνδρ. (ἐν Ἀδήλ. 447) ἤτησεν εἰς ὀψώνιον τριώβολον Θουγενίδης ἐν Ἀδήλ. 1·— ἀκολούθως, ζωοτροφίαι καὶ μισθὸς στρατεύματος, Πολύβ. 1. 67, 1., 6. 39. 12· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. 3. 25, 4, Συλλ. Ἐπιγρ. 3137. 106·— μεταφορ., ὀψώνια ἁμαρτίας, ὁ μισθός, ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς ἁμαρτίας, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ς', 23.— Τὴν λέξιν ἀποδοκιμάζουσιν οἱ ἀττικίζοντες, Φρύνιχ. σ. 418.

ὀψωνιο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν τροφάς, Γλωσσ.

ὀψωνισμός, οῦ, ὁ, = **ὀψωνιασμός**, διάφ. γραφὴ παρὰ Μενάνδρ. (Πολυβ. Ϛ', 38), Βυζαντ.

Π

Π, π, **πεῖ** ἢ **πῖ**, ἄκλιτ.· δέκατον ἕκτον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμητικὸν π' = 80, ἀλλ' ͵π = 80.000. Ἀλλ' ἐν ἐπιγραφαῖς τὸ Π σημαίνει **πέντε**· [Δ], [H], [X], [M]. δηλοῦσι **πεντάκις δέκα**, **πεντάκις ἑκατόν**, **πεντάκις χίλιοι**, **πεντάκις μύριοι**.

Ι. τὸ π εἶναι τὸ ψιλὸν χειλεόφωνον ἄφωνον τὸ ἔχον ἀντίστοιχα τὸ μέσον β καὶ τὸ δασὺ φ. Ἐν ταῖς Ἰνδοευρωπαϊκαῖς γλώσσαις τὸ π, Λατιν. p, Σανσκρ. p ἢ ph, ἰσοδυναμοῦσι πρὸς τὸ Τευτονικὸν f ἢ (ἐν μέσ. λέξεως) b· ὡς, **πατήρ**, Λατιν. pater, Σανσκρ. pitâ, = Γοτθ. fadar, Ἀρχ. Σκανδ. fadir, Ἀρχ. Γερμαν. fatar, κτλ.· **πόσις**, Λατ. potis, potens, Σανσκρ. patis (δεσπότης, κύριος), = Γοτθ. faths (ἐν τῷ bruth-faths, νυμφίος)· **πρό**, Λατιν. pro, prae, Σανσκρ. pra (ὡς προθετικὸν μόριον), = τῷ Γοτθ. fru-ma (πρῶτος), Ἀρχ. Γερμαν. fur-iro (prior) κτλ.· **ἑπτά**, Λατ. septem, Σανσκρ. sep-tan, = τῷ Γοτθ. sib-un, κτλ. 2) τὸ Ἑλλην. π παριστάνει ὡσαύτως τὸ Ἰνδο-Γερμαν. k, τὸ Λατ. c ἢ qu, καὶ ἐνίοτε τὸ Τευτονικὸν g ἢ hv·— ὡς, **ἔπ-ος**, Λατ. vox (vocis), Σανσκρ. vak, vak-as (vox)·— **ἕπομαι**, Λατ. sequ-or, Σανσκρ. sak, sake, si-sakmi·— **ἵππος** (ἵκκος), Λατιν. equ-us·— **ὄπ-**, **ὄπωπα**, **ὄψις**, Λατιν. oc-ulus, Σανσκρ. ak-sham, Γοτθ. aug-o·— **πέμπε** (Αἰολ. ἀντὶ πέντε), Λατιν. quinque, Σανσκρ. pankan·— **πέπ-τω**, Λατιν. coqu-o, (quoqu-o ἐν Ἀντιγράφοις τοῦ Πλαύτου καὶ Οὐεργιλίου), Σανσκρ. pak, pak-âmi·— **λείπω**, Λατ. linquo (liqui)·— **πός** (ἐν τοῖς **πότε**, **πόθεν**, **ποῦ**, **πῶς**, κτλ.)· Λατ. quis (quum, quo, κτλ.), Σανσκρ. kas, Γοτθ. hvas, hvan (Ἀγγλιστὶ when), Ἀρχ. Γερμαν. hvar (ever), κτλ.· ἴδε κατωτ. Η. 2. **Η**, τροπαὶ τοῦ π ἐν ταῖς Ἑλλην. διαλέκτοις, κλ. 1) τὸ π γίνεται φ, √ΑΠΙ, **λίπος ἀ-λείφ-ω**, **βλέπ-ω βλέφ-αρον**, **λάπ-τω λαφ-ύσσω**, **τε-θηπ-έναι τεφ-ῆναι**, κλ. 2) ἐν τῇ Αἰολ. καὶ Ἰων. διαλέκτ. ἀντικαθίστησι τὸ δασὺ φ, **ἀμπὶ** ἀντὶ **ἀμφί**, **πανός** ἀντὶ **φανός**, **πάτνη** ἀντὶ **φάτνη**, **ἀπηγέ-εσθαι** ἀντὶ **ἀφηγ-**, **ἀπικέσθαι** ἀντὶ **ἀφικ-**· οὕτω καὶ ἐν τῇ Δωρ., μάλιστα τῇ Λακων., Koen εἰς Γρηγόρ. Κορινθ. σελ. 341· διετηρεῖτο δὲ κατὰ τὴν ἔκθλιψιν τὸ π πρὸ δασυνομένου φωνήεντος παρὰ τοῖς Ἴωσιν, ἀπ' ἠμῶν, ἐπ' ἠμέρην, ὑπ' ὑμῶν, κτλ.· τοὐναντίον τὸ δασὺ φαίνεται ὅτι μετεχειρίζοντο ἀείποτε κατὰ προτίμησιν οἱ Ἀττικοί, **ἀσφάραγος** ἀντὶ **ἀσπάραγος**, **λίσφος** ἀντὶ **λίσπος**, **σφόγγος** ἀντὶ **σπόγγος**, **σφόνδυλος** ἀντὶ **σπόνδυλος**, **σπυράς** ἀντὶ **σφυράς**, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 113. 3) ἐν τῷ Ἰωνικῷ πεζῷ λόγῳ τὸ π γίνεται κ ἐν ἀναφορικαῖς καὶ ἐρωτηματικαῖς λέξεσι, **κῶς ὅκως κοῖος ὁκοῖος κόσος ὁκόσος** ἀντὶ **πῶς ὅπως ποῖος ὁποῖος πόσος ὁπόσος**, Γρηγόρ. Κορινθου σ. 413· ἴδε ἀνωτ. Ι. 2. 4) ἐν τῇ Αἰολ. διαλέκτῳ τὸ π κεῖται ἀντὶ μ, **ὄππα** ἀντὶ **ὄμμα**, **πεδὰ** ἀντὶ **μετά**, Γρηγορ. Κορίνθου σελ. 580· καὶ τἀνάπαλιν μ ἀντὶ π ἐν τῇ λέξει **ματέω**, ἀντὶ **πατέω**, Ahrens D. Aeol. σ. 45. 5) παρὰ τοῖς Δελφοῖς τὸ π ἐγένετο β, ὡς, **βατεῖν**, **βικρόν** ἀντὶ **πατεῖν**, **πικρόν**, Πλούτ. 2. 292F· ἐν τῇ Αἰολ. καὶ Δωρ. διαλέκτῳ, π ἀντὶ τ, **πέτορες** ἀντὶ **τέσσαρες**, **πέμπε** ἀντὶ **πέντε**, **σπάδιον** (spatium) ἀντὶ **στάδιον**, **σπολάς** ἀντὶ **στολάς**, **σπαλεὶς** ἀντὶ **σταλεὶς** Koen εἰς Γρηγόρ. Κορίνθου σελ. 364, 615· πρβλ. studeo studium **σπουδή**. 6) ἐνίοτε ἐναλλάσσεται μετὰ τοῦ γ, οἷον ἐν τοῖς **λαπαρὸς λαγαρός**, **λαπάρα λαγών**, **λαγὸς** lepus. 7) παρ' Αἰολ. καὶ Ἐπικ. ποιηταῖς τὸ π συχνάκις διπλασιάζεται ἐν τοῖς ἀναφορικοῖς, οἷον **ὄππη ὄππως ὁπποῖος ὁππόσος** ἀντὶ **ὅπη**, κτλ., Γρηγ. Κορίνθ. σ. 588. 8) παρὰ τοῖς ποιηταῖς μετὰ τὸ π προστίθεται τ, ὡς ἐν ταῖς λέξ. **πτόλις** καὶ **πτόλεμος** ἀντὶ **πόλις** καὶ **πόλεμος** μετὰ τῶν παραγώγων αὐτῶν.

πᾶ; Δωρικ. ἀντὶ **πῆ**; (**πᾷ**, **πῇ**), πῶς; Ἀριστοφ. Ἀχ. 785, Λυσ. 171·— **πα** ἀντὶ **πη**, ὁπουδήποτε, ὁπωσδήποτε, αὐτόθι Λυσ. 155.

πὰ (= παρὰ), πὰ Δάματρα, πὰ Δάματρι Ἐπιγρ. Ἁλικαρνασσοῦ, Newton, Cnidus etc. 81. 87. Ἐν ταῖς αὐταῖς ὅμως ταύταις ἐπιγραφ., αἵτινες εἶναι μαγικοὶ κατάδεσμοι ἐπὶ μολυβδίνων πετάλων, εὑρίσκεται καὶ τὸ παρὰ Δάματρι, ὥστε μικρά τις ὑποψία συγχωρεῖται, μήπως τὸ πα εἶναι συντομογραφία ἢ σφάλμα τοῦ χαράκτου. Ἐν τούτοις ὁ G. Curtius ἐν Griech. Etym. ἔκδ. δ' σ. 243 τὸ δέχεται ἀνυπόπτως ὡς (διαλεκτικὸν) τύπον βραχύτατον τῆς παρὰ προθέσεως, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ, Κουμανούδη.

πᾶ, κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ **πατήρ**, Χοιροβ. 16. 8, Ἀρκάδ. 125. 4· πρβλ. **βᾶ**.

πᾶα, Λακων. ἀντὶ **πᾶσα**, ὡς **Μῶα**, ἀντὶ **Μῶσα**, Ἀριστοφ. Λυσ. 995.

πᾱγά, Δωρικ. ἀντὶ **πηγή**, Στησίχ. 6, 2, Πίνδ., Θεόκρ., Τραγ.

πᾱγάνδλια, τά, Λατ. Paganalia, ἑορτὴ Ῥωμαίων ἐν μηνὶ Ἰανουαρίῳ, Διον. Ἁλ. 4. 15.

παγαίη· «κύων, Σκυθιστὶ» Ἡσύχ.

παγ-αρχία, ἡ, ἡ ἀρχὴ τοῦ παγάρχου, Ἰουστινιαν. Ἥδικτ. 13. 24 § α'.

πάγ-αρχος, ου, ὁ, Λατ. pagi praepositus, ὁ διοικητὴς κώμης, Βασίλ. IV, 236C, Ἰουστινιαν. Ἥδικτ. 13, 24,

παγάς· «γῆ τις ὑπὸ τῶν γεωργικῶν» Ἡσύχ.· σκληρὰ γῆ, χέρσος, Ἥρων Νεώτ. 222, 15.

Πᾱγᾱσαί, αἱ, πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ, λιμὴν τῶν Φερῶν, ὁπόθεν οἱ Ἀργοναῦται ἐξέπλευσαν, Ἡρόδ., κλ.·— ἐντεῦθεν, ἥρως **Παγασαῖος**, ἐπὶ τοῦ Ἰάσονος, Ἀνθ. Π. 4. 3, 66·— ὁ **Παγασίτης κόλπος** (**Παγασιτικὸς** νῦν) Δημ. 159. 26· λιμὴν **Παγασήιος** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 524· ἀκτὴ **Παγασηῖς** αὐτόθι 318.

παγγάληνος, ον, ἐντελῶς γαλήνιος, Ἀνασ. Σιν. 1193Δ.

παγ-γέλοιος, ον, (πᾶς) ὅλως διόλου γελοῖος, Πλάτ. Φαῖδρ. 260C, Πολ. 522C· παγγ. ἐστ' ἰδεῖν Εὔβουλος ἐν «Κέρκωψι» 2·— **παγγέλαστος**, ον, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 460D.

παγ-γενέτ, Ἐπιρρ., ἴδε **παγγενής**.

παγ-γενέτης, ου, καὶ -γενέτωρ, ορος, ὁ, ὁ γενέτωρ πάντων, Ὀρφ. Ὕμν. 19. 5., 3. 1, Χρησμ. Σιβ. 3. 550, 675·— θηλ. **παγγενέτειρα**, ἡ, γενέτειρα πάντων, Ἀνθ. Π. 12. 97.

παγγενής, ές, (γενέσθαι) παντὸς γένους ἢ εἴδους, Ἐκκλ.

2) ὁ μετὰ παντὸς τοῦ γένους αὐτοῦ, ὑπὸ τῆ, ὁποίαν σημασίαν τὸ **παγγενεῖ** ἐκεῖτο ὡς ἐπίρρ., **παγγενεῖ** τε καὶ **πανδημεὶ** Ξάνθος παρὰ Σουίδ. ἐν λέξ. **Ξάνθος** περὶ τὸ εἶδος — ἐκριζωθήσεται **παγγενεῖ** Συλλ. Ἐπιγρ. 916· **πανδημεί** τε καὶ **παγγενεῖ** Αἰλ. περὶ Ζ. 17. 27· περὶ τοῦ τύπου ἴδε Ἐτυμολ. Μέγ. 647. 53, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 515.— ὡσαύτως **παγγενῶς**, Νικήτ. Εὐγεν.

πάγ-γεος, ον, ὁ κρατῶν σύμπασαν τὴν γῆν, ἅρμα Ὀρφ. Ὕμν. 58, 8.

παγγέραστος, ον, ὁ ὑπὸ πάντων τιμώμενος, Βυζ.

παγ-γέωργος ον, ὁ πάντων ἐπιμελούμενος ὡς γεωργός, Ἰωσήπ. Μακκ. 2. 15.

παγγήρως, ων, λίαν γέρων, ὑπέργηρος, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 866, κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παγ-γλῠκερός, ά, όν, γλυκύτατος, ποθεινότατος, μὰ Δί' ἀλλὰ φίλη καὶ παγγλυκερά Ἀριστοφ. Λυσ. 970.

παγγλωσία, ἡ, ἀπεραντολογία, φλυαρία, Πινδ. Ο. 2. 157.

πάγγλωσσος, ἡ -ττος, ον, ὁ λαλῶν πάσας τὰν γλώσσας, γένος Ἕλλην. Ἐπιγράμμ. 1027. 21.

πάγ-γυμνος, ον, ὅλως γυμνός, «ὁλόγυμνος», Εὔστ. 1398. 59.

παγ-γύναικι, Ἐπίρρ., μεθ' ὅλων τῶν γυναικῶν, παμπαιδὶ καὶ παγγυναικί, μεθ' ὅλων τῶν γυναικῶν καὶ παιδίων, Δίων Κ. 41. 9.

πάγγωνος ἢ **παγγώνιος**, ὁ, λίθος τις τῶν τιμίων, Plin. h. n. XXXVII. 178.

παγείς, μετοχ. τοῦ παθ. ἀορ. β' τοῦ πήγνυμι.

παγελός, ὁ, ὁ τοῦ ποδὸς ἀστράγαλος, τὸ σφυρόν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἡσυχ.

πάγεν, γ' πληθ. τοῦ παθ. ἀορ. β' τοῦ πήγνυμι.

πᾰγερός, ά, όν, παγετώδης, ψυχρός, Δίων Χρυσ. 1, σ. 550. **II.** ὁ ἐπιτήδειος εἰς σύμπηξιν ἢ στερέωσιν, τὸ παγερὸν Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 2.

πᾰγετὸς ἢ **πάγετος** (Ἀρκάδ. 81), ὁ, = **πάγος** II, «παγωνιά», Πινδ. Ἀποσπ. 74. 10, Ἱππ. π. Ἀέρ. 283, κτλ.· ὅταν πάχνη ᾖ ἡ παγετὸς Ξεν. Κυν. 5. 1.

πᾰγετώδης, ες, (εἶδος) παγερός, ψυχρὸς ὡς πάγος, Σοφ. Φιλ. 1082· ἐπὶ ὕδατος, Ἱππ. π. Ἀέρ. 283· ἐπὶ ἀέρος, Ἀριστ. π. Κόσμ. 5. 13.

πάγη = **ἐπάγη**, παθ. ἀόρ. β' τοῦ πήγνυμι, Ἰλ. Ε. 616.

πάγη [ᾰ̄], ἡ, (√ΠΑΓ, πήγνυμι) πᾶν ὅ,τι πηγνύει ἢ συγκρατεῖ, βρόχος, παγίς, ὑπὸ πάγης ἁλόντος Ἡρόδ. 2. 121, 2· ἐν τῇ πάγῃ ἐνέχεσθαι ὁ αὐτ.· ὑπόπτεροι πάγαι, οἱ βρόχοι, τὰ δίκτυα τὰ ἐν χρήσει κατὰ τὴν θήραν πτηνῶν (πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργιλίου puniceae formidine pennae), Σοφ. Ἀπασπ. 378, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 824Α· θηρευτικὸν δίκτυον, Ξεν. Κύρ. 1 6, 39. **2)** μεταφορ., δόλος, πανουργία, πάγας ἐπραξάμεσθα (Ἕρμ. ἐφραξάμεσθα) Αἰσχύλ. Ἀγ. 822· πρβλ. **παγίς**.— Καθ' Ἡσύχ.: «πάγη· παγίς. ποδάγρα. βρόχος».

παγηνός (ῐ̄)· «ὁ ἐξ ὁδοιπορίας καὶ διωγμῶν κονιορτὸς» Ἡσύχ.

πᾰγῐδευμα ἢ **-ωμα**, τό, παγίς, ἐμπόδιον, Κλημέντια 41Δ, Εὔστ. Πονημάτ. 109. 18.

πᾰγῐδευτήριον, τό, τὸ παγιδεῦον, παγίδευμα, Εὐσ. Ἀλεξ. 348Β.

πᾰγῐδευτικός, ή, όν, ὁ παγιδεύων, εἰς παγίδα ἐμβάλλων, ἐπίβουλος, Ψευδο-Χρυσ. 7. 259.

πᾰγῐδεύω, (παγὶς) ὡς καὶ νῦν, στήνω εἴς τινα παγίδα, συλλαμβάνω διὰ παγίδος, ἐξαπατῶ δολίως, Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. ΚΗ', 9), Εὐαγγ. κ. Ματθ. κβ', 15.

πάγιος [ᾰ̄], α, ον, (πήγνυμι) στερεός, σιδήρου παγιώτερον Λουκ. Ἀλέξ. 21· Ἐπίρρ., εἶναι παγίως, εἶναι στερεῶς, ἀντίθ. τῷ ῥεῖν, Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 1, 8. **II.** σταθερός, ἀμετάθλητος, οὐδὲν πάγιόν ἐστι τῶν ἀνθρωπίνων Δίων Κ. 61. 1· πάγιον ἐχέτω .. τὸν λόγον, τηρείτω σταθερῶς τὸν λόγον, Πλάτ. Ἐπιν. 984D· ἐπὶ προσώπων, συστῆναι παγιώτατοι, σταθεροὶ εἰς τὰς τάξεις αὐτῶν, Δίων Κ. 76. 12. — Καθ' Ἡσύχ.: «πάγιον· στερεόν· πιστόν. κάτοχον. ἀσφαλές». — Ἐπίρρ., παγίως λέγειν, ὡς τὸ διωρισμένως, θετικῶς, σαφῶς, ἄνευ ἐπιφυλάξεως, Πλάτ. Πολ. 434D· παγίως νοῆσαι αὐτόθι 479C, Θεαίτ. 157Α· παγ. διισχυρίζεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 49D, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 2. 13, 2.

πᾰγιότης, **-ητος**, ἡ, στερεότης, βεβαιότης, Γρηγ. Νύσσ. Ι, 128D, Ἡσύχ. ἐν λ. **εὐστάθεια**.

πᾰγιόω, (πάγιος) ποιῶ τι πάγιον, ἑδραῖον, παγιωθῆναι μετά τινος Θεοφάν. 557. 5, Κ. Πορφυρογ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμανὸν 258, 15.

πᾰγὶς, **ίδος**, ἡ, (√ΠΑΓ, πήγνυμι) = **πάγη**, κοινῶς «παγίδα», Βατραχομυομ. 117, Ἀνθ. Π. 6. 109· παγίδας Ἱστάναι Ἀριστοφ. Ὄρν. 527, πρβλ. 194. **2)** μεταφορ., ἐπὶ ἑταιρῶν, παρὰ Σινώπῃ καὶ Λύκᾳ καὶ Νανν(ί)ῳ .. παγίσι βίου Ἄμφις ἐν «Κουρίδι» 1, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 67· δουρατέα π., ἐπὶ τοῦ δουρείου ἵππου, Ἀνθ. Π. 9. 152· παγίδας προΐψυγον ἀμπλακίης Ἑλλ. Ἐπιγρ. 421· τοῖς ἄρτοις ὅσας ἱστᾶσι παγίδας οἱ ταλαίπωροι βροτοί, καθιστῶντες αὐτοὺς ὀρεκτικοὺς διὰ παντοδαπῶν βρωμάτων, Ἄλεξις ἐν τῇ «Εἰς τὰ φρέαρ» 2·— ὡσαύτως ἐπὶ κοσμημάτων γυναικείων, Ἀριστοφ. Ἀπομν. 663. **II.** ἄγκυρα παγὶς νεῶν, ὡς κρατοῦσα τὰς ναῦς στερεῶς ὡς παγίς, Ἀνθ. Π. 6. 5. **2)** παρὰ Θεοφ. Πρωτοσπαθαρίῳ ἀπαντᾷ: παγίδες τῶν πλευρῶν, τὰ παγίδια νῦν καλούμενα.

παγίως, ἴδε **πάγιος**.

παγίωσις, εως, ἡ, στερέωσις, Ὀλυμπιόδ. ἐν Α. Β. 1408.

παγ-καίνιστος, ον, ἀείποτε ἀνακαινιζόμενος, πάντοτε νέος, κηκὶς Αἰσχύλ. Ἀγ. 960.

πάγκᾰκος, ον, ἐντελῶς κακός, ὅλως δι' ὅλου κακός, π. ἦμαρ, ἡμέρα ἀτυχεστάτη, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 811· λίαν βλαβερός, τὸ ἔλαιον τοῖς φυτοῖς π. Πλάτ. Πρωτ. 334Β.— Ἐπίρρ., παγκάκως ὀλέσθαι Αἰσχύλ. Θήβ. 552· π. ἔχει τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Χο. 740· π. τιθέναι ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 282· τεθνάναι Εὐρ. Μήδ. 1135. **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐντελῶς κακός, κάκιστος, μοχθηρότατος, Θέογν. 149, Πλάτ. Νόμ. 928Ε, κ. ἀλλ.· ὑπερθ., ὦ παγκάκιστε, Σοφ. Ἀντ. 742, Εὐρ. Μήδ. 465, κτλ.

παγκάκουργος, ον, παντελῶς κακοῦργος, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **παναίσυλος**.

πάγκᾰλος, ον, Ἀριστοφ. Πλ. 1018, ἀλλὰ **-ή**, ον, Πλάτ. Φαῖδρ. 276Ε, Νόμ. 722C· — ὡραιότατος, κάλλιστος, εὐγενέστατος, Ἀριστοφ. ἐνθ' ἀνωτ., Πλάτ. Συμπ. 204C, 216Ε, κ. ἀλλ.· φὰ πάγκαλα Θεόπομπ. Κωμικ. ἐν «Εἰρήνῃ» 3. Ἐπίρρ., **-λως**, Ἱππ. π. Ἀρθρ. 833, Εὐρ. Ἀποσπ. 287. 7, Πλάτ., κτλ.· π. ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 230C.

παγκαοῦς, ἡμαρτημένη γραφὴ ἐν Θεοδωρήτ. Θεραπ. 9, σ. 131, 27 ἀντὶ **παγκάλους**.

παγκαρπία, ἡ, προσφορὰ ἐκ παντὸς εἴδους καρπῶν, συμμιγὴς π. Σοφ. Ἀποσπ. 464, πρβλ. ἐπίγραφ. Ἀττ. ἐν Συλλ. Ἐπίγρ. 523. 15, Ἀντικλείδης παρ' Ἀθην. 473C, πρβλ. 648Β, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 8, 7 (ἔνθα τὸ παγκαρπίαν ἐσφαλμένως ἐνομίσθη ὡς ἐπίθ.): ὁ Εὐρ. (Ἀποσπ. 904) ἔχει παγκάρπεια, χάριν τοῦ μέτρου ἐν ἀναπαιστικῷ στίχῳ. **II.** εἶδος γλυκέος πλακοῦντος, Ἀλέξανδρ. παρ' Ἀθην. 648Β.

πάγκαρπος, ον, ὁ ἐκ παντὸς εἴδους καρπῶν, θύματα Σοφ. Ἠλ. 635· πλούσιος εἰς παντοειδεῖς καρπούς, πλήρης καρπῶν, φυτόν, χθὼν Πινδ. Π. 9. 101, Ι. 4. 7. γονὴ π., παραγωγὴ παντὸς εἴδους καρπῶν, Πλάτ. Ἀξ. 371C· μεταφορ., π. ἀοιδή Ἀνθ. Π. 4. 1, 1 — **πάγκαρπον**, τό, ὡς ἐπιγραφὴ βιβλίου, Γελλ. Προοίμ. 8. **2)** μεστός, πλήρης καρποῦ, δάφνη Σοφ. Ο. Τ. 83. **II.** ὡς οὐσιαστ., ὄνομα τοῦ φυτοῦ χαμαιλέων, Διοσκ. (Νόθ.) 3. 11.

παγκαταγέλαστος, ον, τὰ μάλιστα καταγέλαστος, Νικήτ. Χων. Χρον. σ. 158Α.

παγκατάμικτος, ον, μεμιγμένος ἐκ παντὸς εἴδους, πιθ. γραφ. ἐν Φιλοξέν. 3. 13, ἴδε Meineke ἐν Κωμ. Ἀποσπ. 3. 636.

παγκαταπύγων [ῠ̄], ονος, ὁ, ἡ, ὑπερβαλλόντως καταπύγων, αἰσχρότατος, Ἀριστοφ. Λυσ. 137.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 154.

παγκατάρᾱτος, ον, ὅλως κατηραμένος, Ἀριστοφ. Λυσ. 588.

παγκευθής, ές, ὁ τὰ πάντα κρύπτων, νεκρῶν πλάξ Σοφ. Ο. Κ. 1563.

παγκλάδια, τά, «ἑορτὴ παρὰ Ῥοδίοις, ὅταν ἡ ἄμπελος τμηθῇ» Ἡσύχ., δηλ. μετὰ τὸ κλάδευμα.

πάγκλαυστος, ἡ κάλλιον **-κλαυτος**, ον, ὁ κατὰ πάντα ἀξιοθρήνητος, Αἰσχύλ. Θήβ. 368, Πέρσ. 822· π. αἰῶνα κοινόν, ὀηλ. θάνατον, Σοφ. Ἠλ. 1080. **II.** ἐνεργ., ὅλως δακρύων πλήρης, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 652, Ἀντ. 831.— Περὶ τοῦ τύπου ἴδε ἐν λ. **κλαυτός**.

παγκλεΐστος, ον, ὁ πάνυ κλεϊστός, λίαν περίφημος, πανένδοξος, τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ παγκλεΐστον τῆς τῶν Ρωμαίων βασιλείας Νικήτ. Χων. Χρον. 358C.

πάγκλειτος, ον, ὁ κατὰ πάντα περίφημος, περιφημότατος, Καστορίων παρ' Ἀθην. 455Α· Ἀντίγραφ. **πάγκλυτα**.

παγκλεπτης, ου, ὁ, ὁ τὰ πάντα κλέπτων, κλεπτίστατος, Τζέτ. Ἱστ. 13, 371.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 435.

παγκληρία, ἡ, πλήρης κληρονομία, σύμπασα ἡ κατὰ κληρονομίαν ληφθεῖσα περιουσία, Αἰσχύλ. Χο. 486, Σοφ. Ἀποσπ. 774, Εὐρ. Ἴων. 814, Ἱκέτ. 14.

πάγκληρος, ον, ὃν κατέχει τις ὁλοκλήρως, οὐκ ἂν ποτ' ἔσχες παγκλήρους δόμους Εὐρ. Ἴων 1542. — Ἐπίρρ. **παγκλήρως**, Οἰκουμέν. εἰς Ἀποκάλυψ. 387, 19, ἔκδ. Cramer.

πάγκοινος, ον, κοινὸς εἰς πάντας, κοινότατος, Ἱππ. π. Ἀέρ. 281· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον παρὰ ποιηταῖς, π. χώρα, ἡ Ὀλυμπία, Πινδ. Ο. 6. 107· παγκοίνοις .. Δηοῦς ἐν κόλποις, ἐπὶ τῆς Ἐλευσῖνος, Σοφ. Ἀντ. 1119· πληγεὶς θεοῦ μάστιγι παγκοίνῳ, ὀηλ. τῷ θανάτῳ, Αἰσχύλ. Θήβ. 608· ἐξ Ἅιδου παγκοίνου λίμνας Σοφ. Ἠλ. 138· ἐν ἀπέχθημα π. βροτοῖς, ἀπέχθημα κοινὸν εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους, Εὐρ. Τρῳ. 425· π. στάσις Αἰσχύλ. Χο. 459· Ἐπίρρ. **-νως**, Μανέθων 4. 506.

παγκοίρανος, ον, κύριος πάντων, πότνα θεὰ παγκοίρανε θήρης Ὀππ. Κ. 4. 21· Σαβάζιος Συλλ. Ἐπίγρ. 3791.

παγκοίτης, ου, ὁ, ἐν ᾧ πάντες θὰ κοιταπθῶσιν, ὁ πάντας κοιμίζων ἢ εἰς πάντας ὡς κοίτη χρησιμεύων, θάλαμος παγκοίτας, ὀηλ. ὁ τάφος, Σοφ. Ἀντ. 804· παγκοίτας Ἅιδας αὐτόθι 811· ἀμφότερα τὰ χωρία ταῦτα λυρικά.

παγκόνητος, ον, ὁ κεκαλυμμένος πανταχόθεν μὲ κόνιν, τίνες πάμπληκτα παγκόνιτά τ' ἐξῆλθον ἄεθλ' ἀγώνων, τίνες ἐξῆλθον εἰς τοὺς μεστοὺς πληγῶν καὶ κόνεως ἄθλους τῶν ἀγώνων, (ἐνταῦθα τὸ ἄεθλα = ἆθλους) Σοφ. Τρ. 505.

παγκόσμιος, α, ον, κοινὸς εἰς πάντα τὸν κόσμον, μοῖρα Ὀρ. Ὕμν. 34. 20, Ἐκκλ.

παγκράδη· «ἀπὸ τῆς κράδης τῶν συκῶν» Ἡσύχ.

πάγκρανον, = **θαψία**, Διοσκ. 4. 154 (156), ἐκ τῶν νόθων.

παγκρατευτής, ὁ, = **παγκρατιαστής**, Ψευδο-Καλλισθ. ἐν Cod. Par. ἀριθμ. 113 παράρτ.

παγκρᾰτής, ές, (κράτος) παντοδύναμος, πανίσχυρος, ἐπίθετ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ Διός, Αἰσχύλ. Θήβ. 255, Εὐρ. 918, Σοφ. Ἀποσπ. 607· π. ἔδραι, ὁ βασιλικὸς αὐτοῦ θρόνος, Αἰσχύλ. Πρ. 389· ἐπὶ τῆς Ἥρας, Βακχυλ. X (XI), 44, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Εὐρ. Ῥῆσ. 231· ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ἀριστοφ. Θεσμ. 317· ἐπὶ τῆς μοίρας, Βακχυλ. XVI (XVIII), 24· — ὅπως .. ἀμφοῖν γένηται τοῖνδε παγκρατὴς φονεύς, ὁ νικηφόρος φονεύς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1648. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, π. πῦρ, πρβλ. Σοφ. Φ. 986, Πινδ. Ν. 4. 101· ὁ π. ὕπνος, χρόνος Σοφ. Αἴ. 675, Ο. Κ. 609· ἀλάθεια Βακχυλ. 21.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 120, 121.

παγκρᾰτησία, ἡ, πλήρης κυριότης, πλήρης ἐξουσία, πρὸς δὲ τῇ εἰρήνῃ καὶ παγκρατησίαν ἱερωσύνης αὐτῷ ἔδωκε Φίλων 2. 129.

παγκρᾰτιάζω, ἐκτελῶ τοὺς ἀγῶνας τοῦ παγκρατίου, διαγωνίζομαι τὸ παγκράτιον, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδόσεως § 252, Πλάτ. Γοργ. 456D, Χαρμ. 159C· — μεταφ., κινῶ τοὺς βραχίονας ποικιλοτρόπως ὡσεὶ γυμναζόμενος, κάμνω βιαίας χειρονομίας, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ Αἰσχίν. 4. 33, πρβλ. 5. 21.

παγκρᾰτιαστής, οῦ, ὁ, ὁ διαγωνιζόμενος τὸ παγκράτιον, Πλάτ. Πολ. 338C, Εὐθύδ. 271C· ἐπιγραφὴ κωμῳδιῶν τοῦ Ἀλέξιδος, Φιλήμονος, κλπ., συχν. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ., ὡς 1428, 1969, κ. ἄλλ.

παγκρᾰτιαστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ παγκράτιον (ἴδε **παγκράτιον**), ἡ παγκρ. τέχνη, ἡ τοῦ παγκρατιαστοῦ τέχνη, Πλάτ. Εὐθύδ. 272A. **II**, ὁ ἔμπειρος εἰς τὸ **παγκράτιον**, Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 14. — Ἐπίρρ. **παγκρατιαστικῶς**, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 3. 27.

παγκράτιον, τό, (**παγκρατής**), πλήρης ἀγών, ἄσκησις τῶν Ἑλλήνων νέων περιλαμβάνουσα τήν τε πάλην καὶ τὴν πυγμήν, (ὁ θλίβειν καὶ κατέχειν δυνάμενος, παλαιστικός· ὁ δὲ ὦσαι τῇ πληγῇ, πυκτικός· ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατιαστικός, Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 14), Ξενοφάν. 2 (5). 3 Bgk., Ἡρόδ. 9. 105, καὶ συχν. παρὰ Πινδ. ὅστις ἐξύμνησε πολλὰς νίκας εἰς τὸ παγκράτιον ἐν τοῖς Νεμεονίκαις αὐτοῦ καὶ Ἰσθμιονίκαις, π. νικᾶν Θουκ. 5. 49· π. μάχεσθαι Ἀριστοφ. Σφ. 1191· ὁ π. ἡσκηκὼς Πλάτ. Νόμ. 795B· συχν. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ., ὡς 1421, 1590, κ. ἄλλ. **II**, φυτόν τι, scilla maritima, Διοσκ. 2. 203.

παγκρᾰτιστος, η, ον, **πανάριστος**, Παύλου Σιλεντ. Ἔκφρασις τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγ. Σοφίας 22.

παγκρᾰτορικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν παντοκράτορα, Διον. Ἀρεοπ.

παγκράτωρ, -ορος, ὁ, = **παντοκράτωρ**, Ψευδο-Γρηγ. Ναζ. IV, 2434.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 120, 121.

πάγκρεας, τό, «ἡ παρὰ τὴν πρώτην τοῦ ἐντέρου ἔκφυσιν κειμένη σὰρξ διαπίμελος καὶ ἀδενώδης πάγκρεας» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 4, 5, πρβλ. **καλλίκρεας**. **II**, σκωπτικὸν ὄνομα, ὅπερ ἀπέδιδε τῷ Πύρρωνι ὁ Τίμων, Διογ. Λαέρ. 4. 33.

παγκρότως ἐρέσσω, κωπηλατῶ ὁμοῦ ἐν χρόνῳ καὶ ῥυθμῷ (πρβλ. **συγκροτέω** II. 3), ἢ μετὰ μεγάλου κρότου, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 723.

πάγκρῡφος, ον, ὅλως κεκρυμμένος, Ἰουστῖν Μάρτ. 35C.

παγκτήμων, ον, ὁ τὰ πάντα κεκτημένος, Κλήμ. Ἀλ. 275.

παγκτησία, ἡ, ἐντελὴς κατοχή, κτῆσις τελεία, Πολυδ. Κ', 12. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 504.

παγκύνιον, τό, εἶδος φύκους τῆς θαλάσσης ἔχον μέγεθος μυρίκης καὶ φέρον καρπὸν προσεμφερῆ μήκωνι, Αἰλ. π. Ζ. 14. 24.

πάγκυφος, τό, ἐντελῶς κυφός, π. ἐλαία, ἡ ἱερὰ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἐλαία, ὡς ἐκ τῆς χθαμαλότητος αὐτῆς καὶ τοῦ συνεστραμμένου σχήματος, Ἀριστοφ. Ἀποσπάσμ. 664· πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst § 371. 3.— Καθ' Ἡσύχ.: «πάγκυφος· ἐλαίας εἶδός τι κατακεκυφὸς καὶ ταπεινὸν ἐν τῇ ἀκροπόλει».

παγνύναι, Δωρικ., = **πηγνύναι**, φάσγανον ἄμφακες ἐν στέρνοισι πᾶξαι Βακχυλ. X (XI), 87.

πάγξενος, ον, τοῖς ξένοις πᾶσι κοινός, φιλοξενώτατος, Σοφοκλ. Ἀποσπ. 68, Βακχυλ. X (XI), 28, ὦ δέσποινα παγξε[ίνου πέδου], XII (XIII), 95.

πᾰγόλῡτος, ον· — ὕδωρ π., ὕδωρ ἐκ τηκομένου πάγου, Ὀρειβάσ. 77 Matth.

πᾰγο-πληξία, ἡ, ἡ ὑπὸ τοῦ πάγου ἢ τοῦ ψύχους προξενουμένη παράλυσις, Ἱππιατρ.

πάγος [ᾰ], ὁ, (√ΠΑΓ, **πήγ-νυμι**). Κυρίως τὸ πεπηγός, ἐμπεπηγμένον, στερεῶς τεθειμένον, ἀκίνητον πρᾶγμα· **I**, παρ' Ὁμ. κορυφὴ ὄρους, σπιλάδες τε πάγοι τε Ὀδ. Ε. 405· πάγοι ὀξέες 411· — ἀνολούθως καθόλου, κρημνώδες ὄρος, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 439, Πινδ. Ο. 10 (11). 59, Ι. 2. 47, Τραγ.· ὁ Ἄρειος (Ἰων. Ἀρήιος) πάγος, ὁ βράχος τοῦ Ἀρείου πάγου ἐν Ἀθήναις, Ἡρόδ. 8. 52, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 685 κέξ.· Ἄρεος εὔβουλος πάγος Σοφ. Ο. Κ. 947· Ἀρείοις ἐν πάγοις Εὐρ. Ι. Τ. 1470· οὕτως, ἐν κλεινοῖς Ἀθηναίων πάγοις Σοφ. Ἀποσπ. 300, κτλ. **II**, μεθ' Ὅμηρ., = **παγετός**, ὡς καὶ νῦν, πάγου χυθέντος Σοφοκλ. Φιλ. 293· πάγου φανέντος αἰθρίου ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 162· ὄντος πάγου οἷου δεινοτάτου Πλάτ. Συμπ. 220B, κλ.· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθυντ.· τῶν ὑπαιθρίων π. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 335, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 357, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 22, 2, π. Ζ. Γενέσεως 2. 2, 7, κτλ.· ὡσαύτως δοτικ. πληθ. **πάγεσι** (ὡς ἐξ ὀνομ. **τὸ πάγος**), ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 12. 6· καὶ ἐν. δοτικ. **πάγει** (κοινῶς: **πάγοις**) Διόδ. 3. 34 Δίνδ. — πρβλ. **πάχνη, πηγάς**. **2)** ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ γάλακτος ἀρρὼ ἢ πηκτὴ σοῖπα, «κρίμα» (ὡσαύτως **ἐπίπαγος**), Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 91. **3)** ἅλας, ὡς σχηματιζόμενον δι' ἐξατμίσεως τοῦ θαλασσίου ὕδατος, Αυκόφρ. 135.

πᾶγος, ὁ, τὸ Λατιν. pagus, διαμέρισμα διοικητικόν, ἐπαρχία, Πλουτ. Νουμᾶς 16.

πᾱγός, ἡ, όν, Δωρ. ἀντὶ **πηγός**, Ἀλκμὰν 1.

παγούαιρ (Λακων.)· «μάρμαρος» Ἡσύχ.

παγούριον, ὡς καὶ νῦν, Βυζαντ.

πάγουρος [ᾰ], ὁ, εἶδος καρκίνου ἔχοντος σκληρὸν καὶ τραχὺ ὄστρακον, Λατ. pagurus, κοινῶς «παγοῦρι», Ἀριστοφ. Ἱππ. 606, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 3· — ὁ Αυκόφρ. 419 καλεῖ τὸν γηραιὸν Φοίνικα διὰ τούτου τοῦ ὀνόματος.

πᾰγόω, (πάγος) παγώνω, «πήζω», Θεοφάν. 458, 13.

πάγρος, ὁ, λέγεται ὅτι εἶναι **φάγρος**, Ἀρκάδ. 73, 17.

παγχάλεπος [ᾰ], **ον**, πάνυ χαλεπός, δυσκολώτατος καθ' ὅλα Ἀντιφῶν 116. 34, Ξενοφ. Ἀνάβ. 5. 2, 20, Πλάτ. Φαίδων 85C, κ. ἄλλ.· — Ἐπίρρ., παγχαλέπως ἔχειν πρός τινα Ξενοφ. Ἀν. 7. 5, 16.

παγχάλκεος, ον, ὅλος χαλκοῦς, ὁλόχαλκος, ἄορ, ῥόπαλον Ὀδ. Θ. 403, Λ. 574· ἐπὶ ἀνθρώπου, οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὔχεται εἶναι Ἰλ. Υ. 102.

παγχαλκεύς· «πολύτεχνος» Ἡσύχ. (Κῶδ. **πασχαλκεύς**).

πάγχαλκος, ον, = τῷ **παγχάλκεος**, κυνέη Ὀδ. Σ. 878· ἀσπὶς Αἰσχύλ. Θήβ. 591· γένυες Σοφ. Ἠλ. 196· π. τέλη, δηλ. ὅπλα μέλλοντα νὰ ἀφιερωθῶσιν εἰς τὸν Δία, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 143· αἰχμή, ὅπλα Εὐρ. Ἡρακλ. 277, Ὀρ. 444.

παγχάρης, ὁ τοὺς πάντας εὐφραίνων, Ἑρμαπίων παρ' Ἀμμιαν. Μαρκελλ. 17. 4, 22. **II**, παθ., πλήρης χαρᾶς ἐπί τινι, χαροποιηθείς, εὐφραινόμενος εἰς ὑπερβολήν, Ἀστράψυχος ἐν Ὀνειροκριτικ. κεφ. 5.

παγχθονίη συνοδική, οἰκουμενικὴ σύνοδος, Στίχοι Θ. Βαλσ. ἐν Συν. καν. τ. 1, σ. 1, αὐτόθι σ. 2, παγχθονίων συνόδων ἑπτά.

πάγχορτος, ον, ὁ περιέχων πᾶν τὸ ἀπαιτούμενον πρὸς χορτασμόν, σῖτα Σοφ. Ἀποσπ. 579.

παγχρησίμως, Ἐπίρρ., πάνυ χρησίμως Εὐσέβ. ἐν Maii. Coll. nov. Vat. τ. 1, σ. 3.

πάγχρηστος, ον, πρὸς πᾶν ἢ πρὸς πάντα χρήσιμος, ἄγγος Ἀριστοφ. Ἀχ. 936· κτῆμα Ξενοφ. Ἀπομν. 2. 4, 5· — ὡσαύτως ἐπίρρ. **παγχρησίμως**, Εὐσ. Maii Coll. Nov. Vat. 1. 3.

πάγχριστος, ον, (χρίω) ὁ ὅλως ἀληλιμμένος, παντελῶς κεχρισμένος, τᾶς πειθοῦς παγχρίστῳ συγκραθείς, κεῖται ἄνευ οὐσιαστ. ἐν Σοφ. Τρ. 661, ἐπὶ τοῦ χιτῶνος τοῦ κεχρισμένου διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Νέσσου· Κατὰ τὸν Σχολιαστ. «λείπει τῷ πέπλῳ», — ἔλλειψις ἀδύνατος· καὶ μέχρι τοῦδε οὐδεμία ἑρμηνεία ἱκανοποιοῦσα εὑρέθη, ἀλλ' ἴδε σημ. Jebb. ἐν τόπῳ.

πάγχροος, ον, συνῃρ. **-χρους, ουν**, ὁ μὲ ὅλα τὰ χρώματα κεχρωματισμένος, Συνέσ. 16A· ὡσαύτως **πάγχρως, ωτος**, ὁ, ἡ, ὁ αὐτ. 114B.

παγχρύσεος [ῡ], **ον**, ὅλος χρυσοῦς, ὁλόχρυσος, θύσανοι Ἰλ. Β. 448· τόξα Ὁμηρ. Ὕμν. 27. 5· μῆλα Ἡσ. Θ. 335· — οὕτω **πάγχρῡσος, ον**, Πινδ. Ο. 7. 4, Π. 4, 121, Σοφοκλ. Ἠλ. 510, Εὐρ., κτλ.

παγχρύσιος (= **παγχρύσεος, πάγχρυσος**), Ἀλκμὰν ἐν Παρθενίῳ, ἔκδ. A. Canini, σ. 11.

πάγχρῡσος, ἴδε **παγχρύσεος**.

πάγχῡ, Ἐπίρρ. (πᾶς, πᾶν) Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **πάνυ**, ἐντελῶς, ὁλοκλήρως, παντελῶς· ἐπιτεταμέν., μάλα πάγχυ Ἰλ. Ξ. 143· πάγχυ μάλα Μ. 165· πάγχυ λίην Ὀδ. Δ. 825· ἄγαν πάγχυ Πινδ. Π. 2. 150· ἐν Ἰλ. Κ. 99, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 262 (ἐπὶ πάγχυ λάθωνται, ἐπὶ π. λαθέσθαι) ἢ ἐπὶ ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα· πάγχυ δοκέειν ἢ ἐλπίζειν.. Ἡρόδ. 1. 31., 1. 135, κτλ. — Σπανιώτατον παρ' Ἀττικ. ποιηταῖς, ἐν χρήσει ἅπαξ (ἐν τριμέτρῳ ἰαμβ.) παρ' Αἰσχύλ. Θήβ. 641· καὶ ἅπαξ (ἐν ἡρωϊκῷ στίχῳ) παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 1531.

πᾰγώδης, ες, (πάγος) = **παγετώδης**, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 4, 12.

παδάλιον, τό, = **πηδάλιον**, Ἀρχύτας ἐν Στοβ. Ἀνθ. I, 196.

πᾰδάω, Δωρικ. ἀντὶ **πηδάω**, γ' ἐνικ. **παδῇ** Σώφρ. 46 Ahr.· προστ. **πάδη** = **πήδα**, Ἀριστοφ. Αυσ. 1317· μετοχ. γεν. πληθ. θηλ. **παδᾶν** = **πηδωσῶν**, αὐτόθι 1313 (ἐκ διορθώσεως τοῦ Δινδ. **παιδδοᾶν**).

πάδῑνος, η, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ δένδρον πάδος ἢ πεποιημένος ἐξ αὐτοῦ, Ἀπολλόδ. ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 46.

πάδος, ἡ, δένδρον τι, ἴσως τὸ padus, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 1, 3· πρβλ. **πῆδος**.

πᾰθαίνω, (πάθος) κινῶ εἰς πάθος, Διον. Ἀλ. π. Θουκυδ. 23. — Μέσ., αἰσθάνομαι πάθος, συγκίνησιν, ἐξάπτομαι, πίπτω εἰς σφο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δρὰν παθητικὴν κατάστασιν ἣν ἐκφράζω διὰ σχημάτων τοῦ προσώπου καὶ παντοίων χειρονομιῶν, ὡς οἱ ἠθοποιοὶ καὶ οἱ ῥήτορες, ὥστε παριστῶ τι μετὰ πάθους καὶ συγκινήσεως, ὁ αὐτ. 3, 73· ἐπὶ ῥήτορος, ὁ αὐτ. π. Λυσ. 9, Πλούτ. 2. 447F, κλ.· ἐπὶ παντομίμου, Ἀνθ. Π. 5. 129· ἐπὶ μουσικοῦ, Πλούτ. 2. 713A. **2)** = **πάσχω**, Ἀπόκρυφ. Πράξ. Ἀνδρ. καὶ Ματθ. 20.— Καθ' Ἡσύχ.: «παθεῖν· εἶναι δεινοπαθεῖν», κατὰ δὲ Σουΐδ. «ἐπαθαίνετο, πάσχειν ᾤετο δεινά».

πᾰθέειν, Ἐπικ. ἀπαρ. ἀορ. τοῦ **πάσχω**.

πᾰθεινός, ὁν, πάσχων, θρηνώδης, πενθήμων, Ἐσδ. (Ἰὼβ ΚΘ', 25).

πάθη [ᾰ], ἡ, παθητικὴ κατάστασις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πρᾶξις, Πλάτ. Νόμ. 903B· τὰς ἐκεῖ.. πάθας, τὰ ἐκεῖ συμβάντα, Σοφ. Αἴ. 295· πᾶσαν τὴν ἐαυτοῦ π., πάντα τὰ εἰς αὐτὸν συμβάντα, Ἡρόδ. 1. 122. **2)** πάθημα συμφορᾶ, Πινδ. Π. 3, 73, 171, Ἱππ. κεφ. Τρωμ. 905, Σοφ. Ο. Κ. 7, κτλ.· ἡ π. τῶν ὀφθαλμῶν, τυφλότης, Ἡρόδ. 2. 111· ἡ τοῦ πνίγους π., ἀσφυξία, Πλάτ. Φίληβ. 32Α· ἐν τῷ πληθ., Ἡρόδ. 1. 123., 3. 40.

πάθημα [ᾰ], τό· δοτ. πληθ. **παθημάτοις** Κωμ. Ἀνώνυμ. 84 (τύπος Δίτωλικός, Εὔστ. 279. 42., 1761. 36):— ὡς τὸ **πάθος**, πᾶν ὅ τι παθαίνει τις λυπηρόν, δυστύχημα, ἀτύχημα, Σοφοκλ. Τρ. 142· ἐπὶ σφαγῆς ἀνθρώπων, Θουκ. 4. 48· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ἡρόδ. 8. 136, κτλ.· παθήματα πάσχειν Σοφ. Ο. Κ. 361· ἀκούσια παθήματα ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἑκούσια καὶ ἐκ προνοίας ἀδικήματα, Ἀντιφῶν 114. 19· παροιμ., τὰ δὲ μοι παθήματα μαθήματα γέγονε, ὡς καὶ νῦν, «τὰ παθήματα μοῦ ἔγειναν μαθήματα», πρβλ. **πάθος** I. 1), Ἡρόδ. 1. 207, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 175 καὶ αὐτόθι Blomf. (170), Ἀριστοφ. Θεσμ. 199, Πλάτ. Συμπ. 222B. **II.** παθητικὴ κατάστασις ἢ συγκίνησις, π. τῆς ψυχῆς εἶναι τὴν σωφροσύνην, οὐ μάθημα Ξεν. Κύρ. 3. 1, 17· ὡσαύτως κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., παθητικὴ κατάστασις ἢ ἐντυπώσεις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ποιήματα** ἢ ἔργα, Πλάτ. Σοφοκλ. 248B, Πολ. 437C· τὰ σώματος π., τὰ περὶ τὸ σῶμα π. αὐτόθι 389C, Φίληβ. 33D· ὅσα διὰ τοῦ σώματος π. ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 186C· τὰ ἐν τῇ ψυχῇ π. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 511D· τοῖς π. ὑπηρετεῖν, ὑπακούειν εἰς τὰ πάθη, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 5, 9, πρβλ. Ρητ. 2. 22, 16, Ποιητ. 6, 2. **2)** προσβολὴ νόσου, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 8· π. καὶ νοσήματα Πλάτ. Πολ. 439D· — ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, συμπτώματα, Ἱππ. 1016F, κ. ἀλλ.

III. ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, γεγονότα, συμβάντα, περιπέτειαι, τὰ ἐν .. τῇ Ὀδυσσείᾳ π. Πλάτ. Πολ. 393B· πάντα εἴδη καὶ π. πολιτειῶν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 681D. **2)** ὡς τὸ **πάθος** III. 2, ἐπὶ τῶν μεταβολῶν ἢ τροπῶν τῶν ὑλικῶν σωμάτων, τὰ οὐράνια π. ὁ αὐτ. ἐν Ἴωσι 531C· τὰ τῆς σελήνης π., Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 2, 9, πρβλ. Μετεωρ. 2. 6, 1 καὶ 24, κ. ἀλλ.

3) τὰ συμβεβηκότα, αἱ ἰδιότητες ἢ μεταβολαὶ ποσοτήτων, μεγεθῶν, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 10, 4. π. Οὐρ. 4. 3, 1, π. Αἰσθ. 6. 1, κ. ἀλλ.

πᾰθημᾰτικός, ἡ, όν, ὁ ὑποκείμενος εἰς **παθήματα**, παθαινόμενος ἢ ἐντυπώσεις δεχόμενος, Ἰουλιαν. 199C.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Ἀσ. 2. 10.

πάθησις [ᾰ], ἡ, τὸ πάσχειν, ἀντίθετον τῷ **ποίησις**, Ἀριστ. Φυσ. 3. 3, 2, π. Ψυχῆς 3. 2, 7.

πᾰθητικός, ἡ, όν, ὁ ὑποκείμενος εἰς πάθησιν, ἐπιδεκτικὸς παθήσεως, εὐαίσθητος, ψυχὰ Τίμ. Λοκρ. 102E· — μετὰ γενικ. πράγμ., ὁ δυνάμενος νὰ αἰσθάνηται τι, Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 2. 5, 2.

2) πλήρης πάθους, τραγῳδία ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 24, 1· λέξις ὁ αὐτ. ἐν Ρητορ. 3. 7, 3· ἐκ τῶν παθ. λέγειν, λέγειν παθητικὰ πράγματα, αὐτόθι 3. 16, 10. — Ἐπίρρ., παθητικῶς λέγειν αὐτόθι 3. 7, 11· παθ. εἰρῆσθαι αὐτόθι 2. 21, 13.

II. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ποιητικός**, Ἀριστ. π. Γεν. κ. Φθορ. 1. 7, 7, Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 15, 6, Φυσ. 8. 4, 13, κ. ἀλλ.· παθ. ποιότητες ὁ αὐτ. ἐν Κατηγ. 8. 8· τὸ παθητικὸν μόριον (ἐξυπακ. τῆς ψυχῆς) ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 1. 5, 6, πρβλ. Φυσ. 3. 3, 2, κ. ἀλλ.· — Ἐπίρρ. παθητικῶς κινεῖσθαι, ἄνευ ἀντιστάσεως ἢ προσπαθείας τινός, Πλούτ. 2. 1111E. **2)** ἐπὶ ῥημάτων, ὁ π., ἡ παθητικὴ φωνή, Διον. Ἁλ. πρὸς Ἀμμαῖον 2. 7, κτλ. — Ἐπίρρ. **παθητικῶς**, ἐν τῷ παθητικῷ τύπῳ, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 276.

πᾰθητός, ἡ, όν, ὁ παθών, Μένανδρ. ἐν Μογοστ. 457. **II.** ὁ ὑποκείμενος εἰς πάθος ἢ πάθημα, (τὸ τοῦ Κικέρωνος, patibilis, N. D. 3. 12), τὸ θνητὸν καὶ παθητὸν Πλουτ. Πελοπ. 16, πρβλ. Νουμ. 8. **β)** ἐπὶ τοῦ **Σωτῆρος**, ὁ προωρισμένος νὰ πάθῃ, Πράξ. Ἀπ. κς', 23· ἀλλά τινες ἡρμήνευσαν τὴν λέξιν ἀποδόντες εἰς αὐτὴν τὴν ἔννοιαν ἣν ἔχει παρὰ Πλουτ., διὸ καὶ ὠνομάσθησαν **παθητο-λάτραι**, Εὐσ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 106. 14. **2)** ὁ ὑποκείμενος εἰς μεταβολὰς καὶ ἀλλοιώσεις, ἀντίθ. τῷ **ἀπαθής**, Ἀριστ. π. Κόσμ. 2, 10.

πᾰθῐκεύομαι, ἀποθ., εἶμαι παθικός, Ἀνθ. Π. 11. 73.

πᾰθῐκός, ἡ, όν, ὁ παρέχων ἑαυτὸν τινι πρὸς ἀσέλγειαν, κίναιδος, τῷ Λατ. pathicus, ὅηλ. ὁ πάσχων γυναικεῖα, Joven. 2, 99. Martial.

πάθιλον, τό, εἶδος τροχίσκου ἐξ ἀρωμάτων, Ἱερακοσόφ. σ. 99.

πάθνη, ἡ, ἰδιωτικὸς τύπος τοῦ φάτνη, τὰ νῦν «παχνί», Γεωπ. 15. 4, 1, πρβλ. Μοῖρις 391.

πᾰθο-γνωμανικός, ἡ, όν, ὁ ἔμπειρος περὶ τὴν κρίσιν συμπτωμάτων ἢ νόσων, Γαλην.· — **παθογνωμικὸς** εἶναι ἐσφαλμένον.

παθοῖσας = **παθούσας**, Ἀλκαίου Ἀπόσπ. 42.

πᾰθο-κράτεια, μετὰ διαφ. γραφ. **πᾰθοκρᾰτορία**, ἡ, τὸ κυριεύειν, ὑποτάσσειν τὰ πάθη, ἐγκράτεια, Ψευδο-Ἰωσήπου Μακκ. 13. 3.

πᾰθο-κρᾰτέομαι, εἶμαι ὑπὸ τὸ κράτος τῶν παθῶν, κυβερνῶμαι ὑπ' αὐτῶν, Ψευδο-Ἰωσήπου Μακκαβ. 7, 20.

παθοκρατορία, ἡ, = **παθοκράτεια**, Ψευδο-Ἰωσήπου Μακκ. 13, σ. 513.

παθοκρατορικός, ἡ, όν, ὁ κυριεύων τὰ πάθη, Ἀθαν. II, 1256A.

παθοκτονία, ἡ, τὸ κτείνειν τὰ πάθη, Γερμαν. Κωνστ/λεως ἐν Cod. Coisl. 278, fol. 200 v°.

πᾰθοκτόνος, ον, ὁ κτείνων, καταβάλλων τὰ πάθη, Ἀποφθέγμ. Πατέρων 368A.

πᾰθο-λογέω, πραγματεύομαι περὶ παθῶν, Μ. Ἀντωνῖν. 8. 13, Γαλην.

πᾰθολογικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὰ **πάθη**, πραγματευόμενος περὶ παθῶν, λόγος Στοβ. Ἐκκλ. 2. 52· — ἡ παθολογικὴ (ὅηλ. τέχνη), ἡ περὶ νόσων ἐπιστήμη, ἡ «παθολογία», II 280A.

πάθο-ποιΐα, ἡ, ἡ τῶν παθῶν ἐξέγερσις, «σχῆμα δι' οὗ τὸ μῖσος ἢ τὴν ὀργὴν ἢ τὸ ἔλεος κινοῦμεν» Rufinianus (Julius) de Figuris 36.

πᾰθο-ποιός, όν, ὁ προξενῶν **σωματικὰς ἀσθενείας**, Γαλην. XIII, 275D· ἡ πάθη, Ἐκκλ.

πάθος [ᾰ], **εος**, τό· (√ΠΑΘ, **πάσχω**)· — **ὡσαύτως πάθημα**, πᾶν ὅ,τι συμβαίνει εἴς τινα, σύμβαμα, συμβὰν τυχαῖον, τὰ ἀνθρώπινα πάθη Ἡρόδ. 5. 4· τὸ συντυχὸν π. Σοφ. Αἴ. 313· οὐ τόδ' ἦν π., ὅπου τοῦτο συνέβη, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 732· πρβλ. Ἀντιφῶντα 123. 9. **2)** ὅ,τι ἔχει πάθει τις, καλὸν ἢ κακόν, πάθημα, τὸν πάθει μάθος θέντα κυρίως ἔχειν (ἴδε **πάθημα** I), Αἰσχύλ. Ἀγ. 177· τὰ γ' ἐμὰ πάθη, ἡ ἐμὴ πεῖρα, ὅσα ἐγὼ ἐδοκίμασα, Πλάτ. Φαίδων 96A· — ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς λέξεις δρᾶμα, **ποίημα**, **πρᾶξις**, **ἔργον**, ὡς, τὸ δρᾶμα τοῦ πάθους πλέον Αἰσχύλ. Ἀγ. 533, πρβλ. Πλάτ. Σοφ. 248D, Φαῖδρ. 245D, Νόμ. 876D, Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 1, 2, Ποιητ. 1, 6.— ἀλλὰ συνήθως, **β)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, πάθημα, δυστύχημα, συμφορά, Ἡρόδ. 1, 91., 5. 4. Αἰσχύλ. Πρ. 703, κτλ.· οὐλίῳ σὺν πάθει Σοφ. Αἴ. 933· τὰ τῆς Νιόβης π. Πλάτ. Πολ. 380A, κτλ.· ἀνήκεστον π. ἔρδειν, πράττειν πρᾶξιν ἥτις εἶναι ἀνεπανόρθωτος βλάβη, Ἡρόδ. 1. 137· μετὰ τὸ τῆς θυγατρὸς π., δηλ. τὸν θάνατον αὐτῆς, ὁ αὐτ. 2. 133· π. μέγα πεπονθέναι, ἐπὶ μεγάλης ἥττης, ὁ αὐτ. 3. 147, πρβλ. 5. 87 κ. ἀλλ.· πάθει χρησαμένων (τῶν Μυκαλησίων) οὐδενὸς ὡς ἐπὶ μεγέθει τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ἥσσαν ὁλοφύρασθαι ἀξίῳ Θουκ. 7. 30. **γ)** Προσβολὴ νόσου, ἀσθένεια, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 4, 8., 3. 1, 17, κ. ἀλλ. **δ)** τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ, Βαρν. 6, σ. 740A, Ἰγνάτ. 640A, 672B, Ἰουστίνου Ἀπολ. 1, 32, κλ. **II.** ἐπὶ τῆς ψυχῆς, πᾶν αἴσθημα ἰσχυρόν, οἷον ἔρως, ἀγάπη, μῖσος, κτλ. (ὅλως οἷς ἕπεται ἡδονὴ ἢ λύπη Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 5, 2)· διὰ πάθους Θουκ. 3. 84· ἐρωτικὸν π., κτλ., Πλάτ.· π. ποιεῖν, κινεῖν, ἐξεγείρειν πάθος, Ἀριστ. Ρητ. 3. 17, 8· ἐν π. εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 3. 16, 8· ἐκτὸς τοῦ π. εἶναι, ἐλεύθερος, ἀπηλλαγμένος πάθους, Τέλης παρὰ Στοβ. 576. 2· ἔξω τῶν π. γίγνεσθαι Δίων Κ. 60. 3. **III.** πᾶσα παθητικὴ κατάστασις, Πλάτ. Πολ. 432D· τὰ ἐν τοῖς κατόπτροις τῶν ὁμμάτων π., ἅ,τι πάσχουσιν οἱ ὀφθαλμοὶ ἐμβλέποντες εἰς κάτοπτρον, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 193C, κτλ. **2)** παρὰ τοῖς ἐπιστημονικοῖς συγγραφεῦσι τὰ συμβεβηκότα τῶν πραγμάτων, αἱ μεταβολαὶ εἰς ἃς ὑπόκεινται, (ποιότης καθ' ἣν ἀλλοιοῦσθαι ἐνδέχεται, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 21), τὰ οὐράνια πάθη Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 285C· τὰ περὶ τὸν οὐρανὸν π. ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 96C· τὰ τοῦ οὐρανοῦ π. καὶ μέρη Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 5, 2· π. τοῦτο, ὃ καλοῦμεν σεισμὸν ὁ αὐτ. π. Κόσμ. 4. 29 ἴδε **πάθημα** III. 2. **3)** ἐν τῇ λογικῇ, ἐπὶ τῶν συμβεβηκότων ἢ ἰδιοτήτων τῶν πραγμάτων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **οὐσία**, Πλάτ. Εὐθύφρων 11A· — οὕτως ἐν τῇ φυσικῇ, οἷον τὸ λευκὸν καὶ τὸ μέλαν, καὶ γλυκὺ καὶ πικρόν, καὶ βαρύτης καὶ κουφότης, κτλ., Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 21· ἐν τῇ ἀριθμητικῇ καὶ τοῖς μαθηματικοῖς, τὸ τῶν ἀριθμῶν π. αὐτόθι 1. 5. 2· γεωμετρία περὶ τὰ συμβεβηκότα πάθη τοῖς μεγέθεσι ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 1. 2, 1, πρβλ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 7, 1· — ἴδε **πάθημα** III. 3. **4)** ἐν τῇ γραμμ., αἱ μεταβολαὶ λέξεώς τινος κατὰ τὴν κλίσιν, κλίσις, συζυγία, κτλ. **IV.** ἐν τῇ Ρητορ. παθητικὸν ὕφος ἢ τρόπος ἐκφράσεως, Ἀριστ. Ρητ. 3. 17, 2, Πλούτ. 2. 711E, κτλ. — Ἴδε Κόντου Γλῶσσα. Παρατηρ. σ. 489.

Παιάν, ᾶνος, ὁ, Ἐπικ. **Παιήων, ονος**, Ἀττ. **Παιών, ῶνος**, (ἴδε ἐν τέλ.)· — ὁ ἰατρὸς τῶν θεῶν, ὅστις ἐν Ἰ. Ε 401, 899, θε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ραπεύει τοὺς τρωθέντας Ἄδην καὶ Ἄρη, «ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων», πρβλ. Πινδ. Π. 4. 481· Παιήονος γενέθλη, οἱ υἱοὶ τοῦ Παιήονος, δηλ. οἱ ἰατροί, Ὀδ. Δ. 232. **2)** μεθ' Ὄμ., τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἔργον τῆς θεραπείας μετηνέχθησαν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ὃν οἱ χρήζοντες βοηθείας ἐπεκαλοῦντο κράζοντες: ἰήιε Παιάν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 146, Σοφ. Ο. Τ. 154· οὕτως, ἰὼ Παιὰν ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 221, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1212· ὦναξ Π. Εὐρ. Ἄλκ. 220, κτλ.· — Χωρὶς ἀναφορᾶς εἰς τὴν ἰαματικὴν αὐτοῦ δύναμιν, τὸν Παιῶνά τε καὶ τὰς Μούσας ἐπικαλούμενος Πλάτ. Κριτι. 108C, πρβλ. Νόμ. 664C, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1248· — οὕτως, Ἀσκληπιὸς Παιὼν Ἀριστοφ. Πλ. 636· Παιὰν Ζεύς, ἐν τούτῳ τῷ ὀνόματι ἐτιμᾶτο ἐν Ῥόδῳ, Ἡσύχ.· ἐπὶ τοῦ Διονύσου, τοῦ Ἡλίου, τοῦ Πανός, Ὀρφ. Ὕμν. 52. 11., 8. 12., 11. 11. **3)** ὡς προσηγορ., ἰατρός, παιὼν γενοῦ τῆσδε μερίμνης Αἰσχύλ. Ἀγ. 99· παιῶνα κακῶν Σοφ. Φιλ. 168· καὶ καθόλου, σωτήρ, λυτρωτής, ὦ θάνατε παιὰν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 244, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 1373· ἴδε ἐν λέξ. **παιώνιος.** **II.** παιάν, Ἐπικ. **παιήων**, χορικὸν ᾆσμα, ὕμνος ἢ ᾠδὴ ἀποτεινόμενα εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ἢ τὴν Ἄρτεμιν (ἐπαναλαμβανομένου τοῦ **ἰὴ** ἢ **ἰὼ Παιάν**, κτλ., ἴδε ἀνωτ. I. 2), ἐν εὐχαριστίᾳ διὰ τὴν ἐκ κακοῦ τινος λύτρωσιν, μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο, καλὸν ἀείδοντες παιήονα Ἰλ. Α. 473· παιᾶν' ἐπευφήμησεν [Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 281, πρβλ. Πρόκλ. παρὰ Φωτ. 523· — ἐν ἀντιθέσει κυρίως πρὸς τὰς λέξ. **θρῆνοι, στενάγματα** κτλ., Αἰσχύλ. Χο. 343, Σοφ. Ο. Τ. 5 καὶ 187, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 636 (ἀλλ' ἴδε κατωτ. 4)· ὡσαύτως ἀποτείνεται εἰς ἄλλους θεοὺς ἐν παρομοίᾳ περιστάσει, ὡς εἰς τὸν Ποσειδῶνα μετὰ σεισμόν, Ξεν. Ἑλλ. 4. 7, 4. **2)** ᾆσμα θριάμβου μετὰ νίκην, κυρίως εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ἀποτεινόμενον, Ἰλ. Χ. 391 κέξ.· ἀλώσιμος π. Αἰσχύλ. Θήβ. 635, κτλ.· ὡσαύτως τὸ ᾆσμα ὃ ᾄδοντες στρατιῶται προέβαινον εἰς τὴν μάχην, ἐμβατήριον, παιᾶν' ἐφύμνουν σεμνὸν Ἕλληνες ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 393, πρβλ. Λυσ. 194, 15, Ξεν. Κύρ. 4. 1, 6· ὅπερ ἀποτείνεται εἰς τὸν Ἄρη, πρβλ. Σχόλ. εἰς Θουκ. 1. 50. — Ἡ δ' ἐπὶ τούτῳ φράσις ἦτο, ἐξάρχειν τὸν παιᾶνα Ξεν. Κύρ. 3. 3, 58, (παιᾶνος Πλουτ. Ρωμ. 16)· π. ἐξάρχεσθαι, ποιεῖσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 2. 4, 17., 7. 4, 36.

3) πᾶν ᾆσμα ἢ μέλος ᾀδόμενον μάλιστα ἐπὶ τῇ ἐνάρξει ἐπιχειρήσεώς τινος ὡς οἰωνὸς ἐπιτυχίας, Θουκ. 7. 75· οὕτως, ἰηπαιήον' ἄειδον Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 517· π. γαμήλιος Ἀριστοφ. Θεσμ. 1035· ὡσαύτως ἐπὶ ᾀσμάτων ᾀδομένων ἐν συμποσίοις, Ξεν. Συμπ. 2, 1· ἔγχει κάπιβόα τρίτον παιῶνα Φερεκράτ. ἐν «Πέρσαις» 2, πρβλ. Ἀντιφάν. ἐν «Ἀγροίκῳ» 5, ἐν «Διπλασίοις» 1. 5.— Περὶ τοῦ παιᾶνος ἴδε Ἱστ. Ἑλλ. Λογοτεχν. Christ (μετάφρ. Λυσ. Κώνστα) σ. 40, 210, 259, 263. **4)** ὁ Αἰσχύλ. ἐν ὀξυμώρῳ συνάπτει π. Ἐρινύων, π. τοῦ θανόντος Ἀγ. 645, Χο. 151· οὕτω, π. στυγνός, ἐπὶ θρήνου, Εὐριπ. Τρῳ. 126· παιᾶνα στενάζειν αὐτόθι 577· π. τῷ κάτωθεν θεῷ ὁ αὐτ. ἐν Ἄλκ. 424. **III.** Κρητῶν παιήονες, οἱ τὸν παιᾶνα ᾄδοντες Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 518. **IV.** ἐν τῇ προσῳδίᾳ, παιών, ποὺς συνιστάμενος ἐκ τριῶν βραχειῶν συλλαβῶν καὶ μιᾶς μακρᾶς, -υυυ, υ-υυ, υυ-υ, ἢ υυυ-, Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 4: παρὰ μεταγεν. ἀείποτε ἐν τῷ τύπῳ **παιών**.— Περὶ τοῦ τύπου ἔχει τεθῇ ὁ κανὼν ὅτι παρ' Ἀττ. **Παιὼν** ἐλέγετο κυρίως ἐπὶ τοῦ Ἰατροῦ (πλὴν τῆς κλητ.), **παιᾶν** δὲ ἐπὶ τῆς ᾠδῆς, καὶ **παιὼν** ἐπὶ τοῦ μετρικοῦ ποδός· καὶ τὰ μνημονευθέντα παραδείγματα κατὰ τὸ πλεῖστον βεβαιοῦσι τοῦτον τὸν κανόνα. Ἀλλὰ παρὰ τοῖς κωμικ. καὶ τοῖς πεζογράφοις φαίνεται ὅτι ἐπεκράτησεν ὁ τύπος **παιών**, ἴδε Elmsl. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1212· πρβλ. **παιανίζω -ανισμός, παιωνίζω, -ωνισμός**.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 217.

παιὰν Ζεύς· «τιμᾶται ἐν Ῥόδῳ» Ἡσύχ.

παιανίαι, οἱ, ὑπηρέται τινὲς ἐν τῇ λατρείᾳ τοῦ θείου, Ἐπιγρ. Σπάρτης L. et F. 163a, c, d.

Παιανιεύς, έως, ῶς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς καὶ ὁ κάτοικος αὐτοῦ, ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀθηναίων Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶ τ. Γ', σ. 354.

παιᾱνίζω, ἴδε **παιωνίζω**.

παιᾱνικός, ή, όν, τὸ ἀνῆκον εἰς παιᾶνα ἢ ὅμοιος πρὸς π., Ἀθήν. 696D, Εὐστ. 137. 39.

παιᾱνις, -ιδος, ὁ ἀνήκων εἰς παιᾶνα ἢ ὅμοιος πρὸς π., ᾠδαὶ Πινδ. Ἀποσπ. 103.

παιᾱνισμός, ὁ, ἴδε **παιωνισμός**.

παιᾱνισταί, οἱ, οἱ τὸν παιᾶνα ᾄδοντες, ἱερά τις ἑταιρεία ἐν Ῥώμῃ, Συλλ. Ἐπιγρ. 6898· ἴδε Franz. ἐν τόπῳ.

παιᾱνίτης, ου, ὁ, ἢ **παιανῖτις, -ιδος**, ἡ, λίθος τις τῶν τιμίων, Plin. h. n. XXXVII, 180.— Solin. 9, § 22.— Priscian. Perieg. 440.— Ἰσίδωρ. 14. 4, 13. Εὕρηται καὶ αἰτιατ. pæantidem ἔν τινι τῶν Ἰσιδώρου χειρογράφων.

παιᾱνο-γράφος, ον, ὁ γράφων παιᾶνας, Ἀπολλ. Δυσκ. Ἱστ. κεφ. 40.

παιᾱνό-κροτα φθέγματα, τὰ μετὰ κρότου παιάνων, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 15, ἔκδ. Mi.

παῖγμα, τό, παιγνίδιον, παιδιά, διασκέδασις, λωτὸς ὅταν εὐκέλαδος παίγματα βρέμῃ, ὅταν ὁ αὐλὸς παίζῃ τοὺς παιγνιώδεις ἤχους του, Εὐρ. Βάκχ. 161.

παιγμονή, ἡ, ἐμπαιγμός, σκῶμμα, Παναρέτου Χρον. Τραπεζοῦντος σ. 364. 42.

παιγμός, ὁ, = **παιγνία, παιδιά**, παίγνιον, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Φ. 575.

παιγμοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **παιγνία**, ὡς εἰ ἐκ τοῦ **παίγμων**, Στησιχ. Ἀποσπ. 47. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 271.

παιγνία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, παιδιά, παιγνίδιον, Ἡρόδ. 1, 94., 2. 173· πρβλ. **παιδιά**. **II.** = **ἑορτή**, Ἀριστοφ. Λυσ. 700, Ἡρώνδ. III, 55.

παιγνια-γράφος, ον, ὁ γράφων παιγνιώδη ποίησιν, Ἀθήν. 638D· ὁ Casaub. **παιγνιογρ-**.

παιγνιάζω, παίζω, σκώπτω, Boiss. Ἀνέκδ. 5. 99.

παιγνίδιον, τό, παιδιά, κωμικὴ παράστασις, Λίων Γραμμ. 531, 360, 14, Λεόντ. Κύπρ. 1716C, Μαλαλ. 314, 16.

παιγνιήμων, ον, ὡς τὸ **παιγνιώδης**, ὁ ἀγαπῶν τὰ σκώμματα, Ἡρόδ. 2. 173, Εὐστ. Πανημάτ. 202. 17, κτλ.· **παιγνήμων**, αὐτόθι 95. 89, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 106· Ἐπίρρ. **-όνως**, Εὐστάθ. 772. 38.

παιγνικός, ή, όν, = **παίγνιος**, καὶ Ἐπίρρ. **παιγνικῶς**, Ἐκκλ.

παίγνιον, τό, τὸ χρησιμεῦον πρὸς παιδιάν, «παιγνιδάκι», ἄνθρωπος θεοῦ τι παίγνιον εἶναι Πλάτ. Νόμ. 803C, πρβλ. Πολιτ. 288C· συχν. ἐν τῷ πληθ., Ἔφιππ. ἐν Ἀδήλ. 3, Πλάτ. Νόμ. 797B, κτλ.· — ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, ὁ μεθ' οὗ παίζει τις, περιλημένον πρόσωπον, Λατ. deliciae, ἀλλ' οὐκ ἄν ποθ' ὑφαρπάσαιο τἀμὰ παίγνια λέγει ἡ γραῦς ἐν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 922, Πλουτ. Ἀντ. 59. **II.** παρὰ Θεοκρ. 15. 50, οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦνται κακὰ παίγνια, κακότροποι, ἀπατεῶνες, — ἐκτὸς ἂν λάβωμεν τὸ οὐδέτ. ὡς σύστοιχον αἰτ. τοῦ **παίζω**. **III.** παιδιά, «παιγνίδι», Κουρήτων ἐνόπλια π. Πλάτ. Νόμ. 796B· διασκεδαστικὸν ποίημα, Φιλήτ. παρὰ Στοβ. τ. 81. 4, Πολύβ. 16. 21, 12, καὶ Ἀνθ.· ἐπὶ τῶν ποιημάτων τοῦ Θεοκρίτου, Αἰλ. π. Ζ. 15, 19· κωμικὴ παράστασις, κωμῳδία, Πλάτ. Νόμ. 816E, Ἀναξανδρίδ. ἐν «Γεροντομανίᾳ» 1, πρβλ. Ἔφιππον ἐν «Ἐμπολῇ» 2, Suet. August. 99· ἐπὶ τοῦ τερπνοῦ ᾄσματος τοῦ τέττιγος, Ἀνθολ. Π. 7. 196. 6.

παίγνιος, ον, παιγνιώδης, ἀστεῖος, Ἀνθ. Π. 12. 212.

παιγνιώδης, ες, (εἶδος) ἀστεῖος, διασκεδαστικός, εὐστοχίη Πλουτ. Ἀγησ. 2, κτλ.· τὸ παιγνιῶδες, ἡ παιγνιώδης διάθεσις, ὁ ἀστεῖος χαρακτήρ, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 56· τὸ παιγνιωδέστερον ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 2. 26.

παιγνιώτης, ὁ, ὑποκριτής, μῖμος, Coteler. Ἀποστ. Διαταγ. 8. 32· **παιγνιῶται** τοῦ Ἱπποδρομ., Ἀνωνύμου Ἀρχαιότ. Κωνσταντινουπόλεως ἐν Bandini Imp. Or. τ. 1, σ. 32B, G.

παιδ-αγρέται, οἱ, ἀρχὴ ἐπὶ τῶν ἐπιλέκτων πολιτῶν, = **ἱππαγρέται**, παρ' Ἡσυχ. ἐκ διορθώσεως τοῦ Rohnk. εἰς Τίμ. 150.

παιδᾰγωγεῖον, τό, αἴθουσα ἐν σχολείῳ, ἐν ᾗ οἱ παιδαγωγοὶ περιέμενον τοὺς οἰκείους παῖδας, Δημ. 313. 12· μεταγεν., σχολεῖον, Πλουτ. Πομπ. 6.

παιδᾰγωγέω: πρκμ. **πεπαιδαγώγηκα**, Λουκιαν. Τίμ. 13.— Παθ., μέλλ. **παιδαγωγήσομαι** ἐπὶ παθ. σημασ., Πλάτ. Ἄλκ. 1. 135D: ἀόρ. **ἐπαιδαγωγήθην** Πλάτ.: πρκμ. **πεπαιδαγώγημαι** Πλούτ. Συνοδεύω ὡς παιδαγωγός, ἀνατρέφω καὶ διδάσκω, ἐκπαιδεύω, τινα Πλάτ. Θεαίτ. 167C, κκλ.· ὁδηγῶ ἢ περιποιοῦμαί τινα ὡς παιδίον, γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ' ἐγώ Σοφ. Ἀποσπ. 623, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 193· ἢ παιδαγωγεῖν γὰρ τὸν ὁπλίτην χρεών; ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 729. — Παθ., ἐπὶ παιδίου, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 820. **2)** καθόλου, παιδεύω, μετριάζω τὰς ἐπιθυμίας Μουσῶν. παρὰ Στοβ. 202. 29, πρβλ. Πλούτ. 2. 443D, οὕτω, τὸ θέατρον .. π. τὰ ἤθη τῶν ὁρώντων Λουκ. π. Ὀρχ. 72, πρβλ. Τίμ. 13.— Παθ., συμποσίου ὀρθῶς παιδαγωγηθέντος Πλάτ. Νόμ. 641B· τὴν παιδαγωγηθεῖσαν οὕτω πόλιν αὐτόθι 752C. **3)** συνοδεύω καὶ περιποιοῦμαι ὡς **παιδαγωγός**, ἀκολουθῶ συνεχῶς, αὐτόθι 600E, Ἄλκ. 1. 135D. **4)** = **φενακίζω**, ὑπὸ Ἀντιγόνας τὸν τρόπον τοῦτον παιδαγωγηθῆναι Ὑπερείδ. κατὰ Ἀθηνογένους 2.

παιδᾰγώγημα, τό, = **παιδαγωγία**, Κλήμ. Ἀλ. 145.

παιδᾰγώγησις, ἡ, = **παιδαγωγία**, ὀφθαλμῶν Κλήμ. Ἀλ. 198.

παιδᾰγωγητέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **παιδαγωγέω**, δεῖ παιδαγωγεῖν, Ἐκκλ.

παιδᾰγωγία, ἡ, τὸ ἀξίωμα ἢ τὸ ἔργον τοῦ παιδαγωγοῦ, ὁδηγία καὶ ἀνατροφὴ παίδων, ἐκπαίδευσις, «παιδεία, διδασκαλία» (Ἡσύχ.), Πλάτ. Πολ. 491E, Τίμ. 89D.— μεταφορ., ἡ περιποίησις δένδρων, Πλούτ. 2. 2E· καθόλου, περιποίησις ἢ θεραπεία ἀσθενῶν, Εὐρ. Ὀρ. 883.

παιδᾰγωγικός, ή, όν, ὁ ἁρμόζων εἰς παιδαγωγὸν ἢ παιδαγωγίαν, παρρησία Μ. Ἀντωνῖν. 11. 6, πρβλ. Πλούτ. 2. 124D — ἡ παιδαγωγικὴ (ἐξυπακ. τέχνη) τῶν νοσημάτων = ἡ ἰατρική, ἡ τῶν νόσων θεραπευτική, Πλάτ. Νόμ. 406A· ὁ παιδαγωγικὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(ἐξυπακ. λόγος), πραγματεία περὶ ἀνατροφῆς, παρὰ Διογ. Λ. 6. 75. Ἐπίρρ. -κῶς, Πλούτ. 2. 73Α· ὑπερθετ. -ώτατα, Κλήμ. Ἀλ. 131.

παιδ-ἀγωγός, ὁ, = **παίδων ἀγωγός**, ὁ ἐπιτηρητὴς καὶ φύλαξ τῶν παίδων, ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν διδασκαλίαν αὐτῶν καὶ ἀνατροφήν, παιδευτής· ἐν Ἀθήναις, ὁ δοῦλος συνώδευε τὰ παιδία τοῦ κυρίου του ἀπὸ τῆς οἰκίας εἰς τὸ σχολεῖον ἢ τὸ γυμάσιον καὶ τἀνάπαλιν, Ἡρόδ. 8. 75, Εὐριπ. Ἴων 725, Ἡλ. 287 (πρβλ. Μήδ. 52), Ἀντιφῶν 123. 15, Λυσ. 910. 2· μετὰ τῶν λέξ. **τίτθη, τροφός**, Πλάτ. Πολ. 373C· μετὰ τοῦ **ἡγεμών**, αὐτόθι 467D· μετὰ τοῦ **διδάσκαλος**, Ξεν. Λακ. 3. 1· ἴδε ἐπὶ πᾶσι Πλάτ. Λῦσ. 208C·— ἐντεῦθεν ὁ Φοίνιξ καλεῖται **παιδαγωγὸς** τοῦ Ἀχιλλέως, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 390E, κτλ.· καὶ ἐν Πλουτ. Φαβ. 5, ὁ Φάβιος καλεῖται σκωπτικῶς **παιδαγωγὸς** τοῦ Ἀννίβα, ἐπειδὴ παρηκολούθει αὐτὸν πανταχοῦ:— καθόλου, ἀρχηγός, δημοκρατίας, τυραννίδος Πλουτ. Ἄρατ. 48, Γάλβ. 17.— Πρβλ. Λεξ. Ἀρχαιοτ. ἐν λέξ.

παιδάκιον, ὑποκ. τοῦ **παῖς**, = **παιδάριον**, ὡς καὶ νῦν, γραπτέον παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ **παιδάκιμα, παιδάκια**.

παιδαρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **παιδάριον**, Γλωσσ.

παιδαριεύομαι, ἀποθ., φέρομαι παιδαριωδῶς, Στοβ., Ἡσύχ.

παιδαρικός, ή, όν, = **παιδικός**, Ἐπιφάν. 1, 925Α.

παιδαριο-γέρων, ὁ, παιδίον ἔχον φρόνησιν γέροντος, ἔτι νέος ὢν διέπρεπεν, ὡς παιδαριογέροντα παρὰ τῶν μοναχῶν ὀνομάζεσθαι Σωζομένου Ἐκκλ. Ἱστ. III, 14, κλ.

παιδάριον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **παῖς**, μικρὸν παιδίον, Ἀριστοφ. Ὄρν. 494, Πλ. 536· ἐκ παιδαρίου, ἐκ μικρᾶς παιδικῆς ἡλικίας, Πλάτ. Συμπ. 207D, Δημ. 1252. 28· παιδάριον εἶ καὶ φρονεῖς ἀρχαϊκά Ἀριστοφ. Νεφ. 821· — ὡσαύτως, ἐπὶ μικροῦ κορασίου, ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 1203, Μένανδρος ἐν «Ῥαπιζομένῃ» 5· καὶ ἐν τῷ πληθ., μικρὰ παιδία, Ἀριστοφ. Σφ. 568· π. καὶ γύναια Ἀνδοκ. 17. 9, πρβλ. Δημ. 439. 5, καὶ ἴδε Μοῖριν σ. 321.

II. νέος τὴν ἡλικίαν δοῦλος, Ἀριστοφ. Πλ. 823, 843, Ξεν. Ἀγησ. 1, 21.

παιδάρίσκος, ὁ, ὡς τὸ **παιδάριον**, ὑποκορ. τοῦ **παῖς**, Ἡλιόδ. 5. 14.

παιδαριώδης, ες, (εἶδος) ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «παιδιακίσιος», Πλάτ. Φίληβ. 14D, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 23, Μετὰ τὰ Φυσ. 1 (ΕΛΑΤΤΟΝ) 3, 1, Νικοχάρ. ἐν Ἀδήλ. 7· τὸ παιδαριωδέστατον, ἐπὶ ὕφους, Λογγῖν. 4. 1. Ἐπίρρ. -δῶς, Πολύβ. 27. 2, 10.

παιδαρτάω, -ησις, ἡμαρτημέν. γραφ. ἀντὶ **πεδαρτάω, -ησις**.

παιδαρύλλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **παιδάριον**, Κυριλλ. Ἀλ. X, 68Α.

παιδδοᾶν, ἴδε ἐν λ. **παδάω**.

παιδεία, ἡ, ἀνατροφὴ παιδίου, Αἰσχύλ. Θήβ. 18, πρβλ. Pind. εἰς Σοφ. Ἄποσπ. 433. **2)** ἀνατροφὴ καὶ διδασκαλία, ἐκπαίδευσις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **τροφή**, λέξω τοίνυν τὴν ἀρχαίαν παιδείαν ὡς διέκειτο κτλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 961, Θουκ. 2. 39, Πλάτ. Φαίδων 107D, Φίληβ. 55D, κτλ. **3)** τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀνατροφῆς καὶ ἐκπαιδεύσεως, παιδεία, (ὅπερ ἑρμηνεύει ὁ Γέλλ. 13. 16. humanitas), Πλάτ. Πρωτ. 327D, Γοργ. 470E· τῆς Λακεδαιμονίων π. ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 343Α·— ὁρισμὸς τῆς παιδείας, παιδείαν δὴ λέγω τὴν παραγιγνομένην πρῶτον παισὶν ἀρετὴν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 653C· ἐν τῷ πληθ., σύστημα ἐκπαιδεύσεως, αὐτόθι 804D· περὶ τῶν ἀποτελούντων τὴν παιδείαν, ἴδε τὸν αὐτ. ἐν Πολ. 376E, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 3· ὁ Πλάτ. πολλαχοῦ πραγματεύεται περὶ παιδείας, ἴδε τοὺς πίνακας τῆς μεταφρ. τοῦ Jowett, πρβλ. Ἀριστ. ἐν Πολιτ. 7. 17., 8. 1, κέξ. **4)** ἡ περιποίησις τῶν δένδρων, δενδροκομική, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 3. 7, 4. **5)** πλεκτὰν Αἰγύπτου παιδείαν ἐξηρτήσασθε, πλεκτὴν ἐργασίαν τῆς Αἰγύπτου, δηλ. τὰ κρεμαστὰ ἐκ βύβλου ἱστία, Εὐρ. Τρῳ. 128.

6) πᾶν ὅ,τι ἐδιδάχθη τις ἢ ἔμαθε, τέχνη, ἐπιστήμη, Λατ. disciplina, π. ἱερή, ἐπὶ τῆς ἰατρικῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 6297.

II. νεότης, παιδικὴ ἡλικία, παιδείης πολυήρατον ἄνθος Θέογν. 1305, πρβλ. 1348· ἐκ παιδείας φίλος Λυσ. 159. 1· καὶ πιθανῶς αὕτη εἶναι ἡ σημασία τοῦ στερρὰν παιδείαν ἐν Εὐρ. Ι. Τ. 206· — οὕτω, **παιδία**, Ἰωνικ. -ίη, ἐν παιδίῃ καὶ νεότητι Ἱππ. 113C· ὡσαύτως παιδαριώδης τρόπος, παιδαριώδης ἀνοησία, Πλάτ. Νόμ. 808E, 864D, καὶ ἴσως Πολιτ. 268E. **2)** ἐπὶ περιληπτικῆς σημασίας, ὡς τὸ juventus, ἡ νεολαία, ὅμιλος νέων, παιδείας λιπαρὴς ὄχλος Λουκ. Ἔρωτ. 6.— ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις φέρεται **παιδια**· πρβλ. καὶ τὸ **παιδιά** ἐν τέλ.

παιδεινῆς, οῦς, «ὁ παιδικὸς» Α. Β. 1408.

παίδειος ἢ **παιδεῖος** (Ἀρκάδ. 44. 8), **ον**, = **παιδικός**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς παῖδα, ὕμνοι π., εἰς τοὺς ἀγαπωμένους παῖδας, Πινδ. Ι. 2. 5· π. κρέα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1242. 1593· π. τροφή, ἡ φροντὶς τῆς ἀνατροφῆς τῶν παίδων, φροντίδες μητρικαί, Σοφ. Ἀντ. 918· π. οἰκοδόμημα Πλάτ. Νόμ. 643B· μάθημα αὐτόθι 747B· αἱ π. τιμαί, ἃς ἀποδίδουσι τὰ τέκνα, αὐτόθι 810Α.

παιδεραστέω, εἶμαι **παιδεραστής**, Πλάτ. Συμπ. 192Α.

παιδ-εραστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐραστὴς παίδων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, Ἀριστοφ. Ἀχ. 265, Πλάτ. Συμπ. 192B, κτλ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 130.

παιδεραστία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ παιδεραστεῖν, Λατ. puerorum amor, Πλάτ. Συμπ. 181C.

παιδεραστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς παιδεραστίαν, Λουκ. Οἶκος 4.

παιδεράστρια, ἡ, Λατ. puerorum amatrix, θηλ. τοῦ **παιδεραστής**, ἡ ἐρῶσα παιδία, ... δι' ὃ καὶ παιδεράστριάν τινες καλοῦσι τὴν τραγῳδίαν Ἀθήν. 601Α, κατὰ τὸν Schweigh. ἀντὶ **παιδεραστάν**.

παιδ-έρως, ωτος, ὁ, = **παιδεραστής**, «ὁ μέντοι παιδέρως Ζεὺς παρὰ τῷ Τηλεκλείδῃ πέπαικται» Πολυβ. Γ', 70. **II.** πόα τις, ἧς τὰ φύλλα ὁμοιάζουσι κατὰ τὸ χρῶμα πρὸς τὰ τῆς λεύκης, Παυσ. 2. 10, 5, πρβλ. Διοσκ. 3. 19, Νικ. Ἀποσπ. 2. 55. **2)** πολύτιμός τις λίθος, εἶδος ὀπαλλίου, Πλίν. 37. 22, πρβλ. Ὀρφ. Λιθ. 280. **3)** ἐρυθρὸν χρῶμα εἰς ἔντριψιν, ψιμύθιον, Ἄλεξις ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1. 18, Ἀθήν. 542D, κτλ.

παίδευμα, τό, τὸ ἐκπαιδευθὲν ὑπό τινος, μαθητής, τρόφιμος, θρέμμα, Εὐρ. Ἡλ. 887, Πλάτ. Τίμ. 24D, κτλ.· μῆλα, φυλλάδος Παρνασίας παιδεύματα, πρόβατα τῆς φυλλάδος θρέμματα τοῦ Παρνασσοῦ, Εὐρ. Ἀνδρ. 1100· πόντου παιδεύματα, ἐπὶ ἰχθύων, Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 98E· — συχν. ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ ἑνὸς μόνου προσώπου ἢ πράγματος, Ἱππόλυτος, ἁγνοῦ Πιτθέως παιδεύματα Εὐρ. Ἱππ. 11, Πλάτ. Τίμ. 24D· πρβλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1051. **II.** πρᾶγμα διδασκόμενον, ὑπόθεσις διδασκαλίας, μάθημα, μουσικῆς παιδεύματα Σοφοκλ. (?) Ἄποσπ. 779, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 747C, Ξεν. Οἰκ. 7, 6, Ἀριστ. Πολιτ. 8. 3, 11.

παίδευσις, ἡ, (παιδεύω) ὡς καὶ νῦν, τὸ ἐκπαιδεύειν, ἐκπαίδευσις (παιδείας παράδοσις Πλάτ. Ὅροι 416B), σύστημα ἐκπαιδεύσεως, Ἡρόδ. 4. 78., 6. 128, Ἀριστοφ. Νεφέλ. 986, 1043· τροφὴ καὶ π. Πλάτ. Κριτ. 110C, πρβλ. 424Α· ξενικὴν π. παιδεύειν ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Μείζονι 284C· τὴν ὑπ' ἀρετῆς Ἡρακλέους παίδευσιν, τὴν ὑπὸ τῆς ἀρετῆς ἐκπαίδευσιν αὐτοῦ, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 34· Ἕλληνας καλεῖσθαι τοὺς τῆς π. τῆς ἡμετέρας μετέχοντας Ἰσοκρ. 51Α, πρβλ. 38E· ἡ περὶ τοὺς λόγους π., διδασκαλία τῆς ῥητορικῆς, ὁ αὐτ. 231Α· — ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Νόμ. 926E. **2)** τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐκπαιδεύσεως, διανοητικὴ διὰ τῶν γραμμάτων ἀνάπτυξις, γνώσεις, παιδεία, Ἀριστοφ. Θεσμ. 175, Πλάτ. Πρωτ. 349Α, Ἀριστ. Ῥητ. 2, 23, 14. **3)** διδασκαλία ἢ προδιάθεσις τῶν μαρτύρων, Δημ. 921. 21.

II. μέσον παιδεύσεως, παιδευτήριον, τὴν ἡμετέραν πόλιν Ἑλλάδος παίδευσιν εἶναι, τὸ σχολεῖον τῆς Ἑλλάδος, Θουκ. 2. 41.

παιδευτέος, α, ον, ῥημάτ. ἐπίθετ., ὃν πρέπει νὰ ἐκπαιδεύσῃ τις, ἐν μαθήματί τινι Πλάτ. Πολ. 526C· λόγῳ Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 15, 7. **II.** παιδευτέον, πρέπει τις νὰ ἐκπαιδεύσῃ, αὐτόθι 377Α, 402C.

παιδευτήριον, τό, ἐκπαιδευτήριον, σχολεῖον, Διόδ. 13, 27, Στράβ. 181.

παιδευτής, οῦ, ὁ, διδάσκαλος, Πλάτ. Πολ. 493C, κ. ἄλλ.

II. ὁ τιμωρῶν τινα, Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. ιβ', 9.

παιδευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς παίδευσιν, δύναμις Τίμ. Λοκρ. 103E·— ἡ παιδευτικὴ (ἐξυπ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἐκπαιδεύειν, Πλάτ. Σοφιστ. 231B· οὕτω, τὸ παιδευτικὸν Πλουτ. Λυκοῦργ. 4. Ἐπίρρ. -κῶς, Κλήμ. Ἀλ. 447· ὑπερθ., -ώτατα Φίλων 1, 319.

παιδευτός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ μάθῃ διὰ διδασκαλίας, ἀρετὴν παιδευτὴν εἶναι Πλάτ. Πρωτ. 324B.

παιδεύτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **παιδευτής**, Ἐκκλ.

παιδεύω, μέλλ. -σω· ἀόρ. **ἐπαίδευσα**· πρκμ. **πεπαίδευκα**. — Μέσ., μέλλ. **παιδεύσομαι** Εὐρ. ἐν Ἀδήλ. 38· ἀόρ. **ἐπαιδευσάμην** Πλάτ. Πολ. 546B — Παθ., μέλλ. **παιδευθήσομαι** αὐτόθι 376C, ὡσαύτως **παιδεύσομαι** (ἐπὶ παθητ. σημασίας) ὁ αὐτ. ἐν Κρίτωνι 54Α· ἀόρ. **ἐπαιδεύθην** Σοφ. Ο. Κ. 562, Πλάτ., κτλ.· πρκμ. **πεπαίδευμαι** Ξενοφ., κτλ. (παῖς). Ἀνατρέφω, λευκὸν αὐτὴν .. ἐπαίδευσεν γάλα Σοφ. Ἄποσπ. 433, πρβλ. **παιδεία** ἐν ἀρχ.· — ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. **II.** ἀντίθετον τοῦ **τρέφω** ἢ **ἐκτρέφω** (Πλάτ. Κρίτων 54Α, κ. ἄλλ.), ἀνατρέφω καὶ διδάσκω, παῖδας, κτλ., Σοφ. Τρ. 451, Εὐρ., Πλάτ., κτλ., τὴν Ἑλλάδα πεπαίδευκεν .. ὁ ποιητὴς Πλάτ. Πολ. 606E· ὡσαύτως ἐπὶ ζῴων, ἀνατρέφω, ἀσκῶ, ὡς τὸ **διδάσκω**, Ναυσικράτης ἐν «Ναυκλήροις» 3, Ξενοφ. Ἱππ. 10, 6, κτλ. — Σύνταξις: **π. τινά τινι**, παιδείᾳ παιδεύειν τινὰ Πλάτ. Νόμ. 741Α· μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ π. τινα ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 430Α· ἔθεσι αὐτόθι 522Α· — π. τινὰ ἐν τοῖς ἔργοις Λυσίας 190. 33, κλ.· ἐν ἤθεσι, ἐν ἀρετῇ Ἰσοκρ. 57Α, 261C· ἐν μουσικῇ Πλάτ. Κρίτων 50D·— ὡσαύτως, π. τινὰ εἰς ἀρετήν, εἰς τέχνην τινὰ ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 519E, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 17· πρὸς ἀρετήν, πρὸς τὸ μετρίως δεῖσθαι Πλάτ. Πολ. 492E, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2. 1· ἐπ' ἀρετὴν ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 13. 3· περὶ τέχνην τινὰ ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 29, κτλ.· — μετὰ διπλῆς αἰτ., π. τινά τι, διδάσκω τινά τι, Ἀντιφῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

121. 23, Πλάτ. Πολ. 414D, Αἰσχίν. 74. 37· καὶ οὕτω μόνον μετ' αἰτ. πράγμ., διδάσκω τι, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 3, 1· — μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ., π. τινὰ καθαρίζειν Ἡρόδ. 1. 155· καὶ παραλειπομένης τῆς ἀπαρ., π. τινὰ κακὸν [εἶναι] Σοφοκλ. Ο. Κ. 919· π. γυναῖκας σώφρονας [εἶναι] Εὐρ. Ἀνδρ. 601· οὕτως ἐν τῷ παθ. μετ' αἰτ. πράγμ., διδάσκομαί τι πρᾶγμα, παιδεύεσθαι τέχνην Πλάτ. Νόμ. 695A, κ. ἀλλ.· ἀκούσματα Μένανδρος ἐν «Κιθαριστῇ» 6· καὶ μετὰ συστοίχ. αἰτ., παίδευσιν π. Ἡρόδ. 4. 78· μετ' ἀπαρ., π. ἄρχειν Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 3· ὄρνιθες ἐπεπαίδευντό σοι.. ὥστε ὑπηρετεῖν ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 6, 39· ὡσαύτως, οἶδα .. ὡς ἐπαιδεύθην κακὸς (ἐξυπ. εἶναι) Σοφ. Ο. Κ. 562· — ἐν τοῖς ἀναγκαιοτάτοις π., διδάσκομαι μόνον τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα, Θουκ. 1. 84· — ἀπολ., ὁ πεπαιδευμένος, ὡς καὶ νῦν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀπαίδευτος, Πλάτ. Νόμ. 654B, D, κτλ.· μάλιστα ἐπὶ ἀνθρώπου ἐντριβοῦς εἰς τὰς ἐπιστήμας ἢ τέχνας ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀπαίδευτος ἢ ἰδιώτης, αὐτόθι 876D, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 17· ὡσαύτως ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ δημιουργός, Πλάτ. Ἀντερασ. 135D, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 11. 11· — Μέσ., ἐνεργῶ ὥστε νὰ διδαχθῇ τις ἢ ἐκπαιδευθῇ (πρβλ. διδάσκω I), Εὐρ. Ἀποσπ. 1053, Πλάτ. Μένων 93D· οὓς ἡγεμόνας πόλεως [εἶναι] ἐπαιδεύσασθαι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 546B· ἀλλὰ τὸ ἐνεργ. κεῖται ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, ἐν Ἀρίφρονος ἐπαίδευε, τὸν εἶχε καὶ ἐξεπαιδεύετο ἐν τῇ οἰκίᾳ, Πλάτ. Πρωτ. 320A, πρβλ. Κρίτωνα 50D, Μένωνα 93E (ἂν καὶ ὀλίγον ἀνωτέρω ὑπάρχει τὸ μέσ.)· καὶ τὸ μέσ. ἐνίοτε κεῖται παραπλησίως ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐνεργ. ἐν Εὐρ. Ι. Α. 562, τροφαὶ αἱ παιδευόμεναι, ἐκπαιδεύουσα ἀνατροφή, δηλ. ἐκπαίδευσις· καὶ τὸ ἐνεργ. ὡς τὸ μέσ., Πλάτ. Πρωτ. 319E, 320A, πρβλ. Μένωνα 93D καὶ E, Ναυσικράτης ἐν «Ναυκλήροις» 2. 3.

2) ἀπολ., διδάσκω, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 226. **III.** διορθώνω, σωφρονίζω, τοὺμὸν ἦθος π. δοκεῖς Σοφ. Αἴ. 595· τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα π. διαίτῃ τινὶ Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 5 — ὕβρις πεπαιδευμένη, αὐθάδεια κολαζομένη ὡς ὁ Ἀριστ. ὁρίζει τὴν εὐτραπελίαν, ἡ γὰρ εὐτραπελία πεπαιδευμένη ὕβρις ἐστὶ Ρητ. 2. 12, 16. **2)** τιμωρῶ, κολάζω, Ἑβδ. (Ὡσηὲ ζ', 12, κ. ἀλλ.), Εὐαγγ. κ. Λουκ. κγ', 16, κ. ἀλλ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 144.

παιδήιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ **παίδειος,** Νόνν. Δ 13, 90, κτλ.

παιδία, ἡ, παιδικὴ ἡλικία, ἴδε ἐν λ. **παιδεία** II.

παιδιά, ᾶς, ἡ, (παίζω) παιδαριῶδες παιγνίδιον, «παιγνίδι», διασκέδασις, ὡς τὸ **παιγνιά,** ἀντίθετον τῷ **σπουδή.** Ξεν. Συμπ. 1, 1· τὰ μετὰ σπουδῆς καὶ τὰ ἐν ταῖς παιδιαῖς Πλάτ. Πολ. 602B, κτλ.· π. μαχητικαί, αὐλητικαί Ἀριστ. Ρητ. 1. 11, 3· π. παίζειν πρός τινα Ἀριστοφάν. Πλ. 1056· **μετὰ παιδιᾶς,** χάριν διασκεδάσεως, ἀγαλμάτων περικοπαί τινες πρότερον ὑπὸ νεωτέρων μετὰ παιδιᾶς .. γεγενημέναι Θουκ. 6. 28, Πλάτ. Φίληβ. 19D· σὺν πολλῷ γέλωτι καὶ παιδιᾷ (ἕτερ. παιγνίᾳ) Ξεν. Κύρ. 2. 3, 18, πρβλ. 20· ἐν π. Πλάτ. Κρατ. 406C· ἐν ταῖς παιδιαῖς, εἰς τὰ παιγνίδιά των, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 798C· π. καὶ φλυαρία, λῆροι καὶ π., γέλως καὶ π., σκώμματα καὶ π. ὁ αὐτ. ἐν Κρίτωνι 46D, κτλ.· παιδιᾷ πεπαῖσθαι, ὅτι ἐγένετο χάριν παιδιᾶς, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 265C· — μεταφορ., ὥστε σοι τὸν νῦν χόλον (ὄχλον Döderl.) .. παιδιὰν εἶναι δοκεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 314· — ὁ Πλάτων παίζει μὲ τὰς λέξεις **παιδιὰ καὶ παιδεία,** Νόμ. 656C.

παιδικέωρ· «ὁ ἐν γυμνασίῳ ὑπηρέτης» Ἡσύχ.

παιδικός, ή, όν, (παῖς) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς παιδίον ἄρρεν ἢ θῆλυ ἢ ὅμοιος πρὸς παιδίον, μάλιστα πρὸς ἄρρεν, Λατ. puerilis (ἀντίθετον τῷ **παρθένιος,** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 1, 7), Σοφ. Ἀποσπ. 721, Ἀριστοφ. Λυσ. 415, Πλάτ. Πολ. 608A, κτλ.· π. χορός, ὁ χορὸ, παίδων, Λυσίας 162. 1· π. δῶρον, δῶρον εἰς παῖδα, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 2 18· π. ἁμαρτίαι, φιλίαι αὐτόθι 3. 12, 5., 9. 3, 4· π. μαθήματα, τὰ στοιχειώδη μαθήματα, μάλιστα ἡ γεωμετρία, Πολύβ. 9. 21, 4· μέτρησις Στράβ. 105 (ἔνθα τὰ πλεῖστα τῶν Ἀντιγράφων ἔχουσι **πεδική**)· τὸ π. νικᾶν, νικᾶν ἐν τοῖς παιδικοῖς ἀγῶσι, Σύλλ. Ἐπιγρ. 1416, πρβλ. 212,-13, -16, κ. ἀλλ.· ἴδε ὡσαύτως **αὐλός.** **2)** παιγνιώδης, διασκεδαστικός, Πλάτ. Κρατ. 406C, Ξενοφ. Ἀγησ. 8, 2· οὕτως ἐπίρρ. **-κῶς,** ἀντίθετον τῷ **σπουδαίως.** Πλάτ. Κρατ. ἔνθ' ἀνωτ., Λυσ. 211A, κτλ. **3)** παιδαριώδης, φθόνος ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 49A· ἡλίθιον καὶ λίαν π. Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 10. 6, 6. **II.** ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἀγαπητὸν παῖδα, παιδικοὶ θ' ὕμνοι φλέγονται, ᾄσματα ἐρωτικά, Βακχυλ. 4 [13], 17· π. λόγος, ἐρωτικὴ διήγησις, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 27· παιδικά (ἐξυπακ. μέλη), οἷον τὸ 29 Εἰδύλλ. τοῦ Θεοκρ. **2)** ὡς οὐσιαστ., **παιδικά, ῶν,** τά, ἠγαπημένον, εὐνοούμενον πρόσωπον, ἀντικείμενον περιπαθοῦς ἀγάπης, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ παιδὸς ἄρρενος, καὶ ἀείποτε ἐπὶ ἑνὸς προσώπου, ὡς τὸ Λατ. deliciae, Σοφ. Ἀποσπ. 165, Θουκ. 1. 132, Πλάτ. Πρωτ. 315E, κτλ., πρβλ. Heind. εἰς Φαίδωνα 73D· [Ζήνων] π. τοῦ Παρμενίδου, ὁ ἐπιστήθιος μαθητὴς αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Παρμ. 127B· ὅθεν ἐν χρήσει μετ' ἀρσ. ἐπιθέτ., Θουκ. ἔνθ' ἀνωτ., Stallb. εἰς Φαῖδρ. 238E· — σπανίως εὕρηται ὡς πράγματι πληθ., ἔρασταὶ καὶ π. Πλάτ. Συμπ. 178E. **β)** σπανίως ἐπὶ κορασίου, Κρατῖνος ἐν «Ὥραις» 7, Εὔπολ. ἐν Ἀδηλ. 38, πρβλ. Φιλόστρ. 679. **γ)** μεταφορ., ὡς τὸ Λατ. deliciae, ἠγαπημένη σπουδὴ καὶ μελέτη, φιλοσοφία τὰ ἐμὰ π. Πλάτ. Γοργ. 482A. Πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 420. (Ἐκ τοῦ **παιδικά,** τά, παράγεται τὸ Λατ. paedīcare, paedīco).

παιδίνορ· «παιδίσκη» Ἡσύχ.

παιδιογέρων, -οντος, γέρων ἔχων φρένας παιδίου, Παλλαδ. Λαυσαϊκ. 53, Νικήτ. Χωνιάτ. Χρον. σ. 282A, ἔνθα ὁ Κῶδ. Μονάχ. **παιδαριογέρων.**

παιδιόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. θ', 21· πρβλ. **παιδόθεν.**

παιδίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **παῖς,** μικρὸς παῖς, «παιδάκι» (μέχρις ἑπτὰ ἐτῶν ἡλικίας καθ' Ἱππ. παρὰ Φίλωνι 1. 26), Ἡρόδ. 1. 110., 2. 119, Ἀριστοφάν. Εἰρ. 50, Πλάτ. Λῦσ. 212E, κτλ., ἀλλὰ (ὡς τὸ θηρίον) οὐδαμοῦ ἐν χρήσει παρὰ Τραγ.· ἐκ παιδίου, ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, Ξενοφ. Κύρ. 1. 6, 20· — παροιμ., τοῦ πατρὸς τὸ παιδίον: «παλαιὰ ἡ παροιμία τιθεμένη ἐπὶ τῶν ὅμοια ποιούντων τοῖς πατράσιν» Α. Β. 65· οὕτω, τῆς μητρὸς τὸ π. Στράβ. 470. **II.** νέος, μικρὸς δοῦλος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 37, Νεφέλ. 132. **III.** τὸ παιδίον, νόσος τῶν παιδίων, πιθ. σπασμοί, Ἱππ. π. Ἀέρ. 281, ἔνθα ὁ Foës. προτιμᾷ τὴν ἀνάγνωσιν **παιδεκόν,** ἴδε Oecon. ἐν λ.

παιδίος, βαρβαρισμὸς ἀντὶ **παιδίον:** περὶ τῆς προσφωνήσεως τοῦ προφήτου τοῦ θεοῦ Ἄμμωνος, «ἔνιοι δέ φασι, τὸν μὲν προφήτην Ἑλληνιστὶ μὲν βουλόμενον προσειπεῖν (τὸν Ἀλέξανδρον) μετά τινος φιλοφροσύνης, ὦ παιδίον, ἐν τῷ τελευταίῳ δὲ τῶν φθόγγων ὑπὸ βαρβαρισμοῦ πρὸς τὸ σῖγμα ἐξενεχθῆναι καὶ εἰπεῖν, ὦπαιδίος, ἀντὶ τοῦ ν τῷ σ χρησάμενον. Ἀσμένῳ δὲ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τὸ σφάλμα τῆς φωνῆς γενέσθαι, καὶ διαδοθῆναι λόγον ὡς παῖδα Διὸς αὐτὸν τοῦ θεοῦ προσειπόντος» Πλούτ. ἐν βίῳ Ἀλεξ. 27.

παιδιότης, ητος, ἡ, παιδικὴ ἡλικία, Ἀκύλ. Ψαλμ. ΡΘ', 3.

παιδιο-τροφέω, = **παιδοτροφέω,** Μ. Ἀντωνῖν. 4. 32.

παιδιόφραστος διήγησις, Ἐπιγρ. στιχουργήματός τινος ἐν Carm. gr. medii ævi, ed. Wagner, Lips. 1874.

παιδισκάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **παιδίσκη,** παιδισκάριόν με καταδεδουλωκ' εὐτελές, ὃν πώποτ' οὐδεὶς τῶν πολεμίων Μένανδρ. ἐν «Μισουμένῳ» 3, ἐν «Πλοκίῳ» 1. 15, Φίλων 2. 451, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 7.

παιδισκεῖον, τό, οἴκημα παιδισκῶν, πορνεῖον, Ἀθήν. 437F.

παιδίσκη, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **παῖς** (ἡ), νεαρὰ κόρη, παρθένος, Ξεν. Ἀν. 4. 3, 11, Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδι» 1. 26, Μένανδρ. ἐν «Δακτυλίῳ» 1· π. νέα, ἐπὶ γυναικὸς ἐγγάμου, Πλουτ. Κικ. 41. **II.** νεαρὰ δούλη, Λυσ. 92. 41., 136. 8, Ἰσαῖ. 58. 13· μάλιστα πόρνη, Ἡρόδ. 1. 93, Πλουτ. Περικλ. 24, Κάτων Πρεσβύτ. 24, κτλ.· αἱ δημόσιαι π. Ἀθήν. 437F.— Ἡ λέξις κυρίως ἀνήκει εἰς τὴν ἡλικίαν οὐχὶ τὴν κατάστασιν, ἴδε Λοβ. εἰς Φρύνιχ. 239.

παιδισκίωρος, ὁ, ὁ ὥραν ἔχων ἤτοι ἐπιμέλειαν τῶν παιδίσκων, Ἐπιγρ. Σπάρτης L. et F. 156.

παιδίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **παῖς,** (ὁ), παιδίον μικρὸν ἢ υἱός, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 32.

παιδιστί, Ἐπίρρ., ὡς παιδίον, Ὠριγέν. III, 265A.

παιδιώδης, ες, (παιδιά) πλήρης παιδιᾶς, παιγνιώδης, Λατ. ludibundus, Ἴων παρ' Ἀθην. 603F, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 7. 7, 7· τὸ παιδιῶδες Πλούτ. 2, 68A. **II.** (παιδίον) παιδαριώδης, τὸ παιδιῶδες Διον. Ἁλ. πρὸς Γναῖον Πομπ. 6.

παιδνός, ή, όν, ὡσαύτως **ός, όν** Ἀνθ. Π. 6. 269, (κυρίως συντετμημένος τύπος τοῦ **παιδινός,** ὡς τὸ **πυκνός** τοῦ **πυκινός,** κτλ.), παιδαριώδης, παιδικός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 479· παιδναὶ χέρες, ἀντὶ παιδὸς χ., Ἀνθ. Π. 7. 632. **II. παιδνός,** ὁ, ὡς οὐσιαστ., παιδίον, παῖς, πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεὺς παιδνὸς ἐὼν Ὀδ. Φ. 21, Ω. 338· οὕτω **παιδνή,** ἡ, κοράσιον, Χριστοδ. Ἔκφρ. 413.

παιδοβάτιον, τό, «εἶδος ἀμπέλου» Ἡσύχ.

παιδο-βόρος, ον, ὁ τοὺς παῖδας βιβρώσκων, μόχθοι π., ἐπὶ τοῦ Θυέστου, Αἰσχύλ. Χο. 1068 (κατὰ τὸν Aurat. ἀντὶ **παιδομόροι**), Νόνν. Δ. 21, 120· πρβλ. **κουροβόρος.**

παιδο-βοσκός, όν, ὁ διατηρῶν, διατρέφων παῖδας, Λουκ. Λεξιφ. 13.

παιδο-βρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, ὁ καταβροχθίζων παῖδας, Κρόνος Εὐστ. 86. 13.

παιδο-βρωσία, ἡ, τὸ καταβροχθίζειν παῖδας, Gale Opusc. Myth. σ. 148.

παιδό-βρωτος θοίνη, εὐωχία καταβροχθισμοῦ παίδων, Λυκ. 1199.

παιδογονία, ἡ, ἡ γέννησις παίδων, Πλάτ. Συμπ. 208E, κτλ.

παιδογόνια, (ἐξυπ. ἱερά), τά, ἑορτὴ ἐπὶ τῇ γεννήσει παιδίου, Διοδ. Ἐκλογ. 595. 3.

παιδο-γόνος, ον, (γονή) ὁ γεννῶν τέκνα, Ἰὼ Ζεῦ .. παιδογόνε πόριος Ἰνάχου, πάτερ, τέκνου γεννηθέντος ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰνάχου, Εὐρ. Ἱκέτ. 628, πρβλ. Ἀνθ. Π. 5. 54, Ψευδο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φωκυλ. 175. **II.** ὁ παρέχων δύναμιν γεννητικήν, ὁ ποιῶν τι γόνιμον, Κύπρις Θεοκρ. Ἐπ. 4. 4· π. ὕδωρ, πηγὴ ἔχουσα ἰδιότητας ἀφροδισιακάς, Θεαγρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 18, 10, Ἀθήν. 41F.

παιδο-γραφία, ἡ, ἡ γραφή, ἤτοι σημείωσις τοῦ χρόνου καθ' ὃν παιδίον ἐγεννήθη, διὰ τῶν παιδογραφιῶν καὶ ἑτέρων ἀποδείξεων Βασιλικ. 38, 1, 3, ἔνθα ὁ Σχολιαστ. λέγει· «ὡς ὅταν οἱ πατέρες ἀπογράφωνται κατ' αὐτὸν τὸν καιρὸν καθ' ὃν ἐγεννήθη τὰ τέκνα αὐτῶν».

παιδο-διδασκαλία, ἡ, διδασκαλία τῶν παίδων, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 10, 13, 21, 9, ἔκδ. Λ.

παιδο-διδάσκαλος, ὁ, διδάσκαλος παίδων, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1492.

παιδόεις, εσσα, εν, ἴδε ἐν λ. **παιδοῦς.**

παιδόθεν, Ἠπίρρ., ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, Ἰδυκ. 1. 8, Συνέσ. 91C, κτλ.· ἐκ παιδόθεν Βασιλ.· πρβλ. **παιδιόθεν.**

παιδο-θετέω, υἱοθετῶ, Μανασσ. Χρον. 6140.

παιδοκαμέω, περιποιοῦμαι τρέφω ἢ ἀνατρέφω παῖδα, Ἀνθ. Π. 7. 623.

παιδοκαμία, ἡ, «παιδοτροφία» Ἡσύχ.

παιδο-κόμος, ον, ὁ ἐπιμελούμενος ἢ ἀνατρέφων παιδία, Νόνν. Δ. 5. 378, Κυριλλ.

παιδο-κόραξ, ᾰκος, ὁ, κόραξ παίδων, δηλ. ἄνθρωπος ἁπλήστως ἐφιέμενος τῶν παίδων, ἐπὶ παιδεραστοῦ, Ἀνθ. Π. 12. 42.

παιδοκόρης· «Ἑρμῆς. τιμᾶται ἐν Μεταποντίοις» Ἡσύχ.

παιδο-κράτωρ [ᾰ], ὁ, ἡ, τροφεὺς παίδων, Ἡσύχ. ἐν λ. **κουράτωρ.**— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 195.

παιδο-κτίζω, λέξ. ἐφθαρμένη ἀντὶ **παιδοποιέω,** «οὐ παιδοκτίσει, οὐ παιδοποιήσει. Κτίσαι γὰρ τὸ ποιῆσαι» Ἐρωτ. σ. 282.

παιδο-κτόνος, ον, ὁ φονεὺς τῶν ἑαυτοῦ παίδων, Σοφ. Ἀντ. 1305, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 835· — **παιδοκτονέω,** φονεύω τέκνα, αὐτόθι 1280, Ἐκκλ.· — **παιδοκτονία,** ἡ, φόνος τέκνων, Φίλων 2. 27, Ἐκκλ.

παιδ-ολέτωρ, ορος. παιδοράνος, Αἰσχύλ. Θῆβ. 726, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 1393· ἀηδονὶς ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσ. 550·— οὕτω **παιδολετήρ, ῆρος,** ὁ, Σουίδ.·— θηλ. **παιδολέτειρα,** ἡ τὰ ἑαυτῆς τέκνα φονεύσασα, Εὐρ. Μήδ. 849, Ἀνθ. Πλαν. 138· ὡσαύτως **παιδολέτις, ιδος,** ἡ, Ἀνθ. Π. 3. 3 καὶ **παιδολέτρια** (Schm. **παιδολέτειρα**) Ἡσύχ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 195.

παιδολογία, ἡ, ἐκλογὴ παίδων, μεταγεν.

παιδο-λύμας [ῡ], **ου,** ὁ, (λύμη) ὁ καταστρέφων τέκνα, ἀ π. Θεστιὰς Αἰσχύλ. Χο. 605· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ οὐσιαστ. εἶναι θηλ., ὁ Dind. διορθοῖ **παιδολυμάς, άδος,** ἡ, πρβλ. **ἐρικύμων.**

παιδο-μαθής, ές, ὁ μαθὼν ἐν τῇ παιδικῇ αὐτοῦ ἡλικίᾳ, Ἱππ. Λεξ.· π. πρός τι (ἐνταῦθα σημαίνει τὸν προώρως ἐπιδόντα εἴς τι) Ἀντίδοτος ἐν «Πρωτοχόρῳ» 1· περί τι Πολύβ. 3. 71, 6· τινος Λογγῖν. 44. 3.

παιδο-μανής, ές, ὁ ἐμμανῶς τοὺς παῖδας ἀγαπῶν, Ἀνθ. Π. 5. 19, 302, Πλούτ. 2. 88F· π. ἔρως Ἀλέξ. Αἰτωλ. παρ' Ἀθην. 699C· καρδία Ἀνθ. Π. 5. 208.

παιδομανία, ἡ, μανιώδης ἀγάπη πρὸς τοὺς παῖδας, Πλούτ. 2. 769B.

παιδομήτωρ, ορος, ἡ, ἡ μήτηρ παίδων, τεκνουργὸς παιδομήτωρ Κ. Μανασσ. Χρον. 6228.

παιδομιξία, ἡ, μῖξις σαρκικὴ μετὰ παιδὸς ἄρρενος, μεταγεν.

παιδονομέω, εἰμὶ **παιδονόμος,** Ἀρτεμίδ. 2. 30.

παιδονομία, ἡ, ἡ ἀνατροφὴ ἢ παίδευσις τῶν παίδων, Ἀριστ. Πολιτ. 7. 16, 12. **II.** τὸ ἔργον ἢ ἀξίωμα τοῦ **παιδονόμου,** αὐτόθι 6. 8, 23.

παιδο-νόμος, ὁ, (νέμω) ἄρχων ἐν ταῖς Δωρικαῖς πόλεσιν ἐκ τῶν ἐφορευόντων εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν παίδων, ἐν Κρήτῃ, Ἔφορος παρὰ Στράβ. 483· ἐν Σπάρτῃ, Ξεν. Λακ. 2. 2, πρβλ. 11· ἐν Καρίᾳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2715. 12, 2885.— Κατὰ τὸν Ἀριστ. ἐν Πολιτ. 4. 15, 13 «παιδονόμος δὲ καὶ γυναικονόμος .. ἀριστοκρατικόν, δημοκρατικὸν δ' οὔ .., οὐδ' ὀλιγαρχικόν», πρβλ. 7. 17. 5·— πρβλ. ὡσαύτως **γυναικονόμος.**

παιδύπαις, ὁ, ὁ τοῦ παιδὸς παῖς, δηλ. ἔγγονος, Ἐπιγρ. Λέσβου, Ehpem. epigraph. II, 1, σ. 19.— Πρβλ. τὸ παρ' ἡμῖν ῥητόν· «τοῦ παιδιοῦ μου τὸ παιδὶ δυὸ φοραὶς εἶναι παιδί μου».

παιδο-πέπης [ῐ], **ου,** ὁ, ὁ κατοπτεύων, κρυφοκυττάζων τοὺς παῖδας, = **παιδεραστής,** Ἄλεξις (;) παρ' Ἀθην. 563E. Πρβλ. **γυναικ-, παρθεν-, οἰνο-πέπης.**

παιδοπνίκτρια, ἡ, ἡ τοὺς παῖδας πνίγουσα, Ἀνων. διηγήσ. ἐν Σάθ. Μεσ. Βιβλ. τ. Ε', σ. 575 (ἐν σημ.)

παιδοποιέω, ποιῶ παῖδας, ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 22. 1· ἐκ γυναικὸς Εὐρ. Ἡρακλ. 528· παθ. παρκμ., ἐξ ἧσπερ ὁ βάσκανος οὗτος πεπαιδοποίηται, ἔχει γεννηθῆ, Δημ. 794. 2, πρβλ. Διόδ. 16. 6. **2)** τίκτω τέκνα, ἐπὶ τῆς γυναικός, Σοφ. Ἠλ. 589, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 615. **II.** συνηθέστερον ὡς ἀποθ., μᾶλλ. **-ήσομαι** Πλάτ. Πολ. 419D· ἀόρ. ἐπαιδοποιησάμην Εὐρ., Πλάτ., κτλ.· πρκμ. **πεπαιδοποίημαι** (ἴδε ἀνωτ.), Αἰσχίν. 48. 10, Διόδ. 4. 28· — ἐπὶ ἀνδρός, Εὐρ. Ὀρ. 1080, Ἀνδοκ. 32. 11, Πλάτ. Πολ. 449C, Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 4· ἐξ ἑταιρῶν Αἰσχίν. 52. 3. **2)** παρὰ Πλουτ. 2. 1000D· διορθωτέον: παῖδα ποιεῖσθαι = υἱοθετῆσαι.— Ἴδε Χατζιδάκι Βιβλιοχρισίαν ἐν Ἀθηνᾶς τ. Π', σ. 599.

παιδοποιήσιμος, ον, ἐπιτήδειος εἰς τὸ παιδοποιεῖν, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 569.

παιδοποίησις, ἡ, = **παιδοποιία,** Πλάτ. Νόμ. 947D.

παιδοποιητέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **παιδοποιῶ,** δεῖ παιδοποιεῖν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 7, 19.

παιδοποιητής, = **παιδοποιός,** μεταγεν.

παιδοποιία, ἡ, τὸ παιδοποιεῖν, Πλάτ. Πολ. 423E, κ. ἀλλ.· ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 459A, Συμπ. 192A·— οἱ παλαιοὶ νομοθέται ἐπειράθησαν νὰ ὁρίσωσι νόμους περὶ τῆς παιδοποιίας, Ἀριστ. Πολιτ. 2. 12, 10.

παιδοποιικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς παιδοποιίαν, Ψελλ.

παιδο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν, παράγων, γεννῶν παιδία, ὄμμαρ Εὐρ. Ἀνδρ. 4· ἡδονὴ παιδ. ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 338. **2)** γεννητικός, σπέρμα Ἱπόθ. 6. 68.

παιδο-πόρος, ον, ὃς διέρχεται παιδίον, γένεσις Ἀνθ. Π. 9. 311.

παιδοσπορέω, σπείρω, παράγω παιδία, Πλάτ. Φαῖδρ. 251A.

παιδο-σπορία, ἡ, ἡ γέννησις παίδων, Εὐσέβ. Π, 1241B.

παιδο-σπόρος, ον, ὁ σπείρων, γεννῶν παῖδας, τέκνα, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 328.

παιδοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **παιδεία.** Μανέθων 4. 378.

παιδο-σφαγία, ἡ, ἡ σφαγὴ παίδων, Καισάρ. σ.1005, ἔκδ. Μῖ.

παιδοτεκνωσις, ἡ, παιδὸς γέννησις, μεταγεν.

παιδοτοκία, ἡ, τόκος, γέννησις παιδίου, Νικηφ. Γρηγορ. 1, σ. 21, 24, ἔκδ. Βόννης.

παιδο-τόκος, ον, ὁ γεννῶν τέκνα, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 2. 1. **II.** ὁ εὐνοῶν τὴν παιδοτοκίαν ἢ βοηθῶν κατὰ τὸν τοκετόν, Ἐλείθυιαι Χρησμ. παρὰ Φλέγ. σ. 203, 18.

παιδοτρίβεῖον, τὸ, = **γυμνάσιον,** οὕτω διορθωτέον παρ' Ἰσιδ. Πηλουσ. καὶ Χρυσ. ἀντὶ **παιδοτρίβιον, -τριβον.**

παιδοτριβέω, εἶμαι παιδοτρίβης, διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 255, 262, 264-6, κ. ἀλλ. **2)** καθόλου, γυμνάζω, παιδεύω, ἀνατρέφω, π. τινα πονηρὸν εἶναι Δημ. 771. 26· τινα ἔν τινι Πλούτ. 2. 795E. **II.** μετ' αἰτιατ. πράγματος, π. τυραννίδα ὁ αὐτ. ἐν Συγκρ. Κικ. καὶ Δημ. 4. **III.** = **παιδεραστέω,** Ἀνθ. Π. 12. 34, 222. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 274.

παιδο-τρῐβή, ἡ, ἀνατροφὴ παίδων, διδασκαλία, Βυζ.

παιδο-τρίβης [ῐ], **ου,** ὁ, (τρίβω) ὁ διδάσκων τοὺς παῖδας τὴν πάλην καὶ ἄλλας γυμναστικὰς ἀσκήσεις, διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς, Ἀριστοφ. Νεφ. 973, Ἀντιφῶν 123. 7, Πλάτ. Πρωτ. 312B, κ. ἀλλ.· οἱ περὶ τὸ σῶμα π. καὶ ἰατροὶ ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 504A· ἐν παιδοτρίβου, ἐν τῷ σχολείῳ παιδ., Ἀριστοφ. Ἱππ. 1238· ὁ π. τῶν ἐφήβων Συλλ. Ἐπιγρ. 263.

παιδοτρῐβία [ῐ], ἡ, ἡ τέχνη τοῦ παιδοτρίβου, Ἀρχιππ. ἐν Ἀδήλ. 7.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 132.

παιδοτρῐβικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **παιδοτρίβην·** ἡ παιδοτριβικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ παλαιστική, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 194, Ἀριστ. Πολιτ. 8. 3, 13. Ἐπίρρ., παιδοτριβικῶς λέγειν, ὡς παιδοτρίβης, Ἀριστοφ. Ἱππ. 492.

παιδότριβον, τό, γυμναστήριον, Ἰω. Χρυσ. τ. 1, σ. 364E.

παιδότριψ. ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **παιδότριψ.**

παιδοτροφέω, τρέφω ἢ ἀνατρέφω παιδία, Ἀριστοφ. Λυσ. 956, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 2. 1·— Παθ., Γεωπ. 4. 3.

παιδοτροφία, ἡ, τὸ παιδοτροφεῖν, Πλάτ. Πολ. 465C, κ. ἀλλ.

παιδο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων παιδία, Σιμωνίδ. 14· ἐλάα Σοφ. Ο. Κ. 701· διότι, «ἔθος ἦν, ὁπότε παιδίον ἄρρεν γένοιτο παρ' Ἀττικοῖς, στέφανον ἐλαίας τιθέναι πρὸ τῶν θυρῶν» Ἡσύχ. ἐν λ. **στέφανον ἐκφέρειν.** **2)** ὡς θηλ. οὐσιαστ., μήτηρ, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 902. **3)** ὄνομα τῆς Ἀρτέμιδος, Παυσ. 1. 34, 6.

παιδό-τρωτος, ον, ὁ ὑπὸ παίδων ἢ τέκνων τρωθείς, πάθεα παιδότρωτα, τραύματα καὶ θάνατος διὰ χειρὸς τέκνων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 496.

παιδουργέω, = **παιδοποιέω,** Εὐρ. Ἴων 175.

παιδουργία = **παιδοποιία,** Πλάτ. Νόμ. 775C. **II.** ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1248, = **γυνὴ παιδοποιός** (τὸ ἀφῃρημένον ἀντὶ συγκεκριμένου), μήτηρ.

παιδουργός, όν, (*ἔργω) = **παιδοποιός,** Βυζαντ.

παιδοῦς, οῦσσα, οῦν, συνηρ. ἀντὶ **παιδόεις, εσσα, εν,** ὁ ἔχων ἀρθονίαν τέκνων· τὸ θηλ. ἐν Καλλιμ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Σοφ. Τρ. 308· πρβλ. **τεκνοῦς.**

παιδοφαγία, ἡ, τὸ καταβιβρώσκειν παιδία, Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 472. 42.

παιδο-φάγος [ᾰ], **ον,** ὁ καταβροχθίζων παῖδας, Πινδάρ. Ἀποσπ. 143.

παιδο-φθόρος, ον, ὁ φθείρων παῖδας, Ἐκκλ.· — **παιδοφθο-**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φέω, φθείρω παῖδας, Κλήμ. Ἀλ. 85, 223· καὶ **παιδοφθορία**, ἡ, φυορὰ παίδων, ὁ αὐτ. 223.

παιδο-φῐλέω, ἀγαπῶ παῖδας, ὡς τὸ **παιδεραστέω**, Θέογν. 1318, 1345, Σόλων 21, Καλλ. Ἀποσπ. 107, κλ.· — ἐν τῷ παθ., ἐπὶ τοῦ παιδός, Τηλεκλείδ. ἐν Ἀδήλ. 47. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 98.

παιδο-φίλης [ῐ], **ου**, ὁ, = **παιδεραστής**, Θέογν. 1357, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 26Α. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 324.

παιδό-φῐλος, **ον**, ὁ ἀγαπῶν τοὺς παῖδας, θηλ. **παιδοφίλη**, ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, Ὀρφ. Ὕμν. 39. 13· Γελλοῦς παιδοφιλωτέρα, «ἐπὶ τῶν ἀώρως τελευτησάντων, ἤτοι ἐπὶ τῶν φιλοτέκνων μέν, τρυφῇ δὲ διαφθειρόντων αὐτά» Ζηνόδ. 3, 3 Παροιμιογρ.

παιδοφονεύς, ὁ, ὁ φονεύων παῖδας, Ἐπικ. αἰτ. **-φονῆα**, Κόϊντ. Σμ. 2. 322.

παιδοφονέω, φονεύω παῖδας, μεταγεν.

παιδοφονία, ἡ, ὁ φόνος παιδίων, Πλούτ. 2. 727D.

παιδο-φόνος, **ον**, ὁ φονεύων παιδία, ἀνὴρ Ἰλ. Ω. 506· λέαινα Εὐρ. Μήδ. 1407· ἦν γάρ τις καὶ τοῦτον ἄχαρις συμφορὴ λυπεῦσα παιδοφόνος, ἡ συμφορὰ ὅτι ἐφόνευσε τὸν ἑαυτοῦ παῖδα, Ἡρόδ. 7. 190· π. αἷμα, τὸ αἷμα τῶν περονευμένων τέκνων, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1201.

παιδο-φόντης, **ου**, ὁ, = **παιδοφονεύς**, Φίλων 2. 581.

παιδο-φορέω, μεταφέρω μακρὰν παῖδα, ἄνεμος Ἀνθολ. Π. 12. 52.

παιδο-φύλαξ, ὁ, φύλαξ παίδων, δημόσιός τις ὑπάλληλος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2715. 12.

παιδῠ́λλιον, τό, μικρὸν παιδίον, κοινῶς «παιδοῦλι», Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 44, 23, ἔκδ. Λ.

παιδῶνας· «τοὺς μισθοῦ ἐκ τῆς ἀγορᾶς κομίζοντάς τι» Ἡσύχ. (**παιδαρίωνας**; Schm.)

παίδωσις, ἡμαρτημένη γραφὴ ἐν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 2, ἐν τέλ., ἔνθα ἀντὶ τοῦ παιδώσεως τέκνων ὁ Δινδ. διορθοῖ τεκνώσεως παίδων.

παίζω, Δωρ. **παίσδω** Θεόκρ. 15. 42· μέλλ. **παιξοῦμαι** Συρακόσ. ἐν Ξεν. Συμπ. 9, 2, **παίξομαι** Ἀνθολ. Π. 12. 46, **παίξω** αὐτόθι 211, Ἀνακρεόντ. 41. 8· — ἀόρ. α' **ἔπαισα** Ὅμ., Ἀττικ., πρκμ. **πέπαικα** Μίναν̓δρ. ἐν Ἀδήλ. 17, παθ. πρκμ. **πέπαισμαι** Ἡρόδ., Ἀριστοφ., καὶ ῥημ. ἐπίθ. **παιστέον** (ἂν καὶ οἱ αὐτοὶ τύποι ἀνήκουσι καὶ εἰς τὸ **παίω**). — Μεταγενέστ. συγγραφεῖς ἔχουσι τοὺς κατὰ τὴν γραμματικὴν ἀναλογίαν τύπους, ἀόρ. **ἔπαιξα** Κτησ. Περσ. 59, Λουκ., κτλ.· πρκμ. **πέπαιχα** Πλουτ. Δημοσθ. 9· — Παθ., ἀόρ. **ἐπαίχθην** ὁ αὐτ. 2. 123E, Ἡλιόδ.: παθ. **πέπαιγμαι** Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 979. 3, ἴδε κατωτ. II· — ὁ Ὅμηρ. χρῆται μόνον ἐνεστ. καὶ παρατ., καὶ (ἐν Ὀδ. Θ. 251) τῇ προστ. ἀόρ. **παίσατε**· οἱ δὲ Τραγ. μόνον τῷ ἐνεστ.: (παῖς). Κυρίως, παίζω ὡς παιδίον, διασκεδάζω, «παίζω», τῇ ἑᾗ θ' ἅμα Νύμφαι .. ἀγρονόμοι παίζουσι Ὀδ. Ζ. 106, πρβλ. Η. 291 (οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ἰλ.), Ἡρόδ. 4. 114, κτλ. **2)** ὀρχοῦμαι, χορεύω, παίσατε Ὀδ. Θ. 251· ὄφρα περιστεναχίζετο ποσσὶν ἀνδρῶν παιζόντων Ψ. 147, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ 277· π. τε καὶ χορεύειν Ἀριστοφ. Βάτρ. 407, πρβλ. 388· ἐνόπλια .. ἔπαιζεν (ἴδε **ἐνόπλιος**) Πινδ. Ο. 13. 123· — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 299· — καὶ ἐν τῷ παθ., ἀλλὰ πέπαισται μετρίως ἡμῖν, ἐπὶ τοῦ χοροῦ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1227. **3)** παίζω [παιγνίδιον], σφαῖρᾳ π., παίζω τὴν σφαῖραν, κοινῶς «τὸ τόπι», Ὀδ. Ε. 100· κλεψύδρης παίζ. Ἐμπεδ. 351· ἀντ' ἀστραγάλων κονδύλοισι παίζετε Φερεκράτης ἐν «Δουλοδιδασκάλοις» 9, πρβλ. Ἀντιφάν. ἐν «Ἐπιδαυρίῳ» 1· π. διὰ γραμμῆς (ἴδε **γραμμή** III. 2)· πρὸς κότταβον παίζειν Πλάτ. Κωμ. ἐν «Διὶ κακουμένῳ» 1· μετά τινων Ἡρόδ. 1. 114· ὡσαύτως, μετὰ συστοίχ. αἰτ., π. κότταβον Ἀνακρ. 23 σφαῖραν Πλουτ. Ἀλέξ. 73· ὡσαύτως, πρὸς κότταβον Πλάτ. Κωμ. ἐν «Διὶ κακουμένῳ» 1· π. παιδιὰν πρός τινα Ἀριστοφ. Πλ. 1055-7, πρβλ. Πλάτ. Ἄλκ. 1. 110B· κύνα καὶ πόλιν π., ἐπὶ παιγνιδίου ὁμοίου τῷ νῦν παιζομένῳ «ζατρικίῳ» ἢ τῇ «ντάμᾳ», Κρατῖνος ἐν «Δραπέτισιν» 3 (ἔνθα ἴδε Meineke)· ὡσαύτως μετ' ἐπιρρ., φαινίνδα π. Ἀντιφάνης ἐν Ἀδήλ. 8, πρβλ. Κράτητα ἐν «Παιδιαῖς» 2. **4)** παίζω μουσικὸν ὄργανον, Ὕμν. Ὅμ. εἰς Ἀπόλλ. 206· — καὶ οὕτω, χορεύω καὶ ᾄδω (πρβλ. μολπή), Πινδ. Ο. 1. 24. **5)** παίζω ἐρωτικῶς, Νίκη εἰς Χοιρίλ. σ. 245· πρὸς ἀλλήλους Ξεν. Συμπ. 9, 2· ἐπὶ θηλειῶν ἵππων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18. 12. **6)** διασκεδάζω θηρεύων, ἐξέρχομαι εἰς κυνηγέσιον, π. κατ' ἄλσος Σοφ. Ἠλ. 567. **II.** διασκεδάζω, παίζω, «χωρατεύω», λέγω ἀστεῖα, Ἡρόδ. 2. 28., 5. 4., 9. 11· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **σπουδάζω**, Πλάτ., Νόμ. 636D, Ξεν. Ἀπομν. 4. 1. 1· πρὸς τὸ σπουδῇ λέγω, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 3, 47· παίζετε λέγοντες Πλάτ. Εὐθύδ. 283B· π. καὶ γελᾶν Ἀντιφάνης ἐν Ἀριστοφ. Βάτρ. 376, πρβλ. 392· π. καὶ γελᾶν Ἀντιφάνης ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 2, 4: πῖνε, παῖζε· θνητὸς ὁ βίος, ὀλίγος οὐπὶ γῇ χρόνος Ἄμφις ἐν «Γυναικοκρατίᾳ» 1· π. πρός τινα, περιπαίζω τινά, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 952, πρβλ. Πλάτ. Μένωνα 79A· π. εἴς τι, λέγω ἀστεῖα περί τινος πράγματος, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 89B· μετ' οὐδ. ἐπιθετικῆς ἀντωνυμίας, τοιαῦτα ἔπαιζον σπουδῇ πρὸς ἀλλήλους Ξεν. Κύρ. 6. 1, 6· ἡ μετοχ. **παίζων**, συχνάκις κεῖται ἀπολ., ἀστειευόμενος, Πλάτ. Θεαίτ. 145B, κ. ἀλλ.· ἐν ἀν. εἴδεσι πρὸς τὸ **σπουδάζων**, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 636C, κ. ἀλλ.· — Παθητ., ὁ λόγος πέπαισται, ἔχει τιχθῇ ἀστείως, χέριν ἀστεϊσμοῦ, Ἡρόδ. 4. 77· ταῦτα πεπαίσθω ὑμῖν, ἀρκετὰ ἐλέχθησαν ἀστεῖα, Πλάτ. Εὐθύδ. 278D, πρβλ. Φαίδρ. 278B· πεπαίχθαι τὴν λέξιν Τίμαρχ. παρ' Ἀθην. 501E· τοῦτο τὸ παιζόμενον, τὰ ἀστείως λεγόμενον, Πλούτ. 2. 1090F· τὸ πεπαιγμένον ὁ αὐτ. 2. 81E· — ἀλλά, οἷα πέπαιγμαι, ἐπὶ ἐνεργητ. σημασίας, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 979. 3.

2) μετ' αἰτ. παίζω μέ τι, ἐμπαίζω, περιπαίζω, Ἀνθολ. Π. 10. 64, Λουκ. Νιγρ. 20. **3)** παρὰ τοῖς γραμμ., ἐπὶ λέξεων, ἐφ' ὧν γίνονται ἀστεϊσμοί, ἃ αἰτινες ἐσχηματίσθησαν χάριν λογοπαιγνίου.

Παιηόνιος, **α**, **ον**, ἰώμενος, θεραπεύων, ὡς τὸ **Παιώνιος**, Ἀνθ. Πλαν. 270· θηλυκ. **Παιηονίς**, **ίδος**, διάφ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ **παιωνιάς**, Ἀνθ. Π. 11. 382, 6.

Παιηοσύνη, ἡ, ἡ θεραπευτικὴ τέχνη, «ἰατρεία» Ἡσύχ.

παιητέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **παίω** (παιήσω), «πληκτέον» Ἡσύχ.: Ἀντίγραφ. **παικτέον**.

Παιήων, **ονος**, ὁ, ἴδε ἐν λ. **Παιάν**. **II.** ὡς ἐπίθετ. = **Παιηόνιος**, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 3. 2.

παικτέον, δεῖ παίζειν, Σουΐδ. ἐν λ. **ἐφιατέον**.

παίκτης, **ου**, ὁ, ὁ παίζων ἢ ὀρχούμενος, Ἀνθολ. Π. 7. 422· θηλ. **παίκτειρα**, Ὀρφ. Ὕμν. 2, 9.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 195, 270.

παικτικῶς, Ἐπίρρ., ἀστείως, χάριν ἀστεϊσμοῦ, Εὔστ. Πονημάτ. 111. 44, κτλ.

παικτός, **ή**, **όν**, πρὸς ὃν δύναταί τις νὰ παίξῃ, ἁρμόδιος πρὸς εὐθυμίαν καὶ παιγνίδια, Ἐκκλ.

παίνεται, βαρύπαρισμὸς ἀντὶ **φαίνεται**, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1114.

Παίονες, οἱ, ἔθνος τι τῆς Μακεδονίας, Ἰλ. Β. 848, κλτ.· Παίων στρατὸς Εὐρ. Ῥῆσ. 541· — **Παιονία** Ἰων. **-ίη**, ἡ, ἡ χώρα αὐτῶν, Ἰλ. Ρ. 350, κτλ.· — ἐπίθ. **Παιονικός**, ἡ, όν, Θουκ. 2. 96, κτλ.· ἀνώμαλ. θηλ. **Παιονίς**, **ίδος**, Ἡρόδ. 4. 33.— Παρὰ μεταγεν. συχνάκις συγχέεται πρὸς τὸ **Παννωνία**, Φιλόστρ. 560, 571, Δίων Κ. 49. 36.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 215.

παιονίη, Ἐπικ. ἀντὶ **παιωνία**, Ὀρφ. Ἀργ. 921.

παιόνιος, **η**, **ον**, Ἐπικ. ἀντὶ **παιώνιος**, Ἀνθ. Π. 14, 55.

παίπαλα, τά, «παίπαλα καλοῦμεν τὰ τῶν χωρίων ὕψη» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 261 ἐν τέλ., ἴδε **παίπαλον**.

παιπαλάω, εἶμαι εἰς τὰς πανουργίας λεπτὸς ὡς ἡ παιπάλη, ἀλλ' ὁ Σουΐδ. ἑρμηνεύει: «πεπαλᾶν· περισκοπεῖν· ἐρευνᾶν», πρβλ. **παιπαλώδης**.

παιπάλη [ᾰ], ἡ, (κατ' ἀναδίπλασ. ἐκ τοῦ **πάλη**, ἴδε **πάλλω** (ἐν τέλ.) τὸ λεπτότατον ἄλευρον, ἡ ἄχνη, Λατ. pollen, flos farinae (Διοσκ. 3. 41, Γαλην., πρβλ. **πασπάλη**), Ἀριστοφ. Νεφ. 262· καὶ μεταφορ., παιπάλῃ λέγειν, ἐπὶ ἀνθρώπου λαλοῦντος περὶ λεπτῶν πραγμάτων, αὐτόθι 260, πρβλ. τὸ ἑπόμ. καὶ **πασπάλη**. — Καθ' Ἡσύχ.: «παιπάλη· ἄλευρον λεπτόν, τὸ ἀπὸ κριθῆς, ἢ κέγχρου, ἢ τὸ τυχόν», πρβλ. Σουΐδ. κ. Φώτιον ἐν λ.

παιπάλημα, τό, ὡς τὸ **παιπάλη**, πρᾶγμα λεπτότατον, μεταφορ., ἐπὶ ἀνθρώπων, πανοῦργος καὶ ποικίλος ἐν κακίᾳ καὶ πανοῦργος μετ' ἀγχινοίας, π. ὅλον Ἀριστοφ. Ὄρν. 430, πρβλ. Αἰσχίν. 33. 24· λόγων τι παιπάλημα καὶ κακὴ γλῶσσα Αἰσχρίων παρ' Ἀθην. 335D· πρβλ. **ἄλημα**.

παιπαλήμος, **ον**, «ὁ ποικίλος καὶ ἐντριχὴς ἐν κακίᾳ» Θεογνώστ. Κανόν. σ. 10. λα': ἀλλὰ μόνον παρὰ τοῖς πολλοῖς, Σχόλ. 10. 97.

παιπάλλω, σείω.

παιπαλόεις, **εσσα**, **εν**, ἀρχαΐκ. Ἐπικ. λέξις ἀδήλου σημασίας παρ' Ὅμ. ἐπίθ. τῶν ὀρέων, ὄρος Ἰλ. Ν. 17· σκοπιὰ Ὀδ. Κ. 97, 148, 194· ἐπὶ ὀρεινῶν ὁδῶν ἢ ἀτραπῶν, ὁδὸς Ἰλ. Μ. 168, Ὀδ. Ρ. 204· ἀταρπὸς Ἰλ. Ρ. 743· ἐπὶ τῶν βραχωδῶν νήσων Ἴμβρου, Χίου, Σάμου, Ἰθάκης Ἰλ. Ν. 33, Ὀδ. Γ. 170, Δ. 671, Λ. 480, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 172 ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Μίμαντος καὶ τοῦ ὄρους Κύνθου, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 39, 141· παρ' Ἡσιόδῳ π. βῆσαι Θεογον. 860· — ἡ καθόλου ἔννοια ἴσως μάλιστα ἁρμόζει εἰς πάντα ταῦτα τὰ παραδείγματα εἶναι, κρημνώδης, πετρώδης, ἀπορρώξ, ἀλλ' ἡ ἀρχὴ αὐτῆς εἶναι παντάπασιν ἄγνωστος· ὁ Schmid. παραβάλλει τὴν λέξ. πρὸς τὸ **δυσ-παλής**, dif-ficilis.

παιπάλον, τό, ὄνομα οὐσιαστ. σχηματισθὲν ἐκ τοῦ παιπαλόεις, παίπαλά τε κρημνούς τε, ἀπότομα μέρη καὶ κρ., Καλλ. εἰς Ἄρτ. 194, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 261.

παιπαλώδης, ες, (παιπάλη) ὁ πανοῦργος τὴν φύσιν, γυναῖκας π. Ἐτυμολ. Μέγ. 315. 8.

παῖς, **παιδός**, ὁ, ἡ· γεν. πληθ. **παίδων**, Δωρ. **παιδῶν**· δατ. πληθ. **παισί**, Ἐπικ. **παίδεσσι**, Ὅμ., Ἡσ., Πινδ.· παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἐπικ. ποιηταῖς ἡ ὀνομαστ. εἶναι συχν. δισύλλαβος **παῖς**, ὅπερ καὶ ἀναγκαῖον δακτ. ἡ λέξις ἀνήκει εἰς δύο διαφόρους πόδας, π. χ. Ἰλ. Β. 609, Ε. 704, κτλ.· οἱ δοκιμώτατοι τῶν Ἰαλο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν ὡσαύτως συμφωνοῦσι γράφοντες πάϊς ἐν τῷ ε' ποδὶ ὡς ἐν Ι. 57, Α. 389· καὶ ὁ Spitzn. ἐκτείνει ταύτην τὴν χρῆσιν ἔτι περαιτέρω ἴδε Exc. vi· ἡ κλητ. πάϊ εὕρηται ἅπαξ παρ' Ὁμ. μετὰ ε ἐν ἄρσει Ὀδ. Ω. 192· αἰτ. πάϊν Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 697, Ἀνθ. Π. 3. 8., 9. 125· γεν. πάϊδος Ἐπίγραμμ. ἐν τῷ Λουκ. Συμπ. 41· δοτ. πάϊδι Ἀνακρ. 16. **I.** ἐν σχέσει καταγωγῆς, «παιδίον, τέκνον, υἱὸς ἢ θυγάτηρ, πρβλ. Ἰλ. Β. 205, 609, κ. ἀλλ., πρὸς Α. 20, 443, Γ. 175· παῖδες ἄρρενες καὶ θήλειαι Πλάτ. Νόμ. 788Α· — ὡσαύτως ἐπὶ υἱοθετηθέντος παιδίου, Ἰλ. Ι. 494· — παῖς παιδός, ἔγγονος, Υ. 308, κτλ.· παίδων παῖδες Εὐρ. Φοίν. 281· — ἐπὶ ζώων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 50, Πέρσ. 578. **2)** μεταφορ., παρὰ Πινδ. ὁ οἶνος καλεῖται ἀμπέλου παῖς, Ν. 9. 124, (ὡς πάλιν ἡ ἄμπελος καλεῖται μήτηρ τοῦ οἴνου, Εὐρ. Ἄλκ. 757), πρβλ. Χαιρήμ. παρ' Ἀθην. 608C· καὶ ἡ Ἠχὼ καλεῖται ἐρείσας πέτρας παῖς, Εὐρ. Ἑκ. 1110· ἡ ποινὴ τῆς ἐπιορκίας λέγεται ὅρκου π., Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 6. 86. **3)** περιφρ., δυστήνων παῖδες (ἴδε ἐν λ. **δύστηνος**)· οἱ Λυδῶν παῖδες, δηλ. οἱ Λυδοί, Ἡρόδ. 1. 27, πρβλ. 5. 49· π. Ἑλλήνων Αἰσχύλ. Πέρσ. 402· ἀναυδοι π. τᾶς ἀμιάντου, οἱ ἰχθύες, αὐτόθι 578· οἱ Ἀσκληπιοῦ π., δηλ. οἱ ἰατροί, Πλάτ. Πολ. 407Ε· οἱ ζωγράφων π., οἱ ζωγράφοι, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 769Β· παῖδες ῥητόρων, οἱ ῥήτορες, Λουκ. Ἀνάχ. 19· π. ἰατρῶν, πλαστῶν, γραφέων, κτλ., ὁ αὐτ. π. τῶν Διψάδ. 5, Εἰκ. 9· πρβλ. υἱός 2. **II.** ἐν σχέσει ἡλικίας, «παιδίον, ἢ νέος, νεανίας ἢ κοράσιον, παιδίσκη, νέος παῖς Ὀδ. Δ. 665· παῖδες νεαροὶ Ἰλ. Β. 289, κτλ.· μετ' ἄλλου οὐσιαστ., παῖς συμφορβός, νεαρὸς χαριβοσκός, Ἰλ. Φ. 282· παῖδα κόρην γαμιεῖν Ἀριστοφ. Λυσ. 595 — ὡσαύτως, ἐν παισὶ νέοισι παῖς Πινδ. Ν. 3. 125· παῖς ἔτ' ὢν Αἰσχύλ. Χο. 755· ἔτι π. Πλάτ. Πρωτ. 310Ε· παιδὸς μηδὲν βελτίων αὐτόθι 342Ε· περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν λέξεων **παῖς, παιδίον, μειράκιον**, ἴδε Ἱππ. παρὰ Φίλωνι 1. 26, καὶ πρβλ. Ξεν. Συμπ. 4. 17, Κύρ. 8. 7, 6., 1. 2, 4· — ἐκ παιδός, ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, Πλάτ. Πολ. 374C, 386Α· ἐκ παιδὸς εἰς γῆρας Αἰσχίν. 25. 38· ἐκ παίδων εὐθὺς Πλάτ. Νόμ. 694D, ἢ παίδων εὐθὺς αὐτόθι 642Β· εὐθὺς ἐκ παίδων ἐξελθών Δημ. 564. 21· ἡλικίαν ἔχειν τὴν ἄρτι ἐκ παίδων Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 25· ἐκ μικρῶν παίδων Ἀριστ. Πολιτ. 7. 17. 2· χορηγεῖν παισί, (πρβλ. **χορηγέω II**)· — παροιμ., τοῦτο κἂν παῖς γνοίη Πλάτ. Εὐθύδ. 279D· δῆλον τοῦτό γε ἤδη καὶ παιδὶ ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 204Β· παῖδας [τοὺς πρὸ αὑτοῦ] ἀπέφηνε Λουκ. Περεγρ. 11, πρβλ. Ἀλέξ. 4· ἔνι τις καὶ ἐν ἡμῖν παῖς, ὡς ἐκ τοῦ δεισιδαίμονος φόβου τῶν παιδίων, Πλάτ. Φαίδων 77Ε. **III.** ἐν σχέσει καταστάσεως, δοῦλος, ὑπηρέτης, ἀνὴρ ἢ γυνή, Αἰσχύλ. Χο. 653, Ἀριστοφ. Ἀχ. 395, κ, ἀλλ.· παῖ, παιδίον ὁ αὐτ. Νεφ. 132· — λέγεται δὲ ἐπὶ προσώπων πάσης ἡλικίας (ὡς παρὰ Λατ. puer, πρβλ. τὸ Γαλλικὸν garçon, τὸ Ἀγγλικ. 'post-boy', τὸ Γερμαν. Bursch). — Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 294.

παισά, «πλακούντια παρὰ Κῴοις. ὡς φησιν Ἰατροκλῆς» Ἀθήν. 646F.

παίσαις ταῖς ὡρέαις (= πάσαις ταῖς ὡρεαῖς), Ἐπιγρ. Νασιωτῶν, Cau. 121 b. **Οὕτω καὶ παῖσι** (= πᾶσι), Ἐπιγρ. Αἰολ. Αἰγύπτου, CIG 4725.

παισαρεύματα (ξ)· «περικόμματα» Ἡσύχ.

παίσσω, μέλλ. **παιξοῦμαι**, Δωρ. ἀντὶ **παίζω, παίξομαι**.

παῖσμα, «ἡ τῶν ποδῶν βάσις» Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ε. 98.

παιστέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **παίζω**, δεῖ παίζειν, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Διὶ κακουμένῳ» 1.

παίστρια, ἡ, θηλ. οὐσιασ., ὀρχηστρίς, χορεύτρια, Κ. Μανασσ. Χρον. 2028.

παισφάσσω, τινάσσομαι, ὁρμητικῶς φέρομαι, ἐφορμῶ ἀγρίως τῇδε κἀκείσε, παισφάσσουσα ὀτάσυτο λαὸν Ἀχαιῶν Ἰλ. Β. 450· τρέμω, Λατ. palpitare, Ὀππ. Κ. 2. 250, Ἀλ. 2. 288. **2)** μεταφ. κινῶ, σείω βιαίως, Ἑλαμπάδα Ἰω. Γαζ. Ἔκφρ. 525. (Προδήλως τύπος μετ' ἀναδιπλ. ὡς τὸ **δαισάλλω**· ἡ √ΦΑΣ, πιθανῶς σχετιζομένη πρὸς τὸ Σανσκρ. bhâs (lucere), φαίνεται ὅτι εἶναι δευτερεύων τύπος τῆς ῥίζης ΦΑ, ἴδε ἐν λ. **φαίνω**· ὥστε ἡ πρώτη αὐτῆς σημασία θὰ εἶναι ἡ τῆς ταχείας κινήσεως οἷα ἡ τοῦ φωτός, ὡς ἐν τοῖς **αἰόλος, ἀργύς**.)

παίω (Α), Βοιωτικ. **πήω** Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 43. 27· μέλλ. **παίσω** Εὐρ. Ἡλ. 688, Ξεν., **παιτήσω** Ἀριστοφ. Νεφ. 1125, Λυσ. 459· ἀόρ. **ἔπαισα** Τραγ., Ξεν.· πρκμ. **πέπαικα** (ὑπερ-) Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1118, Δημ. 1217. 18.— Μέσ., μέλλ. **παιτήσομαι** Ἐβδ. ἀόρ. **ἐπαισάμην** Ξεν.— Παθ., ἀόρ. **ἐπαίσθην** Αἰσχύλ. Θήβ. 961, Χο. 184· πρκμ. **πέπαισμαι** (ἐμ-) Ἀθήν. 543Γ — ἀλλ' οἱ παθ. χρόνοι κυρίως παρελαμβάνοντο ἐκ τοῦ πλήσσω (ἀφ' οὗ Σοφ. λέγει: παίσαντες καὶ πληγέντες, οὐχὶ **παισθέντες**, Ἀντ. 171)· καὶ τὸ **ἐπάταξα** (ἐκ τοῦ **πατάσσω**) συνήθως ἦτο ἐν χρήσει ὡς ἀόρ. (Ἡ ῥίζα φαίνεται ὅτι ἦτο ΠΑΡ, πρβλ. Λατ. par-io, de-primere, Lucil. παρὰ Fest.) Ποιητ. ῥῆμα (ἐν χρήσει ἐνίοτε παρὰ τοῖς πεζογράφοις τῶν Ἀττ. ἀντὶ τοῦ τύπτω ἢ πατάσσω, πρβλ. πλήσσω ἐν τέλ., καὶ ἴδε κατωτ.), τύπτω, κτυπῶ, εἴτε διὰ τῆς χειρὸς εἴτε διὰ ῥάβδου εἴτε ὅτι ὅπλου ὡς τὸ **αὐτάω**, Ἡρόδ. 3. 137, Αἰσχύλ. κτλ.· καὶ συχν. παραλειπομένης τῆς αἰτ., παισθεὶς ἔπαισας Αἰσχύλ. Θήβ. 961 (ἴδε **πλήσσω** ἐν τέλ.)· παῖε, παῖε, παῖε πᾶς, κτυπεῖτε, κτυπεῖτε, κτυπεῖτε ὅλοι, Εὐρ. Ῥῆσ. 685· π. τινά ἐς τὴν γῆν Ἡρόδ. 9. 107· π. τινὰ μάστιγι, μαχαίρᾳ, λόγχῃ Σοφ. Αἴ. 242, κτλ.· πύξ π. Ἀνθ. 101. 13· ὑφ' ἵππαρ π. τινά Σοφ. Ἀντ. 1315· π. τινὰ πρὸς ἵππαρ φασγάνῳ Εὐρ. Ὀρ. 1063· π. τινά ἐς τὴν γαστέρα Ἀριστοφ. Νεφ. 549· εἰς τὰ στέρνα Ξεν. Κύρ. 4. 6, 4· κατὰ τὸ στέρνον ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1, 8, 26· κάρα Σοφ. Αἴ. 308, πρβλ. Ο. Τ. 1270· ὡσαύτως μετὰ διπλῆς αἰτ., ῥοπάλῳ π. τινὰ τὸ νῶτον Ἀριστοφ. Ὄρν. 497, πρβλ. Εὐρ. Ῥῆσ. 794, Ἀλκίφρων 3. 43· — καὶ μετὰ συναιτίου αἰτ., ὀλίγας π. (ἐξυπ. πληγάς) Ξεν. Ἀν. 5. 8, 12· τί μ' οὐκ ἀνταίαν ἔπαισέν τις (ἔνθ. πληγήν); Σοφ. Ἀντ. 1307 — π. ἄλμην, ἐπὶ κωπηλατῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 397, Εὐρ. Ι. Τ. 1391.— Μέσ., ἐπαίσατο τὸν μηρόν, ἔπληξε τὸν μηρὸν του, Ξεν. Κύρ. 7. 3, 6, πρβλ. Κόντου Φιλολογικὰ Σύμμικτα εἰς Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 505. — Παθητ., παιομένους Θουκ. 4. 47, ἴδε ἐν ἀρχ. **6)** σπανίως ὡς τὸ **βάλλω**, ἐπὶ βελῶν, ἀκοντίων ἢ βλημάτων οἵων δήποτε, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 18, Ἀν. 1. 8, 26, καὶ Πλούτ. **2)** μετ' αἰτ. τοῦ ὀργάνου, κτυπῶ, κρούω τι κατά τινος, ναῦς ἐν νηὶ στόλον ἔπαισε, ἐνέπηξε μεθ' ὁρμῆς τὸ ἔμβολον τῆς πρῴρας., Αἰσχύλ. Πέρσ. 409· π. λαιμῶν ἔσω ξίφος Εὐρ. Ὀρ. 1472· καὶ μεταφορ., ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ θεὸς .. μέγα βάρος ἔπαισεν Σοφ. Ἀντ. 1274· ἔπαισα ἐπὶ νόσῳ νόσον ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 544. **3)** ἀποδιώκω, τοὺς σφῆκας ἀπὸ τῆς οἰκίας Ἀριστοφ. Σφ. 456. **4)** ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, ὡς τὸ **κρούω** καὶ Λατ. tundo, ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 874 **5)** «κτυπῶ», πληγώνω διὰ τοῦ λόγου, ὡς τὸ ῥήματα ἐρείδειν, Ἀριστοφ. Ἀγ. 686. **6)** παίειν οἶνῳ, ἴδε **πατάσσω II. 2.** **II.** ἀμεταβ., «κτυπῶ» κατά τινος, συγκρούομαι, προσαράττω, Λατ. illido, λόγοι παίουσ' εἰκῇ πρὸς κύμασιν ἄτης Αἰσχύλ. Πρ. 885, οὕτω, πρὸς τὰς πέτρας π. Ξεν. Ἀν. 4. 2, 3· παίειν πρὸς τὰ στήθη Εὐβουλ. ἐν Ἀθήλ. 6· πρὸς τὸν λίθον Κωμ. Ἀνώνυμ. 370· ἀλλὰ καὶ μετ' αἰτ., παίειν ἅφαντον ἕρμα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1007 (ἀλλ' ἴσως λέξεις τινὲς ἐξέπεσαν καὶ ἐλλείπουσι)· λανθάνει στήλην ἄκραν παίσας, ἐπὶ ἁρματηλάτου, Σοφ. Ἠλ. 745· — ἐντεῦθεν αἱ λέξεις: **ἔμπαιος, πρόσπαιος, παραπαίω**.

παίω (Β), ἐσθίω, παίειν ἐφ' ἁλὶ τὰν μιᾶδαν Ἀριστοφ. Ἀχ. 835. (Ὁ Ἡσύχ. παρέχει τὴν λέξιν **ἔσθίω** ὡς μίαν τῶν ἑρμηνειῶν τοῦ **παίω**, ὁ δὲ Elmsl. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. σχετίζει τὴν σημασίαν ταύτην τῆς λέξεως πρὸς τὸ **πατέομαι, ἐπάσαμην**, Λατ. pasco· — ἀλλ' ἴσως εἶναι μόναν τροποποίησις τις τοῦ **παίω**, τύπτω· πρβλ. **ἀποδέω III**, **ἐρείδω II. 3**, **φλάω I. 2**.

Παιών, παιών, ἴδε ἐν λ. **Παιάν**.

Παιώνειος, ον, = **Παιώνιος**, Πλούτ. 2. 118C, Λογγῖν. 16.

παιωνεῖον, ἴδε **παιώνιος**.

παιωνία, ἡ, (Παιών) ὡς τὸ **γλυκυσίδη**, εἶδος φυτοῦ ἔχοντος κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἀντισπασμωδικὰς ἰδιότητας, Θεοφράστ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 8, 6· Ἐπικ. **παιονίη**, Ὀρφ. Ἀργ. 916.

Παιωνιάς, άδος, ἡ, ἴδε ἐν λ. **Παιώνιος**.

παιωνίζω, ἄδω παιᾶνα, ἢ ἐπινίκιον ὕμνον, Ἡρόδ. 5. 1, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1318, Θουκ. 4. 43, κλ.· π. ἐπὶ ταῖς τῶν Ἑλλήνων συμφοραῖς Δημ. 321. 17· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ᾄδω ἐν θριάμβῳ, ὁλολυγμὸν ἰρὸν .., παιάνισον (διάφορ. γραφὴ **παιώνισον**) Αἰσχύλ. Θήβ. 268· ὁ τύπος εἰς **ω** ἅπαντα καὶ παρὰ Πλάτ. ἐν Ἀξιόχ. 364D, καὶ (ἐπὶ τῆς μετὰ τὸ δεῖπνον ᾠδῆς) ἐν Ξεν. Συμπ. 2, 1· — Παθ., Ὑπερα. ἐπεπαιώνιστο αὐτοῖς, εἶχε ψαλῇ ὑπ' αὐτῶν ὁ παιάν, Θουκ. 1. 50. **II.** τιμῶ τινα διὰ παιάνων, τὸν θάνατον μόνοι ἀνθρώπων παιανίζονται (Μέσ.) Φιλόστρ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 328. 18.— Παθ., τιμῶμαι διὰ παιάνων, οὐδὲ παιωνίζεται (δηλ. ὁ Θάνατος) Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 156.

Παιωνικός, ή, όν, (Παιών) ἀντὶ **παιώνιος**, διάφ. γραφὴ παρὰ Ἰουλιαν. 270B. **II** (**Παιάν IV**) ὡς ὁ παιών, ἐν παιωνικῶν ποδῶν συνιστάμενος, Πλούτ. 2. 1143B, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 303.

Παιώνιος, α, ον, (Παιών) ἀνήκων εἰς τὸν Παιῶνα, ἰατρικός, θεραπευτικός, ἰαματικός, χείρ. χεῖρες Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1067, Σοφ. Φιλ. 1345, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1223· φάρμακα Αἰσχύλ. Ἀγ. 848· εὐχαὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἀπασπ. 112· παιώνιον ἄκος Ἰουλιαν. 240B· — μετὰ γεν. χρυσὸς ἔρωτος ἀεὶ παιώνιος Ἀνθ. Π. 9. 420.— **Παιωνιὰς σοφία**, ἡ ἰαματικὴ τέχνη, ἡ ἰατρική, αὐτόθι 11. 382, ὅ· οὕτω, Παιωνὶς τέχνη Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 51· Π χείρ Ἀνθ. Π. 14. 55. **2)** ὡς οὐσιαστ., **Παιώνιος**, ὁ θεραπεύων, ἰώμενος, ἀνακουφίζων, Σοφ. Τρ. 1208· Παιωνία, ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Παυσ. 1. 2, 5, κτλ. **3)** **Παιώνιον**, τό, νοσοκομεῖόν τι, πιθαν. ἐν Πειραιεῖ οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ μνημονευόμενον, Ἀθήν. 268Α· τύποι τις **Παιωνεῖον** μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Φωτ. ὅστις ἑρμηνεύει: «ἰατρεῖον· θεραπευτήριον· ἢ σωτήριον φάρμακον» — ὡσαύτως, ἀντιφάρμακον, ἀντίδοτον, Γαλην. γ) **Παιώνια**, τά, ἑορτή τις τοῦ Παιῶνος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1213. **II.** τὸ παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 605, κέλαδος αὐ π., φαίνεται ὅτι ἀναφε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρέται εἰς τὸν παιᾶνα ἤτοι τὸν ἐπινίκιον ὕμνον. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 345.

παιωνίς, -ίδος, = τῷ προηγ., Σέξτ. Ἐμπειρ. σ. 226, 31.

παιωνισμός, ὁ, τὸ ᾄδειν τὸν παιᾶνα, Θουκ. 7. 44, Ἡσύχ., ἐν λ. **Παιών**· γράφεται δὲ καὶ παιᾱνισμός παρὰ Στράβ. 422, Διον. Ἁλ. 2. 41.

πακτά, -τίς, -τόν, Δωρ. ἀντὶ **πηκτή**, -τίς, -τόν.

πακτόω, (πακτὸς) κλείω ἀσφαλῶς, στερεώνω, ἀσφαλίζω, Ἀρχίλ. 175· **δῶμα πάκτου**, κλεῖσον ἀσφαλῶς τὴν οἰκίαν, Σοφ. Αἴ. 579· π. τὰ προπύλαια μοχλοῖσι καὶ κλῄθροισι Ἀριστοφάν. Λυσ 265. **2)** κλείω, φράττω, «στουπώνω», τὰ τετρημένα ῥακίοις Ἀριστοφ. Σφ. 128· περὶ τοῦ: ἐπάκτωσαν τῇ βύβλῳ ἐν Ἡρόδ. 2. 96, ἴδε ἐν λ. **ἐμπακτόω**. **3)** δένω ἀσφαλῶς, στερεῶς, λαίφεα Ἀνθολ. Π. 10. 23.

πάκτων, ωνος, ὁ, ἐλαφρὸν ἀκάτιον, ὅπερ δύναταί τις νὰ διαλύσῃ εἰς τεμάχια καὶ νὰ συναρμόσῃ αὐτὸ πάλιν κατὰ βούλησιν, Στράβ. 818.

πάκτωσις, ἡ, ἡ σύμπηξις, σύνδεσις, στερέωσις, **πακτοῦν** καὶ πάκτωσις Πολυδ. Α', 84.

πάλα, ἡ, βῶλος χρυσοῦ, Στράβ. 146· λέξις Ἱσπανική, palaga ἢ palacra παρὰ Πλιν. 33. 77.

πάλαγμός, ὁ, ῥαντισμός, ῥάντισμα, παλαγμοῖς αἵματος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 340.

πάλαθη, ἡ, ὁρμαθὸς ξηρῶν καρπῶν μάλιστα σύκων, ἀλλὰ καὶ καθόλου μᾶζα συμπεπιεσμένων καρπῶν, π. χ. σύκων, ἐλαιῶν, σταφίδων καὶ ἄλλων καρπῶν, Ἡρόδ. 4. 23, πρβλ. Θεαρρ. π Φυτ. Ἱστ. 4. 3, 1, Λουκ. Ἁλ. 41, Βίων Πρᾶσις 19, Ἀμύντας παρ' Ἀθην. 500D, Wessel. εἰς Διόδ. 17. 67· — ὑποκορ. **πάλαθιον**, τό, Πολέμων παρ' Ἀθην. 478D· **πάλᾰθίς**, ίδος, ἡ, Στράβ. 99. — Κατὰ Σουΐδ.: «παλάθαι, μᾶζαι σύκων. καὶ παλασίων τῶν πεπατημένων ἰσχάδων. παλάθαι δὲ καὶ εἶδος βοτάνης. ἢ τὰ ἐκ τρυγὸς πλάσματα. ἢ ἡ ἐπάλληλος θέσις τῶν σύκων».

παλάθιον, **παλαθίς**, ἴδε **παλάθη**.

πᾰλᾰθώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς **παλάθην**, Διοσκ. 1. 80.

πάλαι [ᾰ], Ἐπίρρ. πρὸ πολλοῦ χρόνου, κατὰ τὸν παλαιὸν καιρόν, πρὸ πολλοῦ, πάλαι, οὔτι νέον γε Ἰλ. Ι. 527· π., κοὐ νεωστί Σοφ. Ἠλ. 1049· πάλαι ποτέ, «μιᾶ φορᾷ κ' ἕναν καιρόν», Ἀριστοφ. Πλ. 1002, Πλάτ. Κριτί. 110Α· — συχν. ἐν χρήσει μετ' ἐνεστ. ἐπὶ τῆς σημασίας πρκμ., ὁρῶ .. πάλαι, Λατιν. diu̯lum video, ἀπὸ πολλοῦ ἔχω ἰδεῖ, Σοφ. Αἴ. 3· ἰχνεύω πάλαι αὐτόθι 20, πρβλ. Φιλ. 589, Πλάτ. Μένων 91Δ, κλ.· **πάλαι ποτ' ὄντες**, σεῖς οἱ πρὸ πολλοῦ ὑπάρξαντες, Ἀριστοφ. Σφ. 1060, πρβλ. Πλ. 257· — ἀλλὰ καὶ μετὰ πρκμ., Σοφ. Φιλ. 1030, Αἰσχύλ. Πρ. 998 μετὰ παρατ. ἐπὶ τῆς σημασίας ὑπερσυντ., ἔχεν πάλαι, ἐν χερσὶν εἶχε πρὸ πολλοῦ, Ἰλ. Ψ. 871, πρβλ. Εὔπολιν ἐν «Αἰξὶν» 13, Ξεν. Οἰκ. 19, 17· — ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸ πάλαι Ἡρόδ. 1. 5., 7. 74, 95, 142, Θουκ. 1. 5, κτλ. **2)** τὸ **πάλαι** συχνάκις κεῖται ὡς ἐπίθετον μετὰ τοῦ ἄρθρου καὶ οὐσιαστ., οἱ πάλαι φῶτες, οἱ παλαιοὶ ἄνθρωποι, Πινδ. Ι. 2. 1· Κάδμου τοῦ π. νέα τροφὴ Σοφ. Ο. Τ. 1· τοῦ πρόσθε Κάδμου τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος αὐτόθι 268· τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται αὐτόθι 916, πρβλ. Τρ. 1165, Ἠλ. 1490, κτλ.· τὰ πάλαι Δημ. 429. 22· ὁ π. λόγος, τὸ πρότερον ἐπιχείρημα, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 11, 14, πρβλ. 20· οἱ πάλαι, οἱ παλαιοί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ νῦν, αὐτόθι 2. 7, 6, κ. ἄλλ. Πρβλ. **πρόπαλαι**. **II.** πρότερον, πρωτύτερα, ἐπὶ χρόνου μόλις παρελθόντος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ παρόν, ἦμεν πάλαι ἠβᾶ' ἔτι καὶ νῦν Ἰλ. Ι. 105, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 181· ἐντεῦθεν τὸ **πάλαι** καταντᾷ νὰ σημαίνῃ οὐχὶ πρὸ πολλοῦ, μόλις τώρα, πρὸ μικροῦ, σχεδὸν ὡς τὸ ἄρτι, Αἰσχύλ. Πρ. 845, Πλάτ. Ἀπολ. 18Β, Ξεν. Οἰκ. 18, 10· ἀλλ' ἀντίθετον τῷ ἄρτι Πλάτ. Θεαίτ. 142Α. Πρβλ. **παλαιός**.

πᾰλαί-βιος, ον, μακρόβιος, Θεοδ. Προδρ. Ἐπιγρ. 36.

παλαιβίωσις, -εως, ἡ, ἡ πάλαι βίωσις, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7, σ. 325.

παλαιβλαστής, ἡμαρτημ. ἀντὶ **παλιβλαστής**, Ἀθήν. 69D.

πᾰλαι-γενής, ές, ὁ πάλαι γεννηθείς, πλήρης ἐτῶν, παλαιός, γεραιὲ παλαιγενές, λεγόμενον πρὸς τὸν Φοίνικα, Ἰλ. Ρ. 561· γρηῢς π. Ὀδ. Χ. 395· ἄνθρωποι Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 113· ὁ π. Κρόνος Αἰσχύλ. Πρ. 220· ἡ π. μήτηρ .. Θέμις αὐτόθι 873· π. Μοῖραι ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 172· παρδασία ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 742· ἀοιδαὶ Εὐρ. Μήδ. 421· Βάκχιος π., παλαιὸς οἶνος, Ἀντιφάν. ἐν Ἀθήλ. 15, πρβλ. Ἄλεξιν ἐν «Κύκνῳ» 1· ἐχθρὸς ἡ π., παμπάλαιος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1037.

πᾰλαιγονία, ἡ, ἀρχαιότης, διάφ. γραφὴ ἐν Ὀρφ. Λιθ. 182.

πᾰλαί-γονος, ον, = **παλαιγενής**, Πινδ. Ο. 13. 70., 14. 5, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Πανηγύρει» 1.

πᾰλαι-ένδοξος, ον, ὁ ἐκ παλαιῶν χρόνων ἔνδοξος, παλαιὰν ἔχων φήμην, Φίλων 2. 437.

πάλαι-ετής, ές, παλαιὸς κατὰ τὰ ἔτη, γέρων, Ἡσύχ.

πᾰλαί-θεος, ὁ, ἀντὶ **παλαιὸς θεός**, Ἡσύχ., Φώτ.

πᾰλαί-θετος, ον, ὁ ἐκ πολλοῦ χρόνου ἀποτεθείς, φυλαχθείς, παλαίθετα κᾶλά, «ξηρὰ ξύλα ἐκ πολλοῦ ἀποτεθέντα χρόνου» Σουΐδ. ἐν λέξ. κᾶλα παλαίθετα, Καλλ. Ἀποσπ. 459· καθόλου, ἀρχαῖος, παλαιός, ὕμνος Ἴων παρ' Ἀθην. 634F.

πάλαι-μάτωρ, -ορος, ἡμαρτημένως ἀντὶ **παλαιομάτωρ**.

πάλαιρι, Αἰολ., **παλαιόν**, Ἡρωδιαν. Π. 930, 4.

πᾰλαιμονέω, παλαίω ἢ μάχομαι, Πινδ. Π. 2. 112· πρβλ. **Παλαίμων**.

παλαιμόντια, τά, ἑορτὴ τοῦ **Παλαίμονος**, Γλωσσ.

Πᾰλαίμων, -ονος, ἀρσ. κύρ. ὄνομα, ἐπώνυμον τοῦ Μελικέρτου υἱοῦ τῆς Ἰνοῦς, ὅστις ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὡς θαλάσσιος θεὸς προστάτης τῶν ναυαγῶν (πρβλ. Οὐεργιλ. Γεωργ. 1. 437, Δίν. 5. 823), ἐν τῇ Λατ. λέγεται καὶ Portunus, Εὐρ. Ι. Τ. 271, Δυκόφρ. 228· ὡσαύτως ἐπώνυμον τοῦ Ἡρακλέους, ὁ αὐτ. 663, Ἡσύχ.· — **Πᾰλαιμώνιον**, τό, ὁ ναὸς τοῦ Παλαίμονος, Συλλ. Ἐπιγρ. 1104. (Πιθαν. ἐκ τοῦ παλαίω).

παλαιο-γενής, ές, = **παλαιγενής**, Ἀριστοφ. Νεφ. 358.

πᾰλαιό-γονος, ον, = **παλαίγονος**, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Σατρίαις» 1· Ἀνθ. Πλαν. 295.

παλαιό-δουλος, ὁ, ὁ ἐκ παλαιοῦ δοῦλος, κληρονομικὸς δοῦλος, Φίλων 2. 468.

παλαιό-θερμος οἶνος, παλαιὸς καὶ θερμός, Κ. Μανασσ. ἐν Annu. des Etudes Gr. IX, σ. 51.

πολαιοθέτης· «παλαισπράγμων. δραστήριος» Ἡσύχ.

παλαιό-κτητος, ον, ὁ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου κτηθείς, Ἰουλ. Πολυδ. ἑρμην. κ. καθημερ. ἔκδ. Boucherie σ. 102.

παλαιο-λογέω, λέγω περὶ παλαιῶν πραγμάτων, Ἀπ. Ἰδηρ. 2.

παλαιο-μάγαδις, ὁ, = **μάγαδις**, Ἀθήν. 182B.

παλαιο-μάτωρ, -ορος, ἡ, παλαιὰ μήτηρ, Εὐρ. Ἱκέτ. 628.

πάλαιο-μώλωψ, -ωπος, ὁ, παλαιὸς ἐν δόλοις, πανοῦργος, Λατ. veterator, Γλωσσ.

παλαιό-πλουτος, ον, πλούσιος ἐκ παλαιοῦ χρόνου, ὡς τὸ **ἀρχαιόπλουτος**, Θουκ. 8. 28· ἀντίθετον τῷ **νεόπλουτος**.

πάλαιο-πράγμων, ον, γεν. ονος, ὁ παλαιόθεν ἠσκημένος εἰς πράγματα, ὑποθέσεις, Ἡσύχ. ἐν λ. **παλαιοθέτης**.

παλαιόρ· «μωρός» Ἡσύχ. (διορθωτ. **παλεόρ**-).

πάλαιο-ράφος, ον, ὁ παλαιὰ ῥάπτων, διορθωτής, Γλωσσ.

παλαιός, ά, όν· Αἰολ. **πάλαυος** Εὐστ. 28. 33, Ὁμωτ. **πάληος** Ετυμολ. Μέγ. 32. 6· ἀλλὰ **παλᾱός** Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 992· Λακων. **παλεόρ** (ἴδε κατωτ.)· — ὁμαλὸν συγκρ. **παλαιότερος** Πινδ. Ν. 6. 90, Θουκ. 1. 1, Πλάτ., κλ.· **παλαιότατος** Πλάτ. Τίμ. 83Δ, κτλ.· ἀλλὰ συνηθέστεροι τύποι εἶναι **παλαίτερος**, **παλαίτατος** (ἐκ τοῦ **πάλαι**), Πινδ. Π. 10. 90, Ν. 7. 65, Θουκ., κλ., ἴδε ἄνωτ. (Ἡ παραλήγουσα παρὰ ποιηταῖς ἔστιν ὅτε εἶναι βραχεῖα, Σοφ. Ἀποσπ. 655, Εὐρ. Ἠλ. 497, Δαμόκρ. παρὰ Γαλην. 13. 821D, 862B· ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις ὁ Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 4. 18 φαίνεται ὅτι εἶχεν ἀναγνώσῃ **παλεύς**, πρβλ. Θεογνώστ. Κανόνας 50. 3, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Αυσ. 988· ἐν τῷ ὑστάτῳ τούτῳ χωρίῳ ὁ Δινδ. ἀποκαθίστησι τὸν Λακωνικὸν τύπον **παλεόρ**, πρβλ. Ahr. D. D. σ. 71). **I.** παλαιὸς κατὰ τὰ ἔτη, α) τὸ πλεῖστον ἐπὶ προσώπων, γέρων, ἡλικιωμένος, γηραιός, ἢ νέος ἠὲ παλαιὸς Ἰλ. Ξ. 108· νέοι ἠὲ παλαιοί Ὀδ. Δ. 395· παλαιῷ φωτὶ ἐοικώς Ἰλ. Ξ. 136· ὡσαύτως, παλαιὸς γέρων, παλαιὰ γρηῦς Ὀδ. Ν. 432, Τ. 346, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 670· χρόνῳ παλαιῷ Σοφ. Ο. Κ. 112· ἐν παλαιτέροισι Πινδ. Ν. 8. 127· ἔνθα δὴ παλαίτατοι θάσσουσι Εὐρ. Μήδ. 68· — ὡσαύτως ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀνόητος, βλαξ (**παλεόρ**· «μωρός» Ἡσύχ.), Ἀριστοφ. Αυσ. 988· πρβλ. **Κρόνιος**. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, οἶνος Ὀδ. Β. 340· νῆες .. νέαι ἠὲ π. αὐτόθι 293· τρυξ π. καὶ σαπρὰ Ἀριστοφ. Πλ. 1086· [τριήρεις] παλαιαὶ ἀντὶ καινῶν Αυσ. 179. 37· ὑποδήματα Πλάτ. Μένων 91D, κτλ. **II.** εἰς ἀρχαίους χρόνους ἀνήκων, ἀρχαῖος, **1)** ἐπὶ προσώπων, ξεῖνος π., παλαιὸς φίλος, Ἰλ. Ζ. 215, Σοφ. Τρ. 263, Εὐρ. Ἄλκ. 212· παλαιοῦ Δαρδανίδαο Ἰλ. Α. 166, πρβλ. Ὀδ. Β. 118· Μίνως παλαίτατος ὧν ἀκοῇ ἴσμεν Θουκ. 1. 4· οἱ πάνυ π. ἄνθρωποι Πλάτ. Κρατ. 411Β· οἱ π., οἱ ἀρχαῖοι, Λατιν. veteres, Θουκ. 1. 3, Γραμμ. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, λέκτρα Ὀδ. Ψ. 296· παλαιὰ τε πολλά τε εἰδὼς Η. 157· καινὰ καὶ π. ἔργα Ἡρόδ. 9. 26· νόμοι Αἰσχύλ. Εὐμ. 778· κατὰ τὸ νόμιμον τὸ π. καὶ ἀρχαῖον Αυσ. 107. 41· κατὰ τὸν π. λόγον Πλάτ. Γοργ. 499C· ἡ π. παροιμία ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 329Α· παλαί' ἀν [εἴη], ἐξ ὅτου Σοφοκλ. Φιλ. 493, πρβλ. Αἴ. 622· — ἐπὶ τόπων, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 17, Σοφ. Ἠλ. 4, κτλ.· — τὸ παλαιόν, ὡς ἔπίρρ., ὡς τὸ πάλαι, κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους, ἄλλοτε, Ἡρόδ. 1. 171, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 101 (λυρ.), κλ.· τό γε παλαιὸν Πλάτ. Κρατ. 401C, κλ.· — ὡσαύτως, ἐκ παλαιοῦ, ἀπὸ παλαιοῦ χρόνου, Ἡρόδ. 1. 157, Ἀντιφῶν 115, 23, Θουκ. 1. 2· ἐκ παλαιοτέρου, ἀπὸ παλαιοτέρου χρόνου, Ἡρόδ. 1. 60· ἐκ παλαιοτάτου Θουκ. 1. 18· — ἀρχαῖα καὶ παλαιά, Δημοσ. Αυσ. 107. 40, Δημ. 597. 18 (πρβλ. Σοφ. Τρ. 553). — ὡς ἐν τῇ Λατ. prisca et vetusta, Ruhnk. Vell. Pat. 1. 16. 3. **3)** ἐπὶ πραγμάτων ὡσαύτως, α) ἐπὶ καλῆς σημασίας, παλαιός, ἐπὶ μακρὸν χρόνον διατηρούμενος, π. ὅλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δος, δόξα, φήμη κλ., πρβλ. **παλαιόπλουτος**· ἑπομένως, ἐπὶ τὸ ἰσχυρότερον σεβάσμιος, τετιμημένος, ἅπερ παλαιότατα ἀνθρώποις, quae hominibus antiquissima sunt, Ἀντιφῶν 141. 34.

β) ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀπηρχαιωμένος, ἄχρηστος, ὡς τὸ ἀρχαῖον, Αἰσχύλ. Πρ. 317, Σοφ. Ο. Τ. 290.

παλαιότης, ητος, ἡ, ἀρχαιότης, ἀπηρχαιωμένος χαρακτήρ, π. γὰρ τῷ λέγῳ γ' ἔνεστί τις Εὐρ. Ἑλ. 1056· ὑπὸ παλαιότητος Πλάτ. Κρατ. 421D· εἴτε π. εἴτε σαπρότης ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 609Γ· — ἐπὶ προσώπων, Αἰσχίν. 33. 34.

παλαιο-τόκος, ον, ἐπὶ γυναικός, ἡ πρὸ πολλοῦ τεκοῦσα, Ἀρεταί. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 2, 3.

παλαιοτροπία, ἡ, ἴδε τὸ ἑπόμενον.

παλαιό-τροπος, ον, ὁ κατὰ παλαιὸν τρόπον ὢν ἢ πεποιημένος, «χαρακτὴρ (τῆς διδασκαλίας) π. ὤν». «βωμοὶ παλαιότροποι» Τάφλ. ἐν βίῳ Πυθ. 23, Νικομ. Θεολ. Ἀριθμ. 2, σ. 129, ἐκδ· Ast. — οὐσιαστ. **παλαιοτροπία**, Εὐστ. 531. 40.

παλαιουργέω, ἐπισκευάζω παλαιὰ πράγματα, μεταγεν.

παλαιουργός, ὁ, (*ἔργω) ὁ τὰ παλαιὰ ἐπιρράπτων ὑποδήματα, ἐμβαλωματής, Πολυδ. Ζ', 82.

παλαιο-φανής, ές, ὁ φαινόμενος παλαιός, Γεωπ. 7. 24, 1.

παλαιό-φρων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων φρένας γέροντος, φρόνιμος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 838, Ἱκέτ. 593.

παλαιόχρονος, ὁ, ἡ, μακραίων, Κ. Μανασσ. Χρον. 6047.

παλαιοχωρίον, τό, παλαιὸν χωρίον, Ἄννα Κομν. 442 (διορθωτέον **παλαιοχώριον**).

παλαιόω: ἀόρ. **ἐπαλαίωσα** Ἐβδ. (Θρῆνοι Ἱερεμ. Γ', 3)· πρκμ. **πεπαλαίωκα** Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. η', 13· (παλαιός). Ποιῶ παλαιόν, παλαιώνω, Ἐβδ. (Ἰὼβ Θ', 5, ἔνθ' ἀνωτ.)· — τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ. (ἐνεστ.) γίνομαι παλαιός, κατατρίβομαι, φθείρομαι ἐκ τῆς ἡλικίας, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 12, 7, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 32, 2, κ. ἀλλ.· πεπαλαιωμένον ἔκπτωμα τοῦ βραχίονος, παλαιόν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 783, 38. **II.** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, γίνομαι παλαιὸς ἢ ἄχρηστος, «ξεθυμασμένος», ἐπὶ οἴνου, Ἀθήν. 33Α· τὸ .. παλαιούμενον Πλάτ. Συμπ. 208Β, πρβλ. Τίμ. 59C. **III.** ὡς τὸ Λατ. antiquare, καταργῶ, ἀκυρῶ νόμον, Καιν. Διαθ (ἔνθ' ἀνωτ.).

παλαιο-πλούσιος, ον = **παλαιόπλουτος**, Φίλων 1. 233.

Παλαίπολις, ιως, ἡ, «τὸ πάλαι Ἄργος» Ἡσύχ.· ὡς προσηγ. **παλαίπολις**, ἡ πάλαι πόλις, «ἡ ἐμὴ παλαίπολις» Εὐσταθ. Πονημάτ. 237, 92.

πάλαισμα [ᾰ], τό, τέχνασμα τοῦ παλαιστοῦ, τέχνασμα ἐν τῇ πάλῃ πρὸς πτῶσιν τοῦ ἀντιπάλου, παρὰ ἓν π. ἑόραμε νικᾶν Ἡρόδ. 9. 33· ἓν μὲν τόδ' ἦδη τῶν τριῶν παλαισμάτων Αἰσχύλ. Εὐμ. 589· παλαίσματα, κατορθώματα παλαιστικά, Πινδ. Ο. 9. 20, Π. 49, Πλάτ. Φαῖδρ. 256Β **2)** ἐπὶ παντὸς ἀγῶνος, ἀγών, Αἰσχύλ. Ἀγ. 63, Εὐμ. 776, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 880, Εὐρ. Μήδ. 1214· παλαίσματ' ἡμῶν ὁ βίος ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 550.

3) πᾶς δόλος ἢ τέχνασμα, καθόλου, ὑπεκφυγή, Ἀριστοφ. Βάτρ. 689, πρβλ. 878· π. δικαστηρίου, τέχνασμα δικαστικόν, Αἰσχίν. 83, 16· σόφισμα .. καὶ π. τῶν ἀκουόντων Διον. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 12· — ὦ Θετταλὸν π., λεγόμενον πρός τινα, Ἀθήν. 308Β.

παλαισμός, οῦ, ὁ, = **πάλαισμα**, Γρηγ. Ναζ. Ὡδ. 2. 45, σ. 107 Boiss.

παλαισμοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **πάλη**, ἡ τέχνη τοῦ παλαιστοῦ, Ἰλ. Ψ. 701, Ὀδ. Θ. 103, 126, Σιμων. ἐν Ἀνθολ. Πλανούδη 1. 2.

παλαίστα, Αἰολ. = Ἀττ. **παλαστή**, Ἀλκαίου Ἀποσπ. 33. 6.

πάλαι-στᾰγὴς οἶνος, οἶνος ὅστις ἐκ τῆς παλαιότητος κατέστη πηκτός, Νικ. Θηρ. 591.

παλαιστέον, ῥημ. ἐπίθ., ἴδε **παλαίω** II.

πάλαιστέω, ἀπωθῶ διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρός, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 1, ἴδε Εὐστ. 1415. 21· ὅρα **παλαστή**.

παλαιστή, ἡ, μεταγενέστ. τύπος τοῦ **παλαστή**, ὃ ἴδε.

παλαιστής, οῦ, ὁ, (παλαίω) ὁ παλαίων, ὁ ἔχων ὡς ἐπάγγελμα τὸ παλαίειν, Ὀδ. Θ. 246, Ἡρόδ. 3. 137, Πλάτ., κτλ.· ἄνδρες π Ἀριστοφ. Λυσ. 1083 παῖδες π. Συλλ. Ἐπιγρ. 1969· σὺν σάκει .. π., ἐπὶ στρατιωτῶν, Σοφ. Ἀποσπ. 738. **2)** καθόλου, ἀντίπαλος, ἐχθρός, τοῖον παλαιστὴν νῶν παρασκευάζεται ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ, δυσμαχώτατον τέρας Αἰσχύλ. Πρ. 920· σοφὸς π. κεῖνος, ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως, Σοφ. Φ. 431· δεινὸς π., ἐπὶ σώματος στρατιωτῶν, Εὐρ. Ἱκέτ. 704· ἔγθερμος μνηστήρ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1206 **II.** Ἀλεξανδρ. ἀντὶ **παλαστή**, Ἐβδ. (Ἔξοδ. ΚΕ', 23, Γ' Βασιλ. Ζ', 24).

παλαιστιαῖος, α, ον, μεταγεν. τύπος τοῦ **παλαστιαῖος**, ὃ ἴδε.

παλαιστικός, ή, όν, (παλαίω) ἔμπειρος εἰς τὴν πάλην, Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 14, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 14, κτλ.· — ἡ παλαιστική (ἐξυπ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ παλαίειν, Παυσ. 1. 39, 3, κτλ.· — ἐπίρρ. **-κῶς**, Πολυδ. Γ', 149. **II.** ἰσχύς **παλαιστική**, ἡ προσγινομένη ἐκ τῆς πάλης, Πλούτ. 2. 130Α. — Πρβλ. **παλαιστρικός**.

Παλαιστινιάρχης, ὁ, ἄνομα ἵππου, Ἐπιγρ. τοῦ ἱπποδρόμου Κωνσταντινουπόλεως, Mitth. d. d. arch. Inst. V, σ. 304.

παλαιστόριον, τό, τόπος ἔνθα ἐγυμνάζοντο οἱ παλαισταί, μεταγενέστ.

παλαιστός, ὁ, = **παλαιστή**, **παλαστή**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1863.

πάλαιστρα, ἡ, (παλαίω) σχολὴ ἔνθα ἠσκοῦντο οἱ παλαισταὶ διδασκόμενοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ δημοσίων διδασκάλων, Ἡρόδ. 6. 126, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 782, Εὐρ. Ἡλ. 528, Ἀριστοφ., κτλ.· εἰς π. φοιτᾶν Πλάτ. Γοργ. 456D· πέμπουσιν εἰς διδασκάλων μαθησομένους καὶ γράμματα καὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἐν παλαίστρα Ξεν. Λακ. 2. 1· πρβλ. **πάλη**. **II.** μεταφορ., πᾶσα σχολή, ἡ τοῦ Ἀλεξάνδρου π. Πλουτ. Δημήτρ. 4· ἡ τοῦ Σωκράτους π. Λογγῖν. 4. 4· οὕτως ἐν τῇ Λατ. ἦν ἐν χρήσει τὸ ludus.

πάλαιστρικός, ή, όν, (παλαίστρα) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν παλαίστραν, ὁ συχνάζων εἰς αὐτήν, Ἄλεξις ἐν Ἀθήν. 70, Ἀριστ. Κατηγ. 8, 26· — Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τὸν τρόπον τῆς παλαίστρας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1206. **II.** μεταγεν. συγγραφεῖς συνέχεον αὐτὸ πρὸς τὸ **παλαιστικός**, ὡς Πλούτ. 2. 639Γ, ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 242· — ἐν Θεοφρ. Χαρακτ. 5, ἀντὶ αὐλίδιον παλαιστρικόν, τὰ ἄριστα Ἀντίγραφα ἔχουσι **παλαιστριαῖον**.

πάλαιστρίτης [ῐ], **ου**, ὁ, ὅμοιος πρὸς παλαιστήν, ἀθλητικός, Καλλ. Ἀποσπ. 191, Πλούτ. 2. 274D· π. θεὸς ὁ τῆς παλαίστρας, Βαθρ. 48. 5· — οἱ παλαιστρῖται, οἱ ἐν τῇ παλαίστρᾳ γυμναζόμενοι, Συλλ. Ἐπιγρ. 2697.

παλαίστρο-φύλαξ [ῠ], ᾰκος, ὁ, ὁ φύλαξ ἢ ἐπιμελητὴς τῆς παλαίστρας, Ἱππ. 1201Γ, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 411, Δίλ. Ποικ. Ἱστ. 8. 14.

παλαίτερος, **παλαίτατος**, ἴδε ἐν λ. **παλαιός**.

παλαιφαγος, ον, ὁ πάλαι ἐσθιόμενος, ἐπὶ τῆς ὄρυός, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ ἐβαλανηφάγουν, διάφ. γραφὴ ἀντὶ **παλαίφατος**, ἴδε **παλαίφατος** II.

παλαιφάμενος, η, ον, = **παλαίφατος**, Ποιητὴς παρὰ τῷ Μεγάλῳ Ἐτυμολόγῳ 595. 33.

πάλαι-φᾰτος, ον, (√ΦΑ, φημί), ποιητ. ἐπίθ., **I.** ὁ πρὸ πολλοῦ χρόνου λαληθείς, ἢ μάλα δὴ με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει Ὀδ. Ι. 507, Ν. 172· πρβλ. Πινδ. Ο. 2. 72, Σοφ. Ο. Κ. 454· π. λόγος, ἀραί Αἰσχύλ. Ἀγ. 750, Θήβ. 766.

II. ὁ περὶ οὗ πρὸ πολλοῦ ἔχει γίνῃ λόγος, ὁ πάλαι φημιζόμενος, περίφημος, ὄρυὸς παλαιφάτου, «τῆς πάλαι φατιζομένης, περὶ ἧς παλαιὰ μυθεύεται» Σχόλ., Ὀδ. Τ. 163 (μετὰ διαφόρων γραφῶν: **παλαίφαγος**, **παλαίφυτος**, ἴδε Ἡσύχ.).

2) καθόλου, ἀρχέγονος, παλαιός, πάνυ ἀρχαῖος, γενεά Πινδ. Ν. 6 54· γένος Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 532· οὕτω, π. πρόνοια Σοφ. Τρ. 823· Δίκα ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1381· Ἀχαρναὶ δὲ παλαίφατοι εὐάνορες, εἴχον γενναίους ἄνδρας ἀπὸ παλαιοῦ χρόνου, Πινδ. Ν. 2. 25.

παλαίφυτος, ον, ὁ πάλαι φυτευθείς, ἐπὶ τῆς ὄρυός, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **παλαίφατος** (Ὀδ. Τ. 163), ἴδε **παλαίφατος** II.

πάλαι-χθων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ διαμένας ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἔν τινι χώρᾳ, παλαιὸς κάτοικος, αὐτόχθων, Ἄρης Αἰσχύλ. Θήβ. 105· δῆμος Ἐπιγράμμ. παρ' Αἰσχίν. 81. 13 (Ἀνθ. Π. παράρτ. 362).

παλαί-χρονος, ον, ἀρχαῖος, Τζέτζ. Ὁμ. 385.

πάλαίω, Αἰολ. **πάλαιμι**· Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 23. 26· Βοιωτ. **παλήω** αὐτόθι 43. 28· μέλλ. **παλαίσω** ἀόρ. **ἐπάλαισα** (πάλη). — Παλαίω ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «παλαίβω», οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι οὐδὲ παλαίσεις Ἰλ. Ψ. 621· καί νύ κε τὰ τρίτον .. ἐπάλαιον αὐτόθι 733· παλαίουσ' ἐς τρίτον Σοφ. Ἀποσπ. 678. 13· οἱ ἐπιστάμενοι παλαίειν Πλάτ. Πρωτ. 350Ε· ἐπάλαισαν κάλλιστα Ἀθηναίων ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 94C· τὸν παλαίσαντά ποτ' ἐκεῖνον, τὸν ποτε περίφημον ἐκεῖνον ὡς παλαιστήν, Δημ. 537. 15. **2)** παλαίω τινί, παλαίω μέ τινα, Φιλομηλείῳ ἐπάλαισεν Ὀδ. Δ. 343, Ρ. 134· λέοντι Πινδ. Π. 9. 15· — μεταφορ., παλαίω, ἀγωνίζομαι πρὸς δυστύχημά τι, ἄτῃσι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 411· φόνῳ Πινδ. Ν. 8. 47· πολλαῖς ζημίαις Ξεν. Οἰκ. 17. 2. — (Περὶ τοῦ ἐν Ἡροδ. 8. 21, ἴδε **παλέω**). **II.** μετ' αἰτ., νικῶ, λόγον λόγῳ παλαιστέον Ἀνέκδ. Ὀξον. 3. 216· — παθ., παλαισθείς, ἡττηθείς, καταβληθείς, Εὐρ. Ἡλ. 686· βαρὺς παλαίεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 678. **III.** μετ' ἀπαρ., πειρῶμαι, προσπαθῶ, Ἀχιλλ. Τάτ. 3. 1.

παλαίωμα, τό, τὸ γενόμενον παλαιόν, ἀρχαιότης, Ἐβδ. (Ἰὼβ ΛΣ', 28).

παλαίωσις, ἡ, (παλαιόομαι) τὸ γίνεσθαι παλαιόν, μάλιστα ἐπὶ οἴνου, παλαίωσιν δέχεσθαι Στράβ. 243, πρβλ. Πλούτ. 2. 656Β, Ἀθήν. 33Β· ἡ π. τῶν ἱματίων Achmes Ὀνειρ. 158

παλακίζω, **παλακισμός**, ἴδε **πηλακ-**.

παλᾰμάομαι: μέλλ. **-ήσομαι**· ἀποθ. (παλάμη)· — ἐκτελῶ, ταῖς χερσὶ παλαμᾶσθαί τι Ξεν. Κύρ. 4. 3, 17. **II.** ὡς τὰ ῥήματα μηχανάομαι, τεχνάζω, Ἀριστοφ. Ἀχ. 659, Νεφ. 176· τόλμημα παλαμήσασθαι Εἰρ. 94. — Ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει μεταχ. ἐνεργ. ἀορ.· «παλαμήσας· τεχνάσας». (Ἐντεῦθεν τὸ ἄνομα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παλαμήδης· οὕτω καὶ ὁ τεχνίτης Δαίδαλος ἐλέγετο υἱὸς τοῦ Παλαμάονος ἢ Εὐπαλάμου).

παλάμη [ᾰ], ἡ· Ἐπικ. γενικ. καὶ δοτ. **παλάμηφι, -φιν**· — ποιητικὸν ὄνομα, ἡ παλάμη τῆς χειρός, ἡ χείρ, μάλιστα ὡς χρησιμεύουσα εἰς τὸ ἔχειν ἢ κρατεῖν τι, κτλ., παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος Ὀδ. Α. 104· ἔγχος παλάμηφιν ἀρήρει Ἰλ. Γ. 338, πρβλ. Δ. 238, κτλ.· παλάμα δονέων Πινδ. Π. 1. 85. **2)** ἡ χεὶρ ὡς χρησιμεύουσα εἰς ἔργα βίας, πάσχειν τι ὑπ' Ἄργος παλαμάων, ὑπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Ἄρ., Ἰλ. Γ. 128, πρβλ. Ε. 558, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 865· ὄθεν, ἔργον βίας, βιαία πρᾶξις, ῥέζειν παλάμαν Σοφ. Φιλ. 1206. **3)** ἡ χεὶρ ὡς χρησιμεύουσα εἰς ἔργα τέχνης κτλ., Ἡσ. Θ. 580, Ἀσπὶς Ἡρ. 219, 330, πρβλ. Ἰλ. Ο. 411· ἐργατίναις π. Συλλ. Ἐπιγρ. 2169. 7, κ. ἀλλ. **II.** μεταφορ., εὑρυΐα, τέχνη, ἐπινόημα, σχέδιον, μέθοδος, εἴτε ἐπὶ καλῆς εἴτε ἐπὶ κακῆς σημασίας, π. βιότου, ἐπινόημα πρὸς συντήρησιν ἢ διατροφήν, Θέογν. 624, πρβλ. 1002, Ἡρόδ. 8. 19, Σοφ. Φιλ. 177· ἰδίως ἐπὶ τῶν θεῶν, θεοῦ σὺν παλάμᾳ, θεῶν παλάμαι, παλάμαις Διός, τεχνάσματα τῶν θεῶν, ἐπίνοιαι, Πινδ. Ο. 11 (10). 25, Π. 1. 94, Ν. 10. 121· πυκνότατος παλάμαις, ἐπὶ τοῦ Σισύφου, ὁ αὐτ., ἐν Ο. 13. 73, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 165, κτλ.· παλάμας παντοίας πλέκειν Ἀριστοφ. Σφ. 645· π. πυριγενής, ἐργαλεῖον ἐκ τοῦ πυρὸς γεννηθέν, δηλ. ξίφος, Εὐρ. Ὀρ. 820. **III.** ἔργον τῆς χειρός, ἔργον τέχνης, Ἡσύχ.· πρβλ. Λατ. manus Mentoris, ἡ τοῦ τεχνίτου χείρ, Ruhnk. Ep. Cr. σ. 101. (Πρβλ. Λατιν. palm-a, palm-us· Ἀγγλο-Σαξον. folm· Ἀρχ. Γερμαν. volm-a· ὅθεν **παλαμ-άομαι, παλαμ-ναῖος, παλαμ-ήδης**).

Παλαμήδειος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Παλαμήδην, «Παλαμήδειον ἀβάκιον» Ἐτυμ. Μέγ. 666, 21, Εὐστ. 1396· Π. βούλευμα Ἀλκίφρ. 3, 4· Π. ἔπος Ζωναρ. 1511· Π. λόγος Σουΐδ.· Π. μηχάνημα Ἄννα Κομν. σ. 7· σκέμμα σ. 47.

Παλαμήδης, ὁ, γενικ. **-ους**, Εὐρ. Ὀρ. 433, Πλάτ., κλ.: δοτ. **-ει** ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 41Β, **-εῖ** Κόϊντ. Σμ. 5. 198· αἰτ. **-ην** Πλάτ. Ἐπιστ. 311Δ· **-εα** Εὐρ. Ι. Α. 198· ἀλλ' ἀπαντῶσι τύποι τινὲς κατὰ τὴν πρώτην κλίσιν, δοτ. **-ῃ** Δημώδ. (ἴδε Σοφ. Ἀποσπ. 426), αἰτ. **-ην** Πλάτ. Φαῖδρ. 261D· (παλάμη) — ὄνομα ἥρωος μὴ μνημονευομένου ὑπὸ τοῦ Ὁμ., κυρίως ὁ ἐφευρετής, περὶ οὗ ἴδε Σοφ. Ἀποσπ. 379, Ἀριστοφ. Θεσμ. 770, Βάτρ. 1451, Παυσ. 2. 20, 3, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 432· — ἐντεῦθεν τὸ ἐπίθετον **Παλαμηδικόν** γε .. τοὐξεύρημα, δηλ. σοφὸν καὶ εὐμήχανον, Εὔπολις ἐν Ἀδηλ. 2. — Δράματα φέροντα τὸ ὄνομα τοῦ Παλαμήδους ἔγραψαν καὶ οἱ τρεῖς Τραγικοί.—Ἴδε Κόϊντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 240.

παλάμημα, τό, ἐπινόημα, σχέδιον, Αἰλ. π. Ζ. 1. 32.

παλαμίας· «τεχνίτης παρὰ τοῖς Σαλαμινίοις» (ἐν Κύπρῳ) Ἡσύχ.

παλαμίς, -ίδος, ἡ, = **ἀσπάλαξ**, Ἀλέξ. Τραλλ. 11. 652.

παλαμναῖος, ὁ, [καὶ **παλαμνάϊα**] ἐκ τοῦ **παλάμη**, ὁ τῇ ἰδίᾳ παλάμῃ, δηλ. χειρὶ ἀνελών τινα, ὄθεν, ὡς τὸ **αὐτόχειρ**, ὁ τῇ ἰδίᾳ χειρὶ φονεύων τινά, τινος Σοφ. Τρ. 1207· ὁ μεμολυσμένος ἑνεκα φόνου, ἔνοχος φόνου, ἱκέτης μήπω ἐξαγνισθείς, ὡς τὸ **προσπρόπαιος**, Αἰσχύλ. Εὐμ. 448, Σοφ. Ἡλ. 587, Ὑπερείδ. παρ' Ἁρποκρ.· — ὦ παλαμναίη, ὦ κατηραμένη, ἐπὶ τῆς ἀλώπεκος, Παβρ. 82. 6. **2)** ὡς ἐπίθετ., τῷ π. ξένῳ, τῷ βδελυρῷ, Φρύνιχ. Τραγ. ἐν Ἀδηλ. 2· παλαμναῖαι ἱκεσίαι, αἱ ὑπὲρ φόνου γιγνόμεναι, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 709· π. γνώμη, ἀληθρία, Συνέσ. 224C· ἀραὶ παλαμναιόταται ὁ αὐτ. 161Α. **II.** ἀλάστωρ, ὁ ἐκδικητὴς τοῦ αἵματος, μὴ παλαμναῖον λάθω Εὐρ. Ι. Τ. 1218· δαίμονες π., θεότητες ἐκδικητικαί, Τίμ. Λοκρ. 105, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 18· Ζεὺς π. Ἀριστ. π. Κόσμ. 7, 3· πρβλ. Πολυδ. Ε'. 131, Ἐτυμολ. Μέγ. 647, 43· Φώτ.

παλάσιον, τό, = **παλάθιον, παλάθη**, Ἀριστοφ. Εἰρήν. 574.

πάλασσω· μέλλ. **-ξω**· παθ. πρκμ. **πεπάλαγμαι**. Ἐπικ. ῥῆμα, ῥαντίζω, φύρω, μολύνω, μιαίνω, αἵματί τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν .. οὗδας Ὀδ. Ν. 395· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ Ἰλ. Ε. 100· αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον Ὀδ. Χ. 402· πεπάλακτο πόδας χεῖρας καὶ ὕπερθεν αὐτάδι 406· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, παλάσσετο χεῖρας, ἐμόλυνε τὰς χεῖράς του, Ἰλ. Δ. 169· παρ' Ὁμ. ἡ μετοχ. τοῦ παθ. πρκμ. **πεπαλαγμένος** εἶναι συνηθεστάτη, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 731· νιφετῷ πεπ. ὕδωρ Κόϊντ. Σμ. 12. 410. **2)** Παθ., ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ πράγματος, διασκορπίζομαι, ἐγκέφαλος πεπάλακτο Ἰλ. Λ. 98, Μ. 186· ἀλλά, Ἀσωπὸς .. πεπάλακτο κεραυνῷ, ἀντὶ ἐπέπληκτο, Καλλ. εἰς Δῆλ. 78. **II.** ἐν τῷ παθ. πρκμ. ἐπὶ ἀνθρώπων ἐξαγόντων κλήρους, οὓς ἔπαλλον ἐντὸς περικεφαλαίας, κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερές, ὁρίσατε τὴν τύχην σας διὰ κλήρου, Ἰλ. Η. 171· τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάσθαι ἄνωγον Ὀδ. Ι. 331· πεπάλαχθε κατὰ κληῖδας ἑρετμὰ Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 358. (Ἀμφότεραι αἱ σημασίαι προκύπτουσιν ἐκ τῆς κοινῆς ῥίζης τοῦ ῥήμ. **πάλλω**, σείω — διότι α') πρᾶγμά τι ῥαντίζεται ἢ σκορπίζεται σειόμενον ἢ τῇδε κἀκεῖσε αἰωρούμενον, πρβλ. **πάλη** (pollen), **παλύνω**· καὶ β') οἱ Ὁμηρικοὶ κλῆροι ἀείποτε ἐπάλλοντο ἐντὸς περικεφαλαίας, πρβλ. **πάλλω** Ι. 3, **πάλος, παλαχή**).

πάλαιμνος, λέξις πλασθεῖσα πρὸς ἐτυμολογίαν τοῦ **παλαμναῖος**, Ἐτυμολ. Μέγ. 648, 51.

παλαμοσκόποι, οἱ, = **χειρομάντεις**, Βαλσαμών.

παλαμοφορέω, φέρω ἐν τῇ παλάμῃ, Κ. Ἀκροπολίτ. εἰς Ἰω. Δαμασκ. Acta. SS. Mai. τ. 2. σ. 741, 45.

πάλαξις, εως, ἡ, μόλυνσις, μολυσμός, Πορφύρ. πρὸς Μαρκέλλαν. σ. 19, ἔκδ. Mai.

πάλαστή, ἡ, = **παλάμη**, ἐντεῦθεν ὡς μέτρον μήκους, = παλάμη, πλάτος τεσσάρων δακτύλων (περίπου 0,08 τοῦ μέτρου, πρβλ. **τέταρτον**), Κρατῖνος ἐν «Νόμοις» 9, Φιλήμων ἐν «Ἐτεοβρίταις» 1, κλ.· ἴδε **δοχμή**. — Τὸν παλαιὸν καὶ γνήσιον τύπον **παλαστῇ** ἐγκρίνει ὁ Φρύνιχ. 295, Φώτ., καὶ ἀπαντᾷ ἐν δοκίμῳ Ἀττ. ἐπιγραφ. (Συλλ. Ἐπιγραφ. 160· στήλ. 1. 28, 35, 37, κ. ἀλλ.) καὶ ἔστινι Μιλησίᾳ (αὐτόθι 2869. 13), καὶ **παλαστιαῖος** ἐν ἑτέρᾳ Ἀττ. (Συλλ. Ἐπιγρ. 93)· ἀλλὰ παρὰ μεταγεν. συγγραφ. ὁ τύπος παλαιστὴ ἐπεκράτησε καὶ εἰσήχθη ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων εἰς τὸ κείμενον τῶν δοκιμωτάτων συγγραφέων· ἴδε **παλαστιαῖος, πεντεπάλαστος, τριπάλαστος**, καὶ πρβλ. Perizon. εἰς Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 13. 3.

παλαστιαῖος, α, ον, ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος μιᾶς παλάμης, Ἡρόδ. 1. 50 (ὡς ὁ Δινδ. ἀντὶ **παλαιστ-**, ἴδε ἐν λ. **παλαστή**)· παρὰ μεταγεν. **παλαιστιαῖος**, Θεοφράστ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 7, 7, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 2, 5, Γεωπ. 2. 4, 2, κτλ.

πάλατιον, τό, — Λατιν. Palatium, ὁ Παλατῖνος λόφος, Διον. Ἀλ. 1. 31, κτλ.· — ἐντεῦθεν **παλᾰτῖνος, η, ον**, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λόφον τοῦτον, ὁ αὐτ. 2. 70.

πάλᾰχή, ἡ, (**παλάσσω** ΙΙ) πᾶν ὅ,τι ἔλαβέ τις διὰ κλήρου, «ἀρχή, λῆξις, μοῖρα, γενιὰ» Ἡσύχ.· ἐκ παλαχῆς = ἐξ ἀρχῆς, Νικ. Θ. 419, ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.· **παλαχῇθεν** «ἐκ γενεᾶς, ἐκ παλαιοῦ» Ἡσύχ.

παλεόρ. παλεύς, ἴδε ἐν λ. **παλαιός**.

πάλευμα, τό, ὄλεαρ, ὄλωμα, θέλγητρον, Ἀδηλ. ἐν Bast. εἰς Γρηγ. Κορίνθ. 1017.

παλευταί· «τὰ λίνα οἷς τὰ θηρία ἁλίσκεται» Φώτ.

πάλευτής, οῦ, ὁ, «παλευταί· οἱ τὰ λίνα ἱστῶντες, οἷς τὰ θηρία παλεύεται» Ἡσύχ.· θηλ. **πᾰλεύτρια**, ἡ, ἡ θηρευτικὴ περιστερά, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 7, 8, Φώτ. ἐν λ. **παλευέτει** μεταφορ. ἐπὶ πορνῶν, φιλῳδοὺς κερμάτων παλευτρίας Εὔβουλ. ἐν «Παννυχίδι» 1· ὡσαύτως **παλευτρίς, ίδος**, ἡ, Φώτ. ἐν λ. **παλευτά**.

παλευτικός, θηρευτικός Ἡσύχιος (ἔνθα ὁ κῶδ. ἔχει τὴν ἡμαρτημ. γραφ. **πατευτικός**, «πατευτικόν· θηρευτικόν»).

παλεύω, ἀγρεύω διὰ θηρευτικῶν πτηνῶν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1083, 1087· μεταφορ., παλ. τινά, ἐξαπατῶ, παγιδεύω τινὰ εἰς τὰ σχέδιά μου, Λατ. illicere, Πλούτ. 2. 52B, Σύλλ. 28, κλ., πρβλ. Ἰακώβ. εἰς Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 341, 569. (Ἴσως συγγενὲς τῷ **παλύνω**).

πᾰλέω, φθείρομαι, καταστρέφομαι, Ἡρόδ. 8. 21, εἰ παλήσειε ὁ ναυτικὸς στόλος. Ἕτεροι τύποι διατηροῦνται ἐν πολλαῖς γλώσσαις τοῦ Ἡσυχίου: «παλήσειε· διαφθαρείη. ἐπάλησεν· ἐφθάρη. πεπαλήκεναι· ἐκπεσεῖν. πεπαλημένα· βεβλαμμένα». Ὁ συντετμημένος τύπος «πεπαλιμένος· βεβλαμμένος» ἀπαντᾷ παρ' Ἡσυχ. καὶ Φωτίῳ (παρ' Ἡσυχ. ὁ Schm. ἐξέδωκε πεπαλ(η)μένος)· «πεπαλκέναι λέγεται τὸ ἐκπίπτειν τὰ πλοῖα» Ἡσύχ. — Πρβλ. **ἀποπαλέω, ἐκπαλέω**.

πάλη [ᾰ], ἡ, τὸ παλαίειν, κοινῶς «πάλαιμα», Λατιν. lucta, Ἰλ. Ψ. 635· ἢ πυξὶ ἠὲ πάλῃ ἢ καὶ ποσὶν Ὀδ. Θ. 206· κρατέων πάλῃ Πινδ. Ο. 8. 27. νικᾶν πυγμὴν καὶ πάλην Εὐριπ. Ἄλκ. 1031, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 795Β· π. μανθάνειν Ἀριστοφάν. Ἱππ. 1238· συχν. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 239, 245-6, 1421, κ. ἀλλ. — Ὁ **παλαιστὴς** ἔπρεπε νὰ βίψῃ κάτω τὸν ἀντίπαλον (καὶ ἔπρεπε νὰ ὀλίσθῃ καὶ κατέχῃ αὐτόν, Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 14)· περὶ τῶν διαφόρων τρόπων τῆς πάλης καὶ τῶν τηρουμένων συνηθειῶν κατ' αὐτὴν ἴδε Πλάτ. Νόμ. 396, Θεόκρ. 24. 109, Πλούτ. 2. 638D. **2)** καθόλου, μάχη, συμπλοκή, ἅπτειν πάλην τινί Αἰσχύλ. Χο. 866· π. δορὸς Εὐρ. Ἡρακλ. 159. (Ἐκ τοῦ **πάλλω**, κινῶ τῇδε κἀκεῖσε, ῥίπτω).

πάλη (ἡ **παλὴ** κατὰ τὰ Ἐνετ. Σχόλ. Ἰλ. Κ. 7, πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ προηγουμένου), ἡ, τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου, Λατ. pollen, π. ἀλφίτου Ἱππ. 614. 54, κτλ.· — πᾶσα λεπτὴ κόνις, σποδός, τέφρα, ἀνέπλησα τῶφθαλμὼ πάλης φυσῶν τὸ πῦρ Φερεκρ. ἐν «Ἰπνῷ» 5, πρβλ. Ἡσύχ. (Ἐκ τοῦ **πάλλω**, συγγενὲς δὲ τῷ **παλάσσω, παλύνω**, pollen, pulvis· ὅθεν **παιπάλη, πασπάλη**).

πάλημα, τό, = **πάλη**, τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου, Νικ. Ἀλεξιφ. 551

παλημάτειον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πάλημα**, «παλημάτιον, ῥόφημά τι» (Πολυδ. Ϛ', 62) Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 548. — Καθ' Ἡσύχ.: «παλημάτιον· τὸ λεπτότατον ἄλευρον».

παλήν, ὁ, λέξις τῶν Λυκίων ἀντὶ **βαλήν**, Συλλ. Ἐπιγρ. 4269.

πάλθοις· «τόξοις, σφενδόναις» Ἡσύχ.

παληύς, Βοιωτ. **παλαιύς**, Ἐτυμ. Μέγ. 35, 7.

πάλι, μεταγεν. ποιητ. τύπος τοῦ **πάλιν**, Ἀνθολ. Π. 5, 182,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καλλ. αὐτόθι 7. 520, παράρτ. 257. 22· πρβλ. Werm. εἰς Τρυφιόδ. (ὀρθότ. Τριφ-) σ. 417, Φρύνιχ. 284.

παλίβλαστος, ἴδε **παλίμ-**.

παλίβολος, ἴδε **παλίμ-**.

παλιγ-γένεια, ἡ, ἀναγέννησις, παλινόρθωσις, ἀνακαίνισις, ἐπὶ τοῦ κόσμου, τὰς ἐκπυρώσεις καὶ π. τοῦ κόσμου Φίλων 2. 501· παλιγγενεσίας ἡγεμόνες, ἐπὶ τοῦ Νῶε καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ, αὐτόθ. 144· ἡ περιοδικὴ π. τῶν ὅλων Μ. Ἀντων. 11. 1· ἡ ἀνάκτησις καὶ π. τῆς πατρίδος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 3, 9· ἐπὶ προσώπων, ἀνακαίνισις ζωῆς, ἐπάνοδος εἰς τὴν ζωήν, εἷς π. ὁρμᾶν Φίλων 1. 159· ἐπὶ τῆς μεταναστάσεως ἢ μετοικήσεως τῶν ψυχῶν, Πλούτ. 2. 998C, Κλήμ. Ἀλ. 539· ἐν χρήσει παρὰ Κικέρωνι ἐπὶ τῆς μετὰ τὴν ἐξορίαν ἀποκαταστάσεώς του, Ἀττ. 6. 6· — ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς συγγραφεῦσι, **1)** ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, ὅταν καθίσῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ Εὐαγγ. κ. Μα 6. ιθ', 28. **2)** ἀναγέννησις διὰ τοῦ βαπτίσματος, διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας Ἐπιστ. πρὸς Τίτ. γ', 5, πρβλ. Λουκ. μυίας ἐγκώμ. 7.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 503.

παλιγγενέσιος, **ον**, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν παλιγγενεσίαν, Κλήμ. Ἀλ. 217.

παλιγ-γενής, **ές**, ὁ ἐκ νέου γεννηθείς, Νόνν. Δ. 2. 650.

παλιγ-γλωσσος, **ον**, ὡς τὸ **παλίλλογος** **II**. 2, ἐναντιόφημος, ἀντιρρητικός, ψευδής, ἀγγελία Πινδ. Ν. 1. 88. **II**. ὁ κατὰ παράδοξον ἢ ξένην γλῶσσαν, ὁ αὐτ. ἐν Ι. 6 (5). 35.— Καθ' Ἡσύχ.: «παλιγγλώσσῳ· βλασφήμῳ»

παλίγ-γναμπτος, **ον**, πρὸς τὰ ὀπίσω κεκαμμένος, κέλευθοι Τρυφ. (ὀρθότ. Τριφ-.) 523· φέρεται **παλίγναμπτος** ἐν Ὀππ. Κ. 2. 305, Ἀλ. Ι. 54.

παλιγ-γνωστος, **ον**, ἐκ νέου γνωσθείς, ὃν ἐκ νέου ἔμαθέ τις, Ἡσύχ. ἐν λ. **παλινδαές**.

παλιγκάπηλεύω, εἶμαι **παλιγκάπηλος**, μεταπράτης, πωλῶ «λιανικῶς», Δημ. 1285. 6.

παλιγ-κάπηλος, ὁ, ὁ ἀγοράζων ἐμπορεύματα καὶ μεταπωλῶν αὐτὰ «λιανικῶς», μεταπράτης, Ἀριστοφ. Πλ. 1156· π. πονηρίας Δημ. 784. 9· πρβλ. **παλιμπράτης**.— Καθ' Ἡσύχ.: «παλιγκάπηλος· ὁ μεταβολος, ὁ τὸ αὐτὸ ἀεὶ ἀγοράζων καὶ πωλῶν».

παλιγ-κίνης, **ές**, ὁ εἰς τοὐπίσω κινούμενος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1315.

παλίγ-κλαστος, **ον**, ὀπίσω κεκλασμένος, σκολιός, αὐστηρός, ἐὐστροφος, ἀνάπodος, Ἡσύχ.

παλιγκοταίνω, μέλλ. **-ήσω**, ἐπὶ ἑλκῶν ἄτινα γίνονται πάλιν κακοήθη, πάλιν κακοηθεύονται, κοινῶς «ξαναθυμώνουν», Ἱππ. Ἀγμ. 700, 767, κτλ.

παλιγκοτέω, = **παλιγκοταίνω**, Ἱππ. 806C, 1228F.

παλιγκότησις, ἡ, ἐκ νέου φλέγωσις ἕλκους, Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 772· — καὶ **παλιγκοτία**, ἡ, ὁ αὐτ. περὶ Ἄρθρ. 830.

παλίγκοτος, **ον**, κυρίως ἐπὶ ἑλκῶν, ὁ ἐκ νέου γενόμενος κακοήθης, π. παθήματα, ὡς τὸ Λατ. dolores recrudescentes, denuo excandescentes, Γαλην. 12. 204· ὑπερθ. **-ώτατος**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 796, κτλ.· — οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ., αὐτῷ .. παλιγκότως συνεφέρετο, συνέβη εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν πρατέραν κακήν του τύχην, Ἡρόδ. 4. 156· φέρειν τὰ συμπίπτοντα μὴ π., ὑποφέρειν τὰς συμφορὰς οὐχὶ βαρυθύμως, Εὐρ. Ἀποσπ. 576. **II** μεταφορ., ἐπὶ νέας ἐκρήξεως πάθους, κακοῦ, ἐπίμονος, παλαιᾶς, ἀλλὰ τις οὐκ ἐμμὶ παλιγκότων ὀργᾶν Σαπρῶ 77· κληδόνες π., ἐπιβλαβεῖς, δυσάρεστοι φῆμαι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 863, 874· π. τύχη, ἐναντία τύχη, αὐτόθ. 571· πῆμα Πινδ. Ο. 2. 36· π. ὄψιν ἰδοῦσα Μόσχ. 4. 92· τὰ π. λέγειν Ἀντιφῶν παρὰ Στοβ. 122. 7. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἐχθρικός, δυσμενής, τινι Ἀριστοφ. Εἰρ. 390, πρβλ. Θεόκρ. 22. 58· οἱ παλίγκοτοι, οἱ ἐναντίοι, Πινδ. Ν. 4. ἐν τέλ., Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 376. (Συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ **πάλιν κότος**· ἀλλ' ἴδε **ἀλλάκοτος**, **νεόκοτος**.)

παλίγ-κραιπνος, **ον**, σφόδρα ταχύς, π. ποσὶ Ἀνθ. Π. 15. 27.

παλίγ-κτιστος, **ον**, ὁ ἐκ νέου κτισθείς, ἀνοικοδομηθείς, ἀνακαινισθείς, Γλωσσ.

παλίγ-κυρτος, ὁ, «ἁλιευτικὸν ἄγγειον· Πολύδευκος 'τῶν γὰρ πολεμίων αὐτομάτως καθάπερ εἰς παλίγκυρτον αὐτοὺς καθειπόντων'» Σουίδ.

παλιγξεστος ἢ **παλίγξυστος**, ὁ πάλιν ξεσθείς, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφάνου.

παλίδα τὴν ψαλίδα ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι, μὴ ἔχοντες τὸ Ψ, καὶ ἄλλα πολλὰ ῥήματα ἄλλως ἐξεφώνουν καὶ ἔλεγον καὶ ἔγραφον, Γ. Κεδρ. τ. Α', σ. 220, 17. ἔκδ. Β.— Κεῖσθω ἐνταῦθα τὸ ἱστορημάτιον τοῦτο εἴτε ὀρθὸν εἴτε καὶ μή, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησαυρ. Κουμανούδη.

παλιδερκής, **ές**, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **πανδερκής**, Ὀρφ. Ὕμν. 61, 1.

παλί-δορκος, **ον**, ὁ ὀπίσω βλέπων, Ἀλκμὰν 139.

πάλι-καμπής, **ές**, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ **παλιγκαμπής**, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1315.

Παλίκοι (οὐχὶ **Πάλικοι**), οἱ, λίμνη πλησίον τῶν Λεοντίνων ἐν Σικελίᾳ ἔχουσα δύο κρατῆρας ἀναρριπτοντας ὕδωρ εἰς ὕψος ἓξ πήχεων, ὅπερ πίπτει εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, «ἔστι δὲ καὶ κρήνη τις ἐν Παλικοῖς τῆς Σικελίας, ὡς δεκάκλινος· αὕτη δ' ἀναρρίπτει ὕδωρ εἰς ὕψος ἓξ πήχεις» Ἀριστ. π. Θαυμασ. 57·—«οἱ Παλικοὶ δὲ κρατῆρας ἔχοντες ἀναβάλλοντας ὕδωρ εἰς θολοειδὲς ἀναφύσημα καὶ πάλιν εἰς τὸν αὐτὸν δεχομένους μυχὸν» Στράβ. 275, Διόδ. 11. 89.

II. ἐν τῇ μυθολ., υἱοὶ τοῦ Διὸς λατρευόμενοι ἐν Παλικῇ, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 5, Διόδ. ἔνθ' ἀνωτ.

παλιλλεξίαι, αἱ, παλιλλογίαι, Κοσμ. Ἱεροσολ. σ. 344, ἔκδ. Mi.

παλίλ-ληπτος, **ον**, εἰς τοὐπίσω ληπτός, ὃν δύνανται τις νὰ ἀνακαλέσῃ, Ἡσύχ. ἐν λ. **παλινάγρετος**.

παλιλλογέω, λέγω πάλιν, ἐπαναλαμβάνω, ἀνακεφαλαιῶ, ὡς οἱ ἐπαλιλλόγητο [τὸ πρῆγμα] Ἡρόδ. 1. 118, ἴδε **ἐπαννηλογέω**, καὶ πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 21, 1, Ἀππ. Μιθρ. 14.

παλιλλογία, ἡ, ἀνακεφαλαίωσις, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 21, 1· πληθ., αὐτόθ. 7, 3. **2)** ἄρνησις τῶν ληχθέντων, παλινῳδία, Θεοφρ. Χαρακτ. 2.

παλίλ-λογος, **ον**, (**λέγω** **B**, συλλέγω), ὁ ἐξ ὑπαρχῆς, συναγόμενος, Ἰλ. Δ. 126.

παλίλ-λυτος, **ον**, ὁ ἐκ νέου λυθείς, Νόνν. Δ. 35, 250, κτλ.

παλιμ-βάκχειος ἢ **παλιμβακχεῖος**, ὁ, «ἔστι δὲ παλιμβακχεῖος ἢ προπαροξυτόνως παλιμβάκχειος, πεντάχρονος πούς ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας» Εὐστ. 1551, 54· ἴδε ἐν λέξ. **Βακχεῖος** **II**· — ἐπίθετ., **παλιμβακχειακός**, ή, όν, Δράκων 165. 26.

παλιμβακχοβακχεῖος, ὁ, = **παλιμβάκχειος**, Ἰω. Τζέτζ. ἐν Cram. An. gr. Ox. III, σ. 304.

παλιμβαλής· «ὁ ἀνάταυρα πεσὼν» Φώτ., «ὁ ὕπτιος» πρασταθησιν ὁ Σουίδ.

πάλίμ-βᾶμος, **ον**, (βαίνω) παλιμπόρευτος, ἰστῶν παλίμβαμοι ὁδοί, ἐπὶ ὑφαινουσῶν γυναικῶν, διότι ὑφαίνουσαι ὀρθαὶ ἐπορεύοντο πρὸς τὰ ἔμπροσθεν καὶ πάλιν ὑπέστρεφον, ὡς τὸ Ὁμηρικὸν «ἱστὸν ἐποιχομένην», Πινδ. Π. 9. 33, ἴδε Donaldson ἐν τόπῳ.

πάλίμ-βιος, **ον**, «ὡς ἐξ ἀναβιώσεως» Ἡσύχ., Φώτ., Σουίδ.

πάλιμ-βλαστής, **ές**, ὁ ἐκ νέου βλαστάνων, Ἰώρ. Ἡρ. Μαιν. 1274, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 2, 4, παρ' ᾧ ὑπάρχει καὶ διάφορος γραφὴ **παλίμβλαστος**.

πάλιμ-βολία, ἡ, εὐμετάβλητος γνώμη, Ἀνθ. Π. 5. 302, Ἀγαθ. Ἱστ. 2. 6.

πάλίμ-βολος, **ον**, (πάλιν, βάλλω) ἄστατος, ὁ ἐπὶ μιᾷ γνώμῃ μὴ μένων, ὕπουλος, πολυμεταβόλος, ἦθη π. καὶ ἄπιστα Πλάτ. Νόμ. 705Α· δολερὸς καὶ π. Πλουτ. Κράσσ. 21· τὸ παλίμβολον = **παλιμβολία**, Αἰσχίν. 33. 24· — ἐπὶ δούλου, = **παλίμπρατος**, Μένανδρος ἐν «Σικυωνίῳ» 7· πέδιλα π., γυρισμένα ἀπὸ τὴν ἄλλην ὄψιν, ἀνάπoδα, Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 370Δ· ἱστὸς π., τὸ ὕφασμα τῆς Πηνελόπης, ὅπερ διέλυε κατὰ πᾶσαν νύκτα καὶ πάλιν ὑφαινεν αὐτὸ τὴν ἡμέραν, Ἀρισταίν. 1. 29.— Ἐπίρρ. **-λως**, Πολυδ. Γ', 132. Πρβλ. **παλιναίρετος**.— Καθ' Ἡσύχ.: «παλίμβολος· ἀκατάλληλος, ἀνάρμοστος. ὁ πολλάκις ἐπὶ μεταβολῇ ἀπημπολημένος, καὶῦφός τε καὶ οὐ βέβαιος, .. ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλο μεταβαίνων»· προσέτι «ἀδόκιμος, ἀνελεύθερος», πρβλ. Τιμαίου Πλάτ. Λεξικ.

παλιμ-βορέας, **ου**, ὁ, ἄνεμος ἐναντίος τῷ ἐπικρατοῦντι βορείῳ ἀνέμῳ, Λατ. aquilo recurrens, Θεοφρ. περὶ Ἀνέμ. 28. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 227.

παλιμ-βουλία, **-βουλος**, ἡμαρτημ. γραφαὶ ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ἀντὶ τῶν **παλιμβολία**, **-βολος**, οἷον ἐν Πολέμωνος Φυσιογν. 250, ἐν Σχολ. εἰς Θουκ. 3. 37, Εὐστ. 375. 1. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 190.

παλιμ-μᾰχέω, ἀνανεώνω τὴν μάχην, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχῶν Πολιτικ. 3. 55.

παλιμ-μεταβολή, ἡ, ἐπανειλημμένη μεταβολή, Πλούτ. 2. 998C.

πάλιμ-μῆκης, **ες**, ἄλλο τόσον μακρός, διπλάσιος τὸ μῆκος, χρόνος Αἰσχύλ. Ἀγ. 196.

πάλίμ-παις -**αιδος**, ὁ, ἡ, πάλιν παῖς, οὕτω γὰρ ἂν τὴν παροιμίαν ἐπαληθεύσαιμι, ἣ φησι παλίμπαιδας τοὺς γέροντας γίγνεσθαι Λουκ. τὰ πρὸς Κρόνον 9.

παλίμ-πεμπτος, **ον**, ὁ ὀπίσω πεμφθείς, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notices des Mss. 8. σ. 147.

παλιμπέτεια, ἡ, = **παλινωδία**, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 58.

πάλιμ-πετής, **ές**, (πίπτω) ὁ εἰς τοὐπίσω πεπτωκώς, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 7. 34., 9. 27· — παρὰ τοῖς δοκίμοις εἶναι ἐν χρήσει μόνον κατ' οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ., ὡς τὸ πάλιν, ὀπίσω, ὀπίσω πάλιν, ἂψ ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετὲς Ἰλ. Π. 395· ὡς .. ἐν νηῒ παλιμπετὲς ἀπονέωνται, «ἐξ ὑποστροφῆς, εἰς τὰ ὀπίσω» (Σχόλ.), Ὀδ. Ε. 27· οὕτω παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. ποιηταῖς, Καλλ. εἰς Δῆλ. 294, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1250, κτλ. — Καθ' Ἡσύχ.: «παλιμπετής· ὑποσθόρμητος, ἢ ἐναντιοπετής».—Ἴδε Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. τ. Δ', σ. 278.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πᾰλίμ-πηγα, τά, (πήγνυμι) ἐμβαλωμένα ὑποδήματα, «παλίμπηγα δὲ οἱ κωμικοὶ τὰ παλαιὰ κατττύματα» Πολυδ. Ζ', 164.

πᾰλίμ-πηξις, ἡ, ἡ διόρθωσις, τὸ ἐμβάλωμα ὑποδημάτων, ὑποδήματα παλιμπήξει κεκαττυμένα, ὅηλ. παλίμπηγα, Θεοφρ. Χαρακτ. 22.

πᾰλίμ-πισσα, ἡ, πίσσα ἐκ νέου βρασθεῖσα, στεγνή, ξηρά, Διόδ. 1. 97, «παλίμπιττα· ἐφθὴ πίττα» Ἡσύχ.

πᾰλίμ-πλαγκτος, ον, ὁ ὀπίσω πλανώμενος, παλιμπλάγκτοισι χειμάζει ὁρόμοις, ὀπισθορμήτοις ὁρόμοις, Αἰσχύλ. Ἱκ. 838.

πᾰλίμ-πλάζομαι, Παθ., ἐκ δευτέρου πλανῶμαι· εὑρῆται μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ. **παλιμπλαγχθέντας**, Ἰλ. Δ. 59, Ὀδ. Ν. 5.— Κατά τινας γραπτέον κατὰ διάστασιν: **πάλιν πλαγχθέντας**, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. στελ. 278, καὶ Χατζιδάκιν ἐν Ἀθηνᾶς τ. Π', σ. 482.

πᾰλίμ-πλᾰγκτος, ἐς, ὁ τῇδε κἀκεῖσε πλανώμενος, λοξὰ Μαιάνδρου ῥεῖθρα παλιμπλανέος Ἀνθ. Π. 6. 287· βίοτος Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 491. 5.

πᾰλίμ-πλεκής, ές, ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω πεπλεγμένος, κύρτοι Ὀππ. Ἁλ. 4. 47.

πᾰλίμ-πλους, ὁ, ἡ, **-πλουν**, τό, ὁ ὀπίσω πλέων, Αἰλ. π. Ζ. 3. 14.

πᾰλίμ-πλουτος, ον, ἐκ νέου πλουτεῖς, ἀνακαθαρθεὶς· μεταφορ., ἐπὶ συγγραφέως ἀφετεριζομένου τὰ ἔργα τῶν ἄλλων, ἀνακαινίζοντος ἢ τροποποιοῦντος αὐτὰ καὶ ἐκδιδόντος ὡς ἴδια ἑαυτοῦ, Ἀνθ. Π. 7. 708.

πᾰλίμ-πλωτος, ον, Ἰων. ἀντὶ **παλίμπλους**, Λυκόφρ. 1431.

πᾰλίμ-πνόη, ἡ, ἐναντία πνοή, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 26· ποιητ. **-πνοιη**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 586.

πᾰλίμ-πνοος, ον, ὁ ἐκ νέου πνέων, Νόνν. Δ. 37. 295.

πᾰλίμ-ποινος, ον, ὁ ἀνταποδίδων, ἐκδικητικός, δίκαι Μάξιμ. π. καταρχ. 17. **II**, **παλίμποινα**, τά, ἀνταπόδοσις, πληρωμή, ἐκδίκησις, Αἰσχύλ. Χο. 793.

πᾰλίμ-πόρευτος, ον, = τῷ ἑπομ., Λυκόφρ. 180, 628.

πᾰλίμ-πορος, ον, ὁ ὀπίσω πορευόμενος, Νόνν. Δ. 2. 247, Ὀππ. Ἁλ. 4. 529.

πᾰλίμ-πται, οἱ, ὄνομα ἀγγείων, Ἐπιγρ. Δήλου, Bul. de cor. hel. VI, σελ. 51. Δύτόθι καὶ παλίμποτον ἐλάφου ...

πᾰλίμ-ποτον, τό, ποτήριον καὶ ἄνωθεν καὶ κάτωθεν κοῖλον πρὸς ὑποδοχὴν ποτοῦ, ὡς τὸ ἀμφίθετον, ἀμφικύπελλον, Ἐπιγραφ. Μιλησ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2852. 39, 42.

πᾰλίμ-πους, ὁ, ἡ, ὁ ὀπίσω πορευόμενος, ἐπιστρέφων, Ἀνθ. Π. 5. 163, Λυκόφρ. 126· π. τύχη, τἀνάπαλιν, ἐναντίον συμβεβηκός, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 1, 6.

πᾰλίμ-πρᾱτης, [ᾰ], **ου**, ὁ, = **παλιγκάπηλος**, Σωκρ. Ἐπιστολ. 1.

πᾰλίμ-πρᾰτος, ον, ὁ ἐκ νέου ἢ εἰς μικρὰς ποσότητας, «λιανικῶς» πωλούμενος, ὁ συχνάκις πωλούμενος, ἐπὶ δούλου ἀναξίου λόγου μεταβαίνοντος ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα διὰ πωλήσεως, Πολυδ. Γ', 125. **2)** καθόλου, δουλικός, μηδενὸς ἄξιος, Φίλων 2. 523, Πολυδ. Δ', 36, 190· ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, αὐτόθι Ζ', 12· πρβλ. **τρίπρατος**, **παλίμβουλος**.

πᾰλίμ-προδότης, ου, ὁ, διπλοῦς προδότης, προδότης ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, Δείναρχος, παρὰ Πολυδ. Γ', 164, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 96, Διόδ. 15. 91· — **πᾰλιμπροδοσία**, ἡ, διπλὴ προδοσία, Πολύβ. 5. 96, 4, Διον. Ἁλ. 8. 32, Διόδ. 15. 91, κτλ.

πᾰλίμ-πρυμνηδόν, Ἐπίρρ., μὲ τὴν πρύμναν πρὸς τὰ ἐμπρός, «ὀπισθόκωλα», ἐκ διορθώσεως τοῦ Ἑρμάνν. καὶ Δινδ. ἐν Εὐριπ. Ι. Τ. 1395, ἐκ τοῦ Ἡσυχ. ὅστις ἑρμηνεύει: οἷον **παλίμπρυμνον** χώρησιν.

παλίμπρυμνος, ὁ ἀνακρουόμενος πρύμναν, ὀπισθοχωρῶν, Ἡσύχιος ἐν λ. **παλιμπρυμνηδόν**.

πᾰλίμ-πῡγηδόν, Ἐπίρρ., «ὀπισθόκωλα», Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 16, 6 (κοινῶς **πάλιν πυγηδόν**).— Καθ' Ἡσύχ.: «παλιμπυγηδόν· τὸ εἰς τοὐπίσω ἀναποδίζειν».

παλιμ-πώλης, **ου**, ὁ, = **παλίμπρᾱτης**, Πολυδ. Ζ', 12.

πᾰλίμ-πωλος, **ον**, = **παλίμπρατος**, Πολυδ. Ζ', 12.

πᾰλίμ-φημος, Δωρικ. **-φᾶμος**, ον, ὁ ἀνακαλῶν τὰ λεχθέντα, ἔξαρνος τῶν ἰδίων λόγων, π. ἀοιδὰ = παλινῳδία, Εὐρ. Ἴων 1096, πρβλ. Μηδ. 415 κἑξ. **II.** = **κακόφημος**, **δύσφημος**, Τρυφ. (ὀρθότ. Τριφ-) 423, Ἡσύχ.· π. εὐχαί Φίλων 2. 301.

πᾰλίμ-φοιτος, ον, ὁ πάλιν φοιτῶν, ὁ ἐπανερχόμενος, Μάξιμ. π. καταρχ. 332. 570.

πᾰλίμ-φρων, **ονος**, ὁ, ἡ, ὁ μεταβάλλων φρόνημα, γνώμην, Λυκόφρ. 1349.

πᾰλίμ-φυής, ές, ὁ πάλιν φυόμενος, ἀναγεννώμενος, ἐπὶ τῆς Ὕδρας, Λουκ. Ἔρωτ. 2, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 7. 148.

πᾰλίμ-ψηστος, ον, (ψάω) ἐκ νέου ἐξεσμένος, βιβλίον παλ., μεμβράνα ἐξ ἧς ἀπεξέσθησαν τὰ παλαιὰ γράμματα ὅπως εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν γραφῶσι νέα, Πλούτ. 779C· ἀκολούθως **παλίμψηστον**, τό, ὡς οὐσιαστ., αὐτόθι 504D, πρβλ. Catull. 19, Κικ. Fam. 7. 18.

παλίμ-ψυχος, ὁ, ἡ, ὁ ἐξ ἀναζιώσεως, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφάνου.

πάλιν [ᾰ], ποιητ. ὡσαύτως **πάλι** (ὃ ἴδε), ἐπίρρ., **1)** τόπου, ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω, ἤτις παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσ. εἶναι ἡ μόνη σημασία· κατὰ τὸ πλεῖστον δὲ συνδυάζεται μετὰ ῥήμάτ. ἄτινα σημαίνουσι τὸ πορεύεσθαι, ἔρχεσθαι, κτλ.· οὕτω καὶ π. χωρέειν Ἡρόδ. 5. 72· π. ἔρχεσθαι, κατελθεῖν Αἰσχύλ. Ἱκ. 854, Σοφ. Ο. Κ. 601, κτλ.· κέλευθον ἥνπερ ἦλθες ἐγκόνει π. Αἰσχύλ. Ἱκ. 962· δίκα καὶ πάντα π. στρέφεται Εὐρ. Μηδ. 412, πρβλ. Valck. εἰς Φοιν. 732, 1409· οὕτω πάλιν δίωμι, εἶδω ὀπίσω, Δ. Α. 116, κτλ.· π. ἀποδοῦναι Ἀνθ. 22. 34· π. ἀγκαλέσαι, καλέσαι ὀπίσω, ἀνακαλέσαι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1021· — σπανιώτερον μετὰ γενικ., πάλιν τράπεθ' υἱὸς ἑοῖο, ἐστράφη ὀπίσω ἀπὸ τοῦ υἱοῦ της, Ἰλ. Σ. 138· ὄφρ' πάλιν ἔτραπεν Ἀχιλλῆος Ἰλ. Γ. 439· πάλιν κίε θυγατέρος ἧς Φ. 504, πρβλ. Ὀδ. Η. 143 — ἡ αὐτὴ ἔννοια ἐκφέρεται διὰ τοῦ διπλοῦ ἐπιρρ. πάλιν αὖτις, πάλιν ὀπίσω, Ὅμ., καὶ Πινδ.· αὖτε πάλιν Ὀδ. Ν. 125· ἂψ π. Ἰλ. Σ. 280· π. ὀπίσω Ὀδ. Δ. 149· π. ἐξοπίσω Ἡσιόδ. Θ. 181· ἄψορρον π. Σοφ. Ἠλ. 53· πρὸς οἶκον π. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 601· οἴκαδε π., π. οἴκαδ' αὖ Ἀριστοφ. Λυσ. 792, Βάτρ. 1486· π. αὖ Πλάτ. Πρωτ. 318E, κλ.— παρ' Ἀττ. μετὰ τοῦ ἄρθρου, ἡ π. ὁδὸς Εὐρ. Ὀρ. 125. Μετ' αὐτοῦ σχετίζεται **2)** ἡ ἔννοια τῆς ἀντιφάσεως ἢ ἐναντιότητος, ὅτε καὶ διαφόρως ἑρμηνεύεται, οἷον οὐδὲ πάλιν ἐρέει, «οὐδὲ τὰ ἐναντία σοι ἐρεῖ» (Σχόλ.), Ἰλ. Ι. 56· μῦθον πάλιν λάζομαι, «παίρνω ὀπίσω τὸν λόγον μου», ἀναιρῶ ἢ ἀνακαλῶ ὅσα εἶπον, Δ. 357· ἀντίθετον τῷ ἀληθέα εἰπεῖν, Ὀδ. Ν. 254· οὕτω, πάλιν ποίησε γέροντα, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς γέροντα, Π. 450· μηδὲ τῷ δοξῇ π., μηδεὶς ἂς νομίσῃ τὸ ἐναντίον, Αἰσχύλ. Θήλ. 1040· οὕτω παρὰ πεζολόγοις, τοὐναντίον, Πλάτ. Γοργ. 482D, 612D· π. αὖ αὐτόθι 507B· συχνάκις οὕτως ἐν συνθέσει — ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ἐνίοτε καὶ μετὰ γεν., τὸ πάλιν νεότητος, τοὐναντίον τῆς νεότητος, Πινδ. Ο. 11 (10) 104· χρόνου τὸ πάλιν, ἡ μεταβολὴ τοῦ χρόνου, Εὐρ. Ἱκ. Μαιν. 778· πρβλ. **ἐμπαλιν**. **II.** ἐπὶ χρόν. πάλιν, ἔτι ἅπαξ, ἐκ νέου, Σοφ. Ο. Τ. 1166, Ξεν., κτλ.· οὕτως, αὖθις πάλιν, πάλιν αὖθις, αὖ πάλιν, πάλιν αὖ, αὖ πάλιν αὖθις, αὖθις αὖ πάλιν, ἴδε ἐν λ. αὖ, αὖθις· πάλιν ἐξ ἀρχῆς Ἀριστοφ. Εἰρήν. 997, κτλ.· π. καὶ π., Λατιν. Rerum rerumque, Στράβ. 787, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 1· ἡ ἔννοια αὕτη συχνάκις συμπίπτει μετὰ τῆς τοῦ ὀπίσω, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ **πάλιν** ζοῦναι· καὶ ἐν Ἰλ. Β. 276, Ὀδ. Π. 456, ἡ ἔννοια κυμαίνεται. **III.** πάλιν ἀμοιβαίως, Σοφ. Ἠλ. 731. (Ἐν συνθέσει τὸ **πάλιν** ἐνίοτε σημαίνει διπλασίως, ὡς ἐν τοῖς **παλιμμήκης**, **παλίνακτος**).

πᾰλιν-ᾰγγελος, ον, «ὁ ἐξ ὑποστροφῆς ἄγγελος, ὅταν ἀπαγγείλας τινὶ ἀπὸ τούτου ἑτέραν φάσιν ἀποφέρῃ».— Κατὰ Φώτ. καὶ Σουΐδ.: «παλινάγγελος: ὀπίσω ἐπανελθὼν ἄγγελος».

πᾰλιν-ᾰγρετος, ον, (ἀγρέω) ὁ ὀπίσω λαμβανόμενος, ἀνακαλούμενος, ἔπος οὐ παλινάγρετον, ἀμετάκλητος λόγος, Ἰλ. Δ. 526· π. ἄτη Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 93· συχν. παρὰ Νόννῳ. **II.** ὁ ἐκ νέου ἀφαιρεθεὶς ἢ καταστραφείς, Νουμήν. παρ' Εὐσεβίῳ ἐν Εὐαγγ. Προπ. 819B, πρβλ. 730A.

παλῑν-αίρετος, ον, ὁ παυθεὶς καὶ πάλιν αἱρεθείς, ἐπὶ δημοσίων ἀρχόντων, ὁ ἀποχειροτονηθεὶς τὴν ἀρχὴν καὶ πάλιν χειροτονηθείς, Εὔπολις ἐν «Βάπταις» 5. Ἄρχιππος ἐν «Ἰχθύσι» 3, Νικόστρ. ἐν Ἀδήλ. 8· καὶ ἐπὶ οἰκοδομημάτων καθαιρεθεὶς (κρημνισθεὶς) καὶ ἀνοικοδομηθείς, ἐπισκευασθείς, Πινδ. Ἀποσπ. 54· ἴδε Ἁρποκρ. ἐν λ., Φώτ., Σουΐδ., Ἡσύχ., καὶ πρβλ. **παλίμβολος**, **παλινάγρετος**. **2)** τὸ ἐν Πλάτ. Τιμ. 82E χωρίον: παλιναίρετα γεγονότα .. καὶ διεφθαρμένα, ἑρμηνεύεται ἐν τῷ τοῦ Τιμαίου Λεξικ. φευκτά, ἐκδλητά, τὸ ἐναντίον .. αὐτῇ τῇ αἱρέσει πάθος ἐμποιοῦντα, ἴδε Ruhnk εἰς Τίμ.

πᾰλῑν-αυξής, ές, ὁ ἐκ νέου αὐξανόμενος, Ἀνθ. Πλαν. 221, Νόνν. Δ. 25. 541.

πᾰλῑν-αυτόμολος, ον, ὁ αὐτομολήσας εἰς τοὺς ἐναντίους καὶ πάλιν ἐπανελθὼν εἰς τοὺς οἰκείους, Ξεν. Ἑλλ. 7. 3, 10· κατ' ἀλλ. πάλιν αὐτόμολος.

πᾰλῑν-βᾰής, ές, (βάω) ὁ ἐκ νέου γνωσθείς, παλίγγνωστος, Ἡσύχιος.

πᾰλιν-δῐκέω, προσφεύγω ἐκ νέου εἰς τὰ δικαστήρια, φέρω νέαν ἀγωγὴν ἢ δίκην, «παλινδικεῖ· ἐπισυνάπτει δίκην» Ἡσύχ.

πᾰλιν-δῐκία, ἐπανάληψις τῆς δίκης, «ἡ ἐξ ἀρχῆς δίκη» (Ἡσύχ.) ἡ ἐξ ὑποστροφῆς λεγομένη δίκη, παλινδικίας δίδουσ τοῖς ἀδίκως κατακριθεῖσι Ἡρωδιαν. 7. 6· εὑρίσκειν Πλουτ. Δημ. 6· μὴ ἡμεν .. π. Πίνακ. Ἡρακλεωτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 157.

πᾰλιν-δῐκος, ον, ὁ πάλιν περὶ τῶν αὐτῶν δικαζόμενος, ἢ ὁ πολλάκις δικαζόμενος, Κράτης ἐν Ἀδήλ. 15. **II.** ὁ ἐναντίως τοῦ νόμου ἐνεργῶν, παράνομος, = βιαιος, Δημ. παρὰ Πολυδ. Η', 26.

πᾰλιν-δῑνητος, ον, ὁ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν καὶ πάλιν πρὸς τὰ ὀπίσω δινούμενος, θάλασσα Ἀνθ. Π. 9. 73· κόσμοιο παλινδίνητον ἀνάγκην αὐτόθι 1. 19, πρβλ. 9. 505, 14· — ὁ ὑποστρέφων, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 14. 28.— Καθ' Ἡσύχ.: «παλινδίνησεν· συνεχῶς ...».

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πᾰλιν-δῑνία, ἡ, «ἡ ἐξ ὑποστροφῆς ὑδάτων» Ἡσύχ.

πᾰλιν-δίωξις, ἡ, = **παλίωξις**, Ἀππ. Καρχηδον. 46, πρβλ. Μιθρ. 49.

παλιν-δορία, ἡ, εἰργασμένον δέρμα, σκύτος χρήσιμον διὰ πέλματα πεδίλων, Πλάτων Κωμ. ἐν «Σύρφακι» 1, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 164, Πόρσ. ἐν τῷ εἰς Εὐρ. Ἑκάβ. προοιμ.

πᾰλινδρομέω, τρέχω πάλιν ὀπίσω, ἐπὶ πλοίου, Βίος Ὁμ. 19, Διόδ. 20. 74, Πλουτ. Κικ. 22· τινάσσομαι ὀπίσω, ὡς π. χ. ἀκόντιον ῥιπτόμενον κατὰ τῆς ἀσπίδος παλινδρομεῖ, δηλ. στρέφεται ὀπίσω, Ἄννα Κομν. **2)** κατακάθημαι, ἐπὶ ἀποστήματος, Ἱππ. Προγν. 43, πρβλ. 45, 1034Α. **3)** μεταφορ., π. πρὸς τὰς τῶν Καρχηδονίων ἐλπίδας, ἐπαναπίπτω, ἐπανέρχομαι, .., Πολύβ. 7. 3, 8, πρβλ. Πλούτ. 2. 88D, 718F· — ῥημ. ἐπίθ., **-δρομητέον**, Κλήμ. Ἀλ. 268.

πᾰλινδρομή, ἡ, = **παλινδρομία**, Ἱππ. 1136D, Γαλην. τ. 9, σ. 182.

πᾰλινδρομής, ές, = **παλίνδρομος**, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 9.

πᾰλινδρομία, ἡ, τὸ τρέχειν ὀπίσω, ὑποστροφή, Ἀνθ. Π. 6. 307· τοῦ ἡλίου Διογ. Α. 7. 152· τὸ ὀπισθοχωρεῖν ἢ πρὸς τὰ ἔσω χωρεῖν ἄνευ ὡρισμένης, ἐπὶ ἀποστήματος ἢ ἐξανθήματος, Ἱππ. Προρρ. 91. Ὡσαύτως **παλινδρόμησις**, εως, ἡ, Εὐστ. 244. 28.

πᾰλινδρομικός, ἡ, όν, ὁ πάλιν εἰς τὰ ὀπίσω τρέχων, ἐπὶ τῆς παλιρροίας, κίνησις Στράβ. 53.

πᾰλίνδρομος, ον, ὁ πάλιν εἰς τὰ ὀπίσω τρέχων, π. ἄπιθι Λουκ. Τίμων 37· π. ἔλλαδε πένθος, συνεχῶς ἐπανερχόμενον, Συλλ. Ἐπιγρ. 2240· μνᾶς .. παλινδρόμους λαμβάνειν, ὀπίσω πάλιν, Διογ. Α. 2. 65· — μεταφορ., ἀδέβαιος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 203. Ἐπίρρ. **-μως**, πρὸς τὰ ὀπίσω, Θεόδ. Πρόδρ. 218.

πᾰλιν-δωμήτωρ, ορος, ὁ, ὁ ἀνοικοδομῶν, ὁ ἐκ νέου οἰκοδομῶν, πρὸς δὲ πόνους ἦιξε παλινδωμήτορας οἴκου Παύλ. Σιλ. Ἔκφρ. Ἁγ. Σοφίας 218.

παλιν-έμπορος, ὁ, ὁ εἰς μικρὰ πωλᾶ ἐμπορευόμενος, πωλῶν «λιανικῶς», μεταπράτης, Φώτ.· πρβλ. **παλιγκάπηλος**.

παλινζωΐα, ἡ, ἀναβίωσις, δευτέρα ζωή, τεθνεῶτας πρὸς παλινζωΐαν ἐκάλεσε Ἰσιδ. Πηλουσ. Ἐπιστ. 1, 54, σ. 17, κλ.

πᾰλίν-ζωος, ον, ὁ πάλιν ζωός, ὁ πάλιν ζῶν, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 2, 105.

παλίνη, ἡ, = **πασπάλη**, «παλύνω· παρὰ τὴν πάλην ἢ παλίνην, ἣν οἱ Ἀττικοὶ πασπάλην λέγουσι» Ἐτυμ. Μ. 449, 37, κλ.

πᾰλῐ-νηνεμία, ἡ, ἐπανερχομένη νηνεμία, Ἀνθ. Π. 10. 102· Πλανούδ. **πολυν-**.

πᾰλῐν-ἰδρῦσαις, ἡ, τὸ ἐκ νέου ἱδρύειν, Ἱππ. 47. 27.

πᾰλίν-νοσος, ον, ὁ ἐκ νέου εἰς νόσον περιπίπτων, Achmes Ὀνειρ. 77.

παλινόστησις, ἡ, ἐπάνοδος, Νικηφ. Βρυέν. σ. 78C.

παλίν-νοστος, ον, ὁ παλινναστῶν, ἴδε **παλίνοστος**.

πᾰλῐν-οδέω, ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι, Στέφ. Διάκ. 1104D, πρβλ. **τριοδέω**. **II**, ἐν τῷ παθ., ἐπαναλαμβάνομαι, ἐπὶ ἀριθμῶν, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 22.

πᾰλιν-οδία, ἡ, (ὁδός) τὸ ἐπανέρχεσθαι· διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, Θεολ. Ἀριθμητ. σ. 59.

παλιν-οιωνία, ἡ, ἡ ἐκ δευτέρου μαντεία, Ἡσύχ.

παλίν-οπτος, ον, «παλίνοπτα τὰ ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀπεστραμμένα» Γαλην. Λεξ. Ἱππ.

πᾰλῐν-όρμενος, η, ον, ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω ὁρμῶν, Ἰλ. Λ. 326· πρβλ. **παλίνορσος**.

πᾰλῐν-όρμητος, ον, (ὁρμάω) = **παλίνορσος**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1179, κλ.

πάλίν-ορσος, ον, (ὄρνυμι) ὁ ὁρμῶν ἢ τινασσόμενος πρὸς τὰ ὀπίσω, ὡς ὅτε τίς τε ὁράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη Ἰλ. Γ. 33. νῆα .. π. ἐς Ἑλλάδα Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 416, πρβλ. **παλινόρμενος**, **παλίνορτος**· — ὡσαύτως οὐδ. ὡς ἐπίρρ., πάλιν ὀπίσω, Ἐμπεδ. 365, Ἀνθ. Π. 7. 608· Ἀττ. **παλίνορρον**, μὲ τιναγμὸν πρὸς τὰ ὀπίσω, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1179 Elmsl. (κοινῶς **παλίνορον**).

παλίν-ορτος, ον, ὁ ἐξ ὑστέρου ὁρμώμενος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 154 πρβλ. **παλίγκοτος**· — περὶ τοῦ τύπου, πρβλ. Θέορτος.

πάλινος, = **πήλινος**, Ἐπιχάρμου Ἀποσπ. 38.

πᾰλῐν-νοστέω, πάλιν νοστέω, ἐπανέρχομαι, Ἄννα Κομν. σ. 400G, κλ.

πᾰλῐ-νόστιμος, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἐπιστροφὴν ἢ ἐπάνοδον, ὡς τὸ νόστιμος, ὁρμή π., ἐπιθυμία ἐπανόδου, ἐπάνο, δος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 616, πρβλ. Νόνν. Δ. 11. 413.

πᾰλέ-νοστος ἢ **πᾰλίννοστος**, ὑποστρέφων, Νόνν. Δ. 6. 62, τοῦ αὐτοῦ Εὐαγγ. κ. Ἰω. 1. 52.

πάλίν-ουρος, ον, (οὖρον) ὁ ἐκ νέου οὐρῶν, λογοπαίγνιον παρὰ τῷ Μαρτιάλ. 3. 72, 2, Ἀρκάδ. 72, 27.

πᾰλιν-ῥύμη, **παλίν-ρ ρος**, ἴδε **παλιρρύμη**, **-ρυτος**.

παλινσάγης· «χήρα γυνή» Ἡσύχ.

πάλίν-σκιος, ον, ὁ ὑποσκιαζόμενος ὑπ' ἄλλου, σύσκιος, σκοτεινός, ζοφώδης, Ἀρχίλ. 30, Σοφ. Ἀποσπ. 272, Ἰσαῖ. παρ' Ἁρποκρ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 30, 2, κτ.· **παλίσκιος** ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 6, Ὕμν. Ὁμ. 17. 6, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 8, 1, κ. ἀλλ.· εἰς τὸ π. Μάξιμ. Τύρ. 5. 1.

παλιν-σκοπία, ἡ, τὸ βλέπειν πάλιν ὀπίσω· ἢ αἴτ. ὡς ἐπίρρ., κατὰ τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν, Εὐρ. Ὀρ. 1262, ἐξ εἰκασ. τοῦ Πόρσ.

παλίν-σοος, ον, ὁ ἐκ νέου σωθείς, πάλιν σῶος, Ἀνθ. Π. 1. 49, Νόνν. Δ. 25. 534.

παλινστᾰτέω, ἐπανέρχομαι ἐκ στάσεως, ἐπὶ τῶν Ρωμαίων πληθείων, δηλ. τῶν δημοτικῶν, Ἰω. Αυδ. περὶ Ἀρχῶν Πολιτικ. 1. 38.

πᾰλιν-στομέω, = **δυσφημέω**, λέγω λόγους δυσοιώνους, Αἰσχύλ. Θήβ. 258.

πᾰλίν-στρεπτος, ον, ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω ἐστραμμένος, πρὸς τὰ ὀπίσω φέρων, κέλευθος Μάξιμ. π. καταρχ. 80, Νικ. Θηρ. 679 (διάφορ. γραφ. **παλιστρ-**).

πᾰλίν-στρύβητος, ον, παλινστροβήτοις πημοναῖς ἀλώμενος, «ὀπισθορμήτοις, πολυπλάνοις» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 739.

πᾰλίν-στροφος, ον, = **παλίνστρεπτος**, Ὀππ. Κυν. 2. 99, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 298.

παλιν-σύλλεκτος, ον, ὁ ἐκ νέου συλλεχθείς, Ἡσύχ. ἐν λ. **παλίλλογα**, Φώτ.

πᾰλίν-τῐτος, ον, (τίνω) ὡς τὸ **ἄντιτος**, οὗ ἡ τίσις, τιμωρία γενήσεται ὕστερον, ἐν τῷ μέλλοντι, παλίντιτα ἔργα γενέσθαι Ὀδ. Δ. 379, Β. 144. **II**, μετ' ἐνεργητικῆς σημασίας, παλίντιτα πνεύματ' ἐπάξεις Ἐμπεδ. 403. — Παρὰ Σουίδ. ἐν λέξ. **ἄπνους**: παλίντονα πνεύματ' ἐπάξεις.

πᾰλίν-τοκία, ἡ, τὸ λαμβάνειν ὀπίσω τοὺς τόκους οὓς ἄλλοτε ἔδωκέ τις εἰς τὸν δανειστήν, «τέλος δὲ δόγμα θέμενοι, τοὺς τόκους ἀνεπράττοντο παρὰ τῶν δανειστῶν, οὓς δεδωκότες ἐτύγχανον, παλιντοκίαν τὸ γινόμενον προσαγορεύσαντες» Πλούτ. 2. 295D. **II**, **παλιντοκία**, = **παλιγγενεσία**, ἡ κατὰ Ἰησοῦν Ἰσίδ. Πηλουσ. 238C.

πᾰλίν-τοκος, ον, ἀνόμοιος τοῖς τοκεῦσι, «θαυμάζω τὸ παλίντοκον τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους, καὶ πῶς οὐκ ἐξεικάζονται οἱ παῖδες τοῖς πατράσι» Κ. Μανασσ. Χρον. 2231.

πᾰλίν-τονος, ον, ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω τεινόμενος· Ὁμηρικὸν ἐπίθετον τοῦ τόξου, παλίντονα τόξα, ὡς φαίνεται, ἐν χρήσει ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ τεταμένου ἢ κεκυρτωμένου τόξου, ὅπερ ὁ τοξότης εἵλκυσε διὰ τῆς νευρᾶς πρὸς ἑαυτὸν ὅπως ἐπανέλθῃ κατόπιν εἰς τὴν προτέραν θέσιν διὰ μείζονος δυνάμεως, ὡς ἐν Ἰλ. Θ. 266, Ο. 433, Σοφ. Τρ. 511· ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ μὴ τεταμένου τόξου, Ἰλ. Κ. 459, Ὀδ. Φ. 11. — Ἀλλὰ πάντα τὰ χωρία ταῦτα δυνατὸν νὰ ἑρμηνευθῶσι διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς σημασίας τῆς δηλούσης τὸ σχῆμα τοῦ τόξου, ὅπερ ὁ Ἀγάθων παραβάλλει πρὸς τὸ γράμμα Σ ἢ C παρ' Ἀθην. 454C· καὶ εἶναι γνωστὸν ὅτι τὰ ἔτι καὶ νῦν ἐν χρήσει μεταξὺ πολλῶν ἀγρίων φυλῶν τόξα λαμβάνουσι καθόλου σχῆμα τοιοῦτον εἴδους, ἴδε Λεξικὸν Ἑλληνικ. Ἀρχαιολογ. Δ. Ρ. Ραγκαβῆ σελ. 1573 ὥστε ἡ λέξις σημαίνει οὐχὶ ἰδιαιτέραν τινὰ κατάστασιν τοῦ τόξου, ἀλλὰ τὸ γενικὸν αὐτοῦ σχῆμα. — Ὁ Ἡρόδ. ἰδιαιτέρως χαρακτηρίζει τὰ τόξα τῶν Ἀράβων διὰ τῆς λέξεως **παλίντονα**, 7. 69· καὶ παρ' Αἰσχύλ. ἐν Χο. 160, τὸ ἐπίθετον τοῦτο ἀποδίδοται εἰς τὰ Σκυθικὰ τόξα· διὰ ταῦτα ὁ Εὐσταθ. ὀρθῶς ἑρμηνεύει αὐτὸ διὰ τῆς φράσεως: ἐπὶ θάτερα μέρη κλινόμενον (προστιθεὶς ὅμως ὅτι τὸ ἐπίθετον ἐφαρμόζεται ἐπὶ παντὸς τόξου καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῶν ἐν χρήσει παρά τισι μόνον λαοῖς), 712. 23, πρβλ. 375. 8· ὁ δὲ Attius παρὰ Varr. ἑρμηνεύει αὐτὸ διὰ τοῦ arcus reciproci. **2)** ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1738 ἔχομεν: ἠίσι π., πρὸς τὰ ὀπίσω τεταμέναι· καὶ ἐν Ἡρακλείτ. παρὰ Πλουτ. 2 369A, π. ἁρμονίη κόσμου ὅκωσπερ λύρης καὶ τόξου, τεινομένη καὶ χαλαρουμένη πάλιν, συνεχῶς μεταβαλλομένη. **II**, **παλίντονα**, τά, στρατιωτικαὶ μηχαναὶ ἐξακοντίζουσαι λίθους ἢ ἄλλα βλήματα, πιθανῶς εἰς ὕψος, καλοῦνται δὲ καὶ **πετροβόλοι** καὶ **λιθοβόλα**, καὶ παρὰ Ρωμαίοις Balistae· ἐνῷ τὰ εὐθύτονα, ὡς τὰ παρὰ Ρωμ. Catapultae, ἐρριπτον βέλη κατ' εὐθεῖαν ἢ ἐξ εὐθυωρίας, Ἥρων Βελοπ. 122, κτλ.

πᾰλιν-τράπελία, ἡ, = **παλιντροπία**, Πολυδ. Γ', 132.

πᾰλιν-τράπελος, ον, = **παλίντροπος**, Πινδ. Ο. 2. 69. — Ἐπίρρ. **-λως**, Βυζ.

πᾰλιν-τρῐβής, ές, ὁ ἐκ νέου ἢ συνεχῶς τριβόμενος, ἐπὶ τοῦ ὄνου, σκληροτράχηλος, ἐπίμονος, ἀνθιστάμενος πρὸς ὅλα τὰ κτυπήματα, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 6. 43. **2)** πανοῦργος, δόλιος, τὰ .. πανοῦργα καὶ π. Σοφ. Φιλ. 448. — Καθ' Ἡσύχ.: «παλιντριβῆ· κακεντρεχῆ».

πᾰλίν-τριψ, ῖβος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Γλωσσ.

πᾰλιν-τροπάομαι, ἴδε ἐν λ. **τροπάω**.

πᾰλιν-τροπής, ές, = **παλίντροπος**, Νικ. Θ. 402.

πᾰλιν-τροπία, τὸ περιστρέφεσθαι, ἡ περιτροπή, ἐν τῷ πληθ. μεταβολαὶ τῆς τύχης, Πολύβ. Ἐκλ. Βατ. σ. 375· μεταβολαὶ γνώμης, ἢ δὲ παλιντροπίησιν ἀμήχανος, «ἤτοι ταῖς περιστροφαῖς· ἢ διὰ τὸ ἔμπαλιν τετράφθαι αὐτῆς τὴν ψυχήν, ἢ δὲ τῇ ὑποστροφῇ ἐν ἀπόρῳ καταστᾶσα» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1157.

πᾰλίν-τροπος, ον, ἐστραμμένος ὀπίσω ἢ ἀλλαχοῦ, Λατ. re-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

lortus, π. ὄρματα, ὄψις Αἰσχύλ. Ἀγ. 778, Ἱκέτ. 172.

II. ὑποστρέφων, ἐπανερχόμενος, οὐκ ἂν φράσειας ἥντιν' αὖ παλίντροπος κέλευθον ἕρπεις ὧδε σὺν σπουδῇ ταχύς; Σοφ. Φ. 1222· παλίντροπος .. στρέφεται, στρέφεται πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1069· π. ἐκ πολέμοιο Ἀνθ. Π. 9. 61.

2) ὁ ῥέπων πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἐναντίος, Σοφ. Ἀποσπ. 14· παλιντρόπου τῆς ἐλπίδος ἀποβαινούσης πρὸς τὰς ἐξ ἀρχῆς ἐπιβολάς Πολύβ. 14. 6. 6· παλίντροπον ταῖς ἐξ ἀρχῆς ἐλπίσιν, ὅλως ἐναντίαν πρὸς τὰς ἐξ ἀρχῆς ἐλπίδας αὐτῶν, ὁ αὐτ. 5. 16, 9· π. ποιεῖν τὴν μάχην Διόδ. 15. 85· π. ποιήσασθαι τὴν δίωξιν Ὀνήσανδρος 27· — τὸ π. τοῦ δαιμονίου, τὸ εὐμετάβολον, αὐτόθι, ταῖσιν δὲ χολωσαμένα στήθεσσι παλίντροπον ἔμβαλεν νόημα, νοῦν πλάνητα, δηλ. παράνοιαν, Βακχυλ. X (XI), 54 Blass.

παλιν-τῦπής, ές, ὁ ὀπίσω κτυπηθείς, οὐδ. ὡς ἐπίρρ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1254.

παλιν-τῡχής, ές, ἔχων ἐναντίαν τὴν τύχην, δυστυχής, Αἰσχύλ. Ἀγ. 464.

παλῑνῳδέω: μέλλ. -ήσω, ᾄδω ᾠδὴν τῇ πρατέρᾳ ἐναντίαν· καθόλου, ἀνακαλῶ, ἀναιρῶ, τὰ λεχθέντα, παλινῳδοῦσιν, ἀνευχόμενοι ἅττ' ἂν τὸ πρῶτον εὔξωνται Πλάτ. Ἀλκ. 2. 142D, 148B· παλινῳδεῖν πρὸς τὸ χεῖρον Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 1.

2) ἐπαναλαμβάνω ᾠδὴν· ἀκολούθως καθόλου, ἐπαναλαμβάνω, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7, 202. Φίλων 1. 586.

παλῑνῳδία, ἡ, ὄνομα ὅπερ ὁ Στησίχορος πρῶτος ἔδωκεν εἰς ᾠδήν τινα αὐτοῦ, δι' ἧς ἀνεκάλει τὰς προηγουμένας αὐτοῦ κατὰ τῆς Ἑλένης βλασφημίας, Ἰσοκρ. 218E, Πλάτ. Ἐπιστ. 319E, κτλ., ἴδε Kleine Stesich. σελ. 96 κέξ.· οὕτως ἡ τοῦ Ὁρατίου ᾠδὴ 1. 16, εἶναι παλινῳδία τῶν Ἐπῳδῶν 5 καὶ 17· — ἀκολούθως καθόλου, παλινῳδία ὡς καὶ νῦν, Πλάτ. Φαῖδρ. 243B, 257A, Πλουτ. Ἀλέξ. 53.— Καθ' Ἡσύχ.: «παλινῳδίαν· ᾠδὴν τῇ προτέρᾳ ἐναντίαν, ἢ δόγμα τῷ πρώην ἐναντίον». **II.** τὸ κατ' ἐπανάληψιν ᾄδειν, ἐπανάληψις, Κλήμ. Ἀλ. 289.

παλῑνῳδικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων εἰς παλινῳδίαν.— Κατὰ τὸν ὁρισμὸν τοῦ Ἡφαιστ. (σ. 123 ἔκδ. Gaisf.) «παλινῳδικὰ δὲ ἐν οἷς τὰ μὲν περιέχοντα ἀλλήλοις ἐστὶν ὅμοια, ἀνόμοια δὲ τοῖς περιεχομένοις», πρβλ. καὶ σελίδ. 114, 5.

παλίνωρος, ον, ἐπὶ ἀστέρος, ὁ πάλιν τὰς ὥρας ἔχων τὰς αὐτὰς ἢ ὁ πάλιν κατὰ τὰς αὐτὰς ὥρας ἀνατέλλων καὶ δύων, Ἄρατ. 452, ἔνθα ὁ Schneid. διορθοῖ **παλίνορσα.**

Πάλιον, = **Πήλιον,** Πινδ. Π. 2. 85, κτλ.

παλιουρέα, ἡ, = **παλίουρος,** Ψευδο-Γαλην. τ. ΙΔ', σ. 550, ἴδε Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 566.

πᾰλῐούρῐνος, ον, ὁ ἐκ παλιούρου, ῥάβδοις παλιουρίνοις, ἀπὸ παλιουριάν, Στράβ. 776.

πᾰλίουρος, ὁ (Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 3, 2, Ἀθήν. 649D), ἢ ἡ (Ἀνθ. Π. 9. 414), εἶδος ἀκανθώδους θάμνου, κοινῶς, «παλιουριὰ» καὶ «παλιοῦρι», Rhamnus palinrus, L., Εὐρ. Κύκλ. 394, Θεοκρ. 24. 87, κτλ.· πρβλ. **ῥάμνος.**— Καθ' Ἡσύχ.: «παλίουρος· κάδος. ἀντλητήρ. καὶ τὸ θαμνῶδες δένδρον».

πᾰλῐουρο-φόρος θρῖναξ, ὁ, τρίκρανον ἐργαλεῖον ἐκ παλιούρου, Ἀνθ. Π. 6. 95· ὁ Toup **παλιν-ουρο-φόρος.** ἴδε Ἰακώβ. ἐν τόπῳ.

παλίρρευσις, ἡ, = **παλίρροια,** Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 757.

πᾰλίρρεω, πλημμυρῶ καὶ ἀπασύρομαι, Λατ. recipro**c**are, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Στράβ. 153· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 10.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 264.

πᾰλίρ-ρῠτος, η, ον, ἐπὶ κύματος, τὸ εἰς τοὐπίσω φερόμενον, παλιρρόθιον δὲ μὶν αὖτις πλῆξεν [τὸ κῦμα] Ὀδ. Ε. 430· ἠπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κῦμα, ἐπὶ τοῦ κύματος τοῦ διεγερθέντος ὅτε ὁ Κύκλωψ ἔρριψε τὴν μεγάλην πέτραν κατὰ τοῦ πλοίου, Ι. 485· πενίης κῦμα π. Ἀνθολ. Π. 9. 367, 12· — καθόλου, = **παλίρροος,** ἐπὶ νεώς, παλιρροθίῃ δὲ καθάπτεται ἠπείροιο Ἄρατ. 347· τὰ πολιρρόθια = παλίρροια. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1170.

παλίρροθος, ον, = **παλιρρόθιος.** ἀλλ' ἴδε **παλίρροχθος.**

παλίρροια, ἡ, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ῥοὴ τοῦ ὕδατος, οἵνας τινάς..ἰσχυρὰς καὶ παλιρροίην Ἡρόδ. 2. 28· παλίρροια (παροξυτόνως) βυθοῦ, ἐπὶ τῆς πλημμυρίδος καὶ ἀμπωτίδος ὡς καὶ νῦν, Σοφ. Ἀποσπ. 716· παλιρροίῃ ἐπινήχεται, ἐπὶ τῆς Δήλου, Καλλ. εἰς Δῆλ. 193· ἡ π. τῆς ὑγρότητος, ἐν τῷ σπληνί, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 7, 15· τοῦ θερμοῦ ὁ αὐτ. π. Ἐνυπν. 3, 2. **2)** μεταφορ., παράδοξος π. τῶν πραγμάτων, ἐπὶ τῆς τύχης, Πολύβ. 1. 82, 3· ἡ τῆς τύχης π. Διόδ. 18. 59. [Παρὰ τοῖς Παλαιοῖς Ἀττ. ποιηταῖς ὡσαύτως **παλιρροΐα.** Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· πρβλ. **ἄγνοια.**].—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 73-77, Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τ. Δ', σ. 197.

παλίρ-ροιζδος, ον, ὁ ὁρμῶν ὀπίσω μετὰ ῥοίζδου, μετὰ μεγάλης βοῆς, πιθ. γραφ. ἐν Ὀππ. Ἁλ. 5. 220, Λυκόφρ. 380.

πᾰλίρροος, ον, = τῷ ἑπόμ., ἐπὶ κυμάτων, οἵνασι Λυκόφρ. 380 ἐν Ὀππ. Ἁλ. 5. 220· **παλίρροιδδος** μετὰ διαφ. γραφῆς **πολύρροιζος.**

πᾰλίρ-ρους, ον, συνῆρ. -ρους, -ρουν, ὁ ῥέων πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀναρρέων, κλύδων Εὐρ. Ἰ. Τ. 1397· ὡσαύτως ὁ πλημμυρῶν καὶ ἀποσυρόμενος, κυρίως ἐπὶ τῆς θαλάσσης, καὶ μεταφορ., ἐπὶ τῆς ἀναπνοῆς, ἀήρ Ὀππ. Ἁλ. 2. 398· ἄσθμα Τρυφιοδ. (ὑρθότ. Τριφ-) 76. **II.** μεταφορ. ὁ παλινδρομῶν, κατὰ τῆς κεφαλῆς τινος ὑποστρέφων, πότμος, δίκη Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 759, Ἠλ. 1155.

πᾰλίρ-ρωπος, ον, πάλιν ῥέπων, κεκαμμένος, παλίρροπον γόνυ, κάμπτον ἐκ τοῦ βάρους τοῦ σώματος, κλονούμενον, Εὐρ. Ἠλ. 492.

παλίρ-ροχθος, ον, ὁ ἠχῶν ἐκ τοῦ ῥόχθου τῶν παλιρραιῶν, παλιρρόχθοις ἐν Λύλίδος τόποις Αἰσχύλ. Ἀγ. 191 [ὡς ὁ Ahr. χάριν τοῦ μέτρου ἀντὶ **παλιρρόθοις**].

πᾰλίρ-ρῡμη ἡ **παλιν-ρῡμη** [ῠ], ἡ, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ὁρμὴ ἢ φορά, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ῥοή, τοῦ σάλου Πλουτ. Φλαμιν. 10· τῆς τύχης .. παλιρρύμην, καταῤῥομήν, καταφορὰν τῆς τύχης, Πολύβ. 15. 7, 1, Διόδ. 3. 51, ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα πάλιν ῥύμην, ὡς παρὰ Πλουτ. ἔνθ' ἀνωτ.

πᾰλίρ-ρῡτος, ον, = **παλίρροος**· ἐν Σοφ. Ἠλ. 1420, ὁ Bothe διώρθωσε **παλίρρυτον** (ἀντὶ **παλύρρυτον**) κατ' ἀνταπόδοσιν (πρβλ. **ὑπεξαιτέω**)· ἐν Φιλοξ. παρ' Ἀθην. 643B,— ὁ Meineke **μελιρρύτοισι.**— Καθ' Ἡσύχ.: «παλίρρυτον. εἰς τοὐπίσω ἐλκόμενον».

πᾰλῐ-σκιος, ἴδε ἐν λ. **παλίνσκιος.**

πᾰλισσῡτέω, ὁρμῶ ταχέως εἰς τὰ ὀπίσω, ἐπὶ κυμάτων, κλύδων φερόμενος μὲν εἰς τὴν γῆν κατὰ τὸν τῆς πλημμυρίδος καιρόν .. , παλισσυτῶν δὲ κατὰ τὴν ἀμπωτὶν Διόδ. 3. 22., 1. 23.

πᾰλίσ-συτος, ον, (σεύω, ἐσυμαι) ὁ κατεσπευσμένως ὁρμῶν εἰς τὰ ὀπίσω, ὁρμημα π., κατεσπευσμένη φυγή, Σοφ. Ο. Τ. 193· παλ. στείχειν Εὐρ. Ἱκέτ. 388· ὁρμᾶν Πολύβ. 15. 12, 2.

πᾰλίστρεπτος, παλίστροφος, διάφ. γραφ. ἀντὶ **παλίνστρεπτος, -στροφος.**

πᾰλίωξις, ἡ, (πάλιν, Ἰωκή) ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω δίωξις τῶν διωκόντων, ὅταν δηλ. οἱ φεύγοντες ἀναλαμβάνωσι δύναμιν καὶ στρέφωνται κατὰ τῶν διωκόντων καὶ διώκωσιν αὐτούς, παλίωξις δὲ γένηται ἐκ νηῶν [ὃ ἐν ἄρσει] Ἰλ. Μ. 71· οὕτως, ἂν τοι ἔπειτα παλίωξιν παρὰ νηῶν αἶψ' ἐγὼ τεύξωμι Ο. 69, πρβλ. 601· ἀντίθετ. τῷ **προΐωξις,** Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 154. Πρβλ. **παλινδίωξις.**

πάλλα, ἡ, ἡ συνήθως καλουμένη σφαῖρα, «τόπι», καὶ οὕτω τινὲς προτείνουσι νὰ ἀναγνωσθῇ ἐν Ὀδ. Χ. 115. Κατὰ τὸν Ἡσύχιον· «σφαῖρα ἐκ ποικίλων νημάτων πεποιημένη». (Λατ. pila, ἴσως συγγενὲς τῷ **πάλλω**).

πάλλαγμα, ἡμαρτημένη γραφὴ ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 296, ἴδε ἐν λ. **ἐμπάλαγμα.**

Παλλάδῐον [ᾰ̆], τό, ξόανον ἢ ἄγαλμα τῆς Παλλάδος, Ἡρόδ. 4. 189, Ἀριστοφ. Ἀχ. 547, Συλλ. Ἐπιγρ. 150B. 16· — κατὰ τὸν Φερεκύδ. 101, = **διοπετὲς ἄγαλμα.** **II.** τόπος ἐν Ἀθήναις ἔνθα συνήρχετο τὸ δικαστήριον τῶν ἑφετῶν πρὸς ἐκδίκασιν ἀκουσίων φόνων, ὅθεν καὶ ἐλέγετο ὅτι ἐδίκαζον ἐπὶ Παλλαδίῳ, Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 84, 15 Blass, Δημ. καὶ Ἀριστοκρ. παρ' Ἁρποκρ. ἐν λέξ ἐπὶ **Παλλαδίῳ**· ἐπὶ Π. δώσεις δίκην Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 533, πρβλ. Παυσ. 1. 28, 8 κἑξ.

παλλᾰκεία, ἡ, ἡ μετὰ παλλακῆς συνοίκησις, Ἰσαῖ. 41, ἐν τέλ. (τὰ Ἀντίγραφα **παλλακίδος,** Bekk **παλλακίᾳ**), Στράβ. 816, πρβλ. Ἀθήν. 573B.

πᾰλλᾰκεύομαι. **I.** ὡς ἀποθ., διατηρῶ τινα ὡς παλλακήν, Φρονίμην παραλαβὼν .. ἐπαλλακεύετο, «παλλακὴ ἔχρητο» (Ἡσύχ.), Ἡρόδ. 4. 155.— Ἴδε Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ε', σ. 176. **II.** ὡς παθ., εἶμαι παλλακή, οὐ μόνον τὰς γαμετάς, ἀλλὰ καὶ τὰς παλλακευομένας Πλουτ. Θεμιστ. 26· πενί, τῷ Φαβίῳ παλλακεύεται ὁ αὐτ. ἐν Φαβ. 21, ἐν Ἀρτοξ. 26· — τὸ ἐνεργ. **παλλακεύω** εἶναι ἐν χρήσει ἀμεταβ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, αὕτη δὲ παλλακεύει καὶ σύνεστιν οἷς βούλεται Στράβ. 625.

παλλᾰκή, ἡ, = **παλλακίς,** πολλὰς κουριδίας γυναῖκας, πολλῷ δὲ πλεύνας παλλακὰς Ἡρόδ. 1. 135, πρβλ. 84., 2. 130, κ. ἀλλ., Ἀριστοφ. Σφ. 1353, Ἀντιφῶν 113. 5, Αυσ. 94. 34, κτλ. Ἡ παλλακὴ ἦτο συνήθως αἰχμάλωτος ἢ ἀργυρώνητος δούλη διακρινομένη ἀπό τε τῆς νομίμου συζύγου (ἴδε ἀνωτέρ.), καὶ ἀπὸ τῆς ἑταίρας, Δημ. 1386. 20. (Κυρίως = νέον κοράσιον, ἴδε **Παλλάς**).

παλλακία, ἡ, ἴδε ἐν λ. **παλλακείᾳ.**

παλλᾰκίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **παλλακίς,** Πλούτ. 2. 789B.

παλλᾰκῖνος, ὁ, ἐκ παλλακῆς υἱός, Σώφρων ἐν Γουδ. Ἐτυμ. 450. 18.— Καθ' Ἡσύχ.: «παλλακῖνοι· «πολεμιστήριος».

παλλᾰκίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **παλλακίς,** Ἀλκμὰν 82, Πλάτ. Κωμ. ἐν Δόκῃ. 45.— Καθ' Ἡσύχ.: «παλλάκιον· μειράκιον».

παλλᾰκίς, ίδος, ἡ, παλλακή, ἑρμηνεία, Λατ. pellex, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν νόμιμον σύζυγον (ἄκοιτιν), Β. Ι. 449. 452·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συχν. ἀργυρώνητος δούλη, ὡς ἐν Ὀδ. Ξ. 203· π. δούλη Ἀνθολ. Π. 3. 3. Πρβλ. παλλακή.

παλλάκισμα, ἴδε ἐμπάλαγμα.

παλλακισμός, ὁ, τὸ ἔχειν παλλακάς, Φωτ. Νομοκάν. τίτλ. Π', κεφ. ε' ἐν Συντ. καν. τ. 1, σ. 305. — Ματθ. Βλαστ. αὐτόθι τ. 6, σ. 440.— Ἀμφότεροι δὲ οἱ σοφοὶ καὶ εὐσεβεῖς ἑρμηνευταὶ τοῦ κανονικοῦ δικαίου συνῳδὰ τοῖς νόμοις τῶν θείων αὐτοκρατόρων κηρύττουσι τὸν παλλακισμὸν νόμιμον Ι Συναγωγὴ Λεξ. Ἀθηνσ. Κουμανούδη.

παλλᾰκός, ὁ, ὁ ἐρώμενος, ὁ παλλακευόμενος, ἐκ τοῦ **πάλλαξ** (ὃ ἴδε), Ἡσύχ., Φώτ.

Παλλαντιάς, ἡ, = **Παλλάς**, Ἀνθ. Παλ. 6, 247, πρβλ. Κλήμ. Ἀλ. 24.

Παλλάντιος λόφος, ὁ, ὁ Παλατῖνος λόφος ἐν Ρώμῃ, Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. 11. 21, πρβλ. Διον. Ἁλ. 1. 31, Παυσ. 8. 43, 1.

πάλλαξ, ᾰκος, ὁ, ἡ, κυρίως, νεανίας μόλις νεώτερος τοῦ ἐφήβου, ἴδε ἐν λ. **Παλλάς**· **πάλληξ** ἐν Κορνούτ. π. Θεῶν Φυσ. 20 — τὸ τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς, παλληκάριον ἢ -κάρι.— Κατὰ τοὺς Δωρ., **πάλλαξ**, = **παλλακίς**. Ἐτυμολ. Μέγ. 649, 57.

Παλλάς, ᾰδος, ἡ, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, παρ' Ὁμ. ἀείποτε **Παλλὰς Ἀθήνη** ἢ **Παλλὰς Ἀθηναίη**· ἀλλὰ μετὰ Πίνδ. ἐν χρήσει καὶ μόνον ὡς ὄνομα κύριον = **Ἀθήνη**. 2) νόμισμα φέρον τὴν κεφαλὴν τῆς Παλλάδος, Εὔβουλος ἐν «Ἀγχίσῃ» 2. **II.** παρθένος ἱέρεια, Στράβ. 816, Εὐστ. 1472, 37. (Συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ **πάλλω**, εἴτε ὡς πάλλουσα τὸ δόρυ εἴτε παρὰ τὸ ἀναπεπάλθαι ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς Ἐτυμολ. Μέγ. 649, 52, Εὐστ. 84, ἐν τέλ., πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 406D·— ἀλλὰ πιθανῶς εἶναι λέξις ἀρχαία σημαίνουσα παρθένον κοράσιον, κόρην, ἴδε κατωτ.· οὕτω **πάλλας**, αντος, ὁ, μνημονεύεται ὡς = **ὁ νέος**· **πάλλαξ**, ᾰκος, ὁ, ὡς = **ἀντίπαις**, **μελλέφηβος**· **παλλακός**, **παλλάκιον** ὡς = **μειράκιον** (Ἡσύχ., καὶ **παλλακίς**, **παλλακή** ὡς = **νεᾶνις**, ἴδε Εὐστ. 84. 42., 763. 20., 1419. 50. 1742. 37, Ἀμμών., κτλ.). Ὁ Pusey, Dan. Append. G, παραβάλλει τὸ Ἑβρ. pillegesh, ἀλλὰ νομίζει ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ λέξις εἶναι ἡ πρωτότυπος εἰσαχθεῖσα εἰς τὴν Ἀσίαν διὰ Φοινίκων δουλεμπόρων).

πάλλᾱς, -αντος, ὁ, νεανίας. ἴδε ἐν λέξ. **Παλλάς**.

παλλάχανον· «κρόμμυον. Ἀσκαλωνῖται» Ἡσύχ.

πάλλευκος, **ον**. κατάλευκος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 352, Εὐρ. Μήδ. 30, 1164, κτλ.·— **πάνλευκος**, Νόνν. Διον. 7. 218, κτλ.

Παλλήνη, ἡ, χερσόνησος καὶ πόλις τῆς Χαλκιδικῆς, Ἡρόδ. 7. 123, Θουκ., κλ.· ὁ Μακεδον. τύπος ἦτο **Βαλλήνη**, Εὐστ. 1618. 45 (ὅθεν τὸ λογοπαίγνιον **Βαλλήναδε** ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 234, ἴδε Σχόλ.). **II.** δῆμός τις τῆς Ἀττικῆς· **Παλληνεύς**, ὁ, κάτοικος αὐτοῦ, Ἀρποκρ.· θηλ. **Παλληνὶς** Ἀθηνᾶ Ἡρόδ. 1. 62· **Παλλήνᾰδε**, εἰς τὴν Παλλήνην, ἴδε ἀνωτ. I.

πάλληξ, ἴδε **πάλλαξ**.— Καθ' Ἡσύχ.: «πάλληξ· βούπαις».

παλλιχίαρ· «πεμμάτιόν τι παρὰ Λάκωσι» Ἡσύχ.

παλλύτας· «ὄργανον βασανιστήριον» Ἡσύχ.

πάλλω: παρατ. **ἔπαλλον** Εὐριπ.· Ἐπικ. **πάλλον** ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ.: ἀόρ. α' **ἔπηλα** Σοφ., Ἐπικ. **πῆλα** Ὅμ.: Ἐπικ. ἀόρ. β' μετοχ. **πεπᾰλὼν** ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ **ἀμπεπαλὼν**.— Μέσ., ἀόρ. α' **πήλασθαι** Καλλ. εἰς Δία 64·— Παθ., πρκμ. **πέπαλμαι** Αἰσχύλ.: ἀόρ. β' **ἐπάλην** (**ἀν-**) Στράβ. 379· Ἐπικ. ἀόρ. ἐν τῷ ὑπερσ. τύπῳ **πάλτο** Ἰλ. Ο. 645· διότι ἐν Ν. 643, Φ. 140, τὸ **ἐπᾰλτο** ἐκ τοῦ ῥήμ. **ἐφάλλομαι** ἐγένετο δεκτὸν ὡς ἡ ὀρθὴ γραφή· (ἴδε ἐν τέλ.). Κραδαίνω, σείω τὸ ἔγχος πρὶν ῥίψω αὐτὸ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, τὸ μὲν [ἔγχος] οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν πάλλειν, ἀλλά μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς Ἰλ. Π. 142· [αἰχμήν], ἣν πάλλεν .. δεξιτερῇ φρονέων κακὸν Χ. 320· δοῦρε δύω .. πάλλων Γ. 19· ἐπὶ λίθου, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν .. ὁ δὲ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἷος Ε. 304· οὕτω παρ' Ἀττ., π. λόγχην Εὐρ. Ι Τ. 824· κεραυνὸν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1714. 2) καὶ ἐπὶ ἄλλων ὅπλων, σάκος Ἡσ. Ἀσπὶς Ἡρακλ. 321· ἵτυν Εὐρ. Ἴων 210, πέλτας Βάκχ. 782· — ἀκολούθως καθόλου, «χορεύω παιδὶ εἰς τὰ χέρια», πῆλε χερσίν, ὁ Ἕκτωρ τὸν Ἀστυάνακτα, Ἰλ. Ζ. 474, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 1158· Νὺξ ὄχημ' ἔπαλλεν, ἤλαυνεν αὐτὸ μεθ' ὁρμῆς, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1151. 3) κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον, ἔσεισαν τοὺς κλήρους ἐντὸς περικεφαλαίας, ἕως ὅτου τιναχθῇ τις ἐξ αὐτῶν ἔξω, Ἰλ. Γ. 316, Ὀδ. Κ. 206· ἀπολ., ῥίπτω κλῆρον, Ἰλ. Γ. 324, Η. 181· ἀλλά, στάντες δ' ὃθ' αὐτοὺς οἱ .. βραβῆς κλήρους ἔπηλαν, ὅπου διὰ κλήρου ἐτοποθέτησαν αὐτούς, (**κλήρους ἔπηλαν** = **ἐκλήρωσαν**), Σοφ. Ἠλ. 710· πρβλ. **διαπάλλω** II·— Μέσ., λαμβάνω τι διὰ κλήρου, ἔλαχον πολίην ἄλα παλλομένων, «κλήρῳ μεριζομένων» (Σχόλ.), Ἰλ. Ο. 191· οὕτω, παλλόμενος κλήρῳ λάχον ἐνθάδ' ἕπεσθαι Ω. 200· οὕτω παρ' Ἡροδ. 3. 128, Σοφοκλ. Ἀντ. 396 (ἀλλὰ παρ' Ἀττ. συνήθως **κληροῦν**, **κληροῦσθαι**)· πρβλ. **παλάσσω** II. — Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σελ. 124. **II.** Παθητ. πάλλω ἐμαυτόν, ὁρμῶ, κτυπῶ κατά τινος, ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο, ἐκτύπησε (στρεφόμενος) ἐπὶ τῆς περιφερείας τῆς ἀσπίδος, Ἰλ. Ο. 645· ἐπὶ τῆς καρδίας, πάλλω, κτυπῶ δυνατά, ἀναπηδῶ, ἀγωνιῶ, μάλιστα ἐκ φόβου μὴ συμβῇ μέγα τι κακόν, ἐν δ' ἐμοὶ αὐτῇ στήθεσι πάλλεται ἦτορ Χ. 452· πέπαλταί μοι φίλον κέαρ Αἰσχύλ. Χο. 410· ὡσαύτως ἐπὶ προσώπου, παλλομένη κραδίην Ἰλ. Χ. 461· δείματι πάλλεσθαι Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 294, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 140, κτλ., ἴδε κατωτ. III· γόνυ πάλλεται γεροντῶν, τρέμει, Ἀριστοφ. Βάτρ. 345· ἐπὶ ἀποθνήσκοντος ἰχθύος, ἀσπαίρω, «σπαρταρῶ», Ἡρόδ. 1. 141, πρβλ. 9. 140· πέραν πόντοιο πάλλοντ' αἰετοί, καὶ πέραν τῆς θαλάσσης πέτονται κινοῦντες τὰς πτέρυγας οἱ ἀετοί, Πινδ. Ν. 5. 39. **III.** ἀμεταβ. ὡς τὸ παθ., πηδῶ, τινάσσομαι, Εὐριπ. Ἠλ. ἔνθα ἴδε Seidl., Ἀριστοφ. Λυσ. 1304, Πλάτ. Κρατ. 407Α· τρέμω, σείομαι, φρένα δείματι πάλλων Σοφ. Ο. Τ. 153, ἴδε κατωτ. II· ἐν δὲ δόρει φονίῳ τετραβάμονες ἵπποι ἔπαλλον Εὐρ. Ἠλ. 477. (Ἐκ τῆς √ΠΑΛ παράγονται καὶ αἱ λέξ. **πάλ-η**, pol-len, **παλ-ύνω**, πρβλ. pul-vis, ὡσαύτως **πάλ-η**, **παλ-αίω**, καὶ **πάλ-ος**, **πάλ-λω**, **παλ-άσσω**· ὡσαύτως **παλ-μός**, πρὸς τὰ Λατ. pal-pare, pal-pitare· — αἱ τελευταῖαι αὗται λέξεις δεικνύουσι τὴν στενὴν συγγένειαν τῆς ῥίζης ταύτης πρὸς τὴν √ΣΠΑΡ, **ἀ-σπαίρ-ω**, ἴδε **σπαίρω**· ὥστε πιθανῶς ἔχει ἐκπέσει ἀρκτικὸν σ, ὡς δεικνύει ὁ διπλοῦς τύπος **παι-πάλ-η**, **πασ-πάλ-η**).

πάλμα, τό, = **παλμός**, Γραμμ.

παλμᾰτίας, **ου**, ὁ, (πάλλω), σεισμὸς π., μετὰ ἰσχυρῶν δονήσεων, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 31.

παλμᾰτικός, **ή**, **όν**, = **παλμικός**, Εὐδοκ. Μακρεμ. Ἰωνιὰ § 41, σ. 72 Flach.

πάλμη, ἡ, «γέρρον», Λατ. parma, Ἡσύχ.

παλμικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς παλμόν, ἢ ὅμοιος πρὸς παλμόν, «παλμικὸν δὲ (οἰώνισμα) τὸ διὰ τῆς πάλσεως τοῦ σώματος γνωριζόμενον, κτλ.» Σουίδ.

παλμός, ὁ, τρομώδης κίνησις, τὸ πάλλεσθαι, Ἀλκίφρων 1. 39· — ὁ κτύπος ἢ τιναγμὸς τῆς καρδίας ἢ τῶν ἀρτηριῶν, ἀρχαιοτέρα λέξις ἀντὶ τοῦ **σφυγμός** (Γαλην. 8. σ. 87), φλεβῶν Ἱπποκρ. π. Διαίτ. Ὀξ. 389· ὑποχονδρίου ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδημ. Α', 970· ὑπὸ κροτάφοισι Νικ. Ἀλ. 27, πρβλ. Θ. 744· ἀπολ., παλμὸς τῆς καρδίας, νόσος τις, Ἀριστ. Ρητ. 20, 2. 2) ἐπὶ ἀνέμου ἢ ἀστραπῆς, Διόδ. 3. 51, Νόνν., κλ.

παλμοσκόπος, ὁ, ὁ ἐκ τῶν παλμῶν μαντευόμενος, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφάνου.

παλμουλάριος, ὁ, = τῷ Λατ. parmularius, «ὤφειλεν εἶναι παρμουλάριος ἀπὸ τοῦ Ρωμαϊκοῦ parmularius, παρὰ τὸ parmula, τὸ δηλοῦν τὴν μικρὰν πέλτην. Ἐκάλουν δὲ οὕτως τοὺς φιλοτίμως σπουδάζοντας περὶ ἐκείνους τῶν μονομάχων, οἱ πέλτῃ ἐχρῶντο ἐν ταῖς μάχαις, τοὺς καὶ Θρᾷκας καλουμένους» (Κοραῆς ἐν τῷ πίνακι) Μ. Ἀντων. 1. 5.

πάλμυς, **ῠος**, ὁ, = **βασιλεύς**, Ἱππῶναξ. 9· ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὡς βασιλέως τῶν θεῶν, Λυκόφρ. 691· ἡ γεν. **πάλμυδος** (κατὰ Dind. ἀντὶ **παλάμυδος**) μνημονεύεται παρὰ τῷ Χοιροβοσκ. σ. 232. 3, ἐκ τοῦ Αἰσχύλ. [ὦ Ἱππῶναξ, ὦ Λυκόφρ. ἔνθ' ἀνωτ.].—Ἴδε Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τ. Α', σ. 382.

παλμώδης, **ες**, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς παλμόν, πλήρης παλμῶν, Ἱππ. Προρρ. 70, Διόδ. 3. 50· π. νόσος Φίλων 1. 166.

πάλος [ᾰ], ὁ, (**πάλλω** I. 3) ὁ κλῆρος ὁ ἐκπηδῶν ἐκ τῆς σειομένης περικεφαλαίας (Αἰσχύλ. Θήβ. 458), ἅμ πάλον θέμεν, ῥίπτειν ἐκ νέου τὸν κλῆρον, Πινδ. Ο. 7. 109. 2) ἐν χρήσει καθόλου ἀντὶ τοῦ **κλῆρος**, παρὰ τοῖς Ἴωσι συγγραφεῦσι, πάλῳ λαχεῖν, λαβεῖν διὰ κλήρου, Ἡρόδ. 4. 94, 153· ἀρχὰς πάλῳ ἄρχειν, ἄρχειν διὰ κλήρου, ὁ αὐτ. 3. 80· — ἀλλὰ καὶ παρὰ Τραγ. οὐχὶ σπανίως, πάλου κύρσαι Αἰσχύλ. Πέρσ. 779· πάλῳ καὶ πάλον λαχεῖν ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 126, 374· τύχης π. ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 333· οὓς ἐκλήρωσεν πάλος Εὐρ. Ἴων 419, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 275· περὶ τοῦ ἐν Εὐρ. Ι. Α. 1151 χωρίου: σῷ προσούρισας πάλῳ, ἴδε **προσορίζω**.

πᾶλος, ὁ, = Λατ. pālus, ὠξυμμένον ξύλον, «παλοῦκι», Ζώσιμ. 101, 18, Θεοφάν. 759, 12, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 301.

πᾰλός, = **πηλός**, Σώφρονος Ἀποσπ. 47 Ahr.

πάλσαμον, τό, ὡς φαίνεται διαλεκτικὸς τύπος τοῦ **βάλσαμον**, Παυσ. 9. 28, 3.

πάλσις, **εως**, ἡ, τὸ πάλλειν, ἀπὸ τῆς τῶν δοράτων πάλσεως Ἐτυμ. Μ. 394, 56, Πορφ. παρ' Εὐσ. Π. Ε. 112B.

παλτάζω, παλτῷ βάλλω, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπάλταξα**.

παλτάρια: «σεμίδαλις» Φώτ.

πάλτο, Ἐπικ. συγκεκομμ. ἀόρ. μέσ. τοῦ **πάλλω**, ἐπὶ παθητ. σημασ.

παλτόν, ἴδε **παλτὸς** II.

παλτός, **ή**, **όν**, ὁ παλλόμενος, παλτὸν πῦρ, τὸ κεραύνιον, Σοφ. Ἀντ. 131. **II.** ὡς οὐσιαστ. **παλτόν**, τό, πᾶν ὅ,τι πάλλεται πρὸς ἐξακόντισιν, μάλιστα ἀκόντιον, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 14· ὅπερ ὁ Ξεν. περιγράφει ὡς ἐλαφρὸν δόρυ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἱππεῦσι τῶν Περσῶν εἴτε ὡς δόρυ εἴτε ὡς ἀκόντιον, Κύρ. 4. 3, 9., 6. 2, 16.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πᾰλύνω, (πάλλω) ἐπιπάσσω ἐπί τινος, πασπαλίζω, μετ' αἰτ. τοῦ πράγμ. ὅπερ ἐπιπάσσεται, λεύκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον (κατὰ τὸν Σχολιαστ. «πάλυνον, ἐνέμισγον, ἔμασσον»), Ἰλ. Σ. 560· ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ παλύνειν Ὀδ. Κ. 520, πρβλ. Α. 28, κτλ.· τι ἐπί τινι Σοφ. Ἀντ. 247. **II.** ἐπιπάσσω, πασπαλίζω τι, μετὰ δοτ. τοῦ ἐπιπασσομένου πράγματος, παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ Ὀδ. Ξ. 429. **2)** ἐπὶ ὑγρῶν, ῥαντίζω, ὑγραίνω, κάρηνα ἰδρῶτι παλῦναι Διον. Π. 1049, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1259· οὕτως ἐν τῷ παθ., ἀ σῦριγξ εὐρῶτι παλύνεται Θεόκρ. 4. 28. **3)** ἀλείφω, χρίω, ἐξῶ Ἀνθ. Π. 10. 11. **III.** ἐπιπάσσω, καλύπτω ἐλαφρῶς, μετ' ὀνομ. τοῦ πράγματος, χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας Ἰλ. Κ. 6· νιφετῷ δ' ἐπαλύνετο πάντα Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 69.

πᾶμα, τό, (πάομαι) κτῆμα, Θεοκρίτου Σῦριγξ 12 ἐν Ἀνθ. Π. 15. 25, 5.

παματοφαγεῖσται τὰ χρήματα, Διὸς οὕτως ἐν Ἐποικ. Λοκρ. γράμμ. ἔκδ. Ἰω. Οἰκ. ς. 16. 19. Ἐξηγήθη ἡ λέξις ὡς σημαίνουσα: δημεύεσθαι, δημόσια εἶναι. Περὶ δὲ τοῦ ἐτύμου αὐτῆς εἰ ἐκ τοῦ πᾶμα καὶ φαγεῖν ἢ ἐκ τοῦ πᾶμα καὶ ἄγειν (μετὰ τοῦ δίγαμ.), ὡς καὶ περὶ τῆς συντάξεως, διαφωνοῦσι πρὸς τὸν πρῶτον ἐκδότην οἱ ὕστεροι. Ἴδε W. Vischer ἐν Rein. Mus. N. F. XXVI, σ. 70 καὶ Allen ἐν Curt. Stud. V, σ. 276, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθήσ. Κουμανούδη.

παματο-φαγέομαι, = δημοσιεύομαι, δημεύομαι, Ἐπιγραφ. Λοκρ. παρὰ Hicks 63Θ, ἴδε τὸ προηγούμ.

παμβᾰσῐλεία, ἡ, ἀπόλυτος μοναρχία, αὐτοκρατορία, κράτος ἀνυπεύθυνον, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 15, 1 καὶ 16, 2.

παμβᾰσίλεια, ἡ, βασίλισσα τῶν πάντων, πανίσχυρος βασίλισσα, Ἀριστοφ. Νεφ. 357, 1150, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 382· ἐπὶ τῆς Περσεφόνης, Συλλ. Ἐπιγρ. 2415. 15.

παμβᾰσιλεύς, -ῆως, ὁ, ἀπόλυτος μονάρχης, παμβασιλῆι (Κρονίδῃ) Ἀλκαίου Ἀποσπ. 5, 4, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 16, 2, Ἐδδ. (Σειράχ Ν', 18)· Αἰολ. αἰτ. -βασιλῆα, Συλλ. Ἐπιγρ. 4724. 6.

παμβασιλίς, ἡ, ἡ πάντων βασίλισσα, Ἰσιδ. Θεσσαλ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 139, σ. 49. 57.

παμβδελῠρός, ά, όν, παντάπασι βδελυρός, Ἀριστοφ. Λυσ. 969, Ἐκκλ. 1043.

παμβέβηλος, ον, παντάπασι βέβηλος, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **Κωνσταντῖνος**, Κύριλλ. Ἀλ. ΙΙΙ, 1356Α, κλ.

παμβεβήλως, λίαν βεβήλως, Ἄλλως. Κωνσταντίνου ὑπὸ Λατ. στ. 312, ἐν Buch. rech. sur la princ. de Morée, τ. ΙΙ.

παμβίας, ου, ὁ, ὁ τὰ πάντα καταβάλλων, κεραυνὸς Πινδ. Ν. 9, 58.

παμβλᾰβής, ές, βαρέως βεβλαμμένος, Μανέθων 4. 31.

παμβλάσφημος, ον, παντελῶς βλάσφημος, Κύριλλ.

παμβόητος, ον, πασίγνωστος, περιβόητος, ὀνομαστός, Ἰσ. Πορφυρ. ἐν Ἀλλατίου Ἐκλογ. (Allatii Excerptis) σ. 298.

παμβοιώτιος, (πανβ-) ὄνομα Βοιωτ. μηνός, = **Βοηδρομιών**, Ἐπιγρ. Λεβαδ. ἐν Ἀθην. IV, 376, Bisschoff de F. G. A.

Παμ-βοιωτοί, οἱ, οἱ Βοιωτοὶ ἐν συνόλῳ κατὰ τὸ **Παναχαιοί**, κτλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 30. **II. Παμβοιώτια** (ἑξυπακ. ἱερά) τά, ἡ ἑορτὴ τῶν ἡνωμένων Βοιωτῶν, ὡς τὰ Παναθήναια. Πανιώνια, κτλ., Πολύβ. 4. 3, 5., 9. 34, 11, Συλλ. Ἐπιγρ. 1588· πρβλ. Herm. Pol. Ant. § 180. 1.

πάμβορος, ον, ὁ τὰ πάντα καταβιβρώσκων, **Διὶ π. Ζ. 1. 27**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 8, 6.

παμβότᾰνον, τό, πᾶσαι ὁμοῦ αἱ βοτάναι, **τὸ παμβότανον** τοῦ ἀγροῦ Ἐδδ. (Ἰὼδ Ε', 25).

πάμβοτος, ον, ὁ τοὺς πάντας τρέφων, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 559.

πάμβουλος, ον, ὁ τοὺς πάντας συμβουλεύων, διαφ. γραφ. ἀντὶ **πολύβουλος**, Ὀρφ. 24. 4.

παμβώτωρ, **ορος**, ὁ, ἡ, ὁ τοὺς πάντας τρέφων, Ὁμ. Ἀποσπ. 25, ἴδε Στασῖν. παρὰ Σχολ. Ἰλ. Α. 5'— ἀνώμαλον θηλ. **παμβῶτις**, -ιδος, Σοφ. Φ. 391.

πάμμα, Αἰολ. = τῷ Δωρ. πᾶμα, κτῆμα, πρβλ. **πολυπάμμων** (Ἰλ. Δ. 443) καὶ τὸ κύριον ὄνομα **Πάμμων** (Ἰλ. Ω. 250).

παμμᾰκᾰ̄ρ, **ᾰρος**, ὁ, ἡ, ὁ κατὰ πάντα μακαριστός, Ὀρφ. Ὕμν. 18, 3. Ἡσύχ.

παμμᾰκᾰ́ριος, α, ον, = τῷ προηγ., Εὐσεβ. Ἐγκώμ. Κωνστ. 6.

παμμᾰκᾰ́ριστος, ον, ὁ κατὰ πάντα μακαριστός, Ἡσύχ. ἐν λέξ. πανόλβιος, Εὐσέβ. ΙΙΙ, 24C, Νεῖλ. 125Α, Μάξ. Ὁμολ. Π, 625Β, κλ.

παμμάκαρος, ον, ὁ, = παμμάκαρ, Στέφ. Διάκ. 1168Β.

παμμάταιος, ον, παντάπασι μάταιος, ὅλως ἄχρηστος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 388 Musgr. πᾶν μ.), ὦ παμμάταιος καὶ παράφρον καρδία Θεοδ. Πρόδρ. κατὰ Ροδ. καὶ Δοσικλ. 3, 331.

παμμᾰχῐ́ [ῐ], Ἐπίρρ., ἐν γενικῇ μάχῃ, Α. Β. 500, 30.

παμμᾰχία, ἡ, = **παμμάχιον**, **παγκράτιον**, Βακχυλ. XII (XIII), 76 Blass, Εὐσεβ. Ἐγκώμ. Κωνστ. 7, ἐν ἀρχ.

παμμάχιον, τό, ἡ συνένωσις παντὸς εἴδους μαχῶν, = **παγκράτιον**, Φώτ., Σουΐδ.

παμμάχος [ᾰ̄], ον, ὁ πρὸς πάντας μαχόμενος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 169, Ἀριστοφάν. Λυσ. ἐν τέλ.· ἰδίως = **παγκρατιαστής**, ἕτοιμος πρὸς πᾶν εἶδος ἀγῶνος, Πλάτ. Εὐθύδ. 271C, Θεόκρ. 24. 112· π. ἀτυχίη, ἡ παντελῶς καταβάλλουσα, Ἱππ. 28. 22. Ἐπίρρ. **-χως**, Ἰουστ. Μάρτ. Ἀπολ. 2. 13.

πᾰμμεγᾱ́ς, ᾰ́λη, ᾰ́, παραπολύ μέγας, πελώριος, ὑπερμεγέθης, Πλάτ. Φαῖδρ. 273Δ, Τίμ. 26Ε, κλ.· — ὑπερθ. **παμμέγιστος**, Αἰδ. Ποικ. Ἰστ. 10. 2, πρβλ. Λοβ. Φρύνιχ. 516.

παμμεγέθης, ες = τῷ προηγ., Πλάτ. Παρμεν. 164D, Νόμ. 913D, Ξεν. Ἀπομν. 3. 6. 13, Δημ. 416. 15, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 6, 52· — οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ., **παμμέγεθες ἀναδοὰν** Αἰσχίν. 42. 4.

παμμεγίστατος, η, ον, = **παμμέγιστος**, Ἀλέξ. Μαν. 4069Β.

παμμεδέων, -έουσα, ὁ τὰ πάντα κυβερνῶν, παντοκράτωρ, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 5. 102, Συλλ. Ἐπιγρ. 8639.

παμμειλῐ́χιος, ον, καθ' ὑπερβολὴν μειλίχιος, πρᾶος, Ἰω. Γαζαίου Ἔκφρ. 1, 75.

παμμέλᾶς, αινα, ᾶν, ὁλόμαυρος, ταῦροι Ὀδ. Γ. 6, Κ. 525· ὄϊς Λ. 33.

παμμελής, ές, ὁ λίαν μελῳδικός, ὕμνοι Ἐδδ. (Γ' Μακκ. Ζ', 16).— Καθ' Ἡσύχ.: «παμμελέσι· ἐμμελέσι, γλυκεροῖς». **II.** ὁ ἔχων ἀκέραια πάντα τὰ μέλη, ὁλόκληρος, Ἱερεῖα Παῦσ. Δ', 29.

πάμμεστος, ον, ἐντελῶς πλήρης, κατάμεστος, μετὰ γενικ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 15. 3.

πάμμετρος, ον, ὁ ἔχων παντὸς εἴδους μέτρα, Διογ. Λ. 7. 31.

παμμήκης, ες, λίαν μακρός, μακρότατος, γόος Σοφ. Ο. Κ. 1609· λόγος Πλάτ. Πολιτικ. 286Ε π. ῥήσεις ποιεῖν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 268C· ἐν χρόνοις π. Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 5.

πάμμηνις νύξ, ἡ, φωτιζομένη ὑπὸ τῆς πανσελήνου, Ἄρατ. 189.

πάμμηνος, ον, ὁ διὰ πάντων τῶν μηνῶν, παμμήνῳ .. αἰῶνι Σοφ. Ἠλ. 851· — ἀλλά, **π. σελήνη**, = **πανσέληνος**, ἡ, Πλούτ. 2. 936Α.

παμμήστωρ, -ωρος, ὁ, ἡ, ὁ τὰ πάντα ἐφευρίσκων, μοῖρα βροτῶν Λυκόφρ. 490· Ἄρης Ποιητὴς παρὰ Διοδ. ἐν Ἐκλ. Βατ. σ. 123 (ὡς ὁ Δινδ. ἀντὶ τοῦ **παμνήστωρ**).

παμμήτειρα, ἡ, = **παμμήτωρ**, Ὁμ. Ὕμν. 30. 1, Ἀνθ. Π. 5. 165, κτλ.

παμμᾰθής, ες, ὁ τὰ πάντα ἐπιστάμενος, τὰ πάντα σχεδιάζων, Θεὸς Σιμωνίδ. 27.

παμμήτωρ, **ορος**, ἡ, μήτηρ τῶν πάντων, γῆ Αἰσχύλ. Πρ. 90· κόσμου ζωὴ Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 1. 26· φύσις Κλήμ. Ἀλ. 222· Θεᾷ παμμήτορι Ῥείῃ Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 823. 5. **II** μήτηρ ἀληθής, γυνὴ τοῦδε π. νεκροῦ Σοφ. Ἀντ. 1282.

παμμηχᾰνία, ἡ, εἰς ὑπερβολὴν μεγάλη πανουργία, Ἰω. Κλίμακ. σ. 204.

παμμηχᾰ́νος, ον, ὁ τὰ πάντα μηχανώμενος, πολυμήχανος, λίαν πανοῦργος, Νεῖλ. Ἐπιστ. σ. 330, 331, κλ.

παμμιᾰ́ρος, ον, μιαρώτατος, Ἀριστοφ. Εἰρήν. 183, Βάτρ. 466.

παμμῐ́γής, ές, μεμιγμένος ἐκ παντὸς εἴδους, ὅλως διόλου μεμιγμένος, συγκεχυμένος, βέλεα Αἰσχύλ. Πέρσ. 269· σύμμιγμα χοαί Διοδ. Ἐκλογ. 576. 67 (ὡς ὁ L. Dind. ἐντὶ **παμμειγέθεσιν**)· βοὴ Λυκόφρ. 5'— Ἐπίρρ. **παμμιγῆ**, ὡς τὸ **παγγενῆ**, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 8, 8, σ. 412: ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 515.

πάμμῐκρος, ον, μικρότατος, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 4, 2., 3. 7, 4, Ποιητ. 7, 9.

πάμμικτος, ον, = **παμμιγής**, πάμμικτος ὄχλος Αἰσχύλ. Πέρσ. 53, 904.

παμμίσητος, ον, ὅλως μεμισημένος, ὁ σφόδρα μισητός, Εὐσταθ. Πονημάτ. 160. 53.

πάμμορος, ον, ὅλως ἀτυχής, ἀτυχέστατος, Σοφ. Ο. Κ. 161.

πάμμορφος, ον, ὁ πᾶσαν λαμβάνων μορφήν, πολύμορφος, ἐπὶ τοῦ Πρωτέως, Θεολογ. Ἀριθμ. 7.

πάμμουσος, ον, πάνυ εὔμουσος, ἁρμονία, χορεία Φίλων 1. 625, κλ.

παμμόχθηρος, ον, ὁ πάνυ μοχθηρός, Θεόδ. Μετοχ.

παμμυῖα, ἡ, = **κυνόμυια**, Ἀκύλας ἐν Ἐξόδ. Η', 21, Ψαλμ. ΟΖ', 45.

παμμῠ́ριος [ῡ̆], ον, ὅλως ἀναρίθμητος, Φίλων 1. 329.

παμμυσᾰ́ρός, ά, όν, = **παμμιαρός**, Ἀριστοφ. Λυσ. 969.

πᾰ́μουχέω, **παμοῦχος**, ἴδε ἐν λ. **παμωχ-**.

παμπᾰθής, ές, ὁ τὰ πάντα πάσχων, Ἰαμβλ. Μυστ. 3. 29, Μανέθων 4. 311 (ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας).

παμπαιδί [ῐ̆], Ἐπίρρ., μετὰ πάντων τῶν παίδων, Δίων. Κ. 41. 9, 3· πρβλ. **παγγυναικεί**.

παμπᾰ́λαιος, ον, πάνυ παλαιός, παλαίτατος, Πλάτ. Θεαίτ. 181Β, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 3, 6· ἀντίθετ. τῷ **καινός**, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 1.

πᾰμπᾰ́λιν (τᾰμπᾰλίν Casaub.), Ἐπίρρ. τοὔμπαλιν, Κράτης ἐν «Θηρίοις» 2.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παμπάμων [ᾰ], ον, ὁ τὰ πάντα κεκτημένος, τῶν πάντων κύριος, Ἡσύχ.· ἴδε Ruhnk. εἰς Τίμ. σ. 209.

πάμπαν, Ἐπίρρ. (πᾶς) ὡς τὸ συνηθέστερον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ πάνυ ἢ παντελῶς, μετὰ ῥήματος, Ἰλ. Α. 422, Ὀδ. Β. 49. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 273, 300, Πινδ. Ο. 2. 125· μετ' ἐπιθ., π. ὀΐζυρὸς Ὀδ. Υ. 140, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 1091· μετ' ἐπίρρ., π. ἐτήτυμον Ἰλ. Ν. 111· προηγουμένου ἀρνητικοῦ, οὐδέ τι πάμπαν, οὐδόλως, κατ' οὐδένα τρόπον, Ι. 435· πρβλ. Φ. 338· μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸ π. Εὐρ. Ῥῆσ. 855, Ἀποσπ. 196· — σπάνιον παρὰ τοῖς δακιμωτάτοις τῶν πεζῶν, οἷον Ἡρόδ. 2. 45, Πλάτ. Πολιτικ. 270Ε, Τίμ. 41Β, Ξεν. Ἀγησ. 11, 4· συχν. παρ' Ἀριστ.

πάμπᾶνῦ, ἐπίρρ. ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ πάνυ, ἀμφιβ. παρὰ Δίωνι Κ. 56. 30.

παμπειθής, ές, ὁ τοὺς πάντας πείθων, παμπειθῆ γλυκὺν πόθον Πινδ. Π. 4. 327.

παμπήδην, Ἐπίρρ., (πᾶς) ὡς τὸ πάμπαν, ὁλοτελῶς, Θέογν. 615, Αἰσχύλ. Πέρσ. 729, Ἀποσπ. 160, Σοφ. Αἴ. 916, Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 1065Ε· ὡσαύτως παμπηδόν, -ονές, Θεογνώστ. Κανόν. σ. 183.

παμπησία, ἡ, (πέπᾶμαι) ὁλοσχερὴς κτῆσις, σύμπασα ἡ περιουσία, Αἰσχύλ. Θήβ. 817, Εὐρ. Ἴων 1305, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 868.

πάμπλειστος, η, ον, πλεῖστος ὅσος, ὁ κατὰ μεγάλην ποσότητα ἢ (ἐν τῷ πληθ.) ὁ κατὰ μεγάλους ἀριθμούς, Ἡρῳδιαν. 5. 6, Δίλ. π. Ζ. 10. 50, Δίων Κ. 76. 16.

παμπλείων, ονος, ὁ, ἡ, πολλῷ πλείων, Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 63 (Bonitz πάμπλεως).

πάμπλεως, ὁ, ἡ, πλήρης σφόδρα, πλοῦς κινδύνων πλείστων τε καὶ μεγίστων πάμπλεως Πάμφιλ. παρὰ Montefalc. Bibl. Coisl. σ. 82, 2.

παμπλήγδην, Ἐπίρρ. ἐπιτεταμ. ἀντὶ ἐμπλήγδην, Σουΐδ.

παμπληθεί, Ἐπίρρ., ὡς τὸ πανδημεί, σὺν παντὶ τῷ πλήθει, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κγ', 18, Δίων Κ. 75. 9, κτλ.

παμπληθής, ές, ὁ μετὰ παντὸς τοῦ πλήθους, οἱ δὲ ἀνέδησαν παμπληθεῖς Ἀρκάδες Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 26. **II.** = πάμπολυς, μεταβολαὶ Πλάτ. Νόμ. 782Β, πρβλ. Θεαίτ. 156Β· γεωργίαι Δημ. 386, 5· μετὰ γενικ., παμπληθεῖς Ἀργείων Ἰσοκρ. 268C· — μεθ' ἑνικ. οὐσιαστ., π. ἂν τὸ γένος ἦν (ἐξυπ. τῶν ἰχθύων) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 13, 4· π. (κ)εκτήμεθα τὴν οὐσίαν, μεγάλην .. , Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 165(;)· πῦρ π. Ἀριστ. π. Θαυμασ. 39· π. χρόνος Διόδ. 14. 13· πρβλ. παμπλήρης.

III. οὐδ. ὡς ἐπίρρ., ὁλοκλήρως, παμπληθὲς ἀπέσχεν Δημ. 347, 8, πρβλ. Δίωνα Κ. 55. 20.

παμπληθία, ἡ, ἅπαν τὸ πλῆθος, Σοφ. Ἀποσπ. 342.

πάμπληκτος, ον· — ἆεθλα π., ἀγῶνες καθ' οὓς παντὸς εἴδους πληγαὶ καὶ τραύματα λαμβάνονται καὶ δίδονται, «ἀγωνίσματα πληγῶν μεστά» (Σχόλ.), Σοφ. Τρ. 505.

παμπλήρης, ες, ὅλως πλήρης, διάφ. γραφ. παρ' Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 8, 8, Δαμασκ. ἐν Α. Β. 1408.

παμπλούσιος, ον, πάνυ πλούσιος, Πλάτ. Νόμ. 743C, Δίων Κ. 40. 12.

πάμπλουτος, ον, = τῷ προηγ., Σοφ. Ἀποσπ. 572, Γαλην. 6. 531.

παμπόθητος, ον, πάνυ ποθητός, Μόδεστος 3296Δ. κλ.

παμποίκῐλος, ον, πολυποίκιλος, ὁ ποικίλης ἐργασίας, πέπλοι Ἰλ. Ζ. 289, Ὀδ. Ο. 105· ἐπὶ ἱερῶν σκευῶν, Πινδ. Ν. 10, 68· ἐπὶ δερμάτων νεβρῶν, κατάστικτος, Εὐρ. Ἑλ. 1359. **II.** μεταφ., ἀλλοιότητας παμποικίλους (διάφ. γραφ. παμποικίλας, ὅθεν ὁ Δινδ. διορθοῖ πάνυ ποικίλας), Πλάτ. Τίμ. 82Β.

πάμπολις, εως, ὁ, ἡ, ὁ ἐν πάσῃ πόλει ἐπικρατῶν, παγκόσμιος, νόμος Σοφ. Ἀντ. 614· — τὸ χωρίον εἶναι ἐφαρμόσιμον, ὅρα Δινδ., ὁ Heath διώρθωσε: πάμπολύ γ', καὶ τὴν γραφὴν ταύτην παρεδέξατο ὁ Jebb.

παμπολλαπλᾰσίων, ον, ἐπιτεταμέν. ἀντὶ τοῦ πολλαπλασίων, Βυζ.

πάμπολυς, -πόλλη, -πολυ, παρὰ πολύς, λίαν μέγας, πολυάριθμος, γέλως Ἀριστοφ. Ἱππ. 320· πλῆθος, ὄχλος Πλάτ. Νόμ. 677Ε· στράτευμα Ξεν. Ἀν. 2. 4, 26· τύχη παμπόλλη αὐτόθ. 640D (ἀλλὰ πάμπολλος ὡς θηλ., Λουκ. Κυνίσκ. 1, Δίλ. Ποικ. Ἱστ. 4. 8, ὅρα Ἀπολλών. π. Συντάξ. 42. 9)· — ἐν τῷ πληθ. πάμπολλα, καὶ τάρχαῖ' ἃ κατέλιπεν τότε Ἀριστοφ. Εἰρ. 604, Λυσίας 156. 14, Πλάτ. Πολ. 373C, κτλ. **II.** οὐδ. πάμπολυ, ὡς ἐπίρρ., πάρα πολύ, ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 255D, κτλ. Πρβλ. παμπλείων, πάμπλεστος.

παμπολυτελής, ές, πάνυ πολυτελής, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 8, 1.

παμπονηρία, ἡ, εὕρηται ἡ λέξις ἐν ἑνὶ κώδικι τοῦ Δημοσθένους σ. 521, 7, ἀντὶ πονηρία.

παμπόνηρος, ον, ὡς καὶ νῦν, σφόδρα πονηρός, πονηρότατος, κάκιστος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 854, Νεφέλ. 1319, Πλάτ. Πολ. 489D, Δημ. 267. 7. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, κάκιστος, ἐλεεινότατος, ὄψον Ἐπίχ. σ. 53. **3)** Ἐπίρρ., παμπονήρως ἔχω, εἶμαι ἐν ἀθλίᾳ καταστάσει, εἶμαι βαρέως ἀσθενής, Λουκ. Ἀποκηρυττ. 14.

παμπορθής, ές, ἴδε παμπρόσθη.

παμπόρνη, ἡ, τελεία πόρνη, παμπόρνη καὶ μοιχαλὶς Βίος (χειρόγραφος) Ἁγίας Θεοζώρ. ἐν Cod. Reg. 1454 f. 38.

παμπόρφῡρος, ον, ὁλοπόρφυρος, Πινδ. Ο. 6, 91.

πάμ-ποτε, = πάντοτε, Κ. Πορφυρογ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 446, 17.

παμποτνια, ἡ, ὅλως σεβασμία, Ἀνθ. Π. 6. 281.

παμπρᾶσία, ἡ, ἡ πώλησις πάντων τῶν ὑπαρχόντων, «παμπρασία δὲ ἐπὶ τῶν τὰ πάντα πωλούντων λέγεται» Πολυδ. Ζ', 196, κλ.

πάμπρεπτος, ον, περιβλεπτος, λαμπρότατος, ἕδραι Αἰσχύλου Ἀγ. 117· πρβλ. εὔπρεπτος.

παμπρόσθη, ἐφαρμόσαν παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 714, ἔνθα ὁ Seidl. προὔτεινε παμπορθῆ ἐκ τοῦ παμπορθής, ές, ὁ τὰ πάντα καταστρέφων, φθείρων· ὁ Paley πάμπροσθ' ἦ.

παμπρόσωπος, ον, ὁ πάντων τῶν προσώπων, ὁ ἔχων πάντα τὰ πρόσωπα, Πλωτίνου Ἐννεάδ. Π. 1296, 13.

παμπρυτάνις [ῡ], εως, ὁ, ὁ πάντων πρύτανις, κύριος, Φίλων 1. 642.

πάμπρωτος, η, ον, ὁ πρώτιστος πάντων, Ἰλ. Ι. 93, Πινδ. Π. 4. 196, κτλ.· ὡσαύτως τὸ οὐδέτ. πάμπρωτον καὶ -τα ὡς ἐπίρρ., Ὀδ. Δ. 577., Κ. 403, Ἰλ. Ρ. 568, κτλ.· — ὑπερθ. παμπρώτιστα, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1693.

πάμπτωχος, ον, ὅλως διόλου πτωχός, (Ἰω. Γλυκ.) Ἑρμην. εἰς δημώδη ῥητὰ ἐν Σκθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 554.

πάμπυκνος, ον, ὅλως δι' ὅλου πυκνός, Ἰω. Τζέτζ. Ἀλληγ. Ἰλ. Υ. 54.

πάμπῡος, ον, πλήρης πύου ἢ πυώδους ὕλης, Ἱπποκρ. Κωακ. Προγν. 177.

πάμπυστος, ον, κατ' ἄλλους πάμπιστος, οἵ τε θεὸν πάμπυστα διὰ φρενὸς ἱλάσκονται Χρησμ. Σιβυλλ. 7. 672.

πάμπωρος, ον, ὁ πάνυ ταλαίπωρος, Wilcken ἐν Archiv. f. Papyrus σ. 428.— Καθ' Ἡσύχ.: «πᾶρος· ὁ ταλαίπωρος».

παμφᾰγέω, καταβιβρώσκω τὰ πάντα, Εὐσταθ. Παρεμβολ. 263, 86, 343. 13.

παμφαγής, ές, = τῷ παμφάγος, Θ. Προδρόμ. Τετράστ. 60, 10.

παμφάγος, [ᾰ], ον, ὁ τὰ πάντα καταβιβρώσκων, καταναλίσκων, ἀδηφάγος, Ἀλκμὰν 17· πῦρ Εὐρ. Μήδ. 1187. **II.** ὁ ἀπτόμενος πάσης τροφῆς, ὁ Ἀριστ. διαιρεῖ τὰ ζῶα εἰς ζωοφάγα, καρποφάγα καὶ παμφάγα, Πολιτ. 1. 8, 5, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 26., 8. 3, 14· παρατηρεῖ δ' ὅτι τὰ παμφαγώτερα ποικιλώτερα, π. Ζ. Γεν. 5. 6, 11· ὑπερθ. παμφαγώτατον ὁ βοῦς Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9 15, 4.

παμφαής, ές, ὅλος λάμπων, φεγγοβολῶν, λαμπρός, ἐπὶ τοῦ πυρός, Σοφ. Φ. 712, Εὐρ. Τρῳ. 548· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1251, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1709, κτλ.· ἐπὶ μέλιτος, λαμπρός, καθαρός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 612 — Καθ' Ἡσύχ.: «παμφαές· φαιδρότατον, πάντα φωτίζον».

παμφαίνω, λάμπω, στίλβω, ἀστράπτω, ἐπὶ ἐστιλβωμένου μετάλλου (ἴδε παμφανόων). ἦλοι χρύσειοι πάμφαινον Ἰλ. Α. 30· σάκος χαλκῷ παμφαῖνον Ξ. 11· τεύχεσι παμφαίνων, ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως, Τ. 398· — ὡσαύτως ἐπὶ ἀστέρος, ὅστε μάλιστα λαμπρὸν παμφαίνησι ἢ -ησι (Ἐπικ. ἀντὶ παμφαίνει ἢ -η) Ε. 6· πρῶτον παμφαίνων, ἐπὶ ἀνατέλλοντος ἀστέρος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 565· στήθεσι παμφαίνοντες, ἔχοντες τὰ στήθη ἀπαστράπτοντα ἐκ τῆς λευκότητος, Ἰλ. Α. 100. (Τύπος μετὰ ποιητ. ἀναδιπλ. τοῦ φαίνω, πρβλ. βαμβαίνω, παιφάσσω, παφλάζω, παιπάλη καὶ πασπάλη, κτλ.)

παμφᾰλάω, μετ' ἀναδιπλ. τύπος ὡς τὸ παιφάσσω, (πρβλ. παπταλάω, παπταίνω) περιβλέπω, μάλιστα μετὰ φόβου, σπανία λέξις Ἰωνική, Ἀνακρ. 157, Ἱππῶναξ 114 (105)· παμφαλήσας Ἡρώνδ. IV, 77.—Παθ. παμφαλώμενος, «πανταχόθεν περιβλεπόμενος (Σχόλ.), Λυκόφρ. 1433.

παμφαλύζω, = τρέμω, Ἡσύχ.· πρβλ. βαμβαίνω, βαμβαλύζω.

παμφανής, ές, λαμπρότατος, Μεθόδ. 361C. **2)** Αἰγυπτ. ὄνομα τοῦ φυτοῦ ἀειζώου τοῦ μεγάλου, Διοσκ. 4, 88 (89) ἐκ τῶν νόθων.

παμφᾰνόων, γεν. οωντος, θηλ. παμφᾰνόωσα, Ἐπικ. μετοχ. ὡς ἐκ ῥήμ. παμφᾰνάω (πρβλ. παμφαίνω), λάμπων, ἀστράπτων, ἀκτινοβολῶν, τὸ πλεῖστον ὡς ἐπίθ. ἐστιλβωμένου μετάλλου, αἴγλη [χαλκοῦ] Ἰλ. Β. 458· τεύχεα Ε. 295, Σ. 144· ὡσαύτως τοῦ ἡλίου, Ὀδ. Ν. 29.

παμφᾰρμᾰκος, ον, ὁ ἔμπειρος εἰς πάντα τὰ εἴδη τῶν μαγικῶν φαρμάκων, ἐπὶ τῆς Μηδείας, Πινδ. Π. 4. 415.

πάμφαυλος, ον, ὁ ὅλως διόλου φαῦλος, Νείλου Ἐπιστ. 344, 408, κλ., Ἐκκλ.

παμφεγγής, ές, = παμφαής, Σοφ. Ἠλ. 105.

παμφερής, ές, τὰ πάντα φέρων, τὰ πάντα περιέχων ἢ περικλείων, ὅλον μὲν εἶ παρεμφερὲς τὸ σχῆμα κτλ. Γαλην. 19. 469, 15.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πάμφημος, ον, ὁ τὰ πάντα λαλῶν, λέξις πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **πανομφαῖος**, Ζωναρ. Λεξ. 1498.

πάμφθαρτος, ον, ὁ τὰ πάντα φθείρων, ὀλέθριος, μόρος Αἰσχύλ. Χο. 296.

πάμφθερσις, ή, ἡ τὰ πάντα καταστρέφουσα, ὀλεθρία, πάμφθερσις στάσις Βακχυλ. Ἀποσπ. 24 [36], 3.

πάμφθογγος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ παντὸς εἴδους φθόγγων, «πάμφωνος» Ἡσύχ.

πάμφῐ, Ἐπίρρ., = **παντάπασι**, Ἡσύχ.

παμφιλεῖ, Ἐπίρρ. μετὰ πάντων τῶν φίλων, Διῖ. Ἀλ. 593Α.

παμφίλειος, ον, = **παμφίλειον**, τό, εἶδος ἐμπλάστρου, Γαλην. τ. 13, σ. 667.

πάμφῐλος, ον, ὁ παρὰ πᾶσι περιλημένος, Ἀθανάσ. τ. 1, σ. 496: **παμφίλητος, ον**, Εὐστ. Πονημάτ. 158, 70., 226, 40. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 324.

πάμφλεκτος, ον, πλήρης φλογῶν, ἢ ὁ τὰ πάντα κατακαίων, βωμοὶ Σοφ. Ἀντ. 1006· π. πῦρ ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1139· πυρὶ παμφλέκτῳ παραδώσω; Ἀξιόνικος ἐν «Φιλευριπίδῃ» 1. 11.

παμφόβερος, ον, λίαν φοβερός, Γλωσσ.

πάμφοιτος, ον, ἐπὶ τῆς Ἥρας, ἡ πανταχόσε φοιτῶσα, πάμ. ἄνασσα Σύλλ. Ἐπιγρ. 3769.

πάμφορβος, η, ον, ὁ πάντα τρέφων, πολύφορβος, Ἀνθ. Π. 7. 698, Εὐστ. 978. 4.

παμφορία, ή, εὐφορία παντὸς εἴδους καρπῶν, Θεοδ. Μετοχ. Σύμμικτ. 738.

πάμφορος, ον, ὁ τὰ πάντα φέρων, γονιμώτατος, Λατ. omnium ferax, χώρη παμφορωτέρη Ἡρόδ. 7. 8, 1, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 704C· γαῖα Αἰσχύλ. Πέρσ. 618· ὁ φίλος καλεῖται παμφορώτατον κτῆμα ἐν Ξεν. Ἀπομν. 2. 4, 7. **II.** ὁ τὰ πάντα φέρων μεθ' ἑαυτοῦ, παμφόρῳ χεράδι, «ἤτοι τῷ κοπρώδει φορητῷ» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 6. 13.

πάμφρικτος, ον, ὁ σφόδρα φρικώδης, φρικτότατος, Ψευδο-Χρυσ. τ. 11, σ. 911Δ, ἔκδ. Παρισ.

παμφρόνιμος, ον, ὁ κατὰ πάντα φρόνιμος, οὗτος παμφρονιμώτατος ὢν γέρων ὁ Μαργίτης Τζέτζ. Ἱστ. 6. 596.

παμφῦγδην, Ἐπίρρ. ἐν παντελεῖ φυγῇ, μετὰ ὁλοσχεροῦς ἥττης, Ὀππ. Ἀλ. 2. 548· διάφ. γραφ. **παμφύρδην**, συγκεχυμένως.

παμφυλία, ή, ἄθροισμα, ὅμιλος ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν, Σύμμ. ἐν Γενέσει ΙΔ', 1

πάμφῡλος, ον, (φυλή, φῦλον) ὁ ἀποτελούμενος ἐκ μεμιγμένων φυλῶν, γένος Πλάτ. Πολιτ. 291Α· πόλις Πολυδ. Θ', 21. π. θῆρες Ἀριστοφ. Ὄρ. 1063.

παμφύρδην, ἴδε **παμφῦγδην**.

πάμφυρτος, ον, ἀναμεμιγμένος ἐκ παντὸς εἴδους, Ὀππ. Ἀλ. 1. 779, Δογγῖν. 9. 7.

πάμφυτος, ον, ἔχων πάντα τὰ εἴδη τῶν φυτῶν, Ἱππολύτου πρὸς τὰς Αἱρέσεις 172, 14.

πάμφωνος, ον, ὁ ἐκπέμπων ἢ παράγων πάσας τὰς φωνάς, πάντας τοὺς τόνους ἢ ἤχους, ἐπίθ. τῶν αὐλῶν, Πινδ. Ο. 7. 21, Π. 12. 34, Ι. 5 (4). 35· ὡσαύτως, π. ὑμέναιος, ὁ μετὰ πολλῶν φωνῶν ᾀδόμενος, ὁ αὐτ. ἐν Π. 3. 30· καθόλου, ἐκφραστικός, χεῖρες Ἀνθ. Πλανούδ. 290· π. σῖνος, Θρυλλώδης, Φιλόξ. παρ' Ἀθην. 35D. — Ἐπίρρ. **-νως**, Συνέσ. 2873.

παμφώτιστος, ον, πλήρης φωτός, ὑπέρλαμπρος, σταυρὸς Ψευδο-Χρυσ. τ. 7, σ. 499, 20· — **πάμφωτος, ον**, Νικήτ. Παφλ. 377, Ἄννα Κομν. 505, κλ.

πάμψεκτος, ον, ὁ σφόδρα ἀξιόμεμπτος, Μανέθων 4. 316.

παμψήκτωρ, ορος, ὁ, ὁ τοὺς πάντας ἢ τὰ πάντα ψέγων, Μανέθων 4. 58.

παμψηφεί, ὡς καὶ νῦν, μεθ' ὅλων τῶν ψήφων, π. νικᾶν Ἀνθ. Π. 11. 239, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 525, κτλ.· Δωρικ. **παμψᾶφί**, Πῶλος παρὰ Στοβ. 106. 5.

πάμψογος, ον, = **παμψέκτωρ**, Πτολεμ. Τετράβ. 160, 8.

πάμψῡχος, ον, (ψυχή) ἐν Σοφ. Ἠλ. 841, π. ἀνάσσει κατὰ τὸν Σχολ., = πασῶν ψυχῶν ἀνάσσει, πρβλ. Ὀδ. Α. 483 κἑξ., Αἰσχύλ. Χο. 355.

πάμψυχρος, ον, κατάψυχρος, ψυχρότατος, ποταμὸς Ἰω. Φακ. Περιγρ. Παλαιστ. 4.

πᾰμῶχος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **παμοῦχος**, «ὁ κύριος» Ἡσύχ.· — οὕτω, **πᾰμωχέω**, κατέχω κέκτημαι, Ἡρακλειωτ. Πίνακ. ἐν Σύλλ. Ἐπιγρ. 5774. 168· ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως ἔχει **παμωχίων** = **κεκτημένος**.

πάν, πανός, ὁ, εἶδος ἰχθύος κητώδους, Πτολεμ. Ἡφαιστίων ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 153, 22, Σουΐδ. ἐν λ. **Αἴσωπος Μιθριδάτου**.

Πάν, γεν. **Πᾶνός**, ὁ, ἀγροτικὸς θεὸς τῆς Ἀρκαδίας υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ἐκ τινος Νύμφης, Ὁμ. Ὕμν. 18. 34, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 3· ἢ ἐκ τῆς Πηνελόπης, Ἡρόδ. 2. 145· παρίστατο δὲ ὡς τραγόπους (κεροβάτης Ἀριστοφ. Βάτρ. 230), κεραὸς καὶ γενειῶν, πρβλ. **Σάτυρος**, καὶ ἴδε Müller Archäol. d. Kunst § 387· ἐκλήθη δὲ Πὰν κατὰ τὸν Ὅμ. Ὕμν. 18, 47, ἐπειδὴ εἰς πάντας παρεῖχεν εὐφροσύνην, Πᾶνα δέ μιν καλέεσκον, ὅτι φρένα πᾶσιν ἔτερψεν. Ὁ Πὰν κυρίως ἐλατρεύετο ἐν Ἀρκαδίᾳ, ὦ Πάν, Ἀρκαδίας μεδέων Πινδ. Ἀποσπ. 63, προσθ. Θεόκρ. 1. 124, κτλ.· ἡ λατρεία αὕτη κατὰ τὸν Ἡρόδ. 2. 145 ἦτο νεωτέρα τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου· μάλιστα ἐν Ἀθήναις, καθὼ ὁ αὐτὸς λέγει (6. 105, 106), ἤρχισε μόνον μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην· πρβλ. **Πανεῖα**. — Ὕστεραι οἱ μῦθοι τοῦ Πανὸς ἔλαβον μεγάλην ποικιλίαν καὶ ἔκτασιν, τὸ δὲ ὄνομα καὶ αἱ ἰδιότητες αὐτοῦ ἐξελήφθησαν ὡς μυστηριώδη σύμβολα τῆς φύσεως, Creuzer Symbol. 3. 1, σ. 164 τῆς Γαλλ. μεταφρ.· ἐθεωρεῖτο ὡσαύτως ὡς τὸ αἴτιον αἰφνιδίων φόβων, ἴδε ἐν λ. **Πανικός**. — Τὸ πληθ. **Πᾶνες** ἁπαντᾷ ἐν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1069, Θεοκρ. 4. 63, Διοδ. 1. 88· πρβλ. **Σάτυροι, Σειληνός**.

πάναβρος, ον, λίαν ἢ παντελῶς ἁβρός, μαλακός, Λουκ. Ῥητόρων διδάσκ. 11.

παναγαθία, ή, ἴδε **πανάγαθος**.

πᾰνάγᾰθος, ον, καὶ **η, ον,** ὡς καὶ νῦν, ὅλως ἀγαθός, Κρατῖν. ἐν Ἀθήν. 114, Πλάτ. Ἐπιστ. 354Ε· — **πᾰνᾰγᾰθία, ή,** τελεία ἀγαθότης, Θεάγης παρὰ Στοβ. 8. 57.

παναγάπητος, ον, ὁ τοῖς πᾶσιν ἀγαπητός, Ἀθαν. τ. 1, μέρ. 2, σ. 922Α.

πανάγαστος, ον, ὁ ὑπὸ πάντων θαυμαζόμενος, Συλλ. Ἐπιγρ. 8704. 4.

παναγέννητος, ον, ὅλως ἀγέννητος, Διον. Ἀρεοπ. 912C.

πᾰνᾰγής, ές, ὅλως ἡγιασμένος, ἱερώτατος, πάναγνος, Λατ. sacrosanctus, οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ παρὰ Ρωμ. Tribuni Plebis, δήμαρχοι, Διον. Ἁλ. 6. 89., 8. 87, Πλουτ. Κάμιλλ. 20· π. ἱερεύς, ἱέρεια Συλλ. Ἐπιγρ. 380. 6, Πολυδ. Α', 35. **II.** ὁ διατελῶν ὑπὸ ἅγος, παναγεῖς γενεὰν πορνοτελῶναι, Μεγαρῆς, δεινοὶ πατραλοῖαι Φιλωνίδης ἐν «Κοθόρναις» 1.

πᾰνᾰγία, ή, τελεία ἁγιότης, ἐπὶ τοῦ ἄρτου τῆς μεταλήψεως, Ἐκκλ.

Παναγία, ἴδε **πανάγιος**.

πᾰνάγιος, α, ον, ὁ κατὰ πάντα ἅγιος, Ἰωσήπ. Μακκ. 7, 2, Ἐκκλ.· — **ἡ Παναγία**, ἡ παρθένος Μαρία, ἡ μήτηρ τοῦ ΚΥΡΙΟΥ, Συλλ. Ἐπιγρ. 8731, κ. ἀλλ. — Καθ' Ἡσύχ.: «παναγία· ἱέρεια ἥτις οὐ μίσγεται ἀνδρί».

παναγιότης, ή. Τὸν νῦν συνήθη τίτλον τοῦ πατριάρχου Κων|πόλεως ὡς καὶ τὸν **πανιερότης** τῶν μητροπολιτῶν, πολὺ κοπιάσας νὰ εὕρω ἐν ἐγγράφοις τῆς ἁλώσεως Κων|πόλεως δὲν ἐπέτυχον. Τὸ **παναγιώτατος** ὅμως (ὡς καὶ τὸ **πανιερώτατος**) κεῖται ἐν «Ἐκθέσει νέα ἐκ τῶν Γ. Κωδίνου Κουροπαλάτου» ἐν Συντ. κανν. τ. 5, σ. 502-3, 511· ἔτι καὶ ἐν Χρυσοβούλλῳ Ἀνδρονίκου Παλαιολ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Δ', σ. 218· μόνον δὲ τὸ **πανιερώτατος** ἐν Εὐστ. Θεσ. Πονημάτ. 1. 144, 38, ἔκδ. Taf. Τὰ δὲ **πανίερος κορυφή, ἁγιότης, ἁγιωσύνη** ἐπὶ πατριαρχῶν Κατ/πλεως ἀναγινώσκονται συχνὰ ἐν ἐγγράφοις παλαιοῖς ἐπεικῶς, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

παναγίως, Ἐπίρρ. τοῦ **πανάγιος**, κατὰ τρόπον πανάγιον, Ἱππολ. πρὸς ἁπάσ. τὰς Αἱρεσ. 416, 81.

πᾰνᾰγιστεία, ή, = **παναγία**, Ἡσύχ.: — ὡς ἐπίθετ. τιμητικὸν εἰς πατριάρχην, Βυζ.

πᾰναγλάϊστος, ον, ὅλως ἠγλαϊσμένος, Στέφ. Διάκ. 1076D.

πανάγνεια, ή, ἐντελὴς ἁγνότης, Ἰω. Δαμασκ. III, 693B.

πάναγνος, ὁ, ἡ, ὅλως ἁγνός, Σχόλ. εἰς Αἰσχίν. 12. 10 Dind., Ἀμφιλ. 37Α, Διῖ. Ἀλ. 452C, κλ. — Ἐπίρρ. **πανάγνως**, Ψευδο-Διον. Ἀρ. 436Α.

πανάγορσις, ή, = **πανήγυρις**, λέξις Ἀρκαδικ., BCH XIII 281, 26.

πᾰνᾰγρεύς, ὁ, ἡ, ὁ τὰ πάντα ἀγρεύων, παναγρέος ἐλπίδα μοίρης Ἀνθολ. Π. 7. 609· φυλάκων .. παναγρέα κανθὸν 5. 219.

πᾰνάγριος, ον, ὅλως διόλου ἄγριος, ἀγριώτατος, Ὀππ. Κ. 2. 45. — παρὰ τῷ Ψευδο-Φωκυλ. 190, ὁ Brunck **παναγρεύουσ**, ὁ Bergk **παναγρᾶς**.

πάναγρον, τό, ἁλιευτικὸν ἢ θηρευτικὸν δίκτυον (ἴδε τὸ ἐπόμ.), Ὀππ. Κ. 1. 151, Ἀλ. 3. 83· — Καθ' Ἡσύχ.: «πάναγρα· ἐν οἷς τὰ λεπτὰ καὶ ἁβρὰ θηρεύεται». **II.** μέγα κλωβίον ὀρνίθων, ὀρνιθών, ἔνθα ὄρνιθες παχύνονται, Ἀθήν. 22D.

πάνᾰγρος, ον, (ἄγρα) ὁ πᾶσαν ἄγραν ἀγρεύων, λίνον π., ἐπὶ μεγάλου ἁλιευτικοῦ δικτύου, Ἰλ. Ε. 487, Τρυφ. (γραπτ. Τριφ.) 674· δίκτυον Ἀθήν. 25B.

πανάγρυπνος, ον, ὅλως ἄγρυπνος, μέριμνα Ἀνθ. Π. 7. 195.

Πανᾰγύριος, ὁ, μὴν ἐν Ἀμφίσσῃ, ἀντίστοιχος τοῦ ἐν Δελφοῖς Ποιτροπίου τοῦ πρώτου, (Δεκέμβριος — Ἰανουάριος) = **Ποσειδεών** Ἀττ., Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. at F. 163. 164. 209, ἔτι Bul. de cor. hel. V, σ. 428.

πᾰνᾰγῦρις, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **πανήγυρις**.

πᾰνᾰδήλως, ον, ὅλως ἀδηλος, Ἀναστ. Σιν. 93B.

παναεικέες Μοῖραι, αἱ πάνυ ἀεικεῖς, Ἐπιγρ. Ἐμμετρος Γαλατίας τῆς ἐν Ἀσίᾳ, Kohl schedae epigraph. σ. 20.

πᾰναεικής, ές, ἴδε τὸ προηγ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πάναεργής, ές, ὅλως ἀκατέργαστος, ἀδιάπεπτος, ὄρπον Νικ. Ἀλεξιφ. 66.

πανάζωστοι, ἐπίθετ. τῶν ἀγελάων ἐφήβων, Ἐπιγρ. Δρηρίων Κρήτ. Rang. Ant. hel. 2477.

πάναθάνατος, ον, ὅλως ἀθάνατος, παναθάνατος Ἰησοῦς Χριστὸς Συλλ. Ἐπιγρ. 9687.

πάναθέμιτος, ον, ὅλως ἀθέμιτος, Νικήτ. Χρον. 169B.

πάνάθεος, ον, ὅλως ἄθεος, ἀσεβέστατος, Νικήτ. Χρον. τ. 1, σ. 716, 19.

πάνάθεσμος, ον, ὅλως ἄνομος, Ὀππ. Κ. 2. 438., 3. 224· ὡσαύτως **πάνἄθέσμιστος**, Μανέθων 4. 56· — Ἐπίρρ. **-σμως**, ὅλως ἀθέσμως, Νικήτ. Χων. σ. 378, 19, ἔκδ. B.

πάνάθεστος, ον, (θέσασθαι) ὅλως ἀδυσώπητος, «πάντῃ ἀπαραίτητος» Ἡσύχ.· Κῶδ. **παναίθετος**.

Πάνἄθήναια (ἐξυπ. ἱερά), τά, δύο ἑορταὶ ἐν Ἀθήναις, τὰ μεγάλα καὶ τὰ μικρά, (πρβλ. Θουκ. 5. 47, Ἰσοκρ. 236C, Συλλ. Ἐπιγρ. 147, πρὸς Λυσ. 161. 37, 39· Συλλ. Ἐπιγρ. 73. b. σ. 891), εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς, Ἀριστοφ. Νεφ. 988, κτλ. Τὰ μεγάλα ἤγοντο κατὰ τὸ γ' ἔτος ἑνάστης Ὀλυμπιάδος, πιθ. τῇ 28ῃ τοῦ Ἑκατομβαιῶνος· τὰ δὲ μικρὰ κατ' ἔτος, ἢ (κατ' ἄλλους) κατὰ τὸν αὐτὸν μῆνα ἑκάστου τῶν ἄλλων τριῶν ἐτῶν, Ἀνδοκ. 4. 43. Περὶ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἑωρτάζοντο, ὅρα Clinton Fasti Hellenici 2. 325 σημ., 332 κέξ. — Εὑρίσκομεν ὡσαύτως τὸ ὄνομα **Παναθηναΐσταί**, = οἱ ἑορτάζοντες τὰ Παναθήναια ἐν Τέῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 3073· ἐν Ῥόδῳ, αὐτόθι 2528.

Πάνἄθηναϊκός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὰ Παναθήναια ἢ γιγνόμενος κατ' αὐτά, ἡ Π. πομπὴ Θουκ. 1. 20, κτλ.· — ὁ Π. (ἐξυπ. λόγος) ὄνομα λόγου τινὸς τοῦ Ἰσοκρ.· τὰ π. ὄνομα ποτηρίων τινῶν, Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 495A. **2)** Ἑταιρεία ἐν Ῥόδῳ, Hell. J. 1, σ. 358.

Πάνἄθήναιον, τό, ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἴλιῳ, Συλλ. Ἐπιγραφ. 3599. 16.

Παναθηναΐσταί, οἱ, ἴδε **Παναθήναια** ἐν τέλει.

πάνάθλιος, α, ον, ὅλως ἄθλιος, Αἰσχύλου Χο. 697, Σοφ. Ο. Κ. 1110, Εὐρ. Ἑκάβ. 658.

πάναιγλήεις, εσσα, εν, ὅλως λάμπων, κατάλαμπρος, κῆπος Ἀνθ. Π. 9. 806.

Παναθηναῖς, ή, ὄνομα χρονολογικῆς ἐποχῆς ὡς τὸ **Ὀλυμπιάς**, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν τῶν μ. Χρ. χρόνων, CIA III, 1202.

παναίδοιος, η, ον, πολλοῦ σεβασμοῦ ἄξιος, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. (προσθ.) 228b.

πάναιθος [πᾰ̆ν-], η, ον, ὅλος λαμπρός, κατάλαμπρος, κόρυθες Ἰλ. Ξ. 372.

πάναιόλος, ον, ἐπίθ. τοῦ ζωστῆρος, Ἰλ. Δ. 186, 215., Κ. 77., Ν. 552· τοῦ θώρακος Λ. 374· τοῦ σάκεος, Ν. 552, Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 139· — σημαίνει ἢ τὸν πολυποίκιλον καὶ ἀπαστράπτοντα (οὕτω, π. οὐρανὸς Ὀρφ. Ὕμν. 4. 7), ἢ τὸν ὅλως ἐλαφρόν, τὸν εὐκόλως κινούμενον, ἴδε ἐν λέξ. **αἰόλος**. **II.** μεταφορ., πολυειδής, ποικίλος, βάγματα Αἰσχύλ. Πέρσ. 635.

παναίρετος, ον, ἐκλεκτός, ἐξαίρετος, ἔξοχος, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ. ἀμαρτύρως.

παναισθησία, ή, πλήρης ζωηρότης τῶν αἰσθήσεων, ἐκ διορθώσεως τοῦ Meibom. ἐν Διογ. Α. 10. 65, ἀντὶ **ἀναισθ-**.

παναίσιος, α, ον, ὅλως αἴσιος, εὐνοϊκός, Κυρίλλ. Ἱεροσ. Κατηχ. 554B, κλ.

πανάΐατος, ον, ὅλως ἄγνωστος, Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 393.

πάναισῦλος, ον, «παγκάκουργος» Ἡσύχ.

πάναισχής, ές, ὅλως ἄσχημος, ἀσχημότατος, τὴν ἰδέαν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1, 8, 16, πρβλ. Πολυδ. Γ', 163.

παναισχίστως, πάνυ αἰσχρῶς, Ἰωήλ. χρονογρ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 139, σ. 248.

παναισχραμορφία, ή, παντελὴς ἀσχημία, Τζέτζ. Ἱστ. 3. 216.

πάναισχρος, ον, ὁ πάνυ αἰσχρός, ὥστε πάναισχρον (τὸ πρᾶγμα) δοκεῖν ἐξεταζόμενον Δίων Χρυσ. 1. 584· ὑπερθετ. παναισχίστη τέρψις Ἀνθολ. Π. 6. 163. — Ἐπίρρ. **-ρως**, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ πάνυ αἰσχρῶς, Πολυδ. 4. 58, 11, Τζέτζ. Ἱστ. 6, 45.

πάναίτιος, ον, (αἰτία) ὁ αἴτιος πάντων, Ζεὺς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1486. **2)** εἰς ὃν ἅπασα ἡ ἐνοχὴ ἀνήκει, ἀντίθετ. τῷ μεταίτιος, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 200.

Παναιτωλίαν, τό, ἡ γενικὴ συνέλευσις τῶν Αἰτωλῶν, Διόδ. 31. 29.

πάνάκαρπής, ές, ὅλως ἄκαρπος, ἄγονος, Νικ. Θ. 612.

πάνάκεια, ή, καθολικὸν φάρμακον θεραπεῦον πᾶσαν νόσον, Λογγῖνος 38, κτλ. — Καθ' Ἡσύχ.· «πανάκεια· θεραπεία». **2)** ὄνομα ἱματικῆς τινος βοτάνης ἢ τοῦ χυμοῦ αὐτῆς (πρβλ. **πανακὴς** II), Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 39, κτλ.· π. ῥίζα Γαλην.· Lat. panăcea, Lucan. 9. 921. **II.** προσωποπ., θυγάτηρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Ἱππ. Ὅρκος, Ἀριστοφ. Πλ. 702, 730.

πάνάκειος, ον, **πανακὴς**, Νικ. Θ. 508.

πάνακες, τό, ἴδε **πανακὴς** II.

πανάκη, ή, = **πανάκεια**, Ἀνθ. Πλαν. 273.

πάνἄκήρᾰτος, ον, ὅλως ἀκήρατος, ἀμόλυντος, ἀμίαντος, Συνεσ. Ὕμν. 8. 41· ὅλως, ἀθλαβής, ἄφθαρτος, ζωὴ Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 6. 200.

πάνἄκής, ές, (ἄκος) ὁ τὰ πάντα ἰώμενος, πανακὲς φάρμακον Καλλ. Ἐπιγράμμ. 49· οὕτω καὶ μόνον **πανακές**· πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 11, 1 κέξ. **II.** **πάνακες** (προπαροξυτόνως), **ους**, τό, φυτόν τι ὅθεν λαμβάνεται ὁ χυμὸς **ὀποπάναξ**, Διοσκ. 3. 55, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 9, 1· πρβλ. **πανάκεια** 2, **πάναξ**.

πανακίς, ίδος, ή, ἀγρία ὀρίγανος, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 627.

πανάκτης (ἐξυπακ. οἶνος), ὁ, οἶνος παρεσκευασμένος μὲ τὸ φυτὸν πάνακες, Διοσκ. 5. 72.

πάνάκτειος, ον, ἐν Νικ. Θηρ. 626, π. κονίλη, ἑρμηνευόμενον ὑπὸ τοῦ Σχολ. ὡς ποιητικὸς τύπος τοῦ **πανάκειος**.

πάνακτος· «ἡ ὀρίγανος, καὶ τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ» Ἡσύχ.

πανἄλάστωρ, **ορος**, ὁ, ἐπιτεταμέν. ἀντὶ **ἀλάστωρ**, Ἀνθολ. Π. 9. 269.

παναληθεύουσα διήγησις, κατὰ πάντα ἀληθής, Γερμ. Κωνσταν/πόλεως σ. 357, ἔκδ. Mi.

πάνἄλήθής, ές, ὅλως ἀληθής, π. κακόμαντις, ὁ ἐντελῶς ἀληθεύων μάντις κακῶν, Αἰσχύλου Θήβ. 724· — Ἐπίρρ. **-θῶς**, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 85. **2)** ἐπὶ πραγμάτων παντελῶς ἀληθής, ἡδονὴ Πλάτ. Πολ. 583B.

πανἄλήμων, ον, γενικ. **ονος**, πανταχοῦ περιπλανώμενος, Πρόκλ. Ὕμν. 2. 15.

πᾰ̆νἄλθής, ές, ὁ τὰ πάντα θεραπεύων, Νικ. Θηρ. 939.

παναλίγκιος, ἡμαρτημ. γραφὴ ἐν Νικ. Θηρ. 737 ἀντὶ **προσαλίγκιος**.

παναλκής, ές, πανίσχυρος, Αἰσχύλ. Θήβ. 166· πρβλ. **παναρκής**. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἐκκλ.

πανἄλουργής, ές, ὅλως ἁλουργὴς τὸ χρῶμα, Ξενοφάν. 3. 3.

πᾰ̆νάλωτος [ᾰλ], ον, ὁ τοὺς πάντας συλλαμβάνων, Ἄτη Αἰσχύλ. Ἀγ. 361.

πανἄμείδητος, ον, ὁ ὅλως μὴ μειδιῶν, πρόσωπα Ὀππ. Κυν. 3. 141.

πανἀμείλικτος, ον, ὅλως ἀμείλικτος, ὄρακαινα Ὀππ. Κυν. 3. 223.

πανἀμείλῐχος, ον, ὅλως ἀνελεήμων, ἦτορ Ὀππ. Κυν. 2. 203.

πᾰ̆νάμερος, ον, Δωρικ. ἀντὶ **πανήμερος**.

πανἀμέτρητος, ον, ὅλως ἀμέτρητος, Ἀνωνύμ. λεξικ. ἐν Annu. etc. VII, σ. 252.

πανάμμορος, ον, ὁ παντελῶς μὴ μετέχων τινός, μετὰ γεν., Ἀνθ. Π. 14. 125.

Πάνᾱμος, ὁ, ὄνομα μηνός τινος παρὰ τοῖς Αἰτωλοῖς, ἴδε ἐν λ. **Πάνεμος**.

πανἀμώμητος, ον, ὅλως ἀμώμητος, Μαν. Φιλῆς, τ. Α', σ. 215, ἔκδ. Mil. — Ἔτι ἐν τῷ γνωστῷ ἐκκλησιαστ. ᾄσματι Ἄξιον ἐστίν. — Ἐπίρρ. **πανἀμωμήτως**, ὅλως ἀμωμήτως, Ψελλὸς εἰς Ἄσμα Ἀσμάτων Σολομ. 6, 7.

πᾰ̆νάμωμος, ον, ὅλως ἄμωμος, πάναγνος, Σιμωνίδ. 8. 17 (Schneidew. 12. 19).

πᾰ̆νάνθρωπος, ον, ἀντὶ **πάντων ἀνθρώπων**, ἢ ἐκ νεκρῶν **πανάνθρωπος ἀνάστασις** Καισαρ. Διάλ. 4, 186.

πᾰ̆νάνῦτος, ον, (ἀνύτω) «πάντῃ (κῶδ. πάντα) δυνατὸς» Bachm. Ἀνέκδ. τ. 1, σ. 327, Σουΐδ. — Κατὰ Φώτ.: «πανάνυτον· παντοδύναμον».

πάναξ, -ᾶκος, (ὁ ξ) τὸν φυτὸν **πάνακες** ἢ **πανάκεια**, οὗ ὁ χυμὸς καλεῖται **ὀποπάναξ**, Διοσκ. 3. 55, κτλ.

πανάξιος, ον, ὅλως ἄξιος, ἀξιώτατος, Ὀππ. Κυν. 3. 408, Συλλ. Ἐπιγρ. 246.

πανἀοίδῐμος, ον, ὁ ὑπὸ πάντων ᾀδόμενος, ἐπαινούμενος, Ἀνθ. Π. 1. 9, Πλαν. 71.

πάνάπάλος, ον, ὅλως ἁπαλὸς ἢ τρυφερός, λεπτός, ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέῳ .. παναπάλῳ Ὀδ. Ν. 223 [ἔνθα πᾰ̆ν-, χάριν τοῦ μέτρου].

πάνάπαστος, ον, ὁ μηδόλως γευσάμενος, ἐδωδῆς Νικ. Ἀλεξιφ. 605.

πᾰ̆νἄπειθής, ές, ὅλως ἀπίστευτος, Παρμενίδ. Ἀποσπ. 12.

πᾰ̆νἄπείρητος, ον, ὅλως ἀπέραντος, ἀχανής, Ὀππ. Κυν. 2. 517· οὕτω, **πᾰ̆νἄπείρων**, ον, Ὀρφ. Ὕμν. 58. 10· **παναπείρᾰτος**, ον, Ἐκκλ.

πᾰ̆νἄπενθής, ές, ἐν Ἀνθ. Πλαν. 365, ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ **ταλαπενθής**.

πᾰ̆νἄπήμων, ον, ὅλως ἀβλαβής, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 809· ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀνθ. Π. 9. 525, 17.

πᾰ̆νἄπηρής, ές, ὅλως ἄβλαπτος, ὁλόκληρος, μὴ πεπηρωμένος, ἀκέραιος, Καλλ. εἰς Δήμ. 125.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πᾰνᾰ́πιστος, ον, ὅλως ἀπίστευτος, Παύλ. Σιλεντ. Ἔκφρασις Ἁγίας Σοφ. 447.

πᾰνᾰπόπληκτος, ον, ὅλως ἔκθαμβος, ἐμβρόντητος, Σωκράτ. Ἐπιστ. σ. 75,

πανάπορος, ον, = **πανήπορος**, Βυζ.

πᾰνᾰ́ποτμος, ον, ὅλως ἀτυχής, ὦ μοι ἐγὼ πανάποτμος Ἰλ. Ω. 255, πρβλ. 493.

πᾰνᾰ́πυστος, ον, ὅλως ἀνήκουστος, Φώτ., Σουΐδ.

πᾰναργάλεος, ον, ὅλως δύσκολος, δυσχερής, Ἐκκλ.

πᾰνάργῠρος, ον, ἅπας ἐξ ἀργύρου, κρητῆρ Ὀδ. Ι. 203, Ω. 275, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 88.

πᾰνᾰ́ρεστος, ον, πάνυ ἀρεστός, Γ. Κεδρ. τ. Α', σ. 348, 16, ἔκδ. Β.

πᾰνᾰ́ρετος, [ᾰ̆ρ], **ον,** ὅλως ἐνάρετος, ἐναρετώτατος, Λουκ. Φιλοψ 6, Συλλ. Ἐπίγρ. 4413,-15b, 6650.— Ἐπίρρ. **-τως**, αὐτόθι 4150. **II.** ἡ **πανάρετος σοφία**, ὄνομα τοῦ βιβλίου τῶν Παροιμιῶν, Κλήμ. Ρώμ. κεφ. 57, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4. 22. 8· καί, ἡ **Πανάρετος** (μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ **σοφία**), ὄνομα τῶν βιβλίων Σοφίας Σολομῶντος καὶ Σοφίας Σειράχ, ἴδε Ἰακώβιον εἰς Κλήμ. Ρώμ. ἔνθ' ἀνωτ.

πᾰνάριον, τό, τὸ Λατ. panarium, ἡ δὲ ἰσοδύναμος Ἑλληνικὴ λέξις εἶναι **ἀρτοφόριον**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 234· — ἐπιγραφὴ τοῦ συγγράμματος τοῦ Ἐπιφανίου κατὰ τῶν Αἱρέσεων.

πᾰνάριστος, ον, ὁ πάντων ἄριστος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 291, Ἀνθ Π. 11. 394, Λυκόφρ., κλ.

πᾰνάρκεια, ἡ, τὸ πλῆρες, ἡ ἐντέλεια, ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ 6, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 38.

παναρκέπας νόσου, — παρεφθαρμένη φράσις ἐν Αἰσχύλ. Χο. 70· τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ πόδα κρητικὸν (-υ-).

πᾰνάρκης, ές, ὁ τοῖς πᾶσιν ἀρκῶν, ἥλιος π., ὁ πάντας ἐξ ἴσου φωτίζων καὶ θερμαίνων, ὁ πανταχοῦ λάμπων, Καλλ. Ἀποσπ. 48. 1, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. εὑρηται ἐν τῷ Μεδ. κώδ. τοῦ Αἰσχύλου ἀντὶ τοῦ **παναλκής**.—Ὡς κύριον ὄνομα παροξύνεται, οἷον **Πανάρκης**. Ἀθήν. 452C.

πᾰναρμόνιος, α, ον, ἐν τῇ Μουσικῇ, ὁ ἁρμόζων εἰς πάσας τὰς ἁρμονίας· τὸ **παναρμόνιον** (ἐξυπακουομ. ὄργανον), ὄργανον μουσικόν, ἐφ' οὗ πᾶσαι αἱ ἁρμονίαι δύνανται νὰ παιχθῶσι, Πλάτ. Πολ. 399C κέξ., Ἄλεξ ἐν Ἀθήν. 62. **2)** μεταφορ., ὁ μετὰ πάντων ἐν ἁρμονίᾳ εὑρισκόμενος, ἁρμονικώτατος, λόγοι Πλάτ. Φαῖδρ. 277C· π. τι χρῆμα ἡ ὄρχησις Δουκ. π. Ὀρχ. 72.

παναρρεπής, ές, ὅλως ἀκίνητος, Διον. Ἀρεοπ. 28Α.

πᾰνᾰ́ρρητος, ον, ὅλως ἄρρητος, Συνεσ. Ὕμν. 2. 91.

πᾰνάρχαιος, ον, (Ἀντίγρ. **παναρχαῖος**, ἐσφαλμ.), πάνυ ἀρχαῖος, ἀρχαιότατος, παμπάλαιος, Πολυδ. Ε', 150.

πάναρχος, ον, πανίσχυρος παντοκράτωρ, θρόνοι Σοφ. Ο. Κ. 1293.

πᾰνάρχων, οντος, ὁ, πάντων ἄρχων, Φίλων 2. 452.

πᾰνᾰσεβής, ές, ἀσεβέστατος, Βυζ.

πανασελγῶς, Ἐπίρρ., πάνυ ἀσελγῶς, Μεθόδ. ἐν Mai Collect Nov. Vat. τ. 3, σ. 252.

πᾰνασθενής, ές, ὅλως ἀσθενής, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφάνου ἁμαρτύρως.

πᾰνασῖτία, ἡ, σίτου σπάνις, ἡμαρτημένη γραφὴ παρὰ Πολυδ. Δ', 52, ἀντὶ **σπανοσιτία**.

πᾰνασκηθής, ές, ὁ κατὰ πάντα ἀσκηθής, οὐδεμίαν βλάβην παθών, Ἡσύχ.

πᾰνασμένως, Ἐπίρρ. προθυμότατα, Ἐπιγρ. Βοιωτ. παρὰ τῷ Keil σ. 119· ὑπερθ. **-έστατα**, Τζέτζ. Ἱστ. 9. 10.

πᾰνάστερος, ον, κατάστερος, πλήρης ἀστέρων, Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. 58.

πανασφάλιος, ον, ἴδε **πανεπώπης**.

πανάσωτος, ὁ, ἡ, ὅλως ἄσωτος, Βίος Νείλου τοῦ Νεωτ. 97D.

πᾰνᾶτις, ἴδε ἐν λ. **πηνῶτις**.

πᾰνᾰτρεκής, ές, ὅλως ἀτρεκής, παναληθής, Ἀνθ. Π. 7. 594· — οὐδ. **-ές**, ὡς ἐπίρρ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1382.

πᾰναύγεια, ἡ, ἡ πηγὴ τοῦ φωτός, **παναύγειαν ἀφ' ἧς** ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη ἀρύονται Φίλων 1. 7.

πᾰναυγής, ές, ὅλως λάμπων, πάνυ λαμπρός, Ὀρφ. Ὕμν. 9. 3.

πανάϋπνος, ον, ὅλως ἄϋπνος, Ὀρφ. Ὕμν. 2. 659.

πᾰνᾰ́φᾰντος, ές, ὅλως ἄφατος, Ἑρατοσθ. Καταστ. § 23.

πᾰνᾰφήλιξ, ῑκος, ὁ, ἡ, ὁ πάντων τῶν ἡλικιωτῶν ἐσχερημένος, ὁ ἐλαυνόμενος τῆς ἀπ' αὐτῶν διατριβῆς, ἦμαρ ὀρφανικὸν **παναφήλικα** παῖδα τίθησιν Ἰλ. Χ. 490.

πᾰνᾰ́φθῑτος, ον, ὅλως ἄφθιτος, ἄφθαρτος, ἄϊδιος, ἦμαρ Ἀνθ. Π. 7. 14.

πᾰναφραδής, ές, ὅλως ἀπερίσκεπτος, μάχη Τζέτζ. Προοιμηρ. 333.

πᾰνᾰ́φυκτος, ον, ὅλως ἄφευκτος, βρόχος Ἀνθ. Π. 9. 396, πρβλ. Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 145.

πανάφυλλος, ον, ὅλως ἄφυλλος, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 452.

Πανᾰχαιοί, οἱ, πάντες οἱ Ἀχαιοί, Ὅμ.· πρβλ. Gladstone Homer. Stud. 1. 421· — **Παναχαιὶς γῆ**, πᾶσα ἡ Ἀχαΐα, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 243· — **Παναχαιΐς**, ἐπώνυμον τῆς Ἀθηνᾶς, Παυσ. 7. 20, 2· **Παναχαὶα Δημήτηρ** ὁ αὐτ. 7. 24, 3.

πᾰνᾰ́χραντος, ον, ὅλως ἀκηλίδωτος, ἀμόλυντος, ἄμωμος, ἐπὶ τῆς Παρθένου Μαρίας, Θεόδ. Ἀγκ. 1393B, Μάξεστ. 3288B, Ἰωάν. Μόσχ. 3052Α, Ἀναστ. Σιν. 272Α, κλ.

πᾰνᾰ́φογος, ον, ὅλως ἄψογος ἢ ὄντως ἄψογος, Κ. Ἑρμ. παράφρ. Δ. Ὁμ. 348, 16, ἔκδ. Μανγοφρ.

πᾰνᾰ́ωριος, ον, παντελῶς ἀώριος, προωρισμένος εἰς πρόωρον τέλος, ἄμοιρος, ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκε **παναώριον** Ἰλ. Ω. 540· π. ῥητὶς Ἀνθ. Π. 5. 264· — **ὡσαύτως πανάωρος**, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 313.

***πανάωρος, ον,** Ἐπιγρ. ἑξάμετρ. Σμύρνης, CIG 3344.—Ὑπάρχει μὲν ἐν τῷ Θησ. Στεφ. ἡ λέξ. ἐκ τοῦ Αἰσχύλου Προμηθ. στ. 365, ἀλλ' ἡ ἀνάγνωσις ἐκεῖ θεωρεῖται ἀμφίβολος, καὶ οἱ ἐκδόται, ἐν οἷς καὶ ὁ G. Hermann, τὴν ὀβελίζουσιν, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη· ἴδε **παναώριος**.

πανδδελυρός, κτλ., κρεῖσσον: **παμδδ-**, κτλ.

Πανδοτιώττιος, ὁ, ὄνομα μηνός, ἴδε **Παμδοτιώττιος**.

πανδαής, ές, ὁ τὰ πάντα γινώσκων, παγγνώστης, Δημόκριτος Τζέτζ. Ἱστ. 4. 529.

πανδαιδᾰ́λος, ον, διὰ παντοίας καὶ ποικίλης τέχνης κεκοσμημένος, Πινδ. Ἀποσπ. 45. 5.

πανδαισία, Ἰων. -ίη, ἡ, (δαΐς) πλῆρες συμπόσιον, τελεία εὐωχία, δεῖπνον μεγαλοπρεπὲς πάντα ἔχον ἄφθονα καὶ μηδὲν ἐλλιπές, Ἡρόδ. 5. 20, Ἀριστοφ. Εἰρ. 565, Πλούτ. 2. 1102B, πρβλ. Ἰσαῖον παρ' Ἁρποκρ. ἐν λ.—**Ὡσαύτως πανδαίσιον**, τό, Φώτ., Σουΐδ.— Καθ' Ἡσύχ.: «πανδαισία· ἡ πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν ἡδονὰς παρέχουσα εὐωχία ἢ πολυτελὴς τράπεζα»· προσέτι «πανδαισίαν· τὴν παντοδαπὰ ἐδέσματα καὶ πολυτελῆ ἔχουσαν». — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 503.

πανδαίσιον, τό, ἴδε **πανδαισία**.

πανδᾰκέτης, ου, ὁ, ὁ τοὺς πάντας δάκνων, περὶ τοῦ Κάτωνος, Ἐπίγραμμ. παρὰ Πλουτ. ἐν Μάρκῳ Κάτωνι 1.

πανδάκρῡτος, ον, πλήρης δακρύων, ὀδύρματα Σοφ. Τρ. 50.

II. πανδύρτος, δυστυχέστατος, γένος Αἰσχύλ. Θήβ. 654· βιοτὴ Σοφ. Φιλ. 690· ἐφαμέρων ἔθνη Εὐρ. Ὀρ. 977.

πανδᾰλήτος, ον, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **πανδήλητος**. ὁ τὰ πάντα καταστρέφων, Ἱππῶναξ 18, ἔνθα τινὰ τῶν Ἀντιγράφων ἔχουσι **πανδᾰ́λητος, πανδαύλητος**, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Bgk. προτείνει τὴν γραφήν: **πανδαύχνητος** = **πανδᾰφνώτος**, ὅλως ἐστεμμένος διὰ δάφνης.

πανδᾰμᾰ́τωρ [μᾰ̄], **ορος,** ὁ, (δαμάω) ὁ τὰ πάντα δαμάζων, ἐπὶ τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Ω. 5, Ὀδ. Ι. 373· ἐπὶ χρόνου, Σιμωνίδ. 5· **πανδαμιάτωρ χρόνος** Βακχυλ. XII (XIII), 205 Blass, Συλλ. Ἐπιγρ. 2976· **πανδ. δαίμων** Σοφοκλ. Φ. 1467· **κεραυνὸς** Λουκ. Τίμ. 2, κτλ.— Θηλ. **πανδαμάτειρα**, Ὀρφ. Ὕμν. 9. 26, Συλλ. Ἐπιγρ. 4667· ἀλλὰ **πανδαμάτωρ μοῖρα** Ἀριστ. Ἐπίγραμμ. 44.

πανδαμεί, πάνδαμος, Δωρ. ἀντὶ **πανδημεί, πάνδημος**.

πάνδηλος, ον, πλήρης δειλίας ἢ ἀδλιότητος, Ὀππ. Κ. 3. 230.

πανδείματος, ον, ὁ τοῖς πᾶσι φοβερός, Ποιητὴς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 174· **πανδείματοι** Πινδ. (Ἀποσπ. 197) παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 306, ἔνθα ὁ Dind. πᾶν δεῖμά τοι.

πάνδεινος, ον, ὁ κατὰ πάντα δεινός, πολὺ φοβερός, ἡ ἀδικία Πλάτ. Πολ. 610D, πρβλ. 605C· **πρᾶγμα** Δημ. 1267· 17· **πάνδεινα πεπονθέναι** Λουκ. Προμ. 8· — **πάνδεινόν ἐστι**, εἶναι πρᾶγμα φοβερώτατον, Δημ. 646. 23. **II.** εὐρυὴς εἰς πάντα, ἱκανώτατος, δεξιώτατος, Πλάτ. Πολιτ. 290B· εἰρωνικῶς, Δημ. 378. 8.

πανδέκτειρα, ἡ, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **πανδέκτης, κοιλία** π., μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱπποκρ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 195.

πανδέκτης, ου, ὁ τὰ πάντα δεχόμενος· ἐν τῷ πληθ., **πανδέκται**, οἱ, ὄνομα καθολικοῦ λεξικοῦ ἢ εἴδους ἐγκυκλοπαιδικοῦ λεξικ., οἷα συνέταξαν ὁ Τίρων καὶ ὁ Δωρόθεος· ἕκαστον δὲ τούτων ἐκαλεῖτο **πανδέκτης**, Δωρόθεος ἐν τῷ πρώτῳ π. Κλήμ. Ἀλ. 399, πρβλ. Γέλλ. 13. 9. **2)** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, καθολικὴ συλλογὴ νόμων γενομένη κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἧς ἕκαστον βιβλίον ἦτο εἷς **πανδέκτης**, ἴδε Δουκάγγ. **II.** παρὰ Συνεσ. 240D, **πανδέκτης** φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸν ἐπιπολαίως πολυμαθῆ ἄνθρωπον. **III.** παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς ἡ λέξ. **πανδέκτης** ἐσήμαινε· ἐπίρρημα, Διομήδ. 190. 24, 194, 20. **IV.** εἶδος πλοίου, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 408, 1.

πανδελέτειος, ον, πανοῦργος καὶ μοχθηρὸς ὡς ὁ Πανδέλετος, «ἐπὶ γὰρ πανουργίᾳ διεβεβόητο ὁ Πανδέλετος, συκοφάντης δέ ἦν καὶ φιλόδικος» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 921, ἴδε Σχολ.

πανδέξιος, ον, πάνυ δεξιός, Συνέσ. 132B, Θεόδ. Μετοχ.

πανδερκέτης, ου, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ζεὺς βροτῶν π. Εὐρ. Ἡλ. 1177.

πανδερκής, ές, ὁ τὰ πάντα βλέπων, Ἀνθ. Π. 9. 525, 17,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κόντ. Σμ. 2. 443, κτλ.· — μετὰ παθητ. σημασίας, θέλων.. πανδερκέα θέμεν Βακχυλ. XVI (XVII), 70.

πανδεχής, ές, ὁ τὰ πάντα δεχόμενος, Πλάτ. Τίμ. 51A, πρβλ. Ἀριστ. π. Οὐραν. 3. 8, 3, π. Γεν. καὶ Φθορ. 2. 1, 5.—Ἴδε Κόντου Ποικίλα Φιλολογικὰ ἐν Ἀθηνᾶι τ. Δ' σ.

πανδημεῖ ἢ **-μί**, Δωρικ. **πανδᾱμί**, Ἐπίρρ. τοῦ **πάνδημος**, μετὰ παντὸς τοῦ λαοῦ, πάντες ὁμοῦ, ἐν σώματι, Ἡρόδ. 6. 63., 7. 120, κ. ἀλλ.· π. προπέμπεσθαι ἐπὶ θάνατον Ἰσοκρ. 213C· πανομιλεὶ Αἰσχύλ. Θήβ. 296, πρβλ. Εὐμ. 103· πανδ. βοηθεῖν, στρατεύειν, ἐπὶ ὁλοκλήρου λαοῦ ἐξερχομένου εἰς πόλεμον, Θουκ. 1. 126., 5. 33, πρβλ. 1. 73, 90., 4. 42, κτλ.· παρεῖναι Ἀνδοκ. 25. 36· ἐξέρχεσθαι Λυσ. 195. 19· οὕτω, τὸν βάρβαρον π. δέκεσθαι Ἡρόδ. 7. 144, πρβλ. 6. 16., 8. 40, 72. [ῑ Ἀττ.· ἀλλὰ ᾰ ἐν Ἀνθ. Π. 5. 44].

πανδημία, ἡ, σύμπας ὁ λαός, π. ἐξάγειν Πλάτ. Νόμ. 829B· π. καθιστάναι, ἐπὶ τοῦ Θησέως ἐν Ἀττικῇ, Ἀριστ. Ἀπομν. 346· **πανδημιᾷ**, ὡς ἐπίρρ., = **πανδημεί**, πάντες ὁμοῦ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 602.

πάνδημος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς σύμπαντα τὸν λαόν, ἢ ὁ ἐξ ὅλου τοῦ λαοῦ, δημόσιος, ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, ἐπαιτῶν παρὰ πάντων, δημόσιος ἐπαίτης, (ὡς οἱ King's Bedesmen ἐν Σκωτίᾳ), Ὀδ. Σ. 1· π. πόλις, ἡ πόλις μετὰ πάντων τῶν κατοίκων αὐτῆς, Σοφ. Ἀντ. 1141· π. ἦμαρ, ἡμέρα καθ' ἣν ἑορτάζει ἅπας ὁ δῆμος, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 10. 22· π. ἄγρη, ἄγρα παντὸς εἴδους ἐχθύων, Ἀνθ. Π. 9. 383.

πάνδημος, Δωρικ. **πάνδᾱμος, ον**, = **πανδήμιος**, καὶ παρὰ πεζογράφοις ὁ συνηθέστερος τύπος, βοῦς Σοφ. Αἴ. 175· δημόσιος, κοινός, ἀγὼν Εὐρ. Ἄλκ. 1026· στέγαι ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 227· π. πόλις, στρατός, ἅπαν τὸ πλῆθος τῆς πόλεως, τοῦ στρατοῦ, Σοφ. Ἀντ. 7, Αἴ. 844· π. χάρις, καθολική, γενικὴ χάρις, Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 3· δόξα Πολύβ. 32. 11, 8· δεῖπνον Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 60.— Ἐπίρρ. **-μως** = **πανδημεί**, Κλήμ. Ἀλ. 617. **II.** π. Ἔρως, ὁ κοινός, συνήθης, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν πνευματικώτερον (οὐράνιος), Πλάτ. Συμπ. 180E κέξ., Ξεν. Συμπ. 8. 9· οὕτω, π. Ἀφροδίτη, Venus vulgivaga, Πλάτ. αὐτόθι 181A, κτλ., πρβλ. Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ. 7. 1· π. ἑταίρα Πλάτ. αὐτόθι Συμπ. 181E, 183E· οὕτω καί, π. μουσική, ἡ κοινή, ἡ τοῦ ὄχλου μουσική, Ἀθήν. 632B.

Πάνδια (ἐξυπ. ἱερά), τά, ἑορτὴ τοῦ Διὸς ἐν Ἀθήναις, Δημ. 517. 10, Συλλ. Ἐπιγρ. 82.

πανδίκαιος νόμοι, δίκαιοι καθ' ὅλα, δικαιότατοι, Θ. Στουδ. σ. 729, ἔκδ. Mi.

πάνδῐκος, ον, δικαιότατος, Σοφ. Τρ. 294· ἴδε ἐν λέξ. **βοῦνις**.—Ἐπίρρ. **-κως**, δικαιότατα, Αἰσχύλ. Θήβ. 172, 670, Χο. 241· οὕτω παρὰ Σοφοκλ. ἡ λέξις κεῖται ἁπλῶς ὡς = **πάντως**, Τρ. 611, 1247, Ο. Κ. 1306, πρβλ. Εὐρ. Ῥῆσ. 720.

Πανδῐονίδης, ου, ὁ, υἱὸς τοῦ Πανδίονος, ὅστις ἦτο ἀρχαῖος Ἀττικὸς ἥρως, υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου· λέγεται ἐπὶ τοῦ Περικλέους, Κρατῖνος ἐν «Δραπέτισιν» 3. **II.** θηλ. **Πανδῐονίς, -ίδος**, ἡ τοῦ Πανδίονος θυγάτηρ, ὅ ἐστιν ἡ χελιδών, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 566. **2)** μία τῶν Ἀττικῶν φυλῶν, Αἰσχίν. 50. 43, Ἀρποκρ.

πανδῐος, ον, θειότατος, **πανδῖος** (**πάνδιος** αἱ ἐκδόσεις) **ῥίζα** = **χελιδόνιον τὸ μέγα**, Διοσκ. ἐκ τῶν νόθων 2. 211·—θηλ. ὡσαύτως, **πανδῖα** σελήνη Μαξίμ. π. καταρχ. 146, κτλ.· ἀπολ., αὐτόθι 123.

πανδόκεια, ἡ, = **πανδοκεύτρια**, Χαιροβοσκ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξων. 2. 190, Ἀρκάδ. 174.

πανδοκεῖα, ἡ, τὸ ἔργον πανδοκέως, Πλάτ. Νόμ. 918D, Πολυδ. Ζ', 16.

πανδοκεῖον, τό, οἰκία ἐν ᾗ καταλύουσι παντὸς εἴδους ξένοι, ξενοδοχεῖον, Τουρκ. «χάνι», Ἀριστοφ. Βάτρ. 550, Δημ. 390. 26, Αἰσχίν. 41. 4, Θεοφρ. π. Λίθ. 53, κτλ. Οἱ μεταγεν. τύποι **πανδοχεῖον, -χεύς, -χεύω, -χος** συχνάκις εἰσήχθησαν ἐσφαλμένως εἰς τὰ Ἀντίγραφ. τῶν Ἀττικ. συγγραφέων, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 307.

πανδοκεύς, έως, ὁ, ὁ πάντας τοὺς ἐρχομένους δεχόμενος, ξενοδόχος, Πλάτ. Νόμ. 918B, Πλούτ. 2. 234E, κτλ.· μεταφορ., πάσης κακίας π. Πλάτ. Πολ. 580Δ· π. Ἄϊδης Λυσ. 655· — ἴδε **πανδοκεῖον** ἐν τέλει.

πανδόκευσις, ἡ, = **πανδοκεία**, Πλάτ. Νόμ. 842D.

πανδοκεύτρια, ἡ, ξενοδόχος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 114, Πλ. 426· μεταφορ., φάλλαινα π., ἡ ἑτοίμη νὰ καταβροχθίσῃ τὰ πάντα, ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 35.

πανδοκεύω, (πάνδοκος) δέχομαι καὶ περιποιοῦμαι ξένον, Ἡρόδ. 4. 95, Πλάτ. Νόμ. 918E· ἀπολ., διατηρῶ πανδοκεῖον, θηλ. ξενοδοχεῖον, Θεοφρ. Χαρακτ. 6.— Παθ., ἔχω πανδοχεῖα, ὅσα μέρη πανδοκεύεται Διον. Ἁλ. 4. 53· — ἴδε **πανδοκεῖον** ἐν τέλει.

πανδοκέω, τῷ προηγ., Τιμοκρέων 1. 10. **2)** μεταφορ., λαμβάνω ἐπάνω μου, ἀναλαμβάνω, πάντα παιδείας ἄθλον Αἰσχύλ. Θήβ. 18.

πανδόκια, ἡ, = **πανδόκεια, πανδοκεύτρια**, Δεκομία Συρίσκα **πανδόκια** χρηστὰ χαῖρε IGSI 24 (Ditteub.[2] 901).

πανδόκισσα, ἡ, = **πανδοκεύτρια**, Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. **Καππαδοκία**.

πάνδοκος ἢ **πανδόκος, ον**, (δέχομαι) ὁ τοὺς πάντας δεχόμενος, τοῖς πᾶσι κοινός, ἐπὶ τοῦ πορθμείου τοῦ Χάρωνος, Αἰσχύλ. Θήβ. 860, ἔνθα ἴδε Blomf.· ἐπὶ τῶν ἱερῶν τόπων τῆς Ἴλιδος καὶ τῶν Δελφῶν., Πινδ. Ο. 3. 30, Π. 8. 88· π. ξενίαι ὁ αὐτ., ἐν Ο. 4. 25· π. ξενόστασις Σοφ. Ἀποσπ. 258· μετὰ γεν., ὅμοι π. ξένων Αἰσχύλ. Χο. 662· — ἴδε **πανδοκεῖον**, ἐν τέλει.

πάνδοξ· «ὁ ἐν πανδοχ(ε)ίῳ οἰκῶν» Ἡσύχ.

πανδοξία, ἡ, τελεία δόξα, Πινδ. Ν. 1. 44.

πανδόξως, Ἐπίρρ. μετὰ πάσης δόξης, Κυριλλ. ἅπαντα τ. 1, σ. 383.

πανδοσία, ἡ, ἡ εἰς πάντας ἑαυτὴν παρέχουσα, πόρνη, Ἀνακρ. 153, Εὐστάθιος 862, 45., 1082, 40.

πάνδουλος, ον, ὁ κατὰ πάντα δοῦλος, τέλειος δοῦλος, Ἀνθ. Π. 5. 22, Μανέθων 4. 602.

πανδοῦρα καὶ **πανδουρίς, ίδος**, ἡ, μουσικὸν τρίχορδον ὄργανον, «τρίχορδον δέ, ὅπερ Ἀσσύριοι πανδοῦραν ὠνόμαζον» Πολυδ. Δ', 60· «πανδοῦρα ἢ πανδουρίς· ὄργανον μουσικόν» Ἡσύχιος, πρβλ. Ἀθήν. 183F, Chappell Anc. Music. σ. 74·— ὡσαύτως φέρεται **φάνδουρα**· παραβάλλουσι δὲ αὐτὸ πρὸς τὸ pandura ἢ pandora τῶν Ἰταλῶν καὶ τὸ mandore τῶν Γάλλων.—Ἐντεῦθεν **πανδουρίζω**, παίζω τὴν πανδοῦραν, Lamprid. Heliog. 32· **πανδουριστής**, οῦ, ὁ, ὁ παίζων αὐτήν, Εὐφορίων παρ' Ἀθην. 182E· 31· ὡσαύτως **πάνδουρος**, ὁ, Ἡσύχ. ἐν λ. **πανδοῦρα**.

πανδουρίζω, πανδουριστής, πάνδουρος, ἴδε **πανδοῦρα** περὶ τὸ τέλος.

πανδοχεῖον, -χεύς, -χεύω, -χος, ἴδε **πανδοκεῖον** ἐν τέλ.

πανδοχής, ές, = **πανδεχής**, Μ. Ἀκομ. τόμ. Α', σελ. 77, 20, ἔκδ. Λ.

Πανδρόσειον, τό, ὁ ναὸς τῆς Πανδρόσου θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος καὶ τῆς Ἀγραύλου, Συλλ. Ἐπιγραφ. 160, στήλ. 1. 45 καὶ 2. 43.

Πανδρόσιον, ἀντὶ **Πανδρόσειον**, Meisterh.[3]40 κέξ.

πάνδυρτος, ον, ποιητικ. ἀντὶ **πανδῦρτος**, πλήρης ὁρμιῶν, αὐδὴ Αἰσχύλ. Πέρσ. 940 θρῆνος Εὐρ. Ἑλέν. 212· ἀ πάνδυρτος ἀηδών, ἡ ἀπαύστως ὀδυρομένη, Σοφ. Ἡλ. 1077.

πᾰνδῡσία, ἡ, ἡ παντελὴς δύσις ἀστέρος τινός, Ἀνθολ. Π. 7. 273, πρβλ. 395.

πανδώρα, ἡ, ἡ τὰ πάντα δωρουμένη, ἐπίθ. τῆς Γῆς (πρβλ. **πάνδωρος**), Ἀριστοφάν. Ὄρν. 971. — Καθ' Ἡσύχιον· «πανδώρα ἡ γῆ, ὅτι τὰ πρὸς τὸ ζῆν πάντα δωρεῖται, ἀφ' οὗ καὶ ζειδώρα καὶ ἀνησιδώρα». **II.** παθ., ὡς θηλ. κύριον ὄνομα ἡ **Πανδώρα**, δηλ. ἡ παρὰ πάντων λαβοῦσα δῶρα, γυνὴ ὡραία πλασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου καὶ λαβοῦσα δῶρα παρὰ πάντων τῶν θεῶν ὅπως ἑλκύσῃ τὴν ἀγάπην τοῦ Ἐπιμηθέως, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 81, πρβλ. Θ. 571 κέξ.

πάνδωρος, ον, ὁ τὰ πάντα παρέχων, γενναιόδωρος ἐπίθ. τῆς γῆς, Ὁμ. Ἐπιγρ. 7, Ὀππ. Κυν. 1. 12· ἀ πάνδωρος αἶσα Βακχυλ. Ἀποσπ. 24 [36], 5, ἔκδ. Blass.· Ζεὺς Κλεάνθ. 32.

πανδώτειρα, ἡ, ἡ τὰ πάντα διδοῦσα, φύσις, γαῖα Ὀρφ. Ὕμν. 9. 25., 26. 2.

πανεγγύησις, ἡ, ἐγγύησις ὑπὲρ πάντων, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. σ. 223B

πάνεθνεί, Ἐπίρρ., μετὰ παντὸς τοῦ ἔθνους, πολεμοῦντες πρὸς Δάκας, ἕως ἀπώλοντο πανεθνεὶ Στράβ. 213.

πάνεια, ἡ, «κεχορτασμένη» Ἡσύχ.

πᾰνειδᾶτος, ον, ὁ συνιστάμενος ἐκ παντὸς εἴδους ἐδεσμάτων, Κόντ. Σμ. 1. 89.

πᾰνείδεος, ον, = τῷ ἑπομ., Διον. Ἀρεοπ.

πᾰνειδής, ές, παντὸς εἴδους ἢ σχήματος, Θεολ. Ἀριθμ. 4.

πανείκελος, ον, ὅμοιος κατὰ πάντα, Ὀππ. Κυνηγ. 1. 434, Ἀνθ. Π. 9. 699., 12. 156·— οὕτω, **πανεικέλιος, ον**, Μανέθων 2. 494.

πανεῖον, τό, φυτὸν τὸ καὶ σατύριον, Apul. herb. 15.

Πάνειος [ᾰ], **ον**, = **Πανικός** (ὃ ἴδε). **II.** = **Πᾶνεῖον**, τό, ναὸς ἢ ἱερὸν τοῦ Πανός, Στράβ. 398, 795, Συλλ. Ἐπιγρ. 4837.

πανείπας· «ἀναιδής» Ἡσύχ.

πανεκλελεγμένος, η, ον, ὁ πάνυ ἐκλεκτός, Ἰω. Διάκ. Ἀζριανοπ. στ. 200 ἐν Band. Anec. σελ. 174.—Ἐπίρρ. **πανεκλελεγμένως** αὐτόθι σ. 201.

πανέκφρων, ον, ὅλως ἢ ἐντελῶς ἔκφρων, Θ. Στουδ. ἐν Mai. Bibl. Patr. τ. V. σ. 52.

πανελεήμων, ὁ, ἡ, ὁ πλήρης ἐλέους, πανοικτίρμων, Ἰω. Χρυσ. τ. 3. 553.

πανελευθερία, ἡ, ἐλευθερία ἐν πᾶσι, πλήρης ἐλευθερία, Ἐπιγρ. Βοιωτίας, Keil ἐν IV Supplemtbd d. Jahrbüch. f. klas. Philol. Nº XXI.

πᾰνελεύθερος, ον, ὁ παντελῶς ἐλεύθερος, Ἀνθ. Πλαν. 338, Ἕλλην. Ἐπιγράμμ. 640.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πᾰνέλληνες, οἱ, πάντες οἱ Ἕλληνες, Ἰλ. Β. 530 (ἔνθα, ἐὰν τὸ χωρίον εἶναι γνήσιον, πρέπει νὰ σημαίνῃ πάντας τοὺς Θεσσαλοὺς Ἕλληνας, ἴδε ἐν λέξει **Ἕλλην**)· ὡσαύτως ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 526, Ἀρχίλ. 47, πρβλ. Στράβ. 370· τὸν Πανελλήνων νόμιον σῴζων Εὐρ. Ἱκέτ. 526· — πρβλ. **Πανελλήνιος**.

Πανελλήνιος Ζεύς, ὁ, ὁ ὑπέρτατος θεὸς συμπάντων τῶν Ἑλλήνων, Παυσ. 1. 18, 9., 1. 44, 9., 2. 29, 8., 2. 30, 4. **II. Πᾰνελλήνιον**, τό, Διὸς ἱερὸν ἐν Αἰγίνῃ ὃ λέγεται ὅτι ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ Αἰακοῦ, ἐπὶ τοῦ ὄρους ὅπερ καὶ αὐτὸ Πανελλήνιον ἐκλήθη, αὐτόθι 2. 30, 4. **2)** ὡσαύτως, τὸ σωματεῖον τῶν ἡνωμένων Ἑλλήνων, ἱδρυθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ, τὸ κοινὸν τοῦ Παν. Συλλ. Ἐπιγρ. 3832, πρβλ. 3834· — τὰ μέλη τοῦ σωματείου τούτου ἐκαλοῦντο **Πανέλληνες**, αὐτόθι 484, 1625, 20, κ. ἀλλ.· καὶ φαίνεται ὅτι τὸ ἐπίθετον τοῦτο ἦτο τιμητικόν, διότι καὶ ἓν πρόσωπον καλεῖται συχνάκις Πανέλλην, αὐτόθι 1038, 1227, 1192. 1256, κ. ἀλλ. **III. τὰ Πανελλήνια**, ἡ ἑορτὴ τῶν ἡνωμένων Ἑλλήνων, αὐτόθι 1068. 1, Φιλόστρ. 549, 597. Ἴδε Müller Aeginetica σελ. 19, 158, κτλ.

πᾰνέλοψ, ὁ, Δωρ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ **πηνέλοψ**, Ἀλκαῖ. 81, πρβλ. Ἴβυκ. 7.

Πάνεμος, ὁ, παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς ὄνομα τοῦ μηνὸς **Μεταγειτνιῶνος**, παρὰ δὲ τοῖς Κορινθίοις τοῦ **Βοηδρομιῶνος**, Φίλιππ. παρὰ Δημ. 280, 14· — ἐν Καλλ. Ἐπιγράμμ. 48, **Πάνημος**· Δωρ. **Πάναμος**, Ἐπιγραφ. Συρακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγραφ. 5379 80, κ. ἀλλ., πρβλ. 1702.

πανεμφαής, ές, ὅλως λάμπων, Ἰω. Γεωμ. 3, 59.

πανεμφερής, ές, ἐντελῶς ὅμοιος, Τζέτζ. Ἱστ. 8. 419, Θεόδ. Πρόδρ. Ἐπικ. 38.

πανέμφρων, ὁ, ἡ, ὅλως σοφός, σοφώτατος, Ἡλιοδώρου περὶ Μυστικ. τέχνης 1 καὶ 32.

πανέμφυτος, ον, ὅλως ἔμφυτος, Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 162D.

πανένδικος, ον, δικαιότατος, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 207.

πανένδοξος, ον, ὅλως ἔνδοξος, Μόδεστ. 3312B, Μάξ. Ὁμ. 1252D, Νικητ. Παφλ. 573D, κλ.

πανεντελής, ές, ὅλως τέλειος, Ἀνέκδ. Ὀξων. 3. 322.

πᾰνέντιμος ον, πάνυ ἔντιμος, Εὐστ. Πονημ. 336. 77, κλ.

πανεξαίρετος, ον, πάνυ ἐξαίρετος, Βελθ. καὶ Χρυσ. στ. 373. 473.— Κ. Ἑρμ. μετάφρ. Ἰλ. Ὁμ. 217.— Φλωρ. καὶ Πλατζ. Φ). στ. 1661.— Λυδ. καὶ Ροδ. στ. 983, ἔκδ. Μαυρ. Καλλ. καὶ Χρυσ. στ. 274, ἔκδ. Δ.

πᾰνέξαλλος, ον, ὁ ἐν πᾶσιν ἀλλότριος, Ἡσύχ.

πᾰνέξοχος, ον, πάνυ ἔξοχος, Ὀρφ. Ἀργ. 80, Ὀππ. Κ. 1. 477· πάντων π. Μανέθων 2. 30.

πανεορτεύω (;). πανηγυρίζω πανίερον ἑορτήν, Ἐπιγρ. ἔμμετρος Αἰγύπτου CIG. 4935.— Ὁ Kaib. ἐν epigram. gr. 985 ἀναγινώσκει: **πανοπτεύω**, ὃ ῥῆμα ὡσαύτως δὲν ὑπάρχει ἐν τοῖς λεξικοῖς, Συναγωγὴ Λέξεων Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

πανέορτος, ον, ὁ μεγάλως ἑορταζόμενος, Φίλων 2. 477.

πανεπάρκιος, ον, ἐπαρκὴς εἰς πάντα, «εἴη μοι βίος πανεπάρκιος» Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. **Παλαμήδης Ναυπλίου**.

πανεπαφροδισία, ἡ, ἐντελὴς ἐπαφροδισία, ἐρασμιότης, Εὐστ. 1598. 5.

πανεπέραστος, ον, ὁ σφόδρα ἐραστός, Γ. Καδρην. τ. Α', σ. 381, 16, ἔκδ. Β.

πᾰνεπήρᾰτος, ον, ὅλως ἐράσμιος, ἀγαπητός, Ἀνθ. Π. παράρτ. 237.

πᾰνεπήτρῐμος, ον, ὁ λίαν πυκνῶς ὑφασμένος, μεταφορ., ἐπὶ ἀνέμου, πυκνότατος, πάνυ ἄθρόος, Ὀππ. Κ. 3. 172.

πᾰνεπίθῡμος, ον, πάνυ πλεονέκτης, τῶν πάντων ἐπιθυμῶν, Πολέμων Φυσιογν. σ. 245.

πᾰνεπίκλοπος, ον, σφόδρα πανοῦργος, πάνυ δόλιος, Ὀππ. Κ. 2. 28.

πανεπίσκοπος, ον, παντόπτης, Ἀνν. Π. 7. 245, Κλήμ. Ἀλ. 837, κτλ.

πᾰνεπιστήμων, ον, γεν. **ονος**, ὁ τὰ πάντα εἰδώς, τῶν πάντων ἐπιστήμων, Εὐσ. Εὐαγγ. Ἀποδ. 227C.

πανεπιτήδειος, ον, ὁ πάνυ ἐπιτήδειος, Βελθ. Κ. Χρυσ. ς. 320. 775, ἔκδ. Μαυρ.

πᾰνεπίφρων, ον, ὁ τὰ πάντα παρατηρῶν, πανεπίφρονα, δόλια τεχνάσματα, Ὀππ. Κ 1. 328.

πᾰνεπόπτης, ου, ὁ τὰ πάντα ἐποπτεύων, Ἑβδ. (Β' Μακκ. Θ', 5), Χρησμ. Σιβυλ. ἐν τῷ Προοιμ. 4.

πᾰνεπόρφνιος, (ἐπί, ὄρφνη) ὁ δι' ὅλης τῆς νυκτός, Ἀνθ. Π. 5. 206.

πᾰνεπόψιος, ον, ὁ τὰ πάντα ἐφορῶν, Νόνν. Δ. 9. 133, κλ.

πανεπώπης. = **πανεπόπτης**, Ζηνὶ θεῶν ὑπάτῳ πανεπώπῃ καὶ Πλούτωνι ἠδὲ Ποσειδάωνι πανασφαλίοι[ς], τοῖς ἐν πᾶσιν ἀσφάλειαν παρέχουσιν, Ἐπιγραφ. Μυτιλήνης, Mitth XXIV, σ. 358.

πανεράσμιος, α, ον, ὁ πάνυ ἐράσμιος ἢ ὁ κατὰ πάντα ἐράσμιος, Μιχαὴλ Σύγγελος εἰς Διον. Ἀρεοπ. 386, 7.

πανέρασμος, ον, καὶ **πανέρωις, ωτος**, ὁ, λίθος τις τῶν τιμίων, Πλιν. h. n. XXXVII, 178.

πᾰνεργέτης, ου, ὁ, τὰ πάντα ἐνεργῶν, ἐκτελῶν, Ζεὺς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1486.

πᾰνέρημος, ον, ὅλως ἔρημος, Στράβ. 805, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27, Χρησμ. Σιβυλλ. 8. 42.

πάνεσθλος, ον, ὁ πάνυ ἐσθλός, μεταγεν.

πᾰνέσπερος, ον, ὁ δι' ὅλης τῆς ἑσπέρας διαρκῶν, Ἀνθ. Π. 7. 194.

πᾰνέστιος, ον, (ἑστία) μετὰ πάσης τῆς οἰκογενείας, Πλουτ. Σόλων 24.

πᾰνέσχᾰτος, ον, ἔσχατος πάντων, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 308.

πάνετες, Ἐπίρρ. (ἔτος) ὁ καθ' ὅλον τὸ ἔτος, Πινδ. Π. 1. 38. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παραττηρ. σ. 338.

πᾰνετήτῡμος, ον, ὅλως ἀληθής, ἀληθέστατος, Ὀρφ. Ἀργ. 538, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 8. 89.

πανετώσιος, ον, ὅλως μάταιος, ἄνευ ἀποτελέσματος, Ὀρφ. Ἀργ. 1226.

πᾰνευᾰγής, ές, ὅλως εὐαγής, Διον. Ἀρεοπ. Ἐπίρρ. **-γῶς**, Βυζ.

πᾰνευγενής, ές, πάνυ εὐγενής, Θεοφίλ. Βουλγ. τ 2, σ. 657, Τζέτζ. Ἱστ. 1. 198· — ἐν τῷ ὑπερθετ. **-έστατος**, αὐτόθι 1, 190, Ἄννα Κομν. σ. 93C.

πᾰνευδαίμων, ον, ὅλως εὐδαίμων, εὐδαιμονέστατος, Πλούτ. 2. 1063D, Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκοποῦντ. 14.

πᾰνεύδιος, ον, ὅλως εὔδιος γαλήνιος, τῆς ἀληθείας τὸ π. Ἀττ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 815B (Gaisf. ἐξ Ἀντιγράφ. πεδίον).

πᾰνεύδοξος, ον, ὁ πάνυ εὔδοξος, Βυζ.

πανευεσθής, ές, ὁ κατὰ πάντα εὐειδής, Ψελλὸς ἐν Ἄσμασι Ἀσμάτων Σολομ. 2, 14.

πᾰνευεργέτης, ου, ὁ, μέγας εὐεργέτης, εὐεργετικώτατος, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 10. 4.

πᾰνευέφοδος, ον, εὐπρόσιτος, εἰς ὃν εὔκολον εἶναι νὰ πλησιάσῃ τις, χερρόνησος Ποιὸβ. 4. 56, 6.

πανευθαλής, ές, Ἀκρίτ. ἔπ. ἔκδ. Μηλιαρ. ς. 32. 2866.— Ἐν τῷ ΘΣ. εὑρηται ἀντὶ τούτου τοῦ ἐπιθέτου τὸ τερατῶδες **πανευθαλέστακος** (μεθ' ἑρμηνείας florentissimo gerere natus !), ὅπερ πρέπει νὰ διορθωθῇ εἰς **πανευθαλέσι τάκοις**, ὄχι δὲ νὰ μεταβληθῇ εἰς **πανευθαλεστάτοις** ἐν τῷ στίχῳ τοῦ Μαν. Ὀλοβώλου παρὰ τῷ Boisson. ἐν Anecd. gr. V, σ. 16, ὡς προέτεινεν ὁ G. Dindorf, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

πᾰνεύκηλος, ον, ὅλως ἥσυχος, σιωπηλός, αἰθὴρ Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1196.

πᾰνευκλεής, ές, = **πανεύδοξος**, Βυζ.

πᾰνευλαβής, ές, λίαν εὐλαβής, εὐσεβέστατος, Ἐπίρρ. **-βῶς**, Ἐκκλ.

πᾰνευμᾰρής, ές, πάνυ εὐμαρής, ἴδε Schneidewin Conjectt. Crit. σ. 47.

πᾰνευμήχᾰνος, ον, πάνυ εὐμήχανος, Τζέτζ. Ἱστ. 9. 530.

πᾰνεύμορφος, ον, πάνυ εὔμορφος, εὐμορφότατος, Τζέτζ. Ἱστ. 2. 17., 8. 995, ἐν τῷ ὑπερθ.

πᾰνεύνοος, ον, συνηρ. **-νους, ουν**, πάνυ εὔνους, εὐνοϊκώτατος, Walz Ρήτορες 9. 229.

πανεύπορον, τό, πάνυ εὔπορον, Σωφρ. Ἱεροσ. ἐν Spicil. Rom. τ. ΙΙΙ, σ. 77.

πᾰνευπρεπής, ές, πάνυ εὐπρεπής, εὐπρεπέστατος, διάφ. γραφ. ἐν Δίωνι Χρυσ. 1. 368, Βυζ.

πανευρύχωρος, ον, πάνυ εὐρύχωρος, Drummond Travers σελ. 265.

πᾰνευσεβής, ές, πάνυ εὐσεβής, εὐσεβέστατος, Κύριλλ. Ἱεροσ. 248.— Ἐπίρρ. **-βῶς** Ἰω. Δαμασκ. 142A.

πᾰνεύσημος, ον, πάνυ ἐπίσημος, διακεκριμένος, Νικήτ. Χων. Χρον. 27C.

πᾰνευσθενής, ές, πάνυ εὐσθενής, ἰσχυρός, Τζέτζ. Ἱστορ. 2. 569.

πανευστόχως, πάνυ εὐστόχως, Θ. Προδρ. ἐν Bois. An. nov. σ. 374.

πᾰνεύτελής, ές, πάνυ εὐτελής, μηδαμινός, Σουίδ. ἐν λέξει, ἀγοραῖος νοῦς.

πανεύτονος, ον, πάνυ ἐντεταμένος, Ἀνθ. Π. 7. 425.

πᾰνευτῠχής, ές, πάνυ εὐτυχής, Ἄννα Κομν. σ. 94B, κλ.

πανευτῠχία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, πλήρης εὐτυχία, μεγίστη εὐτυχία, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 443.

πανεύφημος, ον, πάνυ εὔφημος, εὐφημότατος, Συλλ. Ἐπιγρ. 8646, 8664, κ. ἀλλ.

πανεύφορος, ον, πάνυ εὔφορος, μεταγεν.

πᾰνΐῡφρων, ον, = **πάννυχος**, Κρατῖν. ἐν Ἀδηλ. 114.

πᾰνευφυής, ές, πανεύμορφος, ὡραιότατος, εὐμορφότατος, Τζέτζ. Ἱστ. 4. 454.— Ἐπίρρ. **-ῶς**, Εὐμάθ. 2. 6.

πᾰνεύω, (Πάν) μεταχειρίζομαι κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Πανός, π. γυναῖκα Ἡρακλείτου περὶ Ἀπίστων 25.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πανευώδης, ες, ὁ πάνυ εὐώδης, ἢ κατὰ πάντα εὐώδης, Μιχ. Σύγγελος εἰς Διον. Ἀρεοπ. σ. 383.

πανευώνυμος, ον, πάνυ εὐώνυμος, Χρον. Πασχάλ. τ. 1, σελ. 294, 2.

πάνεφθος [ᾰ], ον, πάνυ ἑφθός: ἐπὶ μετάλλων, κεκαθαρμένος, τελείως ἀπηλλαγμένος κόνεως, ἀκαθαρσίας κ.τ.τ., πανέφθου κασσιτέροιο Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 208.

πανέφορος, ον, = **παντέφορος**, Ἀνωνύμου Βίος Χρυσ. τ. 8, σ. 358, 34.

πᾰνεχθής, ές, ὅλως ἐχθρικός, ὅλως μισητός, Ὀρφ. Ὕμν. 60. 11· ὑπερθ. **πανέχθιστος**, Λυκόφρ. 1057.

πάνζοφος, ον, πάνυ ζοφερός, σκοτεινότατος, Γρηγ. Ναζ. Χριστ. Πάσχων 1515.

πανηβηδόν, Ἐπίρρ., πᾶσα ὁμοῦ ἡ νεολαία, Τζέτζ. Ἱστ. 7. 996.

πᾰνηγεμών, -όνος, ὁ, ἡγεμὼν πάντων, Φίλων 1. 227, Εὐσ. ἐν βίῳ Κωνσταντίνου 11, 12, κ. ἀλλ.

πανηγυριάζω, = **πανηγυρίζω**. Inscr. Att. saec VI a C. extr. ap. Dittenb [1]126, 3.

πᾰνηγῠρι-άρχης, Δωρ. **πανᾱγ-**, ου, ὁ, ὁ πρόεδρος πανηγύρεως, Πλούτ. 2. 679A, Συλλ. Ἐπιγρ. 1258a, 2184 7, κ. ἀλλ.· — ῥῆμ. **-αρχέω**, αὐτόθι 380, 2190, 2653· πανηγυριαρχήσας τῶν μεγάλων Παναθηναίων αὐτόθι 380. 5.

πᾰνηγῠρίζω, πανήγυριν ἄγω ἢ συντελῶ, πανηγυρίζω, ὡς καὶ νῦν, ἢ λαμβάνω μέρος εἰς δημοσίαν πανήγυριν, πανηγυρίζουσι πανηγύρις ἐς Βούβαστιν πόλιν, ἑορτάζουσιν, Ἡρόδ. 2. 59· Ὀλύμπια καὶ Κάρνεια π. Πλούτ. 2. 873E· πανηγυρίζω ἐς πόλιν, ἀπέρχομαι εἰς πόλιν τινὰ ὅπως παραστῶ κατὰ τὴν πανήγυριν, Ἡρῳδιαν. 1. 9· καθόλου, διασκεδάζω, τέρπομαι, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 13. 1· — συχνάζω εἰς ἀγοράς, Ἀππ. Καρχηδ. 116. **II.** ἐκφωνῶ ἐπίτηδες συντεταγμένον λόγον ἐνώπιον δημοσίας πανηγύρεως, ἐκφωνῶ λόγον πανηγυρικόν, Ἰσοκρ. 85A, Πλούτ. 2. 802E. **2)** Παθ., ἠχῶ ἑορταστικῶς, ἐπὶ αὐλῶν κλπ., Ἡρακλείδ. Ἀλληλ. Ὁμ. 9.

πᾰνηγῠρικός, ή, όν, ὁ ἁρμόζων εἰς πανήγυριν, συνέλευσιν, οἱ ὄχλοι οἱ π. Ἰσοκρ. 288B· πολυτέλεια, κόσμος, κτλ., Πλούτ. 2. 608F· συγκρ. **-ώτερος**, Διον. Ἀλ. τῶν Ἀρχαίων Κρίσις 5, 2· — σοβαρός, σεμνοπρεπής, ἑορταστικός, κατάκοσμος, ὁ λόγος ὁ παν., ἢ μόνον ὁ παν., οἷοι οἱ ἐκφωνούμενοι κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ἐγκώμιον, Ἰσοκρ. 84B, 99B, κ. ἀλλ.· Ἰσοκράτης ἐν τῷ π., δηλ. ἐν τῷ πανηγ. λόγῳ αὐτοῦ, Ἀριστ. Ρητ. 3. 7, 11· — ἐντεῦθεν, κολακευτικός, ψευδής, π. λῆροι Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 6A· ἐπὶ ὕφους, ἐπιδεικτικός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀληθινός, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 8· ἐπὶ προσώπων, πομπώδης, γυνὴ σοβαρὰ καὶ π. Πλουτ. Λούκουλλ. 6· ἐπίρρ. **-κῶς**, πομπωδῶς, ὁ αὐτ. 2. 79B, κτλ.· συγκρ. **-κώτερον**, Πολύβ. 5. 34, 3.

πᾰνήγῠρις, Δωρ. **πανᾱγ-**, εως, ἡ· (πᾶς, ἄγυρις, ἀγορά)· — γενικὴ ἢ ἐθνικὴ συνέλευσις, μάλιστα ἑορταστικὴ συνέλευσις εἰς τιμὴν ἐθνικοῦ τινος θεοῦ, Δήμητρος ἀγνῆς καὶ Κόρης, εἰς τιμὴν αὐτῶν, Ἀρχίλ. 107· Ζηνὸς ἀμφὶ πανάγυριν Πινδ. Ο. 9· 145· πανηγύρις πανηγυρίζειν, ἀνάγειν, ποιεῖσθαι, Ἡρόδ. 2. 58, 59., 6. 111· συνάγειν Ἰσοκρ. 41A· διαλύειν Ξεν. Κύρ. 6 1, 10· ἐν πανηγύρει βουλεύεσθαι Αἰσχύλ. Ἀγ. 845· ἐς π. θεωρεῖν Ἀριστοφ. Εἰρ. 342· θεωρίαι ἐς τὰς ἐν τῇ Ἑλλάδι π. Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 526. 16· Ὀλυμπίαζε ἐς τῶν Ἑλλήνων π. ἐπανιὼν Πλάτ. Ἱππ. Ἔλαττον 363C· αἱ συνελεύσεις αὗται ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς ἵδρυσιν μεγάλων ἐμπορικῶν ἀγορῶν, π. ἐμπορικόν τι πρᾶγμα Στράβ. 486, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 4474. 35. **2)** πᾶσα συνέλευσις, θεῶν ἅδε πανάγυρις Αἰσχύλ. Θήβ. 220· νεοσσῶν, φίλων Εὐρ. Ἡρακλ. 239, Ἡρ. Μαιν. 1283. **3)** μεταφορ., π. ὀφθαλμῶν, τέρψις, ἀπόλαυσις, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 1, πρβλ. Ἰακώψ. εἰς Ἀχιλλ. Τάτ. σ. 470. **II.** ἡ συνέλευσις, δηλ. οἱ συνελθόντες, τῇ π. δέος ἐγένετο μή .. Θουκ. 5. 50.

πᾰνηγύρισμα, τό, = τῷ ἑπομ., Ψευδο-Χρυσ. τ. 8, σ. 963 ἔκδ. Παρισ.

πᾰνηγῠρισμός, οῦ, ὁ, τὸ πανηγυρίζειν, πανήγυρις Διον. Ἀλ. 7. 71, κτλ.· ἐπίδειξις, Πλούτ. 2. 791B, κτλ.

πᾰνηγῠριστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **πανηγυρίζω**, δεῖ πανηγυρίζειν, Γρηγ. Ναζ. I, 908D.

πᾰνηγῠριστής, οῦ, ὁ, ὁ πανηγυρίζων, Λουκ. Ἡρόδ. 2, Ψευδολ. 5, Πολυδ. Δ', 34.

πανηγυρίστρια, ἡ, ἡ πανηγυρίζουσα, Θ. Προδρ. ἐν Notic. et extr. des manuscr. τ. VI, σ. 562.

πᾰνήκοος, ον, ὁ τὰ πάντα ἀκούων, ὡς τὸ **παντήκοος**, Νικηφ. Γρηγ. ἐν Ἀνεκδ. Boiss. τ. 3, σ. 198, κλ.

πανήλιος, ον, ὁ ὅλως ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλαμπόμενος, Ψευδο-Ἀθανάσ. τ. IV, 924C· πανήλιος ἡμέρα μνημονεύεται ἐκ τοῦ Αἰλιαν.

πανημαδόν, ἴδε **πανῆμαρ**.

πᾰνῆμαρ, Ἐπίρρ., δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, Ὀδ. Ν. 31 — παρὰ μεταγεν. **πᾰνημᾰδόν**, Μάξιμ. π. καταρχ. 182, Χρησμ. παρ' Οἴνομ. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 214A.

πᾰνημάτιος [ᾰ], α, ον, μεταγεν. ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ **πανημέριος**, Ὀππ. Ἀλ. 1. 696.

πᾰνημερεύω, δαπανῶ ὅλην τὴν ἡμέραν εἴς τι, ἐξακολουθῶ τι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, θιάσους Εὐρ. Ρῆσ. 361.

πᾰνημέριος, Δωρ. **παναμ-**, α, ον, ὁ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, συμφωνεῖ δὲ πρὸς τὸ ὑποκείμ. τοῦ ῥήματος (πρβλ. **παννύχιος**), οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο Ἰλ. Α. 472, πρβλ. Β. 385, Ὀδ. Μ. 24, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 396, Θέογν. 1336· ὅσσον τε πανημερίη .. νηῦς ἤνυσεν, ἐν διαστήματι μιᾶς ὅλης ἡμέρας, Ὀδ. Δ. 356, πρβλ. Α. 11· οὕτω, σαίρω δάπεδον .. πανημέριος Εὐρ. Ἴων 122· — οὐδ. **πανημέριον**, ὡς ἐπίρρ. = **πανῆμαρ**, Ἰλ. Λ. 279· πρβλ. **πανήμερος**. **2)** ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τῆς ὅλης ἡμέρας, π. χρόνος, ὁλόκληρος ἡ ἡμέρα, Εὐρ. Ἱππ. 369. **II.** Ζεὺς π., ἴδε **πανήμερος** I. 2.

πᾰνήμερος, ον, = τῷ προηγ., ἄκλητος ἕρπων δαιταλεὺς π., ἐπὶ τοῦ γυπὸς τοῦ Προμηθέως, Αἰσχύλ. Πρ. 1024· — οὐδ. **πανημερὸν** (ὀξυτ.) ὡς ἐπίρρ., Ἡρόδ. 7. 183. **2)** Δωρ. **πανάμαρος**, Ζεὺς π., Ἐπιγραφ. Καρ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2719-21, οὕτω, Ζεὺς πανημέριος αὐτόθι 2715a-16. **II.** ἐν Σοφ. Τρ. 660, ὅθεν μόλοι πανάμερος = πάντως τῇδε τῇ ἡμέρᾳ μ., κατὰ τὸν Ἕρμανν.· ὁ Mudge προὔτεινε **πανίμερος** καὶ ταύτην τὴν γραφὴν παρεδέξατο ὁ Jebb, ἴδε σημ. αὐτοῦ ἐν τόπῳ. Ἴδε **πανίμερος**.

πᾰνήμερος, ον, (ἥμερος) πάνυ ἥμερος, ἥσυχος, πρᾶος, Ἐκκλ.

πᾰνήπορος, ον, ὅλως ἄπορος, «πανάπορος, ἐνδεής» Ἡσύχ.· ἴδε **πανάπορος**.

πᾰνήρης, ες, τοῖς πᾶσιν εὐχάριστος, ὡς τὸ **θυμήρης**, Ἡσύχ.

πάνηστος, ἴδε **πάνιστος**.

πανθᾰλής, ές, ὁ πάνυ εὐθαλὴς ἢ ἀειθαλής, πανθαλέων .. ἀνθέων Βακχυλ. XII (XIII), 69· Κλειὼ πανθαλὴς αὐτόθι 229.

πανθαμαρτωλός, όν, ὁ ἐν πᾶσιν ἁμαρτωλός, σφόδρα ἁμαρτωλός, Κλήμ. πρ. Κορινθ. Β', ιη', ἔκδ. Βρυεννίου.

πανθάνω, = **πάσχω**, Δαμασκ. Π, 317B, Στουδ. 1228A, Βασιλείου Πορφυρογ. Νεαραὶ 316, Ἐτυμολ. Μέγ. 98, 46., 450, 13., 566, 26.

πανθαρσής, ές, καθ' ὑπερβολὴν εὐθαρσής, Μανέθων 2. 171.

πανθαύμαστος, ον, πάνυ θαυμαστός, Σουΐδ., Ἐκκλ.

πανθέᾱτος, ον, τοῖς πᾶσι θεατός, Σουΐδ. ἐν λ. **Πάνθους**.

πάνθειος, ον, κοινὸς πᾶσι τοῖς θεοῖς, τελετὴ Ὀρφ. Ὕμν. 34. 7, κλ. **II.** **Πάνθειον** (ἐξυπακ. ἱερόν), τό, ναὸς ἢ τόπος καθιερωμένος εἰς πάντας τοὺς θεούς, Ἀριστ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφάν. Πλ. 586· τὸ pantheon ἐν Ῥώμῃ, Δίων Κ. 53. 27· — μεταφορ., τὸ τῶν πλανητῶν π. Ἀριστ. Ἀποσπ. 17.

πάνθειον, = **θεοὶ πάντες καὶ πᾶσαι** Ἐπιγραφ. Ἐπιδαύρου, Ἀρχ. Ἐφημ. 1883, 165 κέξ., καὶ 1884, σ. 26 κέξ.

πανθελγής, ές, ὁ τοὺς πάντας θέλγων, Νόνν. Δ. 31. 271, κλ.

πανθέλκτειρα, ἡ, ἡ πάντας καταθέλγουσα, Σιμωνίδ. (;) 179. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 195.

πανθ-έψης, ου, ὁ, (ἕψω) ἀγγεῖον πρὸς ἕψησιν ἢ μαγείρευμα, πρβλ. **αὐθέψης**, Γλωσσ.

πάνθηκτος, ον, πάνυ ὀξύς, πολὺ ἠκονημένος, ξίφος μνημονεύεται ἐκ τοῦ Θεοδ. Προδρόμου.

πανθηλής, ές, (θάλλω) ὁ ἀποτελούμενος ἐκ δένδρων παντὸς εἴδους, ὕλη Ἀνθ. Π. 9. 282.

πάνθηλυς, υ, ὁ ὅλως θῆλυς, ὁ ἐντελῶς ἐκτεθηλυμμένος, «Διονῦς ὁ γυναικίας καὶ πάνθηλυς» Ἐτυμολ. Μέγ. 277, 3.

πάνθηρ, ηρος, ὁ, Λατιν. panhtera, ἢ μᾶλλον κατὰ τὸν Sundevall, = **πάρδαλις**, ἡ λεοπάρδαλις, Ἡρόδ. 4. 192, Ξενοφ. Κυν. 11, 1, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 35, 3.

πανθήρα, ἡ, σύμπασα ἡ λεία, Οὐλπιαν. ἐν τοῖς Πανδέκτ.

II. μέγα δίκτυον, Ἀνθ. Π. 9. 24· panthera, Ἰταλ. pantera, Varro L. L. 9. 55.

πανθηρίς, ἡ, τὸ θῆλυ τοῦ πάνθηρος, Varro L. L. 5. 20, § 100.

πανθηρίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **πάνθηρ**, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 247.

πάνθηρος, ον, ὁ τρέφων πάντα τὰ θηρία, γῆ Ἰω. Λυδ. π. Μηνῶν 4. 38.

πανθοινέω, κατευωχοῦμαι, Φαβωρίν. (δηλ. Βαρίνου) Λεξικ. ἐν λ. **πανθοινεί**.

πανθοινὶ ἢ **-εί**, ἐν μεγάλῃ πανδαισίᾳ, Ἀπολλ. ἐν Α. Β. 500, Δράκων 96, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 255.

πανθοινία, ἡ, μεγάλη, τελεία εὐωχία, πανδαισία, Αἰλ. π. Ζ. 2. 57., 5. 54, κλ.

πάνθοινος, ον, (θοίνη) πλήρης παντὸς εἴδους ἐδεσμάτων, π. δαὶς = **πανθοινία**, Βάβρ. παρὰ Σουΐδ. (ἔνθα **πανθοίνην**)· π. τράπεζα Ὀππ. Ἀλ. 2. 221.

πάνθροος, ον, συνῃρ. **-θρους**, ουν, «πανθρ(ό)ῳ δήμῳ· παρρησίαν ἄγοντι δήμῳ, πάντα θροοῦντι, ὥστε μηδὲν ὑποστέλλεσθαι» Ἡσύχ.

πανθῡμᾰδόν, Ἐπίρρ., παντὶ τῷ θυμῷ, «ἄγαν ὀργίλως» (Σχόλ.), Ὀδ. Σ. 33· σχηματισθὲν ὡς τὸ **ὁμοθυμαδόν**. **II.** πάντες συμφώνως, Ἐκκλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πανθυπακούστης, ὁ τὰ πάντα ὑπακούων, ϑηλ. ἐπακούων, Pap. mag. bibl. nat. Par. (W) 1369.

πάνθῦτος, ον, ὁ ἑορταζόμενος διὰ παντὸς εἴδους θυσιῶν, θεῶν θέσμια Σοφ. Αἴ. 712.

πανίσα, ἡ, = **πλῆσμονή**, καὶ **πάνισα**, τά, = **πλήσμια**, διαλεκτικοὶ τύποι, Δεινόλοχος παρ' Ἀθην. 111C.

Πᾱνιάς, άδος, ἀνώμαλον ποιητ. ϑηλ. τοῦ **Πανικός**, Νόνν. Δ. 7. 49.

Πᾱνιασταί, οἱ, οἱ τὸν Πᾶνα λατρεύοντες, ἱερός τις σύλλογος ἐν Ῥόδῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2525b. 74, πρβλ. 2528.

πᾱνίερος, ον, πάνυ ἱερός, Φίλων 1. 483, κλ. Ἐπίρρ. **-ρως**, Διον. Ἀρεοπ. π. Οὐρανοῦ Ἱεραρχ. σ. 96.

πανιερώτης, ἡ, τίτλος ἀπονεμόμενος εἰς ἐπισκόπους, ἴδε **πανα-γιότης**.

Πᾱνῐκός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν Πᾶνα, Πανική (πηγή) Λουκ. Διόνυσος 6. **II.** ἐπὶ φόβου, ὁ ἐκ τοῦ Πανὸς προερχόμενος, ἀβάσιμος, π. δεῖμα, Λατιν. lymphaticus pavor, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 2, 5, κτλ.· οὕτω, πανικόν, μόνον, πανικὸς φόβος, π. ἐμπεσόντος αὐτοῖς Πολύβ. 20. 6, 12· πανικῷ περιπεσόντες ὁ αὐτ. ἐν 5. 96, 3· (οὕτω **πάνειον**, Λίν. Τακτ. 27)· ὡσαύτως ἐν τῷ πληϑ. **πανικά**, Διον. Ἁλ. 5. 16· ὡσαύτως, ϑόρυβος ὁ καλούμενος π. Διόδ. 14. 32· τάραχος π. Πλουτ. Καῖσ. 43, πρβλ. 2. 356E.— Ἤχοι ἀκουόμενοι διὰ νυκτὸς ἐπὶ τῶν ὀρέων καὶ ἐντὸς καιλάδων ἀπεδίδοντο εἰς τὸν Πᾶνα ὅϑεν καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς αἴτιος τοῦ αἰφνιδίου καὶ ἀβασίμου φόβου, Πολύαιν. 1. 2, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ῥῆσ. 36 ὁμοία πίστις ὑπῆρχε παρὰ τοῖς Λατίνοις ὡς πρὸς τὸν ϑεὸν αὐτῶν Φαῦνον, Διον. Ἁλ. 5. 16.

πᾱνικτός, όν, λέξις ἀμφιβόλου σημασίας παρ' Ἑρμίππῳ ἐν «Στρατιώταις» 5.

πᾱνῐλᾰδόν, Ἐπίρρ., κατὰ στίφη ὁλόκληρα, Τζέτζ. Ὁμηρ. 432.

πᾱνίλᾰος [ῐ], **ον**, πλήρης ἐλέους καὶ χάριτος, Ὀππ. Ἁλ. 2. 40, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 6. 40.

πᾱνήμερος, ον, ὅλως ἡράσμιος, ἀγαπητός, Ἀνθολ. Π. 2. 169, πιθαν. γραφὴ παρὰ Μανέϑωνι 5. 78. **II.** ὁ πλήρης ἐπιϑυμίας, φλεγόμενος ὑπὸ ἐπιϑυμίας, σφοδρὰ ἐπιϑυμῶν, ὅρα **πανήμερος**.

Πάνιον (ἐξυπακ. **ἄντρον**), τό, σπήλαιον τοῦ Πανός, Lupercal, τὸ ὑπὸ τῷ Παλατίνῳ λόφῳ σπήλαιον τοῦ Πανός, Γλωσσ

πᾱνίον, τό, Δωρ. ἀντὶ **πηνίον**. **II.** τὸ κοινῶς πανί, καλῶς περικαϑαρίσας τὸ τραῦμα καὶ ϑήσας τὸν πόδα παν/ῳ ἀπέλυσεν Ἰω. Μόσχος ἐν τῷ **Λειμωναρίῳ** 107, Ὀρνεοσόφ. 31, 34, 45

πάνιον, τό, = **πλήσμιον**, ἴδε **πάνια**, ἐν λ. **πανία**

Πάνιος [ᾰ], **α, ον**, = **Πανικός**, Π. βήσασα Αἰσχύλ. Ἀποσπάσμ. 97.

πᾱνίσδομαι, Δωρ. ἀντὶ **πηνίζομαι**, οὔτε τις ἐς ταλάρως πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα Θεόκρ. 18, 32.

Πᾱνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **Πάν**, Κλήμ. Ἁλ. 53, πρβλ. Κικ. N. Δ 3. 17.

πᾱνισμός, οῦ, ὁ, πανικὸς φόβος, Πλούτ. 2. 1152D· Δινδ. **παιανισμός**.

πάνιστος, λέξις ἄνευ σημασίας ἐν Χρησμ. Σιβυλλ. 14. 150· ὁ Boisson. **πάν-ηστος, ον**, πανευφρόσυνος· ὁ Ἀλέξανδρ. **πάχιστος**, ὑπερϑ. τοῦ **παχύς**, παχύτατος.

πᾱνίσχῡρος, ον, ἰσχυρότατος, στερεώτατος, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 255.

Πᾱνῖτις, ἴδε ἐν λ. **Πηνῖτις**.

πᾱνίχνιον, τό, ἅπαν τὸ ἴχνος, ἐν τῷ πληϑ., Ὀππ. Κ. 1. 454.

Πᾱνῖωνες, οἱ, πᾶν τὸ πλῆϑος τῶν Ἰώνων, πάντες οἱ Ἴωνες ὁμοῦ, Εὐστ. 1414. 36· — **Πᾱνιώνιον**, τό, ἱερὸν ἄλσος μετὰ ναοῦ τοῦ Ἑλικωνίου Ποσειδῶνος ἐπὶ τῆς ἐν Ἰωνίᾳ ἄκρας τῆς Μυκάλης, ἔνϑα συνήρχετο τὸ συνέδριον τῶν πληρεξουσίων τῶν δώδεκα Ἰωνικῶν πόλεων, Ἡρόδ. 1. 141, 142, 148, 170, Ἐπιγραφ. Καρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2909· πρβλ. **Πανελλήνιον**. **2) Πανιώνεια** (ἐξυπακ. ἱερά), τά, ἡ τῶν Πανιώνων πανήγυρις ἀγομένη μετὰ γυμνικῶν ἀγώνων, Ἡρόδ. 1. 148· καλουμένη ἡ Πανιωνὴ ϑυσία ὑπὸ τοῦ Στράβ. 384· — πρβλ. Grote H. of Gr. iii. κεφ. 13. **3) Πανιώνιος** ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἐπιγραφ. Ἀττ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 465.

***Πανιώνιος**, ἐπίϑ. τοῦ Ἀδριανοῦ, Ἐπιγραφ. Ἐφέσου, Hermes IV, σ. 182, ἔνϑα παράκεινται καὶ τὰ Ὀλύμπιος καὶ Πανελλήνιος.

πάνλευκος, ον, τύπος τοῦ **πάλλευκος**, εὑρισκόμενος ἐν Νόνν. Διον. 7. 218, κ. ἀλλ.

πανλόγιον, τό, ὁ ὅλος λογαριασμός, τὸ σύνολον, Συλλ. Ἐπιγρ. 2554· 102· οὕτω **πάνλογον**, Πάπυρ. ἐν Reuven's Lettres à M. Letronne 3. 111.

πανλώβητος, ον, ὁ πάνυ λελωβημένος, πάνυ δύσμορφος, δυσειδέστατος, Λουκ. Τόξ. 24.

παννέφελος, ον, ὅλος κατακεκαλυμμένος ὑπὸ νεφελῶν, Ὀρφ. Ὕμν. 18. 4.

πάννος, ὁ, = τῷ Λατ. pannus, ῥάκος, «πανί», Δίων Κ. 49. 36.

πάννυκτος, ον, = **παννύχιος**, Εὐστάθ. Ἀντιοχ. 640C.

πάννῠχα, ἴδε **πάννυχος**.

παννῠχεύω, τελῶ ἐν τῷ ναῷ παννυχίδα, ἀγρυπνίαν, τοὺς σταυροὺς τῶν ἐκκλησιῶν ἀφεῖλεν καὶ παννυχεύειν ἐκώλυσεν Θεοφάν. Κοπρών. 26.

παννῠχίζω, (παννυχὶς) ἑορτάζω νυκτερινὴν ἑορτήν, ἀγρυπνῶ δι' ὅλης τῆς νυκτός, οὓς παννυχίζουσιν ϑεᾷ Ἀριστοφ. Βάτρ. 445, πρβλ. Τίμαι. παρ' Ἀϑην. 250Δ π. ἑορτὴν Ἡρῳδιαν. 1. 17, κλ.· — ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 14. 1. **II.** καϑόλου πράττω ὁ,τιδήποτε δι' ὅλης τῆς νυκτός, φλὲξ συνεχὲς π., διατηρεῖται ὅλην τὴν νύκτα, Πινδ. I. 4. 110 (3. 83)· παννυχίζων, δι' ὅλης τῆς νυκτός, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 116· μετ' αἰτιατ., π. τὴν νύκτα, δαπανῶ ὅλην τὴν μακρὰν νύκτα, ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1069.

παννῠχικός, ή, όν, ἁρμόζων εἰς **παννυχίδα**, κορώνη π., ἐπὶ γαστριμάργου ἀνϑρώπου δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐσϑίοντος καὶ πίνοντος, Ποσείδιππος παρ' Ἀϑην. 414D (Ἀνθ. Π. παράρτ. 68).

παννύχιος [ῠ̄], **η, ον**, Ἀττ. ὡσαύτως **ος, ον**, δι' ὅλης τῆς νυκτός, ὁλονύκτιος, καὶ συμφωνεῖ μετὰ τοῦ ὑποκειμένου τοῦ ῥήματος (πρβλ. **πανημέριος**), εὖδον παννύχιοι Δ. Β. 2 παννυχίη γάρ μοι .. ψυχὴ ἐφεστήκει Ψ. 165· παννύχιος ὄ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 46· παννύχιοι ὅ' ἄρα τοίγε [οἱ ἄνεμοι] .. φλόγ' ἔβαλλον Π. Ψ. 217· παννυχίη .. ψυχὴ ἐφεστήκει αὐτόϑι 105· παννυχίη μέν ῥ' ἧγε [ἡ ναῦς] καὶ ἠὼ πεῖρε κέλευϑον Ὀδ. Β. 434· π χορεί Συσ. Ἀντ. 153, Εὐρ. Βάκχ. 862· τὸ ἑλλύχνιον .. κοίτεται παννύχιον Ἡρόδ. 2. 62. **II.** οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ., Δ. Β. 24· ὁμαλ. ἐπίρρ. **-ίως**, Ἐτυμολ. Μέγ. 650. 48 — Πρβλ. **πάννυχος**.

πάννυχις, -ίδος, ἡ, ἑορτὴ δι' ὅλης τῆς νυκτὸς τελουμένη, ἀγρυπνία, Λατ. pervigilium, παννυχίδες ϑεᾶς Εὐρ. Ἰὼ 1365· παννυχίδα στήσειν Ἡρόδ. 4. 76· ἀμφέπειν Κρητίας παρ' Ἀϑην. 600E· ποιεῖν Πλάτ. Πολ. 328A· ἐπιτελεῖν Ἡρῳδιαν. 3. 8· — πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 371. **2)** παρ' Ἐκκλ., ἡ ἑσπέρα ἢ πρὸ τῆς ἑορτῆς, «ἀγρυπνία». **II.** ἡ δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐν ἀγρυπνίᾳ φυλακή, Σοφ. Ἠλ. 92.

παννύχισμα [ῠ̄], τό, = τῷ ἑπομ., Σεκούνδου τοῦ σοφοῦ Γνῶμαι 22.

παννῠχισμός, ὁ, τὸ ἀγρυπνεῖν δι' ὅλης τῆς νυκτός, Γλωσσ.

παννῠχιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγρυπνῶν δι' ὅλης τῆς νυκτός, Γλωσσ.

πάννῠχος, ον, = **παννύχιος**, ὗε δ' ἄρα Ζεὺς πάννυχος Ὀδ. Ξ. 458· π. λύχνοι παρακαίονται Ἡρόδ. 2. 130, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 382, Σοφ. Ἀντ. 1152. **2)** ὁ διαρκῶν καϑ' ὅλην τὴν νύκτα, τί πάννυχον ὕπναν ἀωτεῖς; Δ. Κ. 159· π. σελάνα Εὐρ. Ἄλκ. 451· ὄργια Ἐπίγραμμ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 401· — οὐδέτ. πληϑ. ὡς ἐπίρρ., πάννυχα, δι' ὅλης τῆς νυκτός, Σοφ. Αἴ. 930· Ἐπίρρ. **-χως**, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 215D.

πάνξενος, ον, γραπτέον **πάγξενος**, ὃ ἴδε.

πανόδυρτος, ον, πάνυ ὀδυρτός, πάνυ ἀξιοθρήνητος, Ἀνθ. Π. 7. 476, 9, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 230· βοὴ Ἐδδ. (Γ' Μακκ. Δ', 2, πρβλ. Ϛ', 32). — Ὁ τύπος **πάνδυρτος** ἀποκαϑίσταται παρὰ τοῖς Τραγικοῖς.

πανοιζύς, υ, γεν. υος, ὅλως δυστυχής, πανάθλιος, Αἰσχύλ. Χο. 49.

πανοικής, ὁ, ὁ μεϑ' ὅλης τῆς οἰκογενείας, ἔχουσι γάρ σε Ἀθῆναι πανοικία Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 301, 12, ἔκδ. Λ.

πανοικία, Ἰων. **-ίη**, ἐπίρρ., κυρίως δοτ. τοῦ **πανοικία**, ὅπερ ἄχρηστον (διότι παρὰ Φίλωνι 1. 461 **παροικία** εἶναι ἡ ὀρϑὴ γραφή), σὺν πάσῃ τῇ οἰκίᾳ, σὺν πάσῃ τῇ οἰκογενείᾳ, πανοικί, οἰκογενειακῶς, Ἡρόδ. 7. 39., 8. 106., 9. 109, Φιλήμων ἐν «Νόϑῳ» 2· — εὑρίσκομεν καὶ τὴν δοτ. **πανοικησίᾳ** Θουκ. 2. 16., 3. 57· **πανοικεσίᾳ** Διον. Ἁλ. 7. 18· ἐνῷ τὸ συμφωνότερον πρὸς τὴν ἀναλογίαν ἐπίρρ. **πανοικί, -εἰ** (ἀπαντῶν ἐν Πλάτ. Ἐρυξ. 392C, Στράβ. 773, Συλλ. Ἐπιγρ. 7343, κτλ.) ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τῶν αὐστηρῶς ἀττικιζόντων, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 510, κἑξ., πρβλ. **πανστρατιᾷ, πανσυδίᾳ**.

πᾰνοίκιος, ον, μεϑ' ὅλης τῆς οἰκογενείας, Διόδ. 5, 20, Στράβ. 196, κτλ.

πανοίκτιστος, ον, ἀξιολύπητος εἰς τὸν ὕψιστον βαϑμόν, Νικήτ. Εὐγ. 6. 327.

πανοίμοι, ἐπιφώνημα, ὦ μεγάλη δυστυχία! οἴμοι, πανοίμοι Αἰσχύλ. Χο. 875.

πανόλβιος, ον, πάνυ ὄλβιος, εὐδαίμων, παμμακάριστος, Ὕμν. Ὁμ. 6. 54, Θέογν. 441· — οὕτω, **πανολβέος**, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 582· ὑπερϑ. **-όλβιστος**, Χρησμ. Σιβ. 3. 347.— Ἐπίρρ. **πανολβίως**, Διον. Ἀρεοπ. σ. 16, 54.

πᾰνόλεθρος, ἀδόκιμον, ἀντὶ **πανώλ-**, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 705.

πανομβρία, ἡ, μεγάλη βροχή, Σωφρ. Ἱερ. ἐν Spicil. Rom. τ. III, σ. 384.

πᾰνομῐλεί, αὐν πανεὶ τῷ ὁμίλῳ, μεϑ' ὅλου τοῦ πλήϑους, Αἰσχύλ. Θήβ. 296· πρβλ. **πανδημεί**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πάνόμμάτος, ον, ὁ πλήρης ὀφθαλμῶν, Ἀνθ. Π. 1. 117.

πάνόμοιος, Ἐπικ. **-ομοίτος, ον,** ὅλως διόλου ὅμοιος, Ἀνθολ. Π. 7. 599., 9. 482, 19, Νόνν. Δ. 16. 161. Ἐπίρρ. **-ως,** Ἰππ 21. 28.

πάνομφαῖος, ὁ, ὁ πέμπων πᾶσαν ὀμφήν, θείαν φωνήν, «εἰς ὃν πᾶσα ὀμφὴ ἀναφέρεται» (Εὐστ. 711, 52), «ᾧ πᾶσα φήμη καὶ μαντεία ἀναφέρεται» (Ἡσύχ.), Ἐπίθετ. τοῦ Διός, Ἰλ. Θ. 250, Σιμωνίδ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 52, Ὀρφ. Ἡλιες Κόντ. Σμ. 5. 626· οὕτως, Ἥρα **πανομφαία,** Ἐτυμολ. Μέγ. 768, 54.

πάνομφής, ἐς, = τῷ προηγουμ., Ποιητ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. δ. 8.

πᾰνόπλια, Ἰωνικ. **-ίη,** ἡ, ὁ πλήρης ὁπλισμὸς τοῦ ὁπλίτου, δηλ. ἀσπίς, περικεφαλαία, θώραξ, κνημῖδες, ξίφος καὶ δόρυ, Θουκ. 3. 114, Ἰσοκρ. 352D, κτλ.· **πανοπλία,** Ἰων. **-ίη,** ἐν πλήρει ὁπλισμῷ, de pied en cap, Ἡρόδ. 1. 60, Πλάτ. Νόμ. 796B· κασμήσαντες π. Ἑλληνικῇ Ἡρόδ. 4. 180 οὕτω, πανοπλίαν ἔχων στῆναι, βαδίζειν Ἀριστοφ. Ὄρν. 830, Πλ. 951· τὴν π. λαβεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 434·— μεταφορ., ἐνδύσθασθε τὴν π. τοῦ θεοῦ Ἐπιστ. πρὸς Ἐφεσ. ϛ', 11.

πανοπλίτης [ῐ], **ου,** ὁ, ὁ φορῶν πανοπλίαν, τοῖσι πανοπλίταις Τυρταῖ. 8. 38· ὁ Δινδ. τοῖσι πανόπλοισιν, ἴδε τὸ ἑπόμ.

***πανοπλίτης,** ὁ, ὁ φορῶν πανοπλίαν, Θ. Προδρ. ἐν Boiss. An. nova, σ. 374.— Κεῖται μὲν ἡ λέξ. ἐν τῷ Θησ. Στεφ. ὡς ἐκ τοῦ Τυρταίου· ἀλλ' ἀμφιβάλλεται ἡ γραφή. Ἐν δὲ τῷ Θ. Πρ. βεβαίᾳ, εἰ καὶ δὲν ἔπεται ἐκ τούτου, ὅτι καὶ παρὰ τῷ Τυρταίῳ πρέπει νὰ ἐγκριθῇ, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

πάνοπλος [ᾰ], **ον,** ὁ ἔχων πλήρη τὸν ὁπλισμόν, ὡπλισμένος μὲ ὅλα τὰ ὅπλα του, στρατὸς Αἰσχύλ. Θλῆ. 59· ὄχλος Εὐρ. Φοίν. 149, πρβλ. 675· τεύχη πάνοπλά τ' ἀμφιβλήματα, ἐπὶ τελείου ὁπλισμοῦ, αὐτόθι 779· Ἐπίρρ. **-πλως,** Τζετζ. Ἀλληγ. Ἰλ. Μ. 34.

πάνοπλότατος, η, ον, ὁ νεώτατος, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 244.

πανοπτεύω (ῠ), ἴδε **πανεορτεύω.**

πανοπτήρ, ὁ, = **πανόπτης,** Μ. Ψελλὸς ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Α', σ. 42.

πᾰνόπτης, ου, ὁ, (ὄψομαι) ὁ τὰ πάντα ὁρῶν, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Αἰσχύλ. Πρ. 91· ἐπὶ τοῦ Διός, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 1045· ἐπὶ τοῦ βουκόλου Ἄργου, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 304,— ὅστις καλεῖται ἁπλῶς πανόπτης ἐν Εὐρ. Φοιν. 1115, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 80·— πανόπται, ὄνομα κωμῳδιῶν τοῦ Κρατίν. καὶ Εὐβούλ.

πάνοπτος, ον, (ὄψομαι) «ὁ πανταχόθεν φαινόμενος» Ἡσύχ., Φώτ.

πᾰνόπτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **πανόπτης,** Φώτ.

πανόργιλος, ον, πάνυ ὀργίλος, Νείλου Ἐπιστ. σ. 155.

πανορκία, ἡ, ἑτοιμότης πρὸς πάντα ὅρκον, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 228D.

πανορμεί, Ἐπίρρ., πάσῃ τῇ ὁρμῇ, μεταγεν.

Πανορμᾶθεν, ἐκ Παλέρμου, Θεοφάν. Κεραμ. σ. 989, ἔκδ. Mi. — Κανονικώτερον ἤθελεν εἶναι, **Πανορμιόθεν,** Συναγωγὴ Λέξεων Ἀθησ. Κουμαν.

πάνορμος, ον, ἐπὶ λιμένος, εἰς ὃν πᾶσα ναῦς καὶ ἐν παντὶ ἀνέμῳ ὁρμίζεται, λιμένες τε πάνορμοι Ὀδ. Ν. 195. **II. Πάνορμος,** ὁ, ὄνομα διαφόρων παραθαλασσίων πόλεων μετὰ λιμένων, ὧν ἐπισημοτάτη ἦτο ἡ νῦν Ἰταλιστὶ καλουμένη Palermo, Θουκ. 6. 2, κτλ.· — **Πανορμῖται,** οἱ, οἱ κάτοικοι, Διοδ. Ἐκλογ. 498. 52· **Πανορμῖτις, ιδος,** ἡ, ἡ χώρα τοῦ Πανόρμου, Πολύβ. 1. 4, 2.— Κατὰ Στέφανον τὸν Βυζάντιον: «Πάνορμος, πόλις Σικελίας καὶ λιμήν, ὡς Πολύβιος (1. 38, 7)· οἱ κατοικοῦντες Πανορμηνοί· ὁ δὲ τοῦ ἐν Σικελίᾳ πολίτης Παναρμίτης, τὸ θῆλυ δὲ Πανορμῖτις, λέγεται δὲ καὶ Πανορμεύς».— Κατὰ τὸν Σχολ. Ἀπολλ. τοῦ Ροδ. (Α. 954) «λιμὴν τῆς Κυζίκου, οὗ ὁμώνυμος πόλις ἐν Σικελίᾳ».

πανός, ὁ, «πανός, ἄρτος, Μεσσάπιοι, καὶ τὴν πλησμονὴν παννίαν, καὶ πάντα τὰ πλήσμια» Ἀθήν. 111C· πρβλ. τὸ Λατ. panis.

πάνός, ὁ, ἀντὶ **φανός,** μέγαν δὲ πανὸν Αἰσχύλ. Ἀγ. 275.

πᾰνόσιος, α, ον, πάνυ ὅσιος, Συλλ. Ἐπιγρ. 8638, 8727.

πᾰνόσμιος, ὁ, πάνυ εὔοσμος, ὄνομα ἄνθους, Νικήτ. παρ' Ἀθην. 684G, (ἔνθα ὁ ἐνετ. κῶδ. **πανόσμεον**).

πᾰνόσπρία, ἡ, μίξις παντὸς εἴδους ὁσπρίων, Πολυδ. Α', 248, Φώτ., Σουΐδ.— Καθ' Ἡσύχ.: «πανοσπρία· συμμιγὴς πληθύς, σύνοδος».

πανουλεύς· «ἐξώλης» Ἡσύχ.

πᾰναύργευμα, τό, = **πανοὔργημα,** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 414, Ἐδδ. (Σειρὰχ Α', 6, κ. ἀλλ.)· ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ καλῆς σημασίας, θαυμαστὰ κατορθώματα, Ἐδδ. (Ἰουδὶθ ΙΔ', 8).

πᾰναυργεύομαι, ἀποθ., = τῷ ἑπομ., Ἐδδ. (Α' Βασιλ. ΚΓ', 22).

πᾰναυργέω, πρκμ. **πεπανούργηκα** Ἀριστοφ. Πλ. 368·— εἶμαι **πανοὔργος,** φέρομαι ὡς πανοὔργος ἢ ἀπατεών, Εὐρ. Μήδ. 583, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 658, Ἀντιφῶν 137. 8· μετ' ἀντωνυμίας ἢ οὐδετέρου ἐπιθέτου, ἃ πανουργεῖς Ἀριστοφ. Ἱππ. 803, πρβλ. Πλ. 368, 876· ὅσα **πανουργήσασα,** ὀξύμωρον, ἀποτελμήσασα δίκαιον ἔγκλημα, Σοφ. Ἀντ. 74· **πανουργίας π.** περί τι Δημ. 943. 1.

πᾰναύργημα, τό, πανοὔργον ἔργον, τέχνασμα, ἀπάτη, Σοφ. Ἰλ. 1387.

πᾰνουργία, ἡ, διαγωγὴ ἀσυνείδητος, δόλος, ἀπάτη, κακοήθεια, Λατ. malitia, Αἰσχύλ. Θλῆ. 603, Σοφ. Φιλ. 915, Ausd. 165. 33, Πλάτ. Νόμ. 747C, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 12, 9· καὶ ἐν τῷ πληθ., πανοὔργοι πράξεις, δόλοι, κακουργήματα, Σοφ. Ἀντ. 300, Ἀριστοφ. Ἱππ. 684, κτλ. **2)** ἐπὶ ζώων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 1, 2., 9. 8, 12.

πᾰνουργικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς πανοὔργον, δόλιος, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 646.— Ἐπίρρ. **-κῶς,** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1064.

πᾰνουργ-ιππαρχίδας, ου, ὁ, πανοὔργος Ἱππαρχίδης, Ἀριστοφ. Ἀχ. 603.

πᾰνοὔργος, ον, ὁ τὰ πάντα ἕτοιμος νὰ πράξῃ, πονηρός, μοχθηρός, δόλιος, ἀπατεών, Αἰσχύλ. Χο. 383, Εὐρ. Ἄλκ. 766, κτλ., καὶ συχν. παρ' Ἀριστοφ.· ἀντίθετον τῷ εὐήθης, Λυσί. 100. 17·— ὡς οὐσιαστ., ἄνθρωπος δόλιος, ἀπατεών, Εὐρ. Ἱππ. 1400, Ἀριστοφ. Ἱππ. 249, κ. ἀλλ.· ὦ **πανοὔργε** Εὐρ. Ἐκ. 1257, Ἀριστοφ. Ἀχ. 311· οὕτω, τὰ **πανοὔργα,** οἱ πανοὔργοι τὸ εἶδος, Σοφ. Φιλ. 418· τὸ **πανοὔργον,** = **πανουργία,** ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 1507· — συγκρ. **-ότερος,** Ἐδδ.· **-έστερος,** Πλούτ. 2. 395D ὑπερθ. **-ότατος,** Ἀριστοφ. Ἱππ. 45. **2)** Ἐπίρρ. **-γως,** αὐτόθι 317, Πλάτ. Σοφιστ. 239C· ὑπερθ. **-ότατα,** Ἀριστοφ. Ἱππ. 56. **3)** ἐπὶ ζώων, οἷον τῆς ἀλώπεκος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 33, πρβλ. 9. 8, 4. **II.** ἐπὶ σημασίας ἧττον κακῆς, «πονηρός», εὔψυχος, «ἔξυπνος», ἐπιτήδειος, ὡς τὸ **δεινός,** Δημ. 10. 2, Πολύβ. 5. 75, 2., 31. 20, 3, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 12, 9· συνημμένον μετὰ τοῦ **δεινός,** Πλάτ. Θεαίτ. 177A· π. τε καὶ σοφὸς ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 409C· κομψὸς καὶ π. Πλούτ. 2. 28A· — Ἐπίρρ. **-γως,** Ἀθήν. 407A.— Καθ' Ἡσύχ.: «πανοῦργος· πάντα μανθάνων, δόλιος, πάντα ἐν πονηρίᾳ ἐργαζόμενος». — Κατὰ Φώτ.: «πανοῦργος· ὁ πάντα ἐν πονηρίᾳ ἐργαζόμενος· λέγεται δὲ καὶ ὁ πάνυ φρόνιμος καὶ ὁ πάντα ἐπιστάμενος».

πανούριος, ον, (οὖρος) ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, ἐντελῶς οὔριος, «πάντα οὔριος» Ἡσύχ.

πάν-οφ, ὁ, ὁ τὰ πάντα ὁρῶν, ἐπώνυμον τοῦ Ἑρμοῦ, Συλλ. Ἐπιγραφ. 7603.

πᾰνόψια, τά, ἴδε **πυανέψια.**

πᾰνόψιος, ον, (ὄψις) ὑπὸ πάντων ὁρώμενος, **πανόψιον ἔγχος** ἐλοῦσα, «ἐν τῇ πάντων ὄψει ὁρώμενον, πᾶσιν ὁρατόν, αἰσθητὸν πανόρατον» (Σχόλ.), Ἰλ. Φ. 397 (ὅτε ἢ συμφωνεῖ πρὸς τὸ **ἔγχος** ἢ δυνατὸν νὰ κῆται ἐπιρρηματικῶς). **II.** ὁ τὰ πάντα ὁρῶν, ἔμμα Νόνν. Δ. 14. 169.

πάνριζος, ον, = **πρόρριζος,** ὅλοιτο **πάνριζον γένος** Καίβ. Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 502. 28.

πανρύπαρος, ον, ὅλως ῥυπαρός, Μ. Φιλῆς τόμ. Β', σελ. 300, ἔκδ. Mil.

πάνρῠτος, ον, (ῥέω) ὅλως ῥέων, Ὀρφ. Ὕμν. 9. 23.

πανρώμαιον, τό, τὸ σύνολον τῶν Ρωμαίων, ὡς λέγομεν τὸ **πανελλήνιον,** Νικήτ. Χωνιάτ. Ἱστ. 5A, 217B.

πάνσα πᾶσα, Ἐπιγρ. Κρήτ. Mus. Ital. II, σ. 190 n. 83, 84, 1, **πάνσαις,** = πάσῃ, αὐτόθι n. 60· **πάνσας** = πάσης, Ἐπιγρ. Κρήτ. ἐν Τέῳ, (ἴδε **πάνσας**) **πάνσιν** = πᾶσι Dittenb. 1258, 9, (ἴδε **πάνσαν**).

πανσᾰγία, ἡ, = **πανοπλία,** πανσαγίᾳ, ἐν πανοπλίᾳ, Σοφ. Ἀντ. 107.

πάνσαν (= πᾶσαν, αἰτ. πτῶσ. ἑνικ. ἀριθ.), Ἀγησίδαμος Ἀγησιστράτω Ἱερῆς (Ἱερεὺς) γενόμενος τὰν πόλιν πάνσαν προξένος (προξένους) καὶ εὐεργέτας Ἀρκαδικὴ Ἐπιγρ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. ΙΔ', σ. 506.

πάνσας (= πάσας, γενικῆς πτώσεως ἑνικ. ἀριθ.) πέδα **πάνσας** σπουδᾶς, = μετὰ πάσης σπουδῆς, Ἐπιγρ. Γαξίων Κρητῶν ἐν Τέῳ, L. et W. 65. Ἡ αὐτὴ γραφὴ καὶ ἐν Ἐπιγρ. Ῥαυκίων καὶ Πολυρρηνίων, αὐτόθι 62 καὶ 63, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

πανσεβάσμιος, ον, πάνυ σεβάσμιος, σεβασμιώτατος, Ἐκκλ.· ὡσαύτως **πανσέβαστος, ον,** Συλλ. Ἐπιγρ. 8716· ἐν χρήσει ὡς τιμητικὸν ἐπώνυμον παρὰ τοῖς Βυζαντ. συγγραφεῦσι· — καὶ **πανσεβῆς, ές,** Θεόδ. Πρόδρ.

πανσεβαστοϋπέρτατος, ον, πανσέβαστος καὶ ὑπέρτατος, Ν. Χων. θησ. ὀρθοδ. σ. 236, 253, ἔκδ. Mi.

πανσεβῆς, ές, = **πανσέβαστος,** Θεοδ. Πρόδρ. Ἐπ. 84.

πανσεληνιάζω, ἐπὶ τῆς σελήνης, εἶμαι πανσέληνος, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. 237.

πανσεληνιακός, ή, όν, ὁ τῆς πανσελήνου ἢ κατὰ τὴν πανσέληνον, Πρόκλ. Ἐνθ' ἀνωτ. (ἐν τῇ λέξει **πανσεληνιάζω**).

πανσέληνος ἢ **πασσ-** (ὡς ὁ Βεκκῆρ. ἐν Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ 2. 8, 6, κ. ἀλλ.), **ον·** — ἐπὶ τῆς σελήνης ὅταν φαίνηται πεφωτισμένη ὁλόκληρος, ἡ σελήνη ἐτύγχανεν οὖσα π. Θουκ. 7. 50· π. κύκλος, ὁ πλήρης κύκλος τῆς σελήνης, Εὐρ. Ἴων 1165· τὰς νύκτας τὰς π. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 38, 2. **2)** ἡ **πανσέληνος** (ἐξυπακ. ὥρα), ὁ χρόνος τῆς πανσελήνου, Ἡρόδ. 2. 47., 6. 106, 120, Ἀριστοφ. Ἀχ. 84· τὰν αὐρίαν **παν.**, κατὰ τὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προσεχῆ πανσέληνον, Σοφ. Ο. Τ. 1090· ἢ ἀνάρθρως, πανσέληνος Αἰσχύλ. Θήβ. 389, Ἀνδοκ. 6. 13· ταῖς πανσελήνοις ἢ ἐν ταῖς π., κατὰ τὰς πανσελήνους, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 12, 4 καὶ 23, 4· ὡσαύτως **πανσέληνον**, τό, Ἀπολλων. Ἱστ. Θαυμ. 36. **II.** στρογγύλος ὡς ἡ πανσέληνος, χρυσοῦ· οἶνου πανσέληνον ἐκπιὼν ὑφείλετο Ἑρμιππος ἐν «Κέρκωψι» 2.

πάνσεμνος, ον, ὁ πάνυ σεμνός, μεγαλοπρεπής, Λουκιαν. Βίων Πρᾶσις 26.

πανσεμνοστομέω, ὁμιλῶ μετὰ πάσης σοβαρότητος καὶ μεγαλοπρεπείας, Τζέτζ. Ἱστ. 6. 47.

πάνσεπτος, ον, ὅλως ἱερός, ἱερώτατος, Συλλ. Ἐπιγρ. 8686Α, 8730, κ. ἀλλ.

παναθενεί, Ἐπίρρ., παντὶ σθένει, πάσῃ δυνάμει, μετὰ πάσης δυνάμεως, Γρηγ. Ναζ. ΙΙΙ, 408Α, 1123Α.

παναθενής, ές, πανίσχυρος, δύναμις Κλήμ. Ἀλ. 857, κλ.— Ἐπίρρ. **πανσθενῶς**, Ἰω. Δαμασκ. Ὕμν. Θεογ. σ. 7, ἔκδ. Παρισ. 1570.

παναθενουργός, όν, ὁ τὰ πάντα δυνάμενος νὰ ποιήσῃ, Ἰωσὴφ τοῦ Ρακενδ. στίχ. Ἰαμβ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 3, σ. 474, 10.

παναθενουργάφωτον ἄφθιτον σέλας, τὸ μετὰ πανσθενοῦς ἐνεργείας φωτίζον, Ἰω. Δαμασκην. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 96, σ. 833.

παναίδηρος, ον, ὅλως ἐκ σιδήρου, τὸ παναίδηρον καὶ πάγχαλκον τῶν στρατευμάτων Ν. Χων. σ. 203, 21, ἔκδ. Β.

πανακᾰφεία, ἡ, τὸ σκάπτειν βόθρους πρὸς φυτείαν, καλλίων ἡ διὰ πανσκαφείας φυτεία τῆς διὰ παττάλου φυτείας Γεωπ. 5. 9, 11.

πάνακιος, ον, κατάσκιος, γῆ Γεωπ. 3. 11, 8.

πάνσκοπος, ον, ὁ τὰ πάντα ὁρῶν, ὄμμα δίκης Ἀνθ. Πλαν. 233.

πάναμῐκρος, ον, πάνυ σμικρός, σμικρότατος, Πλάτ. Νόμ. 903C.

πανασθήτος, ον, εὐκόλως ὠθούμενος πανταχόσε, πανσθητος ἡ ὕλη καὶ ἄστατος καὶ πολυμετάβολος Ἰω. Δυδ. περὶ Μηνῶν 2. 6.

πάνσοφος, ον, ὁ πάνυ σοφός, ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως, Σοφ. Ἀποσπάσμ. 784 εὔρημα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 188· τὸ π. ὄνομα Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 319· ὡσαύτως φέρεται **πάνσοφος**, ἐν ταῖς ἀρίστοις Ἀντιγράφοις τοῦ Πρωταγ. 315Ε, Πολ. 598D, Θεαιτ. 1491), κ. ἀλλ.— Ἐπίρρ. **-φως**, Πλάτ. Κωμ. (;) ἐν Meineke 1, σ. 196.

πανσπερμηδόν, μετὰ σπερμάτων παντὸς εἴδους, Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 372F.

πανσπερμία, ἡ, μῖξις παντὸς εἴδους σπερμάτων (πρβλ. **πανσπορία**), Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 3, 29 καὶ 30, Λουκ. Ἑρμότ. 61·— ὁ Ἀναξαγ. καὶ ὁ Δημόκρ. ἐπίστευον ὅτι τὰ στοιχεῖα ἦσαν μῖξις τις τῶν σπερμάτων πάντων τῶν πραγμάτων, οἱονεὶ ἀποθήκη σπερμάτων, ἴδε Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 1, 5 (πρβλ. Φυσ. 3. 4, 5, π. Οὐρ. 3. 3, 4), π. Ψυχῆς 1. 2, 3· ἡ αὐτὴ δὲ ἔννοια ἀπαντᾷ καὶ παρὰ Πλάτ. ἐν Τιμ. 73C· οὕτω, παθῶν π. ὁ θυμὸς Πλούτ. 2. 462F.

πάνσπερμος, ον, ὁ συνιστάμενος ἐκ παντὸς εἴδους σπερμάτων, Ἀνθ. Π. 6. 98.

πανστρατεί, Ἐπίρρ. = **πανστρατιᾷ**, Μ. Φιλῆς, τ. Δ', σ. 55, ἔκδ. Mil.

πανστρᾰτιᾷ, Ἰων. **-ῇ**, μετὰ παντὸς τοῦ στρατεύματος, Ἡρόδ. 1. 61., 3. 39., 7. 203, κ. ἀλλ.· Θουκ. 2. 168., 6. 7, κ. ἀλλ.— δοτικ. ἐν χρήσει ὡς Ἐπίρρ. ἄνευ εὐχρήστου ὀνομαστικῆς, **πανστρατιά**, ἂν καὶ εὑρίσκομεν γενικ. παντὸς στρατιᾶς γενομένης, παρὰ τῷ αὐτῷ 4. 94. Τὰ ὁμαλὰ ἐπιρρήμ. **πανστρατεί, -εί**, μόνον παρὰ Σουΐδ. καὶ τοῖς Βυζ. Συγγρ., Λοβ. εἰς Φρύνιχ. 515· πρβλ. **πανοικία**.

πανσυδεί, ἢ **-δεί**, Ἐπίρρ. (√ΣΥ, σεύομαι) μετὰ πάσης δυνάμεως, ὅθεν = **πανστρατιᾷ** ἢ **πανδημεί**, π. βοηθεῖν Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 9, Ἀγησ. 2. 19· **πασσυδεί** (οὕτως ὁ Βεκκῆρ.) διεφθάρθαι, παντελῶς, Θουκ. 8. 1, πρβλ. Φερεκράτ. ἐν «Αὐτομόλοις» 11, καὶ ἴδε τὸ ἑπόμ.

πανσυδίη ἢ **πασσυδίη,** Ἐπίρρ. (√ΣΥ, σεύομαι)· = πάσῃ τῇ σπουδῇ, μετὰ πάσης σπουδῆς, Ἰλ. Β. 12, 29, 66., Λ. 709. 725 (ὁ Ἀριστarχ. **πανσυδίῃ**)· Ἀττικ. **πανσυδίᾳ** ἢ **πασσυδίᾳ**, Εὐρ. Τρῳ. 792, Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 9. **II.** παρὰ μεταγεν., = **πανστρατιᾷ**, Wern. εἰς Τρυφ. (γραπτ. Τριφ-) 142. Πρβλ. **πανσυδί**.

πανσύνετος, ον, συνετὸς κατὰ πάντα, ἢ πάνυ συνετός, Ἰουλιανοῦ ἅπαντα τ. 2, σ. 10.— Κύριλλ. Ἀλεξ. ἐν Mai. Biblioth. Patr. τ. 2, σελ. 107.— Γ. Μελισην. στ. 1756.— Θ. Προδρ. Cod. Par. 2831, fol. 161 r°.— Θ. Στουδ. σελ. 1577, ἔκδ. Mi.— Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 98, 22, ἔκδ. Λ.

πανσυρεί, διάφ. γραφ. ἀντὶ **πασσυρεί**, ὃ ἴδε.

πάνσυρτος, ον, (σύρω) μετ' ἐνεργ. σημασίας, ὁ πάντα σύρων, **πανσύρτῳ .. αἰῶνι**, «τῷ πάντα σύροντι τὰ κακὰ» (Σχόλ.), Σοφ. Ἠλ. 851, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb καὶ παράρτημα ἐν σ. 218.

πανσχήμων, ον, ὁ παντὸς εἴδους σχῆμα ἔχων, Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 81C, Θεολ. Ἀριθμ. 8. 6·— **πάνσχημος, ον,** Διον. Ἀρεοπ. 824B.

πάν-σωμος, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ὑπάρχων εἰς ὅλον τὸ σῶμα, πληγαὶ Νικήτ. Χρον. 340C·— Ἐπίρρ. **-μως**, καθ' ὅλον τὸ σῶμα, Διον. Ἀρεοπ. 396C. **II.** μεθ' ὅλου τοῦ σώματος, Ἰω. Κίνν. 264.

πανσώτειρα, ἡ, ἡ τοὺς πάντας σῴζουσα ἐπὶ τῆς Ἴσιδος, Φιλῆς τ. Δ', σ. 77 ἔκδ. Mil., Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 4900.

πανσώτηρ, ὁ, ἡ, ἐπὶ τῆς Παρθένου Μαρίας, ἡ πάντας σῴζουσα, λιταῖς τῆς πανσώτηρος Montefalc. Bill. Coisl σ. 41, 49.

πανσωτήριον ὄνομα τοῦ κυρίου, τὸ πάντας σῷζον, «Vita S. Gregor. episc. Ripsim. Nº 153».

παντᾷ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **πάντῃ**.

παντ-άγαθος, ὁ, ὅλως ἀγαθός, Ἐκκλ.· — **παντάγαθον,** τό, καλὸν διὰ πάντα, ἐπὶ ἐμπλάστρου τινός, Γαλην. 13. 734 (τὰ Ἀνέγραφα **-ἀγάθιον**).

παντ-άδικος, ον, ὅλως ἄδικος, Φίλων 2. 362, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 266.

παντάδαυσα, ἡ, φυτόν τι ἐκ τῶν ἐχόντων παρὰ τὴν ἄκανθαν φύλλον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 5, 1.

πάνταθλος, ον, ὁ ἐν πᾶσι τοῖς ἄθλοις ἐξησκημένος, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφάνου ἀμαρτύρως.

παντ-αίτιος, ον, = **παναίτιος**, Προκόπ. ἐν Mali Anctt. Class. τ. 6, σ. 348.

παντακῆ, διάφ. γραφ. παρ' Ἡροδ. ἀντὶ **πανταχῆ**.

πα(ν)τακόρατος, ον, (= **παντακόρατος**), Ἐπιγραφ. Κύπρου γράμμασιν ἐπιχωρίοις ἐν Bezzenb. Beitr. z. Kunde etc. VI, σελ. 78.

παντακύριος, ον, πάντων κύριος, παντακύριε βασιλεῦ Pag. mag. PK. XLVI (saec IV) 139.

παντάλᾶς, αινα, αν, ὅλως δυστυχής, πανάθλιος, Εὐρ. Ἀνδρ. 140, Ἑκ. 667· **παντάλαν' ἀχη** Αἰσχύλ. Πέρσ. 638.

παντ-ᾰμάρτητος, ον, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **παναμ-**, ὅλως ἁμαρτωλός, πενήτων ἄνομοι κριταὶ **πανταμάρτητοι** Ἐπιστ. Βαρνάβ. σ. 68. 15, ἔκδ. Men (50 Lemoyn).

παντάμορφος, ον, ἡμάρτημ. ἀντὶ **παντόμορφος**.

παντανάθεμα, τό, πλῆρες ἀνάθεμα, «ἀνάθεμα αὐτοῖς καὶ καταναθεμα καὶ παντανάθεμα ἀπὸ πατρὸς υἱοῦ καὶ ἁγίου πνεύματος» Θ. Στουδίτ. 1816C.

παντ-άναξ, ὁ, ὁ τῶν πάντων βασιλεύς, Συλλ. Ἐπιγρ. 8672Δ· **παντ-άνασσα,** ἡ, ἡ τῶν πάντων βασίλισσα, Βυζ.

παντάπαν, = τῷ ἑπομ., συνθεῖς προφάσεις **παντάπαν** ἀνευλόγους Ἐφραὶμ Καισάρ. 10219.

παντάπᾶσι ἢ (πρὸ φωνήεντος) **-σιν**, Ἐπίρρ., ἐν πᾶσιν, ὅλως, ἐξ ὁλοκλήρου, ὁλοσχερῶς, πείθεσθαι Ἡρόδ. 7. 152· ἱπποκρατεῖσθαι Θουκ. 6. 71· ἀπόλλυσθαι, ἄγασθαι Πλάτ. Φαίδων 88Α, κ. ἀλλ.· μετ' ἐπιθέτ., π. ὀλίγοι, πάνυ ὀλίγοι τῷ ὄντι, ὅλως δι' ὅλου, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 293Α· π. ῥᾴδιον ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 328Α· π. βλάξ, ὅλως δι' ὅλου βλάξ, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 12· π. ἔρημος Δημ. 140. 16· μετ' ἐπιρρ., οὐ π. οὕτως ἀλόγως, ὄχι ὅλως δι' ὅλου ἄνευ λόγου, Θουκ. 5. 104· π. ἀκριβῶς Ξεν. Κύρ. 1. 3, 17· ἀνοήτως Ἰσοκρ. 281Δ· — μετὰ τοῦ ἄρθρ., τὸ π. Θουκ. 3. 87· μετ' ἀρνητικοῦ, οὐδὲν π. Ἀριστ. π. Γεν. κ. Φθορ. 1. 2, 13.

2) ἐν ἀποκρίσεσι, μάλιστα, βεβαίως, ἀναμφιβόλως, βεβαιότατα, π. μὲν οὖν Πλάτ. Φαῖδρ. 278Β, Σοφ. 227Δ· οὕτω, π. γε Ξεν. Ἀπομν. 4. 5, 3· πρβλ. **παντελής** ΙΙΙ. 2.

παντα-πώλεια, ἡ, παντελὴς ἀπώλεια, Ἀναστ. Σιν. 120D.

παντάρβη, ἡ, πολύτιμός τις λίθος, Κτησ. σ. 265 Bähr, πρβλ. Ἡλιόδ. 8. 10, Φιλόστρ. 133, Ἀνθ. Π. 9. 490.

πανταρβής, ές, ὁ τὰ πάντα φοβούμενος, Μανέθων 2. 168.

παντ-άριστος, η, ον, ὁ πάντων ἄριστος, τιμητικὸν ἐπώνυμον ἐν Σπάρτῃ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1355.

παντ-αρκής, ές, πανίσχυρος, «ὁ πᾶσιν αὐταρκῶν» (Ησύχ.), βασιλεὺς Αἰσχύλ. Πέρσ. 855.

παντ-άρχας, ου, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **-χης**, κύριος πάντων, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1059.

πανταρχέω, εἶμαι ἄρχων, κύριος πάντων, Ἀθανάσ. τ. 1, σελ. 692.

παντάρχης, Δωρικ. **παντάρχας,** ὁ κύριος πάντων, παντάρχην, παντεξούσιον Κλήμ. Ἀποστ. Διατ. 8, 11, Ψευδο-Χρυσ. τ. 5, σ. 762D, ἴδε **παντάρχας**.

πανταρχία, ἡ, «παντοκρατορία» Σουΐδ.

πανταρχικῶς, κατὰ τὸν τρόπον παντάρχου, Μ. Ἀθαν. σ. 73. 12, ἔκδ. Β.

πάντ-αρχος, ον, ὁ ἐπὶ πάντων ἄρχων, παντοκράτωρ, Σοφ. Ο. Κ. 1085.

παντ-άσκιος, ον, «ὁ πάντωθεν σκιὰν οὐκ ἔχων» Ἡσύχ.

παντ-αυγής, ές, ὁ τὰ πάντα βλέπων, Μανέθων 1. 287, κλ.

πανταχῆ ἢ **-χῇ**, Ἐπίρρ., τόπου, ἐν παντὶ τόπῳ, Λατ. ubique, ubivis, σχεδὸν ὡς τὸ **πανταχοῦ**, Θουκ., Πλάτ., κτλ.· π. πάντων ἴσον κρατεῖν Ξενοφ. Ἀν. 2. 5, 7· π. κύκλῳ Θουκ. 3. 68, πρβλ. 7. 79·— μετὰ γεν. τόπου, εἰς πᾶν μέρος τοῦ .., τοῦ Ἑλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λησπόντου Ἡρόδ. 7. 106· π... ἄστεως ζητῶν νιν Εὐρ. Ἴων 1107. **2)** ἐν πάσαις ταῖς πλευραῖς, ἐπὶ πυραμίδος, τῆς ἐστι πανταχῆ (διάφ. γραφ. παντακῆ) μέτωπον ἕκαστον ὀκτὼ πλέθρα ἐούσης τετραγώνου, καὶ ὕψος ἴσον Ἡρόδ. 2. 124: κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, πανταχοῦ, προσδέρκου π. Σοφ. Ο. Κ. 122· π. διασκοπεῖν Ἀριστοφ. Θεσμ. 660· μὴ περιπέτεσθε π. κεχηνότες ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 165, κτλ.· ἐπὶ ἐνεργείας, κακῶς πέπρακται π. Εὐρ. Μήδ. 364. **II.** κατὰ πάντα τρόπον, ἀπολύτως, π. ὧν μὴ δῆλόν ἐστι Ἡρόδ. 3. 38· οὐ κατ' ἓν μόνον, ἀλλὰ π., ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν, ὁ αὐτ. 5. 78, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 198, κτλ.· π. δρῶντες, κατὰ πάντα τρόπον ἐνεργοῦντες .., δηλ. ὅ,τιδήποτε καὶ ἂν πράξωμεν, Σοφ. Ἀντ. 634· οἱ π. ἄριστοι ἄνδρες Πλάτ. Νόμ. 918Ε, (περὶ τῆς ὀρθῆς γραφῆς τῆς λέξεως ἴδε Meisterh ²114).

παντᾰχόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ παντὸς τόπου, ἐκ παντὸς μέρους, Λατ. undique, ἐξ Ἀσίης π. Ἡρόδ. 7. 25, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 1007, Πλάτ. Συμπ. 190Ε. κ. ἀλλ.· π. περιέρχεσθαι, ἐξ ὅλων τῶν μερῶν, Ἡρόδ. 8. 80. **II.** ἐκ πάντων τῶν μερῶν, δηλ. κατὰ πάντα τρόπον, Θουκ. 1. 17, 124, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 25· π. βάσκανος Δημ. 307. 22.

πανταχόθι, Ἐπίρρ., = **πανταχοῦ**, μετὰ γεν., πανταχόθι τοῦ σώματος Λουκ. Θεῶν Διάλ. 9. 1.

πανταχοῖ, Ἐπίρρ., κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, πρὸς οἱονδήποτε μέρος, Λατ. quovis, quoquoversus, ἄγειν τινὰ Ἀριστοφ. Σφ. 1004· παντ. πρεσβεύσομεν ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 1230· π. μᾶλλον οἴχεται πλέων Δημ. 46. 29, πρβλ. 109. 2·— ἴδε ἐν λέξ. **πανταχοῦ**.

παντᾰχόσε, Ἐπίρρ., τῷ προηγ., Θουκ. 7. 42, Πλάτ. Πολ. 539Ε, κτλ.· ἡμαρτημένως ἀντὶ **πανταχοῦ**, τοῖς π. δήμοις Πλουτ. Ἄγις 14.

παντᾰχοῦ, Ἐπίρρ., ὡς καὶ νῦν, ἐν παντὶ τόπῳ, κοινῶς «παντοῦ», Λατ. ubique, ubivis, Ἡρόδ. 3. 117 (διάφ. γραφ. **πανταχῆ**) καὶ Ἀττ.· οἱ φρονοῦντες εὖ κρατοῦσι π. Σοφ. Αἴ. 1252· οὐδαμοῦ καὶ π. Εὐρ. Ι. Τ. 568· ἐν τοῖς λόγοις π. Θουκ. 4. 108· ἄλλοθι π. Πλάτ. Χαρμ. 160Α·— μετὰ γεν., π. τῆς γῆς (κοινῶς **πολλαχοῦ**) ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 111Α — μετὰ ῥημάτων κινήσεως διορθωτέον **πανταχοῖ**, (ἴδε ἐν λ. **οὐδαμοῖ**), Εὐρ. Ι. Τ. 68, Ἀριστοφ. Λυσ. 1230. **II.** ὅλως, ἀείποτε, ὁλοσχερῶς, Πλάτ. Πολ. 503Α· οὐ π., οὐδαμῶς, ὁ αὐτ. ἐν Παρμ. 128Β.

παντάχραντος, ον, = **πανάχραντος**, Ἀμφιλόχ. σ. 44.

παντάχρηστος, ον, ὁ παντελῶς ἄχρηστος, μεταγεν.

πανταχῶς, Ἐπίρρ., κατὰ πάντα τρόπον, ὅλως, Λατ. omnino, Πλάτ. Παρμ. 143C, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 100.

παντειδήμων, ον, γνώστης πάντων, Φιλόδημ. περὶ κακιῶν XVIII, 11, ἔκδ. Sauppe.

παντεκνεί, μετὰ πάντων τῶν τέκνων, Διδ. Ἀλεξ. σ. 593. 768, ἔκδ. Mi.

παντέλεια, ἡ, ἡ παντελὴς τελειότης, τοιαύτην συνέβη γενέσθαι τὴν παντέλειαν τῆς καταφθορᾶς, ὥστε καὶ τὰς βάσεις τῶν πύργων .. ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀχρειωθῆναι Πολύβ. 1. 48, 9 π. τῶν ἀγαθῶν, ἐπὶ τῆς μυήσεως εἰς τὰ μυστήρια, Πλούτ. 2. 1061Ε, Κλήμ. Ἀλ. 498· τριετηρικὴ π., ἐπὶ τῶν μεγάλων μυστηρίων, Πλούτ. 2. 671D. **II.** **παντέλεια** ἦτο πυθαγόρειον ὄνομα τοῦ ἀριθμοῦ **δέκα**, Θεολ. Ἀριθμ. 63· καλεῖται καὶ **παντελὴς** ἀριθμὸς ὑπὸ τοῦ Φιλολάου ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 8· **παντέλειος** παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 782.

παντέλειος, ον, μεταγεν. τύπος τοῦ **παντελής**, ἴδε τὸ προηγ.· τὰ παντέλεια, ἡ τελευταία ἡμέρα τῶν Θεσμοφορίων, Ἡρακλείδ. παρ' Ἀθην. 647Α ὁ κατὰ πάντα τέλειος, σημειωτέον ὅτι πλήρη, τουτέστιν ἐν πᾶσι παντέλειον εἶναί φησι τὸν υἱὸν Κύριλλ. Ἀλ. ἐν Ἰω. 1, 16, σ. 100· — κατὰ Φώτ. καὶ Σουΐδ. «παντέλειον: ὁλόκληρον».— Ἐπίρρ. **παντελείως**, Ἐρωτιαν. 44 ἐν λ. **ἀπαρτί**.

παντ-ελεήμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ πάντας ἐλεῶν, πανοικτίρμων, Βυζ.

παντελεύθερος, α, ον, = **πανελεύθερος**, ὁ κατὰ πάντα ἐλεύθερος, Ἰω. Δαμασκ. II, 256C.

παντελής, ές, ἐντελής, τέλειος, πλήρης, ὁλόκληρος, παντελῆ σάγην ἔχων Αἰσχύλ. Χο. 560· μοναρχία Σοφ. Ἀντ. 1163 πανοπλία, ἐλευθερία, ἡδονή, κτλ., Πλάτ. Νόμ. 796Β, 698Α, κτλ.· π. δάμαρ, τελεία σύζυγος, κατὰ τὸν Ἕρμαν. uxor legitima, ἡ οἰκοδέσποινα (πρβλ. **τέλειος ἀνήρ**), Σοφ. Ο. Τ. 930· π. ψηφίσματα, τέλεια, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 601· π. ἐσχάραι, ὁλόκληρος ὁ ἀριθμὸς τῶν διὰ τὰς θυσίας ἐσχαρῶν, πᾶσαι, Σοφ. Ἀντ. 1016. **2)** ἐπὶ ἀριθμῶν, ἴδε ἐν λ. **παντέλεια**. **II.** ἐνεργ. ὁ τὰ πάντα τελῶν, τὰ πάντα κατορθῶν, Ζεὺς Αἰσχύλ. Θήβ. 118· χρόνος ὁ αὐτ. ἐν Χο. 965. **III.** ἐπίρρ., **παντελῶς**, Ἰων. -εως, ὅλως, ὁλοκλήρως, ὁλοσχερῶς, ἐντελῶς, μετὰ ῥημάτων, διῶρυξ π. πεποιημένη Ἡρόδ. 7. 37· λίθινα π. ἐξειργασμένα Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 1, 93· παντελέως εἶχε, ἦτο ἐντελῶς τετελειωμένον, Ἡρόδ. 4. 95· π. διώρισε Αἰσχύλ. Πρ. 440· π. κρανθήσεται αὐτόθι 911· π. θανεῖν Σοφ. Ο. Τ. 669· ἐκμεμάθηκα ταῦτα παντελῶς Ἐπικράτης ἐν «Ἀντιλαΐδι» 3, κτλ.· μετ' ἐπιθ., π. ἄφρων Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 167· ἄχρηστα π. Φιλιππίδ. ἐν «Λακκιάδαις» 1· π. Βοιώτιοι Ἄλεξις ἐν «Τροφωνίῳ» 1·— οὐ π. οὐδόλως, οὐδαμῶς, Μένανδρ. ἐν «Ἀδελφοῖς 8, 1· ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, Ἀριστ. Πολιτ. 4. 14, 8. **2)** ἐπὶ ἀπαντήσεων, βεβαιότατα, παντελῶς γε Πλάτ. Πολ. 379Β, 485D· π. μὲν οὖν ὁ αὐτ. ἐν Παρμ. 155C, 160Β, Πολ. 401Α· πρβλ. **παντάπασι**.

3) παρὰ μεταγεν., εἰς τὸ παντελὲς = παντελῶς, Αἰλ. π. Ζ. 17. 27, Ἑβδ., Καιν. Διαθ.

Παντελίη = **Δημήτηρ**, Παντελίη Βάκχῳ τε καὶ αὐτῇ Περσεφόνῃ Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρου ΙΕ 71, 72 (Ι, σ. 49 κέξ.).

παντελικός, ή, όν, καθολικός, γενικός, Μεθόδ. 307, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 544Α.

παντ-ενέργητος, ον, ὁ κατὰ πάντα ἐνεργός, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πορφυρ.

παντ-εξάλειπτος, ον, ὁ παντελῶς ἐξαληλιμμένος, Τιμόθ. Ἱεροσ. 237Β, C.

παντ-εξουσία, ἡ, ἡ τῶν πάντων ἐξουσία, Γρηγόρ. Ναζ. III, 1161Α: — **παντεξούσιος**, = **παντοδύναμος**, Κλήμ. Ἀλ. II, 768Β, Διδ. Ἀλ. 286Β, κλ.

παντεπαίνετος, ον, ὁ ἐν πᾶσιν ἐπαινετός, Θ. Στουδ. 1573, ἔκδ. Mi.

παντεπήκοος, ον, = ὁ πάντα ἐπακούων, Διδ. Ἀλ. 449Α.

παντεπίθῡμος, παντεπίσκεπτος, παντεπίσκοπος, = **πανεπ-**, Ἐκκλ.

παντεπόπτης, ου, ὁ, ὁ τὰ πάντα ἐποπτεύων, ἐφορῶν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 435, Κλήμ. Ρώμ. 1. 58, Κλήμ. Ἀλ. 280.

παντεποπτικός, ή, όν, = τῷ προηγ., Γερμαν. Κωνστ/πόλεως σ. 256D.

παντεργέτης, ου, ὁ, = **πανεργέτης**, Ρήτορ. (Walz) τ. 3, σ. 474, κτλ.· **παντεργάτης**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 435· θεὸς π. Συλλ. Ἐπιγρ. 8750, πρβλ. 9160.

παντερπής, ές, ὁ τοὺς πάντας τέρπων, Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 1104Ε, Ὀππ. Κυν. 3. 149.

πάντερπνος, ον, πάνυ τερπνός, λίαν εὐάρεστος, εὐφρόσυνος, Ἐκκλ.

πάντεσι, = **πᾶσι** CIG, 1688, 2.

παντετοίμως, ὅλως ἑτοίμως, παραχρῆμα, μὴ παντετοίμως καρδιηβ(ό)λει Ἡρώνδ. IV, 51.

παντ-ευεργέτης, ου, ὁ, ὁ εὐεργέτης πάντων, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 256.

παντ-ευλόγητος, ον, ὅλως εὐλογητός, Μεθόδ. 372C, κλ.

παντ-εύμορφος, ον, ὅλως εὔμορφος, ὡραιότατος, Τζέτζ. Ἱστ. 5. 949.

παντευχία, ἡ, = **πανοπλία**, πλήρης ὁπλισμός, Εὐρ. Ἡρακλ. 787· ὅπλων π. αὐτόθι 720· πολέμιον παντευχίαν, ἐχθροὺς ἐν πλήρει ὁπλισμῷ, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 1192· παντευχίαν δὲ τοῦ θεοῦ .. λαβεῖν, τὴν πανοπλίαν αὐτοῦ, Ἀριστομένης ἐν «Γόησιν» 1·— τὸ πλεῖστον κατὰ δοτικ. ὡς ἐπίρρ., ξὺν ἢ ἐν παντευχίᾳ, ἐν πλήρει ὁπλισμῷ, Αἰσχύλ. Θήβ. 31, Ἀποσπ. 305· πρβλ. **πανοπλία**, **πανσαγία**.

πάντευχος, ον, ὡπλισμένος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, Χρησμ. ἐν Δαμασκ. περὶ Ἀρχ. σ. 196.

παντ-έφορος, ον, ὁ τὰ πάντα ἐπιβλέπων, Ἀθαν. τ. 1, σελ. 599, κτλ.

παντεχνήμων, -ονος, ὁ, ἡ, ὁ τῶν πάντων δημιουργός, Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 843Β.

παντεχνής, ές, = τῷ προηγ., Εὐσταθ. Πονημάτ. 272, 20.

παντεχνίτης, ου, πολυτεχνίτης, ῥάπτου ἢ παντεχνίτου Νομοκάνων Cotel. 475.

πάντεχνος, ον, ὁ πρὸς πάσας τὰς τέχνας χρήσιμος, πυρὸς σέλας Αἰσχύλ. Πρ. 7.

πάντη ἢ πάντῃ, Δωρ. **παντᾷ** Πινδ. Ο. 1 ἐν τέλ., 9. 36, κ. ἀλλ., Ἀριστοφ. Λυσ. 169, 180· ἐπίρρ.·— κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, πρὸς ὅλα τὰ μέρη, ἑπομένης προθέσ., πάντη ἀνὰ στρατὸν Ἰλ. Δ. 384· πάντη περὶ τεῖχος Β. 177, κτλ.· π. ἀμφὶ νέκυν Ψ. 34· πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 121· ὅσον τε ἐπὶ ιη' σταδίους .. πάντη Ἡρόδ. 1. 126·— ὡσαύτως, π. παπταίνειν Ὀδ. Μ. 23· διασκοπεῖν Ἀριστοφ. Σφ. 246· ἱερὸν δύο σταδίων πάντη, ἐκ παντὸς μέρους, Ἡρόδ. 1. 181, πρβλ. 2. 168· κύκλῳ π. Ξεν. Ἀν. 3. 1, 2. **II.** κατὰ πάντα τρόπον, ἐκ παντὸς τρόπου, ὅλως, ὁλοσχερῶς, Εὐρ. Ἀποσπ. 966· πάντη πάντως Πλάτ. Τίμ. 29C, Παρμ. 160Β, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 10, 11· πάντως καὶ π. Πλάτ. Φίληβ. 60C· οὐ πάντη, οὐχὶ ἐντελῶς, Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 8.

παντ-ήκοος, ον, (ἀκοή) ὁ τὰ πάντα ἀκούων, Κύριλλ.

παντῆμαρ, ἡμαρτημ. ἀντὶ **πᾶν ἦμαρ**.

παντιδερκής, ἴδε **παντοδερκής**.

παντιμάξιος, α, ον, πάσης τιμῆς ἄξιος, λέξις Βυζαντ. ἐν Παπύρ. Ὀξυρρύγχ. Grenfell καὶ Hunt 158, 6.

πάντιμος, ον, πάνυ ἔντιμος, πολύτιμος, νίκης παν. γέρας Σοφ. Ἠλ. 687, πρβλ. Ὀρφ. Ὕμν. 14, κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παντλήμων, Δωρ. **-τλάμων**, **ον**, γεν. **-ονος**, = **παντάλας**, Σοφ. Ο. Τ. 1379, Ἡλ. 150, Εὐρ. Ἑκάβ. 198.

παντοβίης, **ου**, ὁ, ὁ τοὺς πάντας καταβάλλων, κατανικῶν, Ἀχέρων Ἀνθ. Π. 7. 732.

παντογένεθλος, **ον**, ὁ τοὺς πάντας γεννῶν, πάντων πατήρ, Ζεὺς Ὀρφ. Ὕμν. 14. 7. **II.** παντὸς εἴδους, πνεύματα αὐτόθι 57. 6.

παντογήρως, **ων**, γεν. **ω**, ὁ πάντα φέρων εἰς γῆρας, δηλ. τοὺς πάντας καταβάλλων, Ὕπνος Σοφ. Ἀντ. 606· ἐν Ἀντίγραφον ἔχει **παντ-αγήρως**, ὁ μηδέποτε γηράσκων, ἀμετάβλητος.

παντογόνος, **ον**, ὁ τοὺς πάντας γεννῶν, Χρησμ. παρὰ Ζωσίμ. 2. 6 (Βεκκῆρ. **ποντ-**).

παντοδαής, **ές**, ὁ τὰ πάντα γινώσκων, Ἐπίγραμμ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 44.

παντοδαπάνητος, **ον**, ὁ ὑπὸ πάντων δαπανώμενος, Εὐσταθ. Πονημάτ. 71, 20.

παντοδᾶπής, **ές**, μεταγενέστ. τύπος τοῦ **παντοδαπός**, Ἐτυμολ. Μέγ. 204. 23., 711. 49, κτλ.

παντοδᾰπία, ἡ, ἀρθονία παντὸς εἴδους, Ἀκύλας ἐν Ἡσαΐ. ΞϚ', 11, Ἐκκλ.

παντοδᾰπός, ἡ, **όν**, (πᾶς) σχεδὸν ὡς τὸ **παντοῖος**, ὁ παντὸς γένους ἢ εἴδους, ἄνθεα, καρπὸς Ὅμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 402, Αἰσχύλ. Θήβ. 357, κτλ.· παντοδαπᾶς ἐπὶ γᾶς Εὐρ. Ἑλ. 525· π. ἱστορία, ποικίλη, Διογ. Α. 5. 5'— ἐν τῷ πλήθ., πολλοὶ καὶ π. Ἡρόδ. 9. 84· παντοδαποὶ τῆς στρατιῆς = π. στρατιῶται, ὁ αὐτ. 7. 22· ἐκ πάσης χώρας, ποδαπῶς εἰ ; ἀπόκρισις, παντοδαπός, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 8'— περιφρονητικῶς, ὄχλοι καὶ ξένοι π. Ἀνδοκ. 22. 30· πολλὴ καὶ π. ἄγνοια Πλάτ. Σοφιστ. 228Ε'—συγκρ. **-ώτερος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 2'— ὑπερθ. **-ώτατος**, Ἱππ. π., Ἀέρ. 286, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 315'— Ἐπίρρ. **-πῶς**, κατὰ πάντα δυνατὸν τρόπον, ἐσθλοὶ μὲν γὰρ ἁπλῶς, π. δὲ κακοί Ποιητὴς ἐν Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 2. 6, 14, πρβλ. Πλάτ. Παρμ. 129Ε, κτλ. **2)** παντοδαπὸς γίγνεται, = παντοῖος γίγνεται, λαμβάνει παντοῖα σχήματα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 289, Πλάτ. Πολ. 398Α· π. γίγνει στρεφόμενος ἄνω καὶ κάτω ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 541Ε. (Ἴδε ἐν λ. **ποδαπός**.)

παντοδερκής, **ές**, (διορθωτέον **παντιδερκής**), ὁ τὰ πάντα ὁρῶν, Κ. Μανασσ. κατὰ Ἀριστανδρ. καὶ Καλλιόπειαν 2, 68.

παντοδεχής, **ές**, ὁ πάντας δεχόμενος, Κ. Μανασσ. κατὰ Ἀριστανδρ. καὶ Καλλ. 4, 6.

παντοδῄλητος, **ον**, = **πανδῄλητος**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νικήτ.

παντοδίαιτος, **ον**, ὁ τρώγων πάντα, Ὀρφ. Ὕμν. 65. 5.

παντοδίδακτος, **ον**, ὁ πάντα διδαχθείς, Χρησμ. παρὰ Λακαντ. 1. 7, 9.

παντοδότειρα, ἡ, ἀμφίβολ. γραφ. ἀντὶ **πανδώτειρα**, Ὀρφ. Ὕμν. 40. 3., 59. 18.

παντοδότης, ὁ, ὁ τὰ πάντα διδούς, Δίδ. Ἀλεξ. σ. 580, ἔκδ. Mi.

παντοδόχος, **ον**, = **παντοδεχής**, Μανασσ. Χρον. 4308.

παντοδυνάμενος, **ον**, παντοδύναμος ἰατρὸς Ἰω. Ἱεροσολ. ἐν Βίῳ Ἰ. Δαμασκ. σ. 253, 7, ἔκδ. Major., ἡμαρτημ. ἀντὶ **παντοδύναμος**.

παντοδύναμος, **ον**, πανίσχυρος, Ἐβδ. (Σοφ. Σολ. Ζ', 23) κ. ἀλλ., Σχολ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 166.

παντοδύνᾰστης, **ου**, ὁ, = τῷ προηγ., Ὀρφ. Ὕμν. 12. 4., 45. 2.

παντοδύνατος, **ον**, ὁ τὰ πάντα δυνάμενος, παντοδύναμος, Ἰω. Ἱεροσ. 460Β.

παντοδωροδότης θεός, ὁ πάντα δωρούμενος, εἰς Acta SS. Gregorii ep. Septl. VII, σ. 366Ε.

παντοεθνής, **ές**, ὁ εἰς πάντα τὰ ἔθνη ἀνήκων, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφάνου.

παντοειδής, **ές**, παντὸς εἴδους, Οἰκουμέν. εἰς Ἀποκ., ἔκδ. Cramer σ. 240, 8.

παντοεπής, **ές**, = **παντολόγος**, Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 2. 27.

παντοεργός, **όν**, ὁ τὰ πάντα ἐργαζόμενος, ἐκτελῶν, κατορθῶν, δύναμις Φιλόλαος ἐν Στοβ. Ἐκκλ. 1. 8.

παντοέρκτης, **παντορ(ρ)έκτης**, **πανοῦργος**, τὸ ῥύγχος τοῦ παντοέρκτου τούτου Ἡρώνδ. V, 92.

παντοθάλλης, **ές**, ὁ πάντοθεν θάλλων, ἤ, κατ' ἄλλους, ὁ ποιῶν τὰ πάντα θάλλειν, Ὀρφ. Ὕμν. 33. 16.

πάντοθεν, Ἐπίρρ. (πᾶς) ἐκ παντὸς μέρους, πανταχόθεν, Λατ. undique, Ἰλ. Ο. 623, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1370, Σοφ. Ο. Κ. 1240, κλ.· ὡσαύτως παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογράφοις, Ἡρόδ. 2. 138., 7. 129 ἀλλὰ σπάνιον παρ' Ἀττικ. (προτιμᾶται τὸ πανταχόθεν). Πλάτ. Κριτί. 117Ε· μὴ π. κέρδαινε Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 80, πρβλ. Μονόστ. 63· οὐ μόνον κατ' εὐθυωρίαν, ἀλλὰ π. Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 10, 16· π. λαμβάνειν ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 4. 1, 40'— συχν. μετὰ προθ., πάντοθεν ἐκ κευθμῶν Ἰλ. Ν. 28· περὶ γὰρ καὶ πάντοθεν ἔστη Ὀδ. Ξ. 270· μετὰ γενικ. Ἄρατ. 455 — Ὁ τύπος **πάντοθε** (μεθ' Ὅμ.) ἀπαντᾷ παρ' Ἡρόδ. 7. 225. Θεοκρ. 17. 97, Ἀνθ. Π. 11. 85. Περὶ τοῦ τονισμοῦ, ὅρα Α. Β. 605.

πάντοθι, Ἐπίρρ. παντοχοῦ, Ἀνθ. Π. 4. 1, 48, Ἄρατ. 743.

παντοθρέπτειρα, ἡ, ἡ τὰ πάντα τρέφουσα, Μανασσ. Χρον. 30.

παντόθῠρος, **ον**, ὁ ἠσφαλισμένος πανταχόθεν διὰ θυρῶν, Ἐπιγράμ. τ. 2, σ. 270G.

παντοῖος, **α**, **ον**, παντὸς εἴδους, ποικίλος, ἄνεμοι Ἰλ. Β. 397· ὄλοι Χ. 268· τέχνη Ὀδ. Ζ. 234, Σοφ. Αἴ. 752· φιλότης Ὀδ. Π. 246, Σοφ. Ἠλ. 134· λῦπαι ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 915· ἀρετή, λόγοι Εὐρ. Μήδ. 845, Ἑκ. 840· παντοῖα ἐξυβρίσαι Ἡρόδ. 3. 126· πολλὰ καὶ π. λέγειν ὁ αὐτ. 9. 90, κτλ. **2)** παρὰ πεζογράφοις, ἐπὶ πρασώπων, παντοῖος γίγνεται, λαμβάνει παντοειδεῖς μορφάς, δηλ. δοκιμάζει πᾶν μέσον, κινεῖ πάντα λίθον, ἐπὶ ἀνθρώπων ἐν δυσκολίαις καὶ κινδύνοις διατελούντων, Ἡρόδ. 9. 109· μετὰ μετοχ., παντοῖοι ἐγίνοντο δεδεμένοι ὁ αὐτ. 7. 10, 3· παντοίη ἐγίγνετο (ἐξυπ. δεομένη), μὴ ἀποδημῆσαι τὸν Πολυκράτεα ὁ αὐτ. 3. 124· π. ἦν θεοῖσι Λουκ. Θεῶν Διάλ. 21. 2· π. γενόμενος ὑπὲρ τοῦ σῶσαι Ἴλιον Μάρ. 30· σπανίως ἐπὶ χαρᾶς, παντοῖοι ὑπ' εὐφροσύνης γενόμενοι Λουκ. Δημώνακτ. βίος 6· π. ἦν ὑπὸ ἀπορίας ὁ αὐτ. ὑπὲρ τοῦ Πταίσματ. 1· οὕτω, πάντα γίγνεσθαι καὶ ἐν παντὶ εἶναι, ἴδε πᾶς D. II 2, **παντοδαπὸς** 2. **3)** οἷου δήποτε εἴδους, μὴ ὑποδεδεμένους παντοῖον ὑπόδημα = **οὐδέν**, Νεῖλ. 580C. **II.** Ἐπίρρ. **-ως**, κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους, ποικιλοτρόπως, Ἡρόδ. 7. 211, Πλάτ. Πολ. 559D, κτλ.

παντοιό-τροπος, **ον**, παντὸς εἴδους, Συλλ. Ἐπιγρ. 9550, 9. — Ἐπίρρ. **παντοιοτρόπως**, = **παντοίῳ τρόπῳ**, Βίος Νείλου Νεωτ. 73Β.

πάντοις, = **πᾶσι**, Ἐπιγρ. Δελφ. DG 1652, 6 κ. ἀλλ.

παντο-κατάλληλος, **ον**, καθ' ὅλα κατάλληλος, Νικήτ. Εὐγεν. 6. 47.

παντοκράτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **παντοκράτωρ**, Ὀρφ. Ὕμν. 9. 4.

παντοκρατής, **ές**, καὶ **-κράτητος**, **ον**, = **παντοκράτωρ**, Ἐκκλ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 120, 121.

παντοκρᾰτορία, ἡ, παντοδυναμία, τοῦ παντὸς κυριότης, Ἐκκλ.

παντοκρᾰτορικός, **ή**, **όν**, ὁ τοῦ παντοκράτορος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν παντοκράτορα, Κλήμ. Ἀλ. 564, πιθαν. γραφ. ἐν τοῖς Κύστ. Πονημάτ. 322. 87.

παντοκράτωρ, **-ορος**, ὁ, παντοδύναμος, κύριος πάντων, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀνθ. Π. παράρτ. 282· Κύριος Ἐῶδ. (Β' Βασιλ. Ι', 10, κ. ἀλλ.), Κ. Διαθ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 120, 121.

παντοκτίστης, **ου**, ὁ, ὁ πάντων κτίστης, Ἰουστίν. Μ., κτλ.

παντολάβος, ὁ, ὡς κύρ. ὄνομα, ὁ πάντα ἢ παρὰ πάντων λαμβάνων καὶ σφετεριζόμενος, Ὁρατ. Σάτ. 1. 8, 11, κτλ.

παντόλεθρος, **ον**, = **πανώλεθρος**, Μανασσ. Χρον. 278.

παντ-ολέτειρα, ἡ, ἡ τὰ πάντα καταστρέφουσα, Ὀρφ. Ὕμν. 25. 2'— **παντολέτωρ** εἶναι ἁπλῶς ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ τοῦ **πατρολέτωρ**· ἀλλ' ὁ Γρηγ. Ναζ. ἔχει **παντολέτης**, Ὕμν. 14. 88.

παντ-ολῐγο-χρόνιος, **ον**, πάνυ ὀλιγοχρόνιος, Ἀνθολ. Π. 7. 167.

παντόλμης, ὁ τὰ πάντα τολμῶν, Κ. Μανασσ. Χρον. 3550.

παντολμία, ἡ, μεγάλη τόλμη, ἢ τόλμη εἰς πάντα, Ἐκκλ.

παντολμίας, ὁ, = **πάντολμος**, Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 1. 10, σ. 351.

πάν-τολμος, **ον**, ὁ τὰ πάντα τολμῶν, αὐθάδης, ἀναίσχυντος, φωτὶ παντόλμῳ φρένας Αἰσχύλ. Θήβ. 671, πρβλ. Χο. 430, 596, Εὐρ. Ι. Α. 913, κτλ.

παντολόγος, **ον**, ὁ περὶ πάντων ὁμιλῶν, Πολέμ. Φυσιογν. τὸ παντολόγου, τὸ σύνολον.

παντομάντειραι· «μοῖραι» Ἡσύχ.

παντομετάβολος, **ον**, ὁ τὰ πάντα ἀνταλλάσσων ἢ πωλῶν, Γλωσσ.

παντομήτωρ, ἡ, μήτηρ πάντων ἐπὶ τῆς Εὔας, Μανασσ. Χρον. 282.

παντομίγής, **ές**, ὁ ἐκ πάντων μεμιγμένος, ἀνάμικτος, Συνέσ. Ὕμν. 7. 14, Εὐνάπ. τ. 1, σ. 513, 10.

παντομιμικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων εἰς παντόμιμον, ἢ ὁ πάντα μιμούμενος, Sen. ep. XXIX, § 11 (12).

παντόμῑμος, ὁ, ὁ τοὺς πάντας μιμούμενος, λέξις ἥτις ἐπεκράτησεν ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Λυγούστου ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ **ὀρχηστής**, ὁ παριστάνων ὀρχούμενος πρόσωπόν τι διὰ παντοίων κινήσεων τοῦ σώματος καὶ χειρονομιῶν χωρὶς νὰ προφέρῃ οὐδεμίαν λέξιν, ὑποκριτὴς παντομίμας, Λουκ. π. Ὀρχ. 67, Σουΐδ., κτλ· ὅρα Λεξικ. Ἀρχαιοτ.

παντομῐσής, **ές**, ὅλως μισητός, μεμισημένος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 644.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 323.

παντόμορφος, **ον**, = **πάμμορφος**, Σοφ. Ἀποσπ. 548, Ἱππ. 1289. 54.

παντόμορος, **ον**, ὅλως μοιρᾶς, πιθαν. ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **παντόδωρος**, λαίμαργος, ἐν Πολέμ. Φυσιογν. 1, 11, σ. 250

παντονίκης, **ου**, ὁ, ὁ τοὺς πάντας νικῶν, Δίων Κ. 63. 10.

παντοπάθεια, ἡ, ἀσθένεια, ἐξ ἧς εἰς πάντα τὰ πάθη εἶμαι ἐκτεθειμένος, Οἰνόμ. εἰς Ἀποκ. ἔκδ. Cramer σ. 303, 30.

παντοπαθής, **ές**, ὁ πάντα πάσχων, ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασ., παν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοπαθῆ κούρης αἴσχεα δερκόμενος Ἀνθ. Π. 5. 5. **II.** ὁ εἰς πάντα τὰ πάθη ὑποκείμενος, Ἐκκλ.

παντοπλᾰνής, ές, ὁ πανταχοῦ πλανώμενος, Γλωσσ.

παντοποιός, όν, ὁ τὰ πάντα ποιῶν, ἀπερίσκεπτος, ῥιψοκίνδυνος, Θεοφρ. Χαρ. 6.

παντόπομπος, ον, ὁ πανταχοῦ πεμπόμενος, Θεοδ. Διακ. Ἀκρ. 1, 34.

παντοπόρος, ον, ὁ τὰ πάντα ἐξευρίσκων, ἐφευρετικώτατος, ἀντίθετον τῷ ἄπορος, Σοφ. Ἀντ. 360.

παντοπράκτης, ου, ὁ, ὁ τὰ πάντα πράττων, πανοῦργος, Πτολ. Τετράβ. σ. 166, 22.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 434.

παντ-όπτης, ου, Δωρ. **παντόπτας**, α, ὁ, = **πανόπτης**, Αἰσχύλ. Ἱκ. 139, Ἀποσπ. 192, Σοφ. Ο. Κ. 1085, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1058.

παντοπωλέω, πωλῶ παντὸς εἴδους πράγματα, Φαβωρῖνος ἐν λ. γελγοπωλεῖν.

παντοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) ὁ πωλῶν παντὸς εἴδους πράγματα, Ἀνάξιππος ἐν «Ἐγκαλυπτομένῳ» 1. 10·— θηλ. **παντοπώλις**, ιδος, Ἰω. Χρυσ. τ. 4, σ. 155, 42.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 533.

παντοπωλία, ἡ, τὸ πωλεῖν παντὸς εἴδους πράγματα καὶ ἐμπορεύματα, Ἄρχιππος ἐν «Ἰχθύσιν» 16.

παντοπώλιον, τό, τόπος ἔνθα παντὸς εἴδους πράγματα πωλοῦνται, Πλάτ. Πολ. 557D. Πολυδ. Ζ', 16· **παντοπωλεῖον** παρ' Εὐαγρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 2. 13, κτλ.

παντόπωλις, -ιδος, ἴδε **παντοπώλης**.

παντορέκτης, ου, ὁ, (ῥέζω) = **παντουργός**, Ἀνακρεόντ. 10. 11, Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. 1. 42, Ἰουλιαν. 197B.

II. (ὀρέγομαι) ὁ τῶν πάντων ὀρεγόμενος, Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 1. 7 καὶ 13.

παντόρευστος, ον, ὁ ἀπὸ πάντων ῥέων, λέξ. χημική, ἐκ τοῦ Θησαυροῦ Στεφάνου.

πάντοσε, Ἐπίρρ., πρὸς πάντα τὰ μέρη, π. ἐποίχεσθαι Ἰλ. Ε. 508· φοιτᾶν Μ. 266· παπταίνειν Ν. 649, κτλ.· (ἴδε ἐν λ. ἔϊσος)· οὕτω παρὰ πεζογράφοις, Ξεν. Ἀν. 7. 2, 23, Ἑλλ. 7. 4, 4·— μετὰ γενικῆς, ἐρισταφύλων π. θειλοπέδων Ἀνθ. Π. 9. 668, 10.

παντόσεμνος, ον, = **πάνσεμνος**, Αἰσχύλ. Εὐμ. 637.

παντόσοφος, ον, = **πάνσοφος**, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ξαντρίαις» 1.

παντοστεγής, ές, ὁ τὰ πάντα στεγάζων, καλύπτων, Κ. Μανασσ. Χρον. 40.

παντόστεκτος, ον, κατάστικτος, Κ. Μανασσ. Χρον. 253.

παντοτάρβητος, ον, πᾶσι φοβερός, Νικήτ. Εὐγεν. 5. 353 (ἔκδ. Διδότ).

πάντοτε, ἐπίρρ., ὡς καὶ νῦν, ἀεί, Φιλήμων ἐν Ἀδηλ. 84, Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 324, 720, Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 2, 4, καὶ σύνηθες παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, Διαν. Ἀλ., Κ. Δ., κτλ.· ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τῶν ἀττικιζόντων, οἵτινες συνιστῶσι τὸ διαπαντὸς ἢ ἑκάστοτε, Φρύνιχ. 103, Μοῖρ. 319, Θωμᾶς Μάγιστρ. 678.

παντότεκνος, ἐπίθετ. τῆς Μητρὸς τῶν Θεῶν, ἡ πάντας τοὺς θεοὺς ἔχουσα τέκνα, Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Ἀθηνῶν, Ἐπιγρ. Ἀττικ. ἐπιτύμβ. ἔκδ. Στ. Κουμαν. ἀριθ. 585.

παντοτέκτων, ονος, ὁ, τέκτων πάντων, Κ. Μανασσ. Χρον. 50.

παντοτελής, ές, = **ὁλοτελής**, μεταγεν.

παντοτεχνής, ές, = **πάντεχνος**, Ὀρφ. Ὕμν. 9. 20.

παντότης, ητος, ἡ, ἐκεῖνο ὅπερ πᾶν λέγομεν, Δαμασκ. ἐν Wolf's An. 3. 196, A. B. τ. 3, σ. 1408.

παντοτῑνάκτης, ου, ὁ, ὁ τὰ πάντα σείων, Ὀρφ. Ὕμν. 14. 8.

παντοτόκος, ἡ, ἡ τὰ πάντα τίκτουσα, ὡς τὸ παιμήτωρ, Γλωσσ.

παντότολμος, ον, = **πάντολμος**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 221, 1237.

παντοτολμοψευδομηχανορράφος, ὁ, ὁ πάντα τὰ ψεύδη τολμῶν νὰ μηχανορραφῇ, Κ. Ῥοδίου ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 624.

παντοτρόφος, ον, = **παντρόφος**, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 192 (ἔνθα ὁ Λοβ. προτείνει πάντων τροφόν), Χρησμ. Σιβ. ἐν τῷ προοιμ. 5, κτλ.

παντουργέτης, = **παντουργός**, ὁ, Φλωρ. καὶ Πλ. Φλωρ. στ. 1823, ἔκδ. Μαυρ.

παντουργία, ἡ, ἡ τῶν παίδων δημιουργικὴ δύναμις, Γεωρ. Πισίδ. Ἑξαήμ. 46, 1880.

παντουργικός, ή, όν, τὸ πανταυργικόν, ἡ δύναμις τοῦ πάντα ποιεῖν, Κύριλλ. Ἀλ. Π, 17Δ, Β, VI, 788B.

παντουργός, όν, = **πανοῦργος**, φωτὶ παντουργῷ φρένας «πάντα πράττοντι καὶ μηδὲν ὑποστελλομένῳ, πανούργῳ καὶ ἀναιδεῖ» (Σχήλ.), Σοφ. Αἴ. 445, πρβλ. Εὐστ. 524. 37. **II.** ὁ τῶν πάντων κατασκευαστής, Ἐκκλ.· οὕτω **παντούργητος**, αὐτόθι.

παντοῦχος, ον, ὁ τὰ πάντα περιέχων, Δαμασκ. σελ. 184, 364 Kopp.

παντοφᾰγέα, ἡ, τὸ ἐσθίειν ἀδιακρίτως πάντα, Ἰωσήφ. Μακκ. 3.

παντοφάγος, ον, ὁ τὰ πάντα καταβιβρώσκων, παμφάγος, πῦρ Ἀνθ. Π. 8. 213.

παντοφᾰνής, ές, ὁ ὅλως λάμπων, φωτεινότατος, Κ. Μανασσ. Χρον. 4483.

παντ-όφθαλμος, ον, ὁ ὅλος ἐξ ὀφθαλμῶν ἀποτελούμενος, ἵκτινα παντόφθαλμον ἅρπαγα τρέφων Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 525, ἴδε ἐν λ. ἱκτῖνος, καὶ Ἐτυμολ. Μέγ. 470, 34.

παντοφίλητος, ον, ὁ, ὁ ὑπὸ πάντων φιλούμενος, Θ. Στουδ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 99, σ. 1197.— Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 376, ἔκδ. Β.

παντοφόβος, ον, ὁ τὰ πάντα φοβούμενος, Coel. Aur. de M. Ac. 3. 12.

παντοφόρος, ον, = **παμφόρος**, χώρα Ἀριστ. Πολιτ. 7. 5. 1.

παντοφυής, ές, ὁ τὰ πάντα παράγων, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 6. 18, Ὀρφ. Ὕμν. 10. 10.

παντοφύλαξ ὁ θεός, ὁ τὰ πάντα φυλάσσων, Θ. Λάσκ. σ. 770, ἔκδ. Mi.

παντόφυρτος, ον, ὁ ὅλος μεμιγμένος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 554· πρβλ. **πάμφυρτος**.

παντο-χάρυβδις, ὁ, ἄβυσσος ἢ δίνη τὰ πάντα καταπίνουσα (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου barathrum macelli), ὡς ὁ Bgk. ἀντὶ **ποντοχ-** ἐν Ἱππώνακτι 56· πρβλ. **μεθυσοχάρυβδις**.

παντόχροος, ον, ὁ ἔχων παντὸς εἴδους χρώματα, Ὀρφ. Ὕμν. 42. 4.

παντόχῠτος, ον, ὁ πανταχόσε ἐκχεόμενος, Κ. Μανασσ. Χρον. 43.

πάν-τρητος, ον, ὅλως τετρημένος· αὐλοῦ πάντρητον φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ μέρος τοῦ αὐλοῦ ἔνθα αἱ ὀπαί, Πλούταρ. 2. 853E.

πάν-τρομος, ον, ὅλος τρέμων, ἴδε ἐν λ. **πάντροφος**.

πάν-τροπος, ον, ὅλος τραπεὶς εἰς φυγήν, ὁ παντελῶς καταπεπτωκώς, τετραμμένου παντρόπῳ φυγᾷ γένους Αἰσχύλ. Θήβ. 955.

πάν-τροφος, ον (ἢ κάλλιον **παντρόφος**), ὁ τοὺς πάντας τρέφων, Ἀνθ. Π. 7. 476 — ἐν Αἰσχύλου Θήβ. 294, ἀντὶ π. πελειάς φων, (περιστερὰ ἀνατρέφουσα πάντας τοὺς νεοσσοὺς αὐτῆς), τὸ Μεδ. Ἀντίγραφ. ἔχει **πάντρομος**, διὰ πρώτης χειρός.

παν-τῡχία, ἡ, ἡ ὅλως καλὴ τύχη, Ἐπιγραφ. Δωδώνης Καραπάνου 34. 4.

παντώνια (Αἰολ.)· «παντοδαπά» Ἡσύχ.

παντ-ωνῡμος, ον, παρὰ πᾶσιν ὀνομαστός, ἔνδοξος, Συλλ. Ἐπιγραφ. 4709.

πάντως, Ἐπίρρ. (πᾶς) βεβαίως, παρ' Ὁμήρ. ἀείποτε ἑπομένου **οὔ**, κατ' οὐδένα τρόπον, οὐδόλως, οὐδαμῶς, Λατιν. omnino non, πάντως .. οὐκ ἄν με τρέψειαν ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ Ἰλ. Θ. 450, Ὀδ. Τ. 91, κλ.· οὕτω, πάντως γὰρ οὔ νιν πείσεις Αἰσχύλ. Πρ. 333· οὕτω παρὰ πεζογράφοις, Ἡρόδ. 5. 34, κλ.· — ἄνευ τοῦ **οὔ**, πρῶτον παρ' Ἡροδ., ἔδεε πάντως, ἔπρεπεν ἐξ ἁπάντος, ἦτο ἀπολύτως ἀναγκαῖον, 1. 31· εἰ δὴ δεῖ γε π. ὁ αὐτ. 7. 10, 8· π. ἐθέλειν, ἐπιθυμεῖν κατὰ πάντα τρόπον, 2. 42· εἰ π. ἐλεύσεσθε, ἐὰν ἐξ ἁπαντος θὰ ἔλθητε, 6. 9· π. κου πυνθάνεαι, ἀναμφιβόλως, 7. 157 μετ' ἐπιθ., π. ἀναρίστητος Ἄλεξις ἐν «Καταψευδομένῳ» 4· — συχνάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ πᾶς ἢ ἄλλου παραγώγου ἐκ τοῦ πᾶς, Πλάτ. Κριτ. 107D, κ. ἀλλ.· ἴδε **πάντη** II. **II.** ἐπὶ ἰσχυρᾶς βεβαιώσεως, ἐξ ἁπαντος, χωρὶς ἄλλο, Ἡρόδ. 1. 156., 5. 111, Αἰσχύλ. Πρ. 16, Πλάτ. Γοργ. 497B· οὕτω, νηστεύομεν δὲ π. Ἀριστοφ. Θεσμ. 984· π. κρέ' ἡμῖν ἐστιν Ἐφιππος ἐν «Ὁδελιαφόροις» 1. 11· οὕτω, π. γε μήν Ἀριστοφάν. Ἱππ. 232· π. δήπου ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 805·— ἄλλως τε πάντως καὶ .., μάλιστα δὲ .. (πρβλ. **ἄλλως** I. 3), Αἰσχύλ. Πέρσ. 689, Εὐμ. 726, κτλ.· τάχ' ἄν — μᾶλλον δὲ πάντως Ἡρώνδ. VII, 89. **2)** οὕτω μετὰ τῆς προστ., ἐπὶ διαταγῆς ἢ παρακλήσεως, ἀλλ' ἐμοὶ πείθεσθε πάντως, μόνον πείσθητε εἰς ἐμέ, Εὔπολις ἐν Ἀδηλ. 1. 7· π. παρατίθετε, μόνον βάλλετε ἐπὶ τῆς τραπέζης, Πλάτ. Συμπ. 175B. **3)** ἐν ἀποκρίσεσι, μάλιστα, βέβαια, ἐξ ἁπαντος, χωρὶς ἄλλο, ὡς τὸ πάνυ, Πλάτ. Πολ. 574B· οὕτω, πάντως γὰρ .. Ἀριστοφ. Πλ. 273· π. δήπου Ἀνδοκ. 13, ἐν τέλ., Πλάτ. Φαίδων 75E, κλ.

πάνῡ [ᾰ], Ἐπίρρ., (πᾶς) πρῶτον παρ' Ἀττ. καὶ τὸ πλεῖστον παρὰ πεζογράφοις: **1)** μετὰ ῥημάτων, Αἰσχύλ. Χο. 861, Πέρσ. 926, κλ.· π. μανθάνω, ἐντελῶς, Ἀριστοφ. Βάτρ. 65. 196· ὡς π. εἰδῆτε Ξεν. Ἀν. 5. 9, 31· — μετ' ἐπιθέτων, λίαν, παραπολύ, πάνυ πολλοί, ὀλίγοι, μικρός, μέγας, Αἰσχύλου Ἀγ. 1456, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1134, Πλάτ., κτλ.· πάνυ πλούσιος Λυσίας 153. 18, κτλ.· συχνάκις ἐν ἀντιθετικαῖς προτάσεσιν, οὐ πονηρός, ἀλλὰ καὶ π. χρηστὸς Δημ. 541. 19· (οὕτω, οὐκ ὀρθῶς, οὐδὲ δικαίως, ἀλλὰ καὶ π. αἰσχρῶς αὐτόθι 20)· ὡσαύτως μετὰ τὸ ἐπιθ., ὀλίγοι π., σπάνιος π. Ξεν. Ἀν. 4. 7. 14., 1. 9, 27· καὶ κεχωρισμένον ἀπ' αὐτοῦ, ἐκτὸς π. τινῶν ὀλίγων Πλάτ. Πολ. 605C· παρὰ μεταγενεστ. μετὰ τοῦ ὑπερθ., π. φαυλότατος Σχόλ. εἰς Ἀριστοφάν. Βατρ. 1303, πρβλ. Ἀχ. 331, Ἀθήν. 22D· ὁ Dobree ἀναγινώσκει π. γάρ ἐστιν ὡρικά, ἀντὶ -ώτατα, παρὰ τῷ Κράτητι ἐν Ἀδηλ. 4·— μετ' ἐπιρρημάτων, π. ταχὺ Εὔπολ. ἐν Ἀδηλ. 36· ταχὺ π. Ἀριστοφ. Πλ. 57· π. σφόδρα αὐτόθι 25.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

745· σφόδρα π. Αἰσχίν. 33. 4· π. πολὺ παρὰ πολύ, Πλάτ. Χαρμ. 157D, Ξενοφ., κτλ.· μόλις ἢ μόγις π. Πλάτ. Ἀπολ. 21B· π. μόλις ἢ μόλις π. Φιλήμ. ἐν Ἀδῆλ. 4, Εὔβουλ. ἐν «Δόλωνι» 1· εὖ πάνυ λέγεις Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Ἡδυχάρει» 3, κλ.·— οὕτω μετὰ ὀνομάτων ἐπὶ ἐπιρρηματικῆς σημασίας, π. σπουδῇ, λίαν ἐσπευσμένως, Δημ. 488, ἐν τέλ.· σπουδῇ π. Θουκ. 8. 89· π. ἐν τῷ μεγίστῳ κινδύνῳ αὐτόθι 50· π. ἐξ εἰκότος λόγου Πλάτ. Εὐθύδημος 305E· ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ π. ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Μείζονι 282E· π. παρὰ πολλοῖς ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 305C· ἀπὸ σμικροῦ π. Ἀριστοφ. Πλ. 377·— μετὰ μετοχ., π. ἀξίκων Θουκ. 3. 44. **2)** ἐπιτεταμ., καὶ πάνυ ὁ αὐτ. 2. 11, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 13. **3)** οὐ πάνυ, ὡς τὸ οὐ πάντως, Λατ. omnino non, οὐδόλως, Σοφ. Ο. Κ. 144, Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 5, κτλ.· π. οὐδὲ .. Θουκ. 1. 3· οὐ π. τι Ξεν. Ἀν. 6. 1, 26, Πλάτ. Φαίδων 57A, πεδλ. Πολ. 419A, κτλ.· ἡ οὐσία οὐδὲ τριῶν ταλάντων π. τι ἦν Δημ. 1347· 14 οὐ π. εὐδαιμονικός .., ἔτι δ' ἴσως ἧττον Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 1. 8, 16· — πάνυ τι, σχεδὸν δὲν εὑρίσκεται ἄνευ ἀρνήσεως. **4)** ἐν ἀποκρίσει χρησιμεύει ὡς ἰσχυρὸν βεβαιωτικόν, μάλιστα, ἀναμφιβόλως, βεβαιότατα, Ἀριστοφ. Πλ. 393· ἀλλὰ σπανίως ἄνευ τῆς προσθήκης μορίου τινός, οἷον πάνυ γε, αὐτόθι 97, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 170E, κτλ.· καὶ πάνυ γε ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 154E· π. γε, ἀλλά .., πολὺ καλά, ἀλλά .., Δημ. 543. 8· οὕτω, πάνυ μὲν οὖν Ἀριστοφ. Πλ. 97, Πλάτ. Εὐθύφρων 13D, κ. ἀλλ.·— πάνυ καλῶς, ὡς τὸ Λατ. benigne, ὄχι, εὐχαριστῶ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 512. **II.** ὁ πάνυ (ἔνθα ἐξυπακούεται λέξις τις ὡς τὸ **περιβόητος** ἢ τι τοιοῦτον), οἱ πάνυ τῶν στρατιωτῶν Θουκ. 8. 1, πρβλ. 89· ὁ πάνυ Περικλῆς Ξεν. Ἀπομν. 3. 5. 1.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 179.

πάν-υγρος, ον, ὅλως ὑγρός, κάθυγρος, Πλούτ. 2. 355F, Μανέθων 1. 87, κτλ.· κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς διάφορ. γραφὴ ἀντὶ **πάρυγρος**, ὃ ἴδε.

πᾶν-ὑμνητος, ον, ὁ πάνυ ὑμνούμενος, Ἰω. Ἱερ. Βίος Ἰω. Δαμασκ. σ. 264, ἔκδ. Maj., Μεθόδ. σ. 400C, κλ.

πᾶν-ὑπέροχος, ον, ὑπὲρ πάντας ὑπέροχος, Ὀππ. Κυνηγ. 2, 63, Ἀνθ. Π. 9. 656, 741, Ἐπιγρ. ἔμμετρος Ἀθηνῶν CIA. III. 171a ἐν προσθήκαις.

παν-ὑπέραγνος, ον, ὑπὲρ πάντας ἁγνός, ἁγνότατος, ἐπίθ. τῆς παρθένου Μαρίας, Νικηφόρ. Χοῦμν. ἐν Ἀνεκδ. Boiss. τ. 2, σ. 67, 68, 80, τ. 5, σ. 239, 297, 350, κλ.

παν-υπεραμώμητος, ον, ἐν παντὶ ὑπεραμώμητος, Γερμαν. Κων/πόλεως σ. 685, ἔκδ. Mi.

παν-υπεράμωμος, ον, ὑπὲρ πάντας πάνυ ἄμωμος, Γερμαν. Κων/πόλεως.

παν-υπερένδοξος, ον, πάνυ ὑπερένδοξος, Ἰσίδ. Θεσσαλ. σ. 72, ἔκδ. Mi.

παν-υπερκάθαρος, ον, ὑπὲρ πάντα καθαρός, Γερμ. Κων/λεως σ. 736, ἔκδ. Mi.

παν-υπέρλαμπρος, ον, ὁ ὑπὲρ πάντας πάνυ λαμπρός, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 2, σ. 677.

πανυ-περούσιος Τριάς, ἡ πάνυ ὑπερούσιος, Ἰσαὰκ Ἀρμεν. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 132, σ. 772· ἔτι Ἰωαὴφ Ὑμνογρ. σελ. 1057, ἔκδ. Mi.

παν-υπερσεβαστικὸν ἀξίωμα, πάνυ ὑπερσέβαστον, Γ. Παχ. τ. Β', σ. 9, 20, ἔκδ. Β.

παν-ὕπέρτατος, η, ον, ὑπὲρ πάντας ὑπέρτατος, Ὀδ. Ι. 25, Ἀριστ. π. Κόσμ. 5, 9, Ὀρφ. **2)** βαθύτατος πάντων, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1122.

παν-υπέρτῑμος, ον, ὁ πάνυ ὑπέρτιμος, Cod. Par. 1277 fol. 196 r°, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 119, 4, ἔκδ. Α.

παν-υπέρφωτος, ον, ὁ πάνυ ὑπέρφωτος, Γερμ. Κων/πόλεως σ. 704, ἔκδ. Mi.

πᾶν-ὕπέρφρων, ον, πάνυ ὑπέρφρων, Ὀρφ. Ὕμν. 60. 12.

πανυποτάττω, καθυποτάσσω ἐντελῶς, μεταγεν.

πάνυσσα, ἡ, «στρόφος. ἀναδέσμη. οἱ δὲ κειρίαν, ἣ τὰς τρίχας ἀναλαμβάνουσι» Ἡσύχ.· πρβλ. **πῆνος**, Δωρ. **πᾶνος**.

πᾰνυστάτιος, α, ον, μεταγεν ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ. 54, Ἀνθ. Π. παράρτ. 339.

πᾰν-ύστᾰτος, η, ον, πάντων ἔσχατος, Ἰλ. Ψ. 532, 547, Ὀδ. Ι. 452, Σοφ. Τρ. 874, Εὐρ. Μήδ. 1041·— **παν-ύπατον**, ὡς ἐπίρρ., διὰ τὴν ὁλοϋστερινὴν φοράν, Σοφ. Αἴ. 858, Εὐρ. Ἄλκ. 104· οὕτω **πανύστατα**, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 457.

πανυφύλακες, οἱ, οἱ ἡμέρας καὶ νυκτὸς φυλάσσοντες (;), Πάπυρ. Αἰγυπτ. Journal d. Sav. Janv. et Févr. 1873.

πανύψηλος, ον, ὁ πάνυ ὑψηλός, ὑψηλότατος, Ἐφραὶμ Χρον. 10130, κτλ.

πανύψιστος, ον, ὕψιστος πάντων, Νεῖλος 256C, 504A.

πᾰνώδῡνος, ον, πλήρης ὀδύνης, ὀδυνηρότατος, Ἀπ. Ἐμφυλ. 5. 67, Ἐπιφάν. 2. 268.

πᾰνωλεθρία, ἡ, παντελὴς ὄλεθρος, τελεία καταστροφή· τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατὰ δοτ., **πανωλεθρίᾳ** ὄλλυσθαι Ἡρόδ. 2. 120· **πανωλεθρίᾳ** δή (τὸ λεγόμενον) .. ἀπώλετο Θουκ. 7, ἐν τέλ.· ἡ γενικὴ παρὰ Δίωνι Κ. 56. 4· ὀνομαστ. πληθ., Πλούτ. 2. 1049B.

πανωλέθριος, ον, = **πανώλεθρος** Π, Κλημέντια, 524C, κτλ.

πᾰνώλεθρος, ον, (ὄλεθρος) ὁ παντελῶς κατεστραμμένος, τελείως ἀπολεσθείς, παν. ἐξαπόλλυται Ἡρόδ. 6, 37 (ἔνθα ὅμως τὰ πλεῖστα τῶν Ἀντιγράφων ἔχουσι τὸ ἐπίρρ. **-θρως**)· **πανωλέθρους** τὸ πᾶν .. ὀλέσθαι Σοφ. Ἠλ. 1009· π. πίπτειν, γενέσθαι Αἰσχύλ. Χο. 934, Εὐμ. 552· πόλιν **πανώλεθρον** ἐκθαμνίζειν ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 71· γένος π. ἀνατρέπειν Ἀριστοτ. Ἀχ. 1239· π. ξυναρπάζειν τινά Σοφ. Αἴ. 839, κτλ. **2)** ὡσαύτως ἐπὶ ἠθικῆς σημασίας, ἐξωλέστατος, ἐπάρατος, Λατ. perditissimus, τοῖς **πανωλέθροις** ἔχεις ἔγκλημ' Ἀτρείδαις, ὥστε θυμοῦσθαι παθών; ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 322· ἡ π. μήτηρ Εὐρ. Ἠλ. 86· οὔτε σὺν **πανωλέθροισιν** οὔτ' ἄνευ **πανωλέθρων** Ἀριστοφ. Λυσ. 1039. **II.** ἐνεργ., καταστρεπτικώτατος, π. κακὸν Ἡρόδ. 6. 85· ἐμβολαὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 502· θεὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 414.— Πρβλ. **πανώλης**.

πᾰνώλεια, ἡ, = **πανωλεθρία**, Ἐτυμ. Γουδ. 71. 12.

πᾰνώλης, ες, (ὄλλυμι) = **πανώλεθρος**, π. ὄλλυσθαι Αἰσχύλ. Θήβ. 552· ἔρρειν π. ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 732· ἐξώλης, **πανώλης** ἦτω, τύπος κατάρας, Ἐπιγραφ. Ἀλικ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2667, πρβλ. 2664. **2)** ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ὡς τὸ **πανώλεθρος** Ι. 2, Σοφ. Ο. Κ. 1264, Ἠλ. 544, Εὐρ. Ἠλ. 60. **II.** ἐνεργ., καταστρεπτικώτατος, Σοφ. Ο. Κ. 1015.

πανωλία, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ **πανώλεια**.

πᾰνωνία, ἡ, ἀγορὰ ἢ πώλησις πραγμάτων παντὸς εἴδους, Ζώσιμ. 2, 38.

πανώνιος, α, ον, ὁ ὁλοκλήρως ἠγορασμένος, τὸν χῶρον πάντα ἔχειν **πανώνιον** Ἐπιγραφ. Ἰδαλίου Κύπρου CIG. 118 σε. 10.—Ἐπίρρ., αὐτόθι σε. 22.

πᾰνώνῡμος, ον, ὁ πάντα τὰ ὀνόματα ἔχων, **πανώνυμε**, πῶς σε καλέσω; ἐπὶ τοῦ θεοῦ, Γρηγ. Ναζ. 2. 252C.

πᾰνωπήεις, εσσα, εν, = **πανόψιος**, πᾶσιν ὁρατός, Ἀνθ. Πλαν. 166.

πανώραιος, ον, ὁ πάνυ ἢ κατὰ πάντα ὡραῖος, Νικήτ. Παμφ. 30.—Ἐπίρρ. **πανωραίως**, Ἀμφιλόχ. σ. 100.

πάνωρος, ον, ἐν πάσῃ ὥρᾳ τοῦ ἐνιαυτοῦ παραγόμενος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 690.

πάνωψ, -ωπος, ὁ, ὁ τὰ πάντα ὁρῶν, πανόπτης, ἔνομα τοῦ Ἄργου ἐπὶ ἀγγείων, Brondsted σ. 6.

πάξ, ἐπιρώνημα, ὡς τὸ Λατ. pax! Ἰταλ. basta! ὅπως τεθῇ τέρμα εἰς συζήτησιν, ἀρκεῖ! «σώνει», Δίφιλος ἐν Ἀδῆλ. 8· πρβλ. Λοβεκ. Ἀγλαοφ. 778 κἑξ., καὶ ἴδε **κάγξ**·— φέρ' ὦδε τὸν παῖσκον, εἰς ἴχνος θέω(μεν) | πάξ· μήτε προσθῇς μήτ' ἀπ' οὖν ἔλῃς μηδὲν Ἡρώνδ. VII, 114.— Καθ' Ἡσύχ.: «πάξ· ὑπόδημα ἐνυπόδητον· ἢ τέλος ἔχει».

πάξαιτο, ἴδε **πήγνυμι**.

παξαμάδιον, τό, ὑποκορίστ. τοῦ **παξαμᾶς**, Παλλαδ. Λαυσαϊκ. 1082B.— καὶ **παξιμάδιον**, Λέοντ. Τακτ. 6, 28., 10. 13., 12, 123.— ὡσαύτως: **παξαμάτιον**, Κασσιαν. Ι, 169B, 539B, κτλ., πρβλ. τὸ τῆς καθωμιλημένης **παξιμάδι**.

παξαμᾶς, ᾶ, ὁ, ὁ δίπυρος ἄρτος (κληθεὶς οὕτως ἴσως ἀπὸ τοῦ τὰ ὑφαρτυτικὰ γράψαντος Παξάμου), Παλλαδ. Λαυσαϊκ. 1081D, 1082A, Ἀποφθ. Πατέρ. 276C, Ἰω. Μόσχ. 3056G, Λέοντ. Τακτ. 13, 11.— Ὡσαύτως **παξαμάτης**, ου, Ἀποφθ. Πατέρ. 241A.

παξαμίς, ίδος, ἡ, = τῷ προηγ., Παλλαδ. Λαυσ. 1258B.

παξαμίτης, ὁ, (ὄηλ. ἄρτος) = **παξαμᾶς**, Σωφρόνιος 3481A, B.

***πάομαι:** μέλλ. **πάσομαι** [ᾰ], Αἰσχύλ. Εὐμ. 177· μετ' ἀναδιπλασ. **πεπάσομαι** Πέμπελ. παρὰ Στοβ. 460. 54: ἀόρ. **ἐπᾰσάμην** Θέογν. 146, Αἰσχύλ. Ἀποσπ 213, Θεόκρ. ἀπαθετ.·— ποιητ. ῥῆμα (ἐν χρήσει καὶ παρὰ Ξενοφ.), λαμβάνω, κτῶμαι, Λατ. potior, **πᾰσάμενος** ἐπίτασσε, ἀγόρασον καὶ διάτασσε, δηλ. δίδε διαταγὰς εἰς τοὺς ἰδικούς σου δούλους, Θεόκρ. 15. 90· ἀλλὰ κυρίως ἐν χρήσει ἐν τῷ πρκμ. **πέπᾰμαι**, = **κέκτημαι**, Πινδ. Π. 8. 103, Ἀποσπ. 72, Εὐρ. Ἴων 675, Ἀριστοφ. Ὄρν. 943, γ' πληθ. **πέπανται** Ξεν. Ἀν. 3. 3, 18: ἀπαρ. **πεπᾶσθαι** Σόλων 12. 7, Εὐρ. Ἀνδρ. 641, Θεόκρ. 10. 32: μετοχ. **πεπᾰμένος** Αἰσχύλ. Ἀγ. 835, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 12: ὑπερσ. **ἐπεπάμην** αὐτόθι 1. 9, 19, Ἀνθ. Π. 7. 57.— Οἱ τύποι **ἐπᾰσάμην, πέπᾰμαι** δὲν πρέπει νὰ συγχέωνται πρὸς τοὺς τύπους **ἐπᾰσάμην, πέπασμαι** ἐκ τοῦ **πατέομαι**, ἐσθίω. (Ἡ √ΠΑ εἶναι ἴσως ἡ αὐτὴ τῇ Σανσκρ. **pâ**, ὑπερασπίζω, φυλάττω, περιποιοῦμαι, πρβλ. **πατήρ, πόσις**· — ἐντεῦθεν παράγονται τά: **πᾶ-μα, παμ-οῦχος, πολυ-πάμ-ων, παμ-πησ-ία**).

πᾰός, ὁ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **πηός**.

παπαδία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ παπαδιά, Ἰω. ὁ Νηστευτὴς 1921D.

παπαδίσκιον, τό, = τῷ ἑπομ., Βίος Ἡλιοῦ σ. 199, 15 Combef.

παπαδίτζης, ὁ, ὑποκ. τοῦ **παπᾶς**, «παπαδάκι», Ἰω. Νηστευτὴς 1909B.

πᾰπαῖ, (οὐχὶ **παπαί**, Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 27. 13), ἐπιφώνημα ὀδύνης, Τραγ.· μάλιστα σωματικῆς ὀδύνης ἢ πόνου, Λατ. vae, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1029, Σοφ. Φ. 734 κἑξ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 1214·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διπλασιαζόμενον, Αἰσχύλ. ἔν0' ἀνωτ., Ἀγ. 1114· φεῦ παπαῖ, παπαῖ μάλ' αὖθις Σοφ. Φ. 792· ὡσαύτως, παππαπαππαπαῖ αὐτόθι 754· παπαῖ, ἀπαππαπαῖ, παπαπαππαπαππαπαπαπαῖ αὐτόθι 746. **II.** ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως, ὡς τὸ Λατ. papae, «μπᾶ!» Ἡρόδ. 8. 26, Σοφ. Ἀποσπ. 165, Πλάτ. Νόμ. 704D· μετὰ γεν., παπαῖ τῶν ἐπαίνων Λουκ. Χάρ. ἢ Ἐπισκοπ. 23· — ὡσαύτως, παπαπαπαῖ Ἀριστοφ. Θεσμ. 1191.

παπαιάξ, κωμικὴ ἐξόγκωσις τοῦ παπαῖ, ἀππαπαῖ παπαιάξ Ἀριστοφ. Σφ. 235, πρβλ. Λουκ. Δραπ. 33. **II.** ὡς ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως, Εὐρ. Κύκλ. 153, Ἀριστοφ. Λυσ. 924.

Παπαῖος, ὁ, Σκυθικὸν ὄνομα τοῦ Διός, Ἡρόδ. 4. 59.

πάππας, ἴδε ἐν λ. πάππας.

παππᾶς, ᾶ, ὁ, πατήρ, Κορνοῦτ. 143. **2)** ἐπώνυμον πρεσβυτέρου, ὡς καὶ νῦν, Σύνοδ. Χαλκ. 1009B, Μαλ. 361, 8., 862, 5, Σπέρ. Διάκ. 1148C, κλ.— Κατὰ τὸν Γ. Ν. Χατζιδάκιν (ἐν Ἀθηνᾶς τ. Π', σ. 119 σημ. 2) «ἡ συνήθης γραφὴ παπᾶς ἀντὶ τοῦ παππᾶς δὲν εἶναι ὀρθή».

παπάω, ψηλαφῶ, τὸν ἀπαλῇ χειρὶ παπήσαντα Ἄδηλ. παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 651. 1.

παπίαινα μεγάλη, ἡ γυνὴ τοῦ μεγάλου παπίου (ἀξιωματικοῦ τῶν ἐν Βυζαντίῳ ἀνακτόρων), Acta patriarch. ed. Micl. et Müll. I, σ. 105-6.

παπίας, α, ὁ, φύλαξ τῶν αὐτοκρατορικῶν ἀνακτόρων, Κ. Μανασσ. Χρον. 4697, Τζέτζ. Χιλιάδ. 3, 838, κλ.

πάποκα, Δωρ. ἀντὶ πῆ ποτε. Θεόκρ. 8. 34., 11. 68.

παππάζω, (πάππας) φωνῶ πάππα, οὐδέ τέ μιν παῖδες προτὶ γοῦνασι παππάζουσι, «πατέρα καλοῦσι» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 408· πρβλ. **παππίζω**.—Καθ' Ἡσύχ.: «παππάζουσιν· πατέρα προσαγορεύουσιν. πεποίηται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν παιδίων, ἃ τοῖς πατράσι λέγει πάππα», καὶ «παππάζοιεν· πατέρα καλοῖεν». **II.** ἀπολ., λέγω πάππα, ψελλίζω ὡς παιδίον, παππάζεσκες Κόιντ. Σμ. 3. 474.

παππάξ, παπαππάξ, παπαπαππάξ, ἦχοι κατ' ἀπομίμησιν τῆς πορδῆς, Ἀριστοφ. Νεφ. 390 κέξ.

πάππας, ου, ὁ, λέξις τῶν παιδίων = **πατήρ**, (ὡς τὸ μάμμα ἀντὶ μήτηρ)· τὸ πλεῖστον ἐν κλητ. πάππᾰ φίλε Ὀδ. Ζ. 57· χαῖρε πάππα φίλτατε Φιλήμ. ἐν «Μετιόντι» 2, πρβλ. Valck. εἰς Ἡρόδ. 4. 59· κατ' αἴτ., πάππαν καλεῖν, ὡς τὸ παππάζειν Ἀριστοφ. Εἰρ. 120, Ἐκκλ. 645 — ὑπάρχει καὶ ὀνομ. **πάππας**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2664· γεν. **πάππα**, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 7. 7· δοτ. **πάππᾳ**, Ἐπικούρου Ἀποσπ. 176 Usener· ὡσαύτως **παππᾶς**, Κορνοῦτ. π. Θεῶν Φύσ. σ. 143· καὶ **πᾶς**, Εὐστ. 565. 17, Ἐτυμ. Μέγ., κτλ.· ὅπερ πιθανῶς ἔπρεπε νὰ εἶναι **πᾶ**, διότι ὁ Εὐστ. προσθέτει: ὥσπερ καὶ μᾶ μήτηρ· καὶ ὁ Festus Pa pro patre. Πρβλ. **ἄππα, ἀπφά, ἀπφύς, ἄττα, τέττα**. **2)** Πάππας ἢ Πάπας, τιμητικὴ προσωνυμία ἀπονεμομένη τοῖς ἀρχιεπισκόποις καθόλου, ἰδίως δὲ τῷ τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τῷ τῆς Ρώμης, Ὠριγέν. I, 85D, II, 995C, Γρηγ. Θεολ. 1020A, Διον.Ἀλεξ. παρ' Εὐσ. II, 648C, Ἄρειος παρ' Ἐπιφαν. II, 213A, Ἀθαν. I, 353B, 369A, II, 708D, Βασίλ. IV, 540B, 541A, 952, κλ.

παππασμός, οῦ, τὸ καλεῖν **πάππα**, Σουΐδ.

παππ-επί-παππος, ὁ, ὁ τοῦ πάππου πάππος, Νικηφ. ἐν Ἀδήλ. 1· πρβλ. **φαυλεπίφαυλος**.

παππίας, ου, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **πάππα**, μικρὸς πατήρ, «παππάκης», λέξις κολακευτικῆς στοργῆς, Ἀριστοφ. Σφ. 297, Εἰρ. 128· παππία, βούλει ὁραμών εἰς τὴν ἀγορὰν καταγοράσαι μοι; Ἕρμιππος ἐν «Φιλύρᾳ» 2.

παππίδιον [πῐ̄], τό, = τῷ προηγ., Ἀριστοφ. Ἱππ. 1215, Σφ. 655.

παππίζω, = **παππάζω**, ὑποκορίζομαι τὸν πατέρα, καλῶ αὐτὸν κολακευτικῶς παππίαν, «παππάκη»,—Ἀριστοφ. Σφ. 609, ἔνθα κατὰ διόρθωσιν ἀντὶ **παππάζουσα** ἐκ τοῦ Ἐνετ. κώδ. καὶ τοῦ Σουΐδ.· οὕτως ὁ Εὐστ. (565, 22) παρατηρεῖ, παππίζειν λέγειν διὰ τοῦ ι κωμῳδίας ἴδιον.

παππικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πάππον, **παππᾶς**, Πάπυρ Βερολ. 410, 19 (π 161 p. C), 507, 24, κ. ἀλλ. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Γεώργ. Παχυμ. Μιχ. Παλ. σ. 37B.

παππόθεν, Ἐπίρρ., ἀπὸ τοῦ πάππου, Θεόδ. Πρόδρ. Ἐπ. σ. 38.

παππο-κτόνος, ον, ὁ τὸν πάππον φονεύσας, Λυκόφρ. 1034.

παππο-πάτρικός, ή, όν, παππικὸς καὶ πατρικός, προγονικός, Κ. Μανασσ. Χρον. 5030· **παππό-πατρος, ον**, αὐτόθι 5915· **παππο-πατρῷος, α, ον**, αὐτόθι 5575.—Ἐπίρρ. **παππο-πατρόθεν**, αὐτόθι 4509.

πάππος, ὁ, (συγγενὲς τῷ **πάππας**) τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς πατήρ, Ἡρόδ. 3. 55, Ἀριστοφ. Ἱππ. 447, Νεφ. 66, Ἀνδοκ. 24. 14· πάππος καὶ πάππου πατὴρ Πλάτ. Νόμ. 856D· π. ὁ πρὸς μητρὸς ἢ πατρὸς αὐτόθι, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1628, 3332, Πολυδ. Γ', 16, 18·— ἐν τῷ πληθ., οἱ πρόγονοι, Συλλ. Ἐπιγρ. 2837 b (σ. 1116)· ὡσαύτως ἐπὶ παντὸς προγόνου, ἐπὶ πάππους δύο ἢ τρεῖς ἢ πλείους [ὁρίζεσθαι πολίτην] Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 2, 1· οὕτως, εἰς τρίτου π. ἀναφέρειν τὸ γένος Διον. Ἁλ. 4. 47.

2) σατυρικὸν πρόσωπον ἐν κωμικῷ δράματι, ὡσαύτως **Παπποσείληνος**, πρβλ. Πολυδ. Δ', 142, κέξ. **II.** χνοώδες λεπτοφυὲς τριχωτὸν καὶ ὁμοιον πτίλῳ ἐξάνθημα γιγνόμενον ἐπὶ τοῦ σπέρματος φυτῶν τινων, ὅπερ ὅταν ξηρανθῇ ἐκριπίζεται ὑπὸ ἀνέμων, ἢ γήρειον λευκῆς ἀκάνθης, γραίας ἀκάνθης π. Σοφ. Ἀποσπ. 748· π. ἀπ' ἀκάνθης Εὔθουλος ἐν «Σριγγοκαρίωνι» 1. 19· ἐν τῷ πληθ., Θεοφρ. περὶ Σημείων ὑδάτ. κτλ. 2. 12, κτλ.· πρβλ. **παπποσπέρματα**, ἴδε **γήρειον**. **2)** αἱ πρῶται τρίχες τῶν γενείων, ἀντίθετον τῷ **μύσταξ**, Πολυδ. Β', 80, Εὐστ. 1353. 57, Σουΐδ. **III.** μικρὸν πτηνόν, ἄλλως **ὑπολαΐς**, Αἰλ. π. Ζ. 3. 30· ἐντεῦθεν τὸ λογοπαίγνιον Ἀριστοφ. Ὄρν. 765, φυσάτω πάππους, παρ' ἡμῖν, ἴδε Σχόλ.

παππο-σπέρματα, τά, σπέρματα ἔχοντα **πάππον** II, Θεοφρ. π. Φ. Ἱστ. 7. 3, 2.

παποτερόθεν, ἐκ πάππων, καὶ κράτος τὸ τρικράτιστον ἀπὸ παποτερόθεν Θ. Πτωχοπρ. κ. ἡγουμ.— Πρβλ. **μικρόθεν**.

παππο-φόνος, ον, = **παποκτόνος**, Θεοκρ. Σῦριγξ, 10 (Ἀνθ. Π. 15. 21).

παππυλιάζω ἀντὶ **ποππυλιάζω**, τὸ **ποππύζειν** καὶ **ποππυλιάζειν** λέγεται Δωρικῶς. Θεόκριτος· «καὶ ἀδύ τι ποππυλιάσδει»· τινὲς δὲ αὐτὸ **παππυλιάσδει** γράφουσι» Εὐστ. 565, 12.

παππώδης, ες, (εἶδος) χνοώδης ὡς **πάππος** II, Θεοφράστ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 11.

παππωνῠμικῶς. Ἐπίρρ., κατὰ τὸ ὄνομα τοῦ πάππου· ἐσχηματίσθη ὡς τὸ **πατρωνυμικῶς**, Σουΐδ. ἐν λ. **Ἀλκείδης**.

παππωνυμῶν, μετοχ., ἔχων ὄνομα τοῦ πάππου, Γ. Παχ. τόμ. Δ', σ. 35, 23, ἔκδ. Β.

παππῶος, α, ον, = **παππικός**, βίος Ἀριστοφ. Ὄρν. 1452· ὄνομα Πλάτ. Λάχ. 179A, κτλ.· π. ἔρανος, ἡ συνεισφορά, ἣν ὡρισαν οἱ πάπποι ἡμῶν, Ἀριστοφ. Λυσ. 653, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ γεγονὸς τὰ μνημονευόμενα παρὰ Θουκ. 1. 96.

πάπραξ, ακος, ὁ, ἰχθὺς τις θρακικῆς λίμνης, Ἡρόδ. 5. 16.

παπταίνω· μέλλ. **-ᾰνῶ**· ἀόρ. **ἐπάπτηνα**, παρ' Ὁμήρ. ἀείποτε ἄνευ αὐξήσεως· (ἴδε ἐν τέλ.)· Ἐπικ. ῥῆμα, βλέπω μετὰ προσοχῆς, παρατηρῶ, κυττάζω, πάντοσε παπταίνων, ὥς τ' αἰετὸς Ἰλ. Ρ. 674· δεινὸν π., αἰεὶ βαλέοντι ἐοικώς Ὀδ. Λ. 608· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ παραλλήλου σημασίας φόβου ἢ φυλάξεως, περιβλέπω, προσέχω ὁλόγυρα, Ἰλ. Ν. 551, κτλ.· πάντοσε παπταίνοντε, φόνον ποτιδεγμένω αἰεί Ὀδ. Χ. 380· ἐπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, πάντοσε παπταίνων, μή τις χρὸα χαλκῷ ἐπαύρῃ αὐτόθι 649, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 334, 1034· πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον, περιέβλεψε [διὰ νὰ ἴδῃ] πῶς .., Ἰλ. Π. 283· πάπτηνεν .. εἴ τις ἔτ' ἀνδρῶν ζωὸς ὑποκλοπέοιτο Ὀδ. Χ. 381·— μετὰ προθέσ., ἀμφὶ ἑ παπταίνειν Ἰλ. Δ. 497., Ο. 574· πάντῃ δέ μοι ὅσσε Τρωικὸν ἀν' πεδίον παπταίνετον, περιβλέπουσιν, Ψ. 464· τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου Α. 545· π. .. κατὰ στίχας Ἰλ. Ρ. 84· πάντῃ π. πρὸς πέτραν Ὀδ. Μ. 233· πάντοσε π. ποτὶ τοίχους Χ. 24· π. μεθ' ὁμιλίκας, βλέπω μετὰ πόθου πρὸς τοὺς συμπαίκτορας, Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 442· — βραδύτερον, εἴσω τῆσδε π. πύλης, Σοφ. Αἴ. 11· ἐς γάμον ἄλλης π. Ἀνθολ. II, 7. 700. **II.** μετ' αἰτ., βλέπω ὀλόγυρα ἀναζητῶν τινα ἢ τι, ζητῶ τινα ἢ τι, παπταίνων ἥρωα Μαχάονα Ἰλ. Δ. 200· π. Αἴαντα μέγαν Ρ. 115· π. τὰ πάρσω Πινδ. Π. 3. 39, πρβλ. Ο. 1. 183, Ι. 7 (6). 61· παπτάναις (Δωρ. ἀόρ. α' μετοχ.) ἀρίγνωτον πέδιλον, προσηλώσας τὰ βλέμματά του εἰς .., ὁ αὐτ. ἐν Π. 4. 166· τὸν δ' ἀγρίοις δόσοισι π., μὲ ἀγρίους ὀρθαλμοὺς προσβλέπων, Σοφ. Ἀντ. 1231. — Σπάνιον παρὰ τοῖς Τραγ., ἀλλ' εὑρηται παρὰ τοῖς πεζολόγοις (Ἐπειδὴ ἡ λέξις φαίνεται κυρίως σημαίνουσα περοδημένον βλέμμα, προέκυψεν ἴσως κατ' ἀναδίπλασιασμὸν ἐκ τῆς √ΠΤΑ, πρβλ. **πτήσσω**).

παπτῶλάομαι, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ προηγ., Λυκόφρ. 1162· πρβλ. **παμφαλάω**.

παπυρεών, -ῶνος, ὁ, μέρος κατάφυτον ἐκ παπύρου, Ἀκύλας ἐν Ἐξόδ. Β'. 3, 5.

παπύρινος, η, ον, πεποιημένος ἐκ παπύρου, βᾶρις Πλούτ. 2. 358A.

παπύριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πάπυρος**, Γεωπ. 4. 7, 1.

πάπυρος, ὁ καὶ ἡ, εἶδος παρυδατίου φυτοῦ ἔχοντος τριγωνικὸν στέλεχος καλαμειδές, ἀφθόνως φυόμενον ἐν Αἰγύπτῳ, οὗ τὸν ἐσωτερικὸν φλοιὸν ἐχρησιμοποίουν ὡς χάρτην πρὸς γραφὴν (βύβλος), συγκολλῶντες τὰς λωρίδας ἐγκαρσίως, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 2 κέξ., Πορφ. ἐν Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπαρ. 98A· ἴδε Dict. of Bible ἐν λ. Reed. Τὴν ῥίζαν τοῦ φυτοῦ τούτου ἤσθιον οἱ Αἰγύπτιοι, ὅθεν ἐκαλοῦντο **παπυροφάγοι** Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 761.

2) πᾶν τὸ ἐκ παπύρου κατασκευαζόμενον, οἷον ὑφάσματα, σχοινία, κτλ., Ἀνθ. Π. 6. 249, Ἀνακρεόντ. 33. 5, Ἰουβενάλ. 4. 24, πρβλ. Πλίν. 13. 22 κέξ. [Κυρίως υ-υ, ἀλλ' ἐν Ἀνθολ. ἔνθ' ἄνωτ., υυ].— Ὁ πάπυρος νῦν ὀνομάζεται **παπῦρι**, μεταχειρίζονται δὲ αὐτὸν οἱ βαρελλοποιοί.—Ἴδε Χατζιδάκιν Περὶ τῆς ἐξιώσεως τῆς προφδίας ἐν Ἀθηνᾶς τ. Π', σ. 259.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παπῦρώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς πάπυρον, Γαλην., κλ.

παρ (περί), «πάρ πολέμῳ» Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας CIG 11, ἔτι· «συνθ(ῆκ)α(ι) πάρ τᾶρ γᾶρ» (συνθῆκαι περὶ τῆς γῆς), Ἐπίγραφ. Ὀλυμπίας, Arch. Ztgg. 1879, σ. 158.

παρά, πρόθ. μετὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ.· ἡ ῥιζικὴ αὐτῆς σημασία εἶναι ἡ τοῦ παραπλεύρως, πλησίον, ἤτις καὶ ποικίλως τροποποιεῖται ἐν τῇ σχέσει αὐτῆς πρὸς τὰς διαφόρους πτώσεις: παρ' Ἐπικ. καὶ λυρ. ὑπάρχει καὶ ὁ τύπος παραί — συντετμημ. παρ, παρ' Ὁμ. πρὸ τοῦ γράμματος δ, μάλιστα πρὸ τοῦ συνδέσμου δέ, ὡς καὶ πρὸ τῶν γραμμάτων π καὶ ν· ἀλλὰ σπανίως (καὶ μόνον ἐν τῇ Ἰλ.) πρὸ τῶν γ ζ ξ σ τ· σπανίως δὲ (καὶ μόνον ἐν τῇ Ὀδ.) καὶ πρὸ τῶν κ μ· παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Δωρ. ποιηταῖς πρὸ τῶν β δ λ μ π σ τ χ· ὡσαύτως ἐν τῷ Δωρικῷ πεζῷ λόγῳ, Ἀρχύτ. παρὰ Διογ. Α 3. 22· σπάν. παρὰ Τραγικ. ἐν λυρ. χωρίοις, Αἰσχύλου Ἱκέτ. 553, Σοφ. Τρ. 636· ἐν συνθέσει πρὸ τῶν β θ κ μ π στ τ φ. (Πρὸς τὰ παρά, παραί, πρβλ. Σανσκρ. parâ (a, ab), param (ultra) Λατ. per, Ὀσκαν. per-um (sine) Γοτθ. fra-, fair· Ἀρχ. Σκανδιν. καὶ Ἀγγλο-Σαξον. for- (Ἀγγλ. for- ἐν τῷ for swear, κλ.). Ἀρχ. Γερμ. far-, fer- (Γερμ. ver-), κτλ.). [υυ· παρ' Ἴκτιν. ὅταν ἡ λήγουσα πρέπῃ νὰ εἶναι μακρὰ ἐν χρήσει εἶναι ὁ τύπος, παραί].

Α. ΜΕΤΑ ΓΕΝΙΚΗΣ κυρίως σημαίνει κίνησιν ἔκ τινος, τὸ Γαλλ. de chez· **1)** ἐπὶ τόπου, πάρ νηῶν ἔλθωμεν Ἰλ. Ν. 744· παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' Ἰλ. Ξ. 225, κλ.· παρ' Ὠκεανοῖο ῥοάων ἐρχομένη Ὀδ. Χ. 197· πάρ νηῶν ἀπωθεῖσθαι Ἰλ. Θ. 533, κτλ.· ὥρα παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν Τ. 194: — ἐν τῇ κυριολεκτικωτάτῃ σημασίᾳ φάσγανον δξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ Ἰλ. Α. 190, πρβλ. Φ. 173· ἀπασσάμενος .. ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ Π. 473· ὡσαύτως, πλευρὰ παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη, ἐξεφάνησαν, ἐφάνησαν ἐγγὺς τῆς ἀσπίδος, Δ. 468, πρβλ. Αἰσχύλου Θήβ. 624. **II.** συνήθως ἐπὶ προσώπων, **1)** μετὰ ῥημάτων σημαινόντων τὸ ἔρχεσθαι, ὑπάγειν, φέρειν κτλ., ἦλθε .. πάρ Διὸς Ἰλ. Β. 787· παρ' Αἰήταο πλέουσα Ὀδ. Μ. 70, κτλ.· ἀγγελίη ἥκει παρὰ βασιλῆος Ἡρόδ. 8. 140, 1· αὐτομολεῖν παρὰ βασιλέως Ξεν. Ἀν. 1. 7, 13· ἐξεληλυθὼς παρ' Ἀριστάρχου Δημ. 552. 23· ὁ παρά τινος ἥκων, ἄγγελος, ἀγγελιαφόρος τινός, Ξεν. Κύρ. 4. 5. 53· οὕτως, οἱ παρά τινος Θουκ. 7. 10, κτλ.· ἀλλά, οἱ παρά τινος, οἱ φίλοι τινός, οἱ ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτώμενοι, Ξεν. Ἀν. 1. 1, 5, κτλ.· — ὡσαύτως, τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαίστοιο, ἐκ τοῦ ἐργοστασίου τοῦ Ἡφ., Ἰλ. Σ. 137, πρβλ. 617, κτλ.· ἀπαγγέλλειν ἢ ἐξαγγέλλειν τι παρά τινος Ξεν. Ἀν. 2. 1, 20, κτλ.· σὺ δὲ οἰμώζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 1. 2. **2)** τὸ προέρχεσθαι ἔκ τινος προσώπου, γίγνεσθαι παρά τινος, γεννᾶσθαι ἐκ τινος, Πλάτ. Συμπ. 179Β· ὅταν ἡ ἐμπρόθ. γενικὴ ἔπηται μετά τι οὐσιαστ., ὑνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν μετοχήν, μαρτύρια παρ' Ἀθηναίων (ἐξυπακ. δοθέντα) Ἡρόδ. 8. 55· ἡ παρὰ τῶν ἀνθρώπων δόξα, ἡ (διδομένη) ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων, Πλάτ. Φαῖδρ. 232Α· ἡ παρά τινος εὔνοια, ἡ ἐκ μέρους τινὸς εὔνοια, δηλ. ἡ εὔνοιά τινος, Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 12· τὸ παρ' ἐμοῦ ἀδίκημα, ὅπερ ἐγὼ ἔπραξα, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 5. 5, 13· τὰ παρά τινος, πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἔκ τινος, οἷον προσταγή, ἀπόφασις, παραγγελία, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 2. 3, 4, κτλ.· ὑπόσχεσις, ὅρκος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 11, 13· τὰ παρ' ἐμοῦ, αἱ γνῶμαί μου, αἱ ἰδέαι μου, Πλάτ. Συμπ. 219Α· — ὡσαύτως παρ' ἑαυτοῦ διδόναι, ἐκ τῶν ἰδίων, Ἡρόδοτ. 2. 129., 8. 5· παρ' ἑαυτοῦ προσεῖθαι Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 3· νόμον θὲς παρ' ἐμοῦ, κατὰ συμβουλήν μου, Πλάτ. Πρωτ. 322D· — ἀλλ' ὡσαύτως, παρ' ἑαυτοῦ, ἐξ ἑαυτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 150D, Φαῖδρ. 235C. **3)** μετὰ ῥημάτων σημαινόντων τὸ δέχεσθαι, λαμβάνειν, καὶ τὰ ὅμοια, τυχεῖν τινος παρά τινος Ὀδ. Ζ. 290, Ο. 158· πρίασθαί τινα παρά τινος Ξ. 452· εὑρέσθαι τι παρά τινος Ἡσιοδ. 191Ε· δέχεσθαι, λαμβάνειν, ἁρπάζειν παρά τινος Θουκ. 1. 20, κτλ.· ἀντιάζειν ἢ αἰτεῖσθαι παρά τινος Σοφ. Ἠλ. 870, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 4· γίγνεται ἢ ἐστί μοί τι παρά τινος Πλάτ. Μενέξ. 236Ε, κτλ.· — οὕτω μετὰ ῥημάτων σημαινόντων τὸ μανθάνειν, ἀκούειν, κτλ., μανθάνειν, πυνθάνεσθαι, ἀκούειν παρά τινος Ἡρόδ. 2. 104., 7. 182. **4)** μετὰ παθ. ῥημάτων, πάρ Διὸς .. μῆνις ἐτύχθη Ἰλ. Ο. 122· παρὰ θεῶν δίδοταί τι ἢ σημαίνεταί τι Πλάτ. Φαῖδρ. 245Β, κτλ.· τὰ παρά τινος λεγόμενα ἢ συμβουλευόμενα Ξεν. Κύρ. 6. 1, 42., 1. 6, 2· τὰ παρά τῆς τύχης δωρηθέντα, τὰ δῶρα τῆς τύχης, Ἰσοκρ. 45D· σοφίας πληροῦσθαι παρά τινος Πλάτ. Συμπ. 175Ε· ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἰσοδύναμος τῇ ὑπό, ὡς καταφαίνεται τοῦτο ἐκ τῶν φράσεων, φάρμακον πιεῖν παρά τοῦ ἰατροῦ, κατὰ τὴν συνταγὴν αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν τῇ Πολ. 406D· κακὸν λαβεῖν παρά τινος Ξεν., κτλ.— Ἴδε Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τ. Β', σ. 605—620, 829 κἑξ., πρβλ. προσέτι σ. 791, 793. **III.** Ἐν τισι ποιητικοῖς χωρίοις εὑρηται ἀντὶ τῆς παρὰ μετὰ δοτικ., πλησίον, πάρ ποδὸς Πινδ. Π. 10, 97· πάρ Σαλαμῖνος αὐτόθι 1. 47· πάρ δὲ Κυανεᾶν σπιλάδων (παρὰ δὲ Κυανεᾶν πελάγει κτλ. Jebb) Σοφ. Ἀντ. 966 (Λυρ.)· ναίων παρ' Ἰσμηνοῦ ῥείθρων (ναιετῶν παρ' ὑγρὸν Ἰσμηνοῦ ῥεῖθρον [τ'] κτλ. Jebb) αὐτόθι 1123 (Λυρ.)· οὕτω παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, πολλοὶ παρ' ἀμφοτέρων ἔπεσον - ἀμφοτέρωθεν, Διόδ. 19. 42, κτλ.

Β. ΜΕΤΑ ΔΟΤΙΚΗΣ σημαίνει τὸ εἶναι πλησίον τινὸς προσώπου ἢ πράγματος, μετὰ ῥημάτων δηλούντων στάσιν, οἷον τὸ εἶναι, στῆναι, ἧσθαι, κτλ., καὶ οὕτως εἶναι ἐν χρήσει ὡς ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημα ποῦ; **I.** ἐπὶ τόπου, ἧσθαι πὰρ πυρί, κεῖσθαι παρά σηκῷ Ὀδ. Η. 154, Ι. 319· νέμεσθαι παρὰ πέτρῃ Ν. 408· ἑστάναι παρ' ὀχεσφιν Ἰλ. Θ. 565· πὰρ ποσσί, παρὰ τοὺς πόδας τινός, Ξ. 411, κτλ.· παρὰ θύρῃσιν, κατὰ τὴν θύραν, Η. 346· παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης Β 773, κτλ.· δεῖπνον ἕλοντο παρ' ἄχθησιν ποταμοῖο Ὀδ. Ζ. 97, πρβλ. Ἰλ. Δ. 475, Υ. 53, κτλ.· κεῖσθαι παρ' ἄσῃ Σοφ. Ο. Τ. 972· παρ' οἴνῳ αὐτόθι 789, κτλ. **II.** ἐπὶ προσώπων, πλησίον τινός, παρὰ τὸ πλευρόν τινος, πὰρ δέ οἱ αὐτῷ εἶσε Θεοκλύμενον Ὀδ. Ο. 285· κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ Ἰλ. Ι. 556, πρβλ. Ζ. 246, κτλ.· παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι Ὀδ. Ε. 119· ξαίνυσθαι παρά τινι Θ. 243· στῆναι παρά τινι, πλησίον τινός, Ἰλ. Δ. 367· ἀκολουθῶς, **2)** συχνάκις ὡς τὸ Λατ. apud, τὸ Γαλλ. chez, ἐν τῷ οἴκῳ τινός, πλησίον τινός, μένειν παρά τινι Ι. 427· θητεύειν ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ Ὀδ. Α. 400· φιλέεσθαι παρά τινι Ἰλ. Ν. 627· παρ' ἑωυτοῖσι, ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν οἰκίᾳ, Ἡρόδ. 1. 105, πρβλ. 86· παιδεύεσθαι παρά τινι Ξεν. Κύρ. 1. 2, 15· καταλύειν παρά τινι Δημ. 252. 25 (ἀλλὰ παρά τινα Θουκ. 1. 136) κτλ.· — ἐντεῦθεν, οἱ παρ' ἐμοί, οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ μου, οἱ οἰκεῖοί μου, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 14, κτλ.· τὰ παρ' ἐμοί, αἱ ὑποθέσεις μου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 1. 7, 4, κτλ.· οἱ παρ' ἡμῖν ἄνθρωποι, οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ, Πλάτ. Φαίδων 64Β· ἡ παρ' ἡμῖν πολιτεία, ὁ παρ' ὑμῖν δῆμος Δημ. 196. 4, κτ.λ.· — ὡσαύτως ὡς τὸ Λατ. apud ἀντὶ penes, ἐν χερσί τινος, ἔχειν παρ' ἑαυτῷ Ἡρόδ. 1. 130, κτλ. **3)** ὡς τὸ Λατ. coram, ἐνώπιον, ἧσθαι παρὰ μνηστῆρσιν Ὀδ. Α. 145· ἐνώπιον δικαστοῦ, παρὰ Δαρείῳ κριτῇ Ἡρόδ. 3. 160· παρὰ τῷ βασιλεῖ ὁ αὐτ. 4. 65· οἱ λόγοι γίγνονται παρὰ δικασταῖς τισι Θουκ. 1. 73· εἰς κρίσιν καθιστάναι τινὰ παρά τινι Δημ. 229. 22, κτλ.· πρβλ. Valck. εἰς Ἱπποκρ. 324, Wolf. εἰς Δημ. πρὸς Λεπτίν. 249· — ἐντεῦθεν παρ' ἐμοί, Λατιν. me judice, Ἡρόδ. 1. 32, πρβλ. Σοφ. Τρ. 589, Εὐρ. Ἡρακλ. 881· — πρβλ. προβαίνω ΙΙΙ, παράγω ΙΙΙ, παρέρχομαι VII. **4)** ἐν ποικιλίαις ἐννοίαις καὶ σχέσεσι, εὐδοκιμεῖν, μέγα δύνασθαι, τιμᾶσθαι παρά τινι, ὑπό τινος, Πλάτ. Πρωτ. 337Β, Γοργ. 510Ε, κλ.· τὸν παρ' αὐτῷ βίοτον, τὴν ἑαυτοῦ ζωήν, Σοφοκλ. Ο. Τ. 612· τὰ παρ' ἡμῖν πύρ Πλάτ. Φίληβ. 29C, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 382· τὸ παρ' ἡμῖν σῶμα Πλάτ. Φίληβ. 29Ε. **5)** ὅταν γίνηται μνεία συγγραφέων, παρ' Ὁμήρῳ, apud Homerum, παρὰ Πλάτωνι, κτλ., Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 3, κ. ἀλλ.

ΜΕΤ' ΑΙΤΙΑΤ. κυρίως σημαίνει τὸ ἔρχεσθαι πλησίον τινὸς ἢ κίνησιν παράλληλον πρός τι, ὅθεν εἶναι ἐν χρήσει ὡς καὶ ἡ μετὰ δοτικ., πλὴν ὅτι ἡ μετὰ δοτικ. σύνταξις ἐκφέρει ἁπλῶς στάσιν πλησίον τινός, ἐνῷ κατὰ τὴν μετ' αἰτιατ. σύνταξιν ὑπάρχει ἀεί ποτε ἔννοιά τις ἐκτάσεως· **I)** ἐπὶ τόπου, **1)** μετὰ ῥημάτων δηλούντων τὸ ἔρχεσθαι, ὑπάγειν, κτλ., ἴτην παρὰ νῆας Ἰλ. Δ. 347., Θ. 220, κτλ.· βῆ .. παρὰ θῖνα Α. 34, πρβλ. 327, κτλ.· τρέψας πὰρ ποταμόν, πλησίον, παραπλεύρως τοῦ ποταμοῦ, Φ. 603, πρβλ. Γ. 187· συχνότερον ἐπὶ προσώπων, εἶμι παρ' Ἥφαιστον, εἰς τὸν θάλαμον τοῦ Ἡφ., Σ. 143, πρβλ. Ὀδ. Δ. 285, κτλ.· εἰσιέναι παρά τινα Θουκ. 2. 51, κτλ.· φοιτᾶν παρὰ τὸν Σωκράτη Πλάτ. Φαίδων 59D· πέμπειν ἀγγέλους ἢ πρέσβεις παρά τινα Ἡρόδ. 1. 141, Θουκ. 1. 58, κλ.· ἄγειν παρά τινα Ἡρόδ. 1. 86· καταφυγὴ παρὰ φίλους Θουκ. 2. 17. **2)** μετὰ ῥημάτων στάσεως, πλησίον, συχν. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς προγενεστέραν κίνησιν (ἥτις ἐκφέρεται πλήρης ἐν φράσεσιν οἷα ἦ: ἦσο παρ' αὐτὸν Ἰοῦσα Ἰλ. Γ. 406, πρβλ. Δ. 577), ἕε ῥα θρόνους ἕζοντο παρ' Ἀτρεΐδην Μενέλαον Ὀδ. Δ. 51, πρβλ. Ν. 372· ἡ μὲν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας, καὶ αὖτη μὲν (δηλ. ἡ αἴγειρος) κεῖται ξηραινομένη παρὰ τὰς ὄχθας ποταμοῦ .., Ἰλ. Δ. 487, πρβλ. Μ. 381· παρ' ἔμ' ἵστασο, ἐλθὸν καὶ στάσον πλησίον μου, Α. 314, πρβλ. 582., Γ. 49, κτλ.· παρὰ πυθμέν' ἐλαίης θῆκαν Ὀδ. Ν. 122· οὕτω, κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια, ὑπῆγαν καὶ ἐπλαγίασαν παρὰ τά .., Μ. 32, πρβλ. Γ. 460· τέμενος νεμόμεσθα .. παρ' ὄχθας Μ. 313, πρβλ. Ζ. 34, κτλ.· κατελείφθη παρὰ τὸν νηὸν Ἡρόδ. 4. 87· τὴν παρ' ἐμὲ ἐοῦσαν δύναμιν 8. 140, 1· καὶ παρ' Ἄττ., ἡ παρὰ θάλασσαν Μακεδονία Θουκ. 2. 99, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 183, Τρ. 636, κτλ.· παρ' ὄμμα, ὁ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, Εὐρ. Ἱκέτ. 484. **3)** συχνάκις καὶ μετὰ ῥημάτων σημαινόντων τὸ πλήττειν, τραυματίζειν, κλ., βάλε στῆθος παρὰ μαζόν Ἰλ. Δ. 480, κλ.· τὸν δ' ἕτερον .. κλῆδα παρ' ὦμον πλῆξ' Ε. 146· τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα Φ. 117· πρβλ. Δ. 525, Θ. 325, κλ.· οὕτω, αἰχμὴ δ' ἐξιοῦσα παρὰ νείατον ἄνθερεῶνα Ε. 293, πρβλ. Ρ. 310· ὡσαύτως, δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ρ. 290. 4) μετά ρημάτων σημαινόντων τὸ παρέρχεσθαί τι, Ἰλ. Χ. 145, Ὀδ. Γ. 172· παρὰ τὴν Βαβυλῶνα δεῖ παριέναι, πρέπει νὰ περάσῃ πλησίον τῆς Βαβυλῶνος, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 29. 6) παρ' δύναμιν, ὑπὲρ δύναμιν, παρ' δύναμιν δὲ οὐκ ἔστι, καὶ ἐσούμενον πολεμίζειν, ἀντίθετον τῷ κατὰ δύναμιν, Ἰλ. Ν. 787· συχνὸν παρ' Ἀττικοῖς. γ) τὸ ἐναντίον τινός, παρὰ μοῖραν, ἐναντίον τῆς μοίρας, Ὀδ. Ξ. 509 (ἀκριβῶς ὡς τὸ ὑπὲρ μοῖραν Ἰλ. Υ. 336)· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κατὰ μοῖραν, συχνάκις παρ' Ὁμήρῳ οὕτω, παρ' αἶσαν, παρὰ δίκην Πινδ. Π. 8. 16, Ο. 2. 30, κτλ.· παρὰ τὸ δίκαιον Θουκ. Ε. 90, κτλ.· παρὰ τὰς σπονδάς, τοὺς νόμους ὁ αὐτ. 1. 67, κλ.· παρὰ φύσιν ὁ αὐτ. 6. 17· ἀλλά, παρὰ τὴν ἑαυτῶν φύσιν, ἐναντίον τῆς ἑαυτῶν φύσεως, Πρόδ. 7. 103, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 747Β· παρὰ καιρόν, παρακαίρως, ἀκαίρως, Πινδάρ. Ο. 8. 32, κλ.· παρὰ γνώμην αὐτόθι 12. 14, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 454· παρὰ δόξαν, π. τὸ ὀσκοῦν ἡμῖν, π. λόγον Θουκ. 3. 93., 1. 84, κλ.· παρ' ἐλπίδας Σοφοκλ. Ἀντ. 392, κλ.· παρ' μέλος, παραφώνως, Πινδ. Ν. 7. 101, κτλ.· παρὰ τὴν ἀξίαν Θουκ. 7. 77, κλ.· παρὰ τὸ εἰωθός, τὸ καθεστηκὸς ὁ αὐτ. 4. 17, κτλ. 5) πλήν, ἐκτός, οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα, ἐκτὸς τούτων ἄλλα δὲν ὑπάρχουσι, Ἀριστοφ. Νεφ. 698· παρὰ ταῦτα πάντα ἕτερόν τι Πλάτ. Φαίδων 74Α, πρβλ. Πολ. 337D, Δημ. 274. 12·— οὕτως ἐν τοῖς ἑπομένοις παραδείγμασι, παρὰ ἓν πάλαισμα ἔδραμε νικᾶν Ὀλυμπιάδα, παρὰ ἕνα μόνον ἀγῶνα, δηλ. τὴν πάλην· εἰς ἣν ἡττήθη, θὰ ἐκέρδαινε τὸ βραβεῖον τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, Ἡρόδ. 9. 33· παρὰ τέτταρας ψῆφους μετέσχε τῆς πόλεως Ἰσαῖ. 41. 36· ταὐτάπαλιν λέγεται ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ περί τινος Μάρκου, θηρίον εἶ παρὰ γράμμα, εἶσαι θηρίον (ἄρκος) παρὰ ἓν γράμμα, Ἰακώβιος εἰς Ἀνθ. Παλατ. ἀελ. 695· — ἐντεῦθεν, παρὰ μικρόν, παρ' ὀλίγον, παρὰ βραχύ, ἄτινα ἅπαντα σημαίνουσι παραβολὴν ἧς ἡ ἰδιαιτέρα ἔννοια ὁρίζεται ἐκ τῶν συμφραζομένων, οἷον παρὰ δ' ὀλίγον ἀπέφυγες, μόλις, Εὐρ. Ι. Τ. 872· παρ' ὀλίγον ἢ διέφευγον ἢ ἀπώλλυντο Θουκ. 7. 71, κτλ.· παρὰ μικρὸν ἦλθεν ἀποθανεῖν, παρ' ὀλίγον νὰ ἀποθάνῃ, ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἀποθάνῃ, Ἰσοκρ. 388Ε, πρβλ. Πλουτ. Καίσ. 39· παρ' ἐλάχιστον ἦλθε .. ἀφελέσθαι Θουκ. 8. 76· καὶ, παρ' οὐδὲν μὲν ἦλθον ἀποκτεῖναι (ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸν φονεύσωσι), ἐξεκήρυξαν δ' ἐκ πόλεως Αἰσχίν. 90. 25, πρβλ. Πλουτ. Πύρρ. 14, Ἀλέξ. 62· παρὰ τοσοῦτον ἦλθε κινδύνου, εἰς τοιοῦτον βαθμὸν κινδύνου κατήντησε, δηλ. εἰς τοιαῦτα ἐπικείμενον κίνδυνον περιῆλθεν .., Θουκ. 3. 49· παρὰ τοσοῦτον ἐγένετο αὐτῷ μὴ περιπεσεῖν .., τόσον ἐκ τοῦ πλησίον ἐξέφυγεν ἀπὸ τοῦ νά .., ὁ αὐτ. 8. 33· παρὰ τ. ἦλθε διαφυγεῖν Λουκ. Κατάπλ. 4·— ἀντιθετ. πρὸς τὰς φράσεις ταύτας εἶναι τὸ **παρὰ πολύ**, δεινότατον παρὰ πολὺ Ἀριστοφ. Πλ. 445· παρὰ πολὺ νικᾶν, ἡσσᾶσθαι Θουκ. 1. 29., 2. 89, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ. 36Α· παρ' ὅσον, Λατ. quatenus, Λουκ. Νεκυομαντ. 17, κτλ. 6) αἱ φράσεις αὗται ἁπαντῶσιν ἐν ἄλλῃ σημασίᾳ μετ' ἄλλων ῥημάτων, παρὰ σμικρὰ κεχώρηκε, κατήντησεν εἰς μικρὰ ἀποτελέσματα, Ἡρόδ. 1. 120· παρ' οὐδέν ἐστι, εἶναι ὡς τίποτε, Σοφ. Ο. Τ. 983, πρβλ. Ἀντ. 466· παρ' οὐδὲν αὐταῖς ἦν ἂν ὀλλύναι πόσεις Εὐρ. Ὀρ. 569· παρὰ μικρὸν ἡγεῖσθαί τι, θεωρεῖν τι ὡς μικροῦ λόγου ἄξιον, Ἰσοκρ. 98Α, Δημ. 1416, 22· παρ' ὀλίγον ποιεῖσθαί τινα Ξεν. Ἀν. 6. 4, 11· παρ' οὐδὲν τίθεσθαι, ἄγειν, ἡγεῖσθαι, ποιεῖσθαι Εὐρ. Ι. Τ. 732, Ἀντ. 35, κτλ.· οὐ παρὰ μέγα ἐστί Ἀρρ. Ἀν. 1. 18· οὐ παρὰ μικρὸν ποιεῖν Ἰσοκρ. 52D·—ὡσαύτως, πάντες παρ' ἕνα, μέχρις ἑνός, Πλουτ. Κάτ. Νεώτ. 20· παρ' ἕνα τοσοῦτοι Ποπλικ. 9, πρβλ. Λουκ. Κατάπλ. 4· παρ' ὀλίγους πάντες Πλουτ. Ἀντών. 5, κτλ.

γ) τὴν ἔννοιαν τῆς παραβολῆς ἀκολουθεῖ ἐκ τοῦ πλησίον ἡ τῆς διαδοχῆς, οἷον παρ' ἡμέραν ἢ παρ' ἡμαρ, Δωρ. παρ' ἄμαρ, ἡμέραν παρ' ἡμέραν, Πινδ. Π. 11. 95, Σοφ. Ο. Κ. 1455· ἡμέραν παρ' ἡμέραν Δημ. 1360. 20, πρβλ. Ἀντιφῶντα 137. 44, Σορ. Δ΄. 475· δύεν τὸ παρ' ἡμέραν ἀντιτίθεται τῷ καθ' ἡμέραν, Ἱππ. Ἀφ. 1243· παρὰ μίαν, ἑκάστην δευτέραν ἡμέραν, Πολύδ. 3. 110, 4· παρὰ μῆνα τρίτον, κάθε τρίτον μῆνα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 7. 2, 1, πρβλ. Πλουτ. 2. 942Ε· παρ' ἐνιαυτὸν ὁ αὐτ. ἐν Κλεομ. 15·— οὕτω καί, πληγὴ παρὰ πληγήν, κεύσπεμα ἀντὶ κτυπήματος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 643· πρβλ. κατωτ. ΙΙ. 1. δ) ἡ ἔννοια τῆς συγκρίσεως ὑπονοεῖ ὡσαύτως τὴν τῆς ὑπεροχῆς ὡς ἐν τῇ Λατ. προθέσει præ, ὑπέρ .., περισσότερον παρά, παρὰ τὰ ἄλλα ζῷα ὥσπερ θεοὶ οἱ ἄνθρωποι βιοτεύουσι, οἱ ἄνθρωποι ὑπὲρ πάντα τἄλλα ζῷα ζῶσιν ὡς θεοί, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 14, πρβλ. 4. 4, 1, κτλ.· ἀνάρετος παρ' ὀντινοῦν Πλάτ. Θεαίτ. 144Δ· συχνάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ ἄλλος ἢ ἕτερος, ἴδε ἀνωτ. 5· ὡσαύτως πλεοναστικῶς μετὰ σύγκρ., ὡς πρό, πρό. ἄμεινον παρά τι Ἡρόδ. 7. 103· χειμὼν μείζω παρὰ τὴν καθεστηκυῖαν ὥραν Θουκ. 4. 6, πρβλ. 1. 23, Πλάτ. Νόμ. 729Ε. ε) παρὰ τοῖς γραμματ., ὁμοίως, πρός, κατά, παρὰ τὸ Σοφόκλειον, παρὰ τὰ Σοφοκλέους, κτλ., Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. 158. 6) μεταφορ. εἰς δήλωσιν ἐξαρτήσεως ἐκ τινος πράγματος, ἕνεκα, οὐ παρὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀμέλειαν οἴεται βλάψειν Θουκ. 1. 141, ἔνθα ἴδε Arnold, πρβλ. Πινδ. Ο. 2. 116, Ἀντιφῶν 124, 28, Ἰσοκρ. 126Ε, Δημ. 43. 15· πάνυ παρὰ ταῦτα .., γέγονε ὁ αὐτ. 305. 3· παρὰ τὰ πράγματα, κατὰ τὰς περιστάσεις, Cobet N. LL. σ. 123. 7) παρὰ τοῖς γραμμ. ἐκφράζει τὴν ἐτυμολογίαν ἢ παραγωγὴν λέξεώς τινος ἐξ ἄλλης, «τὸ δὲ χρῆν ῥῆμά ἐστι· παρ' αὐτὸ γὰρ καὶ ὄνομα πίπτει τὸ χρεία· ὡς παρὰ τὸ ὁρῶ ὅραμα» κτλ., Schäf. Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 624.

II. ἐπὶ χρόνου, μεθ' Ὁμήρου, κυρίως, κατὰ τὴν διάρκειάν τινος, διαρκοῦντος .., παρὰ τὴν ζόην Ἡρόδ. 7. 46· παρὰ τὸν βίον ἅπαντα Πλάτ. Νόμ. 733Δ· παρὰ πάντα τὸν χρόνον Δημ. 228. 24· παρὰ πότον, διαρκοῦντος τοῦ πότου, ἐν ᾧ ἔπινον, Αἰσχίν. 49. 14· παρὰ τὴν κύλικα Πλουτ. Ἀντών. 24· παρὰ δεῖπνον ἢ τὸ δ, ὁ αὐτ. 2, 737Α, 674Ε·— ἀλλά, 2) ἡ ἔννοια τῆς διαρκείας συχνάκις ἐξαφανίζεται, κατὰ τὴν στιγμήν .., «ἐπάνω εἰς .., », παρὰ τοιοῦτον καιρόν, παρὰ τὰς χρείας Δημ. 469. 20., 471. 4· παρ' αὐτὰ τἀδικήματα, flagrante delicto, κατὰ τὴν στιγμὴν τῶν ἀδ. .., αὐτόθι 229. 19., 523. 7, κτλ.· παρὰ τὰ δεινά, ἐν μέσῳ τῶν κινδύνων, Πλουτ. Ἀντών. 63, κτλ. — Περὶ τοῦ **παρ' ἡμέραν**, καὶ ὁμοίων φράσεων ἴδε ἄνωτ. Ι. 5·

Δ. ΘΕΣΙΣ.: — **Ἡ παρὰ** δύναται νὰ τεθῇ μετὰ τὸ πτωτικὸν καὶ μετὰ τῶν τριῶν πτώσεων, ἀλλὰ τότε κατ' ἀναστροφὴν γίνεται πάρα· πλὴν ὅταν τὸ ληκτικὸν φωνῆεν πάσχῃ ἔκθλιψιν, οἱ ἐκδότου δὲν εἶναι σύμφωνοι, πρβλ. Ἰλ. Δ. 97, Σ. 400, πρὸς Σ. 191.

Ε. παρά, ἀπολ., ὡς ἐπίρρ., πλησίον, ὁμοῦ, εὐθύς, συχνάκις παρ' Ὁμ.· τοῦτο πρέπει νὰ διακρίνηται ἀπὸ τῆς προθέσ. **παρά** ἐν τμήσει, ὅπερ ἐπίσης κοινὸν παρ' Ὁμήρῳ.

Ζ. ἡ πάρα (μετ' ἀναστροφῆς) συχνάκις κεῖται, μάλιστα παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ., ἀντὶ τοῦ **πάρεστι** καὶ τοῦ **πάρεσται**, ὅτε ἀείποτε πάσχει ἀναστροφήν· οὕτω παρ' Ἀττ., ὡς ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 167, Σοφ. Ἠλ. 285, Ἀριστοφ. Ἀχ. 862 κ. ἀλλ.

Η. ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ, διατηρεῖ τὴν αὐτὴν χρῆσιν καὶ σημασίαν, μάλιστα, **I.** τὴν τοῦ πλησίον ἢ ἐκ παραλλήλου, ὡς ἐν τοῖς **παράκειμαι, παράλληλος, παρέζομαι, πάρειμι** (εἰμί), **παρίστημι**· καὶ ἐπὶ κινήσεως, ὡς ἐν τοῖς **παραπλέω, πάρειμι** (εἶμι). **II.** πρὸς τὸ μέρος τινός, εἴς τινα, πρός τινα, οἷον ἐν τοῖς **παραδίδωμι, παρέχω**. **III.** πλησίον μέρους τινός, ἐκ τοῦ πλησίον, ὡς ἐν τοῖς **παρέρχομαι, παροίχομαι, παρακπέμπω, παρακλάζω, παρατρέχω**. **IV.** μεταφορ., **1)** κατὰ μέρος ἢ πέραν τινός, δηλ. ἐσφαλμένως, κακῶς, ὡς ἐν τοῖς **παραβαίνω, παράγω, παρορῶ, παρόμνυμι, παρακούω, παραγιγνώσκω**, ἀκριβῶς ὡς τὸ Γερμανικὸν ver- ἐν τῷ verschwören, Ἀγγλ. forswear. **2)** ἐπὶ συγκρίσεως, ὡς ἐν τοῖς **παραβάλλω, παρατίθημι**. **3)** ἐπὶ μεταβολῆς ἢ διαδοχῆς, ὡς ἐν τοῖς **παραλλάσσω, παραπείθω, παραπλάσσω, παρατεκταίνω, παραυδάω, παράφημι**.

παραβαίνω· μέλλ. **-βήσομαι**· πρκμ. **-βέβηκα**· μετοχ. **-βεβώς**, Ἐπικ. **-βεβᾰώς**· παθητ. πρκμ. **-βέβαμαι** (ἴδε κατωτ. Π. 1)· ἀόρ. 6' **παρέβην**· παθητ. ἀόρ. **παρεβάθην** ὑπόθεσ. τοῦ Δημ. κατὰ Ἀνδροτ. Βαίνω παραπλεύρως τινός, ἵσταμαι πλησίον· παρ' Ὁμ. ὅς, κατ' Ἐπικ. μετοχ. τοῦ πρκμ., ἱστάμενος πλησίον τοῦ ἐπὶ τοῦ ἅρματος πολεμιστοῦ (πρβλ. **παραβάτης**), Ἕκτορι παρβεβαὼς μετὰ δοτ., Ἰλ. Δ. 522 καὶ ἐπὶ δύο πολεμιστῶν, παρβεβαῶτε .. ἀλλήλοιιν Ν. 708· οὕτω καὶ παρατατ., **παρεβάσκε** ἦν ἐν χρήσει ὡς **ἦν παραβάτης**, Ἰλ. Δ. 104· ταὐτάπαλιν παρ' Ἡρόδ. 7. 40, **παραβέβηκέ** οἱ ἡνίοχος. **II.** βαίνω παρά τι ἢ πέραν αὐτοῦ, καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον μεταφορ. ἐπὶ μεταβατ. σημασίας· **1)** παραβαίνω, ὡς καὶ νῦν, τὰ νόμιμα Ἡρόδ. 1. 65· δίκην Αἰσχύλ. Ἀγ. 789, πρβλ. Ἀντιφῶντα 139. 38· θεοῦ νόμον Εὐρ. Ἴων 231· θεσμούς, ὅρκους, Ἀριστοφ. Ὄρν. 331, 332· τὰς σπονδὰς αὐτόθι 461, πρβλ. Θουκ. 1. 78, Λυσ. 115. 27, κτλ.· — ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσώπου, π. τινὰ δαιμόνων, ἁμαρτάνω ἐναντίον θεοῦ τινος, Ἡρόδ. 6. 12· — ἀπολ., **παραβάντες**, οἱ παραβάται, Αἰσχύλ. Ἀγ. 59, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 3, 5.— Πρβ., σπονδὰς .. ἃς γε ὁ θεὸς .. νομίζει παραβεβάσθαι Θουκ. 1. 123· νόμῳ παραβαθέντι ὁ αὐτ. 3. 67· ἐὰν καὶ ὅτιοῦν παραβαθῇ 4. 23· παραβεβασμένοις ὅρκοις Δημ. 214 ἐν τέλ.· παραβαινομένων, ἀπολ., ἂν καὶ γίνονται παραβάσεις, Θουκ. 3. 45.

2) μετὰ γεν., ἐξέρχομαι, τῆς ἀληθείας Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 5, 2. **3)** ἀφίνω τι νὰ παρέλθῃ, καιρόν, ὡς τὸ Λατ. omittere, Δείναρχ. 94. 44, πρβλ. Αἰσχίν. 83. 11. **4)** οὗ με παρέβα φάσμα, δέν με διέφυγε, Εὐρ. Ἑκάβ. 704 **III.** προχωρῶ ἐμπρός, προβαίνω, παραβήσομαι εἰς τὸ πρόσω (διάφορ. γραφὴ **προβήσομαι**) Ἡρόδ. 1. 5· π. εἰς ἀπέχθειαν (Schw. **προβῆναι**) Πολύδ. 38. 4, 3. **IV.** ἔρχομαι εἰς τὰ ἐμπρός, παρουσιάζομαι, ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, παραβαίνω πρὸς τὸ θέατρον, προβαίνω ὅπως ὁμιλήσω πρὸς τοὺς θεατάς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 629, Ἱππ. 508, Εἰρ. 735· πρβλ. **παράβασις III, παρά Β. II. 3.**— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 55.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παραβαίνωριν, = **παραβαίνωσιν**, Ἐπιγρ. Ἐρετρίας, Ἐφ. Ἀρχ β' περ. 417.

παράβακτρος, ον, ὅμοιος πρὸς βάκτρον, π. θεραπεύμασι, μετὰ θεραπευμάτων ὁμοίων πρὸς τὰ τῶν βάκτρων, Εὐρ. Φοίν. 1564 (ὡς ὁ Πόρσ. ἀντὶ **παρὰ βάκτροις**).

παράβακχος, ον, ὅμοιος βακχεύοντι, θεατρικός, Πλουτ. Δημοσθ. 9.

παραβάλλω: μέλλ. **παραβᾰλῶ**: ἀόρ. β' **παρέβᾰλον**: πρκμ. **παραβέβληκα**. Βάλλω πλησίον τινός, βάλλω εἴς τινα, οἷον τροφὴν εἰς τοὺς ἵππους, Ὅμ. (ἐν τμήσει), Λατ. projicere, παρὰ δέ σφισι βάλλετ' ἐδωδὴν Ἰλ. Θ. 504, πρβλ. Ε. 369· πὰρ δ' ἔβαλον ζειὰς Ὀδ. Δ. 41· οὕτω, παρ. [τοῖς ἵπποις] ἀμβροσίαν Πλάτ. Φαῖδρ. 247Ε· παρέβαλε τοὺς ἀνθρώπους τοῖς ὄχλοις, μετὰ πάσης ὕβρεως συλληφθέντας ἀναχθῆναι δεδεμένους Πολύβ. 40. 4, 2· πυρὶ φρύγανα π. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 18, 5, πρβλ. 12·— καὶ ἐν τῷ παθητ., παραβληθῆναι τοῖς θηρίοις Δίων Κ. 50. 10· τάριχος .. ἀπόνως παραβεβλημένον, ἐρριμμένον ἀμελῶς ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 313· ὡσαύτως, Εὔβοια .. κατὰ μῆκος τῇ ἠπείρῳ παραβεβλημένη, κειμένη, ἐκτεινομένη παραλλήλως πρός .., Στράβ. 399·— Μέσ., μάζας .. παραβαλλόμενοι, διατάττοντες νὰ παρατεθῶσι, Πλάτ. Πολ. 372Β.

β) παρεμβάλλω, ῥίπτω ἐντός, φακέλους εἰς τὸ μεταξὺ Θουκ. 2. 77, πρβλ. 6. 99. **2)** προσφέρω τι εἴς τινα, προσφέρω ὡς δέλεαρ, Ξεν. Κυν. 11, 2. **3)** ῥίπτω ἐνώπιόν τινος ἢ κατὰ πρόσωπον, παραβάλλων αὐτῷ τὰ τῶν προγόνων ἔργα Αἰσχίν. 578. **II.** «ἐκθέτω» τινὰ ἤ τι, παραδίδω, objicere· παρέβαλέν τ' ἐμὲ παρὰ γένος ἀνόσιον, μὲ ἐξέθηκεν εἰς αὐτούς, μὲ παρέδωκεν εἰς τὴν ἐξουσίαν των, Ἀριστοφάν. Ὄρν. 333· τῇ τύχῃ .. αὐτὸν π. Φιλιππίδ. «Ἀναν.» 2· ὡσαύτως, ἂν δ' ἀληθινὸν σαυτὸν παραβάλῃς, ἐὰν παραστήσῃς, δείξῃς σεαυτόν .., Ποσείδιππος ἐν «Χορευούσαις» 1. 14·— ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἐκθέτω ἐμαυτὸν ἢ τὰ ἐμαυτοῦ εἰς κίνδυνον, αἰὲν ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος, διακινδυνεύων ἐν πολέμῳ, Ἰλ. Ι. 322· οὕτω, παραβάλλομαι τὰ τέκνα, διακινδυνεύω τὴν ζωὴν τῶν τέκνων μου, Ἡρόδ. 7. 10, 8· τοὺς παῖδας Θουκ. 2. 44. — Παθ., κύβοισι παραβεβλημένος, παραδεδομένος εἰς τοὺς κύβους, Ἀριστοφάν. Πλ. 243. **2)** ἐκθέτω εἰς κίνδυνον, διακυβεύω, πλείω παραβαλλόμενοι, ἔχοντες μεγαλείτερα συμφέροντα ἐκτεθειμένα εἰς κίνδυνον, Θουκ. 3. 65· οὐκ ἴσα π. Ξεν. Κύρ. 2. 3, 11· οὕτως ἐν τῷ παθ. πρκμ., πλεῖστον δὴ παραβεβλημένοι, τὸ πλεῖστον διακινδυνεύσαντες, Θουκ. 5. 113·— ὡσαύτως, ὡς τὸ κίνδυνον ῥίπτειν ἢ παραρρίπτειν (ὃ ἴδε), Λατ. aleam jacere, τὸν κίνδυνον τῶν σωμάτων παραβαλλομένους Θουκ. 3. 14· παραβάλλομαι πρός τι, ἐκτίθημι ἐμαυτὸν εἰς κίνδυνον, Πολύβ. 1. 37, 9· π. τοῖς ὅλοις ὁ αὐτ. 2. 26, 6· π. καὶ τολμᾶν ὁ αὐτ. 18. 36, 2· μετ' ἀπαρεμ., τολμῶ νὰ πράξω τι, Πλουτ. Πελοπ. 8· πρβλ. **παράβολος**. **III.** θέτω πλησίον ἢ παραλλήλως πρός τι, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 5, 9, Ρητ. 3. 19, 5· ἐντεῦθεν, **2)** παραβάλλω, συγκρίνω τι πρός τι, τινί τι Ἡρόδ. 4. 198· τι πρός τι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 818, Ξεν. Ἀπομν. 2. 4, 5, Ἰσοκρ. 195C· τι παρά τι Πλάτ. Γοργ. 475Ε, πρβλ. 472C· π. [ἵππον] ἵππῳ, βάλλω ἵππον νὰ διαγωνισθῇ πρὸς ἕτερον, Ξεν. Ἱππ. 9, 8·— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐγώ σοι (τῇ ὄρνιθι) παραβάλλομαι θρήνους, παραβάλλω τὰ θρηνώδη ἄσματά μου πρὸς τὰ σά, ἀνθαμιλλῶμαί σοι ἐν τῷ θρηνῳδεῖν, Εὐρ. Ἰ. Τ. 1094· καὶ ἀπολ., παραβαλλόμεναι, διαγωνιζόμεναι πρὸς ἀλλήλας, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 290·— οὕτως ἐν τῷ παθ., ἀπάτα δ' ἀπάταις παραβαλλομένα, ἀπάτη πρὸς ἄλλας ἀπάτας ἀγωνιζομένη, Σοφ. Ο. Κ. 231. **3)** φέρω παραλλήλως, παραπλεύρως, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τὴν ἄκατον παραβάλλου, φέρε τὴν ἄκατόν σου «δίπλα», Ἀριστοφάν. Ἱππ. 762· καὶ ἀπολ., παραβαλοῦ ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 180. 269· ἴδε κατωτ. Β. III, καὶ πρβλ. **παραβολή** Π. **IV.** ῥίπτω, στρέφω, κάμπτω πρὸς τὰ πλάγια, ὄμμα π., ῥίπτω πλάγιον βλέμμα, ὡς δειλὸν ζῷον, βλέπω λοξά, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 297· τὸν ὀφθαλμὸν π. Ἀρσστοφ. Ἱππ. 173· (οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τὠφθαλμὼ π. ὁ αὐτ. ἐν Νεφέλ. 362)· ὁ Σωκράτης περιγράφεται ὡς συνεχῶς παραβάλλων τὠφθαλμώ, Πλάτ. Πολ. 221C· ὡσαύτως, π. τὸ ἕτερον οὖς πλάγιον, στρέφω ἢ κλίνω τὸ οὖς ὅπως ἀκούσῳ, Ξενοφ. Κυν. 5. 32, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 531Α· τὴν κεφαλὴν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 103Α· οὕτω καί, κωφὸς ἀνήρ τις, ὃς Ἡρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει, «τουτέστιν ὅστις μὴ ἐγκωμιάζει τὸν Ἡρακλέα» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 9. 152· παραβαλὼν τοὺς γομφίους, θεὶς εἰς ἐνέργειαν τοὺς γομφίους ὀδόντας, Ἀριστοφ. Εἰρ. 34· π. τὸ θύριον, κλεῖσον τὸ θυρίδιον, Πλούτ. 2. 940F. **V.** κατατίθημι παρά τινι, ἐμπιστεύομαί τι εἴς τινα, Λατιν. committere, τινί τι Ἡρόδ. 2. 154· — οὕτως ἐν τῷ παθητ., Λακεδαιμονίοις .. πλεῖστον δὴ παραβεβλημένοι, διακινδυνεύσαντες πλεῖστα ὅσα εἰς αὐτούς, Θουκ. 5. 113· πρβλ. **παρατίθημι** Β. Π. **VI.** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἐξαπατῶ, προδίδω, Ἡρόδ. 1. 108, Εὐρ. Ἀνδρ. 289, Θουκ. 1. 133, Ἀλκαῖ Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 5· πρβλ. Φώτ., Σουΐδ.· καὶ ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει τὸ ἐνεργ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας: «παραβαλεῖς· ἀπατήσεις»· ὁ Εὐστ. ὡσαύτως μνημονεύει λέξιν: **παραβαλλ-έταιρος**, ὁ τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ ἐξαπατῶν· πρβλ. **παραβλήδην**.

VII. ἐν τῇ Ἀριθμ., διαιρῶ ἀριθμόν τινα δι' ἑτέρου.

VIII. παρὰ τῷ Εὐκλ., παραλληλόγραμμον π. παρὰ εὐθεῖαν, ἐφαρμόζω παραλληλόγραμμον εἰς εὐθεῖαν γραμμήν.

Β. ἀμετάβ., ἔρχομαι πλησίον, πλησιάζω, Πλάτ. Λῦσ. 203Ε, ἔνθα ἴδε Heind. εἰς Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 12, 4, κτλ.· π. ἀλλήλοις, συναντῶμεν ἀλλήλους, Πλάτ. Πολ. 556C, πρβλ. 449Β. **II.** ὑπάγω διὰ θαλάσσης, διέρχομαι, διαπλέω, Λατ. trajicere, παρέβαλε νηυσὶ ἰθὺ Σκιάθου Ἡρόδ. 7. 179, πρβλ. Φίλιππ. παρὰ Δημ. 163. 3· οὕτως ἐπὶ τῶν πλοίων, ναῦς Πελοποννησίων π. εἰς Ἰωνίαν Θουκ. 3. 32· ἐπὶ τῶν ὀρτύγων, ἔρχομαι εἰς τὴν ξηράν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 12, 11. **III.** ἔρχομαι πλησίον, παραπλεύρως τινός, φθάνω, περὶ Ρόδον παραβαλόντος τοῦ ναυτικοῦ ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 3. 11, 31· παραβαλόντες τῇ τριήρει, ἐλθόντες παραπλεύρως αὐτῆς, (ἐν ναυμαχίᾳ), Πολύβ. 15. 2. 12, πρβλ. 1. 22, 9· ὅρα ἀνωτ. Α. III. 2. **IV.** στρέφομαι κατὰ μέρος, μεταβαίνω, εἰς ἡδονὰς Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 7. 13, 7· π. ἡ θερμότης πρὸς τὴν ψυχρότητα ὁ αὐτ. π. Φυτ. 2. 9. 16. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 485.

παραβαπτίζω, βαπτίζω ἀντικανονικῶς, Σύνοδ. Κ/πόλεως (536), 1073C, Ἰουστινιαν. Νεαρ. 42, 3, § α'.

παραβάπτισμα, τό, ἀντικανονικὸν βάπτισμα, βάπτισμα ὑπὸ αἱρετικοῦ ἱερέως γινόμενον, Σύνοδ. Κ/πόλεως (536), 1092, ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ἐπικ. Διατρ. σ. 342.

παραβαπτιστής, οῦ, ὁ, ψευδής, ἀπατεὼν βαπτιστής, Ἐκκλ. μεταφορ., ἀπατεών, Ψευδὴς Ἰουδαῖος, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 9, 21.

παραβάπτω, μέλλ. -ψω, συγχρόνως βάπτω, βάπτω μετ' ἄλλου τινός, «τὰ παραβαπτόμενα τῶν ἰδιωτικῶν πάντα τὸ προσῆκον ἄνθος ἔσχεν» Πλουτ. Φωκ. 28.

παραβαρβαρίζω, βαρβάρως ὁμιλῶ, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀσαλγάνας**.

παραβᾰσία, ἡ, Ἐπικ. **παραιβασίη**, = **παράβασις**, Π, Ἡσ. Θ. 220· ποιητ. **παρβασία** Αἰσχύλ. Θήβ. 743.

παραβασιλεύς, ὁ, = **καῖσαρ**, παραβασιλεὺς ὢν Εὐνάπ. 93, 26 (53 Boiss.) ἔνθα νῦν: **παραβασιλεύσων**, ἴδε **παραβασιλεύω**.

παραβᾰσῐλεύω, παρὰ τῷ βασιλεῖ βασιλεύω, εἶμαι βασιλεὺς ὑπὸ βασιλέα, Εὐνάπ. σ. 53. **II.** κακῶς κυβερνῶ ἢ τυραννικῶς, Ἑβδ. (Γ' Μακκ. Ϛ', 24).

παράβᾰσις, Ἐπικ. **παραίβ-**, ἡ, τὸ βαίνειν κατὰ μέρος, ἐκφυγή, παραίβασις ἔσσετ' ὀλέθρου Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 832· παρεκτροπή, ἐλαχίστη μεταβολή, Ἀριστ. Πολιτ. 5. 8, 2, Πλούτ. 2. 649Β· παρέκβασις, Στράβ. 15. **2)** ἐπὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ βαδίζειν ἢ περιπατεῖν, π. καὶ παράλλαξις σκελῶν Πλουτ. Φιλοπ. 6. **II.** ἡ ὑπέρβασις, ὅρων ὁ αὐτ. 2. 122Ε· τῶν δικαίων παραβάσεις ὁ αὐτ. ἐν Ἀγησ. καὶ Πομπ. Συγκρ. 1·— ἀπολ., παράβασις, ὁ αὐτ. 2. 209Α, 746C, κτλ.· οὕτως Ἐπικ. **παραιβασίη**, Ἡσ. Θ. 220. **III.** ἐν τῇ παλαιᾷ κωμῳδία παράβασις ἦτο, ὅτε ὁ χορὸς προέβαινεν ἐκ τῆς προτέρας αὐτοῦ στάσεως καὶ ὡμίλει πρὸς τοὺς θεατὰς ἐν ὀνόματι τοῦ ποιητοῦ, «ἡ παράβασις δοκεῖ μὲν ἐκ τοῦ χοροῦ λέγεσθαι, εἰσάγει δὲ τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον ὁ ποιητής» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 733· δὲν ἦτο δὲ ἀπαραίτητον μέρος τῆς κωμῳδίας, διότι ἐν τρισὶν ἐκ τῶν σωζομένων κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφ., δηλ. Ἐκκλ., Λυσιστρ. Πλούτῳ, δὲν ὑπάρχει. Ἡ παράβασις οὐδεμίαν εἶχε σχέσιν πρὸς τὴν κυρίαν πρᾶξιν τὴν ἐν τῷ δράματι καὶ κατὰ τὸν σκοπὸν ὡμοίαζε κατά τι πρὸς τὸν πρόλογον τῆς Ρωμαϊκῆς κωμῳδίας, πλὴν ὅτι ἐτίθετο πάντοτε ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δράματος, συνήθως εὐθὺς μετὰ τὸ πρῶτον χορικόν. Καὶ τοῦτο δὲ ἐμιμήθη ὁ Πλαῦτος ἐν ταῖς κωμῳδίαις αὐτοῦ Curculio καὶ Cistellaria. — «Εἴδη δὲ παραβάσεων ἑπτά, ἁπλᾶ μὲν τρία, κατὰ δὲ σχέσιν τέσσαρα· τὰ μὲν οὖν ἁπλᾶ ἐστι ταῦτα, κομμάτιον, παράβασις ὁμωνύμως, ἣ καὶ ἀνάπαιστος καλεῖται, ... πνῖγος, ὃ καὶ μακρόν· τὰ δὲ κατὰ σχέσιν στροφή, ἀντίστροφος, ἐπίρρημα, ἀντεπίρρημα. Ἡ μὲν οὖν στροφὴ καὶ ἀντίστροφος συνεμπίπτουσι κατὰ τὸ μέτρον καὶ τὰ κῶλα· πάλιν τὸ ἐπίρρημα καὶ τὸ ἀντεπίρρημα. Τινὲς δὲ προστιθέασι καὶ ᾠδὴν καὶ ἀντῳδήν ... ἡ μὲν οὖν παράβασις ἡ ἐκ τούτων συγκειμένη τελεία ἐστίν· εἰσὶ δὲ καὶ ἀτελεῖς παραβάσεις ὧν ἐστι καὶ αὕτη» (δηλ. ἡ τῶν Νεφελῶν) Σχόλ. εἰς Νεφ. 518· τὰ τρία πρῶτα μέρη ὡς καὶ τὸ **ἐπίρρημα** καὶ **ἀντεπίρρημα** ἀπηγγέλλοντο ὑπὸ τοῦ κορυφαίου, ἡ δὲ **στροφὴ** καὶ **ἀντίστροφος** ὑφ' ὅλου τοῦ χοροῦ, Ἑρμάν., El. Metr. 3. 21. Ὑπάρχουσι πλήρεις παραβάσεις ἐν Ἀχαρν., Ἱππ. καὶ Σφ.

παραβάσκω, = **παραβατέω**, παραβάτης εἰμί, ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευεν, Ἄντιφος αὖ παρέβασκε Ἰλ. Λ. 105.

παραβατέον, ῥηματ. ἐπίθετ., δεῖ παραβαίνειν, Ἀριστέας 8.

παραβᾰτέω, = **παραβάτης εἰμί**, τινι, «ἐξαιματτομένων (τῶν ἵππων) ἐς τὸν δρόμον τῇ μάστιγι ὑπὸ τοῦ Ἀψύρτου· παραβατεῖν γὰρ τοῦτόν φασιν τῷ Αἰήτῃ» Φιλόστρ. Νεώτ. 882· καθόλου, κάθημαι ἢ ἵσταμαι παρὰ τὸν ἡνίοχον, ἐν τῷ ποιητικ. τύπῳ **παραιβ-**, Ἀθήν. 609D.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παραβάτης, ποιητ. **παραιβάτης**, **ου**, ὁ, (παραβαίνω I) ὁ ἱστάμενος πλησίον· κυρίως ὁ πολεμιστὴς ἢ μαχητὴς ὁ ἱστάμενος πλησίον τοῦ ἡνιόχου, ἂν δ' ἔξαν ἐν δίφροισι παραιβάται ἡνιοχοί τε Ἰλ. Ψ. 132· παραιβάτας ἔστησαν ἐς τάξιν ὅρους Εὐρ. Ἱκέτ. 677· ἀναλαβεῖν τοὺς παραβάτας Ξεν. Κύρ. 7. 1, 29, κτλ.· δύο δ' εἰσὶν ἐπὶ τῷ ἅρματι π. πρὸς ἡνιόχῳ Στράβ. 709· — τὸ Ἀττικ. ὄνομα ἦτο ἀποβάται κατὰ τὸν Διον. Ἁλ. 7. 73· — θηλ. **παραιβάτις**, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 754. **2)** οἱ παραβάται ἐν Πλουτ. Αἰμ. 12, ἦσαν ψιλοὶ στρατιῶται (velites) θέοντες πλησίον τῶν ἱππέων, πρβλ. Λιβάν. 44. 26. **II.** (παραβαίνω II. 1) ὁ παραβαίνων, ἐξαμαρτάνων, ἁμαρτωλός, Αἰσχύλ. Εὐμ. 553 (ἐν τῷ ποιητ. τύπῳ **παρβάτης**)· π. θεῶν Πολέμων παρὰ τῷ Μακροβ. (Σατ. 5. 19, 29).

παραβᾰτικός, ἡ, ὁν, ὁ ἀνήκων εἰς παραβάτην ἢ διατεθειμένος εἰς παράβασιν, Ὠριγέν.· — Ἐπίρρ. **παραβατικῶς** ἔχω τινός, εἶμαι διατεθειμένος νὰ παραβῶ τι, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 20, 14. **II.** ὁ ἀνήκων εἰς τὴν παράβασιν (III), **παραβατικὰ μελύδρια** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ 1257.

παραβάτις, ποιητ. **παραιβάτις**, **-ιδος**, θηλ. τοῦ **παραβάτης**, ὃ ἴδε. **II** γυνὴ παρακολουθοῦσα τοῖς θερισταῖς, Θεόκρ. 3. 32.

παραβᾰτός, ποιητ. **παρβατός**, **όν**, δν δύναταί τις νὰ παραβιάσῃ ἢ νὰ ἀφετήσῃ, Διὸς οὐ παρβατός ἐστι φρήν Αἰσχύλ. Ἱκ. 1049· κράτος δ', ὅτῳ κράτος μέλει, **παραβατὸν** οὐδαμᾷ πέλει Σοφ. Ἀντ. 874.

παραβᾰφή, ἐς, = **παραλουργής**, Ἡσύχ.· **παράβαφος**, **ον**, Φώτ. ἐν λέξ. παραλουργές.

παραβεβάσθαι, ἀπαρ. παθ. πρκμ. τοῦ **παραβαίνω**.

παραβεβλημένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθητ. πρκμ. τοῦ **παραβάλλω**. = **παραβεβλάβθην**, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 936. **II.** ἀπερισκέπτως, ἀνοήτως, Πολυδ. Γ', 136.

παραβεβυσμένως, Ἐπίρρ., πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **βύζην**, Σχόλ. εἰς Λουκ. Λεξιφάν. 2.

παράβημα, τό, ἕτερον βῆμα παρὰ τὸ κυρίως (ἅγιαν) βῆμα, Ἀλλάτ., ἴδε Δουκάγγ.

παραβιάζομαι· μέλλ. **-άσομαι**, ἀποθ.· — πράττω τι διὰ τῆς βίας παρὰ φύσιν καὶ παρὰ νόμον, Ἑβδ. (Δευτερ. Δ', 43)· — μεταχειρίζομαι βίαν, περί τινος Πολύβ. 26. 1, 3. **II**, μετ' αἰτιατ., π. τὸν χάρακα, ἐκβιάζω τὸ χαράκωμα, κυριεύω διὰ τῆς βίας, ὁ αὐτ. 22. 10, 7· π. τινα, ἐξαναγκάζω τινά, Εὐαγγ. κατὰ Λουκ. κδ', 29, Πλάτ. Ἀποστ. ιε', 15· μύθους π. καὶ διαστρέφειν Πλούτ. 2. 19Ε, πρβλ. τὸν αὐτὸν ἐν Λυκούργ. 6.— Τὸ ἐνεργ. παρὰ Βυζαντίνοις.

παραβίας, **ου**, ὁ, (ἡ **παραβίη**, ἡ) ποτόν τι παρασκευαζόμενον ἐκ κέγχρου καὶ κονύζης, Ἑκαταίου Ἀποσπ. 123 (παρ' Ἀθην. 447D).

παραβιασμός, οῦ, ὁ, τὸ παραβιάζεσθαι, Πλούτ. 2. 1097F.

παραβιβάζω, ἀπομακρύνω, ἄγω, κύριος παρεβίβασε τὸ ἁμάρτημά σου, οὐ μὴ ἀποθάνῃς Ἐβδ. (Β' Βασιλ. ΙΒ', 13).

2) θεατρίζω κερτομῶ, ἐμπαίζω, Λατιν. traduco, ἐγέλων μᾶλλον καὶ παρεβίβαζον ἡμᾶς τοὺς ἀπὸ τῆς πόλεως Νικήτ. Χων. σ. 785, 27, ἐκδ. Βεκκ.

"**παραβιβάζω**· διασκέδάζω, Καλλίμ. καὶ Χρυσορ. στ. 1819, 2038, ἐκδ. Α.— Κατὰ ταύτην τὴν σημασ. οὐχ εὑρηται ἐν τῷ ΘΣ., Συναγωγῇ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

παραβίβασμα, τό, διασκέδασις, Καλλίμ. καὶ Χρυσορ. στ. 2039. Ἐκδ. Α.

παραβιβασμός, ὁ, = **παραβίβασμα**, Καλλίμ. καὶ Χρυσορ. στ. 975.

παραβίη, ἡ, ἴδε **παραβίας**.

παραβλάπτω, βλάπτω ἐμμέσως, ἐπιφέρω βλάβην, Ξεν. Ἐφέσ. 4. 2, Γαλην.

παραβλαστάνω· μέλλ. **-βλαστήσω**, βλαστάνω πλησίον, βλαστάνω ὡς παράβλάστημα, Ἱππ. 401. 8, Πλάτ. Πολ. 573D, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 11, 11. **II**, μετ' αἰτιατ., φύω ὡς παραφυάδας, τὰς κακίας Θεμίστ. 360B.

παραβλάστημα, τό, παραφυάς, «παραβλάσταρον», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 9, 2· οὕτω **παραβλάστη**, ἡ, αὐτόθι 1. 2, 6.

παραβλάστησις, ἡ, παραβλάστημα, Θεοφράστ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 1, 8.

παραβλαστητικός, ἡ, ὄν, ἔχων τάσιν πρὸς βλάστησιν παραφυάδων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 3· τὸ παραβλαστικὸς εἶναι πιθανῶς ἡμαρτημένον ἐν τῷ π. Φυτ Ἱστ. 1. 3, 3., 1. 5, 1., 1. 6, 5, κ.ἀλλ.

παράβλαψις, **εως**, ἡ, βλάβη, Boisson. Anecd. 2. 391.

παράβλεμμα, τό, βλέμμα πλάγιον, λοξόν, Πολυβ. Β', 56.

παραβλέπω· μέλλ. **-ψω**, βλέπω πλαγίως, ρίπτω πλάγιον βλέμμα, Ἀριστοφάν. Βάτρ. 409· π. θατέρῳ (ἐξυπ. ὀφθαλμῷ) βλέπω ὑπόπτως διὰ τοῦ ἑνὸς ὀφθαλμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 497· ἀλλὰ καί, βλέπω κρυφίως διὰ τῆς γωνίας τοῦ ὀφθαλμοῦ, λοξῶς, ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 498· ἀντίθετ. τῷ **ἀτενίζω**, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 12· τῷ ὀφθαλμῷ π. καὶ δεινὸν βλέπορκε, ἀπέβλεψε λοξῶς, Νικόστρ. παρὰ Στοβ. 427. 15. **2)** βλέπω κακῶς, Λουκ. Νεκυομαντ. 1. **II.** ὡς καὶ νῦν, παραβλέπω, τί τἀλλότριον .. κακὸν ὀξυδερκεῖς, τὸ δ' ἴδιον παραβλέπεις; Κωμικ. Ἀνών. 291, πρβλ. Πολύβ. 6. 46, 6· καταφρονῶ, Ἡσύχ. ἐν λ. **ὑπερορᾷ**.

παραβλέπων· «στραβός» Ἡσύχ.

παραβλεψις, ἡ, τὸ βλέπειν πρὸς τι κρυφίως ἢ πλαγίως, Πλούτ. 2. 521D.

παραβλήδην, Ἐπίρρ. (παραβάλλω) πλαγίως, εἰρωνικῶς, κερτομίοις ἐπέεσσι π. ἀγορεύων Ἰλ. Δ. 6 (ὡς τὸ παραίβολα κερτομέειν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 56)· πρβλ. **παραβάλλω** VI· — ἕτεροι ἑρμηνεύουσιν «ἐξ ἀντιβολῆς, ἢ παραλογιστικῶς, ἢ ἐξ ἀποκρίσεως», εἰς ἀντίρρησιν ἢ ἀπόκρισιν, ὡς μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ὁ Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 448, Γ. 107, ἔνθα ἴδε Σχολιαστ., πρβλ. Ὀππ. Ἁλ. 2. 113. **2)** ἐν παραβολαῖς, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 16, 25. **II**, παραλήλως, Ἄρατ. 535. — Καθ' Ἡσύχ.: «παραβλήδην· ἀπαιτητικῶς· παραλογιστικῶς. ἐξ ἀντιβολῆς παραβάλλοντες».

παράβλημα, τό, (παραβάλλω) τὸ τοῖς ζῴοις εἰς τροφὴν παρατιθέμενον, Εὐστ. 1406. 25. **II.** ὅ,τι κρέμαται πρό τινος ὅπως καλύψῃ, ἢ προφυλάξῃ αὐτό, μάλιστα εἶδος σκεπάσματος ἐν εἴδει θώρακος, δι' οὗ ἐκάλυπτον τὰς πλευρὰς τῶν πλοίων, πάντα δὲ παρασκευασάμενος ὡς ἐς ναυμαχίαν, καὶ τὰ παραβλήματα παραβαλὼν Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 22· πρβλ. **παράρρυμα**.

παραβλής, **ῆτος**, ὁ, ἡ, παράφρων, Μανέθων 6. 560· κ. ἀλλ.· **παραπλήξ**.

παραβλητέος, **α**, **ον**, ὅστις πρέπει νὰ παραβληθῇ ἢ συγκριθῇ, τινί Πλουτ. Κίμων 3. **II. παραβλητέον**, πρέπει τις νὰ παραβάλῃ ἢ συγκρίνῃ, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 168Δ. **2)** πρέπει τις νὰ βάλῃ ἐμπρός, νὰ δώσῃ, βοῖ τροφὴν Γεωπ. 17. 19, 2. **3)** πρέπει τις νὰ διαιρέσῃ, Νικομ. Ἀριθμ. σ. 150.

παραβλητικός, ἡ, **όν**, ἁρμόδιος εἰς παραβολήν, «ὁ παραβάλλων» Ἡσύχ.— Ἐπίρρ. **παραβλητικῶς**, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 525.

παραβλητός, ἡ, **όν**, δν δύναταί τις νὰ παραβάλῃ, νὰ συγκρίνῃ, Πλουτ. Αἰμίλ. 7, κτλ.

παραβλύζω· μέλλ. **-ύσω**, ἀποπτύω, ἐξεμῶ, «εἴ ποτε ἠττηθεὶς οἴνου καὶ παραβλύσας τὸ περιττόν, εἶτα ὕπνου μέτοχος γένοιτο» Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **παραβλύσας**· μετὰ γεν. διαιρετ., π. τοῦ οἴνου ἐν τῷ ὕπνῳ Φιλόστρ. 796· πρβλ. **ἀποβλύζω**.

παραβλώσκω, ποιητικ. πρκμ. **παρμέμβλωκα**, συναδεύω τινά, βαδίζω πλησίον αὐτοῦ, μάλιστα ὅπως ὑπερασπίσω αὐτόν, παραστατῶ, τῷ δ' αὖτε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη αἰεὶ παρμέμβλωκε Ἰλ. Δ. 11· ἡ γὰρ οἱ αἰεὶ μήτηρ παρμέμβλωκεν Ω. 73.

παραβλῶψ, **ῶπος**, ὁ, ἡ, ὁ διεστραμμένας ἔχων τὰς ὄψεις, ὁ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλοίθροος, **παραβλῶπές τ' ὀφθαλμὼ** Ἰλ. Ι. 503, πρβλ. Ἀνθ. Π. 11. 361· δεικνὺς τοὺς παραβλῶπας ἐκείνους αὐτοῦ ὀφθαλμούς, τὰ ἀλλοίθροα ἐκεῖνα μάτια του, Λουκ. πρὸς Ἀπαΐδ. 7. (Ἐκ τοῦ **παραβλέπω**, ὡς τὸ **κλῶψ** ἐκ τοῦ **κλέπτω**).

παραβοάω· μέλλ. **-ήσομαι**, βοῶ, κραυγάζω παρά τι, οὐ γάρ πω ἦν ῥήτωρ, ἀλλ' ἔτι συκοφάντης τῶν παραβοώντων παρὰ τὸ βῆμα Δημ. 1359. 16.

παραβοήθεια, ἡ, πρόσθετος βοήθεια, ἐπικουρία, αἱ τῶν ἔργων π. Πλάτ. Νόμ. 778Δ· αἱ π., ἐπικουρίαι ἐν πολέμῳ, Πολύβ. 2. 5, 2, κλ.

παραβοηθέω, ἔρχομαι εἰς ἐπικουρίαν, εἰς βοήθειαν, τινι Θουκ. 1. 47, Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 4· πρός τινα, ἐναντίον τινός, Πολύβ. 2. 54, 10 — ἀπολ., ἔρχομαι πρὸς βοήθειαν, ὅπως σώσω τινά, Ἀριστοφ. Ἱππ. 257, Θουκ. 3. 22, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 6. **2)** ὡς τὸ ἀντιβοηθέω, Πλάτ. Πολ. 572Ε.

παραβοήθημα, τό, βοήθεια, ἐπικουρία, Ἀρχ. Μαθ. 57.

παραβολάδην, ποιητικ. παρθ., = **παραβλήδην** II, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 936, Ἄρατ. 318, 525.

παραβολεύομαι, ἀποθ., ἀποτολμῶ, ῥιψοκινδυνεύω, ἐκτίθεμαι (εἰς κίνδυνον), ὡς τὸ παραβάλλομαι, π. τῇ ψυχῇ Ἐπιστ. πρὸς Φιλιππ. δ', 30· κοινῶς: **παραβουλ-**· «παραβολεύεσθαι συμμαχίᾳ τούς ὑπὲρ φιλίας κινδύνους» Olbiae lit. IPE. II, 21. 28.

παραβολή, ἡ, (παραβάλλω) τὸ παραβάλλειν, παράθεσις, Πλάτ. Φίληβ. 33Β· π. καὶ σύγκρισις Πολύβ. 1. 2, 2· ἐν παραβολῇ, κατὰ παράθεσιν, Ἀριστ. Τοπ. 1. 10, 5, πρβλ. 8. 1, 15· ἐκ παραβολῆς ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 3. 19, 5. **2)** σύγκρισις παράδειγμα, ἀναλογία, τὴν π. ἁπρεπῆ πεποιῆσθαι Ἰσοκρ. 280Δ· παραβολὴ δὲ τὰ Σωκρατικά, οἷον εἴ τις λέγοι ὅτι οὐ δεῖ κληρωτοὺς ἄρχειν· ὅμοιον γὰρ ὥσπερ ἂν εἴ τις τοὺς ἀθλητὰς κληροίη μὴ οἱ δύνανται ἀγωνίζεσθαι, ἀλλ' οἱ ἂν λάχωσιν, ἢ τῶν πλωτήρων ὃν τινα δεῖ κυβερνᾶν κληρώσειεν ὡς δέον τὸν λαχόντα, ἀλλὰ μὴ τὸν ἐπιστάμενον Ἀριστ. Ρητ. 2. 20, 4 (καὶ σαφῶς διακρίνει τὴν παραβολὴν ἀπὸ τοῦ λόγου, δηλ. ἀπολόγου ἢ μύθου)· οὕτως ἐκ τῶν θηρίων ποιεῖσθαι τὴν π. ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 2. 5, 24. **3)** ἐν τῇ Καινῇ Διαθ. παροιμία λέγεται πλασιόν τι διήγημα, ὅπερ περιέχει ἠθικήν τινα ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θρησκευτικὴν διδασκαλίαν. **4)** παροιμία, Ἐβδ. (Ἰεζεκιὴλ ΙΗ', 2), Εὐαγγ. κ. Λουκ. δ', 23· ἐπὶ κακῆς σημασίας, εἰς π. ἐν τοῖς ἔθνεσιν Ἐβδ. (Ψαλμ. ΜΓ', 14, Σοφ. Σολομ. Ε', 3). **II.** ἡ πλησίον ἀλλήλων κίνησις, **παραβολαὶ ἀλλήλων**, ὡς ἐν περιπλόκῳ τινὶ χορῷ, Πλάτ. Τίμ. 40C· ἐκ παραβολῆς [νεῶν] μάχεσθαι, μὲ πλευρὰν πρὸς πλευράν, Πολύβ. 15. 2, 13, Διόδ. 14. 60. **III.** πλαγία διεύθυνσις, πλαγιότης, λοξότης, διὰ πολλῶν ἐλιγμῶν καὶ π. Πλουτ. Ἀρατ. 22. **IV.** ἡ προέκτασις ἢ προβολή, τοῦ ἡλίου Μάξιμ. Τύρ. 17. 9. **V.** τὸ βιψοκινδυνεύειν ἢ ἀποτολμᾶν, Σχόλ. εἰς Θουκ. 1. 131. **VI.** διαίρεσις, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν πολλαπλασιασμόν, Ἀριθμ. **VII.** ἡ φέρουσα τὸ ὄνομα τοῦτο κωνικὴ τομή, parabola, ἐπειδὴ ὁ ἄξων αὐτῆς εἶναι παράλληλος τῇ πλευρικῇ ἐπιφανείᾳ τοῦ κώνου, Ἀρχ. Μαθ. **2)** παρὰ τῷ Εὐκλ., παραλληλόγραμμον ἐφηρμοσμένον ἐπὶ εὐθείας γραμμῆς. **VIII.** = **παράβολον** (ἴδε ἐν λέξ. παράβολος ΙΙΙ), Ἀριστ. Οἰκ. 2. 16, 3, μετὰ διαφόρ. γραφῆς: **παράβολον, -βόλιον.**

παραβολικός, ἡ, όν, ὁ ἐν παραβολῇ, Κλήμ. Ἀλ. 804, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 62.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Κλήμ. Ἀλ. 946.

παραβόλιον, τό, ἴδε **παράβολος** ΙΙΙ.

παραβολοειδής, ές, ὁ χρησιμεύων πρὸς παραβολήν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 152.

παράβολον, τό, ἴδε **παράβολος** ΙΙΙ.

παράβολος, ποιητ. **παραίβ-**, ον· (παραβάλλω)· **I.** ὁ παρέργως ῥιφθεὶς εἰς τὸ μέσον, ἀπατηλός, ἴδε ἐν λέξ. **παραβλήδην**. **II.** ὁ ἐκθέτων ἑαυτὸν ἢ τὰ ἀνήκοντα εἰς αὐτὸν εἰς κίνδυνον· ὅθεν, **1)** ἐπὶ προσώπων, τολμηρός, βιψοκίνδυνος, παράτολμος, ἀπερίσκεπτος, Ἀριστοφ. Σφ. 192· πρὸς κινδύνους παραβολώτατος Ἀππ. Ἐμφύλ. 2. 149· φιλοκίνδυνος καὶ π. ἐν ταῖς μάχαις Διόδ. 19. 3· οὕτως, ἐπίρρ. **-λως**, παρατόλμως, ἀπερισκέπτως, Λατ. projecta audacia, παραβόλως πλεῖν Μένανδρος ἐν Ἀδηλ. 97· π. κινδυνεύειν, χρῆσθαι τῷ πολέμῳ, ἀγωνίζεσθαι, κτλ., Πολύβ., Πλούτ., κλ. **2)** ἐπὶ πραγμάτων καὶ πράξεων, ἐπικίνδυνος, κινδυνώδης, ἔργον Ἡρόδ. 9. 45· π. καὶ χαλεπὸν Ἰσοκρ. 126Δ· π. καὶ καλὰ ἔργα Πολύβ. 18. 36, 1· πρᾶξις ἀνέλπιστος καὶ παραβολωτάτη Διόδ. 20. 3· ἡ τόλμα καὶ τὸ π. τοῦ ἀνδρὸς Πολύβ. 3. 61, 6· — ὡσαύτως, π. ὁδοί, τόποι, ἐπικίνδυνοι, κτλ., Ἡράκλειτ. ἐν Galoi Mythogr. σ. 76, Πολύβ.· τὰ παράβολα, τολμηραὶ μεταφοραί, Λογγῖνος 32. **III.** ὡς δικανικὸς ὅρος, **παράβολον**, τό, παρακαταθήκη ἢ προκαταβολὴ γινομένη εἰς δικαστικὰς ὑποθέσεις ἐφέσεως, χρησιμεύουσα ὡς ἐνέχυρον ἢ ἐγγύησις διὰ τὸ πρόστιμον ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας, Ἀριστ. Ἀποσπ. 416, πρβλ. Οἰκ. 2. 16, 3· παράβολιον εἶναι μεταγενέστ. τύπος, Πολυδ., Φρύνιχ. 238· πρβλ. **παρακαταβολή, παρακαταθήκη.** **IV.** παρυφὴ ἱματίου, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 41.

παραβομβέω: μέλλ. **-ήσω**, βομβῶ πλησίον ἢ συμφώνως πρός τι, ἡ χορδὴ π. τῷ μέλει Συνέσ. 62D — Παθ., καταπληφαίνομαι ἀκούων τι συνεχῶς, τοῖς τοιούτοις δεινοῖς πανταχόθεν παραβομβούμενοι Ἀγάθ. 29B.

παραβόσκημα πυρός, παρανάλωμα, Οἱ μετὰ Θεοφάν. (Ι, 21), σ. 35, ἔκδ. Β.

παραβόσκω, παρατρέφω, τρέφω προσέτι, Ἕρμιππος παρ' Ἀθην. 642E.

παραβουκολέω, ὡς τὸ **παραπλανάω**, δι' ἀπάτης παρεκτρέπω τινὰ τῆς ὁδοῦ, ἐξαπατῶ, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 211G.

παραβουκολίζω, ἡμαρτημένον ἀντὶ **παραυλίζω**, Λυκόφρ. 1094, ἔνθα νῦν **παραυλίξει** ἀντὶ τοῦ **παρβουκολίξει**.

παραβουλεύομαι, ἴδε **παραβολ-**.

παραβουλία, ἡ, κακὴ βουλή, ἀπιστία, προδοσία, Μαχαιρᾶ Χρονικ. Κύπρου ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Β', σελ. 355.—Πρβλ. τὴν Πινδαρικὴν λέξιν **ἐπιβουλία**.

παράβουλος, ὁ, κακόβουλος, ἄπιστος, προδότης, Μαχαιρᾶ Χρονικ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Β', σ. 356.

παραβραβεύω, ἐκφέρω ἄδικον κρίσιν ἐν ἀθλητικῷ ἀγῶνι, Πλούτ. 2. 535C— μεταφορ., διαφθείρω, διαστρέφω, τὴν ἀλήθειαν Ἐκκλ.· παραβεβραβευμένα κρίματα Πολύβ. 24. 1, 12.

παραβραχύ, Ἐπίρρ. **παρὰ βραχύ**, παρὰ μικρόν, σχεδόν· ἴδε παρὰ Γ. Ι. 5, **βραχύς** Ι.

παραβρύκω, παρασιτῶ, ἐξ οὗ ὄνομα **Παραβρύκιον**, **-οντος**, ὁ, Καλλιφάνης ὁ τοῦ Παραβρύκοντος κληθείς, Ἀθήν. 4C.

παράβυσμα, τό, παραπλήρωμα, «ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς φορτίοις παραβυσμάτων, τουτέστι παραπληρωμάτων» Ἁρποκρ.

παράβυστος, ον, (παραβύω) ἐπὶ αὐλοκόλπου συνδαιτυμόνος, ὅστις ἔρχεται καὶ παρεισδύεται μεταξὺ τῶν δειπνούντων, Τιμάθεος Κωμικ. ἐν «Κυναρίῳ» 1, πρβλ. Ἀθήν. 257A οὕτως, ἐκ παραβύστου καθῆσθαι Πλούτ. 2. 617E· παράβυστος κλίνη, «καὶ δὴ καὶ κλίνη τις ὠνομάζετο γαμική, καὶ ἑτέρα παράβυστος, ἣ καὶ αὐτὴ στρώννυται ἐν τῷ δωματείῳ ὑπὲρ τοῦ τὴν παῖδα μὴ ἀθυμῆσαι, ὡς Ὑπερείδης ἔφη» Πολυδ. Ι', 43· «ἐκαλεῖτο δέ τις ἐν τοῖς νυμφικοῖς δωματίοις καὶ κλίνη παράβυστος, ἧς μέμνηται καὶ Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους» Σουΐδ., Ἁρποκρ. (Ἀποσπ. Ὑπερείδ. 144 Blass).— Καθ' Ἡσύχ.: «παράβυστον· μικρὸν κλινίδιον παρατιθέμενον τῇ μεγάλῃ».

II. ὁ εἰς γωνίαν ἢ παράμερον τόπον ὠσθείς, χωσθείς, τὸ παράβυστον (ἐξυπακ. δικαστήριον), οὕτως ἐκαλεῖτό τι τῶν παρ' Ἀθηναίοις δικαστηρίων, ἐν ᾧ ἐδίκαζον οἱ ἕνδεκα, ὅπερ ἦτο μικρὸν καὶ ἐν ἀφανεῖ τινι χώρῳ, Ἁρποκρ., Λυσ. παρὰ Πολυδ. Η', 121, Παυσ. 1. 28, 8. **2)** μεταφορ., ἐν παραβύστῳ, ἐν γωνίᾳ, ἐν κρυπτῷ, Δημ. 715. 20, Ἀριστ. Τοπ. 8. 1, 17, πρβλ. Hemst. εἰς Λουκ. Νεκυομ. 17.

παραβύω, παραγεμίζω, παρεισάγω, παρεμβάλλω, χώνω, Λουκ. Λεξιφ. 24, Ἀλ. 22· π. ἐς τὴν πλευρὰν τὸν ἀκινάκην ὁ αὐτ. ἐν Τοξ. 58· παραβυόμενος εἰς τὴν ἀκοὴν ὁ αὐτ. ἐν Βίκδ. 13· — Μέσ., ὁ αὐτ. ἐν Ἑταιρ. Διαλ. 12. 2, Ἀνθ. Π. 11. 210.

II. φράττω, στουπώνω, τὰ ὦτα Σίξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 50. [ῠ ἐν Ἀνθ. ἐνθ' ἀνωτ.]

παραβώμιος, ον, ὁ, πλησίον τοῦ βωμοῦ, παρὰ τὸν βωμόν, διάφ. γραφ., ἀκτὰν παραβώμιον ἀντὶ παρὰ βώμιον Σοφ. Ο. Τ. 184· Ὕμνοι π. Φίλων 2. 484, πρβλ. Λουκ. περὶ τῆς Συρίης Θεοῦ 42.

παραγγαρεία, ἡ, πρόσθετος ἀγγαρεία, Βασιλικ. 5. 1, 6, Ἀρμενόπ. 2. 5, 4.

παραγγαρεύω, ἀγγαρεύω τινὰ ἐπὶ πλέον, Ἀρμενόπ. 2. 5, 4.

παρ-αγγελεύς, έως, ὁ, ὁ καταγγέλων, κατήγορος, Γλωσσ.

παρ-αγγελία, ἡ, διαταγὴ διδομένη εἰς τοὺς στρατιώτας, Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 4, ἴδε Πράξ. Ἀποστ. ιϛ', 24, πρβλ. **παραγγέλλω** Π· — τὸ παράγγελμα, Πολύβ. 6. 27, 1. **II.** ἡ πρόσκλησις εἰς τὸ δικαστήριον ἀνθρώπων πρὸς ὑποστήριξιν δίκης διὰ πκντοίων μέσων, καταστρατήγησις, ἐκβιασμός, «ἐξόσκησις ἐπιρρῆς» ὡς λέγουσι νῦν, ὡς οὐδέν ἐστιν ὄφελος .. πολιτείας ἐν ᾗ συγγνώμη καὶ παραγγελία τῶν νόμων μεῖζον ἰσχύουσιν, Δημ. 432. 11 **2)** ἀπουδαρχία, σύστασις φατρίας πρὸς ἐπίδειξιν ἀρχῆς, τὸ Λατ. ambitus, Πλουτ. Κράσσ. 15 (ἴδε Wittenb εἰς 2. 270Cl, Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 21, κτλ. **III.** ὅρισμα κανόνων ἢ παραγγελμάτων, ὑπὸ παραγγελίαν πίπτειν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 2, 4, διδασκαλία, παραγγελία, συμβουλή, Ἱππ. Ὄρκ., Διόδ. 4. 36., 15. 10, Ἔκλογ. 512. 40, Δ' Ἐπιστ. πρ. Τιμ. α', 5. **IV.** κατάλογος στρατολογικός, Εὐαγγ. Ἐκκλ. Ἱστ. 2. 1.

παρ-αγγέλλω, μέλλ. **-ελῶ**, διαβιβάζω παραγγελίαν τινὶ διὰ σημείου ἢ ἄλλου μέσου (ὡς σήμερον διὰ τηλεγράφου) πεύκης (οὕτως ὁ Schütz) παραγγείλασα Μακίστου σκοπαῖς σέλας (λέξ. ὁ Bamberger, μετὰ πολλῆς πιθανότητος, παρηγγάρευσε) Αἰσχύλ. Ἀγ. 289, πρβλ. 294, 316· μνήμην παραγγέλλοντες ὧν ἐκύρασε Εὐρ. Ἱκέτ. 1173. **2)** συχν. ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, δίδω τὸ σύνθημα, ὅπερ διεδιβάζετο ἀπὸ ἀνδρὸς εἰς ἄνδρα, π. τὸ σύνθημα, Λατ. imperium per manus tradere, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 3· πρβλ. **παράγγελμα, παράγγελσις.** **II.** καθόλου, ἐκδίδω διαταγήν, διατάσσω κυρίως ἐπὶ τοῦ στρατηγοῦ, Ἡρόδ. 7, 147, Αἰσχύλ. Πέρσ. 469, κτλ.· π. τινι ποιεῖν τι Ἡρόδ. 3. 147., 4. 89., 9. 53, Ξεν., κτλ., παραλειπομένης τῆς δοτ., Ἡρόδ. 8. 70, κτλ.— Παθ., τὰ παραγγελλόμενα, τὰ στρατιωτικὰ διατάγματα, Θουκ. 2. 11· ἐς τὰ π. ἰέναι ὁ αὐτ. 1. 121, πρβλ. 3. 55· κατὰ τὰ παρηγγελμένα Ξεν. Ἀν. 2. 2, 8. **2)** ἐντέλλομαι, παρακελεύομαι, προτρέπω, παραγγέλλω, οὐχὶ τόσον ἰσχυρὸν ὅσον τὸ κελεύω· π. τινι ποιεῖν τι Σοφ. Φ. 1178, Πλάτ. Φαίδων 116C, κτλ.· τινί τι Εὐρ. Ἱκέτ. 1173, Ἡρακλ. 825· τινὶ τι περί τινος Θουκ. 1. 129· τινὶ ὅπως .. Πλάτ. Πολ. 415B· ἀλλά, π. ὅπως ἄν .., δίδω διαταγὰς νά .., ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 59E· — μετ' αἰτ., πράγματος μόνον, παραγγέλλω, διατάσσω, π. παρασκευὴν σίτου, διατάσσω νὰ ἑτοιμασθῇ σῖτος, Λατ. imperare frumentum, Ἡρόδ. 3. 25· σιτία Θουκ. 7. 43· π. στρατείαν, ὡς τὸ Λατ. indicere, Αἰσχίν. 63. 7., 66. 28· μετὰ συστοιχ. αἰτ., π. παράγγελμα Λυσ. 121. 32· ὡσαύτως, παραγγελίᾳ π. Πράξ. Ἀποστ. ε', 28.— Παθ., τὰ παραγγελλόμενα, διαταγαὶ ἄρχοντος, Ἀριστ. Πολιτ. 4. 14, 4. **3)** ἐπὶ ἰατροῦ, παραγγέλλω, δίδω συνταγήν, τι Ἀριστ. Προβλ. 6. 3. **4)** τὰ παραγγελμένα, παραγγέλματα, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. πρ. Ἀλέξ. 1. 9. **III.** ὡσαύτως παραθαρρύνω, παροτρύνω, μετ' αἰτ., ἵππους Θέογν. 938· π. εἰς ὅπλα, καλῶ εἰς τὰ ὅπλα, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 13. **IV.** καλῶ εἰς βοήθειαν, ἰδίως ἐν Ἀθήναις, προσκαλῶ τοὺς τῆς ἰδικῆς μου πολιτικῆς μερίδος, σχηματίζω φατρίαν, Δημ. 515. 19 (ἴδε πολλὰ Ἀντίγραφα περιήγγελκεν), πρβλ. 1461. 3, Λυσ. 95. 28. κἑξ. **2)** π. τὴν ἀρχήν, σχηματίζω φατρίαν πρὸς κατάληψιν τῆς ἀνωτάτης ἀρχῆς, σπουδαρχῶ, θεσιθηρῶ, ὡς τὸ Λατ. magistratum ambire, Διον. Ἁλ. 11. 61, πρβλ. Πλουτ. Μάρ. 5, κτλ.— ὡσαύτως ἀμεταβ., π. εἰς ὑπατείαν, εἶμαι ὑποψήφιος διὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑπάτου, ὁ αὐτ. ἐν Καίσ. 13, πρβλ. Κάτων. Νεώτ. 8· εἰς τὴν δημαρχίαν Ἀππ. Ἐμφ. 1. 21· ἀκολούθως ἐπὶ ἄλλων πράξεων ἀναφερομένων εἰς τὴν πλήρωσιν νομικῶν τύπων, ἐκ μειρακίων εἰς ἄνδρας παραγγελίας, ἀγγελίας τὴν εἰσαγωγὴν αὐτοῦ εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀνδρῶν, Πολυδ. Β', 10· καὶ παρὰ μεταγεν. ἁπλῶς ἀναγγέλλω τὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄριξίν μου, φθάνω, εἰς τὸν κόσμον Συνέσ. 128B· συχνάκις οὕτω παρὰ Βυζ., πρβλ. **ἀντιπαραγγέλλω, παραγγελία** II, **παρακελεύομαι.** V, διδάσκω, νουθετῶ, Πλούτ. 2. 12D, 210E, κτλ. VI, ἐν τοῖς παυδέκταις ἐπὶ διεζευγμένης γυναικός, ἀναγγελλούσης εἰς τὸν ἄνδρα αὐτῆς ὅτι εἶναι ἔγκυος ἐξ αὐτοῦ· ἂν δὲ οὗτος διεκήρυττεν ὅτι δὲν ἠδύνατο τὸ πρᾶγμα νὰ ἔχῃ οὕτω, τότε αὐτὸς **ἀντιπαρήγγελλεν.** VII, ἐγγράφομαι εἰς τὸν στρατολογικὸν κατάλογον, Εὐκγρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 2. 1.

παρ-άγγελμα, τό, ἄγγελμα διαδιδαζόμενον διὰ πυρσῶν, φλογὸς παραγγέλμασιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 480. II, πρόσταγμα, διαταγή, Ανσ. 121. 34· παράγγελμα ἐχόντων μὴ χωρίζεσθαι παρὰ Δημ. 569. 1· ἀπὸ παραγγέλματος, διὰ προστάγματος, Θουκ. 8. 99· ἐκ π. Πολύβ. 1. 27, 8, κτλ.· διδόναι τὰ παραγγέλματα ὁ αὐτ. 10. 21, 9. III, διδασκαλία, παράγγελμα, συμβολή, Ξεν. Κυν. 13, 19, Ἀριστ. π. Ἐνυπν. 1, 5, Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 1, 18.

παρ-αγγελμᾰτικός, ή, όν, ὁ εἰς παράγγελμα ἀνήκων, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 22· μετὰ διαφ. γραφῆς **-γελτικός.**—Ἐπίρρ. **-κῶς,** Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 204.

παρ-άγγελας, ή, ἐν πολέμῳ, πρόσταγμα, ὅπερ διεβιβάζετο ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἕτερον, Θουκ. 5. 66, Πλάτ. Νόμ. 942B· ἀπὸ παραγγέλσεως πορεύεσθαι Ξεν. Ἀν. 4. 1, 5· πρβλ. **παραγγέλλω, παράγγελμα.**

παρ-αγγελτικός, ή, όν, = **παραγγελματικός,** Εὐσέβ. VI, 964C.

παράγειος, ον, (γῆ) ὁ συχνάζων εἰς τὰ ἁλαθῆ ὕδατα τὰ παρὰ τὴν γῆν, ζῷα παράγεια, ἀντίθετον τῷ πελάγια, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 19, 18.

παραγεμιστός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, «τευθὶς σακτή, ταὐτὸν δ' εἰπεῖν κατὰ τοὺς ἰδιωτίζοντας παραγεμιστὴ» Εὐστ. 261. 17.

παραγένησις, ἡ, παρουσία, «τοιοῦτον Ἐπικούρου τὸ οὐ παραγένησις, ἤτοι ἀποδημία» Εὐστ. 111. 25.

παραγεύω, παρέχω μόνον γεῦσιν πράγματός τινος, φρονήματος παραγεύειν τὸ θῆλυ, παρέχειν ταῖς γυναιξὶ μικρὰν γεῦσιν φρονήματος, ἀνδρείας, Πλουτ. Λυκοῦργ. 14.— Μέσ., γεύομαι ὀλίγον, μόλις, παραγεύσεταί σοι πρῶτον ἡ γραῦς τοῦ ποτοῦ Ἀναξίλας ἐν «Καλυψοῖ» 2· καινοῦ τινος Ἀντιφάνης ἐν Ἀδήλ. 14.

παραγήραμα, τό, γήραμα πέραν τοῦ συνήθους, παραλήρημα ἕνεκα τοῦ γήρατος, «ξεκούτισμα», Γλωσσ.

παραγηράω, μέλλ. **-άσομαι,** παραπολὺ γηράσκω, καταντῶ χρονόληρος, παραληρῶ ὑπὸ γήρως, Αἰσχίν. 89, 28, Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 16, Πολυδ. Β', 16.

παραγίγνομαι, Ἰων. καὶ παρὰ μεταγεν. **-γίνομαι** [ῐ]· μέλλ. **γενήσομαι**· ἀόρ. β' **παρεγενόμην.** Παρευρίσκομαι, μετὰ δοτ. προσ. καὶ πράγμ., καί σφιν παρεγίγνετο δαιτί, παρευρίσκετο εἰς τὸ συμπόσιον αὐτῶν, παρίστατο, Ὀδ. Ρ. 173· μόνον μετὰ δοτ. προσ., π. Σοφοκλεῖ ἐρωτωμένῳ, ἥτο πλησίον του ὅτε ἠρωτᾶτο, Πλάτ. Πολ. 339B, πρβλ. Ἀντιφῶντα 143. 23· μόνον μετὰ δοτικ. πράγματος, π. τῇ μάχῃ, παρευρίσκομαι ἐν .., Πλάτ. Χαρμ. 153C· τῇ συνουσίᾳ ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 172C, πρβλ. Ἡρόδ. 8. 109· ὡσαύτως, π. ἐν τοῖς ἀγῶσι Ἰσοκρ. 243B· ἐν τοῖς λόγοις, ἐν τῇ συνουσίᾳ Πλάτ. Πρωτ. 337A, Συμπ. 173E· ἀπολ., Ἀντιφῶν 118. 21. 2) παραγίγνομαί τινι, ἔρχομαι εἰς τὸ πλευρόν τινος, πλησίον τινός, παρίσταμαι, ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, ὑποστηρίζω, Ἡσ. Θ. 429. 432, 436, Ἡρόδ. 3. 32· μάρτυρες τοῖσι θανοῦσι π. Αἰσχύλ. Εὐμ. 319, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 242 ἐπί τινα, ἐναντίον τινός, Θουκ. 2. 95· μάχῃ .. π. τισι, ὑποστηρίζω ἐν τῇ μάχῃ, ὁ αὐτ. 5. 54, πρβλ. 6. 67. 3) ἐπὶ πραγμάτων, ἐπέρχομαι, προσγίνομαι, π. τινι, Λατ. contingere alicui, ὅθεν καί τις δύναμις παρεγένετο Θουκ. 1. 15, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 2· φόβοι παραγιγνόμενοι τινι Ἰσοκρ. 89A· ἀρετὴ π. θεία μοῖρα Πλάτ. Μένων 99E, πρβλ. 86D, Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 1. 9, 3· ἐπὶ ἐπιστημονικῆς μαθήσεως, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλ. Ὑστ. 1. 1, 1·— ἄπροσ., ᾧ τρόπῳ παραγίγνεται εἰδέναι Πλάτ. Μένων 71A. II, παρουσιάζομαι, ἔρχομαι, τινι Θέογν. 139, Ξενοφ. Κύρ. 4. 1, 14, κτλ.· ὡσαύτως, π. εἰς τόπον Ἡρόδ. 1. 185· π. ἐς ταὐτό, καταντῶ εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, ὁ αὐτ. 2. 4, πρβλ. 1. 32· ἐπὶ τὰς ταφὰς Αἰσχίν. 87. 22.—ἀπολ., φθάνω, ἔρχομαι, καταφθάνω, παρεγένοντο αἱ νῆες Ἡρόδ. 6. 95. 2) φθάνω εἰς ὡριμότητα, ὡριμάζω, ἐπὶ αἴτου, ὁ αὐτ. 1. 193· ἐπὶ τῶν κεράτων τῶν βοῶν, λαμβάνω τελείαν αὔξησιν, ὁ αὐτ. 4. 29. III. **παραγίνομαι ἀπό,** κατάγομαι, «Ἀριστόβουλος Ἀριστοβούλου, μητρὸς δὲ Διαγορίδας τᾶς Κυδία, παραγινόμενος δὲ ἀπὸ Πλατείνας τᾶς Πασία» Ἐπιγρ. Κῶ 495.

παραγιγνώσκω, παρὰ μεταγεν. **-γῑνώσκω**· μέλλ. **-γνώσομαι**· ἀόρ. β' **παρέγνων**·— ἀποφασίζω παρὰ τὸ δίκαιον, πλανῶμαι ἐν τῇ κρίσει καὶ ἀποφάσει μου, παρνοῶ, ὑπὲρ τούτων περὶ αὐτοῦ Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 17· π. τοῦ δικαίου Φιλόστρ. 616.

παρ-αγκᾰλίζομαι, ἐναγκαλίζομαι, λαμβάνω τι εἰς τὰς ἀγκάλας μου, Πολυδ. Β', 139· «παραγκαλιζόμενος ὁ πέπων τὴν ὀμφακίζουσαν, ὁ ὑπέρωρος τὴν ἡλικίαν τὴν ὀρθότιτθον νεᾱνίδα» Νικήτ. Χων. Ἀνδρόν. (ἀμάρτυρον ἐκ τοῦ Θησ. Στεφάνου).

παρ-αγκάλισμα, τό, τὸ ἐν ἀγκάλαις λαμβανόμενον, ἀγαπητόν τι καὶ προσφιλές, ἐρωμένη ἢ σύζυγος, Σοφ. Ἀντ. 650· ὅθεν παρέλαβε τὴν λέξιν ὁ Λυκόφρ. 113, καὶ διώρθωσεν ὁ Δινδ. ἐν Εὐρ. Ἑλ. 242 (χάριν τοῦ μέτρου) ἀντὶ **ὑπαγκάλισμα.**

παρ-αγκιστρόομαι, παθητ., ἔχω ἄγκιστρα, βέλη παρηγκιστρωμένα Πλούτ. 2. 631D, πρβλ. Διόδ. 17. 43.

παρ-αγκωνίζω, κάμπτω τοὺς βραχίονας πρὸς τὰ ἔξω θέτων τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ἰσχίων, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 258A, Φώτ., Σουΐδ.·— Μέσ. ἀπωθῶ διὰ τοῦ ἀγκῶνος, σπρώχνω, τὸν πλησίον Λουκ. Τίμ. 54· ἀλλήλους ὁ αὐτ. ἐν Ἀλ. 34, καθόλου, ὑποσκελίζω, Στράβ. 229· ῥημ. ἐπίθ. **-ιστέον,** δεῖ παραγκωνίζειν, Νικήτ. Εὐγ. 7. 129.

παρ-αγκωνιστής, οῦ, ὁ, ὁ παραγκωνίζων, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 258A.

παράγλουτος, ον, ὁ ἔχων ἰσχνοὺς γλουτούς, Ἱππιατρ. σ. 54, 25.

παραγλύφω [ῠ]· μέλλ. **-ψω,** παραχαράττω, τῶν παραγλυφόντων τὰς σφραγῖδας Διόδ. 1. 78· πρβλ. **παρακόπτω.**

II, ἀποξέω, Ἱππ. περὶ Ἀγμῶν 773, Γαλην. 2, 461, 17.

παραγνᾰθίδιος, ον, ὁ ἐπὶ τῆς γνάθου, ὁ εἰς τὴν παρειὰν ἀνήκων, κόσμος ἵππου Εὐστ. 1324. 39· **τὸ παραγναθίδιον,** = τῷ ἑπομ., ὁ αὐτ. 67. 43.

παραγνᾰθίς, ίδος, ἡ, τὸ ἐπὶ τῆς παρειᾶς καταβαῖνον μέρος τῆς περικεφαλαίας ἢ τιάρας καὶ καλύπτων αὐτήν, Στράβ. 733, Εὐστ. 601. 10, κτλ.

παραγνάμπτω, μέλλ. **-ψω,** κάμπτω πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, λυγίζω πλαγίως, Κόλουθ. 239.

παραγνωρίζω, ὡς καὶ νῦν, κακῶς ἐκλαμβάνω ἢ κρίνω τι, τὰς ἀρετὰς οἱ πονηροὶ ὡς κακίας παραγνωρίζουσιν Θαλασσίου Ἑκατοντάδες σ. 1183D, κτλ.

παρ-άγνυμι, σπάνω εἰς τὸ πλάγιον μέρος ἢ ἐλαφρῶς, Ἱππ. Μοχλ. 866.

παραγονάτιον, τό, τὸ μεταξὺ δύο γονάτων ἢ κόμβων τοῦ καλάμου διάστημα, Συνέσ. 270A.

παρ-άγορά(ζ)ω, μέλλ. **-άσω,** = **παροψωνέω,** Ἄλεξις ἐν «Δρωπίδι» 3.

παρᾱγορέομαι, Δωρ. ἀντὶ **παρηγ-,** Πίνδ.

παρ-αγόρευσις, ἡ, ἀπαγόρευσις, παρακώλυσις, 48. 9, 2· = **ἀρνησις,** Ἡσύχ.

παράγραμμα, τό, τὸ προσπαραγραφόμενον, κατὰ ποῖον νόμον προσπαραγράφοιτ' ἂν τοῦτο τὸ παράγραμμα ἢ ἄλλο τι πλὴν ὁ πατὴρ καὶ ὁ δῆμος; Δημ. 997. 10, πρβλ. Αἰν. Τακτ. 31· τῷ Ἀλεξάνδρῳ παράγραμμα ἦν ἡ πατρὶς Ἀριστείδ. τ. 1, σ. 141, ἔκδ. G. Dind.

παραγραμμᾰτίζω, ἀλλοιῶ λέξιν διὰ τῆς μεταβολῆς γράμματος, ὅθεν ποιῶ λογοπαίγνιον παρὰ γράμμα ἐπί τινος ὀνόματος, ὡς ἀνέπλασσε Πλάτων πεπλασμένα θαύματα εἰδὼς Τίμων παρὰ Διογ. Α. 3. 26· τοιαῦτα λογοπαίγνια ἐκαλοῦντο τὰ παρὰ γράμμα σκώμματα (Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 6), ὡς **κόλαξ** ἀντὶ **κώραξ,** Ἀριστ. Σφ. 45· **Κλωπίδαι** ἀντὶ **Κρωπίδαι** ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 79· **πολυπενθὴς** ἀντὶ **-δενθὴς.** Εὐστ. 130. 14· Caldius Biberius Mero ἀντὶ Claudius Tiberius Nero, Suet. Tib. 42· πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 31, Βατρ. 432, Κικ. Fam. 7. 32, 2. II, διορθῶ γραφήν τινα τοῦ κειμένου μεταβάλλων γράμματά τινα, Στράβ. 41.

παραγραμμᾰτισις, ἴδε **παραγραμματισμός.**

παραγραμμᾰτισμός, ὁ, ἡ ἀλλαγὴ γράμματος, Θύανα καὶ κατὰ ἀναγραμματισμὸν Τύανα Στέφ. Βυζ.· ὡσαύτως **παραγραμμάτισις, εως,** ἡ, Τζέτζ. Ἱστ. 8. 126· **παραγραμματιστρια,** ἡ μεταβάλλουσα ἐν τῇ προφορᾷ τὰ γράμματα, «ἀμφιπόλους βαρβάρους ἔχουσα, παραγραμματιστρίας καὶ ταύτας τῆς Ἑλλάδος φωνῆς» Νικήτ. Χρον. 315D.

παραγραμμίζω, ἴσως: τίθημί τι παράλληλον τῇ γραμμῇ, Φιλόδημος ἐν Usener's Epicurea σ. 128.

παραγράμμως, ἐφθαρμένη γραφὴ ἐν Στοβ. Ἀνθ. 7, 61, ἀντὶ παρ' **Ἀμμωνος.**

παραγραπτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **παραγράφω,** δεῖ τιθέναι παράγραφον, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 153.

παράγραπτος, ἡμαρτημ. γραφὴ παρὰ Σουΐδ. ἀντὶ **παρέγγραπτος,** ἔνθα διωρθώθη νῦν.

παραγραφεύς, ὁ, εἶδος γραφέως ἐν Αἰγύπτῳ, ἴσως ὑπογραφεύς, ὑπογραμματεύς, Πάπυρ. Βερολ. 61, II, 5 (α 200 μ. Χ.).

παραγρᾰφή, ἡ, πᾶν ὅ,τι γράφεται παραπλεύρως, πλησίον, σημείωσις ἐπὶ τοῦ περιθωρίου δηλοῦσα τὸ τέλος τῆς περιόδου, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς παραγραφῆς ἀνάγνωθι, «ὅπερ ἐστὶν ἀπὸ τῆς γραμμῆς ἣν μέχρι νῦν παράγραφον καλοῦμεν» (Ἁρποκρ.), Ἰσοκρ. 322A· «ὁ δ' Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους, οὐδὲ μέχρι παραγραφῆς» φησὶν ἀντὶ τοῦ οὐδὲ μέχρι τινὸς ὡρισμένου χρόνου καὶ παρεγεγραμμένου, ὅ ἐστι περιγεγραμμένου» Ἁρποκρ. ἐν λ. **παραγραφή.**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀρ.στ. Ρήτορ. 3. 8, 6· σημεῖον ὅτι χωρίον τι εἶναι νόθον, ὁ τὰ νόθα ἐπισημηνάμενος τῶν ἐπῶν τῇ παραγραφῇ τῶν ὀβελῶν Δουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκ. 24· ἐν τοῖς δράμασιν ἡ παραγραφὴ ἐδήλου τὴν ἀλλαγὴν τῶν προσώπων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1479, Εἰρ. 443, πρβλ. Νεφ. 653. **2)** παράγραφος, Ἀθήν. 453C, Φώτ. **II.** ἔνστασις τοῦ ἐναγομένου λέγοντος μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην καὶ ἀνυπόστατον τὴν κατηγορίαν, Ἰσοκρ. 371A, πρβλ. 375A· «παραγραφὴ δ' ἦν ἡ αὐτὴ καὶ παραμαρτυρία, ὅταν τις μὴ εἰσαγώγιμον λέγῃ εἶναι τὴν δίκην» Πολυδ. Η', 57, 58· παραγραφὴν παραγράφεσθαι ἢ δοῦναι Δημ. 939. 11., 912. 15, κτλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ: εὐθυδικίαν (ἢ -ίᾳ) εἰσιέναι ὁ αὐτ. 908. 8, πρβλ. 1103. 1· ἡ ἔνστασις αὕτη πρὸς καιρὸν ἀνέτρεπε τὰς θέσεις τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ ἐναγομένου, ὥστε ἐν τῇ παραγραφῇ πρῶτος ὠμίλει ὁ κατηγορούμενος, Δημ. 1103. 11· καὶ ἐλέγετο τὴν π. ἀντιλαγχάνειν, ὁ αὐτ. 976. 14· πρβλ. ἀντιλαγχάνω, παραγράφω 11. 4·— ἡ λέξις παραγραφὴ ἦτο ἐνίοτε ἐν χρήσει σχεδὸν ὡς τὸ **ὑπωμοσία**, ὁ αὐτ. 541. 23. **III.** ἐν τῇ Ρητορικῇ, βραχεῖα περίληψις ὑποθέσεως πρὸ τῆς μεταβάσεως εἰς ἑτέραν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Π. 1, Εὐστ. 107 ἐν τέλ.

παραγράφικός, ή, όν, ὁ κατὰ τὸν τύπον **παραγραφῆς**, (σημασ. II), ὑπόθεσις τοῦ πρὸς Ζηνόθεμιν Παραγραφικοῦ λόγου τοῦ Δημοσθένους· τὸ παραγραφικόν, ἔνστασις τοῦ ἐναγομένου κατὰ τῆς καταγγελίας (γραφῆς), constitutio translativa, Cic. Inv. Rhet. 1. 8, Ρήτ. (Walz) τ. 3. 18., 5. 163. Ἐπίρρ. **-κῶς**, διὰ **παραγραφῆς** (II), ὑπόθεσις εἰς Δημ. λόγον κατ' Ἀνδροτίωνος.

παραγραφίς, ή, εἶδος γραφίδος, Πολυδ. Δ', 18, Γ', 59.

παράγραφος, (ἐξυπ. γραμμή), ἡ, γραμμὴ συρομένη ἐπὶ τοῦ περιθωρίου μετὰ στιγμῆς ἄνωθεν ἑνὸς ὑποδείξη τὴν μεταβολὴν τῶν προσώπων ἐν τῷ διαλόγῳ ἢ τὰ ἀντιστοιχοῦντα μέρη τοῦ χοροῦ ἢ τῆς παραβάσεως, Ἡφαιστ. 133. 135, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 518, κτλ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 370 κἑφ. **II.** =**παραγραφή**, Ἁρποκρ. **III.** ὡς οὐσιαστ., ἐν τῷ μεταγεν. ἑλληνισμῷ, εἶδος μολυβδοκονδύλου δι' οὗ ἔσυρον γραμμάς, Σαλμάσ. Solin. 643. κἑξ.

παραγράφω, μέλλ. **-ψω**, γράφω παραπλεύρως, «εἰς τὸ πλάγιον», πλησίον π. Ἀριστοφ. Σφ. 99·— καθόλου, προσθέτω, ἐπισυνάπτω, ποιῶ προσθήκην, ἰδίως εἰς νόμον, συμβόλαιον καὶ τὰ ὅμοια, τί βεβούλευται περὶ τῶν σπονδῶν ἐν τῇ στήλῃ παραγράψαι; Ἀριστοφ. Λυσ. 513, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 785Δ, Δημ. 1237. 2· π. τὸ ὄνομα παρ' ᾧ κεῖνται αἱ συνθῆκαι Συλλ. Ἐπιγρ. 102. 9·—μάλιστα ἐπὶ πλαστογραφήσεως, ἄλλου πατρὸς ἑαυτὸν παγράφειν Δημ. 1003· ἐν τέλ.· ὑποκάτω παραγράψας Ὑπερείδης ὑπὲρ Εὐξ. 40. **2)** μιμοῦμαι, Schäf. Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 158· πρβλ. **παραφράζω**. **3)** κάμνω σφάλμα κατὰ τὴν ἀντιγραφήν Cobet. N. L. L. σ. 684. **4)** π. τοὺς δανειστάς, ἐξαπατᾶν αὐτούς, Συνέσ. 162C. **II.** Μέσ., μετὰ παθ. πρακτ. ἐν ποικίλαις δικανικαῖς φράσεσι: **1)** παραγράφομαι τὸν νόμον, γράφω τὸν νόμον (ἢ ἐνεργῶ ὥστε νὰ γραφῇ ὁ νόμος) εἰς στήλας παραλλήλως πρὸς τὸ ψήφισμα ὅπερ κατηγορῶ ὡς παράνομον, νόμους ἄλλους παρεδέξηκεν, οὓς οὐ παραγεγράμμεθα διὰ τὸ πλῆθος Δημ. 640. 20, πρβλ. 636. 13· οὕτως ἐν τῷ παθ., οἱ παραγεγραμμένοι νόμοι ὁ αὐτ. 263. 20 (καὶ αὐτόθι Dissen.), Αἰσχίν. 82. 27. **2)** παραγράφομαί τινα διαιτητήν, ἐγγράφω αὐτὸν εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ βιβλίον ὡς .., Δημ. 1013. 4. **3)** ἐν τῇ παρὰ Δημοσθένει μαρτυρίᾳ, Δημ. 549 ἐν τέλ., ἐν τῷ χωρίῳ, Δημοσθένει δὲ τὴν γραφὴν τοῦ φόνου παραγράφασθαι, ἢ ἡ λέξις εἶναι = γράψασθαι, ἢ πρέπει νὰ σημαίνῃ, εἰσάγω ψευδῆ κατηγορίαν. **4)** παραγραφὴν παραγράφεσθαι μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι [τὴν δίκην], ἐγείρειν ἐνστάσεις περὶ τοῦ ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς (ἴδε **παραγραφὴ** II), Δημ. 939. 11, πρβλ. 882, 1· π. περί τινος ὁ αὐτ. 985. 1· καὶ ἀπολ. παραγράφεσθαι, ὁ αὐτ. 984. 2, πρβλ. Ἰσοκρ. 371B — ἐνίοτε ὡσαύτως, κάμνω αἴτησιν ἀναβολῆς ἢ παρατάσεως τῆς δίκης, ὡς τὸ **ὑπόμνυσθαι**, Δημ. 1151. 2., 1153, 5. **5)** βάλλω νὰ ἀντιγραφῇ τι, ὁ αὐτ. 636. 14. **6)** σύρω γραμμὴν ἄνωθέν τινος, ἐξαλείφω, διαγράφω, Ἀριστείδ. 2. 246, Καλλίστρ. 905 (διάγ. γραφ. περι-)· καὶ ἐν τῷ παθ., τὰ φιλάνθρωπα παρεγράφη Πολύδ. 9. 31, 5· πρβλ. **περιγράφω**. **7)** ἀπορρίπτω, Φώτ.· οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 907.

παραγράψιμος, ον, καθ' οὗ δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἔνστασις, ἀπορρίψιμος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 170.

παρ-αγρυπνέω, ἀγρυπνῶ ἐπιμελῶς, Γρηγ. Νύσσ.· — παθητ. Ὀνησάνδρ. Στρατηγ. 141, 7.

παράγυιος, ον, ὁ ἔχων διάστροφα μέλη, Ρήτορες (Walz) τ. 3. 663.

παραγυμνάζω, γυμνάζω ἐν παρέργῳ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σελ. 777Α.

παράγυμνος, ον, σχεδὸν γυμνός, Διογ. Λ. 2. 132.

παραγυμνόω, σχεδὸν γυμνώνω, ἐνθέτως, Δίων Κ 49. 6.

2) μεταφ., ἀπογυμνῶ, ἀποκαλύπτω, τὸν πάντα λόγον Ἡρόδ. 1. 126, πρβλ. 8. 19., 9. 44· τὴν ἀλήθειαν Κλήμ. Ἀλ. 63· παρεγυμνώθη διότι .., Πολύβ. 1. 80, 9. — Καθ' Ἡσύχ.: «παραγυμνῶσαι· φανεροποιῆσαι».

παραγύμνωσις, ή, γύμνωσις, ἀπογύμνωσις, τοῦ σώματος Κλήμ. Ἀλ. 199.

παραγύρως, λέξ. ἀσαφοῦς σημασίας, ἴσως σημαίνει, παρὰ τὸν γῦρον, ἢ ὀλόγυρα, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **διαμπερές**.

παρ-άγω, μέλλ. **-ξω**, ὁδηγῶ πλησίον ἢ ἔξωθεν τόπου τινός, μετ' αἰτ. τόπου, Ἡρόδ. 4. 158., 9. 47· πάραγε πτέρυγας, πλησίον καὶ παρέρχου, Εὐρ. Ἴων 166 — παρὰ μεταγεν. Ἱστορικοῖς, π. θριαμβον, Λατιν. triumphum ducere, Ἀππ. Μιθρ. 117, Ἐμφυλ. 2. 101· ἐπὶ πρασώπου, ἐν θριάμβῳ παράγεσθαι Πλουτ. Καῖσ. 55. **2)** ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, φέρω τοὺς ἄνδρας ἀπὸ τῆς πλευρᾶς εἰς τὸ μέτωπον, παρατάττω αὐτοὺς ἀπὸ στήλης εἰς γραμμήν, π. τοὺς ἐπὶ κέρως πορευομένους .. εἰς μέτωπον Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 22, πρβλ. Κύρ. 2. 3, 21, Ἀν. 4. 6, 6· τὰς τάξεις εἰς τὰ πλάγια αὐτόθι 3. 4, 14· ἔξωθεν τῶν κεράτων αὐτόθι 21· πρβλ. **παραγωγὴ** I. 2. **3)** φέρω περιξ ἢ ἐμπρός, ἀγκῶνα ἐπὶ ἢ παρὰ τὸ στῆθος, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 780. **II.** ὁδηγῶ κατὰ πλαγίας τῆς ὁδοῦ, παροδηγῶ, παραπλανῶ, ἀπατῶ, Λατ. seducere, Πινδ. Π. 11. 40 π. τινα μύθοις, λόγοις ὁ αὐτ. ἐν Ν. 7. 34, Θουκ. 1. 91· π. τινὰ εἰς ἄρκυας Ἄτα Αἰσχύλ. Πέρσ. 99· π. ἀπάτῃ Θουκ. 1. 34· ψεύδεσι Πλάτ. Πολ. 383Α· π. καὶ φενακίζειν Δημ. 604. 4. — Παθ., φόβῳ παρηγόμην Σοφ. Ο. Τ. 974· νέοις παραχθεὶς Εὐρ. Ἱκέτ. 232· ἀπάτῃ π. ὑπό τινος Θουκ. 1. 34· πρβλ. **παραγωγὴ** II. 1. **2)** καθόλου, παροτρύνω, προτρέπω εἴς τι πρᾶγμα, ἐς τι Εὐριπ. Ι. Τ. 478· τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακοῦ τινος, Θέογν. 401, Ἀρχίλ. 64· — Παθ., παρακινοῦμαι, φέρομαι εἴς τι, πείθομαι, οἷοι θυσίαις τε καὶ εὐχωλαῖς παράγεσθαι Πλάτ. Πολ. 365Ε, πρβλ. Νόμ. 885D, C· μετ' ἀπαρ., παρηγμένοις μισθοῖς εἰργάσθαι τι Σοφ. Ἀντ. 294, πρβλ. Θουκ. 2. 64, Bornem. εἰς Ξεν. Ἀπομν. 4. 8, 5. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, ὁδηγῶ κατὰ μέρος, δίδω ἄλλην διεύθυνσιν, μεταβάλλω τὴν διεύθυνσίν τινος, τὰς μοίρας Ἡρόδ. 1. 91· π τοὺς νόμους ἐπί τι, διαστρέφω τοὺς νόμους πρός τινα σκοπόν, Πλάτ. Πολ. 550D, πρβλ. Ἰσοκρ. 87. 33· οἱ θεοὶ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων τὴν διάνοιαν π. Λυκοῦργ. 159. 20· π. τὴν ἀλήθειαν Φιλοστρ. Ἐπιστ. 20·— Παθ., τὰ γράμματα παρῆκται, ἐκ τῆς πολυκαιρίας, Παυσ. 6. 19, 5. **4)** μεταβάλλω ἐπ' ὀλίγον, ἐπὶ μεταβολῆς γράμματος ἐν τῇ ἐτυμολογίᾳ λέξεώς τινος, Πλάτ. Κρατ. 398C, D, 400C, Πλούτ. 2. 354D· π. τι ἀπό τι ἐκ τινος, παρά τι, ἐτυμολογῶ, παράγω, Ἀπολλ. Δύσκ. **III.** φέρω καὶ τοποθετῶ πλησίον ἄλλων, παρουσιάζω, εἰσάγω (πρβλ. παρὰ Β. ΙΙ. 3), ἐς μέσον Ἡρόδ. 3. 129· εἰς τὸ μέσον Πλάτ. Νόμ. 713Β· εἰς ὑμᾶς Ἀντιφῶν 125. 35· π. εἰς τὸν ὄχλον, φέρω ἐ ὤπιον τοῦ λαοῦ, Λυσ. 132. 38, πρβλ. Θουκ. 5. 45· εἰς τὸ δικαστήριον, ἐνώπιον τῶν δικαστῶν, Δημ. 805. 14· ἐντεῦθεν, π. γραφὴν Ἀντιφῶν 118. 27· ὡσαύτως, παρουσιάζω ὡς μάρτυρα, κτλ., τὸν ἥκοντα παρήγαγον Δημ. 285. 5· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Πλάτ. Νόμ. 836Ε. **5)** φέρω ἐπὶ τῆς σκηνῆς, εἰσάγω, παρουσιάζω, Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 1. 536 οἵους οἱ κωμῳδοδιδάσκαλοι π. ἀγροίκους Ἀριστ. Ἠθικ. Ε. 3. 2, 5. **2)** εἰσάγω, μετά τινος ἐννοίας μυστικότητος, ἄνδρας π. ἔσω Ἡρόδ. 5. 20.— Παθ., εἰσέρχομαι λάθρα, παρεισάγομαι, π. γὰρ ἐνέρων δολιόπους ἀρωγὸς εἴσω στέγας Σοφ. Ἠλ. 1391· ἐπὶ πραγμάτων, τὸ ὕδωρ ὀρύγμασιν καὶ τάφροις εἰς τὸ πεδίον π Πλουτ. Κάμιλλ. 4. **IV.** ἐξακολουθῶ, παρατείνω, τὴν πρᾶξιν Διόδ. 18. 65· π. τὸν χρόνον, διέρχομαι, «περνῶ», Πλουτ. Ἀγις 13, κτλ.· ἴδε κατωτ. Β. ΙΙΙ·— ὡσαύτως πειθοῖ καὶ λόγῳ π. ἀνάγκην, ἀποτρέπω, Πλουτ. Φωκ. 2. **V.** διευθύνω, ὁδηγῶ ἔδω καὶ ἐκεῖ, ὁ αὐτ. 2. 981Α. **VI.** ἐξάγω, συνάγω, συμπεραίνω, ἀπὸ τῶν ἀτελεστέρων τελειότερα Ἰαμβλ. Μυστ. σ. 153 Parthey, πρβλ. Γεωπ. 9. 1, 1.—Παθ., ὁ ἀνδριὰς .. παράγεται οὐ ξύλον, ἀλλὰ ξύλινος, καλεῖται διὰ παραγώγου ὀνόματος, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 7. 12, **B.** ἀμεταβ., παρέρχομαι, διαβαίνω, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 44, Πολύβ. 5. 18, 4, κτλ.· τοῖς παράγουσι χαίρειν Συλλ. Ἐπιγρ. 2129.

2) παρέρχομαι, ἐκλείπω, Δ' Ἐπιστ. π. Κορ. ζ', 31· οὕτως ἐν τῷ παθ., Δ' Ἐπιστ. Ἰω. 6', 8 καὶ 17. **II.** φθάνω εἴς τινα τόπον διὰ θαλάσσης, εἰς τὴν Ῥώμην Πολύβ. 23. 14, 1, πρβλ. 4. 44, 3. **III.** βραδύνω, ἀργοπορῶ [ἴδε ἄνωτ. IV], παρῆγον ἐφ' ἱκανὸν χρόνον Διόδ. 11. 3· ἐξέκρουε καὶ π. Πλουτ. Ρωμύλ. 23.

παραγωγεύς, έως, ὁ, ὁ παράγων, δημιουργός, παραγωγός, Ρήτορες (Walz) τ. 1. 573, Ἐκκλ.

παραγωγή, ἡ, μετακόμισις, τοῖς δὲ πλοίοις ἐχρήσαντο εἰς παραγωγήν, ἵνα διὰ τούτων μετακομίσωσι τὸν στρατόν, Ξεν. Ἀν. 5. 1, 16. **2)** ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, ἡ ἐξ ὀπίσω λόχου εἰς μέτωπον παράταξις, ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 11. 6, Πολύβ. 10. 21, 5, Αἰλ. Τακτ. 37, κτλ.· ἴδε **ἐπαγωγή** 5, **παράγω** I. 2. **3)** π. τῶν κωπῶν, ἡ ἄνευ ψόφου κίνησις τῶν κωπῶν, Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 8 **4)** ἡ ἐπαναφορὰ ἐξαρθρώσεως, Ἱππ. π. Ἄρθ., 795. **II.** παραπλάνησις, (πρβλ. **παράγω** II), τῆς ἀπάτης τῇ παραγωγῇ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἕνεκα τῆς παραπλανήσεως ἣν ἐπῆνεγκεν ἡ ἀπάτη αὕτη, ἕνεκα τῆς γενομένης ἐξαπατήσεως, Ἡρόδ. 6, 62· — συχνάκις παρὰ τοῖς Ῥήτορσι ψευδὲς, ἐσφαλμένον ἐπιχείρημα, σόφισμα, ἀπάτη, Δημ. 652. 14., 693. 2· λόγος ταῦτα καὶ π. τοῦ πράγματος, πρᾶγμα ξένον τῆς ὑποθέσεως, 871. 7· περιπλοκαὶ καὶ π. Πλουτ. Φάβ. 3· — ὡσαύτως, βραδύτης, ἀργοπορία, ὁ αὐτ. ἐν Λουκούλ. 29· π. καὶ πρόφασιν ἐμβάλλειν ὁ αὐτ. ἐν Σύλλ. 28· οὔτε σκήψεις οὔτε π. πλάττεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Κάτωνι Νεωτ. 63. **2)** ἀλλοίωσις, μεταβολή, τροποποίησις, οἷον γλώσσης, Ἡρόδ. 1. 142· παρεκτροπὴ ἐκ τοῦ ὀρθοῦ, παράβασις τοῦ δικαίου, Πλάτ. Νόμ. 741D. **3)** κατάπεισις, μεταστροφή, ἡ τῶν θεῶν ὑπ' ἀνθρώπων π. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 364D. **III.** ἐτυμολογία, παραγωγὴ λέξεως ἐξ ἄλλης, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 193, Ἐτυμ. Μέγ. 8. 23., 92. 30, κτλ. **2)** προσθήκη ἐν τέλει συλλαβῆς, Ἀπολλ. ἔνθ' ἀνωτ. 100. **3)** παραγωγή, ἐξαγωγή, καρποφορία, Ἰαμβλ. Μυστ. σ. 153 Parthey. **IV.** (ἐκ τοῦ παθ.) ἐπὶ πλοίου, ἐπίπλους πρὸς τὴν ξηράν, Πολύβ. 8. 7, 4.

παρᾰγωγιάζω, ἀπαιτῶ φόρον ἐκ πλοίων διερχομένων λιμένα τινὰ (ἴδε **παραγώγιον**), τινά Πολύβ. 4. 44, 4 καὶ 46, 6, πρβλ. 3. 2, 5.

παραγωγικός, ἡ, όν, «τὸ ἐφελκυστικὸν ν ὠνομάσθη ὑπὸ νεωτέρων τινῶν γραμματικῶν παραγωγικὸν» Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. 1', σ. 267.

παραγώγιον, τό, φόρος τις ὃν ἀπέτινον πλοῖα διερχόμενα διά τινος λιμένος (οἷον οἱ Ἄγγλοι κατέβαλλον ἄλλοτε εἰς τοὺς Δανοὺς ὡς «φόρον προσορμίσεως» Φιλιππίδ. ἐν «Συμπλεούσαις» 2, Πολύβ. 4. 47, 3 ἴδε **διαγώγιον**.

παρᾰγωγίς, ίδος, ἡ, ἡ ἅμαξα πολεμικῆς τινος μηχανῆς, Ἀρχ. Μαθ. 76.

παρᾰγωγός, όν, (παράγω) ὁ παραπλανῶν, ἐξαπατῶν, ὡ προδότι καὶ παραγωγὲ Κωμικ. Ἀνώνυμ. 219. **2)** ὡς οὐσιαστ., ὁ προσκαλῶν, ἧς Ἔρως ἦν ὁ π. Χαρίτων 1. 1. **II.** Παθ., προπαροξ. **παράγωγος**, ὡς τὸ **εὐπαράγωγος**, ὁ εὐκόλως κινούμενος, μετακινούμενος, ὀστέον Ἱππ. Ἄγμ. 763. **2)** ὁ ἐξ ἄλλης λέξεως παραγόμενος, τινος, ἀπό τινος, ἐκ τινος Εὐστ. 1533. 33, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 192, Ἐτυμ. Μέγ. 97. 53. — Ἐπίρρ. **-γως**, διὰ μικρᾶς μεταβολῆς ἐν τῇ παραγωγῇ λέξεώς τινος (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατ. parce detorta), Πλούτ. 2. 316A, πρβλ. Ἀθήν. 480F.

παράγωγος, ον, ἴδε **παραγωγός II.**

παραγῶδας· «χιτὼν παρὰ Πάρθοις» Ἡσύχ.

παραγωνίσκος, ὁ, (γωνία) παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἀλεξ.), πιθανῶς ἡ τοῦ ξυλουργοῦ γωνία ἢ κανὼν πρὸς σχηματισμὸν ὀρθῶν γωνιῶν.

παραδαιτῦμαι, εὐχοῦμαι μετά τινος, τινι Σιμμίας παρὰ Τζέτζ. ἐν Ἱστ. 7. 794.

παράδακρυ, τό, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ βούνιον, Διοσκ. ἐκ τῶν Νόθων 4. 124.

παραδακρύω, κλαίω πλησίον ἢ μετά τινος, τινί Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχαί 2.

παραδαρθάνω· μέλλ. **-δαρθήσομαι**· ἀόρ. **παρέδαρθον**, ποιητ. **παρέδραθον**, (ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ.). Κοιμῶμαι πλησίον, τῇδε γάρ αὖ μοι νυκτὶ παρέδραθεν Ὀδ. Υ. 88· παραδραθεῖν φιλότητι Ἰλ. Ξ. 163.

παραδαρμός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Καλλ. κ. Χρυσ. στ. 1674. ἔκδ. Λ.

παράδειγμα, τό, (παραδείκνυμι) ὑπόδειγμα, σχέδιον, Λατ. exemplar, σχέδιον οἰκοδομῆς ἀρχιτέκτονος, νηὸν ἐξεργάσαντο τοῦ παραδείγματος κάλλιον Ἡρόδ. 5. 62· πρόπλασμα γλύπτου ἢ πρότυπον ζωγράφου, Πλάτ. Τίμ. 28C, Πολ. 500E· ἐπὶ τῶν θείων ἀρχετύπων ἢ ὑποδειγμάτων πρὸς ἃ ἅπαντα τὰ ἐπίγεια πράγματα ἔχουσι πλαοθῆ, ἐν οὐρανῷ ἴσως π. ἀνάκειται αὐτόθι 592B· οὕτω παρ' Ἀριστ. ἐπὶ τῶν Πλατωνικῶν ἰδεῶν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **εἰκών**, Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 9, 12, πρβλ. 4. 2, 1· ἐντεῦθεν, **2)** παράδειγμα, καθόλου, τύπος, ὑπογραμμός, π. λαβεῖν παρά τινος Πλάτ. Μένων 77B· ἐμὲ π. ποιούμενος ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 23A· παραδείγματι χρῆσθαι Θουκ. 3. 10· ἀλλά, παρ. χρῆσθαί τινι, ἀκολουθεῖν τὸ παράδειγμά τινος, Ἀνδοκ. 32. 4· τοῖς γεγενημένοις π. χρῆσθαι Λυσ. 173. 31· π. ἐκφέρειν, καταλείπεσθαι Δείναρχ. 103. 38, Λυκοῦργ. 149. 5· π. διδόναι Πλάτ. Νόμ. 876E· ἐπὶ παραδείγματος, ἐν παραδείγματι, Αἰσχίν. 25. 16 οὕτω, παραδείγματος εἵνεκα Λυσ. 166. 8· παραδείγματα ἁμαρτημάτων Ἀνδοκ. 27. 32. **3)** παράδειγμα, δηλ. μάθημα ἢ νουθεσία, π. ἔχειν τινός, διδάσκεσθαι ἐκ τινος, Θουκ. 6. 77· τὸ σὸν π. ἔχων Σοφ. Ο. Τ. 1193· τὰ γὰρ κακὰ π. τοῖς ἐσθλοῖσιν εἰσοψὶν τ' ἔχει Εὐρ. Ἡλ. 1085· τοῖς ἄλλοις ἔσται π. ὕβρεως Ἀριστοφ. Θεσμ. 670· π. τινα καθιστάναι Θουκ. 3. 40· ζῶντά τινα τοῖς λοιποῖς π. ποιεῖν Δημ. 373. 22., 451. 10, πρβλ. 546. 8· παράδειγμα τοὺς Σύρους λαβεῖ Μένανδρος ἐν «Δεισιδαίμονι» 4· π. τοῦ μὴ ἀδικεῖν, μάθημα, νουθεσία, συμβουλή, Λυσ. 178. 12, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. ἔνθ' ἀνωτ.· — ἴδε **παραδειγματίζω**, **-σμός**. **4)** ἐπιχείρημα λογικόν, ἀπόδειξις ἐκ παραδείγματος, Θουκ. 1, 2, κτλ.· περὶ τῆς ἐν τῇ λογικῇ χρήσεως τῆς λέξεως ἴδε Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 2. 24· — ἐν τῇ Ῥητορ. 2. 20, 2, ὁ Ἀριστ. περιλαμβάνει ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ τὸ κυρίως παράδειγμα, ὅ ἐστιν ἱστορικὸν γεγονός, καὶ τὸ πλαστὸν παράδειγμα, δηλ. τὴν παραβολὴν καὶ τὸν λόγον (ὃ ἐστι μῦθον)· ἀλλὰ συνήθως περιορίζεται εἰς τὴν κοινὴν ἔννοιαν, αὐτόθι 1. 2, 8., 2. 25, 8., 3, 17, 5. **5)** παρὰ τοῖς γραμματ., παράδειγμα κανόνος. **II.** ὁμοίωμα ἢ εἰκὼν πράγματος ὑπάρχοντος, παραδείγματα νεκρῶν ξύλινα Ἡρόδ. 2. 86.

παραδειγμᾰτίζω, ἐπιδεικνύω ὡς παράδειγμα, μετὰ τιμωρίας παραδειγματιζόμενον Πολύβ. 2. 60, 7., 29. 7, 5, Ἑβδ. — ἐκθέτω τινὰ εἰς τὸ κοινόν, Εὐαγγ. κ. Ματθ. α', 19 π. ἑαυτὸν Πλούτ. 2. 520B. **II.** δεικνύω διὰ παραδείγματος, Εὐστ. 153. 18.

παραδειγμᾰτικός, ἡ, όν, ὁ συνιστάμενος ἐκ παραδειγμάτων ἢ χρησιμεύων ὡς παράδειγμα, Φίλων 1. 18, Ῥήτ. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1 (ΕΛΑΤΤΩ) 3, 2, Σέξτ. Ἐμπειρ. π. Π. 3. 163.

παραδειγμᾰτίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **παράδειγμα**, Φίλων Βελοπ. 56.

παραδειγμᾰτισμός, ὁ, παραδειγματικὴ τιμωρία δημοσίως γινομένη ἢτις νὰ χρησιμεύῃ ὡς παράδειγμα εἰς τοὺς ἄλλους, Πολύβ. 15. 20, 5., 30. 8, 8· στρατιωτικὴ ἐπιτίμησις, 6. 38, 4

παραδειγματιστέον, ρήματ. ἐπίθετ. τοῦ **παραδειγματίζω**, δεῖ παραδειγματίζειν, Πολύβ. 35. 2, 10.

παραδειγματιστής, οῦ, ὁ, ὁ παραδειγματίζων ἢ ἐπιτιμῶν, Βυζαντ.

παραδειγμᾰτώδης, ες, ὃν χαρακτηρίζουσι τὰ παραδείγματα, πλήρης παραδειγμάτων, παραδειγματώδεις ῥητορεῖαι Ἀριστ. Ῥητορ. 1. 2, 10, πρβλ. 2. 25, 13.

παραδείκνυμι καὶ **-ύω**· μέλλ. **-δείξω**· — παραβάλλω, συγκρίνω, τὸν χρυσὸν θεωροῦμεν καὶ δοκιμάζομεν ἕτερα παραδεικνύοντες τῶν καὶ τὴν ὄψιν ὁμοίαν ἐχόντων καὶ τῆς τιμῆς τῆς αὐτῆς ἀξιουμένων Ἰσοκρ. 240E· τινί τι Φιλόστρ. 279. **2)** ἐπιδεικνύω, παρουσιάζω, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Δημ. 178. 11., 1423. 10. **3)** παριστάνω, ἐπὶ ζωγράφου, Ἀνθ. Π. 5. 149· λόγῳ π. τι ἑαυτῷ Πλάτ. Νόμ. 829E· παριστάνω τινὰ ὡς .., π. τινὰ οὐκ ὄντα Πολύβ. 3. 21, 5· ἑπομένης ἀναφορικῆς προτάσεως, π. πότε, πῶς, δι' ἃς αἰτίας ὁ αὐτ. 4. 28, 4, κτλ.· παρέδειξα τοῖς πολλοῖς ὅτι .. Ἐπίνικος ἐν «Μνησιπτολέμῳ» 1· ὡσαύτως ἐπὶ κακῆς σημασίας ὡς τὸ **παραδειγματίζω**, Πλουτ. Λύσανδρ. 30. **4)** ἐπιδεικνύω καὶ παρέχω, ἐγχειρίζω, φόρους τινὶ Ξεν. Ἑλλ. 2, 1, 14., 2. 3, 8. **5)** **ἀποδεικνύω**, Papiers du Louvre, Letrone (Recueil) σ. 220, 32.

παραδεικνυτέον, ἠμαρτημένη γραφὴ παρ' Ἀλεξ. Ἀφροδ. ἐν Ἀναλυτ. Προτ. σ. 116 ἀντὶ **παραδεικτέον**, ἴδε Lobeck Paral. σελ. 479.

παραδεικτέον, ρήμ. ἐπίθ. τοῦ **παραδείκνυμι**, δεῖ παραδεικνύναι, Ὠριγέν. κ. Κέλσ. σ. 423, πρβλ. Λοβ. Παρλ. 479, ἀρ. 25.

παράδειξις, εως, ἡ, «ὁμοιότης· δήλωσις» Φώτ.

παραδειπνέομαι, Παθητ., ἀποστεροῦμαι τοῦ δείπνου, Θεοφρ. Χαρακτ. 8. 4· καὶ οὕτω πιθαν. ἑρμηνευτέον τὸ **παραδεδειπνημένος**, Ἄμφις ἐν «Πλάνῳ» 2, Ἀθήν. 423A.

παραδείπνια, τά, τὰ παρὰ τὸ δεῖπνον ἐδέσματα, πρόσθετα ἐδέσματα, Πορφύρ. π. Ἀποχ. Ἐμψ. 3. 20.

παράδειπνις, -ιδος, ὁ, ἡ, = **παράσιτος**, ἀλλοτρίων κτεάνων παραδείπνιδες Εὔβουλος ἐν Ἀδήλ. 16. Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 326

παραδεισάριος, ὁ, κηπουρός, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἐρνοκόμων**.

παραδεισιακός, ἡ, όν, ἴδε **παράδεισος I.**

παραδεισοπλαστία, ἡ, ἡ πλάσις παραδείσου, ὄνομα σατυρ. ποιήμ. Νικ. Βασιλάκ. ἐν Annu. etc. VII, σ. 150

παράδεισος, ὁ, περιπεπραγμένος λειμὼν ἢ τόπος ἀναψυχῆς καὶ διατκεδάσεως, κατάφυτος καὶ πλήρης θηρίων, λέξις Ἀσιατικὴ πρῶτον ἐν χρήσει παρὰ Ξεν., ἀείποτε ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τοὺς κήπους τῶν τῆς Περσίας βασιλέων, παράδεισος μεγας ἀγρίων θηρίων πλήρης Ἀνάβ. 1. 2, 7· π. δασὺς παντοίων δένδρων αὐτόθι 2. 4, 14· τὰ ἐν π. θηρία Κύρ. 1. 3, 14· θῆραι .. ἐν περιειργμένοις παραδείσοις Ἑλλ. 4. 1, 15, πρβλ. Πλουτ. Ἀρτοξ. 25· ὡσαύτως (ὡς φαίνεται) ἐπὶ μακρῶν περιφράκτων τόπων ἢ κηπαρίων, Ἐπιγραφ. Καρ. ἐν Συλλ. Ἐπιγραφ. 2694D, πρβλ. 4697. 15· ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Γέν. Β, 8) ἐπὶ τοῦ κήπου τῆς Ἐδέμ· καὶ ἐν τῇ Καινῇ Διαθ. ἐπὶ τῆς κατοικίας τῶν σεσωσμένων, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κγ', 43· π. τοῦ θεοῦ Β' Ἐπιστ. πρ. Κορ. ιβ', 4· πρβλ. π. τῶν δικαίων Φωτ. Βιβλ. 288· 41· — γῆ παραδεισιακή, ὁμοία πρὸς παράδεισον ἢ κῆπον, παράφρ. Διον. Π. σ. 390 Bernh.

II. ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κωμικ. ποιηταῖς ἐπὶ ἀνθρώπου μωροῦ, ὅρα Meineke Κωμικ. Ἀποσπ. 5, σελ. 124. (Ἐν τῇ Ζενδ. pairidaêza σημαίνει περίβολον, καὶ ἐν τῇ Ἀρμεν. pardēz κῆπον περίφρακτον· τοῦτο δὲ παραβαλλόμενον πρὸς τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Ξεν. ἤνεγκε τὴν λέξιν ἐκ τῆς Περσίας δείκνυει ὅτι αὕτη εἶναι Περσική, ὡς ὁ Φώτιος καὶ ὁ Παλυδ. ἰσχυρίζονται· οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑβρ. pardès, ὅπερ ὁμοίως λέγεται ἐπὶ τοῦ παραδείσου τοῦ τῶν Περσῶν βασιλέως (Νεεμ. Β', 8, πρβλ. Ἆσμα Ἀσμάτων Δ', 12, Ἐκκλ. Β', 5), παρελήφθη ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς. Τὸ Σανσκρ. paradeṣa, ξένη χώρα, δὲν δύναται νὰ συγγενεύῃ πρὸς αὐτό, Müller Chips. 4. 22).

παραδέκομαι, Ἰων. ἀντὶ **παραδέχομαι**.

παραδεκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **παραδέχομαι**, δεῖ παραδέχεσθαι τι εἰς τὴν πόλιν Πλάτ. Πολ. 378D. **II. παραδεκτέος, α, ον**, ὃν δεῖ παραδέχεσθαι, αὐτόθι 595A.

παραδεκτικός, ή, όν, = **δυνάμενος παραδέχεσθαι**, τινος Κλήμ. Ἀλ. 437.

παραδεκτός, όν, ὡς καὶ νῦν, ὁ γινόμενος ἢ δυνάμενος νὰ γίνῃ δεκτός, Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 62, Κύριλλ.

παραδέρω, ἐκδέρω, «γδέρνω», Ἱππ. 914D.

παραδέχομαι, Ἰων. -δέκομαι: μέλλ. -ξομαι· ἀποθ. Δέχομαι παρά τινος (ὅρα **παραδίδωμι**), αὐτάρ ἐπειδὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ Ἰλ. Ζ. 178· τὰ φερόμενα γράμματα Ξεν. Κύρ. 8, 6, 17, κτλ.· — ἐπὶ τέκνων, δέχομαι, λαμβάνω ὡς κληρονομίαν (πρβλ. **ἐκδέχομαι**), σοφώτατα νοήματα Πινδ. Ο. 7. 134· τὴν ἀρχὴν Ἡρόδ. 1. 102· οὕτω, π. τὸν πόλεμον παρὰ τοῦ πατρὸς ὁ αὐτ. 1. 18· ἀλλά, τὸ δὲ ἀπὸ τούτου παραδεκόμενοι (δηλ. τὴν μάχην) Πέρσαι τε καὶ Μῆδοι, ἀναλαμβάνοντες καὶ ἐξακολουθοῦντες τὴν μάχην οἱ Π. κ. Μ., Λατ. excipere ἢ suscipere pugnam, ὁ αὐτ. 9. 40· — ὡσαύτως, δέχομαι ὡς φήμην ἢ ὡς παράδοσιν, π. φήμην Πλάτ. Νόμ. 713C· ἀκοὴν τινος ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 23C· — ἐπὶ ἀρχόντων, παραδέχομαι, παραλαμβάνω πράγματα ἐγγραφόμενα εἰς κατάλογον, Συλλ. Ἐπιγρ. 138. 13., 140, 15, κτλ.· πρβλ. **παραδίδωμι**· — ἐπὶ μαθητῶν, λαμβάνω μαθήματα παρὰ τοῦ διδασκάλου, τοὺς μετὰ πόνου .. παραδεχομένους Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 1. **2)** μετ' ἀπαρ., παραδέχομαί τινι πράττειν τι, ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι νὰ πράξω τι, Λατ. recipere se facturum, Δημ. 1334. 16. **3)** παραδέχομαι, ἐπιτρέπω νὰ εἰσέλθῃ τις, εἰς τὴν πόλιν Πλάτ. Πολ. 394D, 399D, 605B (πρβλ. **παραδεκτέον**)· εἰς τὴν οἰκίαν Δημ. 1008, ἐν τέλ.· εἰς τοὺς ἀγῶνας Αἰσχίν. 25, 25· γῆ .. σταγόνας παραδεξαμένη τίκτει θνατοὺς Εὐρ. Ἀποσπ. 836· π. τινα, δέχομαι ὡς φίλον, Πολύβ. 38. 1, 8· ἐντεῦθεν, **4)** παραδέχομαί τι ὡς οὕτως ἢ ἄλλως ἔχον, Λυσ. 138. 3· εἴ περ καὶ ταῦτα παραδεξόμεθα Πλάτ. Θεαίτ. 155C, Νόμ. 935D· π. σκῆψιν Ὑπερείδ. ὑπὲρ. Εὐξ. 22· π. τὸν λόγον, παραδέχομαι τὸν ὁρισμόν, Πλάτ. Χαρμ. 162E, πρβλ. Ἀριστ. Κατηγ. 5. 43· πρβλ. **ἀπο-, ἐπιδέχομαι**. **II.** παρὰ μεταγεν. ὁ ἀόρ. **παρεδέχθην** λαμβάνει καὶ παθ. σημασ., Γλωσσ.

παραδέω, δένω παραπλεύρως ἢ πλησίον τινός, προσδένω, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 208B.

παραδηλέω, παραβλάπτω, Μ. Ἀκομ. τόμ. Α', σελ. 29, 26, ἔκδ. Λ.

παραδηλόω, δηλῶ, φανερώνω ἐκ τοῦ πλαγίου, ἀναγγέλλω πλαγίως, ὑπαινίττομαι, Δημ. 384. 7, Πλουτ. Κράσσ. 18, κτλ.— Παθ., Ἱππ. 1275. 28. **2)** κατηγορῶ ἐκ τοῦ πλαγίου, κρυφίως καταγγέλλω τινά, Πλουτ. Ἀλέξ. 49.

παραδήλωσις, ἡ, ὑποδήλωσις, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφάνου, ἄνευ μαρτυρίας.

παραδιαζεύγνυμι, συνδέω διαζευκτικῶς, ἀξίωμα παραδιεζευγμένον, πρότασις διαζευκτική, Gell. 16. 8.

παραδιαζευκτικός, ή, όν, = διαζευκτικός, σύνδεσμος Ἀπολλ. ἐν Α. Β. 485, κτλ. Ἐπίρρ. -κῶς, Γαλην.

παραδιάζευξις, ἡ, τὸ παραδιαζευγνύειν, λέξις ἀμφιβαλλομένη, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφάνου.

παραδιαιρέω, διαιρῶ περαιτέρω, Διογ. Λ. 7. 41.

παραδιαιτάομαι, παρ' ἑτέρῳ τινὶ τρέφομαι, παρά τινι Φώτ.· κατοικῶ πλησίον, τῷ Νείλῳ Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 1. 48.

παραδιακονέω, μένω παρά τινι καὶ ὑπηρετῶ, τινι Ἀριστοφ. Ὄρν. 838· πρβλ. **παραδράω**.

παραδιαλυθείσης τῆς αἰτίας, διαλυθείσης πως, Βασιλικ., ἔκδ. Heimb. τ. 1, σ. 671.

παραδιαστολή, ἡ, σχῆμα ῥητορικὸν καθ' ὃ δύο παρόμοια πράγματα ἀλλὰ διαφέροντα κατά τι παρατίθενται καὶ διακρίνονται ἀπ' ἀλλήλων, Quintil. 9. 3, 65, Rutil. Lup. 1. 4.

παραδιατάττομαι, ἀποθ., τροποποιῶ, μεταβάλλω, Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 229. 54· Bentl. **παραδιαλλάττοιτο**.

παραδιατριβή, ἡ, ἀνωφελής, ματαία συζήτησις, ἴδε **διαπαρατριβή**.

παραδιατυπόω, κακῶς διατυπῶ, Ἰουστιν. Νεαρὰ ΚΒ. β'.

παραδιαφέρομαι, φέρομαι, φθάνω πλησίον μέρους τινός, τρισὶ μησὶν εἰς Ἰταλίαν κατᾶραι μόλις παραδιενεχθεὶς περὶ .. τὰς Γυμνησίας νήσους Στράβ. 144.

παραδιδάσκω, διδάσκω ψευδῆ δόγματα, Εἰρηναῖος 441B.

παραδιδαχή, ἡ, ψευδὴς διδασκαλία, Ἐκκλ.

παραδιδράσκω, παρατρέχω, ἐκφεύγω, Ἰω. Φιλόπονος περὶ Κοσμοποιΐας 67. 2.

παραδίδω, = **παραδίδωμι**, ἐν τῇ νυκτὶ ᾗ παρεδίδετο Ἐπιστ. Παύλου πρὸς Κορινθ. Α', ια', 23, Γρηγέντιος 600B (96).

παραδίδωμι: μέλλ. -δώσω, παραδίδω, ἐγχειρίζω τι εἴς τινα, τινί τι, Λατ. tradere, ἐπὶ πάσης σχέσεως, ἀντίστοιχον τῷ **παραδέχομαι**: παραδίδωμι [τὸ παιδίον] τῷδε Ἡρόδ. 1. 117· ἐπὶ τῶν Περσῶν ταχυδρόμων, ὁ μὲν πρῶτος δραμὼν παραδιδοῖ τὰ ἐντεταλμένα τῷ δευτέρῳ, ὁ δὲ δεύτερος τῷ τρίτῳ ὁ αὐτ. 8. 98· ἐπὶ λαμπαδηδρομίας, Πλάτ. Νόμ. 776B, κτλ.· ἐπὶ φρουρῶν, π. τὸν κώδωνα (ἴδε τὴν λ. **κώδων**) Θουκ. 4. 135· σύνθημα Πλουτ. Ἄρατ. 7· ἐπὶ παραδόσεως τῆς ἀρχῆς ἢ ἄλλου τινὸς πράγματος εἰς διάδοχον ἢ κληρονόμον, τῷ παιδὶ π. τὴν ἀρχὴν Ἡρόδ. 2. 159· τὰ πάτρια τεύχεα Σοφ. Φ. 399 (λυρ.)· ἐπὶ παραδόσεως ἐπιστολῶν, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 17· ἐπὶ παραδόσεως τοῦ ἠγορασμένου πράγματος εἰς τὸν ἀγοραστήν, ὁ αὐτ. π. Οἰκ. 10, 28· ἐπὶ πραγμάτων ἐγγεγραμμένων ὑπὸ τῶν ἀρχόντων εἰς κατάλογον, Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 49., 137-142· ἐπὶ συζητήσεως ἣν πρόκειται νὰ ἐξακολουθήσῃ ἕτερος, Πλάτ. Κριτί. 106B — οὕτω, π. τὴν προξενίαν, παραδίδω εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 4· τὴν πόλιν εὐδαιμονεστάτην τοῖς ἐπιγιγνομένοις π. Ἰσοκρ. 178A, πρβλ. Θουκ. 2. 36, Πλάτ. Πολ. 372D· π. τὴν ἀρετήν, μεταδίδω ὡς διδάσκαλος, ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 93C· — μετ' ἀπαρ., παῖδάς σφι παρέδωκε τὴν γλῶσσαν ἐκμαθέειν Ἡρόδ. 1. 73· ἣν ἐμῇ μητρὶ παρέδωκεν τρέφειν Εὐρ. Ὀρ. 64· π. τινὶ τοὺς νέους διδάσκειν Πλάτ. Νόμ. 811E πρβλ. Τίμ. 42D, κ. ἀλλ.— Παθ., οἱ παραδεδομένοι μῦθοι Ἀριστ. Ποιητ. 9, 8· ὁ π. τρόπος ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 5. 11, 4 [τέχνη] παραδίδοται Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 14, 2. **2)** παραδίδω πόλιν ἢ πρόσωπον εἰς ἑτέρου χεῖρας, τὴν Σάμον π. Συλοσῶντι Ἡρόδ. 3. 149, πρβλ. 1. 45., 5. 37, κ. ἀλλ.· μάλιστα ὡς ὅμηρον, ἢ εἰς ἐχθρὸν ἀπαιτοῦντα τοῦτο, Λατ. dedere, ὁ αὐτ. 3. 13., 8. 98, Θουκ. 7. 86, Ἀνδοκ. 24 ἐν τέλ., κτλ.· ὡσαύτως μετὰ τῆς παραλλήλου σημασίας προδοσίας, ὡς ἐν τῷ **προδιδόναι**, Λατ. prodere, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 51, Παυσ. 1. 2, 1· οὕτω, π. ὅπλα Ξεν. Κύρ. 5. 1, 28, κτλ.· — ὡσαύτως, τύχῃ αὐτὸν π., παραδίδομαι εἰς τὴν τύχην, Θουκ. 5. 16· ταῖς ἡδοναῖς τὴν ψυχὴν Πλάτ. Φαίδων 84A· ἑαυτοὺς ἐπιθυμίαις αὐτόθι 82C· καὶ ἁπλῶς, π. ἡδοναῖς (ἄνευ τοῦ ἑαυτὸν) ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 250E. **3)** ἑαυτὸν Κροίσῳ Ἡρόδ. 1. 45· ἥντινα μήτε .. παραδοῦναι ἑξὴν Ἀντιφῶν 146 19· π. τινὰ τῷ δικαστηρίῳ Ἀνδοκ. 3. 27· τοῖς ἕνδεκα Λυσ. 141. 15· ὡσαύτως, π. τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον Δημ. 1230. 18· δεθέντα εἰς τὸν δῆμον Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 3· ἐπὶ κρίσει εἰς τὸν δῆμον Δημ. 1187. 5· καὶ μετ' ἀπαρ., π. τινὰ θανάτῳ ζημιῶσαι Λυσ. 164. 19· — παραδίδω δοῦλον εἰς τὴν διὰ βασανιστηρίου ἀνάκρισιν, Ἰσοκρ. 361E, Διαθ. παρὰ Δημ. 1120· 7.— Παθ., δόγματι παραδοθῆναι, περιέχομαι εἰς ἀπόφασιν, Δίων Κ. 57. 20· ἐγκλήματι αὐτόθι 62. 27. **4)** παραδίδω εἰς ἄλλους διηγήσεις, γνώμας καὶ τὰ ὅμοια, Λατ. memoriae prodere, ἀντίστοιχον τῷ **παραλαμβάνω**, φήμην Πλάτ. Φίληβ. 16C· παραδεδομένα καὶ μυθώδη Δημ. 641. 19· οἱ παραδεδομένοι θεοί, οἱ ἐκ παραδόσεως θεοί, Δείναρχ. 102, 13· ἡ οἰκία .. ἐγκεκωμιασμένη παραδέδοται ἡμῖν Πλάτ. Χαρμ. 157E· ὡσαύτως, π. σιωπῇ καὶ λήθῃ Διον. Ἀλ. πρὸς Γναῖον Πομπ. 3. **II.** παρέχω, δίδω, κῦδός τινι Πινδ. Π. 2, 96· — κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., προσφέρω, ἐπιτρέπω, αἵρεσιν ὁ αὐτ. ἐν Ν. 10. 155· οὕτως Εὐρ., κτλ. **2)** μετ' ἀπαρ., ἐπιτρέπω τινὶ ἵνα .., Ἡρόδ. 1. 210., 6. 103, κ. ἀλλ.· οὕτω μετ' αἰτ. πράγμ., ὁ θεὸς τοῦτό γε οὐ παρεδίδου ὁ αὐτ. 5. 67· πληγὴν σιδήρῳ παραδοθεῖσαν εἰσιδών, ἰδὼν τόπον πρὸς τὸ πληγῆναι σιδήρῳ ἐπιτήδειον, Εὐρ. Φοίν. 1393. **3)** ἀπολ., τοῦ θεοῦ παραδιδόντος, ἂν ἐπιτρέπῃ ὁ θεός, Ἡρόδ. 7. 18· ἣν οἱ θεοὶ παραδιδῶσιν Ξεν. Ἀν. 6. 4, 34· ὅπως ἂν οἱ καιροὶ παραδιδῶσιν Ἰσοκρ. 106C· τῆς ὥρας παραδιδούσης Πολύβ. 22. 24, 9· σπανίως κατ' ἀόρ., Πινδ. Π. 5. 4, Δημ. 1394. 23.

παραδιηγέομαι, μέλλ. -ήσομαι, ἀποθ., διηγοῦμαι ἐν παρόδῳ, Ἀριστ. Ρητ. 3. 16, 5, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 13.

παραδιήγημα, τό, διήγημα ἐν παρόδῳ λεγόμενον, Φίλων 1. 533,— οὕτω **παραδιήγησις**, ἡ, ὁ αὐτ. 1. 149· «παραδιήγησις δέ ἐστιν ἡ πρὸς τὸ χρήσιμον τοῦ ὑποκειμένου λόγου ἔξωθεν προστιθεμένη καὶ παραλαμβανομένη διήγησις ἐν τρόπῳ ἀφηγήσεως» Ῥοῦφος ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 3. σ. 453, Quintil. 9. 2, ἐν τέλ.

παραδικάζω, ἀδίκως, κακῶς δικάζω, Χρον. Πασχ. 301D.

παρ-αδικέομαι, Παθ., βλάπτομαι, ἀδικοῦμαι, Voll. Hercul. 1. 51.

παρὰ δίκην· «παρὰ τὸ δίκαιον» Ἡσύχ. (οὐχὶ **παραδίκη**), ἴδε Φωτ. Λεξ.

παραδινέω, διαστρέφω, τοὺς ὀφθαλμοὺς Γαλην. Ἱπποκρ. γλωσσῶν ἐξήγ. σ. 452, ἐν λέξ. **γλοιάζειν**, ἔνθα διάφ. γραφ. **περιδινεῖν**.

παραδιοικέω, ἀναμιγνύομαι εἰς τὴν διοίκησιν ἑτέρου, Πλούτ. 2. 817D. **II.** κακῶς κυβερνῶ, Συνέσ. 198D, 243C.

παραδιορθόω, μεταβάλλω ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἐπὶ στίχων κλοπιμαίων, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 467A.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παραδιόρθωμα, τό, ἐσφαλμένη διόρθωσις. ἡ μεταβολὴ ἐπὶ τὸ χεῖρον, Πορφυρ. Ὁμηρ. ζητήμ. 8.

παραδιόρθωσις, ἡ, διόρθωσις ἐν τῷ περιθωρίῳ, Πλούτ. 2. 33B.

παραδιώκομαι, Παθ., ἀκολουθοῦμαι μετὰ ταχίστης διαδοχῆς, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. σ. 143R.

παραδογματίζω, παραδέχομαι ψευδῆ δόγματα, Γεωργ. Παχυμ. Ἀνδρόν. σ. 63B.

παραδοκέω, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **καραδοκέω**, Ἀλκίφρων 3. 13.

παραδοκιμέω, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **παρευδοκιμέω**.

παρ-αδολεσχέω, ἀδολεσχῶ προσέτι, Πλούτ. 2. 639C.

παραδοξάζω, ποιῶ θαυμάσιον, ἔνδοξον, Ἑβδ. (Β' Μακκ. Γ',30)· δοξάζω, **παραδοξάσει** Κύριος τὰς πληγάς σου Ἑβδ. (Δευτερ. Η', 59)· — ὡσαύτως ἐπὶ κακῆς σημασίας, αὐτόθι. **2)** = **διαστέλλω**, μετὰ γεν., **παραδοξάσω** ἐγὼ ἀνὰ μέσον τῶν κτηνῶν Ἑβδ. (Ἔξοδ. Θ', 4)· π. τὴν γῆν αὐτόθι (Ἔξοδ. Η', 22).

παραδοξασμός, ὁ, ἀντικείμενον θαυμασμοῦ, πρᾶγμα παράδοξον, θαῦμα, Σύμμαχ. ἐν Παλαιᾷ Διαθ.

παραδοξία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ **παράδοξος**, **παραδοξότης**, **παραδοξίαν** ἔχειν τινά Στράβ. 36· τὸ δὲ σπάνιον ποιεῖ τὴν **παραδοξίαν** αὐτόθι 518.

παραδοξο-γράφος, ὁ γράφων **παράδοξα**, θαυμαστὰ πράγματα, Τζέτζ. Ἱστ. 2, 151.

παραδοξοειδής, ές, = **παράδοξος**, Στουδ. 725B.

παραδοξοειδέστατε βάτε, λίαν **παράδοξε**, Θ. Στουδ. σ. 725, Ἑβδ. Mi.

παραδοξολογέω, λέγω **παράδοξα**, ἢ ἀπίστευτα πράγματα, Στράβ. 626, Διόδ. 1. 69· π. περί τινος Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 22, 13· ἑπομένου εἰ, αὐτόθι 4. 1, 125· — Παθ., πολλὰ **παραδοξολογεῖται**, πολλὰ θαυμαστὰ πράγματα λέγονται, Στράβων 248· τὰ περί τι **παραδοξολογούμενα** Διόδ. 1. 42.

παραδοξολόγημα, τό, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 385 (κατὰ δύο κώδικας ἀντὶ **παραδοξολογία**).

παραδοξολογία, ἡ, τὸ **παράδοξα** λέγειν, εἰς π. τοῖς ἐσομένοις φῦναι Αἰσχίν. 72. 24, πρβλ. Πολύβ. 3. 47, 6., 3. 58, 9· ἡ τῶν **παραδόξων** ἀγάπη, Πλούτ. 2. 1046E.

παραδοξο-λόγος, **ον**, ὁ **παράδοξα** λέγων, Διογ. Λ. 8. 72, Γαλην. τ. 2, σ. 356, 14, 461, 11.

παραδοξο-νίκης [ῐ], **ου**, ὁ, ὁ **παραδόξως** νικῶν (ὥρα **παράδοξος** Π. 2), Πλουτ. Κίμ. κ. Δουκούλλ. σύγκρ. 2, Συλλ. Ἐπιγραφ. 5804. 6.

παραδοξο-ποιός, **όν**, ὁ **παράδοξα**, θαυμαστὰ πράγματα ποιῶν, Γαλην. τ. 14, σ. 461, 11, Εὐσέβ. ἐν Ἐκκλ. Ἱστ. 1, 13, κτλ.· — **παραδοξοποιέω**, ποιῶ **παράδοξα** καὶ θαυμάσια, Βασίλ. Σελ. 340C, κτλ.· **παραδοξοποιΐα**, ἡ, τὸ ποιεῖν **παράδοξα** καὶ θαυμάσια, Εὐσ. Π. 137B, Κύριλλ. Ἱερ. 1097B, κλ.

παράδοξος, **ον**, ὁ παρὰ τὴν κοινὴν δόξαν, τὴν κοινῶς παραδεδεγμένην δοξασίαν, **παράδοξος**, «ἀπίστευτος», ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἔνδοξος**, λόγος π. Πλάτ. Πολ. 472A· π. τε καὶ ψεῦδος ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 281A· **παράδοξα** λέγειν Ξεν. Κύρ. 7. 2, 16· ἂν **παράδοξον** εἴπω Δημ. 31. 9· ἐκ τοῦ **παραδόξου**, παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν, ὁ αὐτ. 780. 1· πολλὰ ποικίλλει χρόνος π. καὶ θαυμαστὰ Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 42· τὸ ἔνδοξον ἐκ τοῦ π. θηρᾶσθαι Πλουτ. Πομπ. 14· — **παράδοξα**. Στωϊκὰ **παράδοξα**, ὁ αὐτ. 2, 1060B κ. ἀλλ.· — Ἐπίρρ. **-ξως**, Αἰσχίν. 33. 23. **II**, ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἐπιφανὴς καὶ π. πράξεις Πολύβ. 1. 36. 3.

2) **παράδοξος** ἐπεκαλεῖτο ὁ νικῶν ἓν τε τῇ πάλῃ, καὶ τῷ παγκρατίῳ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, ὁ θαυμάσιος, Συλλ. Ἐπιγρ. 249. 632, 1363-4, κ. ἀλλ., Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 18, 22 πρβλ. **παραδοξονίκης**· — μεταφορ., ἐπὶ τῶν χριστιανῶν μαρτύρων, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 8. 7.

παραδοξότερως, μᾶλλον **παραδόξως**, Cod. Par. 1185A, σ. 5.

παραδοξότης, **ητος**, ἡ, τὸ θαυμαστόν, τὸ **παράδοξον**, Θεμίστ. 344C.

παραδοξοφωνία, ἡ, **παράδοξος** φωνή, Εὐστ. σ. 749, Ἑβδ. Mi.

παραδόσιμος, **ον**, ὃν δύναταί τις ἢ πρέπει νὰ **παραδώσῃ**, ὁ μεταδιδόμενος, κληρονομικός, δόξα, φήμη Πολύβ. 6. 54, 2, κτλ.· π. στήλη, ἀναμνηστικὴ στ., μνημεῖον, ὁ αὐτ. 12. 11, 9· π. ἔχειν τι, διὰ **παραδόσεως** μεταδοθέν, κατὰ **παράδοσιν**, Διόδ. 4. 56· — **παραδόσιμα**, κατάλογοι ἀπογραφῆς, (ἴδε **παραδίδωμι** I. 1), Συλλ. Ἐπιγραφ. 1570a. 8.

παράδοσις, ἡ, (**παραδίδωμι**) τὸ **παραδιδόναι** τοῖς μετέπειτα, τὸ καταλείπειν ὡς κληρονομίαν, ἡ κληρονομικὴ μεταβίβασις, τοῦ σκήπτρου (ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰ ἐν Ἰλ. Β. 101 κέξ.) Θουκ. 1. 9· τὸ **παραδιδόναι**, ἐγχειρίζειν, ἡ π. τῶν χρημάτων Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 7, 11, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 915D· τῆς βασιλείας Πλουτ. Λυκούργ. κ. Νουμ. Σύγκρ. 1. **2)** ἡ μετάδοσις δογμάτων, διδασκαλιῶν, κτλ., διδασκαλία, **παράδοσις**, Πλάτ. Νόμ. 803A· πραγματεῖαι αἱ ἐκ π. ὡδεμέναι Ἀριστ. π. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 33. 18· ἐν **παραδόσει** ἔχειν τι Πολύβ. 12. 6, 1, κλ.· ἡ βοτανικὴ **παρ.**, ἡ βοτανικὴ διδασκαλία, ἡ ὑπόθεσις τῆς βοτανικῆς, Διοσκορ. προοίμ. **3)** τὸ οὕτω **παραδοθὲν** ἢ κληροδοτηθὲν τοῖς μετέπειτα, **παράδοσις**, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιε', 2, κ. Μάρκ. ζ', 3, κλ.· — ἐπὶ βιβλίου, τὸ κατὰ **παράδοσιν** κείμενον, Ἐτυμολ. Μέγ. 815. 18.

II, τὸ **παραδιδόναι** εἰς χεῖράς τινος, πόλεως Θουκ. 3. 53· ἐκ **παραδόσεως** ἀντίθ. τῷ κατὰ κράτος, Πολύβ. 9. 25, 5· — ἡ εἰς τιμωρίαν ἢ βασανισμὸν **παράδοσις**, Ἰσοκρ. 361E· π. ἐπὶ θανάτῳ Διον. Ἁλ. 7. 36.

***παραδόται ἀγιώτατοι τῆς καθ' ἡμᾶς πίστεως, οἱ παραδιδόντες**, Εὐστ. Θεσσ. σ. 629.

παραδοτέος, **α**, **ον**, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **παραδίδωμι**, ὃν δεῖ **παραδιδόναι**, Πλάτ. Νόμ. 802E· **παραδοτέον**, δεῖ **παραδιδόναι**, τινί τι, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 1. 132C. **II**, ὃν πρέπει τις νὰ **παραδώσῃ** εἰς χεῖράς τινος, σκόπει ὁπότερος τισὶν ἡ πόλις ἡμῖν ἐστὶ **παραδοτέα** ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 715A, Λουκ., κλ. **2)** **παραδοτέα**, πρέπει τις νὰ **παραδώσῃ**, οὓς οὐ **παραδοτέα** τοῖς Ἀθηναίοις ἐστὶν Θουκ. 1. 86.

παραδότης, ὁ, προδότης, Ἀνδρ. Κρήτ. 33.

παραδοτός, **ή**, **όν**, ὁ δυνάμενος νὰ **παραδοθῇ**, διδακτός, Πλάτ. Μένων 93B, Διογ. Λ. 4. 12.

παραδοχή, ἡ, τὸ δέχεσθαι παρά τινος, ἀποδοχή, τινος Ἀριστ. Ἀποσπ. 259, Πλούτ. 2. 1056F. **2)** ὅ,τι παρέλαβέ τις, κληρονομικὸν ἔθιμον, Εὐρ. Βάκχ. 201· «**παράδοσις**», Ἱππόδαμ. Πυθαγόρ. παρὰ Στοβ. 250. 50 (ἐν τῷ Δωρικ. τύπῳ **-χά**).

II, ἀποδοχή, ἐπιδοκιμασία, Πολύβ. 1. 1, 1., 1. 5, 5, κτλ.

παραδραθεῖν, Ἐπικ. **-έειν**, ἴδε ἐν λέξ. **παραδαρθάνω**.

παραδράκτια, τά, (ἐκ τοῦ παρά, **ἄρακτος**) Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 677, Ἑκδ. Β, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

παραδρᾰμεῖν, ἴδε τὸ ῥῆμα **παρατρέχω**.

παραδράω, ὑπηρετῶ (τινί), οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι **παραδρώωσι** χέρηες (Ἐπικ. ἀντὶ **-δρῶσι**) Ὀδ. Ο. 324· πρβλ. **ὑποδράω**, **παρυδρακανέω**.

παραδριμύττω, καθιστῶ τι δριμύτερον, πικρότερον, Βυζ.· ἐν τῷ Παθ., Θεόφυλ. Σιμοκ. 69. 1., 155. 3, κτλ.

παραδρομάδην, Ἐπίρρ., ἐν παρόδῳ, ἐν παρέργῳ, Ὀρφ. Ἀργ. 856.

παραδρομή, ἡ, τὸ τρέχειν πλησίον ἢ παραπλεύρως, κολάκων π., σμῆνος κολάκων τρεχόντων πλησίαν τινός, Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 542B. **II**, τὸ παρατρέχειν, Πλουτ. Ἀλέξ. 17· ἐν **παραδρομῇ** ποιεῖσθαι τὸν λόγον, ἐν παρόδῳ, Λατ. obiter, Ἀριστ. Πολιτ. 7. 17, 12· κατὰ **παραδρομὴν** Κλήμ. Ἀλ. 55· οὕτως, ἐκ **παραδρομῆς** Πολύβ. 22. 17, 2. **2)** παρέλευσις, μετὰ π. ἐνιαυτοῦ Ἄννα Κομν. 2. σ. 121.

παραδρομητέον, δεῖ **παραδραμεῖν**, Εὐθ. Ζυγαδ. Mi. Pa. gr. τ. 130, σ. 304.

παραδρομίς, **ίδος**, ἡ, τάπης πρὸς ἀναψυχήν, πρὸς περίπατον καὶ ἀναπνοὴν καθαροῦ ἀέρος, ὡς τὸ Ρωμαϊκὸν xystus, Βιτρούβ. 5. 11, ἔνθα ἴδε Schneid. 2. σ. 484, πρβλ. Salmas. Tertull. Pall. σελ. 272.

παράδρομος, **ον**, ὃν δύναταί τις νὰ διαβράμῃ, τὰ **παράδρομα**, διασκήματα, δι' ὧν δύναταί τις νὰ διέλθῃ, ἀναγλυφα, ἱστάτω δὲ τὰ δίκτυα ἐν πᾶσι τόποις διαστήματα λιπὼν πρὸς τὰς διαδρομάς· ἃ καλεῖται **παράδρομα** Ξεν. Κυν. 6, 9. **II**, ὁ κατὰ μῆκος τρέχων, Κλήμ. Ἀλ. 270, Μικρ. Γεωγρ. 2. 448 Gail.

παραδρύπτω, ξύω ἢ ξεσχίζω κατὰ τὰ πλάγια, Διοδάν. 4. 154.

παραδύναστεύω, δυναστεύω παρά τινι, ἢ σύν τινι, Θουκ. 2. 97, Δίων Κ. 53. 19· — ἔχω μεγάλην ἰσχὺν παρά τινι, μετὰ δοτ., αὐτόθι 75· 14· — ἐντεῦθεν **παραδυναστεία**, Νικήτ. Χρον. 299. 11 (Ἑκδ. Βόνν.)· καὶ **-δυνάστευσις**, αὐτόθι 14. 13, Βυζ.

παραδύομαι, μέσ., μετ' ἀμεταβ. ἐνεργ. ἀορ. **παρέδυν**· — **παρεισδύνω**, ἢ κατ' ἄλλους παρέρχομαι λαθραίως, ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι .., στεινωπῷ ἐν ὁδῷ **παραδύομαι** Ἰλ. Ψ. 416· ἐκδρᾶσα **παρέδυν** Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 55. **2)** ὑπεισέρχομαι, κρυφίως εἰσέρχομαι, λαθραίως εἰσδύω, ὅτε πρῶτον ἐκεῖνος εἰς Πελοπόννησον **παρεδύετο** Δημ. 252. 3· ἡ παρανομία λανθάνει **παραδυομένη** Πλάτ. Πολ. 424D· ἃ φυλακτέον ὅπως μὴ λήσει εἰς τὴν πόλιν **παραδύντα** αὐτόθι 421E· π. ἐπί τι Δημ. 608. 3· — οὕτω **παραδύνω**, Ἀριστ. Προβλ. 20. 22, 3.

παράδυσις, ἡ, ἡ **παρεισδυσις**, τὸ **παρεισέρχεσθαι**, π. κατὰ μικρὸν Δημ. 219. 7· — **παραδύσεις** διδόναι τισὶ Πλούτ. 2. 727A· αἱ τῶν Ἰουδαίων π. Ἰουδ. Πολ. 3. 7, 9.

παραδωσείω, ἑφετ. τοῦ **παραδίδωμι**, εἶμαι διατεθειμένος νὰ **παραδώσω**, Θουκ. 4. 28.

παρ-αείδω, ᾄδω παρά τινι ἢ ἐνώπιόν τινος, ἔοικα δέ τοι **παραείδειν** ὥς τε Θεῷ Ὀδ. Χ. 348.

παρ-αείρω, συνῃρ. **παραίρω**· αἴρω, ὑψόνω, παρασηκώνω, μεταφορ., «φυσικώνω», τίς σᾶς **παρῆειρεν** φρένας; τίς διέστρεψε τὸν νοῦν σου; Ἀρχιλ. 88, πρβλ. Ὅππ. Ἀλ. 4. 19. — Παθ., κρέμαμαι πλαγίως, ἀπό τοῦ ἑνὸς μέρους, **παρηέρθη** δὲ κάρη, «παρεκρεμάσθη» (Σχόλ.), Ἰλ. Π. 341.

παρ-αέξομαι, Παθ., αὐξάνομαι πλησίον, πολλὴ γὰρ λιβάσιν **παραέξεται** (ἡ καλάμινθος) Νικ. Θ. 51.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παραζάω, ζῶ πλησίον τινὸς ἢ ὡς παράρτημά τινος, ψυχὴ τῷ σώματι παραζῶσα Πλούτ. 2. 672D. **II.** ζῶ ἁπλῶς χωρὶς νὰ πράττω τι, οὕτω παρέζων, κοὐκ ἔζων, ἦμην ζῶν ἀλλὰ δὲν ἔζων, Ἀναξανδρίδης ἐν «Ἀγροίκοις» 3. 4· καὶ οὕτω, ζῶ κακῶς, ματαίως, πρβλ. Wyttenh. εἰς Πλούτ. 2. 13B.

παραζεύγνυμι, καὶ **-ύω**: μέλλ. **-ζεύξω**, ζεύγνυμι πλησίον, συνάπτω εἰς γάμον, χρηστῷ πονηρὸν λέκτρον Εὐρ. Ἀποσπ. 524· φρουρὰ παραζευξασα φύλακε σώματος, θεῖσα ἑκατέρωθεν δύο φρουροὺς φύλακας τοῦ σώματος, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 22.— Παθ., οἰκοφθόρον γὰρ ἄνδρα κωλύει γυνὴ ἐσθλὴ παραζευχθεῖσα, καὶ σώζει δόμους Εὐρ. Ἀποσπ. 1041· μετὰ δοτ., Δημ. 1460, ἐν τέλ.

παράζευξις, εως, ἡ, τὸ παραζευγνύειν, Πλούτ. 2. 1110Δ.

παραζέω, ἐκ νέου βράζω (μεταφ.), τὸ ὄξος Γαλην. 14. 464.

παραζηλόω, κινῶ εἰς ζηλοτυπίαν Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. ΙΔ', 22, κτλ.), Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. ϛ', 19, κτλ.· δυσαρεστοῦμαι, δυσανασχετῶ, μετὰ τῆς ἐν μετὰ δοτ., Ἑβδ. (Ψαλμ. ΛϚ', 1). **II.** κινοῦμαι εἰς ζῆλον, μιμοῦμαι, Σουΐδ. ἐν λ. **Ἀστυάναασσα**.

παραζήλωσις, ἡ, ἅμιλλα μετὰ ζήλου, Φίλων 2. 422, Σύμμαχ. ἐν Παλ. Διαθ., κτλ.

παραζητέω, ζητῶ, ἐρευνῶ κακῶς ἢ ματαίως, ἄνευ ἀποτελέσματος, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 12. 5.

παραζυμωτής, ὁ, βοηθὸς ζυμωτοῦ, Θ. Πτωχοπρόδρομ. κατὰ ἡγουμέν. Α', 174.

παράζυξ, **-ῦγος**, ὁ, ἡ, ὁ παρεζευγμένος, πλησίον ἐζευγμένος· μεταφορ., παράζυγες, οἱ, ὑπεράριθμοι, περιττοί, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 6, 11· οὕτω παρὰ Πλάτ. **ἐπίζυγοι**:— πρβλ. **περίζυξ**.

παραζωγραφέω, ζωγραφῶ πλησίον ἢ ἐν τῇ αὐτῇ εἰκόνι, Ἀπολλ. Μισθ. 117· μεταφορ., Εὐστ. Πονημάτ. 84. 24.

παραζώνη, ἡ, = **ζώνη**, Ἑβδ. (Β', Βασιλ. ΙΗ', 11).

παραζωνίδιος, α, ον, ὁ παρὰ τὴν ζώνην, **παραζωνίδια**, τά, ἐγχειρίδια φορούμενα κατὰ τὴν ζώνην, Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 176Β· οὕτω, **παραζώνια**, Ἡσύχ. ἐν λ. ξίφος, Βυζ.· καὶ **παραζωστρίς**, **-ίδος**, ἡ, «μικρὰ μάχαιρα» Ἡσύχ.

παραζώννυμι καὶ **-ύω**: μέλλ. **-ζώσω**· = ζώνω, κρεμῶ παρὰ τὴν ζώνην ἀκινάκας παραζωννύντα Πλάτ. Πολ. 553C·— Μέσ., φορῶ ἐν τῇ ζώνῃ, ξίφος Διον. Ἁλ. 2. 70, πρβλ. Πλουτ. Ἀντών. 79. **II.** παρακαλύπτω τὴν πλευράν, ἐπὶ νεφῶν ἄστινα καλύπτουσι τὸ πλευρὸν ὄρους, Θεοφρ. π. Σημ. Ὑδάτ. 4. 2.

παραζωστρίς, **-ίδος**, ἡ, ἴδε **παραζωνίδιος**.

παραθᾰλασσίδιος, **ον**, = τῷ ἑπομ., Θουκ. 6. 62· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, Δίων Κάσ. 54. 9.

παραθᾰλάσσιος, Ἀττ. **-ττιος**, α, ον, ὡσαύτως **ος**, **ον** Θουκ. 4. 56· ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν, ὁ κείμενος παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης, τὰς πόλεις τὰς π. Ἡρόδ. 7. 109· τὰς π. κώμας ὁ αὐτ. 8. 23· τὰ π. τῆς Ἑλλάδος ὁ αὐτ. 3. 135, πρβλ. 4. 199· ἡ π. (ἐξυπακ. γῆ) Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 7.

παραθαλασσίτης, ὁ, ὁ κατοικῶν παρὰ τὴν θάλασσαν, Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 461, ἔκδ. Β.·— ἀλλ' ἑρμηνεύεται αὐτόθι Λατινιστὶ magister tractus maritimi, ἄρχων χώρας παρὰ τὴν θάλασσαν.

παραθάλπω, παρηγορῶ, παραμυθοῦμαι, Σχόλ. εἰς Ἰλιάδ. Ι. 5 (4). 15· — Παθητ., παραθαλπομένα φρένα μύθοις Εὐρ. Μήδ. 143.

παραθαρσύνω, Ἀττ. **-θαρρύνω**, ἐμποιῶ θάρρος εἴς τινα, ἐγκαρδιώνω, Θουκ. 4. 115., 8. 77, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 39, κτλ.· παραμυθεῖσθαι καὶ π. Πλάτ. Κριτί. 108C· μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., Πλουτ. Ἀλκ. 26.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 63.

παραθεάομαι, ἀποθ., θεῶμαί τι πλησίον ἄλλου, παραβάλλω, συγκρίνω, τι παρά τι Πλάτ. Ἐπιστ. 313C, Θεοφρ. Χαρακτ. ἐν τῷ προοιμίῳ.

παραθέλγω: μέλλ. **-ξω**, καταπραΰνω, κατευνάζω, εὐνάς Αἰσχύλ. Ἀγ. 71.

παράθεμα, τό, τὸ παραπλεύρως τιθέμενον, παράρτημα τοῦ θυσιαστηρίου, δικτυωτὸν Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΑΗ', 4 (24)). **2)** ἰδίως τὸ παρατιθέμενον πρὸς βρῶσιν ἔδεσμα, Εὐστ. Πονημάτ. 312. 30, Ἡσύχ.

παραθεμιστεύω, βλάπτω τινὰ παραβαίνων νόμον, μετ' αἰτ., τινὰ Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 984.

παραθερίζω, ἀποκόπτω τὴν ἄκραν πράγματός τινος, ἐν τῷ ποιητ. ἀόρ. α' **παρέθρισεν**, ἔμπης δ' ἀφλάστοιο παρέθρισαν ἄκρα κόρυμβα, «ἀντὶ τοῦ παριθέρισαν, κατὰ συγκοπήν· σημαίνει δὲ τὸ ἀπέκοψαν» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Β, 603· πρβλ. **παρατέμνω**.

παραθερμαένω, θερμαίνω, φαιδρύνω, οἶνος π. τὴν ψυχὴν Ἀθήν. 185C·— Παθ., **παραθερμανθείς**, ἐπὶ ἀνθρώπου θερμανθέντος ὑπὲρ τὸ δέον, ἐξαφθέντος ἐκ τοῦ οἴνου, Αἰσχίν. 49. 18· φλέγομαι ἐξ ὀργῆς, Ἀριστ. Προβλ. 4. 2, 2· τεθέρμανται τῇ καρδίᾳ Ἑβδ. (Δευτερ. ΙΘ', 6).

παράθερμος, **ον**, ὑπέρθερμος, Πλουτ. Πελοπ. καὶ Μαρκέλλ Σύγκρ. 3.

παράθεσις, εως, ἡ, τὸ παρατιθέναι, τιθέναι πλησίον, θέσις καὶ παράθεσις Ἱππ. π. Ἰητρείων 740· αἱ κατὰ τὰς π. μίξεις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ: αἱ δι' ὅλων κράσεις Ἀντίπατρος παρὰ Στοβ. 417. 33, πρβλ. Χρύσιππ. παρὰ Διογ. Λ. 7. 151· ἡ τῶν ὀνομάτων π. Πολύβ. 3. 36, 3· παρὰ τοῖς γραμματ. τὸ ἐκ παραλλήλου τιθέναι, ἀντίθετον τῷ **σύνθεσις**, οἷον κατὰ παράθεσιν **Δεύκοροι**, κατὰ σύνθεσιν **Δευ-κόροι**, κατὰ σύνθεσιν **Δευ-γενής**, Ἐτυμολ. Μέγ. 278. 25., 649. 14·— ἐν Πλουτ. 2. 638F τρόπος τις πάλης. **2)** Παθητ., γειτνίασις, Πολύβ. 2. 17, 3. κτλ.· κατὰ παράθεσιν ὁ αὐτ. 4. 28, 2, κτλ.· ἐκ παραθέσεως, κατὰ σύγκρισιν, ὁ αὐτ. 3. 62, 11, κτλ.· ἐκ π. καὶ συγκρίσεως τῶν λέγεσθαι μελλόντων ὁ αὐτ. 16. 29, 5, κτλ. **II.** τὸ παρατιθέναι ἐδέσματα ἐνώπιόν τινος, τοῦ τε οἴνου καὶ τῶν ἀκροδρύων Διόδ. 3. 73· φαγητόν τι ἢ γεῦμα οὕτω παρατιθέμενον, Πολύβ. 31. 4, 5, Ἀθήν. 664C· ὑγρῶν π. Πολύβ. 13. 2, 6. **III.** ἀποθήκευσις, τῶν χορηγιῶν ὁ αὐτ. 3. 17, 11· ἀποθήκη ζωοτροφιῶν, κτλ., ὁ αὐτ. 2. 15, 3, κτλ. **IV.** τὸ μνημονεύειν λέξεις ἢ φράσεις, ἢ τῶν ὀνομάτων π. ὁ αὐτ. 3. 36, 3· τῶν μαρτυριῶν Διογ. Λ. 7. 180. **V.** ἡ παράθεσις συμβουλῆς ἐνώπιόν τινος, συμβουλή, Πολύβ. 9. 22, 10.

παραθετέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν δεῖ παρατιθέναι, Κλήμ. Ἀλ. 278. **II.** οὗδ. **-θετέον**, δεῖ παρατιθέναι, Διον. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 2. 5. **2)** πρέπει τις νὰ παραθέσῃ ἐνώπιόν τινος, νὰ παράσχῃ, τροφὴν (τῷ νοσοῦντι) Γαλην. 19, σ. 216. 12 Kuhn.

παραθέτης, ου, ὁ, ὁ παρατιθεὶς ἐδέσματα, Γλωσσ.

παραθέω: **-θεύσομαι**, τρέχω πλησίον, ἐκ παραλλήλου, Πλάτ. Λάχ. 183E, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 21, κτλ.· τινι Πλουτ. Λούκουλλ. 21· τρέχω παρά τι, τὴν ὄχθην Αἰλ. π. Ζ. 6. 53. **II.** τρέχω πλαγίως ἢ ἔξω, παραθέομεν τὸ ὀρθόν, τρέχομεν ἔξω τοῦ ὀρθοῦ, Πλάτ. Θεαίτ. 171C. **III.** τρέχω πέραν τινός, ὑπερβαίνω τρέχων, τινα Ξεν. Ἀν. 4. 7, 12· παρατρέχω, ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 6. 16 καὶ 19. **IV.** ὡς τὸ Λατ. percurro, ἐν παρόδῳ πραγματεύομαι, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 57.

παραθεωρέω, ἐξετάζω τι πλησίον ἑτέρου, παραβάλλω, συγκρίνω, τινα πρός τινα Ξεν. Ἀπομν. 4. 8, 7· τινά τινι Λουκ. Ἡρόδοτ. 8. 1. **2)** θεωρῶ ἐν παρόδῳ, Πλούτ. 2. 33Δ, Λουκ. Ὑπὲρ τῶν Εἰκ. 7. **II.** θεωρῶ τι ἐπιπολαίως, ὀλίγον ἐξετάζω, παραλείπω, παραμελῶ, Δημ. 1414. 22, Διον. Ἁλ. π. Ἰσαίου 18, κτλ.— Παθ., Πράξ. Ἀποστ. ϛ', 1.

παραθεώρησις, εως, ἡ συγκριτικὴ ἐξέτασις, Πλούτ. 2. 820Δ.

παραθεωρητέον, δεῖ παραθεωρεῖν, Ὀρειβάσ. τ. ΙΙΙ, σελ. 165, ἔκδ. Dareinb

παραθήγω, μέλλ. **-ξω**, ἀκονῶ, ὀξύνω, ἐγχειριδίου .. **ἀκόνῃ** .. παραθηγομένου Ἑρμιππ. ἐν «Μοίραις» 1. **2)** μεταφορ., ἐξερεθίζω, διεγείρω, τὰς ὀργάς τινι Διον. Ἁλ. 8..57· τὴν ψυχὴν μέλεσι π.. παρορμῶ, Πλούτ. 2. 1145F.

παραθήκη, ἡ, πᾶν ὅ,τι τίθεται πλησίον τινός, προσθήκη, παράρτημα, Πλούτ. 2. 855D. **II.** πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐμπεπιστευμένον εἴς τινα, ἀλλαχοῦ **παρακαταθήκη**, Ἡρόδ. 9. 45, Ψευδο-Φωκυλ. 127· ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, ὅμηρος, Ἡρόδ. 6. 73.

παραθηκο-φύλαξ, **ακος**, ὁ, φυλάττων τὰς παρακαταθήκας, Εὐσ. ἐν βίῳ Κωνστ. 1. 14.

παραθηλύνω, ἐκθηλύνω, Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχῶν Πολιτικ. 3. 64.

παράθηξις, ἡ, τὸ ἀκόνᾶν, ὀξύνειν, παρόρμησις, Ἐκκλ.

παραθησαυρίζω, θησαυρίζω ἐπὶ πλέον, Λογγίν. Ἀποσπ. 5.

παραθητεύω, ὑπηρετῶ ἐπὶ μισθῷ, τινὶ Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 761E.

παραθιγγάνω, ἐγγίζω πλαγίως ἢ ἐν παρόδῳ, Ἰμερίου Λόγοι 23. 12.

παραθλίβω [ῑ], θλίβω πλαγίως, τὸν ὀφθαλμὸν Σέξτ. Ἐμπ. π. Ιι. 1. 47· π. τινὰ ἐν τῇ θύρᾳ Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. ϛ', 32).

παράθλιψις, εως, ἡ, σύνθλιψις κατὰ τὰ πλάγια, Γαλην.

πάρ-αθλον, τό, ἀγὼν ἐκ παρέργου, Σχόλ. εἰς Πίνδ. Ν. 3. 42· πρβλ. **πάρεργον**.

παραθολόω, θολώνω κάπως, Ἀθηναγ. 964C.

παράθρᾱνος, (ἐξυπ. ὁδός), ἡ, ἡ παρὰ τοὺς θρανίτας ὁδός, πάροδος, Πολυδ. Α', 88, Ἡσύχ.

παράθραυσις, εως, ἡ, τὸ θραύειν, Εὐστ. Πονημάτ. 231. 88, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἀγμιεῖς**, **ἄγμοι** (ἀνθ' οὗ ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 11. 47, περιθραύσεις).

παράθραυσμα, τό, πρᾶγμα ἀποσπασθέν, ἀπόσπασμα, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 335.

παραθραύω, θραύω, ἀποσπῶ μέρος ἀπό τινος, Γαλην., κλ.— μεταφορ. ἐν τῷ παθ., **παρατεθραυσμένος** (ἢ **-αυμένος**), Λατ. infrictus, Πλάτ. Νόμ. 757B.

παρ-αθρέω, μέλλ. **-ήσω**, **παρόρᾱω**, Φώτ.

παραθρηνέω, θρηνῶ, Βασίλ. ΙΙΙ, 232B.

παραθριγκίζω, σχηματίζω κατὰ τὴν ἄκραν θριγκόν τινα, Θεοφράστ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 12.

παραθρίζω, ἴδε ἐν λ. **παραθερίζω**.

παραθρύπτομαι, εἶμαι ἐκτεθηλυμμένος, τερετίσματα τὰ βλακώδη ταῦτα καὶ παρατεθρυμμένα Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σελ. 287D.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παραθρώσκω· μέλλ. **-θορεῦμαι**. ἐπεκτείνομαι, Ἐρκυνίου ὄρυμοῖο παραθρώσκοντες ὀρόγκους, «παρατρέχοντες, οἷον ἐπεκτεινόμενοι, τὴν αἴκησιν ἔχοντες μέχρι τοῦ Ἐρκυνίου ὄρυμοῦ» (Σχόλ.), Διον. Π. 286.

παραθυμιάω, καίω θυμίαμα πλησίον τινός, θυμιῶ, τινι Διόδ. 3. 47· ἀσφάλτου π. βραχὺ Ἀγαθαρχ. ἐν τῇ Φω». Βιβλ. 458. 33.

παραθυρίδιον, τό, = **παραθύριον**, Ψευδο-Ἀθαν. IV, 789B.

παράθυρος, (ἐξυπακ. θύρα), ἡ, πλαγία θύρα, παραπύλιον, Ἡλούτ. 2. 617A, Κλήμ. Ἀλ. 807· — οὕτω, **παραθύρα**, ἡ, καὶ ὑποκορ. **παραθύριον**, τό, Γλωσσ.

πάραι, ποιητ. ἀντὶ παρά.

παραιβάδην, Ἐπίρρ., βαίνων ἐκ τοῦ πλαγίου ἢ πλησίον τινός, μετὰ γενικ., ἀτραπιτοῖο Ὀππ. Κυνηγ. 1. 484 Rittersh.· ἀλλ. παραὶ πάτον· τὰ Ἀντίγραφ. **παραιβατον**.

παραιβάσιη, **παραιβάσις**, ἴδε ἐν λ. **παράβασις** I καὶ II.

παραιβατέω, **παραιβάτης**, **παραιβάτες**, ποιητικ. ἀντὶ παραβ-.

παραίβολος, **ον**, ποιητ. ἀντὶ **παράβολος**, ἴδε ἐν λ. **παραβλήδην**.

παραιγιαλίτης, **ου**, ὁ, (αἰγιαλὸς) ὁ συχνάζων παρὰ τὸν αἰγιαλόν, ἐπί τινων ἰχθύων, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 332C, Στέφ.· ὡσαύτως **παραιγίαλος**, Ξενοκρ. Ἐνύδρ. τροφ. 7· **παραιγιαλίτις**, Βυζ. — Θηλ. **παραιγιαλῖτις θάλασσα** Εὐστ. 116. 6.

παραίζω, ποιητ. ἀντὶ παρίζω.

παραίθεναρ, τό, ἀντὶ **παράθεναρ**, τὸ μέρος τῆς χειρὸς τὸ ἀπὸ τοῦ μικροῦ δακτύλου μέχρι τοῦ καρποῦ, Ἡσύχ. ἐν λ. **παραιθέναται**.

παρ-αιθύσσω, μέλλ. **-ξω**: ποιητ. ἀόρ. **-αίθυξα** Πινδ. Ο. 10 (11). 90· — παραπνέω, λαίφεα πάντ' ἐτίναξε παραιθύξας πτερύγεσσι, «παραπνεύσας, τουτέστι πνοὴν ποιήσας τῇ βίᾳ τῶν πτερύγων ἐτίναξε τὰ ἱστία» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1253· ἄκρα πτερύγων Ἀνθ. Π. 7. 204· — μεταφορ., θόρυβον παραίθυξε μέγαν, ἤγειρε μέγαν θόρυβον ἐπιδοκιμασίας, Πινδ. ἔνθ' ἀνωτ. **II**. ἀμεταβ., ἐπὶ λεξεων, ἐξέρχομαι κατὰ τύχην ἔκ τινος, Πινδ. Π. 1. 169.

παραίνεσις, ἡ, παρόρμησις, παρακίνησις, συμβουλή, Αἰσχύλου Εὐρ. 707, Ἡρόδ. 9. 34, Θουκ. 2. 45, κτλ.· π. ποιεῖσθαι ὁ αὐτ. 2. 88 μετὰ γενικ. προσ., συμβουλὴ ἢ γνώμη ἣν δίδει τις, Ἡρόδ. 5. 11, 51· μετὰ γεν. πράγμ., αἱ π. τῶν ξυναλλαγῶν, συμβουλὴ διδομένη περί τινος ἢ πρός τι, Θουκ. 4. 59· ἐπὶ γνώμης παραινέσει, πρὸς σύστασιν γνώμης τινός, ὁ αὐτ. 1. 92· πρβλ. **παράκλησις II**.

παραινέτης, **ου**, ὁ, ὁ παραινῶν, συμβουλεύων, προτρέπων, Εὐστ. Πονημάτ. 242. 57· **παραινετήρ**, **ῆρος**, Ἀθήν. 14B.

παραινετικός, **ή**, **όν**, συμβουλευτικός, π. καὶ ὑποθετικὸς λόγος Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 12. Ἐπίρρ. **-κῶς**, ὁ αὐτ. 274 25.

παρ-αινέω· παρατ. παρῄνει Θουκ., Ἰων. **παραίνεε** Ἡρόδ.· μέλλ. **-έσω**, Σοφ. Ο. Κ. 1181, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1420, Εἰρ. 1246, Δημ., κλ.· **-έσομαι** Πλάτ. Μενέξ. 236E, Λουκ. Εἰκόν. 16· ἀόρ. παρῄνεσα Σοφ. Φ. 1434, Ἀριστοφ., Ἰσοκρ.· πρκμ. **παρῄνεκα** Ἰσοκρ. 407A. — Παθ., ἀόρ. **παρηνέθην** Ἱππ.: πρκμ. ἀπαρ. **παρῃνῆσθαι** Θουκ. 7. 69. Προτρέπω, συμβουλεύω, π. τινί ποιεῖν τι Ἡρόδ. 1. 80., 3. 4, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1132, Πλάτ. Φαῖδρ. 234A· τοῖς ναύταις παραινῶ μὴ ἐκπεπλῆχθαι Θουκ. 7. 63· π. τινι Πινδ. Π. 6. 23, Αἰσχύλ. Ἱκ. 307, κτλ.· τι Ἡρόδ. 1. 59., 5. 31, Σοφ. Ο. Κ. 464, κτλ.· π. τινι, συμβουλεύω τινά, δίδω συμβουλὴν εἴς τινα, Αἰσχύλ. Χο. 903, Θουκ. 5. 10 ἄλλῳ παναῦντι ῥᾴδιον παραινέσαι ἔστιν Φιλήμων ἐν «Σικελικῷ»]. — Παθ., ὥσπερ παρῃνέθη Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 757. **2)** συμβουλεύω, προτρέπω δημοσίᾳ, παρήνει τοιάδε Θουκ. 1. 139, κτλ.· ὡσαύτως, π. περί τινος ὁ αὐτ. 3. 13 οὐ π., συμβουλεύω νὰ μή .., μετ' ἀπαρ., ὡς τὸ οὔ φημι κτλ., ὁ αὐτ. 2. 18. Πρβλ. **αἰνέω**.

παρ-αινίττομαι· μέλλ. **-ίξομαι**· ἀποθ.· — αἰνίττομαι πλαγίως, ὑποσημαίνω, Ἀθήν. 604F, Ἐκκλ.

παρ-αιολίζω, (αἰολίζω) ἀπατῶ, πλανῶ, τινά Λυκόφρ. 1091, 1380.

παραιπεπίθησιν, **-θοῦσα**, ἴδε ἐν λέξ. **παραπείθω**.

παραίρεσις, ἡ, ἀφαίρεσις, τῶν προσόδων Θουκ. 1. 122· παραιρέσεις τῆς οὐσίας Πλάτ. Πολ. 573E· τὴν π. ποιεῖσθαι τῶν ὅπλων Ἀριστ. Πολιτ. 5. 10, 11.

παρ-αιρέω· μέλλ. **-ήσω**· ἀόρ. **παρεῖλον**. Ἀφαιρῶ ἀπὸ πλησίον τινός, ἀπομακρύνω, ἀποσύρω, τι Εὐρ. Ἑκάβ. 591, Ἱππ. 1104 — ὡσαύτως· μετὰ γεν. διαιρετ., ἀφαιρῶ μέρος .., φρονήματος ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 908· ἔνθα ἴδε Elmsl.· τῆς λύπης Ὑπερεῖδ. παρὰ Στοβ. 618. 6· τοῦ φρουρίου Θουκ. 3. 89. — Παθ., Ἱππ. π. Ἀγμ. 774. **2)** παρεῖλες (ἀράν) ἐς τὸν παῖδα τὸν σόν, παρελὼν ἀνάλωσας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ υἱοῦ σου, Εὐρ. Ἱππ. 1316. **II**. Μέσ., ἀποσπῶ τι παρά τινος καὶ προσελκύω αὐτὸ εἰς τὸ μέρος μου, βουλόμενος τοὺς συνουσιαστὰς αὐτοῦ παρελέσθαι Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 1 πόλεις παραιρεῖται οὐδὲν αὐτῷ προσηκούσας Δημ. 289. 6, πρβλ. 1482. 4· π. γυναῖκα Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 10. **2)** ἀφαιρῶ, τὰ ὅπλα Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 20· εἷς μόνος δ' ἱππεύς τις αὐτῆς τὸν βίον παρείλετο Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδι» 1. 10, πρβλ. Μένανδρ. ἐν «Δυσκόλῳ» 2, 8· (καὶ ἐν τῷ παθ., παρῃρημένοι τὰ ὅπλα, ἀφῃρημένοι, ἀφαιρεθέντες, Δημ. 366, ἐν τέλ.) παραιρεῖσθαι τὴν θρασύτητα, μετριάζειν αὐτήν, ὁ αὐτ. 406· 3· π. τοὺς ἐκ βουλῆς, ἀποστερῶ τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, τοῦ δικαιώματος ψήφου, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 5, 8, πρβλ. 3. 14, 13· παρῃρῆσθαι τὰ ἐφόδια, ἐν αὐστηρῷ μέσῃ σημασίᾳ, ὅτι ἐστέρησαν ἑαυτοὺς τῶν ἐφοδίων, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 3. 10, 7. **3)** καθόλου ἀφαιρῶ ἀπό τινος, κλέπτω, τί τινος Πολύβ. 1. 18, 9, κτλ. — Ἴδε Κόντου Παρατηρ. εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 35.

παραίρημα, τό, τὸ πρὸς ταῖς ὦαις μέρος τῶν ἐσθήτων, Πολυδ. Ζ', 64· καθόλου, ταινία, λωρίς, Θουκ. 4, 48· οὕτως ἐν Ἱππ. π. Ἰητρ. 745, ἔνθα τὰ ἀντίγραφα ποικίλλουσι μεταξὺ τοῦ παραίρεμα, παρείρεμα, πάρεμα, ὁ Littré (3. 314) διορθοῖ **παραίρημα**· — ὁ Γαλην. 12. 345 ὡς φαίνεται ἀνέγνω **παράρματα**, ὅπερ φαίνεται ὅτι ἦτο ὁ ἐν τῇ ὁμιλίᾳ συνήθης τύπος, διότι ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει **παραιρήματα** διὰ τοῦ **παράρματα ἱματίων**

παρ-αίρω, συνηρ. ἀντὶ τοῦ **παραείρω**.

παραισαβάζω, ποιητ. ἀντὶ **παρασ-**, βακχεύω, «παραισαβάζειν· παραμεμηνέναι· ἀπὸ τοῦ Σάβου» Ἡσύχ. — Κατὰ Φώτιον «παρασαβάζειν· παραμαίνεσθαι· ἀπὸ τοῦ σαβοῦ· τοὺς γὰρ παρὰ τῷ Σαβαζίῳ βακχεύοντας καλοῦσι σαβούς· καὶ τὸ βακχεύειν σαβάζειν».

παρ-αισθάνομαι· μέλλ. **-αισθήσομαι**· ἀποθ.· — παρατηρῶ ἢ ἀκούω περί τινος ἐν παρόδῳ, τινος Ξεν. Κύρ. 4. 2, 30· ἀπολ., οὐχὶ παρῄσθευ; Θεόκρ. 5. 120. **II**. ἀντιλαμβάνομαι ἐσφαλμένως, ὑπόκειμαι εἰς ἐσφαλμένας ἀντιλήψεις, Πλάτ. Θεαίτ. 157E, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ 1. 6.

παραισθησις, ἡ, Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Ἐρμ. σ. 113. — Σημαίνει ἐκεῖ μικράν, μόλις δήλην αἴσθησιν· ἀλλ' οὐδὲν κωλύει νὰ μεταχειρίζηται τις τὴν λέξ. καὶ ἀντὶ οὐκ ἀληθοῦς αἰσθήσεως.

παρ-αίσιος, **ον**, ὁ ἔχων κακοὺς οἰωνούς, δυσοίωνος, σήματα Ἰλ. Δ. 384.

παρ-αΐσσω· μέλλ. **-ξω**, παρέρχομαι ὁρμητικῶς, παρατρέχω ὁρμαίως, παρῄϊξεν Λελιημένος Ἰλ. Ε. 690· παρῄϊξεν κοίλας ἐπὶ νῆας Θ. 98· παραΐσσοντος Υ. 414· μετ' αἰτ., ἵπποι γάρ με παρῄϊξαν Ἰλ. Λ. 615. [Παρὰ τοῖς Ἐπικ. ᾱ ἐν ἄρσει· πρβλ. ἀΐσσω.]

παρ-αιτέομαι· μέλλ. **-ήσομαι**· ἀποθ. Αἰτοῦμαι, ζητῶ τι ὡς χάριν παρά τινος, Λατ. exorare ab .., τινά τι Αἰσχύλ. Ἱκ. 521, Εὐρ. Ι. Δ. 685, Πλάτ. Ἀπολ. 27A, κτλ.· τι Ἡρόδ. 1. 90, ἐν τέλ.· προστιθεμένου ἀπαρεμφ., ἐν δ' αὐτοὺς παραιτησώμεθα, ἐπίδηλον ἡμῖν .. ποιεῖν, ἦν τοῖς ἔπεσι χαίρωσι Ἀριστοφ. Ἱππ. 37· καὶ μετ' ἀπαρεμφ. ἀντὶ αἰτ., θεοὺς παραιτοῦ τῶν σ' ἔρως ἔχει τυχεῖν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 521· — μετὰ συστοιχ. αἰτ., ἴδε ἐν λέξ. **παραίτησις**. **2)** π. τινα, αἰτοῦμαι καὶ λαμβάνω ἄδειαν πρατά τινος, παραιτησάμενος βασιλέα ἐς Σικελίην ἀπίκετο Ἡρόδ. 6. 24· μεσιτεύω πρός τινα ὑπέρ τινος, πείθω τινὰ διὰ παρακλήσεων, ὁ αὐτ. 3. 132., 5. 33, Εὐρ. Ἡρακλ. 1025, Ἀριστοφ. Σφ. 1257· π. θεοῦ λιτοῖς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 521· π. τινα, ὡς .., ἱκετεύω τινὰ καὶ λέγω ὅτι .., Ἡρόδ. 4. 158. **3)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ., ἱκετεύω τινὰ νὰ πράξῃ ἢ γείπῃ τι, ὁ αὐτ. 1. 90., 6. 86, 3, Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 14, κτλ.· παραιτήσομαι δ' ὑμᾶς μηδὲν ἀχθεσθῆναί μοι Δημ. 533. 4· π. σε συγγνώμην ἔχειν Μένανδρος ἐν Ἀδηλ. 325 — ὡσαύτως μετὰ γεν. προσ. καὶ ἀπαρ., ζητῶ παρά τινος .., παραιτήσει πατρὸς φυγὰς ἀφεῖναι Εὐρ. Μήδ. 1154· μετ' ἀπαρ. μόνον, λαμβάνω δι' ἱκεσιῶν τὴν ἄδειαν νά .., Ἡρόδ. 4. 146· π. μηδὲν τούτων ὁρᾶν Θουκ. 5. 63. **II**. μετ' αἰτ. πράγμ. ὡσαύτως, ὡς τὸ Λατ. deprecari, ἀποτρέπω δι' ἱκεσίας, τὴν ὀργὴν Αἰσχύλ. 82. 17· τὰς ζημίας ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. 30. 31, πρβλ. Δημ. 516. 2· αἰκίαν Πολύβ. 1. 80, 8· τὸν φθόνον Πλουτ. Πομπ. 56· ἀπολ., τοῖς .. παραιτουμένοις πρᾶοί εἰσιν Ἀριστ. Ρητορ. 2. 3, 9. **2)** ἀποφεύγω, ἀποστέργω, χάριν Πινδ. Ν. 10. 56· τὴν διαίρεσιν τῶν ὀνομάτων Πλάτ. Πρωτ. 358A· τοὺς πότους Πλουτ. Θεμ. 3· π. τὰ ὦτα, ἀρνοῦμαι νὰ ἀκούσω, Φιλόστρ. 717· ἀπωθῶ, ἐγκαταλείπω, τὴν ἀρχιερωσύνην Ἄννα Κομν. 1. 149. **3)** παρακαλῶ τινα νά μοι συγχωρήσῃ ὅτι δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ τὴν πρόσκλησίν του, Πολύβ. 5. 27, 3· π. Ἔφορον, Λατ. pace Ephori, αὐτόθι 33. 2· οὕτως ἀπολ., Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιδ', 18. — Παθ., ἔχε με παρῃτημένον αὐτόθι. **4)** παραιτοῦμαι γυναῖκα, χωρίζομαι ἀπ' αὐτῆς, Πλούτ. 2. 206A· παραιτοῦμαι οἰκέτην, ἀποδάλλω αὐτόν, Διογ. Λ. 6. 82· π. τινα τῆς οἰκίας Λουκ. Ἀποκηρυττ. 19. **5)** ἀποθ., εἴ τις ὑμῶν ἀχθεσθήσεται, παραιτοῦμαι Ἀνδοκ. 26. 8, πρβλ. Πολύβ. 40. 6, 6. **III**. μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἄπαρ., παρακαλῶ θερμῶς ὑπέρ τινος, μεσιτεύω περί τινος, ζητῶ χάριν ὑπέρ τινος, μάλιστα πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τιμωρίας, Ἡρόδ. 3. 119· π. τινα τιμωρίας Πλουτ. Σύλλ. 31· εἰ τοίνυν Θεσσαλούς τις ἐπιχειρεῖ τοῦ Μηδισμοῦ παραιτεῖσθαι, ἀλ ζητῇ τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτῶν ἀπὸ τῆς κατηγορίας τοῦ Μηδισμοῦ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁ αὐτ. 2. 868D· ὡσαύτως, π. περί τινος Ξεν. Ἀνάβ. 6. 6, 29. **2)** π. ψυχήν, ἱκετεύω ὑπὲρ τῆς ἰδίας μου ζωῆς, Ἡρόδ. 1. 24. **παραίτησις**, ἡ, ἔνθερμος παράκλησις, ἱκεσία, δέησις, παρ. παραιτεῖσθαι Πλάτ. Κριτί. 107Α· μηδεμία τῆς μονῆς παρ. γιγνέσθω, ἂς μὴ ὑπάρχῃ ἄδεια πρὸς διαμονήν, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 915C. **II. παραιτήσεως ἕνεκα** ὅπως **παραιτησώμεθα**, «ἕνεκα τοῦ αἰτεῖν συγγνώμην» (Σχόλ.), Θουκ. 1. 73· αἴτησις συγγνώμης, ἀπολογία, Πολύδ. 40. 6, 5, κτλ.· — συγχώρησις, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Συνεσ. **2)** τὸ ἀποφεύγειν ἢ ἀπωθεῖν τι, τὸ μὴ παραδέχεσθαί τι, Πλούτ. 2. 124B· ἐγκατάλειψις ἢ ἀπάρνησις δικαιωμάτων, Δίων Κ. 78. 22· παραίτησις, ἐγκατάλειψις ὑπουργήματος, Ἄννα Κομν. 1. 143. **III.** μεσιτεία ὑπέρ τινος πρὸς ἀπαλλαγήν, αἴτησις χάριτος ὑπέρ τινος, Δημ. 120. 26.

παραιτητέος, α, ον, ῥημ. ἐπιθ., ὃν δεῖ παραιτεῖσθαι, Πλούτ. 2. 709D. **2) παραιτητέον,** δεῖ παραιτεῖσθαι, Ἀθήν. 421Δ, 464Δ.

παραιτητής, οῦ, ὁ, ὁ ὑπέρ τινος χάριν αἰτούμενος, μεσιτεύων ὑπέρ τινος, Φίλων 1. 598, 2. 160, Πλουτ. Σύλλ. 26.

παραιτητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν προσπάθειαν πρὸς ἀποτροπήν, εἰς τὸ ἀποτρέπειν τι, λόγοι ὀργῆς παρ., δυνάμενοι νὰ ἀποτρέψωσιν ὀργήν, Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 45.

παραιτητός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ καταπραΰνῃ διὰ δεήσεως, εὐεξιλέωτος, εὐκατάλλακτος, Λατ. exorabilis, Θεοί Πλάτ. Νόμ. 905D, κ. ἀλλ. **II.** ὃν δύναται νὰ ἀποτρέψῃ ἢ ἀπώσῃ τις, Πλούτ. 2. 23Δ. **III.** συγχωρητός, Φίλων 2, 319.

παρ-αίτιος, ον, καὶ **α, ον,** Αἰσχύλ. Χο. 910, Πολύδ. 5. 88, 3, κτλ.· — ὁ ὢν ἐν μέρει αἴτιός τινος, τὸ κακὸν ἀγαθοῦ γίγνεται π. Εὐρ. Ἀπασπ. 174· ἀγαθῶν παρ. Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 256. 28. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, συνεργὸς ἐγκλήματος, τῶν δ' ἐγὼ π. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 41· π. τοῦ φόνου Παυσ. 4. 3, 8· π. τινί τινος Πολύδ. 18. 24, 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 3048. 14., 3067. 15.

παραιφάμενος, η, ον, ἐπὶ μεσοχῆς μέσ. τοῦ παράφημι, παραινῶ, πείθω, Ἔμπ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 337, Ἱππ. Θ. 90. ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες, «ἀλλὰ σὺ τοῦτον λόγοις παραινέσας παρεκώλυες» (Ραζῆς), Ἰλ. Ω. 771.

παραιφάσιη, ἡ, τῷ ἑπομ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Β 324· παραιφασίῃ δὲ τὶς ἔσται Μουσαίου Χρησμ. παρὰ Παυσ. 10. 9, 11, Συλλ. Ἐπιγρ. 9302. **2)** π. λιμοῦ, παραμυθία κατὰ τοῦ .., Ποιητ. παρ' Ὡρίωνι σ. 127.

παραίφασις, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **παράφασις**, συμβουλή, παραίνεσις, ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου Ἰλ. Α. 793, Ο. 404. **2)** ἐξαπάτησις, πόνου Ἀνθ. Π. 5. 285· ἐρώτων Ἀνθ. Πλαν. 373.— Πρβλ. **πάρφασις**.

παραιφρανέω, ποιητ. ἀντὶ **παραφρονέω**, Θεόκρ. 15. 262.

παρ-αιωρέω, κρεμῶ πλησίον, ἀναρτῶ πλησίον, τινί τι Νόνν. Δ. 1. 43, κτλ.· — κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., ἀναρτῶμαι κρεμῶμαι πλησίον, ἐγχειρίδια παρὰ τὸν δεξιὸν μηρὸν παραιωρούμενα ἐκ τῆς ζώνης Ἡρόδ. 7. 61, πρβλ. Ἀχαιὸν παρ' Ἀθήν. 451D· ἐπὶ προσώπων, ξιφίδια παρῃώρηντο, εἶχον ἐγχειρίδια ἀνηρτημένα εἰς τὸ πλευρὸν των, Ἡρωδιαν. 2. 13, 19 — ἀπόλ., ἐπὶ ἀνδρώπου εὑρισκομένου ἐν κινδύνῳ καὶ προσπαθοῦντος νὰ κρεμασθῇ ἀπό τι ὅπως σωθῇ, τὰς χεῖρας ὀρέγων εἰς ἐκείνην καὶ παραιωρούμενος Πλουτ. Ἀντών. 77.

παραιώρησις, ἡ, τὸ ἀναρτᾶν, κρεμᾶν πλησίον τινός, Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 7, 11.

παρακάβ-αλλε, ἴδε ἐν λ. **παρακαταβάλλω**.

παρακαθάπτω, δένω ἢ κρεμῶ πλησίον, Πολυδ. Α', 252.

παρακαθέζομαι, ἀποθ., καθέζομαι πλησίον, Πλουτ. Ἀρτοξ. 26· ὅρα **καθέζομαι**.

παρακαθεύδω, καθεύδω πλησίον, ἐπὶ κυνός, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 1. 13· ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, (κοιμῶμαι πλησίον), ἀγρυπνῶ πλησίον τινός, τινὶ Ἑβδ. (Ἰουδὶθ 1, 20).

παρακάθημαι, ἀπαρέμ. -καθῆσθαι, ἀποθ., κάθημαι πλησίον, τινι Ἀριστοφάν. Βάτρ. 1492, Θουκ. 6. 13, Πλάτ. Κρίτων 43B, κ. ἀλλ.· τινι Συνέσ. 163B· ἁπόλ., οἱ παρακαθήμενοι Πλάτ. Πρωτ. 320C, κ. ἀλλ. **2)** ἐπὶ στρατοῦ, Πολύδ. 9. 44, 2.

παρακαθιδρύω, ἐν τῷ παθ., τίθεμαι, ἱδρύομαι πλησίον τινός, τῇ θεῷ Πλουτ. Καῖσ. 9.

παρακαθιζάνω, καθιζάνω πλησίαν, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. II, 467, 470.

παρακαθίζω: μέλλ. -καθιζήσω (μεταγεν.), Ἀττ. -καθιῶ: πρκμ. παρακεκαθικέναι Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 6, 23. Καθίζω τι πλησίον, Πλάτ. Πολ. 553D· στρατιὰν π. ἐπὶ τὴν πόλιν Παλαίφ. 41· — ἐν χρήσει ἀμεταθ. ἐπὶ παθ. σημασίας, Διοδ. Ἐκλογ. 503. 86, Πλουτ. Μάρ. 17, κτλ. **2)** ἀόριστ. α' παρεκαθισάμην, μὲ τὴν προσήκουσαν μέσην σημασίαν, π. τινὰ ἑαυτῷ Λυκοῦργ. 167. 42· ἀλλὰ καὶ π. τινά, ποιῶ τινα κοινωνὸν τῆς ἕδρας ἢ συνδικητήν, Δημ. 897. 3 — ἀλλά, **II,** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ὡς παθ. καὶ μέσ.: μέλλ. -καθιζήσομαι Πλάτ. Ἀξιοχ. 207B· παρατ. -καθιζόμην· σπανίως ἐν τῷ ἀόρ. α' παρεκαθισάμην (Ξεν. Κύρ. 5. 7, 7) μεταγεν. ἀόρ. α' -καθεσθείς, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 11, 9, Γαλην.· — καθίζω ἐμαυτόν, καθίζω ἐμαυτὸν πλησίον τινὸς ἢ παρά τινι, τινι Ἀριστοφάν. Πλ. 727, Πλάτ. Θεαίτ. 144D, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 8, κτλ. Πρβλ. **παρακαθέζομαι**.

παρακαθίημι: μέλλ.· -καθήσω, καταβιβάζω προαιτ. ἢ πλησίον, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, πηδάλια ζεύγλαισι παρακαθίετο Εὐρ. Ἑλ. 1536: οὕτως ἐπὶ τοῦ ναυτίλου, ἀντὶ πηδαλίου τῶν πλεκτανῶν παρακαθῆσαι, καταβιβάζει τινὰς τῶν πλοκάμων των .., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 30, πρβλ. Ἀθήν. 318Δ· — καταπιβάζω πλησίον μου ἢ ἀφίνω τι νὰ πέσῃ κάτω πλησίον μου, τὰς χεῖρας Πλουτ. Νικ. 9· ὁ μὲν ἡσυχῇ παρακαθῆκε (τὸν δακτύλιον) ὁ αὐτ. 2. 63E. **2)** ἀμεταθ. (ἑξυπακ. ἑαυτόν), καταπίπτω, παρακαθίεναι τοῖς σώμασι Πολυδ. 35. 1. 4.

παρακαθίστημαι, μέλλ. -καταστήσω· ἐνεστ. ὡσαύτως -καθιστάνω Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 15, 7 — τοποθετῶ πλησίον, καθίστημι πλησίον, ἐπόπτας π. τινὰς Δημ. 47. 5· πολιτείας π. ἐναντίας Ἰσοκρ. 62B· π. ἐπίτροπόν τινι Διόδ. 16. 38.

παρακαινοτομέω, - καινοτομέω, τινί τι Ῥητ. Νόσ. τ. 2, σ. 536Α.

παρακαιριος, ὁ, ἡ, - **παρακαιρος**, ὃ ἴδε ἐν τέλει.

παράκαιρος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ παρὰ τὸν καιρόν, ὁ μὴ ἐν δέοντι καιρῷ γιγνόμενος, Ἐπίχ. ἐν Δ Β. 112. 16, Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 217, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 514D, Λουκ. Νιγρ. 31. Ἠπειρ. **-ρως**, ὑπερμέτρως, οὐδὲ τὸν πλοῦτον παρακαίρως ἠγάπα Ἰσοκρ. 2E· — οὕτως ἐν τῷ ποιητικ. τύπῳ, παρακαίρια ῥέζων Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 327.

παρακαίω: μέλλ. **-καύσω**, καίω πλησίον, πῦρ παρακαίειν τοῖς νοσοῦσι Πλούτ. 2. 383D — Παθητ., πάννυχος λύχνος παρακαίεται Ἡρόδ. 2. 130. **2)** καίω, ὁ ἀ καυ ἤροι, πλαγίως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ διακαίω, ὅταν δὲ φλέβας παρακαύσῃς ἢ διακαύσῃς Ἱππ. 688. 33.

παρακάλέω, Ἀττ. μέλλ. **-καλῶ**, προαιτ. **-καλέσω** (Cobet N. L. L. σ. 65)· — προσκαλῶ τινα, π. τινα εἴσω Ξεν. Ἀν. 1. 6, 5, πρβλ. 3. 1, 32. **II.** καλῶ τινα εἰς βοήθειαν, Λατ. arcesso, Ἡρόδ. 1. 77, Ἀριστοφ. Σφ. 215, κτλ.· σύμμαχον π. τινα Ἡρόδ. 7. 158, πρβλ. Θουκ. 1. 119· π. ἑταίρους Ἀνάβ. 3. 1, 45· π. τινα ἐς πόλεμον Ἡρόδ. 7. 205, πρβλ. Δημ. 233. 7· ἐς ἐμμαχίαν Θουκ. 5. 31· π. τινα σύμβουλον Ξεν. Ἀν. 1. 6, 3· συνήγορον Αἰσχίν. 52. 39· — ἐπικαλοῦμαι, τοὺς θεοὺς Δημ. 227 ἐν τέλ.· τὸν Ἐνυάλιον Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 17· Διόνυσον εἰς τὴν τελετὴν Πλάτ. Νόμ. 666B [τοὺς θεούς] π. βοηθοὺς Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 21, 12 — Παθ., παρακαλούμενος καὶ ἀκλήτος, vocatus atque non vocatus, Θουκ. 1. 118. **2)** προσκαλῶ τοὺς φίλους μου νὰ παρευρεθῶσι (καὶ μὲ βοηθήσωσιν) ἔν τινι δίκῃ (πρβλ. παράκλησις I. 1), π. τοὺς φίλους Ἰσαῖ. 36. 1, κλ.· π. τινα, παρακαλῶ τινα ὡς μάρτυρα, Λυσ. 142. 19, Δημ. 915. 25 — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Λυκοῦργ. 151. 32. — Παθ., παρακεκλημένοι, προσκεκλημένοι νὰ παρευρεθῶσιν εἰς δίκην, Αἰσχίν. 24. 36· παρακαλουμένη ἀμύνειν, ἐπικαλουμένη νὰ ἀποτρέψῃ ἢ ἀπώσῃ, Πλάτ. Νόμ. 692Α, πρβλ. Πολ. 498E. **3)** προσκαλῶ, καλῶ, ἐπὶ δαίτα Εὐριπ. Βάκχ. 1247· ἐπὶ θήραν, εἰς ξρανον Ξεν. Κύρ. 4. 6, 3, κτλ.· π. ἐπὶ τὸ βῆμα, παρακαλῶ τινα νὰ ἀναβῇ τὸ βῆμα, Αἰσχίν. 64. 5. **4)** ἐπικαλοῦμαι, τινα περὶ τινος Ἀπολλ. Καρχηδ. 136. **III.** καλῶ τινα εἴς τι, παρακινῶ, προτρέπω, παραθαρύνω, τινα Αἰσχύλ. Πέρσ. 380, πρβλ. Πολύδ. 1. 60, 5· π τινα εἰς μάχην Εὐρ. Φοιν. 1254· τινα ἐπὶ τὰ κάλλιστα ἔργα Ξεν. Ἀν. 3. 1, 24· π. τὴν γνῶσιν εἰς ἐπίσκεψιν Πλάτ. Πολ. 523Α· τινα εἰς συμβουλὴν ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 186Α· πρὸς τὸ μνημονεύειν Ἰσοκρ. 29Δ. — Παθ., παρακέκλησαι ἡ διάνοια Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 4, 9. **2)** παρηγορῶ, παραμυθοῦμαι, τοὺς πενθοῦντας Ἑβδ. (Σειρὰχ ΜΠ', 24)· ἐν τῷ παθ., Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 18, κ. Λουκ. ς', 25· ἴδε παράκλησις II. **3)** παρακινῶ, διεγείρω, τινα ἐς φόβον Εὐρ. Ὀρ. 1583· ἐς δάκρυα ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 497· π. ὅτι .., Ψήφισμα παρὰ Δημ. 290. 10· — ἐπὶ πραγμάτων, ἀνακαίω, ὑποθάλπω, φλόγα Ξεν. Κύρ. 7. 5, 23. **4)** π. τινα, μετ' ἄπαρ., παρακινῶ, προτρέπω τινὰ νὰ πράξῃ τι, Εὐρ. Κύκλ. 156, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 19, κτλ. **IV.** ἀπαιτῶ, ὁ θάλαμος σκεύη π. ὁ αὐτ. π. Οἰκ. 9. 3· — Παθ., τὰ παρακαλούμενα, πρατάτεις, ἀπαιτήσεις, Φίλιππ. παρὰ Δημ. 283. 22 κἑξ., Πολύδ. 4. 29. 1.

παρακαλπάζω, τρέχω πεζὸς πλησίον καὶ πάζω τινὸς ἵππου κρατῶν, αὐτὸν ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, παρακαλπάσας (τῷ ἵππῳ) καὶ καταψήσας Πλουτ. Ἀλέξ. 6, πρβλ. Εὐστ. Παρεμβ. 283. 10.

παρακάλυμμα, τό, τὸ ἀνηρτημένον πλησίον ἢ ἐμπροσθέν τινος πράγματος ὥστε νὰ καλύπτῃ αὐτό, κάλυμμα, παραπέτασμα, Πλουτ. Ἀλέξ. 51, κτλ. **2)** μεταφορ., ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ καλύπτῃ, πλοῦτός ἐστι παρακάλυμμα τῶν κακῶν Ἀντιφάν. ἐν «Ναυαίσχοις» 2· π. τῆς ἡδονῆς τὸ σκότος προβέβλησαι Πλούτ. 2, 654D· — μεταφορ., πρόφασις, τινος, διά τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. ἐν Περικλ. 4, κτλ., πρβλ. Wyttenb. 2. 27Ε.

παρακαλύπτω, καλύπτω ἔνωθεν ὢν εἰς πλείω, ἐπιπλέω, ῥύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πτω, ὑποκρύπτω, τῇ μέθῃ τὴν διάνοιαν Πλουτ. Δημήτρ. 52. — Μέσ., καλύπτω τὸ πρόσωπόν μου, Πλάτ. Πολ. 439Δ, Πλουτ. Ἀλκιβ. 34· πρὸς τὸ δεινόν ὁ αὐτ. ἐν Πομπ. 60· μεταφορ., παρακαλυπτομένου τοῦ λόγου, κρυπτομένου, ὑποκρυπτομένου, Πλάτ. Πολ. 503Δ, πρβλ. Πλούτ. 2. 370Ε.

παρακαμμύω, ἀντὶ **παρακαταμύω**, καταμύω πλαγίως, ἄκροις τοῖς ὀφθαλμοῖς βλέπω, Φώτ. ἐν λ. **μυωπιζόμενος**.

παρακαμπανίζω, μεταχειρίζομαι ψευδῆ σταθμά, Νομοκάνων Coteler. 547.

παρακαμπάνισμα, ατος, τό, ἡ χρῆσις ψευδῶν σταθμῶν, Νικήτ. 423, 26.

παρακάμπτω, ἀποφεύγω, ἴδε ἐν λ. **περικάμπτω** II. 2.

παρ-ἄκανθίζω, εἶμαί πως ἀκανθώδης, Θεοφρ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 10, 6· πρβλ. **ἐπακανθίζω**.

παρακαταβαίνω: μέλλ. **-βήσομαι**, καταβαίνω πλησίον, ἐπὶ ἱππέων καταβαινόντων ἀπὸ τοῦ ἵππου ὅπως πολεμήσωσι πεζῇ, ἀφιππεύω, Πολύβ. 3. 65, 9· ὡσαύτως, ἀπὸ τῶν ἵππων ὁ αὐτ. 3. 115, 3· ἢ ἁπλῶς = **καταβαίνω**, Ἀθήν. Μηχ. 4.

παρακαταβάλλω, ῥίπτω κάτω πλησίον, παρακάβδαλον [Ἐπικ. ἀντὶ παρακατέβαλον] ἄσπετον ὕλην Ἰλ. Ψ. 127 ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, «περίζωμα δὲ αὐτῷ πρῶτον περιέθηκε» (Θ. Γαζῆς), ἢ κατ' ἄλλους ἔρριψε πλησίον αὐτοῦ τὸ περίζωμα ἵνα τὰ λάβῃ, αὐτόθι 683. **II**, ὡς δικανικὸς ὅρος, ἐγείρω ἰδιαιτέρας ἀξιώσεις ἐπὶ περιουσίας ἐν ὡρισμέναις περιστάσεσιν ὅτε ὁ ἐγείρων τὰς ἀξιώσεις ὤφειλε νὰ καταβάλῃ πᾶσάν τι χρημάτων καλούμενον **παρακαταβολή**, ὅπερ ἐζημεύετο ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας. **1)** ἐν **διαδικασίᾳ κλήρου** (ἴδε **διαδικασία**), ὅτε περιουσία τις διηρισθησείτο ὑπὸ πολλῶν κληρονόμων, (οἱ ἀμφισβητοῦντες ἢ ἐπιδικαζόμενοι τοῦ κλήρου), ἕτερος δέ τις ἔχων ἀξιώσεις ἐκ καταγωγῆς ἢ διαθήκης ἀπῄτει αὐτοῦ πρώτου αἱ ἀξιώσεις νὰ ἀκουσθῶσιν· ὁ τοιοῦτος ἔδει νὰ καταθέσῃ ὡς **παρακαταβολὴν** τὸ δέκατον τοῦ ποσοῦ οὗ τὴν κληρονομίαν αὐτὸς ἀπῄτει, καὶ τοῦτο ἐλέγετο **παρακαταβάλλειν τοῦ κλήρου**· οὕτοσὶ παρακατέβαλε τοῦ κλήρου ὡς υἱὸς γνήσιος Δημ. 1093, 6, πρβλ. 1092, 10, 20., 1051. 22., Ἰσαῖ. 47. 25, Πολυδ. Η', 39· ὁ τοιοῦτος ἠδύνατο νὰ ἐγείρῃ ἀξιώσεις καὶ ἐπὶ περιουσίας ἤδη εὑρισκομένης ἐν χερσὶν ἀπωτέρων συγγενῶν, Νόμ. παρὰ Δημ. 1054. 27 κἑξ., Ἁρποκρ., Σουΐδ., ἐν λ. **παρακαταβολὴ** καὶ **παρακαταβάλλειν**. **2)** ὅτε περιουσία τις ἐκηρύχθη **ἐπίδικος**, (ὃ ἴδε), καὶ κληρονόμος τις ἐκ καταγωγῆς εἰσάγει διαμαρτυρίαν μὴ ἐπίδικον τὸν κλῆρον εἶναι (ἴδε **διαμαρτυρία**), καὶ οὕτως ἐξασφαλίζει προτεραιότητα εἰς τὴν ἀπαίτησίν του, περὶ τούτου λέγεται, **παρακαταβάλλειν** καὶ **διαμαρτυρεῖν**, πρβλ. Ἰσαῖ. 56. 25 πρὸς 57. 20. **2)** ἐν περιπτώσει **ἀπογραφῆς** (ὃ ἴδε), ὅτε τις οἱοσδήποτε ἤγειρεν ἀξιώσεις ἐπὶ περιουσίας δημευθείσης· πρβλ. Ἁρποκρ. καὶ Σουΐδ. ἔνθ' ἀνωτέρω, Σουΐδ. ἐν λ. **ἐνεπίσκημμα** καὶ **ἐνεπισκῆψασθαι**· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ **παρακαταβολὴ** ἦτο τὸ πέμπτον τῆς περιουσίας ἐφ' ἧς ἠγέρθησαν ἀξιώσεις, Πολυδ. Η', 39. **III**, παρακαταβάλλεσθαι ψήφισμα, ἐπισυνάπτειν ψήφισμα εἰς τὴν γενομένην δήλωσιν, Πολύβ. 4. 25, 6.

παρακαταβάσις, ἡ, νομικὸς ὅρος, ἡ ἐκ μέρους τοῦ κατηγορουμένου ἀπάντησις εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ κατηγόρου ἀναίρεσιν τῆς ἀπολογίας τοῦ κατηγορουμένου, «ἀνταπάντησις», Πλάτ. Νόμ. 956Ε.

παρακαταβολή, ἡ, χρήματα παρακατατιθέμενα ἐν δικαστηρίῳ ὑπὸ τῶν ἐγειρόντων ἀξιώσεις ἐπὶ περιουσίας καὶ δημευόμενα ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας ἐν τῇ δίκῃ (ὅρα **παρακαταβάλλω** II), Δημ. 1198. 5· πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. **παρακαταβολὴ** καὶ **παρακαταβάλλειν**, Böckh P. E. 1, σελ. 478, κἑξ. **II**, ὁ Πολυδ. Η', 32 μεταχειρίζεται τὴν λ. **παρακαταβολὴ** ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς διαδικασίας ἢ ὑποθέσεως καθ' ἣν τοιαύτη κατάθεσις χρημάτων ἦτο ἀναγκαία, ὡς **τὸ παρακαταβάλλειν**. **III**, οἱ ῥήτορες μεταχειρίζονται ἐνίοτε τὸ **παρακαταβολή**, ἢ πληθυντ. **-βολαί**, ὡς γενικὸν ὅρον ἐπὶ χρηματικῶν ἐν δικαστηρίῳ καταθέσεων (π. χ. **πρυτανεῖα**), ἐπειδὴ θᾶττον ἀνείλετο τὰς παρακαταβολὰς Δημ. 678. 20 δίκας καὶ γραφὰς ἄνευ παρακαταβολῆς Ἰσοκρ. 395Β· πρβλ. Att. Process σ. 620.

παρακατᾴωγή, ἡ, σχῆμα πάλης, ὅταν ὁ ἕτερος ἐῶν παλαιόντων συναποκυλίῃ ἑαυτῷ τὸν ἀντίπαλον· τὸ σχῆμα τοῦτο ὀνομάζεται καὶ **παραπλαγιασμός**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 730.

παρακαταθετέον, ῥῆμ. ἐπίθ. τοῦ **παρακατατίθημι**, δεῖ παρακατατιθέναι, τινί τι παρὰ Στοβ. π. 3, 43.

παρακαταθήκη, ἡ, κατάθεσις χρημάτων ἢ περιουσίας εἰς χεῖράς τινος ἢ παράδοσις αὐτῶν εἰς τὴν φροντίδα τινός, Λατιν. fideicommissum, Ἡρόδ. 5. 92, 7· π. ἔχειν Θουκ. 2. 72, Αἰσχίν., κτλ.· δέχεσθαι Πλάτ. Πολ. 442Ε· π. καταθέσθαι παρά τινι Λυσ. 903 8, πρβλ. 894 ἐν τέλ.· ἀποδίδοναι Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 5. 8, 4· ἀποστερῆσαι ὁ αὐτ. ἐν Ρητορ. 2. 6, 3· ἐν παρακαταθήκῃ δοθῆναι Πολύβ. 5. 74, 5· π. τῆς τραπέζης, χρήματα κατατεθειμένα ἐν τραπέζῃ, Δημ. 946. 1· — ταῦτ' (ἐξυπακ. τοὺς νόμους) ἔχει· .. παρὰ τῶν ἄλλων ὥσπερεὶ παρακαταθήκην ὁ αὐτ. 572. 7· οἱ τὴν τῶν νόμων π. ἔχοντες Αἰσχίν. 26. 33· π. τῶν χρημάτων Ἰσοκρ. 6D· χρυσίου ἢ ἀργυρίου Πλάτ. Πολ. 442Ε· π. Ἀθηνᾷ, χρήματα κατατεθειμένα ἐν τῷ ναῷ αὐτῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 151. 41, ὅρα Böckh εἰς 154. **2)** ἐπὶ προσώπων παραδεδομένων εἰς τὴν φροντίδα ἐπιτρόπων, Ἀπόλλωνα παρὰ Ἴσιος π. δεξαμένη Ἡρόδ. 2. 156· ἐπὶ τέκνων, Δημ. 480. 11· ἐπὶ προσώπων διατελούντων ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς πολιτείας, ἱερὰ καὶ ἀπαραβίαστα πρόσωπα, Δείναρχ. 91. 15. — Πρβλ. **παραθήκη**, καὶ ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 313.

παρακαταθνήσκω, ἀποθνήσκω πλησίον τινός, ἀόρ. **παρακάτθανε**, Ἀνθ. Π. 9. 735.

παρακατάκειμαι, Παθ., κεῖμαι πλησίον, μάλιστα κατὰ τὸ δεῖπνον, Λατ. accumbere, τινι Ξεν. Κύρ. 2. 2, 28, Πλάτ. Ἐπιστ. 360Α, κτλ.

παρακατακλίνω [ῑ], κατακλίνω τινὰ πλησίον τινός, τινά τινι Αἰσχίν. 48. 10, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 6. 4.

παρακαταλέγομαι, Παθ., πλαγιάζω πλησίον, κεῖμαι ἢ κοιμῶμαι μετά τινος, τῇ δ' γε παρακατέλεκτο (Ἐπικ. συγκεκομ. ἀόρ.), Ἰλ. Ι. 565 (561), πρβλ. 664.

παρακαταλείπω, καταλείπω παρά τινι, τινά τινι Θουκ. 6. 7, Δίων Κ. 46. 37.

παρακαταλογή, ἡ, ἐν τῇ μουσικῇ, ἀνώμαλον καὶ ἀσύνηθες εἶδος ᾠδῆς, Ἀριστ. Προβλ. 19. 6, πρβλ. Πλούτ. 2. 1140Γ· πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ. **καταλογή** (ὅπερ ἴσως διορθωτ. **προκαταλ-**), «καταλογή· τὰ τὰ ἄσματα μὴ ὑπὸ μέλει λέγειν».

παρακαταπήγνυμι, ἐμπήγω κατὰ σειράν, ἐκ παραλλήλου, σταυροὺς παρακαταπηγνύντας Θουκ. 4. 90· ἐάν παρακαταπήξῃ τις ξύλα μακρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8 3, 2.

παρακατασκευάζω, παρασκευάζω πρόσθετα, Ἐτυμολ. Μέγ. 637, 29.

παρακατάστασις, ἡ, = **παρακαταβολή**, Α. Β. 290, Φώτ.

παρακατάσχεσις, ἡ, τὸ κρατεῖν τι ὀπίσω, διακατοχή, Πανδέκτ.

παρακατατίθεμαι, Ἐπικ. ἀόρ. **παρκάτθετο** Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 504. — Μέσ., καταθέτω τι ἐμὸν εἰς χεῖράς τινος, παραδίδω, ἐμπιστεύομαι αὐτὸ εἰς τὴν φροντίδα τινός, παραδίδω εἴς τινα πρὸς φύλαξιν, τινί τι Ἡρόδ. 3. 59, Ξεν. Ἑλλην. 6. 1, 2, Πλάτ. Πολ. 331Ε, καὶ ἑξ., πρβλ. Ὑπερείδ. Ὑπὲρ Λυκόφρ. 15· π. νόμους φύλαξι Αἰσχίν. 2. 2· παῖδας διδασκάλοις αὐτόθι 13· τὸ αὐτοῦ σῶμα τῷ ἵππῳ Ξεν. Ἱππ. 4. 1· τῷ δήμῳ ἑαυτὸν Δημ. 1480, ἐν τέλ.· τοῖς ὑπάτοις τὰ πράγματα Πλουτ. Κικ. 15· π. τινί τι τηρεῖν Συλλ. Ἐπιγρ. 539· — ἐπὶ τῶν ἐγγυήσεων, ἃς ἔνιτιμος πολίτης παρέχει εἰς τὴν πολιτείαν, τὰς δικαίας πίστεις π Δείναρχ. 99. 17. **II**, **παραβάλλομαι**, ἐκτίθημι εἰς κίνδυνον, τὰ σώματα π. διακινδυνεύειν Αἰσχίν. 79. 28.

παρακαταχράομαι, ἀπαθ., μεταχειρίζομαι προσέτι, ἢ πρός τινα σκοπόν, τινι πρός τι Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 58, πρβλ. 2. 16, 6.

παρακάτειμι (εἶμι, ibo), ὑπάγω κατωτέρω, παρακατιών φησι, κατωτέρω (Λατ. infra) λέγει, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 2, πρβλ. 47, κλ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 143-147.

παρακατεσθίω, τρώγω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο τι, Σωτάδης ἐν «Παραλυτρουμένῳ» 1.

παρακατέχω, κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, κατέχω, Θουκ. 8. 93, Πολύβ. 1. 66, 5, κτλ.· τὴν ὀργὴν τινος, τὸν θυμὸν ὁ αὐτ. 5. 67, 11, κλ.· π. τὰς ὠδῖνας, ἀνακόπτω, ἐμποδίζω, Διόδ. 4. 9· π. τὰ ὑγρά, παρακωλύω, παρεμποδίζω τὴν κυκλοφορίαν αὐτῶν, Ἡρακλείδ. παρ' Ἀθην. 64F.

παρακατηγόρημα, τό, πρόσθετον κατηγόρημα, Ρήτορες (Walz) τ. 2, σ. 612, 24, Ἀμμών. ἴδε **σύμβαμα**.

παρακατιών, οῦσα, όν, ἴδε **παρακάτειμι**.

παρακατοικίζω, κατοικίζω τινὰ παρά τινι, τινά τινι Ἰσοκρ. 121C· φόβον δὲ καὶ φρουρὰν τοῦ μὴ νεωτερίζειν τι παρακατοικίζων τοῖς συμμάχοις Πλουτ. Περικλ. 11. — Μέσ., κατοικίζω τινὰ πλησίον μου, τινας Ἰσοκρ. 134Α.

παρακατορύσσω, κατορύττω τι πλησίον τινός, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 813.

παρακαττύω [ῠ], ῥάπτω πλησίον τινός, ἐρβαλόνω· ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὑστερεπίζω, στιβάδα παρεκαττύετο Ἀριστοφ. Πλ. 663.

παρακαυλίζω, ἀναδίδω παραφυάδας, Θεοφρ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 8.

παράκαυσις, ἡ, τὸ παρακαίειν, εἰς παράκαυσιν εἰς λύχνους κίκιος δὺο κοτύλας Mahaffy on the Flinder Petrie Papyri II, 25, a. 13, b 16, c 7.

παράκειμαι, ποιητ. **πάρκειμαι**· Ἐπικ. παραταϊ. **παρεκέσκετο** Ὀδ. Σ. 521· — ἐν χρήσει ὡς παθ. τοῦ παρατίθημι, κεῖμαι πλησίον ἢ ἐνώπιόν τινος, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα Ἰλ. Ω. 476· ὁππότον, ὅς οἱ παρέκειτο τραπέζη Ὀδ. Φ. 416· ὣς τω παρ' Ἀτρ., Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσι» 1. 1· παράκειντ' ἐπὶ ταῖσι τραπέζαις Τηλεκλείδης ἐν «Ἀμφικτύοσι» 1. 7, Πλάτ., κλ.· — μεταφορ., ὑμῖν παράκειται ἐναντίον ἢ μάχεσθαι ἢ φεύγειν, κεῖται πρὸ ὑμῶν τὰ ἑλέσθαι ἢ τὴν μάχην ἢ τὴν φυγήν, «πρόκει-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ται εἰς αἵρεσιν» (Σχόλ.), Ὀδ Χ. 65· ἔρδειν .. ἀμηχανίη παράκειται Θέογν. 685· ἅμα παρακεῖσθαι λύπας τε καὶ ἡδονάς, πλησίον ἀλλήλων, Πλάτ. Φίλ. 41· — συχν. κατὰ μετοχ., Ἅδᾳ παρακείμενος, κείμενος πλησίον τοῦ Ἅδου, παρὰ τὴν θύραν τοῦ θανάτου, (ἄμεινον: Ἀΐδα πάρα κείμενος, πρβλ. Ο. Τ. 972), Σοφ. Φ. 861· παρκείμενον τέρας, τὸ παρὸν θαῦμα, Πινδ. Ο. 13, 103· τὸ παρκείμενον, τὰ παρόν, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 3. 131· οὕτω τὰ παρακείμενα Ἀριστοφ. Λυσ. 1048· ἀλλὰ τὰ παρακείμενα, τὰ κείμενα πλησίον, τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἰχθυοπώλου, λαβών τι τῶν παρακειμένων Ἄμφις ἐν «Πλάνῳ» 1. 6· κλίνην .. παρακειμένην τε τὴν τράπεζαν Διόδωρ. Κωμ. ἐν «Ἐπικλήρῳ» 1· 10· ἡ π. πύλη, ἡ ἐκεῖ πλησίον, Πολύβ. 7. 16, 5· ἐν μνήμῃ παρακείμενα, πράγματα παρόντα ἐν τῇ μνήμῃ, Πλάτ. Φίλ. 19D. **2)** ὡς τὸ **ἐπίκειμαι**, βιάζω, ἐξαναγκάζω, μετὰ δοτ., Ἐβδ. (Γ' Μακκ. Ζ', 3). **3)** μεταφορ., κεῖμαι πλησίον τινὸς πρηνής, ἐπὶ τελείας ὑποταγῆς, παράκεινται προσώπου σου Ἐβδ. (Ἰουδὶθ Γ', 3). **II.** παρὰ τοῖς γραμματ.: **1) παράκειται = μνημονεύεται**, «παράκειται ἐκ τοῦ Θεοφράστου» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 720. **2)** ὁ παρακείμενος (ἐξυπακ. χρόνος), tempus perfectum, Ἀπολλών. περὶ Συντάξ. 205. **3)** ἀντίφρασίς ἐστι λέξις διὰ τοῦ ἐναντίου ἢ παρακειμένου τὸ ἐναντίον παριστῶσα, ex adjecto, ὡς ὅταν κατ' εὐφημισμὸν τὴν χολὴν ἡδεῖαν λέγωμεν καὶ τὰς Ἐρινῦς Εὐμενίδας Ῥήτορες (Walz) τ. 8. σ. 755, πρβλ. 786. **4)** ἐπὶ λέξεων ἡνωμένων διὰ παράθέσεως καὶ οὐχὶ συνθέσεως, Ἀπολλών. π. Συντάξ. 311· πρβλ. **παράθεσις.**

παρακειμένως, Ἐπίρρ., παραλλήλως, πλησίον, Ἀθήν. 489B. **2)** ὁμοίως, Πλούτ. 2. 904Α. **II.** μετὰ ταῦτα, μετὰ τοῦτο, εὐθὺς ἔπειτα, Λατ. deinceps, ὁ αὐτ. 2. 882B. **III.** εὐκόλως, μετ' εὐκολίας, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 22, 90.

παρακεκᾰλυμμένως, διὰ παρακεκαλυμμένου τρόπου, Κλήμ. Ἀλ. 323, κτλ.

παρακεκινδῡνευμένως, Ἐπίρρ., διὰ τρόπου τολμηροῦ, ὁρμητικῶς, ριψοκινδύνως, Πλάτ. Νόμ. 752B.

παρακεκλῐμένως, = **παρακλεδόν**, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 757.

παρακεκομμένως, Ἐπίρρ., συντόμως, Σχόλ. εἰς Λουκ. Λεξιφ. 4.

παρακέλευμα ἢ **-κέλευσμα**, τό, παρακίνησις, παρόρμησις, παραθαρρυντικὴ ὁμιλία, Εὐρ. Ἱκέτ. 1156· τὸ δεινὸν π. ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 320· ἀφ' ἑνὸς ἢ ἐξ ἑνὸς π. Διόδ. 15. 32, Διον. Ἀλ. 6. 47. **2)** παράγγελμα, ἀπόφθεγμα, Πλάτ. Πολ. 407B, Νόμ. 688Δ, κ. ἀλλ.

παρακελεύομαι, ἀποθ., ἐντέλλομαί τινι νὰ πράξῃ τι, παραινῶ, παραγγέλλω, σοὶ ἕτερα τοσαῦτα Ἡρόδ. 1. 120, πρβλ. Θουκ. 7. 63, κτλ.· π. ταῦτα, δίδω ταύτην τὴν συμβουλήν, Πλάτ. Ἀπολ. 31B· — ὡσαύτως, π. τινι μετ' ἀπαρ., Λυσ. 181. 2, Πλάτ. Συμπ. 221Δ, κ. ἀλλ.· π. τινι μὴ ἀθυμεῖν Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 24· π. τινι ὅκως .. Ἡρόδ. 8. 15· ὅτι .., Ξεν. Ἑλλ. 1. 1. 14· π. πρός τινα μὴ ὑπομένειν Αἰσχίν. 28. 5. **II.** παρακινῶ, παρορμῶ, παραθαρρύνω, τινι Ἰσοκρ. 207Δ, κτλ., Heind. εἰς Πλάτ. Φαίδωνα 60E· ὁ Νικίας τοιαῦτα παρακελευσάμενος, τοιούτους λόγους παρακελευστικοὺς εἰπών, Θουκ. 6. 69· κυρίως προτρέπω, παρορμῶ εἰς πρᾶξιν μήπω ἀρξαμένην, πρβλ. **ἐπικελεύω**· — ἀπολ., ἀμυδαίως παραθαρρύνω καὶ παραθαρρύνομαι διὰ φωνῶν, Ἡρόδ. 9. 102· ἀλλήλοις π. Ξεν. Ἀν. 4. 2, 11· ἐν ἑαυτοῖς π. Θουκ. 4. 25· πρβλ. **διακελεύομαι.** **III.** τὸ ἐνεργ. εἶναι σπάνιον, οἷον ἐν Πολυβ. 7. 16, 2., 16. 20, 8· — ἀλλ' ἔχομεν τὸν τύπον, **παρακεκέλευστο**, ἐπὶ παθητ. σημασίας, εἶχον δοθῇ διαταγαί, Ἡρόδ. 8. 93· τὰ παρακελευόμενα Πλάτ. Ἐπιστ. 333Α.

παρακέλευσις, εως, ἡ, τὸ παρακελεύεσθαί τινι, παραθάρρυνσις, προτροπή, παραίνεσις, Θουκ. 7. 70· διδαχὴν ἅμα τῇ π. ποιεῖσθαι ὁ αὐτ. 4. 126· τυφλοῦ π., συμβουλὴ ἣν παρέχει τυφλός, Πλάτ. Θεαίτ. 209E· ἐν τῷ πληθ., Ξεν. Κύρ. 3. 3, 50, κτλ. **II.** φατριαστικὴ συνεννόησις ἢ συνθυασμὸς πρὸς ἐκλογάς, ἐκ π. ἢ καὶ δεκασμοῦ Δίων Κ. 53. 21· — οὕτω **παρακελευστός**, ὁ φατριαστικῶς ἐκλεχθείς, ὁ αὐτ. 39. 18. Πρβλ. **παρακελευσμός.**

παρακέλευσμα, ἴδε ἐν λ. **παρακέλευμα.**

παρακελευσμᾰτικός, ἡ, ὁν, προτρεπτικός, Εὐστ. 1393. 1. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, ὁ αὐτ. 1416. 40.

παρακελευσμός, ὁ, = **παρακέλευσις**, Θουκ. 4. 11, Λυσ. 194. 15, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 59, κτλ.

παρακελευστής, οῦ, ὁ, ὁ παρακελευόμενος, ὁ παραθαρρύνων διὰ τῆς φωνῆς, προτρέπων, Γλωσσ.

παρακελευστικός, ἡ, όν, προτρεπτικός, ἐπὶ τὴν ἀρετὴν Πλάτ. Εὐθύδ. 283B· π. ἐπίφθεγμα, ἐν μάχῃ, Πολυβ. Δ', 86. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Θ. 11.

παρακελευστός, ἡ, όν, ὁ παρακελευσθείς, ὁ παρακεκλημένος μετὰ κελεύσεως, ἐπὶ παρεσκευασμένου ἀκροατηρίου ὅπως ἐγκρίνῃ ἢ κατακρίνῃ τι, Θουκ. 6. 13 (διάφ. γραφ. **παρακευαστούς**)· ἴδε **παρακέλευσις** II, καὶ πρβλ. **παρακλητός.**

παρακελεύω, ἴδε **παρακελεύομαι.**

παρακεληττίζω, «ἐσπερνῶ» τινα εἰς τὴν ἱππασίαν ἵνα δὴ κέλης κέλητα παρακελητιεῖ, ἔνθα τῷ ὄντι ἱππεὺς θὰ περάσῃ ἱππέα, Ἀριστοφ. Εἰρ. 900.

παρακέλλομαι, ἀποθετ., ἐπικαλοῦμαι, τὰς γουναζομένη .. παρεκέκλετ' ἀοιδαῖς Ἀπολ. Ῥόδ. Δ. 1668.

παρακενόω, κενῶ πλαγίως ἢ πλησίον, τὸ παρακενωθέν, κενόν, vacuum, Πλούτ. 5. 903D, 907C.

παρακεντέω, κεντῶ, τρυπῶ κατὰ τὰς πλευράς, παρακεντοῦντες ὀβελίσκοις (τὴν κάμπην) Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 9, 4· — διατρυπῶ ἐν περιπτώσει ὕδρωπος,, ἐκτελῶ παρακέντησιν, Γαλην. τ. 2, σ. 396· ἐν περιπτώσει καταρράκτου, ὁ αὐτ. τ. 14, σ. 784, 8. **II.** μεταφορ., ἀνακινῶ, τὸ πρᾶγμα παρακεντοῦσι Βάτων (ἢ Βάθων) ἐν Ἀδηλ. 1, 6· Meineke ἐν τόπῳ.

παρακέντησις, ἡ, σημεῖον κατὰ τὸ περιθώριον, Συλλ. Ἐπιγρ. 8613C. 4. **II.** διάτρησις δι' ἐργαλείου χειρουργικοῦ ἐν περιπτώσει ὕδρωπος ἢ ἀφαίρεσις καταρράκτου ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, Γαλην., Ἱππ. — **παρακεντητήριον**, τό, ἐργαλεῖον χειρουργικὸν πρὸς παρακέν·· τιν ἐν περιπτώσει ὕδρωπος ἢ πρὸς ἀφαίρεσιν καταρράκτου ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ, Γαλην. 12, σ. 16 (ἔνθα κοινῶς **-κέντριον**)· — **παρακεντητής**, οῦ, ὁ, ὁ ἐνεργῶν παρακέντησιν ἐν περιπτώσει ὕδρωπος ἢ ἀφαιρῶν καταρράκτην ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ, Γλωσσ.

παρακεντρίζει ὁ λόγος τινὰς τῶν ὑψηλοτέρων ἐννοιῶν, ἅπτεται αὐτῶν, παρὰ τὸ ἑαυτοῦ κέντρον φερόμενος, Ν. Βασιλάκ. ἐν Annu. etc. VII. σ. 154.

παρακερδαίνω, κερδαίνω παρανόμως, Γρηγόρ. Ναζ. τόμ. II, 572B, κλ.

παρακερκίς, ἡ, τὸ μικρὸν ὀστοῦν τῆς κνήμης (πρβλ. **περόνη**), Πολυδ. Β', 191.

παρακίναιδος, ὁ, = **κίναιδος**, ἐπεὶ δὲ καὶ **παρακίναιδος** ὢν Διογ. Λ. 4. 34· ἀλλ' ὁ Κοραῆς ἐν «Ἀτάκτ.» 3. 198, ὀρθῶς διορθοῖ καίπερ κίναιδος ὤν.

παρακινδύνευμα, τό, = τῷ ἑπομ., Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐκ παραβολῆς.**

παρακινδύνευσις, ἡ, ἐπικίνδυνον τόλμημα, Θουκ. 5. 100.

παρακινδῡνευτέον, ῥημ. ἐπίθ., τοῦ **παρακινδυνεύω**, δεῖ παρακινδυνεύειν, Διον. Ἀλ. 9. 57.

παρακινδῡνευτικός, ἡ, όν, τολμηρός, ριψοκίνδυνος, λόγος Πλάτ. Σοφ. 242B, Δημ. 783. 11· — ἐπὶ προσώπου, Ἀπολ. Ἀνιβατκ. 50. Ἐπίρρ. **παρακινδυνευτικῶς** λέγειν Πλάτ. Πολ. 497E· συγκρ. **-ώτερον**, Λογγῖν. 32.

παρακινδῡνεύω, ἀποτολμῶ κινδυνώδες ἔργον, διακινδυνεύω, ριψοκινδυνῶ, Ἀριστοφ. Σφ. 6, Ἀνδοκ. 21. 11, Θουκ. 4. 26, κτλ.· π. εἰς Ἰωνίαν, ἀποτολμῶ νὰ ὑπάγω εἰς Ἰωνίαν, Θουκ. 3. 56. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., τολμῶ τι, ἀποτολμῶ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1054, Πλάτ. Νόμ. 967· **παρακινδυνεύων** λέγω, τολμῶ νὰ εἴπω, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 204B. **τοιουτονὶ παρακεκινδυνευμένον**, τολμηρά, παράτολμος φράσις, Ἀριστοφ. Βάτρ. 99, πρβλ. Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. 23, περὶ Ἰσαίου 13· οὕτω, π. μάχαι, ἀπεγνωσμέναι μάχαι, παράταλμοι, Διον. Ἀλ. 9. 30, πρβλ. Πλουτ. Καίσαρα 9, κτλ. **3)** μετ' ἀπαρ., ἔχω τὴν τόλμην, τὴν ἀναίδειαν νά .., Ἀριστοφ. Ἀχ. 645, Ξεν. 3. 5, 16 ὥσαύτως, ἀλλὰ καὶ τοὺς θεοὺς ἂν ἕξεισας **παρακινδυνεύειν**, νὰ διατρίχῃς τὸν κίνδυνον, Πλάτ. Εὐθύφρων 15D

παρακίνδῡνος, ον, ριψοκίνδυνος, τὸ παρακίνδυνον τῶν ἀνθρώπων, τὸ ριψοκίνδυνον, τολμηρόν, Στράβ. 836. — Ἐπίρρ. **-νως**, μετὰ μεγάλου κινδύνου, ὁ αὐτ. 231.

παρακινέω: μέλλ. **-ήσω**, κινῶ κατὰ μέρος, διαταράττω, τι Πλάτ. Πολ. 591E (ἔνθα δύναται νὰ εἶναι ἀμεταβ., ἴδε κατωτ. II. 2). π. τὰ πράγματα Πλουτ. Γάλβ. 13· καὶ ἀπολ., ἐγείρω ταραχάς, σχηματίζω φατρίας, ἐνεργῶ κατὰ καθεστώτων, ὡς τὸ **νεωτερίζειν**, Δημ. 193. 27, Διον. Ἀλ. 7. 55, Λουκ. Ρητόρ. Διδάσκ. 5 **2)** κινῶ σφοδρῶς, διεγείρω εἰς μανίαν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 19, 1. — Παθ., ἐξίσταμαι, εἶμαι ἐκτὸς ἐμαυτοῦ, παραφρονῶ, Λατ. permoveri mente, Σοφ. Αἴ. Ὑπόθεσις, Εὐρ. Ι. Τ. Ὑπόθ.· εἴς τι, βιαίως παρακινοῦμαι, διεγείρομαι εἰς .., Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 1· ὑπόθερμος καὶ παρακεκινημένος ὁ αὐτ. π. Διαβολ. 5· ἴδε κατωτ. II. 3. **3)** μνημονεύω ἐν παρόδῳ ἢ τυχαίως, τινα Πλούτ. 2. 656C. **II.** διαταράττομαι, θολοῦμαι, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 7, 6. **2)** μεταβάλλω τὴν ὄψιν μου, μεταβάλλομαι, μετατρέπομαι, Πλάτ. Πολ. 540Δ, Διον. Ἀλ. 3. 10. **3)** εἰς ὑπερβολὴν συγκινοῦμαι ἢ πάθους πληροῦμαι, ἐπί τινι Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 35· πρός τι Θεοπόμπ. Ἱστ. 116· μηδὲν παρακινεῖν Ἱππ. π. Ἀέρ. 294 (ἔνθα δύναται νὰ ᾖ μεταβ.)· **παρακεκινημένως ὑφ' ἡλικίας** Κωμικ. Ἀνών. 311b· νουθετεῖται .. ὡς παρακινῶν, ὡς παράφρων, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, Πλάτ. Φαῖδρ. 249D· τῇ διανοίᾳ παρακεκινημένως Διοδ. Ἔκλογ. 565. 21, πρβλ. 556. 8. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 462.

παρακίνημα, τό, μετακίνησις, μετατόπισις, Γαλην. **II.**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παράγωγος λέξις, τοιαῦτα μὲν τὰ ἐκ τοῦ βάλλειν παρακινήματα Εὐστ. 1405. 32.

παρακινησείω, ἐφετ., ἐπιθυμῶ νὰ παρακινήσω, νὰ ἐξεγείρω, Γεώρ. Παχυμ. ἐν βίῳ Ἀνδρον. 186, κλ.

παρακίνησις, ἡ, παρόρμησις, προτροπή, Σχόλ. εἰς Θουκ. 4. 11, πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λ. **παρακελευσμός**. **2)** ἐξέγερσις, τὴν τοῦ πλήθους παρακίνησιν καταστεῖλαι Γ. Παχυμ. ἐν βίῳ Ἀνδρον 19B.

παρακινητικός, ή, όν, διεγερτικός, ἐρεθιστικὸς πρός τι, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 11. 40. **2)** παράφορος, παράφρων, Πλούτ. ἐν Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. 563D· π. τι καὶ μανιῶδες Φίλων 2. 477. — Ἐπίρρ., παρακινητικῶς ἔχειν, δεικνύειν σημεῖα παραφροσύνης, Πλουτ. Σόλων 8.

παρακίρναμαι, παθ., παραμίσγομαι, παρεκίρνατο τοῖς δεινοῖς εἰρωνεία Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 3, 7, Βασίλ. τόμ. 1, σελ. 153A.

παρακίω [ῐ], παρέρχομαι, «περνῶ ἀπὸ κοντά», τινὰ Ἰλ. Π. 263, ἐν τμήσει.

παρακλάδιον, δευτερεῦον στόμιον ποταμοῦ, Κ. Πορφυρ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμανὸν 78, 23.

παρακλαίω, κλαίω πλησίον τινός, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφάν. Σρ. 971.

παρακλάομαι, παθ., ἀποσπῶμαι, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 785.

παράκλασις, εως, ἡ, κάμψις, κατάκαμψις, εἰς παράκλασιν περισπωμένου τόνου Εὐστ. 25. 35.

παρα-κλαυσί-θυρον [ῐ], τό, ᾆσμα πάθους πλῆρες ᾀδόμενον ὑπὸ ἐραστοῦ παρὰ τὴν θύραν τῆς ἐρωμένης του, Πλούτ. 2. 753B. — Ἔχομεν παραδείγματα ἐν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 960, Θεοκρ. 3. 23, Ὀρατίου Ὠδαῖς 3. 10, Προπερτ. 1. 16, 17.

παρακλείδιος κλείς, ἡ, ἀντικλείδιον, Πλάτων Κωμ. ἐν «Μετοίκοις» 1.

παρακλείω, Ἰωνικ. **-κληΐω**, ἀποκλείω, τινὰ Ἡρόδ. 6. 60. **II.** κλείω ἐν φυλακῇ, κατακλείω, Πολύβ. 5. 39, 3, εἰ ἡ γραφὴ ἀληθής· πρβλ. Ἑβδ. (Β' Μακκ. Δ', 34).

παρακλέπτω, κλέπτω ἐκ τοῦ πλαγίου, ὑποκλέπτω ἐπιτηδείως, Ἀριστοφ. Εἰρ. 414, Λουκ. Δίκη Φων. 4· τὰ παρακλεπτόμενα Ἰσαΐ. 88. 33.

παρακληΐω, Ἰωνικ. ἀντὶ **παρακλείω**, ἀλλὰ σφέας παρακληΐουσι Ἡρόδ. 6, 60, ἴδε **παρακλείω**.

παράκλησις, πρόσκλησις εἰς βοήθειάν τινος, πρόσκλησις, οἱ ἐκ παρακλήσεως συγκαθήμενοι, κατὰ πρόσκλησιν τοῦ δικαζομένου ἐλθόντες καὶ καθήμενοι ὡς ἔνορκοι, «βαλμένοι» νὰ κρίνωσιν ὑπὲρ αὐτοῦ, Δημ. 275. 20· ἴδε **παρακαλέω** I. 2. **2)** ἐπίκλησις, ἱκετεία, δέησις, τινος, ἐκ μέρους τινός, Θουκ. 4. 61· δέησις, παράκλησις πρὸς ἀποτροπήν τινος, Στράβ. 581· περὶ τῆς ἁμαρτίας Πλούτ. 2. 404A. **II.** παρακέλευσις, προτροπή, παρόρμησις, πρὸς τὸν ὄχλον Θουκ. 8. 92· οὐ παράκλησιν εὑρόντες, ἀλλὰ παραίνεσιν γράψαντες, οὐχὶ ἁπλῶς προτροπὴν πρὸς ἐξέγερσιν τῶν αἰσθημάτων τινός, ἀλλὰ συμβουλὴν πρὸς ὁ δηγίαν εἰς ὀρθὰς πράξεις, Ἰσοκρ. 3A· π. τῶν πολιτῶν πρὸς ἀρετὴν Αἰσχίν. 16. 33· τῆς σωφροσύνης παράκλησιν .. αὐτοὺς παρακέκληκα ὁ αὐτ. 52. 22. **III.** παραμυθία, παρηγορία, Φαλάρ. Ἐπιστ. 96, Ἑβδ. (Ἡσαΐ. Λ', 7, Ναούμ Γ', 7), Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. ς', 18.

παρακλητέος, α, ον, μνημονευτέος, μᾶλλον δὲ παρακλητέος ἡμῖν τῶν Μενάνδρου προλόγων εἷς Λουκ. Ψευδολ. 4. **II.** **παρακλητέον**, πρέπει τις νὰ ἐπικαλεσθῇ, Θεὸν Πλάτ. Νόμ. 893B· πρέπει νὰ προσκαλέσῃ, ἑτέρους σοι συμβούλους π. Ἰσοκρ. 422D, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 27D· τοὺς φίλους Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 9. 11, 5· πρέπει τις νὰ παρακινήσῃ, τινὰ ἐπί τι Κλήμ. Ἀλ. 283.

παρακλητεύω, ἱκετεύω πρὸς ἀπόκρουσιν κακοῦ, παρακαλῶ, Φίλων 2. 520. **II.** παρακινῶ, προτρέπω, Εὐστ. Πονημάτ. 134. 44. — Παθ., αὐτόθι 288. 36.

παρακλητήριος, α, ον, παρηγορητικός, Γεώργ. Παχυμ. ἐν Βίῳ Ἀνδρον. σ. 383D.

παρακλητικός, ή, όν, προτρεπτικός, παραινετικός, Πλάτ. Πολ. 523D, 524D, κλ.· π. τινος, προτρέπων τινα εἴς τι, σημαίνειν τὰ π. τοῦ πολέμου Διον. Ἀλ. 4. 16· λόγος π. ὁμονοίας αὐτόθι 26. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Κλήμ. Ἀλ. 869, κτλ. **II.** **-ἱκετήριος**, ἐπιστόλια παρακλητικὰ γραφόντων Διογ. Λ. 4, 39. — **τὸ παρακλητικόν** (δηλ. **βιβλίον**) **ὀκτάηχον** Νομοκάνων Coteler. 120. — **Παρακλητική**, = **παρακλητικὸς κανών** Ἀνθολόγ. σ. 288. **III.** π. ἐλευθερία, ἡ διὰ δεήσεως λαμβανομένη, ἡ κατὰ χάριν, ἴδε Δουκάγγ.

παράκλητος, ον, ὁ προσκληθεὶς ὡς βοηθός τινος ἐν δικαστηρίῳ, Λατ. advocatus· ὡς οὐσιαστ., νομικὸς βοηθός, συνήγορος, Δημ. 341. 10, κτλ. πρβλ. Herm. Pol. Ant. § 142. 14 — μεσίτης ὑπέρ τινος, Φίλων 2. 520, κτλ. **II.** ἐν τῇ Καινῇ Διαθ. καὶ παρὰ τοῖς Ἐκκλ., ὁ Παράκλητος, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὁ συνήγορος ἢ παρήγορος, **διδάσκαλος**, Θεόδ. Μοψουεστ. 777A· — μετὰ τῆς λέξεως **πνεῦμα**, τίθεται οὐδετέρως τὸ **παράκλητον**, Εὐσεβ. VI. 1008A, 1012D, 1009B, Μακάρ. 521C, κλ.

παρακλήτρια, θηλ., ἡ παρακαλοῦσα, ἡ ἱκετεύουσα, Παράφρασις τῆς Εὐρ. Ἑκάβης 147. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 317.

παρακλήτωρ, ορος, ὁ, ὁ διὰ λόγων διεγείρων, προτρέπων, παρακλήτορες κακῶν = κακοὶ π. Ἑβδ. (Ἰὼβ ΙϚ', 2), πρβλ. Θωμ. Μάγιστρ. σ. 736. — Καθ' Ἡσύχ.: «παρακλήτορες· παραμυθηταί». **2)** = **Παράκλητος**, Νομοκ. Coteler 91. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 317.

παρακλῐδόν, Ἐπίρρ. (παρακλίνω) παρατετραμμένως καὶ κατ' ἔκκλισιν τοῦ ἀληθοῦς, οὐκ ἂν ἔγωγε ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν Ὀδ. Δ. 348, Ρ. 139· ὅσσε π. ἔτραπεν ἄλλῃ, ἔτρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς της πρὸς ἄλλο μέρος, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 183· παρακλιδόν .. πῖπτεν, «παρακεκλιμένως ἔπιπτεν» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 757.

παρακλίντωρ, ορος, ὁ, = **παρακλίτης**, Ἀνθ. Π. 9. 257.

παρακλίνω [ῐ], κλίνω πρὸς τὸ πλάγιον, ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν Ὀδ. Υ. 301· π. τοὺς μυκτῆρας πρὸς τὰς λαύρας Ἀριστοφ. Εἰρ. 157· π. τὴν θύραν, τὴν πύλην, ἀνοίγω ὀλίγον, Ἡρόδ. 3. 156· οὕτω, π. τῆς αὐλείας, ἀνοίγω ὀλίγον τὴν θύραν τῆς αὐλῆς, Ἀριστοφ. Εἰρ. 981. **2)** μεταφορ., ἄλλι παρακλίνουσι δίκας, παρεκτρέπουσι τὴν δικαιοσύνην ἐκ τῆς ὁδοῦ αὐτῆς, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 260· π. τὸν νόμον Ἀριστ. Ρητ. πρ. Ἀλέξ. 37, 40· ἐπὶ λέξεων, σμικρόν τι π., μεταβάλλω ὀλίγον τι (πρβλ. Ὁρατ. parce detorta), Πλάτ. Κρατ. 400B, 410A. **3)** κλίνω, βάλλω νὰ κοιμηθῇ τις πλησίον ἄλλου, Ἀθήν. 435A. — Παθ. καὶ μέσ., κατακλίνομαι πλησίον τινός, μάλιστα κατὰ τὸ δεῖπνον, ἀνακλίνομαι, Λατιν. accumbere, τινὶ Θεόκρ. 2. 44, Ἀνθ. Π. 5. 294· κεῖμαι παραπλεύρως, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 2, 5· ἐπὶ παρακειμένων χωρῶν, Πελοπηΐς ὅση παρακέκλιται Ἰσθμῷ Καλλ. εἰς Δῆλ. 72. **II.** ἀμεταβ., στρέφομαι πρὸς τὸ πλάγιον, ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν Ἰλ. Ψ. 424 (ἔνθα ὅμως δυνατὸν νὰ ἐξυπακουσθῇ τὸ ἵππους) παρακλίνασα, ἐκκλίνασα ἐκ τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 745. **III.** κλίνω κατὰ μέρος ἀπό τινος, ἀποφεύγω, τὴν ἀφὴν τὴν ἀλλήλων Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 6, 15. [ῐ, ἀλλὰ ῐ κατὰ πρκμ. καὶ παθητ. ἀόρ. **παρακέκλῐμαι**, **παρεκλίθην**].

παρακλίτης [ῐ], **ου**, ὁ, ὁ κεκλιμένος πλησίον τινὸς κατὰ τὸ δεῖπνον, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 28. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. παρατηρ. σ. 434.

παρακλύω, = **παρακούω** IV, Ἀνθ. Πλαν. 255.

παρ-ακμάζω μέλλ. **-άσω**, ὡς καὶ νῦν, παρέρχεται ἡ ἀκμή μου, χάνω τὴν δύναμίν μου, ἢ δοκεῖ σοι ὅμοια τὰ σπέρματα εἶναι τὰ τῶν ἀκμαζόντων τοῖς τῶν μήπω ἀκμαζόντων ἢ τῶν παρηκμακότων; Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 23, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 20, κτλ.· ἐπὶ οἴνου, Ἄλεξις ἐν «Δημητρίῳ» 6. 5· — μεταφορ., ἐπὶ καλλονῆς, Ξενοφ. Συμπ. 4, 27., 8, 14· πρεσβύτεροι καὶ παρηκμακότες Ἀριστ. Ρητ. 2. 13, 1. πρβλ. Πολιτικ. 3. 1, 5· π. τοῖς σώμασι Πλουτ. Καῖσ. 69· ἐπὶ πόλεως ἢ κράτους, Πολύβ. 6. 51, 5· — ὡσαύτως, ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, παρέρχεται ἡ ὁρμή μου, καταπίπτω, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 35· ἐπὶ τῆς ὀργῆς, ἂν δὲ μικρὸν παρακμάσῃ [ὀργή] Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 64, πρβλ. Πλουτ. Βροῦτ. 21.

παρ-ακμαστικός, ή, όν, παρηκμακώς, ἡλικία Γαλην.· ὁ παρελθὼν τὴν κρίσιν του, πυρετὸς Ἰατρ.

παρ-ακμή, ἡ, τὸ σημεῖον τοῦ χρόνου καθ' ὃ ἡ ἀκμὴ παρέρχεται, κατάπτωσις, Πλούτ. 2. 453C· π. τῆς νόσου, κατάπτωσις, καταπράϋνσις, ὁ αὐτ. ἐν Μάρκ. 24, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 238.

παρακνάομαι, παρατρίβομαι, τινὶ Φιλόστρ. 803.

παρακνημίδια, τά, ὁπλισμὸς τῶν κνημῶν τῶν ἵππων, Πολυδ. Α', 140.

παρακνήμιον, τό, (κνήμη) τὸ ἐξωτερικὸν τῆς κνήμης ὀστοῦν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **προκνήμιον**, τὸ ἐσωτερικόν, «δύο δὲ ἔχει ὀστᾶ ἡ κνήμη, ἰσομήκη μέν, οὐ μὴν ἰσοπαχῆ, ὧν τὸ μὲν ἔξωθεν, ὅπερ ἐστὶν ἔλαττον, παρακνήμιον καλοῦμεν, τὸ δὲ ἔνδοθέν τε καὶ μεῖζον προκνήμιον» Πολυδ. Β', 190· ὡσαύτως **παρακνημίς**, Φωτ. Ἐπιστ. 364.

παρακνημόομαι, παραπορεύομαι ἐπιπόνως, Ἱππῶναξ 113 (Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. 79, 20), ἴδε Ἡσύχ. ἐν λ. **παρεκναμεῦντο**.

παρακνίζω, ἐρεθίζω μεταφορ., εἰς θυμὸν ἢ ζηλοτυπίαν διεγείρω, Ἰω. Χρυσ. I, 426B, IX, 632C, 634A, X, 209C.

παρακοάω, **παρανοέω**, Ἡσύχ., Φώτ.

παρ-ακοή, ἡ, τὸ ἀτελῶς ἀκουσθέν, παράκουσμα, Πλάτ. Ἐπιστ. 341B, Γαλην. **II.** ὡς καὶ νῦν, τὸ παρακούειν, ἀπείθεια, ἰσχυρογνωμοσύνη, Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ε', 19, Β' πρ. Κορ. κ', 6, Συνέσ. 211A, Φώτ., κλ.

παρακοιμάομαι, κοιμῶμαι ἢ ἀγρυπνῶ πλησίον, τοῖς βασιλείοις Ἀθήν. 189E· κοιμῶμαι πλησίον τινός, τινι, ἐν θανάτῳ, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 637· — ἐντεῦθεν, **παρακοιμητής**, **-κοίμησις**, Γλωσσ. — ὡσαύτως μετὰ μετοχ. **παρακοιμώμενος**, ἀξιωματικὸς κοιμώμενος πλησίον τοῦ αὐτοκράτορος ἐν τῷ αὐτῷ θαλάμῳ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θεοφάν. 440. 11, Κ. Πορφυρ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμανὸν 231. 14, 16, κτλ.

παρακοίμημα, τό, = παραγκάλισμα, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 661.

παρακοιμίζω, βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ μετά τινος, παρακατακλίνω, τινά τινι Ἀλ. Πολυΐστ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 423Δ — **οὐσιαστ. παρακοιμιστής**, οῦ, ὁ, Παύλ. Ἀλεξ. Ἀποτελεσ. 54. 2.

παρακοινάομαι, Μέσ., διακοινῶ, μεταδίδω, λέγω, τινί τι Πινδ. Π. 4. 236.

παρακοιτέω, ὡς τὸ παρακοιμάομαι· φυλάττω, φρουρῶ πλησίον, τινί Πολύβ. 6. 33, 12· ἀπολ., Τέλης παρὰ Στοβ. 535. 28

παράκοιτης, ου, ὁ, ὁ πλησίον κοιμώμενος, συγκοιμώμενος, σύζυγος, ὁ, Ἰλ. Ζ. 430., Θ. 156, Ἡσ. Θ 928.

παράκοιτις, ιος, ἡ, αἰτ. ῖν, θηλυκ. τοῦ προηγ., σύζυγος, ἡ, γυνή, αἰδοίη, θαλερή, ἰφθίμη, κυδρὴ Ἰλ. Φ. 479, κλ.· Ἐπικ. ὁστ. **παρακοίτ** Ὀδ. Γ. 381, Ἡσ. Ἀσπὶς Ἡρ. 14. 46.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 532.

παράκοιτος, ὁ, ὁ τοῦ θαλάμου φύλαξ, Κ. Μανασσ. Χρονικ. 5634. **II.** ἡ, = παράκοιτις, Διόδ. 5. 32.

παρακοιτωνάριον, τό, κοιτωνάριον παρὰ μέγαν κοιτῶνα, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 471, ἔκδ. Β.

παρακολλάω, ἐπικολλῶ, προσκολλῶ ἢ στερεώνω ἐπάνω, Ἱππ. Μοχλ. 843. **II.** συνάπτω κατὰ τὰ ἄκρα, τραύματα Γαληνός.

παρακόλλημα, τό, τὸ ἐπικολληθέν, ἴσως κόσμημα ἐκ γεγλυμμένου ξύλου προσκολλώμενον εἰς ἔπιπλα, Θεοφράστ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 6.

παρακόλλησις, ἡ, ἐπικόλλησις ἢ πρόσδεσις, συγκόλλησις, Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 745.

παρακολλητικός, ή, όν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς παρακόλλησιν, εἰς συγκόλλησιν κατὰ τὰ ἄκρα, φάρμακον Λέων Φιλόσ.

παράκολλος χαμεύνη, χαμηλὴ εὐνή, κλίνη ἔχουσα μόνον τὸ ἓν μέρος ὑψηλόν, ἀνάκλιντρον, Πολυδ. Ι', 36· πρβλ. ἀμφίκολλος.

παρ-ᾱκολουθέω, ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, παρακολουθῶ τὰ ἴχνη τινός, ἰχνηλατῶ, τινι Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 725· τὸ παρακολουθοῦν εἴδωλον ἑκάστῳ Πλάτ. Σοφ. 266C, πρβλ. Δημ. 519. 12., 537. 2· οὓς σὺ ζῶντας μέν, ὦ κίναδος, κολακεύων παρηκολούθεις ὁ αὐτ. 281. 22· πόροι κατὰ πάντα τὸν πλεύμονα παρακολουθοῦντες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 17, 5.

II. κατὰ διαφόρους σχέσεις τὸ μὲν σωματικάς, τὸ δὲ πνευματικάς, ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, μετὰ προσοχῆς παρακολουθῶ, προσέχω, ἐπὶ ἰατροῦ, π. νοσήματι Πλάτ. Πολ. 406B· π. ἅπασι [τοῖς πονηρεύμασι], ἰχνηλατεῖν πάσας τὰς πονηρὰς αὐτοῦ πράξεις, Δημ. 423. 24· οὕτω, π. τοῖς πράγμασιν ἐξ ἀρχῆς ὁ αὐτ. 285. 21· παρακολουθήσεις χρόνοις, ἐπὶ ἔτη, Νικόμαχος ἐν «Εἰλειθυίᾳ» 1. 20, πρβλ. Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 3· π. τοῖς δικαίοις Δημάδ. 178. 32. **2)** ἐπὶ ἀκροατηρίου, προσέχειν νοῦν καὶ παρ. εὐμαθῶς Αἰσχίν. 16. 9· καθόλου, ἀκολουθῶ διὰ τοῦ νοῦ, ἐννοῶ, π. πῶς .. Πολύβ. 1. 12, 7, κτλ.· μάλιστα ὡς ὅρος τῶν στωϊκῶν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 16, 33, κτλ.· ὡσαύτως, παρακολουθεῖν τούτῳ ὅτι .. , ἐννοεῖν ὅτι .. , αὐτόθι 2. 26, 3· καὶ ἁπλῶς, π. ὅτι .. Γαλην. 13. 631D ὡσαύτως μετὰ γεν., Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 5, 21.— σπανίως μετ' αἰτ., π. τὰ ἐψηφισμένα, λαμβάνειν γνῶσιν αὐτῶν, μανθάνειν .. , Συλλ. Ἐπιγρ. 2057A. 6. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, οἷον ἐπὶ νόσου, πυρετοί π. μοι καὶ ἀλγήματα Δημ. 1260. 20· τῷ βίῳ π., συμβαδίζω μετά τινος, εἶμαι ἀχώριστος ἀπό τινος, ἐπὶ πραγμάτων ἅτινα προξενοῦσιν ὠφέλειαν, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 262· οὕτω, αὐτοῖς π. ἡ ἔχθρα παρὰ τῶν Λακεδαιμονίων Δημ. 1378. 14· ἐπὶ κανόνων, ἰσχύω διὰ παντός, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, π. ὁλῆς τῆς ἱππικῆς Ξεν. Ἱππ. 8. 14. **4)** ἐπὶ λογικῆς ἰδιότητος, τὸ ἀεὶ παρακολουθοῦν Ἀριστ. Τοπ. 5. 3, 7· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ γένους, ὁ αὐτ. 4. 5, 3, πρβλ. 4. 2, 17· ἐπὶ ἐννοιῶν ἀδιασπάστως ἀλλήλαις συνδεομένων, ὁ αὐτ. π. Κατηγ. 7, 30, Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 2, 9· ἐπὶ αἰτίου καὶ ἀποτελέσματος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Ὑστ. 2. 17, 3· — πρβλ. παρακολούθησις.

παρακολούθημα, τό, τὸ ἐπακολουθοῦν, ἐπακολούθημα, τὰ νῦν κακῶς λεγόμενον «συνέπεια», Πλούτ. 2. 885C. **2)** παράρτημα, Κύριλλ.

παρακολούθησις, ἡ, τὸ ἐκ τοῦ πλησίον παρακολουθεῖν, στενὴ σχέσις, τοῦ αἰτίου καὶ οὗ αἴτιον Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 2. 17, 5. **II.** τὸ παρακολουθεῖν διὰ τοῦ νοῦ, ἐννοεῖν, Πλούτ. 2. 1144B, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 6, 13, κτλ.· — ὡσαύτως τὸ συμπεραίνειν, Χρύσιππ. παρὰ Γελλ. 6. 1.

παρακολουθητέον, ρῆμ. ἐπιθ. τοῦ παρακολουθῶ, δεῖ παρακολουθεῖν, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 9, ἔκδ. Β.

παρακολουθητικός, ή, όν, ὁ ἁρμόδιος ἢ ἱκανὸς ὅπως παρακολουθήσῃ ἢ ἐννοήσῃ, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 6, 14· μετὰ δοτ., αὐτόθι 1. 6, 17, Μ. Ἀντων. 5. 9. Ἐπίρρ. **-κῶς**, ὁ αὐτ. 6. 42.

παρακόλουθος, ον, ὁ παρακολουθῶν τινι, π. αὐτῷ πυρετὸς Ρουφ. παρ' Ὀρειβασ.

παρακολυμβάω, κολυμβῶ πλησίον, παρεκολύμβων δὲ ἑλφῆνες Ἡρωνος Αὐτομ. 265.

παρακομιδή, ἡ, τὸ μεταβιβάζειν, μεταβίβασις, μεταφορά, Θουκ. 7. 28· π. ποιεῖσθαι τῶν ἀναγκαίων Πολύβ. 10. 10, 13· — συμπλήρωσις, τοῦ χάρακος ὁ αὐτ. 18. 1, 4, **II.** (ἐκ τοῦ παθ.) τὸ μεταβαίνειν ἢ περαιοῦσθαι εἰς τὸ ἀντιπέραν μέρος, διάβασις, ἡ π. ἡ ἐς τὴν Σικελίαν Θουκ. 5. 5, πρβλ. Πολύβ. 3. 43, 3, κτλ.

παρακομίζω, μέλλ. Ἀττ. **-κομιῶ**, ὁδηγῶ, συνοδεύω, Εὐρ. Ἡρ Μαιν. 126. **2)** μεταφέρω, μεταβιβάζω, μετακομίζω, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 61· ἰδίως εἰς τόπον τινά, αὐτόθι 1. 4, 7· ἐξ Ὑπερβορέων εἰς Δῆλον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 35, 2· τὰς τε ναῦς καθέλκειν τοὺς τριηράρχους καὶ παρακομίζειν ἐπὶ τὸ χῶμα, καὶ νὰ τὰς φέρωσιν εἰς τὴν προκυμαίαν, Δημ. 1208. 4· καθόλου, μεταφέρω, φέρω, Ἡρόδ. 7. 147. — Μέσ., ἐνεργῶ ὥστε νὰ κομισθῇ τι πρός με, αἴτον Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 57. **II.** Παθ., πλέω παραπλεύρως, παραπλέω, τὴν Ἰταλίαν Θουκ. 6. 44· παρὰ τὴν ἠπειρον Δίων Κ. 48. 27· ἀπολ., π. ἐς τόπον, ἐπὶ τόπου Θουκ. 4. 25., 6. 52· ἀπολ., Πλουτ. Λουκουλλ. 37. **2)** διαπλέω ἀπέναντι, διαβαίνω, διέρχομαι εἰς τὸ πέραν, Πολύβ. 1. 52, 6, κτλ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 477.

παρακομιστέον, δεῖ παρακομίζειν, Εὐστ. Πονημ. σ. 242, 61

παρακομιστής, οῦ, ὁ, ὁ κομίζων πλησίον ἢ εἰς τὸ πέραν, μεταβιβάζων, Γλωσσ.

παράκομμα, τό, ἐπὶ νομίσματος, κίβδηλον, Φίλων 2. 561, κτλ., — μεταφορ., ἀνθρωπείου παράκομμα νομίσματος ὁ αὐτ. 1. 683.

παράκομος, ον, ὁ κομῶν, ὁ ἔχων μακρὰν κόμην, Κωμικ. Ἀνών. 313· πρβλ. παράχρωμος.

παρ-ᾱκονάω, ἀκονῶ, ξέω προσέτι, τὰ σκληρὰ [ξύλα] Θεοφρ. π. Φ. Ἱστ. 5. 5, 1· ὁ λόγχην ἀκονῶν ἐκεῖνος καὶ τὴν ψυχὴν τε παρακονᾷ Ξεν. Κύρ. 9. 2, 33.— Παθ., αἱ φύσεις ἄλλως κράτισται, νῦν δὲ καὶ παρηκόνηνται, παρωξυμμέναι εἰσίν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1116.— Μέσ., τὴν ἀκμὴν τῆς μαχαίρας π. Φιλόστρ. Νεώτερ. 865. **II.** καθόλου, τρίβω πρός τι, ἐπί τινος, «παρακονᾶν· τὸ ἐν τῷ ἀσπάζεσθαι παρατρίβειν τὸ γένειον καὶ τὰς παρειάς» Ἡσύχ., «παρακονᾶν· τὸ ἐν τῷ φιλεῖν διατρίβειν» Φώτιος, Σουίδ.

παρ-ᾱκοντίζω, ἀκοντίζω μετ' ἄλλων ἢ πλησίον ἄλλων, Λουκ. Παράσ. 61.

παρακοπή, ἡ, μεταφορ. (ἴδε **παρακόπτω** II) παραφορά, παραφροσύνη, Αἰσχύλ. Ἀγ. 223, Εὐμ. 329· παράνοια, Ἱππ. Ἀφ. 1257· ἐν τῷ πληθ., Πλούτ. 2. 1123B.

παράκοπος, ον, μεταφορ. (ἴδε **παρακόπτω** II) παράνους, μαινόμενος, παράφρων, Αἰσχύλ. Πρ. 581· π. φρενῶν Εὐρ. Βάκχ. 32· λύσσῃ π. Ἀριστοφ. Θεσμ. 668.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 35.

παρακοπτικός, ή, όν, μαινόμενος, μανιώδης, Γαλην. τ. 19, σ. 415, 7, ἔκδ. Kühn.

παρακόπτω, κόπτω κιβδήλως, παραχαράττω, κυρίως ἐπὶ νομισμάτων, τῶν νόμισμα παρακοπτόντων Διόδ. 1. 78· — ἐντεῦθεν καθόλου, νοθεύω, κιβδηλεύω, Λουκ. Λεξιφάν. 20· κίβδηλα καὶ νόθα καὶ παρακεκομμένα ὁ αὐτ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 2· ἀντιτίθεται πρὸς τὸ δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα, ὁ αὐτ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 10, Ἑρμότ. 68· οὕτως, ἀνδράρια μοχθηρά, παρακεκομμένα, ἀνθρωπάρια μοχθηρὰ καὶ κίβδηλα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 517. **2)** Μέσ., δι' ἀπάτης ἀποστερῶ τινά τινος, γνώσεσθαι οἵων ἀγαθῶν αὐτὸν τῇ μισθοφορᾷ παρεκόπτου Ἀριστοφ. Ἱππ. 807· ἁπλῶς, ἐξαπατῶ, τινά αὐτόθι 859.— Παθ., ἀπατῶμαι, εἴς τι πρᾶγμα, ὑπ' ἀλφιταμοιδοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ, «ἀντὶ τοῦ ἐπλάνησε μετὰ τῆς μέτρων ποσότητι δύο χοίνικας» (Σχολ.), ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 640· πρβλ. παρασκοπέω. **II.** Μεταφορ., κτυπῶ καὶ διαστρέφω τὸν νοῦν, φέρω εἰς μανίαν, διαταράσσω, π. φρένας Εὐρ. Ἱππ. 238· παρακεκομμένος τὸν νοῦν Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 581, πρβλ. Φώτ. ἐν λ. **2)** οὕτω καὶ ἀμεταβάτ., παρακόπτω τῇ διανοίᾳ, εἶμαι παράφρων, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 51· ἀπολ., παρακόψας, ἐν παροξυσμῷ παραφροσύνης, Διογ. Λ. 4. 44, πρβλ. Διόδ. 5. 50, πρβλ. Πλούτ. 2. 963E, 1123F· ἐντεῦθεν **παρακοπή**, **παράκοπος**. **III.** κόπτω εἰς τεμάχια, κατακόπτω, μέλη Πολύβ. 10. 5, 5.

παρακορέω, σαρώνω καὶ καθαρίζω, Πλάτων Κωμ. «ἐν Ἀάκωσιν» 1. 3, Φιλύλλιος ἐν «Αὔγῃ» 1.— Καθ' Ἡσύχ.: «παρακόρησον· παρακάλλυνον».

παράκοσμος, ον, ἄκοσμος, ἀπρεπής.—Ἐπίρρ. **-μως**, γεγυμνωμένως, παρακόσμως ἔκειτο Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 6, 3.

παρακοτέω, παροργίζομαι, «παρεκότει· ὠργίζετο» Φώτ.

παρακόττει (Κρητικ.)· «παραφρονεῖ» Ἡσύχ.

παρακουρεύω, κακῶς κουρεύω, Ψευδο-Χρυσ. τ. 8, 787B.

παράκουσμα, τό, πρᾶγμα κακῶς ἀκουσθέν, ἐσφαλμένη ἀντίληψις, σφάλμα, Πλάτ. Ἐπιστ. 338D, 340B, κτλ.· ψευδὴς διήγησις, Στράβ. 317· ἐκ παρακούσματος, κατὰ παρανόησιν, Διόν. Ἀλ. 9. 22. Ἰωσήπ. κατὰ Ἀπίωνος 1. 8· — μάλιστα ἐπὶ φιλοσοφικῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ουξασιῶν, γέμων περιπατητικῶν παρακουσμάτων Ἰουλιαν. 330C.

παρακουσμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **παράκουσμα**, Πλούτ. 2. 354A.

παρακουστέον, ρημ. ἐπίθ., τοῦ **παρακούω**, δεῖ παρακούειν, τινὸς Μουσών. παρὰ Στοβ. 458. 11.

παρ-ᾱκούω, μέλλ. **-ακούσομαι**·—ἀκούω κατὰ τύχην, «ἀκούω νὰ γίνηται λόγος», Δημοκήδεος τὴν τέχνην Ἡρόδ. 3. 129· ἀξίων λόγου πραγμάτων Πλάτ. Ἐπιστ. 339E· παρακήκοα νῶν ὅτι τίκτει Ἀνθ. Π. 5. 75. **II**, ἀκούω ἐπακροώμενος λάθρα, παρακούων δεσποτῶν ἄττ' ἂν λαλῶσι; Ἀριστοφ. Βάτρ. 750· τι παρά τινος Πλάτ. Εὐθύδ. 300D· παρακούσας τοῦ δεσπότου Λουκ. ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 37. **III**, ἀκούω ἀτελῶς ἢ ἐσφαλμένως, παρανοῶ, ἀκούειν τι, παρακούειν δέ, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 6, 1, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 330E, Θεαίτ. 195A, Κέβητος Πίναξ 3. **IV**, δὲν δίδω προσοχήν, παρακούω, μὴ πειθαρχεῖν· ἀλλὰ παρακούειν Πολύβ. 26. 2, 1, κτλ.· περί τινος ὁ αὐτ. 30. 18, 2· ὡσαύτως, προσποιοῦμαι ὅτι δὲν ἀκούω, ὁ αὐτ. 3. 15, 2, Πλουτ. Φιλοπ. 16. — Παθ., ἀκούομαι οὐχὶ μετὰ προσοχῆς, δὲν προσέχουσιν εἰς ἐμέ, δὲν ὑπακούομαι, Πολύβ. 5. 35, 5.

2) μετὰ γεν. προσ., ὁ αὐτ. 2. 8, 3, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιη', 17· μετὰ γενικ. πράγμ., Πολύβ. 7. 11, 9. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 115.

παρακρᾰτέω, κρατῶ ὀπίσω, κατέχω, τινα Ἄππ. Ἰβηρ. 37· ἀναχαιτίζω, περιορίζω, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 7, 28· τρίχας ῥεούσας π., ἐμποδίζω τὰς τρίχας νὰ πίπτωσι, Διοσκ. 4. 134. **II**, κρατῶ πλησίον, ἀμίδα τινὶ Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 2, 8.

παρακρεμάμαι, Παθ., ἐξήρτημαι ἔκ τινος, τὰ παρακρεμάμενα, μέρη ἀπομεμακρυσμένα καὶ ἐξαρτώμενα ἔκ τινος ἐπικρατείας, Πολύβ. 5. 35, 10.

παρακρεμάννυμι, ἀφίνω τι νὰ κρέμηται εἰς τὸ «πλάγι», χεῖρα παρακρεμάσας, κρεμάσας κάτω, Ἰλ. Ν. 597.

παράκρημνος, **ον**, κρημνώδης κατὰ τὰ πλάγια, ἐπὶ τοῦ χείλους κρημνοῦ, ὁδός, ἀτραπὸς Στράβ. 391, Διόδ. 11. 8· κρημνώδης, ἀπόκρημνος, χωρία Πλουτ. Φιλοπ. 18· ὁ ἔχων ἀποκρήμνους ὄχθας, ὁ αὐτ. ἐν Βρούτ. 51.

παρακρίνω, κρίνω παραβάλλων, τι Achmes Ὀνειρ. 9. **2)** κρίνω ἐσφαλμένως, Ἡσύχ. ἐν λ. παραβραβεύων. **II**, Παθ., παρατάττομαι εἰς ἀντιμέτωπον γραμμήν, Πλουτ. Ἀντών. 39· πολλὸν πεζὸν παρακεκριμένον παρὰ τὸν αἰγιαλόν, πολὺ πεζὸν στράτευμα παρατεταγμένον παρὰ τὸν.., Ἡρόδ. 9. 98· παρεκρίθησαν διαταχθέντες ὁ αὐτ. 8. 70, πρβλ. Πλουτ. Κάτωνα Νεώτ. 13.

παρ-ακροάομαι, ἀποθ., = **παρακούω** I, Ἑκκλ. **II**, = **παρακούω** IV, δὲν ὑπακούω, ἀπειθῶ, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 8, 2.

παρακρᾰ́σις, **εως**, ἡ, ἀπείθεια, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 8, 2.

παρακρᾰτής, **οῦ**, ὁ, ὁ κακῶς, ἐσφαλμένως ἀκούων, Κύριλλ.

παρακροκίζω, ἔχω πως τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου, Διοσκ. 5. 145.

παρακροτέω, κτυπῶ ἐλαφρῶς, εἰς τὸν ὦμον Λουκ. Γυμν. 1· — παραθαρρύνω, παρορμῶ, τινα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 19. 5., 31, 5.— Καθ' Ἡσύχ.: «παρακροτῶν· παροξύνων» καὶ «παρακροτήσαντες· παραθαρσύναντες».

παράκρουσις, ἡ, ἡ ἐσφαλμένη κροῦσις, ἐσφαλμένος μουσικὸς τόνος, παραφωνία, Πλούτ. 2. 826E· πρβλ. **παράχρωσις**. **2)** μεταφορ., ἀπάτη, ἐξαπάτησις, Δημ. 679. 3., 760 ἐν τέλ.· — παραλογισμός, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 5, 13, πρβλ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 17, 2. **3)** παραφροσύνη, Ἱππ. Προρρ. 68· οὕτω, **παρακρουσμὸς** τῆς διανοίας Μοσχίων περὶ τῶν Γυναικ. Παθῶν 65, 4, ἔκδ. Dewez. **4)** «ἐξαπάτη, ἐμπαιγμός», Σουΐδ. **II**, ἡ ἀναχαίτισις, τοῦ θερμοῦ Ἀριστ. Προβλ. 3. 12.

παρακρουσῐ-χοίνῐκος, **ον**, «ὁ παρακρουόμενος ἐν τῷ μετρεῖν· τὸ γὰρ ἁπλοῦν παρακρούσασθαι ἔλεγον» Φώτ. (πρβλ. **παρακρούω** I), Κωμικ. Ἀνώνυμ. 318, πρβλ. **κρουσιμετρέω**. Ζόε καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξει.

παρακρουστικός, ἡ, όν, = **παρακοπτικός**, Ἱππ. Προρρ. 68, κτλ. **II**, ἀπατηλός, Πολυδ. Δ', 21 — Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι.

παράκρουστος, **ον**, = **μωρός**, Ἡσύχ.

παρακρούω, κτυπῶ δίπλα, κυρίως (κατὰ Φώτ.) ἐπὶ τοῦ παλαιστοῦ ὅστις ἀνατρέπει δι' ὑποσκελισμοῦ τὸν ἀντίπαλον ἢ μᾶλλον (κατὰ Ἁρποκρ.) ἐπὶ ἐμπόρου ὅστις πωλῶν σῖτον ἀποκόπτει παραπολὺ ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ μέτρου, πρβλ. **κρουσιμετρέω**, **παρακρουσιχοίνικος**· — καθόλου, διαψεύδω τὰς ἐλπίδας τινός, παροδηγῶ, καθόλου μετὰ τῆς ἐννοίας ἀπάτης, ἐξαπατῶ, οὐκ ἂν σε παρακρούοι ἡ παροῦσα Συμφορὰ Πλάτ. Κρίτων 47A, πρβλ. Δείναρχ. 103. 13.— Παθ., παροδηγοῦμαι, παρασκανδαλίζομαι, σφάλλομαι, ἀθρεῖ.. πῇ παρακρουόμεθα Πλάτ. Λῦσ. 216C· φενακισθῆναι καὶ παρακρουσθῆναι Δημ. 656. 5· μὴ παρακρουσθῆτε, μὴ ἐξαπατηθῆτε νὰ ἐξέλθητε τοῦ ζητήματος, ὁ αὐτ. 506. 20· ὑπό τινος Αἰσχίν. 24. 19· περί τινος, ὡς πρός τι πρᾶγμα, Πολύβ. 24. 3, 3· τὰ σφάλματα, ἃ αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ.. παρεκέκρουστο, τὰ ὁποῖα ὁ ἴδιος εἶχεν ὑποπέσει ἐξαπατηθείς, Πλάτ. Θεαίτ. 168A. **2)** οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, παροδηγῶ, ἐξαπατῶ, μάλιστα διὰ παραλογισμῶν (πρβλ. **παράκρουσις** I. 2), π. καὶ παραλογίζεσθαι Ἰσοκρ. 283D· τὰς ὀξέας τῶν ἀκροωμένων π. ὁ αὐτ. 289E· πρβλ. Δείναρ. 95. 23, Πλάτ. Κρατ. 393C, Δημ. 19. 18., 318. 1, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 12, 6, Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 29, 5· π. τηλικουτονὶ πρᾶγμα τοὺς δικαστὰς (ἔνθα τὸ τηλ. πρ., κεῖται ἐπιρρηματικῶς) Δημ. 1062. 17· πρᾶμ. παθ. **παρακέκρουσμαι**, ἐν μέσῃ σημ., ὁ αὐτ. 71. 17, Λουκ. Τίμων 57·— πρβλ. **διακρούω**, **ἐκκρούω**. **3)** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ὡσαύτως, ῥήγνυμαι, «σπάνω», Φρύνιχ. ἐν Ἀδήλ. 2· ἀλλ' ὁ Meineke προτείνει **περικρούσῃ**. **II**, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ὡσαύτως, ἀποκρούω, κρούω καὶ ἀποτινάσσω μακρὰν μου, ταῖς μαχαίραις τοὺς κοντοὺς Πλουτ. Λουκουλλ. 28, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Σύλλ. 18· ἀποφεύγω, ὁ αὐτ. 2. 198B. **III**, **παρακεκρούσθαι** τῶν φρενῶν ἢ τοῦ νοῦ: «οἷον παραπεπαῖσθαι καὶ μὴ ἐν τῷ καθεστῶτι εἶναι»· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κεκρουμένων μέτρων καὶ δεδολωμένων» Δ. Β. 59, 27: οὕτω καὶ ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ., Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ Δ', 966,— ὅπερ δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸ **παραπαίω** II. **IV**, ἡ ὀθόνη **παρακέκρουσται** (εἰ ἡ γραφὴ ἀληθὴς) εἶναι ὑψωμένη, Λουκ. Κατάπλ. ἢ Τύρ. 1.

παρακρύπτω, μέλλ. **-ψω**, κρύπτω πλησίον ἢ ἀποκρύπτω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **φανερῶς πράττω**, Διόδ. 18. 19·— Μέσ., κρύπτομαι πλησίον σου, Διογ. Α. 2. 131.

παρακρώζω· μέλλ. **-ξω**, κρώζω πλησίον, ἐπὶ κοράκων, Κραμήρου Ἀνέκδ. Παρισ. 1. 25.

παρακταίνω, «παραμετεωρίζω» Λεξικ. Χειρόγρ. παρὰ Ruhnk, εἰς Τίμ. σ. 21.

παρ-ακτᾶῖος, **α**, **ον**, παράκτιος, Ὀππ. Ἁλ. 4. 316.

παρακτάομαι, ἀποθ., κτῶμαι ἐπὶ πλέον, προσκτῶμαι, τοῖσι δὲ παρακτωμένοισι ξεινικοὺς νόμους τοιαῦτα ἐπιτίμια διδοῦσι Ἡρόδ. 4. 80.

παρακτέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **παράγω**, δεῖ παράγειν, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 883, ἔκδ. Stallb.

παράκτης, **ου**, ὁ, (ἄγω) «ὁ τῶν κυνηγῶν τοὺς κύνας ἐπὶ τὴν θήραν ἄγων» Ἡσύχ.

παράκτησις, ἡ, τὸ ἔχειν κτῆμα πλησίον τινός, Κλήμ. Ἀλεξ. 1000.

παρ-ακτῐ́ᾶῖος, **ον**, = **παράκτιος**, κῦμα Ἀνθ. Π. 9. 371.

παρακτικός, ἡ, όν, (ἄγω) Ψευδο-Διονύσ. 589C, Πρόκλ. κλ.

παρ-άκτιος, **α**, **ον**, ὁ παρὰ τὴν ἀκτήν, κέλευθος, ὁδὸς Αἰσχύλ. Πρ. 836, Σοφ. Ἀποσπ. 233· λειμῶνες ὁ αὐτ. ἐν Δῃ. 654· π. θραιεῖν Εὐρ. Ι. Τ. 1424.

παράκυκλος, ὁ, μέρος τροχοῦ ἅρματος, Πολυδ. Γ', 53.

παρακῡμάτιος, **ον**, κυματοειδής, ἔχων κυματισμοὺς ἢ «νερά», ὡς τὰ μεταξένια ὑφάσματα (καθὼς ὁ Böckh ἐννοεῖ τὴν λέξ.), χιτωνίσκος Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 48.

παρακυπτικός, ἡ, όν, ὁ ἁρμόδιος ὥπως παρακύπτῃ τις, θυρίδες παρ. Ἰουστινιαν. Κῶδ. 8. 10, 12, § γ'. 6', Βασίλικ. 58. 11, 10· τὸ παρακυπτικὸν = θυρὶς παρακυπτική Κ. Πορφ. Ἔκθεσις Βασιλ. Τάξ. 85, 5., 103, 18, Ζόε Δουκάγγ.

παρακύπτω, ποιητ. **παρκύπτω**, κύπτω πλαγίως, ἐπὶ τῆς στάσεως φαύλου κιθαρῳδοῦ ἢ αὐλητοῦ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 16. **II**, κύπτω ὥπως προσβλέψω, ἐπομένως, **1)** βλέπω πλαγίως πρός τι, ῥίπτω πλάγια βλέμματα, ἀμελῶς βλέπω πρός τι, παρακύψαντα ἐπὶ τὸν τῆς πόλεως πόλεμον Δημ. 46. 27. **2)** θεωρῶ κρυφίως ἐκ θύρας ἢ παραθύρου, ὡς τὸ τοῦ Ὁρατίου despicere,, ἐκ θυρίδος Ἀριστοφ. Θεσμ. 797, πρβλ. 799, Σφ. 178· π. ὥσπερ γαλῆ ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 924· ἐπὶ κορασίων παρακυπτόντων ὥπως ἴδωσι τὸν ἐραστήν, ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 982, 985· π. τὸν ἐραστὴν ἰδεῖν Πλούτ. 2. 766D·— μεταφορ., σωτηρία παρέκυψε, ἐλπὶς σωτηρίας ἐπεφάνη ὀλίγον, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 202· ἐπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, κύπτω ἔξω καὶ βλέπω, π. τίς ἄνεμος πνεῖ Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 1, 16.— Παθ., θυρίδες παρακυπτόμεναι, πιθ. ἀφ' ὧν βλέπει τις πρὸς τὰ ἔξω, Ἐβδ. (Γ' Βασιλ. Ϛ', 4). **3)** ἐπὶ προσώπων εὑρισκομένων ἐκτὸς τόπου τινός, κύπτω καὶ βλέπω ἐντός, κατ' ἄντρου παρκύπτοισα Θεόκρ. 3. 7· παρέκυψεν εἰς τὸ μνημεῖον Εὐαγγ. κ. Ἰω. κ', 11· παρακύψας βλέπει αὐτόθι 5, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κδ', 12· ὁ παρακύψας εἰς νόμον τέλειον Ἐπιστ. Ἰακώβου α', 25· π. εἰς τὰ ὑμέτερα Λουκ. Ἁλ. 30, πρβλ. Δ' Ἐπιστ. Πέτρ. α', 12.

παρακυρόω, **ἀκυρόω**, Σύμμαχ. ἐν Ἰὼβ Μ', 3.

παρακύρωσι μέλλ. **-κύρωσω**, = **παρατυγχάνω**, Κόϊντ. Σμ. 11. 423.

παράκυψις, **εως**, ἡ, τὸ κύπτειν πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, κύπτειν καὶ βλέπειν ἐντός.— Παροιμ., ὄνου **παράκυψις**, «ἐπὶ τῶν καταγελάστως.. τυχοραντουμένων εὑρήται ἡ παροιμία» Μένανδρος ἐν «Ἱερείᾳ» 1, πρβλ. Ζηνόδ. 5. 39.

παρακωμῳδέω, διακωμῳδῶ ἐν παρῳδῇ, Ἀθήν. 525A.

παρακώπιον, τό, πρόσθετος κώπη, remus vicarius, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 659, ἔκδ. Β.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παρακωχή, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **παροκωχή**.

παραλᾱλέω, λαλῶ ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, μωρολογῶ, πρβλ. Meineke εἰς Μενάνδρου Ἄδηλ. 17.

παραλαμβάνω: μέλλ. **-λήψομαι**, Ἰων. **-λάμψομαι**. Λαμβάνω παρά τινος, καὶ εἶναι, ὡς τὸ **παραδέχομαι**, ἀντίστοιχον τῷ **παραδίδωμι**, ἐπὶ προσώπων διαδεχομένων ἀρχήν τινα, π. τὴν βασιληΐην Ἡρόδ. 2. 120· τὴν βασιλείαν παρὰ τοῦ πατρὸς Σύλλ. Ἐπιγρ. 4697. 1· οὕτω, τοῖς παραλαμβάνουσι (ἐξυπακ. τὴν βασιλείαν), τοῖς διαδόχοις, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 14, 12· ὡσαύτως, π. τὴν ἀρχὴν Πλάτ. Νόμ. 698Ε· τῆς πόλεως τὰ πράγματα Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 107· τὴν ἐπιμέλειάν τινος Αἰσχίν. 20. 13· τὴν τριηραρχίαν Δημ. 1148 21· οὕτω, π. πόλιν ἀνάστατον Ἄνδοκ. 14. 35, πρβλ. Θουκ. 1. 9, κτλ.· π. νόμον, ἀντίθετον τῷ τιθέναι, Θουκ. 5. 105, πρβλ. Ἰσοκρ. 180Α· ἐπὶ τελετῶν καὶ ἐθίμων κατὰ κληρονομίαν ληφθέντων, Ἡρόδ. 2. 51· — ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων λαμβανόντων τι διὰ κληρονομίας, Εὐρ. Ἴων 814, Λυσ. 116. 31· παρὰ τοῦ πατρὸς πολλὴν οὐσίαν π. Δημ. 565. 21· ἀντίθετον τῷ ἐπικτᾶσθαι, Πλάτ. Πολ. 330Α· π. ἀράς, κληρονομεῖν κατάρας, Εὐρ. Φοίν. 1611· — ἐπὶ ὑπαλλήλων, δέχομαι πράγματα ὡς ὑπάρχουσιν ἐγγεγραμμένα ἐν καταλόγῳ παρὰ τοῦ προκατόχου μου, Σύλλ. Ἐπιγρ. 123. 53., 145. 146, κ. ἀλλ.· τὰ μὲν παρειληφότα τὰ δ' αὐτὸν εὑρηκότα Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 208. **2)** ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι, πρᾱγμά τι Ἀριστοφ. Ἱππ. 344· τὰ παραλαμβανόμενα, ἐπιχειρήσεις, Ἡρόδ. 1. 38· λαμβάνω τι μετ' ἐμοῦ καὶ χρῶμαι αὐτῷ, παραλαμβάνειν ἐν ταῖς μάχαις τὸν θυμὸν Πλούτ. 2. 988Ε· καὶ ἐν τῷ παθητ., παραλαμβανόμενοι πρὸς τὴν σύστασιν τῆς ψυχῆς αὐτόθι 10. 7D. **3)** λαμβάνω, καταλαμβάνω τι ὡς ἐγγύησιν, Ἡρόδ. 3. 136· ὡσαύτως, λαμβάνω διὰ τῆς βίας ἢ διὰ προδοσίας, καταλαμβάνω, λαμβάνω ὑπὸ τὴν κατοχήν μου, οὐδὲν ἐδυνέατο π. τῆς ἐσόδου ὁ αὐτ. 7. 211, πρβλ. Ἄνδοκ. 28, 23· τὰς ναῦς παραλαβόντες Θουκ. 1. 19., 4. 16· παραλ. τὰ πράγματα, λαμβάνω αὐτὰ ὑπὸ τὴν διοίκησίν μου, Πλουτ. Ἀλκιβ. 26· — ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, πιάνω, κρατῶ ἀπό.., παραλαμβανόμενος γὰρ ἄκρων τοῦ ἀνταγωνιζομένου τῶν χειρῶν ἔκλα Παυσ. 6. 4, 1.

4) λαμβάνω ἐξ ἀκοῆς ἢ ἀπὸ φήμης, ἐξακριβώνω, Ἡρόδ. 2. 19· π. τὴν ἀλήθειαν 1. 55· π. ἀκοῇ 2. 148· π. τὰ περί τι λεγόμενα Θουκ. 2. 102· τι περί τινος Πολύβ. 12. 22, 5· λαμβάνω ἢ δέχομαι (ὡς ἀντικαταστάτην ἢ ἰσοδύναμον), τὸν ἀριθμὸν ἀντὶ τοῦ νοῦ π. Πλούτ. 2. 898Β· (οὕτως ἐν τῷ παθ., ὑμέτερον ἀντὶ τοῦ ὑμεῖς παρείληπται Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 14 ἐν τέλ.)· δέχομαι ὡς μάθημα, μανθάνω, σοφίαν παρά τινος Πλάτ. Λάχ. 197D. — Παθητ., γίνομαι δεκτός, μὲ παραδέχεταί τις, τὰ παρειλημμένα, τὰ παραδεδεγμένα δόγματα, αἱ ἐκ παραδόσεως διδασκαλίαι, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 7, 1· οἱ π. μῦθοι ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 14, 10· λόγοι ἔνιοι π. ὡς Ἀριστογείτονος Πλούτ. 2. 850Ε.

5) ἀναλαμβάνω, λαμβάνω, «πέρνω», τὸ οὔνομα τοῦτο Ἡρόδ. 1. 121, πρβλ. 126· τὸν λόγον Πολύβ. 33. 16, 9· παραλαβόντες ἐπὶ βραχύ, μνημονεύσαντες διὰ βραχέων, ὁ αὐτ. 6. 58, 1.

II. μετ' αἰτ. προσώπου, λαμβάνω δι' ἐμαυτόν, προσλαμβάνω ὡς σύζυγον ἢ παλλακήν, Ἡρόδ. 4. 155, Ξεν. Οἰκ. 7. 6· ὡς εἰσποιητὸν υἱόν, Ἡρόδ. 1. 113· ὡς ἑταῖρον, βοηθὸν ἢ σύμμαχον, ὁ αὐτ. 1. 76., 2. 121, 4, Θουκ. 1. 111, κτλ.· παραλαμβάνων ἄλλος ἄλλον ἐπ' ἄλλου.. χρεία Πλάτ. Πολ. 369Β· συμβούλους π. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 3, 10· ὡς μαθητήν, Πλάτ. Ἀπολ. 18Β, Πολ. 460Β, Ἀλκ. 1. 121Ε· — π. μάρτυρα, προσάγω ὡς μάρτυρα, Δημ. 1159. 27· πρβλ. **παραληπτέον**. **2)** λαμβάνω μετ' ἐμοῦ, προσκαλῶ, ἐπὶ ξείνια Ἡρόδ. 4. 154· ἐπὶ δεῖπνον Ἀλκίφρων 3. 46· ἐφ' ἑστίασιν Πλούτ. 2. 40Β· εἰς τὸ συσσίτιον ὁ αὐτ. ἐν Λυκούργ. 20· ἀπολ., αὐτόθι 461D· παραληφθῆναι πρός τινα Παρμενίσκ. παρ' Ἀθην. 156Ε. **3)** περιμένω, ἐκδέχομαι, εὑρίσκω, Λατ. excipere, Ἡρόδ. 4. 203· π. τοὺς Σπαρτιάτας οἴκοι σκηνοῦντας Ξεν. Λάκ. 5, 2, πρβλ. Ἀν. 7. 7, 47. **4)** αἰχμαλωτίζω, Πολύβ. 3. 69, 2.

παραλάμπω, λάμπω ἐπ' ὀλίγον, Πλούτ. 2. 889D.

παράλαμψις, ἡ, σημεῖόν τι τοῦ κερατοειδοῦς λάμπον, ἐκ διορθώσεως ἐν Ἱππ. Προρρ. (ἀντὶ **παράληψις**) ἐκ τοῦ Λεξικ. τοῦ Γαλην. σ. 538.

παραλανθάνω, διαφεύγω τὴν προσοχήν τινος, τινὰ Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 298Β, Ἰσοκρ. 210D, 230D. κτλ.· — ἀπολ., κεῖμαι κεκρυμμένος, ἐν ταῖς ψάμμοις Ἡρῳδιαν. 4. 15, 7.

παραλᾱχᾱνίζω, συλλέγω λάχανα πλησίον, «παρελαχάνιζες: παρέπρασσές τι καὶ μετεῖχες» Κωμικὸς παρὰ Φωτ.· πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 469, 478.

παραλεαίνω, λεῖον ποιῶ τι, λεαίνω, τὸν ὅλον χρῶτα παραλεαίνεσθαι Κλέαρχος παρ' Ἀθην. 522D.

παραλεαντικός, ή, όν, ἔχων δύναμιν μαλακτικήν, μαλακτικός, Δίφιλος Σίφν. παρ' Ἀθην. 62D.

παραλέγω, πλαγιάζω πλησίον· ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, πλαγιάζω πλησίον ἢ μετά τινος, ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως μετὰ γυναικὸς (μάλιστα λαθραίως), ὁ δὲ οἱ παρελέξατο λάθρη Ἰλ. Β. 515, πρβλ. Υ. 224, κτλ.· παραλέξομαι ἐν φιλότητι Ξ. 237· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς γυναικός, κοιμῶμαι πλησίον τινός, τῷ δὲ Βρισηΐς παρελέξατο Ω. 676, πρβλ. Ὀδ. Δ. 305· ἀόρ. συγκεκομμ. **παρέλεκτο**, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 168· — κατὰ κωμικὴν μεταφοράν, τυρῷ καὶ μίνθῃ παραλεξάμενος καὶ ἐλαίῳ Κρατῖνος ἐν «Νόμοις» 4. **2)** παραλέγεσθαι τὴν γῆν, παραπλεῖν, Λατ. legere oram, αἱ τριήρεις παρελέγοντο τὴν γῆν Διόδ. 14. 55· κἀκεῖθεν ἤδη παρελέγοντο τὴν Ἰταλίαν ὁ αὐτ. 13. 3· παρελέγοντο τὴν Κρήτην Πράξ. Ἀποστ. κζ', 8 καὶ 13· — ἀπολ., παραλεκτέον ἐστίν, πρέπει τις νὰ παραπλεύσῃ, Στράβ. 591. **II.** ὁμιλῶ ἀνοήτως, πλανῶμαι ἐν τοῖς λόγοις, «παραλαλῶ», «παραμιλῶ», Λατ. delirare, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Δ', 954, 976· — ὁμιλῶ τυχαίως, μῦθον Πλούτ. 2. 653Ε. **III.** ὡς τὸ **παρατίλλω**, ἐκβάλλω τὰς περιττὰς τρίχας, Ἡσύχ.· — Παθ., **παραλέλεξαι**, «παρὰ τὸ τὰς ὑπερεχούσας (τρίχας) ἐν ταῖς ὀφρύσι παραλέγειν» (Ἡσύχ.), Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 904· «παραλελέχθαι δὲ (δηλ. τὰς τρίχας) τὸ τὰς περιττὰς ἀφαιρεῖσθαι» Πολυδ. Β', 35.

παράλειμμα, τό, τὸ παραλειπόμενον, «ἀπομεινάρι», τοῖς παραλείμμασι τῶν ἄρτων παρατρεφομένη Αἰβάν. 4. 624 (ἀλλ. περιλ-).

παραλειπτέον, ῥημ. ἐπίθ., τοῦ **παραλείπω**, δεῖ παραλείπειν, τῇ μεγαλοφροσύνῃ ὡς εὐκαίρως ἐχρῆτο οὐ παραλειπτέον Ξεν. Ἀγησ. 8, 3· οὐ παραλειπτέον ἐστὶ τὰ περὶ τῆς πόλεως Ἰσοκρ. 409C· οὐ π. περί τινος Διόδ. 5. 83.

παραλειπτικός, ή, όν, ὁ **παραλείπων**, παρατρέχων, σχῆμα π. Ῥήτορες (Walz) 8. 657.

παραλειπτός, όν, ὃν δύναταί τις νὰ παραλίπῃ, κώθων Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. 8D.

παραλείπω: μέλλ. **-ψω**· πρκμ. **-λέλοιπα** Ἰσοκρ. 76D. — Παθ., πρκμ. **-λέλειπται** ὁ αὐτ. Ὡς καὶ νῦν, ἀφίνω κατὰ μέρος, ἀφίνω ὀπίσω, Θουκ. 3. 26, Ξεν. Ἑλλ. 4. 6, 4· — τοῖς ἐχθροῖς παραλείπεται (ὡς τὸ ὑπολ-), Δημ. 553. 4. **II.** ἀφίνω εἰς ἕτερον, λόγον τινὶ π., ἀφίνω εἰς αὐτὸν καιρὸν νὰ ὁμιλήσῃ, Αἰσχίν. 63 ἐν τέλ.· ἐπιτρέπω, ἀφίνω, π. τινὶ ποιεῖν τι Πλουτ. Ἄρατ. 28. **III.** παραλείπω, δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψει, παρέρχομαι, Λατ. praetermitto, omitto, ἐν προσκλήσει, ἐν διαθήκῃ, κτλ., τινά Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1154, Λυσίας 188. 41, κτλ.· ὡς οἱ κύνες τὸν λαγῶόν, Ξεν. Κυν. 3, 6, κτλ. **2)** παραμελῶ, Εὐρ. Τρῳ. 43, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1194, Ὄρν. 456· ἐπὶ διαταγῶν, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 16· μηδένα καιρὸν μηδ' ὥραν παραλείπων ἡμῶν μελλόντων καὶ ψηφιζομένων καὶ πυνθανομένων περιγίνεται Δημ. 24, 25, κτλ.· — Παθητ., τὰ παραλειπόμενα, παραλείψεις, ἐλλείψεις, Πλάτ. Πολ. 401Ε, πρβλ. Νόμ. 772C, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 10, 8· εἴ τις παραλείπεται [πρόσοδος], ἂν τὸ εἰσόδημα δὲν εἶναι ἀρκετόν, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 1. 4, 8· — τὰ παραλειπόμενα (ἐξυπακ. βιβλία) = τὰ βιβλία τῶν Χρονικῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἴδε Schleusner Lex. **3)** παρέρχομαι, δὲν λέγω τι, παρασιωπῶ, Εὐρ. Ἑλ. 773, Ἄνδοκ. 2. 16, Θουκ. 2. 51, Πλάτ. Συμπ. 188Ε, κ. ἀλλ.· μυρία τοίνυν ἕτερ' εἰπεῖν ἔχων.. παραλείπω Δημ. 273. 15· π. περί τινος Διόδ. 5. 26· πλείω τὰ παραλελειμμένα τῶν εἰρημένων Ἰσοκρ. 210B, πρβλ. 130B. **4)** ἀπολ., κάμνω παράλειψιν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 10, 5. **5)** παύομαι πράττων τι, ἀδικοῦντες οὐ παραλείπουσι Ἀθήν. 234Α.

παρ-ᾱλείφω, μέλλ. **-ψω**, ἀλείφω ὀλίγον, παραλείφειν τὰ βλέφαρα Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 406· ὡς τὸ «πασαλείφω», ὁ Δημοκράτης εἴκασε τοὺς ῥήτορας ταῖς τίτθαις, 'αἱ τῷ ψώμισμα καταπίνουσαι, τῷ σιάλῳ τὰ παιδία παραλείφουσι' Ἀριστ. Ρητ. 3. 4, 3.

παράλειψις, ἡ, τὸ παραλείπειν, Πλούτ. 2. 33Α, Ἀθήν. 490F· κατὰ παράλειψίν τινος Πλούτ. 2. 1037Ε. **2)** ῥητορικὸν σχῆμα, καθ' ὃ γεγονός τι ἐπίτηδες ἀποσιωπᾶται οὕτως, ὥστε ἰδιαιτέρα προσοχὴ νὰ δοθῇ εἰς αὐτό, Ἀριστ. Ρητορ. πρ. Ἀλέξ. 22. 2., 31, 8· — «πότε παράλειψις καὶ ἀποσιώπησις γίνεται; ὅταν βοηθῶμεν τὴν ὑπόνοιαν μείζονα καταστῆσαι τοῦ πράγματος ἐν τῇ γνώμῃ τῶν ἀκουόντων» Ῥήτορες (Walz) τ. 3, σ. 408., 8. 452, Auctor ad Herenn. 4. 27.

παραλελογισμένως, Ἐπίρρ., ἀλόγως, παραλόγως, Achmes Ὀνειροκρ. 258.

παραλεξείδιον, ἡμαρτημένη γραφὴ ἐν Α. Β. 404, 9, «ἀνθράκιον: βραχὺ τριποδίσκιον παραλεξείδιον», ἴδε Σουΐδ. ἐν λ. ἀνθρακιά, ἔνθα γράφεται ὀρθῶς: «παρ' Ἀλέξιδι».

παράλευκος, ον, κλίνων πρὸς τὸ λευκόν, ἐν μέρει λευκός, «ἀσπρείδερός», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 10, Ἀθήν. 319F.

παραλήγω, εἶμαι παρὰ τὸ τέλος, παρὰ τὴν λήγουσαν, ἡ παραλήγουσα (ἐξυπακ. συλλαβή), Ἀπολλώνιος περὶ Συντάξ. 252, κλ. παραλήγειν τῷ ι, τῷ ε, ἔχειν ε, ε ἐν τῇ παραληγούσῃ, Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 20, 39, κ. ἀλλ.· οὕτω, παραλήγεσθαι αὐτόθι 8. 43, κτλ.

παραλήμπτης, = **παραλήπτης**, ὃ ἴδε.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παράληξις, ή, ἡ παραλήγουσα penultima, Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 43, Ἐτυμ. Μέγ., κτλ.

παραληπτέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **παραλαμβάνω**, πρέπει τις νὰ προαλάβῃ, νὰ παραλάβῃ δι' ἑαυτόν, γυναῖκα Ἀντίπατρ. παρὰ Στοβ. 419. 3· πρέπει τις προσαγάγῃ, μάρτυρας Δημ. 916. 4.

παραλήπτης, ἡ **-λήμπτης, ου**, ὁ, ὁ παραλαμβάνων τοὺς φόρους, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλ. σ. 11, Συλλ. Ἐπιγρ. 5075, πρβλ. Franz σ. 320· — π. σίτου, ὁ παραλαμβάνων τὰς μερίδας τῶν στρατιωτῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 5109. 1.

παραληπτός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ παραλάβῃ, ἀντίθετον τῷ **παραδοτός**, τινι παρά τινος Πλάτ. Μένων 93Β. **II.** ἐφαρμόσιμος, πρός τι Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1035D.

παραλήπτωρ, -ορος, ὁ, κληρονόμος, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 932.

παραληρέω, λαλῶ ὡς ἄφρων, λέγω ἀνοησίας, Λατ. delirare, Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ Α', 986, Ἰσοκρ. 237Ε, Ἀριστοφ. Ἱππ. 531, Βάτρ. 594, Πλάτ. Θεαίτ. 169Α· ἀκοῦσαι .. κἂν δοκεῖ τις παραληρεῖν Δημ. 1421. 10· φαίνεται .. ἅττα καὶ τοῖς παραληροῦσιν, καὶ εἰς τοὺς μωρούς, Ἀριστ. Ρητ. 1. 2, 11.— Καθ' Ἡσύχ.: «παραληρεῖν· μωρὰ λαλοῦντα».

παραλήρημα, τό, ἀνόητος ὁμιλία, ἀνοησία, μωρολογία, Δίων Κ. 59. 26.

παραλήρησις, ή, ἀνόητος ὁμιλία, παραλήρημα, ἐλαφρὰ ἢ πρόσκαιρος παραφροσύνη, Ἱππ. 1210G.

παράληρος, ον, ὁ ἀνοήτως λαλῶν, ἄφρων, παραλαλῶν, Ἱππ. Ἐπιδ. 1. 940, Φίλων Ι. 387, κλ. **II.** ὡς οὐσιαστ., = **παραλήρησις**, Ἱππ. 1103Ε, Σουίδ. ἐν λέξ. **λῆρος**, «ἡ ἐπιτεταμένη βλάβη τοῦ νοῦ παραφροσύνη λέγεται, ἡ δὲ μέση λῆρος, ἡ δὲ ὑφειμένη παράληρος».

παράληψις, ή, τὸ παραλαμβάνειν ἐξ ἄλλου, διαδοχὴ εἴς τι, ἡ π. τῆς ἀρχῆς Πολύβ. 2. 3, 1· τῆς βασιλείας Διόδ. 15. 95· τῆς οὐσίας Ἀθήν. 218C. **2)** ἡ ἅλωσις πόλεως, Πολύβ. 2. 46, 2. **3)** μετὰ θείας παραλήψεως, μετ' ἐπικλήσεως τῶν θεῶν, Ἀριστ. Ρητ. πρ. Ἀλέξ. 18, 1. **4)** μάθησις, διδασκαλία, Ἰάμβλιχ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 2. 7· τεχνικὴ τις π. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 11, 2.

παραλίη, ἡ, = **παραθαλαττία**, Ἡρόδ., ἴδε **παράλιος** II.

παραλῐθάζω, γίνομαι λιθώδης ἢ σκληρός, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 8, 3.

παράλιμνος, ον, ὁ κείμενος πλησίον λίμνης, Πλούτ. 2. 951Ε.

παραλιμπάνω, ἰσοδύναμος τύπος τοῦ **παραλείπω**, Ἀριστ. Προβλ. 29. 13, 4, Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. 8D.

Παράλιον, τό, ἡρῷον (ὁηλ. ἱερὸν) τοῦ ἥρωος Παράλου, Δημ. 1191. 25.

παράλιος, α, ον, ἢ **ος, ον**, (ἴδε κατωτ.), **πάραλος**, ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν, παραλία ψάμμος Αἰσχύλ. Πρ. 573· γῆ, πόλις παραλία Εὐρ. Ἴων 1592, Ῥῆσ. 700· ὄρνιθες παράλιοι Σοφ. Αἴ. 1065· τὰ π. τῆς Λακωνικῆς Πλούτ. 2. 213Δ· π. καὶ νησιῶται αὐτόθι 965C. **II.** ἡ **παράλια**, Ἰων. **-ίη**, (ἔξυπ. γῆ, ἡ χώρα), ἡ παραλία, ἀκτή, τῆς Θρῃκικῆς τὴν π. Ἡρόδ. 7. 185· ἐπὶ τῆς Ἐπιδαύρου, Ἀριστ. Ρητ. 3. 10, 7. **2)** ἰδίως λέγεται ἐπὶ τοῦ παραθαλασσίου διαμερίσματος ἢ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ τῆς θαλάσσης, Ἡρόδ. 5. 81· πρβλ. **πάραλος** II· ἡ ἀκτὴ καλεῖται παραλία γῆ ἐν Θουκ. 2. 56· ἡ χώρα ἡ παραλία Συλλ. Ἐπιγρ. 178, 179· ἡ παραλία μόνη, Στρών. 398, κλ.· ὡσαύτως, ἡ παράλιος Πολύβ. 3. 39, 3, Διόδ. 3. 15., 11. 14 καὶ 60., 12. 42, κ ἀλλ. — Καθ' Ἡσύχ.: «παραλία· ἡ Ἀττική. ἔνθεν καὶ ἡ ναῦς πάραλος». **III.** οἱ **Παράλιοι**, = οἱ **Πάραλοι**, Πλούτ. 2. 805D. [**πᾰρᾰλῐ́α**, χάριν τοῦ μέτρου, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1560, Διον. Π. 253].

παρ-ᾱλίσκομαι, Παθητ., συλλαμβάνομαι πλησίον, «παραλοὺς παρακρατηθείς, συσχεθείς» Ἡσύχ.

παρ-ᾱλίταινον· ἀόρ. **-ήλῐπον**, πράττω κακῶς ἢ ἐσφαλμένως, ἁμαρτάνω, ἢ μέγα δή τι παρήλιτον Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 891 ὅσσα οἱ .. παρήλιτε Κόϊντ. Σμ. 13. 400. **2)** μετ' αἰτ. προσ., ἢ ῥα θεοὺς .. παρήλιτες, ἥμαρτες ἐναντίον αὐτῶν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β 246.

παραλίτης· «ὁ ἀπὸ τῆς παράλου· ἢ δὲ .. ἐστὶν ἱερὰ ναῦς» Ἡσύχ.

παραλιώτης, ου, ὁ, ὁ τὴν παραλίαν κατοικῶν, Βασιλ. VI, 737, κ.ἀ.

παρ-αλλᾰγή, ἡ, ἡ ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα μεταβίβασις, μετάδοσις, μεταβίβασις, πυρὸς παραλλαγαί Αἰσχύλ. Ἀγ. 490. **2)** διαδοχή, μυῶν παραλλαγαὶ καὶ νεύρων, αἱ διαδοχικαὶ κινήσεις αὐτῶν, Ἱππ. 797F· π. ποδῶν, αἱ κατ' ἐναλλαγὴν κινήσεις τῶν ποδῶν κατὰ τὴν ὄρχησιν (πρβλ. **θερμαστρὶς** I. 2), Bach εἰς Κριτίαν σελ. 96· — διαστροφὴ τῆς σπονδυλικῆς στήλης, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 815. **3)** ἐναλλαγή, διανοίας πρὸς αἴσθησιν π., ἐναλλαγὴ μεταξὺ τοῦ νοῦ καὶ αἰσθήσεως, τὸ τιθέναι θάτερον ἀντὶ τοῦ ἑτέρου, Πλάτ. Θεαίτ. 196C· πρβλ. **παραλλάσσω** I. **II.** διαφορὰ μεταξὺ πραγμάτων, ποιεῖν π. τινα εὐοσμίας καὶ ἀοσμίας Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 6, 5· μεγάλας τὰς π. ποιεῖσθαι περί τι Πολύβ. 6. 7, 3· μεγάλην ἔχειν π. Διόδ. 5. 37· ἡ π. τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὰ ἄλογα Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 8, 3· π. κάλλους πρὸς αἶσχος αὐτόθι 2. 23, 32· πρβλ. **παράλλαγμα** II. **III.** ἀλλοίωσις, ἀπὸ τοῦ πατρὸς τῶν φώτων, παρ' ᾧ οὐκ ἔνι παλλαγὴ Ἐπιστ. Ἰακ. α', 17.

παρ-άλλαγμα, τό, παράλλαξις, παράλλαγμα ὀστέων, τὰ ἄκρα τεθραυσμένων ὀστῶν, ἅτινα κεῖνται τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 792. **II.** ἐναλλαγή, ποικιλία, διαφορά, Στοβ. 87, Πλουτ. Νουμ. 18.

παραλλακτικός, ή, όν, ὁ ἁνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς παράλλαξιν, ὄργανον Ἡρόκλ. Ὑποτυπ. 102, 30, κτλ.

παρ-αλλάξ, Ἐπίρρ., ἐναλλάξ, vicissim, ἔρπει παραλλὰξ ταῦτα Σοφ. Αἴ. 1087, Τίμ. Λοκρ. 95Ε· ἀναπνεῖν καὶ ἐκπνεῖν π. Ἀριστ. π. Ἀναπν. 2, 4· τῶν ἀστῶν θάτερον τῶν ἐκγόνων ἀλιαίετος γίνεται π. ὁ αὐτ. π. Θαυμ. 60· πρβλ. **ἐναλλάξ**. **2)** νῆσοι .. παραλλὰξ καὶ οὐ κατὰ στοῖχον κεῖμεναι, ὁηλ. οὕτω . ˙ . ˙ . ˙ . ˙ καὶ οὐχὶ οὕτως : : : : Θουκ. 2. 102.

II. π. εἶναι = παραλλάσσειν II. 1, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 4.

παρ-άλλαξις, ἡ, παλλαγή, π. ὀστέων, τὸ ἐπ' ἀλλήλων κεῖσθαι, οἷον ἐπὶ τεθραυσμένων ὀστῶν, Ἱππ. π. Ἀγμ. 762, 775· π. ἔχειν καὶ συμπλοκὴν Θεοφρ. Ἀποσπ. 1. 66· πρβλ. **παράλλαγμα**. **2)** διαδοχικὴ κίνησις, τῶν σκελῶν Πλουτ. Φιλοπ. 6· ἡ δεξιὰ χεὶρ κάτω π. τῆς κεφαλῆς ὁ αὐτ. 2. 977Β. **II.** μεταβολὴ ἐπὶ τὸ χεῖρον, καὶ καθόλου, τροπή, μετατροπή, Πλάτ. Τίμ. 22D, Πολιτ. 269Ε· παραλλάξεις φρενῶν, παραφρονήσεις, Ἱππ. 396. 16. **III.** ἡ ἀμοιβαία κλίσις δύο γραμμῶν ἀποτελουσῶν γωνίαν, βούλεται δὲ τὰ σκαληνὰ λέγειν ἅπερ παράλλαξιν ἔχει πρὸς ἄλληλα Θεοφρ. περὶ Αἰσθήσ. 66, Πλούτ. 2. 930Α· — ἐν τῇ Ἀστρονομίᾳ παράλλαξις εἶναι γωνία σχηματιζομένη διὰ γραμμῶν φερομένων ἀπὸ ἀστέρος τινὸς πρὸς τὸ κέντρον τῆς γῆς καὶ πρός τι σημεῖον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς, Ἡτόλ., Πρόκλ.· — ἀλλ' ἡ π. τῶν γωνιῶν παρ' Ἀριστ. περὶ Οὐρανοῦ 2. 4, 8 εἶναι παραλλαγὴ τῶν γωνιῶν.

παράλλαστος, ή, εἶδος ἱματίου, Ἐπιγραφὴ Σάμου a. 364/5 a. C. 169, 19 Hoffm. III, σ. 71.

παρ-αλλάσσω· Ἀττ. **-ττω**· μέλλ. **-ξω**· πρκμ. **παρήλλᾰχα** Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 21, 23. Ποιῶ τι ἐναλλὰξ διάφορον, παραλλάττουσι τοὺς ὀδόντας, κάμπτουσιν ἐναλλὰξ τοὺς ὀδόντας (τοῦ πρίονος) κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν, Θεοφρ. π. Ζ. Ἱστ. 5. 6, 3· παραλλάσσω τὰς ἀρχάς, κάμνω τὰ [ἄκρα τῶν ἐπιδέσμων] νὰ ἐπικεῖνται ἀλλήλοις ἢ διασταυρῶνται, Ἱππ. περὶ Ἄγμ. 770· καὶ ἐν τῷ παθ., ἐπὶ τεθραυσμένων ὀστῶν ὧν τὰ ἄκρα κεῖνται τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, αὐτόθι 773, ἴδε κατωτ. Π· παραλλάξας, μεταθείς, μεταβαλὼν τὰς θέσεις [ἀμφοτέρων], Πλάτ. Θεαίτ. 193C· π. τὰ σημεῖα τῶν αἰσθήσεων, μετατίθημι ἢ ἐναλλάσσω τὰς ἐντυπώσεις τῶν αἰσθήσεων, αὐτόθι 194D. — Παθ., ὑποδήματα παρηλλαγμένα, ἁρμόζοντα εἰς ἑκάτερον πόδα, Σάτυρος παρ' Ἀθην. 534C· πρβλ. **παραλλαγή** I. 3. **2)** μεταβάλλω ἢ ἀλλοιῶ ὀλίγον, ὀλίγα π. Ἡρόδ. 2. 49· μίαν μόνον συλλαβὴν π. Αἰσχίν. 81. 29, πρβλ. Ἀριστ. Τοπ. 3. 4· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς ἐννοίας τῆς ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολῆς, π. φρένας χρηστὰς Σοφ. Ἀντ. 298· — συχν. ἐν τῷ παθ., μεταβάλλομαι, Πολύβ. 5. 56, 11, κτλ.· τὸ κίνημα παρηλλαγμένον ὁ αὐτ. 7, 17, 7· ὅθεν **παρηλλαγμένος, η, ον**, παράδοξος, ἔκτακτος, ὁ αὐτ. 2. 29, 1., 3. 55, 1· παρηλλαγμένους τοῖς μεγέθεσιν ὄφεις Διόδ. 17. 90· πρβλ. **παρηλλαγμένως**. **3)** ἐπὶ τόπου, παρέρχομαι, ἐπεὶ δὲ παρήλλαξαν οἱ πρῶτοι τὴν ἐνέδραν Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 12, Πολύβ. 5. 14, 3, κτλ.· τὸ ὕδωρ .. ὅταν τὸ τούτου παραλλάξῃ χωρίον πάλιν εἰς τὴν ὁδὸν ἐξάγειν Δημ. 1276. 13.— ἀποφεύγω, καὶ παραλλάττων ἀεὶ τοὺς ἐγρηγορότας Πλουτ. Κάμιλλ. 25· — ἀπαλλάσσομαί τινος, πάθος ὁ αὐτ. ἐν Καίσ. 41. **4)** ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, τῷ τάχει π. τὰ ἄστρα Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4, 14· — ὑπερβαίνω κατὰ χρόνον, τὴν παιδικὴν ἡλικίαν Πλουτ. Ἀλκιβ. 7, Κίμ. 1· κατὰ τὴν ἡλικίαν τὸν μείρακα π. Ἄννα Κομν. 1. 160, 10.

II. ἀμετάβ., παρέρχομαι ἀμοιβαίως πλησίον ἑτέρου, ἐπὶ δύο ὑποκ. ἢ τῶν τοιούτων, αἵτινες ἀρχόμεναι ἐξ ἐναντίας διευθύνσεως ἀντὶ νὰ συναντῶνται διέρχονται ὑπαγείως πλησίον ἀλλήλων, Ἡρόδ. 2. 11· οὕτως ἐπὶ ὀστῶν, ἄρθρον παραλλάξαν Ἱππ. π. Ἄρθρ. 794· πόροι παραλλάσσοντες, διερχόμενοι πλησίον ἀλλήλων, μὴ συναντώμενοι, ἀντίθετ. τῷ **κατάλληλος**, Ἀριστ. Προβλ. 12. 58, 3, πρβλ. 8. 13, Μετεωρ. 4. 9, 4· ἴδε ἀνωτ. I. 1, καὶ πρβλ. **παράλλαγμα, συντεταράχνω**· — ἐναλλάσσω, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 26, ἐν τέλει. **2)** διαφέρω ἀπό τινος, τῶν πολλῶν .. δικαίων Πλάτ. Νόμ. 957Β π. ἀπό τινος Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 21, 3· ἀπολ., διαφέρω, ποικίλλω, ὀλίγον παραλλάσσοντες Ἡρόδ. 7. 73· ἡ χρεία π. μικρὸν Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 5, 9· π. τὸ ὁρώμενον, μεταβάλλει τὰς ὀπτικὰς γωνίας, ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 3. 10· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου μεταβάλλω τὴν διεύθυνσίν μου, αὐτόθι 26. 45.

6) ἀπρόσ., οὐ σμικρὸν παραλλάττει, δὲν κάμνει μικρὰν διαφοράν, Λατ. non paullum refert, Πλάτ. Θεαίτ. 169Ε. **3)** π. τοῦ σκοποῦ, παρεκτρέπομαι τοῦ σκοποῦ, αὐτόθι 194Α· μετα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φορ., π. τῶν φρενῶν Λυσίου Ἀποσπ. 58· ὑπολ., Πλουτ. Λουκουλλ. 43. **4)** παρεκτρέπομαι τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἐν τῷ ἐνεργ. καὶ μέσῳ, Στράβ. 591· ὑπόκειμαι εἰς παρέκκλισιν, εἰς παρεκτροπήν, Πλάτ. Πολ. 530Β· ἐξέρχομαι τῆς εὐθείας ὁδοῦ, παρεκτρέπομαι, παραπλανῶμαι, παραφρονῶ, Λατ. desipere, ὁ αὐτ., ἐν Τιμ. 27C, 71Ε· λόγοι παραλλάσσοντες, παραληρήματα, Εὐρ. Ἱππ. 935· — ἐκφυλίζομαι, ἐκπίπτω, εἰς μοναρχίαν ἐπαχθῆ Πλουτ. Ρωμ. 26. **5)** ἐξολισθαίνω κατὰ μέρος ἢ μακράν, παραλλάξασα διὰ χερῶν βέβακεν ὄψις Αἰσχύλ. Ἀγ. 424. **6)** εἰμαι ἀνώτερός τινος, π. ἄλιος ἄστρων Ἐπίγραμμ. ἐν Διογ. Λ. 8. 78· παραλλάττων τινί, ἀνώτερος ἔν τινι, Πολύβ. 18. 8, 2.

παραλληγορέω, μεταχειρίζομαι ἰσοδυνάμους ἐκφράσεις, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 359.

παραλλήλ-επίπεδον, τό, σῶμα στερεὸν ἔχον ἐπιφανείας ἐπιπέδους καὶ παραλλήλους, Εὐκλείδ. 11. 25, Πλούτ. 2. 1080Β· οὕτω παραλληλεπίπεδος πλινθίς Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 134Α. **2)** π. ἀριθμός, γινόμενον τριῶν παραγόντων ὧν οἱ δύο εἶναι ὁ αὐτὸς ἀριθμός, Νικομ. Ἀριθμ. 129. 10.

παραλληλία, ἡ, τὸ παραλλήλως κεῖσθαι, ἐπὶ ἀλλεπαλλήλων ὁμοίων γραμμάτων ἐν τῇ αὐτῇ λέξει, ὡς π. χ. εἰ ἐλέγομεν βδδουιδα θὰ εἴχομεν παραλληλίαν τῶν δ, Εὐστ. 149. 8, ἐπὶ ταὐτοσήμων λέξεων, «ἡ Πυθία χρήσασα τὸ, 'καὶ κωφοῦ ξυνίημι καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω', παραλληλίσασα διεσάφησε» ὁ αὐτ. 1539. 58.

παραλληλίζω, ἐπὶ παραθέσεως, ἤτοι συγκρίσεως, τίθημι δύο πράγματα ἐγγὺς ἀλλήλων καὶ συγκρίνω αὐτά, Εὐστ. 505. 13, κτλ.

παραλληλισμός, ὁ, τὸ παραλληλίζειν καὶ ὁ ἐκ παραλλήλου σχηματισμός, «παραλληλισμὸς ἐν συνθέσει μὲν τὸ πάμπαν ἐν παραθέσει δὲ τὸ πάνυ πάνυ» Εὐστ. 437. 35.

παραλληλό-γραμμος, ον, ὁ περιοριζόμενος ὑπὸ παραλλήλων γραμμῶν, Στράβ. 178· τὸ π., γεωμετρικὸν σχῆμα, Εὐκλείδ. 2 Ὅρισμ., Πλούτ. 2. 1080Β, κτλ.

παρ-άλληλος, ον, ὁ πλησίον ἑτέρου ἢ παραπλεύρως κείμενος, **αἱ παράλληλοι** (ἐξυπακ. γραμμαί) Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 2. 16, 2, Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 12, 4, πρβλ. Μηχαν. 25. 6· π. κύκλοι, αἱ πέντε ζῶναι, Διογ. Λ. 7. 155, Νόνν. Δ. 38. 258· καὶ ὁ π. (ἐξυπακ. κύκλος), παράλληλος πλάτους, ὁ διὰ τοῦ Βορυσθένους π. Στράβ. 63, πρβλ. 64, 68, κλ.· οἱ βίοι οἱ π., τοῦ Πλουτάρχου, Πλουτ. Θησ. 1, πρβλ. Πέλοπ. 2, κτλ.· ἐκ παραλλήλου, κατὰ τρόπον παράλληλον, ὁ αὐτ. ἐν Λυγησ. κ. Γράκχ. Συγκρ. 1· οὕτως ἐπίρρ. **-λως**, Ἀριστ. π. Κόσμ. 7, 1, κλ. **2)** μετὰ δοτικ., παράλληλος πρός τι, μετά τινος, χάραξ π. τῷ τείχει Πολύβ. 8. 34, 3, κτλ.· ὁ Ῥῆνος π. ὢν τῇ Πυρήνῃ Στράβ. 177· ὡσαύτως μετὰ γενικ., Πολύβ. 9. 21, 10.— Ὁ τύπος οὗτος ἀπαντᾷ πρῶτον παρ' Ἀριστ. καὶ εἰσήχθη ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων εἰς πολλὰ χωρία τῶν δοκίμων συγγραφέων ὅπου ἦλθε ἀποκατεστάθησαν οἱ ὀρθοὶ διηρημένοι τύποι **παρ' ἀλλήλους, παρ' ἄλληλα**, π. χ. Δημ. 315. 4., 395. 24· ἴδε Ζωναρ. 1501.

παραλληλότης, ἡ, παραλληλία, Ἀπολλ. ἐν Δ. Β. 550.

παραλογία, ἡ, παραλογισμός, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σελ. 200Δ, κλ.· ἐσφαλμένος σχηματισμὸς παρὰ τὴν ἀναλογίαν, Ἐτυμολ. Μέγ. 807· ἐν τέλ., Εὐστ. 154. 2. **II.** μετὰ παραλογίας - παραλόγως, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 388.

παραλογίζομαι: μέλλ. **-ίσομαι**, ἀποθ. **I.** ὑπολογίζω, ἐσφαλμένως λογαριάζω, κακῶς, Δημ. 822. 25., 1037. 15. **2)** ἀπατῶ, ἐξαπατῶ ἕν τινι, μετὰ διπλῆς αἰτ., τρία ἡμιωβόλια π. τοὺς ναοποιούς Ἀριστ. Ρητ. 1. 14, 1, πρβλ. Ἰσοκρ. 283D.

II. κατὰ τὴν συζήτησιν ἢ λογικὴν ἔρευναν, συλλογίζομαι ἐσφαλμένως, ἐξάγω ἐσφαλμένα συμπεράσματα, ποιοῦμαι χρῆσιν παραλογισμῶν, Ἀριστ. Φυσ. 1. 3, 2., 6. 9, 1. **2)** παροδηγῶ διὰ παραλογισμῶν, ἐξαπατῶ διὰ ψευδῶν συμπερασμάτων, ἐξαπατῶ διὰ σοφισμάτων, τινα Ἰσοκρ. 420C, Αἰσχίν. 85. 24· ἀπάτῃ τινὶ π. τινα ὁ αὐτ. 16. 32· μεγάλα τὴν πόλιν π. ὁ αὐτ. 45. 9 — ὡσαύτως ἐν χρήσει ἐν τῷ παθ., παραπλανῶμαι διὰ ψευδῶν συλλογισμῶν, Ἀριστ. Ρητ. 2. 24, 4., 3. 7, 3, κ. ἀλλ.· παθητ. καὶ μέσ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλληλα, παραλογισθῆναι καὶ παραλογίσασθαι ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 1. 18, 2· πρβλ. **συλλογίζομαι**. Παρὰ Πλουτ. 2. 597Α (ἡ τῆς ἐσθῆτος ὄψις παραλογιζομένη τὴν ἐπιδημίαν ἡμῶν) φαίνεται ὅτι σημαίνει: παρέχουσα ἐσφαλμένην ἐντύπωσιν περί.., ὑποκρύπτουσα· ὑπαλογίζω ἀπατηλῶς, ἀδίκως, τὸν μισθόν Ἑβδ. (Γεν. ΛΑ', 41).

παραλογισμός, ὁ, ἐσφαλμένος τρόπος τοῦ συλλογίζεσθαι, Λυκουργ. 152. 4, κτλ.· ὁ Ἀριστοτέλης διαιρεῖ τοὺς παραλογισμοὺς εἰς τοὺς παρὰ τὴν λέξιν (γλωσσικούς) καὶ εἰς τοὺς ἔξω τῆς λέξεως (οὐσιώδεις, πραγματικούς), π. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 4. 9 κἑξ., ἴδε τὸ περὶ Ἀριστ. σύγγραμμα τοῦ Grote 2 σ. 81 κἑξ. **II.** ἀπάτη, ἐξαπάτησις, Πολύβ. 1. 81, 8, κτλ.— Ἴδε Κάντου Κριτικὰς καὶ Γραμματικὰς παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ζ', σ. 17.

παραλογιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐξαπατῶν διὰ ψευδοῦς ὑπολογισμοῦ, Ἀριστ. Ἠθικ. Ε. 3. 4, 5· ἢ διὰ ψευδοῦς συλλογισμοῦ, Μ. Ἀντωνίν. 6. 13, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. σ. 225· — ἀπατεών, Ἀρτεμ. 4. 57.

παραλογιστικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἀπατᾶν ἢ πλανᾶν, Ἀριστ. Ρητ. 1. 9, 29, π. Σοφ. Ἐλέγχ. 11, 12. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πολυβ. Θ', 135.

παράλογος, ον, (λόγος Γ. ΙΙΙ) ὁ παρὰ λόγον, ὁ ἐκτὸς παντὸς ὑπολογισμοῦ, ἀπροσδόκητος, ἀνέλπιστος, π. καὶ ἄτοπον Ἀριστ. π. Ψυχῆς 1. 5, 22· π. τι ἡ τύχη ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 2. 5, 7· π. ἀτυχήματα ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 1. 13, 16· εὐτοῖαι ὁ αὐτ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 15, 4· αἱ π. τῶν βαρβάρων ἔφοδοι, τυχαῖαι, ἀβέβαιοι, Πολύβ. 2. 35, 6, κτλ.· — **παράλογον**, τό, ἀπροσδόκητον συμβὰν (ὅρα κατωτ. ΙΙ), τὰ π. τῆς τύχης Διόδ. 17. 66, κλ.· ἀλλὰ τὰ παράλογα, αἱ ἔκτακτοι μερίδες τροφῆς αἱ διδόμεναι εἰς τοὺς ξένους καὶ μὴ ὑπολογιζόμεναι, Ξενοφ. Λακ. 5. 3· — (ἐν Κύρ. Ὀρ. 391, Θουκ. 1. 65., 2. 91, παρὰ λόγον, ἐκ διορθώσεως ἤδη)· — Ἐπίρρ. **παραλόγως**, Ἱππ. Ἀφ. 1245, κτλ.· πρὸς π. δυστυχοῦντας Δημ. 835. 7· ὑπερθ. **-ώτατα** Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 19, 7. **2)** ὁ ἔξω τοῦ ὀρθοῦ λόγου, παράλογος, ἄλογος, ἀνόητος, Πλούτ. 2. 626Ε, κλ.· ἐν παραλόγῳ ποιεῖσθαί τι Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 146· παράδοξα μέν, οὐ μὴν π. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 173· — Ἐπίρρ. εἰκῇ καὶ παραλόγως Πολύβ. 1. 74, 14, κτλ. **III.** **παράλογος**, ὁ, ὡς οὐσιαστ., ὡς τὸ **παράλογον**, τό, ἀπροσδόκητον τέλος, ἀπροσδόκητος ἔκβασις τοῦ πολέμου ὁ π. Θουκ. 1. 78· πολύς, μέγας ὁ π., τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι μέγα, πολύ, ἐναντίαν τῶν ὑπολογισμῶν, 3. 16., 7. 55· οὕτω, τὸν π. τοσοῦτον ποιῆσαι τοῖς Ἕλλησι, ἔγνεν αἰτία τόσων κακοῦ ὑπολογισμοῦ εἰς τοὺς Ἕλληνας, 7. 28· ἐν τοῖς ἀνθρωπείοις τοῦ βίου παραλόγοις, διὰ σφαλμάτων περὶ τοὺς ὑπολογισμοὺς εἰς ἃ συνήθως οἱ ἄνθρωποι ὑπόκεινται, 8. 24· τὸ πλείστῳ παραλόγῳ συμβαῖνον 2. 61. — Ἴδε Κόντου Κριτικὰς καὶ Γραμματικὰς παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ζ', σ. 17.

παράλοιπος, ον, ὁ παραλειφθείς, ὑπόλοιπος, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 8, 7.

παραλοξαίνομαι, Παθ., γίνομαι λοξός, ἢ παραλοξαίνονται οἱ μῆτραι καὶ τὸ στόμα αὐτῶν λοξὸν γίνεται Ἱππ. 578. 27., 655. 20.

παραλοργής, Ἰων. **παραλουργής**, Tit. Sami 169. 21 Hoffm.

παρ-άλος, ον, (ἅλς) ὁ πλησίον τῆς θαλάσσης, παρὰ τὴν θάλασσαν, ἄντρα Σοφ. Αἴ. 412· χέραοι Κύριπ. Ἰων. 1584· ἡ ὠπτημένη οἰζουσα πάραλος, ἐπὶ τῆς σηπίας μετὰ λαγαπτιγύπου ἐπὶ τῆς λέξεως **ἡ πάραλος** (κατωτ. ΙΙΙ), Ἀριστοφ. Ἀχ. 1158.

2) καθόλου, ὁ περὶ τὴν θάλασσαν ἀσχολούμενος, ναυτικός, ὁ π. στρατὸς Ἡρόδ. 7. 161. **II.** ἡ πάραλος γῆ, ἡ παράλιος χώρα τῆς Ἀττικῆς (πρβλ. **παράλιος** II), Θουκ. 2. 55· — ἐνεστῶτ., οἱ Πάραλοι, οἱ κάτοικοι τῶν παραλίων μερῶν, Ἡρόδ. 1. 59· λαὸν δὲ Πάραλον, ὅ ἐστι τοὺς Παράλους, Εὐρ. Ἰκετ. 659 — κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τοὺς Πεδιακούς (τοὺς κατοίκους τῶν πεδινῶν μερῶν), καὶ πρὸς τοὺς Διακρίους ἢ Ὑπερακρίους (τοὺς ὀρεινούς), ἴδε τὰς λ.—Ἴδε Κόντου Παρατηρ. εἰς Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 344. **III.** ἡ Πάραλος ναῦς (Θουκ. 8. 74), ἢ μόνον ἡ Πάραλος (Δημ. 570. 4)· ἢ ἄνευ τοῦ ἄρθρου (Ἀριστοφ. Ὄρν. 1204), μία τῶν ἱερῶν Ἀθηναϊκῶν νεῶν καθιερωμένη εἰς ὑπηρεσίαν τῆς πόλεως, οἷον εἰς θεωρίας καὶ ἱερὰς ἀποστολάς, εἰς πρεσβείας καὶ εἰς τὴν μεταφορὰν δημοσίων χρημάτων καὶ ἀρχόντων· ἡ ἑτέρα ναῦς ἐκαλεῖτο **Σαλαμινία** (ἴδε τὴν λέξ., πρβλ. τῆς Πάραλου ταμίας Δημ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀριστ. Ἀθηναίων 402-3. **2)** **οἱ Πάραλοι**, τὸ πλήρωμα τῆς Παράλου ἀποτελούμενον ἀποκλειστικῶς ἐξ ἐλευθέρων πολιτῶν, Θουκ. 8. 73, 74, Αἰσχίν. 76. 35 (διάφ. γραφ. **παράλιοι**), πρβλ. Πολυβ. Η', 11· οἱ αὐτοὶ καλοῦνται καὶ **παραλῖται**, αὐτόθι, Ἡσύχ. καθόλου, ναῦται, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1071, ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ. **IV.** ἡ πάραλος, ὄναμα φυτοῦ, ὅπερ πιθανῶς ἐφύετο παρὰ τὴν θάλασσαν, Διοσκ. Π. 4, 10, 20.

παρ-άλουργής, ές, «παραλουργές, τὰ ἑκατέρωθεν πεπορφυρασμένην ἔχον πορφύραν» (Πολυδ. Ζ', 53), Κλέαρχος παρ' Ἀθην. 255C, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 29 καὶ 71· — ἐπὶ προσώπων, ἴδε ἐν λέξει **φοινικιστής**.

παρ-άλουργις, -ίδος, ἡ, γυναικεῖον ἱμάτιον ἔχον παρυφασμένην πορφύραν, Πολυδ. Ζ', 56, Φώτ.

παρ-άλουργός, όν, = **παραλουργής** 1, Πλούτ. 2. 583Κ.

παραλόομαι, Παθητ., ὁμοῦ λούομαι, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 1. 0, 736, ἐν τοῖς τύποις **παραλοῦσθαι**. **παραλοῦται** ἀντὶ παραλόεσθαι, **παραλόεται**.— «παραλοῦμαι· παροιμιακῶς, εἰώθασι γὰρ πρότερον ἐν τοῖς βαλανείοις οἱ πλούσιοι παραλούειν τοὺς πένητας Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ· ἀλλὰ πάντας χρὴ παραλοῦσθαι καὶ τοὺς σπόγγους ἐᾶν συνειλεῖσθαι τοῖς πλουσίοις, ὥστε μηδὲ σπόγγους εἶρειν, ἀλλὰ τοῖς ἐκείνων χρῆσθαι» Φώτ.

παραλοφία, ἡ, τὸ ὀπίσθιον τοῦ ῥαχίλου τῶν ἵππων, ἔνθα φύεται ἡ χαίτη, Πολυδ. Β', 134· ἀλλὰ καλόν τι Ἀντίγραφον ἔχει παρωλόφια, πρὸς ὃ ὁ Jungius παραβάλλει τοῦ Ἡσυχ. τὸ γλώσσ. «παρώλοφα· τὰ ἀπὸ τῶν σκελῶν μέση».

παρ-άλπιος, ον, ὁ παρὰ τὰς Ἄλπεις οἰκῶν, Πλουτ. Αἰμίλ. 8.

παραλῠγίζω, λυγίζω τι πρὸς τὸ ἓν μέρος, Θεοφρ. π. Φυτ. 1., 11.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

5 1, 11· ἀλλ' ὁ Οὐρθ. Κῶδ. ἔχει παραλλάγει, ὅθεν ὁ Dalecamp. παραλλάσσει.

παρ-αλῠκίζω, καθίσταμαι ἁλμυρός, Πλούτ. 2. 897Δ.

παραλῡπέω, λυπῶ, παρενοχλῶ, ἄλλο παρελύπει .. οὐδέν, οὐδεμία ἄλλη νόσος παρηνώχλει αὐτούς πλὴν τοῦ λοιμοῦ, Θουκ. 2. 51· ὅταν μηδὲν .. αὐτὴν παραλυπῇ Πλάτ. Φαίδων 65C· π. τινά τι Πλουτ. Περικλ. 35· οἱ παραλυποῦντες, οἱ ἐνοχλητικοί, ἄτακτοι, ἀκυβέρνητοι, Ξεν. Ἀν. 2. 5, 29· — Παθ., παραλάπτομαι, Στράβ. 398, κτλ.

παραλύπησις, εως, ἡ, τὸ παραλυπεῖν, παρενόχλησις, Νικήτ. Χων. Χρον. σ. 201D, κλ.

παράλυπρος, ον, ἐπὶ ἐδάφους, λυπρόν πως, κάπως ἄγονον, Στράβ. 142.

παράλυσις, ἡ, τὸ λύειν ἐκ τοῦ πλαγίου ἢ κρυφίως· τὸ παρανόμως λύειν ἢ ἀνοίγειν, Πλούτ. 2. 519C. **II.** ἀδυναμία καὶ νέκρωσις τῶν νεύρων ἐν τοῖς μέλεσι τοῦ ἑτέρου μέρους, παράλυσις, Θεοφρ. Ἀποσπ. 11, Γαλην.· καθόλου, π. τῶν σωμάτων, ἐκ τῆς ἐνεργείας ἰσχυροῦ οἴνου, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 16. 13· τῆς ψυχῆς Πολύβ. 31. 8, 10. **III.** διαίρεσις (ἐν τῇ γραμματικῇ), κατὰ παράλυσιν Εὔστ. εἰς Διον. Π. 384.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 709-511.

παραλυτέον, ῥημ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ ἐλευθερώσῃ ἀπό .., τρυφῆς δ' ἤδη παραλυτέον κολάζοντα μὴ ἀτίμως Πλάτ. Νόμ. 793E.

παραλῡτικός, ἡ, όν, πάσχων παράλυσιν, Εὐαγγ. κ. Ματθ. δ', 24, κτλ.

παράλῡτος, ον, = τῷ προηγ., Ἀρτεμιδ. 4. 67, Ἰω. Χρυσ. τ. 9, σ. 38A, Ἄννα Κομν. 2. 347, 9.

παραλυτρόομαι, Παθητ., διὰ λύτρου ἐξαγοράζομαι, Παραλυτρούμενος, ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Σωτάδου.

παραλύω [περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε λύω]· **I.** μετ' αἰτ. πράγμ., λύω ἐκ τοῦ πλαγίου, λύω καὶ ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ, τὰ πηδάλια τῶν νεῶν Ἡρόδ. 3. 136 (οὕτως ἐν τῷ μέσ., παραλυόμενοι τὰ πηδάλια, ἀφαιροῦντες τὰ πηδάλια, Ξεν. Ἀν. 5. 1, 11· καὶ ἐν τῷ παθ., παραλελυμέναι τοὺς ταρσούς, ἀχρηστευμέναι, ἀπεστερημέναι τῶν κωπῶν, Πολύβ. 8. 6, 2)· παραλύειν τὴν πτέρυγα τοῦ χιτωνίου Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 312· τὸν θώρακα Πλουτ. Ἀντών. 76· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, π. τὴν ῥαφὴν [τοῦ χιτῶνος] ὁ αὐτ. ἐν Κλεομ. 37· τοὺς στεφάνους ὁ αὐτ. 2. 646A. **2)** λύω, θέτω τέρμα εἴς τι, καταλύω, πόνους Εὐρ. Ἀνδρ. 305· τὴν τοῦ παιδίου ἀμφισβήτησιν, ἐγκαταλείπω, Ἰσαῖ. 47. 24· — Μέσ., ἀπαλλάττομαί τινος, τὸν κίνδυνον Διον. Ἁλ. 6. 28. **3)** κρυφίως λύω, σακκία χρημάτων Διόδ. 13. 106, πρβλ. Πλούτ. 2. 10B. **II.** μετ' αἰτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ., ἀποζευγνύω ἢ χωρίζω ἀπό τινος, πολλοὺς ἤδη παρέλυσεν θάνατος ὁ μάρτος Εὐρ. Ἄλκ. 933. οὕτω, μία γάρ σφεων παρελύθη, μία πόλις (ἡ Σμύρνη) ἀπεχωρίσθη ἀπ' αὐτῶν, Ἡρόδ. 1. 149· π. τινά τῆς στρατηλίης, ἀπελευθερῶ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ὁ αὐτ. 7. 38, (καὶ ἐν τῷ παθ., ἐξαιροῦμαι ἀπό τινος, ὁ αὐτ. 5. 75) οὕτω, παραλύειν τινὰ σωφρόνων, ἀπελευθερῶ ἀπὸ τῶν φρονίμων καὶ μεριμνῶν, Πινδ. Ο. 2. 95· π. τινά τῆς στρατηγίης, ἀπολύω τῆς στρατηγίας, «παύω», Ἡρόδ. 6. 91, πρβλ. Θουκ. 7. 16., 8. 54· τινὰ τῆς δυνάμεως Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 27 (οὕτως ἐν τῷ παθ., π. τῆς ἀρχῆς Εὐνάπ. σ. 476 Boiss)· ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρχήν τινι π. ὁ αὐτ. σ. 61· — τοὺς Ἀθηναίους π. τῆς ἐπ' αὐτὸν ὀργῆς, ἀπαλλάττειν, ἀπελευθεροῦν τῆς .., Θουκ. 2. 65· φαρμάκῳ π. ἑαυτὸν τοῦ ζῆν Στράβ. 374· παραλελύσθαι τοῦ φόβου Πολύβ. 30. 4, 7· μετὰ μόνης εἰς., ἀπελευθερῶ, δυστάνου ψυχὰν Εὐρ. Ἄλκ. 115. **III.** λύω προσέτι, ἐπειδὰν δὲ ἡ κύων λάθῃ τὸ ἴχνος ἀρθὰν .. παραλύσαι καὶ ἑτέραν Ξεν. Κυν. 6, 14. **IV.** προξενῶ ἀδυναμίαν καὶ χάννωσιν, Πλάτ. Ἀξίοχ. 367B· π. τὸ σῶμα τροφῆς ἀποχῇ Πλουτ. Δημήτρ. 38· — ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., πίπτω εἰς παράλυσιν, ἰδίως· ἐπὶ προσβολῆς παραλύσεως, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 990, Ἀριστ. Ἠθ. Ν 1. 13, 15· ἀκολούθως καθόλου, ἐξαντλοῦμαι, καταπίπτω, ἐπὶ καμήλων, Ἡρόδ. 3. 105· ἡ δύναμις τῆς πόλεως .. παρελύθη Διον. 134. 6. τῇ σωματικῇ δυνάμει παραλυόμενος Πολύβ. 16. 3. 7· παραλελυμένοις καὶ τοῖς σώμασι καὶ ταῖς ψυχαῖς ὁ αὐτ. 20. 10, 9· τὴν δύναμιν παρελέλυντο ὁ αὐτ. 1. 58, 5· τὰς χεῖρας Τέλης παρὰ Στοβ. 523. 21.

παράλωμα, τό, (λῶμα) κράσπεδον, παρυφή, Ἡσύχ.

παραμαίνομαι, ἀποθ., μαίνομαι ἐντελῶς, γίνομαι ὅλως μανιώδης, Ἀμειψίας ἐν «Κόννῳ» 2.

παραμαρμαίρω, λάμπω, ἀκτινοβολῶ πλησίον, Ὀνησάνδρ. Στρατηγ. 29.

παρ-αμαρτάνω, σφάλλομαι, πλανῶμαι μεγάλως, εἰς ἥρων τι παρήμαρτον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 283, πρβλ. Πλούτ. 2. 89E.— Καθ' Ἡσύχ.: «παραμαρτών· ἀποτυχών»

παραμαρτῡρία, ἡ, ὡς Ἀττ. νομικὸς ὅρος, = **παραγραφή**, «παραγραφὴ δ' ἦν ἡ αὐτὴ καὶ παραμαρτυρία, ὅταν τις μὴ εἰσαγώγιμον λέγῃ τὴν δίκην» Πολυδ. Η', 57.

παραμᾰσάομαι, = μασάομαι) ὁ κατὰ τὴν μάσησιν σύντροφος, ὡς τὸ **παράσιτος**, Ἄλεξις ἐν «Τροφωνίῳ» 3, Τιμοκλῆς ἐν «Ἐπιστολαῖς» 2. 6· — οὕτω **παραμᾰσύντης, ου**, Ἄλεξις ἐν «Ταραντίνοις» 4, 8, Ἔφιππος ἐν «Ἐφήβοις» 1.

παραμάχαιρον, τό, πρόχειρον μικρὸν ἐγχειρίδιον τῆς ζώνης, Εὐστ. 413. 39· **παραμαχαιρίδιον**· «ἀκινάκης· ἔστι δὲ ἐγχειρίδιον βαρβαρικὸν ὅ φασιν οἱ Ἕλληνες παραμαχαιρίδιον» Φαβωρῖν. κτλ.

παρ-αμβλύνω, ἀμβλύνω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, Πλούτ. 2. 788E.

παραμεθίημι, ἀφίνω τι νὰ ἐκρυῇ ὀλίγον ἢ μέρος αὐτοῦ, τι Ἱππ. 616. 43· μετὰ γεν. διαιρ., ἣν δὲ χάνωσιν αἱ μῆτραι μᾶλλον τοῦ καιροῦ παραμεθίασι τοῦ αἵματος κατὰ μῆνα ὁ αὐτ. 600. 15.

παρ-ᾰμείβω· μέλλ. -ψω, μεταβάλλω παντελῶς, χόλος δὲ ἐμπεσών .. εἰς αὐτὸν ὅλον παρήμειψε καὶ τῶν φρενῶν ἔξω κατέστησε Ἀλκίφρων 3. 40. **II.** = Μέσ., ἀφίνω κατὰ μέρος, παρέρχομαι, μετ' αἰτ. τόπου, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 168, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 660, Πλουτ. Μάρ. 18, κτλ.· — ἐπὶ ποταμοῦ, περνῶ πλησίον μέρους τινός, π. τοὺς τόπους Ἄννα Κομν. 1. 40, 8· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, π. τὰς πηγὰς Πλουτ. Πομπ. 32)· παρέρχομαι, τῶν βαρβάρων τὴν τάξιν ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 39. **2)** ὑπερέχω, ἐξέχω, ὑπερβάλλω, σοφίᾳ σοφίαν Σοφ. Ο. Τ. 504· πρβλ. **παραμένω**. **III.** διέρχομαι, βίον Ἀνθ. Π. 8. 181.— Σπάν. ἐν τῷ ἐνεργ.

β. Μέσ., πορευόμενος παρέρχομαι, ἀφίνω, τὸν παραμειψάμενος, «παρελθών» (Σχόλ.), Ὀδ. Ζ. 310· παρημείδοντο Μαλείαν Ὀμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 409· παραμείσεσθαι ἔθνεα πολλά Ἡρόδ. 1. 94· πόλις τάσδε ὁ αὐτ. 7. 109, κτλ.· ἄλσος Σοφ. Ο. Κ. 130· ὡσαύτως ἐπὶ ποταμῶν παρρεόντων τόπον τινά, Ἡρόδ. 1. 72, 75· — ἀλλά, πύλας παραμείψεται, θὰ διέλθῃ διὰ τῶν πυλῶν, Θέογν. 709. **2)** διηγούμενος παρέρχομαι, παρατρέχω, δὲν μνημονεύω, Λατ. praetermitto, Ἡρόδ. 2. 102. **3)** ὑπερτερῶ κατὰ τὴν ταχύτητα, «ξεπερνῶ», Λατ. praevertere, καὶ θαλασσαῖον παραμείβεται δελφῖνα Πινδ. Π. 2. 93· μή τίς σε λάθῃ .. ὄχοις παραμειψαμένη Εὐρ. Ι. Α. 146. **4)** ἐπὶ χρόνου, παρέρχομαι, «περνῶ», Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 407· ἴδε Α ΙΙΙ.

II. ὡς μεταβατ. ἐνεργείας, κάμνω τι νὰ παρεκκλίνῃ, νὰ παρεκτραπῇ, θυμέ, τίνα πρὸς ἄλλοσε πάν ἄκραν ἐμὸν πλοῦν παραμείβεαι; πρὸς τίνα ἄλλοτρίαν ἄκραν κάμνεις νὰ παρεκκλίνῃ ὁ πλοῦς μου, ὦ θυμέ, κατὰ μεταφοράν ἀντί, διὰ τί διηγεῖσαι νῦν τὰ ἀνδραγαθήματα τοῦ Ἡρακλέους ἐάσας τὰ τῶν Αἰακιδῶν; Πινδ. Ν. 3. 47· πρβλ. **παραμεύομαι**.

παράμειψις, εως, ἡ, μεταβολή, ἀλλοίωσις, Νικηφ. Χουμν. ἐν Ἀνεκδ. Boiss. τ. 3, σ. 388.

παρ-ᾰμελέω, ὡς καὶ νῦν, μετὰ γενικ., τοῦ μὲν πράγματος παρημελήκασι, τὸν δὲ τρόπον μου ἐπεχείρησαν διαβάλλειν Θουκ. 1. 25, Λυσ. 114. 20· εἴ τι παρημέλκα τῆς μητρὸς Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 14, κτλ.· ἀπολ., παρημελήκεε Ἡρόδ. 1. 85· παραμελοῦντες Πλάτ. Πολ. 555D· — Παθ., παραμελοῦμαι ἢ ἐγκαταλείπομαι, θεοῖς μὲν ἤδη πως παρημελήμεθα, ὑπὸ τῶν θεῶν, Αἰσχύλ. Θ/δ 702, πρβλ. Εὐμ. 300, Πλάτ. Πολ. 620C· ἀνήρ .. οὐ τῶν παρημελημένων, οὐχὶ ἐκ τῶν καταφρονουμένων, τῶν ἀσημάντων, Πλούτ. 2. 862B.

παραμεμνῆσθαι, = ἐπιμεμνῆσθαι, μνημονεύειν, Ἡρόδ. 7, 96, 99.

παραμένιος, ον, λέξις πλαπθεῖσα χάριν ἐτυμολογίας, «πράμνιον οἶνον, τὸν πρὸς παραμονὴν ἐπιτήδειον, οἱονεὶ παραμένιον ὄντα» Ἀθήν. 30E· **παραμένειος** Εὐστάθ 871, 24.

παραμένω, ποιητ. **παρμένω**, ὡς καὶ νῦν, μένω πλησίον, σοὶ δὲ τις αὐτῷ Ἀργείων παρέμεινε Τλ. Α. 402, πρβλ. Ο. 400· παραμεῖναι τὸν βίον ἡμῖν, μεῖνον παρ' ἡμῖν διὰ βίου, Ἀριστοφ. Εἰρ 1108· παρά τινι Αἰσχύλ. 8. 6, συχν. παρὰ Πλάτ.· — ἐπὶ δούλων, διαμένω πιστός, ἀντίθετον τῷ δραπετεύω, ἀπυδιδράσκω, ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 97D, Ξεν. Οἰκ. 3, 4, Συλλ. Ἐπιγρ. 1608a· ἐντεῦθεν, **παρμένων**, = πιστός, ὄνομα δούλου, Μενάνδρου, κλ.· πρβλ. **παραμόνιμος** 2. **II.** ἀπολ., μένω εἰς τὴν θέσιν μου, διαμένω, Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί, παρμένετ' Τλ. Ν. 151, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 82., 6. 14, Ἀρστοτ. Ιλ. 440, κλ.· πληρέστερον, μάχαις τλάμοσι ψυχὴ π. Πινδ. Π. 1. 93· παρμένοντας αὐτόθι 8. 58· π. ἐν ὀργῇ αὐτόθι 1. 173· πρὸς τὰ ὑπόλοιπα τῶν ἔργων Θουκ. 8. 10· ἀσύνατός εἰμι .. παραμένειν, δηλ. παρὰ τῇ στρατιᾷ, ὁ αὐτ. 7. 15· ἐπὶ τῆς τύχης, διαμένω σταθερά, παραμένει γάρ οὐδὲ ἓν Μένανδρος ἐν «Ἀνδροφύνῳ» 4. **2)** διαμένω ἔν τινι τόπῳ, μένω ἐπίσω ἢ κατ' οἶκον, Ἡρόδ. 1. 84, Ἀντιφῶν 130. 44, Ἀνδοκ. 1. 8. **3)** ἐπιζῶ, διαμένω ζῶν, Ἡρόδ. 1. 30, πρβλ. 3. 57. **4)** ἐπὶ πραγμάτων, διαμένω, διαρκῶ, ἀεὶ παραμένουσα [ἡ φύσις] Εὐρ. Ἡλ. 942· π. ἡ πολιτεία Λυσ. 174. 20· αἱ εὐπραγίαι Ἰσοκρ. 142C· ἡ ὑγίεια Ξεν. Κύρ. 1. 6, 17, κτλ.· — ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, μένω πλησίον τινός, παραμένω, Ἄλεξις ἐν Ἀδηλ 37· ἐπὶ χρημάτων, παραμενεῖν αὐτῷ δοκῶν τάργύριον οὐκ ἐφείσετ' Τιμοκλῆς ἐν «Ἐπιστολαῖς» 2. 1, Μένανδρος ἐν «Δυσκόλῳ» 2. 2·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οὕτως, ἐπὶ οἴνου, ὡς τὸ **συμμένω**, διαμένω καλός, μένω ἀβλαβής, εἰς τριγονίαν π. ἐν ἀπιττώτοις ἄγγεσι Στράβ. 516, πρβλ. Πλούτ. 2. 655F.

παράμερος, ον, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **παρήμερος**, Πινδ. Ο. 1. 160.

παραμεσάζω, ἐνεργῶ ὡς μεσίτης, μεσιτεύω, τούτοις παραμεσάζοντος τοῦ Γότθου τῆς Γοτθίας Τζέτζ. Ἱστ. 3. 217.

παράμεσος, ον, ὁ πλησίον τοῦ μέσου, δάκτυλος Πολυδ. Β', 145, Γαλην. **II.** παράμεση (ἐξυπακ. χορδή), ἡ, ἡ χορδὴ ἡ μετὰ τὴν μέσην, Ἀριστ. Προβλ. 19. 47· πρβλ. **παρανήτη, παρυπάτη**.

παραμετρέω, μετρῶ τι δι' ἑτέρου, παραβάλλω τι πρὸς ἕτερον, Πλούτ. 2. 1042D, πρβλ. 78F, 563D, Λουκ. Ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 21, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 2, 10 — Μέσ., παραβάλλω ἐμαυτόν, τινί, πρὸς ἕτερον πρᾶγμα, Πλάτ. Θεαίτ. 154A (διατηρουμένης τῆς τῶν Ἀντιγράφων γραφῆς ᾧ)· τὸ παραμετρούμενον, ἐκεῖνο πρὸς ὃ γίνεται ἡ σύγκρισις, αὐτόθι B· καὶ ἐν τῷ παθητ., εἰ τῷ μικρῷ παραμετροῖτο Λουκ. Προμ. 15· τὰ καθήκοντα ταῖς σχήσεσι π. Ἐπίκτ. Ἐγχειρ. 30. **2)** μετρῶ, μετρῶ καὶ δίδω, Σαμίππῳ εἴκοσι μεδίμνους ἐπισήμου χρυσίου παραμετρῆσαι τὸν οἰκονόμον ἐκέλευσα ἂν ὁ αὐτ. ἐν Πλοίῳ ἢ Εὐχ. 25. **II.** παρέρχομαι, μετ' αἰτ. τόπου, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 595, 1166, Β. 937.

παραμέτρησις, ἡ, σύγκρισις, Ἱεροκλ. σ. 138, Βασίλ. ὁ Μ. τ. 1, σ. 191C.

παραμετρητέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ παραβάλῃ, Εὐστ. Πονημάτ. 171. 3.

παρ-ᾄμεύομαι, Δωρικ. τύπος τοῦ **παραμείβομαι**, παραμεύεσθαί τινος μορφάν, ὑπερβαίνειν τὴν καλλονὴν τινος, Πινδ. Ν. 11. 17.— Καθ' Ἡσύχ.: «παραμεῦσαι· παραλλάξαι. ἐκτραπῆναι».

παραμήκης, ες, ὁ ἔχων μακρὸν σχῆμα, ἐπιμήκης ἢ ὡοειδής, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 969, Πολύδ. 1. 22, 6, Στράβ. 839· συγκρ. **-κέστερος**, Γεωπ. 19. 6, 1· κύκλου παραμηκεστέρου Παυσ. 5. 26, 3. — Ἐπίρρ., Ἰων., παραμηκέως κατεάγη, ἐπὶ ὀστοῦ τεθλασμένου κατὰ μῆκος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀτρεκέως**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 790. **III.** ἐκτεινόμενος παραλλήλως, ἐπὶ νήσου, Στράβ. 399.

παραμηκύνω, ἐπιμηκύνω, Ἀνώνυμ. παρ' Ἀθην. 502D.

παραμήρια, τά, τὰ ἐσωτερικὰ μέρη τῶν μηρῶν, «τὰ ἐντὸς τῶν μηρῶν» Πολυδ. Β', 187, 188, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κίκκασος**.

παραμηριαῖος, α, ον, = τῷ ἑπόμ., Πολυδ. Β', 187.

παραμηρίδιος, ον, ὁ κατὰ μῆκος τῶν μηρῶν, τὰ παραμηρίδια, ὁπλισμὸς τῶν μηρῶν, Ξεν. Ἀνάβ. 1. 8, 6· — ἵππων, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6. 4, 1.

παραμήριον, τό, «σπάθας τε καὶ ξίφη, ἅπερ καλεῖν εἰώθασι παραμήρια» Ἰουστινιανοῦ Νεαρ. 85. 4· καὶ ἕτερα παραμήρια, ἤτοι μαχαίρας» Λέοντ. Τακτ. 6, 2, κλ.

παραμηχάνάομαι, μηχανῶμαι μετὰ πονηρίας, Ὠριγ. κατὰ Κέλσ. 2, σ. 423, 427.

παραμίγνυμι καὶ **-ύω**, Ἰων. **-μίσγω**. Ἐγκαταμιγνύω, τινί τι Ἀριστοφ. Σφ. 878· τι καί τι Πλούτ. 2. 59B — Παθ., μεταφ., ἡδονὴν παραμεμῖχθαι τῇ εὐδαιμονίᾳ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 7, 3. **II.** μόνον μετ' αἰτ., ἀναμιγνύω, προστίθημι διὰ μίξεως, Λατ. admiscere, ὕδωρ παραμίσγειν Ἡρόδ. 1. 203, 4. 61· μέλι, σμύρνην Ἱππ. 475. 46, 660. 49· στεατίου μικρὸν Ἀλέξ. Ἐρετρ. 1·— Παθ., ὅ τι αὐτοῖς τούτων ἐν ταῖς ψυχαῖς παραμέμικται Πλάτ. Πολ. 415B.

παραμικρότατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ **παράμικρος**, **παραμικροτάτη**, ἡ πλησιεστάτη πρὸς τὴν μικροτάτην χορδήν, Ἀρχ. Μουσ.

παρ-ἀμιλλάομαι, ἀποθ., ἀμιλλώμενος ὑπερτερῶ, τινα Συλλ. Ἐπιγρ. 2271. 33· τινι, εἴς τι πρᾶγμα, Πολύβ. 12. 11, 4.

παρ-άμιλλος, ον, ὁ ὑπὲρ ἁμίλλαν, πέραν ἁμίλλης, Ἀστυδάμας ἐν Bgk. Lyr. σ. 452 (Σουΐδ. ἐν λ. **σαυτὴν ἐπαινεῖς**..).

παραμιμέομαι, ἀποθ., = **μιμοῦμαι**, Θουκυδίδην παραμιμούμενος Διον. Ἁλ. π. τῆς Λεκτικ. Δημοσθ. 23.

παραμιμνήσκομαι, πρκμ. **-μέμνημαι**· ἀποθ.— μνείαν ποιοῦμαι προσέτι, ἢ ἐκ παραλλήλου πρὸς ἕτερον, μετὰ γενικ. πράγμ., Ἡρόδ. 7. 96, 99· καὶ παρεμνήσω γὰρ αὖ τῆς πατροφόνου μητρός, ὡς κλύειν ἐμέ; Σοφ. Τρ. 1124.

παραμίμνω, ποιητικ. ἀντὶ **παραμένω**, μένω που, ἀργοπορῶ, βραδύνω, οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν Τηλέμαχος παρέμιμνεν, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν Ὀδ. Β. 297, Γ. 115.

παραμινύνθω [ῠ], ἐλαττῶ ὀπωσοῦν ἐκ.., τινὸς Ἱππ. 599. 14.

παραμίξ, Ἐπίρρ., ἀναμίξ, συγκεχυμένως· Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 26 (115).

παρα-μιξο-λῠδιάζω, εἰσάγω τὸν μιξολύδιον τρόπον, τὴν μιξολυδιστὶ ἁρμονίαν, Πλούτ. 2. 1144F.

παραμίσγω, ἴδε ἐν τέλ. **παραμίγνυμι**.

παραμισέω, = **μισέω**, Θεοδώρητ. τ. 5, σ. 141.

πάραμμα, -ατος, τό, (παρά, ἅπτω) ἅμμα τι πρὸς ἄρσιν τῶν φορτίων ὑπὸ τῶν ὑποζυγίων, Ἐπιγραφ. Στρατονικείας Λατινική (Edict. Diocl.) CIL τ. 3, μέρ. 2, σ. 833.

παραμονάριος, ὁ, ὁ παραμένων ἐν τῷ ναῷ καὶ φυλάττων αὐτόν, φύλαξ ναοῦ, φύλαξ, φρουρός,— προσέτι **προσμονάριος** Ἰουστινιαν. Κῶδ. 1. 3, 46 § γ', Ψευδο-Χρυσ. τ. 9, 768A, κλ.

παραμονή, ἡ, τὸ παραμένειν, μένειν παρά τινι, ἐπὶ τῆς καταστάσεως Ἱεροδούλου, Συλλ. Ἐπιγρ. 1608b, Curt. Anecd. Delph. σ. 39. **2)** σταθερότης ἐν τινι, Ἰαμβλ. Προτρ. 16 — ἐπὶ οἴνου παραμένοντος ἀδιαβοῦς, οἶνον .. πρὸς παραμονὴν ἐπιτήδειον Ἀθήν. 30E·— ὡς ἐπίρρ., εἰς παραμονήν, διαρκῶς, Γεωπ. 6. 16, 3. **II.** παρὰ Βυζ., σταθμός, φρουρά· ὅθεν **παραμονάριος**, ὁ, ὁ φύλαξ, φρουρός, custos, Συλλ. Ἐπιγραφ. 9259· ἴδε Δουκάγγ.—Ἐκκλησ., ἡ προηγουμένη ἡμέρα δεσποτικῆς ἑορτῆς, παραμ. τῶν Φώτων, Στουδ. 700C· τῆς τοῦ Χριστοῦ γεννήσεως 1697A· τῆς Βαϊοφόρου 1717B, κλ.

παραμόνιμος, ον, ποιητικ. θηλυκ. **παρμονίμα** Πινδ. Π. 7. 21· (παραμένω)·— ὁ μένων πλησίον, παραμένων, σταθερός, διαρκής, μόνιμος, παρμόνιμον χρῆμα Θέογν. 198· π. εὐδαιμονία Πίνδ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὠφέλεια Πλάτ. Θεάγ. 130A· ὁ ἐπὶ πολὺ διαρκῶν, μάχη Ἄννα Κομν. 1. 66, 20. **2)** ἐπὶ δούλων, πιστός, Ξεν. Ἀπομν. 2. 4, 5., 3. 11, 11· καὶ οὕτως ὁ Valck. (ἀντὶ **παράμονον**), αὐτόθι 2. 10, 3· πρβλ. **παραμένω** I. Ἐπίρρ. **-μως**, Α. Β. 32.

παράμονος, ποιητικ. **πάρμονος, ον**, σπανιώτερος τύπος τοῦ προηγ. (ὃ ἴδε), πένθος Πλούτ. 2. 114F· οἶνος Γεωπ. 1. 12, 52· ὅλβος παρμονώτερος Πινδ. Ν. 8. 29.— Καθ' Ἡσύχ.: «παράμονος· καρτερός».

παραμορφόω, παραμορφώνω, Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. 73 23· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κακῶς παριστάνω, διαστρέφω, τὴν ἱστορίαν π. ὁ αὐτ. 332. 7.

παράμουσος, ον, (Μοῦσα) ὁ παράχορδος, παράφωνος, ἀνάρμοστος, μετὰ δοτ., Ἄρης Βρομίου παράμουσος ἑορταῖς, «ἀσύμφωνος, οὐ συνῳδός, ἀλλότριος» (Σχόλ), Εὐρ. Φοίν. 786· τραχὺς, ἄτης πλαγὰ Αἰσχύλ. Χο. 454· πρβλ. **ἀπόμουσος**.

παρ-αμπέχω ἢ **-ίσχω**, μέλλ. **-αμφέξω**· ἀόριστ. **-ήμπισχον**. Παρακαλύπτω, οὐ τὸ σῶμα παρήμπισχεν, ἀλλὰ τὴν τοῦ σώματος αἰσχύνην Ἀλκιδάμ. ἐν Ἀριστ. Ῥητορ. 3. 3, 3. **2)** κρύπτω, οὐδὲν δεῖ παραμπίσχειν λόγους Εὐρ. Μηδ. 282 (ἔνθα ὁ Ἔρμαν. οὐ γὰρ ἀμπέχειν), ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, παρακαλύπτομαι, προφασίζομαι, μετ' αἰτ., Ἱππ. 301. 40.

παρ-αμπύκια, τά, ἀναδέσμαι, Εὐστ. 1280. 57.

παρ-αμπυκίζω, παραπλέκω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, δένω αὐτὰς δι' ἀναδέσμης, Λακωνικὸς τύπος: **παραμπυκίδαω**· ἀλλ' ἄγε κόμαν παραμπύκιδδε Ἀριστοφ. Λυσ. 1316. — Παθητ., **παραμπυκίζομαι**, «ὅτι παραμπυκίζεται τὸ παραπλέκεται τὰς τρίχας» Εὐστ. 1280. 58

παραμυθέομαι, ἀποθ., παραινῶ, προτρέπω τινὰ νὰ πράξῃ τι, μετὰ δοτ. προσ. κ. ἀπαρ., ποῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι οἴκαδ' ἀποπλείειν Ἰλ. 1. 417, 684, πρβλ. Ο. 45· μετέπειτα, μετ' αἰτ. προσ. κ. ἀπαρ., πῶς οὖν αὐτοὺς παραμυθησόμεθα προθύμους εἶναι Πλάτ. Νόμ. 666A· παραμυθοῦ με (ἐξυπακ. ποιεῖν) ὅ τι καὶ πείσεις Αἰσχύλ. Πρ. 1063·— μετ' αἰτ. προσ. μόνον, παραθαρρύνω, προτρέπω, συμβουλεύω, παραινῶ, Πλάτ. Πολ. 476D, κλ.· παροτρύνω κύνα, Ξεν. Κυν. 6, 25. **2)** παρηγορῶ, τινα Ἡρόδ. 2. 121, 4, Θουκ. 2. 44, Πλάτ. Πρωτ. 346B, κ. ἀλλ.· ἡ φιλοσοφία, ἠρέμα παραμυθεῖται ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 83A· π. τινα λόγοισι Ἀριστοφ. Σφ. 155· τινα ὀψαρίοις ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 140· τινα ἐπὶ τῇ κολάσει Λουκ. Τόξ. 33· ἑαυτὸν τῆς ἥττης Δίων Κ. 48. 46· ταῖς ἐλπίσιν τἀλγεινὰ π. Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 174·— μετ' οὐδ. ἐπιθ., πολλὰ ἂν εἶχέ τις παραμυθήσασθαι Δημ. 583. 11· — π. τινα ὡς.., παρηγορῶ τινα λέγων ὅτι.., Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 1. πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 935. **3)** πραΰνω, μαλάσσω, παρεμυθεῖτο, προσεπάθει νὰ τοὺς καταπραΰνῃ, Θουκ. 3. 75. **4)** ἀνακουφίζω, ἐλαττώνω, καταπαύω, π. ὁ οἶνος τὴν τοῦ γήρως δυσθυμίαν Θεόφρ. παρ' Ἀθην. 463C· π. τὸν φθόνον, τὸ πένθος, τὴν ξυμφορὰν Πλουτ. Ἀλκιβ. 13, Λουκ. Φιλοψ. 27, κτλ.·— κολάζω, ἐλαττώνω τὴν δύναμιν καὶ σημασίαν λέξεως, ὅμως δὲ τὸ τῆς μοναρχίας ὄνομα παραμυθούμενος, ἐπέδειξε μεθ' ἑαυτοῦ βασιλέα τὸν ἀδελφὸν Εὐκλείδην Πλουτ. Κλεομ. 11, πρβλ. τοῦ αὐτοῦ Ἠθικ. 2. 248B· ἐπὶ ἀπιθάνου ἰσχυρισμοῦ, παρηγορῶ ἢ ἱκανοποιῶ ἐμαυτὸν δίδων εἴς τι ἐξήγησιν, τινα οὐχὶ ἀποχρῶσαν, παραμυθοῦνται δὲ τὴν ἀπὸ μικρῶν ἐπίκλησιν τοιούτοις τισὶ Στράβ. 613· πρβλ. **παραμυθητέον** 2. —Ἴδε Κόντου Κριτικὰς καὶ Γραμμ. Παρατηρ. ἐν Ἀθηνᾶ τ. Ζ', σ. 299.

παραμύθημα, τό, παρηγορικὸς λόγος, Σουΐδ. ἐν λ. **παραρρητοῖς**, Φώτ.

παραμῠθητέον, ῥημ. ἐπίθ., τοῦ **παραμυθέω**, δεῖ παραμυθεῖν, παραινεῖν, συμβουλεύειν, Πλάτ. Νόμ. 899D. **2)** πρέπει τις νὰ παραλάβῃ, νὰ καταστήσῃ ἐλαφρόν, τὸ ἐπαχθὲς Σώπατ. παρὰ Στοβ. 46. 52.

παραμῠθητής, οῦ, ὁ, ὁ παρηγορῶν, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **παρακλήτορες**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παραμῡθητικός, ή, όν, παρηγορητικός, Δείσ. Ἰδ. Ν. 9. 11, 3· ἱκανὸς ὅπως ἀνακουφίσῃ τι, ἀνακουφιστικὸς (ἐξυπακουομ. τοῦ τῶν ἑαυτοῦ παθῶν) Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 70· π. λόγος, ἐπιστολὴ παραμυθητική, ὁποίαν ὁ Πλούταρχος ἔγραψε πρὸς τὸν Ἀπολλώνιον, 2. 101F, κέξ.· οὗτω, τὸ -κόν, παραμυθία, παρηγορία, Διον. Ἁλ. Τέχνη Ρητορ. 6. 4. Ἐπίρρ. **-κῶς.** Εὐστ. 225. 41.

παραμῡθητός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ παρηγορήσῃ, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ι. 516.

παραμῡθήτωρ, ορος, ὁ, = **παραμυθητής,** Ἰω. Χρυσ.

παραμῡθία, ἡ, τὸ παραθαρρύνειν, προτροπή, Πλάτ. Πολ. 450D ὡσαύτως, κατάπεισις, ἀποδεικτικὴ συζήτησις, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 70B, Νόμ. 720Α. **2)** παρηγορία, ὁ αὐτ. ἐν Ἀξιόχ. 365Α, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 1, 18·— ὡσαύτως ἄνεσις, ἡσυχία, Πλάτ. Σοφιστ. 224Α. **3)** ἀνακούφισις ἀπό τινος, κατάπαυσίς τινος, Πλουτ. Θεμ. 22· τῶν πόνων καὶ τῶν κινδύνων ὁ αὐτ. ἐν Δίωνι 52, κλ.· μείωσις, ἐλάττωσις, ὁ αὐτ. 2. 395F, 929F· δικαιολογία, ἔχειν τινα π. Δογγῖν. 4.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 395.

παραμῡθίων, [ῠ], τό, παραίνεσις, προτρεπτικὸς λόγος, Πλάτ. Νόμ. 773E, 880Δ, κ. ἀλλ. **2)** καταπραΰνσις, παρηγορία, ὦ γένεθλα γενναίων ἥκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον Σοφ. Ἠλ. 130· τοῦ μὴ φοβεῖσθαι Πλάτ. Εὐθύδ. 272B· οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, ἐπὶ τῆς φλογὸς τοῦ ἔρωτος, Θεόκρ. 23. 7· ἐλπὶς κινδύνῳ π. οὖσα Θουκ. 5. 103· παραμύθια ποιεῖσθαι τῆς ὁδοῦ Πλάτ. Νόμ. 632E, πρβλ. 704D· τοῖς γὰρ πλουσίοις πολλά π. φασιν εἶναι, πολλαὶ παρηγορίαι, πολλὰ παραμυθητικὰ μέσα, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 329E, πρβλ. Φαῖδρ. 248D· λύπης παραμύθιον Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 298. 7, πρβλ. 951. **3)** ὁ Πλάτων ὡσαύτως καλεῖ καρπούς τινας, παραμύθια πλησμονῆς, ὡς κενοῦντας τὴν κεκορεσμένην ὄρεξιν, Κριτί. 115B, πρβλ. Ἀθήν. 640E.— Ὁ Πλάτων εὑρίσκει τὸν τύπον τοῦτον καὶ πολλὴν χρῆσιν αὐτοῦ ποιεῖται, περὶ οὗ ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 517.

παραμῡκάομαι, ἀποθ., μυκῶμαι πλησίον ἢ εἰς ἀπάντησιν: βρυχία δ' ἠχὼ παραμυκᾶται βροντῆς Αἰσχύλ. Πρ. 1082.

παράμωρος, ον, σχεδὸν μωρός, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀκκώς.**

παρ-αναβαίνω, ἀναβαίνω εἰς τὸ ἅρμα πλησίον τινός, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 200F.

παρ-αναβλαστάνω, βλαστάνω ἐγγύς, Φίλων 1. 438.

παρ-αναγιγνώσκω, παρὰ μεταγεν. **-γῑνώσκω,** ἀναγινώσκω, πλησίον οὕτως ὥστε νὰ παραβάλλω λόγον τινά ἢ ἔγγραφόν τι πρὸς ἕτερον, τοὺς λόγους μου..π. τοῖς αὐτῶν Ἰσοκρ. 236C· π. τῷ ψηφίσματι τοὺς νόμους Αἰσχίν. 82. 35· οὕτω, π. τὰς συνθήκας τὰς τ' ἐφ' ἡμῶν γενομένας καὶ τὰς νῦν Ἰσοκρ. 65D· παρ' ἃς (δηλ. τὰς μαρτυρίας) παρανάγνωθι καὶ σύ μοι τὰς ῥήσεις ἃς ἐλυμαίνου Δημ. 315. 21, πρβλ. 712. 9· — Παθ., Πλάτ. Θεαίτ. 172E. **II.** ἀναγινώσκω δημοσίᾳ, Πολύβ. 2. 12, 4, κ. ἀλλ., Ἐδδ. (Β' Μακκ. Η', 23), καὶ Παθ., τοῦ νόμου παραναγνωσθέντος αὐτόθι (Γ', Μακκ. Α', 12).

παρ-αναγκάζω, μέλλ. **-άσω,** κατορθώνω τι διὰ τῆς βίας, Διον. Ἁλ. π. Λυσ. 13· — π. ὁατέα, ἐξαναγκάζω τὰ ἄκρα αὐτῶν νὰ συνενωθῶσι, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 800 (ἕτερον **καταναγκ-**).

παρ-αναγνωσις, ἡ, τὸ ἀναγινώσκειν ἐνώπιόν τινος ἢ παραβάλλειν πρός τι τὸ ἀναγινωσκόμενον, Γλωσσ.

παρ-αναγνωστικόν, τό, φαίνεται ὅτι ἦτο ἐπιστολὴ δημοσίου χαρακτῆρος, ποιμαντορικὴ ἐπιστολή, κτλ., Φωτ. Βιβλ. 105, 20, κ. ἀλλ.

παρ-ανάγω γνάθον, ἐν Ἱππ. Μοχλ. 847, φαίνεται ὅτι σημαίνει, ἐπαναφέρω τὴν σιαγόνα (μετὰ χάσμημα) οὐχὶ εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν, οἱονεὶ «στραβοσαγωνίζομαι».

παρ-αναδῡόμαι, Μέσ., μετ' ἀορ. 6' καὶ πρκμ. ἐνεργ., ἐξέρχομαι, ἀνέρχομαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἀναφαίνομαι πλησίον, Πλουτ. Ἀλέξ. 2.

παραναιετάω, κατοικῶ παραπλεύρως ἢ πλησίον, μετ' αἰτιατ. τόπου, Σοφ. Τρ. 635.

παραναίομαι: ἀόρ. α'. **παρενασσάμην,** μέσ., κατοικῶ παραπλεύρως, πλησίον, παροικῶ, κακὸς παρενάσσατο γείτων Καλλ. Ἀποσπ. 143. 2. **II.** μεταβ. = **παροικίζω,** καὶ μιν.. σφετέρῃ παρενάσσατο χώρῃ Διον. Π. 776.

παρ-ανακλίνω [Ῑ], ἀνακλίνω πλησίον, τινί τι Ἐδδ. (Σειρὰχ ΜΖ', 19).

παρ-αναλέγομαι, μέσ., παραπλέω, Νικήτ. Χρον. 105Δ.

παρ-αναλίσκω: μέλλ. **-αναλώσω,** κακῶς δαπανῶ, ἀσωτεύω, ἀπαταλῶ, παραναλώσετε πάντα ὅσ' ἂν δαπανήσητε Δημ. 1432. 16· π. εἰς οὐδὲν δέον ὁ αὐτ. 167. 14· — Παθ., ἐπὶ προσώπων, ματαίως, ἀνωφελῶς θυσιάζομαι, παραναλώθησαν Πλουτ. Λύσανδρ. 28, κτλ.· — μετοχ. παθ. ἐνεστ. **παραναλούμενος** (ἐκ τοῦ **παραναλόω**) ἀπαντᾷ παρ' Ἀντιφάνει ἐν «Μύστιδι» 2. 5· πρκμ. **παραναλωμένος** παρ' Ἀρχεπόλιδι ἐν «Θησαυρῷ» 1. 11.

παρ-ανάλωμα, τό, τὸ ἀνωφελῶς ἢ περιττῶς ἀναλωθέν, καὶ τὸ πάρεργον ἀνάλωμα, τοῦ πολέμου Πλουτ. Μύρ. 30, κτλ.· χρόνου Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 1. 17· — ἐπὶ προσώπου, μέρος μόνον καὶ μηδὲν ἄλλο, ἄχθος, φορτίον, Δημάδης 178. 35, πρβλ. Wessel. εἰς Διόδ. 14. 5.

παρ-αναπίπτω, ἀναπίπτω πρὸς τὸ ἓν μέρος, ἐπὶ κυνῶν συνουσιαζομένων, Ἀρτεμίδ. 1. 79, σ. 121.

παρ-αναπλήρωμα, τό, τὸ συμπλήρωμα παραλληλογράμμου, Εὐκλ.

παρ-αναστέλλω, ἀναστέλλω, ἀνασύρω πρὸς τὸ ἓν μέρος, μικρὸν π τῆς χλαμύδος Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 7. 15.

παρ-ανατείνω, ἐκτείνω κατὰ μῆκος, εἰς τόπον Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. 37.

παρ-ανατέλλω, ἀνατέλλω, ἀναφαίνομαι πλησίον, Διόδ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 215. 27, Πορφύρ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 92B, κτλ.· ἐπὶ οἰκοδομήματος, Ἀνθ. Π. 9. 614.

παραναφύω, διάφ. γραφὴ παρὰ Φίλωνι ἀντὶ **παραφύω.**

παρ-ανδρόομαι, ἀνδρόω εἰς ἡλικίαν γάμου, παρθένοι .. παρανδρούμεναι Ἱππ. 562. 35, ἴδε Littré 8, σ. 466.

παρανεάτη, ἡ, = **παρανήτη,** ἴδε.

παρανέμω, βόσκομαι πλησίον, Αἰλ. περὶ Ζ. 1. 20. — Μέσ., κατοικῶ πλησίον, παραπλεύρως, Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχ. Πολιτικ. 1. 50.

παρανέομαι, ἀποθ., παρέρχομαι, διαβαίνω πλησίον, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 357.

παρανευρίζομαι, Παθ., κακῶς χορδίζομαι, χορδαὶ π., ἐπὶ χορδῶν αἵτινες ἠχοῦσιν ἀσαφῶς καὶ τραχέως (σαθρόν), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 1, 4, Προβλ. 11, 31.

παρανεύω, νεύω, κλίνω πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, Ἱππιατρ.

παρανέω: μέλλ. **-νεύσομαι,** κολυμβῶ πλησίον, τῷ σκάφει Δουκ. Λεξιφάν. 5.

παρανηνέω, Ἐπικ. ἀντὶ **παρανέω (νέω Δ)** ἐπισωρεύω πλησίον, μόνον ἐν τῷ παρατ., σῖτον παρενήνεον ἐν κανέοισιν, «παρεσώρευον» (Σχόλ.), Ὀδ. Α. 147, Π. 51· ἴδε ἐν λέξ. νηνέω.

παρανήτη (ἐξυπακ. χορδή), ἡ, ἡ χορδὴ ἡ ἀμέσως πρὸ τῆς τελευταίας, δηλ. ἡ προτελευταία τῶν πέντε χορδῶν, Ἀριστ. Φυσ. 7. 4, 4, Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 11, 4, Πλούτ. 2. 1137C, κτλ.· οὕτω **παρανεάτη,** Κρατῖνος ἐν «Νόμοις» 14· πρβλ. **παραμέση.**

παρανήχομαι, ἀποθ., νήχομαι, κολυμβῶ παρὰ τὴν ἀκτήν, εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω παρανήξομαι Ὀδ. Ε. 417· οὕτω, νῆχε πάρεξ Δ. 39· μετ' αἰτ. τόπου, παρέρχομαι κολυμβῶν, Πλούτ. 2. 90D, πρβλ. Wytt. εἰς Πλούτ. 161F· — μεταφορ., παρενήξατο τὸ πλεῦν ἥβης Ἀνθ. Π. 6. 296· νήχομαι πλησίον, τῇ τριήρει Πλουτ. Θεμιστ. 10· παρὰ τὰ πλοῖα ὁ αὐτ. ἐν Τιμολ. 19.

παρ-ανθέω, ἐκρίπτω τὰ ἄνθη, μαραίνομαι, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 11, 3 καὶ 4., 8. 2, 5· — μεταφορ., ἐπὶ τῆς ἐλευθερίας, Ἰουλ. Ἀλ. 201.

παρ-ανέημι, χαλαρώνω τὰς χορδάς, Πλούτ. 2. 1145D.

παρανῐκάω, καθυποτάσσω, Αἰσχύλ. Χο. 600.

παρανίσσομαι, ἀποθ., = **παρανέομαι,** διαβαίνω πλησίον ἢ παρέρχομαι, μετ' αἰτ., Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 430.

παρ-ανίστημι: μέλλ. **-αναστήσω,** στήνω πλησίον, Ἀθήν. 156C. **II.** Μέσ., μετ' ἀορ. 6' ἐνεργ., ἀνίσταμαι πλησίον, Πλουτ. Δημ. 6, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 21, 1.

παρ-ανίσχω, μεταβ., ἐγείρω, ὑψώνω ἀνταποκρινόμενος, ἀπὸ τοῦ τείχους φρυκτοὺς Θουκ. 3. 22. **II.** ἀμεταβ., ἵσταμαι πλησίον, ἀνορθοῦμαι πλησίον, Πλουτ. Αἰμίλ. 32.

παρανοέω, νοῶ κακῶς, παρακούουσι καὶ παρανοοῦσι Πλάτ. Θεαίτ. 195Α. **II.** ὡς τὸ **παραφρονέω,** εἶμαι ἔξω φρενῶν, χάνω τὰς φρένας μου, εἶμαι παράφρων, Εὐρ. Ι. Α. 838, Ἀριστοφ. Νεφ. 1480, Λυσίου Ἀποσπ. 44. **III.** δὲν σκέπτομαι σπουδαῖα πράγματα, Πλωτῖν. 6. 8, 13, ἐν τῷ ῥημ. ἐπιθ. **παρανοητέον.**

παρανόημα, τό, σφάλμα, ἄνοια, Θεμιστ. 287B.—Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 75, καὶ Κριτικὰς καὶ Γραμμ. Παρατηρ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ζ', σ. 298.

παρανοθεύω, νοθεύω τι, καθιστῶ αὐτὸ ἄνευ ἀποτελέσματος, τὸν φόνον παρανοθεύεσθαι τῇ ὑποκλοπῇ τοῦ υἱοῦ Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἱστ. 336. 17.

παράνοια (ἀλλὰ **παρανοίᾳ** χάριν τοῦ μέτρου ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 29, πρβλ. **ἄγνοια**), ἡ, παρεκτροπὴ τῆς διανοίας, παραφροσύνη, μανία, Αἰσχύλ. Θλῆ. 756, Εὐρ. Ὀρ. 822, Ἀνδοκ. 21· ἆ οἵμοι παρανοίας Ἀριστοφ. Νεφ. 1476· παρανοίας τινὰ αἱρεῖν, γράφεσθαι αὐτόθι 845, Πλάτ. Νόμ. 928E, κτλ.— πληθ., παρανοίας καὶ θανάτους ποιεῖν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 7, 19. — Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 75.— Καθ' Ἡσύχ.: «παράνοια· ὑπερηφανία».

παρ-ανοίγνυμι, καὶ **-οίγω,** ἀνοίγω πλαγίως ἢ ὀλίγον, θύραν Δημ. 778. 12· ἀγγεῖον Πλούτ. 2. 903D· μεταφορ., π. τὸ πρᾶγμα Διον. Ἁλ. Τέχν. Ρητ. 13.

παρανομέω: παρατ. **παρενόμουν** Λυσ. 98. 2, Δημ. 217. 28, Αἰσχίν. 64. 38· μέλλ. **-ήσω** Λουκ.· ἀόρ. **παρενόμησα** Ἡρόδ. 7. 238, Θουκ. 3. 67, Πλούτ.· πρκμ. **παρανενόμηκα** Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 31, Δημ. 1090. 6. — Παθ., ἀόρ. **παρενομήθην** Θουκ., κτλ.· πρκμ. **παρανενόμημαι** Δημ. 1090. 6, 1257. 1· — παρὰ μεταγεν. οἱ μετ' αὐξήσεως χρόνοι συνήθως ἐγράφοντο διὰ διπλῆς αὐξή-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σεως ὥστε οἱ τύποι παρηνόμουν, παρηνόμησα, κτλ., συχνάκις εἰσήγοντο ὑπὸ ἀντιγραφέων εἰς τὸ κείμενον τῶν παλαιοτέρων συγγραφέων· παρηνόμηνται ἁπαντᾷ ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2691 e. 8. Ρῆμα τοῦ πεζοῦ λόγου, πράττω παρὰ τὸν νόμον, παραβαίνω τὸν νόμον, πράττω παρανομίαν, Θουκ. 3. 65, 67, 82· παρανομοῦντά τε καὶ ἀδικοῦντα Πλάτ. Πολ. 338E, κλ.· μετὰ συστοίχ. αἰτ., παρανομίαν π. Θεμίστ. 15B. 2) πράττω ἔγκλημα, τι Ἀντιφῶν 131. 13, Ἀνδοκ. 32. 1· ἐς τὸν νεκρὸν ταῦτα παρενόμησε Ἡρόδ. 7. 238, πρβλ. 98. 2· περί τινα Θουκ. 8. 108· π. τὰ δημόσια, ἐνεργῶ παρανόμως εἰς ὑποθέσεις τοῦ δημοσίου, ὁ αὐτ. 2. 37.— Παθ., κάθοδος παρανομηθεῖσα, ἐπιστροφὴ εἰς τὴν πατρίδα παρανόμως κατορθωθεῖσα, ὁ αὐτ. 5. 16. **II.** μετ' αἰτ. ἀντικειμέν., μεταχειρίζομαί τινα κατὰ τρόπον παράνομον, κακομεταχειρίζομαι, τὸ ἀξίωμα τῆς εὐσεβείας Πλούτ. 2. 166B· (κοινότερον, π. εἰς θεοὺς Δημ. 1388. 15· εἰς τὸ μαντεῖον Διόδ. 16. 61, κτλ.).— Παθ., ὑπόκειμαι εἰς κακὴν χρῆσιν, Δημ. 939. 15., 1090. 6· εἰς τὸ σῶμα Πλουτ. Τιμολ. 13· ἡ φύσις παρανομεῖται, ἡ συνήθεια παρανενόμηται ὁ αὐτ. 2. 755B, 1070C. **III.** ἐν Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 36, ὁ Cobet προτείνει παρανενομικέναι, = παραγνῶναι.

παρανόμημα, τό, παράνομος πρᾶξις, παράνομος διαγωγή, παράβασις, ἁμαρτία, Θουκ. 7. 18, Πολύϐ. 24. 8, 2, Πλουτ. Κάτων Νεώτερ. 47.

παρανόμησις, ἡ, παράνομος διαγωγή, παράβασις, ἁμαρτία, Ἀππ. Ἰϐηρ. 61.

παρανομητικός, ἡ, όν, ἔχων κλίσιν ἢ διάθεσιν πρὸς παρανομίαν, Ἱεροκλ. σ. 88.

παρανομία, ἡ, ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ παρανόμου, παράβασις νόμου εὐπρεπείας ἢ τάξεως, Ἀντιφῶν 130. 42, Θουκ. 4. 98, Πλάτ. Πολ. 537E, κ. ἀλλ.· ἡ κατὰ τὸ σῶμα π. εἰς τὴν δίαιταν, ἕξις τοῦ βίου ἀκατάστατος, Θουκ. 6. 15, πρβλ. 28· π. εἰς τινα Πολύϐ. 3. 6, 13· περί τι Διον. Ἁλ. 8. 4.

παράνομος, ον, (νόμος) ὁ παρὰ τὸν νόμον καὶ τὴν συνήθειαν πράττων τι, παράνομος, βίαιος, ὀργή, ᾄδακος Εὐρ. Βάκχ. 997. Τροφ 284· π. δὴ δόξει γεγονέναι ἐκ νομίμου Πλάτ. Πολ. 539A· εἴς τινα, εἴ τι Ἀντισθέν. παρ' Ἀθην. 220C χειρὶ παρανομωτάτῃ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 344. 10· οὐ .. τίς ἂν δύναιτο παρανομώτερον φράσαι; Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδι» 1. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ὁ παρὰ τὸν νόμον, οὐχὶ νόμιμος, ἄνομος, διὰ τὴν π. ἐνοίκησιν Θουκ. 2. 17· τὰ π. τά τ' ἀνόσια Ἀριστοφ. Θεσμ. 684· πέπονθα δεινὰ καὶ π. ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 967 ἄδικα καὶ π. Πλάτ. Ἀπολ. 31E· τὸ π., ἀνομία, Αἰσχίν. 82. 15.— Ἐπίρρ. **παρανόμως**, ἀνόμως, ἀδίκως, Ἀντιφῶν 140. 35, Θουκ. 3. 65, Πλάτ.· συγκρ., **-ωτέρως** Ἀνδοκ. 32. 8· ὑπερθ., **-ώτατα** Ἀντιφῶν 130. 11. 2) κατὰ τὸ Ἀττικὸν δίκαιον, παράνομα γράφειν, εἰπεῖν προτείνειν τι ἀσύμφωνον τοῖς κειμένοις νόμοις, Δημ. 573. 19 καὶ 22· ὅθεν, παρανόμων γράφομαί τινα, καταγγέλλω τινὰ ὅτι προτείνει παράνομα πράγματα, Ἀνδοκ. 3. 8· αἱ δύο δὲ φράσεις συνδυάζονται ἐν Δημ. 229. 12, τὸν γράφοντα παράνομα παρανόμων γραφόμενος· αὐτὴ δὲ ἡ καταγγελία ἐλέγετο παρανόμων γραφή, Αἰσχίν. 82. 12, κτλ.· παρανόμων φεύγειν (ἐξύπ. γραφήν), καταγγέλλεσθαι ἐπὶ προτάσει παρανόμων πραγμάτων, Λυσ. 150· 32· ἢν μὴ ἁλῷ τρὶς παρανόμων; ἐὰν δὲν καταδικασθῇ τρὶς ὡς προτείνας παράνομα; Ἀντιφάνης ἐν «Σαπφοῖ» 1. 14· — πρβλ. λεξικ. Ἀρχαιοτ.· — ὡσαύτως μετὰ ὑπερθ., παρανομώτατα γεγραφότα Αἰσχίν. 58. 19.

παράνους, ον, συνῳρ. **-νους, ουν**, παράφρων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1455.

παρανοσοκόμος, ὁ, βοηθὸς νοσοκόμου, Θ. Στουδ. σ. 1741, ἔκδ. Mi.

παρανοσφίζομαι, Μέσ., λάθρα σφετερίζομαι, Εὐστ. 754. 44.

πάρ-αντα, Ἐπίρρ., ἐκτὸς τῆς εὐθείας ὁδοῦ, πολλὰ δ' ἄναντα κάταντα πάραντά τε, ὀχμιά τ' ἦλθον Ἰλ. Ψ. 116, ἀλλὰ κατὰ τὰ Ἐνετικὰ Σχόλ. «πάραντα, μήτε ἀνωφερῆ μήτε κατωφερῆ, ἀλλὰ εὐθύτομα», κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ. «τὰ παρὰ τὰ ἀντικρύ, οἷον πλάγια, τὰ παρατετραμμένα τῆς εὐθείας ὁδοῦ».

παρ-αντέλλω, ποιητ. ἀντὶ παρανατέλλω, Ἀνθ. Π. 9. 614.

παρανυκτερεύω, νυκτερεύω, διέρχομαι τὴν νύκτα πλησίον, ἦκον ἐπὶ τὴν οἰκίαν καὶ παρενυκτέρευον ἐπὶ τῶν θυρῶν Πλουτ. Πελοπ. 35, κλ.

παρανυμφευσάντων τῶν δεῖνα, Ἐπιγραφ. Ἀμαθοῦντος τῆς Κύπρου, L. et W. 2823. — Δηλοῖ ἴσως ἡ λέξις ἱερατικήν τινα λειτουργίαν, οἷον ἐν τῇ τῆς Ἀφροδίτης λατρείᾳ.

παράνυμφος, ὁ, «ὁ παράνυμφος εἰκαιότερον οὕτω λέγεται· ὀρθότερον γάρ ἐστι παρανύμφιον καὶ εἶσθαι τὸν συναπάγοντα τῷ νυμφίῳ τὴν νύμφην, ἢ πιζῆ ἢ ἐφ' ἁμάξης, ὡς παρ' Ἀθηναίοις· ὑφ' ὧν πάροχος καλεῖται διὰ τὸ μόνος αὐτὸς συναναβαίνειν, καὶ ὀχουμένῳ τῷ νυμφίῳ παρακεῖσθαι» Εὐστ. 652. 41, Πολυδ. Γ'. 40, Ἡσύχ., Ἐτυμολ. Μέγ. **II.** ὡς θηλ., ἡ τῆς νύμφης φίλη παρθένος, ἥτις ὁδηγεῖ αὐτὴν πρὸς τὸν νυμφίον, νυμφευτρια, Μοῖρις 269· ἓν τῶν προσώπων τοῦ δράματος ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ.

παρανύσσω, Ἀττ. **-τω**, νύττω πλαγίως, κεντῶ, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 22, Ἄννα Κομν. 1. 230, 16.

πάραξ, ακος, ὁ, = βάραξ (ὃ ἴδε), Ἐπιγραφ. Θηρ. ἐν Συλλογ. Ἐπιγραφ. 2448 vi. 12.

παραξενίζω, φιλοξενῶ, Ἐκκλ. **-ξενόω**, Σχόλ. εἰς Ἡσιοδ.

παράξενος, ον, ὁ ἠλίξενος, μὴ ἀληθινὸς πολίτης, κίβδηλος, (ἔνθα περιλαμϐάνει καὶ κατηγορίαν τινὰ ξενίας), Θεμίστ. 255D.

παραξέω· μέλλ. **-ἐσω**, πλαγίως ἢ ἐπιπολαίως ξέω, τρίϐω, ὡς τὸ παρατρίϐω, Ἀνθ. Π. 7. 478, Ἡλιόδ. 5. 32· ἐπὶ τοῦ ξίφους, τὸ ἐλαφρῶς τραυματίζω, τὸν χρῶτα Ἄννα Κομν. 1. 213, 9. **II.** πλησιάζω πρός τι, προσεγγίζω, τινι Εὐνάπ. 97 Boisson.· — ἀκολούθως καθολ., μιμοῦμαι, τι Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 524B, πρβλ. **παραξύω**.

παραξηραίνω, ξηραίνω τι κατ' ὀλίγον, Ἱππιατρ.

παράξηρος, ον, ὁ ὀπωσοῦν ξηρός, Στράϐ. 839.

παραξίφιος, ίδος, ἡ, ξιφίδιον ὃ ἔφερον παρὰ τὸ ξίφος, Στράϐ. 154, Wessel. εἰς Διόδ. 5. 33· — ὑποκορ. **παραξιφίδιον**, τό, Νικήτ. Χρον. 379B, Ἡσύχ.

παραξοή, ἡ, λέξις τῆς οἰκοδομικῆς, Ἐπιγρ. Λεβαδείας, Ἀθηναϊκ. τ. Δ', σ. 373.

παρ-αξόνιος, ον, (ἄξων) ὁ πλησίον τοῦ ἄξονος· τὸ παραξόνιον, καρφίον ἐμπηγνύμενον εἰς τὸν ἄξονα ὅπως κατέχῃ τὸν τροχὸν καὶ κωλύῃ αὐτὸν νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ἄξονος, Α. Β. 58· πρβλ. **παραξονίτης, ἀξονίδιον**· — ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 819 (835), σχινδαλάμων παραξόνια, ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Σχολ. κινδυνώδη καὶ παράϐολα, τολμηρά, παράτολμα φλυαρήματα, ἀστειϊσμοί.

παραξονίτης, ου, ὁ, = **παραξόνιον**, Α. Β. 58· ὡσαύτως = **χοινικίς**, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θηϐ. 153, ἐκ τοῦ Μεδ. κώδ. (κοινῶς: **παραξονιτίδες**).

παραξύνησις, Ἀττ. **ἀντὶ παρασύνησις**, ὃ ἴδε, καὶ οὕτω περὶ πάντων τῶν συνθέτων **παραξυν-** ὅρα ἐν **παρασυν-**.

παραξύρᾶω, Ἰωνικ. **-ἐω**, ξυρίζω πλαγίως, παραξυρήσας ἐν τῇ κεφαλῇ παρὰ τὸ οὖς τιθέναι ἔνθεν καὶ ἔνθεν (σικύας) Ἱπ. 469. 40.

παράξυσμα, τό, = **παρακόλλημα**, Δημήτρ. Φαληρ. 55.

παράξυστον, τό, ἐργαλεῖον τεκτονικὸν ἐν τοῖς Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1150, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ὑπαγωγεύς**· πρβλ. **ξυστόν**, καὶ ἴδε Σουΐδ. ἐν λ. **ὑπαγωγεύς**.

παράξυω· μέλλ. **-ὑσω**, = **παραξέω** I, παραξύοντες ἐγγύθεν Ἐπαίου Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πολ. 3. 10, 9 ἀναγνωστέον ἀντὶ **-ξύναντες**· πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 65· μεταφορ., Λογγῖν. 31. 2.

παράορος, ἴδε ἐν λ. **παρήορος**. — Καθ' Ἡσύχ.: «παράορος· σειραφόρος».

παραός· «ἀετὸς ὑπὸ Μακεδόνων» Ἡσύχ.

παράπᾶγος, ποιητ. **πάρπᾶγος**, ὁ, «μάνδαλος θύρας» καὶ κατωτέρω «πάρπαγος· ὁ ἄνω τῆς θύρας μάνδαλος» Ἡσύχ.

παραπαίγνιον, τό, παίγνιον, δαιμόνων γενόμενοι παραπαίγνια Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 300A.

παραπαιδᾰγωγέω, βοηθῶ εἰς παιδαγώγησιν ἢ μόρφωσιν, Πλούτ. 2. 321B· ἐπιτεταμ., π. μὴ ἁμαρτάνειν Κλήμ. Ἀλ. 290. **II.** βαθμηδὸν μεταϐάλλω ὅ,τι κακόν, μεθαρμόττουσι καὶ παραπαιδαγωγοῦσι Λουκ. Νιγρῖν. 12.

παραπαιδεύω, παιδεύω προσέτι, τῶν ὀνομάτων τὴν χρῆσιν παραπαιδευομένων Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 331B.

παραπαίζω, προσπαίζω, ἀστειεύομαι, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 811, Ἐτυμολ. Μέγ.

παραπαιόντως, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον ἀνόητον, Ἡσύχ.

παράπαισμα, τό, ἀφροσύνη, παρ' Ἡσυχ. **παραίπαιμα**· «παρακοπή»· πρβλ. **παράπταισμα**.

παράπαιστος, ον, «παραπλήξ· ἢ παρειμένος» Ἡσύχιος· — ὄνομα μετρικοῦ ποδός, parapaestos, Notae Tiron. 284.

παραπαίω, κτυπῶ πλαγίως, πλήττω ἐσφαλμένως, χέλυν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 320. **II.** ἀμετάϐ., κραύω ἐσφαλμένον τόνον, καὶ μεταφορ., εἶμαι παράφρων ἢ μανιώδης, χάνω τὰς φρένας μου, ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 1056· πρβλ. Ἑρμηνευτάς εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 508, Εἰρ. 90, Πλάτ. Συμπ. 173E, κτλ.· — π. τι, πράττει ἀνοησίαν, ἀφροσύνην, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 2. 2) ἐκπίπτω ἀπό τινος, παραπλανῶμαι, Λατ. aberraro, τῆς ἀληθείας Πολύϐ. 3. 21, 9· τοῦ δέοντος ὁ αὐτ. 4. 31, 2, κτλ. — Καθ' Ἡσύχ.: «παραπαίει· παρακόπτει, μαίνεται, ληρεῖ, παραφρονεῖ».

παραπάλλομαι, παθ., πάλλομαι πλησίον, τινί Ψευδο-Εὐριπ. Ι. Α. 228.

παράπᾶν, Ἐπίρρ., ἀντὶ **παρὰ πᾶν**, παντελῶς, καθόλου, παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσιν ἀείποτε μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸ π. Ἡρόδ. 1. 61, Θουκ. 6. 80, κλ. 2) συχν. μετὰ τοῦ ἀρνητ., τὸ π. οὐδέν, οὐδόλως, Ἡρόδ. 1. 32· τὸ π. οὐδὲ Ἀριστοφάν. Πλ. 17, Ἰσοκρ. 365E, κλ.· μὴ ζητεῖν αὐτήν.. τὸ π. Πλάτ. Θεαίτ. 187A· οὐκ εἰμὶ τὸ π. ἄθεος ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 26C· φωνὴν οὐκ ἔχειν ἰχθύν γέ φασι τὸ παράπαν Φερεκράτ. ἐν «Μυρμηκανθρώποις» 3· οὕτω μετ' ἀρνητ. ῥήματ. τὸ π. ἀρνούμενος Ἀντιφῶν 123. 13,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ. 26C. **3)** ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἐπὶ διηκόσια τὸ παράπαν, κατὰ μέσον ὅρον, οὐχὶ ὀλιγώτερα τῶν διακοσίων, Ἡρόδ. 1. 193· οὐδὲ πεντήκοντα δραχμῶν τὸ π. Δημ. 1279. 22.

παραπασσόμενος· «ἐπιβαλλόμενος» Ἡσύχ.

παραπάσσω, Ἀττ. **-ττω**, πάσσω, «πασπαλίζω» τῇδε κἀκεῖσε, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 6, 10· τινί τι Πλούτ. 2. 954A.

παραπαστόν, τό, κόνις ἐπιπασσομένη, Ἱππ. 636. 26.

παρ-ἄπᾰτάω, ἐξαπατῶ, ἀποπλανῶ, οἵνῳ παραπατήσας ἀρχαίας θεὰς Αἰσχύλ. Εὐμ. 728.

παρᾰπᾰφίσκω, μόνον ἐν τῷ ἀορ. β' **παρήπᾰφον**· — Ἐπικ. ἀντὶ **παραπατάω**· — παρασύρω, παραπλανῶ, παρά μ' ἤπαφε δαίμων Ὀδ. Ξ. 488, κτλ., πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 952· — μετ' ἀπαρ., δι' ἀπάτης ἢ πανουργίας παραπείθω τινὰ νὰ πράξῃ τι, Ἥρη δ' ἐν φιλότητι παρήπαφεν εὐνηθῆναι Ἰλ. Ξ. 360, πρβλ. Θεόκρ. 27. 11.

παραπεζεύω, πεζεύω πλησίον, Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 193C.

παραπείθω: μέλλ. **-πείσω**, Ἐπικ. ἀόρ. **παρ-** ἢ **παραι-πέπιθον**· — προσελκύω διὰ τῆς πειθοῦς, καταπείθω, Πηλείωνα .. σπουδῇ παρπεπιθόντες Ἰλ. Ψ. 37, πρβλ. Ὀδ. Ω. 119· συχνάκις μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ ἐξαπατᾶν ἢ δολιεύεσθαι, ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ Ἰλ. Ξ. 208· παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας Ν. 788, πρβλ. Ζ. 120· ὅς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ἥσι φρεσὶ Ὀδ. Ξ. 290· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., μή σ' ἐπέεσσι παραιπεπίθησιν Ὀδυσσεύς, μνηστήρεσσι μάχεσθαι Ὀδ. Χ. 313· παράπεισον .. ἔλθεῖν .. Ἰσμηνόν Εὐρ. Ἱκέτ. 59· — σπάνιαν παρὰ πεζολόγοις, μή πῃ πρεσβύτας ἡμᾶς ὄντας .. παραπείσῃ, μᾶς ἐξαπατήσῃ, Πλάτ. Νόμ. 892D. — Παθ., **παραπεπεῖσθαι**, Ἀριστ. de Lin. Insec. 21.

παρ-απειλέω, ἐπαπειλῶ, Θεοδωρήτ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1, 4.

παραπειράομαι: μέλλ. **-άσομαι**, ἀποθ., ἀποπειρῶμαι, δοκιμάζω τινὰ ὅπως βεβαιωθῶ περὶ τοῦ θελήματος αὐτοῦ, π. Διός, εἰ .. Πινδ. Ο. 8. 4.

παραπείρω, διατρυπῶ, Ῥήτορες (Walz) 1. 558.

παράπεισις, **εως**, ἡ, ἐξαπάτησις, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **παράφασις**, Σχολ. εἰς Ἰλ. Ξ. 217.

παραπειστέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **παραπείθω**, δεῖ παραπείθειν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 11.

παραπειστικός, **ή**, **όν**, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παραπείθειν ἢ ἐξαπατᾶν, Πολυδ. Δ', 21.

παραπελεκάομαι, Παθ., πελεκῶμαι κατὰ τὰ πλάγια, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 16, 2, π. Φυτ. Αἰτ. 5. 4, 7.

παραπελέκιον, τό, μικρὸς πέλεκυς, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 672, ἔκδ. Β.

παραπεμπτέος, **α**, **ον**, ὃν δεῖ παραπέμπειν ἢ παραπέμπεσθαι, παραπεμπτέα ἅπαντα Κλήμ. Ἀλ. 188, πρβλ. 202, 281, Ἀπολλώνιος Δύσκ. π. Ἀντωνυμ. 306A, κλ.

παραπέμπω: μέλλ. **-ψω**, πέμπω διὰ μέσου ἢ πέραν τινός, ἀλλ' Ἥρη παρέπεμψεν, διήγαγε τὴν Ἀργὼ διὰ μέσου τῶν Συμπληγάδων, Ὀδ. Μ. 72· — μεταφορ., ἐπὶ χρόνου, παραπέμπει τὸν βίον, διέρχεται τὸν βίον, Ἀγαθαρχίδης ἐν Φωτ. Βιβλ. 449. 16· π. τὴν νύκτα Πολυδ. Ϛ', 109· — μέσ., ὅπτι τὴν ἀρχὴν αὐτὸν παρεπέμψατο Διογ. Λ. 8. 87· π. τὸν κάματον Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 1360. **2)** πέμπω παρὰ τὴν ἀκτήν, Θουκ. 8. 61, ἐν τῷ παθητ. **3)** συνοδεύω, προπέμπω, ἐπὶ πολεμικῶν πλοίων συνοδευόντων ἐμπορικά, Δημ. 568. 14· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, - αὐτ. 96. 10· π. τινὰ πρὸς τὴν οἰκίαν Πλουτ. Περικλ. 5· - ἵως προπέμπω εἰς τὸν τάφον, κηδεύω, Διογ. Λ. 3. 41, πρβλ. Ἀθήν. 594E· Παθ., ἐπὶ νυμφικῆς πομπῆς, προπέμπομαι εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον, Λουκ. Ἐνάλιοι Διάλ. 5. 1 — συνοδεύω τινά, προπέμπω, Λατ. deduco, ἐπὶ τιμῆς διδομένης εἰς πρόσωπα ὑψηλῆς περιωπῆς, πῶς γὰρ ἴσον ἔχειν δύναται .. ὁ μὴ παραπέμπων τῷ παραπέμποντι; Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 25. 2· συνοδεύω, προπέμπω μέχρι τῆς ἀγορᾶς ἢ ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, Δίων Κ. 356. 61., 884. 91. **4)** συνοδεύω μετὰ φρουρᾶς τὴν ἀποστολὴν ζωοτροφιῶν, κτλ., Χάρητα διεπράξαντο σφίσι παραπέμψαι τὴν παραπομπὴν Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 18· σῖτον Φίλιππ. παρὰ Δημ. 251. 6, πρβλ. 1224. 22. **5)** πέμπω στρατιώτας πλαγίως τῆς φάλαγγος πρὸς βοήθειαν, παραπέμπει ἐπ' οὐρὰν καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ στόματος ἱππικὸν Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 4· εὐζώνους εἰς τὰ πλάγια ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 6. 3, 15, πρβλ. Ἀγησ. 2, 3. **6)** φέρω ὡσαύτως ἢ προσέτι, φέρε, παῖ, .. ὕδωρ, π. τὸ χειρόμακτρον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 427 **II.** ἐπὶ ἠχοῦς, φωνῆς, κτλ., μεταδίδω εἰς τὸν ἑπόμενον, πέμπω ὀπίσω, μεταβιβάζω, Ἑρμᾶτον ὅρος παρέπεμψεν ἐμοὶ στόνον ἀντίτυπον Σοφ. Φιλ. 1459· οὕτω, θόρυβον παραπέμπω, διεγείρω θόρυβον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 546· πότοις καὶ μουσικῇ παραπέμπων ἑαυτόν, παραδίδων ἑαυτὸν εἰς τὴν μουσικήν .. Πλουτ. Σόλων 29· χάριτι ἀτύφῳ ὁ αὐτ. ἐν Κάτωνι Νεωτ. 46. — Μέσ., φωνὴν π. Δίων Κ. 1255. 24. **III.** ἀφίνω τι νὰ παρέλθῃ, παρέρχομαι, παραλείπω, Λατ. praetermittere, Πολύβ. 30. 17, 17, κτλ. **2)** ἀποπέμπω, Φίλιππ. παρὰ Δημ. 283. 24, κτλ. — μέσ., ἀποπέμπω τὴν σύζυγόν μου, Ἀπολλόδ. 1. 9, 28. — Καθ' Ἡσύχ.: «παραπέμποντες· ἀπωθούμενοι». **IV.** μεταβιβάζω κληρονομίαν, Ὑπόθεσις εἰς Ἰσαίου λόγ. 10, σ. 79.

παράπεμψις, ἡ, τὸ παραπέμπειν, συνοδεύειν, ἐπὶ προσώπου, Διόδ. Σικελ. 35. 39.

παραπεπλεγμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., «συμπεπλεγμένως» Ἡσύχ.

παραπεποιημένως, Ἐπίρρ., μετοχ. παθητ. πρκμ., διαστρόφως, Ἐπιφάν.

παραπεριπᾰτέω, περιπατῶ παραπλεύρως ἢ πλησίον, τινὶ Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 10, 6, 6.

παραπέτᾰλος, **ον**, ὁ κεκαλυμμένος διὰ πετάλων ἢ φύλλων χρυσοῦ ἢ ἀργύρου, παρὰ Σουίδ.

παραπέτᾰμαι, ἴδε **παραπέτομαι**.

παραπετάννῡμαι: πρκμ. **-πέπτᾰμαι** ἢ **-σμαι**· Παθ. — σύρομαι ὡς παράπέτασμα ἐνώπιόν τινος, παραπεπετασμένη αὐλαία Πολύβ. 33. 3, 2, κτλ. **II** παραπέπταται ὄρνις, τὸ πτηνὸν περιίπταται πρὸ αὐτοῦ μὲ ἀναπεπταμένας πτέρυγας, Ἄρατ. 312· οὕτω, σκαιῇ παραπέπταται ἰσθμός, ἐπὶ πολὺ ἐκτείνεται, Διον. Π. 98.

παραπέτασμα, τό, ὅ,τι ἐκτείνεται ἀναπεπταμένον ἐνώπιόν τινος, παραπέτασμα, παραπετάσματα ποικίλα, ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Μαρδονίου, Ἡρόδ. 9. 82· παρ. Μηδικὰ Ἀριστοφ. Βάτρ. 938· τὸ π. τὸ Κύπριον ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 513. — μεταφορ., πρόσχημα, προκάλυμμα, ταῖς τέχναις ταύταις παραπετάσμασιν ἐχρήσαντο Πλάτ. Πρωτ. 316E, πρβλ. Δημ. 1107. 1· τὰ χρήματα .. π. τοῦ βίου Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 41· εἶχε δὲ παραπέτασμα τὴν ἐρημίαν Μένανδρ. ἐν «Πλοκίῳ» 6. — Καθ' Ἡσύχ.: «παραπετάσματα· παρακαλύμματα».

παραπέτομαι, ποιητ. **παρπέταμαι** Καλλ. Ἐπιγράμμ. 32: ἀόρ. β' **παρεπτόμην** ἢ **-επτάμην**· ἀποθ. Πέτομαι παρά τι, κορώνη .. πετομένων [τῶν νεοττῶν] σιτίζει παραπετομένη Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 6, 6· τὰς π. μυίας ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 7. 1, 4, **2)** παρέρχομαί τι πετόμενος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1014· ἐκφεύγω τινά, Ἀνθ. Π. 6. 19. **3)** πέτομαι πρὸς τινα, τινι Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 12. — Περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ο. Κ. 715, ἴδε **παράπτω**.

παραπέτευμα, τό, σύμβολον ἐπὶ σίτου διανομῆς, «modius frumenti, nomine parapeteumatis ex horreis publicis tribuunus (= σῖτον λόγῳ παραπετεύματος ἐκ τῶν δημοσίων ἀποθηκῶν παρέχομεν), Cod. Ivstin. XI, 24, 2, (ἔνθα μὲν τοι καὶ γραφαὶ perisseuma ἢ peritteuma φέρονται), Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

παράπεψις, **εως**, ἡ, διευκόλυνσις τῆς πέψεως, τροφῆς Κλήμ. Ἀλ. 491.

παράπηγμα, τό, πᾶν ὅ,τι ἐμπήγεται πλησίον, μάλιστα πινακίς, ἐφ' ἧς ἐγράφοντο νόμοι, χρονολογικαὶ ἢ ἀστρονομικαὶ παρατηρήσεις, κτλ., εἶδος ἡμερολογίου, π. ἐνιαύσιον Κικ. πρὸς Ἀττ. 5. 14, 1· «παράπηγμα· κανών, καὶ εἴδός τι ὀργάνου ἀστρονομικοῦ» Φώτ., κτλ.· Παράπηγμα, τὸ ὄνομα ἀστρονομικοῦ τινος συγγράμματος τοῦ Δημοκρίτου, Διογ. Λ. 9. 48· π. ἱστορικόν, χρονολογικὴ ἱστορία, χρονικόν, Διόδ. 1. 5, ἴδε Σκλμασ. εἰς Salin. σελ. 526. **II.** κανών, τάξις, παράγγελμα, ἀπόφθεγμα, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 223, 269, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 9. 3.

παραπήγνῡμι, καὶ **-ύω** μέλλ. **-πήξω**. Ἐμπήγω παραπλεύρως ἢ πλησίον ὡς δόρυ ἐν τῷ ἐδάφει, Ἡρόδ. 4. 71· ἢ χάρακας πρὸς ὑποστήριξιν φυτῶν, ἰδίως τῆς ἀμπέλου, Πλούτ. 2. 4C, πρβλ. Πολυδ. Δ', 224· ὡσαύτως, ἐγκεντρίζω, ἐνοφθαλμίζω κλάδον, Πλούτ. 2. 640F. **2)** ἐπὶ γραμμ., προστίθημι ἐν εἴδει σημειώσεως, Εὐστ. 190. 33., 300. 22, κτλ. **II.** Παθ., μετὰ β' πρκμ. **πέπηγα**, ἐμπήγνυμαι πλησίον, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν Ἰλ. Γ. 135· ἔνθεν καὶ ἔνθεν τὰ ξύλα Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 761. **2)** ἐμπήγομαι εἴς τι, [τῷ βωμῷ] παρεπεπήγεσαν ᾄδες Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 202B· μεταφορ., αἱ λῦπαι παραπεπήγασι ταῖς ἡδοναῖς, εἶναι στερεῶς παρηρτημέναι εἰς .., Ἰσοκρ. 12B **III.** Μέσ., ὑποτυπῶ, ἀπεικονίζω, ἐπὶ πινακίδος (παραπήγματος), Πλάτ. Ἀξίοχ. 370C, πρβλ. Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 4C.

παραπηδάω, πηδῶ πέραν τινός, ὑπερπηδῶ, παραβαίνω, τοὺς νόμους Αἰσχίν. 81. 28. **II.** ἐφορμῶ, ἐπιτίθεμαι, ἐπιπηδῶ, ἐπὶ κυνῶν, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 53.

παραπηκτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ προσθέσῃ, τινὶ τι Εὐστ. 827. 39, κτλ.

παραπηλωτός, **ή**, **όν**, ἀλῃλιμμένος διὰ πηλοῦ, Γεωπ. 12. 1, 6.

παραπηρόομαι, Παθ., γίνομαι ἀνάπηρος εἰς μέρος τι τοῦ σώματος, Φίλων 2. 230.

παραπήχιον, τό, τὸ μικρότερον τῶν δύο ὀστῶν τοῦ πήχεως, ὅπερ καὶ κερκὶς ὀνομάζεται· τὸ μεῖζον ἐλέγετο **προπήχιον**, Πολυδ. Β', 142.

παράπηχυς, **υ**, ὁ παρὰ τὸν πῆχυν, **παράπηχυ**, τό, γυναικεῖον ἱμάτιον μετὰ πορφυρᾶς παρυφῆς ἑκατέρωθεν, ὡσαύτως **παρυφές**. Μάχων παρ' Ἀθην. 582D· πρβλ. Πολυδ. Δ', 118, Ζ', 53, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **καταγωγίς**, Φώτ., Müll. Archäol. § 339. 2. — Καθ' Ἡσύχ.: «παράπηχυ ἱμάτιον· τὸ παρ' ἑκάτερον μέρος ἔχον πορφύραν».

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παραπιέζω, μέλλ. -έσω, πιέζω ἐκ τοῦ πλαγίου, ὀφθαλμὸν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 192.

παραπιεσμός, ὁ, τὸ παραπιέζειν, Ὀρειβάσ. 101 Cocch.

παραπικράζω, πικραίνω τινά, μετ' αἰτ., Ἰωάνν. Κλίμακ. 637C (Ἐκδ. Migné).

παραπικραίνω, πικραίνω, παροργίζω, παρὰ τοῖς Ἑβδ. μετ' αἰτ., Ἰεζεκιὴλ Κ', 21· ἐν τῇ Καιν. Διαθ., ἀπολ., Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. 3. 16.

παραπικρασμός, ὁ, τὸ παραπικραίνειν, παροργίζειν, Ἑβδ. (Ψαλμ. ϛΔ', 8), Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. γ', 8, 15.

παράπικρος, ον, πικρίζων, ὀλίγον τι πικρός, ὑπόπικρος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 873.

παραπίμπραμαι, Παθ., συγκαίομαι, παραπίμπραται μᾶλλον τὰ τοιαῦτα σκέλη Ξεν. Ἱππ. 1. 4, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 15.

παραπίπτω: μέλλ. -πεσοῦμαι, πίπτω πλησίον, ἐγγὺς τῶν τειχῶν π. Πλουτ. Λύσανδ. 29· ἔρχομαι πλησίον, παραπλέυρως, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 6, 1, κ. ἀλλ. **II**. συμπίπτω, συναντῶ, κατά τύχην παραπεσοῦσα νηῒ Ἡρόδ. 8. 87, πρβλ. Λυσ. 179. 9, κλ.· θηρίον π. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 10 παραπίπτω κατὰ βοήθειαν, ἔρχομαι ἐγκαίρως ὅπως βοηθήσω, Πολύβ. 31. 17, 2, κτλ.· — καιρὸς παραπίπτει, παρουσιάζεται εὐκαιρία, Θουκ. 4. 23, Ξενοφ. Ἱππαρχ. 7. 4· οὐ δεῖ τοιοῦτον παραπεπτωκότα καιρὸν ἀφεῖναι Δημ. 11. 8· οὕτως, εἴ ποθεν ἀέλπτως παραπέσοι σωτηρία Εὐριπ. Ὀρ. 1173· — **ὁ παρατυχών**, ἡ παραπίπτουσα ἀεὶ ἡδονή Πλάτ. Πολ. 561B· ὁ παραπεπτωκὼς λόγος, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 832B, πρβλ. Φίλητ. 14C· πᾶν τὸ παραπῖπτον ἢ παραπεσὸν Πολύβ. 3. 51, 5., 11. 5, 5. **2**) μετὰ δοτ., συμβαίνω, θαυμαστὸν κτῆμα παραπεσεῖν τοῖς Ἕλλησι, συνέπεσε, συνέβη, Πλάτ. Νόμ. 686D· π. τῇ πόλει νομοθέτης, συμπίπτει, ἔρχεται εἰς βοήθειαν αὐτῆς, αὐτόθι 709C· — μετ' ἀπαρ., παραπέπτωκέ τινι ἀνακτᾶσθαι Ξεν. Πόροι 5, 8. **III**. εἰσπίπτω, εἰσορμῶ, εἰς τόπον Πολύβ. 4. 80, 9, κλ. **IV**. ἐκπίπτω, πίπτω ἔξω τινός, μετὰ γεν., τῆς ὁδοῦ ὁ αὐτ. 3. 54, 5· τῆς ἀληθείας ὁ αὐτ. 12. 7, 2, πρβλ. 8. 13, 8· — σφάλλομαι, πλανῶμαι, ἔν τινι Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 4· — ἀπολ., ἐκπίπτω, Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. ϛ', 6. **V**. προσπίπτω εἴς τινα, κολακεύω, παραπεπτωκὼς Δημ. 1127. 3· πρβλ. **ὑποπίπτω** I. 2.

***παραπίπτω**. Εἰς τὰς σημασίας τοῦ ῥήματος προσθετέα καὶ ἡ καθ' ἣν μόνην σήμερον τὸ μεταχειριζόμεθα ἡμεῖς, εὑρισκομένη ἐν τῇ ἑξῆς φράσει τοῦ Εὐστ. Θεσσαλ. (παρὰ τῷ Tafel, opusc. Eust. σ. 36, 3)· ἡ ἀκολουθία (τὸ βιβλίον δηλ.) τοῦ ἁγίου .. παραπεσοῦσα οὐχ εὑρίσκετο. Ἤδη δὲ καὶ ὁ Κοραῆς ἐν Ἀτ. Δ', σ. 388 ἐσημείωσεν ἓν τοιοῦτον χωρίον ἐκ τοῦ Λουκιανοῦ (Φιλοψ. 27)· εἶναι δὲ τὸ σανδάλιον ἔφασκε παραπεσὸν ὑπὸ τῇ κιδωτῷ, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

παραπιστεύω, = **πιστεύω**, Ἡλιόδ. 6. 8· κατὰ Κοραῆν **καταπ-**.

παραπλᾱγιάζω, **ὑπάγω** πλαγίως, (Δ' Βασιλ. ΚΓ', 26)· — μέσ., π. ταῖς πληγαῖς, παρέχω ἐμαυτὸν πλαγίως εἰς .., Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ε. 440. — Καθ' Ἡσύχ.: «παραπλαγιάσας· πλαγιασάμενος».

παραπλάγιος [ᾰ], **ον**, πλάγιος, Θεοφράστ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 12, 2.

παραπλάζω: μέλλ. **-πλάγξω**· ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. κατ' ἀόρ. ἐνεργ. καὶ παθ. Παραπλανῶ, κάμνω τινὰ νὰ πλανηθῇ ἐκ τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, ἐπὶ ναυτῶν, παραπλανῶ ἐκ τῆς πορείας αὐτῶν, ἀλλὰ μὲ..Βορέης παρέπλαγξε Κυθήρων Ὀδ. Ι. 81, πρβλ. Τ. 187· — μεταφορ., παραπλανῶ, περιπλέκω, παρέπλαγξε δὲ νόημα Υ. 346· αἱ φρενῶν ταραχαὶ παρέπλαγξαν καὶ σοφὸν Πινδ. Ο. 7. 56. — Παθ., παρεπλάγχθη δὲ οἱ ἄλλη ἰὸς χαλκοβαρής, τὸ βέλος παρετράπη, Ἰλ. Ο. 464· ποῖ παρεπλάγχθην γνώμας ἀγαθᾶς; Εὐρ. Ἱππ. 240· ἀπολ., πλανῶμαι, σφάλλομαι, Πινδ. Ν. 10. 10. — Τὸ ἐνεργ. ὡσαύτως ἀπαντᾷ ἐπὶ ἀμεταβ. σημασίας, παραπλανῶμαι, παρεκτρέπομαι, Νικ. Θηρ. 757, κλ.

παραπλανάομαι, παθητ. ὡς καὶ γῦν, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Εὐμ. 104· ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., «ὀνειροπολεῖς, παρακρούῃ, παραλογίζῃ, παραπλανᾷς» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφάν. Ἱππ. 806. — Ἀλλὰ καὶ μετὰ ἐνεργητικῆς σημασ. «παρέπλαγξε νόημα, παρεπλάνησεν αὐτοῖς τὸν νοῦν» Εὐστ. 1894, 28.

παραπλάσις, εως, ἡ, μεταμόρφωσις, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 125.

παράπλασμα, τό, τεμάχιον κεχρωματισμένου κηροῦ ἐπικολλώμενον εἰς τὸ περιθώριον τῶν βιβλίων ὅπως σημάνῃ τὰ ἀμφίβολα ἢ δυσνόητα χωρία, «παραπλάσματα· τὰ κηρία τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς ζητήμασιν ἐν ταῖς βιβλίοις» Ἡσύχ.· Λατ. cera ἢ cerul. miniata, Κικ. πρ. Ἀττ. 15. 14, 4., 16. 11, 1· cera signare παρὰ τῷ Βιτρουβ. **II**. = **τέρας**, «τέρας παράπλασμα παρὰ φύσιν τεχθέν» Σουΐδ.

παραπλασμός, ὁ, τὸ πλάττειν κατ' ἄλλον τύπον, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 176. **II**. «ὃ ἐν ταῖς τῶν αὐλῶν τρύπαις ῥύπος» Ἡσύχ.

παραπλάσσω, Ἀττ. **-ττω**, μεταπλάσσω, μεταμορφῶ, ὁποῖα πολλὰ νῦν παραπλάττειν θέλει Θεόδ. Πρόδρ. κατὰ Ροδάνθ. καὶ Δοσικλέα Β', στ. 307· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 208· — παθ., λαμβάνω ἕτερον τύπον, μεταμορροῦμαι, μεταβάλλομαι, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 148. **II**. περιγράφω, τινί τι Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 70.

παράπλαστος, ον, κίβδηλος, νόθος, Σωσίθ. παρὰ Τζέτζ. πρβλ. **πλαστός**.

παράπλεγμα, τό, πλεκτὸν ἔργον, πλέγμα ἐπὶ ἁμάξης, Ἡσύχ. ἐν λ. θέρηγνον.

παραπλέξαι· «ἐμπλέξαι» Ἡσύχ.

παράπλεος, α, ον, σχεδὸν πλήρης, ὅταν παράπλειαι ὦσι τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν ὡς ὁ Πλάτ. ἐν Πολ. 390Α μνημονεύει τὸ ἐν Ὀδ. Ι. 8 χωρίον, ὅπερ κατὰ τὸ παραδεδεγμένον κείμενον ἔχει: παρὰ δὲ πλήθουσι τράπεζαι ..

παραπλέκω· μέλλ. **-ξω**, ἐμπλέκω, ἐνυφαίνω, Ἱππ. 345. 36· μύθους Στράβ. 43· — Παθητ., ἐνυφαίνομαι, τῇ ὁραματουργίᾳ τοῦτο παραπέπλεκται ὁ αὐτ. 33, πρβλ. Πλουτ. 2. 951D. **II**. ἀγουρώνω ἢ ἀναπλέκω τὴν κόμην κατὰ μῆκος τοῦ μετώπου, τὰς τρίχας Πολυβ. Β', 35· π. ἑαυτόν, κοσμεῖν ἑαυτὸν διὰ πλοκῆς τῆς κόμης, Πλουτ. 2. 785E· οὕτω μέσ. **παραπλέκεσθαι**, Αἰλ. π. Ζ. 16. 11, Πολυβ. ἔνθ' ἀνωτ.

παραπλευρίδια, τά, καλύμματα χαλκᾶ τῶν πλευρῶν τῶν πολεμικῶν ἵππων, «ὥπλιζον δὲ καὶ ἵππους .. τοὺς μὲν μονίππους παραμηριδίοις, τοὺς δ' ἐπὶ τοῖς ἅρμασι παραπλευριδίοις» Ξεν. Κύρ. 6. 4, 1.

παραπλεύριος, ον, ὁ παρὰ τὴν πλευρὰν ἢ ἐν τῇ πλευρᾷ τινος, θώραν δὲ παραπλεύριον ἐνθέμενον τῷ ταύρῳ Τζέτζ. Ἱστ. 5. 843.

παραπλευρόω, ἐπικαλύπτω τὰ πλευρὰ διά τινος πράγματος, τινι Φιλόστρ. 126.

παραπλευστέος, α, ον, ἂν δέον νὰ παραπλεύσῃ τις πλέων, Στράβ. 351.

παραπλέω, Ἰων. **-πλώω**: μέλλ. **-πλεύσομαι** καὶ **-σῦμαι**· Ἐπικ. ἀόρ. δ' **παρέπλων**, ἴδε κατωτ. Πλέω παρά τι, παρέχομαι πλέων, ἀπολ., οἵη δὴ κείνη γε παρέπλω .. Ἀργώ, ἦ-α τὸ μόνον πλοῖον ὅπερ ἔπλευσε διὰ μέσου ἐκείνου τοῦ μέρους, παρῆλθε δι' ἐκείνης τῆς ὁδοῦ (πρβλ. **παραπέμπω**). Ὀδ. Μ. 69, πρβλ. Ξενοφ. Ἀνάβ. 5. 1, 11· ἐν χρῷ παραπλέοντες, πλέοντες τόσον πλησίον ὅσον πλησίον τοῦ δέρματος διέρχεται τὸ ξυράφιον κατὰ τὸ ξύρισμα (πρβλ. Οὐεργιλ. radere iter), Θουκ. 2. 84, πρβλ. 90. **2**) πλέω πλησίον ἢ παρά τι ἐπὶ τῶν πλεόντων παρὰ τὴν ἀκτήν, π. τόπον ἢ παρὰ τόπον Ἡρόδ. 4. 99., 7. 100 εἰς Σινωπὸν Θουκ. 1. 111· ἐνθένδε μὲν εἰς Σινώπην π., ἐκ Σινώπης δὲ εἰς Ἡράκλειαν Ξεν. Ἀν. 5. 6, 10· ἐκεῖθεν ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 5. 4, 61· πρβλ. Ἰσοκρ. π. Ἀντιδόσ. § 131, Δημ. 933. 11· π. ἀπὸ κάλω, ἴδε **κάλως**. **3**) μεταφορ., π. τὰς συμφοράς, παρέρχομαι πλέων, διαφεύγω, Ἄμφις ἐν «Ἀμπελουργῷ» 1.

παραπληγία, παραπληγικός, Ἰωνικ. ἀντὶ **παραπληξία, παραπληκτικός**.

παραπλήθω, εἶμαι σχεδὸν πλήρης, ἴδε ἐν λ. **παράπλεος**

παραπληκτεύομαι, ἀποθ., εἶμαι παράπληκτος, παράφρων, Ἀκύλας ἐν Παλ. Διαθ. (Δ' Βασιλ. ΚΑ', 15, κτλ.).

παραπληκτίζω, = τῷ προηγ., Γρηγ. Ναζ. π. 1, σ. 597B.

παραπληκτικός, Ἰων. **-πληγικός, ή, όν**, ὁ ἀνήκων εἰς παραπληγίαν ἢ ὅμοιος αὐτῇ, Ἱππ. π. Ἀέρ. 281· τὰ παραπληκτικὰ ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδημ. τὸ Δ', 948· π. τρόπον αὐτόθι 990· ὁ πάσχων ἐκ παραπληγίας, «παραπληκτικοὶ οἷς μόνα τὰ δεξιὰ ἢ τὰ ἀριστερὰ αἱ παρέσεις γίνονται, Συγγραφ. Ὄρων Ἰατρικ. σ. 397, 40, Ἐκδ. Βακ. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἱππ. 1251D, κτλ.

παράπληκτος, ον, μαινόμενος, μανικός, χεὶρ Σοφ. Αἴ. 230· ὀμφὰ Μελάνιππ. 1. 4. **II**. = τῷ **παραπληκτικός**, Ἱππ. π. Ἀέρ. 287.

παραπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, ὁ πλαγίως πλησσόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἠιόνας τε παραπλῆγας, «παραπλῆγες ἠιόνες ... αἱ μὴ ἀπ' ἐναντίας ἀλλ' ἐκ πλαγίων πλησσόμεναι κύμασιν» (Εὐστ.). ὁ Ὀδυσσεὺς μὴ δυνάμενος νὰ ἀποβῇ ὅπου ἡ ἀκτὴ κατήρχετο κρημνωδῶς εἰς τὴν θάλασσαν (λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη) κολυμᾷ περαιτέρω ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ εὕρῃ, ἠιόνας τε παραπλῆγας λιμένας τε θαλάσσης. **II**. μεταφορ., **παράπληκτος**, παράφρων, Ἡρόδ. 5. 92, ζ, Ἱππ. 397. 18, Ἀριστοφ. Πλ. 242, Ξεν. Οἰκ. 1, 13, κλ. — Καθ' Ἡσύχ.: «παραπλήξ· παράφρων. τὰς φρένας βεβλαμμένος, παρακόπτων, παραφρονῶν», καὶ «παραπλῆγος· μανιώδους», καὶ «παραπλήγων· μαινομένων» παρὰ τῷ αὐτῷ». — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 35.

παραπληξία, Ἰων. **-πληγία**, ἡ, παράλυσις μόνον μέρους, ἡμιπληγία (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἀποπληξία**), Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 950, πρβλ. 1020F περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 530.

παραπληρόω, ἐπὶ παραπληρωματικοῦ μορίου, παρέλκω, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ω. 12· — Παθ., παραπληρωθεισῶν τῶν πλευρῶν, συμπληρωθεισῶν ὡσαύτως, Ἀριστ. Μηχαν. 1, 5, κ. ἀλλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παραπλήρωμα, τό, πλεόνασμα, ὀνομάτων παραπλ., λέξεις καὶ φράσεις πλεονάζουσαι, τὸ τοῦ Κικέρωνος complementa numerorum, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 39, πρβλ. περὶ Ἰσοκρ. 3· «παραπλήρωμα δέ ἐστι λέξις ἐκ περισσοῦ κεῖμένη κόσμου χάριν ἢ μέτρου» Ἀνωνύμου περὶ Τρόπων ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 8, σ. 721, 5. **2)** συμπλήρωμα, συμπλήρωσις, τούτων [τῶν νόμων] Κλήμ. Ἀλ. 85.

παραπληρωματικός, ή, όν, πλεονάζων, σύνδεσμοι Δημήτρ. Φαληρ. 55, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 264, κτλ. Ἐπίρρ., **-κῶς**, Εὐστ. 72. 32, Ἑλλάδ. παρὰ Φωτ. 532. 4.

παραπλήρωσις, ή, περιττὴ πλήρωσις, Ῥήτορες (Walz) 8. 721, Εὐστ.

παραπλησιάζω, εἶμαι γείτων, Δίσωπ. μῦθ. 270· εἶμαι πλησίον, τῷ γένει Ἐκκλ. **II.** ἔρχομαι εἰς σαρκικὴν μῖξιν, συνουσιάζομαι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 10. 3, 1· ἀλλ' ὁ Dind διορθοῖ εἴπερ ἐπλησίαζε.

παραπλησιαστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ παραβάλῃ, τινί τι Νείλου Ἐπιστ. 144, 24.

παραπλήσιος, α, ον, Ἡρόδ. 1. 202., 4. 128, Πλάτ., κτλ.· ὡσαύτως: **ος, ον**, Θουκ. 1. 84, Πολύδ.· — ὁ πλησίον καὶ παραπλεύρως τινὸς ἐρχόμενος· ὅθεν, ὁ πλησιάζων, σχεδὸν ὅμοιος, ἐπὶ ἀριθμῶν, σχεδὸν ἴσος, περίπου τόσος· ἐπὶ μεγέθους σχεδὸν τόσον μέγας, ἐπὶ ἡλικίας, περίπου τῆς αὐτῆς κτλ. **1)** ἀπολ., Ἡρόδ. 4. 128, κτλ.· τοιαῦτα καὶ παραπλήσια, τοιαῦτα καὶ παρόμοια, Θουκ. 1. 22· τὰς πράξεις ὁμοίας καὶ π. ἀποβαίνειν Ἰσοκρ. 156Δ· ταὐτόν ἐστι σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ, ἢ ἐγγύς τι καὶ παραπλήσιον Πλάτ. Γοργ. 520Δ· ναυσὶ παραπλησίαις τὸν ἀριθμὸν Θουκ. 7. 70 παραπλήσιοι τὸ πλῆθος Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 15· ἀγωνίζεσθαι πρὸς π. Ἱππέας ὁ αὐτ. ἐν Ἱππαρχ. 8, 17. **2)** συχν. μετὰ δοτ., ἐν τῇ ναυμαχίᾳ παραπλήσιοι ἀλλήλοις ἐγένοντο, ἦσαν περίπου ἴσοι, Ἡρόδ. 8. 16· νῆσοι Λέσβῳ μεγάθεα παραπλήσιαι ὁ αὐτ. 1. 202· ἐσθῆτι τῇ Κορινθίῃ παραπλησιωτάτη ὁ αὐτ. 5. 87· π. τούτῳ καὶ ὅμοιον Δημ. 402. 15· ὅμοια ἢ π. τούτοις ὁ αὐτ. 439. 20 (ὡς ἐν τῇ Δατ. par similisque) — ἐν τούτοις τίθεται πολλάκις ἡ δοτ. τοῦ προσ., ἀντὶ τῆς δοτ. πράγματος ὅπερ ἀνήκει εἰς τὸ πρόσωπον, ἔπαθε παραπλήσια τούτῳ Ἡρόδ. 4. 78, Πολύβ. 1. 14, 2, κτλ.· — σπανίως μετὰ γεν., ὁ αὐτ. 1. 23, 6· (ἐν Πλάτ. Σοφιστ. 217Β, ἡ γεν. ὧν, ἐτέθη καθ' ἕλξιν). **3)** ἑπομένου ἀναφορικοῦ, τρόπῳ παραπλησίῳ, τῷ καὶ Μασσαγέται Ἡρόδ. 4. 172· παρ. καὶ .. (ἴδε κατωτέρω), Λυδοὶ νόμοισι π. χρέωνται καὶ Ἕλληνες ὁ αὐτ. 1. 94, πρβλ. Θουκ. 5. 112., 7. 71· παρ. ὡς ..., Δημ. 36. 1· ὥσπερ ἂν εἰ ., Ἰσοκρ. 8Δ.— Οὐδ., **παραπλήσια, ὡς** ἐπίρρ., π. ὡς εἰ .., perinde ac si .., Ἡρόδ. 4. 99 οὕτω, παραπλήσιον καὶ οὐ πολλῷ πλέον, περίπου ἡ αὐτὴ ἀπόστασις καὶ οὐχὶ πλειοτέρα, Θουκ. 7. 19· τὸ παραπλήσιον Διόδ. 19. 43· ἀλλὰ συχνότερον τὸ ὁμαλ. ἐπίρρ. **-ίως**, Πλάτ. Ἀπολ. 37Δ, κ. ἀλλ.· παραπλησίως ἀγωνίζεσθαι, σχεδὸν μετὰ τῶν αὐτῶν πλεονεκτημάτων, Λατιν. aequo Marte contendere, ὡς τὸ Ὁμηρικὸν νεῖκος ὁμοίιον, Ἡρόδ. 1. 77· π. τοῖς εἰρημένοις Ἰσοκρ. 93C, κλ.· π. καὶ .., Λατ. perinde ac .., Ἡρόδ. 7. 119· — συγκριτ. **παραπλησιαίτερον**, Πλάτ. Πολιτικ. 275C.

παραπλήσσω, Ἀττικ. **-ττω**· μέλλ. **-ξω**· — πλήττω πλαγίως, τὰς νευράς, ἐπὶ κιθαριστοῦ, Φιλόστρ. 779. — Παθ., πλήττομαι κατὰ τὸ ἓν μέρος, προσβάλλομαι ὑπὸ παραλύσεως: — **παραπεπληγμένος**, ὁ τεταραγμένος τὰς φρένας, παράφρων, ὡς τὸ **παραπλήξ**, Ἀριστοφ. Ἀυσ. 831, Ἐκκλ. 139· γέλως παραπεπληγμένος Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 935.— Καθ' Ἡσύχ.: «παραπλῆτταν· ἐκπλῆτται».

παραπλόκαμος· «ἡ παραπεπλεγμένη τὰς τρίχας» Ἡσύχ.

παραπλοκή, ή, τὸ παραπλέκειν, ἐμπλοκή, Ἐτυμολ. Μέγ. 498. 9· — πλοκή, τῶν ποιημάτων ἐν λόγῳ Ῥήτορες (Walz) 3. 320. **II.** σύμμιξις, ἕνωσις, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ 1. 95, Γαλην., κλ.· — μῖξις, ὑγροῦ Διοσκ. 5. 91, ἴδε Ἐπιφάν. 69. 55.

παραπλόμενος, η, ον, ἐρχόμενος εἴς τινα τόπον, Ἐπικ. συγκεκομμ. μετοχ. ἐκ τοῦ ἐνεστ., **παραπέλομαι**, «παραπλομένοισι παρουσι» Ἡσύχ.

παρ-απλόομαι, παθ., ἁπλώνομαι πλησίον, Ἰω. Μαλαλ. σελ. 452, 9· — **παράπλωμα**, τό, παραπέτασμα, Σουΐδ., Φώτ. ἐν λέξ. **παραπέτασμα**.

παράπλους, συνηρ. **-πλους**, ὁ, τὸ πλέειν πλησίον, πλέειν παρὰ τὴν ἀκτήν, πλοῦς παρὰ τὴν ἀκτήν, τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Ἰταλίαν, Θουκ. 1. 36, πρβλ. 1. 44., 2. 33. **2)** μέρος τι παραπλευσθέν, Στράβ. 664, 669, Διόδ. 3. 38.

παραπλῴζειν· «τὸ παρὰ τὴν ὁδὸν ἱστασθαι, ἢ ἰέναι». Ἡσύχ.

παραπλώω, Ἰων. ἀντὶ **παραπλέω**.

παραπνέω, μέλλ. **-πνεύσομαι**, πνέω πλησίον ἢ παρὰ τὰ πλάγια, ἐκφεύγω πλαγίως, ἐπὶ τῶν ἀνέμων τῶν ὑπὸ τοῦ Αἴθλου περιορισθέντων, Ὁδ. Κ. 24· πνέω πλησίον ἢ παραλλήλως πρός τι, μετ' αἰτ., Εὖρον καὶ Καικίαν Γεωπ. 1. 11, 2. **2)** δέχομαι τὸν ἀέρα, εἰσπνέω, Ἥρων Πνευμ. σ. 149, κτλ. **II.** ἔχω μικρὰν ὁρμὴν πράγματός τινος, τίνος Διοσκ. 1. 18.

παραπνοή, ή, μέρος ὅθεν δύναται νὰ διέλθῃ ἀήρ, Ἱππ. 244. 17, Γεωπ. 10. 56, 6.

παραπόδᾶς, Ἐπίρρ. ἀ.: παρὰ πόδας, ἴδε ἐν λ. **πούς**. — Καθ' Ἡσύχ.: «παρὰ πόδα· εὐθέως. ἐγγύθεν».

παρὰ ποδί· «παρὰ τοῖς ποσί» Ἡσύχ.

παραποδίζω: μέλλ. Ἀττικ. **-ιῶ**· — κυρίως, ὡς τὸ Δατ. impedio, περιπλέκω τοὺς πόδας· ὅθεν καθόλου, παρεμποδίζω, κωλύω, «ἐμποδὼν γίνομαι» κατὰ Σουΐδ., Πολύβ. 2. 28, 8, πρβλ. 16. 4, 10· — Παθητ., περιπλέκομαι, ἐμπλέκομαι, παγιδεύομαι, ἐξαπατῶμαι, προσέχοντες τὸν νοῦν μή πῃ παραποδισθῶμεν Πλάτ. Νόμ. 652Β (πρβλ. Πολυδ. Β', 194), Ἐπιστ. 330Β· π. εἴς ἤ πρός τι Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 171, 193· παραποδίζεσθαι τῆς κατὰ φύσιν ἐνεργείας Κλήμ. Ἀλ. 172· τὴν ῥύμην τοῦ ὄρμου Ἰλιόδ. 10. 30.

παραπόδιος, ποιητ. παρπ-, **ον**, ὁ παρὰ τοὺς πόδας, δηλ. παρών, πρόχειρος, Πινδ. N. 9. 90.

παραποδισμός, ὁ, τὸ ἐμποδίζειν, ἐμπόδιον, Ἀρτεμιδ. Ὀνειρ. 3. 42· πάθος ἐστὶ παραποδισμὸς τῆς κατὰ φύσιν ἐνεργείας νοσώδης Γαλην. τ. 19, σ. 177, 7, καὶ 386, 15.

παραποδιστός, ή, όν, ὁ ἐμποδιζόμενος, τὰ μὲν σὰ ἀκώλυτα καὶ ἀπαραπόδιστα τὰ δὲ μὴ σὰ κωλυτὰ καὶ παραποδιστά Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 25, 3.

παρ-αποδύομαι, μέσ., ἀφαιρῶ τὰ ἐνδύματά μου, γυμνοῦμαι ὅπως παραβληθῶ πρὸς ἄλλους, Πλάτ. Θεαίτ. 162Β. **II.** ἀποδύομαι εἴς τι, κινδύνους Ἄννα Κομν. 2. 320, 1.

παρ-αποθνήσκω, ἀποθνήσκω πρὸς τούτοις, ὡς τὸ **παραπόλλυμαι**, Δίωνος Κασ. Ἀποσπ. 119.

παραποιέω, νοθεύω, κιβδηλεύω, παρ. μέτρα καὶ σταθμά, ποιῶ ψευδῆ μέτρα καὶ σταθμά, Διόδ. 1. 78· οὕτω **παραποιησάμενος** σφραγῖδα, κιβδηλεύσας, παραχαράξας (πρβλ. **παράπτημα**), Θουκ. 1. 132· π. βίον ἀνθρώπου, διαφθείρω, Φιλόστρ. 83. **2)** ὀλίγον μεταβάλλω, τὸ ὄνομα Παυσ. 5. 10, 1, κτλ.· τὰ παραπεποιημένα = τὰ παρὰ γράμμα σκώμματα, Ἀριστ. Ῥητορ. 3. 11, 6. **3)** ἀντιποιοῦμαί τι μεταβάλλων αὐτὸ ὀλίγον, ἀντιγράφω, μιμοῦμαι, «πολλὰ δὲ τῶν Ξάνθου παραπεποίηκεν ὁ Στησίχορος, ὥσπερ καὶ τὴν Ὀρέστειαν καλουμένην» Ἀθήν. 513Δ· ἔστι δὲ τὸ 'βάλλ' ἐς κόρακας' παρ' ὑπόνοιαν παραποιηθὲν 'ἐκ τοῦ βάλλ' ἐς μακαρίαν' Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 782. **II.** εἰσάγω ὡς ἐπεισόδιον εἴς τι ποίημα, κατά (καθ' ἃ) παρεποίησε (κατὰ τὸν Δινδ. ἀντὶ κατὰ γάρ ἐποίησε), Ἡρόδ. 2. 116. — Καθ' Ἡσύχ.: «παραποιεῖν· παραπράττειν» καὶ «παραποιήσασθαι· παρασκευάσαι».

παραποίημα, ἴδε ἐν λ. **παράποίημα**.

παραποίησις, ή, μίμησις, νοθεία, Γαλην. τ. 14, σ. 62, 14.

2) μικρὰ ἀλλοίωσις, μεταβολή, Εὐστ. 1403. 61, κλ.

παραποιητεύομαι, = **παραποιέω**, Ἐπιφάν. π. 1, σ. 406Β.

παραποιητικός, ή, όν, μιμητικός, Εὐστ. Πονημάτ. 57, 41.

παρ-απολαύω, ἀπολαύω πρὸς τούτοις ἢ μετά τινος, συναπολαύω, ἢ ἁπλῶς ἀπολαύω, τινὸς Λουκ. Ἀλεξ. 45· κακόν τι παρ. τινὸς Ἐκκλ.

παρ-απόλλυμι, καταστρέφω προσέτι, Δίων Κ. 74. 2· π. τὸ ναῦλον, χάνω προσέτι τὸ ναῦλον, Πλουτ. 2. 439Ε. **II.** Μέσ., μετὰ δ' πρκμ. **παραπόλωλα**, ἀπόλλυμαι, χάνομαι ἐν τῷ μεταξύ, παραπολεῖ βιώμενος Ἀριστοφ. Σφ. 1228· παραπόλωλεν ἡ τέχνη Διονύτ. Κωμ. ἐν «Θεσμοφόρῳ» 1. 35. **2)** καταστρέφομαι παρ' ἀξίαν, ἀδίκως, ἠτιμώται καὶ **παραπόλωλεν** Δημ. 543 ἐν τέλ.

παραπολύ, Ἐπίρρ., ὡς καὶ νῦν ἔτι, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 783· ἀλλ' ἄμεινον διῃρημένως **παρὰ πολύ**, ἴδε **παρά** Γ. Ι. 5.

παρ-απομένω, ἀπομένω παρά τινι, παρὰ μόνοις τοῖς τοῦ παλατίου φύλαξι τὸ τοιοῦτον παραπέμεινε σχῆμα Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχ. Πολιτικ. 1. 12., 2. 13.

παραπομπή, ή, ἀποστολὴ μετὰ συναδείας, σίτου Ψῆφ. παρὰ Δημ. 249. 16. **2)** συναδεία, σωματοφυλακή, π. διδόναι Ἀριστ. Οἰκ. 2. 31, 1· πέμπειν, ἐξαποστέλλειν Πολύβ. 30. 9, 13., 15. 5, 7· παραπομπῆς τυχεῖν Διόδ. 20. 45. **3)** ἐπὶ ἀθλητῶν περιστοιχιζομένων ὑπὸ τῶν εὐνοούντων αὐτούς, Χαρίτ. 6, 2 (D'Orv.). **II.** τὸ παρέχειν, προμήθεια, αἱ τῶν καρπῶν π., εἴτε δι' εἰσαγωγῆς εἴτε δι' ἐξαγωγῆς, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 5, 4· ἑκάστης ἡμέρας π. ἐγένοντο, εἰσήγοντο ζωοτροφίαι, τὰ ἐπιτήδεια, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 23· παραπομπὴν ποιεῖν τῶν ἰχθύων Ἀντιφῶν ἐν «Πλουσίοις» 1. 15. **2)** τὰ παρεχόμενα, ζωοτροφίαι, τὰ ἐπιτήδεια, Λατιν. commeatus, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 18, Αἰσχίν. 50. 35.— Καθ' Ἡσύχ.: «παραπομπή· μετακομιδή».

παραπομπικά, τά, τὰ εἰς παραπομπήν, συναδείαν τελούμενα χρήματα, Ἰουστιν. νεαρὰ PHR, 9.

παραπόμπιμος, ον, παραπέμπων, συναδεύων, ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 759.

παραπομπός, όν, ὁ συναδεύων, ἡ παρ' ναῦς, πλοῖον πολεμικὸν συναδεῦον ἐμπορικὸν πρὸς ἀσφάλειαν, Πολύβ. 1. 52, 5, πρβλ. 15. 2, 6· — ὡσαύτως **παρανομφός**, Ἡσύχ. ἐν λ. **πάροχοι**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παρ-απονίναμαι, ἀποθ., = **παραπολαύω**, Ἀνωνύμου Βίος Ἰω. Χρυσ. τ. 8, σ. 339, 43.

παραπόντιος, ον, ὁ, παρὰ τὴν θάλασσαν, Ἀνθ. Π. 7. 71.

παραπονέω, καταθλίβω, ταλαιπωρῶ, μεταγεν.

παραπορεύομαι, ἀποθ., μετὰ μέσου μέλλ. καὶ παθ. ἀορ., πορεύομαι παραπλεύρως ἢ πλησίον τινός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 24, 3· παρὰ τὰ ὑποζύγια Πολύβ. 6. 40, 7· ἐπὶ παιδαγωγῶν, Διον. Ἁλ. 7. 9· — μεταφορ., ἀκρόαμα οὐδὲν παρεπορεύετο, δὲν συνώδευε τὸ δεῖπνον, Φύλαρχ. παρ' Ἀθην. 142F. **II.** παρέρχομαι, «περνῶ», τὸν χάρακα Πολύβ. 3. 99, 5· παρὰ τὸ χεῖλος ὁ αὐτ. 3. 14, 6· ὑπὸ λόφον τινὰ ὁ αὐτ. 2. 27, 5· παραπορεύεσθαι διὰ τῶν σπορίμων Εὐαγγ. κ. Μάρκ. 6', 23, κτλ.

παραπορθμεύω, διαβιβάζω ἐμπορεύματα πέραν λίμνης, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκ.) 4302a.

παρ-απορρίπτω, ἀπορρίπτω πλαγίως, ἕν τι τῶν ὑποζυγίων τὸν ἐπικείμενον παραπέρριψε φόρτον Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 52B.

παραπόρῳῦρος, ον, ὁ ἔχων παρυφὴν πορφυρᾶν, Πολυδ. Ζ', 46, Γ', 42· τὰ π. τῶν ἰσχίων, τὰ πορφυρᾶ πλάγια αὐτῶν, Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. 1. 39.

παραποτάμιος, α, ον, ὁ παρὰ ποταμόν, πλησίον ποταμοῦ, ὁ κείμενος ἢ κατοικῶν παρὰ ποταμόν, πόλις Ἡρόδ. 2. 60· πεδίον Εὐρ. Βάκχ. 872· οἱ παραποτάμιοι, οἱ κατοικοῦντες πλησίον ποταμοῦ, Ἡρόδ. 8. 34, Διόδ. 3. 8· π. ζῷον, ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ποτάμιον ζ., οἷον ὁ ἱπποπόταμος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 46, 2.

παράπρασις, ἡ, πώλησις μετὰ ζημίας, πώλησις εἰς τιμὴν κατωτέραν τῆς τρεχούσης τιμῆς, ἀγορανομῶν καὶ παρασχόμενος ἐκ τῆς ἀρχῆς παράπρασιν τῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλουμένων Ἐπιγραφ. Ἀττικ. BCH. XI, 307 (πρβλ. Χ. 485 κέξ.)· ἐν σιτοδείαις παραπράσεις σίτου Ἐπιγραφ. Ἰωνίας «Μουσ. κ. Βιβλ. Σμύρν.» 1877, σ. 95.

παραπράσσω, Ἀττικ. **-ττω**, Ἰωνικ. **-πρήσσω**: μέλλ. **-ξω**. Πράττω τι ἔξω τοῦ κυρίου σκοποῦ μου, Ἡρόδ. 5. 45· οὔτε πολυπραγμονῶν οὔτε π. Δίων Κ. 75. 7. **II.** βοηθῶ εἰς πρᾶξίν τινα, μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος Σοφ. Αἴ. 261. **III.** πράττω ἀδίκως, ἰδίως, παρανόμως ἀργυρολογῶ, Πλουτ. Ἄγις 16.

παραπρεσβεία, ἡ, ἡ παρὰ τὴν θέλησιν τῆς πόλεως γενομένη πρεσβεία, παράνομος καὶ δολία πρεσβεία, Δημ. 515. 27. Ἔχομεν αὐτοῦ τὸν λόγον περὶ παραπρεσβείας (Falsa Legatio) τοῦ Αἰσχίνου καὶ τὴν ἀπάντησιν τούτου.

παραπρεσβεύω, ἐκτελῶ τὰ καθήκοντα πρεσβευτοῦ ἀπίστως ἢ ἐναντίον τῶν ὁδηγιῶν τῆς πόλεως. Δημ. 401. 4, Αἰσχίν. 40. 31· — συνηθέστερον ὡς ἀποθ., **παραπρεσβεύομαι**, Πλάτ. Νόμ. 941A, Ἰσοκρ. 375D· εἰς τόπον Δημ. 740. 17.

παραπρεσβευτής, οῦ, ὁ, ὁ μετὰ δολιότητος διεξάγων τὰς ὑποθέσεις τῆς πρεσβείας, ἐναντίον τῶν ἐντολῶν ἃς ἔλαβε παρὰ τῆς πόλεως, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 691.

παράπρισμα, τό, πριονίσματα, πριονίδια, μεταφορ., παραπρισματ' ἐπῶν Ἀριστοφ. Βάτρ. 881. **II.** νόσημά τι γινόμενον ἐν τοῖς σκέλεσι τῶν ἵππων, Ἱππιατρ.

παραπροθεσμέω, ἀναβάλλω πέραν τῆς προθεσμίας, Εὐστ. Πονημάτ. 206. 10, κτλ.· — **παραπροθεσμία**, ἡ, ὑπέρβασις τῆς ὡρισμένης προθεσμίας, Σχόλ. εἰς Λουκ. Τοξ. 44.

παραπρονοέω, «παραπρονοῆσαι· ἐνθυμηθῆναι, νοῆσαι» Ἡσύχ.

παραπροσδέχομαι, ἀποθ., ἀποδέχομαι ἀπερισκέπτως, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 20, 11.

παραπροσποιέομαι, προσποιοῦμαι· καὶ **παραπροσποίησις**, ἡ, Γλωσσ.

παραπροστάτας, ὁ, ὁ παρὰ τὸν προστάτην, ὁ ἀντικαθιστῶν αὐτόν, ἐπὶ ἱεροθύτα Νυμφοδώρου τοῦ Φίλωνος παραπροστάτα τᾶς βουλᾶς Ἐπιγραφ. Ἀκραγ. Collitz, Samml. der Griech. Dial. 4254.

παραπροσωπίς, -ίδος, ἡ, προσωπεῖον, Εὐστ. 1281. 1.

παραπροχυθέομαι, Παθ., χύνομαι πλησίον, παραπροχυθεῖσα δὲ πηγῇ Νόνν. Δ. 48. 599.

παραπρυτανεύω, κακῶς πρυτανεύω, κακῶς διοικῶ, Ῥήτορες (Walz) 3, 608.

παραπρύτανις, ὁ, ὁ παρὰ τὸν πρύτανιν, βοηθὸς τοῦ πρυτάνεως, Συλλ. Ἐπιγρ. 3168.

παράπταισμα, τό, πταῖσμα, σφάλμα, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 219C, ἔνθα ὁ Dind. προτείνει **παραπαίσματα**.

παραπταίω, προσπταίω, σφάλλομαι, Πλούτ. 2. 909A.

παραπτέρυγον, τό, μέρος ἢ εἶδος οἰκοδομῆς, Acta et Diplom. gr. ed. Miclos. et Mül. σ. 55.

παράπτερον, τό, πτέρυξ ναοῦ, Μιχ. Ἀττ. Ἱστ. ἀνέκδ. σ. 215b, ἴδε Δουκάγγ. ἐν λ. **πτερόν**.

παραπτερυγίζω, πτερυγίζω πλησίον· μεταφορ., κολακεύω, «παραπτερυγίζειν: κολακεύειν· ἀπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων» Φώτ.

παραπτύω, ἐκπτύω, πτύω πλαγίως, ἀφρὸν π., ἐκβάλλω ἀφροὺς κατὰ τὰς γωνίας τοῦ στόματος, Φιλόστρ. 148· π. τοῦ μέλιτος, στάζω μέλι, ὁ αὐτ. 809· πρβλ. **παραβλύζω**· — μεταφορ., γράφω ἀμελῶς, ἀπροσέκτως, ὁ αὐτ. 585, ἴδε Ἰακώβ. εἰς Εἰκόν. σ. 398. **II.** ὡς τὸ Λατ. respuo, ἀποπτύω, Φίλων 1. 488, Εὐνάπ. σ. 3 (Boiss)., Εὐστ.

παρ-άπτω, μέλλ. **-ψω**, δένω πλησίον, τινί τι Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 309· ἐφαρμόζω, τὸν νόμον π. Ἱππόλυτ. σ. 262 Fabr.· — Παθ., χεροὶ παραπτομένα πλάτα, προσαρμοζομένη εἰς τὰς χεῖρας, ἐπὶ κώπης, Σοφ. Ο. Κ. 717 (ἕτεροι λαμβάνουσι τὸν τύπον τοῦτον ὡς κατὰ συγκοπὴν προελθόντα ἐκ τοῦ παραπετομένα, πλησίον πετομένη). **II.** Μέσ., ἅπτομαι, ἐγγίζω ὀλίγον, τὸ Δωδωναῖον ἅν τις χαλκίον, ὃ λέγουσιν ἠχεῖν, ἂν παράψηθ' ὁ παριών, τὴν ἡμέραν ὅλην Μένανδρ. ἐν «Ἀρρηφόρῳ» 3, Πλουτ. Κλεομ. 37.

παράπτωμα, τό, σφάλμα, πταῖσμα, Πολύβ. 9. 10, 6, Λογγῖν. 36. 2. **2)** ἧττα, Διόδ. 19. 100. **3)** παράβασις, ἁμάρτημα, Ἐβδ. (Ἰεζεκιὴλ ΙΔ', 13), Εὐαγγ. κ. Ματθ. ς', 14, Ἐπιστ. πρὸς Γαλάτ. ς', 1, κ. ἀλλ.

παράπτωσις, ἡ, τὸ πίπτειν πλησίον, τὸ κεῖσθαι παρ' ἀλλήλοις, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 7, 2. **II.** τὸ ἐκπίπτειν ἐκ τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, παράβασις, π. τοῦ καθήκοντος Πολύβ. 15. 23, 5· ἀπολ.,

παράπτωμα, ὁ αὐτ. 16. 20, 5. **III.** ἡ π. τοῦ τόπου, ἡ θέσις τόπου τινὸς πόρρω, μακρὰν τῆς ὁδοῦ, ὁ αὐτ. 4. 32, 5.

IV. κατὰ τὴν π. τοῦ διώγματος, διαρκοῦντος τοῦ .., ὁ αὐτ. 11. 17, 3· κατὰ τὴν ἐπὶ τοὺς Κελτοὺς π., ὅτε κατεδίωκον τοὺς Κ., ὁ αὐτ. 3. 115, 11.

παρακύημα, τό, πύωσις, «ἔμπυασμα», Ἱππ. Μοχλ. 848· κοινὴ γραφὴ **παραποίημα**.

παραπύθια, τά, κωμικὴ λέξις, νόσος κωλύσασά τινα νὰ ἀναδειχθῇ νικητὴς κατὰ τὰ Πύθια, Ἀνθ. Π. 11. 129· πρβλ. **παρίσθμια**.

παραπυΐσκω, ἀπροσώπως, παραπυΐσκει, γίνεται ἀρχὴ πυώσεως, παρὰ τὸ οὖς ἐδόκεε παραπυΐσκειν Ἱππ. 1122F.

παράπυκνος, ὁ, ποὺς ἐν τῇ μετρικῇ ἐκ βραχείας, μακρᾶς καὶ τριῶν βραχειῶν, χρόνων ἕξ, Diom. ἐν Gram. Lat. ed. Keil. I, σ. 481, 15.

παραπύλεον, τό, θυρίδιον παρὰ τὴν μεγάλην πύλην, Συλλ. Ἐπιγρ. 1330, 18· πύλη μικρὰ κατὰ τὰ πλάγια τοῦ οἴκου δι' ἧς ἐξήγοντο καὶ εἰσήγοντο τὰ κτήνη, κτλ., Κ. Πορφ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμανὸν 257. 11· **-πύλις**, ἡ, μικρὰ θυρὶς κρυπτή, Ἡλιόδ. 8. 12.

παράπυξος, ον, ἴσως ἐπικεκαλυμμένος διὰ λεπτῶν σανίδων πύξου, Τουρκ., «καπλατισμένος μὲ τσιμισίρι», κλίνη Κρατῖνος ἐν «Διονυσαλεξάνδρῳ» 11.

παραπωλῶ, πωλῶ τι εἰς τιμὴν κατωτέραν τῆς τρεχούσης τιμῆς τῆς ἀγορᾶς, πωλῶ μὲ ζημίαν, σεῖτον ἐν σπάνει παραπωλήσας BCH, 1897, 162, 10, Dittenb.² 326. 39.

παραπωμάζω, καλύπτω διὰ πώματος, Ἀριστ. περὶ Νεότητ. κ. γήρως 5, 5.

παραραθῦμέω, **παραραίνω**, **παραρέγχω**, **παραρητός**, ἴδε **παραρρ-**.

παρ-αρθρέω, ἐξαρθροῦμαι εἰς τὰ πλάγια, ἄρθρον παραρθρήσας Ἱππ. π. Ἄρθρ. 794. **II.** μεταφ., ἐξαρθρώνω εἰς τὰ πλάγια, Πλάτ. Ἀξίοχ. 367B· πρβλ. **ἐξαρθρέω**.

παράρθρημα, τό, ἐξάρθρωσις εἰς τὰ πλάγια, Γαλην.

παράρθρησις, ἡ, ἐξάρθρωσις εἰς τὰ πλάγια, ὥσπερ οἱ τῶν ἰατρῶν δεσμοί, καίπερ εἰς τὰ κατὰ φύσιν ἄγοντες τὰς παραρθρήσεις Πλουτ. Κίμωνος κ. Λουκούλλ. Σύγκρισις 2.

παραρῑγόω, ἴδε **παραρριγόω**.

παρ-αριθμέω, συναριθμῶ, συνυπολογίζω, Λατ. adnumerare, τινί τι Φίλων 1. 613· — λογαριάζω λόγους Πλούτ. 2. 78F.

II. ἐξαπατῶ ἀριθμῶν, λογαριάζω ἐσφαλμένως· καὶ καθόλου, ἀπατῶ, τινα Στοβ. Ἐκλογ. 2. 232.

παραρίπτω, **παράρυθμος**, **παράρῡμα**, ἴδε **παράρρ-**.

πάραρμα, τό, ἴδε ἐν λέξ. **παραίρημα**.

πάραρος, ον, ἴδε ἐν λέξ. **παρήρος**.

παρ-αρμόζω, προσαρμόζω τι πλησίον, Βασίλ. τ. 1, σελ. 749B.

παρ-αρπάζω, ἁρπάζω πλαγίως, Ἀνθ. Π. 11. 153· π. τι ἑαυτῷ Εὐσέβ.

παραρραθῡμέω, παραμελῶ, τινος Διόδ. 14. 116.

παραρραίρω, ῥαίνω, ῥαντίζω ἐπὶ πλέον, Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 692C.

παραρράπτομαι, προσράπτομαι, καὶ ἄλλα θηρία ... τῶν τὰ δέρματα περὶ τὰς σισύρας παραρράπτεται Ἡρόδ. 4. 109.

παραρρέγχω, ῥέγχω, πλησίον, παρὰ Fest. σ. 273 Müll.

παραρρέω: μέλλ. **-ρεύσομαι**: ἀόρ. **-ερρύην**: πρκμ. **-ερρύηκα**. — Ῥέω πλησίον ἢ παρέρχομαι ῥέων, μετ' αἰτ.· τόπον ἢ παρὰ τόπον Ἡρόδ. 2. 150., 6. 20, κτλ.· ἀπολ., Ἱππ. π. Ἀέρ. 283· παροιμ., ὕδωρ παραρρέει, τὸ τοῦ Ὀρατίου labitur et labetur, Κρατῖνος ἐν «Δραπέτισιν» 14. **II.** ἐκπίπτω πλησίον, ἐξολισθαίνω, εἴ τί μοι τόξων .. παρερρύηκε Σοφ. Φ. 653· ὅτῳ μὴ παραρρυείη [ἡ χιών], εἰς ὃν τινα δὲν ἐρρύη εἰς τὰ πλάγια ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χειών, Ξεν. Ἀν. 4. 4, 11· — διαφεύγω τὴν προσοχὴν ἢ τὴν μνήμην, πολλὰ ἡμῖν παρέρρει Πλάτ. Νόμ. 781Δ· μετ' αἰτ., πολλά παρερρύηκεν ἡμᾶς Κλήμ. Ἀλ. 324· ἀποβ., εἴ τι παραρρυὲν λάθη Λουκ. Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδ. ὁ φιλοσοφίαν καὶ ῥητορικὴν παρερρυηκυίας, ἐκλιποῦσας ἐκ τῆς μνήμης, Γεωπον. ἐν τῷ Προοιμ. 4. **2)** ἐπὶ προσώπων, μαίνεταί τε καὶ παραρρεῖ τῶν φρενῶν, χάνει τὰς φρένας, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ., 1. 6, ἴδε ἐν λέξει ἐκπλέω· — ὡσαύτως ἀμελῶ, παραμελῶ, παραρρυῆναι τῆς ἀληθείας Κλήμ. Ἀλεξανδρ. 288, πρβλ. Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. β', 2. 1. **III.** ῥέων παρέρχομαι, ῥέω παρά τι χωρὶς νὰ παραμένω, ἐν τοῖς πυρετοῖς διδόναι δεῖ τὸ ποτὸν πολλάκις καὶ κατ' ὀλίγον· τὸ μὲν γὰρ πολὺ παραρρεῖ, τὸ δὲ ὀλίγον μὲν πολλάκις δὲ διαβρέχει καὶ εἰς τὰς σάρκας χωρεῖ Ἀριστ. Προβλ. 1. 55· τῆς τροφῆς εἰσιούσης σπάνιόν τι εἰς τὴν ἀρτηρίαν παραρρεῖ, πλαγίως εἰσρέει, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 3, 6· μεταφορ., λόγοι ψευδεῖς παρερρυήκασι πρὸς ὑμᾶς Δημ. 170. 25, πρβλ. Πλούτ. 3. 969Ε.

IV. φωναὶ σαθραὶ καὶ παρερρυκυῖαι, σαθραὶ καὶ συγκεχυμέναι, Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 66 (εἰ μὴ ἀναγνωστέον, **παρερρωγυῖαι**· ἴδε **παραρρήγνυμι** II, 2).

παραρρήγνῡμι ἢ **-ύω** (Πλουτ. Φάβ. 19)· μέλλ. **-ρήξω**. Διαρρήγνυμι κατὰ τὰ πλάγια, διαρρηγνύω γραμμὴν μάχης, Θουκ. 4. 96 καὶ ἐν τῷ παθ., διαρρήγνυμαι, θραύομαι, ὁ αὐτ. 5 73., 6. 70 π. τεῖχος, κάμνω ῥῆγμα, Πολύαιν. 2, 27, Ἀρρ. Ἀν. 2. 22., 4. 26. **2)** μεταφορ., παραδιάζω, παραβαίνω, τὸν νόμον Θεμίστ. 190Β. **II.** Παθ., μετὰ β' πρκμ. **παρέρρωγα**, ῥήγνυμαι κατὰ τὰ πλάγια, παρέρρωγεν ποδὸς φλὲψ Σοφ. Φίλ. 824· χιτωνίου παρερραγέντος Ἀριστοφ. Βάτρ. 412· τὰ παρερρωγότα τῆς ὀρεινῆς, πετρώδεις τόποι, φάραγγες, Πλουτ. Ἀλέξ. 17· τὸ παρερρωγὸς τοῦ στρατεύματος, τὸ παθὸν ἐκ τοῦ πλαγίου διάρρηξιν, Ἀρρ. Ἀν. 2. 11. **2)** φωνὴ παρερρωγυῖα, κερχνώδης, «βραχνὴ» φωνή, ἢ συγκοπτομένη ἐξ ὀργῆς, Θεοφρ. Χαρακτ. 6· οὕτω, τραχυνόμενον τῇ φωνῇ καὶ παραρρηγνύμενον Πλουτ. Τ. Γράκχ. 2.

παράρρηξις, ἡ, ἡ διάρρηξις γραμμῆς μάχης, Ἀρρ. Ἀν. 2. 11.

παράρρητος, ἡ, **όν**, (ῥητὸς) ἐπὶ προσώπου, ὃν δύναταί τις νὰ συγκινήσῃ, νὰ καταπείσῃ διὰ λόγων, ὥρητοί τε πέλοντο, παραρρητοί τ' ἐπέεσσι, «ὥρμις πειθόμενοι ἦσαν καὶ λόγοις ὑπείκοντες» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. 1. 526. **2)** εἰς ὃν προσεύχεταί τις, ὃν λατρεύει τις, Ἐκκλ. **II.** ἐπὶ λέξεων, παραμηθητικός, παραινετικὸς λόγος, παραρρητοῖσι πιθέσθαι Ἰλ. Ν. 726.—Καθ' Ἡσύχ.· «παραρρητοῖσι· παραμυθηταῖς».

παραρρῑγόω, ῥιγῶ πλησίον τινός, καὶ παραριγώσεις μαινομένου προθύροις· (παραριγ- χάριν τοῦ μέτρου) Ἀνθολ. Π. 5. 43.

παραρριπίζω, ἀπομακρύνω τινὰ ἀπό τινος, μετὰ γεν., παραρριπίζειν αὐτὸν τοῦ ὀρθοῦ λόγου Γρηγ. Ναζ.· — παθ., φέρομαι ὡς ὅτ' ἀνέμου τῇδε κἀκεῖσε, Ἰωσήπ. Γένεσ. 99, 4.

παραρριπισμός, ὁ, τὸ παραρριπίζειν, Ἰω. Κλίμακ. 1109Β.

παραρρίπτω, μεταγεν. **-έω**, καὶ παρὰ μεταγενεστ. ποιηταῖς **παριρίπτω** (Ἀνθ. Π. 9. 174, 441)· — ῥίπτω πλησίον· μεταφορ., διατρέχω τὸν κίνδυνον νὰ πράξω τι (πρβλ. **ἀναρρίπτω** II), μετὰ μετοχ., π. λαμβάνων ὀνείδη Σοφ. Ο. Τ. 1493. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., διακινδυνεύω, ἐμπολὰς λεπταῖς ἐπὶ ῥοπαῖσιν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 499 π. σώματα κινδύνῳ, ἐκτίθημι εἰς κίνδυνον .., Διόδ. 13. 79. **II.** ῥίπτω κατὰ μέρος, Ἀνθολ. Π. 6. 74., 9. 174· ἀπορρίπτω, περιφρονῶ, αὐτόθι 9. 441. **III.** προστίθημι, τινί τι Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 1. 1· παραδέχομαι, τινὰ εἴς τι Ἐβδ. (Δ' Βκσιλ. Β', 38). — Πρβλ. **ἀναρρίπτω**, **παραβάλλομαι**.

παραρροή ἢ **παράρροια**, ἡ, ἐκροὴ παρά τι, Πολυδ. Δ', 203· ἐπὶ ποταμοῦ, τὸν λαὸν περὶ τὰς παραρροίας καθίζει τοῦ Ἴστρου, περὶ τὰς ὄχθας αὐτοῦ, Γεωργ. Ἀκροπολ. Χρον. σ. 121).

παραρρυζοῦμαι, παθ., παρέρχομαι μὲ ἀ ῥοίζου, περνῶ πλησίον συρίζων, ἐπὶ βέλους, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 2, 2.

παράρρυθμος, **ον**, ὁ ἐκτὸς ῥυθμοῦ, ἐξαρμόνιος ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 121 (ἔνθα φέρεται **παράρυθμος**)· ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ, κάπως ἄτακτος, ἀνώμαλος, Γαλην. **II.** ὁ ἐν ῥυθμῷ ἢ μέτρῳ χρονικῷ, Ὀρφ. Ὕμν. 30. 3.

παραρρυῆσκομαι, ἀποθ., ῥέω πλησίον ἢ μεταξύ, Εὐστ. 1074. 4.

παράρρῡμα, τό, πᾶν τὸ ἀπλούμενον παρά τι καὶ χρησιμεῦον ὡς παράφραγμα· **1)** παραπέτασμα δερμάτινον ἢ τρίχινον, ἐκτεινόμενον παρὰ τὰ πλευρὰ τῶν πλοίων χάριν προφυλάξεως τῶν ἀνδρῶν (πρβλ. **ῥίψ**), ὡς τὸ Λατ. cilicia, storene, plutei, Ξενοφ. Ἑλλ. 1. 6, 19, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 208C (κατὰ τὸν Κασαυβ. ἀντὶ **παρατρήματα**), Ἐβδ. (Ἔξοδ. ΚΕ', 11) (Κῶδ. Βατ.)· καλοῦνται δὲ ταῦτα καὶ **παραβλήματα** (ἴδε τὴν λέξ.), καὶ **παραρρύσεις** νεὼς Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 715· ὥρα Λεξ. Ἀρχαιοτ. **2)** παράρρυμα ποδός, κάλυμμα τοῦ ποδός, Σοφ. Ἀποσπ. 475. — Καθ' Ἡσύχ.· «παράρ(ρ)υμα· Σοφοκλῆς Πολυξένῃ (Ἀποσπ. 482) παράρ(ρ)υμα ποδός, ὡς κρεμαμένων τινῶν ὑφασμάτων ἐκ τοῦ ἅρματος πρὸς κάλλος, τινὲς δὲ σχοινίον ἐν ταῖς ναυσίν. οἱ δὲ ὑπόδημα».

παραρρυμίς, **ίδος**, ἡ, «παραρυμὶς (δι' ἑνὸς ρ)· τὸ παρὰ τὸν ῥυμὸν» Ἡσύχ.

παραρρῠπόω, τίθημι εἰς περιθώριον βιβλίου σημεῖον διὰ κηροῦ τοῦ καλουμένου **παράπλασμα**, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **παρερ(ρ)υπωμένα**.

παράρρῡσις, ἡ, ὅρα ἐν λ. **παράρρυμα**.

παρ-αρτάω, Ἰων. **-έω**. ἀναρτῶ πλησίον, ἐκ τινος ἢ ἐπί τινος, Αἰλιαν. π. Ζ. 1. 2· ἰχθύδιον ἐκ τῆς ὀροφῆς Πλούτ. 2. 844Ε.— Παθ., μάχαιρα παρήρτηται ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 4· ἀλλά, παρηρτῆσθαι μάχαιραν, ἔχειν αὐτὴν ἀνηρτημένην παρὰ τὸ πλευρόν, Αἰλ. π. Ζ. 5. 3, Ἡρῳδιαν., κλ.· π. πήραν Λουκ. Περεγρ. 15· τὰ παρηρτημένα, μέρη προσηρτημένα, Ἀρτέμων παρ' Ἀθην. 637C.

παρ-αρτέομαι, Ἰων. ῥῆμ. (πρβλ. **ἀρτέομαι**), ἐν χρήσει μόνον ὡς μέσ., **I.** ἐπὶ μεταθ. σημασ., παρασκευάζω πρὸς χρῆσίν μου, ἑτοιμάζω, τέσσερα ἔτεα παρηρτέετο στρατιήν, ἐνησχολεῖτο εἰς παρασκευήν, Ἡρόδ. 7. 20, πρβλ. 142., 8. 76., 9. 42· οὕτω, π. τὰς νέας ὡς ἐς πλόον Ἀρρ. Ἰνδ. 27. **II.** ἐπὶ παθ. σημασ., γίνομαι ἕτοιμος, παρασκευάζομαι, παρηρτέοντο ὡς ἀλεξησόμενοι Ἡρόδ. 8. 108, πρβλ. 81· πᾶς τις παρήρτητο ὡς ἐς πόλεμον ὁ αὐτ. 9. 29.

παράρτημα, τό, τὸ παραπλεύρως ἀνηρτημένον, περίαπτον, φυλακτήριον, Τζέτζ. Ἀλλης. Ὁμ. 7. 81, Λουκ. Φιλοψ. 8. **II.** παράρτημα, πρόσθετον πρᾶγμα, Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 783Β.

παρ-αρτίζομαι, μέσ., παρασκευάζομαι, Ἡσύχ.· πρβλ. **παραρτύω**.

παράρτῡμα, τό, ἄρτυμα, καρύκευμα, Φίλων 1. 441, 679.

παράρτυσις, **εως**, ἡ, ἑτοιμασία, βελῶν Μ. Ἀντωνίν. (;) παρὰ Ἰουστίν. Μ. 101Ε. **II.** τὸ ἡδύνειν, ἀρτύειν τι, καρύκευσις, Φίλων 1. 389, 604, κτλ.

παρ-αρτύω, ἐπὶ τραπ., ἡδύνω διὰ προσθέτων ἀρτυμάτων, Φίλων 2. 477, κτλ. **II.** Μέσ., παρασκευάζομαι, ἑτοιμάζομαι, Πλουτ. Λούκουλλ. 7 (κοινῶς **παρηρτισάμενος**).

παρασαβάζω, μαίνομαι, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 227· πρβλ. **Σαβάζιος**.

παραπάγγης, **ου**, ὁ, (Περσικὴ farsang), «μέτρον ὁδοῦ τριάκοντα σταδίους ἔχον» (Ἡσύχ.), Ἡρόδ. 2. 6., 5. 53., 6. 42, Ξεν. τέτταρες π. τῆς ὁδοῦ Ξεν. Ἀν. 1. 10, 1. **II.** ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 127, **σαγγάδης** ἢ **σαγγάνδης**· εἰς ὃ ἀναφέρεται ἡ παρ' Ἡσυχ. ἐφθαρμένη λέξις **παρασαγγελῶγω**, περὶ ἧς σημειοῦται: «οἱ Πέρσαι τοὺς διαγγέλλοντας οὕτω λέγουσιν».

παραπαλεύω, σαλεύω μέχρι θεμελίων, διασαλεύω, διασείω, μετακινῶ, παραδιάζω, νόμους παλαιοὺς Φίλων 2. 69· τὰ ἤθη παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 380D (Gaisf. **παλεῦσαι**)· τὴν ἀρχὴν Ρήτορες (Walz) 1. 467. — Παθ., π. τῆς βάσεως, σείομαι ἐκ θεμελίων, διασείομαι, Εὐστ. Πανημάτ. 195. 23· — μεταφορ., λόγοις Θεοφ. Κοντ. 15. 4.

παράσαμον, τό, Δωρικ. ἀντὶ **παράσημον**.

παρασαῤῥόω, σαρώνω πλησίον ἢ προσέτι, Ἡσύχ.

παρασάττω, σάττω παρά, παραγεμίζω, τι παρὰ τι Ἡρόδ. 6. 125.

παράσειον, τό, τὸ ἀνώτατον ἱστίον, Λατ. suppara, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 5, Καλλίξεν. παρ' Ἀθην. 206C (ἔνθα κακῶς **παράσειρον**)· πρβλ. **ἐπισείων**.

παράσειρος, **ον**, (σειρὰ) ἐζευγμένος πλησίον, π. Ἵπποι, ὁ παρεζευγμένος εἰς τὰ πλάγια τοῦ συνήθους ζεύγους, = **σειραφόρος**, Πολυδ. Α', 141, Θεμίστ. σελ. 60, 12· — μεταφορ., ὁμόζυξ, ἀληθὴς σύντροφος, Εὐρ. Ὀρ. 1017. **II.** καθόλου, ὁ πλησίον ἢ παραπλεύρως κείμενος, κτλ., Ξεν. Κυν. 5, 23 (κατὰ τὸν Schneid. ἀντὶ **παράσηρος**), Αἰλ. π. Ζ. 15. 10· — **παράσειρα**, τά, ἐσφαλμένως φέρεται **παράσυρα**, αἱ ἑκατέρωθεν τῆς γλώσσης κοιλότητες, Πολυδ. Β', 107· παρ' Ἡσυχ. **περισείρια**· — δύο πλευραί π., αἱ δύο κατώτατοι τῶν γνησίων πλευρῶν, Πολυδ. Β', 128.

παράσεισμα, τό, τὸ παρασείειν τὰς χεῖρας ἐν τῷ τρέχειν, Ἱππ. 363 ἐν τέλ.

παρασείω, σείω παραπλεύρως, τὰς χεῖρας, κινῶ τὰς χεῖρας τρέχων, οἱ θέοντες θᾶττον θέουσι παρασείοντες τὰς χεῖρας Ἀριστ. π. Παρ. 3, 4· ἀκολούθως ἄνευ τοῦ **χεῖρας**, φεύγειν παρασείσας, ὡς τὸ demissis manibus fugere παρὰ Πλαύτῳ, ὅ ἐστι celerrime, οὐδαμῶς τ' ἂν ἁρμόζοι μεγαλοψύχῳ φεύγειν παρασείσαντι Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 3, 15, πρβλ. Θεοφρ. Χαρακτ. 4, καὶ Casaub. ἐν τόπῳ· πρβλ. **παράσεισμα**.

παρασεισωπημένως, Ἐπίρρ. παθ. πρκμ., σιωπηλῶς, ἐν σιγῇ, μυστικῶς, Ὠριγέν.

παρασευρμένως, Ἐπίρρ. παθ. πρκμ., σκωπτικῶς, χλευαστικῶς, Φίλων 2. 599.

παρασεύω, διώκω παρ' ἐμπρός, παρορμῶ, «παρέσευα (παρέσυα Κῶδιξ)· παρώρμησα» Ἡσύχ.— Παθ., παρέρχομαι ὁρμητικῶς, περνῶ βιαστικῶς, παρεσσύμενοι Κόιντ. Σμ. 2. 214, 3. 14.

παρασημαίνομαι, μέσ., θέτω τὴν ἀρχαιότ. μου παρὰ τὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σφραγῖδα ἑτέρου, ἐπισφραγίζω, τὰ σεσημασμένα παρασημηνάσθω Πλάτ. Νόμ. 954Β, πρβλ. Piers εἰς Μοῖριν σ. 313· ἐπιθέτω τὴν σφραγῖδά μου, σφραγίζω, τὰ οἰκήματα Δημ. 1039. 11· (καὶ ἐν τῷ παθ., τὰ παρασεσημασμένα τῶν οἰκημάτων ὁ αὐτ. 1046 ἐν τέλ.)· παρασημήνασθαι .. τὰς διαθήκας, ἐπὶ τῶν ἐκτελεστῶν διαθήκης, ἐπισφραγίζω τὴν διαθήκην τοῦ ἀποθανόντος, ὁ αὐτ. 837. 13. **2)** σημειοῦμαι ἐν παρόδῳ (πρβλ. **παράσημον** I) δόξας Ἀριστ. Τοπ. 1. 14, 6, Πολύβ. 16. 22. 1·— καθόλου, σημειοῦμαι, κάμνω παρατήρησιν, σημειώνω εἰς τὸ περιθώριον, Ἀριστ. Ρητ. 2. 22, 17. **3)** παρατηρῶ ἢ συμπεραίνω, τί ἔκ τινος Πολύβ. 3. 90, 14. **II.** παραχαράττω, ἀργύριον παρασεσημασμένον, κεκιβδηλευμένον, Πολύβ. Γ', 86· ὄνομα παρασεσημασμένον, λέξις ἀδόκιμος, Θωμ. Μάγιστρ. σελ. 541. **III.** τὸ ἐνεργ. δὲν ἀπαντᾷ πρὸ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, = σημαίνω.—Καθ' Ἡσύχ.: «παρασημαίνει· παραχαράττει. παραδηλοῖ».

παρασημαντέον, ρημ. ἐπίθετ. τοῦ **παρασημαίνω,** δεῖ παρασημαίνειν, Εὐστ. 1451 ἐν τέλ.

παρασημαντικός, ή, όν, ὁ διὰ συμβόλων ἢ σημείων σημειούμενός τι· ἡ παρασημαντικὴ (ἐξυπακ. τέχνη) ἐν τῇ μουσικῇ, ἡ διὰ γραπτῶν σημείων ἐκφράζουσα τὴν δύναμιν τῶν φωνῶν, Ἀριστοξ. Ἁρμον. σ. 39.

παρασημεῖα, ἡ, σημείωσις ἢ παρατήρησις ἐν παρόδῳ, Πτολ. Τετράβ. 98, 8. **II.** εὔφημος μνεία, Πολύβ. 23. 18, 1.

παρασημεῖον, τό, παραπεποιημένη σφραγίς, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Μετοίκοις» 1.

παρασημειοῦμαι, μέσ., σημειοῦμαί τι ἐν τῷ περιθωρίῳ, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Κ. 398, Εὐστ. 419. 6· καθόλου, σημειοῦμαι, παρατηρῶ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 69·— δεικνύω, ὁρίζω, Γαλην. 7. 467.

παρασημείωσις, ἡ, σημείωσις ἐν τῷ περιθωρίῳ, Πτολεμ., Εὐστ. 1512. 3.— ἐπὶ χρόνου, χρονολογία, Vales. εἰς Σωκρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1, 13. **II.** περίληψις ἐν τῷ περιθωρίῳ, καὶ καθόλου περίληψις, περίληψις λογαριασμῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 356, 39, ἔνθα ἴδε Böckh, καὶ ὕρα Δουκάγγ. **III.** δικηγόρου περιληπτικὴ ἔκθεσις, δικογραφία, «παρασημείωσις, τουτέστι τὰ κυριώτερα τῶν λαλουμένων, περιλαμβάνουσα καὶ γράφουσα ταῦτα ὡς ἐν συνόψει καὶ δι' ὀλίγων» Σχόλ. εἰς τὰ Βασιλ.· ἐν σχήματι παρασημειώσεως Ἰουστινιαν. Νεαραὶ 82, 5, κτλ.

παρασημειωτέον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ **παρασημειοῦμαι,** δεῖ παρασημειοῦσθαι, ὅτι Κλήμ. Ἀλ. 141, κτλ.· ὡς ὁ αὐτ. 452, 488.

παράσημον, τό, σημείωσις εἰς τὰ πλάγια, σημεῖον ἐν τῷ περιθωρίῳ, παράσημα ποιεῖσθαι Ἀριστ. Σοφ. Ἔλεγ. 20, 2. **II.** σημεῖον διακρίσεως, σύμβολον πλοίου, Λατ. insigne, παράσημα Διοσκούροις, ἔχον (τὸ πλοῖον) τοὺς Διοσκόρους ὡς σύμβολον, Πράξ. Ἀποστ. κη', 11, Πλούτ. 2. 162Δ· ἐπὶ πόλεως, ὁ αὐτ. 399Γ· τὸ διακριτικὸν σημεῖον, τὸ γνώρισμα στρατιώτου, ὁ αὐτ. ἐν Κοριολαν. 20· τὰ τῆς ἡγεμονίας π. ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 33, Ἀθήν. 514Δ· χαρακτηριστικόν, διακριτικὸν σημεῖον, σύμβολον, τὸ βασιλικὸν τῆς ἐσθῆτος π., ὅ ἐστι τὸ πορφυροῦν αὐτῆς χρῶμα, Εὐνάπ. σ. 7 (Boiss.). τὸ π. φεύγουσαι, (ἐπὶ γυναικῶν), τὸ περιφανές, τὸ ὑπὸ πάντων παρατηρούμενον, Γαλην. 13. 339· ἐν τῷ π. τοῦ σχήματος, διὰ τῆς σπουδαιότητος αὐτοῦ, τοῦ ἐξωτερικοῦ του, Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 16· οὕτω καλοῦνται αἱ ἰσχάδες τῆς Ἀττικῆς, τὸ π. τῶν Ἀθηνῶν Ἄλεξις ἐν «Κυβερνήτῃ» 2· καὶ ἔχομεν εἰ τὸ..λαλεῖν ἦν τοῦ φρονήματος π. Νικόστρ. ἐν Ἀδῇλ. 1· ὥσαύτως, τὰ τοῦ πένθους π., τὰ κοσμήματα καὶ ὁ ἱματισμὸς τοῦ πένθους, Πλούτ. 2. 118Β τέχνας μὲν παράσημον ἔχει τάφος Κύλ. Ἐπιγράμμ. 197.— Πρβλ. **ἐπίσημον.** **2)** σύνθημα, Λατ. tessera, Πλούτ. 2. 598Β.— Ἴδε Κάντου Κριτικὰς καὶ Γραμματικὰς Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ζ', σ. 13.

παράσημος, ον, (σῆμα) σεσημασμένος διὰ ψευδοῦς σημείου, παρακεχαραγμένος, παραπεποιημένος, κίβδηλος, ἐπὶ νομισμάτων, Δημ. 766. 6, Πολυδ. Γ', 86, Πλούτ. 2. 65Α·— ἐντεῦθεν ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀνδράρια μοχθηρά, παρακεκομμένα ἄτιμα καὶ παράσημα Ἀριστοφ. Ἀχ. 518· πρβλ. **παρακόπτω·** οὕτω, δόξα παράσημος, ἄσημος, ἄδοξος, Εὐρ. Ἱππ. 1114· π. ῥήτωρ Δημ. 307. 26· δύναμις π. αἴνῳ, δύναμις κακῶς σεσημασμένη μὲ ἔπαινον, δηλ. ἐσφαλμένως ἐπαινουμένη, Αἰσχύλ. Ἀγ. 780, ἔνθα ἴδε Blomf. **2)** συχνάκις ἐπὶ λόγων καὶ φράσεων, ψευδής, ἐσφαλμένος, κίβδηλος, Ἀνθ. Π. 11. 114, κτλ. **3)** πλαγίως σεσημασμένος, σεσημειωμένος, Πλούτ. 2. 1010D· π. τινι, ἐπίσημος, γνωστός, περίφημος διά τι πρᾶγμα, αὐτόθι 823Β, κτλ.· τὴν Λακωνικὴν ἐπιτηδεύων βραχυλογίαν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἐνιαχοῦ παράσημός ἐστιν Πλουτ. Βρούτ. 2. **II.** Επίρρ., **παρασήμως,** φαύλως, ἡμαρτημένως, ἐπισεσυρμένως φθεγγομένου καὶ παρασήμως, δηλ. παρὰ τοὺς κανόνας τοῦ τονισμοῦ, Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 191, 34. **2)** μετὰ ἐπιθέτου, ἀμφω καλοῦσι κέδρους, πλὴν παρασήμως κέδρον ὀξύκεδρον (ἔνθα νῦν: πλὴν παρασημασία κέδρου ὀξύκεδρον) Θεοφρ. περὶ Φ. Ἱστ. 3. 12, 3.

παρασιγάω, παρασιωπῶ, παρέρχομαι ἐν σιγῇ, δὲν μνημονεύω, Στράβ. 553.

παρασίτειον, (κοινῶς **-ειον**), τό, τὸ μέρος ἔνθα οἱ ἱερεῖς οἱ καλούμενοι παράσιτοι «τὰς ἀπαρχὰς ἐτίθεσαν τοῦ ἱεροῦ σίτου» Κράτης Γραμματικ. παρ' Ἀθην. 235D «ἀρχεῖόν τι Ἀθήνησι παρασίτιον καλούμενον, ὡς ἐν τῷ νόμῳ τοῦ βασιλέως ἔστιν εὑρεῖν» Πολυδ. Ϛ', 35.

παρασιτεύω, = τῷ ἑπομ., ζῶ πλησίον τινός, τινὶ Ψευδο-Χρυσ. τ. 10, σ. 1008Δ.

παρασιτέω, τρώγω καὶ κατοικῶ παρά τινι, μετὰ δοτ., καὶ ἡμῖν τὰ μειράκια παρασιτεῖ Πλάτ. Λάχ. 179C. **2)** ἄγω βίον παράσιτον, ἀφ' οὗ παρασιτῶ, ἀφ' ὅτου ἔγινα παράσιτος, Ἄλεξις ἐν «Πρωτοχόρῳ» 1, πρβλ. Ἀξιόνικον ἐν «Χαλκιδικῷ» 1, Δίφιλον ἐν «Παρασίτῳ» 4, Λουκ. Παράσ. 4, Ἄλεξιν ἐν «Πυραύνῳ» 1· π. ἀλλοτρίων ἀγαθῶν, δρίγομαι .., Ἐπιστ. Σωκρ. 1·— ἐν τῷ παθ., Εὐστ. Πονημ. 310. 11. **II.** ἀπολαύω τῆς τιμῆς νὰ ἔχω ἰδιαιτέραν ἕδραν ἐν τῇ δημοσίᾳ τραπέζῃ, Πλουτ. Σόλων 24· κυρίως ἐπὶ τῶν ἱερείων, ὅσοι ἐκαλοῦντο παράσιτοι (ἴδε **παράσιτος** II), π. ἐν τῷ Δηλίῳ παρ' Ἀθην. 234F.

παρασιτία, ἡ, ἡ χαμερπὴς κολακεία τοῦ παρασίτου, Ἰω. Χρυσ.

παρασιτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς παράσιτον·— ἡ παρασιτικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), τὸ ἐπάγγελμα τοῦ παρασίτου, τὸ σιτεῖσθαι ἐκ τῆς τραπέζης ἑτέρου, Λουκ. Παράσ. 4, Ἀθήν. 240Β· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

παράσιτος, ὁ, ὁ ἐσθίων ἢ σιτούμενος ἐκ τῆς τραπέζης ἑτέρου, ὁ ζῶν τῇ δαπάνῃ ἑτέρου ὃν κολακεύει χαμερπῶς, Ἁραρὼς ἐν «Τμεναίῳ» 1, κτλ.· ὄνομα κωμῳδιῶν τοῦ Ἀμφίδος, Ἀλέξιδος καὶ Διφίλου, ἴδε Ἀθήν. 235-240· καὶ ὁ Λουκ. ἔγραψε περὶ Παρασίτου· μετὰ γεν. κενῆς π. τραπέζης Ἀνθ. Π. 11. 346 — μεταφορ., ἰχθὺς ἦν π. (ἴδε ὄψον) Λουκ. Λεξιφάν. 6. **II.** ὄνομα τάξεως ἱερέων, οἵτινες ἐτρέφοντο δαπάνῃ δημοσίᾳ, Ἀθήν. 234 κἑξ., πρβλ. Bgk ἐν Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 2. 1022, Κλειτοδήμου Ἀποσπ. 11, καὶ πρβλ. **παρασιτέω** II. **2)** ὁ ἐσθίων μετὰ ἀνωτέρου ἄρχοντος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 510. — Καθ' Ἡσύχ.: «παράσιτοι· ἀρχὴ ἐπὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ σίτου ἐκδοχή· ....», καὶ «παράσιτος· κοσσοτράπεζος».

παρασιωπάω, παρίρχομαί τι ἐν σιγῇ, δὲν μνημονεύω αὐτό, μετ' αἰτ., Πολύβ. 2 19, 7, κτλ.· κατὰ τὸ παρασιωπώμενον, δηλ. κατὰ παρασιώπησιν, (ἴδε τὸ ἑπόμ.), Κλήμ. Ἀλ. 141. **2)** σιγῶ, τηρῶ σιγήν, περί τινος Πολύβ. 20. 11, 1, κτλ.· παρίσταμαι ἐν σιγῇ, ἐπὶ τοῦ χοροῦ, «παρασιωπήσαντας τοῦ χοροῦ» Ἡσύχ. ἐν λ. Θεαύλιον.

παρασιώπησις, ἡ, τὸ παρέρχεσθαι ἐν σιγῇ, ῥητορ. σχῆμα δι' οὗ αὐτὴ ἡ σιγὴ ἀποτέλεσμα ἔχει τὴν διέγερσιν προσοχῆς εἰς τὸ παρασιωπώμενον πρᾶγμα, Κλήμ. Ἀλ. 609, πρβλ. Quintil. 9. 3, 99.

παρασιωπητέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **παρασιωπῶ,** δεῖ παρασιωπᾶν, Φίλων, 2. 152.

παρασκαίρω, σκιρτῶ πλησίον, Νόνν. Δ. 36. 172.

παρασκάλμια, τά, Μιχ. Παναρ. Χρον. Τραπεζ. παρὰ τῷ Taf. ἐν Εὐστ. Θεσσ. Πονηματ. σ. 368, 36, 369, 38. Σημαίνει ἡ λέξις μικρὰ κωπήρη πλοῖα. Διεφθάρη δὲ ἐν τῷ μεσαγγειστέρῳ Ἀπτισμῷ εἰς palescarmus καὶ paraschelmus, ὅθεν τὸ παρ' Ἰταλοῖς paliscalmo καὶ paliscermo. Ἴδε Ducange, Gloss. med. et inf. Lat. ἐν ἄρθρ. palescarmus καὶ paraschelmus ἀλλ' ἐ. τῷ δ' ἄρθρῳ ὁ σοφὸς λεξικογράφος παρενόησέ πως τὸ ἐκ τοῦ Chronicon Estense παρατεθὲν χωρίον, Συναγωγὴ Λέξ. Ἑλλην. Κουμανούδη.

παρασκέλιον, τό, μέρος τι μηχανῆς, Ἡλιόδ. Περὶ καταρτισμῶν (χειρόγρ.).

παρασκέπασμα, τό, πλάγιον σκέπασμα, παρακάλυμμα, (ἔνθα νῦν παραπετάσματα), Πολυδ. Ζ', 208.

παρασκεπάστρα, ἡ, ταινία δι' ἧς καλύπτεται πᾶσα ἡ κεφαλή, Γαλην. τ. 18, μέρ. α', σ. 785, 4.

παρασκέπω, σκεπάζω ἐκ πλαγίου, Ἀπολλόδ. ἐν Ἀρχ. Μαθ. 29.

παρασκευάζω· μέλλ. **-άσω·** Ἰων. γ' πληθ. παθ. ὑπερσ. **παρεσκευάδατο** Ἡρόδ. 3. 150, κλ. Ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, δεῖπνον Ἡρόδ. 9. 82, Φερεκρ. ἐν Ἀδῇλ. 91· στρατεῖαν Θουκ. 4. 74· ὁδόντια Ἀριστοφ. Ἀχ. 1176· πλοῖα Λυσίας 132. 13· ἱππέας, ὅπλα, ναῦς Ξεν. Ἀγησ. 1. 24, κλ.· κρατῶ τι ἕτοιμον, τὴν θύραν Λυσ. 94. 7·— **κατασκευάζω** κυρίως σημαίνει διευθετῶ καὶ ἑτοιμάζω ὅ,τι ἔχω, τὸ δὲ **παρασκευάζω** περίζομαι καὶ ἑτοιμάζω ὅ,τι δὲν ἔχω, πρβλ. **παρασκευή** II. 3. **2)** προμηθεύω, μηχανῶμαι, τῇ νηΐ οἶνον καὶ ἄλφιτα Θουκ. 3. 49, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 188D, κλ.· π. ὀργὰς τινι κατά τινος Λυσ. 94. 23· ἐπὶ κακῆς σημασίας, μηχανῶμαι, ἑτοιμάζω, θάνατόν τινι Ἀντιφῶν 114. 26· ἀντίδοσιν ἐπί τινα Δημ. 840. 27· ἴδε κατωτ. B. I. 2. **3)** καθιστημί τινα τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, μετὰ μετοχῆς ἢ ἐπιθ., π. τινὰ εὖ ἔχοντα, π. τινὰ ὅτι βέλτιστον, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 18, 5. 2, 19 π. τοὺς θεοὺς ἵλεως Πλάτ. Νόμ. 803Ε· τοὺς κριτὰς π. τοιούτους Ἀριστ. Ρητ. 2, 9, 16, πρβλ. 2. 3, 17· μετ' ἀπαρ., π. τινὰ ὡς μὴ ποιεῖν, συντίθημι τινὰ νὰ μὴ ποιῇ τι, Ξενοφ. Ἑλλ. 7. 5, 19, Ἱππ. 2. 3· π. τὸν βίον αὐτῷ μηδὲν δεῖσθαι τινος Πλάτ. Πολ. 405Ε·— οὕτω, π. ὅπως ὡς βέλτιστοι ἔσονται αἱ ψυχαὶ ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 503Α, πρβλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

510F, Ἀπολ. 39D· π. τινὸς γνώμην, ὡς ἧττον εἴη Ξεν. Κύρ. 2. 1, 21. **4)** ἐπινοῶ διά τινα σκοπόν, τὴν τῆς γυναικὸς [φύσιν] ἐπὶ τὰ ἔνδον ἔργα ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 7. 22· ἴδε B. II. **5)** ἀπολ., καθιστῶ τινα φίλον μου, Δημ. 501. 21· ἴδε B. I. 2.

B. Μέσ. καὶ παθ.: **I.** ἐν τῇ κυρίᾳ σημασίᾳ τοῦ μέσ., ἑτοιμάζω ἢ παρασκευάζω δι' ἐμαυτόν, ὅπλα ἐς τὰς χεῖρας Ἡρόδ. 7. 25. π. τὰ πολέμια, ναυτικόν, στρατιάν Θουκ. 1 18., 2. 80., 4. 70· ἑκατὸν νεῶν ἐπίπλουν τῇ Πελοποννήσῳ π. ὁ αὐτ. 2. 56· τὸν γὰρ τοῦ πράττειν χρόνον εἰς τὸ παρασκευάζεσθαι ἀναλίσκομεν, εἰς ἑτοιμασίαν, Δημ. 50. 25· προστιθεμένου ὀνόματος ὡς κατηγορουμένου, τοῖον παλαιστὴν νῦν π. ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ Αἰσχύλ. Πρ. 920. **2)** παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, ἑτοιμάζω ἀνθρώπους ὡς μάρτυρας, ὀπαδούς, κτλ., ὥστε νὰ τύχω ἀποτάσεως εὐνοϊκῆς δι' ἀπάτης ἢ διὰ τῆς βίας (πρβλ. παρασκευή I. 3)· π. συνοτάντας Ἀνδοκ. 14. 17· ῥήτορας παρασκευασάμενοι Ἰσαῖ. 36. 2· ψευδεῖς λόγους ὁ αὐτ. 37. 5· μάρτυρας ψευδεῖς παρασκευασάμενοι Δημ. 852 ἐν τέλ.· π. τινας, προσελκύω πρὸς τὸ μέρος μου, πρὸς τὴν μερίδα μου, ὁ αὐτ. 1092. 13· — ἀπολ., σχηματίζω φατρίαν, πλέκω δόλον, Ἰσαῖ. 79. 7, Δημ. 231. 14, 813. 20· — οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 11, Ἰσαῖ. 69. 1· παρασκευάζω τινὶ δικαστήριον, προετοιμάζω δικαστήριον ἐξ ἐνόρκων φίλων, ὅπως δικάσωσί τινα, Λυσ. 130. 41· πρβλ. παρακελευστός. **II.** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ὡσαύτως ἀπολ., ἑτοιμάζομαι, κάμνω ἑτοιμασίας, παρασκευασαμένῳ Θουκ. 2. 80· παρασκευασάμενος μεγάλως Ἡρόδ. 9. 15· παρασκευάσασθαι ὥστε ἀμύνασθαι Ξενοφ. Ἀνάβ. 7. 3. 35· — κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. δύναται νὰ θεωρηθῇ εἴτε ὡς παθ. εἴτε ὡς μέσ., π. ἔς τι Ἡρόδ. 9. 96, 99· π. πρός τι Θουκ. 3. 69, Ξεν., κλ.· π. στρατεύεσθαι Ἡρόδ. 1. 71, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 353, Ἀριστοφάν. Ὄρν. 227. **2)** συχνάκις ἐπομένου τοῦ ὡς μετὰ μετοχ. μέλλ., παρεσκευάσαντο ὡς πολιορκησόμενοι Ἡρόδ. 5. 34· π. ὡς ἑλῶν ὁ αὐτ. 2. 162, πρβλ. 9. 122· π. ὡς ναυμαχήσοντες (ὅπερ ὀλίγῳ ἀνωτέρω ἐκφέρεται διὰ τοῦ ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν) Θουκ. 4, 13· ὡς προσβαλοῦντες ὁ αὐτ. 4. 8· ὡς ἐπιθησόμενοι ὁ αὐτ. 5. 8, πρβλ. 6. 54· οὕτω, π. ὡς μάχης ἐσομένης Ξενοφ. Ἑλλ. 4. 2, 18, πρβλ. Κύρ. 3. 2, 8· ὡσαύτως, π. ὅπως ἐσβαλοῦσιν ἐς τὴν Μακεδονίαν Θουκ. 2. 99, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 183D, Ἀπολ. 39B. **3)** ἐν τῷ πρκμ., παρεσκεύασμαι, εἶμαι ἕτοιμος, εἶμαι παρεσκευασμένος, κάρτα εὖ παρεσκευασμένος Ἡρόδ. 3. 150· τράπεζαι .. παρεσκ. Ἀριστοφάν. Ἐκκλ. 839· λῃστρικώτερον παρεσκ. Θουκ. 6. 104· παρεσκ. ἔρχομαι ἐπὶ τὸν λόγον Πλάτ. Φαίδων 91B· εὖ παρεσκ. καὶ τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα Ξεν. Οἰκ. 5. 13· ἐς τὴν πολιορκίην παρεσκευάδατο Ἡρόδ. 3. 150, κτλ.· παρεσκευάδατο ὡς ἀποκλεισμένοι ὁ αὐτ. 7. 218· ταῖς ψυχαῖς παρεσκευασμένους ὡς χεῖρας ξυμμίξοντας Ξενοφ. Κύρ. 2. 1, 11· ἑπομένου τοῦ ὥστε μετ' ἀπαρ., παρεσκευάσμεθ' ὥστε κατθανεῖν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1241· παρεσκεύασθαι ὡς ἱκανοὶ εἶναι Ξενοφ. Κύρ. 4. 2, 13· μετὰ μόνης ἀπαρεμ., ὁρᾶν παρεσκευασμένος Αἰσχύλ. Θήβ. 440, πρβλ. Ἀγ. 1432, Εὐρ. Ἡρακλ. 691, Ἀριστοφάν. Νεφ. 607, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ ἀορ., ὥστε ἂν .. παρασκευασθῶσιν οὕτως ἔχειν Ἀριστ. Ῥητ. 2. 10, 11. **III.** παρασκευάζομαί τι, παρασκευάζω τι δι' ἐμαυτόν, Πλάτ. Πολ. 365B· παρεσκ. λαμπρὸν ἱμάτιον Θεοφρ. Χαρακτ. 21. **IV.** ἐν τῷ παθ., ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι ἕτοιμος, παρεσκευασμένος, ὡς παρεσκεύαστο, ὅτε ἔγιναν αἱ ἑτοιμασίαι, Θουκ. 4. 67· οὕτω παρ' Ἡρόδ. 9. 100, ἀντὶ παρεσκευάδατο τοῖς Ἕλλησι, ὁ Βεκκῆρ. προτείνει: παρεσκεύαστο.

παρασκεύασις, ἡ, = **παρασκευή,** Διοδ. Ἐκλογ. 491. 7.

παρασκεύασμα, τό, πᾶν ὅ,τι παρασκευάζει τις, ἑτοιμασία, Ξεν. Οἰκ. 11. 19.

παρασκευαστέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν δέον νὰ ἑτοιμάσῃ τις, Νικόστρατ. παρὰ Στοβ. 445. 34. **II** οὐδέτ. **παρασκευαστέον,** πρέπει τις νὰ παρασκευάσῃ, τι Πλάτ. Πολ. 467B· ὅπως μὴ .. ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 480E, κτλ.· τοῦτο πολλοὺς ἐπαινέτας π. Ξεν. Ἀπομν. 1. 7, 2. **2)** (ἐκ τοῦ παθητ.) πρέπει τις νὰ παρασκευάσῃ ἑαυτόν, παρασκευαστέον μηδὲν δεῖσθαί τινος Πλάτ. Γοργ. 507D· π. ὅπως .. Ξεν. Ἱππαρχ. 1, 7.

παρασκευαστής, οῦ, ὁ, ὁ παρασκευάζων, παρέχων τι, τινος Πλάτ. Γοργ. 518C, κτλ.

παρασκευαστικός, ή, όν, ὁ ἔμπειρος εἰς τὸ παρασκευάζειν, τινος Ξεν. Ἀπομν. 3. 1, 6, Ἀριστ. π. Ἀρετ. κ. Κακ. 2, 1· π. ἡδονῆς, λύπης, προξενῶν ἡδονήν, κτλ., Θεοφρ. Χαρακτ. 5 καὶ 19· νόσου Ἀλκαῖ. παρὰ Στοβ. 101. 2. **2)** ἀπολ., προπαρασκευαστικός, Γαλην.· τὸ παρασκευαστικόν, τὰ σημεῖον ὅπως ἑτοιμασθῶσιν οἱ ἄνδρες (πρὸς πορείαν), Δίων Κ. 47. 43.

παρασκευαστός, όν, ὃν δύναταί τις νὰ παρασκευάσῃ ἢ παράσχῃ, Πλάτ. Πρωτ. 319B, 324C.

παρασκευή, ἡ, ἑτοιμασία, δεῖπνου Ἡρόδ. 9. 82· παρασκευὴν σίτου προαγγέλλω, παραγγέλλω νὰ ἑτοιμασθῇ σῖτος, ὁ αὐτ. 3. 25· ἡ τῆς τροφῆς π. Πλάτ. Πολ. 369E, κτλ.· π. νεῶν Ἀριστοφ. Ἀχ. 190· ἐν τούτῳ παρασκευῆς ἦσαν, ἐν ταύτῃ τῇ καταστάσει τῆς ἑτοιμασίας, Θουκ. 2. 17· — ἑταιρασία, ἄσκησις, οἷον ἐπὶ ῥήτορος παρασκευάζοντος τὸν λόγον ὃν μέλλει νὰ ἀπαγγείλῃ, Ἰσοκρ. 43C, Λυσ. 127. 7, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 6· π. ἐπί τι Πλάτ. Γοργ. 513D· ἡ π. τῆς πραγματείας Πολύβ. 3. 26, 5· ἴδε προκατασκευή, ἐν I. 13, 7. **3)** μετὰ προθέσεων, ἐκ παρασκευῆς, ἐκ προμελέτης, ἐκ προθέσεως, Λατ. ex instituto, Ἀντιφῶν 143. 33, Λυσ. 189. 34· μάχῃ ἐγένετο ἐκ παρ., ἐκ παρατάξεως, κανονικὴ μάχη, Θουκ. 5. 56· οὕτως, ἀπὸ παρασκευῆς ὁ αὐτ. 1. 133· ἀπὸ π. οὐδεμιᾶς Ἀντιφῶν 132. 5· δι' ὀλίγης παρασκευῆς, ἐντὸς ὀλίγου χρόνου, ἐκ τοῦ πρχείρου, Θουκ. 1. 8· τὸ ναυτικὸν ἐν π. ἦν ὁ αὐτ. 2. 80· ἦσαν ἐν π. πολέμου, ἦσαν ἐνησχολημένοι εἰς ἑτοιμασίαν δι' αὐτὸν (πρβλ. κατασκευή). ὁ αὐτ. 8. 14, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 18· ἐν παρασκευῇ εἶναι Ἀριστ. Ῥητ. 2. 5, 6· μετὰ παρασκευῆς ὁ αὐτ. ἐν Ῥητ. 3, 4· ἄνευ παρασκευῆς Πλάτ. Ἐπιστ. 326A. **2)** τὸ παρίζεσθαι, διὰ παρασκευὴν φίλων καὶ οὐσίας Πλάτ. Πολ. 361B· ὑγιείας σώματι π. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 962A· προπαρασκευή, πᾶν τοὐναντίον οὐτωσὶ ἡ παρασκευὴ ἔσται αὐτῷ ἐπὶ τὸ οἴμ τε εἶναι ὡς πλεῖστα ἀδικεῖν .. ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 510E· δὴ εἶναι τὰς παρασκευὰς ἐπὶ τὸ θεραπεύειν αὐτόθι 513D· — οὕτως ἐν Εὐριπ. Βάκχ. 457, λευκὴν .. χροιὰν ἐς παρασκευὴν ἔχεις, φαίνεται ὅτι σημαίνει: ὅπως ἐπιτύχῃς τοῦ σχεδίου σου, ὁπλ. ἀπατήσῃς, ἴδε Ἑρμανν. ἐν τόπῳ. **3)** ἑτοιμασία, τεχνάσματα ἃ ἐπινοεῖ τις ὅπως ἐπιτύχῃ εὐνοϊκῆς ἀποφάσεως ἢ κατορθώσῃ τὴν ἐπιψήφισιν προτάσεως, Κρατῖνος ἐν «Πυτίνῃ» 4, Ἀντιφῶν 138. 37, Ἀνδοκ. 1. 1, Δημ., κλ.· πρβλ. παρασκευάζω B. I. 2, παράταξις II. **II.** τὰ παρεσκευασμένον πρός τινα σκοπόν, πλοῦτοί τε καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη π. Πλάτ. Πολ. 495A, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8. 3, 14. **2)** συχνάκις ἐπὶ στρατιωτικῆς ἐννοίας (ἴδε ἀνωτ. I. 1), πᾶσα ἡ πολεμικὴ ἑτοιμασία, Ἀνδοκ. 14. 28, Θουκ. 6. 31, Ξεν.· ἵπποι καὶ ὅπλα καὶ ἡ ἄλλη π. Θουκ. 2. 100, πρβλ. 5. 17· γίγνεσθαι τὰς παρασκευὰς ἐποίησα Δημ. 260. 19· αἱ πρὸς πόλεμον π. Ἀριστ. Ῥητορ. 2. 5, 20. **3)** καθόλου, δύναμις, μέσα, Θουκ. 1. 1· μέσα ὑπερασπίσεως, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 2, 30, πρβλ. 2. 19, 30, Πλούτ. 2. 961C· — περὶ τοῦ πόσον διαφέρει τῆς λέξεως **κατασκευή** ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ἴδε Arnold. εἰς Θουκ. 1. 10., 8. 5, καὶ πρβλ. παρασκευάζω I. 1. **III.** παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις, ἡ ἡμέρα τῆς ἑτοιμασίας, ἡ πρὸ τοῦ Σαββάτου τοῦ Πάσχα, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιε', 42, κ. Ἰω. ι', ιε', 31, κτλ.· ἡμέρα παρασκευῆς Εὐαγγ. κ. Λουκ. κγ', 54· πρβλ. **προσάββατον.** **2)** = ἡ Ἀφροδίτης (ἑξυπακ. ἡμέρα), ἡ Παρασκευή, Κλήμ. Ἀλ. 877· ἡ μεγάλη π., ἡ τῆς ἑβδομάδος τῶν Παθῶν, Γ. Κωδιν. περὶ τῶν Ὀφφικ.· ἡ ἁγία π. τοῦ θείου πάθους Ἐκκλ.· ἡ παρ. τῆς ἀπόκρεω, ἡ πρὸ τῆς τεσσαρακοστῆς, Ἄννα Κομν. 1. 385, 11 καὶ 15. **IV.** ἡ πυρετῶν π., ἡ πρασέγγισις αὐτῶν, Διοσκ. 5. 29.

παράσκευος, ον, παρεσκευασμένος, εἰ ἡ γραφὴ ἔχει καλῶς, Σ Μεταφρ. ἐν Βίῳ Χρυσ. τ. 8, σ. 409, 32.

παρασκηνάω ἢ **-έω,** στήνω τὴν σκηνήν μου παρά τινι, παρεσκηνήσαμεν αὐτῷ Ξεν Ἀν. 3. 1, 28 (διάφ. γραφὴ -ώσαμεν).

παρασκήνια, τά, αἱ ἐκ πλαγίου εἰς τὴν σκηνὴν φέρουσαι εἴσοδοι, πλάγιαι σκηναί, Δημ. 520. 18, Meineke Ἑλλ. Κωμικ. 4, σ. 722-726· πρβλ. **πάροδος II.**

παρασκηνόω, (σκηνή) = **παρασκηνάω** (δ ἴδε), Ξεν. Κύρ. 4. 5, 8 (διάφ. γραφὴ μεθ' ὧνπερ ἐσκήνου), εἶμαι πλησίον, τινι Πλούτ. 2. 51E, 735D. **II.** φάρος παρ., ἁπλῶνω μέγα ἔνδυμα ὡς σκηνὴν ἢ καταπέτασμα ὑπεράνω τινός (ὅπερ ὁ Αἰσχύλ. καλεῖ **κατασκήνωμα** ἐν Χο. 999), ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 634· ὁ Ἑρμανν. κατὰ τὸν Σχολιαστήν, **περισκήνωσε,** Δωρ. ἀντὶ **περιεσκ.**

παρασκήπτω, πίπτω πλησίον, ἐπὶ κεραυνοῦ, κεραυνὸς εἰς Ἀνάκειον παρασκήψας Λουκ. Τίμ. 10.

παρασκιάζω, ἐπισκιάζω, μεταφορ., Ἄννα Κομν. 2B.

παρασκιρτάω, σκιρτῶ πλησίον, ἐπὶ ζώων, Αἰλ. π. Ζ. 13. 2· π παρά τινα, ἐπιπηδῶ ἢ ἐφορμῶ κατά τινος, Πλουτ. Μάρ. 38.

παρασκοπέω, ῥίπτω πλάγιον βλέμμα πρός τινα, τινα Πλάτ. Συμπ. 221B. **II.** ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1252, εἶναι ἐν χρήσει μετὰ γεν. (εἰ ἡ γραφὴ ὀρθή), ἡ κάρτ' ἀραίων παρεσκόπεις χρησμῶν ἐμῶν, βεβαίως παρενόησας αὐτοὺς μεγάλως· ἀλλὰ τὰ Ἀντιγραφ. ἔχουσι παρεσκέπης, ὥστε ἴσως ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι ἡ κάρτ' ἄρ' ἀν σὺ παρεκόπης χρησμῶν ἐμῶν.

παρασκοτόω, περικαλύπτω διὰ σκότους, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 974. 32.

παρασκυθρωπάζω, ἀρχίζω νὰ γίνωμαι σκυθρωπός, αἱ χειμερινὰι τροπαὶ ἤδη παρεσκυθρώπαζον Νικήτ. Χων. Χρονικ. 103D.

παρασκυλεύω, προσέτι σκυλεύω, ληφυραγωγῶ, Ἀθανάσ. τ. 1, σ. 217 (;).

παρασκώπτω, σκώπτω πλαγίως, Ὁμηρ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 203· π. τι εἴς τινα Πλουτ. Κικ. 38, πρβλ. τοῦ αὐτοῦ Δημήτρ. 28, κλ.

παρασμήχω, σμήχω, σπογγίζω ἐλαφρῶς, Ἱπποιατρ. 61, 14.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παραποδέω, ἀποδιώκω πτηνά, Ἀριστοτέλ. π. Θαυμασ. 118. 2 (διάφ. γραφ. **παρασοβ-**). **II.** ἀμετάβ., ὑπερηφάνως παρέρχομαι, Πλουτ. Μάρκος Κάτων 24.

παρασολοικίζω, παραφθείρω, Νικήτ. Βυζ. 756C.

παρασοφίζομαι, ἀποθ., σοφίζομαι οὐχὶ ὡς προσήκει εἰς τὰ τῆς τέχνης μου, παρασοφιζόμενον πονηρῶς Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. 137F. **2)** μετ' αἰτ., παρασοφίζεσθαι τὸν ἰατρόν, σοφώτερον ζητεῖν φαίνεσθαι τοῦ ἰατροῦ, Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 12· π. τι ταῖς δόξαις Ἀγαθαρχίδ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ. 36.

παρασόφισμα, τό, «παρασοφίσματα: παρεξευρέματα» Φρύν. ἐν Δ. Β. 59.

παρ-ασπαίρω, ἀσπαίρω, ἀγωνιῶ πλησίον, Γρηγ. Ναζ. τ. 3, σ. 192B.

παράσπάς, ἄδος, ὁ, ἡ, παφυὰς ἀποσπασθεῖσα πρὸς φύτευσιν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 1, 1., 2. 2, 4, Γεωπ. 10. 3, 4, 5

παράσπασις, ἡ, = τῷ ἑπομ., Πορφύρ. περὶ Ἀποχῆς Ἐμψύχ. 1. 10.

παρασπασμός, ὁ, τὸ ἀποσπᾶν τι πλαγίως, ἀφαιρεῖν, Πλούτ. 2. 906F.

παρασπάω· μέλλ. **-άσω** [ᾰ], σύρω μεθ' ὁρμῆς πλαγίως, κατὰ μέρος, ἔξω παρασπᾷ κάνακωχεύει παρεὶς Σοφ. Ἠλ. 732· τὸ παρασπώμενον = παρασπάς, Θεοφράστ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 1, 3· μεταφορ., π. τινα γνώμης πρὸς βίαν Σοφ. Ο. Κ. 1185· ἀδίκους φρένας παρασπᾷς, ὅ ἐστι, ὥστε εἶναι ἀδίκους (πρβλ. ἀδάκρυτος), ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 792· — Μέσ., παρασπῶμαί τινά τινος, ἀποσπῶ τινα ἀπό τινος πρὸς ἐμαυτὸν ὁν, παρεσπάτό τινας τοῦ Φαρναβάζου Ξενοφ. Ἑλλ. 4. 8, 33, πρβλ. Δημ. 10. 6· π. λόγου, ἀποσπῶ ἐξ ἐπιχειρήματος, Πλάτ. Σοφιστ. 241C (ἔνθα ἕτεροι λαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς αὐτοπαθές, ἀποσπῶ ἐμαυτὸν ἀπό τινος, ἀποσύρομαι),

παρασπειράομαι, παθητ., συσπειρῶμαι πλησίον, κουλλουριάζομαι, θεῶνται τῷ βρέφει παρεσπειραμένον ὄφιν Ἀπολλόδ. 3. 14, 6.

παρασπείρω, σπείρω πλησίον, Θεοφρ. π. Φυτ., Αἰτ. 3. 10, 3· διασκορπίζω πλησίον, Πλάτ. Ἀξ. 366A.— Παθ., ἐπὶ τόπων, κεῖμαι διεσπαρμένος, Στράβ. 829. **II.** Παθ., ὡσαύτως, τῷ λοιπῷ παρεσπάρη σώματι, διεσπάρη εἰς τὸ λοιπὸν σῶμα, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 66.

παρ-ασπίζω, φέρω ἀσπίδα πλησίον τινός, ὅηλ. μάχομαι παρά τινι, ἵσταμαι πλησίον τινὸς ἐν τῇ μάχῃ, Εὐρ. Ἴων 1528, Φοίν. 1435, Διον. Ἁλ. 3. 19· — μεταφορικ., [τόξα] παρασπίζοντ' ἐμοῖς βραχίοσι Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1990.

παρ-ασπιστής, οῦ, ὁ, ἀσπιδοφόρος, ὁπλοφόρος, ἢ μᾶλλον ὁ σύντροφος ἐν ὅπλοις, Εὐρ. Ἡλ. 886, Φοίν. 1165, Κύκλ. 6.

παρασπόνδειος, ον, ὁ κατὰ τὰς σπονδὰς ἢ ἀνήκων εἰς αὐτάς, ὕμνων παρασπονδείων Φίλων 2. 484. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 11.

παρασπονδέω, εἶμαι παράσπονδος, τὰς σπονδὰς καὶ συνθήκας παραβαίνω, Δημ. 85. 22., 248. 20· εἴς τινα Διον. Ἁλ. 2. 98. **II.** μεταβ., **1)** π. τινα, παραβαίνω τὴν ὀφειλομένην εἴς τινα πίστιν, παρεσπόνδησαν τοὺς Ρηγίνους Πολύβ. 1. 7, 8· παρασπονδῆσαι τὸν ἕτερον Πλουτ. Σύλλ. 3.— Παθ., οὓς οὐ περιόψεσθαι παρεσπονδημένους Πολύβ. 3. 15, 7, κλ. — Καθ' Ἡσύχ.: «παρεσπονδημένοι· ἔκθεσμοι, παρηνομημένοι».

2) παρασπονδῶ πίστεις, ὅρκιάς, παραβαίνω ὑποσχέσεις μεθ' ὅρκων γενομένας, κλ., Διον. Ἁλ. 6. 30., 7. 46.

παρασπονδισμόν, διὰ παρασπονδήσεως, Τιμαρίων ἐν Notitt. Mss. Vat. 9. σ. 206.

παρασπόνδημα, τό, παράβασις ὀφειλομένης πίστεως, Πολύβ. 2. 58, 4, κτλ.

παρασπόνδησις, ἡ, παράβασις τῶν σπονδῶν, τῆς συνθήκης, Πολύβ. 2. 7, 5, κτλ.

παρασπονδητής, οῦ, ὁ, = τῷ ἑπομ., Εὐστ. 1400. 39.

παράσπονδος, ον, (σπονδή) ὁ παρὰ τὰς γενομένας σπονδάς, ὁ παρὰ τὰς συνθήκας, Θουκ. 4. 23· μηδὲν παράσπονδον ποιεῖν ἢ παθεῖν Ξεν. Ἑλλ. 2. 4. 30, Ἀγησ. 3. 5· π. τι προστάττειν Ἰσαῖ. 305B· τοῦ θηριώδους καὶ παρασπόνδου βίου, τοῦ μηδεμίαν σπονδὴν τηροῦντος, Ἀθηνίων ἐν «Σαμοθρᾳκίᾳ» 1. 4. **2)** ἐπὶ προσώπων, ὁ παραβάτης συνθηκῶν, ἐπίορκος, Αυσ. 127. 4, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 10. 8. 2.—Ἐπίρρ., **παρασπόνδως**, παρὰ τὰς σπονδάς, Bud.

παραπορά, ἡ, τὸ σπείρειν πλησίον, ἀναμιγνύειν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 46.

παρ-θασον, Ἐπίρρ., = παραυτίκα, παρευθύς, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 383, Β. 961, κτλ.

παραστάδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ παραστάς, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 270.

παραστάδόν, Ἐπίρρ., ἐγγύθεν ἐκ τοῦ πλησίον, λῦσαι δ' οὐκ ἠδύναντο παραστάδόν, «ἐκ τοῦ σύνεγγυς» (Ἡσύχ.), Ἰλ. Ο. 22, Ὀδ. Κ. 173, 547, Θέογν. 473, Αἰσχύλ. Χο. 983· π. ἐγγὺς Θεόκρ. 25. 103· πρβλ. **παριστημι** Β. Ι. 1.

παραστάζω, στάζω ἐπί τινος, Ἱππ. 624. 9, 631. 27, Διόδ. 2. 4.

παρασταθμίδες, αἱ, κτῆς θύρας τὰ πρὸς τῷ στρόφιγγι» Ἡσύχ.

παρασταθμίζω, κακῶς σταθμίζω, Γλωσσ.

παραστάς, άδος, ἡ, (παρίσταμαι) κυρίως τὸ πλησίον ἱστάμενον· πληθ., **παραστάδες**, τὰ ἑκατέρωθεν τῆς θύρας ξύλα ἢ μάρμαρα, παραστάδες καὶ πρόθυρα βούλει ποικίλα Κρατῖνος ἐν «Διονυσαλεξάνδρῳ» 9, πρβλ. Πολυδ. Α', 76. Ἡσύχ., πρβλ. **φλιά**· — ὡσαύτως οἱ τετράγωνοι σεῦλοι εἰς οὓς ἀπολήγει ὁ τοῖχος τῶν ναῶν κατὰ τὸν πρόναον, Λατ. antae, ἐντεῦθεν ναὸς ἐν παραστάσιν, templum in antis, Σύλλ. Ἐπιγρ. 2782. 29, Καλλίτ. παρ' Ἀθην. 196E, Βιτρούβ.· ἴδε λεξικὸν Ἀρχαιοτ.: ἐντεῦθεν,

2) τὸ μεταξὺ τῶν παραστάδων τούτων διάστημα, πρόναος ἢ ἡ εἴσοδος εἰς ναὸν ἢ εἰς βαλανεῖον ἢ αἰκίαν, Εὐρ. Φοίν. 415, Ι. Τ. 1159, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 122·— ἐνίοτε καθ' ἑνικ., Εὐρ. Ἀ δρ. 1121, Σύλλ. Ἐπιγρ. 160, (ἴδε Böckh σ. 279. § 6), 2672, 2675, 2677, 2692·— πρβλ. **παστάς**, **προστάς**.

παραστάσιμος, η, ον, ὁ παρουσιαζόμενος ὅπως δικασθῇ, Βυζ.

παράστασις, εως, ἡ, **I.** (παρίστημι) τὸ ἱστάναι τινὰ κατὰ μέρος, ἢ μακράν, τὸ ἀπωθεῖν τινα ἢ ἐξορίζειν, relegatio, π. ἐπὶ τὰ τῆς χώρας ἔσχατα Πλάτ. Νόμ. 855G· ἀποζημιωτικὰς ποιεῖσθαι τὰς π. αὐτῶν, ὅηλ. ἐξοστρακίζειν αὐτούς, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 12· «παράστασις· φυγή, καὶ τὸ φυγαδεύειν παραστήσασθαι» Ἡσύχ. **2)** τὸ ἐκτιθέναι πράγματα πρὸς πώλησιν, «λιανικὴ» πώλησις, Ἀριστ. Πολιτ. 1. 11, 3. **3)** μεταφορ., τὸ παριστάνειν ἐνώπιόν τινος, παράστασις, ἐξήγησις, ἀπόδειξις, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 19, 1. **4)** διορισμός, δι' ἐπιτροπῆς καὶ π. τινος Συλλ. Ἐπιγρ. 8716. **II.** (παρίσταμαι) ἀμετάβ., τὸ ἵστασθαι πλησίον· **1)** θέσις τινὸς πλησίον βασιλέως, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 5·— ὡσαύτως πομπώδης ἐξωτερικὴ ἐπίδειξις, μεγαλοπρέπεια, Ἐβδ. (Δ' Μακκ. ΙΕ', 32)· ἡ δημοσία ἐμφάνισις τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τῆς ἀκολουθίας αὐτοῦ, Βυζ.·— ὡσαύτως ἐμφάνισις, ἐν δικαστηρίῳ, Πανδέκτ. **2)** τὸ ἐν τῇ ψυχῇ παρόν, = τὸ τῇ ψυχῇ παριστάμενον, κρίσις, σκέψις, Πολυδ. 5. 9, 6. **3)** ἑτοιμότης πνεύματος, ἀταραξία, θάρρος, ὁ αὐτ. 3. 63, 14· μετὰ παραστάσεως ὁ αὐτ. 16. 33, 2, πρβλ. Πλούτ. 2. 589A. **γ)** παραφορά, ἀπόγνωσις, τὸ λυποῦν ἤγαγ' ἐς π. Ἀντιφάν. ἐν «Ἡνιόχῳ» 1, πρβλ. Πολυδ. 8. 23, 4., 9. 40. 4· μετὰ παραστάσεως ὁ αὐτ. 10. 5, 4· ἡ π. τῆς διανοίας, mentis commotio, ὁ αὐτ. 3. 84, 9. **δ)** κλίσις, διάθεσις, ἐπιθυμία, (λῆμα κατὰ τὸν Ἡρῳδιαν. 470), ψυχῆς πονηρᾶς δυσεβὴς π. Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 12· π. ψυχῆς πρὸς ἐλευθερίαν Διοδ. Ἔκλογ. 629. 19.

III. ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, μικρὰ χρηματικὴ καταβολὴ (μία δραχμὴ) κατὰ τὴν κίνησιν δημοσίας τινὸς ἀγωγῆς, πιθανῶς ἀπέναντι δικαστικῶν ἐξόδων, Ἀνδοκ. 16. 5, Ἰσαῖ. 42. 31· π., μία δραχμὴ Μένανδρ. ἐν «Μισογύνῃ» 7· πρβλ. Φώτ., Ἁρποκρ. ἐν λέξ.

παραστατέον, ρημ. ἐπίθ., δεῖ παριστάναι, τινί τι Ἱππιατρ., Γεωπ. 5. 22, 4. **II** πρέπει τις νὰ παραστήσῃ τι, νὰ τὸ ἐξηγήσῃ, Φίλων 2. 19, Κλήμ. Ἀλ. 699.

παραστατέω, ἵσταμαι πλησίον, ἁπολ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 877· φόβος ἀνθ' ὕπνου π. αὐτόθι 14· π. πινι ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 669· π. τινι πέλας ἢ πλησίον Σοφ. Ο. Τ. 400, Εὐρ. Φοίν. 160. **2)** παρίσταμαι, ὅηλ. ἔρχομαι εἰς ἐπικουρίαν, βοηθῶ, τινι Σοφ. Ἠλ. 917, κτλ.· ἐν γόοις π. [τινι] Αἰσχύλ. Ἀγ. 1079.

παραστάτης, ου, ὁ, (παρίσταμαι) ὁ πλησίον ἱστάμενος, ὑπεράσπιστής, φρουρὸς καὶ π. πυλῶν Εὐρ. Ρῆσ. 506. **II.** ὁ παραπλεύρως ἱστάμενος συστρατιώτης (ὡς **προστάτης** καλεῖται ὁ πρό τινος ἱστάμενος συστρατιώτης, **ἐπιστάτης** δὲ ὁ ἐν τῇ ὀπισθεν σειρᾷ ἱστάμενος), τὸν ἑαυτοῦ π. Ἡρόδ. 6. 117, πρβλ. Ξενοφ. Κύρ. 3. 3, 59., 8. 1, 10· παρήγγειλε τοὺς ἐπιστάτας μεταβαίνειν εἰς παραστάτην Πολύαιν. 2. 10, 4, ἔνθα ἴδε Casaub.·— ἀκολούθως καθόλου, σύντροφος, Ἡρόδ. 6. 107, Πινδ. Ν. 3. 62, Αἰσχύλ. Πέρσ. 956, κτλ.· οἱ ἔφηβοι ὑπισχνοῦντο ἐνόρκως μὴ ἐγκαταλείπειν τὸν παραστάτην, Πολυδ. Η', 105, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 2, 5, Λυκοῦργ. 157. 28·— ἐπὶ ἵππου, π. ἐν μάχαις Βάθρ. 76. 3·— ἐντεῦθεν, βοηθός, συνήγορος, δίκης Εὐρ. Ἀπασπ. 297· ἐπὶ τῶν θεῶν, π. ἀγαθοὺς καὶ συμμάχους Ξεν. Κύρ. 3. 3, 21, πρβλ. Ποιητὴν παρ' Δίλ. ἐν Ποικ. Ἱστ. 1. 30. **2)** ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ πρὸς τὰ ἀριστερὰ σύντροφος, ἐν χορῷ στιχαγμένῳ ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 4, 6, Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 11, 4. **III.** οἱ ὑπηρέται τῶν ἕνδεκα ἐν Ἀθήναις, Α. Β. 296, Φώτ., Ἐτυμολ. Μέγ. **IV.** οἱ **παραστάται**, αἱ ὄρχεις, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Φάωνι» 2. 13, Ἱππ. 276. 36, Ἀθήν. 395F, κτλ. **V.** ἐπὶ πλοίου, δύο τεμάχια ξύλου ὑποστηρίζοντα τὸν ἱστόν, Böckh's Urk. ü. d. Att. Seewesen σελ. 126. **VI.** = παραστάς. Βιτρούβ. 10. 15· καὶ ὡς θηλ., 5. 1 (ἀλλὰ μετὰ διάφ. γραφῆς parastaticae).

παραστατικόν, τό, (ὑπον. μνῆμα, τόπος ταφῆς), Ἐπιγρ. Ἰσαυρίας τῶν πρώτων Χριστιαν. αἰώνων, Bul. de cor. hel. IV, σελ. 198-9, 201 (πλειονάκις ἐκεῖ ἡ λέξις).— Σελευκείας, CIG, 9214-7, ἐν δὲ 9213 θήκη παραστατική, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παραστᾰτικός, ή, όν, ἁρμόδιος ὅπως ἵσταται πλησίον τινός· ἐπίρρ. **-κῶς**. Φώτ., Σουίδ. **2)** ὁ δυνάμενος νὰ παραστήσῃ τι ἐνώπιόν τινος, ὁ παρέχων ἔννοιάν τινος, φιλανθρωπίας Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 3. 7· ἀληθοῦς Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 249· — ἀπολ., ὁ ποιῶν τι κατάδηλον, αὐτόθι 202, κτλ. **3)** ὁ δυνάμενος νὰ ἐξεγείρῃ, μετὰ γεν., ἀγωνίας Πολύβ. 3. 43, 8 ὁρμῆς Πλουτ. Λυκοῦργ. 21· παρ. πρός τι μνημονεύεται ἐκ τοῦ Σέξτ. Ἐμπειρ. **4)** ἐν μεταγεν. ἐπιγραφαῖς, π. τινος, ὁ ἀφιερωμένος εἰς μνήμην τινός, Συλλ. Ἐπιγρ. 9213-18. **II.** ὁ ἔχων ἑτοιμότητα πνεύματος, εὐθαρσής, εὔτολμος, Πολύβ. 16. 5, 7.— Ἐπίρρ. **-κῶς**. ὁ αὐτ. 16. 28, 8, Διόδ., κλ. **2)** παράφορος, ἀπεγνωκώς, Πολύβ. 1. 67, 6, κτλ.· π. τὰς διανοίας ὁ αὐτ. 18. 29, 10.

III. parastatica = **παραστάς**, Πλίν. 33. 15, πρβλ. **παραστάτης VI.**

παραστᾰτῐ̈ς, -ῐ̈δος, θηλ. τοῦ **παραστάτης**, Σοφ. Τρ. 889· βοηθός, ἐπίκουρος, ἀντιλήπτωρ, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 559, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 32, κτλ.

παρασταυρόω, περικλείω διὰ σταυρωμάτων, χαρακώνω, «παρασταυροῦντες, ὀρθὰ ξύλα πηγνύντες» Σουίδ.

παραστείχω: ἀόρ. **παρέστῐχον**, στείχω, περνῶ πλησίον, μετ' αἰτιατ. τόπου, Ὕμν. Ὁμηρ. εἰς Ἀπόλλ. 217· δόμους π. (κοινῶς **δόμοις**) Αἰσχύλου Χο. 568· ἀπολ., περῶ πλησίον, ὄχου παραστείχοντα τηρήσας Σοφ. Ο. Τ. 808 (ἔνθα τὸ **ὄχου** σημαίνει ἐκ τοῦ ἅρματος· ἀλλ' ἴσως διορθωτέον **ὄχους** ἢ **ὄχων**). Ἀνθ. Π. 9. 679· ἐπὶ χρόνου, Νόνν. Δ. 46. 142. **II.** εἰσέρχομαι, δόμους Σοφ. Ἀντ. 1255.

παραστέλλω, συστέλλω, ἐπὶ ἱστίου, Ἡλιόδ. 10. 28· τὴν γαστέρα Γαλην. **2)** ἐμποδίζω, «σταματῶ», Ἱππ. 1157C. **3)** μετὰ γεν., ἀφαιρῶ, ἀποστερῶ, τοῦ ζῆν, τῆς ἡγεμονίας Εὐστ. Πονημάτ. 280, 20, κτλ.

παραστενάχομαι, ἀποθ., στενάζω πλησίον, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ 1297.

παράστημα, τό, (παρίσταμαι) ἄγαλμα ἱστάμενον πλησίον ἑτέρου, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκ.) 2053d. **II.** = **παράτασις** II. 2, b· π. τῆς ψυχῆς, ἑτοιμότης πνεύματος, θάρρος, Διόδ. 17. 11, Διον. Ἁλ. π. Δημ 22· εὐγενῆ π. λαβεῖν Διόδ. Ἔκλογ. 568. 87, πρβλ. Λογγῖν. 9· θείῳ τινὶ π. κινηθεῖσα, ὑπὸ θείας τινὸς ἐμπνεύσεως, Διον. Ἁλ. 8. 39. **2)** ἐν τῷ πλῆθ., ἀρχαὶ (φιλοσοφικαί) ἢ ἀξιώματα, «τοῖς εἰρημένοις παραστήμασιν ἓν ἔτι προσέστω, τὸ ὅρον ἢ ὑπογραφὴν ἀεὶ ποιεῖσθαι τοῦ ὑποπίπτοντος φαντάσματος» Μ. Ἀντωνῖν. 3. 11.

παραστίζω, στίζω παρά, σημαδεύω μὲ στίγματα εἰς τὸ πλάγιον, Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 55C· δὲν στίζω ἀκριβῶς, «ὡς ἤν τι ὧν λέγω (τῶν χιλίων πληγῶν) παραστίξῃς, αὐτὸς σὺ καὶ τἀρχαῖα καὶ τόκους τ[ε]ίσεις» Ἡρωνδ. V, 50.

παραστίλβω, στίλβω, ἀκτινοβολῶ, λάμπω, Στοβ. Ἐκλ. 1. 590, Κλήμ. Ἀλ. 252.

παραστῐχίς, ίδος, ἡ, (στίχος) τὸ παραπλεύρως γεγραμμένον, μάλιστα ἐπὶ συντόμων ποιημάτων ἢ στίχων, οἵτινες ἀλλαχοῦ καλοῦνται **ἀκροστιχίδες**. Διογ. Λ. 5. 93, Gell. 14. 6· — ὑποκορ. **παραστῐχίδιον**, τό, Διογ. Λ. 8. 78.

παραστομόω, ὀξύνω, ἀκονῶ, ξίφος Θεοδωρ. Ἀκροάσ. 4. 28.

παραστορέννυμι, στρωννύω κατὰ μῆκος, ἐξαπλώνω, ἐγὼ σε.. παραστορῶ (μέλλ. Ἀττ.), θὰ σὲ ἁπλώσω καὶ θὰ σὲ τεντώσω ὡς δηλ. τεντώνουν τὰς βύρσας, Ἀριστοφ. Ἱππ. 481· οὕτω **-στρώννυμι**, ἀόρ. **-έστρωσα**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 9, 1.

παραστοχάζομαι, ἀποθ., προσπαθῶ νὰ ἐπιτύχω τι, ἀποβλέπω εἰς αὐτό, τῆς συντομίας Σέξτ. Ἐμπ. 3. 22. **II.** ἀποτυγχάνω, τοῦ σκοποῦ, τῆς διανοίας Βυζ.

παράστραβος, ον, ἀλλοίθωρος, πλαγίως βλέπων, «τινὲς δὲ ὅτι ἔπιλλος ὁ παράστραβος» Εὐστ. 206. 29., ἴδε **ἔπιλλος**.

παραστρᾰτεύομαι, ἀποθ., βαδίζω μετὰ στρατιᾶς, Σουίδ. ἐν λ. **λεῖξαι**.

παραστρᾰτηγέω, εἶμαι παρὰ τὸν στρατηγόν, ἀναμιγνύομαι εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ στρατηγοῦ, Διον. Ἁλ. 10. 45, Πλουτ. Αἰμιλ. 11, Ἀλέξ. 39, κλ. **2)** στρατηγῶ κακῶς, Θ. Σιμοκ. 223, 3.

παραστρᾰτοπεδεύω, στρατοπεδεύω πλησίον ἢ ἀπέναντί τινος, τινί Πολύβ. 2. 6, 3., 3. 17, 4, κλ — μέσ., Χίωνος Ἐπιστ. 3 — Ἴδε Herwerden Ἐπιστολὴν Κριτικὴν ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 389.

παράστρεμμα, τό, διαστροφή, Ἱππ. Προρρ. 111.

παραστρέφω, στρέφω πλαγίως, μεταβάλλω, Πλάτ. Κρατ. 418A — Παθ., στρέφομαι πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, πλαγίως στρέφομαι, π. ἢ ἔνθα ἢ ἔνθα ἢ ῥὶς Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802· ἐπὶ δένδρων, οὐκ εὐθυφυές, ἀλλὰ παρεστραμμένον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 2, 6, κτλ.· παρέστραπται δὲ καὶ βασε Νικ. Θηρ. 758. **2)** μεταφρ., μεταστρέφω, παρεκτρέπω, μάλιστα ἐπὶ τὸ χεῖρον, τὴν μοῖραν ἐς τὸ μὴ χρεών Εὐρ. Ἀποσπ. 494· ψυχαὶ παρεστραμμέναι τῆς κατὰ φύσιν ἕξεως Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7, 7. **3)** παρ. τὸν τριβώνα, ὡς σημεῖον ἀνελευθερίας, ἀμφίβολ. ἐν Θεοφρ. Χαρακτ. 22.

παραστρόγγῡλος, ον, ὑποστρόγγυλος, Ἀπολλόδ. ἐν Ἀρχ. Μαθ. 19.

παραστροφή, ἡ, διαστροφή, τῶν ὀμμάτων Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, 869A. **II.** κράσπεδον ἐσθῆτος, παρυφή, Ἡσύχ. ἐν λέξ. λέγνη, «λέγνη· τὸ παρυφαινόμενον τῇ παραστροφῇ» (ἔνθα νῦν: τῇ παραστοφίδι)

παραστροφίς, ίδος, ἡ, ἡ ἐξωτερικὴ ἄκρα ἢ παρυφή, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπίξυλον**.

παραστρώννῡμι, ἴδε ἐν λ **παραστορέννυμι**.

παραστρωφάω, ποιητ. ἀντὶ **παραστρέφω**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 665, ἐν τῷ παθ.

παραστύφω, στυφίζω ὀλίγον, Διφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 73A, κτλ.· ὡσαύτως **-στυφόω**, Νείλου Ἐπιστ. σ. 271, 6.

παρασυγγρᾰφέω, ἀπατῶ διὰ παραβάσεως τῶν ὅρων τοῦ συμβολαίου, παραβαίνω τὸ μετά τινος συμβόλαιόν μου, τινα Δημ. 1291. 17., 1293. 7· — **παρασυγγρᾰφή**, ἡ, παράβασις ἢ παραβίασις συμβολαίου, Papyr. Taur. παρὰ Peyron. 2. σ. 46.

παρασυγχέω, συγχέω, Α. Β. 505.

παρασυζεύγνυμι, συζευγνύω πλησίον, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1016, ἐν τῷ παθ.

παρασῡκοφαντέω, = **συκοφαντῶ**, Πλούτ. 2. 73B, Φίλων 1 340.

παρασῡλάω, = **συλάω**, Γεώργ. Παχυμ. ἐν βίῳ Μιχ. Παλ. 232A.

παρασυλλέγομαι, συνέρχομαι μετ' ἄλλων, οἱ παρασυλλεγέντες ὑπὸ τὴν λεύκην Ἀνθολ. 17. 23.

παρασυλλογίζομαι, οὐχὶ ὀρθῶς συλλογίζομαι, Θ. Στουδ. σελ. 176, ἐκδ. Mi

παρασυλλογισμός, ὁ, ὁ μὴ ὀρθὸς συλλογισμός, Θ. Στουδ. σ. 232, ἐκδ. Mi.

παρασυλλογιστικός, ή, όν, ἀπατηλός, Ἐτυμ. Μέγ. 35. 38.

παρασυμβάλλομαι, Παθ., παραβάλλομαι, γίνομαι ὅμοιος, παρασυνεδλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις Ἑβδ. (Ψαλμ. MII', 12, 21).

παρασύμβᾰμα, τό, (συμβαίνω) κατὰ τὴν τεχνικὴν γλῶσσαν τῶν στωϊκῶν, δευτερεῦόν τι συμβὰν ἢ περίπτωσις, «ἦν γάρ τις χωλὸς ὧν αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπαίσας λίθῳ τραῦμα ἐξ ἀραιοῦς λάβῃ, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δή πην σύμβαμα τὴν χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ παρασύμβαμα προσέλαβεν» Χρύσιππ. παρὰ Λουκ. ἐν Βίων Πράσει 21, πρβλ. Menag. εἰς Διογ. Λ 7. 64, Εὐστ. Πονημ. 112. 79· πρβλ. **σύμβαμα**.

παρασύμβουλος, = **κακοσύμβουλος**, ὁ κακῶς συμβουλεύων, Θεοφ. 776. 17., 777, 17.

παρασυνάγχη, ἡ, φλόγωσις τῶν μυῶν τοῦ λάρυγγος, Γαλην.· ἴδε **κυνάγχη**.

παρασυνάγω, ποιῶ παράνομον ἢ κρυφίαν συναγωγὴν ἐναντίον τῶν διατάξεων τῆς Ἐκκλησίας, Σωκράτ. 4, 29. 7, 5, σ. 441D, 625A, κλ.

παρασυναγωγή, ἡ, παράνομος συναγωγή, Βυζ.· οὕτω **παρασύναξις**, ἡ, Ἐκκλ. **II.** τὸ παρουσιάζειν καὶ παραβάλλειν, Ρήτορες (Walz) 8, 456.

παρασυναπτικὸς σύνδεσμος, «παρασυναπτικοὶ δέ εἰσιν ὅσοι μεθ' ὑπάρξεως καὶ τάξιν δηλοῦσιν· εἰσὶ δὲ οἵδε, ἐπεί, ἐπείπερ, ἐπειδή, ἐπειδήπερ» Δ. Β. 643, 1, κτλ.

παρασυνάπτομαι, Παθ., συνάπτομαι διὰ μορίου (ἴδε τὸ προηγούμ.), Διογ. Λ. 7. 71, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 14, κτλ.

παρασύνεσις, ἡ, παρανόησις, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 787, πρβλ. 819A.· «οὐχ ἁπλῶς πᾶσαν ἄγνοιαν ὀνομάζει παρασύνεσιν, ἀλλὰ τὴν παρακειμένην τε καὶ πλησιάζουσαν τῇ γνώσει» Γαλην. τ. 18 μέρ. 1, σ. 370, 9, ἐκδ. Kühn.

παρασυνήθης, ες, ὁ παρὰ τὸ σύνηθες, Achmes Ὀνειροκρ. 218.

παρασύνθετος, ον, ὁ ἀπὸ συνθέτου παραγόμενος, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 324, Ἐτυμολ. Μέγ. 131. 42., 155, ἐν τέλ., 493. 18· ἀλλὰ **παρασύνθεσις** ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Φαβωρ. ἐν λ. **πρόθεσις** ὡς σημαίνον σύνθεσιν προθέσεως μετὰ ῥήματος ἀρχομένου ἀπὸ φωνήεντος, ὡς **κάθ-ημαι**.

παρασύνθημα, τό, σημεῖόν τι προστιθέμενον εἰς τὸ σύνθημα, οἱονεὶ δεύτερον σύνθημα, Πολύβ. 9. 13, 19· ἴδε **σύνθημα**, καὶ πρβλ. Casaub. Αἰν. Τακτ. 25· «τὸ δὲ παρασύνθεμα μὴ διὰ φωνῆς λεγέσθω, ἀλλὰ διὰ σώματος γιγνέσθω, ἢ νεύματι χειρός, ἢ ὅπλων συγκρούσει ἢ .. κτλ.»

παρασῠρίζω, παίζω τὴν σύριγγα πλησίον, Θελγομένῳ δὲ Γίγαντι νόθος παρεσύρισε ποιμὴν Νόνν. Δ. 1. 521.

παρασυρτός, ή, όν, ὁ πλησίον συρόμενος, παρασυρτὰ βασιλικὰ ἱππάρια Κ. Πορφυρ. Ἔκθεσ. Βασ. Τάξ 1. 485, 7.

παρασύρω [ῡ], ὡς καὶ νῦν, ἐπὶ ὁρμητικοῦ ῥεύματος, παραφέρω, [Κρατῖνος] πολλῷ ῥεύσας ποτ' ἐπαίνῳ διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔρρει καὶ τῆς στάσεως παρασύρων ἐφόρει τὰς ὄρῡς κτλ., παρασύρων τὰς ὄρῡς ἐκ τῶν θέσεων αὐτῶν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 527· τοῦ ῥεύματος ἡ ὀξύτης πολλοὺς .. παρέσυρε Διόδ. 17. 55· ἐπὶ ῥητόρων, τῷ ῥοθίῳ τῆς φορᾶς .. ἅπαντα .. π. Λογ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γῖν. 32. 33· — οἱ παρασεσυρμένοι = ὑπεσκελισμένοι, ἐπὶ παλαιστῶν, Ἡσύχ.— Παθ., ἀόρ. **παρεσύρην** [ῠ], πρόσγειοι Ἄννα Κομν. 2. 346, 3· π. ὑπὸ τῶν ὅπλων Θεμίστ. 93C· μεταφορ., ἐκ λήθης π. Τζέτζ. Ἱστ. 9. 751. **2)** ταρσοὺς παρασύρω, παρασύρω τὰς κώπας πλοίου παρερχόμενος παρ' αὐτὸ μέχρι ψαύσεως, Πολύδ. 16. 4, 14, Διόδ. 13. 16, κ. ἀλλ.: ἀμετάβ., ἐς πλάγιον τοῦ ὁστέου π., ἐπιψαύω πλαγίως, Ἱππ. Κερ. Τρωμ. 902. **3)** ἁρπάζω καὶ φεύγω, κλέπτω, ἵκτινος ὡς ἔκλαγξε παρασύρας κρέας Σοφ. Ἀπυσπ. 890.— Μέσ., λείαν παρεσύραντο Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Α', 162. **4)** π. ἔπος, παρεισάγω λέξιν τινά, μεταχειρίζομαι αὐτὴν ἀτόπως καὶ ἀκαίρως, Αἰσχύλ. Πρ. 1065. **5)** = **αὑρω**, παρασύρειν εἰς τὰ κριτήρια (= δικαστήρια) τινὰ Πάπυρ. Βερολ. 613, 3.

παρασφᾰγίς, ίδος, ἡ, τὸ πρὸς τὸν τράχηλον μέρος τῶν κλειδῶν, Πολυδ. Β', 133.

παρασφάζω, τραυματίζω κατὰ τὰ πλάγια, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξει πνεύσας.

παρ-ασφᾰλής, ές, σφαλερός, ἀκροσφαλής, Νικ. Ἀλεξιφ. 416.

παρ-ασφᾰλίζω, ἐξασφαλίζω εἰς τὰ πλάγια, ἀσφαλίζω, Ἐδδ. (Νεεμίας Γ', 8). — Οὐσιαστ. **παρασφάλισμα**, Πάπυρ. Βερολ. 246 10.

παρασφάλλω: ἀόρ. **παρέσφηλα**, κάμνω τι νὰ ἀποτύχῃ, νὰ παρεκκλίνῃ τῆς εὐθείας γραμμῆς, ἐπὶ βέλους, **παρέσφηλε** γὰρ Ἀπόλλων, «σφαλῆναι καὶ ἀποτυχεῖν ἐποίησεν» (Σχόλ.), Ἰλ. Θ 311· π. τινά τινος, κάμνω τινὰ νὰ ἀποτύχῃ εἴς τι, Πινδ. Ν. 11. 41· π. τινὰ νόοιο Ὄππ. Ἀλ. 3. 200· — Παθ., πλανῶμαι, παραπλανῶμαι, νοῦς παρέσφαλται Κριτίας 2. 13· ἀληθείας .. ἐκτὸς παρεσφαλμένοι, παραπλανηθέντες ἀπ' αὐτῆς, Πλάτ. Ἐπιν. 976B.

παρασφήνιον, τό, τὸ παρὰ τὸν σφῆνα τιθέμενον, Ἐπιγραφ. Δήλου a, 297, a. C. Michel 594, 88 (πρβλ. 98).

παρασφηνόω, σφηνώνω, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀραρινοί**.

παρασφίγγω, δένω τι σφιγγτὰ εἴς τι, ἡ φύσις παρασφίγγει εἰς αὐτὴν τὸ ὑγιὲς Ἀλεξ. Ἀφροδ. Προβλ. 1. 43.

παρασφρᾱγίζω, ἐπιθέτω τὴν σφραγῖδά μου εἴς τι, Τέλης παρὰ Στοβ. 523. 11· — Παθ., σφραγίζομαι, αὐτόθι 14. **II**. παραχαράττω σφραγῖδα, ἀπομιμοῦμαι, παραποιῶ, «παραποιήσασθαι· παρασφραγῖσαι» Ἡσύχ.· ὅθεν **παρασφρᾱγισμός**, ὁ, Ἡφαιστ. Θηβ. Ἀποτελεσμ. σ, 10. 27.

παρασφύριος, ον, ὁ παρὰ τὰ σφυρά, **παρασφύριοι** τένοντες Ὄππ. Ἀλ. 3. 307.

παράσφυρος, ον, ὁ πάσχων φλόγωσιν τῶν σφυρῶν, Ἱππιατρ. 229, 3.

παρασχάζω, ἴδε **παραχάζω**.

παρασχεδιάζω, προχείρως ἢ ἀμελῶς σχεδιάζω τι, Γρηγ. Ναζ.· ὡσαύτως = **παραχαράττω**, «παρασχεδιαζομένη· παραχαραττομένη» Ἡσύχ.

παρασχεδόν, Ἐπίρρ., πλησίον, ἐπὶ τόπου, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 10 καὶ 859. **2)** ἐπὶ χρόνου, παραχρῆμα, παραυτίκα, εὐθύς, αὐτόθι 1. 354, Νικ. Θηρ. 799. **II**. σχεδόν, Διον. Ἀλ. 7. 45.

παρασχεῖν, παρασχέμεν, παρασχεθεῖν, ἴδε **παρέχω**.

παράσχεσις, εως, ἡ, παροχή, χορηγία, τὴν παράσχεσιν τῶν ἵππων Δίων Κ. 55. 10.

παρασχετέον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ **παρέχω**, δεῖ παρέχειν, τινί τι Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 462. 30.

παρασχημᾰτίζω, μεταβάλλω τὴν γνησίαν μορφήν, μετασχηματίζω, μεταμορφώνω, Θεόφρ. παρὰ Πλουτ. 2. 631E, Διογ. Α. 6. 9· ὁ βασιλεὺς .. θεὸς παρεσχαμάτισται, ἔχει μετασχηματισθῆ εἰς .., Διωτογένης παρὰ Στοβ. 330. 28. **2)** παρὰ τοῖς γραμμ., σχηματίζω ἐξ ἄλλης λέξεως διὰ μικρᾶς τινος μεταβολῆς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 424, Ἐτυμολ. Μέγ. 67, 34, Ἀρκάδ. 8. 23., 194, 22, Θεοδόσ. 999, 1, κλ. **II**. τοῦ ἀληθοῦς παρατρέπομαι, Ἀνώνυμος παρὰ Σουΐδ.

παρασχημᾰτισμός, σχηματισμὸς διὰ μικρᾶς μεταβολῆς, παραγωγὴ λέξεως ἐξ ἄλλης διὰ μεταβολῆς τῆς καταλήξεως, Ἀπολλ. π. Συντάξ. σ, 56· «οἱ μέν τοι Αἰολεῖς δέρρη λέγουσι, καὶ κατὰ παρασχηματισμὸν δέρρις, Ἐτυμολ. Μέγ. 262, 56, κτλ.

παρασχίδες [Ῐ], αἱ, παρασχισθέντα τεμάχια, π. ὀστέων, ἐν κατάγματι, Ἱππ. π. Ἄγμ. 766.

παρασχίζω, σχίζω κατὰ μῆκος, παρ. παρὰ τὴν λαπάρην Ἡρόδ. 2. 86· ἀνοίγω ἰχθύν, σχίζω τὴν κοιλίαν του, Ἐπίχ. 82. 5 Ahr., Ἀλεξ. ἐν «Λευκ.» 1· π. τὸ σῶμα Διόδ. 1. 91. — Μέσ., π. ἱμάτια παρὰ μῆκος Πολύαιν. 6. 49.

παρασχίστης, ου, ὁ, ὁ σχίζων κατὰ μῆκος, π. χ. ὁ ἀνοίγων διὰ μαχαίρας τὰ πτώματα πρὸς βαλσάμωσιν, Διόδ. 1. 91· — ἡ **παρασχιστικὴ** θεραπεία Papyr. Gr. Taur a, σ. 61 Peyron. **II**. ὁ διαρρηγνύων θύρας κλέπτης, τοιχωρύχος, Πολύδ. 13. 6, 4.

παρασχοινίζω, ἀποφράττω διὰ σχοινίου, παρεσχοίνισται ἡ ὁδὸς Στράβ. 710· — **παρασχοίνισμα**, τό, σχοινίον ἐκτεινόμενον πλησίον ἢ κατὰ μῆκος, Πολυδ. Ζ', 160.

παρ-ασχολέω καὶ **-έομαι**, ἐνασχολοῦμαι εἰς μηδαμινὰ πράγματα, Ἐκκλ.

παρασῴζω, σῴζω προσέτι, Ἐπιράν. τ. 2, 246A.

παρασωρεύω, ἐπισωρεύω πλησίον, παρά τινα, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Δ. 147, Π. 51.

παραταγή, παράταξις, γραμμὴ μάχης, Δούκας 171. 13.

παρατάγη, ἡ, τακτοποίησις, ἐγγραφὴ εἰς κατάλογον (;), Συλλ. Ἐπιγρ. 2817. 14.

παράταγμα, τό, σῶμα στρατιωτῶν παρατεταγμένων, Ἱππολ. Δίρ. 222, 31.

παρατᾰναρῐ́ζω, ἑορτάζω τὰ Ταινάρια ὡς οἱ Λάκωνες, Ἕρμιππος ἐν «Θεοῖς» 7.

παρατάνυσμα, τό, τὸ παρατανυόμενον, παραπέτασμα ἢ σκηνή, Ἀκύλας ἐν Ἐξόδ. ΚΖ', 16.

παρατᾰνύω, = **παρατείνω**, παρὰ δὲ δεστὴν ἐτάνυσας τράπεζαν Ὀδ. Α. 138 (ἵν τιμήσει), Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808.

παράταξις, ἡ, τὸ τάσσειν τὸν ἕνα πλησίον τοῦ ἄλλου, παράταξις στρατοῦ, ὡς καὶ νῦν, π. ποιεῖσθαι Ἰσοκρ. 216D· ἐν τῷ μεταξὺ χωρίῳ τῶν π. Πολύδ. 15. 12, 3· ὡς ἐν παρατάξει Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 22, 69· ἐκ παρατάξεως, ἐν κανονικῇ μάχῃ, Θουκ. 5. 11, Δημ. 123. 24, Αἰσχίν. 66. 15· οὕτως, ἐν ταῖς προγεγενημέναις π., κατὰ τὰς προηγουμένας μάχας, Πολύδ. 1. 40, 1· μετὰ τὰν παρ. τὰν γενομέναν αὐτοῖς ποτὶ Πριανεῖς Ἐπιγραφ. Πριην. ἐν Συλλ. Ἐπίγρ 2905A. 9. **II**. ἐπὶ τῆς παρατάξεως· πολιτικῆς μερίδος, τὴν μὲν παρασκευὴν ὁρᾶτε, καὶ τὴν παράταξιν, ὅση γεγένηται Αἰσχίν. 53. 2· ὑπὸ παρατάξεως ἀδίκου Δημ. 1081. 13· π. καὶ φιλονεικία Πλουτ. Κίμων 8· πρβλ. **παρασκευάζω** Β. Ι. 2, **παρασκευή** Ι. 3.

παρατᾰράσσομαι, Ἀττ. **-ττομαι**, μέσ., ταράσσομαι, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 757A· τὸ ἐν Ἐπικτ. Διατρ. 3. 22, 25 **παταχθέντα** διορθώθη νῦν εἰς **παραταχθέντα**.

παρᾰτᾰ́σις, ἡ, (**παρατείνω**) ἐπὶ χρόνου, τὸ παρατείνειν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 3. 107, Πτολεμ., κλ. **2)** ἐπὶ πράγματος, ἡ τῶν ἐντέρων π. Ἀριστ π. Ζ. Μορ. 4. 4, 1. **II**. παρὰ τοῖς γραμμ., ὁ χρόνος ὁ ἀνήκων εἰς τὸν παρατατικόν, tempus imperfectum (πρβλ. **παρατατικός**), Ἐτυμολ. Μέγ. 472. 22, πρβλ. Βύσατ. 19. 28.

παρατᾰ́σσω, Ἀττικ. **-ττω**, ὡς καὶ νῦν ἐπὶ στρατοῦ, τὸ δὲ ἀσθενέστερον παρέταξε κατὰ τοὺς Τεγεήτας Ἡρόδ. 9. 31, Θουκ. 7. 3, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 33, κτλ.· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., τοὺς φρουροὺς παρέταξε φυλάττειν τὸ τεῖχος, τοὺς παρίταξε διατάξας νὰ φυλάττωσι .., αὐτόθι 4. 5, 11. — Μέσ., ἐπὶ τῆς κυριολεκτικῆς σημασίας παρατάττω τοὺς ἄνδρας μου ὡς εἰς μάχην, αὐτόθι 7. 5, 23, κλ.· ἐπὶ πλοίων, π. μετεώρους Θουκ. 1. 52· τοποθετῶ πλησίον μου, παρατάσασθαί τινα ἑαυτῷ Ἰσοκρ. 392B· αὐτοῖς π. τὰ παιδικὰ Ξενοφ. Συμπ. 8, 34.— Μέσ. καὶ παθ., εἴ παρατετάχατο παρὰ τὴν ἀκτὴν Ἡρόδ. 8. 95· ἀνὴρ πένης.. παραταχθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίῳ, ταχθεὶς ἐν μάχῃ πλησίον ἀνδρὸς πλουσίου, Πλάτ. Πολ. 556D· τάττομαι εἰς παράταξιν μάχης, ἑκατέρωθεν παρατεταγμένοι Θουκ. 4. 32, πρβλ. 43, κτλ.· παραταξάμενοι τοῖς πολεμίοις, ἐναντίον .., Ἰσοκρ. 251D· ὡς παρετάξαντο ἀλλήλοις Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 5· ὡσαύτως, παρατάξασθαι πρὸς τὰς δυνάμεις Ἰσοκρ. 60C, Πολύδ.· ἐπὶ τινα Ἄππ. Ἐμφυλ. 5. 22· ἀπολ., ἵσταμαι πλησίον ἑτέρου ἐν μάχῃ, οἱ παρατεταγμένοι Θουκ. 4. 96, πρβλ. 7. 78, Ἀριστοφάν. Σφ. 1123, Ξενοφ. Ἑλλ. 3. 4, 23· παραταξάμενοι ἐναυμάχησαν Θουκ. 1. 29, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 5. 3, 5· μά .. τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παραταξαμένους Δημ. 297. 14. **2)** ἐν μέσ. καὶ παθ., ὡσαύτως, ἵσταμαι παρεσκευασμένος, ἕτοιμος, παρατετάχθαι πρὸς τὸ ἀποκρίνεσθαι Πλάτ. Πρωτ. 333E· μετ' ἀπαρ., Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 5, 3· — ὡσαύτως, ἐναντιοῦμαι, ἀνθίσταμαι, πρός τι Γρηγ. Ναζ. **II**. τάττω τὸ ἓν παρὰ τὸ ἕτερον, παραβάλλω, συγκρίνω, Ἰσοκρ. 222E. **III** = **προστάττω**, φερέτω Σωσίχα τὸ ἡμιμναῖον Καλλείδα — ἢ ὧν κα Δαμοκράτειρα παρατάξῃ Ἐπιγραφ. Δελφ. a 176 a. C.

παρατᾰτικός, ἡ, όν, ὁ παρατεινόμενος· χρόνος παρατατικός, ὁ ἐμφαίνων παράτασιν ἐν τῷ παρελθόντι (ὅρα **παράτασις** II), Σέξτ. Ἐμπ. 10, 91 κἑξ., Ἀπολλώνιος π. Συντάξ. 16 καὶ 209, κτλ. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἐπί τινα χρόνον, Παυλέκτ. — Ἴδε Κύντου Σχόλια ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β', σ. 451 κἑξ.

παρατείνω, ἐκτείνω κατὰ μῆκος, παρατεταμέναι χεῖρες Ἱππ. π. Ἀγμῶν 761, 12· παρά τι ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 780· ἀναπτύσσω τὴν φάλαγγα, Λατιν. ordines explicare, Κλεάνορα κέλευε διὰ ταῦ πεδίου παρατεῖναι τὴν φάλαγγα παρὰ τὰς κώμας Ξεν. Ἀν. 7. 3, 48· παρετέτατο δὲ ἡ τάφρος ἄνω διὰ τοῦ πεδίου ἐπὶ δώδεκα παρασάγγας, ἐξετείνετο δέ, κλ., αὐτόθι 1. 7, 15, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 185.— Παθ., ἐκτείνομαι κατὰ μῆκος (ἴδε κατωτ. Π. Ι)· ἁπλώνομαι καὶ τανύομαι κάτω ὡς τὰ δέματα ὑπὸ τῶν βυρσοδεψῶν, ταπεινοῦμαι, ὑπὸ γὰρ ἡμῶν παρετάθη καὶ Περικλέους, περὶ τῆς Εὐβοίας, ἔνθα ὑπάρχει λογεῖον, διότι ἐν τῷ προηγουμένῳ στίχῳ ὑπάρχει: παρατέτασται

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μακρὰ πόρρω πάνυ, Ἀριστοφ. Νεφ. 213, ἴδε κατωτ. II. 1· πρβλ. ἐκτάδην. 2) καταπονῶ, κατακουράζω, Πλούτ. 2. 135D· μεταφορ., Ξεν. Κύρ. 1. 3, 11.— Παθ., βασανίζομαι, λιμῷ Πλάτ. Συμπ. 207B· κατακουράζομαι, μετὰ μετοχ., παρατέταμαι μακρὰν ὁδὸν πορευθεὶς Ξενοφ. Ἀπομν. 3. 13, 6· παρατέταμαι λιπαρὰ κάπτων, σχεδὸν ἔσκασα τρώγων παχέα φαγητά, Ἀριριστοφ. Ἀποσπ. 421· γελῶντε .. ὀλίγου παρετάθησαν (διάφ. γραφ. παρείθησαν) Πλάτ. Εὐθύδ. 303B παραταθήσεται ὑπὸ σοῦ .. θαμὰ λέγοντος ὁ αὐτ. ἐν Λύσ. 204C· — ἀλλά, πολιορκίᾳ παρατείνεσθαι εἰς τοὔσχατον, ἐκτείνω τὰς δυνάμεις μου μέχρις ἐσχάτων, ἀγωνίζομαι μέχρις ἐσχάτων, Θουκ. 3. 46. 3) ἐπιμηκύνω, ἐκτείνω, τοὺς λόγους Ἀριστ. Ποιητ. 17, 5, πρβλ. 9, 11· ἐπὶ πλεῖον τὴν διάσκεψιν Λουκ. Ἰκαρομ. 29, πρβλ. Νεκρ. Διαλ. 4. 2· τὴν ἀκρόασιν ὁ αὐτ. ἐν Εἰκόσι 13· — Παθ., ὁ αὐτ. ἐν Ἔρωσι 4, κτλ. 4) ὡς τὸ παραβάλλω VIII, ἐφαρμόζω σχῆμά τι εἰς εὐθεῖαν γραμμήν, Πλάτ. Μένων 87A, πρβλ. Πολ. 527A. 5) κοιλίαν π., ποιῶ εὐκοίλιον, Φιλιστίων παρ' Ἀθην. 115E. 6) μηκύνω λέξιν τινὰ ἐν τῇ προφορᾷ, προφέρω αὐτὴν μακρῶς, Λατιν. producere, γοερόν τι φθεγγόμενος καὶ παρατείνων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων Λουκ. π. Πένθους 13· ἐπιμηκύνω τὸν ἦχον τῆς φωνῆς, ἐπὶ τῆς ἠχοῦς, ἠρέμα καὶ αὐτὸς ὥσπερ τὰ ἄντρα συνεπηχῶν .. καὶ παρατείνων τὰ τελευταῖα τῆς φωνῆς ὁ αὐτ. π. Οἴκου 3. II. ἀμετάβ., ἐκτείνομαι ἢ κεῖμαι πλησίον ἢ κατὰ μῆκος ἐπὶ τείχους, ἐπὶ τῆς γραμμῆς χώρας, κτλ., Ἡρόδ. 1. 180· μετ' αἰτ. τόπου, τὰ πρὸς τὴν ἑσπέρην φέροντα ὁ Καύκασος παρατείνει αὐτόθι 203, πρβλ. Θουκ. 4. 8. — Παθ., παρατέταται τὸ ὄρος Ἡρόδ. 2. 8, πρβλ. 4. 38· ἡ δὲ γε Εὔβοια .. ἡδὶ παρατέταται (μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς σημασίας, I. 1 ἐν τῷ ἑπομένῳ στίχῳ) Ἀριστοφ. Νεφέλ. 212· — ὡσαύτως, παρατείνειν παρά τι Πολύβ. 6. 31, 5· καὶ μετὰ δοτ., π. τῷ κόλπῳ Στράβ. 335. 2) ἐκτείνομαι, ἀπὸ τοῦ ἐντέρου κάτω π. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 20· ἐκτείνομαι εἰς, πάντας χρόνους καὶ τόπους Ἀριστείδ. 1, σ. 11. 3) ἐπὶ χρόνου, ἐξακολουθῶ, πόλεμος π. εἰς ἔτη μ' Ἀππ. Συρ. 48· — ἐξακολουθῶ νὰ ζῶ, ἕως .., μέχρις .., Πλούτ. 2. 832F, πρβλ. Λουκ. Μακροβ. 3. 4) ὡς βοηθητ. ῥῆμ., μετὰ μετοχ., ποῖ παρατενεῖς δεδιὼς ταῦτα; ἕως πότε θὰ ἐξακολουθῇς νὰ φοβῆσαι ταῦτα; Λατιν. quousque tendes ἢ per es haec timere? Φιλόστρ. 302, πρβλ. 208.— Καθ' Ἡσύχιον: «παρατείνει· παρέλκει. πλατύνει», καὶ «παρατενεῖς· ἀπολεῖς».

παρατειχίζω, τειχίζω ἐπὶ πλέον, τὰς Ἀθήνας Φιλόστρ. Ἐπιστ. 37 (= 70, σ. 948).

παρατείχιον, τό, Λατ. pomoerium, ἀνοικτὸν διάστημα παρὰ τὸ τεῖχος πόλεως, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 101 9.

παρατείχισμα, τό, τεῖχος οἰκοδομηθὲν πλησίον ἢ ἐγκαρσίως, Θουκ. 7. 11, 42, κτλ.· ἴδε Arnold εἰς κεφ. 42, Grote Ἱστ. τῆς Ἑλλάδ. 7, παράρτ.

παρατεκταίνομαι, μέσ., κυρίως ἐπὶ ξύλου, μετασχηματίζω εἰς ἄλλο σχῆμα ἢ μορφήν· ἀκολούθως καθόλου, μεταβάλλω, ἀλλοιῶ, οὐδέ κεν ἄλλως Ζεὺς παρατεκτήναιτο, οὐδ' αὐτὸς ὁ Ζεὺς θὰ ἠδύνατο νὰ τὸ κάμῃ κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον (τὸ ἄλλως εἶναι σχεδὸν πλεοναστ.), Ἰλ. Ξ. 54· αἴψά κε καὶ σύ, γεραιέ, ἔπος παρατεκτήναιο, «παρατεχνήσαις, παρὰ τὴν ἀλήθειαν κατασκευάσειας» (Σχόλ.), Ὀδ. Ξ. 131. II. παρὰ μεταγενεστ., μετ' ἐνεργ. σημασίας, οἰκοδομῶ προσέτι, κατασκευάζω, παρετεκτήνατο λαμπροτέραν οἰκίαν ἐκείνης (δηλ. ἧς πρότερον ᾤκει) Πλουτ. Πομπ. 40.

παρατελευταῖος, α, ον, ὁ πρὸ τοῦ τελευταίου, προτελευταῖος, θηλ. **παρατελευταία** = **παραλήγουσα**, Ἀθήν. 106C· «οὐ μόνον εἰς τὴν τελευταίαν συλλαβήν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν παρατελευταίαν» Α. Β. 686, 5.

παρατελευτάω, εἶμαι προτελευταῖος, ἐν τῇ παραληγούσῃ, Εὐστ. 1557. 40, κτλ.

παρατέλευτος, ον, = **παρατελευταῖος**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 598, κτλ.

παρατελωνέομαι, ἀποθ., ἀπάτην μετέρχομαι κατὰ τὴν εἴσπραξιν τῶν τελῶν ἢ φόρων, Διογ. Λ. 4, 46.

παρατέμνω: μέλλ. -τεμῶ, Λακων. **παρταμῶ** Ἀριστοφ. Λυσ. 117. Ἀποκόπτω κατὰ τὰ πλάγια, π. τινὸς θῆμισυ, ἀποκόπτω τὸ ἥμισυ ἀπό .., Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., καὶ 132· τυροῦ τροφάλια χλωρὰ .. παρατεμὼν Ἄλεξις ἐν «Παννυχίδι» 1. 12, πρβλ. μαχαιρίῳ μικρῷ παρατέμνοντες Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 152A· μετὰ γεν. διαιρετ., ἀποκόπτω μέρος τινός, δεῖ δὲ καὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ παρατέμνειν ὑπὲρ σωτηρίας τοῦ παντὸς Ἀριστείδ. 1. 297. 2) κόπτω ἐσφαλμένως, κάμνω σφάλμα κατὰ τὴν κοπήν, Θεοφρ. π. Φ. Ἱστ. 6. 3, 2.

παρατεταγμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., ὡς ἐν παρατάξει μάχης, σταθερῶς, Πλάτ. Πολ. 399B, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. σ. 438 (Kiessl.).

παρατετάμενως, Ἐπίρρ., διὰ παρατάσεως, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ρ. 748.

παρατετηρημένως, Ἐπίρρ., μετὰ προσοχῆς, ἀκριβῶς, Φίλων 1. 221, κτλ.

παρατετραμμένως, Ἐπίρρ., = **παρακλιδόν**, Εὐστ. 1499. 4.

παρατεχνάομαι, τεχνάζομαί τι παρὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀπατῶ, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ Ὁμηρικοῦ **παρατεκταίνομαι**, «παρατεκτήνασθαι τὸ παρατεχνήσασθαι» (Εὐστ.) Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ξ. 131.

παρατεχνολογέω, εἰσάγω ὡς ἐν παρόδῳ ἢ ἐν παρεκβάσει συζητῶ τι, Δημήτρ. Φαληρ. 178, ἐν τῷ παθ.

παρατηρέω, βλέπω τι ἐκ τοῦ πλησίον καὶ μετὰ προσοχῆς, παρατηρῶ τι, μετ' αἰτ., Κέβητος Πίναξ 9· παραφυλάττω, ἐπιτηρῶ, παρετήρουν ταῖς πεζικαῖς καὶ ναυτικαῖς δυνάμεσι τοὺς προκειμένους τῆς πόλεως τόπους Πολύβ. 1, 29, 4· σφᾶς αὐτοὺς π. ὁ αὐτ. 11. 9, 9· οὕτως ἐν τῷ μέσ. παρατηρούμενοι αὐτὸν Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιδ', 1· — ἑπομένης ἀναφορικῆς ἢ ἐξηρτημένης προτάσεως, π. τινα, ὁπότερα .., Ξεν. Ἀπομν. 3. 14, 4· π. τίς ἔπταρεν Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 13· ἑπομένης μετοχ., π. τινὰ ἀποδυόμενον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 34, 6· — μὲ κακὸν σκοπόν, ἐνεδρεύω τινά, περιμένω εὐκαιρίαν, ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 2. 6, 20, Τοπ. 8. 11, 1, Πολύβ. 17. 3, 2 — Παθ., Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 15. 2) παρατηρῶ συνεχῶς, φροντίζω, προσέχω, ὅπως μή .., Δημ. 281. 16, πρβλ. **παρατηρητέον**· π. ἵνα .., Δίον. Ἀλ. π. Δημ. 23. 3) φυλάττω, εὐλαβεῖσθαι δεῖ καὶ παρατηρεῖν ἐν ἀμφοῖν τὸ μέτριον Ἀριστ. Ρητορ. 3. 2, 15.— Μέσ., τηρῶ, φυλάττω μετὰ δεισιδαιμονίας, ἡμέρας παρατηρεῖσθε καὶ μῆνας καὶ καιρούς; Ἐπιστ. πρὸς Γαλάτ. δ', 10 ὅσα προστάττουσιν [οἱ νόμοι] ἀκριβῶς π., τηρεῖν, φυλάττειν, Δίων Κ. 53. 10.

παρατήρημα, τό, παρατήρησις, Διονύσ. Ἁλ. πρὸς Ἀμμαῖον 2. 17, περὶ Δημ. 13, Ὠριγέν. IV, 421C, Βασίλ. IV, 677C· ἐπὶ οἰωνῶν, «παρατηρήματων· ἐπιτηρήσεων, παραφυλάξεων, κληδονισμῶν τε καὶ ἀπαντήσεων» Ἡσύχ., Φώτ.

παρατήρησις, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἄστρων Διόδ. 1. 28, πρβλ. 5. 31· π. παθέων ἀλλοτρίων Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. σ. XIX· ποιεῖσθαι τὴν π. Πλούτ. 2. 363B· οὐκ ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ μετὰ παρατηρήσεως, οὕτως ὥστε νὰ δύναται νὰ παρατηρηθῇ, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιζ', 20· — ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἐκ τοῦ πλησίον παρατήρησις πρὸς ἀνακάλυψιν σφαλμάτων κλπ., Πολύβ. 16 22, 8, πρβλ. Πλούτ. 2. 266A. 2) παρὰ τοῖς γραμμ., παρατήρησις, σημείωσις, Λογγῖν. 23, Σχολ.

παρατηρήσιμος, ὁ, ἡ, ὃν παρατηρεῖ τις, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀποφράδας**.

παρατηρητέον, ῥημ. ἐπίθ., τοῦ **παρατηρῶ**, δεῖ παρατηρεῖν, Γεωπ. 3. 13, 10. 2) πρέπει τις νὰ προσέχῃ, ὅπως μή .., Ἀριστ. Ἀναλ. Πρότ. 2. 19, 1. 3) παρὰ τοῖς γραμμ., = **σημειωτέον**, ὅτι .., Ἀθήν. 18F, Σχολ.

παρατηρητής, οῦ, ὁ, ὁ παρατηρῶν, παραφυλάττων, Διόδ. 1. 16, Δικαίαρχος § 4.

παρατηρητικός, ή, όν, ὁ ἔμπειρος εἰς τὸ παρατηρεῖν, τῶν ἄστρων Πρόκλ. παράφρασις Πτολ. 94.— Ἐπίρρ., **-κῶς**, διὰ παρατηρήσεως, Πτολ. Τετράβ. 111, κτλ.

παρατίθημι, ποιητ. **παρτίθημι**· 6' καὶ γ' ἐνικ. **-τιθεῖς**, **-τιθεῖ** Ὀδ. Α. 192· παρατ. **-ετίθεις**, **-ετίθει** Ὅμ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 85, Ἱππ. 1223· ἐνεργ. ἀόρ. **παρέθηκα**, μέσ. **παρεθέμην**· πρκμ. **παρατέθεικα**· — παρ' Ἀττ. καθόλου εἰπεῖν τὸ **παράκειμαι** χρησιμεύει ὡς παθητ. τοῦ **παρατίθημι**. Τοποθετῶ πλησίον, παραθέτω, παρ δὲ τίθει δίφρον Ὀδ. Φ. 177· οὕτω παρ' Ἀττ. 6) συχν. ἐπὶ φαγητῶν, παραθέτω, σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν Ἰλ. Ψ. 810, πρβλ. Ι. 90· ἢ οἱ βρῶσίν τε πόσιν τε παρτιθεῖ Ὀδ. Α. 192· παρ' δ' ἐτίθει σπλάγχνων μοίρας Υ. 260 νῶτα βοὸς γέρα πάρθεσαν αὐτῷ Δ. 66· νῦν οἱ παράθες ξεινήια πολλὰ Ἰλ. Σ. 408· ξείνιά τ' εὖ παρέθηκεν Α. 779, πρβλ. Ὀδ. Ι. 517· θεὰ παρέθηκε τράπεζαν Ὀδ. Ε. 92· πρβλ. Ἡρόδ. 1. 119., 4. 73· παρετίθεσαν ἐπὶ τὴν τράπεζαν κρέα Ξεν. Ἀν. 4. 5, 31· οἱ παρατιθέντες, οἱ παρατιθέντες τὰ ἐδέσματα, οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 8, 20· τὰ παρατιθέμενα, ἐδέσματα τιθέμενα ἐνώπιόν τινος (μετὰ τῆς λέξεως **βρώματα** ἢ ἄνευ αὐτῆς), αὐτόθι 2. 1, 30., 5. 2, 16· συχνότατα παρὰ τοῖς κωμ., ἴδε Ἀριστοφ. Ἀχ. 85, Ἱππ. 52, 57, κ. ἀλλ., καὶ τοῦ Meineke τοὺς Πίνακας εἰς τὰ Κωμικ. Ἀποσπ. 2) καθόλου, προσφέρω, παρέχω, πορίζω, αἵ γάρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν, εἴθε νὰ μοὶ ἔδιδον οἱ θεοὶ τόσην δύναμιν, Ὀδ. Γ. 205· παρατίθημι ἑκάστων τῶν σοφῶν ἀπογεύσασθαι, δηλ., παρατίθημι ἕκαστα τὰ σοφὰ ὥστε ἀπογεύσασθαι αὐτῶν, Πλάτ. Θεαίτ. 157C· οὕτω, π. αὐτοῖς .. ἀναγιγνώσκειν .. ποιήματα ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 325E· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐκθέτω εἰς πώλησιν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 39, 2. 3) ἐπιτίθημι, στεφάνους παρέθηκε καρήατι Ἡσ. Θεογ. 577. 4) προβάλλω ἐνώπιόν τινος, προτείνω, ἐξηγοῦμαι, τινί τι Ξεν. Κύρ. 1. 6, 14· ἀναφέρω, παρουσιάζω, Ἰσαΐ. 78. 13· ἄλλην παραβολὴν παρέθηκεν αὐτοῖς λέγων Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 24· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἴδε κατωτ. B. 5. 5)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τίθημί τι πλησίον ἑτέρου, ἢ τὰ διακεκριμένα συγχεῖν καὶ ὁμοῦ λύπας ἡδοναῖς παρατιθέναι Πλάτ. Φίλημ. 47Α, πρβλ. Δημάδ. 179. 16· — παραθέτω, παραβάλλω, συγκρίνω, τινί τι Πλουτ. Δημήτρ. 12· τί πρός τι Λουκ. Προμ. 15.

Β. Μέσ., θέτω ἐμπρός μου ἢ πλησίον μου, κελεύω νὰ θέσωσι πλησίον μου, ἔπειτ᾽ ὀλίγας παραθεῖτο Ὀδ. Β. 105, πρβλ. Τ. 150, Ω. 140· παραθέσθαι σκύφος Εὐρ. Κύκλ. 390· τράπεζαν Θουκ. 1, 130· σῖτον Ξεν. Κύρ. 8. 6, 12· οἱ τὰ εὐτελέστατα παρατιθέμενοι, οἱ τρεφόμενοι ἥκιστα πολυδαπάνως, ὁ αὐτ. ἐν Ἱέρ. 1. 20· — ὡσαύτως, παραθέτω ἢ διατάσσω νὰ παρατεθῇ τροφὴ ἐνώπιόν τινος, ἦλθεν δέ κεν ὔμμιν ὁδοιπόριον παραθείμην Ὀδ. Ο. 506· προνοῶ δι᾽ ἐμαυτόν, ἐφαδιάζομαι μέ.. , παρετίθεντο τῶν ἀναγκαίων πρὸς τὸν πόλεμον, ὅσα .. Πλουτ. Περικλ. 26.

2) καταθέτω εἰς χεῖρας ἄλλου ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐμέ, καταθέτω πρὸς φύλαξιν, τοῦ παραθεμένου τὰ χρήματα Ἡρόδ. 6. 86, 1· τὴν οὐσίαν ταῖς νήσοις π. Ξεν. Ἀθην. 2, 16, πρβλ. Πολύβ. 3. 17, 10, κτλ.· (ὅθεν **παραθήκη**)· — ἀκολούθως, παραδίδω πρόσωπον εἰς τὴν φροντίδα τινός, τινί τινα Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 8, 22· συνιστῶ εἰς τὴν φροντίδα τινός, τι εἴς τινα Εὐαγγ. κ. Λουκ. κγ', 46· τινά τινι Πράξ. Ἀποστ. ιδ', 23, κ', 32. **3)** ἀποτολμῶ, διακινδυνεύω, ἐμβάλλω εἰς κίνδυνον, σφᾶς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς Ὀδ. Β. 237· τοί τ᾽ ἀλόωνται ψυχὰς παρθέμενοι Γ. 74, Ι. 255· πρβλ. Τυρταῖ. 9. 18· ἴδε **παραβάλλω** Ι. 1. **4)** ἐφαρμόζω τι ἐξ ἰδίων μου πρός τινα σκοπόν, μεταχειρίζομαί τι, τι ἐν τινι Φαίδων 65Ε. **5)** φέρω ἢ ἀναφέρω τι εἰς ὑποστήριξιν τῶν λεγομένων μου, ἀναφέρω ὡς ἀπόδειξιν ἢ ὡς μαρτυρίαν, π. μῦθον, παράδειγμα Πλάτ. Πολιτικ. 275Β, 279Α· ψήφισμα Πλουτ. 2. 833D, κτλ.· συχνάκις παρ᾽ Ἀθην. καὶ τοῖς γραμματ.· ἐνίοτε ὡσαύτως ἐν τῷ ἐνεργ., Διον. Ἁλ. π. Συνθέσ. 23. **6)** προσάπτω ὄνομα, τῷ χωρίῳ ὄνομα Παυσ. 2. 14, 4.

παρατίλλω: μέλλ. -τῐλῶ, ἀποσπῶ τὰς τρίχας ἐξ οἱουδήποτε μέρους τοῦ σώματος πλὴν τῆς κεφαλῆς, τὰς βλεφαρίδας τινὸς Ἀριστοφ. Ἱππ. 373 (κοινῶς **περιτιλῶ**) — Μέσ., ἀποσπῶ, μαδῶ τὰς τρίχας μου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀχαρν. 31· μέλλ. παρατῐλοῦμαι. Μένανδρος ἐν «Ὀργῇ» 1. 5· — συχν. κατὰ μετοχ. παθητ. πρκμ. **παρατετιλμένος**, ἡ, παντελῶς μαδημένος, σύνηθες παρὰ τοῖς τρυφηλοῖς ἀνδράσι καὶ ταῖς γυναιξί, Ἀριστοφ. Λυσ. 89, 151, Βάτρ. 516· μύρτων πινακίσκος χειρὶ παρατετιλμένων Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Φάωνι» 2. 14· — ἐπεδάλλετο δὲ ὡς ποινὴ εἰς τοὺς μαχούς, ὁ ἀλοὺς μοιχὸς παρατίλλεται Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 168, πρβλ. Valck εἰς Εὐρ. Ἱππ. 415, καὶ ἴδε **τίλλω**. **2)** ἐπὶ πυκνῶς ἐσπαρμένου κέγχρου, ἀραιώνω διὰ παρατίλσεως, ἐν τῷ σκάλλειν οὖν χρὴ παρατίλλεσθαι Γεωπ. 2. 38, 2. — Ἐντεῦθεν ῥημ. ἐπίθετ. **παρατιλτέον**, Κλήμ. Ἀλ. 264.

παρατιλμός, ὁ, τὸ παρατίλλειν, τὸ ἀποσπᾶν τὰς τρίχας, μάδημα τῶν τριχῶν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 168· οὕτω, **παράτιλσις**, ἡ, Κλήμ. Ἀλ. 232, κτλ.

παρατίλτρια, ἡ, δούλη ἔχουσα ἔργον νὰ παρατίλλῃ τὰς τρίχας τοῦ σώματος τῆς κυρίας αὐτῆς, Κρατῖνος ἐν «Ὥραις» 2, Φιλόστρατ. 167.

παρ-ατιμάζω, ἀτιμάζω, ἀτιμίαν προξενῶ, Δούκα Ἱστ. Βυζ. 167D.

παρατίμησις, εως, ἡ, ἐπιτίμησις, Φώτ. κατὰ Μανιχ. ἐν Οὐολφίου Ἀνεκδ. τ. 1, σ. 256.

παρατιτρώσκω: μέλλ. -τρώσω, παραβιάζω, Βυζ.· μεταφορ., τὴν ἀλήθειαν Μενάνδρ. Ἱστ. 420. 10.

παρατμήγω, = **παρατέμνω**, κατασερίφω, «παρέτμηξεν· ἐξηφάνισεν» Ἡσύχ.

παρ-ατμίζω, ἐκβάλλω ἀτμοὺς πανταχόθεν, καπνίζω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, Γεωπ. 11. 18, 13.

παρατολμάω, εἶμαι παράτολμος, βιψοκίνδυνος, παρατετολμηκότες, «ἑαυτῶν ἀφειδήσαντες» (Σουΐδ.), Πολυδ. Ἀποσπ. Γραμματικὰ 102· — τὰ παρατετολμημένα, φράσεις ὑπὲρ τὸ δέον τολμηραί, Λογγῖν. 8. 2.

παρατόλμημα, τό, παράτολμος πρᾶξις, Βυζ.

παράτολμος, ον, βιψοκίνδυνος, Πλουτ. Πομπ. 32, κλ. Ἐπίρρ. **-μως**, Ἡλιόδ. 9. 21.

παράτονος, ον, παρατεταμένος, παρατόνους χέρας, τεταμένας πλησίον παρὰ τὰς πλευράς, Εὐρ. Ἄλκ. 399· πρβλ. **παρατείνω**. **II.** κακόηχος, διάλεκτος Ἡσύχ. ἐν λέξ. **βαρβαρισμός**.

παρατύξευσις, ἡ, τὸ τοξεύειν πλάγια βλίμματα, Πλούτ. 2. 251Β.

παρατρᾱγεῖν, ἴδε ἐν λ. **παρατρώγω**.

παρατραγῳδέομαι, κωμικῶς μιμοῦμαι τοὺς Τραγικούς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1473.

παρατρᾱγῳδέω, μιμοῦμαι τραγικὸν ὕφος, «σπυρίδιον, ὃ καὶ πλέκος εἴρηκε παρατραγῳδῶν» (ἐνλ. ὁ Ἀριστοφάνης) Πολυδ. Γ', 92· vide ut paratragoedat carnifex, Πλαύτ. Ψευδ. 2. 4. 17.

παρατράγῳδος, ον, ψευδοτραγικός, πομπώδης, Πλούτ. 2. 7Δ, Λογγῖν. 3. 1.

παρατραπέζιον Κ, Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 70. 24· ἢ **-ιων**, τό, αὐτόθι 594. 12, τὸ νῦν λεγόμενον, ἀντεμήναιον (ὀρθότ. ἀντιμήσιον), ὅπερ εἶναι τετράγωνον τεμάχιον ὑφάσματος ἐξηγιασμένου ἐφ᾽ οὗ δύναται νὰ τελεσθῇ ἡ ἱερὰ μυσταγωγία ἐφ᾽ οἱασδήποτε τραπέζης καὶ ἂν τεθῇ.

παρατραυλίζω, τραυλίζω ὡς παιδίον, Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἐπιστολ. 62.

παρατράχηλος, ον, ὁ ἔχων τὸν τράχηλον κεκαμμένον πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἐπὶ τῶν ἀνδριάντων τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου τῶν ὑπὸ Λυσίππου πεποιημένων, Τζέτζ. Ἱστ. 8. 421. — Ῥῆμ. **-έω**, ὁ αὐτ. 11, 100.

παρατρᾱχύνω, καθιστῶ τραχύ, Θεόδ. Μετοχ. σ. 127, ἐν τῷ παθητ.

παρατρέπω, τρέπω κατὰ μέρος ἢ πρὸς ἄλλο μέρος, παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους ἐκτὸς ὁδοῦ Ἰλ. Ψ. 423, πρβλ. 398· λίθον Ταντάλου παρά τις ἔτρεψεν ὄμμι θεός, ἐξώθησεν αὐτὸν ἔξω τῆς ἡμετέρας ὁδοῦ, Πινδ. Ι. 8. 22· ποταμὸν π., τρέπειν τὸ ῥεῖθρον αὐτοῦ πρὸς ἄλλο μέρος, Λατ. derivare, Ἡρόδ. 7. 128, πρβλ. 130· π. ἄλλῃ τὸ ὕδωρ Θουκ. 1. 109, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 736Β. — Παθ., π. τοῦ λόγου Ξεν. Οἰκ. 12, 17· ἔξω τοῦ βελτίστου Δίων Κ. Ἀποσπ. Peiresc. 86· ἐκ τοῦ νοῦ Παυσ. 4. 4, 8· παρατρεπόμενος εἰς Τένεδον Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 6.

2) μετατρέπω τινὰ ἀπὸ τῆς γνώμης του, μεταβάλλω τινὸς τὴν γνώμην, Ἡσ. Θ. 103, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 902· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Θεόκρ. 22. 151. — Παθ., π. παρὰ τὸ δίκαιον ὑπὸ δώρων Πλάτ. Νόμ. 885D λοιδῇ τε οἴνου κνίσῃ τε αὐτὸν 906Ε. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, π. λόγον, διαστρέφω ἢ νοθεύω αὐτόν, Ἡρόδ. 3. 2· π. τὸν λόγον ἔξω τοῦ ἀληθοῦς Διον. Ἁλ. 6. 25. **4)** μεταβάλλω ἢ ἀνακαλῶ ψήφισμα, Ἡρόδ. 7. 16· π. τὸ ὄνομα Ἀππ. Μιθρ. 1. — Παθ., ἐπὶ οἴνου, μεταβάλλομαι, ὀξινίζω, Γεωπ. 2. 47, 5. — Πρβλ. **παρατροπέω, παρατρωπάω**.

παρατρέφω, τρέφω πλησίον μου, τὸν βουλόμενον Τιμοκλ. ἐν «Ἐπιστολαῖς» 2· ἵππους, κύνας Πλουτ. 2. 830Β, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 3. 1. — Παθητ., ἐπὶ δούλων, ἀνατρέφομαι μετὰ τῶν τέκνων, Ἀθήν. 211F, Ἁρποκρ.· ἐπὶ προσώπων (οὐχὶ δούλων) ἀνατρέφομαι ἢ τρέφομαι παρά τινος, τινὶ Συνήσ. 244C· ἐπὶ παλλακῶν, τρέφομαι μετὰ τῶν νομίμων γυναικῶν, Πλουτ. Ἀρτοξ. 27· ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων ἀχρήστων καὶ μάτην τρεφομένων, Δημ. 403. 23, Μένανδρ. ἐν «Θρασυλίοντι» 4, Πλούτ. 2. 13C. Ἐνθ᾽ ἴδε Wyttenb. **2)** ἀνατρέφω ὁμοίως, Ἡρῳδιαν. 3. 15. **3)** Παθ., ἐπιπολαίως ἀνατρέφομαι, ἐκπαιδεύομαι, ἐν φιλοσοφίᾳ Πλούτ. 2. 37F, 138C.

παρατρεχόντως, Ἐπίρρ. ἐν παρόδῳ, ἡμεῖς οὖν παρατρεχόντως τῶν μαρτυριῶν ἐφηψάμεθα Βασίλ. τ. 2, σ. 155Β.

παρατρέχω· μέλλ., ἴδε ἐν λέξ. **τρέχω**· ἀόρ. **παρέδραμον** (ὁ μόνος ἐν χρήσει παρ᾽ Ὁμ. χρόνος)· ὑπερσ. **-δεδραμήκεσαν** Ξεν. Ἀνάβ. 7. 1, 23· μετοχ. ἀορ. α' **παραθρέξας** Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 955. Παρέρχομαι τρέχων ἢ τρέχω παρά τι ἢ παρά τινα, ὁ δ᾽ ἄρ᾽ ὦκα παρέδραμεν ἀφραδίῃσιν Ἰλ. Κ. 350, πρβλ. Χ. 157· εἰς τόπον Ἀριστοφ. Σφ. 1132· τοὺς παρατρέχοντας παρ᾽ οἰκίαν κασμένην ἠκόντιζον εἰς τὸ φῶς ἐκ τοῦ σκότους Ξενοφ. Ἀν. 7. 4, 18. **2)** ὑπερβαίνω εἰς τὸν δρόμον, «περνῶ», Ἰφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον Ἰλ. Ψ. 636, πρβλ. Ἀριστοφάν. Ἱππ. 1353· παρέδραμε τὰ τότε κακά, ὑπερέβη, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1020· π. τινά ἔν τινι, π. τινά τοσοῦτον, ὑπερέχω, ὑπερτρῶ, Πολύβ. 32. 11, 2, καὶ 15, 12. **3)** ὑπερβαίνω κατὰ τὴν ἀγχίνοιαν ἐξαπατῶ, ἐπὶ ἰχθύων, παρὰ δὲ φρένας ἔδραμον ἀνδρῶν Ὀππ. Ἁλ. 3. 96. **4)** διατρέχω, Λατ. curru conficere, τὸ λοιπὸν (τοῦ χωρίου) Ξεν. Ἀν. 4. 7, 6· π. ἑπτὰ ἡλικίας Σχόλ. εἰς Φιλόστρ. σ. 391 Boiss. — διατρέχω (διὰ μέσου διαστήματος ἢ ἐκτάσεως διριζομένης ἢ νοουμένης), ἐπί .. , εἰς .. , Ξεν. Ἀν. 7 1, 23., 4. 7, 11· ἀποπ., αὐτόθι 4. 8, 8. **5)** διέρχομαι ἐπιτροχάδην, πραγματεύομαι συντόμως, Λατ. percurrere, Ἰσοκρ. 53C· παρέργως π. Διον. Ἁλ. Τέχνη Ῥητορ. 3· τὰ γράμματα τῇ ὄψει π. Πλούτ. 2. 520Ε — ὡσαύτως, παρέρχομαί τι, παραλείπω αὐτό, Πολύβ. 10. 43, 1· ἵνα ταῦτα παραδράμω Δίων Κ. 79. 12· — καταφρονῶ, παραμελῶ, Θεόκρ. 20. 32. **6)** διαφεύγω ἀπαρατήρητος, τινά Πολύβ. 6. 6, 4· — ἀποπ., ἐπὶ χρόνων, Ἡρῳδιαν. 2. 12.

παρατρέω, ἐκ φόβου παρεκκλίνω, παραμερίζω, τρομάζω καὶ φεύγω, ἐπὶ ἵππων, παρέτρεσσαν δὲ οἱ ἵπποι, «διὰ δέος ἔφυγον» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 295.

παράτρημα, τό, ἴδε ἐν λ. **παράρτημα**.

παράτρητος, ον, τετρυπημένος κατὰ τὰ πλάγια, αὐλὸς π., ᾧ ἐχρῶντο ἐν τοῖς θρησκευτικοῖς μέλεσιν, «αὐλοὶ παράτρητοι ὀρθίοις ἤρμοττον, δεξὺ καὶ νωθὲς πνέοντες» Πολυδ. Δ', 81· π. αὐλίσκος, αὐλητικὸς χρήσιμος εἰς ἐνέσεις φαρμάκων, «τῶν αὐλίσκων οἱ μὲν εἰσιν εὐθύτρητοι, οἱ δὲ παράτρητοι» Ρούφ. σελ. 234 Matth.

παρατρῑβή, ἡ, ἡ πρὸς ἄλληλα τριβή, ἐκ παρατριβῆς εὗλων εὗρον πῦρ Σαγχωνιάθων ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 34D· κατ᾽ εὐφημισμὸν συνουσία, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 125D. **2)** μεταφορ.,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σύγκρουσιν, Πολύβ. 2. 36, 5· αἱ ἐν ἀλλήλοις π. Ἀθήν. 626E πρβλ. **διαπαρατριβή.**

παρατρίβω [ῑ]: μέλλ. **-ψω**, τρίβω τι πλησίον ἄλλου, π. χρυσὸν ἀκήρατον ἄλλῳ χρυσῷ (ἐνν. εἰς βάσανον), τρίβω καθαρὸν χρυσὸν πλησίον τοῦ μέρους ἔνθα ἔτριψα ἄλλον χρυσὸν ἐπὶ τῆς Λυδίας λίθου ὅπως ἴδω τὴν διαφοράν, Ἡρόδ. 7. 10, 1, πρβλ. 6·— Παθ., τρίβομαι πλησίον ἢ ἐπί τινος, καθάπερ πρὸς τὰς βασάνους Ἀριστ. π. Χρωμ. 3, 7· ἴδε ἐν λ. **βάσανος.** **2)** τρίβω ἐπί τινος ἢ πρός τι, τινί τι Αἰλ. π. Ζ. 17. 44· πρός τι Σουΐδ., — Παθ., τρίβομαι πρός τι, ἐπάνω εἴς τι, τὰ ὕπτια πρὸς τὰ ὕπτια Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 5, 2. **3)** τρίβω ἐλαφρῶς, ὀλίγον, π. οὔρῳ τοὺς ὀδόντας Διόδ. 5. 33· τοὺς ὀφθαλμοὺς Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 258. **II.** παρατρίβομαί τινι ἢ πρός τινα, συγκρούομαι πρός τινα, Πολύβ. 4. 47, 7., 27. 13, 6· πρβλ. **παρακρούω.** **III.** παρατρίβομαι τὸ μέτωπον, ὡς τὸ Λατ. os ἢ frontem perfricare, σκληρύνω τὸ μέτωπον οἱονεὶ διὰ διηνεκοῦς τριβῆς, δηλ. ἀποσκληρύνομαι, γίνομαι ὅλως ἀναίσθητος, ἀναίσχυντος, Στράβ. 603, Ἐπιφάν. 1, σ. 729, πρβλ. μετὰ τετριμμένου προσώπου ὁ αὐτ. 1. σ. 719· πρβλ. **ὀφρυόκνηστος.**

παράτριμμα, τό, φλόγωσις τῶν μηρῶν προξενηθεῖσα ἐξ ἱππασίας ἢ ὁδοιπορίας «σύγκαμμα», Γαλην. τ. 13, σ. 651, Διοσκ. 1, 48., 2, 40, 51, Ἄντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. II, 441, 1. **2)** ἔντριμμα, «τοσαυταχῶς οὖν λεγομένου τοῦ κάλλους τέταρτόν ἐστι τὸ δι' ἐπιμελείας καὶ δι' ἐπιτετηδευμένης ὥσπερ ἐκ παρατριμμάτων τινῶν γινόμενον» Ἰω. Σικελ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 6, σ. 319, 11.

παρατριπτέον, δεῖ παρατρίβειν, Γεωπ. 16. 4, 4.

παράτριψις, ἡ, ἡ πρὸς ἄλληλα τριβὴ τῶν σωμάτων, «ὁ μὲν οὖν ἑξακοντισμός ἐστι πυρὸς γένεσις ἐκ παρατρίψεως» Ἀριστ. π. Κόσμου 4. 23, Διόδ. 3. 36, Πλούτ. 893E· τῇ τοῦ ποδὸς πρὸς τὴν γῆν π. Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 70· τὸ τρίβειν τι ἐπὶ ἄλλου σώματος, ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ τοῦ δοκιμαζομένου ἐπὶ τῆς Λυδίας λίθου, Θεοφράστου περὶ λίθ. 45.

παρατροπέω, = **παρατρέπω**, τί με ταῦτα παρατροπέων ἀγορεύεις; διὰ τί μοὶ λέγεις τοιαῦτα προσπαθῶν νὰ μὲ παραπλανήσῃς; Ὀδ. Δ. 465, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 946, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 16. 29.

παρατροπή, ἡ, τὸ παρατρέπειν ἢ ἀποτρέπειν, μέσον ἀποτροπῆς, οὐκ ἔστ' οὐκ ἔστιν θανάτου παρατροπὰ μελέᾳ μοι Εὐρ. Ἴων 1230· τῶν ἀδουλήτων Πλούτ. 2. 168E. **2)** μικρὰ μεταβολή, ἐκτροπή, αὐτόθι 376A, Ἀπολλώνιος περὶ Συντάξ. 167. **3)** παροδήγησις, τοῦ φρονοῦντος Πλούτ. 2. 758E. **II.** ἀμεταβ., παρεκτροπή, τῆς ὁδοῦ αὐτόθι 1106B· εἰς τὸ νοσῶδες Ὀρειβάσ. 145 Matth.· ἐκ παρατροπῆς, διὰ διαστροφῆς τῆς σημασίας, Κλήμ. Ἀλ. 490. **2)** σφάλμα, Πλούτ. 2. 40B, κτλ. **3)** μεταφορ., πλάγιον ῥεῦμα, Λογγῖν. 13. 3·— παρέκβασις, Πλούτ. 2. 855C, Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκώμ. 6.

παρατροπικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς παρατροπήν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἀνδρ. 528.

παράτροπος, ον, ὁ παρεκτρεπόμενος· ἐκτρεπόμενος τῆς εὐθείας ὁδοῦ, παράνομος, εὐναὶ Πινδ. Π. 2. 65, πρβλ. Ὀππ. Ἀλ. 1. 515·— παράδοξος, ἀσυνήθης, αὐτόθι 4. 18, πρβλ. Πλουτ. Λύσανδρ. 12. **II.** ἐνεργ., ὁ ἀποτρέπων, μόρου π. μέλος Εὐρ. Ἀνδρ. 528,— ἔνθα ὁ Σχολ. τὸ ἑρμηνεύει διὰ τοῦ **παρατροπικός.**

παράτροφος, ον, ὁμοῦ ἢ ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ ἀνατραφείς, σύντροφος, Λατ. verna, Πολύβ. 40. 2, 3.

παρατροχάζω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **παρατρέχω**, παρέρχομαι τρέχων, τινὰ Ἀνθ. Π. 9. 372, 11. 163· παρέρχομαι, ἀφίνω ἀπαρατήρητον, Ἀνθ. Πλαν. 169. **II.** τρέχω παραπλεύρως, Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 70· τινί, πλησίον τινός, ὁ αὐτ. ἐν Συρ. 64.

παρατροχάω, ποιητ. ἀντὶ **παρατρέχω**, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 34D.

παρατρόχιος, ον, (τροχὸς) ὁ πλησίον τοῦ τροχοῦ, «τὰ δὲ ἐπανεστηκότα δερμάτια περὶ τὸν ἄξονα, κατὰ τὰ παραξόνια, παρατρόχια» Πολυδ. Α', 147.

παρατρῠγάω, τρυγῶ πρὸ τῆς ὥρας, τρυγῶ ἄωρα σταφύλια, ἐντεῦθεν μεταφορ., ὡς τὸ **ὀμφακίζομαι**, ἐπὶ λαθραίου ἔρωτος, Σικελὸς ὀμφακίζεται Πεδοκλῆς παρατρυγῶν παιδισκάριον καὶ τοῦ φιλήματος ἀμαθὲς Ἀρισταίν. 2. 7.

παρατρύζω, «παρατρύζει· παραφωνεῖ· γογγύζει» Ἡσύχ.· «εἴληπται δὲ ἀπὸ τῶν ὀρνέων ὅτ' ἂν τοῖς οἰκείοις νεοττοῖς γοερὰ ἐπιφωνοῦσιν» Φώτ.

παρατρύπημα, τό, ὀπὴ πλαγία, Πρόκλ. ἐν Πλάτ. Ἀλκ. 1. σ. 197 Creuz.

παρατρῠφάω, ἐντρυφῶ, τρυφηλῶς διάγω, τινί, μετά τινος ἄλλου, τι, εἴς τι πρᾶγμα, Γρηγ. Ναζ.

παρατρώγω: μέλλ. **-τρώξομαι**: ἀόρ. **παρέτρᾰγον.** Δάκνω, «τσιμπῶ» κατὰ τὰ πλάγια, τρώγω, ἀποκόπτω τεμάχια διὰ τῶν ὀδόντων, τοῦ ὄφιος Ἱππ. 1160C· τίς ἐλάας παρέτραγεν; Ἀριστοφ. Βάτρ. 988, πρβλ. Εἰρ. 415· μεταφορ., δικῶν τε καὶ δικαστηρίων Φιλόστρ. 595, πρβλ. Sueton. Galb. 4.

παρατρωπάω, ποιητ. ἀντὶ **παρατρέπω**, μεταπείθω, ἐξιλεῶ, θεοὺς θυέεσσι παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι, παρατρέπουσιν, ἀποτρέπουσι τὴν ὀργὴν αὐτῶν, Ἰλ. Ι. 500.

παράττω, Ἀττ. ἀντὶ **παραΐσσω.**

παρατυγχάνω: μέλλ. **-τεύξομαι**: ἀόρ. **παρέτῠχον.** Συμβαίνει νὰ εἶμαι πλησίον, τυγχάνω παρών, παρετύγχανε μαρναμένοισιν Ἰλ. Λ. 74· π. τῷ λόγῳ, τῷ πάθεϊ, εἶμαι παρὼν κατά.., Λατ. interesse, Ἡρόδ. 7. 236., 9. 107· εἰς καιρόν γε π. ἡμῖν ἐν τοῖς λόγοις Πρόδικος Πλάτ. Πρωτ. 340E· τῇ μάχῃ Πολύβ. 3. 70, 7· ὁ πλείστοις κινδύνοις παρατετευχώς, ὅστις ἔχει περιέλθει ἢ περιπέσει .., ὁ αὐτ. 12. 27, 8. **2)** ἀπολ., συμβαίνει νὰ εἶμαι παρών, Ἡρόδ. 1. 59., 6. 108· καὶ ἐπὶ εὐκαιρίας, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 803· παρατυχούσης τινὸς σωτηρίας Θουκ. 4. 19· ἕως ἄν τις παρατύχῃ διαφυγὴ ὁ αὐτ. 8. 11· λαβόντε ὅ τι ἑκάστῳ παρέτυχεν ὅπλον Πλάτ. Πολ. 474A. **3)** συχνάκις ἐν τῇ μετοχῇ **παρατυχών**, ὅστις δήποτε συνέπεσε νὰ εἶναι πλησίον, ὁ πρῶτος παρουσιασθείς, πᾶς τις κατὰ τύχην, οὐκ ἐκ παρατυχόντος πυνθανόμενος Θουκ. 1. 22· σὺν τοῖς π. ἱππόταις Ξεν. Κύρ. 1. 4, 18·— οὕτω, ποιεῖν τὸ παρατυγχάνον ἀεί, ὅ,τι αἱ περιστάσεις ἑκάστοτε ἀπαιτοῦσιν, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππαρχικῷ 9, 1· πρὸς τὸ παρατυγχάνον, κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν περιστάσεων, Θουκ. 1. 122· ἐν τῷ παρατυχόντι ὁ αὐτ. 5. 38· ἐκ τοῦ παρατυχόντος ἀποκρίνασθαι, ἀποκρίνασθαι ἐκ τοῦ προχείρου, Πλούτ. 2. 154A·— **παρατυχόν**, ἀπολ., ὡς τὸ **παρασχόν**, ἐν ᾧ ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ἀφ' οὗ ἠδυνάμην νά .., Θουκ. 1. 76· ἐν καλῷ π. σφίσι ξυμβαλεῖν ὁ αὐτ. 5. 60.

παράτῠπος, ον, **παράσημος.** Valck. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 1115.— Ῥῆμα **παρατῠπόομαι**, ἐν μέσ. σημασίᾳ **παραποιέομαι**, Πολυδ. Η', 27· ἐν παθητ. σημασίᾳ, Γ', 86·— μεταφορ., ἐπὶ παραποιήσεως τῆς πίστεως, ὁ τῆς πίστεως Λόγος παρατετυπωμένος Βασίλ. τ. 1, σ. 854B.

παρατύπωσις, ἡ, ἀντίτυπον, Πλούτ. 2. 404C.

παρατῠπωτικός, ή, όν, ὁ παριστάνων ὡς δι' ἀντιτύπου, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 67.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Γαλην. τ. 7, σ. 454.

παραῦα, ἡ, = **παρειᾶ**, «παραῦαι λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς τρέποντες τὸ ι εἰς υ καὶ τὸ ε εἰς α» Ἡρῳδιαν. Π, 563, 25, πρβλ. Ἀν. Ὀξων. τ. 1, 343. 18, κτλ.

παρ-αυαίνομαι, Παθ., ἀποξηραίνομαι, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 11.

παρ-αυγάζω, φωτίζω ὀλίγον· — Παθητ., φωτίζομαι, παραυγάζεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου Στράβ. 135· καὶ ἐπὶ τοῦ ἡλίου, λάμπω, ὁ αὐτ. 75. **II.** παρεμφαίνω, παριστάνω, κριοῖο παραυγάζουσα κάρηνον Διον. Π. 89· ὃ τριήρους παραυγάζει σχῆμα τοῖς πόρρωθεν βλέπουσι Εὐστ. 1405, 47.

παρ-αυδάω, ὁμιλῶ παρηγορῶν ἢ παραθαρρύνων, μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας, «παραμυθησάμενος» (Σχόλ.), Ὀδ. Ο. 53· μειλιχίοις ἐπέεσσι παραυδῶν Π. 279· προσπαθῶ νὰ πείσω τινὰ διὰ πειστικῶν λόγων νὰ πράξῃ τι, παραινῶ, συμβουλεύω, μὴ ταῦτα παραύδα, χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι Σ. 178. **II.** μετ' αἰτ. πράγμ., ὁμιλῶ περί τινος ὡς περὶ μικροῦ πράγματος, μὴ δή μοι θάνατόν γε παραύδα Λ. 487.— Οὐδαμοῦ ἐν Ἰλ.

παρ-αυλᾰκίζω, μετακινῶ τὰ ὅρια, καὶ οὐσιαστ. **-ιστής, οῦ**, ὁ, Ἐκκλ.

παρ-αυλέω, παίζω τὸν αὐλὸν πλησίον ἢ κακῶς, Πολυδ. Δ', 67.

παρ-αύλια, τά, τὰ μέρη τὰ παρὰ τὴν αὐλήν, Ἡσύχ., «παραύλια: πρόσχωρα» Φώτ.

παραυλίζω, κεῖμαι πλησίον, παραυλίζουσα πέτρα .. Μάκραις Εὐρ. Ἴων 493·— Μέσ., π. οἱ δορυφόροι τοῖς βασιλείοις Ἀθήν. 189E.

πάρ-αυλος, ον, (αὐλή) ὁ κατοικῶν παρὰ τὴν αὐλήν, πλησίον, κεις ἔμ' ἄξων οὐχ ἵν' ἐς δόμους ἄγῃς, ἀλλ' ὡς πάραυλον οἰκήσῃς, πλησίον παρὰ τὰ ὅρια, Σοφ. Ο. Κ. 785· τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους; ἔφθασεν ἕως ἐδῶ ἐκ τοῦ δάσους; ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 892· πηλαμύς.. πάραυλος Ἑλλησποντίς, γείτων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 446.

πᾱρ-αυλος, ον, (αὐλὸς) παράφωνος, μέλη Κωμ. Ἀνών. 19a.

παρ-αυξάνω, αὐξάνω διὰ προσθήκης, Διονύσ. Ἀλ. περὶ Συνθ. 15, Πτολ.

παρ-αύξησις, ἡ, αὔξησις, τῆς σελήνης Διοσκ. 5. 159, κτλ.· κατὰ παραύξησιν, διὰ προσθήκης, Κλήμ. Ἀλ. 457·— οὕτως ὁ Δινδ. ἀντὶ **παραύξη** παρὰ Φίλωνι 1. 359·— ἐν τῷ πληθ., αὐξήσεις, παραυξήσεις φωνῶν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 126.

παρ-αυξητικῶς, Ἐπίρρ., δι' αὐξήσεως, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 3. 42.

παρ-αύξω, = **παραυξάνω**, Στράβ. 724, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 26. **II.** ἀμεταβ., αὐξάνομαι, ὅσον ἡ ἡμέρα παραύξει, τοσοῦτον καὶ ἡ νὺξ μειοῦται Γεμίνου Ἀστρολ. 26C.

παρ-αύστηρος, ον, κἄπως αὐστηρός, αὐθέκαστος καὶ π. Δικαίαρχος § 8.

πᾱραυτᾰ, Ἐπίρρ. ἀντὶ **παρ' αὐτὰ** (ἐξυπακ. τὰ πράγματα), = **παραυτίκα** ἢ **παραχρῆμα**, παρευθύς, π. δ' ἡσθεὶς ὕστερον στένει διπλᾶ Εὐρ. Ἀποσπ. 1064, πρβλ. Πολύβ. 24. 5, 11· ἡ π.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χάρις ὁ αὐτ. 38. 3, 11. **II.** καθ' ὅμοιον τρόπον, Λατ. perinde, Αἰσχύλ. Ἀγ. 737, Δημ. 672. 5, Διόδ. 12. 20. **2)** μετὰ γεν., κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, Σωκρ. Ἐπιστ. 11.— Τινὲς τῶν ἐκδοτῶν γράφουσι: παρ' αὐτὰ ἐν διαστάσει.— Ἴδε Κάντου Φιλολογικὰς Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ϛ', σ. 369.

παραυτίκα, Ἐπίρρ., παρευθύς, Λατ. illico, (πρβλ. τὸ προηγ.), Ἡρόδ. 2. 89., 6. 35, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 767, κλ.· ἢ καὶ π. ἢ χρόνῳ Εὐρ. Ἀποσπ. 275· ὡσαύτως, τὸ π. Ἡρόδ. 1. 19., 7. 137, κτλ.· ὁμοίως, ἐκ τοῦ π. Πλουτ. Κοριολ. 20· ἐν τῷ π. Θουκ. 2. 11, Πλάτ. Φαῖδρ. 240Β, κτλ. **2)** μετὰ οὐσιαστικῶν πρὸς δήλωσιν βραχείας διαρκείας, Αἰδην τὸν π. ἐκφυγεῖν, τὸν παρόντα, τὸν ἀμέσως ἐπικείμενον θάνατον, Εὐρ. Ἄλκ. 13· ἡ π. λαμπρότης, στιγμιαία, ὀλιγοχρόνιος, Θουκ. 2, 64· ἡ π. ἐλπὶς ὁ αὐτ. 8. 82· αἱ π. ἡδοναὶ Ξενοφ. Κύρ. 1. 5, 9., 8. 1, 32· τὸ π. ἡδὺ Πλάτ. Φαῖδρ. 239Δ.

παραυτόθεν, Ἐπίρρ., = **αὐτόθεν**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀριανοῦ.

παραυτόθι, Ἐπίρρ., = **αὐτόθι**, Τζέτζ. Προομηρ. 193.

παρ-αυχενίζω, κάμπτω τὸν αὐχένα πλαγίως, «παραυχενίζων· παρακλίνων» Ἡσύχ., κόπτω τὸν λαιμόν, «παραυχενίζων: παρακρούων» Φώτ.

παρ-αυχένιος, ᾱ, ον, ὁ ἐκ τοῦ αὐχένος κρεμάμενος, φαρέτρη Ἀνθ. Πλαν. 253.

παρ-αύχησις, εως, ἡ, καύχησις ματαία, Εὐσταθ. Πονημάτ. 171. 66.

παραφᾰγεῖν, ἄπαρ. ἀορ. β' τοῦ **παρεσθίω**.

παραφαίνω, ποιητικ. **παρφαίνω**, δεικνύω πλαγίως ἢ ἐκκαλύπτων, τὰ αἰδοῖα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 732· σπάθην Φιλήμων ἐν «Πτωχῇ ἢ Ροδίᾳ» 4·— μετὰ γενικῆς τοῦ μέρους, π. τοῦ σώματος, παρέχω μικρόν τι μέρος αὐτοῦ εἰς θέαν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 94· π. τῶν ὀδόντων ὅσον ἀπόχρη τῷ ᾄδοντι Φιλόστρ. 778, πρβλ. 858. **2)** παρουσιάζω, τὸν ὅρκον, τὸν τύπον τοῦ ὅρκου, Ἀριστοφ. Λυσ. 94. **3)** βαδίζω πλησίον καὶ φέγγω, δεικνύω τὸ μέρος πρός τινα τόπον, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 1362, Πλουτ. Τιβ. Γράκχ. 14. **II.** Παθ., φαίνομαι πλαγίως, ἀποκαλύπτομαι, Πλάτ. Θεαίτ. 199C, Σοφ. 231Β, Ἀριστ. Ποιητ. 4. 13.

παρ-αφαίρεσις, ἡ, ἡ λαθραία ἀφαίρεσις, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 1. 122.

παρ-αφαιρέω, ἀφαιρῶ λάθρα, Ἀρτεμίδ. 261.

παρ-αφᾰνίζω, = **ἀφανίζω**, Ἀθαν. τ. 1, σ. 42, 47, τ. 2, σελ. 58, 167, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 1028C.

παράφᾰσις, ἡ, (παράφημι) εὕρηται μόνον ἐν τοῖς ποιητ. τύποις **παραίφασις**, **πάρφασις**· συμβουλή, παραίνεσις, ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑτέρου Ἰλ. Λ. 733., Ο. 404· παραίφασιν εὗρεν ἐρώτων, τρόπον καταπαύσεως, Ἀνθολ. Πλαν. 373.

2) παραλογιστικὴ παραίνεσις, «ξελόγιασμα», ἐπὶ τοῦ κεστοῦ τῆς Ἀφροδίτης, πάρφασις ἥ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων Ἰλ. Ξ. 217, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 6. 3· λόγοι ἀπατηλοί, ἐχθρὰ πάρφασις Πινδ. Ν. 8. 54. (Πρβλ. **παράφημι**).

παράφᾰσις, ἡ, (παραφαίνομαι) τὸ ἐν κατόπτρῳ εἴδωλον ἢ εἰκών, Χαλκίδ. 336· ἴδε **παραφάσσω**.

παρ-ᾰφάσσω, παράπτομαι, ἐλαφρῶς ψαύω διὰ τῆς χειρός, Ἱππ. 565, 15· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, 597. 25., 647. 51, κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Foës. καὶ Littré·— ἐντεῦθεν: **παραφάσεις**, τὰ ἐσωτερικὰ μέρη τοῦ γυναικείου αἰδοίου, «ἐντεῦθεν δὲ καὶ τοὺς κρυπτοὺς τόπους τοὺς κατὰ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον παραφάσιας ὀνομάζουσι» Γαλην. Γλῶσσαι Ἱπποκρ. σελ. 538, ἴδε Ἱππ. 633, 26, πρβλ. Littré, Ἱππ. 8, σ. 352. Πρβλ. **εἰσαφάσσω**.

παρα-φάσσω, = **ἀλλοφάσσω**, Γαλην. 10. 128.

παράφερνα, τά, ὅ,τι φέρει ἡ νύμφη ἐκτὸς τῆς προικὸς αὐτῆς, Πανδέκτ.·— **παράφερνον**, τό, Ἡσύχ. ἐν λ. **εἴλιον**.

παραφέρω, ποιητικ. **παρφέρω**, φέρω παρά τινα, μάλιστα ἐπὶ ἐδεσμάτων (πρβλ. **παρατίθημι**), παραθέτω ἐνώπιόν τινος, παρουσιάζω, παρέφερον .. τὴν κεφαλὴν τοῦ παιδὸς κεκαλυμμένην καὶ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας Ἡρόδ. 1. 119· ἀλλὰ κρέα γε εὐωχοῦ, .. ἅμα δὲ ταῦτα λέγοντα πολλὰ αὐτῷ παραφέρειν καὶ θήρεια καὶ τῶν ἡμέρων Ξεν. Κύρ. 1. 3, 6 κτλ.· οὕτω π. ποτήρια Ἀριστοφ. Ἀποσπ 77· πάρφερε τὸν σκύφον Σώφρων 48 Ahr.· παραφέρω τὰς κεφαλάς, ἐνθύτω, ἐπιδεικνύω, Ἡρόδ. 4. 65. — Παθ., τίθεμαι ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὁ αὐτ. 1. 133· τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται Πλάτ. Πολ. 354Β· τὰ π. Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 26. **2)** φέρω εἰς τὸ μέσον ὡς λόγον, ὡς ἐπιχείρημα, π. ἐς μέσον Ἡρόδ. 3. 130· λέγω, μνημονεύω, ἀναφέρω, νόμον Ἀντιφῶν 124. 39· π. καινὰ καὶ παλαιὰ ἔργα, τὰ φέρω εἰς τὸ μέσον, τὰ ἀναφέρω, Ἡρόδ. 9. 26 λόγους Εὐρ. Ι. Α. 981, πρβλ. Ἔρμανν. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 1671· π. αὐτὸν ἐν σκώμματος μέρει Αἰσχίν. 17. 40, πρβλ. 18. 37· π. πίστεις τοῦ μὴ .., Διον. Ἁλ. 7. 27. **3)** παραδίδω, μεταδιδάζω (πρβλ. **παραδίδωμι**), ξύνθημά τινι Εὐρ. Φοίν. 1140. **4)** ἐν τῷ παθ., παρουσιάζομαι, ἀπαντῶ, ἔρχομαι ἐν σπουδῇ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 16. **III.** φέρω πέραν ἢ μακράν, Πλάτ. Πολ. 515Α, πρβλ. Πλουτ. Σύλλ. 29, κτλ.· π. τὴν χεῖρα, κινῶ ὁρμητικῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ χειρονομίας κατὰ τὴν ἀγόρευσιν, Δημ. 305. 6· π. βραχίονα παρὰ πλευράς, ἐπὶ ὁριζοντίου κινήσεως, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἄραιν τοῦ βραχίονος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 789.— Παθ., μεταφέρομαι μακρὰν ἢ πέραν (ὅρα κώδων), Θουκ. 4.135· ὁρμῷ παρενεχθῆναι Πλάτ. Μάρ. 35· παρέρχομαι πλέον, ὁ αὐτ. ἐν Δίωνι 25· τοῦ χειμῶνος παραφερομένου, ἐν ᾧ παρήρχετο, ὁ αὐτ. ἐν Πελοπ. 10. **2)** παρατρέπω, ἀποστρέφω, τὴν ὄψιν π. τινὸς Ξεν. Κυν. 5. 27· π. τὸν ὀφθαλμὸν Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 10. 2· π. τοὺς ὑσσοὺς Πλουτ. Κάμιλλ. 41· ἀπομακρύνω, ἀποτρέπω, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιδ', 36. **3)** στρέφω ἢ κινῶ πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, ἢ δεῦρι τὴν χεῖρα ἀλλὰ μὴ δεῦρι παρήνεγκα Δημ. 305. 5.— Παθ., κινοῦμαι πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, ἐπὶ μελῶν παραλελυμένων, ἀτεχνῶς γὰρ καθάπερ τὰ παραλελυμένα τοῦ σώματος μόρια εἰς τὰ δεξιὰ προαιρουμένων κινῆσαι, τούναντίον εἰς τὰ ἀριστερὰ παραφέρεται Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 1. 13, 16, πρβλ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 16· π. τοῖς σκέλεσι, ἐπὶ μεθύσου, Διογ. Λ. 7. 183· τὸ βλέμμα παρενήνεκται, ἔχει διαστραφῆ, Α. Β. 65. **4)** παρατρέπω, παροδηγῶ, κακῶς ὁδηγῶ, Πλούτ. 2. 15D, 41D·— Παθ., παρατρέπομαι, πλανῶμαι, σφάλλομαι, Πλάτ. Φίλητ. 38D, 60D, Φαῖδρ. 265Β· παρενεχθεὶς (ἔξυπ. τῆς γνώμης), παράφρων, Ἱππ. 217Η, πρβλ. **παράφορος**. **5)** διαστρέφω, ὀνομ, γνώμην· Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 68., 3. 61. **IV.** παρασύρω, ἐπὶ ποταμοῦ, Πλουτ. Τιμολ. 28, πρβλ. Wessel. εἰς Διόδ. 18. 35, κτλ.· τοῦ χρόνου καθάπερ ῥεύματος ἕκαστα π. Πλούτ. 2. 432Δ· — Παθ., παρασύρομαι, σέ, Βάκχε, φέρων ὑπὸ σοῦ τάμπαλι παρφέρομαι Ἀνθ. Π. 11. 26, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 265Β. **V.** ἀρίνω τι νὰ παρέλθῃ, παραλείπω, Λατ. praetermittere, τὰς ὥρας παρηνέγκατε τῆς θυσίας Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 16 (ἴδε κατωτ. Β.)· ἀρίνω τι νὰ ἐκφύγῃ, τὸ ῥηθὲν Πλουτ. Ἄρατ. 43.— Παθ., ἐκφεύγω, διαφεύγω, Ξεν. Κυν. 6, 24. **VI.** ὑπερίχω, ὑπερνικῶ, ὑπερβαίνω, τινά τινι Λουκ. Χαρίδ. 19.

Β. ἀμετάβ., παρέρχομαι, «περνῶ», ἡμερῶν ὀλίγων παρενεγκουσῶν, ἡμέρας οὐ πολλὰς παρενεγκούσας, ὀλίγων ἡμερῶν παρεθουσῶν, Θουκ. 5. 20, 26. **2** πάσχω μεταβολήν, μεταβάλλομαι, διαφέρω, οἷον αἱ διάλεκτοι, Ξάνθ. 1· τούτων ἡ γλῶσσα ὀλίγον παραφέρει, ὀλίγον διαγέρει, Διον. Ἁλ. 1. 28· π. παρά τι, διαφέρω ἀπό .., Δίων Κ. 59. 5. πρός τι Εὐνάπ.

παραφεύγω, διαφεύγω διερχόμενος πλησίον μέρους τινός, τῇ δ' οὔπω ποτὲ ναῦται .. εὐχετόωνται παρφυγέειν (Ἐπικ. ἀόρ. β') Ὀδ. Μ. 99.

παραφηλόω, = **φηλόω**, «παραιφηλοῦμεθα· παραγόμεθα» Ἡσύχ.

παράφημι, ποιητ. **παραίφημι** καὶ **πάρφημι**, ὡς τὸ παραμυθέομαι, ὁμιλῶ ἡπίως πρός τινα, παραινῶ, συμβουλεύω, μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι Ἰλ. Α. 577.— Μέσ., καταπαύω, μαίασσω, μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν παρφάσθαι Ὀδ. Π. 287, Τ. 6· τὶν' ἄλλον παρφάμενος ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις πολέμοιο Ἰλ. Μ. 249, πρβλ. Ὀδ. Β. 189· μαλακοῖσι παραιφάμενοι ἐπέεσσιν Ἡσ. Θ. 90·— πρβλ. **παράφασις**. **2)** συχνάκις μετὰ παραλλήλου ἐννοίας ἀπάτης, ὁμιλῶ ἀπατηλῶς, δέν φυλάττω, παραβαίνω, παρφάμεν ὅρκον, λόγον Πινδ. Ο. 7. 121, Π. 9. 70· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 5. 58.

παραφθᾰδόν, Ἐπίρρ., πρυφθαστά, πραφθάνων, μετὰ γεν., Ὀππ. Ἁλ. 3. 298.

παραφθάνω [ᾰ], ἀόρ. β' **παρέφθην**, μετοχ. ἐνεργ. καὶ μέσ., **παραφθάς**, **-φθάμενος**, ὁ μόνος χρόνος ὁ ἐν χρήσει παρ' Ὁμ.· ἀόρ. α' μετοχ., **παραφθάσας** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νόννου. Προφθάνω, καταφθάνω, τοσσάκι μιν .. ἀποστρέψασκε παραφθὰς Ἰλ. Χ. 197· εἰ δ' ἅμμε παραφθήῃσι πάδεσσι (Ἐπικ. ὑποτ., κοινῶς παριαφθαίνῃσι, ὅπερ εἶναι εὐκτ., ἴδε Sφι xii.), Κ. 346· κέρδεσιν, οὕτι τάχει γε, παραφθάμενος Μενέλαον Ψ. 515.

παραφθαρτικός, ἡ, όν, ἔχων τὴν δύναμιν νὰ παραφθείρῃ, καταστρεπτικός, τινος Διον. Ἀρεοπ. σ. 157D.

παραφθέγγομαι, ἀποθ., προσθετω τροποποιήσιν τινα ἐν τῇ ὁμιλίᾳ, Πλάτ. Εὐθύδ. 296Α. **2)** λέγω ἐν παρόδῳ, ῥίπτω λόγον, ὁπότε παραφθέγγοιο ἐν τῷ λόγῳ πολλάκις, ὡς πλουσιός ἐστιν Εὐξένιππος Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππου 32· τοῦτο παρ., ὡς .., Ἰσαί. 71, 23· παρ. πρός τινα, ὅτι .., Πολύδ. 28. 15, 13· λέγω ἀνοησίας, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 14, 8, πρβλ. Σχολ. εἰς Σοφ. Φ. 1195. **3)** διακόπτω, Πλουτ. Ἀλέξ. 6., 2-738Γ. **4)** ὁμιλῶ κρυφίως, μυστικῶς, Ἡλιόδ. 5. 8.

παραφθεγκτήρια, τά, ἡ προσφώνησις ἢ προσαγόρευσις κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ γάμου, «παραφθεγκτήρια, ἡ πρὸς γάμον ἑορτή» Πολυδ. Β', 118.

παράφθεγμα, τό, τὸ παρεφθέγγεσθαι, προστιθέναι τροποποίησιν ἐν τῷ λόγῳ, Πλάτ. Εὐθύδ. 296Β· πρβλ. **παραφθέγγομαι**. **II.** σφάλμα ἐν τῷ λέγειν, ἐπιγραφὴ τοῦ μθ' λόγου τοῦ Ἀριστείδου, Ἀριστείδ. τ. 2, σ. 365· ψεῦδος, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 1151Β.

παραφθείρω, φθείρω ἐν μέρει, φθείρω κάπως, Ἀπολλώνιος περὶ Συντάξ. 139, Τζέτζ. **II** Παθ., μετὰ πρκμ. **παρέφθορα**, ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μέρει φθείρομαι, καταστρέφομαι, παρεφθορυῖα γῇ Φιλόστρ. 711· π. ὕδωρ ὁ αὐτ. 815· παραφθαρεὶς τὴν φωνήν, ὁ ἀπολέσας τὴν φωνὴν του, Πλούτ. 2. 843B· παρεφθορότος τοῦ λογιστικοῦ Ἀπολλώνιος περὶ Συντάξ. 288· ἐπὶ χαρακτῆρος, Φιλόστρ. 501· ὁ Δίδυμος ἔγραψε περὶ παρεφθορυίας λέξεως.

παραφθορά, ἡ, βαθμιαία διαφθορά, τῆς μουσικῆς Πλούτ. 2. 1131E· ἐπὶ τῆς γλώσσης, Εὐστ. 1396, 23, κτλ.

παράφθορος, ον, διεφθαρμένος, Γρηγόρ. Ναζ. τ. 2, σ. 14A, Φωτ. Ἐπιστ. 102, 35.

παραφιλάγαθος, ὄνομα ἀξιώματος ἐν συνόδοις τισὶ θρησκευτικαῖς, Ἐπιγρ. Παντικαπαίου, Compt. rendu de la Commiss. Impér. arch. de St. Pétersb. pour l'an. 1870, σ. 229. an. 1876, σ. 215. an. 1880, σ. 130. Κατὰ βαθμολογικήν, ὡς φαίνεται, ἑκεῖ σειρὰν τρία ταιαῦτα ὀνόματα ἀναγράφονται: ὁ **συναγωγός**, ὁ **φιλάγαθος**, ὁ **παραφιλάγαθος**, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

παραφίμωσις, ἡ, (φιμόω) πάθος τῆς πόσθης ἢ ἀκροποσθίας τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου, ὅταν αὐτὴ δὲν δύναται νὰ συρθῇ ὑπεράνω τῆς βαλάνου, Γαλην. II, 274E, διάφορ. γραφ. **περιφίμωσις**.

παραφλύγισμα, τό, ὀρεκτικὸν ἔδεσμα παρασκευαζόμενον δι' ὀπτήσεως παρὰ τὴν φλόγα, Ἀχαιὸς παρ' Ἀθην. 368A.

παραφλυάρεω, φλυαρῶ ἀνοήτως, Γαλην. τ. I2, σ. 465F, Εὐναπ. Ἱστ. 93. 9· **-φλυάρημα**, τό, Νείλου Ἐπιστ. σ. 49.

παραφορά, ἡ, τὸ παραφέρεσθαι, παραφορὰς ποιοῦμαι, σχηματίζω ῥυάκια, ἐπὶ ποταμοῦ, Ἀγαθαρχίδης ἐν Φωτίου Βιβλιοθ. 447. 22. **II**. τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν φρενῶν, διατάραξις φρενῶν, παραφροσύνη, Αἰσχύλ. Εὐμ. 330· π. ἐν μέθῃ Ἀρετ. π. Δίτ. Ὀξ. Παθ. 1. 6· παραφ. διανοίας Πλούτ. 2. 249B· φρενῶν Ρήτορες (Walz) 1. 473.

παράφορα· «παρατετραμμένα» Ἡσύχ.

παραφορέω, = **παραφέρω**, φέρω καὶ θέτω ἐμπρός τινος, παρατίθημι, ἅπαντα γάρ σοι παρεισόρουν, «ὅλα εἰς ἐσένα τὰ ἔφερνα», Ἀριστοφ. Ἱππ. 1215.— Παθ., Ἡρόδ. **1**, 133. **2**) Μέσ., συλλέγω, συνάγω, Πλάτ. Νόμ. 858B.

παραφορμά· «ἀρχή τις τῶν συνεξιόντων βασιλεῖ» Ἡσύχ.

παράφορος, ον, (παραφέρω) ὁ παραφερόμενος, οὕτω παρ. πρὸς δόξαν Πλουτ. Θεμιστ. 3· ἐπὶ ἐπιδέσμου, ὁ δυνάμενος νὰ διολισθήσῃ, νὰ ἐκφύγῃ, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 791. **2**) ὁ πλανώμενος, περιδινούμενος, σφαλλόμενος, κλονούμενος, στείχειν π. ποσὶ Εὐρ. Ἐκ. 1050· π. ὁρόμοι Πλούτ. 2. 501D· παράφορον βαδίζειν, ἐπὶ μεθύσου, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 12· μετ' ἀπαρ., σπείρειν οὖν παράφορος ὁ μεθύων, ἐπὶ παιδουργίας, Πλάτ. Νόμ. 775D. **3**) μετὰ γεν., ὁ πλανώμενος μακρὰν ἀπό τινος, παράφορος ξυνέσεως, παράφρων, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 228D· — ἀπολ., παράφρων, μανικός, μῦθοι ἀπίθανοι καὶ π. Πλουτ. Ἀρτοξ. 1· — Ἐπίρρ. **-ρως**, Ρήτορες (Walz) 1. 552· οὕτω κατ' οὐδέτ., ἐπὶ μανικοῦ, παράφορον δέρκεσθαι, ἀναβοᾶν Λουκ. Δραπέτ. 19, Ἔρωτες 13. **II**. ἐνεργ., ὁ ἐπιφέρων ταραχήν, διατάραξιν φρενῶν, σύγχυσιν, παραφροσύνην, γνώμης Ἱππ. Προρρ. 70.

παραφορότης, -ητος, ἡ, πλαγία κίνησις, ἔλλειψις δεξιότητος, Πλάτ. Τίμ. 87E.

παραφορτίζομαι, ἀποθ., παρεμβάλλω ὡς πρόσθετον φορτίον εἴς τι, ταῦτα τῷ λόγῳ παρεφορτισάμην (ἔνθα ὁ Schneider εἶπασε: παρενεφορτισάμην) Πλούτ. 2. 8E, πρβλ. Πολυδ. Β', 139.

παράφραγμα, τό, φραγμὸς παρὰ ἢ περί τι, ἐν χρήσει μόνον κατὰ πληθ., Θουκ. 4. 115· ἐν πλοίῳ, τὰ περιφράγματα τοῦ πλοίου, ὁ αὐτ. 7. 25· χαμηλὸν διάφραγμα ἢ παραπέτασμα, Πλάτ. Πολ. 514B· τὰ τοῦ βουλευτηρίου π. Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 118.

παραφράζω, λέγω τὸ αὐτὸ πρᾶγμα μὲ ἄλλας λέξεις, Εὐστ. 239. 23., 1406. 19, κτλ.· πρβλ. **παραγράφω** I. 2.

παραφρακτικός, ή, όν, ἐμφρακτικός, κοχλίαι δύσπεπτοι παραφρακτικοί, ἴσως διορθωτ. κατὰ Κοραῆ: **παρακτικοί** Ξενοκρ. β μθ', σ. 12, ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν σελ. 136.

παράφρασις, ἡ, τὸ φράζειν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα δι' ἄλλων λέξεων, Ἑρμογέν., κλ.· ἴδε Quintil. 1. 9, 2.

παραφράσσω, Ἀττ. **-ττω**, φράττω διὰ προτειχίσματος, ὀχυρώνω, Ἡρῳδιαν. 4. 1, κτλ. — Παθ., Πολύθ. 10. 46, 3, Ἡρῳδιαν. 3. 3.

παραφράστης, ου, ὁ, ὁ παραφράζων· ἴδε Λοβεκ. Παρλ. 418. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσεις σ. 427-430, ἔνθα ψέγεται ὁ τύπος **παραφραστής**, ὡς μὴ ὀρθός.

παραφραστικός, ή, όν, ὁ εἰς παράφρασιν ἀνήκων, Ἀντιφῶν ἐν Ρήτορσι (Walz) 1. 63.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. 55. 32.

παρ-αφρίζω, ἐκβάλλω ἀφρὸν κατὰ τὰ πλάγια, μάλιστα κατὰ τὸ στόμα, Νικ. Ἀλεξιφ. 223.

παραφρονέω, (παράφρων) εἶμαι ἔξω φρενῶν, παράφρων, Ἡρόδ. 1. 109 (πρβλ. μαίνομαι), 3. 34, 35, Ἱππ. Προγν. 39, Αἰσχύλ. Θήβ. 806, Σοφ. Φιλ. 815, Ἀριστοφ. Νεφ. 844, Ἀντιφῶν 117. 17, κτλ.· ποιητ. **παραιφρ-**, Θεόκρ. 25. 262.

παραφρόνησις, ἡ, = **παραφροσύνη**, Ἐβδ. (Ζαχ. IB', 4)· — ἐν Β' Ἐπιστ. Πέτρου 6', 16 ἅπαντᾷ ὁ τύπος **παραφρονία**, ἀλλὰ καὶ διάφ. γραφ. **παραφροσύνη**.

παραφρόνιμος, ον, = **παράφρων**, Σοφ. Ο. Τ. 691.

παραφροσύνη, ἡ, (παράφρων) ἡ κατάστασις τοῦ παράφρονος, παραπλάνησις φρενῶν, «τρέλλα», Ἱππ. Ἀφ. 1244, Πλάτ. Σοφιστ. 228D· μανία, παραφροσύναι αἱ μὲν μετὰ γέλωτος γινόμεναι ἀσφαλέστεραι, αἱ δὲ μετὰ σπουδῆς ἐπισφαλέστεραι Ἱππ. Ἀφ. 1258.

παραφρουρέω, φρουρῶ πλησίον, παραφρουρεῖ τὴν πέραν τοῦ Δούριος, φρουρεῖ τὰ σύνορα πέραν τοῦ Δ., Στράβων 166.

παραφρυγανισμός (δηλ. τοῦ ὑγετοῦ), ἡ ἀνύψωσις τῶν ὀχθῶν τοῦ ὀχετοῦ διὰ συσσωρεύσεως φρυγάνων μετὰ γῆς, Mahaffy Plind. Petr. Papyri II, 6.

παραφρύγομαι, Παθ., ὡς τὸ Λατ. flagrare invidia, φρύγομαι, φλέγομαι ἐκ φθόνου, ἀδημονῶ, δυσθυμῶ, Εὐνάπ. σ. 115 Boiss.

παραφρυκτωρεύομαι, ἀποθ., = τῷ ἐπομ., Αὐσ. 136. 7.

παραφρυκτωρέω, «παραφρυκτωρεῖν: Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Δεινίου ἐνδείξει. τὸ τοῖς φρυκτοῖς παρὰ τὸ προσῆκον χρῆσθαι, τουτέστιν ἐπὶ συμφέροντι μὲν τῶν πολεμίων, ἐπὶ βλάβῃ δὲ τῶν φίλων, οὕτως ἔλεγον, ὡς αὐτὸς ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ λόγῳ αὐτὸ ἐξηγήσατο» Ἁρποκρ. ἐν λ.

παράφρων, ον, (φρήν) ὁ ἐκτρεπόμενος ἢ πλανώμενος τὰς φρένας, ἄφρων, μωρός, μάντις Σοφ. Ἠλ. 473· ὁ ἔξω φρενῶν, παράφρων, μωρός, Λατ. demens, Πλάτ. Νόμ. 649D· π. ἔπος Εὐρ. Ἱππ. 232· π. καὶ παραπλὴξ τὴν διάνοιαν Πλουτ. Πομπ. 72. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 34.

παραφυάδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἡσύχ. ἐν λ. **ἑρμαῖ**.

παραφυάς, άδος, ἡ, (παραφύω) τὸ πλησίον φυόμενον.

1) ἐπὶ φυτῶν, τὸ ἀπὸ τῆς ῥίζης τοῦ δένδρου βλαστάνον, «κωλορρίζι», παραδ. ἀστρον, Λατιν. stolo, Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. I. 6, 2· ἀντίθετ. τῷ **παρασπάς**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2, 2, 4 **2**) ἐπὶ ζώων, αἱ διακλαδώσεις τῶν φλεβῶν, Ἱπποκρ. 279. 55· πρβλ. **ἀποφυάς**· — ἐπὶ τῶν ποδῶν ὀστακοῦ, ἔχουσι δὲ καὶ παραφυάδας λεπτὰς οἱ πρὸς τῷ στόματι πόδες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 14, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 3. 10, 5. **3**) μεταφορ. ἐπὶ ὑποδιαιρέσεων ἐν τῇ λογικῇ, Φίλων ἐν Στοβ. Ἐκλ. 2. 44, Σουΐδ., κτλ. [ῦ· ἐν Νικ. Ἀποσπ. 12 ἀναγνωστέον **παραφυσιάς**, πρβλ. **δεκάφυιος**].

παραφυής, ές, ὁ πλησίον φυόμενος· **παραφυές**, τό, = **παραφυάς**, Ἀριστ. Ρητ. 1. 2. 7.

παραφῦκισμός, ὁ, (φῦκος) ὁ διὰ φύκους καλλωπισμὸς τοῦ προσώπου, «φυκιασίδωρα», Κλήμ. Ἀλ. 232.

παραφυκτός, ἴδε **παρεφυκτός**.

παραφύλαγμα, τό, ἐπιτήρησις, προσοχή, Βασίλ. τ. 4, σ. 226.

παραφυλακή, ἡ, φυλακή, φρουρά, Πολύθ. 2. 58, 1., 4. 17, 9. **II**. τὸ φυλάττειν ἀσφαλῶς, φρούρησις, ἡ τῶν χρημάτων π. Διόδ. 17. 71, κτλ. **2**) παρατήρησις, καιρῶν Ἱππ. 1278. 54.

παραφυλακίτης, στρατιώτης φρουρᾶς, Συλλ. Ἐπιγρ. 4366x.

παραφυλακτέον, ῥημ. ἐπίθ., παρατηρητέον, Εὐστ. 1352. 15.

2) πρέπει νὰ προσέχῃ τις, Κλήμ. Ἀλ. 172, 173, κτλ.

παραφυλακτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν παραφύλαξιν, Ἀρτεμίδ. 3. 58.

παραφύλαξ, ακος, ὁ, ὁ φύλαξ, φρουρός, Σουΐδ. ἐν λ. **δεξιολάβος**. **2**) βοηθὸς φύλακος, Στουδ. 1232B. **3**) ἀξίωμα τικός τις ἐν ταῖς Ἀσιατικαῖς πόλεσιν, ἴδε παραφυλάσσω III.

παραφύλαξις, -ξεως, ἡ, τὸ παραφυλάττειν, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 10, 5, Βυζ.

παραφῡλάσσω, Ἀττικ. **-ττω**, φυλάσσω πλησίον, φρουρῶ ἐκ τοῦ πλησίον, ἀγρύπνως φυλάττω, ἐπὶ στρατιωτῶν, φρουρούντων, χώραν, πόλιν Πολύθ. 4. 3, 7, κτλ.· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ αὐτ. 5. 92, 8· μεταφορ., π. τὴν ἐλευθερίαν ὁ αὐτ. 2. 58, 2· — ἀπολ., φυλάττω, Πλουτ. Γάλβ. 20. **2**) παρατηρῶ ἐκ τοῦ πλησίον, τὸ τῆς νεώς .. ἀεὶ ξυμφέρον Πλάτ. Πολιτικ. 297Δ· π. τινά λάν .. Ξεν. Λακ. 4. 4· π. ἐν μ.., περιμένω καιρόν, καθ' ὃν .., Πλούτ. 2. 775E ἀπ' ὀφθαλμοῦ π. τινά, ἔχω τοὺς ὀφθαλμούς μου προσηλωμένους ἐπί τινος, ἐπὶ κυνὸς παρατηροῦντός τινα μετὰ προσοχῆς, αὐτόθι 969F. **3**) φυλάττων ἐξασφαλίζω, π. [τινὰς] ὥστε φίλους εἶναι Πλάτ. Νόμ. 628Δ· π. αὐτόν, μή .., προσέχω, φυλάττομαι μήπως .., Πλούτ. 2. 418D.— Μέσ., προσέχω, ἀγρυπνῶ, φυλάττομαι, Ἀριστ. Προβλ. 29. 12· ὡσαύτως, παρασφ. τινα, προφυλάττομαι, Πολύθ. 16. 14, 10. **II**. φυλάττομαι, προσέχω, εἶμαι προσεκτικός, περί τι Πλάτ. Πολιτικ. 284Α· π. ὅπως μή .. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 715Δ· ὅπως .. Ἀριστ. Ρητορ. πρ. Ἀλ. 3. 14. **III**. ὑπηρετῶ ὡς **παραφύλαξ** (3) Ἐπιγραφ. ἐν Amer. Inst. 1, σ. 108.

παραφυλλίς, ίδος, ἡ, (φύλλον) παραφυάς, ἥτις εἶναι βλαστὸς εἰς τὸ κύριον στέλεχος, Φιλῆς περὶ Φυτ. 130.

παραφῦσάω, φυσῶν παρεκτρίπω τῆς ὁδοῦ, Κλήμ. Ἀλ. 108.

II. παροξύνω, ἐξεγείρω, Αἴσωπ. 348, Ἐκδ. de Furia.

παράφῡσις, ἡ, = **παραφυάς**, I, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 2, 5.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) ἐπὶ τῶν πλαγίων ἀπορύσεων τῶν σπονδύλων, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 810. 3) ἐπὶ ἀμβλώσεως κυήματος, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4, 4, 43 καὶ 45.

παραφῠ́τευσις, ἡ, τὸ φυτεύειν πλησίον, Γεωπ. 9. 10, 10.

παραφῠτεύω, φυτεύω πλησίον, Πλούτ. 2. 92Β, κτλ.· παθ. πρκμ. μετοχ., παραπεφυτευμένη, Μ.χ. Ψελλοῦ Ἀλλην. σ. 370.

παράφῠτος, ον, τὸ παραφυές, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 16, 7.

παραφύω, μετὰ μέλλ. καὶ ἀορ. α', παράγω παραφυάδας, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 2, 2, κτλ. **II.** Παθ., μετὰ πρκμ. καὶ ἀορ. 6' ἐνεργ., φύομαι πλησίον ἢ παραπλεύρως, Ἡρόδ. 2. 92, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 14, 4, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 17. 3· ἐκ τῶν παραπεφυκότων δένδρων Δίλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 1· ἀλλ' ἐγγὺς ἀγαθοῦ παραπέφυκε καὶ κακὸν Μένανδρ. ἐν «Ὀλκίῳ» 8· τῶν ὀδόντων οἱ παραφύομενοι τοῖς κατὰ φύσιν Γ'αλην.

παραφωνέω, ἐπιφωνῶ, ὑπηγορῶν δὲ (ὁ Δημήτριος) .. ἐβαρβάρισε· τῶν δὲ καθημένων τινός, ὡς ἔδει τὸ ῥῆμα λεχθῆναι παραφωνήσαντος, οὐκοῦν, ἔφη, κτλ. Πλούτ. 2. 183Β.

παραφωνή, ἡ, ἡ ἀπήχησις τῆς φωνῆς ἐν τῷ αἰσθητηρίῳ τῆς ἀκοῆς, ἀπὸ τῶν φωνῶν τῆς παραφωνῆς παραγινομένης ἐπὶ τὸ τῆς ἀκοῆς αἰσθητήριον Ἐπίκουρ. παρὰ Πορφυρ. εἰς Πτολ. Ἁρμ. σ. 216· ἴδε Böckh Comm. de Metr. Pind. σ. 254.

παράφωνος, ον, (φωνὴ) ὁ πλησίον ἠχῶν, παράφωνοι, οἱ, ἁρμονίαι τινὲς οἷα ἡ διὰ πέντε, Λογγῖν. 28. 2, ἔνθα ἴδε Weisk. ἀλλὰ παρὰ τῷ Gaudent., «παράφωνοι δὲ φθόγγοι οἱ μέσοι μὲν συμφώνου καὶ διαφώνου, ἐν δὲ τῇ κρούσει (κράσει Meibom.) σύμφωνοι» κτλ.

παραφώτισμα, τό, ψευδές, αἱρετικὸν βάπτισμα, παραβάπτισμα, Ἐκκλ.

παραφωτισμός, ὁ, (φωτίζω) ἀμυδρὸς φωτισμός, οἷος ὁ τοῦ ἡλίου μετὰ τὴν δύσιν αὐτοῦ, Ποσειδώνιος παρὰ Στράβ. 138· διάφ. γραφ. περιφωτισμός.

παραχάζομαι, = παραχωρέω, Ἡσύχ. ἐν λ. παρεχάσσατο.

παραχαλᾶσμάτιον, τό, μέρος χαλαρωθέν, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 268.

παραχᾰλάω, ἀνοίγω δίοδον διὰ ὑγρᾶ, Ἱππ. 606. 33. 2) ἀμετάβ., ἀφίνω νὰ εἰσελθῇ ὕδωρ, «χάμνω νερά», κάγω γ', ἐάν τι παραχαλᾷ τὴν ἀντλίαν φυλάξω Ἀριστοφ. Ἱππ. 436.

παραχαλκεύω, χαλκεύω παραπλεύρως, πλησίον, Τζέτζ. Ἀλλην. Ὁμηρ. 15. 63., 18. 538.

παραχάραγμα, τό, ψευδές, κίβδηλον νόμισμα, Κλήμ. Ἀλ. 780, κτλ.· — μεταφορ., παραχάραγμα ἀγιστείας Συνέσ. 1153.

παραχαραγμός, ὁ, τὸ παραχαράσσειν, Κασσιαν. 518Β, 516Α.

παραχᾰράκτης, ου, ὁ, ὁ παραχαράττων, ὁ κιβδηλεύων, κιβδηλοποιός, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 516, Εὐστ. Πονημάτ. 38. 14.

παραχαράξιμος, ον, παραποιητέος, κίβδηλος, Σουΐδ. ἐν λέξ. ὑπύχαλκος.

παραχάραξις, εως, ἡ, τὸ παραχαράττειν, παραποίησις νομισμάτων, ἀκολούθως μεταφορ., π. τῆς ἀληθείας Ἐκκλ.· οὕτως, ὡς ἐν παραχαράξει Ἐπιφάν. σ. 321.

παραχαράσσω, Ἀττ. -ττω, χαράττω διὰ ψευδοῦς χαράγματος, παραποιῶ, κιβδηλεύω, Πλούτ. 2. 332Β· γνῶθι σεαυτόν, καὶ τὸ νόμισμα παραχάραξον Χρησμ. παρὰ Σουΐδ., ἴδε Menag. εἰς Διογ. Λ. 6. 20· — συχν. μεταφορ., Φίλων 2. 562, Λουκ. Δημώνακτ. βίος 5, κτλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «παραχαράσσον· παραλλάσσον, παρασημαίνον».

παραχάσκω, χάσκω ὀλίγον, εἰ μικρός τις παραχάσκοι βόθυνος Εὐστ. Πονημάτ. 341. 84.

παράχασσον· «ἀναχώρησον» Ἡσύχ.

παραχειμάδιον, τό, ἐν τῷ καιρῷ τοῦ παραχειμαδίου, ὅταν μεταβαίνῃ τις εἰς χειμάδιον ἵνα παραχειμάσῃ, Λέοντ. Τακτ. 11, 40, Μαυρικ. Στρατηγ. 1, 2 καὶ 37., 6, 2, ἴδε Δουκάγγ.

παραχειμάζω· πρκμ. -κεχειμακώς Πρᾶξ. Ἀποστ. κη', 11· — διέρχομαι τὸν χειμῶνα ἔν τινι τόπῳ, Ὑπερείδ. παρὰ Φωτ., Δημ. 909. 14., 1293. 4, κτλ.· π. ἐν τόπῳ Πλουτ. Σερτώρ. 3· εἰς .. Ἄννα Κομν. 2. 271, 5.

παραχειμᾰσία, ἡ, τὸ παραχειμάζειν, διέρχεσθαι τὸν χειμῶνα ἔν τινι τόπῳ, Πολύβ. 3. 35, 1· π. ποιεῖσθαι ἐν .. Ἄννα Κομν. 2. 185, 21· κατὰ .. ὁ αὐτ. 2. 266, 15.

παραχειμαστικός, ἡ, όν, ἁρμόδιος πρὸς παραχειμασίαν, λιμὴν Γεωγρ. Μικρ. 2. 459 Gail.

παρὰ χεῖρα· «μετὰ χεῖρα, ἐν χερσὶ» Ἡσύχ.

παρ-αχελωίτης, ὁ, ὁ παρὰ τὸν Ἀχελῷον κατοικῶν, Στράβ. 434 ἐν τῷ πληθ. θηλ. παραχελωῖτις, ιδος, (ἐξυπ. χώρα) ἡ παρὰ τὸν Ἀχελῷον χώρα, ὁ αὐτ. 458, 459.

παραχέω· μέλλ. -χεῶ (ἴδε ἐν λ. χέω)· ἀόρ. α' παρέχεα, παθ. παρεχέθην Ἀριστ. Προβλ. 20. 35, 2, παρεχύθην ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 105. Χέω παρά, χέω πλησίον, ὕδωρ παραχέουσαι Ἡρόδ. 4. 75· τινί, διά τινα, Πλούτ. 2. 235Β ἐγὼ δὲ νίπτρον παραχέων ἔρχομαι .. , σπονδὰς .. παραχέας Πλάτ. Κωμ. ἐν «Λάκωσι» 1, κτλ.— Παθ., ὑγραίνομαι ὀλίγον, ὕδατι Διοσκ. 2. 95. **II.** ἐπὶ μὴ ὑγρῶν, ὡς τὸ παραχώννυμι, τὸν χοῦν .. ἀναισίμου, παρὰ τὰ χείλεα τοῦ ποταμοῦ παραχέεται Ἡρόδ. 1. 185.— Παθ., κριθαὶ παρακεχυμέναι Πλούτ. 2. 821C.

2) Παθ., ἐκτείνομαι, ἁπλώνομαι παραπλεύρως ἢ πλησίον, ἐπὶ χώρας, τῆς Λυδίας παρακεχυμένης [τῇ πόλει] Πλουτ. Λύσ. 3. —Ἴδε Γ. Ν. Χατζιδάκι Βιβλιοκρισίαν ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Β', σ. 651.

παράχηλος, ον, ὁ παρὰ τὴν χηλήν, Ἱππιατρ. σ. 230, 17.

παραχλιαίνω, θερμαίνω ὀλίγον ἢ ἐλαφρῶς, Ἱππ. 574. 17· ἐν πυρί, παρὰ τὸ πῦρ ὁ αὐτ. 672. 1., 660. 9.

παραχναύω, τρώγω μέρος ἔκ τινος πράγματος, τρώγω ἁρπακτικά, τῶν πυρῶν, παραχναῦσαι βουλόμενας, ἐπὶ τοῦ κόρακος, Δίλ. π. Ζ. 1. 47.

παραχορδίζω: μέλλ. ἀττ. -ιῶ, κρούω οὐ τὴν προσήκουσαν χορδήν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 295.

παραχορηγέω, χορηγῶ, παρέχω, τινί τι Ἀθήν. 140Β.

παραχορήγημα, τό, τὸ μέρος δευτερεύοντος χοροῦ τὸ ἀποχωροῦν ὅταν ἡ παρουσία αὐτοῦ εἶναι πλέον περιττή, ὡς τὰ τέκνα τοῦ Τρυγαίου ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 114, οἱ παῖδες ἐν Σφ. 248, οἱ βάτραχοι ἐν Βατρ. 263, οἱ προπομποὶ ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 1032. **II.** κατὰ τὸν Πολυδ. Δ', 110, τὸ μέρος ὃ ὑπεκρίνετο τέταρτος ὑποκριτής, «εἰ δὲ τέταρτος ὑποκριτής τι παραρρήξαιτο, τοῦτο παραχορήγημα ὀνομάζεται».

παραχραίνω, μιαίνω, μολύνω, Πλουτ. Ἀποσπ. 26.

παραχράομαι, κακῶς μεταχειρίζομαι, κακὴν ποιοῦμαι χρῆσιν, κακῶς χρῶμαι, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 33· οἱ μὲν οὖ χρώνται, οἱ δὲ παραχρῶνται ὁ αὐτ. παρὰ Πλουτ. 2. 527Δ· χρῶ μὴ παραχρώμενος Φίλων 2. 61· μετὰ δοτ., π. τοῖς σώμασι Πολύβ. 9. 37, 9, κτλ.· π. ὥσπερ ἀναπαίδοις Διον. Ἁλ. 6. 93· κακῶς ἐφαρμόζω, μεταχειρίζομαι ἐπὶ νέας χρήσεως, οἷον ἐπίθετα, τὰ μὲν συνθείς, τοῖς δὲ παραχρησάμενος Ἄννα Κομν. 1. 148, 13. 2) π. ἔς τινα, φέρομαι κακῶς πρός τινα ἢ ἀναξίως αὐτῷ, Ἡρόδ. 5. 92, 1. **II.** = ἐκ παρέργου χράομαι, μεταχειρίζομαι μετὰ περιφρονήσεως, περιφρονῶ, μετ' αἰτ., ὁ αὐτ. 1. 108., 4. 159., 8. 20. (περὶ τοῦ 2. 141, ἴδε ἐν λ. ἀλογέω)· ἡ Ἰων. μετοχ. παραχρεώμενοι κεῖται ἀπολ., ἐπὶ μανιωδῶν μαχητῶν, μαχομένων ἄνευ σκέψεως περὶ ζωῆς, μηδὲν φροντιζόντων περὶ τῆς ζωῆς αὐτῶν, ὁ αὐτ. 8. 223· πρβλ. ἀφειδῶς.— Καθ' Ἡσύχ.: «παραχρᾶται· κακῶς λέγει».

παραχρῆμα, Ἐπίρρ. ἀντὶ παρὰ τὸ χρῆμα, εὐθύς, παρευθύς, οὕτω παρὰ χρέος ἐν Νικ., ἴδε χρέος VII), ὡς τὸ παρακυτίκα, Ἡρόδ. 3. 15., 7. 150, Αυσ. 172. 44, κτλ.· πάλαι τε καὶ π. Θουκ. 7. 75· εἰ μὴ π., ἀλλ' ὀλίγον ὕστερον Ἰσοκρ. 383Β ταχέως καὶ π. Κρατῖνος ἐν «Ἀρχιλόχοις» 3· πρὸς στιγμήν, π. τέρψασαι Κριτί. 2. 23· τὰ παραχρῆμα, τὰ παρόντα ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ μέλλοντα, Θουκ. 1. 138· ἡ π. ἀνάγκη, ἡ ἐν τῷ παρόντι, ὁ αὐτ. 2. 17· τὸ π. περιχαρὲς αὐτόθι 51· τὸ π. περιδεές ὁ αὐτ. 8. 1· περὶ τοῦ εὐθὺς π., εὐθέως π., ἴδε ἐν τέλ.· — ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸ παραχρῆμα Ἡρόδ. 6. 11, καὶ Ἀττ.· ἐκ τοῦ παρ. λέγειν, λέγειν ἐκ τοῦ προχείρου, Πλάτ. Κρατ. 399D, πρβλ. Δημ. 9. 7· ἐκ τοῦ π. στρατεύεσθαι Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 11· τὸ π. ἡδύ, ἡ ἄμεσος ἡδονή, Πλάτ. Πρωταγ. 356Α· αἱ ἐκ τοῦ παρ. ἡδοναί Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 20· οὕτως, ἀπὸ τοῦ π. ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 1. 1, 30 — ἐν τῷ π. Ἀντιφῶν 138. 5, Πλάτ., κλ.· — ἐς τὸ π. ἀκούειν Θουκ. 1. 22, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 646C. — Ἡ λέξις κεῖται παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀττ. πεζογράφων, ἀλλ' οὐχὶ τοσοῦτον παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις, ὥστε ὁ Ἡσύχ. ἐνόμισεν ἀναγκαῖον νὰ ἑρμηνεύσῃ αὐτό: — «παραχρῆμα· παραυτίκα .. , εὐθέως» πρβλ. Καλλίμ. Ἀποσπ. 106, Πλουτ. Κάμιλ. 42· ἐκ τοῦ π. εἰπεῖν ὁ αὐτ. 2. 6Ε· ἐν τῷ π. Ἀριστείδ. 2, σ. 407· — ἐντεῦθεν ὁ Cobet N. LL. σελ. 351, 731 κἑξ. συμπεραίνει ὅτι τὰ ἄρτι, εὐθύς, εὐθέως, ὁσάκις εὑρίσκονται συνημμένα μετὰ τοῦ παραχρῆμα, δέον νὰ ὁδηγῶνται ὡς γλωσσήματα, ἴδε Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 14, Ἀντιφῶν 113. 31, Ἰσαῖ. 36. 17, Δείναρχ. 102. 16, Δημ. 1178. 14. 2) ἐν χρήσει παρὰ μεταγεν. μετὰ γεν., π. τῆς εὐεργεσίας Δίων Κ. 1, σ. 359· π. τῆς διαβάσεως Εὐναπ. Ἱστ. σ. 51. 15 (ἔκδ. Βόννης)· οὕτω, Γεωπ. 10. 75, 16, Λογγῖν. κλ.

παράχρησις, ἡ, (παραχράομαι) κακὴ χρῆσις, κατάχρησις, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ., Βασίλ. τ. 2, σ. 245Δ.

παραχρηστηριάζω, δίδω ψευδῆ χρησμόν, Στράβ. 402.

παραχρηστικῶς, Ἐπίρρ., = καταχρηστικῶς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 313, ἴδε Δινδ.

παραχρέω, χρίω, ἀλείφω, ἐπαλείφω, Ἱππῶν. 41, Σουΐδ. ἐν λ. κονεᾶται.

παράχρους, ον, συνῳρ. -χρους, -ουν, ὁ ἔχων ψευδῆ ἢ μεταβεβλημένον χρῶμα, ἄχρους, ἔχων τὸ χρῶμα ἠμαυρωμένον, «ἐξιθωριασμένος», Λουκ. Ὡς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 51· — παράχρωμος ἐν Πολυδ. Δ', 139.

παραχρώννῡμι, μέλλ. -χρώσω· — διαφθείρω τὴν μουσικὴν διὰ τῆς χρωματικῆς ἁρμονίας, τῶν μελῶν τὰ .. παρακεχρωσμένα Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7, 7· — οὕτως, αἱ ἐν τοῖς μέλεσι παραχρώσεις (ἄλλοι παρακρούσεις) Πλούτ. 2. 645D.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παράχῡμα, τό, προσθήκη ὑγροῦ, «τὸ χωρὶς παραχύματος οἶνος, οἷον ἐψήματος» Ἐτυμολ. Μέγ. 172. 13.

παράχῡσις, ἡ, τὸ ἐγχεῖν εἴς τι, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ τοῦ **παρέγχυσις**, παρὰ Στράβωνι.

παραχῡτέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **παραχέω**, δεῖ παραχεῖν, Γεωπ. 7. 26, 1.

παραχύτης [ῠ], ου, ὁ, (παραχέω) ὁ ἐγχέων, μάλιστα ὁ φέρων ὕδωρ πρὸς λοῦσιν, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 518C, Πλούτ. 2. 538A· καλεῖται καὶ **βαλανεύς**, παρὰ τῷ αὐτ. 2. 235B. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 431.

παράχωμα, τό, σωρὸς χώματος χρησιμεύων ὡς πρόχωμα εἰς τὰ πλάγια διώρυχος ἢ τάφρου, Στράβ. 212, 458.

παραχώννῡμι: μέλλ. **-χώσω**, ἐπισωρεύω χῶμα εἰς τὰ πλάγια, χῶμα παρέχωσε παρ' ἑκάτερον τοῦ ποταμοῦ χεῖλος Ἡρόδ. 1. 185· πρβλ. παραχέω II.

παραχωρέω μέλλ. **-ήσομαι** Δημ. 655. 17· ὕστερον **-ήσω**. Χωρῶ πρὸς τὰ πλάγια, παραμερῶ, ἐπομένως κάμνω τόπον, παραχωρῶ, ἀποσύρομαι, ἀπολ., Ἀριστοφ. Βάτρ. 767, Ἐκκλ. 633, Ἀνδοκ. 4. 35, Πλάτ. Συμπ. 213Δ, κτλ.· τινι, εἴς τινα, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 28, κτλ. **6)** ὑποχωρῶ, ὑποτάσσομαι, τινι, εἴς τινα, Πλάτ. Πρωτ. 336B, Δημ. 212. 4· τῷ νόμῳ Πλάτ. Νόμ. 959E· — μετὰ συστοίχ. αἰτ., εἰ τις ταῦτα παραχωρήσειε, ἄν τις ἤθελεν ὑποχωρήσῃ εἰς ταῦτα, Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 5, 17. **2)** π. τινος, ἀποχωρῶ, ἀποσύρομαι .., ἀξιῶ ὑμᾶς .. μὴ παραχωρεῖν τῆς τάξεως Δημ. 38. 24· ἐκ τῆς πόλεως Διον. Ἁλ. 6. 50. **3)** ἀποσύρομαι κατὰ μέρος, ἀφίνω τὴν ὁδὸν ἀνοικτήν, κάμνω τόπον δι' ἄλλον, πρὸς ἔνδειξιν σεβασμοῦ, ὁδοῦ π. τὸν νεώτερον πρεσβυτέρῳ Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 16· — πλῆρες, μετὰ δοτ. προσώπου καὶ γεν. πράγμ., ἢ τόπου, π. τινι τῆς ὁδοῦ ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 7. 5, 20 (πρβλ. **παραχωρητέον**)· π. τινι τοῦ βήματος Αἰσχίν. 77. 22· παρ. τοῖς ἐχθροῖς τῆς ἡμετέρας Ἰσοκρ. 1180· Φιλίππῳ .. Ἀμφιπόλεως παρακεχωρήκαμεν, παρεδώκαμεν εἰς αὐτὸν τὴν Ἀμφ., Δημ. 63. 16· οὕτω, π. τῆς ἐλευθερίας Φιλίππῳ ὁ αὐτ. 247. 24· π. τινι τῶν ἑαυτοῦ ὁ αὐτ. 981. 12· οὐ γάρ ἐπ' εὐνοίᾳ γ' ἐμοὶ παρεχώρεις ἐλπίδων ὁ αὐτ. 317. 9· τῇ πόλει παραχωρῶ τῆς τιμωρίας, ἀφίνω τὸ ἔργον τῆς τιμωρίας εἰς τὴν πόλιν, ὁ αὐτ. 525. 23· π. τινι τῆς πολιτείας, τῆς ἀρχῆς Αἰσχίν. 54. 21, Πολύβ. 4. 5, 1, κτλ.· π. τινι τοῦ οἷός τε εἶναι Πλάτ. Πρωτ. 336C. **4)** δίδω, παρέχω, π. τινί τι Ἑβδ. (Β' Μακκ. Β', 28)· π. τι Ἄρρ. Ἐπίκτ. 1. 7, 15· π. τινι αὐτόθι 4. 1, 107· π. τινι ποιεῖν τι, ἐπιτρέπω, «χαρίζω», Πλάτ. Πολιτ. 260E· — εἰ δὲ ἐπελάθετο νῦν παρασχέσθω· ἐγὼ παραχωρῶ ἐξυπ. αὐτῷ παρασχέσθαι) ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 34Δ· δίδω, παραδίδω, ἐπὶ πωλήσεως, σώματα ταλάντου π. Ἑβδ. (Β' Μακκ. Η', 11). — Παθ., παραχωροῦμαι, παραδίδομαι, Πλούτ. 2. 787D. **5)** ἐνταῦθα παραχωρεῖ, εἰς τοῦτο κατανιᾷ, καταλήγει, αὐτόθι 365C.

παραχωρημάτων· «ἐκβολῶν» Ἡσύχ.

παραχώρησις, ἡ, ὑποχώρησις, Πτολεμ. **2)** μετὰ γεν., τὸ ἀποχωρεῖν, ἀποσύρεσθαι ἀπό τινος, τῆς χώρας, τῆς ἀρχῆς Διόδ. 13. 43, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 58, πρβλ. Διον. Ἁλ. 4. 27· ἀνάγκη περιοδόν τινα εἶναι καὶ παραχώρησιν ἄλλων ἄλλοις, καὶ τὰ μὲν διαλύεσθαι τὰ δ' ἐπιγίνεσθαι Ἄρρ. Ἐπίκτ. 3. 24, 10.

παραχωρητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ κάμῃ τόπον, ἐν ὁδοῖς π. τινί Ξεν. Λάκ. 9. 5. **2)** μετὰ γεν. καὶ δοτ., πρέπει τις νὰ ὑποχωρήσῃ ἕν τινι πράγματι, εἴς τι πρόσωπον, Στράβ. 177· ἴδε **παραχωρέω**.

παραχωρητικός, ἡ, **όν**, ὁ διατεθειμένος νὰ ὑποχωρήσῃ, τινός, ἐν τινι πράγματι, Πλούτ. 2. 485B· τὸ παραχωρητικόν, τὸ παραχωρεῖν, ὑποχωρεῖν, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 1. 10.

παραχώριος, ον, ὁ πλησίον κείμενος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 184.

παραψᾰλιστής, οῦ, ὁ, ὁ ψαλιδίζων νόμισμα καὶ οὕτως ἀφαιρῶν μέρος τοῦ χρυσοῦ ἢ ἀργύρου, Πανδέκτ.

παραψάλλω, ἐγγίζω ἐλαφρῶς, τὰ νεῦρα, τὴν νευρὰν Πλουτ. Δημήτρ. 19., 2. 133A· μετὰ δοτ., Φιλόστρ. 811· μετὰ γεν., Ὀνήσανδρ. 10· — παράτονα ψάλλω, παραλαλῶ, Θ. Πτωχοπρόδρ. κ. ἡγουμ. Β', 533.

παράψαυσις, ἡ, τὸ ἐλαφρῶς ψαύειν, Πλούτ. 2. 588E.

παραψαύω: πρκμ. **παρεψαυκέναι** Σέξτ. Ἐμπειρ. π. Μ. 7. 116· — ἐγγίζω ἠρέμα ἢ ἐλαφρῶς, τινός Πλούτ. 2. 971C, Εὐμέν. 7, κτλ.· — ἐγγίζω ἐλαφρῶς ἢ ὀλίγου ζήτημά τι, π. χ. τῆς δόξης, Σέξτ. Ἐμπ. ἐνθ' ἀνωτ., καὶ οὕτως ἐν τῷ παθ., παρέψαυσταί μοι, ὅτι .. Ἱππ. 304. 40.

παραφάω, ποιῶ τι διὰ τῆς χειρὸς λεῖον, ἰσάζω αὐτό, ἡσυχῇ παρεψησμέναι αἱ τρίχες Πολυδ. Δ', 152 — ἐνταῦθα ἐπίθετ., **παράψηστος, ον**, ὁ ἔχων τὴν κόμην εὐθεῖαν πρὸς τὰ κάτω, ἐπὶ γυναικείου προσωπείου, αὐτόθι 151, 154

παραψελλίζω, ψελλίζω κἄπως τὸ ἀληθές, Στράβ. 70.

παραψεύδομαι, ἀποθ., ἀπατῶ, ὅσα παραψεύδεται τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 46B, κτλ. — Παθ., παρέψευσμένος, παραπεποιημένος, Ἀγαθαρχ. σ. 41.

παράψησις, εως, ἡ, = **παράτριμμα**. Γλωσσ.

παραψηφίζομαι, ἀποθ., ἀπατῶ, Ἡσύχ. ἐν λ. **παρεκρούσατο**· — ἐντεῦθεν **παραψήφισμός**, ὁ, παραλογισμός, ἀπάτη, Bachm. Anecd. 1. 329.

παραψήχω, τρίβω κατὰ τὰ πλάγια, παραψήχων τὸ ὅμμα Αἰλ. π. Ζ. 9. 16. **II.** λειαίνω, καθιστῶ τι λεῖον, τοὺς τοίχους Πλούτ. 2. 641E. **2)** μεταφορ., θωπεύω, καθησυχάζω, φᾶς δὲ παραψήχοισα κακὸν καὶ ἀναιδέα φῶτα Καλλ. εἰς Δήμ. 46 (κοινῶς **παραψύχοισα**).

παραψηθῠρίζω, ψιθυρίζω ἡσύχως, εἰ ὅλως παρεψιθυρίσθη, ὅτι .,· καὶ **-ψιθυρισμός**, οῦ, ὁ, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 101B.

παράψογος, ον, πάρεργος κατηγορία, λέξις ῥητορικὴ ἧς χρῆσιν ἐποιήσατο Εὐηνὸς ὁ Πάριος, «ὃς ὑποδήλωσίν τε πρῶτος εὗρε καὶ παρεπαίνους· οἱ δ' αὐτὸν καὶ παραψόγους φασὶν ἐν μέτρῳ λέγειν μνήμης χάριν Πλάτ. Φαῖδρ. 267Α.

παραψῡχή, ἡ, ἀναψυχή, ἀνάψυξις, παραμυθία, ἡ δ' ἀντὶ πολλῶν ἐστί μοι παραψυχὴ Εὐρ. Ἑκ. 280· μετὰ γεν., ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 62 (ἔνθα ἴδε Πόρσ)· π. βίου Ἰσαῖ. 19. 17· π. τῷ πένθει Δημ. 1399. 18· ἐν τῷ πλησ, παραψυχὰς .. φροντίδων ἀνεύρατο ταύτας Τιμοκλῆς ἐν «Διονυσιαζούσαις» 1.— Καθ' Ἡσύχ.: «παραψυχή· παραμυθία».

παραψυχέη, ἡ, (= **παραψυχή, παραμυθία**), Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Μήλου, ἧς εἶδον ἀντίγραφον τῷ 1864, δὲν ἐνθυμοῦμαι δὲ τώρα ἂν ἐξεδόθη που, παραψυχίᾳ δὲ εὕρηται ἐν Φωτίου ἐπιστολ. ρθ', ἀλλ' ὁ ἐκδότης Ἰω. Βαλέττας εἰς **παραψυχή** τὸ μετέβαλεν, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ, Κουμανούδη.

παραψύχω, [ῡ], ψύχω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, Πλούτ. 2. 909F. **2)** μεταφορ., παραμυθοῦμαι, παρηγορῶ, πραΰνω, Θεόκρ. 13. 54· πρβλ. **παραψυχὰς φροντίδων**, Τιμοκλ. ἐν «Διονυσιαζούσαις» 4, καὶ ἴδε **παραψήχω**.

παρ-βαίνω, **-βασία**, **-βάτης**, **-βεβᾰώς**, **-βολάδην**, ποιητ. ἀντὶ **παραβ-**.

παργενυμένως (= **παραγινομένους**), μετοχ.— **παργενύωνθη** (= **παραγένωνται**), Ἐπιγρ. Δίγοσθενιτῶν, L. et F. 1. — Πρβλ. τὴν ὑποτακτικὴν **γενύεττει** ἐν ἐπιγρ. Λαρίσης, Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 65.

παρδᾰκός, όν, δίγυρος, ἐπειδὴ παρδακὸν τὸ χωρίον Ἀριστοφ. Εἰρ. 1148· — ὁ Σχόλ. μνημονεύει τὰς λέξεις ὡς ἐκ τοῦ Ἀρχιλ. (129), καὶ Σιμωνίδ. (Ἰαμβογρ. 19). Ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ὁ Bgk γράφει **παρδοκός**· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ὁ Στράβων (619) ἔχει **πορδακός**· πρβλ. **πάρδαλις**, **πόρδαλις**.

παρδαλαγωγός, ὁ, ὁ ἀγωγός, ἐπιστάτης παρδάλεων, Κ. Παντεχν. ἐν Annu. etc. VI, σ. 50. 51

παρδᾰλέη, (ἐξυπ δορά), ἡ, δορὰ παρδάλεως, Ἰλ. Γ. 17, Κ. 29, Ἡρόδ. 7. 69· Δωρ **παρδαλέα**, Πινδ. Π. 4. 143· Ἀττ. συνηρ. **παρδᾶλῆ**, Ἀναξανδρ. ἐν Ἀθήλ. 14.— Ἴδε Κόντου Φιλολ. Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 324.

παρδᾰλεος ἢ **-εος ον**, (ὅπερ λέγεται ὅτι εἶναι Ἴων., Ἐτυμ. Μέγ.)— ὁ ἀνήκων εἰς πάρδαλιν ἢ ὅμοιος αὐτῇ, π. **στέαρ** Διοσκ. 2. 90· π. φάρμακον πιθ., = παρδαλιαγχές, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 6· μεταφορ., ἐπὶ ἀγρίων ἀνθρώπων, παρδάλεοι θῆρες Ἰωσήπ. Μακκ. 9. 28.

παρδᾰλη-φόρος, ον, ὁ ὑπὸ παρδάλεως φερόμενος, δέρος π. παρδάλεως δορά, Σοφ. Ἀποσπ. 16.

παρδᾰλια, τά, ἄγνωστα ζῷα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 11, 6.

παρδᾰλι-αγχές, έος, τό, πνῖγον ἢ θανατῶνον τὴν πάρδαλιν, εἶδος ἀκονίτου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 3· Ἰων. **πορδαλιαγχές**, Νικ. Ἀλ. 38.

παρδᾰλῐ̄δεύς, Ἰων. **πορδ-, έος**, ὁ, νεογνὸν παρδάλεως, Εὐστ. 1625. 46.

παρδαλιο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων παρδάλεις, Ἀνθ. Π. 7. 578, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

παρδάλιον, τό, = **πάρδαλις**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 11, 6.

πάρδᾰλις ἢ **πόρδαλις** (ἴδε κατωτ.), ἡ· γεν. **-εως**, Ἰων. **-ιος**· δοτ. **-ει** Ἀριστοφ. Νεφ. 346· — ὡς τὸ **πάρδος**, τὸ γνωστὸν θηρίον πάρδαλις, Felis pardus, σημ. λεόπαρδος, ἢ πάνθηρ ἢ μικρά τις πάρδαλις (ἅτινα πάντα φαίνεται ὅτι εἶχον τὸ αὐτὸ ὄνομα παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἄνευ διακρίσεως), Ἰλ. Ν. 103, Ρ. 20, Φ. 573, Ὀδ. Δ. 457, καὶ Ἀττ.· πρβλ. **πάνθηρ**.— Κατὰ τὸν Ἀπίωνα **πόρδαλις** ἦτο τὸ ἄρσεν, **πάρδαλις** δὲ τὸ θῆλυ, πρβλ. Ἀπολλ. Λεξ. ἐν λέξ., «πόρδαλις· ὁ ἄρσην, ἡ δὲ θήλεια πάρδαλις» Ἡσύχ., Ἐτυμολ. Μέγ. 652, 29· ἐνῷ ὁ Φώτ. λέγει, «Ὅμηρος τὸ μὲν ζῷον διὰ τοῦ **ο**, τὴν δὲ δορὰν διὰ τοῦ **α**», ἴδε **πόρδαλις**. **παρδαλέη**, Spitzn. εἰς Ἰλ. Ν. 103· νεώτεροι ἐκδόται τοῦ Ὁμήρου ἑπόμενοι τῷ Ἀριστάρχ. γράφουσι **πάρδαλις**· ὁ Ἀριστοφ. ἔχει **πάρδ-** ἐν Νερ., ἐνθ' ἀνωτ. ἀλλὰ **πόρδ-** ἐν Λυσ. 1015· **πάρδ-** ἐν Πλάτ. Λάχ. 196E· παρ' Ἀριστ. ἀείποτε **πάρδ-**. **II.** ἀρπακτικός τις ἰχθὺς θαλάσσιος, πιθανῶς εἶδος στικτοῦ καρχαρίου, Αἰλ. περὶ Ζ. 9. 49, Ὀππ. Ἁλ. 1. 368.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πάρδᾰλος, ὁ, διάφ. γραφ. πάρδος ἐν Αἰλ. π. Ζ. 1. 31. **II.** πτηνόν τι ἐκ τῶν κατ' ἀγέλας πετομένων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 23, 1.

παρδᾰλώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς πάρδαλιν, Ἀθήν. 38E.

παρδᾰλωτός, ή, όν, ὁ ἔχων στίγματα οἷα ἡ πάρδαλις, παρδαλός, κατεστιγμένοι καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χρόαν Λουκ. Δὶς Κατηγ. 8.

παρδεῖν, ῶδε πέρδω,

παρ-δέχομαι, παρ-δίδωμι, ποιητ. ἀντὶ παρα-.

πάρδιον, τό, ἄγνωστόν τι ζῷον, ἴσως ἡ καμηλοπάρδαλις, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 20.

παρδοκόμος, ὁ, ὁ τρέφων ἢ διατηρῶν πάρδους, δηλ. παρδάλεις, Κ. Παντεχνῆς ἐν Annu. etc. VI, σ. 50, 51.

παρδοκός, ῶδε παρδακός.

πάρδος, ὁ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ πάρδαλις, Αἰλ. π. Ζ. 1, 31· — κατὰ τὸν Πλίν. ὁ pardus ἦτο τὸ ἄρρεν, τοῦ θήλεος καλουμένου panthera, 8. 23.

πάρ-ω, ῶδε πέρδω.

παρεᾶσι, ῶδε πάρειμι (εἰμί).

παρεᾶτέον, ῥημ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ παρέλθῃ, Εὐσεβ. Βίος Κωνσταντ. 460C, Τζέτζ. Ἐξήγ. εἰς Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. σ. 10, στ. 17, ἔκδ. Gaisf. (11, 20 ἔκδ. Λιψ.).

παρ-εάω, ἀρίνω τι νὰ παρέλθῃ, Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἐπιστ. 15 (Boiss.)· ἀκόσμητόν τι π., ἀρίνω τι ἀκαλλιέργητον, παρημελῶ, αὐτόθι 61· μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ὀλυμπιοδ. εἰς Πλάτ. Ἀλκιβ. 1· ἐπιτρέπω, Νικήτ. Χρον. 166B. **II.** παρέρχομαι, παραλείπω, Βυζ.· οὕτως ἐν τῷ παθ., παραλείπομαι, Ρήτορες (Walz) 5. σ. 177. — Καθ' Ἡσύχ.: «παρεᾶσαι, πλαγιᾶσαι».

παρεγγίζω, πλησιάζω, πρός τι Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 12.

παρεγγλύφω [ῠ], ἐγγλύφω, κάμνω γλυφὰς προσέτι, Γαλην.

παρέγγραπτος, ον, παρανόμως ἐγγεγραμμένος, νόθος, π. πολίτης, ὁ παρανόμως ἐγγραφείς, ἄνθρωποι παρέγγραπτοι γεγενημένοι πολῖται Αἰσχίν. 51 ἐν τέλ.· ἐπὶ θεοποιηθέντων ἡρώων, Λουκ. ἐν Διὶ Τραγῳδῷ 21· — μεταφορ., αἱ τίτθαι δὲ καὶ αἱ τροφοὶ τὴν εὔνοιαν ὑποβολιμαίαν καὶ παρέγγραπτον ἔχουσιν, δηλ. ψευδῆ, νόθον, Πλούτ. 2. 3C· οὕτω, παρέγγραφος, Ἀθήν. 180F, 211F· πρβλ. Herm. Pol. Ant. § 123. 13. — Καθ' Ἡσύχ.: «παρέγγραπτος· νόθος παῖς. παρεγγεγραμμένος».

παρεγγράφω, γράφω πλησίον, προσθέτω, ἐπισυνάπτω, τὸ αὐτοῦ ὄνομα Πλάτ. Νόμ. 753C. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, παρενείρω, παρεισάγω, τι ἐν ψηφίσματι Αἰσχίν. 64. 15, πρβλ. Πλουτ. Γ. Γράκχ. 17· π. ἑαυτὸν ταῖς διαθήκαις Λουκ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 19· ἐγγράφω παρανόμως, εἰς τοὺς φυλέτας ὁ αὐτ. ἐν Δὶς Κατηγ. 27· παρεγγραφεὶς πολίτης Αἰσχίν. 38. 10· πρβλ. παρέγγραπτος — Καθ' Ἡσύχ.: «παρεγγεγραμμένος· ὁ μὴ κατὰ νόμον τοῖς πολίταις (ἐν)τεταγμένος, δημοποίητος», καὶ «παρεγγραφέντων· ῥαδιουργηθέντων».

παρεγγυάω, παραδίδω τινὰ εἰς ἕτερον, ἐμπιστεύομαι ἢ συνιστῶ αὐτὸν εἰς τὴν φροντίδα αὐτοῦ, τοῖσι φίλοισι παρ. τὸν ξεῖνον Ἡρόδ. 3. 8· τὴν ἀρχὴν τινι Πλουτ. Ἀντών. 11· τὸ ἓν ἔοικε φρουρᾷ ἐφημέρῳ· τό τε μῆκος τοῦ βίου ἡμέρᾳ μιᾷ, .. ἢ ἀναβλέψαντες πρὸς τὸ φῶς παρεγγυῶμεν τοῖς ἐπιγιγνομένοις ἑτέροις Ἀντιφῶν παρὰ Στοβ. τόμ. 98. 62· μετ' ἀπαρεμφ., παρεγγ. τινι τὸν παῖδα τιθηνεῖσθαι Δίων Κ. 59. 28. — Παθητ., π. τι, μὲ ἐμπιστεύεταί τις τι, Ἰσαῖ. παρ' Ἁρποκρ. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, συνιστῶ, τοῦτ' ἐγὼ παρεγγυῶ Μένανδρ. ἐν «Ὑποβολιμαίῳ» 7. **II.** ὡς τὸ παραγγέλλω, ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, μεταβιβάζω τὸ σύνθημα ἢ τὸ πρόσταγμα καθ' ὅλην τὴν γραμμήν, Λατ. imperium tradere per manus, παρηγγύων κελευσμὸν ἀλλήλοισι .., Θεὶν', Εὐρ. Ἰκ. 700· σύνθημα παρεγγυήσας 'Ζεὺς σωτὴρ' Ξεν. Κύρ. 3. 3. 85, πρβλ. Μοῖρις σ. 324· ἀπολ., σπεύδοντες παρεγγυᾶν ἐπί τινας, σπεύδοντες νὰ μεταβιβάσωσι τὸ πρόσταγμα τῆς ἐπιθέσεως ἐναντίον τινῶν, Πολύδ. 7. 18, 4· — οὕτως ἄνευ τῆς ἐννοίας προστάγματος, βοώντων τῶν στρατιωτῶν 'θάλαττα, θάλαττα', καὶ παρεγγυώντων Ξεν. Ἀν. 4. 7, 24. **2)** ἐπὶ στρατηγοῦ, ἐκδίδω διαταγὴν νὰ πράξῃ τίς τι, διατάττω ἐκ τοῦ προχείρου ἡ αἴφνης, τινι ποιεῖν τι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 3. 2, 8., 7. 5, 17· μετὰ μόνου ἀπαρ., αὐτόθι 2. 3, 21, Ἀν. 4. 1, 17, κτλ.· — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὁ αὐτ. ἐν Λάκ. 11, 8· ταῦτα παρ. πρός τινα Ἄννα Κομν. 2. 11. **3)** ἐπὶ στρατηγοῦ ὡσαύτως, παρακελεύομαι, ἦν δ' ἄρα ὑμᾶς καὶ οἱ ἔμπροσθεν .., ἕπεσθαι παρεγγυῶσιν Ξεν. Κύρ. 3. 3, 42, πρβλ. 61· — ὡσαύτως ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν, π. ἀλλήλους μὴ ἀπολείπεσθαι Πλουτ. Κάμιλλ. 37· ὡσαύτως, καθόλου, παροτρύνω, παρακινῶ, π. αὐτοῖς παύσασθαι, μετὰ μετοχ., Λουκ. Νεκρ. Διάλογ. 1. 2. **4)** ἐγγυῶμαι, ὑπισχνοῦμαι, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. μέλλ., σημεῖα δ' ἤξειν τῶνδέ μοι παρηγγύα ἢ σεισμὸν ἢ βροντήν τινα Σοφοκλ. Ο. Κ. 94 (ἀλλὰ κατὰ τὸν Jebb τὸ παρηγγύα δὲν δύναται ἐνταῦθα νὰ σημαίνῃ τὸ ἠγγυᾶτο, ἀλλ' ἁπλῶς ἔλεγέ μοι)· μεταγεν., βεβαιῶ ἐμπιστευτικῶς, Κύριλλ. — Καθ' Ἡσύχ.: «παρεγγυᾷ· παραγγέλλει. διαβίβωσιν», καὶ «παρεγγυᾶται· λέγει. παραδίδωσιν. ἐντέλλεται. παραινεῖ. διδάσκει. προλέγει. παραγγέλλει. διαβεβαιοῦται. ἢ παρεγγυᾷ», καὶ «παρεγγυήσαντας· παρασχόντος».

παρεγγύη, ἡ, διαταγή, Ξενοφ. Ἀν. 6. 5, 13· — περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Λοβεκ. Φρύνιχ. 302.

παρεγγύημα, τό, κέλευσμα, πρόσταγμα, Ἀριστείδ. Κοιντιλ. σ. 71· παράγγελμα, Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 224A.

παρεγγύησις, ἡ μεταβίβασις τοῦ συνθήματος ἢ προστάγματος, Ξεν. Λακ. 11, 4. **II.** διδασκαλία, παραίνεσις, Θεία π. Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 223B.

πάρεγγυς, Ἐπίρρ., παρὰ πολὺ πλησίον, ἐν τοῖς π. τόποις Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 28, 1. **2)** ἐπὶ χρόνου πλησίον, λίαν π. εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 7. 16, 3· π. τινος, ἀμέσως μετά τινα .., ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 4. 5, 3. **3)** σχεδὸν ὁμοίως, π. γενέσθαι ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 16, 2· τὸ π. τῆς λέξεως ὁ αὐτ. π. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 5, 2· π. τῆς .. πολιτείας ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 2. 10, 1.

παρεγείρω, ἐγείρω ἐν μέρει, ὀλίγον, «τῶν δὲ ἵππων ἕκαστον ἐυεῖρσι μεγάλοις εἰς τὴν ὁρτὴν ἀναδεδυμένοις ὑποζώσας .. ἐμετεώριζε καὶ παρήγειρε διὰ τροχιλίης» (ἔνθα παρήνειρε Κοραῆς), Πλουτ. Εὐμέν. 11.

παρεγκάθημαι, ἐγκάθημαι παρά .., ἐκ τοῦ Θησ. Στεφάνου.

παρεγκάμπτω, κάμπτω πλαγίως, Ὁριβάσ. 125 Matth

παρεγκάπτω, καταβροχθίζω (ἑαυτόν) προσέτι, παρεγκέκαπταί τ' ἀρνί' ἐννέ' ἢ δέκα Εὔβουλ. ἐν «Αὐγῇ» 1. 8· πρβλ. παρεντρώγω.

παρέγκειμαι, Παθ., παρεντίθεμαι, παρεμβάλλομαι, καὶ οὗτος ὁ ἀφορισμὸς ἐν τισι τῶν ἀντιγράφων παρέγκειται, παραμβέβληται, Γαλην. τ. 18, μέρ. α', σ. 189, 10.

παρεγκελεύομαι, ἀποθ., παραινῶ ἢ παρακελεύομαι, Πλούτ. 1. 188E.

παρεγκεράννῡμι, ἐγκεράννυμι ἐν μέρει, ἐπὶ νομίσματος, παρεγκεκραμένον, τὸ μὴ καθαρὸν καὶ ἀμιγές, ἀλλὰ κίβδηλον, Πολυδ. Γ', 86. Ψελλ.

παρεγκεφᾰλίς, ἡ, ὁ μικρὸς ἐγκέφαλος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 3.

παρεγκλίνω [ῐ], κλίνω τι πρὸς τὰ πλάγια, Ὁρφ. Ὕμν. 63. 7· — Παθ., κλίνω, ἔχω κλίσιν πρὸς τὰ πλάγια, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 822, Πλουτ. Φωκ. 2· θέτω, ἀνακλίνω πλησίον, π. τὰς λαγόνας γυναικί Ἑβδ. (Σειρὰξ ΜΖ', 19)· οὕτω καὶ ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., μικρὸν εἰς τὸ πλάγιον π. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2, 1, 10, κτλ. **II.** μεταβάλλω ὀλίγον, τὴν λέξιν Ἀθήν. 701D, πρβλ. 454B.

παρεγκλῖσις, ἡ, πλαγία κλίσις, λοξὴ διεύθυνσις, Ἐπίκουρ. παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 346, Πλούτ. 2. 883A, κτλ.

παρεγκόπτω, διακόπτω, «ταραχάς», τὸ πνεῦμα Wytt. εἰς Πλούτ. 130B.

παρεγκρᾰνίς, ἴδος, ἡ, = παρεγκεφαλίς, Νεμέσιος π. Φύσεως ἀνθρώπου, σ. 204.

παρεγκρύπτω, κρύπτω ἐντός, Θεόδ. Πρόδρ.

παρεγκύπτω, ἀρχίζω νὰ φαίνωμαι, μετοπώρου παρενέκυπτεν ὥρα Θ. Σιμοκατ. Ἱστ. 51, 4, ἔκδ. Βόννης.

παρεγκύκλημα, τό, τὸ προστιθέμενον ἢ παρεμβαλλόμενον μέρος εἴς τι δρᾶμα, Ἡλιόδ. 7. 7. **II.** σημειώσεις ἢ ὁδηγίαι ἐν τῷ περιθωρίῳ τοῦ χειρογράφου δράματος περὶ τῆς παραστάσεως αὐτοῦ ἐν τῇ σκηνῇ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφέλ. 18, 22, 132, 218· πρβλ. παρεπιγραφή.

παρεγχειρέω, ἐπιχειρῶ τι κακῶς, ἐσφαλμένως, τὴν φύσιν Φίλων 2. 677· ψευδῶς ἀποδίδω, τινί τι Ἀσκλην. παρὰ Σχολ. εἰς Πινδ. Π. 2. 39· μετ' ἀπαρεμφ., μηδὲν παρεγχείρει λέγειν, μὴ ζήτει νὰ ὁμιλήσῃς ψευδῶς, Ἀρτεμιδ. 4. 72· π. ὡς .., ἐσφαλμένως συλλογίζομαι, κρίνω ὅτι .., Πλουτ. Τιμολ. καὶ Αἰμιλ. Σύγκρισις 1. **II.** διαμφισβητῶ τι ὡς ψευδές, τι Σχόλ. Πινδ. Π. 2. 78, κτλ. **III.** θίτω εἰς τὰς χεῖράς τινος, μεταφέρω, τινί τι Σίξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 234.

παρεγχείρησις, ἡ, τὸ ἐπεμβαίνειν εἰς τὰ ἔργα ἄλλου, ἐπιχείρησις ἀναμίξεως εἰς ξένας ὑποθέσεις, Κικ. πρὸς Ἀττ. 15. 4, 3· ἡ ὅτ' ἑτέρων π. Κλήμ. Ἀλ. 896.

παρεγχέω, ἐγχέω παρά .., πλησίον, Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 7. 2, 5 πρβ., Μετέωρ. 2. 3, 33. — Ἴδε Γ. Ν. Χατζιδάκι Βιβλιοκρισίαι ἐν Ἀθηνᾶς τ. Π', σ. 651.

παρεγχρίπτομαι, ἐγγίζω, προσπελάζω. Ἡσύχ.

παρεγχρώννυμι, παρεισάγω τι εἰς τὴν ζωγραφίαν μου καὶ μετωνυμ., παρενείρω τι εἰς τὴν ἱστορίαν μου, Ἀθήν. 215E.

παρεγχῦμα, τό, τὸ πλησίον ἐγκεχυμένον· οὕτως ἐκάλεσεν ὁ Ἐρασίστρατος τὴν ἰδιαιτέραν ὕλην ἐξ ἧς οἱ πνεύμονες, τὸ ἦπαρ, οἱ νεφροὶ καὶ ὁ σπλήν, ἅτινα εἶναι ἐσχηματισμένα οἱονεὶ ἐκ τῶν φλεβῶν, διότι τὸ αἷμα τῶν φλεβῶν ἐκχεόμενον εἰς αὐτὰ περιπήγνυται καὶ ἀποτελεῖ ταύτην τὴν ὕλην, σάρκα δὲ ὀνομάζει μόνην τὴν ἐν τοῖς μυσὶ τοῦ σώματος, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 72, Γαλην. τ. 12, σ. 311 Kühn.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παρεγχυματίζομαι, παρεγχέομαι, Ἀλέξ. Τραλλ. 2. 153.

παρεγχυμίζομαι, μετριάζομαι δι' ἀναμίξεως ἄλλης ουσίας, Εὐστ. Πονημάτ. 66. 14., 116. 29.

παρέγχῠσις, ἡ, (παρεγχέω), τὸ παρεγχεῖν, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 2. 1, Γαλην.·—παρὰ Μανέθ. ὡσαύτως **παρεγχῠσίαι**, αἱ, 4. 254.

παρεγχωρεῖ, ἀπροσώπ.· ὡσαύτως ἐπιτρέπεται, μετ' ἀπαρεμφ., Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 900.

παρεδρευτής, οῦ, ὁ, ὁ παρεδρεύων, πάρεδρος, δαιμόνων παρεδρευτὰ Σωκράτ. Ἐκκλ. Ἱστ. τ. 3, σ. 204, 3.

παρεδρευτικός, ή, όν, ὁ συνεχῶς ἐπαναλαμβανόμενος, παρεδρευτικῆς λιπάνσεως χρεία Ὀρειβάσ. 329 Matth.

παρεδρεύω (πάρεδρος) σταθερῶς ἕδρεύω πλησίον, διαρκῶς παρακάθημαι, εἶμαι ἀείποτε πλησίον, Λατιν. assidere, Ἄιδου νύμφα παρεδρεύεις Εὐριπ. Ἄλκ. 746· γυμνασίοις Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 689 6, πρβλ. σ. xiii οὕτω Πολύϐ. 29. 10, 11, κλ. **2)** ἐπὶ δικαστῶν, παρακάθημαι εἶμαι πάρεδρος, παρεδρεύοντος ἄρχοντι Δημ. 572. 10, πρβλ. Ἰσοκρ. 192Α δοκιμάζονται οἱ πάρεδροι πρὶν παρεδρεύειν Ἀρισ. Ἀποσπ. 389 πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2855. 6, κ. ἀλλ. **3)** παρὰ τοῖς Γραμμ., ἡ παρεδρεύουσα [συλλαϐή], ἡ παραλήγουσα, Ἀπολλών. περὶ Συντάξ.· ὅταν τὸ υ παρεδρεύηται, ὅταν τὸ υ ᾖ ἐν τῇ παραληγούσῃ, Ἀθήν. 392Α.

παρεδρήσαω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ προηγ., Νόνν. Δ. 9. 112, ὁ αὐτ. ἐν Εὐαγγ. κ. Ἰω. 16. 5.

παρεδρία, ἡ, τὸ παρακαθῆσθαι, Μέμνων 60· σταθερὰ τήρησις τοῦ νόμου Κωνστ. παρ' Εὐσεϐ. ἐν Ἐκκλ. Ἱστ. 10. 7·— ἐπὶ πραγμάτων, ἡ τοῦ ἐναντίου π., παρουσία, ὕπαρξις, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2 7, 2. **II** τὸ ὑπούργημα ἢ ἀξίωμα τοῦ **παρέδρου** παρὰ Δημ. 1373. 22.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 405.

παρεδρῐάω, = **παρεδρεύω**, παρεδριόων Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1040.

πάρεδρος, **ον**, (ἕδρα) ὁ καθεζόμενος πλησίον τινὸς κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου, τὰς γυναῖκας ἐσάγεσθαι παρέδρους Ἡρόδ. 5. 18· καθίλλου, ὁ καθήμενος πλησίον, τινι Ἰούρ. Ὀρ. 83, Ἐκάϐ. 616· Διὸς αἰτῶν π. Ἱρέα Πινδ. Π. 4. 7. **II.** ὡς ὑπόστασ., ὁ συμπαρακαθήμενος, ϐοηθός, ἑταῖρος, ἑπομένης δοτ. ἢ γενικῆς, ἡ Θέμις καλεῖται Διὸς πάρεδρος, ὁ αὐτ. ἐν Ο. 8. 22· πρβλ. Ἀριστ. Ὄρν. 1417· ἀλλ' ὁ Ραδάμανθυς αὐτῷ πάρεδρος ἕτοιμος, Πινδ. Ο. 2. 139· ὁ **ἔμερος** εἶναι μεγάλων π. θεσμῶν, Σοφ. Ἀντ. 796 (ἀλλὰ τὸ χωρίον εἶναι ἐφθαρμένον, ὡς δεικνύει τὸ μέτρον)· ὁ Εὐρ. καλεῖ τοὺς ἔρωτας τῇ σοφίᾳ παρέδρους, Μήδ. 843· οὕτως, Ἑρμᾶς Ἀφροδίτᾳ π. Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 783, πρβλ. 817, 924. **2)** παρὰ τοῖς πεζογράφοις **πάρεδρος** ἦτο ὁ συγκαθήμενος ἢ ϐοηθὸς ϐασιλέως ἢ τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος, ἐπὶ τῶν συμϐούλων τοῦ Ξέρξου, Ἡρόδ. 7. 147., 8. 138· ἐπὶ τῶν Ἐφόρων ἐν Σπάρτῃ, ὁ αὐτ. 6. 65· ἐν Ἀθήναις οἱ τρεῖς ἀνώτατοι ἄρχοντες εἶχον ἕκαστος δύο παρέδρους κατὰ τὸν νόμον, ὧν ἔργον ἦτο νὰ ϐοηθῶσιν αὐτοὺς εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν δικαστικῶν καθηκόντων, ἴδε Ψήφισμα παρ' Ἀνδοκ. 10. 39, Ἀρποκρ. ἐν λ.· «λαμϐάνουσι δὲ παρέδρους ὅ τε ἄρχων καὶ ὁ ϐασιλεὺς καὶ ὁ πολέμαρχος δύο ἕκαστος, οὓς ἂν ϐούληται, καὶ οὗτοι δοκιμάζονται ἐν τῷ δικαστηρίῳ πρὶν παρεδρεύειν, καὶ εὐθύνας ὑποδόσιν ἐπὰν παρεδρεύσωσιν» Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 80, 23, ἐκδ. Blass, Λεξικ. Ἀρχαιοτ. ἐν λ., οὕτω δὲ καὶ ἄλλοι ἄρχοντες, ὡς οἱ **Ἑλληνοταμίαι**, Συλλ. Ἐπιγρ. 144. 5., 148. 20 κἑξ., κτλ. **3)** μεταφορ., Ἐρεχθέα τοῖς ἐν τῇ ἀκροπόλει θεοῖς π. ἀπέδειξαν Ἀριστείδ. 1. 119· π. ἡδονή, δευτερεύουσα ἡδ., Ἀριστοτ. 2. 16.

παρέζομαι, ἀποθ., καθέζομαι πλησίον, Θέογν. 563. Παρ' Ὁμ. εὑρίσκομεν μόνον τύπους, οἵτινες πιθανῶς ἀνήκουσιν εἰς ἀόρ. **παρεζόμην**, π. χ. παρέζου καὶ λαϐέ γούνων Ἰλ. Δ. 407· παρέζετο καὶ λάϐε γούνων αὐτόθ. 557· μήτε .. παρεζόμενος μιν νύριζε Ε. 889, πρβλ. Ὀδ. Δ. 738, Γ. 334.— Πρβλ. **καθέζομαι**, **παρίζω**, **πάρημαι**.

πάρειά, ἡ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς τὸ «μάγουλον», ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐν τῷ πληθ., ὡς ἐν Ἰλ. Γ. 35, Ὀδ. Β. 153· ἐπὶ δὲ τοῦ ἑνικ. παραλαμϐάνεται τὸ Ἰωνικ. **παρῆιον**· ἐπὶ ἀετοῦ, Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἡ ἀνώμαλος δοτ. **παρειάσιν** ἐν Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 172 πιθανῶς διορθωτέα εἰς **παρηίσιν**· — ἡ λέξις εἶναι ὡσαύτως ἐν χρήσει παρὰ Τραγ., ἐν τῷ πληθ., Σοφ. Ἀντ. 783· ἐν τῷ ἑνικ., Αἰσχύλ. Πρ. 400, Σοφ. Ἀντ. 1239, Εὐρ. Τρῳ. 280· σπάνιον παρὰ πεζολόγοις, ὡς Πλάτ. Πολιτικ. 270Ε, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 3 (ἐν τῷ πληθ.). **II.** τὸ ἐπὶ τῆς **παρειᾶς** μέρος περικεφαλαίας, Ἔρμανν. εἰς Ὁμ. Ὕμν. 31. 11· πρβλ. **μέτωπον** ἐν Ὃ. Π. 70. **2)** ἐν τῷ πληθ., ἡ πρῷρα πλοίου (πρβλ. **μιλτοπάρηος**), Πολυϐ. Δ', 89. (Πιθανῶς ἐκ τῆς προθ. **παρά**, ὥστε κατὰ λέξιν = τὰ πλάγια τοῦ προσώπου).

παρεῖαν = **παρῆσαν**, γ' πληθ. πρόσωπ. παρατ. ὁριστ., Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. III, σ. 464, στ. 52. Ἐν δὲ IV, σ. 91, στ. 7, ἔτι φαίνεται καὶ **παρεῖς** ἀντὶ παρῆν γ' ἑνικ. πρόσ ὅπερ ἱκανῶς παράξενον, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

πᾰρείας, **ου**, ὁ, ἐρυθρόφαιός τις ὄφις ἱερὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Ἀριστοφ. Πλ. 690, Δημ. 313. 25· ἴδε Αἰλ. π. Ζ. 8. 12 (ὁ παρείας ἢ παρούας, οὕτω γὰρ Ἀπολλόδωρος ἐθέλει), Schneid. εἰς Νικ. Θηρ. σ. 242· παρεῖαι ὄφεις ἐν Κρατίνου Ἀποσπ. 6, σ. 143. **II.** ὡσαύτως, παρῶας ἵππος, ὁ χρώματος καστανοῦ, («μεταξὺ τεφροῦ καὶ πυρροῦ» Φώτ.), αἱ παρῶαι ἵπποι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 45, 3· παρ' Ἡσυχ., ὡσαύτως **πάρωας**.

παρείδον, ἀόρ. 6' τοῦ παροράω ὄντος ἐν χρήσει ὡς ἐνεστῶτος:— παρατηρῶ ἐν παρόδῳ, τενέ τι, βλέπω, παρατηρῶ τι εἴς τινα, οἷον, δειλίην τινά μοι παριδὼν Ἡρόδ. 1. 37, 38· π. ἀνδρὶ τῷδε ἄχαρι οὐδὲν αὐτόθι 108. **II.** παραϐλέπω, παραμελῶ, Ἀντιφῶν 114 6, Λυκοῦργ. 156. 7· παρεῖδε πρὸς τὰ δίκαια Μειδίαν 545. 28.

παρείθη, ἴδε **παρίημι**.

παρεικάζω, παραϐάλλω, παραλληλίζω, παρομοιάζω, τινί τι Πλάτ. Πολ. 473C, Πολιτικ. 260Ε, Ἀριστ., κλ.— Παθ., ἡ ὀσμὴ .. παρείκασται οἷον ϐαφή τις εἶναι, ἐξ ἀναλογίας φαίνεται ὅτι εἶναι, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 5. 28.

παρεικασία, ἡ, τὸ παρεικάζειν, Γερμ. Κωνστ|πόλεως σ. 748, ἔκδ. Mi.

παρεικασμός, οῦ, ὁ, παραϐολή, σύγκρισις, ἐν παρεικασμῷ τῆς προλαϐούσης ἀσθενείας Μακαρ. Ὁμιλ. σ. 446, 7.

παρεικαστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **παρεικάζω**, δεῖ παρεικάζειν, τοὺς τοιούτους παρεικαστέον παιδίοις μικροῖς Νείλου Ἐπιστ. 123, 9.

παρείκω: ποιητικ. ἀόριστ. 6' **παρείκᾰθον**, ἀπαρέμφ. **-αθεῖν** (ἴδε ἐν τέλει **σχέθω**). Ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, πρός νύν σε κρηνῶν καὶ θεῶν ὁμογνίων αἰτῶ πιθέσθαι καὶ παρεικαθεῖν Σοφ. Ο. Κ. 1334, πρβλ. Ἀντιγ. 1102· ἐπιτρέπω, ὅσον γ' ἂν ἡ δύναμις παρείκῃ Πλάτ. Πολ. 374Ε· ὅπως ἂν παρείκωσι θεοὶ νομοθετεῖν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 934C· οἷσπερ ἂν ὁ θεὸς παρείκῃ ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 150D· κατὰ τὸ ἀεὶ παρεῖκον, ὡς ἑκάστοτε ὁ τόπος ἐπέτρεπε, Θουκ. 4. 36· χωρίοις ἀποτόμοις καὶ χαλεποῖς, οὐ μὴν ἀλλὰ .. παρείκουσιν Ἰλουσ. Κάμιλλ. 27. **2)** ἑρμηνεύεται χαλαρώνω, ἀγίνω νὰ πέσῃ, τὴν χεῖρα Ἀθήν. 257Α. **II.** ἀπροσώπ., εἴ μοι παρείκοι, = εἴ μοι σχολὴ εἴη, Σοφοκλ. Φιλ. 1018, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb· ὅπῃ παρείκοι, ὁπουδήποτε ἦτο δυνατὸν ἢ κατορθωτόν, Θουκ. 3. 1· καθ' ὅσον παρείκοι Πλάτ. Συμπ. 187Ε· μετ' ἀπαρ., τόν γε βουλόμενον ἡδέως ζῆν οὐκέτι παρείκει ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 734Β· ἐὰν ἄρα ἡμῖν πῃ παρεικάθῃ (οὕτως ὁ Böckh ἀντὶ -αθῇ), ἀπαλλάττειν ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 254C.

παρειμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **παρίημι**, ἀμελῶς, «καταφρονητικῶς» Ἡσύχ.

πάρειμι, (εἰμί) ἀπαρ. **-εἶναι**, Ἐπικ. πληθ. **παρέᾱσι** Ἰλ. Ε. 192, Ὀδ. Ν. 247· Ἐπικ. ὑποτ. παρέω· ἀπαρ. παρέμμεναι· μετοχ. παρεών· Ἐπικ. παρατ. παρέην, γ' πληθ. πάρεσαν Ἰλ. Λ. 75, Ἀττ. παρατ. **παρῆν**· Ἐπικ. μέλλ. **παρέσσομαι**. Εἶμαι πλησίον, ὑμεῖς θεαί ἐστε πάρεστέ τε ἴστε τε πάντα Ἰλ. Β. 485, κτλ.· ἐν τιμήσει, πάρ ὀ' ἄρ' ἔην καὶ ἀοιδὸς Ὀδ. Γ. 267· τὸ πάρα ὡσαύτως ἦν ἐν χρήσει ἀντὶ **πάρεστι** καὶ **πάρεισι**, αἰεὶ γὰρ πάρα εἶς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει Ἰλ. Υ. 98., Ψ. 479, κλ.·— συχν. κατὰ μετοχ., ποίπνυον παρεόντε Ἰλ. Ω. 475· σημάντορος οὐ παρεόντος Ο. 325, κτλ. **2)** εἶμαι πλησίον τινός, μετὰ δοτικ., Ὀδ. Ε. 105 μήλοισι Δ. 640· π. τινι παροινοῦντι Ἀντιφῶν 125. 14· οὕτω, π. παρά τινι Σοφ. Φιλ. 1056· ὅπως παρέσει μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδία .. μέλλω γὰρ ἑστιᾶν γάμους, παρακαλῶ νὰ ἦσαι παρ' ἐμοὶ καὶ σὺ καὶ τὰ παιδία, διότι θὰ ἔχω γαμήλιον συμπόσιον, Ἀριστοφάν. Ὄρν. 131. **3)** εἶμαι παρών, μάχῃ δέ τε καὶ σὺ παρῆσθα Ὀδ. Δ. 497· ἐν ἐαίτῃσι Ἰλ. Κ. 217· οὕτω παρ' Ἀττ., δόμοις π. Εὐρ. Ἱππ. 805· τοῖς πράγμασι Δημ. 10. 2, κλ.· ἐν λόγῳ Ἀριστοφ. Ἀχ. 513· ἐν ταῖς συνουσίαις Πλάτ. Πρωταγ. 335Β· ἐπὶ τοῖς ἀγῶσι Δημ. 750. 2. **4)** εἶμαι πλησίον τινὸς καὶ ϐοηθῶ αὐτόν, παρίσταμαι ὡς ϐοηθός, «παραστέκομαι», ὡς τὸ Λατ. adesse, καὶ λίην τοι ἐγὼ παρέσσομαι Ὀδ. Ν. 393· οὕτω παρ' Ἀττικ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 235· πλησίον κινδύνων π. τινι Εὐρ. Ὀρ. 1159, κτλ.· μᾶλιστα ἐπί τινος κατηγορουμένου, οἱ νῦν παρόντες αὐτῷ καὶ συνδικοῦντες Δημ. 911. 6, πρβλ. 749. 23. **5)** παρεῖναι εἰς .. , φθάνω εἰς .. ἢ μᾶλλον ἔχω φθάσῃ εἰς .., ἐς κοῖτον Ἡρόδ. 1. 9· ἐς τὸν Ἰσθμὸν π. τινι ὁ αὐτ. 8. 60· ἐς τὴν Λακεδαίμονα π. τινι Θουκ. 6. 88· εἰς τὴν ἐξέτασιν Ξενοφ. Ἀν. 7. 1, 11· Ὀλυμπίαζε Θουκ. 3. 8· ὡσαύτως μόνον μετ' αἰτ. τόπου, πάρεισι .. Αἰτναῖον πάγον Εὐριπ. Κύκλ. 95, πρβλ. 106, Βάκχ. 5·— οὕτω, π. τινι ἐπὶ δεῖπνον Ἡρόδ. 1. 118, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 131· π. ἐπὶ τὸ στράτευμα Ξεν. Ἀν. 7. 1, 35· π. πρὸς τὴν κρίσιν αὐτόθι 6. 4, 26· πρός τινα ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 2. 4, 21· ἴδε ἐν λ. **πάρειμι** (εἰμι) IV. 2. **6)** π. ἐκ .. , ἐγὼ ἐλθεῖ ἐκ .. , ἐκ ταύτης [τῆς πόλεως] π εἰς τὴν Ἀσίην Ἡρόδ. 6. 24· τοὺκ θεῶν παρὸν Σοφ. Ο. Κ. 1510· Φίλιππος ἐκ Θρᾴ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κης π. Αἰσχίν. 41. 21· Θείβαθεν αὐληταὶ πάρα Ἀριστοφάν. Ἀχ. 862. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι πλησίον, δηλ. πρόχειρος, ἕτοιμος, Λατιν. praesto esse, τά τε δμώεσσι πάρεστι Ὀδ. Ξ. 80, κτλ.· πάρα δ' ἔργα βόεσσι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 452· οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες Ὀδ. Δ. 559· εἴ μοι δύναμίς γε παρείη, ἂν εἶχον δύναμιν, ἐξουσίαν, Β. 62 ὅ τι πάρεστι, ὅ τι εὑρίσκεται πλησίον, Μένανδρ. ἐν «Ἀνεψιοῖς» 5· — οὕτως ἐπὶ αἰσθημάτων, ψυχικῶν καταστάσεων, κτλ., φόβος βαρβάροις παρῆν Αἰσχύλ. Πέρσ. 391· θαῦμα παρῆν Σοφ. Ἀντ. 254· ἐν τοῖς τότε παρεοῦσι . κακοῖσι Ἡρόδ. 8. 20, πρβλ. Αἰσχύλου Πρ. 26 — ἐπὶ χρόνου, ὁ παρὼν νῦν χρόνος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὁ παρεληλυθώς, Σοφ. Ἠλ. 1293, Αἰσχίν. 13, 19 ἡ νῦν παροῦσα ἡμέρα Πλάτ. Νόμ. 683C ἡ ἱερὰ συμβουλὴ π. Ξενοφ. Ἀν. 5. 6, 4· — τὰ παρεόντα, τὰ παρόντα, τὰ ὄντα πρόχειρα ἢ ἕτοιμα, χαριζομένη παρεόντων Ὀδ. Δ. 140., Δ. 56, πρβλ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 837· παρὰ πεζοῖς, τὰ παρόντα (Ἰωνικ. παρεόντα), ἡ παροῦσα κατάστασις τῶν πραγμάτων, αἱ παροῦσαι περιστάσεις, Ἡρόδ. 1. 113, κτλ.· τὰ π. πρήγματα ὁ αὐτ. 6. 100· ἀντίθετον πρὸς τὰ γεγονότα καὶ τὰ μέλλοντα, Πλάτ. Θεαίτ. 186Α· ἑνικ., τὸ παρόν (Ἰων. παρεόν) Ἡρόδ. 1. 20, Σοφ. Φιλ. 149· πρὸς παρεὸν Ἐμπεδ. 375· — τὸ παρὸν ἐπιρρηματικῶς ὡς τὸ νῦν, Πλάτ. Νόμ. 693Β· οὕτω, τὰ παρόντα Σοφ. Ἠλ. 215· παρὰ πεζογράφοις, ἐκ τῶν παρόντων, σύμφωνα πρὸς τὰς παρούσας περιστάσεις, Θουκ. 5. 40, κτλ.· ἐν τῷ παρόντι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἔπειτα, ὁ αὐτ. 5. 63, κτλ.· ἐν τῷ νῦν π. καὶ ἐν τῷ ἔπειτα Πλάτ. Φαίδων 67C· ἐν τῷ τότε π. Θουκ. 1. 95· πρὸς τὸ παρὸν Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 100· πρὸς τὸ π. αὐτίκα Θουκ. 3. 40· πρὸς τὴν παροῦσαν ὄψιν ὁ αὐτ. 2. 88· ἐπὶ τοῦ παρόντος, κατὰ τὸ παρόν, Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 2. 2· ἐς καὶ πρὸς τὰ παρόντα Ἀρρ. Ἀνάβ. 1. 13, 5., 5. 22, 5. **III.** ἀπρόσ., πάρεστί μοι, ὡς τὸ ἔξεστι, ἐξαρτᾶται ἐξ ἐμοῦ, εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ., Ἡρόδ. 8. 20., 9. 70· τοιαῦθ' ἑλέσθαι σοι πάρεστιν ἐξ ἐμοῦ Αἰσχύλ. Εὐμ. 867, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 364, κλ.· καὶ ἄνευ δοτ., παρῆν .. κλύειν Αἰσχύλ. Πέρσ. 401· πάρεστι χαίρειν Ἀριστοφ. Πλ. 638, κτλ. **2)** οὕτω καὶ ἡ μετοχ. παρόν, Ἰων. παρεόν, ὡς τὸ ἐξόν, παρεὸν αὐτῷ βασιλέα γενέσθαι, ἐνῷ ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ νὰ γίνῃ βασιλεύς, Ἡρόδ. 1. 129, 6. 72, Σοφ. Φιλ. 1099, Ἀποσπ. 148, Θουκ. 4. 19. **IV.** τὸ ἀρσεν. τῆς μετοχ. παρὼν συχνάκις κεῖται ἰδίως παρὰ τοῖς Τραγικ. ἐν τέλει στίχου σχεδὸν ὡς παραπληρωματικὸν πρὸς συμπλήρωσιν τῆς προτάσεως καὶ στρογγύλωσιν αὐτῆς, ὡς τὸ λαβών, ὡς: ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταὐτὰ νυμφίος παρὼν Σοφ. Ἠλ. 300· τίς πόθεν μολὼν σοὶ μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν παρών; (πάρα Bothe) Τρ. 422, ἔνθα ὁ Jebb παρεδέξατο τὴν διόρθωσιν τοῦ Bothe, πρβλ. Valck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 481, Λοβέκ. εἰς Σοφ. Αἴ. 57.

πάρειμι (εἶμι), ἀπαρ. -ιέναι, ἐν χρήσει ὡς μέλλ. τοῦ παρέρχομαι, καὶ παρῄειν ὡς παρατ. Πορεύομαι, διαβαίνω πλησίον ἢ ἔμπροσθέν τινος, φύλασσε δ' ὅ γ' εἰς ἐνιαυτόν, μή ἑ λάθοι παριὼν Ὀδ. Δ. 527, Ρ. 233· οἱ ἀεὶ παριόντες Πλάτ. Πολ. 616Α, κτλ.· — παραπορεύομαι, μαστιγοφόροι τε παριόντες ἐπετάχυνον τῆς ὁδοῦ τοὺς σχολαίτερον προσιόντας Θουκ. 4. 47· πορεύομαι παρὰ τὴν παραλίαν, ἐπὶ στρατιᾶς, ὡς τὸ παραπλέω, ἐπὶ στόλου, ὁ αὐτ. 8. 16, 22, 32, Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 18., 4. 5, 19. **2)** μετ' αἰτ. τόπου, διέρχομαι παρά τι, Ἡρόδ. 7. 109· τὸν χῶρον ὁ αὐτ. 1. 167· τὴν οἰκίαν Ἀνδοκ. 19. 9· ἀπολ., Ἡρόδ. 3. 14., 4. 79· π. παρὰ Βαβυλῶνα Ξεν. Κύρ. 5. 2, 29, κτλ. **3)** ἐπὶ χρόνου, παρέρχομαι, «περνῶ», Ἡρόδ. 4. 181. **II.** ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, ταχὺ μὲν εἰς τὸ ἴσον ἀφίκετο τῇ ἱππικῇ τοῖς ἥλιξι, ταχὺ δὲ παρῄει, ταχέως δὲ κατέστη ὑπέρτερος, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 5. **III.** παρέρχομαι καὶ μεταβαίνω, μάλιστα ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ εἰσέρχομαι, π. ἐς τὰ βασιλήια Ἡρόδ. 3. 84, πρβλ. 72, 77· ἔσω π. Εὐρ. Ἑλ. 451· ἐνίοτε μετὰ τῆς ἐννοίας μυστικότητος, εἰς μυχὸν παρ. ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 229· ἀλλ' οὐχὶ ἀναγκαίως, βίᾳ παριέναι εἰς οἰκίαν Ξεν. Κύρ. 1. 2, 2. **2)** ἐπὶ λόγου, μεταβαίνω ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους τῆς ὑποθέσεως εἰς ἕτερον, ἐντεῦθεν ἐς .. Ἀριστοφ. Νεφ. 1075, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 830C· — ἀλλά, ὃ παριὼν τῷ λόγῳ ἔτυχον εἰπεῖν, ἐν παρόδῳ, αὐτόθι 776D. **IV.** παρὰ τοῖς πεζολόγοις τῶν Ἀττ., ἐξέρχομαι, ἐμφανίζομαι, παρουσιάζομαι, Ξενοφῶν δὲ παρηγγύησε τοὺς εἰς τριάκοντα ἔτη παριέναι ἀπὸ τῶν λόχων εὐζώνους Ξεν. Ἀν. 7. 3, 46· πάριτ' ἐς τὸ πρόσθεν Ἀριστοφ. Ἀχ. 43, Πλάτ. Φαίδων 59E. **2)** παρουσιάζομαι νὰ ὁμιλήσω, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 1. 106C· παρῄει οὐδεὶς Δημ. 285. 6· παριὼν ἐπὶ τὸ βῆμα Αἰσχίν. 76. 18· (ὥστε πιθανῶς διορθωτέον: παρῆσαν ἐπὶ τὸ βῆμα, ἀντὶ παρῆσαν ἐν Δημ. 11. 11· καί, παρῆμεν (ἀντὶ παρῆμεν) εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐν Αἰσχίν. 633. 44, πρβλ. Cobet. V. LL. σ. 33)· ὅθεν ἐν Ἀθήναις, οἱ παριόντες, οἱ ῥήτορες, Ἀνδοκ. 19. 37, Δημ. 170. 6, κτλ.· — πᾶσι τοῖς παριοῦσι λόγον διδόναι ὁ αὐτ. 27. 9· νεωστὶ παριὼν ἐς τὰ πρῶτα Ἡρόδ. 7. 143· πρβλ. πρόσειμι (εἶμι) I. 3. **V.** μεταβαίνω ἀπὸ ἀνδρὸς εἰς ἄνδρα, τὸ σύνθημα παρῄει Ξεν. Ἀν. 6. 3, 25. — Πρβλ. παρέρχομαι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

παρεῖπον, ἀόρ. β' ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει, ὡς ἐνεστὼς δὲ παραλαμβάνεται τὸ παράφημι ἢ παραγορεύω, καταπείθω διὰ πλαγίων μέσων, φέρω πρὸς τὸ μέρος μου, ὡς τὸ παραπείθω, Ἰλ. Α. 555, Ζ. 337, Αἰσχύλ. Πρ. 130· εἰ .. θυμὸν ὀρίναις παρειπών, πείσας διὰ λόγων, Ἰλ. Α. 792, πρβλ. Ο. 404· ἐντεῦθεν, ἐξαπατῶ, δολιεύομαι, Valck. Adon. σ. 356· — μετὰ συστοίχ. αἰτ., παρέχω συμβουλήν, παραινῶ, συμβουλεύω, αἴσιμα παρειπὼν Ἰλ. Ζ. 62, Η. 121. [Ἐν τῇ Ἰλ. ἡ πρώτη συλλαβὴ εἶναι μακρά, πᾱρειπών, πᾱρειποῦσα. ἐπειδὴ ὁ ἀρχικὸς τύπος ἦτο παρϝειπών· μόνον ἐν Α. 555, μή σε πᾰρείπῃ] — Καθ' Ἡσύχ.: «παρειπεῖν· παραμυθήσασθαι, παραινέσαι, παρακπείσειν, παραλογίσασθαι».

παρείργω, ἀποκλείω, ἐμποδίζω, κωλύω, «παρείρξαν· ἐκώλυσαν» Ἡσύχ.

παρειρύω, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ παρερύω.

παρείρω, προσδένω ἢ πλέκω πλησίον, παρενείρω, πλεκτάνην Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 280· οὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον Ξεν. Συμπ. 6, 2· τὴν χεῖρα Πολύβ. 18. 1, 13 — νόμους παρείρων, ἐν Σοφ. Ἀντ. 368, φαίνεται ἐφθαρμ.· ὁ Reiske προὔτεινε γεραίρων, ὁ Schäf. γὰρ αἴρων, κλ. — Ὁ Jebb παρεδέξατο καὶ εἰσήγαγεν εἰς τὸ κείμενον τὴν διόρθωσιν τοῦ Reiske ἣν θεωρεῖ βεβαίαν· ὁ δὲ ἡμέτερος Σεμιτέλος εἴκασε: παροίκων.

πᾰρείς, μετοχ. ἀορ. β' ἐνεργ. τοῦ παρίημι, καὶ παθητ. τοῦ πείρω.

παρεῖσα, ἴδε παρίζω.

παρεισάγω, εἰσάγω μετ' ἐμοῦ εἰς δημοσίαν συνάθροισιν, παρεισῆγον τοὺς παῖδας τῶν ἐν τῷ πολέμῳ τετελευτηκότων Ἰσοκρ. 175C· τοὺς αἰχμαλώτους Πολύβ. 3. 63, 2· εἰσάγω, συνιστῶ, Πλουτ. Γάλβ. 21. **2)** μετὰ τῆς ἐννοίας μυστικότητος, π. τοὺς Γαλάτας, εἰσάγω, δέχομαι εἰς τὴν πόλιν, Πολύβ. 2. 7, 8, πρβλ. 1. 18, 3, κ. ἀλλ. **3)** εἰσάγω εἰς ποίημα ἢ διήγημα, τοὺς κινδύνους Ἀριστ. Ἀποσπ. 137· τὸν Ἀννίβαν ἀμίμητόν τινα στρατηγὸν π., παριστῶ ὡς ..., Πολύβ. 3. 47, 7, πρβλ. 5. 2, 6, κτλ. **4)** εἰσάγω λαθραίως καὶ ἀπατηλῶς, π. ξένα δαιμόνια Πλούτ. 2. 328D ψευδοδιδάσκαλοι, οἵτινες παρεισάξουσιν αἱρέσεις ἀπωλείας Β Ἐπιστ. Πέτρου β', 1.

παρεισαγωγή, ἡ, ἦ παρά τι εἰσαγωγή, ἡ παρεισαγωγὴ τοῦ κρείττονος Βασίλ. τ. 1, σ. 831D· τῇ παρεισαγωγῇ τῶν ξενιζόντων ὁ αὐτ. τ. 2, σ. 1100Α, κλ.

παρεισακούω, δὲν εἰσακούω, τὸ στόμα ἡμῶν παρεισακούεται ἐν τῇ αἰτήσει Ἐκκλ.

παρεισακτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ παρεισάγω, δεῖ παρεισάγειν, Εὐσεβ. Εὐαγγ. Ἀπόδειξις 148C.

παρείσακτος, ον, ὁ κρυφίως ἢ λαθραίως εἰσαχθείς, Ἐπιστ. πρ. Γαλάτ. β', 4· οὐ ξένον .. οὐδὲ π. Γρηγ. Ναζ. (;) — ἐπώνυμον Πτολεμαίου τινός, ὁ Κόκκης καὶ Παρείσακτος ἐπικληθεὶς Πτολεμαῖος Στράβ. 794.

παρεισβάλλω, ἐνρίπτω πλησίον ἢ κρυφίως, παρεμβάλλω, Ἐπιφάν. τόμ. 1, σελ. 285D, Βασίλ. τόμ. 2, σελ. 718Α, Σουίδ. ἐν λέξ. παρείραντα. **II.** ἀμετάβ., παρεισέρχομαι, Φώτ. ἐν λέξ. παρεισκρίνει, Ἡσύχ. ἐν λ. παρεισκρίνεται.

παρείσβᾰσις, εως, ἡ, τὸ εἰσέρχεσθαι βαθμηδὸν εἴς τι, ἡ ἀρχὴ πράγματός τινος, Ἐκκλ.

παρεισβᾰτικός, ή, όν, = παραβατικός, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 970.

παρεισβιάζομαι, ἀποθ., διὰ τῆς βίας εἰσέρχομαι, Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 17Β.

παρεισγρᾰφή, ἡ, παράνομος ἐγγραφή, Πλούτ. 2. 756C· πρβλ. παρεγγράφω.

παρεισδέχομαι, ἀποθ., εἰσδέχομαι πλησίον ἢ προσέτι, ἢ δέχομαι κατὰ τύχην, τυχαίως, Σοφοκλ. Τρ. 537· ἀναγκαῖον .. παρεισδέχεσθαι τὸ ὑγρὸν ἅμα τῇ τροφῇ Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 1. 10.

παρεισδύνω, εἰσδύω ἐκ τοῦ πλαγίου, εἰσέρχομαι πλαγίως, τὸ ἔλαιον π. Ἀριστ. Πρβλ. 5. 6· εἰς τὰς γνώμας π. Δημάδ. 178. 41· ὡσαύτως παρεισδύω· εἰς τὴν ἔννοιαν παρεισδύουσα Κλήμ. Ἀλ. 659· οὕτω καί, **II.** παρεισδύομαι, ἀποθ., ἐς τὸ στόμα Ἱππ. 1160C· εἰς τὴν πόλιν Ἡρῳδιαν. 2. 12, κλ. [τὸ ὕδωρ] παρεισδυόμενον πνίγει Ἀριστ. Πρβλ. 23. 14· ἐπὶ τοῦ δήγματος ἢ τῆς προσκολλήσεως βδέλλης, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 2. 6· ἐπὶ ἐθίμων, Πλούτ. 2. 216Β, πρβλ. Ἄγιν 5, κλ. [Ἴδε ἐν λ. δύω]. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 500.

παρείσδῠσις, ἡ, εἴσδυσις οὐχὶ συνήθης, Χρύσιππος παρ' Ἀθην. 137F ὡσαύτως, εἴσοδος, μέρος πρὸς εἴσοδον, ἄνοιγμα, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 7, 2· — μέσον ὑπεκφυγῆς, Πλούτ. 2. 47C, κλ.

παρεισεῖδον, ἀόρ. ἄνευ ἐνεστῶτος ἐν χρήσει (πρβλ. παρεῖδον), εἶδον πλαγίως, ἐκ τοῦ πλαγίου, «ἐπῆρε τὸ μάτι μου», διάφ. γραφ. παρ' Ἀριστοφ. ἐν Λυσ. 155.

παρείσειμι (εἶμι), = παρεισέρχομαι, Νικόστρατ. ἐν «Ἀντύλλῳ» 1, Φιλιππίδης ἐν Ἀνανεώσει 4, Ἀριστ. π. Ἀναπν. 11, 5.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παρεισέρπω· ἀόρ. -εἵρπῦσα, εἰσέρπω, εἰσέρχομαι λάθρα, Φίλων παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 391Δ.

παρεισέρχομαι, ἀποθ., μετ' ἀορ. καὶ πρκμ. ἐνεργ., εἰσέρχομαι πλαγίως ἢ λάθρα, Πολύϐ. 1. 7, 3, κ. ἀλλ., Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ε', 20· π. ἄφνω Πλουτ. Κοριολ. 23· μετ' ἀπαρ., π. κατασκοπῆσαι Ἐπιστ. πρ. Γαλάτ. β', 4.

παρεισκομίζω, εἰσκομίζω κρυφίως, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 9, 2 κτλ.

παρεισκρίνω [ῐ], εἰσάγω πλαγίως ἢ κρυφίως, Εὐστ. 1397. 63· οὕτως ἐν τῷ παθητ., εἰσάγομαι, εἰσέρχομαι κρυφίως, ὁ αὐτ. 263. 5, κτλ., Ἡσύχ., Φώτ.

παρεισκυκλέω, εἰσάγω κρυφίως, «ἐμϐάζω» ἀπαρατήρητα, Ἀθηνίων παρ' Ἀθην. 661Β, Εὐστ. 683. 61.

παρεισοδεύω, εἰσϐαίνω, εἰσέρχομαι κρυφίως, εἴς τι Ψευδολουκ. Φιλόπατρις 12.

παρεισοδιάζω, εἰσάγω ἐν παρόδῳ, δηλ. ὡς ἐπεισόδιον, Εὐστ. Πονημάτ. 100. 40· ἀλλαχοῦ ἔχει **ἐπεισοδιάζω**.

παρεισ-πείρω, ἐνσπείρω, ἤθος ἀπὸ τοῦ πρώτου γενάρχου εἰς τοὺς ἐξ ἐκείνου παρεισπαρέν, ἢ ἀπὸ τῆς διαφορᾶς τοῦ κλίματος ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν ἐντακὲν Μ. Ψελ. ἐν Σάθ. Μεσ. ϐιϐλ. τ. Ε', σ. 355.

παρεισπίμπω, εἰσπίμπω κρυφίως, Πλούτ. 2. 760Β, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 3, 1.

παρεισπίπτω, εἰσέρχομαι πλαγίως ἢ λαθραίως, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 16, 1, Λουκ., κτλ.· μάλιστα ἐν πολέμῳ, Πολύϐ. 1. 18, 3, κτλ.

παρεισπλοκή, ἡ, ἐμπλοκή, «ἐμπέρδευμα», Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 150.

παρεισπνέω, κρυφίως εἰσέρχομαι, ἐπὶ φήμης, Νικήτ. Εὐγ. 5. 172.

παρεισπορεύομαι, παθ., εἰσέρχομαι κρυφίως, Ἐϐδ. (Β' Μακκ. Η', 1).

παρείσπραξις, ἡ, τὸ παρεισπράττειν, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 48, 8. 96, 20. 107, 9 ἔκδ. Λ.

παρεισπράσσω, Ἀττικ. **-ττω**, εἰσπράττω πρὸς τὰ ὀφειλόμενα καὶ ἄλλα, 8 ἑ. εἰσπράττω παρανόμως, ἐπὶ τῶν εἰσπρακτόρων τῶν φόρων, Πολυδ. Θ', 32.

παρεισρέω, ῥέω πλαγίως εἴς τι, παρεισέρχομαι, μὴ λανθάνη παρεισρέον τὸ ὕδωρ Ὀρειϐάσ. σ. 292 Matth. «ἐξ Ὠκεανοῦ ποταμοὶ πάντες .. ἐξ Ὁμήρου δὲ πολλὴ παρεισέρρευσε τοῖς σοφοῖς λόγου ἐπιρροή» Εὐσταθ. σ. 1, 8· παρεισρέων πρὸς τὰ συσσίτια Πλουτ. Λυκοῦργ. 17· τοὺς ἀθροιζομένους ἐπ' οὐδενὶ χρησίμῳ καὶ παρεισρέοντας εἰς τὴν πόλιν αὐτόθι 27· εἰσορμῶ ἐπί τινα, ἐπὶ πολεμίων, μετὰ δοτικ., τὸ πλῆθος τῶν ἀθέσμων ϐαρϐάρων ἄφνω παρεισέρρευσε (διάφ. γραφ. παρεισέπνευσε) τοῖς ἐγχωρίοις Νικήτ. Εὐγ. 1. 110.— Παθητ., εἰσέρχομαι πλαγίως ἢ κρυφίως, χωρὶς νὰ παρατηρηθῶ, εἰς .. Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 3, 6.

παρεισστρέχω, = **εἰστρέχω**. Κύριλλ. Ἀλ. Ι,184Δ, IV,670C, κλ.

παρεισφέρω, εἰσφέρω πλησίον, π. νόμον, παρεισάγω νέον νόμον ὅστις νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν παλαιόν, Λατ. subrogare, Δημ. 484. 1, 12., 485. 26., 487. 13· — παρεγγράφω, Διομήδ.· — ἁρμόζω προσέτι, σπουδὴν πᾶσαν παρεισενέγκαντες, καταϐαλόντες, Πέτρου δευτέρα Ἐπιστ. α', 5.

παρεισφοιτάω, = **εἰσφοιτάω**, Φίλων 2. 341, κτλ.

παρεισφορέομαι, παθ. εἰσέρχομαι προσέτι, Τζέτζ.

παρεισφρέω, λαθραίως προσέρχομαι, Τζέτζ. Ἱστ. 8. 493, Φώτ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 499.

παρείσφρησις, **εως**, ἡ, τὸ λάθρα παρεισέρχεσθαι, Ρήτορες (Walz) 4. 486.

παρεισχέω, εἰσχέω προσέτι, χύνω προσέτι εἰς, Εὐνάπ. 55, 18.

παρείσχηται (= παρέσχ-) πρκμ. Ἐπιγρ. Ὀλϐιοπολιτῶν, CIG 2058.— Σηστοῦ, Μουσ. κ. ϐιϐλ. εὐαγ. Σχολ. Σμύρν. 1878, σελ. 90.— Δήλου Fröhn. Inscr. du Louvre 68, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

πᾰρέκ, πρὸ φωνήεντος δὲ **πᾰρέξ**, οὕτως ὁ Ἡρόδ. καὶ πρὸ συμφώνου· (παρά, ἐκ)· — Α. ὡς πρόθεσ., **1)** μετὰ γενικ. τόπου, ἐκτός, ἔξω, νῆσος.. παρὲκ λιμένος τετάνυσται, «ἔξω τοῦ λιμένος ἐκτέταται» (Σχόλ.), Ὀδ. Ι. 116· παρὲξ ὁδοῦ, ἔξω τῆς ὁδοῦ, Ἰλ. Κ. 349. **2)** ὡς τὸ **χωρίς**, ἐκτός, πλήν, ἐξαιρέσει τινός, παρὲξ τοῦ ἀργύρου χρυσὸν .. ἀνέθηκε Ἡρόδ. 1. 14, πρϐλ. 93, 192, κτλ., Ἱππ. 383. 14, καὶ παροξυτόνως, οἰωνοῖο πάρεξ, ἐναντίον τοῦ οἰωνοῦ, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 344. **II.** μετ' αἰτ., πολλὸν δὲ παρὲξ ἄλα φῦκος ἔχευαν, παρεξέχευαν παρ' ἄλα ἐξ ἀλὸς φῦκος, οἱ ἄνεμοι δηλαδή, Ἰλ. Ι. 7· πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, ἐξέλκουσα μίτον παρὲκ πηνίον, Ἰλ. Ψ. 762· παρὲξ τὴν νῆσον, μακρὰν ἀπὸ τῆς νήσου, «ξέμακρα», Ὀδ. Μ. 276· παρὲξ περιμήκεα δοῦρα, ἔξω τῶν .., αὐτόθι 443· παρὲξ ἄγε νῆα Ο. 199· παρὲκ μέγα τεῖχος, παρέξω τοῦ μεγάλου τείχους, Π. 165, 343· αἶμα παρὲξ Ἴλοια, «παρέκει», μακράν, πέραν τῆς .., Ἰλ. Ω. 349· παρὲκ νόον, παρὰ πᾶσαν φρόνησιν, ἀφρόνως, Κ. 391, Υ. 133· παρὲξ ὀλίγον θανάτοιο, ὀλίγον ἐκτὸς κινδύνου θανάτου, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1114. **2)** παρὲξ Ἀχιλῆα, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Ω. 434. **3)** παρὰ ἢ ἐκτός, πολίσματα παρὲξ αὐτὰς Πάτρας τοσάδε ἄλλα ὤκησαν Παυσ. 7. 18, 6.

Β. ὡς ἐπίρρ., **1)** τόπου, πρὸς τὰ ἔξω, λαϐὼν περιμήκεα κοντὸν ὥσα παρὲξ Ὀδ. Ι. 488· νῆχε παρέξ, ἔξω παρὰ τὴν ἀκτήν, Ε. 439· στῆ δὲ παρέξ, πολὺ πλησίον, Ἰλ. Λ. 486· τῆλε παρὲξ, πολὺ μακράν, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 272. **2)** μεταφορ., ἐκτός, μακρὰν τοῦ σκοποῦ, ἀσκόπως, παρὲξ ἀγορεύειν Ὶ. Μ. 213· παρὲξ ἐρέουσα Ὀδ. Ψ. 16· πρϐλ. **παρακλιδόν**. **3)** ἄλλα παρὲξ μεμνώμεθα, ἃς ὁμιλήσωμεν περί τινος ἄλλου, Ξ. 168· ἐντεῦθεν, πλήν, Ἡρόδ. 7. 190· παρὲξ ἢ ὅσον .., πλὴν ἐφ' ὅσον .., ὁ αὐτ. 1. 130, ἴδε Valck. ἐν τόπῳ, Clinton Fasti Hellenici 1, σελ. 258, 260· πλήν, ἐκτός, ταῦτα π. δὲ μηδὲν Πολύϐ. 3. 23, 3.

(Ἡ λέξις αὕτη περιέχει τὴν σημασίαν ἀμφοτέρων τῶν συνθετικῶν μερῶν τῆς τε προθέσεως παρὰ καὶ τῆς ἐκ, ἂν καὶ συχνάκις ἡ ἔννοια τοῦ ἑτέρου τῶν συνθετικῶν ἐπικρατεῖ, καὶ οὕτως ἐξηγεῖται ἡ σύνταξις αὐτῆς μετὰ γεν. καὶ μετ' αἰτ.— Περὶ τοῦ Ἡροδότου δυνάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι **1)** παρ' αὐτῷ ἡ λέξις κατὰ τὸ πλεῖστον φέρεται **πάρεξ**, ἀλλὰ παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσιόδ. παρὲξ, παρέκ· — κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμ. καὶ τὸν Εὐστ., ἡ λέξις ἐτονίζετο κατὰ τὴν σημασίαν αὐτῆς: παρὲξ **ἐκτός** παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσιόδ., πάρεξ **χωρὶς** παρ' Ἡροδ.· ἴδε πλείονα παρὰ τῷ Bitzn. Exc. xviii εἰς Ἰλ. **2)** ὁ κανὼν, ὅτι τὸ παρὲκ εἶναι ἐν χρήσει πρὸ συμφώνου, τὸ δὲ παρὲξ πρὸ φωνήεντος, ὅλως ἀμελεῖται παρ' Ἡροδ., ἔστις ἔχει ἀείποτε πάρεξ· οὕτω δὲ καὶ ἐν Ὀδ. Ξ. 168, παρὲξ μεμνώμεθα, πρϐλ. Μ. 276, 443, Ἰλ. Λ. 486).

παρεκϐαίνω· μέλλ. **-ϐήσομαι**, ἐξέρχομαι κατὰ μέρος ἀπό τινος, ἀπομακρύνομαι, μετὰ γεν., δικαίου Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 224· ταῦ εὖ Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 2. 9, 8· τῆς ἀρετῆς ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 7. 3, 5· τῆς ἀριστοκρατίας π. ἡ τάξις αὐτόθι 2. 11, 8· ὡσαύτως, π. ἐκ τοῦ γένους ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 4. 3, 2· ἐκ τῆς τάξεως Πολυϐ. 8. 28, 8. **2)** μετ' αἰτ., παραϐαίνω, Διὸς αἴσας Αἰσχύλ. Χο. 645· τὰ πάτρια Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 5· τὸ πολιτείας εἶδος ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 8. 10, 3· τὴν φύσιν ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 17· ἡ ῥὶς π. τὴν εὐθύτητα ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 5. 9. 7. **3)** ἀποδ., παρεκτρέπομαι, ὁ μικρὸν παρεκϐαίνων ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 4. 5, 13· ἐπὶ μικρὸν π. αὐτόθι 8. 10, 3· αἱ παρεκϐεϐηκυῖαι πολῖται (ἴδε παρέκϐασις) ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 3. 1, 9, καὶ ἀλλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὀρθαὶ [πολιτεῖαι] αὐτόθι 3. 11, 21· π. ἐς ἃ μὴ θέμις Ἀνθ. Πλαν. 243.

II. ἐξέρχομαι τοῦ προκειμένου, ὅθεν παρεξέϐημεν Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 5, 1· περί τινος ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 14, 7· τινὸς ἢ ἀπό τινος Πολύϐ. 12. 8, 1., 4. 9, 1.

παρεκϐάλλω, ἵππων τοῦ εὐθέος δρόμου παρεκϐαλλομένων, ἐξερχομένων, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 237, Ἡσύχ. **II.** ἐκϐάλλω καὶ παραλαμϐάνω χωρία παρά τινος συγγραφέως, ταῦτα ἀπὸ τῆς Εὐσεϐίου Εὐαγγελικῆς προπαρασκευῆς παρεκϐέϐληται Ὠριγ. Φιλοκ. 22, σελ. 90, Εὐστ. 3. 1· ἴδε **παρεκϐολή**.

παρέκϐασις, ἡ, τὸ παρεκϐαίνειν· — μεταφορ., ἔκκλισις ἀπό τινος, τοῦ δικαίου Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 7, 5. **2)** ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὰ χείρω παρεκκλίσεων τῶν κυριωτέρων τύπων πολιτευμάτων, οἷα ἡ τυραννὶς εἶναι παρέκϐασις τῆς βασιλείας, ἡ ὀλιγαρχία τῆς ἀριστοκρατίας, ἡ δημοκρατία τῆς **πολιτείας**, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 10, 2 κἑξ., πρϐλ. Πολιτικ. 3. 6, 11., 3. 7, 5., 3. 13, 1, κ. ἀλλ. **II.** παρέκϐασις ἀπὸ τοῦ προκειμένου, Ἰσαΐ. 62. 13, Πολύϐ., κλ.· κατὰ παρέκϐασιν Πολύϐ. 3. 2, 7, κτλ.

παρεκϐᾰτικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων εἰς παρέκϐασιν, λόγος Ἀλέξ. Ἀφρ. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἐν παρεκϐάσει, «συντόμως», Φώτ., Σουίδ.

παρεκϐολεύομαι, παρεκϐολὴν ποιοῦμαι παρεκϐολικῶς λέγω, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 284.

παρεκϐολή, ἡ, συλλογὴ κριτικῶν σημειώσεων, οἷαι αἱ τοῦ Εὐσταθίου **παρεκϐολαὶ** εἰς Ὁμήρον,— ἐπιτομή, Μαρκελλῖνος ἐν βίῳ Θουκ.;— ἐντεῦθεν **παρεκϐολικός**, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων εἰς παρεκϐολὴν ἢ ὁμοιος πρὸς αὐτήν, Εὐστ. Πονημάτ. 60. 87.

παρεκδέχομαι, ἐκλαμϐάνω ἐσφαλμένως, νοῶ κακῶς, «παρανοῶ», Μ. Ἀντωνῖν. 5. 6, Εὐσ.

παρεκδίδωμι, δίδω εἰς γάμον κρυφίως, Παρεκδιδομένη ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Ἀριστοφάνους.

παρεκδοχή, ἡ, διάφορος ἐκδοχή, διάφορος ἑρμηνεία, Φίλων Βύϐλιος παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 34D.

παρεκδρομή, ἡ, παρέκϐασις, Εὐστ. Πονημάτ. 284. 20, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 115C.

παρεκδύομαι, Παθ., μετ' ἀορ. 6' ἐνεργ., ἐξέρχομαι λαθραίως, Λουκ. ἐν Διὶ Τραγωδῷ 41.

παρ-εκεῖ, Ἐπίρρ., ὡς καὶ νῦν, κοινῶς, «παρέκει» Σουίδ. ἐν λ. ἐπέκεινα ἣν ἑρμηνεύει διὰ ταῦ «παρεκεῖ», Χρον. Πασχ. 724, 12, ἔκδ. Βόννης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παρεκέσκετο, ἴδε παράκειμαι.

παρέκθεσις, εως, ἡ, μέρος μετρικοῦ συστήματος μεταξὺ τῆς **εἰσθέσεως** καὶ τῆς **ἐκθέσεως**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1007, εἰς Εἰρ. 458.

παρεκθέω, τρέχων παρέρχομαι, μετ' αἰτ. τόπου, παρεξέθεον Μελίβοιαν Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 592· — μετὰ γεν. τόπου, Ἄννα Κομν. 2. 277· — ἀπολ., παρεισδύω, εἰσδύω, ἐπὶ τοῦ ἐλλεβόρου, Ἀρετ. Χρον. Νόσ. Θεραπ. 2, ἐν τέλ.

παρεκθλίβω [ῑ], ἐκθλίβω κατὰ μέρος, Ἀριστ. Προβλ. 23. 5, 3. ἐν τῷ Παθ.

παρεκκλήσιον, τό, κυρίως μικρὰ ἐκκλησία πλησίον μεγάλης, ἀλλὰ συνήθως ὡς καὶ νῦν, μικρὰ ἐκκλησία, Δουκάγγ.

παρεκκλίνω [ῑ], κλίνω ὀλίγον εἰς τὰ πλάγια ἢ πρὸς μέρος τι, ἑαυτὸν Ἀρχιγ. παρὰ Γαλην. 13. 408· — μεταβάλλω ὀλίγον, ἐπὶ τῆς κλίσεως τῶν λέξεων, Διον. Ἀλ. 6. 29, 1. **II.** στρέφομαι κατὰ μέρος ἀπομακρυνόμενος ἀπό τινος, ἀποφεύγω, ἀλλήλους Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 29, 1. **2)** ἀπολ., παρεκβαίνω, μηδαμῇ παρεκκλίνειν αὐτὸν ἐᾶν Αἰσχίν. 171 (176)· ἡ καρδία μικρὸν εἰς τὰ εὐώνυμα π., κλίνει πλαγίως, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 4, 19· ὄνομα μικρὸν παρεκκλῖνον ἀπό .., ἐσχηματισμένον διὰ μικρᾶς ἀλλοιώσεως ἀπὸ τοῦ .., οἷον ἦθος ἐκ τοῦ ἔθος, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 2. 1, 1. — Συχνάκις συγχέεται πρὸς τὸ παρεγκλίνω.

παρέκκλῐσις, εως, ἡ, τὸ παρεκκλίνειν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 40.

παρεκκοπή, ἡ, διακοπή, τῆς φωνῆς Γαλην. τ. 14, σ. 438. 10.

παρεκλέγω, κρυφίως συλλέγω, π. τὰ κοινά, ἰδιοποιοῦμαι, σφετερίζομαι τὰ δημόσια χρήματα, Δημ. 435. 21, πρβλ. Δίωνα Κ. 54. 21., 76. 7. **2)** ἐπὶ πτηνῶν, συλλέγω τροφὴν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὅ τι ἂν τύχῃ παρεκλέγων Αἰλ. π. Ζ. 8. 25, πρβλ. 17. 16. **3)** προτιμῶ, Εὐναπ. Ἱστ. 85. 12.

παρεκλείπω, παραλείπω, καὶ γὰρ εἰσὶ (πράξεις) ἃς παρεξέλιπον Ἀριστείδ. 1. 171. **II.** ἐκλείπω, ἐπεὶ παρεξέλιπον αὐτοὺς τὰ βρώματα αὐτῶν Ἐβδ. (Ἰουδὶθ ΙΑ', 12).

παρεκλογαί, αἱ, ἄδικοι εἰσπράξεις, (ἴδε τὸ ῥῆμα **παρεκλέγω**), Μάξ. Πλαν. ἐν μεταφρ. Βοηθίου τοῦ de consol. philos. σ. 8 τῆς ἐκδ. Bétant, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

παρεκνέομαι, ἀποθ., περνῶ παραπλέων, μετ' αἰτ. τόπου, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 941.

παρεκνεύω, παρεκκλίνω, κλίνω εἰς τὰ πλάγια, ἐξέρχομαι τῆς ὁδοῦ, Εὐστ. 891. 11, Ἐκκλ.

παρεκπέμπω, = **ἐκπέμπω**, Φίλων 2. 224, κτλ.

παρεκπεράω, περῶ παρέκει, ἢ πέραν τινός, μετ' αἰτ. τόπου, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 23.

παρεκπηδάω, ἐκπηδῶ πλησίον, Ἐκκλ.

παρεκπίπτω, ἐκπίπτω ὡς εἰ κατὰ τύχην, μένω ἔξω, ἐπὶ λέξεων, Διον. Ἀλ. π. Συντάξ. 25. **II.** ὁρμῶ εἰς, εἰς τὴν πόλιν Φίλων Βελοπ. σελ. 80, 235. **III.** γίνομαι ἐπικλινής, κατάντης, εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη Πλούτ. 2. 895Ε.

παρεκπροφεύγω, ἐκφεύγω τινά, ἐκφεύγω τῶν χειρῶν τινος, ἵνα μή σε παρεκπροφύγῃσιν ἄεθλα Ἰλ. Ψ. 314.

παρεκπῠρόομαι, Παθητ., ἀνάπτω ἐν τῷ μεταξύ, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4, 6.

παρεκρέω, ἀόρ. **παρεκρυῆναι**, = **ἐκρυῆναι**, Διοσκ. περὶ Εὐπορ. 1. 242.

παρέκστᾰσις, εως, ἡ, = **ἔκστασις**, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5. 16, 6.

παρεκστροφή, ἡ, τὸ στρέφεσθαι πρός τινα, παρεκστροφαὶ προσώπων, ἐπὶ ἐραστῶν, Μάλχ. Ἱστ. 273. 4.

παρεκτᾰνύω, = **παρεκτείνω**, Ἀνθ. Π. 5. 251, Κόϊντ. Σμ. 3. 337.

παρέκτᾰσις, ἡ, τὸ παρεκτείνειν, ἐπέκτασις, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 113, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 57. **II.** ἡ ἐπιμήκυνσις συλλαβῆς, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 25, Γρηγόρ. Κορίνθ. 458.

παρεκτατέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ παρεκτείνω, δεῖ παρεκτείνειν, Πλωτῖν. Ι. 88, 10.

παρέκτατοι, οἱ, Lucil. καὶ Varro παρὰ Nonio Marcello σ. 67, ἑρμηνεύοντι τὴν λέξιν διὰ τῶν qui de pueritia veniunt ad pubertatem. Καὶ ὄντως οἱ δύο ἐκεῖ παρατεθειμένοι στίχοι τοῦ Λουκιλίου, ὁ Inde p a r e c t a t o hæ chlamydes ac barbula prima καὶ ὁ ephebum quemdam, quem vocant p a r e c t a t o n εἰς τοῦτο ἄγουσιν, ἀλλ' ἐγὼ κλίνω νὰ ὑποπτευθῶ τὴν λέξιν, εἰ καὶ οὐδεμία ἀναφέρεται ἐν τοῖς κώδιξι διαφορὰ γραφῆς παρὰ τοῦ νεωτάτου ἐκδότου τοῦ Νονίου Quic erat καὶ τὸ ποιητικὸν μέτρον ἐν τῇ λέξει καλῶς φαίνεται ἔχον, ὑποπτεύομαι δὲ ὅμως αὐτὴν ἀφορῶν εἰς τὸ ὅτι ἔφηβοί τινες ἐν Ἀθήναις ἐλέγοντο παρεύτακτοι. Ἴδε C. Keilii, de inscr. At. Program Numburgi, 1864, σ. 11. Πιθανὸν δέ μοι φαίνεται αὐτὸς ὁ Λουκίλιος νὰ παρέτρεψεν ὀλίγον τὴν Ἑλλην. λέξιν πρὸς τὸ εὐπροφορώτερον, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

παρεκτείνω: μέλλ. **-τενῶ**, ἐκτείνω εἰς γραμμήν, ἀναπτύσσω σῶμα στρατιωτικὸν εἰς γραμμήν, Πολύβ. 11. 12, 4, κτλ.· οὕτως ἐπὶ στόλου, π. ἐπὶ μίαν ναῦν ὁ αὐτ. 1. 26, 15. — ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, ἐκτείνω πλησίον τινός, τὸ σῶμά τινι Πλουτ. Ἄγις 20 εἰς λόγους ταῦτα π. Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 23. **II.** ἀμετάβ., ἐκτείνομαι εἰς μῆκος, εἶμαι ἀκριβῶς παράλληλος, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 2. 17, 5· αἱ κῶμαι π. ἀπὸ Πισιδίας .. ἕως Λυκίας Στράβ. 631· ἐπὶ χρόνου, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 1. 18, 9· **2)** ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, καὶ μέχρι τῆς Φιλίππου δυναστείας παρεξέτεινε, δηλ. τὸν βίον, Διονυσ. Ἀλ. Ἰσαῖος 1. — οὕτω, **III.** ἐν τῷ παθ., π. χείλεσι ποταμοῦ Διόδ. 3. 10· παρεκτείνεσθαί τινι, μετρεῖσθαι πρός τινα, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 189. 47· — ἐν Ἀνθ. Π. 9. 463 ὁ Δινδ. διορθοῖ πόλλ' ὑπερεξετάθης ἀντὶ πουλὺ παρεξετάθης.

παρεκτελέω, ἐκτελῶ παρὰ τὴν θέλησίν τινος, Μόσχ. 4. 125.

παρεκτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ παράσχῃ, νὰ ἐμποιήσῃ τι, γέλωτά τινι Ξεν. Κύρ. 2. 2, 15.

παρεκτίθεμαι, μέσ., ἐκθέτω τὸ τέκνον μου, Σχόλ. εἰς Εὐριπ. Ἀνδρ. 69. **II.** θέτω κατὰ μέρος, παρασιωπῶ, ὑποκρύπτω, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 9. 9, 10.

παρεκτικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος νὰ παράσχῃ, νὰ προξενήσῃ τι, τὸ τῆς ἀλγηδόνος παρεκτικὸν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 203· θερμότητος Γαλην., κτλ.· — τὸ παρεκτικόν, ἡ ἰδιότης τοῦ παρέχειν, τοῦ προξενεῖν, Κλήμ. Ἀλ. 929.

παρέκτῐσις, εως, ἡ, ἐξιλέωσις, πρὸς παρέκτισιν τῆς ἐφ' ἡμῖν ὀργῆς τοῦ θεοῦ Βασίλ. τ. 2, σ. 835Α.

παρεκτομή, ἡ, ἀποκοπή, ἐκκοπή, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 333Β.

παρέκτοπος, ον, ὀλίγον μακρὰν τῆς ὁδοῦ, κἄπως ἄτοπος, Γλωσσ.

παρεκτός, Ἐπίρρ., ὡς καὶ νῦν, μετὰ γεν., παρεκτὸς λόγου πορνείας Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. ε', 32, Πράξ. Ἀποστόλ. κς', 29. **II.** ἀπολ., χωρὶς τῶν παρεκτός, ἐκτὸς τῶν ἐξωτερικῶν πραγμάτων, Β' Ἐπιστ. πρ. Κορ. ια', 28.

παρεκτρέπω, τρέπω, ἐκτρέπω κατὰ μέρος, Εὐριπ. Ἱκέτ. 1111 (ἴδε ἐν λ. **ὀχετός**). **II.** διαστρέφω, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 33. — Παθ., τρέπομαι κατὰ μέρος, παρεκτρέπομαι, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 46· π. εἰς .. Πλούτ. 2. 114D· π. τῆς ὁδοῦ Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 81.

παρεκτρέχω, ἐκτρέχων παρέρχομαι, Πλουτ. Φλαμ. 8. **II.** τρέχω ἔξω ἢ πλησίον τινός, τῆς ὁδοῦ Κλήμ. Ἀλ. 565.

παρεκτρίβιον, τό, τὸ παρὰ τὴν τρίβον, «μονοπάτι», Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 1030D.

παρεκτρίβομαι [ῑ], παθ., ἐκτρίβομαι ἰσχυρῶς, παρεκτριβομένου τοῦ ἀέρος Ἀριστ. π. Οὐραν. 2. 7, 2.

παρεκτροπή, ἡ, τροπὴ πρὸς τὰ πλάγια, παρέκκλισις, π. χ. ἐπὶ ποταμοῦ, Δίωνος Κ. Ἐκλογ. 35. 98. **II.** (ἐκ τοῦ παθ.), πλαγία ἀτραπός, Κλήμ. Ἀλ. 876· πλάνη, σφάλμα, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4. 27.

παρεκτροχάζω, τρέχω ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ, ἀφίνω ἐλευθέραν τὴν διάβασιν, παρεκτροχάσαντες τοῖς μιαροῖς τοσοῦτον Τζέτζ. Ἱστ. 10. 84.

παρεκφαίνω, δεικνύω ἢ παρουσιάζω ἐν μέρει, τότε μικρὸν παρεκφαίνουσιν αὐτῷ καὶ τὰ παρ' αὐτοῖς μυστήρια Πέτρ. Σικ. Ἱστ. Μανιχ. σ. 6, 29. — Παθ., φαίνομαι ὀλίγον, Γαλην.

παρεκφέρομαι, παρεκτρέπομαι ἔξω τῶν ὁρίων, ἔξω τοῦ μετρίου, ποιοῦμαι κατάχρησιν, Ἀριστιππ. παρὰ Στοβ. 157. 12 (κατὰ τὸν Ἰακώψιον ἀντὶ προεκφ-), Πλούτ. 2. 102C.

παρέκφυσις, ἡ, ἔκφυσις πλησίον ἄλλης ἐκφύσεως, Μ. Φιλῆς, τ. Α', σ. 259, ἔκδ. Mil.

παρεκχέω: μέλλ. **-χεῶ**, ἐκχύνω βαθμηδόν, ἔκ τινος εἴς τι Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 90. — Παθ., ἐπὶ ποταμῶν καὶ λιμνῶν, ἐκχειλίζω, Στράβ. 760, Ἡρόδ. 5. 47.

παρέκχῠσις, ἡ, ἐκχείλισις, ἐπὶ ποταμῶν, Πολύβ. 34. 10, 4, Στράβ. 173, κτλ.· ἔκχυσις ἢ ἐξόρμησις ὑγρῶν, αἱ παρεκχύσεις τοῦ αἵματος, ἃς δὴ καὶ ἐκχυμώσεις ὀνομάζει Γαλην. τ. 19, σ. 124, 6.

παρελαττόω, βαθμηδὸν ἐλαττώνω, Ἰω. Χρυσ. π. Παρθεν. 41, τ. 6, σ. 269.

παρελαύνω ἢ **-ελάω**: μέλλ. κλ. (ἴδε ἐν λ. **ἐλαύνω**): ἀόριστ. **παρήλᾰσα** Ὅμ., Ἐπικ. ὡσαύτως **παρέλασσα** Ἰλ. Ἐλαύνω πλησίον ἢ παρέρχομαι ἐλαύνων, κάλλιστον ἔργον (δηλ. τὸ τεῖχος) .., ὥστ' ἂν ἐπάνω μὲν Προξενίδης ὁ Κομπασεὺς καὶ Θεογένης ἐναντίω δύ' ἅρματε .. ὑπὸ τοῦ πλάτους ἂν παρελασαίτην, θὰ ἠδύναντο νὰ παρελάσωσιν ἐναντία ἀλλήλοις δύο ἅρματα ἕνεκα τοῦ πλάτους τοῦ τείχους, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1126· ὁ δὲ ποιητὴς οὐδὲν χείρων παρὰ τοῖς σοφοῖς νενόμισται, εἰ παρελαύνων τοὺς ἀντιπάλους τὴν ἐπίνοιαν ξυνέτριψεν, «νικέσας τοὺς ἀντιπάλους τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ἀπώλεσε (τοῦτο γὰρ ἐπίνοιαν λέγει) παρακριθεὶς ὑπὸ τῶν κακῶς κρινάντων· ἀπὸ τῶν ἀτυχῶς ἡνιοχούντων καὶ συντριβόντων τὰ ἅρματα τὴν μεταφορὰν ἐδέξατο» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ. 1050· τὰς αἶγας παρελᾶντα (Δωρικ. μετοχ. τοῦ ἐνεστ.) Θεόκρ. 5. 89, πρβλ. 8. 73, καὶ ἴδε Λόγγον 3. 15 **παρελαύνονται** — Παθ., Ἐμπεδ. 179. **II.** ὡς εἰ ἦν ἀμετάβ., **1)** ἐλαύνω, ὁδηγῶ παρά, (δηλ. δίφρον,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὅρμα, ἵππους, κτλ.), Ἰλ. Ψ. 382, 427· — ἀκολούθως μετ' αἰτ. προσώπ., ἐλαύνων παρέρχομαι, «ξεπερνῶ», οἵοισίν μ' ἵπποισι παρήλασαν αὐτόθι 638· ἀλλά, Τρηχῖνα δέ τοι παρελαύνω ἐς Κήϋκα ἄνακτα, «καὶ γὰρ ἐγὼ παρὰ τὴν Τρηχῖνα πόλιν ἀπέρχομαι πρὸς Κήϋκα» κτλ. (Σχόλ.), Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 353· (βραδύτερον προστίθενται αἱ λέξεις ἅρμα, ἵππον, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1129 (ἴδε ἐν τῇ ἀρχῇ), Ξεν. Κύρ. 5. 3, 55)· ὡσαύτως, π. ἐφ' ἅρματος, ἐφ' ἵππου ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 1. 2, 16., 3. 4, 46. **2)** κωπηλατῶν ἢ πλέων παρέρχομαι, νηῒ παρήλασε Ὀδ. Μ. 186· ἀκολούθως μετ' αἰτ. προσ., Σειρῆνας .. παρήλασε Ὀδ. Μ. 197. **3)** παρὰ πεζογράφοις ὡσαύτως, ἐλαύνω παρά, ἐπὶ ἱππέως, μετ' αἰτ., συνήθως παρὰ Ξεν.· π. τὰς τάξεις ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 3. 5, 4, Κύρ. 4. 3, 12. **4)** σπανιώτερον, ἐλαύνω, πρὸς ἢ ἐπί τινα αὐτόθι 3. 2, 12, Ἱππαρχ. 8, 18· — ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν παρήλασε, ἀπῆλθεν, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 3. 3, 4.

παρελέγχω, μέλλ. -ξω, = **ἐλέγχω**, Ἐδδ (Β' Μακκ. Δ', 33), Γαλην. τ. 2, σ. 645, 11.

παρέλευσις, ἡ, = **παροδεία**, Σουΐδ.· — τὸ παρέρχεσθαι, πολλῶν ἐνιαυτῶν π. Ἄννα Κομν. 1. 231· μεταφορ., θάνατος, ἡ αὐτὴ 2. 270.

παρελκύντως, Ἐπίρρ., περιττῶς, κατὰ πλεονασμόν, Διοσκ. π. Ἰοβόλ. σ. 51, 14, Εὐστ. 26. 7.

παρέλκυσις, ἡ, βραδύτης, ὑπέρθεσις, ἀναβολή, Φώτ. Ἡσύχ., Ἐδδ. (Ἰὼβ ΚΕ', 3).

παρελκυσμός, οῦ, ὁ, ἐπιμήκυνσις τοῦ ἤχου, Εὐσταθ. 1005. 6. **II.** = ἀναβολή, ὑπέρθεσις, ἵνα τῷ παρελκυσμῷ καθέλῃ αὐτῶν τὰ φρονήματα, Πέτρ. Πατρικ. 214, 23 ἔκδ. Niebuhr.

παρελκυστής, ὁ, ὁ παρέλκων, ἀναβάλλων, παρελκύστρια, Γλωσσ.

παρελκύω, = **παρέλκω**, Ἀπολλώνιος Δύσκ. π. Ἀντων. 205.

παρέλκω: μέλλ. -ξω. ὡσαύτως -ελκύσω· ἀόρ. παρεῖλκῦσα· παθ. πρκμ. **παρείλκυσμαι**. Σύρω κατὰ μέρος, παρέλκει πραγμάτων ὀρθὰν ὁδὸν Πινδ. Ο. 7. 84· ἐγκείμενον τῷ τραύματι παρέλκων τὰ ἀκόντισμα, ἕλκων αὐτὸ πλαγίως πρὸς τὰ ἔξω, Πλουτ. Κάμιλλ. 2· παρέλκων ἑαυτὸν ἐκ τοῦ οἰκήματος, σύρων ἑαυτὸν ἐκ τοῦ οἰκήματος (εἰσείρπυσεν εἴς τι δωμάτιον χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ), ὁ αὐτ. ἐν Κλεομ. 8· π. τινά ἀπό .. Διογ. Α. 7. 182· τινά πρός τι Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 77· καὶ οὕτως ὁ Hemst. διορθοῖ ἄνδρα παρέλκειν (ἀντὶ -ελθεῖν) ἐν Θεοκρ. 16. 63. — Μέσ., ἕλκω πρὸς ἐμαυτόν, κατορθώνω νὰ λαμβάνω τι διὰ γοητευτικοῦ καὶ ἀπατηλοῦ τρόπου, οὕνεκα τῶν μὲν ὥρα παρέλκετο Ὀδ. Σ. 282. **2)** ὁδηγῶ ἐκ τοῦ πλαγίου, ὡς ὁδηγεῖ τις ἵππον χειραγωγῶν αὐτόν, Ἡρόδ. 3. 102, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ. ἅμιππος· παρέλκειν ἐκ τῆς γῆς, ῥυμουλκεῖν [πλοῖα] ἀπὸ τῆς ὄχθης, Ἡρόδ. 2. 96. **3)** κενὰς παρέλκειν (τὰς κώπας, κατὰ τὸν Σχολ.), κωπηλατεῖν εἰς τὸν ἀέρα, ἄνευ βυθίσεως τῶν κωπῶν εἰς τὸ ὕδωρ, δηλ. τὸ νὰ προσποιῆταί τις ὅτι ἐργάζεται χωρὶς νὰ πράττῃ τι, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1306. **4)** σύρων εἰσάγω, ὅταν ἀπορήσῃ .., τότε π. αὐτὸν (ἐξυπακ. τὸν νοῦν) Ἀριστ. μετὰ τὰ Φυσ. 1. 4, 5. **II.** ἐπιμηκύνω, παρατείνω, ἐπὶ χρόνου, Εὔπολις μὲν τὸν Μαρικᾶν .. παρείλκυσεν Ἀριστοφ. Νεφ. 553· π. τὰ κατὰ τὸν κίνδυνον .. ὀλίγας ἡμέρας Πολύβ. 2. 70, 3, πρβλ. 23. 2, 11, κτλ.· — ἀπολ., μὴ μύνῃσι παρέλκετε, μὴ ἀναβάλλεσθε τὸ πρᾶγμα διὰ προφάσεων, μὴ διατρίβετε προφασιζόμενοι, Ὀδ. Φ. 111· — ὡσαύτως, π. τὸν χρόνον Διον. Ἁλ. 2. 45, Λουκ. Ἔρωτ. 54. — Παθητ., ἐπιβραδύνομαι, Πολύβ. 5. 30, 5, πρβλ. Διον. Ἁλ. 4. 19. **III.** ἀμεταβ., ἐπιμηκύνομαι, ἐξακολουθῶ, Λουκ. Ἔρωτ. 25· ἡδονῆς παρέλκοντα μέτρα αὐτόθι 21· — πλεονάζω, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 7, 29, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 175, συχνὸν παρὰ τοῖς γραμμ.· οὕτως ἐν τῷ παθ., τὰ παρελκόμενα τοῖς ἐπιτηδεύμασι, πράγματα ἁπλῶς προσηρτημένα εἰς τὰς τέχνας, ἐξωτερικαὶ προσθῆκαι εἰς αὐτάς, Πολύβ. 9. 20, 6, πρβλ. Διον. Ἁλ. 4. 20.

παρελλείπω. παραλείπω, Ἐκκλ.· — **παρέλλειψις**, ἡ, παράλειψις ἑνὸς ἐκ δύο ὁμοίων συμφώνων, οἷον θᾶττον ἀντὶ θᾶττον, Δράκων 159. 23.

παρεμβαθύνω, εἰσχωρῶ βαθέως ἔσω εἰς χώρας, Ἰω. Γενέσ. σ. 64, 3., 94, 3, ἔκδ. Β.

παρεμβαίνω, ἐμβαίνω ἐκ τοῦ πλησίον (εἰς τὴν θάλασσαν ὅπως βοηθήσω τινὰ κινδυνεύοντα), Πλούτ. 2. 593Ε· παρεμβαίνω τεθρίππῳ, ἀναβαίνω πλησίον ἑτέρου ἐπὶ τεθρ. . . , Διον. Ἁλ. 2. 34· ἐφ' ἁρματίου ὁ αὐτ. 5. 47, κτλ.

παρεμβάλλω: -βᾶλῶ, ἐμβάλλω πλησίον ἢ μεταξύ, παρεισείρω, τι Ἀριστοφ. Σφ. 481· π. λόγους ἑτέρους Δημ. 1026. 20· π. ὑποψίας, παρεισάγω, διεγείρω, Αἰσχίν. 24. 6, πρβλ. 41· ὅτε νυστάζοιεν οἱ ἀκροαταί, π. τῆς πεντηκονταδράχμου, παρεισείρειν εἰς τὸν λόγον περὶ τῆς πεντηκονταδράχμου διὰσκαλίας, ἐπὶ Προδίκου τοῦ σοφιστοῦ, Ἀριστ. Ρητορ. 3. 14. 9, πρβλ. Τοπ. 8. 2. 17· π. τι εἰς τὰ Ἡσιόδου Πλούτ. 2. 730F. **2)** φέρω εἰς γραμμήν, παρατάττω ὡς εἰς μάχην, Πολύβ. 2. 27, 7, κτλ.· κυρίως ἐπὶ τῆς τοποθετήσεως ἢ διανομῆς τῶν μισθοφόρων μεταξὺ τῶν ἄλλων στρατιωτῶν, πρβλ. τὸν αὐτὸν ἐν 1. 33, 7· καθόλου, θέτω εἴς τάξιν, εἰς σειράν, Πλάτ. Νόμ. 741Α, πρβλ. Πλούτ. 2. 615D, 618D. **II.** ἀμεταβ., ἐμβάλλω πλαγίως, ἐς νομιαχίαν Πολύβ. 5. 69, 7, κτλ. **2)** ἐπὶ στρατιᾶς, στρατοπεδεύω, ὡ αὐτ. 1. 77, 6, κτλ. **3)** κάμνω εἰσβολήν, εἰσβάλλω, εἴς .. ὁ αὐτ. 29. 7, 8.

παρεμβεβλημένως, διὰ παρεμβολῆς, Μ. Ἀστρολ. σ. 57, 6, ἔκδ. Β.

παρεμβλαστάνω, ἐμβλαστάνω πλησίον, Φίλων 1. 573.

παρεμβλέπω, βλέπω λοξῶς, πλαγίως, εἴς τι Εὐρ. Ἑλ. 1558.

παρεμβολή, ἡ, τὸ παρεμβάλλειν, παρεισφέρειν, ἑτέρων πραγμάτων Αἰσχίν. 83. 21, πρβλ. 23. 41, Λοβ. εἰς Φρύν. 377· παρὰ γραμμ., παρένθεσις, Ρήτορες (Wa'z) 8. 483, 576 **II.** ἡ ὡς εἰς μάχην παράταξις, Πολύβ. 11. 32, 6· ὡσαύτως, σῶμα στρατιωτικὸν παρατεταγμένον ὡς εἰς μάχην, ὁ αὐτ. 6. 28, 1, κτλ. **2)** στρατοπέδευσις, στρατόπεδον, Θεόφιλ. ἐν «Παγκρατιαστῇ» 2, Κρίτων ἐν «Αἰτωλοῖς» 1, Πολύβ., κτλ.· καθόλου, στρατιωτῶν κατάλυμα, στρατών, ὡς ὁ πύργος Ἀντωνία ἐν Ἱερουσαλήμ, Πράξ. Ἀποστ. κα', 34. **III.** = παρεξειρεσία, (ἴδε), Πολύβ. 21. 5, 4, εἰμὴ ἀναγνωστέον παραβολαί. **IV.** φράσις πυκτευτικὴ καὶ παλαιστική, π. βάλλειν, τὸ ἀνατρέπειν τὸν ἀντίπαλον διὰ παρεμβολῆς καὶ συστροφῆς τοῦ ποδός, «ποδουκλιά», Πλούτ. 2. 638F.

παρεμβολικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς στρατόπεδον, ὡς ἐν στρατοπέδῳ, δεῖπνα Πλούτ. 2. 613C.

παρεμβόλιμος, η, ον, ὁ παρεντιθέμενος, παρεμβαλλόμενος, Βυζ.

παρεμβόλιον, τό, εἶδος κυνηγετικοῦ δικτύου παρεμβαλλομένου μεταξὺ τῶν κυρίων δικτύων, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πολυδ. (ἐν Ε', 35 ὑπάρχει μόνον ἐμβόλια).

παρεμβολο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ἐπιφώνημα, Ἡσύχ. ἐν λ. βομβάξ.

παρεμβολοθέτης, ου, ὁ, ὁ τοποθετῶν, ὁρίζων παρεμβολήν, στρατόπεδον, Βυζ.

παρεμβύω [ῠ], χώννω τι πλησίον, παρεισείρω, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 22.

παρεμμαίνομαι, Παθ., εἶμαι ὀλίγον μαινόμενος, Τιμαίου Λεξ. Πλατ. σ. 163.

παρεμμανής, ές, ὀπισθοῦν μαινόμενος, Γλωσσ.

παρέμμεναι, Ἐπικ. ἀπαρ. τοῦ πάρειμι (εἶμι).

παρεμμίγνυμι, ἀναμιγνύω προσέτι, Αἰλ. π. Ζ. 3. 30.

παρεμπάσσω, ἐπιπάσσω ἢ μιγνύω προσέτι, Διοσκ. 5. 96, Δαμοκρ. παρὰ Γαλην.· τινί τι Γεωπ. 2. 34, 1, εἰλημμένον ἐκ τοῦ Διοσκ. 2. 108.— Παθ., μετὰ δοτ., ὁ αὐτ. 3. 9.

παρεμπεδόω, ἐμπεδόω, ἐξασφαλίζω προσέτι, Ἐκκλ.

παρεμπελάζω, πλησιάζω, προσεγγίζω, Ἐκκλ.

παρεμπήγνυμι, προσέτι ἐμπηγνύω, Θεόδ. Πρόδρ.· πρκμ. -πέπηγα, ἐμπηγνύω, Ψελλ.

παρεμπίνω, πίνω εἰς ὑπερβολήν, Ἡσύχ.

παρεμπίπλημι, γεμίζω κρυφίως μέ τι, τί τινος Πλουτ. Μάρκελλ. 18.— Παθ., ὑπερπληροῦμαι, τινὸς Ἐρασίστρ. παρὰ Γαλην. 7. 331.

παρεμπίπραμαι, φλογίζομαι διὰ τῆς προστριβῆς, Στρ. 709.

παρεμπίπτω: μέλλ. -πεσοῦμαι, ἐμπίπτω ἐν παρόδῳ, μετὰ δυσκολίας ἢ λαθραίως εἰσδύω, Δημόκρ. παρὰ Πλουτ. 2. 733Ε, Πλάτ. Χαρμίδ. 173D· π. εἰς τὴν πολιτείαν, ἐπὶ πολιτῶν ψευδῶς ἐγγεγραμμένων, Αἰσχίν. 51. 20· π. εἰς .. , ὡσαύτως ἐπιπίπτω, προσβάλλω Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 3. 22. **2)** ἐν τῇ Λογικῇ ἐπὶ ὅρου, παρεμβάλλομαι, ὡ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Προτ. 1. 25, 11, Ἀναλυτ. Ὑστ. 2. 12, 8. **3)** καθόλου, συμβαίνω, παρουσιάζομαι, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 2. 6, 12· μεταξὺ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 423. **II.** συμπίπτω μετά τινος, τινί Πλούτ. 2. 570F, κτλ.· ἀπολ., συμφωνῶ κατὰ τύπον, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 256.

παρεμπλάσσω, Ἀττ. -ττω, παραπλάσσω, ἐπικαλύπτω, σκεπάζω, τοὺς πόρους Ἀλέξ. Τραλλ. 2. σ. 155.—Παθ., καλύπτομαι δι' ἐμπλάστρου, ἐμφράττομαι, τοῖς πόροις Διοσκ. π. Ἰοβόλ. ἐν τῷ προοιμ.

παρεμπλαστικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἔμφραξιν τῶν πόρων, Διοσκ. 1. 149.

παρεμπλέκω, ἐμπλέκω μετά τινος ἢ μεταξύ, Φώτ.· — μεταφορ., ἐμπλέκομαι μεταξύ, Εὐστ.· — Παθ., ἐμπλέκομαι μετά τινος, περιέχομαι ἔν τινι, Δίριλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 57C.

παρεμπλοκή, ἡ, σύμπλεξις, παρεμβολή, Ἀγαθαρχ. παρὰ Φωτ. Βιβλ. 449. 25· Ἱστορικὴ π. Εὐστ. 103. 39.

παρεμποδίζω, ὡς καὶ νῦν, γίνομαι ἐμπόδιον, τινί Λουκ. Ἔρωτες 25· τί Ἄννα Κομν. 2. 148· ἀπολ., Γαλην.· — οὐσιαστ., **παρεμποδισμός**, οῦ, ὁ, Ἐρωτιαν., Γαλην.

παρεμποδών, Ἐπίρρ., ὡς τὸ **ἐμποδών**, «ἐμπόδιον», Ἀλέξ. Τραλλ. 2. 157.

παρεμποιέω, ἐμποιῶ προσέτι, Πλούτ. 2. 520Ε.—Μέσ., Ἐπιφάν.

παρεμπολάω, ἐμπορεύομαι τι λαθραίως, κρυφίως, π. γάμους Εὐρ. Μήδ. 910· πολίτης παρημπολημένος, ψευδῶς ἐγγεγραμμένος ὡς τοιοῦτος, ὡς τὸ παρέγγραπτος, Κωμικ. παρὰ Πολυδ. Γ', 56, πρβλ. Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 5. σ. 123.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παρεμπόρευμα, τό, ἐμπόρευμα εὐτελές, ὀλίγης ἀξίας, πάρεργον κέρδος (ἀλλαχοῦ ῥῶπος), Ἡσύχ.· — μεταφορ., π. οἰκονομικόν, ἔργον χάριν ἀσκήσεως καὶ οἰκονομίας, Κλήμ. Ἀλ. 283.

Π. μεταφορ., = **πάρεργον**, Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 22, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 3. 12, κτλ.

παρεμπορεύομαι, ἀποθ., ἐμπορεύομαι προσέτι, ἐκ περισσοῦ, — μεταφορ., παρέχω τέρψιν σὺν τῇ διδασκαλίᾳ, ἡ ἱστορία εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐραστὰς ἐπισπάσαιτο Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 9.

παρέμπροσθεν, ὡς καὶ νῦν, Καλλ. καὶ Χρυσ. στ. 2428, ἔκδ. Λ.

παρέμπτωσις, ἡ, τὸ παρεμπίπτειν, εἰσορμᾶν, εἰσροή, τοῦ ὑγροῦ Ἀριστ. π. Ἀναπν. 11, 5· σύμπτωσις, συμβάν τι, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 175. **2)** παρεμβολὴ σκέψεων, γραμμάτων, κτλ. Διονυσ. Ἀλ. Ἐπιστ. β' πρὸς Ἀμμαῖον 2, Ῥήτορες (Walz) 3. 567.

παρεμφαίνω: μέλλ. -**φᾰνῶ**, ἐμφαίνω παρά τι, δεικνύω πλησίον, τὴν αὑτοῦ ὄψιν Πλάτ. Τίμ. 50Ε, Πλούτ. 2. 107Ε· — παρὰ Πολυβ. 28. 3, 4, διὰ τῶν λόγων παρέφαινον ὡς εἰδότες (εἰ ἡ γραφὴ γνησία), εἶναι ἀμετάβ., ἐφαίνοντο, ἦσαν φανεροὶ ὅτι. **2)** δεικνύω ἐν παρόδῳ, ἐμφαίνω, Ἀριστ. Ἀκουστ. 23, Πολύβ. 12. 24, 2, Διον. Ἀλ. π. Συνθέσ. 6· ὡσαύτως, δηλῶ μετ' ἐμφάσεως, τὸν νοῦν Διογ. Λ. 6. 3. **3)** παρεμφαῖνον τὴν τῆς τήλεως ὀσμὴν Διοσκ. 1. 57· παρεμφαῖνον σμύρνης, ἔχον ὁμοιότητα πρὸς σμύρναν, ὁ αὐτ. 1. 74. **Π.** Παθ., φαίνομαι ἔν τινι πράγματι προσέτι ἢ τυχαίως, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 3. 4, 3, Φυσ. 4. 4, 16., 4. 14, 10. **2)** ἐπὶ ὕδατος, ἀντανακλῶ τὰ ἀντικείμενα, ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 23. 9, 2.

παρέμφᾰσις, ἡ, σημασία τῶν λέξεων, Φάλαρ. 110, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1004. **Π.** ἡ γραμματικὴ τροποποίησις τῆς σημασίας ἡ διὰ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τοῦ προσώπου, Ἀπολλών. π. Συντάξ. 74, 182, κτλ.· ὅθεν ἐκλήθη ἡ πέμπτη ἔγκλισις, **ἀπαρέμφατος**, ὁ αὐτ. 225 κέξ., κτλ· αἱ δὲ λοιπαὶ ἐγκλίσεις, μάλιστα ἡ ὁριστ., **παρεμφατικαί**, Διονυσ. Ἀλ. π. Συνθ. 5· — πρβλ. M. Müller's Chips 4. σ. 31.

παρεμφᾰτικός, ή, όν, ὁ παρεμφαίνων τροποποίησίν τινα ἐννοίας (ἴδε **παρέμφασις**), μετὰ γεν., Ἀπολλών. περὶ Συντάξ. 132, 141, κ. ἀλλ.

παρεμφερής, ές, κἄπως ὅμοιος, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 18, Διόδ. 1. 35, 98, κτλ. Ἐπίρρ. -**ρῶς**, Ζώσιμ. 5, 16.

παρεμφέρω, εἶμαι κἄπως ὅμοιος, τινὶ διάφ. γραφ. ἐν Διοσκ. 1. 74, Γαλην. τ. 14, σ. 168, 16.

παρεμφράσσω, Ἀττ. -**ττω**, ἐμφράττω πλαγίως, τὰς καθ' ἧπαρ παρεμφράττει διεξόδους Γαλην. τ. 6, σ. 768, 6.

παρεμφύομαι, Παθ., φύομαι πλησίον, προσκολλῶμαι ἐπί τινος, Λουκ. Δραπ. 10.

παρέμφῠσις, εως, ἡ, τὸ φύεσθαι ἐπί τινος ἢ πλησίον, Ἡλιόδ. παρ' Ὀρειβασ. 40 Mai.

παρεναλλαγή, ἡ, ἀλλοίωσις ἢ διαστροφὴ ἕνεκα ἐξαρθρώσεως, κατὰ δὲ τὰ σφυρὰ βραχεῖα μὲν παραλλαγὴ γινομένη δυσαποκατάστατος Γαλην. τ. 14, σ. 796, 19.

παρεναλλάσσομαι, Παθ., ἐναλλάσσομαι, Γαλην. τ. 19, σελ. 245, 2.

παρενδείκνῠμαι, μέσ., ἐπιδεικνύω, πολυπραγμοσύνην παρενδείκνυται Πολυδ. Δ'. 98, 113, 145.

παρενδίδωμι, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, Πλούτ. 2. 813D, Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 12.

παρενδύομαι, Παθητ. μετὰ β' ἀορ. ἐνεργ., πλαγίως εἰσδύομαι, εἰσέρχομαι, Πλούτ. 2. 479Α.

παρενεῖδον, ἀπαρ., -**ιδεῖν**, ἀόριστ. β' ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει (πρβλ. **παρεῖδον**), ἀποβλέπω πλαγίως πρός τι, παρενιδών τι Ἀριστοφ. Λυσ. 156.

παρενείρω, παρεισάγω, εἰς πάντα παρενείρων .. ἑαυτόν, παρεισάγων ἑαυτὸν εἰς πᾶν πρᾶγμα, Πλούτ. 2. 793D· τι τῷ λόγῳ Εὐστ. 7. 39· τι μεταξὺ τῶν λόγων Ἄννα Κομν. 1. 338 — Κατὰ Σουΐδ.: «παρενείρει, παρεμβάλλει, ἤγουν λέγει».

παρενεκτέον, ῥημ. ἐπίθ., ἀποβλητέον, ἀπορριπτέον, Ἐπιφάν. τ. 1, σελ. 1029Β.

παρενήνεον, ἴδε ἐν λ. **παρανηνέω**.

παρενήνοθε, ἴδε **ἐνήνοθε**.

παρενθεῖν, Δωρ. ἀντὶ **παρελθεῖν**, Θεόκρ. 15. 60.

παρένθεσις, ἡ, τὸ παρεντιθέναι, ἡ πλαγία ἔνθεσις, τὸ ἐντιθέναι πλαγίως ἢ κακῶς, αἱ τῶν τροφῶν π. Γαλην. **Π.** ἡ παρεμβολὴ γράμματος, Ῥήτορες (Walz) 3. 567, Εὐστ., κτλ.: παρένθεσις, Quintil. 9. 3, 23, κτλ.

παρένθετος, ον, ὁ παρεντεθειμένος, παρεμβεβλημένος, παρείσακτος, Εὐστ. 67. 39· — Ἐπίρρ., -**ως**, Μεθόδ. 423C.

παρενθήκη, ἡ, τὸ παρεντιθέμενον, προσθήκη, παράρτημα, παρένθεσις, τοιήνδε .. παρενθήκην ἐποιήσατο, ἐπὶ συμπληρώσεως τῶν ἔργων ἑτέρου, Ἡρόδ. 1. 186· παρενθήκην ἔχρησε ἐς Μιλησίους, ἔδωκε χρησμὸν ὡς ἐν παρενθέσει, ὁ αὐτ. 6. 19· τοῦ λόγου π. ποιεέσκετο τήνδε, ὡς .. ὁ αὐτ. 7. 5, πρβλ. 171· ἑτέρας τοῦ πολέμου παρενθήκας ἐποιεῖτο, ἠσχολεῖτο εἰς ἕτερα ἐν τῷ μεταξὺ πολεμικὰ πράγματα, Πλουτ. Πομπ. 41· παρεμβολή, παρένθεσις, οἷον γράμματος, Ῥήτορες (Walz) 3. 567, κλ.· π. ὄψου = παροψώνημα, Πολυδ. Ϛ', 56. **Π.** μικρότερα ἐμπορεύματα λαμβανόμενα ὡς προσθήκη εἰς τὸ φορτίον, Πλούτ. 2. 151Ε, Πολυδ. Δ', 99, Ἡσύχ.

παρενθλίβω, ἐνθλίβω ὀλίγον, Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 245.

παρενθῡμέομαι, ἀποθ., ὀλιγωρῶ, «ἀψηφῶ», παρ' οὐδὲν τίθεμαι, Φίλων 1. 78, Μ. Ἀντωνῖν. 5. 5, κτλ.

παρενθύμησις, ἡ, ἔλλειψις προσοχῆς, ὀλιγωρία, Γλωσσ.

παρένθυρσος, ὁ, τὸ ἄκαιρον καὶ ὀγκῶδες ὕφος λόγου, ψευδὲς ὕψος λόγου, εἶδος κακῆς καὶ ψευδοῦς ῥητορικῆς, Θεόδ. παρὰ Λογγῖν. 3. 5· πρβλ. Winkelm. Gesch. d. Kunst 5. 3. § 23.

παρενιαυτοφόρος, ον, ὁ καρποφορῶν κατὰ πᾶν δεύτερον ἔτος, κοινῶς «παραχρονιάτικος», παρενιαυτοφόρα δὲ καὶ οὐκ ἐπετειοφόρα τῶν δένδρων, ὡς τύπῳ λαβεῖν, τὰ ξηρὰ καὶ ξυλώδη Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 20, 3.

παρεννέπω, λέγω, παραθαρρύνω, παραινῶ, τοῖα παρέννεπεν Ἄργος Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 367· πρβλ. **παραυδάω**.

παρενόομαι: πρκμ. -**ήνωμαι**, ἑνοῦμαι, γίνομαι ἓν μετά τινος, τινὶ Θεοφύλ. Σιμοκ. 31.

παρενοχλέω, ἐνοχλῶ τινα, παρέχω εἴς τινα πολλὴν ἐνόχλησιν, παραβλάπτω τινὸς τὰ συμφέροντα ἢ τὴν ἡσυχίαν, Ἱππ. 1276. 32, Ἀριστ. Ῥητ. 2. 4, 21, π. Μνήμ. 2. 27· π. τινὶ περί τινος Πολύβ. 1. 8, 1, πρβλ. Πράξ. Ἀποστ. ιε', 19. **2)** μετ' αἰτ., μεγάλως ἐνοχλῶ, Πολύβ. 16. 37, 3. — Παθ., καὶ ὑμεῖς παρηνώχλησθε Δημ. 242. 16.

παρενόχλημα, τό, ἐνόχλησις, Φίλων 2. 519, κτλ.

παρενόχλησις, ἡ, = **ἐνόχλησις**, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφάνου.

παρενσάλευσις, ἡ, τὸ σαλεύειν τῇδε κἀκεῖσε, Νικήτ. Χρον. 85D.

παρενσᾰλεύω, σαλεύω, κινῶ τῇδε κἀκεῖσε, π. τοῖν ποδοῖν Ἀριστοφ. Πλ. 291· π. πρὸς αὐλὸν Φιλόστρ. 64.

παρενσπείρω, ἐνσπείρω μεταξύ, σπείρω τῇδε κἀκεῖσε, Εὐστ. 7, 20· πράξεις Τρωικάς τε καὶ Ἑλληνικὰς τῇ ποιήσει παρενσπερεῖ ὁ αὐτ. 118, 41, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 640Β.

παρενσκήπτω, ἐνσκήπτω πλαγίως, Ἰωάνν. Γενέσ. σελ. 99. 9, ἔκδ. Β.

παρενστάζω, ἐνστάζω προσέτι, Ὀρειβάσ. III, 119, 12.

παρενσφηνοῦσθαι, ἐνσφηνοῦσθαι πλαγίως, Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 245.

παρένταξις, ἡ, παρεμβολή, παρενθήκη, Πλούτ. 2. 1022D

παρεντάττω, = **ἐντάσσω**, Πλούτ. 2. 1020Α, 1022C.

παρεντείνω, ἐντείνω πλησίον, ταῖς ἑπτὰ χορδαῖς δύο παρεντεινάμενος Πλούτ. 2. 84Δ· παρενέτεινε τὸν Ἀναξαγόραν, ἐνέτεινεν αὐτόν, διήγειρε τὴν δραστηριότητα αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Περικλ. 8· — οὕτω, παρεντείνοντας φωνήν, ἐντείνειν ἐπὶ πλέον, Πλούτ. 2. 623Ε, πρβλ. Διον. Ἀλ. π. Δημοσθ. 54.

παρεντίθημι, παρεμβάλλω, παρενείρω, Γαλην., Λογγῖν. 27. 1· = **ἐντίθημι**, Διοσκ. 5, 137 (138).

παρεντρίβω [ῑ], τρίβω ἐπί τινος, τινί τι Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 131C.

παρεντρώγω, τρώγω προσέτι, παρεντέτρωκται τευθὶς ἐξωπτημένη Εὔβουλος ἐν «Αὔγῃ» 1. 8· πρβλ. **παρεγκάπτω**.

παρεντυγχάνω, συναντῶ κατὰ τύχην, ὁ παρεντυχὼν Ἀνέκδ. Δελφῶν 2 (Κούρτ.)· οἱ παρεντυχάνοντες, οἱ ἀναγνῶσται, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 116Β.

παρεντῠχία, ἡ, κατὰ τύχην συνάντησις, Γλωσσ.

παρενῠφαίνω, ἀόρ. -**ύφᾱνα**, = **ἐνυφαίνω**, Ἀλεξάνδρ. Ἀφρ. Προβλήμ.

πᾰρέξ ἢ **πάρεξ**, ἴδε ἐν λ. **παρέκ**.

παρεξάγω, ἄγω ἢ ὁδηγῶ παρά τι ἢ πέραν αὐτοῦ, μετ' αἰτ. τόπου, διάφ. γραφ. ἐν Ἡροδ. 4. 158 ἀντὶ **παράγω**· παροδηγῶ, παραπλανῶ, εἰς ὃ ἀναφέρεται ἡ Ὁμηρικὴ φράσις: παρὲκ νόον ἀγαγεῖν Ἰλ. Κ. 391, Ὕμν. εἰς Ἀφροδ. 36· ἴδε **παρὲκ** Β. **2)** ὑπερέχω, ἐξέχω, Εὐσ. Εὐαγγ. Ἀποδ. 372C.

παρεξᾰγωγή, ἡ, τὸ ἐξέρχεσθαι ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, Ἀρτεμίδ. 5. 13.

παρεξαιρέω, ἐξάγω, ἀφαιρῶ, μίαν μακρὰν (συλλαβὴν) παρεξελὼν Τζέτζ. ἐν Κραμήρου Ἀν. τ. 3, σ. 321. — Μέσ., λαμβάνω κατ' ἐκλογήν, Ross. Ἐπιγραφ. ἀριθμ. 311.

παρεξαίρω, αἴρω, ὑψώνω πλησίον, Στράβ. 528· — Παθ., αἴρομαι, οἱ παρεξαρθέντες, οἱ ἐπαρθέντες, Λατ. nimis elati, Σκύμνος 342.

παρεξαλλάττω, κατὰ μετοχ. παθ. πρκμ. **παρεξηλλαγμένος**, διάφορος, παράδοξος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 849· π. τινός, διάφορος ἀπό .., Εὐστ. Πονημάτ. 46. 20.

παρεξᾰμείβω: μέλλ. -**ψω**, παραπλέω, παρέρχομαι, Πηλιάδας δὲ παρεξήμειβον ἐρίπνας αἰὲν ἐπιπροθέοντες Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 581.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παρεξαρκέω, διαρκῶ, σῴζομαι, ὃς τάφος παρεξήρκεσε μέχρι καὶ Θεοφίλου Τζέτζ. Ἱστ. 3. 976.

παρεξαυλέω, ἐξ οὗ μετοχ. παθ. πρκμ. **παρεξηυλημένοι**, ἐξωρμένοι ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως ἐν τῇ αὐλήσει, ὅθεν καθόλου, καταπεπονημένοι, παρατετριμμένοι, ἀπολέσαντες φωνήν, δύναμιν, καὶ πάντα, «ἐκ μεταφορᾶς τῶν παλαιῶν αὐλῶν καὶ ἀχρείων» (Σχόλ), Ἀριστοφ. Ἀχ. 681· οὕτω, νοῦς παρεξ. Σουίδ., πρβλ. Φώτ., Ἡσύχ., κτλ.

παρέξειμι, (εἶμι, ἰῶ), ἀπαρέμφ. **παρεξιέναι**, ἔξειμι παρά .., παρέρχομαι, περνῶ παρά, τὴν λίμνην Ἡρόδ. 7. 58, 109· παρὰ τὴν οἰκίαν Πλούτ. 2. 754F· ἀπολ., Ἡρόδ. 3. 14., 4. 92., 5. 12, Εὐρ. Φοίν. 1248·— συχνάκις ἐπὶ ποταμῶν, Παυσ. 4. 31, 2, κτλ. **2)** τρέπομαι κατὰ μέρος ἔξω τῆς ὁδοῦ, πλαγίως ἐξέρχομαι, Πλάτ. Πολ. 503A. **II.** παρεξέρχομαι, παραβαίνω, Ὅμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 478 Ἕρμαν. (ὅστις διορθοῖ **παρέξιμεν** ἀντὶ -έμεν)· ἁρμονίαν Διὸς θνατῶν παρείσασι βουλαὶ Αἰσχύλ. Πρ. 551· ψῆφον τυράννων καὶ κράτη παρέξιμεν Σοφ. Ἀντ. 60.

παρεξειπεῖν, διάφ. γραφ. ἀντὶ **παρὲξ εἰπεῖν**, οὐκ ἂν ἐγώ γε ἄλλα παρεξείποιμι (νῦν **παρὲξ εἴποιμι**) παρακλιδόν, οὐδ' ἀπατήσω Ὀδ. Δ. 348, κλ.

παρεξ-ειρεσία, ἡ, τὸ μέρος τοῦ πλοίου τὸ πέραν (δηλ. τὸ μὴ κατειλημμένον ὑπὸ) τῶν ἐρετῶν, δηλ. ἑκάτερον ἄκρον τοῦ πλοίου, ἡ πρῷρα ἢ ἡ πρύμνα, ἀλλὰ συνήθως ἡ πρῷρα, Θουκ. 4. 12, πρβλ. ἰδίως 7. 34, Πλούτ. 2. 347B.

παρεξελαύνω: μέλλ. **-ελάσω**, κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ. (ἐξυπακουομ. ἅρμα, ἵππον κτλ.), ἐλαύνων παρέρχομαι, ὑπερτερῶ ἐν ἀγῶνι, Ἰλ. Ψ. 344· κωπηλατῶν παρέρχομαι, ἐπὴν δὴ τάς γε (ἐξυπακ. Σειρῆνας) **παρεξελάσωσιν** ἑταῖροι Ὀδ. Μ. 55· ἐλαύνω παρά .., Ἡρόδ. 8. 126· παρά τι Πλουτ. Ἄλκ. 35· ὕπῳ π. ὁ αὐτ. ἐν Ἀρτοξ. 12, πρβλ. Πύρρ. 16. **II.** ἐξέρχομαι εἰς συνάντησιν, ἀλλήλοις ὁ αὐτ. ἐν Φιλοπ. 10.

παρεξέλεγχος, ὁ, σόφισμα ὃν χρήσει ἐπὶ ἀναιρέσεως ἢ ἐλέγχου γνώμης, σοφιστικὸς ἔλεγχος, Ἀριστ. π. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 17, 12.

παρεξελέγχω, ἐλέγχω, ἀναιρῶ διὰ σοφιστικῶν ἐπιχειρημάτων, ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 2. 5, 3, ἐν τῷ παθ.

παρεξίλλω, παρασύρω, ἔργον ποιούμενοι ὅπως Ρωμαίων τινὰς δόλῳ ἐπὶ τὴν κατὰ νώτου ἐλλοχῶσαν παρεξελκύσωσι στρατιάν Ἰω. Κιννάμ. Ἱστ. 109C.

παρεξέμεν, ἴδε **παρεξίημι**.

παρεξ-ερέω, διάφ. γραφ. ἀντὶ **παρὲξ ἐρέω**, Ὀδ. Ψ. 16.

παρεξέρχομαι, ἀποθ. μετ' ἀορ. κ. πρκμ. ἐνεργ.· ὁ ἀόρ. **παρεξῆλθον** εἶναι ὁ μόνος χρόνος ἐν χρήσει παρ' Ὅμ., καὶ οὗτος μόνον ἐν τῷ ἀπαρ. καὶ τῇ μετοχῇ. Παρέρχομαι, περνῶ πλησίον τινός, ῥεῖα παρεξελθοῦσα, «ῥᾳδίως παραδραμοῦσα, ἤτοι κρυφίως» (Σχόλ.), Ὀδ. Κ. 573· π. τινα Ἡρόδ. 1. 197., 6. 117· παρά τι Πλουτ. Ἀλέξ. 76. **2)** παρεξελθεῖν πεδίοιο τυτθόν, διελθεῖν μικρὸν μέρος τοῦ πεδίου, Ἰλ. Κ. 344. **3)** μετὰ γεν., π. τῆς ἀληθείας, παρεκτρέπεσθαι ἀπὸ τῆς ἀληθείας, Πλάτ. Φίληβ. 66B. **II.** παραβαίνω, Διὸς νόον .. παρεξελθεῖν Ὀδ. Ε. 104, 138· δίκην Σοφ. Ἀντ. 921.

παρεξετάζω, ἐξετάζω κατὰ παράθεσιν, ἀντιπαραθέτω, παραλληλίζω, τι παρά τι Δημ. 742. 1· τί τινι Δίων Κ. 53. 7.

παρεξέτασις, ἡ, παραβολή, σύγκρισις, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 369B.

παρεξεταστέον, δεῖ παρεξετάζειν, E. Mil. ἐν Journ. d. Sav. Mai 1868 σ. 315 (ἀμάρτυρ.).

παρεξεύρημα, τό, παρασόφισμα, ἐπινόησις, πρόφασις, Δ. Β. 59.

παρεξευρίσκω, ἐξευρίσκω προσέτι, εὑρίσκω πλησίον ἄλλου, π. ἄλλον νόμον, εὑρίσκω νόμον ἀθετοῦντα ἕτερον, Ἡρόδ. 3. 31· νόμισμα Φίλων 2. 46.

παρεξηγέομαι, ἀποθ., παρερμηνεύω, Κέλσ. παρὰ Ὠριγέν. 1, 1077C, Ἰουστ. πρὸς Τρυφ. Ἰουδ. 84 ἐν τέλει, Ἀθαν. 1. 517D, κλ.

παρεξήγημα, τό, καὶ **παρεξήγησις**, ἡ, ἐσφαλμένη ἑρμηνεία, Ἐκκλ.

παρεξηγητής, ὁ, ὁ παρεξηγούμενος, E. Mil. ἐν Journ. d. Sav. Mai 1868, σ. 315 (ἀμάρτυρ.).

παρεξίημι, ἀφίνω νὰ ἐξέλθῃ τι, ἐξάγω, Δίων Κ. 40. 2., 50. 31· ἐπὶ χρόνου, ἀφίνω νὰ παρέλθῃ, τέσσερας ἡμέρας Ἡρόδ. 7. 210·— περὶ τοῦ **παρεξέμεν**, ἐν Ὅμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 748, ἴδε ἐν λ. **παρέξειμι**.

πάρεξις, ἡ, (παρέχω) τὸ παρέχειν·— ἰδίως τὸ παρέχειν ἑαυτὸν πρὸς ἐγχείρησιν χειρουργικήν, Ἱππ. περὶ Ἰητρ. 740, Μοχλικ. 866.

παρεξίσόω, θέτω τι πλησίον τινὸς ὡς ἴσον, κατατάσσω εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, τινί τι Ἀρχίστρ. παρ' Ἀθην. 29B, Εὐσέ., κλ.·— **παρεξισάζω**, κατατάσσω εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν ὡς ἴσον, Ἰω. Χρυσ. εἰς τὰς Πράξ. τῶν Ἀποστ. Ὁμιλ. 6, τ. 4, σ. 646.

παρεξίστημι, κινῶ τι ἀπὸ τῆς θέσεώς του, παρ. τὴν διάνοιαν, διαταράττω αὐτήν, Πλούτ. 2. 713A. **II.** Παθ., μετ' ἀορ. 6', πρκμ. καὶ ὑπερσ. ἐνεργ., ὑφίσταμαι μεταβολήν, μεταβάλλομαι, Ἐπίχ. 94. 16 Ahr.· παρεστηκέναι τῇ διανοίᾳ, περιπεσεῖν εἰς παραφροσύνην, παραφρονῆσαι, Πολύβ. 32. 7, 6· ἀπολ., προφήτης ὁ παρεξεστηκώς Ἐβδ. (Ὡσηὲ Θ', 7)· οὕτω, παραστῆναι Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5. 16, 14· οἶνος παρεξεστηκώς, ὁ ἐκτραπεὶς τῆς φυσικῆς καταστάσεως, ὄξινος, Λυκόφρ. παρ' Ἀθην. 420C.

παρεξοδεύω, ὁδεύω ἔξω τῆς κυρίας ὁδοῦ, λοξοδρομῶ, Εὐσταθ. Πονημάτ. 216. 10.

παρέξοδος, ἡ, πλαγία ὁδός, E. Γουδ. 178. 45·— παρέκβασις, Ἐκκλ. **II.** ὁ τοῦ χειρουργοῦ ἰατροῦ συνέκδημος, θήκη ἐργαλείων, Ἱππ. 24. 20.

παρεξοκέλλω, ἐξοκέλλω, πίπτω ἔξω, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 503D.

παρεξουθενέω, ἐκμηδενίζω καθ' ὁλοκληρίαν, περιφρονῶ, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 10. 7, 1, ἐν τῷ παθ.

παρέξωθεν, ὡς καὶ νῦν, Καλλ. καὶ Χρυσ. στ. 2219, ἔκδ. Α.

παρεξωθέω, ἐξωθῶ πλαγίως, Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 4, 29, ἐν τῷ παθητ.

παρέοικα, εἶμαι πως ὅμοιος, μετὰ δοτ., Διοσκ. 2. 189, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 178, κτλ.

παρεοικότως, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον κἄπως ὅμοιον πρός .., Πολύβ. Θ', 131.

παρέπαινος, πλάγιος ἔπαινος, τυχαῖος ἢ δευτερεύων ἔπαινος, οἵους ῥητορικῶς μετεχειρίζετο Εὐηνὸς ὁ Πάριος, Πλάτ. Φαῖδρος 267A· πρβλ. **παράψογος**.

παρεπαισθάνομαι, ἀποθετ., ἐπαισθάνομαι ἐν μέρει, Ἀποσπ. Ἡρακλειτ. (Fr. Herc.) σ. 212 Scott·— **παραίσθημα**, **-ατος**, αὐτόθι 308.

παρεπιδοηθέω, ἔρχομαι πλαγίως ὅπως βοηθήσω, Διόδ. 2. 6.

παρεπιγραφή, ἡ, τὸ πλαγίως γεγραμμένον ἐν εἴδει προσθήκης, σκηνικὴ ὁδηγία τιθεμένη ἐν τῷ περιθωρίῳ τοῦ χειρογράφου δράματος, οἵαν αὐλεῖ τις, Ἀριστοφ. Ὄρν. 223, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 116, 127· τοῦτο συχνάκις παρατηρεῖται ἐν τοῖς Σχολίοις τοῦ Ἀριστοφάν., πρβλ. τὸν Πίνακα τοῦ Δινδορφίου, πρβλ. **παρεγκύκλημα**. **II.** ἐν Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 1, **παρεπιγραφὴ** εἶναι ῥητορικὸν σχῆμα καθ' ὃ λέγεταί τι ἐν παρῳδῷ (**παρεπιγράφεται**).

παρεπιγράφω, γράφω πλησίον ἐπιγραφῆς τινος, δηλ. διορθῶ ἐπιγραφήν, Στράβ. 675· γράφω ἐν τῷ περιθωρίῳ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 222.

παρεπιδείκνυμαι, μέσ., ἐπιδείκνυμι ἀκαίρως, κάμνω ἐπίδειξιν, Πλούτ. 2. 43D, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 57. **II.** τὸ ἐνεργ. εὑρηται παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Β' Μακκ. ΙΕ', 10), ἐπιδείκνυμι.

παρεπιδημέω, εἶμαι παρεπίδημος, πάροικος ἔν τινι τόπῳ, Πολύβ. 27. 7, 3, Μάχων παρ' Ἀθην. 579A, Συλλ. Ἐπιγρ. 1338, 1625. 8, κ. ἀλλ.

παρεπιδημία, ἡ, πρόσκαιρος διαμονὴ ἐν ξένῳ τόπῳ, Ἱππαρχ. παρὰ Στοβ. 573. 36, Πλάτ. Ἀξίοχ. 365B, Πολύβ. 4. 4, 2· **παρεπιδαμίαν ποιεῖσθαι** Συλλ. Ἐπιγρ. 2349b. 48 (Προσθῆκ.), 3052. 32, κ. ἀλλ.

παρεπίδημος, ον, ὁ παρεπιδημῶν ἐν ξένῳ τόπῳ, διατρίβων προσωρινῶς, Πολύβ. 32. 22, 4, Ἀθήν. 196A, Ἐβδ. (Γέν. ΚΓ', 4).

παρεπιθύμησις, εως, ἡ, ὑπομονή, καρτερία, μακρὰ **παρεπιθύμησις**, = **μακροθυμία**, Εὐσέβ. ἐν βίῳ Κωνστ. 3. 64.

παρεπικουρέω, παρεπιδοηθέω, παραβοηθέω, τινι Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 75.

παρεπιμολύνω, μολύνω ὀλίγον, Ἀποσπ. Ἡρακλειτ. (Fr. Herc.) σ. 159 Scott.

παρεπινοέω, ἐπινοῶ προσέτι, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 454· Μέσ., Διόδ. 12. 11.

παρεπιπλέκομαι, Παθ., ἐπὶ ἀστέρων, εὑρίσκομαι ἐν συζυγίᾳ (ἀστρονομικῇ), Γαλην. τ. 19, σ. 557, 10.

παρεπιπνέω, ποιητικ. **-πνείω**, πνέω πλαγίως, Ἀπολλ. Ῥόδ. B. 961.

παρεπισκοπέω, ἐξετάζω προσέτι ἢ ὡσαύτως, Ἀριστ. Μ. Ἠθικ. 1. 35, 20, Πλούτ. 2. 129E.

παρεπισπάομαι, μέσ., σύρω πρὸς ἐμαυτόν, ἐπισύρω, ἑλκύω, ἐγείρω ἀξιώσεις, Φίλων 1. 540.

παρεπιστρέβω, περιπατῶ ἐπάνω, Ἀπολλιν. μεταφρ. Ψαλμ. Η', 18.

παρεπιστρέφω, ἀμεταβ., στρέφομαι πλαγίως, περὶ τοῦ Νείλου, μικρὸν πρὸς τὴν Ἑω Στράβ. 786·— Παθητ., στρέφομαι πλαγίως καὶ βλέπω ὀπίσω, Πλούτ. 2. 521B, Διογ. Λ. 2. 23.

παρεπιστροφή, ἡ, τὸ παρεπιστρέφεσθαι, Πλουτ. Σύλλ. 25.

παρεπιτείνομαι, μέσ., προξενῶ μικρὰν ἐπίτασιν, Ὀρειβάσ. 159 Matth.

παρεπιτομή, ἡ, πλαγία ἐντομή, Φίλων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 63. 64.

παρεπιφαίνομαι, Παθητ., φαίνομαι πλησίον, Ὀρειβάσ. 305 Matth.

παρεπιφέρω, ἐπιφέρω ἢ μεταχειρίζομαι, τι πρός τι Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ. 33.

παρεπιχέω, ἐπιχέω προσέτι, τι εἴς τι Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 245.

παρεπιψαύω, ψαύω ἐλαφρῶς, μόλις ψαύω, ἐγγίζω ὀλίγον, παρεπιψαύει τῶν μέσων τριῶν κύκλων ὁ καλούμενος ζωδιακὸς Πλούτ. 2. 888C.

παρέπλω, ἴδε **παραπλέω**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παρέπομαι, ἀποθ., παρακολουθῶ, τινι Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Δ', 946, Πλάτ. Νόμ. 667Β, κτλ.· μάλιστα ὡς φρουρὸς ἢ σωματοφύλαξ, Ξεν. Ἀπολ. 27· ἀπολ., Πλάτ. Φαίδων 89Α, κλ.·— μεταφορ., ἐδωδῇ μὲν καὶ πόσει .. παρέπεσθαι τὴν χάριν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 667Β· τοῦτο μάλιστα ἐπὶ πάντων π., εἶναι πᾶσι κοινόν, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 186Δ· τὴν τῶν ἡθῶν αὐστηρίαν, ἥτις αὐτοῖς παρέπεται, μεταδίδεται, Πολύβ. 4. 21, 1. **2)** ἐν τῇ Λογικῇ, τὸ παρεπόμενον, τὸ ἀναγκαῖον ἢ τυχαῖον παρακολούθημα, Ἀριστ. π. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 6, 10, κτλ.

παρεργάτης, ου, ὁ, (πάρεργον) ὁ ἐργάτης παρέργων, μηδαμινῶν πραγμάτων, κομψὸς γ' ὁ κῆρυξ καὶ π. λόγων Εὐρ. Ἰκ. 426.

παρεργολᾰβέω, παραλαμβάνω ὡς βοηθὸν ἢ συνεργόν, Φίλων 1, 541.

πάρεργος, ον, (ἔργον) ὁ ἐκτὸς τοῦ κυρίου ἔργου, μὴ ἀνήκων εἰς τὸ κύριον ἔργον, ὁ δευτερεύων ἢ τυχαῖος, ὁ λόγος π. ὢν Πλάτ. Τίμ. 38Δ· παρέργῳ τῇ ποιήσει καταχρῆσθαι, ὡς τι πάρεργον, αὐτόθι 21C· ὃ τι μὴ π. ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 174Α, κτλ.· — Ἐπίρρ., **-γως**, ἐν παρόδῳ, ἐπιπολαίως, ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἀκριβῶς, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 793Ε· πρὸς τὸ ἐξεταστικῶς, Δημ. 215. 9· π. ἔχειν πρός τι Δείναρχ. 110. 3· οὐ παρέργως ἔμαθον Ἡγήσιππος ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. 6, πρβλ. Μένανδρ. ἐν «Τροφωνίῳ» 1. 6. **II.** ὡς οὐσιαστ. **πάρεργον**, τό, δευτερεῦον ἢ ἐπουσιῶδες ἔργον, ἔργον ἐν παρόδῳ γινόμενον, δευτερεύουσα ἀσχολία, πρόσθετον ἔργον, πόνων Εὐρ. Ὀρ. 610· πάρεργ' ὁδοῦ, δευτερεύων τοῦ ταξειδίου μου σκοπός, ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 509· π. τύχης, ἀτυχὴς προσθήκη εἰς τὴν τύχην μου, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 925· πάρεργα κακῶν, πράγματα ἀνωφελῆ πρὸς θεραπείαν τῶν δυστυχιῶν μου, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. Μαιν. 1340· πάρεργα δόμων, = νόθοι, Seidl. εἰς Εὐρ. Ἡλ. 63· π. γίγνεσθαι, φανέρεσθαι μεταξὺ τῶν ἄλλων, Παυσ. 10. 27, 2· —ἐν παρέργῳ, ὡς πάρεργον, ὡς δευτερεῦον πρᾶγμα, Λατιν. opiter, ἐν π. θέσθαι, μεταχειρίζεσθαί τι ὡς πάρεργον, Σοφ. Φιλ. 473 (οὕτως, **ἔθεντο** δύναται νὰ νοηθῇ παρὰ Θουκ. 6. 69)· ὡς ἐν π. Εὐρ. Ι. Τ. 516, Πλάτ. Συμπ. 222C· ἐν παρέργου μέρει ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 370C· ἐκ παρέργου πόλεμον ποιεῖσσαι Θουκ. 1. 142., 7. 27· ἐκ π. μελετᾶταί τι ὁ αὐτ. (ὥρα **μελετάω** II. 2)· ἐκ π. σκοπεῖν Πλάτ. Θεαίτ. 184Δ· πάρεργον νομίζειν τι πρός τι Δημ. 1233· 5· π. ἐὰν τι γίγνεσθαι Πλάτ. Νόμ. 766Δ, πρβλ. Εὐθύδ. 273D· πρὸς τὸ κέρδος πάντα τἆλλα .. π. γίγνεται Ἄλεξις ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 49.

παρερεθίζω, ἐρεθίζω ἐπὶ πλέον, Βίος Ἰσοκρ. 45.

παρερέττω, κινῶ ὡς διὰ κωπῶν, Πολυδ. Ε', 71.

πάρερμα, ἴδε ἐν λ. παραίρημα.

παρερμηνεία, ἡ, κακὴ ἑρμηνεία, παρεξήγησις ἐκ τοῦ Θησαυρ. Στεφάνου.

παρερμηνεύω, ἐσφαλμένως, κακῶς ἑρμηνεύω, τὸν ποιητὴν Στράβ. 303· — **παρερμήνευμα**, τό, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 886C: — **παρερμηνευταί**, οἱ, οἱ παρερμηνεύοντες, αἵρεσίς τις Χριστιανική, Ἐκκλ.

παρέρπω καὶ **παρερπύζω**, ἕρπω κρυφίως, Θεόκρ. 15. 48· οὕτως ἐν τῷ ἀρ. α' **παρειρπύσα** Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 511. **2)** κωμικ. ἀντὶ παριέναι (ἴδε **πάρειμι** IV. 2), ἐπὶ ῥήτορος, προβαίνω (ὅπως ὁμιλήσω), αὐτόθ. 398. **II.** παρέρχομαι, Ἀνθολ. Πλαν. 4. 11, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 195.

παρερύω, ποιητ. καὶ Ἰων. **παρειρύω**, σύρω παρὰ τὴν πλευράν, φραγμὸν Ἡρόδ. 7. 36. **II.** σύρω πρὸς τὸ ἓν μέρος, παρειρύεται τὸ στόμα, τὸ στόμα διαστρέφεται, Ἱππ. Ἐπιδ. 3. 1059.

παρέρχομαι (αἱ λοιπαὶ ἐγκλίσεις τοῦ ἐνεστ., καὶ ὁ παρατατ. ὡς καὶ ὁ μέλλ. παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ πάρειμι (εἶμι), ἴδε ἐν λ. **ἔρχομαι**): ἀόριστ. **παρῆλθον**: ἀπαρ. **-ελθεῖν**, σπανιώτερον **ἦλυθον** Θεόκρ. 22. 85· ἀποθ. Διέρχομαι πλησίον ἢ πέραν, «περνῶ» πλησίον, διέρχομαι «περνῶ», ἐπὶ πλοίου, Ὀδ. Π. 357· ἕως μέγα κῦμα παρῆλθεν Ε. 429· ἐπὶ πτηνῶν, Μ. 62· ἐπὶ προσώπων, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1004, κτλ.· παρῆλθεν ὁ κίνδυνος ὥσπερ νέφος, «ἐπέρασεν», Δημ. 291. 12. **2)** ἐπὶ χρόνου, «περνῶ», φεύγω, Ἡρόδ. 2. 86, Αἰσχίν. 163. 25· ὁ παρελθὼν χρόνος Σοφ. Ἀποσπ. 309· ὁ π. ἄροτος, ἡ παρελθοῦσα ἐποχὴ τῆς ἀρώσεως, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 69· π. ὁδοί, αἱ παρελθοῦσαι περιπλανήσεις, ὡς τὸ Λατιν. acti labores, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1397· τοὺς παρελῃλυθότας πόνους Πλάτ. Φαῖδρ. 231Β, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 4. 3, 2· τῆς παρελθούσης νυκτὸς Πλάτ. Πρωτ. 310Α· ἐν τῷ παρελθόντι, κατὰ τὸ παρελθόν, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 20, κτλ.· τὰ παρελῃλυθότα, παρελθόντα γεγονότα, Δημ. 292. 5· τὸ παρελθόν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ τὸ μέλλον, Ἀριστ. Φυσ. 4. 10, 3· ὁ παρελῃλυθὼς (ἐξυπακουομ. χρόνος), ὁ παρακείμενος, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 20, 9, πρβλ. Κατηγ. 6, 4. **II.** ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, ἰδίως εἰς ταχύτητα, τινα Ἰλ. Ψ. 345· ποσὶν μή τίς με παρέλθῃ Ὀδ. Θ. 230· π. ἐν δόλοισιν, ὑπερβαίνω τινὰ εἰς δόλους, Ν. 291· π. τινα δόλῳ Θέογν. 1285· δυνάμει Εὐρ. Βάκχ. 906· ἀναιδείᾳ Ἀριστοφ. Ἱππ. 277· ὑπερτερῶ, π. τῇ πρώτῃ στρατείᾳ Αἰσχίν. 71, ἐν τέλ.· ὡσαύτως, τοὺς λόγους τὰ ἔργα παρέρχεται Δημ. 132. 7. **2)** ὑπερβαίνω τινὰ κατὰ τὴν εὐφυΐαν, ἢ πανουργίαν, ἐξαπατῶ, διαφεύγω τὴν προσοχήν τινος, μὴ ὀ' οὕτως .. κλέπτε νόῳ, ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι οὐδέ με πείσεις ἑκτὸς ἂν τοῦτο ληφθῇ ἐπὶ τῆς σημαδ. V) Ἰλ. Α. 132· οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον οὐδὲ παρελθεῖν Ἡσ. Θ. 613· φυλακάς .. δούσας οὐδὲν χαλεπὰς παρελθεῖν Ἡρόδ. 3. 72· οὕτω, π. τὴν πεπρωμένην τύχην Εὐρ. Ἄλκ. 695· τὸν νόμον Λυσ. 107. 41· τὴν αἰτίαν Δημ. 227· 20· τὰς διαβολὰς αὐτόθι 10· τὸ ὄνομα παρελήλυθεν ἐκεῖνος, δὲν ἐξεπλήρωσε τὴν ὑπόσχεσίν του, ὁ αὐτ. 400. 2. **III.** παρέρχομαι, προχωρῶ καὶ φθάνω εἴς τι, φθάνω εἰς .., ἐς τὰ δίκαια Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 214· εἰς τὴν δυναστείαν Δημ. 117. 4· εἰς τὴν οὐσίαν Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 12· ἐπὶ τὰ πράγματα ὁ αὐτ. ἐν Νεκρ. Διαλ. 12. 4. **2)** εἰσέρχομαι, «περνῶ μέσα», ἐς τὴν αὐλὴν Ἡρόδ. 3. 77., 5. 92, 3, κ. ἀλλ.· π. ἔσω ἢ εἴσω, εἰσέρχομαι εἰς οἰκίαν, κτλ.. Αἰσχύλ. Χο. 849, Σοφ. Ἡλ. 1337, κτλ., ἴδε Elmsl. εἰς Μήδ. 1105· ἔσω θυρῶνος Σοφ. Ο. Τ. 1241· εἴσω παρά τινα Ἀριστοφ. Νεφ. 833· ἢ ἁπλῶς μετ' αἰτ., π. δόμους Εὐρ. Μήδ. 1137, Ἱππ. 108· — ὡσαύτως ἐπὶ στρατιᾶς, π. βίᾳ εἰς τὴν πόλιν Ξεν. Ἀν. 5. 5, 11· π. εἴσω Πυλῶν Δημ. 237. 6. **3)** μεταφορ., εἰς παροιμίαν παρῆλθε τὸ πρᾶγμα, κατήντησε παροιμία, ἐγένετο παροιμ., Ἀριστοτέλ. Ἀποσπάσμ. 551· εἰς τὴν τραγικὴν .. ὀψὲ π. [ἡ ὑπόκρισις], ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 3. 1, 3 **IV.** διαβαίνω πλησίον χωρὶς νὰ δώσω προσοχήν, τεὸν βωμὸν Ἰλ. Θ. 239· παραβλέπω, παραμελῶ, περιφρονῶ, θεοὺς Εὐρ. Ἰφιγ. Τ. 231· μάλιστα ἐν λόγῳ, οὐδὲν π. Ἀριστοφάν. Σφ. 636, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 278Ε, κτλ. **2)** παραβαίνω, τοὺς νόμους Ἀντιφῶν 13. 32, Λυσ. 107. 42, Δημ. 977. 15. **V.** διαβαίνω ἀπαρατήρητος, διαφεύγω τὴν προσοχήν τινος, διαλανθάνω (ἴδε ἀνωτ. II. 2), τὸ πλεῖστον ἐπὶ πραγμάτων, πολλά με καὶ συνιέντα π. Θέογν. 419, πρβλ. Σοφ. Τ. 226· τουτί γὰρ αὖ μικροῦ παρῆλθέ με εἰπεῖν Δημ. 550. 26· — ἀπολ., ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι Σοφ. Ο. Κ. 902. **VI.** παρ' Ἀττ., παρουσιάζομαι ἐνώπιόν τινος ὅπως ὁμιλήσω, (πρβλ. παρὰ Β. ΙΙ. 3), π. ἐς τὸν δῆμον Θουκ. 5. 45· εἰς τὴν ἐκκλησίαν Αἰσχίν. 67. 16· καὶ συχν. ἀπολ., ταῦτα ἔλεγε παρελθὼν ὁ Ἀριστείδης Ἡρόδ. 8. 81· ὀλίγων ἕνεκα καὐτὴ παρῆλθον ῥημάτων Ἀριστοφ. Θεσμ. 443, πρβλ. Ὄρν. 1612· παρελθὼν ἔλεξε τοιάδε, π. εἶπε Θουκ. 2. 59, Ξεν. Ἀπολλ. 10, πρβλ. Λυσ. 172. 26· πρβλ. **πάρειμι** (εἶμι) IV. 2, **παρέρπω**. **VII.** ὁ πρκμ. **παρελήλυθα** εἶναι ἐν χρήσει ὡς = **πάρειμι**, adsum, Θουκ. 4. 86.

πάρεσαν, Ἐπικ. γ' πληθ. παρατ. τοῦ **πάρειμι** (εἰμὶ sum).

παρεσθίω: μέλλ. **-έδομαι**: ἀόρ. **-έφαγον**, ἀπαρ. **-φαγεῖν**· — ἐσθίω τι προσέτι, τὰ παρεσθίοντα ἐν τῷ θηλάζειν ῥᾴον φέρει ἀπογαλακτισμόν Ἱππ. 267. 38. **II.** τρώγω ἢ δάκνων ἀποσπῶ μέρος ἔκ τινος, μετὰ γεν., ἀλλ' ὁ κύων δεῖ ὥσπερ θύρας σοῦ τῶν λογίων παρεσθίει Ἀριστοφ. Ἱππ. 1026.— ἐντεῦθεν, ῥέγω, σκώπτω τινά, Λατ. rodere, μετ' αἰτ., Διογ. Α. 2. 66.

πάρεσις, ἡ, τὸ ἀφιέναι ἢ ἀπολύειν τινά, ἀπόλυσις, τινος ἐκ τόπου Πλουτ. Δίωνος καὶ Βρούτου Σύγκρισις 2. **II.** χαλάρωσις δυνάμεως, παράλυσις, Ἱππ. 1136G, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Νούσ. 2, 12, π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 11, πρβλ. Πλούτ. 2. 652D. **III.** ἄφεσις χρεῶν, Φάλαρ. 114· ἐπὶ ἁμαρτιῶν, Ἐπιστ. π. Ρωμ. γ', 25 **IV.** ἀμέλεια καταφρόνησις, Ἀππιαν. παρὰ Σουΐδ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 509.

παρεσκευάδαται, -άδατο, ἴδε **παρασκευάζω**.

παρεστάμεν, -άμεναι, ἴδε **παρίστημι**.

παρέστιος, ον, (ἑστία) ὁ παρὰ τὴν ἑστίαν ἢ ἐπ' αὐτῆς, παριστίους σπένδοντα λιβάς Σοφ. Ἡλ. 269· — καθόλου, = **ἐφέστιος**, Σοφ. Ἀντ. 372, Εὐρ. Μήδ. 1334.

παρεσχαρίτης, ὁ, ὁ ἐπιμελητὴς τῆς ἐσχάρας, Φώτ. 1564, 27, κλ.

παρεσχᾰτᾶος, ον, ὁ πρατελευταῖος, Φίλων, 2. 66, κτλ.· ἴδε Schäf. εἰς Γρηγόρ. Κορίνθ. 65· — **παρεσχάτη** = ἡ παραλήγουσα, «τῆς παρεσχάτης ὀξυτονουμένης» Ἀπολλωνίου Λεξικ. Ὁμ. ἐν λ. **ἀγρανύμαι** (σ. 28).

παρετάζω, ἐξετάζω τι συγκρίνων αὐτὸ πρὸς ἄλλο, παραβάλλω, Ἡσύχ.

παρετέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **παρίημι**, «σιωπητέον, παραλειπτέον» (Σουΐδ. καὶ Φώτ.), ταῦτ' εἰς πάντα ὄντα χρήσιμα οὐ παρετέον, οὐ παραμεληθέον, Πλάτ. Νόμ. 796Α. **II.** πρέπει τις νὰ ἐπιτρέψῃ, τινι σκοπεῖν τι Φίλων 1. 674.

παρετοιμάζω, παρασκευάζω, Δίωσθ. 22, ἔκδ. de Furia, 129 ἔκδ. Κοραῆ.

παρετοιμᾰσία, παρασκευή, Γλωσσ.

πάρετος, ον, χαλαρός, παράλυτος, μέλη Ἀνθ. Π. 5. 55· π. ποιεῖν τινα Διόδ. 3. 26, πρβλ. Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1, 5.— Καθ' Ἡσύχ.: «πάρετος· παραλελυμένος».

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παρετῠμολογέω, ἐξετάζω τὴν ἐτυμολογίαν λέξεώς τινος, Ἀθήν. 35C, κλ., ἴδε **παρετυμολογία**.

παρετυμολογία, ἡ, Σχολ. Ἰω. Τζέτζου Ἀλληγ. Ἰλ. Θ. 158 (σ. 132 τῆς ἐκδ. Bois). — Οὔτε ἡ λέξις αὕτη οὔτε τὸ περιειλημμένον ἐν τῷ Θησ. Στεφάνου ῥῆμα **παρετυμολογέω**, -ῶ, εἶχον τὸ πάλαι σημασίαν τὴν τοῦ κακῶς ἐτυμολογεῖν, ἀλλ' ἁπλῶς τὴν τοῦ παρά τινος ἢ ἔκ τινος ἐτυμολογεῖν, καὶ φαίνεται ὅτι λέξιν ἰδίαν οἱ παλαιοὶ ὁηλωτικὴν κακῆς ἐτυμολογίας δὲν εἶχον πλάσει, ἐνῷ ἀληθῶς εἰπεῖν ἦσαν πλήρεις τοῦ πράγματος. Εἰς ἡμᾶς ὅμως τὴν σήμερον, προσπαθοῦντας νὰ διαστέλλωμεν καλὰς καὶ κακὰς ἐτυμολογίας, πρόσφορον εἶναι νὰ μεταχειριζώμεθα τὸ **παρετυμολογεῖν** καὶ τὴν **παρετυμολογίαν** μόνον ἐπὶ κακοῦ, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

παρευδαίζομαι, ζῶ ἡσύχως μεταξὺ ἄλλων, ἦγον τὴν εἰρήνην **παρευδαιζόμενοι** Πολύϐ. 4. 32, 5.

παρευδιαστής, οῦ, ὁ, εἶδος πτηνοῦ παρυδατίου ἐρχομένου εἰς τὴν ξηρὰν ἐν εὐδίᾳ, ἐκ διορθώσ. ἐν Ἀθην. 332E, ἀντὶ **παρευδιαστ-**.

παρευδοκῐμέω, ὑπερτερῶ τινα κατὰ τὴν φήμην, ἰσχύν, κτλ. τινα Πλουτ. Πομπ. 37, κτλ.· ῥώμῃ καὶ ἰσχύϊ Διον. Ἁλ. τῶν Ἀρχαίων Κρίσις 3. 1. — Παθ., ὑπερτεροῦμαι, Τέλης παρὰ Στοϐ. 232. 36, Λουκ. Ἑρμότ. 51, κτλ.

παρευδοκίμησις, εως, ἡ, ὑπεροχή, ὑπερτέρησις εἰς εὔνοιαν ἢ τιμήν, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ε. 215. **II.** ὑποβίβασις τῆς ἀξίας, ὑποτίμησις, καταφρόνησις, Ἰω. Χρυσ. τ. 11, σ. 544D.

παρευημερέω, ὑπερβαίνω εἰς εὐημερίαν· εὐημερῶ, ἀκμάζω, ἔχω ἀφθονίαν, Φίλων 1. 19, κτλ. — Παθ., ὑπερτεροῦμαι, Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 388B. — Καθ' Ἡσύχ.: «παρευημερεῖσθαι· νικᾶσθαι» καὶ «παρευημερηθεὶς· παρομοθείς».

παρευθύνω, εὐθύνω, ὁδηγῶ τινα ὅπου θέλω, ἄγω αὐτὸν κατὰ βούλησιν, χερσὶ παρευθύνοντες Σοφ. Αἴ. 1069· πρβλ. **ἀπ-**, **κατευ-θύνω**.

παρευθύς, Ἐπίρρ., = **εὐθύς**, Δίων Κ. 63. 19· — **παρευθύ**, Σουίδ. ἐν λέξ. **ἀρχήν**, κλ.

παρευκηλέω, καθησυχάζω, πραΰνω, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 99.

παρευλαϐέομαι, ἀποθ., εὐλαϐοῦμαι, φοϐοῦμαι .., μή ποτε .. Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 1· μετ' αἰτιατ., **παρευλαϐεῖσθαι** τὸν κίνδυνον Βυζ.

παρευμαρέω: «παρημμάρησαν· κατεφρόνησαν» Ἡσύχ.

παρευνάζομαι, εὐνάζομαι πλησίον, πλαγιάζω δίπλα, συγκαιμῶμαι, ὁμωῆσιν δὲ γυναιξὶ **παρευνάζεσθαι** βιαίως Ὀδ. Χ. 37, πρβλ. Πολυϐ. Ε', 41. — Καθ' Ἡσύχ.: «παρευνάζων παρακοιτάζων».

παρευνάομαι, = **παρευνάζομαι**. Ὀρφ. Ἀργ. 134.

παρευναστήρ, -ῆρος, ὁ, ὁ πλησίον κοιμώμενος, Μενάνδρου Ἰστ. σ. 346· ὁ **παρευναστὴρ** βασιλέως, = ὁ **παρακοιμώμενος**, παρὰ τῷ αὐτῷ.

παρευνέτις, -ιδος, ἡ, σύνευνος, **παρευνέτιν** Ἐννοσιγαίου Νόνν. Δ. 8. 243.

πάρευνος, ον, ὁ ὁμοῦ μετά τινος ἢ πλησίον τινὸς εὐναζόμενος, σύνευνος, Ἴων παρ' Ἀθην. 463C — μεταφορ., πῆμα πατρὶ πάρευνον Αἰσχύλ. Θήϐ. 1004.

παρεύρεσις, ἡ, ἡ εὕρεσις ψευδοῦς προφάσεως, πρόφασις, μηδεμιᾷ **παρευρέσει** Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 238. 6, πρβλ. Ἔφορον 30, Συλλ. Ἐπιγρ. 1845. 109., 2448. 11. 16, κ. ἀλλ.: παροιμ., Θρᾳκία π. Στράϐ. 402.

παρεύρημα, = τῷ προηγ., Παυσ. 2. 16, 2, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. (;)

παρευρημένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., μετὰ πανούργων ἐπινοημάτων, ἡμαρτημένη γραφὴ παρὰ Ζηνοδίῳ ἐν Παροιμ. 60· ὁ Schneider διορθοῖ **πρευμενῶς**.

παρευρίσκω: μέλλ. **-ευρήσω**: ἀόρ. **-εῦρον**: — ἀνακαλύπτω προσέτι, ἐφευρίσκω, Ἡρόδ. 1. 26. Στράϐων 758· π. τι εἴς τινα Παυσ. 9. 5, 3. **2)** Παθ., ἐς οὗ .. σφι ἀδικόν τι **παρευρεθῇ**, ἀνακαλυφθῇ ἐν αὐτοῖς, Ἡρόδ. 3. 31. **II.** ἐπινοῶ ἀιτημα, κτλ.· μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φιλοστρ.

παρευτακτέω, ἐκτελῶ τακτικῶς τὰ καθήκοντά μου, ἐπὶ στρατιωτῶν, Πολυϐ. 3. 50, 7· ἐπὶ αὐλικῶν, ὁ αὐτ. 5. 56. 7.

παρεύτακτοι, οἱ, οὕτως ἐλέγοντο ἔφηϐοί τινες ἐν Ἀθήναις, ὁ δεῖνα τὴν λαμπάδα τῶν **παρευτάκτων** Θήσεια νικήσας ἀνέθηκεν Ἐπιγρ. ἐφηϐικὴ Ἀθηνῶν, CIA III, 107.

παρευτρεπίζω, βάλλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, Εὐρ. I. T. 707, 725 (ἴδε Seidl. 707)· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Πολυϐ. 5. 108, 4. — Παθ., παρηυτρέπισται δ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν πυροῦν Κύκλωπος ὄψιν, παρεσκευάσθη (ὁ δαυλὸς) πρὸς οὐδένα ἄλλον σκοπὸν εἰμὴ νὰ καύσῃ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Κύκλωπος, Εὐρ. Κύκλ. 594.

παρευτῠχέω, ἐπιτυγχάνω, κατορθώνω νὰ κερδήσω ὀτὰ δόλου καὶ πανουργίας, τὴν Μαρίνου **παρευτυχήσαντος** εὔνοιαν Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξ. **Ἀναστάσιος**.

Παρευφρᾰτεῖος, ὁ παρὰ τὸν Εὐφράτην, Γ. Κεδρην. τ. Β', σ. 161, 23, ἐκδ. Β.

παρευφρᾰτίς, -ίδος, ἡ, ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Εὐφράτου, **παρευφρατίδες** πόλεις Ἐκκλ.

παρευωχέομαι, ἀποθετ., εὐωχοῦμαι πλησίον, Ἀπποκρ. Ἐμφυλ. 1. 48.

παρεφαπλόω, ἐφαπλόω, ἐκτείνω, τὴν ἀκοὴν Ἐκκλ.

παρεφάπτομαι, ἀποθ., ἐγγίζω, προσψαύω τι ἐλαφρῶς, ὀλίγον, Πλούτ. 2. 573F.

παρεφεδρεύω, παραφυλάττω, παραμονεύω, ἐν Σικελίᾳ Πολυϐ. 2. 24, 13, κτλ.· π. τισί, παραφυλάττω ἀγρύπνως, ὁ αὐτ. 3. 100, 7.

παρεφθαρμένως, Ἐπίρρ., ἐφθαρμένως, Εὐπόλεμος παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 451B.

παρέχω: μέλλ. παρέξω, ἦ παρασχήσω Θουκ. 6. 86, Ἰσοκρ. 130E, ὁ αὐτ. περὶ Ἀντιδ. § 248· πρκμ. **παρέσχηκα**, ἀόρ. **παρέσχον**, Ἐπικ. ἀπαρ. **παρασχέμεν** Ἰλ. Τ. 147· προστ. **παράσχες** (οὐδαμοῦ **παράσχε** Δινδ. εἰς Εὐρ. Ἑκάϐ. 842)· ποιητ. **παρεσχέθον** Ἡσ. Θεογ. 639, ἀπαρ. **παρασχεθεῖν** Ἀριστοφ. Ἱππ. 325· **παρεχέσκετο** εἶναι ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **παρεκέσκετο** ἐν Ὀδ. Ξ. 521. [Ἐν Ὀδ. Τ. 113, **παρέχη** ἐν ἄρσει.]

Α. Ἐνεργ., ἔχω πλησίον, ἔχω ἕτοιμον, ἀσπερχὲς **πάρεχον** Ἰλ. Σ. 317· φάος πάντεσσι παρέξω, «ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς ἔξω, οὐ ἐναντίον ἐδηλώθη τὸ ἀφέξω, ἀντὶ τοῦ παρεκτὸς σχήσω» (Εὔστ.), Ὀδ. Σ. 317· — ὡς καὶ νῦν, δίδω, χορηγῶ, «προμηθεύω», ἱερήια, ὥρια, σῖτον, βρῶσίν τε πόσιν τε κτλ., Ὅμ. (μάλιστα ἐν Ὀδ.), κλ.· — ἀπολ., ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω, θὰ προνοήσω περὶ πάντων, Ὀδ. Θ. 39 — οὕτω μεθ' Ὅμηρον, π. νέας Ἡρόδ. 4. 83., 7. 21· τεταρτημόριον τοῦ μισθώματος ὁ αὐτ. 1. 180· χρήματα Θουκ. 8. 48· αἱ δὲ Συράκουσαι σῦς καὶ τυρὸν **παρέχουσιν** Ἕρμιππος ἐν «Φορμοφόροις» 1, 9· πληρώματα ἡ πόλις **παρέχει**, εὑρίσκει ἀνθρώπους ἵνα σχηματίσῃ τὰ πληρώματα τῶν πλοίων, Δημ. 565, 1. **2)** ἐπὶ φυσικῶν πραγμάτων, δίδω, παράγω, θάλασσα παρ. ἰχθῦς, Ὀδ. Τ. 113· οὐ γὰρ ἀτειϐόμενός γε σιδήρου ποιμὴν οὐδ' ἀροτὴρ εἶσ' ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει (ἐξυπακουομ. σόλος, ὁπλ. ὁ ἐκ σιδήρου ὅσκος), Ἰλ. Ψ. 835. **3)** ἐπὶ ἀύλων πραγμάτων, δίδω, γεννῶ, προξενῶ, ἐμποιῶ, διορῶμαι, φιλότητα, ἀρετήν, γέλω τε καὶ εὐφροσύνην Ἰλ. Γ. 354, Ὀδ. Σ. 133, Υ. 8· οὕτω, π. εἰράνην τινί Ἡ. Θ. Π. 9. 41· ὕμνον ὁ αὐτ. ἐν Ν. 6. 57· αἶσαν, τύχην, πένθος, φόϐον, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Ο. 6. 175, Σοφ., κτλ.· χάριν, εὔνοιαν Σοφ. Ο. Κ. 1498, Τρ. 708· ἄχλον, πρήγματα π. Ἡρόδ. 1. 86, κ.ἀλλ. (ἴδε ἐν λ. **πρᾶγμα** II. 5)· πόνον ὁ αὐτ. 177· ἔργον Ἀριστοφ. Νεφ. 523. π. εὔνοιαν εἴς τινα Ἀντιφῶν 138. 20· αἴσθησιν **παρέχει** τινός, καθιστᾷ ἱκανὸν νὰ παρατηρήσῃ τι, Θουκ. 2. 50· ἀλλά, αἴσθησιν **παρέχει**, ἀπολ., προξενεῖ αἴσθησιν, ὁ αὐτ. 3. 22, Ξεν. Ἀν. 4. 6, 13· ἀνάγκη τὴν τόλμαν π. Θουκ. 3. 45· ὀφειμένου δόξαν π. = ὑφειμένῳ ἐοικέναι Πλούτ. 2 131A· — οὕτω Λατ. praebeo (ἐν λ. praehibeo) exhibeo **II.** μετ' ἀπαρ., [ὄνες] **παρέχουσι** .. γάλα θῆσθαι Ὀδ. Δ. 89· π. τὸ σῶμα τύπτειν Ἀριστοφ. Νεφ. 441· τὸ στράτευμα π. τινὶ διαφθεῖραι Θουκ. 8. 50· (καὶ ἄνευ ἀπαρ., πτήξας δέμας **παρεῖχε** Αἰσχύλ. Πέρσ. 210)· μετ' αὐτοπαθ. ἀντωνυμ., π. ἑαυτὸν τινι ἐμμελετᾶν Πλάτ. Φαῖδρ. 228E· π. ἑαυτόν τινι ἐρωτᾶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 33B, Ἡρωτ. 312C· π. ἑαυτοὺς χρῆσθαι Κύρῳ, ὅ τι ἂν δέῃ Ξεν. Κύρ. 1. 2, 9· σπανίως μετὰ μετοχ., π. ἑαυτὸν δεηθησόμενον Λουκ. Τάξ. 35. **2)** παραδίδομαι, ὑποτάσσομαι, παραλειπομένου τοῦ **ἑαυτόν**, οἷον, π. [ἑαυτοὺς] διαφθαρῆναι Ἡρόδ. 9. 17· πατεῖν **παρεῖχε** τῷ θέλοντι [ἑαυτὸν] Σοφ. Αἴ. 1145· τοῖς ἰατροῖς **παρέχουσι** .. ἀποτέμνειν καὶ ἀποκάειν Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 54, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 456B· τῷ λόγῳ ὥσπερ ἰατρῷ **παρέχων** ἀποκρίνου αὐτόθι 475D, πρβλ. Θεαίτ. 191A· — ἕτοιμός εἰμί σοι **παρέχειν** ἀποκρινόμενος αὐτόθι Πρωτ. 348A· — μάλιστα ἐπὶ γυναικῶν, ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, Ἀριστοφ. Λυσ. 162, 227, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 5 ἐν τέλ., κτλ.· (πλῆρες: π. ἑαυτὴν Λουκιαν. Ἐνάλιοι Διάλ. 13, Ἄρτεμ. 1. 78)· — ἀλλά, πάρεχε ἐκποδών· ἐγὼ γὰρ ἀπολογήσομαι, «πήγαινε ἀπ' ἐδῶ, τραβήξου», διότι ἐγὼ θὰ ἀπολογηθῶ, Ἀριστοφ. Σφ. 949· πρβλ. **ἀνέχω** I. 3. **3)** μετ' αὐτοπαθ. ἀντων. καὶ κατηγορουμένου, δεικνὺς ἑμαυτόν, φαίνομαι .., φέρομαι ὡς, π. ἑαυτὸν ὅσιον καὶ δίκαιον Ἀντιφῶν 116. 30· σπάνιον Πλάτ. Εὐθύφρων 3D· σοφιστὴν ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 312A· εὐπειθῆ Ξεν. Κύρ. 2. 1, 22· μέτριον Αἰσχιν. 1. 3· τοιοῦτον πολίτην Λυσ. 139 29· π. ἐν τῷ μέσῳ ἑαυτὸν Ξεν. Κύρ. 7, 5. 46· — οὕτω, δέμας ἀκέντητον **παρέχων** Πινδ. Ο. 1. 32· — ὡς τὸ **ἀποδείκνυμι**, καθιστῶ τινα τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, π. τινα βελτίω Ἀνδοκ. 17. 44, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 274E, 277A· — οὕτω μετὰ μετοχ., π. τοὺς ξυμμάχους τὰς σπονδὰς δεχομένους Θουκ. 5. 35, Ξεν. Οἰκ. 21, 4· κοινὴν τὴν πόλιν **παρέχειν**, κοινὴν εἰς πάντας, κοινὸν συνεντευκτήριον ἢ καταφύγιον εἰς πάντας, Ἰσοκρ. 51C· γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους Εὐρ. Μήδ. 387· ἴδε κατωτ. **B V.**

III. δίδω, παραχωρῶ, ἐπιτρέπω, σιγὴν **παρασχὼν** κλυθῆμου Σοφ. Τρ. 1115· — μετ' ἀπαρ., ἐπεὶ **παρέσχες** ἀντιφωνῆ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σαι, μοὶ ἐπέτρεψας να.., αὐτόθι 1114. 2) ἀπροσ., παρέχει τινί, μετ' ἀπαρ., (ἔνθα δυνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν: ὁ καιρός), ἐπιτρέπεται, εἶναι εὔκολον, εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινὸς νὰ πράξῃ τι, παρεῖχε ἄν σφι εὐδαιμονέειν Ἡρόδ. 1. 170, πρβλ. 9., 3. 73, 142., 5. 98., 7. 120., 8. 75, κτλ., Πινδ. Ι. 8 (7). 152· ὑμῖν οὐ παρασχήσει ἀμύνασθαι Θουκ. 6. 86· σωφρονεῖν παρεῖχέ σοι Εὐρ. Ἠλ. 1080, πρβλ. Θουκ. 8. 50·— οὕτως οὐδέτ. μετοχ. ἐν χρήσ. ἀπολ., παρέχον, ὡς τὸ ἐξόν, παρόν, παρέχον [ὑμῖν] ἄρχειν Ἡρόδ. 5. 49· οὕτως, εὖ παρασχὸν Θουκ. 1. 120., 5. 14· κάλλιον π. 5. 60. **IV.** παρ' Ἀττ., παρουσιάζω τινὰ προσκαλούμενον, ἐς τὸ κοινὸν Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 38· εἰς τὴν βουλήν, εἰς ἀγοράν, εἰς κρίσιν Λυσ. 132. 1., 167, 21., Αἰσχίν. 43. 31. **V.** μετὰ κατηγορ., τὴν διέξοδόν οἱ ἀσφαλέα π. Ἡρόδ. 3. 4· π. αὐτοὺς δικαστὰς ὧν βλάπτουσι Θουκ. 1. 37.

B. Μέσ., **παρέχομαι**, μέλλ. -ἕξομαι Λυσ. 167. 15, κτλ.· ὡσαύτως **παρασχήσομαι** Ἀντιφῶν 132. 20, Λυσ. 115. 5· ἐν τῷ παθ., (ἐπὶ μέσ. σημασίας) **παρέσχημαι** Ξεν. Ἀν. 7. 6, 11, Ἰσαῖ. 39. 43, Δημ. 829. 2, 955. 16, κτλ.·— ἀλλὰ συχνάκις ἐν χρήσει σχεδὸν ὡς τὸ ἐνεργ., ἄνευ φανερᾶς τινος σημασίας ἀντανακλάσεως ἢ μεσότητος. **1)** δίδω, χορηγῶ ἐξ ἐμαυτοῦ ἢ ἐκ τῶν ἰδίων, νέας Ἡρόδ. 6. 8, 15., κτλ.· δαπάνην οἰκηίην ὁ αὐτ. 8. 17· παρέχεσθαι ὅπλα Θουκ. 8. 97· μηδεμίαν δύναμιν π. εἰς τὴν στρατιάν, δηλ. ἐξ ἰδίων.., Ξεν. Ἀν. 2. 6, 10. **2)** ἐπὶ φυσικῶν φαινομένων, ἔχω, παράγω, ποταμὸς π. κροκοδείλους Ἡρόδ. 4. 44· π. λίμνην ὁ Πόντος.. οὐ πολλῷ τέῳ ἐλάσσω ἑωυτοῦ ὁ αὐτ. 4. 86, πρβλ. 4. 46. **3)** ἐπὶ ἔργων, ἓν ἔργον πολλὸν μέγιστον π. ὁ αὐτ. 1, 93. **4)** ἐπὶ ἀΰλων πραγμάτων ἢ ἀφῃρημένων ἐννοιῶν, δεικνύω ἐκ μέρους μου, προθυμίαν ὁ αὐτ. 7. 6, Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ.· τὸ πρόθυμον Θουκ. 4. 85, πρβλ. 61· εὔνοιαν Δημ. 228. 26· χρείας Ψήφισμα παρὰ Δημ. 253. 16. **II.** Ἀττ. δικανικὴ φράσις, παρέχομαί τινα μάρτυρα, π. τεκμήριον, παρουσιάζω ὡς ἀπόδειξιν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, Πλάτ. Ἀπολ. 99D, Παρμ. 128B, Ἀντιφῶν 112. 36, πρβλ. 131. 41., 132. 9, Λυσ. 167. 15, κτλ.· π. μαρτυρίας Ἰσαῖ. ἔνθ' ἀνωτ. **III.** ἔχω τι ὡς ἴδιόν μου, παρουσιάζω, καὶ ἄρχοντα παρείχοντο Ὀτάνεα, παρουσιάζον, εἶχον, Ἡρόδ. 7. 61, 62, 67· Ἀθηναῖοι ἀρχαῖον ἔθνος παρεχόμενοι, παρουσιάζοντες ἑαυτοὺς ὡς.., ὁ αὐτ. 7. 161· πόλιν τε μεγίστην παρεχόμενος, ἀντιπροσωπεύων ἢ κατ' ἄλλους παρέχων εἰς τὴν συμμαχίαν, ἐπὶ πρέσβεως, Θουκ. 4. 64, πρβλ. 85. **IV.** προσφέρω ὑπισχνοῦμαι, ἀψευδέα μαντήια Ἡρόδ. 2. 174· ἔστιν ἃ π. Θουκ. 3. 36, πρβλ. 1. 39, κτλ. **V.** καθιστῶ τινα τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον πρὸς ἐμέ, παρασχέσθαι θεὸν εὐμενῆ Εὐρ. Ἀνδρ. 55· δυσμενεστέρους π. τοὺς ἀνθρώπους Πλάτ. Πρωτ. 317B, πρβλ. Πολ. 432A, Νόμ. 809D· ἴδε ἀνωτ. Α. Π. 3. **VI.** ἐπὶ ἀριθμῶν, συμποσοῦμαι εἰς.., δίδω, παρέχονται ἡμέρας διηκοσίας, ἀποτελοῦσι, Ἡρόδ. 1, 32, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 6. 1, 28.— Ἴδε Κόντου Φιλολ. Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ε', σ. 127.

παρέψησις, ἡ, (ἕψω) = **ἕψησις**, Παλαίφατος 44. 2.

παρηβάω, πρκμ. **παρήβηκα** Θουκ. 2. 44· — παρέρχεται ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας μου, γίνομαι παρῆλιξ, γέρων ἤδη καὶ παρηβηκὼς Ἡρόδ. 3. 53, Θουκ. ἔνθ' ἀνωτ.· λημᾷς δὲ καὶ ἀμβλυώττεις.. καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι καθάπερ οἱ παρηβηκότες Λουκιαν. Τίμ. 2, κλ.· π. τὸ σῶμα Λόγγος 3. 15· περὶ τοῦ ἀμφιβόλου χωρίου ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 985, ἴδε Ἕρμ. (950). **2)** μεταφορ., χάνω ἰσχύν, δύναμιν, «εἰ μὴ καὶ τὸν πρεσβύτερον ὑπάξεται λόγον, οὐ τὰ λυττῶντα πάθη παρήβηκε» Φίλων 1. 604, 32· οἶνος Λουκ. Λεξιφάν. 13.

πάρηβος, ον, (ἥβη) ὁ παρελθὼν τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, Ἀνθ. Πλαν. 289 — ὁ ὑπερβὰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ἔφηβος, Φίλων 2. 59.

παρήγησις, ἡ, τὸ ἔργον τοῦ διδάσκοντος, Νουμήνιος ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 737B.

παρηγμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **παράγω**, πλεοναστικῶς, ἐπὶ συνθέτου λέξεως, ἧς μέρος τι ἀπόλλυσι τὴν ἑαυτοῦ σημασίαν, Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμ. ἐν λ. **τανύηκες**.

παρηγορέω, Τραγικ.· παρατ. **παρηγόρουν** Αἰσχύλ. Πρ. 646, Ἰων. **παρηγορέεσκε** Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1740· μέλλ. -ήσω Πλούτ.· ἀόρ. **παρηγόρησα** Εὐρ. Ἑκάβ. 288, Πλάτ. Ἀξ. 364C — Μέσ., παρατ. Ἡρόδ. ἔνθα κατωτ.· ἀόρ. **παρηγορησάμην** Λουκ. Ἔρωτ. 52·— Παθ., ἐνεστ., Ἀθήν. 687D· μέλλ. (ἐν τῷ μέσ. τύπῳ) -ήσομαι Ἱππ. 47. 17, Ἀρεταῖ.· ἀόρ. **παρηγορήθην** Πλουτ. Καῖσ. 28, κτλ.· (**παρήγορος**). Προσπαθῶ διὰ λόγων νὰ πείσω τινά, παραινῶ, συμβουλεύω, παρηγόρεον Ἀμομφάρετον Ἡρόδ. 9. 54· παρηγόρουν λείοισι μύθοις Αἰσχύλ. Πρ. 646, κλ.· ὀχλεῖς μάτην με κῦμ' ὅπως παρηγορῶν αὐτόθι 1001, πρβλ. Εὐρ. 507· ἐλθὼν δ' εἰς Ἀχαϊκὸν στρατὸν παρηγόρησον, ὡς ἀποκτείνειν φθόνος γυναῖκας, παραίνεσον, πεῖθε αὐτούς, κλ., Εὐρ. Ἑκ. 288· — μετ' αἰτ. προσ. κ. ἀπαρ., Σοφ. Ἀποσπ. 186· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τὸν Γόργον παρηγορέετο ἀπίστασθαι Ἡρόδ. 5. 104, πρβλ. 7. 13· π. τινα μὴ κινδυνεύειν ὁ αὐτ. 9. 55 (καὶ οὕτως ὁ Bekk. ἀντὶ **παρηγόρεον** ἐν 9. 54), πρβλ. Πινδ. Ο. 9. 117. **II.** παραμυθοῦμαι, παρηγορῶ, καταπραΰνω, καθησυχάζω, Αἰσχύλου Πέρσ. 530· π. τινα ὡς.., καθησυχάζω [λέγων] ὅτι.., Εὐρ. Φοίν. 1449· τὰ παρηγοροῦντα, παρηγορίαι, καθησυχαστικὰ μέσα, Δημ. 1400. 8. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., καθησυχάζω, κατευνάζω, τὰ κακὰ δι' ἑτέρων κακῶν Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 52c, πρβλ. 79· τὴν λύπην, τὰ πάθη Διον. Ἀλ. 1. 77, Πλούτ. 2. 156C· τὴν χωλότητα Πλουτ. Ποπλ. 16· τὸν βίον τρυφῇ π. Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 261. 19· — μεταφορ., ἐπὶ φαρμάκων προλαμβανόντων τὸν ἐρεθισμόν, π. τὸν πλεύμονα Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 393.— Παθ., Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1096. 6.—Ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττικῷ λόγῳ ἐπικρατεῖ τὸ ῥῆμα **παραμυθέομαι**.

παρηγόρημα, τό, παραίνεσις· παραμυθία, παρηγορία, ἄτεγκτος παρηγορήμασιν Αἰσχύλου Ἀποσπ. 413, ἴδε Α. Β. 458, 18; π. βίου Φίλων 2. 39· θεραπεία, ἀντιφάρμακον, Πλούτ. 2. 543A.

παρηγόρησις, εως, ἡ, τρόπος θεραπείας, Μοσχίων π. Γυναικ. Παθῶν. 27, 16.

παρηγορητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **παρηγορῶ**, δεῖ παρηγορεῖν, Πλούτ. 2. 486F· πρέπει τις νὰ μεταχειρισθῇ τρόπον θεραπείας, πρὸς τὰ σφοδρὰ τῶν ἀλγημάτων παρηγορητέον Γαλην. τ. 14, σ. 446, 3.

παρηγορητικός, ἴδε ἐν λ. **παρηγορικός**.

παρηγορία, Ἰων. -ίη, ἡ, παραίνεσις, προτροπή, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1281·— μεταφορ., χρίματος.. ἀδόλοισι παρηγορίαις, θαλπωραῖς, Αἰσχύλου Ἀγ. 95·— ἴση παρηγορία, ἰσηγορία, Wytt. Ep. Cr. σ. 173. **2)** ἐπώνυμον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 8, 3. **II.** παραμυθία, παρηγορία, κοινῶς «παρηγοριά», τοῦ πένθους Πλουτ. Κίμων 4, πρβλ. Περικλ. 34· υἱοῖο, ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ υἱοῦ, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 502. 4· — κατάπτωσις, καταπράυνσις, τοῦ παροξυσμοῦ Ἀρετ. Χρον. Νοῦσ. Θεραπευτ. 1. 3.

παρηγορικός, ή, όν, παραθαρρυντικός, παρηγορητικός, λόγοι Πολυδ. Γ', 100· οὕτω **παρηγορητικός**, αὐτόθι, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 736. **II.** καταπραϋντικός, μαλακτικός, βηχὸς Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 392, πρβλ. Ἀφ. 1253·— Ἐπίρρ. -κῶς, δι' ἠπίων μέσων, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 828· — οὕτω, καταπλάσματι παρηγορικῷ Ὀρειβάσ. σ. 105 Corch.

παρήγορος, Δωρ. **παράγ-, ον**, (ἀγορεύων) παρηγορητικός, πραϋντικός, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 479·— ὡς οὐσιαστ., ὁ παρηγορῶν, ὁ παραμυθούμενος, Σοφ. Ἠλ. 229, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 344· καὶ **Παρήγορος**, ἡ, θεότης, ὡς τὸ **Πειθώ**, Παυσ. 1. 43, 6. **2)** μετὰ γενικ., π. δίψης καὶ λιμοῦ, καταπραΰνων, καταπαύων, Μ. Ἀντων. (ς) ἐν Ἰουστ. Μαρτ. Ἀπολ. 1. 71.

παρ-ηδύνω [ῠ], ἡδύνω ἢ καρυκεύω ὀλίγον, Δωρίων παρ' Ἀθην. 309F· μεταφορ. ἐπὶ γλώσσης, Διον. Ἀλ. περὶ Δημοσθ. 45.

παρηθέω, διηθῶ, «στραγγίζω», Ἱππ. 267. 37. 40, Γαλην.·— **παρήθημα**, τό, «ἀποστραγγίδι», Γαληνοῦ Ἱππ. γλωσσῶν Ἐξήγ. 440 ἐν λέξ. **ἀπόσφαγμα**.

πᾰρήιον, τό, (Ἰων. ἀντὶ **παρεῖον**, ὅπερ δὲν ἀπαντᾷ), ἐν χρήσει ἐν τῇ Ἰλ. ὡς ἑνικ. ἀντὶ **παρειά** (ὅπερ ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται μόνον κατὰ πληθ.), τὸ «μάγουλον», Ἰλ. Ψ. 690· ἐπὶ τῆς σιαγόνος λύκου, πᾶσι δὲ παρήιον αἵματι φοινόν, «πεφοινιγμένον ὑπὸ αἵματος» (Σχόλ.), Ἰλ. Π. 159· — ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ λέοντος, παρήιά τ' ἀμφοτέρωθεν αἱματόεντα πέλει Ὀδ. Χ. 404. **II.** παρήιον ἔμμεναι ἵππων, παραγναθίδιον, Ἰλ. Δ. 142.

πᾰρηΐς, -ΐδος, ἡ, μεταγενέστ. τύπος τοῦ **παρήιον**, Αἰσχύλ. Χο. 24, Εὐρ. Ἑκ. 410· λευκὴν.. παρηΐδα Ἠλ. 1023· πληθ. (ἴδε ἐν λέξ. **παρειά**), διὰ παρηΐδων Αἰσχύλ. Θήβ. 534·— ὡσαύτως συνηρ. **παρῇς, -ῇδος**, Εὐρ. Ι. Α. 187, Ἀνθ. Π. 9. 745· πληθ. **παρῇδες** Εὐρ. Ι. Α. 681· δοτ. **παρῇσι** Φρύνιχ. Τραγ. παρ' Ἀθην. 504F.

παρηκοΐα, ἡ, παρακοή, Κωνστ. Ἀκροπολ. Βίος Ἰω. Δαμασκ. Acti. SS. Maii. τ. 2, σ. 754, 23.

παρήκοος, ον, ὁ κακῶς ἢ ἐσφαλμένως ἀκούων, παρανοῶν ἢ ὁ ἀμελῶς ἀκούων, Εὐστ. Πονημάτ. 106. 70. **II.** ὁ μὴ ὑπακούων, ἀπειθής, Κλήμ. Ἀποστολ. Διαταγ. σελ. 146.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 276.

παρηκουσμένως, Ἐπίρρ., ὀλιγώρως, ἀμελῶς, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 157.

παρήκω, παρατείνομαι, παρήκει διὰ τῆσδε τῆς θαλάσσης ἡ ἀκτὴ αὕτη παρὰ Συρίην Ἡρόδ. 4. 39, 42., 9. 15, πρβλ. 2, 32· παρὰ τὸ ὀστέον Ἱππ. 410. 30, πρβλ. 411. 1· πρὸς ἡλίου δύσιν μέχρι τοῦ Ὀσκίου ποταμοῦ Θουκ. 2. 96, πρβλ. Duker εἰς 4. 36· εἰς.. Ξεν. Κυν. 4, 1· π. πρός.., προσεγγίζω.. κατὰ τὸν ἀριθμόν, Ἀριστ. Ποιητ. 24. 5. **II.** ἔνδοθεν στέγης μὴ ἔξω παρήκειν, νὰ μὴ παρουσιασθῇ ἔξω, νὰ μὴ ἐξέλθῃ, Σοφ. Αἴ. 742. **III.** ἐπὶ χρόνου, παρέρχομαι (ἴδε ἐν λέξ. **παρίκω**), ὁ παρήκων χρόνος, ὁ παρελθών, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό: **ὁ μέλλων**, Ἀριστ. Φυσ. 4. 13, 4 — ἀλλά, εἰς τὸ παρῆκον τοῦ χρόνου, μέχρι τοῦ παρόντος χρόνου, Πλάτ. Ἀλκ. 2. 148C.

παρῆλιξ, -ῖκος, ὁ, ἡ, ὡς τὸ **πάρηβος**, ὁ ὑπερβὰς τὴν νεανι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κὴν ἀκμήν, Πλουτ. Ἀλέξ. 32· μετ' αὐδετ., παρήλικα παιδικὰ Ἀνθ. Π. 12. 228· ἴδε ὁμῆλιξ καὶ πρδλ. Λοβεκ. Παραλ. 289.

παρήλιος, ὁ, ἥλιος πλησίον τοῦ ἡλίου, δευτερεύων ἢ ψευδὴς ἥλιος, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 2, 6, κτλ.· ὡσαύτως **παρήλιον**, τό, Ἄρατ. 881. **2)** ὁ ἐγγὺς τοῦ ἡλίου, νέφη Πτολεμ. Τετράβ. 100.

παρηλλαγμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθητ. πρκμ. τοῦ **παραλλάσσω**, διαφόρως, ἀσυνήθως, Πολύβ. 15. 13, 6, Διόδ. 14. 112.

πάρημαι, κυρίως παθ. πρκμ. τοῦ **παρίζω**, κάθημαι πλησίον, μετὰ δοτικ., ἐν χρήσει μόνον κατὰ μετοχ., νηυσὶ παρήμενος, καθήμενος πλησίον .., Ἰλ. Δ. 421, κτλ.· Δηοῦς ἐσχαράις παρημένη Εὐρ. Ἱκέτ. 390· ἀλλοτρίοισι π., καθήμενος παρὰ τὰς τραπέζας ἄλλων, Ὀδ. Ρ. 456· καθόλου, κατοικῶ μετά τινος, σύεσσι π. Ν. 407. **2)** κάθημαι πλησίον, παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος Ἰλ. Ι. 311· ἐπὶ τῶν γυπῶν τῶν κειρόντων τὸ ἦπαρ τοῦ Τιτυοῦ, ἑκάτερθε παρημένω ἦπαρ ἑκείρον Ὀδ. Α. 578· καθόλου, εἶμαι παρὼν ἢ πρόχειρος, Γ. 209.

παρημελημένως, Ἐπίρρ., ἀμελῶς, ἀπερισκέπτως, Διον. Ἁλ. 7. 12.

παρημερεύω, διέρχομαι τὴν ἡμέραν παρά τινι ἢ πράττων τι, π. τινὶ ἔργῳ ἢ ἀνθρώπῳ Πολυδ. Α', 65.

παρήμερος, Δωρ. **παρᾱμ-**, **ον**, ὁ ἐρχόμενος ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, καθημερινός, ἐσλὸν Πινδ. Ο. 1. 160. **II.** ὁ κατὰ πᾶσαν δευτέραν ἡμέραν γιγνόμενος, ὡς τὸ **ἑτερήμερος**, Πολυδ. Α', 65.—Ἴδε Κόντου Φιλολ. Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ϛ', σ. 373, Γ. Ν. Χατζιδάκι Αἱ δύο μέθοδοι ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ι', σ. 373.

πάρηξις, ἡ, τὸ ἔρχεσθαι εἰς τὴν ἀκτήν· τόπος ἀποβάσεως, ἀποβάθρα, Ἀσχύλ. Ἀγ. 556.

παρηονῖτις, **-ιδος**, θηλ. ἐπίθετ., ἡ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, χερμάς Ἀνθ. Π. 7. 693.

παρηορία, ἡ, ἐν τῷ πληθ., αἱ τοῦ παρηόρου ἵππου ταινίαι, αἱ παραζεύξεις, ὅ ἐστιν οἱ ἔξωθεν παρατεταμένοι ἱμάντες, ἵπποιο παρηορίας ἀπέταμνε Ἰλ. Θ. 87· ἐν δὲ παρηορίῃσιν .. Πήδασον Ἶει, ἐν δὲ ταῖς ἔξω τοῦ ζυγοῦ ἡνίαις ἔζευξε τὸν Πήδ., Π. 152. **II.** τὰ πλάγια οἱουδήποτε πράγματος, οἷον ποταμοῦ, Ἄρατ. 600.

παρηόριος, **α**, **ον**, ἴδε τὸ ἑπόμ.

παρήορος (οὐχὶ **παρῆορος**), Δωρ. **παράορος**, **ον**, ὁ δεύτερος οὗτος τύπος ἀείποτε παρὰ Τραγ., παρὰ δὲ μεταγεν. ποιηταῖς ὡσαύτως **παρηόριος**, **ον**. (**παραείρω**, πρβλ. **συνήορος**, **μετήορος** = **μετέωρος**)· — συνημμένος ἢ συνηρτημένος· ὅθεν **παρήορος** (ἐξυπακ. ἵππος), ὁ δεδεμένος παρὰ τὸ σύνηθες ζεῦγος, (τὴν **ξυνωρίδα**), ἀλλαχοῦ **παράσειρος**, **σειραφόρος**, Ἰλ. Π. 471, 474· πρβλ. **παρηορία**. **II.** εἰς μῆκος ἐκτεταμένος, ἐξηπλωμένος, ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα Ἰλ. Η. 156· ἀχρεῖον καὶ παράορον δέμας κεῖται Αἰσχύλ. 363· — οὕτως ἐπὶ πλοίου, τὴν δὲ (δηλ. τὴν Ἀργὼ) παρηορίην κόπτεν ῥόος, μετέωρον ὦθει πρὸς τὰ ἔμπροσθε ὁ ῥοῦς τῶν κυμάτων, Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 943. **III.** μεταφορ., (ἐκ τοῦ ὅτι ὁ παρήορος ἵππος συνήθως ἐγαυρία καὶ ἀνεπήδα), ἀπερίσκεπτος, ἄφρων, ἀνόητος, ἐπεὶ οὔ τι παρήορος οὐδ' ἀεσίφρων ἦσθα πάρος Ἰλ. Ψ. 603· πεπλανημένος, ἢ τε θεῷ πλεγεῖσα παρήορον ὄμμα τιταίνει, Τρυφιόδ. (γραπτ. Τριφ-) 371· οὕτω, **παρηόριον** νόημα Ἀνθολ. Π. 9. 603· — ἐν Ἀρχιλ. 51, νόου παρήορος, ἔξω φρενῶν, παράφρων, — ὁ Θεόκρ. 15. 8 ἔχει τὸν Δωρ. τύπον **πάραρος** ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει: «παρηρία· ῥωρία» καὶ «παραρεῖν· φληναρεῖν», — Πρβλ. **παραείρω**. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσεις σ. 35.

παρῆπᾰφε, ἴδε **παραπαφίσκω**.

παρῆς, συνηρ. ἀντὶ **παρηγές**.

παρησῦχάζω, παρέρχομαι ἐν σιγῇ, Φίλων 1. 93, πρβλ. 504.

παρηχέομαι, ἀποθ., ὁμοιάζω κατὰ τὸν ἦχον, τινι Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 585· πρός τι Εὐστ. 139. 31· π. ἔκ τινος, παράγομαι ἔκ τινος λέξεως διὰ τοιαύτης ὁμοιότητος τοῦ ἤχου, ὁ αὐτ. 87. 24. **II.** παρηχημένος, παράχορδος, παράφωνος, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 296Β.

παρήχησις, ἡ, «παρήχησις ἐστὶ σχῆμα λόγου, ὅταν δύο ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρας λέξεις ἢ ὀνόματα εἴπῃ τις ὁμοίως μὲν ἠχοῦντα, διάφορον δὲ τὴν δήλωσιν ἔχοντα· ὡς πείθει τὸν Πειθέαν» Ἑρμογ.· «ἀνέπλασε Πλάτων πεπλασμένα ὀνόματα» Σουίδ., κτλ.· — οὕτως, **παρήχημα**, τό, Σουίδ.· — ἐπίθ., **παρηχητικός**, ἡ, **όν**, ὁ ἀνήκων εἰς παρήχησιν, ὁ αὐτ.· — Ἐπίρρ., **-κῶς**, Εὐστ. 1618. 17· πρβλ. Meineke Κωμικ. Ἀποσπ. 3. σ. 618.

παρθέμενος, ἴδε **παραπίθημι**.

παρθενεία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ κατάστασις τῆς παρθένου, Εὐρ. Ἡρακλ. 592, Τρῳ. 980· ὡσαύτως **παρθενία** Πινδ. Ι. 8. 93, Αἰσχύλ. Π. 898, Εὐρ. Φοίν. 1487, Ἀριστ. Πρεσβ. 9. 36, 3.

παρθένεια, τά, ἴδε **παρθένια**. — **Παρθένεια**, τά, ἑορτὴ τῆς παρθένου Ἀρτέμιδος, Ἐπιγραφὴ Χερσονασιτῶν τῆς Ταυρίδος, Bul. de cor. hel. V, σ. 74.

παρθενεῖον, τό, κοινόβιον παρθένων, «παρθενεῖα, τὰ μοναστήρια, καὶ παρθενῶνες, καὶ παρθενοκομεῖα τὰ ἐπιμελούμενα τῶν παρθένων» Λεξικ. Χειρόγρ. Cod. Paris. 1708.

παρθένειος, Ἰων. καὶ ποιητ. **-ήϊος**, **ον**, ὁ ἀνήκων εἰς παρθένον, π. γλέφαρα Πινδ. Ν. 8. 3· αἰὼν π., ὁ βίος τῆς παρθένου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 229· π. λέχος Εὐρ. Τρῳ. 671, κτλ.· — πρβλ. **παρθένιος**.

παρθένευμα, τό, ἐν τῷ πληθ., αἱ ἀσχολίαι εἰς ἃς καταγίνονται αἱ παρθέναι, ὡς π. χ. κεντήματα, ποικίλματα, κ.τ.τ., Εὐρ. Φοίν. 1265· οὕτω καθ' ἑνικ., ἔργαν παρθένου, ἐργασία, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1425. **2)** νάθον π., τὸ τέκνον γυναικὸς μὴ ὑπάνδρου (πρβλ. **παρθένιος** I. 2), αὐτόθι 1472.

παρθένευσις, ἡ, = **παρθενεία**, Λουκ. π. Ὀρχ. 44.

παρθενεύω, (**παρθένος**) ἀναπρέπω ὡς παρθένον, **παρθενεύειν** παῖδας ἐν δόμοις καλῶς Εὐρ. Ἱκέτ. 452· ὁ Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς (δηλ. τῆς Δανάης) καλλίστην οὖσαν ἐπαρθένευεν εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβαλὼν Δουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 12. 1, κτλ.— Παθ., διάγω βίον παρθενικόν, διαμένω παρθένος, Ἡρόδ. 3. 124, Αἰσχύλ. Πρ. 648, Εὐρ. Φοίν. 1637· πολιὰ (οὐδέτ. πληθ.) παρθενεύεται, ἔγινε πολιὰ ἡ κόμη αὐτῆς ἐν παρθενίᾳ, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 283. **2)** ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ., = τῷ παθ., Ἡλιόδ. 7. 8, κτλ. **3)** = **διαπαρθενεύομαι**, παρθενεύεται ὑπὸ Διονύσου, περὶ τῆς Ἀριάδνης, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 997.

παρθενεών, **ῶνος**, ὁ, Ἰων. ἀντὶ **παρθενών**, ὃ ἴδε.

παρθενία, ἡ, = **παρθενεία**, ὃ ἴδε. **II.** ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Σάμου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 529.

παρθένια, (ἐξυπ. μέλη) τά, ᾄσματα ᾀδόμενα ὑπὸ παρθένων πρὸς αὐλόν, (αὐλὸς παρθένιος) μετὰ χοροῦ, τούτων δὲ λείψανα εὑρηνται ἐν Πινδ. Ἀποσπ. 62-70, Ἀλκμᾶνι 12 κέξ.· πρβλ. Μυλλέρου Ἑλλ. Φιλολογ.· οὕτω καὶ **παρθένεια**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 919. **II.** σημεῖα παρθενίας, «παρθενιά», Ἑβδ. (Δευτ. Κλ', 15)· τὰ παρθένιά μου, ἡ παρθενία μου, ἐπὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰεφθάε, Ἑβδ. (Κριταὶ ΙΑ', 37).

παρθενίας, **ου**, ὁ, ὁ υἱὸς παλλακῆς, ὡς τὸ **σκότιος**, λέξις μὴ περιέχουσα ἔννοιαν ἀνειδισμοῦ, οἱ **Παρθενίαι**, οἱ νεανίαι οἱ γεννηθέντες ποτὲ ἐν Σπάρτῃ διαρκοῦντος τοῦ Μεσσηνιακοῦ πολέμου, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 7, 2, Στράβ. 278 κέξ.· πρβλ. Müller D r. 4. 4, § 2, καὶ πρβλ. **ἐπεύνακτοι**. **II.** εἶδος πλακοῦντος, «παρθενίας· ἀβυρτακωδές τι πέμμα» Ἡσύχ.

παρθενικά, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **παρθένος**, Ἰλ. Σ. 567, Ὀδ. Δ. 39, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 679, Ἀλκμᾶν 13· **παρθενικὴ** νεῆνις Ὀδ. Η. 20· **παρθενικαὶ** Εὐρ. Ἡλ. 174· π. κόρη Ἐπίγραμμ. παρ' Ἀθην. 61Β.

παρθενικός, ἡ, όν, (ἴδε τὸ προηγ.), ὡς τὸ **παρθένιος**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς παρθένον, ὁ π. χιτὼν Πλουτ Λυκούργ. κ. Νουμ. Σύγκρ. 3, πρβλ. **παρθένιος**· γῆ π., ἐξ ἧς ἐπλάσθη ὁ Ἀδάμ, Ἐκκλ.· Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ευμάθ. 5. 6.

παρθένιον, τό, φυτόν τι, = **ἐλξίνη**, κοινῶς «παρθενοῦδι», Ἱππ. 877Γ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 7, 2, Νικ. Θ. 863 **II.** **παρθένια**, τά, ἴδε ἐν τῇ λέξει.

παρθένιος, **α**, **ον**, ὡσαύτως **ος**, **ον**, Εὐρ. Φοίν. 224· (**παρθένος**)· — ὡς τὸ **παρθένειος**, ὁ ἀνήκων εἰς κοράσια ἢ παρθένον, παρθενικός, λύσε δὲ παρθενίην ζώνην (**παρθενικὴν**) Πολυδ. Ζ', 68) Ὀδ. Δ. 245· ὄαροι Ἡσ. Θ. 205· ἔρως Ἀνακρ. 11· κεφαλὰ Πινδ. Π. 12. 15· αἷμα Αἰσχύλ. Ἀγ. 215· χλιδὰ Εὐρ. Φοίν. 224· π. θύραι, αἱ τοῦ ναοῦ τῆς Παρθένου (Ἀρτέμιδος), Ἀνθ. Π. 6. 202· παρθένιον βλέπειν Ἀνακρ. 4· — π αὐλός, ἴδε αὐλὸς Ι. 1. **2)** παρθένιος, ὡς τὸ **παρθενεῖος**, ὁ υἱὸς ἀγάμου κόρης, ὁ πρὸ γάμου τεχθείς, Ἰλ. Π. 180· οὕτω, παρθενία ὠδὶς Πινδ. Ο. 6. 51· — ἀλλά, π. ἀνήρ, ὁ σύζυγος παρθένου, Πλουτ. Πομπ. 74. **II.** μεταφορ., καθαρός, ἄμωμος, μάλιστα ἐπὶ ὁ. τοῦ πηγαίου ὕδατος ὡς ἐν τῇ Λατιν. aqua virgo (πρβλ. νύμφη ΙΙ 3), Rühnk. εἰς Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 99· π μύρτα, ἐπὶ τῶν λευκῶν μύρτων, Ἀριστοφάν. Ὄρν. 1099. **III.** π. γῆ, γαῖα, Samia terra, γῆ τις ἐν Σάμῳ εὑρισκομένη, Κλήμ. Ἀλ. 321, Νικ. Ἀλεξιφ. 149 ἔνθα ἴδε Σχόλια.

παρθενίς, **ίδος**, ἡ, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **παρθένιος**, ἓν ἐκ τῶν ἐν τοῖς στεφάνοις ἀνθέων, Πολυδ. Ϛ', 106.

παρθενισκάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **παρθένος**, Γλωσσ.· **παρθενίσκη**, Ἀρκαδ. 107.

παρθενο-γενής, **ές**, ὁ ἐκ παρθένου γεννηθείς, Τιμόθ. Ἱερακ. 245Β.

παρθεναγέννητος, **ον**, = τῷ προηγ., Λεόντ. Βυζάντ. 1, 1716Δ.

παρθενακομεῖον, ἴδε **παρθενεῖον**.

παρθενακομία, ἡ, ἡ περὶ παρθένων φροντίς, ἀνατροφὴ αὐτῶν, Γρηγ. Ναζ. Π, 541C, Ἀν. Ὀξ. Κραμ. τ. 2, σ. 398, 17.

παρθενο-κόμος, **ον**, ὁ φροντίζων περὶ τῶν παρθένων, Ἀνέκδ. Ὀξ. 2. 398, 17.

παρθενοκτονέα, ἡ, ὁ φόνος παρθένων Πλούτ. 2 314C.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 99.

παρθενο-κτόνος, **ον**, ὁ ἀποκτείνων παρθένους, Λυκόφρ. 22.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παρθενό-λῡτος, ον, ὁ λύων τὴν παρθενίαν, **παρθενολύτων**.. γάμων Ἰσιδώρου Πηλουσ. Ἐπιστ. 2, 99

παρθενο-μάρτυς, ἡ, παρθένος μάρτυς, Εὐπτ. Πονημάτ. 171, 46.

παρθενο-μήτωρ, ἡ, παρθένος μήτηρ, ἡ Παρθένος Μαρία, Μεθόδ. 352B, 353C, Κύριλλ. Ἀλ. X, 1032C, Μόδεστ. 3288A, Μανασσ. Χρον. 4244.

Παρθενοπαῖος, ὁ, ὁ Παρθενικὸς ἥρως, ἢ ὁ υἱὸς τῆς Παρθένου (Ἀταλάντης), εἷς τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας· ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 347 τὸ **Παρθενοπαῖος** ἔχει τὴν συλλαβὴν θε μακρὰν ὡς εἰ ἦν **Παρθενο-νοπαῖος**, πρβλ. Εὐριπ. Ἱκέτ. 889· ἴδε **ἀλφεσίβοιος, Ἱππομέδων**].

παρθεν-οπίπης, [ῐ], **ου,** ὁ, (ὀπιπτεύω) ὁ περιβλέπων τὰς παρθένους, παρθενοθήρας, ὁ ἀπατῶν παρθένους, Ἰλ. Α. 385· πρβλ. **γυναικ-, παιδ-, οἰν-οπίπης.**

παρθενοποιέω, = **παρθένον ποιῶ**, Ὠριγ. VII, 304A.

παρθενο-ποιός τῶν ψυχῶν, ὁ παρθένους ποιῶν τὰς ψυχάς, Κύριλλ. Ἱερ. σ. 119.

παρθενο-πρεπής, ές, ὁ ἁρμόζων εἰς τὰς **παρθένους**, Εὐσταθ. Πονημάτ. 264. 29.

παρθένος, Λακων. **παρσένος** (Ἀριστοφ. Λυσ. 1263-72), ἡ, ὡς καὶ νῦν, κόρη ἄγαμος, κοινῶς «παρθένα», Ὅμ., κλ.· ὡσαύτως γυνὴ παρθένος Ἡσ. Θ. 514· π. κόρα, ἐπὶ τῆς Σφιγγός, Εὐρ. Φοίν. 1730· π. θυγάτηρ Ξεν. Κύρ. 4. 6, 9· — καθόλου, κοράσιον (μήπω εἰς γάμον ἐλθόν), Ἰλ. Β. 514, Σοφ. Τρ. 1219, Ἀριστοφ. Νεφ. 530· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **γυνή**, Σοφ. Τρ. 148, Θεόκρ. 27. 64 αἱ ἄθλιαι π. ἐμαί, τὰ δυστυχῆ μου κοράσια, Σοφ. Ο. Τ. 1462· ἀλλ' ὡσαύτως, ἐπὶ γυναικῶν καθόλου, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1219, πρβλ. 1275· ἐπὶ τῆς Περσεφόνης, ὡς τὸ **κόρα**, Εὐριπ. Ἑλ. 1342, πρβλ. Σοφ. **Ἀποσπ.** 943· — ἐν τῇ Λατ. virgo καὶ puella. **2) Παρθένος,** ὡς ὄνομα τῆς **Ἀθηνᾶς** ἐν Ἀθήναις, Παυσ. 5. 11, 10, 10. 34, 8· (ἐντεῦθεν, νόμισμα Ἀθηναϊκὸν ἔχον τύπωμα κεφαλὴν Ἀθηνᾶς, «φιλοῦσι δὲ (ὅηλ. αἱ ἐν Κορίνθῳ ἑταιρίδες) τὰς ἐξ Ἀθηνῶν **παρθένους**, ὅταν φέρῃς πολλάς» Πολυδ. I', 75), πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2661b· ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Εὐριπ. Ἱππ. 17· ἐπὶ τῆς ἐν Ταύροις Ἰφιγενείας, Ἡρόδ. 4. 103· αἱ Ἱεραὶ π., ἐπὶ τῶν Ἑστιάδων παρθένων ἐν Ρώμῃ, Διον. Ἀλ. 1. 69, Πλούτ., κτλ.· ὡσαύτως, αἱ Ἑστιάδες π. Πλουτ. Κικ. 19· καὶ ἁπλῶς, αἱ π., Διον. Ἀλ. 2. 66. **3)** ὁ ἀστερισμὸς τῆς Παρθένου, Ἄρατ. 97, κτλ. **4)** = **κόρη** III, ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 7. **II.** ὡς ἐπίθ., παρθενικός, ἁγνός, παρθένον ψυχὴν ἔχων Εὐριπ. Ἱππ. 1006· μίτρη π. Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 319· μεταφορ., π. πηγὴ Αἰσχύλου Πέρσ. 613, πρβλ. **παρθένιος** II· ὦ παρθένοι = ὦ παρθένιοι τριήρεις, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1302. **III.** ὡς ἄρσ. **παρθένος,** ὁ, ἀνὴρ ἄγαμος, Ἀποκάλ. ιδ', 4, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 8784b, Ἰακωβίου Ἀνθολ. Π. ἐν τῷ Πίνακι. (Ἡ ῥίζα ἄγνωστος). — Ἐκκλ., ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας, Ἰγνάτ. 717B, Πολύκαρπ. 1009C, Τατιαν. 862C, 873C· τὸ τάγμα τῶν παρθένων Μεθόδ. 129B, Ἀθαν. I, 232B, II, 921B, 953B, κτλ.· — ἡ παρθένος, ἐπὶ τῆς Παρθένου Μαρίας, Κλήμ. Ἀλ. I, 300B, 1205A, Ἱππόλ. 624A, Ὠριγέν. I, 668B, IV, 784B, Μεθόδ. 349B, Εὐσ. VI, 833C, Κύριλλ. Ἱερ. 465B, κλ.

παρθενό-σφᾰγος, ον, π. ῥέεθρα, ῥεῖθρα ἐξ αἵματος σφαγείσης παρθένου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 209.

παρθενο-τροφέω, ἀνατρέφω ἀπὸ τῆς παρθενικῆς ἡλικίας, Σουίδ. ἐν λ. **Θεαπαρθενεῦσαι**· — Παθ., Θεανὼ σ. 746.

παρθενοτροφία, ἡ, ἀνατροφὴ παρθένων, Κλήμ. Ἀλ. 546.

παρθενόφωνα μέλη, μέλη ἀδόμενα ὑπὸ παρθένων, Λεοντ. μαγ. ποιήμ. Bergk Lyr. gr. σ. 1096 γ' ἔκδ.— Ἐν τῇ τοῦ Matranga ἐκδ. κεῖται **παρθενόφρονα**, σ. 568.

παρθενό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων παρθενικὸν, λεπτὸν καὶ ὡραῖον χρῶμα, κρόκος Ἀνθ. Π. 4. 1, 12.

παρθενώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς παρθένον, **παρθενικός**, Στέφ. Β. ἐν λ. **Παρθένιος.**

παρθενών, ῶνος, ὁ, τὸ μέρος τῆς οἰκίας ἐν ᾧ αἱ παρθένοι κατοικοῦσι, τῶν νεανίδων ἢ κορασίων τὰ οἰκήματα ἐν τῇ οἰκίᾳ, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., Αἰσχύλ. Πρ. 646, Εὐριπ. Φοίν. 89, Ι. Τ. 826, κτλ.· — ἐνικ. ἐν τῷ Ἐπικ. τύπῳ **παρθενεών**, Μουσαῖος 263, Ἀνθ. Π. 9. 790. **II.** ἐν τῷ ἑνικῷ, ὁ Παρθενών, ἤτοι ναὸς τῆς παρθένου Ἀθηνᾶς, ἐν τῇ τῶν Ἀθηνῶν Ἀκροπόλει, ἀνοικοδομηθεὶς ὑπὸ Περικλέους ἔνθα ἔκειτο τὸ ἀρχαῖον Ἑκατόμπεδον, Συλλ. Ἐπιγρ. 139. 4., 145. 13., 146. 25, Δημ. 174. 24, κτλ.· πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst. § 109. 2. **III.** μοναστήριον μοναζουσῶν παρθένων, Ἐπιφάν. σ. 492.

παρθεν-ωπός, όν, (ὤψ) ὁ ἔχων ὄψιν παρθενικήν, Εὐρ. Ἡλ. 949 μεταφορ., θῆλυς, θηλυπρεπής, μαλακός, ὀνόματα Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 23.

παρθεσία, ἡ, (**παρατίθημι**) παρακαταθήκη, ἐγγύησις, Ἀνθ. Π. 7. 37.

Παρθιστί, Ἐπίρρ., ἐν τῇ Παρθικῇ γλώσσῃ, Πλουτ. Ἀντών. 46.

Πάρθοι, οἱ, ἔθνος Ἀσιατικόν, Ἡρόδ. 3. 93, κλ.· **Παρθυαῖοι**, Πολύβ. 10. 31, 15, κτλ.· **Πάρθιοι**, Ἀνακρεόντ. 28· ἴδε Στέφ. Βυζ.· — **Παρθυαία,** ἡ, ἡ τῶν Πάρθων χώρα, Στράβ. 491, κτλ.· **Παρθυηνή**, Πολύβ. 10. 28. 7, κτλ.· — ἐπίθετ. **Παρθικός, ἡ, όν,** Στράβ., Λουκ.· **Παρθικά,** τά, ἱστορία τῆς Παρθυαίας, Στράβ. 685· οὕτω **Παρθίς, -ίδος,** ἡ, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 32· καὶ **Παρθονίκικά**, τά, αὐτόθι· ὡσαύτως, **Παρθ-ολέτης,** ὁ, ὁ τῶν Πάρθων νικητής,, Χρησμ. Σιβ. 12. 42.

παρ-ιαμβίς, -ίδος, ἡ, μέλος ᾀδόμενον πρὸς κιθάραν, π. ὑπᾴδειν ἐν κιθάρᾳ Ἐπίχ. 75 Ahr., πρβλ. Φώτ., Ἡσύχ.

παρ-ίαμβος, ὁ, πούς ἐν τῇ μετρ. ἐκ μακρᾶς μιᾶς καὶ βραχειῶν τεσσάρων, χρόνων ἓξ, Diom. ἐν Gram. Lat. ed. Keil I, σ. 481. — Terentian. Maur. στ. 1369, 1461, 1467 etc. ἐν Gram. Lat. ed. Keil VI, σελ. 366 κἑξ.— Ἐν δὲ τοῖς εἰς Ἡφαιστίωνα Σχολ. Β', σ. 131, ἔκδ. Westphal, ἀναγινώσκομεν· «καλεῖται δὲ παρά τισι καὶ **παρίαμβος** [ὁ πυρρίχιος], ἐπεὶ παρὰ τὰ τέλη τῶν ἰαμβείων μέτρων εὑρίσκεται· ἢ ὅτι πυρρίχιος καὶ ἴαμβος παρά τι ὅμοιοί εἰσι περὶ τὴν ἐσχάτην συλλαβὴν διαλλάσσοντες, ἥτις ἐστὶν ἀδιάφορος ἐπὶ παντὸς μέτρου». Οὕτω συντόμως καὶ ὁ Ἰω. Τζέτζης παρὰ τῷ Gram. An. gr. Ox. III, σ. 304: «τινὲς δὲ τὸν πυρρίχιον **παρίαμβον** καλοῦσι», Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

παριαμβώδης, ὁ, πούς ἐν τῇ μετρικῇ ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, χρόνων ὀκτώ, Diom. ἐν Gram. Lat. ed. Keil I, σ. 482, 1.

παρ-ιαύω, κοιμῶμαι πλησίον, εἰς τὸ πλάγι τινός, ὡς τὸ **παρακαθεύδω**. τῇ παριαύων τερπέσθω Ἰλ. I. 336· οὕτως (ἐν τμήσει) I. 470, Ὀδ. Ξ. 21.

παρ-ιδρύω, ἱδρύω πλησίον, «παριδρύσαντες· παρακαθίσαντες»· Ἡσύχ.· — ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἀνθ. Π. 9. 315· — Παθητ., Φίλων 2. 159.

παρ-ιέρη, ἡ, πρήνη ἱέρεια, Πλούτ. 2. 795D.

παρ-ίζω, παρακαθέζομαι, καθίζω πλησίον, Τηλεμάχῳ δὲ παρίζειν (ὁ Μενέλαος) Ὀδ. Δ. 411· παρίζειν βουλεύουσι τεῖς γέρουσιν Ἡρόδ. 6. 57· ἐν βουλῇ ὁ αὐτ. 4. 165· ἀλλά, **II.** κυρίως τὸ **παρίζω** ἦτο μεταβατικὸν ἐνεργείας, κάμνω ἢ βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ πλησίον, τὸν καθίζω πλησίον, π. ἀνδρὶ Πέρσῃ ἄνδρα Μακεδόνα ὁ αὐτ. 5. 20 ἀόρ. α', παρὰ δὲ σκοπὸν εἶδεν Ἰλ. Ψ. 359· — ὥστε τὸ μέσον **παρίζομαι** ἔλαβε τὴν σημασ., καθίζω ἐμαυτὸν ἢ καθίζομαι πλησίον, Ἡρόδ. 7. 18., 8. 58, Βίων 15. 22· πρβλ. **παρίζομαι.**

παρ-ίημι, 6' ἐνικ. **παριεῖς**· μέλλ. **παρήσω**· ἀόρ. **παρῆκα** Σοφ. Ο. Κ. 570· γ' πληθ. ἀορ. δ' **παρεῖσαν** (κοινῶς **ἦσαν**) Ἀντιφῶν 146. 29, μετοχ. **παρείς**, ἴδε κατωτ.· — πρκμ. **παρεῖκα**, ἴδε κατωτ. — Παθ., ἀόρ. α' **παρεἰθην**, ἀπαρ. **παρεθῆναι**, κατωτ. 1 καὶ II. 2· ἀόριστ. δ' **παρείμην** Σοφ. Ο. Κ. 1666· πρκμ. **παρεῖμαι.** Ἀφίνω νὰ πέσῃ τι πλησίον ἢ παραπλεύρως, ἀφίνω νὰ πέσῃ, τὰ πτερὰ Σαπφὼ 19· τὴν χεῖρα παρικῶς Κλέοχ. παρ' Ἀθην. 257A· **παρεῖσ' ἐμαυτήν** Σοφ. Ἠλ. 819· π. ἀπ' ὀμμάτων πέπλον Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1203· τὸ μάργον ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 310.— Παθ., ἡ δὲ **παρεἰθη** μίλτινθος ποτὶ γαῖαν, τὸ ἀχοινίον ἐκρεμάσθη κάτω πρὸς τὴν γῆν, ἢ παραλυθὶν ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν, Ἰλ. Ψ. 868. **II.** παρέρχομαι, ἀφίνω, παραλείπω, ἐῶ, Λατ. omitto, πᾶν ἔθνος καταστρεφόμενος καὶ οὐδὲν **παρεἰς** Ἡρόδ. 1. 177· **παρεἰς** κλύδωνι' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον Σοφ. Ἠλ. 732, πρβλ. Δημ. 314. 20· ἄρρητον π. τι Πλάτ. Νόμ. 754Δ. **2)** παρέρχομαί τι χωρὶς νὰ δώσω προσοχήν, παραμελῶ, ἀφίνω κατὰ μέρος, ὡς τὸ ἐάω, Λατιν. praetermittere, τι Πινδ. Π. 1. 165, Ἡρόδ. 1. 14, Αἰσχύλ. Ἀγ. 291 (ἔνθα ὅμως δύναται νὰ σημαίνῃ, μετέβωκε, μετεβίβασε), Χο 925, 1032, Σοφ. Ἀντ. 1193, κτλ.· τοὐμὸν **παρεἰς**, ἀφίνων κατὰ μέρος πᾶσαν περὶ ἐμοῦ φροντίδα καὶ σκέψιν, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 688 (ὡς ὁ Schneidewin,— ἀλλ' ἴσως συναπτέον· τοὐμὸν **παρεἰς** .. πέδαρ ἐν τῇ σημασίᾳ III, ἐξαπατεώνων, ἀδυνατίζων τὸν σκοπόν, τὴν πρόθεσιν τῆς καρδίας μου)· τὰ παθήματα .. **παρεῖσ'** ἐάσω ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 363· οὕτως ἐν τῷ παθ., παίδων πόθος **παρεῖτο** ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 545· μηδαμῇ **παρεθῆναι** Δημ. 548. 29 πρβλ. Valck. Diatr. σελ. 71· — μετ' ἀπαρ., παραλείπω νὰ πράξω, δὲν πράττω τι, Πλάτ. Φαίδρ. 235E, Πλουτ. Ρωμ. 17, κτλ.· καὶ μετ' ἐπαναλαμβανομένης ἀρνήσεως, μὴ παρῇς τὸ μὴ οὐ φράσαι Σοφοκλ. Ο. Τ. 283· ὡσαύτως μετὰ μετοχ., οὐ παρεῖσ' αἰῶν Παυσ. 3. 5, 9· — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, παραμελῶ, Δίων Κ. 60. 2, κτλ. **3)** ἐπὶ χρόνου, ἀφίνω νὰ παρέλθῃ, τὸν χειμῶνα Ἡρόδ. 1. 77· ἕνδεκα νύκτας 7. 183· νύκτα μέσην 8. 9· τὸν καιρὸν Θουκ. 4. 27, κτλ. **III.** μετριάζω, χαλαρώνω, ἐλαττώνω, γόον, πόθον, χόλον Εὐρ. Ἱκ. 111, Τρῳ. 645, Ι. Α. 1609, κτλ., ἴδε ἀνωτ. Π. 2· — ὡσαύτως ἀμεταδ., π. ὑπὲρ τινος Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 1, 2· περί τινος Πολύβ. 2. 59, 3· οἶνος **παρίησι**, ἀδυνατίζει, Διογ. Λ. 9. 86.— Παθητ., παραλύομαι, ἐξασθενοῦμαι, ἐξαντλοῦμαι, κόπου δ' ὑπο .., **παρεῖται** Εὐρ. Βάκχ. 635· κόπῳ **παρεῖται** ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 852· **παρειμένος** νόσῳ ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 879· ὕπνῳ ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 587· γήρᾳ Πλάτ. Νόμ. 931C· σώμασι **παρειμένοι** Εὐρ. Βάκχ. 682· καὶ ὁ **παρεῖται** σῶμα ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 1070· τὰ σώματα **παρειμένα** Διόδ. 14. 105· ὥστε καὶ τοῦ σώματός τι **παρεθῆναι** Δίων Κ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

68. 33· πρβλ. παρατείνω I. 2. **2)** τοῦ ποδὸς παρίέναι, ἴδε ἐν λ. **πούς** II. 2· οὕτως ἴσως μεταφορ., τοῦ μετρίου παρείς, ἀφεὶς τὸ μέτριον, παραμελῶν αὐτό, Σοφ. Ο. Κ. 1212· παρέντα τοῦ ἐγκωμιάζειν Πλάτ. Φαῖδρ. 235Ε. **2)** μετριάζω, Λατ. condonare, τιμωρίαν Λυκοῦργ. 148. 41· συγχωρῶ, τὴν συμφοράν Ἀριστοφ. Βάτρ. 699. **IV.** παραχωρῶ, ἀφίνω, παραδίδω, Λατ. concedere, permittere, νίκην τινί Ἡρόδ. 6. 103, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 943, Εὐρ. Φοίν. 524· ἑαυτὸν κυμάτων ὁρμιήμασιν ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 688· ἃς οἱ πατέρες παρέδοσαν μελέτας .. μὴ παρῶμεν, μὴ παραδιέψωμεν. Θουκ. 1. 85· π τινί τὴν ἀρχὴν ὁ αὐτ. 6. 23· τιμάς Ἀριστ. Πολιτ. 3. 14, 13, πρβλ. 7. 3, 4 —ἀφίνω τι εἰς ἄλλον, σοὶ παρεὶς τάδε Σοφ. Φιλ. 132· μὴ παρῇς σαυτοῦ βροτοῖς ἔνειδος, καὶ μὴ δῶσῃς αἰτίαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ σὲ ὀνειδίζωσιν, αὐτόθι 967· Θησεύ, τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ παρῆκεν ὥστε βραχέα μοι δεῖσθαι φράσαι, μὲ ἀπήλλαξε τῆς ἀνάγκης νὰ εἴπω πολλά, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 570 — Μέσ., ἐγκαταλείπω παρίεσθαι δὲ δεῖ συμμαχίαν, ὅταν μὴ ἀνάγκη τις ᾖ ποιεῖσθαι αὐτὴν Ἀριστ. Ρητορ. πρὸς Ἀλέξ. 39. 17, Δίων Κάσ. 39. 23, κτλ. **2)** ἐπιτρέπω, ἀφίνω, μετὰ δοτ. προσώπ. καὶ ἀπαρεμφ., ἄλλῳ δὲ παρήσομεν οὐδενὶ ναυμαχήσειν Ἡρόδ. 7. 161, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 1482, Ἀριστοφ. Ἱππ. 311, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 17, 13· — ὡσαύτως μεθ' ὑποτ., πάρες ὑπερδῶ, ἄφες με νὰ .., Εὐρ. Ἀποσπ. 310· ἀπολ., νοσυμένου τοῦ ἀπαρεμφ., Σοφ. Ο. Κ. 591, Πλάτ. Συμπ. 199C, κτλ. **V.** ἐπιτρέπω τινὶ τὴν διάβασιν, ἀφίνω νὰ διαβῇ ἢ εἰσέλθῃ, παραδέχομαι, οὐδεὶς ὅστις οὐ παρήσει [ἡμᾶς] Ἡρόδ. 3. 72, πρβλ. 4. 146· βαρβάρους π ἐς τὴν Ἑλλάδα, ἐπὶ τὴν Ἑλ. ὁ αὐτ. 8. 15., 9. 1· Ἄθραστον εἰς γῆν π. Εὐρ. Ἱκέτ. 468· λόγον π. εἰς .. Πλάτ. Πολ. 561Β· μὴ παρίωμεν εἰς τὴν ψυχήν, ἂς μὴ παραδεχθῶμεν [τὴν γνώμην], ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 90Ε· οὕτω παθ. πρκμ. μετὰ μέσ. σημασ., βαρβάρους εἰς τὰς ἀκροπόλεις παρεῖνται, ἔχουσι δεχθῆ βαρβ. εἰς .., Δημ. 194. 27. **VI.** Τὸ μέσ. ἔχει ὡσαύτως τὴν ἔννοιαν τοῦ **παραιτεῖσθαι**, προσπαθῶ νὰ κερδήσω τὴν εὔνοιάν τινος, νὰ ἑλκύσω τινὰ πρὸς τὸ μέρος μου, μετά γεν. προσ. Πλάτ. Ἀπολλ. 17C· ἀλλ' ὅμως καὶ μετ' αἰτ., ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 742Β, 951Δ. **2)** αἰτοῦμαί τι παρά τινος, αἰτοῦμαι συγγνώμην, ἢ χάριν τινά, οὐδέν σου παρίεμαι, δὲν ζητῶ παρὰ σοῦ τίποτε, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 341C· οὐκ ἂν παρείμην οἵοι μὴ δοκῶ φρονεῖν, δὲν θὰ ἐζήτουν οὐδεμίαν χάριν, οὐδόλως θὰ ὑπεχώρουν εἰς αὐτούς, Σοφ. Ο. Κ. 1666· οὕτω, παριέμεσθα καί φαιεν κακῶς φρονεῖν, αἰτοῦμαι συγγνώμην .., Εὐρ. Μήδ. 892.

παρίκω [ῐ], ἀρχαῖος ποιητ. τύπος τοῦ **παρήκω**, ἐπὶ χρόνου, ἔχω παρέλθει, Πινδ. Π. 6. 43, πρβλ. Böckh διάφ. γραφ. ἐν Πινδ. Ο. 4. 11.

παρ-ιλλαίνω, παρεμβλέπω, «παριλλαίνουσα· παρεμβλέπουσα ἴλλοι γὰρ οἱ ὀφθαλμοί» Ἡσύχ.

παριόντος, (= παρεόντος, παρόντος), μετοχ. τοῦ ὑπαρκτ. ῥήμ., Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. III, σ 464-5. —**παρίωνθι** = **παρῶσι**, ὑποτακτ., Ἐπιγρ. Δίγοσθενιτῶν L. et F. I.

Παριουργής, ἐπίθ., ὡς τὰ **Ἀττικουργής, Κορινθιουργής**, κτλ., Ἐπιγρ. Δήλου, Bul. de cor. hel. VI. σ. 135, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

παρ-ιππάζομαι, ἀποθ., = **παριππεύω**, Ὀνησάνδρου Στρατηγ. 23 καὶ 33.

παριππεύσεις χρόνου, παρέλευσις, Θεοφ. Κεραμ. σ. 1024. Ἔκδ. Mi.

παρ-ιππεύω, ἱππεύω ὑπεράνω, διέρχομαι ἔφιππος, πόντον παριππεύοντα Εὐρ. Ἑλ. 1665· ἱππεύω παραπλεύρως, Θουκ. 7. 78, πρβλ. Πολύβ. 5. 83, 7, κτλ. **2)** ἱππεύω μέχρι τινός, παριππεύων ἐπὶ τὰ μέσα τῆς ὅλης παρατάξεως ὁ αὐτ. 3. 116, 3. **3)** μεταφορ., διέρχομαι τὸν χρόνον, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 5. 5· — καὶ ἐπὶ χρόνου, παρέρχομαι, Βυζ. **4)** παρέρχομαι, παραλείπω, παραμελῶ, Κύριλλ. **II.** παρέρχομαι, καὶ καθόλου ὑπερτερῶ, Εὐβουλος ἐν «Ὀρθάνῃ» 2, Φιλόστρ. 540. — Καθ' Ἡσύχ.: «παριππεύει· ἀφεὶς αὐτοὺς ἄλλῃ ὁδεύει. παρατρέχει. παρακολουθεῖ».

πάριππος, ον, ὁ πλησίον ἱππεύων, σύντροφος, Πολύβ. 11. 18, 5. **2)** ὁ παρὰ τὸν ἵππον παρευόμενος, συμβαδίζων, ὡς τὸ **ἄμιππος**, Πολυδ. Ε', 40. **II.** = **παράσειρος**, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. Πολιτικ. 3. 7.

παρίπταμαι, μεταγεν. τύπος τοῦ **παραπέτομαι**, Μελέαγρ. 41, Φιλόστρ. 739, κλ.

παρισάζομαι, Παθ., = **παρισόομαι**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 166, 9. 323, Κλήμ. Ἀλ. 743.

παρίσθμιον, τό, (ἰσθμὸς) εἷς τῶν κατὰ τὴν ῥίζαν τῆς γλώσσης ἀδένων, τῶν «ἀμυγδαλῶν», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11, 12. **II.** ἐν τῷ πληθ., φλεγμονὴ τῶν ἀδένων τούτων, Ἱππ. Ἀφ. 1248· ἐν Ἀνθ. Π. 11, 129, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν Ἰσθμὸν ἀγώνων, πρβλ. **παραπύθια**.

παρισόομαι, (ἴσος) Παθ., ποιῶ ἐμαυτὸν ἴσον τινί, μετρῶ ἐμαυτὸν πρός τινα, παρισεύμενος (διάφ. γραφ. παρισαύμενος) Δαρείῳ Ἡρόδ. 4. 166· παρισεύμενοι βασιλεῖ 8. 140, 1· ἐπεὶ γ' Ἑλένῃ παρισωθῇ Θεόκρ. 18. 25. **2)** γίνομαι ἴσως πρός τινα, τινι Πλάτ. Πολ. 409Ε· εἶμαι ἐπ' ἴσης μέγας ὡς, Παυσ. 8. 25, 13.

πάρῐσος, ον, σχεδὸν ἴσος, ἀγών, κίνδυνος Πολύβ. 2. 10, 2, κτλ.· π. ταῖς δυνάμεσι ὁ αὐτ. 1. 13, 12. **II.** ἐν τῇ Ῥητορικῇ, δύο κῶλα ἀλλεπάλληλα συμφωνοῦντα κατὰ τὸν ῥυθμὸν πρὸς ἄλληλα καὶ ἔχοντα ἴσας ἢ σχεδὸν ἴσας συλλαβάς, πάρισον καὶ ὁμοιοτέλευτον Ἀριστ Ρητορ. 3. 9, 9· ἰσόκωλα καὶ πάρισα Διόδ. 12. 53· πρβλ. **παρίσωσις**.

παρῐσότης, ητος, ἡ, ἰσότης, Διοφάντ. Ἀριθμ. Ϛ', σ. 237.

παρῐσό-χρονος, ον, σχεδὸν σύγχρονος, ἐκ διορθώσεως τοῦ Slimcid ἐν Θεορρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 18, 3, ἀντὶ **περισσόχρονος**.

παριστάνω, μεταγεν. τύπος τοῦ **παριστημι**, Πολύβ. 3. 96, 3., 113, 8, κτλ.· ὡσαύτως **παριστάω**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 42, 108, κτλ.

παρίστημι. **Α.** μεταβατικὸν ἐνεργείας ἐν τῷ ἐνεστ., παρατ., μέλλ. καὶ ἀορ. α'· μεταγεν. δέ τις πρκμ. **παρέστακα** εὑρηται ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Πολύβ. 3. 94, 7, πρβλ. Veich Gr. Verbs ἐν λ. **ἵστημι**. **I.** κάμνω τι νὰ σταθῇ, στήνω ἢ τοποθετῶ πλησίον, τοὺς ἱππέας διελθὼν ἐφ' ἑκάτερον παρέστησε τὸ κέρας Πολύβ. 3. 72, 9, πρβλ. 113. 8· παραστήσας τὰ ὅπλα, παρουσιάσας, στήσας ἐνώπιον τὰ ὅπλα, Δημ. 286. 20· παραστήσαντά τινα τῶν οἰκετῶν φυλάττειν, τοποθετήσαντά τινα τῶν οἰκετῶν πλησίον ὅπως φυλάττῃ, διάφ. γραφ. πάρα τῷ αὐτῷ 1194. 19. **II.** παρουσιάζω ἐνώπιον τοῦ νοῦ, παρουσιάζω, παρέχω, ὑπόθεσιν .. οὐχὶ τὴν οὖσαν παριστάντες ὁ αὐτ. 28. 9· τοῦτο παραστῆσαι τοὺς θεοὺς ὑμῖν, τοῦτο νὰ βάλωσιν εἰς τὴν καρδίαν σας, τοῦτο νὰ ἐμπνεύσωσιν ὑμῖν, ὁ αὐτ. 226. 3· τὸ δεινὸν π. τοῖς ἀκούουσιν ὁ αὐτ. 538. 3· π. ἐλπίδας, δέος, αἰσχύνην ὁ αὐτ. 448. 9., 519. 20, κλ.· οὐ γὰρ ἡ πληγὴ παρέστησε τὴν ὀργὴν ἀλλ' ἡ ἀτιμία ὁ αὐτ. 537· 24· π. ὁ κίνδυνος διαλογισμόν, μὴ .. Αἰσχίν. 49. 32· οὕτω, π. τινὶ γνῶναι, παρέχω εἰς τινα εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσῃ, ὁ αὐτ. 228. 4· π. τινὶ θαρρεῖν, παρέχω, ἐμποιῶ θάρρος, πεποίθησιν, ὁ αὐτ. 24. 39· π. τινὶ ποιεῖν, ἐμβάλλω εἰς τὸν νοῦν τινος νά .., Παυσ. 9. 14, 6· ὡσαύτως, π. τινὶ ὅτι ἢ ὡς .. Ξεν. Οἰκ. 13. 1, Πλάτ. Πολ. 600D· — ἐπὶ ποιητοῦ, παριστάνω, περιγράφω, Ἀθήν. 110F, 133B. **2)** κάμνω δῆλον, φανερόν, ἀποδεικνύω, τι πολλοῖς τεκμηρίοις Λυσ. 125. 1, πρβλ. Πράξ. Ἀποστ. κδ', 13. **III.** θέτω τὸ ἓν πλησίον τοῦ ἄλλου, ἐπομένως συγκρίνω, παραβάλλω, Ἰσοκρ. 240E. **IV.** π οἶνον, ἴδε κατωτ. B. V. 2. — Ἡ χρῆσις τῶν ἐνεργ. τούτων χρόνων ἀπαντᾷ παρὰ Πλάτ., ἀλλὰ γίνονται κοινοὶ πρῶτον παρὰ τοῖς Ῥήτορσι.

Β. Παθ., μετ' ἀορ. β', πρκμ. καὶ ὑπερσ. ἐνεργ., ἀμεταβ.

I. ἵσταμαι πλησίον ἢ παραπλεύρως, θεῶν δὲ οἱ ἄγχι παρέστη Ἰλ. Ο. 442, πρβλ. 483, κτλ.· ἐπὶ θεραπόντων, ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη Ὀδ. Α. 335, πρβλ. Θ. 218., Σ. 183· ἐπὶ ἐπαίτου, Ρ. 450· ἐπὶ μαχητῶν, Ἰλ. Χ. 371, κλ.· — συχν. ἐν τῇ μετοχ. **παραστάς**, μετὰ ἐπιῤῥήμ., ὡς τὸ **παραστὰς σάω**, εἶπε παραστάς Μ. 60· οὕτα π. Υ. 472· οὕτω, **παραστὰς εἶς**, ὅπερ εἶναι ἐν χρήσει σχεδὸν ὡς τὸ παρὼν (ἴδε **πάρειμι** ἐν τέλ.), Εὐρ. Ὀρ. 365. **2)** ἵσταμαι πλησίον, ἐπὶ βοηθῶ ἢ ὑπερασπίζω, τινι Ἰλ. Κ. 279, κλ.· Τρωσὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν Φ. 231, πρβλ. Ο. 255· Ὀδυσῆι π. ἠδ' ἐπαρήγειν Ψ. 783· οὕτω Ἡσ. Θ. 439, Ἡρόδ. 1. 87, Τραγ., κτλ.· π. τινὶ χεραὶ Σοφ. Αἴ. 1384· βοηθοὶ π. Ξενοφ. Κύρ. 5. 3, 19· οὐ παρέστη οὐδ' ἐβοήθησε Δημ. 1120. 26. **II.** κατ' ἐξοχὴν ἐν τοῖς παρῳχημ. χρόνοις, ἔχω ἔλθει, Λατ. adsum, ἔσῤῥο παρέστης Ἰλ. Γ. 405· νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέστασαν, παρεγένοντο, Η. 467, κτλ. **2)** ἐπὶ πολλῶν καὶ ποικίλων περιστάσεων, πάρειμι, προσεγγίζω, ἀλλά τοι ἤδη ἄγχι παρέστηκεν θάνατος Π. 853· κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη ἡμῖν Ὀδ. Ι. 52, πρβλ. Π. 280· οὕτως ἐν τῷ μέσ. μέλλ., σοὶ .. παραστήσεσθαι ἐμέλλεν μοῖρ' ὀλοὴ Ω. 28· ἐάν του καιρὸς ἢ χρεία παραστῇ Δημ. 547. 16, πρβλ. 537. 7· — συχν. ἐν τῷ πρκμ., παρέστηχ' ὡς ἔοικ' ἀγὼν μέγας Εὐρ. Ἑκ. 229, πρβλ. Μήδ. 331· καὶ ἐν τῇ μετοχ., Λατ. praesens, τὰ χρῶμα τὰ παρεστηκότα Ἀριστοφ. Ἱππ. 399· ὁ νῦν π. ἡμῖν χρόνος Πλάτ. Νόμ. 962D· οὕτως ἐν τῷ Ἀττ. τύπῳ, **παρεστώς, -ῶσα, -ὼς** (οὐχὶ **-ός**), τῆς παρεστώσης νόσου Σοφ. Φιλ. 734· τοῦ π θέρους αὐτόθι 1340· τὰς παρεστώσας τύχας Εὐρ. Ὀρ. 1024· τὰ παρεστῶτα, αἱ παροῦσαι περιστάσεις, τὰ παρόντα πράγματα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1053, Ηρ 210· πρὸς τὸ παρεστὸς Ἀριστοφ. Ἱππ. 564· τὸ παριστάμενον Ξεν. Ἱππαρχικ. Μαγ 9, 1. **III.** ἔρχομαι πρὸς τὸ μέρος τινός, μεταβαίνω εἰς τὴν μερίδα του, συμμερίζομαι τὴν γνώμην αὐτοῦ, παραστῆναι εἰς γνώμην τινός Ἡρόδ. 6. 99· ἀπολ., ἔρχομαι εἰς συμφωνίαν, ὑποτάσσομαι, παραδίδομαι, ὁ αὐτ. 3. 13, 5. 65., 6. 140· οἱ πολέμιοι παραστήσονται 3. 155· ὡσαύτως, παραστῆναι τῷ πολέμῳ, ὑποχωρῆσαι, Δημ. 597 ἐν τέλ., πρβλ. Ἑυμολ. Μέγ. 653· 2· ἴδε κατωτ. C. II. **IV.** συμβαίνω εἴς τινα, τῷ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δὴ λέγουσι.. θωῦμα μέγιστον παραστῆναι Ἡρόδ. 1. 23· ἰδίως, ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν τινος, ἐπέρχομαι εἴς τινα, δόξα μοι παρεστάθη ναοὺς ἱκέσθαι Σοφ. Ο. Τ. 911· δόξα π. τινι ὥστε.. Πλάτ. Φαίδων 66Β, πρβλ. Φαίδρ. 233C π. θαῦμα, γνώμη Ἀνδοκ. 19, ἐν τέλ., 22. 40· ἔκπληξις παρέστη Θουκ. 8. 96·— οὕτω κ. ἀπροσ., παρίσταταί μοι, μοὶ ἐπέρχεται, τῷ οὐ παραστήσεται.. βούλεσθαι τεθνάναι, εἰς ὃν δὲν θὰ ἐπέλθῃ ἡ ἐπιθυμία νὰ ἀποθάνῃ, Ἡρόδ. 7. 46· ἑπομένου τοῦ ὡς.., Θουκ. 4. 61, 95, κτλ.· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., Λυσ. 109. 9· οὐ παρίσταταί μοι ταὐτὰ γιγνώσκειν Δημ. 28. 1· ἢ μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ., Λυσ. 162. 34, Πλάτ. Φαίδων 58Ε·— οὕτω μετοχ., τὸ παριστάμενον, τὸ παραστάν, τὸ ἐπερχόμενον εἰς τὸν νοῦν τινος, σκέψις, ἴδε Hemst. εἰς Λουκ. Χάρ. ἢ Ἐπισκ. 13· ἐκ τοῦ π. λέγειν, ἐκ τοῦ προχείρου ὁμιλῶ, Πλουτ. Δημοσθ. 9. **V.** συνέρχομαι, συγκεντρῶ τὰς δυνάμεις μου, τῇ ψυχῇ παραστῆναι πρὸς τὸν κίνδυνον Διόδ. 17. 43, πρβλ. 99· π. πρὸς τὴν ἀπολογίαν Πλουτ. Ἀλκιβ. 19· πρβλ. **παράστασις** Π. 2. **2)** μεταφορ., οἶνος παρίσταται, γίνεται καλός, γίνεται κατάλληλος πρὸς πόσιν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τό: **ἐξίσταται**, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 14, 10, πρβλ. Διοσκ. 5. 16· (οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., ἡ πίσσα τὸν .. οἶνον παρίστησι ταχέως Πλούτ. 2. 676C). **VI.** παρεστηκέναι φρενῶν, παραφρονῆσαι, Πολύβ. 18. 36, 6· π. τῇ διανοίᾳ ὁ αὐτ. 14. 5, 7, κτλ.· ἐπὶ τοσοῦτον π. ὁ αὐτ. 23. 8, 13·— πρβλ. **παρεξίστημι** Π. **VII.** ἀπολ., **παρεστηκός**, **παρόν**, βουλόμενοι μὲν καὶ ἀεὶ παρεστηκὸς δὲ ῥᾷον Θουκ. 4. 133.

Γ. Χρόνοι τινὲς τοῦ μέσου, ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐνίοτε, ὁ μέλλ. καὶ ἀόρ. α' σχεδὸν ἀείποτε (περὶ ἐξαιρέσεων ἴδε ἀνωτ. Β. Π. 2, III, IV) εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ μεταβατ. σημασίας. **I.** παρουσιάζω, τὸ φρονεῖν ἀλλοῖα παρίστατο Ἐμπεδ. 377, πρβλ. Παρμ. 147· παραστησάμενος δύο ἱερεῖα ἐθύετο τῷ Διὶ Ξεν. Ἀν. 6. 1, 22· ἰδίᾳ ἐν δικαστηρίῳ, τοὺς παῖδας παραστησάμενοι Λυσ. 161. 15· παιδία παραστήσεται (ἐπὶ τοῦ ἐνόχου), Δημ. 546. 20· ταῦτα παραστησάμενος ὁ αὐτ. 575. 11· μάρτυρας παρίστανται Ἰσαῖ 47. 39· κτλ.· παραστήσασθαί τινα, παρουσιάσει τινὰ ὡς μάρτυρα, ὁ αὐτ. 75. 27, Δημ. 915. 12, κτλ.· π. τινα εἰς κρίσιν Πλάτ. Πολ. 555Β. **II.** φέρω τινὰ πρὸς τὸ μέρος μου, ὅθεν, **1)** φέρω πρὸς τὸ μέρος μου διὰ τῆς βίας, ἀναγκάζω εἰς συμβιβασμὸν ἢ συνεννόησιν, ἀέκοντας παραστήσασθαι Ἡρόδ. 8. 80· παρίστασθαί τινα βίᾳ Σοφ. Ο. Κ. 916· παραστήσασθαι πολιορκίᾳ Θουκ. 1. 98· πολιορκοῦντας π. ὁμολογίᾳ αὐτόθι 29· καὶ ἀπολ., π. τινα, π. πόλιν Ἡρόδ. 3. 45., 8. 10, Θουκ. 1. 124, κτλ.· ὡσαύτως, π. τινας εἰς φορὰν δασμοῦ Πλάτ. Νόμ. 706Α. **2)** ἑλκύω τινὰ πρὸς τὸ μέρος μου δεικνύων ἀγαθότητα, προσελκύω δι' εὐφυοῦς τρόπου, παραστήσασθαι ἔθνη, πόλιν Θουκ. 4. 79, Δημ. 14. 11·— ἴδε Β. III. **3)** καθόλου, διαθέτω τινὰ ὑπὲρ τῶν ἰδίων μου πεποιθήσεων ἢ σκοπῶν, οὕτω παραστήσασθαί τινα ὥστε.., οὕτω νὰ διαθέσῃ τίς τινα ὥστε.., Ἡρόδ. 4. 136, Πολύβ. 3. 109, 9·— διαθέτω ἢ πείθω τινά, πρός τι Πολύβ. 29. 2, 5· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Χίωνος Ἐπιστ. 3.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 28.

παριστία, ἡ, (ἑστία) δευτερεύουσα ἑστία παρὰ τὴν κυρίως καλουμένην ἑστίαν, «καλοῦσι δὲ βαῦνον μέχρι καὶ ἐπάρτι Πελοποννήσιοι τὸν τοῦ πυρὸς τόπον, ὃν παριστίαν λέγομεν ἰδιωτικῶς» Εὐστ. 132. 32.

παριστίδιος, α, ον, ὁ παρὰ τὸν ἱστόν, δηλ. «ἀργαλειόν», παριστίδιος δινευμένη (ἡ γρῆυς) Ἀνθ. Π. 7. 726.

παριστορέω, ἐν παρόδῳ ἐρωτῶ ἢ ἐρευνῶ, Κικ. πρὸς Ἀττ. 6. 1, 25. **II.** διηγοῦμαι ἢ παρατηρῶ ἐν παρόδῳ, Πλούτ. 2. 891Α, Ἄννα Κομν. 1. 186. **2)** ψευδῶς διηγοῦμαι, μή τις οἰέσθω παριστορεῖν ἡμᾶς τὰ κατὰ τούτους τοὺς χρόνους Θεοφυλ. Σιμ. Ἱστ. 174C.

παριστορία, ἡ, ψευδὴς διήγησις, ἱστορία, εἰς ἕτερον ἀναφέρει τῶν εἰρημένων τὴν παριστορίαν Φωτ. Βιβλ. 381, 7.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 506.

παρίστριος, α, ον, ὁ παρὰ τὸν Ἴστρον, τοῖς παριστρίοις ὁμοροῦντα Σκύθαις Νικηφ. Γρηγ. Ἱστ. Βυζ. σ. 16Ε· πλησίον ἢ ἐπὶ τοῦ Ἴστρου, γέφυρα Τζέτζ. Ἱστ. 3. 482· οὕτω, τὸ παρίστριον Ἄννα Κομν.

παρίσχη, = **παρέχη**, Ἐπιγραφ. Λεβαδ. Dittenb.[2] 540, 10.

παρίσχιος, ον, ὁ παρὰ τὸ ἰσχίον, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κλονιστήρ**— παρὰ Διογ. Λ. 2. 139 **ταρίχιον** εἶναι ἡ πιθανὴ γραφὴ ἀντὶ **παρίσχιον**.

παρισχναίνομαι, καθίσταμαι ὀλίγον ἰσχνός, οἱ δὲ τράγοι πίονες ὄντες ἧττον γόνιμοί εἰσιν, ἀλλὰ παρισχναινόμενοι δύνανται ὀχεύοντες γεννᾶν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 14, 18.

παρίσχω, τύπος παράλληλος τοῦ **παρέχω**, παρισχέμεν (τοὺς ἵππους), παρασχεῖν, προσαγαγεῖν αὐτῷ, Ἰλ. Δ. 229· παρέχω, προσφέρω, αὐτόθι Ι. 638, Πινδ. Π. 8. 109.

παρίσωδης, ες, κατὰ τὸν τρόπον τῶν παρίσων, (**πάρισος** Π), Βίος Ἰσοκρ. ἐν Μουστοξύδ. Ἀνεκδ. σ. 11. 35 Dind.

παρίσωμα, τό, = τῷ ἑπομ., Κρατῖνος Νεώτ. ἐν «Ταραντίνοις» 1· πρβλ. **πάρισος** Π.

παρίσωσις, ἡ, ἐν τῇ Ρητορικῇ, τὸ καθιστάνειν τὰς προτάσεις περιόδου τινὸς ἢ κώλου παρίσους, Ἰσοκρ. 233Β, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 9, Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 28.— Κατὰ τὸ Ρητορ. Λεξικ. ἐν σ. 295, 31, ἡ παρίσωσις εἶναι «εἶδος σχήματος, ὃ καλεῖται καὶ ὁμοιόπτωτον καὶ ὁμοιοτέλευτον».

παρῑσωτικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος παρισῶσαι, Εὐστ. 789. 59.

παρῐτέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ παραλίπῃ ἢ παρέλθῃ, τὰ δὲ καίρια οὐ παριτέον Φίλων 1. 532.

παριτητέα, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **πάρειμι** (εἶμι), πρέπει τις να παρουσιασθῇ, ἔδοξεν αὐτοῖς παριτητέα ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους εἶναι, παριέναι δεῖν, Θουκ. 1. 72· οὕτω **παριτητέον**, Λουκ. ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 42· καὶ **παριτητόν**, Ὠριγέν. κατὰ Κέλσ.

παρῐτός, ή, όν, (πάρειμι, εἶμι) εὐπρόσιτος, Καλλ. εἰς Λουτρ. Παλλ. 90.

παρκαθήκα, ἡ, = **παρακαταθήκη**, Ἐπιγρ. Τεγέας, Monatsh. de berl. Akad. de Wis. 1870, Jan. 31.

παρ-καλέω, -κατέλεκτο, -κλίνω, -κύπτω, -λαμβάνω, -μένω, ποιητ. ἀντὶ **παρα-**.

παρκάλισις, καλίνδησις, κυλίνδησις, κύλισμα, παρκαλίσιος τῶν λίθων ἐπὶ λιμένι, μετακομίσεως τῶν λίθων εἰς τὸν λιμένα διὰ κυλίσεως, Ἐπιγραφ. Ἐπιδαύρου Καββαδ. 242, 27, καὶ ἐξ., καὶ 42.

παρμέμβλωκε, ἴδε **παραβλώσκω**.

Παρμενίδειος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Παρμενίδην, **Παρμενίδεια**, τά, τὰ συγγράμματα αὐτοῦ, Διογ. Λ. 2. 106.

πάρμη, ἡ, ἐλαφρά τις ἀσπίς, Λατ. parma, Πολύβ. 6. 22, 1, κτλ.

παρμόνιμος, πάρμονος, ποιητ. ἀντὶ **παραμ-**.

Παρνᾱσός, Ἰων. **Παρνησός**, ὁ, ὄρος τῆς Φωκίδος, Ὀδ. Τ. 432, Ὕμν. Ἀπόλλ. 269, κτλ.· μεταγεν. συγγραφεῖς ἀγνοοῦντες ὅτι ἡ παραλήγουσα εἶναι μακρὰ ἔγραφον **Παρνασσός**, τὸν δὲ τύπον τοῦτον εἰσήγαγον οἱ ἀντιγραφεῖς εἰς τὸ κείμενον τῶν δοκιμωτάτων συγγραφέων, ἀλλὰ περὶ τῆς λέξεως ταύτης ὁ Κόντος σημειοῦται τὰ ἑξῆς: «περὶ τοῦ ὀνόματος Παρνασσὸς παρατηροῦμεν ὅτι τῆς διὰ δύο ΣΣ ἐκφορᾶς αὐτοῦ μαρτύρια ὑπάρχουσι τὸ τοῦ Ἀρκαδίου (76, 24) «καὶ τὸ Παρνασσὸς δύο σσ ἔχον» καὶ τὸ τοῦ Χοιροβοσκοῦ «πρόκειται ἀπὸ κλίσεως διὰ τὸ μαζὸς μαζοῦ καὶ Παρνασσὸς Παρνασσοῦ· ἐνταῦθα γὰρ ἀπὸ τῆς εὐθείας ἐστὶ τὸ Ζ καὶ τὰ δύο ΣΣ»· ὁ Εὐστάθιος λέγει «ἡ δὲ διὰ τῶν δύο ΣΣ γραφὴ τοῦ Παρνασσοῦ κατήργηται παρὰ τοῖς ὕστερον». Ἐν δὲ τῷ Παρίῳ Μαρμάρῳ κεῖται «Δευκαλίων παρὰ τὸν Παρνασσὸν ἐν Λυκωρείῳ ἐβασίλευσε». Πολλάκις δὲ ἐν ταῖς Δελφικαῖς ἐπιγραφαῖς ἀπαντᾷ τὸ ὄνομα **Παρνάσσιος**, Παρνασσίου. Ἀλλ' ἐν ἐπιγραφῇ Δηλίᾳ κατακεχωρισμένῃ ἐν τῷ Ἀθηναίῳ εὑρίσκεται «Διοφάντου τοῦ Παρνάσου Κηφισέως, ὅπερ εἶναι γενικὴ τοῦ προσώπου δηλωτικοῦ ὀνόματος Πάρνασος». Κόντου Γλωσσ. Παρατ. (ἐν τῷ Προλόγῳ) θ', πρβλ. Meisterh.[2] σ. 75.— ἐπίθ., **Παρνάσιος, α, ον**, (ὡσαύτως **ος, ον**), Παρνάσιον κορυφὰν Εὐρ. Ι. Τ. 1244), ὁ ἐκ τοῦ Παρνασοῦ, Πινδ. Π. 10. 42, κτλ.· θηλ. **Παρνᾱσιάς, άδος**, Ἰων. **Παρνησιάς** Εὐρ. Ἴων 86. ὡσαύτως **Παρνησίς, ίδος**, Αἰσχύλ. Χο. 563.

Πάρνης, ηθος, ἡ, (ὁ, μόνον παρ' Ἀντιφάνει ἐν «Πυραύνῳ 1, ἥξω φέρων γε δεῦρο τὸν Πάρνηθ' ὅλον), ὄρος τῆς Ἀττικῆς, Ἀριστοφ. Νεφ. 323, ἴδε Bentl. καὶ Pors. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1057, Näke εἰς Χοιρίλ. σελ. 53 κέξ.·— ἐπίθ., **Παρνήθιος, α, ον**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 348, ἐκ διορθώσεως τοῦ Bentl. ἀντὶ **Παρνάσιοι**, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. ἔνθ' ἀνωτ.— Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 390.

Παρνήσσιος, = **Παρνήθιος**, (ἐκ τοῦ **Πάρνης**), Meisterh.[2] 75, 2.

πάρνοψ, οπος, ὁ, εἶδος ἀκρίδος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 150, Ὄρν. 588· ὁ Νικοφῶν ἐν «Ἀφροδίτης γοναῖς» διακρίνει τὸν πάρνοπα ἀπὸ τῆς ἀκρίδος, 1· πρβλ. **κόρνοψ**·— ἐντεῦθεν **Παρνόπιος** Ἀπόλλων, ὁ ἀποτρέπων, ἀπομακρύνων τὰς ἀκρίδας, Παυσ. 1. 24, 8· οὕτω **Πορνοπίων, ωνος**, καὶ θυσία συντελεῖται Πορνοπίωνι Ἀπόλλωνι Στράβ. 613· ὡσαύτως ὡς ὄνομα μηνὸς παρὰ τοῖς ἐν Ἀσίᾳ Αἰολεῦσι, αὐτόθι.— Κατὰ Φώτ. «πάρνοπες: ἀττέλαβοι· οἱ δὲ τὰς Κυπρίας ἀκρίδας οὕτως ἀπέδοσαν», κατὰ δὲ Σουΐδαν: «πάρνοψ ἀκρίδος εἶδος, οἱ δὲ μελίσσας ἀγρίας;.., οἱ δὲ κώνωπας.»

παρό, δηλ. **παρ' ὅ**, = **δι' ὅ**, Ἀριστ. π. Χρωμ. 6, 11, π. Ἀκουστ. 27, π. Θαυμασ. 58, 3 κτλ.· πρβλ. **διό**. **II.** μετὰ συγκριτικόν, = **παρά**, ἐκεῖσε κρειττόνως αὐξάνουσι παρὸ ἀλλαχοῦ.. Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 4, 16, πρβλ. 1. 5, 1., 2. 2, 20.

παροδεία, ἡ, «ἡ παρέλευσις» Σουΐδ.

παροδέομαι, = **παροιμιάζομαι**, Ἡσύχ.· πρβλ. **παρόδιος**.

παροδεύσιμος, η, ον, = **πάριτος**, Σχόλ. Καλλ. εἰς Λουτρ. Παλλ. 90.

παρόδευσις, ἡ, = **παροδεία**, Προκλ. Παράφρ. Πτολεμ. 200.

παροδευτικῶς, Ἐπιρρ., ἐν παρόδῳ, Ταράσ. Κων/πόλεως σ. 1453. 1477, ἐκδ. Μι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παροδευτός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ παροδεύσῃ, Θεοδ. Ἀλανίας σ. 393, ἔκδ. Mi.

παροδεύω. παρέρχομαι, ὁδοιπόρε, μὴ παροδεύσῃς, ἀλλὰ στὰς τόδε λέξον, ἀνηλεᾶ εἶχεν ἑταῖρον Θεόκρ. 23. 47.

2) μετ' αἰτ., περνῶ πλησίον, ἡλίου τὸν λέοντα παροδεύοντος Πλούτ. 2. 670C, Λουκ. Ν.γρ. 36, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 810. 11.— Παθ., παροδεύεται πολλάκις Πλούτ. 2. 759E, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 10, 2.

παροδηγέω, ὁδηγῶ ἔξω τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἀποπλανῶ, Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. 288, 12.

παροδία, πλαγία ὁδός, Γεωργ. Παχυμ. ἐν βίῳ Μιχ. Παλαιολ. 156A.

παροδικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς πάροδον (ΙΙΙ. 2), Ὑπόθεσις εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. **II.** ὁ παρερχόμενος, «περαστικός», πρόσκαιρος, Βασίλ. τ. 1, σ. 149· Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἐν παρόδῳ, Λατ. obiter, Ἀνδρ. Κρήτ. 158B, κλ.

παρόδιος, ος, ὁ πλησίον ἢ ἐπὶ τῆς παρόδου, ὁ π. τοῖχος Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 121· θυρίδες π., παράθυρα βλέποντα εἰς τὴν ὁδόν, Πλούτ. 2. 521D. **II.** κοινός, παροιμιώδης, παρόδιος λόγος Βασίλ.· ῥῆμα ὁ αὐτ.· πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ. **παροιμία**.

παροδίτης [ῐ], ου, ὁ, ὁ παρερχόμενος, διαβάτης, Ἱππ. 1280. 16, Ἀνθ. Π. 9. 249·— θηλ., **παροδῖτις**, ιδος, ὁ αὐτ. 7, 429., 9. 373.

παροδοποιέω, ῶ, ποιῶ, κατασκευάζω πάροδον, Ἀθήναιος π. μηχανημ. ἐν Wesch. Poliorcét. d. Gr. σ. 16.

παροδοιπόρος, ὁ, = **παροδίτης**, Ἀνθ. Π. παράρτ. 247.

πάροδος, ὁ, = **παροδίτης**, κλητ. **πάροδε** Συλλ. Ἐπιγρ. 3273, πρβλ. 6512, ἴδε **πάροδος** V.

πάροδος, ή, ὁδὸς παρά τι, ὥστε πάροδον μὴ εἶναι παρὰ πύργον, ἀλλὰ δι' αὐλῶν μέσων διήκεσαν Θουκ. 3. 21. Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 13, 17· π. καὶ τροπαὶ τῶν ἄστρων αὐτόθι 14, 3· ὀχετὸς ὕδατος, ὑδραγωγεῖον, Ἄννα Κομν. 1. 40. **2)** διέλευσις, εἴσοδος, Θουκ. 4. 82.— ἐν τῇ παρόδῳ, ὡς παρήρχοντο, ὁ αὐτ. 1. 126, πρβλ. Πολύβ. 5. 68, 8· κατὰ τὴν πάροδον ὁ αὐτ. 22. 27, 12· ἐκ παρόδου, ἐν παρόδῳ, ὡς καὶ νῦν, Λατ. obiter, Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 8, 5, π. Ζ. Γεν. 3. 6, 7· π. τινι εἴς τι διδόναι Πλούτ. 2. 345C· τὴν π. ἵν' ἔχῃς τῶν θυρῶν εὐνουστέραν, τὴν διὰ τῶν θυρῶν εἴσοδον, Δίων. Κωμ. ἐν «Ὁμων.» 1. 17. **II.** πλαγία εἴσοδος, στενὴ εἴσοδος, Λυσ. 193. 29, Ξεν. Ἀν. 4. 7, 4, κτλ.· λαθεῖν τὰς παρόδους (τῶν Θερμοπυλῶν), Δημ. 62. 10, πρβλ. 119. 15· ἀντίθετον τῷ **δίοδος**, Ξεν. Κυν. 6, 6·— πλαγία εἴσοδος ἐπὶ τῆς σκηνῆς, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰς μέσας θύρας Ἀθήν. 622C· πρβλ. **παρασκήνια**. **III.** τὸ παρίρχεσθαι, παρουσιάζεσθαι, μάλιστα ἐνώπιον τῆς ἐκκλησίας πρὸς ἀγόρευσιν, Δημ. 1481. 45, κτλ.· πρβλ. **πάρειμι** (εἰμι) IV, **παρέρχομαι** VI **2)** ἡ πρώτη εἴσοδος τοῦ χοροῦ, εἰς τὴν ὀρχήστραν ἥτις καὶ ἐγίνετο ἐκ τοῦ πλαγίου (ἡ ἀποχώρησις αὐτοῦ ἐκαλεῖτο **μετάστασις**, καὶ ἡ ἐκ νέου ἐμφάνισις **ἐπιπάροδος**), Πολυδ. Δ', 108, 126, 128 — ὡσαύτως τὸ πρῶτον χορικὸν ἆσμα τὸ ὑπὸ τοῦ χοροῦ ᾀδόμενον μετὰ τὴν εἴσοδον αὐτοῦ, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 2, 20, Ποιητ. 12, 7, Πλούτ. 2. 785B. **IV** ἐν πλοίῳ δίοδος ἢ διάδρομος πλησίον τῶν ἐρετῶν, Λατ. agua (ἀγυιά), Πλουτ. Δημήτρ. 43, πρβλ. Ἀρτεμίδ. 3 ἐν τῷ προοιμ. **V**, = **παροδίτης** ἐν Ἐπιταφ. Herzog, Coischc Forsch. n. 133. 166 II 223, ἔνθα κακῶς Newton χαίρειν τὸν παρ' ὁδόν, πρβλ. Ἐβδ. (Ἰεζεκ. Ις', 25) IGSI. 1372, Kaib. ep. 236, 9, κτλ.

παροδύρομαι, [ῡ], ἀποδ., ὀδύρομαι πλησίον ἢ ὁμοῦ μετά τινος, Δίων Κ. 43. 19.

παροδῶτας, Δωρικ. = **παροδίτης**, Tit. metr. Halicarnassi IA 140 = GD 661.

παροίγνυμι ἢ **παροίγω**, ἀνοίγω κατὰ τὰ πλάγια ἢ ὀλίγον, «μισανοίγω-, Ἕρμανν. εἰς Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 152· πύλας π. Εὐρ. Ι Α. 857· παροίξας τῆς θύρας, ἀνοίξας ὀλίγον τὴν θύραν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 30.— Κατὰ τὸν Μοῖριν ἐν σελ. 315: «παροίξαι, τῆς θύρας, Ἀττικῶς. παρανοίξας τὴν θύραν Ἑλληνικῶς», πρβλ. Θωμ. Μάγιστρ. σ. 693 καὶ Δ. Β. σ. 60, 19.

παροιδαίνω, ἐλαφρῶς οἰδαίνω, «φυσκώνω», Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2, 1· παροιδαίνειν τὰ παρίσθμια Πολυδ. Δ', 185· — **παροιδέω** ἐν Διοσκ. π. Δηλητηρ. Φαρμάκ. κεφ. 27· τὸ παρφδηκὸς Φίλων 1. 276.

παροίδησις, εως, οἴδησις παρά τι, Ὀρειβάσ. (ἐκλογ.) Ἐκδ. Daremb. τ. IV, σ. 628.

παροιδίσκω, σχηματίζω μικρὸν οἴδημα, μετρίως ἐρεθίζει τε καὶ παροιδίσκει Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 2.

πάροιθε [ᾰ], καὶ πρὸ φωνήεντος **-θεν**· (πάρος) **I.** πρόθ. μετὰ γεν τόπου, ἔμπροσθεν, καὶ μετὰ γεν. προπόπ., ἐνώπιόν τινός, ὄθεν = τῷ Λατ. ante καὶ coram, Ὀδ. Δ. 625, Ἰ. Α. 360, κτλ.· κεχωρισμένη ἀπὸ τῆς ἐξ αὐτῆς ἐξαρτωμένης πτώσεως, πάρ. ἐλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵζευ ἐμεῖο αὐτόθι Ἰλ. Γ. 162, πρβλ. ῶ, 427, κτλ. **2)** ἐπὶ χρόνου, π. ἐμοῦ, πρὸ ἐμοῦ, Αἰσχύλ. Πρ. 503· κείνου πάροιθεν, πρὸ ἐκείνου, Σοφ. Τρ. 605. **II.** Ἐπίρρ. **1)** τόπου, πρό, ἔμπροσθεν, οἱ δεύτεροι οἵ τε πάροιθεν Ἰλ. Ψ. 497, πρβλ. 213, Ζ. 319, κτλ.· ἀντίθετον τῷ **ὑπένερθεν**, Δ. 185. **2)** χρόνου, πρότερον, ἄλλοτε, προηγουμένως, Ἰλ. Ψ. 20, 180, Ὀδ. Ζ. 174, Πίνδ., Τραγικ.· ἐν τῇ Ὀδ. ὡσαύτως, τὸ πάροιθεν, ὡς τοπρίν, Δ. 322, Β. 312, Σ. 275· οἱ πάροιθεν, οἱ πρότεροι, οἱ τοῦ παρελθόντος, Πίνδ. Π. 2. 111· τῆς π. ἡμέρας Εὐρ. Φοίν. 853, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 180·— παροιθεν πρίν . . , Δατ. priusquam, Σοφ. Ἠλ. 1130. **III.** = **πρός**, ἴδε **πάρος** Β. ΙΙΙ. (Ἐντεῦθεν παράγονται αἱ λέξεις **παροίτερος**, **παροίτατος**).

παροικεσία, ή, = **παροικία**, Ἐβδ. (Ἰεζεκιὴλ Κ', 38).

παροικέω, μετ' αἰτ., ἀπὸ Κνίδου μέχρι Σινώπης Ἕλληνες τὴν Ἀσίαν παροικοῦσι, κατοικοῦσι καθ' ὅλην τὴν παραλίαν αὐτῆς, Ἰσοκρ. 74D μετὰ δοτικ., κατοικῶ πλησίον, Θουκ. 1. 71· κατοικῶ μεταξύ, τισιν 3. 93· ἀπολ., ὁ αὐτ. 6. 82·— ἐπὶ τόπων, κεῖμαι πλησίον, Ξεν. Πόροι 1. 5· πρβλ. **οἰκέω** Β. ΙΙ. **II.** κατοικῶ, διαμένω ἔν τινι τόπῳ ὡς πάροικος, παραμένω, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κδ', 18, Φίλων 1. 416, κτλ.

παροίκημα, τό, τὸ παροικεῖν, παραμένειν, Ἐκκλ.

παροίκησις, ή, τὸ κατοικεῖν πλησίον, γειτονία, Θουκ. 4. 92. **II.** = τῷ ἑπομ., Ἐβδ. (Γένεσ. ΚΗ', 4, κ. ἀλλ.).

παροικία, ή, (πάροικος ΙΙ) τὸ παροικεῖν ἐν ξένῃ χώρᾳ, Ἐβδ. (Σοφία Σολομ. ΙΘ', 10), Πράξ. Ἀποστ. ιγ', 17· οἱ ἐν τῇ παρ. = οἱ ἐκτός, Ἐβδ. (Σειρὰχ ἐν τῷ προλόγῳ). **II.** Ἐκκλησιαστ., **παροικίαι** εἶναι «αἱ παροικοῦσαι ἑκάστας τὰς πόλεις ἐκκλησίαι» Σύνοδος Ἀγκύρ. Κανὼν 18· οὕτω «παροικία Ἀντιοχείας» ἐκκλησία Ἀντιοχείας, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 8. 13· ἐκκλησιαστικὴ διοίκησις, αὐτόθι 3. 28· ὡσαύτως ἐν τῷ ἐρθαρμένῳ Λατ. τύπῳ parochia (Ἀγγλ. a parish), ἐνορία, αὐτόθι 1. 1, κτλ.· ἴδε Δουκάγγ.

παροικίζω, οἰκίζω πλησίον, τινά τινι· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 25. — Παθ., πρὶν ἢ σφι Ἕλληνας παροικισθῆναι Ἡρόδ. 4. 180· ἔθνος Ἰονίῳ κόλπῳ παρῳκισμένον Λουκ. Ἔρωτ. 6.

παροικικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς παροίκους, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 666E.

παροικίς, **-ίδος**, ἀνώμαλον θηλ. τοῦ **πάροικος**, Στράβ. 237.

παροικοδομέω, οἰκοδομῶ πλησίον ἢ ἀπέναντι (πρβλ. **παρατείχισμα**), Θουκ. 2. 75., 7. 6, 11. **II.** τὰς εἰσόδους παροικοδομοῦσιν ἐάν εὑρεταὶ ὦσιν, ἐπὶ τῶν μελισσῶν αἵτινες καθιστῶσι τὰς εἰσόδους τῶν σιμῶν στενωτέρας οἰκοδομοῦσαι αὐτὰς ὀλόγυρα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 6· π. τὸ ὕδωρ, ἀποφράττω διὰ τοίχου, Δημ. 1276. 10.

παροικοδόμημα, τό, διάφραγμα, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 10, 3.

πάροικος, ον, ὁ κατοικῶν πλησίον, γειτνιάζων, μετὰ γενικ., Κάδμου πάροικοι Σοφ. Ἀντ. 1155· πόλεις πάροικοι Θρηϊκίων ἐπαύλων Αἰσχύλ. Πέρσ. 869· μετὰ δοτ., ποταμῷ πάροικος Ἄλυϊ Διογ. Τραγ. παρ' Ἀθην. 636A, πρβλ. Θουκ. 3, 113· — ἀπολ., γείτων, Σαπφὼ 83, Σοφ. Ἀποσπ. 446 — Ἀττικὸς π., παροιμ., ἐπὶ ἀνηφόρου γείτονος, Ἀριστ. Ρητορ. 2. 21, 12, Παροιμιογρ. **2)** πάροικος πόλεμος, πόλεμος πρὸς τοὺς γείτονας, Ἡρόδ. 7. 235. **II.** ξένος, ἀλλότριος, Ἐβδ. (Γένεσ. ΙΕ', 3, κ. ἀλλ.)· καὶ ὡς οὐσιαστ., ὁ ἐν ξένῃ χώρᾳ παραμένων, ξένος, ἀλλότριος, Διογ. Α. 1· 8, 2· πολῖται καὶ π. Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 45, πρβλ. 1631, 2906, κ. ἀλλαχ., Ἐβδ (Λευιτ. ΚΒ', 10), Πράξ. Ἀποστ. ς', 29.

παροιμία, ή, (πάροιμος) ὡς καὶ νῦν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 364, Σοφ. Αἴ. 664, Ἀριστοφ. Θεσμ. 528, Πλάτ., κλ.· κατὰ τὴν παροιμίαν Πλάτ. Συμπ. 222B· τὸ κατὰ τὴν π. λεγόμενον ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 261B· καθάπερ ἡ π. Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 2. 3.— Καθ' Ἡσύχ.: «παροιμία· βιωφελὴς λόγος, παρὰ τὴν ὁδὸν λεγόμενος, οἷον παροδία. οἶμος γὰρ ἡ ὁδός» καὶ: «παροιμίαι παραινέσεις, παραμυθίαι, νουθεσίαι, ἠθῶν ἔχουσαι καὶ παθῶν ἐπανόρθωσιν», ἴδε κατάλογον Ἕλλην. παροιμιῶν ἐν Bonitz Ind. Arist. σ. 570 — ἐπὶ τῶν παροιμιῶν τοῦ Σολομῶντος, Ἐβδ. **2)** ἀσαφὴς τις ἔκφρασις, ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ **παραβολή** ἐν τῷ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίῳ (ις', 29). **3)** = **περίκλασις**, **ἐκτροπή**, Ἡρώνδ. Π, 61.

παροιμιάζω, ποιῶ τι παροιμιώδες, Πλάτ. Νόμ. 818B, ἐν τῷ μέσῳ.— Παθητ., μεταβαίνω εἰς παροιμίαν, γίνομαι παροιμιώδης, ὁ παροιμιαζόμενος λόγος ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 45D· τὸ περὶ τῆς Λιβύης π. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 7, 12· ὁ παρ. διὰ τὴν πικρότητα κόρχαρος Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 7, 2· τὸ π., ὡς λέγει ἡ παροιμία, Πλούτ. 2. 950F· ὥστε καὶ παροιμιάζεσθαι πρὸς τοὺς προσποιουμένους μὴ εἰδέναι ἃ ἴσασιν «ὁ Κρὴς ἀγνοεῖ τὴν θάλασσαν», ὥστε εἶναι παροιμιώδες ἐπὶ τῶν προσποιουμένων, κλ., Στράβ. 481· τὸν Σολομῶντα π., μνημονεύειν τὰς παροιμίας τοῦ Σ., Ἰωσήπ. Μακκ. 18. 16. **II.** Μέσ., μεταχειρίζομαι παροιμίαν, ὁμιλῶ ἐν παροιμίαις, Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 301C, Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 5. 1, 15 παροιμιαζόμενοι, οἱ ἐν παροιμίαις λαλοῦντες, Πλάτ. Θεαίτ. 162C.— Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. ἐν Ἀθηνᾶ τ. Γ', σ. 367.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παροιμιακός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, παροιμιώδης, Πλούταρχ. 2. 636E.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Στράβ. 497, Ἀνθ. Π. 9. 379. **II. παροιμιακόν** (ἑξυπακ. μέτρον), τό, ὁηλ. ἀναπαιστικὸς δίμετρος καταληκτικὸς ἀπαντῶν συνήθως κατὰ τὸ τέλος ἀναπαιστικοῦ συστήματος, Ἡφαιστ. 46, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 598.

παροιμιαστής, οῦ, ὁ, ὁ ποιῶν παροιμίας, ἐπὶ τοῦ Σολομῶντος, Ἀθαν. τ. 1, σ. 850, Ἀνδρ. Κρήτ. σελ. 117 κλ.· — ὁ ἀγαπῶν νὰ μεταχειρίζηται παροιμίας, Φωτίου Ἐπιστ. 262, 4.

παροιμιαστικῶς, ἐν παροιμίαις, παροιμιακῶς, Γερμ. Κωνστ/πόλεως ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Β', σ. 43.

παροιμιογράφος, ὁ, ὁ γράφων ἢ συλλέγων παροιμίας, μεταγεν.

παροιμιώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς παροιμίαν, ὡς παροιμία, Πλούτ. 2. 302C, 6 66C, κτλ. Ἐπίρρ. **-δῶς**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 287, κτλ.

παροιμιωδούμενον, τό, τὸ παροιμιωδῶς λεγόμενον, Γερμαν. Κωνστ/πόλεως σ. 701, ἔκδ. Mi.

πάροιμος, ον, γείτων, Ἡσύχ.· — ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ «παροιμώσαντες· ἐκτραπέντες τῆς ὁδοῦ».

παροινέω· οἱ λαμβάνοντες αὔξησιν χρόνου εὕρηνται μετὰ διπλῆς αὐξήσεως, παρατ. **ἐπαρῴνουν** Δημ. 658. 15., 1257. 14· **ἐπαρῴνησα** Ξεν. Ἀν. 5. 8, 4, Λουκ. Συμπ. 2· πρκμ. **πεπαρῴνηκα** Ἡνίοχ. ἐν Ἀδῆλ. 1. 18, Αἰσχίν. 42. 2.— Παθητ., **ἐπαρῳνήθην** Δημ. 612. 20 πρκμ. **πεπαρῴνημαι** Λουκ. ἐν Διὶ Τραγῳδ. 14· ᾄδε Μοῖρ. σελ. 332, Λοβεκ. Φρύνιχ. 154· — ἓν χρήσει μόνον παρὰ τοῖς κωμ. καὶ τοῖς πεζολόγοις. Φέρομαι κακῶς καὶ ἀτάκτως, κατὰ τὴν οἰνοποσίαν, καθίσταμαι ὑβριστικός, Ἀριστοφ., Ἐκκλ. 143, Ἀντιφῶν 125. 43, Λυσίας 98. 7, κτλ.· οὐ δὴ νήφοντα παροινεῖν Ἀντιφάνης ἐν «Ἀρκάδι» 1· οὐχ οἱ σφόδρα μεθύοντες παροινοῦσιν ἀλλ' οἱ ἀκροθώρακες Ἀριστ. Προβλ. 3. 2, πρβλ. 27, Δημ. 658. 15, Ξεν. ἔνθ' ἀνώτ.· εἴς τινα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 243, Ἀντιφῶν 125 39, Δημ. 1257. 14· — Παθ., π. εἰς τὸ σῶμα Φαλάρ. Ἐπιστ. 8. **2)** φέρομαι ὡς μεθύων, Πλουτ. Ἀλκιβ. 38, κτλ.· παροινήσας, ἐν τῷ παροξυσμῷ τῆς μέθης, Πλάτ. Εὐθύφρων 4C. **II.** μεταβ., φέρομαι πρός τινα βιαίως καὶ ἀπρεπῶς ὡς μεθύων. — Παθ., ἀπώλετο ἂν παροινουμένη (ἡ γυνή), κακοποιουμένη ὑπὸ τοῦ παροίνου οἰκέτου, Δημ. 403. 8., 1258. 5.

παροίνημα, τό, ἔρμαιον παροινοῦντος, ἐκώλυσε τοὺς τῶν συμμάχων υἱοὺς ἐνύβρισμά τε καὶ παροίνημα γενέσθαι Μακεδόνων Πλούτ. 2. 350C παροίνημα (κατ' ἄλλ. ἐμπαροίνημα) Γνάθωνος Λάγγος 4 19.

παροινία, ἡ, συμπεριφορὰ μεθύσου, κακοτροπία καὶ ὑβριστικὸς τρόπος αὐτοῦ, Λυσ. 96. 1, Ξενοφ. Συμπ. 6, 1 κἑξ., Ἄμφις ἐν «Πανὶ» 1, Αἰσχίν. 9. 19· π. ἐς γυναῖκα ἐλευθέραν ὁ αὐτ. 28. 39.— Καθ' Ἡσύχιον: «παροινία· ἡ ἐκ τοῦ οἴνου ὕβρις, καὶ οἱαδήποτε ἁμαρτία», καὶ «παροινίαι· κρεπάλαι, ὕβρεις ἀπὸ οἴνου».

παροινιάζω, = **παροινέω**. «παροινιάσαι· ὑβρίσαι, λοιδορῆσαι» Ἡσύχ.

παροινικός, ή, όν, ὁ παραδεδομένος εἰς τὸν οἶνον, μέθυσος, Λατ. temulentus, **παροινικώτατος** Ἀριστοφ. Σφ 1300. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Κικ. πρ. Ἀττ. 10. 10, 1.

παροίνιος, ον, (οἶνος) = **παροινικός**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 981. **II.** ὁ ἁρμόζων εἰς ὅμιλον συμποσιαζόντων, ᾄσματα, ὄρχησις, Ἀθήν. 629E, Λουκ. π. Ὄρχ. 34· τὰ παροίνια, ᾄσματα ἁνήκοντα εἰς συμπόσια, ὡς τὰ σκόλια, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1232· τρυφερὰ καὶ π γράφειν Πλουτ. Δημοσθ. 4· πρβλ. Böckh εἰς Πινδ. Ἀποσπ. σ. 555.

παροίνησις, ἡ, = **παροινία**, Ν. Χων. σ. 566, 10, ἔκδ. Β'.

πάροινος, ον, = **παροινικός**, Πραξίν. 1. 10, Λυσίας, 101. 20, Ἀντιφάν. ἐν «Λυδῷ» 1, κλ.— Ἐπίρρ. **-νως**, Πολυδ. ζ', 21 **II.** = **παροίνιος** Π, ὄρχησις Ἀθήν. 629E, κτλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «πάροινος· ἁμαρτωλός, μεθυστής, ὑβριστής, λοίδορος, ἔκλυτος».

παροινοχοέω, ἵσταμαι πλησίον καὶ οἰνοχοῶ, «κερνῶ κρασί», Κόϊντ. Σμ. 4. 279.

παροιστέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ παραφέρειν, Κύριλλ.· Ἀλ. Ι, 681D.

παροιστράω, = **οἰστράω**, Ἑβδ. (Ὡσηὲ Δ', 16, Ἰεζεκιὴλ Β', 6)· — ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως ἔχει **παροιστρῆσαι** ὡς μεταβ. καὶ ἑρμηνεύει: «παροξῦναι, ἐρεθίσαι» (ὡς ἐν τῷ Ἰεζεκιὴλ ἔνθ' ἀνωτ.)· οὕτω καὶ **παροιστρίζω**, Ἀμριλόχ. σ. 98Δ· — **παροίστρησις**, εως, ἡ, μανία, Τζέτζ. Ἴστ. 10, 54, κλ.

πάρ-οιστρος, ον, παράφρων, μανιώδης, Ὠριγέν. κατὰ Κέλσ. 97, 448, κτλ.

παροίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ **πάροιθε**, ὁ εὑρισκόμενος ἔμπροσθέν τινος, **παροίτεροι**, «μᾶλλον ἔμπροσθεν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 459, 480· μετὰ γενικ., **παροιτέρη Ἰονίοιο**, ἔμπροσθεν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ 982. — Ἐπίρρ. **παροιτέρω**, πέραν, περαιτέρω ἢ, μετὰ γεν., ὁ αὐτ. 3. 686. **2)** ἐπὶ χρόνου, πρώτερος, ἀρχαιότερος, Γρηγ. Ναζ. 982. **II.** ὑπερθ. **πάροιτατος**, η, ον, πρῶτος, ὁ πρότερος παντὸς ἄλλου, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 910., Β. 29.

παροίχησις, εως, ἡ, ἀπέλευσις, ἀναχώρησις, ἀθυμοῦντες τῇ παροιχήσει τούτου Τζέτζ. Ἴστ. 8. 430.

παροίχομαι: μέλλ. **-οιχήσομαι**: πρκμ. **παρῴχημαι**, Ἰων. **παροίχωκα**, καὶ παρὰ μεταγεν. **παρῴχημαι** (Πράξ. Ἀποστ. ιδ', 16, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 12, 3 ὡσαύτως ἐν Ξεν. Ἀν. 2. 4, 1, ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. **παροιχομένων**)· ἀποθ. Ἔχω παρέλθει, παρῴχετο γηθόσυνος κῆρ, παρῆλθεν, ἀνεχώρησεν, Ἰλ. Δ. 272. **2)** ἐπὶ χρόνου, ἔχω παρέλθει, παρῴχηκεν δὲ πλέων νὺξ Ἰλ. Κ. 252· ἡ παροιχομένη νύξ, ἡ παρελθοῦσα νύξ, Ἡρόδ. 1. 209, 9 58· ὁ π. χρόνος, ὁ παρελθών, ὁ αὐτ. 2. 14· Ὀλύμπια παροιχώκει ὁ αὐτ. 8. 72· ἀνδρες παροιχόμενοι, τῶν παρελθόντων χρόνων, Πινδάρ. Ν. 6. 50· δεῖμα παροιχόμενον, ὡς τὸ τοῦ Οὐεργιλίου acti labores, ὁ αὐτ. ἐν I.8 (7). 23· παροιχόμενα κακὰ Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 17 οὕτω, τὰ παροιχόμενα, τὰ παρελθόντα, Ἡρόδ. 7. 120, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 2. 4, 1, (παρ' Ἱππ. περὶ Ἄγμ. 762, ὁ προειρημένος). **3)** παρὰ τοῖς Γραμμ., ὁ παρῳχημένος [χρόνος], tempus praeteritum, Ἀπολλώνιος περὶ Συντάξ. σ. 267, κτλ. **II.** γίνομαι ὡς νεκρός, δείματι, ἐκ φόβου, Αἰσχύλ. Ἱκ 738. **III.** μετὰ γεν., ἀπομακρύνομαι, ἀπέχομαι ἀπό τινος, νείκους τοῦδε αὐτόθι 452· δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχει, πόσον ἀπεμακρύνθης, πόσον κατέπεσας ἐκ τῆς προτέρας εὐτυχίας, Ε mss. καὶ Herm. εἰς Εὐρ. Μήδ. 964.

παροιχώκει Ἰων. = **παρῴχετο**, Ἡρόδ. 7, 120. 8, 72.

παροκλάζω, **ὀκλάζω**, «γονατίζω», Ἡσύχ., Φώτ., Σουΐδ.

παροκωχή, ἡ, τὸ παρέχειν, χορηγεῖν, νεῶν Θουκ. 6. 85.— Τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι **παροχή**· ἀλλ' ὁ γνήσιος Ἀττ. τύπος ἔχει διασωθῆ παρὰ Φωτ. καὶ Σουΐδ.· — **παρακωχή** εἶναι ἀδόκιμος τύπος, ὃν δυνάμεθα νὰ ἀνεχθῶμεν ἐν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ.17. 9, 5· πρβλ. **ἀνοκωχή**, **διοκωχή**.

παρολιγωρέω, ὀλιγωρῶ ὀλίγον, παραμελῶ, Ξεν. Ἑλλ.7. 4, 13· — Παθ., παραμελοῦμαι, Πλάτ. Ἐπιν. 991D, Πολύβ. 4. 46, 6. κ.λ.

παρολιγωρητέον, = δεῖ παρολιγωρεῖν, Πολύβ. 4. 21, 7.

παρολισθάνω, μεταγεν. **-άνω**, μέλλ. **-ολισθήσω**· ἀόρ. δ' **-ώλισθον**· — ὀλισθαίνω κἄπως, ἐς τὸ πλάγιον Ἱππ. π. Ἄρθρ. 792· εἰσέρχομαι λάθρα ἢ κατὰ τύχην πλησίον, εἴς ἕντερα Διοσκ. π. Ἰοβόλ. κεφ. 11, πρβλ. Πλούτ. 2. 698C, 701B· εἰς τὸ ἀμείνον παρώλισθον Λουκ. ὑπὲρ τοῦ Πταίσμ. 15.

παρολίσθησις, ἡ, «παραγλίστρισμα», Εὐσ. ἐν βίῳ Κωνσταντ. 2. 69· οὕτω **παρολίσθημα**, τό, Φωτ. Ἐπιστ. 371, 40, κλ.

παρολκή, ἡ, τὸ παρέλκειν, ἀναβάλλειν τι, ὑπέρθεσις, βραδύτης, ἀργοπορία, Ἀλκίφρων 1. 22· **παρολκὴ τῆς ἐπαγγελίας** Ἡλιόδ. 6. 5· π. εὐχῆς ὁ αὐτ. 5. 34. **II.** παρὰ τοῖς Γραμμ. = **πλεονασμός**· οὕτω, κατὰ παρολκήν, ἕνεκα πλεονασμοῦ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 146, κτλ.

πάρολκος, ὁ, (παρέλκω) σχοινίον δι' οὗ παρέλκει τις ἢ ῥυμουλκεῖ πλοῖον, Σχόλ. εἰς Θουκ. 4. 25.

παρομαρτέω, συνοδεύω, παρακολουθῶ, Πλουτ. Ἀντών. 26, κτλ.· ἡ γοητεία προηγεῖται καὶ ἀναισχυντία παρ. Λουκ. Τίμ. 55, πρβλ. Εἰκόνας 9.

παρομοιάζω, = **ὁμοιάζω**, εἶμαι ὅμοιος, παρομοιάζετε τάφοις κεκονιαμένοις Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. κγ', 27, Βασιλ. τ. 1, σ. 284C, κλ. **2)** ἐνερ., = **παρεικάζω**, Παχυμ. Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 168.

παρόμοιος, ον, Θουκ. 1. 80· ἀλλὰ θηλ. **-η** Ἡρόδ. 4. 183· **-α** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 9. 14, 2, διάφ. γραφ. Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 192· Ἐπικ. **-ομοίιος** Χρησμ. Σιβ. 2. 35· — παρὰ πολὺ ὅμοιος, σχεδὸν ὅμοιος, πάνυ ὅμοιος, τινι Ἡρόδ. 2. 73, Θουκ. 1. 132. **2)** ἀπολ., Ἡρόδ. 4. 99, Θουκ. 1. 80· παρόμοιόν ἐστιν, ὅπερ καὶ .. Δημ. 12, 9· παρ. ποιεῖν ὡσπερανεί .. Πλούτ. 2. 4D. **3)** ἐπὶ ἀριθμῶν, σχεδὸν ἴσως, π. τοῖς Ἕλλησι τὸν ἀριθμὸν Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 13· — πρβλ. **παρομοίωσις**. Ἐπίρρ. **-ως**, Ἀριστ. π. Ἀναπν. 17. 2

παρομοιόω, κάμνω τι ὅμοιον, ἀφομοιῶ, ἐπεὶ οὐ δύναται τοῦτο παρομοιῶσαι ἑαυτῷ ὁ ἀνήρ Ἀριστ. π. Ψυτ. 2. 2, 15· — Παθ., αὐτόθι 1. 4, 2, Εὐσ. κλ.

παρομοίωσις, ἡ, «παρομοίωσις δέ ἂν ὅμοια τὰ ἔσχατα ἔχῃ ἑκάτερον τῶν κώλων. Ἀνάγκη δὲ ἢ ἐν ἀρχῇ ἢ ἐπὶ τελευτῆς ἔχειν· καὶ ἀρχὴ μὲν αἰεὶ τὰ ὀνόματα (ὡς π. χ. ἄγρὸν γὰρ ἑλάσσου ἀργὸν παρ' αὐτοῦ), ἡ δὲ τελευτὴ τὰς ἐσχάτας συλλαβάς, ἢ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος πτώσεις ἢ τὸ αὐτὸ ὄνομα (ὡς π. χ. ᾠήθησαν αὐτὸν παιδίον τετοκέναι, ἀλλ' αὐτοὶ αἴτιον γεγονέναι καὶ ἐν πλείσταις δὲ φρονήσει, καὶ ἐν ἐλαχίστοις ἐλπίσι κτλ.) Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 9, Ρητορ. πρ. Ἀλέξ. 12, 4, Διονυσίου Ἀλ. π. Λυσ· 14, π. Ἰσοκρ. 2· ὁ Rutil. Lup. καλεῖ τὸ σχῆμα τοῦτο **παρόμοιον**, 2. 12· ὁ δὲ Διονύσ. Ἀλ. ἐν τῷ περὶ Συνθ. 22 ὁμιλεῖ περὶ κώλων **παρομοίων**. πρβλ. Δημήτρ. Φαληρ. 25.

παρομολογέω, ὁμολογῶ ἢ παραδέχομαι προσέτι· καὶ καθόλου, = **ὁμολογέω**, Πολύβ. 3. 89, 3., 7. 3, 7.

παρομολογία, ἡ, μερικὴ ἀποδοχή, ῥητορ. σχῆμα, Rutil. Lup. 1. 19, Quintil. 9. 3, 99.

παρόμφημα, τό, (ὀμφή) **παρωνυμίασμα**, Ἡσύχ.

παρονειδίζω, **ὀνειδίζω**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 543, κτλ.

παρονομάζω, ὀνομάζω τι μετὰ μικρᾶς τινος ἀλλοιώσεως (ὡς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ ἑπόμ.), Ἀκτικὴν τὴν νῦν Ἀττικὴν παρονομασθεῖσαν Στράβ. 391· τὰ μὲν καινὰ ἔθεσαν, τὰ δὲ παρωνόμασαν αὐτόθι 518 —Παθ., παρωνομασμένον ἀπό τινος Διόδ. 2. 4, πρβλ. Στράβ. 497.

παρονομᾰσία, ἡ, μικρὰ μεταβολὴ ὀνόματος ἢ λέξεως μάλιστα τοιαύτη ὥστε νὰ παρέχῃ νέαν τινὰ ἀπόχρωσιν σημασίας εἰς αὐτήν, Λατ. parva verbi immutatio in littera posita, Cic. de Orat. 2. 63, πρβλ. Rutil. Lup. 1. 3. **II.** λογοπαίγνιον ἐπὶ λέξεων ἐχουσῶν ὅμοιον ἦχον ἀλλὰ διαφόρους ἐννοίας, λογοπαίγνιον ἐπὶ ὀνόματος, Λατ. annominatio, «παρονομασία δὲ γίνεται ὅταν τι τῶν ληφθέντων εἰς τὴν διάνοιαν ὀνομάτων ἢ ῥημάτων βραχὺ μεταποιήσαντες ἑτέραν κινήσωμεν ἔννοιαν, ὡς ἔχει τὸ ῥηθὲν ὑπό τινος πρὸς τὸν δικαζόμενον συνεχῶς δι' ἀμπέλους, οὐ κλήματα φέρουσιν, ἀλλ' ἐγκλήματα» κτλ., Ρήτορες (Walz) 8. 477, 595, Quintil. 6. 3, 53, κτλ.—Ὁ τύπος **παρωνομασία** εἶναι ἐσφαλμένος, ἴδε Spalding Quintil. ἔνθ' ἀνωτ., Λοβ. εἰς Φρύν. 712. **III.** παρωνύμιον, Ἀθήν. 629C.

παροξίζω, «ξινίζω» ὀλίγον, ἔχω ὀλίγην «ξινάδα», Διοσκ. 1. 15

παροξίς, -ίδος, ἡ, «ἡ παροξὶς κεράτιον ἓν ἥμισυ» Γαλην. τ. Β', 980.

παροξυντέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **παροξύνω**, δεῖ παροξύνειν, «τρισκαιδεκαέτης, παροξυντέον» Πολυδ. Α', 55.

παροξυντής, οῦ, ὁ, «παροξυνταί· οἱ τρεφόμενοι ὑπὸ τῶν ἑταιρῶν, ὡς ἂν δὴ ἐρασταί» Ἡσύχ.

παροξυντικός, ή, όν, ὁ ἁρμόδιος εἰς τὸ προτρέπειν, παροτρύνειν, εἴς τι Ξενοφ. Κύρ. 2. 4, 29· πρός τι Δημ. 489. 4· ἐπί τι Πλουτ. Πομπ. 37. **2)** ὁ ἐξερεθίζων, παροξύνων, Ἰσοκρ. 9Α·— ὁ ἐπιτείνων τὰ κακὰ συμπτώματα, Ἱπποκρ. 71C, 218H.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πλούτ. 2. 21A. **II.** ὁ εὐκόλως παροξυνόμενος, τὸ π. τοῦ ἤθους Ἀριστ. π. Ἀρετ. κ. Κακίας 6, 3.

παροξύνω, μέλλ. **-ῠνῶ**, παρακινῶ, παρορμῶ, παροτρύνω, προτρέπω (πρβλ. **παρακονάω**, **παραθήγω**), τινὰ Ξεν. Κύρ. 6. 2, 5, κτλ.· τινὰ πρὸς τὰ καλὰ ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομνημ. 3. 3, 13· τὰ ζεύγη πρὸς τὸ ἔργον Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 24, 3· τινὰ ποιεῖν τι Ἰσοκρ. 240B, Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 3· ἀντίθετ. τῷ **ἀποτρέπω**, Δημ. 526. 11. **2)** κινῶ εἰς ὀργήν, ἐξερεθίζω, παροργίζω, πατρὸς μὴ π. φρένα Εὐρ. Ἄλκ. 674· ξὺν κατηγορίᾳ π. Θουκ. 1. 84. — Παθ. ἐξερεθίζομαι, παροργίζομαι, τινι, πρός τι διά τι, ὁ αὐτ. 5. 99· διά τι ὁ αὐτ. 6. 56· ἐπί τινι Πολύβ. 4. 7, 5· π. ἐπί τι, παρακινοῦμαι νὰ πράξω τι, Ἰσοκρ. 82C· πρός τι Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 6, Δημ. 1299 17· πρὸς ἀλλήλους Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 2, 5· ὑπό τινος Λυσ. 101. 20· κατά τινος Πλουτάρχ. Θεμ. 31· μετὰ δοτ. προσ., Λυκοῦργ. 158. 39· μετ' ἀπαρ., τίς οὐκ ἂν παροξυνθείη πολεμεῖν; Ἰσοκρ. 102C. — Παθ., ἐπὶ νόσων, ἐρεθίζω, χειροτερεύω, π. οἱ πυρετοὶ Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 10.

II. = **παροξυτονέω**, Ἀθήν. 323C, 484F, κτλ.

πάροξυς, υ, ὀξύς, εἰς ὀξὺ ἀπολήγων, ἐπὶ τεθραυσμένου ὀστοῦ, Ἱππ. Ἀγμ. 773. **II.** μεταφορ., ὀξύθυμος, ὁ ταχέως ὀργιζόμενος, οὐ μάχιμος, οὐ πάροξυς Ἀντιφάν. ἐν «Διδύμοις» 2. 8.

παροξυσμός, ὁ, ἐρεθισμός, φιλονικία, Δημ. 1105. 25· ἐγένετο οὖν παροξυσμός, ὥστε χωρισθῆναι αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων Πράξ. Ἀποστ. ιε', 39· «τὸ σφοδρότερον ἀπὸ θυμοῦ κίνημα παροξυσμὸς ὀνομάζεται» Βασίλ., π. ἀγάπης, παρακίνησις ἢ παρόρμησις πρός..., Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. κ', 24. **2)** ἡ σοβαρὰ προσβολὴ νόσου τινός, ἡ ἐπὶ τὰ χείρω τροπὴ αὐτῆς, Λατιν. accessio, Ἱππ. Ἀφ. 1243.

παροξύτονος, ον, ἡ λέξις ἡ ἔχουσα τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς παραληγούσης, Ἰω. Ἀλ. Τονικὰ Παραγγέλμ. 16.—Ἐπίρρ. **-νως**, Ἀθήν. 409A.

παροξῠτονέω, θέτω ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς παραληγούσης, Εὐστ. 1600 18, καὶ μεταγεν. γραμμ. (οἱ παλαιότεροι γραμμ. λέγουσι **παροξύνω**)·— **παροξυτόνησις**, εως, ἡ, Εὐστ. 1409. 54, κτλ.

παροξυτονητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **παροξυτονέω**, δεῖ παροξυτονεῖν, Schaef. Append. ad Bast. Ep. crit. p. 48.

παροπαιδία· «εἶδός τι πήρας» Ἡσύχ.

παροπλίδιον· «μικρὰ μάχαιρα» Ἡσύχ.

παροπλίζω: μέλλ. **-ίσω**: πρκμ. **-ώπλικα**, Διόδ. 4. 10 — ἀποπλίζω, Πολύβ. 2. 7, 10, κλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Νουμήνιος παρ' Ἀθην. 306C.— Παθ., Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 68.

παροπτάω, ὀπτῶ, «ψήνω» ὀλίγον, μετρίως, Πολύβ. 12. 25, 2, Διόδ. 3. 21, κτλ.

παροπτέος, α, ον, (παροράω, παρόψομαι) ὃν πρέπει νὰ παρίδῃ τις, Λουκ. Τίμ. 9. **II.** παροπτέον, πρέπει τις νὰ παρίδῃ, νὰ παραβλέψῃ, τὸ γὰρ σύνηθες οὐδαμοῦ παροπτέον Μένανδρ. ἐν «Ἀνδρογύνῳ» 3, πρβλ. Δημ. 805. 9.

παρόπτησις, ἡ, ἡ ἐν μέρει ὄπτησις, Ὀρειβάσ. 276 Matth.

πάροπτος, ον, (**παρά**, **ὀπτάω**), ὁ παροπτηθείς, «pullus paroptus.» Apic. VI, 244, ed. Schuch.

παρόρᾱμα, τό, ἀβλέπτημα, λάθος ἐξ ἀπροσεξίας, Πλούτ. 2, 515D, 1123B· ἐν ἀντιθέσει ἁμάρτημα ἑκούσιον, Λογγῖν. 33. 4.

παρόρᾱσις, ἡ, πλημμελὴς ὅρασις, Γαλην. 14. 314, 13. **II.** τὸ παραβλέπειν, παράβλεψις, ἀμέλεια, Πλουτ. Αἰμίλ. 3, Λουκιαν. Δίκη Φων. 3, κτλ.

παρορᾱτέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **παρορῶ**, δεῖ παρορᾶν, Βίος Ἰω. Δαμασκ. 232, ἔκδ. Major.

παρορᾱτικός, ή, όν, ὁ παρορῶν, παραβλέπων, τινος Πλούτ. 2. 716B.

παροράω: μέλλ. **-όψομαι**; ἀόρ. **παρεῖδον** (ὃ ἴδε)· ἀόρ. παθ. **παρώφθην** Ψευδο-Δημ. 133. 18· παθητ. πρκμ. **παρῶμμαι** Μένανδρ. ἐν «Ἡνιόχῳ» 8. Προσβλέπω ὡς ἐν παρόδῳ, παρατηρῶ, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 5· τινί τι Ἡρόδ. 1. 37, 108, Ἀριστοφ. Ὄρν. 454. **II.** βλέπω τι ἐν παρόδῳ, δὲν παρατηρῶ αὐτὸ μετὰ προσοχῆς, Μάχων παρ' Ἀθην. 244D, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 19, 19, κλ. **2)** παραβλέπω, παραμελῶ, ἀμελῶ, τοὺς νόμους Ἀντιφῶν 114. 6, κτλ., πρβλ. Ξενοφ. Ἑλλ. 7. 4, 21, Δημ. 281. 13, κτλ.— Παθ., τυγχάνει παρεωραμένον Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσικ. 2. 1, 1· ἴδε **παρωθέω** I. **III.** βλέπω ἐσφαλμένως, βλέπω κακῶς, παρακούειν ἢ παρορᾶν Πλάτ. Θεαίτ. 157E, πρβλ. Ἱππ. Μείζ. 300C. **IV.** βλέπω πλαγίως, εἴς τινα ἢ πρός τι Ξεν. Συμπ. 8, 42, Κύρ. 7. 1, 4· εἰς τὸ πλάγιον π. μᾶλλον ἢ εἰς τὸ πρόσθεν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 45, 5.

παροργίζομαι, Παθ., ὀργίζομαι, πληροῦμαι ὀργῆς κατά τινος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 16, 6, Στράβ. 293· πρός τινα Δημ. 805. 19. **II.** τὸ ἐνεργ. **παροργίζω**: μέλλ. **-ιῶ**, κινῶ εἰς ὀργήν, ἐξερεθίζω, Ἐβδ. (Γ' Βασιλ. ΙϚ', 33), Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. κ', 19, πρ. Ἐφεσ. ϛ', 4.—Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 392.

παρόργισμα, τό, τὸ παροργίζειν, αἰτία ὀργῆς, Ἐβδ. (Γ' Βασιλ. ΙϚ', 33., Κ', 22).

παροργισμός, ὁ, ἐρεθισμός, θυμός, ὀργή, Ἐπιστ. πρὸς Ἐφεσ. δ', 26.

παρορέγω, παρεκτείνω, προτείνω, εἰ δὲ ἐξείη τὸ στόμα, τῶν τίς οἱ ἔξω τὴν οὐρὰν παρώρεξεν, περὶ σκάρων, Αἰλιαν. περὶ Ζ. 1. 4.

παρορεῖν, Κρητ. = **ὁμορεῖν**, Tit. Dittenb. [2] 929, 39 κλ.

παρόρειος, ον, (ὄρος) ὁ πλησίον ὄρους, Στράβ. 576, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 4, 7.—Ὁ τύπος **παρώρειος** εὑρισκόμενος ἐν Ἀντιγράφοις (οἷον Στράβ. ἔνθ' ἀνωτ.) εἶναι ἐσφαλμένος, ἐν ᾧ τὸ **παρώρεια** (ὃ ἴδε) εἶναι ὁ μόνος ὀρθὸς τύπος τοῦ οὐσιαστ., Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 712.

παρορέω, κατοικῶ ἐπὶ τῶν ὀρέων, Συλλ. Ἐπιγραφ. 2561b (Προσθῆκαι).

παρορία, **παρορισμός** (;) Ἐπιγραφ. Μαγνησ. τῆς παρὰ τῷ Μαιάνδρ. Dittemb. [2] 928, 76

παρόρθιος, ον, ἱκανῶς ὄρθιος, εὐθύς, Ἀπολλόδωρ. ἐν Ἀρχ. Μαθ. 17.

παρορίζω, τελειώνω, περιορίζω, Λογγῖν. 9 καὶ 11. **II.** ἐξέρχομαι τῶν ὁρίων μου, σφετερίζομαι κτῆμα γείτονος, Ἀνθ. Π. 11. 209· «παρορίζειν· ὑπερβαίνειν τοὺς οἰκείους ὅρους, ἀποτεμνόμενον ἐκ τῶν ἀλλοτρίων» Α. Β. 293, 16:— Παθ., λαμβάνω ἔκτασιν ὁρίων, Συλλ. Ἐπιγρ. 2905c. **III.** Παθ., ἐπὶ προσώπων, ἐξορίζομαι, Πλούτ. 2. 353A.

παρορίνω [ῑ], ἐξεγείρω ὀλίγον, Ἀλκαῖ. 96.

παρόριος, α, ον, (ὄρος) = **παρόρειος**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Υ. 490, Χ. 190.

παρορισμός, ὁ, τὸ ἐξέρχεσθαι τῶν ὁρίων, ὁ σφετερισμὸς ξένης γῆς, ὅσοι μετὰ παρορισμοῦ τῶν πλησίων τοὺς ὅρους ὑπερεξέτειναν Βασίλ. τ. 1, σ. 947D, Ἐπιγραφ. παρὰ Hicks 205, 43

παροριστέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ὑπερβῇ ὅριον, εἰδέναι χρὴ τὸ μέχρι ποῦ παροριστέον ἕκαστον Λογγῖν. 38. 1.

παροριστής, οῦ, ὁ, ὁ ὑπερβαίνων ὅριον καὶ καταλαμβάνων ξένην γῆν, Λῆμμα εἰς Ἀνθ. Π. 11. 209.

παρορκέω, ἐπιορκῶ, γίνομαι ἐπίορκος, Φιλόστρ. 219, Ἀππ. παρὰ Σουίδ.

παρορκία, ἡ, ἐπιορκία, Βασίλ. Μέγ. τ. 3. σ. 114.

παρορμάω, παροτρύνω, προτρέπω, διεγείρω, παροξύνω, τινα Ξεν. Κύρ. 2. 4, 10· εἴς τι αὐτόθι 2. 2, 1· ἐπί τι αὐτόθι 8. 1, 12· πρός τι Ἀριστ. Μ. Ἠθ. 2. 7, 27 — ὡσαύτως, π. συνουσίαν Διοσκ. 2. 170., 3. 145 — μετ' ἀπαρ., Ξεν. Κύρ. 8. 1, 43.— Παθ., εἶμαι πρόθυμος, ἐπί τι Πολύβ. 2. 22, 6· ἐπ' ἀλλήλους Δίων Κ. 40. 46· οὕτως ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., παρορμᾶν πρός τι Διογ. Λ. 6. 83.

παρορμέω, εἶμαι ἠγκυροβολημένος παραλλήλως ἢ πλησίον, Διόδ. 14. 49, 50· τινι Πλουτ. Ἀντών. 32.

παρόρμημα, τό, τὸ παρορμᾶν, παροτρύνειν, εἴς τι Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 12, 1.

παρόρμησις, ἡ, παρακίνησις, προτροπή, εἴς τι Ξεν. Ἱππαρχ. 1. 25, διάφορ. γραφὴ ἐν Κύρ. 1. 6, 19, Πολυβ. 6. 39, 8.

παρορμητικός, ή, όν, ὁ παρορμῶν, παρακινῶν, Λογγῖν. 14· πρός τι Πλουτ. Λυκοῦργ. 15.—Ἐπίρρ. **παρορμητικῶς**, Προκ. Γάζ. I. 1880A.

παρορμίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, φέρω εἰς ὅρμον, προσορμίζω τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἓν παρὰ τὸ ἕτερον, παρορμίσαντες δύο πλοῖα Μουνιχίασιν ἐδέοντο αὐτοῦ παντὶ τρόπῳ ἀπελθεῖν Ἀθήνηθεν Λυσ. 132. 6.

πάρορνῖς, -ῖθος, ὁ, ἡ, τὸ ἔχων κακοὺς οἰωνούς, δυσοίωνος, ὁδοὺς ἀθύμους καὶ παρορνίθους πόρους Αἰσχύλ. Εὐμ. 770· ἴδε ἐν λέξ. **ὅδιος**.

παρόρνῡμι, παρορμῶ, παρακινῶ, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 486, ἐν τμήσει.

παρορῠγή, ἡ, τὸ ὀρύσσειν πλησίον τινός, ὀρυγὴ πλησίον ἑτέρας ὀρυγῆς, Ῥήτορες (Walz) 1. 436.

παρορύσσω, Ἀττικ. -ττω, ὀρύσσω πλησίον ἢ παραλλήλως, Θουκ. 6. 101. **II.** ἁμιλλῶμαί τινι ἐν τῷ ὀρύττειν, Διογ. Λ. 6. 27· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3, 15, 4, πρβλ. Ἐγχειρ. 29, ἔνθα ἴδε μακρὰν σημείωσιν Κοραῆ (σ. 128). Ἦτο δὲ τοῦτο προπαρασκευαστικὴ προγύμνασις ἐπὶ 40 συνεχεῖς ἡμέρας τῶν μελλόντων νὰ ἀγωνισθῶσιν εἰς τὴν πυγμὴν κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ἴδε Ἑρμηνευτ. εἰς Θεόκρ. 40. 10.

παρορχέομαι, ἀποθ., παριστάνω χορεύων ἀκαίρως καὶ ἀτόπως, τὰς Διὸς γονὰς ὀρχούμενος .. καὶ τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοφαγίαν παρορχούμενος Λουκ. π. Ὀρχ. 80.

πάρος, ποιητ. μόριον: Α. Ἐπίρρ., **1)** ἐπὶ χρόνου, ἄλλοτε, πρότερον, π. μεμαυῖα Ἰλ. Δ. 73, κτλ.· κάρη π. χαρίεν Χ. 403· οὐ γὰρ ἐμὴ ἵς ἔσθ' οἴη π. ἔσκεν Λ. 669, πρβλ. Ὀδ. Β. 119, κτλ.· ἀντίθετ. τῷ νῦν, Ἰλ. Α. 553, Ὀδ. Ζ. 325, κτλ.· οὕτω καί, πάρος γε Ἰλ. Ρ. 270, κτλ.· πάρος περ Ν. 465, κτλ.· καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸ πάρος γε, τὸ πάρος περ Τ. 42, Ψ. 480, κτλ.· — ἅπαξ παρ' Ἡροδ., καὶ πάρος 9. 2· οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς Ἀττικ. πεζογράφοις, ἀλλὰ συχν. παρὰ τοῖς Τραγ., θεοί οἱ πάρος Αἰσχύλ. Πρ. 405· τά τε πάρος, τά τ' εἰσέπειτα Σοφ. Αἴ. 34· ἐν τῷ π. χρόνῳ ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1445, κτλ. **2)** μετ' ἐνεστ., ἄλλως, ἐν ἄλλαις περιστάσεσι, οἱ τὸ π. περ ζαχρηεῖς τελέθουσι Ἰλ. Μ. 347· πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις Ὀδ. Ε. 88· πρβλ. Ἰλ. Α. 553., Ο. 256, Nitzsch εἰς Ὀδ. Δ. 810. **3)** ὡς τὸ πρίν, πρότερον, Λατ. priusquam, μετ' ἀπαρ. ἀορ., πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι Ὀδ. Α. 21, πρβλ. Θ. 376, κτλ.· σπανιώτερον μετ' ἐνεστ., πάρος δόρποιο μέδεσθαι Ἰλ. Σ. 245. **4)** μετ' ἀρνήσ., ὡς προηγούμενον τοῦ πρίν γε· π. δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως, πρίν γε., οὐχὶ .. πρίν .., ἕως οὗ, Ἰλ. Ε. 218, πρβλ. Ὀδ. Β. 127, Σ. 288. **5)** πρὸ τοῦ προσήκοντος χρόνου, παραπολὺ ταχέως, τί π. λαβρεύεαι; Ἰλ. Ψ. 474. **6)** μᾶλλον, ἑτοιμότερον, π. τοι δαίμονα δώσω Θ. 166· π. τινὰ γαῖα καθέσει Π. 629. **II.** σπανίως ἐπὶ τόπου, πρῶτος, σοὶ βαδιστέον πάρος, σὺ πρέπει νὰ βαδίζῃς πρῶτος, σὺ πρέπει νὰ πηγαίνῃς ἔμπρός, Σοφ. Ἠλ. 1502.

Β. πρόθ., ποιητ. ἀντὶ τῆς **πρό**. **I.** ἐπὶ τόπου, πρό, ἐνώπιον, παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ, Τυδείδαο π. Ἰλ. Θ. 254· δωμάτων πάρος Σοφ. Αἴ. 73, Εὐρ. Ἑκ. 1049, Φοίν. 1270· δόμων π. Ὀρ. 112, 1217· τῶν σῶν π. πίτνουσα γονάτων Ἀνδρ. 572. **II.** ἐπὶ χρόνου, θανεῖν πάρος τέκνων Εὐρ. Ἀνδρ. 1207. **III.** ὑπεράνω, πλέον, μᾶλλον, π. τοὐμοῦ πόθου προὔθεντο τὴν τυραννίδα Σοφ. Ο. Κ. 418, πρβλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 200, Ὀρ. 345. **2)** ὡς τὸ **πρό**, ἀντί, ἀδελφῶν πάρος .. θανεῖν Εὐρ. Ἡρακλ. 536· (οὕτως, ὅσων .. πάροιθεν .. σφαγήσεται αὐτόθι 583). — Ὁσάκις τὸ **πάρος** εἶναι πρόθ., συνήθως ἐπιτάσσεται μετὰ τὴν οἰκείαν πτῶσιν ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε, ἴδε Σοφ. Ο. Κ. 418, Εὐρ. Ἀνδρ. 1113, 1207. (Κατὰ τύπον τὸ **πάρος** ἵστασαι μεταξὺ τῶν προθέσ. **παρά**, **πρό** καὶ **πρός**, ἂν καὶ κατ' ἔννοιαν ἀνήκει εἰς τὴν **πρό**. Ἐκ δὲ τοῦ **πάρος** παράγεται τὸ **πάροιθε**. — Πρβλ. τὸ Σανσκρ. puras, Ζενδ. para, Γοτθ. faura, Ἀρχ. Σκανδ. fyrir, Ἀρχ. Γερμ. vora (fore, before) Γοτθ. faur, Ἀρχ. Γερμ. füri, (Ἀγγλ. for).)

Πάρος [ᾰ], ἡ, μία τῶν Κυκλάδων, περίφημος διὰ τὰ λευκὰ αὐτῆς μάρμαρα, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 44, εἰς Δήμ. 491. — Ἐπίθ. **Πάριος, α, ον**, Πάριος λίθος, Πάριον μάρμαρον, Πινδ. Ν. 4. 131. Ἡρόδ. 3. 57· ἡ Παρία λύγδος Διόδ. 2. 52· πρβλ. Müller Archäol. § 309.

πᾶρος, τό, Δωρ. ἀντὶ **πῆρος**.

παρόσον, = **παρ' ὅσον**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 419, κ. ἀλλ.

παροσφραίνω, πλησιάζω τι εἰς τὴν ῥῖνά τινος νὰ ὀσφρανθῇ, κόρεις θλάσας παρόσφραινε τῷ ζῴῳ Γεωπον. 13. 17.

παρότρυνσις, ἡ, παρόρμησις, παρακίνησις, πρὸς ἀποστασίαν παρότρυνσις Γεώργ. Παχυμ. ἐν βίῳ Ἀνδρονίκου Παλαιολ. σ. 39Ε.

παροτρυντικός, ή, όν, ὁ ἁρμόδιος εἰς παρότρυνσιν, παρορμητικός, Εὐστ. 1169 55.

παροτρύνω, παρακινῶ, παρορμῶ, μετ' ἀπαρ., πὰρ θυμὸν ὀτρύνει φάμεν Πινδ. Ο. 3. 68, πρβλ. Λουκ. Τόξ. 35. **2)** ἰατρ., παροξύνω, διεγείρω, Ἱππ. 654. 41.

παρουάτιος, ον, (οὖς) ὁ ἔχων τὰ ὦτα κρεμάμενα, κύων Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 91.

παρουλίς, ίδος, ἡ, φλεγμονὴ περί τι μέρος τῶν οὔλων, Γαλην., Παῦλ. Αἰγ. 3. 26· πρβλ. **ἐπουλίς**.

πάρουλος, ον, (οὖλος Β) ὁ ὀλίγον οὖλος, ὀλίγον σγουρός, Πολυδ. Δ', 135.

παρουλό-τρῐχος, ον, ὁ ἔχων τὰς τρίχας ἐλαφρῶς οὔλας (σγουράς), Γεωπ. 18. 1, 6.

πάρουρος, ὁ, «ὁ εἰς φυλακήν τινα τεταγμένος μισθωτικῶς, οὖρος γὰρ καὶ ὁ φύλαξ καὶ ὁ ἐπίουρος» Ἡσύχ., διάφ. γραφ. ἐν Ὀδ. Λ. 489, ἀντὶ **ἐπάρουρος**.

πάρουρος, ον, ὁ παρὰ τὴν οὐράν, Πτολεμ. Μεγάλη Σύνταξ. Ἀστρον. (Ἀραβιστὶ Almagest, ἡ Μεγίστη) τ. 2, σ. 62, 38· 68, 18 καὶ 20, ἔκδ. Halm.

παρουσία, ἡ, (πάρειμι) ὡς καὶ νῦν, τὸ παρεῖναι, παρευρίσκεσθαι, ἐπὶ προσώπων, δεσπότου, κτλ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 169, κτλ.· ἀνδρῶν π. = ἄνδρες οἱ παρόντες Εὐρ. Ἄλκ. 606· οὕτω, πόλις μείζων τῆς ἡμετέρας π. = ἡμῶν τῶν παρόντων, Θουκ. 6. 86· παρουσίαν μὲν οἶσθα καὶ σύ που φίλων, ὡς οὔτις ἡμῖν ἐστιν, δηλ. ὅτι δὲν ἔχομεν φίλους παρόντας ὅπως βοηθήσωσιν ἡμᾶς, Σοφ. Ἠλ. 948· — ἐπὶ πραγμάτων, κακῶν π. Εὐρ. Ἑκ. 227, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1049· τοῦ καλοῦ Πλάτ. Φαίδων 100D· ἀγαθῶν ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 497Ε· — ἀπολ., παρουσίαν ἔχειν ἀντὶ παρεῖναι, Σοφ. Αἴ. 540· τὰ τῆς τύχης .. κοινὰς [ἔχει] τὰς παρουσίας Δημ. 1447, ἐν τέλ.· αὐτὸ τὸ ἀγαθὸν αἴτιον τῇ π. τοῖς ἄλλοις, ἐπὶ τῆς ἰδέας τοῦ ἀγαθοῦ, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδήμ. 1. 8, 1.

2) ἡμῶν κοινόπουν παρουσίαν, ἄφιξιν, Σοφ. Ἠλ. 1104, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 207, Θουκ. 1. 128· εἰς τόπον Διον. Ἀλ. 1. 45.

3) ἡ ἐμφάνισις τοῦ Χριστοῦ, ἡ πρώτη παρουσία Ἰγνάτ. 705Α, Ἰουστ. Ἀπολογ. 1, 52, κλ.· περὶ τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. κδ', 3, κτλ., Ἐπιστ. α' Παύλου πρὸς Θεσ. δ' 19, Ἰουστίνου Ἀπολογ. 1, 52, Ἰγνάτ. πρὸς Φιλαδ. 9.

II. ἐν Σοφ. Ἠλ. 1251, φαίνεται ὅτι εἶναι = τὰ παρόντα, αἱ παροῦσαι περιστάσεις: — οὕτω καί, ὡς. ἔχομεν παρουσίας Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 6, πρβλ. Μένανδρ. ἐν «Ὑδρίᾳ» 6, Piers. εἰς Μοῖριν 297· π. χρημάτων Κράτης ἐν «Θηρίοις» 4· πρβλ. **περιουσία**.

παρουσιάζομαι, ἀποθ., ὡς καὶ νῦν, ὅταν παρουσιάσηται ὁ ἥλιος Ἀριστ. π. Φυτ. 2, 3, 11· — τὸ ἐνεργ., παρὰ τοῖς Βυζ. καὶ τοῖς Ἐκκλ. — Ἴδε Χατζιδάκι Κοσκυλμάτια ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Η', σελ. 135.

παροφθαλμιστής, ὁ, θαυματοποιός, ταχυδακτυλουργός, Νικήτ. Χωνιάτ. Χρον. σ. 78Β.

παροφθαλμιστική, (τέχνη), ἡ, «ταχυδακτυλουργία», Νικηφ. Σχόλ. εἰς Συνέσ. σ. 363.

παροχέομαι, Παθ., ὀχοῦμαι παρακαθήμενός τινι, παρῳχεῖτο δὲ αὐτῷ ἡνίοχος Ξεν. Κύρ. 8. 3, 14, Λουκ. Ἐνάλιοι Διάλ. 15. 3, Δίων Κ. 63. 26· πρβλ. **πάροχος**.

παροχέτευσις, ἡ, τὸ παροχετεύειν, Ἱππ. 47. 13, Γαλην.

παροχετεύω, ὀχετεύω πρὸς ἄλλο μέρος, ὑφῃρημένος τὸ ὕδωρ καὶ π. Πλουτ. Θεμ. 31· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ αὐτ. 2. 779Ε· — μεταφορ., τοῦτ' αὖ παρωχέτευσας εὖ Εὐρ. Βάκχ. 479· λόγοις π. Πλάτ. Νόμ. 844Α. — Παθ., παροχετεύομαι, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 17, 4.

παροχεύομαι, Παθ., βατεύομαι ὑπὸ ἄλλων ἀρρένων [ξένων], Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 7, 5.

παροχεύς, έως, ὁ, ὁ παρέχων, χορηγός, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. σ. 116, ἴδε Osann. εἰς Κορνοῦτ. 9.

παροχή, ἡ, (παρέχω) τὸ παρέχειν, χορηγεῖν, νεῶν παροχῇ, μὲ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ παράσχῃ τις πλοῖα, Θουκ. 6. 85· αἱ τῶν ξενίων π., ἐπὶ πρεσβευτῶν, Πολύβ. 22. 1, 3· — ἀπολ., ἐπίδομα, δώρημα, φιλοδώρημα, ὁ αὐτ. 32. 19, 2, Ἱππόδαμ. παρὰ Στοβ. 249. 44. Πρβλ. **παροκωχή**.

παροχλέω, ὡς τὸ **παρενοχλέω**, Θεοφράστου π. Φυτ. Αἰτ. 3. 10, 5.

παροχλίζω, κινῶ ὡς διὰ μοχλοῦ, μετακινῶ, Ἀνθ. Π. 9. 204.

πάροχος, ὁ, (ὄχος) ὁ καθήμενος πλησίον ἑτέρου ἐπὶ ὀχήματος, ὁ παροχούμενος, Σουΐδ., Ἡσύχιος· «πάροχοι λέγονται καὶ οἱ παράνυμφοι, παρὰ τὸ παροχεῖσθαι τοῖς νυμφίοις· ἐπ' ὀχήματος γὰρ τὰς νύμφας ἦγον» Σουΐδ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1740, Φώτ., ὅθεν ὁ Ἔρως καλεῖται «Ζηνὸς πάροχος γάμων», ὁ δ' ἀμφιθαλὴς Ἔρως χρυσόπτερος ἡνίας εὔθυνε παλιντόνους, Ζηνὸς πάροχος γάμων τῆς τ' εὐδαίμονος Ἥρας Ἀριστοφ. Ὄρν. 1737· πάροχος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων παρέστη δᾷδα καιομένην ἔχων Λουκ. Ἡρόδοτος 5. **2)** π. ἵππος = παρήορος, Εὐαγρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 4.

πάροχος, ον, (παρέχω) ὁ παρέχων, προσφέρων, χορηγῶν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 182· — οἱ πάροχοι, ἐν ταῖς Ῥωμαϊκαῖς ἐπαρχίαις οἱ παρέχοντες εἰς περιοδεύοντας δημοσίους ἄρχοντας ἐπὶ ὡρισμένῳ ποσῷ χρημάτων τὰ πρὸς ὁδοιπορίαν χρήσιμα ἐφόδια, Κικ. πρ. Ἀττ. 13. 2, 2. **2)** ὁ φιλοξενῶν, Ὁρατ. Σάτ. 2. 8, 36.

παροψάομαι, ἀποθ., τρώγω ὡς προσφάγιον, τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον .. ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παροψώμενος Λουκ. ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 26, Κλήμ. Ἀλ. 824.

παρόψημα, τό, πρόσθετον προσφάγιον, Ἀθήν. 367C· παρο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ψήματα τῶν ἀμπέλων, ὅηλ. αἱ σταφυλαί, Φιλόστρ. 662· — ὑποκορ. **-ημάτιον**, τό, Πολυδ. Ϛ', 56.

παροψίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **παροψίς**, Πολυδ. Ϛ', 56· **παρόψιον**, Ἱερακοσόφ. σ. 58.

παροψίς, ίδος, ἡ, (ὄψον) ἔκτακτον ἔδεσμα τιθέμενον παρὰ τὸ σύνηθες φαγητόν, Φερεκράτ. ἐν «Χείρωνι» 4, Ἀριστοφ. Ἀποσπάσμ. 236, κ. ἀλλ., Ξενοφ. Κύρ. 1. 3, 4· μεταφορ., τῶν κακῶν παροψίδες, νέαι δοκιμασίαι δυστυχίας, Μάγνης ἐν «Διονύσῳ» 1, ἔνθα ἴδε Meineke πρβλ. **παροψώνημα**. **II**. πινάκιον ἐφ' οὗ τοιαῦτα ἐδέσματα προσφέρονται, καλέσας τι παρατίθησιν ἐν παροψίδι Ἀντιφάνης ἐν «Βοιωτίᾳ» 3· εἴσω ποικίλων παροψίδων Ἄλεξις ἐν «Ἡσιόνῃ» 2. — Ἀν καὶ συχνάκις ἅπαντᾷ παρὰ τοῖς κωμικ. (ὅρα Ἀθήν. 367D κἑξ.), οἱ Ἀττικίζοντες φέγουσι τὴν χρῆσιν τῆς λέξεως, Λοβ. εἰς Φρύνιχ. 176.

παρόψομαι, μέλλ. τοῦ **παροράω**.

παροψωνέω, ἀγοράζω παροψήματα ἢ ἡδύσματα, Κρατῖνος ἐν «Κλεοβουλίναις» 8, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 226.

παροψώνημα, τό, προσθήκη τις εἰς τὴν συνήθη τροφήν, γλύκυσμα, μεταφορ., εὐνῆς π. τῆς ἐμῆς χλιδῆς, νέα ἡδονὴ προστιθεμένη εἰς τὰς ἡδονὰς τῆς κοίτης μου, Αἰσχύλου Ἀγ. 1447· πρβλ. **παροψίς** I.

πάρπᾶγος, ὁ, ἴδε **παράπαγος**.

παρπεπιθών, Ἐπικ. μετ' ἀναδιπλ. μετοχ. ἀορ. β' τοῦ **παραπείθω**.

παρπόδιος, ον, ποιητ. ἀντὶ **παραπόδιος**.

παρπόρφυρος, = **περιπόρφυρος**, Ἐπιγραφ. Θηβῶν, Bul. de cor. hel. V, σ. 264.

παρράλιος, η, ον. Ἐπικ. ἀντὶ **παράλιος**.

παρραπτῶς, = **περιραπτους**, ἐπίθετ. αἰτ. πτ., Ἐπιγρ. Θηβῶν, Bul. de cor. hel. V, σ. 264.

παρρέκτης, ου, ὁ, = **πανοῦργος**, Ἡσύχ.

παρρησία, ἡ, (ῥῆσις) ἡ περὶ τὸ λαλεῖν ἐλευθερία, τὸ ἐκφράζειν ἐλευθέρως τὸ τί φρονεῖ τις, ἐλευθεροστομία, ἣν οἱ Ἀθηναῖοι ἐθεώρουν ἴδιον δικαίωμα, ἐλεύθεροι παρρησίᾳ θάλλοντες οἰκοῖεν πόλιν κλεινῶν Ἀθηνῶν Εὐριπ. Ἱππ. 422, πρβλ. Ἴωνα 672· παρρησίᾳ φράζειν ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 668· π. ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 391· παρρησίας οὔσης Ἀριστοφ. Θεσμ. 541· π. διδόναι τισὶ Ἰσοκρ. 20C· ἐλευθερίας ἡ πόλις μεστὴ καὶ π. γίγνεται Πλάτ. Πολ. 557B· τἀληθῆ μετὰ παρρησίας ἐρῶ Δημ. 73. 17· τὴν ὑπὲρ τῶν δικαίων π. ἀποδόμενος Δείναρχ. 105. 6. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀθυροστομία, Ἰσοκρ. 229B, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 240E.

παρρησιάζομαι: μέλλ. **-άσομαι** Πλάτ., Ξεν.: ἀόρ. **ἐπαρρησιασάμην** Ἰσοκρ. 221A, Αἰσχίν.· πρκμ. (ἴδε κατωτ.)· ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον παρὰ τοῖς πεζογράφοις. Ὁμιλῶ ἐλευθέρως, εὐθαρσῶς, λέγω μετὰ παρρησίας, Πλάτ. Γοργ. 487D· τινί τι αὐτόθι 491E, πρβλ. Αἰσχίν. 11. 36· πρός τινα Πλάτ. Λάχ. 178A, κτλ.· τινι περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 156A, Δημ. 287. 13· πολλὰ κατά τινος Πολύβ. 12. 13, 8· — πρκμ. **πεπαρρησίασμαι** ἐπὶ ἐνεργ. σημασ., ἃ γιγνώσκω πάνθ' ἁπλῶς .. πεπ. Δημ. 55. 1· ἀλλὰ τὰ πεπαρρησιασμένα, ἐπὶ παθ. σημασίας, ἐκφράσεις ἐλευθέρας, Ἰσοκρ. 312B· ἡ ἀλήθεια ἐπαρρησιάζετο Ἄννα Κομν. 1. 411. — Τὸ ἐνεργ. ἐν Εὐστ. Πονημαπ. 265. 82. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 474.

παρρησιαίτερον, Ἐπίρρ. συγκριτ. (Ὡριγ.) φιλοσοφουμ. σελ. 3259, ἔκδ. Mi. — Ἐν τῷ Θησ. Στεφάνου εὑρίσκεται μόνον **παρρησιωδέστερον** καὶ **παρρησιαστικώτερον**, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

παρρησιαστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐλευθέρως ὁμιλῶν, ἐλευθεροστομος ἄνθρωπος, Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 4. 3, 28, Διόδ. 14. 5, Λουκ. Θεῶν Ἐκκλησ. 3.

παρρησιαστικός, ή, όν, ὁ διατεθειμένος νὰ ὁμιλήσῃ ἐλευθέρως ἐλευθεροστομος, Ἀριστοτέλ. Ρητορ. 2. 5, 11. Ἐπίρρ. **-κῶς**. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 21, 4.

παρρησιοποιός, ὁ παρρησιαστής, ὁ ἀνυποστόλως ὁμιλῶν μοναχός. (ἐν ψόγου μέρει τίθεται) Θ. Στουδ. σ. 1489, ἔκδ. Mi.

παρρησιώδης, ες, (εἶδος) ὁ πλήρης παρρησίας. Ἐπίρρημ., **παρρησιωδῶς**, = **παρρησιαστικῶς**, συγκρ. **παρρησιωδέστερον**, ἀποκρίνασθαι παρρησιωδέστερον Διόδ. 15. 6.

παρσένος, Λακωνικ. ἀντὶ **παρθένος**, Ἀλκμὰν 1, Ἀριστοφάν. Ἀνσ. 1263.

παρσταίη, παρστᾶσα, κτλ., Ἐπικ. ἀντὶ **παραστ-**.

παρστήτεον, Ἐπικ. β' δυϊκὸν ὑποτ. ἀόρ. β' τοῦ **παρίστημι**, Ὀδ. Σ. 183.

παρτάδες· «ἄμπελοι» Ἡσύχ.

πάρταξον· «ὕγρανον. Λάκωνες» Ἡσύχ.

παρτέλλεται· «παραινεῖται» Ἡσύχ.

παρτέμνω, παρτᾰμεῖν, παρτίθετ, Ἐπικ. ἀντὶ **παραστ-**.

παρτομίς, ίδος, ἡ, «μικρὸν τῷ μήκει βιβλίδιον» Ἡσύχ.

παρυδρίζω, = **ὑβρίζω**, Βασίλ. III, 913C.

παρυγραίνω, ὑγραίνω ὀλίγον, μαλακώνω, Ἀθήν. 356E, Ὀρειβάσ. 72 Matth.

πάρυγρος, ον, ὀλίγον ὑγρός, Μανέθων 1. 87 (Axt **πάνυγρος**)· — τὸ **πάρυγρον**, εἶδος ἐμπλάστρου, ἐμπλαστικῷ τινι φαρμάκῳ ὁποῖον τὸ καλούμενον **πάρυγρόν** ἐστι Γαλην. τ. 2. 703, 11.

παρυδάτιος = **πάρυδρος**, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφάνου.

πάρυδρος, ον, ὁ παρὰ τὸ ὕδωρ διαιτώμενος, ἐπὶ τῆς ἀλκυόνος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 13, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 12, 4.

παρυπάγομαι, παραιτητός ἐστι, δάκρυσι καὶ λιταῖς παρυπάγεται, κάμπτεται, Ν. Χων. σ. 148, 7, ἔκδ. Β.

παρυπαντάω, = **ὑπαντάω**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 31, 4.

παρυπάρχω, ὑπάρχω πλησίον, ὡς τὸ πάρειμι. Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 1041, Ὀρ. 579.

παρῠπάτη, (ἐξυπακ. χορδή), ἡ παρὰ τὴν ὑπάτην, ἡ ἀμέσως μετὰ τὴν πρώτην χορδή, ἡ δευτέρα ἐκ τῶν πέντε, Ἀριστ. Προβλ. 19. 3, Πλούτ. 2. 1134F, κτλ.· πρβλ. **παραμέση**.

παρῠπατο-ειδής, ές, ἐπὶ τάνου ἐν τῇ μουσικῇ ἠχοῦντος ὁμοίως τῇ **παρυπάτῃ**, Ἀριστείδ. Κοϊντιλ. σ. 12.

παρυπεμφαίνω, ὑπεμφαίνω συγχρόνως, Νικήτ. Χρον. 337. 21.

παρυπνόω, πλαγιάζω πλησίον ἢ μετά τινος, τινι Κόντ. Σμ. 10. 128.

παρυπογράφω, ὑπογράφω πλησίον, Ἰσιδ. Θεσσαλ. σ. 112, ἔκδ. Mi.

παρυποδείκνυμι, ὑποδεικνύω ἐν παρόδῳ, **ὑποδεικνύω**, τοιαῦτα σχήματα παρυποδείξαι Φωτ. Ἐπιστ. σ. 212, 26.

παρυποζεύγνυμι, ὑποζεύγνυμι πλησίον ἄλλου, Θ. Ὑρτακ.

παρυποκλέπτω, ὑποκλέπτω τι, ποιῶ κρυφίως, Γεώργ. Παχυμ. εἰς Ἀνδρ. Παλαιολ. σ. 351A.

παρυποκρύπτω, ὑποκρύπτω τι, Ἀνώνυμ. ἐν τοῖς τοῦ Boiss Ἀνεκδ. 3. 127.

παρυπολαμβάνω, ὑπολαμβάνω ψευδῶς, Ἀριστείδ. ἐν Ἁρμονικ. Στοιχείοις 2, ἐν ἀρχ.

παρυπομιμνήσκω, ὑπομιμνήσκω ἐν παρόδῳ ἢ κρυφίως, Πολύβ. 5. 31, 3.

παρυπόμνησις, ἡ, τὸ ἐν παρόδῳ ὑπομιμνήσκειν, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 1. 10.

παρυπονοέω, ὑπονοῶ τι, εἰκάζω, Δ. Β. 1409.

παρυποπτεύω, ὑποπτεύω προσέτι, Τζέτζ. Ἱστ. 2, 28 (3)

παρυπόστασις, ἡ, οὐχὶ ἀληθὴς ὑπόστασις, Διον. Ἀρεοπαγ. 732C.

παρυποφαίνω, = **παρυποδείκνυμι**, Ἀνδρέας Κρήτ. σ. 113D.

παρυποψύχω [ῡ), ὑποψύχω πως, ψύχω ἐλαφρῶς, Διοσκ. 2. 107, σ. 235 ἔκδ. Kühn.

παρύπτιος, ον, σχεδὸν ἐπίπεδος, Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. 44A.

παρῠφαίνω, ὑραίνω πλησίον ἢ κατὰ μῆκος τινός, ἐσθῆς παρυφασμένη, ἔχουσα παρυφήν, Διόδ. 12. 21· **ὅπλα παρυφασμένα**, ὁπλῖται περιβάλλοντες παναχάθεν ὡς παρυφὴν ἅοπλον πλῆθος, ὑπὸ δὲ τῶν παρυφασμένων ὅπλων πᾶς ὄχλος δεινὸς φαίνεται Ξεν. Κύρ. 5. 4, 48, παρύφανται .. τῷ στομάχῳ .. πόρος, εἶναι παρυφασμένος εἰς τὸν στόμαχον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4, 4, 19, πρβλ. π. Ζ. Μ. 4. 2, 1. **II**. ὑπερέχω εἰς τὸ ὑφαίνειν, ὅρα καὶ τὴν ἀράχνην ὑφαίνουσαν ἐκ γειτόνων, εἰ μὴ παρυφαίνῃ καὶ τὴν Πηνελόπην Φιλόστρ. 853.

παρυφαιρέομαι, ὑφαιρῶ τι παρά τινος, Ἀνδρ. Κρήτ. 24C.

παρύφαντος, ον, παρυφασμένος, Γλωσσ.

παρύφασμα, τό, = τῷ ἑπομ., Ὀρειβάσ. 65 C coh.

παρῠφή, τὸ παρὰ τὴν ἐσθῆτα παρυφανθέν, ὁ παρυφασμένος γῦρος, ἡ περὶ τὴν ἐσθῆτα πορφύρα, Λατ. clavus, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 31, Φίλαρχ. παρ' Ἀθην. 521B, Πλούτ. 2. 239C. — Κατὰ Πολυδ. Ζ', 53, «αἱ μέντοι ἐν τοῖς χιτῶσι πορφυραῖ ῥάβδοι παρυραὶ καλοῦνται»· — μεταφορ., π. κακῶν εἰργάσασθε Ἰουλιανὸς 238B.

παρῠφής, ές, ὁ ἔχων παρυφήν, **παρυφές**, ἐσθὴς ἔχουσα παρυφήν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309, 7 (ἐκτὸς ἐὰν ἀναγνῶμεν συνημμένως: τρύφημα παρυφές, λαμπρότης ἐσθῆτος μετὰ παρυφῆς) «παρυφὲς δὲ καὶ παραλουργὲς τὸ ἑκατέρωθεν ἔχον παρυφασμένην πορφύραν» Πολυδ. Ζ', 53· ὡσαύτως **παρῠφος**, ὁ, Πολυδ. ἔνθ' ἀνωτ., Φιλῆς 8. 197· **παρυφίς, ίδος**, ἡ, Μένανδρ. παρ' Ἡσυχ.· — πρβλ. **εὐπάρυφος**.

παρυφίστημι, ἵστημί τι παραπλεύρως, πλησίον· — πρκμ. **παρυφέστηκα**, ἕστηκα παρά, **παρυφέστηκε** δὲ τῇ χρηστῇ παρασκευῇ εἰδωλόν τι Ρήτορες (Walz) 4. 21. **II**. προσθέτω ὡς μέρος οὐσίας τινός, Ψελλ. — Παθ., ὑπάρχω ὡς ἐξηρτημένος ἐκ τινος, τινι Διογ. Α. 9. 105, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 205, π. Μ. 8. 13.

παρύψηλος, ον, ὁ ὑψηλός πως, Θεορυλ. Σιμοκ. Ἱστ. 37A, κλ.

παρυψόω, ἀνυψόω, Εὐστ. Πονημάτ. 41. 76, κτλ.· **παρύψωμα**, τό, ὕψωσις παρὰ τῷ αὐτῷ, 253. 31.

πάρφανε, παρφάμενος, παρφάσθαι, παρφάσια, πάρφᾰσις, παρφέρομαι, παρφύγξειν, ποιητ. ἀντὶ **παραφ-**.

παρῳχτός, όν, ποιητ. ἀντὶ **παράφυκτος**, ὃν δύναται τις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νὰ ἀποφύγῃ, τὸ μόρσιμον οὐ παρφυκτὸν Πινδ. Π. 12. 53.

παρφυσίς, ίδος, βάτραχος, Ἡσύχ.

παρώας, ἴδε ἐν λέξ. παρείας Π.

παρῳδέω, διαστρέφω τι ἐπὶ τὸ κωμικώτερον, μεταβάλλω σκωπτικῶς τὰς λέξεις ποιήματός τινος, (ἴδε **παρῳδία**), Διογ. Α. 4. 52, Λουκ. Χαρίδημ. 14, κτλ.· π. ἐπί τινι τὸ ἐλεγεῖον Φιλόστρ. 486· ἐκ τῶν Ἡσιόδου .. Ἡσίων πεπαρῴδηται Ἀθήν. 364Β, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 263.— Καθ' Ἡσύχ.: «παρῳδοῦντες· παρατραγῳδοῦντες. χ) ευάζοντες»:— ρημ. ἐπίθ., **παρῳδητέον,** παρῳδητέον τὰ ἔπη Εὐστ. 1423. 2.

παρῳδία, ἡ, τὸ παρῳδεῖν τι, τὸ διαστρέφειν κωμικῶς λόγον σπουδαῖον ἢ ποίημα, «παρῳδία· οὕτω λέγεται ὅταν ἐκ τραγῳδίας μετενεχθῇ λόγος εἰς κωμῳδίαν» (Σουΐδ. ἐν λέξ. **παρῳδοῦμενος**), Ἡγήμων ὁ Θάσιος ὁ τὰς π. ποιήσας πρῶτος Ἀριστ. Ποιητ. 2, 5, πρβλ. Ἀθήν. 698Β· περὶ τῶν παρῳδιῶν τῶν Ἑλλήνων ἴδε G. H. Moser ἐν Heidelb. Studien 6, 2, σελ. 267 κἑξ.

παρῳδικός, ή, όν, ἀστεῖος, κωμικός, Διονύσ. Ἁλ. περὶ Δημ. 54.

παρῴδιον, τό, = **παρῳδία,** Ἄννα Κομν. 1. 406.

παρῳδός, όν, (ᾠδή) ὁ παρῳδῶν, ὑπαινιττόμενος, π. αἰνίγματα Εὐρ. Ι. Α. 1147. **II.** ὡς οὐσιαστ., ὁ ποιῶν παρῳδίας (ἴδε **παρῳδία**), ὡς οἱ ποιηταὶ Μάτρων καὶ Σώπατρος παρ' Ἀθην.

παρωθέω, μέλλ. **-ώσω** καὶ **-ωθήσω**·— ὠθῶ πλαγίως, εἰς χώραν Ἱππ. π. Ἄρθρ. 794· ὠθῶ κατὰ μέρος ἢ μακράν, ἀπορρίπτω, περιφρονῶ, Ἔρωτα Σοφ. Τρ. 358· δοῦλον λέχος Εὐρ. Ἀνδρ. 30, πρβλ. Ἡλ. 1037.— Παθ., παραμελοῦμαι, περιφρονοῦμαι, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 14· παρεῶσθαι καὶ ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει Δημ. 23. 14, πρβλ. 655. 15 (ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις μετὰ διαφόρου γραφ. **παρεωρᾶσθαι**). **2)** Μέσ., ἀπωθῶ μακράν μου, ἀπορρίπτω, Εὐρ. Ἡρακλ. 237, Αἰσχίν. 14. 38· π. τινα τιμῆς, ἀποβάλλω τῆς ἀρχῆς, Λουκ. Τίμ. 4· π. τῶν χρεῶν, βάλλω τὸ πεπρωμένον κατὰ μέρος, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 519. **3)** ἐπὶ χρόνου, ἀναβάλλω, Πλάτ. Πόλ. 471C.

παρωκεάνιος, ον, ὁ παρὰ τὸν Ὠκεανόν, Πλουτ. Καῖσ. 20·— οὕτω, **παρωκεᾶνῖται,** οἱ, οἱ παρὰ τὸν ὠκεανὸν κατοικοῦντες, Θεόπομπ. παρ' Ἀθην. 526D, Στράβ. 835, 839· — ἡ **παρωκεανῖτις** (ἐξυπακ. γῆ), ἡ παραλία, Πολύβ. 34. 5, 6, Στράβ. 131, κτλ.· ἐντεῦθεν ἐπίθετ., **παρωκεᾶνῖτικός, ή, όν,** Στράβ. 189, 191.

παρωλένιος, ον, τὸ ἔνδον τοῦ βραχίονος, Πολυδ. Β', 138, «παρωλένια· τῶν χειρῶν τὰ ὄπισθεν» Ἡσύχ.·— **παρωλενίς, -ίδος,** ἡ, ἀμφιβόλου σημασίας ἐν Πολυδ. Γ', 170.

παρώλοφα· «τὰ ἀπὸ τῶν τενόντων μέρη» Ἡσύχ.

παρώμαλος, ον, σχεδὸν ἴσος, Στράβων 167.

παρωμίς, -ίδος, ἡ, τὸ ἐπὶ τοῦ ὤμου φερόμενον, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΗ', 14)· πρβλ. **ἐπωμίς, περιωμίς.**

παρωμοτωμένως, κατὰ παρομοίωσιν, Μ. Ἀτταλ. σ. 87, 20, Ἐκδ. Β.

πάρων, -ωνος, ὁ, εἶδος ἐλαφροῦ πλοίου, Πολυδ. Ἴστ. Ἀποσπ. 65· (ἐκ τοῦ Σουΐδ. ἔνθα: «παρῶναι, (γραπτ πάρωνες) εἴδη πλοίων. ὁ δὲ ἔπλει παρόπλους (γραπτ. παράπλους) ποιησάμενος τοὺς Σιδηττῶν παρῶνας· ἦκον γὰρ Ῥοδίους εἰς συμμαχίαν»), Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 142· πρβλ. **μυοπάρων.**

παρωνομασία, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ **παρονομασία,** ὃ ἴδε.

παρωνῠμέω, = **παρωνυμιάζω,** ἐν τῷ παθητ., Εὐστ. 84, 28, κτλ. **2)** ἀμεταδ., ἔχω ὁμοίαν σημασίαν πρός τι, τινι Φίλων 1. 486., 2. 39.

παρωνύμησις, ἡ, τὸ παρονομάζειν, Ἰάμβλιχ. ἐν Νικομ. 65.

παρωνῠμία, ἡ, παρωνύμιον, ἐπώνυμον, Πλούτ. 2. 401Δ, 421Ε, 853Β.

παρωνῠμιάζω, καλῶ διὰ παραγώγου ὀνόματος, ὡς **χαλκοῦς, ξύλινος,** Ἀριστ. Φυσ. 7. 3, 2.— Παθητ., = **παρωνύμως λέγεσθαι,** ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Εὐδημ. 3. 1, 2.

παρωνῠμίασμα, τό, ἐπώνυμον, Ἡσύχ. ἐν λ. **παρώμφημα.**

παρωνύμιος [ῠ], **ον,** ὁ παρεκβαίνων τῆς ἐννοίας, ἐλαφρῶς μεταβεβλημένος τὴν ἔννοιαν, Πλάτ. Νόμ. 757D. **II.** ὡς οὐσιαστ., **παρωνύμιον,** τό, ὄνομα σχηματιζόμενον ἐξ ἄλλου διὰ μικρᾶς τινος μεταβολῆς, παράγωγον, ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 268C, Χρύσιππος παρ' Ἀθην. 565B. **2)** ἐπώνυμον, Πλουτ. Νουμ. 21, Φάβ. 1· καὶ ὁ Κοραῆς διορθοῖ **παρωνύμων** ἀντὶ **-ώνυμον** ἐν Μάρκῳ Κάτωνι 27, ἴδε σημ. Κοραῆ (σ. 457) ἔνθα λέγει: «διορθοῦσθω ἐν παρόδῳ καὶ Ἱπποκράτης (Ἐπιδημ. ς', τ. η', σ. 822) «Σάτυρος ἐν Θάσῳ, παρωνόμιον ἐκαλεῖτο Γρυπαλώπηξ· παρωνύμιον γὰρ παρ' ἐκείνῳ γραπτέον», Δημ. 4, κτλ.

παρώνῠμος, ον, ἐσχηματισμένος διὰ μικρᾶς μεταβολῆς, παράγωγος, **Φοῖβος ὄνομ' ἔχει παρώνυμον** (δηλ. Φοῖβος) Αἰσχύλ. Εὐμ. 8, πρβλ. Ἀριστ. Κατηγ. 1. 3., 8. 25 κἑξ.·—Ἐπίρρ., **παρωνύμως λέγεσθαι** ἀπό τινος ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 2. 4, 4, Ἠθ Εὐδήμ. 3. 1, 2. **2)** ὡς οὐσιαστ., ἐπώνυμον, ἴδε **παρωνύμιος II. 2.**

παρωνῠμόω, = **παρωνυμιάζω,** μνημονεύεται ἐκ τῶν Χρον. Νικήτ. Χωνιάτου.

***παρωνύμως,** Ἐπίρρ., παρὰ τὸ ὄνομα, ἐναντίον τῆς σημασίας τοῦ ὀνόματος, ὁ δὲ κάκιστος ἐκεῖνος παρωνύμως Κάλλιστος Στέφ. Διάκ. σ. 1125, Ἐκδ. Mi, ἴδε **παρώνυμος.**

παρωνῠχία, ἡ, κοινῶς «παρανυχίδα», καὶ Λατ. reduvia, ἀπόστημα παρὰ τὴν ῥίζαν τοῦ ὄνυχος, Ἱπ. 1056D, Πλούτ. 2. 43Δ, 73Β, 440Δ, Παῦλ. Αἰγιν. 3, 81, Θεοφ. Νονν. τ. 2. σ. 212, κτλ.· — ὡσαύτως **παρωνῠχίς, -ίδος,** ἡ, Ἱερακ. α. 308 Boiss., Σουΐδ.

II. φυτόν τι φημιζόμενον ὡς θεραπεῦον παρωνυχίας, Διοσκ. 4. 54, Γαλην., κλ.

πάρωος· «εἶδός τι πυρ(ρ)οῦ χρώματος ἵππου» Ἡσύχ.

παρωπία, ἡ, ἄκρα τοῦ ὀφθαλμοῦ ἡ παρὰ τὸν κρόταφον, Πολυδ. Β', 71.

παρώπια, τά, τὰ παρὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἵππων καλύμματα, Πολυδ. Β', 53, Γ', 54, «παρώπια καὶ ἀντήλια τὰ παρὰ τὰς ὤψεις τῶν ἵππων δερμάτια» Σουΐδ.

παρωπίς, -ίδος, ἡ, «ἡ καλουμένη προσωπὶς τῶν γυναικῶν» Πολυδ. Β', 53.

παρωραΐσμὸς καὶ -ωρεσμός, ὁ, τὸ παράκαιρον, διάφ. γραφαὶ παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἡσαΐ. ΚΔ', 7).

παρώρεια, ἡ, (ὄρος) μέρος χώρας παρὰ τὰ πλευρὰ ὄρους, Πολύβ. 2. 14, 6, Βαθρ. 19. 1, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., Πολύβ. 2. 34, 15· ἴδε **ἐνλ. πιρόρειος.** Ὡς κύρ. ὄνομα **Παρώρεια** ἦτο ὄνομα πολλῶν τόπων μάλιστα δέ τινος ἐν Ἀρκαδίᾳ, οὗ οἱ κάτοικοι καλοῦνται **Παρωρεᾶται** παρ' Ἡρόδ. 4. 148, πρβλ. Στράβ. 346· ὡσαύτως τόπου τινὸς τῆς Ὀλβίας ἐν τῇ Ταυρικῇ χερσονήσῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2058Β. 17.

παρωρείτης, ου, ὁ, ὀρεινός, ὁ παρὰ τὰ ὄρη διαιτώμενος, Πάν Ἀνθ. Πλαν. 235.

παρωρμημένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., μετ' ὁρμῆς, Ἡσύχ. ἐν λ. **περιοργῶς,** πρβλ. καὶ Φώτ.

πάρωρος, ον, (ὥρα) ἴδε τῆς ὥρας, παράκαιρος, βλάστησις, καρποτοκία Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 1, 3, κτλ.· οὐδ. **πάρωρα,** ὡς ἐπίρρ., Ἀνθ. Π. 12. 199. Κικ. πρὸς Ἀττ. 10. 12, 2. **II.** πέραν τοῦ πρασήκοντος χρόνου, «παράκαιρα», Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 122.

παρωροφίς, ίδος, ἡ, τὸ μέρος τῆς ὀροφῆς τὸ ἐξέχον τοῦ τοίχου, Ἡρόδ. 2. 155, Πολυδ. Α', 81.

παρώτιος, ον, ὁ ἐν μόνον ὠτίον ἔχων (;) Παλλαδ. Λαυσ. 1225C.

παρωτίς, ίδος, ἡ, (οὖς) ὁ ἀδὴν ὁ παρὰ τὸ οὖς· ἢ μᾶλλον ἐξοίδησις τοῦ ἀδένος τούτου, «παρωτίδες εἰσὶ παρὰ τοῖς ὠσὶν ἀποστήματα, ταῦτα ἔνιοι διοσκούρους ἐκάλεσαν· ἐπὶ πυρετοῖς γενόμεναι τὰ πολλὰ τῶν πυρετῶν ἀπαλλάσουσι» Γαληνοῦ Ὅροι Ἰατρ. τ. 10, σ. 440, § τοῦ' Ἐκδ. Kühn. **2)** ὁ λοβὸς τοῦ ὠτός, Λυκόφρ. 1402. **3)** βδελυρυχος τριχῶν παρὰ τὸ οὖς, Πολυδ. Β', 28. **4)** ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ, κόσμημά τι ἐξαρτώμενον ἐκ τοῦ ἄκρου τοῦ ὑπερθύρου (ὡσαύτως καλούμενον **ἀγκών**), Βιτρούβ. 4. 6, 4 (Schneider)· πρβλ. **οὖς II. 2.**

πάρωχρος, ον, μᾶλλον ὠχρός, κιτρινωπός, Πλούτ. 2. 364Δ, Πολυδ. Δ', 135. 137.

πᾶς, ὁ, ἴδε ἐν λ. **πάππας.**

πᾶς, πᾶσα, πᾶν· γεν. **παντός, πάσης, παντός**· γεν. πληθ. ἀρσ. καὶ οὐδ. **πάντων,** θηλ. **πασῶν,** Ἐπικ. καὶ Ἰων. **πασέων,** Ἐπικ. ὡσαύτως **πᾶσάων.** [σᾰ] Ὁδ. Ζ. 107· δοτ. πληθ. ἀρσ. καὶ οὐδ. **πᾶσι,** πλὴν δὲ τούτου ὁ Ὅμηρ. καὶ ὁ Ἡσ. χρῶνται καὶ τῷ Ἐπικ. τύπῳ **πάντεσσι**· — παρὰ τοῖς Ἑβδ. **πᾶν** δὲν εἶναι σπάνιον ὡς ἐνικ. αἰτ. ἀρσ. [ἃ ἀείποτε πλὴν ἐν τῷ οὐδετ. τῶν συνθέτων, οἷον **ἅπᾶν, πάμπᾶν, πρόπᾶν, σύμπᾶν.** Ἔτι δὲ καὶ **τάπᾶν** ἢ (ὡς ἔδει νὰ γράφηται) **ταπᾶν.** Boehk εἰς Πινδ. Ο. 2. 93 (152)· ἀλλ' ὅμως τὸ **-παν** τῶν συνθέτων εἶναι ἐνίοτε μακρὸν παρ' Ἀττ., Α. Β. 416, Buttm. Ausf. Gr. § 62 Anm. 5, Meineke εἰς Μίνανδρ. σελ. 51]. Περιληπτικὴ ἀντωνυμία σημαίνουσα, ὁσάκις κεῖται ἐπὶ πολλῶν, «ὅλος»· ὁσάκις δὲ ἐπὶ ἑνός, ὁλόκληρος, σύμπας, ὡς παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ **ὅλος**· ἐπὶ δὲ ἑκάστων τῶν πολλῶν προσώπων = **ἕκαστος.** (Ὁ Κούρτ. καὶ ἄλλοι ἀναφέρουσι τὴν λέξιν ταύτην εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν εἰς ἣν καὶ τὸ **ἑ-κα-στος**). **I.** ἐν τῷ πληθ., πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι Ἰλ. Θ. 5, κλ.· μετὰ διαιρετ. γεν., τῶν Σαμίων πάντες Θουκ. 8. 75, κλ.· πάντες ὅσοι .. Ὅμ., κλ.· ὡσαύτως, πάντας ᾧ ἂν περιτυγχάνῃ, ἀντὶ ὅσοις ἄν, Πλάτ. Πολ. 566D· ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἄρθρ., ἴδε κατωτ. Β. **2)** ὁ πληθ. ἐπιτείνεται διὰ πολλῶν ἐπιρρημάτων, ἅμα πάντες, πάντες ὁμοῦ, Ἰλ. Ω. 253, κτλ.· πάντες ἅμα Δ. 495· παρὰ τοῖς πεζογράφοις συνήθως **ἅπαντες,** ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε, ὅρα Ἡρόδ. 9. 23, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 10, Δημ., κλ.· (καὶ μετὰ περιληπτικοῦ ὀνόματος, ἅμα πᾶς ὁ ὅλμος Διον. Ἁλ. 2. 14)· οὕτω, πάντες ὅμως Ἰλ. Ο. 98· ὁμοῦ πάντες Σοφ. Ἠλ. 715· πάντα μάλα Ἰλ. Χ. 115, Ὁδ. Ε. 216. κτλ.· πάντες ὁμοίως Δημοσθ. 483. 5, κλ. **3)** μεθ' ὑπερθ., πάντες ἄριστοι, πάντες οἱ ἄριστοι, = τῷ Λατ. optimus quisque, Ἰλ. Ι. 3, Ὁδ. Δ. 272, κλ.

II. ὅλος σύμπας, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ λάμπε Ἰλ. Λ. 65, πρβλ. Ν. 191· πᾶσα ὕλη, ἅπαν τὸ δάσος, Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 509, πρβλ. Θ. 695, κλ.· πᾶσα ἀλήθεια, ἓν ἡ ἀλήθεια, Ἰλ. Ω. 407, Ὁδ. Α. 507· τὴν φάτνην ἐοῦσαν χαλκέην πᾶσαν, ἓλην

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐκ χαλκοῦ, Ἡρόδ. 9. 70· ἦν ἡ μάχη καρτερὰ καὶ ἐν χερσὶ πᾶσα Θουκ. 4. 43, κλ.· πᾶν κράτος, σύμπασα ἡ ἐξουσία, ἡ βασιλικὴ ἐξουσία, Σοφ. Φιλ. 142· τὸ πᾶν κράτος Ἡρόδ. 6. 35· πᾶν δεῖμα, τέλειον, ὅλως διόλου τέρας, Σοφ. Φιλ. 927· ἡ πᾶσα βλάβη, οὐδὲν ἄλλο ἢ βλάβη, αὐτόθι 622, πρβλ. Ἰλ. 301· πᾶσαι πύλαι, ὁλόκληροι αἱ πύλαι, Ἰλ. Β. 809·— ἴδε κατωτ. Β. **III.** = ἕκαστος· οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες .. πᾶς πέπεται Ἰλ. Π. 265, πρβλ. Ὀδ. Ν. 313, Σοφ. Ἰλ. 972, Ἔρμανν. εἰς Εὐριπ. Βάκχ. 1127, κτλ.· ἄκουε πᾶς = ἀκούετε πάντες Ἀριστοφάν. Θεσμ. 372· πᾶς χώρει ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 555·— μετὰ γεν. διαιρετ., πᾶς τοὔτό γε Ἑλλήνων θροεῖ Σοφ. Ο. Κ. 597·— ὡσαύτως, πᾶς ἀνὴρ ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1366, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1125, κλ· πᾶσα ἀνθρώπου ψυχὴ Πλάτ. Φαῖδρ. 249Ε· μετὰ τοῦ ἄρθρ., ἴδε κατωτ. Β·— ὡσαύτως, πᾶς τις, ἕκαστος κατ' ἰδίαν, Θέογν. 621, Ἡρόδ. 1. 50., 3. 79, Σοφ. Αἴ. 28, κλ.· πᾶς τις βροτῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. 984, πρβλ. Ο. Κ. 25, κλ.· πᾶς ὅστις .. ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1413· πᾶν ὅσον .. Αἰσχύλ. Πρ. 787, κτλ.·— ἡ σημασία τοῦ οἱοσδήποτε εἶναι ἧττον συνήθης, τὸ μὲν ἐπιτιμᾶν .. φήσαι τις ἂν .. παντὸς εἶναι Δημ. 13. 28· παντὸς ἀνδρὸς [ἐστί] γνῶναι Πλάτ. Ἴων 532Ε· χαλεπόν τι καὶ οὐχὶ παντὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 1. 129Δ· ἴδε κατωτ. Δ. III. 2.

Β. Τίθεται μετὰ τοῦ ἄρθρ., ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ὅλου ὁσάκις τὸ οὐσιαστ. χρῄζει ἰσχυρᾶς ἐμφάσεως, ὅτε τὸ πᾶς τίθεται ἢ πρὸ τοῦ ἄρθρου ἢ μετὰ τὸ οὐσιαστικόν, πᾶσαν τὴν δύναμιν, ὅλην τὴν δύναμίν του, Ἡρόδ. 1. 214· τὰ ἀγαθὰ πάντα Ξεν. Ἀν. 3. 1, 20· πάντες οἱ ἄνθρωποι ἢ οἱ ἄνθρωποι πάντες, κτλ.· ὡσαύτως μετ' ἀρῤῥημένων ὀνομάτων καὶ ἄλλων ἅτινα ἀπαιτοῦσι τὸ ἄρθρον, πάντα τὰ μέλλοντα Αἰσχύλ. Πρ. 101· πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν Θουκ. 6. 87, πρβλ. 4. 43, κτλ.·— ἐμφαντικῶς, τὰς νέας τὰς πάσας Ἡρόδ. 7. 59. **II.** τὸ πᾶς τίθεται μεταξὺ τοῦ ἄρθρου καὶ τοῦ οὐσιαστ. πρὸς δήλωσιν τοῦ συνόλου (ἴδε ἀνωτ. Α. II), ὁ πᾶς ἀριθμὸς Αἰσχύλ. Πέρσ. 339· τὸ πᾶν πλῆθος Θουκ. 8. 93· οἱ πάντες ἄνθρωποι, ἀνεξικέραστος πάντες .. , Ξεν. Ἀν. 5 6, 7, κτλ.·— οὕτω τὸ οὐδέτερ. **πᾶν** μετὰ τοῦ ἄρθρου γίνεται οὐσιαστικόν, τὸ πᾶν, τὸ ὅλον, Αἰσχύλ. Πρ. 273, 456, κτλ.· ἴδε κατωτ. Δ. III· ὡσαύτως, τὰ πάντα, ὅλα, ἅπαντα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 415· τὰ τῆς πόλεως π., πᾶσαι αἱ ὑποθέσεις τῆς πόλεως, Δυσ 156. 14· τοῖς πᾶσιν, ὡς πρὸς πάντα, Θουκ. 2. 64., 5. 28·— οἱ πάντες, τὸ κοινόν, ἀντιθέτως πρὸς τὸ **οἱ ὀλίγοι**, ὡς τὸ **τὸ πλῆθος**, ὁ αὐτ. 4. 86.

Γ. μετὰ τῶν ἀριθμητικῶν σημαίνει τὸν ἀκριβῆ ἀριθμόν, ἐννέα πάντες, ἀκριβῶς ἐννέα, οὐχὶ ἐλάττους τῶν ἐννέα, Ὀδ. Θ. 258, πρβλ. Ω. 60· ἐννέα πάντ' ἔτεα Ἡσ. Θεογ. 803· δέκα πάντα τάλαντα Ἰλ. Τ. 247, κτλ.· ἀλλά, κτήνεα τὰ θύσιμα πάντα τρισχίλια ἔθυσε, 3000 ἐκ παντὸς εἴδους, Ἡρόδ. 1. 50· τὸν ἀρχιτέκτονα .. ἐδωρήσατο πᾶσι δέκα, ἔδωκε ζῶρα εἰς τὸν ἀρχιτέκτονα δέκα διαφόρου εἴδους ἕκαστον, ὁ αὐτ. 4. 88· Παυσανίη πάντα δέκα ἐξαιρέθη 9. 81, πρβλ. Casaub. εἰς Στράβ. 155. **II.** μετὰ τοῦ ἄρθρου, ἐν ὅλῳ, οἱ πάντες εἷς καὶ ἐνενήκοντα Ἡρόδ. 9. 70· τὰ πάντα μυρία 3. 74, πρβλ. 1. 214, Θουκ. 1. 60., 3. 85, κτλ.· ὡσαύτως, τριήρεις .., τὰς πάσας ἐς διακοσίας ὁ αὐτ. 1. 100, πρβλ. 7. 1· ἐν εἴκοσι ταῖς πάσαις ἡμέραις Ἀρρ. Ἀν. 1. 11, 5;— οὕτως ἐν τῇ Λατ. omnia tria genera sunt causarum, Κικέρ. de Inv. 1. 9.

Δ. Ἰδιαίτεραι χρήσεις· — ἐν τῇ δοτ. πληθ. ἁρσ. πᾶσι, εἰς τὴν κρίσιν πάντων, εἰς ὅλους, Ἀτρεΐδη, νῦν δή σε, ἄναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι Ἰλ. Β. 235· ἀνάξιαι γὰρ πᾶσίν ἐστε δυστυχεῖν, διότι εἰς τὰ ὄμματα πάντων θεωρεῖσθε ἀνάξιαι νὰ δυστυχῆτε, Σοφ. Ο. Κ. 1448 (ἔθος ἕτεροι ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς οὐδέτ.). **2)** πᾶσι, ὡς οὐδ., ἐν πᾶσι, ὅλως, πᾶσι κλεινὸς Σοφ. Ο. Τ. 8· κράτιστον πᾶσιν αὐτόθι 40 (ἴδε **πασιμέλουσα** καὶ ἄλλας λέξεις συνθέτους μετὰ τοῦ πᾶσι· ἕτεροι ὅμως ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς ἄρσ.)· ἴδε ἀνωτέρω Β. II· οὕτως, ἐπὶ πᾶσιν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 692. **II.** οὐδ. πληθ **πάντα.** οὐχὶ ἁπλῶς πάντα, ἀλλὰ παντοειδῆ, Ὅμ., συχν. ἐν τῇ φράσει ὄαίδαλα πάντα, ἴδε ἀνωτ. Γ. Ι.· οὕτως, οἰωνοῖσι πᾶσι ἀντὶ παντοδαποῖς, παντοίοις, Ἰλ. Δ. 5. **2)** πάντα γίγνομαι, γίγνομαι τὰ πάντα, δηλ. λαμβάνω πᾶσαν μορφήν, Ὀδ. Δ. 417· — οὕτω, ἐν παντὶ εἶναι, ἀντὶ ἐν παντὶ κακοῦ εἶναι, εἶναι ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ ἢ φόβῳ, Πλάτ. Συμπ. 194Δ, Πολ. 579Β, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 29· εἰς πᾶν ἀφικνεῖσθαι, τολμᾶν τὰ πάντα, αὐτόθι 6. 1, 12, πρβλ. Valck. εἰς Ἡρόδ. 7. 118. **3)** πάντα εἶμί τινι, εἶμαι τὸ πᾶν εἷς τινα, ἦν οἱ .. τὰ πάντα ἡ Κυνώ Ἡρόδ. 1. 122· Εὔβοια αὐτοῖς πάντα ἦν Θουκ. 8. 95· πάντ' ἐκεῖνος ἦν αὐτοῖς Δημ. 240. 11· π. Ἀλέξανδρος ἦν ὁ αὐτ. 660. 7· πάντα εἶμι ἐν τισιν, εἶμαι «τὰ πάντα ἐν πᾶσι» μεταξὺ αὐτῶν, Ἡρόδ. 3. 157., 7. 156· ἴδε κατωτ. III. 2. **4)** πάντα ὡς ἐπίρρ. ἀντὶ **πάντως**, κατὰ πάντα, ὁλοκλήρως, παντελῶς, πάντα νοήμονες Ὀδ. Ν. 207· π. γὰρ οὐ κακὸς εἶμι Θ. 214· ὁ πάντ' ἀναλκὶς Σοφ. Ἰλ. 301· τῷ πάντ' ἀγαθῷ Αἴ. 1413· τὸν πάντ' ἄριστον Ο. Κ. 1458· πάντ' ἐπιστήμης πλέων ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 721· (ἐντεῦθεν **παντάγαθος, παντάριστος**, κτλ., ὡς σύνθετα)· — ἀλλά, τὰ πάντα, κατὰ πάντα τρόπον, ὅλως, ὁλοκλήρως, Ἡρόδ. 1. 122., 5. 97· οἰόμενοι τὰ π. νικᾶν Ξεν. Ἀν. 2. 1, 1· τὰ πολλὰ πάντα, τὰ πλεῖστα, Ἡρόδ. 1. 203., 2. 35·— οὕτως, εἰς πάντα Valck εἰς Εὐρ. Φοιν. 622· ἐς τὰ π. Θουκ. 4. 81· κατὰ π. Πλάτ. Τίμ. 30D. **III.** οὐδ. ἑνικ. **τὸ πᾶν**, τὸ ὅλον (ἴδε ἀνωτ. Β. II), περὶ τοῦ π. ὄρθιον θέειν Ἡρόδ. 8. 74· τοῦ π. ἐλλείπειν Αἰσχύλ. Πρ. 961· τοῦ π. ἡμαρτηκέναι Πλάτ. Φαῖδρ. 235Ε· ἄξιος τοῦ π. ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ 216C·— **τὸ πᾶν**, ὡς ἐπίρρ., καθόλου, ὅλως, παντάπασι, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 781, Σοφ. Ἰλ. 1009, Πλάτ. Νόμ. 959Α, κτλ.· μετ' ἀρνήσ., οὐδόλως, διόλου, οὐκ ἠξίωσαν οὐδὲ προσβλέψαι τὸ πᾶν Αἰσχύλ. Πρ. 215, κτλ.·— ὡσαύτως μόνον πᾶν, Ἡρόδ. 1. 32, κτλ. **6)** παρὰ τοῖς φιλοσοφ. συγγραφεῦσι, **τὸ πᾶν** σημαίνει τὸ σύμπαν, Πυθαγ. παρ' Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 1, 2, Πλάτ. Τίμ. 28C, 30B, κ. ἀλλ. **γ)** τῷ παντί, κατὰ πάντα, ὅλως, Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 12, κτλ.· ἴδε ἐν λ. **ὅλος** ἐν τέλ. **2)** **πᾶν**, πᾶν πρᾶγμα, οἱονδήποτε πρᾶγμα, πᾶν μᾶλλον ἢ στρατιήν οἱ ἐδίδου Ἡρόδ. 4. 162· πᾶν ποιῶν, μεταχειριζόμενος πᾶν μέσον, κάμνων κάθε τι, Πλάτ. Ἀπολ. 39Λ, πρβλ. Πινδ. Ι. 4. 82· πᾶν ἂν ἔπραξαν Αυσ. 115. 29· συχνότερον ἐν τῷ πληθ., πάντα ποιῶν ὁ αὐτ. 127. 42, Δημ. 515. 1, Stallb. εἰς Πλάτ. Φαίδωνα 114C· πάντα τολμᾶν Σοφ. Ο. Κ. 761· π. ποιεῖν ὅπως Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 21. **3)** ἐπὶ πᾶν, καθόλου, ἐν ὅλῳ, γενικῶς, Πλάτ. Νόμ. 875D· ὡς ἐπὶ πᾶν εἰπεῖν ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδήμ. 279Ε, κτλ. **4)** παντὸς μᾶλλον, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, ἀπολύτως, ἀναγκαίως, Λατ. ita ut nihil supra, Πλάτ. Κρίτων 49Β, Πρωτ. 344Β, Γοργ. 527Β· καὶ ἐν ἀποκρίσεσι, π. γε μᾶλλον, μάλιστα κατ' ἀνάγκην, βεβαιότατα, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 67Β· π μᾶλλον οὐ ὁ αὐτ. ἐν Φαῖδρ. 228D. **5)** μετὰ προθ., ἐς πᾶν κακοῦ ἀπικέσθαι, εἰς πᾶσαν ὑπερβολὴν δυστυχίας, Ἡρόδ. 7. 118· κτλ.· εἰς πᾶν προέρχεσθαι μοχθηρίας Δημ. 29. 18· ἐς τὸ πᾶν, καθόλου, ὁλοκλήρως, Αἰσχύλ. Ἀγ. 682, Εὐμ. 52 83· ἐς πᾶν ἀφικέσθαι, ἀφικέσθαι εἰς ἐσχάτην ἀνάγκην, Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 12· εἰς πᾶν ἐλθεῖν Δημ. 1261. 5·— ἐν παντὶ ἀθυμίας εἶναι, ἐν ἐσχάτῃ ἀθυμίᾳ, Θουκ. 7. 55· καὶ μόνον, ἐν παντὶ εἶναι, διατελεῖν ἐν ἀπελπισμῷ, Πλάτ. Συμπ. 194Α· ἐν π. γενέσθαι ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδήμ. 301Δ· ἐν π. εἶναι μή .. Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 29· — περὶ παντὸς ποιοῦμαι, ἐκτιμῶ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, Λατ. maximi facere, ὁ αὐτ. 7. 1, 26, Ἀν. 1. 9, 16· πρὸ παντὸς εὔχομαι, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο εὔχομαι, Πλάτ. Φαῖδρ. 239Ε· — διὰ παντὸς (δηλ. χρόνου) ἢ ὡς μία λέξ. διαπαντός, ὡς καὶ νῦν, ἐς ἀεί, πάντοτε, Σοφ. Αἴ. 705, Θουκ. 1. 38, κτλ.· ἀλλ' ὡσαύτως, ὁλοσχερῶς, ὁλοκλήρως, ὁ αὐτ. 2. 49, καὶ συχν. παρὰ Πλάτ. οὕτω, διὰ παντὸς ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 254Β· — οὕτω, μέχρι παντός, διὰ παντός, Στράβ. 376· ἐς τὸ πᾶν ἀεὶ Αἰσχύλ. Χο. 684· ἐς τὸ πᾶν χρόνου ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 670. **IV.** διὰ πασῶν (ἐξυπ. χορδῶν), ἴδε ἐν λ. **διαπασῶν.**

πάσασθαι [ᾰ], ἴδε ἐν λέξ. **πατέομαι**· ἀλλὰ **πάσασθαι** [ᾰ], ἴδε ἐν λ. πάομαι.

πᾱσί-ἄναξ, ακτος, ὁ, = **παντάναξ**, ὁ τοῦ παντὸς ἄναξ, Χρησμ. παρὰ Φλέγοντι σ. 144, ἔκδ. Franz, ἴδε Bast Ep. Crit. σ. 72.

πᾱσί-γνωστος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ τοῖς πᾶσι γνωστός, Σχόλ. εἰς Δουκ. 11.

πᾱσί-δῆλος, ον, ὁ τοῖς πᾶσι, δῆλος, φανερώτατος, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. σ. 20.

πᾱσί-θρύλητος, ον, ὁ ἔχων παγκόσμιον φήμην, Τζέτζ. Ἴστ. 9. 19.

πᾱσί-κλητος, ἡ, ἣν πάντες ἐπικαλοῦνται, ἐπίθ. τῆς Παρθένου Μαρίας, Ὕμν. Ἀνώνυμ. στ. 17.

Πασι-κράτεια, ἡ, ἡ κυρία πάντων, ὄνομα τῆς Περσεφόνης ἐν Σελινοῦντι, Ἐπιγραφ. παρὰ Hicks 25, 5.

πᾱσί-μέλουσα, ἡ, (μέλω) ἐπίθετ. τῆς Ἀργοῦς, «πᾶσι τοῖς ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἐν φροντίδι οὖσα, ἐκ πάσης γὰρ τῆς Ἑλλάδος εἶχεν ἥρωας» (Εὐστ.)· «ἀπὸ τοῦ πᾶσιν ἐν ἐπιμελείᾳ εἶναι διὰ τὸ κλέος» (Σχόλ.), Ἀργὼ πασιμέλουσα (νῦν: πᾶσι μέλουσα), παρ' Λιήταο πλέουσα Ὀδ. Μ. 70, πρβλ. 1. 19.

πᾱσί-πόρνη, ἡ, κοινὴ πόρνη, ὡ σαπρὰ καὶ πασιπόρνη καὶ κάπραινα Ἑρμιππ. ἐν «Ἀποπώλαις» 2.

πᾱσί-πρωτος, ον, πρῶτος ἐν πᾶσι, Ἐπιγρ. Ἀγκύρ. ἐν Montfaucon Palaeograph. σ. 101.

πᾱσίῤῥωμος, ον, ὁ μετὰ πάσης ῥώμης, Ἰω. Κιναμ. Ἴστ. 1, 12Δ.

πᾱσις, ἡ, (**πάομαι**) «κτῆσις» Ἡσύχ.

πᾱσί-φαής, ές, ὁ ἐπὶ πάντας λάμπων, Ὀρφ. Ὕμν. 7. 14, Μανέθων 3. 340· θηλυκ. **πασιφάεσσα**, Ἐπίγραμμ. ἐν Ἀριστ. π. Θαυμασ. 133·— οὕτω φάνης, ἐς, Νόνν. Διονυσ. κ. Ἰω. 12. 3.

πᾱσι-φίλη, ἡ, ἡ ὑπὸ πάντων ἀγαπωμένη, ὡς κύρ. ὄνομα, Ἀρχίλ. παρ' Ἀθην. 594C.

πάσκος, ὁ, = **πηλός**, Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πάσμα, τό, τὸ ἐπιπασσόμενον, πασπάλισμα, ἅλμης πάσμασι σῶμα λιπάνας 'Αξιόνικος ἐν «Φιλευριπίδῃ» 1. 9. **II.** ἔμπλαστρον, 'Αλέξ. Τραλλ. 11. 629.

πάσομαι [ᾰ], ἴδε ἐν λ. **πατέομαι**· — ἀλλὰ **πάσομαι** [ᾰ], ἴδε ἐν λ. **πάομαι**.

πασπάλη [ᾰ], ἡ, = **παιπάλη**, τὸ λεπτότατον ἄλευρον, κοινῶς «πάσπαλη», Σουΐδ., Φώτ., κλ.· μεταφορ., ὕπνου οὐδὲ πασπάλη, οὐδὲ βραχύ τι, οὐδ' ἐλάχιστόν τι ὕπνου, 'Αριστοφ. Σφ. 91· πρβλ. **ἄχνα** ἐν τέλ.

πασπάλη-φάγος, ον, ὁ μὲ πασπάλην τρεφόμενος, **γρομφάς** (ὡς παλαιά, σκρόφα) Ἱππῶναξ 63, ἴδε 'Ησύχ. ἐν λέξει **γρομφάς**.

πάσπαλος, ὁ, = **κέγχρος**· **πασπαλίτης**, ὁ, = **κεγχραλίτης**, Γαλην. Λεξ. 'Ιπ. 540.

πασσᾰγία, ἡ, «πασσαγίην, πανοπλίαν» Σουΐδ., ἴδε **πανσαγία**.

πασσᾰκίζω, = **πασσαλεύω**, καὶ **πασσάκιον**, **ὑποκορ.** τοῦ **πάσσαξ**, «πασσακίῳ· πασσάλῳ» 'Ησύχ.

πάσσακον· «πάσσαλον» 'Ησύχ.

πάσσαλερ· «σφῆνες» 'Ησύχ.

πᾰσσαλευτός, ή, όν, πεπασσαλευμένος, «καρφωμένος», δεσμοῖσι π. ὤν (κατὰ τὸν Turneb. ἀντὶ τῆς γραφῆς τοῦ Μεδ. Κώδ. **πασσαλεύμενος**), Αἰσχύλου Πρ. 113, ἀλλὰ νῦν γράφεται: **πεπασσαλευμένος**.

πασσᾰλεύω, 'Αττ. **παττ-**, διὰ πασσάλων καρφώνω, στερεώνω, λαβὼν νιν .. π. πρὸς πέτραις Αἰσχύλ. Πρ. 56· λάφυρα δόμοις ἐπασσάλευσαν ὁ αὐτ. ἐν 'Αγ. 579· ὡς πασσαλεύσῃ κρᾶτα τριγλύφοις τόδε λέοντος, ὃν πάρειμι θηράσας' ἐγὼ Εὐρ. Βάκχ. 1214. **2)** ἐμπήγνυμι ὡς πάσσαλον, σφηνὸς .. γνάθον στέρνων διαμπάξ π. Αἰσχύλ. Πρ. 65.

πασσαλίς, ή, = **πάσσαλος**, Θ. Πρόδρ. ἐν Bois. An. nov. σ. 374.

πασσᾰλίσκος, ὁ, **ὑποκορ.** τοῦ **πάσσαλος**, Ἱππ. 671. 6, Πολυδ. παρὰ Σουΐδ. **II.** κόλλοψ, «στρηφτάρι» μουσικῶν ὀργάνων, οἱ π. τῆς κιθάρας Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Σφ. 572, Ἐτυμολ. Μέγ., κλ.· ὡσαύτως **πασσάλιον**, τό, «τοῦ ζυγοῦ τῆς κιθάρας τὸ μέσον» 'Ησύχ.

πασσαλιστής, οῦ, ὁ, ὁ παίζων παιδιάν τινα διὰ πασσάλων παιζομένην, 'Ησύχ. ἐν λ. **κυνδάλη**.

πασσᾰλο-κοπία, ἡ, τὸ ἐμπήγειν πασσάλους, 'Αρχ. Μαθ. 15.

πάσσᾰλος, 'Αττ. **πάττ-**, ὁ· 'Επικ. γενικ. **πασσαλόφι**, ἴδε κατωτ.· (√**ΠΑΓ, πήγνυμι**)· — «παλοῦκι» ξύλινον, καρφίον πρὸς ἀνάρτησιν ἱματίων, ὅπλων, κτλ., ἀπὸ πασσαλόφι ζυγὸν ἤρεσον Ἰλ. Ω. 268, πρβλ. Ε. 209· ἀπὸ πασσάλου αἰνυτο τόξον 'Οδ. Φ. 53· ἀπὸ φόρμιγγα πασσάλου λάμβαν' Πινδ. Ο. Ι. 25· ἐκ πασσαλόφι κρέμασεν φόρμιγγα 'Οδ. Θ. 67· χαλινούς .. ἐκ πασσάλων δέουσι 'Ηρόδ. 4. 72 (ἴδε **ἐκ** Ι. 3)· [χιτῶνα] πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα 'Οδ. Δ. 440· Χία δὲ κύλιξ ὑψοῦ κρέμαται περὶ πασσαλόφιν Ἑρμιππος ἐν «Στρατιώταις» 3· ἐπὶ τῶν παττάλων 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 44· παττάλους ἐνέκρουεν εἰς τὸν τοῖχον 'Αριστοφ. Σφ. 129 ἐπὶ πασσάλων χρησίμων πρὸς καθορισμὸν ὁρίων, Συλλ. 'Επιγρ. 5594 1. 38 κἑξ.· — παροιμ. ἐπὶ πραγμάτων λίαν μηδαμινῶν καὶ ἀναξίων λόγου, ἔχουσι μηδὲ πάτταλον, δηλ. οὐδ' ἀξίαν τριωβόλου, 'Αριστοφάν. 'Εκκλ. 284· παττάλου γυμνάτερος 'Αριστοίν. 2. 18· μηδὲ π. καταλιπεῖν Λουκ. Δίκη Φων. 9· — ὡσαύτως, πάτταλοι παττάλοις ἐκκρούονται, τὸ ἕνα καρφὶ ἐκβάλλει τὸ ἄλλο, Συνεσ. 'Επιστ. 50, πρβλ. Εὐστ. 126. 13· ἴδε ἐν λέξ. **ἧλος**· εἶναι ἐν πασσάλοις, δηλ. κρεμασμένος εἰς τὸν τοῖχον, ἄχρηστος, Λιβάν. 1. 159. **II.** ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος, **1)** τεμάχιον ξύλου ὅτ' οὗ οἱ μάγειροι διήνοιγον τὸ στόμα τοῦ ἐσφαγμένου χοίρου καὶ ἐξῆγον τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ, 'Αριστοφ. Ἱππ. 376. **2)** = **πέος**, ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξὶν ἔστω τὸν νέον ἕλκειν ἀνατὶ λαβομένας τοῦ παττάλου ὁ αὐτ. ἐν 'Εκκλ. 1020, 'Ανθ. Π. 5. 129. — Ἴδε Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τ. Δ', σ. 168-69.

πασσᾰλόω, καρφώνω διὰ πασσάλων, «ξύλον ἐπίμηκες πεπασσαλωμένον, ὅθεν ἐξαρτῶσι τὰ μαγειρικὰ σκεύη» Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Ὄρν. 436.

πασσάμενος, **πάσσασθαι**, ἴδε ἐν λέξ. **πατέομαι**.

πάσσαξ, **-ᾶκος**, ὁ, σπανιώτερος τύπος τοῦ **πάσσαλος**, 'Αριστοφ. 'Αχ. 763.—Ἴδε Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ ἐν 'Αθηνᾶς τ. ΙΕ', σ. 380.

πασσείληνος, ον, ἀντὶ **πανσ-**, ὡς ὁ Βεκκῆρος γράφει παρ' 'Αριστ.

πᾶσσος οἶνος, Λατ. vinum passum, οἶνος ἐκ ξηρῶν σταφυλῶν, ἐξ ἀσταφίδων, Πολυδ. 6. 2, 3.

πάσσοφος, ον, ἀντὶ **πάνσοφος**, ὡς ὁ Βεκκῆρος γράφει παρὰ Πλάτ., ἴδε Buttm. Ausf. Gr. § 120 Anm. 12.

πασσῠδεί, **-δί**, **-δίᾳ**, **-δίην**, ὡς ὁ Βεκκῆρος γράφει ἀντὶ **πανδημεί** Θουκ. 8. 1, κτλ.

πασσῠδιάζω, συναθροίζω ἐπὶ τὸ αὐτό, Ἐπιγραφ. Κύμ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 3524. 4.

πασσῠρεί, = **πασσυδεί**, ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τοῦ Πολυδ. Θ', 143· — **πασσύρως**, 'Ησύχ.

πάσσω, 'Αττικ. **πάττω**, 'Αριστοφ.: μέλλ· **πάσω** [ᾰ] Κράτης ἔνθα κατωτ., 'Αριστοφ. (**κατα-**)· ἀόρ. **ἔπᾱσα** (ἴδε **δια-**, **κατα-**, **ὑπο-πάσσω**) — Μέσ., ἀόρ. **ἐπᾱσάμην** 'Εδδ. ('Εξοδ. Θ', 8). — — Παθητ., ἀόρ. **ἐπάσθη**, (**ἐπ-**) Πλάτ. Πολ. 405Ε· πρκμ. **πέπασμαι**, Πλούτ., κλ.· ὑπερσ. **ἐπέπαστο** 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 729. — Ὁ Ὅμηρος χρῆται μόνον τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. καὶ τούτοις μόνον ἐν τῇ 'Ιλ. 'Επιπάσσω, ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων, ἐπιπάσσων θεραπευτικὰ φάρμακα, ἐπὶ τραύματος, Ἰλ. Ε. 401, 900· κτλ.: — ἰδίως **ἐπιπάσσω** ἅλας, μετὰ γεν. διαιρετ., πάσας δ' ἁλὸς θείοιο, ὀλίγον ἅλας, Ι 214· π. τῶν ἁλῶν ἐπὶ τὸ πῦρ Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 4. 5· ἀπολ., Θεόκρ. 2. 21. **2)** πάσσω τινά (πρβλ. **διαπάσσω**, **παστέος**, **παστός**), οὔκουν .. σεαυτὸν ἁλσὶ πάσεις; Κράτης ἐν «Θηρίοις» 1· χρυσῷ, ῥόδοις π. τινά 'Αριστοφ. Νεφ. 912, 1330· πρβλ. **παστέος**. **II.** μεταφορ., διακοσμῶ, κεντῶ, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε Ἰλ. Χ. 441 (ἴδε ἐν λέξει **θρόνον**)· πολλὰς δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους, ἐνεποίκιλλεν, ἐνέπλεκε πολλὰ πολεμικὰ ἀνδραγαθήματα, Γ. 126· πρβλ. **ἐμπάσσω**.—Ἴδε Χατζιδάκι Βιβλιοκρισίαν ἐν 'Αθηνᾶς τ. ΙΓ', σ. 467, Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ ἐν 'Αθηνᾶς τ. ΙΕ', σ. 374 κἑξ.

πάσσων, ον, γεν. **-ονος**, ἀνώμαλ. θημ. 'Επικ. συγκρ. τοῦ **παχύς**, ἀντὶ **παχύτερος** καὶ **παχίων**, ὡς **βάσσων** τοῦ **βαθύς**, **γλύσσων** τοῦ **γλυκύς**· πυκνότερος, συμπαγέστερος, παχύτερος, μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα 'Οδ. Ζ. 230, πρβλ. Θ. 20· ἐπὶ γυναικός, μακροτέρη καὶ π. Σ. 195.

πάστας, α, ὁ, κύριος, δεσπότης, Κρητ. λέξις ἐν Hell. J. τ. 13, σ. 53, 60.

παστάς, **-άδος**, ἡ, εἶδος προπυλαίου ἢ προστώου ἔμπροσθεν τοῦ οἴκου, ὡς τὸ τοῦ 'Ομ. **αἴθουσα**, ἐκ λίθου μετὰ κιόνων, Ἡρόδ. 2. 148, 169· ὕστερον = **στοά**, Λατ. porticus, περίστυλον, οἷα τὰ περὶ τοὺς ναούς, Ξεν. 'Απομν. 3. 8, 9, Ἱέρων 11. 2 (ἔνθα ἡ κοινὴ γραφὴ παραστάσι, ὡς ἐν 'Ανθ. Π. 9. 245 ἐναντίον τοῦ μέτρου)· τὰς δὲ παστάδας κοινὰς εἶμεν πάντεσσι, ἐν Δελφοῖς, Συλλ. 'Επιγρ. 1688. 22· — παρὰ Διον. 'Αλ. 3. 21, ἰσοδυναμεῖ τῷ παρὰ Ρωμαίοις basilica. **2)** τὸ μέρος τοῦ οἴκου τὸ μετὰ τὸ προπύλαιον, ἡ αὐλή, Λατ. vestibulum, ὡς τὸ παρ' 'Ομ. **πρόδομος**, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 789, 'Ανθ. Π. 6. 172. **II.** ὡς τὸ θάλαμος, ἐσωτερικὸν δωμάτιον, γυναικών, νυμφικὸς θάλαμος (**νυμφῶν** 'Ησύχ., πρβλ. 'Ανθ. Π. παράρτ. 248), ἀκτέριστον ἀμφὶ παστάδα, περὶ τοῦ τύμβου εἰς ὃν ζῶσαν καθεῖρξεν ὁ Κρέων τὴν 'Αντιγόνην, Σοφ. 'Αντ. 1207· κεδρωτὰ παστάδων τέρεμνα Εὐρ. Ὀρ. 1371· οὕτω, Θεόκρ. 24. 46, 'Ανθ. Π. 9. 245. ('Η σημασία Ι εἶναι κατὰ πολὺ ὁμοία τῇ τοῦ **παραστάς**, καὶ διὰ τοῦτο αἱ δύο λέξεις συχν. ἐναλλάσσονται ἐν τοῖς 'Αντιγράφοις· ἀλλ' ἡ σημασία ΙΙ ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ 'Ησυχ. εἰς τὸ **πάσσω**, καὶ ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **οἶκος γεγραμμένος**· ὅπερ καὶ ἐπιβεβαιοῦται διὰ τοῦ τύπου **παστός**, ὁ.

παστείλη, ἡ, ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ ἐνιαυτοῦ, Ἐτυμολ. Μέγ. 655. 48 (ἔνθα ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ **πᾶς** καὶ **τέλος**, «γίνεται δὲ ἐκ τοῦ πᾶς καὶ τέλος· ἐν ᾗ τελειοῦται πάντα τὰ τοῦ ἐνιαυτοῦ»).

παστέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **πάσσω**, ὃν δεῖ πάσσειν, τοῖς ἁλσὶ 'Αριστοφ. Εἰρ. 1074.

πάστη, ἡ, ἑρμηνευόμενον διὰ τοῦ «ζωμὸς ἀλφίτων» Πολυδ. Ϛ', 49 ('Αριστοφ. Ἀποσπ. 547), Εὔπολ. 108α.— Καθ' 'Ησύχ.: «πάστα· βρῶμα ἐκ τυροῦ ἁνάλου μετὰ σεμιδάλεως καὶ σησαμίου σκευαζόμενον, οἱ δὲ ἔτνος ἀλφίτοις μεμιγμένον».

παστήρια· «σπλάγχνα, τὰ ἐντόσθια, κοιλία» 'Ησύχ.

παστοπήγιον, τό, καὶ **-πηγία**, ἡ, = **παστός** (ά), Κ. Μανασσ. Χρον. 4332.

παστοποιοί, οἱ, οἱ ποιοῦντες, παρασκευάζοντες πάστας, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 581, Ἐκδ. Β.—Ἡ Λατ. αὐτόθι μετάφρασις ἀποδίδει τὴν λέξιν διὰ τοῦ lapetiarii.

παστός, ή, όν, (πάσσω) πεπασμένος δι' ἅλατος, ἁλατισμένος, Ἱππ. 554. 51. **II.** **παστά**, τά, «ἔτνος δηλ. ἁλφίτοις μεμιγμένον» Αἴλιος Διονύσιος παρ' Εὐστ. 1278. 53, ἴδε ἐν λέξει **πάστη**.

παστός, ὁ, = **παστάς** II, γυναικεῖος θάλαμος, νυμφικὸς θάλαμος, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 23. 3· αὐτὴ ἡ νυμφικὴ κλίνη, 'Ανθολ. Π. 5. 52., 7. 711, κλ.· — κατὰ τὸν Πολυδ. Γ', 87, παραπέτασμα κεντητὸν παρὰ τὴν κλίνην, «τὸ δὲ παρὰ τῇ εὐνῇ παραπέτασμα παστός». **2)** νυμφικὸς ἢ γαμήλιος ὕμνος, Συλλ. 'Επιγραφ. 3273. **II.** ξόανον θεοῦ φερόμενον ἐν πομπῇ, ἴδε **παστοφόρος**.

παστοφόριον, τό, = **ταμεῖον**, **σκευοφυλάκιον**, 'Εδδ. (Α' Παραλειπ. Θ', 26, Δ' Ἔσδρ. Η', 58, Ἡσ. ΚΒ', 15, κλ.).

παστο-φόρος, ον, ὁ φέρων παστὸν (ΙΙ) οἱ π., ἱερεῖς πρὸς τοῦτο ὡρισμένοι, Διόδ. 1. 29 (ἔνθα ἴδε Wessel.), Συλλογ. 'Επιγρ. 6202, Κλήμ. 'Αλ. 253, 758· — τὸ ἐν τῷ ναῷ οἴκημα αὐτῶν ἐκαλεῖτο **παστοφορεῖον**, ἢ **-εων**, Συλλ. 'Επιγρ. 2297, Φώτ., 'Ησύχιος· ἡ λέξις αὕτη ἀπαντᾷ καὶ πρὸς δήλωσιν θαλάμων τοῦ ἱεροῦ ἐν τῷ 'Ιουδαϊκῷ ναῷ, 'Εδδ. ('Ιερεμ. ΜΒ', 4, κ. ἀλλ.). **II.**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁ περόμενος οὕτω, π. Παρίη Ἀθηλ. Π. παραρτ. 40. — Πρβλ. Sturz Μακ. Διάλ. σελ. 107 κέξ.

παστόω, (**παστός**, ὁ) οἰκοδομῶ νυμφικὸν θάλαμον, Ἀκύλας ἐν Παλ. Διαθ.

πάσχα, τό, ἄκλ., τὸ Ἑβραϊκὸν Φάσκα (ἐκ τοῦ pâsach παρέρχομαι) ἢ ἡ τοῦ πάσχα ἑορτή, Ἐξόδ. (Ἔξοδ. ΙΒ', 48, κ. ἀλλαχοῦ), Καιν. Διαθ.· — τὸ θεῖτνον τοῦ πάσχα, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κς', 17, 19, κ. ἀλλ.· — ὁ πασχάλιος ἀμνός, θύειν τὸ π. Ἐξόδ. (Ἔξοδ. ΙΒ', 21, κ. ἀλλ.)· — **πασχάζω**, ἑορτάζω τὸ πάσχα, Ἐκκλ.· — **πασχάλειος**, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πάσχα, ἑορτὴ αὐτόθι· **πασχαλικοί**, οἱ, οἱ ἀρωσιωμένοι εἰς τὴν τήρησιν τοῦ πάσχα, αὐτόθι· ὅρα Sulcer.

πασχητιασμός, ὁ, τὸ πάθος τοῦ πασχητιῶντος, δηλ. τοῦ κιναίδου, Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 32, Κλήμ. Ἀλ. 222.

πασχητιάω, εἶμαι διατεθειμένος νὰ πάθω ἢ νὰ ἐνεργήσω μῖξιν παρὰ φύσιν, Λουκ. Ἔρωτες 26, Ἀθήν. 187C· πασχητιῶντα ἐδέσματα, βρώματα, φαγητὰ προκαλοῦντα ἢ ἐξερεθίζοντα τὴν σαρκικὴν ἐπιθυμίαν, Κλήμ. Ἀλ. 173. 495, πρβλ. Meineke εἰς Μένανδρ. α. 161 κέξ.

πασχικός, ή, όν, ἐπιληπτικός, Ἡσύχ., Ἐκκλ.

πάσχω: παρατατ. **ἔπασχον**· μέλλ. **πείσομαι** (ἀκριβῶς ὡς ὁ μέσ. μέλλ. τοῦ **πείθω**)· ἀόρ. **ἔπαθον**· πρκμ. **πέπονθα**· ὑπερσ. **ἐπεπόνθειν**. "Απαντες οὗτοι οἱ χρόνοι ἀπαντῶσι παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἀττικ.· παρ' Ἡσιόδῳ μόνον ἐνεστ. καὶ ἀόρ. — Σπανιώτεροι παράλληλοι τύποι: δ' πληθυντ. πρκμ. **πέπασθε** ἀντὶ **πεπόνθατε**, Ὀ. Γ. 99, Ὀδ. Ψ. 53· θηλύκ. μετοχ. πρκμ. **πεπάθυῖα** Ὀδ. Ρ. 555· Δωρ. πρκμ. **πέποσχα** Ἐπιχάρμ. Ἀποσπ. 7 Ahr.· — ὁ μέλλ. **πήσομαι** εἶναι φανερῶς τύπος μεταγενέστερος εἰσαχθεὶς ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων εἴς τινα Ἀντίγραφα τοῦ Ἡροδ. 9. 37, Ἀριστοφ. Νεφ. 1122, Ξενοφ. Κύρ. 7. 3, 10, κτλ.· **πήσας** ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1624 φέρεται **παίσας** ἐν Σχολ. εἰς Πινδ. Π. 2. 174. (Ἡ √ΠΑΘ δύσκολον εἶναι νὰ μὴ θεωρηθῇ ὡς ἡ αὐτὴ τῇ τοῦ Λατιν. pat-ior· ὁ Pott. παραβάλλει τὴν Σανσκρ. ῥίζαν bâdh (vexare), bâdha (dolor)· ἀλλ' ἐνταῦθα πάλιν τὸ ἀρκτικὸν γράμμα παρουσιάζει δυσκολίαν τινά.— Ἰσχυρότερος εἶναι ὁ τύπος ΠΕΝΘ, πρβλ. **πάθ-ος**, **παθ-εῖν**, **πένθ-ος**, **πέ-πονθ-α**, πρὸς τὰ **βάθ-ος**, **βένθ-ος**).

Ριζικὴ σημασ., δέχομαι ἔξωθεν ἐντύπωσιν, εἶμαι τὸ ἀντικείμενον ἐνεργείας τινός, τοὐναντίον τῷ πράττειν ἢ ποιεῖν, ἔρξαν τ' ἔπαθόν τε Ὀδ. Θ 490· βέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν Πινδ. Ν. 4. 52· ὁρᾶν καὶ πάσχειν, ὅρα ἐν λ. **ὁράω**· πολλὰ μὲν .., πείσεσθαι, πολλὰ δὲ ποιήσειν Ἡρόδ. 5. 89, κτλ. ὁμοίως πάσχω τινί, πάσχω τὰ ὅμοια, ὁ αὐτ. 2. 20 — ἐντεῦθεν εἶναι ἐν χρήσει ὡς παθητ. τοῦ **ποιέω** (ἴδε Ἀριστ. Κατηγ. 4, 1, Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 7, 4, κ. ἀλλ.)· **π. τι ὑπό τινος**, ἃ πάσχοντες ὑφ' ἑτέρων ὀργίζεσθε, ταῦτα τοὺς ἄλλους μὴ ποιεῖτε Ἰσοκρ. 39C, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 44, 124, κ. ἀλλ.· οὕτως, ἐξ ἑπτοῦ μὲν ἔπαθες οἷα φῆς παθεῖν, ὁρᾷς δ' οὐδὲν ἡμᾶς εὖ Εὐριπ. Ἑκ. 252· οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεὸς Αἰσχύλ. Πρ. 759, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 36. **ΙΙ**, ἀλλ' ἡ ἔννοια πολλάκις περιορίζεται διά τινος λέξεως σημαινούσης ἀγαθὸν ἢ κακόν: **1)** κακῶς πάσχοντος ἔμοιγε, ὅταν μὲ μεταχειρίζωνται κακῶς, Ὀδ. Π. 275, Ἡρόδ. 3. 146, κτλ.· κακῶς π. ὑπό τινος, κακοποιεῖσθαι .., Αἰσχύλ. Πρ. 1041· οὕτω, κακὸν π. ὑπό τ.· Θουκ. 8. 48· οἷα πρὸς θεῶν πάσχω Αἰσχύλ. Πρ. 92, κλ.· συχν. μετ' ἐπιθ., κακά, αἰνά, λυγρὰ π., Τ. Γ. 99, κλ.· ἀνάρσια πρός τινος Ἡρόδ. 5. 89· καὶ οὕτω παρὰ Τραγ., π. δύσοιστα, τάλανα, ἀμήχανα, οἰκτρά, σχέτλια, ἀνάξια· καὶ συχν. παρὰ πεζοῖς, δεινά, βίαια π. Δημοσθ. 1233. 25, κτλ.· πρέποντα πάσχειν Ἀντιφῶν 123. 24· — παρ' Ὁμ. ὡσαύτως μετ' οὐσιαστ., ἄλγεα, κήδεα, πήματα, ἀεικέλια ἔργα Ὀ. Υ. 297, Ὀδ. Ρ. 555, κτλ.· ἀλλ' ἡ χρῆσις αὕτη εἶναι λίαν σπανία παρὰ τοῖς Ἀττ., πράγματα αἴσχιστα π. (ἔνθα τὸ πράγματα δύναται νὰ εἶναι ἁπλῶς γλῶσσημα), Δημ. 520. 14· πρβλ. Cobet N. LL. 527, 562. **2)** εὖ πάσχειν, εἶμαι ἐν καλῇ καταστάσει, εὐτυχής, πρῶτον παρὰ Θεόγν. καὶ Πινδ.· μετὰ γενικ., τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχίμεν, ἀπολαύειν, κτλ., Θέογν. 1003, πρβλ. Πινδ. Ν. 1. 46· εὖ πάσχειν, ὡσαύτως εὐεργετεῖσθαι ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εὖ ὁρᾶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 868, Θουκ. 2. 40, κτλ.· ἀνθ' ὧν ἔπασχον εὖ .. χάριν ὀφεῖναι Σοφ. Ο. Κ. 1489· ὡσαύτως, εὖ π. ὑπό τινος Πλάτ. Γοργ. 519C, κτλ.· — ὁμοίως μετ' ἐπιθέτ., ἀγαθὰ π. Ἡρόδ. 2. 37· ἑσλόν τι Πινδ. Π. 9. 157· τερπνόν τι Σοφοκλ. Αἴ. 521· χαρτά, ὅσια Εὐριπ. Φοιν. 618, Ἑκάβ. 788· γλυκέα, χαρίεντα π. Ἀριστοφ. Κίρ. 591, Ἐκκλ. 794· δίκαια Δείναρχ. 91. 18· φιλικὰ ὑπό τινος Ξενοφ. Κύρ. 4. 6, 6. **2)** ὅταν τὸ **πάσχω** κεῖται ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ἄνευ περιοριστικῆς τινος λέξεως, ἀναφέρεται ἀείποτε εἰς τὸ κακόν, καὶ εἶναι ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ πληρεστέρου κακῶς ἢ κακὰ π.· οὕτω, πολλὰ παθεῖν, ἀντὶ πολλὰ κακὰ π., συχν. παρ' Ὁμ.· μάλα πολλ' ἔπαθαν καὶ πόλλ' ἐμόγησαν Ὀδ. Ε. 223, πρβλ. Δ. Ψ. 607· εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι Χ. 220· ὁτιοῦν π., πάσχω τι οἱονδήποτε, Ἰσοκρ. 260D, κτλ.· — ἀποθ., ἔγνω παθὼν, ἔμαθεν ἐκ σκληρᾶς πείρας, δηλ. ἀφοῦ ἔπαθεν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 216, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 403· ὁ παθὼν, ἐκεῖνος ὅστις ἔπαθε, Πλάτ. Νόμ. 730A, 878C **β)** οὕτω καὶ αἱ παρ' Ὁμ. φράσεις, μή τι πάθῃς ἢ πάθῃ, δηλ. κακόν τι, Ὀδ. Ρ. 596, Ἰλ. Ε. 567, πρβλ. Λ. 470, κτλ.· μή τι πάθωμεν Ν. 52· — ἀκολούθως, εἴ τι πάθοιμι ἢ ἦν τι πάθω, κατ' εὐφημισμόν, ὡς καὶ νῦν, ἐὰν ἤθελε συμβῇ τι εἰς ἐμέ, δηλ. ἐὰν ἤθελον πάθῃ τι, ἐὰν ἀπέθνησκον, ὡς τὸ Λατ. si quid mihi acciderit, si humani quid acciderit, Καλλίν. 1. 17, Ἡρόδ. 8. 102, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1105, Σφ. 385, Θεόκρ. 8. 10· ἂν οὗτός τι πάθῃ Δημ. 43. 12· οὕτως, εἴ τι πείσεται .., ἄδε γᾶ Εὐρ. Φοιν. 244· ἦν τι ναῦς πάθῃ ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 755, πρβλ. Δημ. 927. 6. **γ)** παρ' Ἀττ., ἀπολ., τιμωροῦμαι, ἐκτίνω τὴν ποινήν, Λυσ. 160. 36· τιμᾶν ὅ τι χρὴ παθεῖν .. ἢ ἀποτῖσαι Πλάτ. Πολιτ. 299A, πρβλ. Ἀπολλ. 36B, Ξεν. Ἀπομν. 2. 9, 5, κτλ. **4)** τί πάθω; εἰς δήλωσιν ἐσχάτης ἀπορίας, = τί ἔχω νὰ γίνω; τί θὰ ἀπογίνω; τί δύναμαι νὰ πρίξω; «τί νὰ κάμω;», ὤμοι ἐγώ, τί πάθω; Ἰλ. Α. 404, Ὀδ. Ε. 465, Σαφ. Ο. Κ. 216, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 118· οὕτω, τί γὰρ πάθω; Εὐρ. Ἑκ. 614, Ἱκέτ. 257, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1432, κτλ.· τί πάσχεις; τί σοι συμβαίνει; τί ἔπαθες; ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 708, Ὄρν. 1011 τί χρῆμα πάσχεις; ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 816· — ὡσαύτως εἰς δήλωσιν ἀκαιρίου συναινέσεως, ὠμολόγηκα· τί γὰρ πάθω; ὁμολογῶ· καὶ τί γένωμαι νὰ κάμω; Πλάτ. Εὐθύδ. 302E. — ἐν τοιαύταις περιστάσεσι τὰ Λατ. quid faciam? quid agam? quid agis? ἐκφέρουσι τὴν αὐτὴν ἔννοιαν· — ἐν Ἰλ. Ψ. 96, πείσομαι, ὡς σὺ κελεύεις, τὸ πείσομαι, εἶναι μέλλ. τοῦ **πείθω**, θὰ ὑπακούσω. **3)** Ἡ ἐρώτησις **τί παθῶν**; κυρίως δηλοῖ τι κακῶς ἔχον, τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς; τι μᾶς συνέβη ὥστε νὰ λησμονήσωμεν .., τί πάθαιμε καὶ .., Ἰλ. Λ. 313· τί παθόντες γαῖαν ἔδυτε; τί σᾶς συνέβη, τί 'πάθετε καὶ ἤλθετε εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς; Ὀδ. Ω 106· (ταῦτα τὰ χωρία ἐπαρκῶς δεικνύουσι τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ **τί παθών**; καὶ τοῦ **τί μαθών**; ὡς κατεδείχθη ἐν λ. **μανθάνω** V) — οὕτω καί, οὐδὲν θαυμαστὸν ἔπαθεν πεισθείς .., αὐθόλως εἶναι θαυμαστὸν ὅτι ἐπείσθη, Ἀντιφῶν 120. 5. **ΙΙΙ**, παρ' Ἀττ. τίθεται ἐπὶ τοιαύτης ἢ τοιαύτης ψυχικῆς διαθέσεως, λαμβάνω ἔξωθεν τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἐντύπωσιν, διατίθεμαι οὕτως ἢ ἄλλως, οἱ Καμαριναῖοι ἐπεπόνθεσαν τοιόνδε Θουκ. 6. 88· ὅ τι μὲν ὑμεῖς πεπόνθατε ὑπὸ τῶν ἐμῶν κατηγόρων Πλάτ. Ἀπολογ. ἐν ἀρχ., πρβλ. 22C, Ἀλκ. 1. 118B· π. τι πρός τινα Ἰσοκρ. 23B, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 485B, κτλ.· — ἀποθ., ὁ πάσχων, ὁ πλήρης αἰσθημάτων, εὐαίσθητος, ὁ μὴ πάσχων, ὁ δυσκόλως συγκινούμενος, «ἀπαθής». Ἀριστ. Μ. Ἠθικ. 2. 6, 17. **2)** μοὶ ἐπέρχεται αἴσθημά τι, μοὶ συμβαίνει τι, καί τι ἔφη γελοῖον παθεῖν Πλάτ. Συμπ. 174E, πρβλ. Δημ. 474. 7· ὅπερ ἂν οἱ πολλοὶ πάθοιεν, τὸ ὁποῖον θὰ συνέβαινεν εἰς πολλούς, Θουκ. 1. 80, πρβλ. 6. 11· πάσχειν τά τινος, ὅ τι καὶ ἄλλος, π. τὰ τοῦ Ὁμήρου Πλάτ. Συμπ. 198C· ἀκριβέστερον, ἵνα μὴ ταὐτὸ πάθητε τῷ ἵππῳ, ἵνα μὴ συμβῇ εἰς ὑμᾶς ὅ τι εἰς τὸν ἵππον ἐν τῷ μύθῳ, Ἀριστ. Ρητορ. 3. 20, 5, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 5, κτλ.· οὕτω, π. τοιοῦτόν τι Πλάτ. Ἀπολογ. 21C· οὐδὲν ἄλλο τοιοῦτον πεπονθὸς ὁ αὐτ. ἐν Παλ. 488A· π. ταὐτὸν ὅπερ .., ὅμοιον ὅπερ .., κτλ., Πλάτ., Ξεν., κτλ. πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 861· ὁμοιότατον πεπονθέναι ὥσπερ ἂν εἴ τις .., Πλάτ. Φαίδων 98C — ἐνίοτε γίνεται χρῆσις ἐπιθ., οἷον ὑϊκὸν πάσχει, ἔχει χοίρου διαθέσεις, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 30. **3)** ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ὑπόκειμαι εἴς τι συμβεβηκὸς ἢ εἰς τινας περιστάσεις, πεπόνθασι .. αἱ Ἰώνων ἀρταὶ τοῦτο, τὸ ἑξῆς συμβαίνει εἰς .., Ἡρόδ. 1. 148· πάσχει τοῦτο καὶ κάρδαμα, τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς .., Ἀριστοφ. Νεφ. 234· οἷον τὰ γράμματα πεπονθότ' ἂν εἴη Πλάτ. Σοφιστ. 253A· — οὕτω παρὰ τοῖς γραμμ., ἐπὶ λέξεων, ὑπόκειμαι εἰς μεταβολάς τινας, Ἐτυμολ. Μέγ. 200 10., 491, 2, κτλ. **ΙV**, τὰ εὖ πεπονθότα, αἱ εὐεργεσίαι, ἃ ἔλαβέ τις Αἰσχίν. 79· ἐν τέλ.· — ὅμοιόν τι εἶναι ἡ χρῆσις τῆς μετοχ., Σοφ. Ο. Κ. 267, ἴδε τὴν λέξ. **δράω**. **V**, ὡς τεχνικὸς ὅρος τῆς Στωϊκῆς σχολῆς τὸ **πάσχω** σημαίνει δέχομαι ἐνέργειαν ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων, λαμβάνω ἐντυπώσεις ἐξ αὐτῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀποπάσχω**, κατὰ τὸ πλεῖστον ἑπομένου τοῦ ὅτι, ἄγομαι εἰς τὸν σχηματισμὸν ὑποθέσεως ὅτι .., Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 2, 3 καὶ 18, 1, κτλ.

πατά, λέξις Σκυθική, = **κτείνω**, Ἡρόδ. 4. 110.

πατάγέω, παταγῶ, κάμνω πάταγον, ἐπὶ τοῦ ὀξέος καὶ ἰσχυροῦ κρότου τοῦ ἐκ τῆς συγκρούσεως δύο σωμάτων παραγομένου, Ἀριστοφ. Νεφ. 378 κέξ.· βαρὺ δ' ἄγριοι χειμῶνες παταγεῦσιν Ἀνακρ. 6, πρβλ. Πρατίν. 1. 5· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα Θεόκρ. 22. 15· θορυβωδῶς κραυγάζω, παταγοῦσιν ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι Σοφ. Αἴ. 168· ἐν τῷ θέρει ᾄδει κόττυφος, τοῦ χειμῶνος παταγεῖ Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 49B, 2· τρίζω, οἷον τοὺς ὀδόντας, Φιλόστρ. 803. — Παροιμ., καλὰ δὴ παταγεῖς, «καλὰ τὰ καταφέρνεις!», πιθαν. ἐκ τοῦ παιγνιδίου τοῦ περιγραφομένου ἐν τῇ λέξει **πλαταγών**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 171, πρβλ. Bgk. ἐν Meineke Κωμικ. Ἀποσπ. 2. 994. — Καθ' Ἡσύχ.: «παταγεῖ· φορεῖ, κτυπεῖ». **ΙΙ**, μεταφ., τύμπανα π., κροῦειν τύμπανα, Λουκ. περὶ τῆς Συρ. Θεοῦ 50. — Παθ., σῖς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔντεα παταγεῖται Ποιητὴς παρ' Ἡφαιστίωνι σελ. 68· ἐπαταγεῖτο Λουκ. Τίμων 3.

πᾰτᾰγή, ἡ, = **πάταγος**, Διον. Π. 574· πατ. χειρὸς Λόγγος 1, 22.

πᾰτάγημα, τό, πάταγος, κρότος, μεταφορ. ἐπὶ προσώπων, «πατάγημα ἀντὶ τοῦ λάλος καὶ πανοῦργος· Μένανδρος 'οἷον πατάγημ' ἥκεις'» Σουΐδ.

πᾰτᾰγητικός, ή, όν, ὁ παταγῶν, θορυβῶν, κόσσυφος παταγητικὸς ἐξ ᾠδικοῦ γενόμενος Κλήμ. Ἀλ. 221.

παταγμός, ὁ, κτύπημα, Ῥήτορες (Walz) 3. 520.

πᾰτᾰγο-δρόμος, ον, ὁ κροτῶν ἢ θορυβῶν ἐν τῷ τρέχειν, Ὀρφ. Ὕμν. 19, 3.

πάτᾰγος, ὁ, κρότος τραχὺς καὶ ἰσχυρός, οἷον ὁ τῶν πιπτόντων δένδρων, π. δέ τε ἀγνυμενάων (ἐξυπακ. γίγνεται) Ἰλ. Π. 769· π. δέ τε γίγνετ' ὀδόντων, κρότος τῶν ὀδόντων συγκρουομένων, Ν. 283· ὁ κρότος σώματος πίπτοντος εἰς τὸ ὕδωρ, ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατ. Χ. 9, πρβλ. Πινδ. Π. 1. 46· ὁ κρότος ὁ ἰσχυρὸς τῆς βροντῆς, Ἀριστοφ. Νεφ. 382, πρβλ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 17· π. ἀνέμιων Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 16· — ἀλλ' οὐδέποτε ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς, ὥστε τὸ παρ' Ἡροδ. 3. 79, βοῇ καὶ πατάγῳ χρεόμενοι σημαίνει, μετὰ μεγάλων φωνῶν καὶ κρότου (πιθαν. τῶν ὅπλων), πρβλ. 7. 211., 8. 37· οὕτω, π. δορός Αἰσχύλ. Θήβ. 104· τόξων Σοφ. Τρ. 517· ἀσπίδων Εὐρ. Ἡρακλ. 832, Ἀριστοφ. Ἀχ. 539· ὡσαύτως, π. χύτρειος ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 329. Λέξ. κατ' ὀνοματοπ., πρβλ. **πατάσσω**, **πλαταγών**, **πλαταγέω**).

παταγώδης, ες, ὁ ποιῶν πάταγον, θορυβώδης, ὕποπτ. λέξις, Σουΐδ. ἐν λ. **Βησᾶς ἕστηκε**.

Παταίκεια, τά, ὄνομα ἑορτῆς, ὡς φαίνεται, εἴτε ἀπὸ τῶν Φοινίκης θεῶν Παταίκων, εἴτε ἀπὸ ἀνθρώπου τινὸς Πατκίκου, εἰς μνημόσυνον αὐτοῦ, Ἐπιγρ. Δήλου, Bul. de cor. hel. VI, σ. 25, στ. 54. Πρβλ. σ. 143, σημ. 1, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

Πᾰταικίων, ωνος, ὁ, «ἀνὴρ ἀπὸ συκοφαντίας τὸν βίον ποιούμενος, καὶ προσκρούειν ἐπιτηδεύων τοῖς εὐδοκιμοῦσι τῶν νέων· διεβάλλετο δὲ καὶ ὡς κλέπτης καὶ τοιχωρύχος, ὥστε καὶ κωμῳδεῖσθαι ἐπὶ τούτοις» Σουΐδ., πρβλ. Αἰσχίν. 81. 9, Πλούτ. 2. 21F. Παράγεται δὲ ὡς φαίνεται, ἐκ τοῦ **Πάταικοι** (ἢ **Παταικοί**), ὡς ἐκαλοῦντο Φοινικικαί τινες θεότητος παραδόξου σχήματος καὶ βραχυτάτου ἀναστήματος, ὧν τὰ εἴδωλα ἐτίθεντο ἐν ταῖς πρῴραις Φοινικικῶν πλοίων, Ἡρόδ. 3. 37 (κατὰ Σουΐδ. ἐσφαλμένως: Πάταικοι θεοὶ Φοινικοὶ ἐν ταῖς πρύμναις ἱδρυμένοι)· χρυσί' .. ἄπεφθα τοῖς Παταικοῖς ἐμφερῆ Κωμικ. Ἀνώνυμ. 364.

πατακτικός, ή, όν, κτυπῶν, πατάσσων, μετὰ γεν., Θεόδ. Πρόδρ. Notitt. Mss. τ. 6, σ. 561.

πατάκτρια, ἀνώμαλ. θηλ., ἡ ἐν χρήσει ὅπως πατάσσῃ τις δι' αὐτῆς, καλαῦροψ .. τῶν ζῴων πατάκτρια Ῥήτορες (Walz) 3. 607.

πατάν-εψις, ἡ, ἔγχελυς ἡψημένη ἐντὸς πατάνης, Ἐπίχ. παρὰ Πολυδ. ϛ', 90.

πᾰτάνη, [τᾰ], ἡ, εἶδος ἀναπεπταμένου τρυβλίου, Σώφρων 31 Ahr., πρβλ. Πολυδ. Ι', 107· — ὑποκορ. **πατάνιον**, τό, Ἀντιφάνης ἐν «Γάμῳ» 2, Εὔβουλος ἐν «Ἴωνι» 1, ἐν «Κατακολλωμένῳ» 2· — **Πατανίων**, εἶναι τὸ ὄνομα μαγείρου παρὰ Φιλεταίρῳ ἐν «Οἰνοπίωνι» 2. — Περὶ τῶν Σικελικῶν τύπων **βατάνη**, **-ιον**, ἴδε τὰς λέξ. — (Πιθ. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς καὶ τὸ **πετάννυμι**, πρβλ. **πάταχνον**, **πάτελλα**, Λατ. patina, patella.)

πατάξ, ἴδε **εὐράξ**.

πατάρ, ὁ, = **πατήρ**, Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, Arch. Ztg. 1876, σ. 183. — Ἡ αἰτιατ. **πατάρα** ἐν Ἐποικ. Λοκρ. Γράμ. ἔκδ. Ἰω. Οἰκ. στ. 36.

πᾰτάσσω. Ἐπικ. παρατ. **πάτασσον**, μέλλ. **-άξω** Ἀριστοφ. Λυσ. 657, Βάτρ. 646, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις: ἀόρ. **ἐπάταξα** Θέογν. 1199, ἴδε κατωτ.: — Παθ., ἀόρ. **ἐπατάχθην** Λουκ. Ἀνάχ. 3 καὶ 40, Ἀχ. Τάτ.: μέλλ. **παταχθήσομαι** Λουκ. Δραπέτ. 14: πρκμ. **πεπάταγμαι** (ἐκ-) Ὀδ. Σ. 327· — Παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει μόνον ἐνεστ. καὶ παρατ.: ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐνεστ. οἱ Ἀττ. προετίμων τὸ **παίω** ἢ **τύπτω**, ἐν ᾧ ὡς ἐνεργ. ἀόρ. εἶχον ἐν χρήσει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ **ἐπάταξα**, καὶ ἐπὶ τοῦ παθ. ἀόρ. καὶ πρκμ. προετίμων τοὺς τύπους **πληγῆναι**, ἢ **πλαγῆναι**, **πεπλῆχθαι**.

I. ἀμετάβατ. παρ' Ὁμ., «κτυπῶ», πάλλομαι, Λατ. palpito, θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν Ἰλ. Η. 216· πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου Ψ. 270· οὕτω, κραδίη στέρνοισι πατάσσει (πρβλ. τὸ τοῦ Shaksp., 'my seated heart knocks at my ribs'), Ν. 282. **2)** ὡς τὸ **πλήσσω**, κτυπῶ, πάταξον εἰς ἄκρον πόδα Σοφ. Φ. 748· π. τινὰ δορὶ Εὐρ. Φοίν. 1463· πὺξ Ἀριστοφ. Βάτρ. 548, πρβλ. Ἱππ. 1130, Λυσίας 94. 9· πρὸς κίονα νῶτον π. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1007· — ὡσαύτως συχν. παρὰ τοῖς πεζογράφοις (πρβλ. **κόρρη**), ὁ πατάξας, ὁ κτυπήσας, Ἀντιφῶν 127, 31, Θουκ. 8. 92· ἐὰν μὲν [τὸν ἄρχοντα] πατάξῃς Νόμ. παρὰ Δημ. 524. 28· ἐπὶ θανατηφόρου κτυπήματος, ἐὰν λίθος .. ἢ σίδηρος πατάξῃ Δημ. 645. 16· μετὰ συστοιχ. αἰτ., πληγὴν π. Πλάτ. Γοργ. 527D, Νόμ. 879E. **II.** μετ' αἰτ., κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ φράσει: πατάξαι θύραν, ἴδε ἐν λ. **θύρα**· τὸν μηρὸν πατάσσεσθαι (Ἀττ. **παίεσθαι** ἢ **τύπτεσθαι**) Λουκ. Ῥητ. Διδάσκ. 19. **2)** μεταφορ., ἄτῃ πατάξαι θυμὸν Σοφ. Ἀντ. 1097· πόθος π. καρδίαν Ἀριστοφ. Βάτρ. 54· πατάξω σε μεγάλοις ποτηρίοις Τιμοκλῆς ἐν «Κονισάλῳ» 1· μεταφορ., διψῶντα .. ὄξει παίειν Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 6· πρβλ. ἀκρᾷ τῷ κρούειν παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν «Κατακολλωμένῳ» 1· πρβλ. **σοβέω** II.

πάταχνον, τό, = **πατάνη**, «πάταχνον σκεῦος λοπαδίῳ ἐμφερὲς» Ἡσύχ.· «πάταχνα: ποτήρια φιαλοειδῆ ἐκπέταλα» Φώτ.

πατεὶρ, ὁ, = **πατήρ**, Ἐπιγραφ. Λεβαδείας, Bul. de cor. hel. IV, σ. 97.

πατελίς, ίδος, ἡ, ἡ λεπάς, κοινῶς «πεταλίδα», Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 138.

πάτελλα, ἡ, = **πατάνη**, Λατιν. patella, Πολυδ. ϛ', 85., Ι', 107· — ὑποκορ. **πᾰτέλλιον**, τό, ὁ αὐτ. ϛ', 90.

Πᾰτέλλο-χάρων, οντος, ὁ, κωμικὸν ὄνομα παρασίτου, ὁ ἐπὶ τοῖς τρυβλίοις χαίρων, Ἀλκίφρων 3. 54.

πᾰτέομαι: ἀόρ. **ἐπᾰσάμην** (ἴδε ἐν τέλ.); πρκμ. **πέπασμαι**· ἐκ τούτων ὁ ἐνεστ. ἀπαντᾷ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 2, 47, 66., 4. 186: — Ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ παθ. ὑπερσ. **πεπάσμην** ἐν Ἰλ. Ω. 642· ἀλλαχοῦ ἀείποτε ἔχει τὸν ἀόρ., μάλιστα ἐν τῇ Ἐπικ. μετοχ. **πασσάμενος**· (ἴδε ἐν τέλ.). Ἐσθίω μαλακόν τι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **τρώγω** (ὃ ἴδε), μετ' αἰτ., σπλάγχν' ἐπάσαντο Ἰλ. Α. 464, κτλ.· πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν Φ. 76· ἀλλὰ συνηθέστερον μετὰ γεν. διαιρετ., ἐσθίω μέρος τινός, μεταλαμβάνω, σίτοιό τ' ἐπασσάμεθ' ἠδὲ ποτῆτος Ὀδ. Ι. 87· δείπνου πασσάμενος Α. 124· πάσσασθαι ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος Κ. 384, κτλ.· σπανίως ἀπολ., ἐσθίω γεύομαι τροφῆς, πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην Ω. 642· — παρ' Ἡσιόδῳ μόνον ἅπαξ, ἐν Θεογ. 642, καὶ τοῦτο μετ' αἰτ.· παρ' Ἡροδ. ἀείποτε μετὰ γεν., 1. 73., 2. 37, 47, κτλ. — Ἡ λέξις εἶναι κυρίως Ἐπικ. κ. Ἰων., ἀπαντῶσα ἅπαξ παρ' Αἰσχύλῳ, τί .. ἐδανὸν ἢ ποτὸν πασαμένα .., Ἀγ. 1407· ἅπαξ παρὰ Σοφ., ἠθέλησε δ' αἵματος κοινοῦ πάσασθαι Ἀντ. 202· δὶς παρ' Ἀριστοφ. ἐν παρῳδουμένοις ἡρωϊκοῖς στίχοις, Εἰρ. 1092, 1281. (Πρὸς τὸ **πατ-έομαι**, **πάσ-ασθαι**, πρβλ. Λατ. pasc-or, pab ulum, pan-is· Γοτθ. fodj-an, fod eins (τρέφω, τροφή, Ἀγγλ. feed, food)· Σλαυ. pit-ate (τρέφειν)· — ἡ ῥίζα φαίνεται ὅτι εὑρίσκεται ἐν τῇ Σανσκρ. pâ (nutrire).) [ἀ ἀείποτε ἐν τῇ ῥιζικῇ συλλ., ὅπερ εὐθὺς διακρίνει τὸν ἀόρ.· **ἐπᾰσάμην**, **πᾰσάμενος** (ποιητ. **πασσάμενος**) τοῦ **πατέομαι**, ἀπὸ τῶν τύπων **ἐπᾰσάμην**, **πᾰσάμενος**, τοῦ ῥήμ. ***πάομαι**. Οἱ πρκμ. **πέπασμαι** τοῦ **πατέομαι**, καὶ **πέπᾰμαι** τοῦ ***πάομαι**, ἔνιοτε ἐν ταῖς ἐκδόσεσι συγχέονται, ὅρα Βεκκῆρ. εἰς Θέογν. 663· **πέπασμαι**, εἶναι ὡσαύτως πρκμ. τοῦ **πάσσω**].

πᾰτερίζω, μέλλ. Ἀττικ. **-ιῶ**, (πατήρ) λέγω ἢ καλῶ πατέρα, ὡς τὸ **παππάζω**, παῦσαι καὶ μὴ πατέριζε Ἀριστοφ. Σφ. 652.

πατερικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας ἢ γραφεὶς ὑπ' αὐτοῦ, Ἀναστ. Σιν. 1156B· πατερικὰ βιβλία Θεοφάν. 689. 17, κλ.

πᾰτέριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πατήρ**, μικρὸς πατήρ, Λουκιαν. Νεκυομ. 21.

πᾰτέω, Αἰολ. **ματέω** Σαπφὼ 76 Ahr., πρβλ. Ἰω. Γραμματ. 244· μέλλ. **-ήσω**· (πάτος). Πατῶ, περιπατῶ, βαδίζω, π. σκολιαῖς ὁδοῖς Πινδ. Π. 2. 156· πρὸς βωμὸν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1298· εἴη σέ τε τοῦτον ὑψοῦ χρόνον πατεῖν, «ὁ νοῦς· εἴη δέ σε τοῦτον τὸν χρόνον, ὃν ζῶμεν, ἐν ὕψει καὶ εὐδαιμονίᾳ διαζῆν» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 1. 185· π. ἐπάνω ὄφεων Εὐαγγ. κ. Λουκ. ι', 19. **II.** μεταβ., καταπατῶ, πατῶ τι, πόας τέρεν ἄνθος πατεῖσαι Σαπφὼ ἔνθ' ἀνωτ. πορφύρας πατεῖν Αἰσχύλ. Ἀγ. 957· χῶρος οὐχ ἁγνὸς πατεῖν, ὃν δὲν εἶναι ὅσιον νὰ πατῇ τις, Σοφ. Ο. Κ. 37· π. τὸν ἁδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλω, πατεῖν σταφυλάς, Ὑβρίας παρ' Ἀθην. 696A· καὶ οὐ μὴ πατήσουσιν οἶνον εἰς τὰ ὑπολήνια Ἑβδ. (Ἡσαΐας ΙϚ', 10)· πατεῖ τὴν ληνὸν τοῦ οἴνου Ἀποκάλυψ. ΙΘ', 15: — ἐν Αἰσχύλ. Χο. 732, ἀντὶ πατεῖν δωμάτων πύλας, ὁ Paley προτείνει πέλας. **2)** περιπατῶ ἐντός τινος, κατοικῶ, συχνάζω τι, Λῆμνον πατῶν Σοφ. Φιλ. 1060· γαῖαν Θεόκρ. 18. 20· καὶ μεταγεν., π. πόντων Ὀππ. Κυνηγ. 2. 218· νῶτα ἁλὸς Ἀπολ. Π. 7. 532· — μεταφορ. ὡς τὸ Λατ. terere, εὐνὰς π., συχνάζω εἰς .., μεταχειρίζομαι, μεταχειρίζομαι ἀπρεπῶς, εὐνὰς ἀδελφοῦ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1193· ἐμεῖο δέμνιον οὐκ ἐπάτησας Καλλ. εἰς Δῆλ. 248· ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς κοὐ πολυπράγμων, οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας, οὐδὲ τὸν Αἴσωπον ἀνέγνως, Ἀριστοφ. Ὄρν. 471· τὸν Τισίαν .. πεπάτηκας ἀκριβῶς, ἔχεις σπουδάσῃ αὐτὸν ἐπιμελῶς, Πλάτ. Φαῖδρ. 273A. — Παθητ., πεπατημένος, λίαν συνήθης, λέξις Φωτ. Βιβλ. 90. 25. **3)** καταπατῶ, «τσαλαπατῶ», τινα Σοφ. Αἴ. 1144, Πλάτ. Φαῖδρ. 248A, κτλ.· βουλήν Ἀριστοφ. Ἱππ. 166· μεταφορ. (περὶ τῆς Ὁμηρικῆς χρήσεως ὅρα **καταπατέω**), π. κλέος, τιμάς, δίκαια Αἰσχύλ. Ἀγ. 1357, Σοφ. Ἀντ. 745, Ἀποσπ. 606· τὰ τῶν θεῶν ψηφίσματα Ἀριστοφ. Σφ. 377· καὶ ἐν τῷ παθητ., τὸ θέμις λάξ πέδον πατούμενον Αἰσχύλ. Χο. 644, πρβλ. Εὐμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

110, Πορφ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχων 1. 14· πρβλ. ἐμπεριπατέω ΙΙ. 4) λεηλατῶ, διαρπάζω, πόλιν .. τῶν Ἑλληνίδων τὴν πρώτην πατήσαντες Ἡλιοδ. Αἰθ. σ. 168, ἔνθα ὁ Κοραῆς (ἐν τ. β' σελ. 166) σημειοῦται: «πατήσαντες· σημείωσαι τὸ τῆς κοινῆς συνηθείας . . φαμὲν γάρ, οἱ κλέπται ἐπάτησαν τὴν πόλιν, τὸ χωρίον, τὸν οἶκον κτλ.».—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 290.

πάτημα, τό, τὸ κοινῶς καλούμενον «ἀποστραγγίδι», Γεωπ. 20. 46, 2·— τὰ πρόβατά μου τὸ πάτημα τῶν ποδῶν ὑμῶν ἐνέμοντο, ἐπὶ πεπατημένης νομῆς, Ἐβδ. (Ἰεζεκιὴλ ΛΔ', 19). **ΙΙ.** τὸ καταπατεῖσθαι, Ἀρετ. π. Δίτ. Χρον. Παθ. 2. 12.

πάτηρ, ὁ, γεν. καὶ δοτικ. **πατέρος, πατέρι** παρὰ τοῖς Ἐπικ. καὶ Λυρ. ποιηταῖς, ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἀττικ. **πατρός, πατρὶ** (ἅπερ εἶναι οἱ συνηθέστατοι τύποι παρ' Ὁμήρ., Ἡσ., καὶ Πινδ.)· αἰτ. ἀείποτε **πατέρα**· κλητ. **πάτερ** — πληθ., **πατέρες, πατέρας, πατέρων** (**πατρῶν** μόνον ἐν Ὀδ. Δ. 687., Θ. 245)· δοτ. ἀείποτε **πατράσι** [ᾰ] (ἥτις ὅμως δὲν ἦτο ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ.), παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. **πατέρεσσι**. Κόντ. Σμ. 10. 40, Ἰακώψιος εἰς Ἀνθ. Π. 4, σ. 969· πρβλ. **μήτηρ**·— ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «πατέρας», Ὁμηρ., κλ.· **πατρὸς πατήρ**, ὁ πάππος, Ἰλ. Ξ. 118, Ὀδ. Τ. 180, Πινδ., κλ.· καταρκεῖ τοῦδε κεκλῆσθαι πατρός, ἀρκεῖ εἰς ἐμὲ νὰ μὲ ὀναμάζωσιν υἱὸν τούτου τοῦ πατρός, Σοφ. Ἀποσπ. 107· τὰ πρὸς πατρός, - **πατρόθεν**, Ἡρόδ. 7. 99. **ΙΙ.** μεταξὺ τῶν θεῶν ὁ Ζεὺς καλεῖται μετ' ἐμφάσεως **πατήρ**, πατὴρ Ζεύς, π. Κρονίδης, π. ἀνδρῶν τε θεῶν τε, Ὅμ. καὶ Ἡσίοδ.· οὕτω, Ζεὺς π. Αἰσχύλ. Θήβ. 512, κτλ.· Ζεῦ πάτερ καὶ θεοί Ἀριστοφ. Ἀχ. 225 πατέρ' Οὐρανιδᾶν ἐγχειρέραυνον Ζῆνα Πινδ. Π. 4. 344· ὁ τῶν ἁπάντων Ζεὺς πατὴρ Ὀλύμπιος Σοφ. Φιλ. 275, κτλ. **ΙΙΙ.** ἡ λέξις **πατὴρ** ἐχρησίμευεν εἰς τὸ προσφωνεῖν ἄνδρας πρεσβευτέρους τὴν ἡλικίαν χάριν σεβασμοῦ ὡς συμβαίνει ἐν πάσαις ταῖς γλώσσαις, ξεῖνε πάτερ Ὀδ. Η. 28, 48, 145, κτλ. **ΙV.** μεταφορ., ὡς τὸ αἴτιος, **ἀρχηγός**, Λατιν. auctor, π. ἀοιδᾶν .. εὐαίνητος Ὀρφεὺς Πινδ. Π. 4, 314· χρόνος ὁ πάντων π. ὁ αὐτ. ἐν Ο. 2. 32, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 41Α, Συμπ. 177D, Φαῖδρ. 257Β, κτλ.· ἐπὶ χρηματικοῦ κεφαλαίου, τόκοι .. τοῦ πατρὸς ἔκγονα ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 555Ε. **V.** ἐν τῷ πληθυντ., **1)** πατέρες, δηλ. προπάτορες, πρόγονοι, Ἰλ. Ζ. 209, κτλ.· ἐξ ἔτι πατρῶν, ὡς κληρονομία ἐκ τῶν προγόνων, Ὀδ. Θ. 245· ἐκ πατέρων Πινδ. Π. 8. 65. **2)** οἱ γονεῖς τινος, Διον. Ἁλ. 2. 26, Διοδ. Ἐκλογ. 561. 23, Ἀλκίφρων 3. 40, 3, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 227· οὕτω Λατ. patres, Burm. Ov. Met. 4. 61, καὶ soceri (ἀντὶ socer et socrus), Gron. Liv. 1. 39, 2. **3)** ὡς τὸ Λατιν. parens, ἡ μητρόπολις, ἡ πόλις ἡ ἀποστέλλουσα ἀποικίαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀποικία**, Wess. καὶ Valck. εἰς Ἡρόδ. 7. 51., 8. 22, Doker Flor. 1. 3, 9· πρβλ. **πρόγονος**.— (Πρβλ. Σανσκρ. pit-á, pit-ŕi, Ζενδ. pĭt-a· Λατιν. καὶ Οὐμβρ. pat er· Γοτθ. fad-ar· Ἀρχ. Γερμ. fat-ar, κτλ.· πρβλ. **πάτ-ρως**. Λατ. pat-ruus, Ἀρχ. Γερμαν. fat-aro, Ἀγγλο-Σαξον. fadh-u (father's sister)· ὡσαύτως **πάτριος, πατρῷος**. Λατ. patrius, paternus, Σανσκρ. pitryas·— ἡ ῥίζα φαίνεται ὅτι εὑρηται ἐν τῷ Σανσκρ. pâ (nutrire).

πάτησις, εως, ἡ, τὸ πατεῖν σταφυλάς, Γεωπ. 8. 36, 2.

πατησμός, ὁ, ἡ καταπάτησις, τὸ καταπατεῖν, εἱμάτων Αἰσχύλ. Ἀγ. 963.

πᾰτητήριον, τό, μέρος ὅπου πατοῦσι τὰ σταφύλια, ληνός, «πατητῆρι», Συλλ. Ἐπιγρ. 2694a. 10, Ἁρποκρ., Σουίδ.

πᾰτητής, οῦ, ὁ, ὁ ἐν τῷ πατητηρίῳ πατῶν τὰς σταφυλάς, «πατηταί· οἱ τραπηταί» Ἡσύχ., ἴδε **τραπητής**.

πᾰτητός, ἡ, όν, ὁ πατηθείς, ληνὸς Ἑβδ. (Ἡσαΐας ΞΓ', 2), Γαλην. τ. 6, σ. 780, 10.

πατνή· «καλὴ ὑπὸ Πάρθων» Ἡσύχ.

πάτνωμα, τό, - **φάτνωμα**, «πατνώματα· στεγάσματα οἴκου» Ἡσύχ.

πάτορες· «πλούσιοι» Ἡσύχ.

πάτος, ὁ, ἡ πεπατημένη ὁδός, κιόντες ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν, «ἐκ πεπατημένης ὁδοῦ εἰς τόπον σκοπιὰν ἔχοντα» (Σχόλ.), Ἰλ. Υ. 137· πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων Ζ. 202· οὐ μὲν γάρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει Ὀδ. Ι. 119· ὃ τις πάτου ἔκτοσθεν ἦεν ἀνθρώπων Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1201·— μεταφορ., ἔξω πάτου ὀνόματα, λέξεις ἔξω τῶν συνήθων, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 44. **ΙΙ.** ἀπόδευμα, ἀποπάτημα, ἦλ πάτον στρουθοῖο Νικ. Ἀλεξιφ. 535, Θηρ. 933·— ἡ σημασία **τροφὴ** ἡ ἀποδιδομένη εἰς τὴν λέξιν ἐν τοῖς εἰς Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1185 Σχολίοις εἶναι ἁπλῶς ἐπίνοια πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λέξ. **ἀπόπατος**. — Καθ' Ἡσύχ.: «πάτος· ἡ πεπατημένη καὶ λεωφόρος ὁδός. καὶ κόπρος». (Πρβλ. Σανσκρ. pathas καὶ Σλαυ. pati (path)· ὡσαύτως Λατιν. pons (ῥίος, πάρος, Κικ. πρ. Ἀττ. 1. 14, 5), καὶ ἴσως **πόντος** (πρβλ. **ὑγρὰ κέλευθα**)· οὕτω παρεισάγεται τὸ ν εἰς τὰς λέξεις **βάθος βένθος. πάθος πένθος**).

πάτος, ὁ τοῦ διαφράγματος ὑμὴν ὁ καὶ **περίπεπλος** λεγόμενος, Καλλίμ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξων. 3. 93· πέπλος τῆς Ἥρας, Ἥρης ἀγνὸν ὑφηνάμεναι τῇσι μέμηλε πάτος Καλλίμ. **αὐτόθι**, πρβλ. Ἡσύχ.

πάτρᾱ, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **πάτρη**, ἡ, (πατὴρ)· — ἡ χώρα τῶν πατέρων τινός, πατρίς, Ἰλ. Μ. 243, Ω. 500, Πινδ. Ο. 12. 24, καὶ Τραγ., οἷον Αἰσχύλ. Πρ. 665, Σοφ. Φιλ. 222, κτλ., ἐν χρήσει καὶ εἰς παρῴδησιν τῶν Τραγικ. ὑπὸ Ἀριστοφ. ἐν Ἀχ. 147, Βατρ. 1427, Θεσμ. 136, πρβλ. Ἀλεξιν ἐν «Ποντικῷ» 1· — **πατρὶς** ἦτο ὁ συνήθης παρὰ τοῖς πεζογράφοις τύπος· ὁ Ἡρόδ. ἔχει **πάτρη** ἐν 6. 126, 128, **πατρὶς** ἐν 3. 140., 8, 61. **ΙΙ.** καταγωγὴ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός, ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἠδ' ἴα πάτρη Ἰλ. Ν. 354 (οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας παρ' Ὁμήρ.)· ἀκολούθως = **πατριὰ** ΙΙ, ἄθροισμα προσώπων ἀξιούντων ὅτι κατάγονται ἐκ κοινοῦ προγόνου, οἶκος, οἰκογένεια, γενεά, γένος, Λατιν. gens, ὅπερ ἦτο κοινὸν ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πολιτείαις, αὔξων δὲ πάτραν Μιδυλιδᾶν, κτλ., Πινδ. Π. 8, 53, Ν. 6. 60., 7. 103., 8. 79· ὁ Πίνδ. μεταχειρίζεται **γενεὰ** καὶ **οἶκος** ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Ν. 6. 42, 53· πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1535.— Ἂν καὶ ἡ λέξις **πάτρα** δὲν φαίνεται ὅτι ἦτο ἐν χρήσει ὡς τὸ **φρατρία** πρὸς δήλωσιν πολιτικῆς τινος ἑνώσεως τῶν οἰκογενειῶν ἀναγνωριζομένης ὑπὸ τῆς πολιτείας (ἴδε Δείναρχ. παρὰ Στεφ. τῷ Βυζ., Böckh. διάφ. γραφὴ ἐν Πινδ. Ν. 4. 77, Müller Dor. 3. 5, § 5), ὑπάρχει δ' ὅμως μεγάλη ὁμοιότης σημασίας μεταξὺ τῶν δύο λέξεων· ἀλλ' οὐδεμία σχέσις ἐτυμολογικὴ ὑπάρχει, ἐπειδὴ τὰ μὲν **πάτρα, πατριὰ** ἐτυμολογοῦνται ἐκ τοῦ **πατὴρ**, pater, τὰ δὲ **φρήτρη, φρατρία** ἐκ τοῦ **φράτηρ**, frater. [**πάτρᾱ** παρὰ μεταγενεστ. ποιηταῖς, οἷον Ἀνθ. 8. 134].

πατρ-ᾰγᾰθία, ἡ, (ἀγαθὸς) ἡ ἀρετὴ ἢ αἱ ἀγαθαὶ πράξεις τοῦ πατρὸς ἢ τῶν προγόνων τινός, Πλούτ. 2. 183D, 534C.

πατρ-ᾰδελφεός, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **πατράδελφος**, Πινδ. Ι. 8 (7). 144.

πατρ-ᾰδελφή, ἡ, τοῦ πατρὸς ἀδελφή, θεία πρὸς πατρός, Γλωσσ.

πατρᾰδέλφεια, ἡ, συγγένεια ἐκ τοῦ ἀδελφοῦ πατρός, σφετεριζόμενοι πατραδέλφειαν, ἤτοι τὰς θυγατέρας τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, δηλ. τῶν Δαναΐδων ἃς ἤθελον νὰ ἁρπάσωσιν οἱ υἱοὶ τοῦ Αἰγύπτου, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 39.

πατρ-ᾰδελφός, ὁ, = **πάτρως**. ἀδελφὸς τοῦ πατρός, θεῖος, Ἡσαΐας 48. 45., 49. 11, Δημ. 1084. 17·— ἀδελφὸς πατρός, πάτρως, θεῖος, ἦσαν συνηθέστερα, Δοῦ. εἰς Φρύν. 304, 306.

πάτραθε, Ἐπίρρ., Δωρ. ἀντὶ **πάτρηθε**.

Πάτραι, ῶν, αἱ, πόλις ἐν Ἀχαΐᾳ, Θουκ. 2. 83, κτλ.· **Πατρέες**, οἱ, οἱ κάτοικοι, Ἡρόδ. 1. 145, κτλ.· ἐνικ. **Πατραιεύς**, Πολύβ. 4. 6, 9.

πατραλίτωρ, ορος, = **πατραλίας**, τὸν πατραλίτορα γαμβρὸν Τζέτζ. Ἱστ. 6, 443, ἔνθα ὁ Dübner, διόρθωσεν εἰς **πατραλιτήριον**.

πατρ-ᾰλοίας, γεν. α καὶ ου, ὁ, κλητ. -λοῖα· (ἁλοιάω)·— ὁ φονεύων ἢ σέρων τὸν ἑαυτοῦ πατέρα, πατροκτόνος, Ἀριστοφ. Νεφ. 911. 1327, Βάτρ. 247, Λυσίας 116. 43, Πλάτ., κτλ.· ὡς θηλ. Ἡλιόδ. 10. 38.— Φέρεται **πατράλῳας** ἐν τοῖς Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. ἔγὼ' ἀγων., κτλ.

πάτρ ἀρχος, ὁ, (ἄρχω) **πατρῷος** θεός, θεὸς ἐφέστιος ἢ πολιοῦχος, Ἐβδ. (Ἡσαΐ. ΑΒ', 38).

πατρελασία ἡ τοῦ Διὸς (ἡ ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐκδίωξις τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Κρόνου), Ἀρσέν. Κερκύρας ἐν Κερκυραϊκ. Ἀνεκδ. ἔκδ. Α. σ. 18, 18.

πάτρη, ἡ, Ἰων. καὶ Ὁμηρ. ἀντὶ **πάτρα**.

πάτρηθε καὶ **-θεν**, Ἐπίρρ., = **ἐκ πάτρης**, ἐκ τῆς πατρίδος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 541, κτλ. **ΙΙ.** ἐκ τῆς πατριᾶς ἢ οἰκογενείας, Δωρ. Εὐξενίδα **πάτραθε** Σώγενες Πινδ. Ν. 7. 103.

πατριά, Ἰων. **-ιή**, ἡ, (πατὴρ) γενεά, καταγωγή, μάλιστα πρὸς πατρός, ἐγενεηλόγησε τὴν π. τοῦ Κύρου Ἡρόδ. 3. 75, πρβλ. 2. 143, (ἐν 2. 146, μεταχειρίζεται ἀντ' αὐτοῦ τὸ **γένεσις**). Εὐαγγ. κ. Λουκ. 6', 4. **ΙΙ.** = **πάτρα** ΙΙ, Ἡρόδ. 1. 200· οἰκογένεια, συχν. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἐξ. ΙΒ', 3, κ. ἀλλ.), Ἐπιστ. πρὸς Ἐφεσ. γ', 15.

πατριάζω, (πατὴρ) ὁμοιάζω πρὸς τὸν πατέρα μου, πράττω τι ὡς αὐτός, μιμοῦμαι τὸν πατέρα, Λατ. patrissare, «καὶ πατριάζειν δέ τι ἔλεγον Ἀθηναῖοι, τὸ πράττειν τι ἐκ τῶν πατρίων ἐθῶν» Πολυδ. Γ', 10, Κύριλλ.· πρβλ. **πατρώζω**.

πατρι-ᾰρχης, ου, ὁ, (πατριὰ) ὁ πατὴρ ἢ ἀρχηγὸς πατριᾶς ἢ γένους, Ἑβδ. (Δ' Παραλ. ΚΖ', 22), Πράξ. Ἀποσπ. 6', 29, ζ', 8, Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. ζ', 4·— **πατριαρχία**, ἡ, καταγωγὴ ἐκ πατριάρχου, Ἐπιφάν. **ΙΙ.** παρὰ τοῖς Ἐκκλ., ἐπώνυμον τῶν ἀρχιεπισκόπων Ἱεροσολύμ., Ἀντιοχείας, Ἀλεξανδρείας καὶ Κωνσταντινουπόλεως, ἴδε Συλλ. Ἐπιγρ. 8730, 8834, 8987, κ. ἀλλ.· — ἐντεῦθεν **πατριαρχέω** ἢ -έομαι, εἶμαι πατριάρχης, **πατριαρχεῖον**, τό, τὸ μέγαρον ἔνθα διαμένει, **πατριαρχία**, ἡ, τὸ ἀξίωμα· ἐπίθ., **-χικός**, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων εἰς αὐτόν.

πατρίδιον, τό, κωμ. ὑποκορ. τοῦ πατήρ, παππίδιον, «παππάκης», Ἀριστοφ. Σφ. 980, Σίναρχ. ἐν «Παντάθλῳ» 1. 15, Θεόφιλος ἐν «Ἰατρῷ» 1.

πατρίκιος, ὁ, τὸ παρὰ Ῥωμαίοις patricius, Διον. Ἁλ. 2. 8,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

10, 47, κτλ. **II.** ἐν τοῖς Βυζ. χρόνοις ἦν ἐν χρήσει ὡς τίτλος, ἴδε Δουκάγγ.

πατρῐκός, ή, όν, (πατήρ) ὁ ἐκ τῶν προγόνων παραληφθείς, πατρικός, κληρονομικός, paternus, ἐν πατρικοῖσι νόμοις Κρατῖνος ἐν «Νεμέσεσι» 6· φίλος Ἀριστοφ. Ὄρν. 142 βασιλεῖαι Θουκ. 1. 13, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 14, 6· αἱ π. ἀρεταὶ Θουκ. 7. 69· ξένος Ἀνδοκ. 2. 13, Θουκ. 8. 6· ἐχθρὸς Λυσ.163. 29· φύσει τῆς πρὸς ὑμᾶς ἔχθρας αὐτοῖς ὑπαρχούσης πατρικῆς Δημ. 530. 8. **II.** - **πάτριος,** ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πατέρα ἢ ἐκ τοῦ πατρός, ὁ π. λόγος Πλάτ. Σοφιστ. 242Δ· ἡ π. πρόσταξις Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 9, 12· οἰκονομία π., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ δεσποτικὴ καὶ γαμικὴ, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 1. 12, 1· ἡ πατρικὴ (δηλ. οὐσία), ἡ ἐκ τοῦ πατρὸς κληρονομία, Εὐρ. Ἴων 1034· τὰ πατρικὰ Ἀνθ. Π. 11. 75· ἀλλὰ τὰ πατρικά, ὡσαύτως, οἰκία τοῦ πατρός, Ἐβδ. (Σειρὰχ ΜΒ', 10). **2)** ὅμοιος πρὸς πατέρα, πατρικός, π. γὰρ ἀρχὴ βούλεται ἡ βασιλεία εἶναι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 10, 4· π. συγγενικὴ αἵρεσις Πολύβ. 32. 11, 1, Πλούτ. 2. 802F. Ἐπίρρ., πατρικῶς ποιεῖσθαι τὰς κολάσεις Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 29.—Ἴδε **πατρῴως,** ἐν τέλ. **3)** παρὰ τοῖς Ἐκκλ., ὁ ἐκ τοῦ Πατρός. **4)** παρὰ τοῖς Γραμμ., ἡ πατρικὴ = ἡ γενικὴ πτῶσις, Χοιροβοσκ.

πατρῐκότης, ητος, ἡ, πατρότης, Λατ. paternitas, Πρισκ. Ἱστ. 160. 5.

πατριλήκτος, ον, «ἡ οὐσία ἡ πατρικὴ· καὶ ἀπὸ τοῦ πατρὸς εἰλημμένη κλήρῳ» Φώτ.

πάτριος, α, ον, Τραγ.· ἀλλὰ καὶ **ος, ον,** Εὐρ. Ἑλ. 222, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζογράφοις· ἀλλ' ἴδε Ἀνδοκ. 26. 45· (πατήρ)· — ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πατέρα τινός, ὁ τοῦ πατρός, Λατ. patrius. ἄρουρα Πινδ. Ο. 2. 26· ὅσσα αὐτόθι 6. 106· γῆ, χθών, Σοφ. Ἀντ. 106, Εὐρ. Μήδ 651, Ἑλ. 222, κτλ.· τεύχεα, δώματα Σοφ. Φ. 398, Ο. Τ. 1394. **II.** = **πατρικός,** ὁ ἐκ τῶν προγόνων παραληφθείς, κληρονομικός, οἱ π. θεοὶ Ἡρόδ. 1. 172, Συλλ. Ἐπιγρ. 1104. 11· αἱ π. τελεταὶ Ἀριστοφ. Βάτρ. 367· ἱερὰ Θουκ. 2. 16· νόμοι ὁ αὐτ. 4. 118· θυσίαι Ἰσοκρ. 218D, Πλάτ. αἱ π. ἀρχαὶ Ξενοφ. Κύρ. 1. 1, 4, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 3 14, 11 καὶ 12· αἱ τιμαὶ αἱ π. Ἰσοκρ 195Α· π. καὶ ἀρχαῖα νόμιμα Πλάτ. Νόμ. 793Β· πατριωτέρα ἡγεμονία, ἀρχαιοτέρα, Ἰσοκρ. 48Α — πάτριόν ἐστιν αὐτοῖς, εἶναι κληρονομικὸν δικαίωμα παρ' αὐτοῖς, ἀρχαία συνήθεια ἐκ τῶν προγόνων, Ἀριστοφάν. Ἐκκλ. 778, πρβλ. Θουκ. 1. 123, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 3· π. Σπάρτης Τυρταῖ. 12· οὐκ ἦν ταῦτα τοῖς τότε Ἀθηναίοις πάτρια Δημ. 295. 24· — τὰ πάτρια, Λατ. instituta majorum (ἐν ᾧ τὰ πατρῷα, σημαίνει τὴν πατρικὴν κληρονομίαν), κατὰ τὰ πάτρια Ἀριστοφάν. Ἀχ. 1000, Θουκ. 2. 2, κτλ.· ἀντίθετ. τῷ παρὰ τὰ π. Πλάτ. Πολιτικ. 296C· ποιῶ πρὸς τὴν πόλιν τὰ πάτρια, ὑπηρετῶ τὴν πόλιν ὡς ὑπηρέτουν οἱ πατέρες ἡμῶν πρὸ ἡμῶν, Ἰσοκρ. 46Ε· σπανιώτερον καθ' ἕνικ., τὸ πάτριον παρεῖς, παραμελήσας τὸν κανόνα τῶν πατέρων ἡμῶν, Θουκ. 4. 86.—Ἐπίρρ. πατρίως Ἰουδαΐοις, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν πατέρων αὐτῶν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 24, 2· π. καλούμενον, ἐν τῇ ἐπιχωρίῳ αὐτῶν γλώσσῃ, 5. 2, 1. —Ἴδε **πατρῴως** ἐν τέλ.

πατρίς, -ίδος, ποιητ. θηλ. τοῦ **πάτριος,** πατρὶς γαῖα, αἶα, ἄρουρα, ἡ πάτριος γῆ, ἡ πατρίς, ὡς καὶ νῦν, Ὅμ.· οὕτω, πατρίδα γαῖαν καὶ παρ' Ἡσ. ἐν Ἀσπ. Ἡρ. 1 καὶ 12, Αἰσχύλ. Θήβ. 585· γῆ π. Σοφ. Ο. Τ. 641· π. πόλις, ἡ πόλις τῶν προγόνων τινός, Πινδ. Ο. 10 (11). 45. **II.** ὡς οὐσιαστ., ὡς τὸ **πάτρα,** Ἰλ. Ε. 213, Ὀδ. Δ. 586., Ι. 34, κτλ.· οὕτω παρ' Ἡροδ. (ἴδε ἐν λ. **πάτρα**), καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Κωμ. καὶ πεζογράφοις ὁ συνήθης τύπος· ἐν τῷ πληθ., ἐν ταῖς αὐτῶν πατρίσιν Δημ. 324. 20, πρβλ. 327. 10, Πλάτ. Πολιτικ. 308Δ· ἡ κοινὴ π., δηλ. ὁ κάτω κόσμος, ὁ ᾅδης, Πλούτ. 2. 113C. — Παροιμία: πατρὶς γάρ ἐστι πᾶσ' ἵν' ἂν πράττῃ τις εὖ, ubi bene, ibi patria, Ἀριστοφάν. Πλ. 1151.

πατριστί, πατρόθεν, ὃ ἐσει μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρός, Ἐπιγρ. Ἀλικαρνασσοῦ, Newton, Halicarn. etc 3.

πατριώτης, ου, ὁ, κλητικ. -ῶτα Νίκων ἐν «Κιθαρῳδῷ» 1· (πάτριος)· — ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν πατρίδα, συμπατριώτης· κυρίως τὸ **πατριώτης** ἐλέγετο ἐπὶ τῶν βαρβάρων οἵτινες εἶχον μόνον κατ' ἐνὴν πατρίδα, ἐν ᾧ οἱ Ἕλληνες ἐκαλοῦντο καθ' ἑαυτοὺς **πολῖται** ὡς ἔχοντες κοινὴν πόλιν (ἦτοι ἐλευθέραν πόλιν), Πολυδ. Ι'', 54, Ἡσύχ., Φώτ.· ἐντεῦθεν· μήτε πατριώτας ἀλλήλων εἶναι τοὺς μέλλοντας ῥᾷον δουλεύσειν (διότι παρὰ τοῖς βαρβάροις πάντα δοῦλα πλὴν ἑνός) Πλάτ. Νόμ. 777C· τοῖσι Λυκούργου πατριώταις, «φαίνονται τὸν Λυκοῦργον Αἰγύπτιον εἶναι νομίζοντες ἢ τὸ γένος ἢ τοὺς τρόπους» (Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1294), Φερεκράτ. ἐν «Ἀγρίοις» 5, πρβλ. Ἄλεξιν ἐν Ἀθήν. 74· ἐντεῦθεν ὁ Ξενοφ. λέγει ἵπποι πατριῶται = ἐγχώριοι, Κύρ. 2. 2, 26· καὶ κατὰ μεταφορ. ὁ Σοφ. καλεῖ τὸν Κιθαιρῶνα πατριώτην τοῦ Οἰδίποδος, Ο. Τ. 1091· ἐπὶ τοῦ Διονύσου, τὸν πατριώτην θεὸν.. μαινομέναις ἀνθέοντα τιμαῖσι Διόνυσον Πλούτ. 2. 671C· π. ἐστί μοι. —Ἀπόκρ. ἐλάνθανες ἄρα βάρβαρος ὢν Λουκ. Σολοικ. 5· πρβλ. **πατριῶτις.** **II.** Παρὰ μεταγεν. τὸ **πατριώτης** ἦν ἐν χρήσει ὡς - **πολίτης,** Ἰάμβλ. ἐν βίῳ Πυθαγ. 21.

πατριωτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς πατριώτην ἢ πατριάν, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 4. 1. Δικαίαρχ. παρὰ Στεφ. τῷ Βυζ. ἐν λ. **πάτρα.**

πατριῶτις, ιδος, θηλυκ. τοῦ **πατριώτης,** π. γῆ = πατρίς, Εὐρ. Ἡρακλ. 755· στολὴ πατριῶτις, στολή, ἱματισμὸς τῆς πατρίδος τινός, λέγεται ἐπὶ βαρβάρου, Λουκ. Σκύθης 3. **II.** Ἄρτεμις π. Συλλ. Ἐπιγρ. 1444. 11.

πατρό-βουλος ὁ, = **πατὴρ βουλῆς,** ὁ ἀρχηγὸς τῆς βουλῆς, τίτλος, Ἰουλ. Ἐπιστ. 11.

πατρογένεσις, ὁ, ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος, προγονικός, Πλούτ. 2. 730E.

***πατρογενὴς** αἰών, Ἰω. Λυδ. π. μηνῶν Β'. 11. — Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. τὸ ἐπίθετον τοῦτο ἀποδοκιμάζεται ὡς κακὴ γραφή, εὐρεθεῖσα ἔν τισι χειρογράφοις τοῦ Σοφοκλέους (ἐν Ἀντιγόνῃ στ. 939) ἀντὶ τοῦ ὡς ὀρθοῦ ἐκεῖ θεωρουμένου **προγενής.**

πατρο-γέννητος, ον, ὁ ἐκ τοῦ πατρὸς γεννηθείς, Ἰω. Δαμασκ. III, 813C.

πατρογέρων Ἱερεύς, ὄνομα Ἱερατικοῦ ἀξιώματος, Ἐπιγραφ. Ἐφέσου, Hermes IV, σ. 206.

πατρογεώργητος ἄμπελος, ἡ ὑπὸ τοῦ πατρὸς γεωργηθεῖσα, Θ. Στουδ. σ. 801, Ἐκδ. Mi.

πατρο-δίδακτος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ πατρὸς διδαχθείς, Ἀνέκδ. Ὀξων. 3. 370.

πατρό-δοτος, ον, = τῷ ἑπομ., Εὐσ. ἐν Maittair. Misc. σ. 139.

πατρο-δώρητος, ον, ὁ ὑπὸ πατρὸς δωρηθείς, Δουκ. Τραγῳδοποδ. 267.

πατρο-εἰκελος, ον, ὅμοιος τῷ πατρί, Στουδίτ. 824D.

πατροθειόθεν, ἐκ τοῦ πρὸς πατρὸς θείου, συγγενικὴν πατροθειόθεν στοργὴν εἰδότες τηροῦντά σε πρὸς ἡμᾶς Τζέτζ. Ἐπιστ. 523, Ἐκδ. Kiessl.

***πατρόθειος,** ὁ, Φωτ. ἐπιστ. Γ' ζ' καὶ Δ' μβ' καὶ Ε' ια', Ἐκδ. Ἰω. Βαλ. σ. 159. 180. 198.— Σημαίνει ἡ λέξις θεῖον τοῦ πατρὸς (ἴδε καὶ Προλεγόμ. τοῦ Ἐκδ. σ. 241, ὄχι patruum, θεῖον πρὸς πατρὸς ἢ ἀπὸ πατρός, ὡς ἔχει ἡ ἑρμηνεία ἐν τῷ Θησ. Στεφ. ληφθεῖσα ἐκ τοῦ Δουκαγγίου, καὶ περάσασα καὶ εἰς πάντα τὰ λεξικά. Ἴσως δὲ καὶ τὸ **μητρόθειος,** τὸ παρὰ Κ. Πορφυρ. τ. 3, σελ. 106, 15, οὕτως ἐξηγητέον, ὄχι δὲ διὰ τοῦ avunculus, ὡς ἐξηγεῖται ἐν τῷ Θησ. Στεφ. Ἐν τούτοις ἐπειδὴ εὑρίσκω καὶ ἐν τοῖς Ἀτάκτοις καὶ ἐν τῇ «Γλῶ Γαλλογραικικοῦ λεξικοῦ» τοῦ Κοραῆ τὸ oncle paternel διὰ τοῦ **πατρόθειος,** κατὰ τὸν Ducange ἐξηγούμενον, λέγω ὅτι ἴσως εὑρηται που ἡ λέξις καὶ ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ, βεβαίως ὅμως ὄχι παρὰ τῷ Φωτίῳ. Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

πατρόθεν, Ἐπίρρ. (**πατὴρ**) π. ἐκ γενεῆς ὀνομάζων .., ἐκ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ γένους, (κατὰ τὸ ἐκ παραλλήλου σχῆμα), Ἰλ. Ι. 68, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 1, Θουκ. 7. 69· τὸ μὲν π. ἐκ Διὸς εὔχονται, πρὸς πατρός, Πινδ. Ο. 7. 40· εἴπερ .. ἔστ' ἐμὸς τὰ π. Σοφ. Αἴ. 547, πρβλ. Ο. Κ. 215· ἀναγράφηναι π ἐν στήλῃ, μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρός, Ἡρόδ. 6. 14, πρβλ. 8. 90· οὕτω, γράφειν τοὔνομα π καὶ φυλῆς καὶ δήμου, μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς, τῆς φυλῆς καὶ τοῦ δήμου, Πλάτ. Νόμ. 753C.

2) ὁ προερχόμενος ἐκ τοῦ πατρός, ἀνάγκα π., ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τοῦ Διός, Πινδ. Ο. 3. 51· π. ἀλάστωρ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1508· π. εὐκταία φάτις, κατάρα πατρική, ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 841.

πατροιδικος,ά, πατροιῦχος, (**πατρῳῶχος, πατροῦχος,** δηλ. ἐπίκληρος κόρη) Ἐπιγρ. Γόρτυνος Κρήτης, IG ant 475.

πατρο-κασιγνήτη, ἡ, ἡ τοῦ πατρὸς ἀδελφή, Κόιντ. Σμ. 10. 58.

πατρο-κασίγνητος, ὁ, ὁ τοῦ πατρὸς ἀδελφός, Ἰλ. Φ. 469, Ὀδ. Ζ. 330, Ν. 342, Ἡσ. Θ. 510· πρβλ. **πατράδελφος.**

πατρο-κίνητος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ πατρὸς κινηθείς, πᾶσα πατροκινήτου φωτοφανείας πρόοδος, «πᾶσα θεοκινήτου φωτοχυσίας προέλευσις» (Παχυμέρ.), Διον. Ἀρεοπ. π. Οὐρανοῦ Ἱεραρχ. 1 1.

Πάτροκλος, ὁ, ὁ τοῦ Ἀχιλλέως φίλος, Ὁμηρ., παρ' ᾧ αἱ πλάγιαι πτώσεις σχηματίζονται ὡς εἰ ἐξ ὀνομαστ. ***Πατροκλεύς,** γεν. **Πατροκλῆος,** αἰτ. **Πατροκλῆα,** κλητ. **Πατρόκλεες·** ὁμοπληθ. **Πάτροκλοι,** Ἀριστοφ. Βάτρ. 1041· — ὑπάρχει καὶ ὁμοπληθ. **Πατροκλῆς.** Θεόκρ. 15. 140.— **Πατρόκλεια,** τά, ἐπιγραφὴ τῆς ις' ῥαψῳδίας τῆς Ἰλ. (Π), Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. 13. 14, Εὐστ. 1049. 19.

πατρο-κόμος, ον, ὁ φροντίζων περὶ τοῦ πατρός, Νόνν. Διον. 26. 103.

πατροκτονέω, φονεύω τὸν πατέρα μου, πατροκτονοῦσα γάρ ξυνοικήσεις ἐμοί; Αἰσχύλ. Χο. 909.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 98.

πατροκτονέω, ἡ, τὸ πατροκτονεῖν, πατροφονία, Ἱππαρχος παρὰ Στοβ. 573. 55, Πλουτ. Ρωμ. 22, κτλ.

πατρο-κτόνος, ον, ὁ ἀποκτείνων τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ πατέρα, πατραλοίας, Τραγικ., ὡς Αἰσχύλ. Θήβ. 752, κτλ.· δίκη π., εἰμαρία πατροκτονίας, Σοφ. Ἀποσπ. 624· π. μίασμα, τὸ μύσος τῆς πατροκτονίας, Αἰσχύλ. Χο. 1028 — ἀλλά, χεὶρ πατροκτόνος σημαίνει (παραδόξως) φονικὴν χεῖρα πατρὸς ἐν Εὐρ. Ι. Α. 1083.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πατρ-ολέτωρ, -ορος, ὁ, πατροκτόνος, Ἀντιφ. ἐν Ἀνθ. Π. 11. 348, ἔνθα κοινῶς **παντολέτωρ**· ἴδε Ἰακώψιον εἰς Ἀνθ. Π. σ. lxxx.

πατρολύμας, ὁ, = **πατρολέτωρ**, ὁ λυμαινόμενος τὸν πατέρα, Καισάρ. 1032.

πατρομαχία, ἡ, τὸ μάχεσθαι κατὰ τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας, Θ. Στουδ. σ. 1484, ἔκδ. Mi.

πατρομάχος, ὁ, ὁ κατὰ τοῦ πατρὸς μαχόμενος, ἐχθρὸς αὐτοῦ, Πράξ. Συνόδ. τ. 3. 1196, 22.

πατρο-μητρόθεν, ἐκ πατρὸς καὶ μητρός, Ἐπιγρ. Προύσης τῆς ΙΒ' ἑκατονταετ., Πανδώρα Ἀθηνῶν τοῦ 1866, σ. 285.

πατρο-μητρ-όμοιος, ον, ὅμοιος πρὸς τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, Μιχ. Γλυκᾶ Χρον. 107. 7.

πατρο-μήτωρ, -ορος, ὁ, ὁ τῆς μητρὸς πατήρ, πρὸς μητρὸς πάππος, μητροπάτωρ, Λουκ. Ἀλέξ. 58. **2) πατρομήτωρ**, ἡ, μάμμη, Λυκόφρ. 502.

πατρομιμήτως, κατὰ μίμησιν τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας, Στουδ. 1821Α.

πατρομιξία τῶν Λώτ θυγατέρων, ἡ μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν σαρκικὴ μῖξις, Θεοφ. Κεραμ. ἐν Mi. Pa. gr. τότ. 132, σελ. 1025.

πατρ-όμοιος, ον, ὅμοιος τῷ πατρί, Ἰω. Ἱεροσ. ἐν Βίῳ Ἰω. Δαμασκ. σ. 239, ἔκδ. Major.—**πατρομοίως**, Ἐπίρρ., ὁμοίως τῷ πατρί, Θ. Στουδ. σ. 1793, ἔκδ. Mi.

πατρο-μύστης, ου, ὁ, πατὴρ ἢ πρῶτος τῶν μυστῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 3173Α. 17., 3195.

πατρονομέομαι, Παθητ., διατελῶ ὑπὸ πατρικὴν ἢ πατριαρχικὴν κυβέρνησιν, Πλάτ. Νόμ. 680Ε, Πλουτ. Δίων 10.

πατρονομία, ἡ, πατρικὴ κυβέρνησις, Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 12. **II.** τὸ ἀξίωμα τοῦ πατρονόμου ἐν Σπάρτῃ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1341, 1356.

πατρονομικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος πρὸς πατρονόμον·—ἡ πατρονομικὴ (ἐξυπακ. ἀρχὴ ἢ τροφή), ἡ διοίκησις ἢ ἀνατροφὴ ἡ πατρική, Πλάτ. Νόμ. 927Ε· ἡ π. βασιλεία Ἐκκλ.

πατρο-νόμος, ον, διοικῶν ὡς πατήρ·—**Πατρονόμοι**, οἱ, ἐν Σπάρτῃ, τὸ μέγα συμβούλιον τὸ μετὰ τὴν μεταρρύθμισιν Κλεομένους τοῦ γ' ἀντισταθμοῦν πρὸς τοὺς πρότερον γέροντας, Πλούτ. 2. 795Ε· «Κλεομένης ὁ Λεωνίδου τοῦ Κλεωνύμου, παραλαβὼν τὴν βασιλείαν ἐν Σπάρτῃ, ... τὸ κράτος τῆς γερουσίας καταλύσας Πατρονόμους τῷ λόγῳ κατέστησεν ἀντ' αὐτῶν» Παυσ. 2. 9, 1, πρβλ. Böckh εἰς Συλλ. Ἐπιγρ. 1. σελ. 605 κέξ., Müller Dor. 3. 7, § 8.

πατρο-παράδοτος, ον, ὁ ἐκ τοῦ πατρὸς ἢ τῶν προγόνων διαδοχικῶς παραδοθεὶς ἢ παραληφθείς, κληρονομικός, ἡ μικρὰ καὶ π. οὐσία Διον. Ἀλ. 5. 48· ἡ π. ἡγεμονία Διόδ. 17. 4· παρέχεσθαι π. τὰν εὔνοιαν Συλλ. Ἐπιγρ. 2134b. 4, πρβλ. 2324 4.—Ἐπίρρ. **-τως**, Φώτ.

πατρο-πάτωρ, ὁ, ὁ τοῦ πατρὸς πατήρ, ὁ πρὸς πατρὸς πάππος, Πινδ. Π. 9. 144, Ν. 6. 29, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 170.

πατροποθήτως, μετὰ πατρικοῦ πόθου, Ἐπιστ. Συνοδ. παρὰ Montfauc. Bibl. Coisl. σ. 99. 26.

πατροποιέομαι, Μέσ., κάμνω τινὰ πατέρα μου, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 736.

πατρό-πολις, εως, ἡ, κωμικὴ ἀπομίμησις τοῦ **μητρόπολις**, μητρόπολίς ἐστιν οὐχὶ πατρόπολις πόλις Ἀντιφάνης ἐν «Φιλομήτορι» 1, ἴδε Meineke.

πατροπρεπής διάλεξις, ἐμπρέπουσα πατρί, Θ. Στουδ. σ. 1500, ἔκδ. Mi.

πατροπροβλήτως, «ἐκ τοῦ πατρὸς προβεβλημένον» (Βαρῖνος), Ἰω. Δαμασκ.

πατρορ-ραίστης, ου, ὁ, ὁ πατροκτόνος. — Κατὰ τὸν Σουίδ.: «ὁ τὸν πατέρα τύπτων».

πατροσθενής, ὁ ἔχων τὸ σθένος τοῦ πατρός, Εὐστ. Θεσ. σ. 648, ἔκδ. Mi.

πατρο-στερής, ές, ὁ ἐστερημένος πατρός, ὁ ἄνευ πατρός, Αἰσχύλ. Χο. 253.

πατρότης, ητος, ἡ, ἡ τοῦ πατρὸς ἰδιότης, οὐκ ἀρχὴ μόνον ἐστίν, ἀλλὰ καὶ πατρότης, ὡς ἄν τις εἴποι Ἰω. Χρυσ. τ. 10, σ. 647Ε· πατρότης κατὰ Πλάτωνα προύπαρξις υἱότητος, Κραμήρου Ἀνέκδ. Παρισ. τ. 4, σ. 153, 27.

πατροτροφέω, ῶ, τρέφω τὸν πατέρα μου, Φωτίου νομοκάν. τίτλ. ΙΑ', κεφ. ιε' ἐν Συντ. καν. τ. 1, σ. 260.

πατρο-τύπτης, ου, ὁ, ὁ τύπτων τὸν ἑαυτοῦ πατέρα, Ἰσαῖ. παρὰ Πολυδ. Γ', 13, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 44.

πατροτυπία, ἡ, = **πατροτυφία**, Ἑρμ. Τρισμέγ. 62, 3.

πατρο-τυφία, ἡ, τὸ τύπτειν τινὰ τὸν ἑαυτοῦ πατέρα, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 46.

πατρούεος, ον, (= **πατρώιος, πατρῷος**). Ἐπιγρ. Φαρσαλίων, Heuz. et Daum. Exped. arch. en Macéd. Nº 200.

πατροῦχος παρθένος, ἡ, ἡ μόνη κληρονόμος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν συγκληρονόμον, Ἡρόδ. 6. 57, πρβλ. Bunk Tim.· ἡ Δωρ. λέξ. ἦτο **παμῶχος**, καὶ ἡ Ἀττ. **ἐπίκληρος**. — Κατὰ Σουίδ.: «πατρούχου παρθένου, τῆς ὀρφανῆς καὶ ἐπικλήρου, ἣ προσήκει τὰ τοῦ πατρὸς ἔχειν».

πατρο-φαής καὶ **-φεγγής, ές**, ὁ λαμβάνων τὸ φῶς παρὰ τοῦ Πατρός, ὁ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκλάμπων, περὶ τοῦ Χριστοῦ, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 131C, κτλ.

πατρό-φιλος, η, ον, = **φιλοπάτωρ**, Θεόφιλ. Ἀντιοχ. 1600Α.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 326.

πατρο-φονεύς, έως, Ἐπικ. **ῆος**, ὁ, ὁ φονεύσας τὸν πατέρα τινός, [Ὀρέστης] ἔκτανε πατροφονῆα Αἴγισθον .. ὃ οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα Ὀδ. Α. 299, πρβλ. Γ. 197.

πατροφονία, ἡ, πατροκτονία, Βασίλ. τ. 1, σ. 463Β.

πατρο-φόνος, ον, ὁ τὸν πατέρα φονεύων, χεὶρ Αἰσχύλ. Θήβ. 783· μήτηρ Εὐρ. Ὀρ. 193. **II.** ὡς οὐσιαστ., πατραλοίας, Πλάτ. Νόμ. 869Β.

πατρο-φόντης, ου, ὁ, = τῷ προηγ., Σοφ. Ο. Τ. 1441· ὡς θηλ., τῆς π. μητρὸς ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1125·—ποιητ. λέξ.

πατρό-φωτος, ον, = **πατροφαής**, περὶ τοῦ Χριστοῦ, Κύριλλ. Ἱεροσ. Bill. Patr. τ. 13, σ. 852.

πατρυιός, ὁ, μητρυιός, Συλλ. Ἐπιγρ. 3445, Εὐστ. 560. 26· πρβλ. **μητρυιά**.

πατρώζω ἢ **πατρῴζω**, (Cobet V. LL. σ. 57), = **πατριάζω**, Ἡρῳδιαν. 1. 7, Ἀλκίφρων 3. 14, Θεμίστ. 71Β· μετ' αἰτ. τρόπου, π. τὴν σοφίαν Φιλόστρ. 254.

πατρώιος, ἴδε ἐν λ. **πατρῷος**.

πάτρων, ωνος, προστάτης, (Λατ. patronus) Διοδ. Ἐκλ. 571. 17, Πλουτ. Φάβ. 13, συχν. ἐν Ἐπιγραφαῖς Συλλ. Ἐπιγρ. 1623, 1878,-80, κ. ἀλλ.

πατρωνεία, ἢ **-ία**, ἡ, τὸ Λατ. patronatus, προστασία, Διον. Ἀλ. 2. 10.—Ἴδε Κόνου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 125, ἔνθα ὁ τύπος **πατρωνεία** μόνον κρίνεται δόκιμος.

πατρωνεύω, Λατ. patrocinari, εἶμαι πάτρων, προστάτης, Συλλ. Ἐπιγρ. 1695.

πατρωνικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς **πάτρωνα**, Σουίδ.

πατρώνισσα, ἡ, προστάτις, Συλλ. Ἐπιγρ. 4106.

πάτρωνος, ον, ὁ, = **πάτρων**, Welcker Syll. Epig. 135. 7.

πατρωνυμέω, σχηματίζω πατρωνυμικὰ ὀνόματα, «διὰ τοῦ **αδης** πατρωνυμοῦνται καὶ τὰ εἰς **ης** κύρια» Εὐστ. 13. 41.

πατρωνυμία, ἡ, ὄνομα σχηματισθὲν ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρός, οἷον **Πηλείδης**, **Ἀτρείδης**, Εὐστ. 1388. 24.

πατρωνυμικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πατρικὸν ὄνομα ἢ ὅμοιος πρὸς αὐτό·—τὸ πατρωνυμικὸν (ἐξυπ. ὄνομα) τῷ προηγ., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 133, Γραμμ.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἐπιφάν.

πατρωνύμιος, ον, (ὄνομα)·—ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 146, τὸ π., ὡς ἐπίρρ., πρὸς πατρός, ἐκ τοῦ πατρός.

πατρ-ώνυμος, ον, ὁ ὠνομασμένος ἐκ τοῦ Πατρός, Ἰγνάτ. πρὸς Ρωμ. προοίμ.

πατρῷος, α, ον, καὶ **ος, ον**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 210, Εὐρ., κτλ., Ἐπικ. καὶ Ἰων. **πατρώιος, η, ον**, ὁ μόνος ἐγχρήσει τύπος παρ' Ὁμ., Ἡσ., καὶ Ἡροδ.· ὁ πρῶτος ἢ Ἀττ. τύπος ἀπαντᾷ πρῶτον παρὰ Θεόγνιδι καὶ Πινδ., ὅστις ἔχει καὶ **πατρώιος, α, ον** (πατήρ)·—ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πατέρα, ὁ ἐκ τοῦ πατρός τινος, ὁ προελθὼν ἢ κληρονομηθεὶς ἐξ αὐτοῦ, Λατ. paternus, σκῆπτρον, ἔγχος Ἰλ. Β. 46, Τ. 387· τέμενος, δῶμα, οἶκος, Υ. 391, Φ. 44, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 374· μῆλα Ὀδ. Μ. 136· ξεῖνος πατρώιος ἐσσὶ παλαιός, παλαιὸς πατρικὸς φίλος, Ἰλ. Ζ. 215· π. ἑταῖρος Ὀδ. Β. 254, Ρ. 69· γαῖα πατρωίη, ἡ πατρὶς τινος, ὡς τὸ **πάτρα, πατρίς**. Ν. 188, 251· πατρώια, τὰ πατρικὰ ἀγαθά τινος, ἡ πατρικὴ κληρονομία, Ρ. 80, Υ. 336, Χ. 61· τὰ π. Ἡρόδ. 9. 26, Ἀριστοφ. Θεσμ. 819· τὰ π. χρήματα ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 1658—οὕτω καὶ ὕστερον πατρῴα γῆ Πινδ. Π. 4. 516, Σοφ. Ἠλ. 67, κτλ.· π. οὖδας Αἰσχύλ. Ἀγ. 503· ἄστυ Σοφ. Ο. Τ. 1450· θρόνος, δῶμα, ἑστία, κοίτη, κτλ., Αἰσχύλ. Πρ. 228, Σοφ. Ἠλ. 268, κτλ.· δοῦλοι π. Ἡρόδ. 2. 1. γέρεα ὁ αὐτ. 7. 104· θυσίαι Δημ. 1481. 26· ἀρχὴ Ξεν. Ἀν. 1. 7, 6· π. δόξα, κληρονομικὴ δόξα, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7. 5, 16 (ἀλλά, πατρῴα καὶ παππῴα δόξα, ἀνήκουσα εἰς τοὺς πατέρας καὶ τοὺς πάππους ἡμῶν, Δημ. 150. 26)· π. οἰκία, κλῆρος Ἀνδοκίδ. 9. 10, Πλάτ. Χαρμ. 157Ε, Νόμ. 923D, κτλ.· οὐσίαι Ἀναξανδρ. ἐν «Τηρ.» 1· τὰ πατρῴα, ἡ πατρικὴ τινος περιουσία (ἴδε ἐν λέξ. **πάτριος**), Λυσ. 178, 37, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 4·—π. θεοί, προστάται θεοὶ οἰκογενείας ἢ λαοῦ, ὡς ὁ Ἀπόλλων ἐν Ἀθήναις, Σοφ. Φιλ. 933, Πλάτ. Εὐθύδημ. 302D, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 343, 374· ὁ Ζεὺς παρὰ τοῖς Δωριεῦσι, Πλάτ. Νόμ. 391Ε· ἀλλὰ καὶ ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Νεφ. 1468, πρβλ. Λοβεκ. Ἀγλαοφ. 1. 769, 1206, 1238· πρὸς θεῶν π. καὶ μητρῴων Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 21, πρβλ. Θουκ. 7. 69· οὕτως ὁ Ζεὺς ἦτο ἰδίως Θεὸς π. τοῦ Ἡρακλέους, Σοφ. Τρ. 288, 752· τοῦ Ὀρέστου, Εὐρ. Ἠλ. 671· Ζεὺς π. ἦτο ὡσαύτως ὁ θεὸς ὁ προστάτης τῶν δικαιωμάτων τῶν πατέρων, Ἀριστοφ. Νεφ. 1468, Πλάτ., κλ. **II.** ὡς τὸ **πάτριος**, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πατέρα τινός, π. πρὸς σπάθαν Πινδ. Π. 6. 45· π. ἄεθλοι, ὑπ' αὐτοῦ ἐπιβεβλημένοι, αὐτόθι 4. 392· ἀλλά, π. ἄθλος, ἐκ τοῦ πατρός, Σοφ. Ἀντ. 856· π. γνώμη αὐτόθι 640·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

π. φόνοι, πήματα ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 990, 1196· π. χέρες Αἰσχύλ. Ἀγ. 210, κτλ.· τὰ πατρῶια, τὰ δικαιώματα τοῦ πατρός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ μητρῶια, Ἡρόδ. 3. 53.— Οἱ παλαιοὶ διέκριναν τὸ **πατρῷος** ὡς σημαῖνον κυρίως κληρονομικὴν κτῆσιν, πατρικὴν περιουσίαν ἀπὸ τοῦ **πάτριος** ὡς σημαίνοντος κληρονομικοὺς τρόπους, ἕξεις, συνηθείας ἴδε Ἀμμώνιον ἐν λ., Α. Β. 297, Σουίδ., κλ. Ἡ διάκρισις εἶναι κατὰ μέγα μέρος ὀρθὴ παρ' Ἀττικ.· ἀλλ' ὁ Ὅμ. καὶ ὁ Ἡρόδ. χρῶνται μόνῳ τῷ τύπῳ **πατρώιος** καὶ ἐπὶ πασῶν τούτων τῶν σημασιῶν, οἱ δὲ Ἀττ ποιηταὶ συχνάκις ἔπονται αὐτοῖς. [Ἡ δ' συλλαδὴ συατέλλεται ἐν ἀναπαίστοις στίχοις ἐν Εὐρ. Ἐκάδ. 82, Τρῳ. 164, Βάκχ. 1367, καὶ ὡς διάφ. γραφὴ ἐν Ἡλ. 1315· ὡσαύτως ἐν χοριάμβῳ, Ἄλκ. 249· ἀλλ' ὁ Πόρσων προτιμᾷ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ **πάτριος**].— Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 151.

πατρωώς, ὁ, = **πατρυιός**, μητρυιός, Πλουτ. Κλεομέν. 11, Ἄρατ. 41.

πάτρως, ὁ, γεν. **-ωος** καὶ **-ω**· δοτ. **πάτρῳ** Ἡρόδ. 6. 103, Πινδ. Π. 6. 46· αἰτ. **πάτρωα** Στησίχ. 46, **πάτρων** Ἡρόδ. 4. 76, 9. 78· πληθ. **πάτρωες** Εὐστ. 316. 15· (πατήρ)·—ἰσοδύναμον τῷ **πατροκασίγνητος**, **πατράδελφος**, ἀδελφὸς τοῦ πατρός, θεῖος πρὸς πατρός, Λατιν. patruus, ἀντίθετον τῷ **μήτρως**, τῷ τῆς μητρὸς ἀδελφῷ.

πατρωσύνη, ἡ, πατρότης, ἐν χρήσει ὡς τὸ **πανιερότης**, Ἱκετεύω τὴν σὴν πατρωσύνην (ὅταν ὁμιλῇ τις πρὸς ἐπίσκοπον) Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 359Β.

παττᾰλεύω, Ἀττ. ἀντὶ **πασσαλεύω**.

παττᾰλίας, **ου**, ἔλαφος κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἡλικίας ὅτε τὰ κέρατα ἄρχονται φυόμενα, Λατ. subulo (διὰ τὴν ὁμοιότητα αὐτῶν πρὸς παττάλους), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 5, 4.

πάττᾰλος, **πάττω**. Ἀττ. ἀντὶ **πασσ-**.

πάτωρ, ὁ, (πάομαι) ὁ κεκτημένος τι, κτήτωρ, ἐκ διορ'ὡσεως τοῦ Dind. (ἀντὶ **πατὴρ**) ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 660. 4· ἴδε Φώτ., Ἡσύχ.

παῦλα, **ης**, ἡ, (παύω) παῦσις, ἀνάπαυσις, σημεῖον ἀνακαύσεως, Σοφ. Ο. Κ 88· οὐκ ἐν παύλῃ ἐφαίνετο, δὲν ἐφαίνετο τέλος αὐτοῦ, Θουκ. 6. 60. **2)** μετὰ γενικ., π. νόσου, κακῶν, παῦσις ἢ τέλος ἀσθενείας, κτλ., ἢ ἀνάπαυσις ἀπό.., Σοφοκλ. Φιλ. 1329, Τρ. 1255, Πλούτ., κτλ.· παῦλαν ἔχον τῆς κινήσεως, παῦλαν ἔχει ζωῆς Πλάτ. Φαῖδρ 245C· ἡδονὴν .παῦλαν λύπης εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 584Β· π. ταῖς γυναιξὶ τοῦ τεκνοῦσθαι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 5, 2· ἡ π. τῆς τεκνοποίας ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 7. 16. 9·— παῦλάν τιν' αὐτῶν, μέσον τι πρὸς παῦσιν αὐτῶν, Ξεν. Ἀν. 5. 7. 32.

παυράκις, Ἐπίρρ. ὡς τὸ **ὀλιγάκις**, σπανίως, Θέογν. 857 κοινῶς γράφεται **πολλάκις**.

παυράς, **άδος**, ποιητ. θηλ. τοῦ **παῦρος**, Νικ. Θηρ. 210.

παυρίδιος, **α**, **ον**, = **παῦρος**, π. ἐπὶ χρόνον Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 132.

παυρο-επής, **ές**, ὁ ὀλίγα λέγων, ὀλιγολόγος, Ἀνθ. Π. 7. 713.

παυρο-λόγος, **ον**, = τῷ προηγ., Ἱππόθοος παρὰ Στοβ. 585. 47.

παῦρος, **ον** (τοῦ θηλ. οὐδὲν παράδειγμα ἀπαντᾷ, πρβλ. **παυράς**), μικρός, ὀλίγος, ὀλιγοστός, στήμων Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 536· π ἔπος Πινδ. Ο. 13. 138 — ἐπὶ χρόνου, βραχύς, σύντομος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 324· οὕτω, π. ὕπνος Πινδ. Π. 9. 43· οὐδέτ. ὡς Ἐπίρρ. ἐπ' ὀλίγον χρόνον, ἐπ' ὀλίγον, παῦρον ἀνθήσας Λυκόφρ. 1429. **2)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπὶ ἀριθμοῦ, ὀλίγος, ὀλίγοι, Ὅμ., Ἡσ., Πίνδ., καὶ Ἀττ. ποιητ., παῦροί τινες Πινδ. Ο. 11. 26· σπάνιον παρὰ τοῖς πεζογράφοις, οἷον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 7, 4·— μετὰ περιληπτικοῦ οὐσιαστ., π. λαός, ὀλίγοι ἄνθρωποι, Ἡ. Β. 675· ἀντίθετ. τῷ **πολύς**, Ι. 333, Ὀδ. Β. 241·— τὸ συγκρ. **παυρότερος**, ὀλιγώτερος οὐχὶ σπάν. παρ' Ὅμ., ὡς παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τεῖχος Ἄρειον Ἡ. Δ 407·—οὐδ. πληθ. **παῦρα** ὡς Ἐπίρρ. ὀλιγάκις, σπανίως, Ἡσ. Θ. 780, Ἀριστοφάν. Εἰρ. 764· πρβλ. **παυρίδιος**· — ἀμφότερα εἶναι τύποι ποιητικοί, ἡ δὲ παρὰ τοῖς πεζογράφοις λέξις εἶναι τὸ **ὀλίγος**. (Πρβλ. τὸ Λατ. parvus, pauli·s, paucus·— ἴδε ἐν λ. **παύω**).

παυσ-άνεμος, **ον**, ὁ τοὺς ἀνέμους καταπαύων, παυσάνεμον θυσίαν Αἰσχύλ. Ἀγ. 215.

παυσ-ᾱνίας, **ου**, ὁ, ὁ παύων τὴν ἀνίαν, καταπαύων τὴν λύπην, ὡς τὸ **λυσανίας**, Σοφ. Ἀποσπ. 765.

παυσί-κᾱκος, **ον**, ὁ καταπαύων τὰ κακά, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 2. 1, Γρηγ. Ναζ τ. 2, 292.

παυσι-κᾰ́πη [ᾰ́], ἡ, (κάπτω) στρογγύλας τις καὶ προίχων κλοιός, ὃν ἐφόρουν οἱ βοῦλοι ἢ βοῦλαι ὅτε ἤλεθον τὸν σῖτον ἢ ἐζύμωνον ἄρτον ὅπως κωλύωνται νὰ τρώγωσιν ἐκ τῶν ἀλφίτων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 287, πρβλ. Ἐρμηνευτ εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ· τοιοῦτον φίμωτρον ἐπίθετον καὶ εἰς τὰ ζῷα (πρβλ. **καρῡπείων**), Σουίδ.

παυσί-λῡπος, **ον**, ὁ καταπαύων τὴν λύπην ἢ τὸν πόνον, Ζεὺς Σοφ. Ἀποσπ. 375· ἄμπελος Εὐρ. Βάκχ. 772· ὁ π. οἶκος, δηλ. ὁ τάφος, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1137.

παυσί-μᾰχος, **ον**, ὁ καταπαύων τὴν μάχην, Συλλ. Ἐπιγρ. 666 (Προσθῆκ.).

παυσι-μέριμνος, **ον**, ὁ καταπαύων τὰς μερίμνας, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 166Α.

παυσί-λοιος, **ον**, ὁ καταπαύων τὴν νόσον, Ἀνθ. Π. παράρτ. 234.

παυσί-νῡστᾰλος, **ον**, ὁ καταπαύων τὸν νυσταγμόν, Εὐστάθ. 1493. 52, κτλ.

παυσί-πονος, **ον**, ὁ καταπαύων τοὺς πόνους, μετὰ γεν., Εὐρ. Ι. Τ. 451, Ἀριστοφ. Βατρ. 1321· λάθας παυσιπόνῳ πῴματι Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 244. 10.

παῦσις, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Ἐβδ. (Ἱερεμ. ΑΑ', 2).

παυστέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **παύω**, δεῖ παύειν.., Πλάτ. Πολ. 391Ε, Γοργ. 523D, κτλ. **II.** ἐκ τοῦ **παύομαι**, δεῖ παύεσθαι, Πλούτ. 2. 6C.

παυστήρ, **ῆρος**, ὁ, ὁ καταπαύων ἢ ἀνακουτίζων, Ἀσκληπιὸν παυστῆρα πέμψω σῆς νόσου Σοφ. Φιλ. 1438, πρβλ. Ἡλ. 304, ὕπνος, βροτείων, ὦ κόρη, παυστὴρ πόνων Ἄλκηστις ἐν «Ὑπνῳ» 1.

παυστήριος, **ον**, ὁ κατάλληλος πρὸς κατάπαυσιν ἢ ἀνακούρισιν, νόσου Σοφ. Ο. Τ. 150· ὕπνος π. Νικ. Θηρ. 746. **II. παυστήριον**, τό, ἀνακούρισις, Ὑπόθεσις εἰς Σοφ. Ο. Τ.

παυστικός, **ή**, **όν**, = τῷ προηγ., παυστικὸν εἶψης Ἐτυμολ. Μέγ. 543. 51.

παυσώδυνος, **ον**, (ὀδύνη) ὁ καταπαύων τὰς ὀδύνας, Σχόλ. εἰς Σοφ. Φιλ. 44.

παυσωλή, ἡ, ὡς τὸ **παῦλα**, ἀνάπαυσις, παῦσις, Ἰλ. Β. 386.—Καθ' Ἡσύχ.: «παυσωλή· ἀνάπαυσις τελευτή· κατάληξις».

παύω, Ὅμηρ., Ἀττ.: Ἰων. παρατ. **παύεσκον** Ὀδ. Χ. 315, Σοφ. Ἀντ. 963 (λυρ.)· μέλλ. **παύσω** καὶ ἀόρ. **ἔπαυσα** Ὅμ., Ἀττ.· πρκμ. **πέπαυκα** Δημ. 478 6, Ἀνεκδότ. σ. 61 Reisk. — Μέσ. καὶ Παθ., Ἰων. παρατ. **παυέσκετο** Ἰλ. Ω 17 μέλλ. **παύσομαι** Ὅμηρ., Σοφ. Ο. Κ 1040, Φιλ. 1424, Εὐρ., κλ.· **πεπαύσομαι** μόνον ἐν Σοφ. Ἀντ. 91, Τρ. 587 (ἂν καὶ θεωρεῖται ὡς ἀγνῶτος Ἀττ. τύπος ὑπὸ Μοίριδ. σ. 293)· ὡσαύτως **παυθήσομαι** Θουκ. 1. 81 ἀόρ. **ἐπαυσάμην** Ὅμηρ., Ἀττ., ὡσαύτως **ἐπαύθην** Ἡσ. Θεογ. 533, Ἡρόδ., Ἀττ.· πρκμ. **πέπαυμαι** Ὅμ., Ἡρόδ., Ἀττ. —Μεταγενέστεροι συγγραφεῖς καὶ Ἀντιγραφεῖς συχνάκις προτιμῶσι τοὺς ἡμαρτημένους τύπους **ἐπαύσθην**, **πέπαυσμαι**, ἴδε Λεβίκ. εἰς Σοφ. Αἴ. σ. 266, ἔκδ. 2, Διτδορφ. ἐν Θησ. Στεφάν., Collect. LL. σ. 448, 778· τύπος τις **ἐπάην**, μεταποιούμενος ὑπὸ τοῦ Χοιροβ. ἐν Α. Β. 1324, εὑρηται παρὰ τῷ Γρηγ. Νύσσ. καὶ Μακαρ., πρβλ. **συναναπαύομαι**· καὶ μέλλ. **ἀναπαήσομαι** ἐν τοῖς ἀρίστοις Ἀντιγράφ τῆς Ἀποκαλ. ιδ', 13. (Ἐντεῦθεν **παῦλα**, **παῦρος** πρβλ. Λατ paulus, paucus, paupe Γοτθ. fawai· Ἀγγλο-Σαξ. feawa (few)· πρβλ. ὡσαύτως parvus, parum, parcus.)

I. μεταβατικόν ἐνεργείας, κάμνω τι νὰ παύσῃ, παύω, καταπαύω: **1)** μετὰ μόνης αἰτ., φέρω εἰς τέλος, «σταματῶ», ἀναχαιτίζω, ἐνίοτε ἐπὶ προσώπων, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἀνδρα (Ἐπικ. ἀντὶ **-ωμεν**) Ἰλ. Φ. 314, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 962, Ἀριστοφ. Ἱππ. 330 κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ (φωνεύων αὐτόν), τῷ κέ μιν ἤδη παύσαμεν ἐν μεγάροισι, λίγὺν περ ἐόντ' ἀγορητήν Ὀδ. Φ. 274, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1021, Σοφ. Ο. Τ 397.— Παθ. καὶ μέσ., ἀναπαύομαι, παύεσθαι ἐν κλισίῃ Ἰλ. Ξ 260, πρβλ. Ἡρόδ 9. 52, κτλ.· παύομαι, οὐ μέν τοι ὅση δύναμίς γε πάρεστι παύομαι Ἰλ. Θ. 295, Ὀδ. Δ. 103, κτλ.· ἐπὶ ἀνθρώπου ἄδοντος ἢ λαλοῦντος, Ρ. 359, Ἡρόδ. 7. 9· καὶ καθόλου τὸ μέσ. σημαίνει ἐκουσίαν τὸ δὲ παθ. ἀκούσιον παῦσιν ἢ λῆξιν. **6)** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ πραγμάτων, φέρω εἰς πέρας, «σταματῶ», καταπαύω, καταπραΰνω, χόλον, μένος, νεῖκος, πόλεμον, ὀδύνας, κτλ.· Ὅμ.· μέριμναν Πινδ. Ι. 8 (7). 25 λύπας ᾠδαῖς παύειν Εὐρ. Μήδ. 197, κτλ.· π. τόξον, ἀφίνω τὸ τόξον μου νὰ ἀναπαυθῇ, Ὀδ. Φ. 279· π τοὺς γάμους Σοφ. Ἀντ. 575· π ὀντου σάλου Εὐρ. Ἡλ. 1242· π. τὸν νόμον, καταργῶ, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 571· π. τὸν λόγον, φέρω εἰς πέρας, καταλήγω, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 7, π. τυραννίδα, καταλύω, Δημ. 478, 6· π. τεῖχη, κατεδαφίζω, κρημνίζω, Δίων Κ. 69. 9.— Παθ., Θουκ. 1. 6, κτλ. **2)** μετ' αἰτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ., κάμνω τινὰ νὰ παύσῃ, ἐμποδίζω, σταματῶ, ἀποκωλύω τινὰ ἀπό τινος, π. Ἕκτορα μάχης, Ἀχιλῆα πόνοιο, Θάμυριν ἀοιδῆς, Πηνελόπειαν κλαυθμοῖο Ὅμ.· π. τινὰ ἀλκῆς, ἄλης, καμάτου, ὀδυνάων, κτλ., ὁ αὐτ.· οὕτω, π. χεῖρας πολέμοιο Ἰλ.· πόδας ὀρχηθμοῖο Ὀδ.· π. τινὰ τῆς βοῆς Σοφ. Ἡλ. 798· τῆς ὕβρεως Ἀριστοφ. Ὄρν. 1259· τῆς λυγγὸς Πλάτ. Συμπ. 185D· τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀμαθίας ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 784C· τῶν ἐπιθυμιῶν ὁ αὐτ.· κτλ.— π. τινὰ τῆς βασιλείας, ἐκθρονίζω αὐτόν, Ἡρόδ. 1. 123· τινὰ τῆς ἀρχῆς, τῆς στρατηγίας Ξεν. Κύρ. 8. 6, 3, κτλ.· τινὰ τῆς ἔξω συμμαχίας Θουκ. 3 65· οὕτω καὶ, π τινὰ ἐκ κακῶν, ἀπαλλάσσω, Σοφ. Ἡλ. 987· τινὰ ἀπὸ παιδαγωγῶν Ξεν. Λάκ. 3, 1· — Παθ. καὶ μέσ., παυομαι, ἡσυχάζω, πολέμου, μάχης, ἔργων, πόνου, γόου, κλαυθμοῦ, ὀδυνάων, κλαγγῆς κτλ., Ὅμ., κλ.· τῆς μάχης, τοῦ ἔρδειν Ἡρόδ. 1. 74., 4. 124· θρήνων, γόων, λόγων Εὐρ. Μήδ. 1211, Πλάτ. Φαῖδρ. 257D, κτλ.· τῆς ὀργῆς Αὐσ. 152. 25 φιλανθρώπου τρόπου Αἰσχύλ. Πρ. 11· παύεσθαι ἀρχῆς, ἀπολύομαι τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀρχῆς, παύομαι ἀπὸ τοῦ ἀξιώματος, Ἡρόδ. 1. 56, πρβλ. 6. 66· ὡσαύτως, παύεσθαι ἐκ μεγάλων ἀχέων Ἀριστοφ. Βάτρ. 1531, πρβλ. Εὐρ. Ἡλ. 1108· ἐκ τρόχων πεπαυμένοι ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 46. **3)** σπανίως μόνον μετὰ γεν. πράγμ., αἴ κέ ποθι Ζεὺς .. παύσῃ δίζυος Ὀδ. Δ. 35· φάρμαχ' ἃ κεν παύσῃσι .. ὀδυνάων Ἰλ. Δ. 191. **4)** μετὰ μετοχ. ἐνεστ., παύω τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ ἢ τοῦ νὰ εἶναί τι, π. τινὰ ἀριστεύοντα, ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι ὁ ἄριστος, Ἰλ. Α. 506· τὸν ἄνδρα παῦσον ταῦτα ποιεῦντα Ἡρόδ. 5. 23· καὶ συχν. παρ' Ἀττ., π. γελῶντας ἐχθροὺς Σοφ. Ἡλ. 1295· παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα Εὐρ. Μήδ. 717.—Παθ. καὶ μέσ., παύομαι ἀπὸ τοῦ νὰ εἶμαι ἢ πράττω τι, ἔθ' ὕπνος ἕλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων, εὖδεσκ' ἐν λέκτροισιν Ἰλ. Χ. 502, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 133, Αἰσχύλ. Προμ. 615, Ἀγ. 1047, κτλ.· ἴδε ἐν τέλ.·— καὶ ἐπὶ πραγμάτων ἄνεμος μὲν ἔπαύσατο .. θύων Ὀδ. Μ. 400· ἀλλὰ συχνάκις ἡ μετοχὴ παραλείπεται ὡς νοουμένη, οἷον αἷμα, φλόξ, ἄνεμος ἐπαύσατο, τὸ αἷμα ἐπαύσατο [ῥέον], τὸ πῦρ [καῖον], ὁ ἄνεμος [πνέων], Ἰλ. Α. 267, Ψ. 228, Ὀδ. Μ. 168, κτλ.· οὕτω Ροδώπης πέρι πέπαυμαι [λέγων] Ἡρόδ. 2. 135, πρβλ. 7. 9, ἐν τέλει.· ἴδε κατωτέρ. II. **5)** ἐνίοτε, ἂν καὶ σπανίως, τὸ ἀπαρέμφ. λαμβάνει τὸν τόπον τῆς μετοχῆς, ἓμ' ἔπαυσας ἐπὶ Τρῶεσσι μάχεσθαι Ἰλ. Α. 442, πρβλ. Ἡρόδ. 5. 67., 7. 54, Θουκ. 7. 53, Πλάτ. Πολ. 416C· ἐνίοτε παρεμβαλλομένου τοῦ μή, θνητούς γ' ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον Αἰσχύλ. Πρ. 248· παύσας ὑμᾶς μὴ λίαν ἐξαπατᾶσθαι Ἀριστοφ. Ἀχ. 634·— τὴν σύνταξιν τοῦ μέσου μετ' ἀπαρεμφ. ἀποδοκιμάζει ὁ Θωμ. Μάγιστρ. 696· ἀπαντᾷ δὲ ἐν τῇ Βατραχομυομ. 194, ἐν τῇ Ἀνθ. Π. 6. 21, καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. πεζογράφοις, οἷον Πλουτ. 2. 216Δ, D. **II.** ἀμετάβ. ἐν τῇ προστ. **παῦε, παῦσαι,** ἄπεχε, ἄφες (μάλιστα τὸ **παύου** εἶναι σπάνιον, ψυχρὸν τουτὶ παύου φυσῶν Ἔφιππος ἐν «Γηρυόνῃ» 1. 20, Λουκ. Εἰκόν. 2), παῦε μάχης Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 119, πρβλ. Ἔρμανν. εἰς Ὁμηρ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 351· παρ' Ἀττικ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπολύτ. **παῦε,** στάσου! τελείωσε! ἡσύχασον! παῦε, μὴ λέξῃς πέρα Σοφ. Φιλ. 1275, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 1208, Βάτρ. 122, 269, Πλάτ. Φαῖδρ. 228Ε· παῦε, παῦε, μὴ βάα Ἀριστοφ. Ὄρν. 1501, πρβλ. Σφ. 1194· ἀλλὰ καί, παῦε, παῦε τοῦ λόγου Βάτρ. 580· παῦε, παῦ' ὀρχούμενος Εἰρ. 326· οὕτω, παῦ' ἐς κόρακας Ἀχ. 864, ἔνθα τὰ λοιπὰ ῥήματα εἶναι πληθ.· παῦ, κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ **παῦε,** μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Φωτ. («παῦ· τὸ **παῦσαι** [μᾶλλον δὲ **παῦε**] λέγουσι μονοσυλλάβως») καὶ Εὐστάθ. 1408. 26, καὶ ἐκ διορθώσεως τοῦ Elmsl. ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 821· παῦ παῦ' οὗτος, χάριν τοῦ μέτρου ἀντὶ παῦ' οὑτοσί·— παῦε γόοιο Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 320. 5·— ἀλλὰ τὸ **παῦσαι** δὲν εἶναι ἐνεργ. ἀπαρ., ἀλλὰ προστ. τοῦ μέσ. ἀορ., παῦσαι λέγουσα Εὐρ. Ἱππ. 706· παῦσαι φαρμακοπωλῶν Ἀριστοφάν. Ἀποσπ. 95· π. μελῳδοῦσ' αὐτόθι 713· π. δυσωνῶν Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 49, πρβλ. Θεόπομπ. ἐν «Φινεῖ» 1, Φιλέταιρ. ἐν «Κυναγίδι» 2, Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 1· πρβλ. παύσασθε νοῦν ἔχοντες Μένανδρ. ἐν «Ὑποβολιμαίῳ» 3·— ἐν Ὀδ. Δ. 659, ἡ πιθαν. γραφὴ εἶναι **μνηστῆρας** (οὐχὶ **-ες**).. κάθισαν καὶ παῦσαν ἀέθλων.—Ἴδε Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τ. Δ', σ. 540 κἑξ., 548

Παφλᾰγών, όνος, ὁ, ὁ ἐκ Παφλαγονίας, Ἰλ. ἀείποτε ἐν τῷ πληθ.· ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 2, 6, Νεφ. 581, κτλ., ὁ Κλέων παρίσταται ὡς Παφλαγών, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τοῦ ῥήμ. **παφλάζω** (ἴδε τὴν λ.)·— ἐπίθ. **Παφλαγονικός, ή, όν,** Ξεν. Ἀν. 5. 4, 13· **ἡ -κή,** ἡ χώρα, αὐτόθι 5. 15. —Ἴδε Κάνεου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 345.

παφλάζω, μέλλ. **-άσω·** ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, κύματα παφλάζοντα, «ἠχοῦντα, ἀναζέοντα. ὀναρατοποιΐα ὁ τρόπος» (Σχόλ.), Ἰλ. Ν. 798· ἐπὶ τοῦ αἰθέρος, αἰθὴρ παφλάζων κατανίσσεται Ἐμπεδ. 349· ἐπὶ βράζοντος ὕδατος, Ἀριστοφάν. Ἀποσπ. 423· λοπὰς π. βαρβάρῳ φυσήματι Εὔβουλ. ἐν «Τιτᾶσι» 1· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἔγχελυς .. παφλάζεται Ἀντιφάν. ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1. 4· — μεταφορ., φυσῶ θορυβωδῶς, κομπάζω, θορυβῶ, ἐπὶ τοῦ ὠργισμένου Κλέωνος (πρβλ. **Παφλαγών**), Ἀριστοφ. Εἰρήν. 314, Ἱππ. 919. **2)** π. τῇ φωνῇ, τραυλίζω, Ἱππ. 55. 33.. 1040C. (Ὀνοματοπ. ὡς τὸ **καχλάζω**).

πάφλασμα, τό, τὸ ἀνάβρασμα ἐπὶ τῆς θαλάσσης· — μεταφορ., **παφλάσματα,** θορυβώδη φυσήματα, κομπασμοί, φλυαρίαι, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1243·— ὁ Ἡσύχ. ἔχει «**φλασμός· τῦφος**».

Πάφος [ᾰ], ἡ, πόλις τῆς Κύπρου περίφημος διὰ τὸν ναὸν τῆς Ἀφροδίτης ἔτι καὶ ἐπὶ Ὁμήρου, Ὀδ. Θ. 363, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 59·— ἐπίθετ. **Πάφιος, α, ον,** ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, νὴ τὴν Π. Ἀφροδίτην Ἀριστοφάν. Λυσ. 556· ἀπολ. ἡ **Παφίη,** Ἀνθ. Π. 5. 31, 94, κτλ.

πάχετος, ὁ, σκοτεινὴ τις λέξις ἣν ἐν χρήσει ἐν τῇ Ὀδ., λάβε δίσκον μείζονα καὶ πάχετον Θ. 187· πάχετος δ' ἦν, ἠΰτε κίων Ψ. 191. Ἐν τῷ προτέρῳ χωρίῳ ἑρμηνεύεται παρ' Ἡσυχ. καὶ ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. ὡς κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ **παχύτερον,** ὅπερ θὰ ἤρμοζεν εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ χωρίου ἐκείνου καὶ ἠδύνατο νὰ γείνῃ δεκτὸν καὶ ἐν τῷ ὅ' χωρίῳ (ἴδε ἐν λέξ. ἠΰτε)· ἀλλ' εἶναι πιθανώτερον ὅτι εἶναι ποιητ. τύπος τοῦ **παχύς,** ὀγκώδης, «παχύς», ὡς τὸ **περιμήκετος** τοῦ **περιμήκης.** **II.** παρὰ τοῖς μεταγεν. Ἐπικ. ὡς οὐσιαστ. = **πάχος,** τό, παχύτης, ὄγκος, Νικ. Θηρ. 385. 387, 465, Ὀππ. Ἁλ. 4. 535· ἀλλὰ δυσκόλως ἁρμόζει τοῦτο εἰς τὰ Ὁμηρικὰ χωρία, πρβλ. τὸ κοινολεκτούμενον **πάχετα — πάχη.**

παχέως, ἴδε **παχύς.**

πάχης, ητος, ὁ, ἡ, παχύς, πολύσαρκος, Εὐαγρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4. 7, 17, Τζέτζ. Ἱστ. 9, 304. — Καθ' Ἡσύχ.: «πάχητες· πλούσιοι, παχεῖς».

πάχεων [ᾰ̆], **πάχιπτος,** ἀνώμαλον συγκρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ **παχύς.**

πάχνη, ἡ, (√ΠΑΓ, **πήγνυμι**) ὡς καὶ νῦν, ἡ πεπηγυῖα δρόσος, πάχνη, Λατ. pruina, Ὀδ. Ξ. 476· π. ἑῴα Αἰσχύλ. Πρ. 25· τὸ ἐπὶ γῆς ξυμπαγές, ἐκ δρόσου γενόμενον, π. λέγεται Πλάτ. Τίμ. 59Ε· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., πάχναι καὶ χάλαζαι ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 188Β· ἀπέκαυσεν ἡ π. τὰς ἀμπέλους Φιλιππίδ. ἐν Ἀδήλ. 1, 4. **2)** μεταφορ., γήρως εὐρῶτα καὶ πάχνην, τὸν εὐρῶτα καὶ τὴν πάχνην τοῦ γήρατος, πρὸς παράστασιν τῆς πολιᾶς κόμης γέροντος, Κωμ. Ἀνών. 14· κουροβόρος π., τὸ πεπηγὸς αἷμα τῶν καταβρωθέντων τέκνων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1512. — Πρβλ. **πάγος II, παγετός, πηγάς, πηγυλίς.**

παχνήεις, εσσα, εν, ὁ πλήρης πάχνης, Νόνν. Δ. 3. 4.

παχνίζω, ὡς ἀπρόσ. **παχνίζει,** πίπτει πάχνη, **ἐπάχνιζεν,** ἔπιπτε πάχνη, Παλλαδ. Λαύσαϊκ. 1210C.

παχνόω, (πάχνη) παγώνω, συμπήγνυμι, κάμνω τι συμπαγές, Πλούτ. 2. 396Β, 736Α — Παθ. **πεπαχνῶσθαι** Γεωπ. 12. 17.

2) μεταφορ., ὡς τὸ **πήγνυμι,** παγώνω τι, ἐπάχνωσεν φίλον ἦτορ, ἐπάγωσε τὴν καρδίαν του, ἔκαμε τὸ αἷμά του νὰ παγώσῃ, «παχνοῦν γὰρ τὸ λυποῦν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς πάχνης, τῆς λυπούσης τὰ λήϊτα» (Τζέτζ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 358· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., ἦτορ παχνοῦται, ἡ καρδία του γίνεται ψυχρὰ καὶ σκληρὰ [ἐκ τῆς θλίψεως], Ἰλ. Ρ. 112· παχνοῦσθαι πένθεσιν, λύπῃ Αἰσχύλ. Χο. 83, Εὐρ. Ἱππ. 103· οὕτω Λατ., adstrictum frigore pectus Ovid.· πρβλ. **παιδαθάρσης.**— Καθ' Ἡσύχ.: «παχνωμένης· ἀνιωμένης», καὶ «παχνοῦται· θυμοῦται. πήσσεται. παρὰ τὴν πάχνην. φρίσσει. λυπεῖται. ἀνιᾶται».

παχνώδης, ες, (εἶδος) **παχνήεις,** Γεωπ. 1. 12, 27· μεταφορ., ψυχρός, παγετώδης, αὐχμὸς Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1028. 56.

πάχος [ᾰ̆], **εος,** τό, (παχύς) ὡς καὶ νῦν, τόσσον ἔην μῆκος, τόσσον π. Ὀδ. Ι. 324· τὸ π. τοῦ τείχους Θουκ. 1. 93· τῆς πλίνθου 3. 20, πληθ., τὰ π. τῶν τριχῶν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 10, 2·— ἀπολ., πάχος, ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ. 4. 81· οὕτω, πάχει μάκει τε Πινδ. Π. 4. 436. **3)** π. σαρκός, ὡς καὶ νῦν, Εὐρ. Κύκλ. 380· διὰ πάχος τοῦ σώματος Ἀντιφάνης ἐν «Αἰόλῳ» 2· ἀντίθετ. τῷ **λεπτότης,** Πλάτ. Πολ. 523Ε, κτλ. **3)** π. ἔχειν, εἶμαι παχύς, ἔχω σύστασιν ἢ πυκνότητά τινα, ἐπὶ ὑγρῶν, Ἀριστ. περὶ Αἰσθ. 4. 7, περὶ Ζ. Γεν. 2. 4, 20· τὸ π. τῆς θαλάσσης, ἀποδιδόμενον εἰς τὴν ἁλμυρότητα αὐτῆς, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 3, 36.

πάχυ-αιμος, ον, ὁ ἔχων παχὺ ἢ πηκτὸν αἷμα, Ἱππ. 357. 10.

πάχυ-δάκτυλος, ον, ὁ ἔχων τοὺς δακτύλους παχεῖς, Πολέμων. Φυσιογν. σ. 310.

πάχυ-δενδρος, ον, ὁ ἔχων πυκνὰ δένδρα, παχ. ἄλσος Ἰμέρ. 23. 17.

πᾰχῠδερμέω, ἔχω παχὺ δέρμα, Γλωσσ.

πᾰχῠδερμία, ἡ, παχύτης δέρματος, Ἱππ. 1144Β.

παχύ-δερμος, ον, ὁ ἔχων παχὺ τὸ δέρμα, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 3, 10. **2)** μεταφορ., νωθρός, βλάξ, Λουκ. Τίμ. 23.

πάχυ-θριξ, ὁ, ἡ, πυκνόθριξ, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 3, 10, ἐν τῷ συγκρ. **παχυτριχώτερος.**

πᾰχῠ-κάλᾰμος, ον, ὁ ἔχων παχὺν κάλαμον, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 21, 2.

πάχυ-κάρδιος, ον, = **βαρυκάρδιος,** «τί δέ ἐστι βαρυκάρδιοι, παχυκάρδιοι, σαρκικοί» Ἰω Χρυσ. εἰς τοὺς Ψαλμ. 1. 528, 3.

πάχυ-καυλος, ον, ὁ ἔχων παχὺν καυλόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 2, 6, ἐν τῷ συγκρ. **-ότερος.**

πᾰχῠ-κνημος, ον, ὁ ἔχων παχείας τὰς κνήμας, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 560, Διογ. Α. 7. 1.

πᾰχῠλός, ἡ, όν, εἶδος ὑποκορ. τοῦ **παχύς,** ὀλίγον παχύς, «παχυλός·» ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἐπιρρ. **-λῶς,** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀκριβῶς, παχυλῶς καὶ τύπῳ τἀληθὲς ἐνδεικνυσθαι, διὰ γενικῶν λέξεων, κατὰ προσέγγισιν, οὐχὶ λεπτομερῶς, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 3, 4· εἰ δέ τι χρὴ καὶ ὑποδειγματίσαι παχυλῶς Εὐστ. Πονημ. 47, 76, κτλ.· πρβλ. **παχὺς III.**

πᾰχῠμέρεια, ἡ, παχύτης τῶν μερῶν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 86, Γαλην.

πᾰχῠ-μερής, ές, ὁ ἐκ παχέων ἢ ἁδρῶν μερῶν συνιστάμενος, Τίμ. Λοκρ. 100Ε, Ἀριστ. Προβλ. 3. 14· τὸ παχυμερές, τὸ πυκνὸν μέρος, Διογ. Α. 7. 142· τὸ παχυμερέστερον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ λεπτομερέστερον, Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 5, 8. **II.**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεταφορ. ἐν τῷ ἐπιρρ. = τῷ **παχυλῶς**. παχυμερῶς εἰρῆσθαι Στράβ. 66· πρβλ. **παχὺς** I. 2, **παχυλός**.— Καθ' Ἡσύχ.: «παχυμερῶς· ἀδρῶς, παχέως».

πᾰχυ-νευρέω, ἔχω παχεῖς ἢ ἐξῳδηκότας τένοντας ἢ μῦς, ὡς ἐν τῇ ἀρθρίτιδι, Στράβ. 673.

πᾰχύ-νους, ον, συνηρ. **-νους, ουν,** ὁ παχὺν νοῦν ἔχων, ἀνόητος, Ἡσύχ., Φώτ.

πᾰχύνσις, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ παχύνεσθαι, πύκνωσις, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 6, 4, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 11, 7.

πᾰχυντικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ παχύνειν μετὰ γεν., Διοσκ. 5. 81.

πᾰχύνω, [ῠ], μέλλ. **-ῠνῶ**· παθ. πρκμ. **πεπάχυσμαι** Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 6, Φιλόστρ., Γαλην. (παχύς). Ὡς καὶ νῦν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **λεπτύνω, ἰσχναίνω**, τὰ σώματα Πλάτ. Γοργ. 518C· βοῦν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 343D· ἵππον Ξεν. Οἰκ. 12, 20·— Παθ., γίνομαι παχύς, Ἵππ. Ἀφ. 1254, Ἀριστοφ. Ἀχ. 791· διατὶ παχυνόμενος Ἀνθ. Π. 207. **2)** μεταφ., αὐξάνω, κότον π. (εἰ ἡ γραφὴ ὀρθή) Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 618·— Παθ., ὄλβος ἄγαν παχυνθεὶς ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 771 πρβλ. **παχὺς** II· ἐπὶ τοῦ ἡλίου μεγεθυνομένου κατ' ἐπιφασιν ἐν ὁρίζῃ, Διον. Π. 35. **3)** μεταφορ., τὰς ψυχὰς ὑπὸ πλησμονῆς π. Πλούτ. 2. 995D.— Παθ., ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου Ἑβδ. (Ἡσαΐας Ϛ', 10). Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 15. **II.** Παθ., γίνομαι παχύς, χονδρός. Αἰγύπτιοι μὲν αὐτίκα ἀπὸ παιδίων ἀρξάμενοι ἐυρῶνται τὰς κεφαλὰς καὶ πρὸς τὸν ἥλιον παχύνεται τὸ ὀστέον Ἡρόδ. 3. 12· ἐπὶ χυμῶν, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 16· ἐπὶ ἐκκρίσεων, ὁ αὐτ. ἐν Προγν. 40· ἰσοδύν. τῷ **πήγνυσθαι, συνίστασθαι**, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 2, 7, κ. ἀλλ.· ἀλλὰ διακρίνεται ἀπὸ τοῦ **πήγνυσθαι**, παρὰ τῷ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 4. 6. 5., 4. 7, 1.

πᾰχύ-πους, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων παχεῖς πόδας, διάφ. γραφ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 31, 7, Πολέμων. Φυσιογν. 287.— Καθ' Ἡσύχ.: «παχύποδας· τὸν ὑπὸ λιμοῦ καὶ φιλαργυρίας οἰδήσαντα». —Ἴδε Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. τ. Λ', σ. 395.

πᾰχύ-ρῑν, ῑνος, ὁ, ἡ, ἄμεινον: **παχύρριν**, ὃ ἴδε.

παχύρραβδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων παχείας, χονδρὰς ῥάβδους, αἴστε δέ τι λεγόμενον κιννάμωμον, ὃ ἔνιοι ψευδοκιννάμωμον καλοῦσιν εὐερνὲς καὶ παχυρραβδότερον» Διοσκ. 1, 13 σελ. 27 ἐν ὑποσημ. ὡς διάφ. γραφ.

πᾰχύ-ρῐζος, ον, ὁ παχείας ἔχων τὰς ῥίζας, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 11, 4.

πᾰχύρριν, ῑνος, ὁ, ἡ, ὁ παχεῖαν ἔχων ῥῖνα, Πολέμ. Φυσιογν. 287, Ἀδαμάντ. Σοφιστ. 437.

παχύρρινος, ὁ, = τῷ προηγ., Ἰω. Μαλαλ. σ. 306, 11.

πᾰχύρ-ρυγχος, ον, ὁ ἔχων παχὺ ῥύγχος, Ἀλεξ. Ἀφροδ. Προβλ. 1. 141.

πᾰχύς, εῖα, ύ, (√ΠΑΓ, **πήγ-νυμι**)· — ἀδρός, χονδρός, ὀγκώδης, μέγας, ἰσχυρός, χειρὶ παχείῃ. «τῇ ἰσχυρᾷ· (Ἡσύχ.), Ἰλ. Ε. 309, κτλ.· παχέος παρὰ μηροῦ Π. 473· παχὺν αὐχένα Ὀδ. Τ. 372· π. πόδε Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 495· ἐπὶ δένδρου, αὐτόθι 507, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 3, 1·— ἀκολούθως, παχύς, παχύσαρκος, ἀντίθετ. τῷ **ἰσχνός** ἢ **λεπτός**, οἱ παχύτατοι τῶν παίδων Ἱππ. Ἀφ. 1248· π. γυνὴ 260. 30· χοῖρος π., ὗς π. Ἀριστοφ. Ἀχ. 769, Μένανδρ. ἐν «Ἀλιεῦσι» 1·— μεταφορ., ἐπὶ γῆς, ὡς τὸ Λατ. pinguis, γῆ ἡ μὲν λεπτοτέρα ἡ δὲ παχυτέρα Ξεν. Οἰκ. 17. 8·— π. τράπεζα, τράπεζα μετὰ ἀφθόνων ἐδεσμάτων, Φιλόστρ. 117· ἐπίρρ., παχέως διαιτᾶσθαι αὐτόθι. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, χονδρός, ὀγκώδης, π. λᾶας Ἰλ. Μ. 446· σκῆπτρον Σ. 416· αὐλὸς αἵματος (ἴδε **αὐλός** 2) Ὀδ. Χ. 18· θρυαλλίδες Ἀριστοφ. Νεφ. 59· πέδαι ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 435· π. δραχμή, ἡ Αἰγιναία δραχμή, ἥτις εἶχε βάρος μεῖζον τοῦ τῆς Ἀττικῆς, ἀτὴν Αἰγιναίαν δραχμὴν μείζω τῆς Ἀττικῆς οὖσαν (δέκα γὰρ ὀβολοὺς Ἀττικοὺς ἴσχυεν) Ἀθηναῖοι παχεῖαν δραχμὴν ἐκάλουν, μίσει τῶν Αἰγινητῶν Αἰγιναίαν καλεῖν μὴ θέλοντες» Πολυδ. Ι', 76.— Καθ' Ἡσύχ.: «παχεῖα δραχμή· τὸ δίδραχμον, Ἀχαιός»·— ἐπὶ λινῶν ὑφασμάτων, χονδρός, ἀδρός, ἀντίθετον τῷ **λεπτός**, Πλάτ. Κρατ. 389B, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 57, 61, κτλ.· οὕτω, χλαῖναν .. παχεῖαν ἐπιβαλὼν Λακωνικὴν Θεόπομπ. Κωμικ. ἐν «Εἰρήνῃ» 5· ἐπὶ κόμης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 8, 2·— ἐπίρρ., ὡς τὸ **παχυλῶς**, γενικῶς, ἐπὶ ὁρισμοῦ ἢ λογικῶν ἐπιχειρημάτων, παχέως ὁρίζεσθαι Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 2, 1· παχύτερον ἢ -έρως, Πλάτ. Πολιτ. 294E, 295A· πρβλ. **παχυλός**. **3)** ἐπὶ ὑγρῶν, πυκνός, πηκτός, αἷμα Ἰλ. Ψ. 697· ἀπορρέει .. παχὺ καὶ μέλαν Ἡρόδ. 4. 23, Ἱππ. π. Ἀέρ. 283· τὸ παχύτερον τῶν γαλάκτων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 20, 6· τὸ παχὺ τῆς δυνάμεως τῶν οἴνων Ἀθήν. 33B. **4)** ἐν τῇ τῶν κωμικῶν γλώσσῃ, παχύς, μέγας, π. πρᾶγμα, χάρις, Ἀριστοφ. Λυσ. 23, Ἐκκλ. 1048. **5)** ἐπὶ ἤχου, ἀντίθετ. τῷ λεπτός, Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 57, 62·— Ἐπίρρ., παχέα κρώζειν Ἄρατ. 953. **6)** ἐπὶ χαρακτῆρος λόγου, τραχύς, βαρύς, Διον. Ἁλ. πρὸς Γναῖον Πομπ. 2. **II.** οἱ παχεῖς, οἱ ἔχοντες περιουσίαν, Ἡρόδ. 5. 30, 77., 6. 91· τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους Ἀριστοφ. Εἰρ. 639· ὃς ἂν ᾖ π. ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1139· ἀνὴρ π. Σφ. 287·— Καθ' Ἡσύχ.: «πάχητες· πλούσιοι. παχεῖς». **III.** παρὰ τοῖς Κωμικ. καὶ πεζολόγοις, παχύνοος, χονδροκέφαλος ἠλίθιος, βλάξ, ὡς τὸ Λατ. pinguis, crassus, ἀμαθὴς καὶ π. Ἀριστοφ. Νεφ. 842· π. καὶ ἠλίθιοι, π. καὶ ἀπαίδευτοι, Λουκ. Ἀλιέ. 9. καὶ 17· ἐς τὰς τέχνας π. καὶ οὐ λεπτοὶ οὐδὲ ὀξέες Ἱππ. 295. 24· π. τὴν μνήμην Φιλόστρ. 558·— οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ., παχύτερον ἔχειν τῆς ἀκοῆς Ἡλιόδ. 5. 18. **IV.** Παροιμ., παχεῖα παρὰ σφυρὸν γυνή, ἐπὶ μάχλου, ἀσελγοῦς γυναικός, πρβλ. Ἀρχίλ. 173 καὶ ἴδε **χαμαιτύπη**· πηλοῦ παχύτερος, ἐπὶ ἀνθρώπου ἠλιθίου, Εὐνάπ. **V.** Ἐπίρρ. **-έως**, ἴδε ἄνωτ. **VI.** Συγκρ. **πάσσων, ον,** Ὀδ. Ζ. 230, Θ. 20, Ω. 369· **πάχιων, ον,** Ἄρατ. 785· πρβλ. **πάχετος** II·— ὑπερθ. **πάχιστος,** Ἰλ. Π. 314· οἱ ὁμαλοὶ τύποι, **παχύτερος, παχύτατος**, πρῶτον παρ' Ἱππ. καὶ Πλάτ.

παχύ-σαρκος, ον, ὁ ἔχων παχείας σάρκας, παχύσωμος, Ἐκκλ.

πᾰχυ-σκελής, ές, ὁ ἔχων παχέα τὰ σκέλη, Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 1101F, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἰσχνοσκελής**. Γαλην. τ. 6. 322, 11.

παχυσμός, οῦ, ὁ, πάχυνσις, κρατυσμός, ἰσχυροποίησις, «δυνάμωμα», Ἱππ. 1200D.

πᾰχύ-στομος, ον, ὁ κατὰ τὰ στόμα, τὰ χεῖλος παχύς, ἴδε ἐν λ. **κώθων**·— ὁ ἔχων μέγα στόμα, ἐπὶ τοῦ ὀστρέου, τὸ δὲ ὄστρεον παχύστομον δίθυρον καὶ λειόστρακον Ἀριστ. Ἀποσπ. 287.

II. μεταφορ., ὁ προφέρων τὰς λέξεις μετὰ παχείας τραχύτητος, ἐπὶ τῶν δυσεκφόρως καὶ σκληρῶς καὶ τραχέως λαλούντων, καὶ μάλιστα ἐπὶ βαρβάρων, παχυστόμους καὶ τραχυστόμους Στράβ. 662, πρβλ. Εὐστ. 367. 30·— ἐντεῦθεν **παχυστομέω, παχυστομία**, Στράβ. ἔνθ' ἀνωτ.

παχύ-σχοινος, ον, ὁ ἐκ παχίων σχοινίων ἀποτελούμενος, καμωμένος ἀπὸ χονδρὰ βοῦρλα, εἶδος διχτύου παχυσχοίνου Νόν., ἐν Creuzer Melet. 1. 85·— παχυσχοίνῳ πτωκί, εἶναι ἐσφαλμ. γραφ. ἐν Ἀνθ. Π. 9. 227· ὁ Brunck. δασυκνήμῳ, ὁ Ἰακώβ. ταχυακάρθμῳ.

πᾰχύτης, ητος, ἡ, (παχὺς) ὡς καὶ νῦν, ἡ παχύτης, τὸ πάχος πράγματός τινος, ὄγκος στελέχους, διάμετρος σχοινίων, Ἡρόδ. 4. 74, 183., 7. 36, Ἱππ. Ἀφ. 1257· ἐπὶ τῆς κόμης, πυκνότης, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 3, 7· ἐπὶ ζώων, πάχος, ἡ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 5, 2· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Πολιτ. 284E. **2)** τὸ πηκτὸν ἢ καθίζημα ὑγροῦ, Ἡρόδ. 4. 23· ἡ παχεῖα σύστασις, αἵματος, γάλακτος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 5, 13., 3. 15, 2, κτλ. **II.** πάχος φρενῶν, μωρία, ἠλιθιότης, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 26, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 70, κτλ.

πᾰχυ-τράχηλος, ον, ὁ παχὺς τὸν τράχηλον, Γεωπ. 19. 2, 2, ἔνθα διάφ. γραφ. **πλατυτράχηλος**.

πᾰχύ-τριχος, ον, ὁ ἔχων πυκνὰς τρίχας, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 3, 10.

πᾰχύ-φλοιος, ον, ὁ ἔχων παχὺν φλοιόν, Θεοφρ. π. Φ. Ἱστ. 1. 5, 2.

πᾰχύ-φρων, ον, γεν. **ονος,** = **παχύνοος**, Τζέτζ. Ἱστ. 5, 716, Ἡσύχ. ἐν λ. **βοῦβος περιφοιτᾷ**.

πᾰχύ-φυλλος, ον, ὁ ἔχων παχία ἢ μεγάλα φύλλα, ἔρραψαν περιζώματα φύλλων ἐκ παχυφύλλων Κ. Μανασσ. Χρον. 330.

παχύ-φωνος, ον, ὁ παχὺς δηλ. τραχὺς κατὰ τὸν ἦχον, Ἀριστείδ. Κοϊντιλ. σ. 46, ἐν τῷ συγκρ. **-ώτερος**.

πᾰχῠ-χειλής, ές, ὁ ἔχων παχέα χείλη, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 7·— ὁ τύπος **-χειλος** εὑρηται ἐν ταῖς ἐκδόσεσι τοῦ Γαλην.

πᾰχύ-χῡμος, ον, ὁ ἔχων παχεῖς χυμούς, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 52, κτλ.

παχών, -ῶνος, ὁ, ὄνομα Αἰγυπτίου μηνός, Ἑβδ. (Γ' Μακκ. Ϛ', 38).

παών, ὁ, τὸ νῦν **παγῶνι**, Ἐπιγρ. Ἀταλάντης (Edict. Diocl.| CIL. τ. 3, μέρ. 2, σελ. 1055. — Ἤθελεν εἰπεῖ τις, ὅτι ἡ λέξις δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ μεταγραφὴ ἁπλῆ τοῦ Λατιν. pavo, ἀλλ' ἐν ἐκείνῃ τῇ ἐπιγραφῇ Ἀταλάντης πάντα τὰ ἄλλα ζῷων ὀνόματα εἶναι ἀκραιφνῶς Ἑλληνικά, καὶ μόνον τοῦτο νὰ ἐγράφῃ ξενοφώνως; Δυσκολεύομαι νὰ τὸ παραδεχθῶ. Ἄλλο δὲ ζήτημα, ἂν ἡ πρώτη ἀρχὴ τοῦ ταῶ ἢ **παῶνος** εἶναι ἐξ Ἀσίας, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδ.

παώτης, ου, ὁ, Λακων. ἀντὶ **παώς, πηώς**, συγγενὴς ἐξ αἵματος, «παῶται· συγγενεῖς οἰκεῖοι. Λάκωνες» Ἡσύχ.

πεδά, Αἰολ. ἀντὶ μετά, Σαπφώ, Ἀλκαῖ., κλ., ἴδε Ahrens D. Aeol. 151· ὡσαύτως Δωρικ., ὁ αὐτ. ἐν D. Dor. 360. Ἴδε τὰ ἑπόμενα σύνθετα.

πεδάγρετος, ον, Αἰολ. ἀντὶ **μετάγρετος** (ἄγρα), ὁ συλληφθεὶς ἐν τῷ φεύγειν διὰ καταδιώξεως. «πεδάγρατον· μεταμέλητον. μεταληπτόν. ποικίλον. μεταβλακτόν· Ἡσύχ.

πεδαίρω, Αἰολ. ἢ Δωρ. ἀντὶ **μεταίρω**, Εὐρ. Φοίν. 1027, κτλ.

πεδαίχμιος, ον, Αἰολ. ἢ Δωρικ. ἀντὶ **μεταίχμιος**, Αἰσχύλ. Χο. 589.

πέδαλα· «ποικίλα» Ἡσύχ.

πεδαλευόμενοι· «μεταμελόμενοι. μεταβιωσκόμενοι» Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πεδάμαρος ἡ **πεδάμερος**, ον, ἴδε **πεδάορος**.

πεδαμείβω, Αἰολ. ἢ Δωρ. ἀντὶ **μεταμείβω**, Πινδ. Ο. 12. 18· **πεδάνεος**, ὁ, τὸ Λατ. pedaneus, = **χαμαιδικαστής**, Ἰωάνν. Λυδ. 201, 19, ἴδε **χαμαιδικαστής**.

πεδάνός, ἡ, όν, (πέδον) ὁ χαμαὶ φυόμενος, χθαμαλός, βραχύς, Νικ. Θηρ. 226, 289.— Καθ' Ἡσύχ.: «πεδανόν· ταπεινόν, πεδινόν. ἢ ὁ τῷ μάντει διδόμενος μισθός», καὶ «πεδανῷ· ὕπνῳ ἢ ἡπεδανῷ· κούφῳ. Ἴων Ἀγαμέμνονι (Ἀποσπ. 4). τινὲς δὲ οὐ βεβαίῳ».

πεδάοικος, ον, Δωρικ. ἀντὶ **μέτοικος**, Ἐπιγραφ. Ἄργ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 14, 19.

πεδάορος, ον, Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ **πεδήορος μετήορος**, = μετέωρος, Ἀλκαῖ. 97· ἐκ διορθώσεως τοῦ Stanley ἐν Αἰσχύλ. Χο. 590, ἀντὶ **πεδάμαρος** (ὅ ἐστι **πεδάμερος**), ὅπερ ἐνομίζετο ὡς Αἰολ. καὶ ὡς κείμενον ἀντὶ τοῦ **μεθημέριος**, ἢ μᾶλλον **μεθημέριος**. — Ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2720, 2721, **πανάμαρος** ἁπανταχῇ ἀντὶ τοῦ **πανημέριος**.

πεδάρτιος, ον, Αἰολ. ἢ Δωρικ. ἀντὶ **μετάρσιος**, Αἰσχύλ. Πρ. 269, κτλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «πεδάρσιον· μετέωρον. ὑψοῦ».

πεδαρτάω, Πυθαγ. λέξις ἀντὶ **μεθαρμόζω**, = **νουθετέω**, ἐκάλουν δὲ τὸ νουθετεῖν πεδαρτᾶν (οὕτως ὁ Schäfer ἀντὶ παιδ-) Ἰάμβλιχ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 31· τὰς .. νουθετήσεις, ἃς δὴ πεδαρτάσεις (κοινῶς παιδ.) ἐκάλουν αὐτόθι 28·— ἐντεῦθεν ἐν Διογ. Λ. 8. 20 καὶ Σουίδ., ἀντεῖ ἐκάλει Πυθαγόρας τὸ νουθετεῖν πελαργᾶν, νῦν διορθοῦται πεδαρτᾶν.— Ἴδε Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. τ. Δ', σ. 122.

πεδαυγάζω, Αἰολ. ἀντὶ **μεταυγάζω**, Πινδ. Ν. 10. 115.

πεδαχνοῦται· «ἐξυπτιάται. καὶ τρυφᾷ» Ἡσύχ.

πεδάω, Ἐπικ. γ' ἐνικ. **πεδάᾳ** Ὀδ. Δ. 380· Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. παρατ. **πεδάασκον** Ψ. 353· μέλλ. **-ήσω**, κτλ.· παθ. πρκμ. μετοχ. **πεπεδημένος** Παυσ. 8. 49. (πέδη). Κυρίως δένω διὰ δεσμῶν, δεσμεύω, ἑπομένως ἁπλῶς δένω ἰσχυρῶς, ἀσφαλίζω, ἐπέδησε θύρας (ἐκτὸς ἂν τοῦτο εἶναι ἐκ τοῦ ἐπιδέω) Ὀδ. Φ. 391· ἐν δ' ἀτέρμονι κάπτει πεδήσασ' ἄνδρα δαιδάλῳ πέπλῳ Αἰσχύλ. Εὐμ. 635· τὸν μούναρχον πεδήσας Ἡρόδ. 6. 23. **2)** δεσμεύω ὡς διὰ πέδης, «πεδικλώνω», σπαμάτω, καθιστῶ τι ἀκίνητον, πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα Π. Ν. 435· δόλῳ ἄρμα πεδῆσαι Ψ. 585, πρβλ. Πινδ. Π. 6. 32, Ν. 5. 49· οὕτω, νῆα θοὴν ἐπέδησ' ἐνὶ πόντῳ Ὀδ. Ν. 168· ἐπὶ ὕπνου, ὃς μ' ἐπέδησε φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας Ψ. 17· πρβλ. **καταπεδάω**· οὕτως, ὕπνος λύει πεδήσας Σοφ. Αἴ. 676·— παρ' Ὁμήρ. συνήθως ἐπὶ θεότητος κυβερνώσης τὴν ἀνθρωπίνην θέλησιν, ἐμποδίζω, κατέχω, ἀναγκάζω, Ἄτη, Μοῖρα, θεός, Ἀθήνη ἐπέδησε, μετ' αἰτιατ. προσώπου, Ἰλ. Δ. 517, Ὀδ. Ψ. 353, κτλ.· ὅστις μ' ἀθανάτων πεδάᾳ Ὀδ. Δ. 380· πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἄθηνη Σ. 155·— ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., Ἕκτορα δ' αὖτοῦ μεῖναι .. Μοῖρ' ἐπέδησε, τὸν ἠνάγκασε νὰ μείνῃ ἐκεῖ, Ἰλ. Χ. 5· μιν Μοῖρα θεῶν ἐπέδησε δαμῆναι, τὸν ἐδέσμευσεν ὥστε νὰ φονευθῇ, Ὀδ. Γ. 269· τό γε Μοῖρ' ἐπέδησεν εἶον ἀκίνητον τελέθειν Παρμεν. 96·— ἀπάνιον παρὰ πεζογράφοις, καθ' ὕπνον πεδηθεὶς δύναμιν Πλάτ. Τίμ. 71Ε, πρβλ. 43D, ἴδε ἀνωτ. 1.

πεδᾱωριστής, οῦ, ὁ, Αἰολ. ἢ Δωρ. ἀντὶ **μετεωριστής**, Ἡσύχ. (ἔνθα **πεδαωριστής**· «πεδαοριστής· ἵππος φρυ(α)γματίας καὶ μετεωριστής»). Τὸ ἐπίθετ. **πεδωριστὸς** κατὰ διόρθωσιν τοῦ Tyrwh. ἐν Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 17 (Ἀνθ. Π. 9. 600), τοὶ Συρακόσσαις ἐνίδρυνται πεδωρισταὶ πόλει [Ἀντίγραφα πελωρὶ σταῖ] πόλει.

πεδεῖλα (= **πέδιλα**)· «ὑποδήματα» Ἡσύχ.

πεδεινός, ἴδε **πεδινός**.

πεδεκαίδεκα, = **πεντεκ-**), Ἐπιγρ. Σιλλυέων Παμφυλίας, IG. and. 505. — Ἡ ἀποβολὴ τοῦ ν καὶ ἡ μεταβολὴ τοῦ τ εἰς δ εἶναι ὡς ἐν τοῖς **γενσθαι**, **ἐξάγοδε** (γένωνται, ἐξάγοντι) τῆς αὐτῆς ἐπιγραφῆς.

πεδέρχομαι, Αἰολ. ἀντὶ **μετέρχομαι**, διώκω, Πινδ. Ν. 7. 109, Θεόκρ. 29. 25.— Καθ' Ἡσύχ.: «πεδέλθε· ἱκέτευσον μέτελθε», καὶ «πεδέλθη· ἱκετεύη μετέρχηται».

πεδέχω, Αἰολ. ἀντὶ **μετέχω**, Σαπφὼ 73, Ἀλκαῖ. 98.

πέδη, ἡ, (πέζα) δεσμά, Λατιν. pedica, compes, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῷ πληθυντ., δεσμά, ποδοδέσμα, ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας, ἐπὶ ἵππων, Ἰλ. Ν. 36· ἐπὶ ἀνθρώπων, τοῖς ἀδίκοις ἀμφιτίθησι πέδας Σόλων 3. 33, πρβλ. Θέογν. 538, Αἰσχύλ. Πρ. 6· πεδέων (Ἰωνικ.) ζεῦγος Ἡρόδ. 7. 35· ἐς πέδας δῆσαί τινα, δεσμεῦσαι διὰ πεδῶν, ὁ αὐτ. 5. 77· αἱ πέδαι, ἐν τῇσι ἐδεδέατο αὐτόθι· ἐν πέδαις δῆσαι, φυλάττειν, κτλ., Πλάτ. Νόμ. 882Α, Πλούτ. 2. 181Α, κτλ.· μεταφορ., πέδαις ἀχαλκεύτοις, ἐπὶ τοῦ χειμῶνος δι' οὗ περιεπλάκη ὁ Ἀγαμέμνων, Αἰσχύλ. Χο. 493· πέδαις χεροῖν αὐτόθι 982· οὕτως ἐν τῷ ἐνικῷ ἐπὶ τοῦ δηλητηριασθέντος διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Νέσσου χιτῶνος, Σοφ. Τρ. 1057· τὰ φρούρια τῆς Χαλκίδος, Κορίνθου καὶ Δημητριάδος ἐκαλοῦντο π. Ἑλληνικαί, Πολύβ. 17. 11, 5, κτλ. **2)** περισχύριον κόσμημα, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 11, Φιλήμων ἐν «Συνεφήβῳ» 1, πρβλ. Λουκ. Λεξιφάν. 9. **II**, ὡς ὅρος = ἱππικῇ τέχνῃ, τρόπος τῆς ἐξημερώσεως ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 3. 5., 7. 13 καὶ 14, πρβλ. Sturz, Lex. Xen., Herm. Opusc. 1, 73 κἑξ.

πεδήορος, = **πεδάορος**, Νικ. Θηρ. 729.

πέδησις, εως, ἡ, δέσμευσις, «πεδίκλωμα» Ἐφραὶμ Χερσ. 664Β.

πεδητής, οῦ, ὁ, ὁ δεσμεύων ἢ κωλύων, Ἀνθ. Π. 9. 756.

πεδήτης, ου, ὁ, Παθ., ὁ πεπεδημένος, δεδεσμευμένος, δεσμώτης, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 720, Πλούτ. 2. 165D, Λουκ.Κρον. 1, κτλ.

πεδιαῖος, α, ον, ἴδε τὸ ἑπόμ.

πεδιακός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς πεδίον ἢ ὁ ἐπὶ πεδίου.— Κατὰ τὸν Ἀνοκρ.: πεδιακά· Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου ἐπιτροπῆς, εἰ γνήσιος ὁ λόγος ἐστί. Μοῖρα τῆς Ἀττικῆς ἐστιν, ἡ ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ἐκαλεῖτο πεδίον. εἶχε δὲ καὶ προβάτων νομὰς καὶ τὰ ἐντεῦθεν, ὡς ἔοικεν, ἐκαλεῖτο πεδιακά, ἔστι δὲ καὶ παρ' ἄλλοις ῥήτορσι τοὔνομα». **II** οἱ **πεδιακοί** ἐν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 5, 9, ἄλλη δὲ (ὅηλ. στάσις) τῶν πεδιακῶν, οἳ τὴν ὀλιγαρχίαν ἐζήτουν ὁ αὐτ. ἐν Ἀθην. Πολ. σ. 18, 10 Blass.· οἱ πεδιεῖς, ὅηλ. οἱ πεδινοὶ οἱ ἀνθιστάμενοι πρὸς τὸν Πεισίστρατον (πρβλ. **πάραλος** II), ἐκαλοῦντο δὲ καί, οἱ ἐκ τοῦ πεδίου Ἡρόδ. 1. 59 καὶ, **οἱ πεδιεῖς** Πλουτ. Σόλων 13, Διογ. Λ. 1. 58 (ἔνθα **πεδιαίων** εἶναι ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **πεδιέων**)· **οἱ πεδιάσιοι** παρὰ Φωτ. καὶ Σουίδ. ἐν λέξ. **Πάραλοι**.— Πρβλ. **πάραλος** II.— Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστοτ. Ἀθηναίων Πολιτ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 345.

πεδιανόμος, ὁ, = **πεδινόμος**, εἶδος ἀγορανόμων, Ἐπιγρ. Σπάρτης, L. et F. 168c.

πεδιάς, **-άδος**, ποιητ. θηλ. ἀντὶ τοῦ **πέδιος**, = **πεδινός**, ἐπίπεδος, ἐπὶ τῆς Σκυθίας, Ἡρόδ. 4. 23· ἐπὶ τῆς Αἰγύπτου, αὐτόθι 47, πρβλ. 2. 8· ἐπὶ τῆς Θεσσαλίας, Πλάτ. Νόμ. 625D· ἡ πεδιάς (ἐξυπακ. γῆ) Ἡρόδ. 9. 122· π. ὁδὸς ἀμαξιτὸς Πινδ. Π. 5· 123, Εὐρ. Ῥῆσ. 283. **II**, ὁ τοῦ πεδίου ἢ ἐπὶ τοῦ πεδίου, Ὕλη Σοφ. Ἀντ. 420· λόγχη π., ὅηλ. μάχη ἐπὶ πεδινοῦ τόπου, μάχη ἐκ τοῦ φανεροῦ, ἔντιμος, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1058· μάχη π. Πλουτ. Σύλλ. 19· ὡς οὐσιαστ., ἑκατοντεία, Ἄννα Κομν. 1. 185.

πεδιάσιος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πεδιάδα, ὁ τῆς πεδιάδος, πεδινός, Στράβ. 712· πρβλ. **πεδιακός**·—ὡσαύτως, **πεδιάσιμος**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὀρεινός**, Βασίλ. τ. 2, σ. 40, κλ.

πεδιεινός, ἴδε **πεδινός**.

πεδιεύς, **-έως**, ὁ, ἴδε **πεδιακός**.

πεδίζω, (πέδη) ὡς τὸ **ποδίζω**, δεσμεύω, Γλωσσ.

πεδιήρης, ες, (ἄρω) ὁ ἔχων ἀφθόνους πεδιάδας, Θράκης ἀμπεδιήρεις (κοινῶς ἀμπεδιήρεις) .. κελεύθους Αἰσχύλ. Πέρσ. 566.

πεδικλον, τό, = **πέδη**, Μαυρίκ. 1, 2, Λέοντ. Τακτ. 11, 45, κτλ.

πεδικλόω, βάλλω πέδας, Μαυρίκ. 11, 3, Λέοντ. Τακτ. 11, 45, κτλ.

πεδικός, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **παιδικός**, ὃ ἴδε.

πέδιλον, τό, (πέδη) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., σανδάλια, ἅπερ ἐφόρουν οἱ ἐκ τῆς οἰκίας ἐξερχόμενοι, ὡς τὰ παρὰ τοῖς πεζογράφοις **ὑποδήματα**, Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ., ὡσαύτως παρ' Εὐρ.· κατασκευάζοντο ἐκ δέρματος βοός, ἀμφὶ πόδεσσιν .. ἀράρισκε π., τάμνων δέρμα βόειον Ὀδ. Ξ. 23· τὰ **πέδιλα** τῶν θεῶν εἶχον τὴν δύναμιν νὰ φέρωσι τὸν φοροῦντα αὐτὰ ὑπεράνω πάσης ἐκτάσεως γῆς ἢ θαλάσσης, ὑπὸ ποσσὶν ἑῆσατο καλὰ π' ἀμβρόσια χρύσεια, τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ἰλ. Ω. 341, Ὀδ. Ε. 44· ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ὀδ. Α. 97· καλοῦνται δὲ ῥητῶς καὶ πτερωτὰ (**πτερόεντα**), ὅπερ ὅμως δυνατὸν νὰ εἶναι καὶ μεταφορ., Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 220· **ποτανὰ** Εὐρ. Ἡλ. 480. **II**, πᾶν κάλυμμα τοῦ ποδός, ὑποδήματα, ἐς γόνυ ἀνατείνοντα π. Ἡρόδ. 7. 67· περιβεβλημένοι .. περὶ τοὺς πόδας τε καὶ τὰς κνήμας πέδιλα νεόρρωτα αὐτόθι 75. **III**, μεταφορ., Δωρίῳ πεδίλῳ φωνὰν ἐναρμόξαι, ὅηλ. ποιεῖσθαι κατὰ τὸν Δώριον ῥυθμὸν (οὕτω παῦς σημαίνει τὸν μετρικὸν πόδα), Πινδ. Ο. 3. 9· ὡσαύτως, ἐν τούτῳ πεδίλῳ ποδ' ἔχειν, τὸ νὰ ἔχῃ τις τὸν πόδα του ἐντὸς τούτου τοῦ ὑποδήματος, ὅηλ. τὸ νὰ εὑρίσκηταί τις ἐν ταύτῃ τῇ καταστάσει, αὐτόθι 6. 11, ἔνθα ἴδε Donaldson.

πεδιλοποιοί, οἱ, οἱ κατασκευάζοντες πέδιλα, Θ. Στουδ. σ. 1788, ἔκδ. Μί.

πεδιλορράφος [ᾰ], ὁ, σανδαλοποιός, Νικ. Χρον. 204Α.

πεδινός, ἡ, όν, (πέδον) ἐπίπεδος, χῶρος Ἡρόδ. 7. 198· ὑποχωρήσεις Πολύβ. 1. 34, 8· πεδινώτερος (διάφ. γραφ. πεδιεινότερος) Πλάτ. Νόμ. 704D, πρβλ. Ξεν. Ἀνάβ. 5. 5, 2.

II, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πεδιάδα, εὐρισκόμενος ἐν τῇ πεδιάδι, ἀντίθετον τῷ **ὀρεινός**, λαγὼς Ξεν. Κυν. 5, 17· φυτὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 8, 1.

πέδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πέδη**, Ἐτυμολ. Μέγ. 658. 23.

πεδίον, τό, (πέδον) πεδιάς, καὶ περιληπτικῶς πεδινὴ χώρα, ἀνοικτή, ἐπί τε καλλιεργημένου τόπου καὶ ἐπὶ πεδίου μάχης, Ὅμ., Ἡσ. κλ.· παρ' Ὅμ. ἀχεδὸν ἀείποτε καθ' ἑνικ.· ἀλλὰ πληθ. ἐν Ἰλ. Μ. 283, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 386, καθὼς συνήθως παρὰ τοῖς Αττ. παρὰ Τραγ. ὡσαύτως ἐπὶ τῆς θαλάσσης, δελφινοφόρον πόντου πεδίον Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 150· πόντου π. Αἰγαίου Ἴων παρὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῷ Σχολιαστ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 209· πρβλ. περίρρυτος 2. **2)** παρ' Ἀττικοῖς τὸ ἐνικὸν εἶναι ἐν χρήσει ἐπί τινος ἰδιαιτέρας πεδιάδος (πρβλ. **πέδον** 2), πεδίον Ἀσωποῦ Αἰσχύλ. Ἀγ. 297· τὸ Τροΐας π. Σοφ. Φιλ. 1435, (ἀλλά, τὰ Τροΐας π., αὐτόθι 1376) τὸ Θήβης π. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1321· Καϋστριον π. Ἀριστοφ. Ἀχ. 68· τὸ Κιρραῖον π., ἐν Δελφοῖς, Αἰσχίν. 68, 36· τὰ Θετταλικὰ π. Πλάτ. Πολιτ. 264C· τὸ Ἄρειον π., τὸ Campus Martius, Διον. Ἁλ. 7. 57 — ἰδίως ἡ πεδιὰς τῆς Ἀττικῆς (ἴδε **πεδιακός**), Ἡρόδ. 1. 59, Θουκ. 2, 55, Ἰσαῖ. 53. 5· ἐν πεδίῳ, ἐπὶ εὐφόρου πεδιάδος, ἀντίθετον τῷ **ἐν πέτραις**, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 95. **3)** ἱππέας εἰς πεδίον προκαλεῖσθαι «ἐπὶ τῶν τοὺς ἕν τισι βελτίους καὶ ἐπιστημονικωτέρους αὐτῶν εἰς ἔριν προκαλουμένων» (Σχολ.), Πλάτ. Θεαίτ. 183D, πρβλ. Μένανδρ. ἐν «Καταψευδομένῳ» 1. **II.** τὸ μέρος τοῦ ποδὸς τὸ ἀμέσως πρὸ τῶν δακτύλων, «μέρη δὲ ποδὸς τὸ μὲν ἄνω πρὸ τῶν δακτύλων πεδίον ἢ ὄρος ἢ πολυόστεον, ἐξ ὀστῶν καὶ νεύρων συγκείμενον» Πολυδ. Β', 197, Γαλην. **III.** τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Ἀριστοφ. Λυσ. 88. — Πρβλ. **πέδον**.

πεδίονδε, Ἐπίρρ., εἰς τὴν πεδιάδα, Ἰλ. Α. 492, Ὀδ. Ο. 183, Ἀριστοφ. Ὄρν. 507.

πεδιο-νόμος, ον, (νέμομαι) ὁ κατοικῶν ἐν πεδιάδι, π. θεοί, οἱ τῶν πεδίων θεοί, Αἰσχύλ. Θήβ. 272.

πεδιοπλάκτυπος, ἀμφίβολ. γραφὴ ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 83, ἔνθα ἐκ τοῦ Σχολ. τὸ κείμενον διωρθώθη ὡς ἐξῆς: ἔτι δὲ γᾶς ἐμᾶς πεδί' ὀπλόκτυπ' ὡτὶ χρίμπτει βοάν.

πεδιοῦχος, ον, ὁ ἔχων πεδίον, πεδιάδα, «ἀτερπούχου χθονὸς ἀντὶ πεδιούχου χθονός· μεταφορικῶς γὰρ καὶ ἀτέρνα καὶ νῶτα φασὶ τῆς γῆς τὰ πεδιώδη καὶ εὐρέα» Σχολ. εἰς Σοφ. Οἰδ. Κ. 691· οὕτω, **πεδιῶδης, ες,** (εἶδος) ὁ ὅμοιος πρὸς πεδίον, πεδινός, ἐπίπεδος, παρὰ τῷ αὐτῷ.

πεδοβάμων [ᾰ]**, ον, ονος,** ὁ περιπατῶν ἐπὶ τῆς γῆς, πτανά τε καὶ πεδοβάμονα Αἰσχύλ. Χο. 591.

πεδόβροχος, ὁ, βρόχος ποδῶν, εἶδος βρόχου δι' οὗ συνελάμβανον ἐκ τῶν ποδῶν πτηνά, κοινῶς «συρτοθηλειά», ἄλλους τε πολλοὺς (δηλ. νεοσσοὺς) ἑλκύω πεδοβρόχοις Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 1, 2, σ. 185.

πεδόεις, εσσα, εν, (πέδον) = **πεδινός**, Νικ. Θ. 662.

πεδόθεν, Ἐπίρρ., (πέδον) ἐκ τῆς γῆς, «ἀπὸ καταγῆς», ὡς τὸ **χαμόθεν**, Ἡσ. Θ. 680, Εὐρ. Τρῳ. 98. **II.** ἐκ τοῦ βυθοῦ, Πινδ. Ο. 7. 112· μεταφορ., οἵ τοι π. φίλοι εἰσίν, οἵτινες σοὶ εἶναι ἀγαπητοὶ ἐκ βάθους τῆς καρδίας σου, ἀλλὰ κατὰ τοὺς Σχολ. καὶ τὸν Εὐστάθ., «ἐκ ῥίζης, ἐκ γενετῆς» κτλ., Ὀδ. Ν. 295. **2)** ἐξ ἀρχῆς, Πινδ. Ι. 5 (4). 48· πρβλ. Näke Χοιρίλ. σ. 107.

πέδοι (οὐχὶ **πεδοῖ**, ἴδε ἐν λ. **ἔνδοι**), Ἐπίρρ., ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κατὰ γῆς, **πέδοι** δὲ βᾶσαι τὰς προσερπούσας τύχας ἀκούσαθ' Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 274 ἴδε **πέδαν** ἐν τέλ.

πεδοικέω, καὶ πέδοικος, Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ **μετοικέω, μέτοικος**, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 48.

πέδοικος, = **μέτοικος**, Ἡσύχ.

πεδο-κοίτης, ου, ὁ, ὁ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κείμενος, Ἀνθ. Π. 6. 102.

πέδον, ου, τό, (ἴδε **πούς**) τὸ ἔδαφος, ἡ γῆ, πρῶτον ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 455 (**πέδονδε** ὅμως εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὁμ.)· ἀκολούθως συχν. παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς, ἀνθ' οὗ παρὰ πεζογράφοις κεῖται **πεδίον**, καὶ ὁ μόνος ἐν χρήσει τύπος ἐν τῷ πληθ., ἴδε Elmsl. εἰς Εὐρ. Βάκχ. 585· χθονὸς π. Αἰσχύλ. Πρ. 1· π. κελεύθου στρωννύναι ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 909. **2)** περὶ ἰδιαιτέρας τινὸς πεδιάδος (πρβλ. **πεδίον** Ι. 2), Κριαῖον πέδον, παρὰ τοὺς Δελφούς, Σοφ. Ἠλ. 730· καλούμενον Λοξίου π. ὑπὸ τοῦ Αἰσχύλ. ἐν Χο. 1036· ἐπὶ τῆς πεδιάδος τῆς Ἀττικῆς, Παλλάδος κλεινὸν π. Ἀριστοφ. Πλ. 772· ἀγνὸν ἐς Θήβης π. Εὔβουλος ἐν «Ἀντιόπῃ» 2, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν «Μυσοῖς» 1· καὶ **πέδον** μετὰ γεν. τόπου συχν. εὑρῆται ὡς περίφρασις αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος τοῦ τόπου, Εὐρώπης π. Αἰσχύλ. Πρ. 734· Λήμνου Σοφ. Φιλ. 1464, κτλ. **3)** μετὰ προθ., νεύειν ἐς π. Σοφ. Ἀντ. 411· πρὸς πέδῳ βαλεῖν, κεῖσθαι Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 182, Σοφ. Ο. Τ. 180 — ἀκολούθως μόνον πέδῳ, πεσόντος αἵματος πέδῳ, κατὰ γῆς, εἰς τὸ ἔδαφος, Αἰσχύλ. Χο. 48 (πρβλ. Εὐμ. 263, 479), Σοφ. Ἠλ. 747· οὕτω, ῥίπτειν πέδῳ Εὐρ. Ι. Α. 39, πρβλ. Ὀρ. 1433, 1439· ἀλλὰ πιθαν. διορθωτέον **πέδοι** ἀντὶ **πέδῳ** ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς χωρίοις ὡς καὶ ἀντὶ τοῦ **πέδον** ἐν ταῖς φράσεσι, πέδον πατεῖν, πέδον πατεῖσθαι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1357, Χο. 643· ἴδε Δινδ. εἰς Αἰσχύλ. Προμ. 749· — πρβλ. **πεδόθεν, πέδονδε, πεδόσε.**

πέδονδε, Ἐπίρρ., πρὸς τὰ κάτω πρὸς τὴν γῆν, Ἰλ. Ν. 796, Σοφ. Τ. 786· — πρὸς τὴν πεδιάδα, πέδανδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδὴς Ὀδ. Λ. 598.

πεδόομαι, παθ., δεσμεύομαι, Ἄννα Κομν. 2. 231.

πεδορ-ραντήριον, τό, ἴδε **ῥαντήριος**.

πεδόσε, Ἐπίρρ. = τῷ **πέδονδε**, Εὐρ. Βάκχ. 137, 599.

πεδο-σκάφης, ες, ὁ τὴν γῆν σκάπτων, Νόνν. Δ. 12. 331.

II. Παθητ., ὁ ἐσκαρμένος ἐν τῇ γῇ, κενεῶνες ὁ αὐτ. ἐν Εὐαγγ. κ. Ἰω. 2', 18.

πεδο-στιβής, ές, ὁ πατῶν τὴν γῆν, ἀντίθετον τῷ **πτεροῦς**, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1000· ὄχος, πούς Εὐρ. Μήδ. 1123, Ἑλ. 1516· εὔδειν π. ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσ. 763· — πεζός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἱππηλάτης**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 127.

πεδο-τρεφής, ές, ὁ ὑπὸ τῆς γῆς τρεφόμενος, ἐπὶ πηγῆς, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 4. 12.

πεδο-τρίβής, ές, ὁ κατατρίβων τὸ ἔδαφος, Νόνν. Δ. 10. 361· — Παθ., ψηφῖδος πεδοτριβοῦς Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 222Α.

πεδό-τριψ, -τριβος, ὁ, καὶ ἡ, (πέδη, τρίβω) ὁ πολλοὺς χρόνους ἐν πέδαις γεγονώς, κωμικὸν ἐπίθετον τῶν οὐδενὸς ἀξίων δούλων, Λουκ. τὰ πρὸς Κρόν. 8· — οὕτω, **πέδων, -ωνος,** ὁ, Εὐστ. 1542. 48, «καὶ πέδων ὁ αὐτὸς καὶ ὑψιπέδων» Φώτ.· πρβλ. **τριπέδων, κέντρων.**

πέδουρος, ον, = **πεδάορος**, «μετέωρος» Ἡσύχ., Φώτ.

πέδων, -ωνος, ὁ, ὁ ἐν δεσμοῖς ὤν, ἐπὶ δούλου, Ἀριστοφ. Ἀποσπάσμ. 46· πρβλ. **στίγων**, καὶ ἴδε **πεδότριψ**.

πεδωριστός, ἴδε **πεδαωριστής**.

πεδωρύχος οὐχὶ **πεδώρυχος, ον.** (ὀρύσσω) ὁ ἀνορύσσων, ἀνασκάπτων τὸ ἔδαφος, Ἀνθ. Π. 10. 101. — Ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶ, τ. Β', σ. 308.

πέζᾱ, ης, ἡ, λέγεται ὅτι εἶναι Δωρ. καὶ Ἀρκαδ. ἀντὶ **πούς**, Ζηνόδοτος μὲν οὖν ἐν τοῖς ἐθνικοῖς λέξεσι, πέζαν φησὶ τὸν πόδα καλεῖν Ἀρκάδας καὶ Δωριεῖς Γαλην. Ἐξήγ. Ἱπποκρ. γλωσσῶν 540, ἀλλὰ διακρίνεται ἀπ' αὐτοῦ ὡς σημαῖνον ἢ τὸ **πεζὸν** καλούμενον τοῦ ποδός, ἢ τὰ σφυρά, Ἱππ. αὐτόθι, Παλυδ. Β', 192· πρὸς πέζῃ ποδὸς Παυσ. 5. 11, 2, πρβλ. ἐν Ἀνθ. Π. 12. 176· οἱ πόδες οἰδίσκονται καὶ αἱ πέζαι μάλιστα Ἱππ. 662. 45· πρβλ. καὶ Γαλην. Ἐνθ' ἀνωτ.· — π. περίφυρος ἐν Ἀνθ. Π. 6. 211, φαίνεται ὅτι εἶναι ἀντὶ τοῦ **πέδη**, περισφύριον κόσμημα.

II. τὸ ἄκρον πράγματός τινος, ἐπὶ ῥυμοῦ πέζη ἐπὶ πρώτῃ, ἐπὶ τοῦ ῥυμοῦ πρὸς τὸ ἔσχατον ἄκρον, Ἰλ. Ω. 272. **2)** ἡ ἄκρα οἱουδήποτε πράγματος, π. χ. τοῦ χιτῶνος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 46, Ἀνθ. Π. 6. 287· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἡ παραλία, αἰγιαλός, Ἐλευσῖνος παρὰ πέζαν Ἑρμησιάνακτ παρ' Ἀθην. 597D· ἐπὶ χώρας, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1258, πρβλ. Διον. Π. 61· εἰσόδου π. στενὴ Λουκ. Τραγῳδοποδάγρ. 239· ἐπὶ ὄρους, Διον. Π. 535. **III.** στρογγύλον τι ὄκτυαν, «πεζὸβολος» Ὀππ. Ἁλ. 3. 83.

πεζ-άκοντιστής, οῦ, ὁ, ὁ πεζὸς ἀκοντιστής, Πολύδ. 3. 85, 10 καὶ 72, 2.

πέζ-αρχος, ὁ, ὁ ἡγεμών, ἀρχηγὸς τῶν πεζῶν, Ξεν. Κύρ. 5. 3. 41 — **πεζαρχέω**, εἶμαι ἀρχηγὸς πεζῶν στρατιωτῶν, Θεμίστ. 152C.

πεζ-έμπορος, ον, ὁ κατὰ ξηρὰν ἐμπορευόμενος, Στράβ. 766.

πεζ-έταιροι, οἱ, οἱ πεζοὶ σωματοφύλακες τοῦ Μακεδόν. στρατοῦ, οἱ δὲ ἐφίπποι σωματοφ. ἐκαλοῦντο ἁπλῶς **ἑταῖροι**, Δημ. 23, 2, Πλουτ. Φλαμιν. 17., 2. 197C· πρβλ. Thirlw. Ἱστορ. τῆς Ἑλλάδ. τ. 5, σ. 179. — Κατὰ Φώτ. «Πεζέταιροι· Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς· Ἀναξιμένης δὲ ἐν πρώτῳ Φιλιππικῶν περὶ Ἀλεξάνδρου λέγων φησίν· ἔπειτα τοὺς μὲν ἐνδοξοτάτους ἱππεύειν συνεθίσας, ἑταίρους προσηγόρευσεν, τοὺς δὲ πλείστους καὶ τοὺς πεζούς, πεζεταίρους ὠνόμασεν».

πεζευτός, ή, όν, ὃν διέρχεταί τις πεζῇ, ὃν δύναται νὰ πεζεύσῃ, πεζευτὸς πόντος Ἕλλης ἀμάξαις Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 376, 30, Ἐκδ. Δ.

πέζευμα, τό, τὸ μέρος ἐν τῷ παλατίῳ ἔνθα κατέβαινεν ἐκ τοῦ ἵππου ὁ αὐτοκράτωρ, Κωδιν. περὶ Ὀφφικίων 5, 6., 15. 8· κατάβασις ἀπὸ τοῦ ἵππου Εὐστ. Πανημάτ. 292. 80.

πέζευσις, εως, ἡ, ἡ ἀπὸ τοῦ ἵππου κατάβασις, Νικήτ. Χρον. 35D.

πεζευτικός, ή, όν, ὁ ἱκανὸς νὰ περιπατήσῃ, ὁ πεζῇ περιπατῶν, π. ζῷα, ἀντίθετον τῷ **πτηνά, νευστικά**, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 1, 5.

πεζεύω, (πεζὸς) πορεύομαι, ὁδοιπορῶ πεζῇ, περιπατῶ, ἀντίθετον τῷ ἱππεύω ἢ ἐλαύνω ἐφ' ἅμάξης, ἐπὶ γαίας πόδα πεζεύων (ἔνθα τὸ **πόδα** κεῖται πλεοναστικῶς ὡς μετὰ τοῦ **βαίνω**, κτλ.), Εὐρ. Ἄλκ. 869· οὐτε ἅπουν οὔτε πεζεῦον Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 6, 9· π. περὶ τὴν τροφήν, ἐπί τινων πτηνῶν, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 12, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 3. 1, 33. **2)** παρεύομαι ἢ ὁδοιπορῶ διὰ ξηρᾶς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πορεύομαι διὰ θαλάσσης, Ξεν. Ἀνάβ. 5. 5, 14, Πολύβ. 16. 29, 11· π. μετὰ τῶν ἵππων ὁ αὐτ. 10. 48, 6· οἱ πεζεύοντες, π. ἱκανὴ δυνάμεις, πεζικόν, Ἀριστ. Πολιτ. 7. 6, 8· π. διὰ τῆς θαλάσσης, ἐπὶ τοῦ Σέρξου διαβαίνοντος τὴν γέφυραν τὴ ὑπὲρ τὸν Ἑλλήσποντον, Ἰσοκρ. 68E· οὕτω, πεζεύοντι τὴν θάλατταν τῷ Ποσειδῶνι ἐντετύχηκας Φιλόστρ. 774 — Παθ., ὁ Ἄθως πλεῖσθαι, καὶ ὁ Ἑλλήσποντος πεζεύεσθαι Λουκ. Ῥητ. Διδάσκ. 18· ἡ ἐκ Βρεντεσίου πεζευομένη ὁδός, διὰ ξηρᾶς, Στράβ. 282· ἀπολ., πεζεύεσθαι, πορεύεσθαι διὰ ξηρᾶς, ὁ αὐτ. 189. **II.** ὡσ. καὶ ὑπ., καταβαίνω ἀπὸ τοῦ ἵππου, διάφ. γραφ. ἐν Νικήτ. Χρον. 329D, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Παστ. Ἐξ. 84, 8.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πεζῇ, ἴδε ἐν λέξ. **πεζός** III.

πεζίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πέζα** II. 2, ταινία, Σουίδ. ἐν λέξ. ταινίας, καὶ Ἐτυμολ. Μέγ. 749, 37 (ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι πεζίτιον), Φώτ. (παρ' ᾧ φέρεται: **πεζίτιον** ἢ **-ήτιον**) ἀταινίαι: ἐπὶ μὲν ἀνθρώπων τὰ πεζίτια (διάφ. γραφ. πεζήτια) στέμματα κτλ.»

πεζικός, ἡ, όν, (πεζός) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πεζὸν στρατιώτην, ὅπλα Ἱππικὰ ἢ π. Πλάτ. Νόμ. 753Β· τὸ πεζικόν, ὁ πεζὸς στρατός, οἱ πεζοί, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 38· π. καὶ Ἱππικαὶ δυνάμεις Συλλ. Ἐπιγρ. 4860· τὰ πεζικά, αἱ κινήσεις τῶν πεζῶν, οἱ ἐλίγμοὶ αὐτῶν, οἱ ἀγαθοὶ τὰ π. Ξεν. Κύρ. 1. 3. 15. **2)** ὡσαύτως, ὡς τὸ **πεζός**, ἐπὶ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ναυτικὴν δύναμιν, ἥ τε π. καὶ ἡ ναυτικὴ δύναμις Ξεν. Ἀπομν. 3. 6, 9, πρβλ. Δείναρχ. 109. 31, Αἰσχίν. 65. 45, Πολύβ. 2. 2, 4, κτλ.· ἀλλὰ ἔχει ἀποκατασταθῇ ἡ γραφὴ **πεζός** ἐξ Ἀντιγράφ. ἔν τισι χωρίοις (οἷον Θουκ. 6. 33.. 7. 16), τὸ δὲ **πεζικὸς** εἶναι ἴσως ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ἀμφίβολον παρὰ τοῖς δοκίμοις, ἴδε Cobet. N. LL. 341.

πεζικῶς, Ἐπίρρ. = **πεζῇ**, Κ. Πορφ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 113, σ. 409.

πέζις, **-ιος**, ἡ, εἶδος ἀμανίτου ἄνευ στελέχους, Θεόφρ. παρ' Ἀθην. 62Ε, πρβλ. Schneid εἰς Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 5.

πεζίς, **ίδος**, ἡ, = **πέζα** II. 2, ἡ ὥρα τοῦ ἱματίου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 409.

πεζίτης [ῑ], **ου**, ὁ, = **πεζός**, Σουίδ.

πεζο-βάτέω τὸ πέλαγος, διέρχομαι τὴν θαλασσαν πεζῇ, Ἀνθ. Π. 9. 551.

πεζο-βόας, Δωρ. ἀντὶ **-βόης**, **ου**, ὁ, ὁ ἐκβάλλων τὴν πολεμικὴν κραυγὴν πεζός, πεζὸς στρατιώτης, Χρωμίῳ κεν ὑπασπίζων παρὰ πεζοβόαις Ἱπποις τε ναῶν τ' ἐν μάχαις ἔκρινας ἂν κίνδυνον ὀξείας ἀϋτᾶς, «τῷ Χρωμίῳ συμπαρὼν ἂν ἔν τε πεζομαχίᾳ καὶ Ἱππομαχίᾳ καὶ ναυμαχίᾳ ἔκρινας οἷός τις ὁ κίνδυνος ὁ τῶν πολέμων» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 9. 81.

πεζο-γράφος [ᾰ], ὁ, ὁ πεζὸς συγγραφεύς, Διογ. Α. 4. 15'— **πεζογραφέω**, γράφω ἐν πεζῷ λόγῳ, αὐτόθι·— **πεζογραφία**, ἡ, ὁ πεζὸς λόγος, Εὐστ. 1753. 29.

πεζοδρόμιον τελεῖται (ἀγὼν δηλ. δρόμου πεζῶν), Κ. Πορφ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 778. Ἔκδ. Β.—Ἀπὸ δεκαετηρίδων τινῶν μεταχειριζόμεθα τὴν λέξιν ἵνα ἀποδίδωμεν... τὴν γαλλικὴν trotloir. Ἴσως ὅμως θὰ ἦτο κάλλιον ἂν ἐλέγομεν **πεζοπάτιον** κατὰ τὸ ἐν τοῖς Πανδέκταις εὑρισκόμενον καὶ νῦν ἔτι ὂν ἐν χρήσει **μονοπάτιον**, Συναγωγὴ λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

πεζοθηρικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν θήραν χερσαίων ζώων (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἀνήκοντα εἰς τὴν ἁλιείαν) Πλάτ. Σοφιστ. 220Α· — **πεζοθηρία**, ἡ, αὐτόθι 223Β, εἶναι πιθ. γόθον.

πεζο-λάγος, **ον**, ὁ λαλῶν ἢ γράφων ἐν πεζῷ λόγῳ, Εὐστ 1067. 41, Ἐτυμολ. Μέγ., κτλ.· οὕτω **πεζο-λέκτης**, **ου**, ὁ, Εὐστ. 569. 7.— Ῥῆμα **πεζολογέω**, ὁμιλῶ ἢ γράφω εἰς πεζὸν λόγον, ὁ αὐτ. 4. 28· καὶ **πεζολεκτέω**, 1424. 15· — σύσιαστ. **πεζολογία**, ἡ, ὁ πεζὸς λόγος, 1888. 1.— Ἐπίρρ. **πεζολογικῶς**, ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, 1533. 30.

πεζο-μάχέω, μάχομαι κατὰ ξηράν, ἀντίθετ. τῷ ναυμαχέω, Ἡρόδ. 3. 45, Ἀριστοφ. Σφ. 685· τισι Θουκ. 1. 112· π. καὶ ναυμαχοῦντες Ἰσοκρ. 155Β· π. ἀπὸ τῶν νεῶν, μάχομαι ἀπὸ τοῦ καταστρώματος ὡς ἐπὶ ξηρᾶς, Θουκ. 7. 62· ἐπὶ τῶν νεῶν Διόδ. 13. 16.

πεζομάχης, **ου**, ὁ, = **πεζομάχος**. Πινδ. Π. 2. 121.

πεζομαχία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, μάχη κατὰ ξηράν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ναυμαχία, Ἡρόδ. 8. 15, Θουκ. 1. 23, 49, 100, κτλ.

πεζομαχικόν, τό, ὡς καὶ νῦν, ἐπὶ στρατεύματος, Μ. Ἀκομ. τ. Δ', σ. 245, 13, Ἔκδ. Λ.

πεζο-μάχος [ᾰ], **ον**, ὁ πεζῶς μαχόμενος, Λουκ. Μακροβ. 17.

II. ὁ μαχόμενος ὡς στρατιώτης ἐπὶ ξηρᾶς, ἀντίθετον τῷ **ναυμάχος**, Πλουτ. Ἀλέξ. 38· π. ἀνὴρ ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 64.

πεζονομικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ νομεύειν καὶ περιποιεῖσθαι πεζὰ ζῷα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ πτηνά· ἡ πεζονομικὴ ἐπιστήμη, ἡ τέχνη ἢ ἐμπειρία περὶ τὴν οἰκονομίαν καὶ περιποίησιν αὐτῶν, Πλάτ. Πολιτ. 265C, πρβλ. 264Ε· τὸ πεζονομικὸν εἶδος αὐτόθι 267Β.

πεζο-νόμος, **ον**, ὁ κατὰ ξηρὰν διαιτῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 76.

πεζο-πορέω, πορεύομαι πεζῇ, Ξεν. Ἱππαρχ. 4, 1. **II.** ὁδοιπορῶ διὰ ξηρᾶς, βαδίζω, Πολύβ. 3. 68, 14, Λουκ. Ἀλέξ. 53.

πεζοπορία, ἡ, ὁδοιπορία διὰ ξηρᾶς, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 105, Ἐκκλ.· **-πορεία**, Φωτ. Βιβλ. 183. 10, ἀλλ' οὐχὶ ὀρθῶς.

πεζο-πόρος, **ον**, ὁ κατὰ ξηρὰν ὁδοιπορῶν, οὐ ναύτην ποσσὶ δὲ π. Ἀγθ. Π. 12. 53· ναύτην ἠπείρου, π. πελάγους, ἐπὶ τοῦ Σίρξου (ἴδε **πεζεύω**), αὐτόθι 9. 304.

πεζό-πτερος, **ον**, ὁ χρώμενος τοῖς ποσὶν ἀντὶ πτερύγων, Μανασσ. Χρον. 3771.

πεζός, ἡ, όν, (ἴδε **πούς**)· **1)** παρ' Ὁμήρ., α) ὡς καὶ νῦν, πεζοί, πεζοὶ μαχηταί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἱππέας, πεζοὶ θ' ἱππῆές τε Ἰλ. Θ. 59, πρβλ. Ε. 13., Λ. 150· πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων Ὀδ. Ρ. 436, πρβλ. Ι. 50.

β) ὁ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, διὰ ξηρᾶς πορευόμενος οὐχὶ ὅμως ἀναγκαίως καὶ διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ποδῶν, μάλιστα ἐν τῇ Ὀδ.· εἰ δ' ἐθέλεις π., πάρα τοι ὄφρος τε καὶ ἵπποι Ὀδ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ταξιδεύειν διὰ θαλάσσης, οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι Λ. 173· ἔφθης πεζὸς ἰὼν ἢ ἐγὼ σὺν νηΐ μελαίνῃ Λ. 58· ἐν νηῒ θοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων Ἰλ. Ω. 438. **2)** οὕτω παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς, ὁ πεζὸς στρατὸς ἢ μόνον ὁ πεζὸς σημαίνει, α) ἐνίοτε πεζοὺς στρατιώτας, τὸ πεζικόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἱππικὸν (ἢ Ἵππος), Ἡρόδ. 1. 80., 4. 128· σὺν δυνάμει καὶ π. καὶ Ἱππικῇ Ξεν. Κύρ. 2. 4, 18· ἀλλά, β) συνηθέστερον, στρατιωτικὴν δύναμιν ἢ δύναμιν κατὰ ξηράν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ναυτικὸν (ἴδε κατωτ. III. 1), Ἡρόδ. 4. 97., 6. 95, Θουκ. 1. 47, 2. 94, κτλ.· οὕτω, τὸ πεζικὸν Ἡρόδ. 7. 81· στρατιὰ καὶ ναυτικὴ καὶ π. (κοινῶς πεζικὴ) Θουκ. 6. 33, πρβλ. 7. 16· ἡ πεζὴ στρατιὰ καὶ τὸ ναυτικὸν Ἀνα. 194. 2, κτλ., πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 558, 719, 728, Πινδ. Π. 10. 47· (οὕτω καὶ ἐν διπλῇ ἀντιθέσει, οἱ μὲν ἐφ' Ἵπποιν, τοὶ δ' ἐπὶ ναῶν, πεζῇ τε βάδην Αἰσχύλ. Πέρσ. 19,— ἐντεῦθεν καί, τὰ πεζὰ κράτιστοι, ἰσχυρότατοι κατὰ ξηράν, Θουκ. 4. 12· καὶ ναυσὶ καὶ πεζοῖσι Ἀριστοφ. Ἀχ. 622· πεζαῖς μάχαισιν ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 567· ἡ π. μάχη, κατὰ ξηρὰν μάχη, Πλάτ. Νόμ. 707C· ἐν τοῖς ναυτικοῖς κινδύνοις, ὥσπερ ἐν τοῖς πεζοῖς Ἰσοκρ. 59C — ἴδε **πεζικός**. **3)** ἐπὶ ζώων, χερσαῖος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ πτηνὰ καὶ τοὺς ἰχθῦς, τὰ πεζὰ καὶ τὰ πτηνά Πλάτ. Συμπ. 207Α, πρβλ. Πολιτ. 264D· π. καὶ ἔνυδρον αὐτόθι 288Α, πρβλ. Ἀριστ. Τοπ. 6. 6, 12 κέξ., κτλ.· ἡ π. θήρα Πλάτ. Σοφιστ. 222Β, πρβλ. Νόμ. 823Β, 824Δ· πρβλ. **πεζοθηρικός**, **πεζονομικός**. **II.** μεταφορ., ἐπὶ τοῦ λόγου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ποιητικός, π. λόγοι, Λατ. oratio pedestris, (πρβλ. III, 2), Παυσ. 4. 6, 1· ἡ π. λέξις Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 11, κ. ἀλλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἡ ἔμμετρος, αὐτόθι 4· τινὰ καὶ πεζὰ καὶ ἐν ἔπεσι ποιήματα Δίων Κ. 69. 3· πεζὴ τις ποιητική, ἐπὶ πομπώδους πεζοῦ λόγου, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 8· — ὡσαύτως κοινός, τετριμμένος, πρόσπτυχος, καμιδῇ πεζὸν καὶ χαμαιπετὲς αὐτόθι 16, πρβλ. Πλούτ. 2. 853C· π. ὀνόματα αὐτόθι 747F, κτλ. **2)** ἐν τῇ Μουσικῇ, ὡς τὸ **ψιλός**, ἐπὶ φωνητικῆς ἢ ὀργανικῆς μουσικῆς καθ' ἑαυτὰς ἄνευ συμφωνίας τινός, Σοφ. Ἀποσπ. 15. **3)** πεζαὶ ἑταῖραι, ἐν Θεοπόμπ. Ἱστ. 238, καὶ πεζοὶ μόσχοι, ἐν Εὐπόλ. «Κόλαξιν» 6, κοιναὶ ἑταῖραι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἑταῖραι μουσικαὶ ἢ μουσοποιοὶ Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Συμμαχίᾳ» 12· οὕτως, αὐλητρὶς πεζὴ ἢ Κάνθαρος ἐν «Συμμαχίᾳ».

III. δοτ. θηλ. **πεζῇ** (ἐξυπ. ὁδῷ) ὡς ἐπίρρ. **1)** πεζῶς, «μὲ τὰ πόδια», ἀντίθετον τῷ σὺν ἵππῳ, Ξεν. Οἰκ. 5. 5. **2)** συνηθέστερον, διὰ ξηρᾶς Ἡρόδ. 2. 159, Θουκ. 1. 137, κτλ.· πεζῇ ἔπεσθαι, ἀκολουθεῖν διὰ ξηρᾶς, Ἡρόδ. 7. 110, 115· στρατιὰν μέλλων π. πορεύσειν Θουκ. 4. 132· π. πορεύεσθαι Ξεν. Ἀνάβ. 5. 6, 1· οὔτε π., οὔτε κατὰ θάλατταν αὐτόθι 10 καὶ πεζῇ καὶ ναυμαχοῦντες, διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης, Δημ. 35. 9. **3)** ἐν πεζῷ λόγῳ, παῦσαι μελῳδοῦσ' ἀλλὰ π. μοι φράσον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 713, πρβλ. Πλάτ. Σοφιστ. 237Δ· — οὕτω, **πεζῶς**, Σουίδ. ἐν λέξ. **ἱστορῆσαι**. **IV.** Συγκρ. **πεζότερος**, ὁμοιότερος πρὸς πεζοπορίαν, Πλούτ. 2. 804C· ὁμοιότερος πρὸς πεζὸν λόγον, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 252, κτλ.· — ὑπερθ. **πεζότατος**, Σουίδ. ἐν λ. **ψυχή**.

***πεζοτοξοτοκράται**, οἱ, Θεοδοσ. Ἅλ. Κρήτ. 2, 136. Οὕτω γραπτέα ἡ λέξις, ὡς ἀπαιτεῖ ὁ ῥυθμὸς τοῦ στίχου, ὄχι δὲ **πεζοτοξοκράται**, ὡς ἔχει ἐν ταῖς ἐκδόσεσι καὶ ἐν τῷ Θησ. Στεφ., Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

πεζο-φάνής, ές, (φαίνομαι) ὅμοιος πρὸς πεζὸν λόγον Ῥήτορες (Walz) 5. 472.

πεζοφόρος, **ον**, (**πέζα** II. 2) ὁ ἔχων πέζαν, δηλ. παρυφήν, «πεζοφόροις ζώμασιν· Αἰσχύλος Τοξότισιν (Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 242), ὥσπερ πέζαν ἐχόντων τῶν χιτώνων· τινὲς δὲ ποδήρεσι. ζῶμα δὲ τὸ ἔνδυμα» Ἡσύχ.

πεῖ, Δωρ. ἀντὶ **πῇ** ἢ **ποῦ**, ὡς **εἴ** ἀντὶ **ᾗ**, ἢ **αὖ**, Ahrens D.Dor. 361 κέξ.

πειθ-ανάγκη, ἡ, βία ὑπὸ τὸ πρόσχημα πειθοῦς ἢ παρακλήσεως, Πολύβ. 22. 25, 8, πρβλ. Κικ. πρὸς Ἀττ. 9. 13· — παριωμόδης ἦτο ἡ τῶν Θεσσαλῶν καὶ τῶν Σπαρτιατῶν **πειθανάγκη**, Wyttenb. Ep. Cr. σ. 196. — Καὶ Ἡσύχ. ἐν λ. δόρυ καὶ κηρύκ(ε)ιον· δόρυ καὶ κηρύκ(ε)ιον παροιμία, ἣν ἔνιοι **πειθανάγκην** λέγουσι»

πειθ-άνωρ [ᾰ], **ορος**, ὁ, ἡ, τοῖς ἀνδράσι πειθόμενος, εὐπειθής, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1639.

πειθαρχέω, μέλλ. **-ήσω**, πείθομαι τῷ ἄρχοντι, τῷ προϊσταμένῳ, εἶμαι εὐπειθής, ὑπακούω, ἀπολ., καὶ τάλλα πειθαρχεῖ καλῶς ἄπληκτος ὥσπερ ἵππος εὔπολις ἐν «Πόλεσιν» 2, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 15, 14· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ δοτ., π. πατρὶ Σοφ. Τρ. 1178· τοῖς νόμοις Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 762· τοῖς ἐφεστῶσι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 19, πρβλ. Πλάτ. 538D· ὡς ἂν μᾶλλον τοῖς πηδαλίοις ἡ ναῦς ἡμῶν πειθαρχῇ Κρατῖνος ἐν «Ὀδυσσεῦσι» 2· τοῖς προσταχθεῖσιν Ἰσοκρ. 29C τῷ λόγῳ Ἀριστ. Πολιτ. 4. 11· 4.— Τὸ μέσον κεῖται ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας παρ' Ἡροδ., ἔθνος .. πειθαρχέεσθαι ἑτοῖμον 5. 91.

πειθάρχησις, ἡ, = τῷ ἑπομ., Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 10. 5, 17, Εὐστράτ. εἰς Ἀριστ. Ἠθ. Νικ.

πειθαρχία, ἡ, τὸ πειθαρχεῖν, ὑπακούειν, ὑπακοή, Αἰσχύλ. Θήβ. 224, Σοφ. Ἀντ. 676, Ἰσοκρ. 256C, Πλάτ. Πολ. 538E.

πειθαρχικός, ή, όν, ὁ εὐκόλως, ἑτοίμως ὑπακούων, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 13, 18, Μετὰ τὰ Φυσ. 10. 3, 6.

πεί-θαρχος, ον, (ἀρχή) ὁ ὑπακούων, εὐπειθής, π. φρήν Αἰσχύλ. Πέρσ. 374.

πειθήμων, ον, ὁ ὑπακούων, εὐπειθής, τινί Ἀνθ. Π. 2. 12. **2)** ὁ ἔχων πίστιν, πιστεύων, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 4. 15, κτλ. **II.** ἐνεργ., καταπείθων, πειστικός, Wern. εἰς Τρυφ. (γραπτ. Τριφ-) 455.

πειθ-ήνιος, ον, (ἀρχή) ὁ εἰς τὰς ἡνίας εὐπειθής, ἐπὶ ἵππου, Πλούτ. 2. 592B· καθόλου ὑπήκοος, εὐπειθής, αὐτόθι 90B, κτλ.· τὸ πειθήνιον, εὐπείθεια, ὑπακοή, αὐτόθι 442C. — Ἐπίρρ., -ίως, Πλούτ. 2. 102F, Σωραν. σ. 220. **II.** ἐνεργ., καθιστῶν τινα εὐπειθῆ, χαλινὸς Πλούτ. 2. 369C.

πειθός, ή, όν, ἀνώμαλος τύπος τοῦ πιθανός, Ἐπιστ. πρώτη πρὸς Κορινθ. δ', 4.

πείθω, ἐνεργ., ὡς καὶ νῦν, πείθω, παρατ. ἔπειθον Ὅμ. καὶ Ἀττ., Ἰων. πείθεσκε Χρησμ. Σιβ. 1. 43· μέλλ. πείσω Ἰλ. Ι. 345, Ἀττ.;— ἀόρ. α' ἔπεισα Αἰσχύλ. Εὐμ. 84, Ἀριστοφ., κτλ., (ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον εὐκτ. πείσειε Ὀδ. Ξ. 123, Δωρ. μετοχ. πείσαις Πινδ. Ο. 2. 29):— ἀόρ. β' ἔπῐθον, ἐν χρήσει μόνον παρὰ Πινδ., Τραγ., καὶ μεταγεν. ποιηταῖς, παρὰ δὲ Ὅμ. μόνον ἐν τοῖς μετ' ἀναδιπλασ. τύποις πεπίθωμεν, πεπίθοιμεν, πεπῐθεῖν, πεπῐθών, (πέπῐθε Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 275)·— πρκμ. πέπεικα Λυσ. 175. 38, Ἰσαΐ. 71. 28.— Μέσ. καὶ Παθ., πείθομαι, ὑπακούω, Ὅμ., Ἀττ.: μέλλ. πείσομαι (ἀκριβῶς ὡς ὁ μέλλ. τοῦ πάσχω) αὐτόθι: — ποιητ. ἀόρ. β' ἐπῐθόμην, Ἐπικ. πιθόμην Ἰλ. Ε. 201, ἐπίθετο Ἀριστοφ. Νεφ. 95, ἐπίθοντο Ἰλ. Γ. 260, προστ. πιθοῦ Αἰσχύλ., Σοφ., ὑποτακτ. πίθωμαι, εὐκτ. πιθοίμην (μετ' ἀναδιπλ. πεπίθοιτο Ἰλ. Κ. 204), καὶ ἀπαρ. πιθέσθαι (πεπιθέσθαι Ἀνθ. Π. 14. 75) ἅπαντα παρ' Ὅμ., Σοφ., Ἀριστοφ., μετοχ. πιθόμενος Σοφ.·— μέσ. ἀόρ. α' πείσασθαι μόνον παρ' Ἀριστείδ. 1. 391, Ρήτορες (Walz) 8. 150·— μέλλ. παθ. πεισθήσομαι Σοφ. Φ. 624, Πλάτ., κτλ.·— ἀόρ. α' ἐπείσθην Αἰσχύλ., Σοφ., Ἀριστοφ., Ξεν.·— πρκμ. πέπεισμαι Αἰσχύλ., Εὐρ., Πλάτ. **II.** ἀμετάβ. χρόνοι τοῦ ἐνεργ., ἐπὶ παθ. σημασ.: πρκμ. β' πέποιθα, Ὅμ., Ἀττ. (ἀλλ' οὐχὶ συχνάκις παρὰ πεζογράφοις)· προστ. πέπεισθι Αἰσχύλ. Εὐμ. 599, ὑποτακτ. πεπείθω Ἰλ. Α. 524, Ὀδ. Ν. 344, Ἐπικ. α' πληθ. πεποίθομεν (ἀντὶ -ωμεν) Ὀδ. Κ. 335· εὐκτ. πεποιθοίη (ἀντὶ -θοι) Ἀριστοφ. Ἀχ. 940· ὑπερσ. ἐπεποίθειν Ἰλ. Π. 171, Ἡρόδ., Ἐπικ. καὶ πεποίθεα Ὀδ. 4. 434, Θ. 181. συγκεκομ. α' πληθ. ἐπέπιθμεν Ἰλ. Β. 341, Δ. 159. — Ὁ Πίνδ. ὡσαύτως χρῆται μετοχ. ἀορ. β' πιθὼν = πιθόμενος, Π. 3. 50· καὶ πεπιθὼν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Ι. 3 (4) ἐν τέλ.· ἀλλ' ὁ Ἕρμαν. μεταβάλλει ἀμφότερα τὰ χωρία ὅπως ἀποφύγῃ τὸν σολοικισμόν.

III. ὡς εἰ ἐκ παραλλήλου τύπου, πῐθέω, ὁ Ὅμ. ἔχει μέλλ. πῐθήσω καὶ μετοχ. ἀορ. πῐθήσας, ἀμφότερα ἀμεταβ. (τὸ δεύτερον ὡσαύτως παρ' Ἡσ., καὶ παρὰ Πινδ. Π. 4. 194, Αἰσχύλ. Χο. 619)· ἀλλ' ὁ μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ ἀόρ. ὑποτακτ. πεπῐθήσω μεταβ., Ἰλ. Χ. 223. (Ἐκ τῆς √ΠΙΘ, ὡς ἐν τοῖς πιθ-εῖν, πιθ-έσθαι· ἐκτεταμένον πείθ-ω, πέ-ποιθ-α· πρβλ. πειθ-ώ, πεῖσ-α, πίστ-ις· Λατ. fīd-es, fīd-us, fīd-o, καὶ ἴσως foed-us, eris).

1. Ἐνεργ., πείθω, καταπείθω, ἀλλὰ συνήθως δι' ἠπίου τρόπου, τινά Ὅμ., κλ.· ὡσαύτως, πεπιθεῖν φρένας Αἰακίδαο Ἰλ. Ι. 184· ἢ μετὰ δοτ. προσ., σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθεν Π. 842· οὕτω, τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον Ι. 587, πρβλ. Ὀδ. Ζ. 258· ἤ, Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθεν Ἰλ. Χ. 78, πρβλ. Ὀδ. Ψ. 337· — μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., καταπείθω τινὰ νὰ .., Ἰλ. Χ. 223, Αἰσχύλ. Εὐμ. 724, κτλ.· ὡσαύτως π. τινὰ ὥστε δοῦναι κτλ., Ἡρόδ. 6, 5, πρβλ. Θουκ. 3. 31, κτλ.· ὥστε μὴ .. Σοφ. Φιλ. 901· π. τινα ὡς χρὴ .., ὥς ἐστι .. Πλάτ. Πολ. 327C, 364B· π. τινά εἴς τι Θουκ. 5. 76· πείθω ἐμαυτόν, εἶμαι πεπεισμένος, «πιστεύω», ὡς τὸ πείθομαι, ὁ αὐτ. 6. 33. Ἀνδοκ. 10. 2, Πλάτ. Γοργ. 453A, κτλ.·—συχνάκις κατὰ μετοχ., πείσας, διὰ τῆς πειθοῦς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐν δόλῳ, Σοφ. Φιλ. 102, πρβλ. 612· πόλιν πείσας, τυχὼν τῆς συναινέσεως τῆς πόλεως, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1298· δᾱμιον πείσαις λόγῳ Πινδ. Ο. 3 29 μὴ πείσας, χωρὶς νὰ λάβῃ ἄδειαν, Πλάτ. Νομ. 844E, Αἰσχίν. κτλ.· οὕτω, πείθων, ἀντίθετον τῷ βίᾳ, Ξεν. Ἀνάβ. 5. 5, 11· πέπεικε, ἀντίθετον τῷ ἠνάγκακε, Πλάτ. Ἱππαρχ. 232B. **II.** Ἰδιαίτεραι χρήσεις: **1)** πείθω τινὰ δι' ἀπατηλῶν λόγων, ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις Ἰλ. Α. 132, πρβλ. Ζ. 360· ἐλθὲ δόλῳ καὶ ἔπεισεν Ἀχαιοὺς Ὀδ. Β. 186, πρβλ. Ξ. 123. **2)** καταπείθω τινὰ διὰ δεήσεως, Ἰλ. Ω. 219, Ὀδ. Ξ. 363· τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπίθοιμεν, «πείσοιμεν» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 100· ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθωμεν Ι. 112, πρβλ. 181, 386, Ἡσ. Ἀσπ. Ἠρ. 450· π. τινὰ λιταῖς Πινδ. Ο. 2. 144· καὶ οὕτω παρ' Ἀττ.·— π. γυναῖκα, ἀντίθετον τῷ βιάζεσθαι, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 34. **3)** πείθω τινὰ χρήμασι, διαφθείρω διὰ χρημάτων, Ἡρόδ. 8. 134, Λυσ. 162. 24· οὕτω, π. ἐπὶ μισθῷ ἢ μισθῷ Ἡρόδ. 8. 4., 9. 33, Θουκ. 2. 96, κτλ.· χρημάτων δόσει ὁ αὐτ. 1. 137· παροιμ., δῶρα θεοὺς πείθει Ἡσ. παρὰ Πλάτ. ἐν Πολ. 390E, οὕτω, πείθειν τινὰ μόνον, Λυσ. 110. 13, Ξεν. Ἀν. 1. 3, 19, Πράξ. Ἀποστ. ιβ', 20· πρβλ. ἀναπείθω 3. **4)** διεγείρω, παρορμῶ, πεπιθοῦσα θυέλλας, πείσασα, διεγείρασα, Ἰλ. Ο. 26. **5)** μετὰ διπλ. αἰτ., πείθειν τινά τι Ἡρόδ. 1. 163, Αἰσχύλ. Πρ. 1063, Πλάτ. Πολ. 399B, κτλ.· ἔπειθον οὐδὲν οὐδένα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1212· μὴ πεῖθ' ἃ μὴ δεῖ Σοφ. Ο. Κ. 1442·— ὡσαύτως, τοιάνδ' ἔπειθε ῥῆσιν Αἰσχύλ. Ἱκ. 615.

B. Παθ. καὶ μέσ., καταπείθομαι, προσελκύομαι πρὸς τὴν γνώμην τινός, καταπείθομαι νὰ συναινέσω, ἀπολ., Ὅμ. καὶ Ἀττ.· ἡ προστ. πεῖθου ἢ πιθοῦ εἶναι συνήθης παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς· ὁ Brunck, ᾧ ἕπονται πολλοὶ τῶν ἐκδοτῶν, προτιμᾷ ἀπανταχοῦ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸν τύπον πιθοῦ ὡς τὸν γνήσιον Ἀττικόν· ἡ λέξις ἀπαντᾷ καθόλου εἰπεῖν ἐν ἀρχῇ στίχου, δι' ὃ δὲν βοηθεῖ ἡμᾶς τὸ μέτρον· ἀλλ' ὁ τύπος πείθου ἀπαιτεῖται ἐν Σοφ. Ο. Κ. 520, Εὐρ. Ἀποσπ. 443· ὁ Ἕρμαν. (Σοφ. Ἠλ. 1003) ἑρμηνεύει τὸ πείθου sine tibi persuaderi, τὸ δὲ πιθοῦ obedi (ὅπερ ὑποδηλοῖ ἄμεσον συναίνεσιν):— μετ' ἀπαρεμφ., καταπείθομαι νὰ πράξω τι, Σοφ. Φιλ. 624, Πλάτ. Πρωτ. 338A· ὡσαύτως, πείθεσθαί τινι ὥστε .. Θουκ. 2. 2· ὃ .. ὑμεῖς .. ἥκιστ' ἂν ὀξέως πείθοισθε (ἐξυπακ. πρᾶξαι) ὁ αὐτ. 6. 34. **2)** πείθεσθαί τινι, ὑπακούειν, Ὅμ., κλ.· τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι π. Σοφ. Ἀντ. 67· τοῖς ἄρχουσι, τῷ νόμῳ Ξεν. Κύρ. 1. 2, 8, Ἀνάβ. 7. 3, 39· τῷ θεῷ μᾶλλον ἢ ὑμῖν Πλάτ. Ἀπολ. 29D· ἐνίοτε μετὰ διπλῆς δοτ., ἔπεσι, μύθοις π. τινί Ἰλ. Α. 150, Ψ. 157·— ὡσαύτως ἄνευ δοτ. προσώπ., ἐπείθετο μύθῳ Ἰλ. Α. 33, Ὀδ. Ρ. 177· γήρᾳ πείθεσθαι, ὑπείκειν, ὑποχωρεῖν τῷ γήρᾳ τινί, Ἰλ. Τ. 645· στυγερῇ πειθώμεθα βαιτί, ἃς ὑποχωρήσωμεν εἰς τὴν κοινὴν συνήθειαν τοῦ ἐσθίειν, ἂν καὶ ἡ εὐωχία εἶναι θλιβερά, αὐτόθι 48· νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ, καταλείποντες τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας, Θ. 502, Ι. 65· ἀδίκοις ἔργμασι π. Σόλων 3. 11., 12. 12. **6)** μετ' οὐδετ. ἐπιθέτ., σημάντορι πάντα πιθέσθαι, τῷ ἐπιτάσσοντι ὑπακούειν ἐν πᾶσιν, Ὀδ. Ρ. 21· ἄ τιν' οὐ πείθεσθαι ὀΐω, «καθ' ἃ οἶμαι οὐ πείσεσθαι αὐτῷ τινά» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Α. 289· ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν Υ. 466, Ὀδ. Γ. 146· πρβλ. Ἰλ. Δ. 93, Η. 48, Ἡρόδ. 6. 100, κτλ.· οὕτως ἐνίοτε παρ' Ἀττ., πάντ' ἔγωγε πείσομαι Σοφ. Αἴ. 529· πείσομαι δ' ἃ σοὶ δοκεῖ ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1180· οὐ .. πείθομαι τὸ δρᾶν ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1252· πεισθεὶς ἀφανῆ Εὐρ. Ἱππ. 1288· λίαν σπανία εἶναι ἡ σύνταξις μετ' οὐσιαστ. κατ' αἰτ., χρήμασι πεισθῆναι τὴν ἀναχώρησιν Θουκ. 2. 21· — ἀντὶ τῆς δοτ. ὁ Ἡρόδ. ἐνίοτε ἔχει τὴν γεν., πείθεσθαί τινος 1. 126 (ἔνθα ἴδε Bähr.), 5. 29 καὶ 33· οὕτως, Εὐρ. Ι. Α. 726, Θουκ. 7. 73, πρβλ. Matth. Gr. Gr. § 362· ἡ γενικὴ ἀπαντᾷ ὡς διάφορ. γραφὴ ἐν Ἰλ. Κ. 57. **3)** πείθομαί τινι, πιστεύω ἢ ἐμπιστεύομαι εἴς τινα, πείθεθ' ἑταίρῳ Ὀδ. Υ. 45· σίωνοῖσι Ἰλ. Μ. 238· τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ Δ. 408· ἐνυπνίῳ Πινδ. Ο. 13. 112· λεγομένοισι Ἡρόδ. 2. 146, κτλ.· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., πιστεύω ὅτι .., οὐ γάρ πω ἐπείθετο ὃν πατέρ' εἶναι Ὀδ. Π. 192, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 8, κτλ.· παρ' Ἀττ., μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., ἰδὼν δὲ τὰ ἱερὰ ὁ Εὐκλείδης εἶπεν, ὅτι πείθοιτο αὐτῷ μὴ εἶναι χρήματα = ὅτι χρήματα οὐκ ἔχει, Ξεν. Ἀν. 7. 8, 3, πρβλ. Cobet N. LL. 509.— ἀκολούθως ἐνίοτε μετ' οὐδετ. ἐπιθ., π. τὰ περὶ Αἴγυπτον, τὰ ἐξαγγελθέντα Ἡρόδ. 2. 12., 8. 81· πείθεσθε τούτῳ ταῦτα Ἀριστοφ. Θεσμ. 592· ταῦτ' ἐγώ σοι οὐ πείθομαι, δὲν πείθομαι, δὲν σε πιστεύω εἰς ταῦτα, Πλάτ. Ἀπολ. 25E, Φαῖδρ. 235B. **6)** ὡσαύτως παρ' Ἀττ., π. τινα ὅπως .., πιστεύω περί τινος ὅτι .., Εὐρ. Ἱππ. 1251. **II.** πρκμ. β' πέποιθα, ὡς τὸ παθ., ἔχω πεποίθησιν, μετὰ δοτ. προσ. ἢ πράγμ., Ὅμ. καὶ παρὰ πᾶσι τοῖς ποιηταῖς, ἀλλ' οὐχὶ συχν. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ· μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., οὔπω χερσὶ πέποιθα ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι Ὀδ. Π. 71, πρβλ. Ἰλ. Ν. 96. κτλ.· μετὰ μετοχ., οἷσι .. μαρναμένοισι πέποιθε Ὀδ. Π. 98·— ἀκολούθως μόνον μετ' ἀπαρ., πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος, ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ ἀποκτήσω τὴν φήμην ταύτην, Σοφ. Αἴ. 769· σέβειν πεποιθώς, τολμῶν νὰ .., Αἰσχύλ. Θήβ. 530· οὕτω παρ' Ἡροδότ., χρήμασι ἐπεποίθεσαν διωθέεσθαι 9. 88· σπανίως μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., πέποιθα .. τὸν πυρφόρον ἥξειν κεραυνὸν Αἰσχύλ. Θήβ. 444· οὕτως, εἴ τις πέποιθεν ἑαυτῷ Χριστοῦ εἶναι Ἐπιστ. Β' πρὸς Κορινθ. ι', 7· π. εἴς τινα ὅτι .. Ἐπιστ. πρὸς Γαλάτ. ε', 10· ἐπί τινα ὅτι .. Β' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. δ', 3· ἐπί τινι Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ι', 24· — ἀπολ., ὄφρα πεποίθῃς, ἵνα πεισθῇς, ἵνα ἔχῃς πεποίθησιν, Ἰλ. Δ. 524, Ὀδ. Ν. 344· πεποιθώς, ἔχων βεβαίαν πεποίθησιν, Ἐπιδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(Δευτ. ΑΓ', 28). **III.** ὁ μεθ' Ὅμηρον παθητ. πρκμ. **πέπεισμαι** συνήθως σημαίνει εἶμαι πεπεισμένος, μετὰ δοτ., Αἰσχύλ. Εὐμ. 599, Εὐρ. Ἑλ. 1190, κτλ.· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., πεπ. ταῦτα συνοίσειν Δημ. 55. 5.— ἀπολ., νῦν δὲ πέπεισμαι Πλάτ. Πρωτ. 328Ε· πεπεισμένος ἔκ τινων λογίων, ὧν πεπεισμένος, πεισθείς .., Πλουτ. Ρωμ. 14· οὕτω, π. τι περί τινος Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. ς', 9·— ἀλλὰ καί, **2)** ἐπὶ πραγμάτων, πιστεύομαι, εἶμαι παραδεκτός, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1170.—Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 74.

Πειθώ, γεν. **όος**, συνηρ. **οῦς**, ἡ, ὡς θεότης, Λατ. Suada, Suadela, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 73, Θ. 349, καὶ Τραγ.· Πειθὼ καὶ Ἀναγκαίη Ἡρόδ. 8. 111· Π. καὶ Βία Πλουτ. Θεμιστ. 21. Εἶναι δὲ αὕτη θυγάτηρ τῆς Ἀφροδίτης, Σαπφὼ 133, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1040, πρβλ. Ἴβυκ. 4, Πινδ. Π. 9. 70· κατετάσσετο μεταξὺ τῶν Χαρίτων κατὰ τὸν Ἑρμησιάνακτα παρὰ Παυσ. 9. 35, 5, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 73, Πινδ. Ἀποσπ. 88. 13· καὶ εἶχε ναοὺς ἐν Ἀθήναις, Κορίνθῳ κ. ἀλλ., ὁ αὐτ. 1. 22, 3., 2. 4, 6. **II.** ὡς προσηγορ., ἡ δύναμις τοῦ πείθειν, καταπειστικὴ εὐγλωττία, τὸ καταπείθειν, κατάπεισις, πειστικότης, πειθοῦς ἐπαοιδαῖσιν Αἰσχύλ. Πρ. 172, κτλ.· πειθώ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσιν, ἐπὶ τοῦ Περικλέους, Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 6· πειθοῦς δημιουργός ἐστιν ἡ ῥητορική Πλάτ. Γοργ. 453Α· χρῆσθαι πρὸς τὰς νομοθεσίας πειθοῖ καὶ βίᾳ Πλάτ. Νόμ. 722Β, Ξεν. Ἀπομν. 1. 7, 5· μετὰ πειθοῦς Πλάτ. Νόμ. 720D. **2)** ἡ ἐνδόμυχος πεποίθησις, Αἰσχύλ. Ἀγ. 385. **3)** μέσον καταπείσεως, ἐπιχείρημα λογικόν, Εὐρ. Ι. Α. 140· πειθώ τινα ζητεῖν Ἀριστοφ. Νεφ. 1398. **4)** εὐπείθεια, ὑπακοή, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 19., 3. 3, 8.

πεῖκος, πείκω, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **πέκος, πέκω**.

πεῖν, τύπος μεταγενέστ. καὶ οὐχὶ ὀρθὸς ἀντὶ **πιεῖν, πίνειν**, Ἀνθ. Π. 11. 114.

πεῖνα, Ἰων. **πείνη, ης**, ὡς καὶ νῦν, πεῖνα, λιμός, πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐπέρχεται Ὀδ. Ο. 407· πεῖνα καὶ δίψα Πλάτ. Πολ. 585Α· πεῖναν .. καὶ δίψαν αὐτόθι 437D· δίψα καὶ πεῖνα Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 3, 4· ἀλλ' ὁ Ἰων. τύπος ὡσαύτως ἀπαντᾷ ἐν Ἀντιγράφ. τοῦ Πλάτωνος, πείνην καὶ δίψος Φίληβ. 34D, πρβλ. 52Α· πείνη αὐτόθι 31Ε, Λῦσις 221Α· πρβλ. Piers. εἰς Μοῖριν 194, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 499·— πληθ., δίψαι καὶ πεῖναι Ἀριστ. Ρητ. 2. 12, 4. **2)** μεταφορ., σφοδρὰ ἐπιθυμία, πόθος πράγματός τινος, διὰ μαθημάτων πείνην Πλάτ. Φίληβ. 52Α. (Κατὰ τὸ φαινόμενον ἐκ τῆς √ΠΕΝ, ἴδε **πένομαι**.)

πεινᾰλέος, α, ον, ὡσαύτως **ος, ον**, πεινασμένος, λιμασμένος, Ὁππ. Κυν. 4. 94, Ἀν. Π. 6. 218· π. πίνακες, κενὰ πινάκια, αὐτόθι 11, 313· τὸ π., πεῖνα, Πλούτ. 2. 129Β.

πεινάω, οἱ ἔχοντες **αε** τύποι συναιροῦσιν αὐτὰ εἰς **η** οὐχὶ **ᾱ**, (ὡς ἐν τῷ **διψάω**) **πεινῇς, ῇ** Ἀριστοφ. Ἱππ. 1270, ἀπαρ. **πεινῆν** Ἀριστοφ. Νεφ. 441, Πλ. 595, Πλάτ., Ἐπικ. **πεινήμεναι** Ὀδ. Υ. 137· παρατ. **ἐπείνων** Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 15· μέλλ. **πεινήσω** Ἀριστοφ. Πλ. 539, Ξεν., **πεινάσω** [ᾱ], μόνον παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ τῇ Καιν. Διαθ.· ἀόρ. **ἐπείνησα** Ξεν. Κύρ. 8. 3, 39, **ἐπείνᾱσα** Ἀνθ. Π. 11. 402, Αἴσωπ.· πρκμ. **πεπείνηκα** Πλάτ.·— παρὰ μεταγεν. εὑρίσκομεν τὸ **αε** συνηρ. εἰς **ᾱ**, **πεινᾷ, -ᾶν**, Λοβ. εἰς Φρύνιχ. 61, ἂν καὶ τὰ χωρία τοῦ Ἀριστ. καὶ τοῦ Θεοφρ., ἅπερ μνημονεύει, ἔχουσιν ἤδη διορθωθῆ ἐξ Ἀντιγράφ.: (πεῖνα). Εἶμαι πεινασμένος, πάσχω ἐκ πείνης, Λατ. esurio, πεινάων, ἐπὶ λέοντος, Ἰλ. Γ. 25· λέοντε .. ἄμφω πεινάοντε Π. 758· λέοντα .. μέγα πεινάοντα Σ. 162· (οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.)· κακῶς π., πολὺ πεινῶ, κινδυνεύω ἐκ τῆς πείνης, Ἡρόδ. 2. 13 καὶ 14· ὅτε δὴ ἐπείνων βάδην, «ἀντὶ τοῦ κατὰ βραχὺ αὐξανομένου τοῦ λιμοῦ καὶ ἐπίδοσιν λαμβάνοντος» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 535, καὶ συχν. παρὰ Κωμ.· μόνον ἅπαξ παρὰ Τραγ., πεινῶσα Σοφ. Ἀποσπ. 199. πεινῶντι Εὐρ. Ἀποσπ. 887 (καὶ ἴσως τοῦτο ἀνήκει εἰς τὸν Μένανδρ., ἴδε Μονόστ. 159) — παροιμ., πεινῶντι (ἢ Δωρ. πεινᾶντι) μὴ προσέλθῃς, πρβλ. Θεόκρ. 15. 148·— μεταφορ., πεινῆν φασι τὴν γῆν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 6, 2. **II.** μετὰ μετ., ἔχω πεινάν τινος, πεινῶ διά τι, σίτου δ' οὐκέτ' ἔφη πεινήμεναι Ὀδ. Υ. 147. **2)** μεταφορ., πεινῶ διά τι, σφοδρὰ ἐπιθυμῶ τινος, ποθῶ, ὀρέγομαι, χρημάτων Ξεν. Κύρ. 8. 3, 39, κτλ.· ἐπαίνου Ξεν. Οἰκ. 13, 9· ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς εἶμαι ἐνδεής τινος, ἀμοιρῶ, δὲν ἔχω τι, πεινῶντες ἀγαθῶν Πλάτ. Πολ. 521Α· μάλα π. συμμάχων Ξεν. Κύρ. 7. 5, 50. κτλ.·— παρὰ μεταγεν. μετ' αἰτ., οἱ π. καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 6. — [Ὁ Ὅμ. ἔχει ᾱ ἐν τῷ ἐνεστ. κατ' ἀνάγκην τοῦ μέτρου.]

πεινέω, Ἰωνικ. ἀντὶ **πεινάω**, «πεινέων· πεινῶν» Ἡσύχ.— **πείνη**. = **πεῖνα**.

πεινητικός, ή, όν, ὁ πάσχων ἐκ πείνης, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 2. 5, 5, Πλούτ. 2. 635D.

πεῖρα, ἡ, οὕτω καὶ παρ' Ἰωσιν, ἀλλὰ **πείρη**, Ἡρ., (ἴδε **πειράω** Δ)·— ὡς καὶ νῦν, πεῖρα, δοκιμή, Ἀλκμὰν 47, Θέογν. 563· πείρᾳ δ' οὐ προσωμίλησά πω Σοφ. Τρ. 591· πικρὰ πεῖραν τολμᾶν ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 471· πείρᾳ σφάλλεσθαι Θουκ. 1. 70· ἡ π. ξυμβαίνει ὁ αὐτ. 3. 3· πείρᾳ θὴν πάντα τελεῖται Θεόκρ. 15. 61·— ἔνθα πεῖραν ἔχοντες οἴκαδε .. οὐ νέοντ' ἄνευ στεφάνων, «ἔνθα ἔχοντες πεῖραν τῶν ἀγώνων οὐδέποτε ἄνευ στεφάνων εἰς τὰς ἑαυτῶν οἰκίας ἦλθον, Πινδ. Ν. 4. 123· ἀλλά, πεῖραν ἔχειν τινός, δοκιμάζειν τι, γινώσκειν τι ἐκ πείρας, Ξεν. Κύρ. 4. 1, 5· π. τινος ἔχειν ὅτι .. ὁ αὐτ. ἐν Ἀναβ. 3. 2, 16· καί, π. ἔχει τῆς γνώμης Θουκ. 1. 140·— πεῖράν τινος λαμβάνειν Εὐρ. ἐν Πλουτ. Φαδ. 17, Ἰσοκρ. 282Α, Πλάτ. Γοργ. 448Α, Ξεν. Ἀν. 6. 6, 33, κτλ.· π. λαμβάνειν ἐν ἑαυτῷ αὐτόθι 5. 8, 15· π. λαμβάνειν τινός, ὅπως ἔχει Πλάτ. Πρωτ. 342Α· π. λαμβάνειν τινός, εἰ ἄρα τι λέγει ὁ αὐτ. ἐν Θεάγ. 129D·— πεῖράν τινος διδόναι, ὡς ἐν τῷ Λατ. specimen sui edere, Θουκ. 1. 138., 6. 11, πρβλ. Δημ. 202. 14., 293. 20· π. ἀλλήλων λαμβάνοντες καὶ διδόντες Πλάτ. Πρωτ. 348Α·— πεῖράν τινος ποιεῖσθαι Θουκ. 1. 53· π. ποιεῖσθαι εἰ .. ὁ αὐτ. 2. 20· ταῖς πείραις βασανίζειν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 7, 17· πεῖραν καθεῖναι Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 13. **2)** μετὰ προθ., ἀπὸ πείρης, ἐκ πείρας, διὰ πειράματος, ἀντίθετον τῷ **αὐτόματον**, Ἡρόδ. 7. 9·— διὰ πείρας ἰέναι Πλάτ. Ἀξίοχ. 369Α· διὰ τῆς π. ἀποδοκιμασθῆναι Ἀριστ. Πολιτ. 8. 6, 12·— εἰς πεῖράν τινος ἔρχεσθαι Εὐρ. Ἡρακλ. 309, κτλ.· ἰέναι ἐς π. τοῦ ναυτικοῦ, ποιῆσαι ἀπόπειραν ἐν θαλάσσῃ, ναυμαχίαν, Θουκ. 7. 71· ἀκοῆς κρείσσων ἐς π. ἔρχεται, δοκιμαζομένη ἀποδείκνυται κρείσσων τῆς φήμης αὐτῆς, ὁ αὐτ. 2. 41·— ἐκ τῆς π. δῆλον Ἀριστ. Προβλ. 25. 8, 6·— ἐν πείρᾳ τινὸς γίγνεσθαι, λαβεῖν πεῖραν αὐτοῦ, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 1· ἐν π. τέλος διαφαίνεται Πινδ. Ν. 3. 122· — ἐπὶ πείρᾳ, διὰ πείρας ἢ δοκιμῆς, Ἀριστοφ. Ὄρν. 583·— ἐπὶ πείρᾳ δίδωμι, δίδω τι χάριν δοκιμῆς, Μένανδρ. ἐν «Διδύμοις» 2· — π. θανάτου πέρι καὶ ζωᾶς, ἀγὼν περί .., Πινδ. Ν. 9. 67.

II. ἐπιχείρησις, ἀπόπειρα ἐναντίον τινός, πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι, μέσον πρὸς ἐπίθεσιν κατά .., Σοφ. Αἴ. 2· ἀλλά, τοιοῦδε φωτὸς π., δύναται νὰ σημαίνῃ ἐπίθεσιν παρ' αὐτοῦ ἢ ἐναντίον αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Θήβ. 499·— μάλιστα δέ, ἀπόπειρα πρὸς ἐξαπάτησιν γυναικός, πρβλ. **πειράω** Α. III. 1·— ἀπολ., ἀπόπειρα, ἐπιχείρησις, ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 719, Θουκ. 3. 20· πεῖραν ἀφορμῶ, ἐξέρχομαι εἰς ἐπιχείρησίν τινα, ὡς τὸ στρατείαν ἐξέρχομαι, Σοφ. Αἴ. 290 — ἐκ ταύτης τῆς σημασίας παράγεται ἡ μεταγεν. λέξις **πειρατής**

πειράζω, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς δοκίμοις μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., τῶν λοιπῶν χρόνων παραλαμβανομένων ἐκ τοῦ **πειράω, -άομαι**, ἀλλά, **ἐπειράσθην, πεπείρασμαι** ἀπαντῶσι παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ ἐν τῇ Καιν. Διαθ., τὸ δὲ δεύτερον ἅπαξ παρ' Ἀριστοφ., ἴδε κατωτ. Ἐξετάζω ἢ δοκιμάζω τι, τινός Ὀδ. Π. 319, Ψ. 114· καὶ ἀπολ., Ι. 281. **2)** μετ' ἀπαρ. = **πειράομαι**, ἐπιχειρῶ νὰ πράξω τι, Πράξεις Ἀποστ. ιϛ', 7, κδ', 6· οὔ ω, π. τινι, ἐπιχειρῶ τι, Λουκ. Ἔρωτ. 26, 36, κ. ἀλλ.· ἀπολ., κάμνω ἀπόπειραν, Πολυβ. Ἱστ. Ἀποσπ. 60. **3)** Παθ., ἤθη .. ἐν χρόνῳ πειράζεται, δοκιμάζονται, κρίνονται, Μενάνδρ. Μονόστ. 573· πεπειράσθω, ἂς γείνῃ δοκιμή, Ἀριστοφ. Σφ. 1129 **II.** μετ' αἰτ. προσώπ., δοκιμάζω ἢ ἐξετάζω τινά, ὑποβάλλω αὐτὸν εἰς ἐξέτασιν, Β' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. ιγ', 5, κτλ.· τί πειράζετε τὸν θεόν; Πράξ. Ἀποστ. ιε', 10, πρβλ. Α' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. ι', 9, κ. ἀλλ. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ζητῶ νὰ ἀποπλανήσω, «πειράζω», φέρω εἰς πειρασμόν, Ἀθηναίην Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 10· ἀπολ., ὁ πειράζων, ὁ πειρασμός, ὁ διάβολος, Α' Ἐπιστ. πρὸς Θεσσ. γ', 5, κτλ.— Παθ., ταλαιπωροῦμαι, βασανίζομαι, ἤδη στομακάκῃ τε καὶ σκελοτύρβῃ πειραζομένης τῆς στρατιᾶς Στράβ. 781· ὑφίσταμαι πειρασμόν, δοκιμασίαν, πειράζομαι, δοκιμάζομαι, πειρασθῆναι ὑπὸ τοῦ διαβόλου Εὐαγγ. κ. Ματθ. δ', 1, κ. ἀλλ.

Πειραιεὺς ἢ **Πειρᾱεὺς** (ἴδε κατωτ.), ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ περιφημότατος λιμὴν τῶν Ἀθηνῶν, γεν. **Πειραιέως**, Ἀττ. **Πειραιῶς** Θουκ. 2. 93, Δημ. 91. 27, 742. 16, πρβλ. Ἰσοκρ. 358C, Μοῖρις 314· δοτ. **Πειραιεῖ** Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 32· αἰτ. **Πειραιᾶ** αὐτόθι 5. 4, 34, Πλάτ. Πολ. ἐν ἀρχ., Δημ. 539. 6, Ἰων. **Πειραιέα** Ἡρόδ. 8. 85·— Ἐπίρρ. **Πειραοῖ**, ἐν Πειραιεῖ, (ὡς ὁ L. Dind. ἐν Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ. ἀντὶ **Πειραιεῖ**, ἀλλ' ἴδε Cobet V. LL. σ. 31), **Πειραιοῖ** Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 13· **Πειραιᾶδε**, εἰς Πειραιᾶ, Φιλόστρ. 155· **Πειραιόθεν**, ἐκ Πειραιῶς, Ἀλκίφρων 2. 4. — Ὁ τύπος **Πειραιεὺς** εἶναι συνήθης ἐν ἐπιγραφαῖς, ἐνίοτε ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιγραφῇ παρὰ τὸν τύπον **Πειραιεύς**, Συλλ. Ἐπιγρ. 102. 5, 6, 13, 14, 22· **Πειραιέως** Ἀνθ. Π. 7. 349· **Πειραιεῖ** Ἀριστοφ. Εἰρ. 165· **Πειρᾱεῖ** αὐτόθι 145, πρβλ. Δινδ. ἐν τόπῳ, Meineke Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. 3. 580., 4. 538. Ἐπίθ. **Πειραϊκός, ή, όν**, Πλουτ. Σύλλ. 14, κτλ.— Κατὰ Στέφ. τὸν Βυζάντ.: «Πειραιός· οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ λιμὴν τῆς Ἀττικῆς, Πειραιὸς δὲ καὶ τὸ ἐθνικόν, ὕστερον δὲ Πειραιεύς· δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς· ὁ δημότης Πειραιεύς· τὰ τοπικὰ ἐκ Πειραιῶς, εἰς τόπον εἰς Πειραιᾶ, ἐν τόπῳ ἐν Πειραιεῖ καὶ Πειραιοῖ· λέγεται καὶ κτητικῶς Πειραϊκὸς μετὰ συστολῆς τοῦ α· ἔστι δὲ καὶ τῆς Κορινθίας λιμήν», κτλ.—Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 95.

πειραϊκός, ή, όν, ὁ πέραν τῶν ὁρίων, γῆ π., ἢ κατὰ τὰ σύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νορα χώρα, Ἀγγλ. March (Γερμ. Mark), ἴδε Arnold εἰς Θουκ. 2. 23., 3. 91 ἴδε τὸ προηγ.

πειραίνω: ἀόρ. ἐπείρηνα· (πεῖραρ). Δένω διὰ τῶν δύο ἄκρων, δένω σφιγκτά, σειρὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντες, δέσαντες ἐξ αὐτοῦ σχοινίαν, Ὀδ. Χ. 175, 192· ἴδε ἐκ Ι. 6. **II.** ποιητ. ἀντὶ **περαίνω**, ὃ ἴδε

πείρᾱμα, τό, πειρασμός, Ἐκκλ.

πεῖραρ, ἐν Πινδ. Ο. 2. 57 **πεῖρας**, -ᾶτος, τό· (ἴδε **περάω** Δ)· — Ἐπικ. καὶ Λυρ. ἀντὶ πέρας, τέλος, ἄκρον, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., οὐδ' εἴ κε τά νείατα πείραθ' ἵκηαι γαίης καὶ πάντοιο Ἰλ. Θ. 478· ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ π. γαίης Ὀδ. Δ. 563· ἐς π. Ὠκεανοῖο Λ. 13. **2)** ἀπολ., πείρατα, τὰ ἄκρα σχοινίων (πρβλ. **πειραίνω**), ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω, «ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατα ἀνῆφθαι λέγει ἀντὶ τοῦ, τὰ πείρατα τῶν σχοινίων ἐνδεδέσθαι ἢ τοῦ 'Ὀδυσσέως ἢ ἐκεῖ περὶ τὴν ἱστοπέδην» (Εὐστ.), Ὀδ. Μ. 51, 162, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 129· μεταφορ., πολέμοιο .. πεῖραρ τάνυσσαν (ἴδε **τανύω** Ι. 3, **ἐπαλλάσσω** Ι) Ἰλ. Ν. 359. **II.** τὸ τέλος ἢ ἀποτέλεσμα πράγματός τινος, ἄμφω δ' ἰέσθην ἐπὶ ἴστορι πεῖραρ ἑλέσθαι, «ἀμφότεροι δὲ ἐδούλοντο ἐπὶ μάρτυρι πέρας λαβεῖν καὶ δικάσασθαι» (Θ. Γαζῆς), Σ. 501· ἐπὶ πείρατ' ἄεθλον ἠλθομεν Ἰνδ. Π. 4. 391· ἑκάστου πείρατ' ἔειπεν, «ἑκάστου τέλος ἐδήλωσεν, ἤγουν τὸ ἀπὸ τῆς ἐμπειρίας ἀποβησόμενον», (Σχ.) Ὑ. Ψ. 350, πρβλ. **συντανύω**· — συχν. πλεοναστικῶς (ὡς τὸ **τέλος**), πείρατα νίκης, δηλ. νίκη, Η. 102, πρβλ. Ἀρχίλ. 50· πείρατ' ὀλέθρου, ὅ ἐστιν ὄλεθρος, Ἰλ. Ζ. 143, Ὀδ. Χ. 33, κτλ.· πεῖραρ ὀϊζύος Ε. 289· πεῖρας θανάτου Πινδ. Ο. 2. 57. **II.** ἐνεργ., τὸ ἀποπερατοῦν πρᾶγμά τι· ὅθεν τοῦ χρυσοχόου τὰ ἐργαλεῖα κατὰ τὸν Ὅμηρον καλοῦνται πείρατα τέχνης, ὅ ἐστι περατωτικά, ὅτι' ὧν ἡ χαλκευτικὴ τέχνη τελειοποιεῖται, Ὀδ. Γ. 433, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 428, Ἀριστείδ. 2. 386.

πειρασία, ἡ, = **πείρασις**, Βίος Νείλου Νεωτ. 69Δ.

πείρᾱσις, ἡ, ἀπόπειρα πρὸς ἀποπλάνησιν νέου, τὸν δ' οὖν Ἁρμόδιον ἀπαρνηθέντα τὴν πείρασιν Δίων Κ. 36. 37· μάλιστα ἀπαγωγή, ἀποπλάνησις, Θουκ. 6. 56.

πειρασμός, ὁ, δοκιμή, Ἑβδ. (Σειρὰχ Ϛ', 7), Α' Ἐπιστ. Πέτρ. δ', 12. **II.** ἡ εἰς ἁμαρτίαν παρακίνησις, συχν. ἐν τῇ Καινῇ Διαθ. **III.** = **σατανᾶς**, Παλλαδ. Δαυσ. 1042Δ, Νειλ. 573Β.

πειραστήρ, οῦ, ὁ, (πειράζω) ὁ πειράζων, δοκιμάζων, Βασίλ. ΙΙΙ., 277D — ἰδίως ὁ διάβολος, σατανᾶς, Γρηγόρ. Ναζ. ΙΙ, 369Β, ΙΙΙ, 407Α, Βίος Νείλου Νεωτ. 116C, Ἀμμών. 112, Ἐκκλ.

πειραστικός, ἡ, όν, ὁ ἁρμόζων εἰς δοκιμήν, δοκιμαστικός, ἐστὶ δ' ἡ διαλεκτικὴ π. περὶ ὧν ἡ φιλοσοφία γνωριστική Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 2, 20· ἡ πειραστικὴ (δηλ. τέχνη, ἐπιστήμη), ὡς κλάδος τῆς διαλεκτικῆς, ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. Ἐλέγχ. 8, 2., 11, 1, κ ἀλλ.· οἱ π. διάλογοι τοῦ Πλάτωνος, οἷον ὁ Εὐθύφρων, Θεαίτητος, Μένων, Ἴων, Θρασύλλ. παρὰ Διογ. Λ. 3. 58 κἑξ., ἴδε Grote's Plato 1, σ. 160 κἑξ.

πειραστικῶς εἰπεῖν, δοκιμαστικῶς, Διδ. Ἀλεξ. σ. 349. 864, ἔκδ. Μι.— εἰ μὴ πειραστικῶς ἐρωτᾷς Νικόλ. Μεθώνης ἔκδ. Ἀνδρ. Δημητρ. σ. 49.

πειρᾰτεία, ἡ, (πειρατεύω) τὸ ἔργον τοῦ πειρατοῦ, ἡ ἐν θαλάσσῃ λῃστεία, Ὠριγέν. παρ' Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 282Β. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 130.

πειρᾰτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ δοκιμάσῃ ἢ ἐπιχειρήσῃ, μετ' ἄπαρ., Πλάτ. Πολ. 453D, Ἀριστ., κλ.· π. ἐστὶ Ἰσοκρ. 94Α· — ὡσαύτως -τέα Πλάτ. Νόμ. 770Β.

πειρᾰτεύω, (πειρατὴς) εἶμαι πειρατής, Στοάβ. 664.

II. Παθ., προσδάλλομαι, λῃστεύομαι ὑπὸ πειρατῶν, Δοῦρις παρὰ τῷ Σχολ. Εὐρ. (Ἑκάβ. 933). — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 130.

πειρᾰτήριον, Ἰων. **πειρητ-**, τό, = **πεῖρα**, Ἱππ. 677. 30· φύνια **πειρατήρια**, δοκιμασία ἐπὶ φόνῳ, νικῶν δ' ἀπῆρα φόνια πειρατήρια, δηλ. ἐνίκησα δίκην φόνου, Εὐρ. Ι. Τ. 967· — κριτήριον, γνώρισμα, Ἡλιόδ. 10. 22. **II.** ἁρμητήριον πειρατῶν, Στράβ. 671, Πλουτ. Πομπ. 24. **2)** συμμορία πειρατική, Διον. Ἁλ. 7. 37, Ἀχιλλ. Τάτ. 6. 21.

πειρᾰτής, οῦ, ὁ, (πειράω) Λατ. pirata, λῃστὴς τῆς θαλάσσης, πειρατής, Πολύβ. 4. 3, 8, Στράβ. 664, Πλουτ. Λούκουλλ. 2. 13, κτλ.· — παρὰ τοῖς παλαιοτέροις λῃστής, Valck εἰς Ἀμμώνιον ἐν λέξ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 130.

πειρᾰτικός, ἡ, όν, ὁ ἁρμόδιος εἰς πειρατείαν, Ἀχιλλ. Τάτ. 2. 17· ὁ ἀνήκων εἰς πειρατάς, Πλουτ. Πομπ. 30. 15· τὰ **πειρατικά**, συμμορία πειρατῶν, Στράβ. 668, Πλούτ. 2. 779Δ. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τὸν τρόπον τῶν πειρατῶν, Φίλων 1, 664.

πειρατικῶς Ἐπίρρ. ὡς τὸ **πειραστικῶς**, κατὰ πεῖραν, ἀπόπειραν, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 774, ἔκδ. Stallb., Φίλων 1. 664.

πειράω, Ἰλ. Θ. 8, Ἀττ.· παρατ. ἐπείρων Θουκ. 4. 25· μέλλ. **-άσω** [ᾰ] αὐτόθι 9 καὶ 43· ἀόρ. ἐπείρᾱσα Σοφ. Ο. Κ. 1276, Ἀριστοφ., Θουκ.· πρκμ. **πεπείρᾱκα** Λουκ. Ἔρωτ. 20. — Παθ., ἀόρ. **ἐπειράθην** [ᾰ] Θουκ. 6. 54· πρβλ. **πειράζω**, **πειρητίζω**.

II. συνηθέστερον ὡς ἀποθ., **πειράομαι**, Ἰλ., Ἀττ.· μέλλ. **-ᾱσομαι** Σοφ., κτλ., Δωρ. ϛ' πληθ. **πειρασεῖσθε** Ἀριστοφ. Ἀχ. 743· παρὰ μεταγεν. συγγραφ., **πειρᾱθήσομαι** Διόδ. 2. 18, κλ.· — ἀόρ. **ἐπειρᾱσάμην**, Ἰων. **ἐπειρησάμην**, ὅπερ συγνότερον ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ Θουκ. ἢ ὁ παθ. ἀόρ. **ἐπειρήθην**, Ἀττ. **ἐπειράθην** [ᾱ], ἐνῷ ὁ δεύτερος οὗτος τύπος εὑρηται τρὶς παρὰ Θουκ. (2. 5, 33) καὶ σχεδὸν ἀποκλειστικῶς παρὰ τοῖς λοιποῖς Ἀττικοῖς συγγραφεῦσι· πρκμ. **πεπείρᾱμαι**, Ἰων. **-ημαι**, Ὀδ. Γ. 23, Ἡρόδ., Ἀττ.· γ' πληθ. ὑπερσ. **ἐπεπειρέατο** Ἡρόδ. 7. 125· — πρβλ. **ἀπο-**, **δια-**, **ἐκπειράομαι**. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἐν λ. **περάω**.)

Α. ἐνεργ., ἐπιχειρῶ, προσπαθῶ, μετ' ἄπαρ., μήτε τις .. πειράτω διαρκέσαι ἐμὸν ἔπος Ἰλ. Θ. 8· π. ἐς τὴν Μηδικὴν ἐσβαλέειν Ἡρόδ. 6. 84, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 1025, κ. ἀλλ. — ἐπομένου τοῦ **ὡς** .., Ἰλ. Δ. 66, 71, Ὀδ. Β. 316, κτλ.· τοῦ **ὅπως** .., Ὀδ. Δ. 545· μετ' οὐδετ. ἐπιθ., π. πολλὰ Θουκ. 6. 38· πάντα Πλούτ. 2. 1122Δ. **II.** μετὰ γεν. προσ., δοκιμάζω τινά, πειρᾷ ἐμεῖο Ἰλ. Ω. 390· μή μευ πειράτω, ἐπὶ σκοπῷ ὅπως μὲ κατατρέξῃ, Ι. 345, πρβλ. Ω. 433· ὡσαύτως ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, ἐπιχειρῶ ἐναντίον τινός, ἐπιτίθεμαι κατά τινος, μήλων πειρήσοντα «πεῖραν ληψόμενον» (Σχόλ.) Μ. 301, Ὀδ. Ζ. 134· οὕτως, οὐ πειρᾶν τῆς πόλιος, πρὶν .. Ἡρόδ. 6. 82· π. τοῦ χωρίου Θουκ. 1. 61· τῆς Νυσαίας ὁ αὐτ. 6. 54· ἀλλήλων ὁ αὐτ. 7. 38· νυμφείας εὐνᾶς Πινδ. Ν. 5. 55· — ἴδε κατωτ. Β. 11. **III.** ἀπολ., δοκιμάζω τὴν τύχην μου, τὴν ἐμπειρίαν περὶ τὸ κλέπτειν, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 175· (ὅθεν **πειρατής**, πρβλ. **πεῖρα** ἐν τέλει)· **νουσὶ** π., κάμνω ἀπόπειραν κατὰ θάλασσαν, Θουκ. 4. 25· π. ἐπὶ τὴν πώμνην αὐτόθι 43. **IV.** μετ' αἰτ. πράγμ., δοκιμάζω τι, τόδε τόξον Ἀνακρεόντ. 24. 3. **2)** μετ' αἰτ. προσ., κάμνω ἀπόπειραν κατὰ τῆς τιμῆς γυναικός, (ὡς τὸ Λατ. tentare, Ὁρατ. Ὠδαὶ 3. 4, 71), ἐπιτίθεμαι κατὰ γυναικός, Ἀριστοφ. Ἱππ. 517 (ἔνθα ἴδε Ἑρμηνευτ.), Πλ. 150, 1067, Ἀνυσίας 92. 40, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 28, κτλ. — Παθ., πειραθεὶς ὁ Ἁρμόδιος ὑπὸ Ἱππάρχου Θουκ. 6. 54· ἴδε κατωτ. Β. IV. 2, πρβλ. **πεῖρα** ΙΙ.

Β. πολλῷ συνηθέστερον ὡς ἀποθ. (ἴδε ἐν ἀρχ.) ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Ὁμ.· — μετ' ἄπαρ., προπαθῶ νὰ πράξω τι, Ἰ. Δ. 5 καὶ 12, Ἡρόδ. 5. 71., 6. 138, κ ἀλλ.· σπάν. παρ' Ἀττ., Πλάτ. Θεαίτ. 190Ε· τὸ ἄπαρ. ἐνίοτε παραλείπεται ὡς δυνάμενον νὰ νοηθῇ, πειρήσεται (ἔξυπ. ἁλῦξαι) Ὀδ. Δ. 417· — ὡσαύτως ἑπομένου τοῦ εἰ, Ἰλ. Ν. 807, Πλάτ. Φαίδων 95Β· πειρήσεται αἴ κε θέῃσιν Ἰ. Σ. 601· ἑπομένου τοῦ ἐάν, Αἰσχύλ. Πρ. 325, Πλάτ.· ἢ τοῦ **μή** .., μήπως .., πειρώμενος .. μὴ κέρα Ἶπες ἔδοιεν ἀποιχομένοιο ἄνακτος Ὀδ. Φ 395· τοῦ **ὅπως** .., Ξεν. Ἀν. 3. 2, 3 — παρ' Ἡροδ. μετὰ μέτοχ., βίῃ ἐπειρᾶτο ἑπιὼν Ι. 77· προσβαίνων αὐτόθι 84· π. βιώμενοι 4. 139· π. ἀποσχίζων 6. 9, πρβλ. 6. 5, 50., 7. 139, κ ἀλλ.· — μετ' οὐδ. ἐπιθ., τὰ μεγάλα καὶ τὰ μικρὰ π. Ξεν. Κύρ. 1. 5, 14. **II.** συνηθέστατα (ἴδε Α. II), μετὰ γεν. **1)** μετὰ γεν. προσ., δοκιμάζω τινά, ὡς ὅταν ἴχω ὑποψίαν, ὅπως ζῶ ἂν ἔτι ἀξιόπιστος, Ἰλ. Κ. 444, Ὀδ. Ν. 336, κτλ.· νῦν σεῦ, ξεῖνε, δίω περιπρέσθαι, εἰ .. Τ. 215· (οὕτως, ἐν σοὶ πειρώμενος, ἃς κάμωμεν τὸ πείραμα εἰς σέ, Πλάτ. Φίλητ. 21Α,· — π. θεοῦ, δοκιμάζω θεόν, Ἡρόδ. 6. 86, 3, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1663· — ὡσαύτως ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, δοκιμάζω, πράττω τι ὅπως δοκιμάσω .., πρὶν πειρήσαιτ' Ἀχιλῆος Ἰ. Φ. 580, πρβλ. 225 — συχνὸν παρ' Ἡροδ., δατις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνάπτει, ἀλλήλων πειράσθαι, ὡς ἐπειρῶντο κατὰ τὸ ἰσχυρὸν ἀλλήλων Ι. 76· οὕτω παρ' Ἀττ., οἷον Αἰσχύλ. Ἀγ. 1401, κτλ.· — ὡσαύτως, π. τῆς Πελοποννήσου, ἐνεργῶ ἀπόπειραν κατ' αὐτῆς, Ἡρόδ. 8. 100 π. τοῦ τείχους Θουκ. 2. 81. **2)** μετὰ γεν., δοκιμάζω τι .., σθένεος Ἰλ. Ο. 359 ἥβης Ψ. 431· χειρῶν καὶ σθένεος Ὀδ. Φ. 282 — δοκιμάζω τὴν τύχην μου εἴς τι ἔργον ἢ ἀγῶνα, ἔργου Σ. 369· ἀέθλου Ἰλ. Ψ. 707, Ὀδ. Θ 100, κτλ.· παλαισμοσύνης Θ. 126· — ὡσαύτως, δοκιμάζω τι, ἐξετάζω τι ὅπως ἴδω εἰς τί δύναται νὰ χρησιμεύσῃ, τόξου Φ. 159, 180, 184· νευρῆς αὐτόθι 110, πρβλ. 394· ὅστοι, τῶν τάχ' ἐμελλον πειρήσεσθαι, ὧν τὴν δύναμιν ταχέως θὰ ἐδοκίμαζον, δηλ. θὰ ἠθάνοντο, αὐτόθι 418· καὶ οὕτω καθὼς τὰ **γεύεσθαι**, μετά τινος ἀκμάματος καὶ ἐμπαιγμοῦ — οὕτω καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις, δοκιμάζω τι, λαμβάνω πεῖραν τινος, μάλιστα ἐν τῷ παθ. πρκμ. (ὅστις ἁπανταχοῦ ἦλθε παρ' Ἡσ., πεπείρημαι νηῶν Ἔργ. κ. Ἡμ. 658), οὐ πεπειρημένοι πρότερον οἱ Αἰγύπτιοι Ἑλλήνων Ἡρόδ. 4. 150, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα ἐν τέλ.· πεπειραμένος ἀγαθῶν, βουλείας, Θουκ. 2. 11., 3. 69· παθ. Ἀντιφῶντα 129, 30, Λυσ. 178. 2· π. ὁρμανίας, δηλ. εἶμαι ὁρμανός, Φαλάρ. Ἐπιστ. 129· ἀλλά, π. τινος μετρίου, εὑρίσκω τινὰ μέτριον ἐκ πείρας ἢ μετὰ δοκιμήν, Πλουτ. Αἰμιλ. 8. **3)** ἀπολ., δοκιμάζω τὴν τύχην μου, τὴν τύχην τοῦ πολέμου, αἴ κε θεὸς πειρώμενος ἐνθάδ' ἵκηται Ἰλ. Ε. 129· πειρώμενος ἢ ἐν ἀέθλῳ ἦε καὶ ἐν πολέμῳ, δοκιμάζων τὴν ἐν ἑαυτῷ δύναμιν, Π. 500· καὶ Ἕκτορι πειρηθῆναι ἀντίθην, καὶ πρὶν δοκιμάσῃ τὴν ἑαυτοῦ ἰσχὺν ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τοῦ Ἕκτορος, Φ. 225· — μετὰ συναλλ. αἰτ., ἀξόλους .. ἐπειρήσαντ' Ὀδ. Θ. 33· ὡσαύτως, περὶ τοῦ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς περιρρήτω (ἔνθ. τῆς ἵππου) Ἰ. Ψ. 553. **III.** μετὰ δοτ. τρόπου, δοκιμάζω ἢ ἐπιχειρῶ διά τινος, ἔπεσιν πειρήσομαι Ἰλ. Β. 73· ἐγχείῃ πειρήσομαι Ε. 279· ἐπειρήσαντο πόδεσσι, ἐδοκίμασαν τὴν τύχην των ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ δρόμου, Ὀδ. Θ. 120, πρβλ. 205· ἐπειδὴ σφαῖρη .. πειρήσαντο Θ. 377· ὡσαύτως, π. σὺν ἔντεσι, σὺν τεύχεσι πειρηθῆναι Ἰλ. Ε. 220, κτλ.· ἐν ἔντεσι Τ. 384·— ἀλλ' ἐν τῷ πρκμ., οὐδέ τί πω μύθοισι πεπείρημαι πυκινοῖσιν, «οὐκ ἤσκημαι λόγοις συνετοῖς» (Σχόλ.), Ὀδ. Γ. 23·— ἀπολ., ὁ πειραθεὶς πιστεύει Ξεν. Ἱππαρχ. 1. 16, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Ἱέρ. 2, 6. **IV.** μετ' αἰτ. πράγμ., ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἕκαστά τε πειρήσαιτο, ἢ πρῶτα νὰ ἐπερωτήσῃ αὐτὸν καὶ νὰ τὸν δοκιμάσῃ εἰς ἑκάστην λέξιν, Ὀδ. Δ. 119., Ω. 238 (ἔνθα τινὲς τῶν παλαιῶν γραμμ. ἀνεγίνωσκον μυθήσαιτο). **2)** μετ' αἰτ. προσ., κάμνω ἀπόπειραν ἐναντίον τινὸς (ἴδε Α IV. 2), Διὸς ἄκοιτιν Πινδ. Π. 2. 62.—Ἴδε Κύντου Γλωσσ. Παρατήρ. σ. 474.

πειρητίζω, Ἐπικ. τύπος τοῦ **πειράω**, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. κ. παρατ., δοκιμάζω, ἐξετάζω, ἀπολ., Ἰ. Ο. 615, Ὀδ. Ω. 221· μετ' ἀπαρ. ῥήγνυσθαι μέγα τεῖχος .. πειρήτιζον Ἰλ. Μ. 257·— πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε, ἤγγιζε τὰς χορδὰς δι' αὐτοῦ, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 53. 419. **II.** μετὰ γεν. προσ., δοκιμάζω τινά, συβώτεω πειρητίζων Ὀδ. Ξ. 459· συβώτεω π., εἰ μιν ἔτ' ἐνδυκέως φιλέοι Ο. 304· ὡσαύτως, δοκιμάζω τὰς δυνάμεις τινὸς (ἐν μάχῃ), μήτι μευ, ἠὲ παιδός.., πειρήτιζε Ἰλ. Η. 235· πρβλ. **πειράω** Β. ΙΙ. 1. **2)** μετὰ γεν. πράγμ., σθένεος καὶ ἀλκῆς Ὀδ. Χ. 237 τόξου Φ. 124, 149· πρβλ. **πειράω** Β. ΙΙ. 2. **III.** μετ' αἰτ., π. στίχας ἀνδρῶν, δοκιμάζω, δηλ. προσβάλλω τὰς τάξεις Ἰλ. Μ. 47. **2)** π. γυναῖκα Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 4. 16.

πείρινς, -ινθος, ἡ, μέγας κάλαθος πλεκτὸς προσδεδεμένος ἐπὶ τῆς ἁμάξης, ἀποτελῶν πράγματι αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς ἁμάξης, πείρινθα δὲ ὄησαι ἐπ' αὐτῆς [δηλ. τῆς ἁμάξης], «τὸ ἐπικείμενον τῇ ἁμάξῃ πλινθίον, ἐφ' οὗ φέρουσι τὰ φορτία, ὃ καὶ ὑπερτερίαν καλοῦσιν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ω. 190, 267· τὰ μὲν ἐς πείρινθα τίθει Ὀδ. Ο. 131, ἔνθα ἴδε Εὐστάθ.:— Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῇ αἰτ. πειρινθα· γενικ. παρ' Ἀπολλ. Ροδ. Γ. 873· παρ' Ἡσυχ. καὶ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. **πείρινθος, -θα**, μνημονεύονται ὡς τύποι τῆς ὀνομ.— Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει: «πείρινθος· πλέγμα, τὸ ἐπὶ τῆς ἁμάξης, τὸ πλινθίον, τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ ἁμάξῃ τετράγωνον».

πείρω: ἀόρ. α' **ἔπειρα**, Ἐπικ. **πεῖρα** Ὅμηρ.— Παθ., πρκμ. **πέπαρμαι** Ὅμ.· ἀόρ. **ἐπάρην** [ᾰ] Ἡρόδ. (ἀνα-) 4. 94·— πρβλ. **ἀνα-, δια-, περι-πείρω**. (Πιθανῶς ἐκ τῆς √ΠΕΡ, ΠΑΡ, πρβλ. **παρ-ήναι, πέ-παρ-μαι**· ὀπόθεν καὶ **περ-όνη, πόρ-πη**, καὶ ἴσως **πηρ-ός**· ἀλλ' ἡ συγγένεια πρὸς τὴν √ΠΕΡ, περάω εἶναι λίαν ἀμφίβολος). Διαπερῶ διὰ μέσου, διαπερῶ, διατρυπῶ, «περνῶ εἰς τὴν σοῦβλαν», ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ὀπτήσεως κρεάτων, κρέα ὤπτων, ἄλλα δ' ἔπειρον Ὀδ. Γ. 33, πρβλ. Κ. 124· ὡσαύτως πλῆρες, μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν Ἰλ. Η. 317, Ὀδ. Τ. 422· κρέα ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν Ἰ. Δ. 465, Ὀδ. Γ. 462, κτλ. (ἴδε ἀμφὶ Β. Ι)— ὡσαύτως, διά δ' αὐτοῦ πεῖρεν ὀδόντων ἔγχεϊ, τὸν ἐτρύπησε μιὰ μέσου τῶν ὀδόντων διὰ τοῦ ὀράτος, Ἰλ. Π. 465· καὶ μετ' αἰτ., αἰχμῇ τόν γε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν Ι'. 479 αὖτῳ, τῇ τριαίνῃ .. ἔπειρε καὶ ἀνέτλε Στράβ. 600·— Παθ., ἥλοισι πεπαρμένον, κεκοσμημένον διὰ χρυσῶν ἥλων, Ἰλ. Δ. 246, Λ. 633· ἀλλά, ὀδύνῃσι πεπαρμένος, διαπεπερονημένος δι' ὀδυνῶν, Ἰλ. Ε. 399, Ἀρχίλ. 77· ὡσαύτως, πεπαρμένη περὶ ἔαυρί Ἰλ. Φ. 577· ἀμφ' ὀνύχεσσι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 203. **II.** μεταφορ., κύματα πείρων, διαπερῶν, Ἰλ. Ω. 8. Ὀδ. Θ. 183 οὕτω, πεῖρε κέλευθον, διεπέρα τὴν ὁδὸν (δηλ. τὴν τῆς θαλάσσης), Β. 434· Ἀπολλ. ὁ Ῥόδ. ἔχει **πείρειν** ἀπολ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Β. 326, 398.

πεῖρα, ης, ἡ, (πείθω) ποιητ. ἀντὶ **πειθώ**, ὑπακοή, ἀταραξία, τῷ δὲ μάλ' ἐν πείρῃ κραδίη μένε, δηλ. ἔμενεν ἥσυχος, Ὀδ. Υ. 23· πρβλ. Πλούτ. 2. 453D, Δρακόδ. 97.

Πείσανδρος, ου, καὶ Πεισήνωρ, -ορος, ὁ τοὺς ἄνδρας καταπείθων, Ὅμ., κλ., ἀλλὰ μόνον ὡς κύρια ὀνόματα.

πείσει, (τείσει, τίσει) ῥῆμ. χρόν. μέλλ., Ἐπιγρ. Ἰδαλίου Κύπρου, Cau. 118, στ. 12. 25.— Περὶ τῆς ἐναλλαγῆς τοῦ π καὶ τ, ἧτις φαίνεται καὶ ἐν τοῖς **πίσυρες πετράτη**, κτλ., ἴδε Curt. Stud. etc. τ. 7, σ. 252.

Πεισιανάκτειος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Πεισιάνακτα, ἡ Π. στοά, ἀρχαιότερον ὄνομα τῆς ἐν Ἀθήναις Ποικίλης στοᾶς, Διογ. Δ. 7. 5· **ἀπεκατεστάθη** δὲ ἡ λέξις ἐν Πλουτ. Κίμ. 4 (ἀντὶ **πλησ-**).

πεισί-βροτος, ον, ὁ τοὺς θνητοὺς καταπείθων, π. βάκτρον, δηλ. τὸ σκῆπτρον, Αἰσχύλ. Χο. 362· κοινῶς **πεισιμβρότων**.

πεισί-θάνατος, ον, ὁ εἰς θάνατον καταπείθων, ὄνομα τοῦ Ἡγησίου, Διογ. Α. 2. 86.

Πεισί-νους, ὁ, ὁ πείθων τὸν νοῦν, ὄνομα θεότητός τινος, πιθανῶς τοῦ Ἑρμοῦ, Ἐπιγραφ. Κνιδ. 30.

πείσις, -εως, ἡ, (πάσχω, πείσομαι) = **πάθος**, Ἱππ. 408. 26, Γαλην., κλ.· — παρὰ μεταγεν. φιλοσόφοις πείσεις καλοῦνται τὰ λεπτότερα καὶ ἠπιώτερα αἰσθήματα, αἱ ὁρμαί, Φίλων 1. 617, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 383, κτλ., ἴδε Gataker εἰς Μᾶρκ. Ἀντων. 3. 6.

πεισί-χάλῑνος, ον, ὁ πειθόμενος, ὑπακούων εἰς τὸν χαλινόν, ἅρμα Πινδ. Π. 2. 21.

πεῖσμα, τό, (πείθω) τὸ καλώδιον πλοίου, καθόλου, τὸ ἐκ τῆς πρύμνης σχοινίον δι' οὗ τὸ πλοῖον προσεδένετο εἰς τὴν ξηράν (πρβλ. **πρυμνήσια, εὐνή** II), λιμὴν .., ἵν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν — οὔτ' εὐνὰς βαλέειν, οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι Ὀδ. Ι. 136 (ἔνθα ἴδε Nitzsch) πεῖσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο Ν. 79· πείσματ .. κίονος ἐξάψας μεγάλης Χ. 465· ἐν τῷ πληθ., ἀπὸ πείσματ' ἔκοψα νεὸς Κ. 127 οὕτω καὶ Αἰσχύλ. Ἱκ. 765, Ἀγ. 195· πίσυνοι λεπτοδόμοις π., ἐπὶ τῆς ἐκ πλοίων γεφύρας τοῦ Ξέρξου, ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 113·— μεταφορ., ἐχόμενοι ὡς τινος ἀσφαλοῦς π. Πλάτ. Νόμ. 893Β· ἔλυσεν οἷον νεὼς πείσματα ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 85Ε·— ὡσαύτως, σχοινίον πρὸς οἱανδήποτε χρῆσιν, Ὀδ. Κ. 167· σχοινίον ἀκάτου, «καραβόσχοινον», Θεόφιλος ἐν «Νεοπτολέμῳ» 1. **2)** ὁ μίσχος τοῦ σύκου, «σῦκα μετὰ τῶν πεισμάτων, ἤτοι τῶν ὀμφαλῶν, τουτέστι τοῦ μέρους ἀφ' οὗ ἐπὶ τῶν δένδρων ἥρτηται» Γεωπ. 10. 56, 2 καὶ 4 παρ' Ἡσυχ.: **πάσιμα**, «ᾧ συνήρτηται πρὸς τὸ φυτὸν τὸ φύλλον» καὶ **πέσιμα**, «ἢ πεῖσμα, ἢ μίσχος. ἔστι δὲ ἐξ οὗ τὸ φύλλον ἥρτηται». **II.** κατάπεισις, πεποίθησις, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 18, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 20. 26· μετὰ πείσματος, μετὰ πεποιθήσεως, Πλούτ. 2. 106 . (Κυρίως, τὸ τηροῦν τινα ἐν ὑποταγῇ, ἢ τὸ ὑπακουόμενον, ὅθεν ἀμφότεραι αἱ σημασίαι· ὑπάρχει ὁμοία διπλῆ σημασία ἐν τῇ λέξει ἅρμα).

πεισμᾰτίζω, συγκρατῶ ὡς σχοινίον, ἐπιμένω, Εὐσταθ. Πανημάτ. 25. 24.

πεισμᾰτικός, ἡ, όν, ὁμοιος πρὸς καλώδιον· μεταφορ., πεισματώδης, ἐπίμονος, Εὐστ. 1927. 7.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἐκκλ.

πεισμάτιος, α, ον, ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὰ καλώδια, ἐπίθετ. τῆς Ρέας, Ὀρφ. Ἀργ. 626.

πεισμονή, ἡ, τὸ πείθειν, καταπείθειν, κατάπεισις, Ἐπιστ πρὸς Γαλάτ. ε', 7, Ἰουστίν. Μάρτ. 87D Paris. **II.** ἡ ἰδιότης καλφδίου, ἐπιμονή, ἐμμονή, Εὐστάθ. 28. 24., 741. 8, κτλ.·— παρ' αὐτῷ φέρεται καὶ **πεισμονικός, ή, όν**, = **πεισματικός**, Πανημάτ. 24. 66 , 25. 28.

πείσομαι, μέσος μέλλ. τοῦ **πείθω**. **II.** ἀνώμαλος μέλλ. τοῦ **πάσχω**.

πεῖσος, τό, ἴδε **πίσεα**.

πειστέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **πείθω**, δεῖ πείθειν, Πλάτ. Πολ. 421C. **II.** (ἐκ τοῦ παθ.) δεῖ πείθεσθαι, Σοφ. Ο. Τ. 1516, Εὐρ. Ἱππ. 1182, Πλάτ. Πολ. 365Ε.

πειστήρ, -ῆρος, ὁ, (πείθομαι) κατὰ τὸν Σουΐδ. = ὁ **ὑπήκοος**, δηλ. ὁ πειθόμενος καὶ ὑπακούων. **II.** = **πεῖσμα**, καλώδιον, σχοινίον, ἀμφίβολ. γραφὴ παρὰ Θεοκρ. 21. 58.

πειστήριος, α, ον, ὁ καταπείθων, πειστικός, λόγοι Εὐρ. Ι. Τ. 1053.

πειστικός, ή, όν, ὁ ἱκανὸς εἰς τὸ καταπείθειν, καταπειστικός, Πλάτ. Γοργ. 455Α, Νόμ. 723Α, Ἀριστ. Ρητορ. 1. 2, 1· (ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συχνάκις φέρεται **πιστικός**, ὡς ἐν Γοργ. ἔνθ' ἀνωτ., Μένανδρος ἐν «Γυναικίᾳ» 1. 4 (ἔνθα νῦν **πειστικ-**), ἴδε Λοβέκ. εἰς Σοφ. Αἴ. 151)·— ἡ πειστικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), Πλάτ. Πολιτικ. 304D οὕτω, τὸ πειστικὸν αὐτόθι C.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 62.

πείχισον «ἐδοκίμασον» Ἡσύχ.

πει-ώλης, ου, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ **πεώλης** = **κίναιδος**, Σουΐδ., Ἐτυμολ. Μέγ.

πέκος, Αἰολ. **πέκκος**, τό, = **πόκος**, Ἀνέκδ. Ὀξ. 3. 358·— Κατὰ Σουΐδ.: «πέκος, δέρμα, κῴδιον»·— ὡσαύτως **πέσκος**, Νικ. Θηρ. 548 ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει: «τὸν φλοιὸν τῆς βοτάνης, ἤγουν τὸ λέπος».

πέκτεον, τό, ὄνομα φυτοῦ τινος, «πανάκτειόν τε τὴν ὁμοίαν πεκτείῳ» Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 627.

πεκτέω. (πέκω) κείρω, κουρεύω ζῷον, πεκτεῖν .. προβάτων πόκον Ἀριστοφ. Ὄρν. 714·— Παθ., κείρομαι, μεταφορ., ἐπὶ ἀνθρώπου, πεκτούμενος ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 688.

πεκτήρ, -ῆρος, ὁ, (πέκω) «πεκτῆρες, οἱ τὸ δέρμα τίλλοντες» Σουΐδ.

πέκω. Ἐπικ. **πεῖκω**· Δωρικ. μέλλ. **πεξῶ** Θεόκρ. 5. 98· ἀόρ. **ἔπεξα**· — Μέσ., ἀόρ. **ἐπεξάμην**·— Παθ., ἀόρ. **ἐπέχθην**. (Ἐκ τῆς √ΠΕΚ παράγονται καὶ αἱ λέξεις **πεκ-τέω, πόκ-ος**· πρβλ. Λατ. *pec-to, pec-ten* Ἀρχ. Γερμαν. *fahs* (*crinis*)) Ποιητικ. ῥῆμ., κτενίζω, εἴρια πείκειν, κτενίζω, ξαίνω, Ὀδ. Σ 316· ἔπεζε καλὰς Εὐδώρεος ἐθείρας Ἀγλ. Π. 6. 279· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, χαίτας πεξαμένη, ἀφ' οὗ ἐκτένισε τὴν κόμην της, Ἰλ. Ξ. 176.

2) κείρω, κουρεύω, πείκειν δῖς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 773, πρβλ. Θεόκρ. ἔνθ' ἀνωτ.· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, πόκως πέξασθαι, πόκους γεραιὸ, ὁ αὐτ. 98. 13· κριὸς ὡς ἐπέχθη, ἐκάρη, Σιμωνίδ. (15) παρ' Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. 1356.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πελᾰγαῖος, ἴδε **πελάγιος** ἐν τέλει.

πελᾰγίζω: μέλλ. **-ίσω**, (πέλαγος) σχηματίζω πέλαγος, πλημμυρῶ, ἐπὶ ποταμοῦ ὑπερχειλίσαντος, ἐώθεε ὁ ποταμὸς ἀνὰ τὸ πεδίον πᾶν πελαγίζειν Ἡρόδ. 1. 184· λίμνη πελαγίζουσα Στράβ. 239· — ἐπὶ τόπων, κατακλύζομαι ὑπὸ τοῦ ὕδατος, πελαγίζει τὰ πεδία Ἡρόδ. 2, 92, πρβλ. Στράβ. 458, 788. **2)** μεταβ. = **πελαγόω**, κατακλύζω, πλημμυρῶ, Ἰουλιαν. 27B, Θεοφυλ. Σιμοκ. περὶ Φυσικ. Ἀπορημάτ. 12. **II.** διέρχομαι τὸ πέλαγος, ἐν τριήρει, ἔφη, ὅταν πελαγίζωσι Ξεν. Οἰκ. 21, 3, Ὑπερείδ. ἐν τοῖς Α. Β. 111, Στράβ. 48· — οὕτω ὕστερον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Χαρίτων 8. 6. — Καθ' Ἡσύχ.: «πελαγίζειν· τοὺς ὀδόντας συγκρούειν, καὶ πλεῖν πέλαγος ἄβατον, καὶ ἀλαζονεύεσθαι, καὶ ψεύδεσθαι μεγάλα».

πελάγιος, α, ον, Ἀττ. καὶ **ος, ον** Εὐρ. Ἑλ. 1436, ἀλλὰ πρβλ. 1062· (πέλαγος)· — ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πέλαγος, ὁ τοῦ πελάγους, Λατ. marinus, κλύδων Ἑκ. 701· πελαγίας εἰς ἀγκάλας ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1062 (ἴδε **ἀγκάλη**)· πλάξ Ἀριστοφ. Εἰρ. 1438· πελαγίαν ἅλα, τὴν ἐκτεταμένην, τὴν τοῦ πελάγους θάλασσαν (ἴδε **πέλαγος, ἅλς**)· — ἐπὶ ζῴων, ὁ ἐν τοῖς πελάγεσι ζῶν, Εὐρ. Ἱππ. 1278· τῶν δὲ θαλαττίων [ζῴων] τὰ μὲν πελάγια τὰ δὲ αἰγιαλώδη Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 31· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **παράγεια**, αὐτόθι 8. 19, 8· π. ἰχθύες ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πρόσγειοι**, αὐτόθι 6. 17, 8., 13, 1. **2)** ὁ ἐν τῷ πελάγει, Σοφ. Τρ. 649· ἐπὶ ναυτῶν ἢ πλοίων, π. πλεῖν Θουκ. 8. 39, πρβλ. 101· π. φανῆναι αὐτόθι 44· π. ἀνάγεσθαι Ξεν. Ἑλ. 2. 1, 17. **3)** ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, Ἀρτεμίδωρ. 2. 37, σ. 218 Reiff.· τῆς Ἴσιδος, Παυσ. 2. 4, 6· ἄλλων θεῶν, Πλούτ. 2. 161C. — Τύπος **πελαγαῖος** ἢ **πελάγειος** ἀπαντᾷ ἐν Ἀντιγράφοις τοῦ Παυσ. 7. 21, 7.

πελάγισμα, τό, πλήμμυρα, Νεῖλος.. γῆν τοῖς πελαγίσμασιν ἄρδων, Τζέτζ. Ἱστορ. 9. 989.

πελᾰγισμός, ὁ, κλυδωνισμὸς ἐν τῷ πελάγει, ἐν τῷ πληθ., Ἀλκίφρων 2. 4.

πελαγῖτις, -ιδος, θηλ. ἐπίθ., ἡ διατρέχουσα τὰ πελάγη εὔφορτοι νῆες πελαγῖτιδες (-εῖτιδες Κῶδ.) Ἀνθ. Π. 12. 53. — τὸ ἄρσεν. παρὰ Κ. Μανασσ. ἐν Χρον. 4478: «τὸν **πελαγῖτην** θύννον».

πελᾰγοβάτης, ου, ὁ, ὁ ἐπὶ τῆς θαλάσσης περιπατῶν, Ψευδο-Χρυσ. τ. 10, σελ. 887.

πελᾰγο-δρομέω, τρέχω ἐπὶ τοῦ πελάγους, διέρχομαι δια τοῦ πελάγους, Παροιμιογρ., Ζηνόβ. 5, 32, Ἐτυμολ. Μέγ. σ. 45, 43.

πελᾰγο-δρόμος, ον, ὁ διαπλέων τὸ πέλαγος, Ὀρφ. Ὕμν. 73, 5.

πελᾰγο-λίμνη, -ένος, ὁ, λιμὴν σχηματιζόμενος ἐν τῷ πελάγει διὰ σάκκων πεπληρωμένων ἄμμου, Λέων Τακτ. 23, 190 πρβλ. Πολύαιν. 3. 9, 38.

πελᾰγό-πλοος, ον, ὁ διαπλέων τὸ πέλαγος, μνημονεύεται ἐκ τῶν τοῦ Μανασσ. Χρον. (4051;).

πέλᾰγος, εος, τό, γεν. πληθ. **πελαγέων** Ἡρόδ. 4. 85, Σοφ., **πελαγῶν** Θουκ. 4. 21· Ἐπικ. δοτ. **πελάγεσσι**, ἴδε κατωτ.: — (ἴδε ἐν τέλ.): — ἡ θάλασσα, μάλιστα ἡ ἀναπεπταμένη θάλασσα, τὸ πέλαγος, Λατ. pelagus, πέλαγος μέγα Ἰλ. Ξ. 16, Ὀδ. Γ. 179, κτλ.· ἐν πελάγεϊ ἀναπεπταμένῳ Ἡρόδ. 8. 60, 1· διὰ πελάγους ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **παρὰ γῆν**, Θουκ. 6. 13· — συχν. συνάπτεται μετ' ἄλλων λέξεων σημαινουσῶν τὴν θάλασσαν, ἁλὸς ἐν πελάγεσσιν (πρβλ. aequora ponti), Ὀδ. Ε. 335· πέλαγος θαλάσσης Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 608· πόντιον π. ἢ πόντου π., Πινδ. Ο. 7. 104, Ἀποσπ. 259· (οὕτως, ἅλς πελαγία Αἰσχύλ. Πέρσ. 427, 467, πρβλ. **ἅλς**, ἡ)· ἅλιον π., π. ἁλὸς Εὐρ. Ἑκ. 938, Τρῳ. 88. — Προσέτι τὸ **πέλαγος** ἔχει πρὸς τὸ **θάλασσα**, ὡς τὸ μέρος πρὸς τὸ ὅλον, καὶ διὰ τοῦτο λαμβάνει ἐπίθ. ἐκ τοῦ ὀνόματος τῶν παρακειμένων χωρῶν, ὡς τὸ **πόντος**, ὅθεν, Αἰγαῖον π. Αἰσχύλ. Ἀγ. 659, κτλ.· πρβλ. Ἡρόδ. 4. 85· Ἰκαρίων ὑπὲρ πελαγέων Σοφ. Αἴ. 702· ἐκ μεγάλων πελαγῶν, τοῦ τε Τυρσηνικοῦ καὶ τοῦ Σικελικοῦ Θουκ. 4. 24, κτλ.· οὕτω, τὸ Ἰκάριον (ἐξυπακουομ. τοῦ πέλαγος) Λουκ., κτλ.· — ὁ Ἡρόδ. ὡσαύτως καλεῖ οὕτω καὶ πεδιάδα κατακλυσθεῖσαν, γίνεται πέλαγος 2. 97, πρβλ. 3. 117, καὶ ἴδε **πελαγίζω**. **II.** μεταφορ., ἐπὶ παντὸς μεγάλου ὄγκου ἢ ποσοῦ, πλούτου π. Πινδ. Ἀποσπ. 239· π. κακῶν, μέγα πλῆθος κακῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 433· π. ἀτηρᾶς δύης ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 746· π. ἄτης ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 470· π. εἰσορῶ τοσοῦτον ὥστε μήποτ' ἐκνεῦσαι Εὐρ. Ἱππ. 822· ἀληθινὸν εἰς π. αὐτὸν ἐμβαλεῖς.. πραγμάτων Μένανδρ. ἐν «Ἀρρηφόρῳ» 1. 6; φεύγειν εἰς τὸ π. τῶν λόγων Πλάτ. Πρωτ. 338A· — ἐπὶ ἀχανοῦς ἀποστάσεως, μακρὸν τὸ δεῦρο π. οὐδὲ πλώσιμον Σοφ. Ο. Κ. 663· ἐπὶ μεγάλων δυσκολιῶν, μέγ' ἄρα π. ἐλάχιστόν τι αὐτόθι 1746. **III.** προσωποπ. ὡς θεός, συνώνυμ. τῷ Πόντος, γεγεννημένος ἐκ τῆς γῆς ἄνευ πατρός, Ἡσ. Θ. 131, (ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὴν √ΠΑΛΓ, **πλήσσω**, διὰ τὴν ὁρμὴν τῆς θαλάσσης, ὁ Λοβ. καὶ ἕτεροι εἰς τὴν √ΠΑΛΚ, **πλάξ**, πρβλ. Λατ. aequor· ἡ δὲ χρῆσις τῆς λέξεως **πέλαγος** μετὰ τῶν γενικῶν **ἁλός**, **θαλάσσης**, κτλ., φαίνεται εὐνοοῦσα τὴν τοιαύτην ἐτυμολογίαν.)

πελᾰγόσδε, Ἐπίρρ., πρὸς ἢ εἰς τὸ πέλαγος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1233.

πελᾰγό-στολος, ον, ὁ ἐπὶ τοῦ πελάγους πλέων, Εὐστ. Πονημάτ. 198. 66.

πελᾰγό-στροφος, ον, ὁ ἐν τοῖς πελάγεσι περιστρεφόμενος, ἰχθὺς Ὀππ. Ἁλ. 3. 174, ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. **πελᾰγό-τροφος, ον**, ὁ ἐν πελάγεσι τρεφόμενος.

πελᾰγόω, μετατρέπω εἰς θάλασσαν, κατακλύζω, Ἀχιλλ. Τάτ. 4. 12.

πελάζω, Ὅμ., κλ.· μέλλ. **-άσω** Εὐρ. Ἠλ. 1332, κτλ.· Ἀττ. **πελῶ**, Elmsl. παρὰ Διονδ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 282, Σοφ. Φ. 1149· ποιητ. **πελάσσω** Εὐρ. Ἀποσπ. 775. 36: — ἀόρ. **ἐπέλᾱσα** Εὐρ., Ἐπικ. **πέλασσα** Ἰλ. Μ. 194· Ἐπικ. ὡσαύτως **ἐπέλασσα** Φ. 93, **πέλασσα** Ν. 1: — Μέσ. ἀόρ. εὐκτ. ἐν μεταβ. σημασ. **πελασσαίατο** Ἰλ. Ρ. 341: — Παθ., ἀόρ. **ἐπελάσθην** Ἰλ., Σοφ.· Ἐπικ. συγκεκομ. ἀόρ. παθ. (κατὰ τύπον ὑπερσ.) **ἔπλητο** Ἡσ. Φ. 193, **ἔπληντο** Ἰλ. Δ. 449, κτλ.· **πλῆτο** Ξ. 438, **πλῆντο** αὐτόθι 468· ὕστερον ὡσαύτως, **ἐπλάθην** [ᾰ], (οὐχὶ **ἐπλάσθην**, ὡς ἐνίοτε ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις), Αἰσχύλ. Πρ. 896, Εὐρ. Τρῳ. 203, κτλ. (κατὰ τὸ πλεῖ. στον ἐν χορ.)· πρκμ. **πέπλημαι** Ἀνθ. Π. 5. 47, γ' πληθ. **πεπλήαται** Σιμων. Ἰαμβ. 33, μετοχ. **πεπλημένος** Ὀδ. Μ. 108: — **πελάω, πελάθω, πλάθω**, εἶναι παράλληλοι τύποι ποιητικοί, τὸ δὲ **πλησιάζω** εἶναι ὁ κοινὸς παρὰ τοῖς πεζολόγοις τύπος· — (**πέλας**).

Α. ἀμεταβ., πλησιάζω, προσέρχομαι, ἔρχομαι πλησίον, μετὰ δοτ., πέλασεν νήεσσι Ἰλ. Μ. 112· ὅστις ἀϊδρείῃ πελάσῃ Ὀδ. Μ. 41· τούτοις σὺ μὴ π. Αἰσχύλ. Πρ. 807, Σοφ. Φ. 301, κτλ.· οὕτως, ἀλλὰ σπανίως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, πολεμίοισι π. Ἡρόδ. 9. 74· θηρίοις Ξεν. Κύρ. 1. 4, 7, πρβλ. 3. 2, 10· παροιμ., ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει, «ὅμοιος 's τὸν ὅμοιον», Πλάτ. Συμπ. 195B.

2) σπανίως (ὡς τὸ **πέλας**) μετὰ γεν., ἐπὴν [ἡ γυνὴ] τόκου π. Ἱππ. 603. 6· πάρα.., πελάσαι φάος.. νεῶν, δύναται νὰ πλησιάσῃ τὸ φῶς εἰς τὰ πλοῖα, Σοφ. Αἴ. 709· εἴρξω [σε] πελάζειν σῆς πάτρας ὁ αὐτ. ἐν Φ. 1407 (ἔνθα ὁ Dind. ἀπορρίπτει τὸ σῆς πάτρας)· π. πηγῆς Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 87· πλῆρες, μὴ πελάσητ' ὄμματος ἐγγὺς Εὐρ. Μήδ. 101· ἴδε κατωτ. Γ. 1. 2. **3)** μετὰ προθ., π. πρὸς τοῖχον Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 730· ἐς τὸν ἀριθμὸν Ἡρόδ. 2. 19· τὸ ὕδωρ ἐς τὸ θερμὸν πελάζει, πλησιάζει εἰς τὸ θερμόν, ὁ αὐτ. 4. 181· ἐς τοῦσδε τόπους Σοφ. Ο. Κ. 1761· εἰς ὄψιν, εἰς σὸν βλέφαρον Εὐρ. Ι. Τ. 1212, Ἠλ. 1332· ἐπί τινος Ὀρφ. Ἀργ. πρός τινα Πλούτ. 2. 564B· — σπανίως μετ' αἰτ. τόπου, δῶμα πελάζειν Εὐρ. Ἀνδρ. 1167, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1060· οὕτως ἴσως Φ. 1149, φυγᾷ μ' οὐκέτι.. πελᾶτ', δὲν θὰ μὲ πλησιάζητε πλέον μετὰ φόβου, (ἔνθα ὁ Ἔρμαν. λαμβάνει τὸ ῥῆμα μεταβατ., δὲν θὰ μὲ σύρητε πρὸς ἑαυτά, δηλ. δὲν θὰ μὲ κάμνετε νὰ ἐξέρχωμαι ἐκ τοῦ σπηλαίου μου νὰ σᾶς κυνηγῶ, ἀλλ' ὁ Jebb ἐξέδωκε **πηδᾶτ'** ἀντὶ **πελᾶτ'**, ἔνθα ἴδε μακρὰν σημ. αὐτοῦ καὶ παράρτημα.) **4)** ἀπολ., Ξεν. Ἀν. 4. 2, 3, Κύρ. Ε. 1, 48. **II.** πλησιάζω γυναῖκα (πρὸς συνουσίαν), ματρὶ τεᾷ πελάσαις Πινδ. Ν. 10, 152· ἐπὶ παρθενικῆς λέχος Ἀνθ. Π. 5. 302· πρβλ. κατωτέρω Γ. Ι. καὶ ἴδε **πελάτης**.

Β. Μεταβατικὸν ἐνεργείας, μόνον παρὰ ποιηταῖς, φέρω πλησίον ἢ πρός τι, κάμνω τι ἢ τινὰ νὰ προσεγγίσῃ ἢ πλησιάσῃ, συχν. παρ' Ὁμ. (Ἡσ. μόνον Ἔργ. κ. Ἡμ. 429), ἐπί τε προσώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων, [νέας] Κρήτῃ ἐπέλασσεν Ὀδ. Γ. 291, πρβλ. 300· με.. γαίῃ Θεσπρωτῶν πέλασεν μέγα κῦμα Ξ. 315· τοὺς δ' Ἰθάκῃ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμος Ο. 482· π. τινὰ Ἀχιλλῆϊ Ἰλ. Ξ. 154, πρβλ. Β. 744, κτλ.· Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα νηυσὶ πέλασσε, ἐπὶ ταῖς ναυσὶν ἐγγίσαι ἐποίησεν, Ν. 1· νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν τόξῳ δὲ σίδηρον Δ. 123· ἐπέλασσα θαλάσσῃ στῆθος, ἐν τῷ κολυμβᾶν, Ὀδ. Ξ. 350· πάντας.. πέλασε χθονὶ Ἰλ. Θ. 277· οὖδει τινὰ πελάσσαι Ψ. 719, κτλ.· ἱστὸν δ' ἱστοβόκῃ πέλασαν (ἴδε ἐν λ. **ἱστοβόκη**) Α. 434· βόας ζεύγλᾳ π. Πινδ. Π. 4. 404· π. τινὰ δεσμοῖς Αἰσχύλ. Πρ. 155· βρόχῳ δέρην Εὐρ. Ἄλκ. 230, κτλ. — μεταφορ., πελάζειν τινὰ ὀδύνῃσι, φέρω τινὰ εἰς πόνους, εἰς ὀδύνας, Ἰλ. Ε. 766· ἐμὲ.. κράτει πέλασον, «τῇ νίκῃ — πέλασον· ἔνα κρατήσω αὐτοῦ» Σχόλ. (πρβλ. **προσμίγνυμι**) Πινδ. Ο. 1. 126· Βορέᾳ σῶμα πελάζων, ἐκθέτων αὐτὸν εἰς τὰς βορέας, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1399· ἔπος ἐρέω, ἀδάμαντι πελάσας (ἐξυπακ. αὐτό), ποιήσας αὐτὸ ἰσχυρὸν ὡς εἶναι ὁ ἀδάμας, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 141, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 91· ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων, ἀφοῦ προσεπέλασεν αὐτὸν ὁ θεός, Ἰλ. Ο. 418, Φ. 93· γόμφοισιν πελάσας [ἔλυμα] Ἔργ. κ. Ἡμ. 429. **2)** μετὰ προθέσ., με.. νῆσον ἐς Ἀγυγίην πέλασαν θεοὶ Ὀδ. Η. 254, Μ. 448· κτήματα δ' ἐν σπήεσσι πελάσσατε Κ. 404, πρβλ. 424· οὕτω καὶ δεῦρο πελάζειν τινὰ Ε. 111· οὐδάσδε πελάζειν τινὰ Κ. 440, (οὖδει π. ἐν Ἰλ. Ψ. 719).

Γ. ἐν τῷ παθ., ὡς τὸ ἀμεταβ. ἐνεργ., ἔρχομαι πλησίον, προσεγγίζω, πλησιάζω, κτλ., μετὰ δοτ., ἀσπίδες.. ἔπλητ' ἀλλήλῃσι Ἰλ. Δ. 449, Θ. 63· πλῆτο χθονί, ἦλθε πλησίον τῆς γῆς (δηλ. κατέπεσε), Ξ. 438· οὖδεϊ πλῆντο αὐτόθι 468· σκοπέλῳ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πεπλημένος Ὀδ. Μ. 108· ἀπολ., ἐπεὶ τὰ πρῶτα πέλασθεν (ἐπὶ τείχεσι) Μ. 420, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 144. **2)** σπανίως μετὰ γεν., Χρύσης πελασθεὶς φύλακος Σοφ. Φιλ. 1327· ἴδε ἀνωτ. Α. 2. **3)** ἐπαμείνω ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ, πελασθῆναι ἐπὶ τὸν θεόν ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 213. **II.** πλησιάζω ὅπως συνευνασθῶ, συνέρχομαι εἰς σαρκικὴν μῖξιν, ἐπὶ γυναικός, μηδὲ πλαθείην γαμέτᾳ Αἰσχύλ. Πρ. 806, πρβλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 25 ἴδε ἀνωτ. Α. II.

πελάθω, [ᾰ], τύπος ἰσοδύναμος τῷ **πελάζω** (ἀμεταβ.), ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 131 (παρ' Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 1277), Εὐρ. Ρῆσ. 556, Ἠλ. 1293, Ἀριστοφ. Θεσμ. 58.

πέλᾰνορ, ὁ, ἴδε **πέλανος** ἐν τέλει.

πέλᾰνος, ὁ, πᾶν πυκνὸν ἢ ἡμίπηκτον ὑγρόν, διαφόρου συστάσεως, πελάνῳ, δι' ἐλαίου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 96· ῥοφεῖν ἐρυθρὸν ἐκ μελέων π., τὸ ἐρυθρὸν αἷμα, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 265· π. αἱματοσταγὴς ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 821· π. αἱματηρός, ἐπὶ συμπεπηγότος αἵματος, Εὐρ. Ἄλκ. 851, Ρῆσ. 430· ἀφρώδης π., ἐπὶ ἀφροῦ κατὰ τὸ στόμα, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 220· πέλ. μελίσσης, μέλι, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 470· πιάλεοι π., ἐπὶ λήμης τῶν ὀφθαλμῶν, Ἡλιόδ. παρὰ Στοβ. 540. 20. **II.** μῖγμά τι ἐξ ἀλεύρου, μέλιτος καὶ ἐλαίου προσφερόμενον τοῖς θεοῖς (πρβλ. Τιμ. Λεξ. ἐν λέξ.), ἱκανῶς ὑγρὸν ὥστε νὰ δύναται νὰ χυθῇ, χέουσα τόνδε π. ἐν τύμβῳ πατρὸς Αἰσχύλ. Χο. 92· χοὴν π. τε Εὐρ. Ἀποσπ. 904· καιόμενον ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 707, Τρῳ. 1063, Ἀριστοφ. Πλ. 661, κτλ.· θῦσαι πέλανον Αἰσχύλ. Πέρσ. 204, Εὐρ. Ἴων 226, κτλ.· ἴδε κατωτ. III. **2)** τὸ ἄλευρον τὸ ἐν χρήσει εἰς παρασκευὴν τοιούτου μίγματος, πέλανον καλοῦμεν ἡμεῖς οἱ θεοί, ἃ καλεῖτε σεμνῶς ἄλφιθ' ὑμεῖς οἱ βροτοὶ Σαννυρίων ἐν «Γέλωτι» 1· μύλης πέλανοι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1077. **III.** ἐν Νικ. Ἀλ. 488, **πελάνου βάρος = ὀβολοῦ ὁλκή,** ἴσως διότι οἱ προσφερόμενοι πέλανοι κατεσκευάζοντο στρογγύλοι,— πέμματα ἐπιχώρια .., ἃ πελάνους καλοῦσιν ἔτι καὶ ἐς ἡμᾶς Ἀθηναῖοι Παυσ. 8. 2, 3· καὶ κατὰ Σουΐδ. πέλανος λέγεται «καὶ ὁ τῷ μάντει διδόμενος μισθὸς ὀβολός»· μνημονεύεται καὶ Λακωνικός τις τύπος **πέλανορ = τετράχαλκον** παρ' Ἡσυχ.—Τραγ. λέξ., σπανίως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ: ὁ Πλάτ. ἐν Νόμ. 782Ε, ἔχει τὴν λέξιν ἐν τῇ σημ. II.— Κατὰ Σουΐδ.: «πέλανοι, πέμματα ἐκ παιπάλης, τουτέστιν ἀλεύρου λεπτοτέρου, εἰς θυσίαν ἐπιτήδεια ὡς αὐτός φησι (Πλάτ. Νόμ. 6. σ. 875C), καρποὶ μέλιτι δεδευμένοι. Διονύσιος Θρᾷξ· θεοῖς ἀπαρχαί τινες. λέγεται δὲ πέλανος καὶ ὁ περὶ τῷ στόματι πεπηγὼς ἀφρός, καὶ τὸ περιπεπηγὸς καὶ ἐξηραμμένον ὀπῶδες δάκρυον, οἷον λιβανωτός, κόμμι. καὶ ὁ τῷ μάντει διδόμενος μισθὸς ὀβολός».

πελαργάω, ἐσχαλμ. γραφ. ἀντὶ **πεδαρτάω,** ὅ ἴδε. Πρβλ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. ΙΕ', σ. 334.

πελαργῐδεύς, ὁ, ὁ νεοσσὸς πελαργοῦ, νεαρὸς πελαργός, ἐπὴν ὁ πατὴρ ὁ πελαργὸς ἐκπετησίμους πάντας ποιήσῃ τοὺς πελαργίδας τρέφων, δεῖ τοὺς νεοττοὺς τὸν πατέρα πάλιν τρέφειν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1356, Πλουτ. 2. 992Β.

πελαργικός, ή, όν, ὁ τοῦ πελαργοῦ, [ἀνήκων εἰς πελαργόν, «πελαργικοὶ νόμοι· τὰ ἀνατρέφειν τοὺς γονεῖς» Ἡσύχ., Σουΐδ. πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1353. **II.** = **Πελασγικός**· τὸ Πελαργικόν, ἡ βορεία κλιτὺς τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀκροπόλεως, Ἀριστοφ. Ὄρν. 832, Καλλ. Ἀποσπ. 283· τὸ Π. τεῖχος Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 1153· φέρεται δὲ τὸ **Πελασγικὸν** ἐν Ἡροδ. 5. 64, Θουκ. 2. 17· «**Πελαργικὸν**· ἀντὶ τοῦ **Πελασγικόν**» Ἡσύχ.

πελαργῖτις, ιδος, ἡ, φυτόν τι, ἴσως τὸ «πελαργῶνιον», ἢ βοτάνην τὴν λεγομένην πελαργῖτιν κόψας καὶ σήσας δίδου Γαλην. τῶν κατὰ τόπους 9 (τ. 13, σ. 599).

πελαργός, ὁ, τὸ γνωστὸν πτηνόν, ὁ «ἐλέκας», Λατ. Ciconia alba, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1355, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 135Ε, κτλ.· περὶ τῆς πρὸς τοὺς γονεῖς ἀγάπης αὐτῶν ἴδε Ἀριστοφ. καὶ Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ. Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 13, 2, Σουΐδ. ἐν λ. **ἀντιπελαργεῖν**· ἐν Θεσσαλίᾳ διετέλουν ὑπὸ τὴν προστασίαν νόμου τινὸς διὰ τὴν χρησιμότητα αὐτῶν εἰς τὴν ἐξάλειψιν τῶν ὄφεων· «τιμῶσι τοὺς πελαργοὺς (οἱ Θετταλοί) .. καὶ ἐάν τις κτείνῃ, ἔνοχος τοῖς αὐτοῖς γίνεται οἷσπερ καὶ ὁ ἀνδροφόνος» Ἀριστ. π. Θαυμασ. 23. **II.** ἐνίοτε γίνεται σύγχυσις πρὸς τὸ **Πελασγός** (πρβλ. **πελαργικος** II), πιθ. ἐκ τῆς γνώμης ὅτι ὡς ἡ λέξις **Πελασγοὶ** ἐσήμαινε φυλὴν νομαδικήν, οὕτω καὶ ἡ λέξ. **πελαργοὶ** πτηνὰ ἐκτοπιστικά, Στράβ. 221, 397, Διον. Ἀλ. 1. 28· ὁ π. ἀλήτης Καλλ. Ἀποσπ. 475. ('Εκ τοῦ **πελός, ἀργός,** κυρίως ὁ μέλας καὶ λευκός, ἀσπρόμαυρος, Pott Et. Forsch. 1. 131· πρβλ. καὶ **Πελασγός.**)—Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 393.

πελαργό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ πελαργοῦ, νῆες Λυκόφρων 24, ἔνθα **πελαργοχρώς,** ἀλλ' ἴδε Ἀρκάδ. 93, 21.

πελαργώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς πελαργόν, π. τὸ εἶδος Στράβ. 823.

πέλᾱς, Ἠπίρρ., πλησίον, ἐγγύς, ἀντίθετ. τῷ **ἑκάς,** μετὰ γεν., ἥτις συνήθως προτάσσεται· τοῦ **πέλας,** ὡς Τηλεμάχου π. ἵστατο Ὀδ. Ο. 257 Νείλου π. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 308, πρβλ. Ἀγ. 1038, 1671· καὶ τόδ' ἀγχόγονης π. Εὐρ. Ἡρακλ. 246, πρβλ. Ἡρακλ. Μαιν. 1109 ἀλλὰ καὶ ἐπιτάσσεται ἡ πτῶσις, π. τῆς Κασταλίης Ἡρόδ. 8. 39, πρβλ. 138 αὕτη π. σου Σοφ. Ἠλ. 1474· καὶ χωρίζεται ἀπὸ τῆς πτώσεως, ὅταν πέλας ἤδη τὸν Ἅιδην εἰσορῶσι τοῦ βίου ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 580. **2)** ὡσαύτως ὡς τὸ ἐγγύς, μετὰ δοτ., Πινδ. Ο. 7. 34 (ἔνθα ἴδε Böckh), Ν. 11. 4· σοὶ π. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 208, πρβλ. Ἀποσπ. 101.— Μετὰ γεν. ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ Λατ. prope ab aliquo loco· μετὰ δοτ., πρὸς τὸ Λατ. prope ad aliquem locum, Herm. Dial. Pind. σ. XI (Opusc. 1. σ. 254) κέξ. **3)** ἀπολ., χριμφθεὶς πέλας Ὀδ. Κ. 516· π. στείχειν, παρεῖναι, στῆναι, κτλ., συχνάκις παρὰ Τραγ. **II.** οἱ πέλας (ἔξυπ. ὄντες), οἱ γείτονες, Θουκ. 1. 69., 4. 78, 92, κτλ.· ἐντεῦθεν, οἱ πλησίον, οἱ ἄνθρωποι, Ἡρόδ. 1. 97, καὶ παρὰ Τραγ., ἴδε Elmsl. εἰς Εὐρ. Μήδ. 85· παρ' Ἡροδ. 7. 152, τὰ τῶν πέλας ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ οἰκήια κακά·— ὡσαύτως ἐν τῷ ἑνικῷ, ὁ πέλας, ὁ πλησίον, πᾶς ἄνθρωπος, Ἡρόδ. 3. 142, Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ., Θουκ. 1. 32· πρβλ. **πλησίον.** **III.** ὑπερθ., **πελαστάτω,** πλησιαίτατα, ἐγγύτατα, Ἱππ. 413. 16., 422. 37·— ἀπαντᾷ καὶ ὑπερθ. ἐπίθ. **πελάστατος, η, ον,** Συλλ. Ἐπιγ. 5594. 64 (ἔνθα ὅμως ὁ Franz τὰν Πέλαστα τὰν ..).— ('Εκ τοῦ **πέλας** παράγεται τὸ **πελάζω**· ἐντεῦθεν ἐσχηματίσθη διὰ συγκοπῆς τινος τὸ συνώνυμον **πλησίον, πλησίος** (οἱονεὶ **πελάσιος**). Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε Κουρτ. ἀρ. 367.)

πελασγός, ὁ· ἐν τῇ Ἰλ. Β. 843, οἱ Πελασγοὶ μνημονεύονται ὡς σύμμαχοι τῶν Τρώων, πρβλ. Ρ. 288· συγκαταλέγονται δὲ τοῖς Λέλεξι καὶ Καύκωσι, ὅθεν πιθανῶς κατῴκουν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, Κ. 429· ἐν τῇ Ὀδ. λέγονται ὡς κατοικοῦντες ἐν Κρήτῃ, Τ. 177· ὡσαύτως ἐν Ἠπείρῳ περὶ τὴν Δωδώνην, Ἠσ. Ἀποσπ. 18· ὁ δὲ Ὅμ. παριστάνει τὸν Ἀχιλλέα δεδιμενον· Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε, Πελασγικέ, Π. 233· προσέτι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος, ἤτο ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ Ἑλλάς, ἡ ἀρχικὴ ἕδρα τῶν Ἑλλήνων, Β. 681·— ἐκ τοῦ ἀξιολόγου χωρίου τοῦ Ἡροδ. 1. 56, 57, καὶ ἄλλων ὑπαινιγμῶν γίνεται δῆλον ὅτι ἦσαν φυλὴ λίαν ἐκτεταμένη καὶ πολλαχοῦ διεσπαρμένη, καὶ ὅτι οἱ Ἕλληνες ἦσαν συγγενεῖς αὐτοῖς· ἴδε Wachsm. Hist. Antiq. of Gr. vol. 1. § 9, Clinton F. H. 1. 92, Thirlwall Hist. of Gr. I. c. 2· μάλιστα ἡ λέξις **Πελασγοὶ** κεῖται ἀντὶ τοῦ Ἕλληνες ἐν Εὐρ. Ὀρ. 857 ὡς παρὰ τῷ Ἐννίῳ καὶ Οὐεργιλ.· Τυρσηνοὶ Π. ἀπαντᾷ ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 256.— Ἐντεῦθεν τὸ ἐπίθ. **Πελασγικός, ή, όν,** = Ἠπειρωτικὸς ἢ Θεσσαλικός, ἴδε ἀνωτ., καὶ πρβλ. Στράβ. 221, 436· ἀλλ' ὕστερον ἐν χρήσει ὡς τὸ Ἀργεῖος, Εὐρ. Φοίν. 105· περὶ τοῦ τὸ Πελασγικόν, ἴδε ἐν λ. **πελαργικός**·— οὕτω, **Πελάσγιος, α, ον,** Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 634, Εὐρ. Ι. Α. 1498·— **Πελασγιῶται,** οἱ, (ἐν Θεσσαλίᾳ), Στράβ. 447· ἀλλὰ **Ἕλληνες,** ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 230·— θηλ. ἐπίθ. **Πελασγίς, ίδος,** Ἡρόδ. 7. 42, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 243, κτλ.· **Πελασγιάς,** Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 4. ('Η ἀρχὴ τῆς λέξεως εἶναι θέμα πολλῶν θεωριῶν· τινὲς ἀναφέρουσιν αὐτὴν εἰς τὴν √ΠΕΛ, **πελός,** ὡς εἰ οὗτοι ἦσαν οἱ ἐξ Ἀνατολῆς ἐλθόντες μελαψοί, πρβλ. **πέλομαι**· ἕτεροι εἰς τὴν √ΠΕΡ, **περάω, πέρα,** οἱ μεταναστεύοντες· ἄλλοι δὲ εἰς τὴν **πλάζω,** ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας.—Περὶ τῆς συγχύσεως τοῦ **Πελασγός** καὶ **πελαργός,** ἴδε ἐν λ. **πελαργός.**)

πελᾰσείω, ἐφετικὸν τοῦ **πελάζω,** Ἀγαθ. 97Β.— Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστ. Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 399, καὶ Χατζιδάκι ἐν Ἀθηνᾶς τ. ΙΑ', σ. 149.

πελᾰσεις, εως, ἡ, ἡ πλησίασις, Ἰάμβλ. ἐν Villois. Ἀνεκδ. 2. 198.

πελάστης, ου, ὁ, (πελάζω) = **πελάτης,** Ἀμμών. σ. 111.

πελᾰτεία, ἡ, οὐσ. ἀφῃρ. τοῦ πελάτης, (ὡς ἐκ ῥήμ. **πελατεύω**) Λατ. clientela, Γλωσσ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσ. σ. 131.

πελᾰτης [ᾰ], **ου,** ὁ, (πελάζω) ὁ πλησιάζων, ὁ ἐρχόμενος πλησίον, Σοφ. Φ. 1164· γείτων, Λατ. accola, π. Τμώλου Αἰσχύλ. Πέρσ. 49. **II.** ἰδίως ἐπὶ τοῦ πλησιάζοντος γυναῖκα (ἴδε **πελάζω** Α. II, Γ. II). τὸν πελάταν λέκτρων Διός, ἐπὶ τοῦ Ἰξίονος, Σοφ. Φ. 679. **III.** ὁ πλησιάζων ὅπως ζητήσῃ καὶ εὕρῃ προστασίαν, ὁ ἀπό τινος ἐξαρτώμενος, μισθωτός, Λατ. mercenarius, Πλάτ. Εὐθύφρων 4C, Ἀριστ. Ἀποσπ. 351· πρβλ. Ruhnk. εἰς Τίμ.· ἐν χρήσει πρὸς μετάφρασιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ cliens, Διον. Ἀλ. 1. 83, Πλουτ. Ρωμ. 13, κτλ.· οὕτω θηλ. **πελάτις, ιδος,** ὁ αὐτ. ἐν Κάτωνι Πρεσβυτ. 24. (Πρβλ. **ἱκέτης** ἐκ τοῦ **ἱκνέομαι**).

πελᾰτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **πελάτην**· τὸ πελατικόν, οἱ πελάται, ἡ ἐργατικὴ τάξις, Διον. Ἀλ. 9. 23.

πελάω, ποιητ. τύπος τοῦ ἐνεστ. **πελάζω,** πελᾱν Σοφ. Ἠλ. 497 (λυρ.)· γ' ἐνικ. **πελάει** Ὀππ. Κ. 1. 514· προστ. **πέλα** Ὅμ. Ὀμ. 6. 44, Ἐπικ. ἀπαρ. **πελάαν** ποιητ. παρὰ Πλουτ. 2. 457C· ἀλλὰ **πελῶ** εἶναι ὡσαύτως Ἀττ. μέλλ. τοῦ **πελάζω.**

πελεθο-δάφ, ὁ, ἡ, ὁ ἐν πελέθῳ βεβαμμένος «βουτημένος εἰς τὰ σκατά», ἐπώνυμον Θεοδώρου τοῦ Τραγικοῦ, Ἀρκάδ. 94, Ἡσύχ.

πέλεθος, ὁ, ἀνθρωπίνη κόπρος, περίττωμα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1169, Ἐκκλ. 595· ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι τὸν οὐχὶ Ἀττ. τύπον, **σπέλεθος,** ὃν μνημονεύει ὁ Μοῖρις σ. 310.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πέλεθρον, τό, ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **πλέθρον**, μέτρον γῆς, μάλιστα παρ' Ἐπικ., Ἰλ. Φ. 407, Ὀδ. Λ. 577· ὡσαύτως ἔν τινι Δελφ. ἐπιγραφ. (Συλλ. Ἐπιγρ 1688. 17, πρβλ. 1840. 4)· **πελέθρισμα**, τό, = **πλέθρισμα**, Ἡσύχ.

πέλεια, ἡ, (πελὸς) ἡ ἀγρία περιστερά, Columba oenas (πρβλ. **οἰνάς**), οὕτως ὀνομασθεῖσα ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ αὐτῆς χρώματος, Ὀδ. Ο. 526, κτλ.· ὡς σύμβολον δέους καὶ τρόμου, φύγεν ὥς τε πέλεια Ἰλ. Φ. 493· ἐντεῦθεν συνεχῶς καλεῖται **τρήρων** (ὅπερ κατήντησε νὰ τίθηται καθ' ἑαυτὸ ἀντὶ τοῦ **πέλεια**), Ἰλ. Ε. 778, Ψ. 853, Ὀδ. Μ. 62, κτλ.· πτηνή π. Σοφ. Αἴ. 140, πρβλ. Εὐρ. Ἴων 1197· ὑπόπτεροι π. Σοφ. Φ. 289· πρβλ. **πελειὰς** I. **II. πέλειαι**, αἱ, ὄνομα τῶν προφητίδων ἱερειῶν τῶν παλαιῶν χρόνων, πιθ., ληφθὲν ἐκ τῶν μαντικῶν περιστερῶν τῆς Δωδώνης, Ἡρόδ. 2. 55, 57, Παυσ. 7, 21, 2., 10. 12, 10· ὡσαύτως **πελειάδες**, Σοφ. Τρ. 172.— Καθ' Ἡσύχ.: «πέλειαι· περιστεραί. καὶ αἱ ἐν Δωδώνῃ θεσπίζουσαι μάντεις. Ἀριστοτέλης φησὶ διαφέρειν περιστερὰς καὶ πελείας.»

πελειάς, άδος, ἡ, = **πέλεια**, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ἰλ. Α. 634, κτλ.· τρήρωσι .. πελειάσιν ὁμοῖαι Ε. 778· Ἐπικ. δοτ. πελιηάδεσσι Ὀππ. Κ. 1. 350· ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 2. 55, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 223, κτλ.· ἐν τῷ ἑνικ., Σοφ. Ο. Κ. 1081, Εὐρ. Ἀνδρ. 1140·— διακρίνεται δὲ ἡ **πελειὰς** τῆς **περιστερᾶς** ἐκ τοῦ τρόπου τοῦ ἐπῳάζειν καὶ ἀνατρέφειν τοὺς νεοσσοὺς καὶ ἐκ τῶν ἀποδημητικῶν αὐτῆς ἕξεων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 13, 3., 8. 12· ἀλλ' ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ **περιστερά** παρὰ τοῖς Δωριεῦσι, π. χ. παρὰ τῷ Σώφρονι ἐν Ἀθην. 394 D· καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσιν, Ἱππ. 638. 8, 667. 3 (ἔνθα ἡ γραφ. **πελιὰς** φαίνεται ἐσφαλμ.). **II.** πρβλ. τοῦ προηγ. **II. III. Πελειάδες**, αἱ, = **Πλειάδες**, ὃ ἴδε.

πελειο-θρέμμων, ον, (τρέφω) ὁ τρέφων περιστεράς, νῆσος Αἰσχ. Πέρσ. 309.— Καθ' Ἡσύχ.: «πελειοθρέμμονα νῆσον· Σαλαμῖνα».

πέλειος· «πελείους· Κῶοι καὶ Ἠπειρῶται τοὺς γέροντας» Ἡσύχ.

πελειοτρόφος, ὁ τρέφων πελείας, ἐκ τῶν Κυνηγ. Ὀπ. κατὰ τὸν Θησ. Στεφ.

πελειώδης, ες, = **πελιδνός**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 717.

πελεκάν, -ᾶνος, ὁ, παρυδάτιον πτηνὸν περιλαμβάνον ὡς φαίνεται δύο εἴδη, τὸν ἔχοντα πλατὺ καὶ κοτυλοειδὲς ῥάμφος, platalea leucorodius, καὶ τὸν κοινὸν «πελεκᾶνον» Pelecanus onocrotalus, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 12, 13., 9. 10, 2, Αἰλ. π. Ζ. Α. 3. 20· ὡσαύτως **πελεκᾶνος** Ὠριγέν. VII, 28Δ, κλ. πρβλ. **πελεκῖνος**.

πελεκᾶς, -ᾶντος, ὁ, ὁ δρυοκαλάπτης ἢ «ξυλοραγᾶς», οἱονεὶ ὁ ξυλουργὸς (ἐκ τοῦ **πελεκάω**), Ἀριστοφ. Ὄρν. 884, πρβλ. 1155, 1157.

πελεκάω, μέλλ. **-ήσω**, (πέλεκυς) ὡς καὶ νῦν, πελεκῶ, Λατ. dolare, Ὀδ. Ε. 244 (ἐν τῷ Ἐπικ. τύπῳ **πελέκκησε**), Ἱππ. π. Ἄρθρ. 789, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1157· λίθοι πεπελεκημένοι Φίλων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 82· πρβλ. **πέλεκκον, ἡμιπέλεκκον**. **II.** ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, ἡ σὴ θυγάτηρ, ὅτ' ἐκεῖνος αὐτὴν ἐπελέκα Ἀραρὼς ἐν «Καινεῖ» 4.

πελέκημα, τό, «πελεκοῦδια», Αἴτ. 8, 3, Γαλην. τ. 14, σ. 423, 1.

πελέκησις, ἡ, τὸ πελεκᾶν ξύλα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 3, κτλ.

πελεκητής, οῦ, ὁ, ὁ πελεκῶν ξύλα, Γλωσσ.

πελεκητός, ἡ, ὁν, πεπελεκημένος, τῶν δὲ ξύλων τὰ μὲν σχιστὰ τὰ δὲ πελεκητὰ τὰ δὲ στρογγύλα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 5, 6.

πελεκήτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **πελεκητής**, Μανέθων 4. 324.

πελεκηφόρος, ὁ, = **πελεκυφόρος**, Εὐστ. εἰς Διονύσ. Περιηγ. 536.

πελεκίζω, μέλλ. **-ίσω**, (πέλεκυς) ἀποκόπτω διὰ πελέκεως, ἰδίως ἀποκεφαλίζω, Λατ. securi percutere, τινά Πολύβ. 1. 7, 12., 11. 30, 2, Στράβ. 735, κτλ., πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 341.

πελεκινοειδής, ές, ὅμοιος πελεκίνῳ, Ἀρχιμ. 135, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 271, 7, κλ.

πελεκῖνος, ὁ, παρυδάτιόν τι πτηνὸν ἐκ τοῦ εἴδους τῶν πελεκάνων, Ἀριστοφ. Ὄρν. 884, Ὀππ. Ἰξ. 2. 6· πρβλ. **πελεκάν**. **II.** εἶδός τι φυτοῦ ἔχον σπέρμα ὅμοιον πελέκει, Λατ. securidaca, Ἱππ. 665. 48, «ἐν δὲ ταῖς ἀφάκαις (φιλεῖ γίνεσθαι) ὁ πελεκῖνος ὅμοιον τῇ ὄψει τῷ πελέκει» Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 8, 3 Κατὰ Διοσκ. 3, 146 «ἡδύσαρον, τὸ ὑπὸ τῶν μυρεψῶν καλούμενον πελεκῖνος, θάμνος ἐστὶ φυλλάρια ἔχων ἐρεβίνθῳ ὅμοια, λοβοὺς δὲ κερατίοις ἐοικότας, ἐν οἷς τὸ σπέρμα πυρρόν, ὅμοιον πελέκει ἀμφιστόμῳ, ὅθεν καὶ ὠνόμασται». **III.** ἐν τῇ ξυλουργικῇ τέχνῃ, συναρμογή τις τῶν ξύλων «χελιδονουρά», Λατ. securicula, Βιτρούβ. 9. 9, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 251· ἐπίθ. **πελεκῖνωτός**, ἡ, ὄν, αὐτόθι.

πελέκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πέλεκυς**, Α. Β. 794, Ἡσύχ. ἐν λ. **σάγαρις**.

πελεκισμός, ὁ, θάνατος διὰ πελέκεως, Διοδ. Ἀποσπ Mai σ. 95.

πελέκκησε, ἰδὲ ἐν λ. **πελεκάω**.

πέλεκκον, τό, ἢ **πέλεκκος**, ὁ, (πέλεκυς) λαβὴ πελέκεως, κοινῶς «στειλιάρι», Ἰλ. Ν. 612, πρβλ. Πολυδ. Ι', 146.— Καθ' Ἡσύχ.: «πέλεκκος· στελεός, ὅ ἐστι ξύλον εἰς τὴν ὀπὴν τῶν πελέκεων βαλλόμενον».

πελεκο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς πέλεκυν, π. τὸ σχῆμα Πρόκλ.

πελεκο-φόρος, ὁ, = **πελεκυφόρος**, Ἀρρ. Τακτ. σ. 105.

πέλεκρα· «ἀξίνη» Ἡσύχ.

πελεκῦνάριον, τό, = **πέλεκκον**, Θέων εἰς Πτωλ. Συντ. σ. 262, 9.

πέλεκυς -εως, Ἰων. **-εος**, ὁ· δοτ. πληθ. **πελέκεσι**, Ἐπικ. **πελέκεσσι**, Ἰλ. παρ' Ἀίλ.. καὶ ἄλλοις μεταγεν. εὑρηται ἐνίοτε γεν. **πελέκῦος**, δοτ. πληθ. **πελέκῦσι** κτλ.· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 246·— ἀξίνη ἀμφίστομος, πρὸς δενδροτομίαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἡμιπέλεκκον (ὃ ἴδε), χάλκεος, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένος Ὀδ. Ε. 235 (καὶ διακρίνεται ἀπὸ τοῦ σκεπάρνου, ὃ ἴδε)· ὑλοτόμους πελέκεας Ἰλ. Ψ. 114· ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι Ν. 391· οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. Ο. 7. 66, Π. 4. 468, Εὐρ. Ἀποσπ. 475a, 6· π. ξυλοκόπος Ξεν. Κύρ. 6. 2, 36, κτλ. **2)** ὡς πολεμικὸν ὅπλον, πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο Ἰλ. Ο. 711· πελέκεως δίστομος γένυς Εὐρ. Ἀποσπ. 534· 5·— ὁ ἐν χρήσει πρὸς τὰς θυσίας, Ἰλ. Ρ. 520, Ὀδ. Γ. 442· ὁ τοῦ δημίου Τενέδιος π., ὡς παροιμ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 351, πρβλ. ποιητὴν παρὰ Πλουτ. 2. 813F· τοὺς πελέκεις ἀπέλυσε τῶν ῥάβδων, ἀφῆρεσε τοὺς πελέκεις ἀπὸ τῶν ῥάβδων τῶν ῥαβδούχων, Πλουτ. Ποπλ. 10. κτλ.— Ὅτι κυρίως δὲν ἦτο ὅπλον μάχης φαίνεται ἐκ τῆς φράσεως οὐ δόρασι μάχεσθαι, ἀλλὰ καὶ πελέκεσι, ὃπλ. μάχεσθαι μέχρις ἐσχάτου, ὄχι μόνον στρατιῶται ἀλλὰ καὶ πᾶς ἄνθρωπος, Ἡρόδ. 7. 135. **3)** πρὸς παράστασιν ἐπιμονῆς, κραδίη πέλεκυς ὣς .. ἀτειρὴς Ἰλ. Γ. 60. **4)** ἐν Θεοφρ. Χαρακτ. 5, τὸ «ἀσκὸς πέλεκυς» φαίνεται ὅτι ἦν παιδιά τις τῶν παίδων, καὶ τοῖς μὲν συμπαίζειν αὐτὸς λέγων «ἀσκός, πέλεκυς», ἴδε σημ. Κοραῆ, πρβλ. καὶ σημ. Jebb σ. 183. **II.** μαθηματικόν τι σχῆμα παρεμφερὲς τῇ κεφαλῇ διστόμου πελέκεως, ἰδὲ Ἀνθ. Π. 15. 22. Πρβλ. Σανσκρ. paraśus Κούρτ. 98, Pott Et. Forsch. 1. 117, 231.) [Τὸ ῠ τῆς ὀνομ. καὶ αἰτ. τοῦ ἑνικ., παρ' Ὁμήρῳ ἐνίοτε ἐκτείνεται ἐν ἄρσει. Ἰλ. Γ. 60, Ρ. 520· αἰτ. πλθ. **πελέκεας**, ὡς παρ' Ὁμ. ἀείποτε τρισύλλ. υυ-].

πελεκῦφόρος, ὁ, ὁ φέρων πέλεκυν· εἶναι δὲ ἐν χρήσει πρὸς μετάφρασιν **4)** τοῦ Λατ. lictor, = ῥαβδοῦχος, Βυζ. **2)** consul ἢ praetor, ὧν προεπορεύοντο ῥαβδοῦχοι ἔχοντες πελέκεις, Πολύβ. 2. 23, 5, ἀλλὰ πιθ. ἁπλῶς ἐσφ. γρ. ἀντὶ **ἐξαπέλεκυς**.

πελεμίζω, Ἐπικ. ἀπαρ. **-έμεν**· Ἐπικ. ἀόρ. **πελέμιξα**·— Παθ., Ἡσ. Θεογ. 458· Ἐπικ. παρατ. **πελεμίζετο**· ἀόρ. **πελεμίχθην**. Ἐπικ. ῥῆμα, ὡς τὸ **ἐλελίζω**, σείω, κινῶ, κάμνω τι νὰ σείηται ἢ νὰ τρέμῃ, βαθὲην πελεμιζέμεν ὕλην Ἰλ. Π. 766· τρὶς μὲν μιν πελέμιξεν, παρέσεισεν, Φ. 176, πρβλ. Π. 108· οὐρίαχον πελέμιξεν ἔγχεος Ν. 443· π. [τόξον], ἀγωνίζομαι ὅπως κάμψω τὸ τόξον, Ὀδ. Φ. 125.— Παθ., σείομαι, τρέμω, ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὄλυμπος Ἰλ. Θ. 443, Ἡσ. Θ. 842· ὑπὸ βροντῆς πελεμίζεται εὐρεῖα χθών αὐτόθι 458· ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη ἔγχεος, «ἐκινήθη, ἐσείσθη» (Σχόλ.) Ἰλ. Ρ. 528. **2)** κινῶ τινα ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ, οὐδ' ἐδύναντο ἀμφ' αὐτῷ πελεμίξαι ἐρείδοντες βελέεσσιν Π. 108· ἀόρ. παθ., χασσάμενος πελεμίχθη Δ. 535, Ε. 626· οὕτω, πελεμιζόμενος ὑπὸ λόγχᾳ Πινδ. Ν. 8. 51. (Ἐκ τοῦ **πάλλω**, **παλάμη**, συγγενὲς τῷ **πόλεμος**)·— Καθ' Ἡσύχ.: «πελεμίζειν· σείειν, κραδαίνειν».

πελέναι· «ζεῦγος βοῶν» Ἡσύχ.

πελεσσύδραι· «συστρέμματα ὑδάτων» Ἡσύχ.

πελέσκεο, πέλευ, ἰδὲ ἐν λ. **πέλομαι**.

πεληιάς, -άδος, ἡ, Ἴων. ἀντὶ **πελειάς**, Ὀππ. Κ. 1. 350.

πέλῆος, (Δωρ.) «γέρων» Ἡσύχ.

πελιαί· «μέλαιναι» Ἡσύχ.

πελιαίνομαι, Παθ., γίνομαι πελιδνός, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 152, 153.

πελιάς, ἰδὲ ἐν λ. **πελειάς**.

πελιγάνες· «οἱ ἔνδοξοι· παρὰ δὲ Σύροις οἱ βουλευταί» Ἡσύχ.

πελίγξαι· «ἐπιδραμεῖν» Ἡσύχ.

πελιδναῖος, α, ον, = **πελιδνός**, Νόνν. Δ. 4. 371.

πελίδνη, ἡ, = **πελιδνότης**, Σχόλ. εἰς Νίκ. Ἀλεξιφ. 557.

πελιδνήεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **πελιδνός**, Μάρκελλ. Σιδ. 47.

πελιδνόομαι, παθ. = **πελιαίνομαι**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 840, Ἀριστ. Προβλ. 8, 1.

πελιδνός, ἡ, όν, = **πελιός**, μαυροκίτρινος, μελανιασμένος, Ἱππ. Ἀφ. 1251, Σοφ. Ἀποσπ. 577, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ τύπῳ **πελιτνός**, Θουκ. 2. 49, Ἀλεξις ἐν «Κρητεύσ.», 1. 17.— Καθ' Ἡσύχ. «πελιδνόν· μέλαν ὡς μόλυβδος· ἢ ὕφαιμον».

πελιδνότης, ητος, ἡ, = **πελίωσις**, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 5.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πελιδνωμα, τό, κηλίς, πελιδνή, «μελανάδα», Σχολ. Θεοκρ. 5. 99, Σουίδ. ἐν λ. **ὀπώπια**.

πελίδνωσις, ἡ, = **πελίωσις**, «μελάγχασμα», Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1, 8.

πελίκα, **πέλυξ**, ἴδε ἐν λ. **πέλλα**.

πελιόομαι, παθ., = **πελιαίνομαι**, Ἱππ. Ἄγμ. 760, Ἀριστ. Προβλ. 8. 1.

πελιός, ά, όν, (πελός, πελλός), κυρίως ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος προσλαβόντων χρῶμα μελανίζον ἕνεκα συσσωρεύσεως αἵματος ἐκ διαρραγέντων αἱματικῶν ἀγγείων, ὑπομέλας, μελανοκίτρινος, βλέφαρον πελιὸν Ἱππ. Προγν. 37. 29, πελιὸν δὲ τὸ στῆθος Δημ. 1157. 6· καθόλου, μέλας, μαῦρος Νικ. Θ. 279. (Κατὰ τὸν τονισμὸν ὁμοιάζει πρὸς τὸ **πολιός**, Ἀρκάδ. 41).— Κατὰ Φώτ.: «πελιοὶ μέλανες· ὠχροί», πρβλ. Ἡσύχ.

πελιότης, ητος, ἡ, = **πελιδνότης**, Ὀρειβάσ. σ. 159 Matth.

πελιτνός, ή, όν, ἴδ. ἐν λ. **πελιδνός**.

πελίχνη, ἡ, ἴδε ἐν λ. **πέλλα**.

πελίωμα, τό, = **πελίδνωμα**, Ἱππ. 181. ἐν τέλ., 396. 31, Ἀριστ. Προβλ. 9. 14.

πελίωσις, ἡ, (πελιόω) = **πελίδνωσις**, Λατ. livor, φλεβῶν Ἱππ. Ἄγμ. 759.

πέλλα, Ἰων. **πέλλη**, ης, ἡ, «πέλλα ἀγγεῖον σκυροειδές, πυθμένα ἔχον πλατύτερον, εἰς ὃ ἥμελγον τὸ γάλα» Ἀθήν. 495C, τὸ τοιοῦτον ἀγγεῖον νῦν ὀνομάζεται «καρδάρα», Λατ. mulctra, περιγλαγέας κατὰ πέλλας, περὶ τὰ γάλακτι πεπληρωμένα γαλακτοδόχα ἀγγεῖα, Ἰλ. Π. 642, Θεόκρ. 1. 26· — ποτήριον, Ἱππῶναξ 30· — ὡσαύτως πελλίς, ίδος, ἡ, ὁ αὐτ. 29, Νικ. Ἀλεξιφ. 77· Δωρ. κ. Αἰολ. **πελίκα**, ἡ, Κρατῖνος ἐν «Θρᾴτταις» 5· ἰδὲ Φώτ., Ἡσύχ. Πολυδ. Γ', 78· **πελίχνη**, ἡ, Ἀλκμὰν 61, πρβλ. Κλείταρχον παρ' Ἀθην. 495C· **πέλυξ**, υκος, ὁ, Πολυδ. Γ', 105. (Πρβλ. Λατ. pelvis).

πελλαῖος, α, ον, = **πελλός**, Ἡσύχ., ὅστις ἔχει καὶ **πελλαιχνώς**, -χρός.

πελλαντήρ, ῆρος, ὁ, (πέλλα) ὁ ἀμέλγων εἰς πέλλαν, ξυλίνην λεκάνην, Θεσσαλ. λέξις ἀντὶ ἀμολγεύς, Ἡσύχ.· **πελλητήρ**, Κλείταρχος παρ' Ἀθην. 495E.

πελλᾶς, ᾶ, ὁ, (πελλὸς) πρεσβύτης, γέρων, Ἀρκάδ. 22, Ἡσύχ.

πελλίς, ίδος, ἡ, ἴδε ἐν λέξει **πέλλα**.

πελλο-ράφος, ον, (πέλλα, ῥάπτω) ὁ συρράπτων δέρματα, Γλωσσ.

πελλός, ή, όν, ἰδὲ ἐν λ. **πελός**.

πέλλυτρα, τά, = **ποδεῖα**, «καὶ ποδεῖα τοὺς περὶ τοῖς ποσὶ πίλους Κριτίας, ἅπερ Λίσχύλος πέλλυτρα καλεῖ, πέλυτρ' ἔχουσιν εὐθέτοις ἐν Ἀρβύλαις Πολυδ. Β', 196. Ζ', 91 (Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 224), Γ', 50. Αὕτη εἶναι ἡ λέξις ἡ ὑποκρυπτομένη ἐν ταῖς γλώσσαις τοῦ Ἡσυχ. **πελλυταί**, **πέλλυτα**, **πελλύτεμα**, **πελλασταί**.— Καθ' Ἡσύχ.· «πέλλυτρα· οἱ δεσμοὶ οἱ περὶ τὰ σφυρὰ καὶ τοὺς ἀστραγάλους τῶν δρομέων περιελισσόμενοι, εἰς τὸ μὴ ἐκ(σ)τραπῆναι».

πέλμα, τό, τὸ ὑποκάτω τοῦ ποδὸς μέρος, ἡ «πατοῦνα», Δίλ. π. Ζ. 14. 3, Ἀρτεμίδ. 4. 24., 5. 81· τὰ π. τῶν δακτύλων Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 46· ἐπὶ καμήλων, Ἡρῳδιαν. 4. 15. **2)** τὸ κάτω δέρμα τοῦ ὑποδήματος, «πατοῦνα», Ἱππ. Μαχλ. 858, Πολύβ. 12. 6, 4, πρβλ. Νίκ. παρ' Ἀθην. 370Δ. **II.** ὁ μίσχος τῶν μήλων καὶ ἀπίων, Γεωπ. 10. 25, 1. **III.** ἡ κονίστρα ἢ ἡ πλατεῖα τοῦ ἱπποδρομίου ἢ τοῦ ἀμφιθεάτρου, Λεόντ. Κύπρ. 1716B, Χρον. Πασχ. 208, Μαλαλ. 175, 10. (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος).

πελμᾰτίζω, ξέω τὸ πέλμα τοῦ ποδός, Ἐτυμ. Χειρόγρ. Havn. παρὰ τῷ Sturz εἰς Ἐτυμολ. Μέγ. ἐν λ. **πέλμα**.

πελμᾰτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς τὸ πέλμα τοῦ ποδός, Γλωσσ.

πέλομαι, ἴδε **πέλω**.

Πελοπόννησος, ἡ, ἀντὶ Πέλοπος νῆσος, ὡς καὶνῦν, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 250. 290, Ἑρμιππος ἐν «Μοίραις» 3, κλ.· — οἱ **Πελοποννήσιοι**, Ἡρόδ. κλ.· ἐπιθ., ὁ **Πελοποννησιακὸς** πόλεμος Στράβ. 600, Διόδ.· (ὡσαύτως ὁ Πελοποννήσιος π. Παυσ. 4. 6, 1)· οὕτω, τὰ Πελοποννησιακὰ Στράβ. 634· — Ἐπίρρ. **Πελοποννᾱσιστί** λαλεῖν, λαλεῖν τινα διάλεκτον τῶν Πελοποννησίων, δηλ. Δωριστί, Θεόκρ. 15. 92.

πελός ἢ **πελλός**, ή, όν, φαιός, φαιόχρους, μολυβδόχρους, πελὴ μηκὰς Σοφ. Ἀποσπ. 122, ἔνθα ἴδε Bind. (ed. 2)· πελλὴ εἶδ' Θεόκρ. 5. 99· πελλὸς ἐρῳδιός Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 23 π. σποδὸς Φοίνικος Ἀποσπ. 2. 23 Meineke. (Πρβλ. **πελ-ιός**, **πελ-ιδνός**, **πολ-ιός**, **πέλ-οψ**, **Πέλ-ιας**, καὶ ἴσως **Πέλασγός**· Σανσκρ. pal-itas (canus)· Λατ. pall-eo, pull-us· Ἀρχ. Γερμ. fal-o). — Καθ' Ἡσύχ.: πελλόν· φαιὸν χρῶμα, ἐμφερὲς τῷ πελιδνῷ».

Πέλοψ, οπος, ὁ, (πελός, ὄψ) ὁ σκοτεινὴν ἔχων ὄψιν, μελαψὸς υἱὸς τοῦ Ταντάλου, ἐλθὼν ἐκ Λυδίας εἰς Πελοπόννησον ἧς καὶ ἀνεδείχθη ἡγεμὼν καὶ ἐξ αὐτοῦ ὠνομάσθη Πελοπόννησος, Ἰλ.

πελτάζω, (πέλτη) ὑπηρετῶ ὡς **πελταστὴς** ἤτοι ὡπλισμένος διὰ πέλτης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὁπλιτεύω**, Ξεν. Ἀνάβ. 5. 8, 5, Πόροι 4. 52, Ἄπολ. Ἐμφυλ. 2. 70.

πελτάριον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **πέλτη**, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 200F, Λουκ. Διόν. 1.

πελταστής, οῦ, ὁ, (πελτάζω) στρατιώτης φέρων πέλτην ἤτοι ἀσπίδα ἐλαφράν, Λατ. cetratus, Εὐρ. Ῥῆσ. 311, Θουκ. 2. 29, Λυσ. 153. 40, κτλ. Οἱ πελτασταὶ ἦσαν κατ' ἀρχὰς Θρᾷκες μισθοφόροι καὶ κατεῖχον θέσιν μεταξὺ τῶν **ὁπλιτῶν** καὶ τῶν **ψιλῶν**· συχνάκις μνημονεύονται μετὰ τῶν τοξοτῶν, οἷον Ξεν. Κύρ. 2. 1, 5· ἐντεῦθεν οἱ πελτασταί, καθόλου ἐπὶ τῶν ἐλαφρῶς ὡπλισμένων στρατιωτῶν, levis armaturae milites, ἀπετέλεσαν δὲ κατὰ πρῶτον δύναμιν σπουδαίαν ἐν τῷ Ἑλληνικῷ στρατῷ ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Ἰφικράτη, ἰδὲ Ξεν. Ἑλλ. 4. 4. 16, καὶ 5. 12 κέξ. Πρβλ. **πέλτη**.

πελταστικός, ή, όν, ὁ ἔμπειρος εἰς τὸ χειρίζεσθαι τὴν πέλτην ὡς ὁ πελταστής, Πλάτ. Θεαίτ. 165D· οἱ πελταστικοὶ ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 350Δ· — ἡ πελταστική (ἔξυπ. τέχνη), ἡ τέχνη ἢ δεξιότης τοῦ πελταστοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 813D, 834Δ· τὸ **-κόν**, = οἱ **πελτασταὶ** Ξεν. Ἀνάβ. 7. 6, 29, κτλ.— Ὑπερθ. ἐπίρρ. **πελταστικώτατα**, λαμπρότατα, ὅλως κατὰ τὸν τρόπον τῶν πελταστῶν, ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 21. 7.

πέλτη, ἡ, μικρὰ ἐλαφρὰ ἀσπὶς ἄνευ ἴτυος, γύρου, Λατ. pelta, cetra, πρῶτον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Θρᾳξίν, Ἡρόδ. 7. 75, πρβλ. 89· Θρηϊκίας π. ἄναξ Εὐρ. Ἄλκ. 498, πρβλ. Βάκχ. 783, Ἀριστοφ. Λυσ. 563, κτλ.· π. Ἀμαζονικὴ Πλουτ. Πομπ. 35· περὶ τοῦ σχήματος αὐτῆς ὅρα Λεξικὸν τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λ. **2)** σῶμα πελταστῶν Εὐρ. Ῥῆσ. 410· πρβλ. **ἀσπὶς** Ι. 2, **λόγχη** ΙΙΙ. **3)** κόσμημά τι ἵππου, αὐτόθι 305. **II.** = **παλτόν**, κοντός, «κοντάριον», Ξεν. Ἀνάβ. 1. 10, 12· ἑρμηνεύεται διὰ τῶν λέξεων **δόρυ**, **ἀκόντιον** ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ., καὶ διὰ τοῦ **λόγχη** ὑπὸ τοῦ Σουίδ.

πέλτης, ου, ὁ, = **κορακῖνος**· «ὁ δὲ ποταμίας κορακῖνος, ὃν πέλτην τινὲς καλοῦσιν, ὁ ἀπὸ τοῦ Νείλου» παρ' Ἀθην. 121Δ. — Καθ' Ἡσύχ.: «πέλτης· θρᾴκιον ὅπλον, καὶ εἶδος ταρίχου».

πελτοφόραι, οἱ, ἀπεγράψανθο ἐμ πελτοφόρας (=εἰς τοὺς πελτοφόρους) Ἐπιγρ. Ὀγχηστοῦ, L. et F. 4. 5. 7a.— Ὑηττοῦ, Ἀθην. τ. Δ', σ. 490-495.— Κωπῶν, αὐτόθι σ. 501.—Ἡ εἰς ας κατάληξ. τῆς λέξεως ταύτης εἶναι ὡς ἡ ἐν τοῖς ἐκ βιβλίων γνωσοῖς **σαμφόρας**, **λευκολόφας**, κτλ. Ὅμοιον καὶ τὸ **σταφυλοδρόμας** ἐν CIG 1387-8, ἐξ ἐπιγραφῆς Σπάρτης.— Λέγεται καὶ παρ' ἡμῖν σήμερον ὁ **βάθρακας**, ὁ **κότσυφας**, ὁ **κόκορας** (= «κίκιρρος· ὁ ἀλεκτρυὼν» Ἡσύχ.), ὁ **μάγειρας**, ὁ **κάπηλας**, ὁ **πάντικας**, ὁ **βούθουνας** (= βόθυνος), ὁ **λάγκερας** (= «λάκκυρος· ὁ στεμφυλίας οἶνος» Ἡσύχ.), ὁ **κάθουρας** καὶ ἄλλα τινά, ἐν οἷς ὅμως παρατηρητέα καὶ ἡ διαφορὰ τοῦ τόνου, ὅτι δηλ. εἶναι πάντοτε ἐν τῇ προπαραλήγουσῃ, ὡς εἰ ἦσαν ἐσχηματισμένα ἐκ τριτοκλίτων βάθρᾱξ, **πάντῑξ** κτλ. κατὰ τὰ γνωστά, **κόρακας**, **μύρμηγκας**, **ἀλόχτωρας** ἐκ τῶν **κόραξ**, **μύρμηξ**, **ἀλέκτωρ**, κτλ., τὸ δὲ νῦν **μάρτυρας** τὸ πάλαι καὶ **μάρτυρ** ἢ **-υς**, καὶ **μάρτυρος -ρος**, ἐκλίνετο. Λέγουσι δὲ ἀπὸ ὀλίγων τινῶν ἐτῶν οἱ παρ' ἡμῖν ἀμαθεῖς καὶ **ἔμφορας** ἀντὶ **ἔφορος** καὶ **εὔζωνας** ἀντὶ **εὔζωνος**· ὥστε φαίνεται ὅτι, κατὰ φυσικήν τινα τάσιν τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης τὴν εἰς **ας** κατάληξιν λαμβάνουσι μάλιστα τὰ εἰς τὴν προπαραλήγουσαν τονιζόμενα προσηγορικά· ἀλλ' ὄχι βέβαια πάντα, διότι λέγομεν κοινῶς ἄγγελος, ἄνεμος, ἄνθρωπος, (δι)βάσκαλος, ἔλατος, **ἐπίτροπος**, ζάρκαδος, κέφαλος, μάνδαλος, πλάτανος, ἀκάθαρος, κτλ. Τίς δὲ ὁ λόγος, δι' ὃν ταῦτα καὶ ἄλλα δὲν λήγουσιν εἰς **ας**, λανθάνει ἐμέ. — Τὸ δὲ **τύφλακας** ἡμῶν, τὸ **μεθύστακας**, τὸ **κουτούλιακας** καὶ εἴτι ἄλλο τοιοῦτο, εἶναι βεβαίως μεγεθυντικά, ὡς καὶ τὸ **κεφάλας**. Ἐκ δὲ κυρίων ὀνομάτων τῶν εἰς **ος** τῆς ἀρχαίας γλώσσης τὸ **Φίλιππος** λέγεται σήμερον κοινῶς **Φίλιππας**, ἴσως καὶ κανὲν ἄλλο, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

πελτοφόρος, ον, (πέλτη) ὁ φέρων **πέλτην**, Ἀριστοφ. Πέπλος 56 (ἐν Bgk. Lyr. σ. 658 ἔκδ. γ'), ὁ π. = **πελταστής**, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 24, κτλ.· π. Ἱππεῖς, ἐλαφρῶς ὡπλισμένοι Ἱππεῖς, Πολύβ. 3. 43, 2.—**ὡσαύτως πελτοφόρας**, ὁ, Ἐπιγραφ. Βοιωτ. παρὰ τῷ Keil σ. 18.

πέλυξ, υκος, ὁ, ἴδε ἐν λ. **πέλλα**. **II.** εἶδος πελέκεως Ἀθήν. 392B, Ἐδδ. (Ἱερεμ. ΚΓ', 29)· διακρίνεται ἀπὸ τοῦ πελέκεως παρὰ Βαβρ. 64. 9· ἀλλ' ἀποδοκιμάζεται ὡς βάρβαρον ὑπὸ τοῦ Φωτ.· ὑποκορ. **πελύκιον**, τό, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. θαλ. σ. 4 καὶ 10.

Πελυσιών, ῶνος, ὁ, ὄνομα μηνός, Ἐπιγρ. Σάμου, Bul. d. Inst. di Roma, 1866, σ. 207.

πέλω καὶ **πέλομαι**, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.· — ἐνεργ., ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῷ γ' ἐνικ. **πέλει** Ὅμ., Ἡσιόδ., Τραγ., Πίνδ., παρὰ Στοβ. 79. 52· 6' ἐνικ. **πέλεις** Νόνν. Δ. 44. 193· γ' πληθ. **πέλουσι** Ἀνθ. Π. 7. 56, Δωρ. **πέλοντι** Ἡσιόδ. Ο. 6. 171· — παρατ. **πέλεν** Ἰλ., Ὁσ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 1276 (ἐσαμ.)· συγκεκομμ. μετ' αὐξήσ., **ἔπλεν** Ἰλ. Γ. 3, Ε. 729, Μ. 11, κτλ.· ἀπα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νίως ἐν τοῖς ἄλλοις προσώποις ἔπελες, πέλες Πινδ. Ο. 1. 72, Κόϊντ. Σμ. 3. 564· Δωρ. α' πληθ. **πέλομες** Θεόκρ. 29. 27·— προστ. **πέλε** Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 304· ὑποτακτ. **πέλω** Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 339, **πέλῃ** Θεόκρ.· εὐκτ. **πέλοι** Αἰσχύλ., κτλ.· ἀπαρ. **πέλειν** ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 620, 801, Χο. 304· Ἐπικ. **πελέμεν** ἢ **πελέναι** Παρμεν.· Ἀποσπ. 65· μετοχ. **πέλουσα** Αἰσχύλ. Πρ. 895. Πολλῷ συνηθέστ. ὡς ἀποθ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, 6. ἐν. **πέλει** ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 149, 199, **πέλεται** Ἰλ. Α. 392, κτλ.· **πελόμεσθα** Θεόκρ., **πέλεσθε** Ἀπολλ. Ρόδ., **πέλονται** Σοφ. Αἴ. 159· παρατ. συγκεκομμ. ὅταν λαμβάνῃ τὴν αὔξησιν, 6' ἐνικ. **ἔπλεο** Ἰλ. Α. 418, κτλ.· συνηρ. **ἔπλευ** Ι. 54, κτλ., **ἔπλετο**, συχν. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ., ἀλλὰ **πέλοντο** Ι. 526· Ἰων. 6' ἐνικ. **πελέσκετο** Χ. 433, **πελέσκετο** Ἡσ. Ἀσπ. 22. 4· προστ. **πέλευ** Ἰλ. Ω. 219, **πελέσθω** Ἀπολλ. Ρόδ.· ὑποτ. **πέλῃται, -ώμεθα, -ωνται** Ἰλ. Γ. 287, Ζ. 358, Π. 128· εὐκτ. **πέλοιτο** Χ. 443, Αἰσχύλ.· ἀπαρέμ. **πέλεσθαι** Ἀπολλ. Ρόδ.· μετοχ. **πελόμενος** Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 122, 810 (ἴδε ἐν τέλ.), συγκεκομμ. **πλόμενος** Εὐφορ. 55 (ὡς παρ' Ὁμ. ἐν τοῖς συνθέτοις **ἐπιπλόμενος, περιπλόμενος**).— Ἡ λέξις εἶναι ἐν χρήσει μόνον παρὰ ποιηταῖς, καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. Δωριεῦσι καὶ Ἰωσι πεζογράφοις. (Ἐκ τοῦ **πέλω** παράγονται αἱ λέξεις **ἀμφιπολος, πολέω, πολεύω, πωλέω**, ὃ ἴδε· πρβλ. **αἰπόλος**).— Ἡ πρώτη σημασία, διατελῶ ἐν κινήσει, φαίνεται παρ' Ὁμ., κλαγγὴ πέλει οὐρανόθι πρό, ἡ κραυγὴ ἐγείρεται, ὑψοῦται πρὸς τὸν οὐρανόν, Ἰλ. Γ. 3· ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα .. πέλονται, ὅσον δὲ διάστημα διατρέχουσι τὰ ὁρμήματα δίσκου, Ψ. 431, πρβλ. Κ. 351· ἀλλὰ τὰ ἀνωτέρω χωρία ὡς καὶ τὰ ἑξῆς δύνανται νὰ ἑρμηνευθῶσι κάλλιστα διὰ τοῦ **εἰμὶ** ἢ **ὑπάρχω**, ἴδε κατωτέρω Π. τῷ δ' ἤδη δεκάτη .. πέλειν οἰχομένῳ ἠὼς Ὀδ. Τ. 192· γῆρας καὶ θάνατος ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται, ἐπέρχονται, εἰς τοὺς ἀνθρώπους, Ν. 60· νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν Ο. 408· οὕτως ἴσως μετὰ τῆς προθ. ἐκ: τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν Ἰλ. Ε. 759, πρβλ. ἐκ Δ. 6· σὸν δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται Ν. 632·— αὕτη ἡ σημασία τῆς κινήσεως εἶναι κατάδηλος ἐν ταῖς συνθέτοις μετοχαῖς, **ἐπιπλόμενος, περιπλόμενος**· καὶ εἶναι φανερὰ ἐν τῇ παραγώγῳ ἐννοίᾳ τοῦ πολυκαχσχόλου ἐμπορίου ἧτις ἐκφέρεται διὰ τῶν ῥημάτων **ἐμπολᾶσθαι** καὶ **πωλεῖν**. πρβλ. venio veneo, ventilo vendito, Λατ. εἰς Φρύν. 583. Ἐντεῦθεν πηγάζει **II**. ἡ συνήθης σημασία εἰμί, συχν. παρ' Ὁμ., οἷον Ἰλ. Α. 392, κτλ.· ἀλλὰ συνήθως διακρίνεται τοῦ **εἰμὶ** καθ' ὅσον περιέχει ἔννοιάν τινα συνεχείας, ὅθεν καὶ εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ παρομοιώσεων, ὡς Β. 480, Γ. 3· ἀλλ' ὅμως ἐνίοτε κατὰ πάντα = **εἰμί**, π. χ. Δ. 158, Λ. 736, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1124, Εὐμ. 233, Σοφ. Ἀντ. 333, Εὐρ. Μήδ. 521, κτλ.·— ὁ παρατ. συχνάκις ἀπαντᾷ ἐπὶ σημασ. ἐνεστ., ὀΐζυρὸς περὶ πάντων ἔπλεο, προωρίσθης νὰ εἶσαι, δηλ. εἶσαι, Ἰλ. Α. 418, πρβλ. Ζ. 434, Ὀθ. Β. 363, Ν. 145·— μετὰ τῆς μετοχ. ἄλλου ῥήματος ἀποτελεῖ περίφρασιν ἀντὶ αὐτοῦ τοῦ ῥήματος, ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ Ἰλ. Ψ. 69·— τὰ δ' ὁλοὰ πελόμεν' οὐ παρέρχεται, ὅταν ἅπαξ γίνωσι δὲν ἀπαγίνονται, Dind. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 768 (κοινῶς τελόμεν'), πρβλ. Ἱκέτ. 122, 180.— Ἡ σημασία «γίνομαι» ἐν τοῖς χωρίοις εἰς τὰ ἐν Ἰλ. Χ. 423, Ω. 219, 524, Ὀδ. Δ. 393, εὐκόλως ἐξάγεται ἐκ τῆς ῥιζικῆς σημασίας ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀναγκαία.

πέλωρ, τό, μέγα τι καὶ ὑπερφυές, τέρας, Ἐπικ. ὄνομα ἐν χρήσει μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ., ἐπὶ ἐμψύχων, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασ., ὡς ἐπὶ τῶν Κυκλώπων, πέλωρ ἀθεμίστια εἰδώς Ὀδ. Ι. 428· αὐτὴ δ' αὖτε π. κακὸν, ἐπὶ τῆς Σκύλλης, Μ. 87· ἐπὶ τοῦ δράκοντος Πύθωνος, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 374· ἐπὶ Δελφίνος, π. μέγα τε δεινόν τε αὐτόθι 401· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου, π. αἰγὴν ἀνέστη χωλεύων (ἔνθα τὸ π. δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς κατὰ παράθεσιν προσδιορ. τοῦ "Ηφαιστος) Ἰλ. Σ. 410· πρβλ. **πέλωρον**.

πελωριάς, άδος, ἡ, = **πελωρίς**, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 93C.

πελώριος, ον, θηλ. **ιος** Ἡσ. Θ. 179, Χρησμ. Σιβ. 1. 375, **-ίη**, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1682 (παρ' Ὁμ. δὲν ὑπάρχει θηλ.)— ὡς τὸ **πέλωρος**, συχν. παρ' Ὁμ., κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ θεῶν, ὡς Ἄϊδης, Ἄρης Ἰλ. Ε. 395, Η. 208· Ὠρίων, Πολύφημος Ὀδ. Α. 572, Ι. 187· ἐπὶ ἡρώων, ὡς Αἴας, Ἕκτωρ, Ἀχιλλεὺς Ἰλ. Γ. 229, Λ. 820, Φ. 527· ἀνὴρ π. Γ. 166, Πινδ. Ο. 7. 26·— ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἔγχος, τεύχεα Ἰλ. Θ. 124, Κ. 439 λᾶας Ὀδ. Δ. 594· κύματα Γ. 290, κτλ.· ἅρπη Ἡσ. Φ. 179· κλέος Πινδ. Ο. 10 (11). 25· σπανίως παρὰ Τραγ., γᾶς π. τέρας, ἐπὶ δράκοντος, Εὐρ. Ι. Τ. 1248 (λυρ.)· τὰ πρὶν πελώρια, τὰ ἰσχυρὰ πράγματα, ἢ οἱ ἰσχυροί, οἱ πάλαι, Αἰσχύλ. Πρ. 151 (λυρ.)· καὶ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἢ τοῖς πεζογράφοις μόνον εἰς χωρία πομπώδη ἢ ἐκφράζοντα πάθος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 321, Ἀριστ. Ρητ. 3. 7, 11, Ἀθήν. 84E.— Σημαίνει δέ, τερατώδης· τὸ μέγεθος, ὑπερμεγέθης, θεάρατος, φοβερός. **2)** τὰ πελώρια (ἐξυπ. ἱερά), ἡ μεγάλη ἑορτὴ τοῦ Θερισμοῦ, ἑορταζομένη εἰς τιμὴν τοῦ Διὸς ἐν Θεσσαλίᾳ, Βάτων παρ' Ἀθην. 639E κἑξ.· καὶ αὐτὸς ὁ Ζεὺς καλεῖται **Πελώριος**, Κόϊντ. Σμ. 11. 273.

πελωρίς, ίδος, ἡ, μεγάλη τις κόγχη, ἢ Πελωρὶς ἡ τοῦ Πελώρου κόγχη, Ἀλκίφρων 1. 2· π. κόγχη Ἀθήν. 4C, Κλήμ. Ἀλ. 164· —ὡσαύτως **πελωριάς, -άδος**, Νικ. καὶ Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 93D—E, Ἀνθ. Π. 6. 224.

πέλωρον, τό, = **πέλωρ**, θηρίον, τέρας, ἐπὶ τῆς Γοργόνος, Ἰλ. Ε. 741, Ὀδ. Α. 634· ἐπὶ τῶν τέκνων τῆς γῆς, Ἡσ. Θ. 295, πρβλ. 845, 856· ἐπὶ μεγάλης ἐλάφου, Ὀδ. Κ. 168· ἐπὶ τῶν μεμαγνημένων ζώων τῆς Κίρκης, Κ. 219· **πέλωρα θεῶν**, σημεῖα πεμπόμενα ὑπὸ τῶν θεῶν, Ἰλ. Β. 321.— Κυρίως οὐδέτ. ἐκ τοῦ ἑπομένου.

πέλωρος, η, ον, ωσαύτως ος, ον Ὀδ. Ο. 161· (**πέλωρ**)·— τερατώδης, πελώριος, ὑπερμεγέθης, μετὰ παραλλήλου ἐννοίας τοῦ φοβεροῦ, τρομεροῦ, παρ' Ὁμήρῳ πολὺ σπανιώτερον τοῦ τύπου **πελώριος**, ἀλλὰ παρ' Ἡσ. ὁ συνηθέστερος· δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον Ἰλ. Μ. 202, 220· αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον Ὀδ. Ο. 161· π. ὄφιν, δεινόν τε μέγαν τε Ἡσ. Θ. 299· Γαῖα πελώρη (ὁ Ὅμηρος δὲν ἔχει θηλ.) αὐτόθι 159, 173, κτλ.·— οὐδέτ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., **πέλωρα βιβᾷ**, βαδίζει βήμασι γιγαντιαίοις, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 225.

πέμμα, τό, (πέσσω, πέπτω) πᾶν εἶδος τροφῆς παρασκευασμένης μαγειρικῶς· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., πλακοῦντα, γλυκίσματα, Στησίχ. 2, Ἡρόδ. 1. 1, 160, Ἀντιφάν. ἐν «Ὁμοίοις» 1· Ἀττικὰ πέμ. Πλάτ. Πολ. 404D· πρβλ. **πόπανον**.— Καθ' Ἡσύχ.· «πέμμα· εἶδος πλακοῦντος, καὶ πᾶν πεπτόμενον», καὶ «πίμματα· ποικίλα ἐδέσματα πλακουντικά».

πεμμάτιον, τό, ὑποκορίστ. τοῦ προηγ., μικρὸν πλακοῦντίον, Ἀθήν. 645E.

πεμματο-λόγος, ον, ὁ περὶ πλακουντίων ὁμιλῶν, Ἀθήν. 648A.

πεμματουργός, όν, (ἔργω) ὁ κατασκευαστὴς πεμμάτων, Λουκ. Κρονοσόλων 13.

πεμπάδ-αρχος, ὁ, ὁ διοικῶν μίαν πεμπάδα, ἤτοι σῶμα ἐκ πέντε στρατιωτῶν, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 23, Ἱππαρχ. 4, 9 (μετὰ διαγραφ. **πεμπαδάρχης**).

πεμπαδική αἴτισ, πενταδική, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 915, ἔκδ. Stallb.

πεμπάζω: μέλλ. **-άσω**, (πέμπε Αἰολ. = πέντε) κυρίως ἀριθμῶ ἐπὶ τῶν πέντε δακτύλων, δηλ., ἀριθμῶ κατὰ πεντάδας, καὶ ἀκολούθως καθόλου, ἀριθμῶ, ὑπολογίζω. Αἰσχύλ. Εὐμ. 748, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 975, Ἡλούσ. 2. 387E, κτλ.·— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ εὑρίσκεται, ἐπὴν πάσας πεμπάσασται (Ἐπικ. ἀόρ. α' ὑποτ.), ὅταν κατὰ πεντάδας ἀριθμήσῃ πάσας, Ὀδ. Δ. 412. **II**. μεταφορ., ἀναμετρῶ, ἀναλογίζομαι ἐξετάζω, θεσπροπίας θυμῷ π. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1743.— Μέσ., πάντα νόῳ πεμπάσσατο αὐτόθι 350. — Ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ τὸ **ἀναπεμπάζω** εἶναι συνηθέστερον.— Καθ' Ἡσύχ.: «πεμπαζόμενος· ἐπιστρεφόμενος, ἐκπληττόμενος, μεριμνῶντες», καὶ «πεμπάσεται· κατὰ πάντα ἀριθμήσει· τὸ γὰρ πέντε Αἰολεῖς πέμπε λέγουσι, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ψιλῶς ἀριθμήσει».

πεμπάς, **-άδος**, ἡ, = **πεντάς**, ἐπίτριτος ῥυθμὴν πεμπάδι συζυγείᾳ εὖο ἁρμονίας παρέχεται Πλάτ. Πολ. 546C, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 12, 8 Bekk., ἀλλ' ἐν Ἀναλυτ. Ὑστ. 2. 13, 2, γράφει **πεντάδι**. Ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. συχνάκις ἐσφαλμένως φέρεται **πεμπτάς**, ὡς παρὰ Πλάτ. ἐν Φαίδωνι 104A· οὕτως ὁ Schneidewin διορθοῖ **πεμπ-άμερος** (ἀντὶ **πεμπτ-**) Δωρικ. ἀντὶ **πενθήμερος**, Πινδ. Ο. 5 13. **II**. σῶμα ἐκ πέντε στρατιωτῶν, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 22, Ἑλλ. 7. 2, 6.

πεμπαστής, οῦ, ὁ, (πεμπάζω) ὁ ἀριθμῶν· ἐν χρήσει ὡς ῥηματικὸν μετ' αἰτιατ., μυρία μυρία πεμπαστάν, τὸν ἀριθμοῦντα κατὰ μυριάδας, ἢ κατὰ τὸν Σχολιαστ. «κατὰ πεντάδα ἀνὰ μυρίους», Αἰσχύλ. Πέρσ. 981, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 60.

πέμπε, Αἰολικ. ἀντὶ **πέντε**, Βίων Ὁμήρ. 37· εὕρηται καὶ γεν. **πέμπων**, Ἀλκαῖ. 33. 7.

πέμπελος, ον, λέξις ἀσαφοῦς ἐννοίας, λεγομένη ἐπὶ σφόδρα γηραλέων, νεκρόμαντιν πέμπελον, «ὑπεργήρων» (Τζέτζ.), περὶ τοῦ Τειρεσίου, Λυκόφρ. 682· πέμπελον γραῦν, «τὴν παγγήρων γραῦν» (Τζέτζ.), ὁ αὐτ. 826, Γαλην. τόμ. 6, 162.— Καθ' Ἡσύχ.: «πέμπελον· στωμύλον, λάλον· οἱ δὲ λίαν γηραλέον», πρβλ. Χοιροβ. 391. 14, Σουΐδ.

πεμπετηρίς, Αἰολ. ἀντὶ **πεντετηρίς** IGI, II, 502, 3, 527, 26.

πεμπταῖος, α, ον, (πέμπτος) ὁ κατὰ τὴν πέμπτην ἡμέραν· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ συμφωνεῖ πρὸς τὸ ὑποκείμενον **πεμπταῖοι** ἱκάμεσθα, ἤλθομεν κατὰ τὴν πέμπτην ἡμέραν, Ὀδ. Ξ. 257, πρβλ. Ἱππ. Ἀφ. 1250· **πεμπταῖος** γεγεννημένος, γεννηθεὶς πρὸ πέντε ἡμερῶν, Πινδ. Ο. 6. 89· **πεμπταῖος** ἐγένετο, κατὰ τὴν πέμπτην ἡμέραν, Δημ. 359. 19· γῆν δ' οὐκ εἶναι τὸν δὲ προκεῖσθαι **πεμπταῖον**, (λέγων) ὅτι δὲν ὑπῆρχε γῆ καὶ ὅτι ὁ [κορυδὸς] ἔκειτο ἄταφος ἐπὶ πέντε ἡμέρας, Ἀριστοφ. Ὄρν. 474· ἦσαν νεκροὶ ἤδη **πεμπταῖοι** Ξεν. Ἀνάβ. 6. 2, 9· ἔκρινεν [ὁ πυρετὸς] **πεμπταίοισι**, ἐπῆλθεν ἡ κρίσις τοῦ πυρετοῦ εἰς τοὺς ἔχοντας αὐτὸν ἐπὶ πέντε ἡμέρας, Ἱππ. 956H· π. ἀπὸ τῆς νίκης, ἐκ γενετῆς Πλουτ. Φίλ. 17, Λουκ. Ἀλκυών 5.

πεμπτάκις, ἠμαρτημένος τύπος ἀντὶ τοῦ **πεντάκις**, ἐν Ἀλεξ. Τραλλ. 8. 437.

πεμπτ-άμερος, πεμπτάς, ἴδε ἐν λ. **πεμπάς**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πεμπτέος, α, ον, ρημαt. ἐπίθετ. τοῦ **πέμπω**, ὃν δεῖ πέμπειν, Λουκ. Φαλ. 11. **II. πεμπτέον**, δεῖ πέμπειν, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 11.

πεμπτη-μόριον, τό, τὸ πέμπτον μέρος, Ἱππ. 580. 26, Πλάτ. Νόμ. 956C.

πεμπτήριος, ὁ, ἡ, προπεμπτήριος, ὁ προπέμπων, Γρηγ. Ναζ. III, 462A.

πέμπτος, η, ον, (ἴδε ἐν λ. **πέντε**) πέμπτος, ὁ μετὰ τεσσάρων ἄλλων, πέμπτος μετὰ τοῖσιν Ὀδ. I. 335· οὕτως ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ, πέμπτος αὐτὸς Θουκ. 1. 61., 3. 19· ἑκατέρωθι δὲ ἀνήρ ἐγγέγλυπται, μέγεθος πέμπτης σπιθαμῆς, ἔχων μέγεθος τεσσάρων πήχεων καὶ μιᾶς σπιθαμῆς, Ἡρόδ. 2. 106 ἐς π. μῆνα, κατὰ τὸν πέμπτον μῆνα, ὁ αὐτ. 1. 77· τὸ πέμπτον μέρος, ἓν πέμπτον, Πλάτ. Ἀπολ. 36B, κτλ.· ἀλλά, τὸ πέμπτον, ὡς ἐπίρρ., διὰ πέμπτην φοράν, Διόδ. 19. 77. **II.** ἡ πέμπτη (ἐξυπακ. ἡμέρα) Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμέρ. 800, 801, Ἀριστοφ. Νεφ. 1131· (παρὰ τοῖς Ἐκκλ. = Πέμπτη). **2)** ἡ πέμπτη (ἐξυπακ. ὁδός), via quintana, μία τῶν διόδων τοῦ Ρωμαϊκοῦ στρατοπέδου, Πολύβ. 6. 30, 6.

Πέμπτος, ὁ, μὴν Φωκέων ἀντιστοιχῶν τῷ Δελφῶν **Βυσίῳ**, Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 35.

πέμπω, Ἐπικ. ἀπαρ. **-έμεναι**, **-έμεν**, Ὀδ. N. 48, K. 18·— Ἰων. παρατ. **πέμπεσκε** Ἡρόδ. 7. 106·— μέλλ. **πέμψω** Ὅμ. κλ. Δωρ. **πεμψῶ** Θεόκρ. 5. 141, Ἐπικ. ἀπαρ. **πεμψέμεναι** Ὀδ. K. 484·— ἀόρ. **ἔπεμψα**, Ἐπικ. **πέμψα**, Ὅμ., κτλ.·— πρκμ. **πέπομφα**, Θουκ. 7. 12, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 10, Δημ. 54. 6· πρκμ. **ἐπεπόμφει**, Ἰων. **-εε**, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 9, Ἡρόδ. 1. 85.— Μέσ. μέλλ. **πέμψομαι**· ἀόρ. **ἐπεμψάμην** (ἴδε κατωτ. B)·— ἀλλὰ τὸ μέσ. δὲν εἶναι ἐν χρήσει ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, πλὴν ἐν συνθέτοις ἀπο-, **μετα-**, **προ-πέμπομαι**.— Παθ., μέλλ. **πεμφθήσομαι**, Στράβ. σ. 3, Πλουτ.· ἀόρ. **ἐπέμφθην** Πίνδ. καὶ Ἀττικ.· γ' ἐνικ. πρκμ. **πέπεμπται** Αἰσχύλ. Θήβ. 473 (**προ-**), Θουκ. 7. 77, μετ. **πεπεμμένος** Δημ. 672 ἐν τέλ., Λουκ. Ἁλέξ. 32, Δίων K. 50. 13. ὑπερσ. **ἐπέπεμπτο** Δίων K. 36. 1 Βεκκῆρ., (**προυπ-**) Θουκ. 8. 79. Ὡς καὶ νῦν, πέμπω, στέλλω, συχν. ἐπὶ προσώπων, μάλιστα ἐπὶ πρέσβεων καὶ κηρύκων, Ἰλ. Γ. 116, Ἡρόδ. 7. 15, Αἰσχύλ. Θήβ. 37, κτλ.· ἐπὶ στρατευμάτων, ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 34. 54, κτλ., πρβλ. Θήβ. 470· ἐπὶ πλοίου, μεταφέρω, φέρω Ὀδ. Θ. 556, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 135· οὕτω, κραιπνοφόροι δέ μ' ἔπεμψαν αὔραι ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 131, πρβλ. Πινδ. Π. 4. 362· μετὰ διπλ. αἰτ. ὁδὸν π. τινά, ὁδηγῶ τινα εἰς τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, Σοφ. Αἴ. 739, πρβλ. Ἡλ. 1163·— ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, πέμψω δέ τοι οὖρον ὄπισθεν Ὀδ. Ε. 167, κτλ.· π. γράμματα, ἐπιστολὴν Πλάτ. Ἐπιστ. 310D, 323B· μεταφορ., π. κακόν τινι Ἰλ. Ο. 109· π. παραβᾶσιν Ἐρινῦν Αἰσχύλ. Ἀγ. 59· ποινάς, ζημίαν, φόβον, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 203, Εὐρ. I. T. 1308, κτλ.· ὕπνον, ὀνείρατα Σοφ. Φιλ. 19, Ἡλ. 460· συχν. ἐπὶ οἰωνῶν ἢ προρρητικῶν σημείων, π. οἰωνόν, τέρατα, κτλ., Ἰλ. Ω. 310, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 15, πρβλ. Συμπ. 4. 48· μαντείας Σοφ. Ο. Τ. 149· ὡσαύτως π. ἱκεσίους λιτὰς ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 495· π. ἀρωγάς, ἀλκὰν Αἰσχύλ. Εὐμ. 598, Σοφ. Ο. Τ. 149·— Σύνταξις: **1)** ὁ τόπος εἰς ὃν πέμπεται **α)** διὰ τῆς αἰτ., π. τινά Θήβας, ἀγρούς, Σοφ. Ο. K. 1770· ἐξικέτευσε.. ἀγρούς σοι πέμψαι κἀπὶ ποιμνίων νομάς Ο. Τ. 761· συνηθέστερον μετὰ προθ., ἐς Τροίην, φίλην ἐς πατρίδα, κτλ., Ἰλ. Ζ. 207, κτλ.· π. εἰς Ἀΐδαο Φ. 48· οὕτω δόμον Ἄϊδος εἴσω Ὀδ. I. 524· ὡσαύτως Ἄϊδα Εὐρ. I. T. 159· π. ἐς διδασκάλου, εἰς τὸν διδάσκαλον, εἰς τὸ σχολεῖον, Πλάτ. Πρωτ. 325D, (οὕτω μόνον πέμπειν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 3)· π. ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.., Ὀδ. Δ. 560, κτλ.· π. ἐπὶ Θρῃκῶν ἵππους Ἰλ. I. 464· ἀλλὰ πέμπειν ἐπί τι, πέμπειν πρός τινα σκοπόν, ἐπ' ὕδωρ Ἡρόδ. 5. 12· ἐπὶ νίκην Αἰσχύλ. Χο. 477· ἐπὶ κατασκοπὴν Ξεν. Κύρ 6. 2, 9 (οὕτω πέμψον εἰς κατασκοπὴν Σοφ. Φιλ. 45)·— ὡσαύτως π. ἐπί τινι, στέλλω εἴς τινα, Ἰλ. Β. 6· ἢ ἐναντίον.., Αἰσχύλ. Ἀγ. 61, κτλ.· ὡσαύτως στέλλω πρός τινα σκοπόν, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 17, Κύρ. 6. 2, 9· περί τινος, περί τινος πράγματος, Θουκ. 1. 91, Ξεν., κτλ.· ὑπέρ τινος Δημ. 162. 6· παρά ἢ πρός τινα, Θουκ. 2. 81, Ξεν. Ἀνάβ. 5. 2, 6· ὥς τινα Θουκ. 8. 50. **β)** μετ' ἐπιρρήματος, πέμπειν οἴκαδε Ὀδ. Τ. 281· οἰκόνδε ἕκαστον πέμπον Ω. 418· ὄνδε δόμονδε Ἰλ. Π. 445· θύραζε Ὀδ. I. 461· πόλεμόνδε Ἰλ. Σ. 452, κτλ.· ἔπαρον γάρ.. πέμπ' Ἀϊδόσδε, ὡδήγει τὸν Πάτροκλον εἰς τὸν Ἅδην, Ψ. 137· πρβλ. κατωτ. III. **γ)** παρ' Ὅμ. μετ' ἀπαρεμφ., πέμπειν τινὰ νέεσθαι Ὀδ. Δ. 8· ἕπεσθαι Ἰλ. Π. 575· ἰέναι Ὀδ. Ξ. 396· ἱκανέμεν 4. 29· ἄγειν Ω. 419· φέρειν Ἰλ. Π. 454· φέρεσθαι Π. 684·— ἔνθα τὸ ἀπαρ. κεῖται σχεδὸν πλεοναστικῶς, ὡς ἐν τοῖς βῆ δ' ἰέναι, μάστιξεν δ' ἐλάσαν, κτλ.·— ἀλλ' οὐχ οὕτως ἐν Σοφ. Ἡλ. 406, μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς·— ὡσαύτως, πέμπω λόγον, παραγγέλλω, πέμπεις σῇ δάμαρτι.. παῖδα.. δεῦρ' ἀποστέλλειν Εὐρ. I. A. 360· πέμπουσιν οἱ ἔφοροι.. στρατεύεσθαι, πέμπουσι διαταγὰς νὰ ἐκστρατεύσῃ, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 7 **2)** ὁ τόπος ἐξ οὗ πέμπεται ἐκφέρεται διὰ τῶν προθ. **ἀπό** ἢ **ἐκ**, πέμπειν ὄν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης Ἰλ. Π. 447· Γοργείην κεφαλὴν.. ἐξ Ἄϊδος πέμψειεν ἀγανὴ Περσεφόνεια Ὀδ. Λ. 635, κτλ. **3)** ἀπολ., ἔνθα δυνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν πρέσβεις, ἄγγελον, κτλ., οἷον ἐπέμψαμεν πρὸς ὑμᾶς περὶ ἀποστάσεως Θουκ. 3. 13, πρβλ. Ξεν. Ἀνάβ. 2. 3, 1· πέμπει κελεύων ἢ κελεύει πέμπων Θουκ. 1. 91., 2. 81· ἔπεμπε πρὸς Κῦρον δεόμενος Ξεν. Κύρ. 1. 5, 4· ἔπεμπον ἐρωτῶντες ὁ αὐτ. ἐν Ἀναβ. 6. 4, 4· κτλ. **II. ἄλλον πέμπωμεν**, πρὸς ἄλλον, ἀλλ' εἶπ' ἢ σφωΐν καταλύσομεν ὠκέας ἵππους, ἢ ἄλλον πέμπωμεν ἱκανέμεν, ὅς κε φιλήσῃ, ἢ νὰ πέμψωμεν αὐτοὺς πρὸς ἄλλον ὅστις νὰ ὑποδέχηται αὐτοὺς φιλικῶς, ὡς τὸ **ἀποπέμπω**, Ὀδ. Δ. 29· πέμπω τινὰ εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἐκέλευον πεμπέμεναι τὸν ξεῖνον Η. 227, κτλ.· σπανιώτερον ἐν τῇ Ἰλ., ὡς Ω. 780· χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν, Ὀδ. Ο. 74· ὑπέδεκτο καὶ πέμπε Ψ. 315·— ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ πατρός, πέμποντος τὴν ἑαυτοῦ κόρην εἰς τὸν γαμβρόν, τὴν μὲν Ἀχιλλῆος ῥηξήνορος υἱεῖ πέμπεν Ὀδ. Δ. 5 κξ.·— π. τινὰ ἀποίκον Σοφ. Ο. Τ. 1518, κτλ. **2)** ἐπὶ ἀκοντίων, βελῶν, κ.τ.τ. ἐξακοντίζω, ῥίπτω, ὡς τὸ **ἀφίημι**, πέτρας Ἡσ. Θ. 716· ὄμματος.. τόξευμα Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1005. **3)** ἐπὶ λέξεων, ἐκπέμπω, προφέρω, ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 443, Σοφ. Φιλ. 846, 1445, κτλ. **III.** ὁδηγῶ, συνοδεύω, Λατ. deduco, Ἰλ. Α. 390, Ὀδ. Ξ. 336, κτλ.· οὕτω παρ' Ἀττ., ὡς Σοφ. Τρ. 571· συχν. ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ ἄλλων θεῶν ὅσοι ἀδηγοῦσι τοὺς θνητούς, Ὀδ. Α. 626, Αἰσχύλ. Εὐμ. 12, Ἱκέτ. 219· ἐντεῦθεν ἀπολ., ὁ πέμπων, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Σοφ. Φιλ. 133, (πρβλ. **πομπός**, **πομπαῖος**, κτλ.)·— ὡσαύτως, πομπὴν πέμπω, ὁδηγῶ πομπήν, Ἡρόδ. 5. 56, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 757, Θουκ. 6. 26, Λυσ. 137. 22, Δημ. 47. 13, κτλ.· π. χορούς Εὐρ. Ἡλ. 434, Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 12· Παναθήναια π. Μένανδρ. ἐν «Ὑποβολιμαίῳ» 1, Φιλήστρ. 161· ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθ., πέμπεσθαι Διονύσῳ, ἄγομαι ἐν πομπῇ εἰς τιμὴν αὐτοῦ, Ἡρόδ. 2. 49, Πλουτ. Αἰμίλ. 32, Δημήτρ. 12. **IV.** στέλλω μετά τινος, δίδω ὡς ἐφόδια ταξειδίου, κτλ. εἵματα, σῖτον Ὀδ. Π. 83· π. δῶρα, σκύλα, ξένια, κτλ., Ἡρόδ. 7. 106, Σοφ. Φ. 1429, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 42· κτλ. **V.** ὡς τὸ **ἀναπέμπω**, παράγω, ὅσα πέμπει βιόδωρος αἶα Σοφ. Φ. 1161.

B. Ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, πέμπεσθαί τινα, = μεταπέμπεσθαι, πέμπειν καὶ προσκαλεῖν τινα, Σοφ. Ο. K. 602, ἔνθα ἴδε Σχόλ.· τί χρῆμ' ἐπέμψω τὸν ἐμὸν ἐκ δόμων πόδα; «τὸν ἐμὸν πόδα, ἤγουν ἐμέ» (Σχόλ.), Εὐρ. Ἑκ. 977. **II.** πέμπω δι' ἐμαυτόν, πρὸς ἰδίαν μου ὑπηρεσίαν ἢ ἐνεργῶ ὥστε νὰ σταλῇ τις, ἔπειθες, ἢ οὐκ ἔπειθες, ὡς χρείη μ' ἐπὶ τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα; Σοφ. Ο. Τ. 555· καὶ πέμψομαί γε θυγατέρ' Εὐρ. Ὀρ. 111, Λουκ. Τόξ. 14.—Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 380 κξ.

πεμπώβολον, τό, (πέμπε, ὀβελὸς) ἐργαλεῖον μαγειρικὸν ἐκ πέντε ὀβελῶν συνεστηκός, εἶδος μακρᾶς περόνης ἐχούσης πέντε ὀβελούς, ἧτο δὲ ἐν χρήσει ἐν ταῖς θυσίαις ὅπως δι' αὐτῶν στρέφωσι τὰς κατομένας σάρκας τοῦ θύματος, νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν Ἰλ. Α. 463, Ὀδ. Γ. 460, πρβλ. Βίον Ὅμ. 37.

πέμσις, = **πέψις**, FGH, 113, 3. 114, 5, κτλ.

πεμφηρίς, **ίδος**, ἡ, εἶδος ἰχθύος, Νουμήν. παρ' Ἀθην. 309F.

πεμφιγώδης, **ες**, (εἶδος) ἀμφίβ. ἐπίθ. τοῦ **πυρετός**, φλυκταινώδης ἢ σχηματίζων οἰδήματα, Ἱππ. 1165F· ἴδε Foës Oec.

πέμφιξ, **ῑγος**, ἡ, ὡσαύτως **πεμφίς**, **ίδος**, (κατωτ. 4)· — πομφόλυξ, «φουσκαλίδα», φλύκταιναι πέμφιξιν ἐειδόμεναι ὑετοῖο, φλύκταιναι δμοιαι πρὸς τὰς πομφόλυγας τὰς σχηματιζομένας ἐκ τῆς καταπιπτούσης βροχῆς, Νικ. Θ. 272· οὕτω π. αἵματος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 182. **2)** ἡλίου π., (οἱονεὶ) πομφόλυξ ἡλιακή, ἡ ἡλιακὴ ἀκτίς, ἢ λάμψις φωτός, αὐτόθι 158· οὕτω, π. τηλέσκοπος χρυσέα Σοφ. Ἀποσπ. 319· κεραυνία π. βροντῆς αὐτόθι 483· πέμφιγι πλήσας ὥσπερ ἄγγελω πυρὸς αὐτόθι. **3)** νεφῶν ὄγκος παρασυρόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, αὐτόθι 15· ὡσαύτως, θύελλα, π. δυσχείμερος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 195. **4)** ὁ Λυκόφρων 686 ἔχει: πεμφίδων ὄπα, τὴν φωνὴν τῶν οἰκομένων ψυχῶν, πρβλ. Ἡσύχ. — Περὶ πασῶν τούτων τῶν σημασιῶν ἴδε Γαλην. ἐν Herm. Opusc. 4. 276. (Τὸ **πέμφιξ** εἶναι ἕτερος τύπος τοῦ **πομφός**, **πομφόλυξ**, ἴσως συγγενὲς τῷ **βόμβος**, **βομβυλίς**, κτλ.).

πεμφρηδών, **όνος**, ἡ, εἶδος σφηκὸς σχηματίζοντος τὰς ἑαυτοῦ κυψέλας ἐντὸς κοίλων δρυῶν ἢ ὑπὸ τὴν γῆν, Νικ. Ἀλεξ. 183, Θ. 812· πρβλ. **τενθρηδών**, **ἀνθρηδών**.

πέμψις, **εως**, ἡ, (πέμπω) τὸ πέμπειν ἀποστέλλειν, ἀποστολή, Ἡρόδ. 5. 54· ἡ π. τῶν νεῶν Θουκ. 7. 17· τῆς ἐπιστολῆς Ἀριστ. Ποιητ. 11, 8· ἡ π. τῶν νικητηρίων, ἐπὶ θριαμβικῆς πομπῆς, Δίων K. 44. 41.

πενεστεία, ἡ, = **οἱ πενέσται**, ἡ τάξις αὐτῶν, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 5, 22., 2. 9, 2.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατήρ. σ. 131.

πενέστερος, **-τατος**, συγκρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ **πένης**.

πενέστης, **ου**, ὁ, ἐργάτης, ὁ εἰς τὴν ἐργατικὴν τάξιν ἀνήκων:

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οἱ **πενέσται** ἦσαν δουλοπάρικοι ἐν Θεσσαλίᾳ, Ἀριστοφ. Σφ. 1273 (μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξ. **πένης**). Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 36., 6. 1, 11, Δημ. 687. 2, Ἀριστ. Ἀποσπ. 544, Θεόκρ. 16. 35. Ὡς οἱ **Εἵλωτες** ἐν Λακωνικῇ (καὶ ἴσως οἱ **Θῆτες** ἐν Ἀττικῇ), ἦσαν ἀρχικῶς φυλὴ ἡττηθεῖσα ἐν πολέμῳ, αὐξηθεῖσα δὲ μετὰ ταῦτα δι' αἰχμαλώτων καὶ ἀποτελέσασα κρίκον μεσάζοντα μεταξὺ τῶν ἐλευθέρων καὶ τῶν ἐκ γενετῆς δούλων, πρβλ. Ἀρχέμαχ. παρ' Ἀθην. 264, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 16· 35, Thirlw. Hist. of Gr. 1. σ. 437, Grote 2. σ. 373. **II.** καθόλου, πᾶς δοῦλος, τινὸς Εὐρ. Ἡρακλ. 639, ἐν Φρίξῳ 16·— πένης, Ἀριστοφ. Σφ. ἔνθ' ἀνωτ., Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 7. 16· πρβλ. Ruhnk. εἰς Τίμ. (Καθόλου ἀναφέρεται εἰς τὸ **πένομαι**, ἴδε Διον. Ἀλ. 2. 9. Οἱ ἐν Ἰλλυρίᾳ ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Μακεδονίας πένητες ἴσως ἔλαβον τὴν ἀρχὴν αὐτῶν ἐκ τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ πενεστῶν, οἵτινες κατέφυγον εἰς τὴν ὀρεινὴν χώραν.)

πενεστικός, ή, όν, ὁ ἐν τῇ καταστάσει **πενέστου**, τὸ π. Θετταλῶν ἔθνος, ἡ τάξις τῶν πενεστῶν ἐν Θεσσ., Πλάτ. Νόμ. 776D.

πενέω, πενητεύω, εἶμαι πένης, Ἡσύχ.

πένης, ητος, ὁ, (πένομαι) ὁ ἐργαζόμενος διὰ τὸν καθημερινὸν αὐτοῦ ἄρτον, ἄνθρωπος τῆς ἐργατικῆς τάξεως, οὐχὶ εὔπορος, ἀλλὰ ῥητῶς τίθεται ὑπεράνω τοῦ πτωχοῦ, (= ἐπαίτου), πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος .. ζῆν μὲν ἐστὶν μηδὲν ἔχοντα· τοῦ δὲ πένητος ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα Ἀριστοφ. Πλ. 553· οἱ ὑπ' αὐτῶν Ἡρόδ. 1. 133., 2. 47· ἐκ πένητος πλούσιος Λυσ. 92. 12· πένητες ἄνθρωποι Ἡρόδ. 8. 51· οἷ' ἀνὴρ π. Σοφ. Φ. 584· ἐπὶ τὸ ἀστειότερον, π. ἵππος Ξεν. Οἰκ. 11, 5.

II. ὡς ἐπίθ., π. δόμος Εὐρ. Ἡλ. 1139· καὶ μετ' οὐδ., ἐν πένητι σώματι αὐτόθι 372· μετὰ γεν., π. χρημάτων, ἐνδεὴς χρημάτων, αὐτόθι 38· π. φίλων, ἐστερημένος φίλων, Πλάτ. Ἐπιστ. 332C· π. ἀπολογίας Λουκ. Ἀπολ. 11·— ὡσαύτως θηλ. ἡ **πένησσα**, «πέννησα· πτωχὴ» Ἡσύχ.·— συγκρ. **πενέστερος**, Ξεν. Ἀθην. 1, 13· ὑπερθ. **πενέστατος**, Δημ. 555. 11.

πενητεύω, εἶμαι πένης, σὴν χεῖρα πενητεύουσιν ὄρεξον Ψευδο-Φωκυλ. 26· π. τινὸς Ἐμπεδ. 309.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 133.

πενητο-κόμος, ον, ὁ φροντίζων περὶ τῶν πενήτων, περιποιούμενος αὐτούς, χεῖρες Ἀνθ. Π. 8. 31.

πενητο-τροφεῖον, τό, πτωχοκομεῖον, Κ. Μανασσ. Χρον. 3484· Βυζ.

πενητο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων πένητας, Θ. Πρόδρ. ἐν Nottit Mss. τ. 7, σ. 257, Βυζ.

πενθᾰλέος, α, ον, πένθιμος, ἑστόρεσαν παλάμαις π. Ἀνθ. Π. 7, 604· π. τοκῆας Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 372. 30·— θηλ. **πενθάς, άδος**, Λαϊνέης Νιόβης .. πενθάδα πέτρην Νόνν. Δ. 14. 271, κτλ. **II.** προξενῶν πένθος, δόρυ Χρησμ. Σιβ. 12. 203.

πένθεια, ἡ, ποιητ. τύπος τοῦ **πένθος**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 430.

πενθείετον, ἴδε ἐν λ. **πενθέω**.

πένθ-εκτος, η, ον, πέμπτος καὶ ἕκτος, πενθέκτη σύνοδος Βαλσαμ. Σύνοδ. Κωνστ. III (Τρούλλ.) σ. 135A.

πενθερά, Ἰων. **-ρή,** ἡ, θηλ. τοῦ **πενθερός**, ὡς καὶ νῦν, Λατ. socrus, Δημ. 1123. 1, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 149, Πλούτ., κλ.

πενθερῐδεύς, έως, ὁ, τοῦ πενθεροῦ υἱός, ἀνδράδελφος, ἢ γυναικάδελφος, Συλλ. Ἐπιγρ. 4079.

πενθερίδης, ὁ, ὁ τῆς γαμετῆς ἀδελφός, γυναικάδελφος, Θεοδώρητ. τ. 1, σ. 522, κλ.

πενθεριδοῦς, ὁ, (κατὰ τὰ **υἱιδοῦς, θυγατριδοῦς** καὶ **ἀνεψιαδοῦς**) Νικηφ. χρονογρ. σ. 111, 1, ἔκδ. de Boor.

πενθέριος, α, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πενθερόν, Ἄρατ. 252· παρὰ Μανέθ. 5. 298, **πενθερικός**·— «πενθέριον· τὴν προῖκα Θάσιοι» Ἡσύχ.

πενθερός, ὁ, ὁ πατὴρ τοῦ συζύγου ἢ τῆς συζύγου, Λατ. socer ὡς τὸ **ἑκυρός**, Ἰλ. Ζ. 170, Ὀδ. Θ. 582, Ἡρόδ. 3. 52, καὶ Ἀττ.· λαβὼν Ἄδραστον πενθερὸν Σοφ. Ο. Κ. 1302·— ἐν τῷ πληθ. οἱ «συμπέθεροι» ἢ τὰ «πεθερικά», πενθεροὺς δ' ἀνωφελεῖς Εὐρ. Ἱππ. 636· οὕτω soceri παρὰ Οὐεργιλ. ἐν Αἰν. 5. 457, Tac. An. 1. 55. **II.** καθόλου, συγγενὴς ἐξ ἀγχιστείας, π. χ. ἀνδράδελφος ἢ γυναικάδελφος, Εὐρ. Ἡλ. 1286, Valck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 431· ὡσαύτως = **γαμβρός**, ὁ ἀνὴρ θυγατρός, Σοφ. Ἀποσπ. 293.

(**πενθερός, -ρά,** παραβάλλονται ὑπὸ τοῦ Pott καὶ Curt. πρὸς τὸ Σανσκρ. bandh-u (connexio, cognatio, cognatus), ἐκ τῆς ῥίζης bandh, handh-âmi (δένω, πρβλ. Γοτθ. bind-a, κτλ.).

πενθερο-κτόνος, ον, = τῷ ἑπομ., Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 161.

πενθερο-φθόρος, ον, ὁ φθείρων, καταστρέφων πενθερόν, πενθεροφθόροις βουλαῖς ἀνάγνοις Λυκόφρ. 161.

πενθέω, Ἐπικ. γ' δυϊκ. **πενθείετον** Ἰλ. Ψ. 283· Ἐπικ. ἀπαρ. **πενθήμεναι** Ὀδ. Σ. 174, Τ. 120, πρβλ. **καλήμεναι, ποθήμεναι, φιλήμεναι** ἐκ τοῦ **καλέω**, κτλ.·— μέλλ. **-ήσω** Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 190· ἀόρ. **ἐπένθησα** Εὐρ., Αἰσχίν.· πρκμ. **πεπένθηκα** Λουκ. Δημώνακτ. βίος 25, (συμ-) Δημ. 1399. 26. (πένθος). Ὀδύρομαι, ὀλοφύρομαι, θρηνῶ, κλαίω, κυρίως νεκρόν, νέκυν πενθῆσαι Ἰλ. Τ. 225· πενθεῖν τινα ὡς τεθνεῶτα Ἡρόδ. 4. 95· π. ἄνδρα γόοις Αἰσχύλ. Πέρσ. 545· π. τινα δημοσίᾳ Λυσ. 196. 43· π. τινα τριχὶ (πρβλ. **κουρά**) Αἰσχύλ. Χο. 173· ὡσαύτως ἐπί τινι π. καὶ κείρεσθαι Αἰσχίν. 84. 14·— ἀπολ., πενθῶ, ἔχω πένθος, Πλάτ. Φαῖδρ. 258B· μετὰ συστοίχ. αἰτ. πενθεῖ νέον οἶκτον Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 63.— Παθ., εἶμαι ἀντικείμενον πένθους, μὲ θρηνοῦσι, Ἰσοκρ. 213C. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, κακὰ Σοφ. Ο. Τ. 1320, Λυσ. 190. 29· πήματα Σοφ. Ο. Κ. 739· τύχας Εὐρ. Μήδ. 268.

πένθημα, τό, θρῆνος, πένθος, Αἰσχύλ. Χο. 432, Θεόκρ. 26. 26· διπλοῦν π. δωμάτων ἔχειν Εὐρ. Ἱκέτ. 1035.

πενθήμεναι, ἴδε ἐν λεξ. **πενθέω**.

πενθημερία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ πενθήμερον, Ostr. 321C.

πενθ-ήμερος, ον, πέντε ἡμερῶν, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 5. 13·— **κατὰ πενθήμερον**, ἐναλλὰξ ἀνὰ πέντε ἡμέρας, ἀκούσαντες ταῦτα οἱ Ἀθηναῖοι μετεπείσθησαν καὶ ἐψηφίσαντο κατὰ πενθήμερον ἑκατέρους ἡγεῖσθαι Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 14· ἴδε ἐν λ. **πεμπάς**.

πενθ-ημίγυον, τό, μέτρον ἐκτάσεως δύο **γυῶν** καὶ ἡμίσεος, Πίνακ. Ἡρακλεωτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5775. 20.

πενθ-ημῐ-μερής, ές, ὁ συνιστάμενος ἐκ πέντε ἡμισέων μερῶν, δηλ. ἐκ 2 ½ μερῶν·— ἐν τῇ προσῳδίᾳ τομὴ π., ἡ τομὴ ἡ μετὰ δύο πόδας καὶ ἥμισυν ὡς ἐν τοῖς ἑξαμ., καὶ τοῖς ἰαμβ. τριμ., Δράκων σ. 126, κτλ.· τὸ **πενθημιμερές** (μετὰ τῆς λέξεως μέτρον ἢ ἄνευ αὐτῆς), οἱ πρῶτοι δύο πόδες καὶ ἥμισυς στίχου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 627, Quintil 9. 4, 78.

πενθημιμερικός, ή, όν, «penthemimerica caesura» Mar. Plot. Sac. ἐν Gram. Lat. ed. Keil τ. VI, σ. 507-9. 512. 517.

πενθ-ημῐ-πόδιος, α, ον, ὁ ἔχων βάθος, μῆκος, ἢ πλάτος πέντε ἡμιποδίων, δηλ. 2 ½ ποδῶν, ἐπὶ βάθους ὀρύγματος, Ξεν. Οἰκ. 19. 3 καὶ 5, μετὰ διαφ. γρ. **-ποδιαῖος**· ἀλλ' ἴδε Δινδ. ἐν Θησ. Στεφ. ἐν λ., Λοβέκ. εἰς Φρύν. 546 κέξ.

πενθ-ημι-σπίθᾰμος, ον, ὁ ἔχων μῆκος 2 ½ σπιθαμῶν, Φίλων ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 59·— οὕτω **πενθ-ημῐ-τᾰλαντιαῖος, α, ον,** ὁ ἔχων βάρος 2 ½ ταλάντων, αὐτόθι 51.

πενθημιχοίνικα, ἡμαρτημ. ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 4, 5, ἀντὶ: **πένθ' ἡμιχοίνικα**.

πενθήμων, ον, πένθιμος Αἰσχύλ. Ἀγ. 420, Χριστοδ. Ἔκφρ. 148.

πενθήρης, ες, πλήρης πένθους, πενθῶν, ἐσχηματίσθη ὡς τὸ **φρενήρης**, κτλ., Εὐρ. Φοίν. 323, Τρῳ. 141.

πενθηρός, ά, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πένθος, πένθιμος, ἱμάτιον Ἀναξίλ. ἐν Ἀδήλ. 5.

πένθησις, εως, ἡ, τὸ πενθεῖν, θλίβεσθαι, τὸ πένθος, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Ἀγ. 438.

πενθητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **πενθῶ**, δεῖ πενθεῖν, Γρηγ. Ναζ. I. 868B.

πενθητήρ, ῆρος, ὁ, ἡ, ὁ πενθῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 946, Θήβ. 1062·— θηλ. κακῶν πενθήτριᾱ, ἡ θρηνοῦσα ἐπὶ δυστυχήμασι, Εὐρ. Ἱππ. 805.

πενθητήριος, α, ον, ὁ εἰς σημεῖον πένθους, Αἰσχύλ. Χο. 8.

πενθητικός, ή, όν, ἐν τῷ ἐπιρρ., **πενθητικῶς**, = **πενθικῶς**, Πλούτ. 2. 113D.

πενθήτρια, ἡ, ἴδε **πενθητήρ**.

πενθήτωρ, ορος, ὁ, = **πενθητήρ**, Θεόδρ. Πρόδρ. Ἐπ. σ. 80.

πενθῐκός, ή, όν, (πένθος) πένθιμος, Πλούτ. 2. 102B, κτλ.· ἐν πενθικοῖς (ἐξυπ. ἐσθήμασι) Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΑΓ', 4)·— Ἐπίρρ., πενθικῶς ἔχειν τινός, πενθεῖν, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 7· πάνυ π. ἐσκευασμένη Λουκ. περὶ Διαβολῆς 5.

πένθῐμος, ον, καὶ **η, ον,** Διόδ. 11. 57·— ὡς καὶ νῦν, δακρύων π. αἰδὼς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 579· π. κουρὰ Εὐρ. Ἄλκ. 513, Ὀρ. 548· π. πρέπεις ὁρᾶν (κατὰ Markl.) ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 1056·— τὰ πένθιμα, ἐνδύματα πένθους, Πλούτ. 2. 114E·— Ἐπίρρ., **-μως**, Θεόδ. Πρόδρ. **II.** θλιβερός, ἄθλιος, δυστυχής, γῆρας Εὐρ. Ἄλκ. 622· π. ὕπνον ἰαύειν, ἐπὶ τοῦ θανάτου, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 204. 7.

πένθος, εος, τό, θλῖψις λύπη, Ὅμ., Ἡσ., κτλ.: ἀλλ' οὐδ' ὣς ἔχε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελοπείης, καὶ μὲ ὅλα αὐτὰ δὲν ᾐσθάνετο λύπην διὰ τὴν Πηνελόπην, Ὀδ. Σ. 324, κτλ. π. ἄλαστον ἔχειν Ἰλ. Ω. 105· π. λαγχάνειν Σοφ. Ἀποσπ. 587· π. λαμβάνει τινὰ Ἰλ. Π. 548, κτλ.· μέγα π. Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει Α. 254, κτλ.· πένθει δ' ἀτλήτῳ βεβολήστο I. 3· θυμὸς ἐτείρετο π. λυγρῷ Χ. 242, κτλ. **2)** ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν σημείων θλίψεως, πένθος διὰ νεκρόν, γονεῦσι γόον καὶ π. ἔθηκας Ρ. 37· παιδὸς γάρ οἱ ἄλαστον .. π. ἔκειτο Ὀδ. Ω. 423· Σάρδεσιν π. παρασχὼν Αἰσχύλ. Πέρσ. 322· π. οἰκεῖον στένειν Σοφ. Ἀντ. 1249· π. ποιεῖσθαι Ἡρόδ. 2. 1· οὕτω, π. προεθήκαντο 6. 21· π. τίθεται 2. 46· π. τινὸς κοινοῦσθαι Εὐρ. Ἄλκ. 426· ἐν πένθει εἶναι Σοφ. Ἠλ. 290, 847, Πλάτ., κτλ.· πολὺ π. ἦν κατὰ τὸ στρατόπεδον Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 10· π. λιπεῖν Συλλ. Ἐπιγρ. 948, κτλ.·— ἐν τῷ πληθ., Πινδ. I. 8 (7). 14, Ἀποσπ. 126, Αἰσχύλ. Χο. 334, Πλάτ. Πολ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

395D, Ἀριστ. Ρητορ. 1. 11, 12, κτλ. **II**, δυστύχημα, ἀτύχημα, π. τινός, κακὴ τύχη τινός, δυστυχία, Ἡρόδ. 3. 14· ἔτλαν πένθος οὐ τλατὸν Πίνδ. I. 7 (6). 51. **III**, ἐπὶ προσώπων, δυστυχία, ἀθλιότης, Σοφ. Αἴ. 615· π. ἔδωκε φέρειν, ὀδλ. τὸ σῶμα, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 228. (Τύπος παράλληλος τῇ λέξει **πάθος**, ὡς τὸ **βένθος** τῇ λέξει **βάθος**· ἴδε ἐν λ. **πάσχω**.)

πενία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, (πένομαι) τὸ πένεσθαι, ἀνέχεια, ἔνδεια, (ἀλλ' οὐχὶ παντελής), κοινῶς «φτώχεια», πενίη εἴκων Ὀδ. Ξ. 157· οὐλομένην π. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 715· στάσις πενίας ὀότειρα Πινδ. Ἀποσπ. 228· π. [αὐτοῖς] σύντροφός ἐστι, ἀρετὴ δὲ .. τὴν πενίην ἀπαμύνεται Ἡρόδ. 7. 102· τῆς πτωχείας πενίαν φαμὲν εἶναι ἀδελφήν, «διενήνοχε δὲ πτωχεία πενίας, ὅτι ἡ μὲν πενία μεμετρημένη ἐστὶν ἔνδεια, πόνῳ τὰ χρειώδη θηρῶσα, ἡ δὲ πτωχεία παντελὴς τῆς κτήσεως ἔκπτωσις» (Σχόλ.) Ἀριστοφ. Πλ. 549 (ἴδε ἐν λ. **πέννης**)· π. δὲ σοφίαν ἔλαχε διὰ τὸ δυστυχὲς Εὐρ. Ἀποσπ. 642· ἐν πενίᾳ εἶναι, γίγνεσθαι Πλάτ. Ἀπολ. 23C, Πολ. 613A· π. καὶ ἀπορία Ἀνδοκ. 18. 42· — πληθ. **πενίαι** παρ' Ἰσοκρ. 185A, Πλάτ. Πρωτ. 353D, Πολ. 618A, κτλ. — Πρβλ. **πένομαι**.

πενιχρᾰλέος, **α**, **ον**, = **πενιχρός**, Ἀνθ. Π. 190.

πενιχρολογία, ἡ, τὸ πενιχρὰ λέγειν, Θεόδ. Στουδ. σ. 877, Ἐκδ. Mi.

πενίχρομαι, = **πένομαι**, Χρησμ. Σιβ. 3. 245.

πενιχρός, ά, όν, ὡς τὸ **πένης**, ἄπορος, ἐν ἀνάγκῃ διατελῶν, ἔνδεής, Θέογν. 165. 181, Σόλων 3. 23, Πινδ. N. 7. 27· — ἀρχαία ποιητ. λέξις ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κωμ. (ἴδε Ἀριστοφ. Πλ. 976, Φιλέταιρον ἐν «Ἀχιλλεῖ» 1, Διόζωρον Σινωπέα ἐν «Ἐπικλήρῳ» 1. 8), παρὰ Πλάτ. Πολ. 578A, καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. πεζογράφαις. — Ἐπίρρ., **-χρῶς**, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 2, 3.

πενιχράτης, **ητος**, ἡ, = **πενία**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 103, Ἡσύχ. ἐν λέξει **εὐτέλεια**.

πενιχροφόρος, **ον**, ὁ πενιχρὰ φορῶν, Θ. Στουδ. σ. 881, Ἐκδ. Mi.

πενιχρό-φρων, **ονος**, ὁ, ἡ, ὁ πενιχρὸς τὰς φρένας ἢ ὁ πενιχρὰ φρονῶν, Φίλων Καρπ. 28A.

πένομαι, ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (ἴδε ἐν τέλ.) **I**, ἀμεταβ., ἐργάζομαι πρὸς ἐξοικονόμησιν τοῦ καθημερινοῦ ἄρτου μου· καθόλου, ἐργάζομαι, μοχθῶ, ἀμφίπολοι .., ἐνὶ μεγάροισι πένοντο Ὀδ. Κ. 348· περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι π., μετ' ἐπιμελείας ἠσχολοῦντο παρασκευάζουσαι τὸ δεῖπνον, Δ. 624· ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι ἐσσυμένως ἐπένοντο Ἰλ. Ω. 124· ἐντεῦθεν μεθ' Ὅμ., **2)** εἶμαι πένης, διατελῶ ἐν ἐνδείᾳ, Σόλων 16, Εὐρ. Ἐκ. 1220, Θουκ. 2. 40, κτλ.· πλουσία ἡ πενομένη πόλις Πλάτ. Πολ. 577E· πλουτοῦντες ἢ π. ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 293A· π. καὶ κάμνειν ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 477D. **3)** εἶμαι πένης κατά τι, ἐνδεής τινος, τῶν σοφῶν (ὀδλ. τῆς σοφίας) Αἰσχύλ. Εὐμ. 431, πρβλ. Εὐρ. Ἱκέτ. 210· πάντων Πορφύρ. πρὸς Μαρκέλλαν σ. 48· — μετ' αἰτ., χρήματα Θεμίστ. 22B. **II** μεταβ., ἐργάζομαι εἴς τι, παρασκευάζω τι, ἑτοιμάζω, δεῖπνον κάτα δαῖτα πένοντο Ὀδ. Β. 322, πρβλ. Γ. 428, κτλ.· ἔργα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 771· ὁππότε κεν δὴ ταῦτα πενώμεθα, ὅταν εἰς ταῦτα ἀσχολώμεθα, Ὀδ. N. 394· τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι Ω. 407, πρβλ. Ἰλ. Τ. 200· ἴδε ἐν λέξ. ὀικολλαγή. — Περὶ τῆς ἀκριβοῦς σημασίας τοῦ **πένομαι**, **πενία**, πρβλ. ἐπὶ πᾶσιν Ἀριστοφ. Πλ. 551 κέξ. (Πρβλ. **πεννῆς**, **πενία**, **πενιχρός**, **πενέστης**, **πόνος**, **πωνηρός**, **πεῖνα**, καὶ ἴσως **ἠπανία**· Λατ. penuria, ἀλλ' οἱ τύποι **α-πάν-τις**, **απαν-ία**, κτλ., φαίνονται ὀηλοῦντες ὅτι ἡ πρώτη ῥίζα ἦτο ΣΠΑΝ, ὥστε τὸ **πένομαι** δυνατὸν νὰ ἦτο ἐξ ἀρχῆς τὸ αὐτὸ καὶ τὸ Γοτθ. spinnan (νήθειν), Ἀγγλο-Σαξον. spanian, κτλ.).

πενύομαι, = **πένομαι**, εὕρηται μόνον ἐν τῇ μετοχ. ἀορ. **πενωθείς**. γενόμενος πένης, Μενάνδρ. Μονόστ. 43· ἔνθα ὁ Meineke ἔχει **πενόμενος**.

πεντά-βιβλος (ἐξυπακ. συγγραφή), ἡ, σύγγραμμα ἐκ πέντε βιβλίων, ἡ πενταβίβλος Μωϋσέως, Εὐσεβ. Χρον. σ. 70.

πεντά-βραχυς (ἐξυπακ. πούς), πούς συνιστάμενος ἐκ πέντε βραχειῶν συλλαβῶν, Τζέτζ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξ. 3. 314.

πεντά-γαμβρος, **ον**, νυμφεῖα πενταγάμβρα, ἐπὶ τῶν νυμφευμάτων τῆς Ἑλένης, περὶ ἧς ἐλέγετο ὅτι ἐνυμφεύθη πεντάκις, Λυκόφρ. 146, ἴδε Σχόλια ἐν τόπῳ.

πεντά-γραμμος, **ον**, ἴδε **πεντέγρ-**.

πενταγωνισμός, ὁ, κατὰ πενταγωνισμόν, κατὰ τὸν τρόπον τῶν πενταγώνων, Νικομ. Ἀριθμ. 2. 13.

πεντάγωνος, **ον**, ὁ ἐκ πέντε γωνιῶν συγκείμενος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 293· **πεντάγωνον**, τό, σχῆμα ἔχον πέντε γωνίας, Πλούτ. 2. 1003D· — **πενταγωνικός**, ή, όν, Νικομ. Ἀριθμ. σ. 120.

πενταδάκτῠλος, **ον**, ὁ ἔχων πέντε δακτύλους, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 5, π. Ζ. Μορ. 4. 10, 30. **2)** ὁ ἔχων ὕψος πέντε δακτύλων, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 783, ἐν τῷ τύπῳ **πεντεδ-**· ὡσαύτως **πενταδακτυλιαῖος**, Ὀρειβάσ. σ. 154 Mai. **II** ὡς οὐσιαστ. = **πενταφύλλον**, Διοσκ. (ἐν τοῖς νόθοις) 4. 42.

πενταδακτυλαῖος, **α**, **ον**, = τῷ προηγ., Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 659.

πενταδ-αρχος, ὁ, ἡμάρτημ. γραφ. ἀντὶ **πεμπάδαρχος**.

πενταδεκαέτης, **ου**, ὁ, = **πεντεκαιδεκαετής**, Ἱππιατρ. σ. 55, 16.

πενταδῐκός, ή, όν, (πενταδ) ὁ συνιστάμενος ἐκ πέντε· — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Προνόπ. ἐν Mai. Auctt. class. τ. 10, σ. 11.

πενταδραχμία, ἡ, πέντε δραχμαί, Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 12· ἔνθα ἴσως δέον νὰ ἀποκαταστήσωμεν τὸν Ἀττικ. τύπον **πεντεδρ-**, ὡς παρὰ Δεινάρχῳ 97. 18.

πενταδραχμος, **ον**, ὁ ἔχων βάρος ἢ ἀξίαν πέντε δραχμῶν, Ἡρόδ. 6, 89· π. συναλλάγματα Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 16, 4., 5. 13, 2· — τὸ **πενταδραχμον**, νόμισμα πέντε δραχμῶν, Πολυδ. Θ', 60.

πενταδωρος, **ον**, (δῶρον II) ὁ ἔχων εὖρος πέντε δώρων ἤτοι παλαστῶν, παλαμῶν, Βιτρούβιος 2. 3.

πενταέθλος, **πενταέθλον**, ποιητικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **πένταθλος**, **ον**.

πενταετηρής, **ές**, = **πενταετής**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρήν. 876.

πενταετηρία, ἡ, περίοδος χρονικὴ πέντε ἐτῶν, Γλωσσ. — **πενταέτηρικός**, ή, όν, ὁ κατὰ πᾶν πέμπτον ἔτος ἐπαναλαμβανόμενος, ἀγὼν Ἰλούτ. 2. 748F, Συλλ. Ἐπιγρ. 1420, 2583, κ. ἀλλ.· ἄρχων αὐτόθι.

πενταετηρίς, **-ίδος**, ἡ, (ἔτος) = **πεντετηρίς**, Λυκοῦργ. 161. 40, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 10, Συλλ. Ἐπιγρ. 82, 1603, 1719, κ. ἀλλ.· τὸ παρὰ Ρωμ. lustrum, Πολυδ. 6. 13, 3. **II**, ὡς ἐπίθετ., ὁ κατὰ πᾶν πέμπτον ἔτος ἐπαναλαμβανόμενος, π. ἑορτὰ Πινδ. O. 10 (11). 70, N. 11. 35· ὡσαύτως καθ' ἑαυτὸ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, ὁ αὐτ. ἐν O. 3. 38. — Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 150.

πενταέτης, ον, (ἔτος) ποιητικ. ἀντὶ **πενταετής**, ὁ ἔχων ἡλικίαν πέντε ἐτῶν, βοῦς Ἰλ. Β. 403, Ζ. 315· ὗς Ὀδ. Ξ. 419.

πενταετής, ές, ἢ **πενταέτης**, ες, ὁ ἔχων ἡλικίαν πέντε ἐτῶν, ἀπὸ πενταέτεος ἀρξάμενοι Ἡρόδ. 1. 136· πενταετεῖ .., ἤθει ψυχῆς Πλάτ. Νόμ. 793E· — θηλυκ. **πενταετίς**, Πλούτ. 2. 844A. **II**, ἐπὶ χρόνου, ὁ διαρκῶν ἐπὶ πέντε ἔτη, σπονδαὶ Θουκ. 2. 112· χρόνος Συλλ. Ἐπιγρ. 2335. 29· — αὐδέτ, Ἐπίρρ. **πενταέτες**, ἐπὶ πέντε ἔτη, Ὀδ. Γ. 115, καὶ **πενταετεῦς**, τὸ σιγᾶν πενταετῶς Τζέτζ. Ἱστ. 7. 157.

πενταετία, ἡ, = **πενταετηρίς**, Διον. Ἁλ. 8. 75, Πλουτ. Περικλ. 13, Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 42.

πενταετίζομαι, ἀποθ., εἶμαι πέντε ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, Συλλ. Ἐπιγρ. 6278.

πενταζωνος, **ον**, ὁ ἔχων πέντε ζώνας, πενταζωνον ὑποθέσθαι δεῖ τὸν οὐρανὸν Στράβ. 94 καὶ 111.

πενταθέτον, τό, ὄνομα φαρμάκου ἐκ πέντε εἰδῶν συντεθειμένου, Ὀρειβάσ. ἔκδ. Dar. π. 5, σ. 98.

πενταθλεύω, ἀγωνίζομαι τὸ πένταθλον, Ξενοφάν. 2. 2 (παρ' Ἀθην. 413F)· — οὕτω **πενταθλέω**, αὐτόθι 2. 16· ὃς τὸν Ἰλείτην Τισαμενὸν πενταθλοῦντα ἐν Ὀλυμπίᾳ κατεπάλαισε Παυσ. 6. 14, 13.

πενταθλητής, οῦ, ὁ, = **πένταθλος**, Ἐκκλ. — **πενταθλητικός**, ή, όν, Σχόλ. εἰς Πινδ. N. 7. 9.

πενταθλία, ἡ, **πένταθλον**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 1, 5· — οὖσα, **πενταθλίων**, τό, Πινδ. Π. 8. 95, I. 1. 35.

πέντ-αθλον, Ἰων. **πεντάεθλον**, τό, ὁ ἀγὼν τῶν πέντε ἄθλων ἢ ἀσκήσεων, Λατ. quinquertium, Πινδ. (ὃς ἐν O. 13. 41 ἔχει **πένταθλον**, ἐν δὲ N. 7. 12 **πεντάεθλον**)· πεντάεθλον ἀσκεῖν ἢ ἐπασκεῖν Ἡρόδ. 6. 92., 9. 33· ἐν Σοφ. Ἰλ. 691, ὁ Ὡρέων διώρθωσεν ἆθλ' ἅπερ νομίζεται ἀντὶ τῆς ἐν Ἀντιγράφοις γραφῆς πεντάεθλ' ἃ νομίζεται· ἀλλ' ὁ Ἔρμανν. ὅλως ἀπορρίπτει τὸν στίχον. — Οἱ πέντε οὗτοι ἆθλοι συγκεφαλαιοῦνται ἐν τῷ στίχῳ τοῦ Σιμωνίδου: **ἅλμα**, **ποδωκείην**, **δίσκον**, **ἄκοντα**, **πάλην**· τὸ ὅτι ἡ πυγμὴ ἐλάμβανεν ἔνίοτε τὴν θέσιν τοῦ **ἄκοντος** τοῦτο φαίνεται στηρίζεται εἰς τὸν στίχον τῆς Ὀδ. Θ. 130. Περὶ τῆς τάξεως καθ' ἣν εἵποντο ἀλλήλοις, οἱ ἆθλοι οὗτοι ὅρα Böckh καὶ Donaldson εἰς Πινδ. N. 7· καὶ Herm. Opusc. 3. 26 κέξ, περὶ δὲ τοῦ ὅλου ζητήματος ἴδε P. Gardener ἐν Hell. J. τ. 1, σ. 210 κέξ.

πέντ-αθλος, Ἰων. **πεντάεθλος**, ὁ, ὁ τὸν ἀγῶνα τὸν πένταθλον ἀγωνιζόμενος, ἢ ὁ νικῶν ἐν τούτῳ τῷ ἀγῶνι, Ἀριστ. Ρητορ. 1. 5, 11, Πλούτ. 2. 738A· π. παῖς Ἐπιγραφ. Ἀρχ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 34· π. ἀνὴρ Ἡρόδ. 9. 75. **II**, μεταφορ., ἐπὶ ἀνθρώπου τὰ πάντα ἐπιχειροῦντος, Πλάτ. Ἀντερασ. 138D· ἐν φιλοσοφίᾳ πένταθλος, ἠσκημένος εἰς πᾶν εἶδος φιλοσοφίας, Διογ. Λ. 9. 37· — ὡσαύτως περιφρονητικῶς, ἐπὶ ἀνθρώπου τὰ πάντα πειρωμένου, Ξεν. Ἑλλ. 4. 7. 5.

πέντ-αιχμος, **ον**, ὁ ἔχων πέντε αἰχμάς, Ἀνθ. Π. 6, 57.

πεντακάτιοι, (= πεντακόσιοι) Ἐπίγρ. Θηβῶν, Ἀθην. τ. Γ. σ. 480. — Ὀρχομενοῦ Βοιωτ., Bul. de cor. hel. IV σ. 3.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πεντακαττὶς,ίδος,ἡ, Δωρ. ἀντὶ **πεντηκοστύς**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1834.

πεντᾰκέλευθος, ον, ὁ ἔχων πέντε ὁδούς, Χρησμ. παρὰ Παυσ. 8. 9, 2.

πεντάκῐς [ᾰ], ἐπίρρ., πέντε φοράς, Πινδ. Ν. 6. 33, Αἰσχύλ. Πέρσ. 323, Ἀριστοφ. Εἰρ. 242, Ἰσοκρ. 83Β· —παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς **πεντάκῐ**, Ὀππ. Κυν. 3. 56, Ἀνθ. Π. 13. 15.

πεντακῐ̆σ-μύριοι [ῠ], αι, α, πεντάκις μύριοι, δηλ. 50,000, Ἡρόδ. 7. 103, Λουκ. Ἁλιεὺς 20.

πεντᾰκισ-χίλιοι, [ῐ], αι, α, πέντε χιλιάδες, Ἡρόδ. 1. 194, Πλάτ. Νόμ. 738Α· —ἐν τῷ ἐνικ. πεντακισχιλία ἀσπίς, πέντε χιλιάδες ὁπλιτῶν, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 9. 4· π. ἵππος Ἐδδ. (Α' Μακκ. Δ', 28).

πεντακισ-χῐλιοστός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, Βυζ., Ἐκκλ.

πεντάκλᾰδος, ον, ὁ ἔχων πέντε κλάδους, π. ἡ χείρ Ε. Μ. 127. 41.

πεντάκλῑνος ον, ὁ ἔχων ἢ χωρῶν πέντε κλίνας, ἀνάκλιντρα, «οἶκος τρίκλινος πεντάκλινος δεκάκλινος» (Πολυδ. Α', 79), ὅσον πεντακλίνου τὸ μέγεθος Ἀριστ. π. Θαυμασ. 127. 2· καὶτὸν πεντάκλινος Ἀθήν. 205D· βαλανεῖον τρίκλινον 207Γ· ἐπὶ αἰθούσης συμποσίου, «οὐδὲ τῶν συμποτικῶν ὀνομάτων ἀμελητέον, χρὴ λέγειν τὸ μὲν χωρίον συμπόσιον.. καὶ τρίκλινον οἶκον καὶ πεντάκλινον καὶ δεκάκλινον, κτλ.» Πολυδ. Ζ', 7.

πεντάκοινον, τό, ἕτερον ὄνομα τοῦ **πενταφύλλου**, Διοσκ. 4, 42 (ἐκ τῶν νόθων).

πεντα-κύλουρος, ον, ὁ πεντάκις κολοβωθείς, συντομευθείς, Νικομ. Ἀριθμ. 127.

πεντακόρυφος, ον, ὁ ἔχων πέντε κορυφάς, τοῦ πεντακορύφου σώματος τῆς ἐκκλησίας Θ. Στουδ. 385Α, 461D, περὶ τῶν πέντε ἀρχιεπισκόπων, Ῥώμης, Κων/πόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων.

πεντάκόρωνος, ον, ὁ πεντάκις μακροβιώτερος κορώνης, Συλλ. Ἐπιγ. 8749. 15· ἴδ. **τρικόρωνος**.

πεντᾰκοσιάρχης, ου, ὁ, ὁ διοικῶν σῶμα 500 ἀνδρῶν, ἢ ἀκριβέστερον, 512, κατὰ τὸν Ἀρρ. ἐν Τακτ. 10· **πεντακοσί-αρχος**, ὁ, Πλουτ. Ἀλέξ. 76· —**πεντᾰκοσιαρχία**, ἡ, ἡ διοίκησις 500 ἀνδρῶν (512), φάλαγξ κατὰ πεντακοσιαρχίας διαιρουμένη Ἰουλ. Ἀρρ. Κεστ. 312, 25.

πεντακοσιόδραχμος ἔρανος, Ἐπιγρ. Μυκόνου, Ἀθην. τ. Β', σ. 235.

πεντᾰκόσιοι, Ἐπικ. **πεντηκόσιοι, αι, α,** πεντηκόσιοι δὲ ἐν ἑκάστῃ Ὀδ. Γ. 7, Ἡρόδ. 1. 7, κτλ.—ἐν τῷ ἐνικ., πεντακοσία ἵππος, 500 ἱππεῖς, Λόγγος 3. 1. **II.** ἐν Ἀθήναις οἱ πεντακόσιοι, ἡ βουλὴ τῶν πεντακοσίων, οἵτινες ἐξελέγοντο διὰ κλήρου (ἀπὸ κυάμου) 50 ἐξ ἑκάστης φυλῆς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Κλεισθένους, Λυκοῦργ. 152. 30, Δημ. 1141. 18· τὴν βουλὴν τοὺς πεντακοσίους (ἔνθα ἴσως τὴν βουλὴν εἶναι γλωσσημα), Αἰσχίν. 53. 8.

πεντᾰκόσιο-μέδῐμνος, ὁ, ὁ κάτοχος γῆς παραγούσης κατ' ἔτος 500 μεδίμνους σιτηρῶν, Θουκ. 3. 16, Αυσ. παρ' Ἁρποκρ. ἐν λ., Ἀριστ. Πολ. 2. 12, 6, Πλουτ. Σόλων 18· — κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Σόλωνος διαίρεσιν τῶν Ἀθηναίων πολιτῶν οἱ **πεντακοσιομέδιμνοι** ἀπετέλουν τὴν πρώτην τάξιν, Böckh P. E. 2. 259 κἑξ., 272 κἑξ., Thirlw. Hist. of Gr. 2. 37.

πεντακοσιοντάκις, ἐπίρρ., πεντακοσίας φοράς, Σχολ. Μαξ. Ὁμολ. τ. 1, σ. 184.

πεντᾰκοσιοστός, ή, όν, ἀριθμ. τακτ., ὁ μετὰ τοὺς 499 ἐρχόμενος, 500ός, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1007, Λυσίας 176. 13.

πεντᾰκοσιοστύς, ύος, ἡ, ἡ ποσότης 500 μονάδων, «πεντακοσαρχία», Σχόλ. Ὀδ. Γ. 7 (κοινῶς **πεντακοντύς**), πρβλ. Εὔστ. Πονημάτ. 98. 72.

πεντᾰκῡμία, ἡ, πέντε κύματα ἀλλεπάλληλα (ὑπερβολικὴ ἔκφρασις ἀντὶ τοῦ **τρικυμία**), τὰς τρικυμίας καὶ νὴ Δία πεντακυμίας τε καὶ δεκακυμίας Λουκ. ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 2· πρβλ. **τρικυμία**.

πεντάλεκτρος, ον, ὁ πεντάκις εἰς γάμον ἐλθών, Λυκόφρ. 142.

πεντάλιθος, πενταλιθίζω, ἴδε ἐν λ. **πεντελ-**.

πεντάλῐτρος, ον, ὁ ἔχων βάρος πέντε λιτρῶν, Πολυδ. Δ', 173.

πενταλόγιον, τό, σύγγραμμα τοῦ Θεοδωρήτου διηρημένον εἰς πέντε μέρη, ἴδε Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. τ. 8, σ. 297 Harl.

πενταλφα, τό, ὡς καὶ νῦν, σχῆμα ὅμοιον πρὸς πέντε ἄλφα συμπεπλεγμένα ἐν εἴδει μονογράμματος, οὕτω ⛧, Σχολ. εἰς Λουκ. ὑπὲρ τοῦ Ψευδολογιστ. 5, ἴδε **πεντέγραμμος**.

πενταμερής, ές, ὁ εἰς πέντε μέρη διηρημένος, ἄλλοι δὲ **πενταμερῆ** λέγουσι (τὴν χώραν) Στράβ. 165· — **πενταμερῶς**, Ἐπίρρ. 3, 48 (55).

πενταμετραῖα ἀσκία, χωροῦντα πέντε μέτρα, Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 463, ἐκδ. Β.

πεντάμετρος, ον, ὁ ἐκ πέντε μέτρων ἢ ποδῶν συνιστάμενος, ἔπη Πολυδ. Δ', 52· ὁ π. (ἑξυπ. στίχος) Ἑρμησιάναξ ὑ. 36, κτλ.

πεντάμηνος, ον, ὁ ἐκ πέντε μηνῶν ἀποτελούμενος, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 7. 4, 19, Πλούτ. 2. 933Ε· ὁ π. (δηλ. χρόνος), Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1079· — ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Φρυν. ὡς οὐχὶ Ἀττ., ἀντὶ τοῦ **πεντέμηνος**, πρβλ. Λοβέκ. 412.— Ὑπάρχει τύπος τις **πενταμηνιαῖος** ἐν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 344. 17.

πεντάμναιον, τό, μέτρον πέντε μνῶν, Ἐπιγραφ. ἐν Americ. Inst. 1, σ. 4.

πεντά-μνους, ουν, ὁ ἔχων βάρος ἢ ἀξίαν πέντε μνῶν, Ἀρμόδ. παρ' Ἀθην. 184F, Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 33.

πενταμοδιαῖος, α, ον, χωρῶν πέντε μόδια, Hell. J. τ. 11. σ. 314.

πενταμόδιον, τό, = **πέντε μοδίων**, Μαλαλ. 278, 14.

πενταμοιρία, ἡ, χῶρος διαιρούμενος εἰς πέντε μοίρας ἢ μέρη, Παύλου Ἀλ. Ἀποτελέσμ. σ. 71· — **-μοιριαῖος, α, ον,** Πρόκλ. Ὑποτυπ. σ. 138, 23 ἐκδ. Halm.

πεντάμορφος, ἴδε ἐν λ. **πεντεμ-**.

πενταμυριομέδιμνος, ὁ, ὁ ἔχων πέντε μυριάδας μεδίμνους δημητρ. καρπῶν, διάφ. γραφ. ἐν Τζετζ. Χιλ. 2, 108.

πενταμυρίας ὀραχμιάς, πεντακισμυρίας, Ἐπιγραφ. Εὐβοίας, Rang. Ant. hel. 957.

πεντάμῦρον, τό, εἶδος μύρου· μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀλεξ. Τραλλ.

πεντᾰνᾱῖα, ἡ, στοιχεῖον ἐκ πέντε πλοίων, Πολύαιν. 3. 4. 2.

πεντάνευρον, τό, **ἀρνόγλωσσον**, Ψευδο-Γαλην. 10, 650Η, 661.

πεντάνευρος, ον, ὁ ἔχων πέντε χορδάς, Boissonn. Anecd. 2.

πεντανούμμιον, τό, νόμισμα ἐκ πέντε νούμμων, «ἀσσάριον, πενταννούμμιον ἢ δεκανούμμιον», Ζωναρ. 322.

πενταξός, ή, όν, πενταπλοῦς, πέντε, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 12. 2, 7.

πεντάοζος, ον, ὁ ἔχων πέντε ὄζους, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 8, 3· ἴδε **πέντοζος**.

πεντᾰπάλαιστος, ον, ὁ ἔχων μῆκος πέντε παλαιστῶν, κτλ., Ξεν. Κυν. 9, 14., 10, 3· ἀλλ' ἐν Ἀττ. ἐπιγραφαῖς ἁπανταχοῦ ὁ τύπος **πεντεπάλαιστος** ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 160, ἐν τοῖς στίχοις 28, 56, 69, κτλ. —Ὡσαύτως **πενταπαλαιστιαῖος**, Ὁρειθ. σ. 159 Mai.

πεντάπεδος, πεντάπους, Ἐπιγρ. Λεβαδείας, Ἀθην. τ. Δ', σ. 371

πεντάπετές, έος, τό, **πεντάφυλλον**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 13, 5· — οὕτω **πενταπέτηλον**, τό, Νικ. Θηρ. 839.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλ. Φιλολ. τ. Α', σ. 291.

πεντάπῆχης, ές, Στράβ. 831· — καὶ **πεντάπηχυς, υ,** γεν. **εος**, ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος πέντε πήχεων, Ἡρόδ. 9. 83, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 4, 2, κτλ.· — ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τοῦ Φρυν. 412 ὡς μὴ Ἀττ. ἀντὶ τοῦ **πεντεπ-**.

πενταπλασιάζομαι, Παθ., πολλαπλασιάζομαι ἐπὶ πέντε, Νικομ. Ἀριθμ. Προοδ. 4.

πενταπλασιασμός, ὁ, τὸ πενταπλασιάζειν, Φωτ. λόγ. π. σώμ. χειρόγρ. μονῆς Ἰβήρων, ἐξ ἀντιγρ. Π. Ν. Ρόκκου.

πενταπλασι-επίπεμπτος, ον, ὁ κατὰ 5 $^{1}/_{5}$ φορὰς μεγαλείτερος· οὕτω, **πενταπλασι-επιτέταρτος, ον,** ὁ κατὰ 5 $^{1}/_{4}$ φορας μεγαλείτερος· **-επίτριτος, ον,** ὁ κατὰ 5 $^{1}/_{3}$ φορὰς μεγαλείτερος· **-εφήμεσυς, υ,** ὁ κατὰ 5 $^{1}/_{2}$ φορὰς μεγαλείτερος· ἁπανταχοῦ ἐν Νικομ. Ἀριθμ. V αελ. 122.

πενταπλάσιος, α, ον, Ἰων. **-πλήσιος, η, ον,** ὡς καὶ νῦν, πεντάκις μεγαλείτερος, Ἡρόδ. 6. 12, Ἀριστ. Πολιτ. 2. 6, 15· π. τινος, πεντάκις μεγαλείτερός τινος, αὐτόθι 2. 7, 4· Ἐπίρρ. **-ως**, Ἐδδ. (Γένεσ. ΜΙ', 34).

πενταπλασιότης, ἡ, τὸ ἀφῃρημένον οὐσ. τοῦ **πενταπλάσιος**, Νικομ. Ἀριθμ. 114.

πεντάπλεθρος, ον, ὁ ἔχων ἔκτασιν πέντε πλέθρων, Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίων. 1. 22.

πενταπλήσιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ **πενταπλάσιος**.

πεντάπλοκος, ον, στρημμένος μὲ πέντε κλωστάς, Ἱππ. παρὰ Παύλ. Αἰγ. 6. 78.

πενταπλόος, α, ον, συνήρ. **-πλοῦς, ῆ, οῦν,** ὡς καὶ νῦν, Ἐδδ. (Γ' Βασιλ. Ζ', 31)· ἡ πενταπλόα (ἑξυπ. κύλιξ), κύλιξ περιέχουσα οἶνον καὶ μέλι καὶ τυρὸν καὶ ἄλφιτον καὶ ὀλίγον ἔλαιον, «μνημονεύει αὐτῆς Φιλόχορος ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος, Ἀριστόξενος δὲ ἐν τρίτῳ περὶ Πινδάρου τοῖς σκίροις φησὶν Ἀθήνησιν ἀγῶνα ἐπιτελεῖσθαι τῶν ἐφήβων δρόμου.. καὶ ὁ νικήσας λαμβάνει κύλικα τὴν λεγομένην πενταπλόαν» παρ' Ἀθην. 495F καὶ 496Α.

πενταπλόω, πολλαπλασιάζω ἐπὶ πέντε, Μάξιμ. ἐν Petav. Uranol. 338Α· — οὐσιαστ. **πενταπλωσις, εως,** ἡ, αὐτόθι.

πενταπόλις, ἡ, ὁμοσπονδία πέντε πόλεων, α) Δωρικὴ πενταπόλις, Λίνδος, Ἰάλυσος, Κάμειρος (ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου), Κῶς καὶ Κνίδος. β) πενταπόλις Λιβύης ἢ ἡ Κυρηναϊκή, ἀπὸ τῶν χρόνων τῶν Πτολεμαίων Κυρήνη, Βερενίκη, Ἀρσινόη, Πτολεμαΐς καὶ Ἀπολλωνία· ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι, περὶ ὧν ἴδε Λεξ. Γεωγρ., Ἡρόδ. 1. 144, κτλ.

πεντάπορος, ον, ὁ ἔχων πέντε πόρους, ἢ περάματα, Διαν. Π. 301.

πεντάπους, ἴδε ἐν λ. **πεντέπους**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πεντάπρωτοι, οἱ, οἱ πέντε πρῶτοι ἄνδρες τῆς πολιτείας, Βυζ. — **πενταπρωτεία**, ἡ, τὸ ἀξίωμα αὐτῶν, Πανδέκτ.

πενταπτυχον σάκος, τὸ ἔχον πέντε πτυχάς, Ἰω. Τζέτζ. Ἀλληγ. Ἰλ. Σ. 678.

πεντάπτωτος, ον, ὁ ἔχων πέντε πτώσεις, Πρισκιαν. 5. 14, σ. 214, ἔκδ. Krehl.

πεντάπῡλος, ον, ὁ ἔχων πέντε πύλας, τά Π., μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, Πλουτ. Δίων 29.

πενταπύργιον, τό, τὸ ἔχον πέντε πύργους φρούριον, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 70. 580. 767. ἔκδ. B.

πεντ-άριθμος, ον, πέντε τὸν ἀριθμόν, Γεωργ. Πισίδ. Ἑξαήμ. 1780.

πεντάρραβδος, ον, ὁ συνιστάμενος ἐκ πέντε ῥάβδων ἢ γραμμῶν, Τελέστ. 5.

πεντάρρᾱγος, ον, ὁ ἔχων πέντε ῥᾶγας, Ἀνθ. Π. 6. 300.

πεντ-αρχία, ἡ, ἡ ἀρχὴ τῶν πέντε, Λατ. quinqueviratus· ἐν Καρχηδόνι τὸ ὕψιστον πολιτικὸν ἀξίωμα μετὰ τοὺς βασιλεῖς, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 11, 7, ἴδε Göttling σ. 486.

πεντάς, ἄδος, ἡ, μεταγεν. τύπος τοῦ **πεμπάς**, ὃ ἴδε.

πεντάσημος, ον, ἐν τῇ προσῳδίᾳ, = **πεντάχρονος**, Ἀριστείδης Κοϊντιλ. σ. 35.

πεντασκαλμος, ον, ὁ ἔχων πέντε σκαλμούς, πεντάκωπος, Ἔφιππος ἐν «Γηρυόνῃ» 1. 17· ἀλλὰ διορθωτέον κατὰ τὸν Ἀττ. τύπον **πεντεσκ-**.

πενταστάδιος, ον, ὁ ἔχων πλάτος ἢ μῆκος πέντε σταδίων, πορθμός, σκιὰ Στράβ. 319, 694· **πεντασταδιον**, τό, διάστημα πέντε σταδίων, ὁ αὐτ. 319, κτλ.· — **πενταστᾰδιαῖος**, Λουκ. π. Ἀλ. Ἱστ. 1. 40.

πενταστάτηρος, ον, ὁ ἔχων βάρος πέντε στατήρων, Σωσικράτης ἐν «Παρακαταθήκῃ» 1.

πεντάστεγος, ον, ὁ ἔχων πέντε στέγας ἢ ὀροφάς,— τὸ **πεντάστεγον**, οἰκοδόμημα ἐν Ἀντιοχείᾳ, Θεοφάν. Χρον. σ. 147B ἔκδ. Reg.

πεντάστῐχος, ον, ὁ συνιστάμενος ἐκ πέντε στίχων, Ἀνθ. Π. 9. 173.

πεντά-στοιχος, ον, ὁ ἔχων πέντε σειρὰς κόκκων ἐν τῷ στάχυϊ, κριθὴ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 4, 2.

πενταστόμιον ἱερὸν τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ Ἄνιων. περίπλ. Εὐξείν. Πόντου παρὰ τῷ Boisson. ἐν ἔκδ. Θεοφ. Σιμοκ. σ. 173.

πεντάστομος, ον, ὁ ἔχων πέντε στόματα ἢ ἐκβολάς, ἐπὶ τοῦ Νείλου, Ἡρόδ. 2. 10· ἐπὶ τοῦ Ἴστρου, 4. 47.

πενταστυλλᾰδία, ἡ, τὸ ἔχειν πέντε συλλαβάς, Εὐστ. εἰς Διον. Π. 916.

πενταστύλλᾰβος, ον, ὁ συνιστάμενος ἐκ πέντε συλλαβῶν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκάβ. 687, Ὀρ. 195. — Ἐπίρρ. **-βως**, Εὐστ. εἰς Διον. Π. 431.

πενταῦριγγος, ον, ἴδε **πεντε-**.

πενταφαιρος, ον, ὁ ἔχων βάρος ἢ ἀξίαν πέντε σφαιριδίων ἢ κόκκων, μεταγενέστ.

πενταφαγμος, ον, ὁ ἔχων πέντε διάφορα σχήματα ἢ μορφάς, Πλουτ. Ἀποσπ. σ. 1287 Wyt.

πενταφοινος, ον, ὁ ἔχων μῆκος πέντε σχοίνων· τὸ **πενταφοινον**=**σταδιον**, Ἡσύχ.

πενταπάλαντος, ον, ἴδε **πεντετ-**.

πενταπτευχος, ον, ὁ συνιστάμενος ἐκ πέντε τευχῶν ἤτοι πέντε βιβλίων· ὡς οὐσιαστ., ἡ **πενταπτευχος** (ἐξυπ. βίβλος), τὰ πέντε βιβλία τοῦ Μωϋσέως, Πτολεμ. Γνωστ. 1284B, Ὠριγέν. III, 933B (I, 632C).—Ἴδε Κόντου Γλῶσσ. Παρατηρήσεις σ. 372.

πενταπτομον, τό, = **πενταφυλλον**, Διοσκ. (ἐκ τῶν νόθων) 4. 42.

πεντάτονος, ον, ὁ ἔχων πέντε τόνους, ὡς οὐσιαστ., ἡ **πεντάτονος** - ἡ νῦν **μικρὰ ἑβδόμη**, ἢ ὁ ἕβδομος ἀπὸ τοῦ ἀρχικοῦ ἀνιὼν τόνος, ὁ ἕβδομος ἀνιὼν φθόγγος τῆς μουσ. κλίμακος, μεταγεν.

πεντάτροπος, ον, ὁ κατὰ πέντε τρόπους, πεντάτροπος κίνησις, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ψευδο-Διονύσ. 1080D.

πενταφάρμᾰκος, ον, ὁ συνιστάμενος ἐκ πέντε φαρμάκων, δηλ. ἀρτυμάτων, **τὸ πενταφάρμακον**, ἕδεσμά τι μνημονευόμενον ὑπὸ τοῦ Spartian. Ael. Ver. 5.

πενταφυής, ές, ὁ πενταπλοῦς τὴν φύσιν, πέντε, ὄνυχες Ἀνθ. Π. 7. 383.

πενταφύλακος, ον, ὁ διηρημένος εἰς πέντε φυλακάς, νὺξ Στησίχ. 52.

πενταφύλλος, ον, ὁ ἔχων πέντε φύλλα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 6, 4 — **πενταφυλλον**, τό, βοτάνη τις, Λατ. quinquefolium, Ἱππ. 474. 1., 497. 10· «τὸ πενταφυλλον .. κλῶνας φέρει καρφαιτέρους, ἐφ' ὧν ὁ καρπός· φύλλα δὲ ἔχει ἐοικότα ἡδυόσμῳ πέντε καθ' ἕκαστον μίσχον, σπανίως δὲ πλείονα· φύεται δὲ ἐν ἐφύδροις τόποις καὶ τοῖς ὀχετοῖς» Διοσκ. 4. 42.

πενταφωτος, ον, ὁ ἔχων πέντε φῶτα, λαμπάς Μαθθ. 382C.

πεντάχα, ἡ· «ἡ χεὶρ» Ἡσύχ.

πεντάχᾰ, Ἐπίρρ., εἰς πέντε, **πένταχα κοσμηθέντες**, εἰς πέντε τάξεις διαιρεθέντες, Ἰλ. Μ. 87.

πεντᾰχῇ, Ἐπίρρ., πενταχῶς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 17, Πλούτ. 2. 429F.

πεντᾰχίλιοι [χῐ], αι, α, πεντάκις χίλιοι, Τζέτζ. Ἱστ. 7. 96.

πενταχοινῐκος, ον, ὁ χωρῶν πέντε χοίνικας, «μέτρων δὲ ὀνόματα μέσιμνος, .. χοῖνιξ, τριχοίνικον, πενταχοίνικον» κτλ. Πολυδ. Δ', 168.

πεντάχορδος, ον, ὁ ἔχων πέντε χορδάς, Ἀθήν. 637A, Πολυδ. Δ', 60.

πενταχοῦ, Ἐπίρρ., εἰς πέντε τόπους, Ἡρόδ. 3. 117, (ἔνθα οἱ κώδ. πλὴν ἑνὸς **πανταχοῦ**).

πενταχρονος, ον, ὁ συνιστάμενος ἐκ πέντε διαφόρων χρόνων, ῥυθμὸς Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. σ. 205R. **II**, ὁ ἔχων πέντε ἡλικίας, ἐπὶ τοῦ μυθολογουμένου πτηνοῦ φοίνικος, Χρησμ. Σιβ. 8. 139.

πεντᾰχῶς, Ἐπίρρ., κατὰ πέντε τρόπους, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 122, Εὐστ. 32. 40.

πέντε, Αἰολ. **πέμπε**, οἱ, αἱ, τά, ἄκλ. ἀριθμ., Ὅμ. κλ.· τὰ πέντε **κρατεῖν**, δηλ. τὸ πένταθλον, Σιμωνίδ. 158. Ἐν συνθέσει ὁ γνήσιος Ἀττ. τύπος εἶναι **πέντε-**, ὅπερ ὅμως σχεδὸν πανταχοῦ μετεβλήθη ὑπὸ τῶν Ἀντιγραφέων εἰς τὸ μεταγεν. **πεντα-**, Piers. εἰς Μοῖριν 321, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 413, Ἔρμανν. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 755 (759). (Ὁ ἐξ ἀρχῆς Ἑλλην. τύπος φαίνεται ὅτι ἦτο τὸ Αἰολ. **πέμπε, ὅθεν πέμπ-τος, πεμπ-άς, πεμπ-άζω**· πρβλ. Σανσκρ. καὶ Ζενδ. pank-an· Λατ. quinqu-e, quin(c)-tus, (πρβλ. ἕπ-ος eq-uus, ἑπ-ομαι seq-uor)· Λιθ. penk-i, penktas (quint-us)· Γοτθ. καὶ Ἀρχ. Γερμ. fimf· Ἀγγλο-Σαξον. fif, κτλ.)

πεντέβαθμος, ον, ὁ ἐκ πέντε βαθμίδων συνιστάμενος, κλῖμαξ Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 5. 5, 2.

πεντεβάλανον κλειδίον, τὸ ἔχον πέντε βαλάνους, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, Ἀθήν. τ. Ζ', σ. 87.

πεντε-βόειος, Αἰολ. **πεμπεβόηος**, ον, πεποιημένος ἐκ πέντε βοείων δορῶν, σάμβαλα πεμπεβόηα Σαπφὼ 98 [38, 110], 2, ἴδε Ἡφαιστ. σ. 42 καὶ σημ. Gaisford.

πεντ-εγκέφᾰλος, ον, ὁ ἔχων πέντε ἐγκεφάλους, φοίνιξ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 6, 9.

πεντέγραμμος, ον, ὁ ἐκ πέντε γραμμῶν ἀποτελούμενος, πεσσὰ πεντάγραμμα καὶ κύβων βολὰς Σαφ. Ἀποσπ. 581 ἐκ τοῦ Ἡσυχ., ἔνθα: «παρ' ὅσον πέντε γραμμαῖς ἔπαιζον. διαφέρει δὲ πεττεία κυβείας. ἐν ᾗ μὲν γὰρ τοὺς κύβους ἀναρρίπτουσιν· ἐν δὲ τῇ πεττείᾳ αὐτὸ μόνον τὰς ψήφους μετακινοῦσι».: — **πεντάγραμμον**, τό, σχῆμα ἀστέρος, ὃ ἐσχημάτιζον οἱ Πυθαγόρειοι διὰ συμπλοκῆς τριγώνων σχημάτων οὕτω , κοινῶς τὸ σχῆμα τοῦτο ἀναμάζεται **πεντάλφα**, ἴδε τὴν λέξιν, Λουκ. ὑπὲρ τοῦ Πταίσματ. 5.

πεντεδάκτυλος, **πεντεδρᾰχμία**, ἴδε ἐν λέξ. **πεντα-**.

πεντεκαίδεκα, οἱ, αἱ, τά, ἄκλιτον, δέκα καὶ πέντε, κοινῶς **δεκαπέντε**, Σιμωνίδ. 154, Ἡρόδ. 1. 153, κ. ἀλλ.

πεντεκαιδεκά-γωνον, τό, σχῆμά τι ἔχον δεκαπέντε γωνίας, Πρόκλ.

πεντεκαιδεκᾰ-ετηρίς, ίδος, ἡ, περίοδος δεκαπέντε ἐτῶν, Σχόλ. εἰς Θουκ. 1. 18, κτλ.· — **-ετηρικός**, ἡ, όν, ὁ ἐκ τοιαύτης περιόδου ἀποτελούμενος, Volf. Anecd. 4. 195.

πεντεκαιδεκᾰ-ετής, ές, ἡ, ἐτης, ες, ὁ ἔχων ἡλικίαν δεκαπέντε ἐτῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 12. 10· — ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς δεκαπέντε ἔτη, ἀνοχαί, χρόνος Διον. Ἀλ. 4. 85, Πλούτ. 2. 113D.

πεντεκαιδεκαετία, ἡ, δεκαπενταετία, Ἀλ. Ἀριστ. ἐν Συντ. καν. τ. 4, σ. 112.

πεντεκαιδεκάκις [ᾰ], Ἐπίρρ., δεκαπέντε φοράς, Πτολ. Γεωγρ. 1. 24, 2.

πεντεκαιδεκα-μναῖος, α, ον, ὁ ἔχων βάρος δεκαπέντε μνῶν, Ἀρχ. Μαθ.

πεντεκαιδεκᾰ-ναῖα, ἡ, στόλος ἢ μοῖρα ἐκ δεκαπέντε πλοίων, Δημ. 183. 2.

πεντεκαιδεκ-ανδρος, ὁ, γενόμενον **πεντεκαιδέκανδρον** τῶν ἐκδικαζόντων τὰ πράγματα, τῶν πεντεκαίδεκα ἀνδρῶν κτλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 4029.

πεντεκαιδεκά-πηχυς, υ, ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος δεκαπέντε πήχεων, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 96, Διόδ. 17. 115· — ὡσαύτως **-πηχυαῖος**, α, ον, Τζέτζ. Ἱστ. 1. 813.

πεντεκαιδεκα-πλάσιων, ον, ὁ δεκαπέντε φορὰς μεγαλείτερος, Πλούτ. 2. 892A, Ἀθήν. 57F.

πεντεκαιδεκάπους, ὁ ἔχων μῆκος ἢ ἔκτασιν 15 ποδῶν, Dittenb 587, 156.

πεντεκαιδεκάς, ἡ, Θ. Λάσκ. σ. 1288, ἔκδ. Mi.— Πρβλ. **δωδεκαιδεκάς** ἐν Συναγωγῇ λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πεντεκαιδεκάστεγος, ον, ἔχων πεντεκαίδεκα στέγας, Δ ὠν. ἡ Ἥρων Βυζ. ἐν Wesch. Poliorc. d. Gr. σ. 239.

πεντεκαιδεκἄταῖος, α, ον, κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην ἡμέραν, πεντεκαιδεκαταῖος ἦκεν εἰς Ἄδραψα Στράβ. 725. 780.

πεντεκαιδεκᾰ-τάλαντος, ον, ὁ ἔχων ἀξίαν δεκαπέντε ταλάντων, οἴκους πεντεκαιδεκαταλάντους Δημ. 838. 25.

πεντεκαιδεκᾰτη-μόριον, τό, τὸ δέκατον πέμπτον μέρος, Ἱππ. 259. 46.

πεντεκαιδέκᾰτος, η, ον, ὁ δέκατος πέμπτος, Διόδ. 12. 81, Καιν. Διαθ.

πεντεκαιδεκά-χορδος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ δεκαπέντε χορδῶν, Θέων Σμυρν. σ. 98.

πεντεκαιδεκ-ήρτεμος, ον, ὁ ἔχων δεκαπέντε κώπας, Σχολ. εἰς Ἰλ. Π. 170.

πεντεκαιδεκ-ήρης, ες, δηλ. ναῦς ἔχουσα πεντεκαίδεκα ἐδώλια κωπηλατῶν ἢ σειρὰς κωπῶν, Πλουτ. Δημήτρ. 20.

πεντεκαιδεχ-ήμερος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ δεκαπέντε ἡμερῶν, ἀνοχαὶ Πολύϐ. 18. 17, 5.

πεντεκαιεικοσά-σημος, ον, ὁ ἔχων εἰκοσιπέντε σημεῖα ἢ χρόνους ἐν τῇ προσῳδίᾳ ἢ τῇ μουσικῇ, Ἀριστείδ. Κοϊντιλ. σ. 36.

πεντεκαιείκοσι, οἱ, αἱ, τά, εἰκοσιπέντε, βέλτιον διηρημένως, πέντε καὶ εἴκοσι.

πεντεκαιεικοσι-έτης, ες, ὁ ἔχων εἰκοσιπέντε ἐτῶν ἡλικίαν, Δίων Κ. 52. 20.

πεντεκαιεικοστός, ή, όν, ὁ εἰκοστὸς πέμπτος, Πλάτ. Θεαίτ. 175Β.

πεντεκαιπεντηκοντα-ετής, ές, ἢ **-έτης**, ες, ὁ ἔχων ἡλικίαν πεντήκοντα καὶ πέντε ἐτῶν, Πλάτ. Πολ. 460Ε.

πεντεκαιτεσσαρακονθ-ήμερος, ον, ὁ τεσσαράκοντα καὶ πέντε ἡμερῶν, Ἱππ. 230. 43.

πεντεκαιτριᾱκοντά-μετρος, ον, ὁ ἐκ τριάκοντα πέντε μέτρων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 974.

πεντεκαιτριᾱκοντούτης, ες, (ἔτος) ὁ ἔχων ἡλικίαν τριάκοντα πέντε ἐτῶν, ἂν δ' ἄρα τις.. ἀγαμος ὢν γένηται πεντεκαιτριακοντούτης, ζημιούσθω ... Πλάτ. Νόμ. 774Α.

πεντέκοσμος, ον, ὁ ἐκ πέντε κόσμων συνιστάμενος, Wolf Anecd. 3. 258.

πεντέκτενος, ον, (κτείς), περιπόρφυρος, «διὰ τὸ ἐνυφάνθαι παρὰ τὰς ὤας πέντε κτένας πορφυροῦς» Φώτ., περίνησα καὶ περίλευκα καὶ πεντέκτενα Ἀντιφάν. ἐν Ἀδηλ.· «ἔστι δὲ τὰ πεντέκτενα χιτωνίσκοι παρὰ τὴν ὤαν πορφυροῖ, πέντε κτένας ἐνυφασμένοι» Πολυδ. Ζ',52, Σουΐδ.· **πεντεκτενής**, ές, Ἡσύχ. «πεντεκτενῆ· ἐνδύματα, οἷον πριάνων ὀδοῦσιν ἐμφερῆ, πεποικιλμένα».

Πεντελῆκὸς ἢ **Πεντελεικός**, οὐχὶ δὲ **Πεντελικός**, Meisterch. ² 29. κξ.

πεντέλιθοι, οἱ, οἱ πέντε λίθοι, «πεντόϐολα»· **πεντελίθοις παίζειν**, παιδιὰ κυρίως τῶν γυναικῶν, καθ' ἣν πέντε λιθίδια ἢ ψήφους ἢ ἀστραγάλους ἔρριπτον πρὸς τὰ ἄνω καὶ πίπτοντας ἐδέχοντο αὐτοὺς κατὰ τὸ ὀπισθέναρ, δηλ. τὸ ἔξω τῆς χειρός, τὸ ἀντίθετον τῆς παλάμης, κτλ. τὸ Ἱσπανικὸν jeuga de tahas, Ἀριστοφ. Ἀποσπ.335·— τὸ ῥῆμα **πεντελιθίζω**, παίζω ϐόλια ἢ πεντόϐολα, ἁπανταχοῦ παρ' Ἑρμίππῳ ἐν «Θεοῖς» 9, ἔνθα ἴδε Meineke.

πεντέλοιπος, ον, ὁ ἐκ τῶν πέντε λειπόμενος, ἔσχατος τῶν πέντε, Κικ. πρ. Ἀττ. 14. 21., 15. 2.

πεντέμορφος, ον, ὁ ἔχων πέντε μορφάς, Σοφ. Ἀποσπ. 548· — μεταγν. **πεντάμ..**-

πεντε-μῡριο-μέδιμνος, ον, ὁ ἔχων χωρητικότητα πεντήκοντα χιλιάδων μεδίμνων Τζέτζ. Ἰστ. 2. 108.

πεντέμυχος, ον, ὁ πέντε μυχοὺς ἔχων, μεταγν.

πεντε-ενιαύσιος, ον, ὁ διαρκῶν ἐπὶ πέντε ἔτη, Τζέτζ. Ἰστ. 8. 280.

πεντεπάλαστος, ἰδ. ἐν λ. **πενταπάλαιστος**.

πεντεπικαιδέκᾰτος, η, ον, ποιητ. ἀντὶ **πεντεκαιδέκατος**, Ἀνθ. Π. 9. 482.

πεντέπους, **ποδος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μῆκος ἢ ἔκτασιν πέντε ποδῶν, Πλάτ. Θεαίτ. 147D, Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 77· μεταγεν. **πεντάπους** Ἀρρ. Περίπλ. Εὐξ. πόντου σ. 2.

πεντεσύριγγος [ῠ], ον, ὁ ἔχων πέντε ὀπάς, ξύλον π., εἶδος ξυλίνου κολαστηρίου ὀργάνου ἔχοντος πέντε ὀπάς, δι' ὧν ἐπερῶντο ἡ κεφαλή, αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες τῶν κολαζομένων κακούργων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1049, πρϐλ. Πολυδ. Η', 72· καλούμενον π. νόσος ὑπὸ τοῦ Πολυεύκτ. ἐν Ἀριστ. Ρητορ. 3. 10, 7.— Καθ' Ἡσύχ. «πεντεσύριγγον ξύλον· πέντε ὀπὰς ἔχον κατὰ τὸ δεσμωτήριον· τέσσαρας μὲν εἰς ἃς οἱ πόδες καὶ αἱ χεῖρες διείροντο· μίαν δὲ δι' ἧς ὁ τράχηλος».

πεντετάλαντος [ᾰ], ον, ὁ ἔχων ἀξίαν πέντε ταλάντων ἢ συνιστάμενος ἐκ πέντε ταλάντων, οὐσία, χρήματα Δημ. 329. 16. 833. 7, κτλ.· π. δίκη, δίκη πρὸς ἀνάκτησιν ἢ εἴσπραξιν ὀφειλομένων 5 ταλ., Ἀριστοφ. Νεφ. 758, 774.

πεντ-ετηρικός, ή, όν, ὁ συμϐαίνων ἢ ἐπαναλαμϐανόμενος κατὰ πᾶν πέμπτον ἔτος, Στράϐ. 325, Δίων Κ. 51. 1.

πεντ-ετηρίς, ίδος, ἡ, ὡς τὸ **πενταετηρίς**, περίοδος πέντε ἐτῶν, Λατ. quinquennium, διὰ πενταετηρίδος, κατὰ πᾶν πέμπτον ἔτος, Ἡρόδ. 3. 97., 4. 94. **II**, ἑορτὴ τελουμένη κατὰ πᾶν πέμπτον ἔτος, οἷον τὰ Παναθήναια ἐν Ἀθήναις, Ἡρόδ. 6. 111, Θουκ. 3. 104. Συλλ. Ἐπιγρ. 82. 27.—Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 150.

πεντ-έτης, ες, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ πέντε ἐτῶν, πέντε ἐτῶν, σπονδαί Ἀριστοφ. Ἀχ. 188, Ἀριστ. π τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 14. 26.— θηλ. **-πεντέτις**, κόρη πεντέτις Boiss. Ἀνέκδ. τ. 4, σ. 378, 245.

πεντε-τριάζομαι, ἀποθ., νικῶ πεντάκις κατὰ σειράν, νικῶ ἐν ἀγῶνι πενταέθλου, Ἀνθ. Π. 11. 84.

πεντέ-χαλκον, τό, νόμισμα ἔχον ἀξίαν πέντε χαλκῶν, Ἀριστοφῶν ἐν «Διδύμοις» 4.

πεντεχῑλιοστύς, ύος, ἡ, τὸ ἀφῃρ. τοῦ ἀριθμ. 5000, Ἑρμαῖ. Καισ. 2744.

πεντέχους, ουν, χωροῦσα πέντε χόας, ὑδρίαν πεντέχουν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 183.

πεντέχρονον, τό, χρονικὸν διάστημα πέντε ἐτῶν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 584.

πεντηκονθ-ήμερος, ον, ὁ ἐκ πεντήκοντα ἡμερῶν ἀποτελούμενος, προθεσμία Διον. Ἁλ. 2. 57.

πεντήκοντα, οἱ, αἱ, τά, ἄκλιτ., ὁ ἀριθμ πεντήκοντα, κοινῶς «πενῆντα», Λατ. quinquaginta, Ἰλ. Β. 509, κτλ.· Αἰολ. **πεντεί-κοντα**, Κόρινν. 13.

πεντηκοντά-δραχμος, ον, ὁ ἔχων ἀξίαν πεντήκοντα δραχμῶν, Πλάτ. Κρατ. 384Β· πρϐλ. **παρεμϐάλλω**. **II**, **πεντηκοντάδραχμον**, τό, νόμισμα χρυσοῦν Κυρηναϊκὸν ἔχον ἀξίαν 50 δραχμῶν, Πολυδ. Θ', 60.

πεντηκοντᾰ-έξ, ὡς καὶ νῦν, Ἑϐδ. (Α' Ἔσδρ. Ε', 5. 10, κ. ἀλλ.).

πεντηκοντα-ετηρίς, ή, περίοδος πεντήκοντα ἐτῶν, Σχολ. εἰς Θουκ. 1. 18, 97.

πεντηκοντα-ετής, ές, ἢ **-έτης**, ες, ὁ ἔχων ἡλικίαν πεντήκοντα ἐτῶν, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 127Ε, Διον. Ἁλ. 4. 29, κτλ. **II**, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ 50 ἐτῶν ἢ διαρκῶν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, Διόδ. 4. 58, κτλ.· θηλ. **πεντηκονταέτιδες σπονδαί** Θουκ. 5. 32· ἀλλ' ἐν ταῖς **σπονδαῖς** 5. 27 **πεντηκοντούτεις**.

πεντηκοντα-ετία, ή, περίοδος πεντήκοντα ἐτῶν, Διον. Ἁλ. 4. 32, Φίλων 1. 551.

πεντηκοντᾰ-και-τρῐέτης, ες, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ 53 ἐτῶν, Πολυϐ. 3. 4, 2.

πεντηκοντά-κάρηνος, ον, ὁ ἔχων 50 κεφαλάς, Ἡσ. Θ. 312.

πεντηκοντά-κῐφᾶλος, ον, = τῷ προηγ., Σιμωνίδ. 207 παρὰ Πινδ. Ἀποσπ. 93, ὁ Ἔρμανν. διορθοῖ **ἑκατοντακάρηνον**.

πεντηκοντάκις [ᾰ], Ἐπίρρ., πεντήκοντα φοράς, Θεόδ. Στουδ., 567Δ, κλ.,

πεντηκοντάλιτρος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ϐάρος πεντήκοντα λιτρῶν, Διόδ. 11, 26.

πεντηκοντᾰ-μέσοδμος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ πεντήκοντα θαλάμων.—Καθ' Ἡσύχ.: «πεντηκονταμέσοδμον· πολύστεγον. αἱ γὰρ μεσόδμαι στέγαι».

πεντηκοντά-μηναῖος, α, ον, ὁ συμϐαίνων κατὰ πάντα πεντηκοστὸν μῆνα, Τζέτζ. Ἰστ. 1, 581.

πεντηκοντά-παις, **-παιδος**, ὁ, ἡ, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ πεντήκοντα παιδίων, γέννα πεντ. Αἰσχύλ. Ἱκ. 853. **II**, ὁ ἔχων πεντήκοντα τέκνα, Δαναὸς π. ὁ αὐτὸς ἐν Ἰκ. 320· τὸ Μεδ. Χρον. ἔχει **πεντηκοστόπαις**.

πεντηκοντά-πηχυς, υ, γεν. **εος**, ὁ ἔχων ὕψος πεντήκοντα πήχεων, Ἀθήν. 196Β, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 5, 8.

πεντηκοντά-πλεθρος, ον, ὁ ἔχων μέγεθος πεντήκοντα πλέθρων, Εὐστ. 776. 60 — ποιητ. **-πέλεθρος**, Νόνν. Θ. 25, 504.

πεντηκονταρχέω, εἶμαι **πεντηκόνταρχος**, Δημ. 1215. 1· καὶ **πεντηκονταρχία**, ἡ, τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ, Πλάτ. Νόμ. 707Δ.

πεντηκόντ-αρχος, ὁ, ὁ διοικητὴς σώματος ἐκ πεντήκοντα ἀνδρῶν, ἀξιωματικός τις ὑπὸ τὸν τριήραρχον, Δημ. 1212. 6, καὶ 20., 1214. 13· καὶ αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι ἡ σημασία τῆς λέξ. ἐν Ξεν. Ἀθην. Πολ. 1. 2 — ὁ Ἁρποκρ. ἑρμηνεύει «πεντηκόνταρχος: ὁ τῆς πεντηκοντόρου ἄρχων, ὡς δηλοῖ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ἐπιτριηραρχήματος. ὅτι δὲ πεντηκόντορος ἑκαλεῖτο ἡ ναῦς ἡ ὑπὸ πεντήκοντα ἐρετῶν ἐρεσσομένη πρόδηλον»· ἀλλ' ἴδε Böckh Inscr. Nav. σ. 120.

πεντηκοντάς, άδος, ἡ, τὸ ἀφῃρ. τοῦ ἀριθμ. **πεντήκοντα**, Σοφ. Ἀποσπ. 379, Φίλων 2. 481.

πεντηκονταστάτηρον, τό, ποσὸν πεντήκοντα στατήρων, Ἐπιγραφὴ Γόρτυν. ἐν Hell. J. τ. 13, σ. 66.

πεντηκοντᾰ-τᾰλαντία, ή, πεντήκοντα τάλαντα, Δημ. παρὰ Πολυδ. Θ'. 52.

πεντηκοντᾰ-τέσσαρες, α, ὡς καὶ νῦν, Ἑϐδ.(Α' Ἔσδρ. ΙΒ',14).

πεντηκοντᾰ-τρεῖς, **-τρια**, ὡς καὶ νῦν, Ἑϐδ. (Γέν. Ε', 31).

πεντηκοντάχους, ον, συνηρ. **-χους**, ουν, (χέω) **πεντηκονταπλάσιος**, ἐπὶ σίτου, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 7, 4.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πεντηκοντά-ωρος, ον, ὁ ἐκ πεντήκοντα ὡρῶν ἀποτελούμενος, Κύαγρ. Μοναχ. πρὸς Ἀνατ. 7.

πεντηκοντ-έρετμος, ον, ὁ ἔχων πεντήκοντα κώπας, Σχολ. εἰς Ἰλ. Π. 170.

πεντηκόντερος, ἴδε **πεντηκόντορος**.

πεντηκοντήρ, ῆρος, ὁ, ὁ διοικῶν σῶμα ἐκ πεντήκοντα ἀνδρῶν (ἐν τῷ Σπαρτιατικῷ στρατῷ), Θουκ. 5. 66, Ξεν. Ἀνάβ. 3. 4, 21· φέρεται **πεντηκοστὴρ** ἐν Ξεν. Λακ. 11. 4., 13. 4, Ἑλλ. 3, 5. 22., 4. 5, 7.

πεντηκοντήρης, ες, = **πεντηκόντορος**, Πολύαιν. 4. 11, 3· — **πεντηκοντηρικὸν πλοῖον** = **πεντηκόντορος**, Πολύβ. 25. 7, 1.

πεντηκοντό-γυος, ον, (γύα) ὁ ἐκ πεντήκοντα γυῶν ἢ τοι πλέθρων σποριμου γῆς ἀποτελούμενος, Ἰλ. Ι. 579. Φερεκύδ. 71.

πεντηκοντ-όργυιος, ον, ὁ ἔχων βάθος ἢ ὕψος ἢ εὖρος πεντήκοντα ὀργυιῶν, Ἡρόδ. 2. 149.

πεντηκόντορος, (ἐξυπ. ναῦς), ἡ, πλοῖον φορτηγὸν μὲ πεντήκοντα κώπας, Πίνδ. Π. 4. 436, Εὐρ. Ι. Τ. 1124, Θουκ. 4. 14, κτλ.· παρ' Ἡροδ. φέρεται **πεντηκόντερος**, 1. 152, 163, 164., 3. 41, κ. ἀλλ.· ἀλλ' ἐν 3. 124., 6. 138, ἀντίγραφά τινα φέρουσι **πεντηκόντορος**, καὶ ὁ τύπος οὗτος εὑρίσκεται ἐν τῷ Παρίῳ Χρον. (Συλλ. Ἐπιγρ. 2374. 15), πρβλ. **τριακόντορος**.

πεντηκοντούτης, ες, συνῳρ. ἀντὶ **πεντηκονταέτης**, ὁ ἔχων ἡλικίαν πεντήκοντα ἐτῶν, Πλάτ. Νόμ. 540Α, Πολ. 670Α.

ΙΙ. ὁ πεντήκοντα ἐτῶν ἢ ὁ διαρκῶν πεντήκοντα ἔτη, πρβλ. **πεντηκονταετής**. ΙΙ.

πεντηκοντοφύλαξ [ῠ], **ακος**, ὁ, ὁ φυλάττων πεντήκοντα, «σύραγός· ὁ αὐτὸς δὲ ὀπισθοφύλαξ· ἡ συνήθεια πεντηκοντοφύλακα αὐτὸν καλεῖ» Ἐτυμολ. Μέγ. 729. 17.

πεντηκόσιοι, αι, α, Ἐπικ. ἀντὶ **πεντακόσιοι**, Ὀδ. Γ. 7.

Πεντηκοστάριον, τὸ, βιβλίον περιέχον τὰ τροπάρια τῶν πεντήκοντα μετὰ τὸ Πάσχα ἡμερῶν, Ἐκκλ.

πεντηκόστ-αρχος, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐνοικιαστῶν τοῦ φόρου τοῦ καλουμένου **πεντηκοστή**, ὁ ἄρχων τῶν ἐνοικιαστῶν τῶν φόρων, ὃ ἀντιπροσωπεύων ὁλόκληρον τὸ σῶμα, ὡσαύτως καλούμενος καὶ **ἀρχώνης**, Α. Β. 297, Φώτ.· ἴδε Böckh P. E. 2, ἀριθ. 70, ὅστις καὶ διωρθωσε: **πεντηκόσταρχος**· ὁ ἄρχων .. τῶν πεντηκοστωνῶν ἐν τῷ Ρητορικ. Λεξικ. 297 ἀντὶ: **πεντηκόνταρχος**.. πεντηκοστῶν.

πεντηκοστεύομαι, φορολογοῦμαι διὰ τοῦ φόρου τοῦ καλουμένου **πεντηκοστή** ἐπὶ οἱουδήποτε πράγματος, καὶ ἡμεῖς τούτοις προσζήμεν, καὶ ἅμα ἐπεσκοποῦμεν, εἴ τι ἐξαιροῦνται ποθὲν ἐκ τοῦ πλοίου ἢ πεντηκοστεύονται Δημ. 932. 27· ὡσαύτως ἐπὶ τῶν πραγμάτων, φορολογοῦμαι, πληρώνεται ὁ φόρος μου, οὐδ' ὁτιοῦν εὑρίσκομεν .. πεπεντηκοστευμένον αὐτόθι 29· «πεντηκοστεύομαι καὶ τὸ πεντηκοστευόμενον· τῶν εἰσαγομένων εἰς τὸν Πειραιᾶ φορτίων καὶ ἀνδραπόδων ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς πεντηκοστὴν ἐτέλουν οἱ ἔμποροι· καὶ τοῦτο ἐκαλεῖτο πεντηκοστεύεσθαι» Α. Β 297, 21, ἀλλὰ κατὰ Φώτ.: «πεντηκοστεύεσθαι δὲ τὸ πράττεσθαι τὴν πεντηκοστήν».

πεντηκοστήρ, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **πεντηκοντήρ**. 3 ἴδε.

πεντηκοστο λόγος, ὁ, ὁ εἰσπράττων τὴν πεντηκοστὴν (πρβλ. **πεντηκόσταρχος**), Δημ. 558. 18., 909. 10, Εὔθουλος ἐν Ἀδήλ. 12· — ἐντεῦθεν **πεντηκοστολογέω**, εἰσπράττω τὴν πεντηκοστήν, Πολυδ. Θ', 29· — **πεντηκοστολόγιον**, τό, τὸ μέρος ἔνθα εἰσεπράττετο ἡ πεντηκοστή, αὐτόθι, πρβλ. Σουΐδ.

πεντηκοστόπαις, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **πεντηκονταπ-**.

πεντηκοστός, ἡ, ὁν, ὡς καὶ γῦν, τακτ. ἀριθμ. τοῦ 50, Πλάτ. Θεαίτ. 175Β. **ΙΙ**. ὡς οὐσιαστ., ἡ **πεντηκοστή**, **1)** (ἐξυπακ. τοῦ μερίς), τὸ πεντηκοστὸν μέρος, ἐν Ἀθήναις ὁ φόρος δύο ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ὁ εἰσπραττόμενος ἐπὶ παντὸς ἐξαγομένου ἢ εἰσαγομένου πράγματος, οἷον ἐπὶ τοῦ εἰσαγομένου σίτου, Ἀνδοκ. 17. 24, Δημ. 1353. 21· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. 738. 5· ἴδε Böckh P. E. 2. 24, Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λ.· — μεταφορ., ταύτην εὕρηκε Μειδίας καινὴν ἱππικῆς τινὰ πεντηκοστήν, εὑρε νέον εἶδος πεντηκοστῆς ἀντὶ τῆς ἐν τῷ ἱππικῷ ὑπηρεσίας του, ὅλ. ἐπλήρωσε πεντηκοστὴν ὅπως ἐξαιρεθῇ, Δημ. 568. 12. **2)** (ἐξυπακ. ἡμέρα), ἡ (μετὰ τὸ Πάσχα) πεντηκοστὴ ἡμέρα, Ἐδδ. (Β' Μακκ. ΙΒ', 32), Πράξ. Ἀποστ. 6', 1, κ. ἀλλ.

πεντηκοστύς, **-ύος**, ἡ, τὸ ἀφῃρ. τοῦ ἀριθμ. 50, ὁ ἀριθμὸς πεντήκοντα, μάλιστα ὡς διαίρεσις τοῦ Σπαρτιατικοῦ στρατεύματος, Θουκ. 5. 68· κατὰ πεντηκοστύς (αἰτιατ. πληθ.) Ξεν. Ἀνάβ. 3. 4, 22· ἴδε **λόχος**.

πεντηκοστ-ώνης, ου, ὁ, ὡς τὸ τελώνης, ὁ ἐκμισθούμενος τὴν πεντηκοστήν, πρβλ. **πεντηκόσταρχος**.

πεντήρης (ἐξυπακ. ναῦς), ἡ, πλοῖον ἔχον πέντε σειρὰς κωπῶν, Ἡρόδ. 6. 87, Πολύβ. 8. 6, 2, κτλ.· — οὖσ., **πεντηρικὸν** πλοῖον, σκάφος ὁ αὐτ. 1. 59, 8., 3. 41, 2, κτλ. — Ἴδε ἐν λ. **τριήρης**.

πέντ-οζος, ον, ὡς τὸ **πεντάοζος**, ὁ ἔχων πέντε ὄζους, κλάδους· ὁ Ἡσίοδ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 740 καλεῖ τὴν χεῖρα **πέντοζον**, «τοὺς δακτύλους ὄζοις εἰκάζων» (Πρόκλ.), πρβλ. **πεντάκλαδος**.

πεντ-όργυιος, ον, ὁ πέντε ὀργυιῶν, Ἀνθ. Π. 11. 87· ὁ παλαιότερος Ἀττικ. τύπος ἦν **πεντόργυος**, Ξεν. Κυν. 2, 5· ἴδε ἐν λέξ. **δεκόργυος**.

πεντορκία, ἡ, Ἐπιγρ. Λοκρική, Ἐκδ. Ἰω. Οἰκ. Κατὰ τὸν ἐκδ. σημαίνει ἡ λέξις ὅρκον, καθ' ὃν οἱ ὁρκιζόμενοι ἐπεκαλοῦντο πέντε θεούς, πρβλ. Hicks σ. 31, 17.

πεντ-όρυβον, τό, **-όρυβος**, ἡ, φυτόν τι, ἀλλαχοῦ **γλυκυσίδη**. Διοσκ. 3. 157, Πλίν. 25. 10., 27. 60.

πεντούγκιον, Δωρ. **πεντώγκιον**, τό, τὸ παρὰ Λατ. quincunx, Ἐπίγ. 5 Ahr.

πεντ-όφθαλμος, ον, ὁ ἔχων πέντε ὀφθαλμούς, Ψευδο-Καλλισθ. Β, 37.

πεντώβολος, ον, (ὀβολός) ὁ ἐκ πέντε ὀβολῶν ἢ τοσαύτην ἔχων ἀξίαν, π. ἁλιάσασθαι, δικάσαι ἐν τῇ Ἡλιαίᾳ πρὸς πέντε ὀβολοὺς τῆς ἡμέρας ἑκάστης, Ἀριστοφ. Ἱππ. 798, πρβλ. Ἐπιγραφ. ἐν Ραγκαβῆ Ant. Hell 56, 57· ἀλλὰ κυλίκιον ὑδαρὲς ὁ παῖς περιῆγε τοῦ πεντωβόλου, ποτήριον οἴνου τῶν πέντε ὀβολῶν, Λυκόφρ. Χαλκιδεὺς παρ' Ἀθην. 420Β.

πεντώνῡμος, ον, ὁ ἔχων πέντε ὀνόματα, Ἰω. Τζέτζ. Προλεγ. εἰς Ἀριστοφ. ἐν Nauck Lex. Vindob. σ. 241.

πεντώνῡχος, ον, ὁ ἔχων πέντε ὄνυχας, Φιλόστρ. 63, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 708.

πεντώροφος, ον, (ὄροφος) ὁ ἐκ πέντε ὀροφῶν συνιστάμενος, Διον. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 1. 3, Διόδ. 1. 45, κτλ.· — ὁ τύπος **πεντόροφος** εἶναι ἡμαρτημένος, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 709.

πεντώργυος, ον, ἴδε **πεντόργυιος**.

πένω, ἴδε **πένομαι**· — **πενωθείς**, ἴδε **πενάομαι**.

πεῖξις, εως, ἡ, (πέκω)· «ψίλωσις, κουρά, ξύρησις» Ἡσύχ.

πειξίδης, ες, «ὁ μέγα καὶ ἀπρεπὲς αἰδοῖον ἔχων» Α. Β, 72, 26 ἐν λέξ. **χελυνοίδης**.

πέος, εος, τὸ, ἀνδρικὸν αἰδοῖον, τὸ πέος ἀποτεθρίακε Ἀριστοφ. Ἀχ. 158, Σφ. 739, Ἱππ. 1010, κ. ἀλλαχοῦ. (Πρβλ. **πύσ-θη**, Σανσκρ. pa-sas, Λατ. pē-nis).

πεπάγαισιν Αἰολ. = **πεπήγασιν**. Ἀλκαίου Ἀποσπ. 34, 2.

πεπάθυῖα, Ἐπικ. ἀντὶ **πεπαθυῖα**, ἐκ τοῦ **πάσχω**, Ὀδ. Ρ. 555.

πεπαιδευμένως, Ἐπίρρ., ὡς ἐμπρέπει εἰς πεπαιδευμένον, εὖ ἠγμένον, Ἰσοκρ. 227C, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 16.

πεπαίνω ἀόρ. **ἐπέπανα**, (ἴδε κατωτ.).— Παθ., μέλλ. **πεπανθήσομαι**, ἀόρ. **ἐπεπάνθην** (ἴδε κατωτ.)· πρκμ. ἀπαρ. **πεπάνθαι** Ἀριστ. Προβλ. 20, 20 (πέπων). Παιῶ τι ὥριμον, Ἡρόδ. 1. 193, Εὐρ. Ἀποσπ. 883· πεπαίνειν τὴν ὀπώραν, ἐπὶ τῆς ἀμπέλου, Ξεν. Οἰκ. 19. 19, Ἀριστ. περὶ Θαυμασ. 161· οὕτω, [ἡ συκῆ] π. τέτταρας καρποὺς Ἀθήν. 77C· ἀλλά, συκῆ π. τὴν σάρκα, βραζομένη μετ' αὐτῆς, Πλούτ. 2. 697Β· ἀπολ., διασκοπῶν ἥδομαι τὰς .. ἀμπέλους, εἰ πεπαίνουσιν ἤδη, δηλ. ἂν αἱ σταφυλαὶ ἥρξαντο ὡριμάζουσαι, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1113 — παθ., γίνομαι ὥριμος, Ἡρόδ. 4. 199, Ἴων παρὰ Πλουτ. 2. 658Β, κτλ.

2) μεταφορ., κατευνάζω, καταπραΰνω, **πεπᾶναι ὀργὴν** Ἀριστοφ. Σφ. 645· ὀργὴ πεπανθήσεται Ξεν. Κύρ. 4. 5, 21· τὸ πεπανθὲν ἔρωτος τραῦμα Ἀνθ. Π. 12. 80· ἐπὶ προσώπου, ἣν πεπανθῆς Εὐρ. Ἡρακλ. 159. **3)** ἐν τῷ παθ., ὡσαύτως· ἐπὶ οἰδημάτων, μαλάσσομαι, πυοῦμαι, σχηματίζω πύον, «ὠμπυάζω», Ἱππ. 1170Β· καθόλου ἐπὶ νοσημάτων, βράγχοι καὶ κόρυζαι τοῖσι σφόδρα πρισθύτησιν οὐ πεπαίνονται ὁ αὐτ. ἐν Ἀφ. 1246· Προγν. 40· πρβλ. **πεπασμός**· — χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, ἐθερμαίνετο, «ἤγετο ἐρωτικῶς ἐμαλθάσσετο» (Εὐστ. 478, 52), Θεόκρ. 2. 140.

πεπαίτερος καὶ **-τατος**, ἀνώμαλ. συγκρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ **πέπων**.

πεπᾰλαγμένος, **πεπάλακτο**, ἴδε τὸ ῥῆμα **παλάσσω**.

πεπάλων, πρβλ. **πάλλω**, **ἀμπεπαλλών**.

πεπᾶμαι, ἴδε ἐν λ. **πάομαι**.

πέπανα· «πλακούντια» Ἡσύχ.

πεπάνδς, όν, σπανιώτερος τύπος παράλληλος τῷ **πέπων**, Ἀρτεμ. 1. 75, Ἀνθ. Π, 9. 261· συγκρ. **πεπανώτερος**, Παυσ. 9. 19, 8. — Καθ' Ἡσύχ.: «πεπανὸς ὁ πολὺν χρόνον ἔχων παρὰ τὸ ὀπτηθῆναι»· — τὴν γραφὴν **πέπανος** καταδικάζει ὁ Κοραῆς ἐν Ἀτάκτ. τόμ. Α', σ. 254, ἐπίσης καὶ ὁ Κόντος, ἴδε Ἀθηνᾶ τόμ. Θ', σελ. 106 κέξ.

πέπανσις, ἡ, «ὡρίμασμα», Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 3, 1 κέξ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 1, 2· — ὡσαύτως ἐπὶ οἰδημάτων καὶ τῶν ὁμοίων, Ἀριστ. ἔνθ' ἄνωτ. 3.

πεπαντικός, ἡ, όν, μαλακτικός, μετὰ γεν., λουτρὸν πτυέλου πεπαντικὸν Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395.

πεπάρεῖν, παλαιόν τι ἀπαρέμφ. ἀορ. 6' ἀπάντων μόνον ἐν Πινδ. Π. 2. 105 (μετὰ διαφ. γραφ. **πεπορεῖν**, μνημονευομένης καὶ ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ.: «πεπορεῖν· δοῦναι»)· ἀλλὰ τὸ **πεπαρεῖν** ἑρμηνεύει ὁ αὐτός: «ἐνδεῖξαι, σημῆναι», ὡσαύτως μνημονεύει: **πεπάρεσιμαν**· «εὕρηκα, σαρές»· — τὸ ὄνομα τῆς νήσου **Πεπαρήθου** ἐκ τῆς αὐτῆς βίζης παράγεται.

πεπαρμένος, ἴδε ἐν λ. **πείρω**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πεπαρρησιασμένως, Ἐπίρρ., μετὰ παρρησίας, Εὐσέβ. ἐν βίῳ Κωνσταντίνου 4. 75.

πεπάσμην, ἴδε ἐν λ. **πατέομαι**.

πεπασμός, ὁ, = **πέπανσις**· παρ' Ἰατρ. ἡ τῶν χυμῶν πέψις, Λατ. concoctio, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 940, πρβλ. 1086· — ὡσαύτως ἐμπύησις, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1083.

πεπειρόομαι, Παθ., ὡριμάζω, γίνομαι ὥριμος, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 10, 8.

πέπειρος, ον, ἐν Σοφ. Τρ. 728 ὡσαύτως **α, ον**: — ὡς τὸ **πέπων**, ὥριμος, Λατ. maturus, ἐπὶ καρπῶν, π. Φυτ. Αἰτ. 3. 6, 9. Ἀνθ. Π. 12. 185· — ἐπὶ κορασίων, ἀντίθετον τῷ **νέαι**, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 896· τοῦ Λυκούργου πεπείρους καὶ ὀργώσας (παρθένους) νυμφεύοντος Πλουτ. Λυκ. καὶ Νουμ. Σύγκρ. 4, πρβλ. Λυκοῦργ. 15· φιλέουσι πέπειρος Ἀνθ. Π. 12. 9, πρβλ. Ἀνακρ. 87. **2)** μεταφορ., καταπραϋνθείς, ὀργὴ Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ. **3)** π. νόσος, ἀσθένεια ἐλθοῦσα εἰς τὸ κρίσιμον αὐτῆς σημεῖον, Ἱππ. περὶ Ὀξ. Διαίτ. 390· πεπειρότερον, μετὰ ἀφθονωτέρου πύου, ὁ αὐτ. 1024Α. [θηλ. **πέπειρᾰ** κατὰ Δράκοντα 79. 20, Χοιροβοσκ. 220. 18. Ὁ Εὐστ. καὶ ὁ Μέγ. Ἐτυμολόγος μνημονεύουσιν ἐκ τοῦ Ἀνακρ. ἔνθ' ἀνωτ. Ἰαμβικήν τινα κατάληξιν καὶ πέπειρα γίγνομαι ἢ γενομένη, ἔνθα ὁ Bgk. πέπειρος ἐγενόμην. Ὁ Ἱππ. καὶ ὁ Ἀριστοφ. ἔχουσι **πέπειρος** (ἀλλὰ τὸ Ραβ. Ἀντίγραφον τοῦ Ἀριστοφ. ἔχει **πεπείραις**), οὕτω καὶ ὁ Πλούτ. κλ.· — Ἴσως ἐκ τῆς ἀναλογίας τοῦ **πίων**, **πίειρα** παρελήφθη τὸ **πέπειρα**, ὡς ἐκ τοῦ **πέπων**.] — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τ. Θ', σ. 103, 109, 110—114, 119.

πεπειρότης, ητος, ἡ, ὡριμότης, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 7, 3., 10, 3, κέξ.

πεπεισμένως, Ἐπίρρ., πεποιθότως, μετὰ πεποιθήσεως, εὐθαρσῶς, μετὰ θάρρους, Στράβ. 696, Διογ. Λ. 4. 56.

πεπείστειν = **πεπεῖσθαι** Θεσσαλοί, GD 345, 16, πρβλ. Hoffm. II, 506.

πεπερασμενάκις, πεπερασμένως, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 21, 5.

πεπεράτος (γραπτ. **πεπερᾶτος**), **ον**, ὁ μετὰ πεπέρεως παρεσκευασμένος, Γεωπ. 8. 39, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

πεπερημένος, ἴδε **περάω** (Β).

πέπερι, τό, τὸ δένδρον «πεπεριά», Λατ. piper, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 18, κτλ.· — γεν. **πεπέρεως**, Πλουτ. Σύλλ. 13, Ἀθήν. 381Β· πεπέριος Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 20, 2· καὶ ὁ Ἀριστ. σημειοῦται πέπερι, μέλι, κόμμι, ὡς τὰ τρία ὀνόματα τὰ λήγοντα εἰς ι (Ποιητ. 21, 26)· ἀλλ' ἕτεροι τύποι ὑποθέτουσιν ὀνομαστικὴν πέπερις, ὁ, δηλ. τοῦ πεπέριδος Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 15Β, ἔνθα ἴδε Meineke· πεπέριδι Αἰλ. π. Ζ. 9. 48. πεπερίδων Ἀθήν. 376D· πέπεριν Νικ. Ἀλεξιφ. 332, Θ. 876· ὡσαύτως θηλ. αἱ πεπερίδες, τὰ πεπερόδενδρα, Φιλόστρ. 97, πρβλ. Φωτ. Βιβλ. 325. 6.

πεπερίζω, εἶμαι ὅμοιος πρὸς πέπερι, ἔχω γεῦσιν πεπέρεως, πεπερίζοντα τῇ γεύσει Διοσκ. 2. 190.

πεπερίτης, ου, ὁ, θηλ. **-ῖτις, ιδος**, ὁμοία πρὸς πέπερι, ἢ πεπέρει πεπασμένη, ἢ μεμιγμένη, Πλίν. 20. 66.

πεπερό-γαρον, τό, διὰ πεπέρεως παρεσκεασμένον **γάρον**, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 67.

πεπερόπαστος, ον, πεπασμένος ἢ παρεσκευασμένος πεπέρει, Schneid.

πεπέφθαι, ἴδε **πέσσω**.

πέπηγε, γ' ἐν. β' παρακ. τοῦ **πήγνυμι**, Ἰλ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β', σ. 131.

πεπιασμένως, ἢ **-εσμένως**, Ἐπίρρ., «ζουλιχτά», Ἡσύχ. ἐν λ. **βύζην**.

πεπῐθεῖν, -θοῦσα, -θοιμεν, -θοιεν, -θήσω, -θμεν, ἴδε ἐν λ. **πείθω**.

πεπῐνωμένως, ἴδε ἐν λ. **πινόομαι**.

πεπιστευμένως, Ἐπίρρ., ἀληθῶς, ἀξιοπίστως, Ἀριστόξ. παρὰ Στοβ. 457. 2· **-ωμένως**, Ἀκύλ. Ἀριθμ. Ε', 22, Δευτερ. ΚΖ', 15, κτλ.

πεπλᾰνημένως, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον πεπλανημένον, π. ἔχειν Ἰσοκρ. 197C· ἐπὶ παροξυσμῶν νόσου, ἀνωμάλως, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α' 941, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 1, 8.

πεπλασμένως, Ἐπίρρ., τεχνητῶς, κατὰ προσποίησιν, ἀντίθετον τῷ **ἀληθῶς**, Πλάτ. Πολ. 485D· ἀντίθετον προσέτι τῷ **πεφυκότως**, Ἀριστ. Ρητορ. 3. 2, 4· ἴδε **πλάσσω** V.

πεπλᾰτυσμένως, Ἐπίρρ., εὐρέως, μεγάλως, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 1414.

πέπληγον, πεπληγέμεν, πεπλήγετο, πεπληγῶς, ἴδε ἐν λέξ. **πλήσσω**.

πεπληθυσμένως, Ἐπίρρ., εἰς μέγα πλῆθος, ἀφθόνως, Δαμασκ. περὶ Ἀρχ. 5, ἔκδ. Kopp., Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Κρατύλ. 99, σ. 55, κλ.

πεπλημένος, ἴδε **πελάζω**.

πεπληρώκοντα (=**πεπληρωκότα**), μετοχ., Ἐπιγρ. Λέσβου, CIG 2189. — Τοιαῦτα ἄλλα ἐξ ἐπιγραφῶν ἴδε παρὰ τῷ G. Meyer Griech. Gram. § 562 τά: **ἐπιτετελέκοντα, εὐεργετήκοισαν, κατεληλύθοντος, κατεστακόντων**. Τοιαῦτα καὶ τὰ παρὰ Πινδάρῳ **κεχλάδοντας, πεφρίκοντας** καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ **κεκλήγοντες** καὶ τὸ παρ' Ἡσιόδῳ **ἐρρίγοντι**, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

πεπληρωμένως, Ἐπίρρ., ἀφθόνως, «γεμᾶτα», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1285.

πέπλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πέπλος**, ἴδε **πεπλίς**.

πεπλίς, -ίδος, ἡ, φυτόν τι εἶδος ἐρυθροῦ εὐφορβίου, Euphorbia peplis, «πεπλίς, οἱ δὲ ἀνδράχνην ἀγρίαν, .. Φύεται δὲ μάλιστα ἐν τοῖς παραθαλασσίοις τόποις» Διοσκ. 4. 169· ὡσαύτως **πέπλιον**, τό, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387, Γαλην.

πεπλο-γρᾰφία, ἡ, περιγραφὴ τοῦ πέπλου, ἢ τῶν ἐπ' αὐτοῦ παριστανομένων, — ὄνομα ἔργου τινὸς τοῦ Οὐάρρωνος, ὅπερ ἦτο εἶδος βιογραφίας τῶν ἐπισημοτάτων προσώπων, Κικ. πρὸς Ἀττ. 16. 11, 3, πρβλ. Ern. Clav. ἐν λέξ.

πεπλο-δόχος, ον, ὁ δεχόμενος ἐν ἑαυτῷ τὸν **πέπλον**, τὰς πεπλοδόχους χηλοὺς Εὐστ. 1776. 42.

πεπλομαργαρόστρους, ἐπίθ. κατ' ὀνομαστ. πτῶσ. ἀρ. ἐν., ὁ φορῶν πέπλους ἐφ' ὧν μάργαροι οἱ ἐκ τῶν ὀστρέων, Κ. Μανασσ. ἐν Χρον. 9, σελ. 32. — Ἡ κατάληξις φαίνεται οὖσα ἐκ συναιρέσεως τοῦ ε καὶ ο, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

πεπλοποιία, ἡ, ἡ τοῦ πέπλου κατασκευή, Α. Β. 1410.

πέπλος, ὁ, παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ποιηταῖς καὶ μετὰ ἑτερογεν. πληθ. **πέπλα**, Ἀνθ. Π. 9. 616, Συλλ. Ἐπιγρ. 5172· — πᾶν ὕφασμα χρησιμεῦον πρὸς ἐπικάλυψιν, σινδών, ἐφάπλωμα, παραπέτασμα, καλύπτρα, κάλυμμα ἁμάξης, Ἰλ. Ε. 194· ἐπικάλυμμα νεκρικῆς ὑδρίας, Ἰλ. Ω. 796· ἐπικάλυμμα καθίσματος, Ὀδ. Ζ. 96· κάλυμμα ἐπὶ τοῦ προσώπου νεκροῦ, Εὐρ. Τρῳ. 623, πρβλ. Ἑκάβ. 432, Ἱππ. 1428. **II.** μεγάλη ἐσθὴς ἣν ἐφόρουν γυναῖκες, Ὅμ., κλ.· — ἦτο δὲ πεποιημένος ὁ πέπλος ἐκ λεπτοῦ ὑφάσματος, ἐανός, μαλακός, λεπτός, Ἰλ. Ε. 734, Ω. 796, Ὀδ. Ζ. 96· πεποικιλμένος διὰ πολλῶν κεντημάτων, ποικίλος, Ἰλ. Ε. 734 (πρβλ. **πεπλογραφία**)· ἐφόρουν δὲ αὐτὸν ἐπάνω τῆς συνήθους ἐνδυμασίας καὶ ἔπιπτε σχηματίζων πολλὰς πτυχὰς περὶ τὸ σῶμα· ὅθεν ἀντεστοίχει πρὸς τὸ τῶν ἀνδρῶν **ἱμάτιον** ἢ τὴν **χλαῖναν**. Ὁ **πέπλος** ὃν ὁ Ἀντίνοος προσήνεγκεν εἰς τὴν Πηνελόπην ἐκομβώνετο διὰ δώδεκα περονῶν καὶ φαίνεται ὅτι προσηρμόζετο στενῶς εἰς τὸ σῶμα, Ὀδ. Σ. 292. Ὅτι δὲ ὁ **πέπλος** τῆς γυναικὸς ἠδύνατο νὰ καλύπτῃ καὶ τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς βραχίονας εἶναι κατάδηλον ἐκ τοῦ Ξεν. Κύρ. 5. 1, 6· ἀλλὰ δὲν πρέπει ἐκ τούτου νὰ συμπεράνῃ τις ὅτι ἦτο ἁπλῶς καλύπτρα ἢ «σάλι». **2)** περιφημότατος ἦτο ὁ **πέπλος** τῆς Ἀθηνᾶς, πεποικιλμένος διὰ μυθολογικῶν παραστάσεων ὃν ὡς ἱστίον μακρᾶς νεὼς ἐκόμιζον ἐν δημοσίᾳ πομπῇ κατὰ τὰ Παναθήναια, τὸν πέπλον .. ἕλκουσ', ὀνεύοντες .. εἰς ἄκρον ὥστερ ἱστίον τὸν ἱστὸν Στράττις ἐν «Μακεδόσιν» 1· ὁ πέπλος μεστὸς τῶν τοιούτων ποικιλμάτων Πλάτ. Εὐθύφρων 6C· πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 465-473, Ἀριστοφ. Ἱππ. 566· φαίνεται δὲ ἐπὶ πολλῶν ἀρχαίων ἀγαλμάτων τῆς θεᾶς· πρβλ. Virg. Ciris 21 κέξ., Meurs. Panath. 17, Winckelmann's Werke 5, σελ. 26, Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λέξ.: ὡς ὄνομα μυθολογικῶν συγγραμμάτων, Πορφ. παρ' Εὐστ. Ἰλ. Β. 557, Κλήμ. Ἀλ. 736. **3)** ὕστερον ἐνίοτε ἐπὶ ἀνδρικοῦ ἐνδύματος, μάλιστα ἐπὶ τοῦ μακροῦ Περσικοῦ ἐνδύματος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 468, 1030, 1060, πρβλ. Popp. εἰς Ξεν. Κύρ. 3. 1, 13· ἀνδρὸς ἱμάτιον, Σοφ. Τρ. 602, 674, 758 (τὸ αὐτὸ καλεῖται **χιτών**, 769), Εὐρ. Κύκλ. 301, Θεόκρ. 7. 17. **III.** τὸ περιτόναιον, ἀμφίβολος γραφὴ ἐν Ὀρφ. Ἀργ. 310. **IV.** = **πεπλίς**, Ἱππ. 265. 31, Διοσκ. 4. 168. (Ἡ ἐτυμολογία εἶναι ἀμφίβολος). — Καθ' Ἡσύχ.: «πέπλον ἢ πέπλος· ἱμάτιον ἢ ἔνδυμα γυναικεῖον».

πέπλωμα, τό, ὡς εἰ ἐκ ῥήματος **πεπλόω**, ἔνδυμα, περίβλημα, Αἰσχύλ. Θήβ. 1039, Σοφ. Τρ. 613, Εὐρ. Ἱκέτ. 97, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 246.

πέπνῡμαι, παλαιὸς Ἐπικ. παθητ. πρκμ. τοῦ **πνέω** (ὃ ἴδε), μὲ σημασίαν ἐνεστ., ἔχω πνοὴν ἢ ψυχήν, καὶ μεταφορ., εἶμαι συνετός, φρόνιμος· ὁ Ὅμηρ. χρῆται τῷ β' ἐνικ. πέπνῡσαί τε νόῳ, «συνετὸς εἶ» (Σχόλ.), Ἰλ. Ω. 377· ἀπαρ. **πεπνῦσθαι** (οὐχὶ **πεπνύσθαι**) Ἰλ. Ψ. 440, Ὀδ. Κ. 495· β' ἐνικ. ὑπερσ. μετὰ σημασίας παρατ. **πέπνῡσο** Ὀδ. Ψ. 210· ἀλλὰ πολλῷ συχνότερον τῇ μετοχ. **πεπνῡμένος** (ὁ Ἡσ. ἔχει αὐτὴν μόνον ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 729, καὶ οὐδόλως χρῆται τοῖς ἄλλοις τύποις)· ὁ Θέογν. 29 ἔχει **πέπνυσο** ὡς προστακτ. πρκμ. — Ἡ λέξις εἶναι ἀείποτε ἐν μεταφορ. σημασίᾳ, τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀνδρῶν, Ἀντήνωρ πεπνυμένος Ἰλ. Γ. 203· πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ Ὀδ. Γ. 52, κτλ.· ἀλλὰ καί, π. μῦθος, π. μήδεα Ὀδ. Α. 361, Ἰλ. Ζ. 278· πεπνυμένα ἀγορεύειν, βαδίζειν, εἰδέναι, νοῆσαι, κτλ., Ὀδ. Τ. 352, Ἰλ. Ι. 58, κτλ.· — ἡ μετοχὴ αὕτη ὡσαύτως ἀπαντᾷ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, τοῖς ζῶσι καὶ πεπνυμένοις ἀνδράσιν = ζῶσι καὶ ἀναπνέουσι, Πολύβ. 6. 47, 9· ἀνδρῶν εἰκόνας .. ζώσας καὶ πεπνυμένας 53. 10 (οὕτω **πέπνυται** παρὰ τῷ αὐτῷ 36. 6, 6)· ὁ Νικ. ἐν Ἀλεξιφ. 13 ἔχει εὐκτ. παθ. ἀορ., πνῡθείης ἀκόνιτον, «πνυθείης ἀντ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ πνῦθι, ἤγουν σύνες, γνῶθι, εὐκτικὸν ἀντὶ προστακτικοῦ» (Σχόλ).

πεπνῡμένως, Ἐπίρρ., συνετῶς, φρονίμως, Στοβ. Ἀνθ. 33 (;).

πεποιημένως, Ἐπίρρ., πλαστῶς, πεπλασμένως, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ο. 607.

πέποιθα, πρκμ. τοῦ **πείθομαι**, εἶμαι πεπεισμένος, ἔχω πεποίθησιν, ἴδε **πείθω**.

πεποίθησις, ἡ, ἐμπιστοσύνη, θάρρος, Ἑβδ. (Γένεσ. ΛΔ', 25, κ. ἀλλ.), Φίλων 2. 444, Ἐπιστ. πρ. Ἐφεσ. γ', 12, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 3, 1· ἐν τῷ πληθ., Βάβρ. 43. 19· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 295· ὡσαύτως **πεποιθία**, ἡ, «πεποιθίαν· ἐλπίδα, προσδοκίαν» Ἡσύχ.

πεποιθότως, Ἐπίρρ. = **πεπεισμένως**, Ἀκύλλ. ἐν Παλ. Διαθ., Δίων Χρυσ. 1. 383.

πεποίθομεν, Ἐπικ. ἀντὶ **πεποίθωμεν**, Ὀδ. Κ. 335.

πεπονημένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., μετὰ κόπου καὶ μεγάλης προσοχῆς, Αἰλ. π. Ζ. ἐν ἐπιλόγῳ.

πέπονθα, πρκμ. β' τοῦ **πάσχω**.

πεπόνθησις, **εως**, ἡ, πάθησις, Δαμασκ. περὶ Ἀρχ. σ. 44., 151 καὶ 161.

πεπονθούσης (πεπονθυίας) τῆς οὐσίας, Μακάρ. Μαγν. ἔκδ. Blond. σ. 76.— Πρβλ. τὸ ἐν τῇ Συναγωγῇ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη ἐκ Δελφικῆς ἐπιγραφῆς **τετελευτακούσας**.

πεπονώδης, **ες**, ὁ φαινόμενος ὥριμος, πρόσωπον ὑποῖδον (;) καὶ χαῦνον καὶ πεπονῶδες καὶ πολλὴν ἐμφαῖνον τὴν τῆς ὕλης καχεξίαν καὶ τροπὴν Γαλην. ἔκδ. Kühn. τ. VII, σ. 466, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

πεπορεῖν, ἴδε **πεπαρεῖν**.

πεπορθημένως, Ἐπίρρ., «ἀναστάτως» Α. Β. 393, Σουΐδ. ἐν λέξει **ἀνάστατος**.

πεπόσθαι, Παθ. πρκμ. ἀπαρ. τοῦ **πίνω**, Θέογν.

πέποσθε, Ἐπικ. ἀντὶ **πεπόνθατε**, ἴδε ἐν λ. **πάσχω**.

πέποσχα, ποιητ. ἀντὶ **πέπονθα**, Στησίχ. παρὰ Φωτ., Ἐπίχ. 7 Ahr.

πεπρᾰδίλη [Ῑ], ἡ, «πεπραδῖλαι· εἶδος ἰχθύων» Ἡσύχ.— Κατὰ Φώτ. «**πεπραδίλαι** (κῶδιξ **πεπραδίδαι**): πορδαί· ἢ γένος ἰχθύων ὅμοιον μεμβράδι»· **πραδίλη**, Θεόγνωστ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξ. 2. 111· ἴδε Λοβέκ. Παθ. σ. 108.

πέπρωται, **πέπρωτο**, **πεπρωμένος**, ἴδε ἐν λ. ***πόρω**.

πέπτᾰμαι, **πεπτᾰμένος**, ἴδε ἐν λ. **πετάννυμι**.

πεπτεῶτα, ἴδε **πίπτω**.

πεπτήριος, **α**, **ον**, = **πεπτικός**, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 7.

πεπτηώς, ἴδε **πτήσσω**.

πεπτικός, **ή**, **όν**, ὁ δυνάμενος νὰ πέπτῃ, νὰ χωνεύσῃ, π. εἶναι τῆς τροφῆς Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 1, 37· ἔχειν τὴν κοιλίαν.. πεπτικωτάτην αὐτόθι 3. 1, 8· δύναμις π., ἡ δύναμις τοῦ πέπτειν, χωνεύειν, Διοσκ. 3. 38· οὕτω, τὸ πεπτικὸν Ἀριστ. περὶ Μακροβιότ. 5. 10. **II.** ὁ βοηθῶν τὴν πέψιν, τὸ θερμὸν πεπτικὸν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 3, 5.

πεπτός, **ή**, **όν**, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **πέσσω** (=**πέττω**, **πέπτω**): μεμαγειρευμένος, Εὐρ. Ἀποσπ. 470· ἑφθὰ καὶ ὀπτὰ καὶ π. Πλούτ. 2. 126D.

πεπτρια, ἡ, «μαγείρισσα» Ἡσύχ. ἐν λ. **σιτοποιός**.

πέπτω, ἴδε **πέσσω**

πεπυκνωμένως, Ἐπίρρ., **πυκνῶς** Ἰω. Χρυσ. εἰς Ψαλμ. ριη' τ. 1, σ. 979, 24.

πέπυσμαι, πρκμ. ἐκ τοῦ **πυνθάνομαι**, Ὅμ.

πέπων, **ον**, γεν. **-ονος**· συγκρ. καὶ ὑπερθ. **πεπαίτερος**, **-ατος**· — κυρίως ἐπὶ καρποῦ, ὁ ὑπὸ τοῦ ἡλίου πεπανθείς, ὥριμος, Λατ. mitis, Ἡρόδ. 4. 23, Βακχυλ. Ἐπιγράμμ. 2, 4, Σοφ. Ἀποσπ. 190· ἀντίθετον τῷ **ὠμός**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 260, Ξεν. Οἰκ. 19, 19· ἐπὶ οἴνου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 563, κτλ.· πέπονα ποιεῖν τινα, διὰ μαστιγώσεως, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 285· 6) ἐπὶ ἀποστημάτων, ὥριμος, ἕτοιμος πρὸς ἐμπύησιν, Ἕρμιππ. ἐν «Θεοῖς» 3· πρβλ. **πεπαίνω** Ι. 3, **πέπανσις**. 2) σικυὸς πέπων, τὸ «πεπόνι», ὅπερ μόνον ὥριμον τρώγεται, ἐν ᾧ ὁ κοινὸς **σικυός** (δηλ. τὸ ἀγγοῦ ι) τρώγεται μὴ ὥριμος, Ἱππ. 497. 21, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Λαΐῳ» 1, Ἀναξίλ. ἐν Ἀδήλ. 3, Ἀριστ. Προβλ. 20. 32, 1, κτλ.· (ὡσαύτως μόνον **πέπων** παρ' Ἀθην. 68E)· παροιμ., μαλθακώτερος πέπονος σικυοῦ Θεόπομπ. ἐν Ἀδήλ. 5· οὕτω, πεπαίτερος μόρων Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 244· π. ἀπίοιο Θεόκρ. 7. 120. **II.** μεταφορ., ὡς ἀείποτε παρ' Ὅμ. (συχνότερον ἐν τῇ Ἰλ. ἢ ἐν Ὀδ.) καὶ παρ' Ἡσ., ἐν προσφωνήσει πρὸς ἄνθρωπον, κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς λέξις ἐκφράζουσα στοργήν, «καλέ μου», πέπον Καπανηιάδη Ἰλ. Ε. 109· ὦ πέπον Ζ. 55, Ι. 252, κτλ.· κριὲ πέπον, «καλό μου κριάρι» (λέγει ὁ Πολύφημος), Ὀδ. Ι. 447·— ἐπὶ κακῆς σημασ., μαλθακός, ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε Ἰλ. Ζ. 55· ὦ πέπονες, μαλθακοί, Β. 235· Κύκνε πέπον Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 350, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Θ. 544, 560·— ἅπαξ οὕτω παρὰ Τραγ., πέπον, φίλε μου! Σοφ. Ο. Κ. 515. 2) ἤπιος, ἧττον δριμύς, ῥεῦμα Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15·— ἀκολούθως μεταφορ., Ἀττ., ἤπιος, μαλακός, πρᾶος, πεπαιτέρα γὰρ μοῖρα τῆς τυραννίδος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1365· μόχθος πέπων, πόνος κατευνασθείς, Σοφ. Ο. Κ. 437, κτλ.· μετὰ δοτ., ἐχθροῖς π., ὁ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς πρᾶος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 66. (Πρβλ. **πέπειρος**, καὶ περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἐν λ. **πέσσω**).

πέρ, ἐγκλιτικὸν μόριον καθιστῶν ἰσχυροτέραν καὶ βεβαιοτέραν τὴν λέξιν εἰς ἣν προστίθεται καὶ εἶναι πιθανῶς συντετμημένος τύπος τῆς προθ. **περὶ** ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ λίαν, πολύ, παρὰ πολύ, ὁσονδήποτε, ἐν ὅλῳ· εἶναι δὲ ἡ χρῆσις αὐτοῦ μεγάλη παρ' Ἐπικ. καὶ Λυρ. ποιηταῖς, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. προστίθεται μόνον εἰς ἀναφορικὰς λέξεις, καὶ εἰς μόρια. Ἡ δύναμις αὐτῆς περιορίζεται μόνον εἰς τὴν λέξιν, εἰς ἣν ἔχει προσαφθῆ. Χρῆσις: 1) παρ' Ὅμ. συχνότατα μετ' ἐπιθ. καὶ τῆς μετοχ. **ὤν**· ἐπεί μ' ἔτεκές γε μινυνθάδιόν περ ἐόντα Ἰλ. Α. 352· Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης Γ. 201·— ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅπως προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν εἴς τι καθ' οὗ ἐγείρεται ἔνστασις, ὡς τὸ **καίπερ** (ὃ ἴδε), ἀγαθός περ ἐών, ὁσονδήποτε γενναῖος καὶ ἂν εἶναι, Λατ. quamvis fortis, αὐτόθι 131, κτλ.· κρατερός περ ἐών Ο. 164· κύνεός περ ἐών, καίπερ ὢν ἄφρων καὶ ἀναιδής, Ι. 373· δουρικτητήν περ ἐοῦσαν Ι. 343· φίλην περ ἐοῦσαν Α. 587· μέγαν περ ἐόντα Ε 625· οὕτω παρὰ Τραγ., ἀελπτά περ ὄντα Αἰσχύλ. Ἰκ. 55· γενναῖός περ ὢν Σοφ. Φ. 1068· ὡσαύτως μετ' οὐσιαστ., ἀλόχῳ περ ἐούσῃ Ἰλ. Α. 546· γυνή περ οὖσα Αἰσχύλ. Θήβ. 1038· μετ' ἐπιθ. καὶ οὐσιαστ., λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής Ἰλ. Β. 246· ὡσαύτως προηγουμένου τοῦ **καί**: καὶ κρατερός περ ἐών, ἴδε ἐν λ. **καίπερ**· (ἐν τοιαύταις περιστάσεσι τίθεται μεταξὺ τῆς ἐχούσης τὴν ἔμφασιν λέξεως καὶ τῆς μετοχῆς **ὤν**)·— ἐνίοτε ἡ μετοχὴ **ὤν** παραλείπεται, φράδμων περ ἀνὴρ Ἰλ. Π. 638· κρατερός περ Φ. 63· χερείονά περ Ρ. 539· θεοί περ Υ. 65, Ὀδ Γ. 236.— ὡσαύτως ἐπισυνάπτεται εἰς ἄλλας μετοχὰς αἵτινες καὶ καθ' ἑαυτὰς ἔχουσιν ἔμφασιν, ὡς ἱεμένων περ Ἰλ. Ρ. 292· ἀχνύμενός περ, ἂν καὶ τεθλιμμένος, κτλ.·— ἀλλ' ἐν φράσεσιν οἷαι αἱ πύκα περ φθονέοντες, μάλα περ μεμαὼς Ἄϊδός περ ἰών, ἀναφέρεται εἰς τὴν ἡγουμένην λέξιν. 2) ἐνίοτε προστίθησι δύναμιν, ἐλεεινότερός περ Ω 504· μίνυνθά περ Α. 416, Ν. 573· ὀλίγον περ Λ. 391· πρῶτόν περ, πρῶτον πάντων, Ξ. 295· ὑστάτιόν περ Θ. 353· ὀψέ περ Πινδ. Ν. 3. 140· ἢ ἐπιτείνει ἄρνησιν, οὐδέ περ, ne.. quidem, τὸ οὐδὲ χωρίζεται διὰ μιᾶς ἢ πλειόνων λέξεων ἀπὸ τοῦ περ, ὡς οὐδ' ὑμῖν ποταμός περ ἐύρροος ἀρκέσει Ἰλ. Φ. 130, πρβλ. Θ. 200, Λ. 841, Φ. 410, Ὀδ. Α. 59· μήποτε καὶ σὺ γυναικί περ ἤπιος εἶναι Λ. 441· οὕτως ὁ Ἡρόδ. 6. 57 ἔχει **μή περ**·— ἡ χρῆσις αὕτη εἶναι ἀλλοτρία τῆς Ἀττικῆς. 3) προσελκύει τὴν προσοχὴν εἰς ἓν ἢ πλειότερα ἐκ πολλῶν πράγματα, τοὐλάχιστον, βεβαίως ὅμως, σχεδόν, ὡς τὸ **γε**, οἷον τιμὴν πέρ μοι ὄφελλεν ἐγγυαλίξαι, τοὐλάχιστον τιμὴν (ἂν ὄχι τι ἄλλο) ἐχρεώστει.., Ἰλ. Α. 353, πρβλ. Β. 236, Ρ. 121, 239· τόδε πέρ μοι ἐπικρήηνον ἐέλδωρ Θ. 243· οὕτως ἐν προτάσεσι μετὰ προστακτικῆς τὸ **περ** συνήθως προσάπτεται εἰς τὴν προσωπικὴν ἀντωνυμ.. ἀλλὰ σύ πέρ μιν τῖσον, ἀλλὰ σὺ ἐπὶ τέλους.., Α 508· ἀλλὰ καὶ αὐτοί περ πονεώμεθα Κ. 70· ἡμεῖς δ' αὐτοί περ φραζώμεθα Ρ. 712· οὕτω, σθένος ἀνέρος ἀμφότεροί περ σχῶμεν Φ. 308·— οὕτως ἐν τῇ ἀποδόσει ὑποθετικοῦ λόγου, εἰ δέ τοι Ἀτρείδης μὲν ἀπήχθετο.., σὺ δ' ἄλλους περ.. ἐλέαιρε Ι. 301, πρβλ. Λ. 796 κέξ. Μ. 349, 362, κτλ. **II.** Συνηθέστερον, καὶ παρὰ πεζογράφοις ὡς καὶ παρὰ ποιηταῖς, προστίθεται εἰς πολλοὺς συνδέσμους καὶ ἀναφορικὰς λέξεις, μεθ' ὧν συνήθως ἀποτελεῖ μίαν λέξιν: 1) εἰς ὑποθετικοὺς συνδέσμους, ἴδε ἐν λ. **εἴπερ**. 2) εἰς χρονικοὺς συνδέσμους, **ὅτε περ**, ἀκριβῶς ὅτε, Ἰλ. Δ. 259, Ε. 802, κτλ.·— οὕτως, ἦμος.. περ Α. 86· ὅταν περ Σοφ. Ο. Κ. 301, κτλ.·— ὡσαύτως, πρίν περ Ἰλ. Ο. 588. 3) εἰς αἰτιολογικοὺς συνδέσμους, ἴδε ἐν λ. **ἐπείπερ**, **ἐπειδήπερ**·— ὡσαύτως, διότι περ, ἀκριβῶς διότι, Ἡρόδ. 4 186. 4) εἰς ἀναφορικά, ἴδε ἐν λ. **ὅσπερ**, **οἷός περ**, **ὁσοσπερ**, **ἔνθαπερ**, **ὄθιπερ**, **οὗπερ**, **ᾗπερ**, **ὥσπερ**. 5) εἰς τὸ συγκριτικὸν ἢ παραβολικὸν μόριον, ἴδε ἐν λ. **ἤπερ**, **ἠέπερ**. 6) εἰς τὸ **καί**, ἴδε ἐν λ. **καίπερ**.

πέρᾱ, Ἐπίρρ., πέραν, περαιτέρω, Λατ. ultra, μέχρι τοῦ μέσου καθιέναι π. δ' οὗ Πλάτ. Φαίδων 112E· μέχρι τούτου.., π. δε μὴ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 423B μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸ π. λέγειν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 241D 2) μετὰ γεν., Ἀτλαντικῶν π. φεύγειν ὅρων Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 234· π. ὅρου ἐλαύνειν Νόμ. παρὰ Δημ. 634. 13 κέξ.· τούτου μὴ π. προβαίνειν Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 4, 17. **II** ἐπὶ χρόνου, πέραν, περαιτέρω, κατόπιν, μακρότερον, ἐπὶ πλέον, οὐκέτι π. ἐπολιόρκησαν Ξεν. Ἀν. 6. 1, 28. 2) μετὰ γεν., π. μεσούσης ἡμέρας αὐτόθι 6. 5. 7· π. τοῦ καιροῦ ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 5. 3, 5· τῶν πεντήκοντα π. γεγονότας, ἡλικίας ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα ἔτη, Πλάτ. Νόμ. 670A.

III. κατὰ τὸ πλεῖστον μεταφορ., πέραν τοῦ μέτρου, εἰς ὑπερβολήν, ὑπερβολικῶς, πέρα λέγειν, φράζειν Σοφ. Ἠλ. 633, Φιλ. 322, 1275, πρβλ. Valck. εἰς Ἱππ. 1032· π. λυπεῖν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1246· π. ματεύειν, ζητεῖν Σοφ. Ο. Κ. 211, Πλάτ. Τίμ. 29D· π. παθεῖν Εὐρ. Ἠλ. 1185· οἵ τοι π. στέρξαντες, οἱ δὲ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ π. μισοῦσιν Τραγικ. παρ' Ἀριστ. Πολιτ. 7. 7, 8· μόγος ἔχει..τοτὲ μὲν ἄπορα, τοτὲ δ' ὕπερθεν Σοφ. Ο.Κ. 1745· οὕτω, τὸ πέρα Πλάτ. Φαῖδρ. 241D, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. πέρα.

2) μετὰ γεν., πλέον τοῦ, π. δίκης, καιροῦ Αἰσχύλ. Πρ. 30, 507· τοῦ εἰκότος π. Σοφ. Ο. Τ. 74· π. τῶν νῦν εἰρημένων ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 257· π. τῶν νόμων ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1506· π. τοῦ προσήκοντος Ἀντιφῶν 129. 29· π. ὧν προσεδεχόμεθα Θουκ. 2. 64· π. τοῦ δέοντος, π. τοῦ μετρίου Πλάτ. Γοργ. 487D, Τίμ. 65D· π. τοῦ μεγίστου φόβου ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 12C· θαυμάτων π. Εὐρ. Ἑκ. 714· δεινὸν καὶ π. δεινοῦ Δημ. 1123. 22· π. μεδίμνου Ἰσαῖ. 80. 30· ἐλπίδος π. Πλουτ. Σύλλ. 11· — ἐνίοτε ἡ γεν. παραλείπεται, οὐδὲν ἐρρήθη πέρα, οὐδὲν πλέον, Εὐρ. Ι. Τ. 91· ἄπιστα καὶ πέρα κλύων, πράγματα, ἀπίστευτα, καὶ κἄτι περισσότερον, Ἀριστοφ. Ὄρν. 416· πᾶν τολμήσασα καὶ π. Σοφ. Ἀποσπ. 195. **3)** ὡσαύτως ὡς συγκρ. ἑπομένου τοῦ ἤ, Σοφ. Ο. Κ. 651, Φ. 1277. **IV.** ὑπεράνω, τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν μ' ἔνερθεν ὄντ' ἀνέστησας π. Σοφ. Φ. 666· π. ἀνθρώπου, π. τέχνης Φιλόστρ. 726, 733.— Κατὰ πάσας τὰς σημασίας του τὸ πέρα δύναται νὰ τεθῇ ἢ πρὸ τῆς γεν. ἢ μετ' αὐτήν, ἀλλὰ συνήθως πρὸ αὐτῆς.— Συγκρ. **περαίτερος, α, ον,** ἐπίρρ., **περαίτερον** καὶ **-τέρω,** ἃ ἴδε:— τὸ πέρα ἀπαντᾷ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀττ., ὅθεν δὲν ὑπάρχει Ἰων. τύπος πέρη, ὅπερ ἠδύνατό τις νὰ συμπεράνῃ ἐκ τοῦ πέρην, Ἰων. ἀντὶ πέραν.— Περὶ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ πέραν καὶ πέρα, ἴδε πέραν ἐν τέλ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 244, 246, 250.

πέρα, ἡ, ἴδε πέραν ἐν τέλ.

περάαν, περάασκε, ἴδε ἐν λ. **περάω.**

πέρᾱθεν, Ἰων. **πέρηθεν** Ἐπίρρ., (πέρα) ἐκ τοῦ πέραν, ἐκ τοῦ περαιτέρω μέρους, Ἡρόδ. 6. 33, Εὐρ. Ἡρακλ. 82, Ξεν Ἑλλ. 3. 2, 2.

περαίας, ου, ὁ, εἶδος κεστρέως, ὁ εὑρισκόμενος πέρα, δηλ. μακρὰν ἀπὸ τῆς γῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πρόσγειος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 26.

περαίη, ἡ, ἴδε ἐν λ. **περαῖος.**

περαίνω, ποιητ. ὡσαύτως **πειραίνω,** Πινδ. Ι. 8 (7). 50, Ἄρατ. 24· μέλλ. **περᾰνῶ** Ἀριστοφ. Πλ. 563, Πλάτ., Ἰων. **-ανέω,** Ἱππ. 237 ἐν τέλ.: ἀόρ. **ἐπέρᾱνα** Σοφ. Αἴ. 22, Πλάτ.— Μέσ., ἐνεστ., Θουκ. 7. 43: μέλλ. **περᾰνοῦμαι** (δια-) Πλάτ. Φίληβ. 53C· ἀόρ. **ἐπερᾱνάμην** (δι-) Εὐρ. Ἠλ. 26, Πλάτ., κτλ.— Παθ., μέλλ. **περανθήσομαι** Γαλην., **-ασθήσομαι** Κρίτων παρὰ Στοβ. 43. 29· ἀόρ. **ἐπεράνθην** Ξεν., κτλ.· πρκμ. γ' ἑνικ. **πεπέρανται** Πλάτ. Πολ. 502E, Ἀριστ., ποιητ. **πεπείρανται** Ὀδ. Μ. 37, Σοφ. Τρ. 581· προστακτ., **πεπεράνθω** Πλάτ. Νόμ. 736B· ἀπαρ. **-άνθαι** Παρμ. παρ' Ἀριστ. Φυσ. 3. 6, 12, Πλάτ. Γοργ. 472B, Ἀριστ.· **-άσθαι** Ἀριστ. π. Ξενοφάν. 3, 6· μετοχ. **πεπερασμένος** Πλάτ. Παρμ. 145A, 158E, καὶ συχν. παρ' Ἀριστ.: (πέρας). Φέρω εἰς πέρας, τελειώνω, ἐκτελῶ, ὁ Ὅμ. μόνον ἐν τῷ παθ., (ἴδε κατωτ.)· ἅταν π. Αἰσχύλ. Χ. 830· πρᾶγος π., rem transigere, Σοφ. Αἴ. 22· πρᾶγμα καὶ χρησμοὺς θεοῦ Εὐρ. Ἴων. 1569· ἐλπίδα, δόκησιν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 1062, Ὀρ. 636· π. τινὰ πρὸς ἔσχατον πλοῦν, φέρειν αὐτὸν εἰς τὸ τέρμα τοῦ πλοῦ, Πινδ. Π. 10. 45· π. δίκας τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Ι. 8 (7). 50· καὶ οὕτως ἄνευ τοῦ δίκην, δίδω τέλος εἴς τι, τελειώνω, ἀποδόντες τὰ τρία τάλαντα περαίνετε Δημ. 991. 24· π. τὰ δέοντα Ξεν. Κύρ. 4. 5, 38· τὸ προσταχθὲν αὐτόθι 5. 3, 50· ἐπέρανεν ἐφ' οἷς ἐμισθώθη Δημ. 277. 4· π. ὁδὸν Ἀριστοφ. Βάτρ. 401.— Παθ., φέρομαι εἰς πέρας, τελειώνομαι, πάντα πεπείρανται Ὀδ. Μ. 37, πρβλ. Σοφ. Τρ. 581· περαίνεται δὴ τοὔργον Αἰσχύλ. Π. 57, κτλ.· πληροῦμαι, ἐκτελοῦμαι, χρησμός, τὰ λόγια περαίνεται Εὐρ. Φοίν. 1703, Ἀριστοφ. Σφ. 799· ἡ συμμαχία ἐπεραίνετο Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 3· ἔργω π. ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 3. 2, 32. **6)** τὸ παθ. ἐν τῇ φιλοσ. γλώσσῃ σημαίνει περορίζομαι ἐντὸς ὡρισμένων ὁρίων, εἶμαι περιωρισμένος ἢ πεπερασμένος, τὸ ὅλον πεπεράνθαι Παρμ. παρ' Ἀριστ. ἐν Φυσ. 3. 6, 12· πεπέρανται ὁ οὐρανὸς ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 1. 5, 19, κτλ.· μάλιστα ἐν τῇ μετοχ. **πεπερασμένος,** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἄπειρος,** ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 8. 10, π. Οὐρ. 1. 5, κ. ἀλλ. **2)** ἐπὶ ὁμιλίας, π. μῦθον, λόγον, τελειώνω τὸν λόγον, λήγω, παύομαι λέγων, Αἰσχύλ. Θήβ. 1051, Εὐρ. Μήδ. 701, Πλάτ. Τίμ. 29D· εἰπὲ καὶ π. πάντα Αἰσχύλ. Πέρσ. 699· π. ὅ τι λέγεις Ἀριστοφ. Πλ. 648· — ἀπολ., περὶ σωφροσύνης ἤδη .. περανῶ αὐτόθι 563, πρβλ. Βατρ. 1284· πέραιν' ὥσπερ ἤρξω Πλάτ. Πρωτ. 353B· πέραινε· σωθείης δὲ νῦν Μένανδρ. ἐν «Ἀρρηφόρῳ» 1. 5. **3)** ἐπαναλαμβάνω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ἰαμβεῖον Ἀριστοφ. Βάτρ. 1170, πρβλ. Δημ. 417. 16· τραγῳδίαν περαίνω Σοφοκλέους Ἀντιφάν. ἐν «Ἀγροίκῳ» 1· — διηγοῦμαι, Εὐρ. Ἴων 362, πρβλ. Ι. Τ. 782. **4)** ἀπολ., ὡσαύτως, ἐκτελῶ τὸν σκοπόν μου, μάλιστα μετ' ἀρνήσ., οὐδὲν περαίνω, φθάνω εἰς οὐδὲν ἀποτέλεσμα, οὐδὲν κατορθώνω, ἀλλ' ἀνάλωται χρόνος οὐν μέσῳ μάτην, περαίνει δ' οὐδὲν ἡ προθυμία Εὐρ. Φοίν. 589, Θουκ. 6. 86, Λυσ. 113. 5· ἰατρευόμενοι .. οὐδὲν περαίνουσι Πλάτ. Πολ. 426A, πρβλ. 346A. **5)** ἐξάγω συμπέρασμα, συμπεραίνω, διὰ τοῦ ἀδυνάτου π. Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 23, 8· συχν. ἐν τῷ παθ., τὸ ἐν πλείοσι σχήμασι .. περαινόμενον, τὸ ἐξαγόμενον συμπέρασμα, αὐτόθι 26, 1, κτλ.·— ὁ περαίνων (ἐξυπ. λόγος), εἶδος συλλογισμοῦ, Διογ. Λ. 7. 44. **II.** ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασ., π. γυναῖκα, κόρην, ὡς τὸ τρυπᾶν, Ἀνθ. Π. 11. 339 Ἀρτεμίδ. 1. 78·— Παθ., Διογ. Λ. 2. 117. **2)** ὡς τὸ **περάω,** διαπερῶ, θάλασσαν Ἄρατ. 289. **III.** ἀμεταβ., φθάνω ἢ εἰσδύομαι, δι' ὤτων Αἰσχύλ. Χο. 55· εἰς ἢ πρὸς τὸν ἐγκέφαλον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11, 2., 4. 8, 9, πρβλ. Πλάτ. Μένωνα 76A· εἰς τὸ ἔξω Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 3, 4· ἀπολ., εἰσδύομαι, χωρῶ περαιτέρω, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 17, 15. **IV.** ἀμεταβ., ἔρχομαι εἰς πέρας, τὸ πεπερασμένον ἀεὶ πρός τι περαίνει, φθάνει πάντοτε εἴς τι ὅριον, Ἀριστ. Φυσ. 3. 4, 11, πρβλ. Ξενοφάν. 3, 6· — φθάνω ἢ ἀπολήγω εἰς .., εἴς τι Εὐρ. Ἀποσπ. 341, πρβλ. Πλουτ. Ἄρατ. 52, κτλ.· ἡ ὁδὸς π. ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ὁ αὐτ. ἐν Κάτωνι Πρεσβυτ. 13. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 388, Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Α', σ. 548—549.

περαιόθεν, Ἐπίρρ., = **πέραθεν,** Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 71, Ἄρατ. 606.

περαῖος, α, ον, (πέραν) ὁ ἐπὶ τοῦ πέραν μέρους, ὁ πέραν τῆς θαλάσσης ἢ τοῦ ποταμοῦ, ἤπειρος, γαῖα Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 392, Δ. 848. **II.** ὡς οὐσιαστ. ἡ περαίη (ἐξυπ. γῆ, χώρα), ἡ πέραν γῆ, ἡ ἐπὶ τῆς ἀπέναντι ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, Στράβ. 186· ἡ προσδιορίζουσα τὸ ἐπίθ. τοῦτο γενικὴ εἶναι ἄλλοτε ὑποκειμενικὴ καὶ ἄλλοτε ἀντικειμενική (ἴδε πέραν ἐν τέλ.)· ἡ π. τῆς Βοιωτίης χώρης, τὸ μέρος τῆς Βοιωτίας τὸ ἀπέναντι [τῆς Χαλκίδος] Ἡρόδ. 8. 44· ἡ π. τῆς Ἀσίας, τὸ μέρος τῆς Ἀσίας τὸ ἀπέναντι [τῆς Ρόδου] Διόδ. 20. 97· καλουμένη τἀνάπαλιν, ἡ τῶν Ροδίων π., Στράβ. 651, 673· καὶ τοῦτο κατέστη ὄνομα κύριον ἡ **Περαία,** Πολύβ. 17. 2, 3., 17. 6. 3· Peraea Liv. 32. 33 καὶ 35)· ὡσαύτως πᾶσα περαίη Θρηικίης, ἅπασα ἡ ἀπέναντι παραλία τῆς Θρᾴκης, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1112· ἡ π. τῶν Τενεδίων, ἡ παραλία [τῆς Μυσίας] ἡ ἔναντι τῆς Τενέδου, Στράβ. 596· — ὡσαύτως, ἡ **Περαία,** ἐν Συρίᾳ, Peraea, ἡ πέραν τοῦ Ἰορδάνου χώρα, Στέφ. Βυζ. κλ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 247, 389.

περαιόω, φέρω εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, μεταφέρω, διαβιβάζω, στρατιὰν πλείω ἐπεραίωσε, ὡς τὸ Λατ. trajicere exercitum, Θουκ. 4. 121, Πλούτ.· π. τοὺς στρατιώτας εἰς τὴν Λιβύην Πολύβ. 1. 66, 1· ἐπὶ Καρχηδόνα τὸν στόλον Πλούτ. 2. 196C· — μετὰ διπλῆς αἰτ., π. τοὺς λοιποὺς τὸ ῥεῖθρον Πολύβ. 3. 113, 6.— Παθ. (μετὰ μέσ. μέλ. ἐν Θουκ. 1. 10), μεταβαίνω, διέρχομαι, διαβαίνω, μὴ φθέωσι περαιωθέντες ἐκεῖνοι Ὀδ. Ω. 437· πῶς περαιωθήσομαι Ἀριστοφ. Βάτρ. 138 (οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρὰ ποιηταῖς)· ναυσὶν περαιοῦσθαι ἐπ' ἀλλήλους Θουκ. 1. 5· περαιωθεὶς ὁ αὐτ. 4. 120· ἐς νῆσον περαιωθῆναι ὁ αὐτ. 5. 109· εἰς τὴν Ἀσίαν Ξεν. Ἀνάβ. 7. 2, 12·— ὡσαύτως μετ' αἰτ. τόπου, ἐπεραιώθη τὸν Ἀράξεα Ἡρόδ. 1. 209· περαιωθεὶς (ἐξυπ. τὸν Ἑλλήσποντον) ὁ αὐτ. 5. 14· τὸ πέλαγος Θουκ. 1. 10· τὸν Ἰόνιον ὁ αὐτ. 6. 34· οὕτω καὶ ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ἔμελλον τὸν Ἑλλήσποντον περαιώσειν ὁ αὐτ. 2. 67. **II.** = **περαίνω,** Κλήμ. Ἀλ. 734, Βυζ.· ἀλλ' ἐν Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 39, τὸ **περαιωθέντων,** διορθωτέον εἰς **περανθέντων,** πρβλ. Wytt. Ep. Crit. 3. 4, σ. 43 (ἐν ταῖς νεωτ. ἐκδ. διωρθώθη τὸ χωρίον).—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 387-391, Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Α', σ. 549.

περαίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ **πέρα,** ὁδοὶ περαίτεραι, περαιτέρω ἄγουσαι, Πινδ. Ο. 9. 159. **II.** Ἐπίρρ., **περαιτέρω** «παρέκει», μανθάνειν π. Εὐρ. Φοίν. 1681· ἓν οἶδα κοὐ π. ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 247· δεινὰ καὶ π. Ἀριστοφ. Θεσμ. 705· βουλυτὸς ἢ π. ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 1500 οὐδὲν ὅ τι οὐ ξυνέβη καὶ ἔτι π. Θουκ. 3. 81· π. λέγειν Ἀντιφῶν 137. 11· τὰ πράγματα ἤδη π. βαδίζει Δημ. 688. 14. **2)** μετὰ γεν., τῶνδε καὶ π. Αἰσχύλ. Πρ. 247· π. τοῦ μετρίου Ξεν. Ἀπομν. 3. 13, 5· π. τοῦ δέοντος Πλάτ. Γοργ. 484C· καὶ ἀπολ. π., (δηλ. τοῦ δέοντος) πεπραγμένα, πέραν τοῦ ἁρμόζοντος, Σοφ. Τρ. 663·— τὸ οὐδ. **περαίτερον** ἦν ἐν χρήσει καὶ ὡς ἐπίρρ., π. ἄλλων, «παρέκει», πλέον, ἄμεινον τῶν ἄλλων, Πινδ. Ο. 8. 82.

περᾱίτης [ῑ], **ου,** ὁ, κάτοικος τῆς πέραν τοῦ ποταμοῦ χώρας, τῆς Περαίας, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 20, 4.

περαίωσις, ἡ, (περαιόω) διάβασις εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, συμπράττοντος τοῦ ῥοῦ πρὸς τὴν περαίωσιν Στράβ. 591· τὴν ἐκεῖθεν περαίωσιν .. ἄπορον ὁρῶντες Πλουτ. Τιμ. 16. **II.** ἐκτέλεσις, Βυζ.· τέλος, αὐτόθι. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 389.

πέρᾱμα, τό, τόπος διαβάσεως εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, ἔξω τῶν νέων τειχῶν ἢ ἐν ἄλλοις περάμασιν Ἰουστινιαν. Νεαρ. 59, 5. **2)** πέρασμα, διάβασις εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος ποταμοῦ, Ἀθαν. Π. 929B. **3)** ὡς καὶ νῦν πέραμα, πορθμεῖον, Θεοφάν. 353. 15., 488, 19, κλ.

πέρᾱν, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **πέρην,** ἐπίρρ., εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀντιπέραν, Λατ. trans, παρὰ τοῖς παλαιτάταις τῶν ποιητῶν ἀείποτε μετὰ γεν., μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς ὑπάρξεως ποταμοῦ ἢ θαλάσσης κτλ. μεταξὺ νήσων αἳ νέουσι πέρην ἄλλος Ἰλ. Β. 626· πέρνασχ' ὄντιν' ἔλεσκε π. ἀλὸς Ω. 752 (οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.)· πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο Ἡσ. Θ. 215· πέρην Χάεος ζοφεροῖο αὐτόθι 814· πέραν πόντοιο Πίνδ. N. 5. 39· τὰ πέρην τοῦ Ἴστρου Ἡρόδ. 5. 9· οὕτω παρ' Ἀττ., πόντου πέραν τραφεῖσαν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1200· πολιοῦ π. πόντου Σοφ. Ἀντ. 334· π. τοῦ Ἑλλησπόντου, τοῦ ποταμοῦ Θουκ. 2. 67, Ξεν. Ἀνάβ. 4. 3, 3· — μετ' αἰτιατ., πέραν Ἑόρων Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν. 386, ἔνθα περῶν ἐξ εἰκασίας τοῦ Δινδορρ. **2)** ἀπολ., ἐπὶ τοῦ ἄλλου μέρους μάλιστα τοῦ ὕδατος, κτλ., προσορίζεσθαι .. πέρην ἐν τῇ Ῥηνέῃ Ἡρόδ. 6. 97· πέραν εἶναι Ξεν. Ἀνάβ. 2. 4, 20., 3. 5, 12, κτλ.· πέραν γενέσθαι αὐτόθι 6. 5, 22. **3)** μετὰ ῥημάτων κινήσεως· ὅτε ἀκολουθεῖται ὑπὸ τῆς προθέσ. εἰς, ἀπέναντι εἰς .., πέρην ἐς τὴν Ἀχαΐην διέπεμψαν Ἡρόδ. 8. 36· πέραν εἰς τὴν Ἀσίαν διαβῆναι Ξεν. Ἀνάβ. 7. 2, 2· ὡσαύτως ἄνευ τῆς προθέσεως εἰς, ἐκ Θάσου διαβαλόντες πέρην, μεταβάντες ἀπέναντι (δηλ. εἰς τὴν ἤπειρον), Ἡρόδ. 6. 44· διαπλεύσαντες π. Θουκ. 1. 111. **4)** συχνάκις μετὰ τοῦ ἄρθρου, διαβιβάζειν εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ Ξεν. Ἀνάβ. 3. 5, 2· εἰς τὸ π. διαπλέειν ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 1. 3, 17· ἐν τῷ π. ὁ αὐτ. ἐν Ἀναβ. 4. 3, 11· — τὰ πέραν, τὰ πραττόμενα ἐπὶ τῆς ἀπέναντι ὄχθης, αὐτόθι 4. 3, 24· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐπὶ τάδε, Πολύβ. 3. 97, 5· — ἡ πέραν γῆ Θουκ. 3. 91.— Παθητ., ἡ χώρα ἡ ἀμέσως μετὰ τὰ σύνορα, ἡ χώρα τῶν συνόρων, ἴδε Arnold ἐν τόπῳ· οἱ πέραν, οἱ ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι μέρους, Πλουτ. Μάρ. 23· ἡ ὄχθη ἡ π. Ἀρρ. Ἀνάβ. 5. 10. **II.** κατέναντι, ἀπέναντι, μετὰ γεν., πέρην Ἱερῆς Εὐβοίης Ἰλ. Β. 535· καὶ ἐνταῦθα ὡς πρὸς τὸ ὕδωρ τὸ μεταξὺ κείμενον (ἴδε ἐν τέλει), ἂν καὶ ἡ ἔννοια αὖτη ὅλως ἐξέλιπεν ἐν τῷ Παυσ., ὅστις συχν. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, 2. 22, 2., 5. 15, 8, κτλ.· — ἀπολ. παρ' Ἡρόδ. 6. 97. **III.** σπανιώτερον = πέρα, περαιτέρω, μετὰ γενικ., π. Νείλοιο παγᾶν Πινδ. I. 6 (5). 33· π. γε πόντου τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν Εὐρ. Ἱππ. 1053, πρβλ. Ἄλκ. 585, Ἱκέτ. 676. **IV.** διὰ μέσου, «πέρα καὶ πέρα», καῦσις [ἔστω] μὴ πέρην Ἱππ. Μοχλ. 862. — Ὅταν τὸ πέραν συντάσσηται μετὰ γενικ., συνήθως προηγεῖται αὐτῆς, ἀλλὰ παρ' Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ. καὶ παρὰ Παυσ. ἑπεται. Τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ πέραν καὶ πέρα ὁρίζει ὁ Buttm. (Lexil. ἐν λέξ.), ὅστις παραβάλλει τὸ πέρα πρὸς τὸ Λατ. ultra, τὸ δὲ πέραν πρὸς τὸ Λατιν. trans, ὧν τὸ μὲν δεύτερον δηλοῖ κυρίως τὸ μεσολαβοῦν διάστημα, τὸ δὲ πρῶταν τὰ δύο σημεῖα ἢ τοὺς δύο τόπους, μεταξὺ τῶν ὁποίων παρεμπίπτει τι. Ἀναμφιβόλως εἶναι δοτ. καὶ αἰτιατ. ἀρχαίου οὐσιαστ. πέρα, ἡ, = ἡ περαία, ἡ ἐναντι χώρα, ἐξ οὗ ἔχομεν γενικὴν παρ' Αἰσχύλ. ἐν Ἱκέτ. 262, ἐκ πέρας Ναυπακτίας, καὶ αἰτιατ. ἐν Ἀγ. 190, Χαλκίδος πέραν ἔχων, τὴν ἐναντι τῆς Χαλκίδος παραλίαν (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἐν λέξ. περάω Α.). — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 246, 250-253.

περαντέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐκτελέσῃ, Γαλην.

περαντικός, ή, όν, (περαίνω) καταλήγων εἰς συμπέρασμα, λογικός, Ἀριστοτ. Ἱππ. 1378· π. λόγος, εἶδος συλλογισμοῦ, Διογ. Λ. 7. 78. — Κατὰ Σουΐδ.: «περαντικός, πέρας ἐπιτιθεὶς τοῖς λόγοις».

περάπτων, Αἰολ. ἀντὶ περιάπτων, ὡς ἀναγινώσκει ὁ Böckh ἐν Πινδ. Π. 3. 93.

πέρᾱς, -ᾶτος, τό, (πέρα) τέλος, ὅριον (πρβλ. τέκμαρ). **I.** ἐπὶ τῆς τοπικῆς ἐννοίας, ἐκ περάτων γῆς Θουκ. 1. 69· πέρας .. αὔλιος θύρα ἐλευθέρα γυναικὶ νενόμισται οἰκίας Μενανδρ. ἐν «Περικειρομένῃ» 2· τὸ πέρας, τὸ τέλος, ἄκρον, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 48, κ. ἀλλ. **II.** ἐνίοτε ἀντιτίθεται τῷ ἀρχή, Ἀριστ. Φυσ. 8. 8, 32· ἄλλοτε περιλαμβάνει καὶ ταύτην, τελευτή γε καὶ ἀρχὴ π. ἑκάστου Πλάτ. Παρμ. 137D, Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 4. 10, 7, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 17· οὐ π. ἔχων κακῶν Εὐρ. Ἀνδρ. 1216, Ὀρ. 511, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 632, Λυσ. 128. 29· πέρας .. ἅπασιν ἀνθρώποις ἐστὶ τοῦ βίου θάνατος Δημ. 258. 19, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 6, 6· εἰ π. μηδὲν ἔσται σφίσιν τοῦ ἀπαλλαγῆναι τοῦ κινδύνου Θουκ. 7. 42· πέρας ἔχειν, = περαίνεσθαι, λαμβάνειν τέλος, Ἰσοκρ. 42B, Λυκοῦργ. 155, 34, κτλ.· οὕτω, πέρας λαμβάνειν Πρλύβ. 5. 31, 2· πέρας ἐπιθεῖναί τινι Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 7, 4. **2)** ἡ τελειότης πράγματός τινος, τὸ π. τῆς μαγειρικῆς .. εὑρηκέναι Ἡγήσιππος ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. 4, πρβλ. Ποσείδιππον ἐν «Χαρευούσαις» 1. 17, Ἀθήν. 290Α· τέλος, σκοπός, εὐχῆς, ἐλπίδος Λουκ. Ἀρμ. 2 κἑξ. **3)** ὡς φιλοσοφικὸς ὅρος, τὸ πεπερασμένον, ἀντίθετον τῷ ἄπειρον, Πυθαγ. ἐν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 5, 6, κ. ἀλλ., Πλάτ. Φίληβ. 30Δ, Παρμ. 165Α. **III.** μεταφορ., ἀποτέλεσις, κατόρθωμα, τελεία ἐξουσία, ὅθεν ὡς τὸ τέλος, οἱ τὸ πέρας ἔχοντες τῶν ἐν τῇ πόλει ἁπάντων δικαίων, τὸ ἀνώτατον δικαστήριον, κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ ὁποίου δὲν ὑπῆρχεν ἔφεσις, Δεινάρχ. 110. 15. **IV.** πέρας, ὡς ἐπίρρ., ὡς τὸ τέλος, ἐπὶ τέλους, Αἰσχιν. 9. 22, Πολύβ. 2. 55, 6, κτλ.· πέρας δ' οὖν Δημ. 1285. 27· οὕτω, τὸ πέρας Δυσ. 115. 45, Ἄλεξις ἐν Ἀβήλ. 1. 13, κ. ἀλλ. Πρβλ. πεῖραρ, πεῖρας.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 388.

περάσιμος [ᾰ], ον, (περάω) δν δύναταί τις νὰ περάσῃ, διαβατός, ἀήρ .. ἀεὶ τῷ π. Εὐρ. Ἀποσπ. 1034· ποταμὸς Ἄρρ. Ἀν 5. 9· ἥ μάλιστα π. ἦν [τὸ ῥεῦμα] Πλουτ. Λούκουλλ. 27· θαλάσσας .. π. μόχθον, τὸν μόχθον τῆς διαβάσεως τῆς θαλάσσης, Ἐλλ. Ἐπιγράμμ. 1028. 35.

πέρασις, ή, (περάω) διάβασις, βίου πέρασις, τὸ τέλος, ἡ μετάβασις ἀπὸ τῆς ζωῆς [εἰς τὸν θάνατον], Σοφ. Ο. Κ. 103. — Κατὰ Σουΐδ.: «πέρασις βίου, ἡ τελευτή».

περασμός, ὁ, (πέρας) τὸ τέλος, Ἐβδ. (Ἐκκλησ. Δ', 8, 16, ΙΒ', 12).

περᾰτεύω, = **περαίνω**, Ἡσύχ.

περάτη, ἡ, ἴδε **πέρατος**.

περάτηθεν, Ἐπίρρ., = **πέραθεν**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 54, Μανέθων 3. 417, κτλ.

περᾰτής, οῦ, ὁ, (περάω) = **πορθμεύς**, Σουΐδ. ἐν λ. **πορθμεύς** (ἔνθα φέρεται **περάτης**). **II.** ὁ περῶν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ὁ πέραν τοῦ ποταμοῦ τὴν κατοίκησιν ἔχων, ἀπήγγειλεν Ἀβραὰμ τῷ περάτῃ (**περαίτῃ** Ἀκύλ.) Ἐβδ. (Γένεσ. ΙΔ' 13· «ἐπειδὴ γὰρ πέραν τοῦ Εὐφράτου τὴν κατοίκησιν εἶχε, διὰ τοῦτο καὶ περάτης ἐλέγετο» (Ἰω. Χρυσ. τ. 1, σ. 284, 14), Φίλων 1. 439.— περὶ τοῦ τονισμοῦ τῆς λέξεως ὁ Ἀρκάδ. (26, 24) λέγει: «τὸ δὲ **θεατὴς** ἢ **περατὴς** ῥηματικὰ ὄντα ὀξύνεται», ἀλλ' ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ἔνθα ἀπαντᾷ ἡ λέξις φέρεται παροξυτόνως **περάτης**.

περᾰτικός, ή, όν, (πέρατος) ὁ κομιζόμενος ἐκ τῆς ξένης, ξένος, λίβανος Ἄρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. θαλ. σ. 6. 7. **2)** ὁ κατοικῶν εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, Ἐκκλ.

περᾰτο-ειδής, ές, ὁ πεπερασμένος τὴν φύσιν, ἀντίθετ. τῷ **ἄπειρος**, Πλάτ. Φίληβ. 25D.

πέρᾰτος, η, ον, (πέρα) ὁ ἀπέναντι κείμενος· — ὡς οὐσιαστ. **περάτη** (ἐξυπ. χώρα), ἡ ἀπέναντι κειμένη, μάλιστα ἐπὶ τῆ δύσεως κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀνατολήν, **Πώς.** Ὀδ. Φ. 243 (ἔνθα ἴδε Εὐστ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1281· ἀλλὰ καὶ τἀνάπαλιν, ἡ περάτη, ἡ ἀνατολή, Καλλ. εἰς Δῆλ. 169· παρ' Ἀράτ. 499, τὰ κατώτερα (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἀνώτερα) ἡμισφαίρια.

περᾰτός, Ἰων. **περητός**, ή, όν, (περάω) = **περάσιμος**, τὸ πρὸς ζόφον οὐ π. Πίνδ. N. 4. 114· ποταμὸς νηυσὶ π. Ἡρόδ. 1. 189 πρβλ. 193., 5. 52.

περᾰτόω, (πέρας) τίθημι πέρας, περιορίζω, πλὴν ὕλην ἄπειρον οὖσαν Πλούτ. 2. 719C· αὕτη [μέθοδος] περατοῖ τοῦτο [τὸ ἄπειρον] Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 81· — Παθ., Ἀριστ. π. Ψυχῆς 1. 3. 20, π. Κόσμ. 2. 2, Πλούτ., κλ. **II.** τελειόω, ἀποπερατόω, Ἄννα Κόμν. 1. 117.— Παθ., Γραμμ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 288.

περᾰτωσις, ή, ἀποπεράτωσις, τέλος, Διον. Ἀρεοπ. 273Α, Ψελλ. 1152Β.

περᾰτωτικός, ή, όν, περιοριστικός, ἡ τριὰς π. τῆς ἀπειρίας Φωτ. Βιβλ. 143. 25.

περάω, (Α), μεταγεν. Ἐπικ. μετοχ. **περόων**, Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 208. 3., 1068. 8· Ἰων. παρατ. **περάασκε**, Ὁμ.· μέλλ. περάσω [ᾰ], Ἰων. καὶ Ἐπικ. **περήσω**· ἀόρ. **ἐπέρασα**, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **ἐπέρησα**· πρκμ. **πεπέρακα** Αἰσχύλ. Πέρσ. 65· — Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται ἐνεστ., παρατ., μέλλ. καὶ ἀόρ. μετ' ἐνεστ. ἀπαρ. **περάαν** [ρᾰ], (ἀλλ' ὁ Κόντος ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σελ. 414 ἀποφαίνεται ὅτι τὸ **περάαν** εἶναι χρόνου μέλλοντος καὶ οὐχὶ ἐνεστῶτος), μέλλ. ἀπαρεμφ. **περηπέμεναι**. (Ἐκ τῆς √ΠΕΙ παράγονται καὶ αἱ λέξεις **πέρ-α, πέρ-αν, πάρ-ος, πορ-εύω, πορ-ίζω, ἔμ-πορ-ος, πεῖρ-α, πειρ-άω, πεῖρ-αρ**· πρβλ. Σανσκρ. par-as (ultra, κτλ.)· par, pi-par-mi (transveho)· Λατ. por-ta, por-tus, por-tare, ex-per-ior, per-itus, per-iculum· Γοτθ. far-an, far-jan, (διαβαίνω, ἄγγλ. to fare, forth, to ferry, πρβλ. thorough-fare=ὁδός)· Ἀρχ. Γερμ. ar-far-u (er-fahr-en)· — **πορθ-μός, πορθ-μεύς, πορθ-μεύω**, παριστάνουσιν ἐπιτεταμένον τύπον τῆς ῥίζης, πρβλ. Ἀρχ. Σκανδ. (jördr, Ἀγγλο-Σαξον. ford, Σκωτ. firth, Ἀρχ. Γερμ. furt.) Διαπερῶ, διέρχομαι, ἐπὶ βέλους, ὡς τὸ **πείρω**, λευκοὺς δ' ἐπέρησεν ὀδόντας Ἰλ. Ε. 291· — ἀλλά, **2)** συνήθως ὡς τὸ **πείρω II**, περῶ εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, περῶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον θάλασσαν, καὶ νῆες εἶσαι, ἦσιν ἀγαλλόμενοι πολιὴν περάωσι θάλασσαν Ὀδ. Ζ. 272· πάντα περήσαμεν εὐρέα πόντον Ω. 118· περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης Ε. 174· ὕδωρ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 736· ἅλα Πινδ. N. 3. 36· Τάναϊν Ἡρόδ. 4. 115· πόντου φλοῖσβον, ποταμὸν Αἰσχύλ. Πρ. 792, 718· πέλαγος Αἰγαῖον Σοφ. Αἴ. 461· — ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παντὸς ἄλλου μέρους, πύλας Ἀΐδαο περήσαν Ἰλ. Ε. 646· γαράδρην Θλογ. 427· τάφρος ἀγαλὴν περάαν, δύσκολος εἰς διάβασιν, δυσδιάβατος Ἰλ. Μ. 63, πρβλ. 53. 200, 218, Π. 367, Φ. 283· τὰς φυλακὰς π., διέρχομαι αὐτὰς κρυφίως, ἢ διὰ τῆς βίας, Ἡρόδ. 3. 72· ἄστυ Μυσῶν λύβιά τε γύαλα Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 549· γῆς ὁρίσματα Εὐρ. Ῥῆσ. 437· —

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεταφορ., κίνδυνον π., διέρχομαι, δηλ. κατισχύω τινός, μάλιστα κινδύνου, Αἰσχύλ. Χο. 270· — π. πλοῦν, ἐκτελῶ αὐτόν, Ξεν. Οἰκ. 21. 3· οὗ ω, π. ὅρκον, πιθ., διέρχομαι τὰς λέξεις ὅρκου, Λατ. jusjurandum peragere, Αἰσχύλ. Εὐμ. 489· πρβλ. **περαίνω** I. 2. **3)** σπανίως ἐπὶ χρόνου, διέρχομαι, συμπληρῶ, τέλος ὀωδεκάμηνον περάσαις Πινδ. Ν. 11. 11· τοῦ βίου τέρμα Σοφ. Ο. Τ. ἐν τέλ.· τὴν τελευταίαν ἡμέραν Εὐρ. Ἀνδρ. 102· οἱ τὴν ἡλικίαν πεπερακότες Ξεν. Λακ. 4. 7. **4)** κάμνω τι νὰ διέλθῃ διὰ μέσου, καί τε μάλ' ἱμείροντι, περῆν ἱερῆς κατὰ ὄειρῆς, νὰ περάσωσι διὰ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ, δηλ. νὰ φάγῃ αὐτὰ (τὰ κρέατα), Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 133. **II** ἀμεταβ., διαπερῶ, ἐπὶ αἰχμηροῦ ὅπλου, οὐδ' ἐπέρησε (ὁ ἄκων) Ἰλ. Φ. 594· ἡ δ' ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν αἰχμὴ χαλκείη, διὰ μέσου τοῦ κρατάφου, Ἰλ. Δ. 502· ὀστέον εἴσω, μέσα εἰς τὸ κόκκαλον, αὐτόθι 460· ἐπὶ ῥαγδαίας βροχῆς· οὔτ' ὄμβρος περάασκε διαμπερὲς Ὀδ. Δ. 480, πρβλ. Τ. 442· ἐκτείνομαι, φθάνω μέχρι τινός, τὰ γὰρ ἴχνη ἀπὸ τῶν τοιούτων οὐδαμῶς περάσει Ξεν. Κυν. 8, 5. **2)** περῶ, κοινῶς «περνῶ», ἂν δὴ νηῒ δι' Ὠκεανοῖο περήσας ἐνθ' ἀκτή τε λάχεια Ὀδ. Κ. 508· διὰ (ἢ δι' ἐκ) προθύροιο Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 271. 158· περᾷ νόημα διὰ στέρνοιο, ἡ σκέψις διέρχεται διὰ τοῦ στήθους, αὐτόθι 43· ὦκεν .. νῆας .. περάαν ἐπὶ οἶνοπα πόντον Ἰλ. Β. 613· π. πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν Ὀδ. Δ 709· διὰ πόρου, διὰ μέσου τοῦ πορθμοῦ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 501· διὰ Κυανέας ἀκτάς, διὰ μέσου τῶν Συμπληγάδων, Εὐριπ. Ἀνδρ. 864· διὰ ῥοᾶς ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσ. 910· ἐπ' οἶδμα ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 417· ὑπ' οἴδμασιν Σοφοκλ. Ἀντ. 337· μή σε λάθῃ .. ταύτῃ περῶν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1195. **3)** περῶ εἴς τινα τόπον ἢ ἔκ τινος τόπου, εἰς Ἅϊδαο θύρην. 902· ποτὶ Φᾶσιν Πινδ. Ι. 2. 61· εἰς χώραν Αἰσχύλ. Πέρσ. 65· ἐξ ἑνέρων ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 573· ἐκ δόμων, ἔξω δωμάτων Σοφ. Ἀντ. 386, Ο. Τ. 531· γῆς ἔξω Εὐρ. Μηδ. 272· δόμων ἔσω ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1572· ποῖ περῶ; ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 982· — μετ' αἰτ. τόπου, π. Δελφοὺς αὐτόθι 980· μέλαθρα, δόμους αὐτόθι 299, Ἱππ. 782. **4)** σπανίως ἐπὶ χρόνου, διὰ γήρως π. Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 31· εὐδαίμων π., ζῶ εὐτυχής, Χρησμ. παρὰ Ξεν. Κύρ. 7. 2, 20. **5)** ὑπερβαίνω τὸ ὅριον, προχωρῶ ὑπὲρ τὸ δέον, περᾷς γάρ, περᾷς Σοφ. Ο. Κ. 155. **6)** μετὰ τοῦ ὀργάνου τῆς κινήσεως κατ' αἰτ., περᾷ γὰρ ἥδ' ὑπὸ σκηνῆς πόδα, «περᾷ δὲ ὑπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος ἵν' αὐτόθι τῇ Κασσάνδρᾳ ἐντύχῃ» (Σχόλ.), Εὐρ. Ἐκ. 53, Pors. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1427· πρβλ. **βαίνω** Α. ΙΙ. 4. **7)** σπανίως μετὰ γεν., ὅταν θυμοῦ περάσῃς, «ὅταν ἐπὶ πέρας ἔλθῃς τῆς ὀργῆς» (Σχόλ.), δηλ. ὅταν περάσῃ ὁ θυμός σου, Σοφ. Ο. Τ. 670.

περάω (Β)· μέλλ. **περάσω** (ᾰ), Ἀττ. **περῶ**· ἀόρ. **ἐπέρασα** (πρβλ. **ἀποπεράω**), Ἐπικ. **ἐπέρασσα**· παθ. πρκμ. **πεπέρημαι**, προστ. **πεπρήσθω**, ἀπαρ. **πεπρῆσθαι**, Ἐπιγρ. ἐν Newton's Halic. — («Ἀρχικῶς τὸ αὐτὸ καὶ **περάω** Α, ἀλλ' ἐπὶ μεταβατ. σημασ., μεταφέρω μακρὰν διὰ τῆς θαλάσσης ἕνα πωλήσω, ἐξάγω τῆς χώρας πρὸς πώλησιν· οὕτω καὶ **πέρ-νημι**, **πι-πρ-άσκω**, **πρ-ίαμαι**, **πρ-ᾶσις**, **πόρ-νη**, (πρβλ. ὡσαύτως **πράσσω**)· πρβλ. Σανσκρ. pāra-yāmi (negotium transigo)· ἴσως καὶ τὸ Λατ. pre-tium.) Παρ' Ὁμ. σχεδὸν ἀείποτε ὡς τὸ **πέρνημι**, πωλῶ ἀνθρώπους ἢ δούλους, μετ' αἰτ. προσ., πολλοὺς ζωοὺς ἕλον ἠδ' ἐπέρασα Ἰλ. Φ. 102, Ὀδ. Ξ. 297· καὶ τότε μὲν μιν Λῆμνον ἐπέρασσεν, τὸν ἐπώλησεν εἰς τὴν Λῆμνον, Ἰλ. Φ. 40· ἢ συνηθέστερον μετὰ προθ., π. τινα ἐς Λῆμνον Ἰλ. Φ. 58. 78· π. τινα πρὸς δώματά τινος Ὀδ. Ο. 387· κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους αὐτόθι 453· νήσων ἐπὶ τηλεσδαπάων Ἰλ. Φ. 454. — Ὁ Ὅμ. ποιεῖται χρῆσιν τοῦ ἐνεστ., τοῦ ἀορ. (διὰ διπλοῦ ἢ ἁπλοῦ σ κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου), καὶ τῆς μετοχ. παθ. πρκμ. **πεπερημένος** Ἰλ. Φ. 58. — Τὸ ῥῆμα ἐπὶ τοιαύτης σημασίας φαίνεται ὅτι ἦτο ἁπλῶς Ἐπικ., τὸ δὲ **πιπράσκω** εἶναι ὁ Ἀττ. τύπος· πρβλ. ὡσαύτως **πέρνημι**.

Περγᾰμηνή (δηλ. διφθέρα), ἡ, μεμβράνα, ὀνομασθεῖσα οὕτως ἐκ τῆς ἐν Ἀσίᾳ πόλεως Περγάμου, ἔνθα ἐτέθη εἰς χρῆσιν ὑπὸ Κράντητος τοῦ Μαλλώτου ὅτε ὁ Πτολεμαῖος ἀπηγόρευσε τὴν ἐξαγωγὴν τῆς βύβλου ἐξ Αἰγύπτου· πρβλ. Πλίν. 13. 70· — ὡσαύτως κατ' οὐδέτ. πληθ., Ῥωμαῖοι τὰ μεμβράνα Περγαμηνὰ καλοῦσιν Ἰω. Λυδ. περὶ Μηνῶν Ι. 24. Πρβλ. **Πέργαμος** ἐν τέλ.

Περγαμόθεν, ἐκ Περγάμου, Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Ἐπιδαύρου. τ. Γ', σ. 274.

Πέργᾰμος, ἡ, ἀκρόπολις τῆς Τροίας, Ἰλ., κτλ.· παρ' Ἡροδ. (7, 43) τὸ Πριάμου Πέργαμον· καὶ ἐν τῷ πληθ. τὰ Πέργαμα, Σοφ. Φ. 347, 1334, Εὐρ., κτλ.· ἢ μᾶλλον ὡρισμένως Πέργαμα Τροίης Στησίχ. 29· τἀπὶ Τροίας Π. Σοφ. Φ. 353, 611· — ἀκολούθως, πᾶν φρούριον ὀχυρὸν πόλεως, ὡς τὸ **ἀκρόπολις**, Αἰσχύλ. Πρ. 956, Εὐρ. Φοιν. 1098, 1176. **2)** ὡσαύτως **Περγαμία**, ἡ, Πινδ. Ι. 6. 45· ἄκρις Π. Συλλ. Ἐπιγρ. 3538. 18. **II**, πόλις ἐν Μυσίᾳ, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 6, κτλ.· ὡσαύτως **Πέργαμον**, τό, Πολύβ. 4. 48, 11· — ἡ **Περγαμηνή**, ἡ περὶ τὴν Πέργαμον χώρα ἢ ἐπαρχία, Στράβ. 571. (Συγγενὲς τῷ **πύργος**, Γερμ. Burg, Berg, ὅθεν καὶ τῇ Ἀγγλ. καταλήξει ὀνομάτων πόλεων, -burgh, -bury· — πρβλ. καὶ **Πέργη** ἐν Παμφυλίᾳ καὶ **Βέργη** ἐν Θράκῃ.)

Περγᾰσή, ἡ, δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς· **Περγασῆθεν**, ἐκ Περγασῆς, Ἰσαί. παρ' Ἁρποκρ.· **Περγασῆσι**, ἐν Περγασῇ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 321· **Περγασήνδε**, εἰς Περγασήν, Στέφ. Β.

πέργουλος, ὁ, «ὀρνιθάριον ἄγριον, Λάκωνες»· Ἡσύχ.

πέρδησις, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **πράδησις**, ἴδε τὴν λέξιν.

περδῐκεύς, **έως**, ὁ, (**πέρδιξ**) μικρὰ **πέρδιξ**, νεοσσὸς πέρδικος, Εὔστ. 733. 56.

περδῐκικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πέρδικα, «καὶ οἰκίσκον δὲ ὀρνίθειον καὶ οἰκίσκον περδικικὸν Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσιν ἔφη» Πολυδ. Ι', 159 (ἴδε Δινδ. εἰς Ἀποσπ. Ἀριστοφ. 358· — **περδῐκειος**, α, ον, Πολυδ. Ζ', 33, Σουΐδ.

περδῐκιον [δῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **πέρδιξ**, Εὔβουλ. ἐν Ἀθήν. 14, Ἔφιππος ἐν «Ὁμοίοις» Ι. 8. **II**, φυτόν τι, ἑλξίνη, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 11· «ἡ περδίκιος βοτάνη» Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἑλξίνη**, Γαλην. τ. 14, σ. 404.

περδῐκίτης [ῐ], (δηλ. λίθος), ὁ, εἶδος λίθου, Ἀλέξ. Τραλλ. 11. 640.

περδῐκο-θήρας, ου, ὁ, θηρεύων πέρδικας, Αἰλ. π. Ζ. 12. 4.

περδῐκο-τροφεῖον, τό, τόπος ἔνθα τρέφονται πέρδικες, Πολυδ. Ι', 159, Φώτ.

περδῐκο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων πέρδικας, Στράβ. 652.

περδῐκοφασιανός, ἡ, λέξις οἷα ἡ τραγέλαφος καὶ ἄλλαι, Λεὼν. Βυζ. ἐν Mj. Par. gr. τ. 86, 1, σ. 1065, Σ. Λ. Α. Κουμανουδ.

πέρδιξ, ῐκος, ὁ καὶ ἡ, ὡς καὶ τῦν, κοινῶς «περδικᾶς», Λατ. perdix· [γεν. -ῐκος, Σοφ. Ἀποσπ. 300, Νικοφ. ἐν «Χειρογάστορι» 4, κ. ἄλλ., πρβλ. **περδῐκιον**· ἀλλὰ -ῐκος, Ἀρχίλ. 95, Ἐπίχ. 63 Ahr.].

πέρδομαι, ἀποθ., «κλάνω», Ἀριστοφ. Ἀχ. 30, κτλ.· ἀόρ. **ἐπαρδόν**, ἴδε ἐν λ. **καταπέρδω**· πρκμ. **πέπορδα** μὲ σημασ. ἐνεστ., Εἰρ. 335· ὑπερσ. **πεπόρδειν** ὡς παρατατ., Σφ. 1305· Ἐντεῦθεν παράγονται αἱ λέξεις **πορδ-ή**, **πραδ-ίλη**, **πε-πραδίλη**· πρβλ. Σανσκρ. pard ὃ (pado), pard-as, pard-anam (**πορδή**)· Λατ. ped-ere, pod-ex· Ἀρχ. Γερμ. firz-u (furzen)· Βοημ. prd-u Λιθ. perd-au κτλ.)

πέρηθεν, **πέρην**, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **πέραθεν**, **πέραν**.

περητήριον, τό, (περάω) εἶδος τρυπάνου, «περητήριφ, τρυπάνῳ τῷ εὐθεῖ καὶ ὀξεῖ· ἔστι γὰρ καὶ ἕτερον ἡ χοινικὶς» Γαληνοῦ Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 542.

περητός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ **περᾱτός**.

πέρθω, μέλλ. **πέρσω**· ἀόρ. α' **ἔπερσα**· ἀόρ. β' **ἔπράθον**, ἀπαρ. **πρᾰθεῖν**, Ἐπικ. **διᾰ-πρᾰθέειν**, ἀλλὰ παρ' Ὁμ. ὁ ἀόρ. α' εἶναι συνηθέστερος· πλὴν τῶν χρόνων τούτων εἶναι ἐν χρήσει παρ' αὐτῷ ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. τοῦ παθ.· μέσ. μέλλ. **πέρσομαι** ἐπὶ παθ. σημασ., Ἰλ. Ω. 729· καὶ κατὰ συγκοπ. ἀπαρ. ἀορ. **πέρθαι** ἐπὶ παθ. σημασίας· ὡς τὸ **δέχθαι** ἐκ τοῦ **δέχομαι**, Ἰλ. Π. 708· Ἰων. παρατ. **πέρθεσκον** Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 800. Ποιητ. ῥῆμα, ὡς καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ παράγωγον **πορθέω**, ἐκπορθῶ, καταστρέφω, ἀρημώνω, ἀφανίζω, παρ' Ὁμ. μόνον ἐπὶ πόλεων, Ἰλ. Σ. 842, Ὀδ. Α. 2 κτλ.· καὶ οὕτω κατὰ τὸ πλεῖστον παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιηταῖς, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 220, Κόρινν. 18, Πινδ. Ν. 7. 52, κτλ. **2)** ἐπὶ προσώπων, καταστρέφω, σφάζω, φονεύω, στρατὸν Πινδ. Π. 10 (11). 40· ἀνθρώπους Σοφ. Αἴ. 1198, ἔνθα ἴδε Λοβέκ. Σώματα θηρῶν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 700· ἔτι καὶ ἐπὶ ἑνὸς μόνου ἀνθρώπου, ἔπραθέ [νιν] φασγάνου ἀκμᾷ Πινδ. Π. 9. 141, πρβλ. Ν. 3. 63· μήτε μ' ἄν νόσον μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδὲν Σοφ. Ο. Τ. 1456· — οὕτω vastare nationes ἐν Tac. Ann. 14. 38· μεταφ. ἐπὶ ἔρωτος, Εὐρ. Ἱππ. 542· ἐπὶ πυρός, πυρὶ περθόμενοι δέμας Πινδ. Π. 3. 88. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, γενείου πέρθε τρίχα Αἰσχύλ. Πέρσ. 1055· φύλλων ἕλισσε .. χερὶ πέρσας Σοφ. Ο. Κ. 703. **II**, λαμβάνω ὡς λάφυρα, ἁρπάζω κατὰ τὴν ἐκπόρθησιν πόλεως, τὰ μὲν πολίων ἐξ ἐπράθομεν Ἰλ. Α. 125· ὁμῶαί .. ἃς ἔπερσ' ἐμὸς πατὴρ Εὐρ. Ἡλ. 316.

περί, πρόθεσις μετὰ γεν., δοτ., καὶ αἰτ. Πρώτη αὐτῆς βιτικὴ σημασία, «ὁλόγυρα» πίριξ, καὶ δηλοῖ τὴν σχέσιν περιφερείας πρὸς τὸ κέντρον, οὕτω δέ, κυρίως διαφέρει τῆς ἀμφί, σημαινούσης κατ' ἀμφότερα τὰ μέρη. («Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται αἱ λέξεις: **περ-ιξ**, **περ-ισσός**, τὸ δὲ **περ** εἶναι πιθανῶς τύπος τῆς προθέσεως συντετμημένος· πρβλ. Σανσκρ. pari (circum) καὶ ἐν συνθέσει valde, πάνυ), Λατ. per- ἐν ταῖς λ. per-jucundus, per-iniquus, per-pauci, κτλ.

Α. ΜΕΤΑ ΓΕΝΙΚΗΣ. **I**, ἐπὶ τόπου, πέριξ, «ὁλόγυρα», Λατ. circum, τετάνυστο περὶ σπείους ἡμερὶς Ὀδ. Ε. 69· τείχη περὶ Δαρδανίας Εὐρ. Τρῳ. 818· — σπανίως· ὡς τὸ **ἀμφί**, κατ' ἀμφότερα τὰ μέρη, περὶ τρόπις βεβαῶτα Ὀδ. Κ. 130· πρβλ. **περιβαίνω**, **περιδέξιος**. **2)** περὶ, πλησίον, ἐσθῶμεν περὶ αὐτὸ Μόσχ. 3. 60, πρβλ. Ἀνθ. Π. παράρτ. 120· —

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀλλ' ἡ κυριολεκτικὴ αὕτη τοπικὴ σημασία μετὰ γεν. εἶναι σπανία καὶ μόνον ποιητική. **II.** ἐπὶ αἰτίας, σημαίνουσα τὸν σκοπὸν οὗ ἕνεκα πράττει τίς τι· ὅθεν **1)** μετὰ ῥημάτων σημαινόντων τὸ μάχεσθαι, ἐρίζειν ἢ ἁμιλλᾶσθαι **περί τινος**, — νοουμένου τοῦ πράγματος ὡς κειμένου μεταξὺ τῶν μαχομένων, περὶ ὃ συνάπτεται ἡ μάχη ἢ ἅμιλλα, μάχεσθαι περὶ πτόλιος Ἰλ. Σ. 265· περὶ Πατρόκλοιο θανόντος αὐτόθι 195, πρβλ. Ρ. 120· περὶ σεῖο Γ. 137· περὶ νηὸς ἔχον πόνον Ο. 416· ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, περὶ νηῶν, περὶ τέκνων Μ. 243, 142, 170, κτλ.· δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον, ὥστε περὶ ψυχῆς. ὡς εἰ περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, Ὀδ. Ι. 423· περὶ ψυχῆς θέον Ἕκτορος Ἰλ. Χ. 161· περὶ ψυχέων ἐμάχοντο Ὀδ. Χ. 245· οὕτω παρὰ τοῖς πεζολόγοις, τρέχειν περὶ ἑωυτοῦ, περὶ τῆς ψυχῆς Ἡρόδ. 7. 57., 9. 37· ἀγῶνας δραμέονται περὶ σφέων αὐτέων ὁ αὐτ. 8. 102, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 191· περὶ τοῦ παντὸς δρόμον θέειν Ἡρόδ. 8. 74· κινδυνεύειν περί τινος αὐτόθι καὶ συχν. παρ' Ἀττ., οὐ περὶ τῶν ἴσων ὁ κίνδυνός ἐστι Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 7· καὶ ἄνευ ῥήματος, περὶ ψυχῆς, περὶ τῶν μεγίστων ὁ ἀγὼν Ξεν. Κύρ. 3. 3, 44, κτλ., πρβλ. Σοφ. Αἴ. 936, Θουκ. 6. 34, κτλ.· μάχη περί τινος Πλάτ. Θεαίτ. 179D· ὡσαύτως, ἐπείγεσθαι περὶ νίκης Ἰλ. Ψ. 437, πρβλ. 639, Ἡρόδ. 8. 26· πεῖραν θανάτου πέρι καὶ ζωᾶς ἀναβάλλεσθαι Πίνδ. Ν. 9. 68· περὶ θανάτου φεύγειν Ἀντιφῶν 140. 39· — ἀλλὰ ἐρίζειν περὶ μύθων, «ἁμιλλᾶσθαι περὶ λόγων» (Σχόλ.), Ἰλ. Ο 284· καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων Ὀδ. Θ. 225, πρβλ. Ω. 515. **2)** μετὰ λέξεων σημαινουσῶν φροντίδα, ἀνησυχίαν ἢ μέριμναν, **μερμηρίζειν περί τινος** ἤ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις; Ἰλ. Υ. 17· **ἄχος περί τινος**, ὦ πόποι, ἦ μοι ἄχος περί τ' αὐτῶν καὶ περὶ πάντων Ὀδ. Φ. 249· βουλεύειν περὶ φόνου Π. 234· φροντίζειν περί τινος Ἡρόδ. 8. 36, κτλ.· κήδεσθαι π. τ. Σοφ. Φ. 621· δεδιέναι, φοβεῖσθαι π. τ. Πλάτ. Πρωτ. 320Α, κτλ.· ἀπολογεῖσθαι π. τ. Ξεν. Κύρ. 2. 2, 13· κρίνειν, γιγνώσκειν, διαγιγνώσκειν περί τινος Πινδ. Ν. 5. 74, κτλ.· περί τινος διαψηφίζεσθαι, ψῆφον φέρειν, κτλ., Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 50, κτλ.· βουλεύεσθαι, διανοεῖσθαι, σκοπεῖν περί τινος Ἰσοκρ. 96Β, Πλάτ., κλ.· μαντεύεσθαι π. τ. Ἡρόδ. 8. 36, πρβλ. Σοφ. Τρ. 77· — περὶ ποτοῦ γοῦν ἐστί σοι; ὁ νοῦς σου λοιπὸν εἰς τὸ ποτὸν εἶναι; Ἀριστοφ. Ἱππ. 87. **3)** μετὰ ῥημάτων σημαινόντων τὸ ἀκούειν, γιγνώσκειν, λέγειν, κτλ., Λατιν. circa de, περὶ νόστου ἄκουσα Ὀδ. Τ. 270· οἶδα γὰρ εὖ περὶ κείνου Ρ. 563· περὶ πομπῆς μνησόμεθα Η. 191· περὶ πατρὸς ἐρέσθαι Α. 135, Γ. 77· περί τινος ἐρεῖν, λέγειν, διαλέγεσθαι, λόγον ἢ λόγους ποιεῖσθαι, κτλ.· Ἡρόδ. 1. 5, Σοφ. Ο. Τ. 707, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 13, κτλ.· λέγειν καὶ ἀκούειν περί τινος Θουκ. 4. 22, κτλ.· λόγος ἢ λόγοι περί τινος Πλάτ. Πρωτ. 347Β, κτλ.· ἡ περί τινος φήμη Αἰσχίν. 7. 31· περί τινος ἀγγέλλειν, κηρύσσειν, Σοφ. Ἠλ. 1111, Ἀντ. 193· περί τινος διέρχεσθαι ἢ διεξέρχεσθαι, διηγεῖσθαι, δηλοῦν Ἰσοκρ. 189Β, Πλάτ. Πολιτ. 274Β, Εὐθύφρων 6D, κτλ.· παίζειν περί τινος Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 8· ἐμπείρως ἔχειν περί τινος Αἰσχίν. 12. 5· νόμον γράφειν ἢ τιθέναι περί τινος Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 52, κτλ.· νόμῳ χρῆσθαι περί τινος Σοφ. Ἀντ. 214. — ἢ πρόθ. ἐνίοτε παραλείπεται, εἰπὲ δέ μοι πατρός, ἀντὶ περὶ πατρός, εἴ τι πέπυσσαι Πηλῆος, ἀντὶ περὶ Πηλῆος Ὀδ. Λ. 174. 494, πρβλ. Schäf. εἰς Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. σ. 213. **4)** μᾶλλον ἐπὶ τοῦ κινοῦντος αἰτίου ἢ «ἐλατηρίου» τῆς πράξεως ἢ ἐπὶ τοῦ σκοποῦ, περὶ ἔριδος μάρνασθαι, μάχεσθαι ἕνεκα ἔχθρας, Ἰλ. Η. 301, πρβλ. Π. 476, Υ. 253· περὶ τῶνδε, διὰ τούτους τοὺς λόγους, Ψ. 659. **5)** περί τινος, Λατ. quod attinet ad .., ἔνθα μόνη ἡ γεν. συχνάκις θὰ ἐξέφερε τὴν αὐτὴν ἔννοιαν, μεμηνυμένος περί τινος Θουκ. 6. 53· οὕτως ἔσχε περὶ τοῦ πρήγματος τούτου Ἡρόδ. 1. 117· κτλ.· καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις συχνάκις ἄνευ ῥήματος, ἡ περὶ τῶν παίδων ἀγωγή, αἱ Ἡρακλέους πράξεις, ἴδε Heind. εἰς Πλάτ. Γοργ. 467D· τὰ περί τινος Θουκ. 6. 32., 8. 14, 26, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 37, κτλ.· (ἡ ἔννοια αὕτη εἶναι ἔτι κοινοτέρα μετ' αἰτ., ἴδε κατωτ. Γ. Ι. 5)· οὕτω δὴ καὶ περὶ τῶν ἀρετῶν (ἐξυπ. ἔχει) Πλάτ. Μένων 72C, πρβλ. Πολ. 534Ε, 551C, κτλ.· — ὡσαύτως ἄνευ τοῦ ἄρθρ., ἀριθμοῦ πέρι, περὶ τοῦ ἀριθμοῦ, Ἡρόδ. 7. 102· χρηστηρίων δὲ πέρι .. ὁ αὐτ. 2. 54. **III.** ὡς τὸ Λατ. prae, πρό, ὑπεράνω, ἐπὶ συγκριτικῆς ὑπεροχῆς, μάλιστα παρὰ τοῖς Ἐπικ. ποιηταῖς, περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων Ἰλ. Α. 287· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι Δ. 375· τετιμῆσθαι περὶ πάντων Ι. 38· ὃν περὶ πάσης τῖεν ὁμηλικίης Ε. 325· ὃν .. περὶ πάντων φίλατο Υ. 304· περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν Ὀδ. Η. 108· κρατερὸς περὶ πάντων Ἰλ. Φ. 566, πρβλ. Α. 417, Ὀδ. Λ. 216· — ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας συχνάκις χωρίζεται ἀπὸ τῆς γενικῆς, περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων, «φρονήσει διαφέρει τῶν λοιπῶν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ρ. 171, πρβλ. Α. 258, Ὀδ. Α. 66· περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο τῶν ἄλλων Δαναῶν Ἰλ. Ρ. 279· περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἴσυλα ῥέζεις ἀνδρῶν Φ. 214. περὶ δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι Θ. 289· — οὕτω Πινδ. Ο. 6. 84, Θεόκρ. 25. 119. — Ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ἡ γεν. ἐνίοτε παραλείπεται καὶ ἡ **περὶ** καθίσταται ἐπίρρ., ἴδε κατωτ. Ε. Π. **IV.** παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. πρὸς δήλωσιν ἀξίας, περὶ πολλοῦ ἐστιν ἡμῖν, ἔχει πολλὴν σπουδαιότητα, εἶναι πολλοῦ ἄξιος ὡς πρὸς ἡμᾶς, Ἡρόδ. 1. 120, πρβλ. Ἀντιφῶντα 141. 28· καί, περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαί τι, θεωρεῖν τι πολλοῦ λόγου ἄξιον, πολὺ σπουδαῖον, Λατ. magni facere, Ἡρόδ. 1. 73, Ξεν., κτλ.· οὕτω περὶ πλείονος ἢ περὶ πλείστου ποιεῖσθαι Ξεν. Ἀν. 7. 7, 44, Κύρ. 7. 5, 60· περὶ πλείστου ἡγεῖσθαι Θουκ. 2. 89· περὶ παντὸς ποιεῖσθαι Ξεν. Κύρ. 1. 4, 1· περὶ οὐδενός, περὶ ἐλάττονος ἡγεῖσθαι Λυσ. 189. 42., 197. 19.

B. ΜΕΤΑ ΔΟΤΙΚΗΣ, **I.** σημαίνει τὸ πέριξ τινός, ἐπὶ ἱματισμοῦ, ὁπλισμοῦ, κτλ., ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα Ἰλ. Κ. 21· χιτῶνα περὶ χροῒ δῦνεν Ὀδ. Ο. 60· δύσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροῒ Ἰλ. Ν. 241· ἔσσαντο περὶ χροῒ χαλκὸν Ὀδ. Ω. 467· κνημῖδας .. περὶ κνήμῃσιν ἔθηκεν Ἰλ. Λ. 17· βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσσι Μ. 401· οὕτως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, περὶ τῇσι κεφαλῇσι εἶχον τιάρας Ἡρόδ. 7. 61· θώρακα περὶ τοῖς στέρνοις ἔχειν Ξεν. Κύρ. 1. 2, 13· οἱ στεπτοὶ περὶ τῇ δέρῃ καὶ τὰ ψέλια περὶ ταῖς χερσὶ αὐτόθι 1. 3, 2· περὶ τῇ χειρὶ ἔχειν δακτύλιον Πλάτ. Πολ. 359Ε, κτλ.· — οὕτω, χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι Ἰλ. Ν. 245· χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι Β. 416· ἀμφὶ δὲ πήληξ σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος Ο. 648· (ἔνθα ἡ περὶ μετὰ τοῦ πτωτικοῦ αὐτῆς ἀναφέρεται μᾶλλον εἰς τὸ πήληξ ἢ εἰς τὸ ῥῆμα)· οὕτως ἐπὶ ἄλλων σχέσεων, περὶ δ' ἔγχεϊ .. καμεῖται, θὰ κουρασθῇ κρατῶν τὸ δόρυ, Β. 389· δράκων ἑλισσόμενος περὶ χειῇ Χ. 95· κνίση ἑλισσομένη περὶ καπνῷ Α 317· περὶ σταχύεσσιν ἐέρση Ψ. 598· καὶ ἔτι ἀκριβέρτερον τοπικῶς, μάρναντο περὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν Σ. 453· — σπανίως παρὰ Τραγ., περὶ βρέτει πλεχθεὶς Αἰσχύλ. Εὐμ. 259· κεῖται νεκρὸς περὶ νεκρῷ Σοφ. Ἀντ. 1240. **2)** παρὰ ποιηταῖς ὡσαύτως, πέριξ ὅπλου, δηλ. διαπερασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, διατρυπηθείς, περὶ δουρὶ πεπαρμένη Ἰλ. Φ. 577· ἐρεικόμενος περὶ δουρὶ Ν. 441· κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ Θ. 86· περὶ δουρὶ ἥσπαιρε Ν. 570· πεπτῶτα περὶ ξίφει Σοφ. Αἴ. 828· ὡσαύτως, αἷμα ἐρωήσει περὶ δουρὶ Ἰλ. Α. 303· — πρβλ. **περι-πετής, -πίπτω, -πτυχής**, καὶ ἴδε ἐν λέξει **ἀμφὶ** Β. 1· — περὶ τοῦ **περὶ κῆρι, περὶ θυμῷ, περὶ φρεσίν**, ἴδε κατωτ. Ε. **3)** ἐπὶ πολεμιστοῦ ἱσταμένου ὑπεράνω ἢ περιερχομένου περὶ νεκρὸν συστρατιώτην ὥστε νὰ ὑπερασπίσῃ αὐτὸν (ἴδε **ἀμφιβαίνω, περιβαίνω**). ὡς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος Ἰλ. Ρ. 6· ὡς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ .. βεβήκει αὐτόθι 137, πρβλ. 355· οὕτως, ὥς τίς τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσι αὐτόθι 133· περὶ σκύμνοισι βεβηκὼς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1039. **II.** ἐπὶ αἰτίας, σχεδὸν ὡς ὅταν μετὰ γεν. (ἴδε ἀνωτ. Α. Π. 1), ἐπὶ πράγματος περὶ οὗ ἀγωνίζεταί τις, περὶ οἷσι μαχειόμενος κτεάτεσσι Ὀδ. Ρ. 471· μαχήσασθαι περὶ δαιτὶ Β. 245· περὶ παιδὶ μάχης πόνος ἐστὶ Ἰλ. Π. 568· περὶ τοῖς φιλτάτοις κυβεύειν Πλάτ. Πρωτ. 314Α· καὶ οὕτως ἴσως ἑρμηνευτέον τό, περὶ τῇ Σικελίᾳ ἔσται ὁ ἀγὼν Θουκ. 6. 34, πρβλ. Ἀντιφῶντα 130. 2. **2)** οὕτω καὶ μετὰ ῥημάτων σημαινόντων φόβον, ἀνησυχίαν, φροντίδα ἢ τοὐναντίον (ἴδε ἀνωτ. Α. Π. 2), περὶ γὰρ δίε ποιμένι λαῶν, μή τι πάθοι Ἰλ. Ε. 566· ἔδδεισεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ Κ. 240, πρβλ. Λ. 557· δεῖσαι περὶ τῷ χωρίῳ, τῇ χώρᾳ, κτλ., Θουκ. 1. 60, 67, 74, 119, κτλ.· οὕτω, θαρρεῖν περὶ τῷ ἑαυτοῦ σώματι Πλάτ. Φαίδων 114D, πρβλ. Θεαίτ. 148C· περὶ πλέγματι γαθεῖ Θεόκρ. 1. 54. **3)** καθόλου, ἐπὶ τῆς αἰτίας ἢ ἀφορμῆς, διά, ἐξ αἰτίας, χάριν, ἕνεκα, Λατιν. prae, ἀτύζεσθαι περὶ καπνῷ Ἰλ. Θ. 183· (ἔνθα ὅμως ὁ Wolf ὑπὸ καπνοῦ)· μὴ περὶ Μαρδονίῳ πταίσῃ ἡ Ἑλλὰς Ἡρόδ. 9. 101· περὶ σφίσιν αὐτοῖς πταίειν Θουκ. 6. 33· περὶ αὐτῷ σφαλῆναι ὁ αὐτ. 1. 69· — παρὰ ποιηταῖς ὡσαύτως, περὶ δείματι, διὰ φόβον, Πινδ. Π. 5. 78· περὶ τιμᾷ, ἐν τιμῇ ἢ ἐπαίνῳ, αὐτόθι 2. 110· περὶ τάρβει, περὶ φόβῳ Αἰσχύλ. Πέρσ. 696, Χο. 35· περὶ χάρματι Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 429· — παρ' Ἡροδ. 3. 50, ἀντὶ **περὶ θυμῷ ἔχειν** διορθωτέον **περιθύμως ἢ πέρι θυμῷ ἔχειν**.

Γ. ΜΕΤ' ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ, **I.** ἐπὶ τόπου, κυρίως ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἀντικείμενον περὶ τὸ ὁποῖον γίνεται κίνησις, περὶ βόθρον ἐφοίτων, ἤρχοντο κατὰ πλήθη πέριξ τοῦ βόθρου, Ὀδ. Λ. 42· περὶ νεκρὸν ἤλασαν ἵππους Ἰλ. Ψ. 13· περὶ τέρματα ἵπποι τρωχῶσι Χ. 162· ἄστυ πέρι .. διώκειν αὐτόθι 173, 230· ἐρύσας περὶ σῆμα Ψ. 16, πρβλ. 51, κτλ.· — ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ὅπου ἡ κίνησις μόνον νοεῖται, περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή Ἰλ. Κ. 139· περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος Ὀδ. Ι. 362· ἑστάμεναι περὶ τοῖχον Ἰλ. Σ. 378, πρβλ. Ὀδ. Ν. 187, κτλ.· λέξασθαι περὶ ἄστυ Ἰλ. Θ. 519· μάρνασθαι, μάχεσθαι περὶ ἄστυ Ζ. 256, κτλ.· φυλάσσοντες περὶ μῆλα Μ. 203· οἳ περὶ Πηνειὸν .. ναίεσκον, περὶ Δωδώνην .. οἰκί' ἔθεντο Μ. 757, 750· σειρὴν μέν κεν περὶ ῥίον Οὐλύμποιο δησαίμην Θ. 25,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρβλ. Ὀδ. Σ. 67· παρὰ πεζογράφοις, φύλακας δεῖ περὶ τὸ στρατόπεδον εἶναι Ξεν. Ἀν. 5. 1, 9· περὶ τὴν κρήνην εὐδεῖν, ἐκεῖ που πλησίον τῆς κρήνης, Πλάτ. Φαῖδρ. 259Δ, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 9· εἶναι περὶ τὸν λαγὼ ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 4, 4· περὶ λίθον πεσεῖν, ἐπ' αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1180· περὶ αὐτὰ καταρρεῖν Δημ. 21. 4· ταραχθεῖσαι αἱ νῆες περὶ ἀλλήλας Θουκ. 7. 23, κτλ.· ὡσαύτως, πλεῦνες περὶ ἕνα, πολλοὶ πρὸς ἕνα, Ἡρόδ. 7. 103, περὶ τὸν ἁρπάσαντα .. τὸ ἀδίκημά ἐστι Ἀντιφῶν 128. 14· — συχν. μόνον μετ' οὐσιαστ., ἡ περὶ Λέσβον ναυμαχία, ἡ ἐκεῖ που περὶ τὴν Λέσβον, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 32· τοῖς περὶ τὴν Ἔφεσον Πλάτ. Θεαίτ. 179Ε — ὡσαύτως ἐπιτεταμ., περὶ τ' ἀμφὶ τε τάφρον, ὡς τὸ Λατιν. circumcirca, Ἰλ. Ρ. 760· περὶ τ' ἀμφὶ τε κύματα Ἡσ. Θ. 848· ἴδε ἐν λέξ. ἀμφὶ Γ. 1. 2. **2)** ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων οἵτινες εἶναι περί τινα ὡς ἀκόλουθοι κτλ., μεθ' ὧν εἶχε περὶ αὐτὸν Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 22· μάλιστα παρ' Ἀττ., οἱ περί τινα, οἱ ἀκόλουθοί τινος, θεράποντες, συγγενεῖς, ἑταῖροι, οἱ περὶ τὸν Πεισάνδρον πρέσβεις Θουκ. 8. 63· οἱ περὶ Ἡράκλειτον, οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ ὀπαδοί, Πλάτ. Κρατύλ. 440C, πρβλ. Ξεν. Ἀνάβ. 1. 5, 8, κτλ.· ὡσαύτως, οἱ περὶ Ἀρχίαν πολέμαρχοι, ὁ Ἀρχίας καὶ οἱ περὶ αὐτόν, Ξεν. Ἑλλην. 5. 4, 2, πρβλ. Ἀνάβ. 2. 4. 2, κτλ.· — μετέπειτα, οἱ περί τινα, περίφρασις ἀντὶ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος προσώπου, οἱ περὶ Φαβρίκιον, ὁ Φαβρίκιος, Πλουτ. Πύρρ. 20, πρβλ. Τιμολ. 13· — πρβλ. ἀμφὶ Γ. 1. 3. **3)** περὶ τοῦ πράγματος περὶ ὅ τις ἀσχολεῖται ἢ φροντίζει, περὶ σάρπα πονεῖσθαι, περὶ δεῖπνον πένεσθαι, Ἰλ. Ω. 444, Ὀδ. Δ. 624· (ἀλλά, περὶ τεύχε' ἔπουσι, κατὰ ἐμῆσιν ἀντὶ περιέπουσι, Ἰλ. Ο. 555)· παρ' Ἀττ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι ἢ γίγνεσθαι περί τι Θουκ. 7. 31, Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 4, Ἰσοκρ. 29Α, κτλ.· ὄντων ἡμῶν περὶ ταύτην τὴν πραγματείαν Δημ. 1168. 21· διατρίβειν περί τι Ξεν. Κύρ. 1. 2, 11, κτλ.· σπανιώτερον ἔχειν περί τινα ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7. 4, 28· ἐνταῦθα συχνάκις ἐν περιφράσεσιν, οἱ περὶ τὴν ποίησιν καὶ τοὺς λόγους ὄντες, δηλ. οἱ ποιηταὶ καὶ ῥήτορες, Ἰσοκρ. 240Δ· οἱ περὶ τὴν φιλοσοφίαν ὄντες ὁ αὐτ. 190D· οἱ περὶ τὴν μουσικὴν ὁ αὐτ. 198D· οἱ περὶ τὰς τελετάς, οἱ τελοῦντες τὰ μυστήρια, Πλάτ. Φαίδων 69C· ὁ περὶ τὸν ἵππον, ὁ ἱπποκόμος, Ξεν. Ἱππ. 6, 3· πρβλ. ἀμφὶ Γ. 1. 5. **4)** σημαίνει κίνησιν περὶ τόπον τινά, καὶ οὕτω κίνησιν ἔν τινι τόπῳ, περὶ νῆσον ἀλώμενοι Ὀδ. 4. 368, πρβλ. 90· ἐμέμηκον περὶ σηκούς Ι. 439· ἂν περὶ ψυχὴν γάθησεν, ἐν τῇ ἑαυτοῦ καρδίᾳ, Πινδ. Π. 4. 217· χρονίζειν περὶ Αἴγυπτον Ἡρόδ. 3. 61, πρβλ. 7. 131, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 544D, κτλ. **5)** ἐν ἀναφορᾷ πρός τι ἀντικείμενον, ὡς πρός τι ἢ ὡς πρός τινα, τὰ περὶ τὴν Αἴγυπτον γεγονότα, τὰ περὶ Μίλητον γεγονότα Ἡρόδ. 3. 13., 6. 26· εὐσεβεῖν περὶ θεοὺς Πλάτ. Συμπ. 193Β· ἀσεβεῖν περὶ ξένους Ξεν. Κύρ. 3. 2, 10· ἁμαρτάνειν περί τινα ἢ τι ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 3. 2, 20· οὐδεμία συμφορή .. ἔσται .. περὶ οἶκον τὸν σὸν Ἡρόδ. 8. 102· ποιεῖν ἢ πράττειν τι περί τινα ὁ αὐτ. 1. 158, Πλάτ. Γοργ. 507Δ· τὰ περὶ Πρηξάσπεα πρηχθέντα Ἡρόδ. 3. 76· καινοτομεῖν περὶ τὰ θεῖα Πλάτ. Εὐθύφρων 3Β· περὶ τοὺς θεοὺς μὴ σωφρονεῖν Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 20· σπουδάζειν περί τι Αἰσχίν. 6. 25· — ὡσαύτως ἄνευ ῥήμ., αἱ περὶ τοὺς παῖδας συμφοραὶ Ξεν. Κύρ. 7. 2, 20· ἡ περί τινα ἐπιμέλεια Ἰσοκρ. 189Β· ἡ περὶ ἡμᾶς ἡνιέχησις Πλάτ. Φαῖδρ. 246Β· — ἀκολούθως καθόλου ἐπὶ πάσης σχέσεως, ὡς πρός τι, ἐν σχέσει πρός τι, κατά τι, περὶ μέν τοὺς ἴχθῦς οὕτως ἔχει Ἡρόδ. 2. 93, πρβλ. 8. 85· πονηρὸς περὶ τὸ σῶμα Πλάτ. Πρωτ. 313D· ἀκόλαστος περὶ ταῦτα Αἰσχίν. 6. 37· γελοῖος περὶ τὰς διατριβάς ὁ αὐτ. 17. 42, κτλ.· — ὡσαύτως ἀπολ., συνηθέστερον μετὰ γεν., (ἴδε ἀνωτ. Α. ΙΙ. 5), ὡς πρός, περὶ τὸ παρὸν πάθος Πλάτ. Θεαίτ. 179C, πρβλ. Φαίδωνα 65Δ· — συχνάκις καὶ ἀντὶ ἐπιθέτου, ὄργανα ὅσα περὶ γεωργίαν, δηλ. γεωργικά, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 370D· οἱ νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους ὁ αὐτ. ἐν Κρίτωνι 50D· αἱ περὶ τὰ μαθήματα ἡδοναὶ ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβῳ 52Β· οἱ περὶ Λυσίαν λόγοι, οἱ λόγοι τοῦ Λυσίου, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 279Δ· ἡ περὶ Φιλίππον τυραννίς, ὁ δεσποτικὸς αὐτοῦ τρόπος, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 2· — παρὰ πεζογράφοις εἰς δήλωσιν περιστάσεων ἐσχετισμένων πρός τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, τὰ περὶ Κῦρον, τὰ περὶ Ἑλένην, τὰ περὶ Βάττον, Ἡρόδ. 1. 95., 2. 113, κτλ.· τὰ περὶ τὸν Ἄθων, τὰ κατὰ τὸν Ἄθων ἔργα, ὁ αὐτ. 7. 37· τὰ περὶ τὰς ναῦς, τὰ ναυτικὰ πράγματα, Θουκ. 1. 13· τὰ περὶ τὴν ναυμαχίαν, τὰ συμβάντα κατὰ τὴν ναυμαχίαν .., ὁ αὐτ. 8. 63· τὰ περὶ τὸν πόλεμον Πλάτ. Πολ. 468Δ· τὰ περὶ τὸ σῶμα ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 246D· τὰ περὶ τοὺς θεοὺς Ξεν. Κύρ. 8. 1, 23, κτλ.· πρβλ. ἀμφὶ Γ. 1. 3. **II.** ἐπὶ χρόνου, παρ' ἱστορ. συγγραφ. ἐπὶ μὴ ἀκριβοῦς τρόπου τοῦ ὑπολογίζειν, περὶ λύχνων ἅψας, περίπου κατὰ τὴν ὥραν καθ' ἣν ἀνάπτουσι τοὺς λύχνους, Ἡρόδ. 7. 215· περὶ μέσας νύκτας, κατὰ τὸ μεσονύκτιον περίπου, Ξεν. Ἀν. 1. 7, 1· περὶ πλήθουσαν ἀγορὰν αὐτόθι 2. 1, 7· περὶ ἡλίου δυσμὰς αὐτόθι 6. 5, 32· περὶ τούτους χρόνους Θουκ. 3. 89, κτλ. **2)** ἐπὶ ἀριθμῶν μὴ ἀκριβῶς ὁριζομένων, περὶ ἑβδομήκοντα, περίπου ἑβδομήκοντα, Θουκ. 1. 54· περὶ ἑπτακοσίους Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 5, κτλ.· ἴδε Λοβ. εἰς Φρύνιχ. 410. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. τ. Α', σ. 792-800.

Δ. ΘΕΣΙΣ: ἡ περὶ δύναται νὰ τεθῇ μετὰ τὸ πτωτικὸν κατ' ἀναστροφήν, ἣν πέρι Ἰλ. Ε. 739 ἄστυ πέρι Χ. 173· τὸ πλεῖστον μετὰ γεν., τοῦδε πράγματος πέρι Δύσχολ. Εὐμ. 630· τῶνδε βουλεύειν πέρι ὁ αὐτ. ἐν Θλῆρ. 248, κτλ.· (ὁ Σοφ. τῷ ὄντι μόνον ἁπαξ ἔχει τὴν πρόθεσιν πρὸ τῆς γενικ., περὶ γὰρ σοῦ νῦν εὔπιστα λέγει Αἴ. 150)· καὶ παρὰ πεζογράφοις, σρίων αὐτῶν πέρι Ἡρόδ. 8. 36 σοφίας πέρι Πλάτ. Φίληβ. 49Δ· δικαίων τε πέρι καὶ ἀδίκων ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 455Δ, κτλ.· — ἐνίοτε δὲ τίθεται πολὺ ὀπίσω τοῦ πτωτικοῦ αὐτῆς, οὗ παράδειγμα περίεργον εὑρίσκεται ἐν Πλάτ. Νόμ., γραμμάτων εἴπομεν ὡς οὐχ ἱκανῶς ἔχεις πέρι.

Ε. περί, ἀπολ., ὡς ΕΠΙΡΡ., πέριξ, ὡσαύτως, πλησίον· συχν. παρ' Ὅμ.· ἐπιτεταμ., περί τ' ἀμφί τε, ὁλόγυρα, πέριξ, Ὅμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 277. — Οὐχ ἧττον συνήθης παρ' Ὁμ. εἶναι ὁ χωρισμὸς τῆς προθέσ. ταύτης ἀπὸ τῆς πεζώσεως αὐτῆς διὰ τμήσεως.

ΙΙ. πρὸ τῶν ἄλλων ἢ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους (ἴδε ἄνωτ. Δ. ΙΙΙ), ὑπερβαλλόντως, καθ' ὑπερβολήν, μάλιστα, πρὸ πάντων, λίαν, παρὰ πολύ, μόνον παρ' Ἐπικ. ποιηταῖς, ὅτε καὶ συνήθως πάσχει ἀναστροφήν, Τυδείδη, πέρι μὲν σε τίον Δαναοί Ἰλ. Θ. 161, πρβλ. Ι. 53· σε χρὴ πέρι μὲν φάσθαι ἔπος ἠδ' ἐπακοῦσαι Ι. 100· τοι πέρι δῶκε θεὸς πολεμήια ἔργα Ν. 717, πρβλ. Ὀδ. Α. 66, Β. 116, Η. 110, κτλ.· πέρι γάρ μιν ὀτζυρὸν τέκε μήτηρ Ὀδ. Γ. 95· πέρι κέρδεα οἶδεν Β. 83· τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησεν Θ. 63. **2)** ὁ Ὅμηρος ἀγαπᾷ νὰ συνάπτῃ περὶ κῆρι, ἐκ βάθους ψυχῆς, ἀπὸ καρδίας, περὶ κῆρι φιλεῖν Ἰλ. Ν. 119, κτλ.· (κῆρι φιλεῖν Ι. 117)· ἀπέχθεσθαι περὶ κῆρι Δ. 53· περὶ κῆρι τιέσκετο αὐτόθι 46, πρβλ. Ὀδ. Ε. 36, Η. 69· περὶ κῆρι χολοῦσθαι Ἰλ. Ν. 206· οὕτω καὶ, περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκὴ Π. 157· περὶ φρεσὶν αἴσιμα ἤδη Ὀδ. Σ. 433· ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ Ἰλ. Χ. 70, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 146· περὶ σθένει Ἰλ. Ρ. 22· — ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις ἡ περὶ συνήθως γράφεται ὡς ἡ πρόθεσις, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ συνάπτηται συντακτικῶς μετὰ τῆς δοτ., ἀλλὰ νὰ λαμβάνηται ὡς ἰσοδύναμον τῷ **περισσῶς.** **3)** ἐπιτεταμ. **περί πρό.** ἔνθα καὶ ἡ περὶ ἀναλαμβάνει τὸν ἑαυτῆς τόνον, Ἰλ. Δ. 180, Η. 609· ἐνίοτε φέρεται ὡς μία λέξις **περιπρό.** **4)** περὶ τοῦ **περὶ κάτω,** ἴδε **περιτρέπω** Ι. 2.

Ζ. ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ ἅπασαι αἱ κύριαι αὐτῆς σημασίαι ἀπαντῶσι, μάλιστα δὲ σημαίνει **Ι.** ἔκτασιν κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν ὡς ἀπὸ κέντρου, ὡς ἐν τοῖς **περιβάλλω, περιβλέπω, περιέχω.** **ΙΙ.** κυκλικὴν περιστροφὴν περί τι καὶ ἐπάνοδον εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως, πέριξ, ὡς ἐν τοῖς **περιάγω, περιβαίνω, περίειμι (εἶμι), περιέρχομαι, περιστρέφω.** **ΙΙΙ.** = ὑπέρ, ὑπερτερεῖν, κτλ., **περιγίγνομαι, περιεργάζομαι, περιτοξεύω.** **ΙV.** καθόλου, ἐνισχύει τὴν ἁπλῆν ἔννοιαν, ὑπερμέτρως, ὑπερβαλλόντως, πολύ, εἰς ὑπερβολήν, ὡς ἐν τοῖς **περικαλλής, περίκλυτος, περιδείδω,** ὡς τὸ Λατ. perἐν τοῖς permultus, pergratus, perquam, κτλ. **V.** ἡ ἔννοια τοῦ διπλοῦ ἤτις ἀνήκει εἰς τὸ ἀμφί. εὑρίσκεται ἐν μιᾷ μόνον συνθέτῳ ποιητικῇ λέξει **περιδέξιος,** ὅ ἴδε.

Η. ΠΡΟΣΩΔΙΑ: Ἂν καὶ τὸ ε τῆς περὶ εἶναι βραχύ, ὅμως ὁ κανὼν εἶναι (ὡς καὶ ἐπὶ τῶν προθ. ἀμφί, ἀντί), ὅτι ἡ περὶ οὐδέποτε πάσχει ἐκθλῖψιν· ἀλλὰ τὸν κανόνα τοῦτον δὲν ἔτήρουν οἱ λυρικοὶ ποιηταί, **περεμμένον** ἀντὶ **περιεσμένων** Σαπφὼ 68 (ὃ Bgk περθεμένων), πρβλ. **πέρροχος**· οὕτω παρὰ Πινδ. **περάπτων** Π. 3. 93· **περόδοις** Ν. 11. 51· **περ-εδαῖος** Ἀποσπ. 126· **περ' αὐτᾶς** Π. 4. 472 ταῦτας περ' ἀτλάτου πάθους Ο. 6. 65· ὅτι δὲ καὶ ὁ Ἡσ. ἐν Θεογ. 678, εἶπε περίεχε ἀντὶ **περιτάχε** ὡς ἀμφίεχε. καὶ ἔσχε μιμητὴν τὸν Κόντ. Σμ. 3. 601., 11. 382· καὶ τὸ Μεδ. Ἀντίγραφ. ἔχει **περεβάλοντο, περισκήνωσεν** ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1147, Εὐμ. 634· παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἅπαντᾷ ἐνίοτε ἡ ἔκθλιψις, ἴδε **περίειμι (εἶμι)** ἐν τέλ. — Οὕτω παρὰ τοῖς κωμ. ἡ περὶ παρέμεινε πρὸ λέξεως ἀρχομένης ἀπὸ φωνήεντος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1005 κἄξ., κτλ., ὡς παρ' Εὐρ. ἐν Κύκλ. 686· ἀλλ' οὐδέποτε ἅπαντᾷ παρὰ τοῖς Τραγ. ἐν ἰαμβικοῖς τριμέτροις, ἐκτὸς ἂν ἡ διόρθωσις τοῦ Dawes (**περιδέξης** ἀντὶ **παρίδῃς**) γένηται δεκτὴ ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1505· τὰ σύνθετα **περιόργως. περιώδυνος, περιώσιος, περιάλλα** ἀπαντῶσι ἐν ἰωνικοῖς, ἴδε Πέραινα εἰς Εὐρ. Μήδ. 284· — παρ' Ἡσιόδῳ ὑπὲρ Λυκόφρ. 23. 7, περιών ἀντὶ περιεών εἶναι πιθανῶς σφάλμα τοῦ ἀντιγραφέως.

περιάγαμαι, ἀποθ., ἄγαμαι, θαυμάζω ὑπερβαλλόντως, Ἡσύχ. ἐν λ. ἀμφαγαπάζομένας.

περιαγγέλλω, ἀναγγέλλω δι' ἀγγελιῶν περιπεμπόμενον ὁλόγυρα κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, τὴν ἐκχειρίαν Θουκ. 4. 122· τούτων περιαγγελλομένων Ἡρόδ. 7. 1. **2)** ἀποστέλλω ἢ φέρω ἀγγελίαν κύκλῳ εἰς διάφορα μέρη, Ἡρόδ. 6. 58., 7. 119· παρὰ Δημ. 515. 19, **παρηγγέλκειν** φαίνεται ὅτι ἀπαιτεῖ ἡ ἔννοια. **ΙΙ.** μετ' ἀπαρ., πέμπω διαταγὰς κατὰ διαφόρους διευθύν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

σεις ὅπως πράξωσί τι, περιήγγελλον κατὰ τὴν Πελοπόννησον .. στρατιὰν παρασκευάζεσθαι ταῖς πόλεσι Θουκ. 2. 10· τῷ δὲ ναυτικῷ περιήγγειλαν .. ὡς τάχιστα πλεῖν αὐτόθι 80 περιήγγελλον .. κατὰ τὴν Πελοπόννησον βοηθεῖν ὅτι τάχιστα ὁ αὐτ. 4. 8, πρβλ. 1 116, Ξεν. Ἑλλ 6. 4, 2· περιαγγέλλειν τ' οὐχ ὑποκάειν Ἔφιππος ἐν «Ἡνιόχῃ» 1. 18'— οὕτω μετὰ παραλείψεως τοῦ ἀπαρεμφ., ναῦς περιήγγελλον κατὰ πόλεις, Λατ. imperabant naves, Θουκ. 2. 85· σίδηρον π. κατὰ τοὺς ξυμμάχους ὁ αὐτ. 7. 18.

περιᾰγείρω, περιπορεύομαι, κύκλῳ καὶ συνάζω, Λατ. stipem colligere·— ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, συνάζω οὕτω χρήματα ἢ ὥρα δι' ἐμαυτόν, ὥσπερ οἱ νικηφόροι περιαγειράμενοι, «οἱ νικήσαντες ἐν δημοσίῳ ἀγῶνι καὶ ὥρα παρὰ τῶν φίλων καὶ οἰκείων λαμβάνοντες καὶ περιιόντες» (Τιμ. Λεξ.), Πλάτ. Πολ. 621D, ἴδε Φωτίου Λεξικ.

περιᾰγή, ἡ, (**περιάγνυμι**) κυρτότης, καμπή, πρύμνης δ' ὅσον ἐς περιαγήν, «ὅσον εἰς τὴν περίκλασιν καὶ καμπὴν τῆς πρύμνης» (Σχόλ.), Δρατ. 688.

περιᾰγής, ές, (περιάγνυμι) ὁ εἰς τεμάχια τεθραυσμένος, αἰγανέαι περιαγέες, ἀκόντια συντετριμμένα, Ἀνθ. Π. 6. 163.

II. = **περιηγής** (ᾰ δᾰ), περιφερής, στρογγύλος, τρύπανον περιαγὲς αὐτόθι 204· ἐπὶ δικτύου, Πλούτ. 2. 494B· κυρτός, ἐπὶ κατόπτρου, κατόπτροις ἐπιπέδοις τε καὶ κοίλοις καὶ περιαγέσι αὐτόθι 404C (οὕτως ὁ Reisk ἀντὶ **περιαυγέσι**).—Ἴδε Χατζιδάκι ἐν Ἀθηνᾶς τ. Π', σ. 539, 596-7.

περιαγῑνέω, = **περιάγω**, Ἄρατ. 23, ἐν τμήσει.

περιαγκωνίζω, δίνω τὰς χεῖρας ὀπίσω Ἐπιδ. (Δ. Μακκ. Ϛ', 3)· —μετοχ. παθ. πρκμ. **περιηγκωνισμένος** Εὐστ. 643. 44.

περιαγκώνισμα, τό, τὸ περιαγκωνίζειν, Φώτ.

περιαγνίζω, ἐξαγνίζω ὁλόγυρα, τὰ ἱερὰ καθαρῷ περιαγνίσαντες ὕδατι Διον. Ἁλ. 7. 92, πρβλ. Πλούτ. 2. 974C· περιήγνισε δᾳδίοις καὶ σκίλλῃ Λουκ. Νεκυομ. 7, κτλ.

περιαγνίστρια, ἡ, γυνὴ περιαγνίζουσα, Ἡσύχ.

περιάγνῡμι καὶ **-ύω** (Χίων ἐν Ἐπιστ. 13)· μέλλ. **-άξω**. Κάμπτω καὶ θραύω ὁλόγυρα, τὸν βραχίονα Χίων ἔνθ' ἀνωτ.· κρημνοῖς ἐποκέλλοντας τὰς ναῦς περιαγνύναι, συντρίβειν ἐπ' αὐτῶν, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 150· οὕτως ἐν τῷ παθ., ὅσσους .. μέλαν περιάγνυται ὕδωρ Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 791. **2)** παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ ἐπὶ ἤχου, (ὄψ) περιάγνυται, (ἡ φωνὴ) περιρρήγνυται, περιηχεῖ, Ἰλ. Π. 78· περὶ δὲ σφισιν ἄγνυτο Ἠχώ, ἀντήχει περὶ αὐτούς, ἠκούετο, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 279. **3)** κόλπου περιαγνυμένου, «περικλωμένου», Λατ. recurvus, Ἀνώνυμος παρὰ Σουΐδ.— Κατὰ τὸν Ἡσύχ.: περιάγνυται· περικλᾶται. συντρίβεται. περιέρχεται, περιηχεῖ» καὶ «περιάγνυτο· περιεκλᾶτο. καὶ τὰ ὅμοια», καὶ κατὰ Φώτ. «περιάγνυται: περικατακλᾶται· οἰονεὶ περισχεται».

περιᾰγόραιος, ὁ, ὁ περὶ τὴν ἀγορὰν φοιτῶν, καθ' Ἡσύχ.: «περιαγόραιος· περίλογος. περιαγορευτής», κατὰ δὲ Φώτ. καὶ Σουΐδ. προπερισπωμένως: «περιαγοραῖος. λάλος».

περιαγορευτής, = **περιαγόραιος**, Ἡσύχ.

περιάγχω, «περιάγξαι, περιστρέψαι» Σουΐδ.

περιάγω, μέλλ. **-ξω**, ἄγω, ὁδηγῶ περί τι, τὸν Σόλωνα θεράποντες περιῆγον κατὰ τοὺς θησαυροὺς Ἡρόδ. 1. 30., 2. 179, κ ἀλλ.· περιάγουσι (αὐτοὺς) κατὰ τοὺς φίλους ἐν ἀμάξῃσι ὁ αὐτ. 4. 73· ὡσαύτως μετ' αἰτ. τόπου, παρθένον .. κοσμήσαντες .. καὶ ἐπ' ἅρμα ἀναβιβάσαντες περιάγουσι τὴν λίμνην κύκλῳ αὐτόθι 180.— Μέσ., περιάγω, περιφέρω τι, ἐλέφαντα περιάγει (ἣν δ' ὁ ἐλέφας εἶδος ποτηρίου) Ἐπίνικος ἐν «Ὑποβαλλομέναις» 1, 4.— Παθ., περιστρέφομαι, οἷον τροχοῦ περιαγομένου Πλάτ. Τίμ. 79B. **2)** ἄγω τινὰ μετ' ἐμοῦ ὅπου καὶ ἂν ὑπάγω, περιάγεις τοῦτο τὸ μειράκιον ..; Ξεν. Κύρ. 2. 2, 28, πρβλ. 1. 3, 3· ἀλλὰ συνηθέστερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, περιάγεσθαι πολλοὺς ἀκολούθους ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 1. 7, 2, κτλ.· ἰδίως, ἄγω κύκλῳ, περιπλέκω, εἰς δυσκολίαν ἐμβάλλω, ὅτι αὐτῷ με τῷ θεῷ περιαγάγοιεν (νῦν παραγάγοιεν) ὥστε .. Ἀνδοκ. περὶ Μυστηρ. 1, 113, πρβλ. Λουκ. Νιγρ. 8. **3)** περιφέρω, περιστρέφω, τὴν κεφαλήν, τὸν τράχηλον, τὸν αὐχένα Ἀριστοφ. Εἰρ. 682, Ὄρν. 186, Πλάτ. Πολ. 315C· περιάγουσιν σε πρὸς τἀριστερά (περιάγου κεῖσε Nauck) Εὐρ. Κύκλ. 686 πρβλ. **μύλη**· — **π. τὴν σκυταλίδα**, περιστρέφειν, ἔπειτα βρέχω περὶ ὧν ἔβαλε τὸν αὐχένα (τοῦ ῥηνὸς)· σκυταλίδα δὲ ἐμβαλὼν περιάγει καὶ ἀποπνίγει Ἡρόδ. 4. 60· **περιαγειν τὼ χεῖρε εἰς τοὔπισθεν**, περιστρέφειν τὰς χεῖρας εἰς τὰ ὀπίσω, τὼ χεῖρε περιαγαγὼν εἰς τοὔπισθεν καὶ δήσας ῥητῶν Αυσ. ὑπὲρ Ἐρατοσθ. φόνου 94, 10, (σ. 5, 26 ἔκδ. Westermann)· ἢ ἁπλῶς π. τὼ χεῖρε Διον. Ἁλ. 6. 82· οὕτως ἐν τῷ παθ., περιαχθεὶς τὼ χεῖρε Φιλόστρ. 714. **4)** περιφέρω, δίδω ὁλόγυρα, τὸ ποτήριον Ἀθήν. 420Δ, κτλ., πρβλ. Beigler εἰς Ἀλίκφρ. 1. 22. **5)** ἀναβάλλω, ἐς ὥραν τινά Λουκ. ἐπὶ Μισθ. Συνάντ. 31. **6)** φέρω εἰς .., τὴν πολιτείαν πρὸς τὴν ἑτέραν πολιτείαν Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 6, 4· τὴν ἀρχὴν εἰς αὐτὸν Ἡρῳδιαν. 4. 3, 2·— Παθ., π. εἰς ὁμόνοιαν ὁ αὐτ. 3. 15· εἰς τόδε, εἰς ἀνάγκην Λουκ. Νιγρ. 5, κτλ. **II.** ἀμεταβ., ἔρχομαι ὁλόγυρα, καταντῶ, πάλιν κύκλῳ π. εἰς τὴν ἀρχήν Ἀριστ. Μετεωρ. 2, 2, 21. **2)** μετ' αἰτ. τόπου, ὑπάγω ὁλόγυρα, περιέρχομαι, π. τὴν ἐσχατιὰν Δημ. 1040. 14· π. τὰς πόλεις Εὐαγγ. κ. Ματθ. θ', 35, πρβλ. δ', 23, κτλ.

περιᾰγωγεύς, ὁ, μηχανή τις πρὸς περιστροφὴν χρήσιμος, ἡ δι' ἧς ἀνασύρεται ἡ ἄγκυρα, κοινῶς «μποζεργάτης», Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 5.

περιᾰγωγή, ἡ, τὸ περιάγειν, ἡ περιστροφή, ὄνου Ἱππ. Ἀγμ. 773· ἐπιδέσιος ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 827· τοῦ οὐρανοῦ Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 17· ἡ περιδίνησις σφενδόνης, Πολύβ. 27. 9, 6'— μεταφορ., περισπασμός, περιπλάνησις ἔκ τινος αἰτίας, Πλούτ. 2. 588D. **2)** τὸ κομίζειν τι πέριξ, τὴν περιαγωγὴν τῶν ἐπιτηδείων ὁ αὐτ. ἐν Νικ. 7. **II.** τὸ περιστρέφεσθαι, περιστροφή, στρέφεσθαι διττὰς καὶ ἐναντίας π. Πλάτ. Πολιτ. 269E, πρβλ. Πολ. 518D· τῆς ὀρχηστικῆς περιαγωγαί Λουκ. π. Ὀρχ. 71· π. τῆς σελήνης, τῶν ἀστέρων Πλούτ. 2. 923C, κτλ. **2)** τὸ περιάγειν τι, μὴ ποιεῖν αὐτὸ ἀπ' εὐθείας, ἀλλὰ διὰ πλαγίου τρόπου, πολλὰ γὰρ ἀπ' εὐθείας οὐκ ἔστιν ἰέναι τῶν ἀλυσιτελῶν, ἀλλὰ δεῖ τινος ἀμωσγέπως καμπῆς καὶ περιαγωγῆς Πλούτ. 2. 818F, πρβλ. 407C. **3)** ἐφέλκυσις ἢ μετάβασις, ἡ πρὸς τὰ νοητὰ οἰκείωσις κατὰ φύσιν περιαγωγὴ τῷ γνωστικῷ ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν γίνεται Ὠλήμ. Ἀλ. 631. **4)** περιφέρεια, Ἀρετ. π. Δίτ. Χρον. Παθ. 1. 8. **5)** ἱστρογυλωμένη περίοδος, Δημ. Φαληρ. Περὶ Ἑρμην. ἐν Ῥήτ. (Walz) τ. 9, σ. 26 καὶ 104 ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς σελίδος.

περιᾰγωγεύς, ἡ, = **περιαγωγεύς**, Ἡλιόδωρ. παρὰ τῷ Schneid Ecl. Phys. 1. 468.

περιᾴδω, περιφέρομαι ᾄδων, ἰαμβεῖα Λουκ. περὶ Ὀρχήσ. 27.

II. περιηχοῦμαι, «τραγῳδοῦμαι», κωνώπων χορῷ Πλούτ. 2. 663D. **III.** ᾄδομαι, φημίζομαι, Σοφοκλῆς περιᾴδεται .. δεινὸς εἶναι σφαιρίσαι Εὐστ. 381. 10· Ἐργίνου τοῦ παρὰ Πινδάρῳ περιᾳδομένου ὁ αὐτ. 1076, 25, κτλ.

περιαείζω· «περίρρυτοι, περίπνοοι» Ἡσύχ.

περιαθρέω, περισκοπῶ κύκλῳ, ἐξετάζω ἐκ τοῦ πλησίον, τὴν φύσιν Πλάτ. Ἀξίοχ. 370· ἑαυτὸν Φιλόστρ. 724· π. μή τις εἴη.. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 33. 7.

περιάθρησις, ἡ, περισκόπησις, Φίλων 1. 142, κτλ.

περιαθρητέον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ **περιαθρέω**, δεῖ περιαθρεῖν, περισκοπεῖν, Σχόλ. εἰς Θουκ. 8. 48.

περιαίνῡμαι, «περιαίνυτο· περιελάμβανεν, περιεῖχεν» Ἡσύχ.

περιαίρεμα, τό, τὸ περιαιρούμενον, «περικομματίοις, τοῖς περιαιρέμασι τῶν κρεῶν» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 770.

περιαίρεσις, ἡ, ἀφαίρεσις πανταχόθεν, φλοιοῦ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 17, 1, Γαλην.

περιαιρετέος, α, ον, ρηματ. ἐπίθετ., ὃν δεῖ περιαιρεῖν, ἀφαιρεῖν, Ἀριστ. Ρητορ. πρ. Ἀλέξ. 5, 7. **II.** οὐδέτ. **-έον**, δεῖ περιαιρεῖν, ἀφαιρεῖν, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 1, 4, Ρητ. πρ. Ἀλέξ. 5. 5.— Ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ιϛ', σ. 10.

περιαιρετός, ἡ, όν, ὃν δύναταί τις νὸ ἀφαιρεῖσθαι, ἅπαν [τὸ χρυσίον] Θουκ. 2. 13· κόσμος Παυσ. 1. 26, 7· προσωπεῖον Λουκ. Ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 3· π. τι ποιεῖν Πλούτ. 2. 828B.

περιαιρέω, ἀόρ. **περιεῖλον**, ἀπαρ. **περιελεῖν**. Ἀφαιρῶ τι περιβάλλον ἕτερον, ἀφαιρῶ ἐξωτερικόν τι περίβλημα, ἀφαιρῶ μετ' αἰτιατ. πράγμ., τὰ τείχη Ἡρόδ. 3. 159, πρβλ. 6. 46, Θουκ. 1. 108., 4. 51, 133· πλήσας δὲ τὸ ἄγγος περιαιρέει τὸν κέραμον, ἀφαιρεῖ τὸ πήλινον ἄγγεῖον εἰς ὃ ὁ χρυσὸς τακεὶς ἐχύθη, Ἡρόδ. 3. 96· π. τὸν χιτῶνα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰατ. 5. 32, 4 π. δέρματα σωμάτων Πλάτ. Πολιτικ. 288E· αὐτοῦ τὰ κοινὰ πάντα περιελόντες ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 264E· ἀκολούθως ἁπλῶς, ἀφαιρῶ, «παίρνω», τῶν πολεμικῶν τὸ μελετᾶν Ξεν. Κύρ. 2. 1. 21, κτλ.— Μέσ., ἀφαιρῶ ἀπ' ἐμαυτοῦ, περ. τὴν κυνέην, τὴν σφραγῖδα, ἀφαιρῶ τὴν περικεφαλαίαν μου, τὴν σφραγῖδά μου, Ἡρόδ. 2. 151., 3. 41· τὰς ταινίας Πλάτ. Συμπ. 213Δ· αὐτοῦ, βιβλίον περιαιρεσόμενος, ἀφαιρῶν τὸ κάλυμμα τῆς ἐπιστολῆς, δηλ. ἀνοίγων τὴν ἐπιστολήν, Ἡρόδ. 3. 128· π. τὴν ἐξουσίαν τῆς ἀπολογίας αὐτοῦ Λυκοῦργ. 152. 24·— ἀλλὰ τὸ μέσον κεῖται συχνάκις ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐνεργ., ἀφαιρῶ, τὸ περιελέσθαι αὐτῶν τὰ ὅπλα Ξεν. Κύρ. 8. 1. 47· εἴ τις περιέλοιτο τῆς ποιήσεως τὸ μέλος Πλάτ. Γοργ. 502C· τὴν Ἀττικὴν ὑμῶν περιῄρηνται Δημ. 409. 18· ἁπάντων .. ἐλευθερίαν περιελέτο ὁ αὐτ. 246. 23, κτλ.— Παθ., ἀφαιροῦμαι, τοὐπιβάλλειν· ἐπεὶ περιῃρέθη Νικόστρ. ἐν «Κλίνῃ» 1, 3· τοῦ ἄλλου περιῃρημένου, ὅτε τὸ ὑπόλοιπον ἀφῃρέθη, Θουκ. 3. 11· περιῃρημένων τοσούτων κακῶν Πλάτ. Φαίδρ. 231B. **II.** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., ἀπογυμνοῦμαι ἀπό τινος, ἀποστεροῦμαί τινος, περιῃρημένοι χρήματα καὶ συμμάχους Δημ. 37. 4· περιαιρεθεὶς τὰ ὄντα ὁ αὐτ. 559. 29· τοὺς στεφάνους περιῄρηνται ὁ αὐτ. 802. 5.— Περὶ τοῦ: περιελῶ σ' ἁλαζονείας ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 290, ἴδε ἐν λέξ. **περιελαύνω**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περιαίρημα, τό, τὸ περιαιρούμενον πρᾶγμα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 767 (διάφ. γραφὴ **περιαίρεμα**, ὅ ἴδε).

περιαῖρω, ἀνεγείρω, ἐπὶ τὸν ἀγκῶνα π. ἑαυτὸν Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 7, ἐν τέλ.

περιακμάζω, φθάνω εἰς ἀκμήν, Δημόκρ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 498.

περιᾰκολουθέω, ἀκολουθῶ πανταχόθεν, Πολέμωνος Φυσιογν. σ. 208, κτλ.

περιᾰκοντίζω, ἀκοντίζω πανταχόθεν πρός τινα, Πλουτ. Γάλβας 26.

περιακτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **περιάγω**, δεῖ περιάγειν, Πλάτ. Πολ. 518C.

περίακτος, ον, (περιάγω) ὁ περὶ κέντρον τι στρεφόμενος, δίφροι π. (ὡς τὰ παρ' ὑμῖν περίστροφα τῆς μουσικῆς θρανία), Ἀρτέμων παρ' Ἀθην. 637C· π. ἄντλημα, τροχοειδὴς ἀντλία, οἷα ἡ νῦν ἐν τοῖς κήποις, Πλούτ. 2. 974E· μηχανήματα περίακτα, μηχαναὶ πρὸς ἐξακόντισιν βλημάτων, Ἀρχ. Μαθ. 97· π. ἀπὸ σκηνῆς μηχανή, μηχανὴ δι' ἧς μετεβάλλετο ἡ σκηνογραφία, Πλούτ. 2. 348E, πρβλ. Πολυδ. Δ', 126, Βιτρούβ. 5. 7. **II.** μεταφορ., τὸ περίακτον, αἴσθημα ὅπερ ἀρχόμενον ἐξ ἐπαίνου καταλήγει εἰς ψόγον, Πλουτ. Αυσ. καὶ Σύλλ. Σύγκρ. 3.

περιαλγέω, ἀλγῶ μεγάλως, θλίβομαι, ἄχθομαι ἐπί τινι, τῇ συμφορᾷ Ἀντιφῶν παρὰ Στοβ. 155. 28· τῷ πάθει Θουκ. 4. 14· περιαλγήσαντας τῇ ἀτιμίᾳ Πλάτ. Ἱππαρχ. 229B· ἐπὶ τούτοις Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 4.

περιαλγής, ές, (ἄλγος) ὁ αἰσθανόμενος σφοδρὸν ἄλγος, σφόδρα τεθλιμμένος, περίλυπος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **περιχαρής**, Πλάτ. Πολ. 462B, πρβλ. Πλουτ. Φάβ. 6. — Ἐπίρρ. **-γῶς**, Δίων Κ. 78. 24.

περιαλγύνω, προξενῶ ἄλγος, διακυκᾶν καὶ περιαλγύνειν τὰ κατ' αὐτὸν Νικηφ. Βοταν. χρυσόβουλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Α', σ. 60.

περιάλειμμα, τό, τὸ περιαλειφόμενον, ἐπίχρισμα, κατὰ διόρθωσιν ἐξ ἀντιγράφων ἀντὶ **κατάκλιμα**, παρ' Ἰωσήπῳ ἐν Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 9, 3.

περιαλειπτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **περιαλείφω**, δεῖ περιαλείφειν, Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Ερm. σ. 80.

περιᾰλείφω, μέλλ. **-ψω**, ὡς καὶ νῦν, ἀλείφω τι πανταχόθεν, ἐπιχρίω πάντα τὰ μέρη, ἐλκύδρια Ἀριστοφ. Ἱππ. 907· πάντα τὸν νεῶν ἀργύρῳ π., ἐπικαλύπτω αὐτὸν δι' ἀργύρου, Πλάτ. Κριτί. 116D. — Παθητ., περιαλήλιπται μίτυς, ἐπὶ τοῦ στομίου τῆς κυψέλης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40. 10.

περίαλλα, Ἐπίρρ., ἴδε **περίαλλος**.

περιαλλάσσω, μεταβάλλω ὁλόγυρα, δηλ. ὁλοσχερῶς, Ἰω. Χρυσ. τ. 1, σ. 783A.

περι-αλλό-καυλος, ον, ἐπὶ φυτῶν ὧν ὁ καυλὸς εἶναι λεπτὸς καὶ μαλακὸς καὶ μακρὸς καὶ τυλίσσεται ἢ στηρίζεται ἐπάνω εἰς ἄλλα φυτά, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 8, 1, π. Φυτ. Αἰτ. 2. 18, 2.

περίαλλος, ον, ὁ πρὸ παντὸς ἄλλου· ἐν τῷ ἐπιρρ. **περίαλλα**, πάντες δ' ἄρα θυμὸν ἔτερρθεν ἀθάνατοι, περίαλλα δ' ὁ Βάκχος Διόνυσος, πρὸ πάντων δὲ ὁ Βάκχος Διόν., Ὁμ. Ὕμν. 19. 46, Πινδ. Π. 11, 8, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1070· δύρομαι .. π., ὑπερβαλλόντως, Σοφ. Ο. Τ. 1219 (Αυρ.). **II.** ἀμοιβαῖος, γλωττισμοὶ Ἀνθ. Π. 5. 132.

περίαλλος, ὁ, = τὸ **ἰσχίον**, Ἀρκάδ. 54, Ἡσύχ., κλ.

περιᾰλλουργός, όν, πορφυροῦς πανταχόθεν, μεταφορ., κακοῖς περιαλλουργός, «ὁ κακοῖς βεβαμμένος, ὁ βαθὺς τοῖς κακοῖς» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 856.

περιαμαξεύω, περιάγω ἐν ἁμάξῃ, τὸ περιημαξευμένον ὡς ἐν τριόδῳ Ν. Βασιλακ. ἐν Annu. etc. VII. σ. 154.

περιαμάομαι, μέσ., περισωρεύω, καὶ χελώνην δὲ τὴν ἐν τοῖς ἕλεσιν .. ἐὰν εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα θῇς ὑπτίαν, ὀλίγην γῆν περιαμησάμενος αὐτῆς, κτλ., Γεωπ. 1. 14, 8. — Κατὰ Φώτ. καὶ Ἡσύχ.: «περιαμησάμενος· θερίσας».

περίαμμα, τό, (περιάπτω) θερίαπτον, φυλακτήριον, φυλακτόν, Πολυβ. Ἀποσπ. Γραμμ. 63, Διόδ. 5. 64, Ἀνθ. Π. 11. 257.

περιαμπέτειξ, = **πέριξ**, Ἐπιγραφ. Κρήτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 109, 115, 135, 144· ἐν στίχῳ 116, ἀπαντᾷ **ἀμπέτειξ** ἄνευ τῆς **περί**· ἴδε Böckh 2. σ. 405.

περιαμπέχω: μέλλ. **-αμφέξω**· ἀόρ. β' **περιήμπεσχον**· — ὡσαύτως **περιαμπίσχω, -ήμπισχον**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 893. — Περιβάλλω, καὶ τοῦτό γ' ἐπίτηδές σε περιήμπισχον, ἵν' ἀποπνίξῃ, καὶ τοῦτο ἐπίτηδες σοῦ τὸ ἐφόρεσα διὰ νὰ σὲ πνίξῃ, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. — Μέσ., θέτω τι περὶ ἐμαυτόν, περιβάλλομαι, τοιαῦτα καὶ ὀνόματα καὶ ῥήματα ἔξωθεν περιαμπέχονται Πλάτ. Συμπ. 221E. **II.** περικαλύπτω, τὰ δὲ νεῦρα σὰ ἐπιτείνεσθαι καὶ ἀνίεσθαι περιαμπέχοντα τὰ ὀστᾶ μετὰ τῶν σαρκῶν καὶ δέρματος ὃ ξυνέχει αὐτὰ ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 98D· οὕτως ὕστερον ἐν τῷ τύπῳ περιαμπίσχω τί τινι Φίλων 1. 369, Φιλόστρ. 604.

περιᾰμύνω, ὑπερασπίζω ἢ φυλάττω πανταχόθεν, Πλουτ. Ἀλκιβ. 7.

περιᾰμύσσω, κάμνω ἀμυχὰς ὁλόγυρα, Πλάτ. Ἀξίοχ. 365D· «περιξύσας, ἐν κύκλῳ περιαμύξας» Γαληνοῦ Λεξ. Ἱπ. 542.

περιαμφιέννυμι, καὶ **περιαμφιεννύω**, περικαλύπτω, κύκλῳ περιημφιέννυε τὴν κεφαλὴν Πλάτ. Τίμ. 76A.

περιαμφίς, ίδος, ἡ, «τὰς δὲ τοῦ δοίδυκος ἐν τῇ θυίᾳ περιαγωγὰς περιαμφίδας Εὔπολις (ἐν Ἀδηλ. 108) κέκληκεν» Πολυδ. ζ', 90.

περιάμφοδος, ον, Ἡσύχ. ἐν λ. **διάλαυρος**: «διάλαυρος· οἰκία μεγάλη πανταχόθεν λαύραις διειλημμένη, ἢ λεγομένη περιάμφοδος».

περιᾰναγκάζω, ἀναγκάζω πανταχόθεν, τοὺς δ' αὖ δακτύλους ἀθρόους .. ἐς τὸ εἴσω μέρος ἐγκλίνειν καὶ περιαναγκάζειν οὕτως Ἱππ. π. Ἄρθρ. 827, Γαλην. τ. 18, μέρ. β', σ. 336, 12.

***περιαναιρέω**, Λέων Φιλόσ. σ. 1115, ἔκδ. Μι. — Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. ἐκ τοῦ Ὀκ. Λευκανοῦ ἐτέθη ἡ λέξις, ἀλλ' ὡς ἐσφαλμ. ἀνάγνωσις διορθοῦται εἰς **περιαιρεῖν**, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

περιανάπτω, ἀνάπτω ὁλόγυρα, Ἐκκλ.

περιανθέω, ἀνθῶ ἢ λάμπω πανταχόθεν, ἐπὶ τῆς θερμότητος, Πλούτ. 2. 648A.

περιανθής, ές, ὁ ἔχων ὁλόγυρα ἄνθη, Νίκανδρ. ἐν τοῖς Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 408.

περιανθίζω, περικοσμῶ ἀνθηρῶς, οἰκίαν περιανθίζειν γραφαῖς καὶ ψηφῖσι καὶ ταῖς λοιπαῖς λέξεσι Ψελλ. Πονημάτ. σ. 48· — μεταφορ.: λόγος .. λογικοῖς ἐπιχειρήμασι περιηνθισμένος Φωτ. Βιβλ. σ. 3, 15. — Κατὰ Σουίδ.: «περιανθίζω, ἄνθη συλλέγω.»

περιανίστημι, ἐγείρω τινὰ ἐκ τοῦ ὕπνου, ἀφυπνίζω, τινὰ Φίλων 2. 552. — Παθ., μετ' ἀορ. β', πρκμ. καὶ ὑπερσ. ἐνεργ., ἀφυπνίζομαι, «ἐξυπνῶ», περιαναστὰς ἐκ βαθέος ὕπνου Φίλων 1. 672, Ἀπολλόδ. 2. 1, 4.

περιανοίγω, ἀνοίγω πανταχόθεν, ὁλόγυρα, Φίλων 2. 597, ἐν τῷ παθ.

περιαντλέω, περιχύνω, σοφοὺς λόγους τινὶ Πλούτ. 2. 502B. — Παθ., ὁλοσχερῶς καταπίνομαι, κατακλυσμῷ Ἰωσήπ. Μακκ. 15, ἐν τέλ.

περιαοιδός (ἢ **περιάοιδος**), ἡ, = ἐγκύκλιος ᾠδή, Ἡσύχ., Φώτ., Σουίδ.

περιαπλόω, ἁπλώνω ὁλόγυρα, πρὶν τὸν ἥλιον περιαπλωθῆναι Γαλην. 19, σ. 341, 9, ἔκδ. Kühn, Πλούτ. 2. 809C.

περιάπτης ου, ὁ, ὁ κατασκευάζων **περίαπτα**, ἀστρολόγος ἢ περιάπτης ἐκριπτέσθω ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἐκ τῶν Κανόν. τῆς ἐν Λαοδ. Συνόδου.

περίαπτος, ον, ὁ κρεμάμενος ὁλόγυρα, προσηρτημένος, Εὐστ. 95. 42. **II.** ὡς οὐσιαστ., **περίαπτον**, τό, = **περίαμμα**, φυλακτήριον, Πλάτ. Πολ. 426B, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 19, 2, κτλ.· παράρτημα, προσάρτημα, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 8, 12.

περιάπτω, μέλλ. **-ψω**, δένω, περιδένω, ἐξαρτῶ ἔκ τινος, ἐφαρμόζω, φάρμακα περάπτων (Αἰολ. τύπ.) Πινδ. Π. 3. 94· τὰ ἐρινὰ πρὸς τὰς συκᾶς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 32, 6. — Μέσ., θέτω περὶ ἐμαυτόν, κρεμῶ ἐπάνω μου, φορῶ, ἄργυρον ἢ χρυσὸν Πλάτ. Πολιτ. 417A· λίθους πολυτελεῖς Πλουτ. Περικλ. 12, κτλ.

2) μεταφορ., κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, π. πήματα, τιμάς, αἰσχός τινι, προσάπτω εἴς τινα, ἀποδίδω, Σιμων. 103 (ἐν τμήσει), Ἀριστοφ. Ἀχ. 640, Πλ. 590· π. ὀνειδός τινι Αυσ. 164. 1, Πλάτ. Εὐθύδ. 272C· αἰσχύνην τῇ πόλει ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 35A. ἀνελευθερίαν (ἐξυπ. αὐτοῖς) Ξεν. Κύρ. 8. 4, 32· ἀντὶ καλῆς [δόξης] αἰσχρὰν π. τῇ πόλει Δημ. 460. 4· καὶ τουτονὶ περιῆψεν (ἡμῖν δηλ.) ὃν νυνὶ βίον ζῶμεν, ἐπέβαλον ἡμῖν τοῦτον τὸν βίον ὃν ζῶμεν, Ἀθηνίων ἐν «Σαμοθρᾴξιν» 1. 7· — ὡσαύτως, σχῆμα π. τῷ πυρί Ἀριστ. π. Οὐρανοῦ 3. 5, 6· τινὰ τινι, περιβάλλω τινὰ μέ τι, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 5, 5· π. τινὰ ψόγῳ Ἐβδ. (Γ' Μακκ. Γ', 7). **II.** ἀνάπτω πέριξ πῦρ, ἀνεβιβάσαμεν αὐτὸν καὶ περιήψαμεν Φαλάρ. Ἐπιστ. 5, σ. 28· ἀνάπτω, περιαψάντων πῦρ ἐν μέσῳ τῆς αὐλῆς Εὐαγγ. κ. Λουκ. κδ', 55. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 457.

περιᾰράσσω, συντρίβω ἐντελῶς εἰς τεμάχια, Πολυδ. Δ', 111, 114, Νικ. Θ. 842.

περιάρῡρος, ον, περιηρυρωμένος, Χάρης παρ' Ἀθην. 538D.

περιαρῡρόω, περιβάλλω δι' ἀργύρου, «ἀσημώνω», Ἀθήν. 476E. — Παθ., Συλλ. Ἐπιγρ. 2860B. 6, Ρήτορες (Walz) 1. 203.

περιαρμόζω, προσαρμόζω τι κύκλῳ, Πλάτ. Ἀξ. 366A· τοῖς θυρεοῖς π. λεπίδα χαλκῆν Πλουτ. Κάμιλλ. 40. — Παθ., ἐπὶ προσώπων, πώγωνας περιηρμοσμέναι, ἔχουσαι προσδεδεμένους πώγωνας, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 274· ἐπὶ πραγμάτων, προσαρτῶμαι ἐπί τινος, ἐπιδένομαι, περί τι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 37.

II. ἀμετάβ., σ. ἐνῶ, ἁρμόζω πανταχόθεν, ὁ αὐτ. ἐν Μηχαν. 21, 1.

περιάροσις, -εως, ἡ, ὄργωμα ὁλόγυρα, χωρίων Διον. Ἀλ. 1. 88.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περιάρδω, ἀροτριῶ, ὀργώνω ὁλόγυρα, Διον. Ἁλ. 5. 25, Πλούτ. 2. 820E, κτλ.

περιάρπακτος, ον, Μ. Ψελ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Δ', σ. 355. — Ὁ Ε. Λ. S. ἔχει τὸ **περιάρπαστος** ἐκ τοῦ Εὐσεβίου VI, 673C, Συναγωγὴ Λέξ. Ἁθηνᾶ. Κουμανούδη.

περιαρρωστέω, εἶμαι πολὺ ἄρρωστος, Εὐστ. Πονημάτ. 337. 61.

περιαρτάω, ἀναρτῶ ὁλόγυρα ἢ ἐπί τινος, ἐρινά .., ἃ περιαρτῶσι (νῦν προσαρτῶσι) ταῖς συκαῖς Πολυδ. Α', 242. — Παθ. ἐπὶ προσώπ., πήραν περιηρτημένος, ἔχων κρεμαμένην, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 105· ἀλλ' ἐπὶ πραγμάτων κρέμαμαι ὁλόγυρα, τῷ τραχήλῳ Πλουτ. Περικλ. 38.

περιασθμαίνω, ἀσθμαίνω ὁλόγυρα, ὁ δὲ ἐλέφας ἐκεχήνει καὶ περιήσθμαινε τὸν ἄνθρωπον ἐγκείμενον Ἀχιλλ. Τάτ. 4. 4. **II.** ἀναπνέω ἰσχυρῶς, Ἡλιοδ. 8. 9.

περίφασις, εως, ἡ, ἡ περιέχησις, ἀντέχησις, Πλούτ. 2. 41D.

περιασπάζομαι, ἀποθ., περιπτύσσομαί τινα καὶ καταφιλῶ, Ἐπίστ. Σωκρ. σ. 42. 5.

περιαστράπτω, ἀστράπτω περί τινα, ἐξαίφνης τε αὐτὸν περιῆστραψεν φῶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ Πράξ. Ἀποστ. 6', 3· ὡσαύτως, περί τινα αὐτόθι κδ', 6. **2)** θαμβόω, τῇ ὑπερβολῇ τοῦ κάλλους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν περιαστράπτοντα Βασιλ. Ὁμιλ. Β' ἐν τῷ Ἑξαημ.· ὑπὸ κάλλους καὶ ἡδονῆς περιαστράπτεσθαι λέγουσι τὸν ἄνδρα, ἔχειν περὶ ἑαυτὸν λάμψιν τινά, ἀπαστράπτειν ἐκ καλλονῆς, Ἰοῦγκος παρὰ Στοβ. 117, 9 (τ. 3, σ. 447 Gaisf).

περιασχολέω, ἀσχολοῦμαι περί τι, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 11.

περιάσχολος, ον, ἐνησχολημένος περὶ πολλά, πλήρης ἀσχολιῶν, Γεώργ. Ἄλεξ. ἐν βίῳ Χρυσ. 208.

περιαυγάζω, φωτίζω ὁλόγυρα, ἡλίου περιαυγάζοντος τὰς ἀκρωρείας Ἡλιοδ. 8. 9, Φίλων 1. 364.

περιαύγασμα, τό, ἡ περὶ λάμψις, Ἡλιοδ. 8. 9.

περιαυγασμός, ὁ, = τῷ ἑπομ., Δαμασκ. π. Ἀρχ. σ. 227 Κορμ.

περιαύγεια, ἡ, φωτισμός, Κλήμ. Ἀλ. 680.

περιαυγέομαι, παθ., περιβάλλομαι ὑπὸ φωτός, Στράβ. 770, Λογγῖν. 17.

περιαυγή, ἡ, **περιαύγεια**, Πλούτ. 2. 936A.

περιαυγής, ές, (αὐγή) ὁ περιλάμπων, τὸ π. τῶν ἀκτίνων Φίλων 1. 631· ἐποχὶς Θιάγη; ἐν Gale Opusc. σ. 684. **II.** ἢ ὁλόγυρα πεφωτισμένος, φωτεινός· οὕτω **περίαυγος, ον**, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4 22 — πρβλ. **περιαγής**.

περιαυθαδίζομαι, ἀποθ., εἶμαι ὑπερβαλλόντως αὐθάδης. — Καθ' Ἡσύχ., Σουίδ. καὶ Φώτ.: «περιαυθαδίζεται· ἐν ὑπερηφανίᾳ ἀναστρέφεται, μέγα φρονεῖ περὶ ἑαυτοῦ».

περιαυλάκιζω, ἀροτριῶ ὁλόγυρα, Ρήτορες (Walz) 1. 498, Μανασσ. 403A.

περιαυλίζω, κατασκηνῶ πέριξ, Βυζ.

περίαυλον, καὶ **-αύλιον**, τό, αὐλὴ πέριξ οἰκίας, Βυζ.

περιαύλισμα, τό, περίφραξις αὐλῆ, περίβολος, Βυζ.

περιαυτιζομαι, μέσ. (αὐτὸς) περὶ ἑμαυτοῦ μέγα φρονῶ, μεγαλόφρονῶ, Ἡσύχ., Βυζ. **2)** ἐνδιατρίβω ἐν τῇ αὐτῇ λέξει, λέγω πολλὰ περὶ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος, Φώτ., Σουίδ. **II.** κρατῶ, κατέχω, λαμπρᾷ τῇ φιλοφροσύνῃ τούτους περιαυτίζεται Θεοφυλ. Ἱστ. 159, 9, ἐκδ. Βόννης.

περιαυτισμός, οῦ, ὁ, καύχησις, Βυζ.

περι-αυτολογέω, ὁμιλῶ περὶ ἑμαυτοῦ, κομπάζω, καυχῶμαι, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 62, Εὐστ. 100. 37· — **περιαυτολογία**, ἡ, τὸ περιαυτολογεῖν, καυχᾶσθαι, Πλούτ. 2. 41C, ἔνθα ἴδε Wyttenb. — **περιαυτολογικός**, ἡ, ὁν, στομφασμόν περιαυτολογικὸν Εὐστ. 897, 12. — Ἐπίρρ. **περιαυτολογικῶς**, μετὰ περιαυτολογίας, Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1866, 28.

περιαυτολόγος, ον, ὁ περιαυτολογῶν, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 8. 50.

περιαυχενίζω, δένω ἐκ τοῦ αὐχένος τινά, ὅσον μόνον ἀλύσεσι περιαυχενίζεσθαι Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 507B, κλ.

περιαυχένιος, ον, (αὐχήν) ὁ περὶ τὸν αὐχένα τιθέμενος, στρεπτὸς Ἡρόδ. 3. 20· κόσμος Ἀλκίφρων 3 3. **II.** ὡς οὐσιαστ., **περιαυχένιον**, τό, περιδέραιον· κλοιός, Ἀπφ. Μυθρ. 85, Ἀριστ. 1. 19, κλ.

περιαφίημι, ἀφίημι παντελῶς, τινί τι Βασιλ. τ. 1, σ. 483D.

περιαφρίζω, ἀφρίζω ὁλόγυρα, Γρηγ. Νύσσης τ. 3, σ. 193B.

περίαχε, Ἐπικ. ἀντὶ **περιέαχε**, Ἡσ. Θεογν. 678.

περιαχῦρίζω, ἀπαλλάττω τῶν ἀχύρων, ἀφαιρῶ τὸ ἄχυρα, Διεύξις παρ' Ὀρειβασ. σ. 43, ἐκδ. Matth.

περιβάδην [ᾰ], Ἐπίρρ., ὡς ἱππεύουσιν οἱ ἄνδρες, δηλ. «καβαλλικευτά», μὲ τὰ σκέλη ἑκατέρωθεν (οὐχὶ κατὰ πλευράν ὡς ἱππεύουσιν αἱ γυναῖκες), ἐκέλευσε (ὁ Ἀρταξέρξης Ἀρβάκην τινά) γυμνὴν ἀναλαβόντα πόρνην περιβάδην ἐπὶ τοῦ τραχήλου δι' ἡμέρας ὅλης ἐν ἀγορᾷ περιφέρειν Πλουτ. Ἀριστ. 14, Ἀχιλλ. Τάτ. 1. 1. **II.** «σταυροπάδιν» ἢ μὲ τὸν ἕνα πόδα ἐπὶ τοῦ ἄλλου, «καὶ περιβάδην ἐστὶ τὸ ἐπαλλάξαι τοὺς πόδας» Πολυδ. I[11], 90.

περιβαίνω, μέλλ. **-βήσομαι**· ἀόρ. **περιέβην**, Ἐπικ. **περιβην**. Βαίνω περί, ἐπὶ τοῦ ὑπερασπίζοντος πεσόντα σύντροφον, ἢ βαίνω περὶ αὐτόν, ἢ μᾶλλον ὡς τὸ **ἀμφιβαίνω**, ἵσταμαι περὶ αὐτόν, ἀλλὰ θεῶν περίβη καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε Ἰλ. Θ. 331., Ν. 420, πρβλ. Πλουτ. Νικίαν 12· μετὰ γεν., περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο Ἰλ. Ε. 21· καὶ μετὰ δοτ., Πατρόκλῳ περιβάς Ρ. 80. 313, ἴδε αὐτόθι 6. καὶ 137· ὡς δὲ κύων .., περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα Ὀδ. Γ. 14, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1039· οὕτω, περὶ τρόπιος βεβαῶτα Ὀδ. Ε. 130· πρβλ. **περὶ** Β. Ι. 2. **2)** ἱππεύω, «καβαλλικεύω», καὶ περιβάντα Νισαῖον ἵππον ἠγεῖσθαι Πλουτ. Πύρρ. 11, πρβλ. Wyttenb. 2. 213E· εἰς ἵππον Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἄρματος**· οἱ περιδεδηκότες, οἱ ἐπὶ τῶν ἐλεφάντων ὀχούμενοι, Διόδ. 17. 88, πρβλ. **περιβάδην**· — ἐπὶ τῆς ἄρρενος καμήλου, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 2. 8, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 979. **II.** ἐπὶ ἵππου, περιηχῶ εἰς τὰ ὦτά τινος, περιβομβῶ, τινὶ Σοφ. Ἀντ. 1209· πρβλ. **περιάγνυμι**.

περιβάλλω: μέλλ. **-βᾰλῶ**· ἀόριστ. **περιέβᾰλον**. Ῥίπτω, βάλλω ὁλόγυρα ἢ ἐπάνω, ἐπιτίθημι, ἐνδύω, μετ' αἰτ. πράγμ., δῶρα καὶ εἶν Ἀΐδαο φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπώμεσθα γόοιο· Ὀδ. Λ. 210· περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες Ἰ. Α. 454· περὶ δ' ἄντυγα βάλε φαεινὴν Σ. 479· (ἐν Ὀδ. Φ. 166, ἐν τῷ στίχῳ: κίονος ἐξάψας μεγάλης περίβαλλε θόλοιο ἡ γενικὴ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ **ἐξάψας**)· χέρας π. Ἀριστοφ. Θεσμ. 914· συχνάκις μετὰ δοτικ., χέρας π. τινὶ Εὐρ. Ὀρ. 1044, Φοιν. 1459, κτλ.· περὶ ὅ' ὠλένας ὄβρια .. βάλοιμι αὐτόθι 165· π. τινὶ δεσμά, βρόχους Αἰσχύλ. Πρ. 52, Εὐρ. Βάκχ. 619· ζευκτήριον Τροίᾳ Αἰσχύλ. Ἀγ. 529· ἐν πέπλοισι κρατὶ π. σκότος Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1159· — ὡσαύτως, π. θώρηκος περὶ τὰ στέρνα Ἡρόδ. 1. 215, πρβλ. 5. 85· π. αἱμασιὴν κατὰ τὸν κύκλον ὁ αὐτ. 7. 60· π. ναῦν περὶ ἕρμα, προσαράττω εἰς .., Θουκ. 7. 25. — Μέσ., βάλλω τι ἐπάνω μου, ἐνδύομαι, μετ' αἰτιατ. πράγμ., τεύχεα περιβαλλόμενοι, ἐνδυόμενοι τὰ ὅπλα των, Ὀδ. Χ. 148· περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυῖ Ε. 231· ξίφος περὶ στιβαροῖς βάλετ' ὠμοις Ξ. 518· οὕτως, εἶμα, φᾶρος περιβάλλεσθαι Ἡρόδ. 1. 152., 9. 109· φάρεα καὶ πλοκάμους Εὐρ. Ι. Τ. 1150· κόσμον σώμασιν ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 334· ὡσαύτως, π. ἕρυμα, ἔρκος, τείχεα Ἡρόδ. 1. 141., 9. 96, 97, πρβλ. Θουκ. 1. 8· ταῖς πόλεσιν ἑρύματα περιβάλλεσθαι Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 14· π. τεῖχος περί τι Αυσ. 194. 43· καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ., τεῖχος περιβάλλεσθαι πόλιν, περιβάλλειν αὐτὴν διὰ τείχους, Ἡρόδ. 1. 163, πρβλ. 6. 46· πρβλ. Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τόμ. Α', σελ. 517· — ἐν τῷ παθητ. πρκμ., Πλάτ. Συμπ. 216D· περιβεβλημένος τὸ τεῖχος, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 174E, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 11, 11. **2)** μεταφορ. ὡς τὸ **περιτιθέναι**, **περιάπτειν**, π. τινὶ βασιληίην, τυραννίδα Ἡρόδ. 1. 129, Εὐρ. Ἰων 829· ὡσαύτως, π. σωτηρίαν [τισί] Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 304· δουλείαν Μυκήναις ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 189· οἰκτον ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 934· μὴ πρὸς θεῶν μοι περιβάλῃς ἀνανδρίαν ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1031. **II.** τἀνάπαλιν μετὰ δοτ. πράγμ., κυκλώνω, περικλείω, περιβαλεῖν πλῆθος τῶν ἰχθύων (δηλ. τῷ ἀμφιβλήστρῳ) Ἡρόδ. 1. 141· βρόχῳ π. τὸν αὐχένα ὁ αὐτ. 4. 60· οὕτω παρ' Ἀττ., [Βόσπορον] πέδαις π. Αἰσχύλ. Πέρσ. 748· περικαλύπτω, ἐνδύω, π. τινὰ ὑφάσμασι, πέπλοις, ὄρασι, κτλ., Εὐρ. Ὀρ. 25, κτλ.· π. τινὰ χερσί, ἐναγκαλίζομαι, αὐτόθι 372 (ἴδε ἐν ἀρχῇ)· — ἀκολούθως μεταφορ., π. τινὰ συμφοραῖς, κακοῖς, ὀνείδεσι, κινδύνοις ὁ αὐτ. 906, Ἀντιφῶν 122. 25, Ἀνδοκ. 18. 33, Αυσ. 102. 57, Δημ. 604. 9, κτλ.· π. τινὰ φυγῇ, δηλ. ἐξορίζω τινά, Πλούτ. 2. 775C· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, περικλείω πρὸς ἰδίαν μου ὑπεράσπισιν, τὴν νῆσον π. τείχει Πλάτ. Κριτί. 116A, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 6. 3, 30· π. θύννους Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 10, 8, πρβλ. 13. **2)** π. τινὰ χαλκεύματι, βάλλω τινὰ ὁλόγυρα εἰς τὸ ξίφος μου, δηλ. διατρυπῶ διὰ τοῦ ξίφους (ἴδε ἐν λέξ. περὶ Β. Ι. 2), Αἰσχύλ. Χο. 576. **III.** μόνον μετ' αἰτ., περικυκλώνω, περιβάλλει με σκότος, νέφος Εὐρ. Φοιν. 1453, Ἡρ. Μαιν. 1140· π. τινά, ἐναγκαλίζομαι, Ξεν. Ἀν. 4. 7, 25· ἀλλὰ καὶ ἐνδύω, τινὰ Εὐαγγ. κ. Ματθ. κε', 36 — τὸ περιβεβλημένον, τὸ ἐγκεκλεισμένον μέρος, περίβολος, Ἡρόδ. 2. 91· πρβλ. **περίβολος** ΙΙ. 2· — μέσ., ἡλαυνον περιβαλλόμενοι [τὰ ὑποζύγια], περιτριγυρίζοντες, ὁ αὐτ. 9. 39. **2)** ἵπποι περὶ τέρμα βαλοῦσαι, περιελθοῦσαι τὸν καμπτῆρα, Ἰλ. Ψ. 462· ἰδίως ἐπὶ πλοίων, π. τὸν Ἄθων Ἡρόδ. 6. 44· Σούνιον Θουκ. 8. 95· ὡς τὸ **περιπλέω** παρ' Ἡροδ. 7. 21. **3)** συχνάζω, ἀγαπῶ νὰ φοιτῶ εἴς τι μέρος, Ξεν. Κυνηγ. 5. 29., 6. 18. **4)** π. λόγον, στρογγυλώνω, ἀποκαθιστῶ αὐτὸν στρογγύλον, Ἑρμογέν., Φώτ. **IV.** Μέσ., προσπαθῶ νὰ κερδήσω τι πρὸς ἐμὴν ὠφέλειαν, ἀποβλέπω εἰς ἴδιον κέρδος, Λατιν. affectare, ἰδίᾳ π. ἐωυτῷ κέρδεα Ἡρόδ. 3. 71· πολλὰ χρήματα ὁ αὐτ. 8. 8, πρβλ. 7. 190· σωφροσύνης δόξαν π. Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 6· τὰ λοιπὰ περιβαλλόμενος Δημ. 304. 25· πρβλ. Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β', σ. 287· — παθ. πρκμ. μετὰ μέσ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σημασ., κυριεύω, λαμβάνω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, Σάμιοι δὲ ἀπαλλαχθέντες Μήδων, ἀπονητὶ πόλιν καλλίστην ζάγκλην περιεβεβλήματο (Ἰων. ἀντὶ περιεβέβληντο) Ἡρόδ. 6. 24· δυναστείαν Ἰσοκρ. 79C. 2) περιβάλλεσθαι τῇ διανοίᾳ ὑποτίθεσθαι Ἰσοκρ. 106C ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ· πολὺ κρεῖττόν ἐστιν ἓν καλῶς μεμαθηκέναι ἢ πολλὰ περιβεβλῆσθαι πράγματα Μένανδρος ἐν Ἀδηλ. 474·— λογικῶς, πρὶν ἂν ἐύμπαντα τὰ οἰκεῖα ἐντὸς μιᾶς ὁμοιότητος ἔρξας γένους τινὸς οὐσίᾳ περιβάληται, περιλάβῃ, Πλάτ. Πολιτικ. 285B. 3) περικαλύπτω, καλύπτω, περικαλύπτω διὰ λέξεων, κομψῶς κύκλῳ π. τι ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 222C· ἀπολ., = τῷ Λατ. ambagibus uti, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 272D. V. (ἐκ τῆς περὶ Α. III) νικῶ ἐν τῷ βάλλειν, ὑπερβάλλω, καὶ οὕτω καθόλου, νικῶ, ὑπερέχω, ὑπερτερῶ, μνηστῆρας δώροισι Ὀδ. Ρ. 17· ἢ ἁπλῶς, π. ἀρετῇ, ὑπερτερεῖν κατὰ τὴν ἀρετήν, Ἰλ. Ψ. 276.

περιβαμβαίνω, ἰσχυρῶς συγκρούω, (ἐπὶ ὀδόντων), ὑποτρέμων τὴν φωνὴν καὶ τοὺς ὀδόντας περιβαμβαίνων Ἀνέκδ. Ὀξ. 3. 174, 35.

περιβᾶρίδες, αἱ, (βᾶρις) ὑποδημάτων εἶδος, κυρίως γυναικείων Ἀριστοφ. Λυσ. 45, Θεόπομπ. Κωμικ. ἐν «Σειρῆσιν» 3, Κηφισόδ. ἐν «Τροφωνίῳ»·— οὕτω **περιβᾶρα**, τά, Πολυδ. Ζ', 94, Ἡσύχ., Φώτ.

περίβᾰρυς, υ, γεν. εος, καθ' ὑπερβολὴν βαρύς, Αἰσχύλ. Εὐμ. 161.

περίβᾰσις, ἡ, (περιβαίνω) τὸ περιβαίνειν ἢ περιέρχεσθαι, περίοδος, «γῦρος», Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 166· οὐρανοῦ π. Ἑρμῆς Τρισμ. σ. 13, 29. 2) τὸ μέρος πράγματός τινος ἔνθα περιβάλλει τι, σχιζέσθω τὴν ἀμφὶ τὸ οὖς περίβασιν, ἐπὶ ἐπιδέσμου, ἃς σχίσῃ τὸν ἐπίδεσμον κατὰ τὸ μέρος τὸ περιβάλλον τὸ οὖς, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 799.

περιβᾰσώ, όος, ἡ, ἄσεμνον ὄνομα τῆς Ἀφροδίτης ἐν Ἄργει (πρβλ. **περιβαίνω**, I. 2), οὐχὶ δὲ Ἀφροδίτῃ περιδσσοῖ μὲν Ἀργεῖοι, ἑταίρᾳ δὲ Ἀθηναῖοι .. θύουσιν; Κλήμ. Ἀλ. 33, ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα **περιβασία**.— Καθ' Ἡσύχ.: «Περιβασώ· ἡ Ἀφροδίτη».

περιβεβλημένως, Ἐπίρρ., μετοχ. παθ. πρκμ., ἐν πλήρει περιβολῇ· μεταφορ., εἰς ὕφος σφόδρα τετορευμένον, Ῥήτορες (Walz) 3. 258, 277.

περιβιάζομαι, ἀποθ., προσπαθῶ μὲ ὅλην μου τὴν δύναμιν νὰ πράξω τι, ἐπειδὴ δὲ καὶ περιδιαζόμενοι οὐκ ἐδύναντο Αἴσωπ. 403, ἔκδ. Halm.

περιβιβρώσκω, περιτρώγω, Δίφιλος ἐν «Ἐμπόρῳ» 3, Διόδ. 2. 4, κτλ.

περιβιόω, ἐπιζῶ, Πλουτ. Κοριολ. 11, Ἀντών. 53. II. μεταβ., ἐν τῷ μέλλ., διατηρῶ τινα ἐν τῇ ζωῇ, διάφ. γραφ. ἐν Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΒ', 18).

περιβλαστάνω, βλαστάνω πέριξ, φύομαι ὁλόγυρα, Πλούτ. 2. 829A.

περίβλεπτος, ον, ὁ ὑπὸ πάντων περιβλεπόμενος, θαυμαζόμενος, βίος Εὐρ. Ἀνδρ. 89· π. ποιεῖν τὴν φύσιν τινὸς Ἰσοκρ. 211C· τὸ πλεῖστον ἐπὶ προσώπων, π. βροτοῖς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 508· πάντων .. περιβλεπτότατοι Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 30· διὰ ταῦτα π. εἶναι ἐν Ἕλλησι καὶ ἐν βαρβάροις ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 8. 38, κτλ.· π. παρά τισι Διόδ. 13. 92· π. ἐπ' ἀρετῇ Ἰσοκρ. 187B, πρβλ. 356E· ὑπὸ πάντων ἐπὶ κακίᾳ ὁ αὐτ. 135E· π. τὸ σῶμα, τὴν ὥραν Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξ. **Ἀρσάκης**, κτλ. Ἐπίρρ. -τως, Διόδ. 18. 30.

περιβλεπτότης, ητος, ἡ, ἐπισημότης· ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Βυζ. ὡς τιμητικὸν ἐπώνυμον.

περιβλέπω, ἀμεταβ., βλέπω πέριξ, ὁλόγυρα, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 403· πρὸς τοὺς παρόντας Πλάτ. Ἐρυξ. 395C· μηδαμοῖ Ξεν. Λακ. 3. 4· πάντῃ Λουκ., κλ.·— ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, βλέπω περὶ ἐμαυτόν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 14, 3. II. μεταβ., βλέπω ὁλόγυρα πρός., πάντας Ξεν. Κύρ. 5. 1, 4· οὕτως ἐν τῷ μέσ., καὶ περιβλεψάμενος αὐτοὺς μετ' ὀργῆς .. λέγει τῷ ἀνθρώπῳ Εὐαγγ. κ. Μάρκ. γ', 5. 2) ἐπιζητῶ ἢ ἐπιθυμῶ τι, ἐπιθυμῶ δι' ἐμαυτόν, ἀρχὴν Ἀππ. Ἐμφυλ. 3 7· οὕτως ἐν τῷ μέσ., Μάρκ. Ἀντωνῖν. 7. 55. 3) βλέπω ὁλόγυρα ζητῶν τινα, ἀναζητῶ, τινὰ ἢ τι Λουκ. Βίων Πρᾶσις 12, Πολύβ. 5. 20, 5· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ αὐτ. 9. 17, 6. 4) βλέπω μετὰ θαυμασμοῦ τινα, προσβλέπω, σέβομαι, π. τοὐνδικον Σοφ. Ο. Κ. 996· δεδοικὼς καὶ περιβλέπων βίαν, ὑποπτεύων βίαν, Εὐρ. Ἴων 624.—Παθ., περιβλέπεσθαι τίμιον, Λατ. digito monstrari, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 551· πρβλ. **περίβλεπτος**.

περίβλεψις, εως, ἡ, τὸ περιβλέπειν ἢ βλέπειν ὁλόγυρα, Ἱππ. 1212H· π. ὀμμάτων Ἀριστ. Φυσιογν. 3. 9. 2) ἀκριβὴς ἐξέτασις, Πλουτ. Ἀλέξ. 23.

περίβλημα, τό, ὃ περιβάλλεταί τις, ὡς τὸ **περιβόλαιον** (ὃ ἴδε), Πλάτ. Πολιτ. 288B, πρβλ. Δημόκριτ. Ἐφέσιον παρ' Ἀθην. 525D.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 144.

περιβλητέον, ῥημ. ἐπίθ., τοῦ **περιβάλλω**, δεῖ περιβάλλειν, τινί τι Μουσών. παρα Στοβ. 413. 12· πρέπει τις νὰ περιβάλῃ, τι θριγκῷ Γεωπ. 10. 1, 1.

περιβλητικός, ή, όν, κατάλληλος ὅπως περιβάλῃ τὰ διανοήματα διὰ λέξεων, σχῆμα Ῥήτορες (Walz) 3. 268, Εὐστ. 1968, 23.—Ἐπίρρ. -κῶς, ὁ αὐτ. 1949. 17·

περίβλητος, ον, (περιβάλλω) ὁ πέριξ βεβλημένος, ἐπὶ τῆς ἀκροδυστείας, τοῦ περιβλήτου τῷ γεννητικῷ μορίῳ σπέρματος Οἰκουμέν. εἰς Ἀποκάλ. σ. 206, 6, ἔκδ. Cramer II. ὃν δύναταί τις νὰ κερδήσῃ, πλοῦτος Κλήμ. Ἀλ. 944.

περίβληχρος, ον, λίαν ἄτονος, ἀπειρηκώς, χαῦνος, τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ., ῥήματα μὲν στρεύγοντο περίβληχρον (διάφ. γραφ. περιβληχρὸν) βαρύθοντες ὀδμῇ λευγαλέῃ Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ 621.

περιβλύζω καὶ **περιβλύω**, βλύζω ὁλόγυρα, κύματα περιβλύει σπιλάδεσσι Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 788· περὶ δ' ἔβλυσεν αἷμα βοείῃ Κόντ. Σμ. 10. 150· γῆ .. νάμασι περιβλύζουσα Ἀριστ. π. Κόσμ. 5, 11. 2) μετ' αἰτ., κάμνω ὥστε νὰ ἀναβλύσῃ ὁλόγυρα, περιβλύσαι αὐτῷ λίμνην Φιλόστρ. 116.

περιβόαμαι, βοῶ ὁλόγυρα, Πολυδ. Η', 154, Φάλαρ., κλ.

περιβόησις, εως, ἡ, τὸ περιβοᾶν, μεγάλη κραυγή, Ἀρτεμίδ. 1. 51, κτλ.· **περιβοησία** ὁ αὐτ. 2. 30, 65., 3. 31, 37, κλ.

περιβόητος, ον, ποιητ. **περίβωτος**, ὅ ἴδε· (**περιβοάω**)·— ὡς καὶ νῦν, οὗ ἡ φήμη εἶναι διαδεδομένη, περὶ οὗ πολὺς γίνεται λόγος, περίφημος, π. τινα ποιεῖν Δημ. 915. 25· ὁ στόλος .. π. ἐγένετο Θουκ. 6. 31, πρβλ. Δημ. 1011. 19· κατείργασται μέγα καὶ περιβόητον ἔργον Μένανδρ. ἐν «Πλοκίῳ» 1. 3. 2) ἐπὶ κακῆς σημασίας, διάσημος, διαβόητος, σκανδαλώδης, Λυσ. 99. 7, Ἀντιφάνης ἐν «Ἀλειπτρίᾳ» 1· ταύτης τῆς .. αἰσχρᾶς καὶ περιβοήτου συστάσεως Δημ. 324. 29. πρβλ. Δείναρχ. 107. 4·—Ἐπίρρ. -τως, Αἰσχίν. 16. 6, Δημ. 213. 6. II. ἐνεργ. ὁ ἠχηρῶς βοῶν, ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, περιβόητος ἀντιάζων, συναγτῶν με μετὰ βοῶν καὶ κραυγῶν, Σοφ. Ο. Τ. 192, παρὰ Πλάτ. ἐν Φιλήβ. 45E, περιβοήτους ἀπεργάζεται, κάμνει αὐτοὺς μανιωδῶς νὰ κραυγάζωσι, πρβλ. 47A.

περιβοθρεύω, σκάπτω βόθρον ἢ χάνδακα ὁλόγυρα, Ῥήτορες (Walz) 1. 497, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 709.

περιβοθρόομαι, Παθ., περιβάλλομαι ὁλόγυρα διὰ τάφρου, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 13, 1.

περιβόλαιον, τό, (περιβάλλω) τὸ δι' οὗ περιβάλλεται, καλύπτεταί τις, θανάτου περιβόλαια, καλύμματα νεκρῶν πτώματος, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 549· περιβόλαια σαρκὸς ἡβῶντα, νεανικὰ περιβλήματα σαρκός, δηλ. νεότης, νεανικὴ ἡλικία, αὐτόθι 1269· κάλυμμα τῶν ποδῶν, Πλουτ. Ἄρατ. 43· κάλυμμα εἵρου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 67· κάλυμμα κλίνης, Γαλην. κτλ. II. = περίβολος II, Συλλ. Ἐπιγρ. 4590. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 144, 484.

περιβολή, ἡ, (περιβάλλω) περίβλημα, σκέπασμα, ἔνδυμα, Πλάτ. Πολιτ. 280B· ἐνδυμασία, Λουκ. Ἑρμότ. 19, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 1, 1· ἡ καμπὴ ἢ πτυχὴ ἐπιδέσμου, Ἱππ. π. Ἀγμ. 761 — ἀκολούθως ἡ ἔννοια τροποποιεῖται κατὰ διαφόρους τρόπους ὡς ἐκ τῶν συμφραζομένων, χειρῶν περιβολαί, ἐναγκαλισμοί, Εὐρ. Ι. Τ. 903·— οὕτω καὶ μόνον περιβολαὶ Ξεν. Κυν. 7, 3, Πλουτ. Ρωμύλ. 8· περιβολαὶ χθονός, δηλ. ὁ τάφος, Εὐρ. Τρῳ. 389· π. [ξίφεος], θήκη, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 276· ἀτοιχοι π. σκηνωμάτων, σκηναί, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1133· π. σφραγισμάτων, τὰ ἐσφραγισμένα καλύμματα, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππολύτῳ 864· ἀπολ., τὰ περὶ τὴν πόλιν τείχη, ἐπτάπυργοι π. ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1078 (ἔνθα ἴδε Valck., 1085)· αἱ ἔκτοσθεν π. Λουκ. Ἀνάχ. 20. II. ὁ περιβεβλημένος χῶρος, περιοχή, οἰκίης μεγάλης π., οἰκίας μεγάλης περιοχή, Ἡρόδ. 4. 79· — π. νοσήματος, ἡ ἔκτασις ἢ ὁ βαθμὸς αὐτοῦ, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 946. 2) περιφέρεια, «γῦρος», χωρίου .. γωνιώδη π. ἔχοντος Θουκ. 8. 104· π. ποιοῦμαι, κάμνω γῦρον, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 30· κύκλον τινὰ καὶ π. ἔχουσα ὁδὸς Πλουτ. Λούκουλ. 21. III. μεταφορ., 1) ἡ προσπάθεια πρός τι, ἐπιθυμία τινός, π. τῆς ἀρχῆς, Λατ. affectatio imperii, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 40. 2) ἡ π. τοῦ λόγου, ἅπασα ἡ ἔκτασις τῆς ὑποθέσεως, ἡ ὅλη ὑπόθεσις, Ἰσοκρ. 85D, 284A· ἡ καθόλου π. τῶν πραγμάτων Πολύβ. 16. 20, 9. 3) ἐν τῇ ῥητορ. τὸ περίβλημα τῶν διανοημάτων, τὸ ὕφος, Ῥήτορες (Walz) 3. 268, Φιλόστρ. 511· Λατ. cirumjecta oratio, Quintil. 4. 2, 117· πρβλ. **περιβλητικός**.

περιβολιβόω, περιβάλλω διὰ μολύβδου, ἴδε ἐν λ. **μόλιβος**. — **περιβολιβῶσαι** (= **περιμολιβῶσαι**), ἀπαρέμφ., Ἐπιγρ. Καμιρέων Ῥόδου, Bul. de cor. hel. IV, σ. 144.— Οὐδὲ τὸ **περιμολιβόω** εὕρηται ἐν τῷ Θησ. Στερ., τὸ **βόλιμος** ὅμως κεῖται αὐτοῦ κατεκεχωρισμένον ὡς τῶν Συρακοσίων ἴδιον· καὶ νῦν δὲ ἐνιαχοῦ τῆς Ἑλλάδος λέγεται **βολίμι(ον)**, **βολίβι(ον)** ὅμως, ὡς ἐκ τοῦ **περιβολιβῶσαι** ὑποδεικνύεται, δὲν μ' ἔτυχε ν' ἀκούσω, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

περίβολος, ον, (περιβάλλω) ὁ περιτιθέμενος, φορούμενος, στέφεα Εὐρ. Ι. Α. 1477· περιβεβλημένος, περιπεφραγμένος· σκηνή

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περίερκτος περίβολος (περιβόλοις Runkelius) κάνναισι Φερεκρ. ἐν «Ἱππῷ» 8. **II.** ὡς οὐσιαστ., **περίβολος**, ὁ, = **περιβολή**, ἐχίδνης περίβολοι, αἱ σπεῖραι ὄφεως, Εὐρ. Ἴων 993· ἐν τῷ πληθ., τείχη πέριξ πόλεως, Ἡρόδ. 1. 181, Εὐρ. Τρῳ. 1141·— οὕτως ἐν τῷ ἑνικ., Θουκ. 1. 89· ὁ τῆς πόλεως π. Πλάτ. Νόμ. 759Α· ἐν οἰκείῳ π., ἐντὸς ἰδίου περιβόλου, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 197C· ἐπὶ τοῦ σώματος θεωρουμένου ὡς περιβόλου τῆς ψυχῆς, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 400C· περιβολοὶ οἰκήσεων ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 548Α. **2)** περίφραγμα περιοχή, π. νεωρίων Εὐρ. Ἑλ. 1530· ἐπὶ ναοῦ, ἅπαν τὸ ἱερὸν ἔδαφος, Πλουτ. Σόλων 32, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 11, 5.

περιβομβέω, βομβῶ πέριξ, Λουκ. Λεξιφ. 16, Εἰκόν. 13.

περιβόμβησις, εως, ἡ, τὸ βομβεῖν πέριξ, περιήχησις, Μάρκ. Εὐγεν. Ἔκφρ. 167, ἔκδ. Kayser.

περιβόρειος, ον, βόρειος, Τζέτζ. Ἱστ. 8. 757.

περιβόσκω, βόσκω πέριξ, τὰς ἵππους Θ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 63Α.— Παθ., μετ' αἰτ., ἐπὶ κτηνῶν, βόσκομαι ἐν τοῖς πέριξ τόποις, Νικ. Ἀλεξιφ. 391, Θηρ. 614, Λουκ.· ἐπὶ νομαδικῶν φυλῶν, π. γαῖαν Διον. Π. 383· μεταφορ., περιβόσκεται ἄνθρακα τέφρη Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 84.

περιβοτᾰνίζω, ἐκριζώνω τὰς πέριξ ἀγρίας βοτάνας, Γλωσσ.

περιβουκολέω, ἀπατῶ παντοίοις τρόποις, περιεβουκόλει τὰς ἐλπίδας τῷ βασιλεῖ, ἐβουκόλει, ἠπάτα αὐτὸν μὲ παντοίας ψευδεῖς ἐλπίδας, Γεώργ. Παχυμ. ἐν βίῳ Ἀνδρον. σ. 402Α.

περίβουνος, ον, κεκυκλωμένος ὑπὸ βουνῶν, Πλουτ. Φιλοπ. 14.

περιβράσσω, βράσσω ὁλόγυρα καὶ τινάσσω πέριξ, περιβράσσοντες χείμαρροι Νεῖλος ἐν Φωτίου Βιβλιοθήκῃ 514. 25·— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, περιβράσσομαι γέλωτι, «σπαρταρίζω ἀπὸ τὰ γέλοια», Νικήτ. ἐν τῇ Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. 6. 407.

περιβρᾰχιόνιος, α, ον, ὁ περὶ τὸν βραχίονα ἢ ἐπ' αὐτοῦ, φόρημα περιβραχιόνιον Πλουτ. Δημοσθ. 30·— **περιβραχιόνιον**, τό, «βραχιόλιον» ἢ ὁπλισμός τις πρὸς φύλαξιν τοῦ βραχίονος, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 51 καὶ 4. 2, Δ·ον. Ἀλ. 10. 37.

περιβρέμω, βοῦζω ὁλόγυρα, Ὀρφ. Ἀργ. 687 (ἐν τμήσει), Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 323· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, μετὰ δοτ., Ὀππ. Κυν. 2. 67, Διον. Π. 131.

περιβρέχω, ὡς καὶ νῦν, Μανασσ. Ἐρωτ. 4. 9, κτλ.

περιβρῑθής, ές, λίαν βαρύς, Συνέσ. 15D.

περιβρίθω [ῑ], ἀμεταβ., κλίνω κάτω πανταχόθεν ἐκ τοῦ βάρους, περιβρίθουσαν ὀπώρην Νικ. Ἀλεξιφ. 180, Θηρ. 851, Ἄρατ. 1019. καύλεα .. πετάλοισι περιβρίθοντα, πλήρη φύλλων, Νικ. Ἀλεξ. φ. 143· χώρας .. ἀφθόνοις περιβριθούσης ἀγαθοῖς Ἰω. Κιναμ. Ἱστ. σ. 89C· πλούτῳ Κ. Μανασσ. Χρον. 1256, 3500, 6370 κλ.

περιβρομέω, = **περιβρέμω**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 17· μετ' αἰτ., ὁ αὐτ. 1. 879.

περιβρυής, ές, βρυάζων ὁλόγυρα, Νικ. Θηρ. 531, 841.

περιβρῡχάομαι, ἀποθ., βρυχῶμαι πέριξ, ἐπὶ θηρίων, Βασίλ.

περιβρύχιος [ῠ], α, ον, περιβρυχίοισιν περῶν ὑπ' οἴδμασιν, περῶν ὑπὸ τὰ πανταχόθεν περιβάλλοντα αὐτὸν ἀνυψωμένα κύματα, Σοφ. Ἀντ. 336· πρβλ. **ὑποβρύχιος**. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἐν λέξ. **βρύχιος**).

περιβρωτός, ον, φαγωμένος ὁλόγυρα, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 9.

περιβυρσόομαι, παθ., καλύπτομαι διὰ δερμάτων ὁλόγυρα, Ἀρχ. Μαθ. 6.

περιβύω, στουπώω ὁλόγυρα, Ἀγαθ. 150C, Ἡσύχ. **II.** χώννω ὁλόγυρα, ὑπαυχένια περιβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν Λουκ. Ὀνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 11.— Καθ' Ἡσύχ.: «περιδεδυσμένος· περιπεφραγμένος».

περιβωμίζομαι, κυρίως ἄγομαι περὶ τοὺς βωμούς, ὅθεν περιπομπεύομαι, περιβωμισθέντων αὐτῶν ἀνὰ πᾶσαν τὴν πόλιν Ἰω. Μαλαλ. σ. 473, 41, 491, 19.

περιβώμιος, ον, ὁ περὶ τὸν βωμόν, Σουίδ. ἐν λ. **ἔλεγος**·— παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Β' Παραλ. ΔΔ', 3), τὰ περιβώμια ἦσαν πιθανῶς γλυπτὰ εἴδωλα τιθέμενα περὶ τὸν βωμόν·— τὸ Peribomius φαίνεται ὅτι εἶναι σκωπτικὸν ὄνομα ἀπατεώνος παρὰ Ἰουβεναλ. 2. 16.

περίβωτος, ον, ποιητ. ἀντὶ **περιβόητος**, Ἀνθ. Π. παράρτ. 111, 163 κ. ἄλλ.

περιγάννῡμι, φαιδρύνω σφόδρα, Βυζ.

περιγᾰνόω, γανώνω ὁλόγυρα, Ἀνέκδ. Ὀξ. 3. 107, 16.

περιγάστριος, ον, ὁ περὶ τὴν γαστέρα κείμενος ἢ εἰς αὐτὴν ἀνήκων, Ἱσ. Πορφυρ. ἐν Allat. Exc. σ. 274.

περιγεγονότως, Ἐπίρρ., μετὰ θριάμβου, Ἰω. Χρυσ. τ. 4, σ. 497, κλ.

περιγεγραμμένως, Ἐπίρρ., ὡρισμένως, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 418.

περιγέγωκα, κραυγάζω πέριξ, τὸ **περιγεγωνός**, τὸ ἠχηρὸν ἢ εὔηχον, ἐκ διορθώσεως ἀντὶ **-γεγονός** κατὰ Casaubon ἐν Διον. Λ. 5, 65.

περίγειος, ον, ὁ περὶ τὴν γῆν, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 47.

II. ὁ πλησίον τῆς γῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μετάρσιος**, Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 10, Πλούτ. 2. 745Β, 887Β, 1029D·— τὸ **περίγειον**, τὸ σύνολον τῆς γῆς πέριξ, Ἄννα Κομν. 1. 168.

περιγειότης, ητος, ἡ, τὸ πλησίον τῆς γῆς εἶναι, Πτολεμ. Τετράβ. 17Β.

περιγέλαστος, ον, καταγέλαστος, Ἐπιφάν. 1. 956Β, κ. ἄλλ.

περιγελάω, καταγελῶ, τινά Ἀπολλών. περὶ Συντάξ. 284. 21.

περίγελως, ωτος, ὁ, ὁ χρησιμεύων ὡς αἰτία γέλωτος, Ψευδο-Ἰάκωβ. 9. 2.

περιγενητικός, ή, όν, ὁ περιγιγνόμενος, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ νικᾷ, εἱμαρμένη περιγενητικὴ ἁπάντων Πλούτ. 2. 1055Ε.

περιγηθής, ές, «περιχαρής» (Ἡσύχ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 814, Δ. 888.

περιγηράσκω, γηράσκω ἐκ διαδοχῆς, καρποὺς διὰ τοῦ θέρους ὅλου περιγηράσκοντας ἑαυτοῖς Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 10, 8.

περιγίγνομαι, Ἰων. καὶ μεταγεν. **-γίνομαι** [ῑ]· μέλλ. **-γενήσομαι**· ἀόρ. **-εγενόμην**· πρκμ. **-γέγονα**. Ὑπερέχω, ὑπερισχύω, νικῶ, ὑπερτερῶ.— Πλήρης αὐτοῦ σύνταξις εἶναι ἡ μετὰ γεν. προσ. καὶ δοτ. πράγμ., μήτι δ' ἠνίοχος περιγίγνεται ἡνιόχοιο Ἰλ. Ψ. 318· ὅσσον περιγίγνομεθ' ἄλλων πύξ τε παλαισμοσύνῃ τε Ὀδ. Θ. 102, πρβλ. 252· π. τινος πολυτροπίῃ Ἡσιόδ. 2. 121, 5, πρβλ. Θουκ. 1. 55· τοσοῦτον π. τίνος τάχει Ξεν. Κύρ. 3. 1, 19· τῶν χρημάτων τῶν ἐν Δελφοῖς π. ταῖς ἐκ τῶν ἰδίων δαπάναις Ἰσοκρ. 93Β·— ὡσαύτως μετ' αἰτ. πραγμ., ὅσα .. περιγίγνοιντο ἐμοῦ Δημ. 306. 10· π. τὰ Ὀλύμπια Πλούτ. 2. 242Α·— μόνον μετὰ γεν. προσ., Ἡρόδ. 1. 207, Ἀριστοφ. Σφ. 604, Πλάτ., κλ.·— παρ' Ἡροδ. 9. 2, μετ' αἰτ. προσ., κατὰ τὸ ἰσχυρὸν Ἕλληνας .. π., ἴδε Schweigh·— ἀπολ., εἶμαι ὑπέρτερος, ἐπικρατῶ, Ἡρόδ. 1. 214, Θουκ. 4. 27, κτλ.· π. τῇ συμβολῇ, τῷ πλῷ Ἡρόδ. 6. 109, Θουκ. 8. 104·— π. πρός τινα ἢ πρός τι Θουκ. 1. 69., 5. 111. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἤν τι περιγένηταί σφι τοῦ πολέμου, ἐὰν λάβωσιν οἱανδήποτε ὠφέλειαν ἐκ τοῦ πολέμου, ὁ αὐτ. 6. 8· περιγίγνεται ὑμῖν πλῆθος νεῶν, ὑπερέχετε κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν πλοίων, 2. 87· π. ἡμῖν τὸ μὴ προκάμνειν, ἔχομεν τὸ πλεονέκτημα νὰ μὴ κουραζώμεθα προηγουμένως, δηλ. πρὶν ἔλθωμεν εἰς τὰ δεινά ..., 2. 39·— ἡ σημασία αὕτη προσεγγίζει πολὺ πρὸς τὴν Π. 3, ἴδε Arnold εἰς 2. 39. **II.** ἐπιζῶ, διασῴζομαι, διαφεύγω, Λατ. salvus evadere, Ἡρόδ. 1. 82, 122, κτλ., Θουκ. 4. 27, κτλ.· οἱ περιγενόμενοι, οἱ ἐπιζήσαντες, Ἡρόδ. 5. 64, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγμ., περιεγένετο τούτου τοῦ πάθεος, ἐπέζησε, διέφυγε τοῦτον τὸν ὄλεθρον, αὐτόθι 46· π. τῆς δίκης Πλάτ. Νόμ. 905Α· οὕτω, π. ἐκ τῶν μεγίστων Θουκ. 2. 49. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, περισσεύω, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 554, Λυσίας 185. 9· τάλαντα ἃ περιεγένοντο τῶν φόρων, τὸ ὑπόλοιπον ἐκ τοῦ φόρου, τὸ περίσσευμα, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 8· τὸ περιγιγνόμενον ἐκ τῶν φόρων ἀργύριον Ἰσοκρ. 175Β, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 742Β· τὰ περιγινόμενα, τὰ εἰσοδήματα, Ἀρρ. Ἀνάβ. 7. 17, 4. **3)** ἐπὶ πραγμάτων ὡσαύτως, μένω ὡς κέρδος ἢ ὡς ἀποτέλεσμα, ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων καὶ πόλει καὶ ἰδιώτῃ μέγισται τιμαὶ π. Θουκ. 1. 144· ἁμαχεὶ π. τινὶ τι ὁ αὐτ. 4. 73· τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ τῆς φιλοσοφίας; Ἀριστιππ. παρὰ Διογ. Λ. 2. 68· περιεγένετο ὥστε καλῶς ἔχειν Ξεν. Ἀν. 5. 8, 26· τούτου .. περιγίγνεσθαι μέλλοντος, παθεῖν τι κακὸν Δημ. 31. 24· ἐκ τούτων περιγίγνεταί τι ὁ αὐτ. 102 ἐν τέλ.· τοῖς μὲν .. πεισθεῖσιν ἡ σωτηρία περιεγένετο, εἰς τοὺς πεισθέντας ἡ σωτηρία ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα, 252. 12· περίεστι δέ μοι ταῦτα οἷα τοῖς κακόν τι νοοῦσιν ὑμῖν περιγένοιτο 1483. 18· ἀηδὴς δόξα τῇ πόλει παρὰ τοῖς πολλοῖς π. 1433. 24.— Πρβλ. **περίειμι** ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

περιγλᾰγής, ές, (γλάγος) πλήρης γάλακτος, περιγλαγέας κατὰ πέλλας Ἰλ. Π. 642.

περιγληνάομαι, ἀποθ. (γλήνη) περιστρέφω τὰς γλήνας, δηλ. τὰς κόρας τοῦ ὀφθαλμοῦ, καὶ βλέπω, περιβλέπω ἀτενῶς, περιγληνώμενος ὄσσοις, ἐπὶ λέοντος, Θεόκρ. 25. 241.

περιγληνής, ές, λίαν λαμπρός, Ἄρατ. 476· ἀλλὰ **περίγληνος**, ον, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **πυριγ-**, Ὀρφ. Λιθ. 651.

περίγλισχρος, ον, λίαν γλοιώδης, Ἱππ. Ἀφ. 1251, πρβλ. 1138D.

περιγλῠκύνομαι, γίνομαι λίαν γλυκύς, Γλωσσ.

περίγλῠκυς, εια, υ, λίαν γλυκύς· ὑπερθετ. **-κιστος**, Αἰλ. π. Ζῴων 15. 7.

περιγλύφω, ἀφαιρῶ ὁλόγυρα τὸν φλοιόν, «ξεφλουδίζω», ὡά Ἀριστείδ. 1. 283, Ἐκκλ.

περιγλώξ, -ῶχος, ὁ, ἡ, ἡμαρτημένη γραφὴ παρ' Ἡσιόδ. ἐν Ἀσπ. Ἡρ. 398· ἴδε **περιτελέθω**.

περίγλωσσος, ον, ἑτοιμόγλωσσος, εὔγλωττος, Πινδ. Π. 1. 82.

περιγλωττίς, -ίδος, ἡ, «σκεπαστήριον τῆς γλώσσης» (Σουίδ.), Πίθυλλον τὸν τέθην καλούμενον οὐ περιγλωττίδα μόνον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑμενίνην φορεῖν, ἀλλὰ καὶ προσελυτροῦν τὴν γλῶτταν πρὸς τὰς ἀπολαύσεις Ἀθήν. 6C.

περιγνάμπτω, περικάμπτω (ἄκραν), περιπλέω, περιγνάμπτοντα Μάλειαν Ὀδ. Ι. 80· ἄκρην Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 364·

περίγνωσις, ἡ, = **γνῶσις**, Εὐδοκία Μακρεμβολ. 293.

περιγογγύζω, γογγύζω, «μουρμουρίζω», ἄσσ' ἂν π. πολῖται Φωκυλ. 6.

περιγομφόομαι, Παθ., πανταχοῦ γομφοῦμαι δι' ἥλων, ἀμφιβ. γραφὴ παρὰ Λιβαν. 3. 218.

περίγοργος, ον, πολὺ γοργός, Μαλαλᾶς 1. 14Β, 42Ε.

περίγρα, ἡ, διαβήτης, «περγέλι», Εὐστ. 1960. 18, Σουΐδ.

περίγραμμα, τό, γραμμὴ περιγεγραμμένη, ἰχνογράφημα, Ἀρισταίν. 1. 10. **II.** μέρος περικεκλεισμένον, περίβολος, περιοχή, κονίστρα, Λουκ. Ἀνάχ. 38.

περιγραπτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **περιγράφω**, πρέπει τις νὰ ἰχνογραφήσῃ, σκιαγραφίαν ἀρετῆς Πλάτ. Πολ. 365C. **II.** πρέπει τις νὰ διαγράψῃ, Ἀθήν. 180Β. **III.** πρέπει τις νὰ συμπεράνῃ, τι Ἀπολλώνιος περὶ Συντάξ. 23.

περιγραπτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς περιγραφὴν ἢ περίγραμμα, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 547C.

περιγραπτός, ή, όν, ὁ περιγεγραμμένος, περιωρισμένος, οὐκ ἐκ περιγραπτοῦ, ἐκ περιωρισμένου διαστήματος ἢ χώρου, Θουκ. 7. 49· τόπῳ περιγραπτὴν ἐρῶ τὴν φιλίαν Εὐσταθ. Πονημάτ. 333. 60.

περιγρᾰφεύς, έως, ὁ, ὁ σύρων ὁλόγυρα σημεῖον, διαγράφων, κτλ., Γλωσσ.

περιγρᾰφή, ἡ, γραμμὴ περιγεγραμμένη, ἰχνογράφημα, σχέδιον, π. τις ἔξωθεν περιγεγραμμένη Πλάτ. Νόμ. 768C, πρβλ. Πολιτ. 277C· τῇ π. προαγαγεῖν καὶ διαρθρῶσαι Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 7, 17· ταῖς π. διορίζεται πρότερον, ὕστερον δὲ λαμβάνειν τὰ χρώματα ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Γεν. 2. 6, 29· ἴδοι τις ἂν καὶ ἀπ' ἐσθῆτος καὶ τῇσιν ἄλλῃσι π., ἐκ τῶν ἄλλων σημείων, Ἱππ. 22. 38· ἡ τοῦ προσώπου π. Λουκ. Εἰκόν. 6· κατὰ περιγραφήν, ἀντίθετον τῷ κατὰ πλάτος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νεμεσ., πρβλ. **περιγράφω** II, **ὑπογράφω**. **2)** περιφέρεια, περιοχή, [ἡ Βαβυλὼν] ἔχει π. μᾶλλον ἔθνους ἢ πόλεως Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 3, 5, πρβλ. Πολύβ. 4. 39, 1, πρβλ. 9. 21, 3. **3)** τὸ σημειούμενον διὰ γραμμῆς πέριξ, τύπος, π. ποδῶν Αἰσχύλ. Χο. 207. **II.** περιορισμὸς, τῆς ἀπολαύσεως Διόδ. 3. 16· τέρμα, τῶν κακῶν Ἰώσηπ.· τοῦ θηριώδους βίου Τατιαν. **III.** = **περιβολή** III. 3, Ἑρμογέν.· αἱ π. τῶν διανοιῶν Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 32. **IV.** ἐξαπάτησις, πρὸς περιγραφὴν τῶν οἰκείων δανειστῶν Θεόφιλ. Ἀντεκήνσωρ 1. 6, 3.

περιγράφω [ᾰ], σύρω γραμμὴν ὁλόγυρα, σημειῶ ὁλόγυρα, Λατ. circumscribo, περιγράφει τῇ μαχαίρῃ τὸν ἥλιον ἐς τὸ ἔδαφος Ἡρόδ. 8. 137· π. κύκλον, γράφω κύκλον ὁλόγυρα, ὁ αὐτ. 7. 60· οὐκοῦν περιγράψας ὅσον ἐναριστᾶν κύκλον Εὔπολις ἐν «Ταξιάρχοις» 1· ἡ ταῦτα τὰ πεδία περιγράφουσα γραμμὴ Πολύβ. 2. 14, 8·— συχν. παρ' Εὐκλείδ. γράφω σχῆμά τι παρ' ἕτερον·— ἀπολ., γράφω κύκλον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 879. **2)** ὁρίζω, περιορίζω, π. τοῦ ἔτους χρόνον Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 12· π. ὅτι .. ἐγγύτατα τοῦ πράγματος Ἀριστ. Ῥητορ. 2. 22, 11· τὴν πολλὴν βρῶσιν Ἡρακλ. Ταρ. παρ' Ἀθην. 64Ε· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 10. 7, 1.— Παθ. περιεγέγραπτο, ὡς ἔοικε .., μέχρι ὅσου ἡ νίκη ἐδέδοτο αὐτοῖς Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 13· ἐπὶ χωρῶν, ὁρίζομαι, ἔχω ὅρια, Διόδ. 3. 41, πρβλ. Τίμ. Λοκρ. 97Ε. **3)** τελειόω, τὴν βίβλον Διόδ. 2. ἐν τέλ., 3. ἐν τέλ., κτλ.· τὰς ὑποθήκας Πλούτ. 2. 14Α, πρβλ. 895C· ἀγχόνῃ τὸ ζῆν Ἀθήν. 388C. **II.** γράφω περιληπτικῶς ἢ ἐν σχεδίῳ, σχεδιάζω, Λατ. delineare, περιγεγράφθω ταύτῃ ἡ Ἀριστ. Ἠθ. 1. 7, 17.— Μέσ., σκιὰν περιγράψασθαι (ὑπογράψασθαι Βεκκῆρ.), Πολυδ. Ζ', 128·— πρβλ. **περιγραπτέον**, **περιγραφή**. **III.** ἐγκλείω, οὕτως εἰπεῖν, ἐν ἀγκύλαις, παρ' Ἀττ. **διαγράφω**, ἐξαλείφω, Δημόνικος ἐν «Ἀχελῴῳ» 1, Πλούτ. 2. 334C, Ἀνθ. Π. 5. 68· ἀπορρίπτω ὡς νόθον, Ἐπικτήτου Ἐγχειρίρ. 33, Ἀθήν. 180Ε· π. τινὰ ἐκ πολιτείας, ἀποκλείω τινὰ τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, Αἰσχίν. 83, ἐν τέλ.· πρβλ. Ruhnk. εἰς Τίμ.

περιγυμνόω, γυμνώνω τι ὁλόγυρα, γυμνώνω ἐντελῶς, Εὐστ. Πονημάτ. 325, 40.

περιγῠρεύω, γυρεύω ὁλόγυρα, μεταγεν.

περιγῠρίζω, γυρίζω ὁλόγυρα, στρηφογυρίζω, Βίος Στεφ. Νεωτ. ἐν Anal. Bend. σ. 496.

περιγῠρίς, ίδος, ἡ, (γῦρος) περιφέρεια, Ἡσύχ.

πυριγῠρόω, θέτω ὁλόγυρα, Νικήτ. Χρον. 73Β.

περιδαιδᾰλος, ον, πάνυ ποικίλος, Ὀππ. Κυν. 4. 388.

περ-ῐδαῖος, ον, Αἰολ. ἀντὶ **περι-ιδαῖος**, ὁ περὶ τὴν Ἴδην κείμενος, Πινδ. Ἀποσπ. 126.

περιδαίω, καίω, πυρπολῶ ὁλόγυρα, Ὀππ. Ἁλ. 5. 411, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ.— Παθ., καίομαι ὁλόγυρα, περιδαίομαι Ἐνδυμίωνι, φλέγομαι ἐξ ἔρωτος πρὸς αὐτὸν (ὡς ἐν τῷ Λατ. ardere aliquem), Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 58.

περίδακρυς, υ, ὁ ἐπὶ πολὺ κλαίων, πλήρης δακρύων Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 330, Ἐκκλ.

περιδάμναμαι, ἀποθ., ὁλοσχερῶς δαμάζω, ὑποτάσσω, Κόϊντ. Σμ. 1. 165., 3. 21, κτλ.

περιδαρδάπτω, λαιμάργως καταβροχθίζω, Ἡσύχ.

περιδέεια, ἡ, ὁ ὑπερβάλλων φόβος, Σουΐδ.

περιδεής, ές, (δέος) σφόδρα πεφοβημένος, πλήρης φόβου, π. γενέσθαι Ἡρόδ. 5. 44· τινι ὁ αὐτ. 7. 15· τινος Θουκ. 3. 38, Πλάτ. Ἐπιστ. 348Β· π. μή .., Θουκ. 3. 80, Ἄνδοκ. 34. 22.— Ἐπίρρ. **-ῶς**, ἐν μεγάλῳ φόβῳ, Θουκ. 6. 83, κτλ.· π. ἔχειν πρός τινα Ἰσοκρ. 200Ε. **II.** ὁ ἐμποιῶν μέγαν φόβον, λίαν φοβερός, ὁ αὐτ. 19C, Ἀλκίφρων 2. 4.

περιδείδω, μέλλ. **-δείσομαι**· ἀόρ. α' **περιέδεισα**, παρ' Ὅμ. (μόνον ἐν τῇ Ἰλ.) ἀείποτε ἐν τοῖς τύποις **περιδέδεισαν**, **περιδδείσασα**, κτλ.· πρκμ. **περιδέδοικα**, Ἐπικ. **περιδείδια**, Ὅμ.— Εἶμαι ἐν μεγάλῳ φόβῳ ἢ φοβοῦμαι περί τινος, μετὰ γεν., αἰνῶς γὰρ Δαναῶν π. Ἰλ. Κ. 93, πρβλ. Ρ. 240· μετὰ δοτ., εἶμαι ἐν μεγάλῳ φόβῳ διά τινα, Ἀθήνη πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσι Ο. 123· Λίαντι περιδδείσαντες Ψ. 822· τῷ ῥα περιδδείσαν Δ. 508· ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδισα, μή τι πάθῃσι Ρ. 242· περιδδείσασ' Ἀχιλῆι, μή .. Φ. 328·— μετ' ἀπαρ., μεγάλως φοβοῦμαι νὰ πράξω τι, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1203· μετ' αἰτ., γαλέην περιδείδια Βατραχομ. 51.

περίδεινος, ον, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **περίδινος**, Ἡσύχ.

περιδειπνέω, προσφέρω τινὶ περίδειπνον, Ἐβδ. (Β' Βασιλ. Γ', 35)·— Μέσ., εὐωχοῦμαι ἐν περιδείπνῳ, Ἀρτεμίδ. 4. 81.

περίδειπνον, τό, δεῖπνον ἐπὶ τῷ ἀποθανόντι, «μακαριά», Δημ. 321. 25, Μένανδρ. ἐν «Ὀργῇ» 3· τὸ π. τοῦ βίου λαμπρὸν ποιῶ Ἀνάξιππος ἐν «Ἐγκαλυπτομένῳ» 1. 52.

περίδειρον, τό, (δειρή) ἡ περιφέρεια τοῦ τραχήλου, Πολυδ. Β', 135.— Καθ' Ἡσύχ.: «περίδειρον· τὸ κατώτατον τῆς περιγραφῆς τοῦ τραχήλου».

περιδέξιος, ον, ὁ ἔχων δεξιὰς ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας, ὁ χρώμενος ἀμφοτέραις ὁμοίως, Λατ. ambidexter, Ἰλ. Φ. 163· — ἔνθα τὸ **περιδέξιος** κεῖται ἀντὶ τοῦ **ἀμφιδέξιος**, χάριν τοῦ μέτρου· διότι ἂν καὶ ἡ πρόθ. **περὶ** ἔχει καθόλου εἰπεῖν τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ ἡ **ἀμφί**, ὅμως τοῦτο εἶναι τὸ μόνον σύνθετον ὅπερ ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ διπλοῦ, ἥτις ἰδιάζει τῇ **ἀμφί**, Buttm. Lexil. ἐν λ. **ἀμφίς** 3· ἐπὶ δούλου, Ἀνθ. Π. 12. 248· — Ἐπίρρ. **-ίως**, Φιλόστρ. 511. **2)** λίαν δεξιός, ἔμπειρος, λόγοι Ἀριστοφ. Νεφ. 949· ἀνὴρ Συνέσ. 37Α. **3)** πρόσφορος, κατάλληλος, Ὀππ. Κυν. 1. 114, 454. **II.** ὁ περὶ τῆς δεξιᾶς φερόμενος, ὅθεν **περιδέξιον**, τό, βραχιόνιόν τι κόσμημα τῆς δεξιᾶς χειρός, Ἐβδ. (Ἔξ. ΛΕ', 22, Ἰσαΐ. Γ', 21).—Ἐπίρρ. **περιδέξιως**, Φιλόστρ. 511.— Καθ' Ἡσύχ.: «περιδέξιον· φρόνιμον. ὀρθόν, μηδὲν ἀριστερὸν ἔχον. καὶ οἱ μὲν περισσῶς δεξιὸν περὶ τὴν τοῦ δόρατος βολήν. οἱ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὡς τῇ δεξιᾷ βάλλων».

περιδεξιότης, -ητος, ἡ, ἐπιδεξιότης, ἐπιτηδειότης, τὴν τόλμαν καὶ τὴν περιδεξιότητα τοῦ ἐπιχειρήματος Ἄννα Κομν. 8, σ. 225C.

περιδέραιος, ον, (δέρη) ὁ περὶ τὴν δέρην, ἤτοι τὸν τράχηλον φορούμενος, ὁ π. κόσμος Πλουτ. Γάϊδ. 17· στέφανος ὁ αὐτ. 2. 647Ε, πρβλ. Ἰακώψ. εἰς Ἀχιλλέα Τάτ. σ. 519. **II.** **περιδέραιον**, τό, κόσμημα περὶ τὸν τράχηλον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 5, Ἀριστ. Ποιητ. 16, 3, Πλουτ. Σερτ. 14, Λουκ. Ἀλιεύς 12, κτλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «περιδέραια· περιτραχήλια, ἢ ἐνώτια».

περιδερίς, ίδος, ἡ, περιδέραιον, Πολυδ. Β', 235, Ε', 55.

περιδέρκομαι, ποιητ. ἀντὶ **περιβλέπω**, Ἀνθ. Π. 5. 289, Νόνν. Δ. 22. 58.

περιδέρω, ἐκδέρω ὁλόγυρα, τὸ δέρμα Γαλην. τ. 4, σ. 185, τ. 2, σ. 691, 16, κλ.

περίδεσις, εως, ἡ, τὸ **περιδένειν**, **περιδέσει πίλων** ἢ ὑφασμάτων Μουσώνιος παρὰ Στοβ. σ. 18 ἐν τέλ.

περιδεσμεύω, περιδένω, δένω ὁλόγυρα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 118, 319· ὡσαύτως **-δεσμέω**, ῥάκει περιδεσμοῦσιν Γεωπ. 17. 19, 3· νομίσματα χαλκᾶ ταῖς κεφαλαῖς καὶ τοῖς ποσὶ περιδεσμούντων Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 243Ε.

περιδέσμιος, ον, δεδεμένος ὁλόγυρα, περίδετος, Νόνν. Δ. 48, 142.

περίδεσμος, ὁ, εἶδος γυναικείου στηθοδέσμου, Ἀρισταίν. 1. 25. **2)** ταινία, «περιδέσμους ποιοῦσα ἐκ τῶν φορημάτων αὐτῆς» Βίος Ἁγίας Μάρθας, Acti. SS. Maii τ. 5, σ. 406, 33.

περίδετος, ον, ὁ δεδεμένος ὁλόγυρα, ἐκ τοῦ Schneid.

περιδευκής, ές, «περιδευκές· περισσῶς πεποικιλμένον» Ἡσύχ.

περιδεύω, περιαλείφω, λίνεά τινα ὕφη ὑείῳ περιδεύουσι στέατι Ἰωάνν. Κινάμ. ἐν Ἱστ. 114Β, κτλ.

περιδέω, μέλλ. **-δήσω**, δένω ὁλόγυρα, τινί τι Ἡρόδ. 1. 193, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 127.— Μέσ., δένω ὁλόγυρα ἢ ἐπί τινος, περισφύριον περιδέεται Ἡρόδ. 4. 176· τὴν ᾠὰν περιδεῖσθαι περὶ τὴν ὀσφὺν Ἕρμιππ. ἐν «Στρατιώταις» 6· λόφον, πώγωνα, στεφάνους π. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1038, Ἐκκλ. 100, 122·

Δημοσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπὶ πυγμάχων, ἀντὶ ἱμάντων σφαῖρας περιεδούμεθα Πλάτ. Νόμ. 830B, πρβλ. Πλούτ. 2. 825E. **2)** δένω ὁλόγυρα, ἐπιδένω μέ τι, πόδα ἱμᾶσι Ἱππ. π. Ἀγμ. 760· ἀραχνίης Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 39, 4.

περιδεῶς, ἴδε **περιδεής** ἐν τέλει.

περίδηλος, ον, κατάδηλος, καταφανής, ὁλοφάνερος, Φωτ. Ἐπισ. σ. 207. 28.— Καθ' Ἡσύχ.: «περίδηλον, περιφανές, καλόν».

περίδημα, τό, πᾶν τὸ περιδενόμενον, ταινία, Δίων Χρυσ. 1. 628 Reiske.

περιδηριάω, ἀγωνίζομαι, ἀμιλλῶμαι περί τι, **περιδηριόωντα** Κόϊντ. Σμ. 6. 287· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὅτε ποσσὶ νέοι περιδηριόωνται ὁ αὐτ. 4. 165.

περιδήριτος, ον, ὁ περὶ οὗ ἀγωνίζεταί τις, ὡς τὸ **περιμάχητος**, Ἀνθ. Π. 5. 219.

περιδιαιρέω, χωρίζω ὁλόγυρα, Ὀρειβάσ. 4 Mai.

περιδιδύσκω, περιβάλλω, τὸ βασιλικὸν τοῦτον περιδιδύσκει διάδημα Βυζ.— ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Εὐστ. Πονημάτ. 21. 94.

περιδίδωμι, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ **περιδίδομαι**, βάλλω στοίχημα, στοιχηματίζω, μετὰ γεν. πράγματος (δηλ. τῆς τιμῆς), τρίποδος περιδώμεθον ἢὲ λέβητος, ἅς στοιχηματίσωμεν δι' ἕνα τρίποδα, ἅς βάλωμεν στοίχημα ἕνα τρίποδα (διὰ νὰ πληρώσῃ αὐτὸν ὅστις χάσῃ), Ἰλ. Ψ. 485· ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς, «στοίχημα θήσομαι ὑπὲρ ἐμοῦ αὐτῆς» (Εὐστάθ.), δηλ. θὰ βάλω ἐμαυτὴν ὡς ἐχέγγυον, Ὀδ. Ψ. 78· π. πότερον .., βάλλω στοίχημα ἂν .., Ἀριστοφ. Ἀχ. 1115· οὕτω, **περιδίδομαι** περὶ τῆς κεφαλῆς, στοιχηματίζω τὴν κεφαλήν μου, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 791· προστιθεμένης καὶ ὅστ. προσ., περίδου μοι περὶ θυματιδῶν ἀλῶν, ἕλα νὰ στοιχηματίσωμεν δι' ἅλας μετὰ θύμου τετριμμένου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 772· περίδου νῦν ἐμοί, εἰ μή .., ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 644.

περιδιείρω, χώνω μεταξὺ καὶ περιβάλλω, Φιλόστρ. 810 (τ. 2, σ. 349, 4 ἐκδ. Kayser).

περιδινέω, περιστρέφω, ἑαυτὸν κύκλῳ Αἰσχίν. 77. 29· τυφὼν π. τὴν ναῦν Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 9· θέτω εἰς κίνησιν ὁλόγυρα, Ἀλκίφρων 1. 39.—Παθ., περιέρχομαι, ὡς τὼ τρὶς Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην (παθ. ἀόρ.) Ἰλ. Χ. 165 (ὁ Spitzn διεγημένως πόλιν πέρι δίν-)· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, Ἀνθ. Π. 7. 485· ἀπολ., περιστρέφομαι, περιφέρομαι, Τίμ. Λοκρ. 97C· περιστρέφομαι ὡς ἀτράκτιλος, Ξεν. Συμπ. 7. 3, Λουκ., κλ.· οὕτω καὶ ἀμεταδ. ἐν τῷ ἐνεργ., ἀμφ. ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 310.

περιδῖνής, ές, ὁ περιδινούμενος, κυκλοτερής, **περιδινὴς** κύρτος Ἀνθ. Π. 6. 23.

περιδίνησις, εως, ἡ, περιστροφή, Πλουτ. Φλαμιν. 10, ὁ αὐτ. 2, 888D, Φιλόστρ. 880, κτλ.

περίδινος, ὁ, ἡ, ὁ περιφερόμενος, πειρατής, Πλάτ. Νόμ. 777C, πρβλ. Ἀθήν. 264F.

περιδιπλόω, περιτυλίσσω, **περιεδίπλωσε** πάντα τὰ ἀγγεῖα ἑαυτῆς Ἐβδ. (Ἰουδὶθ 1', 5).

περιδιφθερόω, περικαλύπτω διὰ διφθερῶν, **περιδιφθεροῦσθαι** δαρταῖς τὰ ἱστία τῶν νηῶν διὰ τοὺς κεραυνούς Ἰω. Λυδ. π. Μηνῶν 1'', 52, Δ', 96.

περιδίω, παλαιὸς Ἐπικ. τύπος ἀντὶ τοῦ **περιδιέω**, διατελῶ ἐν μεγάλῳ χόβῳ περί τινος, μετὰ ὅστ., ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῷ γ' ἐνικ. παρατ. καὶ ἀείποτε ἐν τιμήσει, περὶ γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν Ἰλ. Ι. 433, Λ. 557· ἐπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, περὶ γὰρ δίε ποιμένι λαῶν, μή τι πάθοι Ε. 566· καὶ ἄνευ ὅστ., περὶ γὰρ δίε, μή μιν Ἀχαιοὶ ..ἄλωρ δηΐοισι λίποιεν Ρ. 666, πρβλ. Ὀδ. Χ. 96.

περιδιώκω, καταδιώκω πανταχόθεν, Στράβ. 259 (κοινῶς ἐπιδ-), Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 4. 227.

περιδνοφάω, περιβάλλω μὲ σκότος, Ἄρατ. 876.

περιδόμημα, τό, κύκλῳ ὑπάρχον οἰκοδόμημα, Ἐτυμολ. Μέγ. 255. 40.

περιδονέω, κινῶ ἢ σύρω πέριξ, Διον. Ἁλ. 1. 19.

περίδοξος, ον, λίαν περηφανεμένος, περίφημος, Achmes Ὀνειροκρ. 41, κτλ. Ἐπίρρ. **-ξως**, Ἐκκλ.

περίδοσις, εως, (**περιδίδομαι**) στοίχημα, «περίδοσιν· συνθήκην» Ἡσύχ.

περίδου, 6' μέσ. ἀόρ. προστ. τοῦ **περιδίδωμι**· — ἀλλὰ **περιδοῦ**, προστ. ἐνεστ. τοῦ **περιδέω**.

περιδουπέω, δουπῶ, κροτῶ πέριξ, Φιλόστρ. 742, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ.

περιδρᾰμητέον, ῥημ. ἐπίθ., Ἡσύχ. πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **περιθρεκτέον**.

περίδραξις, ἡ, τὸ περιδράττεσθαι, Πλούτ. 2. 392A, πρβλ. 979D.

περιδράσσομαι, Ἀττ. **-ττομαι**, κυρίως, λαμβάνω, πιάνω τι διὰ τῆς χειρός, ἴχνη χειρῶν, αἷς ἀντελαμβάνετο καὶ **περιεδράττετό** τινος Πλουτ. Κάμιλλ. 26· ὄραχμὴν δὲ τοὺς ἐξ ὁδοῦ λούς· τοσούτους γὰρ ἡ χεὶρ περιεδράττετο, ἠθύ.ατο νὰ περιλάβῃ, Λύσανδρ. 17· μεταφορ., ἡμεῖς τοῦ λόγου περιδραττώμεθα Ἐπιφαν. **Αἱρεσ.** 64, 16, κλ.

περιδρομάς, άδος, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **περίδρομος**, μίτρη Ἀνθ. Π. 5. 13.

περιδρομεύς, έως, ὁ περιθέων, ὁ περιελισσόμενος, περιπλεκόμενος, Γλωσσ.

περιδρομή, ἡ, τὸ περιτρέχειν, Πλουτ. Αἰμίλ. 20, κτλ.· π. ποιεῖσθαι, περιστρέφεσθαι, περιτρέχειν, Ξεν. Κυν. 10, 11. **2)** περιστροφή, κύκλος, περιδρομαὶ ἐτῶν Εὐρ. Ἑλ. 776· ἡ τοῦ ἡλίου π. Πλούτ. 2. 886C, κτλ. **II.** τὸ περιτρέχειν, χρώμενα πλάναις καὶ περιδρομαῖς, ἐπὶ ζώων, αὐτόθι 493D. **III.** ἐξαπάτησις, Μέμνων 8.

περίδρομος, ον, ὁ πέριξ τρέχων, περιφερής, στρογγύλος, ὡς τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμικύκλια, ὅσιαι δὲ π. ἄντυγες ἦσαν Δ. Ε. 728· ὡσαύτως ἐπὶ τῶν χοινικίδων τῶν τροχῶν, πλῆμναι δ' ἀργύρου εἰσὶ περίδρομοι ἀμφοτέρωθεν αὐτάων 726· ἐπὶ τῆς περιφερείας τῆς ἀσπίδος, Εὐρ. Ἡλ. 458, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 495· ἐπὶ δικτύου, Ὅππ. Ἀλ. 3. 99. **2)** ὁ περιφερόμενος τῇδε κἀκεῖσε, Ἱκέτις φυγὰς π. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 349· κύνες Ἀριστοφ. Βάτρ. 472· γυνὴ π., περιπλανωμένη, αἰσχρὰ γυνή, Θέογν. 581. **II.** Παθ., ὃν δύναταί τις νὰ περιέλθῃ, ὁ ἱστάμενος χωρίς, κεχωρισμένος, καθ' ἑαυτόν, κολώνη .. π. ἔνθα καὶ ἔνθα Ἰλ. Β. 812· αὐλὴ π. Ὀδ. Ξ. 7· αὐλῶν Καρκίν. παρ' Ἀθην. 189D. **2)** κυκλωμένος, ἄροτος .. ὄρεσι π., ἐπὶ τῆς Μεσσηνίας, Εὐρ. Ἀποσπ. 1068· π. οὔρεσι γαῖα Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1085.

περίδρομος, ὁ, ὡς οὐσιαστ., ὁ περιέχων, περιβάλλων, οἷον ἡ περιφέρεια τῆς ἀσπίδος, Εὐρ. Τρῳ. 1197· τοῦ τείχους ὁ π., ἡ τοῦ τείχους περιφέρεια, Πλάτ. Κριτ. 116B· τὸ σχοινίον τὸ περιθέον περὶ τὸ ἀνώτατον μέρος δικτύου (πρβλ. **ἐπίδρομος**), Ξεν. Κυν. 2, 6., 10, 7, κτλ.· στοὰ περί τι οἰκοδόμημα, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 182, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 53· ἡ περὶ τὴν κεφαλὴν γραμμὴ ἡ ὁρίζουσα τὸ τριχωτὸν τῆς κεφαλῆς μέρος, «ἡ δὲ τελευταία τῶν τριχῶν περὶ τῇ κεφαλῇ περίοδος καὶ στεφάνη καὶ περίδρομος ἐπίκλην ἔχει Πολυδ. Β', 40· ὁ π. τῶν τριχῶν ἐν Ἀριστ. Φυσιογν. 3. 12· ἐν π., ἐν κύκλῳ, Πλούτ. 2. 731D.

περιδρομάζω, δρομίζω ὁλόγυρα, Θ. Λάσκ. ἐν μεγ. παρακλητ. κανόνι εἰς τὴν Θεοτόκον, ᾠδὴ Δ', τροπ. δ'.

περιδρύπτω, ξεφλουδίζω ὁλόγυρα, ἀφαιρῶ τὸν φλοιὸν δένδρου, Ἀνθ. Π. 9. 706.— Παθ., ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη, ἀγκῶνάς τε περιεδρύφθη (Ἐπικ. παθ. ἀόρ.), ἐμωλωπίσθη κατὰ τοὺς ἀγκῶνας, Ἰλ. Ψ. 395· π. χεῖρας καὶ πρόσωπα Φίλων 1. 311· τοσούτοις περιδρύπτεται τραύμασιν ὅσαι τῶν κλάδων ἦσαν αἱ αἰχμαὶ Ἀχιλλ. Τάτ. 1, 12.

περιδύω, ἀπεκδύω, (πρβλ. **περιαιρέω**), ἐπεὶ περίδυσε χιτῶνας, «ἐπειδή, φησί, τοὺς ἐν τοῖς στήθεσιν αὐτῶν χιτῶνας ἀφείλετο» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 100· τῶν αὐλητρίδων τὰ ἱμάτια περιέδυεν Ἀθήν. 607F. **2)** μετ' αἰτ. προσώπ., γυμνώνω, εἰ μὴ ἐφθησαν περιδύσαντες αὐτὸν Ἀντιφῶν 117. 3· π. τὰ νεκρὰ Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 68, κτλ. **3)** μετ' αἰτ. προσώπ. καὶ πράγμ., ἀφαιρῶ τι παρά τινος, χρήματα π. τινα αὐτόθι 5. 67· τὰ ἰμά [ποιήματα] περιδύσας τὸ μέτρον Ἐπίχ. 98 Ahr.

περιδῶμεθον, ἴδε ἐν λ. **περιδίδωμι**.

περιεγείρω, διεγείρω, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 9, 4, ἐν τῷ παθ.

περιεδρεύω, (ἕδρα) κάθημαι πέριξ τινός, πολιορκῶ πόλιν, Γλωσσ.

περιέδω, περιεσθίω, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφάνου.

περιεζόμενον· «περιεχόμενον» Ἡσύχ.

περιεθέλω· «περιήθελεν· ἠγάπα», καί, «περιηθέλησεν· ἠγάπησεν» Ἡσύχ.

περιειδον, ἴδε ἐν λ. **περιοράω**· — πρβλ. ὡσαύτως **περιεῖδα**.

περιειλάς, άδος, ἡ, ἡ περιβάλλουσα, ζῶναι Ἐρατοσθ. παρ' Ἀχιλλ. Τατ. ἐν τῇ Εἰσαγωγῇ 153C· ἀλλὰ **περιηγέες**, ὡς μνημονεύεται ἐν Ἡρακλ. Ἀλληγορ. 50.

περιειλέω, ἴδε ἐν λ. **περιείλω**.

περιείλημα, τό, τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν ἢ τοὺς πόδας περιτυλισσόμενον πρᾶγμα, περιειλημάτων ποδῶν Πολυδ. Ζ', 71· «κορδύλην γὰρ οἱ Κύπριοι λέγουσι τὸ περιείλημα τῆς κεφαλῆς» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 10.

περιείλησις, εως, ἡ, τὸ περιτυλίσσειν, Ὀρειβάσ. 308 Matth. **2)** περιστροφή, περιστροφικὴ κίνησις, ἄστρων Πολυδ. Δ', 156, πρβλ. **περιήλυσις**.

περιειλητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ περιτυλίξῃ, τινί τι Φίλων Βελοπ. 94.

περιειλίσσω, Ἰων. ἀντὶ **περιελίσσω**.

περιείλω, **-ειλέω**, ἡ **-έλλω**, περιτυλίσσω, σακκία περὶ τοὺς πόδας περιειλεῖν (διάφ. γραφ. **περιδεῖν**, ὅθεν ὁ Cobet **περιειλλεῖν**) Ξεν. Ἀν. 4. 5, ἐν τέλ. τῷ αὐτοῦ τραχήλῳ τι περιειλήσας Λουκ. Ἀλέξ. 15· τὸ βρέτας περιειλῆσαι πάντοθεν Ἀθήν. 672D.— Μέσ., περιτυλίσσομαι, ῥακίοις περιειλάμενος (κατὰ διόρθωσιν ἐκ τοῦ Φωτ. καὶ Σουΐδ. ἀντὶ τῆς τῶν Ἀντιγράφων γραφῆς, **-ειλλόμενος** ἢ **-ειλύμενος**), Ἀριστοφ. Βάτρ. 1066. — Παθ., περιτυλίσσομαι, Ἀθήν. 672E· καλύμματι περιειλυμένος Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 255E, πρβλ. Γαλην. 14. 265, κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περίειμι (εἶμι, sum) εἶμαι πέριξ, χωρίον ᾧ τειχίον περιὴν Θουκ. 7. 81· ἃ δὲ νῦν περιόντ' αὐτὸν ὑβρίζειν ἐπαίρει Δημ. 582. 12 (κοινῶς **περιεόντ'**). **II.** ὡς τὸ **ὑπέρειμι**, εἶμαι ὑπέρτερός τινος, ὑπερέχω, ἔξέχω, μετά γεν. προσ., τόσον ἐγὼ περί τ' εἰμὶ θεῶν περί τ' εἶμ' ἀνθρώπων Ὁ. Θ. 27, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 146· μετ' αἰτ. πράγμ., περὶ φρένας ἔμεναι ἄλλων Ἰλ. Ν. 631· περίεσσι γυναικῶν εἶδός τε μέγεθός τε Ὀδ. Σ. 248, πρβλ. Τ. 326, κτλ.· οἳ περὶ μὲν βουλὴν Δαναῶν περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι (=μάχην) Ἰλ. Δ. 258, πρβλ Ὀδ. Δ. 66·— παρ' Ἀττ. ὡσαύτως μετὰ ὀοτ. πράγμ., σοφίᾳ π. τῶν Ἑλλήνων Πλάτ. Πρωτ. 342Β, πρβλ. Συμπ. 222Ε· καὶ ἄνευ τῆς γεν. προσ., εἶμαι ὑπέρτερος, ναυσὶ πολὺ π. Θουκ. 6. 22· πολλὸν π. πλήθει Ἡρόδ. 9. 31, πρβλ. Ξεν. Ἀνάδ. 1. 8, 13 καὶ 9. 24· ἀπολ., ἐλπὶς τοῦ περιέσεσθαι, ἐλπὶς ἐπιτυχίας, Θουκ. 1. 144· ἐκ περιόντος, ἐξ ὑπεροχῆς, ὁ αὐτ. 8. 46· ἀλλά, ἐκ τοῦ περιόντος, ἐξ αὐθαδείας, ἀκολασίας, Δημ. 1483. 15, Λουκ. Ἔρωτ. 33· πρβλ. **περιουσία**. **III.** ἐπιζῶ, ζῶ μετά τινα, τινι Ἡρόδ. 1. 121., 3. 119· ἀπολ., ἐπιζῶ, διαμένω ἐν τῇ ζωῇ, συχν. παρ' Ἡροδ., ὡς 1. 11, 120 κτλ.· τὴν Ἑλλάδα π. ἐλευθέρην, ὅτι θέλει διαμείνῃ, παραμείνῃ ἐλευθέρα, ὁ αὐτ. 7. 139· οὕτω καὶ παρὰ Δημ. 585. 18, κτλ.·— ἐπὶ πραγμάτων, ὑφίσταμαι, ὑπάρχω, Ἡρόδ. 1. 92, κτλ. **2)** διαμένω, ὑπολείπομαι, ἀπομένω, τὸ περιὸν τοῦ στρατοῦ Θουκ. 2. 79· ἰδίως ἐπὶ περιουσίας, χρημάτων κτλ., ἡ περιοῦσα παρασκευὴ ὁ αὐτ. 1. 89· π. τινι εἰς τὸν ἐνιαυτὸν Πλάτ. Πολ. 416Ε· οἱόμενοι περιεῖναι χρήματά τῳ, φανταζόμενοι ὅτι ἔχει τις περίσσευμα ἀνὰ χεῖρας, Δημ. 303. 22· τὰ περιόντα, τὸ περίσσευμα, τὸ ὑπόλοιπον, Πλάτ. Νόμ. 923D, Ἰσαῖ. 55. 13· τὰ περιόντα χρήματα τῆς διοικήσεως, τὰ ὑπολειπόμενα χρήματα μετὰ τὴν πληρωμὴν τῆς δαπάνης, Δημ. 1346. 18. **3)** ὑπολείπομαι ἐπὶ πλέον, εἶμαι ἀποτέλεσμα, ἀκολουθῶ, περίεστιν ὑμῖν ἐκ τούτων, ὅ,τι ἐκερδήσατε ἐκ πάντων τούτων εἶναι .., Δημ. 172. 9· ἐνίοις .. τὸ μηδὲν ἀναλῶσαι .. περίεστιν, εἴς τινας τὸ ἀποτέλεσμα .. εἶναι ὅτι οὐδὲν ἐδαπάνησαν, ὁ αὐτ. 565. 2· συχνάκις ἐπὶ κακῆς ἐννοίας, τοσοῦτόν ὑμῖν περίεστιν τοῦ πρὸς ἐμὲ μίσους, ἔχει ὑπολειφθῆ εἰς ὑμᾶς τοσοῦτον μῖσος ἐναντίον μου, Φίλιππ. παρὰ Δημ. 160. 12· τοσοῦτον αὐτῷ περιῆν (ἐξυπακ. τῆς ὕβρεως) ὁ αὐτ. 520. 16 περιεῖναι αὐτῷ μηδὲν ἄλλ' ἢ τὰς αἰσχύνας Αἰσχίν. 22. 8· ψηφίσασθ' ὑμῖν περίεσται, βελτίω δ' οὐδὲν ἔσται τὰ πράγματα, θὰ ἔχητε ἀφθονίαν ψηφισμάτων, ἀλλὰ .., Δημ. 1432. 16, πρβλ. 565. 4· μετ' ἀπαρ., περίεστι τοίνυν ὑμῖν αὐτοῖς ἐρίζειν ὁ αὐτ. 26. 19· οὕτω, τούτοις τοσοῦτον περίεστιν, ὥστε προσυκοφαντοῦσιν, εἰς τοιαύτην κατάστασιν ἔχουσι φθάσῃ τὰ πράγματα παρ' αὐτοῖς ὥστε .., ὁ αὐτ. 1280. 1. Πρβλ. **περιγίγνομαι, ἀπ' ἀρχῆς** μέχρι τέλους.

περίεμι (εἶμι, ibo). [Παρὰ τοῖς Κωμ. τὸ ε τῆς **περὶ** ἐνίοτε ἐκθλίβεται ἐν τῇ μετοχ. **περιών, περιόντες**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 557, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 25, Φρύνιχ., ἔνθα κατωτέρω, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 14, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 18.] Ὑπάγω ὀλόγυρα, σχηματίζω κύκλον, Ἡρόδ. 2. 138, κτλ.· π. κατά νώτου τινί, κυκλώνω καὶ προσβάλλω ἐκ τῶν νώτων, Θουκ. 4. 36· π. κατὰ τὰς κώμας, περιέρχομαι ἑκάστην κώμην, Πλάτ. Μίν. 320C· π. κατ' ἀγροὺς Λυσ. 188. 24·— περιφέρομαι ἀσχολούμενος εἰς ματαίας ἐρωτήσεις ἢ διηγήσεις, βούλεσθαι περιόντες πυνθάνεσθαι Δημ. 43. 8, πρβλ. 54. 3., 69. 18., 280. 22, κτλ.· κατὰ τὴν ἀγορὰν περιόντες (ἀντὶ περιιόντες) Φρύν. Κωμικ. ἐν «Ἐριάλτῃ» 4. 4. **2)** μετ' αἰτ. τόπου, περιέρχομαί τι, π. τὸν νηὸν κύκλῳ Ἡρόδ. 1. 159· π. φυλακάς, περιέρχομαι τοὺς φρουροὺς, ἐπιθεωρῶ, ὁ αὐτ. 5. 33· τὸν βωμὸν Ἀριστοφ. Εἰρ. 957· ἐν κύκλῳ περιῆγεν πάντα ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. 708· ὁ ἥλιος κύκλῳ π. τὴν σελήνην Πλάτ. Κρατ. 409Β, πρβλ. Λάχ. 183Β· τὴν Ἑλλάδα περιῆγει Ξεν. Ἀνάδ. 7.1, 33·— ἐπὶ ἤχων, αὐλῶν σε περίεισιν πνοή Ἀριστοφ. Βάτρ. 154. **II.** περιέρχομαι εἴς τινα, μάλιστα κατὰ σειρὰν ἢ κατὰ κληρονομικὴν διαδοχήν, ἢ ἀρχή, βασιληίη περίεισι ἐς τινα Ἡρόδ. 1. 120., 2, 120. **2)** ἐπὶ κανονικῶς ἐπανερχομένων χρονικῶν περιόδων, χρόνου περιιόντος, καθὼς ὁ χρόνος περιῆλθεν, ἔφθασεν, Ἡρόδ. 2. 121, 1., 4. 155· ὁ κύκλος τῶν ὡρέων ἐς τωὐτὸ περιιὼν ὁ αὐτ. 2. 4· περιιόντι τῷ θέρει, τῷ ἐνιαυτῷ Θουκ. 1. 30, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 25. Πρβλ. **περιέρχομαι, -ῆκω**.

περιείργω, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ παλαιοτέρου τύπου **περιέργω**, ὃ ἴδε.

περιείρω, παρεμβάλλω ἢ προσαρμόζω ὀλόγυρα, περὶ γόμφους π. τὰ ξύλα Ἡρόδ. 2. 96.

περιεκτικός, ἡ, όν, (περιέχω) **περιέχων**, μετὰ γεν., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 24, Γαλην., κλ. **2)** μεταφορ., περιληπτικός, γενικός, ὡς τὸ **περιέχον**, Πλούτ. 2. 886Α, Πτολεμ.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἡσύχ. ἐν λ. **περιειλημένως**. **3)** ὁ περιέχων καὶ φυλάσσων τι ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐκχύτης** (ὁ δαπανῶν), «ἐπεὶ γάρ ἐστιν ὁ μὲν τις ἐκχύτης, ὁ δὲ περιεκτικός, ἐμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι περιεκτικόν, τὸν δὲ μαθητὴν ἐκχύτην» Λουκ. Βίων Πρᾶσις 24. **II.** παρὰ τοῖς γραμμ., **1)** π. ὄνομα, ὄνομα σημαῖνον τόπον ἐν ᾧ πολλὰ τοῦ αὐτοῦ εἴδους περιέχονται, ὡς **ἀφνειῶν, ἐλαιῶν, ἱππῶν, παρθενῶν**, κτλ· **2)** π. ῥῆμα, ῥῆμα τὸ σημαῖνον καὶ ἐνεργ. καὶ παθ., ὡς **δωροῦμαι**. **III.** περὶ τῶν παρὰ τῷ Ἱππ. χωρίων ἴδε ἐν λέξ. **περιεστικός**.

περιεκχύνω, ἐκχύνω ὀλόγυρα, κολυμβήθραν πεπληρωμένην ὕδατος καὶ περιεκχύνουσαν Ἰωάν. Μόσχου Λειμωνάριον ἐν Cotel. Monum. τ. 2, σ. 344Β.

περιελάσεις, -εως, ἡ, τὸ περιελαύνειν, Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 292. **II.** τόπος πρὸς περιέλασιν, λεωφόρος, Ἡρόδ. 1. 179.

περιελαύνω, μέλλ. **-ελῶ**, ἐλαύνω πέριξ, χρὴ τοὺς οἰναχόους μιμεῖσθαι τοὺς ἀγαθοὺς ἁρματηλάτας, θᾶττον περιελαύνοντας τὰς κύλικας Ξεν. Συμπ. 2, 27, Πολυβ. Ϛ', 30, κλ.— Μέσ., περισυνάγω καὶ συνελαύνω, διαρπάσαντες τὴν τῶν Κυναιθέων πόλιν καὶ πολλὰ περιελασάμενοι σώματα καὶ θρέμματα Πολύβ. 4. 29, 6, κτλ. **2)** κατατρέχω, βασανίζω, οἷοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις Ἀριστοφ. Ἱππ. 887· ὑπόθες ὁ Elmsl. διώρθωσε: περιελῶ σ' ἀλαζονείαις (ἀντὶ -είας) αὐτόθι 290.— Παθ., περιελαυνόμενος τῇ στάσει Ἡρόδ. 1. 60· μὴ με περιελαθέντα περιιδεῖν ὑπὸ τούτων Δημ. 1019. 10. **3)** ποιῶ τι ἐν κύκλῳ, οἰκοδομῶ πέριξ, περὶ δ' ἕρκος ἐλάσσατ' Ἰλ. Σ. 564· περὶ δ' ἕρκος ἐλήλαται Ὀδ. Η. 113, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 871· οὕτω, π. αὐλακα βαθεῖαν Πλουτ. Ρωμ. 11. **II.** κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ. (ἐξυπακουομ. τοῦ ἅρμα, ἵππον, κτλ.), περιτρέχω ἐφ' ἁμάξης ἢ ἅρματος, Ἡρόδ. 1. 106, Θουκ. 7. 44, Ξεν. ὡσαύτως μετ' αἰτιατ. τόπου, ὅσα ἂν ἵππῳ ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ περιελάσῃ, τόσον διάστημα ὅσον .., Ἡρόδ. 4. 7, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 4. 2, 32.

περιέλευσις, εως, ἡ, τὸ περιέρχεσθαι, Πλούτ. 2. 916D, Εὐστ. Πονημάτ. 203. 76, Φώτ. καὶ Σουΐδ. ἐν λέξ. **περίοδος**.

περιελιξις, εως, ἡ, περιστροφή, Πλανούδ. ἐν Ὀβιδ. Μεταμορ. 2. 70, πιθαν. γραφ. ἐν Πλουτ. Θησ. 21;— οὕτω **περιελιγμός**, ὁ, Ἀγαθ. 59D.

περιελίσσω, Ἀττ. **-ττω**, Ἰων. **-ειλίσσω**· — περιτυλίσσω, τι περί τι Ἡρόδ. 8. 128, Ξεν. Κυν. 6, 17· τί τινι Ἱππ. π. Ἀρθρ. 859. — Μέσ., περιελίττομαι ἱμάντας, περιτυλίσσω περὶ τὴν χεῖρά μου λωρία πρὸς πυγμαχίαν, Πλάτ. Πρωτ. 342C — Παθητ., περιτυλίσσομαι, περιελιχθέντα περὶ τὴν γῆν ὥσπερ οἱ ὄφεις Πλάτ. Φαίδων 112D, πρβλ. 113Β, C· οἱ ὄφεις περιελίττονται ἀλλήλοις Ἀριστ π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 4, πρβλ. 9. 39, 7·— μεταφορ., μηδὲν ὑγιὲς στρέφειν καὶ π., ὡς τὸ Λατιν. volvere, Πλουτ. Κράσσ. 29. **II.** περιτυλίσσω, ἐπὶ ἀράχνης, περιδέω καὶ π. τοῖς ἀραχνίοις Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 39, 4· [ὁ ἐλέφας τῷ μυκτῆρι] τὰ ὀλόνδρα π. ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 16, 2.

περιελκυσμός, ὁ, περισπαστικὸν πλάνημα, περιελκυσμοὺς τῆς ψυχῆς Πλωτῖν. 418Β· περιελκυσμὸς καὶ περισπασμὸς Ὠριγέν.

περιέλκω, Ἀττικ. ἀόρ. **περιεῖλκῦσα** [ἴδε ἕλκω]· — σύρω πέριξ, σύρω τῇδε κἀκεῖσε, Ξεν. Ἀν. 7. 6, 10· π. τινα ὡς ἀνδράποδον Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 2, 1· π. τὸν Ἕκτορα τῷ τείχει Φιλόστρ. 735.— Παθ., Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 761, περὶ Ἀρθρ. 781. **2)** περιαύρω κατ' ἄλλον τρόπον, ἀποσπῶ τοῦ πρακτέου, περισπῶ, κύκλῳ π. τινά, Λατ. huc illuc ducere, Πλάτ. Χαρμ. 174Β· π. διάνοιαν ἐπί τι Γαλην.· — Παθ., Πλάτ. Πρωτ. 352C· ἀπό τινος εἴς τι Λογγῖν. 15. 11.

περιενισταμαι, Παθ., εἶμαι ἐγγύς, ἐγγίζω, περιενισταμένου τοῦ ἤρος Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 4, 2.

περιέννυμι, περιβάλλω, ἐνδύω, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσεν Ἰλ. Η. 670, 680· περὶ μὲν τὰ ἃ τεύχεα ἕσσεν Σ. 451· Μέσ., περιβάλλομαι, φορῶ, χλαῖναν περιέσσασθαι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 537· πρβλ. **περιτίθημι** Ι.

περιεξανθέω, ἐξανθῶ ὀλόγυρα, μέλασιν ἐξανθήμασιν Γαλην. 3. 169.

περιεπτισμένως, (περιπτίσσω) Ἐπίρρ., ἀπηλλαγμένως τοῦ φλοιοῦ, τοῦ ἀχύρου, καθαρῶς, Πολυβ. Ϛ', 150.

περιέπω· παρατατ. **περιεῖπον** Ξεν. Ἀπομν. 2. 9, 5· μέλλ. **περιέψω**· ἀόρ. **περιέσπον**, ἀπαρ. **περισπεῖν**, — ὁ ἀόρ. οὗτος μόνον ποιητ. καὶ ἐν τῇ Ἰωνικῇ πεζογραφίᾳ· μέσ. μέλλ. **περιέψομαι** Ἡρόδ. (ἴδε κατωτ.)· καὶ παθ. ἀόρ. **περιεφθήναι** Ἡρόδ. (ἴδε κατωτ.)· ῥῦνον ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ παρατατ. ἀπαντῶσιν ἐν τῇ Ἀττικῇ πεζογραφίᾳ. Μεταχειρίζομαί τινα μεθ' ὑπερβαλλούσης προσοχῆς, καλῶς ἢ κακῶς, ἀλλὰ παρὰ τοῖς ὁσίοις σχεδὸν ἀεὶ ἐπὶ τοῦ μετ' ἐπιμελείας καὶ σπουδῆς ἐκτελουμένου· ἐπὶ τῆς ἐναντίας ἐννοίας ἐπὶ τοῦ μετὰ ἀμελείας καὶ ῥᾳθυμίας ἐκτελουμένου, ἐπὶ τοῦ ἀμελῶς καὶ ῥᾳθύμως ἐκτελουμένου, ἐπὶ τοῦ ἀμελῶς καὶ ῥᾳθύμως μεταχειριζομένου τινά ἢ τι, ἐπὶ τοῦ ἀμελῶς καὶ ῥᾳθύμως ἐκτελουμένου ἔργου, ἐπὶ τοῦ ἀμελῶς καὶ ῥᾳθύμως μεταχειριζομένου τινὰ

περιέσπε ἀεικίῃ, μετεχειρίσθη μετὰ τραχύτητος ὡς οὐκ ἔπρεπεν, Ἡρόδ. 1. 73, τὸν παῖδα τρηχέως κάρτα περιέσπε μαστιγέων 114· ἀεικίῃ περισπεῖν τινα, Λατ. ignominia afficere, I. 115· π. τινά ἅτε πολέμιον 2. 69· π. ὡς ἀνδράποδα 7. 181· εἰ δὲ μή, περιέψεσθαι ὡς πολεμίους, ἔνθα ὁ μέλλ. δυνατὸν νὰ ληφθῇ ἢ ἐνεργ., θὰ σᾶς μεταχειρισθῶμεν ὡς ἐχθρούς, ἢ ὡς παθ., θὰ ὑποστῆτε χρῆσιν ἐχθρῶν, 2. 115· 7. 149·—συχν. ἐν τῷ παθ., τρηχέως περιεφθῆναι ὑπό τινος 5. 1, 81, κ. ἀλλ.· κακῶς περιέπεσθαι ὑπὸ τοῦ νοσήματος Ἱππ. 105D· οὐ πάνυ τι καλῶς π. Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 16. **3)** ἀπολ., κατὰ μετοχ., ἀγρύπνως, μετὰ προσοχῆς, Πολύβ. 4. 10, 5.— Τὸ συνών. ἀμφιέπω εἶναι ποιητ.

περιεργάζομαι, μέλλ. **-εργάσομαι**· ὁ μέλλ. **-εργασθήσομαι** ἐπὶ παθ. σημασίας, Achmes Ὀνειρ. 231· (**περίεργος**)· ἀποθ., —ὡς καὶ νῦν, ἐξετάζω τι μετὰ περιττῆς ἐπιμελείας, δαπανῶ μάταιον κόπον δι' αὐτό, μετὰ μετοχ., περιεργάζοντο δοκέοντες πρῶτοι ἀνθρώπων γεγονέναι Ἡρόδ. 2. 15· Σωκράτης περιεργάζετο ζητῶν τά τε ὑπὸ γῆς καὶ τὰ ἐπουράνια Πλάτ. Ἀπολ. 19B· περιείργασμαι μὲν ἐγὼ περὶ τούτων εἰπών, περιείργασται δ' ἡ πόλις πεισθεῖσα ἐμοί Δημ. 248· 25·— μετὰ δοτ. τρόπου, τῷ θυλάκῳ περιεργάσθαι, μάτην μετεχειρίσθησαν τὸν «θύλακον» (δηλ. δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ εἴπωσι τὴν λέξιν), Ἡρόδ. 3. 46· π. τοῖς σημείοις, ἐνεργῶ πέραν τοῦ μέρους μου, Ἀριστ. Ποιητ. 26, 6· π. τῷ οἰκιδίῳ, μάταια δαπανῶ εἰς τὴν οἰκίαν, Δίλ. Ποικ. Ἱστ. 4. 11· οὕτω πρκμ. ἐπὶ παθ. σημασ., οὐδὲ περιείργασται ἐν αὐτοῖς, οὐδὲ ὑπάρχει τι περιττὸν ἐν αὐτοῖς, Λουκ. Ἡρόδ. 6, πρβλ. Δίλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 44·— μετ' αἰτ., π. τι καινόν, ἀσχολοῦμαι περὶ νέον τι πρᾶγμα, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 200. **2)** εἶμαι ἄνθρωπος περίεργος, ἀσχολοῦμαι εἰς ἄλλων ἀνθρώπων ὑποθέσεις, πολυπραγμονῶ, Δημ. 805, 4, πρβλ. 890. 5· π. τὰ κατὰ τὴν Ἰταλίαν, ἀναμιγνύομαι εἰς τὰ πράγματα τῆς Ἰταλίας, Πολύβ. 18, 34, 2.— Κατὰ Φώτ.: «περιεργάζεσθαι· πολυπραγμονεῖν».

περιεργᾶσία, ἡ, = **περιεργία** Λογγῖν. 3. 4. **II.** μέριμνα, θλῖψις, Achmes Ὀνειροκρ. 231.

περιεργαστέον, ῥημ. ἀπιθ., τοῦ **περιεργάζομαι**, δεῖ περιεργάζεσθαι, π. ἵνα .., Ἀντιφῶν 119. 31· οὐδὲν π. Πλουτ. 2. 1004D.

περιεργέω, εἶμαι **περίεργος**, εἰς πολλὰ ἀναμιγνύομαι, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 586.

περιεργία, ἡ, ὑπερβολικὴ ἀκρίβεια εἰς τὸ ποιεῖν τι, γράφειν τι, κτλ., Λατ. curiositas, Ἱππ. 22. 22, Πλάτ. Σίσυφ. 387D, Πλουτ. 2. 516A· ὑπὸ περιεργίας Λουκ. Θεῶν Διάλ. 7. 4· πεμμάτων περιεργίαι, ὑπὲρ τὸ δέον ἐπιμελὴς καὶ ἰδιότροπος κατασκευὴ πλακούντων, Θεοφρ. Χαρ. 13, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 5. **III.** περίεργα τεχνάσματα, θαυματοποιΐα, Ἐπιφάν. 24. 2, κ. ἀλλ. — Περὶ τοῦ πλημμελῶς ἔχοντος τύπου **περιέργεια** καὶ ἄλλων ὁμοίων ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 398 κέξ., Γ. Χατζιδάκι ἐν Ἀθηνᾶς τ. ΙΔ', σ. 239.

περιεργο-πένητες, οἱ, τοιαύτην ἐπιγραφὴν εἶχε βιβλίον τι τοῦ Διογενειανοῦ, ὅπερ ἦτο εἶδος λεξικοῦ κατὰ στοιχεῖον περιέχον τάς τε Ὁμηρικὰς καὶ κωμικὰς καὶ τραγικὰς καὶ τὰς παρὰ τοῖς Λυρικοῖς καὶ λοιποῖς κειμένας λέξεις· ἐπέγραψε δὲ τὸ βιβλίον Περιεργοπένητες· «ἡγεῖτο γὰρ οἶμαι, μὴ μόνοις πλουσίοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς πένησι τῶν ἀνθρώπων χρησιμεύουσάν τε καὶ ἀντὶ διδασκάλων ἀρκέσειν αὐτά, εἰ μόνον περιεργασάμενοι πανταχόθεν ἀνευρεῖν ταῦτα δυνηθεῖεν καὶ ἐγκρατεῖς αὐτῶν γενέσθαι» Ἡσύχ. πρὸς Εὐλόγιον (ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ Λεξικοῦ ἐν εἴδει προοιμίου).

περίεργος, ον, (*ἔργω) ὁ πολὺ ἢ καθ' ὑπερβολὴν φραντίζων, εἰς μάταιον κόπον ὑποβάλλων ἑαυτόν, Λυσ. 123. 24· ἐπὶ ἰατρῶν, Ἀριστ. π. Ἀναπν. 21, 7· ἐπὶ γραμματικῶν, Ἀνθ. Η. 11. 322. **2)** ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὰ πράγματα τῶν ἄλλων, ὁ ἀναμιγνυόμενος εἰς ξένας ὑποθέσεις, τὰ ἀλλότρια περιεργαζόμενος, Λατ. curiosus, Ἰσοκρ. 102A, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 1· περίεργα βλέπειν, βλέπειν μετὰ περιεργίας, Ἀνθ. Π. 12. 175. **3)** πλήρης περιεργίας, ἔχων νοῦν ἐρευνητικόν, ἐρευνητικός, Ἡρωδιαν. 4. 12. **II.** παθ., ὁ μετ' ἰδιαζούσης προσοχῆς πεποιημένος, π. πόλεμος, λίαν δαπανηρὸς πόλεμος, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 124. **2)** ὁ μετὰ πολλῆς ἀκριβείας εἰργασμένος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 310, Πλουτ. 2. 64A· τὰ τῆς κόμης π. Λουκ. Νιγρ. 13· ἰδίως ἐπὶ γλώσσης ἢ ὕφους, ὀνόματα, λόγοι Αἰσχίν. 86. 27, Διον. Ἁλ. π. Λυσ. 14· τὸ π. Θουκυδίδου ὁ αὐτ. ἐν τῷ τῶν Ἀρχ. Κρίσις 3. 2· συγκρ., περιεργότερα λέξις ὁ αὐτ. π. Ἰσαίου 3· — συγκρ. ἐπίρρ., περιεργότερον ἠσκημένος τὴν κόμην Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 1, 1. **3)** περιττός, περίεργα καὶ μικρὰ λέγειν Πλάτ. Πολιτ. 286C· εἴ τις π. ἀφαιρεῖοῖ (ἔξυπν. δαπάνη) Ἀριστ. Ρητορ. 1. 4, 8· π. ἐστί τι Ἀνάξ. 27. 35, πρβλ. Ἰσαι. 1. 38· π. [ἐστὶ] τὸ λέγειν Ἀριστ. Πολιτ. 5. 11, 33, πρβλ. Ρητορ. 1. 10, 9.—Ἐπίρρ. **-γως**, Ἱππ. 24. 9, Τιμοκλῆς ἐν «Ἥρωσιν» 2, κτλ. **4)** περίεργος, δεισιδαιμονίας πλήρης, ἱερουργίαι Πλουτ. Ἀλέξ. 2· τὰ περίεργα, περίεργα τεχνάσματα, Πράξ. Ἀποστ. ιθ', 19· πρβλ. **περιεργία** ΙΙΙ.— Καθ' Ἡσύχ.: περίεργον, περιττόν· ἢ στρεβλόν».

περιέργω, Ἀττ. **-είργω**·— περικλείω πανταχόθεν, Ἡρόδ. 2. 148, Θουκ. 1. 106., 5. 11· ἐν περιειργμένοις παραδείσοις Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 15· περιειργμένος ἐν .. Ἀριστοφ. Λυσ. 810.

περιερέτμω, Ἀττ. **-ττω**, = **κωπηλατῶ**, «περιερέττων· κωπηλατῶν» Ἡσύχ., Σουΐδ.

περίερκτος, ον, περιπεφραγμένος ὁλόγυρα, περίερκτος .. κάναιαι Φερεκράτ. ἐν «Ἴπνῳ» 8.

περιέρπω, ἀόρ. **-εἷρπῦσα** (ἴδε **ἕρπω**)· — ἕρπω ὁλόγυρα, Γαλην. τ. 2, σ. 549, 2. **II.** ἐπὶ ἑρπυστικῶν φυτῶν, περιεῖρπον Ἰστοὺς ἀμπελοι Δίλ. π. Ζ. 6. 21· μετ' αἰτ., ὁ αὐτ. ἐν Ποικ. Ἱστ. 3, 42· κιττοὶ δὲ αὐτὸ (τὸ σπήλαιον) περιεῖρπον αὐτόθι 13. 1.

περιέρρω, περιπλανῶμαι, περιφέρομαι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 533, Φερεκράτης ἐν «Κραπατάλλοις» 18.

περιέρχομαι, παρατ. **περιηρχόμην** (ἴδε ἐν λ. **ἔρχομαι**) ὃ δ' ἀνὴρ περῆρχετ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 504· ἀποθ. Ὡς καὶ νῦν, πηγαίνω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, περιφέρομαι, τριγυρίζω, Θουκ. 4.30, κτλ.· πάντοθε Ἡρόδ. 7. 225· κατὰ τὴν ἀγορὰν Ἀριστοφ. Λυσ. 558· ἐν κύκλῳ Πλάτ. Πολιτικ. 283B·—περιφέρομαι ὡς ἐπαίτης, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 16· ὡς ξένος, θεωρῶν τὰ περίεργα, ὁ αὐτὸς ἐν Οἰκ. 10. 10· ὡς ἐπιδιώκων ἀρχήν τινα, ψηφοθήρας, Λατ. ambire, Δημ. 129. 20· ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, Πλάτ. Τίμ. 39C·— μετὰ μετοχ., περιφέρομαι πράττων τι, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολογ. 30A, πρβλ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 504, Δημ. 171. 18·— μετὰ συστοίχ. αἰτ., π. στάδια χίλια Ἀριστοφ. Ὄρν. 6· π. ἀπέραντον ὁδὸν Πλάτ. Θεαίτ. 147C· δύο ἢ τρεῖς ἁρμοὺς ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδήμ. 273A, κτλ.·— μετ' αἰτ. τόπου, π. τὸν βωμὸν Ἀριστοφ. Εἰρ. 958· βωμοὺς ἅπαντας ἐν κύκλῳ ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 679· τὴν πόλιν Ἀνδοκ. 13. 25· τὴν ἀγορὰν Δημ. 411. 16· τὴν χώραν π., ἐπιθεωρῶ αὐτήν, ὁ αὐτ. 277. 9. **2)** μετ' αἰτ. προσ., παρ' Ὁμ. (μόνον ἐν τμήσει) ἔρχομαι πέριξ, περιβαίνω, περιλαμβάνω, ἐπὶ ἤχων, τὸν .. περὶ φρένας ἦλυθ' ἰωή Ἰλ. Κ. 139, πρβλ. Ὀδ. Ρ. 261· περὶ κτύπος ἦλθε ποδοῖν Ὀδ. Τ. 444· ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ οἴνου, Κύκλωπα περὶ φρένας ἦλυθεν οἶνος 1. 362·— ὡσαύτως, ὡς τὸ Λατ. circumvenire, ἔρχομαι πέριξ τινός, δηλ. ἐξαπατῶ, σοφίῃ π. τινα Ἡρόδ. 3. 4, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1142· — ἡ κυριολεκτικὴ σημασία τοῦ ἔρχομαι ὁλόγυρα, κυκλώνω ἅπαντᾷ παρὰ Πλουτ., π. τοὺς πολεμίους Ποπλικ. 22, Ἀγησ. 38. **II.** περιέρχομαι καὶ φθάνω εἴς τι σημεῖον, καταντῶ, αὐτὶς ἐς τυραννίδας περιῆλθον Ἡρόδ. 1. 95.— ἐντεῦθεν ἐπὶ πραγμάτων, γεγονότων κτλ., ἡ ἡγεμονίη, ἡ βασιληΐη περιῆλθε ἐς τινα ὁ αὐτ. 1. 7, 187, κ. ἀλλ.· περιελήλυθε ὁ πόλεμος καὶ ἀπῖκται ἐς ὑμέας ὁ αὐτ. 7. 158· ἐς φθίσιν περιῆλθε ἡ νοῦσος, ἡ ἀσθένεια κατέληξεν εἰς .., αὐτόθι 88· π. εἰς ἅπαντας ὁ λόγος Πλούτ. 2. 151B, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 866B·— ὡσαύτως μετ' αἰτ., ἡ τίσις περιῆλθε τὸν Πανιώνιον, ἐπὶ τέλους τὸν κατέλαβεν, ἡ ἐκδίκησις, Ἡρόδ. 8. 106· ταῦτα οὕτως ἰσχυρῶς περιελήλυθε τοὺς πολλούς, ὥστε .., ταῦτα τόσον ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν ἔλαμαν εἰς τοὺς πολλούς, ὥστε .., Λουκ. περὶ Πένθ. 10· τὸ πάθος.., τοὺς πολλοὺς .. π. ὁ αὐτ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 2. **2)** ἐπὶ χρόνου, ἐπεὶ δὲ περιῆλθεν ὁ ἐνιαυτὸς Ξεν. Κύρ. 8. 6, 19, πρβλ. Συμπ. 4, 20· ἐπὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων, περιστρέφομαι, Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 5, 14.— Πρβλ. **περίειμι** (εἶμι), **περιήκω**.

περιεσθίω, περιτρώγω, περιεσθίων τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 26· μεταφορ., μὴ μιμεῖσθαι τῶν σοφιστῶν τὰ φαυλότατα μηδὲ περιεσθίειν ἐκεῖνα ὁ αὐτ. ἐν Λεξιφάν. 23· ἀόρ. **περιέφαγον** Διόδ. 5. 33.

περιεσκεμμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **περισκέπτομαι**, μετὰ περισκέψεως, μετὰ προσοχῆς, Πλάτ. Ἀξίοχ. 305D, Φίλων 1. 672.

περιέσκληκα, πρκμ. τοῦ **περισκέλλω**, ἐπὶ ἀμεταβ. σημασ., εἶμαι κατάξηρος, Σχολ. εἰς Σοφ. Ἀγτ. 475.

περιεσταλμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **περιστέλλω**, κρυφίως, μυστικῶς, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 7, 13, Διογ. Α. 16.

περιεστικός, ἡ, όν, = **σωτήριος** (ὡς ἑρμηνεύει ὁ Ἐρωτιαν.), ὁ προμηνύων ἀνάρρωσιν, συχν. παρ' Ἱππ., ὡς ἐν Προγν. 39. 41, 43, Ἐπιδημ. τὸ Δ' 964A, (ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συχνάκις **περιεκτικός**, ἢ **περιεστητικός**, ἴδε Littré 2. σ. 133). Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἱππ. αὐτόθι 43. 45. Ἡ λέξις ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ **περίεσμι** (εἶμι).

περιεστραμμένως, Ἐπίρρ., συστροφικῶς, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 882, πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λέξεως ἐλίγδην.

περιέσχατα, τά, τὰ πέριξ ἔσχατα, Ἡρόδ. 1. 86., 5. 101.

περίεφθος, ον, (ἕψω) πανταχόθεν ἑφθός, ὁ μέντοι Ἐμπεδοκλῆς ἦλθε μὲν καὶ οὗτος περίεφθος καὶ τὸ σῶμα ὅλον ὠπτημένος Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 2. 21.

περιεχής, ές, ὁ περιέχων, περιλαμβάνων τι, Φιλόστρ. 822.

περιέχω, καὶ **-ίσχω**, Θουκ. 5. 71· μέλλ. **περιέξω** καὶ **περισχήσω**· ἀόρ. **περιέσχον**, ἀπαρ. περισχεῖν· μέσ. ἀόρ. **περισχόμην**, ἀπαρ. **περισχέσθαι**. Περιβάλλω, περιλαμβάνω, περικλείω, κυκλόθεν ὅσσε π. [τὸ χωρίον] Λυσ. 140. 40· ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περιέχουσα πέλαγος γῆ Πλάτ. Τίμ. 25Δ, πρβλ. 31Δ, 33Β, Μένων 85Α, κτλ. **6)** μάλιστα ἐπὶ τῆς «ἀτμοσφαίρας», ὁ περὶ χθόν' ἔχων.. αἰθὴρ Κύρ. Ἀποσπ. 911· τὸ περιέχον ἡμᾶς ἅπαντας καὶ γῆν καὶ θάλατταν, ὃ καλοῦμεν οὐρανὸν Στράβ. 761· καὶ συχν. ἀπολ., ὁ περιέχων ἀήρ Ἱππ. Ἀεξ., Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 1, 10, κτλ.· καὶ μόνον ὁ περιέχων Πλούτ. Κοριολ. 38, κτλ.·—οὕτω καὶ ἡ περιέχουσα γῆ Ἀριστ. Μετεωρ. 2, 1, 9· ἡ περιέχουσα Ἶρις αὐτόθι 3. 4, 30· αἱ περιέχουσαι (δηλ. γραμμαί), αἱ περικλείουσαι, ὁ αὐτ. ἐν Μηχαν. 5, 5. **γ)** οὕτως ἐν τῇ ἀρχαίᾳ φυσικῇ φιλοσοφίᾳ ἐπὶ τοῦ στοιχείου ὅπερ περιβάλλει τὸ σύμπαν, ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 3. 5, 1· τὸ ἄπειρον καὶ τὸ περιέχον, ὁ αὐτ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 2. 5, 4, πρβλ. Φυσ. 8. 2, 9., 8. 5, 11 κ. ἀλλ., τὸ ὄνομα ὅπερ ὁ Ἡράκλειτος ἀποδίδει εἰς τὴν τὰ πάντα περιέχουσαν δύναμιν ἥτις ἐνεργεῖ ἐν τῷ κόσμῳ, Ὠριγέν. Αἱρ. 10. 1 :—ἐντεῦθεν καὶ τὸ εἶδος λέγεται περιεκτικὴ δύναμις, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ὕλην, φαμὲν δὲ τὸ μὲν περιέχον τοῦ εἴδους εἶναι, τὸ δὲ περιεχόμενον τῆς ὕλης Ἀριστ. π. Οὐρ. 4. 4, 11, πρβλ. Φυσ. 4. 4, 10 κἑξ. **2)** ἐναγκαλίζομαι, περισχὼν αὐτὴν (δηλ. τὴν Κλεοπάτραν) ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις ὁ Προκλῆϊος Πλουτ. Ἀντώνιος 79, πρβλ. Ἀλέξ. 51· ὡσαύτως, πατρὸς περὶ χεῖρας ἐχοντος Σιμωνίδ. 86. 5. **3)** περιβάλλω πρὸς φύλαξιν, Πλουτ. Καῖσ. 16, κτλ.· ἀλλ' ὡσαύτως ἐν τῷ παθητ., περιβάλλομαι, κυκλοῦμαι, περικλείομαι, ὑπό τινος Ἡρόδ. 8. 10, 79, 80, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 24· μεταφορ., περισχομένη κακότητι (ἐπὶ παθητ. σημασ.) Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 95. **4)** ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ **περιλαμβάνω** III, Πλάτ. Μένων 87Ο, Ἀριστ. Πολιτικ. 3, 14, 2, κτλ.· τὰ μέρη ὑπὸ τοῦ ὅλου περιέχεται Πλάτ. Παρμ. 145Β.

6) ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἀριστοτ., τὸ περιέχον εἶναι τὸ γενικὸν ἢ τὸ καθόλου, genericum, generale, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ περιεχόμενα, τὰ ἐπὶ μέρους ἢ καθ' ἕκαστα, Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 26, 1, πρβλ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 27, 10· οὗτος, ὄνομα περιέχον, ὅρος γενικός, ἔννοια καθόλου, Ρητορ. 3. 5, 3· πρβλ. **περιεκτικός**. **5)** παρὰ τῷ Εὐκλείδῃ, ὁ ὑπὸ δύο ἀριθμῶν περιεχόμενος [ἀριθμός], ὁ ὢν τὸ γινόμενον δύο ἀριθμῶν.

II. ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, νικῶ, ὡς τὸ **ὑπερέχω**, Θουκ. 5. 7· ἐπὶ στρατοῦ, κυκλώνων τὸν ἐχθρόν, αὐτόθι 71, 73· περιέσχον τῷ κέρᾳ οἱ Πελοποννήσιοι ὁ αὐτ. 3. 108. **III.** Μέσ., ἔχω τὰς χεῖράς μου περί τινα ἢ ὑπεράνω τινός, ὄθεν, ὑπερασπίζω, προστατεύω, προφυλάττω, μετὰ γεν. προσώπ., περίσχεο (Ἰωνικ. προστ. μέσ. ἀορ. β΄) παιδὸς ἧος Ὅ. Δ. 393· ὡσαύτως μετ' αἰτ., οὕνεκά μιν περισχόμεθα Ὀδ. Ι. 199. **2)** κρατοῦμαι σφιγκτῶς ἔκ τινος, προσκολλῶμαι εἴς τι, μετὰ γεν., γούνων περισχομένη Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 82· (ἀλλὰ μετ' αἰτ., περίσχετο γούνατα χερσὶν ὁ αὐτ. Γ. 706)· περισχέτο κούρης Μόσχ. 2. 11·— ἐντεῦθεν, προσκολλῶμαι εἴς τινα, ἀγαπῶ καθ' ὑπερβολήν τινά ἢ τί, Ἡρόδ. 1. 71., 3. 53., 5. 40., 7. 39, 160, κτλ.· τωὐτοῦ περιεχόμεθα, ἐπιδιώκομεν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, τὸν αὐτὸν ἔχομεν σκοπόν, ὁ αὐτ. 3. 72, πρβλ. Πλουτ. Θεμιστ. 9. **3)** ἀπανίως μετ' ἀπαρεμφ., περιείχετο .. μένοντας μὴ ἐκλιπεῖν, ἐπέμενε νὰ μείνωσι καὶ νὰ μὴ ἀφήσωσιν αὐτόν, Ἡρόδ. 9. 57.

περιζᾰμενῶς, Ἐπίρρ., λίαν ἰσχυρῶς ἢ βιαίως, Γνωμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 495.

περιζέω, βράζω ὁλόγυρα, Πλούτ. 567C, Λουκ. Τόξ. 20, κτλ.· ποιητ. -ζείω, Ἀνθ. Π. 9. 632. **II.** μεταβ., π. ἕρια ὄξει Γαλην. 14. 404.

περίζηλος, ον, σφόδρα ζηλευτός, ἢ οὐχὶ τὸ κακὸν τοῖς πολλοῖς ἐστι περίζηλον ; Θεοφ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 109C.

περιζητέω, ἐπιμελῶς ζητῶ, τι Βασίλ. τ. 1, σ. 108Β, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 246Δ· μετ' ἀπαρ., περὶ οὗ μαθεῖν περιεζήτησας Φωτ. Ἐπιστ. 291, 33.

περιζήτησις, εως, ἡ, ἐπιμελὴς ζήτησις, Ἰω. Χρυσ. τόμ. 12, σελ. 43Δ.

περίζῠγος, ον, ἐν τῷ πληθ. **περίζυγα**, ἱμάντες οἱ περιελίσσονται τῷ ζυγῷ ὅπως ἐν ἀνάγκῃ χρησιμεύωσιν ὅταν διαρρηγνύωνται κατατριβόμενοι οἱ ἐν χρήσει ἱμάντες, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 32· πρβλ. **περίπλεως** II. 1.

περίζυξ, -υγος, ὁ, ἡ, «ὁμόζυγος, σύζυγος» Ἡσύχ.· «περίζυξ καὶ ἄζυξ» Εὔπολις καὶ Ἀριστοφάνης» Δ. Β. 58, 10.

περίζωμα, τό, τὸ πέριξ τινὸς ἐζωσμένον, ζώνη περὶ τὴν ὀσφύν τινος ἢ ποδιά, ὡς τὸ **διάζωμα** Ι. 1, Πλουτ. Ρωμ. 21, Πολυδ. Ζ΄, 65, κτλ.· ὃ φοροῦν οἱ ἀθληταί, Παυσ. 1. 44, 1· οἱ θύοντες ἱερεῖς, Πλουτ. Αἰμίλ. 33· οἱ σιδηρουργοί, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 8, 16· οἱ μάγειροι (ἴδε **περιζώννυμαι**)·— ἐντεῦθεν ἐσχηματίσθησαν πολλαὶ παροιμιώδεις φράσεις, ἔχω π., φορῶ ποδιάν, ἐπὶ τοῦ μαγείρου, ἔχων περίζωμα Ἡγήσιππ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. 7· οἱ λόγοι σου περιζώματος ὄζουσιν Πλούτ. 2. 182D, ἔνθα ἴδε Wyll.· ἀσκῶ ἐκ περιζώματος, ἀσκῶ τέχνην τινὰ φορῶν τὸ περίζωμα, δηλ. ἁπλῶς τὸ ἐξωτερικὸν σημεῖον τῆς τέχνης ἔχων, ἀσκῶ αὐτὴν ἐπιπολαίως, Διον. Ἁλ. Δείναρχος 1·— ἐπὶ στρατιωτῶν, τὰ ὑπὸ τὴν πανοπλίαν φορούμενα ἐνδύματα, ἐν περιζώμασιν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐν θώραξι, Πολύβ. 6. 25, 3.

περιζωμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Διον. Ἁλ. 10. 17, Τίμαι. 134.

περιζώννῡμαι, μέσ. μετὰ παθ. πρκμ., ζωννύω περὶ ἐμαυτόν, ζώνυμαι μέ τι, περιζωσάμενος ὤαν λουτρίδα Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Παισὶ» 2· ἐσθῆτα, τήβεννον Πλουτ. Ρωμ. 15, Κοριολ. 9· γυμνὸς ὢν τοῦτον τὸν ἄνδρα περιεζώσατο, τὸν ἐφόρεσεν ὡς προστάτην, σχῆμα λόγου, παρ' ὑπόνοιαν, ἀντὶ τοῦ: ἐπίτροπον ἐποιήσατο, Ἀριστοφ. Εἰρ. 687· ἦν δέ ποτε καὶ περὶ Μακεδονίαν νόμος τὸν μηθένα ἀπεκτακότα πολέμιον περιεζῶσθαι τὴν φορβειάν, νὰ φορῇ ὡς ζώνην φορβειάν, ἤτοι καπιστριον, Ἀριστ. Πολιτ. 7. 2, 11·— ἀπολ., ἐπὶ μαγείρων (ἴδε **περίζωμα**)· περιεζωσμένος, «μὲ τὴν ποδιάν», Ἄλλεξις ἐν Παννυχίδι ἢ Ἐρίθοις» 3, πρβλ. Ἀναξανδρίδ. ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 12· ἐπὶ ἀθλητῶν, Παυσ. 1. 44, 1· ἐπὶ ὀρχηστοῦ, Πολύβ. 30. 13, 20. **2)** μεταφορ., ἀναλαμβάνω, Ἄννα Κομν. 1. 304.

περίζωσις, εως, ἡ, τὸ περιζώννυσθαι, κοινῶς «ζώσιμον», περίζωσις σάκκου Ψευδο-Χρυσ. τ. 1, σ. 991Α.

περιζώστρα, ἡ, περίζωμα, Ἀναξανδρ. ἐν Ἀδηλ. 16. **II.** ταινία περιδεδεμένη περὶ στέφανον, Θεόκρ. 2. 122.

περιηγέομαι, μέλλ. -ήσομαι, ἀποθ., ὁδηγῶ πέριξ, ὁλόγυρα, περιηγησάμενοι τὸ οὖρος Πέρσῃσι = ἡγησάμενοι Πέρσῃσι περὶ τὸ οὖρος, δηλ. ὁδηγήσαντες αὐτοὺς περὶ τὸ ὄρος, Ἡρόδ. 7. 214. **2)** ἀπολ., δεικνύω τι εἴς τινα καὶ περιγράφω αὐτό, περιήγησαί μοι τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 1, Νεκρ. Διάλ. 20. 1· πρβλ. **περιήγησις**, **περιηγητής**.

II. περιγράφω γενικῶς, καθόλου, συμπληροῦν τὸ περιηγηθέν (ἐν χρήσει ἐπὶ παθητ. ἐννοίας) Πλάτ. Νόμ. 770Β.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. τ. Δ΄, σ. 262.

περιηγηματικός, ἡ, όν, περιγραφικός, Ρήτορες (Walz) 1. 103.

περιηγής, ές, (περιάγω, -ηγέομαι) ὡς τὸ **περιφερής**, ὁ κείμενος ὡς ἐν κύκλῳ, κυκλοτερῶς, ἐπὶ τῶν Κυκλάδων κειμένων πέριξ τῆς Δήλου, Καλλ. εἰς Δῆλ. 198· πρβλ. **προχοειδής**·— ἐπὶ τῶν χειρῶν, εἰς τὰ ὀπίσω περιεστραμμένος, Ἀνθ. Πλαν. 195.

2) καθόλου, στρογγύλος, κυκλοτερής, κρίκος Ἱππ. 914Η· λίμνη Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 59· ἀκτή, ἀψὶς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 539, Γ. 138· τόξον Διον. Π. 157· ἴδε **περιειλάς**. **3)** ἡ ἔννοια εἶναι ἀμφίδ. ἐν Ἐμπεδ. 168, μονὴ περιηγεῖ γαίων—ἡ· ἐπὶ τῇ περιστρεφομένῃ ἀϊδιότητι (δηλ. ἐπὶ τῇ αἰωνίᾳ περιστροφῇ) ἢ ἐπὶ τελείᾳ ἀναπαύσει.— Πρβλ. **περιαγής**.

περιήγησις, εως, ἡ, τὸ ὁδηγεῖν καὶ ἐξηγεῖσθαι· τὰ ὅλα σημειώσεως, πλήρης περιγραφή, οἵαν παρέχουσιν οἱ ὁδηγοὶ καὶ ξεναγοί, Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 22. **II.** γεωγραφικὴ περιγραφή, ἡ π. τῆς χώρας Στράβ. 403· οἱ τὰς π. καὶ τοὺς περίπλους ποιησάμενοι Ἀθήν. 278D· π. γῆς γράφειν Ἀριστείδ. 1. 226· τὸ γεωγραφ. ποίημα Διονυσίου τοῦ Ἀλεξανδρέως ἐκαλεῖτο τῆς οἰκουμένης περιήγησις (πρβλ. **περιηγητής**), καὶ μνημονεύεται τοῦ Κρίτωνος περιήγησις Συρακουσῶν ὑπὸ τοῦ Σουΐδ.

2) ὡς τὸ **περιγραφή**, ἐξωτερικὸν σχῆμα, αἰτῶ περιήγησιν ὁμοιότατος καὶ τὸ μέγαθος, κατὰ τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος, Ἡρόδ. 2. 73.

περιηγητής, οῦ, ὁ, ὁ ὁδηγῶν τοὺς ξένους καὶ δεικνύων εἰς αὐτοὺς τὰ ἄξια θέας, ξεναγός, Συλλ. Ἐπιγρ. 1228, Πλούτ. 2. 675D· ἐν Δελφοῖς = ἐξηγητής, ὁ αὐτ. 395Α, 396C, κτλ.· ὁ π. τῆς εἰκόνος, ὁ ἑρμηνεύων αὐτήν, Λουκ. περὶ Διαβολ. 5· ὁ διὰ βίου π., ὁ ὁδηγός τινος δι' ὅλης τῆς ζωῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 763. 2. **II.** ὁ περιγράφων γεωγραφικῶς τὰ καθ' ἕκαστα, οἷον Διονύσιος ὁ περιηγητής, πρβλ. Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 2. 31, Ἀθήν. 210Δ, κτλ.· ἴδε **περιηγήσεις** II.

περιηγητικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς περιηγητήν, ὁ μεταδιδόμενος ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἕτερον, ὁ κατὰ παράδοσιν διδόμενος, ἡ κοινὴ καὶ π. δόξα Πλούτ. 2. 386Β·— περιγραφικός, βιβλία π., χρησιμεύοντα ὡς ὁδηγοὶ εἰς τοὺς περιηγουμένους, αὐτόθι 724Β· τὰ τῆς Παρθίας π., τὸ βιβλίον τὸ περιέχον ὁδηγίας περὶ τῆς Παρθίας, Ἀθήν. 93D.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τὸν τρόπον ξεναγοῦ, Εὐστ. Πονημάτ. 179. 95.

περιηγητός, όν, ὁ κύκλῳ περιηγμένος ἢ περιτεθειμένος ἐν εἴδει παρυφῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 45. **II.** ὁ ἔχων κύκλῳ παρυφήν, εἶδος χιτῶνος μετὰ παρυφῆς, χιτὼν Ἀντιφάνης ἐν «Μηδείᾳ» 1.

περιηδῶν, Ἀττ. ὑπερσ. τοῦ **περιοιδέω**.

περιηθημα, τό, τὸ ἠθητὸν περίττωμα ὕλης τινός, «νάφθα .. ἐστὶ τῆς Βαβυλωνίας ἀσφάλτου περιήθημα» Διοσκ. 1. 101, Λογγῖν. 43· «ἱδρὼς ἐστὶ τὸ περιήθημα τῆς ἐν τῷ αἵματι λεπτῆς καὶ ὀρροώδους ὑγρασίας» Γαλην. τ. 19, σ. 365, 10 Kühn., κλ.

περιηκάσε· «περιῳδυξεν, περιέγραψεν» Ἡσύχ.

περιήκω, ἔχω περιέλθει εἴς τινα, ἐπεὶ δὲ εἰς τὸν τοῦ ἐμοῦ παιδὸς φονέα ἡ ἀρχὴ περιήκει Ξεν. Κύρ. 4. 6, 8, πρβλ. Ἀρρ. Ἀνάβ. 4. 13· μεταφορ., κεφαλαὶ εἰς κρανία π., μετεβάλλοντα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς .., Φιλόστρ. 842· — μετ' αἰτ., ἔχω ἐπέλθει ἐπὶ τέλους εἴς τινα, τὰ σὲ περιήκοντα, ὅσα σοι ἐπῆλθον, Ἡρόδ. 7. 16, 1· τοῦτον τὸν ἄνδρα φαμὲν περιήκειν τὰ πρῶτα, λέγομεν ὅτι ἡ μεγίστη εὐτυχία ἔχει πέσει εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, ὁ αὐτ. 6. 86, 1· ἔμελλε .. δίκη περιήξειν καὶ Φιλοποίμενα Παυσ. 8. 51, 5· (παρ' Ἡροδ.: ὁ Schweigh. λαμβάνει τὸ **περιήκω** ὡς = **περιβάλλομαι** (ἴδε **περιβάλλω** IV), ἀλλὰ πρβλ. **περιέρχομαι** II, **περίειμι** (εἶμι) II, καὶ τὸ ἐκ τοῦ Παυσ. μνημονευθὲν χωρίον)

2) ἐπὶ χρόνου, ἔχω ἐλθεῖ, φθάσει, Πλούτ. Ἀγησ. 35, Ἀριστείδ. 1. 301.

περιηλῦσις, ἡ, ὡς τὸ **περιέλευσις**, ἡ Περσικὴ π. καὶ κύκλωσις Πλουτ. Μᾶρκος Κάτων 13. **2)** περιστροφὴ (μετὰ διαφ. γραφ. **περιείλησις**), Ἡρόδ. 2. 123· ἡ κοσμικὴ π. Κλήμ. Ἀλ. 884.

περιηλῦτεύομαι, ἀποθ., = **περιέρχομαι**, διάφ. γραφ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἱερεμ. ΜΘ', 3).

περιημεκτέω, κυρίως, αἰσθάνομαι σφοδρὸν πόνον, ἀνιῶμαι μεγάλως, δυσφορῶ, ἀγανακτῶ, τινί, διά τι πρᾶγμα, ὡς, τῇ συμφορῇ, τῇ βουλοσύνῃ, τῇ ἀπάτῃ, κτλ., Ἡρόδ. 1. 44, 164., 4. 154· ἀλλὰ μετὰ γεν. προσ., ἀγανακτῶ, δυσαρεστοῦμαι πρός τινα, κατά τινος, 8. 109· ἀπολ., 1. 114. (Τὸ ἁπλοῦν **-ημεκτέω** ἅπαντα μόνον ἐν νόθῳ τινὶ γλωσσ. τοῦ Ἡσυχ., ἴδε Schmidt. Ἡ κατάληξις δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν τοῦ **πλεον-εκτέω** καὶ **ἀγαν-ακτέω**, ἀλλ' ἡ ἀρχὴ τῆς συλλαβῆς **-ημ** δὲν ἔχει ἀνακαλυφθῇ).

περιηνεικα, Ἰων. ἀόρ. α' τοῦ **περιφέρω**, Ἡρόδ. 1. 84.

περιηχέω, ἠχῶ ὁλόγυρα, περιήχησεν δ' ἄρα χαλκὸς Ἰλ. Η. 267· — μετ' αἰτ. τόπου, θόρυβος π. τὴν οἰκίαν Πλούτ. 2. 720D· ἐντεῦθεν παθ., νῆσος περιηχουμένη τῷ κύματι Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 1. 6. **II**. Παθ., ὡσαύτως, φημίζομαι πανταχοῦ, δοξάζομαι, Φίλων Ἀκαδημ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 39D. **2)** κατηχοῦμαι, μανθάνω, ἀκούω, Ὠριγέν. I, 1017B, 1312C, 933C, κλ.

περιηχημα, τό, ὁ πέριξ γινόμενος ἦχος, ἀντήχησις, Ἰάμβλ. ἐν βίῳ Πυθ. 25. (114).

περιηχής, ές, ὁ πέριξ ἠχῶν, ἀντηχῶν, Ῥήτορ. (Walz) 1. 450.

περιηχητικός, ή, όν, = τῷ προηγ., Πορφύρ. ἐν Πτολεμ. Ἁρμον. 243.

περιηχησις, εως, ἡ, ἀντήχησις, Φίλων 2. 159, Πλουτ. Σύλλ. 19.

περιθαλπής, ές, σφόδρα θερμός, ἴδε ἐν λ. **πυριθαλπής**.

περιθάλπω, θερμαίνω πανταχόθεν, περιποιοῦμαι, ἐμπροσθεν καὶ ὄπισθεν περιθάλπονται Γαλην. τ. 14, σ. 304, 7, Κλημέντια 392B, Ψευδο-Διονύσ. 857B.

περιθαλψις, εως, ἡ, τὸ περιθάλπειν, Ἰσ. Πορφυρογέν. ἐν Ἀλλατίου Ἔκλογ. (Exc.) σ. 278.

περιθαμβής, ές, ὁ σφόδρα ἔκθαμβος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1158· τὸ π. Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 59.

περιθαρσής, ές, λίαν θαρραλέος, εὐθαρσής, ἔχων πεποίθησιν εἰς ἑαυτόν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 152, 195· **-θαρσεῖς**. εσσα. εν, Ἀπολλιν. Ψαλμ. σ. 223.· καὶ **-θάρσυνος**, ον, αὐτόθι σ. 189.

περιθαρσύνω, θαρσύνω μεγάλως, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 613· ὁ Dind. παραθ-.

περίθειόω, καπνίζω τι καλῶς διὰ θείου, καθαίρω, κυρίως διὰ θείου, «περιθειῶσαι· περικαθᾶραι, κυρίως θείῳ» Ἡσύχ., Φώτ.· — παρὰ Μενάνδρῳ ἐν «Δεισιδαίμονι» 1, 6 ὁ Meineke διορθοῖ **περιθεωσάτωσαν**.—Ἴδε Κόντον ἐν «Σωκράτει» σ. 104.

περιθείωμα, τό, = **ἀπάμαγμα**. Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀπομάγματα**.

περιθείωσις, ἡ, τὸ περικαθαίρειν θείῳ, Πλάτ. Κρατ. 405Α.

περιθέλγω, θέλγω, ψυχαγωγῶ, Θ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 110Α.

περίθεμα, τό, τὸ περιτιθέμενον, **1)** περιδέραιον, ταινία τῆς κεφαλῆς, κτλ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 22, Ἡσύχ. ἐν λ. **κάθαρμα**, Σουίδ. ἐν λ. **καθόρμια**· οὕτω **περίθημα**, Νικόστρ. παρὰ Στοβ. 415. 47. **2)** περικάλυμμα, **περίθεμα** τῷ θυσιαστηρίῳ Ἑβδ. (Ἀριθμ. IC', 39).

περιθεμελιόω, θεμελιώνω τι ὁλόγυρα ἢ φέρω τι ὁλόγυρα εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον μετὰ τῶν θεμελίων, Γρηγ. Νύσσ. 1. 148Δ.

περιθεόω, ἀπανιώτερον τοῦ **περιθειόω**, ὃ ἴδε.

περιθερμαίνω, θερμαίνω ὁλόγυρα, Κ. Μανασσ. Χρον. 6066, ἐν τῷ παθητ.

περίθερμος, ον, πάνυ θερμός, Πλούτ. 2. 642C, κτλ.· μεταφορ., ἐπὶ τοῦ νοῦ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 144.

περιθέσιμος, ον, ὁ δυνάμενος νὰ τεθῇ περί τινα ἢ ἐπί τινος, κόσμος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 8, 2.

περίθεσις, εως, ἡ, τὸ περιτιθέναι, ἐπιτιθέναι, περιβάλλεσθαι, Σέξ. Ἐμπ. π. Π. 2. 15, 1, Ἐπίστ. Πέτρ. 3. 3· ἴδε λέξ. ἐν **περίθετος**.

περιθετέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ θέσῃ ὁλόγυρα, Γεωπ. 5. 9, 7.

περίθετος, ον, ὡσαύτως **περιθετός**, ή, όν (περιτίθημι)· — ὁ περιτεθεὶς ἢ δν δύναταί τις νὰ περιθέσῃ ἢ περιβληθῇ, π. πρόσωπον, προσωπεῖον, Ἀριστομένης ἐν «Ὑδρίαις» 1 κεφαλὴ περίθετος, προσωπεῖον ἔχον καὶ φενάκην, Ἀριστοφ. Θεσμ. 258, ἔνθα ἴδε Σχολ.· περιθεταὶ τρίχες, ψευδεῖς τρίχες, φενάκη, Πολύβ. 3. 3. 78, 2 κέξ.· **περίθετος** κόμη Αἰλ. Ποικίλ. Ἱστ. 1. 26, Ἐτυμ. Μέγ. 790. 20· προκόμια **περίθετα** Ἀθήν. 523Α· **περίθετος** μόνον, Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. Γ', 170· καὶ **περιθέτη**, Ἄμφις καὶ Μένανδρ. αὐτόθι (ἀλλὰ διάφ. γραφ. **περίθεσις** πρβλ. ὅμως Ἀθήν. 415Δ, Πολυδ. Β', 25.)

περιθέω, μέλλ. **-θεύσομαι**· — τρέχω πέριξ, περιβάλλω, περίκειμαι, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης, περιέκειτο δὲ χρυσοῦς δακτύλιος, «περιεῖχέ φησι χρυσοῦς πόρκης τὸ δόρυ, πόρκης δέ ἐστιν ὁ δακτύλιος τοῦ δόρατος ὁ συνέχων τὸν σίδηρον πρὸς τὸ ξύλον» (Σχόλ.), Ἰλ. Ζ. 320, πρβλ. Ὀδ. Ω. 207· τάφρος, τεῖχος **περιθέει** Ἡρόδ. 1. 178, 181· π. περὶ τὴν νῆσον Πλάτ. Κριτ. 115Ε· μετ' αἰτ. τόπου, τὸ ἄγκος αἱμασιῆς τις π. κύκλος Ἡρόδ. 6. 74· π. κύκλῳ τὸν φραγμὸν Ξεν. Κυν. 11, 4, πρβλ. Λουκ. Νιγρ. 22, κτλ.· — μεταφορ., π. τοῖς ὄμμασι τὴν γραφὴν Ἀριστοφ. 1. 16· τὸ φάρμακον τὴν ψυχὴν π. Λουκ. Νιγρ. 37· μετὰ δοτ., Ἡρωδιαν. 5. 5. **II**. περιτρέχω, τρέχω τῇδε κἀκεῖσε, Λατ. discurro, Ἀριστοφ. Ἱππ. 65, Πλάτ. Πολ. 475D. **III**. περιστρέφομαι, ἀσπὶς δ' αἰεὶ περιθεούσης, δηλ. ἐν ᾧ αὐτὸς περιέστρεφε τὴν ἀσπίδα του ὁλόγυρα, Ἡρόδ. 9. 74, πρβλ. Πολυδ. Δ', 156.

περιθεωρέω, περιέρχομαι καὶ θεωρῶ, Λουκ. Ἑρμότ. 44.

περιθήκη, ἡ, ὅ,τι τις περιθέτει, κάλυμμα, σκέπασμα, Γλωσσ.

περιθήμια, ἴδε ἐν λ. **περίθεμα**.

περιθλᾶσις, ἡ, σύντριψις γύρωθεν, σύνθλασις, Πλούτ. 2. 609D, Γαλην

περιθλάω, συντρίβω ὁλόγυρα, κατασυντρίβω, Πλούτ. 2. 341Α, Γαλην.

περιθλῖβής, ές, εἰς ὑπερβολὴν τεθλιμμένος, Βασίλ. τ. 2, σ. 235D.

περιθλίβω [ῑ], θλίβω, πιέζω ὁλόγυρα, Νόνν. Δ. 1. 370.

περίθοιρον (δηλ. **περίθυρον**), τό, = **ὑπέρθυρον**, Συλλ. Ἐπιγρ. 8941.

περιθορυσις, εως, ἡ, ἡ εἰς τεμάχια θραῦσις, σύντριψις, ἴδε ἐν λ. **παράθορυσις**.

περιθραύω, θραύω ὁλόγυρα, θραύω εἰς μικρὰ τεμάχια, Ἱππ. 513. 35, Ἀριστ. Προβλ. 23. 36, κ. ἀλλ.· μεταφορ., κατασυντρίβω, Φίλων 1. 564, κτλ.

περιθρεκτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ περιδράμῃ, Πλάτ. Θεαίτ. 160Ε.

περιθρηνέομαι, Παθ., ἀντηχῶ ἐκ θρήνων, Πλουτ. Ἀντών. 56.

περιθριγκόω, περιῤῥάττω ὁλόγυρα, τοῖς ὀστέοις τοὺς ἀμπελῶνας Πλουτ. Μάρ. 21. — Παθ., περιῤῥάπτομαι, τινος, ἔκ τινας πράγματος, Κλήμ. Ἀλ. 303.

περίθριξ, ὁ, «ὁ ἀπὸ γενετῆς πλόκαμος, ὁ μηδέπω καρεὶς» Σουίδ.

περιθρομβόομαι, Παθ., πήζω καὶ σχηματίζομαι εἰς θρόμβους ὁλόγυρα, κωλύεται γὰρ ἡ σύμφυσις ὑπὸ τοῦ περιθρομβουμένου τοῖς ἐρρωγόσιν ἀγγείοις αἵματος Γαλην., ἐκ τοῦ Θησ. Στεράν. ἄγευ μαρτυρ.

περιθρόνιος, α, ον, ὁ περὶ τὸν θρόνον, Ὀρφ. Ὕμν. 6. 4.

περιθρῦλέομαι, διαθρυλέομαι, πληροῦμαι ἤχου καὶ βοῆς πανταχόθεν, περιβομβοῦμαι, Βασίλ. τ. 3, σ. 104C, κλ.

περιθρύλητος, καὶ **περιθρῦλλος**, ον, ὡς τὸ **περιβόητος**, περίφημος, Τζέτζ. Ἱστ. 8, 372, κλ.

περιθρύπτω, τρίβω ἢ κοπανίζω εἰς τεμάχια, Διόδ. 3. 51, Wessel. (οἱ κώδικ. **περιθρύβεσθαι**)· τὰ περιθρύπτοντα τὴν ψυχὴν Φίλων 1. 501· περιθρυφθεὶς ὁ αὐτ. 2. 527.

περιθῡμος, ον, σφόδρα ὠργισμένος, Αἰσχύλ. Θήβ. 725.— Ἐπίρρ. **-μως**, ὁ αὐτ. ἐν Χρ. 40· **περιθύμως** ἔχω, εἶμαι λίαν ὠργισμένος, Ἡρόδ. 2. 162, Πλάτ. Τίμ. 87Ε· **περιθύμων** ὡς ἐπίρρ., Πλουτ. Μάρ. 19.

περιθύομαι, προσφέρω ἐμῇ δαπάνῃ θυσίας εἰς πολλοὺς θεοὺς δι' ἄλλου, περιθυόμενος οἶκοι κάθηται Πλούτ. 2. 168D.

περιθῡρέω, = **περὶ τὰς θύρας εἶμι**, Αἰλ. π. Ζ. 1. 11, 14. «περιθυρεῖν· τὸ ἐπὶ ταῖς θύραις ἑστάσθαι» Ἡσύχ., πρβλ. Φώτ. ἐν λ.

περιθωρᾰκίδιον, διάφορ. γραφὴ ἀντὶ **ἐπιθωρακίδιον**, ἐν Πλουτ. Ἀρτοξ. 11.

περιθωρᾰκίζω, ὁπλίζομαι διὰ θώρακος, Βασίλ. τ. 2, σ. 239, κλ.

περιιάπτω, τιτρώσκω πανταχόθεν, περὶ θυμὸς ἰάφθη, ἐτρώθη πανταχόθεν, Θεόκρ. 2. 82.

περιιάχω, ἠχῶ ὁλόγυρα, ἀντηχῶ, περὶ δ' ἴαχε πέτρα Ὀδ. Ι. 395· Ἐπικ. παρατ. **περίαχε** [ῑ] ἀντὶ **περίαχε**, Ἡσ. Θ. 678.

περιίδμεναι, Ἐπικ. ἀπαρέμφ. τοῦ πρκμ. **περίοιδα**, Ἰλ. Ν. 728.

περιιδρόω, ἱδρώνω καθ' ὅλον τὸ σῶμα, Σέξ. Ἐμπ. π. Μ. 159.

περιίδρωσις, εως, ἡ, ἵδρωσις καθ' ὅλον τὸ σῶμα, Διοσκ. περὶ Ὑοβόλ. 9.

περιίζομαι, ἀποθετ., κάθημαι ὁλόγυρα, κύκλῳ **περιιζόμενοι** Ἡρόδ. 1. 202, 6. 78· μετ' αἰτ. ἀντιμειμ., π. τινα ὁ αὐτ. 5. 4, πρβλ. 41.

περιιπτάμεναι, ἀποθ. = τῷ ἑπομ., Πολύαιν. 4. 3, 29, Ζώσιμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περιιππευω, ἱππεύω πέριξ, Πολύϐ. 5. 73, 12, Λυκ. Ὀνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 12· ὡσαύτως ἐν μέσ. ἀορ. α', Πολύαιν. 3. 13, 3.

περιίπταμαι, μεταγεν. τύπος τοῦ **περιπέτομαι**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 9, 2, Δίων Κ. 58. 5, κτλ.

περιιστάνω ἢ **-άω**, μεταγεν. τύπος τοῦ ἑπομ., Ἀθήν. 21Ε.

περιίστημι, **Α.** ἐν τοῖς συνθέτοις μεταϐ. χρόνοις (μετὰ πρκμ. **περιέστακα**, Πλάτ. Ἀξίοχ. 370D, ἴδε Schäf. εἰς Διον. Ἁλ. π. Συνθ. σ. 331), ἵστημι πέριξ, π. τοὺς ἑαυτοῦ Θουκ. 8. 108, κτλ.· π. τινί τι Ἡρόδ. 3. 24, Πλάτ. Τίμ. 78C· στρατὸν περὶ πόλιν Ξεν. Κύρ. 7. 5, 1· — μεταφορ., π. φόϐους τινὶ Κριτίας 9. 37· π. τινὶ ἔτι πλείω κακὰ Δημ. 555. 5· π. κίνδυνόν τινι Πολύϐ. 12. 15. 7, κτλ. **2)** φέρω ὁλόγυρα, φέρω εἴς τι σημεῖον, π. πολιτείαν εἰς ἑαυτόν, φέρει ὁλόγυρα εἰς ἑαυτόν, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 9· εἰς τοὐναντίον π. τινά, λόγῳ Πλάτ. Ἀξίοχ. ἔνθ' ἀνωτ.· εἰς τοσοῦτον π. τινά, ὥστε .. Ἡρακλειδ. παρ' Ἀθην. 537D· — μάλιστα εἰς χειροτέραν κατάστασιν φέρω, εἰς τοῦθ' ἡ τύχη τὰ πράγματα αὐτῶν περιέστησε Ἰσοκρ. 125D, πρϐλ. Αἰσχίν. 65. 24· π. εἰς μοναρχίαν τὴν πολιτείαν Πολύϐ. 3. 8, 2· π. τινὰ εἰς πενίαν Ἡρῳδιαν. 7. 3· — ὡσαύτως, ἀναφέρω, ἀποδίδω, ὡς τὸ Λατ. devolvere, π. τὰς ἑαυτοῦ συμφορὰς εἴς τινα Δημ. 1014. 17· π. τὴν αἰτίαν εἴς τινα Διον. Ἁλ. 3. 3. **II.** ἐν τῷ μέσῳ ἀορ. α', ἵστημι περὶ ἐμαυτὸν, ξυστοφόρους Ξεν. Κύρ. 7. 5, 41, πρϐλ. Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 4· — ἴδε κατωτ. Β. I. 2.

Β. Παθ. καὶ μέσ., μετ' ἀορ. 6', πρκμ. καὶ ὑπερσ. ἑνεργ.· — ἵσταμαι πέριξ, ὁλόγυρα, περιστῆσαν γὰρ ἑταῖροι Ἰλ. Δ. 532· κῦμα περιστάθη, κῦμα ὑψοῦσθαι ὁλόγυρα (Ἐπικ. παθ. ἀόρ.), Ὀδ. Λ. 242· περιστῆναι περί τι Πλάτ. Τίμ. 84Ε· οἱ περιεστῶτες, οἱ πέριξ ἑστάμενοι, Ἀντιφῶν 443. 7. **2)** μετ' αἰτ. ἀντικειμ., ἵσταμαι πέριξ, κυκλώνω, χορὸν περίσταθ' ὅμιλος Ἰλ. Σ. 603· βοῦν δὲ περίστησάν τε, περὶ δὲ τὸν βοῦν κύκλῳ ἔστησαν» (Σχόλ.) (κοινῶς περιστήσαντο, ἀλλ' ὁ μέσ. ἀόρ. α' εἶναι μεταϐ.), Ἰλ. Β. 410, πρϐλ. Ὀδ. Μ. 356· μήπως με περιστήωσ' ἕνα πολλοί (Ἐπικ. γ' πληθ. ὑποτ. ἀορ. 6' ἀντὶ περιστῶσι), μήπως με περιστοιχίσωσιν ἕνα πολλοί, Ἰλ. Ρ. 95, πρϐλ. Ὀδ. Υ. 50· οὕτω, περιστάντες τὸ θηρίον κύκλῳ Ἡρόδ. 1. 43, πρϐλ. 9. 5, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 407, Πλάτ. Πολ. 432Β· π. τὸν λόφον τῷ στρατεύματι Ξεν. Κύρ. 3. 1, 5· μεταφορ., τὸ περιεστὼς ἡμᾶς δεινὸν Θουκ. 4. 10, πρϐλ. 7. 70· τοσούτου πολέμου τὴν Ἀσίαν περιστάντος Ἰσοκρ. 74Ε· χωρὶς τῆς περιστάσης ἂν ἡμᾶς αἰσχύνης Δημ. 30. 24, πρϐλ. 293. 14· διὰ τὸν φόϐον τὸν περιστάντα αὐτοὺς Αἰσχίν. 73. 16· φόϐος π. τινα, ὥστε .. Θουκ. 3. 54. **3)** σπανίως μετὰ δοτ., περιισταμένους τῇ κλίνῃ Πλάτ. Νόμ. 947Β· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον μεταφορ., ἡμῖν .. ἀξοῖα τὸ πλέον ἢ ἔπαινος περιέστη Θουκ. 1. 76· τῇ μὲν (δηλ. τῇ Ἑλλάδι) δουλεία περιέστηκε Λυσ. 196. 14· τοῦ περιεστηκότος τοῖς Θηβαίοις Δημ. 209. 22· πηλίκα τῇ πόλει περιέστηκε πράγματα ὁ αὐτ. 450. 13· ἀνάγκη π. τινι, μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. 497. 4· — ἀπολ., ἐπὶ περιστάσεων, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κακῶν, τὰ περιεστηκότα πράγματα Λυσ. 193. 36· οἱ περιεστῶτες καιροὶ Πολύϐ. 3. 86, 7. **II.** ἔρχομαι, ὁλόγυρα, περιστρέφομαι, κύκλῳ Ἀριστ. Φυσ. 4. 9, 4· ἐπὶ ἀνέμων, ἐκ τῶν ἀπαρκτίων εἰς θρασκίας ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 6, 24· ἐπὶ χρόνου, περισταμένης τῆς ὥρας Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 11, 2, πρϐλ. Ἱππ. 227. 47. **2)** καταντῶ, ἀναφέρομαι, καταλήγω εἰς, περιεστήκει ὑποψία ἐς τὸν Ἀλκιϐιάδην Θουκ. 6. 6. 61, πρϐλ. 1. 76· νομίσαντες τὸ παρανόμημα ἐς τοὺς Ἀθηναίους περιεστάναι ὁ αὐτ. 7. 18. **3)** ἐπὶ συμϐάντων, ἀποϐαίνω, καταντῶ, μάλιστα εἰς τὸ χεῖρον, ἐξ ἀρρωστίης π. τινι ἐς ὕδερον Ἱππ. Κωακ. Προγν. 194, πρϐλ. 1089G· ἐς τοῦτο περιέστη ἡ τύχη, ἐντελῶς μετετράπη, Θουκ. 4. 12, Ἰσοκρ. 93C, κτλ.· τοὐναντίον περιέστη αὐτῷ, ὅλως τοὐναντίον ἀπέϐη δι' αὐτόν, Θουκ. 6. 24, πρϐλ. Λυσ. 126. 4, Πλάτ. Μένων 70C· ὡσαύτως, περιέστηκέ τι εἰς τοὐναντίον Πλάτ. Πολ. 343Α· περίσταμαι εἰς τύχας, καταντῶ εἰς τὴν τύχην, ἐξαρτῶμαι ἐκ τῆς τύχης, Θουκ. 1. 78· εἰ τὰ μὲν πράγματ' εἰς ὅπερ νυνὶ περιέστη Δημ. 295. 12, πρϐλ. 31. 6· τὸ πρᾶγμα εἰς ὑπέρδεινόν μοι περιέστη ὁ αὐτ. 551. 2, πρϐλ. 969. 10· ἐνταῦθα τὰ πράγματα π. Ἰσοκρ. 171Β· περιέστηκεν εἰς τοῦτο ὥστε .. Λυκοῦργ. 148. 10· οὕτω μετ' ἀπαρ., περιεστήκει τοῖς βοηθείας δεομένοις αὐτοὺς ἑτέροις βοηθεῖν Δημ. 301. 8, πρϐλ. Πλάτ. Μενέξ. 244D· μετὰ μετοχ., περιέστηκεν ἡ πρότερον σωφροσύνη νῦν ἀβουλία φαινομένη Θουκ. 1. 32. **III.** παρὰ μεταγεν., ὑπάγω ὁλόγυρα ὅπως ἀποφύγω τι, κύνας Λουκ. Ἑρμότ. 80 (ἂν καὶ αὐτὸς ἀποδοκιμάζει τὴν χρῆσιν ταύτην ἐν τῷ Σολοικ. 5)· τὸν κίνδυνον Ἰαμϐλ. ἐν ϐιϐ. Πυθ. 239· τὴν ἀφροσύνην Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 93· κενοφωνίας Ἐπιστ. πρὸς Τιμόθ. 6', 15, κτλ.· π. μή., φοϐοῦμαι μήπως .., Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 6, 12· πρϐλ. **περικάμπτω** II. 2.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. τ. Α', σ. 568.

περιισχναίνομαι, παθ., γίνομαι εἰς ὑπερϐολὴν ἰσχνός, Ἱππ. 1200F.

περιίσχω, ἴδε **περιέχω**.

περιστέον, ῥημ. ἐπίθ. ἐκ τοῦ **περίειμι** (εἶμι) δεῖ περιιέναι, Πλάτ. Φαῖδρ. 274Δ· τὴν μακρότεραν π. τινι, πρέπει νὰ «κάμῃ τὸν μακρότερον γῦρον», ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 504C.

περιτεχνεύω, ἀνιχνεύω ὁλόγυρα, Φίλων 2. 479· πιθ. γραφὴ **περιλιχνεύω**.

περικαγχᾰλάω, γελῶ, μηκῶμαι πέριξ τινός, μητέρας ἐκ ϐοτάνης ἐρίφοι περικαγχαλόωντες πολλῇ γηθοσύνῃ .. δέχονται Ὀππ. Ἁλ. 4. 326.

περικάδομαι, Δωρ. ἀντὶ **-κήδομαι**, μάλα ἀνδρῶν δικαίων περικαδόμενοι Πινδ. Ν. 10, 100.

περικαής, ές, καίων ὁλόγυρα ἐκ τῆς πολλῆς θερμότητος, περικαέες πρὸς χεῖρα Ἱππ. 143C, πρϐλ. 155C· ἐπὶ πυρετῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀφορ. 1255, κτλ.· ἐπὶ χώρας, περικαὲς τὸ χωρίον Ἰωαήπ. Ἰουδ. Ἱλλ. 4. 8, 3· π. θερμότης Θεοφρ. περὶ Πυρὸς 44. Ἐπίρρ. **περικαῶς**, περικαῶς ἔχω τινός, καίομαι ὑπὸ σφοδροῦ ἔρωτος πρός τινα, Πλούτ. Ἀγησ. 11, Εὐναπ. Ἱστ. 116. 16.

περικᾰθαίρω, καθαρίζω πανταχόθεν, καθαρίζω ἐντελῶς, τὴν στήλην Πλάτ. Κριτί. 120Α· τὰ δίκτυα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 13, 10. **2)** μεταφορ., π. ἀοιδαῖς ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 454.

περικαθάπτω, προσδένω ἢ ἀναρτῶ πέριξ, περικαθάψαντες ἀγγεῖον Στράϐ. 770· περικαθάπτειν ἰχθῦς τῷ ἀγκίστρῳ Πλουτ. Ἀντών. 29.— Μέσ., προσδένω ἐπάνω μου, φορῶ, νεφρίδας περικαθάπτονται ὁ αὐτ. 2. 364Ε.

περικᾰθᾰρίζω, καθαρίζω ἐντελῶς, τὴν καρδίαν Ἑβδ. (Δευτερ. Α', 6). **II.** καθαρίζω καὶ ἀπορρίπτω, τὴν ἀκαθαρσίαν Ἑβδ. (Λευιτ. 16', 23).

περικάθαρμα, τό, καθαρμός, ἐξάγνισις, Ἑβδ. (Παροιμ. ΚΔ', 18). **II.** = **κάθαρμα** I. 2, Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. Α', 13· ἄθλιος ἄνθρωπος, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 22, 78· πρϐλ. **φαρμακὸς** II.

περικαθαρμός, ὁ, ἁγνισμός, καθαρμός, Πλάτ. Νόμ. 815C.

περικάθαρσις, ἡ, τὸ καθαίρειν κύκλῳ, περικαθάρισμα, τῶν ῥιζῶν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9. 11.

περικαθαρτήριον, τό, θυσία ἐξαγνιστική, Ἡσύχ. ἐν λ. θεώματα.

περικαθαρτής, οῦ, ὁ, ὁ περικαθαίρων, ἐξαγνιζων, Ἡσύχ. ἐν λέξ. ἀπομάκτης.

περικαθέζομαι, ἀποθ., κάθημαι ὁλόγυρα, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 23, Σέξτ. Ἐμπ., κτλ.· μετ' αἰτ., κάθημαι ὁλόγυρα, πολιορκῶ πόλιν, Δημ. 1379. 23.

περικάθημαι, Ἰων. **-κάτημαι**, ἀπαρ. **-ῆσθαι**· Ἰων. καὶ πλθ. παρατ. **περιεκατέατο** Ἡρόδ. 8. 111 (κυρίως πρκμ. τοῦ **περικαθέζομαι**). Κάθημαι ὁλόγυρα, τραπέζη περικατημένων, καθημένων περὶ τὴν τράπεζαν, ὁ αὐτ. 9. 32· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον μετ' αἰτ. ἀντικειμ., π. πόλιν, πολιορκεῖν πόλιν, ὁ αὐτ. 1. 103, 5. 126., 6. 23, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ πλοίων, ἀποκλείω ὁ αὐτ. 9. 75· μετ' αἰτ. προσ., κάθημαι πλησίον τινὸς ὡς σύντροφος αὐτοῦ ἢ φίλος, τῶν περικαθημένων αὐτὸν ὁ αὐτ. 3. 14.

περικαθίζω, καθίζω ὁλόγυρα, πολιορκῶ, τὸ τεῖχος Διόδ. 20. 103· περικαθίσας κύκλῳ τὴν πόλιν Ἀππ. Ἰϐηρ. 53· περισκάθισε περὶ ἢ ἐπὶ τὴν πόλιν Ἑβδ. (Δ' Μακκ. 1Δ', 61., Δ' Βασιλ. Ϛ', 24).

περικαθίεμαι, περιϐάλλομαι, περιϐραχιόνια καὶ περιαυχένια περικαθιεμένη Φίλων 2. 266.

περικαίνυμαι, ἀποθ., νικῶ, ἣν οὐδὲ καρτερὸν πυρὸς περικαίνυται ὁρμή Νικ. Θ. 38.

περικαίω, Ἀττ. **-κάω**, μέλλ. **-καύσω**, καίω ὁλόγυρα, καταλαίω, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 3, 8· περικαίων τὰ ἱερὰ Στράϐ. 805, κτλ.· — Παθ., φλέγομαι ὁλόγυρα, Ἡρόδ. 4. 69· μεταφορ., εἶμαι φλογισμένος, ἐξεγείρομαι, Ἀνδοκ. 20. 1· φλέγομαι ἐξ ἀγάπης πρός τινα, τινος Ἰω. Χρυσ.

περικᾰκέω, εἶμαι εἰς ὑπερϐολὴν ἀτυχής, εὐρίσκομαι ἐν ἀπελπισμῷ, Πολύϐ. 1. 58, 5· τοῖς ὅλοις ὁ αὐτ. 3. 84, 6.

περικάκνησις, ἐως, ἡ, ἀπελπιστικὴ κατάστασις, Πολύϐ. 1. 85. 2, κτλ.

περίκᾰκος, ον, λίαν κακός, Πτολεμ. Τετράϐ. 68. 16, Πρόκλ.

περικαλαμῖτες, ιδος, ἡ, = **φλοιὸς καλάμου**, Γαλην. τ. 13, σ. 334.

περικᾰλίνδησις, ἡ, = **περικυλίνδησις**, Πλούτ. 2. 919Α.

περικάλλεια, ἡ, μεγάλη καλλονή, τῇ τοῦ προσώπου περικαλλείᾳ Βασίλ. τ. 2, σ. 239Δ.

περικαλλής, ές, (κάλλος) ὡς καὶ νῦν, ὁ πολὺ εὔμορφος, λίαν κομψός, παρ' Ὅμ., τὸ πλεῖστον ἐπὶ πραγμάτων, φάρμιγξ, κίθαρις, Ἰλ. Α. 603, Ὀδ. Δ. 153· ἄγροι, αὐλή, ϐωμός, δίφρος, δόμος, ὄχθη, ἔργα, εὐνή, θρόνος, κτλ.· ἐπὶ γυναικῶν μόνον ἐν Ἰλ. Ε. 389, Π. 85, Ὀδ. Δ. 281· ἐπὶ ἀνδρῶν πρῶτον ἐν Τμν. Ὅμ. εἰς Ἑρμ. 323, 397, 504· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἀνδρός, Ὀδ. Ν. 401, 433· ἐπὶ ἀγάλματος, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 5. 60· ἐπὶ νήσου, Θέογν. 1277· ἐπὶ χώρας, Ἡρόδ. 7. 5· ὡσαύτως παρὰ μετάγεν. πεζογράφ., ἀλλὰ σπάν. παρ' Ἀττ., π. Θεσμοφόρια Ἀριστοφ. Θεσμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

282. — Επίρρ. -καλλῶς, Εὐστ. 836. 41· — συγκρ. -έστερος, ὑπερθ. -ίστατος, Ἀθήν. 555C, 680C.

Περικαλλίμαχοι, οἱ, οἱ περὶ τὸν Καλλίμαχον, οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ, κωμικὴ λέξ. ἐν Ἀνθ. Π. 11. 347· ὁ Schneid. διορθοῖ τοὺς περὶ Καλλίμαχον.

περικαλπάζω, καλπάζω ὀλόγυρα, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 180, 22. ἔκδ. Λ.

περικάλυμμα, τό, κάλυμμα, ἔνδυμα, Πλάτ. Πολιτ. 279D.

περικαλλύνω, καλλύνω τι πανταχόθεν, καθωραΐζω, μεταγεν.

περικαλυπτέα, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **περικαλύπτομαι**, πρέπει τις νὰ περικαλυφθῇ ἢ περιτυλιχθῇ, Ἀριστοφ. Νεφ. 727.

περικαλύπτω, καλύπτω ὀλόγυρα, νέφος περὶ πάντα καλύπτει Ἰλ. Ρ. 243, πρβλ. Κ. 210· π. δένδρεον πίλῳ Ἡρόδ. 4. 23· τινὰ ἐν ἱματίῳ Ξεν. Κύρ. 7. 2, 13· τὸ σῶμά τινι Πλάτ. Τίμ. 34B· μεταφορ., π. σωτηρίαν τοὺς νόμους ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 793C· τὰ πάθη, τὸ δεινὸν Πλούτ. 2. 101Δ, 1013.— Μέσ. καὶ παθ., περικαλύπτω ἐμαυτὸν πανταχόθεν, ὁ αὐτ. 51D, κτλ.

II. περιτίθημι ὡς κάλυμμα, ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψα, «ἐπειδὴ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν ὕπνον περιέβαλον» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ξ. 359· ἐς οὖς γὰρ τοὺς λόγους εἰπεῖν θέλω καὶ περικαλύψαι τοῖσι πράγμασι σκότον, καὶ νὰ περικαλύψω τὰ πράγματα διὰ σκότους, Εὐρ. Ἴων 1522· τὸ θνητὸν περικάλυπτε τῷ θεῷ Δίφιλος ἐν «Βαλανείῳ» 1.

περικάλυψη, ἡ, τὸ περικαλύπτεσθαι, τῇ τῶν ἀλλοτρίων σκεπασμάτων περικαλυφῇ Πλάτ. Νόμ. 942D.

περικαμπή, ἡ, καμπή, π. ἐξ ὀλίγου χωρίου, ὀξεῖα καμπὴ (ἔχουσα μικρὰν ἀκτῖνα), Ἱππ. π. Ἄρθρ. 811.

περικαμπής, ές, ὁ κεκαμμένος ὀλόγυρα, κυρτός, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ.

περικάμπτης, ου, ὁ, Λατ. torgiversator, ὁ ἀναβάλλων τι ὁ ἀποφεύγων καὶ βραδύνων νὰ πράξῃ τι, Γλωσσ.

περικάμπτω, κάμπτω πέριξ, ὀλόγυρα, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 794· τὴν χεῖρα τοῖς βλεφάροις περικάμψας ἐσκοπίαζον ὀξυδερκέστατα Ψευδο-Λουκ. Φιλόστρ. 19. **II.** κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ., ἑλαύνω ὀλόγυρα (ἐξυπ. ἅρμα ἢ ἵππους), Πλάτ. Εὐθύδ. 291B· μετ' αἰτ. τόπου, π. τοὺς ὄζους Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 35· π. τὴν πόλιν, τὸν Ἄθων Πλούτ. 2. 246B, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 15· — ἀπολ., κάμψας διευθύνομαι, στρέφομαι, ἐπὶ τοὺς λιμένας Ἀππ. Καρχηδ. 95. **2)** περιέρχομαι οὕτως ὥστε νὰ ἀποφύγω ἢ διαφύγω τι, τὴν τῶν κυάμων χώραν Διογ. Λ. 8. 40· ὁμιλίας Διόδ. 5. 59 (κοινῶς **παρέκαμπτε**) κακοπάθειαν οὐδεμίαν Συλλ. Ἐπίρρ. (Προσθῆκ.) 2374e. 24· ὁσμὰς Γαλην., κκλ.

περίκαμψις, εως, ἡ, τὸ περικάμπτειν, Γλωσσ.

περικαπνίζω, καπνίζω πανταχόθεν μέχρις ἀποπνιγμοῦ, «περικαπνίζων (ὁ Θεόδοτος) ἀχύροις τοὺς περιφανεστάτους ἀπέκτεινε» Σουίδ. ἐν λ. **Ἰουστινιανὸς ὁ ῥινότμητος**.

περικάρδιος, ον, (καρδία) ὁ περιξ ἢ πλησίον τῆς καρδίας, αἷμα Ἐμπεδ. 317, Κριτίας 8· — τὸ π., ἡ περὶ τὴν καρδίαν μεμβράνα, χιτών, Γαλην.

περικαρπε-άκανθος, ον, ὁ ἔχων ἀκάνθας ἐπὶ τοῦ **περικαρπίου**, ἐπὶ τοῦ **τριβόλου**, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 6. 1, 3., 6. 5, 3.

περικάρπιον, τό, ἡ θήκη τοῦ καρποῦ ἢ τοῦ σπόρου, λέπυρον, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 1, 6, Μετεωρ. 4. 3, 1, π. Ζ. Γεν. 4. 4, 4, Προβλ. 20. 25, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 2, 1. **II.** τὸ περὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς ψέλιον, «βραχιόλι», Πολυδ. Ε', 99.

περικαρφισμός, ὁ, (κάρφος) τὸ περικαλύπτεσθαι διὰ καρφῶν, μὲ «τσακνάκι», ἐπὶ ἀλεκτορίδων, ὅπερ ὀνομάζει μὲν οὕτως ὁ Πλούτ. 2. 700D· περιγράφει δὲ ὁ Ἀριστ. (περὶ τ. Ζ. Ἱστ. 6. 2, 20) ὡδε: αἱ ὄρνιθες ὀχευθεῖσαι .. κάρφος περιβάλλονται,— καὶ ὁ Πλὶν. 10. 116, οὕτωσί: edito ovo .. festuca aliqua se et ova lustrant.

περικαταβάλλω, Ἐπικ. ἀόρ. **περικάββαλον**, καταρρίπτω ὀλόγυρα, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 707· π. τινὰ γαίῃ, ῥίπτω τινὰ καὶ ἐξαπλώνω κατὰ γῆς, Νόνν. Δ. 37. 578·—μεταφορ., π. πένθος τινί, π. τινὰ ἄτῃ Κόντ. Σμ. 1. 819.. 5. 469.

περικατάγνῡμι, καταθραύω ὀλόγυρα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 7, 4· π. ξύλον τύπτοντα, σπάνω τὴν ῥάβδον εἰς τὴν ῥάχιν τινός, Ἀριστοφ. Λυσ. 357· οὕτω, π. τινὶ φάλαγγα, ἀμίδας Ἀλκίφρων 3. 45, Ἀθήν. 17C· — ἀμεταβ. ἐν τῷ πρκμ. **-κατέαγα**, Διον. Ἁλ. 8. 67.

περικατακλάω, = **περιάγνυμι**, «περιάγνυται, περικατακλᾶται» Ἀπολλ. Λεξικ. α. 547, κλ.

περικαταλαμβάνω, μέλλ. **-λήψομαι**, καταλαμβάνω, περικλείω πανταχόθεν, Ἀριστ. Προβλ. 25. 56, 2, Διόδ. 4. 54.— Παθ. περικαταληφθέντων ὑπὸ τοῦ ῥεύματος Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 33· ὑπὸ τῆς φλογὸς Πολύβ. 14. 4, 10. **2)** μεταφορ., καταλαμβάνω, καταφθάνω, προφθάνω, περικαταλαμβάνει γὰρ ὁ νέος [καρπὸς] ἀεὶ τὸν ἔνον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 5, πρβλ. 3. 4. 5., 3. 16, 1· οὕτως ἐν τῷ παθ., π. τῇ ὥρᾳ, καταλαμβάνομαι ὑπὸ .., ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 17. 8· ὡσαύτως, περικαταλαμβανόμενος τοῖς καιροῖς, ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῶν περιστάσεων, Πολύβ. 16. 2, 8. **II.** ἀμεταβ., περικαταλαβούσης τῆς ὥρας, ἐπανελθούσης, Θεοφρ. περὶ Ὀσμ. 39· ἴδε περὶ Ζ. 11.

περικατάλαμψις, εως, ἡ, λέξις ἀμφιβόλου σημασίας λεγομένη ἐπὶ τῶν ἄστρων, Τίμ. Λοκρ. 97B, ἴδε Ast. Lex. Plat.

περικαταλείπω, ἀφίνω τι ὑπόλοιπον, Νικ. Θηρ. 809· ἡμαρτημένη γραφ. παρὰ Πολυβ. 4. 63, 10.

περικατάληπτος, ον, καταληφθεὶς καὶ κυκλωθείς, Φιλιππίδης ἐν «Φιλευριπίδῃ» 3, Θεόδωρ. παρὰ Στοβ. τ. 64. 34, Διόδ. 2. 50 κτλ.

περικατάληψις, ἡ, τὸ περικαταλαμβάνειν, καταφθάνειν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 10, 3.

περικαταπίπτω, καταπίπτω, οὕτως ἐπάνω εἴς τι, ὥστε νὰ διατρυπηθῶ, θοῷ περικάππεσε δουρὶ Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 831, πρβλ. Γ. 543, Τρυφ. (ὀρθότ. Τριφ.) 576.

περικαταῤῥέω, καταῤῥέω πανταχόθεν καὶ καταστρέφομαι, Λυσ. 185. 20· π. τῇ φθορᾷ Κλήμ. Ἀλ. 89.

περικαταῤῥήγνυμι, κατασχίζω ὀλόγυρα, ἀφαιρῶ διαῤῥήξας, ἐσθῆτα Διον. Ἁλ. 9. 39.— Μέσ., περικατερρήξατο τὸν ἄνωθεν πέπλον, διέσχισε καὶ ἀπέσπασε τὸ ἐπανωφόριόν της, Ξεν. Κύρ. 5. 1, 6.

περικατάσσομαι, παθ., μεταγεν. τύπος τοῦ **περικατάγνυμαι**, Σχόλ. Ἐνετ. εἰς Ἰλ. Α. 636.

περικαταστρέφω, στρέφω τι ἐντελῶς ὀλόγυρα, ἀνατρέπω, τί τινι Διοσκ. 2. 65.— Παθ., στρέφομαι ἀνάποδα καὶ τίθεμαι πέριξ τινός, Στράβ. 754.

περικατασφάζω, ἢ **-ττω**, κατασφάζω ὀλόγυρα, τι περί τι Πολύβ. 1. 86, 6.

περικατατίθεμαι, μέσ., θέτω πέριξ τινός, αὐτίκα ὃ' ἰοδόκην χρυσέῃ περικάθετο μίτρῃ Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 156.

περικαταχέω, χύνω ὀλόγυρα ἐπί τινος, Στράβ. 764.

περικατέχω, περικλείω πανταχόθεν, τὴν πόλιν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 7, 3· — μετοχ. παθ. ἀορ. α', **περικατασχεθεὶς** Φίλων 1. 657.

περικάτω [ᾰ], τᾶς περικάτω χώρας Ἐπιγρ. Κρήτης, Cau. 42, Ἐπίρρ., «περικάτω τραπήσεται: ἀντὶ τοῦ περιτραπήσεται κάτω» (διαφ. γρ. περικατατραπήσεται) Φώτ. σ. 418.

περικατωτροπή, ἡ, τελεία ἀνατροπή, Φιλόδημ. ἐν Gompertz. Herk. Stud. 1. τ. 37.

περίκαυσις, εως, ἡ, τὸ περικαίειν, καίειν ὀλόγυρα, π. καὶ ἐκπύρωσις Πλούτ. 2. 897A· ἐπὶ θερμάνσεως, περικαύσει χλιαρῇ (κατὰ Κοραῆν πυριάσει) Θεοφρ. π. Ἰδρῶτος 16.

περικαχλάζω, καχλάζω ὀλόγυρα, Μ. Ἀκομ. τ. Δ', 1. 165, 6. ἔκδ. Λ.

περικάω, Ἀττ. ἀντὶ **περικαίω**.

περίκειμαι, ἀπαρ. **-κεῖσθαι**· μέλλ. **-κείσομαι**·— ἐν χρήσει ὡς παθ. τοῦ **παρακατατίθημι**, κεῖμαι περί τινα περιβάλλων αὐτὸν πανταχόθεν, εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὃν φίλον υἱόν, κείμενον καὶ ἔχων τοὺς ἑαυτοῦ βραχίονας περὶ τὸν Πάτρ., Ἰλ. Τ. 4· γωρυτὸς τόξῳ περίκειτο, ὑπῆρχε θήκη πέριξ τοῦ τόξου, Ὀδ. Φ. 54· οἷς στέφανος περίκειται Διον. Ο. 8. 100· π. τινὶ σχῆμα καὶ ὄνομα τῆς βασιλείας Ἡρῳδιαν. 6. 1· π. τινὶ κηλὶς Πλουτ. Δίων 56· μετ' αἰτ., σφέας εὐδίη περικέεται Λουκ. π. τῆς Ἀστρολ. 3· — ἀπολ., τεῖχος περίκειται Ἡσ. Θεογ. 733· τὰ περικείμενα χρυσία, πλάκες χρυσοῦ ἐπιτεθειμέναι (ἐπὶ τοῦ ἐξ ἐλέφαντος ἀγάλματος), Θουκ. 2.13· ὁ κηπὸς περίκειται Ξεν. Ἱππ. 5. 3. **2)** μεταφορ., οὔ τι μοι περίκειται, δὲν ὑπάρχει ὠφέλεια εἰς ἐμέ, οὐδὲν πρὸς ἐμέ, Ἰλ. Ι. 321· ὡς τὸ οὔ τι περιπτὸν ἢ πλέον ἔχω. **II.** μετ' αἰτ. πράγμ., ἔχω περὶ ἐμαυτόν, φορῶ, τὸ πλείστον κατὰ μετοχ., περικείμενοι [τελαμῶνας] περὶ τοῖσι αὐχέσι Ἡρόδ. 1. 171· οὕτω, τιάρας περ. Στράβ. 733· στεφάνους Πλουτ. Ἄρατ. 17· πτέρυγα, προσωπεῖον Λουκ. Ἰναρομέν. 14, Νιγρίν. 11· π. στρατιωτικὴν δύναμιν, περιβεβλημένος .., Πλουτ. Πομπ. 51· π. ὄβριν, περιβεβλημένος ἀλαζονείαν, Θεόκρ. 23. 14· πρβλ. **ἐπιένυμι**.— σπανίως, ἐν ἄλλαις ἐγκλίσεσι, περίκεισο ἄνθεα, ἔχε ἄνθη περὶ σεαυτόν, Ἀνθ. Π. 11. 38· περιέκειτο εἶφος, σχῆμα βασιλικὸν Ἡρῳδιαν. 3. 5., 5. 4· τὴν ἄλυσιν ταύτην π. Πραξ. Ἀποστ. κη', 20.

περικεκμένως, Ἐπίρρ., ἐντελῶς, Κασσ. Προβλ. 1. 331.

περικείρω, κείρω, κουρεύω ὀλόγυρα, κακῶς π. τὴν κόμην Ἡρόδ. 3. 154 — Μέσ., περικείρεσθαι τρίχας ὁ αὐτ. 4. 71· — ὡσαύτως, περικείρειν τινά Φιλόστρ. Ἐπιστ. 61 (64).— Παθητ., τοὺς πλοκάμους περικειρόμενος Λουκ. Τίμ. 4· Περικειρομένη, ἐπιγραφὴ κωμῳδίας τοῦ Μενάνδρου. **II.** κατασκάπτω μέχρις ἐδάφους, τὴν ἀκρόπολιν Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 7. 8· ἐντελῶς καταστρέφω. Βυζ.

περικεκαλυμμένως, Ἐπίρρ., κεκαλυμμένως, κρυφίως, Ἀπολλ. Λεξ. ἐν λέξ. ἐντυπάς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περικεκομμένως, Ἐπίρρ., βραχίως, συντόμως, Λατ. concise, Ἰουστίν. Μάρτ. σ. 346D.

περικελαδέω, κελαδῶ περί τι, τὸν λειμῶνα Ρήτορες (Walz) 1. 634.

περικεντέω, κεντῶ πανταχόθεν, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 22.

περικεράννυμαι, Παθ., ἀναμιγνύομαι καὶ χύνομαι ὁλόγυρα, Πλούτ. 2. 924B· διάφορ. γραφὴ **περικερεμάμενον**.

περικεράω, ὑπερφαλαγγῶ, κυκλώνω, ἐπὶ στρατοῦ, ὡς τὸ **ὑπερκεράω**, π. τοὺς ὑπεναντίους Πολύβ. 11. 1, 5· ὑπὲρ τὰ θηρία ὁ αὐτ. 5. 84, 8.

περικεφάλαιος, α, ον, ὁ περὶ τὴν κεφαλήν· ὄθεν, **II.** ὡς οὐσιαστ., **περικεφαλαία**, ἡ, κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, κράνος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2360. 30, Πολύβ. 3. 71, 4, κτλ.· ὡσαύτως **περικεφάλαιον**, τό, ὁ αὐτ. 6. 22, 3. **2)** νόσος τις τῆς κεφαλῆς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 8, 7. **3)** μέρος τῆς πρῴρας πλοίου, Πολυδ. Α', 86.

περικεφάλον, τό, τὸ τιθέμενον ὡς κεφαλὴ περί τι, Ἀρχ. Μαθ. σ. 6.

περικήδομαι, ἀποθ., εἶμαι ἀνήσυχος, περίφροντις περί τινος, μετὰ γεν., Ὀδυσσῆος Ὀδ. Γ. 219· ἀνδρῶν δικαίων περικαδόμενοι Πινδ. Ν. 10, 99· χαῖρε ὃ' Ὀδυσσεὺς ὅττι ῥά οἱ βιότου περικήδετο νόσφιν ἑαυτοῦ, ἔχαιρε δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτι ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ ὁ συβώτης Εὔμαιος ἐφρόντιζε διὰ τὴν περιουσίαν του, Ὀδ. Ξ 527.

περίκηλος, ον, (κῆλον) καθ' ὑπερβολὴν ξηρός, καλῶς ἐξηραμμένος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἐπὶ ξύλου, αὖα πάλαι, περίκηλα Ὀδ. Ε. 240, Σ. 308. — Καθ' Ἡσύχ.: «περίκηλα· περισσῶς ξηρά· τὰ περικεκαυμένα. περιεσχισμένα».

περίκηπος, ὁ, κῆπος περὶ πόλιν τινὰ ἢ οἰκίαν, Διοδ. Ἐκλογ. 527. 63, Διογ. Λ. 9. 36. **2)** δρόμος ἢ χῶρος πέριξ κήπου, Δόγγος 4. 20. **3)** ἡ ἄκρα ἡ περὶ τὰ πεφυτευμένον μέρος τοῦ κήπου, «ἐν γὰρ τοῖς λεγομέναις περικηπίοις τὰ σέλινα καὶ τὰ πήγανα κατεφύτευον» Ἡσύχ. ἐν λέξ. **οὐδ' ἐν σελίνοις**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 480, Φώτ., Σουΐδ.

περικιδνάμαι, Παθ., ἁπλοῦμαι πέριξ, περιχύνομαι, καὶ μοι δισσὸς ἔρως περικίδναται Ἀνθ. Π. 5. 292· καλλιγάμοις λέκτροις περικίδνασθαι 9. 765· εἰς ἐμὲ .. ὅταν περικίδναται ὑγὼς αὐτόθι 651.

περικινέω, κινῶ ὁλόγυρα, Ἡσύχ.

περικιόνιος, ὁ, ὄνομα τοῦ Διονύσου ἐν Θήβαις, Ὀρφ. Ὕμν. 46. 1, Μνασέας παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 651.

περικίονιος [ῐ], ον, ὁ ἔχων πέριξ κίονας, περίστυλος, «εἴποις δ' ἂν τὸν περίστυλον τόπον καὶ περικίονα (καὶ γὰρ στῦλος καὶ κίων ὀνομάζεται)» (Σχολ.), **περικίοσι** θαλάμοις Εὐρ. Ἀποσπ. 370. 7· **περικίονας** ναοὺς (κατὰ τὸν Elmsl. ἀντὶ ναῶν) ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 405, πρβλ. **ἀμφικίονιον**.

περικλᾰδεύω, κλαδεύω ὁλόγυρα, **περικλαδεῦσαι** τὰ κλήματα Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 709.

περικλᾰδής, ές, ἔχων κλάδους ὁλόγυρα, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 216.

περικλάζω, κλάζω, κράζω περί τινα, αἰστὸν .. **περικλάζουσι** κολοιοὶ (ἐν τοῖς βιβλίοις **περικράζουσι**) Τρυφιόδ. (γράφε Τρ-φ-) 249.

περικλαίω, κλαίω περί τι, λείψανα ἐυστήνοιο περικλαίοντες ἑταίρου Ὀρφ. Ὕμν. 5. 674· π. τὸ σῶμα Πλουτ. Βροῦτ. 44.

περίκλασις, ἡ, λύγισμα, κάμψις, τῆς πόας Πλούτ. 2. 325B· σώματος αὐτόθι 45D. **II.** ἡ στροφὴ ἢ περιστροφὴ στρατοῦ, Πολύβ. 10. 21, 6., 11. 23, 2· — μεταφορ., ἐπὶ ἀνέμων, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 28· π. τοῦ αἰθέρος Πλουτ. Λύσ. 12. **III.** ἐπὶ ἐδάφους, τραχύτης, τὸ πετρῶδες, Πολύβ. 3. 104, 4.

περικλάω, μέλλ. **-κλάσω**, περικάμπτω, ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, ὅστις πνέων περικάμπτει τῇδε κἀκεῖσε τὰς φλόγας, Θεοφρ. π. Πυρὸς 53· τὰς ὀρῦς Δίλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 18· τῷ κράνει περικλάσαι τὸ ξίφος, ὅτι ἔσπασε τὸ ξίφος περὶ τὸ κράνος, Πλουτ. Σύλλ. 14. — Παθ., φύλλα περικεκλασμένα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 6, 10· **περικλώμενα** τοῖς αὐτῶν βρίθεσιν, καμπτόμενα καὶ θραυόμενα διά .., Πλουτ. Σύλλ. 12· περικεκλασμένον σχῆμα, κεκαμμένον καὶ συγκεκυρτωμένον, ὁ αὐτ. 2. 878C· οὕτως ἐπὶ προσώπων, Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 46. **II.** στρέφω στράτευμα πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ πρὸς τὰ ἀριστερά, ἐπὶ δόρυ ἢ ἐπ' ἀσπίδα Πολύβ. 11. 12, 4, πρβλ. 23, 2· ὡσαύτως, τὸν Τίβεριν **περικλάσας** ἐπὶ τὸ Κίρκαιον Πλουτ. Καῖσ. 58. **III.** τόποι **περικεκλασμένοι**, τόποι ἔχοντες ἔδαφος τραχύ, ἀνώμαλον,, Πολύβ. 12. 20, 6 οὕτω, λόφοι **περικεκλασμένοι** ὁ αὐτ. 18. 5, 9· πόλεις **περικεκλ.**, πόλεις ἐπὶ τοιούτου ἐδάφους ᾠκοδομημέναι, ὁ αὐτ. 9. 21, 7.

περικλεής, ές, = **περικλειτός**, περίφημος, ἔνδοξος, Ἀνθ. Π 7. 119, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1069.

περίκλεισις, εως, ἡ, τὸ περικλείειν ὁλόγυρα, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 60.

περίκλεισμα, τό, τόπος **περικεκλεισμένος**, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 615.

περικλειστικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος νὰ περικλείσῃ, «ὁ κύκλος χωρητικός ἐστι καὶ περικλειστικὸς παντὸς πολυγώνου ἐπιπέδου σχήματος» Ἰαμβλ. Ἀριθμ. σ. 86.

περικλεῖστος, ον, = **περικλειτός**, Νικήτ. Χρον. 244A· Ἰων. **-κλήιστος**, Κόλουθ. 266, 285.

περικλειτός, ή, όν, (κλείω, κλέος) περικλεής, περίφημος, Θεόκρ. 17. 31, Ἐπιγρ. 22. 3, Κόιντ. Σμ. 3. 305· πρβλ. **περικλυτός**.

περικλείω, Ἰων. **-κληίω**, ἀρχ. Ἀττ. **-κλῄω** (κλείω, κλείς). — Κλείω τι ὁλόγυρα, κλείω ἢ περιέχω πανταχόθεν, κυκλῶ πανταχόθεν, ἐκ τοῦ περικληίοντος οὔρεος Ἡρόδ. 3. 117, πρβλ. 7. 129, 198· ἵνα αἱ νῆες περικλῄσειαν Θουκ. 2. 90· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, περικλῄσασθαι τὰς ναῦς τῶν ἐναντίων, κυκλῶσαι πανταχόθεν, ὁ αὐτ. 7. 52· καὶ ἐν τῷ παθ., ὑπὸ πλήθους περικληόμενοι ὁ αὐτ. 2. 100.

περικλήζω, φημίζω πανταχοῦ, δοξάζω μεγάλως, «περικληζόμενος· δοξαζόμενος λίαν» Ἡσύχ.· τὰ Ἀντίγραφ. **περικλυζόμενος**.

περίκλησις, **περικλητεύομαι**, ἡμαρτ. γρ. ἀντὶ παρακλ-.

περικλίνης, ές, ὁ ἔχων κλίσιν ὁλόγυρα, ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ Ὠδείου, «τὸ δ' Ὠδεῖον τῇ μὲν ἐντὸς διαθέσει πολύεδρον καὶ παλύστυλον, τῇ δὲ ἐρέψει περικλινὲς καὶ κάταντες» Πλουτ. Περικλ. 13· λόφοι π. ὁ αὐτ. ἐν Πελοπ. 52· σκοπὰς περικλινεῖς ἐπ' ἀμφότερα ὁ αὐτ. ἐν Μαρκέλλῳ 29· νάπαι περικλινεῖς ὁ αὐτ. ἐν Μαρίῳ.

περίκλῑνον, τό, κλίνη ἢ ἀνάκλιντρον πέριξ τραπέζης, Φίλων 2. 478. **II.** κάλυμμα ἀνακλίντρου, Γλωσσ.· ὡσαύτως **περίκλιτρον**, δηλ. **περικλιντρον**, τό, αὐτόθι.

περικλίνω, ἀποκλίνω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Στράβ. 103· — Μέσ., π. πρὸς τὸ δοκοῦν Γρηγ. Νύσσ.

περικλῖσις, εως, ἡ, ἡ πρὸς πάντα τὰ μέρη ὁλόγυρα κλίσις, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 910.

περικλῖτέον, πρέπει τις νὰ ἀποκλίνῃ, ἀποφύγῃ, Ὀρειβάσ. 157 Cocch.

περικλονέω, διεγείρω πανταχόθεν, κυδοιμὸν Κόιντ. Σμ. 2. 649· ἀναταράττω, συγχέω, Ἐκκλ.

περικλόνησις, εως, ἡ, ταραχή, σύγχυσις, Νικηφ. Βλεμμ.

περικλύδην [ῠ], «περιχυτά», λούεσθαι δὲ χλιαρῷ ὕδατι περικλύδην μᾶλλον ἢ χρίεσθαι Ἱππ. 352. 51.

περικλύζω, λούω χύνων ὕδωρ ὁλόγυρα, περιλούω, τὸ παιδίον ὕδατι π. Ἀριστ. π. Θαυμασ. 91· — Παθ., περιῤῥέομαι, ἐπὶ νήσου, Θουκ. 6, 3· ἐπὶ πορθμοῦ, Πλουτ. Μάρ. 36· μὴ **περικλύζεσθαι** θαλάσσης πεπταμένῳ πελάγει, δηλ. μὴ ἀποτόλμα νὰ ἐξέλθῃς εἰς ἀνοικτὸν πέλαγος, Ἄρατ. 287.

περικλύμενον, τό, αἰγόκλημα, περιπλοκάδι, Lonicera periclymenum, Διοσκ. 4. 14· periclymenos, Πλίν. 27. 94.

περικλύσις, ἡ, = **περικλυσμός**, Αἰλ. π. Ζ. 10. 15.

περίκλυσμα, τό, πλύσις, λοῦσις, πανταχόθεν, Γαλην. Ἱππ. γλωσσ. ἐξηγ. σ. 542 ἐν λ. **περινήματος**, ἣν ἑρμηνεύει «περικλύσματος».

περικλυσμός, ὁ, τὸ λούειν ἢ λούεσθαι πανταχόθεν· λοῦσις, Γλωσσ.

περίκλυστος, η, ον, ὡσαύτως ως, ον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 879· — ὁ κατακλυζόμενος πανταχόθεν ὑπὸ τῆς θαλάσσης, Δήλιοι περικλύστης Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 181, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 590, 879, Εὐρ. Ἱκ. Μαιν. 1080, Ἔφιππος ἐν «Γηρυόνῃ» 1. 3, Στράβ. 753· π. ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου ὁ αὐτ. 126· ἐκ τοῦ ποταμοῦ Διον. Ἁλ. 5. 13.

περικλῡτός, ή, όν, (κλύω) ὁ πανταχοῦ φημιζόμενος, περιώνυμος «ἐξακουσμένος», Λατ. inclytus, ἐπὶ τοῦ θεοῦ Ἡφαίστου, Ἰλ. Α. 607, Ὀδ. Θ. 287· περικλυτὸς ἀμφιγυήεις Ἡσ. Θεογ. 571, («περικλυτός· ἔνδοξος περισσῶς καὶ λίαν ὠνομασμένος διὰ τὴν τέχνην» Ἡσύχ.)· ἐπὶ ἡρώων, Ἰλ. Λ. 104, Σ. 326· ἐπὶ ἀοιδοῦ, Ὀδ. Α. 325, Θ. 83, κτλ.· ἐπὶ τόπων, π. ἄστυ Δ. 9, Η. 170· ἐπὶ πραγμάτων, π. δῶρα, ἔργα, ἔξαχα, λαμπρά, Ἰλ. Ζ. 324, Η. 299, Ι. 121. — Ἐπικ. λίξ. ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ τοῖς Βυζ. πεζογράφοις.

περικλώζομαι, Παθ., κλώζαμαι πανταχόθεν (ὑπὸ τῶν θεατῶν ἐν τῷ θεάτρῳ) παραπέμπομαι μετὰ κλωγμῶν, «γιουχαΐζομαι», ἐπὶ ποιητοῦ ἀπερχομένου τοῦ θεάτρου, Εὐστ. 1504. 31.

περικλώθω, κλώθω ὁλόγυρα, Ἄδηλα Παλ. Διαθ.

περικνήμιος, ον, ὁ περὶ τὴν κνήμην· ὡς οὐσιαστ., τὰ **περικνήμια**, αἱ σάρκες τῆς κνήμης, τὰ σαρκώδη μέρη, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ', 1083 (ἔνθα ἄλλα Ἀντίγραφ. τὰ περὶ κνήμην)· ἐν Γλωσσ. **περικνημιδικα**, τά, tibialia, **περικνημίδες**.

περικνημίς, -ῖδος, ἡ, περικάλυμμα τῆς κνήμης, Διον. Ἁλ. 4. 16, Πλουτ. Φιλοπ. 9.

περικνίδιον [κνῐ], τό, ἐν Ἀνθ. Π. 9. 26, θυμέων **περικνίδια**, πιθ., κλωσάρια ἢ φύλλα θύμου.

περικνίζω, μέλλ. **-ίσω**, γαργαλίζω ἢ τσιμπῶ, πανταχόθεν κνίζουσιν ἢ παίουσιν αὐτὸν περιθέοντες· Πολυδ. Θ', 113· — **περιλάκνω**, Διον. Ἁλ. 9. 32, Πλούτ. 2. 101D· οὕτως ἐν τῷ μέσ. ἀορ. **περικνίξασθε**, ἐπὶ τῶν μελισσῶν, Ἀνθ. Π. 9. 226.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περικνυζάομαι, ἀποθ., κνυζῶμαι πέριξ τινός, ἐπί κυνός, Boisson. Anecd. 2. 441.

περικνύω [ῡ], περιξύω, Φώτ.

περικοκκάζω, περιγελῶ, περιφρονῶ, «περιεκόκκασα: περιεγέλασα καὶ κατωρχησάμην» (Φώτ.)· περιεκόκκασα Ἀριστοφ. Ἱππ. 697· διάφ. γραφ. **περιεκόκκυσα**.

περικοκκύζω, φωνάζω περί τινα ὡς κόκκυξ, περιπαίζω, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 697 ἀντὶ **περικοκκάζω**.

περικολάπτω, κολάπτω ὁλόγυρα, Ἱππιατρ. σ. 35, 18.

περικολλάω, κολλῶ ὁλόγυρα, Γεωπ. 12. 33.

περικολούω, περικόπτω, Νικ. Ἀλεξιφ. 267. **II.** μεταφορ., ταπεινώνω παντοίοις τρόποις, Πλούτ. 2. 139B.

περικολπίζω, περιπλέω κόλπον, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. θαλ. 40, κτλ.

περικόλπιος, ον, ὁ περὶ τὸν κόλπον, ἐπιμάζιος, «τῆς ἀγκαλιᾶς», τοῦ «βυζιοῦ», ἐπὶ βρέφους, Βασίλ. Μεγαλομ. ἐν Boiss. Ἀνεκδ. τ. 3, σ. 150.

περικομέδη, ἡ, τὸ περικομίζειν, Γεωπ. 14. 9.

περικομίζω, κομίζω κύκλῳ, τὰς τριήρεις ἐς τὸν Στρυμόνα Θουκ. 7, 9'— Παθ., ἐν ὅσῳ περιεκομίζοντο, ἐνῷ περιέπλεον, ὁ αὐτ. 3. 81.

περίκομμα, τό, τὸ περικοπτόμενον, ἐπὶ κρέατος ὅπερ περικόπτει ὁ μάγειρος ἐκ τοῦ σώματος σφαγέντος ζῴου, Ἄλεξις ἐν «Παννυχίδι» 1, Μεταγένης ἐν «Θουριοπέρσαις» 1· περίκομματα ἐκ σοῦ σκευάσω, θὰ κάμω λειανιστὸν κρέας ἐκ τοῦ σώματός σου, Ἀριστοφ. Ἱππ. 372·— ὑποκορ. **περικομμάτιον**, αὐτόθι 770, Ἀθηναίων ἐν «Σαμόθρᾳξιν» 1. 31. **II.** = **περικοπή** II, Πλούτ. 2. 765C.

περικόμος, ον, κατακεκαλυμμένος πανταχόθεν διὰ φύλλων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 8, 4.

περικομπέω, ἠχῶ ὁλόγυρα, Ἐβδ. (Σοφ. Σολομ. ΙΖ', 4). **II.** μεγαλοφώνως καυχῶμαι, Ἰωαήλ. Ἰουδ. Πάλ. 1. 25, 2.—Ἐν Θουκ. 6. 17 τὸ: ὅσοι περ κομποῦνται εἶναι ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τοῦ: ὅσοι περικομποῦνται.

περίκομπος, ον, πλήρης κόμπου, ὑπερήφανος, ἀλαζών, Ἑρμανν. εἰς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 878.

περικομψος, ον, ὁ πάνυ κομψός, Ἀριστοφ. Εἰρ. 994.

περι-κονδύλο-πωρα-φίλα, ἡ ἀγαπῶσα πωριὰ εἰς τοὺς ἁρμοὺς τῶν δακτύλων, ἐπίθετον τῆς ἀρθρίτιδος, Λουκ. Τραγῳδοποδάγρα 201.

περικοπή, ἡ, τὸ περικόπτειν, ἀκρωτηριασμός, π. χ. τῶν Ἑρμῶν ἐν Ἀθήναις (πρβλ. **περικόπτω**), Θουκ. 6. 28, Ἀνδοκ. 3. 13, Πλουτ. Ἀλκιβ. 18, κτλ.· — ἡ περικοπὴ τῶν μεγάλων κλάδων δένδρου, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 4, 7· τὸ περικόπτειν τὰς τρίχας, Πλούτ. 2. 42B· τὸ κόπτειν τι ὁλόγυρα, ὁ αὐτ. ἐν Κάτωνι Πρεσβυτ. 9·— μεταφορ., τὸ περικόπτειν καὶ ἐλαττοῦν τι, ἐλάττωσις, τῆς πολυτελείας αὐτόθι 18, πρβλ. 2. 84A. **II.** αἱ ἐξωτερικαὶ γραμμαί, τὸ καθόλου σχῆμα προσώπου ἢ πράγματος, Πολύβ. 6. 53, 6, (πρβλ. circumcaesura Lucret. 3. 220)· κατὰ τὴν περικοπήν, κατὰ τὸ ἐξωτερικόν, ὁ αὐτ. 10. 25, 5· ἔτι καὶ οἰκιακὰ κοσμήματα, σκεύη, κτλ., 32. 12, 6, ἴδε Wessel. εἰς Διοδ. Ἐκλογ. 586. 88. **III.** ὡς καὶ νῦν, ἀπόσπασμα, σύντομον χωρίον ἐκ συγγραφέως τινός, Rhetores (Walz) 9. 566· παρὰ τοῖς Ἐκκλ., μέρος τῆς Γραφῆς πρὸς ἀνάγνωσιν, ὡς τὰ κατὰ Κυριακὴν ἀναγινωσκόμενα μέρη τῶν Ἐπιστολῶν καὶ τῶν Εὐαγγελίων· οὕτω, περικοπαὶ προφητικαὶ Κλήμ. Ἀλ. 528, κτλ.·— ἐν τῇ μετρικῇ, χωρίον συνιστάμενον ἐκ στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 619, κτλ.

περικοπτέον, ρῆμ. ἐπίθετ. τοῦ **περικόπτω**, πρέπει τις νὰ περικόψῃ, Κλήμ. Ἀλ. 285, 288.

περικόπτης, ου, ὁ, κλέπτης, «περικόπται· κλῶπες» Φώτ. σ. 418, 6, Πόρσων, «περικόπται· κλῶπες. λῃσταί» Ἡσύχ.

περικόπτω, κόπτω ὁλόγυρα, ἀκρωτηριάζω (πρβλ. **περικοπή**), τοὺς Ἑρμᾶς περιέκοψεν Δημ. 562. 15, πρβλ. Ἀνδοκ. 5. 34, Λυσ. 107. 39., 143. 34· οἱ Ἑρμαῖ περιεκόπησαν τὰ πρόσωπα Θουκ. 6. 27· π. τὰ ἄκρωτήρια τῆς Νίκης Δημ. 738. 14· π. τὰ βιβλία Λουκ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 16. — Παθητ., ἐπὶ ἰχθύων, πολλοὺς δὲ καὶ τῶν ἰχθύων λέγουσι περικοπέντας καὶ περιτμηθέντας μὴ αἰσθάνεσθαι Ἀριστ. περὶ Θαυμασ. 63· ἐπὶ ἁγάλματος, κόπτομαι ἢ κολοβοῦμαι εἰς διάφορα μέρη, Πλούτ. 2. 74D. **2)** π. χώραν, ἐρημόω τὴν χώραν ἐχθροῦ, ἐκ τῆς συνηθείας τοῦ κατακόπτειν τὰ κάρπιμα δένδρα, Δημ. 92. 9· ἐντεῦθεν, λῃστεύω τινά, ὁ αὐτ. 116. 19, Διον. Ἁλ. 10. 51, Στράβ. 523, κτλ.· πόλεις περικεκομμέναι χρημάτων Πλουτ. Ἀντών. 68· ἀπολ., π. καὶ λῃστεύειν Διόδ. 4. 19· πρβλ. **κείρω** II. 2·— ἐντεῦθεν ἁπλῶς, διακωλύω, ἐμποδίζω, ἀγορᾶς τ' αὐτῶν περιέκοπτον ἐξιόντες Διον. Ἁλ. 10. 43, πρβλ. Πλουτ. Λούκουλλ. 2· τὰ σιτηγὰ ὁ αὐτ. ἐν Μαρ. 42· τὴν ἀπὸ τῆς γῆς εὐπορίαν ὁ αὐτ. ἐν Σερτ. 21. **3)** ἐλαττώνω, ἐξασθενῶ, Γαλην. 8. 454.

περικορδακίζω, = **κορδακίζω**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 697.

περικύρημα, τό, «περισάρωμα», Ἐτυμολ. Μέγ. 529. 46· κτλ. περισάρωμα· κόρημα γὰρ λέγεται τὸ σάρον· ἀφ' οὗ καὶ νεωκόρος, ὁ τὸν ναὸν κορῶν καὶ σαρῶν» Φώτ. σ. 418, 10, Porson.

περικοσμέω, κοσμῶ ὁλόγυρα Ἀπολλ. Ἐμφυλ. 4. 94, Ἰώαν. κατὰ Ἀπίων. 2. 35·— ἐν τιμήσει, Ποιητὴς παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 419.

περικόσμημα, τό, κόσμημα, τῶν ὤτων τὰ περικοσμήματα Γρηγόρ. Νύσσ. τ. 1, σ. 409D.

περικόσμιος, ον, ὁ πέριξ τοῦ κόσμου, ὃς ἔδωκεν ἄστρα νυκτὶ περικοσμίαν χορείαν Συνέσ. 317C, κλπ. — Ἐπίρρ. **περικοσμίως**, πέριξ τοῦ κόσμου, Ἰαμβλ. Μυστ. 78, 2.

περίκοσμος, ον, ἐπίθ. ἀντὶ **περικόσμιος**, Δαμασκ. περὶ Ἀρχῶν σ. 308.

περίκουρος, ον, (περικείρω) ὁ περικεκαρμένος, ἐπὶ τοῦ προσωπείου γυναικὸς δούλης ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, Πολυδ. Δ', 151. **II.** ὁ κυκλωθεὶς καὶ αἰχμαλωτισθείς, «περίκουροι· οἱ ἐκ τοῦ κυκλωθῆναι ἁλισκόμενοι ἐν ταῖς μάχαις» Ἡσύχ.· οὕτως **ἀμφίκουρος**, «ἀμφίκουρος δὲ ἦν ἑκατέρωθεν ἄνδρες περιλάβωσιν» Σουΐδ.

περικόχλιον, τό, (κοχλίας) ὁ περὶ τὸν κοχλίαν, ὁ θῆλυς κοχλίας, «θηλυκὰ βίδα», Schneid. Ecl. Phys. 1. 469.

περικράζω, κράζω ὁλόγυρα, Ὀππ. Ἰξευτικ. 1. 7· πρβλ. **περικλάζω**.

περικράνιος [ᾰ], ον, ὁ περὶ τὸ κρανίον, πῖλος π., κάλυμμα τοῦ κρανίου, τῆς κεφαλῆς, Πλουτ. Νουμ. 7· ὁ π. χιτὼν ἢ ὑμήν, ὁ ὑπὸ τῷ δέρματι τοῦ κρανίου, Ῥοῦφ. Ἐφέσ. σ. 34, Γαλην. τ. 2, σ. 237, 372, κτλ.

περικράνον, τό, περικεφαλαία ἢ καθόλου κάλυμμα κεφαλῆς, Στράβ. 502, Πολυδ. Β', 42.

περικρᾰτέω, κρατῶ τι ἰσχυρῶς, καὶ ἦν περικρατέη τῇ χειρὶ τὸ βέλος Ἱππ.. ἐν Κερ. Τρωμ. 902. **2)** ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω ὑπεράνω, τὴν ὀ' οὐχὶ Θηβῶν, ἀλλ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος σφίγγα περικρατοῦσαν Δούρις ὁ Σάμιος παρ' Ἀθην. 253E, κτλ.· ἀπολ., Πλούτ. 2. 526F.

περικρᾰτής, ές, ὁ ἔχων πλήρη ἐξουσίαν ἢ κράτος ἐπί τινος, ἰσχύσαμεν μόλις ἐπικρατεῖς γενέσθαι τῆς σκάφης Πράξ Ἀποστ. κζ', 16· τῶν ἡνίων, τῶν πονηρῶν βουλευμάτων Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 349, κτλ.—**Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσ.** σ. 121.

περικρεμάννῡμι, κρεμῶ πέριξ, τινί τι Ἀνθ. Π. 11. 66, Νόνν. Δ. 26. 254.— Παθ., κρεμῶμαι πέριξ, προσκολλῶμαι εἴς τι, μετὰ ὀστ., ματρὶ Ἀνθ. Π. 9. 78.

περικρεμής, ές, ἔχων κρεμάμενα ὁλόγυρα.., ἀναθήμασι Λουκ. Τραγῳδοποδ. 141.

περίκρημνος, ον, κρημνώδης, ἀπόκρημνος πανταχόθεν, Πλουτ. Σύλλ. 16, Ἀπολλ. Καρχηδ. 95.

περικροτάφιος, ον, ὁ περὶ τοὺς κροτάφους, βόστρυχοι Γρηγ. Νύσσ.

περικροτέω, κρατῶ πέριξ, ὁλόγυρα, Διον. Ἁλ. III, 1414, 12.

περίκροτος, ον, ὁ πέριξ κροτῶν, περιηχῶν, κύμβαλα Νόνν. Δ. 9. 117, πρβλ. 10, 223.

περικρούω, κρούων ἀφαιρῶ ἢ ἀποσπῶ ὁλόγυρα, περικρουσθεῖσα πέτρας τε καὶ ὄστρεα, ἀφ' ἧς ἀπεκρούσθησαν λίθοι καὶ ὄστρεα, ἀπογυμνωθεῖσα αὐτῶν, Πλάτ. Πολ. 611E· ὅταν περικρουσθῶσιν οἱ ἀγκῶνες, ὅταν οἱ ἐξέχοντες κρημνοὶ ἀποκοπῶσιν ὑπὸ τῆς πλημμύρας τοῦ ποταμοῦ, Στράβ. 580. **2)** κρούω ὁλόγυρα, κρούω μετάλλινον ἢ πήλινον ἀγγεῖον ἵνα κρίνω ἐκ τοῦ ἤχου ἂν εἶναι τεθραυσμένον, εἴ πή τι σαθρὸν ἔχει (ἦχεῖ Wyttenb.) πᾶν περικρούωμεν Πλάτ. Φίλητ. 55C· πρβλ. **διακρούω**·— ἐντεῦθεν **περικεκρουμένος**, οὐχὶ ὑγιής, διεφθαρμένος, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 275· ἴδε **παρακρούω** 1. 3. **3)** προσδάλλω πανταχόθεν, Πλούτ. 2. 234D, πρβλ. 831A. **4)** π. πέδας, προσάπτω δεσμὰ εἴς τινα, αὐτόθι 499A.

περικρύβω = **περικρύπτω**, συνέλαβεν Ἐλισάβετ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ περιέκρυβεν ἑαυτὴν μῆνας πέντε Εὐαγγ. κατὰ Λουκ. α', 24.

περικρυερός, ά, όν, πολὺ ψυχρὸς ἢ παγετώδης, Γλωσσ.

περικρύπτω, κρύπτω ἐντελῶς Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 10. 8, κτλ.· μεταγεν. τύπος **περικρύβω**, ἴδε τὴν λέξιν·— Μέσ., ἀποκρύπτω ἐμαυτὸν ἀπό.., τινά Διογ. Λ. 6. 61.

περικρώζω, κρώζω ὁλόγυρα, ἐπὶ κόρακος, Δίων Κ. 58. 5.

περικτάομαι, -κτῶμαι, ἀποθ., ἀποκτῶ, Ἰωαήλ. Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 16, 6'— ἀόρ. **περιεκτήθην**, ἐπὶ παθ. σημασίας, Κλήμ. Ἀλ. 578.— Κατὰ τὸν Ἀμμώνιον (σ. 116): **περικτᾶσθαι** = τῷ **περιποιεῖν**.

περικτείνομαι, παθ., πολλοὶ δὲ περικτείνοντο καὶ ἄλλοι, περὶ αὐτοὺς ἐφονεύοντο, Ἰλ. Δ. 538, Μ. 245.

περίκτησις, ἡ, τὸ κτᾶσθαί τι, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 166., 11. 146, κτλ.

περίκτητος, ον, ὁ πολλὰ κεκτημένος, πλούσιος, Ἡφαιστ. Ἀποτελ. σ. 20.

περικτίονες, όνων, οἱ, Ἐπικ. δοτ. **περικτιόνεσσι** (κτίζω, πρβλ. ἀμφι-κτύονες)·— ὡς τὸ περικτίται, περιναιέται, οἱ περιοικοῦντες, περίοικοι, γείτονες, Ἰλ. Σ. 212., Τ. 104, 109· π.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄνθρωποι, π. ἐπίκουροι Ὀδ. Β. 65, Ἰλ. Ρ. 220· ὅπερ ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ οἳ περινεαιτάουσι Ὀδ. Β. 65· ὡσαύτως, Ἡσ. ἐν Πλάτ. Μίν. 320D, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 148, Σιμωνίδ. 22, Πινδ. Ν. 11. 24, Ι. 8 (7). 136. Τὸ ἑνικὸν ἄχρηστον.—Ἡ λέξις εἶναι σπανία ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ (π. νησιῶται Θουκ. 3. 104, πρβλ. Ἀθήν. 591B.), περίοικοι εἶναι ἐν χρήσει ἀντ' αὐτῆς.

περικτίται [Ί], -ῶν, οἱ, = τῷ προηγ., Ὀδ. Δ. 288. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσεις σ. 432.

περικτῡπέω, περιηχῶ, Ὕμνος ἐν Ἐπιγραφῇ παρὰ Ross. 2. σ. 5· π. τὰς ἀκοὰς Εὐστ. Πονημάτ. 334. 3.

περικῡβιστάω, κυβιστῶ περί τι, «κάμνω τούμπαις», Φιλόστρ. π. Γυμν. σ. 12 Kayser.

περικῡδαίνω, μεγάλως τιμῶ, Χρησμ. Σιβ. 3. 575.

περικῡδής, ές, λίαν πεφημισμένος, περίφημος, Νικ. Θηρ. 345, Κόντ. Σμ. 9. 65.

περικῡκάω, φέρω ἄνω κάτω τὰ πάντα, Θεοφ. Σιμοκ. Ἱστ. 95, 15, ἔκδ. Βόννης.

περικυκλάς, άδος, ἡ, περιστρεφομένη, ὥραι Ὀρφ. Ὕμν. 46. 5.

περικυκλεύω, κυκλώνω πανταχόθεν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 193.

περικυκλέω, κινῶ ἐν κύκλῳ, κινῶ ὁλόγυρα, καὶ ἅρμα οὕτως περικυκλεῖν καὶ περιάγειν Αἰλ. π. Ζ. 13. 9.— Παθ., Ἀλέξ. Τραλλ. 8. 512. **II.** κυκλῶ, περιβάλλω, Ἄννα Κομν. 2, 157.

περικύκλησις, εως, ἡ, ἡ ἐν κύκλῳ περιφορά, περιστροφή, τοῦ χρόνου Ἰω. Λυδ. περὶ Μηνῶν 4. 38.

περίκυκλος, ον, ὅλος κυκλοτερής, σφαιροειδής, ὁλοστρόγγυλος, Τρυφ. (γραπτ. Τριφ-) 34· στέφανος Νόνν. Δ. 25. 145·— **περικύκλῳ** = **πέριξ**, ὁλόγυρα, δύναται νὰ θεωρηθῇ καλῶς ἔχον παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Δευτ. Ϛ', 14, Ψαλμ. ΠΗ', 8, κτλ.)· ἀλλὰ παρὰ Πλάτ. ἐν Φαίδωνι 112E, Ἡλιοδ. 2. 755Δ, ἀποκατεστάθη, περὶ κύκλῳ πρβλ. Τίμ. 40Α, Νόμ. 964E.

περικυκλόω, ὡς καὶ νῦν περικυκλώνω, ὅταν γὰρ ἀθρόως περικυκλώσωσι (τοὺς δελφῖνας) τοῖς μονοξύλοις Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 11· φλοιὸν τὸν περικυκλοῦντα τὸν καρπόν, τὸν περιβάλλοντα, ὁ αὐτ. περὶ Φυτ. 1. 3, Ἑβδ. (Γένεσ. ΙΘ', 4, κτλ.)·— ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, περικυκλώνω ἐχθρόν, Ἡρόδ. 8. 78, Ξεν. Ἀνάβ. 6. 3, 11, κτλ.· ἐν ἐμήσει, Ἀριστοφ. Ὄρν. 346. **II.** ἀμεταβ., περιέρχομαι, Λουκ. Ὠκύπ. 63.

περικύκλωσις, ἡ, ὡς καὶ νῦν, φοβούμενοι τὸ πλῆθος καὶ τὴν περικύκλωσιν Θουκ. 3. 78.

περικῡλινδέω, μεταγεν. **-κυλίω** [ῑ]· ἀόρ. α' **-εκύλῑσα**.— Κυλίω ὁλόγυρα ἢ τῇδε κἀκεῖσε, [σύνδα] περικυλίσας τοῖν ποδοῖν Ἀριστοφ. Εἰρ. 7· περικυλίοντες εἰς τὴν γῆν τὰ σώματα Διον. Ἁλ. 9. 21, πρβλ. Διόδ. 18. 34.— Παθ., περικυλίομαι, κυλίομαι πέριξ, Λατ. versari, volutari, Πλάτ. Νόμ. 893E.

περικύλῑσις, ἡ, κύλισις κύκλῳ, κυκλικὴ κύλισις, οὐχὶ εὐθεῖα, περιστροφή, Γαλην.: **-κυλίνδησις**, Μιχ. Ψελλ. ἐν Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. § 148, σ. 176.

περικῡμαίνω, κυμαίνω ὁλόγυρα, μετ' αἰτ., Ὕμν. Ὀρφ. 82. 3.

περικύμων [ῡ], ον, ὁ ὑπὸ κυμάτων περιβαλλόμενος, ἐπὶ νήσων, Εὐρ. Τρῳ. 796, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 29B, 111F.

περικυρτόομαι, Παθ., κυρτοῦμαι ὁλόγυρα, εἶμαι ἐντελῶς κυρτός, Παρθένιος παρ' Ἀθην. 783B, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 162B.

περίκυρτος, ον, κυρτὸς ὁλόγυρα, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 307, Γαλην.

περικύρω, περιπίπτω εἴς τι, ἵνα μὴ κακοῖς περικύρῃς ἀπροόπτοις Εὐστ. Πονημ. 64. 44.

πυρικῡτόω, (κύτος) καλύπτω διὰ δέρματος, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

περικῡφόω, ποιῶ τι κυφόν, ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθητ. πρκμ., περικεκυφωμένον ποτήριον Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμ. ἐν λ. **κύπελλον**.

περίκῡφος, ον, = **περικεκυφωμένος**, Ἐτυμολ. Μέγ. 549. 14, Ὡρίων.

περικωκύω [ῡ], θρηνῶ πέριξ, Ὀππ. Ἁλ. 4. 259, Κόντ. Σμ. 3. 742.

περικωμάζω, κωμάζω περί τι, παλαίστρας Ἀριστοφ. Σφ. 1025.

περικωνέω, (**κῶνος** II) ἀλείφω ὁλόγυρα διὰ πίσσης, π. τὰ ἐμβάδια, μελανώνω ὑποδήματα, Ἀριστοφ. Σφ. 600. **II.** = **περιῤῥαμβέω**, Ἡσύχ. ἐν λ. **περικωνῆσαι** (οὕτως ὁ Hemst. ἀντὶ **περικωδωνῆσαι**).

περιλᾰκίζω, σχίζω ὁλόγυρα, Ἰωσήπ. Μακκ. 10, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 944Δ.

περιλακτίζω, λακτίζω ὁλόγυρα, Κλήμ. Ἁλ. 478.

περιλᾰλέω, λαλῶ ὁλόγυρα, λαλῶ καθ' ὑπερβολήν, φλυαρῶ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 230· τῆς τραγῳδίας .. τὰς περιλαλούσας, δηλ. τοῦ Εὐριπίδου, Τηλεκλείδης ἐν Ἀδηλ. 3, ἔνθα ἴδε Meineke· π. ταῦτα, φλυαρεῖν ταῦτα, Φιλόστρ. 824. **II.** λαλῶ περί τινα, τινα ἢ τινι Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 701Δ.

περιλάλημα [ᾰ], τό, πολυλογία, φλυαρία, Ἡσύχ., ἐν λ. **στωμύλματα**, Ἐτυμ. Μέγ. 729, 32, Νικηφ. Γρηγ. σ. 128 ἔκδ. Βόννης, κλ.

περιλάλησις [ᾰ], εως, ἡ, σπερμολογία, Γαλην. 9. 216.

περιλάλητος [ᾰ], ον, ὁ περὶ οὗ γίνεται λόγος, περιβόητος, Ἡσύχ., ἐν λ. **περιλεσχήνευτος**· ὁ βασιλεὺς ὁ πᾶσι περιλάλητος Ὀλόβολος ἐν Boiss. Ἀνεκδ. τ. 5, σ. 162, Κ. Μανασσ. Χρον. 2080, 5005, κλ.

περίλαλος, ον, ὁ σφόδρα λάλος, Σουΐδ. ἐν λ. **κομψόν**.

περιλαμβάνω, μέλλ. **-λήψομαι**· ἀόρ. **περιέλᾰβον**. Ἐναγκαλίζομαι, ἐνταῦθα δὴ ὁ Ἐπισθένης περιλαβὼν τὸν παῖδα εἶπεν Ξεν. Ἀν. 7. 4, 10, Συμπ. 9. 4, κτλ.· πιάνω, πέτρας ταῖς χερσὶ Πλάτ. Σοφ. 246Α· ἐντεῦθεν, πολλὸν σωτηρίης π. Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 11. **2)** περικυκλῶ ἔχθρὸν καὶ ἀποχωρίζω αὐτὸν τοῦ λοιποῦ στρατεύματος, Ἡρόδ. 8. 7, 16, 106, Πολύβ. 2. 29, 5, κτλ.· μετεώρους τὰς ναῦς π., νὰ ἀποκόψωσι τὰ πλοῖα, ἐν τῷ πελάγει, Θουκ. 8. 42· πολιορκῶ τόπον τινά, Πολύβ. 4. 39, 8, κτλ.· ἀλλά, ἐπειδὴ δὲ αὐτὸν περιλάβῃς, ἁπλῶς ὅταν καταλάβῃς, πιάσῃς αὐτόν, Ἡρόδ. 5. 23· οὕτω, π. τὸν θῆρα Πλάτ. Σοφ. 235B· π. τὸν τόπον, καταλαμβάνω, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 539C. — Παθ., συλλαμβάνομαι, παγιδεύομαι, οἶμοι, περιείλημμαι μόνος Ἀριστοφ. Πλ. 934· τῷ καιρῷ περιληφθείς, ἀναγκασθεὶς ἕνεκα τοῦ .., Πολύβ. 6. 58, 6, κτλ. **3)** καταλαμβάνω ὡς κτῆμα, λαμβάνω ὑπὸ τὴν κατοχήν μου, τε Ἰσαῖος περὶ τοῦ Κίρωνος Κλήρου 37, πρβλ. 25. 43· πάντα ταῖς ἐλπίσι π. Πολύβ. 8. 3, 3. **II.** περικαλύπτω, χαλκῷ τὸ τεῖχος Πλάτ. Κρίτ. 116B· νεύροις .. κύκλῳ κατὰ κορυφὴν περιειλημμένη ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 77E· χρυσαῖς λεπίσι περιληφθῆναι Πολύβ. 10. 27, 10. χαλκοῖς ἥλοις Μοσχίων παρ' Ἀθην. 207B. **III.** περιλαμβάνω, περιέχω, ἐπὶ πολλῶν καθ' ἕκαστα πραγμάτων, Ἰσοκρ. 161, 187B· π. λόγῳ Πλάτ. Σοφ. 249D· πολλὰ εἴδη ἑνὶ ὀνόματι αὐτόθι 226E, πρβλ. Πολιτ. 288C· ἓν γένος ὄν, περιλαβόν τὰ τρία ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 841C· δύο γὰρ ὄντα αὐτὰ καὶ .. τρίτον ἄλλο εἶδος ἓν ὄνομα περιλαβόν αὐτόθι 837Α· π. πάντα Δημ. 1410. 16· π. τῇ διανοίᾳ τὸ μέλλον Πλουτ. Λούκουλλ. 9. τὴν ἱστορίαν γραφῇ ὁ αὐτ. ἐν Κικ. 41· π. τὴν .. διάλεκτον (ὁ Κοραῆς παραλαβεῖν) ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 27· βραχεῖ λόγῳ π. Λουκ. Περιεγρ. 42· π. τινά ταῖς συνθήκαις Πολύβ. 5. 67, 17.— Παθ., περιληφθῆναι τοῖς νόμοις Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 15, 11. **2)** ὁρίζω αὐστηρῶς, ὁρίζω ῥητῶς, σχηματίζω κατὰ νομικὸν τύπον, Πλάτ. Νόμ. 823B, πρβλ. Κοραῆν εἰς Λυκοῦργ. 3. σ. 46.

περιλαμπής, ές, λάμπων πανταχόθεν, λίαν λαμπρός, Πλουτ. Φάβ. 19, Κράσσ. 24, κτλ.

περιλάμπρος, ον, λίαν λαμπρός, ἀκτινοβόλος, Ηυζ.

περιλάμπω, λάμπω ὁλόγυρα, ἀκτινοβολῶ, Πλουτ. Κάμιλλ. 17, Ἄρατ. 21, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, περιλαμπομένας φύσεις ὑπερβάλλειν λαμπρότητι Διόδ. 3. 12· τῷ χρυσῷ Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 9. **II.** μετ' αἰτ., πληρῶ λάμψεως, κύκλῳ τὰ ὅπλα περιλάμποντα τὴν ἀγορὰν Πλουτ. Κικ. 35· εἶδον οὐρανόθεν ὑπὲρ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου περιλάμψαν με φῶς καὶ τοὺς σὺν ἐμοὶ πορευομένους Πράξ. Ἀποστ. κϛ', 13, πρβλ. Εὐαγγ. κ. Λουκ. 6', 9.— Παθ., φωτίζομαι, φωτί, ὑπὸ τῆς φλογὸς Πλουτ. Περικλ. 39, Δίων 46· ὑπὸ τῶν ἀστέρων Λουκ. περὶ Οἴκου 8.

περιλαμψις, εως, ἡ, λάμψις ὁλόγυρα, Πλούτ. 2. 931Λ, Πλωτῖν. 5, 1, 6.

περιλάπτω, λάπτω ὁλόγυρα, Φερεκράτης ἐν «Αὐτομόλοις» 1, (ὁ Meineke εἰκάζει **περιλέφαντες**).

περιλεγνής, ές, (λέγνη) «περιλεγνές· περιποίκιλον» Ἡσύχ.

περιλέγω, λέγω τι διὰ πολλῶν λέξεων, «περιλέγειν· τὰ περισσὰ φράζειν» Ἡσύχ., Ἑρμιππ. ἐν Ἀδηλ. 11.

περιλείβομαι, παθ., λείβομαι περί τε, περιχέομαι, Ἀνθ. Π. 2. 146.

περιλειμμα, τό, τὸ ὑπόλοιπον, κατάλοιπον περιλείμματ' ἄττ' ἐξ ἐκείνου συγκολλῶσα Πλάτ. Μενέξ. 236B, ἐν τῷ πλθ.

περιλείπομαι, παθ., ὑπολείπομαι, ἀπομένω, ἐπιτῶ, ὅσσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λίπωνται Ἰλ. Ο. 230· τὸν περιλειφθέντα Ἡρόδ. 1. 82· ὑπὸ τῶν κορέων εἴ μού τι περιλειφθήσεται Ἀριστοφ. Νεφ. 725· τοὺς γε περιλελειμμένους φίλων Εὐρ. Ἑλλ. 426· οὕτω παρὰ Πλάτ. κτλ.

περιλείχω, λείχω ὁλόγυρα, τὰ βλέφαρα Ἀριστοφ. Πλ. 736· Σοφοκλέους .. τὸ στόμα ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 231· ἐπὶ παροιμίτου, πολλῶν .. λοπάδων τοὺς ἀμβωνας περιλείξας, «ἀφ' οὗ ἔγλειψε καλὰ καλά», Εὔπολις ἐν «Αὐτολύκῳ» 1· τὸ τρύβλιον Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 14. **II.** λείχω τι παντοχόθεν, λείχων ἀφαιρῶ, «τὸ δὲ ἱππομανὲς καλούμενον ἐπιφύεται μέν, ὥσπερ λέγεται, τοῖς πώλοις, αἱ δ' ἵπποι περιλείχουσαι καὶ καθαίρουσαι ἀποτρώγουσιν αὐτό» Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 9· τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον Λουκ. Ἰκαρομέν. 50.

περίλεξις, ἡ, περίφρασις, πολυλογία, Ἀριστοφ. Νεφ. 318.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περιλεπίζω, = τῷ ἑπομ., Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 236, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 736, κτλ.

περιλέπω, μέλλ. **-ψω**, λεπίζω τι ὀλόγυρα, ἐνῴλλω ὀλόγυρα τὸν φλοιόν, ἀπογυμνόνω, «ξεφλουδίζω», περὶ γὰρ ῥά ἑ χαλκὸς ἕλεψεν φύλλα Ἰλ. Δ. 236· π. τὸν φλοιὸν Ἡρόδ. 8. 115, πρβλ. **περιλάπτω**.

περιλεσχήνευτος, **ον**, περὶ οὗ γίνεται λόγος ἐν πάσῃ **λέσχῃ**, περιλάλητος, Ἡρόδ. 2. 135· πρβλ. **ἔλλεσχος προλεσχηνεύομαι**.

περιλευκαίνω, λευκαίνω ὀλόγυρα, ὁ ἀφρὸς περιλευκαίνων τὰς πέτρας Ἀχιλλ. Τάτ. 1. 1.

περίλευκος, **ον**, ὁ ἀπολήγων εἰς λευκὸν ὀλόγυρα, ἔχων λευκὸν περιθώριον, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 196B·— περίλευκον (ἐξυπ. ἱμάτιον), τό, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδῆλ. 76· πρβλ. **περίνησος**.

περίλημμα, τό, ἐναγκαλισμός, κοινῶς «ἀγκάλιασμα», Ἐτυμολ. Μέγ. 175. 7.

περιληπτικός, **ή**, **όν**, ὁ δυνάμενος νὰ περιλάβῃ τι, ὅσοις δ' ἡ τοῦ δέρματος φύσις ἐναντιοῦται διὰ σκληρότητα πρὸς τὸ μὴ περιληπτικὴν εἶναι μηδὲ μαλθακὴν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 12, 3, **II**. ὁ περιλαμβάνων, περιέχων, ἡ δὲ τοῦ δωδεκαέδρου φύσις περιληπτικὴ τῶν ἄλλων σχημάτων οὖσα Πλούτ. 2. 428D, πρβλ. 1003D, κτλ.· ὁ πολλὰ περιλαμβάνων, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 143· περιληπτικὸν ὄνομα Ἐτυμολ. Μέγ., κτλ.· πρβλ. **περίληψις**.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Κλήμ. Ἀλ. 802, κτλ.

περιληπτός, **ή**, **όν**, ὁ περιληφθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ περιληφθῇ, καταληπτός, οὔτε νόῳ περιληπτὰ Ἐμπεδ. 43· νοήσει π. Πλάτ. Τίμ. 28A, C, κ. ἀλλ.· π. ἀριθμῷ Πλουτ. Κάμιλλ. 43. Ἐπίρρ. **-τῶς**, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 40.

περίληψις, ἡ, τὸ λαμβάνειν διὰ τῆς χειρός, «περιλήψει δύο ψήφων ὁμοχρόων» Πολυδ. Θ', 98· ἐναγκαλισμός, καιρὸς τοῦ περιλαβεῖν καὶ καιρὸς τοῦ μακρυνθῆναι ἀπὸ περιλήψεως Ἐθδ. (Ἐκκλ. Γ', 5). **II**. κατανόησις, ἐν τῇ π. τῆς ἀρχῆς τῆς ψυχῆς Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 11, 17, πρβλ. Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 12, Πλωτῖν. 753A, Πρόκλ., κτλ.·—κατὰ περίληψιν λέγειν, δηλ. περιληπτικῶς, Κλήμ. Ἀλ. 802· τὸ ῥητορικὸν τοῦτο σχῆμα καλεῖται σχῆμα περιληπτικὸν ὑπὸ τοῦ Οὐλπ. εἰς Δημ. κατὰ Ἀριστοκράτ. 454.

περιλιμνάζω, περιβάλλω δι' ὕδατος, περικλύζω, τὴν πόλιν Θουκ. 2. 102. **II**. μεταβάλλομαι ὀλόγυρα εἰς λίμνην, Δίλ. π. Ζ. 10. 15.

περιλιμπάνω, μεταγεν. τύπος τοῦ **περιλείπω**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 554, κτλ.

περιλίπης, **ές**, ὁ περιλειφθείς, περισωθείς, μετὰ γεν., τοὺς περιλιπεῖς γενομένους τῆς φθορᾶς Πλάτ. Νόμ. 702A· ἀπολ., Πολύθ. 1. 73, 2· π. ἔχειν Στράβ. 388.

περιλιχμάομαι, ἀποθ., περιλείχω, γλώσσῃ γένειον Θεόκρ. 25. 226, πρβλ. Ἄρατ. 1115, Λουκ. ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 34, Θεῶν Διάλ. 12. 2·— ἐπὶ παθ. σημασίας, Πλάτ. Ἀξίοχ. 372A. **2)** λείχω ἐντελῶς, τοῦ ψωμοῦ Λουκ. Προμ. 10.

περιλίχμησις, **εως**, ἡ, τὸ λείχειν ὀλόγυρα, Θέων εἰς Ἄρατ. 1115.

περιλιχνεύω = **περιλείχω**, Φίλων 1. 38, 446, πρβλ. **περιιχνεύω**· — Μέσ., Ρήτορες (Walz) 1. 524.

περιλογισμός, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Θουκ. ὑπὸ τοῦ Διον. Ἀλ. πρὸς Ἀμμ. 3, μετὰ διαφ. γραφ. **ἐπιλογισμός**. Οὐδετέρα τῶν λέξεων τούτων εὑρίσκεται νῦν παρὰ Θουκ.

περίλοιπος, **ον**, = **περιλιπής**, ὁ ἀπομείνας, Ἀριστορ. Ἀποσπ. 208, Θουκ. 1. 74.

περιλοπίζω, = **περιλεπίζω**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 15, 2.

περιλούω, λούω πανταχόθεν, λούω ἐντελῶς, περιβρέχω, Πλουτ. Λυκοῦργ. 15, Πομπ. 80.

περιλῡγίζω, λυγίζω ὀλόγυρα, «δίκην τῶν κεκαμμένων ῥάβδων οἱ θέλοντες εὐθῦναι πρὸς τὸ ἐναντίον περιλυγίζουσιν» Ὀλυμπιόδ. εἰς Πλάτ. Ἀλκιβ. σ. 54, ἔκδ. Creuz.— Καθ' Ἡσύχ.: «περιλυγίζεσθαι· περιστρέφεσθαι».

περιλῡμαίνομαι, ἀποθ., λυμαίνομαι πανταχόθεν, βλάπτω ὑπερβαλλόντως, «τούτοις καὶ τὴν ἄλλην τῶν ὀνομάτων περιλυμαίνεται καὶ διανοθεύει εὐγένειαν» Φωτ. Βιβλ. 54. 17.

περιλῡπία, ἡ, ὑπερβάλλουσα λύπη, Διογ. Λ. 7. 97.

περίλῡπος, **ον**, ὡς καὶ νῦν, ὁ σφόδρα λελυπημένος, ὁ λίαν τεθλιμμένος, Ἱππ. 390. 53, Ἰσοκρ. 11B, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 3, 18.

περιλωπίζω, περικαλύπτω, περιενδύω, «καὶ περιλωπίσαι, ὅπερ Ὑπερ(ε)ίδης περιδῆσαι εἴρηκεν» Πολυδ. Ζ', 44.

περιμάβαρος [μᾰ], **ον**, ὁ μαβαρὰς ὀλόγυρα, π. ἕλκεα, ἐν οἷς τὸ δέρμα ἐκλείπεται ὀλόγυρα, Ἱππ. Ἀφ. 1256, πρβλ. 1199G· κατὰ τὸν Ἐρωτιαν. (σ. 140) «ἕλκεα περιμάβαρα, τὰ ἀνώμαλα καὶ ἄτυρα (διάφ. γραφ. ἄτροφα)».

περιμαιμάω, θεωρῶ, βλέπω μετὰ προσοχῆς ἢ προθυμίας ὀλόγυρα, περιζητῶ ὀλόγυρα μὲ λαχτάραν, ἐρευνῶ πέριξ νὰ εὕρω τι, Ἰχθυᾶς σκόπελον περιμαιμώωσα (Ἐπικ. μετοχ.) Ὀδ. Μ. 95· ὧν παῖδας ἀπειρύσαντ' ἀπὸ μαζῶν, ὑστάτιον χείλεσσι γλάγος περιμαιμώωντας Κόϊντ. Σμ. 14. 16.

περιμαίνομαι, Παθ., μαίνομαι περί τι, φέρομαι μανιωδῶς περὶ τι, ἄλσος Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 99. **II**. μετὰ δοτ. πράγμ., εἶμαι μανιώδης διά τι, μὴ σύ ποτε περιμαίνεο χρυσῷ Ναυμάχ. παρὰ Στοβ. 439. 10.

περιμάκνης, Δωρ. ἀντὶ **περιμήκης**.

περιμάκτρια, ἡ, (περιμάσσω) ἡ διὰ μαγείας καθαίρουσα, ἐξαγνίζουσα, γραῦς π., «μάγισσα», Πλούτ. 2. 166A, ἔνθα ἴδε Wyttenb.

περιμάνης, ές, μαινόμενος, ἐμμανὴς περί τι, Πλούτ. 2. 43D, 52D, κτλ. Ἐπίρρ. **-νῶς**, αὐτόθι 1100A.

περιμαργάρος, **ον**, ὁ περικεκοσμημένος διὰ μαργαριτῶν, Εὐστ. Πανηγύρ. 240. 5, κτλ.

περιμαρμαίρω, ἀκτινοβολῶ ὀλόγυρα, Κόϊντ. Σμ. 5. 114.

περιμάρμαρος, ὁ, ὁ πανταχόθεν μαρμαίρων, Ἐπιγρ. Ἔμμετρος Ἄνδρου Kaib. epigr. gr. 1028.

περιμάρναμαι, ποιητ. ἀντὶ **περιμάχομαι**, Ἐπιγρ. παρὰ Παυσ. 5. 19.

περιμάσσω, Ἀττ. **-ττω**·— ἀπομάττω ὀλόγυρα, σπογγίζω ὀλόγυρα, τῷφθαλμὼ τούτῳ (δηλ. τῷ σύκῳ) π. Φερεκράτ. ἐν «Περσαῖς» 3· τοὺς ὀδόντας ὀθονίοις Πλούτ. 2. 976B· σπόγγῳ τι Γαλην. **2)** διὰ μαγείας καθαρίζω, ἀπαλλάττω μαγικῆς ἐνεργείας δι' ἁγισμοῦ, Μένανδρ. ἐν «Δεισιδαίμονι» 1, Δημ. 313. 17, καὶ αὐτόθι ἴδε Dissen, Wyttenb. Πλούτ. 2. 166A. **II**. ἀποσπογγίζω, «σπόγγῳ ἐξ ὕδατος ψυχροῦ περίμασσε τὰ ἐκτὸς μέρη τοῦ χαλκώματος» Διοσκ. 1, 84 (σ, 89) ἔκδ. Kühn: τὰ δάκρυα Φωτ. Βιβλ. 469. 35. Πρβλ. **ἀπομάσσω**.

περιμαστεύω, περιέρχομαι καὶ ἐπισκέπτομαι, πολλὰ περιμαστεύσας ἔθνη εἰς Πέλλην... παρεγένετο Ψευδο-Καλλισθένης ἐν Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. 14. 149.

περιμάχητος [ᾰ], **ον**, ὁ περὶ οὗ γίνεται μάχη, περιζήτητος, ἀξιοζήλευτος, ταῖσι φυλαῖς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1404· τοῖς πολλοῖς [ὕδωρ] Θουκ. 7. 84· πενία ἥκιστα περιμάχητον Ξεν. Συμπ. 3, 9, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 521A, Νόμ. 678E· δυναστεία ὑπὸ πάντων ἐρωμένη καὶ π. Ἰσοκρ. 172B, πρβλ. 144C, 211C· τὰ π. ἀγαθά, περὶ ὧν μάχονται καὶ ἀγωνίζονται οἱ ἄνθρωποι, πολύτιμα, Ἀριστ. Ἠθ Νικ. 9. 8, 9, πρβλ. Πολιτ. 2. 9, 35, Ρητ. 1. 6, 23·— ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 319, πόλις π., πιθ. μετὰ τῆς παραλλήλου ἐννοίας· περὶ ἣν γίνεται μάχη, περιβαλλομένη μάχαις.

περιμαχία, ἡ, perimachia, ἐχθρικὴ πανταχόθεν ἐπίθεσις, Sidon. epist. 1. 7.

περιμάχομαι, ἀποθ., μάχομαι πέριξ τινός, ἀνεχώρισε πάντας τοὺς περιμαχομένους καὶ μάχεσθαι οὐδένα ἔτι εἶα Ξεν. Κύρ. 7. 1, 41.

περιμελαίνομαι, ἀποθ., γίνομαι μέλας πέριξ, κατάμαυρος, π. λαμπρὰ σκιερὸς Πλούτ. 2. 368C.

περιμεμαφής, ές, μεγάλως μεμφόμενος, **περιμεμφὲς**, διάφορ. γραφὴ ἐν Ἀράτ. 109, ἀντὶ **πολυμεμφέος**.

περιμενεαίνω, ἐπιθυμῶ τινος ἐνθέρμως, «τρελλαίνομαι» διά τι, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 670, 771.

περιμενετέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **περιμένω**, δεῖ περιμένειν, Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 5.

περιμένω, ὡς καὶ νῦν, μετ' αἰτ. προσώπ., Ἡρόδ. 4. 89, Ἀριστοφ. Πλ. 643, κτλ.· π. Τισσαφέρνην ἡμέρας πλείους Ξεν. Ἀν. 2. 4, 1, κλ.· προστιθεμένης μετοχῆς, ἃ τελευτήσαντα ἑκάτερον περιμένει Πλάτ. Πολ. 614A· π. τινὰ λέγοντα ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 890E·— μετ' αἰτ. πράγμ., π. ἐξ ἀγορᾶς ἰχθύδια Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 344. 8· π. τὴν ἐς Ἅιδου πορείαν Πλάτ. Φαίδων 116A, κτλ· ὡσαύτως, ἀπαιτῶ, ζητῶ, Πλούτ. 2. 172D. **2)** ἐπὶ συμβάντων, ἀναμένω, ἀπόκειμαι, τίς με πότμος ἔτι περιμένει; Σοφ. Ἀντ. 1296· μὴ θύσαντα δεινὰ π. Πλάτ. Πολ. 365A· οὐ περιμένει τι ὁ καιρός, δὲν ἐπιδέχεται.., Πλουτ. Καίσ. 17. **II**. μετ' ἀπαρ., οὐ περιμένουσιν ἄλλους σφᾶς διολέσαι, δὲν περιμένουσιν ἄλλους νὰ καταστρέψωσιν αὐτούς, Πλάτ. Πολ. 375C· ἕκαστος [τῶν λόγων] π. ἀποτελεσθῆναι ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 173C· μηδ' ἐφ' ἑαυτὸν [ταῦτα] ἐλθεῖν π. Δημ. 585. 2. **III**. ἀπολ., ὡς καὶ νῦν, ἀπικομένω περιμένειν Ἡρόδ. 7. 58, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 517, κτλ.· π. αὐτοῦ ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 815· ὀλίγον χρόνον Πλάτ. Ἀπολ. 38C· π. ἕως τὸν ὄγλον διωσάμεθα Ξεν. Κύρ. 7. 5, 39· ἕως ἀνοιχθείη τὸ δεσμωτήριον Πλάτ. Φαίδων 59D μέχρι τούτου, ἕως ἄν.., Δημ. 113. 7· ἄχρι ἄν.., ἑστ' ἄν.., Ξεν. Ἀν. 2. 3, 2, κτλ. — Ἴδε Χατζιδάκι βιβλιοκρισίαν ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 648.

περιμερίμνως, Ἐπίρρ., μετὰ πολλῆς μερίμνης, Θεόδ. Στουδ. σ. 488B.

περίμεσος, **ον**, ὁ ἐν τῷ μέσῳ, μεσαῖος, τὸ περίμεσον, τὸ μέσον μέρος, «αὐλή.. καὶ τοῦ ζυγοῦ τὸ περίμεσον» Λ. Β 354, 19.

περίμετος, **ον**, μετρὸς πανταχόθεν, κατάμετρος, ἐντελῶς πλήρης, τινός Ξεν. Συμπ. 2, 11.

περιμετρέω, μετρῶ ὀλόγυρα, Λουκ. Ἰκαρομ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 12.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περιμέτρησις, εως, ἡ, τὸ περιμετρεῖν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Σχολ. Ἀράτ.

περίμετρον, τό, = ἡ **περίμετρος,** Ἡρόδ. 1. 185., 2. 15, 41· τὸ π. τῆς περιόδου 2. 149.

περίμετρος, ον, (μέτρον) ὡς τὸ **ὑπέρμετρος,** ὑπερβολικός, εἴτε κατὰ μέγεθος ἢ κατὰ κάλλος, Ὅμ., μόνον ἐν τῇ Ὀδ., ὡς ἐπίθ. τοῦ ἱστοῦ τῆς Πηνελόπης, ἱστὸν .. ὕφαινεν καὶ π. Β. 95, Τ. 140, Ω. 130, πρβλ. Ἀρισταίν. 1. 1·— μεταγεν., καθαρῶς ἐπὶ μεγέθους, π. δέμας, κήτεα Ὀππ. Ἀλ. 3. 190., 5. 47· πλόος Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 21. 8.

περίμετρος, (ἐξυπ. γραμμή), ἡ, ἡ γραμμὴ ἡ ἐκτεινομένη περὶ τὴν περιφέρειαν σώματος, τὸ τῆς περιφερείας μέτρον, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 100, 2, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 12, 4, Πολύβ. 1. 56, 4, κτλ.· πρβλ. **διάμετρος.**

περιμήκετος, ον, ποιητ. ἀντὶ ταῦ ἐπομ. (πρβλ. **πάχετος**), σφόδρα ὑψηλός, ἐλάτη Ἰλ. Ξ. 287· Τηΰγετος Ὀδ. Ζ. 103· συχν. παρὰ μεταγεν. Ἐπικ.

περιμήκης, ες, Δωρ. **περιμάκης, ες,** Ἀνθ. Π. 6. 125· (μῆκος)·— πολὺ ὑψηλὸς ἢ μακρός, κοντὸς Ὀδ. Ι. 488· ῥάβδος Κ. 293· ἱστοὶ Ν. 107· ὀϊστοὶ Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 133·— λίαν μακρὸς ἢ ὑψηλός, π. πέτρη Ἰλ. Ν. 63· ὄρος Ὀδ. Ν. 183· οὕτω καὶ μεταγεν. Ἐπικ. ὡσαύτως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ τοῦ Ἡροδ., πολὺ μέγας, ὑπέρογκος, οἴκημα 2. 100· ἀνδρόσφιγγες αὐτόθι 175· λίθους μεγάθει περιμήκεας αὐτόθι 108· ἄγκυραι 7. 36·— παρὰ τῷ Πλουτ. εὑρίσκομεν ὑπερθ. **-μήκιστος,** 2. 1077B.

περιμήρια, τά, τὰ τῶν μηρῶν περικαλύμματα, Γλωσσ.·— οὕτω **περιμηρίδιον,** τό, Ἀρρ. Τακτ. σ. 14, Ἀνώνυμ. ἐν Montf. Bibl. Coisl. σ. 514.

περίμητρος, ον, (μήτρα) ὁ περὶ τὴν ἐντεριώνην, πέριξ τῆς «καρδιᾶς» τοῦ ξύλου, ξύλα π. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 6· πρβλ. **ἔμμητρος.**

περιμηχᾰνάομαι, ἀποθ., μηχανῶμαι μετὰ πολλῆς πανουργίας, παρασκευάζω μετὰ πολλῆς δεξιότητος, ἄλλο τι .. περιμηχανόωντο Ὀδ. Η. 200· δούλιον ἦμαρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο Ξ. 340.

περιμίγνῡμαι, Παθ., ἀναμιγνύομαι περιμῑ́χθαι τῷ πυρώδει τὸ ζοφῶδες Γαλην. τ. 19, σ. 282, 16.

περιμῐ́νυθω, [ῠ], ἐλαττώνω πανταχόθεν, περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσιν, τὰ δέρματα ἐλαττοῦνται πανταχόθεν, Ὀδ. Μ. 46.

περιμολυβδοχοέω, χέω ὁλόγυρα μόλυβδον, Ἐπιγρ. Λεβαδείας, Ἀθην. τ. Δ', σ. 371.

περιμορμύρουσα ἅλμη, ἡ πέριξ μορμύρουσα, παφλάζουσα θάλασσα, Ν. Χων. σ. 339, 6, ἔκδ. Β.

περιμορφόομαι, μεταμορφοῦμαι καθ' ὅλα, τοῖς ἀλλοτρίοις χρώμασί τε καὶ σχήμασι περιμορφοῦται Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 18C.

περιμοτόω, περιβάλλω τραῦμα μὲ ξαντόν, (μοτόν)· καὶ **περιμότωσις,** ἡ, τὸ περιτιθέναι μοτόν, Ἠλιόδ. ἐν Chirurg. Cocch. 158.

περιμοχθέω, μοχθῶ, πάσχω, ὑποφέρω περί τινος, τινι Ὀππ. Ἀλ. 4. 258.

περιμῡκάομαι, ἀποθ., μυκῶμαι, ἠχῶ ὁλόγυρα, πολλὰ τῶν τυμπάνων αὖθις περιεμυκᾶτο τοὺς Ῥωμαίους Πλουτ. Κράσσ. 26.

περιμῡκής, ές, ὁ μεγαλοφώνως μυκώμενος, Ὀρφ. Ἀργ. 311.

περιμῡ́ρομαι [ῡ], ἀποθ., ὀδύρομαι πέριξ, ὅς ὅτ' ἐρημαίην περιμύρεται ἀμφὶ καλιὴν .. ἀηδὼν Κόϊντ. Σμ. 12. 489.

περιναιετάω, κατοικῶ πέριξ ἢ ἐν τῇ γειτονίᾳ, Ὀδ. Ζ. 66, Θ. 551, Ψ. 136, Ἡσ., Πίνδ., καὶ μεταγεν. Ἐπικ. **2)** ὡς τὸ **ναιετάω,** ἐπὶ παθ. σημασ., κατοικοῦμαι, Ὀδ. Δ. 177.

περιναιέτης, ου, ὁ, περίοικος, γείτων, Ἰλ. Ω. 488, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 470· πρβλ. **περικτίονες.**—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 198.

περίναιον, περίναιος, ἴδε ἐν λ. **περίνεον, -νεος.**

περί-ναιος, ον, ὁ πέριξ τοῦ ναοῦ, στοαὶ Συλλ. Ἐπιγρ. 2125.

περιναίω, κατοικῶ ὁλόγυρα, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1011, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ.

περιναύτιος ἢ **-σιος, ον,** ὁ πάσχων ἐκ ναυτίας, Διόδ. 2. 58.

περινάω, πλέω ὁλόγυρα, ἄμυλοι ἠμῖν π. Μεταγεν. ἐν «Θουριοπέρσαις» 1. 11.

περινέμομαι, Παθ., ἐκτείνομαι, ἁπλώνομαι ὁλόγυρα ἐπὶ τοῦ πυρός, Πλουτ. Δίων 46.

περινενοημένως, Ἐπίρρ., μετὰ περισκέψεως, Ἑρμογέν. ἐν Ρήτορσι (Walz) 3. 359.

περίνεος, ὁ, τὸ μεταξὺ τῆς ἕδρας καὶ τῶν ὄρχεων διάστημα, Ἱππ. 833H, 834C, 837B, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 14, 2, π. Ζ. Γεν. 1, 2, 7., 4. 1, 31·— παρ' Ἱππ. π. Ἄρθρ. 1252E, κ. ἄλλ., φέρεται **περιτόναιον,** δηλ. **περίνεαιον·** ἐνίοτε παρὰ Γαληνῷ ὡσαύτως **περινός·** πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **περίνα,** Σουίδ. ἐν λέξ. **πέριλος.**—Ἴδε Κόντου ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ τ. Ε', σ. 146.

περίνευσις, ἡ, ἡ κλίσις πέριξ τινός, Ἀπολλοδ. Πολιορκ. ἐν Mathem. Vett. σ. 34, 41.

περινεύω, κύπτω ἔκ τινος μέρους καὶ περιβλέπω μετὰ φόβου, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 46. **II.** κλίνω ὁτὲ μὲν πρὸς τὸ ἓν μέρος ὁτὲ δὲ πρὸς τὸ ἕτερον, καὶ βαδίσεις δίτταί, ἡ μὲν περινεύοντος ἡ δὲ κρατοῦντος τὴν ὀσφύν Ἀριστ. Φυσιογν. 3. 9· ἐπὶ ἁμάξης, «ἁμαξοβαῖν: περινεύειν εἰς θάτερον μέρος, ὅπερ ἔστιν ἰδεῖν ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν τῶν κλινομένων εἰς θάτερον μέρος» Α. Β. 23. 30. **2)** ἐπὶ χωρῶν, τόπων, ἔχω κλίσιν, εἶμαι κατωφερής, ἐπὶ τὸν Νότον Στεράδ. 358, πρβλ. 181. 292.

περινέφελος, ον, κεκαλυμμένος ὁλόγυρα ὑπὸ νεφελῶν, νεφελώδης, ἀήρ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1194.

περινεφής, ές, πανταχόθεν κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφῶν, Ν. Χων. σ. 487, 19, ἔκδ. Β.

περινέφρια πάθη, περὶ τὰ νεφρά, Ἰω. Διακ. λόγ. εἰς Ἰωσ. τὸν ὑμνογρ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 105, σ. 948.

περίνεφρος, ον, ὁ περὶ τοὺς νεφροὺς παχύς, ὁ ἔχων τοὺς νεφροὺς κεκαλυμμένους πανταχόθεν ὑπὸ πολλοῦ πάχους, κυρίως ἐπὶ προβάτων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 17, 6, π. Ζ. Μορ. 3. 9, 16.

περινέω, -νεύσομαι, νέω, κολυμβῶ πέριξ, «περινεῖ .. περινήχεται» Ἡσύχ., Ἱππ. ἐν Γαλην. Λεξ.· π. κύκλῳ τινὸς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 10.

περινέω, μέλλ. **-νήσω·** ἀόρ. ἀπαρ. **περινῆσαι** Ἡρόδ. 4. 164, ἀλλὰ καὶ ἐκτεταμ., **-νῆσαι** 2. 107 (ὡς παρὰ Κοΐντ. Σμ. 3. 678, πρβλ. **νέω**)· ἀλλ' ὁ μόνος ἐν χρήσει παρ' αὐτῷ ἐνεστὼς εἶναι τὸ **περινέω** 6. 80. Συσσωρεύω ὁλόγυρα, ὕλην (δηλ. περὶ τὸν πύργον) Ἡρόδ. 4. 164· πολὺ πῦρ Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ., πρβλ. Πλουτ. 2. 583A· ἀλλ' ὡσαύτως. **2)** π. τὴν οἰκίην ὕλῃ, συσσωρεύω περὶ αὐτὴν ξύλα, Ἡρόδ. 2. 107· ὕλῃ τὸ ἄλσος ὁ αὐτ. 6. 88.

περίνεως, ὁ, γεν. **-νεω.** πληθ. ὀνομ. **-νεῳ·** [ναῦς, Ἀττ. γεν. νεώς)·— ὁ ἐν πλοίῳ ὑπεράριθμος ἢ περιττός, αἱ περίνεω κῶπαι, αἱ ὑπεράριθμοι, Böckh Urkund σ. 121·— καθ' Ἡσύχ.: «περίνεως· ὁ δεύτερος ἱστὸς καὶ .. τὰ δίττα τῆς νεὼς σκεύη», πρβλ. Φώτ.·— ἐπὶ προσώπων, ἐπιβάτης ἁπλοῦς, τὸ αὐτὸ καὶ **πλωτήρ,** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πρόσκωπος,** Θουκ. 1. 10· πρὸς τὸ **ναύτης** Ἀλ. π. Ζ. 2. 15, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ., πρβλ. Φιλόστρ. 250.— Κατὰ Φώτ. «περίνεως: τοὺς περιττοὺς καὶ ἔξω τῶν ὑπηρεσιῶν»·— ἀλλὰ παρὰ Δίωνι Κ. 49. 1, οἱ περίνεω, εἶναι οἱ περιττοὶ ναῦται, ἢ ἐφεδρεία αὐτῶν, καὶ παρ' Ἀρτεμιδ. 1. 35, ὁ **περίνεως,** φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ ἔσχατος τῶν ὑπαξιωματικῶν.

περινήσας, -νήσας, ἴδε ἐν λέξ. **περινέω.**

περίνησας, ον, ὁ μετὰ ἐρυθρᾶς παρυφῆς, **περίνησον** (ἐξυπακ. ἱμάτιον), τὸ, περιβόλαιον ἔχον ἐρυθρὸν παρυφήν, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 76, «περίνησα· τὰ περιβόλαια, οἷς ἐν κύκλῳ πορφύρα παράκειται» Ἡσυχ.— Κατὰ Φώτ.: «περίνησα: περιβόλαια περιφερῆ καὶ νησοειδῆ, ὅμοια ταῖς ὑπὸ Ρωμαίων καλουμέναις χλαίναις· Μένανδρος Βοιωτίᾳ».

περινήχομαι, ἀποθ., νήχομαι, κολυμβῶ πέριξ, ἐπιπλέω πέριξ, Διον. Ἀλ. 1. 15· ἐν κύκλῳ Πλούτ. 2. 977A· π. τινι, κολυμβῶ πέριξ .., Κόϊντ. Σμ. 14. 548.

περινίζω, μέλλ. **-νίψω,** νίπτω πανταχόθεν, καθαρίζω καλῶς, περὶ δ' αἷμα νένιπται Ἰλ. Ω. 419, πρβλ. Ἱππ. 659. 55.—Μέσ., ἀπονίπτομαι, νιπτόμενος ἀποκαθαίρομαι, Διόδ. 4. 51.

περινίσσομαι, περιέρχομαι, δίδομαι ὁλόγυρα, κυλίκων περινισσομένων Φωκυλ. 7· ἐπὶ χρόνου, ἀνίκα Καρνείου περινίσσεται ὥρα Εὐρ. Ἄλκ. 449.

περινοέω, εὐφυῶς ἐπινοῶ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 958· π. τὰ μεγάλα ταῖς ἐλπίσιν, σχηματίζω μεγάλα σχέδια, Πλουτ. Φωκ. 14. **II.** θεωρῶ τι πανταχόθεν, σκέπτομαι καλῶς, τι ὁ αὐτ. ἐν Βρούτ. 13· ἐννοῶ τι, Μᾶρκ. Ἀντωνίν. 1. 7.

περινόησις, ἡ, τὸ περινοεῖν, κατανόησις, σύνεσις, Πλούτ. 2. 509E, Πλωτῖν. 6. 9, 11.

περινοητικός, ή, όν, ὁ περινοῶν, συνετός, Πολυδ. Β', 229. **2)** ἐξυπνος, πανοῦργος, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 231·— οὕτω **περινοηματικός, ή, όν,** Στοβ. Ἐκλογ. 2. 358.

περίνοια, ἡ, σύνεσις, δεξιότης, εὐφυΐα, τινος Πλάτ. Ἀξίοχ. 370A· ἀπολ., Φιλόστρ. 569, Λουκ. Ζεῦξις 2. **II.** ὑπερβολικὴ σύνεσις, Θουκ. 3. 43. **III.** = **ὑπερηφανία,** Ἀριστείδ. 1. 141, Φώτ., Σουίδ.

περινομή, ἡ, (νέμω) διανομὴ κατὰ σειρὰν ἢ τάξιν, ἐκ περινομῆς Διον. Ἀλ. 10. 57. **II.** πομπὴ περί τινα τόπον, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 321.

περίνοος, ον, συνῳρ. **-νους, ουν,** (νοέω) σφόδρα συνετός. Ὑπερθ. **περινοΰστατος,** Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 326· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 144.

περινοστεύω, = τῷ ἐπομ., Ἐπιφάν.

περινοστέω, περιέρχομαι ὅπως ἴδω ἢ ἐπιθεωρήσω τι, περί τι Ἀριστοφ. Θεσμ. 796· τὰς παλαίστρας ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 762· τὰ τεκτόνων ἔργα Πλούτ. 2. 155C·— μεταφορ., προσπαθῶ νὰ φέρω τινὰ γύρω, ἐνὰ τὸν βάλλω εἰς τὸ δίκτυ, «ἀλώπηξ ἀπάτῃ περινόστει τὸν κόρακα» Μῦθοι Αἰσώπου 206 (γ') ἔκδ. Κοραῆ. **2)** ἀπολ., περιέρχομαι, περιφέρομαι, π. ὥσπερ ἥρως Πλάτ. Πολ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

558A· ἐπὶ ἁλητῶν, Ἀριστοφ. Πλ. 121, 494, Δημ. 421. 22· π. σχολὴν ἄγοντα Ἄλεξ. ἐν Ἀδηλ. 36.

περινόστησις, εως, ἡ, τὸ περινοστεῖν, περιφέρεσθαι, περιέρχεσθαι, Ἀγαθ. Ἱστ. σ. 41C.

περινοτίζω, ὑγραίνω ὁλόγυρα, περιβρέχω, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. σ. 74.

περινότισις, εως, ἡ, τὸ βρέχειν ἢ ὑγραίνειν ὁλόγυρα, Ἀέτ.

πέριξ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τῆς **περί**, κατὰ τὸ πλεῖστον παρ' Ἴωσι πεζογράφοις καὶ τοῖς Τραγ. (παρ' οἷς συνήθως ὡς ἐπίρρ.) **I.** ὡς πρόθ., ὁλόγυρά τινος, μετὰ γεν., Ἡρόδ. 1. 179., 2. 91., 4. 152, Ξεν. Ἀνάβ. 7. 8, 12, κτλ. **2)** σπανίως μετὰ δοτ., Εὐρ. Φοίν. 710. **3)** συνηθέστατα μετ' αἰτ., πέριξ δὲ αὐτὰς ἵστατο ὅμιλος ἀνδρῶν Ἡρόδ. 1. 196., 3. 158., 4. 36, κ. ἀλλ. κατὰ τὸ πλεῖστον πρὸ τῆς οἰκείας πτώσεως, ἀλλ' ὡσαύτως καὶ μετ' αὐτήν, 4. 52, 79, ὡς καὶ παρ' Αἰσχύλ. ἐν Πέρσ. 368, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 234. **II.** ὡς ἐπίρρ., ὁλόγυρα, π. ὑπορύσσοντες τὸ τεῖχος Ἡρόδ. 5. 115· πέριξ λαβεῖν ἄνθρωπον, κυκλῶσαι αὐτόν, 5. 87· κύκλῳ πέριξ Αἰσχύλ. Πέρσ. 418, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 1301, Εὐρ. Ἀνδρ. 266· μεταφορ., πᾶν πέριξ φρονοῦντες, πλάγια φρονοῦντες, οὐχὶ ὀρθὰ καὶ δίκαια, αὐτόθι 448· —σπάνιον ἐν τῇ Ἀττικ. πεζογραφίᾳ, πέριξ πολιορκεῖν Θουκ. 6. 90· ὁ πέριξ τόπος, τὰ πέριξ ἔθνη Πλάτ. Τίμ. 62E, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 2· ὁ π. χρόνος, ὅλη. πᾶς χρόνος πλὴν τοῦ παρόντος, Ἀριστ. π. Ἑρμην. 3, 5.

περιξαίνομαι, Παθ., κατασχίζομαι πανταχόθεν, τὸ πλεῖστον (τοῦ πλήθους) ὑπὸ τῶν κυμάτων ἐκφερόμενον περιεξαίνετο ταῖς ἀπορρῶξιν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 9, 3.

περιξεστός, ή, όν, ἐξεσμένος, ἐστιλβωμένος ὁλόγυρα, πέτρη Ὀδ. Μ. 79.

περιξέω, μέλλ. **-ἑσω**, ξέω ὁλόγυρα, Θεόκρ. 22. 50, Κλήμ. Ἀλ. 45.

περιξηραίνομαι, Παθ., γίνομαι ξηρὸς ὁλόγυρα, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 9, 8, Προβλ. 2. 36.

περίξηρος, ον, ξηρὸς πέριξ, ἀήρ Θεοφρ. π. Πυρὸς 41· χώρα Γεωπ. 2. 13· — τὸ περίξηρον, τὸ ἐξωτερικόν, ὁ φλοιός, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 3, 19.

περιξυλος λόφος, κατάφυτος ὁλόγυρα ἐκ δένδρων, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 110, ἔκδ. Mil.

περιξύράω, Ἰωνικ. **-ἑω**, ξυρίζω ὁλόγυρα, τοὺς κροτάφους Ἡρόδ. 3. 8· — Παθ., περιεξυρημένος τὸν πώγωνα Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 33.

περίξυσμα, τό, ἀπόξυσμα, Σχόλ. εἰς Πλάτ. Χαρμ. 161E.

περιξυστήρ, **-ῆρος**, ὁ, χειρουργικὸν ἐργαλεῖον δι' οὗ ξύνουσιν ἢ λειαίνουσι τὰ ὀστᾶ, Ἡλιόδ. παρ' Ὀρειβασ. 97 Coch.

περιξύω, ξύνω ὁλόγυρα, Ἱππ. ἐν Γαλην. Λεξ.· ἀποκόπτω διὰ τῶν ὀδόντων, «τσυμπῶ», ἄκροισι στομάτεσσι .. ὃαῖτι Ὀππ. Ἁλ. 3. 525· — μετοχ. παθ. πρκμ., Ἱππ. 667. 39.

περιογκόομαι, Παθ., ἐξογκοῦμαι καὶ γίνομαι μέγας, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 770B.

περίογκος, ον, ὁ μέγας τὸν ὄγκον, ὀγκώδης, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 9.

περιοδεία ἢ **-οδία** (οὐχὶ ὀρθῶς), ἡ, τὸ περιοδεύειν, Στράβ. 369, 417, Γαλην. **2)** περιπόλησις, κατόπτευσις, Δίν. Τακτ. 22. 26. **II.** ἐμβριθὴς μελέτη, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 83. **III.** ἰατρικὴ θεραπεία, Ἐκκλ.

περιοδευομένως, Ἐπίρρ., μετὰ περιόδων, Ἄλεξ. π. σχημ. ἐν Speng. rhet. gr. τ. 3, σ. 27, 21.

περιοδεύσιμος, ον, ὁ ἔχων ὄρμους μακροὺς καὶ κυκλοτερεῖς, ὃν ὄυνανται τις νὰ περιοδεύσῃ, Γλωσσ.

περιόδευσις, εως, ἡ, = **περιοδεία**, Σουίδ.

περιοδευτής, οῦ, ὁ, ὁ περιοδεύων, περιηγητής, ἀνθρώπου πολυπλάνου καὶ περιοδευτοῦ Εὐστ. 1382. 60. **II.** ἰατρός, τίς ἐστιν ὁ τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν περιοδευτής; Ἀθανάσ. τ. 2, σ. 690. **III.** παρὰ τοῖς Ἐκκλ., ὁ ἀποστελλόμενος ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου ἔξαρχος εἰς χωρία καὶ κώμας ὅπως περιοδεύων ἐπιτηρῇ καὶ διδάσκῃ τοὺς πιστούς, Κανὼν 57 τῆς ἐν Λαοδ. Συνόδ., Βαλσαμὼν 849, ἔνθ. καὶ Δουκάγγ.

περιοδευτικός, ή, όν, ἐπὶ ἰατρικῆς θεραπείας, συστηματικός, Διοσκ. 7 ἐν τῷ Προοιμ. **II.** ὁ ἱκανὸς νὰ περιλάβῃ τι, δεκτικός, τινος Πτολεμ. Τετράβ. 57, 16.

περιοδεύω, περιέρχομαι, τὸν οὐρανὸν Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 1, 15· τὸ Παλάτιον Πλουτ. Κάμιλλ. 32, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Φωκ. 21. **2)** ἐπὶ στρατιωτικῆς σημασίας, ἐξέρχομαι εἰς κατασκόπευσιν, κατασκοπεύω, κατοπτεύω, Δίν. Τακτ. 22, κτλ.· π. τὴν πρώτην φυλακὴν ὁ αὐτ. **II.** μεταφορ., διέρχομαι, ἐξετάζω συστηματικῶς, βίον τινὸς Πλούτ. 2. 87B· τὸν περὶ τοῦ κόσμου λόγον αὐτόθι 892D, πρβλ. 897E ὡσαύτως, σπουδάζω ἐπιμελῶς, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10 85, πρβλ. Ἐγχειρ. 29. 3, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 15, 7. **III.** ἐξαπατῶ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 4, 2. **IV.** θεραπεύω διὰ συστηματικῶν ἐπισκέψεων, Λατ. cyclo curare, καθόλου, = θεραπεύω, Ἐκκλ., Βυζ. **V.** ἐν τῇ Ρητορικῇ, γράφω κατὰ περιόδους, Δημήτρ. Φαληρ. 11 καὶ 229. **περιοδία**, ἴδε **περιοδεία**.

περιοδίζω, εἶμαι περιοδικός, γίνομαι, ἐπαναλαμβάνομαι κατὰ περιόδους, ἐπιτάσεις καὶ ἀνέσεις δέχεται, τεταγμένας δὲ καὶ περιοδιζούσας ὁ Ὠκεανὸς Στράβων 293· ἐπὶ πυρετῶν, κατὰ μετοχ., διαλείπω, ὥσπερ ἐν ταῖς **περιοδιζούσαις νόσοις Φίλων** 2. 576, 28· καὶ ὀφθαλμία καὶ ὠταλγία **περιοδίζουσιν** Γαλην. 19. 185, 1.

περιοδικός, ή, όν, ὁ διὰ περιοδειῶν κτηθείς, **Ἱστορία Πτολεμ.** 1. 2, 2. **II.** ὁ ἐπανερχόμενος καθ' ὡρισμένα χρονικὰ διαστήματα, ἀριθμὸς σελήνης π. Πλούτ. 2. 1018D· **περιοδικὴ** λῆψις πυρετοῦ Τιμαί. Λεξ.· «περιοδικὰ νοσήματα καλοῦσιν οἱ ἰατροὶ τὰ τεταγμένως ἀνιέμενα καὶ αὖθις ἐπιγινόμενα· οἷον τριταίους καὶ τεταρταίους· καὶ γὰρ ἐπὶ τούτων οἱ κάμνοντες δοκοῦσιν ἐν ταῖς τῶν ἀνέσεων ἡμέραις μηδὲν νοσεῖν, ἀλλ' ὑγιεῖς εἶναι» **Ἀρποκρ.**, Φώτ., Σουίδ. ἐν λέξ. **περίοδος**· — **Ἐπίρρ. -κῶς**, Πλούτ. 2. 893B. **III.** ἐν τῇ Ρητορικῇ, «σχῆμα περιοδικόν, ὃ συνίσταται ἐκ προτάσεως καὶ ἀποδόσεως» Ρήτορες (Walz) 8. 620.

IV. «περιοδικὸν δὲ (μέτρον) ἐστὶν ὅπερ ἐστὶ δάκτυλος καὶ σπονδεῖος, καὶ πάλιν δάκτυλος καὶ σπονδεῖος ἑφεξῆς μέχρι τέλους, οἷον 'αὐλομένην ἢ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν'» Δράκων σ. 139.

περιόδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **περίοδος**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 1, 31.

περιοδοιπορέω, ὁδοιπορῶ τῇδε κἀκεῖσε, Ἱππ. Προρρ. 85.

περιοδο-νίκης [νῑ], ου, ὁ, ἴδε ἐν λ. **περίοδος** IV. 2.

περίοδος, ὁ, ὁ περιερχόμενος πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν φρουρῶν, Λατ. circulator, Αἰν. Τακτ. 22, σ. 62 καὶ 65.

περίοδος (Δίολ. **πέροδος**, ὃ ἴδε), ἡ· — τὸ περιέρχεσθαι, βαδίζειν ὁλόγυρα, χωρεῖν κυκλοτερῶς, τῶν Περσέων ἡ π. Ἡρόδ. 7. 219. 229, πρβλ. Θουκ. 4. 35. **II.** πᾶσα περιφερὴς ἢ κυκλοτερὴς ὁδός, Ἡρόδ. 7. 223· — ἡ περιφέρεια, ὁ κύκλος, τοῦ τείχους, τῆς λίμνης ὁ αὐτ. 1. 93, 163, 185· ἀπολ., τὴν περίοδον τὴν περιφέρειαν, ὁ αὐτ. 7. 109. **III.** γῆς π., χάρτης τῆς γῆς (πρβλ. **πίναξ**), ὁ αὐτ. 4. 36., 5. 49, Ἀριστοφ. Νεφ. 206· — ὡσαύτως, ἡ τῆς γῆς π., βιβλίαν περιγραφικῆς γεωγραφίας, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 3, 9, Ρητορ. 1. 4, 13, Μετεωρ. 1. 13, 13.. 2. 5, 14. — Οἱ πρῶτοι γεωγραφικοὶ πίνακες ἀποδίδονται εἰς τὸν Ἀναξίμανδρον, Ἀγαθήμερος 1. 1, Στράβ. σ. 7. — Πρβλ. **περιήγησις, περίπλους**. **IV.** ἡ κυκλικὴ μεταβίβασις πράγματός τινος ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἄλλον ἕως οὗ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν πρῶτον, ἡ τοῦ τρίποδος περίοδος, (περὶ τοῦ χρυσοῦ τρίποδος ὃν ἀνελκύσαντες ἐκ τῆς θαλάσσης οἱ Κῷοι ἔπεμψαν εἰς τὸν Θαλῆν, ὁ δὲ Θαλῆς εἰς τὸν Βίαντα, ὁ δὲ εἰς ἄλλον, ἕως οὗ ἦλθε πάλιν εἰς τὸν Θαλῆν) Πλουτ. Σόλων 4. **2)** μάλιστα ἐπὶ χρόνου, κύκλος ἢ περίοδος χρόνου, **περίοδος ἐτέων**, κύκλος ἐτῶν, πάσαις ἐτέων περόδοις Πινδ. Ν. 11. 51· συχν. παρὰ Πλάτ., ἐν πολλαῖς χρόνου καὶ μακραῖς περιόδοις Φαίδων 170E· π. χιλιετὴς Φαῖδρ. 249A· ἀπολ., Πολ. 546B, κτλ.· πρβλ. ἐπὶ πᾶσιν Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 4. 10, 5 κἑξ.· ἐκ περιόδου, περιοδικῶς, Πολύβ. 2. 43, 1· κτλ.· ἐν περιόδῳ Πλουτ. Εὐμέν. 8· — μάλισα ἡ χρονικὴ περίοδος ἡ περιλαμβάνουσα τοὺς τέσσαρας μεγάλους ἀγῶνας, τὴν περίοδον νικᾶν ἢ ἀνελέσθαι, νικᾶν ἐν ἅπασι τοῖς ἀγῶσι, Συλλ. Ἐπιγρ. 1845. 31., 2682, κ. ἀλλ., Ἀθήν. 415A, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 25, 5, Πολυδ. Δ. 89· ὁ τοιοῦτος νικητὴς ἐκαλεῖτο **περιοδονίκης**, Συλλ. Ἐπιγρ. 406, 1364, κ. ἀλλ., Δίων Κ. 63. 8, 10, 20. **3)** ἐπὶ γεγονότων, τὸ περιοδικῶς συμβαῖνον, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδόσ. § 174. **4)** παρὰ τοῖς Ἰατρ., τακτικὸς προδιαγεγραμμένος τρόπος ζωῆς, ὡρισμένη δίαιτα, ἐν τῇ καθεστηκυίᾳ περιόδῳ ζῆν, ζῆν κατὰ τὴν προδιαγεγραμμένην δίαιταν, Πλάτ. Πολ. 407E· αἱ ἰατρικαὶ π., αἱ περιοδικαὶ ἐπισκέψεις ἰατροῦ, Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 23, πρβλ. Νιγρ. 22, καὶ ἴδε **περιοδεύω** IV, **περιοδευτικός**. **5)** ἡ περίοδος τῶν καταμηνίων, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 4, 9. **γ)** παροξυσμὸς διαλείποντος πυρετοῦ καὶ τῶν ὁμοίων, Ἱππ. Ἀφ. 1243, Δημ. 118. 20· ὁ ἐκ περιόδου πυρετός, ὁ διαλείπων, Λουκ. Φιλοψ. 9.

6) = **περιφορά**, τὸ περιφέρειν τὰ ἐδέσματα εἰς τοὺς δειπνοῦντας, καὶ ἤρξατο μὲν δὴ ἀπ' ἐμοῦ ὁ μάγειρος τὴν πρώτην περίοδον περιφέρειν Ξεν. Κύρ. 2. 2, 2· π. λόγων, οἱ κατὰ τὸ δεῖπνον λόγοι, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 4. 64. **6)** ἡ τροχιὰ οὐρανίου σώματος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 4. 7, 5· οὕτω, π. θερινή, τροπαὶ Ἱππ. π. Ἀέρ. 291. **V.** καλῶς τετορνευμένη περίοδος λόγου, Ἀριστ. Ρητορ. 3. 9, 3, πρβλ. Κικ. ad M. Brut. Orat. 61. **VI.** ἀγγεῖον ἐν χρήσει κατὰ τὴν χύσιν σιδήρου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 247· πρβλ. Πολυδ. Ζ', 99.

περιοδῦνάομαι, ἴδε **περιωδ-**.

περιοιδα, **περιῳδη**, πρκμ. καὶ ὑπερσ. (μὲ σημασ. ἐνεστ. καὶ παρατ.), οἶδα καλῶς, περιοιδα νοῆσαι Ἰλ. Κ. 247· μετὰ δοτ., καὶ ἴχνεσι γὰρ περιῴδη, διότι καὶ τὸ ἰχνεύειν ἐγίνωσκε καλῶς, Ὀδ. Ρ. 317· — μετ' αἰτ. πράγμ. καὶ γεν. προσ., γινώσκω τι κάλλιον παντὸς ἄλλου, ἐπεὶ περίοιδε δίκας ἠδὲ φρόνιν ἄλλων Ὀδ. Γ. 244· τοὔνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιῴδμεναι ἄλλων; ὑπερέχειν τῶν ἄλλων κατὰ τὴν βουλήν; Ἰλ. Ν. 728.

περιοιδαίνω, φουσκώνω ὁλόγυρα, τῇ ὀργῇ **περιοιδαίνει** Γρηγ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νύσσ. τ. 2, σ. 1054C· ἀσκοῦ δίκην περιοιδαίνουσα ὁ αὐτ. 1, σ. 358E.

περιοιδέω, πρήσκομαι ὁλόγυρα, Ἱππ. 374. 21.

περιοίδησις, ἡ, οἴδησις, πρήξιμον ὁλόγυρα, Μιχ. Μον. ἐν βίῳ Θ. Στουδ. σ. 197, Ἐκδ. Mi.

περιοικέω, (περίοικος) κατοικῶ πέριξ προσώπου τινὸς ἢ τόπου, μετ' αἰτ., Ἡρόδ. 1. 57., 2. 112., 5. 23, 58, Αυσ. 110. 40, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 16·— Παθ., ἐπὶ θαλασσῶν, Ὑρκανία καὶ Κασπία .. περιοικούμεναι κύκλῳ Ἀριστ. Μετεωρολογ. 2. 1, 8.

περιοικία, ἡ, προάστειον, Ἐπιφάν. I, 156Δ.

περιοίκιον, τό, ὁ περὶ οἰκίαν χῶρος, ἢ = **ἐποίκιον**, Ἰσαῖος παρ' Ἀρπ., Ἀριστείδ. 1. 359.

περιοικίς, ίδος, ἡ, ἀνώμαλος θηλ. τοῦ **περίοικος**, ἡ κειμένη πλησίον που, γειτονική, γειτνιάζουσα, πόλεις Ἡρόδ. 1. 76., 9. 115, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 23· νῆσοι Θουκ. 1. 9. **II.** ὡς οὐσιαστ. (ἐξυπακ. τοῦ γῆ, χώρα), ἡ χώρα ἡ πέριξ πόλεώς τινος, ὁ αὐτ. 3. 16· τὰ προάστεια, 2. 25·— ταιαῦτα δὲ χωρία ἐκαλοῦντο ὑπὸ μὲν τῶν Δωριέων **κῶμαι**, ὑπὸ δὲ τῶν Ἀθηναίων **δῆμοι**, Ἀριστ. Ποιητ. 3. 6· καὶ ὁ Πολύβ. ὁμιλεῖ περὶ περιοικίδων κωμῶν 5. 8, 4. **2)** πόλις τῶν περιοίκων, πόλις οὐχὶ ἀνεξάρτητος, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 5, 9, Στράβ. 450 ὅθεν διορθωτέον **περιοικίδας**, ἀντὶ -ίας παρὰ Στράβ. 258· — πρβλ. **περίοικος II.**

περιοικοδομέω, οἰκοδομῶ ὁλόγυρα, αἰμασιὰν Δημ. 1274, ἐν τέλ.· θριγκοὺς Πολυδ. Ζ', 120.— Μέσ., π. τεῖχος ὁ αὐτ. 1. 160. **II.** περικλείω οἰκοδομῶν πέριξ, τὸ χωρίον Δημ. 1272. 17· ὑμᾶς ὁ αὐτ. 1280. 5.— Παθ., περιοικοδομοῦμαι, περικλείομαι διὰ τοίχου, ἐν τῷ Ἱερῷ Θουκ. 3. 81· περιφκοδομημένα θηρία Ξεν. Κύρ. 1. 4, 11· τὸ περιοικοδομημένον, ὁ τόπος ὁ διὰ τοίχου περικεκλεισμένος, Λατ. ovile, Ἡρόδ. 7. 60.

περιοικοδόμημα, τό, τοῖχος πέριξ ᾠκοδομημένος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2561b. 74.

περίοικος, ον, ὁ πέριξ κατοικῶν, οἱ π. Λίβυες Ἡρόδ. 4· 159·— οἱ περίοικοι, γείτονες, ὁ αὐτ. 1. 166, 175· καὶ περίοικους εἶναι ταύτῃ (δηλ. τῇ χώρᾳ) Ἔφιππος ἐν «Γηρυόνῃ» 1. 6·— τὰ περίοικα, τὰ περίχωρα, ἐχειρώσατο τὰ περίοικα τῶν βαρβάρων Ἀππ. Μιθρ. 112, Ἡρῳδιαν. 6. 2. **II.** ἐν Λακεδαίμονι **οἱ περίοικοι** ἦσαν ἐλεύθεροι κάτοικοι τῶν πόλεων (πλὴν αὐτῆς τῆς Σπάρτης), «ἐπαρχιῶται» οὕτως εἰπεῖν, ἔχοντες ἀστικὴν ἀλλ' οὐχὶ πολιτικὴν ἐλευθερίαν, ἐν ἀντιθέσει πρός τε τοὺς Σπαρτιάτας καὶ τοὺς εἵλωτας, Ἡρόδ. 6. 58, 9. 11, Θουκ. 1. 101, κτλ.· πρβλ. Müller Dor. 3. 2; Thirlw. Hist. of Gr. 1. 307 κέξ., Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λέξει· οὕτω καὶ ἐν Κρήτῃ, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 10, 5· καὶ ἐν Ἄργει, αὐτόθι 5. 3, 7·— οὕτως ὁ Πλάτων λέγει περιοίκους τε καὶ οἰκέτας ἔχοντες Πολ. 547C· καὶ ὁ Ἰσοκρ. ἐξὸν .. ἅπαντας τοὺς βαρβάρους περιοίκους τῆς Ἑλλάδος καταστῆσαι 67E. **III.** γεωγραφικῶς **περίοικοι** ἐκαλοῦντο οἱ ἐν τῷ αὐτῷ παραλλήλῳ ἀλλ' ἐν ἀντιθέτοις μεσημβρινοῖς οἰκοῦντες· **ἀντοίκοι** οἱ ἐν τῷ αὐτῷ μεσημβρινῷ ἀλλ' ἐν ἀντιθέτοις παραλλήλοις· **ἀντίποδες** οἱ ἐν ἀντιθέτοις παραλλήλοις τε καὶ μεσημβρινοῖς, Κλεομήδης 1. 2, Γεμῖνος 50B, Πλίν. 2. 65· πρβλ. Πλούτ. 2. 924A.

περιοιστέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., τοῦ **περιφέρω**, ὃν δεῖ περιφέρειν, «Λακωνικὴ κλεὶς ἐστιν ὡς ἔοικέ μοι περιοιστέα» Μένανδρος ἐν «Μισουμένῳ» 12.

περιοιστικός, ἡ, όν, **τὸ φορητὸν**· Φώτιος.

περιοιχνέω, κυρίως = **περινοστέω** ἢ **περιπατέω**, ἀλλ' ἐνταῦθα ἴσως = περιηχῶ, ποιῶ θόρυβον πέριξ τινός, Ἀγαθοκλ. παρ' Ἀθην. 376A.

περιοίχομαι, ἀποθ., περιέρχομαι, Συλλ. Ἐπιγρ. 8607.

περιοκέλλω, κυρίως ἐπὶ πλοίου, ἐξοκέλλω· μεταφ., π. εἰς χειρίστας ἐπιτηδεύσεις, ἐμπίπτω εἰς τὰς χειρίστας ἕξεις, Διόδ. 12.12.

περιοκωχή, ἡ, = **περιοχή**, Ἡσύχ.

περιολισθάνω, ὀλισθαίνω εἰς τὰ πλάγια, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 814· ὀλισθαίνω ὁλόγυρα, ὁ αὐτ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 18· μέχρις οὗ τῶν ἀνδρῶν ἀπορριφθέντων καὶ διασφενδονισθέντων, κενὴ προσπέσοι τοῖς τείχεσιν ἡ περιολίσθοι τῆς λαβῆς ἀνείσης Πλουτ. Μάρκελλ. 15· ὡς περιολισθάνοι ἀπ' αὐτῶν τὰ λοιπὰ βέλη Ἰωαήλ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 7, 10· μεταφορ., ἡδονὴ π. εἰς τὸ σῶμα Πλούτ. 2. 1089D.— Παρὰ μεταγεν., **-ολισθαίνω**.

περιολίσθησις, ἡ, τὸ περιολισθαίνειν, ἐκφεύγειν, Πλουτ. Κάμιλλ. 26, ὁ αὐτ. 2. 930E.

περιολκή, ἡ, (περιέλκω) τὸ ἕλκειν ἔξω, κένωσις, Ὀρειβάσ. 152 Matth. **II.** ἐν πολέμῳ, περισπασμός, Ἰωαήλ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 6, 6.

περιολλύμι, ὁλοκλήρως καταστρέφω, ἣν περὶ Ζεὺς ὀλέσει Συλλ. Ἐπιγρ. 3588.

περιομματοποιός, όν, ὁ παρέχων ὄμματα, τῆς ψυχῆς Ἰάμβλ. ἐν βίῳ Πυθ. 31.

περιομφᾰκώδης, ες, ὁ ὅλως ἄωρος φαινόμενος, Ἱππ 1133C.

περιονύχιζω, περικόπτω τοὺς ὄνυχας, τινά Ἐξόδ. (Δευτερ. ΚΔ' 12).

περιοπάζω, διώκω, ἐν τμήσει, περὶ γῆρας ὀπάζει Νικ. Θηρ. 556.

περιοπτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθετον τοῦ **περιοράω**, ὃν δεῖ περιοράν, μετὰ μετοχ., οὗ σφι π. Ἑλλὰς ἀπολλυμένη Ἡρόδ. 7. 168· ἡμῖν τοῦτό ἐστι οὐ π. γένος τὸ Εὐρυσθένεος γενέσθαι ἐξίτηλον ὁ αὐτ. 5. 39. **2)** περιοπτέον σφίσι, περιαθρητέον, Θουκ. 8. 48. **II. περιοπτέον**, πρέπει τις νὰ παραβλέπῃ ἢ νὰ ἀνέχηται, Ξεν. Λακ. 9. 5,

περίοπτος, ον, ὁ πανταχόθεν ὁρώμενος, ἐξέχων, ὑψηλός, τόπος Πλουτ. Ἄρατ. 53, Λούκουλλ. 39, κτλ.· ἐκ περιόπτου Διον. Ἁλ. περὶ Συνθ. 23. **2)** ὡς τὸ **περίβλεπτος**, διαπρέπων, θαυμαστός, βίος Διόδ. 14. 1· κάλλος Ἀνθ. Π. 5. 27, κτλ.· ἔργα Πλουτ. Καῖσ. 16· πρβλ. Valck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 554·— Ἐπίρρ., **περιόπτως**, ἀριστεύων ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ περιόπτως ἔπεσεν, ἐνδόξως, λαμπρῶς, Πλουτ. Σύλλ. 21, κτλ.

περιοράσις, ἡ, τὸ περιορᾶν, Κλήμ. Ἀλ. 821.

περιορατέον, ῥημ. ἐπίθ., τοῦ **περιορῶ**, δεῖ περιορᾶν, παραβλέπειν, Διόδ. 20. 2.

περιοράω, παρατ. **περιεώρων**, Ἰωνικ. **περιώρεον**· πρκμ. **περιεόρᾱκα**·— ἀκολούθως ἐκ τῆς √ΟΠ-, μέλλ. **περιόψομαι**, παθ. πρκμ. **περιῶμμαι**, παθ. ἀόρ. **περιώφθην**· ἐκ δὲ τῆς √ΙΔ- (δηλ. ΓΙΔ-) σχηματίζεται ὁ ἀόρ. 6' **περιεῖδον**· περὶ τοῦ πρκμ. **περιοίδα**, ἴδε τὴν λ. Βλέπω ὁλόγυρα, Λατ. circumspicere Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 8, 8, πρβλ. 5. **II.** παραβλέπω, δηλ. βλέπω καὶ δὲν παρατηρῶ, ἐπιτρέπω, ἀνέχομαι.· **1)** τὸ πλεῖστον μετὰ μετοχ., οὗ περιεῖδον αὐτὸν ἁναρπασθέντα, δὲν παρέβλεψαν αὐτὸν ἁναρπαζόμενον, δηλ. δὲν ἐπέτρεψαν νὰ ἁναρπασθῇ, Ἡρόδ. 1. 89· μὴ περιίδεῖν τὴν ἡγεμονίην αὐτὸς ἐς Μήδους περιελθοῦσαν ὁ αὐτ. 3. 65, πρβλ. 2. 110., 4. 118, Σοφ. Ο. Τ. 1705, Ἀριστοφ. Ἀχ. 167, Βάτρ. 509, Ἀντιφῶν 112. 15, Θουκ. 1. 24· ταῦτα περιιδεῖν γιγνόμενα Δημ. 246, 8, πρβλ. 552. 7· (διάφορος ἡ μετ' ἐνάρθρου μετοχῆς χρῆσις: εἰ ὑμᾶς τοὺς ἐναντιουμένους περιΐδοιμεν, ἂν παρίδωμεν τὴν ἐναντίωσιν ὑμῶν, Θουκ. 4. 87)·— σπανίως ἡ μετοχὴ παραλείπεται, οὐ μὴν περιόψεται ἄνιππον [ὄντα] Ἀριστοφ. Νεφ. 124. **2)** μετ' ἀπαρ., περιιδόντες τοὺς Πέρσας ἐσελθεῖν Ἡρόδ. 1. 191· τοὺς προπόλους .. οὐ περιορᾶν παριέναι ὁ αὐτ. 2. 64, πρβλ. 1. 24. 191, Θουκ. 1. 35. κτλ.·— παραλειπομένης τῆς ἀπαρ., οὐκ ἂν μὲ περιεῖδες [ποιεῖσαι] Ἡρόδ. 3. 155· ὁ πυλουρὸς καὶ ὁ ἀγγελιηφόρος οὐ περιώρεον [αὐτὸν ἐαιέναι] ὁ αὐτ. 3 116, πρβλ. Θουκ. 1. 39, κτλ.· περιιδεῖν τινα ἐπί τινι Ὑπερίδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 47· ἐάν τε δοῦλον ἐάν τ' οὖν καὶ ἐλεύθερον περιορᾷ Πλάτ. Νόμ. 934D· π. τὴν ὕβριν τινὸς Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 9·— σπανίως μετὰ γεν., ὡς τὸ **ὑπεροράω** II. 2, 6, π. τῶν ἄλλων Πλούτ. 2. 764C. **III** περιμένω τι, τὸ μέλλον περιιδεῖν Θουκ. 4. 71· π. εἴ τινες βοηθήσουσι Ἰσοκρ. 194D.

IV. Μέσ., περιβλέπω πρὶν πράξω τι, ἀγρύπνως παρατηρῶ τὴν πορείαν τῶν πραγμάτων, ἀγρυπνῶ καὶ περιμένω, Θουκ. 5, 31., 6. 93, 103., 7. 33· π. ὁποτέρων ἡ νίκη ἔσται ὁ αὐτ. 4. 73. **2)** μετὰ γεν., βλέπω ὁλόγυρα πρός τι, ἀγρύπνως παρατηρῶ, παραφυλάττω, τῆς Μένδης περιορώμενοι ὁ αὐτ. 4. 124. **3)** ἀμελῶ, ἀπέχομαι, τοὺς πολεμικοὺς κινδύνους ὁ αὐτ. 2. 43 [ἂν καὶ ἠδύνατο τοῦτο νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν σημασίαν II. 1].

περιοργής, ές, πλήρης ὀργῆς, λίαν ὠργισμένος, Θουκ. 4. 130, Δίων Κ. 39. 19. Ἐπίρρ. **-γῶς**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 216.— Καθ' Ἡσύχ.: «περιοργῶς· ὑπεροργόντως. καὶ παρωρμημένως».

περιοργίζομαι, ἀποθ., ὀργίζομαι σφόδρα, Πολύβ. 4. 4. 7.

περιοργυτόομαι, μέσ. μετὰ παθ. πρκμ., περιβάλλω μὲ ἀνοικτοὺς βραχίονας, ἐναγκαλίζομαι, περιωργυιωμένοι περιλαβεῖν Κτησ. Ἰνδ. 6.

περίορθρος, ον, ὁ περὶ τὸν ὄρθρον, περὶ τὴν πρωΐαν· τὸ π. ἡ αὐγή, Θουκ. 2. 3, Ἡρῳδιαν. 6. 9., 7. 4 (ἔνθα κοινῶς **περιόρθριον**).

περιορίζω, περικλείω ἐντὸς ὁρίων, ὁροθετῶ, μέχρις οὗ δεῖ ἔχειν .. Πλούτ. 2. 226C· ἄνευ τοῦ περιορίζοντος, ἄνευ ὁρίου τινός, αὐτόθι 719E.— Παθ., ἡγεμονία τῷ Ὠκεανῷ περιορισθεῖσα ὁ αὐτ. ἐν Καῖσ. 58· τούτῳ διαστήματι περιωρίσθω Λουκ. π. Ὀρχ. 37· ἐκ τῶν περιωρισμένων τόπων Συλλ. Ἐπιγρ. 3777. 9. **II.** ἐξορίζω, πρβλ. **περιωθέω**.

περιόρισις, ἡ, τὸ περιορίζειν, Θεόδ. Στουδ. σ. 472Δ.

περιόρισμα, τό, τὸ δι' ὁρίων ὁριζόμενον, τόπος περικλειστος, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 13. 62, Φώτ., Σουΐδ. ἐν λ. **οὐρούς**.

περιορισμός, ὁ, = **περιόρισις**, Διον. Ἁλ. 8. 75. Πλουτ. Νουμ. 16, π. τῆς χώρας Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκ.) 2561b. 56· π. τῆς οἰκουμένης, περιγραφὴ τῆς .., Σκύμν. 74. **2)**= **περιόρισμα**, Ἐτυμολ. Μέγ. 228. 34. **II.** ὡς ὅρος νομικὸς = τῷ Λατ. deportatio, ἀειφυγία, ἐξορία, Ἀρμενόπουλ. 1. 3, 65., 1. 3, 27.— Κατὰ Φώτιον καὶ Σουΐδ. «περιορισμός· ἐξορία».

περιοριστέος, α, ον, ὃν πρέπει νὰ ἐξορίσῃ τις, Κλήμ. Ἀλ. 188.

περιοριστικός, ἡ, όν, χρήσιμος πρὸς ὁρισμόν, τὸ «ἐμέχρι» ῥητόν, οὐ χρόνου ἐστὶ περιοριστικὸν Κύριλλ. Ἱερουσ. σ. 174D.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περιόριστος, ον, (παρὰ τῷ Ἡσυχ. καὶ ἐν τῷ Θησ. Στεφ. περιοριστός), «περιοριστόν· περιγραπτόν» Ἡσύχ.

περιορμέω, ἀγκυροβολῶ κύκλῳ πρὸς ἀποκλεισμόν, Θουκ. 4. 23, 26, κτλ.

περιορμίζω, φέρω [πλοῖον] ὁλόγυρα εἰς ἀγκυροβολίαν, Δημ. 1229. 9., 1230. 9· — Μέσ., ἀγκυροβολῶ, Θουκ. 3. 6.

περίορος γῆ, ἡ ἔχουσα πέριξ ὄρους, Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1535, 19.

περιορυφόω, στεγάζω μὲ ὀροφὴν ὁλόγυρα, στοὰ περιορυφοῦσα τὰ τῆς πηγῆς νάματα Ἰω. Φωκᾶς Ἔκφρ. Παλαιστ. σ. 2. 30, κτλ.

περιορύσσω, Ἀττ. **-ττω**, σκάπτω ὁλόγυρα, περιορύσσω λίμνην, σκάπτω ὁλόγυρα καὶ κατασκευάζω λίμνην, Ἡρόδ. 2. 99· π. πρὸς τὰς ῥίζας Ἀριστ. Προβλ. 20. 8, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 3. — Παθ., τάφρου κύκλῳ περιορυχθείσης Πλάτ. Κριτ. 118C. **2)** περισκάπτω, τὰ πλησίον Πλουτ. Ρωμ. 20. **3)** ἐκσκάπτω πέριξ, τοὺς λίθους ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 45.

περιορχέομαι, ἀποθ., ὀρχοῦμαι πέριξ, Λουκ. περὶ Ὀρχ. 8· μετ' αἰτ., Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 240.

περίοσμος, ον, λίαν εὐώδης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ηλ. 808.

περιόστεος, ον, ὁ περὶ τὰ ὀστᾶ, ὑμὴν Γαλην. 2, 241, κτλ.· **περιόστιος** καὶ **-ειος** εἶναι πιθ. ἡμαρτημέναι γραφαὶ αὐτόθι 43, 657., 3. 197.

περιοσφραίνομαι, ὀσφραίνομαί τι ὁλόγυρα, ἐκ τοῦ Schneid.

περιοτρύνω, διάφ. γραφ. ἀντὶ **παροτρύνω** ἐν Θεοδ. Προδρ. Γαλεωμυομαχίᾳ 366.

περιουσία, ἡ (περίειμι (εἰμί)) περίσσευμα, πλεόνασμα, ἄφθονια, περισσεία, ἐρίων Ἀριστοφ. Νεφ. 50· νεῶν Θουκ. 3. 13· χρημάτων π. ὁ αὐτ. 1. 2., 2. 13· οὔτε σοφίας ἐνδεία οὔτ' αἰσχύνης π. Πλάτ. Γοργ. 487E· τοσαύτη π. χρήσασθαι πονηρίας Δημ. 358. 21· ἂν .., μοι π. ᾖ τοῦ ὕδατος, ὅηλ. ἀρκετὸς καιρὸς πρὸς ἀγόρευσιν, ὁ αὐτ. 1351. 20. **II.** ἀπολ., ἀφθονία, πλοῦτος, περιουσία, ἀπὸ παντὸς περιουσίαν ποιεῖσθαι Πλάτ. Πολ. 554A· οὐ γὰρ εἰς περιουσίαν ἐπράττετο αὐτοῖς τὰ τῆς πόλεως, οὕτως ὥστε νὰ ὠφελῶνται αὐτοί, Δημ. 35. 23· τῆς ἰδίας τρυφῆς ἕνεκα καὶ π. ὁ αὐτ. 566. 2, πρβλ. Πολύβ. 4. 21, 1· ἐν τῷ πληθ., Ἰσοκρ. 224C, κτλ.· — μετὰ προθ., ἀπὸ περιουσίας, ἔχοντες ἀφθονίαν ἄλλων μέσων, Θουκ. 5. 103· πρὸς περιουσίαν, ἀντίθετον τῷ: πρὸς τὰς ἀναγκαίας χρείας, Πολύβ. 4. 38, 4· — συνηθέστατα, ἐκ περιουσίας, ἐν ἀφθονίᾳ, Ἀριστ. Τοπ. 3. 2, 10, Διόδ. 20. 59, κτλ.· ἐκ περιουσίας, ἐκ τῆς ἀφθονίας (τῶν ὅσα ἔχουσι), Πλάτ. Θεαίτ. 154D· ἐκ π. ζῆν, ἐξ ἰδίας περιουσίας, Ἀθήν. 168A, πρβλ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πολ. 1. 2, 5· ἐκ π. κατηγορεῖν τινος, ὑπὸ εὐνοϊκωτέρους ὄρους, Δημ. 226. 19. **2)** ὑπεροχὴ ἀριθμοῦ ἢ δυνάμεως, Θουκ. 5. 71· τοσαύτην ἔχειν π., ὥστε .., Διόδ. 4. 12. **3)** τὸ σώζεσθαι καὶ διαμένειν, τὸ ἐπιζῆν, τίς οὖν ἡ ταύτης π.; ἡ πιθανότης τῆς σωτηρίας αὐτῆς, Δημ. 366. 8, πρβλ. 365. 21 κἑξ.

περιουσιάζω, ἔχω πλέον τοῦ ἀναγκαίου, π. τινί, ἔχω ἀφθονίαν πράγματός τινος, π. χ. περιουσιάζει πόλις συναστεία Διογ. Ἀλ. 6. 75, πρβλ. Κράντορα παρὰ Σέξ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 58· ἕκα ἂν περιουσιάζῃ, ὁποτεδήποτε ὑπάρχῃ περίσσευμα, Καλλικράτ. παρὰ Στοβ. 485. 54· — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 31, Εὐστ.· — ῥηματ. ἐπίθ. **-αστέον**, Εὐστ. Ὁμηρ. 222. 80. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι ἄφθονος, Φάλαρ. 4 ἐν τέλ. **2)** διαπρέπω, τινί Διοδ. Ἀποσπ. 550. 88. **3)** ξαπανῶ τὴν περιουσίαν μου, εἰς τοὺς ἀναγκαίους, εἰς τοὺς συγγενεῖς μου, εἰς τίνας ἂν τις ἀναγκαιοτέρους εὔξαιτο περιουσιάζειν; Φάλαρ. 105.

περιουσιασμός, ὁ, πλοῦτος, περιουσία, πλῆθος, Γρηγόρ. Νύσσ. τ. 1, σ. 408A, κλ. **II.** εἰς περιουσιασμόν, πρὸς ἰδίαν κτῆσιν, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΡΔΔ', 4).

περιουσιαστικός, ἡ, όν, ἐπὶ προσώπων, πλούσιος, Πτολεμ. Τετράβ. 158. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἄφθονος, Εὐστ. Ὁμηρ. 222. 32.

περιούσιος, ον, «πλούσιος. πολύς» Ἡσύχ. **II.** ἰδιαίτερος, ἐκλεκτός, ἵνα καθαρίσῃ ἑαυτῷ λαὸν περιούσιον Ἐπιστ. πρ. Τιμ. 6', 14, ἔνθα Ἰω. ὁ Χρυσ. ἑρμηνεύει: «λαὸν ἐξειλεγμένον, οὐδὲν ἔχοντα κοινὸν πρὸς τοὺς λοιπούς».

περιόφθαλμος ἢ **περιοφθάλμιος**, ον, ὁ περὶ τὸν ὀφθαλμόν, χλιμωσίς ἐστιν ἔπαρμα τοῦ περιοφθαλμίου ὑμένος Γαλην. τ. 19, σ. 436, 15, ἐκδ. Kühn.

περιοχέομαι, Παθ., διατρέχομαι κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, ἡ γῆ .. περιοχουμένη ζώοις Ἀριστ. π. Κόσμ. 5, 11.

περιοχεύς, έως, ὁ, ὄργανον δι' οὗ κρατεῖ τις σφιγκτά, Φίλων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 70.

περιοχή, ἡ, (περιέχω) κύκλος, περιφέρεια, σφαῖρας Πλούτ. 2. 892E· ἡ ἐκτὸς π., ἐπὶ τοῦ σώματος, Θεοφρ. περὶ Χρωμ. 45, πρβλ. Διόδ. 1. 91· κατὰ τὰς τῶν ἐθνῶν π., κατὰ τὴν ἔκτασιν αὐτῶν, ὁ αὐτ. 17. 58· — ὡσαύτως, ὄγκος, σῶμα, Πλουτ. Λύσανδρ. 12. **II.** μέρος πράγματος περιγραφομένου ἢ διὰ σημείων κεχωρισμένου, χωρίον συγγραφέως, Κικ. πρὸς Ἀττ. 13. 25, Πράξ. Ἀποστ. η', 32· πρβλ. **περικοπή** III. **III** θήκη· καὶ ἐπὶ φυτῶν, λέπυρον, κέλυφος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 19, 2. **2)** φραγμός, φρούριον, ὀχύρωμα, Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. ΚΒ', 4, κ. ἀλλ.).

περίοχος, ον, ὑπέρτερος, τινι Ξαπφοῦς Ἀποσπ. 93, ἐν τῷ Αἰολ. τύπῳ, **πέρροχος**.

περιπάθεια, ἡ, σφοδρὰ ψυχικὴ ταραχή, «μετ' εἰμωγῆς, μετὰ βοῆς, μετὰ περιπαθείας» Κ. Μανασσ. Χρον. 3362.

περιπάθέω, εἶμαι ἢ φαίνομαι ἐν σφοδρῷ πάθει ἢ συγκινήσει, Πλούτ. 2. 168C, κτλ.· π. εἴ .. Φίλων 2. 176, κτλ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 276.

περιπαθής, ές, ὁ ἐν σφοδρᾷ συγκινήσει καὶ ψυχικῇ ταραχῇ διατελῶν, μεγάλως τεθλιμμένος, τινι, διά τι, πρός τι, ἕνεκά τινος, Πολύβ. 1. 81, 1, κτλ., πρβλ. Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 1300· περιπαθὴς ὢν τοῖς ὅλοις, περιπαθῶς ἀγαπῶν νὰ καλοτρώγῃ, Ἀθήν. 6E· οὕτω περιπαθεῖς ἐγένοντο ταῖς ψυχαῖς, ὥστε .., εἰς τοιοῦτον βαθμὸν κατεθλίβη ἡ ψυχή των, ὥστε .., Πολύβ. 4. 54, 3. **2)** ἀπολ., πλήρης πάθους, ῥήτορες Λογγῖν. 8· σὺν οἰμωγῇ π. Λουκ Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 26. — Ἐπίρρ. **-ῶς**, Λουκ. Τίμ. 46, κτλ.

περιπάθησις, εως, ἡ, ἔντασις τοῦ πάθους, Φίλων 1. 158.

περιπαιφάσσω, βλέπω ἀγρίως ὁλόγυρα, Κόϊντ. Σμ. 13. 72.

περιπαίω, κτυπῶ κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, «ἁρπάζοντες τὰς βαλάνους, περιπαίοντες ἀλλήλους ἐσπάραττον» Ἐτυμολογ. Μέγ. 288. 55.

περιπάλλομαι, Παθ., πάλλομαι πανταχόθεν, Κόϊντ. Σμ. 10. 371., 14. 44.

περιπαμπαν, Ἐπίρρ., ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **πάμπαν**, Ὀππ. Κυν. 2. 348.

περιπαμφᾰνόων, θηλ. **-όωσα**, Ἐπικ. μετοχ. τοῦ **περιπαμφαίνω**, ὡς εἰ ἐκ ῥήματος **περιπαμφανάω**, περιλάμπων, Διον. Π. 530.

περιπαπταίνω, περιβλέπω μετὰ φόβου, ἔνθα καὶ ἔνθα Μόσχος 4. 109· μετ' αἰτ., πέλαγος π. Ἄρατ. 297.

περιπάσσω, Ἀττ. **-ττω**, μέλλ. **-πάσω**, πάσσω ἢ πασπαλίζω ὁλόγυρα, ὁρίγανον Σωτάδ. ἐν «Ἐγκλει.» 1. 28· ἄλευρον πε αὐτῷ πρὸς τὴν πῆξιν Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 1, 7, πρβλ. Ἀριστ. π. Θαυμασ. 146. — Παθ., πάσσομαι, πασπαλίζομαι, ὑπ' ὀριγάνου ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4 8, 27· τινί, μέ τι, Γαλην. 6. 533· — ῥηματ. ἐπίθ., **περίπαστος**, ον, ὁλόγυρα πασπαλισμένος, Ἱππ. 560. 51, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 293F.

περιπᾰτέω, ὡς καὶ νῦν, περιπατῶ, κάμνω γύρους π. χ. εἰς ὑπόστεγον μέρος, ἀντιθέτως: πρὸς τὸ βαδίζω (ἐξέρχομαι εἰς περίπατον), Δικαίαρχ. παρὰ Πλουτ. 2. 796D· — περιπατῶ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 744, Σφ. 237, Πλάτ. Εὐθύδημ. 273A· π. ἄνω κάτω Ἀριστοφ. Λυσ. 709· π. περίπατον Ξεν. Ἀπομν. 3. 13, 5· περιπατεῖται ἡ ὁδός, εἶναι κατάλληλος διὰ περίπατον, Ἀπολλών. περὶ Συντάξ. 276. **2)** περιπατῶ διδάσκων, συζητῶν, Πλάτ. Ἐπιστ. 348C, Διογ. Λ. 7. 109· περιπατῶ εἴς τινας, ὁμιλῶ, διδάσκω αὐτούς, Φιλόστρ. 21. 372· πρβλ. **περιπατητικός**. **3)** καθόλου, ὡς καὶ νῦν, περιπατῶ, Πλάτ., κλπ. **4)** μεταφορ., περιπατῶ, ὅηλ. ζῶ, διάγω, περιπατεῖν κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων Εὐαγγ. κατὰ Μάρκον ζ', 5, Ἐπιστ. Β' πρ. Θεσσ. γ', 6, κτλ.

περιπάτησις, ἡ, τὸ περιπατεῖν, Διογ. Λ. 7. 98, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 74.

περιπᾰτητής, οῦ, ὁ, ὁ περιπατῶν, περιφερόμενος, Γλωσσ.

περιπᾰτητικός, ἡ, όν, ὁ συνηθίζων νὰ περιπατῇ ἐνῷ διδάσκει ἢ συζητεῖ ὅθεν ὁ Ἀριστοτέλ. καὶ οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ ἐκαλοῦντο **περιπατητικοί**, (ἴδε **περίπατος** II. 3, **Λύκειον**), Cic. Acad. Post. 1. 4, Πλούτ. 2. 1115A, Λουκ. Ἑρμότ. 14· (**περιπατικοὶ** παρὰ τῷ Κέβητι 13)· τὰ περιπατητικά, τὰ δόγματα αὐτῶν, Κικ. πρὸς Ἀττ. 13. 19, 4. Ἐπίρρ., **-κῶς**, Εὐστ. Ἀποσπ. 223. 48.

περιπᾰτος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Πλάτ., κτλ.· ποιεῖσθαι π., = περιπατεῖν, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 228A· εἰς π. ἰέναι αὐτόθι 242C· ἐκκινίσασθαι εἰς π. Ξεν. Συμπ. 9. 1· ἐν π. εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 2. 4, 15· πρβλ. **περιπατέω**. **II.** τόπος πρὸς περίπατον· μάλιστα ὑπόστεγος, Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 10, Πλουτ. Λούκουλλ. 39, Συλλ. Ἐπιγρ. 3515 ἴδε κατωτ. 3. **2)** ὁμιλία ἢ συζήτησις ἐν περιπάτῳ, φιλοσοφικὴ συζήτησις, ὡς τὸ **διατριβή**, Ἀριστοφ. Βάτρ. 942· π. περί τινος αὐτόθι 953· γλώσσης π. ἐστὶν ἀδολεσχία Ἀστυδ. παρὰ Στοβ. 217. 7. **3)** οἱ ἐκ τοῦ περιπάτου, οἱ περιπατητικοὶ φιλόσοφοι, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ἀριστοτέλους λαβόντες τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ ὅτι αὐτὸς ἐδίδασκεν ἐν τῷ περιπάτῳ τοῦ Λυκείου ἐν Ἀθήναις (ἴδε **περιπατητικός**), Ἀμμων. Ἑρμείς Κατηγ. 1. πρβλ. Πλουτ. Ἀλέξ. 7, Λουκ. Ἁλιεύς 43, κτλ.· οὕτως, οἱ ἐκ τῶν περιπάτων Στράβ. 609· οἱ ἀπὸ τοῦ περιπάτου φιλόσοφοι Πλούτ. 2. 1131E· — καθόλου, σχολή, ἀναπεπταμένου τοῦ Πλάτωνος περιπάτου Ἀθήν. 354B.

περιπάττω, Ἀττ. ἀντὶ **περιπάσσω**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περιπαύομαι, παθ., γίνομαι ἐντελῶς ἥσυχος, ἡσυχάζω, Ἀχιλλ. Τάτ. 3. 5.

περιπαχνόομαι, παθ., παχνοῦμαι, πήζω ὁλόγυρα, Ὀρφ. Λιθ. 520.

περιπέζιος, α, ον, ὁ περὶ τὸν πόδα, περιπέζια, τά, κοσμήματα τοῦ ποδός, περισφύρια, Πολυδ. Ε', 99· οὕτω, περιπεζίδες, αἱ, αὐτόθι· **περίπεζα**, τά, ὁ αὐτ. Ζ', 62. **II**. μεταφορ., **1**) χαμηλός, ταπεινός, Πρόκλ., Εὐστ., κτλ.· — ἐπίρρ., **-ζίως**, Εὐστ. 699, 56, Σουΐδ. **2**) καταληπτός, Ζωναρ.

περιπείρω, πείρω περί τι, περῶ εἰς τὴν σοῦβλαν, περιπείραντα περὶ λόγχην (δηλ. τὴν κεφαλὴν τοῦ Γάλδα) Πλουτ. Γάλβ. 27· ἐμπήγω, ἑαυτῷ τὸ ξίφος περιέπειρε Ἰω. Χρυσ. τ. 3, σ. 85Δ· μεταφορ., διαπερῶ, ἑαυτοὺς π. ὀδύναις Δ' Ἐπιστ. πρ. Τιμ ς', 10.— **σουβλίζομαι** ἢ διατρυπῶμαι, ξίφεσι καὶ λόγχαις Διόδ. 16. 80· χάρακι ὁ αὐτ. 19. 84· σκόλοπι Δίλ. π. Ζ. 7. 48· ὀβελοῖς Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 2· αὐτὸς αὐτῷ π., suo ipse gladio jugulatur, Κλήμ. Ἀλ. 58· φόβῳ περιπαρείς Ἐκκλ. **II**. ἐμπίπτω, ἐμπλέκομαι, «ὀλίκτυα, οἷς ἀνάγκη περιπείρεσθαι τοὺς ἀπροόπτως ἔχοντας» Φίλων 2. 411, 24, Ἀθαν. τ· 1, σ. 405. κλ.,

περιπέλομαι, ἀποθ., οὗ ὁ Ὅμ χρῆται μόνον τῇ συγκεκομμ. Ἐπικ. μετοχ. **περιπλόμενος**· **I** κινοῦμαι πέριξ ἢ ὁλόγυρα, μόνον κατὰ μετοχ., **1**) ἐπὶ τόπου, μετ' αἰτ., ἅστυ περιπλομένων δήιων, ἐν ᾧ οἱ ἐχθροὶ εἶναι περὶ τὴν πόλιν, Ἰλ. Σ 220, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1150· ἐπὶ πραγμάτων, μίτραν μαστοῖς σφιγκτὰ περιπλομένων Ἀνθ. Π. 6. 272. **2**) ἐπὶ χρόνου, περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ, τοῦ ἔτους παρερχομένου, συμπληρουμένου, τὸ τοῦ Οὐεργιλίου volventibus annis, Ὀδ. Λ. 248, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 384 (οὕτω παρ' Ὅμ. τὸ περιτελλομένου ἐνιαυτοῦ)· περιπλομένων ἐνιαυτῶν Ὀδ. Δ. 16, Ἡσ. Θεογ. 184·— ὡσαύτως πέντε π. ἐνιαυτούς, ἐπὶ πέντε παρερχόμενα ἔτη, Ἰλ. Ψ. 833. **II**. ὡς τὸ **περίειμι**, ὑπερβαίνω, νικῶ, τινος Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 130.

περιπεμπτος, ον, ὁ περιπεμφθείς, ὁ σταλεὶς εἰς ὅλα τὰ μέρη, Αἰσχύλ. Ἀγ. 87· ἴδε **θυοσκέω**.

περιπέμπω, πέμπω ὁλόγυρα ἀπὸ τόπου τινὸς εἰς ἄλλον, [νέας] π. ἔξωθεν Σκιάθου Ἡρόδ. 8. 7· δύο τέλη τῶν Ἱππέων Θουκ. 4. 86· αἱ νῆες .. αἱ ἐς τὸν λιμένα περιπεμφθεῖσαι ὁ αὐτ. 5. 3. **2**) πέμπω ὁλόγυρα εἰς πολλὰ μέρη, οἱ περιπεμφθέντες Ἡρόδ. 1. 48.

περιπεπλεγμένως, ἐπίρρ. μετὰ περιπλοκῆς, σπειρηδόν, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 2. 376, Σουΐδ., ἐν λ. ἀπεῖρας περὶ τὸ τέλος.

περιπέσσω, Ἀττ. **-ττω**· μέλλ. **-πέψω**·— κυρίως ἐπὶ ἄρτου, ὀπτῶ αὐτὸν καλῶς ἕως οὗ σκληρυνθῇ πανταχόθεν, Λατ. obcoquere· ἀλλὰ μόνον ἐν μεταφορ. χρήσει, περικαλύπτω, σκέπω, ὀνόματι π. τὴν μοχθηρίαν, «δι' ὀνόματος ἑτέρου περικαλύπτουσι τὴν τοῦ ἀργυρίου ἐπιθυμίαν, τὴν βδελυρίαν καὶ τὴν κακίαν αὐτῶν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Πλ. 159· ὅσαις τε περιπέττουσιν αὐτὰς προσθέτοις ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 310· π. ἀδόλως, περικαλύπτειν ἄνευ βλάβης, Πλουτ. Μάρ. 37.— **Παθ.**, ἀνδρες χλανίσι περιπεπεμμένοι Ποιητὴς παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 261· λόγοισι δὲ ταῦτα εὖ πως εἰς τὸ πιθανὸν περιπεπεμμένα, «μαγειρευμένα», Πλάτ. Νόμ. 886Ε· λῦπαι ἡδοναῖς περιπεπεμμέναι Ξεν. Οἰκ. 1. 20· ἀλλά, ῥημασίοις περιπεφθείς, μετ' ἀναπτύξεως, σαφῶς, Ἀριστοφ. Σφ 668.— ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει ἐπίθ. **περίπεπτος**, ον, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας.

περιπετάδην [ᾰ], Ἐπίρρ., ἐκτεταμένος ὁλόγυρα, Τζέτζ.

περιπετάλόω, καλύπτω διὰ μεταλλίνων πλακῶν, Γλωσσ., ἴδε Casaub. Anim. ad Athen. σ. 21.

περιπετάννῡμι, ὡσαύτως **-ύω**, Ξεν. Οἰκ. 19, 18· μέλλ. **-πετάσω** [ᾰ]· παθ. πρκμ. **-πέπτᾱμαι**. **Ἐκτείνω** ἢ ἁπλώνω περί τινα ἢ περί τι, χέρα τινὶ Εὐρ. Ἑλ. 628· τηνδὶ περιζωσάμενος ὥραν λουτρίδα κατάδεσμον ἥβης περιπέτασον Θεόπομ. Κωμ. ἐν «Παισὶ» 2· π. φοινικίδας Αἰσχίν. 64. 27· ἄμπελος π. τὰ οἴναρα Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ.— **Παθ.**, περιπεπετασμένος πορφύραν, κακαλυμμένος διὰ .., Διόδ. 2. 644, 50· ἀμφὶ δὲπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος, ἁπλοῦται ἐπ' αὐτοῦ πανταχόθεν, Θεόκρ. 1. 55, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1036.

περιπέτασμα, τό, τὸ περιπεταννύμενον περί τι, παραπέτασμα, Σουΐδ. Ἐπιγρ. 2886, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 7, 6.

περιπεταστός, ή, όν, ἁπλούμενος ὁλόγυρα, π. φίλημα, ἀκόλαστον φίλημα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1021· πρβλ. **χαυνόω**.

περιπέτεια, ἡ, (περιπετὴς) περιστροφή, δηλ. αἰφνίδιος μετάβασις τῆς τύχης ἢ τῆς καταστάσεως, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 2, 19, Πεπόθ. 1. 13, 11, κτλ.· σπανίως ἀπὸ τοῦ κακοῦ εἰς τὸ καλόν, ὁ αὐτ. 22. 9, 16 — καθόλου, παράδοξον ἢ ἀπροσδόκητον συμβάν, ὁ αὐτ. 9. 12, 6, 38. 1, 2, κ. ἀλλ. **2**) μάλιστα ἡ αἰφνίδιος ἀναστροφὴ τῶν περιστάσεων, περὶ ἣν ἡ πλοκὴ τραγῳδίας περιστρέφεται, οἷα ἡ ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος ἀνακάλυψις τῆς καταγωγῆς του, ἔστι δὲ π. ἡ ἐναντίον τῶν πραττομένων μεταβολὴ Ἀριστ. Ποιητ. 11, 1, πρβλ. 6, 177., 16, 5, Ρητορ. 1. 11, 24· καὶ ἴδε **περιπετὴς** III.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. τ. Α', σ. 302.

περιπετής, ές, (περιπίπτω) ὁ πέριξ πίπτων, τὸν δ' ἀμφὶ μέσῃ περιπετῆ προσκείμενον, αὐτὸν δὲ ἔχοντα αὐτὴν ἐνηγκαλισμένην ἀπὸ τὴν μέσην, Σοφ. Ἀντ. 1223· πρβλ. **περίκειμαι**. **2**) ἐντετυλιγμένος ἔν τινι, πέπλοισι περιπετῆ Αἰσχύλ. Ἀγ. 233· ἀλλά, **3**) ἔγχος περιπετές, τὸ ξίφος περὶ ὃ (δηλ. ἐφ' οὗ) ἔπεσε (δηλ. ὁ Αἴας)· ὁ Εὐστάθ. (644, 47) παρατηρεῖ· «Σοφοκλῆς ἔγχος περιπετὲς εἰπεῖν ἐτόλμησεν, ὡς περιπέπτωκεν Αἴας», ἐν γὰρ οἱ χθονὶ πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετὲς κατηγορεῖ Σοφ. Αἴ. 907· (οὕτω πεπτῶτα περὶ ξίφει αὐτόθι 828), πρβλ. περιπίπτω Ι. 2, **περιπτυχής**. **II**. ὁ ἐμπεσών εἴς τι, ἐμπεσὼν εἰς δυστυχίαν, δέομαι δή σου .. μή με καταστήσῃς, δεινῷ μηδενὶ περιπετῆ Δημ. 1490. 3· π. γίγνεσθαι, = περιπίπτειν, ἐμπίπτειν μεταξύ, τοῖς σταυροῖς καὶ τοῖς ὀρύγμασι Πλουτ. Πομπ. 62· πολέμιος ὁ αὐτ. ἐν Κικ. 42· π. εἶναι τῇ χαλῇ τινὸς Λουκ. Ψευδολ. 1· π. γενέσθαι αὐτὸς ἑαυτῷ, ἀλλήλοις Πλουτ. Φωκ. 33, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ.· π. γενέσθαι τῇ αἰτίᾳ, ὑποπεσεῖν εἰς .., Πλουτ. Γ. Γράκχ. 10· καὶ ποιεῖν ἔτι μᾶλλον αὐτοῖς περιπετεῖς τοῦ πολεμίου, καὶ νὰ κάμωσι τοὺς πολεμίους νὰ ἐπιπέσωσιν ἔτι μᾶλλον εἰς ἑαυτούς, ὁ αὐτ. ἐν Μαρκέλλ. 26. **III** ὁ μεταβαλλόμενος ἢ αἰφνιδίως τρεπόμενος, ἐπὶ τῶν περιστάσεων καὶ τῆς τύχης τοῦ ἀνθρώπου, μάλιστα ἀπὸ τοῦ ἀγαθοῦ εἰς τὸ κακόν, περιπετέα ἐποιήσαντο σφίσι .. τὰ πρήγματα, τὰ ἔκαμον νὰ λάβωσιν αἰφνίδιον τροπὴν εἰς τοὐναντίον, Ἡρόδ. 8. 20· π. τύχαι Εὐρ. Ἀνδρ. 982· πρβλ. **περιπέτεια**.— Καθ' Ἡσύχ.: «περιπετεῖς· περιερχόμενοι, ἐναντίοι, ἢ προπετεῖς, ἢ περιπεσόντες».— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. τόμ. Α', σελ. 302.

περιπέτομαι, ἀποθ., πέτομαι κύκλῳ, πετῶ ὁλόγυρα, Ἀριστοφ. Ὄρν. 165· 1721· μετ' αἰτ. πράγμ., π. τὰ πελάγη Λουκ. Ἀλκ. 1· τὴν ἑκάστου γνώμην π. ὁ αὐτ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 1·— ὁ τύπος **περιπέταμαι** ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις τοῦ Ἀριστ. π. Ζ. Ἱστ. 9. 1, 15· καὶ **περιέπταμαι**, αὐτόθι 5. 9, 2, Δίων Κ. 58. 5. κτλ.

περιπετρίζομαι, ἀποθ., ῥίπτομαι κατὰ πετρῶν, «περιπετρίζεσθαι· περικρούεσθαι» Ἡσύχ.

περίπετρος, ον, «περίπετρον· πανταχόθεν ἐξέχον (περίπτερον ;)» Ἡσύχ.

περιπέττω, Ἀττ. ἀντὶ **περιπέσσω**, ἴδε.

περιπευκής, ές, (πεύκη) ὁ πάνυ πικρός, ὁ προξενῶν πόνους μεγάλους, ὀξὺ βέλος περιπευκὲς Ἰλ. Λ. 845· πρβλ. **ἐχεπευκής**.— Καθ' Ἡσύχ.: «περιπευκές· περισσῶς πικρόν, διὰ τὸ χρίεσθαι πικρὰ γὰρ ἡ πεύκη».

περιπεφρασμένως, Ἐπίρρ., μετὰ πολλῆς περισκέψεως, μετὰ τέχνης, Ἡσύχ. ἐν λ. **περιφραδέως**.

περιπεφῠλαγμένως, Ἐπίρρ., μετὰ πολλῆς προφυλάξεως, Ἐρωτιαν. σ. 66 ἐν λ. ἀνακῶς.

περιπηγής, ές, ὁ πεπηγμένος περί τι, «περιπαγεὶς ἢ ἐμπαγεὶς» (Ἡσύχ.), λιβάνοια λύσιν περιπηγέα θάμνοις, «ἐπεὶ περίκειται τοῖς κλάδοις τὸ δάκρυον τῆς λιβάνου» (Σχόλ.), Νικ. Ἀλεξιφ. 107.

περιπηγμα, τό, τεμάχιον ξύλου ἐστερεωμένον ὁλόγυρα, Ἀρχ. Μαθ. 78. 127.

περιπήγνῡμι, καὶ **-ύω** (Πλούτ. 2. 423Δ)· ὡσαύτως **περιπήττω** (ἴδε ἐν τέλ.)· μέλλ. **-πήξω**. **Ἐμπήγω** ὁλόγυρα ἢ στερεώνω, σχηματίζω φραγμὸν ὁλόγυρα, μετ' αἰτ. τόπου, περὶ δὲ πάξαις Ἄλτιν Πινδ. Ο. (11). 54· π. τῷ σώματι χιτῶνα Πλούτ. 2. 966D·— **Παθ.**, μετὰ πρκμ., περιπέπηγα, ἄγκιστρα περιπαγέντα (περιπαρέντα Herch.) τοῖς ἰχθύσι Δίλ. π. Ζ. 15. 10· αἷς περιπέπηγεν ἡ σαρκώδης οὐσία Γαλην. τ. 6, σ. 772, 1·— περιπαγῆναί τινι αὐχένα, περισφιγχθῆναι, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 286. **2**) κάμνω ὥστε νὰ πήξῃ ἢ στερεωθῇ ὁλόγυρα, τὴν τέφραν τῷ βωμῷ Πλούτ. 2. 433Β.— **Παθ.**, τὰ ὑποδήματα περιεπήγνυντο, ἐπήγνυντο (ἐπάγωναν) περὶ τοὺς πόδας, Ξεν. Ἀνάβ. 4. 5, 14· τὸ ὕδωρ περιπήττεται τινι Στράβ. 568.

περιπηδάω, πηδῶ πέριξ ἢ ἐπί τινος, Λουκ. Ἀνάχ. 31.

περιπήδησις, ἡ, τὸ περιπηδᾶν, πηδᾶν ὁλόγυρα, Γαλην. Λεξ. Ἑλληνο-Λατ. παρὰ P. Baldwin 1611.

περιπηλόω, χρίω ὁλόγυρα διὰ πηλοῦ, χυτρίδιον καινὸν ἐμβάλλοντες, εἶτα περιπηλοῦντες ἔξωθεν Γαλην. τόμ. 13, σ. 431, κτλ.

περιπηξις, ἡ, ἡ πῆξις ὁλόγυρα, τῶν ἁλῶν Στράβ. 568.

περιπηχύνομαι, μέσ., λαμβάνω ἐν ἀγκάλαις, «περιπηχύναντες· περιπλεξάμενοι, παρὰ Καλλιμάχῳ (Ἀποσπ. 341)» Σουΐδ.

περιπῑαίνω, κάμνω τι λίαν παχὺ ἢ εὔφορον, τὴν μὲν (γαῖαν) πολέες ποταμοὶ περιπιαίνουσι Διον. Π. 1071.

περιπεσματα, ἴδε **περιπτίσματα**.

περίπικρος, ον, λίαν πικρὸς ἢ δριμύς, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 225.

περιπῑλέω, καλύπτω πυκνῶς ὁλόγυρα, περιεπίλησας τὸν οἶ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κον ἔνδοθεν χρυσίῳ, διάφ. γραφ. ἀντί: καὶ ὅλον τὸν οἶκον περιέσχε χρυσίῳ Ἑβδ. (Γ' Βασιλ. Ϛ', 20).

περιπίλναμαι, ἀποθ., κινοῦμαι λίαν ταχέως, Ἀπολλιν. Μετάφρ. σ. 201, 252.

περιπίμελος, [ῐ], ον, λίαν παχύς, Πολυδ. Β', 233, Ὀρειβάσ. 10 Matth.

περιπίμπλαμαι, πληροῦμαι ἐντελῶς, λευκότητος περιεπλήσθη Πλάτ. Θεαίτ. 156Ε· ἀπολ., περιεπλήσθη ἡ οἰκία Ξεν. Ἑλλ. 3, 2. 28.

περιπίμπρημι, πυρπολῶ ὁλόγυρα, παρατ. περιεπίμπρα Ξεν. Κυν. 10. 17· -επίμπρασαν Θουκ. 3. 98.

περιπίπτω, μέλλ. -πεσοῦμαι, πίπτω ἐπάνω εἴς τινα καὶ ἐναγκαλίζομαι αὐτόν, ἐπειδὴ πεπτωκότα εἶδεν (ὁ Ἀρταπάτης) Κῦρον, καταπηδήσας ἀπὸ τοῦ ἵππου περιπεσεῖν αὐτῷ Ξεν. Ἀν. 1. 8, 28· ἐπί τινι Πλουτ. Κράσσ. 17· εἰς τὸ στῆθος ὁ αὐτ. ἐν Σερτ. 26. **2)** πίπτω ἐπάνω εἴς τι, τῷ ξίφει Ἀριστοφ. Σφ. 523· τῷ βέλει Ἀντιφῶν 123. 8, πρβλ. **περιπετής** I. 3, **περιβάλλω** II. 2, **περὶ** B. I. 1. **II.** μετὰ δοτ., συναντῶμαι μετά τινος, ὡς τὸ ἐντυγχάνω, Ἡρόδ. 6. 105, Ξεν. κτλ.· συχν. ἐπὶ πλοίων συναντωμένων κατὰ τύχην ἐν τῇ θαλάσσῃ, Ἡρόδ. 6. 41., 8. 94, πρβλ. Θουκ. 8. 33, 103· οὕτω καὶ περιπεσόντες μουσικῇ τε καὶ μέθαις, πεσόντες εἰς ζητήματα περὶ μουσικῆς κτλ., Πλάτ. Νόμ. 682Ε. **2)** ὡσαύτως, πίπτω ἐπάνω, συγκρούομαι, τῇσι σφετέρῃσι νηυσὶ .. περιέπιπτον Ἡρόδ. 8. 89· περὶ ἀλλήλας αὐτόθι 16· ὡσαύτως **περιπίπτω περὶ τόπον**, προσαράττω εἴς τινα τόπον, ναυαγῶ, αἱ δὲ περὶ αὐτὴν τὴν Σηπιάδα περιέπιπτον ὁ αὐτ. 7. 188. **3)** μεταφ., ἐμπίπτω εἴς τι, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακοῦ τινος ἢ δυστυχήματος, μετὰ δοτ., π. ἀδίκοισι γνώμῃσι, ἐμπίπτω εἰς ἀδίκους κρίσεις, ἁπαντῶ ἀδικίᾳ, Ἡρόδ. 1. 96· π. τοιαύτῃσι τύχῃσι, δουλοσύνῃ ὁ αὐτ. 6. 16, 106· νούσῳ νοσήμασιν Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 9, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 27· λουτροῖσιν ἀλόχου Εὐρ. Ὀρ. 367· αἰσχρᾷ τύχῃ ὁ αὐτ. ἐν Ἐκάβ. 498· ἀκουσίοις κακοῖς Ἀντιφῶν 123. 18· τοιούτῳ πάθει Θουκ. 2. 51· τοιαύτῃ συμφορᾷ περιπέπτωκεν ὑπὸ τούτου Δημ. 546. 2, πρβλ. Ἀνδοκ. 7. 41· π. συκοφάνταις Λυσ. 108. 21· αἰσχύνῃ Ξεν. Ἑλλ. 7. 3, 9· ταῖς μεγίσταις ζημίαις Ἰσοκρ. 145Δ, πρβλ. 263Β· — ὡσαύτως, ἑωυτῷ περιπίπτειν, συλλαμβάνομαι ἐν τῇ ἰδίᾳ μου παγίδι, Ἡροδ. 1. 108, πρβλ. 8. 16, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 26. 2· οὕτω, τοῖς ἑαυτοῦ λόγοις περιπίπτειν Αἰσχίν. 47. 13· καὶ μετὰ προθ., ἐν σφίσι κατά τι π. Θουκ. 2. 65. **4)** ἐπὶ γεγονότων, συμβαίνω εἴς τινα, ἤν μοί τι περιπίπτῃ κακὸν Ἀριστοφ. Θεσμ. 271. **III.** αἰφνιδίως μεταβάλλομαι, εἴς τι Πολύβ. 3. 4, 51· — ἐκπίπτω, καταπίπτω, ἀποτυγχάνω, ὁ αὐτ. 8. 2, 4· πρβλ. **περιπέτεια**. **2)** πίπτω πρὸς τὸ ἓν μέρος, Πλουτ. Πύρρ. 24, Ἀντών. 67, κτλ.

περιπίσματα, πρβλ. **περίπτισμα**.

περιπίτνω, ποιητ. ἀντὶ **περιπίπτω**, μετ' αἰτ., κακόν με καρδίαν περιπίτνει, πίπτει ἐπάνω καὶ περιβάλλει τὴν καρδίαν μου, Αἰσχύλ. Θήβ. 834.

περιπλάζομαι, = τῷ ἑπομ., Ἑκάβη .. ἀθλία γεγένηται, ἔνθεν κἀκεῖθεν περιπλαζομένη Ἱσ. Πορφυρ. ἐν Ἀλλατίου Exc. σ. 300.

περιπλᾰνάομαι, ἀποθ., πλανῶμαι τῇδε κἀκεῖσε, Λιβύην Ἡρόδ. 4. 151, πρβλ. Valck. εἰς 7. 16, 2· μεταφ., κυμαίνομαι πέριξ τινός, ὡς ἡ λεοντῆ περὶ τὸ σῶμα τοῦ Ἡρακλέους, Πινδ. Ι. 6 (5). **2)** ἁπαλ., περιπλανῶμαι, Λουκ. Ἑρμότ. 59. κτλ.· μεταφορ., πράττω τι διὰ περιστροφῶν καὶ οὐχὶ κατ' εὐθεῖαν διὰ τρόπου συντόμου, ἀλλ', ὦ παῖ, οὐκ ἀχθόμενοι ταῦτα περιπλανώμεθα, Ξεν. Κύρ. 1. 5. 5· περιπεπλανημένα μέτρα, ἀγώμαλα, ἄτακτα, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 50.

περιπλᾰνής, ές, ὁ περιπλανώμενος, Πλουτ. 2. 1001D.

περιπλάνησις [ᾰ], ἡ, τὸ περιπλανᾶσθαι, Πλουτ. 2. 250F, Βυζ.

περιπλάνιος [ᾰ], ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **περιπλανής**, Ἀνθ. Π. 7. 736.

περίπλᾱσις, εως, ἡ, τὸ χρίζειν ὁλόγυρα, Γαλην.

περίπλασμα, τό, περίχρισμα, ἐπίχρισμα, τὸ ἐκ ψιμυθίου περίπλασμα Εὐστ. 976, 50· μὴ πρόσεχε τῷ ἔξω ἀνθρώπῳ· περίπλασμά ἐστι τοῦτο Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 151C.

περιπλάσσω, Ἀττ. -ττω· μέλλ. -πλάσω· — πλάσσω τι ὁλόγυρα εἰς ἄλλο πρᾶγμα, πλάσσω τύπον τινὸς πέριξ τινός, περικολλῶ τι εἴς τι ὅπως σχηματίσω τι, περίπλασον αὐτοῖς εἰκόνα Πλάτ. Πολ. 588D· οἱ πλάττοντες ἐκ πηλοῦ ζῷων ὑφιστᾶσι τῶν στερεῶν τι σωμάτων, εἶθ' οὕτω περιπλάττουσι Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 9, 7· ἡ μύξα περιπλάττεται περὶ .. ὁ αὐτ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37. 15, πρβλ. Πλουτ. Κίμ. 18· [κόκκον] ἐν ἄρτῳ περιπλάττοντες, πλάττοντες ἐπ' αὐτοῦ .., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 20, 2· — μεταφορ., ἐπιπλάττω, μεταβάλλω, τι χρηστοῖς λόγοις Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 106. **2)** ἐπιχρίω μέ τι, περιπλάττεται πηλῷ Ἀριστ. Προβλ. 20. 18· περιπεπλασμέναι ψιμυθίοις Εὔβουλ. ἐν «Στεφανοπώλισιν» 1.

περιπλᾰτᾰγέω, μέλλ. -ήσω, πλαταγῶ, κροτῶ ὁλόγυρα, Κόϊντ. Σμ. 7. 500.

περιπλέγδην, Ἐπίρρ., περιπεπλεγμένως, ἀγκαλιαστά, π. ἔχειν τινά, στενῶς ἐνηγκαλισμένον, Ἀνθ. Π. 5. 259, πρβλ. 255, Ὀππ. Ἁλ. 2. 376· ἐπὶ τοῦ κισσοῦ, Λουκ. Ἔρωτες 12, κτλ.

περιπλέγνυμαι, μεταγεν. ἀντὶ **περιπλέκομαι**, Εὐστ. 1456 14, Σουΐδ.

περιπλεκής, ές, = **περίπλεκτος**, Νόνν. Δ. 12, 199.

περιπλεκτικός, ή, όν, ὁ περιλαμβάνων, τινος Γαλην. 19 131.

περίπλεκτος, ον, ὁ περιπλεκόμενος, ἐπὶ τῶν ποδῶν τῶν ὀρχουμένων, Θεόκρ. 18. 8 (διάφρ. γραφ. **περίπλικτος**, ἴδε ἐν λέξ. **περιπλίσσομαι**).

περιπλέκω, μέλλ. -ξω, ὡς καὶ νῦν, ταῖς χερσὶν τοὺς πόδας τινὸς Διον. Ἁλ. 8. 54· τινὰ Καλλ. Ἐπιγρ. 45· π. τινί τὰ σκέλη περὶ τὴν γαστέρα Λουκ. Ἀνάχ. 31· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἐναγκαλίζομαι, αὐτόθι 1· — ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ παθ., μετὰ δοτ., ἵστῳ περιπλεχθεὶς Ὀδ. Ξ. 313· γρηῒ περιπλέχθη Ψ. 33· περιπλέκονται ἀλλήλοις οἱ ὄφεις Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 7, 2, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 18, 4· δεσμὰ π. τινί Λουκ. Θεῶν Διάλ. 17. 1· ἁπαλ., δίκτυον εὖ μάλα περιπλεκόμενον Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 10· τὰ στοιχεῖα .. περιπλεκόμενα γεννᾶν Ἀριστ. περὶ Γεν. καὶ Φθορ. 1. 8, 9· συκῆ περιπλακεῖσα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 5, 3. **2)** περιτυλίσσω διά τινος, τὰ νέα φυτὰ αὐτόθι 5. 15, 6. **II.** μεταφορ., τὸν λόγον Λουκ. Ἑρμότ. 8· περιπεπλεγμένον, περίπλοκον, πολύπλοκον, Πλάτ. Πολιτικ. 265C· περιπεπλ. φιλία, ἐπὶ κόλακος, Πλούτ. 2. 62D. **2)** περικαλύπτω διὰ λόγων, αἰσχυνόμενος δὲ π. τὴν συμφορὰν Κωμικ. Ἀνώνυμ. 240· οὐκ οἶδα ὅπως δεῖ π. Αἰσχίν. 8. 17, πρβλ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 19, 27, Δ. Β. 3, Ἑρμογέν. π. περιπλοκῆς.

περιπλεξις, ἡ, **περιπλοκή**, Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 4, 6, Aclimes Ὀνειρ. 200, 213.

περιπλεονάζω, **πλεονάζω ὅλως δι' ὅλου**, Σχόλ. Ἰλ. (Ἡρῳδ.) Ν. 509.

περίπλεος, ον, ἴδε ἐν λ. **περίπλεως**.

περιπλευμονία, Ἰων. -ίη, ἡ, (πλεύμων) φλεγμονὴ τῶν πνευμόνων, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15, Ἀφ. 1248, κ. ἀλλ., Πλάτ. Λάχ. 192Ε· — μεταγεν. τύπος **περιπνευμονία**, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 1, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 31, Γαλην., κτλ.

περιπλευμονιάω, ἔχω **περιπλευμονίαν**, Πολυδ. Δ', 187, ἐν τῷ τύπῳ **περιπν-**.

περιπλευμονικός, ή, όν, ὁ πάσχων ἐκ περιπλευμονίας Ἱππ. Προγν. 37, 41, 43, κτλ.· Ἐπίρρ. -κῶς, ὁ αὐτ. ἐν Κωακ. Προγνώσ. 127· — οὕτω **περιπν-**, Πλούτ. 2. 699Ε, κτλ.

περιπλευρίδιον, τό, κάλυμμα τῶν πλεύρων, Ἀνών. ἐν Montf. Bibl. Coisl. σ. 514.

περιπλευρίζω, ἐναγκαλίζομαι, Α. Β. 58.

περιπλευρῖτικός, ή, όν, ὁ πάσχων ἐκ πλευρίτιδος· **περιπλευριτικὰ** (ὀνλ. νοσήματα), ἡ πλευρῖτις, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 201.

περίπλευρος, ον, ὁ καλύπτων τὰς πλευρὰς ἢ τὴν πλευράν, κύτος Εὐρ. Ἡλ. 472.

περιπλέω, Ἰων. -πλώω· — πλέω πέριξ, ἁπαλ., Ἑκαταῖ. 284, Ἡρόδ. 6. 44, κτλ.· μετ' αἰτ., Λιβύην, Πελοπόννησον, τὴν Εὐβοιαν, Ἡρόδ. 4. 42, 179., 5. 108., 8. 14· π. αὐτοὺς κύκλῳ Θουκ. 2. 84· ἀνὴρ πολλὰ περιπεπλευκὼς Ἀριστοφ. Βάτρ. 535· — ὡσαύτως μετὰ προθέσεων, π. ἐκ τοῦ Κωρύκου κατ' Ἀργῖνον Θουκ. 8. 34· ἀπὸ Ἰωνίας εἰς Κιλικίαν Ξεν. Ἀν. 1. 2, 21· εἰς Πύλας Δημ. 236. 15· οὕτω, π. ἐκεῖσε Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 11. **II.** μεταφορ., εἶμαι ἄστατος, διολισθαίνω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ἱππ. περὶ Ἄγμ. 753.

περίπλεως, ων, πληθ. **περίπλεῳ**, οὐδ. -πλεα· ὡσαύτως **περίπλεος**, ον, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 4, Ἀπολλ. Ῥόδ.· ποιητ. **περίπλειος**, Ἄρατ. 1118· — μετὰ γεν., πλήρης τινός, κατάμεστος, ἀνάπλεως, Θουκ. 4. 13, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 4, 21, κτλ.· μετὰ δοτ., πεπληρωμένος τινός, Ἀνθ. Π. 6. 28, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ 858. **II.** ἁπαλ., ὑπεράριθμος, περιττὸς (πρβλ. **περίζυγος**). ἔχειν ξύλα περίπλεα καὶ ἅρμασι καὶ ἁμάξαις Ξεν. Κύρ. 6. 2, 33. **2)** πλήρης, μέγας, νεφροί Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 9, 14· κνῆμαι ὁ αὐτ. ἐν Φυσιογν. ἔνθ' ἀνωτ.

περιπλησής, ές, ὁ παντάπασι πλήρης ἀνθρώπων, νῆσος Ὀδ. Ο. 405· ἐπὶ λόγου, πλήρης ὕλης ἢ οὐσίας, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 5. **2)** λίαν μέγας, ὑπερμεγέθης, Λουκ. Ἀνάχ. 25, Πλουτ. Μάρ. 34· συγκρ. -έστερος, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 40. **II.** πλήρης πράγματός τινος, μετὰ γεν., Φίλων 2. 494 ἐν τῷ ὑπερθ.

περιπλήθω, εἶμαι ὅλως πλήρης, πληρέστατος, μετὰ γεν., πόλις νεκρῶν περιπλήθουσα, γαῖα νεκρῶν περιπεπλήθυια Τρυφιόδ. (γρ. Τρι-) 595, Κόϊντ. Σμ. 11. 160· ὡσαύτως μετὰ δοτ., σαρκὶ π. Ὀπ. Ἁλ. 5. 591. — Μέσ., ἁπαλ., αὐτόθι 678.

περιπλίγδην, «περιβάδην» Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περιπλίξ· «περιειληφώς» Ἡσύχ.

περιπλίσσομαι, διέχω τὰ σκέλη, τὰ θυγάτρια περὶ τὴν λεκάνην ἅπαντα περιπεπλιγμένα, τουτέστι, διασχόντα τὰ σκέλη, Στράττις παρὰ Πολυδ. Β', 172· «περιπεπλιγμένον, τὸ περιβεβηκός», ἐπὶ σκέλους, Εὐστ. 1564. 49'— καθ' Ἡσύχ.: «περιπεπλιγμένα· περιπεπλεγμένα τοῖς σκέλεσι. οἱ γὰρ ἀλείπται τὸ βῆμα πλίγμα λέγουσιν», καί, «περιπεπλίχθαι· διηλλάχθαι τὰ σκέλη ἀσχημόνως»· οὕτω παρὰ Θεοκρ. 18. 8, ποσσὶ **περιπλίκτοις**, εἴναι πιθανῶς καλλιτέρα γραφὴ (ἀντὶ τοῦ κοινοῦ **περιπλέκτοις**), ἴδε Ἡσύχ. ἐν λέξ. **περιπλίγδην, περιπλίξ**.

περιπλοκάδην [ᾰ], Ἐπίρρ. = **περιπλέγδην**, Ἀνθ. Π. 5, 252.

περιπλοκάς, -άδος, ἡ, εἶδος φυτοῦ, ὡς τὸ σμῖλαξ IV, κοινῶς «περιπλοκάδι», Ὀρνεοσόφ. 44, σ. 213.

περιπλοκή, ἡ, τὸ περιπλέκειν, ἐμπλέκειν, ἐμπλοκή, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἴστ. 5. 4· περιπλοκαὶ γυναικῶν Πολύβ. 2. 56, 7, κτλ.· περιπλοκῆς δεῖται [ὁ κιττὸς] Πλούτ. 2. 649Β. **2)** ἐπὶ λόγων, περιπλοκὰς λόγων, περιφράσεις, Εὐρ. Φοίν. 497· περιπλοκὰς λίαν ἐρωτᾷς Ἀντιφάνης ἐν «Γανυμήδει» 2. 1· τί οὖν περιπλοκὰς λέγεις; Στράτων ἐν «Φοινικίδῃ» 1. 35· ἴδε **περιπλέκω** Π. 2.

περίπλοκος, ον, λίαν πεπλεγμένος, δεσμῷ Ἀνθ. Π. 9. 362, πρβλ. Τρυφιόδ. (γρ. Τριφ-) 300.

περιπλόμενος, ἴδε **περιπέλομαι**.

περίπλους, ον, συνηρ. **-πλους, -ουν**, ὁ περιπλέων, ἡγητὴρ π. Ἀνθ. Π. 9. 559. **II.** Παθητ., ὃν δύναται τις νὰ περιπλεύσῃ, π. ἐστὶν ἡ γῆ Θουκ. 2. 97.

περίπλους, ὁ, συνηρ. **-πλους**, γεν. **-πλου**, ὀνομαστ. πληθ. **-πλοι**·— τὸ περιπλέειν, μετὰ γεν., τὸν π. τοῦ Ἄθω Ἡρόδ. 6. 95· περὶ τόπον Θουκ. 2. 80, πρβλ. 8. 4· τὸν π. τὸν εἰς Κέρκυραν, ὃηλ. τὸν κύκλῳ τῆς Πελοποννήσου πλοῦν, Αἰσχίν. 88. 32· ἰδίως ὁ περὶ τὸν στόλον τοῦ ἐχθροῦ πλοῦς, Ξεν. Ἑλλην. 1. 6, 31. **II.** ἡ διήγησις πλοῦ περὶ τὰς ἀκτὰς τόπου τινός, ἓν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **περίοδος**, κατὰ ξηρὰν ταξείδιον, ὁδοιπορία, γράφειν τὸν π. τῆς ἔξω θαλάσσης Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 31·— τὸ ὄνομα **περίπλους** φέρουσι πολλὰ γεωγραφικὰ συγγράμματα τῶν παλαιῶν ἔτι σωζόμενα, τὸ τοῦ Σκύλακος, Νεάρχου (παρὰ τῷ Ἀρριανῷ), Ἀγαθαρχίδου, Ἀννωνος·— πρβλ. **περίοδος** III.

περιπλύνω [ῡ], πλύνω τι πανταχόθεν καλῶς, Δημ. 1259. 27, Πλούτ. 2. 69Β, κτλ.— Μέσ., ἐξανακολουθοῦσι .. ἵνα περιπλύνωνται τὸ βλέννος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 8. 2, 26'— Παθητ., ὅταν ἡ ἄλμη περιπλυθῇ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 14, 4.

περιπλύσις, ἡ, ὑδαρὴς ἀποπάτησις ἐκ τῶν ἐντέρων, Ἱππ. Κωακ. 218· ὡσαύτως προατιθεμένου τοῦ **κοιλίης**, ὁ αὐτ. ἐν Προρρ. 67, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 5.

περιπλώω, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ **περιπλέω**.

περιπνείω, ποιητ. ἀντὶ **περιπνέω**.

περιπνευματικός, ἡ, όν, ἀντὶ **περιπνευμονικός**, παρὰ Γαλην. τ. 14, σ. 762, 10.

περιπνευμονία, -πνευμονιάω, -πνευμονικός, (πνεύμων) = **περιπλευμ-**.

περιπνέω, μέλλ. **-πνεύσομαι**, πνέω περί τι, μετ' αἰτ., αὖραι νάσους Μακάρων περιπνέοισι Πινδ. Ο. 2. 130, πρβλ. Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 5· ἀπολ., Διόδ. 3. 19. — Παθητ., ἡ γῆ περιπνεομένη αὔραις Ἀριστ. π. Κόσμ. 5, 12· οἴκησις περιπνευμένα (Δωρ.) Gale Opusc. 751.

περιπνεύγης, ές, ὁ περιπνίγων, πνίγων πανταχόθεν, Νικ. Θηρ. 432, Διόδ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 381. 40, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 13, 3.

περιπνίγω [ῐ], πνίγω πανταχόθεν, τοὺς ἐργαζομένους (ἐν τῇ ληνῷ) μὴ περιπνίγεσθαι ἀπὸ τῆς τοῦ γλεύκους ἀναφορᾶς Γεωπ. 6, 1, 2.

περιπνοή, ἡ, πνοὴ ἀνέμου πανταχόθεν, Διόδ. 3. 19.

περίπνοια, ἡ, = τῷ προηγ., Βασίλ. τ. 1, σ. 120D.

περίπνοος, ον, συνηρ. **-πνους, -ουν**, ὁ περιπνεόμενος, ὁ πανταχόθεν πνεόμενος ὑπὸ ἀνέμων, εὐάερος, ἐν περίπνῳ εἶναι Θεοφρ. π. Φυτ. Ἴστ. 5. 1, 11.

περιπόδιος, α, ον, (πούς) ὁ περὶ τοὺς πόδας τιθέμενος, Α. Β. 354· πρβλ. **ἐπιπόδιος**. **II.** ὡς οὐσιαστ. **περιπόδιον**, τό, τὰ περὶ τοὺς πόδας μέρος, τὸ κατώτατον μέρος ἐσθῆτος, Φώτ. **περιποδίη** (Ἰων.), ἡ, ἐπίδεσις περὶ τὸν πόδα, Γαληνοῦ Λεξ Ἱπ. 544.

περιπόθητος, ον, ὡς καὶ νῦν, λίαν ποθητός, Λουκ. Τίμ. 12, Νεκρ. Διάλ. 9. 2, κτλ.

περιποιέω, κάμνω τι νὰ διαμείνῃ, διασῴζω, διατηρῶ, ἀντίθετ. τῷ διαφθείρω, Ἡρόδ. 3. 36., 7. 52, 181, Θουκ. 2. 25., 3. 102., 4. 105, Λυσ. 135. 33, κτλ.· ἐκ κακῶν καὶ πολέμου π. τινα ὁ αὐτ. 107. 22. **2)** ἐπὶ χρημάτων κτλ., διασῴζω, ἀποθησαυρίζω, Ξεν. Οἰκ. 11, 10· ἀπ' ὀλίγων αὐτόθι 2. 10, τῶν προσόδων, μέρος τῶν εἰσοδημάτων, Ἡσαΐ. 60. 10. **3)** πορίζω, προμηθεύω, προσάπτω, προξενῶ, παρέχω, αἰσχύνην τῇ πόλει Ἰσοκρ. π. Ἀντιδόσ. § 322· τὴν δυναστείαν ἑαυτοῖς Αἰσχίν. 54. 12, πρβλ. Δημ. 193. 20· π. τὰ πράγματα εἰς ἑαυτούς, λαμβάνουσι τὰ πράγματα εἰς τὴν ἐξουσίαν των, Θουκ. 8. 48, πρβλ. Ἡσαΐ. 64. 2. **II.** Μέσ., διαφυλάττω ἢ σῴζω δι' ἐμαυτόν, τὸ παιδίον Ἡρόδ. 1. 110· τὸ ζῆν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 30· ἐλπίδας ἑαυτῷ Δημ. 416. 4'— κτῶμαι, δύναμιν, ἰσχὺν Θουκ. 1. 9, καὶ 15, Ξεν. Ἀνάβ. 5. 6, 17· ἑαυτῷ ὄνομα καὶ δύναμιν π. αὐτόθι 5. 6, 47· παρὰ τοῦ πλήθους δόξαν Δημ. 164. 9· αὐτοῖς δυναστείαν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 6, 12'— ἀπολ., κερδαίνω, χρηματίζομαι, Ξεν. Ἀπομν. 2. 7. 3· ἀπό τινος αὐτόθι 4. 2. 38.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 464, 465.

περιποίησις, ἡ, ἀσφαλὴς διατήρησις, Ὀρ. Πλάτ. 415C, Ἐβδ. (Β' Παραλ. ΙΔ', 13), Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. ε', 39'— ἐν τῇ πρὸς Ἐφεσ. α', 14, τῆς **περιποιηθείσεως** φαίνεται ὅτι εἶναι = τῶν **περιποιηθέντων**, τῶν διασωθέντων. **II.** (ἐκ τοῦ μέσ.) τό, κτᾶσθαί τι, κτῆσις, Δ' Ἐπιστ. πρὸς Θεσσ. α', 9, Β', 6', 14. **2)** κτῆσις, κατοχή, Δ' Ἐπιστ. Πέτρ. 6', 9.

περιποιητικός, ἡ, όν, ὁ δυνάμενος νὰ παράσχῃ, παραγωγικός, μετὰ γεν., Μνησίθ. παρ' Ἀθην. 357F, Γαλην.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 717.

περιποιητός, ἡ, όν, ὁ ἀφθόνως παρεχόμενος, «περιούσιον· πολύ. περισσόν, περιποιητόν» Ἡσύχ.

περιποικίλλομαι, παθ., εἶμαι λίαν ποικίλος, περιπεποικιλμένος Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμ. ἐν λ. **κεστός**.

περιποίκιλος, ον, λίαν ποικίλος, κατάστικτος, Ξεν. Κυν. 5, 23, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 10.

περιποιπνύω, καταδιώκω ἐν σπουδῇ, Κόϊντ. Σμ. 4.210· Μέσ., Ὀππ. Ἁλ. 2. 615.

περιπόλαιος, ον, (πέλω) ὁ ὁλόγυρα ἀνοικτός, ἢ κατ' ἄλλους εὐκίνητος, ἐπὶ ὀφθαλμῶν, Ἀριστ. Φυσιογν. 5. 11'— ὁ Sylburg. διορθοῖ **ἐπιπολαιοτέρους**.

περιπολ-άρχης, ἡ -αρχος, ου, ὁ, (περίπολος) ὁ ἐπόπτης ἢ ἐπιθεωρητὴς τῶν περιπόλων, Θουκ. 8. 92.

περιπολεύω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Ἀθήν. 693F.

περιπολέω, περιέρχομαι τῇδε κἀκεῖσε, περιπλανῶμαι, περιφέρομαι, Σοφ. Ο. Τ. 1254, Εὐρ. Ι. Τ. 84· π. καθ' Ἑλλάδα αὐτόθι 1455· μετά τινος Πλάτ. Φαῖδρ. 252C· ἡ στρατιὰ ἡ μετὰ βασιλέων περιπολοῦσα Ἰσοκρ. 70E· ἐπί τινων θεῶν, Πλάτ. Τίμ. 41A· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 12. **II.** μετ' αἰτ. τόπου, διέρχομαι, π. οὐρανὸν Πλάτ. Φαῖδρ. 246B· τόνδε τὸν τόπον ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 176A· οὕτω, π. στρατόν, περιπλανῶμαι ἀνὰ τὸν στρατόν, Εὐρ. Ρῆσ. 773· ἔρως ὃς τὰς πόλεις π. Φιλοστρ. Ἐπιστ., κτλ. **2)** ἐν Ἀθήναις, οἱ περιπολεῖν τὴν χώραν ταχθέντες, οἱ περίπολοι, (ἴδε **περίπολος**), Ξεν. Πόροι 4, 52· οἱ ἔφηβοι .. π. τὴν χώραν Ἀριστ. Ἀποσπ. 428.— Καθ' Ἡσύχ.: «περιπολεῖ· περιοδεύει, περιέρχεται, περιέπει, ἀναστρέφει, περιπολεύει, κυκλεύει καὶ τὰ ὅμοια».

περιπόλησις, εως, ἡ, τὸ περιφέρεσθαι· ἡ τῶν ἀστέρων περιφορά, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 15 (65)· π. τῆς ψυχῆς, ἐπὶ τῆς μετεμψυχώσεως, Διογ. Λ. 8. 4.

περιπολίζω, περιπλανῶμαι, Στράβ. 675, Ἐπιφάν. 1. 235D.

περιπόλιον, τό, σταθμὸς τῶν **περιπόλων** (ἴδε **περίπολος**), φυλακεῖον, σταθμὸς περιπόλων, Θουκ. 3. 99., 6. 45., 7. 48. **II.** προάστειον, Ἐβδ. (Α' Παραλ. Ϛ' 56, κτλ.)'— τὸ π. τῆς θεοῦ, ἡ συνοικία ἡ περὶ τὸν ναόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2715. 16.

περιπόλιος, ον, ὁ κείμενος πέριξ τόπου τινός, μετὰ γεν., κατοικίαι π. τῆς Νικοπόλεως Στράβ. 325, πρβλ. 658, 837, καὶ ἴδε **περιπόλιον** II.

περίπολις, ἡ, ἡ τὰς ὁδοὺς περιερχομένη, πλανῆτις, ἐπὶ κοινῆς πόρνης, Φρύνιχ. Κωμικ. ἐν «Μούσαις» 3.

περιπολιστικός, ἡ, όν, (πολίζω) ὁ ἔχων διάθεσιν νὰ περιοδεύῃ, σύνοδος π., συνοδεία μουσικῶν ἢ ὑποκριτῶν μεταβαινόντων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, Συλλ. Ἐπιγρ. 349. 3476, 4081.

περιπολλόν, Ἐπικ. ἐπίρρ., τοῦ **πολύς**, παρὰ πολύ, ἀρέδρα, μεγάλως, Αἰσονίδης περιπολλὸν ἐὐφρονέων προσέειπεν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 437.

περίπολος, ον, (πολέω) ὁ περιπολῶν, περιερχόμενος καὶ φρουρῶν, ἐντεῦθεν ὡς οὐσ., **1)** ὡς καὶ νῦν, φρουρός, Ἐπίχ. 19, 10 Ahr., Πλουτ. Νουμ. 16, Λουκ., κλ.· — ἐν Ἀθήναις οἱ **περίπολοι** ἦσαν νεαροὶ πολῖται ἡλικίας μεταξὺ 18 καὶ 20 ἐτῶν, οἵτινες ἀπετέλουν σῶμα φυλάκων πρὸς φρούρησιν τῶν συνόρων, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1176, Θουκ. 4. 67., 8. 92· τοὺς π. ἀπιέναι εἰς τὰ φρούρια Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 56· ἐν χρήσει καθ' ἑνικ. παρ' Αἰσχίν. 50. 32· πρβλ. **περιπολίω** II. 2, **περιπόλιον** I, καὶ ἴδε Böckh εἰς Συλλ. Ἐπιγρ. 1, σ. 305. **2)** καθόλου, θεράπων, ἀκόλουθος, ὡς θηλ., Ναΐαις σαῖς ἅμα περίπολοις Σοφ. Ἀντ. 1151. **3)** **περίπολος** (ἐξυπακ. ναῦς), ἡ, πλοῖον περιπολοῦν, περιπλέον καὶ φρουροῦν, Ἀρρ. Ἀν. 2. 20, 2.— Κατὰ τὸ Ρητορ. Λεξ. σ. 292, 32: «περίπολος, ὁ περιπολῶν καὶ περιερχόμενος πυκνῶς τὴν χώραν καὶ περισκεπτόμενος μή τις πολέμιος εἰσβάλῃ εἰς αὐτὴν ἢ λῃστὴς ἢ κακοῦργος».

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περιπομπεύω, περιφέρω τι ἐν πομπῇ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1198.

περιπομπή, ἡ, τὸ περιπέμπειν, ἀποστολὴ εἰς διάφορα μέρη, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Εὐμ. 11.

περιπόνηρος, ον, λίαν πονηρός, ὡς λογοπαίγνιον ἐπὶ τῆς λέξ. περιφόρητος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 850.—Ἐπίρρ. -ρως, Εὐστ. Παρεμβολ. 161. 18.

περιπόντια μέρη, τὰ περὶ τὸν Εὔξεινον πόντον, Ν. Χων. ἐν Σάθ. Μεσ. Βιβλ. τ. Α', σ. 127.

περιποππύζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **ποππύζω**, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 526B.

περιπόππυσμα, τό, θωπεία παρασίτου, Νικήτ. Χρον. 294D.

περιπορεία, ἡ, τὸ περιπορεύεσθαι, Ἐτυμ. Μέγ. 91. 8.

περιπορεύομαι, ἀποθ., περιοδεύω, Πλάτ. Νόμ. 716Δ. **II.** μετ' αἰτ. τόπου, περιέρχομαι, τὰ Ἱερὰ Ἀριστ. Οἰκ. 2. 41· τὰς πόλεις, τοὺς ναούς, κτλ.. Πολύβ. 3. 7, 3., 9. 6, 3· τὴν πόλιν κύκλῳ ὁ αὐτ. 4. 54, 4, κτλ.

περιπόρευσις, ἡ, τὸ περιπορεύεσθαι, Νικηφ. Βλεμμ. σ. 268.

περιπορπάομαι, ἐγκομβόνω (κουμπώνω) τι ὀλόγυρά μου, χρῶνται ἱματίοις παχέσιν ἀντὶ χλαμύδων αὐτά περιπορπώμενοι Ἄππ. Ἰβηρ. 42.

περιπόρπημα, τό, «περιπόρπημα, συνεχομένη περόνη, καὶ πόρπη, ὃ ἔστι κομβίον» Κυρίλλ. Λεξικ.

περιπορφῠρίζω, πορφυρίζω ὀλόγυρα, Γ. Μελιτην. στ. 2839.

περιπόρφῠρος, ον, ὁ ἔχων παρυφὴν πορφυρᾶν, περιπόρφυρα ἱμάτια Κράτης ἐν «Σαμίοις» 3· χιτωνίσκοι Πολύβ. 3. 114, 4, κτλ. 2) συχν. ἐν τῇ Ρωμ. ἱστορίᾳ, π. ἐσθής, ἱμάτιον μετὰ πορφυρᾶς παρυφῆς, ἡ παρὰ Ρωμαίοις toga praetextata ἢ laticlavia, Πολύβ. 6. 53, 7· π. τήβεννα ἢ τήβεννος Διον. Ἁλ. 2. 70, Πλουτ. Ρωμύλ. 26· καὶ μόνον περιπόρφυρος αὐτόθι 25., 2. 283B·— π. παῖς, Λατ. puer praetextatus (ἴδε **περιπορφυρόσημος**), Πλουτ. Ποπλικ. 18· ἐπὶ ὑπάτων κτλ., Συγκρ. 16Δ.

περιπορφῠρόσημος παῖς, ὁ, ὁ τὴν περιπόρφυρον ἐσθῆτα περιβεβλημένος, Λατ. puer praetextatus, Ἀνθ. Π. 12. 185.

περιπορφύρω [ῡ], ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **πορφύρω**, Μανέθων 5. 24.

περιποτάμιος, α, ον, ὁ παρὰ ποταμὸν κατοικῶν, Γλωσσ.

περιποτάομαι, ποιητ. ἀντὶ **περιπέτομαι**, περίπταμαι, πετῶ ὀλόγυρα, τὰ δ' ἀεὶ ζῶντα (δηλ. τὰ μαντεῖα) περιποτᾶται Σοφ. Ο. Τ. 482· μετ' αἰτ., Ἡλιόδ. 2. 22.

περίποτος, ον, (πίνω) ἐπὶ ποτηρίου, «περίποτον, τὸ πανταχόθεν πίνειν ἐπιτήδειον» (πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λ. ἀμφικύπελλον) Ἀθήν. 783B (ἐν σελ. 350 τοῦ 6ου τόμου τῆς ἐκδ. Meineke).

περίπου, Ἐπίρρ. ἀντὶ περὶ που, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς, «ἐπάνω κάτω», Λατ. circa, circiter, ἔτη γεγονὼς περίπου ἑκκαίδεκα Ἡρῳδιαν. 5. 7, πρβλ. 7. 5, Ἰωσηπ.—Ἐπὶ τοπικῆς σημασίας πάντοτε διηρημένως, ὡς, περί που τὰς ὑπωρείας τῆς Ἴδης Εὐστ. 1204, 50, κτλ.—Ἴδε Κόντου Κριτικὰς καὶ Γραμματικὰς Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ζ', σ. 11.

περίπους, οδος, ὁ, ἡ, «περίποδος, (νῦν γράφεται διηρημ. περὶ ποδός)· ἀντὶ τοῦ ἁρμόζον. καὶ περὶ πόδα· τὸ ἡρμοσμένον, ἀπὸ τῶν ὑποδημάτων», προσέτι «περὶ πόδα· οὕτως ἐκάλουν τὸ ἁρμόζαν· μεταφέροντες ἀπὸ τῶν συμμέτρων τοῖς πασὶν ὑποδημάτων. ἢ ἀκριβῶς» Ἡσύχ.

περιπραεινόω, καθιστῶ τι καταπράσινον ὀλόγυρα.—Παθ., γίνομαι καταπράσινος, ἐπὶ τῆς γῆς, περιπεπρασίνωται ταῖς βοτάναις Ἀνώνυμ. ἐν Cram. An. Gr. Ox. III, σ. 220.

περιπρεπής, ές, διαπρεπής, κάλλος Τζέτζ. Πρὸ Ὁμηρ. 111.

περιπρό, Ἐπίρρ., περιπρὸ γὰρ ἔγχεϊ θύεν, «πάνυ γὰρ ἐνθουσιωδῶς ὥρμα πρὸ τῶν ἄλλων δρατι» (Θ. Γαζῆς), «περισσῶς γὰρ καὶ ἐνθουσιωδῶς εἰς τοὔμπροσθεν ὥρμα» (Σχολ.), Ἰλ. Λ. 180, Π. 699· πρβλ. **διαπρό**, **ἐπιπρό**.

περιπροβάλλω, προβάλλω ὀλόγυρα ἐνώπιόν τινος, τινί τι Ὀππ. Ἁλ. 4. 657.

περιπροθέω, τρέχω ἐμπρὸς καὶ ὀλόγυρα, Ὀππ. Ἁλ. 2. 440, 4. 89.

περιπρόσωπος, = ἀμφιπρόσωπος, περιπρόσωπος Ἑρμῆς Ἰσαμ. Ἱεροσολ. σ. 489, ἐκδ. Mi.

περιπροχέομαι, Παθ., περιχύνομαι, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. κατὰ μετοχ. ἀορ., οὐ γάρ πώ ποτέ μ' ὧδε θεᾶς ἔρος.. θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσε, διότι οὐδέποτε οὕτως ἔρως θεᾶς περιχυθεὶς ἐδάμασε τὴν ψυχήν μου ἐν τῷ στήθει, Ἰλ. Ξ. 316.

περιπρωκτιάω, = **σαυλοπρωκτιάω**, Κωμ. Ἀνώμ. 169.

περιπταίω, προσπταίω, προσκρούω, τινί Πλουτ. Πύρρ. 10, Τρυφ. 312, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 5, 5. 2) περιπίπτω εἴς τι, ὀνείδεσι Ἀριστ. Ἀποσπ. 445.

περιπτέρνιον, τό, τὰ περιδάλλον τὴν πτέρναν, Ἀρχ. Μαθ. 78.

περιπτερνίς, ίδος, ἡ, ἐπίδεσμος τῆς πτέρνης, Chirurgg. Cocchi 11.

περίπτερος, ον, ὁ περιπτάμενος, φεύγων ὀλόγυρα, περίπτερα πυρός, ἀπινθῆρες πυρός, Ἑβδ. (Ἅσμα Ἀσμάτ. Π', 6) — Καθ' Ἡσύχ.: «περίπτερα· οἱ ἀποσπινθηρισμοί». **II.** Ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ, ὁ ἔχων ὀλόγυρα μίαν μόνην σειρὰν στύλων, προστάς.. κύκλῳ περίπτερος Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 205A· μέγιστος οἶκος, περίπτερος δ' ἦν αὐτόθι Β· πατάξω τὸν οἶκον τὸν περίπτερον Ἑβδ. (Ἄμως Γ', 15)· peripteros aedes, Βιτρούβ. 3. 1·—πρβλ. **δίπτερος**, **μονόπτερος**.—Κατὰ τὸ Μέγ. Ἐτυμ. 229, 35 ἐν λ. γεῖσα: «καὶ τὸ καλούμενον νῦν περίπτερον, τὸ ἄκρον τῆς ὀροφῆς», καὶ καθ' Ἡσύχ. «περίπτερον· ὑψηλόν, πανταχόθεν ἐξέχον. ἢ στέγην ἔχουσαν ἐξοχήν».

περιπτίσματα, τά, τῶν σταφυλῶν τὰ ἀποπιέσματα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 45, Ἱππ. 803 (ἐν ἀμφοτέραις τοῖς σχολίοις φέρεται **περιπίσματα**), ἴδε Διγδόρφ.

περιπτίσσω, ἀρειρῶ τὸν φλοιόν, «ξεφλουδίζω», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 4, 10, 9. 16, 9·— μεταφορ., **περιεπτισμένος**, ἀπηλλαγμένος τοῦ ἀχύρου, «ξεκαθαρισμένος», δηλ. «ξένων ἀπηλλαγμένος καὶ καθαρὸς ἀστοῦ» (Σχόλ.), ἀλλ' ἐσμὲν αὐτοὶ νῦν γε περιεπτισμένοι· τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγω Ἀριστοφ. Ἀχ. 507· περιεπτισμένος τὸ εἶδος, καθαρὸς τὴν ὄψιν, Φιλόστρ. 698.

περίπτυγμα, τό, περικάλυμμα, Εὐρ. Ἴων. 1391.

περίπτυξις, ἡ, τὸ περιπτύσσεσθαί τινά, ἐναγκαλισμός, τοῦ νεκροῦ Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 11, πρβλ. Πλωτ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 832Δ.

περιπτύσσω, μέλλ. -ξω, περιτυλίσσω, περικαλύπτω, τινὰ τύμβῳ Σοφ. Ἀντ. 886· πέπλοι περιπτύσσοντες δέμας Εὐρ. Ἑκ. 735· περιπτύσσω γόνυ δέμας, ἐναγκαλίζομαι, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 992, Μήδ. 1206· ὥς σε περιπτύξω Βίων 1. 44· π. ταῖς χερσὶ Πολύβ. 13. 7, 8, κτλ.· π. ὀλοῇσι γενύεσσι, ἐπὶ δράκοντος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 155·— ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, περικυκλῶ, κυκλώνω, Ξεν. Ἀνάβ. 4. 10, 9, πρβλ. Κύρ. 7. 1, 26. **II.** περιπτύσσων χέρας, περιβάλλων διὰ τῶν χειρῶν, Εὐρ. Ἄλκ. 350, Ἀνδρ. 417·— περιμαζεύομαι οὕτως ὥστε νὰ χωρῶ πανταχοῦ, ἐπὶ τοῦ Ἔρωτος, πρὸς τούτοις ὑγρὸς τὸ εἶδος οὐ γὰρ ἂν οἷός τ' ἦν πάντῃ περιπτύσσεσθαι οὐδὲ διὰ πάσης ψυχῆς καὶ εἰσιὼν τὸ πρῶτον λανθάνειν καὶ ἐξιὼν Πλάτ. Συμπ. 196Δ.

περιπτυστός, ον, κατάπτυστος, ἄξιος καταφρονήσεως καὶ ἀποστροφῆς, βδελυκτός, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 211Δ.

περιπτῠχή, ἡ, περίβλημα, εὔχρηστον ἐν τῷ πληθ. ἐν ποιητ. περιφράσει, τειχέων περιπτυχαί, «ἐκ τοῦ οἷον περιπτύσσεσθαι καὶ κυκλοῦν τὴν πολιν» (Σχόλ.), Εὐρ. Φοίν. 1357· δόμων Ἀριστοφ. Ὄρν. 1241 (πιθανῶς κατὰ παρῳδίαν τινὰ τοῦ Εὐρ.)· Ἀχαιῶν ναύλοχοι π., τὸ ναυτικὸν αὐτῶν προπύργιον ἢ τεῖχος, Εὐρ. Ἑκ 1015· πέπλων π. Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 107E. **II.** περίπτυξις, ἐναγκαλισμός, περιπτυχαῖσι δὴ χέρας προσαρμόσασα Εὐρ. Ἱκέτ. 815· ἐν ἡλίου περιπτυχαῖς, ἐν πᾶσιν ὅσα ὁ ἥλιος περιπτύσσει, δηλ. ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1516.

περιπτῠχής, ές, ὁ περιπτυσσόμενον περιξ τινός, ἀλλά νιν περιπτυχεῖ φάρει καλύψω Σοφ. Αἴ. 915. 2) φασγάνῳ περιπτυχής, πεπτωκὼς περιξ (δηλ. ἐπὶ) τοῦ ἑαυτοῦ ξίφους, αὐτόθι 899· πρβλ. **περιπετής** I. 3.

περιπτύω, πτύω πανταχόθεν, καταφρανῶ, περιπτυόμενος ἀμελεῖται Ἀριστ. Αἰν. 1. 21.

περίπτωμα, τό, συμφορά, δυστύχημα, Πλάτ. Πρωτ. 345B.

περίπτωσις, ἡ, σύμπτωσις, τυχαῖον συμβάν, περιστατικόν, Ἡλιόδ. 6. 14, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 144, κτλ.· ἀπὸ περιπτώσεως, κατὰ περίπτωσιν ὁ αὐτ. π. Μ. 1. 25., 11. 252·— παρὰ τοῖς ἰατρικοῖς συγγραφ., ἐπὶ νόσων θεραπευομένων ἐμπειρικῶς, καταινέω.. τὸν λογισμόν, ἐάν περ ἐκ περιπτώσιος ποιεῖται τὴν ἀρχήν Ἱππ. 26. 1· φιλοσοφία κατὰ π. ἐπήβολος τῆς ἀληθείας Κλήμ. Ἀλ. 366· οὔτε πεῖρα οὔτε π. Πλούτ. 2. 948C, πρβλ. 440Δ.

περιπτώσσω, φοβοῦμαι μεγάλως, τι Μουσαῖ. 206· ἀπολ., Ἀνθ. Πλαν. 110.

περιπτωτικός, ή, όν, ὁ ἐμπίπτων εἰς ἐκεῖνο ὅπερ τις ἐπιθυμεῖ νὰ ἀποφύγῃ, Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 420D, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 6, 6, κτλ.· ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι 4. 10, 6. **II.** ὁ κατὰ σύμπτωσιν, τυχαῖος, Γαλην.·— **-κῶς**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 25.

περιπύημα, τό, (πυέω) ἐμπύησις ὀλόγυρα, Ἱππ. 1138H.

περιπυκάζω, πυκνῶς περικαλύπτω, σιπλαξ.. περιπυκάζουσα (τὴν πλάτανον) ῥαδινῇ τῇ κόμῃ Ἀχιλλ. Τάτ. 1. 15· πρβλ. Ρήτορας (Walz) 1. 443.—Παθ., περιπυκάσθαι τὰς τρίχας ἀμφὶ τὸ σῶμα Κτησ. ἐν Φωτ. Βιβλ. σ. 46, 7.

περιπυκνόομαι, παθ., συμπυκνοῦμαι πανταχόθεν, διὰ τοῦ ἀέρος περιπυκνουμένου Νικηφ. Βλεμμ. Ἐπιτ. Φυσ. σ. 153.

περιπυργόω, περιδάλλω διὰ πύργων, περιφρουρῶ, μεταγεν.

περιπυστός, ον, περιδόητος, περίφημος, «ἐξακουστός», Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 213, Κόλουθ. 75, Ἀνθ. Π. 7. 42, κτλ.

περιπωμάζω, καλύπτω διὰ πώματος ὀλόγυρα, Ἱππ. 424. 3.—Παθ., καλύπτομαι στενῶς, Ἀριστ. π. Νεότητ. καὶ γήρ. 5. 5. 2) Παθ. ὠσαύτως, ἐγκλείομαι, περικλείομαι, ἐάν περι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πωμασθῆ ὀλίγος ἀὴρ ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 38· ἴδε Λοβέκ εἰς Φρύνιχ. 671.

περιπωμᾰτίζω, =τῷ προηγ., Ἀριστ. Προβλ. 22. 4, Θεοφρ. π. Πυρὸς 43.

περι(ρά)πτρια, ἡ, (ὄνομα εἰδικὸν ἱερατείας;), Ἐπιγρ. Πειραιῶς, Ἀθην. τ. Ε', σ. 428 = CIA, III, 1280A, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

περιρρᾱγής, ές, διερρωγὼς πανταχόθεν, Ἀνθ. Π. 7. 542· περιρραγὴς τὰ χείλη, ἔχων τὰ χείλη πολὺ διεστηκότα, Κλήμ. Ἀλ. 186.

περιρραίνω, περιρραντίζω, μάλιστα ἐπὶ ἱερῶν τελετῶν, μιᾶς ἐκ χέρνιβος βωμοὺς π. Ἀριστοφ. Λυσ 1130.—Μέσ., περιρραντίζω ἐμαυτόν, περικαθαίρομαι, ὕδατι περίρραναι (περίρραν' Sylburgius) Μένανδρ. ἐν «Δεισιδαίμονι» 1, πρβλ. Πλουτ. Λυκοῦργ. 2· π. ἀπὸ ἱεροῦ Θεοφρ. Χαρακτ. 17· ἀπὸ κρήνης Ἀθήν. 43D· οὐλοχύταις Νόνν. Δ. 5. 7, κτλ.

περιρρᾰκῖδες, οἱ, κυρίως οἱ ἀπὸ τῶν φοινίκων κλάδοι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κλάδων ἄλλων φυτῶν, Νικ. Θηρ. 535, ἴδε ῥᾰ́κις.

περίρραιμμα, τό, περιερραμμένον ὕφασμα, Ἡσύχ. ἐν λέξ. ἄκανθος.

περίρρανσις, ἡ, τὸ περιρραίνειν, περιρραντισμός, Πλάτ. Κρατ. 405B.

περιρραντήριον, τό, σκεῦός τι εἰς ῥαντισμοὺς χρήσιμον, ἰδίως θαλλοὶ διάβροχοι δι' ὧν ἐρράντιζον οἱ νεωκόροι τοὺς εἰσερχομένους εἰς τὸν ναὸν· διὰ τῶν θαλλῶν ἐρραντίζοντο καὶ τὰ θύματα· προσέτι ἀγγεῖον περιέχον ὕδωρ ἁγνισμοῦ, Λατ. aspergillum, Ἡρόδ. 1, 51, Λουκ. Ψευδολ. 23. **II.** περιρραντήρια ἀγορᾶς, τὰ μέρη τῆς ἀγορᾶς τὰ ῥαντιζόμενα δι' ὕδατος ἁγνισμοῦ, Νόμ. παρ' Αἰσχίν. 4. 2, πρβλ. 79. 2, Φίλων 1. 156, Λουκ. π. Θυσιῶν 12, 13, κτλ.· ἴδε ἐν λ. καθάρσιον.

περιρραντήριος, α, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ῥαντισμόν, λουτρὸν Γρηγ. Ναζ.

περιρραντίζω, ῥαντίζω ὁλόγυρα, τύπος ἰσοδύναμος τῷ περιρραίνω, Ἐδδ ('Αριθμ. ΙΘ', 13, κ. ἀλλ.).

περιρραντισμός, οῦ, ὁ, τὸ περιρραντίζειν, καθαίρειν διὰ ῥαντισμοῦ, Γρηγ. Ναζ

περιρρᾰπίζω, κτυπῶ τι πανταχόθεν, «πολλάκις δὲ τὸ στρογγύλον (ἄχιστρον) ὁ κεστρεὺς ὑποπτεύων ἐν κύκλῳ περινήχεται, τῇ οὐρᾷ περιρραπίζων τὸ ἐδώδιμον, καὶ ἀνακάπτων τὸ ἀποκρουόμενον» Πλούτ. 2. 977Α.

περιρρᾰπτω, ῥάπτω ὁλόγυρα, καλύμματα ἐκ βυρσῶν περιερραμμένα Διόδ. 20. 91, Πολυδ. Ζ', 84.

περιρρῑ́ζω, ἐξαγνίζω διὰ θυσίας, ὡς τὸ περεικαθαίρω, «περιρ(ρ)ίζειν· τὸ ἐπὶ τοῖς καθαροίοις θύειν» Ησύχ.

περιρ(ρ)εμβᾶσαι· «περιφθαρῆναι» Ἡσύχ. (περιρρεμβεῦσαι Albertus).

περιρρεμβόμαι, ἀποθ., περιπλανῶμαι, Γλωσσ.· οὕτω περιρρεμβάζομαι. Ἐκκλ.

περιρρεπής, ές, ὁ ῥέπων πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἀντίθετ. τῷ ἰσόρροπος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 817.

περιρρέπω, κλίνω πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, Ἱππ. Ἀγμ. 754, ἔνθα ὁ Γαλην. σημειοῦται: «ἡ δὲ περίρρεψις ἀπὸ τοῦ περιρρέπειν ἐπὶ θάτερον μέρος, ἤτοι τὸ δεξιὸν ἢ τὸ ἀριστερὸν» κτλ.

περίρρεψις, ἡ, ἡ πρὸς τὸ ἕτερον μέρος κλίσις, μεταστροφή, Ἱππ. π. Ἰητρ. 745.

περιρρέω· μέλλ.-ρεῦσομαι· πρκμ. -ερρύηκα· ἀόρ.-ερρύην·

I. μετ' αἰτ., ῥέω περί τινα ἢ περί τι, τὸν δ' αἷμα περίρρεε Ὀδ. Ι. 388· νῆσον π. ὁ Νεῖλος Ἡρόδ. 2. 29, πρβλ. 127· νήσους, ἃς περιρρεῖν τὸν ἀέρα Πλάτ. Φαίδων 111Α· κύκλῳ .. τὸν τόπον περιρρεῦσαι τὸ πῦρ Λυκοῦργ. 160. 1· ἐπὶ προσώπων, ἅπαντες π. ἡμᾶς κύκλῳ Πλάτ. Χαρμ. 155D. — Παθητ., περιερρεῖτο δ' αὕτη (δηλ. ἡ πόλις Κορσωτή) ὑπὸ τοῦ Μάσκα κύκλῳ Ξεν. Ἀνάβ. 1. 5, 4, Ἀριστ. π. Κόσμ. 3, 2, κ. ἀλλ.

II. ἀπολ., ῥέω ὁλόγυρα, π. ἐπ' ἀμφότερα ὁ Στρυμὼν Θουκ. 4. 102, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 16, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 4, 12. **2)** διαρρέω ὁλόγυρα, περιερρυηκυῖας τῆς γῆς Πλάτ. Κριτί. 111B· ἐκπίπτω, φθείρομαι, ξηραίνομαι, βραχίων π. ὅλος Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1083. **3)** ἐκφεύγω ἐκ τινος, ἡ ἀσπὶς περιερρύη εἰς τὴν θάλασσαν, ἐξέφυγεν ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν, Θουκ. 4. 12· Ξενοφῶν δὲ ὄναρ εἶδεν· ἔδοξεν ἐν πέδαις δεδέσθαι, αὗται δὲ αὐτῷ αὐτόμαται περιρρυῆναι Ξεν. Ἀν. 1. 3, 8· αἱ ζῶναι π. Πλούτ. 2. 304B· οἱ στέφανοι Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 11· μετὰ γεν., ἵππου περιρρυέντος, πεσόντα, Πλουτ. Ἀρτοξ. 15, πρβλ. 2. 970D· τροχοὶ π τῶν ἁρμάτων Παρθέν. 6. 4. **4)** πλημμυρῶ πανταχόθεν, σοὶ δὲ πλουσία τράπεζα κείσθω καὶ περιρρείτω βίος, καὶ ὁ βίος σου ἔστω πλήρης παντὸς ἀγαθοῦ, Σοφ. Ἠλ. 362· οὐδενὸς περιρρέοντος, ὄντος περιττοῦ, Πλουτ. Περικλ. 16.— Παθητ., ἵππους πολλῷ περιρρεομένους ὁ αὐτ. ἐν Αἰμιλ. 25· δάκρυσι Σουΐδ. ἐν λέξ. ἄναυδος.

περιρρήγνῡμι καὶ -γνύω (Πλουτ. Ποπλικ. 6)· μέλλ. -ρρήξω. Ρηγνύω τι ὁλόγυρα, τὸν γήλοφον κύκλῳ Πλάτ. Κριτί. 113D· συχν. ἐπὶ ἐνδυμάτων, σχίζω ὁλόγυρα, σχίζω καὶ ἀφαιρῶ βιαίως ἀπό τινος, ἀποσπῶ, διαρρήξας τὸν χιτωνίσκον (τῆς γυναικὸς) ὁ οἰκέτης Δημ. 403· 3· τὴν χλαμύδα Πολύβ. 15. 33, 4. — Μέσ., περιερρήξατο τοὺς πέπλους, διέρρηξε τὰ ἑαυτοῦ ἱμάτια, Πλουτ. Ἀντών. 77, πρβλ. Φίλωνα 2. 41· οὕτω καὶ ἀπολ., Ἀρρ. Ἀν. 7. 24, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 9. 7, 3· — παθητ. μετ' ἀμεταβ. πρκμ. περιέρρωγα, περιρρηγνυμένων φαρέων Αἰσχύλ. Θήβ. 329· ἐπὶ τῆς θήκης ἢ τοῦ ὑμένος ἐν ᾧ ἐγκλείονται τὰ νεογνὰ ἢ τὰ ἔμβρυα, περιρραγέντος τοῦ κελύφους Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 12· περιέρρωγε τὸ δστρακον αὐτόθι 8. 17, 10· (οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., ἡ σχάδων .. τὸν ὑμένα περιρρήξας [οὕτως] ἐκπέταται αὐτόθι 5. 22, 12· καὶ ἐν τῷ μέσ., τὰ ζῷα τὰ ἐκ τῶν σκωλήκων περιρρηγνύμενα αὐτόθι 5. 19, 17)· ὡσαύτως, πέτρα περιρραγεῖσα αὐτόθι 6. 29, 4· ἐπὶ νεκρᾶς σαρκός, καταρρέω, ἐκπίπτω, Ἱππ. Ἄγμ. 768. **II.** κάμνω ποταμόν τινα νὰ διαχωρίσῃ τόπον τινά, [Βούσιρις] τὸν Νεῖλον περὶ τὴν χώραν περιέρρηξε Ἰσοκρ. 227D· οὕτως ἐν τῷ παθ., κατὰ τὸ ὄξὺ τοῦ Δέλτα περιρρήγνυται ὁ Νεῖλος, διαιρεῖται περὶ αὐτό, διασχίζεται δηλ. εἰς πολλοὺς βραχίονας, Ἡρόδ. 2. 16, πρβλ. Αἰλ. περὶ Ζ. 7. 24· βρονται περιερρήγνυντο, ἐρρήγνυντο περί τινα τόπον, Πλουτ. Κράσσ. 19· ἴδε περισχίζω. **III.** διαρρηγνύω τι περί τι ἢ ἐπί τινος, προσαράττω, τὸ σκαφίδιον πρὸς πέτραν Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 2, πρβλ. Πολυδ. Δ', 114· ἀλλήλοισι π. ἀέλλας Κόϊντ. Σμ. 8. 61.

περιρρήσσω, Ἐπίρρ. τοῦ ἑπομέν. (σημασ. **II**), Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1581.

περιρ-ρηδής, ές, ἐν Ὀδ. Χ. 84, π. δὲ τραπέζῃ κάππεσε, κατέπεσε περικλασθείς ἐπὶ τῆς τραπέζης [ἣν ἐκράτει πρὸ ἑαυτοῦ ὡς ἀσπίδα]· οὕτω, περιρρηδὴς κεράσσαι, «ἐπὶ πρόσωπον μεθ' ὁρμῆς κατενεχθείς» (Σχόλ.), ἐπὶ σφαγέντος βοὸς πίπτοντος ἐμπρὸς ἐπὶ τῶν κεράτων του, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 431, πρβλ. Ἐτυμολ. Μέγ. 664. 38. **II.** περικεκλασμένος ἑφ' ἑκάτερα, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 792, πρβλ. 659. 50, Γαλην. 12. 328. (Οἱ παλαιοὶ Λεξικογράφοι ἀνέφερον τὴν λέξιν ἢ εἰς τὸ ῥέω ἢ εἰς τὸ ῥήγνυμι,— π. χ. παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. ἑρμηνεύεται περιρραγής, περιρρυής. Ὁ Κούρτ. θέλει νὰ σχετίσῃ τὴν κατάληξιν -ρηδής πρὸς τὴν √ΡΑΔ, ῥαδ-ινός).— Καθ' Ἡσύχ.: «περιρρηδής· περικεκλασμένος. περιστροβηθείς. οἱ δὲ περιερριμμένος. ἢ ὑπτιασμένος»· κατὰ δὲ Σουΐδ.: «περιρρηδεῖς, οἱ ἐπὶ ὀχημάτων, ἢ ἐπικείμενοι ἢ ἐρριμμένοι», οὕτως ἑρμηνεύει καὶ ὁ Φώτ.,—Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰς Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶ, τ. Θ', σ. 439.

περιρρηξις, ἡ, ἡ διάρρηξις καὶ κατάπτωσις ὁλόγυρα, ἐπὶ νεκρωμένων σαρκῶν ἢ ὀστῶν, Ἱππ. Μοχλ. 860.

περιρρήσσω, τύπος ποιητικ. ἰσοδύναμος τῷ περιρρήγνυμι, Κόϊντ. Σμ. 8. 332· **περιρρήττω**, Φίλων 2. 230, Διόδ. 17. 35.

περιρρινέω, ῥινίζω τι ὁλόγυρα, Ἥρων Αὐτομ. σ. 271, 9.

περιρρογχάζω, ἐμπαίζω, περιγελῶ, περιφρονῶ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 694.

περιρροή, ἡ, ῥοὴ ἐκ τῶν πέριξ, ὡς ἂν ἑκάστοις [τοῖς ποταμοῖς] τύχῃ .. ἡ περ. γιγνομένη, ὡς ἕκαστος ῥέει ὁλόγυρα, Πλάτ. Φαίδων 111E.

περιρροια, ἡ, =τῷ προηγ., Πλούτ. 2. 1128G. **II.** ἐκχρισις τῶν περιττῶν χυμῶν, Ἱππ. 943E· πρβλ. **περίρρυσις II. 2.**

περιρροιζέω, βοΰζω περί τι, Μανασσ. Χρον. 154, 4820.

περιρρομβέω, κάμνω τι νὰ περιστρέφηται ὡς ῥόμβος, Πλουτ. Ἀντών. 67, Τζέτζ.

περίρροος, ον, συνηρ. **περίρρους**, ουν, =**περίρρυτος**, Ἡρόδ. 1. 174. **2)** ὁ ῥέων ὁλόγυρα, γῆς π. ὠκεανὸς Ἀριστείδ. 1. 7. **II.** ὡς οὐσιαστ., =**περιρροή**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 9, 1. **2)** =**περιρροια II**, Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ Δ', 976, πρβλ. 221G, 1117E, κτλ.

περιρρυής, ές, ὁ καταπίπτων ὁλόγυρα, Πῖος παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 664. 39, πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λέξεως **περιρρηδής**.

περιρρῠ́πος, ον, πλήρης ῥύπου πανταχόθεν, Κράτης παρὰ Διογ. Λ. 6. 85.

περιρρύπτω, μέλλ. -ψω, ἀπομάσσω, πλύνω πανταχόθεν, περιρρύψαι τε καὶ ἀποκαθῆραι μνημονεύεται ἐκ τοῦ Γαλην.

περιρρῠ́σις, εως, ἡ, =**περιρροή**, νῆσον ποιεῖ (ὁ ποταμὸς) τῇ περιρρύσει τὴν Μερόην Ἀγάθαρχ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 451. 35.

II. ἰσχυρὰ ροὴ εἰς τὰ πέριξ, αἱμορραγία ἐστὶν αἵματος λάβρος ἐκχυσις κατὰ περίρρυσιν μὲν μεγάλης οὔσης τρώσεως, κατ' ἀκοντισμὸν δὲ εἰς στενότητα τυγχάνουσα ὡς ἐπὶ τῶν φλεβοτομιῶν Γαλην. τ. 19, σ. 456, 15.

περιρρῠ́τος, ον, ὡσαύτως ἡ, ον, Ἀλκμὰν 10, Αἰσχύλ. Εὐμ. 77.— ὡς τὸ περίρροος, ὁ περιρρεόμενος ἢ περιβαλλόμενος ὑπὸ ὑδάτων, π. Κρήτη, ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιρρεομένη, Ὀδ. Τ. 173, πρβλ. Ἡσ. Θ. 193, 200, Ἡρόδ. 4. 42, 45, Αἰσχύλ. Ἑπτ' ἀνατ., Σοφ. Φ. 1, Θουκ. 4. 64. **2)** ἐνεργ., ῥέων πέριξ, ὁλόγυρα, μετὰ γεν., περιρρύτων ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων Σικελίας, ὑπερ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄνω τῶν ἀγόνων πεδιάδων τῶν περὶ τὴν Σικελίαν, ὀηλ. τῆς θαλάσσης, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 216 (209D).

περιρρῶξ, ῶγος, ὁ, ἡ, ἀπόκρημνος πανταχόθεν, πέτρα ἀπότομος καὶ π. Πολύϐ. 9. 27, 4, πρϐλ. Διον. Ἁλ. 9. 15· πρϐλ. **ἀπορρῶξ.**

πέριρις, Βοιωτ. ἀντὶ **πέριξ,** Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 14.

περισαίνω, Ἐπικ. **περισα-,** κινῶ τὴν οὐρὰν περί τινα, Τηλέμαχον δὲ περίσαινον κύνες Ὀδ. Π. 4· οὐρῇσιν μακρῇσι περισαίνοντες Κ. 215· μεταφορ., π. γλώσσῃ, κολακεύειν, Ὀρφ. Λιθ. 424.

περισαλεύω, σαλεύω τι ὁλόγυρα, Μοσχίων περὶ Γυναικείων Παθῶν σ. 23, κτλ.

περισαλπίζω, σαλπίζω περί τι, ἠχῶ ὁλόγυρα, τὰ ὦτα Συνέσ. 128Δ.— Παθ., π. πολεμικοῖς ὀργάνοις Κλήμ. Ἀλ. 997· οὐ περισεσάλπισται ἡ -ιγκται, οὐδέποτε ἤχησαν περὶ αὐτὸν αἱ σάλπιγγες, δὲν περισαλπίσθη, Πλούτ. 2. 192Β, Εὐδαμονίδ. παρὰ Στοϐ. 366, 53.

περισαλπισμός, ὁ, τὸ περισαλπίζειν, Ἰουλιαν. 168D.

περίσαξις, ἡ, ἡ περί τι αυσσώρευσις, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 5. 6, 6.

περισαρκίζω, περικόπτω ὁλόγυρα τὰς σάρκας, (Ἀρχ. Χειρουργ. Schneid.)

περισαρκισμός, ὁ, ἡ ὁλόγυρα περίκοψις σαρκῶν, Διοσκ. Θηρ. προοίμ. 422Δ.

περίσαρκος, ον, πολύσαρκος, Ἀριστ. Φυσιογν. 5, 5, Ἀδαμαντ. 2. 1·— κωμ. μεταφορ., φωνάριον π. Κλέαρχος ἐν «Κιθαρωδῷ» 2.

περισαρκόω, περικαλύπτω διὰ σαρκῶν, Βασίλ. Ι. 320C.

περισάρκωσις, ἡ, τὸ περικαλύπτειν διὰ σαρκός, Ὀρειϐ. 90, Cocch.

περισάρωμα, τό, «σκουπίδι», ὡς τὸ **περικόρημα,** Δ. Β. 296, 27, Ἐτυμ. Μέγ. 529, 46.

περισάττω, σωρεύω ὁλόγυρα, περισωρεύω, τὴν γῆν περὶ τὰς ῥίζας Ἀριστ. Προϐλ. 20. 14, 2· ὡσαύτως, π. τὰς ῥίζας τῇ γῇ, περικαλύπτειν, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἴτ. 5. 6, 5· π. τὰ χείλη ἀποφράττειν, Πολύϐ. 22. 11, 17.

περισϐέννῡμι, σϐύνω ὁλόγυρα, Πλούτ. 2. 997Δ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 7, 18, ἐν τῷ παθ.

περισείρια, τά, πρϐλ. **παράσειρος** ΙΙ.

περισείομαι, Παθ., σείομαι ὁλόγυρα, ἕθειραι περισσείοντο (ποιητ. τύπ.), ἡ κόμη πέριξ ἐκυμαίνετο, Ἰλ. Τ. 382, Χ. 315.

περίσεμνος, η, ον, πάνυ σεμνός, σεϐαστός, Ἀριστοφ. Σφ. 604, Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 45.

περίσεπτος, η, ον, λίαν τετιμημένος, σεϐάσμιος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 1038 (ἐφθαρμένον χωρίαν), Ἀγαθοκλ. παρ' Ἀθην. 376.

περίσημος, Δωρ. **-σᾶμος, ον,** (σῆμα) λίαν πεφημισμένος ἢ ἐπίσημος, περίφημος, διαϐόητος, Λατ. insignis, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1018, Μόσχ. 1. 6· ὑπερϑ. **-ότατος** Φίλων 2. 330.

περισήπομαι, Παθ., μετ' ἀμεταϐ. πρκμ. **περισέσηπα,** εἶμαι ὁλόγυρα ἢ ὁλοκλήρως σεσηπώς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 3.

περισθενέω, εἶμαι ἐξόχως ἰσχυρός, μετοχ. **περισθενέων** Ὀδ. Φ. 368.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 85.

περισθενής, ές, (σθένος) εἰς ὑπερϐολὴν ἰσχυρός, Πινδ. Ν. 3. 26, Ἀποσπ. 96. 2 —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 85.

περισιᾶλόω, ποικίλλω τι ὁλόγυρα, περικοσμῶ, ἐν τῷ παθ. λίθους .. περισεσιαλωμένους χρυσίῳ Ἐϐδ. (Ἐξ. ΛΘ', 5, = ΛϚ', 14)· ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα: **σιαλῶσαι,** ὅπερ ἑρμηνεύει «ποικῖλαι».

περισίδηρος, ον, ἔχων ὁλόγυρα σίδηρον, περικεκαλυμμένος διὰ σιδήρου, Διόδ. 3. 33.

περισιδηρόομαι, Παθ., περιϐάλλομαι ἢ περικαλύπτομαι διὰ σιδήρου, Ἀρχ. Μαθ. 107.

περισκαίρω, σκαίρω, σκιρτῶ ὁλόγυρα, τινί Ὀππ. Κ. 1. 143· τινὰ Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 10. 3.— Καθ' Ἡσύχ.: «περισκαίρουσι· περισκαρίζουσι».

περισκάλλω, σκαλίζω τι ὁλόγυρα μὲ ὀξὺ ὄργανον, σκαλιστήριον, Γεωπ. 5. 42, 1, Γαλην.

περισκάπτω, σκάπτω ὁλόγυρα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 7, πρϐλ. π. Φυτ. Αἴτ. 5. 9, 3· π. ἀμπέλους Γεωπ. 3. 3, 6, κτλ., πρϐλ. Ἀλκίφρ. 3. 13 καὶ 70. **ΙΙ.** σκάπτων ἀνατρέπω, ἀνατρέπω τὸ χῶμα ὁλόγυρα, περισκαφείσης τῆς γῆς Διον. Ἁλ. 2, 31.

περισκᾰρίζω, = **περισκαίρω,** Ἡσύχ.

περίσκαψις, ἡ, τὸ σκάπτειν ὁλόγυρα, Γεωπ. 9. 9, 2.

περισκεδάννῡμι, σκεδάννυμι πέριξ, τινί τι Κλήμ. Ἀλ. 226.

περισκελέια, ἡ, ξηρότης, σκληρότης, Ἀριστ. Ἀποσπ. 27, Πορφύρ. πρὸς Μαρκέλλαν 2· **περισκελία** παρὰ Παύλ. Αἰγ. 6. 112, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειϐ. σ. 170 Matth.

περισκελής (Α), ές, (σκέλλω) ξηρὸς καὶ σκληρὸς ὁλόγυρα, Λατ. retorridus, rigidus, ἐπὶ τοῦ σιδήρου, Σοφ. Ἀντ. 775. **ΙΙ.** μεταφορ., ἐπίμονος, ἰσχυρογνώμων, φρένες ὁ κύτ. ἐν Αἴ. 649· ἦθος Μᾶρκ. Ἀντωνίν. 5. 28· χαρακτὴρ Ἀνθ. Π. 9. 578.— Ἐπίρρ., περισκελέστερον φέρειν, μετὰ μείζονος σταθερότητος ἢ ἀταραξίας, Μένανδρ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 9, πρϐλ. Bentl. σ. 4.

2) ἐπὶ φαρμάκων, ϐριμὺς καὶ ἐρεθιστικός, Ἱππ. 870Β, Γαλην. 10. 373· ἑλλέϐορος σκληρὸς καὶ π. Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 10, 4. **3)** ὑπερϐολικός, ἰσχυρός, καύματα Φιλόχ. παρ' Ἀθην. 656Δ· ἀὴρ π. ἐφ' ἑκάτερα ὑπερϐολικὸς καὶ εἰς τὴν ϑερμότητα καὶ εἰς τὸ ψῦχος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 5. 15, 9, πρϐλ. 2. 3, 3. **4)** λίαν ἔηρος, ἀποξείξεις π. Νεμέσ. 124, πρϐλ. 66· τὸ π. τῆς τοιαύτης γεωγραφίας Στράϐ. 636, πρϐλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 39.

περισκελής (Β), ές, (σκέλος) ὁ περὶ τὸ σκέλος· ἐντεῦϑεν **περισκελῆ,** τά, «ϐρακία· φημινάλια» (Φώτ.), Λατ. feminalia, Ἐϐδ. (Ἔξοδ. ΚΗ', 28. 38, κτλ.), Φίλων 2. 157· ἐν τῷ ἐν., περισκελὲς λινοῦν Ἐϐδ. (Λευιτ. ΙϚ', 4)·— οὕτω καὶ **περισκέλια,** τά, ἴδε **περισκέλειον,** πρϐλ. **περισκέλισμα.** **ΙΙ.** ὁ ἔχων τὰ σκέλη διεστηκότα, ἄγαλμα π., οἷα πρῶτος ὁ Δαίδαλος ἐποίησε, Σχόλ. εἰς Πλάτ. Εὐθύφρονα 11C, πρϐλ. Müller Archäol. d. Kunst § 68. 3.

περισκελία, ἡ, ἴδε ἐν λ. **περισκέλεια.**

περισκέλιον, τό, ἴδε ἐν λ. **περισκελής** (Β), ϐρακίον, «περισκέλιον λινοῦν ἔσται ἐπὶ τοῦ χρωτὸς αὐτοῦ» Ἐϐδ. (Λευιτ. ΙϚ', 4), —κατὰ Σουΐδ. «περισκέλια· ἃ ἐφόρουν οἱ Ρωμαῖοι περὶ τὰ σκέλη· ἦσαν δὲ κροκοϐαφῆ».

περισκελίς, ίδος, ἡ, περίδεσμος τῶν σκελῶν ἢ εἶδος ϐρακίου ἢ κατ' ἄλλους κόσμημα, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 405· ψέλια καὶ περισκελίδας καὶ πορφύραν Πλούτ. 2. 142C, Ὁρατ. Δ' Ἐπιστ. 17. 56· περισκελίδες χρυσαῖ Λόγγος 1. 5'— πρϐλ. Λεξ. τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λ.'— ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 121. 37, **περισκελὶς** (οὐχὶ **-λὲς**), λαμϐανόμεναι ἐκ τοῦ Ἀθην. 476Ε, φαίνεται ὅτι σημαίνει κόσμημά τι περὶ τὴν ϐάσιν ἐκπώματος.

περισκέλισμα, τό, τὸ ἐσώϐρακον, «τὸ περὶ τὰ κρυπτὰ κάλυμμα ἤτοι περισκέλισμα» Achmes Ὀνειροκρ. 129, 6, κτλ.

περισκελιστής, ἴδε ἐν λ. **περισκυϐιστής.**

περισκεπάζω, περικαλύπτω, σκεπάζω ὁλόγυρα, ϐύσσῳ τι Ἀνϑ. Π. 5. 104·— Παθ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 5, 3.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἀμφεκάλυψεν· περιεσκέπασεν». **ΙΙ.** περιϐάλλω, ῥάκος Μοσχίων π. Γυναικ. Παθ. 32. 6.

περισκεπής, ές, (σκέπας) περικεκαλυμμένος, ὄρος ϑάμνοισι π. Καλλ. εἰς Δία 11· οἶκοι Μοσχίων παρὰ Στοϐ. Ἐκλογ. 1. 244. **ΙΙ.** καλύπτων ἢ ἀποκρύπτων ὁλόγυρα, πύργοι Καλλ. εἰς Δῆλ. 23· ἐπὶ τοῦ ἀέρος, σκοτεινός, συννεφώδης, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 1. 4, ἔνϑα ἴδε Schneid.

περισκέπτομαι, ἴδε ἐν λ. **περισκοπέω.**

περίσκεπτος, ον, ὃν πανταχόϑεν δύναταί τις νὰ ἴδῃ, ὡς τὸ **περίοπτος,** περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ Ὀδ. Α. 426, Μ. 211, Ἀνϑ. Πλαν. 160· ἀστέρες Ἄρατ. 513.— Καθ' Ἡσύχ.: «περισκέπτῳ· πανταχόϑεν ὁρωμένῳ· οἱ δὲ μόνῳ, κεχωρισμένῳ, ὥστε ἀπ' αὐτοῦ περισκέψασθαι». **2)** ἀξιοθέατος, Καλλ. Ἐπιγράμ. 5· ϑαυμαζόμενος, τινι, ὑπό τινος, Ἀνϑ. Π. 12. 91.

περισκέπω, = **περισκεπάζω,** Πολύϐ. 2. 20, 3, Μόσχ. 2. 61. Ἀνϑ. Π. 6. 250.

περίσκεψις, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἀκριϐὴς ἐξέτασις, ἡ ϑεωρία ἐστὶ περίσκεψις τοῦ πράγματος Στοϐ. Ἐκλογ. 2. 48· οὐ μετὰ περίσκεψεως Στράϐ. 195.

περισκήνιον, τό, σκήνωμα, καλύϐη· μεταφορ., ἐπὶ τοῦ σώματος, οὕτως ἐλύπει τὸν φιλόσοφον τὸ ϑνητὸν τοῦτο περισκήνιον Θ. Σιμοκ. Ἐπιστ. 25.

περισκήπτω, περιϑλίϐω, πιέζω ὁλόγυρα, «περισκῆπτειν· περιϑλίϐειν» Ἡσύχ.

περισκιάζομαι, Παθ., ἐπισκιάζομαι πανταχόϑεν, Πλούτ. 2. 1129Ε·— ἐπὶ τῆς σελήνης, ἐπισκιάζομαι, ὁ αὐτ. ἐν Νικ. 21· οὕτω **περισκιασμός,** ὁ, ὁ αὐτ. 2. 372D.

περίσκιος, ον, (σκιά) ὁ ῥίπτων σκιὰν κύκλῳ, ἐπὶ τῶν κατοίκων τῶν πολικῶν κύκλων, ἔνϑα ἡ σκιὰ (κατὰ τὸ ϑέρος) περιγράφει κύκλον ἐντὸς 24 ὡρῶν, ἐπειδὴ ὁ ἥλιος σχηματίζει ἐν τῷ οὐρανῷ κύκλον χωρὶς νὰ δύσῃ ὑπὸ τὸν ὁρίζοντα, «καθ' ὃ δὴ καὶ περισκίους αὐτοὺς ἐκάλεσεν (ὁ Ποσειδώνιος) οὐδὲν ὄντας πρὸς τὴν γεωγραφίαν· οὐ γάρ ἐστιν οἰκήσιμα ταῦτα τὰ μέρη διὰ τὸ ψῦχος» Στράϐ. 135, Κλεομήδ. 1. 7· πρϐλ. **ἀμφίσκιος, ἑτερόσκιος.**

περισκιρτάω, σκιρτῶ τῇδε κἀκεῖσε, μετ' αἰτ., τὸ ἅρμα Λίλ. π. Ζ. 14. 28· οὕτως, Ἀνϑ. Π. 12. 181, Λουκ. Διόνυσος 2, κτλ.

περίσκληρος, ον, λίαν σκληρός, Ἱππ. 530. 5., 1165Ε· μεταφορ., λίαν τραχύς, ἰσχυρός, «οὕτως ἀνερρίπιζον, ὥστε σύμμετρον αὐτῷ τὸ πνεῦμα, μὴ σκληρὸν ποιεῖν» Ἀντιφάν. ἐν «Στρατιώτῃ» 2. 17.

περισκληρύνω, κάμνω τι σκληρὸν ὁλόγυρα, Ἱππ. Ἀφορ. 1253, πρϐλ. 427. 32.

περισκοπέω, μέλλ. **-σκέψομαι·** πρκμ. **-έσκεμμαι·** (μετέπειτα **περισκέπτομαι,** Κλήμ. Ἀλ. 630· ἴδε ἐν λ. **σκοπέω**). Περιϐλέπω, Σοφ. Ἠλ. 897, Πλάτ. Θεαίτ. 155Ε, Λουκιαν., κλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 487. **ΙΙ.** ἐξε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τάζω ὀλόγυρα, παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, τὸ αὐτίκα Θουκ. 1. 36· τὸν αἰγιαλὸν Πλουτ. Πομπ. 80· νύκτα Ἄρατ. 199· (μετὰ γεν., αὐτόθι 435)· τὰ πάντα Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 32. **2)** σκέπτομαι, ἐξετάζω μετὰ προσοχῆς, εὖ περισκέψασθαι τὰ μέλλει ἀσφαλέστατα εἶναι Ἡρόδ. 1. 120· π. ὁπότεροι κρατήσουσι, παρατηρῶ, προσέχω καὶ βλέπω.., Θουκ. 6. 49· π. εἰ.. Πλάτ. Πρωτ. 313Α· ὀπόθεν .. ὁ αὐτ. ἐν Ἀξιόχ. 364Α·— ὡσαύτως, π. τάφανῆ, σκέπτομαι περὶ τῶν ἀφανῶν πραγμάτων, Σοφ. Ἀποσπ. 770· τὴν φύσιν περιεσκεμμένος Πλάτ. Ἀξίοχ. 365Β **3) περιεσκεμμένος**, ἐπὶ παθητ. σημασ., ἐπαινος Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 59.

περισκοπή, ἡ, τόπος ἔνθεν δύναταί τις νὰ περισκοπῇ, σκοπιά, Θ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 292, 2, ἔκδ. Βόννης.

περισκόπησις, ἡ, = **περίσκεψις**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17, 9, 1.

περισκορπίζω, διασκορπίζω ὀλόγυρα, Ὀλυμπιόδ. εἰς Ἀριστ. Μετεωρ.

περισκῠθίζω, ἀφαιρῶ τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς τὸ τριχωτὸν κατὰ τὸν τρόπον τῶν Σκυθῶν, Ἐδδ. (Β' Μακκ. Ζ', 4), Φαλάρ. Ἐπιστ. 13· πρβλ. **Σκυθίζω**. **II**. ὡς ἐγχείρησις χειρουργική, Γαλην. 18. 1, 790· ὅθεν, **περισκυθισμός**, ὁ αὐτ. 14. 781· ἀλλ' ἴσως οἱ γνήσιοι τύποι εἶναι **περισκυφίζω**, **-σκυφισμός**, οἵτινες καὶ εἶναι ἐν χρήσει πρὸς δήλωσιν ἐντομῶν περὶ τὸ τριχωτὸν μέρος τῆς κεφαλῆς ἢ ἐν αὐτῷ (πρβλ. **ὑποσκυφίζω**), ἴδε Ἀέτ. 139 Ald., Παῦλ. Αἰγ. 33Β, 80Β, Λέων ἐν τοῖς τοῦ Ermerins Anecd. Med. 111. **III**. ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, Ἀνθ. Π. 12. 95.

περισκῠθιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀφαιρῶν ἐκ τῆς κεφαλῆς τὸ τριχωτὸν μέρος τοῦ δέρματος, Στράβ. 531.

περισκῠλᾰκισμός, ὁ, θυσία καθ' ἣν σκύλαξ ἐθύετο καὶ περιεφέρετο, Πλουτ. Ρωμ. 21, πρβλ. 2. 280Β· πρβλ. Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 2. 12.

περισμᾰᾰγέω, περικροτῶ, περιηχῶ, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 22, Διον. Π. 844.

περισμάω, σπογγίζω ὀλόγυρα, Ἀρκάδ. 174, Ἐτυμ. Μέγ. 128, 4.

περισμήχω, περιτρίβω, βοηθεῖ δὲ (τὸ πήγανον) καὶ περισμηχόμενον Διοσκ. 3. 52.

περισμύχω [ῠ], καταναλίσκω πανταχόθεν, φθείρω, καταστρέφω, ἐρυσίβην ἢ τε .. ἀμφὶ περὶ σταχύεσσι περισμύχουσα κάθηται Ὀρφ. Λιθ. 596· ἐπὶ τοῦ ἔρωτος, εἰσοράαν γὰρ καὶ σὲ μάκαρ ποθέω καὶ γλυκερὴν δάμαλιν, ἥς με περισμύχουσι μελησόνες Ἀνθ. Π. 5. 292.

περισοβέω, σοβῶ πέριξ, π. ποτήριον, περιτρέπω, περιάγω, τὸ ποτήριον, παῖ, ταχὺ τὸ πρῶτον περισόβει ποτήριον αὐτοῖς ἀκράτου Μένανδρος παρ' Ἀθην. 501Α· μικροῖς ἐκπώμασι περισοβεῖν ἐκέλευσε τοῖς παισὶν Ἱππόλοχ. παρ' Ἀθην. 130Ὁ· Παθ., κύλικος περισοβουμένης Ἀλκίφρων 1. 22, πρβλ. 3. 55, Λουκ. Συμπ. 15. **II**. περιτρέχω μετὰ θορύβου, κύκλῳ τὰς πόλεις Ἀριστοφ. Ὄρν. 1425· πρβλ. **σοβέω III**.— Καθ' Ἡσύχ.: «περισοβεῖν· ἐν κύκλῳ πίνειν, ἢ περιτρέχειν, ἢ φωνεῖν, ἢ διώκειν».

περισοφίζομαι, ἀποθετ., ἐξαπατῶ, ἀπατῶ, τινα Ἀριστοφ. Ὄρν. 1646.

περισπαίρω, σπαίρω περί τι, τάθη δ' ἐπὶ νηδὺα μακρὴν δουρὶ περισπαίρουσα Κόϊντ. Σμ. 1. 624· ἀγωνιῶ σπασμωδικῶς, ψυχὴν περισπαίροντι, «τὴν ψυχὴν σκαρίζοντι καὶ ἀποπνέοντι» (Σχόλ.), Λυκόφρων 68· περισπαίρουσι, «ψυχορραγοῦσιν» (Σχόλ.), Νικ. Θηρ. 773, κτλ.

περισπαράσσω, σπαράσσω πανταχόθεν, ἑαυτῷ τὴν ἐσθῆτα Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 850C, Ἡσύχ. ἐν λέξ. ἀμφιδρυφής.

περισπάσις, ἡ, = **περισπασμός II**, Γεώργ. Ἀλ. ἐν βίῳ Χρυσ. τ. 8, σ. 179, 44. **II**.=**περισπασμός III**, Ἀπολλώνιος περὶ Ἀντωνυμ. 382, Εὐστ. 630. 28.

περισπασμός, ὁ, (περισπάω) ἐπὶ στρατιωτικῶν κινήσεων, «περισπασμός, ἡ ἐκ δυοῖν ἐπιστροφῶν τοῦ τάγματος κίνησις, ὥστε μεταλαμβάνειν τὸν ὀπίσω τόπον» Αἰλιαν. Τακτ. 22· πρὸς ταῖς ἐπιστροφαῖς δύνασθαι καὶ τοῖς περισπασμοῖς εὐχρηστεῖν Πολύβ. 12. 18, 3. **II**. ὡς καὶ νῦν, ἐπασχόλησις τῆς προσοχῆς οὐχὶ εἰς τὰ συνήθη ἀλλ' εἰς ἄλλα πράγματα, Πολύβ. 3. 87, 9· φροντίδας καὶ περισπασμοὺς Πλούτ. 2. 831F· ἐν περισπασμοῖς εἶμαι ὁ αὐτ. 4. 32, 5, κτλ.· ἴδε Wessel. εἰς Διόδ. 12. 38. **III**. ὁ τόνος περισπωμένη, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 11, «τὸ ὦμοι οὐκέτι τοῦ ὦ τὸν περισπασμὸν ἐφύλαξεν» Ἀπολλώνιος περὶ Ἀντωνυμ. 302C.

περισπαστέον, ρῆματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ θέσῃ περισπωμένην, «περισπαστέον δὲ λέγοντας πλακοῦς τὴν ὀνομαστικὴν· συνῄρηται γὰρ ἐκ τοῦ πλακόεις» Ἀθήν. 644Β, κτλ.

περισπαστικός, ἡ, όν, ὁ προξενῶν περισπασμόν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 21.

περισπάω, μέλλ. **-σπάσω**, ἀποσπῶ ἀπὸ τὰ πέριξ τινός, ἀφαιρῶ πανταχόθεν, ἀπογυμνῶ, ὡς τὸ περιαιρέω. Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 9. 12· τὸ χλαμύδιον ἑαυτοῦ περιέσπασε Διόδ. 19. 9, κτλ.·— Μέσ., ἀφαιρῶ ἀπ' ἐμαυτοῦ μετὰ βίας, περιεσπάσατο τὴν τιάραν Ξεν. Κύρ. 3. 1, 13. **2)** ἐξάγω, εἶφος περισπάσας (ἔνθα ὁ Markland χειρὶ σπάσας) Εὐρ. Ι. Τ. 296. **II** παραγγέλλω περίκαμψιν, περικάμπτω, ἐπὶ στρατηγοῦ ἐν μάχῃ, Πολύβ. 1. 70, 5· ἐπὶ τοῦ χαλινοῦ ἵππου, θέχῃ τοίνυν τὸν χαλινὸν μῦσας καὶ τὰ πρῶτα εὐάγωγος εἶ πρὸς αὐτὸν οὐ πάνυ περισπῶντα, διότι δὲν σε τραβᾷ πρὸς τὰ ἔξω καὶ πρὸς τὰ ἐκεῖ μὲ πολλὴν δύναμιν, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 21·— Μέσ., περισπώμενος τὰς ὄψεις, περιστρέφων τοὺς ὀφθαλμούς του, ὁ αὐτ. ἐν Θεῶν Διαλ. 20.11. **III**. περιέλκω, ἀποσπῶ τὴν προσοχήν τινος ἀλλαχοῦ, ἐπασχολῶ τινα εἴς τι, μεταφέρω, εἰς τοὐναντίον [τὴν πολιτείαν] Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 7, 8· τροφὴν εἰς τὸ περικάρπιον Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 16, 2· π. τοὺς Ρωμαίους Πολύβ. 9. 22, 5· τὸν πόλεμον ὁ αὐτ. 1. 20, 1· π. τὴν δύναμιν αὐτοῦ, νὰ ἀποσύρῃ, Πλουτ. Κικ. 45· ἀπὸ τῆς πατρίδος π. τοὺς βαρβάρους Διόδ. 20. 3· τὸν ἐντὸς .. θόρυβον ἐπὶ τοὺς ἔξω πολέμους Διον. Ἀλ. 6. 23· π. περὶ τὰς ἔξω στρατείας τὸν δῆμον ὁ αὐτ. 9. 43·— Παθ., τὸ θερμὸν ἕως τοῦ ἔξω τόπου περισπᾶται, ἀποσύρεται καὶ ἐκτείνεται, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ συστέλλεται, Ἀριστ. Προβλ. 1. 29, 4. **2)** ἀποσπῶ τινος τὴν προσοχήν, φέρω, περισπασμόν, Πλούτ. 2. 160C·— Παθ., ἐπασχολοῦμαι, ἐνασχολοῦμαι, περισπάσθαι ταῖς διανοίαις Πολύβ. 15. 3, 4· ἀπολ., ὁ αὐτ. 4. 10, 3, Διόδ. 2. 29· π. περί τι Εὐαγγ. κ. Λουκ. ι', 40. **IV**. παρὰ τοῖς γραμματικοῖς, εἴθημι τὸ σημεῖον τῆς περισπωμένης ἐπὶ τοῦ φωνήεντος λέξεως, Πλουτ. Θησ. 26, κτλ.· μάλιστα ἐπὶ τῆς ληγούσης, Τρύφων παρ' Ἀθην. 397Ε, κτλ.· περισπώμενοι λέξεις Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. 11, κτλ.— Κατὰ Σουΐδ.: «περισπᾶν, ἐξαπατᾶν· καὶ τὸ μετὰ βίας ἀφαιρεῖσθαί τι· περισπᾷ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ ἀντὶ τοῦ φυλαξάμενος· αὐτοῖς συμπεσοῦσιν ἐμπεσεῖ, ἔξω ἀπ' αὐτῶν περισπᾷ, τουτέστι τοῖς ἠνιόχοις. Πολύβιος "ἦν δὲ τοῖς Ρωμαίοις πρόθεσις ἐς Διτδύνη πλεῖν καὶ τὸν πόλεμον ἐκεῖ περισπᾶν"», πρβλ. Φώτ. ἐν λέξ.

περισπεῖν, ἴδε **περιέπω**.

περισπειράω, μέλλ. **-άσω**, περιτυλίσσω, τὴν ἐσθῆτα τῇ κεφαλῇ Πλουτ. Κάμιλλ. 25. — Μέσ., ἀλλὰ τὰ μέσα τῆς πόλεως καὶ κυριώτατα τοῖς ὁπλίταις περιεσπειραμένας, ἐκαρτέρει τὰς ἀπειλὰς κτλ., «περικυκλωσάμενος, περιβαλὼν τὰ μέσα τῆς πόλεως τοῖς ὁπλίταις, ἢ τοὺς ὁπλίτας περιστήσας τοῖς μέσοις τῆς πόλεως» (Κοραῆς), ὁ αὐτ. ἐν Ἄγησ. 31·— ἐν τῷ Παθ. τύπῳ, ἐπὶ στρατιωτῶν ἢ ἄλλων, συσπειρῶμαι, συσσωματοῦμαι πέριξ τινός ὅπως προφυλάξω αὐτόν, κύκλῳ περιεσπειραμένων καὶ θορυφορούντων ὁ αὐτ. ἐν Κικ. 22· οὕτως ἐπὶ ὄρεων, περιελίσσομαι, περισπειραθέντων αὐτοῖς τῶν δρακόντων Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 29, περὶ Διψάδων 6.— Κατὰ Σουΐδ.: «περισπειραθεῖς· περιπλακεῖς, περιελιχθείς, κτλ.».

περισπείρω, διασπείρω τῇδε κἀκεῖσε, ἀπεράντους ζητήσεις καὶ λογομαχίας περισπείροντες Γρηγ. Θαυματ. σ. 7C, κλ.

περισπερχεία, ἡ, ταχύτης, σπουδή, Εὐστ. 832. 12.

περισπερχέω, παρ' Ἡρόδ. 7. 207, Λοκρῶν περισπερχεόντων τῇ γνώμῃ, ἐπειδὴ οἱ Λοκροὶ μεγάλως ὠργίσθησαν ἑνὶ καὶ ταύτῃ.. ,— ὥστε ἡ λέξις εἶναι = τῷ **περισπερχὴς εἶμι**·— ἀλλ' ἡ λέξις εἶναι ἀμφίβολος· διότι τοῦ ἁπλοῦ ῥήματος ὁ Ἡρόδ. χρῆται ἀείποτε τῷ παθ. τύπῳ **σπέρχομαι**· ἐντεῦθεν ὁ Vulck. προέτεινε **περισπερχθέντων**.

περισπερχὴς, ές, (σπέρχω) βίαιος, ὁρμητικός, ὦ περισπερχὲς πάθος, «βαρύ, ἀμηχανίαν ἐμποιοῦν, περισσῶς κατεπείγον» (Σχόλ.), Σοφ. Αἴ. 982· πικρὸς καὶ π. Πλούτ. 2. 59D·— π. ὀδύνῃσι, κεντούμενος ὑπὸ τῶν ὀδυνῶν, Ὀππ. Κυν. 4. 218, πρβλ. Ἀλ. 5. 145.

περισπέρχω, βιάζω πανταχόθεν, ἐπείγω, ἀναγκάζω, συνταράσσω, Ὀππ. Ἀλ. 2. 334· πρβλ. **περισπερχέω**. **II**. ἀμεταβ., εὑρίσκομαι ἐν πολλῇ κινήσει καὶ ταραχῇ, αὐτόθι 3. 442, 4. 330.

περισπεύδω, διώκω πανταχόθεν, τινὰ Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 1. 1. **2)** ἐπιδιώκω τι, ἀπέρχομαι εἴς τινος ζήτησίν τινος, τινί Ἄρατ. 1122.

περισπλαγχνος, ον, μεγάθυμος, Θεόκρ. 16. 56.

περισπογγίζω, σπογγίζω ὀλόγυρα, Ἱπποκρ. 405. 55, Θεοφρ. Χαρακτ. 25.

περισπογγισμός, ὁ, τὸ **περισπογγίζειν**, Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Ermerins σ. 218.

περισπόρια, τά, ἀμφίβ. λέξ. παρὰ τοῖς Ἐδδ. σημαίνουσι τὰ προάστεια πόλεως.

περισπουδάζω, εἶμαι λίαν πρόθυμος, — Σύμμ. ἐν Ψαλμοῖς ΞΖ', 16.

περισπούδασμα, τό, πρᾶγμα μετὰ σπουδῆς ἐπιδιωκόμενον, Οἰκουμέν. εἰς Ἀποκάλ. σ. 280, 17.

περισπούδαστος, ον, περιζήτητος, λίαν πολυτίμητος, Φύλαρχ. 30, Λουκ. Τίμ. 38. κτλ.· τινι Ἡρωδιαν. 6. 8, Γαλην. τ. 5, σ. 519, 25.— Ἐπίρρ. **-τως**, ἐπιμελῶς, Ἀθήν. 161Β.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περίσπουδος, ον, λίαν πρόθυμος, πολὺν ζῆλον ἔχων περί τι, Πολυδ. Ϛ', 29, κτλ.· τινος Σιμπλίκ.

περισπωμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. ἐνεστ., μετὰ περισπωμένης, μάλιστα ἐπὶ τῆς ληγούσης, Ἀθήν. 400Δ, Γραμματ.

περισσαίνω, ἴδε **περιπαίνω**.

περισσάκις, μεταγ. Ἀττ. **περιττ-**, ἐπίρρ. τοῦ **περισσός**, ἐπὶ ἀριθμῶν, λαμβανόμενος περιττῶς, πολλαπλασιαζόμενος διὰ περιττοῦ ἀριθμοῦ, π. χ. τὸ 9 εἶναι τετράγωνον τῆς περιττῆς ῥίζης 3, ὅθεν εἶναι περιττάκις περιττός, Πλάτ. Παρμ. 144Δ, Πλούτ. 2. 744Δ, κτλ.

περισσ-άρτιος, ον, περιττὸς ἅμα καὶ ἄρτιος· ἐν τῇ τῶν παλαιῶν ἀριθμητικῇ ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν οἵτινες γίνονται περιττοὶ διαιρούμενοι διά τινος δυνάμεως τοῦ δύο, οἷον ὁ 24 (διότι $24 \div 2^3 = 3$), Νικομ. Ἀριθμ. 1. 10, Πολυδ. Δ', 162,

περισσεία, ἡ, περίσσευμα, ὑπόλοιπον, ἀφθονία, Β' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. η', 8, Συλλ. Ἐπιγρ. 1378· κατὰ περισσείαν, ὡς ἐκ περισσοῦ, ex abundanti, κοινὸν δεσμὸς παραπληρωματικὸς καὶ κατὰ περισσείαν κείμενος· Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. 119, 23. **II.** πρόοδος, προαγωγή, Ἑβδ. (Ἐκκλ. Δ', 3).

περισσείω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **περισείω**.

περίσσευμα, Ἀττ. **-ττευμα**, τό, τὸ περισσόν, τὸ περισσεῦον ὑπόλοιπον, Ἀριστ. Ἀποσπ. 259· τὸ ὑπολειπόμενον, κατάλοιπον, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. η', 8· ἀφθονία, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιϐ', 34, Β' Ἐπιστ. πρ. Κορ. η', 14. **II.** = **περίσσωμα**, περίττωμα, Πλούτ. 2. 962Ε, πρβλ. 910C.

περίσσευσις, ἡ, = **περισσεία**, Γλωσσ.

περισσεύω, μεταγεν. Ἀττ. **-ττεύω**· παρατ. **ἐπερίσσευον**, μετεγν. καὶ **περιέσσευον**, ἀλλὰ τοῦτο μόνον κατὰ σύγχυσιν πρὸς τὸ **σεύω**, **ἔσσευον**, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 28· (**περισσός**). Ὑπερβαίνω τὸν ἀριθμόν, μύριοί εἰσιν ἀριθμόν.., εἷς δὲ π. Ἡσ. Ἀποσπ. 14. 4 περιττεύσουσιν ἡμῶν οἱ πολέμιοι, οἱ ἐχθροὶ θὰ ἐκταθῶσιν ὑπὲρ ἡμᾶς, θὰ ὑπερπαλαγγήσωσιν ἡμᾶς, (πρβλ. **περιέχω** II) Ξεν. Ἀν. 4. 8, 11. **II.** εἶμαι πλέον ἢ ἀρκετός, πλεονάζω, τάρκοῦντα καὶ τὰ περιττεύοντα ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 4. 35· τὸ π. ἀργύριον ὁ αὐτ. ἐν Πόροις 4. 7· ἂν ᾖ τι.. περιττεῦον Πλάτ. Νόμ. 855Δ· ἡ περιττεύουσα τροφὴ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 32, 8· τὸ π. τῶν κλασμάτων Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιδ', 20 (πρβλ. **περίσσευμα**)· τοσοῦτον τῷ Περικλεῖ ἐπερίσσευε κτλ., τοσαύτην ἀφθονίαν λόγων καὶ ὀρθῆς γνώμης εἶχεν ὁ Περικλῆς, Θουκ. 2. 65· τοσόνδε ἐπερίσσευεν αὐτοῖς εὐνοίας Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 19. 1, 18· ὡσαύτως, τὸ ἀνδρεῖον ἐπερίττευεν αὐτῇ Διον. Ἁλ. 3. 11. 6) ἐπὶ κακῆς σημασίας, εἶμαι περιττός, τὰ περισσεύοντα τῶν λόγων Σοφ. Ἠλ. 1288. **III.** ἐπὶ προσώπων, ἔχω ἀφθονίαν εἴς τι, τινί, ἀντίθετον τῷ ἐλλείπω, Πολυϐ. 18. 18, 5, Πλούτ., κλ.· π. τῷ ἀριθμῷ Πράξ. Ἀποστ. ιϛ', 5·— ὡσαύτως μετὰ γεν., π. ἄρτων, ἔχω πλέον ἢ ἀρκετούς.., Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιε', 17. 2) εἶμαι ἀνώτερος, κρείσσων, π. παρά τινα, εἶμαι ἀνώτερος ἢ.., Ἑβδ. (Ἐκκλ. Γ', 19) εἶμαι κρείσσων, ἀνώτερος, καλλίτερος, Α' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. η', 8, ιδ', 12· π. μᾶλλον, προάγομαι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον (ὁδῷ, εἰς τὰς χριστιανικὰς χάριτας), Α' Ἐπιστ. πρὸς Θεσσ. δ', 1 καὶ 11. **IV.** Μεταβατικὸν ἐνεργείας, κάμνω ὥστε νὰ προάγηταί τις, προϐιϐάζω, π. πᾶσαν χάριν Β' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. θ', 8· π. τινὰ τῇ ἀγάπῃ Α' Ἐπιστ. πρ. Θεσσ. γ', 12.— Παθ., προϐιϐάζομαι, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 12, κε', 29. 2) ἐπὶ χρόνου, π. τὰς ὥρας, μηκύνω αὐτὰς ἐπὶ μᾶλλον, Ἀθήν. 42Β.

περισσό-δοτος, ον, ὁ ἔχων ἀφθονίαν τροφῶν, ἐπὶ τραπέζης, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 6. 12.

περισσο-γωνία, ἡ, ἀνισότης τῶν γωνιῶν, ἄνισος ἀριθμὸς τῶν γωνιῶν, Ἰαμϐλίχ. Ἀριθμ. σ. 28.

περισσο-δάκτῡλος, ον, ὁ ἔχων πλείονας τῶν δύο δακτύλους τῶν χειρῶν ἢ τῶν ποδῶν, Γεωπ. 14. 7, 9.

περισσο-έπεια, ἡ, **περισσο-επέω**, = **περισσολογία**, **-λογέω**, Κύριλλ. Ἁλ. IV, 797Β, I, 597Δ, IX, 93C.

περισσοεπὴς ἢ **περιττοεπής**, ές, = **περισσολόγος**, Κύριλλ. Ἁλ. X, 21D.

περισσο-καλλής, ές, ὁ εἰς ὑπερϐολὴν ὡραῖος, περικαλλής, Κ. ἀτῖν. εἰς «Χειρωσ». 1.

περισσό-κομος, ον, ὁ ὑπερϐαλλόντως κομῶν, μεγάλην καὶ πυκνὴν ἔχων κώμην, Ὀππ. Κ. 3. 317.

περισσολογίω, λέγω περιττὰ λόγια, περιττολογῶ, Σουίδ., Ἐκκλ.

περισσολογία, ἡ, τὸ λέγειν περιττά, πολυλογία, Ἰσοκρ. 250Ε, κ. Ἀντιδ. § 288.

περισσολόγος, ον, ὁ περιττὰ λέγων, περιττολόγος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 89, Ἐκκλ.

περισσό-λοφος, ον, ὁ ἔχων εἰς ὑπερϐολὴν μέγαν λόφον, Ὀππ. Κ. 7. 369.

περισσο-μελής, ές, ὁ ἔχων μεγάλα μέλη τοῦ σώματος, Μανέθων 4. 464.

περισσό-μῡθος, ον, = **περισσολόγος**, Εὐρ. Ἀποσπ. 53.

περισσό-νοος, ον, ἔξοχος τὸν νοῦν, Ὀππ. Ἁλ. 3. 12, Νόνν. Δ. 5. 222.

περισσοπᾰθέω, (παθεῖν) πάσχω περισσῶς, καθ' ὑπερϐολήν, Cassius Probl. 15.

περισσόπους, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἕνα πόδα περισσότερον, κυφὸς .., ὅτε τροιζηνίοις περισσοπόδεσσι παρείαις γηροκόμῳ βαρύγουνος ἐρείδεται ἠθάδι βάκτρῳ Νόνν. Δ. 7. 43 (ἐπὶ τοῦ γήρατος).

περισσοπράκτέω, εἰσπράττω πλειοτέρους φόρους τῶν ὀφειλομένων, Βασιλικ. I, 56.— Οὐσιαστ., **περισσοπραξία**, ἡ, Ἀρμεν. I, 3, § 58.

περισσοπρακτέα, ἡ, εἴσπραξις ἢ ἀπαίτησις περισσοτέρων φόρων παρὰ τῶν πλουσίων, ἴδε Δουκάγγ.

περισσός, μεταγεν. Ἀττ. **περιττός**, ή, όν· (σχηματισθὲν ἐκ τῆς περί, ὡς τὸ ἔπισσαι ἐκ τῆς ἐπί, μέτασσαι ἐκ τῆς μετά, Ἄμφισσα ἐκ τῆς ἀμφί)·— ὁ ὑπερβαίνων τὸν συνήθη ἀριθμὸν ἢ τὸ σύνηθες μέγεθος, ὑπερβάλλων, μέγας, δῶρα Ἡσ. Θ. 399 (οὐδέποτε παρ' Ὁμ.)· ὄμως Τραγικ. παρὰ Σχόλ. ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1375· περὶ τοῦ **περισσᾶς** ἐν Πινδ. Π. 2. 167, ἴδε ἐν λ. **ἅλκα** Β. 3.

2) ὁ ἐκτὸς τοῦ συνήθους, ἔκτακτος, ἔξοχος, λαμπρός, παράδοξος, θαυμαστός, εἴ τι περισσὸν εἶδεν ἐν σοφίᾳ, ἐὰν ἔχῃ ἔξοχόν τι χάρισμα σοφίας, Θέογν. 767· εἰ φρονέεις καί τι περισσὸν ἔχεις Φιλισκ. παρὰ Πλουτ. 2. 836C· π. λόγος Σοφ. Ο. Τ. 841· ἄγρα Εὐρ. Βάκχ. 1197· πάθος ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 791· οὐ γὰρ π. οὐδὲν οὐδ' ἔξω λόγου πέπονθας ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 437· περισσότερα ἀτυχήματα Ἀντιφῶν 124. 35· π. καὶ τερατώδη Ἰσοκρ. 248C· ἴδια καὶ π. ὁ αὐτ. π. Ἀντιδ. § 155· π. καὶ θαυμαστὰ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 7, 5· πρᾶξις π. ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 5. 10, 26· οὐδὲν δὴ λέγων π. φαίνεταί τι λέγειν ὁ αὐτ. ἐν Μεταφ. 9. 1, 20· περιττοτάτη φύσις ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 6, 1· τὸ συνανθρωπίζον.. πάντων περισσότατον, ἐπὶ τοῦ κυνός, Ἀθήν. 611Β· τὸ περιττόν, ὡς ἴδιον τῶν τοῦ Σωκράτους λόγων, τὸ μὲν οὖν περιττὸν ἔχουσι πάντες οἱ τοῦ Σωκράτους λόγοι καὶ τὸ κομψὸν καὶ τὸ καινοτόμον Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 6, 6.

3) ἐπὶ προσώπων, ἔκτακτος, ἔξοχος, θαυμάσιος, μέγας, σπουδαῖος, μάλιστα ἐπὶ μεγάλῃ παιδείᾳ, π. ὧν ἀνὴρ Εὐρ. Ἱππ. 948, πρβλ. Βάκχ. 429· τοὺς.. π. καὶ τί πράσσοντας πλέον ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 786· π. καὶ φρονοῦντα.. μέγα ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 445· δυστυχεῖς εἶναι τοὺς π. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 2, 13· π. γένος τῶν μελιττῶν ὁ αὐτ. π. Ζ. Ζεν. 3. 10, 13· — συχν. προστίθεται καὶ προσδιορισμὸς τοῦ κατά τι, π. κατὰ φιλοσοφίαν ὁ αὐτ. ἐν Προϐλ. 30. 1, 1· περὶ τὸν ἄλλον βίον περιττότερος, κἄπως παράδοξος ἢ ἰδιογνώμων, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 2. 8, 1· π. τῇ φύσει ὁ αὐτ. π. Ζ. Ἱστ. 9. 37, 29· κάλλει, φρονήσει, κτλ., Πλουτ. Δημήτρ. 2· ἐν ἅπασι ὁ αὐτ. ἐν Δημοσθ. 3· τὴν ὥραν, τὴν σοφίαν Ἀλκίφρων 1. 12, Συνέσ 89Α· μετ' ἀπαρ., Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 18. **4)** μετὰ γεν., περισσὸς ἄλλων πρός τι, ὑπὲρ τοὺς ἄλλους κατά.., Σοφ. Ἠλ. 155· π. τούτων ἁμαρτεῖν Ἀντιφῶν 124. 35· θύσει τοῦδε περισσότερα, πράγματα μεγαλείτερα τούτου, Ἀνθ. Π. 6. 321· περιττότερος προφήτου, μεγαλείτερος ἢ.., Εὐαγγ. κ. Ματθ. ια', 9. **II.** ὡς καὶ νῦν, περιττός, τὰς περιττὰς (δαπάνας) ἀφαιρεῖν διανοῆ Ξεν. Ἀπομν. 3. 6, 6· περιττὸν ἔχειν, ἔχειν περίσσευμα, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 7. 6, 31· οἱ μὲν.. περιττὰ ἔχουσιν, οἱ δὲ οὐδὲ τὰ ἀναγκαῖα.. ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 20, 1· καὶ μετὰ γεν., τῶν ἀρκούντων περιττά, περισσότερα παρ' ὅσα χρειάζονται, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 2, 21·— συχνάκις ἐπὶ στρατιωτικῆς σημασ., οἱ π. ἱππεῖς, οἱ ἐν τῇ ἐφεδρείᾳ, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππαρχ. 8, 14· οἱ π. τῆς φυλακῆς αὐτόθι 7, 7· π. σκηναί, πλεονάζουσαι, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 4. 6, 12· ἢν ἐπὶ πολλοὺς τεταγμένοι προσάγωμεν περιττεύουσιν ἡμῶν οἱ πολέμιοι καὶ τοῖς περιττοῖς χρήσονται ὅ,τι ἂν βούλωνται ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 4. 8, 11, πρβλ. Κύρ. 6. 3, 20· τὸ π., τὸ περίσσευμα, κατάλοιπον, ὁ αὐτ. Ἀν. 5. 3, 13· Ἀρπυιῶν τὰ περιττά, τὰ περιττώματα, Ἀνθ. Π. 11. 239. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασ., περιττός, ἀνωφελής, ἄχρηστος, οὐδὲν κενεὸν πέλει οὐδὲ π. Ἐμπεδ. 166· μόχθος π. Δίσχύλ. Πρ. 383, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 780· π. κἀνόνητα σώματα ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 758· βάρος γῆς π. ἀναστρωφώμενοι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 682· τὰ γὰρ π. πανταχοῦ λυπήρ' ἔπη αὐτόθι 103· αὐδῶ σε μὴ περισσὰ κηρύσσειν Αἰσχύλ. Θή6. 1043· π. πάντες οὖν μέσῳ λόγοι Εὐρ. Μήδ. 819· π. φωνεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 459. **3)** ὑπερϐολικός, παρὰ πολύς, ἄχθος Σοφ. Ἠλ. 1241· περισσὰ μηχανᾶσθαι, μηχανᾶσθαι περιττὰ πράγματα, Ἡρόδ. 2. 32· περισσὰ ὁρᾶν, πολυπραγμονεῖν, Σοφ. Τρ. 617· τὸ γὰρ περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα Ἀντ. 68· τί περισσὰ φρονεῖς; ὅλως ἰδιάζοντα, Εὐρ. 916· π. αὕτη ἐπιμέλεια τοῦ σώματος Πλάτ. Πολ. 407Β· μῆκος πολὺ λόγων π. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 645C· ὡσαύτως περιττός, ἄχρηστος, οἱ καρτεροὶ καὶ π. λόγοι Πλάτ. Ἀξίοχ. 365C, κτλ.· καὶ ἐπὶ τοῦ ἱματισμοῦ, Πλούτ. 2. 615D· περισσοτέρα λύπη Β' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. ϛ', 7· τοῦ τὰ δέοντ' ἔχειν περιττὰ μισῶ, ὅταν ἔχω τὰ δίοντα, μισῶ τὰ περιττά, Ἄλεξ. ἐν «Φιλούσῃ» 2, 2,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κτλ. 4) ἐπὶ προσώπων, ὁ διαφέρων τῶν ἄλλων, ὁ μὴ συνήθης, ἀλλ' ἐκτάκτου χαρακτῆρος, περισσὸς καὶ φρονῶν μέγα Εὐρ. Ἱππ. 445· ὁ πολυπράγμων καὶ π. Πολύβ. 9. 1, 4· ἀκριβὴς καὶ π. τὴν θεραπείαν Πλουτ. Κικ. 8·— οὕτως ἐπὶ ῥητόρων, π. ἐν τοῖς λόγοις Δημοσθένης Αἰσχίν. 16. 41, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 429, καὶ ἴδε ἐν λ. **περισσολογία**. 5) ὡς λέξις ἐπαινετική, εὐφυής, ὀξύνους, ὀξύς, ἀκριβὴς καὶ π. διάνοια Ἀριστ. Τοπ. 6. 4, 5, πρβλ. Schäf. εἰς Διον. Ἁλ. περὶ Συνθ. σ. 47.

III. ἐν τῇ Ἀριθμ., **ἀριθμὸς περιττός**, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ περιττοῦ ἀριθμοῦ μονάδων, Λατ. impar numerus, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἄρτιος**. Ἐπίχ. 94. 7 Ahr., Πλάτ. Πρωτ. 356E, κτλ.· αἱ π. ἡμέραι Ἱππ. Ἀφ. 1251· τὸ π. καὶ τὸ ἄρτιον, ἡ φύσις τοῦ περιττοῦ καὶ τοῦ ἀρτίου, Πλάτ. Γοργ. 451C, κτλ.· ἀρτιάκις π. ἀριθμός, ἀριθμὸς ἄρτιος διαιρίσιμος εἰς δύο περιττοὺς ἀριθμούς, ὡς π. χ. οἱ ἀριθμ. 2, 6, 10, Ἐκκλ.

B. Ἐπίρρ., **περισσῶς**, ὑπερβαλλόντως, θεοσεβέες π. ἐόντες Ἡρόδ. 2. 37· π. ἐπαινεῖν Εὐρ. Βάκχ. 1197· π. παῖδας ἐκδιδάσκεσθαι, ὑπὲρ τὸ δέον, ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 295· περισσοτέρως τῶν ἄλλων, πολὺ ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους, Ἰσοκρ. 35E· περισσότερον τοῦ ἑνὸς Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 14· ὡσαύτως **περισσά**, Πινδ. Ν. 7. 63, Εὐρ. Ἑκ. 579, κτλ. 2) κατὰ ἰδιάζοντα τρόπον, πολυτελέστερον, μεγαλοπρεπέστερον, περισσότερον τῶν ἄλλων θάψαι τινά Ἡρόδ. 2. 129· οὗτος, οἰκησις π. ἐσκευασμένη Πολύβ. 1. 29, 7· περιττότατα ἔχειν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 4· κομψῶς καὶ περισσότατα θρηνεῖν, κατὰ τρόπον παραδοξότατον, Δίων Κ. 37. 17· ἡδέως καὶ π., κατὰ τρόπον ἀσυνήθη, «μοναδικῶς», Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 3· ἰδίως καὶ π., καινῶς καὶ π. Πλουτ. Θησ. 19, κτλ. 3) συχν. μετ' ἀρνήσεως, οὐδὲν περισσὸν τούτων Ἀντιφῶν 124. 35· οὐδὲν περισσότερον τῶν ἄλλων πραγματεύεσθαι Πλάτ. Ἀπολ. 20C· οὐδὲν π. ἢ εἰ.., κατ' οὐδένα ἄλλον τρόπον παρὰ ἐάν.., ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 219C. 4) τὰ περισσά, μάχην, Ἀνθ. Π. 12. 182. **II.** ἐκ περιττοῦ, ὡσαύτως κεῖται ὡς ἐπίρρ., περιττῶς, ματαίως, Πλάτ. Πρωτ. 338D, Σοφ. 265E, κτλ. 3) προσέτι, ἀκόμη, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 734D, 802D.

περισσό-σαρκος, ον, ὁ ἔχων περιττὰς σάρκας, ὑπὲρ τὸ δέον πολύσαρκος, Σουίδ. ἐν λέξ. **Πρίαπος** (3).

περισσο-σύλλαβος, ον, ὁ ἔχων μίαν συλλαβὴν περισσοτέραν, ὡς καλεῖται ἡ τρίτη κλίσις ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς ἑτέρας αἳ καλοῦνται **ἰσοσύλλαβοι**, Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. **Φλεγύα**. — Ἐπίρρ. **-βως**, ὁ αὐτ. ἐν λέξ. **Ἄβαι**, κτλ.· — **περισσοσυλλάβέω**, ἔχω μίαν συλλαβὴν πλειοτέραν ἤ.., τινος ἢ τινι Ἐτυμολ. Μέγ. 35. 41., 132. 1, κτλ.

περισσοτᾰ́ξης, ες, (τάσσω) ὁ τεταγμένος ἐν σειρᾷ ἀριθμῶν περιττῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀρτιοταγής**, Νικομ. Ἀριθμ. σελ. 103.

περισσο-τεχνία, ἡ, ὑπερβολικὴ ἀκρίβεια ἐν τῇ τέχνῃ, Δημήτρ. Φαληρ. 247.

περισσότης, μεταγεν. Ἀττ. **περιττ-**, **ητος**, ἡ, (**περισσός**) τὸ περισσόν, ὑπερβολή, ἐν τῷ πλῆθ., Ἰσοκρ. 209C· π. μιαφονίας Δίων Κ. 77. 16·— μάλιστα ὑπερβολὴ κοσμημάτων, πομπή, ἡ ἐν τοῖς βίοις π. Πολύβ. 9. 10, 5·— ἐπὶ ὄφους, πλεονασμός, περιττολογία, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διον. τοῦ Ἁλ. 2) ἐπὶ ἀριθμῶν τὸ εἶναι περιττόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀρτιότης**, Ἀριστ. μετὰ τὰ Φυσ. 3. 2, 18. **II.** τὸ ἐξέχον, ὑπεροχή, Διόδ. 1. 94· ἡ κατὰ τὴν τέχνην π. 18. 26.

περισσο-τρύφητος, ον, ὁ ὑπερβαλλόντως τρυφηλός, Τίμων παρ' Ἀθην. 160Δ, (ἔνθα ὁ Valck: πᾶσ' ἀπερισσοτρύφητος).

περισσό-φρων, ὁ, ἡ, = **περισσόνοος**, καθ' ὑπερβολὴν συνετός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 328.

περισσό-χρονος, ον, ἐφθαρμένη λέξις παρὰ Θεοφρ. ἐν τῷ περὶ Φυτ. Δίτ. 1. 18, 3· ὁ Schneid προτείνει **ἰσόχρονα** ἢ **παρισόχρονα**.

περισσό-ψῡχος, ον, ὑπερμέτρως θαρραλέος, παράτολμος, Γεώργ. Ἀλεξ ἐν Βίῳ Ἰω. Χρυσ. σ. 232, κλ.

περισσόω, = **περισσεύω**, Παλλάδ. ἐν Βίῳ Χρυσ. 19B.

περίσσωμα, μεταγεν. Ἀττ. **περιττωμα**, τό, τὸ πλεονάζον καὶ ὑπολειπόμενον, μάλιστα τὸ ἀπομένον μετὰ τὴν πέψιν τῆς τροφῆς εἴτε ὡς ἔκκρισις εἴτε ὡς κόπρος, συχν. παρ' Ἀριστοτ., ἴδε π. Ζ. Γεν. 4. 18, 40 κἑξ· ταῦτα δὲ [τὰ περ.] ἐστὶ κόπρος, φλέγμα, χολὴ π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 2, 1· ὁ κατάλογος τῶν περιττωμάτων, ὁ παρεχόμενος ἐν τῷ πίνακι τοῦ Bonitz, σ. 586b, δεικνύει πόσον εὐρεῖα καὶ ἄνευ διακρίσεως ἦν ἡ χρῆσις τῆς λέξεως παρ' Ἀριστ.· πρβλ. **σύντηγμα**. 2) μεταφ., ὑποστάθμη, ὥσπερ π. τῆς πόλεως Πλουτ. Κοριολ. 12.

περισσωματικός, μεταγεν. Ἀττ. **περιττωματικός**, ἡ, όν, ὁ ἔχων τὴν φύσιν τῶν περιττωμάτων, ἢ ἀνήκων εἰς αὐτά, ὁ τῶν περιττωμάτων, ὅτ' οὐ ποιεῖται τὴν ἀπόκρισιν ἢ τὴν σπερματικὴν ἢ τὴν περιττωματικήν, τὴν τῶν περιττωμάτων, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 55· π. ὄργανον, πρὸς ἔκκρισιν, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 6, 5, κτλ. 2) ἐπὶ προσώπων, ὁ ἔχων ἄφθονα περιττώματα, αὐτόθι 7. 4, 3, Πρβλ. 3. 15 κ. ἀλλ.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 799C.

περισσωματώδης, ες, ὅμοιος πρὸς περιττώματα, «ἀπόρροιαί τινες ἀπὸ τῶν γυναικείων σωμάτων χωροῦσι περιττωματώδεις» Μοσχόπουλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 751.

περίσσωσις, μεταγεν. Ἀττ. **περίττ-**, ἡ, τὸ περιττόν, περιττότης, Ἱππ. 1185D. 2) = **περίσσωμα**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 2, 3, π. Ζ. Γεν. 1. 4 κ. ἀλλ.

περισταδόν, ἐπίρρ., Τρῶες δὲ περισταδὸν .. οὖταζον, «περιστάμενοι» (Σχόλ.), Ἰλ. Ν. 551, Ἡρόδ. 2. 225, Εὐρ. Ἀνδρ. 1136, Θουκ. 7. 81, κτλ.· — **περιστάδην**, Θεόδ. Πρόδρ.

περιστάζομαι, Παθ., στάζομαι ὀλόγυρα, Ἀνθ. Π. 7. 36.

περιστάθη, ἴδε **περιΐστημι**.

περισταλάδην, καὶ **-αδόν**, ἴδε ἐν λ. **περιστολάδην**.

περισταλτικός, ἡ, όν, (περιστέλλω) ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ περιστέλλῃ, δύναμις π., ἡ συσταλτικὴ καὶ διασταλτικὴ δύναμις τῶν ἐντοσθίων δι' ἧς ἡ πέψις τελεῖται, Γαλην. 2. 153, κτλ.· ἡ π. ἐνέργεια αὐτόθι 175· ἡ π. κίνησις αὐτόθι 170.

περιστάσιμος, ον, πλήρης ἀνθρώπων περισταμένων, πλήρης ἀκροατῶν, στοὰ π. Τιμαίου Ἀποσπ. 80· ἴδε Casaub. εἰς Ἀθήν. 163F.

περίστᾰσις, ἡ, (περίϊστημι) τὸ περίϊστασθαι, ἡ τοῦ ψυχους περίστασις, τὸ περιβάλλον ψῦχος Ἀριστ. Προβλ. 2. 29· τίς ἦδε κραυγὴ καὶ δόμων π.; τὰ πλήθη τὰ ἱστάμενα περὶ τὴν οἰκίαν, Τηλεκλείδ. ἐν Ἀθήν. 9· οὕτω, π. ποιεῖσθαι, ἐπὶ ὄχλου, Θεοφρ. Χαρ. 8, ἔνθα ἴδε Casaub.· — ἐντεῦθεν συγκεκριμένως, ὄχλος ἱστάμενος πέριξ, πλῆθος, Λατ. corona, Πολύβ. 1 32, 3., 18. 36, 11, Ἀθήν. 212F 2) τὸ περιβάλλον διάστημα, ὁ πέριξ τόπος, Πολύβ. 6. 31, 1 κἑξ. καὶ 41. 2, πρβλ. Ἀθήν. 205B.

II. ἡ περίστασις, κατάστασις, ἡ τῶν πραγμάτων κατάστασις, Πολύβ. 1. 35, 10., 4. 67, 4, κτλ.· αἱ π. τῶν πόλεων ὁ αὐτ. 10. 24, 3· ἡ κατὰ τὸν ἀέρα π., ἡ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας, ὁ αὐτ. 3. 34, 2, πρβλ. Διόδ. 4. 22· τὸ κατὰ περίστασιν καθῆκον, κατὰ τὰς περιστάσεις, καθ' ὡρισμένας περιστάσεις, Κικ. πρ. Ἀττ. 16. 11, πρβλ. 4. 8b· λοιμικαὶ π., καταστάσεις τοῦ ἀέρος ἔχοντος λοιμώδη μιάσματα, Πολύβ. 6. 5. 5·— μάλιστα ἐπὶ κακῆς σημασίας, κατὰ τὰς π., ἐν κρισίμοις καιροῖς, Πολύβ. 1. 82, 7, πρβλ. 4. 33, 12, κτλ.· εἰς πᾶν περιστάσεως ἐλθεῖν ὁ αὐτ. 4. 45, 10, πρβλ. 1. 84, 9, κτλ. 2) ἐξωτερικὴ πομπὴ καὶ κατάστασις, ὁ αὐτ. 3. 98, 2., 32. 12, 3, Ἀθήν. 547F. 3) αἱ περιστάσεις περὶ ὧν πραγματεύεται ὁ ῥήτωρ, Quintil. 3. 10.

III. ἡ περιφορά, μεταβολή, ἐπὶ ἀνέμων, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6. 19, Προβλ. 26. 26. 2) κύκλος, ἡ τοῦ μεγάλου ἐνιαυτοῦ π. Εὔδημος παρὰ Θέωνι Σμυρν. περὶ Ἀστρ. 40.

περιστᾰτέομαι, Παθ., περικυκλοῦμαι, ὑπὸ λεόντων περιστατούμενος Ἰω. Χρυσ. τ. 4, σ. 642B.

περιστᾰτέον, ρημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀποφεύγῃ, «ἅπαντας τοὺς καροῦν δυναμένους (στεφάνους) ἢ βαρύνειν ἄλλως κεφαλὴν περιστατέον» Φιλωνίδης ὁ ἰατρὸς παρ' Ἀθην. 675E.

περιστᾰτικός, ἡ, όν, ὁ ἐν κρισίμοις καιροῖς, τὰ π. πράγματα, = αἱ κρίσιμοι περιστάσεις, Πλούτ. 2. 169D, πρβλ. Κλήμ. Ἁλ. 572. 838, κτλ.· πρβλ. **περίστασις** II. 2) πλήρης ἀσχολίας, πολυάσχολος, βίος Γαλην.· Ἐπίρρ. **-κῶς** ζῆν, ἀθλίως, ταλαιπώρως, Ὠριγέν. τ. 2, σ. 464D.

περίστᾰτος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ πλήθους περικυκλούμενος καὶ θαυμαζόμενος, π. ὑπὸ πάντων Ἰσοκρ. 125E· πρβλ. π. Ἀντιόχ. 1 288. **II.** ἐνεργ., ὁ περιστάμενος καὶ θαυμάζων, περίστατον βοῶσα τὴν κώμην ποιεῖ Θεόπομπ. Κωμικ. ἐν «Παρφίλῃ» 2.

περισταυρόω, ὀχυρώνω ὀλόγυρα διὰ σταυρωμάτων καὶ τάφρου, περιφράττω μὲ «παλούκια», Θουκ. 2. 75·—Παθ., αἱ οἰκίαι κύκλῳ περιεσταύρωντο Σεν. Ἀνάβ. 7. 4, 14·— Μέσ., περισταυρωσάμενοι, περιχαρακωθέντες, ὀχυρωθέντες, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλην. 3. 2, 2.

περισταύρωμα, τό, περιχαράκωμα, περίφραγμα διὰ σταυρῶν, ὀχύρωμα, Διον. Ἁλ. 5. 42., 8. 67, κτλ.

περισταχυώδης, ες, ὁ ἔχων στάχυν ἢ ἀπαλήγων εἰς στάχυν, περισταχυώδεις μίσχοι Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 13, 2., περὶ Φυτ. Δίτ. 5. 12, 5.

περιστεγάζω, στεγάζω ὀλόγυρα, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 367B.

περιστεγανός, όν, κεκαλυμμένος, ἐστεγασμένος ὀλόγυρα, καλῶς ἐστεγασμένος, «περιστεγανόν· περισσῶς στεγανόν» Ἡσύχ.

περιστεγανόω, καθιστῶ τι στεγανὸν πανταχόθεν, περιστέγω, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 223.

περιστέγω, σκεπάζω πανταχόθεν, περιστέγειν ἱματίῳ Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387, 11·— Παθ., ἢ ὅτι περιστεγόμενα μᾶλλον εἰς αὐτὰ δέχεται καὶ κατέχει τὸν ἀέρα, Ἀριστ. Προβλ. 11. 9.

περιστείνω, Ἐπικ. ἀνεῖ **περιστένω**.

περιστείχω, βαδίζω ὀλόγυρα, περιέρχομαι, τρὶς δὲ περιστειξας κοῖλον λόχον, «περιῆλθες, περιωδεύσατο» (Σχόλ.), Ὀδ. Δ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

277, Πρβλ.. Ἀνθ. Π. 5. 139· ἀπολ., περιστείχοντος ἀλείσου Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 477C.

περιστέλλω, μέλλ. -στελῶ, ἐνδύω, περιβάλλω, περιτυλίσσω, ὄνατά π. μέλη Πινδ. N. 11. 20· τοὺς πόδας Ἀριστ. Προβλ. 2. 26· χλαμυδίῳ π. ἑαυτὸν Πλουτ. Πύρρ. 11· ἔπηξα δ' αὐτὸν (δηλ. τὸν σφαγέα = τὸ ξίφος) εὖ περιστείλας, μετὰ προσοχῆς στερεώσας, Σοφ. Αἴ. 821·— Μέσ., περικαλύπτω ἑμαυτόν, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1115·— Παθ., περιεσταλμένον ἀναπαύεσθαι Ἀριστ. Προβλ. 1. 55, 3· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ πράγματος ὅπερ τυλίσσεται περίξ τινος, ἀμφί τι Ἱππ. 603. 9. 2) ἐνδύω, περικαλύπτω νεκρόν, Λατ. componere, Ὀδ. Ω. 293, Ἡρόδ. 2. 90., 5 30, Σοφ. Ἀντ. 903, Εὐρ., κλ.· (ὡσαύτως, π. τάφον Σοφ. Αἴ. 1171)· καὶ ἁπλῶς, θάπτω, Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 291D, Ἀνθ. Π. 7. 613. **II.** μεταφορ., περικαλύπτω, σκεπάζω, τἄδικ' εὖ π. Εὐρ. Μήδ. 582· τὰ ἁμαρτήματα, τὴν ἀμαθίαν, κτλ., Πλούτ. 30. 4. 14, Πλούτ. 2. 47D, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τά σ' περιστέλλου κακά Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1129. 2) φροντίζω περί τινος, ὑπερασπίζω τι, προφυλάττω, ἀλλήλους Ἡρόδ. 9. 60, πόλισμα 1. 98· π. τοὺς νόμους, διατηρῶ, 2. 147, πρβλ. 3. 31· τὸ ἐλευθεροῦσθαι 3. 82· τὸ μὴ ἄναρχον Αἰσχύλ. Εὐμ. 697, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 447· τὰ πάτρια Δημ. 744. 4· — περιποιοῦμαι, ἐπιμελῶς καλλιεργῶ, ἀοιδὰν Πινδ. I. 1. 47· ἔργα Θεόκρ. 17. 97· ταῦτα κοσμεῖν καὶ περιστέλλειν Δημ. 958. 29.— Καθ' Ἡσύχ.: «περιστέλλει· καλύπτει. συστέλλει. κοσμεῖ. σκέπει. φυλάττει. περιβάλλει», καὶ «περιστείληται· περικαλύψηται».

περιστεμματόω, περιστέφω, Ἐπιγρ. Ἀνδανίας, L. et F. 326a.

περιστενάζω, στενάζω, θρηνῶ ὀλιβερῶς, Πλουτ. Ἀντών. 56, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ.

περιστεναχέω, ἴδε περιστοναχίζω.

περιστεναχίζομαι, μέσ., περιηχῶ, ἀντηχῶ πανταχόθεν, μέγα δῶμα περιστεναχίζετο πεσσῶν ἀνδρῶν παιζόντων Ὀδ. Ψ. 146, πρβλ. Κ. 454· κνισῆεν δέ τε δῶμα περιστεναχίζεται, περιηχεῖται, αὐτόθι 10· πρβλ. περιστένω.

περιστεναχω,=περιστενάζω, Κόϊντ. Σμ. 9. 49· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, περιστενάχοντο δὲ λυγρὸν κήτεα μυρομένησιν 3. 591.

περιστενος: «οὕτως δράκων καλεῖται» Φώτ., κατὰ δὲ Σουΐδ.: «οὕτω δράκων καλεῖται».

περιστεναχωρέομαι, περιορίζομαι ἐντὸς στενοῦ χώρου, Ἀπολλων. Λεξ. Ὁμ., Σχόλ. εἰς Ἰλ. Π. 163.

περιστένω, ποιῶ τι στενοχωρῶ πανταχόθεν, περιστένεται δέ τε γαστήρ, «περιστενοχωρεῖται» Ἀρίσταρχ. ἐν Ἀπολλωνίου Λεξ. ἐν λέξ. στείνοντο σ. 614· ἐπὶ λύκων (πρβλ. καιλογάστωρ). Ἰλ. Π. 163· νεκύεσσι περιστείνοντο ῥέεθρα Κόϊντ. Σμ. 3. 23, πρβλ. 14. 607. **II.** στενάζω πέριξ ἢ ἐπί τινος, περιηχῶ, μετ' αἰτ., Ὕμν. Ἀφρ. 18. 21· ἀπολ., Διονύσ. παρὰ Ἰωλλ. Ἀλ. 674.— Καθ' Ἡσύχ.: «περιστένειν· ἔκθυμον εἶναι· ἐν Ἀν. Bekk. σ. 297, 1, «περιστένεται· θυμούμενος (στενούμενος Bekk.) περιττῶς καὶ πέραν τοῦ δέοντος, θυμοῦται καὶ ὀργίζεται».

περιστεπτος, ον, περιεστεμμένος, ἐστεφανωμένος, ταινίαις περίστεπτος Ἐμπεδ. παρὰ Διογ. Λ. 8. 62.

περιστερά, ἡ, ἡ κοινὴ περιστερά, κοινῶς «περιστέρι», Ἡρόδ. 1. 138, Σοφ., κλ.· διακρίνονται ταύτης ἡ φάψ, φάττα, οἰνάς, τρυγών, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 9· ἀλλ' εὑρηται καὶ ὡς ὄνομα γένους, αὐτόθι 6. 4, 1· ὁ αὐτὸς λέγει, αὐτόθι 5. 13, 4, ὅτι αὕτη εὐκολώτερον ἐξημεροῦται ἢ ἡ πελειάς, ὥστε πρέπει νὰ ἦτο γνωστὴ εἰς αὐτὸν ἡ περιστερὰ ἐν τῇ ἀγρίᾳ αὐτῆς καταστάσει:— **περιστερούς**, ὁ, ἡ ἄρρην περιστερά, «γοῦτος», Φερεκράτης ἐν «Γραυσὶ» 2, Ἄλεξις ἐν «Συντρέχουσιν» 2· —τὸν τύπον τοῦτον ἀποδοκιμάζει ὁ Λουκιαν. ἐν τῷ Σολοικ. 7.— Πρβλ. πέλεια, πελειάς, οἰνάς, τρυγών, φάσσα, φάψ.

περιστερέμπορος, ὁ, ἔμπορος περιστερῶν, Θεοδ. Προδρ. Ἐπ. σελ. 49.

περιστερεών, -ῶνος, ὁ, περιστεροτροφεῖον, Πλάτ. Θεαίτ. 197C, D, 198B, κ. ἀλλ. **II.** εἶδος πόας, κοινῶς «περιστερόχορτον», Διοσκ. 4. 60· ὡσαύτως **περιστέριον**, τό, αὐτόθι, λέγεται καὶ ἱερὰ βοτάνη αὐτόθι.

περιστερίδεύς, -έως, ὁ, νεογνὸν περιστερᾶς, περιστεράκι, κοινῶς «πιτσούνι», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 866, Εὐστ. 753. 56

περιστέριον, ὑποκορ. τοῦ περιστερά, Φερεκρ. ἐν «Πετάλῃ» 2, Φρύνιχ. Κωμικ. ἐν «Τραγῳδοῖς» 4, κτλ.— ὡσαύτως **περιστερίδιον**, τό, Ἀθήν. 654Δ· **περιστερίς, -ίδος**, ἡ, Γαλην, τ. 6, σ. 708, 2. **II.** γυναικεῖον κόσμημα, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 319.

περιστερνίζω, θέτω περὶ τὸ στῆθος, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, «μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ περιδέσμῳ ἂν περιστερνίσατο» Ἀριστοφ. 1. 25.

περιστέρνιος, ον, ὁ περὶ τὸ στέρνον ἢ ἐπ' αὐτοῦ, πληγαί Πυζ.·— **περιστέρνιον**, τό, ἡ περὶ τὸ στέρνον χώρα, αὐτόθι.

περιστερο-ειδής, ές, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν περιστερῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 4, 1., 8. 3, 11, κ. ἀλλ.

περιστερόεις, εσσα, εν, = περιστερεών II, ἐν δὲ περιστερεόεντα κατασμώξαιο πέτηλα Νικ. Θ. 860, ἔνθα ὁ σχολιαστὴς λέγει: «ταύτην τὴν βοτάνην Κρατεύας φησὶν ὑπ' ἐνίων περιστερεῶνα καλεῖσθαι, ἔχει δὲ τὸ φύλλον ἐσχισμένον καὶ ποσὶ περιστερᾶς παραπλήσιον».

περιστερός, ὁ, ἴδε ἐν λ. περιστερά.

περιστερόπουλον, τό, = **περιστερίδιον**, ὡς καὶ νῦν, Λίων Ἰατρ. 139, ἐν Emmerin. Anecd. Graeca, Lugduni Batavorum 1840.

περιστερο-τροφεῖον, τό, τόπος ἔνθα τρέφονται καὶ διατηροῦνται περιστεραί, παρὰ Varron R. R. 3. 7.

περιστερώδης, ες, = **περιστεροειδής**, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 1, 7 κα' 14.

περιστερών, ῶνος, ὁ, = **περιστερεών**, μνημονεύεται ἐκ τῶν τοῦ Δίσώπου μύθων.

περιστεφανόω, = **περιστέφω**, στεφανώνω, περικυκλῶ, τιμῶ, ἐμὲ ποῖος οὐκ ὄχλος περιεστεφάνωσε; Ἀριστοφ. Πλ. 787 — Παθ., πῖλοι πτεροῖσι περιεστεφανωμένοι Ἡρόδ. 7. 92· οὔρεσι περιεστεφάνωται πᾶσα Θεσσαλίη αὐτόθι 130. **II** περιθέτω ἐν κύκλῳ, τὸν ὄχλον Διον. Ἁλ. 3. 30· τὸν χάρακα αὐτόθι 8. 66.— Παθ., νῆσοι κύκλῳ περιεστεφάνωνται τὴν οἰκουμένην Ἀριστ. π. Κόσμ. 3. 13.

περιστεφάνωμα, τὸ **περιστέφον** τι, μνημονεύεται ἐκ τῶν Σχολ. εἰς Θεοκρ. Εἰδ. 1. 33.

περιστεφάνωσις, ἡ, ἡ περὶ **τὴν ὀροφὴν ἐξέχουσα στεφάνη**, θριγκός, γεῖσον, Δωρόθ. 1776B.

περιστεφής, ές, περιεστεμμένος, ἐστεφανωμένος, ἀνθέων π., Σοφ. Ἰλ. 895. **II.** ἐνεργ., **περιστέφων, περιβάλλων**, κισσὸς Εὐρ. Φοίν. 651.

περιστέφω, μέλλ. -ψω, **περιβάλλω, περικαλύπτω**, ὡς διὰ στεφάνου, νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν εὐρὺν Ζεύς Ὀδ. Ε. 303· τὴν νησῖδα τοῖς ὁπλίταις Πλουτ. Ἀριστείδ. 9· κύκλῳ τὰ τείχη ὁ αὐτ. 2. 245D· **Παρνησὸν π. ἐννέα κύκλοις**, ἐπὶ τοῦ ὄφεως Πύθωνος, Καλλ. εἰς Δῆλον 93.

περιστήθιος, ον, ὁ περὶ τὸ στῆθος, μίτρα Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 731D:— **περιστήθιον**, τό, δεσμὸς τοῦ στήθους, Ἐδδ. (Ἔξοδ. ΚΗ', 4), Φίλων τ. 2, σ. 226, 51, κτλ.

περιστηθίς, ίδος, ἡ, στηθόδεσμος, Ἰω. Χρυσ. τ. 4, σ. 281. 8.

περιστηρίζω, ἔχομαί τινος πανταχόθεν, στερεῶς, τὸ ἄλλότριον οὐκ ἐπιμίσγεται τῷ ἄλλῳ, ἣν περιστηρίζῃ πρὶν ἰσωθῇ εἰς δύναμιν Ἱππ. 509. 16· φαίνεται ὑποπτον τὸ χωρίον.

περιστήκω, ἴδε ἐν λ. **περιίστημι** Β. I. 2.

περίστια, τά, ἡ θυσία χοίρου κατὰ τὸν ἀγνισμὸν τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς πόλεως ἐν Ἀθήναις.— Κατὰ Φώτ. «Ἴστρος δὲ ἐν τοῖς Ἀττικοῖς, περίστια, φησί, προσαγορεύεται τὰ καθάρσια» Φώτ., Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 128·— **περιστιάρχης**, ὁ, «ὁ περικαθαίρων τὴν ἑστίαν καὶ τὴν πόλιν» Φώτ., κατὰ δὲ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. (Ἐκκλ. 128) «ὁ τῶν καθαρμῶν προηγούμενος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις» (κοινῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τῆς περὶ καὶ ἑστίη = ἑστία).

περιστῖβής, ές, πεπατημένος ὁλόγυρα, στερεός, συμπαγής, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ.

περιστῖγής, ές, κατάστικτος, ποικίλος, Νικ. Θ. 376.

περιστίζω, κοσμῶ ὡς διὰ στιγμάτων καρφώνων τι ἐπί τινος, τῶν δὲ γυναικῶν τοὺς μαζοὺς περιέστιζε καὶ τούτοις τὸ τεῖχος, ἔστιξεν ὁλόγυρα τὸ τεῖχος δι' ἀποκεκομμένων μαστῶν, Ἡρόδ. 4. 202· καὶ οὕτω, περιστίξαντες κατὰ τὰ ἀγγεῖα τοὺς τυφλούς, τοποθετήσαντες αὐτοὺς ὁλόγυρα εἰς τὰ ἀγγεῖα, ὁ αὐτ. 4. 2·— ὁ Wesseling ὅμως ἀναφέρει τὴν ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ λέξιν εἴς τι ῥῆμα **περιστίχω** συνώνυμ. τῷ **περιστιχίζω, περιστοιχίζω**. **II.** περὶ τῶν γραμματικῶν σημείων τῶν καλουμένων περιεστιγμένη, περιεστιγμένον, ἴδε ἐν λ. **ὀβελός** II, καὶ **Χ**.

περιστικτος, ον, κατάστικτος, πλήρης στιγμάτων ὁλόγυρα. Νικ. Θ. 464·— μεταφορ., λωβητοῖσι περίστικτος μελέεσσι Τρυφιόδ. (γραπ. Τριφ-) 227.

περιστιλβόω, στιλβῶ πανταχόθεν, περιεστιλβωμένος κάλλει ὑπαγορίας Γερμ. Κωνστ/πόλεως ἐν Συντ. καν. τ. 1, σ. 347.

περιστίλβω, στίλβω ὁλόγυρα, Διόδ. 3. 45, Πλούτ. 2. 693D· π. τι Ἐκκλ.

περίστιλψις, εως, ἡ, στίλψις ὁλόγυρα, ἀκτινοβολία, Θεόδ. Ὑρτακ. ἐν Boiss. Ἀνεκδ. τ. 3, σ. 10.

περιστιμμίζω, στιμμίζω ὁλόγυρα, βάπτω ὁλόγυρα διὰ στίμμεως, Ἰω Διακ. λόγ. εἰς Ἰωσ. τὸν Ὑμνογρ. ἐν Mi. Patr. gr. τ. 105, σ. 941.

περιστίχάω, περίσταμαι κατὰ στίχους, Νικ. Θηρ. 442, Νόνν. Δ. 26. 223.

περιστιχες, οἱ, οἱ τεθειμένοι ὁλόγυρα κατὰ στίχον, κατὰ σειράν, Νόνν. Δ. 2. 170.

περιστῐχίζω. = **περιστοιχίζω**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1383

περιστλεγγίζω, περιξύω, «περιστλεγγίσαι· περιξύσαι· στλεγγὶς γὰρ ἡ ξύσ ρα» Ἡσύχ.

περιστοιχίζω, περικυκλῶ ὡς διὰ δικτύων, ἐπὶ πολιορκοῦντος στρατεύματος, Πολύδ. 8. 5, 2, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κλῳ πανταχῇ μέλλοντας ἡμᾶς καὶ καθημένους περιστοιχίζεται Δημ. 43. 1, πρβλ. 72. 13, Δίων Κ. 93. 3.— Καθ' Ἡσύχ.: «περιστοιχίσαντες· περιλαβόντες».

περίστοιχος, ων, ὁ τεθειμένος κατὰ σειρὰν ἐν κύκλῳ, φυτευτήρια ἐλαῶν περιστοίχων Δημ. 1251. 23· πρβλ. **στοιχάς.**

περιστολάδην, Ἐπίρρ., ὀλόγυρα, σάρκες δὲ περιστολάδην μινύθουσι τηκόμεναι Νικ. Ἀλεξ. 475· διάφ. γραφ. **-σταλαδόν** ἢ **-σταλάδην,** κατὰ σταγόνας, «οὐκ ἀθρόαι, ἀλλ' οἷον κατὰ σταλαγμὸν ἐλαττοῦνται» Σχόλ. ἐν τόπῳ.

περιστολή, ἡ, τὸ περιστέλλειν, ἐνδύειν, μάλιστα νεκρόν, θάπτειν, κηδείας καὶ περιστολῆς μεταλαβεῖν, κηδεία ταφῆς, Διον. Ἀλ. 3, 21.— Καθ' Ἡσύχ.: «περιστολή· περιβολή. ἔνδυμα», κατὰ δὲ Φώτ. «περιστολή: περιβολή· ἐπαγωγή».

περιστόλια, τά, στολίδια ἢ στολαί, Θεόφ. Σιμοκ. Ἱστ. Η', ε', σ. 322, 6, ἔκδ. Β.

περιστόμιος, α, ον, ὁ πέριξ τοῦ στομίου ἢ ἀνοίγματος, Ὀππ. Ἀλ. 3. 603. **II.** ὡς οὐσιαστ., **περιστόμιον,** τό, τὸ στόμιον ἀγγείου, Πολύθ. 22. 11, 15, **2)** φορβειά Π, Πλούτ. 2. 456C.— Καθ' Ἡσύχ.: «περιστόμιον· ὁ τῆς ἐπιγλωσσίδος τόπος ἐν τῷ βρόγχῳ».

περίστομος, ον, (στόμα) ὁ παρουσιάζων πανταχόθεν στόμα ἤτοι μέτωπον, ἐπὶ στρατοῦ, Αἰν. Τακτ.

περιστοναχίζω, στενάζω ὀλόγυρα, βοῦζω, ἀντηχῶ, γαῖα περιστονάχιζε Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 344· ἔνθα ἄλλα Ἀντίγραφα ἔχουσι **περιστονάχησε** (ὡς παρὰ τῷ Κοίντ. Σμ. 2. 397), **-στενάχησε, -στενάχιζε,** ἴδε ἐν λ. **στεναχίζω.**

περιστυρέννῡμι· ἀπαρ. ἀορ. ἐνεργ. **περιστορίσαι,** παθητ. **περιστρωθῆναι·**— στρώνω ὀλόγυρα, Ὀρφ. Ἀργ. 1332, Νόνν. Δ. 18. 81, κτλ.

περιστρᾰτοπεδεύομαι, ἀποθ., στρατοπεδεύω ὀλόγυρα, κυκλώνω, πολιορκῶ· ἀπολ. ἢ μετ' αἰτ., Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 7, Κύρ. 3. 1, 6, κτλ.— Τὰ ἐνεργ. παρὰ μεταγεν., Πολύθ. 1. 30, 5., 2. 2, 7, Πλουτ. Φάθ. 22, κτλ.

περιστρέφω, στρέφω τι ὀλόγυρα, ἐπὶ τοῦ ἑτοιμαζομένου νὰ ῥίψῃ τι, ἔρριψεν .. χειρὶ περιστρέψας Ἰλ. Τ. 131· τόν ῥα περιστρέψας ἧκε Ὀδ. Θ. 189· π. τὸν τράχηλον εἰς τοὐπίσω Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 12, 5 π. τὸ ἄγγειον, ἀνατρέπω, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πλουτ., π. ἵππον, στρέφω ὀλόγυρα, ὁ αὐτ. ἐν Μαρκέλλ. 6.— Παθ., στρέφομαι ὀλόγυρα, περιστρέφομαι, κάμνω στροφήν, Ἰλ. Ε. 903, Πλάτ. Κρατ. 411B· περιστρεφόμενος .. θαμὰ ἐπεσκοπεῖτο, στρεφόμενος ὀπίσω, ὁ αὐτ. ἐν Δυσ. 207A· π. εἰς τἀληθῆ, καταντῶ, καταλήγω εἰς .. , ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 519B, πρβλ. Πολιτικ. 303C· ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, περιστρέφομαι, Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 5, 19. **2)** π. τὼ χεῖρε, δένω τὰς χεῖρας ὀπίσω, Λυσίας 94. 19.

περιστροβέω, περιδινῶ, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 940.

περιστρόβησις, -εως, ἡ, περιδίνησις, περιστροφή, Μιχ. Νικήτας παρὰ Tafel de Thessalon. σ. 351, 1.

περιστρόγγῡλος, ον, ὅλως στρογγύλος, καταστρόγγυλος, Ἀθήν. περὶ Μηχανημάτ. σ. 11.

περιστροφάδην [ᾰ], Ἐπίρρ. = **περιφοράδην,** π. ὁδοιπορεῖν ὡς βόες Ἱππ. Μοχλ. 852· περιστρεφόμενος, περιστροφικῶς, Ὀππ. Ἀλ. 5. 146.

περιστροφέω, = **περιστρέφω,** Κόϊντ. Σμ. 6. 504.

περιστροφή, ἡ, στροφὴ ἐν κύκλῳ, ὀστράκου περιστροφὴ Πλάτ. Πολ. 521C· ἄστρων περιστροφαὶ Σοφ. Ἀποσπ. 379· τοῦ ἡλίου Ἡλιόδ. 1. 18, κτλ.· ἐν περιστροφῇ λαοῦ, μεταξὺ τοῦ λαοῦ, Ἐβδ. (Σειρὰχ Ν', 5).

περιστροφίς, ίδος, ἡ, = **σκυτάλη, ἀπόμακτρον,** κοινῶς ἀρῆγλα» ὅτ' ἧς ἱμάζουσιν ἢ κόπτουσι τὸν ὑπερπληροῦντα τὸ μέτρον σῖτον, Πολυδ. Δ', 270· ἡ λαβὴ ὅτ' ἧς περιστρέφεται τοῦ κναφίως τὸ πιεστήριον, ὁ αὐτ. Ι', 135.

περίστροφος, ον, ὁ περιεστραμμένος· ἐπίρρ. **-φως,** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 58. **II.** ὡς οὐσ., σχοινίον συνεστραμμένον, διάφ. γραφ. ἐν Ξεν. Κυν. 2. 6.

περίστρωμα, τό, τὸ κάλυμμα στρωμνῆς, Διογ. Λ. 5. 73·— κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., οἱ τάπητες καὶ τὰ παραπετάσματα οἰκήματος, Φίλιστος κλ. παρὰ Πολυδ. Ι', 42, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 197B, κλ.· ἐν Ἀθην. 48C (ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ **στρώματα**), καλύμματα, ἐφαπλώματα τῆς κλίνης.

περιστρώννῡμι, ἴδε **περιστορέννυμι.**

περιστρωφάομαι, θαμιστ. τοῦ **περιστρέφομαι,** περιστρωφώμενος πάντα τὰ χρηστήρια, περιερχόμενος πάντα τὰ μαντεῖα, Ἡρόδ. 8. 135· περιστρωφῶντο δ' ὁπωπαὶ Κόϊντ. Σμ. 12. 404.

περιστῡλόομαι, Παθ., περιβάλλομαι διὰ στύλων, Εὐστ. ἐν τῷ πίνακι, ἐν λέξει ἀμφικίονες.

περίστῡλος, ον, ὁ ἔχων κύκλῳ στύλους, ὁ περιβαλλόμενος διὰ στύλων, αὐλὴ Ἡρόδ. 2. 148, 153· δόμοι Εὐρ. Ἀνδρ. 1099· ναὸς στοαῖς .. περίστυλος Παυσ. 6. 24. 10. **II.** ὡς οὐσιαστ., **περιστυλον,** τό, Λατ. peristylum ἢ **-stylium,** στοὰ κιόνων πέριξ ναοῦ ἢ περὶ τὴν αὐλὴν οἰκίας, Διόδ. 18. 26, Πλούτ., κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ τόπου περιβαλλομένου ὑπὸ κιόνων, Ἐβδ. (Γ' Μακκ. Ε', 23), ἴδε Sturz. Μακ. Διαλ. σελ. 80 κἑξ.·— οὕτω **περιστυλος,** ὁ, Διόδ. 1. 48, ἢ ἡ, Πολύθ. 10, 27, 10·— τὸ γένος μένει ἀδιάστον ἐν Καλλιξ. παρ' Ἀθην. 204F, Διοδ. 1. 47, Πλουτ. Ἄρατ. 26., 2. 586B·— ἴδε ἐν Λεξικῷ Ἀρχαιοτ. 425.

περιστῡφελίζω, κτυπῶ ὀλόγυρα, Ὀππ. Ἀλ. 3. 23.

περιστύφω [ῠ], στύφω, ἀποξηραίνω διὰ στυπτικῶν, Πλούτ. 2. 659C.

περίστῳον, τό, Ἑλληνικὸν ἀντὶ τοῦ Ἀττ. **περίστυλον,** Διόδ. 5. 40, Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 415, ἐν τέλ., Δίων Κ. 44. 16., 54. 23, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 4, 4 καὶ 5. 8.—Ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συχνάκις φέρεται ἐσφαλμ. **περίστεον,** ἴδε Ἐτυμολ. Μέγ. 665. 1, ἔνθα γίνεται λόγος καὶ περὶ τοῦ τονισμοῦ.

περισυγκαταλαμβάνομαι, Παθ., περιέχομαι ἔν τινι, συνάπτομαι μετά τινος, Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 60.

περισῡλάω, ἁφαιρῶ πανταχόθεν, ἀπεκδύω, τὸ ἱμάτιον Φίλων 1. 637. **II.** ἁφαιρῶ τινα τὰ ἐνδύματα, ἀπογυμνῶ, τινα Αἰλ. παρὰ Σουΐδ.·— Παθ., περισυλᾶσθαι πᾶσαν τὴν οὐσίαν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἀποστεροῦμαι, κλέπτομαι, Πλάτ. Γοργ. 486C πρβλ. Λουκ. Φιλοψευδ. 20, Δία Ἐλεγχόμ. 8.

περισυλλέγω, συλλέγω τι πανταχόθεν, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 661D, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 325B.

περισυλληπτικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος περισυλλαμβάνειν, Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 1B.

περισυνάγω, συνάγω τι πέριξ τινὸς ἢ συνάγω πανταχόθεν εἴς ἓν μέρος, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 2. 231, Ἐπιφάν., κλπ.

περισῡρίττω, συρίττω ὀλόγυρα, Εὐστ. 1504. 31., 1816. 46.

περισυμπεπλεγμένος (;) μετοχ., συμπεπλεγμένος ὀλόγυρα, Βίτων κατασκ. πολεμ. ὀργ. ἐν Wesch. Poliorc. d. Gr. σ. 47.

περίσυρμα, τό, (περισύρω ΙΙ) τὸ διαύρειν, Εὐστ. 1816, 45.

περισυρμός, ὁ, τὸ περισύρειν, Θεοφρ. π. Πυρὸς 53.

περισύρω, σύρω τῇδε κἀκεῖσε, ἄνω καὶ κάτω Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνδντ. 30 (ἐν τῷ παθ.)· — μεταφορ., διαύρω, περιγελῶ, Εὐστ. 1816. 40. **II.** ἀποσπῶ ἀπό τινος, τί τινος Πολύθ. 3. 93, 1., 4. 19, 4· — Μέσ., ἀποκομίζω, λείαν περισύραντο Γ'περείδ. παρὰ Πολυδ. Δ', 162, πρβλ. Ἀππ. Ἰδηρ. 65· — μεταφορ., καταστρέφω, Φίλων 1. 178.

περισυστέλλω, περιστέλλω, περικαλύπτω, «καθὰ καὶ ὄρνις ὑπὸ τὰς ἑαυτῆς περισυστέλλει πτέρυγας τὰ νεόττια» Νικήτ. Χων. Ἱστ. σ. 198D.

περισφαίριον, τό, ἀντὶ σφαῖρα, τὸ ὅλον τοῦ οὐρανοῦ περισφαίριον Τζέτζ. Ἐτήγ. Ἰλ. σ. 83, 20.

περισφᾶλέω, = **περισφάλλομαι,** κλονοῦμαι, κοντυλῶ, ὡς μικρὸν παιδίον μανθάνον νὰ περιπατῇ, Νικ. Ἀλεξιφ. 555 (542).

περισφᾰλής, ές, λίαν ὀλισθηρός, τόποι Πλουτ. Ἀλέξ. 16· τύχη ὁ αὐτ. 2. 307E.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 491.

περισφάλλομαι, Παθ., κλονοῦμαι, κοντυλῶ, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 782.

περίσφαλεια, εως, ἡ, τὸ περισφάλλεσθαι, ἐμβολὴ ἐκ περισφάλιος, κατὰ περιστροφὴν ἐναρμογὴ τοῦ ἐξαρθρωθέντος ὀστοῦ, Ἱππ. Μοχλ. 852, πρβλ. 795C. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 491.

περισφᾰράγέω, ἀπαργῶ πανταχόθεν, περισφαραγεῦσα γάλακτι Νικ. Θηρ. 553.

περίσφᾰτος, ον, = **ἐπιῤῥήγνητος, περιῤῥύνης,** «περίσφατα· τὰ ἐπιῤῥήγνητα καὶ μοχθηρᾶς ἐπιφωνήσεως ἄξια» Ἡσύχ. Ἐπίρρ. **περισφάτως·** «περιῤῥύνως, περιῤῥήτως» Ἡσύχ.· «περισφάτως ἔχων: περιῤῥύνως» Φώτ.

περισφαιρόω, ποιῶ τι σφαιροειδές, περισφαιρωκὼς Ὠριγέν. φιλοσοφουμ. ἔκδ. Mi. σ. 3167. 3171.

περισφηκόω, περιδίνω, περισφίγγω, ὡς ὅταν περιδίνῃ τις τὸ στόμιον ἀγγείου, Διοσκ. 5. 26·— Παθ., περισφίγγομαι, περιδίνομαι σφιγκτά, Ἱππ. Ἐπιστ. 1277. 42., 1278. 47.

περισφίγγω, ἰσχυρῶς ἢ σφιγκτὰ δένω ὀλόγυρα, βοὸς οὐρᾶ π. τὸν αὐχένα Διόδ. 3. 33, κτλ.·— Παθ., Ἱππ. Κεφαλ. τρωμ. 908, πρβλ. 278. 9.

περισφιγξις, ἡ, τὸ δίνειν ὀλόγυρα σφιγκτά, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1096.

περισφρᾱγίζω, ἐπιθέτω σφραγῖδα ἢ σημεῖον, Γρηγ. Νύσσ. 2. 199.

περισφρῑγάω, σφριγῶ καθ' ὑπερβολήν, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 62.

περισφύριος [ῡ], ον, ὁ περὶ τὰ σφυρά, δράκων Ἀνθ. Π. 6, 207· πέδαι Κλήμ. Ἀλεξ. 244. **II. περισφύριον,** τό, κόσμημα γυναικεῖον περὶ τὰ σφυρά, Ἡρόδ. 4. 176, Ἀνθ. Π. 6. 172.

περισφῦρίς, ίδος, ἡ, ἐπίδεσμος τῶν σφυρῶν, Νικήτ. ἐν Cocch. Chirurg. σ. 11.

περίσφῡρος, ον, = **περισφύριος,** Ἀνθ. Π. 6. 211· τὰ περίσφυρα σκέλη ἐν Λουκ. Ἔρωτ. 41 εἶναι ἴσως τὰ περὶ σφυρὰ (τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξὲ σκέλη εἶναι γλώσσ.). **II.** ὡς οὐσιαστ., περίσφυρον, τά, = **περισφύριον**, Γαλην. 19. 144.

περισχέμεν, περίσχεα, ἴδε ἐν λέξ. **περιέχω.**

περίσχεσις, ἡ, περιύκλωσις ἢ ἐκ τοῦ πλαγίου προσβολή, Δίων Κ. 50. 31· ἡ π. τῶν βαρβάρων, ἡ περικυκλοῦσα δύναμις τῶν βαρβάρων, ὁ αὐτ. 60. 30, πρβλ. 40. 39.

περίσχετος, ον, περικυκλωμένος, περιεχόμενος, Ὀππ. Ἁλ. 4. 146.

περισχιδής, ές, ἐσχισμένος ὁλόγυρα· ὡς οὐσιαστ. **περισχιδεῖς,** αἱ, εἶδος ὑποδήματος, Ἐφιππος παρ' Ἀθην. 537Ε· ὑπόδημα δουλικόν, «περισχιδές· οἰκετικὸν ὑπόδημα» Φώτ.· «περισχιδεῖς· εἶδος ὑποδήματος εὐτελές» Ἡσύχ.

περισχίζω, μέλλ. **-ίσω,** σχίζω ὁλόγυρα, διασχίζω, ἐσθῆτα Πλουτ. Κικ. 36, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 8. 1· π. τὰ ὠά, θραύω καὶ ἀνοίγω, διαρρήγνυμι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 18, 8. — Παθητ., περισχιζομένην τῷ μετώπῳ (κόμην), χωριζομένην ἐν τῷ μετώπῳ, Πολυδ. Β', 25. **II.** ἐν τῷ παθητ., ὡσαύτως ἐπὶ ποταμοῦ, περισχίζομαι τὸν χῶρον, διασχίζομαι εἰς δύο καὶ περιβάλλω μέρος τι, ἀπικομένων δὲ ἐς τὸν χῶρον τοῦτον, τὸν δὴ Ἀσωπὶς Ὠρερὸν περισχίζεται ῥέουσα ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος κτλ. Ἡρόδ. 9. 51· οὕτω, π. περὶ τὰ χωρίον Πολύδ. 3. 42, 7, κτλ.· πρβλ. **περιρρήγνυμι II.**— οὕτως ἀπολ., ἐπὶ πληθύος ἀνθρώπων, διαχωρίζομαι καὶ ὑπάγω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, περιεσχίζοντο ἔνθεν καὶ ἔνθεν Πλάτ. Πρωταγ. 315Β· ἐπὶ φωτός, αὐγὴ πολλαχοῦ π. Πλούτ. 2. 407Ε· ἐπὶ ἤχου, Πολυδ. Β', 116· ἐπὶ φροντίδος, καὶ φροντὶς αὐτῆς οὐ περισχίζεται, οὐ περισπᾶται εἰς ἄλλα, Κλήμ. Ἀλ. 236. **III.** ἀπογυμνόω τῶν ἐνδυμάτων πάντων, τινὰ Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 25, 30· πρβλ. **περιρρήγνυμι.**

περισχισμός, ὁ, ἡ διαίρεσις, διαχωρισμός, Πλούτ. 2. 906Β.

περισχοινίζω, περιδένω διὰ σχοινίου, (**σχοῖνος**), Κλήμ. Ἀλ. 800. **II.** ἀποχωρίζω διὰ σχοινίου, ὡς ἐν τοῖς ἐν Ἀθήναις δικαστηρίοις οἱ δικασταὶ ἐχωρίζοντο ἀπὸ τοῦ λαοῦ, «περισχοινίσαι τὸ δικαστήριον, ὁπότε περὶ μυστικῶν δικάζοιεν, ἵνα μὴ προσίῃ μηδείς, ἀνεπόπτευτος ὦν» Πολυδ. Η', 141, 20, 123, πρβλ. Διον. Ἁλ. 7. 59. — Μέσ., ἐπὶ τῆς βουλῆς τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀποχωρίζω ἐμαυτὸν διὰ σχοινίου (τιθεμένου ἐν εἴδει φραγμοῦ), ὅταν ἐν τῇ βασιλείῳ στοᾷ καθεζομένη περισχοινίσηται Δημ. 776. 20.

περισχοινισμα, τό, τόπος περιβαλλόμενος καὶ χωριζόμενος διὰ σχοινίου, Λατ. septum, Πλούτ. 2. 847Δ· περισχ. τοῦ βήματος Ἀππ. Καρχηδ. 78· τοῦ δικαστηρίου Πολυδ. Η', 124.

περισῴζω, διαφυλάττω ζῶντα, (= σῴζειν τινὰ ὥστε περιεῖναι), διασῴζω ἀπὸ θανάτου ἢ καταστροφῆς, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 25., 4. 8, 21, κτλ.· π. τὴν πόλιν αὐτόθι 6. 5, 47· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἀλκίφρ. 1. 30. — Παθ., περισῴζομαι, διασῴζομαι, ἐπὶ αἰχμαλώτου, κατηγορῶν ἀπέκτεινεν αὐτοὺς ἵνα αὐτὸς περισωθείη Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 32· τῶν ἐκ τῆς μάχης περισωθέντων Δίων Κ. 46. 50· ἐπὶ πραγμάτων, ἀπομένω, οἷον λείψανα περισεσῶσθαι Ἀριστοφ. Μετὰ τὰ Φυσ. 11. 8, 21.

περισωρεύω, συσσωρεύω ὁλόγυρα, τινί τι Ἀριστ. Ἀποσπ. 208. **II.** Παθητ., πληροῦμαι, σκηνὴ περισωρευθεῖσα παντοδαποῖς λαφύροις Πλουτ. Τιμολ. 29· Τάρπειαν περισωρευθεῖσαν ὑπὸ τῶν θυρεῶν, σκεπασθεῖσαν πανταχόθεν, ταφεῖσαν ὑπὸ τῶν ῥιπτομένων ἐπ' αὐτῆς ἀσπίδων, Διον. Ἁλ. 2. 40.

περισταινία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, λέξις ἀμφίβολος παρ' Ἀρισταίῳ ἐν τῷ περὶ Αἴτ. Χρον. Παθ. 8. 8, Κασσ. Προβλ. 43· ὁ Δινδ. προτείνει **περιτανία.**

περιτάμνω, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **περιτέμνω.**

περίτᾱνος, ὁ, Ἀρκαδικὴ λέξις ἀντὶ **εὐνοῦχος,** Πτολ. Ἡφ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 147. 14.

περιταρχύομαι, ἀποθ., καίω (πτώματα) ὁλόγυρα ἢ ἐνταφιάζω αὐτὰ μεγαλοπρεπῶς, Κόϊντ. Σμ. 7. 157.

περιτάσις, ἡ, τέντωμα ὁλόγυρα, τῇ περιτάσει καθάπερ αἱ δωδεκάσκυτοι σφαῖραι, κυκλοτερὲς γίνεται καὶ περιληπτικὸν Πλούτ. 2. 1003Ι), κτλ. **II.** ἰσχυρὸν τέντωμα, ἐξοίδησις, κοιλίης, τοῦ δέρματος Ἱππ. 75Ο, κτλ.· μαστῶν τε περίτασιν καὶ σπάργωσιν Διοσκ. 3. 41.

περιτάσσω, τάσσω πέριξ τινός, Διον. Ἁλ. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. α. 776D.

περιταφρεύω, περιβάλλω διὰ τάφρου, τὴν πόλιν, τὸ στρατόπεδον Πολύβ. 1. 48, 10, Πλούτ. 2. 191C· στρατοπεδεύεσθαι ἐν περιτεταφρευμένῳ Ξεν. Κύρ. 3. 3, 28· περιταφρευόμενος ἡνέσχετο Πλουτ. Μάρ. 33.

περιτέγγω, περιβρέχω, ῥείθροις δακρύων περιτέγγω τοὺς ὀφθαλμούς Ἄννα Κομν. Προοίμ. 6.

περιτείνω, τανύω καὶ ἁπλῶνω τι ὁλόγυρα ἐπάνω εἴς τι, περιτείνουσι τούτοισι (δηλ. τοῖς νομεῦσι) διφθέρας, τανύουσι περὶ αὐτούς, ἔξωθεν δέρματα (νομεῖς δὲ εἶναι αἱ πλευραὶ πλοίου), Ἡρόδ. 1. 194· ὡμοβοέην περιτείνει 4. 65· περὶ ταῦτα (δηλ. τὰ ξύλα) πῖλος .. π. αὐτόθι 73.— Παθ., δέρμα περιτεταμένον, ἰσχυρῶς ἐκτεταμένον, «τεντωμένον», Ἱππ. Προγν. 36, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 16, 9, κ. ἀλλ.· νοτίδος περὶ ἀέρα περιταθείσης, ἐκταθείσης εἰς τὸν ἀέρα .. , Πλάτ. Τίμ. 66Β, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 2, 6 καὶ 18· ὡσαύτως, ἀσπὶς δέρματι περιτεταμένη, ἔχουσα περικάλυμμα ἐκ δέρματος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 456· ἡ κοιλία περιτείνεται, τεντώνεται, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 27.

περιτείρω, μεγάλως βασανίζω, ἐνοχλῶ, Ὀρφ. Ἀργ. 876.

περιτειχίζω, περιβάλλω διὰ τείχους, τειχίζω ὁλόγυρα, πλίνθοις Βαβυλῶνα Ἀριστοφ. Ὄρν. 552. **2)** περικλείω διὰ τείχους καὶ πολιορκῶ, Θουκ. 2. 78., 4. 69· Μυτιλήνην ἐν κύκλῳ ἁπλῷ τείχει ὁ αὐτ. 3. 18· τείχει διπλῷ Δημ. 380. 1.— Παθ., Θουκ. 3. 68. **II.** τειχίζω, κτίζω ὁλόγυρα, ὁ περιτετειχισμένος κύκλος Ξεν. Ἑλλ. 5. 3. 22.

περιτείχισις, ἡ, τὸ τειχίζειν ὁλόγυρα πρὸς ἀποκλεισμόν, ἀπόκλεισις, Θουκ. 2. 77., 4. 131, κτλ.

περιτείχισμα, τό, τεῖχος πρὸς περιτείχισιν, πρὸς ἀποκλεισμόν, Θουκ. 3 25., 5. 2, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3. 5.

περιτειχισμός, ὁ, = **περιτείχισις,** Θουκ. 4. 131., 6. 88.

περίτειχος, τό, τεῖχος περιβάλλον τι, Ἐβδ. (Δ' Βασιλ. ΚΕ', 1. κ. ἀλλ.).

περιτελέθω, φύομαι ὁλόγυρα, περὶ γλῶχες τελέθουσι Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 398.

περιτελέω, μέλλ. **-έσω,** περὶ δ' ἧματα μακρὰ τελέσθη, συνετελέσθησαν, Ὀδ. Κ. 470, πρβλ. Τ. 153, Ω. 143, Ἡσ. Θ. 59.

περιτέλλομαι, Παθ., ἐπανέρχομαι, ἅψ περιτελλομένου ἔτεος, ἐπανερχομένου, Ὀδ. Λ. 295, Ξ. 294, πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 445· περιτελλομένων ἐνιαυτῶν, περιστρεφομένων, τελούντων τὸν ἑαυτῶν κύκλον, «εἰς τὸ αὐτὸ κατὰ περίοδον περιερχομένων καὶ τελειουμένων» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 551, πρβλ. Θ. 404, 418· οὕτω, π. ὥραις Σοφ. Ο. Τ. 156, Ἀριστοφ. Ὄρν. 696· πρβλ. **περιπέλομαι, περιέρχομαι 2)** ἀνατέλλω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀστέρων, Ἀλκαῖ. 40, Ἄρατ. 215. 232. **II.** τὸ ἐνεργ. εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς μεταγεν. ποιηταῖς ἐν τῇ σημασ. Ι, Ὀρφ. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 665C· ἐν δὲ τῇ σημασ. 2, Ἄρατ. 828. πρβλ. **τέλλω.**

περιτέμνω, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **-τάμνω,** κόπτω ὁλόγυρα, Λατ. circumcidere, οἵνας περιταμνέμεν, τὰς ἀμπέλους κλαδεύειν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 568· τὴν κεφαλὴν π. κύκλῳ περὶ τὰ ὦτα Ἡρόδ. 4. 64.— Μέσ., περιτάμνομαι βραχίονας, σχηματίζω τομὰς ἢ ἐγκοπὰς εἰς διάφορα μέρη τῶν βραχιόνων μου, αὐτόθι 71· οὕτως ἀπολ., αὐτόθι 104. **2)** ἐπὶ τῆς περιτομῆς, τῶν ἐπιγινομένων οὐ περιτάμνουσι τὰ αἰδοῖα ὁ αὐτ. 2. 104· π. τοὺς παῖδας Διόδ. 1. 28., 3. 32, Ἐβδ.· καὶ ἐν τῷ μέσ., περιτάμνονται τὰ αἰδοῖα, ἀσκοῦσι τὴν περιτομήν, Ἡρόδ. 2. 36. 104.— Παθ., Ἐβδ. (Γένεσ. ΙΖ', 10 κ. ἀλλ.) **3)** ἀποκόπτω τὰ ἄκρα, τὰ ὦτα καὶ τὴν ῥῖνα αὐτόθι 162· τοὺς μαστούς, τὸ αἰδοῖον Δίων Κ. 62. 7., 79. 11· τὰ περιττὰ Λουκ. Ἀνάχ. 20.— Παθ., περιτάμνομαι γῆν, ἀποκόπτομαι, ἀφαιροῦμαι μέρος τῆς χώρας, ὡς τὸ στερίσκεσθαι γῆς, Ἡρόδ. 4. 150· πᾶσαν .. περιτεμνόμενον σοφίαν Εὐρ. Ἀποσπ. 476. **II.** ἀποκόπτω καὶ περικλείω τι, ἀποχωρίζω, Λατ. intercipere· ἐντεῦθεν ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, βοῦς περιταυνόμενος, περιελαύνων, ἀποχωρίζων βοῦς δι' ἑαυτόν, ὅπως δηλ. ἀφαιρέσῃ ἢ κλέψῃ αὐτούς, Ὀδ. Λ. 102, Ω. 112 (σχεδὸν ὡς τὸ περιβάλλεσθαι λείαν)· πρβλ. **ἀμφιτέμνω.** —Παθ., περικυκλοῦμαι, (ἅρματα) περιτεμνόμενα ὑπὸ τῶν ἱππέων ἠλίσκετο Ξεν. Κύρ. 5. 4, 8.

περιτενής, ές, ἐκτεινόμενος ὁλόγυρα, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 812, κτλ.

περιτένεια, ἡ, Ἐπιγρ. Λεβαδείας, Ἀθην. τ. Δ', σ. 271.— Ἐτέθη μὲν ἤδη ἡ λέξις ἐν τῷ Θησ. Στεφ. ἐκ δύο συγγραφέων, ἀλλὰ μόνον ὡς ἐκ διορθώσεως τῶν ἐκδοτῶν ἀντὶ τῆς κακῆς τῶν χειρογράφων γραφῆς **περιτανία.** Νῦν δὲ πρῶτον παρέχει τὸ ὀρθὸν ἡ Λεβαδειακὴ ἐπιγραφή, Συναγωγὴ Αἰξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

περιτεραμνίζω, περικαλύπτω, χρυσῷ τι Πολέμων παρ' Ἀθην. 474D.

περιτέρμιον, ον, περιορίζων πανταχόθεν, κύκλος Ὀρφ. Ὕμν. 82. **II.** παθ., περιοριζόμενος ὁλόγυρα, ὠκεανῷ Ἀνθ. Π. 9. 297.

περιτερπής, ές, λίαν εὐχάριστος, τερπνός, Εὐμάθιος σ. 37.

περιτέρπω, ὑπερβαλλόντως τέρπω, τὴν διάνοιαν Ἰωάν.

περιτεύχω, περιποιῶ, παρασκευάζω, νίκην οἷς ἐτάροισιν ἐῷ θανάτῳ περιτεύξας Τζέτζ. τὰ πρὸ Ὁμήρου 249.

περιτεχνάομαι, ἀποθ., μηχανῶμαι κακά, δολεύομαι, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ.

περιτέχνησις, ἡ, πανοῦργαν τέχνασμα, δόλος, τῶν ἐπιχειρήσεων περιτεχνήσει Θουκ. 3. 82, πρβλ. Δίωνα Κ. 46. 19.

περιτηγμα, τό, τὸ ἀπορριπτόμενον κατὰ τὴν χώνευσιν μετάλλου, κόνις, ἀκαθαρσία, σκωρία, Λατ. scoria· μεταφορ., ἐπὶ προσώπων, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. π. Εὐγεν. σ. 950 Wytt.

περιτήκω, μέλλ. **-ξω,** τήκω ὁλόγυρα, τήκω ἐντελῶς, κάμνω νὰ λυώσῃ, λυώνω, Ἱππ. 345. 25· τὴν γῆν Πλάτ. Κριτ. 112Α,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιος

πρβλ. Ἀριστ. π. Θαυμ. 45.— Παθ., μετὰ πρκμ. -τέτηκα, τήκομαι ἐντελῶς, τήκομαι καὶ ἐκλείπω, ἡ χιὼν περιτήκεται περὶ τὸν κισσὸν ὑπὸ θερμότητος Πλούτ. 2. 698C, κτλ.· ἐξαφανίζομαι, Ἀρετ. π. Σημ. Χρον. Παθ. 2. ἐν τέλ. **II.** π. τι καττιτέρῳ, περικαλύπτω διὰ στρώματος κασσιτέρου, Πλάτ. Κριτ. 116B.

περίτηξις, ἡ, ἀποχώρησις ἢ ἔκκρισις μορίων περιτηκομένου σώματος, οἷσιν ἔκ τινος ἀρρωτσίης ἐς ὕδερον περιίσταται, τούτοισι κοιλίαι ξηραὶ σπυραθώδεις ἔρχονται, μετὰ περιτήξιος μυξώδεος Ἱππ. Κωακ. Προγν. 194.

περιτηρέω, τηρῶ πανταχόθεν, φυλάττω, «ἐκέλευσε νυκτὸς τὸ στρατόπεδον περιτηρῆσαι τὴν μονήν» Βίος Παχωμίου ἐν Actt. SS. Maii. τ. 3, σ. 48. 8.

περιτιάρα, ἡ, περικάλυμμα κεφαλῆς, κυρίως τῶν πολιτῶν, Τζέτζ. Ἱστ. 8. 310 — **περιτιάριον** παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Ἀνεκδ. Κραμ. τ. 3. 358, 17.

περιτίθημι, μέλλ. -θήσω· ἀόρ. α' **περιέθηκα**, ας, ε κτλ. (ὁ πλ. καὶ ἐκ τοῦ ἀορ. β' **περιέθεμεν** κτλ.), προστ. **περίθες**. Τίθημί τι περί τι, περὶ δὲ ξύλα θῆκαν Ὀδ. Σ. 308· π. κυνέην τινί Ἡρόδ. 2. 162· στέφανόν τινι ὁ αὐτ. 6. 69· πιλίδιον περὶ τὴν κεφαλὴν Πλάτ. Πολ. 406D· χρυσὸν αὐτόθι 420E· τοῖς φωνήεσί τε καὶ τοῖς ἀφώνοις.. περιτιθέντες ἄλλα γράμματα λέγομεν, συνάπτοντες ἄλλα γράμματα προφέρομεν, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 393E, 414C· π. τοῖς σχήμασι σφαῖραν Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 2, 11· σκληρὸν περιέθηκεν ἡ φύσις περὶ τὸ σαρκῶδες ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 9, 8.— Μέσ., τίθημι περὶ ἐμαυτόν, περιβάλλομαι, φορῶ, περὶ δὲ τρυφάλειαν .. κρατὶ θέτο Ἰλ. Τ. 381· περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμῳ Ὀδ. Β. 3, Δ. 308· περθέμενον χλάμυν (Αἰολ. ἀντὶ περι-) Σαπφὼ 68 (ἐκ διορθώσεως τοῦ Seidl)· π. στέφανον Εὐρ. Μήδ. 984, Ἀριστοφ. Θεσμ. 380, κ. ἀλλ.· στρεπτὸν Ξεν. Κύρ. 2. 4, 6· σκευὴν Πλάτ. Κρίτων 53D· δακτύλιον ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 360B· διάδημα αὐτὸς περιεθήκατο Ἀππ. Μιθρ. 67.

II. μεταφορ., ὡς τὸ **περιβάλλω**, παρέχω, χορηγῶ, ἐπιδαψιλεύω, π. τινὶ βασιληίην, ἐλευθερίην, κράτος Ἡρόδ. 1. 129., 3. 81, 142, Σιμων. 97· τὸ κάλλιστον ὄνομα, δόξαν, ἀξίωμα, κτλ., Θουκ. 4. 87, Ἰσοκρ. 112C, κτλ.· π. τινὶ ὄνειδος, ἀτιμίαν, Ἀντιφῶν 131. 32, Θουκ. 6. 89· πίστιν τινὶ Αἰσχίν. 41. 31· συμφορὰν Ἀντιφῶν 118. 3· π. τὴν Μηδικὴν ἀρχὴν τοῖς Ἕλλησιν, ἐπιβάλλω τὸν Μηδικὸν ζυγὸν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτῶν, Θουκ. 8. 43· ὁ πυκτικὸς .. οὐ πᾶσι τὴν αὐτὴν μάχην π., δὲν προδιαγράφει, δὲν ἐφαρμόζει .., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10, 9, 15· π. ἐπιστήμην τινί, ἀποδίδω, ἀπονέμω, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 8. 6, 14· [ταῖς πράξεσι] μέγεθος π. καὶ κάλλος ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 1. 9, 40·— Μέσ., ἀναλαμβάνω, ὑποδύομαι, σχῆμα ἀλλότριον Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 19, 28. **2)** τἀνάπαλιν, π. τινὰ ὕβρει, περιβάλλω .., Διογ. Λ. 6. 33.

περιτίλλω, τίλλω ὁλόγυρα, περ. θρίδακα, ἀφαιρῶ τὰ ἔξωθεν φύλλα μαρουλίου, Ἡρόδ. 3. 32· οὕτω, θρίδαξ περιτετιλμένη αὐτόθι· μεταφορ., περιτετιλμένος τὰ πτερά, ἔχων μαδημένα τὰ πτερὰ ὁλόγυρα, Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 23. **II.** ἐκβάλλω, ἴδε ἐν λ. **παρατίλλω**.

περιτῑμάω, τιμῶ μεγάλως, ἐκτιμῶ, ἀλλά σε κυδάλιμοι παῖδες περιτιμήσουσι Χρησμ. Σιβ. 5. 265.

περιτῑμήεις εσσα, εν, λίαν τετιμημένος, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 65.

περιτῑταίνω, περιτείνω, τείνω ὁλόγυρα, περὶ μέσσω χεῖρε τιτήνας, «περὶ τὰ μέσα αὐτοῦ τὰς χεῖρας διατείνας» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ν. 534.

περίτιος, ὁ, τέταρτος μὴν τοῦ Μακεδονικοῦ ἔτους σχεδὸν ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν Ἰανουάριον, Μένανδρ. ἐν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 5, 3, Clinton F. H. 3. 350.

περιτίτραμαι, Παθ., τετρύπημαι κύκλῳ, μόνη ἡ ῥωγμὴ περιτιτράσθω, τετρυπήσθω ἐν κύκλῳ, Ὀρειβάσ. σ. 97 Cocch.

περιτιτρώσκω, τιτρώσκω πανταχόθεν, τιτρώσκω μεγάλως, Θ. Πρόδρ. ἐν Notitt. mss. τ. 8, σ. 185.

περιτίω, τιμῶ μεγάλως, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 74.

περίτμημα, τό, τεμάχιον, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 304, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 8. 50, Ἡσύχ. ἐν λ. **κόλλεα**, Μοῖρις 305 ἐν λ. **πιττύκια**.

περιτομεύς, έως, ὁ, ἐργαλεῖον ἢ μαχαίριον σκυτοτόμου, δι' οὗ περιτέμνει τὰ σκύτη, Πολυδ. Ζ', 83, Ι', 141.

περιτομή, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Ἑβδ. Καιν. Διαθ., Φίλων κλ.

περιτομίς, ίδος, ἡ, «μέρος τι τῆς νεώς» Ἡσύχ.

περίτομος, ον, ἀπότομος πανταχόθεν, ἀπόκρημνος, Λατ. praeruptus, abruptus, ὄρος Πολύβ. 1. 56, 4· λόφος Διον. Ἁλ. 5. 19.

περιτόναιος, α, ον, ὁ περιτεινόμενος, ὁ τεινόμενος περί τι ἢ ὑπ' αὐτοῦ, π. ὑμὴν ἢ χιτών, ὁ ὑμὴν ὅστις περιέχει τὰ κατώτερα σπλάγχνα, Γαλην., ἴδε Greenhill εἰς Θεόφιλ. σ. 299· **περιτόναιον**, τό, Ἱππ. 1215G, Γαλην. κτλ.· **περιτόναιος**, ὁ, Κέλσ. 4. 1.—Κατὰ Πολυδ. Β', 224: «καλεῖται δέ τις καὶ περιτόναιος ὑμήν, τῷ παντὶ ὑπογαστρίῳ συμπεφυκώς, καὶ περιειληφὼς κοιλίαν καὶ ἕντερα καὶ πάντα τὸν ἀπὸ διαφράγματος τόπον μέχρι ἐπισίου».

II. περιτόναιον, τό, εἶναι ὡς φαίνεται τὸ αὐτὸ καὶ ἐντερόνεια παρὰ Πολυδ. Α', 92·— οὕτω **περίτονον** παρ' Εὐστ. 1533· 41·— ἀλλὰ **περιτόναια**, τά, Πολυδ. Α', 89, «τὰ περὶ τὴν πρύμναν προΰχοντα ξύλα».

περιτονία, ἡ, **περίτασις**, Ὀρειβ. 325 Matth.· πρβλ. **περιταινία**.

περιτόνιον, τό, ὁ μοχλὸς δι' οὗ περιστρέφεται πιεστήριον, Ἡλιόδ. π. Μηχ. ἐν Schneid. Ecl. Phys. τ. 1, σ. 468.

περίτονος, ον, = **περιτόναιος** II, Εὐστ. 1533, 41. **II.** ὁ περικεκαλυμμένος διά τινος πράγματος τεταμένου ἐπ' αὐτοῦ, ἀσπὶς ξυλίνη βύρσῃ βοείῃ περίτονος Διον. Ἁλ. 4. 58.

περιτοξεύω, = **ὑπερτοξεύω**, ὑπερβαίνω εἰς τοξείαν, τινά Ἀριστοφ. Ἀχ. 712.

περιτορεύω, τορεύω ἐπιμελῶς πανταχόθεν, ἐπὶ ὕφους, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 21.

περιτορνεύω, περὶ .. τὸν ἐγκέφαλον .. σφαῖραν περιετόρνευσεν ὀστεΐνην, ἐσχημάτισεν ὡς διὰ τόρνου σφαῖραν ὀστεΐνην πέριξ αὐτοῦ, Πλάτ. Τίμ. 73E, πρβλ. 69C.

περίτρᾱνος, ον, λίαν διακεκριμένος, σαφῶς ἀκουόμενος, Συνέσ. 15B, κτλ.· περίτρανα λαλεῖν Πλούτ. 2. 4B, ἔνθα ἴδε Wyttenb. —Ἐπίρρ. **-νως**, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 3. 80, Ἐτυμολ. Μέγ.

περιτραυλίζω, τραυλίζω πέριξ, περιθρυλῶ τραυλίζων, τινά Εὐστ. Πονημάτ. 320. 91.

περιτραχηλίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **περιτραχήλιον**, Ἐπιγρ. Ἀθην. Ἐφ. Ἀρχ. περ. β' 439.

περιτρᾰχήλιος, ον, ὁ περὶ τὸν τράχηλον, Ἡσύχ. ἐν λέξει **κλοιός**, Ἐτυμολ. Μέγ. **II.** ὡς οὐσιαστ., **περιτραχήλιον**, τό, κόσμημα τοῦ τραχήλου, ὅρμος, Συλλ. Ἐπιγρ. 151. 8, Πλουτ. Ἀλέξ. 32. **II.** = **ἐπιτραχήλιον**, Ψευδο-Γερμαν. 393C.

περιτρᾰχύνω, καθιστῶ τι λίαν τραχύ, Φωτ. Βιβλ. 98. 3.

περιτρέμω, τρέμω ὁλόγυρα, ὅλος τρέμω, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 26, 36, Ἐκκλ.· πρβλ. **περιτρομέω**.

περιτρεπτικῶς, Ἐπίρρ. πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **περιτροπάδην**, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 143.

περιτρέπω, μέλλ. **-τρέψω**, στρέφω καὶ φέρω πέριξ, π. τι εἰς ἐμαυτόν, ἐπισύρω κατὰ τῆς ἰδίας μου κεφαλῆς, Λυσ. 104. 25· πρβλ. Ἀριστείδ. 2. 42· τι εἰς τοὐναντίον Εὐσέβ. παρὰ Στοβ. 58. 11· ἐπὶ θᾶτερα Ἀριστείδ. 1. 112· σφάλμα εἰς ἄλλο μακρῷ αἰσιώτερον π. Λουκ. Ὑπὲρ Προσ. Πταίσμ. 15· τὸν λόγον εἰς ὄνειδος Πλούτ. 2. 1036F· π. τινὰ εἴς τι Πράξ. Ἀποστ. κς' 24·— μετ' ἀπαρ., π. τι μηνύειν τι, φέρω τι ὁλόγυρα ὥστε νὰ σημαίνῃ .., Πλάτ. Κρατ. 418B. **2)** τρέπω ἢ στρέφω ἄνω κάτω, ἀνατρέπω, χειμὼν π. τὴν ναῦν Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 7· δεῖνος (εἶδος ἐκπώματος) περὶ κάτω τετραμμένος = περιτετραμμένος κάτω, Στράττις ἐν «Μηδείᾳ» 2, πρβλ. Φωτ. Λεξ. σ. 418, 4 ἐν λέξει **περικατατραπήσεται**: περιτραπεὶς Ὀδυσσεύς, ἀνατραπεὶς (ἐν τῇ θαλάσσῃ), Πλούτ. 2. 831D· τῇ ῥύμῃ τοῦ ἵππου π. τινὰ ὁ αὐτ. ἐν Μαρκέλλ. 7·— μεταφορ., φθόνος π. τινὸς ὕψος Τραγικὸς παρὰ Στοβ. 563. 21· μή τις .. βασκανία π. τὸν λόγον Πλάτ. Φαίδων 95B, πρβλ. Ἀξίοχ. 370A. — Παθητ., τὸ ψῦχος π., ὅλως μετεβλήθη, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 21· τὸ παράδειγμα περιτέτραπται Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 49· ἐπὶ προσώπου, μεταβάλλω τὴν γνώμην μου, Διογ. Λ. 3. 35. **3)** ἀποκλίνω, ἐκκλίνω, δούλι' ἔργα καὶ δύην περιτρέπει Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 6. 58 (Schneidew. **περιτρέμει**). **II.** ἀμετάβ., περιστρέφομαι, συμπληρῶ τὴν περίοδόν μου, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι Ὀδ. Κ. 469.

περιτρέφω, μέλλ. **-θρέψω**, κάμνω ὥστε νὰ παγώσῃ ἢ πήξῃ τι ὁλόγυρα, ἀργινόεσσαν ἀεὶ περιτέτροφε πάχνην Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 738.— Παθητ., περιτρέφεται κυκεῶντι, περιπήγνυται ταράττοντος τοῦ τυροποιοῦ, Ἰλ. Ε. 903· σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος, «περιεπήσσετο» (Σχόλ.), Ὀδ. Ξ. 477· τὸ περιτεθραμμένον σοι σαρκίδιον Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 12. 1.

περιτρέχω· μέλλ. **-θρέξομαι**, ἀλλὰ συνήθ. **-δραμοῦμαι**· ἀόρ. **περιέδραμον**· πρκμ. **-δεδράμηκα** Πλάτ. Κλειτοφ. 410A. Τρέχω ὁλόγυρα, περιστρέφομαι, τὸ δὲ σῶμα περιτρέχει, ὅπερ λέγει μέθυσος, Θέογν. 505· π. τὰ κυνίδια Ξεν. Οἰκ. 13, 8· π. δεῦρο Ἀριστοφ. Σφ. 138· π. εἰς ταὐτόν, περιστρέφομαι καὶ καταντῶ εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, Λατ. redire, Πλάτ. Θεαίτ. 200C, πρβλ. Κλειτοφ. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** τρέχω τῇδε κἀκεῖσε, οἱ δὲ πυππάζουσι περιτρέχοντες Κρατῖνος ἐν «Δραπέτισιν» 7· κύκλῳ δεήσει περιτρέχειν με καὶ βοᾶν Ἄλεξις ἐν «Παννυχίδι» 3· π. ὅπῃ τύχοιμι Πλάτ. Συμπ. 173A, πρβλ. Λυσίαν 185. 13.

3) μεταφορ., ταῦτα μὲν γὰρ περιτρέχοντα πᾶσι προσφέρεσθαι Πλάτ. Θεαίτ. 202A· ἡ περιτρέχουσα ἑταιρεία, κοινὴ ἑταιρεία, Πλάτ. Ἐπιστ. 333D· ὀνόματα περιτρέχοντα, περιτυχόντα, Διον. Ἁλ. π. Δεινάρχ. 2· ἡ περιτρέχουσα ὑγρότης, ἡ ἐπικρατοῦσα ὑγρασία, Πλούτ. 2. 67E· οὕτως ἡ ῥητορικὴ ἐκαλεῖτο: τέχνη περιτρέχουσα, περιεκτική, quod in omni materia diceret, Quint. Instit. 2. 21, 7. **II.** μετ' αἰτ., τρέχω ὁλόγυρά τινος, τινὰ Ἡρόδ. 8. 128· τὴν λίμνην κύκλῳ Ἀριστοφ. Βάτρ. 193· τρέχω ὁλόγυρα ζητῶν, τὴν Πύκνα πᾶσαν ὁ αὐτ. ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θεσμ. 657· — ἐπὶ πραγμάτων, ἐν τῷ πρκμ., περιβάλλω, ὠκεανὸς π. γαῖαν Διον. Π. 41, πρβλ. Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 4. 5. **2)** μεταφορ., περιέρχομαι, περικυκλώνω, περιλαμβάνω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 56. — Πρβλ. **περιέρχομαι.**

περιτρέω, τρέμω ὀλόγυρα (ἐκ φόβου), λαοὶ δὲ περίτρεσαν; ἔφυγον τῇδε κἀκεῖσε ἐκ τρόμου, Ἰλ. Δ. 676.

περίτρησις, ἡ, ἡ ὀλόγυρα διάτρησις, Ὀρειβάσ. σ. 97 Coech.· οὕτω, **περίτρημα,** τό, Φίλων Βελοπ. 72.

περίτρητος, ον, διάτρητος ὀλόγυρα, **περίτρητον,** τό, ἡ διάτρητος ἀσπὶς τοῦ λιποβόλου (πολεμ. μηχ.) Ἥρων 134· scutula παρὰ Βιτρουβ. 1, 2, πρβλ. 10, 17.

περιτρηχής, ές, Ἰων. ἀντὶ **-τραχής,** λίαν τραχύς, Νουμήν. παρ' Ἀθην. 315B.

περιτρῐβής, ές, τετριμμένος ὀλόγυρα ἐκ τῆς χρήσεως, δόνακες Ἀνθ. Π. 6. 63· μεταφορ., τετριμμένος ἕνεκα ἐργασίας, Λατ. attritus, χεῖρες Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1175.

περιτρίβω, μέλλ. **-ψω,** τρίβω ὀλόγυρα ἢ φθείρω, ὁ χρόνος π. τὸ ἄγαλμα Φιλάστρ. 673, πρβλ. 797 πτερὰ περιτέτριμμένα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40. 50· κόγχος ἅλμῃ .. περιτριβεὶς (μετοχ. ἀορ. 6' παθ.) Λυκόφρ. 790.

περιτρίζω, πρκμ. **περιτέτρῑγα,** τρίζω ὀλόγυρα, Κόϊντ. Σμ. 12. 431, κτλ.

περίτριμμα, τό, πρᾶγμα διὰ τῆς τριβῆς λεανθέν· μεταφορ., π. δικῶν, δικηγορίσκος εἰς μικρὰς ὑποθέσεις ἀσχολούμενος καὶ παμπόνηρος, Ἀριστοφ. Νεφ. 447· π. ἀγορᾶς Δημ. 269. 19· πρβλ. **ἐπίτριμμα, ἐπίτριπτος.**

περίτριπτος, ον, ὁ ἐκ τῆς τριβῆς λεῖος γενόμενος, ὀδὸς Χρησμ. ἐν Σχολ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 638.

περίτριψις, εως, ἡ, τὸ τρίβειν ὀλόγυρα, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 256.

περιτρομέω, = **περιτρέμω,** Κόϊντ. Σμ. 3. 182, 364. — Μέσ., σάρκες περιτρομέοντο μέλεσσιν, αἱ σάρκες αὐτοῦ ἔτρεμον περὶ τὰ μέλη του, Ὀδ. Σ. 77· — μετ' αἰτ., Κόϊντ. Σμ. 3. 182.

περίτρομος, ον, ὅλος τρέμων· περίφοβος, περιδεής, Ὀππ. Ἀλ. 2. 309· — Ἐπίρρ., περιτρόμως ἔχειν πρός τι Φαλάρ. Ἐπιστ. 7.

περιτροπάδην [ᾰ], Ἐπίρρ., ἦρη δ' ἄσπετα μῆλα περιτροπάδην ἐτάμοντο, «περιτρέποντες, ἐπὶ τὴν ναῦν ἐλαύνοντες» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 143.

περιτροπέω, Ἰων. καὶ Ἐπικ. τύπος παράλληλος τῷ **περιτρέπω· I.** ἀμεταθ., περιτροπέων ἐνιαυτός, περιοδικῶς ἐπανερχόμενος, Ἰλ. Β. 295. **II.** μεταθ., τρέπω τι ἐκ τῶν πέριξ πρός τι κέντρον, περισυνάγω, πολλὰ [μῆλα] περιτροπέοντες ἐλαύνομεν Ὀδ. Ι. 465· περιτροπέων φῦλ' ἀνθρώπων, ἐλαύνων τῇδε κἀκεῖσε, περιπλέκων αὐτούς, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 542· πρβλ. **περιτροπάδην.**

περιτροπή, ἡ, περιστροφή, κύκλος, Πλάτ. Θεαίτ. 209E· ὅταν περιτροπαὶ ἑκάστοις .. περιτροπὰς ξυνάπτωσι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 546A· ἐτέων περιτροπὰς Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 1. 8· — παραιμ., ὑπέρου π., ἴδε **ὕπερος** I. **2) ἐν περιτροπῇ,** ὁ εἷς μετὰ τὸν ἕτερον, κατὰ διαδοχήν, ἢ περιοδικῶς, τάδε δὲ ἐν περιτροπῇ ἐκαρποῦντο, καὶ οὐδαμὰ ὡὐτοὶ Ἡρόδ. 2. 168., 3. 69· **ἐκ περιτροπῆς** Διον. Ἀλ. 5. 2, Δίων Κ. 53. 1. **3)** ἀνατροπή, ὠθισμοὶ καὶ π. ἀλλήλων Πλούτ. 2. 639F· — ἐν τῇ Ῥητορικῇ, ἡ π. τοῦ λόγου, ἀνατροπὴ τοῦ ἀντιπάλου διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἐπιχειρημάτων, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 128, κτλ.

περίτροπος, ον, περιστρεφόμενος, περιδινούμενος, κίνησις π., περιστροφικὴ κίνησις, πιθ. γραφὴ ἐν Πλουτ. Δυσάνδρ. 12· —παρ' Ἡσυχ. ὡς οὐσ. **περιτρόπου·** «ἴλιγγος», ἀλλ' ἴδε Lob. Paral. σ. 386.

περιτροχάζω, = **περιτρέχω,** Ἀπολλόδ. 1. 9, 26· — Παθ., Εὐστ. Πονημάτ. 75. 27.

περιτρόχᾰλος, ον, = **περιτροχος·** οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., περιτρόχαλα κείρομαι, κόπτω τὴν κόμην μου ὀλόγυρα· ὁ τρόπος οὗτος τοῦ κείρεσθαι ἐλέγετο **σκάφιον** (ἴδε Ἡσύχ. ἐν λ.), Valck. εἰς Ἡρόδ. 3. 8, Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 261F· κουρὰ περιτρόχαλος Φώτ. ἐν λ. **σκάφιον.**

περιτροχάς, άδος, ἡ, ἡ τὰς ὁδοὺς περιτρέχουσα, ἡ περιπλανωμένη, πρβλ. **φοιτάς,** Ἰγνατ. Ἐπιστ. 6.

περιτροχασμός, οῦ, ὁ, τὸ τρέχειν τῇδε κἀκεῖσε, Ὀρειβάσ. 113 Matth.

περιτροχάω, παράλληλος τύπος τοῦ **περιτρέχω,** Ἀνθ. Π. 7. 338· μετ' αἰτ., πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαί Καλλ. εἰς Δῆλ. 28· ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἄρατ. 815.

περιτρόχεον, τό, τροχὸς περισ:ρεφόμενος περὶ ἄξονα, ἀξὼν ἐν περιτροχίῳ, τροχὸς καὶ ἄξων, Πάππος ἐν Collect. Math. 8. 482, Τζέτζ. Ἱστ. 11, 607.

περίτροχος, ον, κυκλοτερής, στρογγύλος, περιτερής, ἐπὶ σελη-νοειδοῦς σήματος ἐπὶ τοῦ μετώπου ἵππου, Ἰλ. Ψ. 455· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1229, Τρυφ. (γραπτ. Τριφ.-) 518· ἐπὶ πίλου, Καλλ. Ἀποσπ. 124. **II.** παθ., περίτροχος ὕδασι λίμνη, **κυκλοτερὴς** τοῖς ὕδασι» (παράφρασ.), Διον. Π. 987.

περιτρύζω, τρύζω ὀλόγυρα, χαμηλοφώνως γογγύζω ὀλόγυρα, Κόϊντ. Σμ. 14. 36. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. τ. Δ', σ. 860.

περιτρύχω [ῠ], μεγάλως θλίβω, λυπῶ, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 831· — οὕτω, **περιτρυχωθείς,** Ἰω. Δαμασκ.

περιτρώγω, μέλλ. **-τρώξομαι·** ἀόρ. **περιέτρᾰγον.** Τρώγω ὀλόγυρα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 9, Λουκ. Τίμ. 8, κτλ.· ὡσπερεὶ τοὺς πουλύποδας .. νύκτωρ περιτρώγειν αὐτῶν τοὺς δακτύλους Φερεκρ. ἐν «Ἀγρίοις» 2· μή τις λαθὼν σου περιτράγῃ τὰ χρυσία, μήπως τις διαλαθὼν κλέψῃ τὰ χρυσία σου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 258· τοὺς ἀγγελόφους περιτρώγων ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 672· — μεταφ., ἐνοχλῶ τινα, μέμφομαι, ψέγω, μόνους ἡμᾶς οὐ περιτρώγει αὐτόθι 598.

περιτρωχάω, Ἐπικ. παράλληλος τύπος τοῦ **περιτρέχω,** Κόϊντ. Σμ. 7. 459.

περιττολόγως, Ἐπίρρ., διὰ λόγων περιττῶν, μετὰ **περιττολογίας,** Θ. Στουδ. σ. 1076, ἔκδ. Mi.

περιττός, -άκις, -εύω, -ωμα, κτλ., ἴδε ἐνλ. **περισσ-.**

περιτυγχάνω, μέλλ. **-τεύξομαι·** ἀόρ. **-ἐτύχον** πρκμ. **-τετύχηκα** Ἰσοκρ. 221· **1)** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ προσώπων, συμβαίνει νὰ συμπέσω, νὰ τύχω, θέλ ἀπαντῶ, τινί Θουκ. 1. 20., 4. 120, Λυσ. 131. 43, κτλ.· π. ἀγνώμονι κριτῇ Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 5· καὶ ἀπολ., Θουκ. 1. 135, Πλάτ. Συμπ. 221A· — ὡσαύτως μετὰ δοτ., π. τῷ πράγματι Ἀνδοκ. 6. 6· φαρμακίοις Πλάτ. Φαῖδρ. 268C· τῇ ἀρετῇ ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 320A· ἀτυχήμασι Πολύβ. 1. 37, 6· δοκεῖ δέ μοι οἷόν τε εἶναι καὶ ἰητρῷ μὴ χρωμένους ἰητρικῇ περιτυχεῖν, νὰ ἐπιτύχωσιν ἐν τῇ θερκπεία καὶ ἄνευ τῆς βοηθείας ἰατροῦ, Ἱππ. 3. 54· ἴδε Foës. Oecon. **2)** τἀνάπαλιν ἐπὶ γεγονότων, καὶ ἐδεδίεσαν μήποτε αὖθις ξυμφορά τις αὐτοῖς περιτύχῃ, ἐπέλθῃ, Θουκ. 4. 55.

περιτυλίσσω, τυλίσσω ὀλόγυρα, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐσπαργάνωσεν·** «περιτυλίξας, περιειλήσας» Φώτ.

περιτύλωσις, ἡ, τύλωσις ὀλόγυρα, Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 197, 199.

περιτύμβιος, ον, ὁ περὶ τὸν τύμβον ἢ πλησίον αὐτοῦ, «περιτυμβίδια ἄκρα» Ἀνθ. Π. 7. 560.

περιτυμπᾰνίζω, Παθητ., κρούω τύμπανα πέριξ τινός, ἐν τῷ παθητ., «τὰς τίγρεις φασὶ περιτυμπανιζομένας ἐκμαίνεσθαι καὶ ταράττεσθαι, καὶ τέλος αὐτὰς διασπᾶν» Πλούτ. 2. 167C, 144D.

περιτῠπόω, περιλαμβάνω, περιέχω, ὡς ὁ ἀὴρ τὰ ἡμέτερα σώματα, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 3. 75, πρβλ. 131, π. Μ. 10. 95· — παρὰ τῷ Ἀρισταιν. 1. 1, ἤδη διορθωτέον: **περιπτυσσομένῳ.**

περιυβρίζω, κακῶς μεταχειρίζομαι, προσβάλλω ἀπρεπῶς, τινά Ἡρόδ. 5. 91, Πλούτ., κλ.· τοιαῦτα π. αὐτοὺς ἐν μέρει Ἀριστοφ. Σφ. 1319, πρβλ. Θεσμ. 535. — Παθ., **περιυβρίζομαι,** πρός ἢ ὑπό τινος Ἡρόδ. 2. 152., 4. 159· ὧδε ἢ ταῦτα π. ὁ αὐτ. 1. 114., 3. 137· οἷα π. Ἀριστοφ. Ἱππ. 727.

περιϋλακτέω, ὑλακτῶ ὀλόγυρα, ἡ ὀργὴ π. τὴν καρδίαν Ἀχιλλ. Τάτ. 2. 29.

περιϋμνητος, ον, ὁ πανταχοῦ ὑμνούμενος, Εὐσεβ. Εὐαγγ. Ἀποδ. 16C.

περιϋόμαι [ῠ], Παθ., βρέχομαι ὑπὸ ὑετοῦ ὀλόγυρα, Στράβων 658.

περιυπνίζω, ἀφυπνίζω ὀλόγυρα, Γλωσσ.

περιϋφαίνω, ὑφαίνω ὀλόγυρα, Πολυδ. Ζ', 62, Ἀνέκδ. Ὀξων 3. 9.

περιφᾰγεῖν, ἴδε **περιεσθίω.**

περιφαής, ές, ὁ λάμπων, βλέπων ὀλόγυρα, βλεφάρων περιφαέα κύκλα [ἔνθα ἡ προπαραλήγ. ἐκτείνεται ὡς ἐν τῷ φάεα], Ὀππ. Ἀλ. 2. 6.

περιφαίνομαι, Παθ., εἶμαι περίοπτος, φαίνομαι πανταχόθεν, ἐπὶ ὀρέων, κτλ., ὄρεος κορυφῇ ἔκαθεν περιφαινομένοιο, «πόρρωθεν ὁρωμένου, περιόπτου» (Σχόλ.), Ἰλ. Ν. 179· ἐν σκοπιῇ, περιφαινομένῳ ἐνὶ χώρῳ βωμὸν ποιήσω Ὁμ." Ὕμν. εἰς Ἄφρ. 100· οὕτως, ἐν περιφαινομένῳ (ἄνευ οὐσιαστικοῦ) Ὀδ. Ε. 476. **2)** λάμπω ὀλόγυρα, Πλούτ. 2. 932B. **II.** παρὰ μεταγεν., ἐν τῷ ἐνεργ., ἐπιδεικνύω ὀλόγυρα, ὕφασμα τὸ μὲν μέγεθος ἔχον ἱματίου, κύκλῳ δὲ περιφαῖνον ἶριν τὴν κατ' οὐρανὸν ἐοικυῖαν Διόδ. 17. 10.

περιφάνεια [φᾰ], ἡ, τὸ πανταχόθεν φαίνεσθαι, σαφήνεια, μέχρι μὲν νυν .. τούτων πολὺ περιφάνεια τῆς χώρης ἐστί, ἡ χώρα εἶναι πολὺ γνωστή, Ἡρόδ. 4. 24· π. τοσαύτη τοῦ πράγματός ἐστι Δημ. 1102. 2, πρβλ. Ἰσαΐ. 66. 17· διὰ τὴν π. τῶν ἀδικημάτων Δημ. 844. 4· ἐκ π. ὁρᾶσθαι, ἐντελῶς, Διον. Ἁλ. π. Συντ. 22 ἐν ἀρχ., 23 ἐν ἀρχ. **II.** = **ἐπιφάνεια** II, τὸ ἐξωτερικῶς καὶ ἐξ ἐπιπολῆς φαινόμενον, Πλούτ. 2. 674A· ἐπιφάνεια ἐξωτερική, Εὐστ. Πονημάτ. 97. 25.

περιφᾰνής, ές, (περιφαίνομαι) ὁ ὀλόγυρα φαινόμενος, περίοπτος, ἐπὶ πόλεως, Θουκ. 4. 102· π. ζῷα, ἡμαιώματα ἰστάμενα καθ' ἑαυτὰ καὶ πανταχόθεν ὁρατά, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἀνάγλυφα, Ἀθήν. 199E, 205C. **2)** προφανής, δῆλος, ἐπίσημος, κατά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δηλος, πασίγνωστος, Σοφ. Αἴ. 66, κτλ.· π. τά πράγματα Ἀριστοφ. Λυσ. 756· π. ἀδίκημα Λυσίας 116. 8· τά δημόσιά που καί π. Πλάτ. Φίληβ. 31Ε· μεγάλη καί π. ἀναισχυντία Δημ. 825. 20· τεκμήριον Λυσ. 165. 15· περιφανές [ἐστι], ὡς .. Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 17·— συγκρ. καί ὑπερθ. -φανέστερος, -έστατος, αὐτόθι 7. 3, 8, Ἀριστοφ. Ἱππ. 206, κτλ.— Ἐπίρρ. -νῶς, φανερῶς, ἐπισήμως, προδήλως, Σοφ. Αἴ. 81, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1186, Πλ. 948, Θουκ. 6. 60, Πλάτ. Μένων 91D· συγκρ. -έστερον, Δημ. 815. 19.

περιφαντάζομαι, ἀποθ., σχηματίζω φαντασιώδη ἔννοιαν πράγματός τινος, περιφαντάζεσθαι τά πράγματα καί μή κατακρατεῖν αὐτῶν τῆς οὐσίας Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 417.

περίφαντος, ον, = **περιφανής**, τάφος Ἀνθολ. Π. 8, 202· μεταφορ., π. θανεῖται, φανερός τοῖς πᾶσι θά ἀποθάνῃ, Σοφ. Αἴ. 229. **II.** ἔνδοξος, ἐπιφανής, ὀνομαστός, Λατ. illustris, αὐτόθι 599.

περιφᾶσις, ἡ, = **περιφάνεια**, π. τῶν τόπων, ἐκτεταμένη θέα ἀνά τήν χώραν, Πολύβ. 10. 42, 8.

περιφέγγεια, ἡ, ἡ πέριξ φέγγουσα λάμψις, Πλούτ. 2. 894Ε.

περιφεγγής, ές, ὁ φέγγων ὁλόγυρα ἤ πανταχοῦ, ὁ κύκλῳ ἀκτινοβολῶν, Φίλων 1. 631., 2. 505, ἐν τῷ ὑπερθ.

περιφείδομαι, ἀποθ., φείδομαι, δέν φονεύω, πατρὸς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 620· ἄνθρωπε ζωῆς περιφείδεο, μή διακινδύνευε τήν ζωήν σου, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 9.

περιφέρεια, ἡ, ὡς καί νῦν, ἡ γραμμή ἡ πέριξ κυκλοτεροῦς σώματος, κυκλοτερής γραμμή, περιφέρεια, Τίμ. Λοκρ. 100Ε, Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 1. 13, 10, κ. ἀλλ.· τά ὦτα ἐπί τῆς αὐτῆς π. τοῖς ὄμμασι ὁ αὐτ. π. τά Ζ. Ἱστ. 1. 15, 13. **6)** μέρος κύκλου, τόξον, Ἀριστ. Φυσ. 8. 8, 32, Εὐκλείδ. 3. 28. **2)** ἡ ἔξω ἐπιφάνεια, Πλουτ. Κάμιλλ. 40· στρογγυλότης, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 827· σῶμα στρογγύλον, Πλουτ. Ἀντών. 26. **II.** πλάνη, σφάλμα, Ἐβδ. (Ἐκκλ. Θ', 3)· πρβλ. **περιφορά** II. 4.

περιφερής, ές, ὁ πέριξ κινούμενος, περιστρεφόμενος, ὧν δὲ π. (δηλ. ὁ ἐνιαυτὸς) τελευτήν οὐδεμίαν οὐδ' ἀρχήν ἔχει Ἕρμιππ. ἐν «Ἀθηνᾶς γοναῖς» 1· π. ὀφθαλμοί, περιστρεφόμενοι, Λουκ. ἐν Διΐ Τραγ. 30. **2)** στρογγύλος, **α)** ἐπί γραμμῶν, κυκλοτερής, κυκλικός, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 783· π. κύρτωμα ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδημ. τό Α', 966· κύλικας .. περιφερεῖς Φερεκρ. ἐν «Τυραννίδι» 1. 5· ἀντίθετ. τῷ **εὐθύς**, Πλάτ. Παρμ. 137Α, Ε, Ἀριστ. Φυσ. 7. 4, 1, κ. ἀλλ.· τό περιφερές, τό κυκλικόν σχῆμα, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 4, 3, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 436F. **6)** ἐπί σωμάτων, σφαιρικός, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 108Ε, Συμπ. 190Β, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 14, 49, κ. ἀλλ.·—μεταφορ., ἐπί ὕφους, τετορνευμένον, Διον. Ἁλ. περί Συνθ. 22· τά στρογγύλα καί τά π. προοίμια ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 10. 13. **II.** ὁ περιβάλλων, περιέχων, π. στίβος χθονὸς Εὐρ. Ἴων 743. **2)** περικυκλούμενος ὑπό, δῶμα περιφερὲς θριγκοῖς τόδε ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 430. **III.** πρβλ. **περφερέες**.

περιφέρια, τά, (κοινῶς περβάζια), Μ. Ἀτταλ. ἐν Σάθ. Μεσ. Βιβλ. τ. Α', σ. 47. 48, 69.

περιφερό-γραμμος, ον, ὁ ὑπό περιφερικῆς γραμμῆς ὁριζόμενος, ἀντίθ. τῷ **εὐθύγραμμος**, **ὀρθόγραμμος**, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 4, 1, Στράβ. 210.

περιφέρω, μέλλ. **περοίσω**· ἀόρ. **περιήνεγκα**, **περιήνεγκον**. Φέρω ὁλόγυρα, λέγων ὡς τόν ὁϊστόν περιέφερε κατά πᾶσαν τήν γῆν Ἡρόδ. 4. 36· φέρω μετ' ἐμαυτοῦ τῆδε κἀκεῖσε, ὁ αὐτ. 4. 64· παῖδ' ἀγκάλαισι π. Εὐρ. Ὀρ. 464· τήν γαλῆν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 128·— Παθ., μετ' αἴτ. τόπου, λέοντος περιενεχθέντος τό τεῖχος, ἐνεχθέντος περί τό τεῖχος, Ἡρόδ. 1. 84· ἀπολ., Σωκράτη .. περιφερόμενον, αἰωρούμενον τῆδε κἀκεῖσε (ἐντός καλάθου), Πλάτ. Ἀπολ. 19C· πίνειν .. σκύφον περιφερόμενον Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 2, 11. **2)** κινῶ ὁλόγυρα, περιφέρω τόν πόδα, κινῶ τόν πόδα περιστροφικῶς ἀναβαίνων τόν ἵππον, Ξεν. Ἱππ. 7. 2·— φέρω τό ἔδεσμα ὁλόγυρα καί δίδω εἰς τούς συνδαιτυμόνας, καί ἤρξατο ὁ μάγειρος τήν πρώτην περίοδον περιφέρων ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 2. 2, 2 καί 3. 4· οὕτω, π. τό βλέμμα εἰς τούς παρόντας Πλουτ. Ἄγις 18· π. κλήρους, τήν κύλικα ὁ αὐτ. 2. 737D, κτλ. **3)** περιστρέφω, τήν κεφαλήν Πλουτ. Μάρκελλ. 20.— Μέσ., τά σκέλη π. Πλάτ. Συμπ. 190Α. **4)** φέρω ὁλόγυρα, δημοσιεύω, γνωστόν ποιῶ, π. τι πανταχόσε Πλούτ. 2. 80F.— Παθ., τοῦ Πιττακοῦ .. περιεφέρετο τοῦτο τό ῥῆμα, μετεδίδετο ἀπό στόματος εἰς στόμα, Πλάτ. Πρωτ. 343Β, πρβλ. Πολ. 402Α, C, Δημόδοκ. 383C· ὁ περιφερόμενος στίχος Πολύβ. 5. 9, 4. κτλ. **5)** φέρω τῆδε κἀκεῖσε, Πλουτ. Καῖσ. 37· ἴδε κατωτ. III. 2. **6)** φέρω ὁλόγυρα (εἰς τήν ἐξουσίαν μου), ὑποτάσσω, περιήνεγκεν εἰς ἑαυτόν τάς Ἀθήνας Πλουτ. Περικλ. 15, πρβλ. Γάλβ. 8, Ἀππ. Μιθρ. 68· οὕτω, τήν Ἰταλίαν εἰς λιμόν π. Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 143· εἰς συμφοράς π. ὁ αὐτ. ἐν Καρχηδ. 86· εἰς ἀπάθειαν Πλούτ. 2. 165C, πρβλ. 546C. **7)** φέρω πέριξ ἤ ὀπίσω (κατά διάνοιαν), οὔτε μέμνημαι τό πρᾶγμα οὔτε με περιφέρει οὐδέν εἰδέναι τούτων, οὔτε μέ φέρει ὀπίσω (ὁ νοῦς μου) εἰς τήν γνῶσιν οὐδενὸς ἐκ τούτων τῶν πραγμάτων, Ἡρόδ. 6. 86, 2· π. τίς με καί μνήμη Πλάτ. Λάχ. 180Ε· τοῦ πράγματος ἤδη περιφέροντος αὐτόν τῇ ὑπονοίᾳ Πλούτ. 2. 522C. **8)** περιστρέφω, κάμνω τινά νά ἐλιγγιᾷ, τρελλαίνω, εἰς παραφροσύνην ἄγω, ἡ συκοφαντία π. σοφὸν Ἑβδ. (Ἐκκλ. Ζ', 8). **II.** ἀμεταβ., ἀντέχω, ὑπομένω, Θουκ. 7. 28, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 12, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 149, 153, κτλ. **2)** ἀναλαμβάνω, ἐκ τῆς νόσου Γραμμ. **III.** Παθ., περιέρχομαι, περιστρέφομαι, ἐν τῷ αὐτῷ κύκλῳ Πλάτ. Παρμ. 138C· ἡ περιφορά π. κύκλῳ εἰς ταὐτόν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 247D· εἰς τά πρότερα ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 456B· περιφερομένου ἐνιαυτοῦ, ὡς τό **περιπλομένου** καί **περιτελλομένου**, Ἡρόδ. 4. 72, πρβλ. 1. 207· ἐν ἴσῳ χρόνῳ π. Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 8, 7· ὡσαύτως ἐπί λογικῆς συζητήσεως, περιφέρεσθαι εἰς ταὐτό Πλάτ. Γοργ. 517C· Νόμ. 659C· πάντα περιφερόμενα ὁρᾶν Ἀθήν. 156C. **2)** περιπλανῶμαι, Ξεν. Κυν. 3. 5· λόγος .. ἀνοήτως π. ἐν συμποσίῳ Πλούτ. 2. 716E·— εἶμαι ἀσταθής, κυμαίνομαι, ὁ αὐτ. ἐν Δίμιλ. 27, Γάλβ. 6· περιφερόμενος τῷ μεγέθει τῶν τολμημάτων, ἐλιγγιῶν πρό τοῦ μεγέθους τοῦ τολμήματος, ὁ αὐτ. ἐν Καίσ. 32· πρβλ. τόν αὐτ. ἐν Δίωνι 11· περιφερόμενοι τύπτουσι, τυχαίως, εἰκῇ, Ἀριστ. Μετά τά Φυσ. 1. 4, 4.

περιφεύγω, μέλλ. **-φεύξομαι**, ἐκφεύγω, διαφεύγω, πόλεμον περί τόνδε φυγόντε Ἰλ. Μ. 322· ἐπεί ψάμμος ἀριθμόν περιπέφευγεν, ἐκφεύγει ἀπαρίθμησιν, δέν εἶναι δυνατόν νά ἀριθμηθῇ, Πινδ. Ο. 2. 178· π. τήν φθορὰν Πλάτ. Νόμ. 677B· ῥαθυμίαν Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 467· πῦρ, ἔφοδον π. Πλούτ. 2. 171E, κτλ.·— ἰδίως, ἀποφεύγω, περιφεύγειν δέ χρή ἐν τῇ ἐπιδέσει ὅκως μή κατά τήν καμπήν πολλῷ τοῦ ὀθονίου ἠθροισμένον ἔσται ἐκ τῶν δυνατῶν Ἱππ. Ἄγμ. 779. **2)** ἀπολ., ὡς τό **περιγίνομαι**, ὥστε μήτε τούς οἰκείους, μήτε τῶν ἰατρῶν μηδένα προσδοκᾶν περιφευξεῖσθαί με Δημ. 1256. 4., 1265. 24· περ. ἐκ νόσου Ἱππ. Προγν. 45, 14, πρβλ. Ἀριστ. π. τά Ζ. Ἱστ. 8. 22, 2.

περιφημίζω, διαφημίζω, Ἐτυμολ. Μέγ. 517. 17.

περιφήμιστα βασίλεια, περίφημα, Ψευδο-Καλλισθ. Γ', 18. Ἔτι: **περιφήμιστος** ἔσομαι Α', 38 ἐν σημ. ὡς διάφ. γραφ. ἀντί: **περίφημος**.

περίφημος, ον, (φήμη) ὡς καί νῦν, λίαν πεφημισμένος, Ὀρφ. Ἀργ. 24, Πολυδ. Ε', 158.

περιφθέγγομαι, ἀποθ., ὁμιλῶ πρός παντός εἴδους ἀνθρώπους, διαναστῆναι καί **περιφθέγξασθαι** Γαλην. τ. 4, σ. 448.

περιφθείρομαι, Παθητ., ἐντελῶς καταστρέφομαι, Φίλων παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 356B. **II.** περιπλανῶμαι ἐγκαταλελειμμένος, Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 9. 10, Λυκούργ. 153. 5. **III.** Καθ' Ἡσύχ.: «περιφθείρεται· τάς φθεῖρας συλλέγει. ἢ μειοῦται, ἐλαττοῦται».

περιφθῐνύθω [ῠ], παντελῶς καταστρέφομαι, ἐξολοθρεύομαι, Ὀρφ. Λιθ. 515.

περιφίλητος [ῐ], ον, σφόδρα πεφιλημένος, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 85.

περιφῑμόω, σκεπάζω διά πώματος, Χημικ. ἐν Nottit. Mss. τ. 6, σ. 331.— Κατά Σουΐδ.: «περιφιμώσαντες, σκεπάσαντες, πωμάσαντες».

περιφίμωσις [ῐ], **εως**, ἡ, νόσος τις τῆς πόσθης, δηλ. τῆς ἀκροβυστίας, Παῦλ. Αἰγ. 6. 55.

περιφλεγής, ές, σφόδρα φλογερός, δίψος Πλούτ. 2. 699E, ἐν τῷ ὑπερθ.· περιφλεγῶς διψῆσαι ὁ αὐτ. ἐν Κάτωνι Πρεσβυτ. 1.

περιφλεγμαίνω, = τῷ ἑπομ. (ἀμεταβ.), Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 768D, Ἄννα Κομν. 12, σ. 357D.

περιφλέγω, καίω, φλέγω ὁλόγυρα, Πλούτ. 2. 648C, Δίων Χρ. 2. 97.— Παθ., Πολύβ. 12. 25, 2.

περιφλεύω ἤ **περιφλύω** [ῠ], καίω, «τσουρουφλύζω» ὁλόγυρα, τούς ζῶντας περιφλύει, ἐπί κεραυνοῦ, Ἀριστοφ. Νεφ. 396.— Παθητ., τειχέων περιπεφλευσμένων πυρί Ἡρόδ. 5. 77.— Πρβλ. **περιφλοίζω**, **περιφλογισμός**.

περιφλῐδάω, ποιητ., περιφλιδόωντος ἁλοιφῇ, «περισφριγῶντος καί περιπλήθοντος τῷ λίπει» (Σχόλ.), Νικ. Ἀλεξιφ. 62.

περιφλογίζω, φλογίζω ὁλόγυρα, Παλλαδ. Ἱστ. Λαυσ. 989Α·— **περιφλογισμός**, ὁ, Σύμμαχ. καί Θεόδ. ἐν Πολ. Διαθ.· ὁ δέ Ἀκύλας ἔχει **περιφλευσμός**.

περιφλοΐζω, ἀφαιρῶ ὁλόγυρα τόν φλοιόν, περιφλοῖσαι (κοινῶς -φλεῦσαι) Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 5, 3· ξύλα περιφλοισθέντα ὁ αὐτ. π. Πυρός 72, πρβλ. Διοσκ. 1. 19.

περίφλοιος, ον, ὁ ἔχων φλοιόν ὁλόγυρα, Ξεν. Κυν. 9, 12.

περιφλοισμός, ὁ, ἡ ἀφαίρεσις τοῦ φλοιοῦ ὁλόγυρα, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 5. 15, 1.

περιφλύω, ἴδε **περιφλεύω**.

περιφοβεῖσθαι. Π. Δυστυχ. κ. Εὐτυχ. στ. 61, ἔκδ. Λ.—Ἐν τῷ Θησ. Στερ. ὁ μέσος τύπος τοῦ ῥήματος ἀμφιβάλλεται ἐν Ξεν. Κυν. 9, 17 καί μόνον τό **περιφοβέω** πιστοῦται ἐξ ἄλλων πηγῶν, Συναγωγή Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη, ἴδε ἑπόμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περιφοβέομαι, μεγάλως φοβοῦμαι, μεθ' ἡμέραν περιφοβεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους Ξεν. Κυνηγ. 9, 17 (ἔνθα ὁ L. Dindorf πεφοβῆσθαι, πρβλ. 5, 16., 6, 23)· — τὸ ἐνεργ. παρὰ Φωτ. καὶ Σουίδ. ἐν λέξ. **στροβεῖ**.

περίφοβος, ον, σφόδρα πεφοβημένος, ἔντρομος ἐκ φόβου, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 736, Θουκ. 6, 36, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 12· περίφοβος τοῦ καταφρονηθῆναι Πλάτ. Φαῖδρ. 239Β· περίφοβοι ἦσαν καὶ περὶ σφῶν καὶ περὶ τῆς πατρίδος Πολύβ. 5. 74, 3· πρός τι Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδήμ. 3. 1, 19. — Ἐπίρρ. **-βως**, Διον. Ἁλ. 11. 22, Πλουτ. Ἄρατ. 26.

περιφοινίσσω, κοκκινίζω ὁλόγυρα, Γρηγ. Νύσσ. τόμ. 1, σελ. 199Β.

περιφοιτάω, περιπλανῶμαι, Κρατῖνος ἐν «Χείρωσι» 16, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 573.

περιφοίτησις, ἡ, περιπλάνησις, Πλουτ. Λύσανδρ. 20, ὁ αὐτ. 2. 59. D.

περίφοιτος, ον, περιστρεφόμενος, ἔργα σελήνης Παρμεν. 130 περιπλανώμενος, ἐπὶ γυναίου ἔρωτος, Λατιν. vulgivagus, Καλλ. ἐν Ἀνθ. Π. 12. 43., 13. 24. **II.** Παθ., περικυκλούμενος, βασκάνων γνώμαις Φίλων 2. 248.

περιφορά, ἡ, τὸ φέρειν τι ὁλόγυρα, ἐπὶ τῶν ἐδεσμάτων τῶν περιφερομένων ἐν ὥρᾳ δείπνου καὶ διδομένων εἰς τοὺς συνδειπνοῦντας, Λατ. gustationes, ὅπερ λοιπὸν ἦν τῆς περιφορᾶς Ξεν. Κύρ. 2. 2, 4, πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 55 ἔνθα λέγει: «τὸ δὲ περιφέρεσθαι τὰς μερίδας περιφορὰν Ξενοφῶν ὠνόμασεν»· τὰς εἰθισμένας προπαρατίθεσθαι περιφορὰς Ἡρακλείδης ὁ Ταραντῖνος παρ' Ἀθην. 120Β, πρβλ. 275Δ. **II.** (ἐκ τοῦ παθ.), τὸ περιφέρεσθαι, κίνησις περιφερική, κυκλική, περιστροφική, ἐπὶ τροχοῦ, Εὐρ. Βάκχ. 1065 (ἀμφίθ. τὸ χωρίον)· ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων, Ἀριστοφ. Νεφ. 172, Πλάτ. Φαῖδρ. 247C, Νόμ. 898C, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 26, π. Οὐρ. 2. 10, 2, κ. ἀλλ.· αἱ τῶν ὡρῶν π. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 1, 1. **2)** ὁ περιστρεφόμενος τοῦ οὐρανοῦ ὁδός, Πλάτ. Πολ. 616C, Θεαίτ. 153D· ἡ ὑπερθε π., οἱ οὐρανοί, Κριτίας 9. 31. **3)** μεταφορ., ἐν τῷ πλησ., περιφοραῖς κυκλούμενος, ὥσπερ κυλιστὸς στέφανος Εὔδουλ. ἐν «Οἰνομάῳ» 1· — ὡσαύτως, ἐν ταῖς περιφοραῖς, ἐν τῇ κοινωνίᾳ, Πλουτ. Περικλ. 5. **4)** σφάλμα, πλάνη, Ἐδδ. (διάφ. γραφ. ἐν Ἐκκλ. Β', 12, ἀντὶ **παραφορά**)· πρβλ. **περιφέρεια** II. **III.** σειρά, ἁράδα σωροῦ ξύλων, ἐπὶ νεκρικῆς πυρᾶς, Διόδ. 17. 115. — Καθ' Ἡσύχ.: «περιφορά· ἡ κατὰ κύκλον κίνησις», καὶ «περιφορᾶς· περισπασμοῦ, πλάνης».

περιφοράδην [ᾰ], Ἐπίρρ., ὀδοιπορέουσι δὲ περιφοράδην ὡς βόες, ὀδοιποροῦσι δὲ κυκλοτερῶς περιφέροντες τὰ σκέλος ὡς οἱ βόες, ἢ ἐλίττοντες τὸ σκέλος κατὰ τὴν ἔξω χώραν, Ἱππ. π. Ἄγθρ. 819, πρβλ. Γαλην. 12. 400, κτλ.· ἴδε **περιστροφάδην**, **εἰλίπους**.

περιφορέω, = **περιφέρω**, Ἡρόδ. 2. 48, Εὐστ. Παρημάτ. 13. 9.

περιφόρημα, τό, τὸ περιφερόμενον παρὰ τὴν τράπεζαν ἔδεσμα, Γλωσσ.

περιφορητικός, ἡ, όν, παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 87, π. λόγος, πιθαν. ἡμαρτημ. ἀντὶ παραφορητικός. Ἀπατηλός.

περιφόρητος, (οὐχὶ **περιφορητός**), Ἀπολλώνιος περὶ Συντάξ. 310, (πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 493), ον, ὃν δύναταί τις νὰ περιφέρῃ, φορητός, οἰκήματα Ἡρόδ. 4. 190· δεῖπνον Στράβ. 155. **II.** ὁ ἐπὶ κλίνης περιφερόμενος, καὶ ὡς ἐκ τούτου περιδόητος γενόμενος, ἐπὶ τοῦ διαδεχθέντος ἐπὶ τρυφῇ Ἀρτέμωνος, Ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ μέλει ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων Ἀνακρ. 19. 2, ἔνθα ἴδε Bergk. — μετὰ παιδιᾶς εἰρημένον ἐν Πλουτ. Περικλ. 27.

περιφόρινοι (ῐ)· εἶδος ὑποδημάτων, Ἐπιγρ. Στρατονικείας (Edict. Diocl.) L. et W 536.

περιφόρινος, ον, (φορίνη) ὁ μετὰ τοῦ δίρματος, χαιρίδια περιφόρινα Δίφιλ. ἐν Ἀθήν. 7.

περίφορος, ἡ, ἐν Ψευδο-Λουκ. π. τῆς Ἀστρολ. 5· ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **περιφορά** ἢ **περίοδος**.

περίφορτος, ον, κατάφορτος, Ἀπολλιν. Ψαλμ. 9. 55.

περιφράγη, ἡ, = τῷ ἑπομ., Γεωπ. 11. 5. 4.

περίφραγμα, τό, φραγμὸς περί τινα τόπον, Τίμ. Λοκρ. 100Β **II.** τόπος περιπεφραγμένος, Στράβ. 710, κτλ. **III.** τὸ κεκαλυμμένον μέρος ὀχήματος, Πολυδ. Α', 142.

περιφραγμός, ὁ, φραγμὸς τεθειμένος ὁλόγυρα, Χρησμ. Σιβ. 8. 209.

περιφραγμόω, = **περιφράσσω**, Νικητ. Χρον. 488D, κτλ.

περιφραδής, ές, (φράζομαι) λίαν περιεσκεμμένος, λίαν ἐπιμελής, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 464, διάφ. γραφ. ἐν Ὀδ. Ψ. 73, Σοφ. Ἀντ. 348. Ἐπίρρ., **-δέως**, Ὅμ., ἀείποτε ἐν τῇ φράσει ὠπτησάν τε περιφραδέως, «πάνυ ἐμπείρως, καὶ ἐντέχνως» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 466, κτλ. — Καθ' Ἡσύχ.: «περιφραδέως· περιπεφρασμένως· ἐμπείρως».

περιφράζομαι, μέσ., σκέπτομαι περί τινος, βουλεύομαι, περιφραζώμεθα πάντες νόστον Ὀδ. Δ. 76, πρβλ. Νικ. Θηρ. 715· περιφρασθεὶς .. ἁλεξητήρια αὐτῷ 7. **II.** ἐνεργ., ἐκφέρω περιφραστικῶς, περιφράζων ὧδε τὴν γόησιν Διον. Ἁλ. πρὸς Ἀμμαῖον 2. 4, πρβλ., περὶ Θουκ. 32· — Παθ., τὸ μὴ σύνηθες .., ἀλλὰ λοξὸν καὶ περιπεφρασμένον Πλούτ. 2. 407Δ.

περιφράκτισμα, τό, = **περίφραγμα**. Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ.

περίφρακτος, ον, πεφραγμένος ὁλόγυρα, Βυζ.· — τὸ π., περίφραγμα, Πλουτ. Θησ. 12, Λουκ. Διόνυσ. 6.

περιφραξις, ἡ, τὸ φράττειν ὁλόγυρα, Ἀμφιλόχ. σ. 52Β, Βίος Νείλου Νεωτ. σ. 75, 5.

περιφράσις, ἡ, τὸ διὰ πλειόνων λέξεων ἐκφράζεσθαι, Διονύσ. Ἁλ. πρὸς Γναῖον Πομπ. 2. 5, περὶ Θουκ. 29, Πλούτ. 2. 406F· Λατ. circuitus loquendi, Quintil. 8. 6, 61.

περιφράσσω, Ἀττ. **-ττω**, φράττω ἢ ὀχυρώνω ὁλόγυρα, προφυλάττω πανταχόθεν, ἐμαυτὸν οὕτω περιφράξας Πλάτ. Πολ. 365Β· σεαυτὸν φιλίᾳ περιφράξας Φωτ. Ἐπιστ. σ. 28, 38· — Παθ., αὗται δὲ πίλοις περιπεφραγμέναι Ἱππ. π. Ἀέρ. 291· πόλις περιπεφρ. Σύμμαχ. ἐν Παλ. Διαθ. **2)** περικλείω τι, φράττω ὁλόγυρα, λίθοις περιφράξαντες Ἀριστ π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 20, 5.

περιφραστικός, ἡ, όν, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἀνήκων εἰς περίφρασιν, ἐπὶ λόγου, Εὐστ. 557. 37. Ἐπίρρ., **-κῶς**, ὁ αὐτ., κτλ.

περιφρίσσω, σηκώνομαι ὄρθιος ὡς αἱ τοῦ χοίρου τρίχες, ἡλίκα περιφρίσσει τὰ κέντρα Νικηφ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 1, σ. 487. **2)** φρίττω, τρέμω ἐνώπιόν τινος, ὡς ζώοντα νέκυν περιπεφρίκασιν Κόϊντ. Σμ. 3. 184.

περιφρονέω, σκέπτομαι περί τινος, περιασκοπῶ, ἐξετάζω αὐτὸ πανταχόθεν, περιφρονῶ τὸν ἥλιον, «περιεργάζομαι καὶ περισκοπῶ τὴν τοῦ ἡλίου πορείαν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 225, 1503· τὰ πράγματα, αὐτόθι 734. **II.** ὡς τὸ ὑπερφρονέω, καταφρονῶ, μετ' αἰτ., Θουκ. 1. 25, Διον. Ἁλ. 4. 71, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ γεν., Πλάτ. Ἀξίοχ. 372Β, Πλουτ. Θησ. 1, κτλ. **III.** ἀμεταβ., εἶμαι περίφρων, συνετός, σκεπτικός, οὐ περιφρονοῦσα ἡλικία Πλάτ. Ἀξίοχ. 365Β.

περιφρόνησις, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ περιφρονεῖν τι, Πλουτ. Κάμιλλ. 6, Περικλ. 5, κτλ.

περιφρονητέος, α, ον, ὃν πρέπει νὰ περιφρονῇ τις, Ἰω. Φιλόπ. **-τέον**, δεῖ περιφρονεῖν, Γρηγ. Ναζ. Λόγ. 20, σ. 323C

περιφρονητής, οῦ, ὁ, ὁ περιφρονῶν, Νικηφ. Χούμν. ἐν Boiss. Ἀνεκδ. τ. 5. σ. 302.

περιφρονητικός, ἡ, όν, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἀγαπῶν νὰ περιφρονῇ, περιφρονητικοὺς τῶν ὁρωμένων Κύνἀπ. 46, 21, Εὐστ. Παρημάτ. 319, 1. — Ἐπίρρ., **περιφρονητικῶς** Νικηφ. Χούμν. ἐν Boiss. Ἀνεκδ. τ. 5, σ. 305, 1.

περιφροσύνη, ἡ, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **παραφρ-**, Κόλουθ. 196, Θεμίστ. 259Β.

περιφρουρεύω, = τῷ ἑπομ., Ὀππ. Ἁλ. 4. 233.

περιφρουρέω, φρουρῶ πανταχόθεν, περιφυλάττω, ἐκ τοῦ πλησίον φυλάττω, ἀποκλείω, Δίων Κ. 40. 36, Συλλ. Ἐπιγρ. 5129Β, 17. — Παθ., τὸ τεῖχος, ᾧ περιεφρουροῦντο οἱ Πλαταιῆς Θουκ. 3. 21.

περιφρῡγής, ές, κατάξηρος, ἐπὶ μαρασμοῦ, «ὁ περιφρυγὴς ὀνομαζόμενος ὑπὸ τοῦ Φιλίππου μαρασμός» Γαλην. τ. 7. 686.

περιφρύγω [ῡ], φρύγω πανταχόθεν, Θεοδοτ. ἐν Παλ. Διαθ. (Ἄσμ Ἄσμ. Α', 5).

περίφρων, ονος, ὁ, ἡ· κλητ. **περίφρον**, περίφρων Πηνελόπεια Ὀδ. Π. 435, κτλ., ἀλλ' ὡς ἡ ὄνομ., Περίφρων Εὐρύκλεια Τ. 357., Φ. 381· (φρῆν)· — περιὼν τῶν ἄλλων κατὰ τὸ φρονεῖν, συνετός, συχνὸν ἐν τῇ Ὀδ. ἐπὶ τῆς Πηνελόπης, ἐπὶ ἄλλων ὀνομαστῶν γυναικῶν, Ὀδ. Λ. 334, Τ. 357, ἐν δὲ τῇ Ἰλ. μόνον ἅπαξ, Ε. 412· ἐπὶ ἀνδρῶν πρῶτον ἐν Ἡσ. Ἀσπ Ἡρ. 297, 313· τέκνα Ἡσ. Θεογ. 894· δόλιος, πανοῦργος, θήρη Ὀππ. Ἁλ. 3. 205. **II.** ὡς τὸ ὑπέρφρων, ὑπερήφανος, ὑπεροπτικός, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 740· οὕτω, περίφρονα δ' ἔλακες ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1425. **2)** μετὰ γεν., ὁ περιφρονῶν τι, Ἀνθ. Π. 8. 29, Ἰωσήπ. Μακκ. 8, ἐν τέλ.

περιφυγή, ἡ, τόπος καταφυγῆς, Πλουτ. Δημήτρ. 46.

περιφυής, ές, (περιφύω) ὁ πέριξ φυόμενος, π. τῇ γῇ, φυόμενος πλησίον τῆς γῆς, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **προσφυής** παρὰ τῷ Διοσκ. 4. 104.

περιφύλαγμα, τό, φυλακτήριον, τὸ ἀρχαῖον αὐτῷ περιφύλαγμα τὸν σταυρὸν ἀποτραχηλισάμενος Νικήτ. Χρον. 222D.

περιφυλακή, ἡ, ἄμυνα, Γεννάδιος 1017C.

περιφῡλάσσω, Ἀττ. **-ττω**, φυλάττω ὁλόγυρα, περιεφύλαττον τὰς τούτων ἐξόδους Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 10, 1.

περιφύσησις [ῡ], εως, ἡ, τὸ φυσᾶν ὁλόγυρα, Οἰκουμέν. εἰς Ἀποκάλ. 341, 1, ἐκδ. Cramer.

περιφῡσητος [ῡ], ον, ὁ πανταχόθεν φυσώμενος, Ἀριστοφ. Λυσ. 323.

περιφῦσις, εως, ἡ, τὸ φύεσθαι ὁλόγυρα ἢ ἐπάνω, περὶ τοῦ στήθους τῶν γαμφωνύχων ὀρνέων, στῆθος δ' ἰσχυρὸν καὶ ὀξύ, δεῦ μὲν πρὸς τὸ εὔτονον εἶναι, .., ἰσχυρὸν δὲ πρὸς τὴ περι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φύσει τῆς σαρκὸς Ἀριστ. περὶ Ζῴων Πορείας 10, 9, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 2, 2.

περιφῠτεύω, φυτεύω ὁλόγυρα, περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν Ἰλ. Ζ. 419· πέριξ δένδρων ἄλσος περιφυτεύουσι Πλάτ. Νόμ. 947Ε· μεταφορ., ὁ θεὸς .. τὰ πάθη αὐτῷ (τῷ ἀνθρώπῳ) καὶ τὰ ἤθη περιεφύτευσε Ἰωσήπ. Μακκ. 3.

περίφῠτος, ον, κατάφυτος, πεφυτευμένος ὁλόγυρα, ὄρος π. ἐλάαις Ἄππ. Ἰδηρ. 64.

περιφύω, μέλλ. -φύσω [ῠ]· ἀόρ. α' **περιέφῡσα**. Κάμνω νὰ ἀναφυῇ τι ὁλόγυρα ἢ ἐπάνω τινός, κάμνω ὥστε νὰ κολληθῇ τι ἐπί τινος ὡς εἰ εἶχε φυῇ ἐκεῖ, ἐπικολλῶ, περικολλῶ, στερεώνω ἐπί τινος, τι περί τι Πλάτ. Τίμ. 78D· τοῖς κερασφόροις ἅπασιν ὑποβάλλουσα ἡ φύσις ὀστᾶ σηραγγώδη περιφύει τὸ κρέας ἔξωθεν Φιλόστρ. 63. **II.** Παθ., μετὰ μέσ. μέλλ. -φύσομαι [ῠ]· πρκμ. καὶ ἀόρ. 6' **περιπέφῡκα**· **περιέφῡν**, ἀπαρ. **περιφῦναι**, μετοχ. **περιφύς** [ῠ], παρὰ μεταγεν. συγγραφ. ὡσαύτως **περιφῦῆναι** καὶ **περιφῦείς**·— φύομαι ὁλόγυρα, περὶ ὃ' αἴγειροι πεφύασι Ὀδ. Ι. 141· π. καὶ ἐμφυόμενα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 5, 4· πέτρα **κύκλῳ** .. περιπέφυκε, ὑπάρχει πέτρα ὁλόγυρα, Πλάτ. Κάμιλλ. 20. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἐναγκαλίζομαι σφιγκτά, μήτηρ δ' Ἀμφιθέη μητρὸς περιφῦσ' Ὀδυσῆϊ, κύσσ' ἄρα μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ Ὀδ. Τ. 416· καὶ ἀπολ., Τηλέμαχον .. κύσεν περιφύς Π. 21· κύσσαι καὶ περιφῦναι ἑὸν πατέρα (ἔνθα ἡ αἰτ. ἀποδοτέα εἰς τὸ **κύσσαι**) Ω. 236, πρβλ. 320· οὕτως ἐπὶ ὑποδημάτων, περιέφυσαν Περσικαί τινι Ἀριστοφ. Νεφ. 151· ἐπὶ τοῦ κισσοῦ, κισσὸς καλάμῳ περιφύεται Εὔδουλος ἐν «Στεφανοπώλισιν» 2· [τῇ ψυχῇ] γενηρὰ .. πολλὰ καὶ ἄγρια περιπέφυκε Πλάτ. Πολ. 612Α, πρβλ. Νόμ. 898Ε· περὶ τὰ ὀστᾶ αἱ σάρκες περιπεφύκασι Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 9, 6, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 25, κ. ἀλλ.·—ἐπὶ φήμης, φήμη π. τι νι Ἰσοκρ. 97Ε. **3)** ἐπὶ σταχύων σίτου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 11, 4.

περιφωνέω, ἠχῶ πέριξ, ἀντηχῶ, Πλουτ. Μάρ. 20.

περίφωρος, ον, (φώρ) καταφανής, Πλούτ. 2. 49C, ἔνθα ἴδε Wyll.

περιφωτίζω, φωτίζω ὁλόγυρα, Πλούτ. 2. 953Α, Κλεομήδ. 2. 76.

περιφωτισμός, ὁ, τὸ φωτίζειν ὁλόγυρα, διάφ. γραφ. ἀντὶ παραφ-, Στράβ. 138.

περιχαίνω, ἴδε περιχάσκω.

περιχαίρω, χαίρω ὑπερβαλλόντως, Εὐνάπ. σ. 20.

περιχᾰλάω, χαλαρώνω ὁλόγυρα, περικεχαλασμένων τῶν σαρκῶν Ἰωσήπ. Μακκ. 7,

περιχᾰλῐνόω, περιβάλλω μὲ χαλινόν, ἵππους Ἄππ. Συρ. 26

περίχαλκος, ον, κεκαλυμμένος διὰ χαλκοῦ, Ἀθήν. 413Β.

περιχαλκόω, περικαλύπτω διὰ χαλκοῦ, Ἐβδ. (Ἔξοδ. ΚΖ', 6).

περιχαμπτά, ἐφθαρμένη λέξ. ἐν Αἰσχύλ. Ἰκ. 878, ἔνθα νῦν κατὰ διόρθ. R. Ellis, περί, χάμψα.

περιχανδής, ές, πολλὰ περιέχων, περιλαμβάνων, Νίκ. παρ' Ἀθην. 372Ε.

περιχᾰρᾰκόω, περιβάλλω διὰ χάρακος, π. τὸ τεῖχος Αἰσχίν. 87. 30· καθόλου, ὀχυρώνω, Πολύβ. 4. 56, 8.— Παθ., περικεχαρακωμένην προσδεωκότα τὴν πατρίδα Δείναρχ. κατὰ Δημοσθ. 64.

περιχᾰρακτήρ, ῆρος, ὁ, ἐργαλεῖον, δι' οὗ περιχαράττονται τὰ οὖλα τὰ ὄντα πέριξ ἐξαχθησομένων ὀδόντων, Cael. Aurel. Chron. 2, [4, σ. 372]. **-ήριον**, τό, Γαλην. 10. 616.

περιχᾰρακτικός, ἡ, όν, κατάλληλος πρὸς περιχάραξιν, Διοσκ. 1. 137.

περιχᾰράκωμα, τό, χαράκωμα πέριξ τινός, Ἡσύχ. ἐν λ. Θριγγύς, Ἐτυμολ. Μέγ. 455, 55.

περιχάραξις, εως, ἡ, τὸ χαράττειν τι ὁλόγυρα, Ὀρειβάσ. 6 Mai, Γεωπ. 10. 77, 2.

περιχᾰράσσω, Ἀττ. **-ττω**, χαράττω ὁλόγυρα, ὀδόντας Γαλην. 10. 616.—χαράττω γράμματα τὰ ὁποῖα σχηματίζουσι κύκλους ἢ μέρη κύκλων οἷον τὰ γράμματα, O. P. C, ἴδε Bourdin εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 782.— Παθ., φύλλον περικεχαραγμένον, ἔχον ὁλόγυρα ἐγκοπάς, πριονοειδές, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 12, 5, κτλ. 3. 10, 5. **II.** διαγράφω μέρος τι τῆς διαθήκης, Πανδέκτ.

περιχάρεια [ᾰ], ἡ, ὑπερβολικὴ χαρά, ἀντίθετ. τῷ περιωδυνέα, Πλάτ. Φίληβ. 65D, Νόμ. 732· ἐσφαλμένως δὲ φέρεται -ίαι, Ἀλκίφρων 3. 38, Δίων Κ. 14, 8, κτλ.

περιχᾰρής, ές, (χαίρω) πλήρης χαρᾶς, χαίρων μεγάλως, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ περιώδυνος, περιαλγής, περίλυπος, Ἡρόδ. 1. 119., 3. 35, 157, Σοφ. Αἴ. 693, Πλάτ. Πολ. 462Β, κ. ἀλλ.· τινι Ἡρόδ. 1. 31, Ἀριστοφ. Σφ. 1477, Εἰρ. 309· εἴς τι Δίφιλ. ἐν «Ζωγρ.» 2. 19· ἐπί τινι Πολύβ. 1. 41, 1· διά τι ὁ αὐτ. 4. 86, 5.— **τὸ περιχαρές** = **περιχάρεια**, Θουκ. 2. 51., 7. 73. Ἐπίρρ. **-ρῶς**, Βυζ.

περιχάσκω· ἀόρ. 6' **περιέχᾰνον** καὶ πρκμ. **περικέχηνα** (ὡς εἰ ἐξ ἐνεστ. **περιχαίνω**, ὅπερ μόνον παρὰ μεταγεν., οἷον Φώτ.)— Ἀνοίγω μεγάλως τὸ στόμα μου, Ἱππ. 469. 70. **II.** κατα πίνω μὲ τὸ στόμα ἀνοικτόν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 6, Δίλ. π. Ζ. 4. 33, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 3 π. τὸν ἀέρα Ἀχιλλ. Τάτ. 2. 22· λαμβάνω εἴς τὸ στόμα, τι Διοδ. Ἔκλογ. 558. 65.

2) χάσκω πρός τι, τι Φώτ.· π. τινί, χάσκω διά τι πρᾶγμα, Κλήμ. Ἀλ. 242.

περιχασμάομαι, χασμῶμαι περί τι, Ρρηγ. τοῦ Ἀντιόχου Ἐπιστ. ἐν Ἀκομ. τ. Β', σ. 406, 7, ἔκδ. Λ.

περιχειλόω, περιβάλλω τι ὁλόγυρα μὲ χεῖλη, περιχειλώσας σιδήρῳ, ὡς ἂν μὴ σκεδαννύωνται (οἱ λίθοι) Ξεν. Ἱππ. 4, 4:

περίχειρον, τό, κόσμημα τῆς χειρός, φέλιον, «βραχιόλιο», Λατ. armilla, Πολύβ. 2. 29, 8· οὕτω **περιχείριον**. Πολύβ. Δ', 185· **-χειρίδιον**, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀβάκχευτον**, ἣν ἑρμηνεύει: «λινοῦν ὕφασμα περιχειρίδιον»· πρβλ. **περί-σφυρον**, **-σφύριον**.

περιχέω, μέλλ. **-χεῶ**· ἀόρ. **περιέχεα**·—Ἐπικ. **περιχεύω**, ἀόρ. **περιέχευα**. Χύνω ὁλόγυρα ἢ ὑπεράνω, κυρίως ἐπὶ ὑγρῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων, πολλὴν ἠέρ' ἔχων, ἣν οἱ περίχευεν Ἀθήνη Ὀδ. Η. 140, πρβλ. Ν. 189, Ἰλ. Ε. 776· τῷ περίχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις Ὀδ. Ψ. 162· ἐπὶ στερεῶν, ἄλις χέραδος περιχεύας Ἰλ. Φ. 319· ἐπὶ χρυσοχόου, χρυσὸν κέρασιν περιχεύας, περιχρυρώτας τὰ κέρατα, Ἰλ. Κ. 294, Ὀδ. Γ. 384· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὡς ὅ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ Ὀδ. Ζ. 232, Ψ. 159.— Παθ., χύνομαι ὁλόγυρα, περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕπνος Ἰλ. Β. 19· ἦν σκότος περιχυθῇ Ἱππ. Κερ. Τρωμ. 902· τῶν ὀστέων περικεχυμένων, κεχυμένων τῇδε κἀκεῖσε, Ἡρόδ. 3. 12· ἐπὶ προσώπων, περιχυθέντες, συνελθόντες κατὰ πλῆθη ὁλόγυρα, ὁ αὐτ. 9. 120· τῷ ναυκλήρῳ περικεχύσθαι Πλάτ. Πολ. 488C, πρβλ. Πολιτ. 268C, Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 11. **2)** π. τινι (δηλ. ὕδωρ), χύνω ὕδωρ ἐπί τινος, Διογ. Λ. 2. 35.— Μέσ., χύνω ἐπάνω μου ἢ βάλλω ἄλλον καὶ χύνει ἐπάνω μου, μικρὸν περιχεάμενος Μνησιθ. παρ' Ἀθην. 484Β στολήν.. π. Εὐνάπ. σ. 56. **II.** καταβρέχω, τι ὕδατι Διοσκ. 4. 155.

περιχυδών (οὐχὶ **περίχυθων**), ὁ, ἡ, περὶ τὴν γῆν, Ἀνθ. Π. 9.778.

περιχῐλόω, πρώγω ὅσον δύναμαι νὰ φάγω, «περιχιλοῦντες» ἀντὶ τοῦ ἅδην κορεσθέντες» Ἡσύχ.

περιχλαινίζομαι, μέσ., περικαλύπτομαι, περιβάλλομαι διὰ χλαίνης, Ἡσύχ., Φώτ.

περιχλαίνισμα, τό, περικάλυμμα, Κινναμ. Ἱστ. σ. 61Α.

περιχλευάζω, χλευάζω πικρῶς, παρὰ πολύ, Νείλου Ἐπιστ. 177, 19.

περιχλοαίνω, χλοαίνω καλῶς, Γαλην. τ. 14, σ. 519, 17.

περίχλωρος, ον, πράσινος πανταχόθεν, καταπράσινος, ψιττακὸς ὁ περίχλωρος Θ. Γριακ. ἐν Boiss. Ἀνεκδ. 3. 65.

περίχολος, ον, πλήρης χολῆς, διαχωρήματα Ἱππ. Προρρ. 72, πρβλ. 217Β.

περιχορεύω, χορεύω ὁλόγυρα, ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο Κύρ. Φοίν. 315· τινά Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 15. 3· τὸν βωμὸν π. Ὀρχήσ. 24.

περιχρήμᾰτος, ον, πολὺ πλούσιος, Ὠκελλ. Λουκ. 4. 7.

περίχρῑσις, ἡ, ἐπάλοιφή, χρίσιμον, Διοσκ. 1. 130.

περίχρισμα, τό, περιάλειμμα, ἄλοιφή, Γαλην., κλ.

περιχριστέον, ρημ. ἐπίθ., τοῦ **περιχρίω**, δεῖ περιχρίειν, Γεωπ. 17. 5, 1.

περίχριστος, ον, περικεχρισμένος, Πλούτ. 2. 102Α.

περιχρίω, [ῐ], χρίω τι ὁλόγυρα ἢ ἐπιχρίω, τι ὐάλῳ, πηλῷ Λουκ. π. Πένθ. 21, Κλήμ. Ἀλ. 800· τὸ πρόσωπον Πολυδ. Ε', 102. **II.** ἐπιχέω καὶ ἀλείφω ὁλόγυρα, ἔλαιον Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 14, 5.

περιχρῡσος, ον, κεχρυσωμένος πανταχόθεν, Συλλ. Ἐπιγρ. 139, 9., 150Β. 39., 151. 38, Χάρης παρ' Ἀθην. 538D, Λουκ. Νεκυόμ. 12· πρβλ. **κατάχρυσος**.

περιχρῡσόω, χρυσώνω ὁλόγυρα, Ἀγαθαρχ. παρ' Ἀθην. 155D, διάφ. γραφ. ἐν Ἡροδ. 4. 65.—Παθ., σφραγὶς περικεχρυσωμένη Συλλ. Ἐπιγρ. 150Β. 37.

περιχῠδᾶ, Ἐπίρρ., περικεχυμένως, Ἱππ. 528. 38.

περιχῦμα, τό, τὸ περικεχυμένον ἢ περιχεόμενον, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἔκλογ. 1. 195. **II.** **ἀπόλουσις**, Μαρῖνος ἐν βίῳ Πρόκλου σελ. 21.

περιχῦσις, ἡ, ἐπίχυσις, Πορφύρ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 98Α.

περιχυτή, ἡ, perichyle, εἶδος ἀγωνίσματος, (πάλης) τῶν μονομάχων, Cod. Justin. III, 43, 3.— Φωτ. Νομοκάν. τίτλ. Π'', κεφ. κδ', ἔνθα ὅμως τάσσεται ἡ **περιχυτὴ** μετὰ παιγνίων τοῦ κότου, μονωδόλου καὶ ἄλλων παιζομένων ἐπὶ χρήμασι, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

περιχύτρισμα, τό, τὸ περὶ τὴν ῥίζαν ἐλαιοδένδρου διάστημα ἐφ' οὗ συνεσώρευον συντρίμματα ὀστράκων, ὡς τὸ νῦν «πεζοῦλα» καλούμενον, Συλλ. Ἐπιγρ. 93. 44.

περιχώννῡμι, ἐπισωρεύω χῶμα ὁλόγυρα, περιχώνυ, τὰς ἀμπέλους Διόδ. 17. 82.— Παθητ., καλύπτομαι διὰ πηλοῦ, κτλ., ὁ αὐτ. 3. 40· μεταφορ., περιχωσθῆναι τοῖς τοξεύμασιν Φιλόστρ. 161.

περιχώομαι, ὀργίζομαι μεγάλως, ὅς μοι παλλακίδος περιχώσατο (ἄλλως, παλλακίδος πέρι χ., ἴδε Σχόλ.) Ἰλ. Ι. 449· Ἡρακλῆος περιχώσατο Ξ. 266.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περιχωρέω, χωρῶ ὁλόγυρα, Ἀριστοφ. Ὄρν. 958· ἄνω κάτω π. Δουκ. Βίων πρᾶσις 14· π. τὴν Ἑλλάδα Θαλῆς παρὰ Διογ. Λ. 1. 44. **II.** περιστρέφομαι, Ἀναξαγ. 8. **2)** περιέρχομαι εἰς .., διαδοχικῶς καταντῶ εἰς .., π. εἰς Δαρεῖον ἡ βασιλήη Ἡρόδ. 1. 210· ἡ ὀργὴ π. εἰς τινα Δίων Κ. 40. 49· πρβλ. **περιέρχομαι, περίειμι (εἶμι)**.

περιχώρησις, ἡ, περιστροφή, Ἀναξαγ. 8.

περίχωρος, ον, ὁ πέριξ τόπου τινός, οἱ **περίχωροι**, *οἱ* ἐν τοῖς περιχώροις οἰκοῦντες, Δημ. 426. 9, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 25, Εὐμέν. 15, κτλ.· — ἡ **περίχωρος** (ἐξυπακ. γῆ), ἡ πέριξ χώρα, Ἑβδ. (Γένεσ. ΙΓ', 10, κτλ.), Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιδ', 35.

περιψαύω, ψαύω ὁλόγυρα, ἐγγίζω, τινὸς Νικ. Ἀλεξιφ. 122.

περιψάω, ἀπαρ. **-ψῆν**, σπογγίζω ὁλόγυρα, σπογγίζω καὶ καθαρίζω, τὼφθαλμιδίω περιψῆν Ἀριστοφ. Ἱππ. 909· τὰ βλέφαρα περιέψησεν ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 730.

περίψημα, τό, τὸ ἀποσπογγιζόμενον, περιττὸν πρᾶγμα καὶ ἀπορρίψιμον, «σκουπίδι», ἐπὶ φαύλου ἢ μηδαμινοῦ ἀνθρώπου, πρὸς Κορινθ. Α' Ἐπιστ. δ', 13, Συλλ. Ἐπιγρ. 9282, Φώτ.· ἴδε **κάθαρμα** I. 2.

περίψησις, εως, ἡ, τὸ σπόγγισμα, κάθαρσις, Σουΐδ. ἐν λέξει **ψαιπτά**.

περιψήφος, ὁ, λογιστής, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 237, Σουΐδ. ἐν λέξ. **λογισταί**.

περιψήχω, διάφορ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **παραψήχω** παρὰ τῷ Αἰλ. π. Ζώων 9. 16.

περιψιθῡρίζω ψιθυρίζω ὁλόγυρα, Σουΐδ. ἐν λέξ. **περιηχήθην**.

περιψιλόω, ἀφαιρῶ τι πανταχόθεν, ἀπογυμνόνω, ἐν τῷ παθ., τῶν νεκρῶν περιψιλωθέντων τὰς σάρκας Ἡρόδ. 9. 83,— ἐν τῷ ἐνεργ., ἐπὶ κρομμύων, περιψιλώσας τὰς κεφαλὰς αὐτῶν Γεωπον. 12. 31, 3·— οὐσιαστ. **περιψίλωσις**, Γλωσσ.

περιῳφέω, ἠχῶ ἰσχυρῶς, κροτῶ, βρονταῖς π. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 2, 2 (ἐκ τοῦ Βατ. Κώδ.).— Παθ., ἠχοῦμαι πέριξ, τοῖς κυμβάλοις αὐτόθι 11. 3, 9· πατάγῳ Πλούτ. 2. 266Ε.

περιῳφόφησις, ἡ, περιήχησις, ἰσχυρὸς κρότος, Πλούτ. 2. 549C.

περιψυγμός, ὁ, = **περίψυξις**. Πλάτ. Ἀξίοχ. 366D.

περίψυκτος, ον, ὁ πανταχόθεν ψυχθείς, λίαν ψυχρός, παγερός, Ἐρατοσθ. σ. 144 Bernh.· ἐπὶ τόπων, Πλουτ. Αἰμίλ. 14., 2. 649C. **II.** ὃν περιψύχει τις διὰ ῥιπιδίου ὁλόγυρα, ὅθεν, ὁ πολλῶν περιποιήσεων ἀπολαύων, περιλημένος, Ἀλκίφρων 3. 59.— Καθ' Ἡσύχ.: «περίψυκτος· περιπόθητος, ἐκ ψυχῆς ὅλης ἀγαπώμενος».

περίψυξις, ἡ, ψῦξις κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, Λατιν. perfrictio, Ἱππ. Προρρ. 79. **II.** ἡ ψῦξις, Θεοφρ. π. Πυρὸς 52, Πλούτ. 2. 73C, κτλ.

περίψυχρος, ον, ψυχρὸς ὁλόγυρα ἢ κατάψυχρος, Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ Δ', 954 : ἴδε (κοινῶς: **ὑπόψ-**), Θεοφρ. π. Δίσθ. 58.

περιψύχω [ῠ], μέλλ. **-ξω**, κάμνω τι ψυχρὸν ὁλόγυρα, Λατιν. perfrigerare, Ἀριστ. Προβλ. 36. 7.— Παθ., γίνομαι ψυχρός, παγώνω κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἢ τὰ ἄκρα, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 974· γίνομαι ψυχρός, Πλούτ. 2. 690D·— οὕτω καὶ μεταβατ. ἐν τῷ ἐνεργ., Ἱππ. Κωακ. 147, Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1093, Θεοφρ. περὶ Πυρὸς 52. **II.** μεταφορ., ὀροσίζω, ἀναψύχω, περιποιοῦμαι, τινά Διον. Ἁλ. 7. 46, Ἀλκίφρων 1. 39, Ἑβδ. (Σειρὰχ Α', 7).

περιῳάγανα· «ἐπίσωστρα. οἱ δὲ τὰς κνημίδας, αἳ περιπήγνυνται ταῖς ἀμάξαις» Ἡσύχ.

περιωγή, ἡ, = **περιαγωγή**, Γρηγ. Ναζ. ΙΙΙ, 428Α, 439Δ.

περιωδευμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **περιοδεύω**, διὰ περιστροφῶν, διὰ τρόπου περιστροφικοῦ, Πλούτ. 2. 537D.

περιωθέω, ὡς τὸ περιάθω, δι' ἐπωθῶν καθυποτάσσω, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 9.

περιωθή, ἡ, καμπὴ ἐν τῇ μουσικῇ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 332· — **περιωθικά**, εἶναι χωριστὰ μετρικὰ συστήματα, οἷα αἱ ἐπωδοί, Ἡφαιστ. σελ. 114, 123, ἔνθα ἴδε Σχόλ.

περιωδῡνάομαι, Παθ., ὑποφέρω μέγαν πόνον, Ἱππ. 1260D, Διοσκ. ἐν τῷ προοιμ., κτλ.· — οὕτως ἐνεργ., παρὰ Γαλην. 13. 391, κτλ.· — συχν. φέρεται **περιοδ-**, ὡς εἰ ἦν ῥῆμα σύνθετον καὶ οὐχὶ παράγωγον ἐκ τοῦ συνθέτου **περιώδυνος**· καὶ ὁ Λοβ. κλίνει πρὸς τὸν τύπον τοῦτον, εἰς Φρύν. 712.

περιωδῡνέω, αἰσθάνομαι μεγάλην ὀδύνην, πόνον, π. ἦπαρ Ἱππ. Ἀφ. 1256, πρβλ. 488, 1145D.—Ἴδε Κάνταν εἰς Ὀρειβάσιον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β', σ. 263.

περιωδῡνία, ἡ, ὑπερβολικὴ ὀδύνη, ἀντίθετ. τῷ **περιχάρεια**, Πλάτ. Πολ. 583D, Νόμ. 732C· ἐπὶ κεφαλαλγίας, Ἱππ. 516. 38· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. 407. 23· οἱ θάνατοι καὶ π. Ἀριστ. Ποιητ. 11, 10 τῶν φρενῶν Ἱππ. 396. 44.

περιωδῡνος, ον, (ὀδύνη) **καθ' ὑπερβολὴν** ὀδυνηρός, ἐπὶ τοῦ θανάτου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1448· τύχη Πλάτ. Νόμ. 873C. **II.** ὁ ὑποφέρων μέγαν πόνον, Ἱππ. 402. 40, Δημ. 1260. 25. Ἐπίρρ. **-νως**, Ἡσύχ. ἐν λ. **περισφάτως**.—Ἴδε Ἰζάντου εἰς Ὀρειβάσιον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β', σ. 263.

περιωθέω, μέλλ. **-ώσω**, ὠθῶ τινα τῇδε κἀκεῖσε, πάντα τρόπον περιωθῶν καὶ ἐλαύνων τοὺς ἀνθρώπους Δημ. 570. 17. **2)** ἐπὶ τῆς ἀναπνοῆς, εἴσω τὴν ἀναπνοὴν περιωθεῖ Πλάτ. Τίμ. 79C, πρβλ. Ε, Ἀριστ. π. Ἀναπν. 5. 2.— Παθ., ἀποδιώκομαι, ἐκ πάντων περιεώσμεθα Θουκ. 3. 57· π. ἔν τινι, χάνω τὴν εὔνοιάν τινος, αὐτόθι 67· ἀσθενὲς ὂν π. ὑπὸ τοῦ βιαιοτέρου Διον. Ἁλ. 7. 25· π. εἰς τὴν φάραγγα Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 45'— ἀπολ., ἀπορρίπτομαι, νικῶμαι, Λατ. repulsam ferre, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 6 (διάφ. γραφ. **περιωρισθείς**), πρβλ. 5. 6, 14.

περιώμιον, τό, ἔνδυμα φορούμενον περὶ τοὺς ὤμους, Λατ. supparum ἢ supparus, Γλωσσ.

περιωμίς, ίδος, = τῷ προηγ., Πολυδ. Ζ', 54, ἔνθα νῦν **περόνη**.

περιώνῡμος, ον, ὀνομαστός, περίφημος, Ὀρφ. Ἀργ. 147, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 862· τινί, ἐπί τινι, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 2, κτλ.

περιωπεύω, περιβλέπω, βλέπω ἀτενῶς ὁλόγυρα, Φιλόστρ. 914.

περιωπή, ἡ, (ὤψ) τόπος ἐξ οὗ τις βλέπει εἰς λίαν μακρὰν ἀπόστασιν ὁλόγυρα, ὡς τὸ **σκοπιά**, Ἰλ. Ξ. 8, Ψ. 451, Ὀδ. Κ. 146, Πλάτ. Πολιτικ. 272Ε· **ἐκ περιωπῆς**, ἐκ τόπου ὑψηλοῦ, ἐκ τόπου ἐξ οὗ δύναταί τις νὰ βλέπῃ τί γίνεται ὁλόγυρα, ἐκ περιωπῆς ἑωρακὼς Λουκ. Συμπ. 11, Εἰκ. 1· ἐκ π. τοῦ Πηλίου, ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ Π., Φιλόστρ. 729. **II.** περιβλεψις, προσοχή, πολλὴν π. τινος ποιεῖσθαι, «φροντίδα, πρόνοιαν, περίσκεψιν» (Σχόλ.), Θουκ. 4. 86.

περιωπίζομαι, ἀποθ., = **περιωπέω**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 8.

περίωπος, ον, ὁρατὸς πανταχόθεν, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀμφίσωπον**· — ἐν τοῖς Ὀρφ. Ἀργ. 14 ἀντὶ **περιωπέα**, κυδρὸν Ἔρωτα, ὁ Ruhnk. προύτεινε **πυρσωπέα**, ἀλλ' ἴσως ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι **ἀπερωπέα** (ποιητ. ἀντὶ **ἀπεριωπέα**), ἴδε **ἀπέρωτος**.

περιωραΐζω, κάμνω τινὰ λίαν ὡραῖον, καλλωπίζω, καθωραΐζω, Θ. Ἑρτακ. ἐν Boisson. Anecd. 1. 254.

περιωρεσία, ἡ, λέξις ἀμφιβόλου σημασίας ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5594. 11. 38.

περιώσιος, ον, μέγας σφόδρα, ἄπειρος, πολυπληθής, ἀναρίθμητος, Σολων 15. 7· μήδεα Σοφ. Ἀποσπ. 604· φῦλα Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 307· ἔργον Ἀνθ. Π. 9. 197, πρβλ. 688·— ὡσαύτως ὡς τὸ **περισσός**, ἀσυνήθης, σπάνιος, περιώσια εἰδώς, ἐπὶ τοῦ Πυθαγόρου, Ἐμπεδ. 427. **II.** παρ' Ὅμ. μόνον ὡς ἐπίρρ· **περιώσιον**, περισσῶς, παρὰ τὸ προσῆκον, ὑπερμέτρως, Ἰλ. Δ. 359, Ὀδ. Π. 203· οὕτω, **περιώσια**, Ὕμν. Ὅμ. 18. 41·— ὡσαύτως μετὰ γεν., ἀκριβῶς ὡς **περί**, περιώσιον ἄλλων, πολὺ μᾶλλον τῶν ἄλλων, Ὕμν. Ὅμ. εἰς Δήμ. 363, Πίνδ. Ι. 5 (4), 4. Πιθαν. Ἰων. τύπος ἀντὶ τοῦ **περιούσιος**, ὡς τὸ ὢν ἀντὶ τοῦ οὖν· ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει Αἰολ. τύπον **περώσιος**, «περώσιον· μέγα».

περίωσις, ἡ, τὸ περιωθεῖν, ἐξώθησις, Ἀριστ. π. Ἀναπν. 5. 1.

περιωσίως, περισσῶς, Ἡσύχ. ἐν λ. **περιώσιον**.

περιωτειλόομαι, παθ., πανταχόθεν πληροῦμαι ὠτειλῶν, περιωτειλοῦται (τὸ ὀστέον) λεπτῇσι ὠτειλῇσι καὶ ἀσθενέσι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 829.

περιωτίς, ίδος, ἡ, = **ἀμφωτίς**, Ἐτυμολ. Μέγ. 93. 14.

πέρκα, ἡ, ἴδε ἐν λ. **πέρκη**.

περκάζω, μέλλ. **-άσω**, (**πέρκος** = **περκνός**) γίνομαι μέλας, «μαυρίζω», ἐπὶ τῶν σταφυλῶν ὅταν ἄρχωνται νὰ ὡριμάζωσιν, ὀπώρα ἄκραισι περκάζουσα οἰνάνθαις Χαιρήμων παρ' Ἀθην. 608Β· ὅταν ᾖδη π. σταφυλή Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 11, 7· ὅταν ἄρχωνται π. οἱ βότρυες ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 16, 3, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ ἐλαιῶν, Γεωπ. 9. 10, 2· ἐπὶ ἀνθέων, Πορφ. ἐν Βίῳ Πυθ. 44· πρβλ. **ὑποπερκάζω**. **2)** μεταφορ., ἐπὶ νεανίου, ἄρτι γένεια περκάζων, «μελαινόμενος ὑπὸ τῆς φύσεως τῶν τριχῶν», Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 76· πρβλ. **πκιάζω**. **II.** δίδω εἴς τι μέλαν χρῶμα, Διοσκ. 5. 2.— Ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει καὶ ῥῆμα **περκαίνω**: «περκαίνειν· διαποικίλλεσθαι».

πέρκανα, τά, εἶδος ὑφάσματος ἢ πλέγματος, «πέρκανα τὰ ἱστοῦ περιπλέγματα» Ἡσύχ.· ὁ αὐτ. ἔχει καὶ **πευκάνα**, ἡ, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας.

περκάς, άδος, ποιητ. θηλ. τοῦ **πέρκος**, Ἐρατοσθ. παρ' Ἀθην. 284D.

πέρκη, ἡ, ὁ γνωστὸς ποτάμιος ἰχθύς, οὕτω καλούμενος ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ αὐτοῦ χρώματος, λέγεται νῦν καὶ **περκίδα**, Λατ. perca, Ἐπίχαρμ. καὶ ἄλλοι Κωμικ. ποιηταὶ μνημονευόμενοι παρ' Ἀθην. 135Ε, 284C, 319B κἑξ., 450C, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 13, 8., 8. 15, 3·— ὡσαύτως **περκίς, ίδος**, ἡ, Διοσκ. 2. 35.— Ἐντεῦθεν ὑποκορ. **περκίδιον**, τό, Ἀναξανδρίδης ἐν «Λυκούργῳ» 1.

περκνό-πτερος, ον, ὁ ἔχων πτερὰ μελανίζοντα, ἴδε **περκνός** II. 1.

περκνός, ή, όν, ὁ ἔχων χρῶμα μελανίζον, κυρίως ἐπὶ σταφυλῶν μέλις ἀρχομένων νὰ ὡριμάζωσιν (ἴδε **περκάζω**), ἢ ἐπὶ ἐλαιῶν, Πολυδ. Α', 61., Ε', 67· οὕτω, **περκνὴν** (οὕτως) .. ἐλαίην Ἀνθ. Π. 6. 102·— πελιδνήν, μαύρην, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 911, κτλ.· πρβλ. **ἐπίπερκνος**. **II.** ὡς οὐσιαστ., ὄνομα εἴδους τινὸς ἀετοῦ, αἰετὸν .. μόρφνον θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσι Ἰλ. Ω. 316 (Ἀρίσταρχ. ἔγραξε **πέρκνον**), πρβλ., Ἀριστ. περὶ Θαυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μασ. 60, Λυκόφρ. 260 (ἔνθα καλεῖται πλαγγός), Πλίν. 10. 3· πιθ. ὁ αὐτὸς καὶ περκνόπτερος, Gypaëtus barbatus (Sundev.) ἴδε Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 32, 3. **2)** ἐπὶ ἱέρακος, ἴσως ὁ αὐτὸς καὶ **πέρκος**, ὁ αὐτ. περὶ Θαυμασ. 60. **3)** ἐπὶ ὄφεως Νικ. Θηρ. 129· π. ἔχις Ἀριστ. περὶ Θαυμασ. 165.

πέρκος, ὁ, εἶδος ἱέρακος, Falco subbuteo, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 36, 1.

πέρκωμα, τό, μελανίζουσα κηλίς, «περκώματα· τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ποικίλματα» Ἡσύχ.

πέρνα, ης, ἡ, σχελὶς ὁλόκνημος, «χοιρομέρι», perna, Στράβ. 162, Ἀθήν. 657Ε· ὡσαύτως, **πέρνη**, Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 33. Πρβλ. **πτέρνα**.

πέρνημι, μετοχ. **περνάς**, γ' Ἰων. παρατ. **πέρνασκε**·—ποιητ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ἐπικ., ἀντὶ **πιπράσκω**, ἐξάγω τι ἐκ χώρας τινὸς πρὸς πώλησιν, συνήθως ἐπὶ αἰχμαλώτων, οἵτινες μετεφέροντο πέραν τῆς θαλάσσης (πρβλ. **περάω** Β) καὶ ἐπωλοῦντο ὡς δοῦλοι, πέρνασχ' ὄντιν' ἔλεσκε πέρην ἁλὸς..ἐς Σάμον Ἰλ. Ω. 752· περνάς νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων Ἰλ. Χ. 45· οὐδ' ἡμῖας περνᾶσι Θέογν. 1215, πρβλ. Ἱππώνακτα 36· ὡσαύτως ἐπὶ ἄλλων ἐμπορευμάτων, χαράδριον περνάς Ἱππῶναξ 43· τοῖς ξένοις τὰ χρήματα περνᾶς Εὐρ. Κύκλ. 271.— Παθ., κτήματα περνάμενα, πράγματα πωλούμενα ἢ πρὸς πώλησιν, Ἰλ. Σ. 292, πρβλ. Πίνδ. Ι. 2. 11· πάντα.. πέρναται Ἀριστοφ. Ἱππ. 176.

πέροδος, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ **περίοδος**, Πίνδ. Ν. 11. 51, ἴδε Böckh εἰς Ο. 6. 38, Ἐπιγραφ. Δελφ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 16.

περόνᾱμα, τό, Δωρ. ἀντὶ **περόνημα**.

περονάω, (**περόνη**) διατρυπῶ, κεντῶ, δουρὶ μέσον περόνησε Ἰλ. Η. 145, Ν 397· π. μέσον τὸν βραχίονα Διον. Ἁλ. 6. 11· τὰς χεῖρας πεπερονημέναι Κέλσος παρ' Ὠριγέν. 1. 429C. **2)** Μέτ., ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο, «πόρπῃ συνέλαβεν, ἐνεπορπώσατο» (Σχολ.), Ἰλ. Κ. 133, Ξ. 180, Θεόκρ. 14. 66.

περόνη, ἡ, (**πείρω**, ἴσως ὡς τὸ Λατ. fibula (= figibula ἐκ τοῦ figo)·— κυρίως, πρᾶγμα ὀξὺ πρὸς διατρύπησιν ἢ κάρφωμα, ἡ ὀξεῖα γνῶσσα πόρπης, ἡ αὐτὴ ἡ πόρπη, Λατ. fibula, Ἰλ. Ε. 425, Ὀδ. Τ. 226, 236, Εὐρ. Φοίν. 805· ἐπίσημος καὶ πολυτελὴς πέπλος μετὰ δώδεκα περονῶν μνημονεύεται ἐν Ὀδ. Σ. 294 ὡσαύτως, μεγάλη περόνη ἐν χρήσει πρὸς ἐπικόμβωσιν τοῦ ἐξωτερικοῦ ἱματίου, κεντεύσας τῇδι περόνῃσι τῶν ἱματίων Ἡρόδ. 5. 87, Σοφ. Ο. Τ. 1269·— πρβλ. **πόρπη**. **2)** περόνη τις χρήσιμος πρὸς συστροφὴν σχοινίων ἐν πλοίῳ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 567. **3)** περόνη ἢ καρφίον τιθέμενον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος καὶ ἐξωθεν τοῦ ὀμφαλοῦ τοῦ τροχοῦ, Παρθέν. 6· ἴδε Λεξ. τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λ. fibula. **II.** τὸ μικρότερον ὀστοῦν τοῦ πήχεως, Λατ. radius, Ἱππ. 410. 33 κἑξ.· συνηθέστερον δὲ τῆς κνήμης, Λατ. fibula, ὁ αὐτ. 274. 26, 827G, κτλ.· ἐπὶ ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 1. 5, πρβλ. **κνήμη**. **2)** = **ἐπίφυσις** 2, Ἱππ. 440, 30, 36., 411. 1. 15·— ἴδε Foës. Oecon.

περόνημα, Δωρ. **-ᾱμα**, τό, = **πόρπημα**, ἱμάτιον διὰ περόνης συναπτόμενον, κομβωνόμενον, ὡς τὸ **περονητρίς**, Θεόκρ. 15.79.

περονητρίς, Δωρ. **-ᾱτρίς**, **-ίδος**, ἡ, (**περόνη**) ἐσθὴς συναπτομένη ἐπὶ τοῦ ὤμου διὰ περόνης ἢ πόρπης, Θεόκρ. 15. 21, τὸ αὐτὸ καὶ (αὐτόθι 34) καλούμενον καταπτυχὲς ἐμπερόναμα, πρβλ. **περόνημα**· οὕτως, ἀμπεχόναι περονητρίδες Ἀνθ. Π. 7. 413. – Ἦτο δὲ ἔνδυμα ἐξ ἐρίου ὅπερ ἐφόρουν αἱ τῶν Δωριέων γυναῖκες· ἄνευ χειρίδων καὶ συναπτόμενον ἐφ' ἑκατέρου ὤμου διὰ πόρπης· ἦτο δὲ κεκλειαμένον πρὸς τὴν δεξιὰν πλευράν, μόνον δὲ κατὰ τὴν ἀριστερὰν συναπτόμενον διὰ πορπῶν, ὅθεν καὶ ἐκαλεῖτο **σχιστὸς χιτὼν** καὶ **διπλοῦν ἱμάτιον**· ἐνῷ τῶν Ἰάδων καὶ Ἀτθίδων γυναικῶν ὁ **χιτὼν** ἦτο ὡς τὸ νεώτερον ὑποκάμισον κλειστὸν ἑκατέρωθεν, ἴδε Müller Dor. 4, 2, § 3. – Κατὰ τὸν Ἡρόδ. 5. 87, τὸ Δώριον ἦτο ἀρχικῶς τὸ σύνηθες Ἑλληνικὸν ἔνδυμα ἔτι καὶ παρ' Ἀθηναίοις.

περόνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **περόνη**, Ἀρχ. Μαθ. 228.

περωνίς, **ίδος**, ἡ, = **περόνη**, Σοφ. Τρ. 925.

περπερόγλωσσος, **ον**, κομπορρήμων, ἀλαζών, Βυζ.

πέρπερος, **ον**, (πρβλ. Λατ. perperus, perperam), κενόδοξος, μάταιος, κοινῶς «φαντασμένος», ὡς τὸ ἀλαζών, Πολύδ. 32. 6, 5., 40. 6, 2, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 54, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 2, 14·— ἐντεῦθεν **περκερεύομαι**, ἀποθ., καυχῶμαι, κομπάζω, ἀλαζονεύομαι, Α' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ιγ', 4, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 5. 5, Εὐστοθ. Πουγμάτ. 224. 83· πρβλ. ἐμπ·· — **περπερεία**, ἡ, κενοδοξία, ἀλαζονεία, Ὠγῆμ. Ἀλ. 251, Εὐστ. Πουγμάτ. 228. 12· οὕτω, **περπερώτης**, **-ητος**, ἡ, Ψευδο-Χρυσ.— Λέξεις μεταγεν.

πέρρα, ἡ, Αἰγυπτιακὴ λέξις παρὰ Λυκόφρ. 1428, = **ἦλος**.

πέραμος, ὁ, = **βασιλεύς**, Ἡσύχ.· Αἰολ. ἀντὶ **Πρίαμος**, Ἐτυμολ. Μέγ. 665. 39, Ἀνέκ. Ὀξ. 2. 275, κτλ.

πέρροχος, **ον**, Αἰολ. ἀντὶ **περίοχος**, = **ὑπέροχος**, τινὶ Σαπφὼ 93·— **περρέχω**=**ὑπερέχω** παρ' Ἡσυχ.·— ἴδε Ahr. D. Aeol. σ. 56.

περσέα, ἡ, Λατ. persea, εἶδος δένδρου Αἰγυπτιακοῦ, φέροντος τὸν καρπὸν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ στελέχους, Ἱππ. 633. 30, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 5 (ἴδε Schneid. Ind.), Στράβ. 822, κτλ.·— ποιητ. ὡσαύτως **περσεία**, Νίκ. Ἀλεξιφ. 99 (**περσαία** ἐν Διοδ. 1. 34, εἶναι πιθανῶς ἐφθαρμένον). Ὁ καρπὸς ἐκαλεῖτο **πέρσειον** ἢ **πέρσιον**, τό, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 2, 10· πληθ. **πέρσεια**, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 649Δ.—Ἴδε Κόντου Φιλολ. Σύμμικτα ἐν Ἀθήναις τ. Γ', σ. 566.

περσε-πολις, ποιητ. ὡσαύτως **περσέπτολις**, **εως**, ὁ, ἡ, (**πέρθω**) ὁ καταστρέφων τὰς πόλεις· ἐπίθ. τῆς Παλλάδος, Παλλάδα περσέπολιν δεινάν Ἀριστοφ. Νεφ. 967· ὁ περσέπτολις βασίλειος στρατὸς Αἰσχύλ. Πέρσ. 65 (παρῳδούμενον ὑπὸ τοῦ Εὐπολ. ἐν «Μαρικᾷ» 1)· Νεοπτόλεμον περσέπολιν Τρώων Ποιητὴς παρ' Ἡλιοδ. 3. 2, πρβλ. Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 43. **II.** ἡ ἀρχαία τῆς Περσίας πρωτεύουσα πόλις καὶ τόπος ταφῆς τῶν βασιλέων αὐτῆς, Στράβ. 729 κἑξ., Ἀρρ. Ἀν. 7. 1.

Περσεύς, γεν. **έως**, Ἰων. **έος** (Ἡρόδ., Πίνδ.), Ἐπικ. **-ῆος**, ὁ, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δανάης, εἷς τῶν ἐνδοξοτάτων Ἑλλήνων ἡρώων, Ἰλ. Ξ. 320, Ἡσ., κλπ.·— ἐπίθ. **Περσεῖος**, **α**, **ον**, Περσείων οἴκων ἐπ' ἀκτὰς Εὐρ. Ἑλ. 1464· Ἐπικ. **Περσήιος**, Θεόκρ. 24. 72·—πατρωνυμ., **Περσείδης**, **ου**, ὁ, Θουκ. 1. 9, κτλ.· Ἐπικ. **-ηιάδης**, Ἰλ. Τ. 116, 123. **II.** ὄνομα ἰχθύος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, Αἰλ. π. Ζ. 3. 28· παρ' Ἡσυχ. **πέρσος**.

III. ἀστερισμός τις, Ἄρατ. 249. 484.

Περσεφόνη, ἡ, Ἐπικ. **Περσεφόνεια** Ἰλ. καὶ Ὀδ., ὁ δὲ καινὸς τύπος πρῶτον ἀναφαίνεται ἐν Ὕμνῳ Ὁμ. εἰς Δήμ. 56, Ἡσ. Θεογ. 913, (πρβλ. **Περσηφόνη**, **-όπεια**). ὡσαύτως **Φερσεφόνη**, Σιμωνίδ. 125, Πίνδ. Ο. 14, 30, Ἐπιγρ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 538, 800b, κτλ.· **Φερσεφονείη**, Συλλ. Ἐπιγρ. 4588·— **Περσέφασσα**, Αἰσχύλ. Χο. 490, Σοφ., κλ.· **Φερσέφασσα**, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 894, Εὐρ. Ἑλ. 175· **Φερσέφαττα** Ἀριστοφ. Θεσμ. 287, Βάτρ. 671· **φερρεφάττα** Πλάτ. Κρατ. 404C, πρβλ. Meineke εἰς Ἐπικράτην ἐν «Χορῷ» 1·— ἡ θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δήμητρος, Ἰλ. Ξ. 326, Ἡσ Θ. 912·— (ἀλλὰ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας κατὰ τὸν Ὁμηρικ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 60)· ὁ Ἄιδης (Πλούτων) ἀπήγαγεν αὐτήν, καὶ ὡς σύζυγος αὐτοῦ αὕτη ἐβασίλευεν ἐν τῷ κάτω κόσμῳ, ἴδε Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ :— ὁ ναὸς αὐτῆς ἐκαλεῖτο **Φερρεφάττειον**, τό, Δημ. 1259. 5· **-εῖον**, Δ. Β. 314. Πρβλ. **Κόρα**. Ἡ ταύτοτης αὐτῆς μετὰ τῆς παρὰ Λατ. Proserpina εἶναι ἀμφίβολος, ἴδε Corssen Lat. Spr. 1. 243.

Περσηΐς, ίδος, ἡ, ἐκ τοῦ Περσέως γεννηθεῖσα ἢ καταγομένη, ἐπώνυμον τῆς Ἀλκμήνης, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 801· καλεῖται δὲ Περσήϊον αἷμα παρὰ Θεοκρ. 24. 72. **II.** ἐπώνυμον τῆς Ἑκάτης, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1020.

Πέρσης, ου, ὁ, ἐτερόκλ. αἰτ. **Πέρσεα**, Ἡρόδ. 8. 108, 109· κλητ. **Πέρσᾰ** (ἀλλὰ **Πέρσᾱ** ὅταν εἶναι κύριον ὄνομα ἀνθρώπου, Χοιροδοσκ. 1. 146)· κάτοικος τῆς Περσίδος, πρῶτον παρ' Ἡροδ. (οἱ Ἕλληνες παρῆγον τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ Περσέως, Ἡρόδ. 7. 61.)

II. κύρ. ὄνομ. ὁ Πέρσης, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. **III.** «κυβευτικοῦ βόλου ὄνομα» Ἡσύχ.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. τ. Α', σ. 358.

Περσίζω, μιμοῦμαι τοὺς Πέρσας, λαλῶ **Περσιστί**, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 34, κτλ.· τῇ τε σκευῇ καὶ τῇ φωνῇ Ἀρρ. Ἀν. 7. 6, 4.

Περσικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Πέρσας, ἡ **Περσικὴ** (ἐξυπ. χώρα) ἡ Περσία, Ἡρόδ. 4. 39, κτλ.· ἐπίρρ. **-κῶς** Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 1. **2)** **Περσικαί**, αἱ, εἶδος ὑποδημάτων γυναικείων, Ἀριστοφ. Νεφ. 151· τῶ **Περσικᾶ** (δυτκ.) ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 229. **3)** ψιλὴ Π., εἶδος περσικοῦ τάπητος, Ἀθήν. 197Β. **4)** **Περσικός**, ὁ, ἡ **Περσικόν**, τό, τὸ ῥοδάκινον, Λατ. malum Persicum, ἴδε ἐν λ. μηλέα, μῆλον (Β)· **Π. καρύα**, ἡ, ἡ καρύα ἢ κάρυον, «καρῦδι». Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 18, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 2. **5)** Π. ὄρνις, ὁ κοινὸς ἀλεκτρυών, πετεινός, Ἀριστοφ. Ὄρν. 485, 707· καλεῖται καὶ ὁ **Περσικὸς** παρὰ Κρατίνῳ ἐν «Ὥραις» 1. **6)** **Περσικόν**, τα, εἶδος Περσικῆς ὀρχήσεως, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1175, ἴδε Schneid. εἰς Ξεν. Ἀν. 6. 1, 10 πρβλ. **ὄκλασμα**. **7)** τὰ Περσικά, ὁ Περσικὸς πόλεμος, Πλάτ. Νόμ. 643D, κτλ.· παλαιότεροι συγγραφεῖς ἐκάλουν τὸν πόλεμον τοῦτον τὰ Μηδικά·— ἀλλά, ὁ Π. πόλεμος, ὁ πρὸς τὸν Περσῶν πόλεμος, Πολύδ. 3. 3, 8.—Ἴδε Μ. Πανταζῆ ἐν Ἀθηνᾶς τ. Η', σ. 210. **8)** Περσικὸς κατήντησε νὰ σημαίνῃ τὸν πολυτελῆ, Περσικαὶ στολαὶ Μένανδρ. ἐν «Δὶς ἐξ.» 4, πρβλ. Ἵππαρχον ἐν «Ἀνακωχούμενοις» 1.

Περσικών, ὁ, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA II, 61.— Μετέπεσεν ἀπὸ προσηγορικοῦ, δηλοῦντος τόπον κατάφυτον μηλέαις **Περσικῶν** μήλων, εἰς ὄνομα κύριον ὡρισμένου τινὸς τόπου ἐν Ἀττικῇ, ὡς τὰ Σεκυών, Μαραθών, Σελινοῦς, Σκιλλοῦς, Ῥαμνοῦς κτλ., Συναγωγὴ Ἀθησ. Λέξ. Κουμανούδη.

πέρσειον, τό, ἴδε ἐν λ. **περσέα**.

πέρσις, ἡ, (**πέρθω**) ἐκπόρθησις, ἅλωσις, π. Ἰλίου, ποίημα τοῦ Ἀρκτίνου ἀνήκον εἰς τὸν Ἐπικὸν κύκλον, Ἀριστ. Ποιητ. 18, 15., 22, 7· τοῦ Λέσχεω, Παυσ. 10. 25, 5 (ἔνθα γενικ. **πέρσιδος**)· τοῦ Στησιχόρου, ὁ αὐτ. 26, 1.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Περσίς, ίδος, ἀνώφελ. θηλ. τοῦ **Περσικός**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 59, κτλ. **II.** ὡς οὐσιαστ. **1)** (ἐξυπακ. τῆς γῆς), ἡ Περσία, νῦν Farsistan, Ἡρόδ. 3. 97, κτλ. **2)** (ἐξυπακουομ. τοῦ γυνή), γυνὴ ἐκ Περσίας, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 21, κτλ. **3)** (ὑηλ. χλαῖνα), Περσικὸν ἐπανωφόριον, Ἀριστοφ. Σφ. 1137.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. τ. Δ', σ. 358.

Περσιστί [Ί], Ἐπίρρ., (Περσίζω) ἐν τῇ Περσικῇ γλώσσῃ, Ἡρόδ. 9. 110, Ξεν., κλ.

περσίτης, ὁ, persites, εἶδος τιθυμάλλου, Apul. herb. 108.

Περσο-διώκτης, ὁ, ὁ τοὺς Πέρσας διώκων, Ἀνθ. Πλαν. 233.

Περσο-κτόνος, ον, ὁ τοὺς Πέρσας φονεύων, μηδὲ τοῦ Περσοκτόνου Θεμιστοκλέους Πλούτ. 2. 349C.

Περσονομέομαι, κυβερνῶμαι κατὰ τοὺς Περσικοὺς νόμους ἢ ὑπὸ τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 585· — ἐκ τοῦ **Περσο-νόμος,** ον, ὁ τοὺς Πέρσας κυβερνῶν, αὐτόθι 919.

περσύας (ἐξυπακ. οἶνος), ὁ, «περσύας· ὁ περυσινὸς οἶνος, οἷον περυσίας τις ὢν» Γαλην. Ἱππ. γλωσσῶν ἐξήγ. σ. 544.

περτέδωκε (= **προσέδ-**), Ἐπιγρ. Ἀσπέδου, Cau. 75. 76.

πέρῦσι, ἢ πρὸ φωνήεντος **-σιν,** Ἐπίρρ., ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «πέρσι», Σιμωνίδ. 75, Κρατῖνος ἐν «Θρᾴτταις» 6, Ἀριστοφ. Σφ. 1038, Λυσίας 148. 34, Πλάτ. Πρωτ. 327D· ἡ π. κωμῳδία Ἀριστοφ. Ἀχ. 378· ἡμεῖς ἐσμεν οἱ αὐτοὶ νῦν τε καὶ π. Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 7.— Δωρικ. **πέρῦτι** ἢ **-τις,** Ἀπολλώνιος περὶ Συντάξ. 56, Θεογνώστ. Καν. 163. (Πρβλ. Σανσκρ. parut (**πέρυα-ι**), parutnas (**περυσ-ινός**), — ἐκ τοῦ para (alius) καὶ vat (Γέτος)· Μέσ. Γερμαν. vert, vernent· πρβλ. νέωτα).

περῦσῑνός, ἡ, όν, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «περσινός», **1)** ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, οἱ π. ἄρχοντες Πλάτ. Νόμ. 855C· π. ἔφηβος Πολυδ. Β', 9· οἱ π. ἡγεμόνες, ἐπὶ τῶν βασιλισσῶν μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 41, 9· τὰ π. κυήματα αὐτόθι 5. 28, 4. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, τρύβλιον π. Ἀριστοφ. Βάτρ. 986· ὁ π. καρπὸς Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 12, 4· ὁ π. οἶνος Αἰλ. π. Ζ. 7. 47, ἔνθα ἴδε Ἰακώψιον· ὁ π. φόρος Συλλ. Ἐπιγρ. 75. 17.

Περφερέες, οἱ, ὄνομα τῶν πέντε ἀνδρῶν, οἵτινες συνώδευσαν ὡς πομποὶ τὰς δύο ὑπερβορείους κόρας εἰς τὴν Δῆλον, Ἡρόδ. 4. 33· ἄλλα Ἀντίγραφα ἔχουσι **Περιφερέες,** ἀλλὰ τὸ ἄριστον Ἀντίγραφον ἔχει **Περφέρες,** ὡς ὁ Ἡσύχ., ὅστις ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ θεωροί.

πεσσᾷ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ **πεζῇ,** Θεόκρ. 13, 75.

πέσημα, τό, πτῶσις, πολλὰ γίγνεται πάρος πεσήματ' ἀνδρῶν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 937· πρὸς τοῦδ' ὅλωλε θανασίμῳ πεσήματι Σοφ. Αἴ. 1033, καὶ συχν. παρ' Εὐρ.· μόχος ἀδάματον πέσημα δίκε = μόχος ἀδάματος ἔπεσε, Εὐρ. Φοίν. 640· τὸ οὐρανοῦ πέσ., δηλ. τὸ Παλλάδιον, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 1384· πεσήματα νεκρῶν, νεκρὰ πτώματα (πρβλ. **πτῶμα**), ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 653 — Κατὰ Φώτ. καὶ Ἡσύχ.: «πέσημα· πτῶμα».

πέσκος, τό, = **πέκος,** δέρμα, δορά, φλοιός, Νικ. Θηρ. 549.— (Κατὰ τοὺς παλαιοὺς Γραμματ. κατὰ μετάθεσιν γραμμάτων ἐκ τοῦ σκεπω).

πέσμα, τό, ἴδε **πεζαμα** Ι. 2.

πέσος, τό, = **πτῶμα** ΙΙ, πέσεα Εὐρ. Φοίν. 1299.

πεσσεία, Ἀττικ. **πεττ-,** ἡ, παιγνίδιον πεσσῶν, Λατ. duodecim scriptorum lusus, Σοφ. Ἀποσπ. 381, Πλάτ. Πολ. 487C, Φαῖδρ. 274D, κ. ἀλλ.· ἴδε ἐν λέξ. **πεσσός.**

πέσσευμα, Ἀττικ. **πέττ-,** τό, τὸ πεσσεύειν· μεταφορ., τύχης π. Νικήτ. Χρον. 300A.

πεσσευτήριον, τό, ἀστρονομικός τις πίναξ τῶν Αἰγυπτίων διηρημένος εἰς τετράγωνα ὡς ἡ σανὶς ἐφ' ἧς ἐπέσσευον, Εὔστ. 1397. 12, πρβλ. Ruhnk. εἰς Πλάτ. Τίμ.· ἴσως τὸ παρὰ Πλουτ. 2. 355D μύθευμα ὅτι ὁ Ἑρμῆς ἔπαιξε τοὺς πεσσοὺς μετὰ τῆς Σελήνης καὶ ἐκέρδησε πέντε ἡμέρας, ἃς προσέθηκεν εἰς τὸ ἔτος, ἀναφέρεται εἰς τὸν ἀστρονομικὸν τοῦτον πίνακα.

πεσσευτής, οῦ, ὁ, (πεσσεύω) ὁ παίζων τοὺς πεσσούς, Πλάτ. Πολιτικ. 292E· λέγεται περὶ τῆς Θείας προνοίας, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 903D.

πεσσευτικός, Ἀττ. **πεττ-,** ἡ, όν, ὁ ἁρμόζων εἰς τὸ παιγνίδιον τῶν πεσσῶν, ἔμπειρος εἰς αὐτὸ καὶ ἐπιτήδειος, ὁ πεσσευτικός = **πεσσευτής,** Πλάτ. Πολ. 333B, 374C· — **πεττευτικὴ** (δηλ. τέχνη)=**πεσσεία,** ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 450D· οὕτω, τὰ **πεσσευτικά,** ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 174B· τὰ **πεσσευτικά,** ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκιβ. 1. 110E.

πεσσεύω, Ἀττ. **πεττ-,** παίζω τοὺς πεσσοὺς (ἴδε ἐν λέξ. **πεσσός**), Πλάτ. Ἀλκ. 1. 110E, Πολ. 487B, Ξεν. Ἀπομν. 3, 9, 9, κτλ.· παροιμ., τύχη ἄνω καὶ κάτω τὰ ἀνθρώπεια πεττεύει, παίζει μὲ τὰ πράγματα τῶν ἀνθρώπων, Φίλων 2. 85.

πεσσικός, Ἀττ. **πεττ-,** ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ παιγνίδιον τῶν πεσσῶν, Ἀπίων παρ' Εὐστ. 1397. 3· ἡ **πεσσική,** Πολυδ. Ζ', 210.

πεσσο-νομέω, θέτω εἰς τάξιν τοὺς πεσσοὺς διὰ τὸ παιγνίδιον· παίζω τοὺς πεσσούς, Κράτης ἐν «Γείτοσι» 4. **2)** Δαναὸς δὲ πατὴρ .. τάδε πεσσονομῶν, σχεδιάζων δι' ἡμᾶς ταῦτα, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 13.

πεσσο-ποιέομαι, Μέσ., παρασκευάζω καὶ ἁρμόζω πεσσοὺς (σημασ. ΙΙ) εἰς ἑαυτόν, Ποιητὴς ἐν Fabr. Bibl. Gr. 2. σ. 646

πεσσός, Ἀττ. **πεττός,** ὁ· ἑτερόκλ. πληθ. **πεσσά** Σοφ. Ἀποσπ. 381· — ψῆφος ᾠοειδὴς τὸ σχῆμα ἐν χρήσει ἐν τῷ πεσσεύειν, κεῖται δὲ ἡ λέξις ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας σχεδὸν μόνον κατὰ πληθ., πεσσοῖσι .. θυμὸν ἔτερον Ὀδ. Α. 107· ἡ τῶν π. παιγνίη Ἡρόδ. 1. 94· τοὶ μὲν ἵπποις .., τοὶ δὲ **πεσσοῖς** .. τέρπονται Πινδ. Ἀποσπ. 95. 4· πεττῶν θέσις Πλάτ. Πολ. 333B· ἐφεῦρε πεσσοὺς κύβους τε (δηλ. ὁ Παλαμήδης) Σοφ. Ἀποσπ. 380· πόλεις πεσσῶν ὁμοίως διαφοραῖς ἐκτισμέναι, ὡς εἰ ἐξηρτῶντο ἐκ παιγνιδίου πεσσῶν, Εὐριπ. Ἀποσπ. 362. 9 (ὅπερ παρὰ Πλουτ. ἔχει ὧδε: διαφορηθεῖσαι βολαῖς)· ἐν μὲν τόδ' ἡμῖν, ὥσπερ ἐν πεσσοῖς, δίβως κρεῖσσον ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 409· πεττῶν δίκην μετατιθέναι Πλούτ. 2. 1068C· ἐν πεττοῖς καὶ κύβοις διημερεύειν αὐτόθι 272F· τὸ ἄζυξ ὢν ὥσπερ ἐν πεττοῖς, ἐν Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 2, 10, μένει ἔτι ἀνερμήνευτον.

2) ἡ σανὶς ἐφ' ἧς ἐπαίζετο τὸ παιγνίδιον, **πεσσὰ πεντέγραμμα,** ἅπερ πέντε γράμμασι ἔπαιζον» Ἡσύχ., (Σοφοκλ. Ἀποσπ. 381)· πρβλ. **ἅλμα** 2, γραμμὴ ΙΙΙ. **3)** οἱ **πεσσοί,** τὸ μέρος ἔνθα ἐπαίζοντο ἢ αὐτὴ ἡ παιδιά, Εὐρ. Μήδ. 68· ἔνθα Διὸς .. θῶκοι πεσσοί τε καλοῦνται Κρατῖνος ἐν «Ἀρχιλόχοις» 4· ἴδε Meineke ἐν τόπῳ, Λεξικ. Ἀρχαιοτ. ἐν λέξει. **II.** ἰατρικῶς, ἓξ κύβων μάλλινον ἢ λινοῦν ἐν σχήματι πεσσοῦ εἰσαγόμενον εἰς τὸν πρωκτὸν ἢ τὸν κόλπον τῆς μήτρας, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 20, 4, Διοσκ. 1. 142., 2. 66, Κέλσ., κλ. **2)** πᾶν ᾠοειδὲς σῶμα, π. ἐκ μολύβδου Ἀππ. Μιθρ. 31. **III.** ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ, τετράγωνον οἰκοδόμημα ἐπὶ κιονοκράνου ἐφ' οὗ ἑστηρίζοντο ἀψῖδες, οἱ δὲ πεττοὶ κοῖλοι πλήρεις γῆς, ὥστε δέξασθαι φυτὰ δένδρων τῶν μεγίστων ἐξ ὀπτῆς πλίνθου κατεσκευασμένοι, περὶ τοῦ ἐν Βαβυλῶνι κρεμαστοῦ κήπου, Στράβ. 738, Προκοπ. Κτίσματα 1. 1. **IV. πεσσοί,** τὰ περὶ τὴν κόρῃ τοῦ ὀφθαλμοῦ μέλανα, Πολυδ. Β', 71, Ἡσύχ. (Συγγενὲς τῷ Λατ. tessera, ὡς τὰ **πέτορες, πίσυρες** πρὸς τὸ **τέσσαρες**).

πέσσω, Ὅμ. (μόνον ἐν τῷ ἔνεστ., τοὺς ἄλλους χρόνους μεταχειρίζεται ἐν τῷ συνθέτῳ **καταπέσσω**), Ἀττ. **πέττω,** μεταγεν. **πέπτω,** (Ἀριστ. Φυσ. 8. 6, 11, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 50, κτλ.), ἐκ τούτου δὲ τοῦ τύπου γίνονται οἱ χρόνοι· μέλλ. **πέψω** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 6 (κοινῶς **πέμψω**)· ἀόρ. **ἔπεψα** Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 18, Πλάτ. Πολ. 372B (**καταπέψαι** παρ' Ὅμ.).— Μεσ., ἴδε κατωτ.· ἀόρ. **ἐπεφάμην** Ἡγήμ. παρ' Ἀθην. 698F. — Παθητ., μέλλ. **πεφθήσομαι** Ἀριστ. Προβλ. 21. 8· ἀόρ. **ἐπέφθην** Ἱππ. 407. 25 (κατὰ διόρθωσιν τοῦ Littré, 2. 522), Ἀριστ. Προβλ. 1. 42, 2· παθ. πρκμ. **πέπεμμαι,** ἀπαρ. **πεπέφθαι,** Ἱππ. 268. 4, Ἀριστοφ., κλ., ἴδε κατωτ. καὶ πρβλ. **περιπέσσω.** (Ἐκ τῆς √ΠΕΠ, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν παραλλήλων τύπων **πεπ-τω, πεψ-ω,** καὶ τῶν παραγώγων **πεπ-ων, πεψ-τις, πεμ-μα (πεπ-μα), πάπ-ανον·** πρβλ. Σανσκρ. pak', pak'-ami (coquo)· Σλαυ. pek-a· Λατ. coq-no (quoquo ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις τοῦ Πλαύτου καὶ Οὐέργ.), coq-uinus, cu-lina, ὡσαύτως pop-ina· Αἰθ. kep-u (πίττειν)· — περὶ τῆς ἐναλλαγῆς ταύτης τοῦ qu ἢ k ἀντὶ p, ἴδε **Ππ.** Ι. 2· πρβλ. ὡσαύτως **ἀρτο-κόπος**· — πιθ. ὡσαύτως **ἕψω, ἑφθός, ὀπτάω, ὀπτός,** ὅψον εἶναι ποικιλίαι τῆς αὐτῆς ῥίζης). Μαλακώνω, ὡριμάζω ἢ μεταβάλλω διὰ τῆς θερμότητος (ἴδε **πέψις**)· **I.** ἐπὶ τοῦ ἡλίου, μαλακώνω, **πεπαίνω,** ὡριμάζω τοὺς καρποὺς, Ὀδ. Η. 119· καθόλου, φέρω εἰς ὥριμον κατάστασιν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 1, 33, πρβλ. **πέπων, πεπαίνω,** κτλ. **II.** διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ πυρός, μαγειρεύω, καὶ μάλιστα ῥητῶς ὡς τὸ **ὀπτάω,** σιτία Ἡρόδ. 8, 137· ἄρτους Ἀριστοφ. Βάτρ. 505· τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μάξαντες Πλάτ. Πολ. 372B·— παθ., σιτία σφι ἐστὶ ἰρὰ πεσσόμενα Ἡρόδ. 2. 37· ὁ πλακοῦς πέπεπται Ἀριστοφ. Εἰρ. 869· ἄρτον εὖ πεπεμμένον ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 1136 (ἴδε **πεπτός**).— Μέσ., πέσσεσθαι πέμματα Ἡρόδ. 1, 160· πρβλ. **πέψις.** **2)** φέρω εἰς κατάστασιν ζυμώσεως, Ἀριστ. Προβλ. 26. 35. **III.** διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ ατομάχου, ὡς coquere, concoquere, κοιλίαι πέσσουσι Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 12, πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 8, 6, π. Ζ. Μορ. 4. 3, 5 κ. ἀλλαχ.· ἀντίθετ. τῷ **κατεργάζομαι** (μασῶμαι), Πλουτ. Εὐμέν. 11.— Παθ., τὸ σηπτὸν περίττωμα τοῦ πεφθέντος ἐστὶν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 11, 15, πρβλ. Μετεωρ. 4. 3, 22· ὡσαύτως ἐπὶ γάλακτος καὶ τῶν ὁμοίων, σχηματίζομαι, ἐκκρίνομαι, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 4. 8, 13 κἑξ. **2)** μεταφορ., ἐπὶ νόσων, **πέσσεται** νόσος, φάει εἰς κρίσιν εὐνοϊκήν, concoquitur, Ἱππ. περὶ Ὀξ. Διαίτ. 390· πρβλ. **πέπειρος.** **3)** μεταφορ., ὡσαύτως τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, χόλον πέσσειν, ὑποτρέφειν, ἐγκρύπτειν, κατέχειν, Λατ. fovere, ἀλλ' ἐπὶ νήσοι χόλον θυμαλγέα πέσσει Ἰλ. Δ. 513, πρβλ. Ι. 561, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 5, 10· οὕτω, κῆδεα π. Ἰλ. Ω. 617, 639· ἄλγεα Φιλητ. 1· βέλος πέσσω, θεραπεύω, περιποιοῦμαι τραῦμα βέλους, Ἰλ. Θ. 513·— ἀλλ' ἐπὶ καλῆς σημασίας, γέρα πεσσέμεν, ἀπολαύειν αὐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν, Ἰλ. Β. 237· — ὡσαύτως ἀκίνδυνον αἰῶνα πέσσω, διέρχομαι βίον ἥσυχον καὶ ἀσφαλῆ, Πινδ. Π. 4. 330· πρβλ. ἔφω 4.— Ἴδε Κόντον ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ σ. 370.

πέσυρες, ρα, Δωρ. ἀντὶ **τέσσαρες**, ρα, Συλλ. Ἐπιγρ. 472 7.

πετάζω, = πετάννυμι· καὶ **πέτακνον**, = **πέταχνον**, Ἡσύχ.

πετάλειον, τό, ποιητ. ἀντὶ πέταλον, Νικ. Θηρ. 628, 638

πεταλίζω, (πέταλον) «πεταλίζειν· βλαστεῖν. φυλλολογεῖν» Ἡσύχ.

πεταλίς, ή, ἴδε **πέταλος** II.

πεταλισμός, ὁ, (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. πεταλίζω) τρόπος ἐξορίας ἐν Συρακούσαις ὅμοιος πρὸς τὸν ὀστρακισμὸν ἐν Ἀθήναις, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ ὄνομα ἐγράφετο ἐπὶ φύλλων ἐλαίας ἀντὶ ὀστράκων, Διόδ. 11. 87· ἴδε Herm. Pol. Ant. § 66. 13, Niebuhr. Rom. Hist. 1. ἀρ. 1119.—Ἡ αὐτὴ συνήθεια ὑπῆρχεν ὁμοίως καὶ ἐν Ἀθήναις· ἴδε ἐν λ. **ἐκφυλλοφορέω**.

πεταλίτις, ῖδος, ἡ, = **φυλλῖτις**, Νικ. Θ. 864.

πέταλον, τό, ποιητ. δοτ. πληθ. **πέταλσι**, ἐπίσης **πετάλοις**, Ποιητ. ἐν Ὀξ. Ἀνεκδ. 1. 121· Ἰων. τύπος **πέτηλον**, πρῶτον ἐν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 289· (**πετ-άννυμι**). Φύλλον, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ἰλ. Β. 312, Ὀδ. Τ. 520, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 484, 678, Ἀλκμὰν 23, Εὐρ. Ἑλ. 245, κτλ.· ἁβρά τε λειμώνων π., δηλ. ἄνθη, Ἀνθ. Π. 7. 23· — σπάν παρὰ πεζογράφοις, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 12, Κυν. 9. 15· τὸ ἑνικ. παρ' Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 5. 16· — ποιητ., νεικέων πέταλα, ψῆφοι ἀνταγωνιζόμεναι (πρβλ. **πεταλισμός**). Πινδ. Ι. 7 (8). 98· Ὠκεανοῦ πέταλα, ἐπὶ πηγῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 220. **II.** φύλλον ἢ λεπτὴ πλὰξ μετάλλου, πέταλα θαλλοῦ χρυσᾶ Συλλ. Ἐπιγρ. 153. 19, πρβλ. Διοσκ. 5. 91, Λουκ. Φιλοψ. 10· ἐπὶ τῶν κεράτων τῶν θυμάτων, Συλλ. Ἐπιγρ. 158Α. 36· — ἐπὶ τῆς μίτρας τοῦ ἀρχιερέως, π. πύρινα, ἐπὶ τῶν ἀστέρων, Πλούτ. 2. 889Α.

πετᾶλο-ποιός, όν, ὁ σχηματίζων φύλλα μετάλλου, ὁ σφυρηλατῶν τὸν χρυσόν, Γλωσσ.

πέτᾰλος, Ἰων. **πέτηλος**, η, ον, πλατύς, πεπταμένος, Ἀνθ. Π. 9. 226· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ συνθέτ. **ἐκπέταλος**. **II.** μεταφορ., ἐπὶ ζώων, ὁ ἔχων πλήρη ἀνάπτυξιν, μέγας, μόσχοι, Ἀθήν. 370Α· οὕτως, ὃς πεταλὶς Ἀχαιός, αὐτόθι· πρβλ. Ἡσύχ. **πετᾰλουργός**, όν, = **πεταλοποιός**, Γλωσσ.

πετᾰλόω, καλύπτω διὰ φύλλων ἢ πλακῶν (μετάλλου), χρυσίῳ Ἐδδ. (διάφ. γραφ. ἐν Γ' Βασ. Ϛ', 20)· — ἴδε ἐν λ. **πέταχνον**.

πετᾰλώδης, ες, (εἶδος) ὁ ὅμοιος πρὸς φύλλα· ὁ ἔχων ἐντὸς σημεῖα ὅμοια φύλλοις ἢ τολύπαις, οὖρον π. Ἱππ. Προγν. 40, Γαλην., κτλ.· ἴδε Foës Oecon.

πετάλωσις, ή, (**πεταλόω**) ἡ διὰ φύλλων χρυσοῦ κάλυψις, Ἐτυμ. Μέγ. 96. 46. **II.** τὸ ἐκβλαστάνειν φύλλα, Ἐκκλ.

πέτᾰμαι, = **πέτομαι**, ἴδε ἴδε.

πετάννῡμι καὶ **-ύω** μεταγεν. **πετάω** (**ἀνα-**) Λουκ. π. Διαβολ. 21· ποιητ. **πέτνημι**, (ἴδε ἴδε)· — μέλλ. **πετάσω** (**ἐκ-**) Εὐρ. Ι. Τ. 1135, Ἀττ. **πετῶ** (**ἀνα-**) Κωμικ. Ἀποσπ. 4. 77, 104· — ἀόρ. ἐπέτᾰσα (**κατ-**) Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 731, κτλ.· Ἐπικ. **πέτασα**, **πέτασσα** Ὅμ.· — πρκμ. **πεπέτακα** (**δια-**) Διοδ. Σικελ. 17. 115. — Μέσ., Ἐπικ. ἀόρ. **πετάσαντο** Νόνν. Δ. 2. 704: — Παθ., ἀόρ. **ἐπετάσθην**, Ἐπικ. **πατ-**, Ὅμ., Εὐρ.· πρκμ. **πέπταμαι** Ὅμ., ὡσαύτως **πεπέτασμαι** (**ἐκ-**) Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 62, (**παρα-**) Πολύβ. 33. 3, 2, (**ἀνα-**) Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 29· — ὑπερσ. **ἐπέπτατο**, Ἐπικ. **πέπτ-**, Ἰλ. Ρ. 371, Ἀριστοφ. Ὄρν. 48.— τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα σχεδὸν δὲν ἀπαντᾷ εἰ μὴ ἐν τῷ ἀόρ. ἐνεργ. καὶ παθ., καὶ ἐν τῷ παθ. πρκμ.· πρβλ. **ἀνα-**, **δια-**, **κατα-**, **περι-πετάννυμι**. (Ἐκ τῆς √ΠΕΤ παράγονται καὶ αἱ λέξεις **πέτ-αλος**, **πέτ-αλον**, **πέτ-ασος**, **πέτ-αχνον**, ὡσαύτως **πίτνημι**, καὶ ἴσως **πτ-ελέα**· πρβλ. Λατ. pat-eo, pat-ulus, patina.) — Ἁπλῶνω, ἀνοίγω, ἐκτείνω, οὖρῳ πέτασ' Ἰστία Ὀδ. Ε. 269, πρβλ. Ζ. 94· [εἵματα] πέτασαν παρά θῖνα Ζ. 94· χεῖρε πετάσσας νηχέμεναι μεμαώς, ἐπὶ ἀνθρώπου προσπαθοῦντας νὰ κολυμβήσῃ, Ὀδ. Ε. 374· ἄμφω χεῖρε φίλοις ἑτάροισι πετάσσας Ἰλ. Δ. 523, Ν. 549· μεταφορ., ὅπως πετάσειε .. θυμὸν μινυστύρων, ὅπως δώσῃ θάρρος εἰς αὐτούς, τοὺς κάμῃ νὰ ἀναίξῃ ἡ καρδία των, Ὀδ. Σ. 159.— Παθ., τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., ἐκτείνομαι καθ' ἁπάσας τὰς διευθύνσεις, ἁπλώνομαι, ἀμφὶ δὲ πέπλοι πέπανται Ἰλ. Ε. 195· αἴθρη πέπταται ἀνέφελος Ὀδ. Ζ. 45· πέπτατο δ' αὐγὴ Ἠελίου Ἰλ. Ρ. 371· ἐπὶ θυρῶν, πύλαι πεπταμέναι, ἀνεῳγμέναι, Φ. 531· οὕτω, πετασθεῖσαι τεθέασθαι χάος αὐτόθι 538· πετάσθησαν Ὀδ. Φ. 50· μεταγεν. ὡσαύτως, πεπταμένον κῦμα Ἀπολ. Ῥόδ. Β. 405· πεπτ. πέλαγος, τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, Ἄρατ. 288· ὄστρεον χείλεσι πεπτ. Ἀνθ. Π. 9 86· πεπταμέναι περὶ τέκνα μέγα κλαίουσι γυναῖκες, Λατ. circumfusae, Ὀππ. Κ. 3. 106.—Ἐν Ἰλ. Α. 351, ὁ Ζηνόδοτος ἀνέγνω χεῖρας ἀναπτάς (ἀντὶ τοῦ χεῖρας ὀρεγνύς), καὶ ἐν Παρμεν. 18, εὑρηται μετοχ. ἀόρ. ἀναπτάμενος ἀνοίξας. ὡς εἰ οἱ τύποι ἔπτην, ἐπτάμην ἦσαν ἀόρ. τούτου τοῦ ῥήμ. ὡς καὶ τοῦ **πέταμαι**.

πετάομαι, ἡμαρτημένος τύπος ἀντὶ **ποτάομαι** ἐν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 5, 15, Ἀνθ. Π. 14. 63, κτλ.

πετάσιμος, η, ον, πετόμενος, πεποιημένος πρὸς πτῆσιν, Νικήτ. Χρον. 185Β.

πετάσιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πέτασος**, Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 176Β· πετάσια κανωβικὰ (διάφ. γραφ. **κωνωπικά**) Σχολ. παρ' Ὀρειβασ. σ. 362 Matth.

πετᾰσίτης [ῑ] ου, (**πέτασος**) φυτὸν ἔχον πλατὺ φύλλον ὅμοιον πετάσῳ, «κοινῶς «κωλοπάνναι» (ἐν Λακωνικῇ), Tussilago petasites, «πετασίτης μίσχος [μύσχος] ἐστί, μείζων πήχεως, δακτύλου πάχος· ἐφ' οὗ φύλλον πετασῶδες μέγα, προσκείμενον ὥσπερ μύκης» Διοσκ. 4. 108.

πέτασμα, τό, (πετάννυμι) ἅπλωμα, ἄνοιγμα, ἐπὶ τῶν πλεκτῶν τοῦ πολύποδος, τὸ πέτασμα τῶν πλεκτανῶν τοῦ πολύποδος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 6, 2· ἐν τῷ πληθ., τάπητες, πέδον .. στορνύναι πετάσμασιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 909.

πέτασος, ὁ, καὶ ἡ, Ἐρατοσθ. παρ' Ἀθην. 499Ε· (πετάννυμι)· — πῖλος ἐξ ἐρίου συμπεπιλημένου μὲ πλατὺν γῦρον δν ἐφόρουν πρὸς φύλαξιν ἀπὸ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς βροχῆς, ἰδίως οἱ ποιμένες καὶ οἱ θηρευταί, καὶ ἐν πολλῇ χρήσει ὑπάρχων ἐν Θεσσαλίᾳ (ἴδε **Θεσσαλὸς** II, **πῖλος**)· ἐφόρουν δὲ αὐτὸν καὶ οἱ ἔφηβοι, μετὰ τῆς χλαμύδος, ἐν ᾗ περιβολῇ καὶ ὁ προστάτης αὐτῶν θεὸς Ἑρμῆς παριστάνετο, Ἀθήν. 537F, πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst, § 380. 3· — ἐντεῦθεν ἦτο τὸ σημεῖον ἡ γνώρισμα τῆς παλαίστρας, Πολυδ. Γ, 164, Εὐστ. 976. 42, Σουίδ.· γυμνάσιον καθίδρυσε καὶ τοὺς κρατίστους τῶν ἐφήβων ὑπὸ πέτασον ἦγεν, δηλ. ἦγεν αὐτοὺς εἰς ἀθλητικὰς ἀσκήσεις, Ἐδδ. (Β' Μακκ. Δ', 12).— Περὶ τῶν διαφόρων αὐτοῦ εἰδῶν καὶ σχημάτων ἴδε Λεξικ. Ἀρχαιστ. ἐν λέξει. **II.** ἐκ τοῦ σχήματος οὕτως ἐκλήθη φύλλον πλατὺ καὶ ἀναπεπταμένον οἷον τὸ τοῦ λωτοῦ, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 9· πρβλ. **πετασίτης**, **πετασώδης**. **III.** ὡσαύτως ἐκ τοῦ σχήματος ἡ στέγη τοῦ Ὠδείου, Συλλ. Ἐπιγρ. 3422. 16· οὕτως ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Πορσίνα (ἢ Πορσήννα), Πλίν. 36. 13.

πετᾰσώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων φύλλα ὅμοια κατὰ τὸ σχῆμα πρὸς πέτασον, ἐπὶ φυτῶν τινων (πρβλ. **πετασίτης**), Φανίας παρ' Ἀθην. 371D.

πεταῦσών, ῶνος, ὁ, χοιρομήριον, Λατ. petaso, Ἀθήν. 657Ε.

πεταυρίζω, ἀναπηδῶ ἐπὶ ἐλαστικῆς σανίδος, χορεύω ἐπὶ σανίδος, κυβιστῶ, Γλωσσ.· — **πεταυρισμός**, ὁ, τὸ χοροπηδᾶν, κυβιστᾶν· μεταφορ., π. τῆς τύχης Πλούτ. 2. 498C· — **πεταυριστής**, οῦ, ὁ, κυβιστήρ, σχοινοβάτης, Λατιν. petaurista, Varro ap Non.· μεταφορ., ἐπὶ ψυλλῶν καὶ τῶν ὁμοίων, Πλίν. 11. 39· ὡσαύτως **πεταυριστήρ**, **-ῆρος**, ὁ, Μανέθων 4. 278, ἐν τῷ τύπῳ **πετευρ-**· — οὕτω **πετευριστέω** ἔχει διορθωθῇ ἀντὶ **πεττευριπτέω** ἐν Γαλην. 2. 9.

πέταυρον ἢ **πέτευρον**, τό, σανὶς ἐφ' ἧς κοιμῶνται αἱ ὄρνιθες, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 667, Θεόκρ. 83. 13, — ἀμφότεροι ἐν τῷ τύπῳ **πέτευρον**· ἐντεῦθεν πᾶν ξύλον, «κοντάρι» ἢ σανίς, Λυκόφρ. 884. **II.** ἐλαστικὴ τις σανὶς ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κυβιστῶσι θαυματοποιοῖς καὶ σχοινοβάταις, Μανέθων 6. 444, Lucil. παρὰ Fest. Juvenal. 14. 265, κτλ.· — καθόλου, ἱκρίωμα, Πολύβ. 8. 6, 8. **III.** «εἶδος παγίδος» Ἡσύχ. (Ἴσως ἐκ τοῦ πέδαυρος, Δίολ. ἀντὶ τοῦ **μετέωρος**), πρβλ. τὸ τῆς λαλουμένης **πέταυρον**.

πέταχνον, τό, (πετάννυμι) πλατὺ ποτήριον, Ἄλεξις ἐν «Δρωπίδῃ» 1· **πέτακνον** παρ' Ἡσυχ.· — **πεταχνόομαι**, πίνω μὲ πέταχνον, πίνω πολύ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 279, πρβλ. Φώτ.· παρ' Ἡσυχ. **πεταλοῦται** εἶναι ἐφθαρμ. ἀντὶ **πεταχνοῦται**.

πετεηνός, ή, όν, Ἐπικ. τύπος τοῦ **πετεινός**, **πετηνός**.

πετεινός, ή, όν, ὡσαύτως **πετηνός** (ἴδε ἐν τέλει), καὶ **πτηνός** (ἴδε ἐν λέξει), Ἐπικ. **πετεηνός**, καὶ ἐν τῇ Ἀνθ. **πετεεινός** (9. 337, 363. 22)· — ὁ πτῆναι δυνάμενος, ὁ δυνάμενος νὰ πετάξῃ, ἐπὶ νέων πτηνῶν, πάρος πετεηνὰ γενέσθαι Ὀδ. Π. 218· ἐπὶ πτηνῶν καθόλου, ὁ δυνάμενος νὰ πετᾷ, ὀρνίθων πετεηνῶν ἐδ.σα Ἰλ. Θ. 247, κ. ἀλλ.· πετηνῶν .. ὑπ' οἰωνῶν Αἰσχύλ. Θ/δ. 1020· πετηνοῖς γυψὶ Εὐρ. Ῥῆσ. 515· τὰ ζῶα τὰ πετ. Λυκοῦργ. 166. 33· — ἀπολ., **πετεηνά**, πτερωτὰ πτηνά, αἰετὸς .. τελειότατος πετεηνῶν Ἰλ. Θ. 247, κ. ἀλλ.· οὕτω, **πετεινόν**, πτηνόν, Θέογν. 1097· τὰ πετεινὰ Ἡρόδ. 1. 140., 2. 123., 3. 106 (διάφ. γραφ. **πετηνά**).— Ὁ Θωμ. Μάγιστρ. ἀποδοκιμάζει τὸν τύπον **πετηνὸς** παρ' Ἀττ., ἀλλ' ἀπαντᾷ οὕτως ἐν τῷ Μεδ. Κώδ. τοῦ Αἰσχύλ. καὶ παρ' Εὐρ. καὶ **Πετῆνη** εἶναι τὸ ὄνομα Ἀττικ. τινος πλοίου ἐν τινι Ἐπιγραφῇ ἐν Böckh's Urkunden σ. 317-9.

πέτευρον, τό, = **πέταυρον**, ἴδε ἴδε.

πετῆλη, ή, «πετήλας τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς θαμνώδεις φοίνικας» Ἡσύχ.

πετηλίας καρκίνος, ὁ, εἶδος καρκίνου, πιθαν. ἐκ τοῦ **πετάννυμι**, ἐκ τοῦ ὅτι ἔχει ἀνοικτὰς τὰς χηλὰς αὐτοῦ, Ἀἰλ. π. Ζ. 7. 30.

πετηλίς, -ίδος· «ἀκρὶς» Ἡσύχ.

πέτηλον, τό, Ἰων. ἢ Ἐπικ. ἀντὶ **πέταλον**.

πέτηλος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ **πέταλος**, ἐκτεταμένος, ἐντομὲ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νος, ἐπὶ σκελέεσσι πέτηλον (κατ' ἄλλους = πετόμενον) Ἄρατ. 271.

πετηλώδης, ες, ὁ ὅμοιος φύλλῳ, λεπτὸς ἐκ τῆς τριβῆς ἢ χρήσεως, ὁδολὸς Εὐστ. 136. 12.

πετήν, -ῆνος, ὁ, ἡ, ποιητικ. τύπος τοῦ πετηνός, Ἐτυμολ. Μέγ. 407. 1 ἀποκατασταθεὶς ὑπὸ τοῦ Δινδ. ἐν Αἰσχύλ. Ἱκ. 801.

πετηνός, ή, όν, ἴδε **πτηνός**.

Πετθαλοί, οὖν, οἱ, (= **Θεσσαλοί**, ῶν). Ἐπιγρ. Λαρίσης τοῦ ἔτους 214 πρὸ Χρ., Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 64. 65. Κατ' ἐξαίρεσιν ἀνέγραψα ἐδῶ τὸ ἐθνικὸν τοῦτο ὄνομα ἐξ ἐπιγραφῆς, ἥτις καὶ ἄλλους πολλοὺς πρωτακούστους διαλεκτικοὺς τύπους περιέχει, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

πετοῖσαι, Δωρ. ἀντὶ **πεσοῦσαι**, ἀόρ. 6' μετοχ. τοῦ **πίπτω**, Πινδ.

πέτομαι, παρατ. **ἐπετόμην**, Ἐπικ. **πετ-**, Ὅμ. καὶ Ἀττ.· — μέλλ. **πετήσομαι** Ἀριστοφ. Εἰρ. 77, πρβλ. 1126· ἀλλὰ κατὰ συγκοπὴν **πτήσομαι** (**ἐκ-**) ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 208, καὶ ἀείποτε παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν πεζογράφων, (**ἀνα-**) Πλάτ. Νόμ. 905Δ, κτλ., (**ἐπι-**) Ἡρόδ. 7. 15· — συγκεκομμ. ἀόρ. **ἐπτόμην**, **πτέσθαι**, **πτόμενος**, Σοφ. Ο. Τ. 17, (**ἐπι-**) Ἰλ. Δ. 126, (**ἀν-**) Πλάτ., κτλ.· συχνάκις ὡσαύτως (ὡς εἰ ἐκ τοῦ ἐνεστ. ἵπταμαι, ἴδε κατωτ.) **ἐπτάμην**, Ἐπικ. **πτάμην**, **πτάσθαι**, **πτάμενος**, Ἰλ. Χ. 362. Ψ. 880, καὶ Ἀττ.· Ἐπικ. ὑποτακτ. **πτῆται** ἀντὶ **πτᾶται**, Ὀ. Ο. 170 — ὡσαύτως ἀόρ. τοῦ ἐνεργ. τύπου **ἔπτην**, ἀπαρ. **πτῆναι**, μετοχ. **πτάς**. (ὡς εἰ ἐξ ἐνεστ. **ἵπτημι**), Βατραχομυομ. 210, Ἀνθ. Π. 5. 152· ἀλλαχοῦ μόναν ἐν τοῖς συνθέτοις, (**ἐξ-**) Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 98, (**ἀν-**) Σοφ. Ἀντ. 1307, Εὐρ. Μήδ. 440, (**προσ-**) Αἰσχύλ. Πέρσ. 115, (**ὑπερ-**) Σοφ. Ἀντ. 113, ἀλλὰ μόνον ἐν λυρ. χωρίοις τῶν Τραγ.)· — πρκμ. **πέπτηκα** μόνον παρὰ τοῖς γραμμ., διότι οἱ Ἀττ. ἀείποτε χρῶνται τῷ **πεπότημαι** (ἴδε **ποτάομαι**)· — ἀόρ. α' ἐνεργ. **περι-πτήσας** Χρησμ. Σιβ. 1. 245· — παθ. ἀόρ. **ἐπετάσθην** πρῶτον παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 12, πρβλ. Λοβεκ. εἰς Φρύν. 582. — Ὁ μόνος ἐνεστὼς ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν Ἀττ. εἶναι **πέτομαι**· ὁ ἐνεστ. **πέταμαι** εἶναι ἐν χρήσει παρὰ Πινδ. Π. 8. 129, Ν. 6. 81, Ἀ. 9. Η. 11, 208, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, ὡς Ἀριστ. περὶ Ζ. Πορείας 9. 13, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1. 15, κτλ., πρβλ. Μοῖριν 311, Πόρσωνα εἰς Εὐρ. Μήδ. 1, Δινδ. εἰς Εὐρ. Ἴωνα 90· σημειοῦται δὲ ὡς ἀρχαϊκὸν ὑπὸ Λουκ. ἐν Ψευδολ. 29· ὑπάρχει ἀόρ. προστ. **πετάσσαι** ἐν Ἀνακρέοντι 14. 2 — **ἐπταμαι** (ὃ ἴδε) εὕρηται κατὰ πρῶτον παρὰ μεταγεν. συγγραφεῦσιν, οἷον Μάσχ. 3. 43, Βαβρ. 65. 4, Λουκ., κλ., ἀλλὰ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν συνθέτοις· (ἀφίπτατο ἐν Εὐρ. Ι. Α. 1608 εἶναι νόθον). Ἀλλὰ πάλιν ὁ Ὁμηρικ. ἀόρ. **ἐπτάμην** θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ Elmsl ὡς ὁ μόνος ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ. τύπος, ἴδε εἰς Σοφ. Ο. Τ. 17· ὁ δὲ Cobet V. LL. σ. 305, ἰσχυρίζεται ὅτι **ἐπτόμην** εἶναι ὁ μόνος ἀνήκων τῇ κωμῳδίᾳ καὶ τοῖς πεζολόγοις τύπος. Πρβλ. τοὺς ἐκτεταμένους τύπους **ποτάομαι**, **πωτάομαι**. (Ἐκ τῆς √ΠΕΤ παράγονται καὶ αἱ λέξεις **ὠκυ-πέτ-ης**, **πρω-πετ-ής**, κτλ., **πτε-ρόν**, **πτέ-ρυξ**, **πτ-ίλον**· ὡσαύτως **πέτ-νω**, **πί-πτ-ω** (**πεσ-εῖν**), **πότ-μος** πρβλ. Σανσκρ. pat, pat-âmi (volo, cado), pat-ram (ala), patrin (avis)· Λατ. pet-o, im-pet-us, penna (ἀρχαιότερος τύπος ἦν pes-na), prae-pes (prae-pit-is), acci-pit-er· Σλαν. puta (avis)· Ἀγγλο-Σαξ. fep-er (feather)· Ἀρχ. Γερμ. fed-ara, fed-ah (filtis) κτλ.). «Πετῶ», ἐπὶ πτηνῶν, Ἰλ. Μ. 207, Ν. 62. Ὀδ. Β. 147, κτλ.· ἐπὶ μελισσῶν, ἐμπίδων, κτλ., Ἰλ. Β. 89, Ἡρόδ. 2. 95· ἐπὶ τοῦ οἰχομένου πνεύματος τοῦ νεκροῦ, ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο Ἰλ. Ψ. 880· ὡσαύτως, μεταφ., ἐπὶ μικρῶν παιδίων, οὐξέπω μακρὰν πτέσθαι σθένοντες Σοφ. Ο. Τ. 17· — ἀκολούθως ἐπὶ βελῶν, λίθων, ἀκοντίων κτλ., Ὀ. Ν. 140, Υ. 99, κτλ.· (ἀλλὰ ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἐρετμά, τεύχεα = ἔπεσον αἴφνης, ἐξέφυγον .., Ὀδ. Μ. 203. Ω. 534)· καὶ ἐπὶ πάσης ταχείας κινήσεως, ὁρμῶ, τρέχω ὡς πετόμενος, ἐπὶ ἀνδρῶν, Ἰλ. Ν. 755, Χ. 143, κτλ.· ἐπὶ ἵππων, μάστιξεν ὃ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην Ἰλ. Ε. 366, 768, κτλ.· ἐπὶ ἁρμάτων, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 308· ἐπὶ ὀρχηστῶν, Εὐρ. Κύκλ. 71· εἰς δήλωσιν σπουδῆς, πέτου «πέταξε», «τρέχα», «ἐμπρός», Ἀριστοφ. Λυσ. 321· ἐχρῆν πετομένας ἥκειν πάλαι αὐτοὺς 55· πολλοὶ ἥξουσι πετόμενοι Πλάτ. Πολ. 567D, πρβλ. 467D πέτονται .. ἐπὶ ταῦτ' ἀκλητοι, ἐπὶ παρασίτων, Ἀντιφάνης ἐν Ἀθλ. 5. **II**. μεταφορ. καὶ παροιμιακαὶ χρήσεις: ἐπὶ ἀβεβαίων ἐλπίδων, μεγάλας ἐξ ἐλπίδος πέταται Πινδ. Π. 8. 129· π. ἐλπίσιν Σοφ. Ο. Τ. 486· ἐπὶ ἀσθενῶν καὶ ἀστάτων χαρακτήρων, πέτει τε καὶ φρονῶν οὐδὲν φρονεῖς Εὐρ. Βάκχ. 332· ἐφ' ἕτερον π. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 899 ὄρνις πετόμενος, πτηνὸν ἀείποτε πετόμενον, Ἀριστοφ. Ὄρν. 169· πετόμενόν τινα διώκεις Πλάτ. Εὐθύφρων 4Δ, πρβλ. Ἀριστ. Μεταφ. 3. 5, 15, καὶ ἰδὲ **ποτανός**, **πτηνός**· — ἐπὶ φήμης, διαδίδομαι, πέταται τηλόθεν αὐτῶν ὄνομα, volitat per ora, Πινδ. Ν. 6. 81. **2**) μετ' αἰτ., πτάμενος νόημα, πετῶν μὲ τὸν νοῦν, Πινδ. Ἀποσπ. 87, 3· ὡς τὸ βαίνειν πόδα.

πετόντεσσι, Αἰολ. δοτ. πληθ. μετοχ. ἀορ. 6' τοῦ **πίπτω**, Πινδ. Π. 5. 65.

πέτρα, Ἰων. κ. Ἐπικ. **πέτρη**, ἡ, βράχος, Λατ. petra, ὡς αἱ πέτραι αἵτινες ὑψοῦνται ἀπὸ τῆς ἀκτῆς σπηλαιώδεις ἢ μὲ ἐξοχὰς εὐρείας (ἴδε ἐν λ. **λισσάς**, **χοιράς**), Ὀδ. Γ. 295, Δ. 501, κτλ.· ἐντεῦθεν ὁ αἰγιαλὸς λέγεται **λεῖος πετράων**, ἄνευ βράχων, Ὀδ. Ε. 443· π. ἡλίβατος .. ἀλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα Ἰλ. Ο. 619, κτλ. **2**) βράχος, δηλ. βραχώδης κορυφὴ ἢ ῥάχις, π. αἰγίλιψ Ἰλ. Ι. 15, κτλ.· ἡλίβατος Π, 35, κτλ.· π Λευκάς, Ὠλενίη, κτλ., Ὀδ. Ω. 41, Ἰλ. Α. 757· πέτρ. σύνδρομοι, ξυμπληγάδες, ἐπὶ τῶν ἀποκρήμνων νησυδρίων τῶν κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Βοσπόρου, Πινδ. Π. 4. 371, Εὐριπ. Μήδ. 1264· πρὸς πέτραις ὑψηλοκρήμνοις, ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, Αἰσχύλ. Προμ. 4, πρβλ. 31, 56, κ. ἀλλ.· πέτρ. Δελφίς, πέτρ. δίλοφος, ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, Σοφ. Ο. Τ. 464, Ἀντ. 1126· πέτρ. Κωρυκὶς Αἰσχύλ. Εὐμ. 22· πέτρα Κεκροπία, ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, Εὐρ. Ἴων 936. — Οὐδὲν παράδειγμα παρὰ τοῖς δοκίμοις ὑπάρχει τῆς χρήσεως τοῦ **πέτρα** ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ **πέτρος**, λίθος· διότι ἐν Ὀδ. Ι. 243, 484, Ἡσ. Θεογ. 675, **πέτραι** δὲν εἶναι λίθοι ἢ λιθάρια ἀλλὰ τεμάχια ὀγκώδη βράχων ἀποσπωμένων καὶ ἐκσφενδονωμένων ὑπὸ γιγάντων, πρβλ. Buttm. Lexil. ἐν λ. **ἡλίβατος**· οὕτως ἐν Πινδ. Π. 1, 42 (πέτρας κυλινδομένα φλέξ, ὃ ἐστι τὸ πῦρ τῆς Αἴτνης), ἐν Ξεν. Ἀν. 4. 2, 20 (ἐκυλίνδουν πέτρας), Πολύβ. 3. 53, 4 (τὰς π. ἐπικυλίοντες), νοοῦνται ὄγκοι βράχων. **3**) πέτρη γλαφυρή, κοῖλος βράχος, δηλ. σπήλαιον, Ἰλ. Β. 88, Δ. 107· σπέος κοίλη ὑπὸ πέτρῃ Ἡσ. Δ. 303· δίστομος π., σπήλαιον μετὰ διπλῆς εἰσόδου, Σοφ. Φιλ. 16, πρβλ. 937· κατηρεφεῖς αὐτῇ τῇ π. Πλάτ. Κριτ. 116Β ἀλλὰ **πέτρα** δὲν δύναται νὰ λεχθῇ ὡς σημαίνουσα ἁπλῶς σπήλαιον, ὡς νομίζει ὁ Elmsl. ἐν Εὐρ. Μηδ. 1326, ἐν Βάκχ. 559. **II**. παροιμιακαὶ χρήσεις: — περὶ τοῦ οὐκ ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης, ἴδε ἐν λ. **δρῦς**: — ὡς σύμβολον ἀροβείας, ὃ δ' ἑστάθη ἠύτε πέτρη ἔμπεδον Ὀδ. Ρ. 463· ἐπὶ σκληροκαρδίας, ἐκ πέτρας εἰργασμένος Αἰσχύλ. Ἱκ. 242· ἁλίαν π. ἢ κῦμα λιταῖς ὡς ἱκετεύων Εὐρ. Ἀνδρ. 537· πρβλ. **πέτρος** Ι. 2.

Πετραείτης, ἐπίθ. τοῦ θεοῦ Μηνός, Ἐπιγρ. Γ' ἀρδου Μαιονίας, L. et W. 678, ἔτι Μουσ. κ. βιβλ. Σμύρν. 1880, σ. 158.

πετραῖον, τό, φυτόν τι τῶν βράχων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 15, 7.

πετραῖος, α, ον, ὁ τοῦ βράχου, ὁ εἰς βράχον ἀνήκων, σκιὴ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 587· Σκύλλη πετραίη, ἡ προσπεφυκυῖα ταῖς πέτραις, Ὀδ. Μ. 231· ὄρνις Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 305. 3· Νύμφαι π., Νύμφαι τῶν βράχων, Εὐρ. Ἡλ. 805· π. τῶν ἰχθυδίων, τὰ πετρόψαρα, Λατ. saxatiles pisces, Θεόπομπ. Κωμικ. ἐν «Φινεῖ» 1, ἔνθα ἴδε Meineke· ὁ Ἀριστ. διαιρεῖ τὰ θαλάσσια ζῷα εἰς πελάγια, αἰγιαλώδη καὶ πετραῖα, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 31, πρβλ. 8. 13, 4, κ. ἀλλ. **2**) ὁ ἐκ βράχου, βραχώδης, ἀγκάλη (ἴδε ἐν λ.)· τάφος π. Σοφ. Ἠλ. 151· π. δειράς, λέπας, χθών, ἄντρα, κτλ., Τραγ.· χωρὶς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 17, 8 **II**. **Πετραῖος**, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Θεσσαλίᾳ ὡς διασχίσαντος τοὺς βράχους τῶν Τεμπῶν καὶ ξηράναντος τὴν Θεσσαλίαν, Πινδ. Π. 4. 245.

πετράκης [ᾰ], ες, γεν. **εος**, σκληρὸς ὡς πέτρα, ἀμφίθ. ἐν Ὀρρ. Διθ. 228.

πετρακισχιλίη, = **τετρακισχίλιαι**, Ἐπιγρ. Ὀρχομεν. Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 5.

πετράμεινος τρίτα (= **τετράμηνος τρίτη**), Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 4. 5.

πετράτη (= **τετάρτη**), Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 5.

πετρη-γενής, ές, ὁ ἐκ πετρῶν γεγεννημένος, Μάρκελλ. Σιδ. 38.

πετρηδύν, Ἐπίρρ. δίκην πετρῶν, Λουκ. Τίμ. 3.

πετρήεις, εσσα, εν, (πέτρα) βραχώδης, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπίθ. χωρῶν, Αὐλίς, Πύθων, Καλυδών Ἰδ. Β. 496, 519, κτλ.· νῆσος Ὀδ. Δ. 844· γλάφου πετρῆεν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 531.

πετρ-ηρεφής, ές, (ἐρέφω) ἐστεγασμένος ὑπὸ βράχου, ἔχων βραχώδη ὀθλον, ἄντρον Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 300, Εὐρ. Κύκλ. 82.

πετρήρης, ες, ὁ ἐκ πέτρας βράχου, βραχώδης, στέγαι Σοφ. Φιλ. 1262.

πετρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πέτρα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 16, Ἀνθ. Π. 9. 570, Ἀθήν. 323D, κτλ.

πετρίνος, η, ον, ὁ ἐκ βράχου, βραχώδης, ὄρος Ἡρόδ. 2. 8· κοίτη Σοφ. Φιλ. 160· ὄχθος, δειράς, κτλ., Εὐρ. Ι. Τ. 290, 1089, κτλ.· ἴδε ἐν λ. **χαλινός**. **II**. ὁ εἰς βράχον μεταβληθείς, ἐπὶ τῆς Νιόβης, Τζέτζ. Ἱστ. 4. 715.

πέτριον, τό, βοτάνη, ἴσως τὸ **πετροσέλινον**, Νικ. Ἀποσπ. 5. 2, ἔνθα ὁ Schneid. ἀναγινώσκει **πεταῖον** χάριν τοῦ μέτρου.

πετροβατέω, ἀναβαίνω τοὺς βράχους, Διόδ. 2. 6, Ἀππ. Ἐμφύλ. 4. 79.

πετρο-βάτης, ου, ὁ, ἀναβαίνων βράχους, ὁ περιπατῶν ἐπὶ βράχων, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 56.

πετρό-βλητος, ον, ὁ ὑπὸ πέτρας τιτρωσκόμενος, Φώτ. **II**. ἐπὶ νεφρῶν, ὁ πάσχων ἐκ λιθιάσεως, αὐτόθι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πετρό-βλυστος, ον, ὁ ἐκ πέτρας ἀναβλύζων, Cod. Par. CV.

πετροβολέω, ὡς καὶ νῦν, πετροβολῶ, Εὐστ. Πονημ. 67. 69 — Παθ., Σχολ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 560.

πετροβολία, ἡ, τὸ πετροβολεῖν, Ξεν. Ἀν. 6. 6, 15.

πετροβολικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πετροβολίαν, π. ὄργανα, τὸ Λατ. balistae, Πολύβ. 5. 99, 7.

πετροβολισμός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, τὸ πετροβολεῖν, Σχολ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 342.

πετρο-βόλος, ον, ὁ ῥίπτων πέτρους, δηλ. λίθους, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 12.

Π. ὡς οὐσιαστ., **πετροβόλος,** ὁ, μηχανὴ πολεμική, δι' ἧς ἔρριπτον πέτρους, τὸ Λατ. ballista, Πολύβ. 5. 4, 6, κτλ.· διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ **καταπέλτης.** ὁ αὐτ. 8. 9, 2· ἐν ᾧ ὁ Διόδ. 18. 51 μνημονεύει καταπέλτας ὀξυβελεῖς τε καὶ πετροβόλους· οὐδ. **πετροβόλα** (δηλ. **ὄργανα**), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **δορυβόλα,** Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 9. 10, 3.

πετρο-γενής, ές, = **πετρηγενής,** Ψευδο-Χρυσ. τ. 8, σ. 660C.

πετρο-κάρδιος, ον, ὁ ἔχων λιθίνην καρδίαν, σκληρὸς τὴν καρδίαν, Νικ. Εὐγ. 2. 254.

πετρο-κίσσηρος, ὁ, ἐλαφρόπετρα σκληρά, Θεοφάν. 622, 5.

πετρό-κοιτος, ον, ὁ ἔχων κοίτην ἐκ πετρῶν, εὐνὴ Ἀνθ. Π. 15, 27.

πετρο-κῠλιστής, οῦ, ὁ, ὁ κυλίων βράχους ἢ λίθους, Στράβ. 710· — **Σίσυφος πετροκ.,** ὄνομα δράματός τινος τοῦ Αἰσχύλου

πετρο-λάπᾰθον, τό, τὸ ἐπὶ πετρῶν φυόμενον λάπαθον, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 2, 47, ἐν ὑποσημ.

πετρο-ποιία, ἡ, κατασκευὴ λίθων, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 205F.

πετρο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν πέτρας, Ῥέα Πορφύρ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 110C.

πετρο-πομπός, όν, ὁ ῥίπτων λίθους, Βυζ.

πετρορρῐφής, ές, ὁ κατὰ κρημνῶν ῥιφθείς, Δελφῶν δ' ἄνακτες ὥρισαν πετρορριφῆ θανεῖν ἐμὴ δέσποιναν Εὐρ. Ἴων 1222.

πετρόρ-ρῠτος, ον, ὁ ἐκ πετρῶν ῥέων, Ὀρφ. Ὕμν. 50. 9.

πέτρος, ὁ, λίθος, καὶ οὕτω διακρινόμενος ἀπὸ τῆς **πέτρας** (ἴδε τὴν λέξιν)· παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει παρὰ τοῖς μαχηταῖς, λάζετο πέτρον μάρμαρον ὀκριόεντα Ἰλ. Π. 734· βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ Ἰλ. Η. 270, πρβλ. Υ. 288, Εὐρ. Ἀνδρ. 1128· οὐδέποτε ἐν Ὀδ.)· οὕτως, ἔδικε πέτρῳ Πινδ. Ο. 10 (11). 86· ἄγαλμ' Ἀΐδα, ξεστὸν π., ἔμβαλον στέρνῳ ὁ αὐτ. ἐν Ν. 10. 126· νιφάδι γογγύλων πέτρων Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 196· ἐκ χερῶν πέτροισιν ἠράσσοντο ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 460· πέτροισι λευσθῆναι Σοφ. Ο. Κ. 436· πέτρους ἐπεκυλίνδουν Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 20, κτλ.· ἐν πέτροισι πέτρον ἐντρίβων, πρὸς παραγωγὴν πυρός, Σοφ. Φιλ. 296. **2)** παροιμ., πάντα κινῆσαι πέτρον Εὐρ. Ἡρακλ. 1002, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 843Α· ἐπὶ σκληρότητος καρδίας, καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας Σοφ. Ο. Τ. 334, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 28. **Π.** λέγεται ὅτι κεῖται ἀντὶ τοῦ πέτρα, ἔνθα γίνεται λόγος περὶ σπηλαίων, οἷον ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1595· ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ **Θορίκιος πέτρος** ἦτο σπήλαιον μᾶλλον ἢ ὀγκώδης τις λίθος· — ἐν Φιλοκτ. τὸ ἐπίθετ. **κατηρεφὴς** παρέχει εἰς τὴν λέξιν **πέτρος** τὴν σημασίαν σπηλαίου (ὁ Blaydes καὶ Jebb ἐξέδωκαν κατηρεφεῖ ἔτρᾳ). — Παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς ὡσαύτως θηλ., ὡς τὸ **λίθος,** Ἀνθ. Π. 7. 274, 479, πρβλ. Ἰακώψιον σ. 327. — Ἡ συνήθης παρὰ πεζογράφοις λέξις εἶναι **λίθος.**

πετροσελῑνίτης οἶνος, ὁ, ὁ παρεσκευασμένος διὰ πετροσελίνου, Γεωπ. 8. 12.

πετρο-σέλῑνον, τό, σέλινον τῶν βράχων, ὡς καὶ νῦν, Διοσκ. 3. 77, Γαλην.

πετρό-στεγος, ον, ἐστεγασμένος διὰ λίθων, Βυζ.

πετρό-στερνος, ον, ὁ ἔχων στέρνα πέτρινα, δηλ. καρδίαν λιθίνην, Νικήτ. Εὐγεν. 4. 149.

πετρο-τόμος, ον, ὁ κόπτων λίθους, ὡς τὸ **λατόμος,** Ἀνθ. Πλαν. 221.

πετρο-φυής, ές, ὁ προσπεφυκὼς ταῖς πέτραις, πολύπους, Ψευδο-Φωκυλ. 44. **Π.** ὡς οὐσιαστ., **πετροφυές,** τό, εἶδος φυτοῦ ἀειζώου, sedum, Διοσκ. 4. 90.

πετρόω, μεταβάλλω εἰς λίθον, ἀπολιθώνω, Λυκόφρ. 901, Ἀνθ. Πλαν. 131 καὶ 132· ἐν τῷ μέσῳ ἀορ., **πετρώσατο** Νόνν. Δ 25. 81, κτλ. **Π.** Παθ., λιθοβολοῦμαι, Εὐρ. Ὀρ. 564· πετρούμενος θανεῖν αὐτόθι 946, πρβλ. Φοιν. 1177, Ἴωνα 1112.

πετρώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πέτρᾳ, βραχώδης, πετρώδης, ὡς τὸ **πετραῖος,** πετρώδει .. ἐν κατώρυχι, ἐπὶ τάφου, Σοφ. Ἀντ. 774, πρβλ. 948· ἐπὶ ἐδάφους, Ἱππ. π. Ἀέρ. 280· πετρώδη καὶ ἄγρια Πλάτ. Πολ. 612Α· ἐν τοῖς τραχέσι καὶ πετρώδεσι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 17, 8.

πετρώεις, εσσα, εν, = **πετρήεις,** Μάρκελλ. Σιδ. 15.

πέτρωμα, τό, (πετρόω) ὄγκος ἀποτελούμενος ἐκ πετρῶν, ἱερὸν πέτρωμα καλούμενον, λίθοι δύο πρὸς ἀλλήλους ἡρμοσμένοι Παυσ. 8. 15, 1. **Π.** τὸ φονεύειν τινὰ διὰ πετρῶν, διὰ λιθοβολίας, θανεῖν .. λευσίμῳ πετρώματι Εὐρ. Ὀρ. 50. 442

πετρών, ῶνος, ὁ, τόπος πετρώδης, Συλλ. Ἐπιγρ. 2905D. 10.

πετρώροφος, ον, (ὄροφος) = **πετρηρεφής,** Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. ὑπόθεσ. σ. 268, ἔκδ. Μϋll. — Κατὰ τὸν Ἡρῳδιαν. ἐν Ἐπιμερ. 204, 3 **πετρόροφος.**

πέτταρα, πεττεράκοντα, Βοιωτ. ἀντὶ **τεττ-,** Συλλ. Ἐπιγρ. 1569 III.

πέτταρες (τέσσ-), Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. CIG 1569, Bul. de cor. hel. IV, σελ. 89. Τὸ δὲ ἐκεῖ **πέττα** καὶ **πέτταρε** θεωρητέα ὡς συντομογραφίαι· — **πέτταρα,** Ἐπιγρ. Θηβῶν, Bul. de cor. hel. V, 264· — **πέτταρας,** Ἐπιγρ. Θεσπιῶν, Ἀθην. τ. Θ', σ. 172, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

πεττεία, -ευμα, -ευτής, εύω, πεττός, Ἀττ. ἀντὶ **πεσσεία,** κτλ.

πεττευριπτέω, ἐφθαρμένη λέξις παρὰ Γαλην.· ἴδε **πεταυρίζω** ἐν τέλει.

πέττω, Ἀττ. **πέσσω.**

πεύθη, ἡ, (πεύθομαι) = **πεῦσις,** Ἡσύχ.

πευθήν, -ῆνος ὁ, ἐρευνητής, κατάσκοπος, Φιλόξ. 2. 29, Λουκ. Φάλ. 1. 10, Ἀλέξ. 23, 37.

πεύθομαι, ποιητ. τύπος τοῦ παρὰ πεζογράφοις **πυνθάνομαι,** συχν. παρ' Ὁμ. (ὅστις ἔχει τὸν κοινὸν τύπον μόνον δὶς ἐν τῇ Ὀδ.), ἅπαξ ἐν Ἡσ. Θεογ. 463, παρὰ Πινδ. Π. 4. 66, 193· καὶ ἐνίοτε παρὰ Τραγ., ὡς Αἰσχύλ. Πρ. 617, 988, Χο. 679, Σοφ. Ο. Τ. 604, Εὐρ. Ι. Α. 1138· παρατατ. **ἐπευθόμην** Ἰλ. Ρ. 408, Εὐρ. Ρῆσ. 767· — περὶ τῶν λοιπῶν χρόνων ἴδε ἐν λέξει **πυνθάνομαι.**

πευθώ, οῦς, ἡ, ἀγγελία, πευθώ τιν' ἡμῖν .. νέαν φέρει Αἰσχύλ. Θήβ. 370.

πευκάεις, Δωρ. ἀντὶ **πευκήεις.**

πευκαλέομαι, = **ξηραίνομαι,** καὶ **πευκαλέος, α, ον,** = **ξηρός,** Ἡσύχ.

πευκάλιμος [ᾱ], **η, ον,** Ἐπικ. λέξ. ἀπαντῶσα μόνον ἐν τῇ φράσει φρεσὶ πευκαλίμῃσι Ἰλ. Θ. 366, Ξ. 165, Ο. 81, Υ. 35, Ἡσ. Ἀποσπ. 33· οὕτω, πραπίδεσσιν ἀρηρότα πευκαλίμῃσιν Χρησμ. παρὰ Διογ. Λ. 1. 30· πευκαλίμοις μήδεσι Ἀνθ. Π. παράρτ. 299. — Οἱ Ἀρχαῖοι διηπόρουν περὶ τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τοῦ φρεσὶ πευκαλίμῃσι· ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει αὐτὸ διά τε τοῦ «πυκναῖς, συνεταῖς» καὶ διὰ τοῦ «πικραῖς, ὀξείαις»· ἡ δευτέρα ἑρμηνεία ὑποδεικνύει ὡς πρωτότυπον αὐτοῦ τὴν λέξ. **πεύκη,** καὶ τότε ἡ φράσις θὰ σημαίνῃ ὀξεῖαν διάνοιαν, ὁ Buttm. (Λεξιλ. ἐν λ. **ἐχεπευκής**) ὑποστηρίζει τὴν δευτέραν ἑρμηνείαν ἰσχυριζόμενος ὅτι τὸ **πευκάλιμος** εἶναι ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **πυκινός, πυκνός** (ὡς τὸ **λευγαλέος** τοῦ **λυγρός**), ὥστε πευκάλιμαι φρένες θὰ ἦτο = πικυναὶ φρένες, σοφόν, ἐπινοητικὸν πνεῦμα ἴδε **πυκνός** V.

πευκέδᾰνον, τό, φυτόν τι ὅμοιον μαράθρῳ, ὅπερ τεμνόμενον κατὰ τὴν ῥίζαν παράγει ὀπὸν ναρκωτικόν, Θεοφρ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 14. 1· — ὡσαύτως **πευκέδανος,** ἡ, Διοσκ. 3. 92.

πευκεδᾰνός, ή, όν, ἐπίθ. τοῦ πολέμου, ὡς τὸ **πευκήεις, πικρός,** — πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο Ἰλ. Κ. 8· π. θάλασσα Ὀππ. Ἀλ. 2. 33.

πευκεδνής οἶνος (= **πευκεδανός**), Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 237, 3, ἔκδ. Α.

πεύκη, ἡ, pinus maritima, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς **πεῦκος,** μνημονεύεται μετὰ τῆς δρυὸς ὡς ἓν τῶν συνήθων δένδρων ἐν Ἑλλάδι, Ἰλ. Λ. 494, Ψ. 328· ἐν χρήσει πρὸς ναυπηγίαν, Εὐρ. Μήδ. 4, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1310· ὡς δᾷς ἢ ὡς πυρσός, ἴδε κατωτ. Π· ἀλλὰ διακρίνεται ἀπὸ τῆς **πίτυος** (pinus pinea) καὶ τῆς **ἐλάτης** (p. picea), Πλάτ. Νόμ. 705C, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 5· — πεύκης τρόπον, παροιμία ἐπὶ παντελοῦς καταστροφῆς, Ζηνόβ. 5. 76, πρβλ. **πίτυς.** **Π.** τὸ πεποιημένον ἐκ ξύλου **πεύκης,** δὰς ἐκ ξύλου τοιούτου, Κόριννα 5, Αἰσχύλ. Ἀγ. 288, Σοφ. Ο. Τ. 214, Εὐρ. Ἴων 716, κτλ.· κάμακες πεύκης οἱ πυρίφλεκτοι Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 167. **2)** ξυλίνη πινακὶς πρὸς γραφήν, Εὐρ. Ι. Α. 39, πρβλ. Ἱππ. 1253. (Πρὸς τὸ **πεύκ-η** πρβλ. Λιθ. pusz-is, Αρχ. Γερμ. fiuh-ta (Γερμ. fichte)· ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγεται τὸ **πίσσα** (δηλ. **πικ-ία**), Λατ. pix, pic-is, Λιθ. pik-is, πρβλ. **πίτ-υς**). ὁ Buttm. (Λεξιλ. ἐν λ. **ἐχεπευκής**) κατέστησε πιθανὸν ὅτι ἡ ῥιζικὴ ἔννοια τῆς λέξ. **πεύκη** εἶναι ἡ τοῦ εἰς ὀξὺ ἀπολήγοντος ὡς ἐκ τῶν βελονοειδῶν φύλλων αὐτῆς, καὶ ὅτι ἡ αὐτὴ ῥίζα ἀναφαίνεται ἐν τοῖς **πικρός, πευκεδανός, ἐχεπευκής** καὶ **περιπευκής,** ὥστε ἡ πρώτη σημασία τῶν λέξεων τούτων θὰ ἦτο ἡ τοῦ ὀξέος, κοπτεροῦ, ἀλλ' οὐχὶ τοῦ πικροῦ.

πευκήεις, Δωρ. **πευκάεις, εσσα, εν,** κατάφυτος ἐκ πευκῶν οὔρεα Διον. Π. 678· νῆσος Ὀρφ. Ἀργ. 1187. **2)** ὁ ἐκ πεύκης ἢ ἐκ ξύλου πεύκης, π. σκάφος Εὐρ. Ἀνδρ. 863· πευκάενθ' Ἥφαιστον, τὸ πῦρ τῶν ἐκ πεύκης πυρσῶν, Σοφ. Ἀντ. 123. **Π.** μεταφορ., διαπεραστικός, ὀξύς (ἴδε **πεύκη** ἐν τέλ.), πευκήεντ' ὀλολυγμὸν Αἰσχύλ. Χο. 385 (τὰ Ἀντίγραφα· ἀλλ' ὁ Διν. χάριν τοῦ μέτρου διορθοῖ **πῠκάεντ'** ἐκ τοῦ Θεογνώστ. σ. 23, ὅστις μνημονεύει λέξιν **πῠκᾶες,** ἣν ἑρμηνεύει **ἰσχυρόν**)· π. κέντρα Ὀππ. Ἀλ. 2. 457.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πευκία, ἡ, ἡ πικρὰ γεῦσις τῆς πίσσης, Τζέτζ. Ἱστ. 9. 836.

πεύκϊνος, η, ον, (πεύκη) ὁ ἐκ πεύκης ἢ πεποιημένος ἐκ ξύλου πεύκης, π. κορμὸς Εὐρ. Ἑκάβ. 575· λαμπάς Σοφ. Τρ. 1198 π. ὄακρυα, ὅηλ. αἱ ῥητινώδεις σταγόνες αἱ στάζουσαι ἐξ αὐτῆς, Εὐρ. Μήδ. 1200· οὕτω, πεύκης νοτὶς Ἀνθ. Παλ. 11. 248.

πευκόδενδρον, τό, ὡς καὶ νῦν, ἐν σοὶ με σῴζει προσπαγεὶς ὁ δεσπότης τῷ πευκοδένδρῳ καὶ κυπαρισσοξύλῳ Νικ. Κερκύρ. ἐπιακ. στίχοι παρατεθειμένοι ὑπὸ Σαλμασίου ἐν τῇ ὑπὸ Horn ἐκδ. τοῦ Σουλπικίου Σευήρου, σ. 391.

πευκών, ῶνος, ὁ, δάσος ἐκ πευκῶν, Σχόλ. Ἰλ. Σ. 576, Ἀρκάδ. σ. 12.

πεῦσις, εως, ἡ, (πεύθομαι) ἐρώτησις, ἐρώτημα, Πλούτ. 2. 614D, Φιλόστρ. 876· — σχῆμα ῥητορ., Διον. Ἁλ. π. Δημοσθ. 54, Λογγῖν. 18. **2)** πληροφορία, Φάλαρ. 53· πρβλ. **πύστις**.

πεύσομαι, μέλλ. τοῦ **πυνθάνομαι**.

πευστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **πυνθάνομαι**, δεῖ πυνθάνεσθαι, Πλάτ. Σοφιστ. 244B.

πευστήριος, α, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πεῦσιν, ὅπως πευστηρίαν θοινασόμεσθα (ὅηλ. θυσίαν), θυσία ἣν προσφέρει τις ζητῶν νὰ μάθῃ τὴν θέλησιν τῶν θεῶν, Εὐρ. Ἡλ. 835, ἔνθα ἴδε Seidl.

πεύστης, ου, ὁ, ὁ ἐρωτῶν, ἐρευνῶν ὅπως μάθῃ, Σχόλ. εἰς Λουκ. Φάλ. 1. 10.

πευστικός, ή, όν, ἐρωτηματικός, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 265, Ἐτυμολ. Μέγ. κλπ. Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἐρωτηματικῶς, ἐν ἐρωτήσει, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1405.

πέφανται, γ' ἐν. παθ. πρκμ. τοῦ τε **φαίνω** καὶ τοῦ ***φένω**.

πεφάσθαι, ἀπαρ. παθ. πρκμ. τοῦ ***φένω· πεφάσθω**, γ' ἐνικ. προστ. παθ. πρκμ. τοῦ **φημί· πεφασμένος**, μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ τε **φαίνω** (πρβλ. καὶ **φημί**) καὶ τοῦ ***φένω· πεφασμένως**, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **φαίνω**, φανερῶς, ἀριδήλως, σαφῶς, Νόμ. παρὰ Λυσ. 117. 40.—Ἴδε Κόντου Φιλολογ. Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ε', σ. 129.

πεφεισμένως, ἐπίρρ. παθ. πρκμ. τοῦ **φείδομαι**, μετὰ φειδοῦς, **φειδωλῶς**, Ἱππ. 1139F, Δίλ. π. Ζ. 7. 45, κτλ.· μετὰ γεν., Δίλ. 6. 24.

πεφήσομαι, μέλλ. γ' παθ. τοῦ τε **φαίνω** καὶ τοῦ ***φένω**.

πεφιδέσθαι, πεφῐδοίμην, πεφῐδήσομαι, ἴδε ἐν λέξ. **φείδομαι**.

πεφναῖος, α, ον, = **φονικός**, ὡς κύρ. ὄνομ., Λυκόφρ. 87.

πέφνε, πεφνίμεν, πέφνων, κτλ., ἴδε ἐν λ. ***φένω**.

πεφοβημένως, Ἐπίρρ τοῦ **φοβέομαι**, μετὰ φόβου, Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 25.

πεφραγμένως, Ἐπίρρ. τοῦ **φράσσω**, πυκνῶς, ἀσφαλῶς, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 6, 4.

πέφράδε, πεφράδέειν, πεφρᾰδέμεν, ἴδε ἐν λ. **φράζω**, πρβλ. καὶ Κόντου Φιλολ. Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς Θ', σ. 438.

πεφρασμένως, Ἐπίρρ. τοῦ **φράζω**, ἐσκεμμένως, μετὰ περισκέψεως, Ἐτυμ. Μέγ. 399. 23.

πέφρῐκα, ἴδε **φρίσσω**.

πεφρονημένως, Ἐπίρρ. τοῦ **φρονέω**, μετὰ φρονήσεως, περιεσκεμμένως, Διωτογέν. παρὰ Στοβ. 251. 31.

πεφρουντικόντως, Ἐπίρρ. τοῦ **φροντίζω**, μετὰ φροντίδος, περιεσκεμμένως, συνετῶς, οὐκ ἀδοκιμάστως δέ, ἀλλὰ πέφροντικότως Βασίλ. τ. 2, σ. 578D.

πεφροντισμένως, Ἐπίρρ. τοῦ **φροντίζω**, ἐπιμελῶς, μετὰ προσοχῆς, Στράβ. 685, Διόδ. 12. 40, κτλ.· π. ἔχειν Δίλ. π. Ζ. 3. 33.

πεφύᾶσι, ἴδε **φύω**.

πεφύγω ἢ **πεφύγγω**, Αἰολ. ἀντὶ **φεύγω**, Ἀλκαῖ. 145.

πεφυζότες, μετοχ. Ἐπικ. πρκμ. ἀντὶ **πεφευγότες**, πρβλ. **φύζα**.

πεφῡκότως, Ἐπίρρ. τοῦ **φύω**, (πέφυκα), κατὰ φύσιν, φύσει, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πεπλασμένως**, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 2, 4.

πεφύκω, Ἐπικ. ἐνεστ. σχηματισθεὶς ἐκ τοῦ πρκμ. **πέφῡκα**, = **φύω**· ἐντεῦθεν παρατ. **ἐπέφῡκον**, χεῖρες ἄαπτοι ἐξ ὤμιων ἐπέφυκον, «δίκην δένδρων ἐφύοντο, ἐκ τοῦ **πεφύκω** ῥήματος» Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 148, Θεογ. 152, Ἀσπ. Ἡρ. 76.

πεφῡλαγμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **φυλάσσω**, μετὰ προφυλάξεως, μετὰ προσοχῆς, Ξεν. Ἀνάβ. 2. 4, 24, Δημ. 83 ἐν τέλ.· π. ἔχειν πρός τι Ἰσοκρ. 178E. **2)** ἀσφαλῶς, Ξεν. Ἱππαρχικ. 6, 2.

πεφυρμένως, Ἐπίρρ. τοῦ **φύρω**, συγκεχυμένως, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 2. 21.

πεφυυῖα, πεφυῶτες, ἴδε ἐν λ. **φύω**.

πέψις, εως, ἡ, (πέσσω) τὸ πεπαίνειν, ὡριμάζειν ἢ μεταβάλλειν τι διὰ τῆς θερμότητος, (Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 2, 3, π. Ζ. Γεν. 4. 6, 12, Προβλ. 12. 7)· **I.** πέπανσις καρποῦ, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 3, 1, κέξ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 1, 3. **II.** μαγείρευσις τῆς τροφῆς, λέξις γενικὴ περιλαμβάνουσα τήν τε ἕψησιν καὶ τὴν ὄπτησιν (ὅηλ. τὸ βράζειν ἐν ὕδατι καὶ τὸ ὀπτᾶν ἐν πυρί), Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 3, 8 κέξ. καὶ 18 κέξ. **2)** ἐπὶ οἴνου, ζύμωσις, Πλούτ. 2. 656A. **III.** χώνευσις τῆς τροφῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ σῆψις, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 3, 21, π. Ζ. Μορ. 2. 3, 7ι κ. ἀλλ. **2)** μάλαξις, μαλάκυνσις, πράϋνσις τῶν δριμέων χυμῶν, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15· ἔκκρισις, ὡς λειτουργία τοῦ ζωϊκοῦ ὀργανισμοῦ, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 12, 2., 4. 6, 12., 4. 8, 12 κέξ., κ. ἀλλ. **3)** θεραπεία τραυμάτων, Πλούτ. 2. 102A.

πεῳδής, ες, ὁ ἔχων μέγα καὶ ἐξωγκωμένον **πέος**, ὡσαύτως **πεοιδής**, Λουκ. Λεξιφάν. 12.

πῃ ἢ **πῇ**, Ἰων. (ἀλλ' οὐχὶ παρ' Ὁμ.) **κῃ**, Δωρ. **πᾳ**· ἐγκλιτ. μόριον. **I.** τρόπου, κατά τινα τρόπον, κάπως, καὶ μετ' ἀρνήσεως, οὐδόλως, διόλου, οὐδὲ πῇ ἐστι Ἰλ. Ζ. 267, πρβλ. Ὀδ. Μ. 433, Ν. 207· οὐδέ τί πῃ δύναμαι Ἰλ. Φ. 219· οὕτι πῃ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 105· οὕτω πῃ, κατὰ τοιοῦτόν τινα τρόπον, Ἰλ. Ω. 373· οὕτω, ταῦτά κῃ Ἡρόδ. 5. 40· τῇδε πῃ Πλάτ. Φαίδων 73B, κτλ.· ταύτῃ πῃ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 433E, κτλ.· ἢ ἔχεις πῃ ἄλλῃ λέγειν ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 427E· ἄλλῃ γέ πῃ ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 189C· εἴ πῃ, ἐὰν κατά τινα τρόπον, ὁ αὐτ. Πρωτ. 354E· μή πῃ .. , μὴ κατά τινα τρόπον, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 242B, κτλ.· ἢ πᾳ .. ; μήπως τῷ ὄντι ·. ; Θεόκρ. 4. 3· οὕτως, ἆρά γέ πᾳ .. ; ὁ αὐτ. 7. 149, 151· μάλιστά κῃ, κάπου περίπου, ἐπὶ ἀορ. ἀριθμῶν, Ἡρόδ. 2. 75., 4. 86, κτλ.· πρὸς περιορισμὸν ὑπερθετικοῦ, ἀπορώτατά πῃ Πλάτ. Τίμ. 51A, κτλ. **II.** ἐπὶ τόπου, εἴς τι μέρος, ἦ πῃ ἐς γαλόων ἢ εἰνατέρων .. ; Ἰλ. Ζ. 378, 383· οὔτε πῃ ἄλλῃ, οὔτε ἀλλοῦ πουθενά, Ὀδ. Β. 127· προπάτει, οὐδέ πῃ ἀσπὶς ἔην οὐδ' ἄλκιμον ἔγχος ἔλεσθαι Χ. 25· ἀλλά πῃ ἄλλῃ, ἀλλὰ κάπου ἀλλοῦ, Γ. 251· — μετὰ γεν., ἦ πῇ με .. πολίων .. ἄξεις ; θὰ μὲ φέρῃς εἴς τινα πόλιν, Ἰλ. Γ. 400· εἴ πῃ πιέζοιντο Θουκ. 1. 49· πεσόντος πῃ τοῦ τείχους Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 5, κτλ.· οὐδὲ πῃ ἄλλῃ Ὀδ. Χ. 140· ἀέρι πα Θεόκρ. 17. 120. **2)** πῇ μὲν .. , πῇ δέ .. , ποῦ μὲν .. , ποῦ δέ .., πῇ μὲν ἀτέκμαρτοι βάθει χιόνος ἀτραποί, πῇ δὲ ἑλῶν καὶ ῥευμάτων παρατρεπομένων ἀσάφεια πολλὴ τῆς πορείας Πλουτ. Καῖσ. 25· ἐν μέρει μέν .. , ἐν μέρει δέ, ἀφ' ἑνὸς μέν, ἀφ' ἑτέρου δέ, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 12· — πῇ μὲν .. , ἔστι ὅ' ὅτε, ὁτὲ μὲν .. , ἐνίοτε ὅμως, Πλουτ. Ἄλκ. 6.

β. πῇ ἢ **πῇ**, Ἰων. (ἀλλ' οὐχὶ παρ' Ὁμ.) **κῇ**, Δωρ. **πᾷ**· ἐρωτημ. μόριον· **I.** τρόπου, κατὰ ποῖον τρόπον ; πῶς ; Λατ. quâ ratione? πῇ κέν τις ὑφεκφύγοι αἰπὺν ὀλεθρον Ὀδ. Μ. 287, κτλ.· οὕτω παρ' Ἀττ., πῇ σοι δοκεῖ περὶ αὐτοῦ .. ; Πλάτ. Φαίδων 76B, Πρωτ. 353C, κτλ.· πῇ δή ; Πλάτ. Πολ. 376B, κτλ.· πῇ δὴ οὖν ποτε ; πῶς ἀράγε ; πῶς ἐπὶ τέλους ; ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 694B· πῇ μάλιστα ; πῶς ἀκριβῶς ; ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 537E· πῶς οὖν καὶ πῇ ; ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 686B· — ὡσαύτως ἐν πλαγίαις ἐρωτήσεσι, ἑκαραδόκεον τὸν πόλεμον κῇ ἀποδήσεται Ἡρόδ. 8. 67, πρβλ. 1. 3, 2, Αἰσχύλ. Πρ. 99· εἰδέναι πῇ διαφέρει Ξεν. Ἱέρ. 1. 2, πρβλ. Κύρ. 1. 6, 14, κτλ. **2)** πρὸς τί ; διὰ τί ; πρὸς τίνα σκοπόν ; Λατ. quorsum? Ἰλ. Κ. 385, Ὀδ. Β. 364, κτλ.· πῇ δή ; Ρ. 219, κτλ. **II.** τόπου, εἰς ποῖον μέρος ; ποῦ ; Λατ. quo ? πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη ; Ἰλ. Ζ. 377, πρβλ. Ε. 472, κτλ.· πᾶ τις τράποιτ' ἄν ; Αἰσχύλ. Χο. 409· οὕτω, πῇ δή ; Ἰλ. Ω. 201· πῇ γάρ ; Ὀδ. Ο. 509. **2)** σπανιώτερον ὡς τὸ ποῦ ; Ἰλ. Ν. 307· πᾶ πᾶ κεῖται ; Σοφ. Αἴ. 912, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 1057, ἔνθα ἴδε Πέρσ. (1052)· — ὡσαύτως εἰς πλαγ. ἐρωτήσεις, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4. 31· μετὰ γεν., ἐπειρώτα .. , κῇ γῆς οἰκημένοι .. , Ἡρόδ. 5. 73.—Πρβλ. **ποῦ**. (Ἐπειδὴ εἶναι δοτικὴ τοῦ ἀχρήστου **πας**, ἐξ οὗ τὸ Ἐπίρρ. **πως**, πολλοὶ τῶν ἐκδοτῶν γράφουσι πῃ, πῇ, ὡς ὁ Wolf ἐν τῇ τοῦ Ὁμήρου ἐκδόσει τοῦ 1804 (ἂν καὶ ἐν μεταγεν. ἐκδόσει ἔγραφε πῃ, πῆ), ὁ Βεκκῆρος ἐν Ὁμ., Θουκ., κλπ.— Καθ' Ἡσύχ.: «πῇ· ποῖ, πῶς, εἴς τίνα τόπον».

πηγάδιον, τό, = **πηγίδιον**, μικρὰ πηγή, Ἰω. Μόσχος 3037A.

2) = φρέαρ, κοινῶς «πηγάδι», Ἡρωδιαν. Ἐπιμερισμ. 143.

πηγάζω, μέλλ. **άσω**, (πηγή) ἀναβλύζω, πηγάζει τὸ διαυγὲς ἐν ὄμμασι Ἀνθ. Πλαν. 310· καὶ πέτρα πηγάζει Γρηγ. Ναζ.· π. μαστοῖς Κλήμ. Ἀλ. 119. **2)** μετὰ συστοίχ. αἰτ., νᾶμα μέλισσα πηγάζει Ἀνθ. Π. 9. 404· π. ῥεῖθρα, πηγήν, κτλ., Ἡρακλείδ. Ἀλληγορ. 9, κτλ. **II.** μεταβ., κάμνω ὥστε νὰ ἀναβλύσῃ, ῥάβδῳ πέτραν πηγάσας, περὶ τοῦ Μωϋσέως, Βασίλ. σ. 520. **2)** ὑγραίνω, βρέχω, τὸ ἔδαφος ὄακρυσι ὁ αὐτ.

πηγαῖος, α, ον, ὡσαύτως, ος, ον, Εὐρ. Ἄλκ. 99 (πηγή)· — ὁ ἐκ πηγῆς ἢ πλησίον πηγῆς, Ἱππ. π. Ἀέρ. 285· π. ῥέος, ὕδωρ ἐκ πηγῆς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 901· χέρνιψ Εὐρ., ἔνθ' ἀνωτ.· μεταφορ., π. ἄχθος, ἀγγεῖον πλῆρες πηγαίου ὕδατος, ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τήνδε προσπόλων τινὰ πηγαῖον ἄχθος ἐν κεκαρμένῳ κόρᾳ φέρουσαν ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 108· π κόραι, Νύμφαι τῶν ὑδάτων, ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσ. 929· π. ὕδωρ, ὕδατα Πλάτ. Νόμ. 845E, Κριτί. 113E· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **συλλογιγματία**, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 6.

πηγᾶν-έλαιον, τό, ἔλαιον ἀπηγάνου, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 95.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πηγᾰνηρόν, τό, ἔμπλαστρον ἐκ πηγάνου, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Παύλ. Αἰγ.· **πηγανηρά**, ἡ, Ἀλέξ. Τραλλ. 5. 265.

πηγᾰνίζω, εἶμαι ὅμοιος πρὸς τὸ πήγανον, Διοσκ. 1. 13.

πηγάνινος, [ᾰ], η, ον, ὁ ἐκ πηγάνου, πηγάνινον ἔλαιον Γαλην. τ. 13, σ. 40, Ἀλέξ. Τραλλ. 1, σ. 22, 98, κτλ.

πηγάνιον [ᾰ], τό, βοτάνη τις ἔχουσα φύλλα σαρκώδη ὡς τὸ πήγανον, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 4, Νικ. Θηρ. 531, Ἀλεξιφ. 49.

πηγᾰνίτης οἶνος, ὁ, παρεσκευασμένος διὰ πηγάνου, Γεωπ. 8. 13· θηλ., **πηγανῖτις χολή**, χυμὸς πηγάνου, Σώπατρος παρ' Ἀθην. 101B.

πηγᾰνόεις, εσσα, εν, πεποιημένος ἐκ πηγάνου, Νικ. Ἀλεξιφ. 154.

πήγᾰνον, τό, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «ἀπήγανον», Θεοπόμπ. Ἱστ. 200, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 3, 4, κ. ἀλλ. (παρὰ τῷ Νικ. ῥυτή, Λατ. ruta)· π. κηπευτόν, καὶ ὀρεινόν, ἢ ἥμερον καὶ ἄγριον, Διοσκ. 3. 52 κέξ., κτλ·— παροιμ., οὐδὲ μέν γε οὐδ' ἐν σελίνῳ σούστιν οὐδ' ἐν πηγάνῳ, οὔπω οὐδὲ ἀρχὴν ἔχεις τοῦ πράγματος, «παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲ κατὰ τὸ ἐλάχιστον διηνυκότων οἷς ἐπέθεντο· μετήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν κήπων· ἐν γὰρ τοῖς λεγομένοις περικήποις τὰ σέλινα καὶ πήγανα κατεφύτευον» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ. 480, πρβλ. **περίκηπος**. (Πιθ. ἐκ τοῦ **πήγνυμι**, ὡς ἐκ τῶν παχέων καὶ σαρκωδῶν φύλλων αὐτοῦ).

πηγᾰνό-σπερμον, τό, σπόρος πηγάνου, Γεωπ. 8. 30.

πηγανώδης, ες, ὅμοιος πηγάνῳ, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ. ἀμάρτυρ.

πηγάς, άδος, ἡ, (**πήγνυμι** III) πρᾶγμα πεπηγός· 1) =**πάχνη**, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 503. 2) (ἐξυπακουομ. τοῦ γῆ), γῆ σκληρυνθεῖσα μετὰ τὴν βροχήν, «πηγάδα· τὴν οὐ πολλῷ ὕδατι κεχρημένην γῆν, ὕστερον γενομένην ξηρὰν καὶ πεπηγυῖαν» Ἡσύχ.

πηγασμός, οῦ, ὁ, ἀνάβλυσις, ἐλπίδος Νείλου Ἐπιστολ. 54. 3.

Πήγᾰσος, Δωρ. **Πάγασος**, ὁ, ἵππος ἀναπηδήσας ἐκ τοῦ αἵματος τῆς Μεδούσης καὶ λαβὼν τὸ ὄνομα τοῦτο διότι ἐγεννήθη περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Ὠκεανοῦ ἔνθα ὁ Περσεὺς ἔσφαξε τὴν Μέδουσαν, Ἡσ. Θεογ. 281· ἐπ' αὐτοῦ ἵππευσεν ὁ Βελλεροφόντης ὅτε ἐφόνευσε τὴν Χίμαιραν, αὐτόθι 325· οἱ μετέπειτα ποιηταὶ περιγράφουσιν αὐτὸν ὡς ὑπόπτερον, Εὐρ. Ἀποσπ. 308, 309, Ἀριστοφ. Εἰρ. 76, πρβλ. Ἀπολλόδ. 2. 3, 2· καὶ ἔτι ὕστερον ἐθεωρεῖτο προσφιλὴς ταῖς Μούσαις καὶ ὑπὸ τὴν ὁπλὴν αὐτοῦ ἀνέβλυσε τὸ ὕδωρ τῆς Ἱπποκρήνης (ἵππου κρήνης) ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος, Στράβ. 379, Παυσ. 2. 1, 4, κτλ.·— πληθ. **Πήγασοι**, ὡς εἶδος τεράτων, Γοργόνων καὶ Πηγάσων Πλάτ. Φαῖδρ. 229E, κτλ.— Ὑποκορ. **Πηγάσιον**, τό, Ἀριστοφ., ἔνθ' ἀνωτ.— Ἐπίθ. θηλ. **Πηγασὶς κρήνη**, ἡ Ἱπποκρήνη, Μόσχ. 3. 78, Ἀνθ. Π. 11. 24· καὶ παρὰ τοῖς Λατ. ποιηταῖς Pegasides καλοῦνται αἱ Μοῦσαι, Προπέρτ., κλ.

πηγεσί-μαλλος, ον, ὁ πυκνὸν ἔχων μαλλόν, πυκνόμαλλος, ἀρνειὸς Ἰλ. Γ. 197· πρβλ. **πηγός**.

πηγετός, ὁ, = **παγετός**, Διον. Π. 667.

πηγή, Δωρ. **παγά**, ἡ, ὕδωρ, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ τοῦ ῥέοντος ὕδατος τῶν ποταμῶν, τὰ νάματα, τὰ ῥεύματα, πηγαὶ ποταμῶν Ἰλ. Υ. 9, Ὀδ. Ζ. 124· οὕτω καὶ παρ' Ἡροδ., ὡς 1. 189, κτλ.· καὶ παρ' Ἀττ., Αἰσχύλ. Πρ. 89, 434, Πέρσ. 311, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1297, Ρῆσ. 826, — οὕτω δὲ διαφέρει τοῦ **κρήνη** καὶ τοῦ **κρουνός** κρουνὼ δ' ἵκανον καλλιρρόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ δοιαὶ ἀναΐσσουσι Ἰλ. Χ. 147·— ἐν τῷ ἐνικ., καλλιρρόου ἔψαυσα π. Αἰσχύλ. Πέρσ. 202, πρβλ. 613. 2) μεταφορ., ἐπὶ δακρύων, πηγαὶ κλαυμάτων, δακρύων, ῥοαί, ῥεύματα .., Αἰσχύλ. Ἀγ. 888, Σοφ. Ἀντ. 803· καὶ ἀπολ., παρειὰν νοτίοις ἔτεγξε παγαῖς Αἰσχύλ. Πρ. 401, πρβλ. Εὐρ. Ἀλκ. 1068, κτλ.· οὕτω καί, πηγαίγάλακτος, βοτρύων Σοφ. Ἠλ. 895, Εὐρ. Κύκλ. 496· πόντου πηγαῖς, μὲ θαλάσσιον ὕδωρ, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 1039· τροφῆς πηγαὶ τῷ γενομένῳ, ἐπὶ τοῦ μητρικοῦ γάλακτος, Πλάτ. Μενέξ. 237E· παγαὶ πυρὸς Πινδ. Π. 1. 42. II. =**κρήνη**, πηγή, πηγαὶ ἡλίου, ἡ πηγὴ τοῦ φωτός, δηλ. ἡ ἀνατολή, Αἰσχύλ. Πρ. 809· οὕτω, πηγαὶ νυκτός, ἡ δύσις, Σοφ. Ἀποσπ. 655·— ἐν τῷ ἐνικ., παγὰ ἐπέων Πινδ. Π. 4· ἐν τέλ.· πηγὴ πυρὸς Αἰσχύλ. Πρ. 110, Πλάτ. Τίμ. 79D· πηγὴ ἀργύρου, ἐπὶ τῶν ἀργυρείων μεταλλείων ἐν Λαυρείῳ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 238· παγὰ δακρύων Σοφ. Τρ. 852· τῆς ἀκουούσης π. δι' ὤτων, δηλ. τῆς αἰσθήσεως τῆς ἀκοῆς, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1387· ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς καὶ πηγῆς Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 5, 9. 2) μεταφορ., ἡ πηγή, ἀρχή, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ μεταφορ. σημασ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ ἐνικ., πηγὴ κακῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 743· καλῶν Ξεν. Κύρ. 7. 2, 13· πηγὴ καὶ ἀρχὴ κινήσεως Πλάτ. Φαῖδρ. 245C· π. ἡδονῶν, τοῦ φρονεῖν, νοσημάτων, κτλ., Πλάτ., κλ.· ἀρχαὶ καὶ π. τῶν στάσεων Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 1, 7· βέβηκα π. εἰς ἐμάς, ἔχω ἐπανέλθει εἰς τὴν πηγὴν τῆς ὑπάρξεώς μου, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 463.

πηγίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πηγή**, Σουΐδ.· ἐν τοῖς Γλωσσ. ὡσαύτως **πηγέον**.

πηγῐμαῖος, α, ον, (πηγή) ὁ ἐκ πηγῆς, πηγαῖος, κρηναῖον ὕδωρ τὸ πηγιμαῖον Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. 68, Βυζ.

πῆγμα, τό, (πήγνυμι) πᾶν πρᾶγμα συμπεπηγμένον ἢ συνημμένον, κατασκεύασμα ἐκ ξύλων συνηρμοσμένων εἰς ἕν, ἐπὶ πλοίου, Ἀνθ. Π. 5. 204· τὸ τῶν ὀστέων π. Ἰωσήπ. Μακκ. 9: — Λατ. pegma, κινητὴ σκηνὴ ἢ ἰκρίωμα ἐν χρήσει ἐν θεάτροις, Juvenal. 4. 122, Sueton. Claud. 34, κτλ.·— θήκη βιβλίων, Κικ. πρ. Ἀττ. 4. 84a. 2) μεταφορ., ὅρκος, πῆγμα γενναίως παγὲν (οὕτως Aurat. ἀντὶ πῆμα), δεσμὸς ἐντίμως συνημμένος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1198· πρβλ. **πήγνυμι** IV. II. πᾶν πεπηγμένον πρᾶγμα, πῆγμα τῆς χιόνος, παγωμένη χιών, Πολύβ. 3. 55, 5. III. τὸ συντελοῦν πρὸς πῆξιν, ὡς ἡ πυτία ἥτις κάμνει τὸ γάλα νὰ πήξῃ, Ἀριστ. π. Ζ. Ἱστ. 3. 6. 2.

πήγνῡμι, γ' πληθ. **πηγνύουσι** (Dind. **πηγνῦσι**) Ἡρόδ. 4. 2, Ἱππ. 362. 46· εὐκτ. **πήγνυτο** (διάφ. γραφ. -ύοιτο) Πλάτ. Φαίδων 118A· ἀπαρ. **πηγνύειν** Ξεν. Κυν. 6. 7· παρατ. **πήγνυον** Ὀρφ., Νόνν.· μεταγεν. τύπος τοῦ ἐνεστ. **πήσσω** (ἴδε ἐν λ.)·— μέλλ. **πήξω** Ἰλ. Χ. 283, Δωρ. **πάξω** Πινδ.·— ἀόρ. **ἔπηξα**, Ἐπικ. **πῆξα**, Ὁμ. καὶ Ἀττ.· Δωρ. μετοχ. **πάξαις**, Πινδ. Ο. 10 (11). 55·— πρκμ. **πέπηχα**, γνωστὸς μόνον ἐκ τοῦ ὑπερσυντ. **ἐμπεπήχεσαν**, Δίων Κ. 40. 40·— Μέσ. ἐπὶ μεταβατ. σημασ., **πήγνῡμαι** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 807· μέλλ. **πήξομαι** Γαλην., ἴδε κατωτ. ἀόρ. **ἐπηξάμην**, ἴδε κατωτ. Π.— Παθ., **πήγνῡμαι**· μέλλ. **πᾰγήσομαι**, Ἀριστοφ. Σφ. 437, Θουκ. 4. 92· **πήξομαι** (ὡς παθ.) Ἱππ. 285. 50·— ἀόρ. α' **ἐπήχθην**, Ἐπικ. γ' πληθ. **πῆχθεν** Ἰλ. Θ. 298, Δωρ. ὑποτ. **παχθῇ** Θεόκρ. 23. 31, μετοχ. **πηχθεὶς** Εὐρ. Κύκλ. 302· ἀλλὰ συνηθέστερος ὁ ἀόρ. β' **ἐπάγην** [ᾰ], Ἐπικ. **πάγην**, Ὁμ. καὶ Ἀττ., Ἐπικ. γ' πληθ. **πάγεν** Ἰλ. Λ. 572· μετοχ. **παγείς**, Αἰσχύλ. Εὐμ. 190, Εὐρ. Ι. Α. 395·— πρκμ. **πέπηγμαι** (κατα-, συμ-) Διον. Ἀλ. 5. 46, Ἀρρ.· ἀλλὰ παρὰ τοῖς ἀρίστοις συγγραφ. **πέπηγα** εἶναι ἐν χρήσει ὡς παθ. πρκμ., Ἰλ. Γ. 135, καὶ Ἀττ., Δωρ. **πέπᾱγα** Ἀλκαῖ. 34· ὑπερσ. **ἐπεπήγειν** Ἰλ., Ἀττ. — (Ἐκ τῆς √ΠΑΓ, ἥτις φαίνεται καὶ ἐν τῷ **παγ-ῆναι**, **πάγος**, **πάγ-η**, **πάχ-νη**, **πάσ-σαλος** (ὅ ἐστι **πάγ-σαλος**), ἐκτεταμ. **πήγ-νυμι**, **πηγ-ός**, **πῆγ-μα**· πρβλ. Σανσκρ. paś, paś-ayāmi (ligo)· Λατ. pac-iscor, pax (pac-is), pang-o, pe-pig-i, pig-nus· Γοτθ. fah-an (πιάζειν)· ga-fahs (ἄγρα)· κτλ. Ριζικὴ σημασία, ποιῶ τι ἰσχυρὸν ἢ στερεόν· ἀμετάβ. καὶ παθ., γίνομαι ἢ εἶμαι στερεός. I. ἐμπήγω, ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε [τὴν αἰχμὴν] Ἰλ. Δ. 460, κτλ.· ἔνθα οἱ ἔγχος ἔπηξε Ν. 570· ἐν γαίῃ π. ἐρετμὸν Ὀδ. Ψ. 279 (ἢ ἁπλῶς γαίῃ Λ. 129)· οὕτω, π. ἐπὶ τυμβῷ ἐρετμὸν Λ. 77 (ἢ ἁπλῶς τύμβῳ Μ. 15)· γύην ἐν ἐλύματι π. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 428· ἔπαξε διὰ φρενῶν ξίφος Πινδ. Ν. 7. 38·— ἐμπήγω εἰς τὴν γῆν, στήνω, σκῆπτρον Σοφ. Ἠλ. 420, πρβλ. Αἴ. 821· σκηνὴν π., στερεώνω, στήνω, Ἀνδοκ. 33. 9, Πλάτ. Νόμ. 817C, (οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, σκηνὰς πήξασθαι, νὰ στήσωσι τὰς σκηνάς των, Ἡρόδ. 6. 12)· π. σταύρωμα Θουκ. 6. 66· τὰς σχαλίδας π. ὑπτίας Ξεν. Κυν. 6. 7·— ἀμετάβ. πρκμ. καὶ παθ., δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει Ἰλ. Ν. 442· ἐν χροῒ δοῦρα πήγνυτο Ο. 315· ὀϊστοὶ πῆχθεν ἐν χροῒ Θ. 298· δοῦρα ἐν σάκεϊ πάγεν Λ. 572· [ξίφος] πέπηγεν ἐν γῇ Σοφ. Αἴ. 819· σκηνὴ ἔσκε πεπηγυῖα ἑτοίμη Ἡρόδ. 7. 119· οὕτω, κυρβασίας ὀρθὰς πεπηγυίας (ἴδε κυρβασία) Ἡρόδ. 7. 64, πρβλ. 70.— Μέσ., χείλεα ἐν ἀλλήλοις πηξάμενοι, ἐπὶ πλήματος, Ἀνθ. Π. 5. 255. 2) ἐμπήγω, κεφαλὴν πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, «ἀνασκολοπίσαι» (Σχόλ.), Ἰλ. Σ. 177· οὕτω, σκόλοψι πήξωμεν δέμας Εὐρ. Ι. Τ. 1430· κρᾶτα πήξασ' ἐπ' ἄκρον θύρσον φέρει διὰ Κιθαιρῶνος μέσου ὁ αὐτ. ἐν Βακχ. 1141.— Παθ., πηχθέντας μέλη ὀβελοῖσι ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 302· ὑπὸ ῥάχιν παγέντες, ἀνασκολοπισθέντες, Αἰσχύλ. Εὐμ. 190. 3) προσηλώνω, κατὰ χθονὸς ὄμματα π. Ἰλ. Γ. 217·— ἀμεταβ. πρκμ., ὄμματα πέπηγε πρός τι Πλάτ. Πολ. 530D· μετ' ἀπαρεμφ., ἀρέσκειν πέπηγε, εἶναι προσηλωμένος εἰς τὸ ἀρέσκειν, Λατιν. in eo defixus est ut .., αὐτόθι 605A. II. συνενώνω, συναρμόζω, ἑπομένως, κτίζω, κατασκευάζω, νῆας πῆξαι Ἰλ. Β. 664 (ὅθεν τὸ ναυπηγέομαι), πρβλ. Ὀδ. Ε. 163· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἁμαξαν πήγνυμαι, κατασκευάζω δι' ἑαυτόν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 453· νῆας πήξασθαι Ἡρόδ. 5. 83·— Παθ., συνδέομαι ἢ συνάπτομαι, ψυχὴ καὶ σῶμα παγὲν Πλάτ. Φαῖδρ. 246C· οὕτω, σῶμα διὰ τῶν νεύρων πέπηγε, εἶναι συνηρμοσμένον διὰ τῶν νεύρων, Ἰω. Χρυσ. III. ἐπὶ ὑγρῶν, κάμνω τι νὰ παγώσῃ, νὰ πήξῃ, θεὸς .. πήγνυσι πᾶν ῥέεθρον Αἰσχύλ. Πέρσ. 496· ἔπηξε (ἐξυπακ. ὁ θεὸς) τοὺς ποταμοὺς Ἀριστοφ. Ἀχ. 139· οὕτως, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ τῶν μελῶν αὐτῶν, καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, βορρᾶς πηγνὺς τοὺς ἀνθρώπους Ξεν. Ἀνάβ. 4. 5, 3· τυροὺς πήγνυμαι, κατασκευάζω δι' ἐμαυτὸν (διὰ τῆς συμπήξεως τοῦ γάλακτος), Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 24·— ἀμεταβ. πρκμ. καὶ παθ., στερεοποιοῦμαι, σκληρύνομαι, τραχύνομαι, γοῦνα πήγνυται, γίνονται δυσκίνητα, δύσκαμπτα, Ἰλ. Χ. 453· ἄρθρα πέπηγέ μοι Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1395· ἐπὶ ὑγρῶν, παγώνω, πήζω, Ἡρόδ. 4. 28· ἅλες πήγνυνται, τὸ ἅλας κρυσταλλοῦται, Ἡρόδ. 4. 53., 6. 140·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φόνος πέπηγεν Αἰσχύλ. Χο. 67· πεπάγασιν ὕδατος ῥοαὶ Ἀλκαῖ. 34, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 7. 4, 3· κρύσταλλος ἐπεπήγει οὐ βέβαιος, ὄχι τόσον ὅπον νὰ ἀντέχῃ, Θουκ. 3. 23· ἀνίκα [χθὼν] παχθῇ Θεόκρ. 23. 31· ὠὸν π. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 2, 5· γάλα π. ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 15, 2· ὀφθαλμοὶ οἱ μὲν ὑγιεῖς, οἱ δὲ πεπηγότες, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν (μπουμπουκιῶν) τῶν δένδρων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 5. 12, 10· γάλα πεπηγός, πεπηγμέναν, Διοσκ.· — πρβλ. **πάγος, παγετός, πάχνη, πηγάς, πηγυλίς, πηκτός, ἄπηκτος.** **IV.** μεταφορ., ὁρίζω, διορίζω, Λατ. pangere (foedus, κτλ.), ὅρους τινὶ Λυκοῦργ. 157. 7.— Μέσ., ὅρρα [τι] ἐν φρεσὶ πάξαιτο, ὅπως τηρῇ σταθερῶς ἐν τῇ καρδίᾳ του, Πινδ. Ν. 3. 108:— ἐν τῷ ἀμεταθ. πρκμ., εἶμαι σταθερῶς καὶ ἀμετακλήτως ὡρισμένος, τεταγμένος, μὴ γὰρ ὡς θεῷ νομίζετ' ἐκείνῳ τὰ παρόντα πεπηγέναι πράγματα ἀθάνατα Δημ. 42. 15, πρβλ. 797. 10.—Ἴδε Κόντου Dissert. Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β', σ. 131, 327.

πηγό-βρῦτος, ον, (βρύω) ὁ ἀπὸ πηγῆς βρύων, Ψευδο-Χρυσ. τ. 5, σ. 737C.

πηγόρ-ρῦτος, ον, ὁ ῥέων ἐκ πηγῆς, Ὀρφ. Ὕμν. 82. 5.

πηγός, ή, όν, (πήγνυμι II) εὐπαγής, Ἵππους πηγούς, «εὐτραφεῖς, εὐπαγεῖς» (Σχόλ.), Ἰλ. Ι. 124· κύματι πηγῷ, ἐπὶ ἰσχυροῦ, μεγάλου κύματος (πρβλ. κῦμα τρόφι, τροφόεν), Ὀδ. Ε. 388. Ψ. 235. **II.** ὁ Ἡσύχ. ἔχει: «πηγόν· οἱ μὲν λευκόν, οἱ δὲ μέλαν»· καὶ οὕτως ὁ Εὐστ. 403. 43, πρβλ. 740. 50., 1539. 42· καὶ ἡ ἔννοια τοῦ λευκοῦ ἁπαντᾷ ἐν τῷ: πλόκος πηγὸς (Λυκόφρων 336), καί: κύνας ἥμισυ πηγούς, κατὰ τὸ ἥμισυ λευκούς (Καλλ. εἰς Ἄρτ. 90)· — περὶ τοῦ ἐν Στράτωνος «Φοινικίδῃ» 1. 36 πηγὸς πάρεστι ἴδε Meineke ἐν τόπῳ.

πηγύλις, -ίδος, ἡ, (πήγνυμι III) ψυχρά, παγετώδης, νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακή, Βορέαο πεσόντος, πηγυλὶς Ὀδ. Ξ. 476· αὐτμὴ Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 737. **II.** ὡς οὐσιαστ., = **πάγος, παγετός, πάχνη,** Ἀνθ. Π. 9. 384, Ἀλκίφρων 1. 23· ἐν τῷ πληθ., νιφάδες χιόνος, Ὀρφ. Ἀποσπ. 31.

πηδάλιον, τό, (πηδὸς) ὡς καὶ νῦν, «τημῶνι», Ὅμ., μόνον ἐν τῇ Ὀδ.· π. μετὰ χερσὶ .. νηὸς ἔχοντα Ὀδ. Γ. 280· π. ποιήσατο, ὄφρ' ἰθύνει Ε. 255· πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνηέντως ἥμενος αὐτόθι 270· π. δὲ ἓκ χειρῶν προέηκε αὐτόθι 315· ὅθεν φαίνεται ὅτι τὸ πηδάλιον ἦτο εἶδος κώπης κινουμένης διὰ λαβῆς, ἥτις μετὰ τὸν Ὅμηρον ἐκλήθη αἶαξ (δ ἴδε)· μεθ' Ὅμηρον τὰ Ἑλληνικὰ πλοῖα συνήθως εἶχον δύο πηδάλια, ὅθεν ὁ Ἡρόδ. 2. 96, περιγράφων Αἰγύπτιον πλοῖον λέγει: πηδάλιον δὲ ἐν ποιεῦνται καὶ τοῦτο διὰ τῆς τρόπιος διαδύνεται· ἐντεῦθεν ἡ λέξις ἐνίοτε ἦν ἐν χρήσει κατὰ πληθ. καὶ ἐπὶ ἑνὸς μόνου πλοίου, ὡς ἂν μᾶλλον τοῖς πηδαλίοις ἡ ναῦς ἡμῶν πειθαρχῇ Κρατῖνος ἐν «Ὀδυσσεῦσι» 2, Ἀριστοφ. Ἵππ. 541, Δίφιλος ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 11, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 110· τὰ δύο πηδάλια ἠνοῦντο διὰ ξύλων ἐγκαρσίων (ζεύγλαι Εὐρ. Ἑλ. 1536, ζευκτήριαι Πράξ. Ἀποστ. κζ', 40), ὥστε νὰ κινῶνται ὁμοῦ ἀμφότερα (ἴδε κατωτ. II)· ἐντεῦθεν τὸ τοῦ Θεοφίλου ἐν «Νεοπτολέμῳ» 1, ὥσπερ γὰρ ἄκατος οὐδὲ μικρὸν πείθεται ἑνὶ πηδαλίῳ, ἐπὶ νέας γυναικὸς ἐχούσης πρεσβύτην ἄνδρα· — ἡ συνήθεια αὕτη ἴσως ἐλήφθη ἐκ τῶν Φοινίκων, ἴδε Δίλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 40· — ἡ μεγάλη τεσσαρακοντήρης Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος εἶχε τέσσαρα πηδάλια, Ἀθήν. 203F· — καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρῳ φράζει (ἡ γέρανος) κρεμάσαντι καθεύδειν, νὰ κρεμάσῃ τὸ πηδάλιον καὶ νὰ καθεύδῃ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 711, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 45 καὶ 627. **2)** μεταφορ., Ἱππικὰ π., ἐπὶ χαλινῶν, Αἰσχύλ. Θήβ. 206· π. δικαίῳ νωμᾶν στρατὸν Πινδ. Π. 1. 166· τὰ π. τῆς διανοίας Πλάτ. Κλειτοφῶν 408B. **II.** ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ τῶν πλοκάμων τοῦ ναυτίλου, ὁ ναυτίλος ἀντὶ πηδαλίων (δύο) τῶν πλεκτανῶν παρακαθήσιν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37. 30· οὕτως, ἐπὶ τῶν μακρῶν ὀπισθίων ποδῶν τῆς ἀκρίδος, αὐτόθι 4. 7, 9., 4. 9, 4, πρβλ. π. Ποριτίας Ζ. 10. 3. **III.** ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ πολύγωνον ἄρρεν, Διοσκ. 4. 4.

πηδαλιοῦχος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «τημωνιέρης», Φίλων 1. 145, Συλλ. Ἐπιγρ. 8758· — ἐντεῦθεν **πηδαλιουχέω** (ἔχω), χειρίζω τὸ πηδάλιον πλοίου, μεταφορ., κυβερνῶ, Φίλων 1. 131, Ἰωσήπ. Μακκ. 7, κτλ.· — **πηδαλιουχία,** ἡ, τὸ πηδαλιουχεῖν, κυβερνᾶν, Βυζ.

πηδαλιώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων σχῆμα πηδαλίου, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 6, 16.

πηδαλιωτός, ή, όν, ὁ ἔχων πηδάλιον, ἐφωδιασμένος μὲ πηδάλιον, Ἀριστ. Κατηγ. 7. 12.

πηδάω, Εὐρ., κτλ.· Δωρ. γ ἐνικ. **παδῇ** Σώφρ. 46 Ahr., Λακων. προστ. **πάδη** Ἀριστοφ. Λυσ. 1317· — μέλλ. **-ήσω,** Ἀνθ. Πλαν. 54, 142· Ἀττ. **-ήσομαι** Θεοφρ. Χαρ. 5, (ἐπι-) Πλάτ. Λύσ. 216Δ, (προσ-) Ἀλεξὶς ἐν «Λέβητι» 5. 16· — ἀόρ. ἐπήδησα Ὅμ., Ἀττ.· — πρκμ. **πεπήδηκα** (ἀπο-, ἐκ-, ὑπερ-), Ἵππ., Ἀττ.— Παθ., ὑπερσ. **ἐπεπήδητο** (ἐπὶ ἐνεργ. σημασ.), Ἵππ. 236. 39. Ὡς καὶ νῦν, πηδῶ, σκιρτῶ, τινάσσομαι, ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα Ἰλ. Φ. 269, πρβλ. 302· οὕτω παρ' Ἀττ., π. ἐς σκάφος Σοφ. Αἴ. 1279· πρὸς γῆν Ἵππ. 236. 37· ἀντίθετ. τῷ βαδίζω, Ξεν. Κυν. 5. 31· ἐπὶ ἰχθύων ἐντὸς τοῦ τηγανίου, Εὔβουλος ἐν «Ὀρθάνῃ» 1. 6, ὁ αὐτ. ἐν «Τιτᾶσι» 1, κ. ἀλλ.· — μετὰ συστοίχ. αἰτ., πήδημα πηδᾶν, Εὐρ. Ὀρ. 263· π. μείζονα (δηλ. πηδήματα) Σοφ. Ο. Τ. 1300, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 305, Εὐρ. Ἴων 717, Ὀρ. 263· ἀλλὰ μετ' αἰτ. τόπου, πεδία πηδᾶν, πηδᾶν ὑπεράνω αὐτῶν, Σοφ. Αἴ. 30· π. πλάκα Εὐρ. Βάκχ. 307. **II.** μεταφορ., ἡ πραγμάτων, οὐκ οἶω..ἅλιον πηδῆσαι δίστὸν Ἰλ. Ξ. 455· πάλος.. πήδησεν εὐχάλκου κράνους Αἰσχύλ. Θήβ. 459· π. τροχοί Εὐρ. Φοίν. 1194· — ὡσαύτως ἐπὶ τῆς καρδίας ἢ τοῦ σφυγμοῦ, πάλλομαι, πηδῶ, ἀ καρδία παδῇ Σώφρων, ἔνθ' ἀνωτ. πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1392, Πλάτ. Συμπ. 215E· ἐπὶ σπασμῶν, σφαδασμῶν, κατά τ' ἐγκέφαλον πηδᾷ σφακέλος Εὐρ. Ἵππ. 1353· πηδῶσα οἷον τὰ σφύζοντα Πλάτ. Φαῖδρ. 251D — ἐπὶ αἰφνιδίων μεταβολῶν, τί πηδᾷς εἰς ἄλλους τρόπους Εὐρ. Τρῳ. 67· οὕτως, εἰς τάπίσημα δ' ὁ φθόνος πηδᾶν φιλεῖ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 296.

πηδητήρ, ῆρος, ὁ, πήδημα, παλμός, Ἵππ. 1221B.

πήδημα, τό, τὸ πηδᾶν, σκίρτημα, Αἰσχύλ. Πέρσ. 95, 305, Σοφ. Αἴ. 833, Εὐρ. Ἀνδρ. 1139, κτλ.· ἴδε ἐν λ. πηδάω I — ἀναπήδησις ἐν θαυμασμῷ, Πλούτ. 2. 41C. **II.** κτύπημα, παλμὸς τῆς καρδίας, τὸ μέλλον καρδία πήδημ' ἔχει, δηλ. πάλλεται μὲ φοβερὰ προαισθήματα, Εὐρ. Βάκχ. 1289· ἴσχειν καρδίαν πηδήματος Πλούτ. 2. 83B.

πήδησις, ἡ, πήδημα, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 6, 5, Πλουτ. Ἀντ. 75· ἐπὶ ξύλων καιομένων, Θεοφρ. π. Πυρὸς 69. **II.** παλμός, σκίρτημα τῆς καρδίας, Πλάτ. Τίμ. 70C, Νόμ. 791A.

πηδητής, οῦ, ὁ, ὁ πηδῶν, χορευτής, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 93.

πηδητικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν φυσικὴν ἰδιότητα νὰ πηδᾷ, ὁ πηδῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4, 7, 9, π. Ζ. Μορ. 4. 6, 15· πηδητικώτατος σατύρων Λουκ. Δὶς Κατηγ. 10.

πήδῦνος, η, ον, ἴδε τὸ ἑπόμ.

πηδύς, ὁ, ἡ, **πηδόν,** τό, τὸ πλατὺ μέρος τῆς κώπης, καὶ καθόλου κώπη, ὡς τὸ πλάτη. ἀναρρίπτειν ἅλα πηδῷ Ὀδ. Η. 328, Ν. 78. **II.** ἐν τῷ πληθ. **πηδά,** ὡς τὸ **πηδάλια,** Ἄρατ. 155. ("Ισως ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης καὶ τὸ πέζα, ποῦς, **παδύς.** Ἀλλ' ὁ Schneider ἐνόμιζεν ὅτι τὸ **πηδύς** ἦτο εἶδος ξύλου καὶ ἐδέξατο τὸ πηδὸς εἰς ἄξονας (ἀντὶ πύξος) ἐκ τινος Ἀντιγράφ. ἐν Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 6· καὶ ἀρχαῖοι κριτικοὶ ἀνεγίνωσκον **πήδινος** ἀντὶ **φήγινος** ἐν Ἰλ. Ε. 838, ἴδε Εὐστ. 613. 9, Ἡσύχ. Ἐτυμολ. Μέγ. Ἀλλ' ἂν τοῦτο τὸ **πηδύς** ἦτο ταὐτὸν τῷ **πάδος,** ἡ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 1, 3, καὶ ἂν τοῦτο ἦτο τὸ εἶδος πεύκης τὸ καλούμενον ὑπὸ τῶν Γαλατῶν padus (Πλίν. 3. 10) εἶναι ὅλως ἀβέβαιον.

πήκασμα, τό, ἡμαρτημένη γραφ. παρ' Ἵππ.· ἴδε **πηνίκισμα.**

πηκτή, Δωρ. **πακτά,** ἡ, ἴδε ἐν λέξ. **πηκτός.**

πηκτικός, ή, όν, ὁ ἐπιφέρων πῆξιν, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἴτ. 5. 14, 3.

πηκτίς, Αἰόλ. καὶ Δωρ. **πακτίς, -ίδος,** ἡ, ἀρχαῖόν τι εἶδος ἅρπης, τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Λυδοῖς καὶ διαφέρουσα ὀλίγον ἂν μὴ οὐδόλως τοῦ ὀργάνου τοῦ καλουμένου μάγαδις, Σαπφὼ 122, Ἡρόδ. 1. 17, Πινδ. Ἀποσπ. 227, 361 καὶ ἄλλοι μνημονευόμενοι παρ' Ἀθην. 183B κέξ., 626Δ, 635B κέξ.· πληθ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 1217· λέγεται ὅτι ταύτην εἰσήγαγεν (ἐκ Λυδίας) ἡ Σαπφώ, Ἀθήν. 635F, πρβλ. Ἀριστόξ. αὐτόθι 182F· — ἡ λέξις ἦτο ὡσαύτως παρὰ μέταγεν, ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ λύρα, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 1. 4· ὁ Σοφοκλ. ἐν Ἀποσπ. 228, ἔχει πηκταὶ λύραι. **2)** εἶδος αὐλοῦ ποιμενικοῦ ἐκ πολλῶν συμπεπηγότος καλαμίνου, ὡς ἡ τοῦ Πανός· σῦριγξ, Ἀ.Θ. Πλαν. 244· σύρειν π. ἐπὶ χείλεσιν Ἀνθ. Π. 586. **3)** κλωβίον ἢ δίκτυον πτηνῶν, Ὀππ. Ἰξευτ. 3. 7. **II.** παρὰ τῷ Σουΐδ.: «μάχαιρα κρεωκόπος».

πηκτός, ἡ, όν, Δωρ. **πακτός,** ἡ, όν, (πήγνυμι I)· — ἐμπεπηγμένος, ἔγχος ἐν χθονὶ Σοφ. Αἴ. 909· ἐντεῦθεν ὁ θάνατος τοῦ Αἴαντος ἐκαλεῖτο πηκτὸς θάνατος, «πηκτὸς θάνατος· ὁ τοῦ Σαλαμινίου Αἴαντος τοῦ μανέντος, ὃς τῷ ξίφει περιπεσὼν ἀπέθανεν» Ἡσύχ., Φώτ.· — ἐπὶ φυτῶν, πεφυτευμένος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 4, 11. **II.** (πήγνυμι II) ὁ καλῶς συνηρμοσμένος, συντεθειμένος, συγκείμενος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ αὐτόγυας, ἐπὶ ξυλίνου ἔργου, ἅροτρον Ἰλ. Κ. 353, Ὀδ. Ν. 32, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 431 (ἐπειδὴ ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν τεμαχίων ξύλου, Voss εἰς Οὐεργιλ. Γεωργ. 1. 169)· π. εἶδος, ἅρμα ἐκ πολλῶν τεμαχίων, Ὕμν. Ὅμ. εἰς Δήμ. 196· π. κλῖμαξ Εὐρ. Φοίν. 489· π. λύρα Σοφ. Ἀποσπ. 228· — στερεός, ἀντίθετον τῷ ἄπηκτος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 8, 5, πρβλ. Διοσκ. 5. 114. **2)** **πηκτή,** ἡ, εἶδος δικτύου ἢ κλωβοῦ τεθειμένου πρὸς σύλληψιν πτηνῶν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 528, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 8, 8· πρβλ. **πηκτίς** 3. **3)** τὰ πακτὰ τῶν ζωμάτων, οἱ φραγμοὶ τῆς αἰκίας, αἱ θύραι, Εὐρ. Ἀποσπ. 991 (οὐ ὑπάρχει παρῳδία ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 479). **III.** (πήγνυμι III) συνεπηγός, πηκτόν, γάλα Εὐρ. Κύκλ. 190· πακτὰ, ἡ, τυρὸς ἐκ νεοπήκτου γάλακτος, Θεόκρ. 11. 20. Ἀνθ. Π.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

6. 25· ἄλα πηκτόν, ἅλας εἰς τεμάχια, Νικ. Ἀλεξιφ. 518· — πεπηγμένος, ὕδατα Πλάτ. Τίμ. 59C· ὕδωρ τὸ μὲν ῥέον τὸ δὲ πακτὸν Τίμ. Λοκρ. 99C. 2) ὁ ἐπίδεκτικὸς πήξεως, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 8, 6 κἑξ.· πρβλ. ἄπηκτος.

Πηλᾰγόνες, οἱ, ἴδε **πηλόγονος**.

πῆλαι, ἴδε **πάλλω**.

πηλαῖος, α, ον, (πηλὸς) πεποιημένος ἐκ πηλοῦ, πλίνθος Μανέθων 4. 292. **II**. ὁ ἐντὸς πηλωδῶν ὑδάτων ζῶν, ἐπὶ τοῦ ἰχθύος κεφάλου, «οἱ κέφαλοι δέ, ἅτε ἰχθύων ὄντες τῶν πηλαίων, ποταμῶν φίλοι τῶν θολερωτέρων εἰσί» Παυσ. 4. 34, 2.

πηλᾰκίζω, πηλᾰκισμός, παρὰ Σουΐδ. καὶ Μεγ. Ἐτυμολ. πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **προσπηλακίζω, -ισμός**.—Ὡσαύτως μνημονεύεται ἡ λέξις **πῆλαξ** ὡς ῥίζα· πρβλ. **πῆλυξ**, καὶ ἴδε **προσπηλακίζω, προσπηλακισμός**.

πηλᾰμύς, -ύδος, ἡ, (πηλὸς) εἶδος θύννου, κοινῶς «παλαμύδα», Λατιν. pelamys (λέγεται ὅτι αὕτη εἶναι νεαρὸς θύννος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 17, 11), Σοφ. Ἀποσπ. 446, Φρύν. Κωμ. ἐν «Μούσαις» 5, Ἀθήν. 116E, 303B· — ἐν Μασσαλίᾳ καλεῖται εἰσέτι palamyde· πρβλ. **ὄρκυνος, κορβύλη, κύδιον**. — Ἡ ἁλιεία αὐτῆς ἐλέγετο **πηλαμυδεία**, ἡ, καὶ ὁ τόπος τῆς ἁλιείας **πηλαμυδεῖον**, τό, Στράβ. 545, 549 (οὕτως ὁ Κοραῆς ἀντὶ **πηλαμυδίαι, -ύδιον**, ἐν Ξενοκρ. σ. 65).—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. τ. Δ', σ. 382.

πῆλε, ἴδε **πάλλω**.

Πηλεύς, ὁ· γεν. **-έως**, Ἐπικ. **-ῆος**, Αἰολ. **-εῦος**· Ἀττ. αἰτ. **Πηλῆ** κατὰ διόρθωσιν τοῦ Δινδορφ. ἐκ τοῦ Γρηγ. τοῦ Κορίνθου ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 434, Εὐρ. Ἀνδρ. 22.— Γίὸς τοῦ Αἰακοῦ, ἀνὴρ τῆς Θέτιδος, πατὴρ τοῦ Ἀχιλλέως, ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων ἐν Θεσσαλίᾳ, Ὅμ., κλ.· Πηλέως μάχαιρα, παροιμία ἐπὶ ἀπροσδοκήτου βοηθείας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 1059, Παροιμιογρ.— Ἐπίθ. **Πήλειος**, α, ον, Ἐπικ. **Πηλήϊος**, η, ον, Ἰλ. — Πατρωνυμ. **Πηλείδης**, ου, Ἐπικ. εω, καὶ αο, ὁ, υἱὸς τοῦ Πηλέως, Ἰλ., κτλ.· Ἐπικ. ὡσαύτως **Πηληϊάδης**, Ἰλ.· Αἰολ. **Πηλεΐδας**, Πινδ. Π. 6. 22·— ὡσαύτως **Πηλείων, -ωνος**, ὁ, Ἰλ.· **Πηλείωνάδε**, πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Πηλέως, Ἰλ. Ω. 338. (Κοινῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ **πηλός**· ὅθεν ἡ παροιμία, μὴ δεῖν τὸν Οἰνέα Πηλέα ποιεῖν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ μεταβάλῃς τὸν οἶνον εἰς πηλῶδες ὕδωρ, Ἀθήν. 383C (ἴδε **πηλὸς** ἐν τέλ.)· καὶ τὸ παιγνιῶδες ὄνομα **Πηλείων**, οἱονεὶ Λασπίδης, ὡς ὄνομα βατράχου, Βατραχομ. 209).

πήληξ, -ηκος, ἡ, κράνος, περικεφάλαια, ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πήληξ Ἰλ. Ν. 805· ἤμυσε κάρη πήληκι βαρυνθὲν Θ. 308· π. Ἱππόκομος Π. 797· ἀρχαία Ἐπικ. λέξις ἐν χρήσει παρ' Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 1017. (Συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ **πάλλω, πῆλαι**, ὡς ἐκ τῆς νεύσεως τοῦ λόφου, ἴδε Ἰλ. Π. 797.

Πηλιάς, -άδος, ἡ, ἡ ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους, μελίη Ἰλ. Π. 143, κτλ.

πηλίκος [ῐ], **η, ον**, ἐρωτηματ. συσχετ. τοῦ **τηλίκος, ἡλίκος**, πόσον μέγας; Λατ. quantus? πηλίκη τίς ἐστιν ἡ γραμμή; Πλάτ. Μένων 83D, πρβλ. 83E· πηλίκον τινὰ οἴεσθε μέγεθος; Κῦδουλ. ἐν «Παμφίλῳ» 3· μετὰ τὸ **τηλικοῦτος**, Δημ. 432. 22· — μετὰ τοῦ ἄρθρου, ὁ πηλίκος; quantulus? Βάβρ. 69. 4. **II**. ποίας ἡλικίας; π. ἦσθ', ὅθ' ὁ Μῆδος ἀφίκετο; Ξενοφάν. παρ' Ἀθην. 54F· ἡλικίας τινός, καὶ τὸ τέκνον ἕως ἂν ᾖ πηλίκον καὶ χωρισθῇ Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 5. 6, 8.—Ἐπίρρ. **-κως**, Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 19.— Κυρίως τὸ **πηλίκος** ἀναφέρεται εἰς τὸ μέγεθος, τὸ δὲ **πόσος** εἰς τὸ ποσόν, Νικομ. Ἀριθμ. 1. 2· πόσα καὶ πηλίκα Πολύβ. 1. 2, 8.

πηλικότης, ἡ, μέγεθος, ἀντίθετ. τῷ **ποσότης**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 377, κτλ.

πηλινόγλωσσος, ον, ἔχων γλῶσσαν πηλίνην, Ἰω. Δαμασκ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 96, σ. 649.

πήλῐνος, η, ον, καὶ παρὰ Δίωνι Χρυσ. 1. 646 **ος, ον** (πηλός)· — ὁ ἐκ πηλοῦ, Λατ. fictilis, Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 10· ἀνδριάς π., Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 10, 10· οἱ πήλινοι, ἐκ πηλοῦ εἰκόνες, ἀγάλματα, Δημ. 47. 15· π. ὀξύ, εἰς ὀξὺ ἀπολήγουσα πηλίνη θήκη, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 24.

Πήλιον, Δωρ. **Πάλιον**, τό, ὄρος ἐν Θεσσαλίᾳ, Ὅμ., Ἡσ., Πίνδ., κλ.· ὡσαύτως, πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ, Ἰλ.—Ἐπίθ. **Πηλιάς** (ἴδε ἐν λ.) **Πηλιῶτις, ιδος**, τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἰκόμην, εἰς τὴν παρὰ τὴν ὑπώρειαν τοῦ Πηλίου Ἰωλκόν, Εὐρ. Μήδ. 484· **Πηλιωτικός, ή, όν**, Ἀνθ. Πλαν. 110.

πηλο-βάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, ὁ ἐν τῷ πηλῷ περιπατῶν, ὄνομα βατράχου ἐν τῇ Βατραχομυομαχ. 237 ἔνθα νῦν **κραμβοβάτης**.

πηλο-γενής, ές, = τῷ ἑπομ., ἀνθρώπων πηλογενῶν Κ. Μανασσ. Χρον. 419.

πηλό-γονος, ον, ὁ ἐκ πηλοῦ γεννηθείς· παρὰ Καλλ. εἰς Δία 3, οἱ γίγαντες καλοῦνται **πηλόγονοι**, = **γηγενεῖς**, ὡς γεννηθέντες ἐκ τοῦ πηλοῦ, ἤγουν τῆς γῆς, ἀνθ' οὗ ὁ Ἡσύχ. φαίνεται ὅτι εἶχεν ἀναγνώσῃ **Πηλαγόνες**, ὅπερ μνημονεύεται ὡς σημαῖνον τοὺς οἰκήτορας τῆς Πελαγονίας ἐν Μακεδονίᾳ παρὰ Στεφ. τῷ Βυζ. καὶ Σουΐδ.

πηλό-δετος, ον, δεδεμένος ἢ συνημμένος διὰ πηλοῦ, Γρηγ. Ναζ. τ. 2. σ. 180.

πηλοδομέω, οἰκοδομῶ διὰ πηλοῦ, κατασκευάζω ἐκ πηλοῦ, Ἀνθ. Π. 10. 4 καὶ 5.

πηλό-δομος, ον, ὁ ἐκ πηλοῦ κατασκευασθείς, τοῖχοι Ἀνθ. Π. 9. 662.

πηλο-εργίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **πηλουργία**.

πηλόομαι, Παθητ., καλύπτομαι διὰ πηλοῦ· κυλίομαι ἐν πηλῷ, λασπώνομαι, Πλούτ. 2. 831Δ, 980Ε, Λουκ., κλ.

πηλοπᾰτέω, περιπατῶ ἐπὶ πηλοῦ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1148.

πηλο-πατίδες, αἱ, αἱ τὸν πηλὸν πατοῦσαι, ἀρβύλαι π., εἶδος ὑποδημάτων ἐχόντων παχὺ πέλμα, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 828· ὁ Γαλην. μνημονεύει διάφορ. γραφ. **πηλοβατίδες**.

πηλο-πλάθος [ᾰ], ὁ, κεραμεύς, Λουκ. Προμ. 1, Müller Archäol. d. K. § 72.

πηλοπλαστέω, πλάττω τι ἐκ πηλοῦ, ὅτε τὸν Ἀδὰμ ὁ Κύριος ἐπηλοπλάστει Ἀθαν. τ. 2, σ. 682, κλ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 284.

πηλό-πλαστος, ον, ὁ ἐκ πηλοῦ πεπλασμένος, π. σπέρμα, ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 373.

Πηλο-πλάτων [ᾰ], ὁ, οὗτος εἰπεῖν, Λασποπλάτων, σκωπτικὸν ὄνομα τοῦ σοφιστοῦ Ἀλεξάνδρου, Φιλόστρ. 570.

πηλο-ποιέω, ποιῶ τι πηλῶδες, χθόνα Λυκόφρ. 473, «ὀργάσαι τὸ πηλοποιῆσαι ἐστι καὶ ξηρῷ ὑγρὸν μῖξαι» Ἐτυμολ. Μέγ. 623, 34.

πηλο-ποιητικός καὶ **πηλο-ποιτικός**, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **πιλοπ-**.

πηλοποιΐα, ἡ, τὸ ποιεῖν τι ἐκ πηλοῦ, Εὐστ. Πονημάτ. 169. 88, κτλ.

πηλο-ποιός, ὁ, = **πηλοπλάθος**, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 49.

πηλός (ὁ τύπος οὗτος μένει ἀμετάβλ. παρὰ τοῖς Δωρ., Φρύνιχ. 55), ὁ· ὡσαύτως ἡ, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 55· — χῶμα μεμιγμένον μετ' ὕδατος, ὡς τὸ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς οἰκοδόμοις καὶ τοῖς κεραμεῦσι, Λατ. lutum, Ἡρόδ. 2. 36, 136, Σοφ. Ἀποσπ. 432, Ἀριστοφ. Ὄρν. 839, 1143, Θουκ. 2. 76, Πλάτ. Θεαίτ. 147Δ· **πηλὸν ὀργάζειν**, μαλάσσειν, Κύπολις ἐν «Προσπαλτίοις» 5· — μεταφορ., ὁ πηλὸς ἢ ἡ ὕλη ἐξ ἧς ἐπλάσθη ὁ ἄνθρωπος· ἀναμφιβόλως ἐκ τοῦ μύθου τοῦ Προμηθέως, ὅθεν ὁ Καλλ. καλεῖ τὸν ἄνθρωπον, πηλὸν τοῦ Προμηθέως, καὶ τὸ τετράπουν οὕτως ἐφθέγγετ', ὡς ὁ πηλὸς ὁ Προμηθῆος Ἀποσπ. 87, πρβλ. 133, Ἀριστοφ. Ὄρν. 686, καὶ ἴδε **πηλόπλαστος**·— ἀλλά, 2) **πηλὸς** ἐνίοτε ἦν ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ **βόρβορος** ἢ ἰλύς, λάσπη, ὡς τὸ lutum ἀντὶ τοῦ coenum, Ἡρόδ. 2. 5., 4. 28, Ἀριστοφ. Σφ. 248, Θουκ. 2. 4, κτλ.· παροιμ., ἔξω κομίζειν πηλοῦ πόδα Αἰσχύλ. Χο. 697· κάσις πηλοῦ ξύνουρος, ἡ ἀδελφὴ τοῦ πηλοῦ, δηλ. ἡ κόνις, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 495· — ἐν χρήσει πρὸς οἰκοδομὴν ἀντὶ ἀσφάλτου, Ἐβδ. (Γέν. ΙΑ', 3) **II**. παρὰ ποιηταῖς ὡσαύτως, ὑποστάθμη οἴνου, πολὺς δὲ πηλὸς ἐκ πίθων τυρβάζεται Σοφ. Ἀποσπ. 927· ἴδε **Πηλεύς** ἐν τέλ., καὶ πρβλ. Cusaub. καὶ Schweigh. εἰς Ἀθήν. 383C· (ὅθεν ἐν ἀστείᾳ παιδιᾷ σχετίζεται πρὸς τὸ **κάπηλος**)· καὶ παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ **οἶνος**, Τρυφιόδ. (γραπτ. Τριφ-.) 349, Ἀνθ. Π. 11. 27. (Πρβλ. **προ-πηλακίζω**)· Λατ. palus).

πηλό-τροφος, ον, ὁ ἀνατραφεὶς ἐν τῷ πηλῷ ἢ ἐπὶ μαλακοῦ ἐδάφους, Ὀππ. Κυν. 1. 288.

πηλουργός, όν, (*ἔργω) ὁ τὸν πηλὸν κατεργαζόμενος, Λουκ. Προμ. 2, Ἐβδ. (Σοφ. Σολομ. ΙΕ', 7)· — **πηλουργέω**, κατεργάζομαι τὸν πηλόν, Ἐκκλ.· — **πηλουργικᾶ**, Ἰωνικ. **πηλοεργίη**, ἡ, Ἀρετ. π. Δίτ. Χρον Παθ. 1. 6, Ἐπιφάν. τ. Ι, σ. 8Δ.

Πηλούσιον, τό, πόλις παράλιος τῆς Αἰγύπτου συναρεύουσα πρὸς τὴν Ἀραβίαν, Ἡρόδ.· — Ἐπίθ., τὸ Πηλούσιον στόμα, τὸ ἀνατολικὸν στόμα τοῦ Νείλου, Ἡρόδ. 2. 17, 154· τὸ Πηλουσιακὸν στ. Στράβ. 801, κτλ.· — παρ' Ἰω. τῷ Λυδῷ π. Μηνῶν, 4. 40, ἡ Πηλούσιος ἑορτὴ (ἐν Αἰγύπτῳ) ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ πηλώδης.— Κατὰ Σουΐδ. «Πηλούσιον, ὄνομα τόπου. κλεὶς τῆς Αἰγύπτου καὶ εἰσόδου καὶ ἐξόδου, καὶ Πηλουσιώτης ὁ πολίτης».

Πηλυφυρέω, φέρω πηλόν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1142, Ἐκκλ. 310.

πηλο-φόρος, ον, ὁ φέρων πηλόν, Πολυδ. Ζ', 130.— Κατὰ Σουΐδ. «πηλοφόροι, χειροτέχναι, μισθωτοί».

πηλο-φύρατος, ον, ὁ πεφυρμένος, ἐζυμωμένος μὲ πηλόν, ἄνθρωποι Μανασσ. κατὰ Ἀριστανδρ. καὶ Καλλιθ. 4. 18.

πηλό-χυτος, ον, κατεσκευασμένος ἐκ πηλοῦ, θάλαμοι π., ἐπὶ τῶν φωλεῶν τῶν χελιδόνων, Ἀνθ. Π. 10. 16.

πῆλυξ, = **βαγάς, ῥῆγμα, ῥωγμή, σχισμάς**, Ἡσύχ., Φώτ.

πηλώδης, ες, (εἶδος) ὁ πλήρης πηλοῦ, βορβορώδης, λασπώδης, ἐπὶ τόπων, Θουκ. 6. 101, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 17, 8, κτλ.· ἐπὶ προσώπων, ἀκάθαρτος, «λερός», Πλάτ. Φαίδων 113Β.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πηλώεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **πηλώδης**, Ὀππ. Ἁλ. 4. 520, Νόνν. Δ. 2. 59.

πήλωσις, ἡ, τὸ κυλίεσθαι ἐν πηλῷ, καταβορβόρωσις, Πλούτ. 2. 166Α, ἔθα ἴδε Wyttenb.

πῆμα, τό, διαμένει ἀμετάβλ. παρὰ τοῖς Δωρ.: λέξ. ποιητ., πάθημα, δυστύχημα, ὄλεθρος, Ὅμ., Ἡσ., Πίνδ., καὶ Τραγ., κατά τε τὸν ἑνικὸν καὶ τὸν πληθ.: κακὸν π. Ὀδ. Ε. 179· π. κακοῖο Γ. 152· π. δύης Ξ. 338· π. τῆς ἄτης Σοφ. Αἴ. 363· π. θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει Ἰλ. Ρ. 688· τοῖσι .. πῆμα κυλίνδεται Ὀδ. Ν. 163, πρβλ. Ἰλ. Α. 347· ἡμῖν πήματα πολλὰ θέσαν Ο. 721· τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον οὐρανίωνες Ω. 547· πημάτων ἔξω πόδα ἔχειν Αἰσχύλ. Πρ. 263· πήματα ἐπὶ πήμασι Σοφ. Ἀντ. 593· πῆμ' ἐπὶ πήματι κεῖται Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 67, πρβλ. 68. **II.** παρ' Ὅμ., συχνάκις ἐπὶ πρασώπων, ὄλεθρος, πληγή, ὅς μιν ἔτικτε .. πῆμα γενέσθαι Τρωσὶ Ἰλ. Χ. 421, πρβλ. Γ. 50, 160, Ζ. 282, Σοφ. Ο. Τ. 379.

πημαίνω: μέλλ. -ᾰνῶ Σοφ. Αἴ. 1314, Ο. Κ. 837, Ἴων. -ανέω Ἰλ. Ω. 781: ἀόρ. ἐπῆμηνα· Ἰλ., Ἀττ.· — Μέσ., μέλλ. **πημᾰνοῦμαι** Ἀριστοφ. Ἀχ. 842 (ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ **πημανούμενος** ἀπαντᾷ ἐπὶ παθ. σημασ. ἐν Σοφ. Αἴ. 1155, ὁ Elmsl. καὶ ὁ L. Dind. ἀναγινώσκουσι πημανεῖ τις ἢ τι, παρ' Ἀριστοφ.)· Ἐπικ. ἀόρ. **πημήναντο** Κόϊντ. Σμ. — Παθητ., ἀόρ. **ἐπημάνθην**, ἴδε κατωτ. Φέρω εἰς ἀθλιότητα, βυθίζω εἰς δυστυχίαν, καταστρέφω, ἀφανίζω, καὶ ἐπὶ ἠπιωτέρας σημασίας, θλίβω, λυπῶ, Ὅμ., Ἡσ. καὶ Τραγ.· Ποσειδάων ἐνοσίχθων πημαίνει Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα Ἰλ. Ο. 42· [Ὅρκος] ἀνθρώπους π. Ἡσ. Θεογ. 232, πρβλ. Θέογν. 689 π. τὴν γῆν, βλάπτειν, καταστρέφειν, Ἡρόδ. 9. 13· ἄτρακτος π. τινά Σοφ. Τρ. 715 ὑγρότης π. τὰ ὄμματα Ἀριστ. Προβλ. 31. 5· — ἀπολ., ἐπιφέρω βλάβην, κάμνω κακόν, Ἰλ. Ω. 781· ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν, τοὺς ὅρκους βλάψειαν, Γ. 299· (ἀνθ' οὗ ὁ Κόϊντ. Σμ. ἔχει ὅρκια πεμπήνασθαι, παραδῆναι τοὺς ἰδίους ὅρκους, 13 379). — Παθ., πάσχω βλάβην ἢ ζημίαν, οὐδὲ τις οὖν μοι νηῶν πημάνθη Ὀδ. Ξ. 255, πρβλ. Θ. 563, Αἰσχύλ. Πρ. 334, κτλ.· ἴσθι πημανούμενος, εἴξευρε ὅτι θὰ πάθῃς δυστυχίαν, Σοφ. Αἴ. 1155. — Λέξις ποιητικὴ ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἡροδ. ἔνθ' ἀνωτ., Πλάτ. Πολ. 364C, Νόμ. 862Δ, 932Ε, 933Ε, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις.

πημαντέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **πημαίνω**, δεῖ πημαίνειν, δεῖ βλάπτειν, οὐ χρὴ πημαίνειν ὅ τι μὴ πημαντέον εἴη Θέογν. 689.

πημονή, ἡ, (πήμων) τύπος ἕτερος τοῦ **πῆμα**, ἐν πολλῇ χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ., οἷον Αἰσχύλ. Πρ. 237, 276, 306, Σοφ. Τρ. 1189, κτλ.· ἐν χρήσει ὡσαύτως ἓν τινι σπονδῇ παρὰ Θουκ. 5. 18.

πῆμος, ἐρωτημ. ἐπίρρ. πηνίκα; πότε; Ἡρῳδιαν. π. μον. λ. 19, Ἡσύχ.· πρβλ. **ἦμος**, **τῆμος**.

πημοσύνη, ἡ, = **πημονή**, **πῆμα**, Αἰσχύλ. Πρ. 1058, Εὐρ. Ἀποσπ. 902. 3.

πήμων, ονος, ὁ, ἡ, ὀλέθριος, Ὀρφ. Ὑμν. 1. 31· πρβλ. **ἀπήμων**.

πηνάομαι, = **πηνίζομαι**, μόναν παρὰ Φωτ. ἐν λ. **πηνώμενον** (ὅπερ φέρεται **πηνόμενον** παρὰ τὴν ἀλφαβητικὴν τάξιν).

Πηνελόπεια, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἰκαρίου, γυνὴ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὀδ. Ω. 125, κτλ.· **Πηνελόπη**, πρῶταν παρ' Ἡροδ. 2. 145, Ἀριστοφ. Θεσμ. 547· Δωρ. **Πανελόπᾱ**, Ἀνθ. Π. 6. 289. (Τὸ ὄνομα αὐτῆς ἀχετίζεται πρὸς τὴν μυθικὴν διήγησιν περὶ τοῦ ὑφάσματος ὅπερ ὕφαινε (πήνη, πηνίον), οἱονεὶ ἡ Ὑφάντρια, ἴδε Ὀδ. Τ. 138-158.)

Πηνελόπειοι δόλοι, δόλοι τῆς Πηνελόπης ἢ ὡς οἱ τῆς Πηνελόπης, Μ. Ἀκομ. τ. Δ', σ. 14, 8, ἔκδ. Λ.

πηνέλοψ, Αἰολ. καὶ Δωρ. **πᾱν-**, **οπος**, ὁ, εἶδος νήσσης μετὰ πορφυρῶν γραμμῶν, πιθ. Anas Penelope, Ἀλκαῖ. 81, Ἴβυκ. 7, Ἀριστοφ. Ὄρν. 298, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 16· — παρ' Ἰβύκῳ ὁ Bgk. ἀναγινώσκει **ποικιλοπανέλοπες** (χάριν τοῦ μέτρου).

πήνη, ἡ, ὡς τὸ **πηνίον**, ὁ μίτος τοῦ καλαμίου («μασουρίου») τῆς κερκίδος ἢ «σαγίτας», τὸ ὑφάδι, καὶ ἐν τῷ πληθ., τὸ ὕφασμα, Εὐρ. Ἑκάβ. 471, Ἴων 197. **II.** τὸ καλάμιον ἢ «μασοῦρι», ὡς τὸ **πηνίον**, Ἀνθ. Π. 6. 160. (Πρβλ. **πῆνος**, **πηνίον**, **πηνίζομαι**, **Πην-ελόπεια**· Λατ. pannus· Σλαυ. o-pon-a (velum)· Γοτθ. fana (ῥάκος) Ἀρχ. Γερμ. fano (linteum).)

πηνήκη, **πηνηκίζω**, ἴδε ἐν λ. **πηνίκη**.

πηνίζομαι, Δωρ. **πᾱνίσδομαι**· ἀποθ. (πήνη)· — καλαμίζω, μασουρίζω, περιτυλίσσω τὸν μίτον εἰς καλάμια πρὸς παρασκευὴν ὑφάδιου, Φιλύλλιος ἐν Ἀδηλ. 11· καθόλου, οὔτε τις ἐκ ταλάρω πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα Θεόγν. 18. 32.

πηνίκα; Ἐπίρρ. ἐρωτηματ. συσχετ. τῶν λέξεων **πηνίκα** καὶ **ἡνίκα**, κυρίως κατὰ ποίους χρονικοὺς σημείους, κατὰ ποίαν ὥραν; Λατ. quota hora? Λουκ. Σολοικ. 5, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 50, (ἐν ᾧ διὰ τοῦ **πότε** ἐρωτᾶται καθόλου ὁ χρόνος), πηνίκα μάλιστα· τί ὥρα περίπου εἶναι; Πλάτ. Κρίτων ἐν ἀρχ., πρβλ. Αἰσχίν. 2. 16, Πλούτ. Κάτων Πρεσβύτ. 13· οὕτω, πηνίκ' ἄττα; κατὰ ποίαν περίπου ὥραν; Ἀριστοφ. Ὄρν. 1514· πλῆρες: πηνίκ' ἐστὶ τῆς ἡμέρας; αὐτόθι 1498· π. τῆς νυκτός; Ἀνών. παρὰ Σουΐδ.

2) εἰς πλαγίας ἐρωτήσεις, οὐκ ἐρωτᾷ πηνίκα δεῖπνόν ἐστι Μένανδρ. ἐν «Ὀργῇ» 3. **II.** καθόλου ἀντὶ τοῦ **πότε**; Δημ. 329. 23, Φιλόστρ. 165, Λουκ. Τίμων 4, κτλ. **2)** οὕτως εἰς πλαγ. ἐρωτήσεις, φυλάττει πηνίκ' ἐσεσθε μεστοὶ Δημ. 328. 6.

πηνίκη, ἡ, φενάκη, Ἀριστοφ. ἐν Meineke Κωμικ. Ἀποσπ. 1. σ. 1176. Λουκ.· κατὰ τὸν Φώτ. καὶ Σουΐδ. «πηνίκη: περικεφαλαία τριχωτή, καὶ περιθετὴ κόμη. ἔνθεν καὶ πηνικίζειν τὸ ἀπατᾶν. τῆς δὲ περιθετῆς κόμης τὸ μὲν ἔντριχον, τὸ δὲ προκόμιον, τὸ δὲ πηνίκην ἐκάλουν· ἀλλ' ἴδε Πολυδ. Β', 30. — Ἀντὶ τοῦ **πηνίκη**, τὸ **πηνήκη** καὶ τὰ **φενάκη** συνεχῶς ἀπαντῶσιν ὡς διάφ. γραφ., ὡς ἐν Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ. 5. 3., 11. 4., 12. 5, κτλ.· τὰ δ' ἑπόμενα παράγωγα καθιστῶσι πιθανὸν ὅτι τὸ **πηνίκη** εἶναι ἁπλῶς ἕτερος τύπος ἀντὶ τοῦ **φενάκη**.

πηνικίζω, ὡς τὸ **φενακίζω**, ἀπατῶ, Ἡσύχ., Σουΐδ.· **πηνηκίζω** Κρατῖν. ἐν Ἀδηλ. 9· — **πηνίκισμα**, τό, φενάκισμα, ἀπάτη, Ἡσύχ.· **πηνικίσμασιν** πιθανῶς διορθωτέον ἀντὶ **πηκάσμασιν**, ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς ψευδοῦς κόμης ἢ φενάκης ἐν Ἱππ. 55. 30.

πηνίον, Δωρικ. **πανίον**, τό, ὑποκοριστικ. (μόνον κατὰ τύπον) τοῦ **πῆνος** ἢ **πήνη**, ἄτρακτος, κοινῶς «ἀδράχτι», «ἄτρακτος· εἰς ὃν εἰλεῖται ἡ κρόκη» Ἡσύχ.· πηνίον ἐξέλκουσα πάρεκ μίτων, ἐπὶ γυναικὸς νηθούσης, Ἰλ. Ψ. 762· ἐν τῷ πληθ., τὰ τροχαῖα πανία Ἀνθ. Π. 288, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 5, Ἀνθ. Π. 6. 285, Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. σ. 1101. **II.** εἶδος κώνωπος, Phalaena geometra, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 9, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. **III.** κόσμημά τι ἐπιτιθέμενον ἐπὶ πλακουντίων, Πολυδ. Ϛ', 79, Ἡσύχ.

πήνισμα, τό, (πηνίζω) ὕφασμα, Ἀνθ. Π. 6. 283· ἱστότονα. πηνίσματα (Εὐρ. ἐν) Ἀριστοφ. Βατρ. 1315.

πηνῖτις, ιδος, ἡ ὑφάντρια, δηλ. ἡ Ἀθηνᾶ, Δίλ. π. Ζ. 6. 57 Δωρ. **πανίτιδα** ἐν Ἀνθ. Π. 6. 289, — ἔνθα κακῶς **πανάτιδι**.

πηναιδής, ές, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κλωστήν, Παυσ. παρ' Εὐστ. 884. 17.

πῆνος, ὁ, ὕφασμα, Ἡσύχ.

πηξῐ-θάλαττα, ἡ, «ἡ τὴν θάλατταν πῆξαι δυναμένη, ἥκιστα πηγνυμένην», ἐπὶ πανούργου γυναικός, Α. Β. 61, 2, ἐν λ. **ποντοκύκη γυνή**.

πῆξις, εως, ἡ, (πήγνυμι) ἡ σύμπηξις, συναρμογή, μάλιστα ἐπὶ ξύλων, Πλάτ. Πολιτικ. 280D. **II.** στερεότης, πῆξιν λαβεῖν Χρύσιππ. παρὰ Στοβ. 103. 22, πρβλ. Διόδ. 1. 7. **2)** πήξιμον, πάγωμα, Ἱππ. π. Ἀέρ. 285, Πλουτ. Φίληθ. 32Δ· γινομένη ὑπὸ τοῦ ψύχους ὡς ἡ τῆξις, διάχυσις, ζέσις, ὑπὸ τῆς θερμότητος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 5, 2 κέξ., π. Γεν. καὶ Φθορ. 2. 3, 6, κ. ἀλλ.· γάλακτος Διόδ. 4. 81.

πηός, οῦ, ὁ, Δωρ. **πᾱός**, ὅπερ κατέστη ὁ συνήθης τύπος (ὅθεν παρὰ τῷ Νικ. ἐν Θηρ. 3 φιλ' Ἑρμησιάναξ πολέων, κυδίστατε παῶν)· — ὁ ἐξ ἀγχιστείας συγγενής, Λατ. affinis, πηοὺς τε φίλους τε Ἰλ. Γ. 163, Ὀδ. Θ. 581, Κ. 441, Ψ. 120, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 343. (πέ-πᾱ-μαι, ἐπειδὴ οἱ πηοὶ εἰσὶν ἐπίκτητοι συγγενεῖς, Εὐστ. 134. 43, πρβλ. Καλλικράτ. παρὰ Στοβ. 485. 30, Εὐρ. Ἀνδρ. 641.)

πηοσύνη, ἡ, συγγένεια ἐξ ἐπιγαμβρίας, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 48.

πήποκα (= **πώποτε**), Ἐπιγρ. Λακωνικῆς, IG. ant, 79. — Καὶ ἐν Θεοκρ. Εἰδυλ. Η. 33 κεῖται: πήποχ' ὁ συριγκτάς, καὶ ἐν ΙΔ, 65 (68) πήποχ' ὅλως, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ, Κουμανούδη.

πῆρα, Ἴων. **πήρη**, ἡ, δερμάτινος σάκκος διὰ τροφάς, κτλ., σακκίον, σακκοῦλι, ἀπὸ τῶν ὤμων κρεμάμενον, Λατ. pera, Ὀδ. Ν. 437, Ρ. 197, 357, 411, 466, Ἀριστοφ. Πλ. 298, Ἀποσπ. 298.

πηρίδιον [ῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **πήρα**, Ἀριστοφ. Νεφ. 923, Ἀποσπ. 410.

πηρίν ἢ **πηρίς**, ῖνος, ἡ, τὸ ἀγγεῖον τῶν διδύμων, ὁ τῶν ὄρχεων σάκκος, Νικ. Θηρ. 583· ἴδε Fdes. Oecon. Ἱππ., Ἀνέξ. Ὀξέων. 2. 248, Ἡσύχ.· — ἀλλὰ **πηρίνα**, ἡ, = **περίνεον**, Γαλην. Λεξ. 544.

πηρό-δετος, ον, δι' οὗ δένεται πήρα, Ἰμάς Ἀνθ. Π. 9. 150.

πηρο-μελής, ές, ὁ ἔχων τὰ μέλη πεπληρωμένα, βεβλαμμένος, ἠκρωτηριασμένος, Ἐπίγραμμ. παρὰ Διογ. Λ. 5. 40.

πηρός, ή, όν, ὁ κατά τι μέρος τοῦ σώματος βεβλαμμένος, Λατ. mancus, αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, [αἱ Μοῦσαι] κατέστησαν αὐτὸν ἀνίκανον, ἢ κατά τινας τυφλόν, Ἰλ. Β. 599, ἔνθα ἴδε Σχολ.· πηρὸς ὁ μὲν γυίοις, ὁ δ' ἄρ' ὄμμασι Ἀνθ. Π. 9. 11· πηρὰ τὰ σκέλεα Ἱππ. 847. 46. **2)** ἐπὶ τοῦ νοῦ, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 6. 22· ἀμβλεῖς καὶ π. Φίλων 1. 624· π. τῷ νῷ Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 48· πηροὶ οἱ λογισμοὶ Λουκ. Ἔρωτες 46.

πῆρος, Δωρ. **πᾶρος**, εος, τό, ἀπώλεια δυνάμεως, ἀμβλύτης, Ἀλκαῖ. 95.

πηρότης, ἡ, = **πήρωσις**, Θ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 8, σ. 136

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πηροφόρος, ὁ φέρων πήραν, Ἰω. Πεδιασίμου ἐξήγ. εἰς τὴν σύριγγα, ἐκδ. Dübn. σ. 111.

πηρόω, (πηρὸς) καθιστῶ τινα ἀνάπηρον, ἀκρωτηριάζω, μάλιστα κατὰ τὰ ἄκρα (χεῖρας καὶ πόδας), Ἀριστοφ. Βάτρ. 622· ἐὰν παῖδας ὄντας πηρώσῃ τις Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 9. 50, 3· π. τὸ σκέλος τινί Ἱππ. π. Ἄρθρ. 826, κτλ.· — τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., τὸ σκέλος πεπηρωμένος Δημ. 247. 12· πεπήρωται τοὺς ὀφθαλμούς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 9. 34, 5· οὕτως ἐπὶ ἀσπαλάκων, αὐτόθι 1. 9. 4., 4. 8, 2· ἡ φώκη λέγεται ὅτι εἶναι ὡσπερ πεπηρωμένον τετράπουν αὐτόθι 2. 1, 14, κτλ.· τὸ πηρωθὲν ἐν τῇ ὑστέρᾳ ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 2. 8, 24, κτλ. **2)** καθόλου, καθιστῶ τινα ἀνίκανον, πηροῦν τινα δι' ὀργὴν Πλάτ. Φαῖδρ. 257Α. — Παθ., πεπηρωμένος πρὸς ἀρετήν, ἀνίκανος νὰ φθάσῃ εἰς ἀρετήν, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 9, 4· πρὸς τὴν γνῶσιν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 55, πρβλ. 298· πρὸς καρποφορίαν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 5, 5.

πηρώδης, ες, βεβλαμμένος κατά τι μέρος τοῦ σώματος, Ἡσύχ. ἐν λ. γυιός.

πήρωμα, τό, **πηρώματα** = ἀτελῆ ζῷα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ τέλεια, Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 4, 9., 3. 9, 9. **II.** = πήρωσις, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 9, 5, π. Ζ. Γεν. 2. 7, 16.

πηρώνυμος, ον, (πήρα, ὄνομα) σακκώνυμος, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **Οὐλαμωνύμου**.

πήρωσις, ἡ, βλάβη μέρους τινὸς τοῦ σώματος ἢ τῶν αἰσθήσεων, ἀτέλεια, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 827, Πλάτ. Νόμ. 874Ε, 925Ε, Ἀριστ. Ἠθικ Νικ. 5. 2, 13, κτλ.· π. τῶν ὀφθαλμῶν Πλούτ. 2. 633C, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 2. 4· (καὶ ἀπολ., τύφλωσις, Πλούτ. 2. 791D, Λουκ. π. Οἴκ. 29)· τῆς ἀκοῆς Πλούτ. 2. 167C· ἐν τῷ πληθ., Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 1, 3., 7. 5, 1. **2)** ἐπὶ τοῦ νοῦ, Κράτης ἐν «Θηβ.» 1. 7.

πῆσις, **πήσομαι**, τύποι μεταγεν. ἀντὶ τῶν πεῖσις, **πείσομαι** (ἐκ τοῦ **πάσχω**).

πήσσω, Ἀττ. **πήττω**, (κοινῶς «πήζω») μεταγεν. τύπος τοῦ πήγνυμι, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 247, (κατα-) Στρ46. 194, Διον. Ἁλ. 3. 22· παρατ. **ἔπησσον** Ἀθήν. 534C. — Παθ., **πήττομαι** Στρά6. 629, πρβλ. 307. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Α', σ. 162 κέξ.

πηχίζω, μετρῶ διὰ τοῦ πήχεως, Σύμμαχ. ἐν Παλ. Διαθ. — **πήχισμα**, τό, μέτρον πήχεως, αὐτόθι 4 περὶ Ἀγμ.· **πηχισμός**, οὗ, ὁ, Ἐκκλ.· **πηχίσκος**, ὁ, Σουΐδ.

πηχυαῖος, α, ον, ἔχων μῆκος ἑνὸς πήχεως, Ἡρόδ. 2. 48, 78, Ἱππ. π. Ἀγμ. 757, Πλάτ. Φαίδων 96Ε κτλ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 172.

πηχυαλὲς ἱμάτιον, τό, Ἰων. λέξ., = **παρυφές**, Πολυδ. Ζ', 53.

πήχυιος, α, ον, = **πηχυαῖος**, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1207· π. χρόνος (πρβλ. τὴν Ἀγγλ. φράσιν «but a span») Μίμνερμ. 2· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 494. **II.** ὡς οὐσιαστ., = **τρυπωτήρ**, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 379, πρβλ. Ἐτυμολ. Μέγ. 671. 8.

πηχύνομαι, μέσ., λομβάνω ἀνὰ χεῖρας, ἐναγκαλίζομαι, χείρεσσι Ριανὸς ἐν Ἀνθ. Π. 12. 121, Ὀππ. Ἁλ. 4. 286, Νόνν. Δ. 9. 30· — ὁ Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 972 χρῆται τῷ ἐνεργ. **πηχύνω** ἐπὶ ὁμοίας ἐννοίας, πρβλ. Νόνν. Δ. 25. 177.

πῆχυς, εως, ὁ, γεν. πληθ. **πήχεων**, παρὰ μεταγεν. συγγραφ. συνηθ. **πηχῶν**, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 246· — τὸ πρόσθιαν μέρος τῆς χειρὸς ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τοῦ καρποῦ, Λατ. ulna, Ἱππ. 751C, 752Α κέξ., Πολυδ. Β', 140· ἀντίθετ. τῷ **βραχίων**, Πλάτ. Τίμ. 75Α, Ξεν. Ἱππ. 12, 5· — παρὰ τοῖς ποιηταῖς καθέλου, βραχίων, ἀμφὶ δὲ ὃν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχεε λευκὼ Ἰλ. Ε. 314, πρβλ. Ὀδ. Ρ. 38, Ψ. 240· λευκὸν ἀντείνασα πῆχυν Βακχυλίδ. Ἀποσπ. 17 [24] Blass., πρβλ. Εὐριπ. Ὀρ. 1466· λαιὸν ἔπαιρε π. ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 728· μεταφορ., οἰνάς .. θαλερῷ ἐπορέξατο πήχει αἰθέρος Ἴων Χῖος 1. 5 Bgk. **II.** τὸ κεντρικὸν μέρος ἤτοι ἡ λαβὴ ἀρχαίου τόξου ἔνθα ἡνοῦντο τὰ δύο κέρατα, τόν ῥ' [τὸν ὀϊστὸν] ἐπὶ πήχει ἑλὼν .. εἶλκεν νευρὴν Ὀδ. Φ. 419· ὃ δὲ τόξου πῆχυν ἄνελκεν Ἰλ. Δ. 375, Ν. 583. **III.** ἐν τῷ πληθ., τὰ κέρατα ἢ τὰ ἑκατέρωθεν μέρη τῆς λύρας κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ ζυγὸν τὸ ἐγκάρσιον ξύλον ἐφ' οὗ ἐστηρίζοντο αἱ χορδαί, Ἡρόδ. 4. 192 (ἔνθα λέγεται ὅτι ἦσαν ταῦτα πεποιημένα ἐκ τῶν κεράτων τοῦ ἐλαφοειδοῦς ζῴου ὄρυος)· πήχεις ἐναρμόσας καὶ ζυγώσας Λουκ. Θεῶν Διάλ. 7· 4· ἀλλὰ **πῆχυς** φαίνεται ὅτι σημαίνει ὡσαύτως τὸ **ζυγόν**, ἤτοι τὸ ἐγκάρσιον τεμάχιον πρὸς ὃ προσηλοῦντο τὰ κέρατα καὶ προσημάζοντο αἱ χορδαὶ διὰ κολλόπων, ἴδε Ἀρτέμ. παρ' Ἀθην. 637C, καὶ αὐτόθι τὸν Schweigh. **IV.** ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ (ζυγαριᾶς), ἡ ἐφάλαξις, Θεολ. Ἀριθμ. 29, Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 32. **V.** ὡς μέτρον ἐκτάσεως ἡ ἀπόστασις ἡ ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τοῦ ἄκρου τοῦ μικροῦ δακτύλου, Λατ. cubitus ἢ ulna, **πῆχυς** περιέχων 24 δακτύλους, ἢ 6 παλάμας (παλαστάς), ἢ περίπου 0,46 τοῦ μέτρου, Πολυδ. Β', 158· τοῦτο καλεῖται: π. μέτριος παρ' Ἡροδ. 1. 178· ἰδιωτικὸς ἢ κοινὸς παρὰ τοῦ Σχολ. εἰς Λουκ. Κατάπλ. ἢ Τύραννι. 16· τοῦτον ὁ Ἡρόδ., ἔνθ' ἀνωτ., διακρίνει τὸν π. βασιλήιον ὡς μακρότερον κατὰ τριῖς δακτύλους, ὥστε ὁ βασιλικὸς ἢ Περσικὸς **πῆχυς** περιεῖχεν 27 δακτύλους ἢ περίπου 0,52 τοῦ μέτρου, πρβλ. 7. 117· ὁ δὲ Σάμιος καὶ ὁ Αἰγύπτιος ἦσαν σχεδὸν ἴσοι τῷ βασιλικῷ ἢ Περσικῷ, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 149, 168, Λουκ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Böckh. Metrol. σ. 212 — ὕστερον ὁ **πῆχυς** ἐμηκύνθη μέχρι περίπου 0,61 τοῦ μέτρου, ἀλλὰ κατὰ τὴν καταμέτρησιν ξύλου ἢ λίθου ἐτηρεῖτο τὸ παλαιὸν μέτρον, ὥστε: ὁ **πῆχυς** τοῦ πριστικοῦ ξύλου καὶ **πῆχυς** λιθικὸς ἦσαν ἀείποτε 0,45, Ἥρων· πρβλ. Böckh. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** κανὼν πηχυαῖος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 799· π. ἀκαμπὴς Ἀνθ. Π. 6. 204, πρβλ. Ἀνθ. Πλαν. 223, 224. **VI.** γωνία, Παύλ. Σιλ. Ἐκφρασις Ἁγ. Σοφ. 150. **VII.** **πῆχυες**, οἱ, νᾶνοι παριστανόμενοι ἐν εἰκόσιν ὡς παίζοντες περὶ τὸν Νεῖλον, Λουκ. Ῥητ. Διδάσκ. 6, Φιλόστρ. 769. (Πρβλ. τὸ Σανσκρ. bâh-us, Ζενδ. bâz-us (ὁ βραχίων)· Ἀρχ. Σκανδ. bóg-r (armus)).

πῖ, ἴδε **Π**.

πιάζω, Δωρ. καὶ μεταγεν. Ἀττ. ἀντὶ τοῦ **πιέζω**, ἴδε.

πῖαίνω, μέλλ. **πιᾶνῶ** Αἰσχύλ. Θήβ. 587· ἀόρ. **ἐπίᾶνα** ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 276, Ἱππ. 609. 9· ποιητ. **πίανα** Πινδ. Ν 9. 55· μεταγενέστ. **ἐπίηνα** Διογ. Λ. 1. 83. — Παθητ., μέλλ. **πιανθήσομαι** Ἐβδ. (Παροιμ. ΙΑ', 25, κ. ἀλλ.)· ἀόρ. **ἐπιάνθην** Θεόκρ. 17. 126, (κατ-) Διλ.· ἀλλ' ἀόριστ. **ἐπιάσθην** (συν-) Ἱππ. 1228G (ἂν μὴ θεωρηθῇ τοῦτο ὡς ἐκ τοῦ **πιάζω**· ἀλλὰ τότε γραπτέον **ἐπιέσθην**, διότι ὁ διὰ τοῦ α τύπος εἶναι Δωρ.)· πρκμ. **πεπίασμαι** (κατα-) Πλάτ. Νόμ. 807Β, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 13. 25· (πίων). Παχύνω, Λατιν. saginare, τὸ σῶμα Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἡ γῆ π. τὰ βοτά Εὐρ. Κύκλ. 333· π. τὰς ὗς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 8. 21, 6· π. χθόνα, παχύνω τὸν τόπον, τὸ ἕλαφος, ἐπὶ νεκροῦ ἀνθρώπου, Αἰσχύλ. Θήβ. 587· οὕτω, πίαναν καπνόν, ἐπὶ σωμάτων καυθέντων, Πινδ. ἔνθ' ἀνωτ.· — Παθ., γίνομαι παχύς, παχύνομαι, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 6. 6, Πλάτ. Νόμ. 807Α, Ἀριστ., κλ.· π. ὁ στάχυς Θεόκρ. 10. 47. **II.** μεταφορ., **1)** αὐξάνω, πληθύνω, πλοῦτον Πινδ. Π. 4. 267· μυχοὺς πόλιος Σεναφάν. 2. 22 Bgk. **2)** κάμνω τινὰ αὐθάδη, ἀκόλαστον, ἀλλ' ἢ σ' ἐπίανέν τις .. φάτις Αἰσχύλ. Ἀγ. 276. — Παθ., γίνομαι παχὺς καὶ ἀκόλαστος, πράσσε, πιαίνου αὐτόθι 1669· ἐχθεσιν πιαίνομαι, ἀπαχαίνω μὲ τὰ μαλλώματα», Πινδ. Π. 2. 101. **3)** παχύνω, περιθάλπω, ὠφελῶ, ἵππον .. π. ὁ τοῦ δεσπότου ὀφθαλμὸς παρ' Ἀριστ. ἐν Οἰκ. 1. 6, 4· π. ἐλὴν φρένα Ὀππ. Ἁλ. 5. 372· μέλος αὐτόθι 620· μάστακα Ἀνθ. Π. 5. 294. — Σπάν. παρὰ πεζογράφοις. [Τὸ μόνον παρὰ Γρηγ. Ναζ.].

πῖᾰλέος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ **πίων**, Ἱππ. 598. 27, Ἀνθ. Π. 6. 190, 299, Ἀρτεμίδ. 1. 46, κτλ.· — παρ' Ἱππ. 649. 42 ὡσαύτως **πιᾰλός**, ον· ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει τὸν τύπον τοῦτον ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ **παράλευκος**.

πίανσις, εως, ἡ, πάχυνσις, Achmes Ὀνειροκρ. 239.

πῖαντήριος, α, ον, ὁ πιαίνων, παχύνων, τὰ **πιαντήρια**, τροφὴ πιαίνουσα, παχύνουσα, Ἱππ. 418. 26.

πῖαντικός, ἡ, όν, = τῷ προηγουμ., Ἀπολλων. Λεξικ. ἐν λέξ. **πίουνα ἔργα**.

πῖαρ, τό, ἄκλιτ., ἂν καὶ ὁ Σουΐδ. μνημονεύει δοτικ. **πίαρι** (πίων)· — πάχος, Ἐπικ. καὶ Ἰων. λέξ., βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλίσσθαι Ἰλ. Α. 550, Ρ. 659· ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἱππ. 241. 47. **6)** παχεῖα οὐσία, π. ἐλαίης Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1133· π. μελιηδές, πιθ. τὰ τοῦ γάλακος ἔνθος, τὸ ἀφρόγαλα, Ἀνθ. Π. 9. 224· ὁ πηκτὸς ὁπὸς δένδρων τινῶν, Ἱππ. 245. 19., 672. 37. **2)** μεταφορ., ὡς τὸ Λατιν. uber, τὸ ἄκρον ἄωτον παντὸς πράγματος, τὸ ἐκλεκτότατον, τὸ ἄριστον μέρος, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 30· **πῖαρ** χθονός, ὡς τὸ **οὐθαρ** ἀρούρης, Ἀνθ. Π. 9. 555, Λυκόφρων 1060. **II.** ἐν τῷ ἐπεὶ μάλα **πῖαρ** ὑπ' οὐδας (Ὀδ. Ι. 135, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 60), τὸ **πῖαρ** κοινῶς λαμβάνεται ὡς ἐπίθετ., τὸ ἔδαφος κάτωθεν εἶναι παχύ· ἀλλ' ὁ Bullm. προτείνει: **πῖαρ** ὑπ' οὐδας, ὑπάρχει πάχος κάτωθεν τοῦ ἐδάφους, καὶ ὁ Nitzsch ἀποδέχεται αὐτό· — ὡσαύτως ἐξελήφθη ὡς ἐπίθετον παρὰ Σόλωνι 35. 21, πρὶν ἂν ταράξας **πῖαρ** ἐξέλῃ γάλα, ἴως αὖ μετὰ τὸ τάραγμα ἀφαιρέσῃ τὸ παχὺ γάλα, δηλ. τὸ βούτυρον· ἀλλ' ἐνταῦθα δυνατὸν τὸ ὄνομα νὰ εἶναι οὐσιαστ., = λάβῃ τὸ βούτυρον ἐκ τοῦ γάλακτος (ἐπειδὴ τὸ ἐξέλῃ δύναται νὰ συνάπτηται μετὰ διπλῆς αἰτιατ., ὡς τὸ ἀφαιρέομαι).

πῖᾰρός, ά, όν, παχύς, ὡς τὸ **πίων**, Ἱππ. 241. 45., 242. 5· — φέρεται πιερὸς ἐν Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 292, Ἀριστ. Προβλ. 10, 19, κτλ.

πίασμα, τό, (πιαίνω) τὸ παχῦνον, ἐπὶ ποταμοῦ, π. Βοιωτῶν χθονί, φέρων πάχος καὶ πλοῦτον εἰς .. , Αἰσχύλ. Πέρσ. 806.

πίασμα, τό, Δωρ. καὶ μεταγεν. Ἀττ. ἀντὶ **πίεσμα**.

πῖασμός, ὁ, (πιαίνω) πάχυνσις, λίπανσις, Αἰλ. π. Ζ. 13. 25.

πιαστήριος, ον, = **πιεστήριος**, ὃ ἴδε.

πῐδᾰκτίς, ίδος, ἡ, (πῖδαξ) ὁ πλησίον τοῦ πίδακος, παρὰ τὴν πηγὴν φυόμενος, βοτάνη Ἱππ. Ἐπιστ. 1278. 12.

πῐδᾰκώδες, εσσα, εν, ἀναβρύων ὡς πῖδαξ, λίβας Εὐρ. Ἀνδρ. 116.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πῑδᾰκώδης, ες, (εἶδος) πλήρης πιδάκων ἢ πηγῶν, τόποι Πλουτ. Αἰμίλ. 14· π. σάρξ, ἐπὶ τῶν μαστῶν γυναικός, ὁ αὐτ. 2. 496Α.

πῖδαξ, ᾰκος, ἡ, πηγή, μάχεσθον π. ἀμφ' ὀλίγης Ἰλ. Π. 825· γῆ ἔπυδρος πίδαξι Ἡρόδ. 4. 198· οὐρειᾶν πιδάκων.. ῥοαῖς Εὐρ. Ἀνδρ. 285· π. ῥαγὸς Ἀνθ. Π. 6. 238, πρβλ. 158, 334, κτλ. (Πρβλ. **πιδύω, πολυπῖδαξ.**)

πῑδάω, = **πιδύω,** Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 10, Ἀνέκδ. Ὀξων. 2. 249.

πῑδήεις, εσσα, εν, ὁ ἔχων πολλὰς πηγάς, Ἴδη Ἰλ. Λ. 183.

πῑδῡλίς, ίδος, ἡ, = **πιδακόεσσα,** Ἡσύχ.

πῑδύω, ἀναβρύω, Ἀνθ. Π. 9. 322., 10. 13· ὀλίγον καὶ πονηρὸν ἐπίδυε [τὸ ποτὸν] Πλουτ. Αἰμίλ. 14· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Νικ. Θηρ. 302· πρβλ. **ἐκπιδύομαι.** Κατὰ τοὺς παλαιοὺς Γραμμ. **πιδύω, πιδάω, πηδάω** ἦσαν ποικιλίαι τῆς αὐτῆς λέξ. ὡς ἐν τῇ Ἀγγλ. ἡ λέξ. spring σημαίνει καὶ πηγὴν καὶ τὸ πηδᾶν· ἀλλὰ πιθανώτερον ἐκ τῆς √ΠΙ, ἴδε ἐν λέξ. **πίνω.**)

πιέζω, παρατ. **ἐπίεζον,** Ἐπικ. **πίεζον,** Ὅμ., Ἀττ.· μέλλ. **πιέσω,** Δίφιλ. ἐν «Ἀπολιπούσῃ» 2·— ἀόρ. **ἐπίεσα** Ἡρόδ., Ἀττ.· **πιέξῃς** παρ' Ἱππ. 755Β, ἂν καὶ ἀλλαχοῦ γράφει **ἐπίεσα.**— Παθ., μέλλ. **πιεσθήσομαι** Ὀρειβάσ., Γαλην.· ἀόρ. **ἐπιέσθην** Ὀδ. Θ. 336, Σόλων 12. 37, Ἡρόδ., κλπ.· **ἐπιέχθην** Ἱππ. 755Α, Β, κτλ.· πρκμ. **πεπίεσμαι** Ἀριστ. π. Κόσμ. 3, 4, Ἱππ. 243, 44, κτλ.· ἀλλὰ **πεπίεγμαι** Ἱππ. 754G, Η, 755Α, κτλ. Ἐν τῇ Ὀδ. εὑρίσκομεν ὡσαύτως παρατ. **πιέζευν** ἀντὶ **ἐπιέζουν,** ἐκ ῥήμ. **πιεζέω,** Μ. 174, 196· καὶ παθ. μετοχ. **πιεζεύμενος** Ἡρόδ. 3. 146., 6. 108., 8. 142· **ἐπιεζοῦντο** Πολύβ. 11. 33, 3· καὶ ὁ τύπος ἀπαντᾷ ὡς διάφ. γραφ. παρ' Ἱππ.·— ἀλλ' οἱ τύποι ἐκ τοῦ **πιεζέω** φαίνεται ὅτι εἶναι μεταγενέστεροι, (Πλουτ. Θησ. 6, Ἀλκιβ. 2, κτλ.), καὶ ὅτι ὑπὸ ἀντιγραφέων εἰσήχθησαν εἰς τὰ Ἀντίγραφα τῆς Ὀδ. καὶ τοῦ Ἡροδ., ἴδε Dind. de Dial. Hdt. σ. xxiii.— Ἕτερος τύπος ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Δωρ. καὶ τοῖς μεταγεν. Ἀττ. εἶναι **πιάζω,** Ἀλκμὰν 48, Ἀλκαῖ. 142:— ἀόρ. α' **ἐπίασα** Ἐβδ. (Ἄσμα Ἀσμάτ. Β', 15), Καιν. Διαθ.· **ἐπίαξα** Θεόκρ. 4. 35, (ἀμφ-) Ἐπίγρ. 6·— Παθ., μέλλ. **πιασθήσομαι** Ἐβδ.· ἀόρ. **ἐπιάσθην** Ἀποκάλ. ιθ', 20 (ἴδε **πιαίνω**)· πρκμ. **πεπίασμαι** Ἱππιατρ.— Πιέζω, πιέζω ἰσχυρῶς, δυνατά, χειρὶ ἑλῶν ἐπίεζε βραχίονα Ἰλ. Π. 510, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 495· ἀστεμφέως ἐχέμεν μᾶλλόν τε π. Ὀδ. Δ. 419· μ' ἐν δεσμοῖσι δέαν μᾶλλόν τε πίεζον Ὀδ. Μ. 196, πρβλ. 164· π. τὰ χείλεα, συμπιέζω αὐτά, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 17· ῥύγχος εἰς ὄξος πιέζων Ἀξιόνικος ἐν «Χαλκιδικῷ» 2· πιέζω τοὺς ὑπευθύνους, τοὺς πιέζω, (ὡς πιέζω τὰ σῦκα, ὅπως ἴδω ἂν εἶναι ὥριμα), Ἀριστοφ. Ἱππ. 259· σφόδρα π. αὐτοῦ τὸν πόδα Πλάτ. Φαίδων 117Ε· π. τὴν δεξιὰν ἐμπαθῶς Πολύβ. 32. 10, 9·—ἀπολ., Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 13, Ἀριστ. Ρητορ. 1. 5, 9·— Παθ., πιέζομαι ἰσχυρῶς, δυνατά, Ὀδ. Θ. 336, Ἱππ. 767C, κτλ.· ἐπὶ παλαιστῶν, Πλουτ. Ἀλκιβ. 2· πιέζεται ὅσα πόρους κενούς, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 14, πρβλ. **πιεστός.**

II. πιέζω, βαρύνω, «πλακώνω», Σικελία αὐτοῦ π. στέρνα Πινδ. Π. 1. 35, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 1032· καὶ ἐν τῷ παθ., ὁ δ' ὦμος.. πιέζεται ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 30, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 7. 5, 11·— ἐντεῦθεν μεταφορ., καταθλίβω, στενοχωρῶ, βλάπτω, π. τινὰ ἡ δαπάνη Ἡρόδ. 5. 35· λιμὸς Αἰσχύλ. Χο. 250· καὶ πρὸς π. χρημάτων ἀχηνία (οὕτως ὁ Abresch ἀντὶ τοῦ **προσπιέζει**) αὐτόθι 301· π. ἡ τύχη Εὐρ. Ἱκέτ. 249, πρβλ. Ἀλκ. 894· αὐχμὸς π. τὰς ἀμπέλους Ἀριστοφ. Νεφ. 1120· π. ἡ ἀνάγκη αὐτόθι 437, πρβλ. Θουκ. 2. 52·— συχν. ἐν τῷ παθ., ὑπὸ νούσοισι Σόλων 12. 37· ὑπὸ λιμοῦ Θουκ. 1. 126· πολέμῳ Ἡρόδ. 4. 11., 6. 34· τῇ νούσῳ Φερεκύδ. παρὰ Διογ. Λ. 1. 122· ταῖς εἰσφοραῖς Λυσ. 179. 32· ταῖς συμφοραῖς Ξεν. Κύρ. 7. 2, 20· σπάνει σίτου ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 5. 4, 56, κτλ.· ἀπολ., Ἡρόδ. 7. 120, Ξεν., κτλ.· ἐπὶ ποταμοῦ, τὸν δὲ χειμῶνα μοῦνος πιέζεται (ὁ Νεῖλος δηλ.), πάσχει μεγάλως ἐκ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου, Ἡρόδ. 2. 25. **2)** Πιέζω ἰσχυρῶς, ἐπίκειμαι, ἐπὶ νικηφόρου στρατεύματος, Λατ. premo, urgeo, τοὺς ἐναντίους Ἡρόδ. 9. 63.— Παθ., τὴν πιεζομένην μάλιστα τῶν μοιρέων ὁ αὐτ. 9. 60· εἴ πη πιέζοιντο Θουκ. 1. 49· πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 34., 7. 1, 43, κτλ. **3)** πιέζω ἐν λογικῷ ἐπιχειρήματι, στενοχωρῶ, τινὰ Πλουτ. Κρατ. 409Α· τῷ λόγῳ Πλουτ. Ἀλκιβ. 6·— ὡσαύτως ἐπὶ μέρους τινὸς σπουδαίου ἐν τῇ συζητήσει, ἐπιμένω εἰς αὐτό, Πλάτ. Νόμ. 965D, Πολύβ. 3. 21, 3, κτλ. **4)** καταπνίγω, ἀναχαιτίζω, χόλον ἐν θυμῷ Πινδ. Ο. 6. 61· τὸν τῦφον Πλουτ. Ἀλκ. 4. **III.** μεταγεν., λαμβάνω, πιάνω, ταῦρον.. πιάξας τᾶς ὁπλᾶς, ἐκ τῆς ὁπλῆς, Θεόκρ. 4. 35· αὐτὸν τῆς χειρὸς Πράξ. Ἀποστ. γ', 7, πρβλ. Εὐαγγ. κατὰ Ἰω. ζ', 30 κτλ.

πίειρα [ῑ], ἡ, ἀνώμαλον θηλ. τοῦ **πίων,** παχεῖα, εὔφορος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ τῆς ποιότητος τῆς γῆς, ἄρουρα π. Ἰλ. Σ. 541, Ὀδ. Β. 328, κτλ.· γαῖα Ὀδ. Τ. 174, πρβλ. Πλάτ. Κριτί. 111Β, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 6, 2· Σικελία Πινδ. Ν. 1. 21· ὡσαύτως δαὶς πίειρα, ἄφθονον φαγητόν, Ἰλ. Τ. 180· ἐπὶ ξύλου, ῥητινώδης ἢ εὔχυμος, Σοφ. Τρ. 766, πρβλ. Ἱππ. 245. 11, καὶ ἴδε **λιπαρός** Ι.·— σπανίως ἐπὶ ζῴων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 16, 3.

πίεξις, ιος, ἡ, ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἰάδι τοῦ Ἱπποκρ. π. χ. περὶ Ἀγμ. 779, π. Ἄρθρ. 829, ἀντὶ τοῦ συνήθους **πίεσις.**

Πῑερίδες, αἱ, ὄνομα τῶν Μουσῶν ὡς οἰκουσῶν τὴν Πιερίαν, χώραν τῆς βορείου Θεσσαλίας (πρβλ. Ἱστορ. τῆς Ἑλλ. Φιλολ. Μυλλέρου, μεταφρ. Κυπριαν. σ. 35), Ἡσ. Ἀσπ. Ἠρ. 206, Πινδ. Ο. 10 (11), 117, Π. 1. 27, κτλ.— Ἡ χώρα καλεῖται **Πιερία** πρῶτον ἐν Ἰλ. Ξ. 226, Ὀδ. Ε. 50, Ἡσ. Θεογ. 53· καὶ ἐπίρρ. **Πιερίηθεν,** ἐκ τῆς Πιερίας, ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ., Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 85·— Ἐπίθ. **Πιερικός, ή, όν,** Ἡρόδ. 4. 195, κτλ

πιέσιμος, ον, (πιέζω) πιεστικός (:) Γλωσσ.

πίεσις, εως, ἡ, (πιέζω) ὡς καὶ νῦν, τὸ πιέζειν, σφίξιμον, αἱ καμπαὶ τῶν δακτύλων καλῶς ἔχουσι πρὸς τὰς λήψεις καὶ πιέσεις Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 4. 10, 25, Μετεωρ. 4. 9, 23· πρβλ. **πίεξις.**

πίεσμα, Δωρ. καὶ μεταγεν. Ἀττ. **πίασμα,** τό, (πιέζω) τὸ πιεσθέν: ἢ ἢ μαλακὴ μᾶζα ἡ ὑπολειπομένη μετὰ τὴν πίεσιν, Γεωπ. 20. 28· ἢ ὁ διὰ τῆς πιέσεως ἐκρέων χυμός, Διοσκ. 1. 106· ἴδε Foës. Oecon. **II.** = **πίεσις,** δακτύλου πιάσματι Εὔβουλος ἐν «Ὀρθάνῃ» 1. 11, πρβλ. Ἀνθ. Π. 12. 41.

πιεσμός, ὁ, = **πίεσις,** Ἱππ. 241. 40, Εὐστ. 1181, ἐν τέλει.

πιεστέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν δεῖ πιέζειν, Ἱππ. π. Ἀγμ. 767.

πιεστήρ, ῆρος, ὁ, ὁ πιέζων· πιεστήριον, ὁ φλοιὸς τῆς ῥίζης χλωρὸς κοπεὶς καὶ ὑποτεθεὶς πιεστῆρι Διοσκ. 4. 76

πιεστήριος, ον, ὁ πιέζων, συνθλίβων, πιεστηρίων ὀργάνων Ἡλιόδ. ἐν Schneid. Ed. Phys. 1. σ. 467 (ἔνθα κακῶς **πιατηρίων**)·— **πιεστήριον** (ἐξυπ. **ὄργανον**), τό, ὡς καὶ νῦν, μηχανὴ πρὸς πίεσιν, Συνέσ. 201C· Δωρ. **πιεστήριον,** Γλωσσ.

πιεστός, ή, όν, ὁ δυνάμενος πιεσθῆναι, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 15 κέξ., Θεοφράστ. Ἀποσπ. 7. 8.

πίεστρον, τό, = **πιεστήριον,** Ἱππ. 618. 15, Γαλην.

πῑήεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ **πίων,** Ἀνθ. Π. 6. 300.

πῑθάκνη, ἡ, Ἀττ. **φῑδάκνη,** Μοῖρις, Φώτ. (ὁπόθεν ὁ τύπος οὗτος ἐπανορθωτέος παρὰ τῷ Ἀριστοφ.)· Λακων. **πῑσάκνα·** Ἡσύχ.· (**πίθος**)·— εἶδος πίθου οἰνοδόχου, «κρασοπίθαρον», Ἀριστοφ. Πλ. 546, Ἴων παρ' Ἀθην. 495Β· ἐχρησίμευε καὶ πρὸς ἐναπόθεσιν σύκων καὶ τῶν τοιούτων, Δημ. 871. 22, πρβλ. Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Ποιητῇ» 2: ἐντεῦθεν παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 792, οἰκεῖν ἐν ταῖς πιθάκναις, ζῆν ἐντὸς πίθου, ὡς πτωχοί τινες Ἀθηναῖοι ἠναγκάζοντο νὰ πράττωσι κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, πρβλ. Θουκ. 2. 14, 17· π. ἰατρική, κιβώτιον φαρμάκων, Γαλην.— Τύπος τις **πιθακνίς, ίδος,** ἡ, Ἀττ. **φιδακνίς,** μνημονεύεται παρὰ Πολυδ. Ι', 74, 131· καὶ ὑποκορ. **πιθάκνιον,** τό, ἀπαντᾷ παρ' Εὐβούλῳ ἐν Ἀδήλ. 7, Ὑπερείδ., Λουκ. κλ. (Ἡ λέξις εἶναι ὑποκορ. τοῦ **πίθος,** ὡς τὸ **πολίχνη** τοῦ **πόλις,** Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ.).

πιθᾶκος, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **πίθηκος.**

πιθᾰνεύομαι, Ἀποθ., = τῷ ἐπομ., Ἀρτεμίδ. 2. 33, Κλήμ. Ἀλ. 317, κτλ.

πῑθᾰνολογέω, φέρω πιθανὰ ἐπιχειρήματα ὅπως καταπείσω ἢ ποιήσω τι πιθανόν, χρῶμαι πιθανοῖς λόγοις, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 3, 4, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 87, Διόδ. 1. 39.

πιθανολόγημα, τό, λόγος πιθανός, πιθανολογία, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκάβ. σ. 255.

πῑθᾰνολογία, ἡ, ἡ χρῆσις πιθανῶν ἐπιχειρημάτων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν **ἀπόδειξιν,** Πλάτ. Θεαίτ. 163Α, Ἐπιστ. πρ. Κολασ. 6', 4·— ἡ **πιθανολογική,** ἡ τέχνη τοῦ χρῆσθαι πιθανοῖς λόγοις, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 8, 7.

πῑθᾰνο-λόγος, ον, ὁ οὕτω λαλῶν ὥστε νὰ καταπείθῃ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 91.

πῑθᾰνο-ποιέω, ποιῶ τι πιθανόν, μεταγεν., Ἡσύχ.

πῑθᾰνός, ή, όν, (√ΠΙΘ, **πείθω**) ὁ εἰς πειθὼ ἢ κατάπεισιν τείνων· ἐπομένως, **1)** ἐπὶ προσώπων, πειστικός, ἔχων τὴν δύναμιν νὰ πείθῃ, καταπειστικός, μάλιστα ἐπὶ ῥητόρων δημοσίᾳ ἀγορευόντων, π. τοῖς πολλοῖς Θουκ. 6. 35· τῷ δήμῳ παρὰ πολὺ.. πιθανώτατος, ἐπὶ τοῦ Κλέωνος, ὁ αὐτ. 3. 36, πρβλ. 4. 21· π. ἐν ὄχλῳ Πλάτ. Γοργ. 458Ε· πιθανώτατος πάντων ἀνθρώπων Δημ. 980. 23· τοῦτο γὰρ αἴτιον καὶ τοῦ πιθανωτέρους εἶναι τοὺς ἀπαιδεύτους τῶν πεπαιδευμένων ἐν τοῖς ὄχλοις Ἀριστ. Ρητορ. 2. 22, 3· πιθανώτατοι οἱ ἐν τοῖς πάθεσιν ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 17. 3·— πιθαν. καὶ πανοῦργος Πλούτ. 2. 26Α, κτλ.·— μετ' ἀπαρεμ., πιθανώτατος λέγειν Πλάτ. Γοργ. 479C· π. περιβαλεῖν τινα κακῷ, ἱκανὸς εἰς.., Εὐρ. Ὀρ. 906· πιθανώτατος στρατηγῆσαί τε καὶ προσαγαγέσθαι Ἱππ. 15, κτλ.· μετὰ προθ., π. ἐς στρατηγίαν ὁ αὐτ. ἐν Μιθρ. 51, πρβλ. Καρχηδ. 108, κτλ. **2)** ἐπὶ λογικῶν ἐπιχειρημάτων, Ἀριστοφ. Θεσμ. 464· λέγειν πιθανώτατ' ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 629· λόγος, φωναὶ π. Πλάτ. Φαίδων 88D, κτλ.· λόγοι θαυμασίως ὡς π. Δημ. 928· 14· τὸ περὶ τοὺς λόγους

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

π. = πιθανότης, Πλάτ. Θεαίτ. 178Ε· συχν. παρ' Ἀριστ. Ρητορ., ὡς 1. 2, 10., 2. 18, 1· μόνον ἐφρόντισαν τοῦ π. τοῦ πρὸς αὐτοὺς ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυτ. 2. 4, 12, κτλ. **3)** ἐπὶ τρόπων, καταπειστικός, ἐλκυστικός, Ξεν. Ἀπομν. 3. 16, 3· τὸ π. ἰσχὺν τῆς ἀληθείας ἔχει μείζω Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 78· οὐ π. ἔσχεν τὸ ἦθος Πλουτ. Φωκ. 3. **4)** ἐπὶ φημῶν καὶ τῶν τοιούτων, πιστευτός, Ἡρόδ. 4. 214., 2. 123· π. τινι Πλάτ. Νόμ. 677Α· μετ' ἀπαρ., πιστεύεσθαι πιθανὰ αὐτόθι 782D· — πιθανόν [ἐστι], μετ' ἀπαρ., εἶναι πιθανὸν ὅτι, Ἀριστ. Τοπ. 6. 14, 2. **5)** ἐπὶ ἔργων τέχνης ἀπατῶν διὰ τὴν πιστότητα τῆς παρατάσεως, φυσικός, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 7. **II.** Παθ., ὁ εὐκόλως πειθόμενος, εὔπιστος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 485, πρβλ. Heind. εἰς Πλάτ. Παρμ. 133Β. **2)** εὐπειθής, ὑπήκοος, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 16· π. λόγῳ ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 13, 9. **III.** Ἐπίρρ. **-νῶς**, μετὰ πειστικότητος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 268, Πλάτ. Φαῖδρ. 269C, κ. ἀλλ. συγκρ. **-ώτερον**, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 63Β, Γοργ. 456C.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 108.

πῐθᾰνότης, ητος, ἡ, πειστικότης, δύναμις τοῦ λόγου, Πολύϐ. 23. 18, 2, Πλούτ. 2. 1040Β· πιθανότητα λαμϐάνειν, πιστεύεσθαι, Πολύϐ. 27. 13, 9. **2)** ἐπὶ λογικῶν ἐπιχειρημάτων, Πλάτ. Νόμ. 839D, Κρατ. 402Α· π. τινα ἔχει ὁ λόγος Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 6, 15.

πῐθᾰνουργικός, ἡ, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τῆς πειθοῦς, πειστικός, Νουμήν. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 729C· — ἡ πιθανουργικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη ἢ δύναμις τοῦ πείθειν, Πλάτ. Σοφιστ. 222C κέξ.

πῐθᾰνουργός, όν, ὁ ποιῶν τι πιθανόν, πιθανουργὸς τῶν ἀπιθάνων προϐλημάτων Ρήτορες (Walz) 7. 218, 15.

πῐθᾰνόω, (πιθανὸς) καθιστῶ τι πιθανόν, Ἀριστ. Ρητορικ. 3. 7, 4.

πιθανωτέρως, Ἐπίρρ., μετὰ πλείονος πιθανότητος, Ἰω. Τζέτζ. Ἀλληγορ. Ἰλ. προλεγόμ. στ. (204) 205.

πῐθάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πίθος**, Ἡσύχ. ἐν λ. **φιϐάκνη**, Ἐτυμολ. Μεγ. 671, 46.

πῐθεῖας, ου, ὁ, μετέωρον ἔχον τὸ σχῆμα πίθου, Πρόκλου παράφρ. Πτολεμ. σ. 131· τὸ αὐτὸ καλεῖται **πίθος** ἐν Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 24, pitheus παρὰ Πλιν. 2. 22, pithia παρὰ Σενέκ. Nat. Quaest. 1. 14.

πῐθεών, ῶνος, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ πιθών.

πῐθηκ-ἀλώπηξ, εκος, ὁ, ζῷόν τι μετέχον πιθήκου καὶ ἀλώπεκος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Δίλ.

πῐθήκειος, α, ον, ὁ τοῦ πιθήκου, ὁ ἀνήκων εἰς πίθηκον, ὅμοιος πιθήκῳ, πιθηκοειδής, Γαλην. τ. 2, σ. 443, 17, Σουΐδ.

πῐθηκῐδεύς, έως, ὁ, νεογνὸν πιθήκου, «μαϊμουδάκι», Δίλ. π. Ζ. 7. 47.

πῐθηκίζομαι, ἀποθ., μιμοῦμαι τὸν πίθηκον, Σχόλ. εἰς Δημ. 307. 25· πρβλ. **ὑποπιθηκίζω**· — **ἐπιτήκιζε** κατὰ τὴν βάρϐαρον προφορὰν τοῦ Σκύθου Τοξότου (ἀντὶ **ἐπεπιθηκίζει**) ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1133.

πῐθήκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πίθηκος**, pithecium παρὰ τῷ Πλαύτῳ. **II.** εἶδος μηχανῆς, Ἀρχ. Μαθ. 9.

πῐθηκίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **πίθηκος**, Εὐσ. Πονημ. 325. 45.

πῐθηκισμός, ὁ, τὸ πιθηκίζεσθαι, μιμεῖσθαι τοὺς τρόπους τοῦ πιθήκου, ὡς ποιοῦσιν οἱ κόλακες, Ἀριστοφ. Ἱππ. 887, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 9. 37.

πῐθηκο-ειδής, ές, ὅμοιος πιθήκῳ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 16, Γαλην.

πῐθηκό-μορφος, ον, ὁ ἔχων μορφὴν πιθήκου, Λυκόφρ. 1000.

πίθηκος [ῐ], Δωρ. **πίθᾱκος**, ὁ, πίθηκας, «μαϊμοῦ» (μιμώ), Ἀρχίλ. 82. 84, Ἀριστοφ. Ἀχ. 120, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 8, 1· ὡς θηλ., ἦλθε δὲ καὶ πίθηκος, ὡς καλὴ μήτηρ Βάϐρ. 58· πίθηκον ἐνδυομένην, ἐνδυομένην μορφὴν πιθήκου, ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ γελωτοποιοῦ Θερσίτου, Πλάτ. Πολ. 620C· πρβλ. **πίθηξ, πίθων**· — σκωπτικῶς, ὥσπερ πίθακον Ἀριστοφ. Ἀχ. 907· ἐπὶ δυσειδοῦς ἀνθρώπου, Ὄρν. 440, Βάτρ. 708, κτλ.· οὕτως ὁ Δημοσθ. καλεῖ τὸν Αἰσχίνην πίθηκον αὐτοτραγικὸν 307. 25· — παροιμ., ἀντὶ λέοντος π. γίγνεθαι Πλάτ. Πολ. 590Β· ὑπὸ τῇ λεοντῇ πίθηκον ὑποστέλλειν Λουκ. Φιλοψ. 5· π. ἐν πορφύρᾳ Διογεν. 7. 94· ὄνος ἐν πιθήκοις = αἰσχρὸς ἐν αἰσχροῖς, Μένανδρ. ἐν «Πλοκίῳ» 1. 8. **II.** εἶδος σελαχώδους ζῴου ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ Θαλάσσῃ, Δίλ. π. Ζ. 1. 27.

Πῐθηκοῦσσαι, (ὡς εἰ ἐξ ἐπιθ. **πιθηκόεις**), Ἰων., αἱ, δύο νῆσοι παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς Καμπανίας, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 37, Στράϐ. 54, κτλ., ὧν ἡ μία ἰδιαιτέρως καλεῖται **Πιθηκοῦσσα**, Pithecusa, Στράϐ. 60, Πλίν. 3. 12· παρὰ τῷ Ἀρποκρ. καλοῦνται **Πιθήκιναι νῆσοι**.

πῐθηκο-φᾰγέω, τρώγω σάρκας πιθήκου, Ἡρόδ. 4. 194.

πῐθηκο-φόρος, ον, ὁ φέρων πίθηκον, Λουκ. Δλ. 47.

πῐθηκώδης, ες,=**πιθηκοειδής**, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 31, Δίλ. π. Ζ. 12. 27

πίθηξ [ῐ], **-ηκος**, ὁ, = **πίθηκος**, Ζωναρ.· — ὡσαύτως = **νᾶνος**, Σουΐδ.

πῐθήσας, ὡς εἰ ἐκ ῥήματος **πιθέω**, ἴδε ἐν λέξ. **πείθω**.

πῐθί, ἴδε τὸ ῥῆμα **πίνω**.

Πιθιοδείκτης, ὁ, μία τῶν προσηγοριῶν τοῦ θεοῦ, ὡς δεικνύοντος τὸν πιθεῖαν ἢ πιθίτην λεγομένον κομήτην, Θ. Λάσκ. σελ. 769, ἔκδ. Mi.

πῐθίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **πίθος**, Λατ. dolium, πιθαν. γραφ. ἐν Πλουτ. Καμίλλ. 20.

πῐθίτης [ῐ], **ου**, ὁ, θηλ. **-ῖτις, -ῆος**, ὁ ἔχων σχῆμα πίθου, Διοσκ. 4. 65· πρβλ. **πιθεῖας**.

πῐθό-γαστρος, ον, ὁ ἔχων γαστέρα ὁμοίαν πίθῳ, Εὐϐούλ. παρ' Ἀθην. 116Β, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 660.

πῐθο-οιγία, ἡ, (οἴγνυμι) τὸ ἄνοιγμα τῶν πίθων πρὸς ἀπόγευσιν τοῦ νέου οἴνου,— ἑορτὴ τελουμένη τῇ 11ῃ τοῦ Ἀνθεστηριῶνος, πρώτη ἡμέρα τῶν Ἀνθεστηρίων, ὡς τὰ Vinalia τῶν Ρωμαίων, Πλούτ. 2. 655Ε (ἔνθα πλημμελῶς κεῖται **πιθοινία**), 735D· — ὡσαύτως **πιθοιγία**, τά, Εὐστ. 1363. 26.

πῐθος [ῐ], ὁ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «πιθάρι» (πρβλ. ἀμφορεύς), Ἰλ. Ω. 527, Ὀδ. Β. 340, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 368· ἦτο δὲ ὡς καὶ νῦν πήλινος ὀπτός, π. κεράμινος Ἡρόδ. 3. 96 (πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 703, Πλάτ. Λάχ. 187Β, Γοργ. 493Α)· εὐρύστομος ὡς καὶ νῦν, Ὀδ. Ψ. 305, καλυπτόμενος διὰ πώματος καλῶς ἐφαρμοζομένου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 98. Ὁ Κροῖσος ἔπεμψεν ἀργυροῦς πίθους εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναόν, Ἡρόδ. 1. 51. **2)** παροιμ.: εἰς τὸν τετρημένον πίθον ἀντλεῖν, ἐπὶ τοῦ ἔργου τῶν Δαναΐδων, δηλ. ἐπὶ ματαιοπονίας, Ξεν. Οἰκ. 7. 40, πρβλ. Λουκ. Ἑρμότ. 61, Νεκρ. Διάλ. 11, 4· ἐπὶ ἀσθενοῦς μνήμης, Πλάτ. Γοργ. 493Β· ἐπὶ φιλοδωρημάτων προσφερομένων ὑπὸ δημαγωγῶν, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 5, 7, πρβλ. Οἰκ. 1, 6·— ἀλλά, ἐκ πίθω ἀντλεῖς, «παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν περιουσίᾳ ζώντων· ἀφθόνων ἀπαλαυόντων πραγμάτων» (Σχόλ.), Θεόκρ. 10. 13· ἐν πίθῳ ἡ κεραμεία γιγνομένη, ἐπὶ τοῦ ἐπιχειροῦντος δυσχερεῖ ἔργῳ πρὶν ἢ πρῶτον ἀσκηθῇ εἰς κατώτερα καὶ εὐχερίστερα, Πλάτ. Λάχ. 187Β, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 81· — ζωὴ πίθου, βίος κυνικοῦ, οἷος ὁ τοῦ Διογένους, Παροιμιογρ.· — π. φρενῶν, ἀφθονία εὐφυΐας, Συλλ. Ἐπιγρ. 5868. **II.** = **πιθεῖας**, ἴδε ἐν λ. (Κατὰ τὸν Buttm. = φίδος, ἔθεν καὶ Λατ. fidelia· συγγενὲς ὡσαύτως τῷ Ἀγγλ. butt, Γερμ. Bütte, Butte.)

πῐθώδης, ες, ὅμοιος πρὸς πίθον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 33, 3.

πίθων, ὁ, ὁ μικρὸς πίθηκος, Βάϐρ. 56. 4· ἐν χρήσει ἐπὶ κόλακος Πινδ. Π. 2. 132, πρβλ. Σώστρατ. παρ' Εὐστ. 1665. 53.

πῐθών, ῶνος, ὁ, (**πίθος**) τόπος πλήρης πίθων, ἀποθήκη, Φερεκράτης ἐν «Πετάλῃ» 5, Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 29· **πιθεών**, παρὰ Διοδ. 13. 83, Ἀνθ. Π. 9. 403, Γεωπ. 6. 12, 3· πρβλ. Λοβέκ εἰς Φρύν. 166.

πιθών, μετοχ. ἀορ. 6' τοῦ **πείθω**, Πινδ. Π. 3. 50.

πικέριον, τό, = **βούτυρον**, Ἱππ. 614. 10, κτλ.· λέγεται ὅτι εἶναι λέξις Φρυγική, Ἐρωτιαν. σ. 312.

πίκρα, ἡ, ἀντίδοτον, μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Ἀλεξ. Τραλλ.

πικράζω, = τῷ ἑπομ., Ἐπίκτ. παρὰ Στοϐ. 31. 28, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 211· — Παθ., ἔχω πικρὰν γεῦσιν, αὐτόθι 2. 51, κτλ.

πικραίνω, (**πικρὸς**) ὡς καὶ νῦν, καθιστῶ τι πικρόν, π. τὴν κοιλίαν, κάμνω αὐτὴν πικράν, Ἀποκάλ. ι', 9. — Παθ., τὸ στόμα πικραίνεται Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 388· ἀντίθετ. τῷ **γλυκαίνεσθαι**, Ἀριστ. Φυσ. 7. 2, 10 (παράφρ.). **2)** μεταφορ., ἐρεθίζω, παραπικραίνω, λυπῶ, ἐξοργίζω, Ἑϐδ. (Ἰώϐ. Κζ', 2, κτλ.)· π. τὴν ἀκοὴν λυπεῖν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **γλυκαίνειν**, Διον. Ἁλ. περὶ Συνθ. 1. 2.— Παθ., πικραίνομαι, Πλάτ. Νόμ. 371D, Θεόκρ. 2. 120· ὁ ζωγράφος πονεῖ τι καὶ π., στενοχωρεῖται, ἀδημονεῖ, Ἀντιφάνης ἐν «Ἀημνίαις» 2· π. ἐπί τινι Ἑϐδ. (Ἔξοδ. ΙϚ', 20). **3)** ἐπὶ ὄρους, καθιστῶ αὐτὸ τραχὺ καὶ πικρόν, πικραίνειν τὴν διάλεκτον ὅταν ἀπαιτῶσιν οἱ καιροὶ Διονύσ. Ἁλ. περὶ Δημοσθ. 55, πρβλ. 34.

πικραντικός, ἡ, όν, ὁ εἰς πικρίαν διατεθειμένος:—Ἐπίρρ. **πικραντικῶς διατίθεσθαι** Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 367.

πικράς, άδος, ἡ, συνώνυμ. τῷ φυτῷ **ἀνδρόσακες**, Διοσκ. 3. 150.

πικρασμός, ὁ, πικρία, πικρὸν αἴσθημα, Ἀκύλας καὶ Σύμμαχ. ἐν Παλ. Διαθ.

πικρία, ἡ, ἡ τοῦ πικροῦ ἰδιότης, «πικράδα», «πίκρα», **1)** ἐπὶ γεύσεως, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 10, 1, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 10, 7, Πλούτ. 2. 897Α, Ἑϐδ. (Ἱερεμ. ΙΒ', 17, κτλ. **2)** ἐπὶ διαθέσεως, τὴν ἀπὸ τῆς ψυχῆς π. Δημ. 560. 1, πρβλ. 795. 7, 1482. 21, κτλ.· ἢ ἐπί τινι π. Πολύϐ. 15. 4, 11· πρός τινα Πλουτ. Κοριολ. 15· λόγος π. ἔχων μεμιγμένην χάριτι ὁ αὐτ. ἐν Λυκούργ. 19.

πικρίδιος, α, ον, ὑπόπικρος, «πικρούτσικος», σῦκα Ἀθήν. 78Α.

πικρίζω, ὡς καὶ νῦν, εἶμαι πικρὸς ἢ ἔχω γεῦσιν πικράν, Στράϐ. 498, Κοῆμ. Ἁλ. 893.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πικρίς, ίδος, ἡ, = **ἀγρία σέρις,** «σέρις δισσή· ὧν ἡ μὲν ἀγρία πικρίς· ἡ καὶ κιχώριον καλουμένη» (Διοσκ. 2, 159 (160)· ἀντίδι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 8, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 11, 4, πρβλ. τὸ τῆς συνηθείας **πικραλίδα.**

πικρό-γᾰμος, ον, ὁ πικρὸν συνάψας γάμον, πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε, «ἐπὶ κακῷ τῷ ἑαυτῶν τὸν γάμον τοῦτον μνηστευσόμενοι» (Σχόλ.), Ὀδ. Δ. 266, Δ. 346, Ρ. 137.

πικρό-γλωσσος, ον, ὁ μετὰ πικρίας προφερόμενος, ἀραὶ Αἰσχύλ. Θήβ. 787.

πικρογόνοι πηγαὶ ἀπιστίας, αἱ γεννῶσαι πικρίαν, Νεόφυτος Cod. Par. 1189, fol. 40 r⁰.— Κοσμ. Ἱεροσολ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 98, σ. 504.

πικρο-θάνατος, ον, ὁ πικρὸν θάνατον ὑποστάς, Βυζ.

πικρό-θῡμος, ον, ὁ ἔχων πικρὰν διάθεσιν, πικρὸν αἴσθημα, Μανασσ. Χρον. 3615. Ἐπίρρ. **-μως,** ὁ αὐτ. 4999.

πικροκακοπαθέω, πάσχω πικρὰ πάθη, Π. Δυστυχ. καὶ Εὐτυχ. στ. 729, ἔκδ. Λ.

πικρό-καρπος, ον, ὁ φέρων πικρὸν καρπόν, Αἰσχύλ. Θήβ. 693, Μανασσ. Χρον. 4317.

πικρολογέω, ὡς καὶ νῦν, λέγω λόγους πικρούς, Κ. Μανασσ. ἐν Χρον. IX, σ. 72.

πικρολογία, ἡ, πικρὸς λόγος, Ἀριστ. περὶ Ἀρετ. καὶ Κακίας 6. 3.

πικρολόγι(ο)ν, τό, τὸ πικρολογεῖν, Καλλιμ. καὶ Χρυσορ. στ. 1446, ἔκδ. Λ.

πικρο-λόγος, ον, ὁ λέγων πικροὺς λόγους, γλῶσσα Ἑλλ. Ἐπιγραμμ. προοίμ. 288, κεφ. 4.

πικρό-λωτος, ον, ἐπὶ τοῦ πικροῦ λωτοῦ, πικρολώτου σπέρματος Γαλην. τ. 14, σ. 159, 13.

πικρο-ποιός, όν, ὁ προξενῶν πικρίαν, Εὐστ. 820. 49, κτλ.

πικρόπονοι λόγοι, οἱ πικροὺς πόνους προξενοῦντες, Π. Δυστυχ. καὶ Εὐτυχ. στ. 144, ἔκδ. Λ.

πικροποιούμενος οἶνος ὑπὸ δᾴδων, καθιστάμενος πικρός, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 237, 4, ἔκδ. Λ.

πικροποσία, ἡ, τὸ πίνειν πικρὰ ποτά, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 270, 26, ἔκδ. Λ.

πικρό-ποτος, ον, πικρὸς τὴν πόσιν, Μανασσ. Χρον. 3989.

πικρός, ά, όν, ποιητ. ὡσαύτως **ός, όν,** Ὀδ. Δ. 406 — κυρίως (ὡς ὁ Buttm. ἐν Λεξιλ. ἐν λ. **ἐχεπευκής** ἔχει ἀποδείξῃ, ἴδε ἐν λ. **πεύκη**), ὁ ὀξύς, «μυτερός», διαπεραστικός, διστὸς Ἰλ. Δ. 118, κ. ἀλλ.· βέλεμνα Σ. 206· γλωχὶς Σοφ. Τρ. 681· μεταφορ., γλώσσης πικροῖς κέντροισι Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1288. **II.** καθόλου, δριμὺς εἰς τὰς αἰσθήσεις· **1)** ἐπὶ γεύσεως, ὀξύς, δριμύς, πικρός, ῥίζα Ἰλ. Λ. 846· ἅλμη Ὀδ. Ε. 323· δάκρυον Δ. 153· οὕτως ἐπὶ τοῦ θαλασσίου ὕδατος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **γλυκύς,** Ἡρόδ. 4. 52, πρβλ. 7, 35, Πλάτ. Φίληβ. 46C· ἁλμυρὸς καὶ π. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 705Α· ἀπ' ὀμφακος πικρᾶς Αἰσχύλ. Ἀγ. 970· — οὕτω καὶ ἐπὶ ὀσμῆς, δριμύς, Ὀδ. Δ. 406, πρβλ. Ἀλκίφρ. 3. 59. (Ἡ σημασία αὕτη ἐπικρατεῖ ἐν τοῖς συνθέτοις καὶ παραγώγοις). **2)** ἐπὶ ἄλγους, ὀξύς, διαπεραστικός, Ἥρης θυγατέρες πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι Ἰλ. Λ. 271· πλὴν ἐμοὶ πικρὰς ὠδῖνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται Σοφ. Φιλ. 189· φθόγγος ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1610· γόοι, ὀδύρμα Εὐρ. Φοίν. 883 κ. ἀλλ.· π. ὄπα Ἀριστοφ. Εἰρ. 805. **III.** μεταφορ., **1)** ἐπὶ πραγμάτων, σκληρός, μισητός, πικρός, πικρὴν Αἴγυπτον Ὀδ Ρ. 448, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 355· τελευτὰ Πινδ. Ι. 7 (6). 69, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 745· τιμωρία, ἀγών, δύαι, χεῖμα, κτλ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 473, Σοφ. Αἴ. 1237, κτλ.· μοναρχία, νόμοι Αἰσχύλ. Θήβ. 881, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1045· λόγοι Εὐρ. Ἑλ. 482· οὐδὲν τῆς ἀνάγκης πικρότερον Ἀντιφῶν 116. 42· πικρὸν καὶ κακόηθες οὐδὲν ἐστι πολίτευμα ἐμὸν Δημ. 263. 1· μετ' ἀπαρ., μὴ λίαν πικρὸν εἰπεῖν ἢ ὁ αὐτ. 16. 21. **2)** ἐπὶ προσώπων, τραχύς, πικρὸς τοὺς τρόπους, δυσμενής, γλυκὺν ὧδε φίλοις ἐχθροῖσι δὲ πικρὸν Σόλων 12. 5, πρβλ. Θέογν. 301, Αἰσχύλ. Χο. 234, Εὐμ. 152, κτλ.· ἔς τινα Ἡρόδ. 1. 123· ἀπολ., Αἰσχύλ. Προμ. 739, Θήβ. 941, Δημ. 784, 2, κτλ., Ἀριστ. Ρητ. 1. 10. 2, Ἠθικ. Νικ. 4. 5, 10· παρὰ τοῖς Κωμ. ἐπὶ γερόντων, σκυθρός, π., φειδωλὸς Μένανδρ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 13, ὁ αὐτ. ἐν Ἀδήλ. 229. 272· — ἀλλά, πικρὸς θεοῖς, μισητὸς τοῖς θεοῖς, Σοφ. Φιλ. 254· οὕτω, π. πολίταις Εὐρ. Μήδ. 224, πρβλ. Ἱκέτ. 1222· ὡσαύτως, ἐμοὶ π. τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκύς, «μᾶλλον ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἤπερ ἐκείνοις γλυκύς» (Σχόλ.), δηλ. περισσοτέραν λύπην προὐξένησεν ὁ θάνατος αὐτοῦ εἰς ἐμὲ ἢ χαρὰν εἰς ἐκείνους, Σοφ. Αἴ. 966. **3)** πεπικραμμένος, τεθλιμμένος, κάνακωκύει πικρᾶς ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 424. **B.** Συγκρ. **-ότερος** Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 875· ὑπερθ. **-ότατος** Πινδ. Ι. 7. 68, Εὐρ. Ἑκάβ. 772, κτλ. **Γ.** Ἐπίρρ. **πικρῶς,** τραχέως, πικρῶς, σκληρῶς, Αἰσχύλ. Προμ. 195, Σοφ. Ο. Κ. 994· π. ἐξετάζειν Δημ. 26. 3,, 315. 5· π. ἔχειν τινί, πρός τινα ὁ αὐτ. 145. 28., 1477. 7· π. φέρειν τι, Λατ. aegerrime, Εὐρ. Ἴων 610, πρβλ. Ἀνδρ. 190· Συγκρ. **-ότερον,** Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 659, κτλ.· ὑπερθ. **-ότατα** Πολύβ. 1. 72, 3. [ῑ παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἐπικ.· ἀλλὰ ῐ συχνάκις παρὰ Τραγ., ὡς Αἰσχύλ. Πέρσ. 473, Ἀγ. 970, Σοφ. Αἴ. 500, καὶ παρὰ Θεοκρ. 8. 74.

πικροστάλακτα δάκρυα, πικρὰ δάκρυα, Φλωρ. Πλ. Φλ. στ. 1145, ἔκδ. Μαυρ.

πικρότης, ητος, ἡ, δριμύτης, πικρία, πικράδα, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387, π. Ἀρχ. Ἰητρ. 16, Πλάτ. Θεαίτ. 159Ε, Τίμ. 83Β ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 82Ε. **II.** μεταφορ., πικρία, τραχύτης σκληρότης, ἡ τοῦ βασιλέος π. Ἡρόδ. 1. 130· γλώσσῃ π. ἔνεστί τις Εὐρ. Ἠλ. 1014· — ἐν τῷ πληθ., αἱ τῶν συκοφαντῶν π. Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 321.

πικρο-φᾰγία, ἡ, τὸ ἐσθίειν πικρὰ πράγματα, Ἀνώνυμ. ἐν Boisson. Ἀνεκδ. τ. 3. 415.

πικρο-φόρος, ον, ὁ φέρων πικροὺς καρπούς, Ψευδο-Χρυσ. τ. 9, σ. 946C.

πικρό-φυλλος, ον, ὁ ἔχων πικρὰ φύλλα, Βυζ.

πικρό-χολος, ον, ὁ πλήρης πικρᾶς χολῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μελάγχολος**· τὰ ἄνω π. Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 389· μεταφορ. ὀξύθυμος, ὀργίλος, Ἀνθ. Π. 7. 69· — **πικροχολία, ἡ,** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μελαγχολία,** Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 394.

πικρόω, κάμνω τι πικρόν· — Παθητ., γίνομαι πικρός, τὸ μέλι παλαιούμενον πικροῦται Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 70.

πικτίς, ἴδε **πυκτίς.**

πιλάδιον = **πιλίδιον,** διάφορ. γραφ. ἐν Πολυδ. Ι', 158, ἴδε Κόντου Φιλολογ. Παρατηρ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Θ', σ. 84 ἐν τέλει.

πιλάριον, τό, ἀλοιφὴ τῶν ὀφθαλμῶν, κολλύριον, Ἀλέξ. Τραλλ. 2. 133.

πίλεος, ὁ, (πῖλος) Λατ. pileus, κάλυμμα τῆς κεφαλῆς διδόμενον ὑπὸ τῶν Ρωμαίων εἰς τοὺς δούλους ἐπὶ τῇ ἀπελευθερώσει αὐτῶν, Πολύβ. 30. 16, 3.

πῑλέω, (πῖλος) = **πιλόω** (ὁ τύπος **πιλόω** ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Μεγ. Ἐτυμολ. 672. 12), συμπιέζω τὸ ἔριον καὶ πιέζων κατασκευάζω πίλημα, πιληθεὶς πέτασος, πέτασος ἐκ πιλήματος, Ἀνθ. Π. 6. 282· πιλεῖν τὸ δέρμα, κατεργάζεσθαι, Γαλην.

II. καθόλου, συνωθῶ εἰς ἓν μέρος, «στρυμώνω», πιλοῦντες ἑαυτοὺς Ἀριστοφ. Λυσ. 577· πιλήσαντες τοὺς λόχους Διον. Ἀλ. 9· 58.— Παθ., διὰ τὸ πολὺ εἰς ὀλίγον πιληθῆναι τόπον Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 11· χθὼν .. οὔπω πιληθεῖσα, μήπω στερεωθεῖσα, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 678· ὕδατι πιληθεῖσα μᾶζα Ἀνθ. Πλαν. 333· σελήνην νέφος εἶναι πεπιλημένον Ξενοφάν. παρὰ Πλουτ. 2. 891Β· ἐπὶ ἀνδρός, παγκρατιαστὴς ὑπὸ τῆς πυκνότητος σαρκῶν πεπιλ. Φίλων 2. 449· ἰσχνὸς τὴν σάρκα πεπιλ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 1, 6· — πιλούμενος κακοῖς, καταθλιβόμενος.., Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 18, πρβλ. Ἀγαθ. 5. 3 ἐν τέλ.· τοῖς χείλεσι πιλουμένοις, συμπιεζομένοις, Διον. Θρᾷξ ἐν Δ. Β. 810. **2)** π. **πουλύπουν,** κτυπῶ τὸν ὀκτάπουν ἵνα τὴν σάρκα αὐτοῦ καταστήσω τρυφερωτέραν (ὅπερ ἔτι καὶ νῦν ἐν Ἑλλάδι γίνεται), πουλύπου πιλουμένου Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 235· οὕτω, πιλεῖν πλεκτάνας Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 15Α, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 23, Ζηνόβ. 3. 24, Πλίν. 32. 42.

πίλημα, τό, συμπεπιεσμένα ἔρια ἢ τρίχες, Διοσκ. 1. 98, Γαλην.· π. τῆς πολυτελεστάτης πορφύρας Ἀθήν. 535F, πρβλ. 210Ε. **2)** τὸ ἐξ αὐτοῦ κατεσκευασμένον, κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἄλλως λεγόμενον **πῖλος,** Καλλ. Ἀποσπ. 124, 125 **II.** τὸ στενῶς ἢ ἰσχυρῶς πεπιεσμένον, π. νέφους, ὄγκος νέφους, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 17, πρβλ. Ἀναξίμανδρ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. σ. 510.

πιλήσει, ἀντὶ **φιλήσεις,** βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1190.

πίλησις, ἡ, συμπύκνωσις ἢ συμπίεσις ἐρίου, πεπιλημένα ἔρια, Πλάτ. Νόμ. 849C, Πολυδ. Ζ', 171. **II.** καθόλου, συμπύκνωσις, συμπίεσις, σύμπηξις, Πλάτ. Τίμ. 76C· ἡ ἐκ τοῦ ψύχους συστολή, αὐτόθι 58Β, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 8, 3 (μετὰ διαφόρ. γραφ. **πιλώσει**) ἀντίθετον τῷ **ἐξάπλωσις,** Φίλων 1. 385.

πῑλητής, οῦ, ὁ, ὁ κατασκευάζων πιλήματα, Πολυδ. Ζ', 171.

πῑλητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πίλησιν, ἡ πιλητική (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ πιλητοῦ, Πλάτ. Πολιτικ. 280C.

II. ἐπὶ τοῦ ψύχους, συσταλτικός, Ἀριστ. Προβλ. 14. 8.

πῑλητός, ή, όν, (πιλέω) πεποιημένος ἐκ πιλημάτων, κτήματα Πλάτ. Τίμ. 74Β· φοινικίδες Διόδ. 17. 115· θώρακες Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.· ἔρια π., συμπεπιεσμένα, Νεμέσ. περὶ Φύσ. Ἀνθρ. σ. 261. 13· πρβλ. **πιλωτός.** **II.** καθόλου, ἐπὶ πραγμάτων ἅπερ ὅταν πιεσθῶσι δὲν ἐπανέρχονται εἰς τὸ πρότερον αὐτῶν σχῆμα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἐλαστικά, πιλητὰ ὅσα τῶν πιεστῶν μόνιμον ἔχει τὴν πίεσιν Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 8, 5., 9. 23.

πῑλίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πῖλος,** Λατ. pileolus, Ἀριστοφ. Ἀχ. 439, Ἀντιφάνης ἐν «Ἀνταίῳ» 1, Πλάτ. Νόμ. 406D, Δημ. 421. 22.

πίλῑνος, η, ον, (πῖλος) πιλωτός, ἐκ πιλήματος, Πολυδ. Ζ', 171.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πῖλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πῖλος**, Ἀριστ. Ἀποσπ. 226, Πολύδ. 35. 6, 4, Πλουτ. Φλαμ. 13.

πῑ-λόπῆς, ές, ἐξ οὗ ἐλλείπει τὸ γράμμα π, πιλιπὲς τέρμα σάκους Ἀνθ. Π. 15. 21. — Ἴδε Κόντου Φιλολογ. Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 530.

πῑλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **πῖλος**, Διοσκ. 3. 4.

πιλνάω, = **πελάζω**, φέρω πλησίον· ἀλλὰ μόνον ἅπαξ εὕρηται, Βορέας .. ὄρῦς .. πιλνᾷ χθονί Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 508.—Ἀλλαχοῦ ἐν τῷ Παθ. **πίλναμαι** (ἀλλ' ἄνευ ἐνεργ. τύπου **πίλνημι**), προσεγγίζω, μετὰ δοτικ., ἅρματα χθονὶ πίλνατο ,τὰ ἅρματα ἤγγιζον τὸ ἔδαφος, Ἰλ. Ψ. 368· οὐ γάρ ἐπ' οὐδεΐ πίλναται, «οὐ γὰρ προσπελάζει τῇ γῇ» (Σχόλ.), Τλ. Τ. 93· πρβλ. **προσπίλναμαι**· δόμοισι πίλνασαι (τὰ Ἀντίγραφα «νᾶς»), πλησιάζεις πρὸς τὴν οἰκίαν, Ἴων. Ὀμ. εἰς Δήμ. 115· καὶ ἀποκ. μετὰ δύο ὑποκειμένων, γαῖα καὶ οὐρανὸς πίλνατο, γῆ καὶ οὐρανὸς ἠπείλουν σύρραξιν (ἐν τῇ θυέλλῃ), Ἡσ. Θεογ. 703.— Ἐν Ἰλ. Χ. 402, ἀντὶ τοῦ χαΐται πίλναντο, ὅπερ οὐδεμίαν ἔννοιαν εὐπρόσδεκτον ἔχει, ἤδη κοινῶς ἐγένετο δεκτὴ ἡ διάφορ. γραφὴ **πίτναντο**.

πῑλο-ειδής, ές, ὅμοιος πίλῳ ἢ πιλήμασι, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 554, ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα **πηλ-**.

πῑλο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων πιλήματα ἢ πίλους, Πολυδ. Δ', 149, Ζ', 171·— **πιλοποιία**, ἡ, κατασκευὴ πιλημάτων ἢ πίλων, ὁ αὐτ. Α', 171·— **πιλοποιϊκός** καὶ **-ποιητικός**, ἡ, όν, ἁρμόδιος πρὸς πιλοποιΐαν, ὕδωρ Γαλην.· ἡ πιλοποιητική, ἡ τέχνη τοῦ πιλοποιοῦ, Πολυδ. Ζ', 171.

πῖλος, ὁ, ἔρια ἢ τρίχες κατειργασμέναι διὰ συμπιέσεως εἰς πυκνὸν πίλημα ἐν χρήσει πρὸς ἐσωτερικὴν ὑπένδυσιν περικεφαλαιῶν, Ἰλ. Κ. 265· πρὸς ἐσωτερικὴν κάλυψιν πεδίλων, πέδιλα .. πίλοις ἔντοσθε πυκάσας, «πίλοις κυρίως τοῖς ἐξ ἐρίων πεπελημένοις καὶ συμπατηθεῖσι καὶ συσφιγχθεῖσιν ὑφάσμασιν» (Τζέτζ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 540, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 220Β, Λουκ. Ρητόρ. διδάσκ. 15·— τὴν τῶν οἰκείων πίλων γένεσιν, δηλ. τὴν φυσικὴν αὔξησιν τῶν τριχῶν, Πλάτ. Νόμ. 942D. **II.** μάλλινον τῆς κεφαλῆς κάλυμμα, εἶδος σκούφου, ἀντίθετον τῷ **πέτασος** (Yates Textrin. Ant. 1, append. B), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 544, Ἀνθ. Π. 6. 90, κτλ.· **πίλους** τινῆρας φορέοντες, φαροῦντες τιάρας ἀντὶ πίλων, Ἡρόδ. 3. 12· ἀντὶ τῶν π. μιτροφόροι ἦσαν ὁ αὐτ. 7. 62, πρβλ. 61, 92· ἦσαν δὲ οἱ πίλοι διαφόρων σχημάτων, ὅθεν, π. Ἀρκαδικὸς Πολύαινος 4. 14· Λακωνικὸς Παλυδ. Α', 149· Μακεδονικὸς ὁ αὐτ. Γ', 61 (παρὰ Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 7 ἀντὶ πίλῳ Θετταλικῇ ὁ Schneid διορθοῖ πετάσῳ)· π. χαλκοῦς, κάλυμμα τῆς κεφαλῆς χαλκοῦν, κράνος, περικεφαλαία, Ἀριστοφ. Λυσ. 562· ἐπιστεύετο δὲ ὅτι ἡ χρῆσις πίλου ἢ καλύμματος τῆς κεφαλῆς μετέτρεπε τὴν κόμην εἰς πολιάν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 5, 5. **2)** πέδιλα ἐκ πιλημάτων, ὑπὸ ποσσὶν ἔχων πίλους Κρατῖνος ἐν «Μαλθακοῖς» 5· ἴδε ἀνωτ. 1 **3)** εἶδος ὑφάσματος μὴ ὑφαντοῦ ἀλλὰ διὰ συμπιέσεως ἐρίων κατεσκευασμένου, ἐν χρήσει ἀντὶ ταπήτων, στρωμάτων καὶ σκηνῶν, Τουρκ. «κετσές», Ἡρόδ. 4. 23, 73, 75, Ἱππ. π. Ἀέρ. 291, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 5. 5, 7· ὡς κάλυμμα ἵππου, Πλουτ. Ἀρτοξ. 11. **4)** θώραξ ἐκ πίλου, «κετσέ», Θουκ. 4. 34· ἴδε ἐν λ. **πελητός**. **III.** εἶδος βαμβακώδους σαρίρας ἐπί τινων δένδρων σχηματιζομένης, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 7, 4., 4. 8, 7 (θηλ. ἐν τῷ τελευταίῳ χωρίῳ).

2) σφαῖρα, Λατ. pila, Ἀνώνυμ. παρ' Εὐστ. 1554. **IV.** κεῖται ἀντὶ τοῦ Λατ. pilus, δηλ. ὁ λόχος τῶν τριαρίων, ordo triarium, ὡς ἐν τῷ primus pilus, «ἔστι δὲ πῖλος καὶ τάγμα, πρῶτος πῖλος καλούμενος» Σουΐδ., ἴδε **πριμοπιλάριος** παρὰ τῷ αὐτῷ. — (πρβλ. Λατ. pilius· Βοημ. plst (πίλημα)· Ἀγγλο-Σαξον. felt· Ἀρχ. Γερμ. filz.

πῑλοφορέω, φορῶ **πῖλον** ὡς οἱ Ρωμαῖοι στεφανηφόροι ἱερεῖς flamines, οἱ φοροῦντες τὸν κορυφαῖον πῖλον (apex), Ἀπποκρ. Ἔμφ. 1. 65.

πῑλοφορικός, ή, όν, ὁ εἰθισμένος νὰ φορῇ πῖλον, Λουκ. Σκύθ. 1.

πῑλο-φόρος, ον, (**πῖλος II**) ὁ φορῶν πῖλον, Ἀνθ. Π. 9. 430· ἐπὶ τῶν Ρωμαίων ἱερέων flamines, Δίων Κ. 68. 9· πρβλ. **πιλωτός**.

πῑλόω, = **πιλέω**, ἐπὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ ψύχους, συστέλλω, μαλνόω, ὁ χειμὼν πιλώσας τὰς ῥίζας Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 23, 5, πρβλ. 1. 12, 3, κτλ.— Παθ., νέφη ἐκ τῶν ἀτμῶν πιλοῦσθαι Δημόκρ. παρὰ Πλουτ. 2. 898Δ.

πῑλώδης, ες, ὅμοιος πιλήματι, συμπεπιεσμένος, Πτολεμαίωνος Φυσιογν.

πῑλωσις, ἡ, ἴδε ἐν λ. **πίλησις**.

πιλωτάριος, ὁ, = **πιλοποιός**, Ἀέτ. 12, 24.

πῑλωτός, ή, όν, (**πελόω**) = **πιληπτός**, ὁ ἐκ πιλήματος συμπεπιλημένος, σκηναί π., ἐπὶ τῶν Σκυθῶν, Στράβ. 307· τιάρας περικείμενοι πιλωτὰς ὁ αὐτ. 733· καὶ ὁ Διον. Ἁλ. 2. 64 καλεῖ τοὺς πίλους (pilei) τῶν Ρωμαίων ἱερέων (Flamines) **πιλωτά**· πρβλ. **πελοφόρος**.

πῖμελή, ἡ, (πίων, πῖαρ) πάχος, Λατ. adeps, Ἡρόδ. 2. 40, 47, Ἱππ. π. Ἀέρ. 292, Σοφ. Ἀντ. 1011· ἀλλὰ διακρίνεται ἀπὸ τοῦ **στέατος**, «πιμελὴ δὲ καὶ στέαρ διαφέρουσιν ἀλλήλων· τὸ μὲν γὰρ στέαρ ἐστὶ θραυστὸν πάντῃ καὶ πήγνυται ψυχόμενον, ἡ δὲ πιμελὴ χυτὸν καὶ ἄπηκτον» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 17, 1., π. Ζ. Μορ. 2. 5· κ. ἀλλ.· ἡ ἐπιπολάζουσα [γάλακτι] π., τὸ τοῦ γάλακτος ἄνθος, Τουρκ. «καϊμάκι», Φιλόστρ. 809.

πῖμελής, ές, παχύς, Λουκ. Τίμ. 15, Βάθρ. 99. 1, κτλ.· συγκρ. **-έστερος**, Λουκ. Συμπ. 43.

πῑμελώδης, ες, ὅμοιος πρὸς πιμελήν, παχύς, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 807, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 6, 2, κ. ἀλλ.

πιμπλάνομαι, Ἐπικ. παθ. τύπος τοῦ **πίμπλαμαι**, Ἰλ. Ι. 679.

Πίμπλεια (**Πίμπλα** Στράβ. 471), ἡ, τόπος ἐν Πιερίᾳ, ἱερὸν τῶν Μουσῶν καὶ τοῦ Ὀρφέως, Καλλ. εἰς Δῆλ. 7, Στράβ. 330, 410· — **Πιμπληϊάς** Μοῦσα Ὀρφ. Ἀποσπ. 7· **Πιμπληΐδες** Μοῦσαι Ἀνθ. Π. 5. 201· σκοπιὴ Πιμπληΐς, π. ἄκρη Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 25, Ποιητὴς ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 588. 4.

πιμπλέω, = τῷ ἑπομ.· Ἰων. θηλ. μετοχ. ἐνεστ. **πιμπλεῦσαι** ἀντὶ **πιμπλοῦσαι**, Ἡσ. Θ. 880 (μετὰ διαφ. γραφ. **πιμπλᾶσαι**).

πίμπλημι, ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. σχηματίζεται ὡς τὸ ἵστημι· Ἐπικ. γ' ἐνικ. ὑποτ. **πίμπλῃσι** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 299· προστ. **πίμπλα** Ξέναρχος ἐν «Διδύμοις» 2, ἐμ-**πίπλη** Ἀριστοφ. Ὄρν. 1310·— παρατ. γ' πληθ. **ἐπίμπλασαν** Ξεν. Ἀν. 1. 5, 10·—οἱ λοιποὶ χρόνοι σχηματίζονται ἐκ τοῦ **πλήθω** (ὅπερ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. εἶναι ἀμεταβ., ἴδε ἐν λ.): μέλλ. **πλήσω** Εὐρ. Ἱππ. 691, (**ἀνα-**) Ὀμ.·— ἀόρ. **ἔπλησα** Εὐρ., κλ.· Ἐπικ. **πλῆσα** Ὀμ.· — πρκμ. **πέπλησμαι** (ἐμ-) Πλάτ. Ἀπολ. 23Ε, Αυσίας 201C·— Μέσ., μέλλ. **πλήσομαι** (ἐμ-) Ἀπποκρ., Ἄρατ·— ἀόρ. **ἐπλησάμην** Ὀμ., Ἀττ. — Παθητ., μέλλ. **πλησθήσομαι** Χρησμ. Σιβύλλ. 3. 311, (ἐμ-) Εὐρ., κλ.· ὡσαύτως **πεπλήσομαι** Πορφ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 1. 16·— ἀόρ. **ἐπλήσθην** Ὀμ., Ἀττ.· Ἐπικ. γ' πληθ. **πλῆσθεν** Ὀδ. Δ. 705, Ἰλ. Ρ. 211·— πρκμ. **πέπλησμαι** Ἀδρ. 60, (ἐμ-) Πλάτ. Πολ. 518Β, γ' πληθ. **πέπλησνται** Ἱππ. 298. 33 (κοινῶς: **πεπλήρωνται**)· — πλὴν τῶν χρόνων τούτων ὑπῆρχε παιητ. ἀόρ. 6' μετὰ τύπου ὑπερσυντ. **ἐπλήμην**, Ἐπικ. γ' ἐνικ. καὶ πληθ. **πλῆντο**, **πλῆντο** Ὀμ.· **ἐνέπλητο** Ἀριστοφ. Σφ. 911, 1304· προστ. **ἐμπλησο** αὐτόθι 603· εὐκτ. **ἐμπλήμην**, **-ῆντο** ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 236, Λυσ. 235 μετοχ. **ἐμ-πλήμενος** ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 424, 984, κτλ.— Ἐν τῷ συνθέτ. **ἐμπίμπλημι** (ὅπερ εἶναι συνηθέστερον ἐν πεζῷ λόγῳ), τὸ δεύτερον μ ἐκπίπτει, οἷον **ἐμπίπλημι**· ἀλλ' ἐπανέρχεται μετὰ τῆς αὐξήσεως, οἷον **ἐνεπίμπλασαν**, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 95, πρβλ. **πίμπρημι**· ὁ Αἰσχύλ. ἔχει **πίπλάντων** χάριν τοῦ μέτρου, Χο. 360. — **Παράλληλ. ἀλλ'** οὐχὶ Ἀττ. τύποι: γ' ἐνικ. παθ. **πιμπλάνεται** Ἰλ. Ι. 679· μετοχ. **πιμπλῶν** (ὡς εἰ ἐκ ῥήματος **πιμπλάω**) Ἱππ. 1199F· Ἰωνικ. θηλ. μετοχ. πληθ. **πιμπλεῦσαι** Ἡσ. Θ. 880· γ' ἐνικ. παρατατ. **ἐνεπιμπλέετο** Ἡρόδ. 3. 108. — Ἐν Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 291, ἀντὶ **ἐπίπλων ἄλωην** (ὡς ἐκ ῥήματος **πίπλω**) **ἐπίστνον** ἤδη ἐκ διορθώσεως φέρεται. (Ἐκ τῆς √ΠΛΑ', ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἀπαρ. **πιμ-πλά ναι**· πρβλ. **πλή-θω**, **πλέ-ως**, **πλῆ-θος**, **πλή-ρης**· πρβλ. ὡσαύτως **παλ-ύς**, **πλεί-ων**, **πλεῖ-στος**, **πλοῦ-τος**· Σανσκριτ. pṛi, pi-par-mi, pṛi-nami (compleo), pṛā-nas, pūrṇas (plenus)· Λατ. ple-o (ἐν συνθέσει), ple-nus, ple-bes, pop-ulus· Σλαν. plu-nu (plenus), plu-ku (populus)· Λιθ. pil-ti (implere)· Γοτθ. full-s (πλήρης), full-o (πλήρωμα)· Ἀγγλο-Σαξον. full, fol-c· Ἀρχ. Γερμ. fol, fol-c, κτλ.). Πληρῶ, γεμίζω· μετὰ γεν. πράγματ., πληρῶ, γεμίζω μέ τι, τράπεζαν ἀμβροσίης Ὀδ. Κ. 93· πήρην αἴτου καὶ κρειῶν Ρ. 411· π. τινά μένεος, φρένας θάρσους, Ἰλ. Ν. 60, Ρ. 579· οὕτω παρ' ἅπασι τοῖς συγγραφεῦσι, π. τὸ πλοῖον καλάμης Ἡρόδ. 1. 194 π. κρητῆρα κακῶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1397· πίμπλημ' ὄμμα δακρύων Σοφ. Ἠλ. 906· δακρύων ἔπλησεν ἐμέ, μὲ ἐνέπλησε δακρ., Εὐρ. Ὀρ. 368·— ὡσαύτως μετὰ δοτ. πράγματος (πρβλ. **κάττω** II), γεμίζω μέ τι, δακρύοισιν Ἑλλάδα ἔπλησεν αὐτόθι 1363· πέμφιγι πλήσας ὄψιν Σοφ. Ἀποσπ. 483 (ἴδε κατωτ. III. 2)·— ἐν Ἰλ. Π. 374, ἰαχῇ τε φόβῳ τε πάσας πλῆσαν ὁδούς, ἰαχῇ καὶ φόβῳ εἶναι πιθαν. δοτικ. τρόπου:— ἁπλῶς, γεμίζω, ἰχθύες .. πιμπλᾶσι μυχοὺς Φ. 23, πρβλ. Ξ. 35, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 409, Πλάτ. Γοργ. 494Α· π. μέλος Αἰσχύλ. Ἀποσκ. 55·— πίμπλα σὺ μὲν ἐμοί (δηλ. τὴν κύλικα) Ξέναρχος ἐν «Διδύμοις» 2. **2)** πληρῶ ἐντελῶς, γεμίζω, ἐκπληροῦμαι, χαρτίνῳ, Εὐρ. Κύκλ. 146, κτλ. **3)** πληρῶ θέσιν τινά, κατέχω ἀξίωμα, Αἰσχύλ. Χο. 370 (ἀλλὰ τὸ χωρίον φαίνεται ὅτι εἶναι ἐφθαρμένον). **II.** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ ἀόρ., γεμίζω δι' ἑαυτόν, ἢ γεμίζω τι ἀνῆκον εἰς ἐμέ, πλήσασθαι ἔδητος οἴνοιο Ἰλ. Ι. 224, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 112· πλησάμενοι δὲ τε νῆας ἔδαν, φορτώσαντες τὰ πλοῖα ἀπῆλθον, Ὀδ. Ξ. 87· θυμὸν πλήσασθαι .. ἑδητύος ἠδὲ ποτῆτος, Λατ. animum explere, P. 603· μητρόθεν δυσώνυμα λέκτρ' ἐπλήσω Σοφ. Ο. Κ. 538· πεδία πίμπλασθ'· ἁρμάτων Εὐρ. Φοίν. 522, κτλ. **III.** Παθ., πληροῦμαι, τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον Ἰλ. Υ. 156· πλῆτο φόος .. ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων Φ. 16· ὅσσε δακρυόφιν πλήσθην Ὀδ. Δ. 705, κτλ.· μένεος .. φρένες .. πίμπλαντο Ἰλ. Α 104· πλήσθεν .. μέλε ἐντὸς ἀλκῆς Ρ. 211· ὡσαύτως, ἀλκῆς πλῆτο φρένας .. αὐτόθι 499· οὕτω παρὰ Τραγικ., κλ. **2)** πληροῦμαι ἐκ τινος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πράγματος, χορταίνω, γένυσι πλησθῆναι αἱμάτων Σοφ. Ἀντ. 121· πλ. τῆς νόσου συνουσίᾳ, βαρύνομαι τὴν νόσον ὡς ἔχων αὐτὴν ἐπὶ πολύ, ἢ ἴσως ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀναπίμπλημι II. 2), ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 520· ἡδονῶν Πλάτ. Πολ. 442Δ, κτλ.· — σπανίως μετὰ δοτ., λέκτρα δ' ἀνδρῶν πόθῳ πίμπλαται δακρύμασι Αἰσχύλ. Πέρσ. 134· δάκρυσι τὸ στράτευμα πλησθὲν Θουκ. 7. 75· ἴδε ἀνωτ. I. 1. **3)** ἐπὶ τῶν θηλέων, γίνομαι ἔγκυος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 22, 15., 29. 6.

πίμπρημι, κατ' ἔνεστ. καὶ παρατατ., ὡς τὸ ἵστημι· προστ. πίμπρη Εὐρ. Ἴων 527, 974, ἀπαρέμφ. πιμπράναι Αἰσχύλ. Πέρσ. 810, Εὐρ., κλ.· παρατατ. ἐν-επίμπρην Θουκ. 6. 94, Ξεν. — οἱ λοιποὶ χρόνοι σχηματίζονται ἐκ τοῦ πρήθω (ὅπερ ἔχει καὶ ἰδίαν σημασίαν, ἴδε ἐν λέξ.):— μέλλ. πρήσω Ἀττ., (ἐμ-) Ὅμ.:— ἀόρ. ἔπρησα, Ἐπικ. πρῆσα, Ὅμ., Ἀττ.· γ' ἐνικ. συντετμ. ἔπρεσε Ἡσ. Θ. 856·— πρκμ. πέπρηκα (ἐμ-, κατα-, ὑπο-) Ἀλκίφρων, κλ.— Μέσ., Νικ. Ἀλεξιφ. 345· ἀόρ. ἐπρησάμην (ἐν-) Κύντ. Σμ. 5. 485.— Παθητ., μέλλ. πρησθήσομαι Ἐβδ.· ὡσαύτως πεπρήσομαι ἢ πρήσομαι (ἐμ-) Ἡρόδ. 6. 9: — ἀόρ. ἐπρήσθην Ἄμφις ἐν «Πλάνῳ» 1. 10, Ἱππ. 566. 22, (ἐν-) Ἡρόδ., Ἀττ.·— πρκμ. (ἐμ-) πέπρησμαι Ἡρόδ. 8. 144, Παυσ., κλ., (ἀλλὰ πέπρημαι εἶναι ὁ Ἀττ. τύπος κατὰ τὸν Φὼτ., πρβλ. πρήθω, ἐμπρήθω)· προστ. πέπρησο, ἴδε κατωτ.— Ὡσαύτως ἀπαντᾷ ἰσοδύναμος ἐνεστ. ἐμ-πιπράω (ὃ ἴδε). — Ἐν τῷ συνθέτῳ ἐμπίμπρημι τὸ δεύτερον μ ἐκπίπτει πρὸ ταῦ πρ-: ἐμπίπρημι (ὅπερ καὶ εἶναι ἐν καινῇ χρήσει, τοῦ ἁπλοῦ μηδέποτε ἀπαντῶντος)· ἀλλ' ἐπανέρχεται μετὰ τῆς αὐξήσεως, οἷον ἐνεπίμπρασαν· πρβλ. πίμπλημι. (Ἐκ τῆς √ΠΡΑ, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἀπαρ. πιμπρά-ναι· πρβλ. πρή-θω, πρη-στήρ. Δὲν δυνάμεθα γ' ἀπαφύγωμεν τὸ νὰ παραβάλλωμεν αὐτὴν πρὸς τὸ Γοτθ. brinnan, Γερμ. brennen, κτλ., ἂν καὶ τὰ ἀρκτικὰ σύμφωνα δὲν συμβιβάζωνται πρὸς τὸν κοινὸν κανόνα τῆς ἐναλλαγῆς, ἴδε Pott. 2, σ. 212) Καὶω, κατακαίω, γῆν .. πυρὶ πρῆσαι κατάκρας Σοφ. Ἀντ. 201, πρβλ. ἐμπίπρημι· ὡσαύτως, πρῆσαι δὲ πυρὸς .. θύρετρα Ἰλ. Β. 415, πρβλ. Ι. 242· καὶ ἄνευ τοῦ πυρὶ ἢ πυρός, Ἡσ. Θ. 856· πρήσω πόλιν Αἰσχύλ. Θήβ. 434, πρβλ. Πέρσ. 810, Εὐρ., κτλ.· — Παθ. πίμπραμαι, καίομαι, Ἀριστοφ. Λυσ. 341· πέπρησο καὶ βόα, καίου (ἐκ τοῦ πυρετοῦ) καὶ βόα, Φερεκράτ. ἐν «Κραπατάλλοις» 1· οὕτως ἐπὶ τραύματος, φλεγμαίνω, φλογίζομαι, Νικ. Θηρ. 306· ἐπί τινι πίμπρασθαι Λουκ. Δίκη φων. 8. **II.** = πρήθω I. 1, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 21, 4.

πίν, κωμ. συντετμημ. λέξ. ἀντὶ τοῦ πίνειν, Λουκίλλιος ἐν Ἀνθ. Π. 11. 140,— οἷς οὐ σκῶμμα λέγειν, οὐ πὶν φίλον, ἔνθα ὁ Cod. Pal. ἔχει πεῖν.

πίνα, ἡ, = πίννα, ἴδε τὴν λέξιν.

πινακᾶς, ᾶ, ὁ, ὁ κατασκευάζων ἢ πωλῶν πινάκια, ὡς ἐπώνυμ. Νικήτ. Παφλ. 544C.

πίνᾰκηθόν, Ἐπίρρ. (πίναξ) δίκην σανίδων, Ἀριστοφ. Βάτρ. 824, ἴδε Σχολ.

πινᾰκιαῖος, α, ον, ὁ ἔχων μέγεθος ἢ πάχος πίνακος, Ἱπποκρ.

πίνᾰκίδιον [κῐ], τό, = πινάκιον, Ἱππ. 1199F, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 57. 2.

πινᾰκικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων εἰς πίνακα ἢ ἐπ' αὐτοῦ εὑρισκόμενος, Παῦλ. Ἀλ. Ἀποτελ. 21. 25, κτλ.

πίνᾰκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πίναξ, μικρὸς πίναξ, **1)** ἐφ' οὗ οἱ δικασταὶ ἔγραφον τὴν ἀπόφασίν των, Λατ. tabella (condemnatoria ἤτοι absolutoria), π. τιμητικὸν Ἀριστοφ. Ὄρν. 167, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8. 5. **2)** ἐφ' οὗ ἦτο γεγραμμένος νόμος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 450, Πλουτ. Περικλ. 30, κτλ. **3)** ἐφ' οὗ ἐγράφετο ἡ καταγγελία ἐν περιπτώσει εἰσαγγελίας Δημ. 96· ἐν τέλει. **4)** ἐφ' οὗ ἦσαν γεγραμμένοι οἱ κανόνες οὓς ὤφειλον νὰ ἀκολουθῶσιν οἱ δικασταί, Δημ. 998. 4, Φώτ. **5)** κατάστιχον, βιβλίον σημειώσεων, εἰς π. γράφειν Πλάτ. Νόμ. 753C· π. τε καὶ γραμματεῖα Συλλ. Ἐπιγρ. 76. 11· π. ὀνειροκριτικὸν Πλουτ. Ἀριστείδ. 27. **6)** ἐπιγραφή, Συλλ. Ἐπιγρ. 350B. 7. **II.** πινακὶς πρὸς ζωγραφίαν, Θεοφρ. Ἱστ. Φυτ. 3. 9, 7, Λουκ. π. Εἰκ. 17·— μικρὰ ἢ κακῶς ἐζωγραφημένη εἰκών, Ἰσοκρ. 310B. **2)** ὡς καὶ νῦν, πινάκι, «πιάτο», Ἀρρ. Ἐπίκτ. I. 19, 4., 2. 22. 31.

πιναξίρ, (Λακωνικ.)· «πινακίς», Ἡσύχ.

πινᾰκίς, ίδος, ἡ, = πινάκιον I. 4, Φιλύλλιος ἐν «Πόλεσι» 3, Μάχων παρ' Ἀθην. 582C. **2)** ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ δέλτοι, πινακίδες, Λατ. codicilli, Πλουτ. Τ. Γράκχ. 6, ὁ αὐτ. 2. 47E. **II.** εἶδος ὀρχήσεως, Ἀθήν. 629F, Πολυδ. Δ', 103.

πινᾰκίσκιον, τό, δεύτερον ὑποκορ. τοῦ πίναξ, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀφροδίτης γοναῖς» 1. 8.

πινᾰκίσκος, ὁ, = πινακίδιον, Ἀριστοφ. Πλ. 813, Ἀποσπ. 449, Φερεκράτ. ἐν «Μεταλλεῦσι» 4. 14, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Πρέσβεσι» 1· ἴδε πίναξ 2.

πῐνᾰκο-γράφος [ᾰ], ον, ὁ γράφων πίνακας, Εὐστ. εἰς Διον. Π. σ. 84· ὁ γράφων καταλόγους, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. Ἀζῆνα· — ὅθεν πῐνᾰκογρᾰφέω, γράφω ἐπὶ πίνακος, Εὐστ. 633. 25, κτλ.· — πῐνᾰκογράφημα, τό, τὸ ἐπὶ πίνακος γεγραμμένον, ὁ αὐτ. ἐν Ποογηματ. 307. 23, ἴδε Κύντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 97· — πῐνᾰκογραφία, ἡ, ἡ γραφὴ γεωγραφικῶν πινάκων, Στράβ. 71· — πινακογραφικός, ἡ, όν, ὁ δίκην γεωγραφικοῦ πίνακος, Εὐστ. 1167. 39.

πῐνᾰκοειδής, ές, ὅμοιος πρὸς πίνακα ἢ πινακίδα, Διογενειαν. 5. 72.

πῐνᾰκοθήκη, ἡ, ὡς καὶ νῦν, αἴθουσα ἐν ᾗ ὑπάρχει ἐκτεθειμένη συλλογὴ εἰκόνων, Στράβ. 637.

πῐνᾰκο-πώλης, ου, ὁ, = ὀρνεοπώλης, «ὁ τὰ λιπαρὰ τῶν ὀρνέων ἐπὶ πινάκων πωλῶν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ὄρν. 14.— Καθ' Ἡσύχ.: «πινακοπώλης· ὀρνιθοπώλης, τίλλοντες γὰρ αὐτὰ καὶ τιθέντες ἐπὶ πίνακος ἐπώλουν, τὰ λοιπὰ ὁρμαθίζοντες».

πῐνᾰκωσις, ἡ, σανίδωσις, Λατ. contabulatio, Πλούτ. 2, 658D.

πίναξ [ῐ], ᾰκος, ὁ, σανίς, πίνακάς τε νεῶν Ὀδ. Μ. 67· εὐγόμφοισιν..πινάκεσσιν Ὀππ. Ἁλ. 1. 194· πρβλ. πινακηδόν· πίνακος κουρά, «τὰ τμήματα, καὶ ἀποκαθάρματα τῶν ξύλων» Ἡσύχ.:— ἐντεῦθεν ἐπὶ διαφόρων πραγμάτων κατασκευαζομένων ἐκ σανίδων, **1)** πινακὶς πρὸς ζωγραφίαν ἢ γραφήν,— τὸ παρὰ μεταγεν. **δέλτος**, πρῶτον ἐν Ἰλ. Ζ. 169, πτυκτὸς π. (ἴδε ἐν λ. γράφω)· πίναξιν .. ἐγγεγραμμένα Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 946· πινάκων ξεστῶν δέλτοι Ἀριστοφ. Θεσμ. 778· παρέμεινε δὲ τὸ ὄνομα καὶ μετὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ ὑλικοῦ, ἐν χρυσῷ πίνακι γράψαντες Πλάτ. Κριτί. 120C, πρβλ. Πολ. 401Α· ἐπὶ ἀναθηματικοῦ πίνακος πρεμαμένου ἐπὶ τοῦ εἰδώλου θεοῦ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 463, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 6, 12, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκ.) 2007f· πρβλ. **πινάκιον, πινακίς**· — **πίνακες** δηλ. κατάλογοι συγγραφέων, ἐπιγραφὴ συγγράμματός τινος τοῦ Καλλιμάχου, Διογ. Α. 8. 86, πρβλ. Ἀθήν. 244Δ, 585B, Σουΐδ. ἐν λ. **Καλλίμαχος**. **2)** «δίσκος» ἢ πινάκιον ἐκ ξύλου, κρειῶν πίνακας παρέθηκεν Ὀδ. Α. 149, Π. 49· παρέμεινε δὲ τὸ ὄνομα καὶ μετὰ τὴν μεταβολὴν τῆς ὕλης, ἐπ' ἀργυροῦ π. Φιλιππίδης ἐν «Ἀργυρίου ἀφανισμῷ» 1, πρβλ. Ἀθήν. 128D, Ε· ὡσαύτως «δίσκος» ἐφ' οὗ τιθέμενα ἐδέσματα προσφέρονται, πίνακα .. μέγαν, ἔχοντα μικροὺς πέντε πινακίσκους Αὐγκεὺς ἐν «Κενταύρῳ» 1. 5. **3)** σανὶς πρὸς ζωγραφίαν ἢ ἐζωγραφημένη σανίς, εἰκών, Λατ. tabula, Σιμωνίδ. 147, 181· π. οἱ γραφόμενοι Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 4· ἀκολούθ. **4)** καθόλου, πλὰξ ἔχουσά τι γεγραμμένον ἢ κεχαραγμένον, χάλκεος π., ἐπὶ γεωγραφικοῦ πίνακος, Ἡρόδ. 5. 49, πρβλ. Πλουτ. Θησ. 1· π. γεωγραφικός, οἷον πρῶτος ἐποίησεν ὁ Ἀναξίμανδρος, Στράβ. 7. **5)** σανὶς ἢ πλὰξ ἐφ' ἧς ἐγράφοντο ἀστρονομικὰ σχήματα, ἡ περὶ πίνακα μέθοδος, ὡροσκόπησις, Πλουτ. Ρωμ. 12, πρβλ. Wyttenb. 2. 386B. **6)** πίναξ πρὸς ἀναγραφὴν δημοσίων ἐναλμάτων, Λατ. album, Δημ. 1091. 7, Πλουτ. Σύλλ. 26, κτλ. **7)** εἶδος ἀκόνης πρὸς ἀκόνησιν μαχαιρῶν, Schneid. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 5, 1.

πινάριον, τό, εἶδος «βιτριολίου» (ἴδε χάλκανθον), Διοσκ. 5. 114.

πῐνᾰρόομαι, Παθ., γίνομαι ῥυπαρός, Σουΐδ. ἐν λ. πεπελτωμένα.

πῐνᾰρός, ά, όν, (πίνος) ῥυπαρός, ἀκάθαρτος, «λερός», Εὐρ. Ἠλ. 183, Κρατῖν. ἐν Ἀδηλ. 115· πιναρὸν .. ἀλουτίᾳ κάρα Εὐπολις ἐν «Ταξιάρχοις» 7, κτλ.· πρβλ. πινηρός.— Καθ' Ἡσύχ.: «πιναρός· ῥυπαρός, εὐτελής, ἐλάχιστος».

πῐνᾰρότης, ητος, ἡ, ἀκαθαρσία, ῥυπαρότης, Εὐστ. 1561. 25.

πῐνᾰρο-χαίτης, ου, ὁ, ὁ ἔχων τὴν κόμην ῥυπαράν, Τζέτζ. Πρὸ Ὁμηρ. 398.

πῐνάω, εἶμαι ῥυπαρός, πιναρός, Ἀριστοφ. Πλ. 297 (διάφ. γραφ. πεινῶντα), ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 279.

Πινδᾰρεῖος, α, ον, ὁ εἰς τὸν Πίνδαρον ἀνήκων, Ἀριστοφ. Ὄρν. 939 — ὡσαύτως Πινδᾰρικός, ἡ, όν, Πλούτ. 2. 602E· Ἐπίρρ. -κῶς, Εὐστ. 21. 14.

Πινδόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ τοῦ ὄρους Πίνδου, Πινδ. Π. 1. 126.

πῐνηρός, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ πιναρός, ἔρια πινηρὰ Ἱππ. παρ' Ἐρωτιαν. σ. 290.

πίννα, καὶ πίννη, ἡ, τὸ γνωστὸν δίθυρον ὀστρακόδερμον μετὰ μακροῦ ὀστράκου καὶ μεταξώδους πώγωνος· τῆς πίννης διάφορα εἴδη εὑρίσκει ἐν τῇ Μεσογ. Θαλάσσῃ συχνάκις μνημονευόμενα ὡς ἔδεσμα ἐξαίρετον, παρὰ τοῖς Κωμ. ποιηταῖς, π. χ. παρὰ Κρατίνῳ ἐν «Ἀρχιλόχοις» 5, Φιλυλλ. ἐν «Πόλεσι» 1· περιγράφεται ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. ἐν τῷ π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 6 κἑξ., 5. 15, 17, κτλ.· πρβλ. πιννο-τήρης, -φύλαξ· τὸν πώγωνα αὐτῆς μετεχειρίζοντο ὡς μέταξαν, πρβλ. πιννικός· εἶδός τι αὐτῶν παράγει μαργαρίτας, ἴδε Ἀθήν. 93E, πρβλ. πιννικόν. — Φέρεται δι' ἑνὸς ν, πῖνα, παρὰ τῷ Χοιροβοσκ. ἐν τοῖς Κραμ. Ὀξ. Ἀνεκδ. τ. 2, 250.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τόμ. Α', σ. 15.

πιννικός, ἡ, όν, ὁ ἐκ πίννης ἢ ἀνήκων εἰς πίνναν· π. κόγχος = πίννα, Ἅρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ. 20· πιννικόν, τό, ὁ μαργαρίτης ὃν παράγει ἡ πίννα, αὐτόθι σ. 33·— πιννιώθριξ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαλλός, ὁ, ἔριον ὅμοιον πρὸς τὴν μέταξαν τῆς πίννης, Κωνστ. Πορφυρ. Θέματ. 1. 12, σ. 14.

πιννο-τήρης, ου, ὁ, (τηρέω) ὁ τῆς πίννης φύλαξ, μικρὸς καρκίνος κατοικῶν ἐντὸς τοῦ ὀστράκου τῆς πίννης, ὡς ὁ καλούμενος «ἐρημίτης καρκίνος» (ἀγγλ. hermi-crab), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 17, Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. 89D, Πλούτ. 2. 980B· πρβλ. **πιννοφύλαξ.** 2) μεταφορ., ἐπὶ μικροῦ παρασίτου, Σοφ. Ἀποσπ. 116, Ἀριστοφ. Σφ. 1510.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 237, καὶ Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τόμ. Α', σ. 9.

πιννο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων τὴν πίνναν, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 419.

πιννο-φύλαξ [ῠ], **ᾰκος, ὁ,** = **πιννοτήρης,** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 10, 2, Ἀθήν. 93E.

πιννώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πίννῃ, πετρώδεσι καὶ πινώδεσιν Ξενοκρ. π. Ἐνυδρ. 26, ἔνθα ὁ Κοραῆς διορθοῖ **πηλώδεσιν.**

πῑνόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ **πιναρός,** Ἀπολλ. Ρόδ. B. 301, Ἀνθ. Π. 7. 146· ὡσαύτως παρ' Ἱππ. 666. 42.

πῖνον, τό, ποτὸν παρασκευαζόμενον ἐκ κριθῆς, ζύθος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 101.

πῑνόομαι, Παθ., ῡπῶ, «σκωριάζω», ἐπὶ ἀγαλμάτων, Πλωτ. Ἀλέξ. 4· μεταφορ., literae **πεπινωμέναι** ἢ **πεπινωμένως** scriptae, γράμματα γεγραμμένα κατὰ τρόπον ἁπλοῦν καὶ ἀρχαιοπρεπῆ, Κικ. π. Ἀττ. 14. 7., 15. 16A πρβλ. **πίνος.**

πίνος, ὁ, ῥύπος, ἀκαθαρσία, Λατ. squalor, Σοφ. Ο. Κ. 1259, Εὐρ. Ἡλ. 305· μεταφορ., σὺν πίνῳ χερῶν, δηλ. διὰ ῥυπαρῶν μέσων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 776·— ὁ **πίνος** ὁ τῆς ἀρχαιότητος, ἐτιμᾶτο ἐν τοῖς ἐξ ὀρειχάλκου ἔργοις, ὅθεν ἡ λέξ. **πίνος** ἦν ἐν χρήσει μεταφορ. ἐπὶ τοῦ ἀρχαϊκοῦ ὕφους, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 39, πρβλ. Πλούτ. 2. 395B, κτλ.· ἴδε **πινόομαι, εὐπινής.** [**πίνος** ὡς ἄνωτ. παρὰ Δράκοντι 121. 17, Ἀρκαδ. 63. 21, Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 40, καὶ οἱ ποιηταὶ ἔχουσι ῐ, Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀπολλ. Ρόδ. B. 200· ἐπομένως **δυσπῐνὴς** καὶ ἅπαντα τὰ σύνθετα· ἄρα τὸ **πίνος** εἶναι ἡμαρτημένον, ὡς φέρεται ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 672. 40, A. B. 22]

πῑνῡμι, = **πινύσκω,** «πινυμένην· συνετὴν» Ἡσύχ.:— **πῑνῦσις,** ἡ, «σύνεσις» ὁ αὐτ.

πῑνύσκω· Ἔπικ. ἀόρ. **ἐπίνυσσα·** ἀόρ. παθ. **ἐπινύσθην·** (ἴδε ἐν λ. **πνέω**). Σωφρονίζω, νουθετῶ, συνετίζω, ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμὴ Ἰλ. Ξ. 249· ἀφραδέοντα πινυσσέμεν (ἀντὶ **πινυσκέμεν**) Ναυμάχ. 32. 21· κεῖνον **πινύσκετ'** ἐὺ λόγοισι νουθετήμασι Αἰσχύλ. Πέρσ. 830· κερδαλέῳ μύθῳ σε **πινύσκει** Καλλ. εἰς Ἄρτ. 152· π. Διὸς ἄματα, ποιεῖ τὰς ἡμέρας πλήρεις γαλήνης, Σιμωνίδ. 14·— Παθ., ὑπὸ τῆς μητρὸς **πινυσθεὶς** Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 308, πρβλ. Πυθαγ. παρὰ Πρόκλ. εἰς Τίμ. σ. 291.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 44.

πῑνῡτή, ἡ, φρόνησις, σύνεσις, Ἰλ. Η. 289, Ὀδ. Υ. 71.

πῑνῡτής, ῆτος, Δωρ. **-ᾶτος,** ἡ, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Π. 7. 490.

πῑνῡτός, ή, όν, (ἴδε ἐν λ. **πνέω**) σώφρων, συνετός, φρόνιμος, νοήμων, Ὀδ. Δ. 229, Δ. 211, Δ. 443, κτλ.· **πινυτὸς** θυμὸν Πινδ. Ι. 8 (7), 56· πάντα ἄρτια καὶ **πινυτὰ** Σόλων 3. 39, πρβλ. Λουκ. Διόνυσ. 8. Ἐπίρρ. **πινυτῶς** Ἐπικράτης ἐν Ἀθλ. 1. 6. — Λέξ. ποιητ., ἴδε Πλούτ. 2. 797E.— Καθ' Ἡσύχ.: «πινυτῶς· οὕτως φρονῶν».

πῑνῡτότης, ητος, ἡ, = **πίνυσις, πινυτή,** Εὐστ. 681. 43.

πῑνῡτό-φρων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ **πινυτὸς** τὴν φρόνησιν ἢ **πινυτὰ** φρονῶν, πεπνυμένα εἰδώς, Ἀνθ. Π. 3. 8· εὐμαθὴς αὐτόθι 7. 22· σιγὴ Ἀνθ. Πλαν. 325.

πίνω [ῐ], Ἔπικ. ἀπαρ. **πινέμεναι** καὶ **-έμεν** Ἰλ. Δ. 346, Ὀδ. Η. 220· Ἰων. παρατ. **πίνεσκον** Ἰλ. Π. 226·— μέλλ. **πιοῦμαι** Ἰλ. Ν. 493, Σοφ. Ο. Κ. 622, Ἀριστ. Ἱππ. 1289. 1401, Ἀποσπ. 294· καὶ παρὰ μεταγεν. **πεσοῦμαι,** τὸ ὁποῖον οἱ ἀντιγραφεῖς εἰσήγαγον εἰς τοὺς δοκιμούς (οἷον **πιεῖσθαι** Ἱππ. 538. 16, **πιεῖσθε** Ξεν. Συμπ. 4. 7), ἀλλ' ἀποδοκιμάζουσιν αὐτὸ ὁ Ἀθήν. 446D, ὁ Φρύνιχ. 31· Ἑλληνιστικὸν δ' πρόσ. **πέσαι,** Ἐδδ., Καιν. Διαθ.·— ἀόρ. ἔπιον, Ἐπικ. **πίον,** Ὅμ., κτλ.· δ' ἐνικ. ὑποτ. **πίῃσθα** Ἰλ. Ζ, 260· προστ. **πῖε** Ὀδ. Ι. 347, Μένανδρ. ἐν «Ἐγχειριδίῳ» 3, (ἐκ-) Εὐρ. Κύκλ. 563· ἐν τῇ οἰκείᾳ γλώσσῃ **πῖθι** Κρατῖνος ἐν «Ὀδυσσεῦσι» 6, Ἀριστοφ. Σφ. 1489, Ἀμειψίας ἐν «Σφενδόνῃ» 2, Ἀντιφάνης ἐν «Μύστιδι» 1. κτλ., (ἐκ-) Εὐρ. Κύκλ. 578· ἀπαρ. **πιεῖν,** Ἐπικ. **πιέμεν** Ὅμ., καὶ **πιέειν** Ἰλ. Δ. 263· ὡσαύτως **πιέναι** Ἱππ. 1147B· **πῖν** (τὰ Ἀντίγραφα **πεῖν**) Ἀνθ. Π. 11. 140· μετοχ. **πιών, πιοῦσα** Τλ. Ω. 102, κτλ., **πιόουσα** Ἱππ. 1213D.— Μέσ., ὑποτ. **πινώμεθα** Ἑρμιππος ἐν «Θεοῖς» 1· προστ. **πίνεο** Νικ. Θηρ. 912· **διαπίνομαι** Ἡσύλ. παρ' Ἀθην. 486A· **πίομαι** ὡς μέσ. ἐνεστ., Θέογν. 962, Ἴδυκ. 15, Πινδ. Ο. 6. 147· (παθ. ἐν Ἀνθ. Π. 5. 44).— Παθ., Ὀδ. Υ. 312· Ἐπικ. παρατ. **πίνετο,** Ι. 45· μετοχ. **πενεύμενος** (ὡς εἰ ἐκ ῥήματ. **πινέω**) Ἱππ. 286. 18.—Ἕτεροι χρόνοι σχηματίζονται ἔκ τινος ῥίζης ΠΟ, πρβλ. **πέπωκα** Αἰσχύλ. Θήβ. 821, κτλ.— Παθ., μέλλ. **ποθήσομαι** (κατα-) Ἀριστοφ. Σφ. 1502, (ἐκ-) Πλούτ. 2. 240D· ἀόρ. **ἐπόθην** (ἐξ-) Αἰσχύλ. Χο. 66, (κατ-) Πλάτ. Κριτ. 111D·— τούτοις προσθετέον πρκμ. ἀπαρ. **πεπόσθαι** Θέογν. 477· Αἰολ. ἐνεστ. **πώνω,** ἀόρ. προστ. **πῶθι, πῶ,** Ἐτυμολ. Μέγ. 698. 51, Ahrens D. Aeol. σ. 140, D. Dor. 511. 523. — Ρημ. ἐπίθ. **πιστός, ποτός, ποτέων,** ἅ ἴδε. (Ἐκ τῶν √ΠΙ, ΠΟ παράγονται καὶ αἱ λέξεις **πο-τός, πο-τόν, πό-μα, πῶ-μα, πό-σις, πο-τήρ, πό-της,** κτλ.· **πι-πί-σκω, πί-στρα, πῖ-σος·** Σανσκρ. pâ, pî, pi-bâmi (bibo)· pâ-nam (potus)· pâ-tra (poculum)· Λατ. po-tus, po-to, po-culum, κτλ., πρβλ. bi-bo· Σλαυ. pi-ti (bibere)· Ἀθ. po-ta (ebriositas), κτλ.) [Προσῳδία:— ἀείποτε ἔ ἐν τοῖς **πίνω, πίνομαι·** ἀείποτε ἔ ἐν τῷ ἀορ. ἔπιον,— διὸ παρὰ Στράτ. ἐν Ἀνθ. Π. 11. 19, ἀναγνωστέον **πίε** ἀντὶ **πῖνε,** καὶ ἐν τοῖς Ἀνακρεοντ. δ. 5 **ἔπῖνον** ἀντὶ ἔπῐον· ὁ Ὅμ. ὅμως ἔχει ἐθέλουσι ὅτ' **πῖμεν** ἄμφω (ἐν ᾄσει) Ἰλ. Π. 825, πρβλ. Ὀδ. Σ. 3· ἀλλά, καὶ **φαγέμεν πῖμέν** τε (ἐν θέσει) Ο. 378· ἐν τῷ προστ. **πῖθι,** ῑ ἀείποτε.—Ἐν τῷ μέλλ. **πίομαι** ἡ ποσότης ποικίλλει· ὁ Ὅμ. καὶ οἱ Τραγ. ἔχουσι ῑ, Ἰλ. Ν. 493, Αἰσχύλ. Χο. 578, Σοφ. Ο. Κ. 622· οὕτω Θέογν. 962, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1289, 1401, Ἀποσπ. 294· ἀλλὰ ῐ παρὰ Θεόγν. 1129, Ἴωνι Χίῳ 2. 10 Bgk., Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ταῖς ἀφ' ἑρῶν» 1, Ἀμειψίας ἐν Ἀδηλ. 1· ῐ ἐν τῷ **πιοῦμαι,** Ἀθήν. 446E.] Ὡς καὶ νῦν, πίνω, συχνότατον ἀπὸ τοῦ Ὅμ. μέχρι τῆς σήμερον· μετ' αἰτ., π. οἶνον, ὕδωρ, αἷμα, κτλ., Ὅμ., κλ.· π. ὕδωρ Αἰσήποιο, πίνω τὸ ὕδωρ τοῦ Αἰσ., δηλ. κατοικῶ παρὰ τὰς ὄχθας αὐτοῦ, Ἰλ. Β. 825·— ἢ μετὰ γεν. διαιρετ., πίνω ἔκ τινος πράγμ., π. οἴνοιο (ὡς τὸ Γαλλ. du vin), Ὀδ. Χ. 11· οὕτω, εἰς οἴνον .., ἔνθεν ἐπίνον, ἐξ οὗ .., Δ. 220· αἵματος ὄφρα πίω Δ. 96, πρβλ. Ο. 373· — ὡσαύτως, πίνειν κρητῆρας οἴνοιο, δλοκλήρους κρατῆρας, Ἰλ. Θ. 232· κύπελλα οἴνου Δ. 346· καί, π. ἀπὸ κρήνης, ἐκ πηγῆς, Θέογν. 959, (ἀλλὰ μόναν κρήνης, ὁ αὐτ. 962)· ἀλλά, π. ἀπ' αὐτοῦ αἴθοπα οἶνον (ἔξυπ. δέπας), ἐκ ταῦ ποτηρίου, Ἰλ. Π. 226· δέπα, ἔνθεν ἔπινον Ὀδ. Τ. 62· οὕτω π. ἐκ κεραμῶν Ἰλ. Ι. 469· ἐκ τῆς χειρὸς Ἡρόδ. 4. 172· ἐκ ταὐτοῦ .. ποτηρίου Ἀριστοφ. Ἱππ. 1289· ἐξ ἀργύρου ἢ χρυσοῦ Πλάτ. Πολ. 417A· ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Ξεν. Κύρ. 4. 5, 4·— ὡσαύτως, σκύφον ὅπερ ἔπινον, δι' οὗ .., Ὀδ. Ξ. 112· ἐν κερατίνοις ποτηρίοις Ξεν. Ἀνάβ. 5. 9, 4· φάρμακα π. παρὰ τοῦ ἰατροῦ, διορισθέντα ὑπ' αὐτοῦ, Πλάτ. Γοργ. 467C. 2) ἀπολ., πίνω, ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν Ὀδ. Β. 305· αὐτὰρ ὃ πῖνε καὶ ἤσθε Ε. 94, Ζ. 249, πρβλ. Τλ. Ω. 476, κτλ.· μηλα .. πιόμεν' ἐκ βοτάνης, πρόβατα .., ἵνα πίωσι μετὰ τὴν νομήν, Ἰλ. Ν. 493· πρὸς βίαν πίνην Ἀλκαῖ. 20· πῖνε, πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς Ἀριστοφ Ἱππ. 404· π. πρὸς ἡδονὴν Πλάτ. Συμπ. 176E· εἰς μέθην ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 775B· διδοῖ πιεῖν Ἡρόδ. 4. 172· δι-δόναι πιεῖν Κρατῖνος ἐν «Νόμοις» 7· πιεῖν αἰτεῖν Ξεν. Κύρ. 8. 3, 41· πιεῖν ἐγχέας αὐτόθι 1. 3, 9· πιεῖν τις ἡμῖν ἐγχεάτω Φιλήμων «Ἀνδροφόνῳ» 1· μέτρῳ πίνειν Παροιμιογρ.· ἢ πῖθι ἢ ἄπιθι, παροιμ., μνημονευομένη ὑπὸ τοῦ Ἑρ. Στεφ.·— ἐν τῷ πρκμ. **πέπωκα,** εἰμαι μεθυσμένος, «πιωμένος», Εὐρ. Κύκλ. 536· ἀλλ' ὡσαύτως, πίνοντά τε καὶ πεπωκότα, πίνοντα καὶ τελειώσαντα τὸ πίνειν, Πλάτ. Φαίδων 117C. II. μεταφορ., πίνω, ὡς ἡ γῆ τὸ ὕδωρ τῆς βροχῆς, τὸ ὕδωρ, ὄμβρον Ἡρόδ. 3. 117., 4. 198· πιοῦσα κόνις μέλαν αἷμα Αἰσχύλ. Εὐμ. 980, πρβλ. Θήβ. 736, 821, Σοφ. Ο. Τ. 1401· ἐπὶ φυτῶν, Ξεν. Συμπ. 2, 25· ἐπὶ λαμπτῆρος ἢ λύχνου, π. τοὐλαιον Λουκιαν. Κατάπλ. 27· λύχνος .. πολλὰ πιὼν μέλη Ἀνθ. Π. 5. 197.

πῑνώδης, ες, (πίνος) ῥυπαρός, ἀκάθαρτος, Ἱππ. 666. 21, Εὐρ. Ὀρ. 225.— Καθ' Ἡσύχ.: «πινώδες· ῥυπαρόν, ξηρόν».

πῑνωδία, ἡ, «ἀκαθαρσία» Ἡσύχ.

πῖο-ειδής, ές, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ γράμματος **πῖ,** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἥρωνος ἐν Ἀρχ. Μαθ., ἴδε Κόντου Φιλολογ. Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 525.

πίομαι, ἴδε **πίνω.**

πῖον (ἔξυπ. γάλα), τό, παχύ, πηκτὸν γάλα, Νικ. Ἀλεξιφ. 77.

πῖος, α, ον, ποιητ. τύπος τοῦ **πίων,** Πινδ. Π. 4. 99, Ἐπίχ. 92 Ahr., Ὄρφ. Ἀργ. 508· λιπαρός, ἐλαιώδης, Ἡρόδ. 2. 94·— τὸ **πῖον,** = **πιότης,** Ἱππ. 508. 45., 573. 38, κτλ.·— ἐντεῦθεν σχηματίζονται τὰ **πῐότερος, πῐότατος,** ἴδε **πίων** ἐν τέλ.

πῖος, α, ον, τὸ Λατ. pius, εὐσεβής, ὅσιος, Συλλ. Ἐπιγρ. 5810.

πῐότης, ητος, ἡ, παχύτης, πάχος, Ἱππ. π. Ἀέρ. 292, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 17, 4, π. Ζ. Μορ. 2. 5, 6, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 1. 3. II. μεταφορ., πλοῦτος, εὐτυχία, εὐημερία, εὐπραγία, Φίλων Ι. 299, Εὐστ. 1146. 10.

πῖπα, ἡ, διάφ. γραφ. ἀντὶ **πιπώ** ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 7.

πιπαλίς, ίδος, «ἡ παρά τισι χαλκίς, παρὰ δὲ ἑνίοις σαύρα» Ἡσύχ.

πίπερι, πιπερίς, = **πίπερι, -ίς.**

πῐπίζω, = τῷ ἑπομ. Ἰω. Μαλαλ. 210, 14. II. = **πιπτίζω,** ὃ ἴδε.

πῐπίσκω, Ἱππ. 612. 15., 614. 3, Λουκ.· μέλλ. **πίσω** [ῐ] Πινδ. ἔνθα κατωτ., Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 24· ἀόρ. **ἔπῐσα** Ἱππ. 611. 27,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(ἐν-) Πινδ. Ἀποσπ. 77· παρ' Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 775 πεπίσαι. — Μέσ., ἀόρ. ἐπισάμην (ἐν-) Νικ. Θηρ. 573, 877, κτλ. — Παθ., ἀόρ. ἐπίσθην (ἐν-) αὐτόθι 624. Μεταβατικὸν ἐνεργ. τοῦ πίνω, δίδω εἴς τινα νὰ πίῃ, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 383, κτλ.· μετὰ διπλῆς αἰτ., πίσω σφε Δίρκας ὕδωρ, θὰ κάμω αὐτοὺς νὰ πίωσι τὸ ὕδωρ τῆς Δίρκης, θὰ ποτίσω αὐτούς, Πινδ. Ι. 6 (5). 108· π. τινά τινος Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 1, Λουκ. Λεξιφ. 20. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 44.

πιπλάω, πίπλημι, πίπλω, ἴδε τὸ ῥῆμα **πίμπλημι**.

πῖπας, διάφ. γραφ. ἀντὶ **πιπώ**· Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 1, 17 καὶ 21. **II.** ὁ, νεογνὸν πτηνὸν εἰσέτι πιππίζον, Λατ. pipio, Ἀθήν. 368F (κατὰ Casaub. ἀντὶ ἵππους).

πιππίζω, κάμνω πῖ πῖ, ἐπὶ ὀρνέων, ἰοὺ ἰοὺ τῶν ὀρνέων, ἰοὺ τῶν κοψίχων οἷα πιππίζουσι καὶ τρέχουσι διακεκραγότες Ἀριστοφ. Ὄρν. 307· τὰ Ἀνέπιγραφ. ἐνίοτε ἔχουσι **πιπίζω**. — Καθ' Ἡσύχ.: «πιπ(π)ίζειν· κατὰ μίμησιν ἡ λέξις πεποίηται τῆς τῶν ὀρνέων φωνῆς».

πίπρα, ἡ, διάφ. γραφ. ἀντὶ **πιπώ**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 1, 13.

πιπράσκω, Ἰων. **πιπρήσκω**, Καλλ. Ἀποσπ. 85, Λουκ. Ὄνος 32· πρκμ. **πέπρᾶκα**, Ἄλεξις ἐν «Μάντεσι» 1, Ἰσαῖ. 66. 34, κλπ. — ὁ πρκμ. καὶ ὑπερσ. εἶναι οἱ μόνοι χρόνοι τοῦ ἐνεργ. ἐν χρήσει παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφ. (ὡς ἐνεστὼς δὲ παρὰ μὲν τοῖς προγενεστέροις ἦν τὸ **περάω** ἢ **πέρνημι**, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. τὸ **πωλέω**, μέλλων δὲ καὶ ἀόρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. **ἀποδῶσομαι, ἀπεδόμην**). — Παθ., **πιπράσκομαι** Λυσίας 151. 12, Πλάτ. Φαίδων 69B· **πεπράσομαι** [ᾰ], Ἀριστοφ. Σφ. 179, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 36, μεταγεν., **πρᾰθήσομαι** Ἀριστ. Ἀποσπ. 411, Σώπατρ. παρ' Ἀθην. 160F, Ἰώσηπ., κλ., ἴδε Μοῖρ. 294· — ἀόρ. **ἐπράθην** [ᾰ] Σόλων 35. 7, Αἰσχύλ. κλ., Ἰων. **ἐπρήθην** Ἡρόδ. 1. 156., κλπ.· — πρκμ. **πέπρᾱμαι** Αἰσχύλ., Σοφ., κλ., Ἰων. **πέπρημαι** Ἡρόδ. 2. 56· ἄπαρ. **πεπρᾶσθαι** Ἀριστοφ. Ἀχ. 734 κἑξ., Εἰρ. 1011, Ἄνδοκ. 10. 18, κτλ.· ὑπερσ. **ἐπεπράτο** Ἀριστοφ. Ἀχ. 522. — ὁ πλήρης τύπος εἶναι **πι-περ-άσκω**, σχηματισθεὶς κατ' ἀναδιπλασ. ἐκ τοῦ **περ-άω** Β.) Πωλῶ, τὰ κτήματα ε' ταλάντων πεπρακότας Ἰσαῖ. ἔνθ' ἀνωτ.· τὰ ὅλα πεπρακέναι Δημ. 234. 17· ταλλα πλὴν ἑαυτοὺς οἰομένους πωλεῖν, πρώτους ἑαυτοὺς πεπρακόσιν αἰσθέσθαι ὁ αὐτ. 241. 10. — Παθ., πωλοῦμαι, μάλιστα πρὸς ἐξαγωγήν, Σόλων καὶ Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Αἰσχύλ. Χο. 915, Εὐρ. Ἴων 310· εἰς Λιβύην, τοὺς Θεσπρωτούς Ἡρόδ. 2. 54, 56· ὠνούμενά τε καὶ πιπρασκόμενα Πλάτ. Φαίδων 69B· τὸ ὠνηθὲν ἢ πραθὲν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 850Δ· **πραθείσης** ὀλίγου (τῆς πεντηκοστῆς), πωληθείσης ἀντὶ ὀλίγου (ἴδε **πεντηκοστή**), Ἄνδοκ. περὶ Μυστηρ. 134. **II.** παράδοσιν λαμβάνων χρήματα, πωλῶ, ἐπὶ πολιτικῶν ἡγετῶν, πεπρακέναι αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ Δημ. 148. 8, πρβλ. 215. 6, κτλ.· τὴν πατρῴαν γῆν πεπρακέναι Δεινarχ. 99. 17· πεπρακότες τὴν τοῦ βίου παρρησίαν Ἄλεξις ἐν «Μάντεσι» 1· — μεταφορ., ἐν τῷ παθ., **πέπραμαι**, ἔχω προδοθῆ, **πέπραμαι** κἀπόλωλα Σοφ. Φιλ. 978· οὕτως, εὐμορφίᾳ **πραθεῖσα** Εὐρ. Τρῳ. 1036.

πίπτω, ποιητ. ὑποτ. **πίπτῃσι** Πλάτ. Κωμ. ἐν «Συμμαχίαι» 2. 5· Ἐπικ. παρατ. **πῖπτον** Ἰλ. Θ. 67, κτλ., (ἴδε Γ. Χατζιδάκι Βιβλιοκρισίαι ἐν Ἀθηνᾶς τ. ΙΓ', σ. 527), Ἰων. **πίπτεσκον** (συμ-) Ἐμπεδ. 311· — μέλλ· **πεσοῦμαι** Ἀττ. Ἰων. γ' πληθ. **πεσέονται**, Ἰλ. Λ. 824., γ' ἑνικ. **πεσέεται** Ἡρόδ. 7. 103. 168· παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς **πεσοῦμαι** Χρησμ. Σιβ. 3. 83., 4. 99· — ἀόρ. **ἔπεσον**, ἀπαρ. **πεσεῖν**, Ἰλ., Ἀττ., Αἰολ. **ἔπετον** Ἀλκαῖ. 59, Πινδ. Ο. 7. 126, Π. 5. 65, πρβλ. Ο. 8. 50, Π. 8. 119· παρὰ μεταγεν. **ἔπεσα** Ὀρφ. Ἀργ. 523, Ἐβδ. κλπ., (εἰσήχθη δὲ τὸ **ἔπεσα** ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων εἰς τὰ Ἀντίγραφα Ἀττ. συγγραφ., ὡς Εὐρ. Ἄλκ 463, Τρῳ. 291, ἴδε Veitch Gr. Verbs)· — πρκμ. **πέπτωκα** Αἰσχύλ. Εὐμ. 147, Ἀριστοφ., κλ.· μεταγεν. ὡσαύτως **πέπτηκα** Ἀνθ. Π. 7. 427· Ἐπικ. μετοχ. **πεπτεώς**, **εῶτος** (ἔνθα τὸ **εω** κατὰ συνίζησιν ἀποτελεῖ μίαν συλλαβήν), Ἰλ. Φ. 503, κτλ.· ὡσαύτως **πεπτηώς**. ηὐξα, Ὀδ. Ξ. 354, κτλ.· πληθ. **ηὐτες**, Ἱππ. 618. 7, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1298· (οἱ τελευταῖοι τύποι ἀνήκουσιν ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ **πτήσασθαι**)· ἴδε Κόντου ἐν «Σωκράτει» σ. 166· Ἀττ. ποιητ. μετοχ. **πεπτώς** Σοφ. Ἀΐ. 828, Ἀντ. 697· — παθ. ἀόρ. **ἐπτώθην** εὑρηται παρὰ μεταγεν. ὡς Ἀνθ. Π. 1. 109, Συλλ. Ἐπιγρ. 8665. (Ἡ λέξις ἐσχηματίσθη κατ' ἀναδιπλ. ἐκ τῆς √ΠΕΤ, **πέτομαι**, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ Δωρ. ἀόρ. **ἔ-πετ-ον** (ἴδε ἀνωτ.), καὶ ἐν τῷ ποιητ. τύπῳ **πέτ-νω**· — περὶ τοῦ ἀναδιπλ. **πί-πτω**, πρβλ. **μίμνω** ἐκ τοῦ **μένω**, γίγνομαι ἐκ τοῦ **γένω**. Ὅθεν ἐσφαλμένως παραβάλλεται τὸ **πίπτω** πρὸς τὸ **ῥίπτω**, ὡς ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 673. 9· καὶ τὸ **ι** δὲν εἶναι φύσει μακρὸν ὡς ὁ Δράκων λέγει).

Α. Ῥιζικὴ σημασ., **πίπτω, πίπτω κάτω**, καὶ (ἐπὶ ἐκουσίας πτώσεως) **ῥίπτω ἐμαυτὸν κάτω**, Ὅμ., κλπ., **πέσε πρηνής, πέσε ὕπτιος** Ἰλ. Ζ. 307, Ο. 435, κτλ.· **νιφάδες** .. π. **θαμειαί** Μ. 278· **ὁπίσω πέσεν** Ὀδ. Μ. 410, κτλ.· — Συντάσσ., μετὰ προθέσεων, παρ' Ὅμ. σχεδὸν ἀεί· **πίπτειν ἐν** .., ὡς π. **ἐν κονίῃσιν, πίπτειν εἰς τὴν κόνιν**, δηλ. **πίπτειν καὶ μένειν ἐν τῇ κόνει, κεῖσθαι ἐν αὐτῇ**, Ἰλ. Λ. 425, Ν. 205· **ἐν αἵματι καὶ κονίῃσιν πεπτεῶτας** Ὀδ. Χ. 384· Θηρὼ δ' Ἀπόλλωνος ἐν ἀγκοίνῃσι πεσοῦσα, πεσοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἡσ. Ἀποσπ. 74 (154)· **ἐν χθονὶ πεπτηὼς** Σιμωνίδης ἐν Ἀνθ. Π. 7. 24, 7· οὕτω παρ' Ἀττ. ποιητ., π. **ἐν δεμνίοις** Εὐρ. Ὀρ. 35, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 125, κτλ. (ἴδε κατωτ. **Β. Ι**)· σπάν, ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, π. **ἐν ποταμῷ** Ξεν. Ἀγησ. 1. 32· — ὡσαύτως ἡ πρόθ. ἐν παραλείπεται, **πεδίῳ πίπτειν, πίπτειν εἰς τὸ πεδίον** καὶ κεῖσθαι ἐκεῖ, Ἰλ. Ε. 82· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., π. **δεμνίοις** Εὐρ. Ὀρ. 88, πρβλ. Ἔρμανν. εἰς Σοφ. Ἠλ. 420, Seidl. εἰς Εὐρ. Ἠλ. 424· — ὡσαύτως, π. **ἐπὶ χθονί** Ὀδ. Ω. 535, πρβλ. Ἡσ. Ἀποσπ. 47. 7· **ἐπὶ γᾷ** Σοφ. Ἀντ. 134· — **πρὸς πέδῳ** Εὐρ. Βάκχ. 605· **πρὸς ἀγκάλαις τινὸς** Εὐρ. Ἴων 962· — **ἀμφὶ σώμασίν τινων** Αἰσχύλ. Ἀγ. 326· — μετὰ προθέσεως δηλούσης κίνησιν εἰς τόπον, **πρῶτον παρ'** Ἡσ., Πληιάδες π. **ἐς πόντον** Ἔργ. καὶ Ἡμ. 618· **ποταμὸς εἰς ἅλα** Θεογ. 791· πρβλ. Πέρσ. **εἰς** Εὐρ. Ἑκάβ. 1018 (1025)· **αἷμα π. ἐπὶ γᾶν** Αἰσχύλ. Ἀγ. 1019· **ἐπὶ στόμα** Ξεν. Κυν. 10. 13· **πρὸς οὖδας** Εὐρ. Ἑκάβ. 405. **2)** Ὁ Ὅμ. χρῆται αὐτῷ μετ' ἐπιρρ. κινήσεως, ἐπίσης καὶ στάσεως, **χαμᾶδις π.** Ἰλ. Η. 16, Ο. 714, κτλ.· **χαμαὶ π.** Δ. 482, Ξ. 418, κτλ.· π. ἕραζε Μ. 156, Ὀδ. Χ. 280. **3)** ὡσαύτως συχνάκις μετὰ προθέσεων δηλουσῶν τὸ μέρος ἀφ' οὗ πίπτει τις ἢ τι, **ἀπ' ὤμων χαμαὶ πέσε** Ἰλ. Π. 803· **ἀπ' οὐρανοῦ** Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 38· ἀπό τινος ὄνου Πλάτ. Νόμ. 701D· **ἐκ χειρὸς π. ἡνία** Ἰλ. Ε. 583· π. **ἐκ νηὸς** Ὀδ. Μ. 417· **ἐκ νηὸς** .. **ἐνὶ πόντῳ** Κ. 51.

4) ἀπολ., **πῖπτε δὲ λαός**, Ἰλ. Θ. 67, κτλ.· μᾶλιστα ἐν τῷ πρκμ., **ἔχω πέσει, κεῖμαι χαμαί**, Αἰσχύλ. Χο. 263, κτλ.· οὕτω μετὰ συστοιχ. αἰτιατ., **πεσεῖν** .. **πτώματ' οὐκ ἀνασχετὰ** ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 919· **πεσήματα πλεῖσθ' Ἑλλάδος πέπτωκε** Εὐρ. Ἀνδρ. 653.

Β. Ἰδιαίτεραι χρήσεις: **I.** **πίπτειν ἔντισι, ἐπιπίπτειν**, ἐνὶ νήεσσι πέσωμεν Ἰλ. Ξ. 742· ἐν βουσὶ π. Σοφ. Αἴ. 375· Ἔρως, ὃς ἐν κτήμασι π. ὁ αὐτ., ἐν Ἀντ. 782· ἐπ' ἀλλήλοισι, ἐπὶ μαχομένων, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 379, πρβλ. 375· **πρὸς μῆλα καὶ** πολίτας Σοφ. Αἴ. 1061· **πρὸς πύλαις** Αἰσχύλ. Θήβ. 462. **2)** **ῥίπτω ἐμαυτὸν κάτω, καταπίπτω, πρὸς βρέτη θεῶν** αὐτόθι 185· ἀμφὶ γόνυ τινὸς Εὐρ. Ἡσ. 787· **εἰς γόνατα, ἐπὶ παλαιστοῦ** Σιμωνίδης ἐν Ἀνθ. Πλαν. 24· ἐς τὸν ὦμον Ἀριστοφ. Ἱππ. 571.

II. **πίπτω ἐν μάχῃ, πῖπτε δὲ λαός** Ἰλ. Θ. 67, κτλ.· οἱ **πεπτωκότες**, οἱ «πεσμένοι», Ξεν. Κύρ. 1. 4, 24· μετ' ἄλλης λέξεως, **νέκυες πίπτοντες** Ἰλ. Υ. 200· **νεκροὶ περὶ νεκροῖς πεπτωκότες** Εὐρ. Φοίν. 881· π. **δορί**, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Ἑκάβ. 5· — **πίπτω ὑπό τινος, πίπτω διὰ χειρὸς τινός**, Ἡρόδ. 9. 67· ὡσαύτως, ὡς .. **θάμνοι πρόρριζοι πίπτουσι** .. **ὡς ἄρ' ὑπ' Ἀτρεΐδῃ πῖπτε κάρηνα Τρώων** Ἰλ. Α. 158, πρβλ. 500, κτλ.· τὸ Περσῶν **ἄνθος οἴχεται πεσόν** Αἰσχύλ. Πέρσ. 252. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 594 κἑξ. **2)** **πίπτω**, καταστρέφομαι, **δόμον δοκοῦντα κάρτα νῦν πεπτωκέναι** Αἰσχύλ. Χο. 263· **στάντες τ' ἐς ὀρθὸν καὶ πεσόντες ὕστερον** Σοφ. Ο. Τ. 50· **ἀβουλίᾳ, ἐξ ἀβουλίας π.** ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 429, 398· **ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ** ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1077· — **ἐπὶ στρατοῦ, μεγάλα πεσόντα πρήγματα ὑπὸ ἠσσόνων** Ἡρόδ. 7. 18· ὁ Ξέρξεω στρατὸς **αὐτὸς ὑπ' ἑωυτοῦ ἔπεσε**, Λατ. **mole sua corruit**, ὁ αὐτ. 8. 16, πρβλ. Θουκ. 2. 89. **3)** **ἐπὶ ἀνέμου, ἄνεμος πέσε, ἐκόπασε, κατέπεσε**, Ὀδ. Τ. 202, Ξ. 475, πρβλ. Λατ. **cadunt austri**, Οὐεργιλ. Γεωργ. 1. 354, πρβλ. Ἐκλ. 9. 58· (ἀλλὰ παρ' Ἡσ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 545, **Βορέαο πεσόντος** κεῖται ἀντὶ τοῦ **ἐμπεσόντος, πεσόντος ἐπὶ τινος, πνεύσαντος**)· μεταφορ., **πέπτωκε κομπάσματα** Αἰσχύλ. Θήβ. 794, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 474· μετὰ δοτικ., **ταῖς ἐλπίσι πεσεῖν, ἀποτυχεῖν**, Πολύβ. 1. 87, 1.

4) **ἀπατυγχάνω**, καὶ τούτου ἐχόμενος ἠγοῦμαι οὐκ ἂν ποτε πεσεῖν Πλάτ. Φαίδων 100E· οὕτως ἐπὶ δράματος, **ἀποτυγχάνω**, Λατιν. **cadere, explodi**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 540· πρβλ. **ἐκπίπτω**. **III.** **πίπτω ἔκ τινος**, **πίπτω ἔξω τινός**, χάνω τι χωρὶς νὰ θέλω, ἢ σοί γε .. **ἐκ θυμοῦ πεσεῖν**, νὰ χάσω τὴν εὔνοιάν σου, Ἰλ. Ψ. 595· οὕτω, π. **ἐξ ἐλπίδων** Εὐρ. Ἴων 23· **τοὔμπαλιν π. φρενῶν** ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 390· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ ὡρισμένου σκοποῦ, Ὀδ. Κ. 51· **ἐξ ἀρκύων πέπτωκεν, ἐξέφυγεν** .., Αἰσχύλ. Εὐμ. 147· **ἔξω τῶν κακῶν** Ἀριστοφ. Βάτρ. 970.

2) **πάλιν, ἐμπίπτω, ἐς κακότητα** Θεογ. 42· **εἰς ἄτην** Σόλων 12. 68· **εἰς δουλοσύνην** ὁ αὐτ. 9. 4· **ἐς δάκρυα** Ἡρόδ. 6. 21· **εἰς νόσον** Αἰσχύλ. Προμ. 478· **εἰς ἔρον, ἔριν, ὀργήν, φόβον, ἀνάγκας**, Εὐρ. Ι. Τ. 1172, Θουκ., κλ.· ἀλλ' ὡσαύτως, π. **ἐν γυιοπέδαις**, Πινδ. Π. 2. 76· **ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις** Σοφ. Ἠλ. 1476· **ἐν φόβῳ** Εὐρ. Ὀρ. 1418· καὶ μόνον μετὰ δοτ., π. **δυσπραξίαις** Σοφ. Αἴ. 759· **αἰσχύνῃ** ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 597, κτλ.· — **οὐκ οἶδα ποῖ πέσω, δὲν γνωρίζω ποῦ νὰ στραφῶ**, αὐτόθι 705.

3) **πίπτω εἰς ὕπνον, ἀποκοιμῶμαι**, Σοφ. Φιλ. 826· ὡσαύτως, **ἐν ὕπνῳ** Πινδ. Ι. 4. 41 (3. 39)· ἢ ἁπλῶς **ὕπνῳ**, Αἰσχύλ. Εὐμ. 68· **τἀνάπαλιν, ὕπνος πίπτει ἐν βλεφάροις** Ἡσ. Ἀποσπ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

47. **IV.** πίπτειν μετὰ ποσσὶ γυναικός, μεταξὺ τῶν ποδῶν αὐτῆς, δηλ. τίκτεσθαι, Ἰλ. Τ. 110, πρβλ. Ἑβδ. (Δευτερ. ΚΗ', 57). **V.** ἐπὶ τῶν κύβων, τὰ δεσποτῶν εὖ πεσόντα θήσομαι, θὰ θεωρήσω τοῦ κυρίου μου τοὺς βόλους καλούς, ἐπιτυχεῖς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 32, ἴδε Φωτ. Λεξ. ἐν λ. τρὶς ἕξ· ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι, οἱ τοῦ Διὸς βόλοι πάντοτε εἶναι τυχηροί, Σοφ. Ἀποσπ. 763· ὥσπερ οἱ κύβοι· οὐ ταὔτ' ἀεὶ πίπτουσιν Ἄλεξις ἐν «Βρεττίᾳ» 2· ὥσπερ ἐν πτώσει κύβων πρὸς τὰ πεπτωκότα τίθεσθαι τὰ πράγματα, κατὰ τοὺς βόλους, κατὰ τὸ πέσιμον τῶν κύβων, Πλάτ. Πολ. 604C· οὕτω πιθαν., ὄνασθαι πρὸς τὰ νῦν π. Εὐρ. Ἱππ. 718, ἔνθα ἴδε Valk.· οὕτως ἐπὶ τῶν ἀναρριπτομένων ὀστράκων κατὰ τὴν ὀστρακίνδα καλουμένην παιδιάν, κἂν μὲν πίπτῃσι τὰ λεύκ' ἐπάνω φεύγειν ταχὺ Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Συμμαχίᾳ» 2· ἐπὶ κλήρων, ὁ κλῆρος π. τινι ἢ παρά τινα Πλάτ. Νόμ. 619E, 617E· ἐπί τινα Πράξ. Ἀποστ. α', 26. **2)** καθόλου, πίπτω, ἀποβαίνω, εὖ, καλῶς πίπτειν Εὐρ. Ὀρ. 603, κτλ.· π. παρὰ γνώμαν Πινδ. Ο. 12. 14· καὶ ἐπὶ μάχης, καραδοκήσας ᾗ πεσέεται, περιμείνας νὰ ἴδῃ τὴν ἔκβασιν, Ἡρόδ. 7. 163, πρβλ. 8. 130· ἐν ἀλαθείᾳ περιπίπτει, ἀποβαίνει ἀληθές, Πινδ. Ο. 7. 126· ξυμφοραὶ παντοῖαι πίπτουσαι παντοίως Πλάτ. Νόμ. 709A. **3)** πίπτω εἴς τινα, δηλ. εἰς τὸν κλῆρον αὐτοῦ, τινί, μάλιστα ἐπὶ προσόδων, πρόσοδος τῷ δήμῳ πίπτει, Λατ. redit ad .., Πολύβ. 31. 7, 1, πρβλ. 2. 62, 1· τὸ πεσὸν ἀπὸ τῆς τιμῆς Διον. Ἀλ. 20. 9· πίπτει τὰ τέλη, ἐπὶ τελῶν ἃ δεῖ τελεῖν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Στράβ. **VI.** ἐπὶ χρονικῆς περιόδου, πίπτει ὑπὸ τοὺς ἡμετέρους χρόνους, π. κατὰ ρκθ' Ὀλυμπιάδα Πολύβ. 1. 5, 1, κλ. **VII.** ὑπάγομαι εἰς .., ἀνήκω εἴς τινα τάξιν, εἰς γένη ταῦτα Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 2, 22, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην αὐτόθι 1. 2, 8· ὑπὸ τὴν αὐτὴν μέθοδον ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 1. 6, 7, πρβλ. 6. 13, 12· ὑπὸ τέχνην οὐδεμίαν ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 2. 2, 4· ἔξω τῶν διῃρημένων γενῶν ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 48, κτλ.

Γ. Παρὰ Πλάτ. Πολιτικ. 272E, εἰς γῆν σπέρματα πεσούσης (δηλ. τῆς ψυχῆς), ἡ λέξις ἔχει ἑρμηνευθῇ μεταβατικῶς, ῥίψασα ἢ ἀφήσασα νὰ πέσῃ .., ἀλλὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ εἶναι ὀρθόν· ἴδε Stallb. ἐν τόπῳ.—Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστοτέλους Ἀθην. Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 308.

πίπώ, οῦς, ἡ, ὁ δρυοκολάπτης, picus viridis major et minor, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 7., 9. 1, 17 καὶ 21, κ. ἀλλ., Λυκόφρ. 476.

πίρωμις, λέξις Αἰγυπτιακή, = **καλὸς κἀγαθός,** Ἡρόδ. 2. 143· ἐν τῇ νεωτέρᾳ τῶν Κοπτῶν διαλέκτῳ, romi = Λατ. vir· πρβλ. Jablonski Prolegg. xxxviii, Wilkinson's Egyptians 1. σ. 17.

πῖσα, [ῐ], ἡ, (πιπίσκω) = **πίστρα,** ποτίστρα, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ι. 6. 108.

Πῖσα ἢ Πίση, Δωρ. **Πίσα, ης,** ἡ, (**πίνω,** πρβλ. **πῖσος**), πηγὴ ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς Ἤλιδος (Στράβ. 356), ὅθεν ὠνομάσθη καὶ αὐτὴ ἡ Ὀλυμπία, Στησίχ. 88, Ἡρόδ. 2. 7, Πίνδ., κλ.· (πιθ. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς καὶ **πῖσος,** τό)·—Ἐπίρρ. **Πίσηθεν,** Ἀνθ. Π. 7. 390·— **Πισαῖοι,** οἱ κάτοικοι τῆς Πίσης, Διόδ. 15. 82· ἐπίθ. **Πισαῖος, α, ον,** Νίκ. παρ' Ἀθην. 683A, Ἀνθ. Π. 6. 350, κτλ.· — ὡσαύτως **Πισάτης,** (ᾱ) **ου,** ὁ, Πινδ. Ο. 9. 103, θηλ. **Πισᾶτις, ιδος,** Πινδ. Ο. 4. 20· ἡ Πισᾶτις (δηλ. γῆ) Στράβ. 337· ἢ Πισαῖα Παυσ. 5. 1, 6, κτλ. **II.** ἡ ἐν Ἐτρουρίᾳ Πῖσα, ἀποικία τῆς ἐν Ἤλιδι, Πολύβ., κτλ.· ὡσαύτως **Πῖσαι,** αἱ, Πολύβ. 2. 27, 1, κτλ. [**Πῖσα** παρὰ Πινδ.· παρ' ἄλλοις ποιηταῖς **Πῖσα.**]

πίσῐνος [ῐ], **η, ον,** (πίσος) ὁ ἐκ πίσων («μπιζελίων») παρεσκευασμένος, ἔτνος π., «σοῦπα μπιζέλια», Ἀριστοφ. Ἱππ. 1171, Ἀντιφάν. ἐν «Παρασίτῳ» 5. 7.

πισμός, ὁ, (**πιπίσκω**), = **ποτισμός.**— Καθ' Ἡσύχ.: «πισμός· πιστήρ. ποτίστρα. ληνός».

πίσος [ῐ], ὁ, εἶδος ὀσπρίου, πιθ. τὸ «μπιζέλι», Λατ. pisum, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 88, Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 25, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 1, 4, Ἀθήν. 406C, κτλ.·— ὡσαύτως **πίσον,** τό, Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 63· ὑποκορ. **πισάριον,** τό, Βασίλ.

πῖσος, τό, (**πίνω,** πρβλ. **Πῖσα**) ἀρχαῖον Ἐπικ. ὄνομα πιθ. ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ πληθ., λειμῶνες, πίσεα ποιήεντα Ἰλ. Γ. 9, Ὀδ. Ζ. 124, Ὕμν. Ὀμ. εἰς Ἀφρ. 99, Σιμων. 193, κτλ.

πίσσᾰ, Ἀττ. **πίττᾰ,** ἡ, (ἴδε ἐν λ. **πεύκη**), ὡς καὶ νῦν, πίσσα, Λατ. pix, Ἰλ. Δ. 277, Ἡρόδ. 4. 195, κτλ.· διακρίνεται εἰς πίσσαν ὠμὴν καὶ ἐφθήν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 2, Πολύβ. 5. 89, 6, ἐν παραβολῇ πρὸς Ἱππ. 605. 35· ἡ ὠμὴ πίσσα ἐκαλεῖτο καὶ ὑγρά, Διοσκ. 1. 94. ἡ δὲ ἐφθὴ ξηρὰ ἢ παλίμπισσα, αὐτόθι 97· — παροιμ., μελάντερον ἠύτε πίσσα (ἴδε ἐν λ. **ἠύτε**) Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἄρτι μῦς πίττης γεύεται, δηλ. λαμβάνει πεῖραν τῆς δυστυχίας, Δημ. 1215. 10, Θεοκρ. 14. 51.

πισσ-ᾰλῐφής, ές, ἀληλιμμένος διὰ πίσσης, Εὔστ. 1561. 9·— **πισσ-ᾰλοιφέω,** ἀλείφω διὰ πίσσης, Αἰν Τακτ. 11.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 282.

πισσ-ανθος, εος, τό, τὸ ἐλαιῶδες ὑγρὸν τὸ ἀνερχόμενον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὅταν ἡ ὠμὴ πίσσα ἀφεθῇ πολὺν χρόνον εἰς μέρος τι, Λατ. flos pisis, Γαλην.· ὅπερ ὁ Ἱππ. καλεῖ ὀρρὸς πίσσης, 877A (πρβλ. **ὀρρόπισσα**), παρὰ Διοσκ. **πισσέλαιον,** 1. 95.

πισσάριον, τό, ὀλίγη πίσσα, τοὺς πνιγομένους πισσαρίῳ μετὰ ὕδατος .. πότιζε Γαλην. 6 Κατὰ τόπ. σ. 250, 38 ἐκ τοῦ Ἀρχιγέν.

πισσ-άσφαλτος, ἡ, κρᾶμα πίσσης καὶ ἀσφάλτου, Διοσκ. 1. 100, Πλίν. 24. 25, κτλ.

πισσ-έλαιον, τό, = **πίσσανθος,** ὁ ἴδε: ὡσαύτως μῖγμα πίσσης καὶ ἐλαίου, Ἱππιατρ.

πισσήεις, εσσα, εν, ἐκ πίσσης, πλήρης πίσσης, Νικ. Θηρ. 716, Μανέθων 4. 346.

πισσήρης, ες, = **πισσήεις,** Αἰσχύλ. Χο. 268. **2)** = **πισσοκώνητος,** Χρησμ. παρ' Ἀθην. 524A. **II.** ἡ π. (ἐξυπ. κηρωτή), ἔμπλαστρον μὲ πίσσαν, Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 766, κτλ.

πισσηρός, ά, όν, = **πισσήεις,** Γαλην.

πισσίζω, εἶμαι ὅμοιος πρὸς πίσσαν, τὴν χρόαν, μνημονεύεται ἐκ τῶν τοῦ Διοσκ. π. Ἰοβόλ. **II.** ἔχω γεῦσιν πίσσης, οἶνος πισσίζων Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 189.

πίσσῐνος, Ἀττ. **πίττινος, η, ον,** (πίσσα) ὁ ἐκ πίσσης, πεπισσωμένος, κάδος π. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 262· ὅμοιος πίσσῃ, δρόσος Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 29.

πισσίτης [ῐ], ὁ, παρεσκευασμένος διὰ πίσσης, οἶνος Διοσκ. 5. 48, Στράβ. 202.

πισσο-ειδής, ές, ὅμοιος πίσσῃ, ὄχων ὄψιν πίσσης, Ψευδ-Χρυσ. τ. 10, σ. 906E.

πισσόκαπνος, ὁ, ἢ **πισσόκαπνον,** τό, ὁ τῆς πίσσης καπνός, Ἱππιατρ. σ. 125, 8.

πισσο-καυτέω, καίω τι ὅπως ἐξαγάγω πίσσαν ἐξ αὐτοῦ, πιττοκαυτοῦσι πεύκην Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 2, 2.

πισσό-κηρος, ὁ κηρὸς μελισσῶν δι' οὗ αὗται χρίουσιν ἐσωτερικῶς τὰς ἑαυτῶν κυψέλας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 10, Πλίν. 11. 8.

πισσο-κοπέομαι, Παθ., (κόπτω) ἀλείφομαι διὰ πίσσης, πιττοκοπηθέντα ξύλα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 4, 5. **II.** ἀφαιρῶ, ἐκριζῶ τὰς τρίχας δι' ἐμπλάστρων ἐκ πίσσης, πιττοκοπούμενος ἢ ξυρούμενος Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 40· κίναιδοι πεπιττοκοπημένοι Κωμικ. Ἀνώνυμ. 38·— οὕτως ἐν τῷ οὐσιαστ., **πισσοκοπία,** ἡ, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 1. 2· ἐπίθ. **πισσοκόπος, ον,** καὶ **-κοπικός, ή, όν,** Πολυδ. Ζ', 165·— πρβλ. **πισσόω** III.

πισσοκώνητος, ον, (κωνάω II), «πισσοκωνήτῳ πυρὶ τῷ εὐκαύτῳ· ἐπεὶ τὰ καιόμενα πίσσῃ χρίεται· Αἰσχύλ. Κρήσσαις» (Ἀποσπάσμ. 118) Φώτ.:—Καθ' Ἡσύχ.: ἐν λέξ. **κωνῆσαι·** «πισσοκωνῆσαι· καὶ κύκλῳ περιενεγκεῖν· καὶ πισοκώνητον μόρον λέγουσιν, ὅταν πίσσῃ καταχρισθέντες τινὲς ὑπὸ πυρὸς ἀποθάνωσιν. Αἰσχύλος Κρήσσαις», ἴδε **πισσοκωνίας** Ἄρης ὅπερ μνημονεύεται ἐν τοῖς Ἐνετ. Σχολ. Ἰλ. Σ. 521 ἐκ τοῦ Κρατίν. (Ἀδηλ. 162)· ὡσαύτως **πισσοκωνία,** ἡ, «ἡ νῦν πίσσα, ᾗ χρίουσι τὰ παρίσθμια τῶν προβάτων» Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κωνῆσαι.**

πισσο-τρόφος, ον, ὁ παράγων πίσσαν, φυτὰ Πλούτ. 2. 648D.

πισσουργεῖα, τά, τόπος ἔνθα ἐξάγουσι καὶ κατεργάζονται τὴν πίσσαν, Στράβ. 218.

πισσουργέομαι, Παθ., διὰ κατεργασίας γίνομαι πίσσα, Διον. Ἀλ. 20. 6.

πισσουργία, ἡ, κατασκευὴ πίσσης, Πολυδ. Ζ', 101.

πισσουργός, Ἀττ. **πιττ-, όν,** (*ἔργω) κατεργαζόμενος τὴν πίσσαν, δεῖται δὲ ὁ ναυπηγὸς .. καὶ πιττουργοῦ καὶ στυππειοποιοῦ Θεοδωρήτου περὶ Ὕλης καὶ Κόσμου σελ. 176, ἔκδ. Gaisford, Πολυδ. Ζ', 101.

πισσό-χριστος, ον, κεχρισμένος διὰ πίσσης, νῆες Ἡσύχ. ἐν λέξ. **μέλαιναι νῆες.**

πισσόω, Ἀττικ. **πιττόω** (πίσσα) ἐπαλείφω διὰ πίσσης, πισσώνω, τὰς ναῦς Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1094. **II.** ἐπιχρίω διὰ πίσσης ἀγάλματα ὀρειχάλκινα ὅπως λάβω τοὺς τύπους αὐτῶν, Λουκ. ἐν Διῒ Τραγῳδ. 33. **III.** ἀποσπῶ, μαδῶ τὰς τρίχας δι' ἐμπλάστρου ἐκ πίσσης, συνήθεια παρὰ γυναιξὶν καὶ ἐκτεθηλυμμένοις ἀνθρωπαρίοις καὶ κιναίδοις, Κλήμ. Ἀλ. 261·— μάλιστα ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, αὐτόθι 263· οἱ βάρβαροι πιττοῦνται τὰ σώματα Ἀθήν. 518A, πρβλ. Λουκ. Ρητ. Διδάσκ. 23· πιττούμενος τὰ σκέλη ὁ αὐτ. ἐν Δημώνακτ. βίῳ 59, πρβλ. τοῦ αὐτοῦ περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 33.

πισσώδης, ες, Ἀττικ. **πιττ-, ες,** (εἶδος) ὅμοιος πίσσῃ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 10, 5· **II.** ὁ παρέχων πίσσαν, πεύκη Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 12, 2, κτλ.

πίσσωσις, Ἀττ. **πίττωσις,** ἡ, ἐπίχρισις διὰ πίσσης, Γαλην. τ. 6, σ. 443, 14.

πισσωτέον, ῥηματ. ἐπίθετ., δεῖ πισσοῦν, πρέπει τις νὰ ἀλείψῃ διὰ πίσσης, Γεωπον. 6. 3, 8.

πισσωτής, οῦ, ὁ, ὁ ἀλείφων διὰ πίσσης, Λουκ. Δραπέτ. 33.

πισσωτός, Ἀττ. **πιττωτός, ή, όν,** κεχρισμένος διὰ πίσσης, Γαλην. πρὸς Γλαῦκον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πιστακέλαιον, τό, ἔλαιον ἐκ πιστακίων, ΣΗΘΙ, Ἐκδ. Lang-kav. σ. 39, 27. 87, 15.

πιστάκη [ᾰ], ἡ, τὸ δένδρον τὸ παράγον τὰ πιστάκια ἢ φιστίκια· ὡσαύτως ὁ καρπός, Ἀλκίφρων 1. 22· — **πιστάκια**, ων, τά, ὁ καρπὸς τῆς πιστάκης, Διοσκ. 177, Νικ. Θηρ. 891· φέρεται καὶ **βιστάκια**, **φιστάκια**, ἴδε Ἀθήν. 649C κἑξ.· **ψιττάκια** Γεωπ. 10. 12.

πίστευμα, = **πίστωμα** (ὅπερ εἰσήχθη νῦν εἰς τὸ κείμενον), Αἰσχύλ. Ἀγ. 878.

πίστευσις, εως, ἡ, τὸ ἐμπιστεύειν τινί τι, ἐντολῶν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 3, 3.

πιστευτέον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ **πιστεύω**, δεῖ πιστεύειν, Πλάτ. Τίμ. 20B, 40E, Στράβ. 702.

πιστευτικός, ή, όν, ὁ εὐκόλως ἢ προθύμως πιστεύων, Ἀριστ. Ρητ. 1. 12, 19· τὸ πιστευτικόν Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 1. 14.—Ἐπίρρ., πιστευτικῶς ἔχειν τινί Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττων 364A. **II.** πρόξενος πίστεως, ἡ ῥητορική.. πειθοῦς δημιουργός ἐστι πιστευτικὴς ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 455A.

πιστεύω, μέλλ. **-εύσω**· ὑπερσ. **πεπιστεύκειν** Πράξ. Ἀποστ. εδ', 23· (πίστις). Ἔχω πίστιν, ἐμπιστεύομαι, ἔχω πεποίθησιν εἴς τινα ἢ τι, ἢ (ἐπὶ λόγου ἢ διηγήσεως) παρέχω πίστιν, δέχομαι ὡς ἀληθές, ἀλλ' αἱ δύο ἔννοιαι συμπίπτουσιν ὡς θέλει φανῆ ἐκ τῶν παραδειγμάτων· π. τινί Ἡρόδ. 1. 24., 2. 118, 120, Τραγ., κλ.· θεῶν π. θεοφάτοισι Αἰσχύλ. Πέρσ. 800· τῇ τύχῃ Θουκ. 5. 112· σφίσιν αὐτοῖς 3. 5· ταῖς ἀληθείαις Δημ. 1081. 14· τῷ λόγῳ Σοφ. Ἠλ. 886, κτλ.· σημείοις Ἀντιφῶν 139. 4· π. τινί ἢ ὑπέρ τινος Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 4, 3, Πολύβ. 2. 45, 2· μετ' οὐδ. ἀντωνυμ. ἢ ἐπιθέτ., λόγοις ἐμοῖσι πίστευσον τάδε, πίστευσον κατὰ τὰ ἑξῆς, Εὐρ. Ἑλ. 710· ταῦτ' .. Αἰγυπτίοις πιστεῦσαι δεῖ Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 12· μὴ πάντα πειρῶ πᾶσι πιστεύειν Μενάνδρ. Μονόστιχ. 335· — μεταγεν., μάλιστα ἐν τῇ Καιν. Διαθ. εὑρίσκομεν: π. εἰς Θεόν· ὡσαύτως, π. ἐπὶ τὸν Κύριον Πράξ. Ἀποστ. 9', 42, ἴδε Ἰω. Βαλέττα Ἐπιστολιμ. Διατριβ. ἐν Λονδίνῳ 1871:— ἀπολ., πιστεύω, παραδέχομαι ὡς ἀληθές, περὶ μὲν τούτου .., οὔτε ἀπιστέω οὔτε ὧν π. τι λίην Ἡρόδ. 4. 96· χαλεπὸν παντὶ τεκμηρίῳ πιστεύειν, δύσκολον εἶναι νὰ πιστεύῃ τις εἰς πᾶσαν ἀπόδειξιν καὶ τὴν ἰσχυροτάτην, Θουκ. 1. 20· μετὰ συστοίχ. αἰτ., π. δόξαν, ἔχειν πεποίθησιν, πιστεύειν μετὰ πεποιθήσεως, αὐτόθι 5. 105.— Παθ., πιστεύομαι, θεωροῦμαι ἀληθής, ἄξιος πιστεύεσθαι Πλάτ. Ἀλκ. 181B· πιστεύεσθαι ὑπό τινος, ἀπολαύειν τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτοῦ, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 39, Ἀνάβ. 7. 6, 33· οὕτω, π. παρά τινι Δημ. 622. 12., 1330. 23· πρός τινα ὁ αὐτ. 464. 20· ὡς πιστευθησόμενος, ὡς εἰ ἔμελλε νὰ πιστευθῇ, Δημ. 830. 15, πρβλ 957. 26· π. ὡς δημοτικὸς ὢν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 5, 10· πιστεύονται [οἱ λόγοι] ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 10. 1. 4.— Μέσ., πιστεύω ἀμοιβαίως, ἐπιστεύοντο ἃ περὶ ἀλλήλων ἔλεγον Δημ. 883. 14. **2)** παραδέχομαι, συμφωνῶ, οὔθ' ὡς ὑπείξων οὔθ' ὡς πιστεύσων Σοφ. Ο. Τ. 625, πρβλ. 646· ἀντίθ. τῷ **ἀπιστέω**, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1228. **3)** μετ' ἀπαρ., πιστεύω ὅτι.., εἶμαι βέβαιος ἢ πεπεισμένος ὅτι εἶναί τι ἢ θὰ εἶναι ἢ ὑπῆρξεν, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 146· ἀληθῆ εἶναι Πλάτ. Γοργ. 521A, κτλ., πιστεύω ἐμὲ προέχειν, εἰδέναι, κτλ., Θουκ. 2. 62, Πλάτ. Πολ. 450D, κτλ.· π. ποιεῖν, ταλαῖ νὰ πράξω τι, Δημ. 866. 1· π. ὡς .., ὅτι .., Ξεν. Ἱέρ. 1. 37, Ἀριστ. Φυσ. 8. 3, 8, κ. ἀλλ.·— τὸ ἀπαρ. ἐνίοτε παραλείπεται, τὰ μὲν οὐ πιστεύουσιν οἱ νέοι (ἐξυπακ. εἶναι ἢ γεγονέναι) Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 8, 6, πρβλ. Ἀναλυτ. Πρότ. 2. 23, 1, π. Ζ. Γεν. 1. 2, 2·— Παθ., παρὰ Διὸς .. οἱ νόμοι πεπιστευμένοι ἦσαν γεγονέναι Πλάτ. Νόμ. 636D· πιστευθεὶς ἀληθεύσειν ἃ ἔλεγες .. Ξεν. Ἀνάβ. 7. 7, 25· ὁ ἥλιος .. πεπίστευται εἶναι μείζων τῆς οἰκουμένης Ἀριστ. π. Ψυχῆς 3. 3, 15. **4)** μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., τοῖσι ἐπίστευε σιγᾶν, εἰς οὓς εἶχε τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ ἐτήρουν σιγήν, εἰς ὧν τὴν ἐχεμυθίαν εἶχε πεποίθησιν, Ἡρόδ. 8. 110, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 3. 3. 55, Λυσ. 156. 42.— Παθ. **5)** ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ καὶ παρὰ τοῖς Ἐκκλ., πιστεύω εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, γίνομαι Χριστιανός, Θεοφάν. 35, 7. **II.** π. τινί τι, ἐμπιστεύομαί τι εἴς τινα, τίνι δ' ἂν τις μᾶλλον πιστεύσει παρακαταθέσθαι ἢ χρήματα ἢ υἱοὺς ἢ θυγατέρας ..; Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 17, Συμπ. 8, 36· ἑαυτόν τινι Λυσ. 183. 36· γυναικὶ μὴ πίστευε τὸν .. βίον Μενάνδρου Μανιστ. 86.— Παθ., πιστεύομαί τι, μοὶ ἐμπιστεύουσί τι, Πλάτ. Ἐπιστ. 309A, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 4. 2, 8· π. τι παρά ἢ ὑπό τινος Πολύβ. 3. 69, Φύλαρχ. παρ' Ἀθην. 593C· μετ' ἀπαρ., πιστευθῆναι τοῖς ἐχθροῖς διαφθείρειν Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 16, 10, πρβλ. Στράβ. 239· μετὰ γεν., πιστευθεὶς τῆς Κύπρου Πολύβ. 18. 38, 6, πρβλ. 6. 56, 13, Διόδ. 12. 15, κτλ.—Ὅδε Κάντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 19.

πιστήρ, ῆρος, ὁ, (πίπισκω) = **ποτιστήρ**, **ποτιστῆς**.

πιστήριον, τό, = **ποτιστήριον** Φώτ.

πιστικός (Δ), ή, όν, (πίνω) ὑγρός, ῥευστός, νάρδος Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιδ', 3, κ. Ἰω. ιβ', 3· πρβλ. **πιστος** (Δ)— ἕτεροι ἀναφέρουσι τὴν λέξιν εἰς τὸ **πίστις**, γνήσιος, καθαρός, ἄμικτος.

πιστικός (Β), ή, όν, (πίστις) πιστός, Λατ. fidelis, γυναῖκα πιστικὴν καὶ οἰκουρὸν Ἀρτεμίδ. 2. 32.—Ἐπίρρ., πιστικῶς ἔχειν τινί Πλουτ. Πελοπ. 8. **2)** γνήσιος, ἴδε τὸ προηγ. **3)** ὡς οὐσιαστ., πλοίαρχος ἐμπορικοῦ πλοίου, Βασιλικ. 53. 1.

Πίστιος Ζεύς, ὁ, ὁ παρὰ Ῥωμ. Jupiter Fidius, Διον. Ἁλ. 4. 58, κ. ἀλλ.· θεὸς Πίστιος ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5934.

πίστις, ἡ, γεν. **εως**, Ἰων. **ιος** Ἐμπεδ. 413· δοτ. **πίστει**, Ἰων. **πίστῐ** Ἡρόδ. 3. 74· Ἰων. ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. **πίστῐς** αὐτόθι 8· δοτ. **πίστισι** 4. 172· (**πείθομαι**). Τὸ πιστεύειν τινί «ἐμπιστοσύνη», Λατ. fides, fiducia, πρῶτον παρ' Ἡσ. πίστις καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας, «αἱ πίστεις, αἱ πρὸς ἐκείνους δηλονότι, οἷς οὐκ ἔδει πιστεύειν, καὶ αἱ ἀπιστίαι αἱ πρὸς ἐκείνους οἷς ἔδει πιστεύειν, ὤλεσαν ἄνδρας» (Μοσχόπ.), Ἔργ. κ. Ἡμ. 370· πίστει χρήματ' ὄλεσσα, ἀπιστίῃ δ' ἐσάωσα Θέογν. 831· π. ἔχειν τινί Σοφ. Ο. Κ. 950, πρβλ. Ο. Τ. 1445, κτλ.· μετὰ γεν. προσ., πίστις περί τινος, εἴς τινα .., π. θεῶν Εὐρ. Μήδ. 414, Ἱππ. 1037·— καθόλου, πεποίθησις περί τινος πράγματος, βεβαιότης ὑποκειμενική, Πινδ. Ν. 8. 73, καὶ συχν. παρ' Ἀττ., σωφροσύνης πίστιν ἔχειν περί τινος, ἔχειν πεποίθησιν περὶ τῆς σωφροσύνης αὐτοῦ, Δημ. 300. 11· π. περί τινος ἔχειν Πλούτ. 2. 1101C. **2)** μετὰ σημασίας ὑποκειμενικῆς, καλὴ πίστις, ἐμπιστοσύνη, τιμιότης, Λατ. fides, Θέογν. 1133, Ἡρόδ. 8. 105, Αἰσχύλ. Πέρσ. 443· θνήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία Σοφ. Ο. Κ. 611·— ἐπὶ πραγμάτων, τὸ ἀξιόπιστον, «ὑπόληψις», τὰν π. σμικρὰν παρ' ἐμοιγ' ἔχει Εὐρ. Ἡλ. 737· πρβλ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 8, 12, Πολύβ. 1. 35, 4. **3)** ἐπὶ ἐμπορικῆς σημασίας, πίστις, ὑπόληψις ἐμπορική, ὡς τὸ Λατ. fides, πίστις τοσούτων χρημάτων ἐστί μοι παρά τινι Δημ. 962. 4, πρβλ. 958. 3· εἰς πίστιν διδόναι τί τινι ὁ αὐτ. 886. 25· οὕτως, ἐν πίστει κληρονόμος ἀπολειφθεὶς Πλουτ. Κικ. 41, ἔνθα (τ. 5, σ. 428) ἴδε ἐκτενῆ σημείωσιν Κοραῆ, ἴδε καὶ Σουΐδ. ἐν λ. **φεδεκκόμισσα**. **4)** Θεολογικῶς, πίστις ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ὄψιν καὶ τὴν γνῶσιν, Καιν. Διαθ., Ἐκκλ. **II.** τὸ παρέχον ἐμπιστοσύνην, **1)** ὡς τὸ **πιστόν**, βεβαιότης, πεποίθησις, ἐγγύησις, οὐκ ἀνδρὸς ὅρκος πίστις ἀλλ' ὅρκων ἀνήρ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 290, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 887, Εὐρ. Ἱππ. 1055, Ἀντιφῶν 144. 18· διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ ὅρκος καὶ δεξιά, Ἀριστ. Ρητ. 1. 14, 5, πρβλ. Πάρα. εἰς Εὐρ. Μήδ. 21· ἐμβάλε χειρὸς πίστιν Σοφ. Φιλ. 813· δὸς μοι χερὸς σῆς π. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1632· πίστιν καὶ ὅρκια ποιοῦμαι, κάμνω συνθήκην ἀνταλλάσσων ἀμοιβαίας διαβεβαιώσεις καὶ ὅρκους, Ἡρόδ. 9. 92, πρβλ. Ἀνδοκ. 14. 39· οἷαιν .. οὔτε π. οὔθ' ὅρκος μένει Ἀριστοφ. Ἀχ. 308· οὕτω, **πίστεις** (Ἰων. ἀντὶ **πίστεις**) ποιεῖσθαι Ἡρόδ. 3. 8· πρὸς τινα Θουκ. 4. 51· ἀλλήλοις Ξεν. Ἑλ. 1. 3, 12· πίστις διδόναι, παρέχειν διαβεβαιώσεις, Ἡρόδ. 9. 94, πρβλ. Θουκ. 4. 86· ὅρκους καὶ πίστιν ἀλλήλοις δοῦναι Ἀριστοφ. Λυσ. 1185· π. δοῦναί τινι Θουκ. 5. 45· π. διδόναι καὶ λαμβάνειν, ἀνταλλάσσειν, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 44· διδόναι καὶ δέχεσθαι ἀλλήλοιν Πλάτ. Φαῖδρ. 256D, πρβλ. Λυσίαν 121. 4., 154. 40· πίστι λαβεῖν ἢ καταλαβεῖν τινα, δέχεσθαί τινα εἰς φιλίαν ἐπὶ διαβεβαιώσει, Ἡρόδ. 3. 74., 9. 106·— ὡσαύτως ἐπὶ ὅρκου, θεῶν πίστεις ὀμνύναι Θουκ. 5. 30· πίστιν ἐπιτιθέναι ἢ προστιθέναι τινί Δημ. 852. 15., 1270. 9, πρβλ. 1196. 16· — μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμ., φόβων π., βεβαίωσις ἐναντίων φόβων, παραθάρρυνσις, Εὐρ. Ἱκέτ. 627. **2)** μέσον καταπείσεως, ἐπιχείρημα, οἷοις χρῶνται οἱ ῥήτορες, Ἀντιφῶν 139. 18., 144. 34, Πλάτ. Φαίδων 70B, Ἰσοκρ. 28B, κτλ.· παρ' Ἀριστ., τοὐναντίον τῷ ἀποδεικτικῷ ἐπιχειρήματι (ὅπερ καλεῖ ἀπόδειξιν), Ῥητορ. 1. 1, 11., 1. 15, 1., 2, 20, 1· ἀλλὰ χρῆται ὁ αὐτ. τῇ λέξει καὶ ἐπὶ τῆς γενικῆς σημασίας, π. ἐκ τῆς ἐπαγωγῆς Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 3, 2, κτλ.· ἢ διὰ συλλογισμοῦ π. ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 1. 8, 4. **III.** τὸ παραδιδόμενον πρὸς φύλαξιν, παρακαταθήκη, Λατ. fideicommissum, πίστιν ἐγχειρίζειν τινί Ἐπιγρ. Βοιωτ. 1Vb. 42, Πολύβ. 5. 41, 2., 16. 22, 2· σὴ π., παραδεδομένη εἰς σὲ ὡς παρακαταθήκη, Ἑλληνικ. Ἐπιγράμματα 2618. 23.

πιστ-ολέτης, ου, ὁ, ὁ καταστρέφων τὴν πίστιν, Χρησμ. Σιβυλλ. 1. 263.

πιστόν, τό, ἴδε **πιστός** Α. III.

πιστοποιέω, **πιστοποιῶ**, βεβαιῶ, Ἰωσήπ. Μακκ. 7, καὶ Ἐκκλ.

πιστοποίησις, ἡ, βεβαίωσις, λίαν μεταγεν.

πιστο-ποιός, όν, ὁ **πιστοποιῶν**, βεβαιῶν, Κύριλλ. Ἁλ. σελ. 776.

πιστο-πρᾰθείς, οἱ, οἱ τὴν πίστιν καταστρέφοντες, Χρησμ. Σιβυλλ. 8. 187 (τὰ Ἀντίγραφα **-παρθεῖς**).

πιστός (Α), ή, όν, (πίνω) = **πυτός**, ὑγρός· **πιστά**, ῥευστὰ φάρμακα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ βρώσιμα, χριστά, Αἰσχύλ. Πρ. 480, πρβλ. Β'ομ. (488), καὶ ἴδε **πιστικός** (Δ).

πιστός, (Β), ή, όν, (πείθω)· **Α. παθ.**, πιστευτός, ἀξιόπιστος, **1)** ἐπὶ προσώπων, ἔμπιστος, ἀληθής, εἰλικρινής,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἑταῖρος Ἰλ. Ο. 331, κτλ.· φύλακες Ἡσ. Θεογ. 735· μάρτυρες Πινδ. Π. 1. 172· Ζηνὶ π. ἄγγελος Αἰσχύλ. Πρ. 969, κτλ. πιστότερος Θουκ. 5. 108, Ἰσοκρ. 215D· πιστότατος Ἀριστοφ. Πλ. 27·— ὡσαύτως μετὰ δοτ., πιστότατος δέ οἱ ἔσκε Ἰλ. Π. 147· ὁ π. ἡμῖν κάγαθὸς καλούμενος Σοφ. Τρ. 541, πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 153, κτλ.· π. εἰς ξυμμαχίαν Θουκ. 3. 11, πρβλ. 8. 9· π πρός τι Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 2·— ἐν Περσίᾳ **οἱ πιστοὶ** ἦσαν ἰδιαίτεροί τινες σύμβουλοι, Ξεν. Ἀνάβ. 1. 5, 15, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 108, Αἰσχύλ. Πέρσ. 2· οὕτω, πιστὰ πιστῶν = πιστότατοι, αὐτόθι 681, πρβλ. 528, 980, Franck εἰς Συλλ. Ἐπιγρ. 3, σ. 1180b.

2) ἄξιος πίστεως, ἀξιόπιστος, ἄξιος ἐμπιστοσύνης, Ἀντιφῶν 123. 6., 129. 37, πρβλ. Θουκ. 3. 42. **3)** γνήσιος, Θηρικλέους πιστὸν τέκνον, ἐπὶ κύλικος, περὶ ἧς λέγεται ὅτι πρῶτος ἐκεραμευσεν αὐτὴν ὁ Θηρικλῆς, Θεόπομπ. ἐν «Νεμέᾳ» 1. **II** ἐπὶ πραγμάτων, ἀξιόπιστος, βέβαιος, ἀσφαλής, ὅρκια πιστὰ Ὅμ., Πινδ., κλπ.· τέκμαρ τῶνδε, τεκμήρια, μαντεῖα, ῥήματα, κτλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 272, 352, κτλ.· οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν, δὲν δύνανται τις πλέον νὰ πιστεύσῃ τὰς γυναῖκας, Ὀδ. Α. 456· βροτῷ δὲ πιστὸν οὐδὲν Σοφ. Ἀποσπ. 583· οὐκ ἔχοντες τὴν ἐλπίδα .. πιστήν ἔτι, μὴ ἔχοντες πλέον ἐλπίδα εἰς ἣν νὰ δύναταί τις νὰ δώσῃ πίστιν, Θουκ. 5. 14· ἀλλά, ἐλπὶς πιστὴ λόγῳ, βεβαιωθεῖσα διὰ τοῦ λόγου, ὁ αὐτ. 3. 40· ὑπόληψις ἡ πιστοτάτη, ἡ ἐπιστήμη, Ἀριστ. Τοπ. 5. 3, 4· λόγος ἀποδεικτικὸς καὶ π ὁ αὐτ. ἐν Ρητορ. 2. 1. 2. **2)** ἄξιος πίστεως, πιστός, πιθανός, π. καὶ οἰκότα Ἡρόδ. 6. 82, πρβλ. 8. 80· πιστότερον ἢ ἀληθέστερον Ἀντιφῶν 122. 31· π. ὑπόθεσις Πλάτ. Φαίδων 107B· τοῦτο π. ἐκ τῆς ἐπαγωγῆς Ἀριστ. περὶ Οὐρ. 1. 7, 20· πιθανὸν καὶ πιστὸν ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 1. 2, 11. **III.** **πιστόν**, τό, ὡς οὐσιαστ. ὡς τὸ **πίστις** II, ἐγγύησις, ἀσφάλεια, βεβαιότης, τὸ π. τῆς ἀληθείας Σοφ. Τρ. 398, κτλ.· τὸ π. τῆς ἐλευθερίας, τὸ π. τῆς ἐπιστήμης Θουκ. 2. 40., 6. 72· (ἀλλά, τὸ π. τῆς καθ' ὑμᾶς πολιτείας, φαίνεται ὅτι σημαίνει τὴν καλὴν αὐτῆς πίστιν, 1. 68)· τὸ π. ἔχοντες .. κἂν περιγενέσθαι, ἔχοντες πεποίθησιν ὅτι .., Θουκ. 1. 141·— συχν. ἐν τῷ πληθ., τὰ πιστὰ ποιεῖσθαι, = πίστιν ποιεῖσθαι, Ἡρόδ. 3. 8· πιστὰ θεῶν, ἐπὶ ὅρκων, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 7· πιστὸν ἢ πιστὰ δοῦναι καὶ λαβεῖν, δοῦναι καὶ λαβεῖν ἐγγυήσεις, διαβεβαιώσεις, μετ' ἀπαρ. μέλλ. ὁ αὐτὸς ἐν Ἀνάβ. 3. 2, 5, πρβλ. 4. 8. 7, κτλ.· πιστὰ ἡλίου γενέσθαι ὁ αὐτ. Κύρ. 7. 4, 3· οὕτω, πιστὰ δεικνύναι Αἰσχύλ. Ἀγ. 651· στέργειν τὰ π. τῶνδε Εὐμ. 673· π. παρέχεσθαι Εὐρ. Φοίν. 268· ἡλίου πιστὰ γενέσθαι Ξεν. Κύρ. 7. 4. 3.

B. ἐνεργ. ὡς τὸ **πίσυνος**, πιστεύων, πεποιθώς, ἔχων πεποίθησιν ἐπί τι, τινι Θέογν. 283, Αἰσχύλ. Πρ. 917, Πέρσ. 55· πρβλ. Schäf. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 1031, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 1117. **2)** εὐπειθής, ὑπήκοος, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 30. **3)** ἔχων πίστιν θρησκευτικήν, πιστεύων, Καιν. Διαθ. Ἐκκλ.

Γ. Ἐπίρρ. **πιστῶς**, μὲ πίστιν, Ἀντιφῶν 120. 5, Δημ. 35. 53. **2)** πειστικῶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀληθῶς**, Ἀντιφῶν 122. 41. **3)** μὲ διάθεσιν πρὸς πίστιν, Δημ. 922. 1, πρβλ. Λυσ. 150. 37.

πιστοσύνη, ἡ, πίστις, τὸ πιστόν, Κ. Ἑρμ. μετάφρ. Ἰλ. στ. 2593.— Πόλ. Τρῳάδ. στ. 202, ἔκδ. Μαυροφρύδου.

πιστότης, ητος, ἡ, τὸ νὰ εἶναί τις πιστός, πίστις, τιμιότης, Ἡρόδ. 7. 52, Ἀνδοκ. 4. 30, Πλάτ. Νόμ. 630C, κτλ.

πιστοφορεῖσθαι, πληροφορεῖσθαί τι πιστῶς, Γερμ. Κων/λεως σ. 356, ἔκδ. Μι.

πιστό-φρων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πιστὰς φρένας ἀληθεῖς, Μανέθων 4. 580.

πιστο-φύλαξ, [ῠ], **-ᾰκος**, ὁ, ἡ, ὁ φύλαξ τῆς ἀληθείας, Ὀρφ. Ὕμν. 7. 17.

πιστόω, μέλλ. **-ώσω**, (πιστὸς) καθιστῶ ἀξιόπιστον, πιστοῦν τινα ὅρκοις, δένω τινὰ δι' ὅρκων, Θουκ. 4. 88. **II.** Παθ., γίνομαι ἀξιόπιστος, παρέχω πίστιν ἢ ἐγγύησιν, βεβαιοῦμαι, πιστωθεὶς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 536· ἐπεὶ δ' ἐπιστώθησαν Εὐρ. Ι. Α. 66· ὅρκῳ πιστοῦμαί τινι, δένω ἐμαυτὸν πρός τινα δι' ὅρκου, Ὀδ. Ο. 436. **2)** πιστεύω, πείθομαι, πιστωθῆτόν τ' ἐνὶ θυμῷ, «πίστιν λάβοιτε, πιστεύσοιτε» (Εὔστ.), Ὀδ. Φ. 218· πιστωθεὶς ὅτι .., ἔχων τὴν πεποίθησιν ὅτι, βεβαιωθείς .., Σοφ. Ο. Κ. 1039. **III.** Μέσ., χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην καὶ πιστώσαντο, «πίστεις ἐποιήσαντο ἀλλήλοις» (Σχόλ.), Ἰλ. Ζ. 233· πληρέστερον, πιστώσασθαι ἐπέεσσιν Φ. 286· π. πρὸς ἀλλήλους περί τινος Πολύβ. 18. 22, 6. **2)** πιστοῦμαί τινα ὑφ' ὅρκου, ἐξασφαλίζω τὴν πιστότητα αὐτοῦ δι' ὅρκων, Σοφ Ο. Κ. 650, πρβλ. Πολύβ. 8. 17. 2. **3)** πιστώσασθαί τι, πιστεύω ἢ ἔχω πεποίθησιν εἴς τι πρᾶγμα, Εὐρ. Ἀποσπ. 1058, Ὀππ. Κυν. 3. 355. **4)** βεβαιῶ, ἐπιβαιῶ, τι Ἀριστ. Ἀποσπ. 123. Πολύβ. 1. 43, 5, Λουκ. Φιλοψ. 5· ἔργοις τὰς ὑποσχέσεις Λουκ Ἱππ. ἢ βαλανεῖον 1· φιλοσοφίαν βίῳ σώφρονι Ἡρῳδιαν 1. 2, κτλ.· τὴν φήμην ὁ αὐτ. 1. 14·— μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Πλούτ. 2. 628E· οὕτως, π. μάρτυρι τῷ Νέρωνι ὅτι .. ὁ αὐτ. ἐν Γάλβ. 5. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 103.

πίστρα, ἡ, (πιπίσκω) ποτίστρα διὰ ζῶα, Λατ. **a.venus**, Εὐρ. Κύκλ. 47· καλεῖται καὶ **πίστρον**, τό, αὐτόθι 29· τὴν κρήνην πῖσαν εἰρῆσθαι, οἷον πίστραν ὅπερ ἐστὶ ποτίστραν Στράβ. 356, Μέγ. Ἐτυμολ. 673. 28.

πίστωμα, τό, (πιστόω) βεβαίωσις, ἐγγύησις, ὡς τὸ **πίστις** II. 1, **πιστόν**, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ἐμπεδ. 106, Αἰσχύλ. Χο. 977, Εὐμ. 214· π. περί τινος Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 17· ἐν τῷ ἑνικ., π. φιλίας, Κλέαρχ. ἐν «Κιθαρῳδῷ» 1, πρβλ. Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 154. **II.** ἐπὶ προσώπων, γηραλέα πιστώματα, = πιστοὶ γέροντες, Αἰσχύλ. Πέρσ. 171.

πίστωσις, εως, ἡ, (πιστόω) βεβαίωσις, ἐπιβεβαίωσις, Πλάτ. Νόμ. 943C· ὅρκου π. Δίων Κ. 38. 12.

πιστωτέος, α, ον, ὃν δεῖ πιστοῦν, ὃν πρέπει νὰ βεβαιώσῃ τις ὡς ἀληθῆ, λόγος Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 60.

πιστωτής, οῦ, ὁ, ὁ πιστοποιῶν, ἐπιβεβαιῶν, Ἡσύχ. ἐν λ. ἐμπαστῆρας.

πιστωτικός, ή, όν, (πιστόω) βεβαιωτικός, Ἑρμογέν. Ρητορ. 364, 22.

πίσυγγος, ὁ, σκυτοτόμος, ὑποδηματοποιός, Σαπφὼ 99, Ἀλέξανδρ. ὁ Αἰτωλ. παρ' Ἀθην. 699C, Κωμικ. Ἀνώμ. 324·— **πισύγγιον**, τό, τὸ ἐργαστήριον πισύγγου, αὐτόθι. [ῑ, ἔνθ' ἀνωτ.· ἐν τῷ Ἀντιγράφῳ τοῦ Ἀθην. φέρεται διὰ σσ.]

πίσῡνος [ῑ], **ον**, οὐχὶ **η**, **ον**, Εὐστ. 918. 50· (πείθω)· — πεποιθώς τινι, θαρρῶν, πίσυνος Διΐ, πεποιθὼς τῷ Διΐ, Ἰλ. Ι. 238· τόξοισιν π. Ε. 205· ἠνορέῃ π. καὶ κάρτεϊ χειρῶν Α. 9, πρβλ. Ἡσ. Θ. 506 (ὁ Ὅμ. καὶ ὁ Ἡσ. ἔχουσι μόνον τὸ ἁρμ.)· θεῷ, θεοῖς Πινδ. Π. 4. 413, Αἰσχύλ. Θήβ. 212· ἀλκῇ ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 351· τοῖς περιδεξίοις λόγοις Ἀριστοφ. Νεφ. 949· ὑμῖν ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 385·— ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ. 1. 66, 73., 2. 141, κ. ἀλλ.· ἀλλ' ἐν τῇ Ἀττικῇ πεζολογίᾳ μόνον παρὰ Θουκ., τῇ δυνάμει τὸ πλέον π. ἢ τῇ γνώμῃ 2. 89; πρβλ. 5. 14., 6. 3. **II.** ὑπήκοος, τινι Ὀρφ. Ἀργ. 263. 705.

πίσῡρες [ῑ], **πίσυρα**, Αἰολ. καὶ ἀρχ. Ἑπικ. ἀντὶ **τέσσαρες**, **τέσσαρα**, ἴδε.

πίσω [ῑ], μέλλ. τοῦ **πιπίσκω**.

Πῑτάνη, [ᾰ], Δωρ. **-νᾶ**, ἡ, τόπος ἐν τῇ Λακωνικῇ, Ἡρόδ. 3. 55, Πινδ. Ο. 6. 46, κτλ.·—ὁ **Πιτανητέων** λόχος, λόχος τις τοῦ Σπαρτιατικοῦ στρατοῦ, Ἡρόδ. 9. 53· περὶ τοῦ **Πιτανάτου** λ. παρὰ Θουκ. 1. 20, ἴδε τοὺς ἑρμηνευτάς. **II.** ὡς προσηγορ. **πιτάνη**, ἡ, λόχος ἐξ ἀνδρῶν 600 περίπου ἀποτελῶν τὸ δέκατον περίπου μέρος Ρωμαϊκῆς λεγεῶνος, Ἐπιγρ. Σικελ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5501.

πῑτάριον, σχῆμά τι ὅμοιον τῷ γράμματι **Π**, Ἀρχ. Μαθ. σελ. 116. 117.

πῑτνημι, ποιητ. τύπος τοῦ **πετάννυμι**, ἐκτείνω, ἡέρα πίτνα (ἀντὶ ἐπίτνα), «ἐξέτεινεν, ἐπέβαλεν» (Σχόλ.), Ἰλ. Φ. 7· πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ἐκτείνων τὰς χεῖράς του πρὸς ἐμέ, Ὀδ. Λ. 392· πίτναν τ' εἰς αἰθέρα χεῖρας (ἀντὶ ἐπίτναν) Πινδ. Ν. 5. 20· πίτνατε λεπταλέας στολίδας Ἀνθ. Π. 10. 6.—Παθ., ἀμφὶ δὲ χαῖται .. πίτναντο (πρβλ. **πιλνάω**), Ἰλ. Χ. 402· θυμέλαι ἐπίτναντο χρυσήλατοι Εὐρ. Ἡλ. 713· πίτνατο .. παστὸς θαλάμων Ἀνθ. Π 7. 711.

πῑτνω = **πετάννυμι**, μόνον ἐν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 291, ἐπίτνον ἀλωήν (ἔνθα ἄλλοτε ἐπίπλον, ἴδε **πίμπλημι**), πρβλ. Heyne εἰς Ἰλ. Χ. 402.

πίτνω, ποιητ. τύπος τοῦ **πίπτω**, Πινδ. Π. 8. 132, Ν. 5. 70, Ι. 2. 39, καὶ Τραγικ., μάλιστα Εὐρ.· παρατ. ἢ ἀόρ. 6' **ἔπιτνον**, Σοφ. Ο. Κ. 1732, κλπ. — Πλεῖστοι τῶν γραμματ. νομίζουσιν ὅτι ὁ ἀληθὴς τύπος εἶναι **πιτνέω**, ἀόρ. 6' **ἐπέτνευν**. Ἀλλ' ὁ Σχολ. εἰς Ἰλ. Π. 827 θεωρεῖ τὸ **πίτνω** ὡς ἐνεστ., παραβάλλων τοὺς τύπους **τέμνων**, **κάμνων**, **πίτνων**· καὶ ὁ Elmsl. δικαίως ὑπολαμβάνει τὸ **πίτνω** ἁπλῶς ὡς τύπον παράλληλον καὶ ἰσοδύναμον τῷ **πίπτω**, ἐν χρήσει δὲ παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Τραγικ., ὁσάκις ἀπαιτεῖται ἡ παραλήγουσα νὰ εἶναι βραχεῖα (ὡς τὸ ἴαχω κεῖται παρὰ ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ ἴχω καὶ τὸ μίμνω ἀντὶ τοῦ μένω)· ἐντεῦθεν οὗτος ἀρνεῖται παντελῶς τὴν ὕπαρξιν ἐνεστῶτος **πετνέω**, καὶ τύπων οἷοι οἱ **πετνεῖν**, **πετνῶν**, ἴδε αὐτὸν εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 77, Μήδ. 55, Σοφ. Ο. Κ. 1732.

πίττᾰ, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ **πίσσα**.

Πιττάκειος [ᾰ], α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τον Πιττακόν, τὸ Πιττάκειον, τὸ ῥητὸν τοῦ Πιττακοῦ, Σιμωνίδ. 8. 4.

πιττάκιον, τό, πινακίδιον πρὸς γραφήν, δελτίον (ἴδε Εὐσταθ. 633. 19 κἑξ.), Δεινόλοχος ἐν Α. Π. 112, 28, Πολύβ. 31. 21, 9, Διογ. Λ. 6. 89· ἀναθηματικὴ πινακίς, Συλλ. Ἐπιγρ. 3442. **II.** Λατ. **pittacium**, ἔμπλαστρόν τι, Κέλσ. 3. 10.

πιττακοφόρος, ὁ, γραμματοφόρος, Ἀκρ. ἔπος, ἔκδ. Μηλιαράκη στ. 683.

πίτταξις, εως, ἡ, ὁ καρπὸς τῆς κρανείας, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Κ. 242, Εὐστ. 1657. 19.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πιττῖνος, πιττόω, πίττωσις, πιττωτός, Ἀττικ. **πίσσινος,** κτλ.

πιτύδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πίτυς,** Θεογνώστ. Κανόν. 125. 9.

πῐτύῐνος, η, ον, ὁ τῆς πίτυος ἢ ὁ ἐκ πίτυος, ῥητίνη πιτ. Ἱππ. 671. 27· π. στέφανος Πλούτ. 2. 677B· ἴδε **κῶνος** I. 1.

II. πιτυΐνη, ἡ, ἄγνωστόν τι παράσιτον φυτόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 8, 1 (Κῶδ. Οὐρδ. **ἐπετίνη**).

πῐτῠΐς, -ῐδος, ἡ, (πίτυς) σπόρος τῶν κώνων πίτυος, Διοσκ. 1. 87, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 397. **II.** ῥητίνη ἐκ πίτυος, Γαλην. Ἀξ. Ἱππ. 544.

πῐτῠ-κάμπτης, ἴδε **πιτυοκάμπτης.**

πῐτῠλεύω, (πίτυλος) πιτυλίζω, μεταφορ., μοχθῶ, πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρὰ πιτυλεύσας Ἀριστοφ. Σφ. 678.

πῐτῠλίζω, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «πιτυλίζω», πιτυλίζειν γάλα ἐν φύλλοις μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱππ. **II.** κινῶ κανονικῶς χάριν γυμνάσεως τὰς χεῖράς μου ὡς οἱ κωπηλατοῦντες, καὶ ὡς νῦν οἱ ἀσκούμενοι διὰ σιδηρῶν βαρῶν ἢ κορυνῶν, Γαλην. Ὑγιειν. 2 [10]: — ἐντεῦθεν **πῐτῠλισμα,** τό, πᾶσα ταχεῖα καὶ κανονικὴ κίνησις, φορά, διάρ. γραφ. ἀντὶ **πύτισμα,** Ἰουδεν. 11. 173.

πῐτῠλος [Ῐ], ὁ τακτικὸς ἦχος τῶν κωπῶν ἐρρύθμως κινουμένων· τὸ ἔρρυθμον πλατάγημα τῶν κωπῶν, ψόφος ὕδατος τυπτομένου, νεὼς π. εὐήρης Εὐρ. Ι. Τ. 1050· σκάφος .. πίτυλον ἐπτερωμένον, ἐπτερωμένον μὲ σειρὰς κωπῶν, 1346· νεὼς π., περίφρασις ἐπὶ πλοίου, ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1123· ναῦς ὅταν ἐκ τιτύλων ῥοθιάζῃ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 60· ἐνὶ πιτύλῳ, πάντες ὁμοῦ, πάντες μιᾷ φωνῇ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 975, **II.** πᾶς ταχέως ἐπαναλαμβανόμενος ἦχος ἢ κίνησις, οἷον, **1)** τὸ πλατάγημα σταγόνων ταχέως πιπτουσῶν, π. ὀσκρύων Εὐρ. Ἱππ. 1464· π. σκύφου, ἐπὶ οἴνου ἐκχεομένου εἰς ποτήριον, ὁ αὐτ. ἐν Ἄλκ. 798· — «πιτύλοις· ταῖς καταφοραῖς τῶν ὑδάτων» Ἡσύχ.· πρβλ. **πιτυλίζω** I. **2)** ὁ ἦχος ὃν παράγει τὸ κτύπημα τοῦ στήθους καὶ τῶν παρειῶν τῶν θρηνούντων, Αἰσχύλ. Θήϐ. 856 (ἴδε ἐν λέξ. **ἐρέσσω** II), Εὐρ. Τρῳ. 1236· ἐπὶ τῶν ἐπανειλημμένων πληγῶν τῶν πυκτευόντων, Θεόκρ. 22. 127· — μεταφορ., πίτυλος Ἀργείου δορὸς Εὐρ. Ἡρακλ. 834· εἷς δὲ δυοῖν πιτύλοιν .. τείχη κατέλυσεν αἰχμὰ ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 816· πρβλ. **πιτυλίζω** II. **3)** μεταφορ., ὡσαύτως ἐπὶ βιαίων καὶ παραφόρων κινήσεων ἢ σχημάτων, βία, πάθος, ὁρμή, π. μανίας, φόβου ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 307, Ἡρ. Μαιν. 816· μαινομένῳ π. πλαγχθεὶς αὐτόθι 1187.

πῐτῠόεις, εσσα, εν, πλήρης πιτύων· — **Πιτυοῦς, οῦντος,** ὁ, πόλις ἐπὶ τῆς ΒΑ. παραλίας τοῦ Εὐξείνου, τὰ νῦν Pitsunda, Στράϐ. 496· — **Πιτυοῦσσαι,** αἱ, δύο νῆσοι παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἱσπανίας, ἡ Ἔϐουσος (Ivica) καὶ ἡ Ὀφιοῦσσα, ὁ αὐτ. 167· πρβλ. **πιτυώδης.** **II. πῐτυοῦσσα,** ἡ, φυτόν τι, Euphorbia pityusa, Διοσκ. 4. 166, Πλίν. 24. 61.

πῐτῠο-κάμπη, ἡ, δηλητηριώδης τις κάμπη εὑρισκομένη ἐπὶ τῆς πίτυος, Διοσκ. 6. 2, Γαλην., κλ. **II.** μικρὸς κῶνος πίτυος Σχόλ. Ἐνετ. Ἰλ. Β. 375.

πῐτῠο-κάμπτης, ου, ὁ, ὁ κάμπτων πίτυς, οὕτως ἐκλήθη ὁ λῃστὴς Σίνις, ὅστις μένων παρὰ τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου συνελάμϐανε πάντα διαϐαίνοντα ἐκεῖθεν καὶ κάμπτων δύο πίτυς ἔδενεν εἰς τοὺς κλάδους αὐτῶν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας τοῦ συλληφθέντος, καὶ ἔπειτα ἄρινεν αὐτάς, αἱ δὲ ἐπανερχόμεναι εἰς τὰς θέσεις των κατεσπάρασσον αὐτούς, Στράϐ. 391, Ἀπολλόδ. 3. 16, 2, Πλουτ. Θησ. 8, Παυσ. 3. 1, 4. Ὁ τύπος **πιτυοκάμπτης** (πρβλ. **πιτύστεπτος**) ἀποκατεστάθη ὑπὸ Στεφ. ἐν Ἀνθ. Π. 11. 107 ἀντὶ **παλικάμπη.**

πῐτῠο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων πίτυς, ὁ ἔχων ἀφθονίαν αὐτῶν, Φρυγίη Ἀνθ. Πλαν. 8.

πῐτῠρίας, (μετὰ τοῦ **ἄρτος** ἢ ἄνευ αὐτοῦ), ὁ, ἄρτος παρεσκευασμένος ἐκ πιτύρων, Πολυδ. Ϛ', 72, Γαλην., κλ.· οὕτω, **πιτυρίτης** ἄρτος· Ἀθήν. 114E. **II.** ὡς λέξις ὀνειδιστική, Εὐστ. Πανημάτ. 157. 85.

πῐτῠρίασις, ἡ, = **πίτυρον** 2, Γαλην.

πῐτυρὶς ἐλαία, ἡ, εἶδος μικρᾶς ἐλαίας ἐχούσης τὸ χρῶμα τῶν πιτύρων ἥτις συνελέγετο πρὶν ὡριμάσῃ καὶ οὕτως ἐρυλάττετο, Καλλ. Ἀποσπ. 50, Φιλήμ. παρ' Ἀθην. 56C. [ῡ κυρίως, ἀλλὰ ῠ παρὰ Καλλ. ἔνθ' ἀνωτ.].

πῐτῠρίτης, ου, ὁ, ἴδε **πιτυρίας.**

πῐτῠρο-ειδής, ές, ὁμοιος πρὸς πίτυρα, ἐπὶ καθιζημάτων τῶν οὔρων, Ἰωάνν. Ἀκτουάριος περὶ οὔρων 1. 15.

πῐτῠρον, τό, (πτίσσω) ὡς καὶ νῦν, ὁ φλοιὸς τοῦ σίτου, ἐν τῷ ἑνικ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 4, 4, Διοσκ. 3. 107· ἐν τῷ πληθ., Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387, κ. ἀλλ.· ἐν χρήσει εἰς μαγικὰς τελετάς, Δημ. 313. 18, Θεόκρ. 2. 33. **2)** νόσος τις τῆς ἐπιδερμίδος, μάλιστα τῆς κεφαλῆς, κοινῶς «πιτυρίδα», Λατ. furfures, porrigo, Διοσκ. 2. 114· πρβλ. **πιτυρίασμα, πιτύρισμα.** **3)** καθίζημα τῶν οὔρων ὅμοιον πρὸς πίτυρα, Ἱππ. 231. 2· οὕτω, ὑποστάσεις **πιτυρώδεις** ὁ αὐτ. 46. 41, πρβλ. 213C.

πῐτῠρόομαι, Παθ., πάσχω πιτυρίασιν, ἔχω πιτυρίδα, Ἱππ. 109C.

πῐτῠροῦς, -οῦντος, ὁ ἄλλως πιτυρίτης ἄρτος, Θ. Πτωχοπρ. κατὰ ἡγουμ. Β', 414, ἴδε σημ. Κοραὴ ἐν τῷ α' τόμῳ τῶν Ἀτάκτ. σ. 290.

πῐτῠρώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς πίτυρα, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 5, 4· ἄρτοι π. Γαλην. **2)** πάσχων ἐκ πιτυριάσεως, Ἱππ. Ἀφ. 1252, τλ. **3)** πρβλ. **πίτυρον** 3.

πίτυς [ῐ], **υος,** ἡ, Ἐπικ. ὁστ. πληθ. **πίτυσσιν**· — ἡ «πιτυά», Λατ. pinus pinea, ἡ τῶν βουνῶν πίτυς, (ἴδε **πεύκη**), π. βλωθρή, τήν τ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες ἐξέταμον Ἰλ. Ν. 390, Π. 483· μακρῇσίν τε πίτυσσιν ἴδὲ δρυσίν Ὀδ. Ι. 186· ἐν τῶν εἰδῶν αὐτῆς ἦτο ἡ τοῦ Ἰσθμοῦ πίτυς, ἴδε Πλούτ. 2. 674F κέξ., Ἀθήν. 200Δ, Πλίν. 15. 9· — π. ἀγρία, πιθ., p. sylvestris, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 9. 3, κτλ.· — παροιμ., πίτυος τρόπον ἐκτρίεσθαι, καταστρέφεσθαι ὡς πίτυς, δηλ. ἐντελῶς, ἐπειδὴ ἡ πίτυς ἅπαξ κατακοπεῖσα δὲν ἐκφύεται πλέον, Ἡρόδ. 6. 37· πρβλ. Bentl. εἰς Φάλαρ. σελ. 169 κέξ.· ἀλλὰ τοῦτο ἀποδίδεται εἰς τὴν **πεύκην** καὶ οὐχὶ εἰς τὴς **πίτυν,** ὑπὸ τοῦ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 5.— (Δὲν δύναταί τις νὰ μὴ θεωρήσῃ τὴν λέξιν ὡς συγγενῆ πρὸς τὸ Λατ. pī-nus· πρβλ. Σανσκρ. pitu-dāru, pûtre-drû (Ἀγγλ. pine-tree), πιθ. cedrus deodăra· πρβλ. ὡσαύτως **πεύκη.**)

πῐτύ-στεπτος, ον, ποιητ. ἀντὶ **πιτυόστ-,** ἐστεμμένος διὰ πίτυος, Ἀνθ. Π. 6. 253.

πῐτυώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων πολλὰς πίτυς, ἄλσος, ὄρος Στράϐ. 380, 588· χωρίον Πλούτ. 2. 676Δ· π. νῆσοι, αἱ νῆσοι **Πιτυοῦσσαι** (πρβλ. **πιτυόεις**), Ἀλκμὰν 138.

πῐτυών, ῶνος, ὁ, δάσος πιτύων, Γλωσσ.

πιφαύσκω, μετ' ἀναδιπλ. τύπος τῆς √ΦΑ (ἴδε ἐν λ. **φάω**), ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἐνεργ. καὶ μέσ.· Ἐπικ. ἀπαρ. **πιφαυσκέμεν** Ὀδ. Α. 442. Ἐπικ. ῥῆμα (ἐν χρήσει καὶ παρ' Αἰσχύλ. ἐν τῷ ἐνεργ.), ποιῶ τι δῆλον, δηλῶ, φανερώνω, λέγω, κηρύττω, προσημαίνω, ἵππους, οἷς νῶιν πίφαυσκε Δόλων Ἰλ. Κ. 478· ἕκαστα λέγων ἑτάροισι πίφαυσκον Ὀδ. Μ. 165· θέσφατα π., ὅσα μήδεται .. Ζεὺς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 540· μείλιγματα βροτοῖς πιφαύσκων εἶπε Αἰσχύλ. Χο. 279 — μεταφορ., λαμπτὴρ πιφαύσκων ἡμερήσιον φάος, δεικνύων, ἐκπέμπων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 23· τιάρας φάλαρον π., ἐπιδεικνύς, Πέρσ. 661· ἀπολ., ῥοίζησεν δ' ἄρα πιφαύσκων Διομήδεϊ, ποιῶν σημεῖον, Ἰλ. Κ. 502. **2)** προβάλλω λόγους, διακηρύττω, λέγω, μή οἱ μῦθον .. πιφαυσκέμεν Ὀδ. Α. 442· ἔπος πάντεσσι π. Χ. 131, 247. **3)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., λέγω τινὶ νὰ πράξῃ τι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 620. **II.** Μέσ., δῆλον ποιῶ, φανερώνω, ἀνθρώποισι π. τὰ ἀ κῆλα Ἰλ. Μ. 280, πρβλ. Φ. 333· ποιῶ γνωστόν, δηλῶ, ἀποκαλύπτω, φανερώνω, ἀλλά τοι ἄλλον φῶτα π. Ὀδ. Ο. 518· οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα π. Ἰλ. Ο. 97, πρβλ. Π. 12, Ὀδ. Β. 32, 162, κτλ., Ἡσ. Θ. 655 (ἔνθα ὅμως εὑρηται πιφάσκειας). **III.** παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως **πιφαύσκομαι** ὡς παθ., ἀκούω, μανθάνω, Νικ. Θ. 411, 637, 725. [πῐ- ἐν τῷ πρώτῳ ἡμίσει τοῦ ἑξαμέτρ. πρὸ τῆς πενθημιμεροῦς τομῆς, Ἰλ. Κ. 478, 502, Σ. 500, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 540· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἡμίσει ἀείποτε πῐ-. Τὸ μέσ. φαίνεται ὅτι ἅπαντα μόνον ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει, διὸ ἀείποτε πῐ-. Παρ' Αἰσχύλ. ἀεὶ πῐ-· αὖτη δὲ εἶναι ἡ ἀληθὴς ποσότης τοῦ ε ἐν τοῖς μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ τύποις, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ **δῐδάσκω, πῐπίσκω, τῐταίνω, τῐτύσκομαι,** κτλ.

πίφιγξ ἢ **πίφηξ,** ὁ, εἶδος κορυδαλλοῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 28· ὁ Ἡσύχ. (ὃς ἔχει καὶ τὸν τύπον **πιφαλλὶς** ἑρμηνεύει τὸ **πίφιγξ** διὰ τοῦ **κορυδαλλός**).

πίων [ῐ], ὁ, ἡ, οὐδ. **πῖον** γεν. **πίονος** (ἀνώμαλ. θηλ. **πίειρα,** ὃ ἴδε)· — παχύς, λιπαρός, παρ' Ὁμ. ἐπὶ ζώων, πίονος αἰγὸς Ἰλ. Ι. 207· ὗν .. μάλα πίονα Ὀδ. Ξ. 419· π. μῆλα Ἰλ. Μ. 319, κτλ.· μῆλα πίονα ὀπηδῷ Ὀδ. Ι. 464· βοῦν πίονα ὀπηδῷ Ἰλ. Ψ. 750, πρβλ. Β. 403· πίονα μηρί' ἔκηε βοὸς Α. 773· π. νῶτα βοὸς Ὀδ. Δ. 65· π. ὄμφαξ, παχὺ λίπος, Ἰλ. Χ. 501, Ἡσ. Θεογ. 538· ἐπὶ ἐλαίου, Ἡρόδ. 2. 94· οὕτω, π. οἱ νεφροί Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 9, 14· πίονα μᾶζον αἰγὸς Καλλ. εἰς Δία 48. **2)** ἐπὶ ἀνδρῶν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1092, Πλ. 560, Πλάτ. Πολ. 422B. **II.** μεταφορ., ἐπὶ ἐδάφους, παχύς, ἀγρός, κτλ., Ἰλ. Ψ. 832· πλούσιος, Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ Π. 437, κτλ.· ὡσαύτως, πίονα ἔργα, pingues segetes, Μ. 283. τέμενος Πινδ. Π. 4. 99· γλαυκὴς ὀπώρας πίονος ποτοῦ, ἐπὶ τοῦ οἴνου, Σοφ. Τρ. 703· πλακοῦς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1190· π. ἔαρ λύχνου, ἐπὶ ἐλαίου, Καλλ. Ἀποσπ. 201. **2)** ὡς τὸ παχύς, ἐπὶ προσώπων καὶ τόπων, πλούσιος, ἔχων ἀφθονίαν κτημάτων ἢ πραγμάτων πολυτίμων, οἶκος, νηὸς Ὀδ. Ι. 35, Ἰλ. Β. 549· ἄδυτον Ε. 512· πίονας πλούτου πυλὰς Αἰσχύλ. Ἀγ. 820· πίονι μέτρῳ, «μέτρῳ κατὰ πολὺ πλουσίῳ» (Σχόλ.), Θεόκρ. 7. 33, κτλ.· τὸ πῖον, ἴδε ἐν λ. **λιπαρός** I. 2. **3)** ἐπὶ ἀνέμου, τῷ πάντων ἀνέμων πιστάτῳ ζεφύρῳ Βακχυλ. Ἐπιγράμματα 2. 2, Blass. **III.** Τὸ συγκρ. καὶ ὑπερθ. εἶναι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πῐ́τερος, πῐ́τατος, ὡς εἰ ἐκ θετ. πῖος (ἴδε τὴν λ.), Π. Ι. 577, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 48, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 583, Βακχυλ. ἴνθ' ἀνωτ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 8. 10, 2., 8. 17, 1, κτλ.— Ἐπίρρ. πιστέρως διαιτᾶν Ἱππ. Ἀφ. 1243. (Πρβλ. πῖ-αρ, πι-αρός, πι-αίνω, πι-μελή· Σανσκρ. pī-nas, pī-van, pī-v-aras (pinguis), pī-v-as (pinguedo)· Λατ. o-pi-mus, καὶ ἴσως pī-nguis (ἐκτὸς ἂν τοῦτο εἶναι ἔρρινος τύπος τοῦ pī(n)guis = παχύς).)

πλαγγόνιον, τό, μύραν τι εὑρεθὲν ὑπό τινος Πλαγγάνος, Πολέμων καὶ Σωσίβιος παρ' Ἀθην. 690E, Πολυδ. Ζ', 104.

πλάγγος, ὁ, εἶδος ἀετοῦ, ἴδε ἐν λ. περκνός.

πλαγγών, όνος, ὁ, (πλάσσω) κηρίνη κοῦκλα, Καλλ. εἰς Δήμητρ. 91.— Καθ' Ἡσύχ.: πλαγγών· κήρινόν τι κοροκόσμιον, σφαῖρα, καλαῦλις (κάχαρις;), καὶ πλαγγόνες κεκρύφαλα».

πλαγιάζω, μέλλ. -άσω, (πλάγιος) ὡς τὸ πλαγιόω, στρέφω πρὸς τὰ πλάγια, κάμνω τι νὰ λοξοδρομήσῃ, νὰ κάμῃ «βόλταις», πρὸς ἀντίους τοὺς ἐτησίας πλαγιάζοντας (δηλ. τὴν ναῦν) ἐς Πειραιᾶ..καθορμίσασθαι Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 9· πλ. τὰ σκάφη Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 88· τὸν Ἵππον πλαγιαζέτω Πολυδ. Α', 204·— μεταφ., πλ. ἢ φωνὴν ἢ πρᾶξιν, προσαρμόζω πρὸς τὰς περιστάσεις, Πλουτ. Δημοσθ. 13· — μεταφορ., ὡσαύτως, παροδηγῶ, παραπλανῶ, Ἐβδ. (Ἰεζεκ. ΙΔ', 5)· διαστρέφω, αὐτόθι (Ἡσ. ΚΘ', 21).

II. πλήττω διὰ τοῦ πλατέος τῆς λεπίδος τοῦ ξίφους, Δίων Κ. 40. 53, Εὐστ. Πονημάτ. 102. 64. **III.** παρὰ τοῖς Γραμμ., κλίνω, σχηματίζω τοὺς τύπους λέξεως, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλέκτ. 365.

πλᾰγιασμός, ὁ, ἐπὶ τῆς τροχιᾶς τοῦ ἡλίου, Ἐπίκουρ. 18 Orelli· μεταφορ., ἀπάτη, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 987, κτλ. **II.** παρὰ τοῖς γραμμ. ἡ χρῆσις τῶν πλαγίων πτώσεων.

πλᾰγιαυλίζω, παίζω τὸν πλαγιαυλον, Εὐστ. 1157. 40,

πλᾰγί-αυλος, ὁ, πλάγιος αὐλός, ὁ παιζόμενος πλαγίως ὡς τὸ νῦν «φλάουτον», κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ὄρθιον τὸν μετὰ γλωττίδος ὡς τὸ νῦν «κλαρινέτον», Θεόκρ. 20. 29, Βίων 3. 7, κτλ.· ἀλλαχοῦ πλάγιος αὐλός.

πλᾰγιόθεν, Ἐπίρρ. ἐκ πλαγίου, μετὰ γεν., Achmes Ὀνειροκρ. 141.

πλᾰγιό-καρπος, ον, ὁ ἔχων καρπὸν κατὰ τὰ πλάγια, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἴστ. 1. 14, 2.

πλᾰγιό-καυλος, ον, ὁ ἔχων καυλοὺς εἰς τὰ πλάγια, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἴστ. 8. 3, 2.

πλαγιομάγαδις, ἡ, πλαγία μάγαδις, κατὰ διόρθωσιν Meineke ἀντὶ παλαιομάγαδις, ἐν Ἀθην. δειπνοσ. σ. 182d.

πλᾰγι-όμματος, ον, ὁ ἔχων πλαγίους ὀφθαλμούς, «ἀλλοίθωρος», Εὐστ. 768. 7.

πλάγιος [ᾰ], α, ον, ὡσαύτως ος, ον· (ἴδε πλάγος)·— ὡς καὶ νῦν, Λατ. obliquus, transversus, Θουκ. 7. 59, κτλ.· πλ. φορά, πλαγία κίνησις, Πλάτ. Τίμ. 39A· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀντία (εὐθεῖα), αὐτόθι 43E· πλάγιον τιθέναι τι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὀρθόν, Ξεν. Οἰκ. 19, 9· τάφρους τὰς μὲν πλαγίους ὀρύσσειν, τὰς δὲ ὀρθίας Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 6, 3· μαστοὶ πλ., ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 10, 36·— παρὰ Φιλήμονι ἐν «Ἀγύρτῃ» 1, τὸ πλάγιος φαίνεται = τῷ πρανής, pronus,— πλάγι' ἐστὶ τἄλλα, τοῦτο δ' ὀρθὸν θηρίον. **2)** πλάγια, τά, τὰ πλάγια μέρη, τῆς Σκυθίης Ἡρόδ. 4. 49· τὸ πλ., ἐπὶ τοῦ σώματος, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 13, 7, περὶ Ζ. Πορ. 17. 2·— μάλιστα ἐπὶ στρατιωτικῆς ἐννοίας, τοῖς πλαγίοις ἐπιέναι, προσβάλλειν τὰ πλάγια, Θουκ. 4. 32· τὰς δὲ (τῶν τάξεων) εἰς τὰ πλάγια παραγαγὼν Ξεν. Ἀν. 3. 4, 14· παρέπεμψε.. τῶν γυμνήτων ..ὡς τὰ πλάγια καὶ εἰς τὰ ἄκρα 6. 3, 15·— ἐντεῦθεν ὡσαύτως, πλαγίους λαμβάνω τοὺς πολεμίους, προσβάλλω ἐκ τοῦ πλαγίου, ὁ αὐτ. Κύρ. 7. 1, 26, κτλ.· πλ. παραπορεύεσθαι Πολύβ. 6. 40, 7·— οὕτω καὶ ἐπὶ πλοίων, πλάγιαι παραβάλλουσαι ἀλλήλαις ὁ αὐτ. 1. 22, 9· παρεδίδου πλαγίας [τὰς τριήρεις] τοῖς Ἕλλησι Πλουτ. Θεμιστ. 14· πλάγιον ὥσπερ πνεύματι παραδιδόναι ἑαυτὸν ὁ αὐτ. 2. 28D, ἔνθα ἴδε Wyttenb. **3)** συχν. μετὰ προθέσ. ἐπὶ Ἱππρ. σημασ., εἰς τὸ πλάγιον, πλαγίως, λοξῶς, τὸ ὀστέον ἐς τὸ πλ. κατάγνυται Ἱππ. π. Ἄρθρ. 803· εἰς πλάγιον Ξεν. Ἀν. 1. 8, 10· εἰς τὰ πλάγια, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εἰς τὸ ἀντίον, Θουκ. 7. 40, Ξεν. Ἱππ. 12. 12· εἰς πλάγια Πλάτ. Θεαίτ. 195B· ἴδε ἄνωτ. 2·— οὕτως, ἐκ πλαγίου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ καταντικρύ, Πλάτ. Πολ. 598Δ· ἐκ πλαγίου, ἐπὶ στρατιωτικῆς ἐννοίας, κατὰ τὰ πλευρά, Θουκ. 4. 33., 7. 6, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 26· ἐκ τῶν πλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 6, 6· ἐκ πλ. ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 15. 12· ἐκ πλαγίας ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 3. 2, 6., 3. 6. 9·— ἐν τῷ πλ. αὐτόθι 3. 6, 8·— ἐπὶ τὸ πλ. ὁ αὐτ. π. Ζ. Πορ. 14. 6· — ὡσαύτως, πρόσθεν ἢ κατὰ πλάγια, κατὰ μέτωπον ἢ κατὰ τὰ πλευρά, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 1·— τὸ ὁμαλ. ἐπίρρ. πλαγίως εἶναι σπάνιον, Ἀριστ. Μηχ. 5. 2, Λουκ. Συμπ. 47. **4)** ἐπὶ ἐδάφους, κατωφερής, κεκλιμένος, Γεωπ. 2. 46. **II.** μεταφορ., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ εὐθύς, πλάγιος, σκολιός, δόλιος, ἀπατηλός, φρένες Πινδ. Ι. 3. 8, πρβλ. Ν. 1. 97· πλάγια φρονεῖν Εὐρ. Ι. Α. 332· πλάγιοι ταῖς ψυχαῖς Πολύβ. 4. 8, 11· πλ. ἐν τῷ πολέμῳ, δειλός, διστάζων, ὁ αὐτ. 30. 1, 6, κτλ.·—Ἐπίρρ. -ίως, Πλούτ. 2. 856B. **III.** ἐν τῇ Γραμματικῇ, πτώσεις πλάγιοι, Λατ. casus obliqui, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 6, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 177. **2)** τὸ πλάγιον, πλάγιος λόγος, Δημήτ. Φαλην. § 104, κτλ.· οὕτω, πλαγιότης, ητος, ἡ, Ἑρμογ.

πλαγιόφαλλος, ὁ, πλάγιος φαλλός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἰθύφαλλος, Εὐδοκία σ. 413.

πλᾰγιο-φύλαξ, [ῠ], ᾰκος, ὁ, ὁ φυλάττων τὰ πλάγια στρατοῦ κατὰ τὴν πορείαν, τρεῖς Ἴλας Ἱππέων καὶ πλαγιοφύλακας τὰς ἴσας Διόδ. 17. 82.

πλᾰγιο-χαίτης, ου, ὁ, ὁ πλαγίαν ἔχων τὴν χαίτην, Ἡσύχ. ἐν λ. δαχμόκαρσοι.

πλᾰγιόω, = πλαγιάζω 1, τὸν Ἵππον πλ. τῷ χαλινῷ Ξεν. Ἱππ. 7. 16.

πλᾰγίωσις, εως, ἡ, = πλαγιασμός, Ἡσύχ. ἐν λ. λόξωσις.

πλαγκτήρ, ῆρος, ὁ, (πλάζω) ἢ (ἐνεργ.) ὁ παραπλανῶν, πλάνος, ἢ (παθ.) περιπλανώμενος, ἀλήτης, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Ἀνθ. Π. 9. 524. 17.

πλαγκτός, ή, όν, καὶ ός, όν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 593· (πλάζομαι)·— ποιητ. ἐπίθ., πλανώμενος, περιφερόμενος, ἐπὶ πλοίων, ἅ αὐτ. Πέρσ. 277 (ἴδε ἐν λ. δίπλαξ)· πλαγκτά δ' ὡσεί τις γεφέλα Εὐρ. Ἱκέτ. 961· πλ. ὕδωρ, ἐπὶ τοῦ Εὐρίπου, Ἀνθ. Π. 9. 73· ἴδε αὐτόθι 6. 75· πλαγκτὴν ὁδὸν, ἐκκλίνουσαν τῆς ὀρθῆς, πλαγίαν, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1028. 59: πρβλ. 29·— ἴδε ἐν λέξει πλάξ. **2)** μεταφορ., ὁ κατὰ τὸν νοῦν πλανώμενος, παραπλήξ, ἔμπληκτος, παράφρων, Ὀδ. Φ. 363, Αἰσχύλ. Ἀγ. 593.

II. ἐν τῇ Ὀδ. Πλαγκταὶ πέτραι εἶναι βράχοι πέραν (δηλ. πρὸς δυσμὰς) τῆς Σκύλλης καὶ Χαρύβδεως ἐπικρεμάμενοι ἄνωθεν, (ἐπηρεφεῖς) καὶ παρέχοντες τοσοῦτον στενὴν δίοδον ὥστε καὶ πτηνὰ νὰ μὴ δύνωνται νὰ διέρχωνται διὰ μέσου, Ὀδ. Μ. 59 κἑξ., πρβλ. Ψ. 327· παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγραφεῦσιν αὗται συνεχίοντο πρὸς τὰς Συμπληγάδας ἢ Κυανέας τοῦ Βοσπόρου, Ἡρόδ. 4. 85, Ἀρρ. Περίπλ. Εὐξ. Πόντ. ἐν τέλ., Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 2, Πλίν. 6. 13· ἀλλὰ διὰ τὸ πῦρ καὶ τὸν καπνὸν τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται εἰς αὐτάς, (Ὀδ. Μ. 68, 218), ὁ Ἀπολλ. Ρόδ. ὑπέλαβεν ὅτι ὁ Ὅμ. ἔλεγε τὰς ἡφαιστειώδεις νήσους Αἰπάρας, Δ. 924 κἑξ., πρβλ. Ἀπολλόδ. 1. 9. 25·— ὁ Ὅμ. δὲν παριστάνει τὰς Πλαγκτὰς ὡς κινουμένας, ὥστε πιθανῶς τὸ ὄνομα ἔχει ἐνεργ. σημασ. παρ' αὐτῷ, = αἱ πλανῶσαι, ἀπατῶσαι (τοὺς ναυτιλλομένους).

πλαγκτοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ πλάνη, περιπλάνησις, Ὀδ. Ο. 343, Νόνν. Δ. 2. 692.

πλάγος, τό, τὸ πλάγιον μέρος, ἀρχαία Δωρ. λέξις, ἐξ ἧς συνήθως ἐτυμολογεῖται τὸ πλάγιος, Ἡρακλειωτ. Πίνακ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 66.

πλαγχθῆναι, -θείς, ἴδε πλάζω.

πλᾰδᾰρόομαι, γίνομαι πλαδαρός, μαλακός, ἁπαλός, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ., Εὐστ. Πονημάτ. 34. 1.

πλᾰδᾰρός, ά, όν, (πλάδος, πλαδάω) ὑγρός, νοτερός, πλαδαρὴ ἰδρῶτι κόμη Ἀνθ. Π. 9. 653· καρήατα Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1398· πλαδαραὶ σάρκες, χαλαραί, καῦναι, Ἱππ. 553. 42, κτλ.· οὖλα Διοσκ. 5. 7· πλ. διαχωρήματα, ὕδαρῆ, Ἱππ. 392. 45·— ἐπὶ γεύσεως, ἀνούσιος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ στρυφνός, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ 13, πρβλ. 14.

πλᾰδᾰρότης, ητος, ἡ, ὑγρότης, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1096, Γαλην.

πλᾰδᾰρωμα, τό, = πλάδος, Σουΐδ.

πλαδασμός, ὁ, ὑγρότης, Εὐστ. Πονημάτ. 313. 81.

πλᾰδάω, (πλάδη) εἶμαι πλαδαρός, χαλαρός, χαῦνος, ἐπὶ τῆς σαρκός, Ἱππ. π. Ἀέρ. 287, 288· πῆξις πλαδῶσα, οἷον τοῦ γάλακτος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 3. 6, 2· οὖλα πλαδῶντα Διοσκ. 1. 153· φλύκταιναι πλ. Νικ. Θηρ. 241· ἐπὶ λαχάνων, Φίλων 1. 179. **2)** μεταφορ., ἐπὶ τοῦ νοῦ, εἶμαι ἢ γίνομαι ἀδρανής, χαυνοῦμαι, αὐτόθι 441. 459., 2. 411·—ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει μετοχ. πρκμ. «πεπλαδηκώς, σεσηκώς, ὑγρανθείς», καὶ παρατατικ. ἐπλάδα ἐπὶ μεταβατ. σημασίας = κατέδευεν.

πλαδδιάω, φλυαρῶ, μωρολογῶ, Λακων. λέξ. ἐν Ἀριστοφ. Αυσ., ἅπαρ. πλαδδιεῖν 171, προστ. πλαδδίη, μηδ' αὖ πλαδδίη, «μηδὲ πλησίον γένοιτό μοι τὸ στύειν» (Σχόλ.), 990. (Ἴσως ὀνοματοπ. ἁπλῶς, ὡς τὸ παφλάζειν, Λατ. blaterare, Σκωτικόν: blether).

πλάδη, ἡ, = πλάδος, Ἐμπεδ. παρὰ Σιμπλικ., Σουΐδ. ἐν λέξ. πλαδαρός.

πλᾰδᾰ́ειες, εσσα, εν, = πλαδαρός, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 240.

πλάδος, [ᾰ], ὁ, ἀρθονία ὑγρῶν, σῆψις, «μούχλιασμα», Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Δ', 943, πρβλ. 271. 1., 389. 47, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 6.

πλᾰδώδης, ες, (εἶδος) = πλαδαρός, Ἱππ. 595. 45.

πλαδώσις, εως, ἡ, = πλαδασμός, Φώτ., Σουΐδ.

πλάζω, Ἐπικ. παρατ. πλάζον Ὅμ.· ἀόρ. ἔπλαγξα (παρ-) Ὀδ. Ι. 81, Ἐπικ. πλάγξα Ὅμ.— Παθ. καὶ Μέσ., Ὅμ. κλ., Δωρ. πλάσδομαι Μόσχ. 3. 24· Ἐπικ. παρατ. πλαζόμην Ὀδ.· μέλλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πλάγξομαι Ὀδ. Ο. 312· ἀόρ. ἐπλάγχθην (ἀπ-) Ὅμ., Ἐπικ. πλάγχθην Ὅμ.· ὡσαύτως ἐπλαγξάμην ἀμφίβ. παρ' Ἀπολλ. Ροδ. Γ. 261, 1066· (ἴδε ἐν λ. πλήσσω). Ποιητ. ῥῆμ. (ἴδε κατωτ.), = πλανάω, κάμνω τινὰ νὰ πλανηθῇ, περιπλανῶ, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης Ὀδ. Α. 75· ἀλλά με δαίμων πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης Ω. 307· ῥόον πεδίονδε τίθησι πλάζων (ἔνθα τὸ τίθησι πλάζων εἶναι σχεδὸν ὡς τὸ **πλάζει**), Ἰλ. Ρ. 751. **2)** μεταφορ., περιπλανῶ, πλάζε δὲ πίνοντας Ὀδ. Β. 396· (πρβλ. πίνοντες ἐπλάζοντο Ησιόδ. Ἀσπιδ. 147)· οἵ με μέγα πλάζουσι, μὲ παραπλανῶσιν ἀπὸ τοῦ σκοποῦ μου, Ἰλ. Β. 132.

II. Παθ., πλανῶμαι, περιφέρομαι, περιπλανῶμαι, ὅς μάλα πολλὰ πλάγχθη Ὀδ. Α. 2· πῇ .. πλάζομαι; Ν. 204· κεῖθεν δὲ πλαγχθέντες αὐτόθι 278· πλ. ἐπὶ πόντον πλαζόμενοι κατὰ λιβὸ' Γ. 106· ἀλλά πῃ ἄλλῃ πλάζετ' ἐπ' ἀνθρώπους αὐτόθι 252· πλαγχθέντα ἧς ἀπὸ νηὸς Ζ. 278· ἀπὸ χαλκόφι χαλκὸς ἐπλάγχθη, ἀπεκρούσθη, παρετράπη, Ἰλ. Λ. 351· — οὕτω παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, πλαγχθέντες Πινδ. Ν. 7. 55, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 56, Ἡρ. Μαιν. 1187· μετὰ γεν., πλανῶμαι ἀπό τινος, ὀμμάτων ἐπλάγχθη Αἰσχύλ. Θήβ. 784· ἀμαξιτοῦ Εὐρ. Ῥῆσ. 283· οὕτω, τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω· ἢ ἐστι τίς ἐπλάγχθη ἔξω τοῦ πολύμοχθος εἶναι (εἰ δὲ μὴ νοητέον τὸ **κάματος** ἐκ τῆς ἑπομένης προτάσεως, τίς κάματος πολύμοχθος πλάγχθη ἔξω;), Σοφ. Ο. Κ. 1231· — σπάνιον παρὰ τοῖς πεζογράφοις, τῇ τε ἄλλῃ πλαζόμενος παρ' Ἡροδ. 2. 116· οἱ πλαζόμενοι, οἱ πλανῆται, Τίμ. Λοκρ. 97Δ· οὕτω παρὰ Πολυβ., Πλουτ., κλπ., ἀλλ' οὐδέποτε παρὰ τοῖς Κωμ. ἢ τοῖς δοκίμοις Ἀττ. πεζογράφοις.

III. Ἐν ὑσὶ χωρίοις τοῦ Ὁμήρου κεῖται ἐπὶ κυμάτων, μέγα κῦμα .. πλάζ' ὦμους καθύπερθε Ἰλ. Φ. 269· καὶ ἐν τῷ παθ., κύματι πηγῷ πλάζετο Ὀδ. Ε. 388· — ἐνταῦθα ὁ Ἀρίσταρχος ἐκλαμβάνει ἀντὶ **πλῆσσε, πλήσσετο**, ἔπληττεν· ἐπλήττετο· ἀλλὰ δύναται νὰ ληφθῇ καὶ ὡς = **σφάλλω**, κάμνω τινὰ νὰ παραπατήσῃ ἢ παραπλανῶ, οὕτω, πλάζει τὸν παῖδα τὰ σκάνδαλα Ἀνθ. Π. 7. 365.

πλάθᾰνον [ᾰ], τό, (πλατὺς) πλαστήριον ἐφ' οὗ πλάσσουσιν ἄρτους, πλακοῦντας καὶ τὰ τοιαῦτα, Θεόκρ. 15. 115 (διάφ. γραφ. **πλαθάνη**), Νίκανδρος παρ' Ἀθην. 369C (διάφ. γραφ. **πλατάνοισι**), Πολυδ. Ζ', 22, κτλ.· — ἐντεῦθεν ἡ δούλη ἡ πλάσσουσα ἄρτους ἢ πλανούντια ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. λέγεται **Πλαθάνη**· — ἄμυλος **πλαθανίτας** [ῐ], πλακούντιον ἐκ πλαστηρίου, Φιλόξ. παρ' Ἀθην. 643C, κατὰ διόρθωσιν τοῦ Meineke.

πλάθω, ποιητ. τύπος τοῦ **πελάζω**, ἀμεταβ., προσεγγίζω, πλησιάζω, τινί Σοφ. Φιλ. 728 (περὶ τοῦ ἐν Ἠλ. 220, οὐκ ἐριστά πλάθειν, ἴδε ἐν λ. **ἐριστός**)· ὡσαύτως μετ' αἰτ., Εὐρ. Ῥῆσ. 14· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 119· — οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, στάλαις πλάθεται Ἡρακλέους Ἐπιγρ. παρὰ Πλουτ. ἐν Ἀράτ. 14· — Περὶ τοῦ **ἐπλάθην, πλαθείην**, ἴδε ἐν λ. **πελάζω**.

πλαίσιον, τό, σχῆμα ἢ πρᾶγμα τετράπλευρον ἐπίμηκες, Ἀριστοφ. Βάτρ. 800· Σμύρνα ἀνέχει ἐν πλ. Ἀριστείδ. 1. 521· ὡσαύτως, ὀρθογώνιον τετράπλευρον, Ρήτορες (Walz) 1. 106· Ἰσόπλευρον πλ., τετράγωνον, ὡς τὸ **πλινθίον**, «πλαίσιον Ἀττικοὶ πλινθίον Ἕλληνες» Μοῖρις 312, πρβλ. Θωμ. Μάγιστρ. 720· ἔνθα δὲ οἱ Ἕλληνες ἔγνωσαν ὅτι πλαίσιον Ἰσόπλευρον πονηρὰ τάξις εἴη πολεμίων ἑπομένων Ξεν. Ἀν. 3. 4, 19, Ἀρρ. Ἀν. 4. 5, 10, πρβλ. Sturz. Λεξ. Ξεν.· — ἐν πλαισίῳ, ἐν τετραγώνῳ σχήματι, χιτωνίσκος ἐν πλαισίῳ Συλλ. Ἐπιγρ. 155.16 κέξ.· μάλιστα ἐπὶ στρατοῦ, ἐν πλαισίῳ τετάχθαι, ἐν τετραγώνῳ σχήματι, Λατ. agmine quadrato, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν τάξιν τῆς πορείας, Λατ. agmine longo, Θουκ. 7. 78, πρβλ. 6. 67, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 9, κτλ. (ἴδε ἐν λ. **τετράγωνος**)· (τὸ παρὰ Δίωνι Κ. 40. 2, εἰς τὰ πλαίσια βάλλειν, φαίνεται ὅτι εἶναι ἡμάρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ εἰς τὰ πλάγια)· — ὡσαύτως ἐπὶ ἐπιμήκους ἐριώματος, Πλουτ. Ἀλέξ. 67· ἐπὶ κιβωτίου, ὁ αὐτ. ἐν Σόλωνι 25. (Πιθ. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς αἱ λέξεις **πλατ-ύς, πλάτ-ος, πλάθ-ανον**.) — Καθ' Ἡσύχ.: «πλαίσιον· ἢ ἐν τετραγώνῳ τῶν στρατιωτῶν τάξις· καὶ πίναξ. καὶ πλινθίον. καὶ διὰ ξύλων τετράγωνα πήγιματα».

πλαισιός, ἡ, ὁν, = **βλαισός**, Φώτ.

πλᾰκερός, ά, όν, (πλάξ) = **πλατύς**, εὐρύς, Θεόκρ. 7. 18.

πλάκινος [ᾰ], η, ον, (πλάξ) πεποιημένος ἐκ πλακῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2846· πλ. τρίπους, ἔχων πλάκα ἐπ' αὐτοῦ, Ἀνθ. Π. 6. 98.

πλᾰκίς, ή, «κλινίδιον κατεσκευασμένον ἐξ ἀνθῶν, (ἐν) τῇ ἑορτῇ τῶν Παναθηναίων» Ἡσύχ.

πλᾰκίτης ἄρτος, ὁ, πλακωτόν τι ζυμαρικόν, Σώφρων παρ' Ἀθην. 110C.

πλᾰκόεις, εσσα, εν, πλακώδης ἢ πλατύς, Διον. Π. Ἀποσπ. 12. 7, Ὀρφ. Ἀργ. 949· πρβλ. **πλακοῦς**.

πλᾰκόομαι, Παθ. (πλάξ) καλύπτομαι διὰ πλακῶν μαρμάρου, Εὐσ. ἐν βίῳ Κωνσταντ. 4. 58, Συλλ. Ἐπιγρ. οὕτω, 8641· — οὕτω, **πλᾰκωσις, εως**, ἡ, ἡ διὰ πλακῶν μαρμαρίνων ἐπικάλυψις, αὐτόθι 4283, 8662· μαρμάρου πλακώσεις Εὐσ. ἐν βίῳ Κωνσταντ. 3. 36, 1.

πλάκος, ὁ, ἴδε **ὑποπλάκιος**.

πλᾰκουντάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πλακοῦς**, Στράβ. 812, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 12, 11.

πλακουντάριος, ὁ, ὁ κατασκευάζων πλακοῦντας, Συλλ. Ἐπιγρ. 9311· ἴδε Δουκάγγ.

πλᾰκουντηρός, ά, όν, = τῷ ἑπομ., Χρύσιππ. Τυαν. παρ' Ἀθην. 647D.

πλᾰκουντικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς πλακούντιον, ὅμοιος αὐτῷ, Φανίας παρ' Ἀθην. 58E.

πλᾰκούντιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πλακοῦς**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 16, 25.

πλᾰκουντίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **πλακοῦς**, Ἐτυμολ. Μέγ. 533. 20.

πλᾰκουντο-ειδής, ές, = **πλακουντώδης**. Σχόλ. εἰς Κλήμ. Ἀλ. 19.

πλᾰκουντο-ποιός, όν, ὁ κατασκευάζων πλακοῦντας, Σώπατ. παρ' Ἀθην. 644C· — **πλᾰκουντοποιικός**, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πλακουντοποιίαν, αὐτόθι 643E.

πλᾰκουντο-φᾰγέω, τρώγω πλακοῦντας, Ἡσύχ.

πλᾰκουντώδης, ες, ὅμοιος πλακοῦντι, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 10, 4, Ἀθήν. 646C.

πλᾰκοῦς, οῦντος, ὁ· κλητ. **πλακοῦ** Α. Β. 975· — συνηρ. ἐκ τοῦ **πλακόεις**, πλακωτόν, πλατὺ ζυμαρικόν, Λατ. placenta (ἴσως, ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ σπόρου μαλάχης, Ἀθήν. 58E), συχν. παρ' Ἀριστοφ., οἷον πλακοῦντος κύκλος Ἀχ. 1125· πρβλ. Ἀθήν. σελ. 644-6· π. ἄρτος Φιλητ. αὐτόθι 645D· — ὡσαύτως ἀσυναίρ. **πλακόεις**, Ἀνθ. Π. 6. 155. **II.** ὁ σπερματικὸς τύπος τῆς ἡμέρου μαλάχης, Φανίας παρ' Ἀθην. 58E.

πλάκτωρ, ορος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **πλήκτωρ**, Ἀνθ. Π. 6. 294.

πλακῶα χαράγματα τοῦ Μωσῆ, τὰ ἐπὶ τῶν πλακῶν, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 139, 13, ἔκδ. Α.

πλᾰκώδης, ες, (εἶδος) = **πλακόεις**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 17, 10, κτλ.· συγκρ. **-ωδέστερος**, αὐτόθι 4. 2, 4, π. Ζ. Μορ. 4. 8, 7.

πλάν, Δωρ. ἀντὶ **πλήν**· — **πλανάτας**, Δωρ. ἀντὶ **πλανήτης**.

πλᾰνάω, μέλλ. **ήσω**, κτλ.— Παθ. καὶ μέσ., μέλλ. **-ήσομαι** Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττων 376C, Λουκ. Περεγρ. 16, **-ηθήσομαι** Διον. Ἁλ. π. Δημ. 9, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 27· ἀόρ. ἐπλανήθην Εὐρ., Θουκ., κτλ.· πρκμ. **πεπλάνημαι** Ἡρόδ., Ἀττ.· — τὰ Ἀντίγραφα τοῦ Ἡροδ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔχουσι τοὺς Ἀττ. συνηρ. τύπους, ἀλλ' ἐν 2. 41, **πλανέονται**· (**πλάνη**). Πεζογραφικὸς τύπος τοῦ **πλάζω** (ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς), κάμνω τινὰ νὰ πλανηθῇ, περιπλανῶ, Ἡρόδ. 4. 128, Αἰσχύλ. Πρ. 573. **2)** παραπλανῶ, παρασύρω ἐκ τῆς ὑποθέσεως τοῦ λόγου, ἐν ὁμιλίᾳ, Δημ. 448, ἐν τέλ. **3)** ὁδηγῶ ἐσφαλμένως, παρασύρω, παραπλανῶ, ἀπατῶ, ἡ γνώμη πλανᾷ; Σοφ. Ο. Κ. 316, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 356D, Νόμ. 655D· τὸ ἀόριστον πλανᾷ Ἀριστ. Ρητορ. 3. 14, 2· τὰ μὴ πλανῶντα ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 1. 12, 1· — ὡσαύτως, παρασύρω ἀπὸ .., μετὰ γεν., Schäf. Mel. σ. 88. **II.** Παθ., περιπλανῶμαι, περιφέρομαι, παραπλανῶμαι, ἵπποι πλανόωνται ἀνὰ δρόμον Ἰλ. Ψ. 321· ὅποι γῆς .. πεπλάνημαι Αἰσχύλ. Πρ. 564· π. εἰς πόλεις Λυσ. 129. 16· κατὰ τὴν χώραν Ἰσοκρ. 132Δ· περὶ τὰ πεδία Πλάτ. Πολιτικ. 264C· ἀπολ., Σοφ. Ο. Κ. 347, κτλ.· ἐπὶ τῶν πλανητῶν, Πλάτ. Νόμ. 822Δ, Ἀριστ. κλπ. **6)** μετ' αἰτ. τόπου, πλανηθεὶς τήνδε βάρβαρον χθόνα, περιπλανηθεὶς εἰς ταύτην τὴν βάρ.., Λατ. oberrare, Εὐρ. Ἑλ. 598 (πρβλ. **ἀλάομαι**)· ἀλλὰ μετὰ συστοίχ. αἰτ., πολλοὺς δέ τινας ἐλιγμοὺς ἄνω καὶ κάτω πλανώμενοι μόλις ἀφικνεῖσθε ὅποι ἡμεῖς πάλαι ἥκομεν Ξεν. Κύρ. 1. 3, 4· — ἐπὶ φημῶν, πολλὰ .. ἐμπόρων ἔπη φιλεῖ πλανᾶσθαι Σοφ. Ο. Κ. 304. **2)** ἐξέρχομαι τοῦ προκειμένου ἐν τῷ λόγῳ, πλανᾶσθαι ἐν τῷ λόγῳ Ἡρόδ. 2. 115· πλ. ἀπὸ τοῦ λόγου Πλάτ. Πολιτικ. 263Δ. **3)** μετὰ γεν., πλαναθεὶς καιροῦ, ἀπολέσας τὴν εὐκαιρίαν, ἀποτυχών, Πινδ. Ν. 8. 6. **4)** πράττω τι ἀτάκτως ἢ ἀλογίστως, Ἡσόδ. 6. 52· ἐνύπνια τὰ ἐς ἀνθρώπους πεπλανημένα, τὰ ἀτάκτως ἐπεδύοντα εἰς αὐτούς, ὁ αὐτ. 7. 16, 2· πλανωμένη πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ Αἰσχύλ. Πρ. 275· πεπλανημένον τρόπον, ἀτάκτως, Ἱππ. Προγν. 4. 5· οὕτω, πεπλανημένως Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 1. 7. **5)** πλανῶμαι τὸν νοῦν, «χάνω», Ἡρόδ. 8. 37, Αἰσχύλ. Πρ. 473· πλ. καὶ ἀπορῶ Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 304C· πλ. καὶ ταράττεται ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 79C· π. τῇ διανοίᾳ, ταῖς διανοίαις Ἰσοκρ. 320D, 420Δ· πεπλανημένην ἔχειν τὴν διάνοιαν ὁ αὐτ. π. Ἀντιδόσ. § 284.

πλάνη, [ᾰ], ἡ, ὡς τὸ ἄλη, περιπλάνησις, Ἡρόδ. 1. 30., 2. 103, 116· συχνὸν παρ' Αἰσχύλ. Πρ., καθ' ἑνικ., 622, 784, κ. ἀλλ.· ἐν τῷ πληθ., τηλέπλανοι, πολύπλανοι πλάναι 576, 585, Ἀριστοφ. Σφ. 873· πρβλ. Elmsl. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 67. **2)** παρέκβασις, Πλάτ. Παρμ. 136E· ἡ πλάνη τοῦ λόγου ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 683Δ. **II.** μεταφορ., παραπλάνησις, ἀποπλάνησις, ἀπάτη, Λατ. error, βίοτος ἀνθρώπων πλάνη Εὐρ. Ἀποσπ. 660. 8·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πλ. καὶ ἄνοια Πλάτ. Φαίδων 81Α· πλάνης ἔμπλεον ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 505C· ἡ περὶ τὰ χρώματα πλ. τῆς ὄψεως, ἡ ὀπτικὴ ἀπάτη, αὐτόθι 602C· τοσαύτην .. ἔχει πλάνην, ἀνωμαλίαν, ἀταξίαν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 3, 2· πολλὰς ἀπορίας ἔχει καὶ πλ. ὁ αὐτ. π. Ψυχῆς 1. 1, 4.

πλάνημα [ᾰ], τό, πλάνη, περιπλάνησις, Αἰσχύλ. Πρ. 828· πλ. ψυχῆς Σοφ. Ο. Τ. 727.

πλάνης [ᾰ], **ητος**, ὁ, ὁ πλανώμενος ἢ περιφερόμενος, ἀλήτης, Λατ. erro, Σοφ. Ο. Τ. 1029, Εὐρ. Ι. Τ. 417, Ἰσοκρ. 385D· 2) πλάνητες ἀστέρες, οἱ πλανῆται, Ξεν. Ἀπομν. 4. 7, 5· καὶ ἁπλῶς, οἱ πλάνητες Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 13, 1· οὕτως, ἀστέρες πλανῆται ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 1. 6, 1, Πλούτ. 2. 604Α, κτλ.· πλανῆται Πλάτ. Τίμ. 38C, Ἀριστ. Ἀποσπ. 191· ἀντίθετ. τῷ **οἱ ἐνδεδεμένοι**, (ἀπλανεῖς ἀστέρες), ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 2. 8, 10, πρβλ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 2, 13. — Ἡ Ἀφροδίτη ἐκαλεῖτο **ἑωσφόρος** ἢ **ἕσπερος**, ὁ Ἑρμῆς **στίλβων**, ὁ Ἄρης, **ὁ πυρόεις**, ὁ Ζεὺς **φαίθων**, ὁ Κρόνος **φαίνων**, ἴδε τὰς λέξ., καὶ πρβλ. Stallb. εἰς Τίμ. ἔνθ' ἀνωτ., Lewis Astr. of Anc. 144, 245· παρὰ τοῖς ἀνατολικοῖς λαοῖς οἱ πλανῆται διεκρίνοντο κατὰ χρώματα· ὁ ἥλιος ἐλέγετο χρυσοῦς, ἡ Σελήνη ἀργυρᾶ, ἡ Ἀφροδίτη λευκή, ὁ Ἑρμῆς κυανοῦς, ὁ Ἄρης ἐρυθρός, ὁ Ζεὺς πράσινος, ὁ Κρόνος κίτρινος, ἴδε Rawlins. εἰς Ἡρόδ. 1. 98. 3) πλάνητες [πυρετοί], πυρετοὶ ἐρχόμενοι ἐν ἀκανονίστοις παροξυσμοῖς, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 944, Ἀφ. 1248· ὡσαύτως **πλανῆται**, πρβλ. Foës. Oecom. **II.** ὡς ἐπίθ., ἄπορος καὶ πλ. βίος Πλουτ. Βροῦτ. 33· καὶ ὡς θηλ., πλάνητα πτῆσιν Δουκ. Μυίας Ἐγκώμ. 9. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 131.

πλᾰνησί-εδρος, **ον**, (ἕδρα) ἔχων ἕδραν κινητήν, δηλ. ἐλεύθερος κινούμενος, ἐπὶ τῆς ἐπιγονατίδος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 15. 5.

πλάνησις, **εως**, ἡ, διασκόρπισις, διασπορά, τῶν νεῶν Θουκ. 8. 42. 2) μεταφορ., ἀποπλάνησις, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 394.

πλᾰνητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ πλανᾶσθαι, περιφέρεσθαι, Ξεν. Ἀπομν. 4. 5.

πλανητεύω, περιπλανῶμαι, Α. Β. 375—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 131.

πλᾰνήτης, **ου**, Δωρ. **πλανάτας**, ὁ, = **πλάνης**, Σοφ. Ο. Κ. 3. 124, κτλ.· τοὺς πλ. ἐπὶ τὰς πόλεις ἐμπόρους [καλοῦμεν] Πλάτ. Πολ. 371D· πλανῆται ἐπὶ πάντας τόπους, ἐπὶ λαγῶν, Ξεν. Κυν. 5, 17. 2) πλανήτης ἀστήρ, ἴδε ἐν λ. **πλάνης** Ι. 2. **II.** ὡς ἐπίθ., χοροῦ πλ. Εὐρ. Βάκχ. 148· πλ. ἄθλιος βίος ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 878. — Ἴδε Κίνεου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 131.

πλᾰνητικός, **ή**, **όν**, ὁ πλανώμενος ἢ συνηθίζων νὰ πλανᾶται ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἔθνος Στράβ. 343. 2) ἀσταθής, ἀνώμαλος, τὰ ὑγρὰ πλ. ἐστι Ἀριστ. Προβλ. 26. 2· πλ. κίνησις μνημονεύεται ἐκ τοῦ Κλεομήδ.

πλᾰνῆτις, **ιδος**, θηλ. τοῦ **πλανήτης**, Λυκόφρ. 998, Πολυδ. Ε', 63.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 532.

πλᾰνητός, **ή**, **όν**, (πλανάω) περιπλανώμενος, Πλάτ. Πολ. 479D· πλ. κατὰ πόλεις ὁ αὐτ. ἐν Τίμ. 19E· ἄστρα πλανητὰ ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 821B, πρβλ. Τίμ. 58C. **II.** μεταφορ., πλανώμενος, σφαλλόμενος, Πλούτ. 2. 550D.

πλάνιος, **ον**, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **πλάνος**, Ἀνθ. Π. 7. 715.

πλαν-όδιος, **α**, **ον**, ὁ πορευόμενος δι' ἁτραπῶν, ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ, ὁ περιπλανώμενος, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 75 (ἔνθα **πλανοδίας**) [ἔνθα **πλᾰ-**, χάριν τοῦ μέτρου]: — παρ' Ἡσυχ., «πληνοδία .. τῇ πεπλανημένῃ τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ».

πλάνο-λόγος, **ον**, ὁ διὰ λόγων παραπλανῶν, ἐξαπατῶν, Ἐκκλ.

πλάνος [ᾰ], **ον**, 1) ἐνεργ., παραπλανῶν, παραδηγῶν, ἀπατῶν, ἐξαπατῶν, πλάνον κατέσειον ἰδωλήν, τὸ δέλεαρ, Θεόκρ. 21. 43, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 702· πλάνα ὦρα, πλάνος ἄγρα Μόσχ. 1. 29., 5. 10· πνεύματα Α' Ἐπιστ. πρ Τιμ. δ', 1. 2) Παθ., πλανώμενος, περιπλανώμενος, ἀσταθής, ποικίλον πρᾶγμ' ἐστὶ καὶ πλάναν τύχη Μένανδρ. ἐν «Κιθαριστῇ» 8· ἀλλά, πλάνα φέγγη, πλανῆται, Μανίθων 4. 3. **II.** πλάνος, ὁ, = **πλάνη**, περιπλάνησις, Σοφ. Ο. Κ. 1114, Εὐρ. Ἄλκ. 482, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., Ἀριστοφ. Σφ. 873, κτλ. 2) μεταφορ., φροντίδος πλάνοι, αἱ περιπλανήσεις τῶν σκέψεων, Σοφ. Ο. Τ. 67· ἀλλά, πλ. φρενῶν, παραπλάνησις τῶν φρενῶν, παραφροσύνη, μανία, Εὐρ. Ἱππ. 283, οὕτω, πλ. τε καρδίᾳ προσίσταται ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 1025· **πλάνοις**, μὲ ἀκανονίστους παροξυσμούς, ἐκὶ νόσου, Σοφ. Φιλ. 758, ἴδε Ellendt Lex. ἐν λ. ἴσως· — κερκίδος πλάνοι ἐπὶ τῆς ἐν τῷ ὑφαίνειν κινήσεως, Εὐρ. Ἴων 1491. 3) παρεκβολή, παρέκβασις, Πλάτ. Ἐπιστ. 344D. 4) πλάνη, λάθος, Κέβης. Πίναξ 25. **III.** ἐπὶ προσώπων, **πλάνος**, ὁ, ἀλήτης ἢ ἀπατεών, Νικόστρατος ἐν «Σύρῳ» 1, Διονύσ. Κωμ. ἐν «Ὁμωνύμοις» 2, πρβλ. Εὐαγγ. κ. Ματθ. κζ', 63 Λατ. planus, Cic. pro Cluent. 26.

πλάνο-στίβης, **ες**, ὁ πατούμενος ὑπὸ περιπλανωμένων ἀνθρώπων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 76.

πλάνο-τρόπος, **ον**, ὁ τρέπων εἰς φυγὴν τὴν πλάνην, ὁ καταπαύων τοὺς αἱρετικούς, Ἀνθ. Π. 1. 106, 10.

πλᾰνύττω, = **πλανάομαι**, περιπλανῶμαι, Ἀριστοφ. Ὄρν. 3.

πλᾰνώδης, **ες**, (εἶδος) ὁ πλανώμενος, πυρετοὶ (ἴδε **πλάνης** Ι. 3), Ἱππ. 216B. 2) ὁ εὐκόλως κινούμενος ἢ διολισθαίνων, ἐπὶ ἐπιδέσμων, ὁ αὐτ. π. Ἰητρείων 743· πλ. ἄρθρον Ἀγμ. 778. 3) μεταφορ., γνώμη πλ. Ἀρετ. π. Δίτ. Ὀξ. Παθ. 2. 11.

πλάξ, ἡ, γεν. **πλᾰκός**, πᾶν πλατὺ καὶ ἀναπεπταμένον πρᾶγμα, μάλιστα ἐπίπεδος χώρα, πεδιάς, πᾶσαν ἠπείρου πλάκα Αἰσχύλ. Πέρσ. 718· Φλεγραίαν πλ. ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 295· νυχίαν πλ., ἐπὶ τῆς νήσου Ψυτταλείας (ἔνθα ὁ Heath προτείνει μυχίαν, ἐν τῷ στενῷ κειμένην), ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 952· νεκρῶν πλάκα Σοφ. Ο. Κ. 1564· νεκρῶν πλάκες αὐτόθι 1577· πάντου πλάξ, ὁ ὠκεανός, Πινδ. Π. 1. 24, πρβλ. Ἀρίονα (Bgk. σ. 567), Εὐρ. Ἀποσπ. 582. 4, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1438· αἰθερία πλάξ Εὐρ. Ἡλ. 1349· ἡ ἐπίπεδος κορυφὴ βουνοῦ, ὀροπέδιον, Σουνίου, Οἴτης, Παρνασσοῦ πλ. Σοφ. Αἴ. 1220, Φιλ. 1430, κτλ.· ἀπ' ἄκρας πυργώδους πλακός, ἀπὸ τῆς ἀνωτάτης ὀροφῆς πύργου, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 273. 2) ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «πλάκα», Λουκ. Ἐνύπν. 3· λίθων πλαξὶ λείαις ὁ αὐτ. ἐν Ἔρωσι 12, κτλ.· οὐκ ἐν πλαξὶ λιθίναις, ἀλλ' ἐν πλ. καρδίας Β' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. γ', 3· τάφου πλάξ, Ἀνθ. Π. 7. 324. 3) αἱ πλάκες, = πτερύγια, ἐπὶ τῶν μαλακοστράκων, pinnae caudales, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 5, π. Ζ. Γεν. 3. 8, 4· ἡ ἐντὸς πλ. τῶν κογχυλίων Θεοφρ. π. Λίσθ. 73. 4) **κοπτῆς πλάκες** = **πλακοῦντες**, Ἀνθ. Π. 12. 212.—Ἡ ἀνώμ. δοτ. **πλαγκταῖς** ἢ **πλακταῖς** παρ' Ὀρφ. ἀντὶ **πλαξὶ** εἶναι λίαν ἀμφ.οβ(Ἐκ τῆς √ΠΛΑΚ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις **πλακ-οῦς**, **πλακ-ερός**, **πλάκ-ινος**· πρβλ. Λατ. planc-a, plan-us (planc-us), καὶ ἴσως lanx lanc-is· Λιθ. plasz-lakà (palma)· Ἀρχ.-Γερμ. flah (flach). Ὁ τελευταῖος οὗτος τύπος φαίνεται σχετίζων τὴν λέξ. καὶ πρὸς τὸ πλατύς, (ὃ ἴδε).

πλάξιππος, **ον**, Δωρ. ἀντὶ **πλήξιππος**, Πινδ.

πλάσις [ᾰ], **εως**, ἡ, (**πλάσσω**) σχηματισμός, μόρφωσις, Ἐμπεδ. 285· ἡ τοῦ ἐμβρύου πλ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 8, 4· ἐπὶ τῆς φωνῆς, Πλουτ. Κικ. 4. 2) ἐπινοήσεις, πλάσματα, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 12. 9, 15· πλάσει τῶν ἀδυνάτων Στράβ. 43.

πλάσμα, τό, (**πλάσσω**) τὸ σχηματισθὲν ἢ πλασθέν, εἰκών, εἴδωλον, ὁμοίωμα, πλάσματα πηλοῦ Ἀριστοφ. Ὄρν. 686· κήρινον .., οὐκ οἶδ' ὅ τι πλάσμα, οἱονεὶ πλασθὲν ἐκ κηροῦ, Πλάτ. Θεαίτ. 197D, πρβλ. 200B, Σοφιστ. 239E· πλάττομεν πλάσματα, δηλ. πέμματα διαφόρων σχημάτων, ἐπὶ ὀψαρτυτοῦ, Μένανδρ. ἐν «Δημιουργῷ» 1. **II.** τὸ κατὰ μίμησιν γενόμενον, πλαστόν, κίβδηλον, πλ. ὅλον ἡ διαθήκη Δημ. 1110. 18, πρβλ. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 12. 7, 24, Πλούτ., κλπ.· — τὸ πλασθέν, πλαστὸν διήγημα κ.τ.τ., πλάσματα τῶν προτέρων (ἐπὶ μύθων), Ξενοφάν. 1. 22, πρβλ. Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 6, 14· — πρόφασις, Πλουτ. Μάρ. 43. **III.** ὡς τὸ **χαρακτὴρ**, ἐπὶ ὄρους, Διονύσ. Ἀλ. περὶ Δημοσθ. 34, πρὸς Γναῖον Πομ. 4, Λογγῖν. 15. 2) ἐν τῇ μουσικῇ, φωνῆ νόθος, ὡς ἡ χρῆσις τοῦ τρομώδους, ἢ πλαστοῦ ὑψηλοῦ τόνου ἀντὶ τοῦ πλήρους φυσικοῦ ῥόθγου, μετὰ πλάσματος αὐλεῖν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἁπλάστως**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 11, 5, πρβλ. Ἑρμηνευτὰς εἰς Πίνδαρον (Persium) 1. 17· ἐπὶ ὁμοίας προσαποιήσεως παρὰ τοῖς ῥήτορσι καὶ ὑποκριταῖς, Πλουτ. Δημ. 11· πλ. φωνῆς ἀθόρυβον ὁ αὐτ. ἐν Περικλ. 5, πρβλ. 2. 405D· sit lectio virilis, non .. in canticum dissoluta nec plasmate effeminata, Quintil 1. 8, 2.

πλασμᾰτίας, **ου**, ὁ, πλαστός, ἄτοπος καὶ πλ. ὁ λόγος Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 1, 36, πρβλ. 4. 3, 30, Μετὰ τὰ Φυσ. 12, 2, 1. **II.** ὁ διεξοδικὸς εἰς τὸ ψεύδεσθαι, φιλοψευδής, Πλουτ. Κάμιλλ. 22.

πλασμᾰτικός, **ή**, **όν**, (πλάσμα) μιμητικός, δραματικός, διήγημα Ῥήτορες (Walz) 1. 17. **II.** πλαστός, οὐχὶ ἀληθής, ψευδής, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 103.

πλασμᾰτο-γράφος, **ον**, ὁ γράφων λόγους οὐχὶ ἐπὶ πραγματικῶν ὑποθέσεων, ἀλλ' ἐπὶ πλαστῶν, Ῥήτορες (Walz) 2. 79, πρβλ. Εὐστ. 61. 12· **-γραφέω**, ὁ αὐτ. 751. 19.

πλασματολογία ἡ, τερατολογία, ἔκφυλος καὶ ἀλλόκοτος πλασματολογία Φωτ. Ἐπιστ. Δ', ε', σ. 142, ἔκδ. Ἰω. Βαλ.

πλασμᾰτώδης, **ες**, = πλαστός, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 1, 12, π. Ἀναπν. 5. 2· λέγω δὲ πλασματώδες τὸ πρὸς ὑπόθεσιν βεβιασμένον ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 12. 7, 24.

πλασμός, ὁ, (πλάσσω) πλάσις, κατασκευή, -Βιλθ. κ. Χρυσ. στ. 292, ἔκδ. Μαυροφρύδου.— Πρβλ. **μεταπλασμός**.

πλάσσω, Ἀττ. **-ττω**· μέλλ. **πλάσω** (ἀνα-) Ἱππ. 845F (Littré 4. σ. 436)]:— ἀόρ. **ἔπλασα** Ἡρόδ., Ἀττ. ποιητ. **ἔπλαττα** Θεόκρ. 24. 107, Ἀνθ. Π. 2. 47· Ἐπικ. **πλάσσα** Ησ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 70· — πρκμ. **πέπλᾰκα** Διόδ. 15. 11, Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 41. — Μέσ., μέλλ. **πλάσομαι** Ἀλκίφρων 1. 37· ἀόρ. **ἐπλασάμην** Θουκ. 6. 58, Πλάτ., κλ.— Παθ., μέλλ. **πλασθήσομαι** Γαλην.·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀόρ. ἐπλάσθην Εὐρ. ἐν Ἀδήλ. 104, Πλάτ.· πρκμ. πέπλασμαι (ἴδε ἐν τέλ.) Σχηματίζω, πλάττω, δίδω εἴς τι σχῆμα καὶ μορφήν, Δατ. fingere, κυρίως ἐπὶ τοῦ καλλιτέχνου τοῦ ἐπεξεργαζομένου μαλακὰς καὶ εὐπλάστους οὐσίας, ὡς π. χ. πηλόν, κηρὸν καὶ τὰ τοιαῦτα, προσέτι καὶ λεπτὸν χρυσόν, πλ. ἐκ γαίης Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 70, πρβλ. 2. 47, 73· ἐπὶ τοῦ Προμηθέως, ὃν λέγουσ' ἡμῖας πλάσαι καὶ τἄλλα .. ζῷα Φιλήμων ἐν Ἀδήλ. 3, πρβλ. Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 6. 5· πλ. καθάπερ ἐκ κηροῦ Πλάτ. Νόμ. 746Α· σχήματα ἐκ χρυσοῦ ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 50Α· ἐκ πηλοῦ ζῷον Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 9, 7· ἀγγεῖον πλ. κήρινον ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 3, 33· τοὺς πηλίνους στρατηγούς Δημ. 47. 15· — ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ γράφειν, ὡς ἡ τέχνη τοῦ γλύπτου πρὸς τὴν τοῦ ζωγράφου, Πλάτ. Πολ. 510Ε, πρβλ. Νόμ. 668Ε, Ἰσοκρ. 204C, κτλ.· — τὴν ὑδρίαν πλάσαι, πλαστουργῆσαι, Ἀριστοφ. Σφ. 926· σώματα πλ. θνητὰ Πλάτ. Τίμ. 42D· πλ. τὰ κηρία, ἐπὶ μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 7· ἐπλαττεν ἔνδον οἰκίας, ἐσχημάτιζεν ἐκ πηλοῦ οἰκίας, Ἀριστοφ. Νεφ. 879· — Μέσ., σχῆμα πλασάμενος, σχηματίσας ἑαυτῷ εἰκόνα, Πλάτ. Πολιτ. 297Ε. — Παθ., ὁ μὲν πλάσεται, σχηματίζεται, Ἡρόδ. 3. 108· οἶκος τεκτόνων πλασθεὶς ὕπο Εὐρ. Ἀποσπ. 1116· ἂν ἴδωσι .. κήρινα μιμήματα πεπλασμένα Πλάτ. Νόμ. 933Β. **2)** ἐπιθέτως ὡς ἔμπλαστρον, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 14, ἐν τῷ παθ., (διάφ. γραφ. **προσπλασσ-**). **II.** καθόλου διαπλάττω καὶ μορφώνω δι' ἀνατροφῆς καὶ ἐκπαιδεύσεως, πλ. τὰς ψυχὰς τοῖς μύθοις, τὰ σώματα ταῖς χερσὶν Πλάτ. Πολ. 377C, πρβλ. 466Α· σῶμα ἐπιμελῶς ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 88C· ἑαυτὸν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 500D· παιδεύειν τε καὶ πλ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 671C· τῷ λόγῳ τοὺς νόμους αὐτόθι 712Β, — Παθ., τοὔνομ' ἀνὰ χρόνον πεπλασμένον Εὐρ. Ἴων 830. **III.** πλάττω ἐν τῷ νῷ, σχηματίζω ἔννοιάν τινος, πλάττομεν οὔτε ἰδόντες οὔτε .. νοήσαντες ἀθάνατόν τι ζῷον Πλάτ. Φαῖδρ. 246C, πρβλ. Πολ. 420C· ἐπὶ τῆς φωνῆς, ἐνδέχεται πλάττεσθαι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 19. **IV.** δίδω εἴς τι σχηματισμόν τινα, πλ. τὸ στόμα (οὕτως ὥστε νὰ προφέρω τι κομψότερον) Πλάτ. Κρατ. 414D· τὴν κόμην Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 24, 24· τὴν ὑπόκρισιν Πλουτ. Δημ. 7· — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, πλασάμενος τῇ ὄψει πρὸς τὴν ξυμφοράν, οἷον «τῇ ὄψει πλασάμενος ἀδήλως πρὸς τὴν συμφοράν», σχηματίσας οὕτω τὸ πρόσωπον ὥστε νὰ μὴ δώσῃ ὑποψίαν διὰ τὴν γενομένην συμφοράν, Θουκ. 6. 58, πρβλ. Δημ. 1122. 12, 20. **V.** μεταφορ., πλάττω, ἐπινοῶ, λόγους ψιθύρους πλάσαων Σοφ. Αἴ. 148· ψευδεῖς πλ. αἰτίας Ἰσοκρ. 238Β· προφάσεις Δημ. 778. 21· τί λόγους πλάττεις; Δημ. 288. 3· μὴ πλάσῃς κακὸν Μενάνδρου Μονόστ. 145· — ἀπολ., δόξω πλάσας λέγειν, θὰ φανῶ ὅτι λέγω ἐξ ἰδίας ἐπινοίας καὶ οὐχὶ τὴν ἀλήθειαν, Ἡρόδ. 8. 80, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 37· — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, πλάσασθαι τρόπον ἑαυτοῦ Λυσ. 157. 23· ψευδῆ Ξεν. Ἀν. 2. 6, 26· τῆς φιλανθρωπίας .. ἣν ἐπλάττετο Δημ. 304. 26· πλ. προφάσεις ὁ αὐτ. 408. 12· τοιαῦτα πλάττεσθαι ἐτόλμα ὁ αὐτ. 837. 13· ἔτι καί, καιρὸν πλάττεσθαι ὁ αὐτ. 575. 8· ἀπολ., πλάσασθαι πρὸς ἑαυτὸν Ἀριστ. Ρητορ. 2. 4, 27· μετ' ἀπαρ., Νέρων εἶναι πλασάμενος, προσποιούμενος ὅτι ἦτο ὁ Νέρων, Δίων Κ. 64. 9. — Παθ., οὐ πεπλασμένος ὁ κόμπος, οὐχὶ πλαστός, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 1030· φάσκοντες πεπλάσθαι, λέγοντες ὅτι ἦτο πλάσμα, Ἰσαῖ. 63. 9· μὴ πλασθέντα μῦθον ἀλλ' ἀληθινὸν λόγον Πλάτ. Τίμ. 26Ε· πλ. ὑπὸ ποιητῶν Ἀνδοκ. 32. 16· ἐξ ὧν ἡ ἕλκη αὕτη πέπλασται Δημ. 1239. 21· πρβλ. **πλάσμα, πλαστός, πλασματίας, πλασματώδης.**

πλασταρεύω, = **πλάσσω**, «πλασταρεύοντες· πλάσσοντες» Ἡσύχ.

πλαστεῖον, τό, = **πλάσμα**, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 64C.

πλάστειρα, θηλ. τοῦ **πλάστης**, Ὀρφ. Ὕμν. 9. 20, Ἀνθ. Πλαν. 310. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 195.

πλαστέον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ **πλάσσω**, δεῖ πλάσσειν, Γεωπ. 6. 2, 4.

πλαστεύω, κιβδηλεύω, Ἰω. Κινναμ. Ἱστ. 108C.

πλαστήριον, τό, ἐργαστήριον πλαστικῆς, (ἐν τῇ νῦν ὁμιλουμένῃ πλαστήριον εἶναι ἡ τράπεζα ἐφ' ἧς ἀνοίγουσι τὰ φύλλα τῆς πήττας αἱ γυναῖκες), Θεόδ. Ἀγκύρ. 1393Β.

πλάστης, ου, ὁ, (πλάσσω) ὁ πλάττων, σχηματίζων, τεχνίτης ἐργαζόμενος τὸν πηλὸν ἢ κηρόν, Πλάτ. Πολ. 588D, Νόμ. 671C, Πλούτ., κλ.· ὡσαύτως ἀντὶ **τριχοπλάστης**, Πλουτ. Δίων 9.

II. δημιουργός, Φίλων 1. 434, Ἐκκλ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 427, 428.

πλαστίγγιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ. **III**, Ἱππιατρ.

πλάστιγξ, Ἰων. **πλῆστιγξ**, **ιγγος**, ἡ· — τὸ δισκάριον τῆς «ξυγαριᾶς», Ἀριστοφ. Εἰρ. 1248· παρίστασθον παρὰ τῷ πλάστιγγι ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 1378· τιθέναι εἰς πλάστιγγας, κεῖσθαι ἐν πλάστιγγι Πλάτ. Τίμ. 63Β, Πολ. 550Ε, πρβλ. Ἀριστ. παρὰ Ηgk. Lyr. Gr. σ. 462· ὥσπερ ἐπὶ πλάστιγγος ἀντιρρέπων Φίλων 2. 170 — μεταφορ., εἰς τὴν αὐτὴν πλ. τιθέναι τὴν μέθην τῇ μανίᾳ Ἀθήν. 11Α. **2)** τὸ δισκάριον εἰς ὃ ὁ οἶνος ἐρρίπτετο κατὰ τὸ παιγνίδιον τοῦ κοττάβου, [ὃς ἀν] τὸν κότταβον ἀφεὶς ἐπὶ τὴν πλάστιγγα ποιήσῃ πεσεῖν Ἀντιφάνης ἐν «Ἀφροδίτης γοναῖς» 1, πρβλ. Ἑρμιππον ἐν «Μοίραις» 2. 8, Κριτίαν παρ' Ἀθην. 600Ε, Πολυδ. Ϛ', 110. **3)** ὡς ἐκ τῆς ὁμοιότητος, τὸ ὄστρακον ὀστρέου, Ὀππ. Ἁλ. 2. 179.

II. ζεῦγος δισκαρίων, ζυγαριά, Σοφ. Ἀποσπ. 14 (κατὰ διόρθωσιν τοῦ Lob. καὶ Ellendt). **III.** ἐπιτραχήλιον σάγμα τῶν ἵππων, Εὐρ. Ῥῆσ. 383. **IV.** τεμάχιον λεπτῆς σανίδος χρησιμεῦον ὅπως διατηρῇ τεθραυσμένα ὀστᾶ εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν, Λατ. regula ἢ ferula, Ἱππ. ἐν Γαλην. Λεξ. σ. 546. **V.** μάστιξ, Αἰσχύλ. Χο. 290, ἴδε Ἐτυμολ. Μέγ. 674. 20. (Ἐπὶ τῆς τελευταίας ταύτης σημασίας, ὡς φαίνεται, ἐκ τῆς √ΠΛΑΓ. πλήσσω, πρβλ. μάστιξ). — Καθ' Ἡσύχ.: «πλάστιγξ· μάστιξ, ἢ τοῦ ζυγοῦ τὸ ἀντίρροπον· καὶ τὸ νῦν λεγόμενον λίτρα, καὶ τὰ πρὸς τοὺς κοττάβους πινάκιον. καὶ μέρος τι τοῦ αὐλοῦ. καὶ σύριγγος τὸ ζύγωμα».

πλαστικός, ή, όν, (πλάσσω) ὁ δυνάμενος νὰ πλασθῇ, γῆ τῶν σωμάτων πλαστικωτάτη Πλάτ. Τίμ. 55Ε, ἔνθα ἴδε Stallb. — αἱ πλ. τέχναι, αἱ τέχναι τοῦ πλάττειν τὸν πηλόν, κηρόν, κλπ., ἡ ἀγαλματοποιία, κτλ., Πλάτ. Νόμ. 679Α· οὕτω, ἡ πλαστικὴ Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 5, 5, Λουκ. Προμ. 2, κτλ.

πλάστις, ιδος, θηλ. τοῦ **πλάστης**, Αἰλ. π. Ζ. 5. 42. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 196.

πλαστο-γράφος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ γράφων πλαστὰ ἔγγραφα, νοθεύων, κιβδηλεύων, Ἀρτεμίδ. 1. 51, Μανέθων 2. 305, κτλ.· — **πλαστογραφέω**, γράφω πλαστὰ ἔγγραφα, Ἀρτεμίδ. 4. 27, κτλ.· — **πλαστο-γράφημα**, τό, πλαστὴ γραφή, Πανδέκτ.· οὕτω, **πλαστογράφεια**, ἡ, Ἰωσήπου Βίος 11, κτλ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 17, 283.

πλαστο-κόμης, ου, ὁ, ὁ φορῶν ψευδῆ κόμην, Μανέθων 4. 304.

πλαστολάλος, = **πλαστολόγος**, Γλωσσ.

πλαστο-λογέω, λέγω λόγους πλαστούς, ψεύδομαι, «ἐπλαστολόγει, ἐψεύδετο» Σουΐδ. — **-λογία**, ἡ, Βυζ.

πλαστός, ή, όν, (πλάσσω) ὁ πλασθείς, σχηματισθείς, μάλιστα ἐκ πηλοῦ ἢ κηροῦ, Ἡσ. Θεογ. 513, Πλάτ. Σοφιστ. 219Α, κτλ.· πλ. ἐκ γαίης Ἀντιφάν. ἐν «Ἀφροδίτης γοναῖς» 1. 3· πλ. εἰκὼν ἄγαλμα ἐν ἀντιθέσει πρὸς ζωγραφίαν, Πλουτ. Ἄγησ. 2., 2. 215Α.

II. μεταφορ., ὡς καὶ νῦν, ψευδής, ἐκ πλαστοῦ λόγου Ἡρόδ. 1. 68· πλ. βακχεῖαι, πλαναὶ ἐμπνεύσεις, Εὐρ. Βάκχ. 218· πλ. τὴν φιλίαν παρέχεσθαι Ξεν. Ἀγησ. 1. 38· πλαστὸς πατρί, ὑποβολιμαῖος υἱός, νόθος, Σοφ. Ο. Τ. 780· πλ. ἐπιχείρημα, πραγματεία ἐπὶ πλαστῆς ὑποθέσεως, Ἑρμογέν. ἐν Ῥήτορσι (Walz) 3. 132, πρβλ. 6. 558· — Ἐπίρρ. **πλαστῶς**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὄντως**, Πλάτ. Σοφιστ. 216C· πρὸς τὸ **ἀληθῶς**, Νόμ. 642D· πρὸς τὸ **φύσει**, αὐτόθι 777D. **III.** ἴδε ἐν λ. **πλατός**.

πλαστούργημα, τό, τεχνούργημα πλαστικῆς, δημιούργημα, Ἐκκλ. **II.** πλάσμα, ψεῦδος, αὐτόθι· — οὕτως, ἐν ἀμφοτέραις ταῖς σημασίαις, **πλαστουργία**, ἡ, Ψελλ. ἐν Ἄνεμ. Ἀσμ. 1. 6, κλ.

πλαστουργός, ὁ, (**ἔργω**) πλάστης, δημιουργός, Συλλ. Ἐπιγρ. 8695· **-ουργέω**, πλάσσω, ποιῶ, δημιουργῶ, Ψευδο-Χρυσ. τ. 11, σ. 871, Νείλου Ἐπιστ. σ. 209. 18, κλ.

πλάστρα, τά, ἐνώτια, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 10, Πολυδ. Ε' 97. — Καθ' Ἡσύχ.: «πλάστρα· ἐνώτια. καὶ θεῶν τύποι».

πλάστρια, ἡ, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **πλάστειρα**, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἔκλογ. 1. 1084.

πλαστώδης, ες, (**εἶδος**) πεπλασμένος, μυθώδης, Βυζ.

πλάτα, ἡ, ἴδε **πλάτη**.

πλατάγέω, μέλλ. **-ήσω**, **χειροκροτῶ**, Θεόκρ. 8. 88· ἐπὶ εὐρέων καὶ παχέων σωμάτων συγκρουομένων, κροτῶ, ἀποτελῶ τὸν ψόφον «πλάτ-», ὁ αὐτ. 3. 29, Ἀνθ. Π. 9. 86· — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἀνθ. Π. 7. 182· πρβλ. **πλαταγώνιον**. **II.** κτυπῶ καὶ παράγω ἰσχυρὸν ἦχον, στήθεα Βίων 1. 4· πλ. τύμπανα Ἀνθ. Π. 6. 218· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, θύραι ἐπλαταγεῦντο αὐτόθι 7. 182.

πλάτάγή, ἡ, (πλατάσσω) κρότος, θόρυβος, Ἑλλάνικ. 61, Φερεκύδ. 32, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 6, 2 (ἔνθα ἴδε Göttling), πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 309.

πλάτάγημα, τό, κρότημα, Θεόκρ. 3. 29, Ἀνθ. Π. 5. 296.

πλαταγών, ῶνος, ἡ, = **πλαταγή**, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 3. 29· πρβλ. **πλαταγώνιον**.

πλαταγωνίζω, = **πλαταγέω**· παρ' Ἡσυχ., «πλαταγωνίσας· ἀποληκυθίσας, ψοφήσας».

πλάτάγώνιον, τό, τὰ πλατὺ πέταλον τῆς μήκωνος ἢ τῆς ἀνεμώνης, οὕτω κληθὲν ἐπειδὴ οἱ ἐρῶντες ἐλάμβανον οἰωνοὺς ὅτι αὐτοῦ σπένδοντες αὐτὸ κατὰ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν λιχανὸν δάκτυλον τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς καὶ πλήττοντες διὰ τῆς δεξιᾶς· ἦτο δὲ καλὸν σημεῖον ἂν διερρήγνυτο μετὰ μεγάλου κρότου (τοῦτο ποιοῦσι καὶ νῦν τὰ παιδία χάριν παιδιᾶς), Θεόκρ. 11. 57, πρβλ. 3. 29, Νίκ. παρ' Ἀθην. 683Ε, Πολυδ. Θ', 127· τῷ μήκωνος πλ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 6 (κοινῶς **πλαταγῶνι**)· ἴδε ἐν τηλέφιλον.

II. = **πλαταγή**, Σουΐδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλάταια, ή, Ἰλ. Β. 504, Ἡρόδ. 8. 50, Θουκ. 2. 4· ἀλλὰ συνηθέστερον ἐν τῷ πληθ. **Πλαταιαί**, ῶν. αἱ, πόλις τῆς Βοιωτίας ἐς Πλαταιάς Ἡρόδ. 9. 25, 30, κτλ.· Βοιωτ. **Πλατηαί**, Keil Inscrr. Boeot. σ. 128.— Ἐπίρρ. **Πλαταιᾶσι**, καὶ πρὸ φωνήεντος **-σιν**, ἐν Πλαταιαῖς, Θουκ. 1. 130, Δημ. 1377. 20· πρβλ. **Θήβᾱσι, Ὀλυμπίᾱσι**:— **Πλαταίαζε** εἰς Πλ., **Πλαταιόθεν** ἐκ Πλ., Στέφ. Βυζ.— οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο **Πλαταιεῖς**, έων, οἱ, Ἰων. **-έες**, Ἡρόδ., Ξεν.· Ἀττ. ὀνομ. **Πλαταιῆς**, αἱτ. **-ᾶς**, Θουκ. 2. 4 κἑξ., καὶ Πλαταιᾶς εὐθὺς εἶναι Ἀριστοφ. Βάτρ. 694, ἔνθα ὁ Σχολ. σημειοῦται: «ἀντὶ τοῦ Πλαταιέας. τοὺς συμμαχήσαντας δούλους Ἑλλάνικός φησιν ἐλευθερωθῆναι, καὶ ἐγγραφέντας ὡς Πλαταιεῖς συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς», ὅηλ. εἶχον τὰ αὐτὰ πολιτικὰ δικαιώματα ἅπερ εἶχον καὶ οἱ ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐγκατασταθέντες Πλαταιεῖς πρόσφυγες.— Ἐπίθ., **Πλαταικός**, ή, όν, ἐκ Πλ., Ἡρόδ. 9. 25, κ. ἀλλ., τὰ **-κά**, τὰ ἐν Πλαταιαῖς γενόμενα, ὁ αὐτ. 8. 126, κ. ἀλλ.· ἡ **Πλαταιὶς** γῆ, χώρα ὁ αὐτ. 9. 25, κ. ἀλλ.· ἀπολ., ἡ Πλ. αὐτόθ. 36. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. τ. 344, 345.

πλᾰτᾰμώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων σχῆμα πλατύ, εὐρὺ καὶ ἐπίπεδον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 16, 1, Στράβ. 348· πρβλ. **πλατανώδης**.

πλᾰτᾰμών, ῶνος, ὁ, (πλατὺς) πλατὺ σῶμα ἢ χῶρος, μάλιστα πλατὺς λίθος, Ἴλμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 128, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 365. — τὸ πλατὺ ὕφαλον μέρος πέτρας, Ἄρατ. 993· «πλαταμὼν· ἕφαλος (διάφ. γρ. ὕφαλος) πέτρα λεία, ταπεινή, περὶ ἣν πλατύνεται τὰ κύματα» Γαληνοῦ Ἱππ. γλωσσ. ἐξήγησις·— ἐν τῷ πληθ. πλατέα στρώματα βράχου, Στράβ. 224, 538. **2)** πλατὺς αἰγιαλός, Ἀνθ. Π. 7, 404, Διοσκ. 4. 74. **3)** ἀβαθὲς μέρος πλησίον ποταμοῦ ἔνθα εἰσρέει ὕδωρ ἐξ αὐτοῦ, καὶ οὕτω σχηματίζεται ἴγχελεών, Ἀριστ. π. τὰ Ἱστ. 8. 2, 34· «ὅπερ δὲ ἐπὶ θαλάσσης αἰγιαλός, ὁ ἐπίπεδος δηλαδὴ καὶ ὁμαλός, τοῦτο ἐπὶ τῶν ποταμῶν πλαταμών» Α. Β. 1313. **4)** ἐπίπεδος χώρα ὑποκειμένη εἰς πλημμύρας, Πολύβ. 10. 48, 7, Διονύσ. Π. 626. **5)** ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ Λατ. aequora, ἡ γαληνὴ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης, Ὀππ. Ἁλ. 1. 121., 5. 650.

πλᾰτᾰνέιον, τό, εἶδος μήλου, Ἀθήν. 81Α.

πλᾰτᾰνιστής, οῦ, Δωρ. **-ιστᾶς, ᾶ**, ὁ, **πλατανών, Παυσ.** 3. 11, 2., 3. 14, 8. **II. πλατανιστής**, ὁ, ἄγνωστος ἰχθὺς τοῦ Ῥάγγου ποταμοῦ, Πλίν. 9. 17.

πλᾰτᾰνίστῐνον, = **πλατάνιον**, Γαλην. τ. 6, σ. 349.

πλᾰτάνιστος, ἡ, ἀρχαιότερον ὄνομα τῆς **πλατάνου**, Ἰλ. Β. 307, 310, Ἡρόδ. 5. 119., 7. 27, 31.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 374.

πλᾰτᾰνιστοῦς, οῦντος, ὁ, συνηρ. ἀντὶ **πλατανιστόεις**, δάσος ἐκ πλατάνων, Λατ. platanetum, Θέογν. 878.

πλάτᾰνος, ἡ, νεώτερος τύπος τοῦ **πλατάνιστος**, ὡς καὶ νῦν, Λατ. platanus, Ἀριστοφ. Ἱππ. 528, Νεφ. 1008, Πλάτ. Φαῖδρ. 229Α κἑξ. (Ἐκ τοῦ **πλᾰτύς**, διὰ τὰ πλατέα αὐτῆς φύλλα.) — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 374-375.

πλᾰτᾰνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πλατάνῳ, τὰ **πλατανώδη**, πράγματα πλατέα ὡς τὰ πλατανόφυλλα, Πλούτ. 2 896Ε.

πλᾰτᾰνών, ῶνος, ὁ, = **πλατανιστοῦς**, Ἀρκάδ. 14. 13, Πλιν. Ἐπιστ. 1. 3.

πλάταξ, ακος, ὁ, ἕτερον ὄνομα τοῦ ἰχθύος κορακίνου ὡς ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρέων, Ἀθήν. 309Α.

πλάτας, α, ὁ, ἐπίπεδος ἐπιφάνεια ἢ ὕψωμα ἐπίπεδον, ἐφ' οὗ ᾠκοδομοῦντο τάφοι, Ἐπιγραφὴ Καρίας ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2824 (Προσθῆκαι), 2825, κ. ἀλλ.· ἴδε Böckh σ. 533 κἑξ.

πλᾰτάσσω, (πλατύς) πλαταγίζω, πλήττω δύο ἐπίπεδα σώματα, συγκρούω αὐτὰ πρὸς ἄλληλα, Σουΐδ. ἐν λ. **πλαταγώνιον**.

πλᾰτεῖα, ἡ, ἴδε **πλατῦς**.

πλᾰτειάζω, Δωρ. **-άσδω**, πλήττω διὰ τῆς παλάμης, (πλατεῖα), Φερεκρ. ἐν Ἀδῆλ. 47, ἔνθα ἴδε Meineke. **II.** ὁμιλῶ ἢ προφέρω πλατέως ὡς οἱ Δωριεῖς, Θεόκρ. 15. 88, ἔνθα ἴδε Valck.· οὕτω, **πλᾰτειασμός**, ὁ, πλατεῖα Δωρικὴ προφορά, Quintil. 1. 5, 32.—Ἴδε Κόντου ἐν «Σωκράτει» σ. 97.

πλᾰτεῖον, τό, (πλατὺς) πινακίς, Πολύβ. 6. 34, 8., 10. 45, 8.

πλᾰτεῖος, Ἐπίρρ. τοῦ **πλατύς**.

πλάτη, Δωρ. πλάτα, ἡ, (πλατὺς) πλατεῖα ἢ εὐρεῖα ἐπιφάνεια: **1)** τὸ πλατὺ μέρος κώπης, Λατ. palmula remi, καὶ καθόλου κώπη, Αἰσχύλ. Ἀγ. 695, Σαρ. Αἴ. 359, καὶ συχν. παρ' Εὐρ.· ἐντεῦθεν παρὰ ποιηταῖς, ναυτίλῳ πλάτῃ, διὰ πλοίου, διὰ θαλάσσης, Σοφ. Φιλ. 220· οὐρίῳ πλάτῃ, ἐν εὐπλοίᾳ, (μὲ οὖριον ἄνεμον), αὐτόθι 355· βάρβαρος πλ. Εὐρ. Ἑλ. 192· πλάτῃ φυγεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 242·— ἐπὶ τῶν οὐρῶν μαλακοστράκων τινῶν, Ἀριστ. κ. Ζ. Μορ. 4. 8, 3· ἐπὶ τῶν ποδῶν ἄλλων τοιούτων, αὐτόθι 5· ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ὑμένων τῶν συνημμένων εἰς τοὺς πόδας πτηνῶν τινων (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ στεγανόποδα) οἷον τῆς φαλαρίδος κλ., αὐτόθι 4. 12, 24. **2)** χερσαίας πλάτης, «πτύου ἢ τῆς καλαύροπος· ἡ δὲ καλαῦροψ ῥάβδος ἐστι ποιμενική» (Τζέτζ.), Λυκόφρ. 96. **3)** ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ ὠμοπλάται, Ἑρωτιαν. σ. 304, πρβλ. Ἱππ. 410, 31, Πολυδ. Β', 133. Ἡσύχ.— ὡσαύτως **πλᾰτιάζω, -ασμός, πλατίον**, Δωρ. ἀντὶ **πλησιάζω, -ασμός, πλησίον**.

πλᾰτιγξ, ή, = **πλάτη**, «πλάτιγξ· τῆς κώπης τὸ ἄκρον ᾧ πλήσσεται τὸ ὕδωρ» Ἡσύχ., πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 72.

πλᾰτῖς, ῐδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **πελάτις**, γυνή, σύζυγος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 123, Λυκόφρ. 821.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 432.

πλᾰτίστᾰκος, ὁ, «Δωρίων δ' ἐν τῷ περὶ ἰχθύων .. τοὺς δὲ προσαγορευομένους φησὶ μύλλους ὑπὸ μέν τινων καλεῖσθαι ἀγνωτίδια, ὑπὸ δέ τινων πλατιστάκους» Ἀθήν. 118C, ἴδε σημείωσιν Κοραῆ εἰς Ξενοκράτ. σ, 201: ὡσαύτως, = σαπέρδης, Παρμ. αὐτόθι, 308F. **II.** τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Ἡσύχ., Φώτ.

πλᾰτύομαι, Παθ., ξέομαι ὅπως γένωμαι πλατὺς ὡς τὸ πλατὺ τῆς κώπης (πρβλ. **κωπεύς**), Ἀριστοφ. Ἀχ. 552.

πλάτος, εος, τό, (πλατὺς) ὡς καὶ νῦν, Σιμωνίδ. (?) 183, Ἡρόδ., κλ.· — ἀπολ., πλάτος ἢ τὸ πλάτος, κατὰ τὸ πλάτος, Ἡρόδ. 1. 193., 4. 195, Ξεν. Οἰκ. 19. 3· ἐν μήκει καὶ βάθει καὶ πλάτει Πλάτ. Σοφιστ. 235D· κατὰ πλάτος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κατὰ μῆκος καὶ κατὰ βάθος, Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 1, 17, Μετεωρ. 1. 4, 6, πρβλ. Φυσ. 4. 1, 8·— παρὰ τοῖς Μαθ., τὰ πλάτη, εἶναι αἱ κατ' ἐπιφάνειαν διαστάσεις. **2)** τὸ πλατὺ τῆς οὐρᾶς τῶν ἰχθύων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 5, 8., 5. 17, 6, π. Ζ. Μορ. 4. 13, 2· πρβλ. **πλάτη I. II.** μεταφορ., ἓν πλάτει ἐν κοινῇ χρήσει, Ἐτυμολ. Μέγ. 673. 24, κτλ.· — ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐν συνόψει, Ψελλός, κλ.

πλᾰτός, ή, όν, (πελάζω) ὃν δύναταί τις νὰ πλησιάσῃ, οὐ πλατοῖσι φυσιάμασι Αἰσχύλ. Εὐμ. 53, ἐκ διορθώσ. τοῦ Elmsl. (Εὐρ. Μήδ. 149) ἀντὶ **πλαστοῖσι**·— ὅμοιον σφάλμα συνεχῶς ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις, **ἄπλαστος** ἀντὶ **ἄπλατος**. Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀρκάδ. 79. 13, Φώτ.

πλάττω, Ἀττ. ἀντὶ **πλάσσω**.

πλᾰτυ-ἄλουργής, ές, ὁ ἔχων πλατεῖαν πορφυρᾶν ᾠάν, περιπόρφυρος, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 19.

πλᾰτυ-ἀμφᾰδος, ον, ὁ ἔχων πλατείας ὁδούς, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 12· «Ὅμηρος εὐρυάγυιαν λέγει τὴν πλατυάμφοδον» Δ. Β. 332. 13, κτλ.

πλᾰτῠ-αὐχήν, ενος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πλατὺν αὐχένα, Μανέθων 5. 185.

πλᾰτῠ-γάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πλατεῖαν γαστέρα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 22, 1.

πλᾰτῠ-γίζω, (πλατὺς) ἐπὶ χηνὸς πλήττοντος τὸ ὕδωρ διὰ τῶν πτερύγων, Ἰούβουλος ἐν «Χάρισιν» 1 (διάφ. γραφ. **πλαταγίζοντα**)·— μεταφορ., κομπορρημονῶ, «σαλιαρίζω», Ἀριστοφ. Ἱππ. 830 — Καθ' Ἡσύχ.: «πλατυγίζειν· καταλαζονεύεσθαι».

πλᾰτῠ-γλωσσος, Ἀττ. **-ττος, ον**, ὁ ἔχων πλατεῖαν τὴν γλῶσσαν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 12, 10, π. Ζ. Μορ. 2. 17, 4, ἐπὶ ὀρνίθων.

πλᾰτῠ-γνᾰθος, ον, ὁ ἔχων πλατείας γνάθους, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχῶν Πολιτικ. 3. 61.

πλᾰτῠ-ἰσχιος, ον, ὁ ἔχων πλατέα ἰσχία, Γαλην. 4. 629.

πλᾰτῠ-κάρπος, ον, ὁ ἔχων πλατὺν καρπόν, Διοσκ. 3. 161.

πλᾰτῠ-κάρφος, ον, ὁ ἔχων πλατεῖς κλάδους, Διοσκ. 4. 180 (διάφ. γραφ. **λεπτοκ-**).

πλᾰτῠ-καυλος, ον, ὁ ἔχων πλατὺν καυλόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 4, 5.

πλᾰτῠ-κερκος, ον, ὁ ἔχων πλατεῖαν οὐράν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 10, 5.

πλᾰτῠ-κερως, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πλατία κέρατα, ἔλαφος Πολυδ. Ε', 76, πρβλ. Πλίν. 11. 45.

πλᾰτῠ-κέφᾰλος, ον, ὁ ἔχων πλατεῖαν κεφαλήν, Ἀρχ. Μαθ. 17.

πλᾰτῠ-κομος, ον, ὁ ἔχων πλατεῖαν κόμην, Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σ. 91. 27.

πλᾰτῠ-κορία, ἡ, (κόρη III) πάθος τοῦ ὀφθαλμοῦ ὅταν ἡ κόρη γένηται πλατυτέρα καὶ βλάψῃ τὴν ὄψιν, περὶ Δίτ. Χρον. Παθ. 1, 7· παρὰ Γαλην. τ. 14, σ. 768. 7, **πλατυκορίασις** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **στενοκορίασις**.

πλᾰτῠκός, ἡ, όν, = **πλατύς**, Θεόδ. Μετοχ. σ. 455·—Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἐν λεπτομερείᾳ, κατὰ πλάτος, συγκρ. **-ώτερον** Παῦλ. Αἰγ. 6. 53, κτλ.

πλᾰτῠ-κύμῐνον, τό, πλατὺ κύμινον, Διοσκ. περὶ Εὐπορίστ. 2. 111, Γαλην. τ. 14, σ. 56, 13, κλ.

πλᾰτῠ-λέσχης, ου, ὁ, πλατύστομος φλύαρος, Ἀνθ. Π. 11. 382.

πλᾰτυ-λίγιστον κηπουρικόν, πλατὺς λίσγος, Ἀνών. ἢ Ἥρων. Βυζ. ἐν Wesch. Poliorc. d. Gr. 220.— γραφὴ **πλατυλίακια** παρὰ Κ. Πορφ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 463, ἔκδ. Β.

πλᾰτῠλίσγων, ονος, ὁ, (λίσγος) πλατὺς λίσγος, μνημονεύεται ἐκ τῶν Ἀρχ. Μαθ.

πλᾰτυ-λόγος, ον, φλύαρος, λάλος, Γλωσσ.· — **πλατυλογέω**, Ῥήτορες (Walz) 3. 539.

πλᾰτῠλόγχος, ον, ὁ ἔχων πλατεῖαν λόγχην, π. ἀκόντια Ἀρι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στορ. Ἀποσπ. 401, πρβλ. Ἄλεξ. ἐν «Λευκαδίᾳ» 3· τὸ πλ. = πλατεῖα λόγχη, Στράβ. 828.

πλατυ-μέτωπος, ον, ὁ ἔχων πλατὺ μέτωπον, Αἰλιαν. π. Ζ. 12, 19, Γεωπον. 12, 2, 1.

πλάτυμμα, τό, πλατὺ πλακούντιον, Δ. Β. 294, 27 ἐν λ. πόπανον, 317, 26 ἐν λ. ψαιστά.

πλάτυνσις, εως, ἡ, τὸ πλατύνειν, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 3. 11.

πλατυντέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **πλατύνω,** δεῖ πλατύνειν, Ξεν. Ἱππαρχ. 4, 3.

πλᾰτύνω [ῠ], μέλλ. **-ῠνῶ,** (πλατὺς) ὡς καὶ νῦν, ποιῶ τι πλατύ, τὰ φυλακτήρια Εὐαγγ. κ. Ματθ. κγ', 5· πλ. τὸ στῖφος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἱδ. 5. 3, 2· — Μέσ., πλατύνομαι γῆν, πλατύνω τὴν χώραν μου, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 34· — Παθ., πλατύνομαι, γίνομαι πλατύς, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 112, π. Κόσμ. 3. 8, κτλ.· πλ. χάρις Ἀνθ. Π. 1. 106· ἐπὶ τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ, διαστέλλομαι, πλατύνομαι, Πλούτ. 2. 376Ε· μεταφορ., ἡ καρδία πεπλάτυνται, ἀνεκουρίσθη ἀπὸ φροντίδων, Β' Ἐπιστ. πρ. Κορ. Ϛ', 11, πρβλ. Ἑβδ. (Ψαλμ. ΡΙΗ', 23). **2)** ἐπλατύνθη .. τὸ στόμα μου, ἀνεῳχθη πλατέως, αὐτόθι (Δ' Βασιλ. Β', 1), ἀκολούθως, μεταφορ., ἐν τῷ πληθ., ὁμιλῶ μεγάλα περὶ ἐμαυτοῦ, κομπορρημονῶ, τί πλατύνεαι, ἠλίθιος ὤς ; Τίμων παρὰ Διογ. Α. 4. 24· πρβλ. **πλατυσμός. 3)** προφέρω πλατέως, Φωτ. Βιβλ. 126. 3, Ἁρποκρ. **4)** ἐπιμηκύνω, τὴν διήγησιν Ἑρμογέν., κλ.· ἀπολ., ἐπεκτείνω τὸν λόγον, πιστοῦται δ' οὐ κατ' ἐνθύμιμα μόνον, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐπιχείρημα πλατύνων Διονυσίου Ἁλικ. Δείναρχος 6.

πλᾰτύ-νωτος, ον, ὁ ἔχων πλατέα νῶτα, εὐρύνωτος, Βατραχομυομ. 298· γαῖα Χρησμ. Σιβ. 8. 21.

πλατύ-οδος Τροία, ἡ ἔχουσα πλατείας ὁδούς, Ἰω. Τζέτζ. Ἀλληγ. Ἰλ. Ι. 16.

πλατύ-ουρος, ον, (οὐρά) ὁ ἔχων πλατεῖαν οὐράν, Ὀππ. Ἁλ. 1. 99.

πλᾰτῠ-όφθαλμος, ον, ὁ τοὺς ὀφθαλμοὺς πλατύνων, εὐρύνων, τὸ **πλατυόφθαλμον** = στέμμι Διοσκ. 5. 99. — Ἴδε Κόντου Φιλολογ. Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 498.

πλᾰτύ-οψις, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πλατὺ πρόσωπον, Ἰσαὰκ Πορφυρογ. ἐν Ἀλλατίου Exc. σ. 313.

πλᾰτύ-πεδος, ον, ὁ ἔχων πλατέα πεδία, Σχόλ. εἰς Ἡσ. Θεογ. 117· πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **εὐρύστερνος**· ἀγαθὸν εὐρύστερνον· πλατεῖαν, πλατύπεδον».

πλᾰτύ-πῖλος, ον, κυνῆ, ἡ ἔχουσα πλατὺν γῦρον, πλατύγυρος, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἡλιαστερής,** Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 313.

πλᾰτύ-πόρφῦρος, ον, ὁ ἔχων πλατεῖαν πορφυρᾶν παρυφήν, Ἰμάτιον Ἀρχίππου ἐν «Πλούτῳ» 5· ἐπὶ τοῦ Ρωμαϊκοῦ laticlavium, Χρησμ. Σιβ. 8. 73.

πλᾰτύ-πους, ὁ, ἡ, **πουν,** τό, ὁ ἔχων πλατεῖς πόδας, Τίμων παρὰ Διογ. Α. 1. 81.

πλατυ-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων πλατὺ πρόσωπον, Ἀριθ. π. Θαυμ. 28, Αἰλ. π. Ζ. 15, 26.

πλατύ-πῦγος, ον, (πυγή) ὁ ἔχων πλατεῖαν πυγήν, πλατέα ὑπίσθια, πλοῖα Στράβ. 195.

πλᾰτῠ-ρημοσύνη, [ῠ], ἡ, (ῥῆμα) μακρολογία, Τίμων παρὰ Διογ. Α. 4. 67.

πλᾰτύ-ρρῑς, ῑνος, ὁ, ἡ, ὁ πλατεῖαν ἔχων ῥῖνα, Στράβ. 96.

πλᾰτύ-ρροος, ον, συνηρ. **-ρρους, ουν,** ὁ ἔχων πλατὺ ῥεῦμα, εὐρύς, Νεῖλος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 852.

πλᾰτύ-ρῡγχος, ον, ὁ ἔχων ῥύγχος πλατύ, Τιμοκλῆς ἐν «Ἰκαρίοις» 2, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 1, 16.

πλᾰτύ-ρρῡμος, ον, (ῥύμη) ὁ ἔχων πλατείας ῥύμας, Εὐστ. 166. 21.

πλᾰτύς, εῖα, ύ, Ἰων. θηλ. **πλατέα** Ἡρόδ. 2. 156· (ἴδε ἐν τέλ.) Ὡς καὶ νῦν, τελαμὼν Ἰλ. Ε. 796· πτύον Ν. 588· αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν, εὐρέα πολίσματα δηλ. διεσπαρμένα εἰς μεγάλην ἔκτασιν, κατέχοντα πολὺ διάστημα, Β. 474, Ὀδ. Ξ. 101, Ἡσ. Θεογ. 445· π. πρόσοδοι Πινδ. Ν. 6. 75· ὁδοὶ (ἴδε κατωτ. 5)· τάφρος πλατυτάτη καὶ βαθυτάτη αὐτόθι 7. 5, 9. **2)** ἐπίπεδος, ἀναπεπταμένος, χῶρος πλ. καὶ πολλὸς Ἡρόδ. 4. 39· πλατυτάτης .. γῆς οὔσης Θετταλίας Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 4· πότερον ἡ γῆ πλατεῖά ἐστιν ἢ στρογγύλη Πλάτ. Φαίδων 97D· κάρυα τὰ πλάτεα, δηλ. τὰ κάστανα, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 28· ἐπὶ ἰχθύων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 5, 8, π. Ζ. Μορ. 4. 13, 7· ποτήρια πλατέα, τοίχους οὐκ ἔχοντ' Φερεκράτης ἐν «Τυραννίδι» 1. **3)** ἐπὶ ἀνθρώπου, μεγαλόσωμος, οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς, οὐδ' εὐρύνωτοι Σοφ. Αἴ. 1250. **4)** μεταφορ., πλ. ὅρκος, ἰσχυρός, μέγας ὅρκος, Ἐμπεδ. 179· — πλατὺ κατάγελως, ὑπερφάνερος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1126· ἀλλά, πλατὺ γελᾶν ἢ καταγελᾶν, γελᾶν μεγαλοφώνως καὶ ἀγροίκως, Φιλότιμ. 319, 513· οὕτω, πλατὺ καταχρέμψασθαι Ἀριστοφ. Εἰρ. 815· πλ. χρεμψασθαι Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 12· πλ. φωνὴ Πολυδ. Β', 116. **5)** πλατεῖα (ἐξυπ. ὁδός, ὅπερ καὶ ὑπάρχει ἐν Ξεν. Κύρ. 1. 6, 43), ἡ, ὁδός, δρόμος, Λατ. platea, Φιλήμων ἐν «Πανηγύρει» 1, Συλλ. Ἐπιγρ. 3705, κ. ἀλλ. **6)** (δηλ. **χειρ**), τὸ πλατὺ μέρος τῆς χειρός, ἡ παλάμη, ταῖς πλατείαις τυπτόμενος Ἀριστοφ. Βάτρ. 1096. **II.** ἁλμυρός, στερυφνὸς τὴν γεῦσιν, πλατυτέροισι ἐχρέοντο τοῖς πόμασι Ἡρόδ. 2. 108· πλατέα ἢ πλατύτερα ὕδατα Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 24, 26, κτλ.· πιθανῶς ἐπειδὴ ἀρχικῶς, πλατὺ ὕδωρ, ἦτο ἐν γενικῇ χρήσει ὡς ἐπίθ. τῆς θαλάσσης· ἀλλὰ πλατὺς Ἑλλήσποντος, Ἰλ. Η. 86, P. 432, δὲν σημαίνει ὁ ἁλμυρός, ἀλλ' ὁ πλατὺς Ἑλλήσπ.. (θεωρούμενος δηλ. ὡς ποταμός), πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 875, — ἂν καὶ ὁ Ἀθήν. 42B ἄλλως ἐνόμιζε. **III.** Συγκρ. καὶ ὑπερθ. **πλατύτερος, -ύτατος,** ἴδε ἀνωτ.· ὡσαύτως **πλατύστατος.** Τίμ. παρὰ Διογ. Α. 3. 7. **IV.** ἐπίρρ. **-έως.** Διον. Ἁλ. π. Δημ. 19· συγκρ. **-ύτερον,** Ἡρόδ. 2. 15· **-έρως** Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 177, 513, κτλ. — Ὑπερθ. **πλατυτάτως,** ὁ αὐτ. ἐν Ἱστ. 12, 891. (Ἐκ τῆς √ΠΛΑΤ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις **πλάτ-η, πλάτ-ος, πλάτ-ανος·** πρβλ. καὶ **πλάθ-ανος, -νη·** Σανσκρ. prath, prath-ê (extendor), prith-us (latus), prath-an (latitudo)· Διθ. plat-us (latus)· δύσκολον εἶναι νὰ μὴ ἀκολουθήσῃ τις τὸν Pott ἐν τῷ σχετίζειν τὴν ῥίζαν ταύτην πρὸς τὸ Ἀρχ. Γερμ. flah (flach), Ἀρχ. Σκανδ. flatr (flat) ἴδε ἐν λ. **πλάξ·** καὶ τὸ Γερμ. platt, Ἀρχ. Ἀγγλ. plat, ὅθεν τὸ plate καὶ platt r, καὶ περ ὑπάρχοντος p ἀντὶ f φαίνεται τὴν αὐτὴν ἔχοντα ἀρχήν.)

πλᾰτύσημος, ον, (σῆμα) ὁ ἔχων πλατεῖαν παρυφήν, π. χιτών, Λατ. tunica laticlavia, χιτὼν ἔχων πλατεῖαν πορφυρᾶν παρυφήν, μάλιστα ὁ τῶν Ρωμαίων γερουσιαστῶν, Διοδ. Ἐκλογ. 535. 69· οὕτως, ἡ π. ἐσθὴς Ἡρῳδιαν. 3. 11· ἀπολ., ἡ π., Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 24, 12· ἀντίθετον τῷ **ἡ στενόσημος,** tunica angusticlavia. **II.** ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν οἵτινες ἐδικαιοῦντο νὰ φορῶσι πλατύσημον ἐσθῆτα, χιλίαρχος πλ. Συλλ. Ἐπιγ. 1133. 4., 4023, κ. ἀλλ.

πλάτυσμα, τό, (πλατύνω) πᾶν πεπλατυσμένον πρᾶγμα, μεταλλίνη πλάξ, κοινῶς «λάμα», σιδήρου Δέτ.· χαλκοῦν Γαλην.· πλατὺ πλακούντιον, ὁ αὐτ.· τὰ π. τῶν κωπῶν Εὐστ. 1625. 17.

πλᾰτυσμᾰτίον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Ἥρων Πνευμ. σ. 229.

πλᾰτυσμός, ὁ, (πλατύνω) πλάτυνσις, εὐρυνσις, τῶν πόρων Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 9, 4· διαστολή, διάτασις, Διοσκ. 5. 11· — εἰς πλατυσμόν, εἰς ἀναπεπταμένον χῶρον, Ἑβδ. (Β' Βασιλ. ΚΒ', 20, κ. ἀλλ.)· ἐν πλατυσμῷ αὐτόθι (Σειράχ. ΜΖ', 12).

II. μεταφορ., κομπορρημοσύνη, καύχησις, Τίμ. παρ' Ἀθην. 610C.

2) εὐρύτης, ἔκτασις, μέγεθος, Εὐστ. 1382. 21.

πλατύ-στερνος, ον, ὁ ἔχων πλατὺ στῆθος, κύνες Γεωπ. 19. 2, 1.

πλᾰτυ-στομέω, ὁμιλῶ πλατέως, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 15. 87.

πλᾰτύ-στομος, ον, ὁ ἔχων πλατὺ στόμα, ἐπὶ ἀγγείων, Γεωπ. 9. 24, 1.

πλατύ-σχιστος, ον, ὁ ἔχων πλατείας σχισμάς, ἐπὶ φύλλου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 10, 1.

πλατύ-σωμος, ον, ὁ ἔχων πλατὺ σῶμα, Τζέτζ. Ἱστ. 6. 420.

πλᾰτύτης, ητος, ἡ, πλάτος, εὐρος, ἤπατος Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18· θηρίων Ξεν. Κύρ. 1. 4, 11. **2)** πλατύτης, ἑρμηνείας, ἡ κατὰ πλάτος, Διογ. Α. 3. 4.

πλατύ-φυλλος, ον, ὁ ἔχων πλατέα φύλλα, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 16, 2, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 8, 2, κτλ.· — συγκρ. **-ότερος,** ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 7, 2.

πλᾰτυ-χαίτας, ἐσφαλμ. λέξ. ἐν Πλουτ. 2. 292D, ἔνθα λέγεται ὅτι εἶναι Βοιωτ. = γειτων· — ὁ Schneid παραβάλλων τὸ ὁμωχαίτας, διορθοῖ **πλᾰτ-ωχέτας** (ἢ μᾶλλον **πλατι-ωχέτας,** ἐκ τοῦ **πλατίον,** Δωρ. ἀντὶ **πλησίον**), ὁ Ahr. ἐν Aeol. σ. 192, πρωτιμᾷ **πλαϜικέτας.**

πλατύ-χωρος, ον, ὁ ἔχων πλατὺν χῶρον, εὐρύχωρος, Γεωπ. 18. 2, 1.

πλᾰτῠ-ώνῠχος, ον, (ὄνυξ) ὁ ἔχων πλατεῖς ὄνυχας, Πλάτ. Ὅροι 415Δ, Αἰλ. π. Ζ. 11. 37.

Πλάτων [ᾰ], **ωνος,** ὁ, ὁ φιλόσοφος· ἐξ οὗ ἐπίθ. **Πλατώνειος, α, ον,** ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Πλάτωνα, Δ Β. 853, Σουΐδ.· **Πλατωνικός, ή, όν,** Ἀνθ. Π. 11. 354, κτλ.· ὑπερθ. **-ώτατος,** Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 19· ἐπίρρ. **-κῶς,** κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Πλάτωνος, Στράβ. 300· **-ώτερον** Κλήμ. Ἀλ. 553· — θηλ. ἐπίθ **Πλατωνίς, ίδος,** Χριστοδ. Ἔκφρασις 393.

πλάτων· «χαλκωμάτιόν τι, ᾧ τὸν ὀπὸν ἀντλοῦσιν, ὅτε γάλα συμπήσ(σ)ωσιν» Ἡσύχ.

πλέγδην, Ἐπίρρ., συμπεπλεγμένως, ἐμπεπλεγμένως, Ὀππ. Ἁλ. 2. 317, Ἀνθ. Πλαν. 196.

πλέγμα, τό, (πλέκω) πᾶν τὸ πεπλεγμένον ἢ συνεστραμμένον, πλ. ἕλικος, ὁ συστρεφόμενος ἕλιξ ἢ πλόκαμος τῆς ἀμπέλου, Σιμωνίδ. (?) 179· πλ. γυίων Ἀνθ. Π. 5. 246, πρβλ. 286. **2)** πρᾶγμα πεπλεγμένον, καθάπερ οὖν ὁή τινα ξυνυφὴν ἢ καὶ πλέγμ' ἄλλ' ὁτιοῦν Πλάτ. Νόμ. 734Ε, κτλ.· τὸ πλ. τοῦ κύρτου ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 79D· ὅθεν - κύρτος, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 28· — ἐν τῷ πληθ., στέφανοι, στέμματα, Εὐρ. Ἴων 1393, Δ' Ἐπιστ. πρ. Τιμ. 6', 9. **3)** μεταφορ., συμπλοκὴ λέξεων, Πλάτ. Σοφ. 262D.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πλεγμᾰτεύομαι, Παθ., ἐμπλέκομαι, Ἡσύχ.

πλεγμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πλέγμα, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 9, 13.

πλεγνύμενος, μετοχ. παθ. ἐνεστ. (ὥσπερ ἐκ ῥήμ. **πλέγνυμι** =πλέκω), Ὀππ. Κυν. 3. 213, Ἀλ. 311.

πλέες, πλέᾱς, ἴδε **πλείων** ἐν τέλ.

πλεθριαῖος, α, ον, ἐνὸς πλέθρου, ἰσόμετρος πλέθρῳ, φοίνικες Ξεν. Κύρ. 7. 5, 11· ποταμὸς τὸ εὖρος πλ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 1. 5. 4. γέφυρα πλ. τὸ πλάτος οὖσα Πλάτ. Κριτί. 116Α· δράκων μῆκος πλ. Στράβ. 755.

πλεθρίζω, τρέχω διάστημα **πλέθρου**· μεταφορ., μεγαλαυχῶ, Θεοφρ. Χαρακτ. 23.

πλέθριον, τό, μέρος ἐν τῷ γυμνασίῳ ἔνθα οἱ νέοι ἐπάλαιον, Λουκ. Περεγρ. 31, Παυσ. 6. 23, 2.

πλέθρισμα, τό, ἀγὼν δρόμου ἑκτάσεως ἑνὸς **πλέθρου**, «δρόμημα» Ἡσύχ., «δράμημα» Φώτ.

πλέθρον, τό, μέτρον μήκους περιέχον 100 ἑλληνικοὺς πόδας ἢ 101 ἀγγλικούς (μέτρ. 30, 82), τὸ ἕκτον τοῦ σταδίου, Ἡρόδ. 2. 124., 7. 199. Ξεν., κλ. **II**. ὡς μέτρον τετράγωνον ἐπιφανείας περιέχον 10,000 τετραγωνικοὺς πόδας (ἑλληνικούς) = 950 □ μέτρ., Πλάτ. Θεαίτ. 174Ε, Δημ. 491. 27, πρβλ. Ἕρμανν. εἰς Εὐρ. Ἴωνα 1152 (1137)·—ἐν χρήσει πρὸς μετάφρασιν τοῦ παρὰ Ῥωμ. jugerum, ἅν καὶ τοῦτο ἦτο πολλῷ μεγαλείτερον, Πλουτ. Κάμιλλ. 39, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 1·— ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ τύπῳ **πέλεθρον** (ἴδε).

Πλειάδες, Ἰων. **Πληιάδες**, (ὡς παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ.) αἱ, ἑπτὰ θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης, ἃς ὁ Ζεὺς ἔθηκε μεταξὺ τῶν ἀστέρων καὶ οὕτως ἀπετέλεσαν ἕνα τῶν ἀρχαιοτάτων παρ' Ἕλλησι γνωστῶν ἀστερισμῶν, Ἰλ. Σ. 486, Ὀδ. Ε 272, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 381· μόνον δὲ ἓξ τῶν ἀστέρων τούτων εἶναι σαφῶς ὁρατοί, ἐξ οὗ ὁ μῦθος περὶ τῆς ἀπολεσθείσης Πλειάδος, Ovid. Fast. 4. 170, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 254 κέξ. Ἡ μὲν ἐπιτολὴ αὐτῶν ἐδήλου τὴν ἀρχὴν τοῦ θέρους, ἡ δὲ δύσις τὴν τοῦ φθινοπώρου, Ἡσ. ἔνθ' ἀνωτ. πρβλ. 570·— ὕστερον καθ' ἑνικ., ἐπὶ τοῦ ὅλου ἀστερισμοῦ, ὑπὸ Πληιάδος, Vergiliarum occasu, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 938· πρὸ Πλειάδος ἐπιτολῆς, ἀπὸ Πλειάδος ἀνατολῆς, μετὰ Πλειάδα, ἀπὸ Πλειάδος δύσεως, περὶ Πλειάδος δῦσιν, πρὸς δῦσιν Πλειάδος χειμερινήν,—ἅπαντα παρ' Ἀριστ.· Σείριος ἐγγὺς τῆς ἐπταπόρου Πλειάδος Εὐρ. Ι. Α. 8, πρβλ. Ἴωνα 1152, Ὀρ. 1005. (**Πλειάδες** πιθανῶς ἡ λέξις παράγεται ἐκ τοῦ **πλέω**, ἐπειδὴ ἡ ἐπιτολὴ αὐτῶν συνέπιπτε μετὰ τῆς ἀρχῆς τῆς πλοΐμου ἐποχῆς, ὡς τὸ Λατινικὸν ὄνομα Vergiliae προέκυψεν ἐκ τοῦ ver, καὶ **Ὑάδες** ἐκ τοῦ ὗω, κατ' ἀναφορὰν πρὸς τὴν ἐποχὴν τῶν βροχῶν. Ἀλλ' οἱ ποιηταὶ (ὡς Ἡσ. Ἀποσπ. 44, Πινδ. Ν. 2. 17, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 298), μνημονεύοντες τὸν τύπον **Πελειάδες**, παρέστησαν αὐτὰς ὡς περιστερὰς, τὰς δὲ ὑάδας ὡς χοίρους (ἴδε ἐν λ.), ἀμφοτέρους δὲ τοὺς ἀστερισμοὺς τούτους ὡς φεύγοντας πρὸ τοῦ κυνηγοῦ Ὡρίωνος ἐν οὐρανῷ, ἴδε Nitzsch εἰς Ὀδ. Ε. 269.)

πλεῖθος, Βοιωτ. ἀντὶ **πλῆθος** Συλλ. Ἐπιγρ. 1569 III. 46.

πλεῖμμα, τό, Δωρ. **πλῆμα**, **πλῆσμα**, εἰσόδημα, («πλήρωμα» Ἡσύχ., Φώτ.), Συλλ. Ἐπιγρ. 2448 IV. 21.

πλεῖν, Ἀττ. ἀντὶ **πλέον**, ἴδε **πλείων** ἐν τέλει.

πλειονάκις, ἴδε **πλεονάκις**.

πλειονο-μοιρέω, ἔχω πλείονας μοίρας, μέρη, Παύλ. Ἀλ. Ἀποτελ. 29.

πλειον(όσημ)αι λέξεις, αἱ ἔχουσαι πλείονας σημασίας, Ἡσύχ. ἐν προοίμ. κατὰ τὴν μικρ. ἔκδ. τοῦ Schmidt.

πλειονότης, ητος, ἡ, ἡ μακρότης συλλαβῆς, Νικομαχ. Γερασ. Ἐγχειρ. Ἁρμον. 18.

πλειονο-ψηφία, ὡς καὶ νῦν, πλείων ἀριθμὸς ψήφων, Παύλ. Ἀλ. Ἀποτελ. 65.

πλεῖος, πλειότερος, ἴδε ἐν λ. **πλέως**.

πλειότης, ητος, ἡ, πληθύς, Θεολόγ. Ἀριθμ. σ. 12.

πλειστάκις [ᾰ], Ἐπίρρ. (πλεῖστος) ὡς καὶ νῦν, συχνάκις, πολλάκις, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 818, Ἀντιφῶν 139. 34, κτλ.· ὅτι πλ. Ξεν. Οἰκ. 16. 14, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 14, 6· ὡς πλ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 830, Πλάτ. Πολ. 459D, κτλ.—Ὁ τύπος **πλειστάκις** μνημονεύεται ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 169. 31, Εὐστ. 122. 7.

πλειστᾰρχία, ἡ, = **παλυαρχία**, Γρηγ. Ναζ. III, 1151Δ.

πλειστᾰχόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ πλείστων μερῶν ἢ τόπων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 668.

πλειστᾰχῶς, Ἐπίρρ., (πλεῖστος) κατὰ πλείστους τρόπους, Φιλήμ. Λεξικ. σ. 57.

πλειστήρης, ες, (πλεῖστος) πολλαπλοῦς, ἅπας πλ. χρόνος, ὅλος ὁ μακρὸς χρόνος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 763.

πλειστηριάζω, ὑπερβάλλω ἐν τῇ τιμῇ τῶν πιπρασκομένων, προσφέρω πλείονα τῶν ἄλλων ὅπως ἀγοράσω τι πωλούμενον ἐν πλειστηριασμῷ, Λυσ. Ἀποσπ. 4, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Γρυφῖν» 4·— οὕτω καὶ ὡς ἀποθ., μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νεμέσ.— Οὐσιαστικ. **πλειστηριασμός**, ὁ, «ὑπερθεματισμὸς» Ἡσύχ.

πλειστηριζόμαι, ἀποθ., (πλειστήρης) περὶ πλείστου ποιοῦμαι, ἢ πλεῖστον ἡγοῦμαι, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. «καυχῶμαι, καὶ φίλτρα τόλμης τῆσδε πλειστηρίζομαι κτλ., τὸ ῥῆμα τοῦτο ἅπαξ μόνον ἐν Αἰσχύλ. Χο. 1029.

πλειστοβολίνδα, (ἐξυπ. παιδιά) ἡ, τὸ παιγνίδιον τῶν κύβων, Πολυδ. Ζ', 206, Θ', 95, 100·— τὸ ῥῆμα **πλειστο-βολίω** εὑρηται παρὰ Σουίδ. καὶ Φωτίῳ.

πλειστοβόλος, ον, (βάλλω) ὁ τὰ πλεῖστα βάλλων, ἐπιτυγχάνων πολύ, ἐπὶ κυβευτῶν, Ἀνθ. Π. 7. 423.

πλειστο-γονέω, γεννῶ συγχρόνως πλεῖστα, Πτολεμ. Τετράβ. σ. 126, 26.

πλειστογόνος, ον, ὁ γεννῶν πολλὰ συγχρόνως, περὶ διδυμογόνων ἢ καὶ πλειστογόνων Πτολεμ. Τετράβ. 110, 26.

πλειστοδόκεια, ἡ πλείστη δόκησις, Σουίδ., Ἐτυμ. Μ. 675 ἐν τέλει.

πλειστο-δῠνᾰμέω, ἔχω πλείστην δύναμιν, Γαλην. τ. 8, σ. 95.

πλειστο-λόγως, Ἐπίρρ., κατὰ ποικίλους τρόπους, Φίλωσ.

πλειστόμ-βροτος, ον, ὁ συχναζόμενος ἢ πανηγυριζόμενος ὑπὸ πλείστων ἀνθρώπων, ἑορτὴ Πινδ. Ο. 6. 116.

πλειστο-νίκης [ῐ], ου, ὁ ἀράμενος πλείστας νίκας, Συλλ. Ἐπιγρ. 1363. 17., 1364b, 9, 2813, 2935. κ. ἀλλ.

πλεῖστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ **πολύς**, πολὺς εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν· ὡσαύτως, καθ' ὑπερβολὴν πολύς, «παρὰ πολύς», Ὅμ., κτλ.· οὐ μόνον κατὰ τὸν ἀριθμόν, ἀλλὰ καὶ καθόλου ἐπὶ μεγέθους, ἐκτάσεως, ἰσχύος, τάξεως ἢ ἀξίας, πλ. ὄμιλος, λαός, ὑπέρπαλυς, πάμπολυς, Ἰλ. Ο. 616, Π. 377, κτλ.· πλεῖστον κακὸν Ὀδ. Δ. 697· πλεῖστοι ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, οἱ εὐγνωμονέστατοι, οἱ κράτιστοι, Ἡσ. Ἀποσπ. 41 Markisch.· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., πλ. εὐκλείας γέρας Σοφ. Φιλ. 478· φιλοσοφία παλαιοτάτη τε καὶ πλείστη, ἐν πολλῇ τιμῇ, περισπούδαστος, Πλάτ. Πρωτ. 342Α· πλ. τῶν Ἑλληνικῶν φῦλον τὸ Ἀρκαδικὸν Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 23, κτλ.· πλεῖστός εἰμι τῇ γνώμῃ, ἡ πλείστη γνώμη, κτλ., ἴδε ἐν λ. **γνώμη** III. **2)** μετὰ τοῦ ἄρθρου, **οἱ πλεῖστοι**, συνώνυμον σχεδὸν τῷ **οἱ πολλοί**, ψιλοὶ οἱ πλεῖστοι Θουκ. 4. 90, κτλ.· τὸ πλεῖστον τοῦ βίου, τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ.., Πλάτ. Νόμ. 718Α, κτλ.· (ἀλλὰ τίθεσαι καὶ κατὰ τὸ γένος τοῦ ἐπομένου ὀνόματος, ὁ πλεῖστος τοῦ βίου, ἡ πλ. τῆς στρατιᾶς, Θουκ. 1. 5., 7. 3)· τοῦ θαρσεῖν τὸ πλ. ὁ αὐτ. 4. 34. **II**. Ἰδιαίτεραι χρήσεις: ἐν νόῳ ἔχοντες ὅσας ἂν πλείστας δύναιντο καταστρέφεσθαι τῶν Ἑλληνίδων πολίων, ἔχοντες κατὰ νοῦν ὅσον τὸ δυνατὸν πλείστας Ἑλληνικὰς πόλεις νὰ καθυποτάξωσι, Ἡρόδ. 6. 44· ὡς πλ. Πλάτ. Γοργ. 481Β, κτλ.· ὅτι πλ. Θουκ. κλπ.·— εἰς ἀνὴρ πλεῖστον πόνον ἐχθροῖς παρασχὼν Αἰσχύλ. Πέρσ. 327 (ἴδε **εἷς** I)·— πλεῖστα ἢ .., ὡς τὸ συγκρ. **πλεῖον** Ἡρόδ. 2. 35. **III**. Ἐπιρρηματ. χρήσεις·— **πλεῖστον**, = **μάλιστα**, Ἰλ. Τ. 287, Ἡσ. Θ. 231, Ἀττ.· ὡς πλεῖστον, Λατ. quam maxime, Ξεν. Ἀν. 2. 2, 13· ἐνίοτε συνάπτεται ὑπερθετικῷ, πλεῖστον ἐχθίστη Σοφ. Φιλ. 631, πρβλ. μάλα III. 3· πλ. ἀνθρώπων .. κάκιστος ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 743· τὴν πλεῖστον ἠβίστην θεῶν Εὐρ. Ἄλκ. 790·— οὕτω καὶ πλεῖστα ὡς ἐπίρρ., Πινδ. Π. 9. 172, Σοφ. Ο. Κ. 720, κτλ.· πολλάκις μὲν .., πλεῖστα δὲ .., Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 281Β. **6)** ἀφόδρα πολύ, ἃ πλεῖστον φιλοσοφίας τε καὶ λόγου ἀφέστηκε ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 587Α. **2)** μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸ πλεῖστον, = ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Ἀριστοφ. Σφ. 260, κτλ.· τὰ πλεῖστα Πλάτ. Κριτί. 118C, κτλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἔνιοτε, Ἀριστ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 6, 3.— Ὁ τύπος **πλείστως** μνημονεύεται ὑπὸ Γαληνοῦ ἐκ τοῦ Ἱπποκράτους 1165Β (ἀλλὰ **πλεῖστα** εὑρηται ἐν τῷ κειμένῳ). **IV**. μετὰ προθέσεων: 1) οἱ διὰ πλείστου, οἱ πολὺ μακρὰν ὄντες, οἱ πολὺ ἀπέχοντες ἀπό τινος τόπου, Θουκ. 4. 115., 6. 11. **2)** εἰς πλεῖστον, πλεῖστον ὅσον, Σοφ. Ο. Κ. 739. **3)** ἐπὶ πλεῖστον, εἰς μεγίστην ἀπόστασιν τοπικῶς ἢ χρονικῶς, Ἡρόδ. 6. 127, Θουκ. 1. 2., 4. 138, κτλ.· ἐπὶ πλ. ἀνθρώπων ὁ αὐτ. 1. 1· ὡς ἐπὶ πλ. ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πλ., ὡς καὶ νῦν, συχνότατα, συνηθέστατα, 4. 14, Πλάτ. Νόμ. 720D· οὕτω καί, **4)** κατὰ τὸ πλ. Πολύβ. 11. 5. 7, κτλ. **5)** περὶ πλείστου ποιεῖσθαι, ἴδε **περὶ** Δ. IV. **6)** **ἐν τοῖς πλείστοις**, ἔτι δὲ καὶ **πλείστοις**, ἐπὶ νεῶν, αἱ πλεῖσται περίπλοι, Θουκ. 3. 17· ἴδε ὁ, ἡ, τό, Δ. VIII. 7.— Πρβλ. **πολύς**, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

πλειστο-τόκος, ον, ὁ τίκτων πλεῖστα, Μανέθων 4. 102, ὑποπτος γραφή.

πλειστο-φόρος, ον, ὁ φέρων πλεῖστα, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 7, 6.

πλειστό-χῡμος, ον, ὁ ἔχων πλεῖστον χυμόν, Boiss. Anecd. 1. 180.

πλείω, ποιητ. ἀντὶ **πλέω**.

πλείων, πλέων, ὁ, ἡ, οὐδ. **πλεῖον**, **πλέον**, **πλεῖν**, συγκρ. τοῦ **πολύς**· (περὶ τῶν τύπων ἴδε ἐν τέλ.)·— πλειότερος, Ὅμ., κλ.· οὐ μόνον ἐπὶ ἀριθμοῦ ἀλλὰ καὶ καθόλου ἐπὶ μεγέθους, ἐκτάσεως, κτλ., ὡς τὸ **πλεῖστος**, οἱ δὲ μάχονται παυρότεροι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πλεόνεσσι Ἰλ. Ν. 739· πλείων μὲν πλεόνων μελέτη Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 378· ἐς πλέονας οἰκεῖν, διοικεῖν πρὸς τὸ συμφέρον τῶν πλειόνων, Θουκ. 2. 37· πλέφν' ἕλπομαι λόγον Ὀδυσσέος, ἢ πάθεν, μεγαλείτερον παρὰ .., Πινδ. Ν. 7. 29· τὸν πλείω λόγον, πάντα περαιτέρω λόγον, Σοφ. Τρ. 731· ὁ ὄχλος πλείων καὶ πλείων ἐπέρρει Ξεν. Κύρ. 7. 5, 29· πλείω τὸν πλοῦν, τὸ περισσότερον μέρος τοῦ πλοῦ, Θουκ. 8. 39· ὁ πλ. βίος, μακροτέρα ζωή, Πλάτ. Τίμ. 75C· μακροτέρα καὶ πλ. ὁδὸς ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 435D, κτλ.·— ἐπὶ χρόνου, μείζων, μακρότερος, πλείων χρόνος Ἡρόδ. 9. 111, Σοφ. Ἀντ. 74· παρῴχωκεν δὲ πλέων νὺξ τῶν δύο μοιράων, νὺξ δὲ παρῆλθε πλέων τῶν δύο μοιρῶν, ἢ πλέον ἢ δύο μοίρας, Ἰλ. Κ. 252. **2)** μετὰ τοῦ ἄρθρου, **οἱ πλέονες**, **οἱ πλείονες**, ὡς τὸ **οἱ πολλοί**, ὁ ὄχλος, τὸ πλῆθος, Ἰλ. Ε. 673, Ὀδ. Β. 277· οἱ πλεῦνες Ἡρόδ. 1. 106, κτλ.· μετὰ γεν, τὰς πλεῦνας τῶν γυναικῶν 1. 1·— τὸ πλῆθος, ὁ λαός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἀρχηγούς, 7. 149, Θουκ. 8. 73, 89, κτλ.·— κατ' εὐφημισμὸν ἐπὶ τῶν νεκρῶν, ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν πλεόνων Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1073· εὖτ' ἂν ἵκηαι ἐς πλεόνων, ὡς τὸ ἐς Ἀιδου, Ἀνθ. Π. 11. 42· ἐς πλεόνων μετοικεσίην 7. 731·— τὸ πλεῖον πολέμοιο, τὸ περισσότερον μέρος τοῦ π., Ἰλ. Α. 165, Ὀδ. Θ. 475· καὶ συχν. παρὰ τοῖς Ἀττ., ὅστις ταῦ πλέονος μέρους χρῄζει, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τοῦ μετρίου, Σοφ. Ο. Κ. 1211· τοῦ πλέονος ἐλπίδι ὀρέγεσθαι Θουκ. 4. 17, πρβλ. 92. **II.** ἰδιαίτεραι χρήσεις τοῦ οὐδ.: **1)** ὡς οὐσιαστ., ἀντίθετον τῷ **ἔλαττον**, πλεῦν ἔτι τούτου Ἡρόδ. 2. 19, κτλ.· εἴ τι ἑνορῶ πλέον 1. 89· **τὸ δὲ πλέον**, τὸ δὲ σπουδαιότερον, τὸ δὲ πλέον, ἦλθον Ἀμφιάρεώ γε πρὸς βίαν Εὐρ. Ἱκέτ. 158 (κατὰ τὸν Musgr. ἀντὶ τοῦ τί δὲ ..), Θουκ. 1. 90., 7. 57, κτλ.·— πλέον ἢ τὸ πλέον τινός, ὁ ἀνώτερος βαθμὸς πράγματός τινος, πλέον τᾶς εὐδαιμονίας Σοφ. Ο. Τ. 1189· τὸ πλ. τοῦ χρόνου, τὸ πλειότερον μέρος, Θουκ. 1. 118, κτλ.· τῷ πλούτῳ διδοὺς τὸ πλεῖον Εὐρ. Ἱκέτ. 408· — πλέον ἔχω, ὑπερτερῶ, ὑπερβάλλω, κερδαίνω, νικῶ, Θουκ. 7. 36· ὡσαύτως ὡς τὸ **πλεονεκτέω**, μετὰ γεν., Ἡρόδ. 9. 70, Πλάτ. Πολ. 343D, 349B, κτλ.· τὸ πλ. ἔχειν πάντων Ξεν. Κύρ. 1. 3, 18· πληρέστερον πλεῖον μοίρης ἔχειν Θέογν. 606· οὕτω, πλέον τινὸς φέρεσθαι, ἀντίθετον τῷ ἔλαττον ἔχειν, Ἡρόδ. 8, 29· πλ. φέρεσθαι τῶν ἄλλων Ἀνδοκ. 29. 18, κτλ.· ὡσαύτως **πλέον ποιεῖν**, ὡς βουλοίμην πλέον τί με ποιῆσαι ἀπολαύσμενον Πλάτ. Ἀπολ. 19Δ· οὐδὲν πλ. ποιεῖν Ἀνδ. 19. 27., 29. 32, Πλάτ. Φαίδων 115C, κτλ.· παραινοῦσ' οὐδὲν ἐς πλ. ποιῶ Σοφ. Ο. Τ. 918, πρβλ. Ἀθήν. 344B· οὐδὲν εἰργασμαι πλ. Εὐρ. Ἱππ. 284· οὐδὲν πλ. πράσσειν, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 1373, Ἀνδοκ. 31. 41, κτλ.· οὐδὲν ἐπίσταμαι πλ., δὲν γνωρίζω περισσότερα, Πλάτ. Θεαίτ. 161B·— τί πλέον; τί περισσότερον; δηλ. εἰς τί ὠύναται· νὰ ὠφελήσῃ ἢ νὰ χρησιμεύσῃ, Ἀντιφῶν 140. 42, κτλ.· τί πλ. πλουτεῖν ἐστιν πάντων τούτων ἀπορροῦντα; Ἀριστοφ. Πλ. 531· τί σοι πλέον λυπουμένῃ γένοιτ' ἄν; Εὐρ. Ἑλ. 323· οὕτως, οὐδὲν ἦν ἔτι πλέον τοῖς πεπονθόσιν Ἀνδοκ. 2. 4, πρβλ. Δημ. 933 8· ὧν οὐδὲν μοι πλ. γέγονε Ἰσοκρ. 315D· οὐδέν γέ σοι πλ. ἔσται Πλάτ. Πολ. 341Δ· τί τὸ πλέον; Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. (πραυθῆναι) 306a. 3·— ἐπὶ πλέον, ἐπιρρημ., ὡς καὶ νῦν, εἰδότι μοι ἐπὶ πλέον ὡς ἕκαστα αὐτῶν ἔχει Ἡρόδ. 2. 171., 5. 51, Θουκ. 1. 9., 6. 54, Πλάτ. Γοργ. 453Δ, κτλ.· καὶ μετὰ γεν., πέραν, ἐπὶ τὸ πλ. τινὸς ἰκέσθαι, εἰς τὰ ἄκρον, εἰς τὸ τέλειον, Θεόκρ. 1. 20, πρβλ. 3. 47·— περὶ πλείονος ποιεῖσθαι, ἴδε ἐν λ. περὶ Δ. IV. **2)** ὡς ἐπίρρ., μᾶλλον, περισσότερον, πλέον ἔφερέ οἱ ἡ γνώμη κατεργάσασθαι τὴν Ἑλλάδα, ἡ γνώμη του ἔκλινε μᾶλλον εἰς τὸ νά.., Ἡρόδ. 8. 100· οὐ τοῦτο δείμαίνεις πλέον; Αἰσχύλ. Πρ. 41· οὕτως, ἐς πλέον Σοφ. Ο. Τ. 700· ἢ πλ. ἢ ἔλαττον Δημ. 269. 7, κτλ.·— ὡσαύτως, **τὸ πλέον**, **Ἰων. τὸ πλεῦν**, κατὰ τὸ πλεῖστον, Ἡρόδ. 3. 52, Θουκ. 4. 27, κτλ.· **τὸ πλ.** = **μᾶλλον**, οὐ χάριτι τὸ πλ. ἢ φόβῳ ὁ αὐτ. 1. 9, πρβλ. 2. 37· οὐχ ὅπλων τὰ πλ., ἀλλὰ δαπάνης, οὐχὶ τόσον .. , ὅσον .. , ὁ αὐτ. 1. 83. **3)** μετ' ἀριθμητικῶν, τοξάτας πλ. ἢ εἴκοσι μυριάδας Ξεν. Κύρ. 2. 1, 6· οἶκος πλέον ἢ δ' ταλάντων Ἰσαῖ. 82. 14· ἐν πλέον ἢ διακοσίοις ἔτεσι Δημ. 744. 23· πλ. ἢ ἐν διπλασίῳ χρόνῳ Ξεν. Οἰκ. 21, 3·— ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὁ συνηρ. τύπος πλεῖν εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ., πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας Ἀριστοφ. Ἀχ. 858· πλεῖν ἢ χιλίας (δηλ. ὀργυιὰς) ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 444· στάδια πλεῖν ἢ χίλια ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 6. πρβλ. Νεφ. 1041, 1065, κ. ἀλλ.· πλεῖν ἢ γε διπλοῦν ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 589· πλεῖν ἢ νιαυτῷ πρεσβύτερος ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 18, πρβλ. 91· πλεῖν ἢ πέντε τάλαντα Δημ. 570. 16· πλεῖν ἢ δυεῖν ποδοῖν Εὔβουλ. ἐν Ἀδηλ. 1. 10·— ἀλλὰ τὸ ἢ συχνάκις παραλείπεται ὡς ἐν τῇ Λατ. τὸ quam μετὰ τὸ plus, τὸ δὲ ἀριθμητικὸν μένει ἀμετάβλητον, πλεῖν ἑξακοσίας Ἀριστοφ. Ὄρν. 1251· οὕτως, ἔτη γεγονὼς πλείω ἑβδομήκοντα, plus septuaginta natus, Πλάτ. Ἀπολ. 17D· δέκα πλείοσιν ἔτεσι, ἀντὶ πλέον ἢ δέκα ἔτεσι, Πλάτ. Νόμ. 932C· ὡσαύτως, τρεῖς μῆνας καὶ πλείω Ξεν. Ἑλλ. 2, 2, 16· λίθους .. ὅσον μναιαίους καὶ πλέον ὁ αὐτ. ἐν Ἱππαρχ. 1, 16·— ἀλλὰ τὸ ἀριθμητικὸν συχν. τίθεται κατὰ γενικήν, κώμας .. οὐ πλεῖον εἴκοσι σταδίων ἀπεχούσας ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 3. 2, 34, πρβλ. 7. 3, 12. **γ)** παρὰ τοῖς κωμ. εὑρίσκομεν τὴν φράσιν, πλεῖν ἢ μαίνομαι, «πλέον ἢ μαίνομαι ἐπ' αὐτῷ, τουτέστιν ὑπερβαλλόντως μοι ἀρέσκει» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Βατρ. 103, 751. **δ)** ὡς ἐπίρρ. μετ' ἄλλου συγκριτικοῦ, Porson. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 624· καὶ ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ μᾶλλον, Ἔρμανν. εἰς Εὐρ. Ἴωνα σ. xii. **ε)** τὸ πληθ. **πλείω** κεῖται ὡσαύτως ὡς τὸ **πλέον**, Θουκ. 1. 3, 81, Πλάτ. Πολ. 417C, Δημ. 691. 14, κτλ.· οὕτω παρ' Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 868, 1068, 1299, τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι **πλέω** = **πλέον**.

B. ΤΥΠΟΙ·— ὁ Ὅμ., ὡς καὶ ὁ Ἡσ. ἔχουσι τοὺς τύπους **πλείων** ἢ **πλέων** κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ στίχου· παρ' Ἀττ. ὁ συνήθης τύπος φαίνεται ὅτι εἶναι **πλείων**· ἀλλ' οἱ Τραγ. χρῶνται τῷ τύπῳ **πλέων** χάριν τοῦ μέτρου, ἴδε Emsl. εἰς Εὐρ. Μήδ. 88· ἐν τῷ οὐδετέρῳ σύνηθες εἶναι τὸ **πλέον**, μάλιστα ὅταν πλησιάζῃ εἰς τὴν ἐπιρρηματικὴν σημασίαν·— ἐκ τῶν Ἀττικῶν συνηρημένων τύπων τὰ **πλείω**, **πλείους**, εἶναι ἂν μὴ τὰ μόνα ἐν χρήσει ἀλλὰ βεβαίως εἶναι παλαιότερα καὶ δοκιμώτερα· τὸ οὐδ. πληθ. **πλείω** εὕρηται συχν. ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. ἀντὶ τοῦ **πλέον** ἢ **πλείους**, ὡς συμβαίνει καὶ εἰς τὸ μείζω, τὸ βελτίω, κτλ., L. Dind. εἰς Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 16. — Ἡ ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. **πλέες**, **πλέας**, Ἰλ. Β. 129, Δ. 395 εἶναι μόνον Ἐπικ.· τὸ συνηρ. **πλεῖς** ἔν τινι Δωρ. ἐπιγραφῇ (Συλλ. Ἐπιγρ. 2671. 39) εἶναι ἀμφίβ., ἴδε Böckh.·—Ἐπικ. ὁπ. πληθ. **πλεόνεσσι** Ἰλ. Α. 281, κτλ.· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ **πλεόνεσι** ἐν Ἡροδ. 7. 224, ὁ Dind. διορθοῖ **πλέοσι**, π. Διαλ. Ἡροδ. xiv. — Οἱ συνηρ. τύποι **πλεῦν**, **πλεῦνος**, **πλεῦνες** εἶναι Ἰων. καὶ Δωρ., καὶ παρ' Ἡροδ. ἐπικρατοῦσι· **πλεῖν**, ὀνομ. καὶ αἰτ. ἐνικ. οὐδετ., ἀντὶ τοῦ **πλέον**, ὃ ἐστιν ἀντὶ τοῦ **δέον**, εἶναι ἰδίως Ἀττ., ἀλλὰ μόνον μετ' ἀριθμητικῶν, ἴδε ἀνωτ. II. 2. δ καὶ γ.

πλειών, ῶνος, ὁ, **πλεῖος**, (πλέος) πλήρης χρόνος ἢ χρονικὴ περίοδος, ἔτος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 615, Καλλ. εἰς Δία 89, Ἀνθ. Π. 6. 93, Λυκόφρ. 201.

πλέκος, εος, τό, (πλέκω) πλέκω, ἔργον πλεκτόν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 454, Εἰρ. 528.

πλεκόω, ἴδε **απλεκόω**.

πλεκτᾰνάομαι, Παθ., = **πλεκτανόομαι**, πεπλεκτανημέναι ὀράκουσι, ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, Αἰσχύλ. Χο. 1049.

πλεκτάνη [ᾰ], ἡ, (πλέκω) πᾶν τὸ συμπεπλεγμένον ἢ συμπλεκόμενον, ἕλιξ, πλόκαμος, σπεῖρα, ὄφεσι πλεκτάναισι περίδρομον κύτος Αἰσχύλ. Θήβ. 495· πλ. καπνοῦ, συστροφή, τολύπη καπνοῦ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1717. **II.** σίφων, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 280. 3, πρβλ. Δογγῖν. 3. 1. **III.** ἐν τῷ πληθ., οἱ πλόκαμοι τοῦ ὀκτάποδος ἢ τῆς σηπίας, Ἄλεξις ἐν «Πονήρᾳ» 3, Εὔβουλος ἐν Ἀδηλ. 15Δ, Δίφιλ. ἐν «Ἐμπόρῳ» 3, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1. 9, π. Ζ. Μορ. 4. 9, 13 κ. ἀλλ.· τοῦ ναυτίλου, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 30· πρβλ. **πλεκτή** 5. **IV.** ἐν τῷ πληθ., οἱ βρόχοι ἢ τὰ δίκτυα τοῦ ἱστοῦ τῆς ἀράχνης, Λουκ. Μυΐας Ἐγκώμ. 6· μεταφορ., αἱ τῶν λόγων πλεκτάναι, περιπεπλεγμένοι λόγοι, περίπλοκοι, ὁ αὐτ. ἐν Βίων Πράσει 22.

πλεκτάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πλεκτάνη** III, Εὔβουλος ἐν «Τιτθαις» 4.

πλεκτᾰνδομαι, Παθ., ἐμπλέκομαι, περιπλέκομαι, Ἱππ. 279. 48.

πλεκτᾰνά-στολος, ον, ὁ διὰ σχοινίων καὶ καλωδίων ἐξηρτυμένος, ἐπὶ πλοίων, Λυκόφρ. 230.

πλεκτανώδης, ης, ες, ὅμοιος πλεκτάνῃ, «δοκεῖ δέ τισιν, ὡς καὶ Ἀριστάρχῳ ἀώρους εἰρῆσθαι καὶ τοὺς πλεκτανώδεις (πόδας)» Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1715, 26.

πλεκτή, ἡ, κυρίως θηλ. τοῦ **πλεκτός**· **1)** σπεῖρα, ἐν πλεκταῖσι .. ἐχίδνης Αἰσχύλ. Χο. 248. **2)** συνεστραμμένον σχοινίον, σχοινίον, Εὐρ. Τρῳ. 958, 1010, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἑλλάδι» 3. **3)** κάλαθος ἢ δίκτυον ἁλιέως (πρβλ. **πλέγμα**), Πλάτ. Νόμ. 824B. **II.** = **πλεκτάνη** III, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 4. 17

πλεκτικώς, ή, όν, (πλέκω) ὁ εἰς τὸ πλέκειν ἁνήκων, ἐνασχολούμενος, τέχναι Πλάτ. Νόμ. 670Δ, πρβλ. Πολιτ. 283B, 288D. **II.** ὁ διατεθειμένος νὰ περιπλέκῃ ἢ νὰ περιπλέκηται, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10, 43. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πολυδ. Ζ', 172.

πλεκτός, ή, όν, (πλέκω) ὡς καὶ νῦν, τάλαροι Ὀδ. Ι. 247· ἀναδέσμη Χ. 175· σειρὴ Ἰλ. Χ. 469· ἅρματα Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 63· οὕτω παρ' Ἀττ., π. στέγαι, οἰκήματα ἐκ πλεγμάτων, ἐπὶ τῶν Σκυθικῶν ἁμαξῶν, Αἰσχύλ. Πρ. 709· ἁρτάναι, ἑῶραι Σοφ. Ἀντ. 54, Ο. Τ. 1264· πλ. κύτος Εὐρ. Ἴων 37· κανίσκιον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 208· πλεκτὴ Αἰγύπτου παιδεία, ἡ πλεκτὴ ἐργασία τῆς Αἰγ., δηλ. σχοινία ἐκ βύσσου, Εὐρ. Τρῳ. 128· βρόχων πλεκταὶ ἀνάγκαι, τραγικὴ φράσις ἐν Ξενάρχου «Βουταλίωνι» 1. 9· σκεύη πλεκτά, τὰ πεπλεγμένα, δηλ. σχοινία, Ξεν. Οἰκ. 8. 12. **2)** πεπλεγμένος εἰς στέφανον, ἄνθη Αἰσχύλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πέρσ. 618· στέφανος Εὐρ. Ἱππ. 73. **3)** ὡς αὐσαστ., πλεκτή, ἡ, ὥρα τὴν λέξιν.

πλέκω, Πινδ., Ἀττ.· μέλλ. **πλέξω** Ἀνθ. Π. 5. 147· ἀόρ. **ἔπλεξα** Ἰλ., Ἀττ.· — πρκμ. **πέπλεχα** (ἐμ-) Ἱππ. 279. 20· ἀλλὰ **πέπλοχα** (δια-) αὐτόθι 7· — Μέσ., μέλλ. **πλέξομαι** Περικτ. παρὰ Στοβ. 488. 1· — ἀόρ. **ἐπλεξάμην**, Ὀδ., Ἀριστοφ., — Παθ., μέλλ. **πλεχθήσομαι** (ἐμ-) Αἰσχύλ. Πρ. 1079· **πλάκήσομαι** (ἐπι-) Γαλην.· — ἀόρ. **ἐπλέχθην** Αἰσχύλ. Εὐμ. 259, Πλάτ. Πολιτ. 283Α, (περι-) Ὀδ.· ἀλλὰ καὶ ἀόρ. 6' **ἐπλάκην** [ᾰ], (ἐμ-, συμ-) Εὐρ. Ἱππ. 1236, Σοφ. Ἀποσπ. 548, Ἡρόδ. 8. 84, κτλ.· πρκμ. **πέπλεγμαι** Ἡρόδ., Ἀττ.· — Ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. δὶς κατ' ἀόρ. (Πρβλ. τὸ Σανσκρ. park', prinak'-mi (misceo, jungo), pras'-nas (πλέγμα)· Λατ. plec-to, am-plec-tor· Σλαυ. plet-a (plait)· Γοτθ. flaht-om (δοτ. πληθ. = **πλέγμασι**), Γερμ. flecht-en· — τὸ παρὰ τοῖς Ἄγγλοις plait, pleat γίνεται ἀμέσως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ plisser (μεταγεν. Λατ. plictiare). — Ἡ √ΠΛΕΚ σχετίζεται πρὸς τὸ Λατ. plic-o, Ἀρχ. Γερμ. falt-an (fold), κτλ. — Δύσκολον εἶναι νὰ μὴ σχετίσῃ τις τὸ Λατ. flecto πρὸς τὰς αὐτὰς ῥίζας). Πλέκω, ὡς καὶ νῦν, συστρέφω, στρέφω, πλοκάμους ἔπλεξε φαεινοὺς Ἰλ. Ξ. 176· στέφανον Πινδ. Ι. 8 (7), 146, Ἀριστοφ. Θεσμ. 458· ἐκ τῆς βίβλου Ἰστία Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 4· ἀνθερίκεσσι ἀκριδοθήκαν Θεόκρ. 1. 52. — Μέσ., πεῖσμα .. πλεξάμενος, πλέξας δι' ἐμὲ σχοινίον, Ὀδ. Κ 168, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 28, Ἀριστοφ. Ἀυσ. 790. — Παθ., κράνεα πεπλεγμένα, πλεκτά, Ἡρόδ. 7. 72· χρέονται σειρῇσι πεπλεγμέναισι ἐξ ἱμάντων αὐτόθι 85· βρόχος πεπλ. σπάρτου Ξεν. Κύρ. 9. 13. **2)** κατασκευάζω διὰ τέχνης, βωμὸν Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 61. **II.** μεταφορ., σχεδιάζω, ἐπινοῶ, μηχανῶμαι, ὡς τὸ ῥάπτειν, ὑφαίνειν, Λατ. nectere, texere, τὸ πλεῖστον ἐπὶ δολίων, πλαγίων, σκολιῶν καὶ διεστραμμένων μέσων, πλ. δόλον ἀμφί τινι Αἰσχύλ. Χο. 220· μηχανὰς Εὐρ. Ἀνδρ. 995, κτλ.· παροιμ., δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 312· οὕτω, πλ. πλοκὰς Εὐρ. Ἰων 826· ἐκ τέχνης τέχνην αὐτόθι 1280· παντοίας παλάμας Ἀριστοφ. Σοφ. 644· πρβλ. **περιπλέκω** ΙΙ. 2. **2)** ἐπὶ ποιητῶν, πλ. ὕμνον, ῥήματα Πινδ. Ο. 6. 146, Ν. 4. 153· ᾠδὰς Κριτίας παρ' Ἀθην. 600D, κτλ.· οὕτω, πλ. λόγους, ὡς τὸ τοῦ Ὁμήρου, μῆτιν ὑφαίνειν Εὐρ. Ῥῆσ. 834, Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττων 369Β· σχηματίζω τὴν πλοκὴν τραγῳδίας, ἀντίθετ. τῷ λύω, Ἀριστ. Ποιητ. 18. 11· ἐντεῦθεν πρᾶξις πεπλεγμένη ἀντίθετ. τῷ ἁπλῆ, αὐτόθι 10. 3., πρβλ. 13. 2., 24. 3· — πλ. συλλογισμὸν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 29, 34. **3)** βίον πλέκειν διάγειν, Εὔπριον ἐν «Διδύμοις» 2· ἴδε **διαπλέκω** ΙΙ, **καταπλέκω** ΙΙ. **4)** συντίθημι λέξεις, Ἀνθ. Π. 12, 164· καὶ ἐν τῷ παθ. ἐπὶ λέξεων, συντίθεμαι, Πλάτ. Θεαίτ. 202Β, Δίλ. π. Ζ. 5. 30. **5)** ἐν τῷ παθ., περιπτύσσομαι, περὶ βρέτει πλεχθεὶς θεᾶς Αἰσχύλ. Εὐμ. 259.

πλέκωμα, τό, = **ῥάγμα**, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 7. 157.

πλεξείδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πλέξις**, Σουΐδ. ἐν λ. **ἔρσις**.

πλεξεῖον, ἐφετικ. τοῦ **πλέκω**, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 249.

πλέξις, **εως**, ἡ, τὸ πλέκειν, ὑφαίνειν, Πλάτ. Πολιτ. 308D, Γεωπ. 10. 6.

πλεο-μελής, ές, ὁ ἔχων πλείονα μέλη τῶν κατὰ φύσιν, Ἰάμβλ. εἰς Νικόμ. σ. 43.

πλεοναζόντως, Ἐπίρρ., ὑπερβαλλόντως, πλεοναζόντως τε καὶ διαφερόντως ποδώκη Εὐστ. 934. 16.

πλεονάζω, μέλλ. **-άσω**· πρκμ. **πεπλεόνακα** Διόδ. 1. 90, παθ. **-ασμαι** Ἱππ., κλ., ἴδε κατωτ. ΙΙΙ. 1· (**πλέον**) Εἶμαι πλείων, μάλιστα πλείων τοῦ δέοντος, περιττός, ἀντίθετ. τῷ **ἐλλείπειν**, **ὑπολείπειν**, **ἐνδεὴς** εἶναι, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 6, 5, π. Χρωμ. 6, 23, κ. ἀλλ.· ἐπὶ ζώων, ἔχω μέλη πλείω τῶν ἀναγκαίων ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κολοβὰ γίνεσθαι**, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 14· ἐπὶ ἐπισκέψεων, γίνομαι συχνότερος, Πολύβ. 4. 3, 12· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, πλημμυρῶ, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 4, πρβλ. Πλούτ. 2. 366Β. **6)** συχν. παρὰ γραμμ., εἶμαι πλεονάζων, κεῖμαι πλεοναστικῶς, εἶμαι περιττός, παρέλκω· μετὰ δοτ. τοῦ τρόπου, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ε. 6, κτλ. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὑπερβαίνω τὰ ὅρια λαμβάνω ἢ ἁπαιτῶ ὑπέρμετρα, Ἰσοκρ. 21D, 250Δ, Δημ. 117. 5., 958. 21· — μετὰ δοτ., ἐπαίρομαι ἐπί τινι, τῇ εὐτυχίᾳ Θουκ. 1. 120· — ἀλλά, πλ. κυνηγεσίαις, καταγίνομαι πολὺ εἰς κυνηγεσίας, Στράβ. 504· καὶ ἐπὶ συγγραφέως, ὀκνῶ δὲ τοῖς ὀνόμασι πλεονάζειν, μνημονεύειν παρὰ πολλὰ ὀνόματα, ὁ αὐτ. 155· καὶ ἀπολ., ἐπιμηκύνω τὸν λόγον πέρα τοῦ δέοντος, γίνομαι ὀχληρός, Λατ. multus sum, ὁ αὐτ. 396, Διόδ. 1. 90· περί τινος Παρμενίσκ. παρ' Ἀθην. 156D. **2)** πλεονάζειν τινός, ἔχειν πλεονασμὸν ἢ ἀφθονίαν τινός, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 9, 7· — ἀλλά, πλ. τοῦ καιροῦ, χωρῶ πέραν τοῦ προσήκοντος, ἐπὶ τοῦ ἀγορεύοντος, Διονύσ. Ἁλ περὶ Συνθέσ. 22 **3)** μετὰ γεν. ὡσαύτως, ὑπερβαίνω τὰ ὅρια, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐλλείπω**, Ἱπολ. Γεωγρ. 1. 20, 1.

III. μετ' αἰτ., παριστάνω τι ὡς περισσότερον, Στράβ. 285 — Παθ., μεγαλύνομαι, μεγαλοποιοῦμαι, [νομίσειν ἂν] ἑστὸν ἃ πλεονάζεσθαι Θουκ. 2. 35· εἴ τι πεπλεόνασται, ἂν τι ἔχῃ πραχθῆ ὑπὲρ τὸ δέον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐνδεῶς πεποιῆσθαι, Ἱππ. π. Ἀγμ. 756, περὶ Ἀρθρ. 814, Στράβ. 106. **2)** τρώγω πολὺ ἢ εἰς μεγάλην ποσότητα, τι Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 356D. **3)** ἀναβιβάζω τὴν τιμήν τινος, τι Ἀριστείδ. Ι. 170. **4)** ἐν τῷ παθ., ἀπατῶμαι, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 232. **5)** παρὰ τοῖς Γραμμ., προσθέτω πλεοναστικῶς, τὰ ἄρθρα Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱλ. 5, Ἐτυμολ. Μέγ., κλπ.

πλεονάκις [ᾰ], Ἐπίρρ., (πλέων) συχνότερον, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 388, Ἀυσ 142. 27, Πλάτ. Φαίδων 112D, κτλ.· πολλάκις, συχνάκις, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 1, κ. ἀλλ.· παρὰ πολὺ συχνά, Ἱππ. Ἀφ. 1253. **II.** περισσοτέρας φοράς, κατὰ πολλαπλασιασμὸν ἐπὶ μεγαλείτερον ἀριθμόν, ἀντίθετ. τῷ **ἐλαττονάκις**, Πλάτ. Θεαίτ. 148Δ. — **ὡσαύτως πλειονάκις**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1843. 46., 2356. 3.

πλεόνασις, ἡ, ὑπερβολή, πλησμονή, **πλεοναάμὸς**, Καταλογ. Προβλ. 66.

πλεόνασμα, τό, περίσσευμα, Ἑβδ. (Ἀριθμ. ΑΔ', 32), Ἀπολλών. περὶ Συντ. 137, κτλ.

πλεονασμός, ὁ, τὸ πλεονάζειν, περισσεύειν, περίσσευμα, τὸ πλέον τοῦ δέοντος, τῶν μερῶν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 14, πλεονασμοὶ λαλιᾶς Πλούτ. 2. 650 F· — παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Λευϊτ. ΚΕ', 37, κτλ.), τόκος. **6)** παρὰ τοῖς Γραμμ., ἡ χρῆσις περιττῶν λέξεων, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 58, Ἀπολλών. π. Συντάξ. 264. **II.** μεγαλοποίησις, ὑπερβολή, Πολύβ. 12. 24, 1, κτλ.

πλεοναστός, ή, όν, ὁ ἔχων τὰ πάντα ἐν ἀφθονίᾳ, πλούσιος, Ἑβδ. (Δευτερ. Λ', 5).

πλεονάχῃ, Ἐπίρρ., ὑπὸ πολλὰς ἐποψεις, Πλάτ. Πολ. 477Δ.

πλεονάχόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ πολλῶν μερῶν, πανταχόθεν, Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 4, 1.

πλεονάχός, όν, πολλαπλοῦς, παντοῖος, κατὰ πλεοναχὸν τρόπον Διογ. Α. 10. 87· τοῦ πλεοναχοῦ τρόπου αὐτόθι 95· — ἀλλαχοῦ ἐν χρήσει μόνον ὡς ἐπίρρ. **πλεοναχῶς**, κατὰ πολλοὺς τρόπους, Ἀριστ. π. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 33, 6, Ἠθ. Ν. 4. 4, 4., 5, 1. 6, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 78, 80, κτλ.

πλεονεκτέω, μέλλ. **-ήσω**, Θουκ. 4. 62, κτλ., ἀλλὰ **-ήσομαι** Πλάτ. Λάχ. 192Ε. Ῥῆμα τοῦ πεζοῦ λόγου, εἶμαι πλεονέκτης, ἔχω ἢ ἁπαιτῶ πλείω τῶν ὅσα δικαιοῦμαι νὰ ἀπαιτήσω, εἶμαι ἄπληστος, ἅρπαξ, ἀλαζών, Ἡρόδ. 8. 112, Πλάτ., κτλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐλαττοῦσθαι**, Ἀριστ. Ρητ. 1. 4, 9· — **ὡσαύτως**, ἔχω πλεονεκτημά τι, ὑπερτερῶ, δυνάμει τινὶ **πλεονεκτήσειν** Θουκ. 4. 62, 86· πολὺ ἐπλεονέκτει ὁ Πελοπίδας παρὰ τῷ Πέρσῃ Ξεν. Ἑλλ. 7. 1. 34., πρβλ. 2. 3, 16, Ἀριστ. Ρητ. 2. 17, 5· πλ. ἀπό τινος Πολύβ. 6. 56, 2· συχνάκις μετὰ οὐδετέρου ἐπιθ. ἀντωνυμ., πλ. τι, τοῦτο, τοιαῦτα, κτλ., Θουκ. 4. 61, κτλ. **2)** μετὰ γεν. πράγμ., ἔχω ἢ ἁπαιτῶ πλείονα ἐτέρου, ἔχω ἢ ἁπαιτῶ μεγαλείτερον μερίδιον, τῶν ὠφελίμων ὁ αὐτ. 6. 39· τοῦ ἡλίου, τοῦ ψύχους, τῶν πόνων Ξεν. Κύρ. 1. 6. 25, πρβλ. Οἰκ. 7. 26· δόξης, χάριτος Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 5. 9, 9 καὶ 12. **II.** μετὰ γεν. προσώπ., ὑπερτερῶ ἢ ὑπερβάλλω τινά, τῶν ἐχθρῶν Πλάτ. Πολ. 362Β, κτλ.· (παρά τινος Ξεν. Κύρ. 1, 6, 32, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 5, 4)· τινί, εἴς τι πρᾶγμα, Ξεν. Κύρ. 4. 3. 21, κτλ.· κατά τι Πλάτ. Κρίτ. 15Α περί τι ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 183Α· — ὡσαύτως, πλ. τῶν νόμων, εἶμαι ἀνώτερος τῶν νόμων, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 691Α· πλ. τῆς εὐηθείας ὑμῶν, ὠφελοῦμαι ἐκ τῆς .., Δημ. 1434, ἐν τέλει. **2)** μετ' αἰτ. πρωτ., ἐξαπατῶ, δι' ἀπάτης λαμβάνω, **πλεονέκτει** μηδένα Μενάνδρου Μονόστ. 259, πρβλ. Διογ. Ἀλ. 9. 7, Διόδ. 12. 46, Ἐπιστ. Α' πρὸς Θεσ. δ', 6, Β' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. ζ', 2, Πλουτ. Μάρκελλ. 29, Λουκ. Ἔρωτ. 27, Δίων Κ. 52. 37· ἀλλ' ἡ σημασία αὕτη τοῦ παθ. ἁπαντᾷ παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν Ἀττ., ἐξαπατῶμαι, Θουκ. 1. 77· ὑπό τινος Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 2· **πλεονεκτεῖσθαι** χιλίαις ὁραχμαῖς, ἀπατηθῆναι κατὰ 1000 ὁραχμάς, Δημ. 1035. 26.

πλεονέκτημα, τό, ὡς καὶ νῦν, Πλάτ. Νόμ. 709C, Δημ. 63. 1., 245. 13, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., ἐπιτυχίαι, ἐν τοῖς πολέμοις Ξεν. Ἱππαρχ. 5. 11. **II.** πρᾶξις ἀπάτης ἢ ἐξαπατήσεως, τέχνασμα ἔχον ἰδιοτελεῖς σκοπούς, Δημ. 533. 28., 1218, 29., 1490. 13, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 10.

πλεονέκτης, **ου**, ὁ, = ὁ πλέον ἔχων, ὁ ἔχων ἢ ἁπαιτῶν πλείω τῶν ὅσα δικαιοῦται, ἄπληστος, ἅρπαξ, ἀλαζών, Θουκ. 1. 40, κτλ.· — ὡς ἐπίθ., λόγος πλ., λόγος ἄπληστος, ἀλαζονικός, Ἡρόδ. 7. 158· ὑπερθ. **πλεονεκτέστατος**, διάφ. γραφ. ἀντὶ **κλεπτίστατος**, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 11. **2)** ἐν παντὶ πλεονέκτην τῶν πολεμίων, κερδαίνοντα ἐκ τῶν σφαλμάτων ἢ ἀποτυχιῶν τῶν ἐχθρῶν, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 1. 6, 27. — Ἴδε Κύντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 178.

πλεονεκτητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **πλεονεκτῶ**, δεῖ πλεονεκτεῖν, Πλάτ. Γοργ. 490C.

πλεονεκτικός, ή, όν, ὁ διατεθειμένος νὰ λάβῃ παρὰ πολλά, ἄπληστος, πλεονέκτης ἐπὶ προσώπων, Ἰσοκρ. 283D· βίος Δημ. 777. 3· **πλεονεκτικώτερος**, **-τατος** Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 14.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

15, Ρητ. 3. 17. 17. Ἐπίρρ. -κῶς, Πλάτ. Φαίδων 91Β· πλ. ἔχειν πρός τινα Δημ. 610. 10.

πλεονεξία, Ἰων. -ίη, ἡ, ὁ χαρακτὴρ καὶ ὁ τρόπος τοῦ **πλεονέκτου**, ἁπληστία, τάσις πρὸς κτῆσιν τοῦ μὴ ἀνήκοντος, ὑπερηφανία, ἀλαζονεία, ἡ πλ. τῶν Σπαρτιητέων Ἡρόδ. 7. 149, πρβλ. Ἀνδοκ. 30. 37, Θουκ. 3. 82, Ἰσοκρ. 283Α, Πλάτ. Πολ. 359C, Ξεν. Ἑλλ. 3. 5. 15. **II.** κέρδος, ὠφέλεια, Ἰσοκρ. 75Β, Δημ. 662. 28· ἐν τῷ πληθ., αἱ ἐν τῷ πολέμῳ πλ. Ἰσοκρ. 31Β, κτλ.· αἱ πλ. αἱ ἴδιαι, αἱ δημόσιαι Ξεν. Κυν. 13. 10· αἱ πλ. τῶν πλουσίων Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 12. 6. **2)** ἐπὶ πλεονεξίᾳ, πρὸς ἰδίαν ὠφέλειαν, Θουκ. 3. 84, Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 12. **3)** μετὰ γεν. προσώπ., ὑπεροχὴ ὑπεράνω τινός, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ 1. 6, 28. **4)** μεγαλειτέρα μετοχὴ ἔκ τινος πράγματος, τῶν δικαίων Ἀριστ. Πολιτικ. 3, 12, 3· κέρδος, τὴν ἐπὶ τῶν ἰδίων δικῶν πλεονεξίαν Δημ. 523. 14· πλ. ἐκ τινος Πολύβ. 6, 56, 3. **III.** ἀφθονία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἔνδεια**, Πλάτ. Τιμ. 82Α.—Ἴδε Κύντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 132 ἐν τέλει.

πλεονο-συλλᾰβέω, ἔχω πλείονας συλλαβάς, Εὐστ. 1769. 56.

πλεονότης, ἴδε **πλειονότης**.

πλέος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ **πλέως**, πλήρης.

πλέτο, ἴδε **πέλλομαι**.

πλευμᾰ́ω, νοσῶ τοὺς πνεύμονας, φθισιῶ, Ἱππ. 477. 18· φέρεται **πλευμόω** ἐν Γαληνοῦ τῶν Ἱππ. γλωσσ. Ἐξηγ. σ. 546: «πλευμοῖ, πλευμώδη γίνεται, ἢ φθίνει».

πλευμονία, ἡ, νόσος τῶν πνευμόνων, περιπνευμονία, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 229.

πλευμονίς, ίδος, ἡ, = τῷ προηγ., Ἱππ. 533. 16.

πλευμονώδης, ες, ὅμοιος πρὸς τοὺς πνεύμονας, **σπόγγος** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 16, 10.

πλευμορ-ραγής, ές, ὁ ἔχων ῥῆγμα ἐν τοῖς πνεύμοσι, Ἱππ. 533. 10.

πλεῦμος, ὁ, = **πλευμονία**, «πλεῦμος, φθάη, ἢ τὰ **πλευμῶδες πάθος**» Γαλην. τῶν Ἱππ. γλωσσ. Ἐξήγ. σ. 546.

πλευμώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἀνήκων εἰς νόσον πνευμονικὴν ἢ ὅμοιος πρὸς ταύτην, Γαλην. Λεξ. Ἱππ.

πλεύμων, ονος, ὁ, ἴδε **πνεύμων**. **II.** εἶδος μαλακίου Pulmo marinus, Πλάτ. Φίληβ. 21C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 15, 21.

πλεῦν, **πλεῦνος**, **πλεῦνες**, Ἰων. τύποι ἴδε ἐν λ. **πλείων**.

πλεύνως, Ἐπίρρ. Ἰων. ἀντὶ **πλεόνως**, (πλέον) παρὰ πολύ, Ἡρόδ. 5. 18.

πλευρά, ᾶς, ἡ, = **πλευράν**, Λατ. costa, λίαν σπάνιον ἐν τῷ ἑνικ., πλ. βοὸς Ἡρόδ. 4. 64· παρὰ τὴν πλ ἑκάστην Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 3, 17· — παρὰ τοῖς Χριστ. ποιηταῖς, σύζυγος, Ἰακώβ, εἰς Ἀνθ. Π. σ. 418· — πληθ., τὰ πλευρά, Λατ. costae, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 9, 8, κ. ἄλλ. **2)** ἐν τῷ πληθ., καθόλου, τὰ πλευρὰ ἀνθρώπου ἢ ἄλλου ζώου, ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε ὕπτιος Ἰλ. Ω. 10· ὡσαύτως ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὦμους Ψ. 716· οὐσῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν μαστίεται Υ. 170, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 430· οὕτω παρ' Ἡροδ. 9. 72, Αἰσχύλ. Πρ. 71, Εὐμ. 843· — ἐν τῷ ἑνικ., ὡσαύτως, ἐπὶ τοῦ ἑνὸς μέρους, Σοφ. Ο. Κ. 1260, Αἴ. 834 κτλ.· μάλιστα ὁ Elmsl ἐν Εὐρ. Ἡρακλ. 824 νομίζει ὅτι οἱ Τραγικ. ἐχρῶντο τῷ θηλ. τύπῳ μόνον ἐν τῷ ἑνικ. καὶ ἀντὶ τοῦ πληθ. **πλευραί**, **πλευραῖς**, κτλ., πρωτιμᾷ τὴν γραφὴν **πλεύρα** (τά), **πλευροῖς**, κτλ., πρβλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ἑκάβ. 820, Ὀρ. 217. **II.** τὰ πλευρά, ἐπὶ πραγμάτων ἢ τόπων, πλευραὶ νηὸς Θέογν. 513· χωρίου, ποταμοῦ Πλάτ. Σίσυφ. 388 Ε, Διον. Π. 833· ἐπὶ στρατοῦ, αἱ πλ. τοῦ πλαισίου Ξεν. Ἀν. 3. 4, 22, 28, πρβλ. Πλουτ. Μάρ. 25, κτλ.· — κατὰ πλευράν Πλάτ. Τίμ. 36C· παρὰ πλ. τινι εἶναι, μένειν Πολύβ. 5. 26, 6, κτλ. **III.** ἐν τοῖς Μαθ., ἡ πλευρὰ τριγώνου ἢ ἄλλου σχήματος, Πλατ. Τίμ. 53D, 54C, κτλ. **2)** ἡ πλευρὰ ὀρθαγωνίου, καὶ ἀκολούθως ὁ ἕτερος τῶν παραγόντων γινομένου τινός, ὁ αὐτ. ἐν Θειαιτ. 148Α, Εὐκλείδ. 7. 17, κτλ. **3)** ἡ πλευρὰ τετραγώνου ἢ κύβου καὶ ἡ ῥίζα τετραγωνικοῦ ἢ κυβικοῦ ἀριθμοῦ, ὁ αὐτ. 8. 11 καὶ 12. **IV.** ἡ σελὶς βιβλίου, ὡς τὸ Γερμαν. Seite, Ἀνθ. Π. 6. 62 — Πρβλ. **πλευρόν**.

πλευριαῖος, α, ον, ὁ εἰς τὴν πλευρὰν ἀνήκων, κρέα πλευριαῖα, τῶν πλευρῶν, Πολυδ. Ϛ', 52.

πλευρικᾰ́ς (ἰξυπακ. γραμμή), ἡ, = **πλευρὰ** III, Συλλ. Ἐπιγρ. 5774 (1). 54, 77, 89.

πλευρικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὰς πλευράς· τὰ **πλευρικά**, τὰ πλευρικὰ μέρη, αἱ **πλευραί**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 361.

πλευρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πλευρά**, Ἱππ. 261 10.

πλευρίτης, ου, ὁ, ὁ ἐπὶ τῆς πλευρᾶς ἢ παρὰ τὴν πλευράν, Πολυδ. Β', 178, πρβλ. **πλευρῖτις**.

πλευριτικός, ή, όν, ὁ ἐκ πλευρίτιδος πάσχων, Ἱππ. Ἀφ. 1243, κτλ.

πλευρῖτις, (ὀηλ. νόσος), ἡ, ἡ νόσος πλευρῖτις ὡς καὶ νῦν, Ἱππ. Ἀφ. 1248, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 417, κτλ.

πλευρο-γέννητος, ον, ὁ ἐκ πλευρᾶς γεννηθείς, τὸ πλευρογέννητον τῆς Εὔας Ἀναστ. Σιναΐτ. Ὁδηγ. σ. 306, 18.

πλευρο-ειδῶς, Ἐπίρρ., ἐν εἴδει πλευρᾶς, πλαγίως, π ἀπὸ τῆς μέσης εὐθείας κατατείνειν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 10, 3, πρβλ. 3. 17, 3.

πλευρόθεν, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς πλευρᾶς, Σοφ. Τρ. 938.

πλευρο-κοπέω, κτυπῶ τὰς πλευράς, Σοφ. Αἴ. 236.

πλευρόν, τὸ = **πλευρά**, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., τὰ πλευρά, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 17, 8· ἀλλὰ **πλευραὶ** εἶναι ὁ συνήθης τύπος. **II.** ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ μόνον ἐν τῷ πληθ., πλευρὰ οὔτησε ξυστῷ Ἰλ. Δ. 468, πρβλ. Ἡρόδ. 9, 22, 72, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 208, Σοφ. Τρ. 833, 1225, Εὐρ., κλ.· πλευρὰ δελφάκει· ἐπεξανθισμένα Φερεκράτ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1, 16· — ὡσαύτως ἐν τῷ ἑνικῷ, Διογ. Ἀπολλ. παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 2, 8, Σοφ. Ο. Κ. 1112· πλ. ὕειον Ἕρμιππος ἐν «Μοίραις» 3· καπριδίου Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 421. **III.** τοπικῶς, πλευρὸν ἑσπερον νεῶν, τὸ πρὸς δύσιν μέρος τῶν νεῶν, Σοφ. Αἴ. 874· τὸ δεξιὸν πλ., τὸ δεξιὸν κέρας (στρατοῦ), Ξεν. Κύρ. 6. 3, 34, κτλ.

πλευρο-τῠπής, ές, ὁ μετὰ κτυπήματος τῶν πλευρῶν, ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος, ἐννύχιος κράζεις **πλευροτυπῆ κέλαδον** Μελέαγρος ἐν Ἀνθ. Παλ. 12. 137.

πλεύρωμα, τό, ὡς τὸ **πλευρόν**, ἐν χρήσει μόνον κατὰ πληθ., = τὰ πλευρὰ ἀνθρώπου, ὁμόσπλαγχνα πλ. Αἰσχύλ. **Θῆβ.** 890· — ὡσαύτως, λέβητος πλ. ὁ αὐτ. ἐν Χο. 686.

πλεύσιμος, ον, πλόιμος, Γενέσ. 119, 7.

πλεῦσις, εως, ἡ, «πλεύσιμον», το πλεῖν, **Ἡσύχ. ἐν λέξ. νεῦσις**.

πλευστέον ἢ ἔα, ῥηματ. ἐπίθ. ἐκ τοῦ **πλέω**, δεῖ πλεῖν, πρέπει τις νὰ πλεύσῃ, **πλευστέα Ἀριστοφ. Λυσ. 411· πλευστέον . . αὐτοῖς ἐμβᾶσι Δημ. 44. 19.**

πλεύστης, ου, ὁ, ὁ θαλασσοπόρος, ναύτης, Παλλαδ. Βίος Ἰω. Χρυσ. σ. 52, 23, Νείλου Ἐπιστ. σ. 220, 11, διάφ. γραφ. **πλεύτης**.

πλευστικός, ή, όν, κατάλληλος, εὐνοϊκὸς πρὸς πλοῦν, **οὖρος** Θεόκρ. 13. 52. — Ἐπίρρ., **πλευστικῶς ἔχειν** Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3. 34.

πλέω, Ἰωνικ. **πλείω** Ὀδ. Ο. 34, Π. 308· Ἰωνικ. παρατατ. ἀπ- ἐπλειον Θ. 501· ἕτερος Ἰωνικ. τύπος εἶναι **πλώω** (ἴδε κατωτέρ.)· Ἀττικ. συνηρ. προστακτ. **πλεῖ** Εὐριπ. Τρῳ. 103 (ἴδε Κύντου Γλωσσ. Παρατηρήσεις σελ. 199)· — μέλλ. **πλεύσομαι** Ὀδ. Μ. 25, Ἡρόδ., Ἀττ.· Δωρ. **πλευσοῦμαι** Θεόκρ. 14. 55, καὶ ὁ τύπος οὗτος ἁπαντᾷ (ἴσως ἐσφαλμένως) ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις τῶν Ἀττικῶν συγγραφέων, Θουκ. 1. 143., 8. 1, Ξεν. Ἀν. 5. 1, 10, κτλ.· ἐνεργ. **πλεύσω** παρὰ μεταγεν. συγγραφ., Φιλήμων ἐν Ἀδηλ. 2, Πολύβ. 2. 12, 3, Ἀνθ. Π. 11. 162, 245, Πολύβ., κτλ.· — ἀόρ. α' **ἔπλευσα**, Ἀττ.· — πρκμ. **πέπλευκα** Ἀττ.· — Παθ., μέλλ. **πλευσθήσομαι** (περι-) Ἀρρ. Ἀν. 5. 26· ἀόρ. **ἐπλεύσθην** αὐτόθι 28, Βάτρ. 71. 3· πρκμ. **πέπλευσμαι** Ξεν. Κύρ. 6. 1, 15, Δημ. 1286, ἐν τέλ.· — ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν ἐνεστ., παρατ. καὶ μέλλ. **πλεύσομαι** Ὀδ. Μ. 25, (ἀν-α-) Ἰλ. Α. 22. — Τοῦ Ἰων. **πλώω**, ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται μόνον εὐκτ. **πλώοιεν**, Ὀδ. Ε. 240· (μετοχ. **πλώων**, Ὑμν. Ὁμ. 22. 7)· παρατ. **πλώων**, Ἰλ. Φ. 302· ἔχει δὲ καὶ συγκεκομμ. ἀόρ. **ἔπλων**, ως, ω, μετοχ. **πλώς**, ἐν τοῖς συνθέτοις **ἀπ-έπλω**, **ἐπ-έπλω**, μετοχ. ἐπιπλώς, Ἰλ. Ζ. 291· ὁ δὲ Ἡσίοδ. ἔχει **ἐπέπλων**· ἐνῶ ὁ Ἡρόδ. ἔχει ἐνεστ. ἀπαρ. **πλώειν**, 4. 156, μετοχ. **πλωοῦσας** 8. 10, 22, 42· παρατ. **ἔπλωον**, 8. 41· μέλλ. **πλώσομαι** (ἀπο-) 8. 5, (πλώσω Λυκόφρ. 1044)· ἀόρ. α' **ἔπλωσα** 4. 148· ἀπαρ. **πλῶσαι** 1. 24· μετοχ. **πλώσας** 4. 156, ὅπερ ὡσαύτως ἀπαντᾷ ἅπαξ παρ' Ὁμ. ἐν τῷ συνθέτῳ **ἐπιπλώσας** Ἰλ. Γ. 47· πρκμ. παρα-πέπλωκα Ἡρόδ. 4. 99· — τῶν τύπων τούτων οὐδέποτε ἐγένετο χρῆσις παρὰ τοῖς Ἀττ., ἂν καὶ οἱ ἀντιγραφεῖς εἰσήγαγον τὸν τύπον **πέπλωκα** εἰς Εὐρ. Ἑλ. 532, Ἀριστοφ. Θεσμ. 878.—Οἱ Ἀττικοὶ φαίνεται ὅτι συνήρουν μόνον τὸ ας καὶ εες ἐν τῷ **πλέω**, ὡς ἐν τῷ **χέω**· καὶ αὕτη δὲ ἡ συναίρεσις ἐνίοτε παραμελεῖται ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων, οἷον **πλέες** διάφ. γραφ. παρὰ Θουκ. 6. 28· **πλέετε** ἐν Ξεν. Ἀν. 7. 6, 37.— [Ὁ Ὅμ. ἔχει τὸ **πλέων** ὡς μονοσύλλαβον, πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον, Ὀδ. Α. 193.] [Ἐκ τῆς √ΠΛΕϜ, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ μέλλ. **πλεύ-σομαι**, **πλευ-στέον**, **πλευ-στικός**· τὸ δὲ Ϝ ἐκπίπτει ἐν τῷ πλέ-ω, πλύ-ος, πλω-τός, πλοῖ-ον· πρβλ. ὡσαύτως **πλύ-νω**, **πλυ-τός**, κτλ.· Σανσκρ. plu, plav-ê (nato, navigo), plav-as (navis)· Λατιν. plu-it, pluv-ia· Σλαυ. plov-a (**πλέω**) plav-i (πλαῦαν)· Γοτθ. flôdus (ποταμός)· Ἀγγλο-Σαξον. fleô-tan (float), fleot (Ἀρχ. Ἀγγλ. fleot = rivulus, ὡς ἐν τῷ North-fleet, κτλ.)· Ἀρχ. Γερμ. flew-in (fluito)· — ἀλλὰ περὶ τῶν fluo, fluito, flow, κτλ., ἴδε ἐν λ. φλέω). Πλέω, ταξιτεύω διὰ θαλάσσης, Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς Ἰλ. Γ. 444· Ἰλιόθεν Ξ. 251· ἐπὶ Κέρκυραν Θουκ. 1. 53· ἐπὶ Λέσβου Ξεν. Ἑλλ. 1.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2, 11· πλ. ἐπὶ σῖτον, ὅπως κομίσω σῖτον, Ξεν. Οἰκ. 20, 27· οὕτω, πλ. μετὰ νάκος Πινδ. Π. 4. 122· εἰς Ἐρέτριαν ἐπ' ἄνδρας Πλάτ. Μενέξ. 240D — πληρέστερον ὁριζόμενον: ἐνὶ πόντῳ νηῒ θοῇ πλείοντες Ὀδ. Π. 368· νηῒ .. πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον Ἰλ. Η. 88· πλέε παντοπορεύων Ὀδ. Ε. 278· οὕτω, πλ. ἐν νηῒ Πλάτ. Πολ. 341D· ἐν τῇ θαλάττῃ, ἐν τῷ πελάγει αὐτόθι 346B, κτλ.· ἐπλέομεν βορέῃ ἀνέμῳ Ὀδ. Ξ. 253· αὔρᾳ Αἰσχύλ. Ἀγ. 692· — μετὰ συστοίχ. αἰτ., ὑγρὰ κέλευθα πλεῖν Ὀδ. Γ. 71 (ὡς τὸ ἷέναι ὁδόν, κτλ.)· οὕτως ἀντὶ τοῦ πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον Ὀδ. Α. 183, ὑπάρχει διάφ. γραφ. πλείων οἶνοπα π., ὡς τὸ πλεῖν θάλασσαν παρ' Ἀνδοκ. 18. 3, Λυσ. 105. 4, Ἰσοκρ. 163B, (καὶ ἐν τῷ παθ.) τὸ πεπλευσμένον πέλαγος Ξεν. Κύρ. 6. 1, 16, πρβλ. Βαθρ 69. 3· οὗτω καί, πλ. στόλον τόνδε Σοφ. Φιλ. 1038· τοῦ πλοῦ τοῦ πεπλευσμένου Δημ. 1286 ἐν τέλ.· — μεταφορ., πλεῖν ὑφειμένῃ ὁκεῖ, πρβλ. ὑφίημι ΙΙΙ· — παροιμ., ὁμῇ πεπλευκὼς οὐδὲν ἑόρακεν κακὸν Ποσείδιππ. ἐν «Πορνοβοσκῷ» 1. **2**) Οἱ ποιηταὶ φαίνεται ὅτι χρῶνται τῷ πλεῖν, καθόλου ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ «ταξειδεύειν» ἔτι καὶ ἐπὶ ὁδοιπορίας κατὰ ξηράν, ὡς οἱ Γάλλοι τῷ voyager, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 295, Merrick Trup. 614. **II**. ἐπὶ πλοίων, Ἰλ. Ι. 360, Ἡρόδ., κτλ.· ὑπὸ τριήρους .. εὖ πλεούσης ἐδιώκοντο Θουκ. 7. 23· ἡ ναῦς ἄριστά μοι ἔπλει Λυσ. 162. 13· ἔφευγε ταῖς ναυσὶν εὖ πλεούσαις Ξεν. Ἑλλ. Ι. 6, 16· κατ' ὀρθὸν πλ. Πλάτ. Νόμ. 813D. **2**) ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, ἐπιπλέω, τεύχεα καλὰ .. πλῶον καὶ νέκυες Ἰλ. Φ. 302· δένδρα .., τὰ οἱ πλώιεν ἐλαφρῶς Ὀδ. Ε. 240· νῆσος πλέουσα Ἡρόδ. 2. 156· σκῦλα πλέοντα Θουκ. 3. 114. **3**) μεταφορ., ταύτης ἐπὶ πλέοντες ὀρθῆς, ἐν ὅσῳ τηροῦμεν ὀρθῶς ἔχον τὸ πλοῖον τῆς πόλεως ἡμῶν, Σοφ. Ἀντ. 190· οὐδ' ὅπως ὀρθὴ πλεύσεται (ὀηλ. ἡ πόλις) προείδετο Δημ. 419 ἐν τέλ.· πάντα ἡμῖν κατ' ὀρθὸν πλεῖ Πλάτ. Νόμ. 813D· θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις Ποιητ. παρὰ Πλουτ. 2. 405A· ὡσαύτως, κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι Ἀριστοφ. Εἰρ. 699.

πλέων, οὐδ. **πλέον**, πληθ. **πλέω**, ἴδε ἐν λ. πλείων.

πλέως, πλέᾱ, πλέων, πλ. **πλέῳ, πλέαι** (ἢ **πλέᾳ**), **πλέᾱ**. ἴδε Elm εἰς Εὐρ. Μήδ. 259· Ἰων. **πλέος, -έη, -έον**· Ἐπικ. **πλεῖος, η, ον**, (ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ **πλέον** μόνον ἐν Ὀδ. Υ. 355)· συνηθεστ. θηλ. **πλῆ** μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 7· (ἴδε ἐν λ. **πίμπλημι**)· πλήρης, πεπληρωμένος, μετάγεν., πλεῖαί τοι οἶνου κλισίαι Ἰλ. Ι. 79 νηῦς πλείη βιότοιο Ὀδ. Ο. 446· εἰδώλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλὴ Υ. 355, πρβλ. Δ 319, Ρ. 605· πλείη γαῖα κακῶν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 101· τάφρος πλέη ὕδατος Ἡρόδ. Ι. 178· πάντα στρατιῆς ὁ αὐτ. 8. 4· λήματος πλέος ὁ αὐτ. 5. 111· θράσους πλέως, φόβου πλέα, κτλ., Αἰσχύλ. Πρ. 42. 696, κτλ.· ἀναιδείας πλέαν Σοφ. Ηλ. 607· ἐπημωρίας πολλῆς πλέα ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 745· λήθης, ταραχῆς πλ. Πλάτ. Πολ. 486C, κτλ. **2**) ῥάκη νοσηλείας πλέα, μεμολυαμένα ἑκ .. (ἴδε **πλήρης** Ι. 2), Σοφ. Φιλ. 39· οὕτω, ἀτιμίας πλέως Κρατῖνος ἐν «Ἀρχιλόχοις» 8· χειρόμακτρα πλέα ἀπ' αὐτῶν [τῶν βρωμάτων] Ξεν. Κύρ. 1. 3, 5. **II** ἀπολ., πλήρης, «γεμάτος,» πλείοις δεπάεσσι Ἰλ. Θ. 162, κτλ. **2**) (ἐπὶ χρόνου, πλήρης, τέλειος, συμπεπληρωμένος, δέκα πλείους ἐνιαυτούς, δέκα ὁλόκληρα, πλήρη ἔτη, Ἡσ. Θ. 636· ἥματος ἐκ πλείου, πλέῳ ἥματι, πιθ. κατὰ τὴν μακροτάτην ἡμέραν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 770, 790.— Συγκρ. **πλειότερος** Ὀδ. Δ. 359.

πληθεῖος, ὁ, τὸ Δατ. plebeius = δημοτικός, λαϊκός, Διονύσ. Ἀλ. τ. 1, σ. 252, τ. 2, σ. 888, 7, ἔκδ. Reiske. (ὁ ὀρθὸς τύπος εἶναι **πληθήϊος**).

πλήγᾰνον τό, (**πλήσσω**) ὡς τὸ βάκτρον, «βακτηρία» Ἡσύχ.

πληγάς, άδος, ἡ (πλήσσω) = ῥᾶπανον, Χρησμ. Σιβ. 5. 221, Ἡσύχ. **II**. **πληγάδες**, αἱ = **Συμπληγάδες**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 596. 645.

πληγενής, ὁ, ἡ, (πέλας, *γένω) ἑτεροθαλὴς ἀδελφός, ἀδελφή, «πληγενεῖς· οἱ μὴ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὄντες πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφοί» Ἡσύχ.

πληγή, Δωρ. **πλᾱγά**, ἡ, (√ΠΛΑΓ, **πλήσσω**)· — κτύπημα, Λατ. plāga, κυρίως διὰ ξίφους ἢ ἄλλου ὅπλου, Ὅμ., κλπ., ἡ πλ. τοῦ τραύματος Πλάτ. Νόμ. 877B.— Φράσεις : συχνάκις συνάπτεται μετὰ ῥημάτων σύστοιχον σημασίαν ἐχόντων, πληγὴν πέπληγμαι καιρίαν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1343· τύπτει τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί Ἀριστοφ. Βάτρ. 636· τύπτεσθαι τῇ δημοσίᾳ μάστιγι ν' πληγὰς Αἰσχίν. 19. 30· πολλὰς πληγὰς μαστιγοῦσθαι Πλάτ. Νόμ. 914 B. ἔοικεν τινὰ κατὰ τοῦ νότου π. Δημ. 403. 4· ἀλλ' ἐν τοιαύταις φράσεσι συνήθως ἡ αἰτ. **πληγήν** ἢ **πληγὰς** παραλείπεται, καιρὴν τετύφθαι (κοινῶς καιρίᾳ) Ἡρόδ. 3. 64· τρίτην ἐπενδιδοῦσι Αἰσχύλ. Ἀγ. 1395· πολλὰς τυπτόμενος Ἀριστοφ. Νεφ. 972, πρβλ. Δημ. 403. 4· ὀλίγας παίειν Ξεν. Ἀν. 5. 8, 12· μαστιγωθεὶς ὁπόσας ἂν δόξῃ Πλάτ. Νόμ. 854D, πρβλ. 879E· — ἐπὶ τοῦ τυπτομένου προσώπου λέγεται **πληγὰς** λαβεῖν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 674· ὑπὸ τῶν ῥαβδούχων Θουκ. 5. 50, κτλ.· **πληγῶν** δεῖσθαι Ἀριστοφ. Νεφ. 493· πληγὰς ἔχειν Ἀναξανδρ. ἐν Ἀδηλ. 53· ὑπὸ πληγῆς ὑπελθεῖν Ἀντιφῶν. 124. 20· πληγὰς ὑπομένειν Ἀριστοφῶν ἐν «Ἰατρῷ» 1. 6· — ἐπὶ δὲ τοῦ τύπτοντος **πληγὰς** δοῦναι, Δημ. 1261. 20· ἐμβάλειν, ἐντείνειν τινὶ Ξεν. Ἀν. 1. 5, 11, 2. 4, 11, κτλ.· κατάσσειν Πλάτ. Γοργ. 527D· ἐντρίβειν τινὶ Λουκ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 25, πρβ. Ἐνύπν. 14· προστρίβεσθαι Ἀριστοφ. Ἱππ. ἢ πληγὰς μαστιγοῦν τινα Αἰσχίν. 10. 12· πληγὴν ἐπὶ πληγῇ φέρειν Πολύβ. 2. 33, 6· πλ. παρὰ πληγὴν Ἀριστοφ. Βάτρ. 643· πληγαῖς ζημιοῦν, κολάζειν Θουκ. 8. 74, Πλάτ. κτλ.· πληγῆς ἄρχω, δίδω τὸ πρῶτον κτύπημα, Ἀντιφῶν 126. 9· — ἐπὶ τοῦ ὀστράκου τῆς χελώνης λέγεται πληγὰς στέγειν, Ἀριστοφ. ἐν Σφ. 1295. **2**) ἐπὶ ἰδιαιτέρων κτυπημάτων· κτύπημα διὰ κεραυνοῦ, Ἡσ. Θεογ. 857· πλαγαὶ σιδάρου, κτύπημα πελέκεως ἢ ξίφους, Πινδ. Π. 4. 437, Ο. 11. (10). 45· κλυδωνίου .. πληγαῖς Αἰσχύλ. Θήβ. 796· στέρνων πλαγαί, κτυπήματα τοῦ στήθους, Σοφ. Ἠλ. 90· πλ. τῶν δεδόντων, κτυπήματα τῶν χαυλιοδόντων κάπρου, Ξεν. Κυν. 10, 5· — ὡσαύτως, μάχη διὰ κορυνῶν, Ἡρόδ. 2. 64. **3**) ἦχος κτυπήματος διαδιδόμενος διὰ τῶν ὤτων εἰς τὴν ψυχήν, Πλάτ. Τίμ. 67B· ἐπὶ τῆς ὁράσεως, ὀφθαλμιῶντες οἰόμεθα δεῖν ἀποστρέφειν ἐπὶ τὰ μὴ ποιοῦντα πληγὴν μηδὲ ἀντιτυπίαν χρώματα καὶ σώματα τὴν ὄψιν Πλούτ. 2. 490C, κτλ. **4**) μεταφορ., κτύπημα δυστυχίας, μάλιστα ἐν πολέμῳ, ἐν μιᾷ πλ. κατέφθαρται ., ὅλβος Αἰσχύλ. Πέρσ. 251, πρβ. 908, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 16· συμφορά, πληγαὶ βιότου Αἰσχύλ. Εὐμ. 933· πλ. θεοῦ, θεόπεμπτος συμφορά, Σοφ. Αἴ. 137, 279, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 367.

πλῆγμα τό, = **πληγή**, κτύπημα, πλήγματα μετώπων, γενειάδος, κρατός, κτλ. Σοφ. Τρ. 922, Εὐρ. Ι. Τ. 1366, κτλ.· πλ. γενήδος, κτύπημα τῆς σκαπάνης, Σοφ. Ἀντ. 250· τέθνηκε νεοτόμοισι πλ. αὐτόθι 1283· — ἐπὶ κεντήματος ἀγρίων σφηκῶν, τὸ πλῆγμα ὀδυνηρότερον αὐτῶν ἢ ἐκείνων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 41, 1.

πλῆγμός, ὁ, (πλήσσω) προσβολὴ ἀποπληξίας, Ἀλέξ. Τραλλ. 11. 654.

πλήγνυμι, = πλήσσω, Θουκ. 4. 125 (ἐν τῷ συνθέτῳ **ἐκπλήγνυσθαι**).

πλῆθα, ας, ἡ, (= **πλῆθος**, ὡς **βλάβη βλάβος, δίφα δίφος, οἶμη οἶμος, πάθη πάθος** κτλ.), Ἑποίκ. Λοκρ. γράμ. ἐκδ. Ἰω. Οἰκ. στ. 14, 15.

πληθικῶς, Ἐπίκτ. κατὰ τὸ πλεῖστον, καθόλου ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, Συλλ. Ἐπιγρ. 4957.49.

πλῆθος, εος, τό, Δωρ. **πλᾶθος**, Βοιωτ. **πλεῖθος**, ἴδε τὴν λέξ.· (**πλήθω**, ἴδε ἐν λ. **πίμ-πλημι**). Μέγας ἀριθμός, πολλοὶ ὁμοῦ, πλῆθος, ὄχλος, μάλιστα ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων, Ἰλ. Ρ. 330, Ἡρόδ. 1. 77, κτλ.· στρατοῦ πλ., περίφρασις ἀντὶ τοῦ στρατὸς πολύς, Ἡρόδ. 9. 73· φιλόσοφαν .. πλ. ἀδύνατον εἶναι, τὸ πλῆθος, οἱ πολλοὶ δὲν δύνανται νὰ ὦσι φιλόσοφοι, Πλάτ. Πολ. 494A, κτλ. **2**) **τὸ πλῆθος**, τὸ μέγιστον μέρος, ὡς **τὸ πολύ, οἱ πολλοί**, οἱ πλεῖστοι, τὸ πλεῖστον μέρος, τὸ κύριον σῶμα, τὸ πλ. τοῦ στρατοῦ Ἡρόδ. 1. 82 πρβ. 5. 92· τῆς δυνάμεως τὸ πλ. Ξεν. Κύρ. 2. 1, 6· τὸ πλ. τῆς ψυχῆς, τὸ κύριον μέρος τῆς .., Πλάτ. Νόμ. 689A· — ὡς οὐσιαστικὸν περίληπτ. μετὰ πληθυντ. ῥήματ., Ἀθηναίων τὸ πλῆθος οἴονται Θουκ. 1. 20· τὸ πλῆθος ἐψηφίσαντο πολεμεῖν, οἱ πλείους, οἱ περισσότεροι, ἡ πλειονοψηφία, αὐτόθι 126, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 20· — ἐντεῦθεν, ὁ λαός, οἱ κάτοικοι, σμικρὸν τὸ πλῆθος τῆσδε γῆς Εὐρ. Φοίν. 715· — ὡσαύτως, **6**) μάλιστα ἐν Ἀθήναις, = **δῆμος**, Λατ. plebs, Θουκ. 1. 9, κτλ.· ἡ τοῦ πλ. ἀρχή, δημοκρατία τοὔνομα κληθεῖσα Πλάτ. Πολιτ. 291D· ἐς τὸ πλ. φέρειν τὸ κράτος Ἡρόδ. 3, 81, πρβλ. Λυσ. 124. 5, κτλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ αἱ ἀρχαί, οἱ ὀλίγοι, Θουκ. 5. 84· τὸ πλ. τὸ ὑμέτερον Πλάτ. Ἀπολ. 31C· τὸ πλ. τὸ Ἀλιαδᾶν = τὸ κοινόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2525b c. 6, κτλ.· — ἀλλ' ὡσαύτως, ὁ ὄχλος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἄθημος, Ξεν. Ἀθην. 2. 18· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., πείθειν τὰ πλήθη, τοὺς ὄχλους, Πλάτ. Γοργ. 452E, πρβλ. Σοφ. 268A· ἢ πᾶσι .. σωτήριον μάλιστα δὲ τοῖς πλήθεσι πρὸς τοὺς τυράννους Δημ. 71. 22. **II**. ἀγχημ. ὡς καὶ νῦν, πόσον τι πλ. ἦν νεῶν Ἑλληνίδων ; Αἰσχύλ. Πέρσ. 334· ὅμιλος πλήθει φοβερώτατος Θουκ. 2. 98· ἰσχύι καὶ πλήθει προέχων ὁ αὐτ. 3. 74· τῷ πλ. αὐτῶν καταπλαγέντες 4. 10· πλήθει πολλοὶ Ἡρόδ. 3. 11, πρβλ. 6. 14· σὺν πλήθει χερῶν Σοφ. Ο. Τ. 122· πλήθει παρόντες, μετὰ παλλῆς δυνάμεως, Θουκ. 8. 22· — ἀπολ., κατ' αἰτ., κόσοι πλῆθος Ἡρόδ. 4. 153· πέφυκε τὸ πλῆθος Δίφιλος ἐν «Ἀπολιπούσῃ» 1· ἔρχεται .. πλῆθος ἀνάριθμοι Αἰσχύλ. Πέρσ. 40· πλ. ὡς ἰσχίλιοι Ξεν. Ἀν. 4. 2, 2· ἄπειρα τὸ πλῆθος ἢ πλῆθος Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 44, 4. 2. 2. **III**. παρ' Ἡροδ. ὡσαύτως ἐπὶ ἐκτάσεως, ὅρος πλήθει μέγιστον καὶ μεγάθει ὑψηλότατον Ι. 203· πεδίου πλῆθος ἄπειρον 204· ἡ ἐρημος οὖσα πλῆθος ἑπτὰ ἡμερέων ὁδοῦ 4. 123· οὕτω, πλῆθος χώρας καὶ ἀνθρώπων Ξεν. Ἀν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

1. 5, 9. **2)** παρ' Ἀττ. ἐπὶ ποσότητος ἢ ποσοῦ, διὰ πλῆθος τῆς ζημίας Θουκ. 3. 70· τὸ πλ. τῆς οὐσίας Πλάτ. Πολ. 591E, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 3. 8, 2· ταῦτα οὐδὲν ἐστι πλήθει οὐδὲ μεγέθει πρὸς ἐκεῖνα Πλάτ. Πολ. 614A· μετὰ πλήθους ἱδρῶτος, multa sudans, ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 84E· τὸ πλ. τοῦ ῥεύματος Παλλ. 1. 75, 5·— ἐν τῷ πληθ., μέγα πλῆθος, ἐμβρύων Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 158· θαυμαστὸν ὅσ' ἐστ' ἀγαθῶν πλήθη Μνησίμαχος ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 51· οἰκοδομημάτων πλήθεσι ἢ μεγέθεσι Δίων Κ. 52. 30, πρβλ. 10. **IV** ἐπὶ χρόνου, μῆκος, ἔκτασις χρονική, πλ. χρόνου Θουκ. 1. 1, Πλάτ. Θεαίτ. 158D, Ἰσοκρ. 271A· πλ. ἐτῶν Ἀριστοφ. Νεφ. 855· πλήθει πολλῶν μηνῶν Σοφ. Φ. 723. **V** μετὰ προθέσεων ἢ μετὰ τοῦ ὡς, ἐπὶ ἐπιρρ. σημασίας, ἐς πλ. Θουκ. 1. 14·— ὡς πλήθει, καθόλου, γενικῶς, Πλάτ. Πολ. 389D· οὕτως, ὡς ἐπὶ τὸ πλ., ὡς ἐπὶ τὰ πλεῖστα, συνήθως, Λατ. ut plurimum, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 275B, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 6, 11· ὡς κατὰ τὸ πλ. εἰπεῖν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 11. 9· κατὰ πλ. Διον. Ἁλ. 6. 67.

πληθύ-χορος, ον, «ὁ πολλὰ χορεύων· ἢ ὁ περὶ αὐτὸν πλῆθος χορείας συνιστῶν» Φώτ.·— **πληθυ-χορεία,** ἡ ἐπὶ πολὺ ἐκτεινομένη χορεία» ὁ αὐτ.

πληθύ-χωρος, ον, (χωρέω) ὁ χωρῶν πολλά, Φώτ.

πλήθριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πλῆθρον,** Ἀλκμὰν 140, ἴδε **πλῆθρον.**

πληθυντικός, ή, όν, ὁ πληθύνων, Εὐστ. Πονημάτ. 14. 10. **2)** ὁ πλ. (μετὰ τοῦ ἀριθμὸς ἢ ἄνευ αὐτοῦ), ὡς καὶ νῦν παρὰ τοῖς γραμμ., Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 9, Ἀθήν. 373C· αἱ πλ. χρήσεις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ αἱ ἑνικαί, ὁ αὐτ. 299A.— Ἐπίρρ. **-κῶς,** ἐν τῷ πληθυντικῷ ἀριθμῷ, Στράβ. 397, κτλ.—Ἴδε Κόντου Κριτικὰς καὶ Γραμματ. Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ζ', σ. 40.

πληθύνω [ῠ], μεταθατικὸν τοῦ **πληθύω,** ὡς καὶ νῦν, αὐξάνω, πολλαπλασιάζω, Ἐπιστ. Β' πρὸς Κορινθ. θ', 10, πρὸς Ἑβρ. ς', 14.— Παθ., γίνομαι πλήρης, αὐξάνομαι, γίνομαι μεγαλείτερος, ἴδε **πληθύω** I· τὸ δικαστήριον πληθυνέσθω, ἂς συμπληρωθῇ, Συλλ. Ἐπιγρ. 73c. B. 6 (Προσθῆκ.)· ταῖς γυναιξὶ τὸ γάλα πληθύνεται, γίνεται πολύ, ἄφθονον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 11, 1. **2)** ἀμεταθ., ἴδε **πληθύω** II. **II.** Παθ., φέρω εἰς πέρας διὰ πλειονοψηφίας, ἀποφασίζω, δήμου .. χεὶρ ὅπῃ πληθύνεται (ἔνθα ὁ Μεδ. Κῶδ. πληθύεται) Αἰσχύλ. Ἱκ. 604· μετ' ἀπαρ., ταύτην ἐπαινεῖν .. πληθύνομαι, εἶμαι ἀποφασισμένος, ἔχω ἀποφασίσει, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1370·— πρκμ. **πεπλήθυνται** Ἑβδ. (Γέν. 1H', 20).

πληθύς, ύος, ἡ, Ἐπικ. δοτ. **πληθυΐ,** οὐχὶ **-ύϊ,** Ἰλ. Χ. 458, Ὀδ. Λ. 514, Π. 105·— Ἰων. ἀντὶ **πλῆθος,** Ὁμ. ἴνθ' ἀνωτ.· ὡς ὄνομα περιληπτικὸν μετὰ ῥήματος πληθυντ., Ἰλ. Β. 278· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις, Πλάτ. Ἀξίοχ. 366B· τῆς στρατιᾶς τὴν πλ. πολλὴν Πλουτ. Πομπ. 39· Λουκ. κλ. [ῠ ἐν τῇ ὀνομ. καὶ αἰτ. τοῦ ἑνικοῦ ἀείποτε παρ' Ὁμ.·— παρὰ μεταγεν. ὡς παρ' Ἀπ. Ῥοδ. ἐνίοτε ῠ, ἂν καὶ τὰ παραδείγματα εἶναι πως ἀμφίβ., Wern εἰς Τρυφιόδ. (γραπτ. Τριφ-). 322· ἄλλως ἀείποτε ῡ].

πληθυσμός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, πλῆθος, Εὐστ. 213. 23, Φώτ., κλπ.

πληθύω· ἀόρ. ὑποτ. **πληθύσῃ,** Πλάτ. Τίμ. 83E·— ἀμετάβ. τύπος τοῦ **πληθύνω,** εἶμαι ἢ γίνομαι πλήρης τινὸς πράγματος, τινός, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1172· ἡ πόλις πλ. ἀνδρῶν Ἀριστ. Πολ. 2. 9, 17· ἡ τοῦ γάλακτος πληθύουσα τροφὴ αὐτόθι 7, 17, 1·— ἀπολ., ἀγορῆς πληθυούσης, ἴδε ἐν λ. **ἀγορά** IV· ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων πληθύων Ἐπιγραφ. ἐν Ραγκαβ. Ἀνθ. 278, πρβλ. 272·— ἐπὶ ποταμῶν, ἐξογκοῦμαι, ὑψοῦμαι, φουσκώνω, Ἡρόδ. 2. 19, 20, κτλ.·— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐπεὰν πληθύεσθαι ἄρχηται ὁ Νεῖλος, (ἔνθα δόκιμόν τι Ἀντίγραφον ἔχει πλήθεσθαι, ὁ Δινδ. γράφει πληθύνεσθαι), αὐτόθι 93. **2)** αὐξάνομαι κατ' ἀριθμόν, πολλαπλασιάζομαι, ἄναξ Ἄπαλλον, αἵδε πληθύουσι δὴ Αἰσχύλ. Χο. 1057, Πλάτ. Νόμ. 678B. **3)** ὑπάρχω ἐν ἀφθονίᾳ, Σοφ. Ἀποσπ. 643· ἀκολασίας δὲ καὶ νόσων πληθουσῶν ἐν τῇ πόλει Πλάτ. Πολ. 405Δ· τινι, ἔν τινι, Σοφ. Τρ. 54·— ὡσαύτως, αὐξάνομαι κατὰ τὸ μέγεθος, ἐξακολουθῶ αὐξανόμενος, ἐπὶ τοῦ σώματος, Ἀριστ. Πολ. 7. 16, 8. **4)** ἐκτείνομαι, ἐπικρατῶ, Λατ. invalescere, ὡς ἐπλήθυον λόγοι Αἰσχύλ. Ἀγ. 860· ὁ πληθύων λόγος, ὁ κυκλοφορῶν λόγος, Σοφ. Ο. Κ. 377· ὁ πληθύων χρόνος, ὁ αὐξόμενος χρόνος, αὐτόθι 930

II. ἡ διάκρισις μεταξὺ τοῦ **πληθύνω** καὶ **-ύω,** ὡς μεταβ. καὶ ἀμεταβ., γίνεται καταφανὴς ἐκ τῶν παραδειγμάτων, καὶ ἐκ τῆς συνήθους χρήσεως τῶν ῥημάτων εἰς **-ύνω.** Ἀλλὰ παρὰ μεταγεν. συγγραφεῦσιν ἡ διαφορὰ αὕτη ραίνεται ὅτι παρημελήθη τὸ **πληθύνω** ἁπαντᾷ ὡς ἀμετάβ. ἐν Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 4, π. Ζ. Γεν. 2. 4, 12, (ἀλλ' ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις μετὰ διαφ. γραφ.), Ἡρωδιαν. 3. 8, Πράξ. Ἀποστ. ς', 1· καὶ **πληθύομαι** ὡς μέσ. παρ' Ἡροδ. (ἴδε ἀνωτ.), καὶ ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. τῶν τοῦ Αἰσχύλ. Ἱκ. 604 — ἀφ' ἑτέρου εὑρίσκομεν **συμπληθύω** ὡς μεταβ. παρ' Ἡροδ. 4. 48, 50, Λογγίν. 23· πρβλ. διάφ. γραφ. ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 19, 5, Πλούτ. 2. 1005F.

πλήθω, Δωρ. πλᾶθω, ποιητ. πρκμ. (μὲ σημασ. ἐνεστ.) πέπλησθα Φερεκράτης ἐν «Αὐτομόλοις» 9, Θεόκρ., κλπ.· ὑπερσ. ἐπεπλήθειν Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 271·— ἀμεταβ. τύπος τοῦ **πίμπλημι** (πρβλ. **πληθύω**), κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατὰ μετοχ. ἐνεστ., εἶμαι ἢ γίνομαι πλήρης, πλήθει .. νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα Ἰλ. Φ. 218· ναῦς .. ἀνδρῶν πληθούσας Σιμωνίδ. 109. 7· θάλασσα .. ναυαγίων πλήθουσα καὶ φόνου Αἰσχύλ. Πέρσ. 420, πρβλ. 272· χεῖρας κρεῶν πλήθοντες, ἔχοντες αὐτὰς πλήρεις κρεῶν .., ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1220·— μεταγεν. μετὰ δοτ., κράναν .. ὕδατι πεπληθυῖαν Θεόκρ. 22. 38· δόναξι πλήθοντα λιπὼν ῥόον Καλλ. Ἀποσπ. 166, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 63·— ἀλλά, Ἄναυρος ὄμβρῳ χειμερίῳ πλήθων, ἐξωγκωμένος ἐκ τοῦ ὕδατος τῆς βροχῆς· εἶναι δὲ τὸ ὄμβρῳ δοτ. τρόπου, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 478· οὕτως ἀπολ. ἐπὶ ποταμῶν, ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς Ἰλ. Ε. 87· ὡς ὅ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς Λ. 492· ὡσαύτως, πλήθουσα Σελήνη, πλήρης, πανσέληνος, Σ. 484· ἐν τῇ Ἀττικῇ πεζογραφίᾳ, μόνον ἐν τῇ φράσει ἀγορᾶς πληθούσης, ἐν ἀγορᾷ πληθούσῃ, κτλ., ἴδε ἐν λ. **ἀγορά** IV·—**συμπληρῶ** ἢ **διέρχομαι** πλήρη περίοδον, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 54. **II.** μεταθ., ὡς τὸ **πληθύνω,** μόνον παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, Ἀνθ. Π. 14. 7, Κόϊντ. Σμυρν. 6. 345.— Παθ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1392, Δ. 504, κλπ.

πληθωρέομαι, Παθ. = **πληθύνομαι,** «πληθωρεῖται· πληθύνεται», Σουΐδ.

πληθώρη, ἡ, Ἰων. λέξις, σημαίνουσα τὸ εἶναί τι πλῆρες, **πληθώρη ἀγορῆς,** = **ἀγορὰ πλήθουσα,** Ἡρόδ. 2. 173., 7. 223· ἴδε ἐν λ. **ἀγορά** IV. **II.** κόρος, χορτασμός, ὁ αὐτ. 7. 49, 2, Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 389. **III.** παρὰ τοῖς ἰατροῖς, πλησμονὴ αἵματος ἢ χυμῶν, Ἀλεξάνδ. Ἀφροδ. Προβλ. 2. 10, Γαλην. (Ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ **πλήθω,** ὡς τὸ **ἐλπωρὴ** ἐκ τοῦ **ἔλπω**).

πληθωριάω, εἶμαι πληθωρικός, πάσχω ἐκ πληθώρας, σὺν εὐτυχίᾳ τοῦ πληθωριῶντος ἡ κένωσις ἐγένετο Γαλην. τ. 18, μέρος α', σ. 728, 6.

πληθωρικός, ή, όν, ὁ ἔχων πληθώραν αἵματος κτλ., Γαλην. τ. 6, σ. 339, 3, τ. 18, μέρ. α', σ. 576, 5, κτλ.—Ἐπίρρ. **-κῶς διακεῖσθαι** ὁ αὐτ. τ. 6, σ. 130, 7.

Πληιάς, -ιάδος, Ἐπικ. ἀντὶ **Πλειάς, -άδος.**

πληκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **πλήττω,** δεῖ πλήττειν, Ἡσύχ. ἐν λ. **παικτέον.**

πληκτήρ, ῆρος, ὁ, = **πλῆκτρον.** Ἡρωδιαν. περὶ μον. λέξ. 16. 26.

πλῆκτης, ου, ὁ, (πλήσσω) ὁ διαπληκτιζόμενος, φίλερις, Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδήμ. 2. 3, 12· ἄνδρες πλ. καὶ μάχιμοι Πλουτ. Δίων 30, κτλ., πρβλ. Wyttenb. 2. 432D· ἐπὶ τοῦ Ἴλλου, ὁ πλήττων, ὁ βάλλων, ὁ αὐτ. 2. 920C· ἐπὶ τοῦ οἴνου, 653F·— ὑπερθ. **πληκτίστατος** Εὐστ. 1441. 26, Ἐτυμολ. Μέγ.— Καθ' Ἡσύχ.: «πλήκτης· μάχιμος, ὑβριστής».

πληκτίζομαι, ἀποθ., διαπληπτίζομαι, μάχομαί τινι, ἀργαλέον δὲ πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς Ἰ. Φ. 499. **II.** πλήττω τὸ στῆθός μου ἐκ θλίψεως, Λατ. plangere, Ἀνθ. Π. 7. 574. **III.** παίζω ἐρωτικῶς μετά τινος, ἀλλ' ἐν τῷ σῷ βούλομαι κόλπῳ πληκτίζεσθαι μετὰ τῆς σῆς πυγῆς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 964· πλ. πρὸς ἀλλήλους Στράβ. 512· πρὸς γυναῖκα Δίων Κ. 46. 18· ἀπολ., ὁ αὐτὸς 51. 12·— πρβλ. **διαπληκτίζομαι.** **IV** τὸ ἐνεργ. δὲν εὑρίσκεται· διάδει παρὰ Πλουτ. 2. 735D· τὸ πληκτίζον ἐκεῖνο καὶ μανικὸν διορθωτέον εἰς τὸ πληκτικόν, ὡς ἐν 367C, 693B, Ἀθήν. 27A.

πληκτικός, ή, όν, (πλήσσω) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς πλῆξιν ἢ κτύπημα, πλ. θήρα, ἡ διὰ κάμακος ἁλιεία, Πλάτ. Σοφ. 200C· οὕτως, ἡ πληκτική, τὸ πληκτικὸν αὐτόθι 220E, 221B.

2) ἕτοιμος νὰ πλήξῃ, πλ. ὁ σκορπίος Ἀριστ. Ἀποσπ. 312· γυνὴ ἀνδρὸς .. πληκτικώτερον ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 1. 7. **II.** μεταφ., ὁ προσβάλλων τὰς αἰσθήσεις, ὡς καὶ νῦν, τῇ ὁσμῇ πληκτικὸν Διοσκ. 1. 14· πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 125· τὸ πληκτικόν, τὸ πλῆξιν προξενοῦν, (ἴδε **πληκτίζομαι** ἐν τέλει).— ὡσαύτως ἐπὶ ἐπενεργείας ἐπὶ τοῦ νοῦ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 3. 70, 240, κτλ. Ἐπίρρ. **-κῶς,** Ulpian. εἰς Δημ. 474. 1. ὑπερθ. **-ώτατα,** Φίλων 881D.

πληκτισμός, ὁ ἐπιτέλεσις, ἐπίπληξις, Ἐκκλ. **II.** ἐρωτικοὶ διαπληκτισμοὶ ἐν τῇ κλίνῃ πρὸ τοῦ ἔργου, Ἀνθ. Π. 12. 209.

πληκτρίζομαι, ἀποθ., κτυπῶ διὰ τοῦ πλήκτρου, Βυζ.

πλῆκτρον, Δωρ. **πλᾶκτρον,** τό, (πλήσσω) τὸ δι' οὗ πλήττει τίς τι· **1)** ὄργανον δι' οὗ ἔκρουον τὰς χορδὰς τῆς λύρας, ἐκ χρυσοῦ ἢ ἐλέφαντος, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 185, Πινδ. Ν. 5. 43, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 351· πλ. κεράτινα Πλάτ. Νόμ. 795Δ· π. ξύλινον Συλλ. Ἐπιγρ. 150B. 29· κρούειν τῷ πλ. Πλάτ. Λύσ. 209B· πλήκτρῳ .. πλαγὼν γιγνομένων ὁ αὐτ. ἐν 531A. **2)** αἰχμὴ δόρατος, Σοφ. Ἀποσπ. 164· π. ὀϊόβολον, ἐπὶ ἀστραπῆς ἢ κεραυνοῦ, Εὐρ. Ἄλκ. 125· ἐπὶ τοῦ κέντρου μιλίσσης, Ἰουλιαν. 90Δ. **3)** τοῦ ἀλεκτρυόνος τὸ πρὸς πλῆξιν χρήσιμον ἐπὶ τοῦ ποδὸς κέντρον, Λατ. calcar, Ἀριστοφ. Ὄρν. 759, 1365, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 12, 11, π. Ζ. Μορ. 4. 12, 20, κ. ἄλλ.·— ὡσαύτως ἀνάλογόν τι ὀστοῦν ἐπὶ τῶν ἀμνῶν, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 7, 7. **4)** κώπη Ἡρόδ. 1. 194, Σοφ. Ἀποσπ. 151.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πληκτρο-ποιός, ὁν, ὁ κατασκευάζων **πλῆκτρα**, Πολυδ. Ζ', 154· **-ποιέα**, ἡ, αὐτόθι· **-ποιητικός**, ἡ, ὁν, αὐτόθι. Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι.

πληκτρο-φόρος, ον, ὁ ἔχων πλῆκτρα, ἐπὶ ἁλεκτρυόνων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 12, 11.

πλήκτωρ, ορος, ὁ, = **πλήκτης**, Ἀνθ. Π. 6. 294.

πλῆμα, τό, = **πλῆσμα**, Ἡσύχ., Φώτ. πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 254.

πλημμάω, = **πλημμυρέω**, Ἡσύχ.

πλήμμελέω, κάμνω σφάλμα μουσικὸν ἢ παραφωνίαν, πρβλ. **πλημμέλεια**. **II**. μεταφορ., σφάλλομαι, πλανῶμαι, διαπράττω σφάλμα, ἁμάρτημα, τι = εἴς τι πρᾶγμα, Εὐρ. Φοίν. 1650, Πλάτ. Φαίδων 117D, κ. ἀλλ.· τοὺς ἑκουσίως καὶ δι' ὕβριν τι πλημμελοῦντας Δημ. 527. 27· περί τι Ἀντιφῶν 123. 10· εἴς τι Πλάτ. Νόμ. 943E· εἴς τινα λόγῳ Αἰσχίν. 24. 3· μετὰ μετοχ., μὴ οὖν τι πλημμελήσομεν καλοῦντες..; Πλάτ. Πολ. 480Δ, πρβλ. Σοφ. 244B.— Παθ., πλημμελοῦμαι ὑπό τινος, πάσχω κακῶς ὑπό τινος, Πλάτ. Φαῖδρ. 275E, Ἰσοκρ. 891, Ψήφισμ. παρὰ Δημ 279. 11· κατ' οὐδὲν ὑφ' ἡμῶν πεπλημμελημένοι Φίλιππ. παρὰ Δημ. 283. 20. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσεις σ. 486.

πλημμέλημα, τό, παράπτωμα, ἁμαρτία, εἰς τοὺς θεοὺς Αἰσχίν. 68. 35, κτλ.

πλημμελής, ές, (πλήν, μέλος) κυρίως ὁ παρὰ τὸ μέλος, παράχορδος ἢ ἐν παραφωνίᾳ, ἀντίθετ. τῷ **ἐμμελής**, πρβλ. **πλημμέλεια**. **II**. μεταφορ., ὁ ἐν παραφωνίᾳ ὤν, ἐσφαλμένος, πεπλανημένος, ὁ ἀκράτως .. πλ. καὶ κακὸς Πλάτ. Νόμ.731D· λίαν πλημμελὲς ἂν εἴη Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 9, 6. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, δυσάρεστος, ἦν τι πλ. σε δρᾷ Εὐρ. Ἑλ. 1091· μή τι πλ. πάθῃς ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 306· ἐάν τι πάθωμεν πλ. Πλάτ. Πολ. 451B· πλ. ἂν εἴη ἀγανακτεῖν ὁ αὐτ. ἐν Κρίτωνι 43B, πρβλ. Σοφ. 243A·— ὑπερθ., **-έστατος**, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 689B.— Ἐπίρρ. **-λῶς**, αὐτόθι 793C· πλ. καὶ ἀτάκτως ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 30A.

πλημμελήσις, ἡ, σφάλμα, ἁμαρτία, Ἑβδ. (Ἔσδρ. Ι', 19).

πλήμμη, ἡ, ἴδε **πλῆμη**.

πλημμῦρα, ἡ, = **πλημμυρίς**, ὡς καὶ νῦν, ὑπερχείλισις τῶν ὑδάτων, Πλούτ. 2. 897B, Ἀνθ. Π. 9. 291· κτλ.· μεταφορ., κακῶν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 157.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 74.

πλημμῠρέω, ὑφοῦμαι ὡς τὰ πλημμυροῦντα ὕδατα, πλεονάζω. Ἱππ. 306. 55, Ἀνθ. Πλαν. 134, Πλουτ. Καῖσ. 22, κτλ.· ἐπὶ ἀνέμου, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 6, 5· μεταφορ., πλ. πᾶσιν ἀγαθοῖς Συλλ. Ἐπιγρ. 4699. 8.

πλημμυρία, ἀμφίθ. ἀντὶ τοῦ **πλήμμυρα** Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 5. 20.

πλημμυρίζω, = **πλημμυρέω**, Γλωσσ.

πλημμυρίς, ίδος, ἡ, ἡ ὕψωσις τῶν ὑδάτων τῆς θαλάσσης, πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο, ἐπὶ τοῦ κύματος ὅπερ ἠγέρθη ἐκ τῆς πτώσεως τοῦ βράχου ὃν ἔρριψεν ὁ Κύκλωψ, Ὀδ. Ι. 486· ἡ κατὰ τὴν πλήμμυραν ἐκχείλισις τῶν ὑδάτων (πρβλ. **ῥαχία**), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἄμπωτες** (ὀπισθοχώρησις αὐτῶν ἢ πτῶσις), πλ. τῆς θαλάσσης μεγάλη Ἡρόδ. 8. 129· ἡ ἔξωθεν πλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 7, πρβλ. Στράβ. 155, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 79. **2)** καθόλου, κῦμα πλημμύρας, κατακλυσμός, Ἀριστ. π. Κόσμ. 5. 11· ἐπὶ δακρύων, σταγόνες .. δυσχίμου πλημμυρίδος Αἰσχύλ. Χο. 186· ὀφθαλμοτέγκτῳ δεύεται πλημμυρίδι Εὐρ. Ἄλκ. 184. **3)** πλεονασμός, πληθώρα, ἐπὶ τῶν ὑγρῶν ἢ χυμῶν τοῦ σώματος, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 394. (Αἱ ξεις ταύτης τῆς συγγενείας συνήθως γράφονται διὰ μμ, κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐτυμολογ. ἐκ τοῦ **πλήν**, **μῦρω**. — Τινὲς τῶν κριτικῶν γράφουσι δι' ἁπλοῦ μ, ὑπολαμβάνοντες αὐτὰς ὡς κατ' εὐθεῖαν παραγομένας ἐκ τῆς √ΠΛΕ, πίμπλη-μι, ἴδε Buttm. Ausf. Gr. § 7 Anm. 17, n.) [ῡ ἐν τῷ ἑνὶ καὶ μόνῳ Ὁμηρικῷ χωρίῳ ἐν ᾧ ἅπαντα· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. ῑ, Αἰσχύλ. καὶ Εὐρ. ἔνθ' ἄνωτ.· παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. ῠ ἢ ῑ, κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1269 καὶ 1241· ἐν ταῖς λέξεσι **πλήμμυρα, πλημμυρέω, πλημμύρω**, ῡ ἀτίπωτ.]—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 74, Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. ἐν Τόμ. Α', σ. 349.

πλημμῠρω [ῡ], = **πλημμυρέω**, Πανύας. 1. 18, Ἀρχίλ. 31, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 706, Ὀρφ., κλπ. **II**. Μεταβατ. ἐνεργ., κάμνω τι νὰ ῥεύσῃ, νύμφαι λάλα νάματα πλημμύρουσαι Ὀρφ. Ἀργ. 492— Παθ., **πλημμυρῶ**, αὐ ὁδ. 713. — Παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ **πλημμυρόν** ἀναγνωστέον **πλημμῦρον** (ὡς μετοχ.), Λοβεκ. Παθολ. 273.

πλήμνη, ἡ, χαινικὶς τροχοῦ εἰς ἣν εἰσέρχεται ἡ ἄκρα τοῦ ἄξονος, «κεφαλάρι», πρβλ. **χνόη**, Ἰλ. Ε. 726, Ψ. 339, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ 309, Ἱππ. Ἀγμ. 760· ἄξονος ἐν πλήμνῃσι Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 757. (Ἴσως ἐκ τοῦ **πήλθω**, ἐπειδὴ εἶναι τὸ πεπληρωμένον ἢ στερεὸν μέρος τοῦ τροχοῦ).

πλημνό-δετον, τό, δεσμὸς δι' οὗ αἱ ἀκτῖνες τοῦ τροχοῦ συνεκρατοῦντο ἐν τῇ πλήμνῃ, Πολυδ. Α', 145.

πλημμοχόη, ἡ, (πλήμμη, χέω) πήλινον ἀγγεῖον ὕδατος, ὡσαύτως καὶ **κοτυλίσκος**, Εὐρ. Ἀποσπ. 595, Πάμφιλος παρ' Ἀθην. 496A — ἦτο δὲ ἐν χρήσει κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, ἅπερ ἐντεῦθεν ἐκλήθησαν αἱ **πλημμοχόαι**, Ἀθήν. ἔνθ' ἄνωτ.— Καθ' Ἡσύχ. : «πλημοχόη· τῇ ὑστεραίᾳ τῶν μυστηρίων κοτυλίσκους πληροῦσιν, οὓς καλοῦσι ληνοχόας.»

πλήμυρα, **πλημυρέω**, **πλημυρίς**, **πλημύρω**, ἴδε **πλημμυρίς**.

πλήν, Δωρ. **πλάν**· Α. ὡς πρόθεσις μετὰ γεν. (κυρίως ἐκ τοῦ **πλέον**) ὡς καὶ νῦν, πάντων Φαιήκων πλὴν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος Ὀδ. Θ. 207· τίς ἔτλη .. πλὴν Ἡρακλῆος Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 74· οὕτω παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. μετὰ τοῦ **γε** ἢ ἄνευ τοῦ γε, Αἰσχύλ. Ἱκ. 914, Σοφ. Ἠλ. 909, κλπ.· ὑπεγγύους πλὴν θανάτου, ὑποκειμένους εἰς πᾶσαν τιμωρίαν πλὴν τῆς θανατικῆς, Ἡρόδ. 5. 71· ἐπιτρέψαι περὶ σφῶν αὐτῶν πλὴν θανάτου Θουκ. 4. 54· σκυλεύειν τοὺς τελευτήσαντας πλὴν ὅπλων, παντὸς πράγματος ἐξαιρέσει τῶν ὅπλων των, Πλάτ. Πολ. 469C· διαρπάσαι .. ἐπέτρεψε πλὴν ἀνδραπόδων, νὰ διαρπάσωσι τὰ πάντα ἐκτὸς τῶν ἀνδραπόδων, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 27.

Β. ὡς Ἐπίρρ.· **1**. μετὰ μεμονωμένων λέξεων καὶ φράσεων, μάλιστα ἡγουμένης ἀρνήσεως, οὐκ ἄρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ πλὴν ὅδε Σοφ. Αἴ. 1238· οὐκ οἶδα πλὴν ἓν ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1161, πρβλ. Ἠλ. 414, Εὐρ. Ἠλ. 752, κτλ.· οὕτω προηγουμένης ἐρωτήσεως ὑπονοούσης ἄρνησιν, τί σοι πέπρακται πλὴν τεύχειν κακά; Αἰσχύλ. Εὐμ. 125, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 646·— μετὰ τὸ πᾶς, πάντες, ἕκαστος, καὶ τὰ ὅμοια, τὸ δ' ἄρσεν αἰνῶ πάντα πλὴν γάμου τυχεῖν Αἰσχύλ. Εὐμ. 737· παντὶ δῆλον πλὴν ἐμοὶ Πλάτ. Πολ. 529A, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 299, Ἰσοκρ. 237A, κτλ.· νικᾶν .. πανταχοῦ .. ἔφυν πλὴν εἰς σέ Σοφ. Φιλ. 1053· (ἀλλὰ τὸ πᾶς ἐνίοτε παραλείπεται, θνήσκουσι [πάντες] πλὴν εἷς τοῖς Σοφ. Ο. Τ. 118· ἀλλ' ἔστι [πᾶσι] πλὴν σοὶ αὐτόθι 370, πρβλ. Ξεν. Ἀνάβ. 1. 2, 1)·— συχνάκις μετὰ τοῦ **ἄλλος**, ὅτε κεῖται σχεδὸν ὡς τὸ ἤ, quam, τί οὖν μ' ἄναγε ἄλλο πλὴν ψευδῆ λέγειν Σοφ. Φιλ. 100, πρβλ. Αἴ. 125, Ἀντ. 236, Ἀριστοφ. Πλ. 106, Πλάτ. Πρωτ. 334B, κτλ.— οὕτω καὶ μετὰ συγκριτικόν, ταῦτ' ἐστὶ κρείσσω, πλὴν ὑπ' Ἀργείοις πεσεῖν Εὐρ. Ἡρακλ. 231, πρβλ. Πλάτ. Μίν. 318E, Δημ. 572. 20, Ἄμφις ἐν «Δεξιδημίδῃ» 1, κτλ.— μετὰ ὑπερθετικόν, τὸ μέγιστον εἴρηται πλὴν αἱ τάξεις τοῦ φόρου Ξεν. Ἀθην. 3, 5. **II**. συχνάκις συνάπτεται μετ' ἄλλων μορίων: **1) πλὴν εἰ, πλὴν ἐάν**, Λατ. nisi si, α) ἐπομένου ῥήματος, πλὴν εἴ τις κωμῳδοποιὸς τυγχάνει ὤν Πλάτ. Ἀπολ. 18D, πρβλ. Θεαίτ. 177D, Δημ. 33. 15., 141. 21, κλπ.· οὕτω πλὴν ὅταν Αἰσχύλ. Πρ. 258, Σοφ. Ἠλ. 293, κτλ.· πλὴν εἰ ἄρα μὴ Στράβ. 302· πλὴν ἐὰν μὴ ἐξέλθῃ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. ἀ. 22, 12. β) τὸ ῥῆμα συχνάκις παραλείπεται, ὡς μετὰ τοῦ **ὡσεί, ὡσπερεί**, οὐδεὶς οἶδεν .., πλὴν εἴ τις ἄρ' ὄρνις Ἀριστοφ. Ὄρν. 601, πρβλ. Νεφ. 734, Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 21, κτλ.· οὕτω, **πλὴν εἰ μή**, προηγουμένης ἀρνήσεως, οὐδὲν προσδεόμεθα πλὴν εἰ μὴ πάρεργόν τι Πλάτ. Πολιτικ. 286D· οὐδὲν ἂν πάθοι .., πλὴν εἰ μή που κατὰ συμβεβηκὸς Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 7, 5· οὐ δεῖ .. τοῦτο .., κινεῖσθαι πλὴν εἰ μὴ κατὰ συμ. ὁ αὐτ. π. Ψυχῆς Ι. 3, 9, πρβλ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 27, 4, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 10, 6·—οὕτως, οὐ τὸν ἄνθρωπον ὑγιάζει .., πλὴν ἀλλ' ἠκατὰ συμ. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1, 8.— Τὴν πλεοναστικὴν φράσιν : **πλὴν εἰ μὴ** ἀποδοκιμάζει ὁ Λουκ. ἐν τῷ Σολοικ. 7. **2) πλὴν ἤ**, σχεδὸν ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας καὶ τὸ **πλὴν εἰ** (ὅπερ ἅπαντα ὡς συνήθης διάφ. γραφ.), οὐκ ἄλλως πλὴν ἢ Προδίκῳ Ἀριστοφ. Νεφ. 361, πρβλ. 733· οὐδὲν κάκιον .., πλὴν ἄρ' ἢ γυναῖκες ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 532, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 111, Πλάτ. Ἀπολ. ἐν τέλ. **3) πλὴν οὐ**, μόνον οὐχί, πάντες προσδέχονται, πλὴν οὐχ οἱ τύραννοι Ξεν. Ἱέρ. 1, 18, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Ἀαχ. 15, 6, Δημ. 241. 4., 1290. 4. **4) πλὴν ὅτε ..**, καίτοι τί διαφέρουσιν ἡμῶν ἐκεῖνοι, πλὴν ὅτι ψηφίσματα οὐ γράφουσιν Ἀριστοφ. Νεφ. 1429· οὕτω, πλὴν ἢ ὅτι Ἡρόδ. 4. 189· πλὴν γε ὅτι, πλήν γε δὴ ὅτι Πλάτ. Θεαίτ. 183Δ, Φαίδων 57B· ἡγουμένου τοῦ ὁμοίως, τὰ αὐτά, Πλουτ. Πελοπ. 4, Ἀρτεμ. 1, 58. **5) πλὴν ὅσον**, ἐκτὸς ὅσου, ἐκτὸς ἐρ' ὅσο.., παρίκασυσι παρὰ πᾶσαν τὴν Λιβύην .., πλὴν ὅσον Ἕλληνες .. ἔχουσι Ἡσόδ. 2. 32, πρβλ. Διον. Ἁλ. 1. 23· οὕτω, πλὴν ὅσα Πλάτ. Ἐπιστ. 350Δ· πλὴν καθόσον Δίων Κ. 72. 19· πλὴν καθόσον εἰ Θουκ. 6. 88. **6)** ἄνευ ῥήματος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρητῶς ἐκπεφρασμένου, πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος, πλὴν ὅσαν ἀποβλέπει εἰς σέ, Σοφ. Ο. Τ. 1509· τοὺς πολλοὺς ἀπέκτεινε, πλὴν ὅσον ἐκ τριῶν νεῶν οὓς ἐζώγρησαν Θουκ. 7. 23, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 670Α, 856D· ἀληθευτικός, πλὴν ὅσα μὴ δι' εἰρωνείαν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 3, 28. **III.** εἰσάγει πρότασιν, σχεδὸν ὡς τὸ πλὴν ὅτι (ἴδε ἄνωτ. I. 4), ἧς προηγεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ οὐδείς, πᾶς, ἄλλος, νῦν ὃ' οὐδεμία πάρεστιν.., πλὴν ἥ γ' ἐμὴ κωμῆτις ἦδ' ἐξέρχεται Ἀριστοφ. Λυσ. 5, πρβλ. Σοφ. Τρ. 41, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 20, κτλ.· — ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ προηγῆται τοιαύτη τις λέξις, ἔνθα ἑρμηνεύομεν διὰ τοῦ μόνον, ἂν καί, ἀπέπεμπε κήρυκας ἐς τὴν Ἑλλάδα, πλὴν οὔτε ἐς Ἀθήνας οὔτ' ἐς Λακεδαίμονα ἔπεμπε Ἡρόδ. 7. 32, πρβλ. Σοφ. Ο. Ἐ. 1643, Θουκ. 8. 70, Πλάτ. Πρωτ. 328Ε, κελ.· ὡσαύτως, **2)** ὡς παρὰ τοῖς Λατ. τὸ caeterum, χρησιμεύει ὅπως διακόψῃ τις τὸν λόγον περί τινος πράγματος καὶ ὁμιλήσῃ περὶ ἑτέρου, πλὰν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκους αἶγας.. ἀμέλγω Θεόκρ. 5. 84, Πολύβ. 1. 69, 14., 2. 17, 1, Πλουτ. Περικλ. 34, κτλ. **3)** οὕτω παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, πλὴν ἀλλά, Πλουτ. Πύρρ. 5, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 13. 3., 20. 4, κτλ.· πλὴν ἀλλά γε Λουκ. Ρητόρ. διδάσκ. 24· — ἐνίοτε κεῖται ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ δέ, δυστυχῶν μέν, πλὴν ἀλλ' Ἑλλήνων Ἡλιόδ. 6. 7.

πλημόδιος, α, ον, ὁ πεπλανημένος τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, ἄδικος, Ἡσύχ.

πλῆντο, γ' πληθ. Ἐπικ. ἀορ. παθ. τοῦ τε πίμπλημι καὶ τοῦ πελάζω.

πλημνώδης, ες, ἀσθενής, Ἡσύχ.

πλήξ-ιππος, Δωρ. πλάξ-, ον, ὁ πλήττων ἢ ἐλαύνων ἵππους, ἐπίθ. τῶν ἡρώων, ὡς τὸ ἱππόδαμος, Ἰλ. Β. 104, Δ. 327, Ε. 705· Βοιωτοί Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 24· Θήβα Πινδ. Ο. 6. 145· Ἰμάσθη Νόνν. Δ. 20. 227.

πλῆξις, εως, ἡ, κτύπημα, Τίμ. Λοκρ. 161Δ, Πλουτ. 2. 902F.

πλήρης, ες, γεν. **εος,** συνηρ. **ους·** συγκρ. **-έστερος** Πλάτ. Συμπ. 175D, ὑπερθ. **-έστατος** Σοφ. Φιλ. 1087· (√ΠΛΕ, πίμπλη-μι)· **I.** μετὰ γεν., γεμᾶτος μέ τι, ἄστυ πλ. οἰκιέων Ἡρόδ. 1. 180· φορμοὶ ψάμμου πλ. ὁ αὐτ. 8. 71· ὁμίχλα προσῆξε· πλ. δακρύων Αἰσχύλ. Πρ. 144· πλήρες ἄτης στέγος Σοφ. Αἴ. 307· ποταμὸς πλ. ἰχθύων, τάφροι ὕδατος, πόλις οἴνου καὶ σίτου, κτλ., Ξεν. Ἀν. 1. 4, 9, κτλ.· — ἐπὶ προσώπων, κενῶν ἐξεσμάτων πλήρης ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. 384· αἰδοῦς πλ. ψυχή Πλάτ. Πολιτ. 310D. **2)** μεστός, ἀνάπλεως, βωμοὶ γάρ ἡμῖν ἐσχάρας τε παντελεῖς πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς τοῦ δυσμόρου πεπτῶτος Οἰδίπου γόνου Σοφ. Ἀντ. 1017· πρβλ. **πλέως I. 2, ἀνάπλεως II.** **3)** πεπλησμένος, τινός, μέ τι πρᾶγμα, Σοφ. Ἀντ. 1052· πλ. ἔχοντι θυμὸν ὧν χρῄζεις ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 778· οὕτω, μετὰ μετοχ., πλήρης ἐστὶ θηεύμενος, ἐκορέσθη θεώμενος, Ἡρόδ. 7. 146, πρβλ. **ἐμπίπλημι** III. 4. **II.** σπανιώτερον μετὰ δοτ., πεπληρωμένος, Ἕλλησι βαρβάροις θ' ὁμοῦ πλ. πόλεις Εὐρ. Βάκχ. 19. **III.** ἀπολ., «γεμᾶτος», ἐπὶ ἐξωγκωμένου ποταμοῦ, Ἡρόδ. 2. 92· ἐπὶ τῆς πανσελήνου, ὁ αὐτ. 6. 106· πλ. γαστήρ Σοφ. Ἀποσπ. 727· κρατῆρες, ὄφπας, κτλ., Εὐρ. Βάκχ. 221· κεχόρτασμαι.. οὐ κακῶς, ἀλλ' εἰμὶ πλήρης Κύβουλ. ἐν «Δίλωνι» 1, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν «Κέρκωψι» 2:— ἰδίως ὅταν μέρος ᾖ ἢ γένηται πλήρες ἀνθρώπων, ἐπεὰν πλ. ᾖ τὸ θέατρον Ἰσοκρ. 175C· πλ. τὸ βαλανεῖον ποιεῖν Ἀριστοφ. Νεφ. 1054· εἰ πλ. τύχοι ὁ δῆμος ὢν ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 95, πρβλ. Ξεν. Ἀθην. 2, 17· ἡ βουλὴ ἐπειδὴ ἦν πλ. Ἀνδοκ. 15. 10· ἐπειδὴ πλ. αὐτοῖς ἦσαν αἱ νῆες, εἶχον τέλεια τὰ πληρώματα αὐτῶν, Θουκ. 1. 29, Ξεν., κτλ.· — ἐπὶ προσώπων, πεπληρωμένος, κεκορεσμένος, Ξεν. Οἰκ. 11. 18, κτλ.· — **τὸ πλῆρες,** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κενόν, Δημόκρ. ἐν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσικ. 1. 4, 9. **2)** πλήρης τέλειος, ἐπειρώτεον.., εἰ λελάδηκε πλήρεα..τὰ ἀκρόθινια Ἡρόδ. 8. 122· ὡς ἂν τὴν χάριν πλήρη λάβω Εὐρ. Ἑλ. 1411· φέρω πλήρη τὸν μισθὸν Ξεν. Ἀν. 7. 5, 5· — ἐπὶ ἀριθμῶν ἢ περιόδων χρονικῶν, τέσσερα ἔτεα πλήρεα, «σωστὰ τέσσαρα χρόνια», Ἡρόδ. 7. 20· ἴδε ἐν λ. **μήν.** **3)** στερεός, ὁλόκληρος, ἐπὶ χαλκίου (ψήφου), ἴδε ἐν λ. **τρυπάω**· πλ. ὁπλαί Ὁμηρ. Α', 191· φύλλια Δ', 73 ἀγαλμία. ἐποίησε πλήρεις Παυσ. 9. 12, 4.—"Ιδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 82.

πλήρα-σέληνος, ον, ἐπὶ τῆς πανσελήνου, σελήνη Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 750· ἡμέρα Σουΐδ. ἐν λέξ. **πλησιφαὴς**· — **τὸ πληροσέληνον,** ἡ πανσέληνος, Βυζ.

πληρότης, ητος, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **πλήρης,** ἡ πληρώτης ἢ τῆς ἐγκεχυμένης οὐσίας Γ'αλην. τ. 8, σ. 73.

πληρούντως, ἐπίρρ., ἐντελῶς, ἀκριβῶς, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 94.

πλήρω-φορέω, φέρω πλήρες μέτρον· ἱκανοποιῶ ἐντελῶς, πολλοῖς ὅρκοις καὶ λόγοις πληροφορήσαντες Μεγάβυζον Κτησίας ἐν Φωτ. Βιβλ. 41. 29. **2)** ἐκπληρῶ, ἐκτελῶ, τὴν διακονίαν σου πληροφόρησον Ἐπιστολὴ Β' πρὸς Τιμόθ. δ', 5. **II.** ἐν τῷ παθ., ἐπὶ προσώπων, ἔχω πλήρη ἱκανοποίησιν, πληρέστατα βεβαιοῦμαι, Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. δ', 21, ιδ', 5· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, πιστεύομαι ἐντελῶς, Εὐαγγ. κατὰ Λουκ. α', 1. **2)** πλ. τοῦ ποιῆσαι, ἔχω τελείαν διάθεσιν νὰ πράξω τι, Ἐβδ. (Ἐκκλ. Η', 11). **III.** πληροφορῶ, ὡς καὶ νῦν, Θεοδώρητ. IV. 1277B, Ἀποφθ. Πατέρ. 169Δ, Λεόντ. Κύπρ. 1697C.

πληρο-φορία, ἡ, πλήρης βεβαιότης, πεποίθησις, Δ' Ἐπιστ. πρ Θεσσ. α', 5, πρ. Κολ. β', 2, πρ. Ἑβρ. ς', 11, κτλ.· — οὕτω, **-φόρησις, εως,** Πτολ. Τετράβ. 4· **φόρημα, τό,** Γλωσσ.

πληρόω, μέλλ. **-ώσω·** πρκμ. **πεπλήρωκα,** Δίολ. μετοχ. **πεπληρώκων** Συλλ. Ἐπιγρ. 2189. 9.— Μέσ., μέλλ. **πληρώσομαι** (ἐπι-) Θουκ. 7. 14, ἴδε κατωτ. ε— ἀόρ. **ἐπληρωσάμην** Πλάτ. Γοργ. 493Ε, Ξεν., κτλ.— Παθ., μέλλ. **-ωθήσομαι** Πλάτ. Συμπ. 175Ε, Αἰσχίν. 33. 11· ἀλλὰ μέσ. μέλλ. ἐπὶ παθ. σημασ., Ξεν. Ἱππαρχικ. 3. 6, Δημ. 219. 21 (μετὰ διαφ. γραφ.) Γεμίζω· **I.** μετὰ γεν. πράγμ., γεμίζω τι ἐντελῶς μέ τι, λάρνακας λίθων Ἡρόδ. 3. 123, κτλ.· κρατῆρα, πίστρα (ἐξυπ. οἴνου) Εὐρ. Ἴων 1192, Κύκλ. 29·— Παθ., γεμίζομαι ἐντελῶς, τίνος, μέ τι πρᾶγμα, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 16, Πλάτ. Πολ. 550D) κτλ.· σάλπιγξ βροτείου πνεύματος πληρουμένη Αἰσχύλ. Εὐμ. 568, πρβλ. Θήβ. 464. **2)** γεμίζω ἐντελῶς διὰ τροφῆς, κορέννυμι, βαρᾶς ψυχὴν ἐπλήρουν Εὐρ. Ἴων 1170· καὶ μεταφορ., ὡς τὸ ἀπαπίμπλημι II, θυμὸν γένοιτο χειρὶ πλησθῆναι ποτέ, νὰ δυνηθῶ νὰ χαρτάσω τὸν θυμόν μου, νὰ ξεθυμάνω μὲ τὸ χέρι μου animum explere (Διν. 2. 586), Σοφ. Φιλ. 324, Εὐρ. Ἱππ. 1328· τὰς ἐπιθυμίας Πλάτ. Γοργ. 494C.— Παθ., δαιτὸς πληρωθεὶς Εὐρ. Ἀποσπ. 212· Αἴγυπτος ἀγνοῦ νάματος πληρουμένη Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 304· φόβου, ἐλπίδος, κτλ., Πλάτ. Νόμ. 865Ε, Πολ. 494C, κτλ. **II.** σπανίως μετὰ δοτ., γεμίζω μέ τι, πεύκαισιν.. χέρας πληροῦντες Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 373.—Παθ., πνεύμασιν πληρούμενοι Αἰσχύλ. Θήβ. 464· πεπλ. πάσῃ ἀδικίᾳ Ἐπιστ. πρ. Κορ. α', 29, πρβλ. Β' πρὸς Κορ. ζ', 4. **III.** ἐπλήρουν τὰς νέας, ἐφωδίαζον τὰ πλοῖα μὲ ναύτας, Ἡρόδ. 1. 171., 6. 89, κτλ.· (πλήρες, πλ. ναῦν ἀνδρῶν ὁ αὐτ. 3. 41, πρβλ. Δημ. 1211. 12, καὶ ἴδε **πλήρωμα**)· οὕτω, πλ. ναυτικὸν Θουκ. 6. 52· πληροῦτε θωρακεῖα, γεμίσατε μὲ ἄνδρας τὰς ἐπάλξεις, Αἰσχύλ. Θήβ. 32· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, πληροῦμαι τὴν ναῦν, ἐφοδιάζω διὰ πληρώματος τὸ πλοῖόν μου Ἰσαῖ. 89. 10, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 46, κτλ.— Παθ., ἐπὶ τῶν πλοίων, Θουκ. 1. 29. **2)** πλ. τὰ θήλεα, ὀχεύω, ἐγγαστρόνω, ἐπὶ ζῴων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 5, 9., 6. 20, 1, κλ.· — Παθ., ἐπὶ τοῦ θήλεος, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 6, 8, κ. ἀλλ. **3)** ποιῶ τι πλῆρες ἢ συμπληρῶ, τοὺς δέκα μῆνας Ἡρόδ. 6. 63· πλ. τοὺς χρόνους, τὸν ἐνιαυτὸν Πλάτ. Νόμ. 866Α, Τίμ. 39D — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἐπιστ. πρ. Ἐφ. α', 23 (συβαμοῦ ἄλλοθι).— Παθ., ἐπὶ τῆς σελήνης, εἶμαι πλήρης, Σοφ. Ἀποσπ. 713· ἵνα .. ἢ τοι ἀπαρτιλογίη ὑπ' ἐμέο πεπλημμένη Ἡρόδ. 7. 29· πεπλήρωται ὁ καιρὸς Εὐαγγ. κ. Μάρκ. α', 15, κτλ.· παρὰ τοῖς Μαθηματ., πεπληρώσθω, ἂς συμπληρωθῇ τὸ σχῆμα, Ἀριστ. Μηχαν. 23, 3. **4)** πλ. δικαστήριον, γεμίζω αὐτό, ποιῶ πλῆρες, Δημ. 729, 25· καὶ ἐν τῷ παθ., πληρουμένης ἐκκλησίας Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 89· δικαστήριον πεπληρωμένον ἐκ τούτων Δημ. 581. 26, πρβλ. Ἰσαῖ. 60. 3, Αἰσχύλ. Εὐμ. 570. **5)** ἐκπληρῶ, πληρώνω ἐντελῶς, τροφεῖα πληρώσει χθονὶ ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 477· πλ. τὴν χρείαν, συμπληρῶ, συντελῶ, Θουκ. 1. 70· τὸ χρεὼν Πλουτ. Κικ. 16 τὴν ἐπαγγελίαν, τὰς ὑποσχέσεις Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 9, 3, κτλ.· πλ. πᾶσαν ἀρχὴν καὶ λειτουργίαν Συλλ. Ἐπιγρ. 2336. 2, πρβλ. 2189. 9.— Παθ, λαμπαδηφόροι νέμοι .. διαδοχαῖς πληρούμενοι, τηρούμενοι ἐντελῶς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 313. **6)** ἐς ἄγγος .. βακχίου μέτρημα πληρώσαντες, ἀφ' οὗ ἔχυσαν οἶνον εἰς τὸ ἄγγειον ἕως οὗ ἐγεμίσθη, Εὐρ. Ι. Τ. 954.— Παθ., ἀρχαί τ' ἐπληροῦντ' ἐς .. βουλευτήριον, ἤρχοντο ἀθρόως, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 1097· πολλοὶ δ' ἐπληρώθημεν ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 306. **IV.** ἀμεταβ., ἡ ὁδὸς πληροῖ ἐς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον, τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ φθάνει ἐντελῶς εἰς τοῦτον τὸν ἀριθμόν, Ἡρόδ. 2. 7. — "Ιδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 82.

πλήρωμα, τὸ πληροῦν ἢ γεμίζει τι, γέμισμα, κρατήρων πληρώματα, ὄηλ. οἴνος, Εὐρ. "Ιων 1051· οὕτω, κενὸν τοῦ' ἄγγος ἢ στέγει πλ. τι; αὐτόθι 1412· πλ. χθονός, ὄηλ. ἄνθρωπος, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1642· τὸ πλ. τῆς γαστρὸς Ἱππ. π. Διάρ. 284, πρβλ. 662. 41· ἐπὶ περιττωμάτων, Ὁρκ. σ. 209 Μαθ **2)** πλ. δαιτός, ὁ κόρος τῆς εὐωχίας, Εὐρ. Μήδ. 203· πλ. τυρῶν, μέχρι χορτασμοῦ ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 209. **3)** ἐπὶ πλοίων, πλῆρες, τέλειος ἀριθμός, Ἡρόδ. 8. 43, 45, Εὐρ. "Ιων 664· ἀλλ' ἐπὶ τῶν καθ' ἕκαστα πλοίων, τὰ πλήρωμα, οἱ ναῦται καὶ οἱ μάχιμοι, Θουκ. 7. 4, 12, Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 11, Δημ. 365. 1, κτλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὑπηρεσία (ἴδε), Λυσί. 162. 25· οὕτω, εἴ γ' οἱ τεχνῖται πάντες δημόσιοι ἔσονται καὶ μὴ πλήρωμά τι παρέξονται τῆς πόλεως Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 7, 22., 3. 13, 3, πρβλ. 4. 4, 12, Πλάτ. Πολ. 371Ε. **4)** ἐπὶ ἀριθμοῦ, τὰ ὅλον, τὰ κεφάλαιον ὀγδώκοντα ἔτεα ζόης πλ. μακρότατον πρόκειται, 80

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔτη εἶναι ὡρισμένα ὡς τὸ μακρότατον ὅλον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, Ἡρόδ. 3. 22· τούτων πλ. τάλαντ' ἐγγὺς δισχίλια γίγνεται Ἀριστοφ. Σφ. 660. **5)** ἀναπλήρωμα, Εὐαγγ. κ. Ματθ. 6', 16. **6)** παρὰ τῷ ἀποστόλῳ Παύλῳ εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ ἐννοίας ἀναλόγου πρὸς τὴν σημασ. 3, τὸ πλῆρες, πληρότης, φύσις πλήρης καὶ τελεία, Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ια', 12· τὸ πλ. τοῦ θεοῦ, τοῦ Χριστοῦ πρ. Ἐφεσ. γ', 19, δ', 13, πρβλ. πρὸς Κολασσ. α', 19· τῆς θεότητος αὐτόθι 2. 9·— περὶ τῆς σημασίας τῆς λέξ. παρὰ τοῖς γνωστικοῖς ἴδε Neander 1. σ. 704. **II.** = πλήρωσις, ἢ καὶ πυρᾶς πλήρωμα τῆς εἱρημένης; Σοφ. Τρ. 1213· Ζηνὸς κυλίκων πλ. ἔχων, ἔχων τὸ ἔργον τῆς πληρώσεως .., Εὐρ. Τρῳ. 824. **2)** ἐκπλήρωσις, τοῦ νόμου Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ιγ', 10.

πληρωματίσαι δικαίαν αἴτησιν, ἐκπληρῶσαι, τελέσαι, Δίπλωμα Ρουκέρη κόμητος Καλαβρίας καὶ Σικελίας τοῦ ἔτ. 1086 μ. Χρ. παρὰ Σπ. Ζαμπελίῳ ἐν Βυζαντ. μελέταις σ. π'.

πλήρωσις, ἡ, (πληρόω) γέμισμα, πληρώσεσι καὶ κενώσεσι Πλάτ. Φίληβ. 42C· ἰδίως ἐπὶ ἀνθρώπων, πληρώσεις δικαστηρίων καὶ... ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 956E· πλ. τῆς νεώς, τὸ πληροῦν τὸ πλοῖον μὲ ἄνδρας (πρβλ. **πλήρωμα** I. 3), Συλλ. Ἐπιγρ. 2501. **2)** μάλιστα ἐπὶ τοῦ ἐσθίειν καὶ πίνειν, τὸ πίνειν πλ. τῆς ἐνδείας Πλάτ. Γοργ. 496E· ἐκπορίζεσθαι ταῖς ἡδοναῖς πλ., ἱκανοποίησιν, 492A· πληρώσεών τινων καὶ ἡδονῶν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 439D· συχν. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν θεωρίαν καθ' ἣν πᾶσα ἡδονὴ παράγεται ἐκ τῆς πληρώσεως, Φίληβ. 31E κέξ., 35Δ κέξ.· ὡσαύτως ἐπὶ ἄλλων παθῶν, θυμοῦ πλ. Πλουτ. Λύσανδ. 19. **3)** ἡ συμπλήρωσις ἀριθμοῦ, μῆνας ἑπτὰ τοὺς ἐπιλοίπους .. ἐς τὰ ὀκτὼ ἔτη τῆς πληρώσιος, ἅτινα ὑπελείφθησαν πρὸς συμπλήρωσιν τῶν 8 ἐτῶν (ἀλλ' ἴσως τῆς πλ. εἶναι γλῶσσ.), Ἡρόδ. 3. 67. **II.** Παθ., τὸ πληροῦσθαι, τῆς σελήνης Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 2, 1· ἐπὶ γυναικῶν τὸ συλλαμβάνειν ἐν τῇ κοιλίᾳ, αὐτόθι· αἱ τῶν σιτίων πλ., ὁ διὰ τροφῆς χορτασμός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ αἱ ἔνδειαι, ὁ αὐτ. ἐν Φυσιογν. 6, 10· ἀποπλ., γέμισμα, πλήρης χορτασμός, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 11, 17, Ἀριστ. Ρητ. 2. 3, 12.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 82.

πληρωτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ γεμίσῃ, Γεωπ. 6. 2, 4.

πληρωτής, οῦ ὁ, πληρῶν, συμπληρωτής, πλ. = **ἐρανάρχης**, (ἐράνου συναγωγός, Ἡσύχ.), Δημ. 547, 18., 574, 14., 776, 7, ἴδε Ἑρμηνευτὰς εἰς Ἡσύχ. 3. σ. 980, ἔκδ. Ἀλδέρτου. **II.** ὁ ἀποτίνων, πληρώνων, οἱ τῶν χρεωστούντων πληρωταί, οἱ πληρώνοντες τὰ χρέη τῶν χρεωστούντων, Εὐσ. Ἀλεξ. 425D.

πληρωτικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος πληροῦν, ἐλκῶν Διοσκ. 2. 95.

πλησιάζω, Δωρ. **πλᾱτιάζω** Ἀρχύτ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 712· μέλλ. -άσω· πρκμ. **πεπλησίακα** Ἰσοκρ. 34C, Πλάτ. Θεαίτ. 144Δ· (πλησίος). "Αγω πλησίον, ὃι' ὄχλου διάγειν (ἵππον) καὶ παντοδαπαῖς ὄψεσι πλησιάζειν Ξεν. Ἱππ. 2, 5.— Παθ., ἔρχομαι πλησίον, πῶς οὖν ἂν αὐτῷ πλησιασθείην ποτέ; Εὐρ. Ἡλ. 634. **II.** ἀμεταβ., ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ παθ., ἀποπλ., εἶμαι πλησίον, πλησιαζόντων = πλησίον ὄντων, Σοφ. Ο. Τ. 91·—μετὰ δοτ., ἔρχομαι πλησίον τινός, πλησιάζω, Ξεν. Κύρ. 7. 3, 17, Ἀν. 4. 6, 6, κ. ἀλλ. (σπανίως μετὰ δοτ., Κύρ. 3. 2, 8)· πλησιάζω τινὶ "Αμφις ἐν «Ἀμπελουργῷ» 2· πλ. τῷ γενειάσκειν Πλάτ. Συμπ. 181D· πλ. πρὸς τὴν πολιτείαν, accedere ad remp., Λουκ. Ἀνάχ. 21. **2)** μετὰ δοτ. πρασ., ἀνταμώνω, Λατ. fami inriter uti, ἐπλησίαζον τῷδε τάνδρί, τὸν ἄνδρα τοῦτον τὸν ἀντάμωνα συχνὰ (καὶ ἔθυσκον τὸ ποίμνιόν μου μετ' αὐτοῦ), Σοφ. Ο. Τ. 1136, πρβλ. Πλάτ. Λάχ. 197D, Θεαίτ. 143D, 144Δ, κ. ἀλλ.· οἱ πλησιάζοντες, οἱ ὀπαδοὶ ἢ μαθηταί τινος, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 187, πρβλ. σ. 8D· πλ. τινὶ ἐπὶ σοφίᾳ, διὰ φιλοσοφίαν Λουκ. Ἑρμότ. 80, Πλουτ. Δημοσθ. 2·— ὡσαύτως, πλ. φιλοσοφίᾳ, λόγοις Πλάτ. Πολ. 490Δ, Ἰσοκρ. 15C. **3)** πλ. γυναικί, ὡς τὸ πελάζω, ὡς καὶ νῦν, συνευρίσκομαι μετὰ γυναικός, συνουσιάζομαι, Δημ. 1010. 15 κτλ., πρβλ. Πλάτ. Πολ. 490B· οὐδενὶ σώματι πεπλησιακὼς Ἰσοκρ. 34C·— ἐπὶ ζώων, εἴτε ἐπὶ τοῦ ἄρρενος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 14, 23., 6. 29, 2, εἴτε ἐπὶ τοῦ θήλεος, αὐτόθι 7. 4, 13, π. Ζ. Γεν. 1. 19, 22· ἢ ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν γενῶν, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 2, 2, κ. ἀλλ.

πλησιαίτερος, -αίτατος, ἴδε **πλησίος** ἐν τέλ.

πλησί-ἅλος, ον, ὁ πλησίον τῆς θαλάσσης, ὡς τὸ **ἀγχίαλος**, Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 333C.

πλησίασις, εως, ἡ, = **πλησιασμός**, Πλούτ. 2. 1112E.

πλησίασμα, τό, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **πλῆσμα**.

πλησιασμός, ὁ, Δωρ. **πλᾱτιασμός**, Δῖος παρὰ Στοβ. 409. 2·— τὸ πλησιάζειν, προσίγγισις, τοῦ φοβεροῦ Ἀριστ. Πολιτ. 2. 5, 2. **2)** σαρκικὴ μῖξις, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 11, Πολυδ. Ε', 93, Δῖος παρὰ Στοβ. ἔνθ' ἀνωτ.

πλησιαστής, οῦ, ὁ, ὁ πλησιάζων, γείτων, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 49, Εὐστ. Παρεκβολ. 260, 27.

πλησιαστός, ή, όν, ὃν δύνανται τις νὰ πλησιάσῃ, προσιτός, πλησιαστοὶ τοῖς ξένοις Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 716, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ προπλαστοὶ ξένοις, περὶ τῶν **Χαλύβων**.

πλησί-γνᾰθος, ον, ὁ πλήρων τὰς γνάθους, Σώπατρ. παρ' Ἀθην. 109E.

πλησιέστερος, -έστατος, ἴδε **πλησίος** ἐν τέλει.

πλησιεστέρως, Ἐπίρρ., **πλησιέστεραν**, Θ. Λάσκ. Cod. Par. 1193, fol. 151^{v}.

πλησί-μοχθος, ον, πλήρης μόχθων, διάφ. γραφ. ἀντὶ **πλησίμοχθος**.

πλησιό-θεος, ον, ὁ πλησίον τοῦ θεοῦ διατελῶν, ἄγγελοι Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 855B.

πλησί-οικος, ον, ὁ πλησίον οἰκῶν, Δίων Κ. ἐν Ἀποσπ. Peiresc. 46.

πλησίος, α, ον, (πέλας, πελάζω) ὁ πλησίος ὤν, ὁ ἐγγὺς ὢν πρός τινα ἢ πρός τι, μετά γεν., πλησίοι ἀλλήλων Ἰλ. Ζ. 249, πρβλ. Ὀδ. Ε. 71. **2)** μετὰ δοτ., πλησίοι ἀλλήλοισι Ἰλ. Ψ. 732, πρβλ. Ὀδ. Β. 149, Σοφ. Ἀντ. 761. **3)** ἀπολ., ὁ πλησίον κείμενος, γειτνιάζων, πλησίαι αἳ γ' ἤσθην Ἰλ. Δ. 21, κτλ.· οὕτω παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, Αἰσχύλ. Εὐμ. 195, Σοφ. Ο. Κ. 58, κτλ.·— ὡς οὐσιαστ., γείτων, ἰδὼν ἐς πλ. ἄλλον Ἰλ. Β. 271, κτλ.· οἱ πλ. Ἡρόδ. 7. 152, Ἀριστοφ. Λυσ. 471, κτλ. **II.** Ἐπίρρ., **πλησίον**, Δωρ. **πλᾱτίον**. = **πέλας**, ἐγγύς, πλησίον, ὡς καὶ νῦν, μετὰ γεν., τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ πλ. ἀλλήλων Ἰλ. Γ. 115, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 14· κεῖται στενωποῦ πλ. Αἰσχύλ. Πρ. 364· στῆθι πλ. πατρὸς Σοφ. Τρ. 1076· στρατοπεδεύεσθαι πλ. τινὸς Ἡρόδ. 4. 111, κτλ.·— ὡσαύτως μετὰ δοτ., σταθεῖσα τῷ τεκόντι πλ. Εὐρ. Ι. Α. 1551· πλ. προσέρχεσθαί τινι Πλούτ. 2. 234D· ὡσαύτως, πλ. πάρεσθα κινδύνων ἐμοί Εὐρ. Ὀρ. 1159, πρβλ. Ἱππ. 1439. **2)** μετὰ τοῦ ἄρθρ., ὁ πλησίον (ἐξυπ. ὤν), ὁ γείτων τινός, Θίογν. 221, 611, Εὐρ. Ἑκ. 996, Πλάτ., κτλ.· οὕτως, ἐν τῇ Δωρ. ὁ πλᾱτίον Θεόκρ. 5. 28., 10. 3·— ὡσαύτως μετ' οὐσιαστ., ἐν ταῖς πλ. κλίναις Πλάτ. Πρωτ. 315D· ὁ πλ. παράδεισος, αἱ πλ. κῶμαι, κτλ., Ξεν. Ἀν. 2. 4, 16, κτλ. **III.** Συγκρ. **πλησιαίτερος**, ὑπερθ. **-αίτατος**, αὐτόθι 1. 10, 5., 7. 3, 29.— Συγκρ. ἐπίρρ. **πλησιαίτερω**, Ἡρόδ. 4. 112· **-αίτερον**, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 23· ὑπερθ. **-αίτατα**, ὁ αὐτ. ἐν Πόροις 4. 46.— Τύποι εἰς **-έστερος, -ώτερος**, ἀπαντῶσι παρὰ μεταγεν. καὶ εἰσήχθησαν ὑπὸ ἀντιγραφέων εἰς τὰ ἀντίγραφα τοῦ Ξεν., οἷον Ἀπομν. 2. 1, 23.— Τὸ ἐπίθ. εἶναι ποιητ. καὶ Ἰων.· παρὰ τοῖς πεζογράφοις τῶν Ἀττ. μόνον τὸ ἐπίρρ. εὑρίσκεται.

πλησιότης, ητος, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ **πλησίαν**, γειτονία, Δ. Β. 571, Ἐτυμολ. Μέγ. 651. 32.

πλησιο-φᾰνής, ές, ὁ ἐκ τοῦ πλησίον φαινόμενος, Βυζ.

πλησιό-χωρος, ον, ὁ πλησίον χώρας τινός, ὁ συναρεύων μέ τινα, τινι Ἡρόδ. 3. 97· ἀλλὰ συνήθως κεῖται παρ' αὐτῷ ἀποπλ., οἱ πλ., ἄνθρωποι ζῶντες ἐν τῇ πλησίον χώρᾳ, γείτονες συναρεύοντες, Λατ. finitimi, ὡς 3. 89., 4. 13, 30, 33, 102, κ. ἀλλ.· οὕτω Θουκ. 2. 68, Πλάτ. Νόμ. 737C· τὸν σαυτοῦ πλησιόχωρον Ἀριστοφ. Σφ. 393.

πλησίπρᾰγος, ον, ὁ πλήρης ῥαγῶν, σταφυλὰς πλησιπράγους Θ. Πρόδρ. σ. 170, ἔκδ. Gaulm.

πλῆσις, εως, ἡ, πλήρωσις, ἔμπλησις, Βυζ.

πλησ-ίστιος, ον, (πίμπλημι) ὁ πληρῶν, φουσκώνων τὰ ἱστία, οὖρος Ὀδ. Α. 7, Μ. 149· πνοαὶ Εὐρ. Ι. Τ. 430. **II.** Παθ., ὁ ἔχων πλήρη τὰ ἱστία, «μὲ γεμάτα πανιά», π. φέρεσθαι Φίλων 1. 611., 2. 571, Πλουτ. Κάτων Πρεσβ. 3, κτλ.

πλησιφαέω, εἶμαι πλησιφαής, τῆς μήνης πλησιφαούσης Πλανούδ. ἐν τῇ μεταφρ. τοῦ Βοηθίου IV. 5, 7, σ. 48 ἔκδ. Weis.

πλησί-φαής, ές, (πίμπλημι) ὁ ἔχων πλήρεις τὸ φῶς, ἐπὶ τῆς σελήνης, Μανέθων 1. 208, Νόνν. Δ. 41. 258·— οὕτω, **πλησίφως, ωτος**, ὁ, ἡ, Θεολογ. Ἀριθμ.· **πλησίφωτος, ον**, Νικήτ. Χων. Χρον. 11. 11.

πλῆσμα, τό, (πίμπλημι) ὡς τὸ **πλήρωμα**, τὸ πληροῦν ἢ ἱκανοποιοῦν, Ἀθήν. 111C. **II.** ὄχευμα, πλῆσμα λαμβάνειν· δέχεσθαι ὄχευμα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 23. 3.

πλήσμη, ἡ, (πλήθω) = **πλημμυρίς**. Ἐν πλήσμῃσι διιπετέος ποταμοῖο, ὅταν ἡ πλήρης, Ἡσ. Ἀποσπ. 25, πρβλ. Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 1089. 7.

πλήσμιος, α, ον, (πίμπλημι) ὁ πληρῶν, χορταίνων, ἐδέσματα Πλουτ. Τιμολ. 6· ἐπὶ ἐγχέλεων, Ἀθήν. 208F· ἐπὶ οἴνου, ὁ αὐτ. 32F· τὸ πλήσμιον, κόρος, πλησμονή, Πλουτ. Ἀντών. 24. —Ἐπίρρ. **-ίως**, Γαλην.

πλησμονή, ἡ, (πίμπλημι) ὡς καὶ νῦν, ἐντελὴς πλήρωσις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἔνδεια**, **κένωσις**, Πλάτ. Πολ. 571E, Συμπ. 186C· μάλιστα ἐπὶ τροφῆς, ἔμπλησις, χορτασμός, κόρος, Ἱππ. Ἀφ. 1244· οὔτε πλ. οὔτε μέθη Ξεν. Κύρ. 4. 2, 40, κτλ.· ἐς πλησμονὰς Εὐρ. Τρῳ. 1211· ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν πιεύοντι δ' οὐ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 887·— μετὰ γεν., τῶν μὲν γὰρ ἄλλων πάντων ἴστι πλ. Ἀριστοφ. Πλ. 189, πρβλ. Ἰσοκρ. 6B· πλ. ὑγροῦ Ἱππ. Ἀφ. 1260· τιμῆς τε καὶ νίκης Πλάτ. Πολ. 586C, κτλ.· ὡσαύτως, π. περὶ τι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 837C· πλ. ἀπὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

τινος Λουκ. Νιγρ. 33. **II.** ἀφθονία, πλῆθος, Ἐβδ. (Παροιμ. Γ', 10), Γεωπ. 1. 10, 8.

πλησμονικός, ή, όν, ὁ εἰς ἀδηφαγίαν ἐπιρρεπής, Θεανὼ ἐν Ἐπιστ. 1, σ. 55, ἔκδ. Orell.

πλησμονώδης, ες, (εἶδος) ὁ προξενῶν πλησμονήν, χορταστικός (πρβλ. **πλήσμιος**), Ἱπ. π. Διαίτ. Ὀξ. 393.— Ἐπίρρ. **-δῶς**, Γαλην. τ. 19, σ. 5, 8.

πλῆσσω, Νικ. Ἀλεξιφ. 456, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ. μόνον ἐν συνθέσει, **ἐκπλ-** (ἴδε ἐν τέλ. καὶ πρβλ. **πλήγνυμι**), Ἀττ. **πλήττω** Ἀριστ. Φυσ. 5, 1, 2· -μέλλ. **πλήξω** Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 270, (**ἐκ-**) Πλάτ., (**κατα-**) Ξεν.:—ἀόρ. **ἔπληξα**, Ἐπίκ. **πλῆξα** Ὅμ., Ἡσ., καὶ μεταγεν., ἀλλ' οὐδέποτε Ἀττ. (διότι τὸ τοῦ Εὐρ. ἐν Ι. Α. 1579 εἶναι νόθον) εἰ μὴ ἐν συνθέτοις **ἐξ-**, **κατα-**· -πρκμ. **πέπληγα**, ὑποτακτ. **πεπλήγῃ** Ἀριστοφ. Ὄρν. 1350, ἀπαρ. **πεπληγέναι** Ξεν. Ἀνάβ. 5. 9, 5, μετοχ. **πεπληγὼς** Ὅμ. (ἀλλ' ὁ πρκμ. οὗτος προσέλαβε παθητ. σημασίαν παρὰ μεταγενικ., ὡς ἐν Πλουτ. Λουκούλλῳ 31, Λουκ. Τραγῳδοποδάγρ. 115, Κάτωτ. Σμ. 5. 91, Ἐβδ., κλ., ἴδε Oudend. εἰς Θωμ. Μάγιστρ. σ. 703)·— ἐντεῦθεν ἐσχηματίσθη Ἐπικ. ἀόρ. 6' μετ' ἀναδιπλ. **ἐπέπληγον** Ἰλ. Ε. 504, ἢ **πέπληγον** Ψ. 363, Ὀδ. Θ. 264, ἀπαρ. **πεπληγέμεν** Ἰλ. Π. 728, Ψ. 660.— Μέσ., μέλλ. **πλήξομαι (κατα-)** Πολύβ. 4. 80, 2, Διον. Ἁλ. 6.10, κτλ., (ἐπὶ παθ. σημασ., Χρησμ. Σιβυλλ. 7. 17)·— ἀόρ. **ἐπληξάμην** Ἡρόδ. 3.14, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις· μετοχ. **πληξάμενος** Ἰλ. Π. 125. —Ἐπικ. ἀόρ. 6' **πεπλήγετο** Μ. 162, Ὀδ. Ν. 198, **πεπλήγοντο** Ἰλ. Σ. 51.— Παθ., μέλλ. **πληγήσομαι** Ξεν. Κύρ. 2. 3, 10, Δημ. 314. 26 (ἀλλ' ἐν συνθέτοις **ἐκ-πλαγήσομαι**)· ὡσαύτως **πεπλήξομαι** Εὐρ. Ἱππ. 894, Ἀριστοφ. Ἱππ. 272, Πλάτ.— ἀόρ. **ἐπλήχθην** Ἰλιούτ. 2. 901C, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον **ἐπλήγην**, Ἡρόδ. 5.120, Αἰσχύλ. Θηβ. 608, Ἀποσπ. 129, 179, Σοφ. Ο. Κ. 605, Ἀντιφῶν 125. 1, κτλ., (τὸ **ἐπλήχθην** οὐδαμοῦ παρὰ Τραγικ. ἀπαντᾷ πλὴν παρ' Εὐρ. ἐν Τρῳ. 183 ἐν τῇ συνθέτῳ μετοχῇ **ἐκ-πληχθείς**)· μετοχ. **πληγείς**, Ὅμ., Ἀττ., Δωρ. **πλᾱγείς** Ἐπίχ. 159 Ahr., Θεόκρ. 22. 198· (**ἐπλάγην** [ᾰ] μόνον ἐν ταῖς συνθέτοις **ἐξ-**, **κατ-**ἐπὶ προσώπων προσβαλλομένων ὑπὸ τρόμου ἢ θάμβους)·— πρκμ. **πέπληγμαι** Ἡρόδ. 1. 41, Ἀττ.— Ἡ γνησία Ἀττ. χρῆσις τοῦ ἁπλοῦ ῥήματος περιορίζεται εἰς τὸν μέλλ. 6' καὶ γ', ἀόρ. δ', καὶ πρκμ. τοῦ παθ., ἂν καὶ ὁ μέλλ. τοῦ ἐνεργ. εὑρηται ἅπαξ παρ' Αἰσχύλ., ὁ δὲ πρκμ. 6' **πέπληγα** παρ' Ἀριστοφ. καὶ Ξεν. (ἴδε ἐν ὀρχῇ)·— ὁ Ἡρόδ. χρῆται τῷ ἐνεργ. (ἀόρ.) μόνον ἐν 3,78.— Οἱ ἐνεστῶτες **πλήσσω**, **πλήσσομαι** εἶναι ἄγνωστοι τοῖς Ἀττ., οἵτινες ἀντ' αὐτῶν χρῶνται τῷ ἐνεστ. ἐνεργ. καὶ παθ. τῶν ῥημάτων **παίω**, **πατάσσω**, **τύπτω** (ἴδε τὰς λέξεις)· ἐν ᾧ ὁ παθ. ἀόρ. 6' τοῦ **πλήσσω** εἶναι ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ χρόνου τῶν ῥημάτων ἐκείνων· ὅθεν, παίσαντές τε καὶ πληξέντες Σαφ. Ἀντ. 171· πότερον πρότερον ἐπλήγην ἢ ἐπάταξα Ausl. 102. 9· πατάξας καταβάλλω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πληγεὶς κατέπεσεν, ὁ αὐτ. 94. 9 καὶ 18· ὃ πληγεὶς ἀεὶ τῆς πληγῆς ἔχεται, κἂν ἑτέρωσε πατάξῃς, ἐκεῖσέ εἰσιν αἱ χεῖρες Δημ. 51. 27· ὅταν ὁ μὲν πληγῇ, ὁ δὲ πατάξῃ Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 5. 4, 4· πατάξαι καὶ πληγῆναι ὁ αὐτ. ἐν Ρητορ. 1, 15, 29· οὕτω παρὰ Δημ. 524. 28., 526. 15 τὸ ἐνεργ. πατάξαι εἶναι ἀντίστοιχον τῷ παθ. **πληγῆναι** ἐν 525.27., 526.27. Τὸ δὲ **παίω** πάλιν ἁπανταχοῦ κεῖται ἐν τῷ παθ., τὸ δὲ **πατάσσω** ἴσως οὐδέποτε. (Ἐκ τῆς √ΠΛΑΓ παράγεται καὶ τὸ πληγ-ή. (καὶ ἴσως τὰ **πλάζω**, **πλαγχ-θῆναι**)· πρβλ. Λατ. plāg-a, plang-o, planc-tus· Λιθ. plak-u (ferio)· Γοτθ. flēk-an (κόπτεσθαι)). Κτυπῶ, πατάσσω, συχν. παρ' Ὁμ.· μάλιστα ἐπὶ κτυπήματος ἐκ τοῦ συστάδην, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **βάλλειν**, (οὔτε πληγέντα .., οὔτε βληθέντα Ἡρόδ. 6 117), πλῆξεν .. κόρυθος φάλον Ἰλ. Γ. 362· σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω πλῆξεν Β 266, πρβλ. Π. 791· πλῆξας εἶφει αὐχένα Π. 332· μή τις .. ἐμὲ χειρὶ βαρείῃ πλῆξῃ Ὀδ. Σ. 57, κτλ.· Ἰστὸς .. πλῆξε κυβερνήτεω κεφαλήν Ὀδ. Μ. 412·— μετὰ διπλ. αἰτ. προσ. καὶ πράγματ., κτυπῶ τινα εἴς .., τὸν δὲ ἄορι πλῆξ' αὐχένα Ἰλ. Λ. 240, κτλ.· καὶ ἔτι στενώτερον ὁριζόμενον, τόν .. εἶφει .. κληῖδα παρ' ὦμον πλῆξ' Ε. 146· τὸν κατ' ἄκνηστιν μέσα νῶτα πλῆξα Ὀδ. Κ. 161· πύξ πεπληγέμεν, ἐπὶ πυγμάχων, Ἰλ. Ψ 660 — μετὰ συστοίχ. αἰτ., πλῆξ' αὐτοσχεδίην Μ. 192, κτλ., πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1343·— πεπληγὼς ἀγορῆθεν ἀεικέσσι πληγῇσιν, ἐκβαλὼν διὰ κτυπημάτων ἐκ τῆς ἀγορᾶς, Ἰλ. Β. 264· κῦμα .. μιν αὐθις πλῆξεν, ἐκ νέου τὸν ἐκύπησεν, Ὀδ. Ε. 431, ὥσε ποδὶ πλήξας Χ. 20· Ἵππου πλήξαντε [ποσὶ τὸν νεφρὸν] Ἰλ. Ε. 588· ἀλλά, πέπληγον χαρὸν ποσίν, ὡς τὸ Λατ. terram pulsare ἢ pede quatere Ὀδ. Θ. 264· ἐκέλευσεν Ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν, μαστίζειν αὐτοὺς εἰς πόλεμον, νὰ ὁρμήσωσιν εἰς τὴν μάχην, Ἰλ. Π. 728· ἐπὶ τοῦ Διός, κτυπῶ, προσβάλλω διὰ κεραυνοῦ, Ἡσ. Θ. 855, ἴδε κατωτ. 2, πρβλ. **παίω**. — Μέσ., μηρὼ πληξάμενος, κτυπήσας τοὺς μηρούς του, Ἰλ. Ν. 126· καὶ ὣ πεπλήγετο μηρὼ Μ. 162, ἀλλά, στῆθος πλῆξας Ὀδ. Υ. 17)· πλῆξασθαι τὴν κεφαλὴν Ἡρόδ. 3. 14· τοῦτο ἐξέφραζε θλῖψιν ὡς τὰ **κόπτεσθαι**, **τύπτεσθαι**, Λατ. plangere. — Παθ., κτυποῦμαι, πληγέντε κεραυνῷ, προσβληθέντες ὑπὸ κεραυνοῦ, κτυπηθέντες, Ἰλ. Θ, 456, κτλ.· ἐπὶ νεώς, Διὸς πληγεῖσα κ. Ὀδ. Π. 416, Ξ. 306· ἐπὶ δένδρου, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 422, πρβλ. Θεογον. 861· συχν. παρὰ Τραγ., πληγεὶς θεοῦ μάστιγι Αἰσχύλ. Θηβ. 608· Διὸς πληγέντα .. πυρὶ Εὐρ. Ἱκέτ. 934· πληγεὶς τινος, κτυπηθεὶς ὑπό τινος, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 497· ἔδρακε θύρετρα πληγέντα κληῖδι, κτυπηθέντα ὑπὸ τῆς κλειδός, Ὀδ. Φ. 50· ὥσπερ τὰ χαλκεῖα πληγέντα .. ἠχεῖ Πλάτ. Πρωτ. 329Α. **2)** μετ' αἰτ. τοῦ εἰς κίνησιν τιθεμένου πράγματος, κονίσαλον ἐς οὐρανὸν ἐπίπληγον πόδες ἵππων, πλήττοντες ἤγειρον μέχρις οὐρανοῦ, Ὁ. Ε. 504· Ζεὺς ἐπ' Ἴδαν πλᾶξε κεραυνὸν (ἀντὶ "Ἴδαν πλᾶξε κεραυνῷ) Πινδ. Ν. 10. 132.

3) ἐν τῷ παθ., λαμβάνω δυνατὸν κτύπημα, κτυποῦμαι, (πρβλ. **πληγή**), Ἡρόδ. 5. 120., 8. 130, Θουκ. 4. 108., 8. 38·— καταλαμβάνομαι, προσβάλλομαι ὑπὸ δυστυχίας, Ἡρόδ. 1. 41·— στρατὸν τοσοῦτον πέπληγμαι, δηλ. ἔχω ἀπολέσῃ αὐτὸν διὰ ταύτης τῆς ἥττης, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1014· δόμοισι καὶ σώμασι πεπλαγμένους ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 895. **4)** ἐπὶ νομίσματος, κόπτω, Κύπριος χαρακτὴρ .. ἐν γυναικείοις τύποις .. πέπληκται ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 283. **II.** μεταφορ., ἐπὶ αἰφνιδίων ἢ ζωηρῶν συγκινήσεων, προσβάλλω τινὰ καὶ στερῶ τοῦ λογικοῦ, φέρω εἰς παραφροσύνην, ἐκπλήττω, ἔκ με πλήσσουσι Ὀδ. Σ. 231, πρβλ. Ἰλ. Ν. 394 (ἂν καὶ αἱ φράσεις αὗται κυρίως ἀνήκουσιν εἰς τὸ **ἐκπλήσσω**).— Παθ., συμφορῇ πέπληγμαι Ἡρόδ. 1. 41, Αἰσχύλ., κτλ.· φθινάσι πληγεῖσα νόσοις Σοφ. Ἀντ. 819· ἱμέρῳ, χολῇ πεπληγμένος Αἰσχύλ. Ἀγ. 544, 1660, πρβλ. **ἐκπλήσσω** II. 2· ὡσαύτως, δώροισι πληγείς, δελεασθείς, πεισθεὶς διὰ τῶν δώρων, Ἡρόδ. 8. 5· ἐξ ἔρωτος Ἑρμησιάναξ 42· τὴν καρδίαν Πλάτ. Συμπ. 218Α, κτλ.—Ἴδε Κόντου Φιλολ. Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 500 κέξ.

πλησταίνω, = **πίμπλημι**, παθητ. **πλησταίνομαι**, πληροῦμαι, «λάρῳ δ'...εἴκασε τὸν παράσιτον, διὰ τὸ πλησταίνεσθαι οἷς ἀπλησταίνεται» Εὐστ. 1382, ἐν τέλ. ἴδε **ἀπλησταίνομαι**.

πλησταιγξ, Ἴων. ἀντὶ τοῦ **πλάσταιγξ**.

πλησταί, ἴνος, ἡ, «πλησταῖνες· δέλτοι» Ἡσύχ.

πλῆστο, γ' ἐνικ. παθ. ἀόρ. τοῦ τε **πίμπλημι** καὶ τοῦ **πελάζω**. — Καθ' Ἡσύχ.: «πλῆτο· ἐπλήσθη, ἤγγισεν».

πλῆτρον, τό, = **πηδάλιον**, Ἀνέκδ. Ὀξων. 1. 343, 10: πρβλ. **πλήθριον**.

πλίγμα, τό, (πλίσσομαι) «πλίγμα· βῆμα. ἀπὸ τῶν κυλιομένων καὶ παλαιόντων, ὅταν περιβάντες τοῖς ἀκέλεσι κατέχωσι (καταπρέχωσιν Dein.)» Ἡσύχ., Φώτ. (ἔνθα **πλῆγμα**)· πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 217. **II.** = **πλιγάς**, Ἱππ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ὀδ. Ζ. 318, Ἐτυμολ. Μέγ. 395, 12.—Ἴδε Κόντου Φιλολ. Παρατηρ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Θ', σ. 144 κέξ.

πλίκιον, τό, εἶδος πλακουντίου, Χρύσιππος ὁ Τυανεὺς παρ' Ἀθην. 647C.

πλινθεῖα, ἡ, (πλινθεύω) τὸ πλινθεύειν, ἡ κατασκευὴ πλίνθων, Ἐβδ. ("Ἐξοδ. Α', 14, κ. ἀλλ.), Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 13, 4.

πλινθεῖον, τό, «ὁ τόπος ἐν ᾧ πλίνθοι πλάττονται· οὕτω Λυσίας» Σουΐδ., Ἁρποκρ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 275. **II.** βάσις στήλης ἢ ἀγάλματος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2800. 1. 4, κ. ἀλλ.

πλίνθευμα, τό, «ἀντὶ τοῦ τεῖχος, ὑπὸ κυκλώπων δὲ κατασκεύαστον» Ἡσύχ. ἐν λ. **Τιρύνθιον**, Τραγικ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 414.

πλίνθευσις, ἡ, ἡ κατασκευὴ πλίνθων, πλινθουργία, Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. 234, 11.

πλινθευτής, οῦ, ὁ, ὁ κατασκευάζων πλίνθους, Πολυδ. Ζ', 163.

πλινθεύω, (πλίνθος) κατασκευάζω τι εἰς πλίνθους, τὴν γῆν Ἡρόδ. 1 179·— ἀπολ., κατασκευάζω πλίνθους, Ἀριστοφ. Νεφ 1126, Λουκ. π. Θυσιῶν 4, Ἐβδ. (Ἐν. ΙΔ', 3)·— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Θουκ. 2. 78. **II.** κτίζω, κατασκευάζω διὰ πλίνθων, τεῖχη Θουκ. 4. 67. **III.** κατασκευάζω τι ἐν εἴδει πλίνθου, πλαίσια Ἀριστοφ. Βάτρ. 800. **IV.** ἕτεραι ἑρμηνεῖαι παρέχονται τοῦ παθητικοῦ παρά τινι ἀγνώστῳ συγγραφεῖ, ἴδε Δ. Β. 187, Λεξικ. Ρητ. 253, Ἐτυμολ. Μέγ. 367, 43, Ἡσύχ., Σουΐδ.

πλινθηδόν, Ἐπίρρ., (πλίνθος) κατὰ τρόπον τῶν πλίνθων, δηλ. κατὰ σειρὰς ἀλλεπαλλήλους μὲ τὰς ἁρμογὰς ἐπαλλασσούσας, Ἡρόδ. 2. 96. **II.** ἐπὶ τρόπου τινὸς γραφῆς, Εὐστ. 1305, 33, Δ. Β. 1170, κτλ.

πλινθιακός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πλίνθους, ὁ **πλ. πλινθοτής**, Διογ. Λ. 4. 36.

πλινθίνας, η, ον, (πλίνθος) πεποιημένος ἢ ᾠκοδομημένος ἐκ πλίνθων, εἰκία, τεῖχος Ἡρόδ. 5. 101, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 11, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 7. 12. **II.** ἐκ πηλοῦ, πήλινος, κυλίκιον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 9, 8· ζῷα Δικαίαρχ. σ. 120 Guil.

πλινθίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πλίνθος**, μικρὰ πλίνθος, Θουκ. 6. 88, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 24. **II.** πλαίσιον· **1)** παρὰ μεταγεν., φάλαγξ στρατιωτῶν εἰς σχῆμα πλίνθου, Ἀρρ. Τακτ. 41· τάξαν τὴν στρατιὰν ἐν πλινθίῳ Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 4, 4 — Κατὰ Σουΐδ. «πλινθίον, παρατάξεως εἶδος». **2)** ἡλιακὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὡρολόγιον, Βιτρούβ. 9. 9· πρβλ. **πλινθὶς** 2. **III.** ἐν τῇ Ἀριθμ., ἀριθμὸς ὑψωθεὶς εἰς τὸ τετράγωνον καὶ ἀκολούθως πολλαπλασιασθείς, ἐπὶ μικρότερόν τινα ἀριθμὸν (καὶ κατὰ τοῦτο διαφέρων τοῦ κύβου), π. χ. 4² × 2, Λατ. laterculus, Ast Νικομ. Ἀριθ. σ. 278. **2)** πλινθίον ἐκαλεῖτο καὶ παιδιά τις παιζομένη διὰ πολλῶν ψήφων καὶ ἡ σανὶς ἢ ἡ πλὰξ ἐφ' ἧς ἐπαίζετο, Πολυδ. Θ', 98·— καθόλου, = **διάγραμμα**, Φίλων 1. 27. **3)** αἱ τῶν πλινθίων ὑπογραφαί, τὰ μέρη ἢ διαστήματα εἰς ἃ οἱ οἰωνοσκόποι διῄρουν τὸν οὐρανόν, templa ἢ regiones coeli, Πλουτ. Κάμιλλ. 32, πρβλ. Ρωμύλ. 22·— ἐπὶ κοσμημάτων πλινθοειδῶν ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος σάγου, ἤτοι στρατιωτικοῦ μανδύου, Διόδ. 5. 30.

πλινθίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **πλίνθος**, πᾶν πρᾶγμα ἔχον τὸ σχῆμα πλίνθου· **1)** τετράγωνον σχῆμα, Καλλίξεν. παρ' Ἀθην. 206C. **2)** ἡλιακὸν ὡρολόγιον, Πλούτ. 2. 410E. **3)** ἀκόνη, Ἀνθ. Π. 6. 295. **4)** μέτρον τι ἐν χρήσει ἐν τῇ χωρομετρίᾳ, Ὑγῖνος. **II.** = **πλινθίον** III. 1, Θέων Σμυρν. 54.

πλινθο-βάψ, ὁ, ἡ, ὁ κατασκευάζων πλίνθους, Ἀρκάδ. 94. 13.

πλινθο-βολέω, κτίζω διὰ πλίνθων, Ἐπιγραφ. ἐν Müller Mun. Ath. σ. 31.

πλινθο-ειδής, ές, ὅμοιος πλίνθῳ, Φωτ. Λεξ. σ. 371.

πλινθόομαι, μέσ., οἰκοδομῶ ὡς διὰ πλίνθων, χρυσῷ .. ἐπλινθώσασθε μέλαθρον Ἀνθ. Π. 9. 423.

πλινθο-ποιέω, κατασκευάζω πλίνθους, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1139, Εὐστ. εἰς Διον. Π. 511.

πλινθο-ποιία, ἡ, κατασκευὴ πλίνθων, Σχόλια εἰς Πινδ. Ο. 5. 20, Βυζ.

πλίνθος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, εἴτε ξηρανθεῖσα εἰς τὸν ἥλιον εἴτε ὀπτὴ ἐν πυρί, πλίνθοι ὀπταί (κοινῶς «τοῦβλα»), Ἡρόδ. 1. 180, 185, πρβ. Ἀλκαῖ. 147, Ἀριστοφ. Ὄρν., 552, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 12· πλ. κεράμιαι, γήιναι αὐτόθι 3. 4, 7., 7. 8, 14, (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὠμὴ πλ., Παυσ. 8. 7, 7)· πλίνθους ἑλκύσαι, εἱρύσαι, Λατ. ducere la teres, κατασκευάσαι πλίνθους, Ἡρόδ. 1. 179., 2. 136· ὀπτᾶν ὁ αὐτ. 1. 179· δόμοι πλίνθου (ἐπὶ περιληπτικῆς σημασίας), σειραὶ ἀλλεπάλληλοι πλίνθων, αὐτόθι πρβλ. Θουκ. 3. 20·— πλίνθους ἐπιτιθέναι, ἐπὶ βασάνου τινὸς γινομένης δι' ἐπιθέσεως πλίνθων, Ἀριστοφ. Βάτρ. 621·— παροιμ., **πλ. πλύνειν**, laterem lavare, ἐπὶ ἀνωφελοῦς κόπου, Πλούτ. παρὰ Σουίδ., Παροιμιογρ.: πρβλ. **ἕψω**. **II.** πᾶν πρᾶγμα ἔχων τὸ σχῆμα πλίνθου, **1)** λίθος πελεκηθεὶς εἰς τετράγωνον σχῆμα πρὸς οἰκοδομήν, Συλλ. Ἐπιγρ. 150. 10. **2)** πλίνθος χρυσοῦ ἢ ἀργύρου, ἀκατέργαστον μέταλλον κεχυμένον εἰς τύπον πλίνθου, Λατ. later aureus, Πολύβ. 10. 27, 12, Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκ. 12· πρβ. ἡμιπλίνθιον. **3)** ἡ κατωτάτη πλινθοειδὴς βάσις στύλου ἢ στήλης, Βιτρούβ. —(Πρβ. Ἀρχ. Γερμ. flins (lapis· πρβλ. Ἀγγ. flint)· Βοημ. plita· Λιθ. plyta· Curt. Gr. Et. ἀρ. 368.)

πλινθουλκός, ὁ, (ἕλκω) ὁ ἕλκων, κόπτων πλίνθους, πλινθουργός, Πολυδ. Ζ', 163· **-ουλκέω**, αὐτόθι.

πλινθουργός, ὁ, ὁ κατασκευάζων πλίνθους, Πλάτ. Θεαίτ. 147A· **-ουργέω**, κατασκευάζω πλίνθους, Ἀριστοφ. Πλ. 514· **-ουργία**, ἡ, ἡ κατασκευὴ πλίνθων, διάφ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ πλινθεία, Ἑβδ. (Ἔξοδ. Ε', 8).

πλιν-θοφόρος, ον, ὁ φέρων πλίνθους, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1134· — **πλινθοφορέω**, φέρω, «κουβαλῶ» πλίνθους, αὐτόθι. 1142, 1149.

πλινθ-ῠφής, ές, (ὑφαίνω) ὁ ἐκ πλίνθων ᾠκοδομημένος, Αἰσχύλ. Πρ. 450.

πλινθωτός, όν, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα πλίνθου, ἐπιμήκης, πλινθωτὸς καυτήρ Παῦλ. Αἰγ. 6. 66.

πλίξ, ἡ, Δωρ. λέξις = **βῆμα** (ποδός), Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ζ. 318, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 217. **II.** «τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν ὀστοῦν» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. καὶ Κόντου Φιλολ. Παρατηρ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 146.

πλίξ, ἐπίρρ. = **ἀμφιπλίξ**, (ὃ ἴδε).

πλίσσομαι, ἀόρ. α'. **ἐπλιξάμην**· πρκμ. **πέπλιγμαι** (δια-) Ἀρχίλ. 52· ἀποθ. Βηματίζω μεταφέρων σκέλος παρὰ σκέλος, βάδην διατρέχω, ἐντεῦθεν ἐπὶ ἵππων ἢ ἡμιόνων (πρβ. τὸ τοῦ Οὐεργ. sinuatque alterna volumina crurum), εὖ μὲν τρώχων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν, καλῶς δὲ βάδην διέτρεχον, Ὀδ. Ζ. 318· οὕτως ἐν συνθέσει, ἐλαφρῶς ἂν ἀπεπλίξατο, μετ' ἐλαφρότητος ἤθελε διαδράμῃ βάδην, Ἀριστοφ. Ἀχ. 218· πρβλ. **πλίγμα, ἀμφιπλίξ, διαπλίσσομαι, περιπλίσσομαι.** (Ἴσως συγγενὲς τῷ **πλέκω**, Λατ. plico.)— Ἴδε Κόντου Φιλολογ. Παρατ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Θ', σ. 155 κέξ.

πλῐχάς, άδος, ἡ, ἅπαν τὸ μεταξὺ τῶν βουβώνων ἑκατέρου σκέλους, Λατ. interfeminium, Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 765, π. Ἄρθρ. 822, κτλ· **πλιγάς**, παρὰ Γαλην.—**πλίχος, εος,** τό, παρὰ τῷ Σχολ. Ὀδ. Ζ. 318.— Ἴδε Κόντου Φιλολ. Παρατηρ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Θ', σ. 145.

πλοη-τόκος, ον, ὁ γεννῶν τὴν ναυτιλίαν, Ἀνθ. Π. 10. 6.

πλοιαρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πλοῖον**, πλοιάριον, Ψευδοκαλλισθ. Α', 3, ἐν σημειώσει ὡς διάφ. γραφ. τοῦ **πλοῖον**, Γ', 17.

πλοιάριον [ᾱ], τό, ὑποκορ. τοῦ **πλοῖον**, μικρόν, πλοῖον, ἄκατος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 139, Ξεν. Ἑλλ. 4, 5, 17, κτλ. **II.** εἶδος γυναικείου ὑποδήματος, Πολυδ. Ζ', 93.

πλοιαφέσια, τά, «τῇ πρὸ τριῶν νωνῶν Μαρτίων ὁ πλοῦς τῆς Ἴσιδος ἐπετελεῖτο, ὃν ἔτι καὶ νῦν τελοῦντες καλοῦσι Πλοιαφέσια» Ἰω. Λυδ. π. Μηνῶν IV, 32, ἔκδ. Roether.

πλοΐζω, πλοϊκός, πλόϊμος, ἴδε ἐν λ. **πλωΐζω, πλώμιος.** —Ἴδε Γ. Χατζιδάκι Βιβλιοκρισίαν ἐν Ἀθηνᾶς τ. ΙΓ', σ. 539.

πλοῖον, τό, (πλέω) κυρίως, τὸ ἐπιπλέον· ὅθεν πλοῖον, «καράβι» ἐν τῇ γενικωτάτῃ σημασίᾳ, Ἡρόδ. 1. 168, Αἰσχύλ. Θήβ. 601, Ἀγ. 625, κτλ.·— ἀκολούθως μετὰ πληρεστέρου προσδιορισμοῦ, πλοῖα λεπτά, μικρὰ πλοῖα, πλοιάρια, Ἡρόδ. 7. 36, Θουκ. 2. 83· πλ. ἁλιευτικόν, «ψαράδικον,» Ξεν. Ἀν. 7. 1, 20· πλ. ἱππαγωγά, μεταφέροντα ἵππους, Ἡρόδ. 6. 48 πλ. μακρά, πολεμικά, ὁ αὐτ. 5. 30, Θουκ. 1. 14· πλ. στρογγύλα ἢ φορτικά, τὰ ἐμπορικά, τὰ πρὸς μεταφορὰν φορτίων, Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 21· πλ. μεγάλα Διόδ. 13. 78· ὁπόταν τίθηται κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ ναῦς, ἄνευ τινὸς ἐπιθέτου ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σημαίνει πλοῖον ἐμπορικὸν ἢ πρὸς μεταφορὰν χρήσιμον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πολεμικόν, τοῖς πλοίοις καὶ ταῖς ναυσὶ Θουκ. 4. 116, πρβλ. 6. 44· πλεῖν μὴ μακρᾷ νηΐ, ἄλλῳ δὲ κωπήρει πλοίῳ Σύμβασις περὶ ἐκεχειρίας αὐτόθι 4 118· πλοῖά τε καὶ τριήρεις Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 295D· πλοῖα μόνον = **τριήρεις** παρὰ Δημ. 262. 5.

πλοκᾰμίς, -ῖδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **πλόκαμος**, πλεξίδα μαλλίων, κατὰ τὸ πλεῖστον γυναικείας κόμης, ἐν τῷ πληθ., Βίων 1. 20, Εὐφορίων 52, κατὰ τὸν Σχολ. «τοῦ φέροντος πλόκαμον, τοῦ ἔχοντος τὰς τρίχας πεπλεγμένας», περιληπτικῶς ἐν τῷ ἑνικῷ, «σγουρὰ μαλλιά», κόμη οὔλη, τῷ τὰν πλοκαμίδα φορεῦντος Θεόκρ. 13. 7.— Κατὰ τὸν Φώτ. (σ. 434, 42): «πλοκαμίς, ὁ οὖλος βόστρυχος .. καὶ τῶν τριχῶν ἡ ἐμπλοκή».

πλοκᾰμίσκος, ου, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **πλόκαμος**, Θεοδ. Προδρ. Ἐπιγράμμ. σ. 114.

πλόκᾰμος, ὁ, (πλέκω) πλεξίδα μαλλίων, Αἰσχύλ. Χο. 7. 187· ἐν τῷ πληθ., οἱ οὖλοι βόστρυχοι, κυρίως ἐπὶ γυναικῶν, Ἰλ. Ξ. 176· κομᾶν πλόκαμοι Πινδ. Π. 4 145· πλ. Τυρῶ, διθυραμβικὴ φράσις ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 333·— ἐν τῷ ἑνικῷ ὡσαύτως περιληπτικῶς, = **κόμη**, Ἡρόδ. 4. 34, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 332, κτλ., τριχὸς πλ. ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 564· χαίτας πλ. Εὐρ. Φοίν. 309. **2)** Βερενίκης πλ., ἀστερισμός τις, Ὑγίνου Ἀστρ. 2. 24. **II.** = **πλεκτάνη** III, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 1. 1.

πλόκᾰνον, τό, (πλέκω) —πλέγμα, ἔργον πλεκτικῆς, οἷον οἱ κάλαθοι κτλ., Πλάτ. Τίμ. 78C, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 10, 4, Διόδ. 3. 37. **2)** λικμηστήριον ἐκ πλέγματος, Λατ. vannus Πλάτ. Τίμ. 52E, Κλήμ. Ἀλ. 566, Πολυδ. Α', 225. **3)** πεπλεγμένον σχοινίον, Ξεν. Κυν. 9. 12, Πολυδ. Ε', 33·— **πλόχανον** εἶναι διάφ. γρ. ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις τοῦ Πλάτ., μνημονεύεται δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ Σουίδ.· **πλόκαμον**, εἶναι ἡμαρτημένη γραφ. παρὰ Ξεν. καὶ Διοδ. ἔνθ' ἀνωτ.—Ἴδε Κόντου Διορθώσεις εἰς Γαληνὸν ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ε', σ. 438.

πλοκάς, άδος, = **πλόκαμος**, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 68.

πλοκεύς, ὁ, ὁ πλέκων, ἐπιτήδειος εἰς πλέξιμον, Ἐπίχ. 95 Ahr., Ἱππ. 346. 23.

πλοκή, ἡ, (πλέκω) πλέξιμον, συστροφή, κλώσιμον, Ἐπίχ. 95 Ahr.· οὐ δέχεται πλοκήν, δὲν ἐπιδέχονται συστροφὴν ἢ κλώσιμον, ὥστε νὰ σχηματίσωσι σχοινία, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 3, 18· ἡ τοῦ δικτύου πλ. αὐτόθι 2. 1. 33. **II.** πᾶν τὸ διὰ κλώσεως ἢ ὑφάνσεως ποιούμενον, ὕρασμα, Εὐρ. Ι. Τ. 817, Πλάτ. Νόμ. 849C. **III.** μεταφ. ἡ περιπλοκὴ δραματικῆς ὑποθέσεως, ἀντίθετ. τῷ **λύσις**, Ἀριστ. Ποιητ. 18, 12· πλ. δραματική Πλούτ. 2. 973E, κτλ.· αἱ τῶν σχηματισμῶν πλ., ἐπὶ ῥητορικῶν σχημάτων, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 29, πρβλ. Ῥήτορας (Walz) 8. 479. **2)** συνυφασμένον τέχνασμα ψεύδους καὶ ἀπάτης, πλοκὰς πλέκειν Εὐρ. Ἴων 826, πρβλ. Ι. Α. 936. **IV.** ἁρμονία, ἐν τῇ μουσικῇ, Mart. Capell. 9. I 958.

πλοκίζομαι, Παθ., (πλόκος) πλέκω τὴν κόμην μου, σχηματίζω αὐτὴν εἰς πλοκάμους, γυνὴ ἀφελὲς πεπλοκισμένη Ἱππ. 1277· 49· κομην ἀφελῶς πεπλ. Ἀρισταίν. 1. 19.

πλόκιμος, ον, ὁ κατάλληλος πρὸς πλέξιμον, κάλαμος Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 11. 1.

πλόκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πλόκος** I, Ἀνών. παρὰ Φωτ. **II.** περιδέραιον, ὅρμος, ἢ ἅλυσις, Πλούτ. 2. 141D, Εὐνάπ. σ. 5.

πλόκιος, α, ον, (πλέκω) πεπλεγμένος, συνεστραμμένος, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κλόπιος**, Ὀδ. Ν. 295.

πλοκο-λογία, ἡ, γλῶσσα περίπλοκος ἢ ἀπατηλή, Ἀντίοχος Μοναχὸς 1841C.

πλόκος, ὁ, (πλέκω) πλόκαμος, βόστρυχος τῆς κόμης, Αἰσχύλ. Χο. 197, Σοφ. Α. 1179, κτλ.· πλ. χαίτης Εὐρ. Ἠλ. 527· τοὺς ἀκηράτους πλόκους κόμης ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1266, κτλ. **II.** στέφανος, πλόκος σελίνων, ὁ ἐκ σελίνων στέφανος ὁ διδόμενος ὡς βραβεῖον κατὰ τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας, Πινδ. Ο. 13. 45· μυρσίνης πλόκοι Εὐρ. Ἠλ. 778· πλόκος ἀνθέων ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτ. ἐν Μηδ. 841· πλ. χρυσήλατος αὐτόθι 786. **2)** νευρὰ τόξου, Λυκόφρ. 915.

πλόμενος, Ἐπικ. συγκεκομ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ **πέλομαι**, σχηματισθεῖσα κατὰ τὸ Ὁμηρικὸν **περιπλόμενος**. Εὐφορίων ἐν Ἀποσπ. 55.

πλόμος, ὁ = **φλόμος**, verb scum, τοὺς ἰχθῦς ἀποθνήσκειν τῷ πλόμῳ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 20, 3· — **πλομίζω**, δηλητηριάζω διὰ τοῦ φλόμου, τοὺς ἐν τοῖς ποταμοῖς καὶ λίμναις θηρεύειν πλομίζοντας αὐτόθι.

πλόος, ὁ, Ἀττ. συνηρ. **πλοῦς**· πληθ. **πλοῖ** Σοφ. Φιλ. 304, Ξεν. Ἀν. 5. 7. 7· δοτ. **πλοῖς** Ἀντιφῶν 139. 13· αἰτ. **πλοῦς** Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5. 16· — παραμεταγεν. ἔχομεν ἐν. γεν. **πλούς**, ὡς εἰ ἦν τριτόκλιτον, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλ. σ. 176, Ξεν. Ἐφ. 1. 14, Πράξ. Ἀποστ. κζ', 1· δοτ. **πλοΐ** Διοδ. Ἐκλογ. 489. 21· πληθ. **πλόες**, Φώτ., αἰτ. **πλόας** Συλλ. Ἐπιγρ. 3920· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 453· **(πλέω)** Τὸ πλέειν, πλοῦς, ταξίδιον διὰ θαλάσσης, Ὀδ. Γ. 169, Ἡ. Ὁδ. (ὅστις πανταχοῦ ἔχει τὸν διασύλλαβον τύπον) 2. 29 κ. ἀλλ., καὶ Ἀττ.· ναῶν πλ. Πινδ. Ο. 7. 57· πλόαν ὁρμαίνειν Ὀδ., ἔνθ' ἀνωτ.· πλοῦν στέλλειν, ποιεῖσθαι Σοφ. Αἴ. 1045, Φίλ. 552· ἦ μέ τις ἄνεμος ἔξω πλόου ἔβαλεν, «ἢ ἄνεμός με τοῦ πλοῦ παρέσφαλεν;» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 11. 60· ἐπὶ ἡμέρας δ' πλόος Ἡρόδ. 2. 29· μῆκός ἐστι πλόος ἡμέραι δ', τὸ μῆκος εἶναι πλοῦς τεσσάρων ἡμερῶν, αὐτόθι 158· ἐκ τῶν πλόων, μετὰ τὸ ταξίδιον, ὁ αὐτ. 4. 185· — μεταφ., διὰ τοῦ πλοῦ .. τῆς ζωῆς Πλάτ. Νόμ. 803Β. **2)** = **εὔπλοια**, ὡραῖος πλ., εἰαρινὸς πλ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 628, 663, 676· καιρὸς καὶ πλοῦς Σοφ. Φιλ. 1450· πλοῦς γίγνεται, δηλ. γίνεται εὐοίκιος ἄνεμος, Ἀντιφῶν 132, 19, Θουκ. 1. 137· πλ. ἐστί τινι Εὐρ. Ἐκάβ. 899, Ι. Α. 92· παραπίπτει τινὶ Πολύβ. 4. 57, 6· πλῷ χρῆσθαι, ἔχειν καλὸν καιρόν, Θουκ. 3. 3· καλλίστοις πλοῖς χρῆσθαι Ἀντιφῶν 139. 12. **3)** παροιμ. **δεύτερος πλοῦς**, δευτέρα ἐπιχείρησις ἐπὶ τῶν δοκιμαζόντων δευτέραν ἐπιχείρησιν ὅταν ἡ πρώτη ἀποτύχῃ, ὁ δεύτερος πλοῦς ἐστι λεγόμενος, ἂν ἀποτύχῃ τις πρῶτον, ἐν κώπαισι πλεῖν Μένανδρ. ἐν «Θρασυλέοντι» 2, Πλάτ. Φαίδων 99D, Φίληβ. 19C, Πολιτ. 300B· δεύτερος δὲ πλοῦς .. , πειρᾶσθαι .. , κατὰ δεύτερον δὲ λόγον ἄριστος τρόπος εἶναι νὰ δοκιμάσῃ τις .. , Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 23· κατὰ τὸν ὃ. πλοῦν ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 2. 9, 4· ὃ' ἂν εἴη πλοῦς τὸ .. , Πολύβ. 8. 2, 6· — παροιμ., οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐπὶ τράπεζαν ἔσθ' ὁ πλοῦς Νικόλ. ἐν Δόξῃ. 1. 26. **4)** παρὰ μεταγεν. καὶ ἐπὶ ὁδοιπορίας κατὰ ξηράν (πρβλ. **πλέω** I. 2), Λοβέκ εἰς Φρύνιχ. 615· ἐπὶ τῆς ἐρπύσεως ὄφεως, Νικ. Θηρ. 295.

πλου-δοκέω, καραδοκῶ οὖριον ἄνεμον, Κικ. πρ. Ἀττ. 10. 8, 9.

πλουθ-ύγιεια, ἡ, (πλοῦτος) πλοῦτος καὶ ὑγεία, Ἀριστοφ. Σφ. 677, Ἱππ. 1901· παροξ. **πλουθυγιεία** (χάριν τοῦ μέτρου) ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 731.

πλοῦς, Ἀττ. συνηρ. ἀντὶ **πλόος**.

πλουσιακός, ἡ, όν, ὁ, ἴδιος πλουσίου ἀνθρώπου, εἰς πλούσιον ἁνήκων, κακὸν Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ· 10. 5· ὄραμα Πλούτ. 3. 528Β· ἡ πλ. διαγωγὴ Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 1. 3.

πλουσιό-δωρος, ον, ὁ παρέχων πλούσια δῶρα, Ἡσύχ., Ἐκκλ.

πλουσιοπαροχία, ἡ, τὸ παρέχειν πλούσια δῶρα, Νικηφ. Βλεμμ. σ. 240.

πλουσιο-πάροχος, ον, ὁ πλουσίως παρέχων τι, γενναιόδωρος, Ἐκκλ.—Ἐπίρρ. **πλουσιοπαρόχως**, ἀνώνυμος ἐν Boiss. Ἀνεκδ. τ. 5, σ. 75,

πλούσιος, α, ον, (πλοῦτος) ὡς καὶ νῦν, ὁ κεκτημένος πολλά, ὁ ἔχων πλοῦτον, ἀντίθετον τῷ πένης, **πενιχρός**, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 22, Θέογν. 621, κτλ., καὶ Ἀττ.· πτωχὸς ἀντὶ **πλουσίου** Σοφ. Ο. Τ. 455· ἐμοὶ πένης..πλουσίου μᾶλλον ξένος Εὐρ. Ἡλ. 394· μέγα πλ. Ἡρόδ. 1. 32· πλουσίῳ χαίρειν γένει, ἐπὶ τῇ πλουσίᾳ γενεᾷ του, Σοφ. Ο. Τ. 1070 παροιμ., οὐδ' εἰ Μίδου πλουσιώτεροι εἶεν Πλάτ. Πολ. 408Β. **2)** μετὰ γεν. πράγμ., πλούσιος εἴς τι πρᾶγμα, Λατ. dives opum, ὁ δαίμων δ' ἐς ἐμὲ πλούσιος κακῶν Εὐρ. Ὀρ. 394· πλ. οὐ χρυσίου, ἀλλ' οὗ δεῖ τὸν εὐδαίμονα πλουτεῖν Πλάτ. Πολ. 521Α· πλουσιώτερος εἰς τὸ γῆρας .. φρονήσεως ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 261Ε. **3)** ὡσαύτως μετὰ δοτ., πλ. τοῖς ἀχρήστοις καὶ περιττοῖς Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 10· λύχνος .. εἴκοσι μύξαις πλ. Ἀνθ. Π. 6. 148· πλ. ἐν ἐλέει Ἐπιστολ. πρὸς Ἐφεσ. 6', 4. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, σοὶ δὲ πλουσία κείσθω τράπεζα, πολυτελής, Σοφ. Ἠλ. 361, 192· ἄφθονος, κτερίσματα Εὐρ. Τρῳ. 1249· ὕδωρ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 318. Ἐπίρρ. **-ίως**, Ἡρόδ. 2. 44· πλ. τραφήσεται Εὐρ. Ἄλκ. 56· τὰς κοίτας γ' ἔχουσι πλουσίως στεσαγμένας Εὔπολις ἐν «Βάπταις» 12.

πλουσιότης, ητος, ἡ, οὐσιαστ. ἀφῃρ. τοῦ **πλούσιος**, πλοῦτος, Ἰω. Χρυσ.

πλουσιο-ὑφής, ές, πλουσίως ὑφασμένος, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 863.

πλουσιό-χειρ, χειρος, ὁ, ἡ, μεγαλόδωρος, «ἀνοικτοχέρης», Ἡσύχ. ἐν λ. **ὑμπνιόχειρ**.

πλουτᾰγάθης, ἴδε ἐν λ. **πλουτογᾰθής**.

πλούταξ, ᾰκος, ὁ, ἄγροικος πλούσιος, Εὔπολις ἐν «Κόλαξι» 1. 9, παραληφθὲν καὶ ὑπὸ τοῦ Μενάνδρ. ἐν «Τροφωνίῳ» 1· πρβλ. **πήλαξ**, **στόμφαξ**, καὶ τὴν λατ. κατάληξιν -ax.

πλούτ-αρχος, ον, ὁ κύριος πλούτου, Φίλων 1, 669.

Πλουτεύς, ὁ, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **Πλούτων**, γεν. **Πλουτέως** Λουκ. Τραγῳδοπ. 13, Συλλ. Ἐπιγρ. 569. **Πλουτῆος** Μόσχ. 3. 125, **Πλουτῆος** Ἀνθ. Π. 7. 587· δοτ. **Πλουτέϊ** Μόσχ. 3. 133, **Πλουτῆϊ** αὐτόθι 22, 125, Ἀνθ. Π. 14. 55· αἰτ. **Πλουτέα** Ἀνθ. Π. 9. 137.

πλουτέω, (πλοῦτος) εἶμαι πλούσιος, ἔχω πλοῦτον, ἀντίθετον τῷ **πένομαι**, τάχα σε ζηλώσει ἀεργὸς πλουτεῦντα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 311· πενιχρὰς αἶψα μάλ' ἐπλούτησε, ἐγένετο πλούσιος, Θέογν. 663· πλ. μέγα, μάλιστα, μεγάλως Ἡρόδ. 1. 32., 3. 57., 6. 125· πλούτει κατ' οἶκον μέγα Σοφ. Ἀντ. 1168· ὄναρ πλουτῶ, ὀνειρεύομαι πλοῦτη, Heind. εἰς Πλάτ. Λῦσιν 218C· πλ. ταχέως Λυσίας 151. 4· πλουτῶ ἀπὸ τῶν κοινῶν, γίνομαι πλούσιος ἐκ τῶν δημοσίων χρημάτων, Ἀριστοφ. Πλ. 569· πλ. ἐκ τινος Λυσ. 908. 14· ὑφ' ὑμῶν πεπλουτηκότας Δημ. 576. 1· — ἐν Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 11, 15, **πλουτίζειν**, εἶναι ἡ πιθ. γραφή. **2)** μετὰ γεν. πράγμ., εἶμαι πλούσιος εἴς τι, ἔχω τι ἐν ἀφθονίᾳ, πόνου Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 239· φίλων Ξεν. Ἀν. 7. 7, 28· νομίσματος Ἀριστ. Πολ. 1. 9, 11, κτλ. ἴδε ἐν λ. **πλούσιος**. **3)** μετὰ δοτ. πράγμ., πλ. ἐμπύροισιν Εὐρ. Ἑλ. 756. σιδήρῳ, χαλκῷ Ξεν. Ἀθην. Πολ. 2. 11. **4)** μετὰ συστοίχ. αἰτ., πλ. πλοῦτον Λουκ. Τίμ. 48· ὡσαύτως πλ. φίλους, φιλίαν Θεμίστ. 17C, 267Α.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 42.

πλουτηρός, ά, όν, πλουτοποιός, χρηματοποιός, χρηματιστικός, ὁρῶ γάρ σε ἔν τι πλουτηρὸν ἔργον ἐπιστάμενον περιουσίαν ποιεῖν Ξεν. Οἰκ. 2, 10.

πλουτητέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **πλουτέω**, δεῖ πλουτεῖν, Λουκ. Τίμ. 39.

πλουτιαῖος, α, ον, πλούσιος, ἄφθονος, πολύς, **τῶν πλουτιαίων ὑετῶν Ψευδο-Χρυσ. τ. 10, σ. 899Α.**

πλουτίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, (πλοῦτος) ὡς καὶ νῦν, κάμνω τινὰ πλούσιον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 586, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 22· εἰρωνικ., πλ. τινὰς ἄταις Αἰσχύλ. Ἀγ. 1268· τὰς γνώμας ἀρετῇ Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 9. — Παθ., Ἅιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλ. Σοφ. Ο.Τ. 30· τούτοις πλ. ὑπὸ σοῦ Ξεν. Κύρ. 5, 5, 27· ἀπὸ βοσκημάτων, ἐκ τῆς πόλεως, πλουτίζομαι, κτῶμαι πλοῦτον ἐκ ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 1, 28, Πόροις 4, 14.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 42.

πλουτίνδα (= **πλουτίνδην**), Ἐπιγρ. Μεγαρέων ἐν Παγαῖς, L. et F. 17.

πλουτίνδην, Ἐπίρρ., κατὰ τὸν πλοῦτον, πλ. αἱρεῖσθαι τοὺς ἄρχοντας Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 2, 11, 4, 5, ἔκδ. Blass, Πολιτικ. 2. 11, 8, πρβλ. Πολύβ. 6. 20, 9, Πλούτ. 2. 154C. ἴδε **ἀριστίνδην**.—Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ 300.

πλουτισμός, ὁ, τὸ πλουτίζειν ἢ πλουτίζεσθαι, Εὐστ. 740. 42, κτλ.

πλουτιστήρ, -ῆρος, ὁ, ὁ πλουτίζων τινά, Συλλ. Ἐπιγρ. 4016. 14.

πλουτιστήριος, α, ον, πλουτίζων, πλουτοποιός, ἔργα Φίλων 1. 669.

πλουτο-βρύτης, ὁ, ὁ βρύων πλοῦτον, Θ. Στουδ. σ. 1792, ἔκδ. Mi.

πλουτο-γᾰθής, ές, Δωρ. ἀντὶ **-γηθής**, (γηθέω) ὁ εὐφραινόμενος ἐπὶ τῷ πλούτῳ, πλούσιος, Αἰσχύλ. Χο. 801.

πλουτοδοσία, ἡ, ἡ δόσις πλούτου, Θ. Πτωχοπροδρ. Rev. arch. 1874, σ. 376.

πλουτοδοτέω, δίδω πλοῦτον, πλουτίζω, τινά τινι Ὀρφ. Ὕμν. 17. 5.

πλουτο-δότης, ου, ὁ, ὁ δίδων πλοῦτον, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 125· ὄνομα τοῦ Διονύσου, Ποιητὴς παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 482· ὡσαύτως τοῦ Πλούτωνος, Λουκ. Τίμ. 21· θηλ. **-δότις, -ιδος**, ἐλευθέριος, μεγαλόδωρος, χεὶρ Βυζ.· — οὕτω **πλουτο-δοτήρ, -τῆρος**, ὁ, Ἀνθ. Π. 9. 525, 17· **πλουτο-δότειρα**, ἡ, θηλ. τοῦ **πλουτο-δοτήρ**, Ὀρφ. Ὕμν. 39. 3, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 7. 1. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 195.

πλουτο-κρᾰτέομαι, Παθ., κατοικῶ ἐν πόλει κυβερνωμένῃ ὑπὸ τῶν πλουσίων, Ρήτορες (Wa 2.) 9. 195.

πλουτοκρᾰτία, ἡ, ὀλιγαρχία συνισταμένη ἐκ τῶν πλουσίων, Ξεν. Ἀπομν. 4. 6, 12.

πλουτοκράτωρ γραῦς, ἡ ἔχουσα πλοῦτον, Οἱ μετὰ Θεοφ. V, 74, σ. 318, ἔκδ. B'.

πλουτο-ποιός, όν, ὁ δημιουργῶν πλοῦτον, τέχνη, ἀδικία, Πλουτ. Νουμ. 16., 2. 165Α, Πολυδ. Γ', 110 — **πλουτοποιία**, ἡ, Εὐσεβ. Πονημ. 278. 69.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Πτρατηρ. σ. 151.

πλοῦτος, ὁ, (ἴδε πίμ-πλημι), ὡς καὶ νῦν, Ὅμ., κλπ. ὄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύσσειν Ἰλ. Α. 171· ὀλόῳ τε πλούτῳ τε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Π. 596 (ἴδε ἐν λέξ. ὄλβος) ἀντίθετον τῷ πενία, Πλάτ. Πολ. 421D· πλοῦτον ἀνατρέπειν Ἀνδοκ. 17. 130· ἐν τῷ πληθ., τῶν γάρ πλούτων ὄβ' ἄριστος γενναῖον λέχος εὑρεῖν Εὐρ. παρὰ Στοβ. 65, 411, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 354B, Γοργ. 523C, κτλ.· — μετὰ γεν. πράγμ., πλοῦτος χρυσοῦ, ἀργύρου, συνιστάμενος ἐκ χρυσοῦ ἢ ἀργύρου, Ἡρόδ. 2. 121, 1, πρβλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 542· ἀργυροῦς καὶ χρυσοῦς πλ. Πλάτ. Νόμ. 801B· ἀργύριον καὶ Δαρεικούς, ἀφανῆ πλοῦτον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ γῆ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 602· — πληθ., πλούτοις καὶ πενίαις Πλάτ. Πολ. 618D· γένη καὶ πλούτους ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 523C.

2) μεταφορ., πλ. πραπίδων Ἐμπεδ. 387· γᾶς πλ. ἄδυσσος, ἐπὶ τῆς γῆς ὕλης, Αἰσχύλ. Θήβ. 950· πλοῦτον εἵματος κακὸν ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1383· ὁ ἐν τῇ ψυχῇ πλ. Ξεν. Συμπ. 4. 43, πρβλ. 34, κτλ. **II.** ὡς ἄρσ. κύριον ὄνομα, ὁ Πλοῦτος, υἱὸς τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Ἰασίου, Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγείνατο, δῖα θεάων Ἰασίῳ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι Ἡσ. Θ. 969· ὁ μεταγενέστερος μῦθος παριστάνει αὐτὸν ὡς τυφλόν, Τιμαχρ. 8 Bgk., Ἀριστοφ. Ἀχ. 299, κ. ἄλλ.· καὶ ὁ Ἀντιφάν. λέγει: ὃ δὲ πλ. ἡμᾶς .. τυφλοὺς ποιεῖ ἐν Ἀδήλ. 61· πρβλ. **Πλούτων**.

πλοῦτος, εος, τό, = **πλοῦτος, ὁ, Β'** Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. η', 2 (κατὰ τὰ ἄριστα Ἀντίγραφα).

πλουτο-τρᾰφής, ές, ἀνατεθραμμένος ἐν πλούτῳ, Εὐστ. 835. 37.

πλουτο-φόρος, ον, ὁ φέρων πλοῦτον, Ἀρχέστρατ. παρ' Ἀθην. 341A, Αἰλ. π. Ζ. 12. 43.

πλουτό-χθων, -ονος, ὁ, ἡ, ὁ πλοῦτος εἰς γῆινους θησαυρούς, ἴσως ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰ ἀργύρεια μέταλλα τοῦ Λαυρείου, Αἰσχύλ. Εὐμ. 947.

Πλούτων, ωνος, ὁ, θεὸς ταῦ κάτω κόσμου, πρῶτον παρὰ τοῖς Τραγ., ὡς Αἰσχύλ. Πρ. 806, Σοφ. Ἀντ. 1200, Εὐρ. Ἄλκ. 360, 360, Ἡρ Μαιν. 808· — κατὰ τὸν Πλάτωνα (ἐκ τοῦ **πλοῦτος**) ὁ τὸν πλοῦτον παρέχων, ὄνομα τοῦ Ἅιδου, ὅτι ἐκ τῆς γῆς ἀνίεται [ὁ πλοῦτος], Κρατ. 403A, πρβλ. **πλουτοδότης**· φαίνεται ὡσαύτως ὅτι μυθική τις σχέσις αὐτοῦ μετὰ τῆς Δήμητρος διὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ Περσεφόνης· ἐντεῦθεν δὲ ὁ **Πλούτων** ἐθεωρήθη ὁ αὐτὸς καὶ **Πλοῦτος**, ὡς ὁ θεὸς δηλ. τοῦ πλούτου, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 259, Ἀριστοφ. Πλ. 727.— Ἐπίθ. **Πλουτώνιος, α, ον**, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Πλούτωνα· — **Πλουτώνιον**, τό, τόπος ἔνθα ὑπάρχουσι πνιγηραὶ καὶ νοσηραὶ ἀναθυμιάσεις ἐκ τοῦ ἐδάφους ἐξερχόμεναι, οἷον τὸ ἄντρον ταῦ κυνός, Grotta del Cane παρὰ τὴν Νεάπολιν· τοιαῦτοι τόποι ἐθεωροῦντο ὡς εἴσοδοι εἰς τὸν κάτω κόσμον (πρβλ. **Χαρώνειος**), Στράβ. 244. 629· ἀλλὰ **Πλουτώνειον**, ναὸς τοῦ Πλούτωνος, Συλλ. Ἐπιγρ. 1104· — θηλ. ἐπίθ. **Πλουτωνίς, ίδος**, ἡ Περσεφόνη, Χρησμ. παρὰ Φλέγ. περὶ Θαυμασ. 10.

πλοχάνον, ἴδε **πλόκανον**.

πλοχμός, οῦ, ὁ, ὡς τὸ **πλόκαμος**, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. βόστρυχοι, πλόκαμοι τῆς κόμης, Ἰλ. Ρ. 52, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 677, Ἀνθ. Π. 6. 237. **II.** οἱ πλόκαμοι τοῦ πολύποδος, αὐτόθι 9. 10.

πλοώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἐπιπλέων· μεταφ., χαλαρός, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 791· ἴδε Foës Oecon.

πλύμα [ῠ], τό, (πλύνω) ὕδωρ ἐν ᾧ ἔχει πλυθῇ τι, πλ. ἰχθύων Πλάτ. Κωμ. ἐν «Νίκαις» 4, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 8, 22· κρεῶν Γαλην.· πλ. ἀλεύρου, ὕδωρ μεμιγμένον μετ' ὀλίγου ἀλεύρου, Ἱππ. 407. 9., 1229H. **II.** μεταφορ., κοινὴ πόρνη, «κατατετριμμένη ἑταίρα» Πολυδ. Ζ', 39.— Περὶ τοῦ τύπου **πλύσμα**, εὑρισκομένου ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. καὶ ἐπιδοκιμαζομένου ὑπὸ τοῦ Φωτ., ἴδε Λοβίκ. Παραλ. 419· πρέπει νὰ εἶναι **πλῦμα** ἐν Νικ. Ἀλεξιφ. 258, ἐπειδὴ ἡ παραλήγουσα εἶναι βραχεῖα· οὕτω δὲ φαίνεται ὅτι εἶναι καὶ παρὰ Πλάτ. τῷ κωμ., ἔνθ' ἀνωτ. Κατὰ τοὺς ἀρίστους κριτικοὺς γραπτέον, **πλῦμα**, ἴδε Ζηκίδου Λεξικ. Ὀρθογ. κ. Χρηστικ. ἐν λ. **πλῦμα**.

πλύνευς, ὁ, = **πλύντης, πλύτης**, Συλλ. Ἐπιγρ. 455, Πολυδ. Ζ', 39.

πλύνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πλυνός**, Συλλ. Ἐπιγρ. 5430. 35, ἴδε Προσθήκας σ. 1244.

πλῦνός, ὁ, (πλύνω) πλυντήρ, ἀγγεῖον ἢ λάκκος ἐν μαρμάρῳ ἔνθα ἔπλυνον ἀκάθαρτα ἐνδύματα, Ἰλ. Χ. 153, Ὀδ. Ζ. 40, 86· παρὰ μεταγεν., σκάφη ἢ κάδος πρὸς πλύσιν, Λουκ. Δραπέτ. 12, Φώτ. **II.** μεταφορ., πλυνὸν ποιεῖν τινα, = **πλύνω** II, Ἀριστοφ. Πλ. 1061· πλυνὸν πλύνεσθαι, = **ὑβρίζεσθαι**, Λ. Β. 58· πρβλ. **καταπλυντηρίζω**.— Καθ' Ἡσύχ.: «οἱ πλυνοί· πύελοι, ἐν αἷς τὰς ἐσθῆτας ἔπλυναν· ἢ βόθροι ὅπου πλύνουσι».

πλυντήρ, ῆρος, ὁ (πλύνω) σκεῦος χρησιμεῦον πρὸς πλύσιν, πρβλ. **πλυνός**, μεταγεν.

πλυντήριος, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πλύσιν· **Πλυντήρια** (ἑξυπ. Ἱερά), τά, ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις (ἀγομένη τῇ 25ῃ τοῦ Θαργηλιῶνος), καθ' ἣν τὰ ἐνδύματα τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς ἐπλύνοντο, Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 12, Λυκοῦργ. παρ' Ἁρπ., Πλουτ. Ἀλκιβ. 34, Φώτ.· πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst. § 69. — Καθ' Ἡσύχ.: «πλυντήρια· ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν ἐπὶ τῇ Ἀγλαύρου τῆς Κέκροπος θυγατρὸς τιμῇ ἄγουσιν».

πλύντης, ου, ὁ, (πλύνω) ὁ πλύνων ἐνδύματα, Πολυδ. Ζ', 37· ἀλλὰ ὁ ἀληθὴς τύπος λέγεται ὅτι εἶναι **πλύτης**, Ἐτυμολ. Μέγ. 785. 35.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 195, 432.

πλυντικός, ή, όν, = **πλυντήριος**, Ἀριστ. περὶ Δίοδ. 5. 1, Πολυδ. Ζ', 39· — ἡ πλ. (ἐξυπ. τέχνη), τὸ πλύνειν ἐνδύματα Πλάτ. Πολιτ. 282A.

πλύντρια, ἡ, ἡ πλύνουσα ἐνδύματα, «πλύστρα», Πολυδ. Ζ', 37· **Πλύντριαι**, ὄνομα σατυρικοῦ τινος δράματος τοῦ Σοφ.

πλυντρίς, ίδος, ἡ, = τῷ προηγουμ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 642. **II.** **πλυντρὶς** (ἑξυπ. γῆ), ἡ, εἶδος χώματος χρησίμου παρὰ τοῖς γναφεῦσιν εἰς κάθαρσιν ἐνδυμάτων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 4, 3, πρβλ. Νικοχάρη ἐν «Ἡρακλεῖ γαμοῦντι» 1.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 195, 432.

πλύντραν, τό, **πλῦμα**, Ἀριστ. Προβλ. 4. 29. **II.** **πλύντρα**, τά, ὁ μισθὸς τοῦ **πλύντου**, τὰ «πλυστικά», Πολυδ. Ζ', 38.

πλύνω [ῠ], Ἰων. παρατ. **πλύνεσκον**, Ἰλ. Χ. 155· μέλλ. **πλῦνῶ** Ἀριστοφ. Θεσμ. 248, Δημ. 997. 25, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **πλῦνέω** Ὀδ. Ζ. 31, 59 — ἀόρ. **ἔπλῦνα**, Ἐπικ. **πλῦνα** Ὀδ. Ζ. 93, (ἐκ-, περι-) Ἀριστοφ., Δημ.— Μέσ. μέλλ. **πλῦνοῦμαι** Ἐδδ, (ἐκ-**πλυνεῖται** ἐπὶ παθητ. σημασ. Ἀριστοφ. Πλ. 1064). — Παθ., μέλλ. **πλῦθήσομαι** (**πλυνθ-** Ἡσύχ.) Κωμικ. Ἀνώνυμ. παρὰ Meineke 4, σ. 647· — ἀόρ. **ἐπλύνθην**, Διοσκ. 2. 94, Ἴδε Κόντου Γλωσσικὰς Παρατηρήσεις ἐν σελίδι 56, 57. — πρκμ. **πέπλῦμαι** Ἱππ. 357, 1., 407. 14, (κατα-) Αἰσχίν.· (ἴδε ἐν λ. **πλέω**). Ὡς καὶ νῦν, πλύνω, κυρίως ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ἐνδυμάτων καὶ ἄλλων (ἀντίθετ. τῷ **λούομαι**, τῷ **νίζω**, **νίπτω** χεῖρας, πρόσωπον ἢ πόδας), εἵματα πλύνεσκον Ἰλ. Χ. 155, ἴωμεν πλυνέουσαι Ὀδ. Θ. 31· πλύνει κώδια Ἀριστοφ. Πλ. 166· τὸ ἑαυτοῦ ἱμάτιον Πλάτ. Χαρμ. 161E· ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, τὰς κοιλίας, τὸν τάριχον Ἀριστοφ. Ἱππ. 160, Ἀποσπ. 21· κτλ.· — μεταφορ., τὸ πρᾶγμα πέπλυται, «εἶναι ἐκπλυμένον», δηλ. εἶναι κατατετριμμένον, ἐφθαρμένον, Σωσίπατρος ἐν «Κατα-ψευδομένῳ» 1. 3. **2)** πλύνων ἀποβάλλω, πλῦναν ῥύπα πάντα, ἐξέπλυναν πᾶσαν ἀκαθαρσίαν, Ὀδ. Ζ. 93· πλ. ψυχῆς πᾶσαν ἀτασθαλίην Ἀνθ. Π. 1. 54. **II** ὡς χυδαία φράσις, πλύνειν τινά, ἐν ᾗ σημασίᾳ ἔχομεν νῦν τὸ **λούω** ἐν τῇ φράσει, «τὸν ἔλουσα», «τοῦ ἔδωκα ἓν καλὸν λουτρόν», κακκλοσόρει κἄπλυνε Ἀριστοφ. Ἀχ. 381· ἀλλήλους πλυνούμεν Δημ. 997. 25· πλύνοντες αὐτοὺς τάπόρρητα ὁ αὐτ. 1335. 5· τὸν πατέρα καὶ σὲ καὶ τοὺς σοὺς ἐγὼ πλυνῶ Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 73· ὡσαύτως μετὰ δοτ. τρόπου, τουτονὶ πλύνων ἅπασιν δοα σύνοιδ' αὐτῷ κακὰ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 21· μετὰ διπλῆς αἰτ., πλύνει τε τά κακὰ κακῶν ὑμᾶς Διοκλῆς ἐν «Βάκχαις» 2· πρβλ. **πλυνός** II.

πλῦσιμα, τά, τὰ διὰ πλύσιν (ἤτοι πλύσιμον) διδόμενα χρήματα, τὰ παρ' ἡμῖν **πλυστικά**. Πάπυρ. Λίγυπτ. ἐν Journ. de Sav. 1873, Janv. et Févr.— Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. κεῖται μόνον «πλῦσιμον, τό, Lavatorium Glossar.».—Κατὰ Πολυδεύκην (Ζ' 11, 38) **πλύντρον** ὁ μισθὸς ὁ διδόμενος ταῖς πλυντρίαις, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

πλῦσιμον, τό, τόπος ἔνθα γίνεται πλύσις, Γλωσσ.

πλύσις [ῠ], ἑως, ἡ, τὸ πλύνειν, ὡς καὶ νῦν, Πλάτ. Πολ. 429E, Στράβ. 446, κτλ.· — οὕτω **πλυσμός, οῦ**, ὁ, Ἡσύχ.

πλῦσμα, ἴδε ἐν λ. **πλῦμα**.

πλῦτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει νὰ πλύνῃ τις, Ἄλεξις ἐν «Πανδώρᾳ» 1.

πλῦτός, ή, όν, πεπλυμένος, τῷ ἁλῆτῳ τῷ σηταλίῳ τῷ πλυτῷ Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802, Γαλην., κλπ.

πλωάς, άδος, ἡ, (πλώω) = **πλώουσα**, ἡ πλέουσα ἢ ἐπιπλέουσα, ὄρνιθες Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1054 (ἴδε ἐν λ. **πτωκάς**)· οὕτω, **πλωὰδες** νεφέλαι Θεόφρ. παρὰ Πλουτ. 2. 292C· αἱ πλοάδες νῆσοι (ἀναγν. **πλωάδες**), αἱ τῶν Ἀρπυιῶν νῆσοι ἐν τῷ Αἰγαίῳ, αἱ μετὰ ταῦτα κληθεῖσαι **Στροφάδες**, ὁ αὐτ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 10, 2., 4. 12, 4.

πλωίζω, πλέω ἐπὶ τῆς θαλάσσης, πλωίζεσκε· ἐν (ἢ πλωίζεσκεν) νηυσὶ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 632· ὁ Πλάτ. ἐν Πολ. 388A φαίνεται ὅτι εἶχεν ἀναγνώσῃ πλωίζεσκε· ἀλύων ἐν Π. Ο. 17)· οἱ Ἕλληνες μᾶλλον ἐπλώιζον, ἤρξαντο νὰ μεταχειρίζωνται πλοῖα ἢ νὰ ἐπιδίδωνται εἰς τὴν ναυτιλίαν, Θουκ. 1. 13· — ὡσαύτως ὡς ἀποθ. **πλωίζομαι**, Στράβ. 791, Λουκ. Ὧς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 62· ῥέπεται ὅτι **πλοΐζομαι** παρὰ Πολυθ. 4. 47, 1., 5. 88, 7, Διοδ. 3. 34.— Περὶ τοῦ τύπου ἴδε τὸ ἑπόμ.

πλωϊσμαλόγαι, οἱ, οἱ εἰσπράττοντες φόρους ὑπὲρ πλωίμων (νηῶν), Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 106, 28, 29, 107, 24, Ἐκδ. Λ.

πλώϊμος ἢ **πλόϊμος, ον**, (πλώω) ἐπιτήδειος πρὸς πλοῦν· **1)** ἐπὶ πλοίου, τὸ εἰς πλοῦν κατάλληλον, τὰ δυνάμενον νὰ πλεύσῃ, Θουκ. 1. 29, 50., 2. 13, Δημ. 1290. 1, κτλ.· ὡσαύτως, ξύλα πλ., κατάλληλα εἰς ναυπηγίαν, Πλουτ. 2. 676A. **2)** ἐπὶ τῆς ναυτιλίας, πλωιμωτέρων γενομένων ἢ ὄντων, ἐπειδὴ ἡ ναυτιλία προώδευσεν, αἱ περιστάσεις ἐγίνοντο μᾶλλον εὐνοϊκαί

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρὸς ναυτιλίαν, Θουκ. 1. 7, 8· — ἀλλά, πλωίμων γενομένων, ὅτε ὁ καιρὸς ἐγένετο κατάλληλος πρὸς πλοῦν, Διον. Ἁλ. 1. 63· οὕτω· τὴν θάλατταν ἐκ τῶν Διογυσίων πλ. εἶναι Θεοφρ. Χαρακτ. 3· τῆς ὥρας ἐστὶ τὰ πλώιμα Ἡλιόδ. 5. 21.— Τὰ Ἀντίγραφα τοῦ Θουκ. καὶ Δημ. συμφωνοῦσιν ἔχοντα τὸν τύπον **πλόϊμος**, ἂν καὶ τὰ τοῦ Θουκ. ἔχουσι τὸ ῥῆμα **πλωΐζω**· — ὁ Σοφ. λέγει, πέλαγος οὐ **πλώσιμον**, Ο. Κ. 663· ὁ Σουΐδ. **πλοΐκὴ** θάλασσα.—Ἴδε Γ. Χατζιδάκι Βιβλιοκρισίαν ἐν Ἀθηνᾶς τ. Π', σ. 539.

πλώς, ὁ, γεν. **πλωτός**, (πλώω) ὁ πλέων, ὁ κολυμβῶν, ὄνομα ἰχθύος, ὅστις ἀλλαχοῦ καλεῖται **κεστρεύς**, Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην. 288B, 307B, κτλ.

πλώσιμος, ἴδε **πλώϊμος**.

πλωτεύω, πλέω, νῆες Χρησμ. Σιβ. 5. 447. **II.** Παθ., διαπλέομαι, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Πολύβ. 16. 29, 11.

πλωτή, ἡ, ἴδε **πλωτός**.

πλωτήρ, ῆρος, ὁ, (πλώω) ναύτης, θαλασσοπόρος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1087, Πλάτ. Πολ. 489A· περιλαμβάνει δὲ τὸ ὄνομα τούς τε ἐρέτας καὶ τοὺς ἄλλους ναύτας, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 4, 2, πρβλ. 3. 6, 7. **2)** κολυμβητής, Μουσαῖος 2.

πλωτικός, ή, όν, πεπειραμένος τὰ κατὰ τὸν πλοῦν, ναύτης, Πλάτ. Ἀξίοχ. 368B, Πλούτ. 2. 27B, κτλ.· ὡσαύτως ναύκληρος, κύριος τοῦ πλοίου, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 61.

πλωτός, ή, όν, καὶ **ός**, όν, ἐν Ἀνθ. Π. 5. 204· (**πλώω**)·— ἐπίθ. τῆς νήσου τοῦ Αἰόλου, Ὀδ. Κ. 3, ὅηλ. (ὡς ἑρμηνεύει ὁ Ἀρίσταρχ. παρ' Εὐστ.) ὁ ἐπιπλέων, ὡς ἡ Δῆλος κατὰ τὸν μεταγενέστερον μῦθον (ἴδε **Δῆλος**)· οὕτως ὁ Ἡρόδ. 2. 156 μνημονεύει πλωτὴν νῆσον, ἤτοι πλέουσαν, πρβλ. **πλωάς**· οὕτω, [τὴν γῆν] εἶπεῖν Θαλῆν .. πλωτὴν εἶναι .. ὥσπερ ξύλον Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 13, 13· — ὡσαύτως, ἐπὶ ἰχθύος, ὁ πλέων, νηχόμενος, πλ. ἰχθύων γένος Σοφ. Ἀποσπ. 678· πλ. θῆρες Ἄρλων ἐν Bgk. Λυρ. σ. 566· καὶ μόνον **πλωτοί**, Ἀνθ. Π. 6. 14, 23, 296· πλωταὶ ἄγραι, ἁλιεία, αὐτόθι 180· π. μύραιναι, ἐγχέλεις, Λατ. fluitae, καλοῦνται δὲ οὕτως ὡς ἐπιπλέουσαι κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, Ἀθήν. 4C, Columell. 8, 17· — ἀλλά, πλ. ζῷα, καθόλου τὰ ἐν ὕδατι πλέοντα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **πεζὰ** καὶ τὰ **πτηνά**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 23, πρβλ. Πολιτικ. 1. 11, 2· — τὰ πλ. εἶναι ὡσαύτως ἰχθύες μεταβαίνοντες ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ μόνιμα, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 14, πρβλ. 8. 30, 5 — ὡσαύτως καὶ παρυδάτια πτηνά, αὐτόθι 2. 12, 3, π. Ζ. Μορ. 4. 12, 18· τῶν ὀρνίθων οἱ πλ. αὐτόθι 23. **II.** ὃν δύναται τις νὰ πλεύσῃ, εἰς θάλασσαν οὐκέτι πλωτὴν ὑπὸ τῶν βραχέων Ἡρόδ. 2. 102· ποταμοὶ Ἀριστ. π. Θαυμασ. 84, Πολύβ. 10. 48, 1· ὃν δύναταί τις νὰ διέλθῃ διὰ πλοίων ἀντίθετον τῷ **πορευτός**, ὁ αὐτ. 1. 42, 2, κτλ.· πλ. σῖμος Λυκόφρ. 889· μὴ γῆ βατή, μὴ θάλασσα πλωτὴ ἔστω, τύπος κατάρας, ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 916, 989α-991, 2664, κ. ἀλλ. **2)** ἐπὶ ἐποχῶν ἢ καιρῶν, κατάλληλος πρὸς πλοῦν, Πολύβ. 1. 37, 10· ὡς οὐσιαστ., **πλωτὸς** (δηλ. καιρός), ὁ, ἡ πρὸς πλοῦν κατάλληλος ὥρα τοῦ ἔτους, καὶ πλωτοῦ, ἀρότου τε καὶ σπορᾶς Ἡρακλείδου Ἀλλην. 7.

πλώω, Ἰων. ἀντὶ **πλέω**.

πνείω, Ἐπικ. ἀντὶ **πνέω**.

πνεῦμα, τό, (πνέω) πνοή, φύσημα, ἐπὶ ἀνέμου, πρῶτον παρ' Ἡροδ. πνεύματα ἀνέμων 7. 16, 1· ἀκολούθως συχν. παρ' Ἀττ., ἀνέμων πνεύματα πάντων Αἰσχύλ. Πρ. 1086, πρβλ. 1048· θαλάσσας .. πνεύματι λάβρῳ ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 110· πνευμάτων ἐπομβρίᾳ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 304· τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου Σοφ. Αἴ. 558· πνεύμασιν θαλασσίοις ὡσθέντες Εὐρ. Κύκλ. 278· (ἀλλὰ **πνοή**, τὸ μόνον ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ εἶναι συχνότερον παρὰ ποιηταῖς)· τὸ πν. κατῆγει Θουκ. 2. 84· κατὰ πρύμναν ἵσταται τὸ πν. αὐτόθι 97· τὸ πν. λεῖον καὶ καθεστηκὸς λαβεῖν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1003· τὸ πν. ἔλαττον γίγνεται ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 441· εἰ εὔφορον πν. εἴη Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 27· κατὰ πνεῦμά τινος στῆναι, πρὸς τὸ μέρος ὅθεν πνέει ὁ ἄνεμος πρός τινα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 5, 13., 6. 2, 21. **2)** μεταφορ., θαλερωτέρῳ πν., μετὰ ἡμερωτέρας, εὐμενεστέρας πνοῆς, Αἰσχύλ. Θήβ. 708· λύσοις πν. μάργῳ ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 884· αἰδοῖῳ πν. χώρας, μὲ πνεῦμα ἢ τρόπον σεβασμοῦ ἐκ μέρους τῆς χώρας, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 30· καὶ πνεῦμα ταὐτὸν οὔποτ' οὐτ' ἐν ἀνδράσιν φίλοις βέβηκεν οὔτε πρὸς πόλιν πόλει Σοφ. Ο. Κ. 612· πν. συμφορᾶς Εὐρ. Ι. Τ. 1317· ὅταν θεός σοι πν. μεταβαλὼν τύχῃ ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 216. **II.** ὡς τὸ Λατ. spiritus ἢ anima (Κικ. Tusc. Q. 1. 9), πνοή, σάλπιγξ βροτείου πνεύματος πληρουμένη Αἰσχύλ. Εὐμ. 568· αὐλῶν, λωτοῦ πν. Εὐρ. Βακχ. 128, Φοίν. 788· πν. ἀπέρρηξεν βίου, τὴν πνοὴν τῆς ζωῆς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 507· πν. ἀπώλεσεν ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 981· πνεῦμ' ἄθροισον, «πάρε τὴν ἀνάσα» σου», Εὐρ. Φοίν. 851· πν. ἀφιέναι, ἀνιέναι, μεθιέναι, ἐκπνεῖν, παραδιδόναι τὸ πνεῦμα, ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 571, Ὀρ. 277, Τρῳ. 780· πνεῦμα δειμαίνων λιπεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 554· πνεῦμα .. δυσῶδες ἠφίει Θουκ. 2. 49· **πνεύματος διαρραγέντος**, ποιητικ. ὁ λαιμός, διότι δι' αὐτοῦ ἀναπνέει τις, Εὐρ. Ἑκ. 567· τοῦ πν. διεξόδους ἀποφράττειν Πλάτ. Τίμ. 91C (ἴδε ἐν λ. **πλεύμων**)· πνεύματος ῥώμη Πλούτ. 2. 804B· — παροιμ., ἀνθρωπός ἐστι πν. καὶ σκιὰ μόνον Σοφ. Ἀποσπ. 13. **2)** ἀναπνοή, συχνὸν παρ' Ἱππ., ὅστις μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐν πολλαῖς φράσεσι πν. ἀναφέρειν, ἀναπνέειν ἰσχυρῶς (οὕτω τὸ πνεῦμ' ἔχοντα ἄνω, μόλις δυνάμενον νὰ ἀναπνέῃ, Μένανδρ. ἐν «Ἁλιεῦσι» 3· γίγνεται τὸ πνεῦμ' ἄνω, κόπτεται ἡ ἀναπνοή, μόλις δύναταί τις ν' ἀναπνέῃ, Σωσικράτης ἐν «Παρακαταθήκῃ» 1)· μετέωρον πνεῦμα, ὡς τὸ τοῦ Ὁρατ. sublimis anhelitus, ἔλλειψις ἀναπνοῆς, ὅταν ἡ ἀναπνοὴ φαίνηται περιοριζομένη εἰς τὸ ἀνώτατον ἄκρον τοῦ ἀναπνευστικοῦ σωλῆνος· οὕτω, πν. πρόχειρον, ἄνω φερόμενον, ἀνελκόμενον, ἀνεσπασμένον· ὡσαύτως, πν. πυκνόν, πν. ἀλιζόμενον, πυκνή, ταχεῖα ἀναπνοή· πν. διὰ πολλοῦ χρόνου, διακοπτομένη ἀναπνοή· πν. προσκόπτον ἢ προσπταῖον, διακοπτομένη, κωλυομένη ἀναπνοή· πν. ἄσημον, ἀραιόν, ὀλίγη, ἀδύνατος ἀναπνοή· πν. βηχώδες, μυχθώδες, κτλ.· ἴδε Foës. Oecon. Hipp.· — ἐν τῷ πληθ., τὸ πνευστιᾶν, αὐτόθι. **3)** ἀέρια ἐν τῷ στομάχῳ, ἐν τῷ πληθ., πνευμάτων πολλῶν φύλαξ Εὔβουλος ἐν «Σφιγγοκαρίωνι» 1. 9, Ἀριστ. Προβλ. 27. 25, Διαγ. Α. 6. 94. **4)** ἡ πνοὴ τῆς ζωῆς, τὸ ζωοποιοῦν πνεῦμα, ζωή, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 9, Πολύβ. 31. 18, 4, Πλούτ. κτλ.· — ὡσαύτως, ζῶν ὄν, Λατ. anima, ἐγὼ Νίνος πάλαι ποτ' ἐγενόμην πνεῦμα, νῦν δ' οὐκ ἔτ' οὐδὲν Φοίνιξ ὁ Κολοφώνιος παρ' Ἀθην. 330F. **5)** τὸ ἐκπνεόμενον ἢ ὡς ἀναθυμίασις ἐξατμιζόμενον, εὐωδία, ὦ θεῖον ὄδμῆς πν. Εὐρ. Ἱππ. 1391· πν. βαρὺ ἀφιέναι, ἐπὶ τῶν καρύων, Πλούτ. 2. 647A. **6)** παρὰ τοῖς γραμμ., τὸ πνεῦμα μεθ' οὗ φωνήεν τι προφέρεται, αὐτόθι 1009E, κτλ.· πν. δασὺ καὶ ψιλόν, δασεῖα καὶ ψιλή, ἴδε Λεξικ. περὶ Πνευμάτ., παραρτ. ἐν τῇ Βαλκεν. ἐκδ. τοῦ Ἀμμωνίου σ. 207. **III.** πνεῦμα, Λατ. afflatus, ἄγρια .. πνεύματα θευφορίης Ἀνθ. Π. 6. 220· εἰ μή τι θεῖον .. ἐνῆν πν. τῇ ψυχῇ Πλάτ. Ἀξίοχ. 370C· τὸ ἱερὸν καὶ δαιμόνιον ἐν Μούσαις πν. Πλούτ. 2. 605A, πρβλ. 438B· ἐν τῇ Κ. Δ. μάλιστα ἐπὶ τῆς ἐμπνεύσεως τῶν προφητῶν· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς ἐπιδράσεως ἣν ἐξασκεῖ τὸ θεῖον ἐπὶ τὰς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα τῶν εὐσεβῶν ἀνθρώπων. **IV.** τὸ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ πνεῦμα, ἡ ψυχή, εἴτ' ἔστι τοῦτο πνεῦμα θεῖον εἴτε νοῦς Μένανδρ. ἐν «Ὑποβολιμαίῳ» 3. 3· μάλιστα τὸ ὑψηλότερον καὶ εὐγενέστερον μέρος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ψυχή**, Α' Ἐπιστ. πρ. Θεσσ. ε', 23, πρβλ. πρ. Ρωμ. 6', 29, η', 2 κἑξ., Α' πρ. Κορινθ. ε', 3 κἑξ., κτλ.· πρβλ. **πνευματικός** II. **V.** πνευματικὸν ἢ ἄϋλον ὄν, ἐν τῇ Καιν. Διαθ. μάλιστα ἐπὶ τοῦ τρίτου προσώπου τῆς Θεότητος, τὸ Πνεῦμα, Πν. ἅγιον· — ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ἀγγέλων, Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. α', 14, Ἀποκάλ. α', 4· ἐπὶ τῶν πονηρῶν πνευμάτων, Πράξ. Ἀποστ. ιθ', 12, 15, Ἀποκάλ. ις', 14, κτλ. **VI.** Ἐν τῇ Ρητορ. «πνεῦμα μὲν οὖν ἐστι σύνθεσις λόγου διάνοιαν ἀπαρτίζον ἐν κώλοις καὶ κόμμασι μετρούμενον πρὸς τὴν διάρκειαν τοῦ πνεύματος κατὰ τὴν φωνὴν ταῦ λέγοντος» Ρήτορ. (Walz) 3. 158, κτλ.

πνευμᾰτ-έμφορος, ον, ὁ ἀπὸ πνεύματος πεπληρωμένος, Ἐτυμολ. Μέγ. 677. 28, Ἐκκλ.

πνευμᾰτῐ́ας, ου, ὁ, = **πνευματώδης** I. 3, Ἱππ. περὶ Ὀξέων Διαίτ. 386. **II.** = **πνευματώδης** II, Εὐσταθ. Πονημάτ. 299. 12.

πνευμᾰτῐάω, κατέχομαι ὑπὸ πνεύματος, «γυναῖκα πνευματιῶσαν, πνεύματι πονηρῷ συνεχομένην» Τιμόθ. Λεξ. 1305D, Βαλσαμ. αὐτόθι.

πνευμᾰτῐ́ζω, ἀερίζω φυσῶν, Ἀντίγ. Καρύστ. 151. **II.** γράφω ἢ ὁμιλῶ συμφώνως πρὸς τὸν πνευματισμὸν (spiritus), Εὐστ. 524. 5, κτλ.

πνευμᾰτῐκός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς ἄνεμον ἢ ἀέρα ἢ παραγόμενος ἐξ αὐτοῦ, κινήσεις πν. Ἀριστ. Προβλ. 18. 1· βία πν. ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 7, 1· πν. ὄργανον, μηχανὴ κινουμένη διὰ τοῦ ἀνέμου, Βιτρούβ. 10. 1. **2)** ὁ ἔχων τὴν φύσιν τοῦ ἀνέμου ἢ ἀέρος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 3, 3, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4, 12, 5. **3)** ἐμπεφυσημένος, ἐξωγκωμένος ὑπὸ τοῦ ἀέρος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 4, 13. **4)** ἐνεργ., ὡς τὸ **πνευματώδης** I. 3, ὁ ἐπιφέρων φυσκωμα, παράγων ἀέρια, οἶνος Ἀριστ. Προβλ. 30. 1, 10 βρώματα πνευματικὰ καὶ εὔπεπτα Νικόμαχος ἐν «Ἐλευθυίᾳ» 1. 31, πρβλ. Πλούτ. 2. 286E. **5)** ἐπὶ τῆς εὐοσμίας τῆς ἐκπεμπομένης ἐκ καρπῶν τινων, π. χ. ἀπίων, μήλων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 16, 3. **II.** ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πνοὴν ἢ τὸ πνεῦμα, τὸ πν. μόριον, ὁ πν. τόπος Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 2, 4 κ. ἑξ. **III.** ὁ ἐκ πνεύματος ἀποτελούμενος, ἄϋλος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ σωματικόν, Πλούτ. 2. 129C, Ἀνθ. Π. 8. 76, 175· πρὸς τὸ σαρκικὸς καὶ ψυχικός, Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. ιέ, 27, Α' πρὸς Κορινθ. 6', 14, κτλ.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἐκκλ. **IA.** οἱ **Πνευματικοί**, σχολὴ τις ἰατρικὴ ἀναφέρουσα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πάντα τὰ ζητήματα ὑγείας εἰς ἐνεργείας πνευματικάς, Γαλην. 2. 368., 8. 97, ἔκδ. Chartier.

πνευματικωτέρως, Ἐπίρρ., μᾶλλον πνευματικῶς, παρὰ τῷ Cramer. Cat. in Epist. ad Galat. σ. 69.

πνευμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πνεῦμα, ὀλίγη τις πνοὴ ἢ ζωή, Πολύβ. 15. 31, 5, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 2. 2, κτλ. 2) φούσκωμα, ἀέρια ἐν τῷ στομάχῳ, ἐν τῷ κληθ., Δαμόξενος ἐν «Συντρόφοις» 1. 26.

πνευμάτιος, α, ον, ἀνεμώδης, ἄνεμον προμηνύων, Ἄρατ. 785.

πνευμᾰτισμός, ὁ, ἡ χρῆσις τοῦ πνεύματος, δασείας δηλ. ἢ ψιλῆς (spiritus), Εὐστ. 524. 26, κτλ.

Πνευματῖται, οἱ, αἱρετικοὶ οἱ καὶ **πνευματομάχοι** καλούμενοι, Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 66C.

πνευματοδόχος, ον, ὁ δεχόμενος καὶ ἔχων ἐν ἑαυτῷ πνοὴν ἀέρος, «τὸ πνεῦμα ἀπὸ τῶν πνευματοδόχων ἀγγείων ἀνωθούμενον» Ἀνέκδ. Ὀξων. 3. 86. 2) ἐμπεπνευσμένος, Ἐκκλ.

πνευματο-ειδὴς περιστερά, ἐν εἴδει πνεύματος, Θ. Στουδ. σ. 705, ἔκδ. Mi.

πνευματο-εργός, όν, ὁ δημιουργὸς τοῦ πνεύματος, τῆς ζωῆς ἢ τῶν πνευμάτων, Συνεσ. Ὕμν. 3. 169.

πνευμᾰτο-κήλη, ἡ, κήλη περιέχουσα ἀέρα, Παῦλ. Αἰγ. 6. 64.

πνευμᾰτο-κιθάρα, ἡ, (ὁ Δαβίδ), Θεοφάν. Κεραμ. σ. 317, ἔκδ. Mi.

πνευματο-κίνητος, ον, ὁ κινούμενος ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, Θ. Στουδ. σ. 241C, Κ. Μανασσ. Χρον. 4607, κλ.— Ἐπίρρ. **πνευματοκινήτως**, Ἀνωνύμου Βίος Ἰω. Χρυσ. σ. 307, Θ. Στουδ. 315C, κτλ.

πνευμᾰτό-κροτοι φθόγγοι, οἱ πνευματικὸν ἦχον ἐκπέμποντες, Μιχ. Λουκούδου στίχοι ἐν Cod. Mon. Critat. II, σ. 172.

πνευμᾰτο-μάχος, ον, ὁ μαχόμενος πρὸς τὸ ἅγιον Πνεῦμα, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 377, κτλ.— **-μαχέω**, μάχομαι κατὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, Βασίλ. τ. 2, σ. 13A, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 737B, κτλ.

πνευμᾰτ-όμφᾰλος, ὁ, τὸ ἀνεύρυσμα τοῦ ὀμφαλοῦ, Γαλην. 2. 395· οὕτω, **πνευμ-όμφαλος**, αὐτόθι 274.

πνευμᾰτο-ποιέω, μεταβάλλω εἰς πνεῦμα, εἰς ἀέρα, Ἀριστ. Προβλ. 24. 10, 2.

πνευμᾰτο-ποιός, όν, ὁ παράγων ἄνεμον, Κλήμ. Ἀλ. 521. **II.** ὁ παράγων πνοήν, Φιλήμονος Ἀεξ. Τεχνολογ. § 164, σ. 109, ἔκδ. Osann.

πνευμᾰτόρροος, ον, συνηρ. **-ρους**, ουν· (ῥέω)— ὁ ἔχων ῥεύματα ἀνεμώδη, πλήρης ῥευμάτων ἀέρος, Πλάτ. Κρατ. 410B.

πνευμᾰτοφθόγγως, Ἐπίρρ., μετὰ πνευματικοῦ φθόγγου, Ἀνώνυμ. Cod. Par. 2661, fol. 253 v°.

πνευμᾰτοφορέομαι, Παθ., φέρομαι ὡς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, Ἑβδ. (Ἱερεμ. B', 24). 2) = **πνευματοφόρος εἰμί**, Εὐσέβ. IV, 605B, κλπ.

πνευμᾰτο-φόρος, ον, ὁ φερόμενος ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, θεόπνευστος, Πέτρ. Ἀλ. 516D, Ἀθαν. I, 464C, κλπ.

πνευμᾰτόω, (πνεῦμα) μεταβάλλω εἰς πνεῦμα, ἀέρα, Ἀριστ. Προβλ. 33. 1, 2, 36. 3, 1.— Παθ., γίνομαι ἀήρ, ἐξατμίζομαι, ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 3. 7, 3, π. Ζ. Γεν. 2. 3, 14, κ. ἀλλ., Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 40. **II.** φυσῶ, φουσκώνω, Ἀνάξιππος ἐν «Ἐγκαλυπτομένῳ» 1. 47, ἔνθα ἴδε Meineke — Παθ., ἔχω «φούσκωμα», γίνομαι ἀσθματικός, Foës Oec. Hipp., ἴδε **πνευματώδης** ἐν τέλ. 2) ὅτ' ἀνέμων ἀναταράσσω, τὸν σάλον Ἀνθ. Π. 1. 118.

πνευματώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ἄνεμον ἢ ἀέρα, ἀντίθετον τῷ **ὑδατώδης**, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 3, 9, πρβλ. 2. 8, 10, κ. ἀλλ.· τῷ **ἀτμώδης**, αὐτόθι 1. 4, 2· γράμματα πν., τὰ προφερόμενα μεθ' ἁδροῦ πνεύματος, ὡς φ, ψ, σ, ξ, Πλάτ. Κρατ. 427A. 2) ἀνεμώδης, ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον, τόποι Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 8, 3, Πλούτ.· πν. ἐνιαυτοί, καθ' οὓς πνέουσι πολλοὶ ἄνεμοι, ἀνεμώδεις, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 7, 11. 3) πλήρης ἀνέμου, «φουσκωμένος», Ἱππ. Ἀφ. 1256, κτλ.— ὡσαύτως, ἀσθματικός, ὁ αὐτ.· πρβλ. Foës Oecon.— ὡσαύτως ἐνεργ., ὁ ἐπιφέρων «φούσκωμα», παράγων ἀέρια, οἶνος Ἀριστ. Προβλ. 30. 1, 11· κύαμοι Διογ. Λ. 8. 24· δόρπια Πλούτ. 2. 286E. **III.** ὁ ἄμοιρος ἀναπνοῆς, ἔχων τὴν φύσιν τῆς ἀναπνοῆς, φωνεῖν πνευματώδες, ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 20. πρβλ. Φυσιογν. 3, 6.

πνευμάτωσις, ἡ, ἐξάτμισις, τοῦ ὑγροῦ Ἀριστ. π. Ἀναπν. 20, 6. **II.** ἐμφύσησις, Πλούτ. 2. 906A.

πνευματωτικός, ἡ, όν, ὁ δυνάμενος νὰ προξενήσῃ «φούσκωμα», νὰ παραγάγῃ ἀέρια, Διοσκ. 2. 134 κτλ.

πνευμονία, ἡ = **περιπνευμονία**, Πλούτ. 2, 918D.

πνευμονίας, ου, ὁ, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πνεύμονα, λοβοὶ Πολυβ. B', 215.

πνευμονικός, Ἀττ. πλευμ-, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς πνεύμονας, τόπος Ἀριστ. Προβλ. 33, 14, 1. **II.** ὁ πάσχων ἐκ νόσου τῶν πνευμόνων, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 214.

πνευμόνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ὑπομνίων, Ἡγήσανδρ. παρ' Ἀθην. 107E.

πνευμονίς, **-ίδος**, ἡ, = **περιπνευμονία**, Ἱππ. 533. 16.

πνευμονοῦσιος λίθος, ὁ καὶ Σαγαρινός, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 643, 648 ἔκδ. B.— Κατὰ τὰς σημειώσεις τοῦ ἐκδότου ἴσως ὁ ἔχων χροιὰν πνεύμονος.

πνευμονώδης, ες, διάφ. γραφ. ἀντὶ **πλευμονώδης**.

πνευμῶρ-ρωξ, **-ωγος**, ὁ, ἡ τοῦ πνεύμονος ῥῆξις, Ἱπποτρ. 29, 7., 32, 27., 30, 20. **II.** ὁ πάσχων ἐκ τοιούτου παθήματος, τῷ πνευμόρρωγι ἐγχυματίζειν αὐτόθι 29, 26.

πνεύμων ἡ **πλεύμων**, ονος, ὁ, (περὶ τοῦ τύπου καὶ τῆς ἐτυμολογίας ἴδε ἐν τέλει)· —ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «γλεμόνι», πάγη δ' ἐν πλεύμονι χαλκὸς Ἰλ. Δ. 428, Υ. 486· τέγγε πνεύμονα Φοίνῳ Ἀλκαῖ. 39· ὁ τῶν πνευμάτων τῷ σώματι ταμίας ὁ πλεύμων Πλάτ. Τίμ. 70C, Ἀριστ. π. 10, 6· — ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐ. τῷ πληθ., Ἀρχίλ. 8. 5, Αἰσχύλ. Θλής. 61, Σοφ. Τρ. 567, κτλ.· πνεῦμ' ἀνεῖς ἐκ πνευμόνων Εὐρ. Ὀρ. 277· ἐθεωρεῦντο δὲ οἱ πνεύμονες ὡς τὰ ζωτικώτατα μέρη τοῦ σώματος, σπαραγμὸς .. πλευμόνων ἀνθήψατο Σοφ. Τρ. 778, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 367, Βάτρ. 475, 829· παρίστανται ὡς ἕδρα τοῦ ἔρωτος, Σοφ. Ἀποσπ. 678, 15, πρβλ. Meineke εἰς Κωμικ. 4. σ. 660. (Οἱ γραμμ. διαφωνοῦσιν ὡς πρὸς τοὺς τύπους· ὁ **πλεύμων** ὡς Ὁμηρικὸν καὶ παλαιότατον· οὗτος ἦτο ὡσαύτως ὁ γνήσιος Ἀττ. τύπος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1069, Εὐστ. ἔνθ' ἀνωτ., Μο�τρ., κλπ· εὑρηται ἐν τοῖς ἀρίστοις Ἀντιγράφ. τοῦ Αἰσχύλ. ἐν Θλής. 61, Σοφ. Τρ. 567, ὡς καὶ παρ' Ἀριστοφ., Πλάτ., καὶ Ἀριστ.: ὡσαύτως συμφωνεῖ πρὸς τὸν Ἀττ. τύπον pulmo, Σκαυ. plusta (οὗδ. πληθ.), Λιθ. plauczei (πληθ.)· Ἐντεῦθεν συμπεραίνουσιν ὅτι ὁ ἀρχικὸς τύπος εἶναι **πλεύμων**, καὶ ὅτι παράγεται ἐκ τῆς √ΠΛΕΫ, **πλέω** (ἐπιπλέω) ὡς ἐκ τῆς ἐλαφρᾶς συστάσεως τῶν πνευμόνων καὶ ὅτι ὕστερον παρεισῆλθεν ὁ τύπος **πνεύμων**, ὅστις καὶ προσηρμόσθη εἰς ὑποθέτικὴν ἐτυμολογίαν ἐκ τῆς √ΠΝΥ, **πνέω**, ἣν ὑπέδειξεν ὁ Ἀριστ. ἐν τῷ περὶ Ἀναπνοῆς 10, 6, «ἔοικε δὲ καὶ τοὔνομα εἰληφέναι πνεύμων διὰ τὴν πνεύματος ὑποδοχήν», ἴδε Sylb. εἰς Ἐτυμολ. Μέγ. 677, 31, Curt. Gr. Et. ἀρ. 370).

πνεῦν, Δωρ. ποιητ. ἀντὶ **ἔπνεον**, Πινδ. Πυθ. 4. 400.

πνεῦσις, ἡ, (πνέω) πνοή, φύσημα, Γρηγ. Ναζ., κλ.

πνευστιάω, ὡς καὶ νῦν, ἀσθμαίνω, «λαχανιάζω», Ἱππ. 556. 25· ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **πυκνὸν ἀναπνεῖν**, Ἀριστ. Ρητ. 1. 2, 18· Ἐπικ. μετοχ. **πνευστιόων**, Ἀνθ. Π. 11. 382, 4.

πνευστικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἀναπνοήν, ὁ πνεύμων ἐστὶ πνευστικὸν ὄργανον Γαλην. τ. 4, σ. 505, 12. 2) παράγων ἀέρια, «φουσκώνων», Δίφιλος παρ' Ἀθην. 69.

πνέω, ποιητ. **πνείω** ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ. πλὴν ἐν Ὀδ. Ε. 469 (ἴδε **ἐπιπνέω**)· Ἴων. παρατ. **πνείεσκον** Ἀνθ. Π. 8. 193, κτλ.· — μέλλ. **πνεύσομαι** (ἐμ-) Εὐρ. Ἀνδρ. 555, (παρα-) Ἱππ. 648, 40· Δωρ. **πνευσοῦμαι** ὡσαύτως παρ' Ἀττ., Ἀριστοφ. Βάτρ. 1221, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 17· **πνεύσω** μόνον παρὰ μεταγεν. ποιητ., ὡς Κόϊντ. Σμ. 13, 516, Ἀνθ. Π. 9. 112 (διότι τὸ **πνευσάντων** παρὰ Δημ. 284. 17 νῦν διορθοῦται)· — ἀόρ. α' **ἔπνευσα** Ἡσ. Ἑρ. κ. Ἡμ. 506, Τραγ., κτλ., (ἐν-) Ὁμ.· (ἀν-) Σοφ., κτλ.· — πρκμ. **πέπνευκα** (ἐπι-) Πλάτ. Φαῖδρ. 262D, (ἐκ-) Ἀριστ. Προβλ. 11. 41.— Παθ., μέλλ. **πνευσθήσομαι** Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1, 1· — ἀόρ. **ἐπνεύσθην** (δι-) Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 5, 6, κτλ.· πρκμ. **πέπνευσμαι** Ἰουστῖν. Μάρτ.— Ὁ Ὅμ. καὶ οἱ δοκιμώτατοι τῶν πεζογράφων χρῶνται τῷ ἁπλῷ ῥήματι μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., εἰς οὓς οἱ Ἀττ. ποιηταὶ προσθέτουσι τὸν μέλλ. καὶ ἀόρ. α' ἐνεργ.— Περὶ τῶν Ἐπικ. τύπων ἄμπνυε, **-πνύνθη**, **-πνυτο**, ἴδε ἐν λ. **ἀναπνέω**· καὶ περὶ τοῦ παθ. πρκμ. **πέπνυμαι**, μετοχ. **πεπνῡμένος** ἴδε ἐν λ. **πέπνυμαι**.— Ὡς ἄλλα δισύλλαβα ῥήματα εἰς **-έω**, τὸ ῥῆμα τοῦτο πάσχει συναίρεσιν μόνον ὅπου συμπίπτωσιν εε, εει, ἀλλὰ παρ' Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 1493, 1517 (ἅπερ ἀμφότερα εἶναι χωρία λυρικά) τὸ **ἐκπνέων** εἶναι δισύλλαβ. (Ἐκ τῆς √ΠΝΥ· πρβλ. **πέ-πνυ-μαι**, **πνο-ή**, **πνεῦ-μα**, **πινυ-τός**, **πινύ-σκω**, **ἀπινύ-σσω**, **ποι-πνύω**, ἴδε καὶ ἐν λ. **πνεύμων**· πρβλ. Ἀρχ. Γερμ. fneh-an (anhelare), fnast (anhelitus)· — τὸ **πνίγω** δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς κατὰ τροποποίησιν παραγόμενον ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, Κούρτ. ἀρ. 370.) Ὡς καὶ νῦν, πνέω, φυσῶ, ἐπὶ ἀνέμου, καὶ αὔρας, κλπ., οὐδέ ποτ' οὖροι πνείοντες φαίνονθ' Ὅδ. Δ. 361· αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει Ε. 469· ἐτησίαι .. οὐκ ἔπνευσαν Ἡρόδ. 2. 20· καὶ συχν. παρ' Ἀττ.· τῷ πνέοντι (δηλ. ἀνέμῳ ἢ πνεύματι) Ἀνακ. Χάρων 3· ἡ πνέουσα (δηλ. αὔρα) Πρόξ. Ἀπ. κζ', 40· — ἐπὶ τῶν αὐλητῶν, Πολυδ. Δ', 72· αὐλοὺς γῆϑυ πνέοντας Ἀνθ. Π. 6. 254· καὶ ἐπὶ αὐτῶν τῶν αὐλῶν, **πνεῖται**, αὐλοὶ ἠχοῦσι, Μυησίμαχος ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 57. **II.** πνέω, ἐκπέμπω ὀσμήν, ἀμβροσίη .. ἧϑύ πνείουσα Ὀδ. Δ. 446, πν. εὐῶδες, δυσώδες Πολυδ. B', 75, κτλ. 2) μετὰ γεν., ἐκπέμπω ὀσμὴν πράγματός τινος, οὐ μύρον πνέον Σοφ. Ἀποσπ. 147· τράγου πν. Ἀνθ. Π. 11. 240· σπανίως μετὰ δοτ., μύροισι πν. αὐτόθι 5. 200· — ὡσαύτως συχνάκις πνέω, ἀποπνέω, χαρίτων πνείοντα μέλη Σιμωνίδ. 116· πνείων εὐεπίης Χριάδ. Ἔκφρ. 417· γνοφερὴς αὐτόθι 231· ὄμματα .. πόθου .. πνείοντα Ἀνθ. Π. 5. 259, Νόνν. εἰς Τρυφ. (γραπτ. Τριφ.) 305· αὐθαδείας Διον. Ἀλ. 7. 51. **III.** ἐπὶ ζώων ἀναπνέω δυνατὰ ἢ βαθέως, ἀσθμαίνω, Ἰλ. Ν. 385· ὕπνῳ πνεῖν Αἰσχύλ. Χο.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

622. **IV.** καθόλου, ἀναπνέω, ὅθεν ζῶ, Ἰλ. Ρ. 447, Ὀδ. Σ. 131· **οἱ πνέοντες,** = **οἱ ζῶντες,** Σοφ. Τρ. 1160· ὅλβος ἀεὶ πνεῖ Ἀνθ. Π. 15. 22. **V.** μεταφορ., μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., μένεα πνείοντες, πνέοντες τόλμην, ὡς ἐπίθ. τῶν πολεμιστῶν, Ἰλ. Β. 536, Γ. 8, Α. 508, κτλ.· οὕτω, πῦρ, φλόγα πν. Ἡσ. Θ. 319, Πινδ. Ἀποσπ. 112· φόνον ὁμοῦ πνέουσιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1309· κότον πνέων ὁ αὐτ. ἐν Χο. 34, πρβλ. 952· φρενὸς πνέων τροπαίαν ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 219· Ἄρῃ πνεόντων αὐτόθι 376· πνέων χάριν τινὶ αὐτόθι 1209· πῦρ πνεόντων..ἀστρων Σοφ. Ἀντ. 1146· πῦρ καὶ φόνον πν. Εὐρ. Ι. Τ. 288· ὠδῖνας ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 862· πν. ἔρωτα (ὡς παρ' Ὁρατ. spirabat amores) Ἀνθ. Π. 2. 170· οὕτως ἐν παρῳδουμένοις τῶν τραγικῶν χωρίοις παρὰ τοῖς κωμικοῖς, πνέοντας ὀόρυ καὶ λόγχας Ἀριστοφ. Βάτρ. 1016· τρέχει τις Ἀλφειὸν πνέων, ἐπὶ ὠκύποδος δρομέως, ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 1121, κτλ.· καὶ ἐν ῥητορικῷ τινι χωρίῳ, οἱ πῦρ πνέοντες, οἱ νενικηκότες Λακεδαιμονίους Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 12. **2)** μέγα πνεῖν, μεγάλα φρονεῖν, ὑπερηφανεύεσθαι, Λατ. magnum spirare, Εὐρ. Ἀνδρ. 189· τόσονδ' ἔπνευσας αὐτόθι 327· κενεὰ πνεύσαις Πινδ. Ο. 10 (11), 111· χαμηλὰ πνέων ὁ αὐτ. ἐν Π. 11. 46·— ὡσαύτως ἀπολ., ὑπὲρ σακέων πνείοντες, πνέοντες ὑπέρανω τῶν ἀσπίδων των, δηλ. μὴ δυνάμενοι νὰ καθησυχάσωσι τὴν πρὸς πόλεμον ὁρμήν των, ὡς τὸ τοῦ Στατίου animus ultra thoracas anhelus, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 24· οὕτω, θρασείᾳ πνέων καρδίᾳ Πινδ. Π. 10. 69·— ὡσαύτως μετ' ὄνομ., ὡσεὶ ὁ πνέων ἦν ἄνεμος, μέγας πνέων Εὐρ. Ρῆσ. 323· πολὺς ἔπνει καὶ λαμπρὸς ἦν Δημ. 787. 20· οὗτος .. καικίας ἢ συκοφαντίας πνεῖ Ἀριστοφ. Ἱππ. 437· ᾧ σὺ μὴ πνεύσης ἐνδέξιος, εἰς ὃν σὺ μὴ πνεύσῃς εὐνοϊκῶς, μὴ ἴσθι εὔνους, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 9. 3.

πνιγᾰλίων, ωνος, ὁ, ἐφιάλτης, κοινῶς «βραχνᾶς» ἐν Κυζίκῳ δὲ «πιργαλιός», Λατ. incubus, ἀπὸ τοῦ πνίγειν, διότι ὁ πάσχων αἰσθάνεται ὡς νὰ πνίγηται ἐκ τῆς στενοχωρίας, Θεμίσων παρὰ Παὐλ. Αἰγιν. 3. 15· πρβλ. ἐφιάλτης.

πνιγευτής, οῦ, ὁ, = **πνίγος,** Πτολ., Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀγχόνη.**

πνῐγεύς, έως, ὁ, (πνίγω) κλίβανος θερμαινόμενος διὰ ἀνθράκων ἢ ξύλων ἀναπτομένων ἐντὸς αὐτοῦ, «φοῦρνος», Ἀριστοφ. Νεφ. 96, Ὄρν. 1001, Ἀριστ. περὶ Νεότ. καὶ Γήρ. 5. 5· καθόλου κάλυμμα, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 8, 5. **II.** ὑδραυλικόν τι μηχάνημα εἰς ὃ ἐγκλείεται καὶ συμπιέζεται ἀήρ, Ἀρχ. Μαθ. 171. **III.** φίμωτρον ἵππων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 137, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 77.

πνῐγηρός, ά, όν, (πνίγω) ὁ πνίγων, ἀποπνίγων εἴτε διὰ πιέσεως τοῦ λαιμοῦ εἴτε διὰ τῆς θερμότητος, παῦε, πνιγηρὰν λέγεις Ἀριστοφ. Βάτρ. 122, ἔνθα ὑπάρχει λογοπαίγνιον ἐπὶ τῶν δύο σημασιῶν τῆς λέξεως· πν. καλύβαι Θουκ. 2. 52, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀέρ. 280. 294· σκηνώματα Πλουτ. Περικλ. 34· νύκτες Ἀριστ. Προβλ. 25. 16· ὥρα Διον. Ἁλ. 8. 89.

πνῐγίζω, = **πνίγω,** Ἀνθ. Π. 12. 222.

πνῐγῖτις, (ὀδηλ. γῆ) ἡ, εἶδος πηλοῦ, Διοσκ. 5. 177, Πλίν. 35. 56.

πνῖγμα, τό, (πνίγω) πνιγμός, αἴσθημα πνιγηρόν, ἄσθμα καὶ πν. Ἱππ. 1217D μεταφορ., εἰς πνῖγμα τὸν δῆμον ἔχοντα τὰς εὐθύνας πειρᾶσθαι δοῦναι Κηφισόδοτος ἐν Ἀριστ. Ρητ. 3. 10, 7.

πνιγμονή, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ 111.

πνιγμός, ὁ, (πνίγω) πνίξιμον, τὸ πνίγειν ἢ πνίγεσθαι, δυσκοιλία περὶ τὴν ἀναπνοήν, κώλυσις ἢ διακοπὴ αὐτῆς, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 125, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 3, 19, π. Ζ. Μορ. 3. 3, 6· ἐπὶ βοτανῶν ἀγρίων ἢ ζιζανίων, παρέχει πνιγμὸν αὐτῷ [τῷ σίτῳ] Ξεν. Οἰκ. 17. 12. **2)** πνιγηρὰ θερμότης, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 14. **3)** πνιγηρὸν αἴσθημα, διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸν πνιγμὸν ποιεῖ τοῖς ἐργαζομένοις ὁ ἀὴρ ὅτι παχύς τε καὶ ἠρεμῶν Θεόφρ. π. Πυρ 24.

πνιγμώδης, ες, (εἶδος) ὁ προξενῶν αἴσθημα πνιγμοῦ, βῆξ Ἱππ. 1217D.—Ἐπίρρ. **πνιγμωδῶς,** Στεφάν. Σχόλ. εἰς Ἱππ. σ. 174 καὶ 207, ἔκδ. Dietz.

πνῐγόεις, εσσα, εν, = **πνιγηρός,** Ἀνθ. Π. 7. 536, Νικ. Θηρ. 425.

πνῖγος, τό, (πνίγω) ὑπερβολικὸν καὶ πνιγηρὸν καῦμα, «θάλπος, καῦμα» (Ἡσύχ.), καύσων πνιγηρός, Ἱππ. π. Ἀέρ. 287, Ἀριστοφ. Ὄρν. 726, 1091, Θουκ. 7. 87, κτλ.· ἐν ἡλίῳ τε καὶ πνίγει, διὰ καύματός τε καὶ πνίγους Πλάτ. Πολ. 422C, 621A· πνίγους ὄντος τὰ νῦν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 625B·— ἐν τῷ πληθ., Ἱππ. 1161C, Πλάτ., κλπ.· ἐν γε χειμῶσι καὶ πνίγεσι Πλάτ. Φίληβ. 26A. **II.** ἓν ἐκ τῶν ἑπτὰ εἰδῶν τῆς παραβάσεως ἐν τῇ Ἀττικῇ Κωμῳδίᾳ, «πνῖγος δ' καὶ μακρόν» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 510 (518), πρβλ. τὴν λ. **παράβασις** III.

πνίγω [ῐ], Σώφρων 72 Ahr., Ἀντιφῶν 125. 29· παρατ. **ἔπνιγον** Ἀριστοφ. Νεφ. 1376· μέλλ. **πνίξω** Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀθήν. 17, Ἀντιφάν. ἐν «Ὁβρίμῳ» 1· **πνιξοῦμαι** Εὐνάπ.· Δωρ. **πνιξοῦμαι** Ἐπίχ. 106 Ahr.— ἀόρ. **ἔπνιξα,** προστ. **πνῖξον,** Κρατῖν. ἐν «Δηλιάσιν» 7, Ἡρόδ. 2. 92, Βατραχομυομ. 158.— Παθ., μέλλ. **πνιγήσομαι** Γαλην., (ἀπο-) Ἀριστοφ. Νεφ. 1504, Ἱππ. 494. 40 ὡσανεὶ **ἀποπεπνίξομαι** Εὐνάπ — ἀόρ. **ἐπνίχθην** (ἀπ-) Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 7, Βάβρ. 49· ἀλλὰ **ἐπνίγην** [ῐ] Βατραχομ. 148, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 11, (ἀπ-) Πλάτ., Ξεν. κλ.—πρκμ. **πέπνιγμαι,** ἴδε κατωτ. **II.**— Τὸ ἁπλοῦν εἶναι ἥττον σύνηθες τοῦ συνθέτου **ἀποπνίγω,** (ἴδε ἐν λέξ. **πνέω**). Πνίγω ἀποπνίγω, στραγγαλίζω, Σώφρων, κλπ., ἐπὶ ἰατροῦ, τέμνων τε, καὶ κάων .. καὶ πνίγων Πλάτ. Γοργ. 522Λ· ἦν ὕλη πνίγῃ [τὸν σῖτον] Ξεν. Οἰκ. 17, 14· πρβλ. **πνιγμός**· παροιμ., ὅταν τὸ ὕδωρ πνίγῃ, τί δεῖ ἐπιπίνειν; Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 2, 10 — Παθ, ἀποπνίγομαι, ἐπνιγόμην τὰ σπλάγχνα Ἀριστοφ. Νεφ. 1036· πνίγομαι ἐντὸς ὕδατος, καὶ ἐπνίγετο ὅστις νεῖν μὴ ἐτύγχανεν ἐπιστάμενος Ξεν. Ἀν. 5. 7, 25. **2)** ἀπρόσ. πνίγει, ἐπὶ μεγάλης θερμότητος, εἶναι πνιγηρὰ ἡ θερμότης, Ἀριστ. Προβλ. 26. 12, 2, πρβλ. 32. **3)** μεταφορ., ἐνοχλῶ, βασανίζω, ὃ δὲ μάλιστά με πνίγει Λουκ. Προμ. 17 κτλ.· πρβλ. **ἄγχω.**

II. μαγειρεύω ἐντὸς κεκλεισμένου ἀγγείου, βράζω ἢ ψήνω, Ἡρόδ. 2. 92· οἰκίδιον .. ἐν λοπάδι πεπνιγμένον Ἀριστοφ. Σφ. 511· τεμάχη ὀ' ἄνωθεν αὐτάματα πεπνιγμένα εἰς τὸ στόμ' ἅττει Μεταγένης ἐν «Θουριοπέραισι» 1. 9, πρβλ. Casaub. εἰς Ἀθήν. 66E, καὶ ἴδε **πνιγμός** I. 3, **πνικτός.**

πνῐγώδης, ες, (εἶδος) πνίγων, τὸ πνιγῶδες Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 61E· ἐπὶ θερμότητος, πνιγηρός, Πλουτ. Ἀλέξ. ἐν τέλ.,

2) Παθ., πνιγώδης φάρυγξ 74Δ· φωνὴ πνιγώδης κτλ., ἴδε Foës. Oecon.

πνικτήρ -ῆρος, ὁ, ὁ πνίγων, κόρυμβος Νόνν. Δ. 21 62, κτλ

πνικτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πνιγμόν, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 156.

πνικτός, ή, όν, πεπνιγμένος, Πράξ. Ἀποστ. ιε', 20 κτλ.

II. ψητὸς ἢ βραστὸς ἐν κεκλεισμένῳ ἀγγείῳ (πρβλ. **πνίγω** II), Φερεκρ. ἐν Ἀδηλ. 3, Στράττις ἐν «Μακεδόσιν» 6, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀγροίκῳ» 1. 4, κτλ.

πνίξ, -ῖγός, ἡ, πνιγμός, αἴσθησις πνιγμοῦ, Ἱππ. Ἀφ. 1250 κτλ.·— ἐπὶ γυναικῶν, αἱ ὑστερικαὶ πνῖγες Διοσκ. 3. 52· ἡ ὑστ. πνίξ Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 11· οὕτως, αἱ ὑστερικῶς πνιγόμεναι Ὀρειβάσ. 309 Matth.

πνῖξις, ἡ, πνίξιμον, πνῖγος, Ἀριστ. π. Ἀναπν. 9, 7, Θεοφρ. π. Πυρός 76.

πνοή, ῆς, ἡ Ἐπικ. **πνοιή,** ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ.· Δωρ. **πνοά** καὶ **πνοιά, ᾶς,** Πινδ. (**πνέω**)·— ὡς καὶ νῦν, φύσημα, πνοιαὶ παντοίων ἀνέμων Ἰλ. Ρ. 55, πρβλ. Ὀδ. Δ. 839, Ἡσ. Θ. 253, 268· πνοιὴ Βορέαο Ἰλ. Ε. 697· καὶ ἀπολ., φύσημα, αὔρα, Ἰλ. Δ. 622, Ν. 593, κτλ.· μάλιστα εἰς δήλωσιν μεγάλης ταχύτητος, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο, ὁμοῦ μὲ τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου, δηλ. ταχὺς ὡς ἄνεμος, Ω. 342, κτλ.· ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο Τ. 505· πέτοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο Ὀδ. Β. 148· πέτετο πνοιῆς ἀνέμοιο Ἰλ. Μ. 207· ἅμα πνοιῇσι πετέσθην Π. 147· ὅπερ μιμεῖται ὁ Ἀριστοφ. ἐν Ὄρν. 1396, ἅμ' ἀνέμων πνοαῖσι βαίην· συχν. παρὰ Τραγικ., ταχύπτεροι πνοαὶ Αἰσχύλ. Πρ. 88· πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 192, πρβλ. 654, κτλ.·— τὸ φύσημα τῶν φυσητήρων, Θουκ. 4. 100. **II.** ἐπὶ ζώων, ἰσχυρά, βαθεῖα ἀναπνοή, ἐπὶ ἵππων, Ἰλ. Ψ. 380, Σοφ. Ἠλ. 719·— καθόλου, ἀναπνοή, ἔμπνους ἔτ' εἰμὶ καὶ πνοάς .. πνέω Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1092· μητρὸς οἴχοντο πνοαὶ ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 421·— μεταφορ., πνοιὴ Ἡφαίστοιο, δηλ. ἡ φλόξ, Ἰλ. Φ. 355· πυρὸς πνοισὶ Εὐρ. Τρῳ. 815· πρὶν καταιγίσαι πνοὰς Ἄρεως Αἰσχύλ. Θήβ. 63, πρβλ. 115· θεοῦ πνοιαῖσιν ἐμμανεῖς Εὐρ. Βάκχ. 1094· πνοαὶ Ἀφροδίτης ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 69· θυμοῦ πνοαὶ ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 454. **III.** ἀτμός, ὑγμή, ἀναθυμίασις, σποδὸς προπέμπει πίονας πλούτου πνοάς, ἐπὶ καιομένης πόλεως καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ὑπαρχόντων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 820 τηγάνου πνοῇ Εὔβουλος ἐν «Ὀρθάνῃ» 1. 8, πρβλ. Ἀντιφάν. ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1. 7· λιβάνου πνοαὶ Ἀναξανδρίδης ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 37.

IV. ἐπὶ πνευστοῦ ὀργάνου, Αἰολήσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν Πινδ. Ν. 3. 137· αὐλῶν πνοὴ Ἀριστοφ. Βάτρ. 313· πνοὰ .. ὄανακος Εὐρ. Ὀρ. 145.— Ἡ λέξις εἶναι ποιητικὴ (ἐν Πλάτ. Κρατ. 419D δὲν εἶναι ἐξαίρεσις), παρὰ δὲ τοῖς ἀοκίμοις τῶν πεζογράφων εἶναι ἐν χρήσει μόνον ἡ λέξις **πνεῦμα.**—Ἴδε Γ. Χατζιδάκι Βιβλιοκρισίαι ἐν Ἀθηνᾶς τ. Π', σ. 530.

πνοή -ποος, -οδος, ὁ, ἡ, ταχὺς τοὺς πόδας ὡς ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου, «πνοήποον» ταχύ» Ἡσύχ. πρβλ. **ἀελλάποος.**

πνοιή, Ἐπικ. ἀντὶ **πνοή.**

πνοιο-δοτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ παρέχων, δωρούμενος πνοήν, Θεοδ. Προδρ. Ἐπ. σ. 59.

πνοιοδότης, = τῷ προηγ., Θεοδ. Προδρ. Ἐπιγράμμ. ἐν Notitt. Mss. τ. 6, σ. 53.

πνοός, ὁ, = **πνοή,** «πνόος· φθόγγος· πνοή» Ἡσύχ.

πνῦκίτης, ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ **πυκνίτης.**

πνύξ, γεν. **πυκνός** (ἴδε κατωτ.), ἡ, τόπος ἐν Ἀθήναις ἔνθα ἐγίνοντο αἱ ἐκκλησίαι ἢ συνελεύσεις τοῦ λαοῦ, Ἀριστοφ. Ἱππ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

165, 751, κ. ἀλλ.· ἐν πυκνὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ Δημ. 244. 3. Ἥτο δὲ ὁ τόπος οὗτος καταλλήλως ἐσκαμμένος ἐπὶ τῆς πλευρᾶς μικροῦ λόφου πρὸς δυσμὰς τῆς Ἀκροπόλεως καὶ εἶχε σχῆμα ἡμικυκλίου ὡς τὸ θέατρον μετὰ καθισμάτων πεπελεκημένων ἐπὶ τοῦ βράχου.

Περὶ τῆς θέσεως τοῦ βήματος καὶ ἄλλων σημείων ἴδε Wordsworth's Athens σ. 65 κέξ. — Οἱ παλαιοὶ καὶ δόκιμοι τύποι τῶν πλαγίων πτώσεων εἶναι **πυκνός, πυκνί, πύκνα**, Rubnk. εἰς Τίμ., Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 165, πρβλ. Ἀχ. 20, Θεσμ. 658, Ἐκκλ. 243, κ. ἀλλ.· καὶ ἴδε ἐν λέξ. **πυκνίτης**. Οἱ τύποι οὗτοι ἐπιβεβαιοῦνται ἐκ συγκρίσεως πρὸς τὸ ἐπίθ. **πυκνός**, – πλήρης, συμπεπυκνωμένος, ὅπερ καὶ δεικνύει τὴν πρώτην τῆς λέξεως σημασίαν. Ἡ ὀνομαστικὴ ἐσχηματίσθη **πνὺξ** πρὸς εὐκολίαν περὶ τὴν προφοράν· ὅθεν οἱ ἀντιγραφεῖς σχεδὸν πάντοτε ἔγραψαν τὰς πλαγίας πτώσεις, **πνυκὸς πνυκὶ πνύκα**· ἐνίοτε ἐν τῇ ζοτ. καὶ **πυκνῇ** ἀντὶ **πυκνί**. Ἕτερος τύπος **πυκναία**, ἡ, ἣν ἐν χρήσει παρὰ τῷ ποιητῇ Ἴωνι, ἴδε Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. **πνύξ**, Meineke ἐν τόπῳ.— Καθ' Ἡσύχ.: «Πνὺξ· τόπος Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ αἱ ἐκκλησίαι ἤγοντο πάλαι μὲν πᾶσαι, νῦν δὲ ἁπαξ., ὅταν στρατηγὸν χειροτονῶσιν».

πνῦτός = **πενυτός**. «Ἔμφρων, σώφρων» Ἡσύχ.

πόα, ἡ· Ἴων. καὶ Ἐπικ. **ποίη**· Δωρ. **ποία**, Πίνδ., ἀλλ' ὡσαύτως παρ' Εὐρ. ἐν Κύκλ. 333 (ἐν τριμέτρῳ), Ἀριστοφ. Ἱππ. 606 (ἐν τετραμέτρῳ)· πρβλ. Λοβ. εἰς Φρύν. 496, καὶ ἴδε **ῥόα**· — χλόη (ἡ πᾶσα βοτάνη ἀναβλύουσα φύλλα καὶ σπόρον ἐξ αὐτῆς τῆς ῥίζης, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 3, 1), χρησιμεύουσα ὡς τροφὴ κτηνῶν, νέμεαι τέρεν' ἄνθεα ποίης Ὀδ. Ι. 449· κεκορηότε ποίης, ἐπὶ βοῶν, Σ. 371· ἐν ποίῃ αὐτόθι 368· χθὼν .. φύεν νεοθηλέα π. Ἰλ. Ξ. 347· ἀμφὶ δὲ ποίη .. ἀέξετο Ἡσ. Θ. 194· οὕτω παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ.· ποία Μηδική, Λατ. herba Medica, χόρτον χρήσιμον ὡς τροφὴ ὑγιεινὴ τῶν ζώων, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 21, 4· — καθόλου, ἐπὶ φυτῶν, οἷον ποία Παρνασσίς, δηλ. ἡ δάφνη, Πίνδ. Π. 8. 28· στεφάνοισι ποίας ἐρέπτειν τινὰ αὐτόθι 4. 427.— μεταφορ., κεῖραι μελιηδέα ποίαν ὁ αὐτ. ἐν Π. 9. 64, (ἀκριβῶς ὡς τὸ ἥβας καρπὸν ἀποδρέψαι, αὐτόθι 193). **2)** χλόη, χλοερὸς τόπος, πρασινάδα, ἐκεῖ σκιά τ' ἔστι καὶ πνεῦμα μέτριον καὶ πόα καθίζεσθαι ἢ ἂν βουλώμεθα κατακλιθῆναι Πλάτ. Φαῖδρ. 229Β, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 30, Πλουτ. Ἀγησ. 36. **II**, παρὰ μεταγεν. πωληταῖς, ἐπὶ χρόνου, τέσσαρας πόας, δηλ. τέσσαρα θέρη, Ἀνθ. Π. 7. 731· ἐπ' ἐννέα .. πόας, ἐπὶ ἐννέα ἐνιαυτούς, Καλλ. Ἀποσπ. 182· χείματά τε πόας τε δύω Ριαν. παρὰ Παυσ. 4. 17, 6· ἢ τρεῖς ἢ πέντε πόας Ἀνθ. Π. 7. 731, πρβλ. 627., 6. 252· — ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας συχνάκις φέρεται **ποιά** (ὀξυτ.)· ἴδε Σχόλ. εἰς Εὐρ. Τρῳ. 20, Ἐτυμολ. Μέγ. ἐν λ.

ποάζω, βοτανίζω, ἐκβάλλω, ἐκριζῶ τὰς ἀχρήστους βοτάνας, πρβλ. **ποκασμός, ποάστρια**. **II**, ἐπὶ ἐδάφους, παράγω πόαν, εἶμαι κεκαλυμμένος ἐκ πόας, χλόης, Στράβ 236. 538, 770.

ποάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πόα**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1, 7, 3., 9. 10, 2.

ποασμός, ὁ, (ποάζω) βοτάνισμα, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 20, 6.

ποάστρια, ἡ, (ποάζω) ἡ βοτανίζουσα ἢ τὸν χόρτον κόπτουσα, Ἀρχιππ. ἐν Ἀδήλ. 2· **Ποάστριαι**, ὄνομα κωμῳδιῶν Μάγνητος καὶ Φρυνίχου.

ποάστριον, τό, δρέπανον πρὸς κοπὴν πόας, «ποάστριον δὲ τὸ νῦν **χορτοκόπιον**», Πολυδ. Ζ', 184.

ποᾶ-αβρός, ὁν, ὁ ἔχων ἁβροὺς πόδας, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 55.

ποᾶγός, ἴδε ἐν λ. **ποδηγός**.

ποᾶ-άγρα, ἡ, παγὶς διὰ τοὺς πόδας, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 28, Ἀνθ. Π. 6. 296, Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 757D. **II**, ἀρθρῖτις ἐν τοῖς ποσίν, ἀντίθετ. τῷ **χειράγρα**, κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κυνῶν, βοῶν, καὶ ἵππων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 22, 2., 23, 1., 24, 1.

ποδαγράω, ἔχω ἀρθρῖτιν εἰς τοὺς πόδας (πρβλ. **χειραγράω**), Ἀριστοφ. Πλ. 559, Πλάτ. Ἀλκ. 2. 139Ε· ἐπὶ ὁμοίας νόσου τῶν βοῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 21, 5· τῶν κυνῶν, Αἰλ. π. Ζ. 4, 40.— Περὶ τοῦ ἀμφιβόλου τύπου **ποδαγριάω** ἐν Ἱππ. Ἀφ. 6. 28-30, Γαλην., κλπ., ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 80.

ποδαγρίζομαι, = **ποδαγράω**, **ποδαγριζομένοις** Στράβ. 673, κατὰ τὸν Xyland ἀντὶ **ῥιζζομένοις**.

ποδαγρικός, ἡ, όν, ὑποκείμενος εἰς ποδάγραν, πάσχων ἐξ ἀρθρῖτιδος, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 9. **2)** ὁ ἀνήκων εἰς ποδάγραν ἢ προερχόμενος ἐκ ποδάγρας, ῥεύματα ὁ αὐτ. 2. 1087Ε· νόσος π. Διογ. Α. 5. 68, οὕτω, τὰ **ποδαγρικὰ** Ἱππ. Ἀφ. 1254, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 9, 1.

ποδαγρός, όν, = τῷ προηγ., Λουκ. Κρον. 7, Ἀνθ. Π. 5. 39.

ποδάκνης, ὁ, ἑρμηνευόμενον παρὰ Πολυδ. Ζ', 157: «ὁ ἐν τῷ τόξῳ δεσμός».

ποδ-αλγής, ές, ὁ ἀλγῶν τοὺς πόδας, Διογ. Α. 5. 68, Πολυδ. Β', 196· οὕτω **ποδαλγός**, όν, Βυζ.· — ῥῆμ. **ποδαλγέω**, = **ποδαγράω**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 559, Πολυδ. ἔνθ' ἀνωτ. (ἀλλὰ μεταθ., προξενῶ ποδάγραν, Ροῦφ. ἐν Ὀρειβασ. 1. 335)· ὡσαύτως **ποδαλγιάω**, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 3. 111· — οὐσιαστ. **ποδαλγία**, ἡ, Πολυδ. ἔνθ. ἀνωτ., Γαλην.· — Ἐπίθ. **ποδ-αλγικός**, ἡ, όν, = **ποδαγρικός**, Διοσκ. 3. 150.

ποδάνεμος, ον, Δωρ. ἀντὶ **ποδήνεμος**, Ἀριστομένειον ὦ ποδάνεμον τέκος Βακχυλίδ. VI, 13 Blass.

ποδᾰ-νιπτήρ, ῆρος, ὁ, (νίζω) ἀγγεῖον πρὸς νίψιν τῶν ποδῶν, νιπτὴρ τῶν ποδῶν, Στησίχ. 31, Ἡρόδ. 2. 172, Ἀμειψίας ἐν «Ἀποκοτταβίζουσιν» 2, κτλ.· — ὁ τύπος **ποδαν-** βεβαιοῦται ἐκ τῆς Συλλ. Ἐπιγρ. 3071· **ποδονιπτήρ, ποδόνιπτρον** εἶναι τύποι μεταγεν. καὶ ἀδόκιμοι παρ' Ἀθην. 168Ρ, 451D, Πλούτ. 2. 151Ε, κλπ., ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 689.

ποδᾰ-νιπτρον, [ᾰ], τό, (νίζω) ὕδωρ πρὸς νίψιν τῶν ποδῶν, τὰ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ὀδ. Τ. 504 π ποδῶν Τ. 343 ἐν τῷ ἑνικ., π. ἐκχεῖν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. ἴδε τὸ προηγ.

ποδᾰπός, ἡ, όν, ἐκ τίνος χώρας, Λατ. cujas? ἐντεῦθεν καθόλου, πόθεν; ἀπὸ ποῦ; Ἡρόδ. 7. 218, Αἰσχύλ. Χο. 576, Σοφ. Ο. Κ. 1160, Εὐρ. Κύκλ. 276 κτλ.· τίς καὶ π.; Πλάτ. Ἀπολ. 20Β· ποδαπὸς τὸ γένος; Ἀριστοφ. Εἰρ. 186, πρβλ. Ὄρν. 108. **2)** καθόλου, ὁποῖός τις; «τί λυγῆς;», Δημ. 25. 48, κτλ.· ποδαπός; .. οἷος μὴ δάκνειν κτλ. ὁ αὐτ. 782. 8. Ἐπίρρ. **-πῶς**, Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 19. 19. Τινὲς τῶν ἐτυμολόγων ὑπολαμβάνουσι τὸ **ποδ-απός** ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ **ποῦ** καὶ **ἀπό**, κατὰ παρένθεσιν τοῦ δ, καὶ τὸν αὐτὸν ἐφαρμόζουσι κανόνα εἰς τὰ **ἀλλοδ-απός, ἡμεδ-απός, παντοδ-απός, ὑμεδ-απός, τηλεδ-απός**· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι λίαν ἀμφίβολον, ἴδε Κούρτ. σ. 489· — παρὰ μεταγεν., οἷον Διον. Ἁλ. κτλ., φέρεται **ποτα**πός, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 56· κέξ. Ἀπολλ. ὁ Δυσκολ. περὶ Ἀντων. 298 κέξ. ὑπολαμβάνει τὸ **-δαπός**, ὡς ἁπλῆν κατάληξιν.

πόδ-αργός, όν, ὁ ἔχων ταχεῖς πόδας, ἢ κατ' ἄλλους ὁ ἔχων λευκοὺς πόδας (ἴδε **ἀργός**). Λυκόφρ. 166.— **Πόδαργος**, ὁ, ὁ ὠκύπους ἢ λευκόπους, ὄνομα ἵππου τοῦ Κήτορος ὡς καὶ τοῦ Μενελάου Ἰλ. Θ. 185, Ψ. 295 ὅηλ. **Ποδάργη**, ὄνομα μιᾶς τῶν Ἁρπυιῶν, Ἰλ.

ποδαρίζω, ἴδε **πυδαρίζω**.

ποδάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πούς**, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 46, Ἄλεξις ἐν «Κρατεύᾳ» 1. 15.

ποδ-άρκης, ες, (ἀρκέω) ὁ τοῖς ποσὶ ταχὺς καὶ ἀρκεῖν δυνάμενος, ὁ ταχὺς τοὺς πόδας, ἐπίθ. τῶν ταχυπόδων, συχν. ἐν τῇ Ἰλ., ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἀχιλλέως· οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.· **ποδάρκης** ὅτος Ἀχιλλεὺς Ἰλ. Β. 688, κτλ.: παρὰ Πινδ. ἐν Ο. 13. 53, **ποδάρκης** ἀμέρα, ἡμέρα ταχύτητος, δηλ. καθ' ἣν εἷς ὠκύτητα ποδῶν ἠγωνίζοντο· **ποδοκέων** ὁρμίων τέμενος, τὸ ἱερὸν πεδίον τῶν εἰς ὠκύτητα ἀγώνων δηλ. τὸ Πυθικὸν στάδιον, ὁ αὐτ. ἐν Π. 5. 45· ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, **ποδάρκε**' ἄγγελον Διὸς Βακχυλ. XVIII, 30 Blass ἔ.θα **ποδαρκέ**'.

πόδ-αυρος, ον, (αὔρα) «**ποδαύρου**· ἐρρωμένου τοὺς πόδας» Ἡσύχ., πρβλ. **ποδήνεμος**, τοῖς ποσὶ ταχύς, ἴδε Λοβέκ. Παθολ. σ. 260.

ποδεῖον, τό, (πούς) = **πέλλαστή**, ἐνείλημα ποδῶν, κοινῶς «ποδοπάνι», Λατ. pedale, ἐν τῷ πληθ., Κριτίας 55, Κράτης ἐν «Τόλμαις» 4, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 13, 8, κτλ. Ὁ τύπος **πόδειον** παρὰ Φωτ. εἶναι πλημμελής.— Καθ' Ἡσύχ.: «ποδεῖα· ἐνειλήματα ποδῶν, ἤγουν φασκίας».

ποδ-εκμάγειον ἢ **-εκμάγιον**, τό, ὕφασμα πρὸς ἀπόμαξιν τῶν ποδῶν, Γλωσσ.

ποδ-ενδύτης, ον, (ἐνδύω) ὁ εἰς τοὺς πόδας φορούμενος, ὁ τοὺς πόδας καλύπτων, π. κατασκήνωμα = πέπλος **ποδιστήρ** (ἴδε ἐν λ.) Αἰσχύλ. Χο. 998.

ποδεών, ῶνος, ὁ, (πούς) ἐν τῷ πλ., τὰ ἄκρα (**ποδάρια**) τοῦ δέρματος ζώων, δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἄκρων ἐκ **ποδεώνων** Θεόκρ. 22. 52. **II**, ἐν τῷ ἑνικῷ, ὁ λαιμὸς ἢ τὸ στόμιον ἀσκοῦ, Ἡρόδ. 2. 121, 4, Ἀνθ. Π. 6. 95· — Κατὰ Φώτ. «**ποδεών**»· κυρίως τοῦ ἀσκοῦ τὰ προὔχοντα· ἤτοι τῶν ποδῶν τὰ δέρματα» Πολυδ. Π', 196· μεταφορ. τὸ ἀνδρικὸν μόριον «παρ' ὅσον ὡς ὁ ποδεὼν τοῦ ἀσκοῦ προέχει» Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 670 (662 Elmsl.). **2)** καθόλου ἐπὶ παντὸς στενοῦ ἄκρου, **ποδεών** στεινός, στενὸς λαιμὸς γῆς, Ἡρόδ. 8. 31. **3)** τὸ κατώτατον ἄκρον ἢ ἡ κάτω γωνία τοῦ ἱστίου, ὅπερ ἦτο κατὰ τοὺς παλαιοτάτους χρόνους ἐκ δέρματος ζώου (πρβλ. **πούς** II. 2), Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστορ. 2. 45.

ποδηγεσία ἡ, = **ποδηγία**, Γ'ρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 177.

ποδηγετέω, ὁδηγῶ, Ὀππ. Κυν. 4. 360, Λυκόφρ. 11.—Παθ., Φίλων 1. 294.

ποδ-ηγέτης, ου, ὁ, ὡς τὸ **ποδηγός**, ὁδηγός, Λυκόφρ. 385.

ποδηγέω, ποδηγετῶ, ὁδηγῶ, μετ' αἰτ., Πλάτ. Νόμ. 899Α, Λυκόφρ. 965.— Παθ., Ἀθήν. 522D, Διων Κ. 63. 9.

ποδηγία, ἡ (**ποδηγὸς**) τὸ ποδηγετεῖν, ὁδηγεῖν, ὁδηγία, Λυκόφρ. 846.

ποδηγός, όν, Δωρ. καὶ παρὰ Τραγ. **ποδᾱγός**, Ὁρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 26, Λοβέκ. εἰς Φρυνιχ. 429· (ἄγω, ἡγεομαι)· — ὁ τοὺς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πόδας ὁδηγῶν, ὁδηγός, τὰ ποδηγὰ Πόθων [πτερὰ] Ἀνθ. Π. 5. 179·— ὡς οὐσιαστ., ὁδηγός, Εὐρ. Φοίν. 1715· θεράπων, Σοφ. Ἀντ. 1181.—Ἀνώμαλ. συγκρ. **ποδηγέστερος**, Σουίδ.

ποδ-ηνεκής, ές, ὁ μέχρι τοῦ ποδὸς καταβαίνων, ποδήρης, δέρμα λέοντος Ἰλ. Κ. 24, 178· ἀσπὶς Ο. 646· κιθὼν λίνεος Ἡρόδ. 1. 195.

ποδ-ήνεμος, ον, ὁ ὠκύπους ὥσπερ ἄνεμος, ἐπίθ. τῆς Ἴριδος, ποδ. ὠκέα Ἶρις, συχν. ἐν τῇ Ἰλ., οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.: κωμικῶς ποδάνεμοι καρκίνοι Κράτης ἐν «Σαμίοις» 1· πρβλ. **πόδαυρος**.

ποδηρέστατος, ὑπερθ. τοῦ **ποδήρης**, ποδηρέστατος χιτὼν Ν. Χων. σ. 156, 10, ἔκδ. Β.

ποδήρης, ες, ὁ μέχρι τῶν ποδῶν καταβαίνων, πέπλος, χιτὼν π., ἔνδυμα καταβαῖνον μέχρι τῶν ποδῶν μὲ πτυχὰς καθέτους καὶ παραλλήλους, ὡς ἐν τοῖς ἀρχαϊκοῖς ἀγάλμασι τῶν Ἑλλήνων, Εὐρ. Βάκχ. 833, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 2, Παυσ. 5. 19, 6, κλπ.· π. ἀσπὶς ἡ μεγάλη ἀσπὶς ἥτις ἐκάλυπτε τὸ σῶμα ὅλον μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν ποδῶν, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 9, Κύρ. 6. 2, 10· κωμ., πώγων καθεῖται π. Πλούτ. 2. 52C· μεταφ., ἴσως ἐκ τῆς πρὸς κίονα ὁμοιότητος τῶν ἀρχαίων ἀγαλμάτων, στῦλος π., εὐθύς, ἰσχυρός, στερεός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 898. **2)** ναῦς π., πλοῖον μετὰ ποδῶν, δηλ. κωπῶν, Εὐστ. 1515. 29· «ποδήρης· ἡ ναῦς, ἡ τοῖς ποσὶν ἐρεσσομένη ταῖς κώπαις» Ἡσύχ. **3)** τὰ ποδήρη, τὰ περὶ τοὺς πόδας μέρη τοῦ σώματος, οἱ πόδες, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1594. — (Περὶ τῆς καταλήξεως **-ήρης**, ἴδε ἐν λ. **τριήρης**.)

ποδηρο-φορέω, φορῶ μακράν, ποδήρη ἐσθῆτα, Κλήμ. Ἀλ. 250.

ποδιαῖος, α, ον, (πούς) ὁ ἔχων μῆκος ἑνὸς ποδός, πλάτος ἢ ὕψος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 834, Ξεν. Οἰκ. 19. 4, κτλ.· φαίνεται μὲν ὁ ἥλιος π. Ἀριστ. π. Ψυχῆς 3. 3, 15. **2)** Παρὰ τοῖς Μαθημ. ἡ π. [δύναμις] εἶναι πλευρὰ μῆκος ἔχουσα ἑνὸς ποδὸς καὶ λαμβανομένη ὡς μονὰς μήκους, Πλάτ. Θεαίτ. 147D· καὶ οὕτως **ἡ τρίπους** = $\sqrt{3}$, ἡ **πεντέπους** = $\sqrt{5}$, κτλ., αὐτόθι· πρβλ. Ἀριστ. π. Αἰσθ. 6. 7, Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 1, 12. **II.** ποδιαῖον ποιοῦμαι, δένω τὸ ἱστίον ἐκ τοῦ ποδὸς (Π. 2), ὁ αὐτ. ἐν Μηχαν. 7. 1.

ποδίβατος, ον, ὁ τοῖς ποσὶ βατός, Κοσμ. Ἱεροσολ. σ. 452, ἔκδ. Μι.

ποδίζω, μέλλ. **-ίσω**, (πούς) δένω τοὺς πόδας.— Παθ., δένομαι ἐκ τοῦ ποδός, ἐπὶ ἵππων, πεποδισμένους ἔχουσι τοὺς ἵππους ἐπὶ ταῖς φάτναις Ξεν. Κύρ. 3. 3, 27· ἀνὴρ κῶλον ποδισθεὶς Σοφ. Ἀποσπ. 60. **II.** παρέχω πόδας εἴς τινα τῶν πεποδισμένων ζῴων, τῶν ἐχόντων πόδας, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 55. **III.** ἐν τῇ προσῳδίᾳ, μετρῶ κατὰ μετρικοὺς πόδας, «στίχοι .. τροχαϊκῶς ποδιζόμενοι» Εὐστ. 11. 37. **IV.** ὀρχοῦμαι, πρβλ. **ποδισμός** Π.

ποδικός, ή, όν, ὁ συνιστάμενος ἐκ ποδός, χρόνος Ἀριστείδ. Κοϊντιλ. σ. 34.

ποδίκρα· «ὄρχησις πρὸς πόδα γινομένη. Λάκωνες» Ἡσύχ.

ποδί-κροτος, ον, ὁ συγκεκολλημένος εἰς τοὺς πόδας, ἅμμα Ἀνθ. Πλαν 15.

πόδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πούς**, Ἐπίχ. 27 Ahr.

ποδίς, ίδος, ἡ, εἶδος πεδίλου, ἐν τῷ πληθ., Πολυδ. Ι', 168.

ποδισμός, ὁ, τὸ ποδίζειν, μετρικὸς Εὐστ. 456. 40, πρβλ. Βεγέτιον (Vegetus) 2. 7. **II.** εἶδος ὀρχήσεως, Πολυδ. Δ', 99, πρβλ. 102· ὅθεν προτείνεται ἡ διόρθωσις **πόδιζε** ἀντὶ τοῦ **σπόδιζε**, ἐν Κρατίνου «Τροφωνίῳ» 4.

ποδιστήρ, ῆρος, ὁ, (ποδίζω) πέπλος π., ἐσθὴς περιπλέκουσα τοὺς πόδας, Αἰσχύλ. Χο. 1000· πρβλ. **ποδένδυτος**. **II.** εἶδος τρίποδος, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 3, 7.

ποδίστρα, ἡ, παγὶς διὰ τοὺς πόδας, Ἀνθ. Π. 6. 107· ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ τῆς ἀράχνης, αὐτόθι 9. 372.

ποδόδεσμος, ὁ, δεσμὸς τῶν ποδῶν, Κ. Παντεχν. ἐν Annu. etc. VI. σ. 49.

ποδοῖν, Ἐπικ. γεν. καὶ δοτ. τοῦ δυϊκοῦ ἀντὶ **ποδοῖν**.

ποδο-κάκη, ἡ, ὡσαύτως φέρεται **ποδοκάκκη**, κολαστήριον ὄργανον δι' οὗ ἐδεσμεύοντο οἱ πόδες τῶν κακούργων, ἐν Ἀθήναις ὠνομάζετο κοινότερον **ξύλον**, Νόμ. παρὰ Λυσ. 117. 32, Δημ. 733. 6, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 27Β, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 367.

ποδό-κοιλον, τό, τὸ κοῖλον τοῦ ποδός, Γλῶσσ.

ποδοκοπέω, κόπτω τοὺς πόδας, καταστρέφω τὰς βάσεις τινός, τὰ κάτω (τοῦ πύργου) ποδοκοπήσας Ἄννα Κομν. 111C.

ποδο-κρουστία, ἡ, τὸ κροτεῖν διὰ τῶν ποδῶν, Στράβ. 470.

ποδο-κτυπέω, κτυπῶ τὴν γῆν διὰ τῶν ποδῶν, ἐπὶ χορευτῶν, Φώτ. σ. 497, 18 Porson. ἐν λ. **ῥαβάττειν**.

ποδο-κτύπη, ἡ, κόρη ὀρχηστρίς, Λουκ. Λεξιφάν. 8.

ποδοκτύπημα, τό, ὡς καὶ νῦν, κτύπημα τῶν ποδῶν, Π. Δυστυχ. κ. Εὐτυχ. στ. 337, ἔκδ. Λ.

ποδο-μερής, ές, ὁ ἔχων ἓν μέρος λόγου καθ' ἕκαστον πόδα, Diomed. Gramm. σ. 468 «ποδομερεῖς sunt, qui in singulis pedibus singulas partes orationis adsignant», πρβλ. Ἀθήν. 454F.

ποδονιπτήρ, ποδόνιπτρον, ἀμφίβολος τύπος ἀντὶ **ποδαν-**.

ποδο-πέδη, ἡ, πέδη ποδῶν, δεσμὸς τῶν ποδῶν, Νικήτ. Χρον. 3. 3., 4. 2, Τζέτζ. Ἰστ. 1. 811.

ποδορρᾰγής, ές, (ῥήγνυμι) ὁ ἐξορμῶν ἐπὶ τῇ κρούσει τοῦ ποδός, ὕδατα π., ὡς ἡ Ἱπποκρήνη, Ἀνθ. Π. 9. 225.

ποδορρώη, ἡ, (ῥώννυμι) ἡ τοὺς πόδας ἰσχυρά, ποδορρώην Ἀταλάντην Καλλ. εἰς Ἄρτ. 215, ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει: «τὴν τοῖς ποσὶν ὁρούουσαν καὶ ὁρμῶσαν».

ποδόρτιον, τό, ποδήρης ἐσθής, Achmes Ὀνειροκρ. 227.

ποδο-στράβη, ἡ, παγὶς πρὸς σύλληψιν τῶν ποδῶν, Ξεν. Κυν. 9. 11 κέξ., ἴδε Sturz Lex. ἐν λ. **II.** ἐργαλεῖον ἰατρικόν, «ποδοστράβη δὲ ἡ τὰ στρέμματα κατευθύνουσα» Πολυδ. Δ', 182, Ἡσύχ.· ἢ ὡς βασανιστήριον ὄργανον ἐν ᾧ στρεβλοῦταί τις δεσμούμενος τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, Λουκ. Λεξιφάν. 10, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 367·— **ποδόστροφον**, τό, παρ' Ἰω. τῷ Χρυσ. τ. 4. σ. 805, 29.— Κατὰ Φώτ. «ποδοστράβας ἔλεγον μηχανήματά τινα ὑπὸ τῶν κυνηγετῶν κατασκευαζόμενα, εἰς ἃ τὰ θηρία ἐμβαίνοντα ἡλίσκετο· οὕτως Ὑπερείδης καὶ Ξενοφῶν».

ποδο-σφαλέω, προσκόπτω, Τζέτζ. Ὅμ. 443.

ποδότης, ητος, ἡ, (πούς) ἡ ἰδιότης τοῦ ἔχειν πόδας, ὡς τὸ **πτερότης**, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 3, 2, Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 12, 8.

ποδο-τρόχᾰλος, ὁ, «ὁ τῷ ποδὶ τὸν κεραμικὸν τροχὸν κινῶν» Ἡσύχ.

ποδοφύλακες, οἱ, «cuspatores (κουσπάτορες) φυλακισταί· **κούπους** [οὕτω] γὰρ Ῥωμαῖοι τὰς ξυλοπέδας καλοῦσιν, ὡσανεὶ κουστώδης πεδῶν, οἱονεὶ ποδοκάκας καὶ **ποδοφύλακας** (custodes; cuspos enim Romani vocant nervos, quasi custodes pedum)», Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολ. Α, 46, σ. 80 τῆς ἐκδ. Fuss., Συναγ. Λ. Ἀθησ. Κουμαν.

ποδοχέω, διευθύνω πλοῖον κρατῶν τὸν πόδα, δηλ. τὸ κάτω ἄκρον τοῦ ἱστίου (**πούς** Π. 2), Πολυδ. Δ', 98, Α. Β. 297. 5 (ἔνθα φέρεται **ποδοκέω**)·— ὁ Dind. (Philol. 13. 485 κέξ.) νομίζει ὅτι τὸ ῥῆμα τοῦτο εἶναι παλαιὸς τύπος τοῦ **ποδουχέω** (πρβλ. **γαιήοχος, γηοῦχος, πολίοχος, πολιοῦχος**), καὶ διορθοῖ εὖ ποδούχει (ἀντὶ εὖ ἐποδώκει), διηύθυνεν ἢ ἐκυβέρνα καλῶς, Αἰσχυλ. Πέρσ. 656.

ποδό-ψηστρον, τό, (ψάω) μάκτρον τῶν ποδῶν, πανὶ πρὸς ἀπόμαξιν τῶν ποδῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 926.

ποδοψοφία, ἡ, ὁ τῶν ποδῶν ψόφος, Αἰσώπ. μῦθ. 137, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 86.

ποδο-ψόφος, ον, ὁ διὰ τῶν ποδῶν ψοφῶν, παράγων κρότον, Γλωσσ.

ποδώκεια, ἡ, ἡ τῶν ποδῶν ταχύτης, Ἰλ. Β. 792 (ἐν τῷ πληθ.), Εὐρ. Ι. Τ. 33· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 538·— ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ἐνίοτε φέρεται **ποδωκία**, ὡς ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 37, Ξεν. Κυν. 5. 27,— πιθ. ἐσφαλμένως.

ποδώκης, ες, (ὠκύς) ὁ πόδας ὠκύς, ταχὺς τοὺς πόδας, ὠκύπους, Ὅμ. (μάλιστα ἐν Ἰλ.), τὸ πλεῖστον ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἀχιλλέως· τοῦ Δόλωνος Κ. 316· τῶν ἵππων τοῦ Εὐμήλου, ποδώκεας ὄρνιθας ὥς Β. 764· ὡσαύτως παρ' Ἡσ.· ἐνίοτε δὲ καὶ παρ' Ἀττικοῖς πεζογράφοις, ἄνθρωπος Θουκ. 3. 98· [ἐφ' ἵππων] ὅτι ποδωκεστάτων Πλάτ. Πολ. 467Ε· λαγὼς Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 8. **2)** καθόλου, ταχύς, ὅμμα Αἰσχύλ. Θήβ. 623· ποδώκει χαλκεύματι ὁ αὐτ. ἐν Χο. 576· τό τοι κακὸν ποδῶκες ἔρχεται Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 383· π. τὸν τρόπον .. φορεῖν αὐτόθι 258· θεῶν π. βλάβαι Σοφ. Ἀντ. 1104·— μεταφορ., ὁρμητικός, ταχύς, ἐσπευσμένος, τρόπος Χαιρήμ. παρὰ Στοβ. 53. 5.—Ὑπερθ. **ποδωκέστατος**, Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.· κατ' Ἐπικ. ἐπέκτασιν, **ποδωκηέστατος** Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 180· πρβλ. **ὑπεροπληέστατος**.

πόδωμα, τό, (πούς) ἔδαφος, πάτωμα, βάσις, Ἀρχ. Μαθ. 42.

ποδώνῠχος, ον, ὁ μέχρι τῶν ὀνύχων τῶν ποδῶν καταβαίνων, ἐπὶ ἐσθῆτος, πρβλ. **ποδήρης**, Πολυδ. Ι', 191, «ἐσθὴς ἱερὰ τῆς Πανδρόσου» Ἡσύχ., «ἐσθὴς τῆς Πανδρόσου κυκλοτερής» Φώτ.

ποδωτός, ή, όν, ποδωτοῖς ἐμφορούμεναι λίνοις, «τοῖς τοῦ ἁρμένου ἐσχάτοις μέρεσι» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 1015.

ποεσι-τρόφος, ον, (πόα) τρέφων, φύων πόαν, βοτάνην, Ὀππ. Κ. 3. 189.

ποεσί-χροος, ον, ὁ ἔχων χρῶμα πόας, χλόης, Ὀππ. Κυν. 2. 409.

ποέω, ἴδε **ποιέω** ἐν ἀρχῇ.

ποη-λογέω, συλλέγω πόαν, βοτάνας, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 13, 7.

ΠοΗοίδαια, τά, δηλ. **Ποόίδαια** (= **Ποσοίδαια, Ποσείδαια, Ποσείδια**), Ἐπιγρ. Σπάρτης, Mitth. d. d. arch. Inst. II, σ. 318. Αὐτόθι καὶ τὰ **νικάΗας, νικάάς** (= **νικήσας**, μετ.), **ἘλευΗῦνιᾶ** = **Ἐλευῦνια, Ἐλευσίνια, ΗεβόΗαις** = **ἡβώαις, ἡβώσαις**, μτχ. Ἐν δὲ ἐπιγραφαῖς Ταινάρου εὕρηνται τὰ **ΠοΗοιδᾶνι** (= **Ποσοιδᾶνι**), **ΗαγηΗίστρατος** (= **Ἀγησίστρατος**),

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λυΐππον (= **Λύσιππον**). L. et F. 255a, b, καὶ Bul. de cor. hel. III, σ. 96. Ἐν ἄλλῃ δὲ Λακωνικῇ ἐπιγραφ. ἀνεγνώσθη τὸ **ἐποίελλε** (= **ἐποίεσε, ἐποίησαε.**) — Περὶ ταύτης τῆς τοῦ **σ** διὰ τοῦ δασέος πνεύματος ἀποδόσεως, ἧς τοσαῦτα ἀπὸ ἐτῶν τινων προῆλθον εἰς μέσον παραδείγματα, ἤδη ὁ μέγας Ἐτυμολόγος ἔγραψεν ἐν λέξει **Εὔιος**, ἀποδοὺς αὐτὴν εἰς τοὺς Ἀργείους, Λάκωνας, Παμφύλους, Ἐρετριεῖς καὶ Ὠρωπίους, «ἵνδειαν τοῦ **σ** ποιοῦντες δασεῖαν χαράττουσι τοῖς ἐπιφερομένοις φωνήεσιν, ὡς ἐπὶ τοῦ ποιῆσαι **ποιῆαι**, καὶ **βουσόα βουδα**, καὶ μουσικὰ μωϊκά.» Συνάγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ποηφαγέω, ἐσθίω πόαν, βοτάνας, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 8, 8, κ. ἀλλ.· **ποιηφαγέω** ἐν Ἡροδ. 3. 25, 100· **ποοφαγέω** ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 9.

ποηφάγια, ἡ, «βοτανοραγία» Ἡσύχ.

ποη-φάγος, [ᾰ], **ον**, ὁ βοτάνας ἐσθίων, χορτοφάγος, ζῶα π., ἐν ἀντιθέσ. πρὸς τὰ **καρποφάγα**, **ριζοφάγα**, Ἱππ. 358. 20, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 6, 3, κ. ἀλλ., **ποιηφάγος** ἐν Ἀριστ. Ἀποσπ. 268, Μάξ. Τύρ. 29. 4· **ποοφάγος** ἐν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 10.

ποη-φόρος, ὁ φέρων, φύων πόαν ἢ χόρτα, Σχόλ. νεώτ. εἰς Σοφ. Αἴ. 413.

ποθάκοντα (= **προσήκοντα**) ἔργα Τίμ. Λοκρ. 103C.

ποθεᾶρεῖα, ἡ, (= **προσεᾶρ.**), Ἐπιγρ. Ἀνάφης, Bul. de cor. hel. I, σ. 286.

ποθεικέτω (**προσηκ-**) προστ., Ἐπιγρ. Τιθορέας, Ulrich, Reis. u. Forsch. II, σ. 126. Οὕτω **ποθείκει** ἐξέδωκε καὶ ὁ Ahuens ἐν Θεοκρ. Εἰδυλ. Β, στίχ. 4, ἀντὶ τῆς κοινῆς γραφῆς: **οὐδέποθ' ἵκει**, ὁ δὲ Meineke ἐξέδωκε: **ποθίκει.** Ἴδε καὶ **ποθίκων.**

ποθεινο-ποιός, **όν**, ὁ διεγείρων πόθον, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1727.

ποθεινός, **ή**, **όν**, καὶ **ός**, **όν** Εὐρ. Ἑλ. 623· συντετμημ. **ποθενός**, ἴδε ἐν λ. (ποθέω)· — ἐπιθυμητός, λίαν ποθητός, περιπόθητος, λίαν ἐπιθυμητός, βίος Σιμωνίδ. 71· συνημμένον μετὰ τοῦ φίλος Καλλίξ. 1. 16· μάλιστα ἐπὶ ἀπόντος ἢ ἀπολωλότος (ἴδε **πόθος**), παῖς πατρὶ π. Πινδ. Ο. 10 (11). 104, πρβλ. Ι. 5 (4). 9, καὶ Τραγ.· ποθεινὰ Ἑλλάς, ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ ἴδῃ τις τὴν Ἑλλάδα, Πινδ. Π. 4. 389· ποθεινὸς ἦλθες Εὐρ. Ι. Τ. 515· π. ἂν μόλοις ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 540· π. δάκρυα, πόθου δάκρυα, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1737· — οὕτω παρὰ τοῖς κωμ. καὶ τοῖς πεζογράφοις, ἀγαθὸς ποιητὴς καὶ π. τοῖς φίλοις Ἀριστοφ. Βάτρ. 84· ὦ ποθεινὴ τοῖς .. γεωργοῖς ἡμέρα ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 556· ποθεινότερόν τί τινος λαβὼν Θουκ. 2. 42· ποθεινότερος βίου θάνατος Λυσ. 197. 27· τὸ ποθεινότερον τῆς ψυχῆς ἦθος Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 3· ποθεινοὶ ἀλλήλοις Πλάτ. Λῦσ. 215B, κτλ. — Ἐπίρρ., ποθεινοτέρως ἔχειν τινὸς Ξεν. Λακ. 1, 5. **II.** παρ' Εὐρ. ἐν Μηδ. 1221, τὸ ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά, ἑρμηνευτέον, συμφορὰ προκαλοῦσα δάκρυα, κατὰ τὸν Σχολ.: «ἀντὶ τοῦ ἀξιοδάκρυτος συμφορὰ» πρβλ. Ι. Τ. 629.

πόθεν· Ἰων. **κόθεν** (ἴδε ἐν λ. **τόθεν**)· **I.** ἐρωτημ. ἐπίρρ., ὡς καὶ νῦν, πόθεν; «ἀπὸ ποῦ;» **1)** ἐπὶ τόπου, ἠρώτα .. τίς εἴη καὶ π. ἔλθοι Ὀδ. Ο. 423· ποδαπὸς ὁ ξένος; πόθεν; Αἰσχύλ. Χο. 657· ποῖ δὴ καὶ πόθεν; Πλάτ. Φαῖδρ. ἐν ἀρχ.· — μετὰ γεν., τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; Ἰλ. Φ. 150, Ὀδ. Α. 170, κτλ.· κόθεν τῆς Φρυγίης; Ἡρόδ. 1. 35· πόθεν γῆς ἦλθες; Εὐρ. Ἴων. 258, κτλ. **2)** ἐπὶ καταγωγῆς, πόθεν γένος εὔχεται εἶναι; πόθεν καυχᾶται ὅτι κατάγεται; Ὀδ. Ρ. 373· τὴν .. τέχνην πῶς καὶ π. ἂν τις δύναιτο πορίσασθαι; Πλάτ. Φαῖδρ. 269D· πόθεν ἄλλοθεν ..; Δημ. 36. 13· — μετὰ γεν., π. ποτ' .. θνητῶν ἔφυσαν; Εὐρ. Ἱκέτ. 841. **3)** ἐπὶ λόγου ἢ ὁμιλίας, π. ἄρξωμαι; Αἰσχύλ. Χο. 855· π. ἂν λάβοιμι ῥῆμα; Ἀριστοφ. Εἰρ. 521, κτλ. **4)** ἐπὶ αἰτίας, ἐκ ποίας, αἰτίας; διὰ τί; π. χοὰς ἔπεμψεν; ἐκ τίνος λόγου; Αἰσχύλ. Χο. 515· — ὡσαύτως πρὸς ἔκφρασιν θαυμασμοῦ ἢ ἀρνήσεως, π. γὰρ ἔσται βιοτά; δηλ. οὐδαμόθεν, Σοφ. Φιλ. 1159· πόθεν; πῶς εἶναι δυνατόν; ἀδύνατον, «ἀπὸ ποῦ σὲ ποῦ;» Εὐρ. Φοίν. 1620, Ἀριστοφ. Σφ. 1145, Βάτρ. 1456· σὺ δ' ὁμέστιος θεοῖς; πόθεν; ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 723· ἀλλ' οὐκ ἔστι ταῦτα· πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δεῖ Δημ. 241. 17, 749. 27, κτλ.· πόθεν γάρ; Εὐρ. Ἄλκ. 781. **5)** πόθεν; εἶναι ἐν χρήσει μετὰ τῶν ῥημάτων λαμβάνειν, πρίασθαι, εὑρίσκειν, κτλ.· οἶον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 21, Ξεν. Συμπ. 2. 4, Πλάτ. Πολ. 375C, Εὐθύδ. 273E, κ. ἀλλ. **II.** **ποθέν**, ἐγκλιτ. ἐπίρρ., ἔκ τινος τόπου, ἀπό τινος μέρους, εἴ ποθεν Ἰλ. Ι. 380· εἰ καὶ π. ἄλλοθεν ἔλθοι Ὀδ. Η. 52· ὡσαύτως, μή ποθεν (πρβλ. **ἔκποθεν**)· οὔτω παρ' Ἀττ., φανεὶς .. π. Αἰσχύλ. Πέρσ. 354· ἦλθε π. ὁ αὐτ. ἐν Χο. 1073· ἐκ δρυὸς π. ἢ ἐκ πέτρας Πλάτ. Πολ. 544D· ἐκ βιβλίου π. ἀκούσας, ἐκ βιβλίου τινός, ὁ αὐτ. ἐν Φαῖδρ. 268C, πρβλ. 244D· πλεοναστικῶς κεῖται μετὰ τὰ ἐνθένδε, ἐντεῦθεν, αὐτόθι. 229B, 270Δ, κτλ.· ἀπλῶς ἐπὶ θετικῆς ἐννοίας αἱ δ' ὑστέραι φαίνονται πλήρεις ὧν, ἃ ποθεν εἰσῆλθεν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 5, 16. (Οἷαν σχέσιν ἔχει τὸ συσχετικὸν ἐπίρρ. **ὅθεν** πρὸς τὰ ὅς, οὗ, οἵ, ὅσ, ὅτε, ὡς, τὴν αὐτὴν ἔχει τὸ **πόθεν** πρὸς τὰ **ποῦ, ποῖ, ποῦ· ποτέ, πῶς**, καὶ τὸ **ποθέν**, πρὸς τὰ **που, ποι, ποῦ· ποτέ, πως.**)

ποθέρπω, Δωρ. ἀντὶ **προσέρπω**.

ποθέσπερος, **ον**, Δωρ ἀντὶ **προσπέσπερος**, ὁ ἕσπερος.

ποθέω, Ὀδ., Ἀττ.· Ἐπικ. ἀπαρ. **ποθήμεναι** (ὡσπερεὶ ἐκ τοῦ **πόθημι**) Ὀδ. Μ. 110· — Ἐπικ. παρατ. **πόθεον** Ἰλ. Β. 726, κτλ.· Ἰον. **ποθέεσκον** Ι. 492· — μέλ. **ποθήσω** Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 3, Οἰκ. 8, 10, (ἐπι-) Ἡρόδ. 5. 93· ἀλλ' ὡσαύτως **ποθέσομαι**, Λυσ 114. 4, Πλάτ. Φαίδων Δ. 98Α — ἀόρ. **ἐπόθεσα**, Ἐπικ. **πόθεσα**, ἀπαρ. **ποθέσαι** Ἰλ. Ο. 219, Ὀδ. Β. 375, Δ. 748· **ἐποθήσα** Πλάτ. Μένων 84C, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 20, κτλ.· τὰ Ἀντίγραφα τοῦ Ἡροδ. παρέχουσιν ἀμφοτέρους τοὺς τύπους, 3. 36, 9. 22· καὶ **ἐπόθεσα**, ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Ἀντιτράφοις τοῦ Ἰσοκρ. 66B, 385E· πρκμ. **πεπόθηκα** Ἀνθ. Π. 11. 417, Σέλτ. Κύπρ., κτλ. — Μέσ., Σοφ. Τρ. 103 (λυρ.). — Παθ., ἀόρ. **ἐποθήθην** (προ-) Γαλλιν.· πρκμ. **πεπόθημαι** Ὀρφ. Ὕμν. 81, Χρησ. Σιβ. 5. 261, κτλ.· (**ποθή, πόθος**). Ὡς καὶ νῦν, ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, ἐπιζητῶ πολύ (τὰ ἀπόν), λυποῦμαι διὰ τὴν στέρησιν (τοῦ ἀπολωλότος), Λατ. desiderare, φθινύθεσκε .. αὖθι μένων, ποθέεσκε δ' ἀὐτὴν τε πόλεμόν τε Ἰλ. Α. 492· πόθεόν γε μὲν ἄρχὸν Β. 709· τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω Ὀδ. Δ. 343, κτλ.· οὕτω παρὰ Πινδ. Ο. 6. 25, Ἡροδ. 3. 36, καὶ Ἀττ.· ποθεῖν ποθοῦντα τήνδε γῆν στρατὸν λέγεις; Αἰσχ. Ἀγ. 545· ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα Ἀριστοφ. Ἱππ. 1127· αἱ κνῆμαι .. σου .. τὰς πέδας π. αὐτόθι 276· ἡ γὰρ χώρα αὐτὴ τὸ μὴ ὂν ποθήσει, διότι αὐτὴ ἡ (κεναθεῖσα) θέσις θὰ ζητῇ τὸ ἀπὸν ἀπὸ ἐκεῖ πρᾶγμα, Ξεν. Οἰκ. 8, 10· π. τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς Πλάτ. Πολ. 329Α. — Παθ., Σοφ. Τρ. 632, κτλ.· ὦ ποθουμένη (ἔξυπ. Εἰρήνη) Ἀριστοφ. Εἰρ. 586· ποθεῖ καὶ ποθεῖται Πλάτ. Φαῖδρ. 255D. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἁπαιτῶ, περιμένω, τί γὰρ ποθεῖ τράπεζα; Εὐρ. Ἀποσπ. 470· ποθεῖ ἡ ἀπόκρισις ἐρώτησιν τοιάνδε Πλάτ. Συμπ. 204D, πρβλ. Πρωτ. 352Α. **II.** μετ' ἀπαρ., εἶμαι ἀνυπόμονος νὰ πράξω τι, Εὐρ. Ἐκ. 1020, Ἀντιφῶν 137, 2, Ξεν. Ἀν. 6. 2, 8· τὸ νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν, ἡ νόσος μου ἔχει ἀνάγκην νὰ σὲ λάβῃ .., Σοφ. Φιλ. 67Ω· ἆρα ἔτι ποθοῦμεν μὴ ἱκανῶς δεδεῖχθαι; ἀκόμη παραπονούμεθα ὅτι δὲν ἀπεδείχθη ἐπαρκῶς; Πλάτ. Νόμ. 896Δ, πρβλ. Τίμ. 19Α, Ἀνδοκ. 10. 2. — Παθ., ποθεῖται .. λεχθῆναι, ἀπαιτεῖται νὰ λεχθῇ .., Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 7, 9. **III.** ἀπολ., ἀγαπῶ μετὰ στοργῆς καὶ πόθου, οἱ δὲ ποθοῦντες ἐν ἅμαρτι γηράσκουσι Θεόκρ. 12. 2, πρβλ. Λουκ. Εἰκ. 22, κτλ. **2)** παρὰ Σοφ. Τρ. 196, τὸ ποθοῦν, δὲν δύναται νὰ εἶναι πρὸς τὸ **ποθούμενον** (κατὰ τὸν Σχολ.), ἀλλὰ δύναται νὰ σημαίνῃ τὴν ἐπιθυμίαν, τὸν πόθον τινός (πρβλ. **τὸ θέλον** Ο. Κ. 1219· **τὸ θεῦσιός, τὰ μελετῶν** Θουκ. 1. 36, 142)· ὁ Ἔρμανν. ἐκλαμβάνει αὐτὸ ὡς ὄνομ. = **οἱ ποθοῦντες.** **3)** ὡς ἀποθ. μόνον ἐν Σοφ. Τρ. 103, ποθουμένη φρήν, ἡ σφοδρῶς ἐπιθυμοῦσα ψυχή, πρβλ. 632, Κύστ. εἰς Ἰλ. 806. 56.

ποθή, ἡ = **πόθος**, ἰσχυρὰ ἐπιθυμία πρός τινα, πόθος, .. ἐμεῖο ποθὴν ἀπεόντος ἔχουσιν Ἰλ. Ζ. 362, πρβλ. Ξ. 368, κτλ.· σῇ ποθῇ, ἐξ ἐπιθυμίας ἢ πόθου πρός σε, Τ. 321. **2)** μετὰ γεν. πράγμ., Ἔλλειψις, Ὀδ. Ο. 514, 546.

ποθήκω, Δωρ. ἀντὶ **προσήκω**, Χρησμ. παρὰ Δημ. 1072. 27, Ἐπίγραφ. Δελφ. BCH 1894, 391, ἀρ. 99, 103, κτλ.

πόθημα, τό, = **πόθος**, «πόθημα· ἀγάπη, καὶ ζήτησις» Ἡσύχ.

πόθησις, ἡ = **ποθή**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1988b. Α. 4, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 240.

ποθητικός, ἡ, **όν**, ὁ διατεθειμένος νὰ ποθῇ τι, ὁ ποθῶν, Μέτωπος παρὰ Στοβ. 16. 2.

ποθητός, ἡ, **όν**, ὡς καὶ νῦν **ἐπιθυμητός**, **ποθούμενος**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1667.

ποθητύς, **ύος**, ἡ, **ποιητ. ἀντὶ τοῦ πόθησις**, Ὀππ. Κυν. 2. 609.

ποθήτωρ, **ορος**, ἡ ὁ ποθῶν, ἐπιθυμῶν, Μανέθων 4. 120.

πόθι; ἐρωτημ. ἐπίρρ. (ἴδε ἐν λ. **τόθι**), **ποιητ. ἀντὶ τοῦ ποῦ**; Ὀδ. Α. 170, Κ. 325, Ξ. 187, κτλ.· σκάνδιον παρὰ τοῖς Τραγ. Σοφ. Τρ. 98. Εὐρ. Φοίν. 1718· — μετὰ γεν., πόθι Νύσας ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 556· π. φρενός; Πινδ. Ο. 10 (11). 2. **2)** ἀντὶ τοῦ **ποῖ**; πρὸς ποῖον μέρος; Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 242, Ἀνθ. Π. 7. 566.

II. **ποθί**, ἐγκλιτ. ἐπίρρ., ποιητ. ἀντὶ τοῦ **που**, Ἰλ. Κ. 8, κτλ.· εἴ π. Σοφ. Αἴ. 886. **2)** ἐπὶ χρόνου, αἴ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι, ἐάν ποτε .., Ὀ. Α. 128, Ζ. 526· «ἐπὶ τέλους», Ὀδ. Δ. 379.

3) ὡσαύτως εἶνε ἐν χρήσει ὅπως καταστήσῃ τὴν ἔκφρασιν ἀόριστον, ἀλλὰ ποθι Ζεὺς ἤθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι Ἰλ. Τ. 273· ἀλλά ποθι Ζεὺς αἴτιος Ὀδ. Δ. 348, κτλ.

ποθίερος, ον, (= **προσίερος**) ποθίερον τῷ Ἀσκλαπιῷ τάλαντον Ἐπιγρ. Ἠλαιείας, Rang. Ant. hel 955 — **ποθιέρμους** μνᾶς τῷ θεῷ Ἐπιγρ. Τιθορέας, Ulr. Reis. u. Forsch. II, σ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

126· — ἀργύριαν **ποθίερον** τοῦ θεοῦ Ἐπιγρ. Δελφῶν Bul. de cor. hel. V, σ. 162, Συναγωγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

πόθικες (=προσήκοντες;)· Ἐπιγρ. Τεγέας ἐν Ἐφ. Ἀρχ. 6' περ. 410,— Παρὰ τῷ Cauer 2b ἡ λέξις ἐξεδόθη κατὰ συμπλήρωσιν τολμηρὰν **ποθικόντες**. Ἴδε **ποθίκων**, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ποθίκων (=**προσήκων**), μετοχ. Ἐπιγρ. Λεβαδείας, Bul. de cor. hel. IV, σ. 97 — **ποθίκωσαν** (=**προσήκουσαν**). Ἀθην. τ. Θ' σ. 361.—Ὀρχομενοῦ Βοιωτ....., Συναγωγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ποθῖνός, ἡ, όν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ποθεινός**, Ἀνθ. Π. 7. 403 467.

ποθό-βλητος, ον, ὑπὸ πόθου βληθείς, ἐρωτόληπτος, Ἀνθ. Π. 6. 71., 9. 620, Νόνν. Δ. 4. 225.

ποθόδαρτος, ον, ὁ ὑπὸ πόθου, δηλ. ἔρωτος δαρόμενος, Ανθ. κ. Ροδ. στ. 602, ἔκδ. Μαυρ.

πόθοδος, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **πρόσοδος**, Ψήφισμ. Βυζ. παρὰ Δημ. 256. 7.

ποθοδώματα, τά, πρόσοδοι, εἰσοδήματα, Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel IV, σ. 5.—Ἡ αὐτὴ λέξις ἐν Ἐπιγρ. Δωδώνης κεῖται κατ' ἄλλην σημασίαν. Carap. Dod. σ. 114: **ποθόδωμα** γραψαμένου, καὶ ἔτι σαφέστερον αὐτόθι, planche XXIX, 2, (**ποθόδ**)**ωμα γραψα**(μένου πο)τὶ τὰν ἐκκλ(ησ)ίαν δηλ., ζητήσαντος ἐγγράψως τοῦ δεῖνα **πρόσοδον**, εἰσαγωγήν, ἀκρόασιν. Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ποθοκρατεῖσθαι, κρατεῖσθαι ὑπὸ πόθου, Καλλ. κ. Χρυσ. στ. 1203, ἔκδ. Α.

ποθολκίς, ίδος, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **προσολκίς**, «ἡ ἡνία τῶν ὑποζυγίων» Ἡσύχ.

ποθομανία, ἡ, ἐρωτικὴ μανία, Ανδ. καὶ Ροδ. σ. 135, ἔκδ. Μαυρ.

ποθομέριμναι, ἐρωτικαὶ μέριμναι, αἱ, καὶ μὲ τὰς **ποθομέριμνας** τὰς τοιαύτας καὶ τοσαύτας Ανδ. κ. Ροδ. στ. 1373, ἔκδ. Μαυροφρ.

ποθόρημι, Δωρ. ἀντὶ **προσοράω**.

πόθος, ὁ, ἐπιθυμία σφοδρά, ἐπιθυμία μετὰ στοργῆς ἢ λύπης (διά τι ἀπὸν ἢ ἀπολωλός), ἐπιπόθησις, Λατ. desiderium (πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 420Α), Ὅμ. (ὅστις προτιμᾷ τὸν τύπον **ποθή**). Ἡρόδ., Πίνδ., Ἀττ.· π. ἱκνεῖταί τινα Σοφ. Φιλ. 601· αἰτεῖς ἃ τεύξει· σὺν πόθῳ γὰρ ἡ χάρις, τὸ δῶρον συναδεύεται μὲ ἐπιθυμίαν τοῦ δωρεῖσθαι, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1106. **2)** μετὰ γεν. ἀντικειμ., π. ἡνιόχοια Ἰλ. Ρ. 439· ἀλλά μ' Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται Ὀδ. Ξ. 144· γλυκύν π. Ἀργοῦς Πινδ. Π. 4. 327· ἀνδρῶν πόθῳ Αἰσχύλ. Πέρσ. 133, πρβλ. Ἀγ. 414· τοῦ βίου δ' οὐδεὶς π. Σοφ. Ἠλ. 822· ἔλαβε [αὐτοὺς] πόθος .. τῆς πόλιος Ἡρόδ. 1. 165· ἀποθανόντος αὐτοῦ πόθον ἔχειν πάντας ὁ αὐτ. 3. 67, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 646, Ἀριστοφ. Βάτρ. 66· οὕτω μετὰ κτητικῆς ἀντωνυμ., σὸς πόθος, ὁ πρὸς σὲ πόθος, Ὀδ. Λ. 202, πρβλ. Ἀριστ. Εἰρ. 585· τούμῷ π. Σοφ. Ο.Τ. 969, πρβλ. Ο. Κ. 419·—πότερα πόθοισι ; ἕνεκα πόθου ἁρά γε ; αὐτόθι 332· τὰς ἐν τοῖς θρήνοις καὶ πάθοις ἡδονάς Πλάτ. Φίληβ. 48Α.

II. σφοδρὰ ἐρωτικὴ ἐπιθυμία, τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἴνυτο ποιμένα λαῶν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 41 (ὅστις οὐδαμοῦ χρῆται τῷ τύπῳ **ποθή**), Αἰσχύλ. Πρ. 654, Σοφ. Τρ. 107, 368, Θεόκρ. 2. 143, κτλ.· πόθου κέντρα Πλάτ. Φαῖδρ. 253Ε· τὸν π. τὸν ἐξ ἐμοῦ Σοφ. Τρ. 631·— καθόλου, ἐπιθυμία, πόθῳ θανεῖν (δηλ. τοῦ θανεῖν) Εὐρ. Ἀνδρ. 824· π. γυναικὸς Ἀριστοφ. Βάτρ. 55. **2)** προσωποποιεῖται ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1040, ἔνθα ὁ **πόθος** καὶ ἡ **Πειθὼ** εἶναι τέκνα τῆς **Κύπριδος**· Ἔρως καὶ Ἵμερος καὶ Π. Παυσ. 1. 43, 6· Κύπρι Πόθων μῆτερ, τὸ τοῦ Ὁραγίου mater saeva Cupidinum, Ἀνθ. Π. 10. 21. **III.** εἶδος φυτοῦ ὅπερ ἐφυτεύετο ἐπὶ τάφων, Θεοφρ. π. Φυτ.· Ἱστ. 6. 8, 3.

ποθοφλόγιστος, ον, ὁ ὑπὸ ἔρωτος φλεγόμενος, Ανδ. κ. Ροδ. στ. 2288, 3234, ἔκδ. Wr.

ποθωμολογηκότες (=**προσωμολ.**) μετοχ., Ἀρχιμ. ἔκδ. Heib. τ. 2, σ. 4, 4.

ποῖ; ἐρωτημ. ἐπίρρ. (πρβλ. **ποῦ**) πρὸς ποῖον μέρος ; Λατ. quo, πρῶτον παρὰ Θεόγνιδι. 586, ἀκολούθως παρὰ Τραγ. καὶ τοῖς Ἀττικ. πεζογράφοις· ποῖ μ' χρὴ μολεῖν ; Σοφ. Ἠλ. 812· ποῖ τις φύγῃ ; Ἀριστοφ. Ἰλ. 439· ποῖ τις ἂν τράποιτο ; ποῖ τις τρέψεται ; αὐτόθι 374, Θεσμ. 603· ἔλλειπτ. ποῖ Κλυταιμνήστρα ; ποῦ ἔχει ἀπέλθει ; Αἰσχύλ. Χο. 882, πρβλ. 405. **2)** μετὰ γεν., ποῖ χθονός ; ποῖ γῆς ; εἰς ποῖον μέρος τῆς γῆς ; Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 777,; Σοφ. Τρ. 984, κτλ.· ποῖ φροντίδος ; ποῖ φρενῶν ; ποῖ γνώμης ; Σοφ. Ο. Κ. 170, 310, Τρ. 705· ἴδε **κῆχος** — Διαφέρει ἀπὸ τοῦ **πῇ** ; καθ' ὅσον τὸ **ποῖ** ; σημαίνει πρὸς ποῖον μέρος ; τὸ δὲ **πῇ**, ποῦ Λατ. qua ? ἴδε Ellendt Λεξ. Σοφ. ἐν λέξ.—Οὐδαμοῦ δύναται νὰ εἶναι ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ **ποῦ** ; Λατ. ubi ? π. χ. ἐν Σοφ. Ἠλ. 958, ποῖ μενεῖς ῥάθυμος εἰς τίν' ἐλπίδων βλέψασα, δὲν ἀνήκει εἰς τὸ **μενεῖς**, ἀλλ' εἰς τὸ **βλέψασα**, ἀλλὰ κατὰ τὸν Jebb τὸ ποῖ.. **μενεῖς** = μέχρι τίνος, εἰς τίνα χρόνον, ἴδε III: ἴδε προσέτι **ποῦ**.

II. πρὸς τίνα σκοπόν ; Λατ. quorsum ? πῶς τε καὶ ποῖ τελευτᾷ ; Ἀριστοφ. Πέρσ. 735. πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Χο. 732, Ἑρμανν εἰς Σοφ. Ο. Κ. 227. **III.** ἐπὶ πόσον ; ἕως πότε ; Λατ. quousque ? ποῖ γὰρ καὶ χρὴν ἀναμεῖναι ; Ἀριστοφ. Λυσ. 526

B. παῖ, ἐγκλιτ. ἐπίρρ., εἴς τι μέρος, «κάπου», Σοφ. Ο. Κ. 26, Ἀριστοφ. Ἱππ. 447, Πλάτ. Πολ. 420Α, κτλ.· πρβλ. Ἑρμμαν. εἰς Σοφ. Τρ. 303.—Ὁ ἀναφορ. τύπος εἶναι **οἷ**, **ὅποι**.

ποί (=**ποτέ**, **πρός**,) Ἐπιγρ Λοκρική, Ἰω. Οἰκ. στ. 9.—Ἑρμιόνης, L. et F. 1594.— Ἔτυμ. Μέγ.: «**ποὶ** παρ' Ἀργείοις ἀντὶ τοῦ **ποτέ**, ἀφαιρέσει τοῦ τ, εἶτα συνόδῳ», Συναγωγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ποία, **ποιάεις**, Δωρ. ἀντὶ **ποίη**, **ποιήεις**· ἴδε ἐν λ. **πόα**.

ποι-ανθής, ές, ἀνθηρὸς ἐξ ἀφθόνου πόας, νῆσος Ὀρφ. Ἀργ. 1048.

ποίας κε βέλλειτει, (=**οἷας**, ἥ ἂς ἂν βούληται, ἢ κοινότερον καθ' ἡμᾶς· **ὁποίας** καὶ ἂν θέλῃ), Ἐπιγρ. Λαρίσης, Mitt. d. d. arch. Inst. VII, σ. 65, Συναγωγ. Λέξ Ἀθησ. Κουμανούδη.

ποιέω· Ἐπικ. παρατ. **ποίεον** Ἰλ. Υ. 147, συνηρ. **ποίει** = **ἐποίει**, Σ 478, Ἰων. **ποιέεσκον** Ἡρόδ. 1. 36., 4. 78 — Μέσ., Ἰων. παρατ **ποιεέσκετο** Ἡρόδ. 7. 119:— μέλλ. **ποιήσομαι** Ὀδ., Ἀττ.· ἐπὶ παθ. σημασ., Ἱππ. 24. 37, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 15, 7· — **πεποίημαι** ἐπὶ μέσ. σημασ., Ἀνδοκ. 32, 7, Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 235. 6.— Παθ., μέλλ. **ποιηθήσομαι** (μετα-) Δημ. 640. 11· ἴδε ἀνωτ. **πεποιήσομαι** Ἱππ. 596. 8., 605. 55:—ἀόρ. **ἐποιήθην** Ἡρόδ., κτλ.· (ἐν χρήσει ὡς μέσον μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ προσ-)·— πρκμ. **πεποίημαι** Ἰλ. Ζ. 56, Ἀττ. [Οἱ Ἀττ. ποιηταὶ πολλάκις χρῶνται τῇ παραληγούσῃ βραχείᾳ, οἷον **ποιῶ**, **ποιεῖν**, κτλ., Σοφ. Αἴ. 1395, Ο. Τ. 537, Ο. Κ. 1018, 1037, κτλ. (ἐν τέλει στίχου), Τρ. 384, 598 (ἐν τῷ 6' ποδὶ)· οὕτω **ποιήσω** Φιλ. 120, **ποιεῖσθαι** αὐτόθι 552· ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ καὶ ἀλλαχοῦ τὸ Λαυρ. Ἀντίγραφ. τοῦ Σοφ. καὶ τὸ Ραβ. τοῦ Ἀριστοφ. ἔχουσι τὸν τύπον εἰς **ο**, οὗτος δὲ ὁ τύπος ἅπαντᾷ ἐν Ἀττ. ἐπιγραφαῖς (Συλλ. Ἐπιγρ. 102. 16, κ. ἀλλ.)· ἴδε Ahrens D Aeol. 101, Dor. 188, 208· τινὲς τῶν Γραμματικῶν μνημονεύουσι τὸ **ποιεῖν** ὡς τὸν Ἀττ. τύπον, ἴδε Ἐτυμολ. Μέγ. 679. 24, πρβλ. Koen and Bast εἰς Γρηγ. Κορίνθου σ. 75, Pors Tracts 371, Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 1448, Ἀχ. 410· ὁ τύπος δὲ οὗτος διετηρήθη ἐν ταῖς λ. **ποιητής** (Συλλ. Ἐπιγρ. 231, πρβλ. 1583. 9), **πόησις** (αὐτόθι 2374. 26), ὡς καὶ ἐν ταῖς Λατ. poëta, poësis Ἡ συμφωνία αὕτη τοσούτων τεκμηρίων δεικνύει ὅτι ὁ εἰς **ο** τύπος ἦν κοινός· ἀλλ' ἡ δίφθογγος πρέπει νὰ ἐτίθετο ὅτε ἡ συλλαβὴ ἦτο μακρά, καὶ πλείστοι τῶν νεωτέρων ἐκδοτῶν γράφουσι **ποιεῖν** ἀπαντεχοῦ, ὡς γράφουσιν **οἷος**, **τοῖος**, **τοιοῦτος**, **οἱομαι**, **γεραιός**, **δείλαιος** εἴτε μακραὶ εἶναι αἱ δίφθογγοι ἐν ταῖς λέξεσι ταύταις εἴτε βραχεῖαι]. Ἔχει δὲ δύο γενικὰς σημασίας τὴν τοῦ **κατασκευάζω** καὶ τὴν τοῦ **πράττω**.

Α. Ποιῶ τι διὰ τῆς χειρός, δημιουργῶ, κατασκευάζω, κτίζω, κυρίως ἐπὶ πράγματος ὑλικοῦ, οἷον σκευῶν, ἔργων τέχνης, κλπ., (ἴδε Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 4), παρ' Ὅμ. συχν. ἐπὶ οἰκοδομῆς, π. δῶμα, ναούς, θεμελίια, τεῖχος, κτλ.· π. πύλας ἐν πύργοις Δ. Η. 339· ἐπὶ τοῦ ἔργου σιδηρουργοῦ, π. σάκος αὐτόθι 222· ἐν αὐτῷ [σάκει] ποίει δαίδαλα πολλά Σ. 481, πρβλ. 490, 573 — ἐντεῦθεν ὡς ἐπιγραφὴ ἐπὶ ἔργου τινὸς καλλιτεχνικοῦ, ἐποίησε ἢ ἐποίει ὁ δεῖνα, (ὁ παρατ., ὡς φαίνεται, κατὰ πρῶτον ἐτέθη εἰς χρῆσιν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀλεξάνδρου, Apelles faciebat aut Polycletus (Plin. 1. praef.), πρβλ. Letronne παρὰ Δινδορφ. ἐν Θησ. Στεφάνου τ. 6, στήλ. 1299)·— ποιεῖν τι ἀπὸ ξύλου, κατασκευάζειν τι ἐκ ξύλου, Ἡρόδ. 7. 65· νῦν ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἀργυρίου Ξεν. Ἀνάβ. 5. 3, 9· ὡσαύτως, πλοῖα ἐξ ἀκάνθης Ἡρόδ. 2. 96, πρβλ. Ξεν. Ἀνάβ. 4. 5, 14· καὶ μετὰ γεν. τῆς ὕλης, π. νηὸν λίθου πωρίνου Ἡρόδ. 5. 62· ἕρυμα λίθων πεποιημένον Θουκ. 4. 31· φοίνικος αἱ θύραι πεποιημέναι Ξεν. Κύρ. 7. 5, 22· σπανίως, ποιεῖσθαί τινι, κατασκευάζεσθαι .., Λόγγος 1. 4, πρβλ. Ruhnk. Τίμ.· ὡσαύτως, τῶν τὰ κέρεα .. οἱ πήχεις ποιεῦνται, ἐκ τῶν κεράτων αὐτῶν κατασκευάζονται οἱ πήχεις τῆς λύρας, Ἡρόδ. 4. 192·— Μέσ., κάμνω, κατασκευάζω δι' ἐμαυτόν, οἷον ἐπὶ μελισσῶν, οἰκία ποιήσασθαι, κατασκευάσασθαι δι' ἑαυτὰς βοίκηματα, Ἰλ. Μ. 168 κτλ.· καὶ παρ' Ὅμ. τὸ μέσον ἀείποτε ἔχει τὴν γνησίαν αὐτοῦ σημασίαν, πρβλ. Ἰλ. Ε. 735, Θ. 386. Ὀδ. Ε. 251, 259, κτλ., ὡς παρ' Ἡσ ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 501· (ἂν καὶ μεθ' Ὅμηρον καὶ Ἡσίοδον συχνάκις κεῖται σχεδὸν ὡς τὸ ἐνεργ.)·— ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ὡσαύτως, κατασκευάζω τι δι' ἄλλου (διάμεσον μέσον), Ἡρόδ. 2. 135· στεφάνους οὐκ ἐποιησάμην τῷ χορῷ Δημ. 520. 2, πρβλ. Ξεν. Ἀνάβ. 5. 3, 5. **2)** ποιῶ, δημιουργῶ, φέρω εἰς ὕπαρξιν, εἴδωλον Ὀδ. Δ. 796· γένος ἀνθρώπων χρύσεον Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 110, κτλ., πρβλ. Θεογ. 161. 579· ὁ ποιῶν, ὁ δημιουργός, Πλάτ. Τίμ. 76C· ἕτερον Φίλιππον ποιήσετε Δημ. 43. 12.— Μέσ. γεννῶ, υἱὸν Ἀνδοκ. 16. 22., 32. 7· παῖδας ποιεῖσθαι, ὡς τὸ παιδοποιεῖσθαι, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 19, κτλ., πρβλ. Λαβὲκ. εἰς Φρύνιχ. 200· π. παιδίον ἐκ τινος Πλάτ. Συμπ. 203Β·—ποιεῖν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

υἱὸν ἢ παῖδα, μόνον παρὰ μεταγεν., Πλούτ. 2. 312A· καὶ ἐπὶ τῆς γυναικός, αὐτόθι 145D. 3) καθόλου, παράγω, ὕδωρ, ποιῆσαι, βρέξαι, ἐπὶ τοῦ Διός, Ἀριστοφ. Σφ. 261· καὶ ἀπροσ., ἐὰν πλείω ποιῇ ὕδατα ἐὰν ὕῃ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 19, 3· π. γάλα, ἐπί τινων εἰδῶν τροφῆς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 21, 5· ἄρρεν ποιεῖ, ἐπὶ ᾠοῦ, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 1. 15· μέλι ἄριστον π., ἐπὶ τοῦ Ὑμηττοῦ, Στράβ. 399 π. καρπόν, ἐπὶ δένδρων, Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. γ', 10·— ἐπὶ ἀνθρώπων, κριθὰς ποιεῖν ἡμᾶς πολλάς, νὰ κάμωμεν πολὺ κριθάρι, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1322· π. σίτου μεδίμνους Δημ. 1045. 8. 4) μεθ' Ὅμ., ἐπὶ ποιητῶν, κάμνω, συνθέτω ποιήματα, Λατ. carmina facere, ποιεῖν διθύραμβον, ἔπεα Ἡρόδ. 1. 23., 4. 14· π. θεογονίην Ἕλλησι ὁ αὐτ. 2. 53· π. Φαίδραν, Σατύρους Ἀριστοφ. Θεσμ. 153, 157· π. κωμῳδίαν, τραγῳδίαν, κτλ., Πλάτ. Συμπ. 223D· παλινῳδίαν Ἰσοκρ. 218E, κτλ.· ποιήματα Πλάτ. Φαίδων 60D. — ἀπολ., γράφω ποιήματα, γράφω ὡς ποιητής, Ἡρόδ. 3. 38. Ἀριστοφ. Θεσμ. 193, Πλάτ., κλπ.· εἴς τινα Πλάτ. Φαίδων 61B· περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 383A, κτλ.· καὶ καθόλου, ἐπὶ πάσης ποιητικῆς ἐκφράσεως, ἐν ἔπεσι π. Ἡρόδ. 4. 16·— ὡσαύτως, διὰ ποιήσεως παριστάνω, Ὅμηρος Ἀχιλλέα πεποίηκεν ἀμείνω Ὀδυσσέως Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττων 369C, πρβλ. 364C, Συμπ. 174B· ποιήσας τὸν Ἀχιλλέα λέγοντα Πλούτ. 2. 105B, πρβλ. 25D, Πλάτ. Γοργ. 525D, E, Λυκοῦργ. 160. 21·— ὡσαύτως περιγράφω διὰ στίχων, Πλάτ. Πολ. 37A· οὓς προχείρους εἶχον καὶ ἠπιστάμην μύθους τοὺς Αἰσώπου, τούτους ἐποίησα, μετέτρεψα εἰς ποίημα, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 61B, πρβλ. Λυκοῦργ. 160. 17·— ὡσαύτως, ὡς τὸ Λατ. fingo, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, καινοὺς θεοὺς Πλάτ. Εὐθύφρων 3B· ὑπὸ ποιητέω τινὸς ποιηθὲν [τοὔνομα] Ἡρόδ. 3. 115· πεποιημένα ὀνόματα Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 5, Ποιητ. 21. 4· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ αὐτοφυῆ ἢ κύρια Διον. Ἀλ. π. Ἰσαίου 7, πρ. Γναῖον Πομπ. 2 — πρβλ. ποιητής.

II. ἐπὶ ἀφῃρημένων πραγμάτων, οὔτε τελευτὴν ποιῆσαι δύναται, οὔτε νὰ δώσῃ τέλος δύναται, Ὀδ. Α. 250· ποίησε γαλήνην, ἔκαμε γαλήνην, Ε. 452· φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν, νὰ προξενήσῃ φυγὴν τῶν Ἀχαιῶν, νὰ τοὺς κάμῃ νὰ φύγωσιν ἐκ φόβου, Ἰλ. Μ. 432· σιωπὴν παρὰ πάντων ἐποίησεν, ἔκαμε πάντας νὰ σιωπήσωσι, Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 10· τέρψιν τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3, 10, 8· αἰσχύνην τῇ πόλει Ἰσοκρ. 150E. κτλ.·— ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἄνεμοι αὐτοὶ μὲν οὐχ ὁρῶνται ἃ δὲ ποιοῦσι φανερὰ Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 14, πρβλ. Θουκ. 2. 89., 7. 6. 6) μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., κάμνω ὥστε νά.., θεοί σε ποίησαν ἱκέσθαι ἐς οἶκον, σὲ ἔκαμαν νὰ ἔλθῃς, Ὀδ. Ψ. 258· ποιεῖν τινα κλύειν Σοφ. Φιλ. 926· π. τινα βλέψαι Ἀριστοφ. Πλ. 459, πρβλ. 746· π. τινα τριηραρχεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 912, πρβλ. Ὄρν. 59· π. τινα αἰσχύνεσθαι, κλάειν ἀπορεῖν, κτλ., Ξεν. Κύρ. 4. 5, 48, κτλ.· ὡσαύτως παρεμβαλλομένου τοῦ ὥστε, αὐτόθι 3. 2, 29, κτλ.· οὕτω καὶ ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, ὡς παρὰ Λατίνοις τὸ facere ut, π. ὅκως ἔσται τι Ἡρόδ. 5. 109. πρβλ. 1. 209 ποιήσασθαι ὡς.. Ξεν. Κύρ., 6. 1. 23, πρβλ. 6. 3. 18. 2) παρέχω, π. ἄδειάν τε καὶ κάθοδόν τινι Θουκ. 8. 76· π. τὴν κληρονομίαν τινὶ Ἰσαῖ. 83. 5· λόγος ἀργύριον τῷ λέγοντι π., παρέχει, χορηγεῖ χρήματα, Δημ. 151. 23. — Μέσ., ἐμποιῶ ἐμαυτῷ, κτῶμαι, κερδαίνω, λαμβάνω, π. κλέος αὐτῇ Ὀδ. Β 126 ἄδειαν Θουκ. 6. 60· τιμωρίαν ἀπό τινος ὁ αὐτ. 1. 25 τὸν βίον ἀπὸ γεωργίας Ξεν. Οἰκ. 6. 11, πρβλ. Θουκ. 1. 5. 3) ἐπὶ θυσιῶν, δημοσίων ἑορτῶν καὶ τῶν τοιούτων, π. ἱερὰ ὡς τὸ ἔρδειν, Λατ. sacra facere, Ἡρόδ. 9. 19, πρβλ. 2. 49· π. τὴν θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 1· π. Ἴσθμια αὐτόθι 4. 5, 2· π. μυστήρια, ἀγῶνα, ἑορτήν, παννυχίδα, κτλ., Θουκ. 6. 28., 4. 91, κτλ.· π. ταφάς, ἐπὶ δημοσίας κηδείας, Πλάτ. Μενέξ. 234B· ὡσαύτως ἐπὶ πολιτικῶν συνελεύσεων, ποιεῖν ἐκκλησίαν Θουκ. 1. 139, Ξεν., κλπ.· π. ξύλλογον σφῶν αὐτῶν Θουκ. 1. 67, κτλ. — Μέσ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἀλλὰ νοουμένης ἐνεργείας ἐμμέσου, ἀγορὴν ποιήσατο Ἰλ. Θ. 2· ἣν θυσίην τις ποιέηται Ἡρόδ. 6. 57· δημοσίᾳ ταφὰς ἐποιήσαντο Θουκ. 2. 34, κτλ.· ἴδε κατωτ. VIII. 4) ἐπὶ πολέμου καὶ εἰρήνης, πόλεμον ποιῶ, κινῶ ἐγείρω πόλεμον, γίγομαι αἴτιος πολέμου, πόλεμον ἡμῖν ἀντ' εἰρήνης πρὸς Λακεδαιμονίους π. Ἰσαῖ 89. 12· ἀλλά, π. ποιοῦμαι, κάμνω πόλεμον, πολεμῶ (ὑπὲρ ἐμαυτοῦ), Ξεν. Ἀν. 5. 5, 24, κτλ.· — οὕτως, εἰρήνην π., κάμνω εἰρήνην (δι' ἄλλους), Ἀριστοφ. Εἰρ. 1199· σπονδὰς ποιεῖν Ξεν. Ἀν. 4. 3, 14· ξυμμαχίαν ποιεῖν Θουκ. 2. 29· ἀλλά, εἰρήνην ποιοῦμαι, κάμνω εἰρήνην (δι' ἐμαυτόν), Ἀνδοκ. 24. 42· σπονδὰς ποιοῦμαι Θουκ. 1. 28, κτλ.· ξυμμαχίην Ἡρόδ. 1. 77, κτλ. 5) τὸ μέσ. συχνάκις τίθεται μετὰ ὀνομάτων περιφραστικῶς ἀντὶ ῥήματος παραγώγου ἐκ τοῦ ὀνόματος, οὕτως ὥστε νὰ συντάσσηται ὁμοίως ἐκείνῳ, ποιεῖσθαι ὁδοιπορίην, ἀντὶ ὁδοιπορεῖν Ἡρόδ. 2. 29· π. ὁδὸν 7. 42, 110, 112, κτλ.· π. πλόον, ἀντὶ πλέειν, ὁ αὐτ. 6. 95· π. κομιδήν, ἀντὶ κομίζεσθαι, αὐτόθι· θαῦμα π., ἀντὶ θαυμάζειν 1. 68· ὀργὴν π., ἀντὶ ὀργίζεσθαι, 3. 25· λήθην π., ἀντὶ λανθάνεσθαι, 1. 127; βουλὴν π., ἀντὶ βουλεύεσθαι, 6. 101· μάχας π., ἀντὶ μάχεσθαι, Σοφ. Ἠλ. 302, κτλ.· καταφυγὴν π., ἀντὶ καταφεύγειν, Ἀντιφῶν 112. 6· καὶ οὕτω πολλαχοῦ, μάλιστα παρὰ Θουκ.·— π. λόγον τινός, λέγω περί τινος, διηγοῦμαι, Ἡρόδ. 7. 156·— ἀλλά, τοὺς λόγους π., συζητῶ, συσκέπτομαι, διαπραγματεύομαι, Θουκ. 1. 128· καὶ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ λέγω, Λυσ. 171. 12, Πλάτ., κλπ.·— ὡσαύτως, π. δι' ἀγγέλου, π. διὰ χρηστηρίων, ἀντὶ ἀγγέλειν, χρηστηριάζεσθαι, Wessel εἰς Ἡρόδ. 6. 4., 8. 134.— ἔτι καὶ ὁ Ὅμ. ἔχει, ποιήσασθαι ἐπισχεσίην, Ὀδ. Φ. 71· καὶ ἐν τῷ ἐνεργ. (ὅπερ εἶναι λίαν σπάνιον), ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα, ὅταν κάμῃ παιγνίδια, Ἰλ. Ο. 363. III. μετὰ ἐπιθ. ὡς κατηγορουμ., κάμνω, καθιστῶ τινα τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, ποιῶ τινα ἄφρονα, καθιστῶ τινα ἄφρονα, μωραίνω, Ὀδ. Ψ. 12· δῶρα, τά μοι Θεοί.. ὄλβια ποιήσειαν, νὰ καταστήσωσιν αὐτὰ εἰς ἐμὲ αἴτια εὐδαιμονίας, νὰ μὲ ἀξιώσωσι νὰ τὰ χαρῶ, Μ. 42, πρβλ. Ἰλ. Μ. 30· π. τοὺς Μήδους ἀσθενεῖς Ξεν. Κύρ. 1. 5, 2, κτλ.· ὡσαύτως, χρήσιμον ἐξ ἀχρήστου π. Πλάτ. Πολ. 411B·— οὕτω μετ' οὐσιαστ., ποιεῖν τινα βασιλῆα Ὀδ. Α. 387· ἀνέμων ταμίην Κ. 21· γέροντα Π. 456· ἄκοιτίν τινι Ἰλ. Ω. 537· γαμβρὸν ἐὸν Ἡσ. Θεογ. 818, πρβλ. Ἀποσπ. 37. 5· πολιήτας π. τινας Ἡρόδ. 7. 156· Ἀθηναῖον π. τινα Θουκ. 2. 29, κτλ. π. τινα παράδειγμα Ἰσοκρ. 48C — Μέσ., ποιοῦμαί τινα ἑταῖρον, κάμνω τινα φίλον μου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 705, πρβλ. 712· ποιεῖσθαί τινα ἄλοχον ἢ ἄκοιτιν Ἰλ. Γ. 409, Ι. 397, πρβλ. Ὀδ. Ε. 120, κτλ.· ποιοῦμαί τινα υἱόν, κάμνω αὐτὸν υἱόν μου, δηλ. υἱοθετῶ αὐτὸν (πρβλ. εἰσποιέω), Ἰλ. Ι. 495 καὶ Ἀττ.· ὡσαύτως πλεοναστ., θετὸν υἱὸν π. Ἡρόδ. 6. 57· καὶ ἄνευ τοῦ υἱόν, υἱοθετῶ, ἐπειδὴ οὐκ ἦσαν αὐτῷ παῖδες ἄρρενες, ποιεῖται Λεωκράτη Δημ. 1028. 20, πρβλ. 996. 14., 1004. 18., 1088. 5 Πλάτ. Νόμ. 923C, κτλ.· ὡσαύτως, π. τινα θυγατέρα Ἡρόδ. 4. 180 ἀκολούθως, καθόλου, ἅπαντας ἢ σῦς ἠὲ λύκους π. Ὀδ. Κ. 433· π. τινα πολίτην Ἰσοκρ. 199E· μαθητὴν Πλάτ. Κρατ. 428B· τὰ κρέα π. εὔτυκτα Ἡρόδ. 1. 119, πρβλ. 9. 45, κτλ.·— ὡσαύτως, ἑωυτοῦ ποιεῖσθαί τι, ἰδιοποιεῖσθαί τι, Ἡρόδ. 1. 129· μηδ' ἃ μή 'θιγες ποιοῦ σεαυτῆς Σοφ. Ἀντ. 547. IV. τίθημι, βάλλω, ἐμοὶ Ζεὺς.. ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα ποίησ' (ὡς τὸ ἔθηκε) Ὀδ. Ξ. 274· σφῶϊν ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν Ἰλ. Ν. 55· π. τι ἐπὶ νόον τινὶ Ἡρόδ. 1. 27, 71· ἐν αἰσχύνῃ π. τὴν πόλιν Δημ. 272. 18· τὰς ναῦς ἐπὶ ξηροῦ π. Θουκ. 1. 109· ἔξω τὴν κεφαλὴν π. Ἡρόδ. 5. 33· ἔξω βελῶν τὴν τάξιν π. Ξεν. Κύρ. 4. 1, 3· ἑαυτὸν ὡς πορρωτάτω π. τῶν ὑποψιῶν Ἰσοκρ. 84C·— ἐπὶ στρατεύματος, σχηματίζω, συγκροτῶ, ἐκέλευσε τὸν λόχον ἕκαστον ποιῆσαι τῶν λοχαγῶν ὡς κράτιστα οἴηται ἀγωνιεῖσθαι Ξεν. Ἀνάβ. 5. 2, 11, πρβλ. 3. 4, 21·— ἐν τῇ πολιτικῇ, ἐς ὀλίγους τὰς ἀρχὰς π. Θουκ. 8. 53· καὶ ἐν πολέμῳ, π. τινας ὑπό τινι, ἄγειν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός.., ὑποτάσσειν εἴς τινα, Δημ. 241, ἐν τέλ.· οὕτω, π. τινας ἐπί τινι ὁ αὐτ. 1341. 15.— Μέσ., ποιεῖσθαι ὑπ' ἑωυτῷ Ἡρόδ. 1. 201., 5. 103, κτλ.· ὑπὸ χεῖρα Ξεν. Ἀγησ. 1. 22· ποιεῖσθαί τινας ἐς φυλακήν, ἐς ἀσφάλειαν Θουκ. 3. 3, 8. 1· τινὰς ἐς τὸ συμμαχικὸν Ἡρόδ. 9. 106· ἐν ὀργῇ π. τινα Δημ. 14. 2· τὰ λεπτὰ πλοῖα ἐντὸς ποιοῦντες, τοποθετοῦντες εἰς τὸ μέσον, Θουκ. 2. 83, πρβλ. 6. 67· π. τινα ἐκποδών, ἴδε ἐν λ. ἐκποδών· ποιήσασθαι ὄπισθεν τὸν ποταμόν, νὰ παρατάξωσιν ἑαυτοὺς οὕτως, ὥστε νὰ ἔχωσιν ὄπισθεν τὸν ποταμόν, Ξεν. Ἀνάβ. 1. 10. 9, πρβλ. 6. 3, 18. V. ἐν τῷ μέσ., ὑπολαμβάνω, νομίζω, θεωρῶ, λογίζομαι, ἐκτιμῶ τι ὡς.., συμφορὴν ποιοῦμαί τι, θεωρῶ τι ὡς συμφοράν, Ἡρόδ. 1. 83., 6. 61· δεινὸν ποιοῦμαί τι, θεωρῶ τι ὡς δεινόν, ὡς βαρὺ πρᾶγμα, Λατ. aegre ferre, ὁ αὐτ. 1. 127, κτλ., (σπανίως ἐν τῷ ἐνεργ., δεινὸν ποιεῖν ὁ αὐτ. 2. 121, 5, Θουκ. 5. 42) μέγα π., μετ' ἀπαρ., θεωρῶ τι λίαν σπουδαῖον νὰ.., Ἡρόδ. 8. 3· ὁ μὲν δὴ ἁλιεὺς μέγα ποιεύμενος ταῦτα ἤϊε ἐς τὰ οἰκία, θεωρήσας τὴν πρόσκλησιν μεγάλην τιμὴν μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν του, 3. 42, κτλ.· μεγάλα ποιησάμενος ὅτι.. ὁ αὐτὸς 1. 119· ἕρμαιον ποιοῦμαί τι, λογίζομαί τι ὡς καθαρὸν κέρδος, Πλάτ. Γοργ. 489C οὐκ ἀνάσχετον π. τι Θουκ. 1. 118, κτλ.·— συχν. μετὰ προθέσ., δι' οὐδενὸς ποιεῖ, = παρ' οὐδὲν ποιεῖ Σοφ. Ο. Κ. 584·— ἐν ἐλαφρῷ, ἐν ὁμοίῳ π. Ἡρόδ. 1. 118., 7. 138· ἐν σμικρῷ Σοφ. Φιλ. 408· ἐν ὀλιγωρίᾳ Θουκ. 4. 5· ἐν ὀργῇ Δημ. 14. 2· ἐν νόμῳ π., θεωρῶ τι ὡς νόμιμον, Ἡρόδ. 1. 131· ἐν ἀδείῃ π., νομίζω ἀσφαλές, ὁ αὐτ. 9. 42·— παρ' ὀλίγον, παρ' οὐδὲν π. τι Ξεν. Ἀνάβ. 6. 4, 11, κτλ.·— περὶ πολλοῦ π., Λατ. magni facere, Λυσ. 91. 1, κτλ.· περὶ πλείονος, περὶ πλείστου π. ὁ αὐτ. 143. 29, κτλ.· περὶ ὀλίγου, περὶ ἐλάττονος Ἰσοκρ. 370C, 383B· (σπανίως, πολλοῦ π. τι Πλάτ. Πρωτ. 328D)·— πρὸ πολλοῦ π. τι, μετ' ἀπαρ., Ἰσοκρ. 110B. VI. ὑποθέτω ὅτι.., ποιήσας ἀν' ὀγδοήκοντα ἄνδρας ἐνεῖναι Ἡρόδ. 7. 184, πρβλ. 186, Ξεν. Ἀνάβ. 5. 7, 9· ποιώμεθα τὸν φιλόσοφον νομίζειν Πλάτ. Πολ. 581D (οὕτω παρὰ Λατ. Deos esse faciamus, Κικ. Ν. Δ. 1. 30)·— καὶ ἄνευ ἀπαρ., ἐν ἑκάστῃ ψυχῇ ποιήσωμεν περι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στερεῶνά τινα (ἐξυπ. εἶναι) Πλάτ. Θεαίτ. 197D.— Παθ., πεποιήσθω δή, ἃς ὑποτεθῇ λοιπόν, αὐτόθι Ε· οἱ φιλοσοφικώτατοι ποιούμενοι, οἱ νομιζόμενοι ὅτι εἶναι .., ὁ αὐτ. Πολ. 498A, πρβλ. 538C, 573B. **VII.** ἐπὶ χρόνου οὐδ' ἐποίησαν χρόνον οὐδένα, οὐδὲ κατ' οὐδένα τρόπον ἠργοπόρησαν, Δημ. 392. 17· (οὕτως ὁ Σενέκας paucissimos dies facere)· νῦν οὖν λέγε, πότερα ἀφίης με ἢ μέσας ποιήσεις νύκτας; θὰ μὲ ἀφήσῃς ἢ θὰ κάμῃς νὰ γείνῃ μεσονύκτιον; Πλάτ. Φίληβ. 50D, πρβλ. Ἀνθ. Π. 11. 85· ἐποίησαν μὲν γὰρ ἔξω μέσων νυκτῶν εἶναι τὴν ὥραν, ἔκαμαν νὰ παρέλθῃ τὸ μεσονύκτιον, Δημ. 1265. 3· τὴν νύκτα ἐφ' ὅπλοις ποιοῦμαι, διέρχομαι αὐτὴν ἔνοπλος, Θουκ. 7. 28· ἐντεῦθεν, βραδύνω, ἀργοπορῶ, παραμένω, μῆνας τέσσαρας Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 1, ἐν τέλ., πρβ. Ἀνθ. Π. 11. 330.

VIII. ἐν τῇ Ἀλεξανδρ. Ἑλληνικῇ, προσφέρω, ὡς τὸ Λατ. facere, **ποιεῖν**, παραπλήσιον τῷ **ῥέζειν ἑκατόμβας**, ποιήσει κάρπωσιν ὑπὲρ ὑμῶν Ἐβδ. (Ἰώβ ΜΒ'. 8)· μετὰ δοτ., ἐποίησε τῇ Ἀστάρτῃ, προσήνεγκε θυσίαν τῇ Ἀστ. (Γ' Βασιλ. ΙΑ', 33).

IX. παρασκευάζω, ἑτοιμάζω π. χ. τροφήν, καὶ ποίησον ἐγκρυφίας Ἐβδ. (Γέν. ΙΗ',7 κέξ.). **X. ποιῶ βασιλέα**, ἐκτελῶ τὰ βασιλικά μου καθήκοντα, σὺ νῦν οὕτω ποιεῖς βασιλέα ἐπὶ Ἰσραήλ; κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον κάμνεις τὸν βασιλέα εἰς τὸν Ἰσραήλ; οὕτω βασιλεύεις; Ἐβδ. (Γ' Βασιλ. Κ', 7).

II. σχεδὸν ὡς τὸ **πράσσω**, ἀντίθετον τῷ **πάσχω**, οὐδὲν ἂν ὧν νυνὶ πεποίηκεν ἔπραξεν Δημ. 41. 21· περὶ ὧν πράττειν καὶ μέλλει ποιεῖν ὁ αὐτ. 90. 15, πρβλ. 245. 27 κέξ.· κακόν, ἀγαθὸν ἢ κακά, ἀγαθὰ ποιεῖν Ὅμ.· ἄριστα πεποίηται Ἰλ. Ζ. 56· πλείονα χρηστὰ περὶ τὴν πόλιν Ἀριστοφ. Ἱππ. 811· τὰ δίκαιά τινι Δημ. 460. 26· ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίεε Ἡρόδ. 3. 135· Σπαρτιητικὰ ποιέειν, πράττειν ὡς Σπαρτιάτης, ὁ αὐτ. 5. 40· οὗτος τί ποιεῖς; Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 911, κτλ.· τὸ προσταχθὲν π. Σοφ. Φιλ. 1010· **ποιῶ μουσικήν**, καταγίνομαι εἰς τὴν μουσικήν, μουσικὴν ποίει καὶ ἐργάζου, ἀσκοῦ, γυμνάζου εἰς τὴν μ., Πλάτ. Φαίδων 60E, κτλ.· πᾶν ἢ πάντα π., ἴδε ἐν λ. πᾶς Β. ΙΙΙ. 2, κτλ. **2)** μετὰ διπλῆς αἰτ., ποιῶ τι εἴς τινα, κακὰ ἢ ἀγαθὰ ποιεῖν τινα, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 3. 75 κτλ.· ἀγαθόν, κακὸν π. τινα Ἰσοκρ. 357B, κτλ.· μεγάλα τὴν πόλιν ἀγαθὰ Δείναρχ. 92. 17 (οὕτω καὶ εὖ, κακῶς π. τινα Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 8, Δημ. 14. 8, κτλ.)· ταῦτα τοῦτον ἐποίησα Ἡρόδ. 1. 115· ὅ τι χρῆμά με ποιεῖς Ἀριστοφ. Σφ. 697, πρβλ. Νεφ. 259· ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἀργύριον τωὐτὸ τοῦτο ἐποίες, τὸ αὐτὸ ἔκαμνε μὲ τὸ ἀργύριον, Ἡρόδ. 4. 166·— σπανιώτερον μετὰ δοτ. προσ., τῷ τεθνεῶτι μηδὲν τῶν νομιζομένων π. Ἰσαῖ. 48. 24· ἵππῳ τἀναντία Ξεν. Ἱππ. 9, 12, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 388, Δημ. 855, 15· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, φίλα ποιεῖσθαί τινι Ἡρόδ. 5. 37. **3)** μετ' ἐπιρρ., ὧδε ποίησον, οὕτω πρᾶξον, Ἡρόδ. 1. 112· πῶς ποιήσεις; πῶς θὰ ἐνεργήσῃς; Σοφ. Ο. Κ. 652, πρβλ. *εἴδω Β. 7· πῶς δεῖ ποιεῖν περὶ θυσίας Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 1· ποίει ὅπως βούλει ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 4, 9· μὴ ἄλλως π. Πλάτ. Πολ. 328D· πρὸς τοὺς πολεμίους πῶς ποιήσουσιν αὐτόθι 469B· ὀρθῶς π. αὐτόθι 403E· εὖ, κακῶς π. τινα, ἴδε ἀνωτ. 2·— συχν. μετὰ μετοχ., εὖ ἐποίησας ἀπικόμενος Ἡρόδ. 5. 24, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 60C· καλῶς ποιεῖς προνοῶν Ξεν. Κύρ. 7. 4, 13· οἷον ποιεῖς ἡγούμενος Πλάτ. Χαρμ. 166C· καλῶς ποιῶν, ἐνίοτε σχεδὸν κεῖται ὡς ἐπίρρ., καλῶς γ', ἔφη, ποιῶν σὺ Πλάτ. Συμπ. 174E· καλῶς ποιοῦντες .. πράττετε Δημ. 490. 16, πρβλ. 17. 10· εὖ ποιοῦν, εὐτυχῶς, ὁ αὐτ. 667. 18. **4)** ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, τὸ **ποιεῖν**, ὡς τὸ Λατ. facere, δύναται νὰ τεθῇ ἐν τῇ δευτέρᾳ προτάσει πρὸς ἀποφυγὴν ἐπαναλήψεως τοῦ ἐν τῇ πρώτῃ προτάσει ῥήματος, ἐρώτησον αὐτούς· μᾶλλον δ' ἐγὼ τοῦθ' ὑπὲρ σοῦ ποιήσω, θὰ τὸ κάμω ἀντὶ σοῦ, Δημ. 242, 28, πρβλ. Ἡρόδ. 5. 97, Θουκ. 5. 70, Ἰσαῖ. 67. 6. **II.** ἀπολ., ἐνεργῶ, πράττω, ποιέειν ἢ παθέειν προκέεται ἀγὼν Ἡρόδ. 7. 11, πρβλ. Ἰσοκρ. 199D·— ἐπὶ φαρμάκου, ἐνεργῶ, φέρω ἀποτέλεσμα, Πλάτ. Φαίδων 117B· λουτρὰ κάλλιστα ποιοῦντα πρὸς νόσους Στράβ. 234.

2) παρὰ Θουκ. εὕρηται τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐν ἰδιαιτέρᾳ τινὶ χρήσει: ἡ εὔνοια παρὰ πολὺ ἐποίει ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους, ἡ εὔνοια [τῶν ἀνθρώπων] παρὰ πολὺ ἔκλινε πρὸς τοὺς Λακεδ., ὡς παρὰ Λατ. τὸ facere cum aliquo, 2. 8· οὕτως ἀπροσώπ., ἐπὶ πολὺ ἐποίει τῆς δόξης τοῖς μὲν ἠπειρώταις εἶναι, τοῖς δέ .., ὁ καθόλου χαρακτὴρ τῶν μὲν ἦτο νὰ εἶναι χερσαῖοι, τῶν δέ .., 4. 12· τοῦτο δὲ μιμεῖται ὁ Ἀρρ. ἐν Ἀν. 2. 2, Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 82.— Ἡ ἔννοια αὕτη τοῦ **ποιέω** πλησιάζει πρὸς τὴν τοῦ **πράσσω**. Ἡ κυρία διαφορὰ μεταξὺ αὐτῶν εἶναι ὅτι τὸ μὲν **ποιέω** σημαίνει κάμνω, παράγω, Λατ. facere, τὸ δὲ **πράσσω** πράττω, ἐνεργῶ, Λατ. agere, πρβλ. **ποίησις, ποιητικός**. Ἔτι δὲ καὶ ἐν φράσει ἔνθα τὸ **ποιέω** καὶ τὸ **πράσσω** εἶναι ἀμφότερα δεκτά, παρατηρεῖται ἡ διάκρισις αὕτη (ἴδε ἀνωτ. Β 1)· ἐντεῦθεν, **ποιῶ εἰρήνην**, συνάπτω εἰρήνην, κάμνω εἰρήνην, **πράττω εἰρήνην**, ἐνεργῶ ὥστε νὰ κάμω αὐτήν, διαπραγματεύομαι· προσέτι τὸ **ποιέω** ἀείποτε ἀντίκειται τῷ **πάσχω**, καὶ οὐδέποτε μεταβαίνει εἰς ἀμετάβ. σημασίαν προσεγγίζουσαν αὐτῷ ὡς τὸ **πράσσω** (IV).— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσεις σ. 413. 479, ἐν Ἀθηνᾶς Γ', σ. 320, τ. Δ', σ. 62, 173. τ. Ε', σ. 174 κέξ., 231 κέξ., 178 κέξ., κλπ. τ. Ζ', σ. 74.

ποίη, ποιητ. ἀντὶ **πόα**.

ποιη-βόρος, ον, (βορά) ὁ τρώγων πόαν, Οἰνόμ. ἐν Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. 215B.

ποιήεις, εσσα, εν, ἔχων ἄφθονον πόαν, χορτώδης, ποώδης, βοτανώδης, Ἀλίαρτος. Δουλίχιον, ἄλσεα Ἰλ. Ι. 150, Ὀδ. Π. 396, κτλ.— Δωρ. **ποιάεις** ἐν Σοφ. Ο. Κ. 157· ὁ Πίνδ. ἔχει ὡσαύτως συνῃρ. τύπον, ποιᾶντα στεφανώματα Ν. 5. ἐν τέλ.

ποίημα, τό, (ποιέω) πᾶν τὸ ποιούμενον ἢ ποιηθέν· ὅθεν,

I. ἔργον, π. χρύσεα, χάλκεα καὶ σιδήρεα Ἡρόδ. 4. 5., 7. 84, πρβλ. 2. 135· συχν. ἐν ἐπιγραφαῖς μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ τεχνίτου, τῶ Παρίω ποίημα Κολώτεω Ἐπιγραφ. Ἀρχ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 24· Γλαύκου τοῦ Χίου ποίημα Ἡρόδ. 1. 25· ἐπὶ τῶν ἔργων τοῦ Δαιδάλου, Πλάτ. Μένων 97E· π. ἐραστοῦ, εὕρημα, τέχνασμα, ἐπίνοια ἐραστοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 474E. **2)** ποιητικὸν ἔργον, ποίημα, Κρατῖνος ἐν «Πυτίνῃ» 7, Πλάτ. Φαίδων 60C, Αὖσ. 221D· τὰ κατὰ μέτρου, τὰ μετὰ μέτρου π. Ἰσοκρ. 16B. 319B· π. εἰς τὰς Μούσας Συλλ. Ἐπιγρ. 1585, 9·— **ποιήματα**, ὡς τὸ Λατ. carmina, μονόστιχα, = **ἔπη**, Διον. Ἀλ. 1. 41, πρβλ. Schäf. de Comp. σ. 80, 257. **3)** πλάσμα, πλαστόν τι καὶ οὐχὶ ἀληθές, Ἀρρ. ἐν Ἀν. 5. 6. **II.** πρᾶξις, ἐνέργεια, ἀντίθετ. τῷ **πάθημα**, Πλάτ. Πολ. 437B, Σοφιστ. 248B, κ. ἀλλ.

ποιημάτικός, ή, όν, ποιητικός, Πλούτ. 2. 744E,

ποιημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ποίημα**, Πλουτ. Κικ. 2, Λογγῖν. 33. 5.

ποιηματο-γράφος, ὁ, ὁ γράφων ποιήματα, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Χ. 51.

ποιηρός, ά, όν, = **ποιήεις**, Εὐρ. Βάκχ. 1048, Κύκλ. 45, 61.

ποίησις, εως, ἡ, (ποιέω) τὸ ποιεῖν, κατασκευή, δημιουργία, παραγωγή, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **πρᾶξις** (ἴδε Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 6, 4, 2 κέξ.), μύρου Ἡρόδ. 3. 22· νεῶν Θουκ. 3. 2· ἡ τῶν ζῴων ποίησις Πλάτ. Συμπ. 197A· ἡ μουσικὴ περὶ τὴν τῶν μελῶν ποίησιν; Πλάτ. Γοργ. 449D· μίμησις π. τίς ἐστιν, εἰδώλων μέντοι ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 265B, κτλ.· αἱ ὑπὸ πάσαις ταῖς τέχναις ἐργασίαι ποιήσεις εἰσὶ ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 205B.

2) ἐπὶ τῆς ποιήσεως, τῆς συνθέσεως δηλ. ποιημάτων, ἡ π. τῶν διθυράμβων, τῆς τραγῳδίας, τῶν ἐπῶν Φορεκράτ. ἐν «Χείρωνι» 4. 10, Πλάτ. Γοργ. 502 A, B, Πολ. 394C· ἀπολ., ποιητικὴ δύναμις, τέχνη ποιητική, Ἡρόδ. 2, 23, 82, Ἀριστοφ. Βάτρ. 868, Πλάτ. κτλ.· οὕτως .. ἀταλαιπώρως ἡ π. διέκειτο Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 250· οἱ ἄκροι τῆς π. ἑκατέρας, δηλ. τῆς τραγῳδίας καὶ τῆς κωμῳδίας, Πλάτ. Θεαίτ. 152E· ᾠδαὶ καὶ ἡ ἄλλη π. ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 245A· π. ψιλὴ ἢ ἐν ᾠδῇ αὐτόθι 278C.

6) σύνθεσις ποιητική, ποίημα, Θουκ. 1. 10· περὶ ὧν ὁ Ὅμηρος τὴν π. πεποίηκεν Πλάτ. Ἴων 531D· ἐν τῷ πλθ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 829E·— κυρίως, ἓν ποίημα ὁλόκληρον, τοῦ ὁποίου ἐνίοτε τὰ μέρη, ἐκαλοῦντο **ποιήματα**, Franck. Callin. σ. 171. Πρβ. **ποιητής**. **II.** = **εἰσποίησις**, υἱοθέτησις, Ἰσαῖ. 63. 2· κατὰ ποίησιν Συλλ. Ἐπιγρ. 2855. 5· ποιήσει υἱοί, δι' υἱοθετήσεως, Διον. Ἀλ. 4. 7· οὕτω, τῇ παρ' ὑμῶν π. πολίτης Δημ. 466. 16.

ποιητέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν δεῖ ποιεῖν, Ἡρόδ. 1. 191., 7. 15, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 796, Πλάτ. Πολ. 361C· π. εὐλάβειά τινος Ἀντιφῶν 123. 44· τὸ ποιητέον = ὃ δεῖ ποιεῖν, Θουκ. 4. 99

II. ποιητέον, δεῖ ποιεῖν Ἀνδοκ. 25. 29.

ποιητής, γεν. **οῦ**, Ἰων. **-έω**, ὁ, ὁ κατασκευάζων, κατασκευαστής, μηχανημάτων Ξεν. Κύρ. 1. 6, 38· κλίνης Πλάτ. Πολ. 597D· τὸν π. καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 28C· ζῴων ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 234A· θεῶν ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρ. 3B· καὶ (μετὰ τοῦ **νόμων**, ἢ ἄνευ αὐτοῦ), νομοθέτης, Πλάτ. Ὅροι 415B. **II.** ὁ ἐπινοητὴς καὶ παραγωγὸς ποιήματος, ὁ συνθεὶς ποίημα (πρβλ. τὸ Ἀρχ.-Ἀγγ. maker· πρβλ. trouvère, troubadour· τοῦτ' αὐτὸ ὁμοίως ἐξεφράζοντο καὶ οἱ Περουβιανοὶ διὰ τῆς λέξεως haravec, κατὰ τὸν Prescott, Hist. Peru, 1. σ. 114), ἰδίως λεγόμενον περὶ τοῦ Ὁμήρου (Ἡρόδ. 2. 53, κλπ.), ὅστις ἐκαλεῖτο ἐμφατικῶς **ὁ ποιητής**, Ἀριστ. Ρητ. 1. 7, 31, 33., 2. 3, 16· π. κωμῳδίας Πλάτ. Νόμ. 935E· καὶ καθόλου, Ἀριστ. Βάτρ. 96, 1030, Πλάτ., κτλ.· ὡσαύτως ὁ συνθέτης μουσικῆς, μελοποιός, Πλάτ. Νόμ. 812D. **2)** καθόλου, ὁ παράγων οἱονδήποτε ἔργον διανοητικόν, συγγραφεύς, ῥήτωρ, π. λόγων Heind. εἰς Πλάτ. Φαίδρ. 234E, πρβλ. 278E, ἐν Εὐθυδ. 305B.

ποιητικεύομαι, Παθ., εἶμαι ποιητικὴ ἐπίνοια, Ἀνωνύμου περὶ Ἀπίστ. σ. 86 Gale. **II.** Μέσ., ὁμιλῶ ποιητικῶς, Εὐστ. 79, 12, κτλ.

ποιητικός, ή, όν, (ποιέω) ὁ δυνάμενος νὰ ποιήσῃ, δημιουργικός, παραγωγικός, ἀντίθετον τῷ **πρακτικός** (ἐνεργητικός, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 4, κέ.)., τινος ὁ αὐτὸς ἐν Τοπ. 6. 10, 1, Πλάτ. Ὅροι. 411D·— ἀπολ., αἱ π. τέχναι, αἱ παραγωγικαὶ ἢ χρήσιμοι εἰς τὸν βίον τέχναι, αἱ ἔχουσαι ὑλικόν τινα σκοπόν, οἷον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡ ἀρχιτεκτονική, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ποίησιν, μουσικήν, κτλ., Ἀριστ. Ἠθικ. Μεγ. 1. 35, 8, πρβλ. Πολυδ. Α', 4, 4, Διογ. Α. 3. 84· — ἡ ποιητική, ἡ δύναμις τοῦ παράγειν, Πλάτ. Σοφιστ. 265Β. — Ἐπίρρ., **ποιητικῶς** (ἐξυπ. τῆς ὑγιείας,) οὕτως ὥστε νὰ παράγῃ ὑγείαν, Ἀριστ. Τοπ. 1. 15, 10. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἐπινοητικός, εὐφυής, Χαιρήμων παρ' Ἀθην. 562F. **II.** ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ποιητικὴν τέχνην, ὁ ἁρμόζων εἰς ποιητήν, ἀνήκων εἰς ποιητήν, λέξις Ἰσοκρ. 319D· ἐπὶ προσώπων, Πλάτ. Πολ. 395D· Ὅμηρον ποιητικώτατον εἶναι αὐτόθι 607Α· π. καὶ μουσικοί ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 802Β, πρβλ. 700D, κτλ.· οἱ ποιητικοὶ =οἱ ποιηταὶ αὐτόθι 656C· — ἡ ποιητική (ὀηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ συντιθέναι ποιήματα, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 502D, Ἀριστ., κτλ. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πλάτ. Πολ. 332Β.

ποιητο-διδάσκαλος, ὁ, διδάσκαλος ποιητῶν, Ἐτυμολ. Μέγ. 428. 19.

ποιητός, ἡ, όν, (ποιέω) πεποιημένος, ποιηθείς, συχν. παρ' Ὁμ., μάλιστα ἐπὶ οἰκιῶν καὶ ὅπλων, ἀείποτε ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ **εὖ ποιητός, καλῶς** πεποιημένος, καλῶς κατεσκευασμένος, ὡς τὸ τυκτός, τετυγμένος, δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσι Ἰλ. Ε. 198, Ὀδ. Ν. 306· ποιητὰς .. πύλας Ἰλ. Μ. 470, κτλ.· ἂν καὶ ἐκφέρει ἐπίσης καὶ συνημμένως, πύκα ποιητός, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Ἰλ. Σ. 608, Ὀδ. Α. 333, 436, κτλ.· — πεποιημένος, κατ' ἀντίθετον πρὸς τὸν ἀφ' ἑαυτοῦ ὑπάρχοντα, Θέογν. 435· — π. φρέατα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς φυσικὰς πηγάς, Πλουτ. Σόλων 23. **II.** εἰσποιητός, υἱοθετηθείς, θετὸς υἱός, παῖς π., ἀντίθετον τῷ γεννητὸς ἢ ἀληθινός, Πλάτ. Νόμ. 878Ε, 923Ε· οὕτω, πατὴρ π., θετὸς πατήρ, Λυκοῦργ. 153. 44 (ἀντίθετον τῷ γόνῳ πατὴρ Λυσ. 138. 32)· π. πολῖται, πολιτογραφηθέντες, μὴ ἐκ γενετῆς ὄντες πολῖται, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 1, 3, πρβλ. Δημ. 1125. 5· — ἴδε **ποιέω**, Α. III., **ποίησις** II. **III.** ἐφευρεθείς, ἐπινοηθείς, προσποιηθείς, Πινδ. Ν. 5. 53· ποιητῷ τρόπῳ Εὐρ. Ἑλ. 1547.

ποιήτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **ποιητής**, Ἡλιόδ. 2. 8· ὡς καὶ νῦν, Ἀθήν. 600F, Λουκ. Μυΐας Ἐγκώμ. 11, κλπ.

ποιηφᾰγέω, ποιη-φάγος, ἴδε ἐν λ. **ποηφαγέω, -φάγος**.

ποικῐλ-ανθής, ές, ποικίλως ἠνθισμένος, ποικιλόχρους, χιτὼν Κλήμ. Ἀλ. 238.

ποικιλ-άντιος, ον, Δωρ. ἀντὶ **-ήνιος**, ὁ ἔχων πεποικιλμένας τὰς ἡνίας, Πινδ. Π. 2. 14,

ποικῐλ-εἵμων, ον, γεν. **ονος**, (εἷμα) ὁ ποικίλον ἱμάτιον φορῶν, ποικιλείμων νύξ, ὀηλ. κατὰ τὸ ἐν ἄστροις ποικίλον αὐτῆς, (πρβλ. **αἰόλος** II), Αἰσχύλ. Πρ. 24.

ποικῐλ-ερυθρο-μέλαινα, ἡ ἔχουσα χρῶμα ποικίλον ἐξ ἐρυθροῦ καὶ μέλανος, ἐπὶ ἐγχέλεως, Ἀριστοτ. παρ' Ἀθην. 327Γ.

ποικῐλεύς, ὁ, =**ποικιλτής**, Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 58, Ἡσύχ.

ποικῐλία, ἡ, (ποικίλλω) τὸ ποικίλλειν ἢ κοσμεῖν διὰ ποικίλων χρωμάτων, κέντημα, Πλάτ. Πολ. 373Α, 401Δ. **2)** ἐν τῷ πλ., τεμάχια κεντημένα, «κεντήματα», ὡς τὸ **ποικίλματα**, γραφαὶ καὶ π. Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 10. **II.** τὸ ποικίλλεσθαι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 11, 12.. 6. 9, 1 κ. ἀλλ. **2)** ὡς καὶ νῦν, ποικιλία, π. νοσημάτων Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 945· ἐπὶ τῶν ἀστέρων, ἡ περὶ τὸν οὐρανὸν π. Πλάτ. Πολ. 529D· π. χρωμάτων ὁ αὐτ. ἐν Φαίδ. 110D· Σικελικὴν π. ὄψων ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 401D· ἐστὶ περὶ τὴν ἐργασίαν τῶν μελιττῶν .. πολλὴ π. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 5, πρβλ. 5. 1, 2· πραγμάτων Πολύδ. 9. 22, 10· τῆς πολιτείας ὁ αὐτ. 6. 3, 3. **3)** ἐπὶ ὕφους, μουσικῆς, κτλ., ποικιλία, ποικίλη κάμπησις, αἱ περὶ τὴν λέξιν π. Ἰσοκρ. 87Ε· ἡ π. τῆς λύρας Πλάτ. Νόμ. 812D· ἀντίθετον τῷ μονῳδία Πλουτ. 2. 7C· πρβλ. **καταπλέκω** I. 2. **4)** εὐστροφία περὶ τοὺς τρόπους, εὐφυΐα, τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, πανουργία, π. πραπίδων Εὐρ. Ἀποσπ. 27 [αὖθ' ἑδεῖτο λόγου τινὸς ἡ ποικιλίας Δημ. 844. 11· — ἐγχείρησις μετ' ἐπιδεξιότητος, τομή, καῦσις, ἡ ἄλλη π. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 828. Πρβλ. **ποικίλος**.

ποικῐλίας, ὁ, εἶδος ἰχθύος, Ἀθήν. 331Ε.

ποικῐλίς, ίδος, ἡ, ἄγνωστόν τι πτηνὸν (πιθ. φέρον στίγματα) ὅπερ τρώγει τὰ ᾠὰ τοῦ κορυδαλλοῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 13.

ποικίλλω· ἀόρ. α' ἀπαρ. **ποικῖλαι** (δια-) Ἰσοκρ. 190Ε, μετοχ. **ποικίλας** Σοφ. Ἀποσπ. 412· πρκμ. **πεποίκιλκα** Διον. Ἁλ. πρὸς Πομπ. 4. — Παθ. πρκμ. **πεποίκιλμαι**, ἴδε κατωτ. **(ποικίλος)**. Ἐργάζομαί τι μὲ διάφορα χρώματα, ποιῶ τι ποικίλον, κεντῶ διὰ ποικίλων χρωμάτων, πῶλους .. ποικίλλουσ' ἐν ἀνθοκρόκοισι πήναις Εὐρ. Ἑκάβ. 470, πρβλ. Ι. Τ. 224· ἐν αὐτῷ [τῷ φάρει] π. γῆν Φερεκύδ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 741· ἀκολούθως ἐπὶ παντὸς κατακόσμου ἔργου τέχνης, ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε, παρέστησε χορὸν μετὰ ποικίλης τεχνικῆς ἐργασίας, ἐγκατεσκεύασε δὲ ἐπιμελῶς .. καὶ χορὸν (ὀηλ. ὁ Ἡφαιστος), Ἰλ. 18. 590 (ἴδε ἐν λ. **χορός**)· οὕτως, ἀναθήματα π. Ἐμπεδ. 134· πρβλ. **ποικιλτέον**. **2)** κεντῶ ὕφασμα, Πινδ. [ἴδε μίτρα II. 2, καὶ πρβλ. **ἱμάτιον ποικίλον** Πλάτ. Κρατ. 394Α), ἴδε κατωτ.· — καθόλου, διαποικίλλω, ποιῶ ποικίλον καὶ οὐχὶ μονόχρονον, ἀνθρώπων βίον Εὐρ. Κύκλ. 339, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 927Ε· π. τὰς πορείας ἱππικαῖς τάξεσι Ξεν. Ἱππαρχ. 4. 3· π. ταῖς συλλαβαῖς Πλάτ. Κρατ. 394Α. — Παθ., πᾶσιν ἤθεσι πεποικιλμένη πολιτεία, ὥσπερ ἱμάτιον ποικίλον πᾶσιν ἄνθεσι πεποικιλμένον ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 557C **3)** διακρίνω, π. εἴδη δυσκολίας .. παντοδαπὰ ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 87Α· μίξει κακῶν καὶ ἀγαθῶν π. τὸν βίον Πλουτ. Μάρ. 23. **II.** ἐπὶ ὕφους, λέγω μετὰ τέχνης καὶ κομψότητος, βαιὰ δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν, ἀκοὰ σοφοῖς, τὸ κοσμεῖν δι' ὀλίγων ἐπαίνων μεγάλας ἀρετάς, τοῦτο ἔχει χρείαν σοφοῦ ἀκροατοῦ, ἵνα κατανοήσῃ τὰ πολλὰ ἐπιτετμημένα, Πινδ. Π. 9. 134 (ἴδε ἐν λ. μίτρα II. 2)· πολλὰ Ἱππ. 303. 4 οὐδὲν ξυνίημ' ὧν σὺ π. Σοφ. Τρ. 1121, πρβλ. 412· οὕτω, Σπάρτη πεποίκιλται τρόπους Εὐρ. Ἱκέτ. 187 — λέξις ἀγαπητὴ τοῖς ῥήτορσι, ἴδε Πλάτ. Μενέξ. 235Α, Διον. Ἁλ. περὶ Ἰσαίου 3, περὶ Συνθ. Ὀνομ. 19. **III.** ἀμεταβ., ποικίλλομαι, μεταβάλλομαι ποικίλως, Ἱππ. Προρρ. 74, πρβλ. 147Η· πολλὰ ποικίλλει χρόνος, ἐπιφέρει πολλὰς μεταβολάς, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 42. **2)** μεταφ., λέγω τι διὰ ποικίλων καὶ πλαγίων φράσεων, ἔδοξέ μοι χρῆναι μηδὲν ποικίλλειν πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ἐλευθέρως εἰπεῖν ἃ μοι ἐδόκει Πλάτ. Συμπ. 218C, πρβλ. Νόμ. 863Ε.

ποικίλμα, τό, ὕφασμα κεντημένον, κέντημα, Αἰσχύλ. Χο. 1013· ὑφάσμασι καὶ π. Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 4, 29. **2)** ἔργον ποικίλον, κέντημα, ὅς [πέπλος] κάλλιστος ἦην ποικίλμασιν Ἰλ. Ζ. 294, Ὀδ. Ο. 107· βαφὰς φθείρουσα τοῦ π. Αἰσχύλ. Χο. 1013· ποικίλμασι κεκόσμηται [ἡ οἰκία], διὰ πολλῶν κοσμημάτων, Ξεν. Οἰκ. 3. 2· ὁ πέπλος μεστὸς τῶν .. π. Πλάτ. Εὐθύφρων 6C· τὰ π. καὶ τὰ ζωγραφήματα καὶ τὰ πλάσματα ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Μείζονι 298Α· ἐπὶ τῶν ἄστρων ἐν τῷ οὐρανῷ, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 529C. **II.** καθόλου, ποικιλία, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 747Α, Τίμ. 67Δ· τῶν ῥυθμῶν .. παντοδαπὰ ποικίλματα προσαρμόττοντας τοῖσι φθόγγοις τῆς λύρας ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 812Ε.

ποικιλμός, ὁ, =**ποικιλία**, Πλούτ. 2. 382C, 1088C.

ποικιλό-βαπτος, ον, ποικιλόχροος, Θ. Λάσκ. Cod. Par. 1193, fol. 91 2ᵒ.

ποικιλό-βοτρυς, υος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ποικίλους βότρυς, Νόνν. Δ. 5. 279.

ποικιλό-βουλος, ον, ὁ ἔχων ποικίλας βουλάς, πολυμήχανος, πολύτροπος, Προμηθεὺς Ἡσ. Θ. 521· Ὀδυσσεύς Ἀνθ. Πλαν. 300, κτλ.· πρβλ. **αἰολόβουλος**.

ποικιλό-γηρυς, Δωρ. **-γαρυς**, υος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ποικίλην φωνήν, πολλοὺς τόνους μουσικοὺς ἢ φθόγγους, ὁ ποικιλοτρόπως ἠχῶν, φόρμιγξ Πινδ. Ο. 3. 13· πρβλ. **ποικιλόζειρος**.

ποικιλό-γραμμος, ον, ὁ πεποικιλμένος διὰ γραμμῶν, ὁ πλήρης ποικίλων γραμμῶν, Ἀριστ. Ἀπόσπ. 328.

ποικῐλο-γράφος, ον, ὁ γράφων ἐπὶ ποικίλων ὑποθέσεων, Διογ. Α. 5. 85.

ποικιλό-δακρυς, υος, ὁ, ἡ, ὁ χέων πολλὰ δάκρυα Νόνν. Δ. 10. 45.

ποικῐλό-δειρος, ον, ὁ ἔχων λαιμὸν ποικίλον, Ἀλκαῖ. 81, Ἀνθ. Π. παράρτ. 8· — ἂν δὲ παραδεχθῶμεν αὐτὸ (ὡς προτείνει ὁ Ruhnk.) ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 201, ὡς ἐπίθετ. τῆς ἀηδόνος, πρέπει νὰ ληφθῇ ὡς =τῷ **ποικιλόγηρυς**.

ποικῐλό-δερμος, ον, =τῷ ἑπομ., Κ. Μανασσ. Χρον. 254, κλπ.

ποικῐλοδέρμων, ον, ὁ ἔχων δέρμα ποικίλον, Ψευδο-Εὐρ. Τρ. ἐν Δύλ. 226.

ποικῐλο-δῖνης [δῑ], ου, ὁ σχηματίζων ποικίλας δίνας, Ὀππ. Ι. 676.

ποικιλό-διφρος, ον, ὁ ἔχων δίφρον ἅρμα, (ἢ ἴσως θρόνον) πλουσίως πεποικιλμένον, κεκοσμημένον, Χρησμ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 112, Χρησμ. παρὰ Χοιροβ. σ. 146 Gaisf., πρβλ. Ἀθήν. 568D.

ποικιλό-δωρος, ον, ὁ ποικίλα διδοὺς δῶρα, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 12. 15.

ποικῐλο-εργός, όν, ὁ ποικίλα ἐργαζόμενος, Παύλ. Σιλ. Ἀμβ. 293, κτλ. **2)** ὁ ποικίλως εἰργασμένος, π. πήνη, ὁ αὐτ. ἐν Ἐκφρ. 376.

ποικιλό-θριξ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τρίχα ποικίλην ἢ πέρμα κατάστικτον, νεβρὸς Εὐρ. Ἄλκ. 584· ἐπὶ πτηνῶν, Πλούτ. 2. 1067Κ.

ποικιλό-θρονος, ον, ὁ καθήμενος ἐπὶ θρόνου πλουσίως πεποικιλμένου, Ἀφροδίτα Σαπφὼ 1· ἀλλ' ὁ Wustmann ἐν τῷ Rhein. Mus. 23, 238, εὑρίσκει ἐν τῷ **-θρονος** τὸ Ὁμηρικὸν θρόνα «κεντήματα».

ποικῐλόθρους, ον, ὁ ποικίλως θρόων, ἠχῶν, ποικιλόφωνος, οἰωνοί ποιητ. παρὰ Πλουτ. 2. 497Α.

ποικιλό-καυλος, ον, ὁ ἔχων ποικίλον καυλόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 4, 6.

ποικῐλο-μήτης, ου, ὁ, κλητ. **-μῆτα**, πλήρης ποικίλων τεχνασμάτων, πολυμήχανος, πανοῦργος, ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως, Ἰλ. Λ. 482, Ὀδ. Γ. 163, Ν. 293· τοῦ Διός, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 323· τοῦ Ἑρμοῦ, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 155· — πρβλ. **ποικιλόβουλος**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποικῐλό-μητις, εος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Σοφ. Ἀποσπ. 519.

ποικῐλο-μήχᾰνος, ον, ὁ ποικίλα μηχανώμενος, πολύτροπος, Ἀνθ. Π. παράρτ. 302.

ποικῐλο-μορφία, ἡ, ποικιλία μορφῆς, σχηματισμοῦ, λίθων Διον. Ἀρεοπ. σ. 897 (Ἐπιστ. 9, σ. 496, 1).

ποικῐλό-μορφος, ον, ποικιλόχρους, ποικιλοχρώματος, ἱμάτια Ἀριστοφ. Πλ. 530.

ποικῐλό-μῡθος, ον, ὁ λέγων ποικίλα, ποικίλους λόγους, Ἀνθ. Π. 5. 56, Ὀρφ. Ὕμν. 13, κτλ.

ποικῐλό-νωτος, ον, ὁ ἔχων τὰ νῶτα ποικιλόχροα, ὄφις Πινδ. 4. 442 δράκων Εὐρ. I. T. 1245· ποικιλόνωτον δόρκα ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 376.

ποικῐλο-πράγμων, ον, ἐνησχολημένος εἰς πολλὰς ὑποθέσεις, Συνέσ. 105C.

ποικῐλόπτερος, ον, ὁ ἔχων πτερὰ ποικιλόχροα, Ἔρως Εὐρ. Ἱππ. 1270· μεταφορ. π. μέλος Πρατίν. 1. 7.

ποικίλος [ῐ], η, ον, (ἴδε ἐν τέλ.) πολύχρωμος, πεποικιλμένος, διάστικτος, «παρδαλός», Ὅμ., Ἡσ., κλπ.· παρδαλέη Ἰλ. Κ. 30· δράκων Πινδ. Π. 8. 65· ἴυγξ αὐτόθι 4. 381· νεβρὶς Εὐρ. Βάκχ. 249· ποικιλώτερον ταῶ Ἄλεξις ἐν «Κρατεύᾳ» 1. 14, πρβλ. Ἀθήν 397C· ἀντίθετ. τῷ ὁμόχρους, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 10, 3· π. κιθὼν Ἡρόδ. 7. 61· π. λίθος, πιθ. μάρμαρόν τι ποικιλόχρωμον, ὁ αὐτ. 2. 127· σφαῖρα Πλάτ. Φαίδων 110B ἐν Ξεν. Ἀν. 5. 4, 32, ὁ ἔχων ἐστιγμένον τὸ σῶμα πρὸς κόσμον, ποικίλους δὲ τὰ νῶτα καὶ τὰ ἔμπροσθεν πάντα ἐστιγμένους ἀνθέμια. **II.** εἰργασμένος μὲ ποικίλα χρώματα, ἐπὶ ὑφασμάτων ἐχόντων ἐνυφασμένα ἢ κεντημένα ποικίλματα πλουσίας καὶ ἀπανίσιας ἐργασίας, συχν. παρ' Ὁμήρῳ ὡς ἐπίθ. τοῦ πέπλος, Ἰλ. Ε. 735, κτλ.· Ἰμὰς Ξ. 215· φᾶρος Σοφ. Ἀποσπ. 525· ἐν ποικίλοις.. κάλλεσιν βαίνειν, ἐπὶ πολυτελοῦς τάπητος, Αἰσχύλ. Ἀγ 923 οὕτω, τὰ ποικίλα αὐτόθι 926, 936, Θεόκρ. 15. 78· τὸ π., στολὴ πεποικιλμένη διὰ κεντημάτων, Κρατῖνος ἐν «Διονυσαλεξάνδρῳ» 1· ἐπὶ ὑφασμάτων, Κυπρίων, Καρχηδονίων καὶ Σικελικῶν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 513, Ἑρμιππος ἐν «Φορμοφόροις» 1. 23, Φιλήμ. ἐν «Σικελικῷ» 2. **2)** ἐπὶ ἐργασίας ἐπὶ μετάλλου, τεύχεα π. χαλκῷ, ἐνειργασμένα διὰ χαλκοῦ, Ὅ. Δ. 432· θώρηξ Π. 134· ἔντεα, σάκος, δίφρος, θρόνος, κλισμός, κτλ., Κ. 75, 149, 501, κτλ., ἀλλά, π. δεσμός, περίπλοκος, Ὀδ. Θ. 448. **3)** ἡ στοὰ ἡ ποικίλη, μεγάλη ἐν Ἀθήναις στοὰ κεκοσμημένη διὰ τῆς γραφῆς τοῦ Πολυγνώτου τῆς παριστανούσης τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, Αἰσχίν. 80. 26· ἡ π. στοά Δημ. 1106. 16., 1377. 8, πρβλ. Παυσ. 1. 15, 1· καλεῖται ὡσαύτως καὶ ἁπλῶς **Ποικίλη**, Παυσ. 5. 11, 6, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 10· ἢ ἡ Π., Λουκ. Ἁλιεύς 13, 16, κτλ.· ἴδε Müller Archäol. d. Kunst § 135 2. **III.** μεταφορ., εὐμετάβλητος, εὔστροφος, ἄστατος, ποικίλος, πολύτροπος, Αἰσχύλ. Πρ. 495, Πλάτ., κτλ.· ποικιλώτερος αὐτοῦ Πρωτέως Λουκ. π. Θυσιῶν. 5· ποικίλα ἀνθ' ἁπλοῦ Πλάτ. Θεαίτ. 146D· ποικιλώτερα ποιεῖν τὰ νοσήματα Πλάτ. Πολ. 426A· παντοδαπὰς ἡδονὰς καὶ π. καὶ παντοίως ἐχούσας αὐτόθι 559D· οὕτω δὲ π. τί ἐστι τὸ ἀγαθὸν καὶ παντοδαπὸν ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 334B.— π. μῆνες, οἱ μεταβαλλόμενοι μῆνες, Πινδ. I. 4. 30 (3. 37) **2)** ἐπὶ τέχνης, π. ὕμνος, ἔχων ποικιλίαν, ποικιλώτροπον μελῳδίαν, πλήρης τέχνης ποικίλης, ὁ αὐτ. ἐν Ο. 6. 148· οὖ-ω, ποικίλλειν κιθαρίζων ὁ αὐτ. ἐν Ν. 4. 23· οὕτω καὶ ἡ ποίησις λέγεται: ποικίλοις ψεύδεσι δεδαιδαλμένη ὁ αὐτ. ἐν Ν. I. 46, πρβλ. Donalds. εἰς Ο. 3. 8. (12)· οὕτως ἐπὶ ὕφους, λέξις ποιητικωτέρα καὶ π. Ἰσοκρ. 319D· σχηματισμοὶ Διονυσ. Ἀλ. π. Ἰσαίου 3· πρβλ. **ποικίλλω** II. **3)** περίπλοκος, πολύπλοκος, ποικιλώτατοι ἑλιγμοί, ἐπὶ λαβυρίνθου, Ἡρόδ. 2. 148· ἐπὶ χρησμοῦ, 7. 711· ὁ θεὸς ἐφ' ᾧ τι ποικίλον Εὐρ. Ἑλλ. 711· π. νόμος, ἀντίθετον τῷ νοήσαι ῥᾴδιος, Πλάτ. Συμπ. 182B· π. μηχάνημα, λόγος Σοφ. Ο. Κ. 762, Ἀριστοφ. Θεσμ. 438· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἁπλοῦς** Ἀριστ. Ρητ. 3. 16, 2, κ. ἀλλ.· οὐδὲν ποικίλον οὐδὲ σοφὸν Δημ. 120. 21· οὕτω καὶ ποικίλως σύδωμένου, πανούργως, ἀπατηλῶς λαλοῦντος Σοφ. Φιλ. 130, πρβλ. Εὐρ Βάκχ. 888, Ἀριστοφ. Ἱππ. 196. **4)** ποικίλον τι εἰδέναι, σοφόν, βαθύ, Εὐρ. Μήδ 301· οὐδ' ν.π., οὐδὲν πολύπλοκον ἢ δύσκολον, Πλάτ. Μένων 75E, Γοργ 491D, κτλ.· — οὕτως ἐπὶ προσώπων, ποικιλότροπος, (πανοῦργος ὡς τὸ πολυμήχανος, παρὰ Σαλλουστίῳ), ἐπὶ τοῦ Προμηθέως, Ἡσ. Θ. 511, Αἰσχύλ. Πρ. 305· ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως, Εὐρ. Ι. Α. 526 (πρβλ. **ποικιλόβουλος**), π. γὰρ ἀνὴρ Ἀριστοφ. Ἱππ. 758· οὗτος, ἀλώπηξ κερδαλέα καὶ π. Πλάτ. Πολ. 365C π. λαλήματα, ἐπὶ ἀνθρώπων, Εὐρ. Ἀνδρ. 937· βουλεύματα Πινδ. N. 5. 52.— Ἐπίρρ., σοφῶς.., καὶ ποικίλως Ἄλεξις ἐν «Κρατεύᾳ» 1. 20. **4)** ἀταθής, ὁ εὐδαίμων οὐ π. καὶ εὐμετάβολος Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 10, 14. πρβλ. Πολύβ. 14. 1, 5— ποικίλως ἔχω, εἶμαι ποικίλος, διάφορος, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 21 πρβλ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 365C.— Κατὰ τὸν τονισμὸν εἶναι παροξύτονον ὡς τὸ **αἰόλος**· πρβλ. τὸ **αἰόλος** ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ **ποικίλλω** ἐκ τῆς √ΠΙΚ, πρβλ. Σανσκρ. piś, piś-āmi (figuro), piś (ornatus)· Λατ. pic-tus (pingo), pic-tura· Σλαυ. pis-tru (variegatus).

ποικῐλο σάνδᾰλος, Αἰολ. **-σάμβᾰλος**, ον, ὁ ἔχων πεποικιλμένα, κεντημένα σανδάλια, Bgk. εἰς Ἀνακρ. 15.

ποικῐλό-στερνος, ον, μεταφορ., = **ποικιλόβουλος**, Ἡσύχ.

ποικῐλό-στικτος, ον, ὁ ἔχων ποικίλα στίγματα, κατάστικτος, «παρδαλός», Ἀριστ. Ἀποσπ. 283.

ποικῐλό-στολος, ον, ἐπὶ πλοίου, ὁ ἔχων τὴν πρῷραν ποικίλως κεκοσμημένην, πολλοῖ: χρώμασι πεποικιλμένην, (ἴδε **αὐλός** ἐν τέλ.), Σοφ. Φιλ. 343, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb.— Ἴδε Κόντου Γλῶσσ. Παρατηρήσεις σ. 274.

ποικῐλο-σύνθετος, ον, ποικίλως συντεθειμένος, Γ. Μελιτην. στ. 858.

ποικῐλο-τερπής, ές, ὁ τερπόμενος εἰς τὴν ποικιλίαν, Ἀνθ. Π. 9. 517.

ποικῐλό-τευκτος, ον, παντοειδής, κύβων θέσις Ἀνθ. Π. 9. 482.

ποικῐλο-τέχνης, ου, ὁ πεπειραμένος, δεξιὸς εἰς ποικίλας τέχνας, Τρυφιόδ. (γραπτ. Τριφ—) 536.

ποικῐλό-τραυλος, ον, ποικίλως τραυλίζων, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 4. 10.

ποικῐλ-ουργός, όν, = **ποικιλοεργός**, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 578.

ποικῐλοφαγία, ἡ, τὸ ἐσθίειν ποικίλα, Σχόλ. εἰς Ἀγ. Ἰω. τ. Κλίμ. Cod. C. isl. 87, fol. 54 r°.

ποικῐλο φάρμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, συνοδευόμενος διὰ τῶν ποικίλων φόρμιγγος τῆς φόρμιγγος, ἀοιδὰ Πινδ. Ο. 4. 4.

ποικῐλό φρων, ονος, ὁ, ἡ, = **ποικιλομήτης**, ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως, Εὐρ. Ἑκάβ. 133.

ποικῐλό φῦλος, ον, = **αἰολόφυλος**. Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 617.

ποικῐλ-όφωνος, ον, ὁ ποικίλως φωνῶν, ὁ ἔχων ποικίλην φωνήν, ἀηδὼν Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 201: — μεταφ., = **ποικιλόμυθος**, Ἀθήν. 258Δ.

ποικῐλ-όχρους, ον, ὁ ἔχων ποικίλον, χρῶμα, Ἀριστ. Ἀποσπ. 279· — μεταγεν., **-χρώμος**, ον, Οἰκουμέν.· **-χρως**, ωτος, ὁ, ἡ, Ideler Phys. 2. 200, κλπ.

ποικῐλόω, ποικίλλω, «κεντῶ», Αἰσχύλ. Ἀποτρ. 305.

ποικῐλσις, εως, ἡ, (ποικίλλω) = **ποικιλία**, Πλάτ. Νόμ. 747Δ.

ποικῐλτέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ποικίλλω**, δεῖ ποικίλλειν, Πλάτ. Πολ. 378C.

ποικῐλτής, οῦ, ὁ, ὁ ποικίλλων, ὁ ἐργαζόμενος εἰς «κεντήματα», Αἰσχίν. 14. 4, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 4, 29, κτλ. — θηλ. **ποικίλτρια**, Στράβων 17, 1, 36.

ποικῐλτικός, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ποικίλλειν, Πολυΐδ. Ζ', 34· — ἡ **ποικιλτικὴ** (ἐξυπ. τέχνη), ὡς τὸ **ποικιλία**, αὐτόθι, Διον. Ἁλ. περὶ Συνθ. 2.

ποικῐλτός, ή, όν, πεποικιλμένος, «κεντημένος», Θεαπόμπ. Ἱστ. 125, Λογγῖν. 43, κ.λ.

ποικῐλ-ύφαντος πέπλος, ὁ ποικίλως ἐξυφασμένος, Ἰω. Τζέτζ. Ἀλληγ. Ἰλ. Ζ, 41.

ποικῐλ-φθόος, όν, ὁ ποικίλην, περίπλοκον ᾠδὴν ᾄδων, αἰνιγματώδης, ἐπὶ τῆς Σφιγγός, Σοφ. Ο. Τ 130.

ποιμαίνω, μέλλ. **-ανῶ** (ποιμήν)· — ὡς καὶ νῦ., βόσκω, καὶ περιποιοῦμαι, ὡς οἱ ποιμένες τὰ ποίμνια αὐτῶν, μῆλα Ὀδ. I. 188· ἄρνας Ἡσ Θ. 23· ποίμνας Εὐρ. Κύκλ. 26 πρόβατα Πλάτ. Πολ. 345C· — ὡσαύτως ποιμαίνω ἐπ' ὄεσσι, εἶμαι ποιμὴν προβάτων, Ὅ. Ζ. 25, Α. 106· καὶ ἁπλ., βόσκω, περιποιοῦμαι ποίμνια, Αυσί. 159. 2, Πλάτ. Θεαίτ. 174D, Θεόκρ. 11. 65· — Παθ., ὡς τὸ νέμομαι, βόσκομαι, πλανῶμαι ἀνὰ τὰς βοσκάς, ἐπὶ ποιμνίων, Ἰλ. Α. 245, Εὐρ. Ἄλκ. 579 μεταφορ., ἐπὶ ὀνείρων, Μάσχ. 2. 5 (ἔνθα ἄλλοι λαμβάνουσιν αὐτὰ ὡς μέσ. μετὰ ὑποκειμένου τοῦ ὕπνος). **2)** ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 249, πᾶς πεποίμανται τόπος, πᾶσα χώρα ἀνηρευνήθη (ὡς ὑπὸ ποιμένος ζητοῦντος τὸ ἀπολωλὸς αὐτοῦ πρόβατον). **II.** μεταφορ., περιποιοῦμαι, ἐπιμέλομαι, ὡς τὸ **θεραπεύω**, ζωᾶς λωτὸν Πινδ. I. 5 (4). 14, πρβλ. Dissen εἰς N. 8. 6· Ἱκέτην Αἰσχύλ. Εὐμ. 91· τὸ σῶμα Πλάτ. Λῦσις 209A· θεσμὸν Ἀνθ. Π. 12. 99. **2)** διήγω, διοικῶ, στρατὸν Εὐρ. Ἀποσπ. 744· ἡμᾶς ἐποίμαινον αὖραι (διάφ. γραφ. **ἐκύμαινον**) Λουκ. Ἔρωτ. 6 — πρβλ. **ποιμήν**. **3)** ὡς τὸ **βουκολεῖν**, πραΰνω, ἐξαπατῶ, Λατ. pascere, lactare, fallere, ἔρωτα π. Θεόκρ. 11. 80· ὀνομάτων κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς π. Λουκ. Ἔρωτ. 54· ἐντεῦθεν καθόλου, πλανῶ, ἀπατῶ, Εὐρ. Ἱππ. 153 (οὕτως ὁ Σχολ. ἀντὶ τοῦ **πημαίνει**).

ποιμάν, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **ποιμήν**, Θεόκρ.

ποιμανδρία, ἡ, «καρδάρα» τοῦ γάλακτος, γαυλός, Λυκόφρ. 326.

ποιμᾰνόριον, τό, (ποιμάνωρ) ποίμνη: στρατός, Αἰσχύλ. Πέρσ 75.

ποίμανσις, εως, ἡ, τὸ ποιμαίνειν, κυβερνᾶν, Γεωργ. Παχυμ. βίος Ἀνδρ. Παλαιολ σ. 101B, κλπ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποιμαντήρ, ῆρος, ὁ, = **ποιμήν**, Σοφ. Ἀποσπ. 379.

ποιμαντικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὰ ποιμενικὰ καθήκοντα, ποιμαντορικός, ἐπὶ θρησκευτικῆς σημασίας, Ἐκκλ. — ἡ ποιμαντική (δηλ. τέχνη), ἡ τοῦ ποιμένος τέχνη, Ἡσύχ.

ποιμαντορικός, ή, όν, = **ποιμαντικός**, τὴν ποιμαντορικὴν ἐπιστήμων Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 25, 8, ἔκδ. Λ.

ποιμάνωρ, [ᾰ], -**ορος**, ὁ, = **ποιμήν** Π, Αἰσχύλ. Πέρσ. 241. — (Ἐκ τοῦ **ποιμαίνω** καὶ **ἀνήρ**, ὡς τὸ **στυγάνωρ**, **φθισήνωρ**, ὅθεν δέον νὰ θεωρῆται ὡς κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ **ποιμαινάνωρ**· πρβλ. **ποιμανόριον**, καὶ ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 218.)

ποιμᾰσία, ἡ, τὸ ποιμαίνειν, περιποιεῖσθαι, διαφυλάττειν, Φίλων Ι. 594, 596.

ποιμεν-άρχης καὶ -**αρχος, ου**, ἄρχων, ἡγούμενος τῶν ποιμένων, ἐπίσκοπος, Ἐκκλ. — ἐντεῦθεν -**αρχέω**, -**αρχία**, ἡ, αὐτόθι.

ποιμενικός, ή, όν, (ποιμήν) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ποιμένα, θῶκος Θεόκρ. 1. 23· πίλημα Καλλ. Ἀποσπ. 125· ἀγγεῖον Ἀθήν. 475D· κτλ. — ἡ ποιμενική (ἐξυπ. τέχνη) Πλάτ. Πολ. 345D. Ἐπίρρ. -**κῶς**, Εὐμάθ. 110.

ποιμένιον, τό, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ποίμνιον**, Ὀππ. Κ. 3. 264, 4. 269.

ποιμένιος, α, ον, σπάνιος τύπος τοῦ **ποιμενικός**, Ἀνθ. Π. 6. 73., 8. 22, κλπ.

ποιμήν, ένος, ὁ· κλητ. **ποιμήν** (οὐχὶ -**μέν**) Buttm. Ausf. Gr. § 45 Anm. 2· — βοσκὸς προβάτων ἢ βοῶν, Ὅμ., πρβλ. Ὀδ. Κ. 82-85· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν κύριον ἢ ἰδιοκτήτην (**ἄνακτα**), Ὀδ. Δ. 87. **2)** μεθ' Ὅμ. ἀείποτε βοσκὸς προβάτων (πρβλ. **ποίμνη**), βουκόλοι καὶ π. Εὐρ. Βάκχ. 714, πρβλ. Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 20, Πλάτ. Θεαίτ. 174D, Πολ. 343A, Νόμ. 735A· π. προβάτων Ἑβδ. (Γέν. Δ', 2). **Π.** μεταφορ., ποιμὴν ἀνθρώπων, ἡγεμὼν λαοῦ, συνήθως ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν Ὅμ., κλπ.· καθόλου, ἡγεμών, ἀρχηγός, Σοφ. Αἴ 360. ναῶν ποιμένες Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 767· λόχων Εὐρ. Φοίν. 1140. ὄχων ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 674· ποιμένες δώρων Κυπρίας, οἱ Ἔρωτες, Πινδ. Ν. 8. 10· — ἀπολ., κύριος, ὁ αὐτ. ἐν Ο. 10 (11). 107· περὶ τοῦ Αἰσχύλ. Ἀγ. 657, ἴδε **στρόβος**. **2)** παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς συγγραφ., ποιμὴν πνευματικός, ἐπίσκοπος, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 10. 4, 1, Συλλ. Ἐπιγρ. 9267, κτλ. (Πιθ., ὡς τὸ **πῶυ** (**πῶγυ**) ἐκ τῆς √ΠΑ· πρβλ. Σανσκρ. pâ-yus (custos) ἐκ τοῦ pâ (curare), Ζενδ. pâ-yu· Λιθ. pĕ-mu (**ποιμήν**).)

ποίμνη, ἡ, (ἴδε ἐν τέλ.) ποίμνιον, «κοπάδι», Ὀδ. Ι. 122· κυρίως προβάτων (πρβλ. **ποιμήν**), βουκολίας τ' ἀγέλας τε καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν ποίμνας τ' εἰροπόκων δίων Ἡσ. Θεογ. 440· τά τε αἰπόλια καὶ τάς ποίμνας καὶ τά βουκόλια Ἡρόδ. 1. 126· καὶ οὕτω παρ' Ἀττ.· Αἰσχύλ. Πρ. 653, Πλάτ., κτλ.· καθόλου, ποίμνια κάπρων λεόντων τε Ἡσ. Ἀποσπ. 159· — ἐπὶ περιληπτικῆς σημασίας, χρυσόμαλλος π., ἐπὶ τοῦ χρυσομάλλου κριοῦ, Εὐρ. Ἠλ. 725 (ἴδε Seidl. 721), πρβλ. Ἀντιφάν. ἐν «Ἀφροδισίῳ» 1, 4, καὶ ἴδε ἐν λ. **ποίμνιον**. **2)** μεταφορ., ἐπὶ προσώπων, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 642, Εὐμ. 197. (Ἐκ τοῦ **ποιμήν**, ὡς τὸ **λίμνη** ἐκ τοῦ **λιμήν**.)

ποίμνηθεν, Ἐπίρρ., ἐκ ποίμνης, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 491.

ποιμνήιος, η, ον, Ἰων. τύπος τοῦ ὑποτιθεμένου **ποίμνειος** (πρβλ. **ποίμνιος**), ὁ ἀνήκων εἰς ποίμνην, σταθμός, σηκὸς Ἰλ. Β. 470, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 789.

ποιμνιάρχης, ὁ, ἀρχηγὸς ποιμνίου, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 86. 145, 255, ἔκδ. Mil.

ποιμνίαρχος, ὁ, = **ποιμνιάρχης**, Ἰγνατ. βίῳ Νικηφ. Κστπλ. σ. 154, 12 ἔκδ. De Boor.

ποίμνιον, τό, συγκεκομμ. ἀντὶ **ποιμένιον**, = **ποίμνη**, μάλιστα προβάτων, Ἡρόδ. 2. 2., 3. 65, Σοφ. Ο. Τ. 761. 1028, Πλάτ. Πολ. 416A, κτλ. — καὶ ἐπὶ ἑνὸς μόνον κτήνους, Schäf Λόγγ. σ. 327, 369· πρβλ. **ποίμνη**. **Π.** μεταφ. ἐπὶ τῶν μαθητῶν, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιβ', 32, κτλ.· π. Θεοῦ Α' Ἐπιστ. Πέτρου ε', 2.

ποίμνιος, α, ον, ὁ ὑπὸ ποιμνίων συχναζόμενος, ἄλση Εὐρ. Ἀποσπ. 740.

ποιμνιο-τρόφος, καὶ **ποιμνοτρ-, ου**, ὁ, = **ποιμήν**, Ἀκύλ. Π. Δ.

ποιμνίτης, ου, ὁ, = **ποιμενικός**, ὑμέναιος π., ποιμενικὸς γαμήλιος ὕμνος, Εὐρ. Ἄλκ. 577· π. κύων, ποιμενικὸς κύων, «μανδρόσκυλος», Πολυδ. Ζ', 185.

ποιναῖος, α, ον, (ποινή) τιμωρός, τιμωρητικός, θεοὺς ἱκέτευε..μὴ ταῦτα χαράξαι ὅρκια ποιναίης νῶτον ὑπὲρ σελίδος Ἀνθ. Π. 5. 254· μηδὲ Ἄρτεμις ἐπὶ σοὶ ποιναῖον βέλος ἀφῇ καὶ ἀνέλῃ Ἀρισταίν. 1. 10.

ποινάτωρ [ᾰ], **ορος**, ὁ, ἡ, τιμωρός, τιμωρητικός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1281, Εὐρ. Ἠλ. 23, 268.

ποινάω, ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ, Θεανὼ ἐν Orelli's Epist. Socr. σ. 59 (κοινῶς: τιμᾶν), Φώτ. — Μέσ. ἐκδικῶ ἐμαυτὸν κατά τινος ὑμᾶς ποινᾱσόμεσθα Εὐρ. Ι. Τ. 1433. — Καθ' Ἡσύχ.: «ποινᾶσθαι· ποινὴν λαμβάνειν, ὅταν ἀντέκτισίν τις λάβῃ· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ῥυσιάζεσθαι».

ποινή, ἡ, (ἴδε ἐν τέλ.) κυρίως, χρηματικὴ ἱκανοποίησις χυθέντος αἵματος, τὸ πρόστιμον τὸ πληρωνόμενον ὑπὸ τοῦ φονέως εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος, ὅπερ ἀπήλλαττεν αὐτὸν παντὸς διωγμοῦ, (πρβλ. τὸ ἀρχαῖον Ἀγγλ. were-gild) τὴν αὐτὴν ἔχον σημασ.)· μετὰ γεν. προσ., δῶχ' υἱος ποινήν, ἔδωκεν ἀντέκτισιν, δωρεάν, Ἰλ. Ε. 266· ἵνα μή τι κασιγνητοιό γε π. δηρὸν ἄτιτος ἔῃ Ξ. 483· ποινὴ δ' οὔτις παιδὸς ἐγίγνετο τεθνηῶτος Ν. 659, πρβλ. Ι. 633· ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς ἀνδρὸς ἀποφθιμένου Σ. 498· — καθόλου χρήματα πρὸς ἱκανοποίησιν διδόμενα, ἱκανοποίησις, ἀνταπόδοσις, τιμωρία, Λατ. poena, Κύκλωψ ἀπετίσατο ποινὴν ἰφθίμων ἑτάρων Ὀδ. Ψ. 312· δυώδεκα λέξατο κούρους, ποινὴν Πατρόκλοιο Ἰλ. Φ. 28· πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινὴν Π. 398, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 747, 753· τῶν ποινήν, ὡς ἀνταπόδοσιν διὰ ταῦτα, Ἰλ. Ρ. 207· — οὕτω καὶ ἀνελέσθαι ποινὴν τῆς Αἰσώπου ψυχῆς, λαβεῖν ἐκδίκησιν διὰ τὴν ψυχὴν τοῦ Αἰσώπου, Ἡρόδ. 7. 134· ποινὴν τῖσαι Ξέρξῃ τῶν κηρύκων ἀπολομένων, νὰ δώσωσιν εἰς τὸν Ξέρξην ἱκανοποίησιν διὰ τὸν θάνατον τῶν κηρύκων του, ὁ αὐτ. 7. 134, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 543, Σοφ. Ἠλ. 564, Ἀντιφῶν 120. 25· ποινῆς εἵνεκα, ὡς τιμωρίαν, χάριν τιμωρίας, Συλλ. Ἐπιγρ. 3797d — ἀλλὰ παρ' Ἀττ. ὁ πληθ. εἶναι συνηθέστερος, Αἰσχύλ. Πρ. 268 Εὐμ. 464, κτλ.· ποινὰς τίνειν, τῖσαι, δοῦναι, δοῦναι δίκην, Πινδ. Ο, 2. 106, Αἰσχύλ. Πρ. 112, Εὐρ. Ι. Τ. 446, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 11· λαμβάνειν, δίκην λαμβάνειν, Εὐρ. Τρῳ. 360· πρβλ. **ἄποινα**. — Σπάνιον παρὰ τοῖς πεζογράφοις ἀνθ' οὗ ἡ συνήθης λέξις εἶναι **δίκη**. **2)** ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀμοιβὴ διά τι πρᾶγμα, τινος Πινδ. Π. 1. 113, Ν. 1· 108 εὐχὰς ἀγαθὰς ἀγαθῶν ποινὰς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 626· ποινὴν εὐσεβίης Συλλ. Ἐπιγρ. 6281. **3)** ὡς ἀποτέλεσμα τῶν λύτρων, ἀπολύτρωσις, ἄφεσις, Πινδ. Π. 4. 112. **Π.** προσωποποιεῖται ὡς θεότης τῆς ἐκδικήσεως κατέχουσα τὴν αὐτὴν τάξιν μετὰ τῆς Δίκης καὶ Ἐρινύος· μᾶτερ, ἅ μ' ἔτικτες.. ἀλαοῖσι καὶ δεδορκόσι ποινάν Αἰσχύλ. Εὐμ. 323, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 199, Αἰσχίν. 27. 7· ἐν τῷ πληθ., Πολύβ. 24. 8, 3, κτλ. (Πρβλ. **ἄ-ποινα** Λατ. poena, penitet, punio· — ὁ Pott ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὴν √pû (purum facere), ὅθεν pu-tare (καθαρίζειν ἐντελῶς Varro καὶ Cato), am-pu-tare (ἀποκόπτω τὰ περιττὰ ἢ ἐπιβλαβῆ, κλαδεύω), pu-rus· ἴδε Κούρτ. ἀρ. 373. — Καθ' Ἡσύχ.: «ποινή· ἀντέκτισις ἡ ὑπὲρ φόνου διδομένη, καὶ ἡ δωρεά, καὶ τὰ διδόμενα χρήματα ὑπέρ τινος ἀνῃρημένου τοῖς αὐτοῦ οἰκείοις».

ποινηλᾰσία, ἡ, ἐπιβολὴ ποινῆς, τιμωρία, Ἰω. Λυδ. 311. 15, Φωτ. Ἐπιστ. σ. 83, 31.

ποινηλᾰτέω, καταδιώκω ὡς ἡ θεὰ τῆς ἐκδικήσεως, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 117· — παθ., καταδιώκομαι οὕτω, ὁ αὐτ. π. Π. 1. 27., 3. 237. — Καθ' Ἡσύχ.: «ποινηλατήσας· ἐλάσας».

ποινηλάτης, ου, ὁ, ἐκδικητής, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 117, 225· — **ποινηλάτις** τύχη ὁ αὐτ. σ. 405, Νικήτ. Εὐγεν. 6, 37.

ποιν-ήλᾰτος, ον, (ἐλαύνω) ὁ καταδιωκόμενος ὑπὸ τῶν Ἐρινύων, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ. **Π.** ὁ ἐπιβαλλόμενος ὑπ' αὐτῶν, μανία Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. 435.

ποίνημα, τό, (ποινάω) τιμώρημα, Ἡσύχ. (κῶδ. **ποινώματα**).

ποινήτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ ἑπομ., Τζέτζ. τὰ μεθ' Ὅμ. 35.

ποινητήρ, ῆρος, ὁ, (ποινάω) ἐκδικητής, Ὀππ. Ἀλ. 2. 421.

ποινῆτις, ιδος, ἡ, ἡ ἐκδικουμένη, τιμωροῦσα, Ἀνθ. Π. 7. 745.

ποινήτωρ, ορος, ὁ, = **ποινάτωρ**, Νόνν. Δ 29. 355, 663, κτλ.

ποίνιμος, ον, (ποινή) ἐκδικῶν, τιμωρῶν, Δίκη, Ἐρινύς Σοφ. Τρ. 808, Αἴ. 483. π. πάθεα ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 210. **2)** ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀνταποδίδων, ἀνταμείβων, χάρις Πινδ. Π. 5. 32.

ποινο-ποιός, όν, ὁ ἐκδικῶν, ἐκδίκησιν ἐνεργῶν, **αἱ πινοποιοί**, αἱ τῆς ἐκδικήσεως θεότητες, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 23.

ποινουργός, ὁ, (*ἔργω) δήμιος, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. Πολιτικ. 3. 60.

ποιο-λόγος, ον, (λέγω) ὁ ποιολογῶν, χορτολογῶν, ταῶς Ἀριστ. Ἀποσπ. 274· — **ποιολογέω**, καλάμην συλλέγω, σταχυολογῶ, Θεόκρ. 3. 32.

ποιο-νόμος, ον, (νέμω) ὁ νεμόμενος πόαν, τρώγων πόαν, βοτὰ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1169. **Π.** προπαροξ. **ποιόνομος, ον**, (νομή) ὁ ἔχων νομὰς πλήρεις πόας, τόποι ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 50.

ποιόντασσιν (= **ποιοῦντεσιν**, **ποιοῦσιν**) μετχ., Ἐπιγρ. Ἡρακλείας τῆς ἐν τῇ Μεγ. Ἑλ. CIG. 5774.

ποῖος, α, ον, Ἰω. **κοῖος, η, ον**, (ἀλλ' οὐχὶ παρ' Ὁμήρῳ, ἴδε **πόσος** ἐν τέλει) — ὁποῖός τις; ποῖος τὸ εἶδος; «τί λογῆς»; Λατ. qualis? ἐν χρήσει ἐπὶ ἐρωτήσεων· παρ' Ὅμ. συνήθως ἐκφράζει ἔκπληξιν καὶ ὀργήν, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες, τί λόγος εἶναι αὐτὸς τὸν ὁποῖον εἶπες! Ἰλ. Α. 552, κτλ.· ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων Δ. 350, κτλ.· καὶ ἁπλῶς, ποῖον ἔειπες Ν. 824, Ὀδ. Β. 85, κτλ.· ποῖον ἔρεξας Ἰλ. Ψ. 570· ποῖοί κ' εἶτ' Ὀδυσῆι ἀμυνέμεν, τί εἴδους ἄνδρες θὰ φανῆτε νὰ βοη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θήσητε τὰν Ὀδυσέα, Ὀδ. Φ. 195· ταύτην τὴν χρῆσιν διατηρεῖ καὶ παρ' Ἀττ., εἰς δήλωσιν ἐκπλήξεως, κτλ., Heind εἰς Πλάτ. Χαρμ. 174C— ὡσαύτως ἐπὶ ἁπλῶν ἐρωτήσεων, ποίης δ' ἐξ εὐχεται εἶναι γαίης Ὀδ. Α. 406· κοίῃ χειρί; Ἡρόδ. 4. 155· καὶ συχν. παρ' Ἀττ. **2)** διπλῶς τιθέμενον: ποίαν χρὴ [γυναῖκα] ποίῳ ἀνδρὶ συνοῦσαν τίκτειν; Πλάτ. Θεαίτ. 149D. **3)** ποῖος οὐ ἐν ἐρωτήσει εἶναι ἰσοδύναμον τῷ ἕκαστος ἐν καταφάσει, Ἡρόδ. 7. 21, Σοφ. Ο. Τ. 420, κτλ. **4)** ἐν διαλόγοις τὸ **ποῖος** ἐνίοτε τίθεται μετὰ λέξεως ἧς ἐποιήσατο χρῆσιν ὁ προλαλήσας, καὶ ἐκφράζει ἔκπληξιν μετὰ περιφρονήσεως, Πρωτέως τάδ' ἐστὶ μέλαθρα.— Ἀπόκρ. ποίου Πρωτέως; Ἀριστοφ. Θεσμ. 874, πρβλ. Ἀχ. 62. 158, 761, Νεφ. 367, Πλάτ. Θεαίτ. 180B, Γοργ. 490E, κτλ. **5)** παρ' Ἀττ. οὐχὶ σπανίως μετὰ τοῦ ἄρθρ., ὅτε ἐκ τῆς ἐρωτήσεως παραλαμβάνεται τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου ὁριζόμενον ὄνομα ἢ ἐκ τῶν συμφραζομένων νοεῖται (Πόρσ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 892), τὸ ποῖον εὑρὼν .. φάρμακον; Αἰσχύλ. Πρ. 249· τὰ ποῖα τρύχῃ; μῶν ἐν οἷς ..; Ἀριστοφ. Ἀχ. 418· λέγεις δὲ τὴν ποίαν κατάστασιν ὀλιγαρχίαν; τὴν ἀπὸ τιμημάτων Πλάτ. Πολ. 550C· συχνάκις μετὰ τῆς δεικτικῆς ἄντων., ὁ ποῖος οὗτος ..; ὁ δεινός, ὁ ταλαύρινος ..; Ἀριστοφ. Ἀχ. 963, πρβλ. Νεφ. 1270· ὁ ποῖος; ὁ Βριάρεως .. Τιμοκλῆς ἐν «Ἥρωσιν» 1, ἔνθα ἴδε Meineke· ἀλλ' ἐνίοτε ἡ ἀπόκρισις γίνεται γενικωτέρα, Σοφ. Ο. Τ. 120, 291, Ο. Κ. 1415, Φιλ. 1229· ὡσαύτως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ τὸ ποῖον; Πλάτ. Σοφ. 220E, κλπ.· τὸ ποῖον δή; ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 147D, Φαίδρ. 279A· τὰ ποῖα ταῦτα; ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 395D, κτλ.· τῆς ποίας μερίδος; Δημ. 246. 10. **6)** ἡ χρῆσις τοῦ **ποῖος** μετὰ τῆς δεικτικῆς ἄντων. εἶναι κοινὴ καὶ ἄνευ τοῦ ἄρθρ., κοῖα ταῦτα λέγεις; Ἡρόδ. 7. 48· ποίαν Ἐρινύν τήνδε ..; τί λογῆς Ἐρινύς εἶναι αὕτη ..; Αἰσχύλ. Ἀγ. 1119 ποῖον ἐρεῖς τόδ' ἔπος; τί λογῆς λόγος εἶναι αὐτὸς τὸν ὁποῖον θὰ εἴπῃς; Σοφ. Φιλ. 1204, πρβλ. 441, κτλ. **7)** ποῖός τις; εἶναι ἐν συχνῇ χρήσει καὶ ἐκφέρει τὸ ἐρώτημα μᾶλλον ἀορίστως, κοῖόν μέ τινα νομίζουσιν εἶναι; Ἡρόδ. 3. 34· κοῖός τις δοκέει ἀνὴρ εἶναι; αὐτόθι· πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1163, Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 6, κτλ.· ποῖ' ἄττα; Πλάτ. Πολ. 398C, κτλ.· τὰ ποῖ' ἄττα; Ξεν. Κύρ. 3. 3, 8, πρβλ. Πλάτ. Σοφ. 240C. **8)** **ποίᾳ**, Ἰων. **κοίῃ**, ὡς ἐπίρρ. = **πῶς**; Λατ. quomodo? Ἡρόδ. 1. 30, κτλ.· ποίᾳ ἄλλῃ, διὰ τίνος ἄλλου τρόπου; Ἀριστοφ. Ὄρν. 1219. **II.** ὡς τὸ **ὁποῖος** ἐν πλαγίᾳ ἐρωτήσει, διδάξω .. ποῖα χρὴ λέγειν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 519, πρβλ. Πρ. 194, Σοφ. Φιλ. 153, κτλ.· οὐκ οἶδα ὁποίᾳ τόλμῃ ἢ ποίοις λόγοις χρώμενος ἐρῶ Πλάτ. Πολ. 414D. **III.** ἐνίοτε τίθεται ἔνθα ἠδύνατο νὰ τεθῇ τὸ **πόσος**, οἷον, ποίου χρόνου ..; ἐπὶ πόσον περίπου χρόνον ..; Αἰσχύλ. Ἀγ. 278, πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 815, Ἀριστοφ. Ὄρν. 920. **IV.** = **ποδαπός**; ποῖος οὗτος Τιμόθεος;— Μιλήσιός τις .., Φερεκράτ. ἐν «Χείρωνι» 1. 20· (αἱ λ. **ποῖος, κόσος**, δέον νὰ ἀναφέρωνται εἰς τινα ἀρχικὸν τύπον ***πός**, ὡς αἱ συσχετικαὶ ἀναφορικαὶ **οἷος, ὅσος** εἰς τὸ **ὅς**, καὶ αἱ δεικτικαὶ **τοῖος, τόσος** εἰς τὸ ***τός, τό**). [Μεταγενέστεροι στιχοποιοὶ ποιοῦσιν ἐνίοτε τὸ θηλυκ. **ποία** τροχαῖον (-υ), Ἰακώβ. εἰς Ἀνθ. Π. σ. lxv.— Ἡ πρώτη συλλαβὴ εἶναι ἐνίοτε βραχεῖα παρ' Ἀττ., Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 911, Ἀριστοφ. Σφ. 1369].

ποιός, ά, όν, ἀόρ. ἀντων., ὁ ἔχων φύσιν τινά, εἴδός τι ἢ ποιότητά τινα, συχν. παρὰ Πλάτ., μάλιστα συνημμένον μετὰ τοῦ **τις**, οἷον, ποιός τις, ποιὰ ἄττα ἐν Σοφ. 262E, ἐν Πολ. 438E· ἴδε Ἀριστ. Κατηγ. 4. 1., 8, 1 κέξ.· **τὸ ποιόν**, = **ποιότης**, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 10. 6, 11, κλπ.

ποιότης, ητος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Λατ. qualitas, Πλάτ. Θεαίτ. 182A (ἔνθα ἀπολογεῖται πως ἐπὶ τῇ χρήσει τῆς λέξεως ἣν καλεῖ ἀλλόκοτον ὄνομα), Ἀριστ. Κατηγ. 8. 1 κέξ., Ἠθικ. Νικ. 10. 3, 1· ἐπὶ μεγέθους ἢ ὄγκου, Βαθρ. 28. 10· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 350.

ποιο-τρόφος, ον, = **ποιμαντρόφος**, Ὀππ. Κυν. 1. 460.

ποιο-φάγος [ᾰ], **ον**, = **ποιηφάγος, ποιφάγος**, Ὀππ. Κυν. 2. 613.

ποιόω, (ποιός) καθιστῶ τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, ὅλδω εἴς τι ποιότητά τινα, τὸ ποιοῦν αὐτῶν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 1, 5.— Παθ., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 108, κτλ.

ποιπνυός, ὁ, «θεράπων» Ἡσύχ.

ποιπνύω· παρατ. **ἐποίπνυον**, Ἐπικ. **ποίπνυον** Ὅμ.· ἀόρ. μετοχ. ποιπνύσας Ἰλ. [τὸ υ τοῦ ἐνεστ. μακρὸν πρὸ μακρᾶς συλλαβῆς, βραχὺ δὲ πρὸ βραχείας, ἴδε τὰ κατωτέρω μνημονευόμενα χωρία· ᾧ ἐν τῷ μέλλ. καὶ ἀορ. ἀείποτε.] Ἀρχαῖον Ἐπικ. ῥῆμα (ἐσχηματισμένον δι' ἀναδιπλασ. ἐκ τῆς √ΠΝΓ, πνέ-ω, ὡς παιπάλλω ἐκ τοῦ πάλλω, παι-φάσσω ἐκ τῆς √ΦΑ, φάος, παι-φύσσω ἐκ τοῦ φυσάω), κυρίως ἀσθμαίνω, πνευστιῶ ἐκ τῆς σπουδῆς ἢ τοῦ κόπου· ἐντεῦθεν σπεύδω, ἐνεργῶ, διακονῶ, Λατ. satagere, ἐπὶ θεραπόντων, ὡς ἴδιον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα Ἰλ. Α. 600· αἱ μὲν ὑπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον Σ. 421· ποίπνυον παρεόντε Ω. 475· ὡς ἔφαθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποίπνυον Ὀδ. Γ. 430· ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν Ἰλ. Ξ. 155.— κατ' ἀόρ. μετοχ. μετ' ἄλλου ῥήμ. (πρβλ. ἐγκονέω), δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι, κάμετε γρήγορα καὶ σαρώσατε .., Ὀδ. Υ. 149· ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη αὐτῷ ποιπνύσαντι .. ὀτρῦναι Ἰλ. Θ. 219·— οὕτω παρὰ μεταγεν. Ἐπικ.· ἅπαξ παρὰ Πινδ. ποιπνύων ἐμὰν χάριν, κοκκάζων χάριν ἐμοῦ, Π. 10. 101.— Μέσ., περί τι Ὀππ. Ἁλ. 2. 518.

Ποίτιος Ἀπέλλων (= **Πύθιος Ἀπόλλων**), Ἐπιγρ. Δρηρίων Κρήτης, Ραγκ. Ant. hel. 2477, = Dëthier, Sitzungesber. d. Akad. zu Wien (1859) XXX, σ. 431 κέξ.

Ποϊτρύπιος, ὁ, Δελφικὸς τις μήν, Ἀνέκδ. Δελφ. ἀρ. 20, 37, κτλ

ποιφύζην, Ἐπίρρ., μετὰ φυσήματος ἢ συριγμοῦ, κοινῶς, «φυσῶν-ας», «σφυρίζοντας», Νικ. Θηρ. 371.

ποιφυγμα, τό, τὸ ἀποῤῥῶς καὶ μετὰ ἤχου τὴν πνοὴν ἐκπέμπειν, φύσημα, ῥοχάλισμα, ἐν ματαίοις κάγρίοις ποιφύγμασι Αἰσχύλ. 280. 280.— Καθ' Ἡσύχ.: «ποίφυγμα, σχῆμα ὀρχηστικόν.»

ποιφύσαω, (δι' ἀναδιπλ. ἐκ τοῦ **φυσάω**) φυσῶ, πνέω, Νικ. Θηρ. 180· Ζεφύρου μέγα ποιφύξαντος Εὐρυρίων 95· παιδικὰ π., ὡς τὸ ἔρωτα πνεῖν, Σώφρων παρ' Ἀθην. 324E. **II.** μεταφ., φυσῶ τι, ὡς ὅταν φυσᾷ τις τὸ πῦρ, κρατῆρος ὃν Μέλαινα ποιφύζει, ὄντινα θὰ φυσήσῃ ἡ Περσεφόνη ἢ ἡ Ἰφιγένεια, Λυκόφρ. 198· φουσκώνω, Ἀνθ. Π. 7. 215.— Καθ' Ἡσύχ.: «ποιφύξεις· ἐκφυσήσεις. καὶ τὸ φυσᾶν καὶ τὸ πνεῖν [ἐκ τοῦ] ποιφύσειν».

ποιῶδες ἐκφώνημα· τὸ τὴν ποιότητα δηλοῦν, Μ. Ψελλὸς ἐν Annu. etc. IX, σ. 206.— Ἡ λέξ. **ποιώδης** κεῖται ἐν τῷ Θησ. Στερ. μόνον κατὰ σημασίαν τὴν ἐκ τῆς πόας, **ποίνης**, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ποιώδης, ες, ἴδε ἐν λ. **ποώδης**.

ποιωτικός, ή, όν, (ποιόω) ὁ παρίχων ἢ ἔχων ποιότητα, Ὀρειβάσ. 277 Matth.

πόκα ἢ **ποκά** [ᾰ], Δωρ. ἀντὶ τοῦ **πότε** καὶ **ποτέ**· οὕτω δὲ καὶ τὰ ὅμοια, **ὅκα, ὁπόκα, ὁππόκα, ἄλλοκα**.

ποκάζω, = **ποκίζω**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 714, Σουίδ. ἐν λ. **πεκτέω**.

ποκάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πόκος**, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 15. 18, Ἱπποκρατ. σ. 87.

ποκάς, άδος, ἡ, (**πόκος**) διεκτενισμέναι τρίχες, Ἀριστοφ. Θεσμ. 567, ἐν τῷ πληθ.— Καθ' Ἡσύχ.: «ποκάδες· τρίχες. ἀπὸ τοῦ πέκεσθαι, ὅθεν καὶ πόκος».

πόκες, αἱ, καὶ **πόκη**, ἡ, ἴδε **πόκος** ΙΙ.

ποκίζω, (πόκος) = **πέκω**, κείρω, πόκους ποιῶ, τὶς τρίχας ἀντὶ ἐρίων ἐποκίζατο; (Δωρ. ἀόρ.), «ἀντὶ τοῦ ἔκειρε, πόκους ἐποιήσατο, τὰς γὰρ ποτε ἔκειρεν ἀντὶ ἐρίων τρίχας;» (Σχόλ.), Θεόκρ. 5. 26.

Πόκιος, ὁ, ὄνομα Λοκρικοῦ μηνός, Ἀνέκδ. Δελφ. 3.

πόκκι (= **ὅτι**,) Ἐπιγρ. Λαρίσης, Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 64, στ. 12.— Ἐρῶντο, φαίνεται, οἱ Θεσσαλοὶ τῇ λέξει ὡς ἡμεῖς τὴν σήμερον τῷ **πῶς** ἀντὶ τοῦ **ὡς** ἢ ὅτι, καὶ τῷ **πότε** νὰ ἀντὶ τοῦ **ὅταν**, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

πόκο-ειδής, ές, ὁμοιος πρὸς πόκον, ἄξαντον μαλλίον· ἄξεστος, ἀκατέργαστος, τραχύς, Λογγῖν. 15. 5.

πόκόομαι, Παθ., καλύπτομαι, ὡς δι' ἐρίων, Ἀνθ. Π. 6. 102.

πόκος, ὁ, (πέκω) ἔριον προβάτου ἀκατέργαστον, ὄγκος μαλλίου, Δ. Μ. 451, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 574· οἷν μελάγχιμον πόκῳ Εὐρ. Ἡλ. 513· πεκτεῖν.. προβάτων π. ἠρινὸν Ἀριστοφ. Ὄρν. 714· πέντε πόκως ἑλαὸ' ἐχθὲς Θεόκρ. 15. 20·— ὡσαύτως βάστρυχες μαλλίου, Σοφ. Τρ. 675· ἐρίων π. Κρατῖνος ἐν Ἀδηλ. 115· νεφέλαι πόκοις ἐρίων ὁμοῖαι Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 1, 13. **II.** παροιμ., εἰς ὄνου πόκας, ἔνθα κείρονται οἱ ὄνοι, δηλ. οὐδαμοῦ, «ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ μὴ ὄντων λέγεται ἡ παροιμία» (Φώτ. ἐν λ. ὄνου πόκαι), Ἀριστοφ. Βάτρ. 186· ὄνου πόκας ζητεῖς, ζητεῖς «τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα», Παροιμιογρ.— ἡ ὀνομαστικὴ ἐν τῇ φράσει ταύτῃ εὑρηται **πόκες** παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. πόκαι δὲ παρὰ Σουίδ. καὶ Φωτ.— ὅπερ δεικνύει ὅτι ἂν ὑπῆρχε δηλ. ἐνικ. ἐν χρήσει·— ὁ Ἀρίσταρχ. (ἐν λ. **ὄνου πόκαι** παρὰ Φωτ.) φαίνεται ὅτι ἀνεγίνωσκεν "**Ονου πλοκὰς** μὲ ὁμοίαν σημασίαν, ἴδε Meineke εἰς Κρατῖν. ἐν Ἀδηλ. 80, καὶ πρβλ. **ὄκνος** ΙΙ.

πόκο-φόρος, ον, ὁ φέρων πόκον, ἔρια, Πλανούδ. Ὀβίδ. Μεταφρ. 3. 585.

πολέες, έων, έεσσι, έας, Ἐπικ ἀντὶ **πολλοί, ῶν**.

πολείδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πόλις**, Ἐτυμ. Μέγ. 147. 22 παρὰ Στράβ. 344, 412, 446 (ὀρθότ.) **πολίδιον**· τρίτος δὲ τύπος πολύδριον ἐν Α. Β. 857, Ἡσύχ. ἐν λ. **πολίχνια**, ἴδε Λοβεκ. Παθολ. 394.

***πολειτογραφήσας**, μεχ. ἐν τῇ σημ. τοῦ **πολειτογράφος**, γενόμενος, ἄρξας τὴν τοῦ πολειτογράφου ἀρχήν, Ἐπιγρ. Ἀγκύρ. CIG. 4016-7.

πολειτογράφος, ὁ, ὁ πολιτογραφῶν ἄρχων, Ἐπιγρ. Βιθυνίας, Perro, Explor. de Galatie et Bithynie, 22, καὶ Lob. III, 1178.

πολεμαδόκος, ον, Δωρ. ἀντὶ **πολεμηδόκος**.

πολεμάρχειος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πολέμαρχον, στοὰ Ἀθήν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

210B· — **τὸ πολεμάρχειον** ἢ **πολεμαρχεῖον**, ἡ κατοικία τοῦ πολεμάρχου, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 5, Πολύβ. 4. 79, 5 (ἔνθα ὁ Schweigh. -χιον).

πολεμαρχέω, εἶμαι πολέμαρχος, Ἡρόδ. 6. 109, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 25· — Δωρ. **πολεμαρχέω**, Ἐπιγραφ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1573-4.

πολεμάρχης, ου, ὁ, = **πολέμαρχος** I, Ψευδο-Χρυσ. τ. 8, σ. 630A.

πολεμαρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ θέσις τοῦ πολεμάρχου, Πολέμων. Σοφ. σ. 3.

πολεμαρχικός, ἡ, όν, = **πολεμάρχειος**, Φωτίου Βιβλιοθ. 108. 4.

πολέμ-αρχος, ὁ, ὁ ἀρχίζων τὸν πόλεμον ἢ διευθύνων αὐτόν, ἀρχηγός, ἄρχων, ἡγεμών, Ἀχαιῶν Αἰσχύλ. Χο. 1072, πτβλ. Θήβ. 828. **II**, ὄνομα ἀνωτέρου ἄρχοντος ἐν πολλαῖς τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων· **1)** ἐν Ἀθήναις ὁ τρίτος ἄρχων, ὅστις προΐστατο τοῦ δικαστηρίου ἐν ᾧ ἐδικάζοντο οἱ **μέτοικοι**, Ἀριστοφ. Σφ. 1042· ὠφληκέναι παρὰ τῷ π., ἐν τῷ δικαστηρίῳ αὐτοῦ, Λυσίας 160. 33· — ἐν ἀρχαιοτέροις χρόνοις ὑπηρέτει ὡς ἀνώτατος στρατηγὸς ἐν ἐκστρατείᾳ, καὶ ἐν Μαραθῶνι εὑρίσκομεν τὸν πολέμαρχον προεδρεύοντα τοῦ πολεμικοῦ συμβουλίου, Ἡρόδ. 6. 109. **2)** ἐν Σπάρτῃ, = **μοραγός**, οἱονεὶ διοικητὴς ταξιαρχίας, Ἡρόδ. 7. 173, πρβλ. Θουκ. 5. 66, Ξεν. Ἑλλ. 4. 4. 7, καὶ 5. 7. κτλ. **3)** ἐν Θήβαις ἐκαλοῦντο οὕτως ἄρχοντες ἀμέσως κατώτεροι τῶν Βοιωταρχῶν, ἀνώτατοι δὲ εἰς πολεμικὰ πράγματα, αὐτόθι 5. 4, 2 κἑξ., Συλλ. Ἐπιγρ. 4569, 23, 1570, 21, κ. ἀλλ.· μνημονεύονται δὲ τρεῖς παρὰ τῷ Keil ἐν Ἐπιγραφ. Βοιωτ. II. 3, III 10. **4)** ὁμοίως ἐν Μαντινείᾳ καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσι, Θουκ. 5. 47, Πολύβ. 4. 18, 2, κτλ. **5)** ἁπλῶς, ἡγεμών, ἄρχων, ἀρχηγός, σὺν ἐφήβων Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1060.

πολεμέω, μέλλ. **-ήσω**· πρκμ. **πεπολέμηκα** Ἀριστ. Ρητ. 1. 4. 9.— Μέσ., μέλλ. **-ήσομαι**, Ἐξῆς. (Β' Παραρ. ΙΑ', 4), ἀλλ' ἴδε κατωτ.· ἀόρ. **ἐπολεμησάμην** (κατ-) Πολύβ. 11. 31, 6: — Παθ., **πολεμηθήσομαι** Πολύβ. 2. 41, 14, κτλ.· — ἀλλὰ **πολεμήσομαι** ἐπὶ παθ. σημασ., Θουκ. 1. 68., 8. 43, Δημ. 657, 9, πρβλ. **διαπολεμέω**· — ἀόρ. **ἐπολεμήθην** Θουκ. 5. 26· — πρκμ. πε**πόλεμημαι** (κατα-) ὁ αὐτ. 6. 16· (**πόλεμος**). Ἔχω πόλεμόν, εἶμαι εἰς πόλεμον, ἢ ὑπάγω εἰς πόλεμον, κινῶ πόλεμον, ἀντίθετον τῷ **εἰρήνην ἄγω**, ὁ αὐτ. 1. 124, 140., 5. 76· τινι Ἡρόδ. 6. 37, κτλ.· ἐπί τινα Ξεν. Ἀν. 3. 1, 5· πρός τινα ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 5, 8, Πλάτ. κλ.· μετά τινος ἢ σύν τινι, ὁμοῦ μετά τινος, ὡς βοηθός τινος, Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 27, Ἀνάβ. 2. 6, 5· π. περὶ τῆς ἀρχῆς Ἡρόδ. 6. 98. **2)** ὡς καὶ νῦν, μάχομαι, ἀπὸ τῶν ἵππων Πλάτ. Πρωτ. 350A· ἀπὸ καμήλων Ξεν. Κύρ. 7, 1, 49· — ἀλλά, ἀφ' ὅτου πολεμήσωμεν, τίνα τὰ μέσα ἡμῶν τὰ πρὸς τὸν πόλεμον, Ἀνδοκ. 25., 28. **3)** καθόλου, ἐρίζω, φιλονικῶ, ἀμφισβητῶ πρός τινα, Ξεν. Κύρ. 1, 3, 11· οὕτω, π. τῇ χρείᾳ Σοφ. Ο. Κ. 191, πρβλ. Εὐρ. Ἴων 1386· τινι ὑπέρ τινος Δημ. 236. 5. **II**, μετ' αἰτ., κινῶ πόλεμον ἐναντίον τινός, πολιορκῶ, τὴν πόλιν Δείναρχ. 95. 1· τὰς Ἀθήνας Διόδ. 4, 61, πρβλ. 13. 84., 14. 37, κτλ.· Ῥωμαίους Πολύβ. 11. 19. 3, πρβλ. τὰς διαφ. γρ. 1, 15, 10· τὰς σταφυλὰς Ἀλκίφρων 3. 22· καὶ συχν. παρὰ μεταγεν.· — ἀλλὰ τὸ παθ. εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ., Θουκ. 1. 37, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 20, Ἰσοκρ. 92A· οὐχ οὗτοι πολεμοῦνται Δημ. 33. 1· καὶ αὐτοὶ .. ἐκ πολλοῦ πολεμούμενοι ὁ αὐτ. 240. 18· αὐτὸς μὲν πολεμεῖν ὑμῖν, ὑφ' ὑμῶν δὲ μὴ πολεμεῖσθαι ὁ αὐτ. 113. 6· πρβλ. **πολεμόω**. **2)** μετὰ συστοίχ. αἰτ., πόλεμον πολ. Πλάτ. Πολ. 551D, κτλ.· — ἐν τῷ παθ., ὁ πόλεμος οὕτως ἐπολεμήθη Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 10· κατὰ θάλατταν ἐπολεμεῖτο ὁ π. ὁ αὐτ. Ἑλλ. 5. 1, 1, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 600A· οὕτως, ὅσα ἐπολεμήθη, ὅσα διηδήποτε πολεμικαὶ πράξεις ἐγένοντο, Ξεν. Ἀν. 4. 1, 1· τὰ περὶ Πύλον ἐπολεμεῖτο Θουκ. 4. 23, πρβλ. 3. 6.— Ὁ παρὰ ποιηταῖς ἐν χρήσει τύπος εἶναι **πολεμίζω**. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 409 κἑξ.

πολεμη-δόκος, ὁ ἡ, ὁ δεχόμενος καὶ ὑποστηρίζων τὸν πόλεμον, πολεμικός, ἐπίθετον τῆς Παλλάδος, Συλλ. Ἐπιγρ. 3538. 14· Δωρ. **πολεμᾱ-δόκος**, Ἀλκαῖ. 7· π. ὅπλα Πινδ. Π. 10. 22.

πολεμήϊος, ον, Ἰων. ἐπίθ. (διότι δὲν ὑπάρχει Ἀττ. τύπος εἰς **-ειος**), φιλοπόλεμος, πολεμικός, συχν. παρ' Ὁμ. (μάλιστα ἐν Ἰλ.)· **πολεμήια ἔργα** Ἰλ. Β. 338, κτλ.· ὡσαύτως, π. τεύχεα Ὁ. Η. 193, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 238· **πολεμήια** = τὰ **πολέμια**, Ἡρόδ. 5. 111.

πολεμηιεῖον, ἑρετικὸν τοῦ **πολεμέω**, Θουκ. 1. 33, Δίων Κ. 46. 30.

πολεμητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **πολεμέω**, δεῖ πολεμεῖν, Ἀριστοφ. Λυσ. 496, Ἀριστ. Ρητ. 2. 22, 5· τινι, κατά τινος, Πλάτ. Πολιτικ. 304E· — πληθ. **πολεμητέα**, Θουκ. 1. 79, Δίων Κ. 36. 29.

πολεμητήριον, τό, ὁ τόπος ἐξ οὗ ὁ στρατηγὸς ἐνεργεῖ πολεμικῶς, ἀρχηγεῖον, Πολύβ. 4. 71, 2· πρβλ. **ὁρμητήριον**.

πολεμη-τόκος, ον, ὁ γεννῶν πόλεμον, Νόνν. Δ. 4. 425, κτλ.· ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ὀρφ. Ὕμν. 31. 10.

πολεμήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, πολεμικός, φιλοπόλεμος, Ὀππ. Κυν. 3. 204, ἐξ εἰκασίας τοῦ Ἑρμάνν.

πολεμία, ἡ, ἴδε **πολέμιος**, ΙΙΙ.

πολεμίζω, συχν. παρ' Ὁμ., Ἐπικ. πτυολεμίζω (χάριν τοῦ μέτρου) Ἰλ. Β. 328, Θ. 428, κτλ.· μέλλ. **-ίξω** Ἰλ. Κ. 451, Ω. 667· — ποιητ. τύπος τοῦ **πολεμέω**, κάμνω πόλεμον, πολεμῶ, μάχομαι, τινὶ πρός τινα, Ὁμ. (μάλιστα ἐν τῇ Ἰλ.)· π. ἅντα τινός, ἐναντίδιόν τινος Ἰλ. Θ. 428, Υ. 85· μετά τινι, ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, ὡς συμμαχος, Θ. 352· ἄπρηκτον πόλεμον π. Β. 121· τόζῳ πολ. Πινδ. Ο. 9. 49· τῇ γλώττῃ Ἀριστοφ. Νεφ. 419· — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πινδ. Ν. 8. 50. **II**, ὡς παθ., πολεμοῦμαι, ῥῆτερον πολεμίζειν, ἀντὶ τοῦ **πολεμίζεσθαι**, μᾶλλον εὐκαταγώνιστοι, Ἰλ. Π. 258.— Παθ., Ὀππ. Κυν. 3. 209.

πολεμικός, ἡ, όν, (πόλεμος) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πόλεμον, οἱ π. κίνδυνοι Θουκ. 2. 43· ἀγῶνες π., ἀντίθετ. τῷ **εἰρηνικοί**, Πλάτ. Νόμ. 729D· βίος αὐτόθι 829A· πλοῖα, ὅπλα αὐτόθι 706B, 944E· χαλκῆν ἀσπίδα πολεμικωτάτην εἶναι, καταλληλοτάτην εἰς πόλεμον, Ξεν. Ἀακ. 11. 3· ἐπιστήμη, τέχνη π., κτλ., Πλάτ. Νόμ. 639B, κτλ. **2)** ἡ **πολεμικὴ** (ἐξυπ. **τέχνη**), ἡ τέχνη τοῦ πολέμου, ὁ πόλεμος, ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 222C, κτλ.· — τὰ πολεμικά, πολεμικαὶ ἀσκήσεις, ἀσκεῖν τὰ π. Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 18, Κύρ. 1. 5. 9· αἱ τῶν π. μελέται Θουκ. 2. 39, πρβλ. 89· πρβλ. **πολεμιστήριος** I. **3)** τὸ πολεμικόν, τὸ σημεῖον πρὸς μάχην (παιὼν π. ἐν Ἐπ. Πλάτ. 344B) τὸ π. σημαίνειν, Λατ. signum canere, Ξεν. Ἀνάβ. 4. 3, 29· ἀνέκραγε πολεμικόν, ἐξέβαλε πολεμικὴν κραυγήν, αὐτόθι 7. 3, 33· — ὡσαύτως ἐπὶ μέλους παιζομένου ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ, Τρύφων παρ' Ἀθην. 618C. **6)** τὸ μάχιμον μέρος τοῦ λαοῦ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ «μετέχον δικαιοσύνης δικαστικῆς «καὶ» πρὸς τὸ βουλευτικόν», Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 14 κ. ἀλλ. **II**, ἐπὶ προσώπων, ἠσκημένος τὰ πολεμικά, ἐπιτήδειος, ἄξιος εἰς τὸν πόλεμον, Θουκ. 1. 84, Πλάτ. Πολ. 522C, κτλ.· διατέλλεται δὲ ἀπὸ τοῦ **φιλοπόλεμος**, Ξεν. Ἀνάβ. 2. 6, 1· — ὡσαύτως, Ἱππιστ. π. ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 7. 5, 62. **III**, πολέμιος, ἐχθρικός, ὁ αὐτ. ἐν «Πόροις» 4. 44· — ὁ διεγείρων πόλεμον, ἔχθραν, πολεμικὸν δὲ καὶ ἔρις καὶ ὀργὴ ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 6, 21· — ἔθνη ἐν τῷ ἐπιρρ., πολεμικῶς ἔχειν πρός τινα ὁ αὐτ. ἐν Ἀνάβ. 6. 1, 1, κτλ.· ἀντίθετον τῷ εἰρηνικῶς ἔχειν, Ἰσοκρ. 91C· π. διακεῖσθαι ὁ αὐτ. 123E. Πρβλ. τὸ ἑπόμ.

πολέμιος, α, ον, ὡσαύτως ος, ον Εὐρ. Ἰκετ. 1191· — ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πόλεμον, κάματοι Πινδ. Π. 2. 37· δόρυ Αἰσχύλ. Θήβ. 216, 416, κτλ.· — τὰ πολέμια, πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν πόλεμον, ὁ πόλεμος καὶ τὰ κατ' αὐτόν, Ἡρόδ. 5. 78, Θουκ. 4. 80, κτλ.· τὰ π. ἄλκιμος Ἡρόδ. 3. 4· παρασκευάζεσθαι τὰ π. Θουκ. 1. 18. **II**, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὁ ἀνήκων εἰς ἐχθρόν, ἐχθρικός, Πινδ. Π. 1. 156, Ν. 4. 90, Τραγ., Θουκ., κτλ.· γῆ, καὶ θάλασσα Ἡρόδ. 7. 49· χθὼν Αἰσχύλ. Θήβ. 588· δόρυ αὐτόθι 216, κτλ.· ἄνδρα π. ἐχθρόν τε Σοφ. Φιλ. 1302· π. δυσμενῆ τε αὐτόθι 1323· — π. τινι Ἡρόδ. 1. 4, Εὐρ. Ἑλέν. 1138· π. νεύροισι πῦρ Ἱππ. π. Ἄρθρ. 789· ἀλλ' ὡσαύτως, **6)** ὡς οὐσιαστ., ἐχθρός, Ἡρόδ. 1. 78, Πινδ. Π. 1. 30, καὶ Ἀττ.· οἱ π. οἱ ἐν πολέμῳ ἐχθροί, τὰς τῶν πολεμίων παρασκευάς Θουκ. 1. 84., 2. 43, κτλ. **γ)** τὸ π., ἡ ἔχθρα, ἐχθρότης, Θουκ. 4. 60· τῶν Ἀθηναίων, πρὸς τοὺς Ἀθ., ὁ αὐτ. 5. 11. **2)** καθόλου, ἀντικείμενος, ἐναντίος, δύο .. ἐόντα πολεμιώτατα Ἡρόδ. 7. 47· τὸ ἔλαιον ταῖς θριξὶ πολεμιώτατον ταῖς τῶν ἄλλων ζῴων πλὴν ταῖς τοῦ ἀνθρώπου, ἐπιβλαβέστατον εἰς τὰς τρίχας τῶν ἄλλων ζῴων κτλ., Πλάτ. Πρωτ. 331B· πολεμία ἡ δσμὴ τοῖς ὄφεσιν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 6, 7. **III**, ὁ ἐκ τοῦ ἐχθροῦ ἢ τῶν ἐχθρῶν, φόβος Αἰσχύλ. Θήβ. 270· ἔρυκτοί Θουκ. 2. 94· ναυάγια Λυσ. 194, 17· πολέμια, τά, ἐχθρικαὶ ἀποσκευαί, ἀπηγορευμένον ἐμπόρευμα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 912· — ἡ πολεμία (δηλ. γῆ, χώρα), ἡ τῶν ἐχθρῶν χώρα, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 16, κτλ.· πρβλ. Σοφ. Δ΄. 819. **IV**, Ἐπίρρ. **-ίως**, κατὰ τρόπον πολέμιον, φιλίως οὐ π. Θουκ. 3. 65, πρβλ. 66, κτλ.· π. ἔχειν τινὶ Ξεν. Κυν. 7, 11.— τὸ **πολέμιος** εἶναι καθόλου παλαιότερον τοῦ **πολεμικός**, καὶ εἶναι ἀείποτε ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ., Πινδ., καὶ τοῖς τραγ., καὶ τὸ πλεῖστον παρὰ Θουκ.· παρὰ δὲ Ξεν. καὶ τοῖς μετέπειτα τὸ **πολέμιος** εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐχθρικός, τὸ δὲ **πολεμικός** ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐπιτήδειος, ἄξιος εἰς τὸν πόλεμον.—Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ΄, σ. 301.

πολεμιστήριος, α, ον, καὶ ος, ον, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 26· — ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πολεμιστήν, ἵπποι Ἡρόδ. 1. 192 (διάφ. χραφ. **πολεμιστεῖοι** πρβλ. **πολεμιστής**), Δημ. 1046. 11· βοή, θώραξ π. Ἀριστοφ. Ἀχ. 572, 1132· π. ὅρματα Ἡρόδ. 113, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 29· ἐλέφαντες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 1. 30· ἐλᾶν τὰ **πολεμιστήρια**, ἐλαύνειν τὰ πολεμικὰ ὄχηματα (ἐν ἀγῶνι), στρατιωτικὴ τις παιδιά, Ἀριστοφ. Νεφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

28· οὕτω, πολεμικὸν ἱππεύειν παίζοντα Πλάτ. Νόμ. 643C. **II.** **τὰ πολεμιστήρια** = **τὰ πολεμικά**, ὁ αὐτ. ἐν Κριτί. 119B, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 26.

πολεμιστὴς, καὶ Ἐπικ. (χάριν τοῦ μέτρ.) **πτολ-**, οῦ, ὁ (πολεμίζω)· — ὡς καὶ νῦν, αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν Ἰλ. Ε. 602, κ. ἀλλ., Πίνδ., κτλ.· **πτολ-**, Ἰλ. Χ. 132. **II.** π. ἵππος, πολεμικὸς ἵππος, ὁ παρὰ Οὐεργιλίῳ bellator equus, Διόδ. 2. 11, πρβλ. Στράβ. 698· ἵπποι π., εἶναι πιθανῶς ἵπποι τῶν ἱπποδρομικῶν ἀγώνων ὡς εἰς πόλεμον ἠὐτρεπισμένοι, διότι ὑπῆρχε τοιοῦτον ἀγώνισμα, Θεόκρ. 15. 51, πρβλ. Φώτ. ἐν λ., Ἑρμάνν. Πανημάτ. 5. 104.

πολεμιστρίς, ίδος, θηλ. τοῦ προηγ., Τζέτζ. Ἱστ. 1. 876· **-ίστρια**, Ἡρακλείτου Ἐπ. 7.

πολεμο-γράφος, ον, ὁ περιγράφων πολέμους, πολ. αὐδά, ἐπὶ ἱστορικοῦ συγγραφέως, Ἐπιγρ. Ἑλλ. (προοίμ.) 877b.

πολεμο-κέλαδος, ον, ὁ εὐφραινόμενος ἐπὶ τῷ θορύβῳ τοῦ πολέμου, Βρόμιος Ποιητ. παρὰ Διον. τῷ Ἁλ. ἐν τῷ περὶ Συνθ. 17.

πολεμό-κλονος, ον, ὁ ἐγείρων τὸν θόρυβον τοῦ πολέμου, Βατραχομυομ. 4, 276, Ὀρφ. Ὕμν. 32. 2.

πολεμό-κραντος, ον, ὁ τελειώνων, ἀποφασίζων τὸν πόλεμον, Αἰσχύλου Θήβ. 161· πρβλ. **μοιρόκραντος**.

πολεμολᾰμᾰχᾰϊκός, ή, όν, κωμ. λέξ. παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἀχ. 1082, σύνθετος ἐκ τῶν λέξεων **πόλεμος, λάμαχος, Ἀχαϊκός**.

πολεμομαχίαι, αἱ, μάχαι καὶ πόλεμοι, Λυδ. καὶ Ροδ. στ. 2080, ἔκδ. Wr.

πολεμόνδε, Ἐπικ. **πτόλ-**, ἐπίρρ., πρὸς τὸν πόλεμον, εἰς τὴν μάχην, Ὅμ. (μάλιστα ἐν τῇ Ἰλ.).

πολεμοποιέω, διεγείρω πόλεμον, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 30· διεγείρω, παρορμῶ, εἰς ἔχθρην τινάς Ἱππ. Ἐπιστ. 1284. 8.

πολεμο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν, κινῶν πόλεμον, ὁ γινόμενος αἴτιος πολέμου, ἔστι δὲ πολεμοποιὸς ὁ Τύραννος Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 10, πρβλ. Πλούτ. 2. 311F, κτλ.

πόλεμος, καὶ Ἐπικ. (χάριν τοῦ μέτρου) **πτόλεμος**, ὁ, μάχη, καὶ καθόλου, πόλεμος, ὡς καὶ νῦν, Ὅμ.· πολλάκις συνάπτεται μετ' ἄλλων συνωνύμων, πόλεμοί τε μάχαι τε Ἰλ. Α. 177, κτλ.· φυλόπιδος .. καὶ πολέμοιο Σ. 242, κτλ.· αὐτήν τε πτόλεμόν τε Α. 492, κτλ.· π. καὶ ὄρκιστῆτος Ε. 348, κτλ.· ὡσαύτως ἐν περιφράσ., νεῖκος, φύλοπις, ἔρις πολέμοιο Ἰλ. Ν. 271, 635, Ρ. 253, πρβλ. **γέφυρα, νέφος, στόμα**· — τὰ Ὁμηρικὰ ἐπίθετα εἶναι: **ἄγριος, αἱματόεις, ἀργαλέος, ἀλίαστος, δακρυόεις, δῆιος, δυσηλεγής, δυσηχής, κακός, λευγαλέος, ὀιζυρός, ὀκριόεις, ὀλοός, ὁμοῖος, πευκεδανός, πολυαΐξ, πολύδακρυς, στυγερός, φθισήνωρ**, ἴδε τὰς λέξ.· π. Ἀχαιῶν, ἀνδρῶν, δηλ. κινηθεὶς ὑπ' αὐτῶν, Γ. 165, Ω. 8, κτλ.· οὕτως, ὁ τῶν βαρβάρων π. Θουκ. 1. 24· ὁ παρών, ὁ μέλλων π. αὐτόθι 32, 36· π. πρός τινα Ἡρόδ. 6. 2· ἐπί τινος Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 22· πόλεμός ἐστί τισι πρὸς ἀλλήλους Πλάτ. Συμπ. 196A· — ἐπὶ ἀξιομνημονεύτων πολέμων, Δωριακὸς π. Χρησμ. παρὰ Θουκ. 2. 54· ὁ Ἰωνικὸς π. 8. 11· ὁ Φωκικὸς π. Αἰσχίν. 74. 37· π. ξενικὸς Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 10, 16, κτλ.· — παρ' Ἀττ. ἔχομεν πολλὰς φράσεις, οἷον, πόλεμον αἱρεσθαί τινι, παρασκευάζειν πόλεμον, στρατολογεῖν, κινεῖν πόλεμον ἐναντίον τινός, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 341, Ἀριστοφ. Ἀχ. 913, κτλ.· π. θέσθαι τινὶ Εὐρ. Ὀρ. 13· π. ἀναιρεῖσθαι, κινεῖν, ἐγείρειν, ἐκφέρειν, καθιστάναι, ἐπάγειν, ποιεῖν ἀρχὴν τοῦ πολέμου: πόλεμον ποιῶ, κάμνω πόλεμον, ἀλλὰ πόλεμον ποιοῦμαι, ἐξακολουθῶ τὸν πόλεμον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ π. ἀναπαύειν, καταλύεσθαι, φέρειν εἰς πέρας τὸν πόλεμον, εἰρηνεύειν, ἴδε τὰς λέξ· ἴδε ὡσαύτως **ἀκήρυκτος, ἄσπονδος**· — μεταφορ., οὐ πόλεμον ἐπαγγέλλεις, δηλ. οἱ λόγοι σου εἶναι εἰρηνικοί, Πλάτ. Νόμ. 702D· — ἐν τῷ πληθ., διὰ τὴν τῶν χρημάτων κτῆσιν πάντες οἱ π. ἡμῖν γίγνονται Πλάτ. Φαίδων 66C, πρβλ. Πολ. 460A, κ. ἀλλ. **II.** ὡς προσωποποίησις, ὁ **Πόλεμος**, ἡ **Μάχη**, Πίνδ. **Ἀποσπ.** 225, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 203. (Ἐκ τῆς √**ΠΕΛ**, **πελεμίζω**, ἧς πιθανῶς ἕτερος τύπος εἶναι ἡ √**ΠΛΑΓ**, **πλήσσω**, σχηματισθεῖσα κατ' ἐπέκτασιν, ἴδε Κουρτ. ἀριθμ. 367.)

πολεμο-τροφέω, διατηρῶ τὸν πόλεμον, Ἐβδ. (Β' Μακκ. Γ', 14).

πολεμο-φθόρος, ον, ὁ διὰ πολέμου φθείρων, καταστρέφων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 652.

πολεμό-φρων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πολεμικὸν φρόνημα, φιλοπόλεμος, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Α. 48.

πολεμόω, (πόλεμος) καθιστῶ πολέμιον, τινα Ἰωαήπ. Μακκ. 4. 21.— Μέσ., πῶς οὐ πολεμώσεσθε αὐτούς; πῶς οὐ πολεμίους ὑμῖν αὐτοῖς ποιήσεσθε; Θουκ. 5. 98.— Παθ., γίνομαι ἐχθρὸς πρός τινα, μετὰ μεγίστων καιρῶν οἰκειοῦταί τε καὶ πολεμοῦται ὁ αὐτ. 1. 36· ἐπολεμήθη ὅτι ὅτι .. , αὐτόθι 57· — ἐν ἄλλοις χωρίοις (πολεμουμένων ὁ αὐτ. 3. 82· πολεμιοῦνται 4. 20) εἶναι ἀμφίβολον ἂν ἡ λέξις δέον νὰ ἀναφέρηται εἰς τὸ **πολεμάω** ἢ εἰς τὸ **-έω**· ἴδε **πολεμάω** II. 1.

πολεμώνιον, τό, δυομ. φυτοῦ τινος, Διοσκ. 4. 8 (9).

πόλερ, ὁ, (=ἡ πόλις) Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, Arch. Ztg. 1876, σ. 183.

πολεύω, ὡς τὸ **πολέω**, **I.** ἀμεταβ., περιφέρομαι, Λατ. versari, κατὰ ἄστυ πολεύειν, περιφέρεσθαι ἀνὰ τὴν πόλιν, δηλ. ζῆν ἐν αὐτῇ, Ὀδ. Φ. 223· — ὁ πολεύων, ὁ κυριεύων πλανήτης, Παύλ. Ἀλεξ. Ἀποτελ. σ. 10· οὕτως, οἱ π. θεοὶ μνημονεύονται ἐκ τοῦ Ἰαμβλίχου. **II.** μεταβ., ἀροτριῶ τὴν γῆν, ἀνασκάπτω, διὰ τοῦ ἀρότρου, γᾶν .. ἱππείῳ γένει π. Σοφ. Ἀντ. 340· σύλακα Ῥήτορες (Walz) 1. 498· — Μόνον παρὰ ποιηταῖς καὶ παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις.

πολέω, (πέλω) ποιητ. ῥῆμα, ὡς τὸ **πολεύω**, **I.** ἀμετάβ., περιφέρομαι, περιπλανῶμαι, συχνάζω, κατοικῶ, νῆσον Αἴαντος πολεῖ Αἰσχύλ. Πέρσ. 307· τί σὺ τῆδε πολεῖς; Εὐρ. Ἄλκ. 29 (λυρ.)· τίς δὸ' ἀρ' ἀμφὶ μέλαθρον πολεῖ; ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1269 (λυρ.)· — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὄψεις ἔννυχοι πολούμεναι ἐς παρθενῶνας Αἰσχύλ. Πρ. 645· ἀποκ., πεφασμένως πολοῦνται Νόμος Σόλωνος παρὰ Λυσ. 117. 41. **II.** μεταβ., ἀναστρέφω τὴν γῆν διὰ τοῦ ἀρότρου, ἀρατριῶ, (polare agros παρὰ τῷ Ἐννίῳ), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 460· π. ἀρούρας Νικ. Ἀλεξιφ. 245· — πρβλ. **ἀναπολέω**. — Καθ' Ἡσύχ.: «πολεῖν· νέμειν, βόσκειν», καὶ «πολοῦνται· παρὰ τὸ αὐτὸ ἀναστρέφονται». — Ἴδε Κόντου Φιλολογ. Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ε', σ. 129.

πόλεων, γεν. πληθ. τοῦ **πόλις**· — ἀλλὰ **πολέων**, Ἰων. γεν πληθ. τοῦ **πολύς**.

πόληες, πόληος, πόλῃ, Ἰων. καὶ Ἐπικ. τύποι τοῦ **πολύς**, ἴδε.

πόλησις, ἡ, (πολέω) κίνησις, στροφή, Πλάτ. Κρατ. 405C.

πολιά, ἡ, ἡ τῶν τριχῶν λευκότης, πολιὰ χρόνου μήνυσις, οὐ φρονήσεως Μενάνδρ. Μονόστιχ. 705. μνημονευομένη ὡς ἀσθένεια, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 4, 6, πρβλ. Προβλ. 9. 34, Ἀποσπ. 226· πρβλ. **πολιὸς** I. 2, **πολιότης**.

πολιάζω, = τῷ ἑπομ., Σχόλ. εἰς Καλλ. Ὕμν. εἰς τὸν Ἀπόλλ. 14.

πολιαίνομαι, (πολιὸς) Παθ., γίνομαι λευκός, λευκαίνομαι, π. χ. ἐπὶ τῆς ἀφριζούσης θαλάσσης, Αἰσχύλ. Πέρσ. 110· οὕτω παρὰ Κατούλλῳ 64. 13, spumis incanuit unda.

πολι-άνθη, ἡ, μύρον λαμβανόμενον ἐκ τοῦ φυτοῦ **πολίου**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2852. 16 καὶ 22.

πολιᾰνόμος, ὁ, (πόλις, νέμω) ἀστικός τις ἄρχων, Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 95, κ. ἀλλ.· ἐν χρήσει ὡς μετάφρασις τοῦ Ῥωμ. Aedilis Δίων Κ. 43. 28, 48· — **πολῐᾰνομέω**, Πλάτ. Ἐπιστ. 363C, Δίων Κ. 43. 48.

πολιάοχος, ον, Δωρ. ἀντὶ **πολιήοχος**, ἴδε ἐν λ. **πολιοῦχος**.

πολιαρχέω, εἶμαι **πολίαρχος**, Δίων Κ. 53. 33.

πολι-άρχης, ποιητ. **πτολ-**, ου, ὁ, = **πολίαρχος**, ἐπὶ τοῦ Διός, Συλλ. Ἐπιγρ. 2081. 10.

πολιαρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ πολιάρχου, Θεμίστ. 214B, 224B.

πολί-αρχος, ὁ, ἄρχων πόλεως, κυβερνήτης, βασιλεύς, π. πάτρᾳ Πινδ. Ν. 7. 125, Εὐρ. Ῥῆσ. 381. **II.** ὁ διοικητὴς πόλεως, Λατ. praefectus urbi, Δίων Κ. 40. 46.

Πολιάς, άδος, ἡ, (πόλις) ἡ τῆς πόλεως προστάτις, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς τῆς ἐν τῷ ἀρχαιοτάτῳ αὐτῆς ναῷ ἐν τῇ Ἀκροπόλει, κατὰ διαστολὴν ἀπὸ τῆς Ἀθ. Παρθένου καὶ Ἀθ. Προμάχου, Ἡρόδ. 5. 82, Σορ. Φιλ. 134, Ἀριστοφ. Ὄρν. 828, κτλ.· ἁπλῶς **ἡ Πολιάς**, Λουκ. Ἁλιεύς 21, κτλ.· πρβλ. Müller εἰς Αἰσχύλ. Εὐμεν. § 30, 67, n. 6, Wordsw. Athens κεφ. 17. Εἶχε τὸ αὐτὸ ὄνομα ἐν πολλαῖς Ἑλληνικαῖς πόλεσιν, ἐν Τροιζῆνι, Παυσ. 2. 30, 6· ἐν Ἐρυθραῖς ὁ αὐτ. 7. 5, 9· οὕτω **Πολιᾶτις, ιδος**, ἐν Τεγέᾳ, ὁ αὐτ. 8. 47, 5· εὑρίσκομεν δὲ καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἡ πολῖτις παρὰ τῷ Δεινάρχῳ 98. 19. — Ἴδε H. G. Lolling ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β', σ. 661 ἐν σημ. 4.

πολιάτας, ὁ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **πολιήτης**, ἀντίθετον τῷ ξένος, Πινδ. Ι. 1. 74.

πολιατεύω, εἶμαι πολίτης, Ἐπιγραφ. Γόρτ. ἐν Hell. J. τ. 13, σ. 56.

πολίδιον, ἴδε **πολείδιον**, — **πολίεθρον**, ἴδε **πτολίεθρον**.

Πολιεύς, έως, ὁ, ὁ τῆς πόλεως φύλαξ καὶ προστάτης, ἐπὶ τοῦ Διός, Ἀριστ. π. Κόσμ. 7, 3, Παυσ. 1. 24, 4, κτλ.· ἡ συνῳκ. γεν. Πολιῶς ἁπαντᾷ ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 150. 47.

πολίζω· Ἐπικ. ἀόρ. **πόλισσα**· (πόλις)· — οἰκοδομῶ, κτίζω, τειχίζω, ἱδρύω, οἰκίζω, συνοικίζω πόλιν, τεῖχος πολίσσαμεν Ἰλ. Ζ. 453· ἣν ἐπόλισσεν (δηλ. τὴν πόλιν) Συλλ. Ἐπιγρ. 4925.— Παθ., Ἴλιος πεπόλιστο Ἰλ. Γ. 217· — Δωδώνη πεπόλισται Ἡσ. Ἀποσπ. 39. 5· οὕτως Ἡρόδ. 4. 108., 5. 13, 52, κ. ἀλλ.· ἐφ' ἁμαξῶν πεπολισμένοι Φιλόστρ. 265· — Μέσ., οἰκοδομῶ δι' ἑαυτόν, τὴν Ῥώμην σὺν τοῖς ἄλλοις ἐπολίσαντο Διοδ. Ἱστ. 1. 30. **II.** χωρίαν πολίζειν, εἰς χώραν τινὰ ἱδρύω ἀποικίαν κτίζων πόλιν, Ξεν. Ἀν. 6, 4, 4· τὴν χώραν Στράβ. 364· τὸν τόπον Πλουτ. Ρωμ. 9.— Φαίνεται ὅτι κυρίως ἦτο Ἰων. ῥῆμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολιήοχος, ον, Ἐπικ. ἀντὶ **πολιοῦχος**.

πολιήτης, εω, ὁ, Ἰων. ἀντὶ **πολίτης**, Ἰλ. Β. 806 (ἀλλαχοῦ ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸν τύπον **πολίτης**), Σιμωνίδ. 139, καὶ δὶς παρὰ Τραγ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 556, Εὐρ. Ἡλ. 119· συχνάκις παρ' Ἡροδ. (μόνον ἐν 1. 90 τὰ ἀντίγραφα ἔχουσι **πολιτέων**)· — συμπολίτης, ὁμοεθνής, Ἡρόδ. 1. 37, 120, κ. ἀλλ., πρβλ. **πολιάτας**· —Θηλ. **πολιῆτις**, ιδος, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 867· ὡς ἐπίθ., ψάμαθοι πολιήτιδος ἀκτᾶς, ἄμμος ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τῆς πατρίδος μου, Εὐρ. Ἱππ. 1126.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 532.

πολιήτωρ, ορος, ὁ, = **πολιήτης**, Χρησμ. Σιβ. 5. 4.

πόλινδε, ἐπίρρ. εἰς ἢ πρὸς τὴν πόλιν, Ἰλ. Ε. 224, κ. ἀλλ.

πολιο-ειδής, ές, ὁ ὅμοιος πρὸς πολιόν, ὁπωσοῦν πολιός, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 126.

πολιό-θριξ, τρῑχος, ὁ ἢ, ὁ ἔχων πολιὰν τὴν κόμην, Ἱέρειαι Στράϐ. 293.

πολιο-κόρανης, ου, ὁ, = πολιοκρόταφος, Νικήτ. Χρον. 160Δ.

πολιό-κρᾱνος, ον, πολιὸς τὴν κεφαλήν, ἐπὶ τοῦ Ἀδριανοῦ (πρβλ. **ἀργυρόκρανος**), Χρησμ. Σιβ. 8. 50, ἔνθα τὸ μέτρον παιτεῖ **πολίκρανος**.

πολιο-κρόταφος, ον, ὁ ἔχων πολιὰς τρίχας ἐπὶ τῶν κροτάφων, ὁηλ. μόλις ἤδη ἀρχόμενος νὰ γίνηται πολιὸς (ὡς λέγει ὁ Θεόκρ. 14. 68, ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα γηραλέοι, πρβλ. Ἀριστ. π. Χρωμ. 6, 11), Ἰλ. Θ. 518, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 179, Ἄλεξις ἐν «Ψευδομένῳ» 3· π. γῆρας Βακχυλ. Ἀποσπ. 25 [3], Blass, πρβλ. **πολιός**.

πόλιον, τό, ἀρωματικόν τι φυτόν, ἴσως τὸ Teucrium polium, καὶ ποιωδῶν ἀείζωον, πόλιον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 4.

πολιόομαι, παθ., γίνομαι ἢ εἶμαι πολιός, ὁ ἄνθρωπος πολιοῦται μόνος Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 1, 32· πρῶτοι πολιοῦνται οἱ κρόταφοι ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Προτ. 1. 13, 5· τὴν πεπολ. τρίχα Κλήμ. Ἀλ. 262· μεταφ., τῇ συνέσει πεπολιωμένος Achmes Ὀνειροκρ. σ. 19, 30.

πολιο-πλόκᾰμος, ον, ὁ ἔχων τοὺς πλοκάμους τῆς κόμης πολιούς, ἀσπρομάλλης, Κάϊντ. Σμ. 14. 14, Χρησμ. Σιβ. 11. 68.

πολιο-πώγων, ὁ, ὁ πολιὸν ἔχων πώγωνα, ἀσπρογένης, Ἰσαὰκ Πορφυρ. ἐν Ἀλλατίου Exc. σ. 307.

πολῑορκέω, μέλλ. **-ήσω**, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 12· ἀόρ. **ἐπολιόρκησα** Ἀριστοφ. Λυσ. 281, Θουκ., κλπ.:— Παθ. μέλλ. **-ηθήσομαι** Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 5· ἀλλ' ἐν τῷ μέσ. τύπῳ **-ήσομαι** Ἡρόδ. 5. 34., 8. 49, Θουκ. 3. 109, Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 18, Κύρ. 6. 1, 15 (ὥστε πιθ. ὁ παθ. τύπος ἐν τῷ μνημονευθέντι ἀνωτέρω χωρίῳ εἶναι σφάλμα τοῦ ἀντιγραφέως)· — ἀόρ. **ἐπολιορκήθην** Ἰσοκρ. 127Ε· πρκμ. **πεπολιόρκημαι** (ἐκ-) Θουκ.· (πόλις, εἴργω, ἕρκος). Ὡς καὶ νῦν, περικλείω διὰ στρατευμάτων πόλιν, περιβάλλω, ζώνω αὐτὴν ὅπως τὴν ἀναγκάσω νὰ παραδοθῇ, Ἡρόδ. 1. 17. 154, καὶ συχν. παρ' Ἀττ.· ὡσαύτως παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 685, Λυσ. 281· οἱ πολιορκοῦντες ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ κατακεκλεισμένοι Ἰσοκρ. 124Α.— Παθ., πολιορκοῦμαι, διατελῶ ἐν καταστάσει πολιορκίας, Ἡρόδ. 1. 26, 81, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως ἐπὶ στόλου, περιεῖδε τὸ ναυτικὸν .. ὑπὸ τριήρων ἑκατὸν μόνων πολιορκούμενον Ἰσοκρ. 70Β· ἐπὶ τοῦ Σκαμάνδρου, ἀποφράττομαι, τὸν Σκάμανδρον πολιορκούμενον ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως Πλάτ. Πρωτ. 340Δ. **2)** μεταφ., ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν πολιορκούμενοι πολιορκίαν ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 2. 142Δ, πρβλ. Πολ. 453Δ, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 13.

πολιορκητέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν δεῖ πολιορκεῖν, Ξεν. Κύρ. 7. 5. 8.

πολιορκητής, οῦ, ὁ, ὁ ἐκπολιορκῶν, κυριεύων πόλεις, ἐπώνυμον Δημητρίου υἱοῦ τοῦ Ἀντιγόνου, Διόδ. 20. 92, Πλουτ. Δημήτρ. 42, Ἀριστείδ. 6, κλπ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 427.

πολιορκητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πολιορκίαν, αἱ πολ. ἐπίνοιαι Πολύϐ. 1. 58, 4. **II.** τὰ **-κά**, τὰ μέσα τὰ πρὸς πολιορκίαν χρήσιμα, Διόδ. 20. 103, κτλ. **2)** πραγματεία περὶ τῆς πολιορκητικῆς τέχνης, οἵα ἡ ὑπὸ τοῦ Αἰνείου τοῦ Τακτικοῦ.

πολιορκία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἐπὶ μακρὸν ἐστάθη τὴν πολιορκίην Ἡρόδ. 1. 81, 190., 5. 34, Ἀνθολ. 10. 12, Θουκ. 2. 78, κτλ. **2)** μεταφ., ἐνόχλησις, Πλουτ. Σύλλ. 25· ἴδε **πολιορκέω** 2.

πολιός, ά, όν, καὶ **ός**, όν, (δισύλλ. τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ), ἀλὸς πολιοῖο Ἰλ. Υ. 229, Ὀδ. Ε. 410, κτλ· χήραν πολιὸν Εὐρ. Ἀνδρ. 348· (ἴδε ἐν λ. **πελλός**)· —ὑπόλευκος, ἀσπρόμαυρος, «ἀσπρουδερός», φαιός, ἐπίθ. τῶν λύκων, Ἰλ. Κ. 334, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 967· τοῦ σιδήρου, Ι. 366 κ. ἀλλ., Εὐρ.· τῆς ἀφρίζουσης θαλάσσης, πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης Ἰλ. Δ. 248· πολιὴν ἅλα ναιέμεν Ο. 190· ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο, ἴδε ἄνωτ.· π. πέλαγος Ἀριστοφ. Ὄρν. 350· — ἀλλά, **2)** συνηθέστατα ἐπὶ τῆς κόμης, ὑπόλευκος, ψαρός, ἢ κάτασπρος, πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον Ἰλ. Χ. 74, Ὀδ. Ω. 316, κτλ· πολιοί, ἐχοντες πολιὰς τὰς τρίχας, γέροντες, καὶ πολιοὶ περ ἐόντες Ὀδ. Ο. 498, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 183, Ἀριστοφ. Ἀχ. 600, 610, 692, Πλάτ. Παρμ. 127Β (ἀλλὰ σπανιώτατον)· Γραῖαι ἐκ γενετῆς πολιαὶ Ἡσ. Θ. 271· κτλ.· — ἀπολ., αἱ πολιαὶ (ἑξυπ. τρίχες), ὡς παρὰ Κικέρωνι canae, Πινδ. Ο. 4. 40· ἅμα ταῖς πολιαῖς κατιούσαις (δηλ. ἀπὸ τῶν κροτάφων πρὸς τὸν πώγωνα, πρβλ. **πολιοκρόταφος, πολιόομαι**), Casaub. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 520, 908· ὡσαύτως, πολιαί, ἄνευ τοῦ ἄρθρ., Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 2., 5. 4, 1· πρβλ. **πολιά, πολιότης**· — ὁ Πινδ. Π. 4. 175 ἔχει παράδοξόν τινα φράσιν, τίς σε πολιᾶς ἐξανῆκε γαστρός; τίνος γραίας ἡ κοιλία σὲ ἐγέννησεν; ὡς σκῶμμα· οὕτω π. δάκρυον ἐμβαλών, γέροντος δάκρυον, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1209, πρβλ. Ἀνθ. Π. 5. 220. **6)** μεταφ., πολιός, σεβάσμιος ἐκ τῆς ἡλικίας, ἐς πολιῷ νόμῳ αἶσαν ὀρθοῖ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 658· κληδὼν ἐν πολιαῖσι μίεντι φήμαις Εὐρ. Ἡλ. 701· μάθημα π. χρόνῳ Πλάτ. Τίμ. 22Β. **II.** ὡς τὸ **λευκός**, λαμπρός, καθαρός, γαλήνιος, ἔαρ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 475, 490· αἰθήρ Εὐρ. Ὀρ. 1376· ἀήρ Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 275.

πολιότης, ητος, ἡ, ἀφῃρ. οὐσιαστ. τοῦ **πολιός**, ὡς τὸ **πολιά**, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 1, 33., 5. 4, 2 κ. ἀλλ.

πολιό-τρῑχος, ον, = **πολιόθριξ**, Ὀππ. Κυν. 3. 293.

πολιοῦχος, ον, Ἐπικ. **πολιήοχος**, Δωρ. **-άοχος** (ἴδε κατωτ.), Λακων. **πολιᾶχος** Ahr. D. Dor. σ. 568· πρβλ. ὡσαύτως τὸ **πολισσοῦχος**: (ἔχω). Ὁ προστατεύων πόλιν τινά, προστάτης, ὑπερασπιστὴς πόλεως, ὡ π. κράτος Εὐρ. Ρῆσ. 822· — τὸ πλεῖστον ὡς τὸ **Πολιεύς, Πολιάς**, ἐπίθ. τῆς προστατίδος θεότητος πόλεώς τινος, Ἀθηναίη π., ἐν Χίῳ, Ἡρόδ. 1. 160 Παλλὰς π., ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Ἱππ. 581· Ἀθάνα π. ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 602, πρβλ. Ὄρν. 827· οὕτω, Παλλὰς πολιάοχος Πινδ. Ο. 5. 24· π. θεοὶ Αἰσχύλ. Θήβ. 312· δαίμονες αὐτόθι 822· Ζεὺς π. Πλάτ. Νόμ. 921C· Ἀρτέμιδος πολιηόχου Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 312· — **πολίοχος** (ἀλλαχοῦ γνωστὸν ὡς κύρ. ὄνομ. **Πολίοχος**) ἀναγινώσκεται ὑπὸ τοῦ Δινδ. χάριν τοῦ μέτρου παρ' Αἰσχύλ. Θήβ. 109 (τὸ Μεδ. Ἀντίγραφον ἔχει **πολιάοχοι**), ἐν Εὐρ. Ρῆσ. 821 (ἀντὶ **πολιοῦχον**), καὶ ἴσως οὕτω δέον νὰ ἀναγινώσκηται ἐκ τῶν Ἀντιγράφων αὐτόθι 166 (ἔνθα νῦν φέρεται **πολυόχλου**), πρβλ. **νήοχος** ἀντὶ **-οῦχος**.

πολιουχῶ, ἔχω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου πόλιν, **πολιούχησόν** με καὶ πολυανθρωπισθήσομαι Θ. Στουδ. σ. 800, Ἐκδ. Μι.

πολιο-φῠλᾰκέω, φυλάττω τὸ στράτευμα ἐντὸς τῆς πόλεως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **στρατεύομαι**, Πολύϐ. 18. 22, 4· — ἴσως γραπτ. **πολιτοφυλακέω**.

πολίοχος, ἴδε ἐν λ. **πολιοῦχος**.

πολιό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χρῶμα πολιόν, λευκόχρους, Εὐρ. Βάκχ. 1364· βεμβράδες Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 179.

πολιόω, ἴδε **πολιόομαι**.

πολίπορθος, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **πτολίπ-**, ὃ ἴδε.

πολιρραίστης, ου, ὁ, (ῥαίω) = **πτολίπορθος**, Λυκόφρ. 210.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 434.

πόλις, ἡ γεν. **πόλεως** [δισύλλαϐ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 906]· ἐν τῇ Ἀττικῇ ποιήσει ὡσαύτως καὶ **πάλεος**, Αἰσχύλ. Θήβ. 215, Σοφ. Ἀντ. 182· Ἐπικ. **πόληος**· Ἰων. καὶ Δωρ. γεν. **πόλιος** [δισύλλ. ἐν Ἰλ. Β. 811]· παρ' Ἴωσι ποιηταῖς ὡσαύτως **πόλεος** Θίογν. 774, 1039· — δοτ. **πόλει**, Ἐπικ. **πόληι**, Ἰων. **πόλι**· — αἰτ. **πόλιν**, παρ' Ἡσ. ἐν Ἀσπ. Ἡρ. 105 **πόληα**.— Πληθ. ὀνομ. **πόλεις**, Ἐπικ. **πόληες**, Ὀδ. Ο. 412· γεν. **πολίων**· — δοτ. **πόλισι** Ἡρόδ. 1. 151· Ἐπικ. **πολίεσσι** Ὀδ. Φ. 252, κτλ.· Δωρ. **πολίεσσι** Πινδ. Π. 7. 8, ἐν Συμβατηρίῳ λόγῳ Λακεδαιμονίων παρὰ Θουκ. 5. 77, 79· — αἰτ. **πόλεις, πόλιας**, (τρισύλλ., Ἰλ. Δ. 308, δισύλλ., Ὀδ. Θ. 560)· Ἰων. **πόλῑς**.— Δυϊκ. **πόλη** Ἰσοκρ. 44Β, 182Ε, ἀλλ' ἐν τῷ Οὐρδιν. κώδηκι **πόλει**, ἀμφοτέρους δὲ τοὺς τύπους ἀποδέχεται ὁ Χειροβ. σ. 112, 164, 337 Gaisf.· γεν. **τοῖν πολέοιν** Ἰσοκρ. 55C· — παρὰ ποιηταῖς ὡσαύτως (χάριν τοῦ μέτρου) **πτόλις**, ὃ ἴδε.— Πόλις, ὡς καὶ νῦν, Ὅμ., Ἡσ., κτλ.· **πόλις ἄκρη** καὶ **ἀκρο-τάτη**, = **ἀκρόπολις**, τὸ φρούριον, Ἰλ. Ζ. 88, 257., Υ. 52· αὕτη ἐν Ἀθήναις ἐκαλεῖτο ὡσαύτως συχνάκις ἁπλῶς **πόλις**, ἐν ᾧ τὸ λοιπὸν τ ης πόλεως ἐκαλεῖτο **ἄστυ**· καλεῖται .. ἡ ἀκρόπολις μέχρι τοῦδε ἔτι ὑπ' Ἀθηναίων **πόλις** Θουκ. 2. 15, πρβλ. 5. 23, 47, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1093, Λυσ. 245, 288, 758, Συλλ. Ἐπιγρ. 76, 5., 160. 1, Ἀντιφῶν 146. 2, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 27 (ὅθεν οἱ προστάται τῆς τῶν Ἀθηναίων ἀκροπόλεως θεοὶ ἐκαλοῦντο θεοὶ Πολιοῦχοι, πρβλ. **πολιοῦχος, Πολιάς, Πολιεύς**)· οὕτως, Ἰνάχου π., ἡ ἀκρόπολις τοῦ Ἄργους, Εὐρ. Ἀποσπ. 230. 6· ἐπὶ τῆς Καδμείας ἀκροπόλεως τῶν Θηϐῶν, Πλουτ. Πελοπ. 18· πρβλ. Στράϐ. 371. — Συχνάκις προσετίθετο τὸ ὄνομα τῆς πόλεως κατὰ γεν., Ἰλίου π., Ἄργους π. Αἰσχύλ. Ἀγ. 29, Ἀριστοφ. Ἱππ. 815· ἀλλ' ὡσαύτως κατὰ παράθεσιν, ἡ Μίνῳ π. Θουκ. 4. 130· τὴν πόλιν τοὺς Ταρσοὺς διῃρπασαν Ξεν. Ἀν. 1. 2, 26. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλόλογ. σ. 107-113 (καὶ ἐν Ἀθηνᾶ τ. ΙΕ', σ. 319). **2)** ἡ πόλις ἢ πατρὶς τινος, πόθοι τοι π. ἠδὲ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

το κῆρες; Ὀδ. Δ. 170 κτλ. **3)** ὁ ἐπὶ τῆς πόλεως = praefectus urbi, ποίαρχος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2617-21. **II.** ὁλόκληρος χώρα ὡς ἐξαρτωμένη ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἐξ αὐτῆς λαμβάνουσα τὸ ὄνομα, Ὀῖ. Ζ. 177, πρβλ. Heimr. εἰς Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 380· οὕτω καὶ παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 1533, κτλ.· ἰδίως, νῆσος κατοικουμένη, Λῆμναν π. Θόαντος Ἰλ. Ξ. 230· περιρρύτας πόλεις Αἰσχύλ. Κύμ. 77, πρβλ. Εὐρ. Ἴων 294, Ἀριστοφ. Εἰρ. 251 (ἴδε Σχολ.), Böckh Expl. Pind. O. 7. 34, Dissen. εἰς Ἰσθμ. 4. 49 κέξ. οὕτω, διώχλησε πόλεις πολλὰς . . , Σικελίαν, Ἰταλίαν, Πελοπόννησον, Θετταλίαν κτλ., Ἀνσ. 103. 38, πρβλ. Στράβ. 356. **III.** ὅταν τὸ **πόλις** καὶ τὸ ἄστυ συνάπτωνται, τότε τὸ μὲν πρῶτον σημαίνει τὸ σύνολον τῶν πολιτῶν, τὴν «κοινότητα», τὸ δὲ δεύτερον τὰς κατοικίας, τὰ οἰκήματα, φράζεσ νῦν ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς Ἰλ. Ρ. 144 (ἀλλ' ἐν τῇ φράσει ὅῆμός τε πόλις τε Ὀδ. Δ. 14, τὸ πόλις σῆλοῖ αὐτὸ τοῦτο τὴν πόλιν)· ὧν πόλις ἀνάριθμος ἔλλυται, ἔνθα τὸ **πόλις** κεῖται ἀντὶ τοῦ πλῆθος πολιτῶν, πολλοὶ πολῖται, Σοφ. Ο.Τ. 179—ἐντεῦθεν, **2)** τὸ κράτος πολιτικῶς, ἡ πολιτεία, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 238, Πινδ. Π. 2. 160., καὶ συχν. παρ' Ἀττ., οἷον Σοφ. Ο. Τ. 22, κτλ., Valck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 932· μάλιστα, ἐλευθέρα πολιτεία, δημοκρατία, Σοφ. Ἀντ. 738 (ἐν παραβολῇ πρὸς στίχ. 734), Ξεν. Κύρ. 8. 2. 28, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 22· τὰ τῆς πόλεως, πολιτικὰ πράγματα, κυβέρνησις, Πλάτ. Πρωτ. 318Ε· π. ἡ γενῶν καὶ κωμῶν κοινωνία ζωῆς τελείας καὶ αὐτάρκους Ἀριστ Πολιτ. 3. 9, 14· τὴν π. φεύγειν, ἀποφεύγειν τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πολιτικῶν καθηκόντων, Δημ. 1121. 15. **3)** τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου, ὡς παρὰ Λατ. civitas, Ἀριστοφ Βάτρ. 717, Δημ. 549. 10. **IV.** πόλιν ἣν παίζουσιν, παιδιά τις ὁμοιάζουσα πρὸς τὸ ζατρίκιον, Κρατῖνος ἐν «Δραπέτισιν» 3, ἴδε Meineke ἐν τόπῳ.—(Ἐντεῦθεν αἱ λ. **πολίτης, πολίχνη,** κλπ.· —πιθανῶς ἐκ τῆς √ΠΛΑ, **πίμ-πλη-μι, πλέ-ως,** ὡς αἱ ἰσοδύναμοι Σανσκρ. λέξεις pur, pur-am, pur-i, ἐκ τοῦ pṛi, pi-parmi (impleo).)

πόλισμα, τό, (πολίζω) αἱ οἰκοδομαὶ πόλεώς τινος, πόλις, (Λατ. urbs κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ civitas), ἐνίοτε = **πόλις,** ἄλλοτε δὲ διαφέρει αὐτοῦ, ἐπὶ τῶν Ἑκβατάνων, Ἡρόδ. 1. 98, πρβλ. 57· ἐπὶ τῶν Θηβῶν, Αἰσχύλ. Θήβ. 63, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τῆς Τροίας, Σοφ. Φιλ. 1424· ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ., 1496· ὡσαύτως ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 553, 1565· καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, Θουκ. 1. 13., 4. 54· ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, Δικαίαρχος παρ' Ἀθην. 594Γ.

II. ὁ δῆμος, Σοφ. Ο. Κ. 1496.

πολισμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Πολύβ. 1. 24, 12, κτλ.

πολισμός, ὁ, (πολίζω) ἡ κτίσις ἢ συνοικισμὸς πόλεως, Διον. Ἁλ. 1. 57, 59.

πολισσανόμος, ον, (πόλις, νέμω) ὁ κυβερνῶν πόλιν, ἀρχαὶ Αἰσχύλ. Χο. 864· π. βιοτά, βίος κοινωνικός, ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 853.

πολισσάος, ον, (σῴζω) ὁ σῴζων, φυλάττων πόλιν ἢ πόλεις, Ὕμν. Ὁμ. 7. 2.

πολισσοῦχος, ον, ποιητ. ἀντὶ **πολιοῦχος,** θεοὶ Αἰσχύλ. Θήβ. 69, 185, 271, Ἀγ. 338. **II.** ὁ ἐν τῇ πόλει κατοικῶν, λεώς, βροτοὶ ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 775, 883· **πολισσοῦχοι = πολῖται,** Χριστοδ. Ἔκφρ. 396.

πολιστής, οῦ, ὁ, (πολίζω) ὁ οἰκιστής, θεμελιωτὴς πόλεως, λέξις ἀποδοκιμαζομένη ὑπὸ τοῦ Πολυδ. Θ', 6, «οἰκιστής, οἰκίζων, πολίζων, οὐ μὴν καὶ πολιστὴς καὶ κτίζων καὶ κτίστης»· ἀλλ' ἴσως πρέπει καὶ νὰ ἀποκαταταθῇ (ἀντὶ τοῦ **πλείστοις**) ἐν Ἰωαήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 1, 5, πρβλ. Στράβ. 296.

πολι-τάρχης, ου, ὁ, πολιτικὸς τις ἄρχων ἐν Θεσσαλονίκῃ, ξυρὸν τὸν Ἰάσονα ἐπὶ τοὺς πολιτάρχας Πράξ. Ἀποστ. ιθ', 6, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1967· ἐν Αἰγύπτῳ, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 430. 7· **πολίταρχος,** Δίν. Πολιορκ. 26·— ὅθεν **πολιταρχέω,** Συλλ. Ἐπιγρ. ἔνθ' ἀνωτ.

πολιτεία, Ἰων. **-ηίη,** ἡ, (πολιτεύω) ἡ σχέσις τοῦ πολίτου πρὸς τὴν πόλιν ἢ τὸ κράτος, ἡ κατάστασις καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου, πολιτικὰ δικαιώματα, Λατ. civitas, Ἡρόδ. 9. 34, Θουκ. 6. 104, κτλ.· πολιτείαν δοῦναί τινι Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 6· π. ἐστί μοι ἐν πόλει αὐτόθι 1. 2, 10. **2)** ὁ βίος τοῦ πολίτου, ὁ τρόπος τοῦ καθ' ἡμέραν βίου τινός, Λατ. ratio vitae civilis, Ἀνδοκ. 21. 7, Δημ. 399. 6· ἐν εἰρήνῃ καὶ πολιτείᾳ Δημ. 494. 3·— παρὰ μεταγεν., καθόλου, ζωή, βίος, ἐν τόπῳ Πολύβ. 18. 26, 6. **3)** ὡς συγκεκριμένον, τὰ σύνολον τῶν πολιτῶν, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 31., 4. 13, 7. **II.** ὁ βίος καὶ ἡ ἀσχολία· πολιτικοῦ ἀνδρός, διοίκησις, κυβέρνησις, Ἀριστοφ. Ἱππ. 219, Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 15, κτλ.·— ἄγειν τὴν π. Θουκ. 1. 127· ἄλλον τρόπον τῇ π. κέχρημαι, = **πεπολίτευμαι,** Ὑπερείδης ὑπὲρ Εὐξενίππου 389· ἡ Κλεοφῶντος π. Αἰσχίν. 75. 3· ἴδε ἐν λ. **προαίρεσις** 3·— περιληπτικῶς, τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα ἐφαρμόζει ἡ κυβέρνησις, τῇ πολιτείᾳ καὶ τοῖς ψηφίσμασι Δημ. 254. 18, πρβλ. 314. 22. **III.** πολιτικὴ σύνταξις, σύστημα πολιτικόν, πολίτευμα, Ἀντιφῶν 120. 40, Θουκ. 2. 37, κτλ.· τὴν ἐλευθερίαν . ., μᾶλλον δὲ καὶ τὰς πολιτείας Δημ. 246. 25·— εἶδος πολιτεύματος, Πλάτ. Πολ. 562Α, κτλ.· ὁμολογοῦνται τρεῖς εἶναι π. τυραννὶς καὶ ὀλιγαρχία καὶ δημοκρατία Αἰσχίν. 1. 19, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 544Β, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 7, 1, κτλ.· ἥτις π. συμφέρει Λυσ. 171. 37· π. ἐστι τάξις ταῖς πόλεσιν ἡ περὶ τὰς ἀρχὰς Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 1, 10, πρβλ. 3. 1, 1., 4. 3, 5. **2)** κυρίως ἡ καλῶς συντεταγμένη δημοκρατικὴ πολιτεία, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 8. 10, 1, Πολιτικ. 4. 8, 1, κέξ.· ὅταν δὲ τὸ πλῆθος πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύηται συμφέρον, π. καλεῖται αὐτόθι 3. 7, 3· ἐπὶ παντὸς εἴδους διοικήσεως διὰ τῶν πολιτῶν γιγνομένης, ὀλιγαρχικῆς ἢ δημοκρατικῆς, αὐτόθι 4. 4, 19, πρβλ. 30· τὴν ἀρίστην πολιτεύεσθαι πολιτείαν αὐτόθι 4. 1, 4·— ἀκολούθως, **3)** καθόλου, ἐλευθέρα κοινότης, αὐτόνομος πολιτεία, Ξεν. Ἀθην. 1, 1. κτλ.· ἄπιστον ταῖς πολ. ἡ τυραννὶς Δημ. 10. 21· οὐ γὰρ ἀσφαλεῖς ταῖς πολιτείαις αἱ πρὸς τοὺς τυράννους. . ὁμιλίαι ὁ αὐτ. 71, 8· τοὺς τὰς π. μεθιστάντας εἰς ὀλιγαρχίαν ὁ αὐτ. 196, 12· τὰς μὲν π. πολεμοῦσι, τὰς δὲ μοναρχίας συγκαθιστᾶσι Ἰσοκρ. 67Δ.— Περὶ τῆς λέξ. ὅρα Πλούτ. 2. 826C-F.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 131, Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τ. Α', σ. 441, Κόντου Παρατηρ. εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 313.

πολίτευμα, τό, (πολιτεύω) τὸ ἔργον τῆς διοικήσεως, πρᾶξις κυβερνητική, Δημ. 263. 1., 272. 19· συνηθέστερον ἐν τῷ πληθ., τὰ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως λαμβανόμενα μέτρα, πολιτική, Πλάτ. Νόμ. 945D, Ἰσοκρ. 156Α· τῶν τοιούτων π. οὐδὲν πολιτεύομαι Δημ. 107. 16· ἔν τε τοῖς κατὰ τὴν πόλιν πολιτεύμασι καὶ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς, εἴς τε τὴν ἐν τῇ πατρίδι καὶ τὴν ἐν τῇ ξένῃ πολιτικήν, ὁ αὐτ. 263. 4. **II.** τὸ συγκεκριμένον τοῦ **πολιτεία** (III), ἡ κυβέρνησις, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 6, 1., 3. 7, 2· ἀλλ' ὡσαύτως, **2)** = **πολιτεία** III, αὐτόθι 3. 13, 8., 4. 6, 8, κτλ.· οἱ ἐν π., οἱ πολῖται, αὐτόθι 5. 4, 2, πρβλ. 5. 6, 7· τὸ τῆς δημοκρατίας π. Αἰσχίν. 51. 12, πρβλ. Πολύβ. 1. 13, 12, Ἐπιστ. πρ. Φιλιππησ. γ', 20.

πολῑτεύτέον, ρημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ κυβερνᾷ, Κικ. πρ. Ἀττ. 2. 6., 10. 1, κτλ.

πολῑτευτής, οῦ, ὁ, ὁ πολιτευόμενος, δημαγωγός, Ἀρτεμίδ. 1. 79, Εὐσέβ. ἐν Βίῳ Κωνσταντίνου 3. 1.— Κατὰ Μοῖρ. (σ. 326) «πολιτεύειν καὶ πολιτεύεσθαι λέγεται, πολιτευτὴς οὐ λέγεται, ἀλλὰ δημαγωγὸς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, πολιτευτὴς Ἑλληνικῶς», κτλ.

πολῑτευτικός, ἡ, όν, **πολ.** μετριοπάθεια, **πολ.** θέμις, **πολ.** φρόνησις, **πολ.** σχῆμα Μ. Ἀκομ. τ. Δ', σ. 302, 15, τ. Β', σ. 44. 5, 47, 16, 108, 4, ἔκδ. Α.—Ἐν τῷ Θησ. Στ. κεῖται μόναν τὸ **πολῑτευτικῶς** ἐκ τοῦ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ., ἀλλὰ μὲ σημείωσιν: «sed. cod Raven. et Ven. **πολιτικῶς**», ὥστε ἠπιστήθη ἐκεῖ ἡ λέξις· Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

πολῑτεύω, μέλλ. **-σω,** Θουκ. 1. 19, Ξεν.·— ῥῆμα τοῦ πεζοῦ λόγου, εἶμαι **πολίτης,** ζῶ ὡς πολίτης, ἢ ἐλεύθερος, ζῶ ἐν ἐλευθέρᾳ πολιτείᾳ, Θουκ. 2. 46., 3. 34., 4. 114, Ξεν. Ἀνάβ. 3. 2, 26· π. παρά τισι ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 1. 5, 19· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ὄντα ὑπὸ μοναρχίαν, Πολύβ. 4. 76, 2· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι συνηθέστερον ὡς ἀποθ., ἴδε κατωτ. Β. I. **2)** κυβερνῶ, διοικῶ κατά τινα ὡρισμένον τρόπον π. κατ' ὀλιγαρχίαν Θουκ. 1. 19., 3. 62· π. ὥσπερ εἰώθεσαν ὁ αὐτ. 4. 130· π. κατὰ τὰ ἴδια κέρδη ὁ αὐτ. 2. 65· πρὸς τὸ ἴδιον κέρδος Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 13· ἐλευθέρως τὰ πρὸς τὸ κοινὸν π. Θουκ. 2. 37.— ἐν τῷ παθ., ἐπὶ τῆς πολιτείας, κυβερνῶμαι, τὰς εὖ πολιτευομένας πόλεις Ἰσοκρ. 123Δ, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 427Δ, κτλ.· ἄνευ ὁμονοίας οὔτ' ἂν πόλις εὖ πολιτευθείη Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 16· τὰ αὐτοῖς πεπολιτευμένα, τὰ ἐν τῇ διοικήσει ὑπ' αὐτῶν πεπραγμένα, Δημ. 17. 15, πρβλ. 227. 27, Ἰσοκρ. 356Β, κτλ.· ἴδε **κρίσις** III. **3)** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, γίνομαι πολίτης, ἐγγράφομαι ὡς πολίτης, τοὺς ἐπὶ Γέλωνος πολιτευθέντας Διόδ. 11. 72.

Β. συνηθέστατα ὡς ἀποθ., μέλλ. **πολῑτεύσομαι** Ἀριστοφ. Ἱππ. 1365, Ξεν. Ἀθην. 3. 9· μέσ. ἀόρ **ἐπολῑτευσάμην** Ἀνδοκ. 21. 10, Δημ. 297. 7, ἀλλὰ παθ. **ἐπολῑτεύθην** Θουκ. 6. 92, Λυσ. 175. 28, Ἰσοκρ 83Β, κτλ.· πρκμ. **πεπολῑτευμαι,** Λυσ. 172. 5, Πλάτ. Νόμ. 676C, Δημ. 176. 23, κτλ.·— ὡς τὸ ἐνεργ., εἶμαι ἐλεύθερος πολίτης, διάγω ὡς ἐλεύθερος, καὶ ἐνίοτε μάλιστα σημαίνει ὀλίγον τι πλέον τοῦ ἁπλοῦ ζῶ, σύνηθες παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζογράφοις (ἐν χρήσει ἅπαξ καὶ παρ' Εὐρ., καὶ δὶς παρ' Ἀριστοφ.)· π. μετά τινων Ἀνδοκ. 21. 10· ἐν δημοκρατίᾳ Ξεν. Κύρ. 1. 1, 1, κτλ.· ἐν ἐλευθερίᾳ καὶ νόμοις ἐξ ἴσου Δημ. 132, 15· ἀντίθετον τῷ **μετοικέω,** Λυσ. 122. 7· ἐν εἰρήνῃ Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 22· ἀδίκως πρὸς σφᾶς αὐτοὺς π. Λυσ. 143. 36· λαὸς πολιτεύοιτ' ἄν, ἤθελε σχηματίζῃ πολιτείαν, Εὐρ. Ἀποσπ. 21. **II.** ἀκολούθως, ἐπειδὴ πάντες οἱ πολῖται ἦσαν μέλη τοῦ κυβερνῶντος ὅλου, λαμβάνω μέρος ἐν τῇ διοικήσει, Θουκ. 2. 15, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππου 376, Δημ. 230· ἐν τέλ.· ἀναμιγνύομαι εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα, Πλάτ. Πολ. 561D· ἀντίθετον τῷ **ἰδιωτεύειν** Αἰσχίν. 27. 32. **2)** μετ' αἰτ., διοικῶ, κυβερνῶ, ἅπαντα Ἀριστοφ. Λυσ. 573· τὰ καθ' ἑαυτούς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολιτεύεσθαι Δημ. 151. 4· ἃ καὶ πεποίηκα καὶ πεπολίτευμαι ὁ αὐτ. 226· ἐν τέλ.· τὰ βέλτιστα π. ὁ αὐτ. 297. 7, πρβλ. **πολίτευμα** I· π. πόλεμον ἐκ πολέμου, καθιστῶ τὸν συνεχῆ πόλεμον ἀρχὴν τῆς πολιτικῆς κυβερνήσεως, Αἰσχίν. 51 ἐν τέλ.· ἀκολούθως, ἀπολ., ἄγω τὴν πολιτείαν, κυβερνῶ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1365, Λυσίας 174. 12, Δημ. 26. 24, κτλ.· τοῖς ὑπὲρ αὐτοῦ πεπολιτευμένοις Δημ. 19. 4· οἱ πολιτευόμενοι, οἱ κυβερνῶντες, ὁ αὐτ. 36. 27., 749. 7. **III.** ἔχω ὡρισμένον τινὰ τύπον διοικήσεως, Ἰσοκρ. 31D, Πλάτ. Πολ. 566B, κτλ.· κατὰ τὰ πάτρια π. Ψήφισμ. παρὰ τῷ Ἀνδοκ. 11. 24· πόλις ἄριστα πολιτευομένη Πλάτ. Πολ. 462D· οἱ τὴν ἄνισον πολιτείαν πολιτευόμενοι, δηλ. οἱ τύραννοι, Αἰσχίν. 1. 24, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 676A. **IV.** ἐν τοῖς Ρωμ. χρόνοις, ὑπηρετῶ ὡς δεκάδαρχος ἢ βουλευτὴς ἰσοπολιτίδων πόλεων, Συλλ. Ἐπιγρ. 8610. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 131, Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 26.

πολῑτηίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **πολιτεία**, Ἡρόδ. 9. 34.

πολίτης [ῑ], **ου**, ὁ, Ἰων. **πολιήτης** (ὃ ἴδε), μέλος πόλεως ἢ πολιτείας, πολίτης, ἐλεύθερος, Λατ. civis (ἴδε ἀστός), Ἰλ. Ο. 558, Χ. 429, Ὀδ. Η. 131, Πινδ. Ο. 5. 38, κτλ.· π. ἀγαθός, κακὸς Θουκ. 3. 42, Πλάτ. Γοργ. 517C· πόλεως πολίτης Ἀντιφῶν 138. 28, Ἀνδοκ. 1. 26· ὦ γᾶς πατρίας πολῖται Σοφ. Ἀντ. 806· κακὸς π. Εὐρ. Βάκχ. 271· π. ὁρίζεται τῷ μετέχειν κρίσεως καὶ ἀρχῆς Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 1, 6. **2)** ὡσαύτως, ὡς τὸ Λατ. civis, συμπολίτης, Ἡρόδ., κτλ.· Κάδμου π. Αἰσχύλ. Θήβ. 1· π. Ἀθηναίων Ἀνδοκ. 18. 12· ὑμῶν Λυσ. 157. 7· σὸς Πλάτ. Πρωτ. 339E· καὶ κατὰ κωμ. μεταφοράν, οἴνου π. ὢν κρατίστου Ἄμφις ἐν Ἀδήλ. 1. **II.** καθόλου, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πόλιν, θεοὶ πολῖται = **πολιοῦχοι**, Αἰσχύλ. Θήβ. 253· π. δῆμος = ὁ τῆς πόλεως, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 574.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 131.

πολῑτῐκός, ἡ, όν, (πολίτης) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων ἢ ἀναφερόμενος εἰς πολίτας, ξύλλογος Πλάτ. Γοργ. 452E· οἶκος Ἰσοκρ. 19A· αἱ πολ. λειτουργίαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ αἱ τῶν μετοίκων, Δημ. 462. 14· π. κοινωνία, βίος Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 1, 1 καὶ 5, 10· πολ. χώρα, Λατ. ager publicus, Πολύβ. 6. 45, 3· παῖδες π., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς υἱοὺς τῶν χωρικῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 5805. 6, πρβλ. 1586. 29. **2)** ὁ ἁρμόζων ἢ ἐμπρέπων εἰς πολίτην, πολιτικός, Λατ. civilis, ἰσονομία Θουκ. 3. 82· σχῆμα π. τοῦ λόγου ὁ αὐτ. 8. 89· τιμαί, ἀγῶνες Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 24 καὶ 26 π. ἀρετὴ ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 10, 7· ἡ πολιτικωτάτη ἔρις ὁ αὐτ. 4. 5· τὰ πολιτικά, αἱ πολιτικαὶ ὑποθέσεις, ἐν ἀντιθέσει τὰ πολεμικά, ὁ αὐτ. ἐν Ἱέρωνι 9, 5, πρβλ. Ἱππαρχ. 2, 1· πολιτικωτέρα ἐγένετο ἡ ὀλιγαρχία, μᾶλλον κλίνουσα εἰς δημοκρατικὸν πολίτευμα, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 6, 3· π. ἀρχή, οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ., πολιτικῶς ἔχω, σκέπτομαι, ἐνεργῶ ὡς πολίτης, συμφώνως πρὸς τὴν πολιτείαν, Λατ. civiliter agere, Ἰσοκρ. 56D· οὐδὲ κοινῶς οὐδὲ π. ἐβίωσαν ὁ αὐτ. 72B· οὐκ ἴσως οὐδὲ π. Δημ. 151. 4· π. ἄρχειν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **βασιλικῶς**, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 12, 1· πρὸς τὸ **δεσποτικῶς**, 7. 2, 7·— ἐντεῦθεν, **6)** πολιτικὸς τοὺς τρόπους, περιποιητικός, Πολύβ. 24. 5, 7. — Ἐπίρρ., εὐγενῶς, μὲ καλὸν τρόπον, πράως καὶ π. μεμψιμοιρεῖν ὁ αὐτ. 18. 31, 7. **3)** ὁ ἀποτελούμενος ἐκ πολιτῶν, τὸ πολιτικὸν = οἱ πολῖται, Ἡρόδ. 7. 103, Θουκ. 8. 93· τὸ π. στράτευμα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ τῶν συμμάχων, Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 19· ἢ ἄνευ τῆς λ. **στράτευμα**, αὐτόθι 5. 3, 35, κτλ.· αἱ π. δυνάμεις, ἀντίθετον τῷ **ξένοι**, **μισθοφόροι**, Αἰσχίν. 67. 31, Δημ. 306. 17· οἱ ἱππεῖς καὶ πεζοὶ Πολύβ. 1. 9, 4.

4) ὁ ἐν κοινωνίᾳ ζῶν, κοινωνικός, ἄνθρωπος φύσει ζῷον π. Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 2. 9, πρβλ. 3. 6, 3., 3. 17, 1· πολιτικὰ δ' ἐστίν, ὧν ἕν τι καὶ κοινὸν γίγνεται πάντων ἔργον ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 25 — ὡσαύτως, ὁ ἁρμόζων ἢ κατάλληλος δι' ἐλευθέραν κυβέρνησιν (πρβλ. **πολιτεία** III. 2), Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 17, 1 καὶ 4, πρβλ. 4. 9, 3. **II.** ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πολιτικὸν ἄνδρα, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 14, Πλάτ. Ἀλκ. 1, 133E, — **ὁ πολιτικός**, ἐπιγραφὴ ἑνὸς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 1, 2., 3. 1, 1., 3. 3, 6· — Ἐπίρρ. -κῶς, ὅσον εἶναι ἀνάγκη (ὅσον ἀπαιτεῖται) διὰ πολιτικὸν ἄνδρα, αὐτόθι 3. 2, 1. **III.** ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πολιτείαν ἢ τὴν διοίκησιν αὐτήν, δημόσιος, Λατ. publicus, ἀντίθετον τῷ **οἰκεῖος**, Θουκ. 2. 40, κτλ.· π. πράγματα Ἰσοκρ. 64B· πράξεις Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 281C· ἡ π. τέχνη ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 319A· καὶ ἡ πολιτικὴ (ἐξυπακουομ. τοῦ τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κυβερνᾶν, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 521D, κτλ.· ἀλλά, ἡ π. ἐπιστήμη ἢ ἡ π., μόνον, ἡ ἐπιστήμη τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, δηλ. αἱ ἀρχαὶ αἱ ὁρίζουσαι τὰς κανονικὰς σχέσεις καὶ καθήκοντα, κτλ., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἠθικὴν (τὴν ἐπιστήμην τῶν ἀτομικῶν ἑκάστου καθηκόντων), συχν. παρὰ Πλάτ., οἷον Πολιτικ. 259C, 303E, πρβλ. Ἀριστ. Ρητορ. 1. 2, 7, Ἠθ. Ν. 6. 8, 2·— τὰ πολιτικά, τὰ πράγματα τῆς πολιτείας, αἱ δημόσιαι ὑποθέσεις, Θουκ. 6. 15, 89, Πλάτ., κτλ.· τὰ π. πράττω, λαμβάνω μέρος εἰς τὰ τῆς πόλεως πράγματα, Πλάτ. Ἀπολ. 31D, Γοργ. 521D· ἀλλά, τὰ π. βλάπτειν, βλάπτειν τὰ συμφέροντα τῆς πόλεως, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 407D. **2)** ὁ προερχόμενος ἐκ τῆς πολιτείας, ἐκ τῆς πόλεως, οὐ γὰρ ἐκ πολιτικῆς αἰτίας Δημ. 584. 14. **IV.** καθόλου, ὁ ἔχων σχέσιν ἢ ἀναφορὰν πρὸς τὸν ὅλον δημόσιον βίον, πολιτικός, δημόσιος, ἀντίθετον τῷ **κατ' ἰδίας**, Θουκ. 8. 89· οὕτω, π. τιμαὶ Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 24· λόγος Ἰσοκρ. 319C· τίς πολ. καὶ κοινὴ βοήθεια; Δημ. 328. 6. **V.** ἐπὶ γλώσσης ἢ ὕφους, ὁ ἁρμόζων εἰς τὸν δημόσιον βίον τοῦ πολίτου, δεκτός, δόκιμος (πρβλ. notus civilisque et proprius sermo παρὰ Σουητωνίῳ), τῶν ὀνομάτων τὰ π. Ἰσοκρ. 190E· πρβλ. Schäf. εἰς Διον. Ἀλ. π. Συνθέσ. σ. 6, 7· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ποιητικός**, Φρύνιχ. 53. **VI.** Ἐπίρρ. -κῶς, ἴδε ἀνωτ. I. 2.

πολῖτις, **ιδος**, θηλ. τοῦ **πολίτης**, Σοφ. Ἠλ. 1227, Εὐρ. Ἠλ. 1335, Πλάτ. Νόμ. 814C, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 2, 3, κτλ.· ἴδε ἐν λ. **Πολιάς**.

πολῑτισμός, ὁ, τὰ πολιτικὰ πράγματα, τὸν πολιτισμὸν ἐκτοπίζων, ἀποφεύγων τὰ πολιτικὰ πράγματα, Διογ. Λ. 4. 39.

πολῑτο-γρᾰφέω, ὡς καὶ νῦν, ἐγγράφω ὡς πολίτην, ἀπονέμω εἴς τινα τὰ δικαιώματα πολίτου, τινα Διόδ. 11. 49· ἀπολ., ἐνεργῶ ὡς γραμματεὺς τοῦ δημοσίου ἢ ἀρχειοφύλαξ, Συλλ. Ἐπιγρ. 4016. 17.— Παθ., γίνομαι δεκτὸς ὡς πολίτης, ἐγγράφομαι εἰς τὸ μητρῷον ὡς πολίτης, πολιτογραφηθέντες Συλλ. Ἐπιγρ. 3137. 54, πρβλ. Πολύβ. 32. 17, 3, Διόδ. 11. 72, 86, κτλ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 281, 282, 284.

πολιτογράφημα, τό, πολιτογραφία, Εὐστ. Θεσ. σ. 265, ἔκδ. Μι. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 97.

πολῑτογρᾰφία, ἡ, ἡ ἐγγραφή τινος ὡς πολίτου, Διόδ. 11. 86.

πολῑτο-κάπηλος, [ᾰ], ὁ, ὁ ἐμπορευόμενος τὰς δημοσίας θέσεις, Σουΐδ. ἐν λ. **Ζήνων**.

πολῑτοκοπέω, = **δημοκοπέω**, Πολυδ. Θ', 26· παρὰ Πλάτ. Κωμικῷ ἐν «Πεισάνδρῳ» 5, = **λοιδορεῖν**, **κωμῳδεῖν**.

πολῑτοκοπία, ἡ, = **δημοκοπία**, Σαννυρίων ἐν «Γέλωτι» 6.

πολῑτο-κόπος, **ον**, = **δημοκόπος**, Α. Β. 57.

πολῑτο-φθόρος, **ον**, ἐπιβλαβὴς εἰς τοὺς πολίτας, Πλάτ. Νόμ. 854C.

πολῑτο-φύλαξ, [ῠ], **ᾰκος**, ὁ, ὁ φυλάττων τοὺς πολίτας, οἱ π., ἐν Λαρίσῃ οἱ ἀνώτατοι ἄρχοντες, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 9., 5. 6, 6·— **πολῑτοφῠλακέω**, φυλάττω τοὺς πολίτας ἐπὶ τῶν ἀρχόντων πόλεως ἢ ἐπὶ τῆς ἐν τῇ πόλει ἐχθρικῆς φρουρᾶς, πιθ. γραφ. παρὰ Πολυβ. 18. 22, 4, Αἰν. Πολιορ. 1· — **πολῑτοφῠλᾰκία**, ἡ, φύλαξις τῶν πολιτῶν, ὁ αὐτ. 22.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 297.

πολίχνη, ἡ, (πόλις) μικρὰ πόλις, σπάντος ὑποκορ. τύπος, Καλλ. εἰς Δῆλ. 41, Πλουτ. Τιμολ. 11, κτλ., ἀλλ' ἀπαντᾷ παρὰ προγενεστέροις συγγραφ. ὡς κύρ. ὄν. **Πολίχνη**, Ἀττ. **Πολίχνᾱ**, πόλις ἐν Χίῳ, Ἡρόδ. 6. 26· ἐν Κρήτῃ, ὁ αὐτ. 7. 710, κτλ.· ἐν Ἰωνίᾳ, Θουκ. 8. 14· κτλ.

πολίχνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Πλάτ. Πολ. 370D., Ἰσοκρ. 111A, κτλ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 149.

πολιώδης, **ες**, (πολιός, εἶδος) ἐπὶ ἀνδρός, ὁ κλίνων πρὸς τὸ πολιόν, ἀρχίζων νὰ ἀσπρίζῃ, Λουκ. Ἀλέξ. 60.

πολίωμα, τό, πολιὸν τρίχωμα, Εὐστ. 565. 9.

πολίωσις, ἡ, λεύκανσις τῶν τριχῶν, Ἀριστ. π. Χρωμ. 6. 16, Πλούτ. 2. 364B — Κατὰ τὸν Γαλην. (τ. 19, σ. 431, 3·) «πολίωσίς ἐστι μεταβολὴ τριχῶν ἐπὶ τὸ λευκὸν πρὸ τῆς καθηκούσης ἡλικίας.»

πολλ-αγ ορᾰσος, **ον**, = ὁ πολλὰ ὠνούμενος Φερεκράτης ἐν «Πέρσαις» 7.—Ὁ Πολυδ. (Ζ', 15) καλεῖ τὴν λέξιν ταύτην «φαῦλον ὄνομα».

πολλάκις [ᾰ] Ἐπικ. καὶ Λυρ. **πολλάκι**, ἐν χρήσει ἐνιαχοῦ παρὰ τοῖς Τραγ. χάριν τοῦ μέτρου, ἀλλὰ μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις, (Αἰσχύλ. Θήβ. 227, Ἱκέτ. 131, Σοφ. Φιλ. 1456)· οὐδαμοῦ δὲ παρὰ τοῖς πεζογράφοις, διότι παρ' Ἡροδ. ἀποκατεστάθη νῦν τὸ **πολλάκις**, Δινδ. π. Διαλ. Ἡροδ. xlii· (πολλός, πολύς)· Ἐπίρρ.

I. χρόνου, ὡς καὶ νῦν, «πολλαὶς φοραῖς», συχνάκις, «συχνά», Ἰλ. Α. 396, κτλ.· π. καὶ οὐκ ἅπαξ Ἡρόδ. 7. 46· πολλάκις τοῦ μηνὸς Ξεν. Κύρ. 1. 2, 9. **II.** βαθμοῦ καὶ ἀριθμοῦ, π. μύριοι, πολλαὶ μυριάδες, Πλάτ. Νόμ. 810D, πρβλ. Θεαίτ. 175A· ποσότητος, τὴν οὐσίαν π. τοσαύτην ἐποίησε ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 330B· μεγέθους ἢ ὄγκου, π. μεῖζον Πλούτ. 2. 944A. **3)** τὸ πολλάκις, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, κατὰ τὸ πλεῖστον, Πινδ. Ο. 1. 51· παρὰ πολύ, ὅλως, Θεόκρ. 1. 141., 2. 88. **III.** παρ' Ἀττ., μετὰ τὰ μόρια, **εἰ**, **ἐάν**, **ἄν**, ἴσως, πιθανόν, τυχόν, Λατ. si forte, σεισμὸς εἰ γένοιτο π. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 791· ἐάν τι πολλὰ π. πάθω αὐτόθι 1105· καὶ παρεντιθεμένου τοῦ **ἄρα**, ἐὰν ἄρα π. νυμφόληπτος γένωμαι Πλάτ. Φαῖδρ. 238D, πρβλ. Φαίδωνα 60E, Δημ. 883. 1· οὕτω, μὴ πολλάκις, Λατ. ne forte, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 907, Θουκ. 2. 13, Πλάτ. Πρωτ. 361C, κ. ἀλλ.

πολλακισμυρία ἵππος, **πολλακισμύριοι** ἄνθρωποι, = **πολλάκις μυρία**, **πολλάκις μύριοι**, Συνεσ. π. βασιλ. σ. 3, 18, ἔκδ. Krab.

πολλαπλᾰσιάζω, ὡς καὶ νῦν, ἀριθμοὶ πολλαπλασιάσαν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τες ἀλλήλους Εὐκλ. 7. 10· μεταφορ., Πολύβ. 30. 4, 13, Διόδ. 1, 1.— Παθ., Ἀριστ. Φυσ. 6. 7, 2.

πολλαπλᾰσιασμός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Πλούτ. 2. 388C, κτλ.

πολλαπλᾰσι-επιμερής, ές, ὁ περιέχων ἐν ἑαυτῷ ἀριθμόν τινα πολλάκις, προσέτι δὲ καὶ μέρη τινὰ αὐτοῦ πλείονα τοῦ ἑνὸς (οἷον $^{11}/_{3}$ = 3 $^{2}/_{3}$) καὶ **πολλαπλασι-επιμόριος**, ον, ὁ περιέχων ἀριθμόν τινα πολλάκις καὶ μίαν προσέτι κλασματικὴν μονάδα, (π. χ. $^{10}/_{3}$= 3 $^{1}/_{3}$), Νικομ. Ἀριθμ. σ. 104, 101.

πολλαπλάσιος, α, ον (ος, ον Ἀλκιδάμ. σ. 51 Βεκκῆρ.)· Ἰων. **-πλήσιος**, η, ον, ὡς τὸ **διπλήσιος**, ἂν καὶ τὸ α εἶναι βραχύ, ἴδε Δινδ. π. Διαλ. Ἡροδ. xxxiv (**πολύς**)·— ὡς καὶ νῦν, πολλάκις τόσος, πολλάκις μείζων ἢ πλείων, Ἡρόδ. 3. 135., 8. 140. κ' ἀλλ.· π. πρὸς πολλοστημόριον Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 15, 1. 2) πολλ. ἢ .., ἢ ἤπερ .., πολλάκις τόσος ὅσος .., πολλάκις πλείων ἢ μείζων ἢ .., Ἡρόδ. 4. 50, Πλάτ. Πολ. 730C· οὕτω μετὰ γεν., Ἡρόδ. 7. 48, Ἀντιφῶν 122. 25, Θουκ. 4. 94. κτλ.·— Ἐπίρρ. **-ίως**, Ἱππ. 455. 18, κτλ.· ὡσαύτως οὐδ. πληθ, ὡς ἐπίρρ., Ξεν. Κύρ. 1. 5, 9. **II.** τὸ πολλ. ἀναλογία, ἐν Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 12, 7, παρά τινων νομίζεται ὅτι σημαίνει τὴν γεωμετρικὴν πρόοδον (οἷον 2. 4, 8, 16, κτλ.)· παρ' ἄλλων δὲ ὅτι σημαίνει σειρὰν ἐν ᾗ ἕκαστος τῶν ὅρων εἶναι τὸ τετράγωνον τοῦ προηγουμένου (οἷον 2, 4, 16, 256, κτλ.).

πολλαπλᾰσιότης, ητος, ἡ, τὸ ἀφῃρημένον οὐσιαστ. τοῦ **πολλαπλάσιος**, Ἰάμβλ. εἰς Νικόμ. 52.

πολλαπλᾰσιόω, πολλαπλασιάζω, Πλάτ. Πολ. 525E·— Παθ., Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 394, Ἀριστ. Τοπ. 8 14, 5.

πολλαπλᾰσίων, ον, = **πολλαπλάσιος**, Πολύβ. 35. 4, 4, Πλουτ. 2. 215B. Ἐπίρρ., **-όνως**, Πολυδ. Δ', 164.

πολλαπλᾰσίωσις, ἡ, πολλαπλασιασμός, Πλάτ. Πολ. 587E, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 11, Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 6, 2, κτλ.·— ἐνίοτε μετὰ διαφ. γραφ. **πολλαπλασίασις**.

πολλαπλήσιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ **πολλαπλάσιος**.

πολλαπλόος, η, ον, συνηρ. **πλοῦς**, ῆ, οῦν, πολλάκις τοσοῦτος, βίος διπλοῦς καὶ π. Πλάτ. Τίμ. 75B· ὄνομα πολλαπλοῦν, τὸ ἐκ πολλῶν σύνθετον, ἀντίθετ. τῷ **ἁπλοῦν**, **διπλοῦν**, Ἀριστ. Ποιητ. 21, 3. **II.** μεταφορ., ἀνὴρ διπλοῦς καὶ π., ὡς τὸ Λατ. multiplex, δηλ. οὐχὶ ἁπλοῦς καὶ εὐθύς, Πλάτ. Πολ. 397E.

πολλαπλῶς, Ἐπίρρ., κατὰ πολλοὺς τρόπους, Ἰω. Γάβρ. ἐν Ἀνεκδ. Boiss. τ. 3, σ. 95, 2.

πολλᾰχῇ, Ἐπίρρ., πολλάκις, συχνάκις, Ἡρόδ. 1. 42., 6. 21. ἀντίθετ. τῷ **οὐδαμῇ**, Ξεν. Ἀν. 7. 3, 12. **II.** κατὰ πολλοὺς τρόπους, ποικίλως, πολυτρόπως, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 468· πολλὰ πολλαχῇ Σοφ. Ο. Κ. 1626· τῇ τε ἄλλῃ π., καὶ δὴ καὶ .. Ἡρόδ. 6. 21· πρβλ. Θουκ. 8. 87· π. ἄλλῃ Πλάτ. Θεαίτ. 179C, κτλ.· πολλάκις καὶ π. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 538D.

πολλᾰχόθεν, ἐπίρρ., ἐκ πολλῶν τόπων ἢ μερῶν, Θουκ. 6. 32, Λυσ. 105. 7, Πλάτ. Νόμ. 842C, κτλ. **II.** ἐκ πολλῶν λόγων, διὰ πολλοὺς λόγους, Θουκ. 4. 6, Πλάτ. Συμπ. 178C.

πολλᾰχόθῐ, ἐπίρρ. ἐν πολλοῖς τόποις, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 30, Πλουτ. Πομπ. 24.

πολλᾰχόσε, ἐπίρρ. πρὸς πολλὰ μέρη, εἰς πολλοὺς τόπους, Θουκ. 2. 47· μετὰ γεν., π. τῆς Ἀρκαδίας Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 16.

πολλᾰχοῦ, ἐπίρρ., ἐν πολλοῖς τόποις ἢ μέρεσι, τοὔνομα γένοιτ' ἂν πολλαχοῦ τὸ σῶμα δ' οὗ Εὐρ. Ἑλλ. 588, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 209E, Κρατ. 408A· ἐμοῦ πολλάκις ἀκηκόατε πολλαχοῦ λέγοντος ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολλ. 31C· π. ἐν τοῖς λόγοις ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 329C· π. ἀλλαχόθι Ξεν. Κύρ. 7. 1, 30. 2) μετὰ γεν., π. τῆς γῆς Πλάτ. Φαίδων 111A. **II.** = **πολλαχῇ**, πολλάκις, συχνάκις, Ἡρόδ. 6. 122, κτλ.

πολλᾰχῶς, ἐπίρρ., κατὰ πολλοὺς τρόπους, Ἰσοκρ. 42C, Δημ. 601. 9, κτλ.· π. λέγεσθαι, μὲ πολλὰς ἐννοίας, σημασίας, Ἀριστ. Τοπ. 2. 3, 1 κέξ., Πολιτικ. 3. 3, 4 κ. ἀλλ.

πολλο-δεκάκις [ᾰ], ἐπίρρ., πολλὰς φορὰς δεκάκις, Ἀριστοφ. Εἰρ. 243.

πολλός, **πολλόν**, Ἰων. ἀρσ. καὶ οὐδ. ἀντὶ **πολύς**, **πολύ**.

πολλοσταῖος, α, ον, μετὰ πολὺν χρόνον, Εὔδουλος ἐν Ἀδήλ. 20.

πολλοστημόριος, ον, (μόριον) ὁ πολλάκις μικρότερος, ἀντίθετον τῷ **πολλαπλάσιος**, Ἀριστ. Τοπ. 4. 4, 12, Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 15, 1· πολλαπλάσιον ἢ π. τοῦ πρότερον ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 5. 8, 10, πρβλ. Λουκ. Θεῶν Διαλ. 1. 1·— τὸ π., μέρος ἀπείρως μικρόν, Ἀριστ. Τοπ. 4. 4, 10, καὶ διάφ. γραφ. (ἀντὶ **πολλοστὸν μόριον**) παρὰ Θουκ. 6. 86.

πολλοστός, ή, όν· (πολλός, πολύς) εἷς ἐκ πολλῶν, Λατ. multesimus, π. ὢν τῶν Συρακοσίων, Λατ. unus e multis, δηλ. εἷς ἐκ τῶν κοινῶν ἀνθρώπων ἐν Συρακούσαις, Ἰσοκρ. 95B. 2) σμικρότατος, ἐλάχιστος, Πλάτ. Νόμ. 896B· αἱ π. ἡδοναὶ ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 44E· τὸ π. μέρος Ἀνδοκ. 20. 39, Ξεν. Ἀπομν. 4. 6, 7· π. μόριον Θουκ. 6. 86· συχν. μετ' ἀρνήσ., οὐδὲ π. μέρος Λυσ. 144. 9, Ἰσαῖος περὶ τ. Κλεωνύμου κλήρου 42 (34), κτλ.·—ἐν τῇ Ἀριθμ., κλάσμα ἔχον μέγαν παρονομαστήν· μετὰ δοτ., τὰ π. σκληρότητι, τὰ ἥκιστα σκληρά, Πλάτ. Φίληβ. 44E.—Ἐπίρρ., δευτέρως καὶ πολλοστῶς κατὰ πολὺ μικρὸν βαθμόν, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 10. 5, 11, πρβλ. Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 11. 9. 3) ἐπὶ χρόνου, πολλοστῷ ἔτει, μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἐτῶν, Κρατῖνος Νεώτ. ἐν «Χείρωνι» 1· πολλοστῷ χρόνῳ, μετὰ παρέλευσιν πολλοῦ χρόνου, Ἀριστοφ. Εἰρ. 559, Δημ. 761. 21, Μένανδρ. ἐν «Μισογύνῃ» 9. **II.** παρὰ τοῖς Ἑλληνισταῖς = πολύς, πολλοστὸς ἔργοις, ὁ διαπράξας πολλά, ἀντίθετον τῷ **ὀλιγοστός**, Ἐβδ. (Β' Βασιλ. ΚΙ'', 20)

πολλότης, ητος, ἡ, τὸ ἀφῃρ. οὐσιαστ. τοῦ **πολύς**, Δαμασκ. ἐν Wolf. Anecd. 3. 228

πολλύνομαι, παθ., γίνομαι πολύς, «πολλύνεται· πολὺς γίνεται, αὐξάνει, πληθύνει» Φώτ. 441, 7.

πολο-γρᾰφία, ἡ, περιγραφὴ τοῦ οὐρανοῦ, Ἱππ. 1285. 53· πραγματεία τις τοῦ Δημοκρίτου, ἔφερε τοιαύτην ἐπιγραφήν, Διογ. Λ. 9. 48.

πόλος, ὁ, (**πέλω**, **πέλομαι**, **πολέω**) ἀκίνητόν τι πρᾶγμα περὶ ὃ ἕτερόν τι στρέφεται, πόλος, ἄξων· 1) ὁ ἄξων σφαίρας, γῆν εἰλουμένην περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τεταμένον Πλάτ. Τίμ. 40B· ὁ ἄνω, ὁ κάτω π., τὸ ἀνώτερον, τὸ κατώτερον ἄκρον τοῦ ἄξονος, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 2, 12 κέξ., Μετεωρ. 2. 5, 12· π. ἀρκτικός, ἀνταρκτικὸς ὁ αὐτ. π. Κόσμ. 2. 5· π. ἀρκτικός, νότιος Πτολ.· ὡσαύτως καλοῦνται ὁ φανερὸς καὶ ὁ ἀφανὴς Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 2, 14· π. τοῦ ὁρίζοντος, κατακόρυφον σημεῖον, τὸ ζενίθ, Εὐκλ.·— ἐντεῦθεν, ὁ πολικὸς ἀστήρ, Ἐρατοσθ. Καταστ. 2, πρβλ. Ἕρμανν. εἰς Εὐρ. Ἴωνα σ. XIX. 2) ἡ σφαῖρα ἡ περὶ τὸν ἄξονα τοῦτον στρεφομένη, δηλ. ὁ θόλος τοῦ οὐρανοῦ, τὸ στερέωμα, Λατ. polus, Αἰσχύλ. Πρ. 430, Εὐρ. Ἀποσπ. 836. 11· ἄστρων π. ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1685· τὸ τοῦ π. ἅπαντος ἡμισφαίριον Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 1. 7, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 179 κέξ.· ψυχὴ δ' αἰθέριον κατέχει πόλον Συλλ. Ἐπιγρ. 3026. 3) ἡ τροχιὰ ἀστέρος, Πλάτ. Ἐπιν. 986C, Ἀνθ. Π. παράρτ. 27. 4) ἡ στεφάνη τῆς κεφαλῆς, Ἡσύχ.· ἢ ἡ ὅλη κεφαλή, Πολυδ. Β', 99. **II.** γῆ διὰ τοῦ ἀρότρου ἀνοιγομένη, Ξεν. Οἰκ. 18. 8. **III.** ἐλατήριον τιθέμενον ἐπὶ τοῦ ἄξονος ὅπως ὑποβαστάζῃ τὸ σῶμα τῆς ἁμάξης, Διόδ. 18. 27. **IV.** κοῖλον ἡλιακὸν ὡρολόγιον (ὅπερ καλεῖται **πόλος** ὡς ἔχον τὸ σχῆμα τοῦ οὐρανίου θόλου), ἐν ᾧ ἡ σκιὰ παρήγετο διὰ τοῦ **γνώμονος**, Ἡρόδ. 2. 109, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 210, Λουκ. Λεξιφάν. 4, Ἀνθ. Π. 14, 139, Ἀθήν. 207F, Σουΐδ. ἐν λ. **Ἀναξίμανδρος**.

πολτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πόλτος**, ὀλίγος πόλτος, Διοσκ. 2. 114· **πολταρίδιον**, Γαλην.· **πολτίον**, Γλωσσ.·— πρβλ. **πολφός**.

πολτο-ποιέομαι, Παθ., γίνομαι πόλτος, Τουρκ. «κουρκούτ», Διοσκ. 2. 128.

πόλτος, ὁ, πυκνὸς ζωμός, ἕψημα, Λατιν. puls, pultis, Ἀλκμὰν 63, Ἐπίχ. 11 Ahr., Πλούτ. 2, 201C, κτλ.· πρβλ. **πολφός**.

πολτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς πόλτον, Ἐρωτιαν. σ. 314.

πολυάγαθος, ὁ, ἡ, ὁ πολὺ ἀγαθός, μεταγεν.

πολυᾰγάπητος, ον, λίαν ἀγαπητός, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **πολύθεστος**.

πολυάγκιστρος, ον, ὁ ἔχων πολλὰ ἄγκιστρα, Ὀππ. Ἀλ. 3. 78. **II.** **πολυάγκιστρον**, τό, εἶδος ἁλιευτικῆς ὁρμιᾶς μετὰ πολλῶν ἀγκίστρων, «παραγάδι», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 7, 14., 9. 37, 9.

πολυαγρής, ές, σπανιώτερος τύπος τοῦ **πολύαγρος**, Ὀππ. Κυν. 1. 88.

πολυαγρία, ἡ, ἡ ἄγρα πολλῶν ζῴων, Πολυδ. Ε', 12.

πολύαγρος, ον, (ἄγρα) ὁ συλλαμβάνων πολλὴν ἄγραν, Ἀνθ. Π. 6. 184.

πολυάγρυπνος, ον, λίαν ἄγρυπνος, Γεωργ. Ἀλεξ. Βίος Ἰω. Χρυσ. 192, 11, κλπ.

πολυάδελφος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς ἀδελφούς, Σχολ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 1, Πολυδ. Ϛ', 171.

πολυᾱής, ές, (ἄημι) ὁ πνέων ἰσχυρῶς, αὖραι Κόιντ. Σμ. 1. 253.

πολύᾱθλος, ον, ὁ ἐν πολλοῖς ἀγῶσιν ἀριστεύων, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 10. 1.

πολύαιγος, ον, ὁ ἔχων πολλὰς αἶγας, Ἀνθ. Π. 9. 744· **πολύαιξ**, Ἡσύχ.

πολυάϊκος, ον, = **πολυάϊξ**, Σχολ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 10.

πολυαίμᾰτος, ον, πλήρης αἵματος, Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 2. 683E, Ἀθήν. 301F.

πολύαιμος, ον, ὁ ἔχων πολὺ αἷμα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ 3. 4, 15, π. Ζ. Μορ. 3. 6, 6, καὶ συχν. ἐν τοῖς Ἱπποκρατείοις·— **πολυαιμέω**, ἔχω πολὺ αἷμα, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 2, 10, π. Ζ. Γεν. 4. 1, 28·— **πολυαιμία**, ἡ, ἀφθονία αἵματος, αὐτόθι 13. 6. 9.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολυαίμων, ον, γεν **ονος,** αἱματώδης, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 840.

πολυαίνετος, ον, = τῷ ἑπομ., Εὐρ. Ἡρακλ. 761.

πολύαινος, ον, (αἰνέω) ὁ πολὺ ἐπαινούμενος, ὑμνούμενος, Ὁμηρικὸν ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως, Ἰλ. Ι. 673, Κ. 544, Λ. 430, Ὀδ. Μ. 184.— Ἀλλ' ὁ Buttm. ἐν Λεξιλ. ἐν λ. **αἶνος** 2, ἀποδέχεται τὴν δευτέραν σημασίαν τὴν παρ' Ἡσυχίῳ, δηλ. **πολύμυθος,** οὐχὶ μὲ τὴν σημασίαν ὁ πολλὰ ὁμιλῶν (ὅπερ θὰ ἤρμοζε μᾶλλον εἰς τὸν Νέστορα), ἀλλὰ ὁ πλήρης σοφίας καὶ πολυμαθείας λόγου; ἔκφερον (πρβλ. **αἰνέω** I, **αἶνος** I).

πολυᾶξ. [ᾰ], **ακος,** (ἄἴσσω) ὁ λίαν ὁρμητικός, σφοδρός, μαινόμενος, πόλεμος Ἰλ. Λ. 165, Ὀδ. Λ. 314· κάματος π., κόπωσις προερχομένη ἐκ τῆς εἰς τὸν πόλεμον ὁρμῆς, Ἰλ. Ε. 811.

πολυάκανθος, ἡ, εἶδός τι ἀκάνθης, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4. 3.

πολυαλγής, ές, λίαν ἀλγεινός, Ὀρφ. Ὕμν. 66, 2, Χρησμ. Σιб., 4. 9.

πολυάλγητος, ον, ὁ πολὺ ἄλγος αἰσθανόμενος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 973.

πολυαλδής, ές, (ἀλδαίνω) ὁ πολὺ θρεπτικός, Κόϊντ. Σμ. 2. 658.

πολυαλθής, ές, (ἄλθος) ὁ πολλὰς νόσους θεραπεύων, πολὺ ἰαματικός, Διοσκ. 3. 163.

πολυαλφής, ές, (ἀλφάνω ἢ ἀλφαίνω), ὅστις δύναται νὰ πωληθῇ ἀκριβά, Νόνν. Δ. 37. 715.

πολυάλφιτος, ον, ὁ πολλὰ ἄλφιτα παράγων, κριθὴ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 4, 2.

πολυαμάρτητος, ον, ὁ εἰς πολλὰς ἁμαρτίας ὑποπεσών, σφόδρα ἁμαρτωλός, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 271, κλπ.

πολύαμμος, ον, ὁ ἔχων πολλὴν ἄμμον, ἀμμώδης, Ἡσύχ.

πολυαμπελος, ον, ὁ ἔχων πολλὰς ἀμπέλους, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 507, κτλ.

πολυᾶναγνωσία, ἡ, πολλὴ ἀνάγνωσις, Ἀθήν. 654Α. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 503.

πολυανάλωτος, ον, πολυδάπανος, πολυτελής, Ἐτυμολ. Μέγ. 750. 48.

πολυανδρίω, εἶμαι πλήρης ἀνδρῶν, πολυάνθρωπος, ὄχλοις π. αἱ πόλεις Θουκ. 6. 17, πρβλ. Στράβ. 383· — ὡς ἀποθ. **πολυανδριόμαι,** Διοδ. Ἔκλογ. 547. 78, Αἰλ. π. Ζ. 5. 13.

πολυανδρία, ἡ, πολυανθρωπία, Συνέσ. 275C, Θεμίστ. 74C.

πολυάνδριος, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς πολλοὺς ἄνδρας, τὸ π. κακὸν μεταδιώκειν, δηλ. τὴν πορνείαν, Φίλων 1. 568. **II.** ὡς οὐσιαστ., **πολυάνδριον,** τό, τόπος, ἔνθα πολλοὶ συνέρχονται, Πλούτ. 2. 823Ε. **2)** τόπος ἔνθα πολλοὶ θάπτονται, νεκροταφεῖον, Διον. Ἁλ. 1. 14, Στράβ., κλ.

πολύανδρος, ον, (ἀνήρ) ἐπὶ τόπων, ὁ ἔχων πολλοὺς ἄνδρας, πλήρης ἀνδρῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 73. 899. **2)** ἐπὶ προσώπων, πολλοί, πολυάριθμοι, αὐτόθι 533, Ἀγ. 693. **II.** γυνὴ π., γυνὴ πολλοὺς ἔχουσα ἄνδρας, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 4. 16.

πολυάνθεμος, ον, (ἄνθεμον) ὁ ἔχων πολλὰ ἄνθη, πλήρης ἀνθήσεως, μίτραι Ἀνακρ. 65· ὧραι Πινδ. Ο. 13. 23.

πολυανθής, ές, (ἀνθέω) πλήρης ἀνθέων ἢ ἀνθήσεως, ὕλη Ὀδ. Σ. 353· ἔαρ Ὕμν. Ὁμ. 18. 17· πτερύγων χροιὴ Μόσχ. 2. 59· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, Διοδ. Ἀποσπ. σ. 644. 49· — ποιητ. θηλ. **πολυάνθεα** Νίκ. Θηρ. 877.

πολύανθος, ον, = τῷ προηγ., Ὀρφ. Ὕμν. 50. 7.

πολυάνθραξ, ᾰκος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πολλοὺς ἄνθρακας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 34.

πολυανθρωπέω, εἶμαι πολυάνθρωπος, πιθ. γραφ. ἐν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 4, 1.

πολυανθρωπία, ἡ, ὡς καὶ νῦν πλῆθος ἀνθρώπων, μέγας πληθυσμός, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 16, Πόροι 4. 49, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 7. 4, 13, κ. ἀλλ.

πολυανθρωπίζομαι, γίνομαι πολυάνθρωπος, πολιοῦχησόν με καὶ πολυανθρωπισθήσομαι Θ. Στουδ. σ. 800, ἔκδ. Mi.

πολυάνθρωπος, ον, ὁ πλήρης ἀνθρώπων, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 834, Θουκ. 1. 24., 6. 3, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 4, 6, κ. ἀλλ.· συγκρ. κ. ὑπερθ. **πολυανθρωπότερος, -τατος,** αὐτόθι 6. 8, 5, Θουκ. 2. 54. **II.** συχναζόμενος ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων, πανήγυρις Λουκ. Περιεγρ. 1. **III.** ἐπὶ ἔθνους, κατοικεῖται .. ὑπὸ βαρβάρων ἐθνῶν καὶ **πολυανθρώπων** Πολύβ. 3. 37, 11, κ. ἀλλ.

πολυάντυξ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πολλὰς περιφερείας, Παύλ. Σιλ. Ἀμβων. 198.

πολυανώδῦνος, ον, ὁ ἔχων πολλὴν δύναμιν πρὸς καταστολὴν τῶν πόνων, ἕτερον ὄνομα τοῦ **κωνείου,** Διοσκ. (ἐν τοῖς νόθοις) 4 79.

πολυάνωρ, [ᾰ], **ορος,** ὁ, ἡ, πολυάνθρωπος, λίαν συχναζόμενος, Θρόνος Εὐρ. Ι. Τ. 1282· πόλις Ἀριστοφ. Ὄρν. 1313. **II.** γυνὴ π., γυνὴ ἔχουσα πολλοὺς ἄνδρας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 62· πρβλ. **πολύανδρος** II.

πολυάξιος, α, ον, πολλὰς ἀξίας, ἀξιώματα ἔχων, Θ. Στουδ. σ. 749, ἔκδ. Mi.

πολυάρᾶτος, ον, ἴδε **πολυάρητος.**

πολυάργῦρος ον, ὁ ἔχων πολὺν ἄργυρον, πλούσιος εἰς ἄργυρον, πολυαργυρώτατοι, ἐπὶ τῶν Λυδῶν, Ἡρόδ. 5. 49· ἐπὶ τόπων, Διόδ. 5. 36· οἶκοι Πλουτ. Λυσάνδ. καὶ Σύλλ. Σύγκρ. 3.

πολύαρδος ποταμός, ὁ πολὺ ἀρδεύων, Θ. Στουδ. σ. 801, ἔκδ. Mi.

πολυ-άρετος, ον, πολὺ ἐνάρετος, Βασιλ. τ. 2, σ. 237Α

πολυάρητος, ον, (ἀράομαι) ὁ πολὺ ἐπιθυμητός, πολυπόθητος, ἢ τίς οἱ εὐξαμένῃ π. θεὸς ἦλθεν (κατὰ τὸν Σχολ. «πολυάρητος· πολύευκτος» καὶ «πολλῶν εὐχῶν ἀκούων, ἢ πολλῶν εὐχῶν ἀξιούμενος») Ὀδ. Ζ. 280, πρβλ. Τ. 404, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 220· παρὰ τοῖς πεζογράφοις τῶν Ἀττ. τὴν πολυάρᾶτον σοφίαν Πλάτ. Θεαίτ. 165C. [ᾰ Ἰων., ᾰ Ἀττικ.]

πολυάριθμος, ον, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Καλλικρατ. παρὰ Στοβ. 485. 36· δύναμις Διόδ. 14. 25.

πολυαρκής, ές, (ἀρκέω) ὁ λίαν βοηθητικός, ὁ εἰς πολλὰς ἀνάγκας ἐξαρκῶν, πολυαρκέστατος ποταμὸς Ἡρόδ. 4. 53· γῆ Διον. Ἁλ. 1. 36· **-εστάτη** πόλις Πλουτ. Ἀλέξ. 26· — τὸ π. ἡ διάρκεια, Λουκ. Νεκυομαντ. 15. Ἐπίρρ. **πολυαρκῶς**· «τελείως ἀρκῶν» Ἡσύχ.— Κατὰ τὸν Ζηκίδην γραπτέον **πολυάρκης** καὶ ἐπίρρ. **πολυάρκως.**

πολύαρκυς, υος, ὁ, ἡ, ὁ διὰ πολλῶν δικτύων γινόμενος, ἄγρα Ὀππ. Κυν. 4. 10.

πολυάρμᾶτος, ον, ὁ ἔχων πολλὰ ἅρματα, Σοφ. Ἀντ. 149F.

πολυαρμόνιος, ον, ὁ ἔχων πολλὰς ἁρμονίας, ὄργανα Πλάτ. Πολ. 399D.

πολύαρνος, ον, ὁ ἔχων πολλὰ ἀρνία ἢ πρόβατα, πλούσιος εἰς ποίμνια, ἑτερόκλ. δοτ. πολύαρνι Ἰλ. 2. 106· ἴδε **πολύρρηνος.**

πολυάρουρος, ον, ὁ ἔχων πολλὰς ἀρούρας, πολλὰ χωράφια, πλούσιος, Ἡσυχ. ἐν λ. **πολύημος.**

πολυάρτυτος, ον, ὁ μετὰ πολλῶν ἀρτυμάτων κατεσκευασμένος, ὄψων πολυαρτύτων Θεόδ. Στουδ. cod. Reg. 891, f. 215b.

πολυαρχία, ἡ, ἀρχή, κυβέρνησις καθ' ἣν πολλοὶ ἄρχουσι, Θουκ. 6. 72, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 18, Πλούτ. κλπ.· — **πολυαρχέομαι,** ἄρχομαι, κυβερνῶμαι ὑπὸ πολλῶν, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 10B.

πολυάρχιον, τό, εἶδος καταπλάσματος ἢ ἀλοιφῆς, Γαλην. 19, 714, 15. κλπ.

πολύαρχος, ον, ὁ ἐπὶ πολλῶν ἄρχων, Κορνοῦτ. περὶ Θεῶν Φύσ. 35· τὸ **πολύαρχον** = **πολυαρχία,** Γρηγ. Ναζ. 3, 414Δ.

πολυάστερος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **πολύαστρος,** Μανέθων 4. 26· — γεν. πολυάστερος (ὡσπερεὶ ἐξ ὀνομαστ. **πολυάστηρ**) Χρησμ. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 125D.

πολυαστραγάλος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς ἀστραγάλους, κόμπους, μάστιν τὰν πολυαστράγαλον = **ἀστραγαλωτήν,** Ἀνθ. Π. 6. 234.

πολύαστρος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς ἀστέρας, Εὐρ. Ἴων 870.

πολυάσχολος, ον, πλήρης ἀσχολιῶν, τὴν πολυάσχολον μαθηματικὴν Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρις 25.

πολυαυγέστερος, α, ον, συγκρ. τοῦ **πολυαυγής,** Μ. Ἀκομ. τ. Β' σ. 235, 1, ἔκδ. Λ.

πολυαυγής, ές, λίαν λαμπρός, ἀκτινοβόλος, Εὐσεβ. Ἐγκώμ. Κωνσταν. 616C.

πολυαῦλαξ, ᾶκος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πολλὰς αὔλακας, πεδίον, πολυαύλακος, ἀντίθετ. τῷ **ὀλιγαῦλαξ,** Ἀνθ. Π. 6. 238· Αἴγυπτος Χρησ. Σιб. 4. 72.

πολυαύλων ὀργάνων φῦσαι Ν. Χων. σ. 674, 11, ἔκδ. Β. Οὕτω διὰ περιφράσεως δηλοῦται τὸ σήμερον παρὰ Γάλλοις orgue, παρὰ δὲ Γερμανοῖς Orgel καλούμενον μουσικὸν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ὄργανον, ὅπερ ἦν γνωστὸν τοῖς Βυζαντίνοις ἤδη ἀπὸ τοῦ δ' μ. Χρ. αἰῶνος, εἰ μὴ καὶ πρότερον, διότι τὸ σχῆμά του καὶ ἡ ἐνέργειά του περιγράφονται σαφέστατα ἐν τῷ ἐξῆς ἐπιγράμματι τῆς Ἑλλην. Ἀνθολογίας (IX, 365), ἀποδιδομένῳ εἰς τὸν Ἰουλιανὸν Καίσαρα.

Ἀλλοίην ὁράω δονάκων φύσιν· ἢ που ἀπ' ἄλλης
χαλκείης τάχα μᾶλλον ἀνεβλάστησαν ἀρούρης,
ἄγριοι, οὐδ' ἀνέμοισιν ὑφ' ἡμετέροις δονέονται,
ἀλλ' ἀπὸ ταυρείης προθορὼν σπήλυγγος ἀήτης
νέρθεν εὐρηέων καλάμων ὑπὸ ῥίζαν ὀδεύει·
καί τις ἀνὴρ ἀγέρωχος ἔχων θοὰ δάκτυλα χειρῶν
ἵσταται ἀμφαφόων κανόνας συμφράδμονας αὐλῶν,
οἱ δ' ἁπαλὸν σκιρτῶντες ἀποβλίβουσιν ἀοιδήν.

Ἄλλοῖον δὲ ὄργανον, ὡς φαίνεται, ἤτοι ἡ ὕδραυλις, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

πολυαυχής, ές, ὁ πολὺ ηὐξημένος ἰσχυρός, μέγας, Νίκ. Θηρ. 73, 596.

πολυαύχενος, ον, (αὐχήν) ὁ ἔχων πολλοὺς αὐχένας, Ἀνθ. Πλαν. 92· — ὡσαύτως **πολυαύχην, ενος,** ὁ, ἡ, Γεωπ. 19. 22.

πολυάφορμος, ον, ὁ ἔχων πολλὰς ἀφορμάς, δαψιλῆ ὕλην, περὶ τῆς Ὀδυσσείας ἐν ᾗ ὑπάρχουσι «πολλαὶ ἀφορμαὶ εἰς ῥητορείαν καὶ ψιλέαν» Εὐστ. 6. 4.

πολυάχητος, ον, Δωρ. ἀντὶ **πολυήχητος.**

πολυαχθής, ές, λίαν βαρύς, ἀλίθριος, λιμὸς Κόϊντ. Σμ. 10. 38.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολυάχυρος, ον, ὁ ἔχων πολὺ ἄχυρον, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 11, 4.

πολυβάδιστος, ον, = **πολύβατος**, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 3 502.

πολυβᾰθής, ές, λίαν βαθύς, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 633., 5. 60.

πολυβάρβᾰρος, ον, λίαν βάρβαρος, ἔθνος Χρησμ. Σιβ. 3. 520.

πολυβάσανον μαρτύριον, ὡς καὶ νῦν, Θ. Στουδ. ε. 1681, ἔκδ. Mi.

πολύβᾰτος, ον, πολυπάτητος, Πινδ. Ἀποσπ. 45.

πολυβᾰφής, ές, ὁ πολλάκις βυθισθεὶς εἰς τὸ ὕδωρ, ἐπὶ ἀνθρώπων πνιγέντων ἐν ὕδατι, ἀλλ' ἴδε ἁλιβαφής.

πολυβάλλουσα βασιλεία, ἀντὶ πολὺ βάλλουσα, πολὺ ἀμέλγουσα, Γ. Παχ. τ. Β', σ, 70, 5, ἔκδ. Β.— Πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 174D.

πολυβελεῖς τοξόται, οἱ πολλὰ βέλη τοξεύοντες (οἱ διάδοχοι), Εὐστ. Πονημάτ. ἔκδ. Taf. σ. 267, 59.

πολυβέλεμνος, ον, ὁ ἔχων πολλὰ βέλη, Ἡσύχ.

πολυβενθής, ές, πολὺ βαθύς, ἅλς Ὀδ. Δ. 406· λιμὴν Ἰλ. Α. 432, Ὀδ. Κ. 125, Π. 324.

πολυβήμᾰτος, ον, ὁ πολλὰ βήματα ποιῶν, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **πολυσκάρθμοιος**.

πολύβιβλος, ον, ὁ ἐκ πολλῶν βιβλ. ἀποτελούμενος, Ἱστορία Ἀθήν. 249Α.

πολύβιος, ον, ὁ ἔχων πολλὴν ζωὴν ἢ ζωτικότητα, Εὐστ. 916, 21.

πολυβλᾰβής, ές, λίαν βλαβερός, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 271, κτλ.

II. Παθ., ὁ εὐκόλως βλαπτόμενος, Πλούτ. 2. 1090Β.

πολυβλαστής, ές, ὁ πολλοὺς φύων βλαστούς, πιθ. γραφ. ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 19, 2.

πολυβλαστία, ἡ, ἡ ζωηρὰ βλάστησις, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 5, κτλ.

πολυβλίφᾰρος, ον, ὁ ἔχων πολλὰ βλέφαρα, Νόνν. Δ. 20, 65.

πολυβλής, ῆτος, ὁ, ἡ, ὁ κτυπήσας πολλούς, «πολυβλῆτα, οἷον πολλοὺς βεβληκότα» Ἀπολλωνίου Λεξικ. Ὁμηρ.

πολυβόεις, ον, ὁ διὰ πολλῶν βοείων δερμάτων κεκαλυμμένος· Ἐπικ. θηλ. **πουλυβόεια**, ἀσπίδα πουλυβόειαν Κόιντ. Σμ. 3. 329.

πολυβοησία, ἡ, ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ **περιβοησία**, Ἀρτεμίδ. 2. 31.

πολυβόητος, ον, ὁ περὶ οὗ πολὺν λόγον ἐγένετο, περιβόητος, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 532· ὁ πολὺ ἠχῶν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἄλκ. 918.

πολυβόλος, ον, ὁ ῥίπτων πολλὰ βλήματα, ἐπὶ καταπέλτου, Ἀρχ. Μαθ. 73.—Ἴδε Γ. Χατζιδάκι Περὶ τανισμοῦ τῶν συνθέτων ἐν Ἀθηνᾶς τ. ΙΒ', σ. 351.

πολυβόρος, ον, ὁ πολλὰ καταβροχθίζων, πολυφάγος, ἀδηφάγος, Πλάτ. Κριτί. 115Α· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πολυπότης**, Ἱππ. π. Ἀέρ. 282.

πολύβοσκος, ον, (βόσκω) ὁ πολλὴν βοσκὴν παρέχων, πολλοὺς τρέφων, γαῖα Πινδ. Ο. 7. 114.

πολυβότᾰνος, ον, ὁ ἔχων ἀφθονίαν βοτάνης, Εὐστ. 1624. 10.

πολυβότειρα, ἡ, θηλ. τοῦ ὑποτιθεμένου ἀρσ. **πολυβοτήρ** (βόσκω)· — ἡ πολλοὺς τρέφουσα, Ὅμ. καὶ Ἡσ., ἐν τῷ Ἐπικ. τύπῳ **πουλυβότειρα**, ὡς ἐπίθ. τοῦ **χθών**, ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ Ἰ. Γ. 85, 195, Ζ. 213, Φ. 426, ὡσαύτως ἐπίθ. τοῦ **Ἀχαιΐς**, Ἀχαιΐδα πουλυβότειραν Λ. 770.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 195.

πολύβοτος, ον (βόσκω) ὁ πολλοὺς τρέφων, αἰὼν βροτῶν Αἰσχύλ. Θήβ. 774. **II.** ὁ ἔχων πολλὴν βοσκήν, πολλὰς νομάς, γῆ Διον. Ἁλ. 1. 37.

πολύβοτρυς, υος, ῦ, ἡ, ὁ ἔχων ἀφθονίαν σταφυλῶν, ἐπὶ τόπων, Ἡσ. Ἀποσπ. 19. 2, Σιμων. 19· ἐπὶ ἀμπέλου, πολύβοτρυν ἄμπελον Εὐρ. Βάκχ. 651.

πολυβουλία, ἡ, τὸ πολλὰς βουλὰς ἔχειν, Μάξιμ. Ὁμολ. ἐν Mi. Pa. Gr. τ. 91, σ. 192.

πολύβουλος, ον, ὁ πλήρης, βουλῶν, συνετώτατος, Ἀθήνη Ἰλ. Ε. 602, Ὀδ. Π. 282· γνώμα Πινδ. Ι. 4. 122 (3. 90).

πολυβούτης, ου, ὁ, (βοῦς) ὁ πολλὰς βοῦς τρέφων, πλούσιος, ἄνδρες .. πολύρρηνες, πολυβοῦται Ἰλ. 1. 154, 296, πρβλ. Ἡσ. Ἀποσπ. 39. 3.

πολύβρομος, ον, (βρέμω) ὁ πολὺν βρόμον ποιῶν, σφόδρα θορυβώδης, Σχόλ. Ἰλ. Ν. 41.

πολύβροχος, ον, (βρέχω) ὁ πολὺ βεβρεγμένος, Διοσκ. 1, 186. **II.** (βρόχος) ὁ ἀποτελούμενος ἐκ πολλῶν βρόχων, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1035.

πολυβρώμᾰτος, ον, ὁ συνιστάμενος ἐκ πολλῶν βρωμάτων, φαγητῶν, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 2. 221.

πολύβρωμος, ον, δυσῶδης, Ἰγνάτ. ἐν βίῳ Νικηφ. Κων/πόλεως σ. 211, 25, ἔκδ. De Boor.

πολύβρωτος, ον, καταβεβρωμένος πανταχόθεν, κατεσπαραγμένος, μέλεα, ἐπὶ τοῦ Ἀκταίωνος, Νόνν. Δ. 5. 502.

πολυβύθιος, ον, = **πολυβενθής**, Φίλων 1. 6.

πολύβυρσος, ον, ἐκ πολλῶν βυρσῶν, δερμάτων ἀποτελούμενος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1230 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **πολύρρινος**.

πολυβῶλαξ, ακος, ὁ, ἡ, = τῷ ἑπομ., ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας ἔπη, παρ' Ἀθην. 334D.

πολύβωλος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς καὶ μεγάλους βώλους (χώματος), γόνιμος, ὡς τὸ **ἐριβῶλος**, Εὐρ. Ἀποσπ. 231.

πολύ-βωμος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς βωμούς, Καλλ. εἰς Δῆλ. 266.

πολύβωτος, ον, παρὰ Κρατίνῳ ἐν «Σεριφίοις» 6, πιθανῶς ἐκ τοῦ **βόσκω**, ὁ πολλοὺς βόσκων, τρέφων, εὔφορος, εἰρωνικῶς ὡς ἐπίθ. τῆς νήσου Σερίφου, **πολύβωτον ποντίαν Σίφον**

πολυγᾱθής, Δωρ. ἀντὶ **πολυγηθής**.

πολυγάλακτος, ον, ὁ ἔχων πολὺ γάλα, Ἀριστ. π. Ζ. Μ. 4. 10, 37· ποιητ. ὑπερθ. **πολυγαλακτοτάτη** Ἀνθ. Π. 9. 224.

πολυγαλακτοῦντα ζῷα, τὰ ἔχοντα πολὺ γάλα, Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 152.

πολύγᾰλυν, τό, (γάλα) φυτόν τι σπιθαμιαῖον, ἔχον φύλλα φακοειδῆ, περὶ οὗ ἐπιστεύετο ὅτι «ποθὲν γάλα πλεῖον ποιεῖ», Διοσκ. 4. 142.

πολυγαμία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ ἔχειν ὡς συζύγους πολλὰς γυναῖκας ὡς ποιοῦσι νῦν οἱ Μωαμεθανοί, κλπ., Φίλων 1, 568, 45· — τὸ πολλάκις ἐλθεῖν εἰς γάμον, Κλήμ. Ἁλ. Ι, 1184Α

πολύγᾰμος, ον, ὁ πολλάκις εἰς γάμον ἐλθών, ἢ ἔχων πολλὰς γυναῖκας, ζῶν ἐν πολυγαμίᾳ, Πολυδ. Γ', 48· — **πολυγᾰμέω**, ζῶ ἐν πολυγαμίᾳ, ἔχω πολλὰς γυναῖκας, Ἐκκλ.

πολύγελως, ὁ, ἡ, ὁ πολὺ γελῶν, Πλούτ. 2. 552Α.

πολυγένειος, ον, ἔχω πολλὰ γένεια, Γλωσσ.

πολυγενής, ές, (γενέσθαι) ὁ ἐκ πολλῶν οἰκογενειῶν ἀποτελούμενος, Πολυδ. Ϛ', 171, Θ', 21.

πολυγηθής, Δωρ. **-γᾱθής**, ές, (γηθέω) ὁ πολὺ τέρπων, εὐφραίνων, εὐφρόσυνος, φαιδρός, Ὧραι Ἰλ. Φ. 450· Διώνυσος Ἡσ. Θ. 941, Ἔργ. κ. Ἡμ. 612, πρβλ. Πινδ. Ἀποσπ. 5. 5· Διὸς εὐναὶ Πινδ. Π. 2. 51· ὀρχηθμὸς Ἀνθ. Π. 9. 189, κτλ.

πολυγήραος, ον, συγχρ. **-γήρως**, ων, πολὺ γέρων, Ἄδιος παρ' Ἀθην. 125D, Πλάτ. ἐν Ἀξιόχ. 367Β.

πολυγηρία, ἡ, = γῆρας πολυχρόνιον, Μελάμπ. 470

πολυγλᾰγής, ές, (γλάγος) = **πολυγάλακτος**, Ἄρατ. 1100, Νόνν. Δ. 9. 176.

πολύγλευκος, ον, ὁ περιέχων ἢ παράγων πολὺ γλεῦκος, βότρυς Ἀνθ. Π. 6. 238.

πολύγληνος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς ὀφθαλμούς, πολυόμματος, Λ. Ο. Π. 5. 262, Νόνν. Δ. 3. 272. **II.** ὁ ἔχων πολλὰς ὑπάς, ἀνοίγματα μικρά, σαγήνη Ὀππ. Κυν. 1. 157.

πολυγλῡφής, ές, (γλύφω) ὁ πολλὰς γλυφὰς ἔχων, πολυγλυφέων πυλεώνων Νόνν. Δ. 3. 136, κτλ.

πολυγλωσσία, ἡ, ποικιλία γλωσσῶν, Κυριλλ. Ἁλ. Π. 80Β, κλπ.

πολύγλωσσος, ον, Ἀττ. **-ττος**, ον, ὁ ἔχων πολλὰς γλώσσας, ὄρνις π., ἡ ἠχοῦσα (χρησμῳδοῦσα) ὄρνις τῆς Δωδώνης, Σοφ. Τρ. 1168· π. βοή, πολλάκις ἐπαναληφθεῖσα ἠχηρὰ κραυγή, ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. 641, 798. **II.** ὁ λαλῶν πολλὰς γλώσσας, Λυκόφρ. 1377, Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 13.

πολυγλώχτῑν, ῖνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πολλὰς γλωχῖνας, πολυγλώχινι σιδήρῳ, «πολυγώνῳ» (Σχόλ.), Διον. Π. 476, Ἀπ. Ἐμφύλ. 5. 82· — ὁ Νίκ. ἐν Θηρ. 36 χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν κεράτων ἐλάφου.

πολύγναμπτος, ον, ποικιλόκαμπτος, πολυγνάμπτων μυχῶν, κατὰ πολλοὺς τρόπους καμπτομένων κοιλωμάτων, φαράγγων, Πινδ. Ο. 3. 49· λαβύρινθος Ἀνθ. Π. 9. 191· συνεστραμμένος, σγουρός, σέλινον Θεόκρ. 7. 68.

πολυγνωμοσύνη, ἡ, πλῆθος γνώσεων, πολυμάθεια, Πολυδ Δ', 22.

πολυγνώμων, ον, πολὺ εὐφυής, περίνους, συνετός, Πλάτ. Φαίδρ. 275Α, Δίων Κ. 76. 10· ὁ πλήρης γνωμικῶν, Φιλόστρ. 502. Ἐπίρρ. **-μόνως**, συνετῶς, Πολυδ. Β', 23.

πολυγνώριστος, ον, ὃν γνωρίζουσι πολλοί, πολύγνωστος, Εὐστ. 1421. 48.

πολύγνωστος, ον, = τῷ ἑπομ., Τζέτζ. Ἰσ. 13, 508.

πολύγνωτος, ον, ὁ πολὺ γνωστός, Πινδ. Ν. 10. 70.

πολύγομφος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς γόμφους, ἥλους, καλῶς καρφωμένος, νῆες Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 658, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 72. — Ὡσαύτως **πολυγόμφωτος**, ον, Εὐστ. 174. 12.

πολυγόνᾰτον, τό, (γόνυ ΙΙ) «θάμνος μείζων πήχεως, φύλλα ἔχων ὅμοια ζάφνῃ, πλατύτερα δὲ καὶ λειότερα· γευσαμένῳ ὅμοιόν τι μήλῳ κυδωνίῳ ἢ βοιᾷ .. προσβάλλει κτλ.» Διοσκ. 4. 6.

πολυγονέομαι, Παθ., ἐξαπλοῦμαι, μεταδίδομαι εἰς πολλούς, νόσος Λουκ. Νιγρῖν. 38· — οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., ἐπὶ ζῴων, γεννῶ πολλά, τὰ πολυγονοῦντα τῶν ζώων Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 92Ο.

πολυγονία, ἡ, πολὺ γονιμότης, τὸ γεννᾶν πολλὰ τέκνα, ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὀλιγογονία, Πλάτ. Πρωτ. 321Β, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 37, 4., 9. 40, 7.

πολυγονο-ειδὴς, τό, συνώνυμον τῷ **κληματίς**, ἐν Διοσκ. 4. 7.

πολύγονον, τό, βοτάνη τις, π. ἄρρεν, Polygonum aviculare, π. θῆλυ, ἴσως Hippuris vulgaris, Διοσκ. 4. 4 κἑξ., ἔνθα ἴδε Sprengel.

πολύγονος, **ον**, ὁ παράγων πολλὰ ὁμοῦ, ὁ ἐν τοκετῷ γεννῶν πολλὰ ὁμοῦ, γόνιμος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὀλιγόγονος**, ἐπὶ ζῴων, Ἡρόδ. 3. 108, Ἱππ. π. Ἀέρ. 291, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 691, Ἀριστ., κλπ. **II**. ἐπὶ τοῦ Νείλου, ὁ παράγων πολλά, ὁ γονιμοποιῶν, ὁ ποιῶν τι εὔφορον, Θεόφρ. παρ' Ἀθην. 41Ε, Διόδ. 1. 10.— Ἐπικ. **πουλύγονος**, Ὀππ. Κυν. 3. 518, Νικ. Ἀλεξιφ. 264.

πολύγουνος, **ον**, ὁ ἔχων πολλὰ γόνατα, κόμβους ὄνωνις Νικ. Θηρ. 872.

πολυγράμμᾰτος, **ον**, ὁ διὰ πολλῶν γραμμάτων ἐστιγμένος, = στιγματίας, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 43. **II**. ὁ πολλὰ γράμματα μαθών, πολυμαθής, πεπαιδευμένος, Πλούτ. 2. 1121F, κτλ.

πολύγραμμος, **ον**, (γραμμή) ὁ διὰ πολλῶν γραμμῶν σεσημειωμένος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 282.

πολύγραος, **ον**, (γράω) πολυφάγος, Ἱππ. ἐν Γαλην. Λεξ. σ. 546.

πολυγρᾰφία, ἡ, τὸ γράφειν πολλά, Διογ. Λ. 10. 26.

πολυγράφος, **ον**, ὁ πολλὰ γράφων, ὑπερθ. **πολυγραφώτατος**, Διογ. Λ. 10. 26, Κικ. πρ. Ἀττ. 13. 18.

πολυγύμναστος, **ον**, πολὺ ἐξησκημένος, ποκίλον τι καὶ πολυγύμναστον κακόν, ἐπὶ ἑταιρικοῦ γυναίου, Λουκ. Τὸξ. 14.

πολυγύναιος, ὁ, (γυνή) ὁ ἔχων πολλὰς γυναῖκας, Ἀθήν. 556F· οὕτω, **πολυγύνης**, **ου**, ὁ, Πολυδ. 6', 171· ὀνομ. πληθ. **πολυγύναικες**, ὡς ἐξ ἑνικ. ὀνομ. **πολυγύναιξ**, Στράβ. 835.

πολύγῡρος, **ον**, ὁ ἔχων πολλοὺς γύρους, ὁ διὰ πολλῶν ἑλιγμῶν γινόμενος, ἡ πολύγυρος ὄρχησις Ψευδο-Χρυσ. τ. 7, σ. 551.

πολυγώνιος, **ον**, = **πολύγωνος**, Θεοφρ. π. Αἰσθ. 66, Πολυδ. Δ', 161.

πολυγωνο-ειδὴς, **ές**, ὅμοιος πολυγώνῳ, Ἀριστ. Προβλ. 15. 6. 4.

πολύγωνος, **ον**, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἔχων πολλὰς γωνίας, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 4, 23, Πλούτ. 2. 1121C.

πολυδᾴηρ, **ερος**, ἡ, ἡ πολλοὺς ἀνδραδέλφους ἔχουσα, Ἀρκάδ. 20. 12.

πολυδαίδαλος, **ον**, ὁ μετὰ πολλῆς τέχνης εἰργασμένος, πλουσίως πεποικιλμένος, διηνθισμένος, κυρίως ἐπὶ κατειργασμένου μετάλλου, θώρηξ, ἀσπίς, ὅρμος Ἰλ. Γ. 358, Α. 32, Ὀδ. Σ. 295, κτλ. χρυσὸς Ὀδ. Ν. 11· κλισμὸς Ἰλ. Ω. 597 θάλαμος Ὀδ. Ζ. 15 ἐπὶ κεντήματος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 64. **II** ἐνεργ., ὁ μετὰ τέχνης ἢ δεξιότητος ἐργαζόμενος, λίαν δεξιός, ἐπιτήδειος, ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὖ ἤσκησαν Ἰλ. Ψ. 743, Ἀνθ. Πλαν. 80.

πολυδαίμων, **ον**, ὁ ἔχων πολλοὺς θεούς, ἀμφ. γραφ. ἐν Ὀρφ. Ὕμν. 17. 11 (ἔνθα ὁ Ruhnk. **πολυδεγμων**).

πολυδαισία, ἡ, τὸ πολὺ τρώγειν, πολυφαγία, Σουΐδ. ἐν λ. **Ἀπίκιος**· πρβλ. **πολυποσία**.

πολυδάκρῡος, **ον**, = τῷ ἑπομ. Ι, μάχης πολυδακρύου Ἰλ. Ρ. 192 Ἄρης Τυρταῖ. 8. 7· Ἅιδης Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 426 ψυχὴ Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 916· πρβλ. **πολυδάκρυτος**.

πολύδακρῡς, **ῡος**, ὁ, ἡ, (δάκρυ) ὁ ἔχων πολλὰ δάκρυα, ὁ μετὰ πολλῶν δακρύων ὤδην, **I**. δι' ὃν πολλὰ δάκρυα χύνονται, θλιβερός, λυπηρός, Ἄρης, πόλεμος, ὁμίχλη Ἰλ. Γ. 132, 165, Ρ. 544· ἰαχή, γόος Αἰσχύλ. Πέρσ. 939, Χο. 449· π. ἠδονή Εὐρ. Ἡλ. 126. **II**, ἐπὶ προσώπων, ὁ πολὺ δακρύων, κλαίων, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 366, Ἀριστοφ. Ὄρν. 212.

πολυδάκρῡτος, **ον**, ὁ δι' ὃν πολλὰ ἐχύθησαν δάκρυα, πολυθρήνητος, παῖς Ἰλ. Ω. 620. **2)** πλήρης θρήνων, δακρύων, γόος Ὀδ. Τ. 213, 251, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1041· πένθη Αἰσχύλ. Χο. 334. **II**. ἐνεργ., ὁ πολὺ δακρύων, θρηνῶν, Εὐρ. Ἑκάβ. 650, Τρῳ. 1105. [ῡ, διότι ἐν Ἰλ. Ρ. 192, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 427, νῦν διορθοῦται **πολυδάκρυος**].

πολῠδάκτυλος, **ον**, ὁ πολλοὺς ἔχων δακτύλους, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 30, π. Ζ. Μορ. 2, 16, 7, κ. ἀλλ.

πολύδαμνος, **ον**, (δαμάω) ὁ πολλοὺς δαμάζων, «πολυδάμνων· πολλοὺς δαμαζόντων» Ἡσύχ.

πολυδάπᾰνος, **ον**, ὁ προξενῶν πολλὴν δαπάνην, Ἱρὰ Ἡρόδ. 2. 137· τράπεζα Ξεν. Ἀνακ. 5. 3. **II**. ἐπὶ προσώπου, ὁ πολλὰ δαπανῶν, ἄσωτος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 19.—Ἤπειρρ. **πολυδαπάνως**, μετὰ πολλῆς δαπάνης, Διόδ. 1, 52.

πολύδαφνος, **ον**, ὁ πολλὰς ἔχων δάφνας, «ἐπεὶ πολύδαφνος ὁ Ἑλικών» Σχόλ. εἰς Ἡσιόδου Θεογ. 30.

πολυδέγμων, **ον**, γεν. **ονος**, (δέχομαι) ὁ δεχόμενος ἢ περιλαμβάνων πολλά, Λυκόφρ. 700. **II**. **πολυδέγμων**, ὁ, ὡς τὸ **πολυδέκτης**, ὄνομα τοῦ Ἅιδου, Ὕμν. Ὀμ. εἰς Δήμ. 17. 31, κτλ., ἔνθα ἴδε Ruhnk.· πρβλ. **πολυδαίμων**.

πολυδεής, **ές**, (δέομαι) ὁ πολλῶν δεόμενος, ὁ πολλῶν ἔχων χρείαν, ἡ τοῦ σώματος χρεία πολυμερής τε οὖσα καὶ πολυδεὴς Μάξ. Τύρ. 21. 4.

πολυδείμᾰτος, **ον**, ὁ προξενῶν μέγαν φόβον καὶ τρόμον, Χρησμ. Σιβ. 5. 95.

πολυδειράς, **άδος**, ὁ, ἡ, (δειρή) ὁ πολλοὺς ἔχων τραχήλους, πολυδειράδος ὕδρης Κόντ. Σμ. 6. 212· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ὀρέων, ὁ πολλὰς ἐξοχὰς ἔχων, ἀκροτάτη κορυφὴ πολυδειράδος Οὐλύμποιο Ἰλ. Α. 499, Ε. 754· — παρὰ μεταγεν., **πολύδειρος**, **ον**, Νόνν. Δ. 25. 199.

πολυδέκτης, **ου**, ὁ, πολλοὺς δεχόμενος, περιλαμβάνων, ὁ Ἅιδης, Ὕμν. Ὀμ. εἰς Δήμ. 9· πρβλ. **πολυδέγμων** ΙΙ.

πολύδενδρος, **ον**, ὁ ἔχων πολλὰ δένδρα, πλούσιος εἰς ἀρθονίαν δένδρων, ἐπὶ χώρας, Στράβ. 826· ἑτερόκλ. δοτ. πληθ. **πολυδένδρεσσι** Εὐρ. Βάκχ. 560.

πολυδένδρεος, **ον**, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ προηγ., ἀγρός, κῆπος Ὀδ. Δ. 737, Ψ. 139.

πολυδερκής, **ές**, ὁ πολὺ ἢ μακρὰν βλέπων ἢ ὁ πολλὰ ὁρῶν ἢ κατ' ἄλλους ὁ ὑπὸ πολλῶν ὁρώμενος, φάος πολυδερκὲς Ἡσίοδ., «διὰ τὸ ὑπὸ πολλῶν βλέπεσθαι ἢ πολλὰ ὁρᾶν» (Σχόλ.), Ἡσ. Θ. 451 φάος 755. Πρβλ. **πολυδευκής**.

πολυδέρματος, ἑτέρα γραφὴ τοῦ **πολύδερμος** ἐν Ἐτυμολ. Μεγ. παρὰ τῷ E. Mil. ἐν Mél. de litter. gr. σ. 135.

πολύδερμος, **ον**, = **πολύρρινος**. Ἐτυμολ. Μέγ. 395. 56.

πολύδεσμος, **ον**, ὁ διὰ πολλῶν δεσμῶν συνδεδεμένος ἢ συνηρμοσμένος, ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου Ὀδ. Ε. 33, 338.—Καθ' Ἡσύχ.: πολυδέσμου· πολυγόμφου. δεσμοὶ γὰρ τῶν «εῶν εἰσιν οἱ γόμφοι».

πολύδετος, **ον**, = **πολύδεσμος**, μνημονευόμενον ἐκ τῆς Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ.

πολυδευκής, **ές**, λέξις εἰς ἣν παρατηρητία τὰ αὐτὰ ὄσα καὶ εἰς τὸ **ἀδευκής**. Κατὰ πρῶτον ἀπαντᾷ ὡς κύρ. ὄνομα (μετὰ μεταβολῆς τοῦ τόνου) ἡ **πολυ-δεύκης**, **εος**, ὁ, πιθανῶς, = ὁ πολλὴν δόξαν ἔχων, Πολυδεύκης, εἷς τῶν Διοσκόρων, υἱὸς τῆς Λήδας, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Κάστορος, φημιζόμενος ἐν τοῖς ἀρχαίοις μύθοις ὡς πὺξ ἀγαθός, Ἰλ. Γ. 237, Ὀδ. Α. 300· — ὡς ἐπίθ. **πολυδευκέα φωνήν**, εἶναι διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **πολυηχέα** ἐν Ὀδ. Τ. 521, — τὴν γραφὴν **πολυδευκέα** μνημονεύει ὁ Δίδ. π. Ζ. 5. 38, ὅστις λέγει: «ἤδη μέντοι τινὲς καὶ **πολυδευκέα φωνὴν** γράφουσι τὴν ποικίλως μεμιμημένην»· ὁ δὲ Ἡσύχ. τὸ **πολυδευκέα φωνὴν** ἑρμηνεύει «πολλοῖς ἐοικυῖαν»· ἡ λέξις ἀπαντᾷ ὡσαύτως ἐν Νικ. Θηρ. 209 (**πολυδευκέα μορφὴν** μετὰ διάφ. γραφ. **πολυδερκέα**), καὶ 625 (ἐλιχρύσου π.), ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει: τοῦ γλυκέος· ἴδε ἐν λ. **ἀδευκής**.

Πολυδεύκεον, τό, κωμ. ὑποκορ. τοῦ **Πολυδεύκης**, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 1. 3.

πολύδημος, **ον**, πλήρης λαοῦ, πολυάνθρωπος, Πολυδ. Θ', 21.

πολυδημώδης, **ες**, (εἶδος) = τῷ προηγ., Διογ. Λ. 7. 14.

πολυδήνης, **ες**, (δῆνεα) = **πολύβουλος**, **πολύμητις**, Ἡσύχ.

πολύδηρις, ὁ, ἡ, = τῷ ἑπομ., Παρμεν. ἐκρὰ Διογ. Λ. 9. 22.

πολυδῆρῐτος, **ον**, περιμάχητος, Ὀππ. Ἁλ. 5, 328.

πολυδιάστικτος, **ον**, ὁ πολὺ διάστικτος, Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. κανν. τ. 2. σ. 596.

πολυδιάφθορος, **ον**, ὁ πολλὴν ἐπιφέρων καταστροφήν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 171.

πολυδῑκέω, εἰς πολλὰς δίκας ἀσχολοῦμαι, εἶμαι πολύδικος, Πλάτ. Νόμ. 938Β.

πολυδῑκος, **ον**, ὁ φιλῶν τὰς δίκας, Στράβ. 709.

πολυδῑνής, **ές**, ὁ πολὺ περιδινούμενος, Ὀππ. Ἁλ. 4. 485, Ἀνθ. Π. 6. 39.

πολῠδῑνητος, **ον**, ὁ πολλὰς ἐπικλάσεις καὶ καμπὰς ἔχων, φύλλῳ δ' ἤπειρος πολυδινήτῳ περίμετρος, περὶ τῆς Πελοποννήσου ἧς τὸ σχῆμα εἶναι ὅμοιον πρὸς φύλλον πλατάνου, Διον. Περιηγ. 407.

πολυδιοίκητος, **ον**, ὁ πολὺ διῳρημένος, **πνεῦμα** Σεκούνδου Γνωμ. 1.

πολυδῐψία, ἡ, πολλὴ δίψα, Χειρογρ. Βενετίας, fol. 158r°.

πολῠδῐψιος, **ον**, (δίψα) ὁ πολὺ διψῶν, ἐπὶ ἀνύδρων ἢ πασχόντων λειψυδρίαν τόπων, π. Ἄργος Ἰλ. Δ. 171. Ὁ Ἀθήν. 633Ε καὶ ὁ Στράβ. 370 ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ **πολυπάθητος**, ὁ πρόσφορα πεθούμενος ὑπὸ τῶν μακρὰν ὄντων Ἑλλήνων· ὁ δὲ Στράβ. μάλιστα προτείνει **πολυΐψιος** (ἐκ τοῦ ἔπτω), λίαν καταστρεπτικός, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ Ἄργος δὲν ἔπασχεν ἐξ ἀνυδρίας· — ἐλησμόνησεν ὅμως τὸν μῦθον καθ' ὃν δὲν εἶχεν ὕδωρ ἕως οὗ τὸ Ἄργος ἀνυδρον ἐὸν Δαναὸς ποίησεν ἔνυδρον (Ἡσ. Ἀποσπ. 58).

πολυδῐψος, **ον**, ὁ πολλὴν δίψαν προξενῶν, μύακες πολυδίψιοι Ξενοκρ. 25, σ. 13, ἔκδ. Κοραῆ, Ὀρειβάσ. π. 20 Matth.

πολυδόναξ, **ᾰκος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πολλοὺς καλάμους ἢ αὐλούς, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, π. 674C.

πολυδόνητος, **ον**, ὁ πολὺ δονούμενος, Πλανούδ. Ὀβίδ. Μετ. 15. 396.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολύδονος, ον, ὁ πολὺ δονηθείς, κινηθείς, πολυκλόνητος, πλάνη Αἰσχύλ. Πρ. 788· πρβλ. **ἀλίδονος.**

πολυδόξαστος, ον, ὁ πολὺ δοξασθείς, περίφημος, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 6. 120.

πολυδοξία, ἡ, ποικιλία δοξασιῶν, Δαμασκ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 337, 38.

πολύδοξος, ον, ὁ ἔχων ποικίλας δοξασίας, γνώμας, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 82· διδαχαὶ π. Ἀνθ. Π. παράρτ. 217. **II.** λίαν πεφημισμένος, περίφημος, πολυδόξαστος, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 9. 23

πολυδουλία, ἡ, ἀφθονία δούλων, ὕπαρξις πολλῶν δούλων, Πολυδ. Γ', 80.

πολύδουλος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς δούλους, Πολυδ. Γ', 80, Ϛ', 171.

πολυδράστεια, ἡ, (δράω) ἡ πολλὰ ἐνεργοῦσα, κατορθοῦσα, Κορνούτου περὶ Θεῶν Φύσ. 13.

πολύδριον, [ῡ], τό, ὑποκορ. τοῦ **πόλις,** Δ. Β. 857, Ἡσύχ. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 147.

πολύδρομος, ον, ὁ πολὺ δρομαῖος, ὁρμητικὸς ἢ πολυπλάνητος, φυγὴ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 737.

πολύδροσος, ον, ὁ λίαν δροσερός, ἐπὶ οἴνου, Ἀνθ. Π. 5, 134.

πολύδρυμος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς δρυμούς, Ριανὸς παρὰ Στεφ. τῷ Βυζ. ἐν λ. **Μέλαιναι.**

πολύδύναμος, ον, ὁ ἔχων πολλὴν δύναμιν ἢ πολλὰς δυνάμεις, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 840· ἔστι σταυρὸς πολυδύναμος δύναμις Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 906, Εὐστ. 1390, 16, κλπ.

πολυδωρία, ἡ, ἐλευθεριότης, γενναιοδωρία, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 7, Πολυδ. Γ', 118.

πολύδωρος, ον, ἐπὶ γυναικός, «ἡ πολλὰ δῶρα λαβοῦσα παρὰ τοῦ μνηστευσαμένου ἢ ἡ πολλὰ δῶρα ἐπενεγκαμένη τῷ τοῦ ἀνδρὸς οἴκῳ» (Σχόλ.), ἄλοχος Πολύδωρος Ἰλ. Ζ. 394· ἄλοχος πολύδωρος, ἐχέφρων Πηνελόπεια Ὀδ. Ω. 294, κτλ.

πολυέδνος, ον, ἐπὶ γυναικός, ἡ πολλὰ λαβοῦσα ἕδνα, γαμήλια δῶρα, πολύφερνος, Ἡσύχ.

πολυέδρος, ον, ὁ ἔχων πολλὰς ἕδρας, τὸ ᾠδεῖον πολυέδρον καὶ πολύστυλον Πλουτ. Περικλ. 13.

πολυεθνής, ές, ὁ ἐκ πολλῶν ἐθνῶν ἀποτελούμενος, **πολυάριθμος,** Ὀρφ. Ὕμν. 77. 11, κτλ.

πολυείδεια, ἐσφ. γραφὴ ἀντὶ **πολυειδία.**

πολυειδήμων, ον, ὁ πολλὰ εἰδώς, γινώσκων, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 63.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 258.

πολυειδής, ές, ὁ ἐκ πολλῶν εἰδῶν ἀποτελούμενος, πολυειδῆ φθέγγομαι, ἐνεβάλλω φωνὰς πολλῶν εἰδῶν, Θουκ. 7. 71· ἀντίθετον τῷ μονοειδής, Πλάτ. Πολ. 612Α· τῷ ἁπλοῦς, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 238Α· τὸ δεινὸν .. καὶ π. θρέμμα ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 590Α, πρβλ. Φαίδωνα 80Β· τὸ π. = **πολυειδία,** Ἀριστ. π. Χρωμ. 3. 1. Ἐπίρρ. **-δῶς,** Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 26.

πολυειδία, ἡ, ποικιλία εἴδους ἢ εἰδῶν, Πλάτ. Πολ. 580D, Ἰλιήμ. Ἀλ. 163, 800.

πολυείλητος, ον, σφόδρα ἑλικτός, Ροῦφ. Ἐφ. σ. 61.

πολυείμων, ον, ὁ ἐκ πολλῶν ἐνδυμάτων συνιστάμενος, κόσμος Διον. ἐν Brunck Anal. 2. 254.

πολυεισοδωτέρα ἐκκλησία, ἔχουσα πλείονα εἰσοδήματα, Συντ. καν. τ. 3, σ. 486.

πολυέλαιος, ον, ὁ παράγων πολὺ ἔλαιον, Ξεν. Πόροι 5. 3. **2)** ἴδε **πολυέλεος** 3.

πολυέλεος, ον, πολὺ ἐλεήμων, Ἐβδ. (Ἔξοδ. ΛΔ', 6, Ἀριθμ. ΙΔ', 8, κ. ἀλλ.) **2)** ὡς οὐσιαστ. ἐν τῇ Λειτουργ. μέρος τοῦ ὄρθρου ὅταν ἀναγινώσκηται ὁ ΡΛΕ' Ψαλμ., οὗ ἕκαστος στίχος ἔχει ἐν τέλει τὴν λέξιν **ἔλεος,** ἴδε Τυπικ. Ἐκκλ. **3)** ὁ καὶ νῦν ὀνομαζόμενος **πολυέλεος** ὁ ἐν μέσῳ τοῦ ναοῦ κρεμάμενος καὶ ἀναπτόμενος καθ' ἣν ὥραν ψάλλεται ὁ πολυέλεος κατὰ τὸν ὄρθρον· γράφεται καὶ **πολυέλαιος** (οὐχὶ ὀρθῶς) Κ. Πορφυρογ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 93, 9, ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ γραμμ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. ΙϚ' σ. 465, Κοραῆ Ἄτακτ. τ. Δ', σ. 637.

πολυέλικτος, ον, ὁ πολὺ ἑλικτός, ἔντερον Γαλην.· πολ. ἀδονά, ἡ ἡδονὴ τοῦ ἑλικτοῦ χοροῦ, Εὐρ. Φοίν. 314· π. χορείη Νόνν. Δ. 21. 183.—Καθ' Ἡσύχ.: «πολυέλικτον· πολύκυκλον».—Ἐπίρρ. **πολυελίκτως,** Γερμ. Μετοχ. ἐν Σαθ. Μεσ. βιβλ. τ. ...σ. 122.

πολυέλιξ, ικος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Φαθωρ. ἐν λέξ. **τετραέλιξ.**

πολυελκής, ές, (ἕλκος) ὁ ἔχων πολλὰ ἕλκη, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 14.

πολύενος, ον, (ἔνος) = **πολυετής,** «πολυχρόνιος» Σουΐδ.—Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 66.

πολυέξοδος, ον, ὁ ἔχων πολλὰς ἐξόδους, Νικήτ. Χων. Χρον. ἐν κώδ. Γραικοβαρβάρῳ σ. 132, 23 καὶ 226, 19, ἔκδ. Bekk. **II.** ὁ πολλὰ ἐξοδεύων, πολυδάπανος, περὶ τὰς στολάς πολυέξοδοι Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ. 96, 25.

πολυεπαίνετος, ον, ὁ πολὺ ἐπαινούμενος, Ξεν. Ἀγησ. 8, 8.

πολυέπεια, ἡ, τὸ πολλὰ λαλεῖν, πολυλογία, Ἰω. ὁ τῆς Κλίμακ. 192, 32 κλπ.

πολυεπής, ές, ὁ πολλὰ λέγων, πολυλόγος, κακῶν γὰρ δίαι πολυεπεῖς τέχναι θεσπιῳδὸν φόβον φέρουσιν μαθεῖν Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1134.

πολυέραστος, ον, ὁ πολὺ ἐραστός, ἀγαπητός, Ξεν. Ἀγησ. 6, 8, Διόδ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 391. 41.

πολυεργής, ές, = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 7. 400

πολύεργος, ον, ὁ πολὺ ἐργαζόμενος, Θεόκρ. 25. 27. **II** παθ., ὁ πολὺ εἰργασμένος, ἔντεχνος, Φίλων 1. 665.

πολυέρτιον ἢ πολύμαλλον, ἔχων πολλὰ ἔρια ἢ μαλλία, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. Γ', 10, ἔκδ. Dübn.

πολυέρως, ωτος, ὁ, ὁ πολὺ ἐρῶν ἢ ὁ ἔχων πολλοὺς ἔρωτας, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 206.

πολυεταιρεία, ἡ, τὸ ἔχειν πολλὰς ἑταίρας, πολυεταιρίας γράψαιτό τις ἴσως πάλαι τὴν Κορινθίαν πόλιν, νῦν δὲ τὰς Ἀθήνας Δημ. Μόσχ. Νέαιρα, ἔκδ. Ellissen, σ, 40.

πολυέταιρος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς ἑταίρους, Πολυδ. Γ', 62.

πολυετηρίς, ή, χρονικὴ περίοδος πολλῶν ἐτῶν, Μ. Ἀκομ. τ. Δ', σ. 25, 16, ἔκδ. Δ.

πολυέτηρος, Ἑκικ. **πουλ-, ον,** = τῷ ἑπομ., Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 8. 58.

πολυετής, ές, ὁ πολλῶν ἐτῶν, "ἢ ὁ μετὰ πολλὰ ἔτη, ἕκλυον ὡς ἐς Ναυπλίαν ἥκοι σὺν ἁλόχῳ πολυετής, μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἐτῶν, Εὐρ. Ὀρ. 473, Ἑλλ. 651.— Κατὰ Πολυδ.: «χρόνος δὲ πολυετὴς ἢ ἄνθρωπος ἢ οἶνος, καὶ ὁμοίως ὀλιγοετής» Δ. 58.

πολυετία, ἡ, περίοδος πολλῶν ἐτῶν, Διογ. Λ. 1. 72, Δίων Κ. 66. 18.

πολυευζωία, ἡ, μακρὰ καὶ εὐτυχὴς ζωή, Δαμασκ. Π, 356D.

πολύευκτος, ον, ὁ πολὺ ἐπιθυμητός, πολυπόθητος, ἴδε παῖδος Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1, 85· ὄλβος Αἰσχύλ. Εὐμ. 537· πλοῦτος Ξεν. Κύρ. 1. 6, 45.

πολυευνος, ον, ὁ μετὰ πολλῶν εὐναζόμενος, συγκοιμώμενος, Τζέτζ. Ὁμ. 152.

πολυεύπορος, ον, ὁ, πολὺ εὔπορος, λίαν πλούσιος, Ἰω. Κεδρ. σ. 140, ἀλλὰ παρ' Ἰω. Μαλαλ. διηρημ. πολὺ εὐπόρῳ σ. 163, 1.

πολυευσπλαγχνία, ἡ, μεγάλη εὐσπλαγχνία, Ἑρμᾶς ἐν Mi. Pa. gr. τ. 2, σ. 936. Ἑτέρα γραφὴ **πολυσπλαγχνία.**

πολυεύσπλαγχνος, ον, πολὺ εὔσπλαγχνος, Κλήμ. Ἀλ. II, 645Α.

πολυεύτακτος, ον, πολὺ εὔτακτος, τὸ π. Ἰγνάτ. πρὸς Μάγνητ. 1.

πολυεύχετος, ον, = **πολύευκτος,** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 165.

πολυέψητος, ον, ὁ πολὺ ἢ καλῶς ἡψημένος, καλῶς μαγειρευμένος, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 134.

πολύζαλος, ον, (ζάλη) λίαν θυελλώδης, τὴν πολύζαλον τοῦ βίου διαπλέειν θάλασσαν Καισάρ. 853.

πολύζηλος, ον, ὁ πλήρης ζήλου, ἁμίλλης ἢ φθόνου καὶ ζηλοτυπίας, τῷ πολυζήλῳ βίῳ, Σοφ. Ο. Τ. 381· ὁ πολὺ ἐπιθυμητός, ποθητός, ἠγαπημένος, πόσις ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 185.

πολυζήλωτος, ον, ὁ πολὺ ζηλωτός, "Ἄρτεμις Εὐρ. Ἱππ. 196, πρβλ. Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 471, 1028. 16.

πολυζήμιος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ προξενῶν πολλὴν ζημίαν, πολὺ ἐπιζήμιος, Γλωσσ.

πολυζήτητος, ον, πολυερεύνητος, πολυζητούμενος, Ἰω. Κινάμ. Ἱστ. σ. 170Α·—οὐσ. **πολυζητησία,** ἡ, Θεόδ. Στουδ. σ. 600.

πολύζυγος, ον, (ζυγόν, III) ὁ ἔχων πολλὰ καθίσματα, σὺν νηῒ πολυζύγῳ, «πολυκαθέδρῳ· ζυγὰ γὰρ αἱ τῶν ἐρεσσόντων καθέδραι» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 293· πρβλ. **πολυκλήις.**

πολυζωέω, ζῶ πολλὰ ἔτη, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκ.) 4944b.

πολυζώητος, ον, = **πολύζωος,** Achmes Ὀνειρ. 15, 9., 148, 34.

πολύζωνος, ὁ, λίθος τις τιμίων, polyzonos nigra multis zonis candicat Plin. h. n. XXXVII, 189.

πολύζωος, ον, = **πολύβιος,** π. κακόν, ἐπὶ ἀνθρώπου ἡλικιωμένου, Κωμ. Ἀνών. 273.

πολύζωρος, ον, ὁ ἐκ πολλῶν ζώων λαβών· τὸ ὄνομα, ἄστρα Μανέθων 4. 516.

πολύζωστος, ον, ὁ πολὺ ἐζωσμένος, Ἡσύχ., Ἐτυμολ. Μέγ.

πολυηγόρας καὶ **πολυήγορος, ον,** ὁ πολλὰ λέγων, Ἀνθ. Π. παράρτ. 90, Ὀρφ. Ἀργ. 487.

πολυήθης, ες, ὁ πολλοὺς χαρακτῆρας λαμβάνων, πολύτροπος, Εὐστ. 1381. 41.

πολυηκοΐα, ἡ, τὸ πολλὰ ἀκούειν καὶ μανθάνειν, πολυμάθεια, Ὀλυμπιοδ. Βίος Πλάτ., Εὐστ. 1459. 43.

πολυήκοος, ον, (ἀκούω) ὁ πολλὰ ἀκηκοώς, πολυμαθής, Κλεόβουλος παρὰ Στοβ. 3, 79· π. ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι καὶ πολυμαθεῖς Πλάτ. Νόμ. 810Ε· π. ἄνευ διδαχῆς ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 275Α.

πολυηλάκατος, ον, (ἠλακάτη II. 1) ὁ πολλοὺς ἔχων καλάμους, ποταμὸς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 6.

πολυήλατος, ον, ὁ πολὺ ἐλατός, εὐκόλως σφυρηλατούμενος, ἑτερόκλ. ὀνοτ., πολυήλατι χαλκῷ Χρησμ. Σιβ. 5. 217.

πολυήλιος, ον, ὁ πολὺν ἥλιον ἔχων, λίαν εὐήλιος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἀνδρ. 534.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολυήμερος, ον, ὁ ἐκ πολλῶν ἡμερῶν ἀποτελούμενος, ὁ πολλὰς ἡμέρας διαρκῶν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 832, Πλουτ. Λούκουλ. 21, κτλ.

πολυήρᾰτος, ον, (ἐράω) ὁ πολὺ ἐρατός, λίαν ἀγαπητός, γάμος Ὀδ. Ο. 126· εὐνή Ἡσ. Θ. 404· εἶδος αὐτόθι 908· ὕδωρ ὁ αὐτ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 739· ἤδη Ὑμν. Ὁμ. εἰς Ἄφρ 226· ἐπὶ τόπων, Θήβη Ὀδ. Δ. 275· Λιβύη Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 4. 159· γᾶ Κέκροπος Ἀριστοφ. Νεφ. 301. **2)** ἐπὶ προσώπων, Ἡσ. Ἀποσπ. 1. 1, Πλούτ. 2. 767Ε.

πολύηρος, ον, (*ἔρα) «πολυάρουρος, πλούσιος», Ἡσύχ.· ἴδε Λοβεκ. Παθολ. 257.

πολυησῦχος, ον, ὁ πολὺ ἥσυχος, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Προμ. 139.

πολυηχής, ές, (ἦχος) ἐπὶ τῆς φωνῆς τῆς ἀηδόνος, ἡ μετὰ ποικίλων τόνων ἠχοῦσα, πολυηχέα φωνήν, «πολλὰς μεταβολὰς ποιουμένην» (Σχόλ.), Ὀδ. Τ. 521· ὁ πολὺ ἢ μεγάλως ἠχῶν, αἰγιαλὸς Ἰλ. Δ. 422.

πολυήχητος, Δωρ. **πολυάχ-, ον,** ὁ μεγάλως ἠχῶν, Εὐρ. Ἄλκ. 918.

πολυηχία, ἡ, ποικιλία ἤχων, Δημήτρ. Φαληρ. 73.

πολύηχος, ον, = **πολυηχής,** Φίλων 1. 372, κτλ.· μεταφ., βίος τραχώδης καὶ π., θορυβώδης, Ἐπίκτ. παρὰ Στοβ. τ. 1. 46. Ἐπίρρ. **-χως,** Αἰλ. π. Ζ. 12. 28.

πολυθάητος [ᾰ], **ον,** ποιητ. ἀντὶ **πολυθέατος,** Ἀνθ. Π. παράρτ. 173.

πολυθάλαμος καὶ **πολύκοκκος,** ἔχων πολλοὺς θαλάμους καὶ πολλοὺς κόκκους, ὁ τῆς ῥοιᾶς καρπὸς Φίλων Καρπασ. σ. 133, ἔκδ. Mi.

πολυθάλμιος, ον, ὁ ζωογονῶν τὰ πάντα, Ὀρφ. Ὕμν. 67. 1· πρβλ. **ζωθάλμιος, φυτάλμιος.**

πολυθαλπής, ές, ὁ λίαν θαλπερός, λίαν θερμός, Νόνν. Διον. 14. 424.

πολύθαμβής, ές, ὁ κατάπληκτος ἐκ πολλοῦ θάμβους, Νόνν. Δ. 14, 418. κτλ.

πολυθαρσής, ές, λίαν θαρραλέος, εὔθαρσής, μένος Ἰλ. Ρ. 156, Ὀδ. Ν. 387.

πολυθαύμαστος, ον, ὁ πολὺ θαυμασθείς, Θεόδ. Στουδ. 545C, Σουΐδ. ἐν λ. **Ἱπποκράτης** περὶ τὸ τέλος.

πολῠθεᾰμων [ᾰ], **ον,** ὁ πολλὰ θεασάμενος, μετὰ γεν., Πλάτ. Φαῖδρ. 251Δ.

πολῠθεᾱτος, ον, ὁ ὑπὸ πολλῶν ὁρώμενος, Ἡσύχ. ἐν λ. **περίοπτος** καὶ **πολύοπτος.**

πολυθεΐα, ἡ, ἡ λατρεία πολλῶν θεῶν, Χρησμ. Σιβ. 2 (ἐν τῇ ἐπιγραφ.), Ἐκκλ.

πολυθεο-αθεότης, ἡ, = **πολύθεος ἀθεότης** ἢ **ἄθεος πολυθεότης** Ὠριγέν. Ι. 604Δ.

πολυθελής, ές, ὁ πολλὰ θέλων, Βίος Μαξίμου Ὁμολ. τ. 1. σ. LVI.

πολύθεος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς πολλοὺς θεούς, ὁ ἔχων πολλοὺς θεούς, ἕδρα Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 424· ἐκκλησία πολυθεωτάτη, ἐκ πολλῶν θεῶν, Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 14·— ᾠδὰ π., ἡ πολυθεΐα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φίλωνος· ἡ π. τῶν Ἑλλήνων πλάνη Ἰω. Δαμασκ.· κλπ. Ἐπίρρ. **-ως,** Γρηγ. Ναζ. Ὁμιλ. 37. 611C, 3.

πολυθεότης, ητος, ἡ, πολυθεΐα, Ὠριγ. 1. 653Δ, Ἀθαν. Ι. 560Β.

πολῠθερής, ές, (θέρω) ὁ πολλοὺς τρέφων, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 191.

πολύθερμος, ον, λίαν θερμός, ζεστός, Πλουτ. Ἀλέξ. 4, Γαλην.

πολύθεστος, ον, ὁ πολὺ ἐπιθυμητός, πολυπόθητος, Καλλ. εἰς Δήμ. 48· πρβλ. **ἀπόθεστος.**— Καθ' Ἡσύχ.: «πολύθεστος· πολυαγάπητος. πολύσεπτος».

πολυ-θεώρητος, ον, ὁ πολλάκις θεωρούμενος, Θεοφάν. Κεραμ. σ. 812, ἔκδ. Mi.

πολῠθηρία, ἡ, μεγάλη ἀφθονία θήρας, «κυνηγίου», δηλ. ἀγρίων ζώων, Πολυδ. Ε', 12.

πολύθηρος, ον, ὁ ἔχων πολλὴν ἄγραν, πολὺ «κυνήγιον», δηλ. πολλὰ ἄγρια ζῶα, Εὐρ. Ἱππ. 145, Φοίν. 802. **II.** ὁ συλλαμβάνων πολλοὺς ἰχθῦς, Ἡλιόδ. 5. 18.

πολυθλῐβής, ές, ὁ πολὺ πιεζόμενος, στενοχωρούμενος, ἢ τεθλιμμένος, Νόνν. Δ. 2. 494·— οὕτω, **πολύθλῐβος, ον,** Achmes Ὀνειρακρ. 77· **πολύθλιπτος, ον,** Θεόδ. Στουδ. 928Α.

πολύθουρος, ον, ὁ πολὺ ὀχεύων, λάγνος, Ὀππ. Κυν. 3. 516.

πολύθραυστος, ον, ὁ πολὺ τεθραυσμένος, Ἐτυμολ. Μέγ. 1. 53.

πολυθρέμμᾰτος, ον, ὁ ἔχων ἄφθονα θρέμματα, βοσκήματα, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 13, 6.

πολυθρέμμων, ον, ὁ τρέφων πολλούς, ἐπίθ. τοῦ Νείλου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 33· Νύμφαι Ὀρφ. Ὕμ. 50. 12· πρβλ. **βιοθρέμμων, πελειοθρέμμων.** – Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 155.

πολύθρεπτος, ον, ὁ πολὺ αὐξανόμενος, ἄνθη π., τὰ πολλὰ ἄνθη τὰ φυόμενα, Ὀρφ. Ὕμν. 42. 6. **II.** ἐνεργ., ὁ πολὺ τρέφων, τιθήνη Χριστοδ. Ἔκφρ. 376·— ὀηλ. **πολυθρέπτειρα,** Μανασσ. Χρον. 30, κτλ.

πολυθρήνητος, ον, ἀξιοθρήνητος, πολὺ θρηνηθείς, γενεά Ἀνθ. Π. 334, 15.

πολύθρηνος, ον, ὁ πολὺ θρηνῶν, αἰῶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 714· ὕμνος αὐτόθι 711· π. Ἀλκυόνων Λουκ. Ἄλκ. 1· π. ὑάκινθος Νικ. Θηρ. 902.

πολύθριξ, τρῑχος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πολλὰς τρίχας, Ἀνθ. Π. 6. 276, Γεωπ. 17. 2, 1.

πολύθρονος, ον, (θρόνον) = **πολυφάρμακος,** πολύθρονα φύλλα κονύζης Νικ. Θηρ. 875·— Κατὰ Σουΐδ.: «πολύθρονον· πολυφάρμακον. θρόνα γὰρ τὰ ἄνθη· Ὅμηρος (Χ. 441) 'ἴν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε', τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ πανούργου»:—ὡσαύτως **πολυθρόνιος, ον,** Ἀνδρόμαχος παρὰ Γαλην. 13. 875.

πολύθρους, ον, συνηρ. **-θρους, ουν,** ὁ μετὰ πολλοῦ θορύβου, θορυβώδης, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 820· κυκλίων στίχος Ἀνθ. Π. παράρτ. 109.

πολυθρύλητος, [ῡ], **ον,** ὁ περὶ οὗ πολὺς λόγος γίνεται, περιλάλητος, ὄζειν διάσημος, περιβόητος, Πλάτ. Πολ. 566Β, Φαίδων 100Β, Πολύβ. 9. 13, 4.— Κατὰ Σουΐδ.: «πολυθρύλητον· πεφημισμένον, διαβεβοημένον, ὀνομαστότατον». Ἐπίρρ. **-τως,** Πολυδ. Ϛ', 207.

πολύθῠρος, ον, (θύρα) ὁ ἔχων πολλὰς θύρας ἢ παράθυρα, Πλούτ. 2. 99Ε· μεταφ., ὁ ἔχων πολλὰς ὀπάς, τριβώνιον Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 1. 2. **II.** ὁ ἔχων πολλὰς πτυχάς, ὄλεθρον.. πολύθυροι διαπτυχαί Εὐρ. Ι. Τ. 727· πρβλ. **πολύπτυχος.**

πολῠθύσᾰνος, ον, ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἡ ἔχουσα πολλοὺς θυσάνους, «Ἄρτεμι πολυθύσανε κούρα», διὰ τὸ θυσάνοις καὶ αὐτὴν χρῆσθαι· ἢ ὅτι πολλαχόθεν ἄσσεται, ὡς κυνηγέτις, ἢ πολυθῶϋκτος, ἢ πολυθυσιαστος» (Ἡσύχ.)

πολυθώϋκτος, (ἢ **πολυθώϋστος,**) **ον,** ὁ πολὺ ὀμητικός, Ἡσύχ. ἐν λ. **πολυθύσανος.**

πολύθῡτος, ον, ὁ πλήρης θυσιῶν, ὁ μετὰ πολλῶν θυσιῶν, ἔρανος, πομπαί Πινδ. Π. 5. 102, Ν. 7. 69· σφαγαί Σοφ. Τρ. 756· ἄλσος Ἀρτέμιδος Εὐρ. Ι. Δ. 185· τιμὴ ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 777 (ἔνθα ὁ Δινδ. **πολύθυστος** χάριν τοῦ μέτρου, πρβλ. **ἄθυστος**)

πολυθυσιαστος, ον, ὁ εἰς ὃν πολλαὶ προσφέρονται θυσίαι, Ἡσύχ. ἐν λ. **πολυθύσανος.**

πολυΐᾱχος, ον, ὁ πολλὴν ἰαχὴν πέμπων, πολύβρομος, Ἀπολλ. Δεξ. Ὁμηρ.

πολυΐδμων, ον, = **πολυΐστωρ,** Ὀρφ. Λιθ. 691, Χριστοδ. Ἔκφρ. 333.

πολυΐδρεία, ἡ, γνῶσις πολλῶν πραγμάτων, πολυπειρία, ἐν τῷ πληθ., ἢ πάντα φύλασσε νόου πολυΐδρείῃσι Ὀδ. Β. 346, Ψ. 77· **πολυΐδρῐσιν** Θέογν. 703.

πολύΐδρις, Ἰων. γεν. **ιος,** Ἀττ. **εως,** ὁ, ἡ, ὁ πολλὰ εἰδώς, πολυειδήμων, πολύπειρος, Ὀδ. Ο. 459, Ψ. 82, Ἡσ. Θεογ. 616, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1068, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 17, 1·— ὅστ. **πολυΐδρῐδι Σαπφὼ** 158.

πολύΐνος [ῑ], **ον,** (ἶς) ὁ ἔχων πολλὰς ἶνας, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 11, 1, κτλ.

πολυΐππία, ἡ, ἀφθονία ἵππων, Γλωσσ.

πολύΐππος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς ἵππους, Ἰλ. Ν. 171, Διον. Π. 308.

πολυΐστωρ, ορος, ὁ, ἡ, ὁ πολλὰ ἐπιστάμενος, πολυμαθής, Ἀνθ. Π. 9. 280, Διον. Ἁλ. π. Δεινάρχ. 1, Στράβ. 149·— ὡσαύτως **πολυΐστορος, ορον,** Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 5. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. 2. 258.

πολύϊχθυς, υος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πλῆθος ἰχθύων, Στράβ. 152·— οὕτω, **πολυϊχθυος, ον,** Τμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 417.

πολυΐψιος, ον, ἴδε ἐν λ. **πολυδίψιος.**

πολῠκαγκής, ές, (κάγκω, καίω) ὁ πολὺ ξηραίνων, στεγνώνων, φλογερός, ὄψις Ἰλ. Λ. 642·— λίαν ξηρός, κατάξηρος, χώρα Ἀνθ. Π. 9. 678.— Καθ' Ἡσύχ.: «πολυκαγκίος· πολυξήρους».

πολῠκᾱής, ές, (καίω) ὁ πολὺ καίων, καυστικός, Ἀνθ. Π. 7. 648.

πολῠκάθεδρος, ὁ, = **πολύζυγος,** Σχόλ. εἰς Π. Β. 74, κτλ.

πολῠκαισάρῐη, ἡ, (Καῖσαρ) ἡ σύγχρονος βασιλεία πολλῶν Καισάρων, σχηματισθὲν κατὰ τὸ **πολυκοιρανίη,** Πλουτ. Ἀντών. 81

πολῠκάλᾰμος, ον, ὁ ἐκ πολλῶν καλάμων συνιστάμενος, ἔχων πολλοὺς καλάμους, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 9, 2, κτλ.· σῦριγξ Διόδ. 3. 58.

πολῠκάμᾰτος, ον, = **πολύκμητος,** Σουΐδ., Φώτ.

πολῠκάμμορος, ον, λίαν δυστυχής, ἄθλιος, Ἀνθ. Π. 9. 151.

πολῠκαμπής, ές, = τῷ ἑπομ., Θεοφρ. π. Αἰσθ. 65, Ἀνθ. Π. 6. 297, κτλ.· τὸ π. τοῦ κισσοῦ Πλούτ. 2. 649Β· μεταφορ., ἐπὶ ὄρους, αὐτόθι 615C, κτλ.

πολῠκάμπτος, ον, ὁ πολὺ καμπτόμενος ἢ πολὺ κεκαμμένος, Θεοφρ. π. Αἰσθ. 66· ὁ ἐκ πολλῶν καμπῶν καὶ στροφῶν ἀποτελούμενος, ἐπὶ ἐντέχνου διακοσμήσεως μουσικῆς, π. μέλη Παρμεν. 146, πρβλ. Πολυδ. Δ', 66

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολῠκᾰνής, ές, (καίνω) θυσίαι π. βοτῶν, ἐν αἷς σφάζονται πολλὰ ζῷα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1169.

πολύκαπνος, ον, πλήρης καπνοῦ, Εὐρ. Ἠλ. 1140.

πολῠκάρηνος, Ἐπ. **πουλ-**, ον, ὁ ἔχων πολλὰς κεφαλάς, πολυκέφαλος, Ἀνθ. Πλαν. 91, Νόνν. Δ. 40. 233.

πολῠκαρπέω, φέρω πολὺν καρπόν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 1, 15, Θεόφρ.

πολῠκαρπία, ἡ, ἀφθονία καρπῶν, εὐκαρπία, Ξεν. Ἀπομν. 3. 14, 3, Θεόφρ., κτλ.

πολυκάρπιμος, οἱ πολὺ κάρπιμοι, φύτλαι Ἰωάν. Γραμματ. παιάμ. Matr. Ἀπ. gr. II, σ. 636.

πολύκαρπος, ον, ὁ ἔχων ἄφθονον καρπόν, εὔφορος, ἀλωή Ὀδ. Η. 122, Ω. 221· χθὼν Πινδ. Π. 9. 14· τὸν π. οἰνάνθας βότρυν Εὐρ. Φοίν. 230· στέφανος μύρτων Ἀριστοφ. Βατρ. 301· Φρύγες πολυκαρπάτατοι Ἡρόδ. 5. 49· θεοὶ Συλλ. Ἐπιγρ. 2175. **II.** **πολύκαρπον**, τό, εἶδος **κραταιγόνου** (βοτάνης), Ἱππ. 615. 18, Γαλην. Λεξ. σ. 548.

πολύκαρφος, ον, ὁ πολλὰ καρφία, ἥλους ἔχων, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. στ. 72.

πολῠκατασκεύαστος, ον, ὁ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας κατεσκευασμένος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Γ. 358.

πολῠκατέργαστος, ον, ὁ ποικίλως εἰργασμένος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 135.

πολυκατηγόρητος, ον, ὁ πολὺ κατηγορηθείς, Φωτ. λόγ. π. σώμ. Χειρόγρ. μονῆς Ἰβήρων, ἐξ ἀντιγρ. Π. Ν. Ῥόκκου.

πολύκαυλος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς καυλούς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 2, 8.

πολύκαυστος, ον, ὁ πολὺ κεκαυμένος, Θεόφρ. ἐν Schneid. Ecl. Phys. σ. 218.

πολῠκέλᾰδος, ον, ὁ πολὺ ἠχῶν, Λουκ. Τραγῳδοποδ. 118.

πολύκενος, ον, ὁ ἔχων πολλὰ κενά, χάσματα, Ἀριστ. Προβλ. 25. 22, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 89, Πλούτ. 2. 721C.

πολῠκέντητος, ον, = **πολύκεστος**, Γρηγ. Νύσσ., τ. 2, σ. 189C, Σουΐδ., Ἐτυμολ. Μέγ. 505, 49, κτλ.

πολύκεντρον, τό, τὸ ἔχον πολλὰ κέντρα, τὰ ζῴδιαν τῶν ἰχθύων, Ὑπὸθ τῶν Μανέθ. ἀποτελεσμ. σ. 109, ἔκδ. Ludwich.

πολῠκέρδεια, ἡ, μεγάλη πανουργία, πολυκερδείησιν Ὀδ. Ω. 167.

πολῠκερδής, ές, πολὺ πανοῦργος, «τετραπέρατος», νόος Ὀδ. Ν. 255· ὁ εἰς ἐργασίας δεξιός, ὁ πολλὰ κέρδη ἀπολαμβάνων, Μανέθων 1. 132.

πολῠκερδία, ἡ, = **πολυκέρδεια**, Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 2. 26.

πολύκερως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πολλὰ κέρατα, π. φόνος ὁ φόνος πολλῶν κερασφόρων κτηνῶν, Σορ. Δίγ. 55.

πολύκεστος, ον, «πολυκέντητος, πολύρραφος, ποικίλος» (Σχόλ.), ἰμάς Ἰλ. Γ. 371.

πολῠκευθής, ές, ὁ πολλὰ κεύθων, κρύπτων, λόγος π. Κλήμ. Ἀλ. 356C

πολῠκέφᾰλος, ον, ὁ πολλὰς ἔχων κεφαλάς, Πλάτ. Πολ. 588C, Σοφ. 240C, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 3, 33· νόμος π., περίφημόν τι μέλος παιζόμενον διὰ τοῦ αὐλοῦ, οὕτω κληθὲν ὡς ἀπομιμούμενον τὸν συριγμὸν τῶν ὄφεων περὶ τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος, Πλούτ. 2. 1133D, ἴδε Böckh Expl. Pind. P. 12. 23· ἐπὶ σκοράδου, Διοσκ. 2. 181 (182).

πολῠκηδία, ἡ, πολλὴ φροντὶς ἢ θλῖψις, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 298.

πολῠκηδής, ές, ὁ πλήρης φροντίδων, θλιβερός, νόστος Ὀδ. Ι. 37, Ψ. 351.— Καθ' Ἡσύχ.: «πολυκηδέος· πολυφροντίστου» καὶ «πολυκηδές· πολλῶν κακῶν αἴτιον».

πολῠκήριος, ον, (κήρ) λίαν θανατηφόρος, ὀλέθριος, Νικ. Θ. 798, Ἀνθ. Π. παράρτ. 119. 12.

πολῠκήτης, ες, πλήρης κητῶν, τεράτων, Νεῖλος Θεόκρ. 17. 98.

πολῠκίνδῡνος, ον, λίαν ἐπικίνδυνος Δημ. Φαλ. 23. **II.** ὁ εἰς πολλοὺς κινδύνους ἐκτιθέμενος, ὁ πολλοὺς ὑποστὰς κινδύνους, Καισάρ. 876, 1040, κλπ.

πολῠκῐνησία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, πολλαπλῆ κίνησις, Ἀρετ. περὶ Δίτ. Ὀξ. Παθ. 2. 2.

πολῠκίνητος, ον, πλήρης κινήσεως, ὁ πολὺ κινούμενος, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 34, Πλούτ. 2. 681A.

πολύκλαγγος, ον, πολὺ κραυγάζων, ὄρνις Αἰλ. π. Ζ. 2. 51.

πολῠκλᾶδος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς κλάδους, Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 1. 3, 1· οὕτω, **πολυκλαδής**, ές, αὐτόθι 1. 5, 1.

πολύκλαυστος ἢ **-κλαυτος**, ον, ὡσαύτως ἡ, ον, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 822 — ὁ πολὺ θρηνηθείς, θρηνούμενος, Ὀμ. Ἐπιγράμμ. 3. 5, Αἰσχύλ. Πέρσ. 674, Ἀγ. 1526, Εὐρ. Ἴων 869, κτλ. **II.** ἐνεργ., ὁ πολὺ θρηνῶν, κλαίων, γυναῖκες Ἐμπεδ. 318, πρβλ. Μόσχ. 3. 74· π. ὑάκινθος Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 547. 5· π. ποταμοὶ, ἐξογκωθεῖς ἐκ τῶν δακρύων, Ἄρατ. 360.— Περὶ ταῦ τύπου ἴδε ἐν λ. **ἄκλαυστος**.

πολυκλεής, ές, ὁ πολὺ κλεϊζόμενος, περίφημος, Μανέθων 4. 43 (ἕτεροι **πολὺ κλέος**)· συγκρ. **-έστερος**, Θεμίστ. 53B.

πολυκλειδώτος, ον, (κλειδόω) ὁ καλῶς κεκλεισμένος, καλὰ κλειδωμένος, Εὐστ. 174. 11.

πολύκλειστος, ον, (κλείω) ὁ στενῶς κεκλεισμένος, Ψευδο-Φωκυλ. 203.

πολύκλειτος, η, ον, περίφημος, διάσημος, Πινδ. Ο. 6. 120, Ἀποσπ. 206.

πολύκλεπτος, ον, ὁ εἰς κλοπὴν πολὺ ἐπιρρεπής, Τζέτζ. Ἱστ. 13. 262, 365.

πολυκλήϊος, **εσσα**, **εν**, = **πολυκλήϊστος**, Ἀνθ. Πλαν. 331.

πολυκλήϊς, ίδος, ἡ, (κλεὶς IV) ὁ ἔχων πολλὰ καθίσματα κωπηλατῶν, παρ' Ὀμ. ἀείποτε μετὰ δοτ. ὡς ἐπιθ. πλοίων (πρβλ. **πολύζυγος**), νηὶ πολυκλήϊδι Ἰλ. Η. 88, Ὀδ. Υ. 382· νηυσὶ πολυκλήϊσι Ἰλ. Β. 74. 175, κτλ.· οὕτω, νῆα πολυκλήϊδα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 815. |ῑ ἀπανταχοῦ· ὅθεν ὁ Spohn de Extr. Od. Parte σ. 195 γράφει **πολυκληΐς**, ΐδος. ἀλλ' ἴδε Ἰακώψ. εἰς Ἀνθ. Π. σ. 359].—Καθ' Ἡσυχ.: «πολυκληΐσι· πολυκαθέδροις, πολυζύγοις . . . , ἀπὸ τοῦ κλίνεσθαι ἐν αὐταῖς τοὺς ἐρέσσοντας».

πολυκλήϊστος, ον, ὁ πολὺ φημιζόμενος, περίφημος, Νόνν. Δ. 28. 77, Εὐαγγ. κ. Ἰω. 6. 31.

πολυκλημᾰτέω, ἔχω πολλὰ κλήματα, Φίλων 1. 301.

πολυκλήματος, ὁ ἔχων πολλὰ κλήματα, Ἐκκλ.

πολύκληρος, ον, ὁ ἔχων μέγαν κλῆρον, δηλ. μέγα μερίδιον γῆς, ὑπερβαλλόντως πλούσιος, Ὀδ. Ξ. 211, Θεόκρ. 16. 83.

πολύκλητος, ον, ὁ πολλαχόθεν, ἐκ πολλῶν χωρῶν κληθείς, ἐπὶ τῶν συμμάχων τῶν Τρώων, πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες, «οἱ ἐκ πολλῶν τόπων συγκεκλημένοι» Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 438, Κ. 420.— Καθ' Ἡσύχ.: «πολύκλητοι· ἀπὸ πολλῶν κεκλημένοι τόπων βοηθοί».

πολυκλῑνής, Ἐπικ. **πουλ-**, ές, ὁ μετὰ πολλῶν κατακλινόμενος, Μανέθων 3. 332.

πολύκλῑνος, ον, ὁ ἔχων πολλὰς κλίνας, ἀνάκλιντρα, οἶκος Ἡλιόδ. 5. 18.

πολυκλόνητος, ον, ὁ πολὺ κλονούμενος, πολὺ ἢ πάντοτε κινούμενος, Συνέσ. 98A.

πολυκλόπος, ον, ὁ διαπράττων πολλὰς κλοπάς, Ὀππ. Κυν. 3. 267.

πολυκλύδων ζάλη, πολὺ ταραχώδης, Ἰγνάτ. ἐν βίῳ Νικηφ. Κωνστ/πλεως σ. 162, 12, ἔκδ. de Boor.

πολύκλυστος, ον, πολυκύμαντος, τρικυμιώδης, πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ Ὀδ. Δ. 354, Ζ. 204, Ἡσ. Θ. 189. **II.** Παθ., ὁ ὑπὸ πολλῶν κυμάτων κατακλυζόμενος, πλυνόμενος, πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ Ἡσ. Θ. 199.

πολύκλωνος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς κλῶνας, κλωνάρια, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 7, 8 (κ. ἀλλ. **-κλονος**), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 2, 6.

πολύκμητος, ον, (κάμνω) ὁ πολὺ εἰργασμένος, ὃν μετὰ πολλοῦ καμάτου κατεργάζονται, Ὁμηρικ. ἐπίθ. τοῦ σιδήρου κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸν χαλκόν, Ἰλ. Ζ. 18, Κ. 379, Λ. 133· — ὡσαύτως, π. θάλαμος Ὀδ. Ζ. 718. **II.** παρὰ μεταγεν., ἐπίπονος, τέχνη Ἀνθ. Π. 9. 656· πόλεμος Κόϊντ. Σμ. 7. 424, κτλ.

πολύκνημος, ον, (**κνημὸς** I) ὁ ἔχων πολλὰς προβάσεις δρέων, ὀρεινός, Ἰλ. Β. 497. **II.** (**κνημὸς** II) τὸ π., φυτόν τι, Ἱππ. 615. 9, Διοσκ. 3. 108, Νικ. Θηρ. 559.

πολύκνῑσος, ον, (κνῖσα) ὁ πολλὴν κνῖσαν ἀναβιβάων, πολυκνίσου ἑκατόμβης Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 880.

πολῠκοίλιος, ον, ὁ ἔχων πολλὰς κοιλίας, πολλοὺς στομάχους, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 15, 1., 4. 3, 2.

πολῠκοιμήτος, ον, ὁ πολὺ κοιμώμενος, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 139.

πολύκοινος, ον, ὁ κοινὸς πολλοῖς ἢ τοῖς πᾶσι, τὰν π. ἀγγελίαν, δηλ. τὸν θάνατον, Πινδ. Π. 2. 77· π. Αἰδης Σοφ. Δίγ. 1192· εὐδαιμονία Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 9, 4.

πολῠκοιρᾰνίη, ἡ, Ἐπικ. ὄνομα, «πολυαρχία», Ἰλ. Β. 204, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 27. **II.** ἡ ἐπὶ πολλῶν κυριαρχία, Ριαν. παρὰ Στοβ. σ. 54. 15.

πολῠκοιρᾰνος, ον, πολλῶν κυρίαρχος, Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 92) ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 1270.

πολύκοκκος, ον, ἔχων πολλοὺς κόκκους, Φίλων Καρπ. σ. 133, ἔκδ. Mi.— Πρβλ. **πολυθάλαμος**.

πολυκόλλητος, ον, ὁ ἐκ πολλῶν τεμαχίων κεκολλημένος, κατεσκευασμένος, χιτῶνα πτωχικόν τε καὶ πολυκόλλητον Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 809C.

πολύκολπος, ον, ὁ ἔχων πολλὰς πτυχάς, ἡ τῆς ὑὸς μήτρα καὶ εἴ τι ἄλλο ὁμοῦ κυΐσκει πολλά, πολύκολπός ἐστι Γαλην. τ. 4, σ. 277.

πολυκόλυμβος, ον, ὁ συχνάκις κολυμβῶν ἢ «βαυτῶν», πολυκόλυμβα μέλη τῶν βατράχων Ἀριστοφ. Βάτρ. 245.

πολύκομος, ον, ὁ ἔχων πολλὴν κόμην, πολὺ φύλλωμα, ἀμφιλαφὴς ἄνωθεν καὶ πολύκομος, περὶ τιθυμάλου τοῦ δενδρίτου, Διοσκ. 4, 162 (165), σ. 656 ἔκδ. Kühn.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολύκομπος, ον, ὁ πολὺ κομπάζων, μεγαλαυχῶν, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 598Β· — ὁ μεγάλως ἠχῶν, αὐλὸς Πολυδ. Δ', 67.

πολύκομφος, ον, ὁ πολὺ κομφός, Ἐτυμολ. Μέγ. 729, 29, καὶ Σουίδ. ἐν λ. στωμύλος.

πολύκοπος, ον, (κόπτομαι) πολὺ κοπώδης, Ἀθήν. 20Ε, παθητική τε καὶ π. ὄρχησις, πολὺ θρηνώδης, κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Casaub.

πολύκοπρος πόλις, ἔχουσα πολλὴν κόπρον, Ἀθαν. Ἀλεξ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 28, σ. 661. Μνημονεύεται ἐκεῖ καὶ διάφ. γραφ. τῶν χειρογρ. **πολύκομος** καὶ ἐκείνην προετίμησαν οἱ ἐκδ. τοῦ Θησ. Στεφ., ἀλλ' αὐχὶ ὀρθῶς.

πολύκοσμος, ον, ὁ πολὺ κεκοσμημένος, πολυποίκιλος, Ἡσύχ. ἐν λ. **πολυδαίδαλος**.

πολύκρανος, ον, ὁ πολλὰς ἔχων κεφαλάς, πολυκέφαλος, Εὐρ. Βάκχ. 1017· ἀρχὴ λευκὴ καὶ π., ἐπὶ τῆς Ρωμαϊκῆς συγκλήτου, Χρησμ. Σιβ. 3. 176.

Πολυκράτειος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Πολυκράτην, Ἀριστ. Πολ. 5. 11, 9.

πολυκρᾰτέω, ἔχω πολλὴν δύναμιν, πολὺ κράτος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐναπ.

πολυκρᾰτής, ἐς, λίαν ἰσχυρός, κραταιός, ἁπαξ φθιμένων Αἰσχύλ. Χο. 406. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 121.

πολύκρᾰτος, ον, ὁ πολὺ κεκραμένος, «ἄκρατος κατὰ τὸ ἐναντίον τῷ πολύκρατος» Α. Β. 371, 25.

πολύκρεκτος, ον, ὁ πολὺ ἠχῶν, κιθάρα Ὀρφ. Ὕμν. 33. 16.

πολύκρεως, ων, ὁ ἐκ πολλῶν κρεῶν συνιστάμενος, εὐωχία Φίλων παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 392Β. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 183.

πολύκρημνος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ πολλῶν κρημνῶν, δύσβατος, ὀρεινός, Φώτ., Ἡσύχ. (**πολύκνημος** Schm.).

πολυκρῑθέω, κριθιάω, πάσχω κριθίασιν, ἀκοστάω, «ἀκοστῆσαι, πολυκριθῆσαι» Εὐστ. 658. 43.

πολύκρῑθος, ον, ὁ ἔχων ἀφθονίαν κριθῆς, πλήρης κριθῆς, Σουίδ. ἐν λ. **κρίμνον**.

πολύκριμνος, ον, = τῷ προηγ., Σουίδ. ἐν λ. **κρίμνον**, Ἐτυμολ. Μέγ. 681, 37.

πολύκρῑτος, ον, πολυειδῶς διάφορος, Ὀρφ. Ὕμν. 10. 18.

πολυκρόκᾰλος, ον, πλήρης κροκάλων, χαλίκων, ποιητ. ἐν Γουδ. Ἐτυμ. 348, 21.

πολυκρότᾰλος, ον, ὁ πολὺ κροτῶν, χεὶρ Νόνν. Δ. 5. 255.

πολυκρότητος, ον, ὁ πολὺ κτυπημένος, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀκρότητα**.

πολύκροτος, ον, ὡσαύτως ἡ, ον (ἴδε κατωτ.): — Ὁ ἰσχυρῶς ἢ καθαρῶς ἠχῶν, Ὕμν. Ὁμ. 18. 37· χελωνὶς Ποσειδῶνιος παρ' Ἀθην. 527Γ. **II**. ὁ ἔχων πολλὰς κώπας, ἐπὶ πλοίου, Ἀνακρ. 90. 2 (ἔνθα εὑρηται τὸ θηλ. **πολυκρότη**)· πρβλ. **δίκροτος**.

III. πανοῦργος, διάφ. γραφ. ἐν Ὀδ. Δ. 1.

πολύκρουνος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς κρουνούς, στόματα π., πηγαὶ πολλαχόθεν ἀναβλύζουσαι, Ἀνθ. Π. 9. 669.

πολύκρωζος, ον, (κρώζω) ὁ πολὺ κρώζων, Ὀππ. Κυν. 3. 117.

πολυκτέᾰνος, ον, = **πολυκτήμων**, Πινδ. Ο. 10 (11). 44, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 692 κ. ἀλλ.

πολυκτημονέω, εἶμαι πολυκτήμων, ἔχω πολλὰ κτήματα, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 229, 84, ἔκδ. Taf.

πολυκτημοσύνη, ἡ, τὸ πολλὰ κεκτῆσθαι, μεγάλη περιουσία κτημάτων, Κλήμ. Ἀλ. 268, Πολυδ. Γ', 110, κτλ.

πολυκτήμων, ον, γεν. ονος, ὁ ἔχων πολλὰ κτήματα, ὑπερβαλλόντως πλούσιος, Ἰλ. Ε. 613, Σοφ. Ἀντ. 843· μετὰ γεν., π. βίου Εὐρ. Ἴων 581.

πολύκτηνος, ον, ὁ ἔχων πολλὰ κτήνη, Ἀλέξανδρ. Πολυΐστ. ἐν Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. 430D.

πολυκτησία, ἡ, = **πολυκτημοσύνη**, Ἀθήν. 233C. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 504.

πολύκτητος, ον, ὁ ἔχων πολλὰ κτήματα, πλούσιος, Εὐρ. Ἀνδρ. 769.

πολύκτιτος, ον, (κτίζω) ὁ κτίζων πολλά, Ὀρφ. Ὕμν. 9. 2.

πολυκτόνος, ον, (κτείνω) ὁ πολλοὺς φονεύων, φονικός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 461, 734· δι' ἐμὲ τὰν πολυκτόνον Εὐρ. Ἠλ. 198. — Ἴδε Γ. Χατζιδάκι Περὶ τονισμοῦ τῶν συνθέτων ἐν Ἀθηνᾶ τ. ΙΒ', σ. 351.

πολύκῡδής, ές, ὁ πολὺ ἐπαινούμενος, λίαν ἔνδοξος, Ἀνθ. Π. 1. 8, 4· — ὡσαύτως **πολυκηδέστος**, θεσμοσύνη αὐτόθι 7. 593· πολυκυδίστη σοφία αὐτόθι 9. 657.

πολύκῡδος, ον, = **πολυκυδής**, Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 765, ἔκδ. Β.

πολύκυθνος, ον, = **πολύσπερμος**, Ἡσύχ. ἐν λ. **κύθνον**.

πολύκυκλος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς κύκλους, Ἡσύχ. ἐν λ. **πολυείλικτον**.

πολύκῡκος, ον, (κυκάω) ὁ λίαν τεταραγμένος, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Πορφύρ. εἰς Ἰλ. Β. 144.

πολῡκῡλίνδητος, ον, ὁ πολὺ ἢ συχνάκις κυλινδούμενος, Εὐστ. 1471. 7· «πολλαχοῦ κυλιόμενος» Ἡσύχ.

πολύκῡμαντος καὶ **-κῡμᾰτος**, ον, ὁ ὑπὸ πολλῶν κυμάτων σαλευόμενος, Ἄννα Κομν. σ. 445Δ, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀκύμονος**.

πολῡκῡμία, ἡ, πλῆθος κυμάτων, Κ. Μανασσ. Χρον. 5443.

πολύκῡμων, ον, γεν. ονος, (κύω, κῦμα) ὁ ἔχων πολλὰ κύματα, πολυτάραχος, πόντος Σόλων 12. 19, Ἐμπεδ. 235.

II. ὁ πολλὰ κυοφορῶν, παράγων, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Ἀγ. 119.

πολῡκῡρῐότης, ητος, ἡ, = **πολυκοιρανία**, Θεοφύλ. εἰς Ἐπιστ. Πρώτην πρὸς Κορινθ. η', 6, σ. 226.

πολύκ῱ων, ωνος, ὁ, ἡ, ὁ πίνων πολὺν οἶνον, Πολέμων παρ' Ἀθην. 436D.

πολῡκώκῡτος, ον, ὁ πλήρης κωκυτῶν, θρήνων, Ἅιδαο δόμοι Θέογν. 244.

πολύκωλος, ον, ὁ ἔχων πολλὰ κῶλα, Δημήτρ. Φαληρ. 252.

πολύκωμος, ον, ὁ πολὺ κωμάζων, πολλοὺς κώμους τελῶν, πολὺ διασκεδάζων, Ἀνθ. Π. 9. 524, 17, Ἀνακρεόντ. 43. 14.

II. (κώμη) ὁ ἔχων πολλὰς κώμας, χωρία, Ἀθανάσ. τ. 2, σ. 304.

πολύκωπος, ον, ὁ ἔχων πολλὰς κώπας, Σοφ. Τρ. 656, Εὐρ. Ι. Τ. 981.

πολῡκώτῑλος, ον, ὁ ποικίλως ᾄδων, ἀηδὼν Σιμωνίδ. 73.

πολῡλάλητος, ον, = **πολύλαλος**, Σχόλ. εἰς Σοφ. Φιλ. 187.

II. ὁ συχνάκις λεγόμενος, Εὐστ. 861. 33.

πολυλᾰλία, ἡ, τὸ πολὺ λαλεῖν, φλυαρία, Γαλην. τ. 16, σ. 198 Kühn.

πολύλαλος ον, ὁ πολλὰ λαλῶν, πολυλόγος, φλύαρος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 1363, κτλ.

πολυλᾶος, ον, ὁ ἔχων πολὺν λαόν, πολυάνθρωπος, Φαβωρῖνος (Λεξ. Βαρίνου) ἐν λ. **πολυλήϊος**

πολῡλήϊος, ον, (λήϊον) ὁ πολλὰ σπαρτὰ ἔχων, σιτοφόρα χωράφια, ἢ ὁ πολλὰ κτήματα ἔχων, Ἰλ. Ε. 613, Ἡσ. Ἀποσπ. 39. 1.

πολῡλίμενος, ον, (λιμήν) ὁ πολλοὺς λιμένας ἔχων, Ἀρτεμίδ. παρ' Εὐστ. 287. 34.

πολῡλῑμενότης, ητος, ἡ, πλῆθος λιμένων, Ρήτορες (Walz) 9. 175.

πολύλῑμος, ὁ, μέγας λιμός, ὑπερβολικὴ πεῖνα, ὡς τὸ **βουλιμία**, Πλούτ. 2. 694Δ.

πολυλῐτάνευτος, ον, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **πολύλλιστος**, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Θ. 445, κτλ.

πολύλλῐθος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς λίθους, Ἀνθ. Π. 6. 3.

πολύλλιστος, ον, ὡσαύτως ἡ, ον, Συλλ. Ἐπιγρ. 2388. 8· (λίσσομαι)· — ὁ πολλάκις ἱκετεύομενος ἢ ὃν πολλοὶ ἱκετεύουσιν, εἰς ὃν γίνονται πολλαὶ ἱκεσίαι, **πολύλλιστον** δέ σ' ἱκάνω, ὁ Ὀδυσσεὺς ταῦτα λέγει πρὸς τὸν Φαίακα ποταμὸν ὅστις δέχεται αὐτὸν ἐκ τῆς θαλάσσης (πρβλ. **τριλλιστος**), Ὀδ. Ε. 445· νηὸς π., ναὸς πολὺ θαμιζόμενος ὑπὸ ἱκετῶν, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 347, Δήμ. 28· — ὁ κύριος τύπος **πολύλιστος** εὑρηται παρὰ Σιμωνίδῃ 84, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκ.) 511, σ. 914. — Ἐπίρρ. **πολυλίστως** Σχόλ. εἰς Ὁμ Ὀδ. Ε. 445.

πολύλλῑτος, ον, = **πολύλλιστος**, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 80, εἰς Δῆλ. 316, κτλ.

πολυλογέω, λέγω πολλά, Γαλην., Πολυδ. Γ', 51· — ρημ. ἐπίθ. **πολυλογητέον**, δεῖ πολυλογεῖν, Κλήμ. Ἀλ. 203.

πολυλογία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ πολλὰ λέγειν, φλυαρία, Πλάτ. Νόμ. 641Ε, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 3, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 10, 1.

πολυλόγος, ον, ὁ πολλὰ λέγων, Πλάτ. Νόμ. 641Ε, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 3. **II**. **πολύλογος**, παθητ., ὁ πολλῶν λόγων δεόμενος, ὁ μετὰ πολυλογίας λεγόμενος, Διονύσ. Ἀρεοπ. σ. 214. — Ἐπίρρ. **πολυλόγως**, μετὰ πολλῶν λόγων, Πολυδ. Δ', 24.

πολύλοπος, ον, ὁ διὰ πολλῶν φλοιῶν κεκαλυμμένος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 5, 2.

πολύλῡπος, ον, ὁ πολλὰς λύπας ἔχων, Γλωσσ. εἰς Εὐρ. Ἐκάβ. 705, ἔκδ. Matth.

πολύλυχνος, ὁ, ὁ ἔχων πολλοὺς λύχνους, Συλλ. Ἐπιγρ. 5997.

πολυμάθεια, ἡ, = **πολυμαθία**. (ὃ ἴδε), ἴδε ἐν λ. **Πολύμνια**.

πολῡμᾰθέω, μανθάνω ἢ γινώσκω πολλά, εἶμαι πολυμαθής, Πλάτ. Ἀντεραστ. 137Β.

πολῡμᾰθημοσύνη, Ἐπιχ. **πουλ-**, ἡ, = **πολυμαθία**, Τίμων παρ' Ἀθην. 610Β.

πολῡμᾰθής, ές, ὡς καὶ νῦν, ὁ πολλὰ μαθὼν ἢ γινώσκων, Ἀριστ. Σφ. 1175, Πλάτ. Νόμ. 810Ε. Ἐπίρρ. **-θῶς**, Κλήμ. Ἀλ., σ. 805Β.

πολῡμᾰθία, Ἴων **πουλυμαθίη**, ἡ, ἡ πολυμάθεια, τὸ νὰ εἶναι τις πολυμαθὴς (πρβλ. **πολύνοια**), Ἡράκλειτ. παρὰ Διογ. Λ. 8. 6., 9. 1, Πλάτ. Νόμ. 811Α, 819Α· ἡ π. πολλὰς ταραχὰς ποιεῖ Ἀριστ. Ἀποσπ. 51· — τὸ **πολυμάθεια** ἀπαντᾷ συχν. ὡς διάφ. γραφ.

πολυμάκαρ, ᾰρος, ὁ, ἡ, ὁ λίαν μακάριος, ὁ εἰς ἄκρον μακά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ριος, Εὐστ. 1542. 19, ἔνθα ἑρμηνεύει τὸ τρισμάκαρες διὰ τοῦ **πολυμάκαρες**.

πολυμακάριστος, ον, ὁ πολὺ μακαριστός, πολυμακάριστος ψυχή Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 1046C, κλπ.

πολύμαλλος, ον, ὁ ἔχων πολὺν μαλλόν, Σχόλ. Θεοκρ. I, 10, ἔκδ. Dübn.

πολύμᾱλος, ον, ἴδε ἐν λ. **πολύμηλος**.

πολυμᾰνής, Ἐπικ. **πουλ-, ές**, λίαν μαινόμενος, ἐμμανής, Ἀνθ. Π. 12. 87.

πολυμάντευτος, ον, ὁ πολλάκις διὰ μαντικῆς προρρηθείς, ὁ πολλάκις προμαντευθείς, Πλούτ. 2. 292F.

πολύμαστος, ὁ, ἡ, ὁ πολλοὺς ἢ μεγάλους μαστοὺς ἔχων, μεταγεν.

πολῠμάσχᾰλος, ον, (**μασχάλη** Π) ὁ ἔχων πολλὰς μασχάλας, δηλ. παρακλάδια, ὄρῡς, μίλος Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 8, 4., 3. 10, 2., 3. 12. 3.

πολῠμάταιος, ον, ὁ ὅλως μάταιος, ἀνωφελής, Ἀριστέας π. τῶν Ἑβδομ. σ. 276, ἔκδ. Dale (σ. 116, ἔκδ. Hav.).

πολῠμάχητος, ον, περιμάχητος, περὶ οὗ πολλὴ μάχη γίνεται Λουκ. Κυν. 8.

πολύμαχος, ον, ὁ πολὺ μαχόμενος, Σχολ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 5. 328.

πολυμεγέθης, ὁ, ἡ, πολὺς τὸ μέγεθος, Νικηφ. Βλεμμ. σ. 233.

πολυμέδιμνος, Ἐπικ. **πουλ-, ον**, ὁ χορηγῶν πολλοὺς μεδίμνους, δηλ. γεννημάτων, ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, Καλλ. εἰς Δήμητρ. 2 καὶ 120.

πολῠμεθής, ές, ὁ πολὺν οἶνον πίνων, σφόδρα μέθυσος, Ἀνθ. Π. 11. 45.

πολυμεθόδως, διὰ πολλῶν μεθόδων, Εὐστ. Πονημάτ. ἔκδ. Taf. σ. 151, 91.

πολῠμέλαθρος, Ἐπικ. **πουλ-, ον**, ὁ ἔχων πολλὰ μέλαθρα, πολλοὺς ναούς, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 225, Νάνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 14. 2.

πολυμέλεια, ἡ, τὸ ἔχειν πολλὰ μέλη σώματος, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 172, 21, ἔκδ. Λ.

πολῠμελής, ές, (μέλος) ὡς καὶ νῦν, ὁ ἔχων πολλὰ μέλη, Πλάτ. Φαῖδρ. 238A. **II**. ποικιλόφθογγος, μέλος Ἀλκμὰν 1.—Ἐπίρρ. **-λῶς**, Πολυδ. Δ', 57.

πολυμελπής, ές, ὁ πολλὰ μέλπων, Πολυδ. Δ', 67.

πολυμεμφής, ές, ὁ πολὺ μεμφόμενος, ψέγων, φιλόψογος, Νόνν. Δ. 4. 35, κτλ.

πολύμέρεια, ἡ, τὸ ἐκ πολλῶν μερῶν συνεστηκέναι, Φίλων 1. 506, Πλούτ. 2. 910C.

πολύμερής, ές, (μέρος) ὁ ἐκ πολλῶν μερῶν συνιστάμενος, ἀντίθετ. τῷ **εἷς**, Τίμ. Λοκρ. 98D, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 1. 5, 27, π. Ζ. Μορ. 4. 7, 1, κ. ἀλλ. **2**) ποικίλος, πολλαπλοῦς, πολλῶν εἰδῶν, τῆς ὕδρεως οὔσης π. ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 5. 10, 15, πρβλ. Ποιητ. 23. 6. — Ἐπίρρ. **-ρῶς**, ὁ κατὰ πολλοὺς τρόπους, Πλούτ. 2. 537D, Ἐπιστ. π. Ἑβρ. α', 1.

πολυμεριμνία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **πολυμέριμνος**, (Ὠριγ.) φιλοσοφουμ. ἔκδ. Μί. σ. 3110.

πολυμέριμνος, ον, ὁ ἔχων πολλὰς μερίμνας, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 34·— ποιητ. τύπος **πολῠμέρμερος, ον**, Ἡσύχ.

πολυμέριστος, ον, ὁ πολὺ διῃρημένος, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 4, 439.

πολῠμετάβλητος, ον, ὁ εἰς πολλὰ μεταβαλλόμενος, μεταμορφούμενος, ἐπὶ τοῦ Πρωτέως, Εὐστ. 1502. 62.

πολυμετάβολος, ον, ὁ πολὺ μεταβαλλόμενος, εὐμετάβολος, Τιμαίου Λεξικ.

πολῠμέταλλος, ον, ὁ ἐκ πολλῶν μετάλλων ἀποτελούμενος, Συγγραφεὺς ἐν Ideler Φυσ. 2. 233.

πολῠμετρία, ἡ, τὸ ἐκ πολλῶν μέτρων ἀποτελεῖσθαι, περὶ Ἐπικοῦ μέτρου, Εὐστ. 353. 42.

πολύμετρος, ον, ὁ ἐκ πολλῶν μέτρων συνιστάμενος, ὅθεν πολύς, ἄφθονος, π. στάχυς Εὐρ. (Ἀποσπ. 520) παρ' Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 1240. **II**. (γραμματ.), ὁ ἐκ πολλῶν μέτρων συνιστάμενος, Ἀθήν. 608D.

πολῠμηκάς, άδος, ἡ, ἡ πολὺ μυκωμένη, αἶγες Χρησμὸς Βάκιδος παρ' Ἡροδότῳ 8. 20.

πολῠμήκετος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Κόϊντ. Σμ. 2. 452.

πολῠμήκης, ες, (μῆκος) ὁ πολὺ μακρός, Συνέσ. 73D, Πολυδ. Δ', 67.

πολύμηλος, ον, (μῆλον) ὁ ἔχων πολλὰ πρόβατα ἢ αἶγας, πλούσιος εἰς ποίμνια, ἐπὶ προσώπων, Ἰλ. Β. 705, Ξ. 490 (οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 300· ἐπὶ χωρῶν, Ἰλ. Β. 605, Πινδ. Ο. 1. 19, Π. 9. 11 (ἔνθα ὁ τύπος **πολύμᾱλος** εἶναι ἐσφαλμένος, διότι οἱ Δωριεῖς οὐδέποτε ἔλεγον **μᾶλα** ἀλλὰ **μῆλα** (τὰ πρόβατα), Ahrens D. Dor. 153)· ὑπερθ., Εὐρ. Ἄλκ. 588.

πολύμηνις, ιος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πολλὴν ὀργήν, πλήρης ὀργῆς, Ἀνθ. Π. 9. 168.

πολύμητις, ιος, ὁ, ἡ, ὁ πολλὰ σκεπτόμενος, πολύβουλος, πολύφρων, πολυμήχανος, ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως, Ἰλ. Α. 311, Ὀδ. Φ. 274, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 351· ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου, Ἰλ. Φ. 355· πολυμήτιδι τέχνῃ Ὀρφ. Ἀργ. 124·— οὕτω **πολῠμήτης, ου**, ὁ, Ἡσύχ.· ποιητ. **πολῠμῆτα**, Ὀππ. Ἀλ. 5. 6.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 532.

πολῠμήτωρ, ορος, ἡ, μήτηρ πολλῶν, Ὀππ. Ἀλ. 1. 88.

πολῠμηχᾰνία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, τὸ πολλὰ μηχανᾶσθαι καὶ ἐπινοεῖν, Ὀδ. Ψ. 321, Πλούτ. 2. 233E· ἐν τῷ πληθ., Μανέθων 6. 483.

πολῠμήχᾰνος, ον, ὁ πολλὰ μηχανώμενος, ἐπινοῶν, ἐφευρετικός, συνετός, Ὁμηρικὸν ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως, Ἰλ. Β. 173, κτλ., πρβλ. Σοφ. Φιλ. 1135· ἐν Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 319, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, π. μήτηρ, ἐπὶ τῆς φύσεως, Ὀρφ. Ὕμν. 9. 1.

πολῠμῐγής, Ἐπικ. **πουλ-, ές**, ὁ πολὺ μεμιγμένος, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 3, 29, Ἀνθ. Π. 9. 823· — **πολῠμῐγία**, ἡ, μῖξις πολλῶν πραγμάτων, μῖγμα ἐκ πολλῶν στοιχείων, Πλούτ. 2. 661E.

πολύμικτος, ον, = **πολυμιγής**, Ὀρφ. Ὕμν. 9, 11·—**-μίγματος, ον**, Γαλην. τ. 14, σ. 24, 8., 204, 14, κτλ.

πολύμιξ, ῐγος, ὁ, ἡ, = **πολυμιγής**, Ἐπιφάν.·— **πολῠμιξία**, ἡ, = **πολυμιγία**, Πλούτ. 2. 1109C, D· τὸ πολλαῖς γυναιξὶ μίγνυσθαι, Ἐπιφάν. 1, 653A.

πολῠμῑσής, ές, ὁ μισῶν πολλὰ πράγματα, Ἡράκλεις, πολυμισῆ τινα μέτει τὴν τέχνην Λουκ. Ἁλιεὺς 20.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 323.

πολύμισθος, ον, ὁ πολὺν μισθὸν λαμβάνων, διάφ. γραφ. ἐν Ἀνθ. Π. 5. 2.

πολύμῐτος, ον, ὁ ἐκ πολλῶν μίτων (νημάτων) συνιστάμενος, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 115· τὰ πολύμιτα, ὑφάσματα ὡς τὰ νῦν δαμασκηνὰ διὰ πολλῶν μίτων ὑφαινόμενα, Λατ. polymita, Πλίν. 8. 74· πέπλοι πολύμιτοι, τοιαῦτα Αἰγύπτια ὑφάσματα, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 432.— ἡ τέχνη τοῦ ὑφαίνειν τὰ τοιαῦτα ὑφάσματα ἐκαλεῖτο **πολυμιτική** ἢ **πολυμιταρική**, Σουίδ., Ἡσύχ. ἐν λ. **ποικιλτική**.

πολυμνήμων, ον, ὁ πολλὰ ἐνθυμούμενος, Πλούτ. 2. 292A.

Πολυμνήστεια (ἐξυπακ. μέλη), τά, μέλη Πολυμνήστου τοῦ Κολοφωνίου, καὶ Πολυμνήστει· ἀείδει μουσικήν τε μανθάνει Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 142, ἴδε Ἡσύχ. ἐν λέξει.

πολυμνήστευτος, ον, ἐπὶ γυναικός, ἡ πολλοὺς ἔχουσα μνηστῆρας, ἡ ὑπὸ πολλῶν ζητουμένη εἰς γάμον, Πλούτ. 2. 766D, C.

πολυμνήστη, ἡ, (μνάομαι) ἡ ὑπὸ πολλῶν ζητουμένη εἰς γάμον, Ὀδ. Δ. 770, Ξ. 64, Ψ. 149 ὡσαύτως μετὰ καταλήξεως ἀρσ., πολυμνήστοιο Τίσιδος Ἀνθ. Π. 6. 274.— Καθ' Ἡσύχ.: «πολυμνήστην· ἀγαθήν, σώφρονα».

πολύμνηστος, ον, ὃν μετ' εὐγνωμοσύνης ἐνθυμεῖταί τις, θεοῖσι .. π. χάριν τίνειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 821. **II**. πολυενθύμητος, αἷμα αὐτόθι 1459.

πολυμνήστωρ, ορος, ὁ, ἡ, = **πολυμνήμων**, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 535.

Πολ-ύμνια, ἡ, συνηρ. ἀντὶ τοῦ **Πολυῦμνια**, δηλ. ἡ ἔχουσα πολλοὺς ὕμνους, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, Ἡσ. Θ. 78· παρὰ μεταγεν., ἡ θεὰ τῆς λυρικῆς ποιήσεως, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1· καὶ τῆς παιδείας, καλουμένη προσέτι καὶ **Πολυμάθεια**, Πλούτ. 2. 746E.— **Πολυμνίς, ίδος**, Συλλ. Ἐπιγρ. 8185d.

πολύ-μνιος, ον, (μνίον) πλήρης μνίων, βρυων, διάφ. γραφ. ἐν Νικ. 950.

πολύμολπος, ον, = **πολυμελπής**, Ποιητὴς ἐν Κραμήρου Παρισ. Ἀνεκδ. τ. 4, σ. 349.

πολῠμορφής, ές, = **πολύμορφος**, Λύσων. Ἐπιστ. 14. 25.

πολῠμορφία, ἡ, τὸ ἔχειν πολλὰς μορφάς, ποικιλία, Λογγῖν. 39. 3, Ἱμερ. Λόγ. 21. 10.

πολύμορφος, ον, ὁ ἔχων πολλὰς μορφάς, πολλαπλοῦς, ποικίλος, Ἱππ. π. Ἀέρ. 289, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 11, 22 κ. ἀλλ.· Ὑπερθ., ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 28, 11. Ἐπίρρ. **-φως**, Διόδ. 2. 52.

πολύμουσος, ον, ὁ πλούσιος εἰς δῶρα τῶν Μουσῶν, Πλούτ. 2. 744A, Λουκ. π. Ὀρχ. 7.

πολυμόχθηρος, ον, ὁ πολὺ μοχθηρός, Θεόδ. Πρόδρ. εἰς Ἀνδρ. Κομν. στ. 158.

πολύμοχθος, ον, ὁ πολὺ μοχθῶν, πολλὰ πάσχων, Σοφ. Ο. Κ. 165, 1231 (ἴδε **πλάζω** I), Εὐρ. Ἐκάβ. 96, Ι. Α. 1330, κτλ. **II**. παθ., ὃν κτᾶταί τις διὰ πολλῶν μόχθων, ἀρετὴ Ἀριστ. ἐν τῷ Bgk. εἰς Λυρ. σ. 461· κῦδος Συλλ. Ἐπιγρ. 987 ὁ μετὰ πολλοῦ κόπου εἰργασμένος, τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημέναν Θεόκρ. 28. 8.

πολῠμύελος, ον, ὁ ἔχων πολὺν μυελόν, ὀστέα Ἱππ. Ἀγμ. 774.

πολύμῡθος, ον, ὁ λέγων πολλοὺς λόγους, λέγων πολλά, Ἰλ. Γ. 214, Ὀδ. Β. 200. **II**. ὁ περὶ οὗ πολὺς λόγος γίνεται, περίφημος, διάσημος ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ἀρεταὶ Πινδ. Π. 9. 133. **III**. πλήρης μύθων, διηγήσεων, Καλλιόπη Ἀνθ. Π. 9. 523·— τὸ π., πλῆθος μύθων, διηγήσεων, Ἀριστ. Ποιητ. 18. 13, Στράβ. 654.—Οὐσ., **πολυμυθέα**, ἡ, Σουίδ. ἐν λ. **Νικόστρατος**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολύμυξος, ον, ὁ ἔχων πολλὰς θρυαλλίδας, ἐπὶ λύχνου, Μαρτιάλιος 14. 14, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

πολύμῡχος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς μυχούς, Σχόλ. εἰς Καλλ. Δῆλ. 65.

πολύνᾱος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς ναούς, Θεόκρ. 15. 109· Ἰων. -νηος, Ἐτυμολ. Μέγ. 32, 9.

πολῡναύτης, ου, ὁ, ὁ ἔχων πολλοὺς ναύτας ἢ πλοῖα, Αἰσχύλ. Πέρσ. 83.

πολῡνεικής, ές, ὁ πολὺ ἐριστικός, φιλόνεικος, φίλερις, Αἰσχύλ. Θήβ. 830· — συχν. ὡς κύριον ὄνομα, **Πολυνείκης,** ὁ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὀνόματος οἱ τραγικοὶ ἀγαπῶσι νὰ παίζωσιν ἐτυμολογοῦντες αὐτό, αὐτόθι 658 κ. ἀλλ.

πολύνευρον, τό, = **ἀρνόγλωσσον,** Διοσκ. 2. 153 (ἐκ τῶν νόθ.).

πολῡνέφελος, ον, ὁ ὑπὸ πολλῶν νεφῶν κατακεκαλυμμένος, λίαν νεφελώδης, Ἐτυμολ. Μέγ. 7. 10, κτλ.· — ὑπάρχει καὶ Δωρ. τύπος **πολυνεφέλας, α,** Πινδ. Ν. 3. 16.

πολυνηνεμίη, ἡ, μεγάλη γαλήνη, Ἀνθ. Π. 10. 102, ἐσφαλμένη γραφὴ ἀντὶ **παλιν-**.

πολύνηστος, ον, σεσωρευμένος εἰς ὕψος, ὁ σχηματίζων μέγαν σωρόν, πῦρ Χρησμ. Σ.Β. 3. 543.

πολῡνίκης, ου, ὁ, ὁ συχνάκις νικῶν, Λουκ. Λεξιφ. 11.

πολῡνῑφής, ές, ὁ πολὺ νιφόμενος, πλήρης χιόνων, Εὐρ. Ἑλ. 1326· — **πολύνῑφος, ον,** Ἐτυμολ. Μέγ. 7. 9, πρβλ. **ἀγάννιφος.**

πολύνοια, ἡ, πολλὴ σκέψις, πολὺς νοῦς, ἀντίθετον τῷ **πολυλογία,** Πλάτ. Νόμ. 641Ε, Δίων Κ. 52. 41· πρβλ. **πολυμαθία.**

πολύνομος, ον, ὁ πολὺ νεμόμενος, βοσκόμενος, πολυνομώτατον καὶ παμφαγώτατον πάντων ὁ βοῦς Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 15, 4. 2) ἐπὶ χώρας, ἡ ἔχουσα πολλὰς νομάς, βοσκάς, χώρα .. οὖσα πολυνομώτατος (οὕτως ἀντὶ πολυνομωτάτη Τζέτζ. Ἱστ. 7. 58).

πολύνους, ον, συνηρ. **-νους, ουν,** ὁ ἔχων πολὺν νοῦν, συνετός, Εὐστ. Εὐαγγ. Προπ. 418C, κτλ. Ἐπίρρ. **πολύνως,** Πολυδ. Β', 230.

πολύνοσος, ον, ὁ εἰς πολλὰς νόσους ὑπαίτιος, Στράβ. 705.

πολύνοστος, ον, ὁ ἔχων πολλὴν οὐσίαν ἐν ἑαυτῷ, πολὺ θρεπτικός, σῖτία Ἱππ. 361. 12· ἐπὶ σπόρων (πρβλ. **νόσιμος**), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 8, 2.

πόλυντρα, τά, τὸ Λατ. polenta, «πόλυντρ· ἄλφιτα» Ἡσύχ.

πολύνυμφος, ον, ὁ ἔχων πολλὰς νύμφας, Πολυδ. Γ', 48.

πολύξενος, Ἰων. **-ξεινος, ον,** ποιητ. ὡσάκις η, ον, Πινδ. Ἀποσπ. 87, Ν. 3. 3, πρβλ. Πόρφ. προλεγ. α Εὐρ. Ἑκάβ. ιχ· — ἐπὶ προσώπων, ὁ πολλοὺς ξενίζων, λίαν φιλόξενος, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 713. 720 (ἐν τῷ Ἰων. τύπῳ)· πολυξενώτατον Ζῆνα τῶν κεκμηκότων Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 157. πρβλ. Ἀπτπ. 229. **II.** ὃν πολλοὶ ξένοι ἐπισκέπτονται, βωμός, νᾶσος Πινδ. Ο. 1. 149, Ν. 3. 3· οἶκος Εὐρ. Ἄλκ. 569.

πολύξεστος, ον, (ξέω) ὁ πολὺ ἐξεσμένος, ἐσθλιμμένος, Σοφ. Ο. Κ. 1570.

πολύξηρος, ον, ὁ πολὺ ξηρός, Ἡσύχ. ἐν λ. **πλυκαγκέος,** Ἐτυμολ. Μέγ. 681. 39.

πολύξῠλος, ον, ὁ πλήρης ξύλων, δασώδης, Σχ. εἰς Ἰλ. Α. 155, Πολυδ. Ζ', 171.

πολύογκος, ον, ὁ λίαν ὀγκώδης, Ἐκκλ.

πολυοδία, ἡ, μακρὰ ὁδός, μακρὰ ὁδοιπορία, Ἐδ. (Ἡσαΐας ΝΖ', 10).

πολύοδμος, ον, (ὀδμή) ὁ ἰσχυρῶς ὄζων, ἰσχυρὰν ὀσμὴν ἔχων, Ὀρφ. Ὕμν. 42. 4.

πολυόδους, Ἐπικ. **πουλυ-, ὁ, ἡ,** ὁ ἔχων πολλοὺς ὀδόντας, Νικ. Θηρ. 53, Νόνν.

πολυοζία, ἡ, τὸ ἔχειν πολλοὺς ὄζους, κλάδους, Θφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 2, 2.

πολύοζος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς κλάδους, φλέβες Ἀγεν. Ἀπολλ. παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 2, 8· ἐπὶ δένδρων, Θφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 13, 3., 7. 2, 8.

πολυοινέω, ἔχω πολὺν οἶνον, εἶμαι πλούσιος εἰς οἶνον, Ἴν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 91.

πολυοινία, ἡ, ἀφθονία οἴνου, Γεωπ. 4. 1. 14, κτλ. πολλὴ χρῆσις οἴνου, Λατ. vinolentia, μέθης δὲ καὶ πολυοινίας τὸ παράπαν τὸν νέον ἀπέχεσθαι Πλάτ. Νόμ. 666B, Πλούτ. 2. 239A.

πολύοινος, ον, ὁ πλούσιος εἰς οἶνον, ἔχων ἄφθονον οἶνον, ἐπὶ τόπου, Θουκ. 1. 138· ἐπὶ ἀνθρώπων, Ξεν. Πόρ. 5. 3. **II.** ὁ πίνων πολὺν οἶνον, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 254C.

πολύοκνος, ον, ὁ πολὺ βραδύνων, βραδύς, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 841.

πολυόλβιος, = τῷ ἑπομ., Ὀρφ. Ὕμν. 2. 12.

πολύολβος, ον, ὁ πολὺ πλούσιος ἐπὶ προσώπων καὶ χωρῶν, Διον. Π. 934, Ἀνθ. Π. 6. 114, Κόλουθ. 280, κτλ.· ἐπὶ πραγμάτων, πολὺ ἄφθονος, ἐδωδὴ Ἀνθ. Π. 9. 642. **II.** ἐνεργ., ὁ παρέχων πολὺν ὄλβον, πρόξενος πολλῆς εὐτυχίας, Ἀφροδίτα Σαπφὼ 64· ἀρετή Ἀνθ. Π. 8. 1, πρβλ. 1, 29· Ἥλιος Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκ.) 3883l, κτλ.

πολυολκής, ές, ὁ ἔχων πολὺ βάρος, Παλλαδ. Βίος Ἰω. Χρυσ. σ. 96. 14.

πολυομβρία, ἡ, πολὺς ὄμβρος, πολλὴ βροχή, ἐν τῷ ἑνικ. καὶ τῷ πληθ., Γεωπ. 1, 8, 3.

πολύομβρος, ον, πολὺ βροχερός, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 288.

πολυομίλητος, ον, ὁ πολλαῖς (γυναιξὶν) ὁμιλῶν, Νικήτ. Χωνιάτ. Ἱστ. 367A.

πολυόμμᾰτος, ον, ὁ ἔχων πολλὰ ὄμματα, πολλοὺς ὀφθαλμούς, ἐπὶ τοῦ Ἄργου, Λουκ. Θεῶν Δ. 3. 1.

πολυόμφᾰλος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς ὀμφαλούς, ἐπὶ ἀσπίδος ἐχούσης πολλὰς ὀμφαλοειδεῖς ἐξοχὰς ἢ κοσμήματα, Ὁππ. Κυν. 1. 218· ἐπὶ πλακοῦντος, Κλήμ. Ἀλ. 19.

πολυόνειρος, ον, ὁ πολλὰ ὀνειρευόμενος, Πλούτ. 2. 437F.

πολύοπλος, ον, ὁ ἔχων πολλὰ ὅπλα, Achmes Ὀνειρ. 283.

πολύοπος, ον, (ὀπός) ὁ πλήρης ὀποῦ, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 2, κτλ.

πολύοπτος, ον, ὁ πολὺ ὁρατός, πολυθέατος, Ποιητὴς ἐν Κραμήρου Παρισ. Ἀνεκδ. τ. 4, σ. 349.

πολυόργιος, ον, ὁ μετὰ πολλῶν ὀργίων ἑορταζόμενος, Ὀρφ. Ὕμν. 5. 4.

πολυορκία, ἡ, ἕξις τοῦ συχνάκις ὀμνύειν, φύεται γὰρ ἐκ πολιορκίας ἡ ψευδορκία Φίλων 2. 196., 271.

πολύορκος, ον, ὁ πολὺ ὀμνύων, Ἐδ. (Σειρὰχ ΚΓ', 10), Ἰω. Χρυσ. τ. 1, σ. 85B.

πολυόρμητος, ον, ὁ πολὺ ὁρμητικός, Σουΐδ. ἐν λ. **πολυάϊξ.**

πολυόρνῑθος, ον, ὁ ἔχων πολλὰ πτηνά, αἶα Εὐρ. Ι. Τ. 435.

πολύορνῐς, ῖθος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 65.

πολυόροφος, ον, ἴδε **πολυώροφος.**

πολυοσμία, ἡ, ἰσχυρὰ ἢ πολλὴ ὀσμή, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 16, 6.

πολύοσμος, ον, Ἀττ. ἀντὶ **πολύοδμος,** Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 16, 6.

πολυόστεος, ον, ὁ ἔχων πολλὰ ὀστᾶ, Πολυδ. Β', 197· τὸ π. τοῦ σκέλους, δηλ. ὁ πούς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 15, 6.

πολυούσιος, ον, (οὐσία) οὐσιώδης, Γαληνὸς τ. 9, σ. 673, 11. 2) πολλὴν ἔχων οὐσίαν, πολὺ πλούσιος, Θεόδ. Στουδ. σ. 545B.

πολυόφθαλμος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς ὀφθαλμούς, Διόδ. 1. 11, Πολυδ. Δ', 141. 2) ὁ ἔχων πολλοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ὡς ἐμπουμπούκια», ἄμπελος Γεωπ. 5. 8, 1. **II.** ὡς οὐσιαστ., φυτόν τι = **βούφθαλμος,** Ἱππ. π. Ἄρθρ. 830, κατὰ Γαληνὸν τ. 12, σ. 445.

πολυόχευτος, ον, ὁ πολὺ ὀχεύων, βατεύων, Σουΐδ. ἐν λέξ. ἡλέκτωρ, Ἐτυμολ. Μέγ.

πολυοχλέομαι, ἀποθ., ὑπὸ πολλοῦ λαοῦ κατοικοῦμαι, ἐπὶ πόλεως, Στράβ. 378, Διόδ. 14. 95· — οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., δύναμις πολυοχλοῦσα, πολυάριθμος στρατιά, Διον. Ἁλ. 6. 54, διάφ. γρ. 5. 6 (ἀντὶ **πολύοχλος οὖσα**).

πολυοχλία, ἡ, πολὺς ὄχλος, πλῆθος ἀνθρώπων, Πολυδ. 10. 14, 15, Ἐδ. (Ἰὼβ ΛΘ', 7).

πολύοχλος, ον, ὁ ἔχων πολὺν ὄχλον, πολλοὺς κατοίκους, χώρα Πολυδ. 3. 49, 5· πρβλ. **πολυοχλέομαι.** **II.** πολυάριθμος, δήμου εἶδη πολύοχλα Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 21· — περὶ τῆς εἰκασίας τοῦ Reiske ἐν Εὐρ. Ῥήσῳ 166 ἴδε **πολιοῦχος.**

πολυοψία, ἡ, ἀφθονία ὄψων ἢ ὀψαρίων, Ξεν. Ἀπομν. 3. 14, 3. 2) ποικιλία ὀρεκτικῶν ἐδεσμάτων, Πλούτ. 2, 662A.

πολύοψος, ον, ὁ ἔχων ἄφθονίαν ὀψαρίων, λίμνη Στράβ. 560. 2) ἔχων ἀφθονίαν ἐδεσμάτων, πολυτελής, δεῖπνον Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 11.

πολῡπάθεια, ἡ, τὸ ὑποκεῖσθαι εἰς ποικίλα πάθη ἢ ἐντυπώσεις, σχηματισθὲν κατὰ τὸ **ἀπάθεια.** Πλούτ. 2. 167E, ἔνθα ἴδε Wyttenb.

πολῡπάθής, ές, (παθεῖν) ὁ ὑποκείμενος εἰς πολλὰ πάθη ἢ ἐντυπώσεις, Πλούτ. 2. 97E· ποιητ., πουλυπαθεῖς τύραννοι, πολλὰ πάσχοντες, εἰς πολλὰς ταραχὰς ὑποκείμενοι, Ἀνθ. Π. 9. 98· ὁ πολλὰ πάσχων ἢ παθών, τοῦ πολυπαθοῦς βίου Γρηγ. Ναζ. 99, 22, κλπ.

πολῡπαιδία, ἡ, ἀφθονία παίδων, πολυτεκνία, Ἰσοκρ. 203D, Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 7.

πολῡπαίπᾰλος, ον, εἰς ὑπερβολὴν πανοῦργος, Ὀδ. Ο. 419· ε παιπάλημα.

πολύπαις, -παιδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πολλὰ τέκνα, Στράβ. 836, Ἀνθ. Π. 8. 161· μεταφορ., ἐπὶ τῆς Τύρου, ὡς μητροπόλεως πολλῶν ἀποικιῶν, αὐτόθι 7. 428.

πολῡπάμφᾰος, ον, ὁ λίαν λαμπρῶς φωτίζων, Ἀνθ. Π. 9. 591.

πολῡπάμων, ον, (πᾶμα, πέπᾶμαι), πλούσιος, πολλὰ κεκτημένος πολυχρήμων, Ἰλ. Δ. 433.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολῠπάνσοφος, ον, ὁ εἷς ὑπερβολὴν σοφός, λίαν πάνσοφος, Χρησμ. Σιβ. 2. 1.

πολῠπαρθένευτος, ἡ, ἡ ἐπὶ πολὺν χρόνον μείνασα παρθένος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1740.

πολυπάρθενος, ον, ὁ ἔχων πολλὰς παρθένους, Ὀρφ. Ὕμν. 51. 12.

***πολυπάταξ, ᾶγος,** ὁ, ἡ, (πατάσσω) πολυπάτητος ὑπὸ χορευτῶν, εὑρηται δὲ μόνον κατ' αἰτ., πολυπάταγα θυμέλαν Πρατίνας παρ' Ἀθην. 617Ε, καὶ κατὰ δοτ. **-πάταγι,** Ἐτυμολ. Μέγ. 280, Χοιροβ. 415.

πολῠπάτητος, ον, ὁ πολὺ πατούμενος ἢ πατηθείς, Σχόλ. εἰς Καλλ. Δία 26· μεταφορ., πεπατημένος ὑπὸ πολλῶν, τετριμμένος, κοινός, ῥαψῳδία Πλούτ. 2. 514C.

πολῠπάτρις, ιδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πολλὰς πατρίδας, Εὐστ. 4. 20.

πολῠπειρία, ἡ, πολλὴ πεῖρα, Θουκ. 1. 71, Πλάτ. Νόμ. 811A, κλπ.

πολῠπειρος, ον, ὁ ἔχων πολλὴν πεῖραν, Παρμεν. 53 Karst., Ἀριστοφ. Λυσ. 1109, Διόδ. 1. 1· ἰατρῶν ὡ πολυπειρότατε Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 202.

πολῠπείρων, ον, (πεῖρας) ὁ ἐκ πολλῶν περάτων συνελθών, παντοδαπός, παντοειδής, εἰς ἀγορὰν καλέσας πολυπείρονα λαὸν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 297. **2)** ὁ ἔχων εὐρέα ὅρια, ἀντίθετ. τῷ ἀπείρων, Ὀρφ. Ἀργ. 33.

πολῠπέλαστος, ον, ὁ πολὺ πλησιαζόμενος, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 2. 14.

πολῠπέλεθρος, πουλ-, ον, Ἐπικ. ἀντὶ **πολύπλεθρος,** Κόϊντ. Σμυρν. 3. 396.

πολῠπενθής, ές, ὁ πολὺ πενθῶν, ὁ πολλὰς λύπας ἐν ἑαυτῷ ἔχων, πολυπαθής, ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα Ἰλ. Ι. 563· γέρον πολυπενθές Ὀδ. Ξ. 386· πολυπενθέα θυμὸν Ψ. 15· ἐπὶ γεγονότων, π. μόρος Αἰσχύλ. Πέρσ. 547·— Ὑπερθ. **-έστατος** Πλούτ. 2. 114F.

πολῠπένθῠμος, ον, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Π. 7. 475.

πολυπῐ́ριούσιος, ον, λίαν περιούσιος, Ἰω. Δαμασκ. κατὰ Μανιχ. σ. 250.

πολυπερίσπαστος, ον, ὁ πολλοὺς περισπαμοὺς ἔχων, Οἰκουμεν. εἰς Ἀποκάλ. σ. 306, 27.

πολυπετής, ές, ὁ ἐκ πολλῶν πεσών, προελθών, ποικίλος, Μιχ. Ψελλ. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθα, τ. 5, σ. 450, ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Δ', σ. 279.

πολῠπευθής, ές, ὁ πολλὰ ἐρωτῶν, ἐρευνῶν, ἡμέρα π.· καθ' ἣν πολλοὶ συμβουλεύονται τὸ μαντεῖον, Πλούτ. 2. 292E.

πολῠπῐ́δητος, ον, (πηδάω) πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **πολύσακαρθμος,** «πολυσακάρθμοια ... πολυπηδήτου, εὐκινήτου, πολυκινήτου» Ἡσύχ.

πολῠπῆμων, ον, ὁ πολλὴν βλάβην προξενῶν, ὀλέθριος, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 230, εἰς Ἑρμ. 37· π. νόσοι, πολυειδεῖς νόσοι, Πινδ. Π. 3. 81.— **Πολυπημονίδης, ου,** ὁ, υἱὸς τοῦ Πολυπήμονος μετ' ἀναφορᾶς εἰς τὸ ἐπίθετον **πολυπήμων,** Ὀδ. Ω. 305. **II.** παθητ., ὁ πολλὰ πάσχων, Μανέθων 1. 85., 4. 49.

πολῠπηνος, ον, ὁ πυκνῶς ὑφασμένος, πυκνός, Εὐρ. Ἠλ. 190.

πολῠπηχυς, υ, γεν. **υος,** ὁ ἔχων πολλοὺς πήχεις, βραχίονας, αἰθέρα πολύπηχυς ἐπεστρωφᾶτο Τυφωεύς Νόνν. Δ. 1. 204.

πολῠπῐδᾰ́ξ, ᾰκος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πολλοὺς πίδακας, πολλὰς πηγάς, Ἴδην πολυπίδακα Ἰλ. Ι. 47, Ξ. 283, κτλ.· πολυπίδακος Ἴδης Ξ. 157, Υ. 59, 218 (μετὰ διαφ. γραφ. **πολυπιδάκου,** ὅπερ ἀπορρίπτεται ὑπὸ τοῦ Ἀριστάρχου, ἀλλὰ παραμένει ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 54, εὑρηται προσέτι παρὰ τῷ πεποιηκότι τὰ Κύπρια ἔπη ἐν Ἀθην. 682F, καὶ παρ' Ἡσυχ. ὅτι ἔχει τὴν γενικ. **πολυπιδάκου** καὶ ἑρμηνεύει· «πολλὰς πίδακας ἐχούσης, τουτέστιν ὑδάτων ἐκβολάς, ἢ πολλὰς πηγάς»).

πολῠπῐ́κης, ες, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πολύποδα, σπαθίον π., μαχαίριον χειρουργικὸν πρὸς ἀφαίρεσιν πολύποδος, Παῦλος Αἰγιν. 6. 25.

πολῠπῐκρος, ον, ὁ πολὺ ὄριμὺς ἢ πικρός· **πολύπικρα** ὡς ἐπίρρ., = πολὺ πικρῶς, Ὀδ. Π. 255· ὁμαλ. ἐπίρρ. **πολυπίκρως,** Εὐστ. 1801. 35.

πολῠπῐ́νης, ες, (πίνος) πολὺ πιναρός, ῥυπαρός, κάρα Εὐρ. Ῥῆσ. 716.

πολύπιστος, ον, «ὁ πολλὴν πίστιν ἔχων, ἔμπιστος» Ἡσύχ.

πολύπλαγκτος, ον, (πλάζω) ὁ πολὺ πλανώμενος, ὁ εἰς πολλὰ μέρη πλανώμενος, ληιστῆρσι π. Ὀδ. Ρ. 425, πρβλ. 511· ἐπὶ τῆς Ἰοῦς, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 572· π. ἔτεα Σοφ. Αἴ. 1185, κινδύνοισι πολυπλάγκτοισιν Θέογν. 1257. τὶν' ἂν ἴδοις .. πλυπλαγκτότερον; Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1197. **2)** ὁ πολὺ σφαλλόμενος, πραπίδες Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 594. 4. **II.** ἐνεργ. ὁ φέρων μακρὰν τοῦ σκοποῦ, παρασύρων τινὰ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ, παραπλανῶν, ἄνεμος Ἰλ. Α. 308.— Ἐν Σοφ. Ἀντ. 615, πλὴν δύναται νὰ σημαίνῃ ἢ τὴν περιπλανωμένην εἰς ὄνειρα τοῦ μέλλοντος ἐλπίδα (πρβλ. Πινδ. Ο. 12, 6) ἢ τὴν παραπλανῶσαν, ἐξαπατῶσαν, πρβλ. **πολυπλανὴς II.**

πολυπλαγκτοσύνη, ἡ, τὸ πλανᾶσθαι μακρὰν ἢ ἐπὶ μακρόν, Μανέθων 4. 222.

πολυπλᾰνής, ές, (πλανάομαι) ὁ μακρὰν ἢ ἐπὶ μακρὸν πλανώμενος, ἐν ἀλλ πολυπλανῆς (ἐξυπ. Μενέλαος) Εὐρ. Ἑλ. 204· π. εἶδος κτημάτων, ἀντίθετον τῷ **ἁπλανές,** Πλάτ. Πολιτικ. 285Δ· π. κισσός, ὁ κατὰ διαφόρους διευθύνσεις ἁπλώνων τοὺς κλάδους του, Ἀνθ. Π. 6. 154· π. πορεία, ἡ ἐκκλίνουσα, λοξοδρομοῦσα, Πλουτ. Κράσσ. 29· π. ἐν γράμμασι ὁ αὐτ. 2. 422D.—Ἐπίρρ. **-νῶς,** ὁ πλανώμενος κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, Ἱππ. 277, 54. **II.** ὁ πολὺ πλανώμενος, σφαλλόμενος, ἢ ἐνεργ., ὁ πολὺ πλανῶν, ἐλπὶς Μουσαῖ. 75, Ἀνθ. Π. 9. 134.

πολυπλάνητος [ᾰ], **ον,** = **πολυπλανής,** ἐπὶ τῶν Πελασγῶν, Ἡρόδ. 1. 56· π. αἰὼν Εὐρ. Ἱππ. 1110· π. πόνοι, οἱ κόποι τῆς περιπλανήσεως, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1319. **II.** ἐπὶ κτυπημάτων διδομένων κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, Αἰσχύλ. Χο. 425·—**τὸ πολυπλάνητον,** ἡ ἀστάθεια, οἷα τὸ πολυπλάνητον τῆς τύχης τῆς ἀστάτου Μανασσ. Χρον. 2876.

πολύπλᾰνος, ον, = **πολυπλανής,** Αἰσχ. Πρ. 585, Εὐρ. Φοίν. 661, Ἀνθ. Π. 6. 69.

πολυπλάσιος, α, ον, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **πολλαπλάσιος,** Ἀνθ. Π. 6. 152· οὕτω, **πολυπλᾰσίων, ον,** πιθανῶς ὑπὸ ἀντιγραφέων εἰσαχθὲν εἰς Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. 188 (177)·— ἐντεῦθεν, **πολυπλᾰσιάζω,** Ἡρῳδιαν. 8. 2, διάφ. γραφ. ἐν Πλουτ. 2. 388D· καὶ **πολυπλᾰσιασμός,** ὁ, Πλούτ. 2. 1020C, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 217.

πολύπλεθρος, ον, ὁ ἔχων μέγεθος ἢ ἔκτασιν πολλῶν **πλέθρων,** Εὐρ. Ἄλκ. 687· ἐπὶ προσώπων, ὁ πλούσιος εἰς ἀγρούς, Λουκ. Ἰκαρ. 18.

πολυπλεκτοτέρα μοχθηρία, **πολυπλοκωτέρα,** Μ. Ἀκομ. τ. Δ, σ. 218, 25, ἔκδ. Λ.

πολύπλεκτος, ον, = **πολύπλοκος,** Νόνν. Δ. 5. 247.

πολύπλευρος, ον, ὁ ἔχων πολλὰς πλευράς, Πλούτ. 2. 966E.

πολυπληθεία, ἡ, μέγα πλῆθος, μεγάλη ποσότης, ὕδατος Ἱππ. π. Ἀέρ. 290· τῶν φαττῶν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 4, 6, κτλ.· φέρεται **πολυπληθίᾳ** ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 583, Δημ. παρὰ Πολυδ. Δ', 463, Στράβ. 757 κλπ.

πολυπληθέω, ἶμαι ἢ γίνομαι πολυπληθής, Ἑβδ. (Ἔξοδ. Ε', 5)· ἃ πολυπληθεῖ ποσίν, δ ἔχει πλῆθος ποδῶν, αὐτόθι (Λευϊτ. ΙΔ', 42).

πολυπληθής, ές, πολὺς κατὰ τὸ πλῆθος, πολυάριθμος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 519. **2)** λίαν πεπληρωμένος, ἢ μεμιασμένος, ἦν πολυπληθὴς ὁ νοσέων ἐκ Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1.

πολυπληθίᾱ ἡ, ἴδε ἐν λ. **πολυπληθεία.**

πολυπληθύω, πολυπλήθω, ἐσφαλμένοι τύποι ἀντὶ: **πολὺ πληθύνω, πολὺ πλήθω,** Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 631.

πολυπλόκᾰμος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς πλοκάμους, ἐπὶ τοῦ πολύποδος, δηλ. οὗ ὀκτάποδος, Μάρκελλ. Σιδ. 36.

πολυπλοκᾰ, ἡ, πανουργία, δολιότης, Θέογν. 67.

πολύπλοκος, ον, (πλέκω) ὁ πολὺ πεπλεγμένος, πολὺ συνεστραμμένος ἐπὶ τῆς σπείρας δράκοντος, Εὐρ. Μήδ. 481· ἐπὶ τοῦ πολύποδος, οὐλύπου ὀργὴν ἔσχε πολυπλόκου Θέογν. 215· πρβλ. **πολύτροπος. 2)** μεταφ., ὁ πολὺ συστρεφόμενος, περίπλοκος, συμπεπλεγμένος, θηρίον Τυφῶνος πολυπλοκώτερον Πλάτ. Φαῖδρ. 230Α, ἔνθα ἴδε Stallb.· πολυπλοκωτάτη ἡ ἐν ὅπλοις τάξις Ξεν. Λακ. 11, 5· μέτρα μολπᾶς Ἀνθ. Π. 15. 27· ἱερὶ τῆς τύχης ἐν τῷ παιγνιδίῳ **τῶν πεσσῶν** Εὐρ. Ι. Α. 167.—Ἐπίρρ., **-κως,** Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 54. **3)** ἐπὶ προσώπων καὶ νοημάτων, οὐπώποτε .. ἤκουσα πολυπλοκωτέρας γυναικὸς Ἀριστοφ. Θεσμ. 435· π. νόημα αὐτόθι 463· ἔννοιαι Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 10. 8.

πλύπλους, ον, συνηρ. **-πλους, ουν,** ἐπὶ λιμένος, ὁ εἰς ὃν γίνεται πολλὴ κίνησις εἰσπλεόντων καὶ ἐκπλεόντων πλοίων, Μέναρδ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) 9, σ. 175.

πολυπλούσιος, ον, ὁ πολὺ πλούσιος, Ψευδο-Ἰάκωβ. 6, 3.

πολυπλουτέω, εἶμαι πολὺ πλούσιος, Χρησμ. Σιβ. σ. 235.

πολύπλουτος, ον, = **πολυπλούσιος,** Χρησμ. Σιβ. 3, 241, Ephmes Ὀνειροκρ. 77.

πολύπνοια, ἡ, συνεχὴς ἢ βίαιος ἄνεμος, ἀφοδρὰ καὶ συνεχὴς πνοὴ ἀνέμου, Χρησμ. Σιβ. 8. 180.

πολύπνοος, ον, συνηρ. **-πνους, ουν,** ὁ ἰσχυρῶς, μεγάλως πνέων, Ἡσύχ. ἐν λ. ζαὴς. **II.** πολὺ εὐῶδης, Ὀππ. Κυν. 1 461.

πολῠπόδειος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς πολύποδα, ὀκταπόδιον, Πολυδ. Ϛ', 33. 47·— **πολυπόδειον** (ἐξυπακτ. **κρέας**), τό, κρέας ὀκτάποδος, Θεόπομπ. Κωμικ. ἐν «Ἀρραβίτῃ» 2 (Ἀθήν. 324B), Φιλύλλιος ἐν Πόλισι» 1, Μνησίμαχος ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1, 43, κλπ.

πολῠπόδης, ου, ὁ, ποιητ. **πουλ-,** = **πολύπους,** Ἀνθ. Π. 9. 227, κτλ.

πολῠποδία, ἡ, τὸ ἔχειν πολλοὺς πόδας, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 6, 1.

πολῠποδίνη [ῐ̄], **ἡ,** μικρὸς πολύπους, ὁαμύλη, Ἀθήν. 318E.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολῠπόδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πολύπους**, Φιλόξ. παρ' Ἀθην. 147B, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 18, 3., 9. 37, 25. **II.** εἶδος πτερίδος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 9. 13, 6, Διοσκ. 4. 188, κτλ.

πολυποδίτης οἶνος, ὁ, παρεσκευασμένος διὰ πολυποδίου (II), Αἰτ. 3, 60, 61.

πολῠποδώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πολύποδος, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 9, 10.

πολῠπόθητος, ον, ὡς καὶ νῦν, πολὺ ποθητός, Συλλ. Ἐπιγρ. 9301· ἴδε **πολυδίψιος**.

πολυποθήτως, Ἐπίρρ., μετὰ πολλοῦ πόθου, Γεωργ. Νικομηδ. σ. 1334, ἔκδ. Mi.

πολῠποίκῐλος, ον, ὡς καὶ νῦν, φάρεα Εὐρ. Ι. Τ. 1150, Εὔβουλος ἐν «Στεφανοπώλισιν» 3. **2)** ποικίλος, πολλαπλοῦς, τελετὴ Ὀρφ. Ὕμν. 5. 11, κτλ.

πολυποικίλτος, ον, πολὺ πεποικιλμένος, Εὐστ. εἰς Ἰλ. Γ. 371.

πολύποινος, ον, ὁ αὐστηρῶς τιμωρῶν, Παρμενίδ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 11.

πολύπολις, εως, Ἰων. ιος, ὁ, ἡ, ποιητ. **πολύπτ-**, ὁ ἔχων πολλὰς πόλεις, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 255· τῆς μεγαλοπόλεως ἢ πολυπόλεως Ἀλεξανδρείας Φίλων 2. 541.

πολῠπόνηρος, ον, ὁλίαν πονηρός, παμπόνηρος, Μελάμπους περὶ Ἐλαιῶν τοῦ σώματος σ. 506.

πολῠπονία, ἡ, πολὺς κόπος ἢ μόχθος, Πλάτ. Ἀντερ. 133E.

πολύπονος, ον, ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ πολὺ ἐργαζόμενος, πολὺ μοχθῶν, πολλὰ πάσχων, ὡς καθολικὸν ἐπίθ. τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, π ἄνδρες, βροτοὶ Πινδ. Ν. 1. 50, Αἰσχύλ. Ἰχ-. 382, Εὐρ. Ὀρ. 175, κ-λ.· πολυπονωτάτη βροτῶν ὁ αὐτ. Ὗν Ἑκάβ. 722, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 1023. **2)** καθόλου, ἐπὶ πραγμάτων ὁ πλήρης πόνου καὶ παθημάτων, ἀδυνηρός, κοπώδης, ὄδυρμα Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 320· τόξα Σοφ. Φ. 777· ἱππεῖα ὁ αὐτ. Ἠλ. 515· ἀνάγκαι Εὐρ. Ὀρ. 1011· κρυπτεία π. πρὸς τὰς καρτερήσεις Πλάτ. Νόμ. 633B· δι' ἐμὸν ὄνομα πολ. (δηλ. τῆς Ἑλένης) Εὐρ. Ἑλ 199. Ἐπίρρ. **-νως**, Πλουτ. Ἀλέξ. 63, κτλ.

πολῠπο-ξύστης, ὁ, ἐργαλεῖον χειρουργικὸν πρὸς ἀφαίρεσιν πολύποδος, Παῦλ. Αἰγιν. 6. 25.

πολῠπόρευτος, ον, ὁ ὑπὸ πολλῶν διατρεχόμενος, πατούμενος πολυπάτητος, Ἡσύχ. ἐν λ. **πολύατειπτος**.

πολύπορος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς πόρους, ἐπὶ τοῦ σώματος γυναικός, Πλούτ. 2. 650C, κλπ.

πολύπους, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **πολύποους**, ὃ ἴδε.

πολῠποσία, Ἰων. ἡ, (πόσις) τὸ πολὺ πίνειν, τὸ πίνειν πολὺν οἶνον, (πρβλ. **πολυδαισία**), Ἱππ. Ἀφ. 1258, Πολύβ. 5. 15, 2, κτλ.

πολῠπόταμος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς ἢ μεγάλους ποταμούς, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 409.

πολῠποτέω, πίνω πολύ, πίνω πολὺν οἶνον, Ἱππ. Προρ. 83.

πολῠπότης, ου, ὁ, (πίνω) ὁ πίνων πολὺν οἶνον, Θεοκρίμπ. Ἱστ. 149· ποιητ. **πουλ-**, Ἀνθ. Π. 9. 524, 17· — θηλ. **πολῠπότῐς**, ῐδος, Δίλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 41

πολύποτμος, ον, ὁ ἔχων πολλὰς τύχας, Ὀρφ. Ὕμν. 69.

πολῠπότνια, ἡ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **πότνια**, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 211.

πολύποτος, ον, ὁ πολὺ πίνων, πολυπότης, Ἱππ. 358. 21, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 18. 3.

πολύπους, ὁ, ἡ, οὐδ. **-πουν**· αἰτ. ἀρσ. **πολύποδα** Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 11, 2· πληθ. οὐδ. **πολύποδα** Πλάτ.· — ὁ ἔχων πολλοὺς πόδας, Σοφ. Ἠλ. 488, Πλάτ. Τίμ. 92A· οὕτω τι πολύπουν ἐστὶν ἡ λύπη κακὸν Ποσειδίππος ἐν «Μύρμηκι» 2. **2)** ὁ ὑπὸ πολλῶν ποδῶν πατούμενος, χώρα Χρησμ. παρὰ Πολυαίν. 6 53· **πολύπους**, ἢ μᾶλλον **πουλύπους**, οδος, ὁ, διότι ὁ τύπος **πολύπους** ἁπαντᾷ πρῶτον παρ' Ἀριστ.· — κλίνεται δὲ: ὀνομ. **πουλύπους** Σοφ. Ἀποσπ. 289, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 302, Εὐπολις ἐν «Δήμοις» 23, κτλ.· γεν. **πουλύποδος** Ὀδ. ἔνθα κατωτ.· Πλάτ.Κωμικ. ἐν «Φάωνι» 1, 17, Εὔπολις ἐν «Τίτθαις» 1· αἰτιατ. **πουλύπουν** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 235, Ἡγήμων ἐν «Φιλίννῃ» 1, Ἄλεξις ἐν «Ἀμφίλῃ» 1, κτλ.· — πληθ., ὀνομ. **πουλύποδες** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 77· αἰτ. **-ποδας** Φερεκράτης ἐν «Ἀγρίοις» 2, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Παιδαρίῳ» 3· γεν. **πουλυπόδων** Ἀναξανδρίδης ἐν «Πρωτεσιλάῳ 1. 29· — παρ' Ἀριστ. ὁ πληθ εἶναι συνήθως **πολύποδες**, κτλ., π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 22, κτλ. ἀλλὰ καὶ αἰτ. πληθ. **πολύπους** εὑρηται αὐτόθι 4. 8, 22· οὕτω παρὰ Λουκ. εὐρίσκομεν ἐνικ. αἰτ. **πολύποδα** ἐν Βίων Πράσει 10, ἀλλὰ **πολύπουν** ἐν Ἐναλ. Διαλ. 4. 2· — παρὰ ποιηταῖς συχνάκις σχηματίζεται ἐξ ὀνομ. **πουλύπος** (πρβλ. **ἀελλόπος**, **ἀρτίπος**). γεν. **πουλύπου** Θέαγν. 215, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 235, πληθ., γεν. **πουλύπων** Ἀμειψίας ἐν «Κατεσθίοντι» 1· αἰτ. **πουλύπους** Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· — Δωρ. πληθ. ὀνομ. **πωλύποι** Ἐπίκτ. 33 Ahr.· αἰτ. **πωλύπους** αὐτόθι 82· καὶ ἐνικ. ὀνομ. **πῶλυφ**, Δίφιλος ὁ Σίφν. παρ' Ἀθην. 356E, Πολυδ. Δ', 204, πρβλ. Λατ. pōlypus ('Ορατ. Ἐπῳδ. 12. 5, Ὀβιδ. Ἁλιευτ. 31). Ὁ κοινὸς θαλάσσιος πολύπους ἢ ὀκτάπους, τὸ «ὀχταπόδι», ἅπαξ παρ' Ὁμ.(Ὀδ. Ε. 432), ἀκολούθως ἐν Θεόγν. 215, κτλ., ἴδε τὰ μνημονευθέντα χωρία· — ὁ Ἀριστ. περιλαμβάνει πολλὰ μαλάκια ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο, ἴδε Bonitz Ind. σ. 617b. 49. **II.** «σαραντάποδαρος», millepes, Largus Comp. Med. 5· πρβλ. ὄνος. **III.** πολύπους, ἐκφυμά τι ἐν τῇ ῥινί, Ἱππ. 517.29, Γαλην., Πολυδ. Δ', 204 πρβλ. Fōtes Oecon. **IV. πολύπους** βοτάνη = **πολυπόδιον**, ἀμφίβ. ἐν Γεωπ. 15. 1, 14 .— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσ. σ. 177.

πολυπραγμᾰτέω, = **πολυπραγμονέω**, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 6.

πολυπράγμᾰτος, ον, = **πολυπράγμων**, Πρόκλου παράφρασις Πτολεμ. σ. 228.

πολυπραγμονέω, Ἰων. **πολυπρηγμ-**, ἀσχολοῦμαι εἰς πολλὰ πράγματα, ἢ ἐξετάζω τι κατὰ βάθος, κοινῶς «πολυξετάζω», μὴ πολυπραγμόνει, μὴ φρόντιζε πολὺ περὶ αὐτοῦ, Φερεκράτ. ἐν «Ψευδηρακλεῖ» 1· οὔτε ζητεῖν δεῖν οὔτε πολυπραγμονεῖν τὰς αἰτίας ἐρευνῶντες Πλάτ. Νόμ. 821A· περί τι αὐτόθι 952D· περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 184E. **2)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, εἶμαι πολυπράγμων, θέλω νὰ μανθάνω τί κάμνει ὁ μὲν καὶ ὁ δέ, ἀναμιγνύομαι εἰς ξένας ὑποθέσεις, (πρβλ. **πολυπράγμων**), Ἀριστοφ. Πλ. 913, κλπ.· τὰ αὐτοῦ πράττειν καὶ μὴ πολυπρ. Πλάτ. Πολ. 433A·— μάλιστα ὡς τὸ **νεωτερίζω**, ἀναμιγνύομαι εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα, ῥᾳδιουργῶ κατὰ τῶν καθεστώτων, Λατ. novas res moliri, Ἡρόδ. 3. 15 (ὡς τὸ πολλὰ πρήσσειν ὁ αὐτ. 5. 33), Ξεν. Ἀν. 5. 1, 15. **3)** παρὰ μεταγεν., μετ' αἰτ., περιεργάζομαί τι., ἐρευνῶ ἐκ τοῦ πλησίον, ἀλλότρια κακὰ Μενάνδρ. Μονόστ. 583, πρβλ. Πολύβ. 3. 38, κτλ.— Παθ., ὁ αὐτ. 12. 27, 4· οὕτω ῥηματ. ἐπίθ. **πολυπραγμονητέον**, δεῖ πολυπραγμονεῖν, μέχρι τῶν προειρημένων πολυπραγμονητέον ὁ αὐτ. 9. 19, 4.

πολυπραγμόνησις, ἡ, τὸ πολυπραγμονεῖν, Πλωτ. ἔκδ. Kirchh. τ. 2, σ. 276, 17.

πολυπραγμοσύνη, ἡ, ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ **πολυπράγμονος**, περιεργία, τὸ ἀναμιγνύεσθαι εἰς πολλά, Ἀριστοφ. Ἀχ. 833, Λυσίας 93. 13, κτλ.· συναπτόμενον τῷ **ἀλλοτριοπραγμοσύνη**, Πλάτ. Πολ. 444B· ἀντίθετον τῷ **ἀπραγμοσύνη**, Θουκ. 6. 87· πρβλ. τὸ ἑπόμ. **2)** παρὰ μεταγεν., ἀκριβὴς ἔρευνα, Πολύβ. 5. 75, 6.— Πρβλ. Πλουτ. τὸ περὶ **πολυπραγμοσύνης**.

πολυπράγμων, ον, γεν. **-ονος**, (**πράσσω**, **πρᾶγμα**), ὁ ἀσχολούμενος εἰς πολλά, ὑπὲρ τὸ δέον πολυάσχολος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὁ εἰς πολλὰ ἀναμιγνυόμενος, περίεργος, Λατ. curiosus, οὐ γὰρ πολυπράγμων ἐστίν, ἀλλ' ἁπλῆγιος (δηλ. ἁπλοῦς) Εὔπολις ἐν «Πόλεσιν» 27b, Ἀριστοφ. Ὄρν. 471, Λυσίας 170. 26, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 105, 245, 253· ἐκθετον ὅπερ συχνάκις ἐδίδετο εἰς τοὺς πολυπράγμονας Ἀθηναίους ὑπὸ τῶν πολιτικῶν αὐτῶν ἀντιπάλων ὡς ἐν τοῖς δράμασι τοῖς φέρουσι τοῦτο τὸ ὄνομα τοῦ Τιμοκλείους, τοῦ Διφίλου καὶ τοῦ Ἡνιόχου· δίδεται δὲ τὸ ἐπίθετον τοῦτο καὶ εἰς τὸν Σωκράτη, οὕτω περίεργος εἶ, ὦ Σώκρατες, καὶ πολυπράγμων; Ἀρριαν. Ἐπίκτ. 3. 1, 21, πρβλ. **ἀπράγμων**, **φιλοπράγμων**, Valck εἰς Εὐρ. Ἱππόλ. 785.

2) μεταγεν., καὶ σπανίως ἐπὶ καλῆς σημασίας, ὁ περίεργος ὅπως μάθῃ, Πολύβ. 9. 1, 4· Ἡρόδοτος ὁ π. Διόδ. 1. 37.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσεις σ. 154.

πολυπράκτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **πολυπράγμων**, Μανέθων 4. 160.

πολύπρεμνος, ον, ὁ ἔχων πολλὰ πρέμνα, πολλὰ στελέχη, κορμοὺς δένδρων, ὕλη Ἀπολλ.Ρόδ. Δ. 161.

πολυπρεπής, **-ές**, διακεκριμένος πολύ, διακεκριμένος, Φιλόστρ. 605.

πολυπρηγμονέω, Ἰων. ἀντὶ **πολυπραγμονέω**.

πολυπρήμων, ωνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πολλὰς κορυφάς, πελωκόρυφος, Ἑρμησιάναξ 57.

πολυπρόβᾰτος, ον, ἡ πλούσιος εἰς πρόβατα ἢ κτήνη, Φρύγες πολυπροβατώτατοι Ἡρόδ. 5. 49, πρβλ. Ξεν. Πόροι 5. 2.

πολύπροικος, ον, (προῖξ) ἐπὶ γυναικός, ἡ λαβοῦσα ἢ ἡ ἔχουσα πολλὴν προῖκα, Εὐστ. 1383. 16.

πολυπρόσωπος, ον, ὁ ἔχων πολλὰ πρόσωπα, ποικιλόμορφος, οὐρανὸς π., ὁ ἀεὶ μεταβαλλόμενος οὐρανός, Λυκόφρ. Τραγ. παρ' Ἀριστ. ἐν Ρητ. 3. 3, 1· ἐπὶ δραμάτων, ὁ ἔχων πολλὰ πρόσωπα ἢ χαρακτῆρας, Λουκ. Νιγρῖν. 20, πρβλ. Πλούτ. 2. 711F, κτλ.— Ἐπίρρ. **-πως**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16 3, 3.

πολύπτερος, ον, ὁ ἔχων πολλὰ πτερά, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 7, π. Ζ. Μορ. 4. 6, 4.

πολυπτόητος, Ἰων. **-πτοίητος**, ον, ὁ πολὺ πτοούμενος, δειλός, Πλούτ. 2. 44C, Νόνν., κλπ.· ὄμμα Ἀνθ. Π. 5. 200· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἡ πολὺ ταρασσομένη, αὐτόθι 7. 624.

πολύπτορθος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς πτόρθους, κλάδους, βλαστούς, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 15. 4.

πολύπτυκτος, ον, πολλαπλοῦς, πολύπλοκος, ῥυθμοὶ Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 928.

πολύπτῠχος, ον, (πτύξ, πτυχή) ὁ ἔχων πολλὰς πτυχάς· μάλιστα ἐπὶ ὄρων ἐχόντων πολλὰς κοιλάδας (ὥστε μακρόθεν φαί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νονται ὡς ἔχόντα πολλὰς πτυχάς, πρβλ. πτύξ II), πολυπτύχου Οὐλύμποιο Ἰλ. Θ. 411, πρβλ. Υ. 5, Ἡσ. Θεογ. 113· Ἴδης ἐν κνήμαισι πολυπτύχου Ἰλ. Φ. 449, κτλ.· ἐπὶ τῆς ὀρεινῆς λωρίδος τῆς Φωκίδος, Εὐρ. Ι. Τ. 677· ἐπὶ ἐπιδέσμου, ὁ πολλὰς ἔχων πτυχάς, πολλάκις περιπτυσσόμενος, Ἱππ. π. Ἀγμ. 751. κτλ. **II.** ὁ πολλάκις ἐπτυγμένος, ἔχων πολλὰ φύλλα, πολυσέλιδος, δέλτοι Λουκ. Ἔρωτ. 77· γραμματεῖον, «καὶ Ἡρόδοτος μὲν λέγει δελτίον δίπτυχον, οἱ δὲ Ἀττικοὶ γραμματεῖον δίθυρον, καὶ θύρας τὰς πτύχας· ἄχρι δύο, εἶτα πτύχας, καὶ τρίπτυχον καὶ πολύπτυχον» Πολυδ. Δ', 18. — Καθ' Ἡσύχ.: «πολυπτύχου· πολλὰς ἐξοχὰς ἔχοντος, πολυμεροῦς, πολλὰς πτύχας καὶ εὐρυχωρίας ἔχοντος καὶ πολλὰ ἀποκλίματα».

πολυπτώξ, ῶκος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πολλοὺς πτῶκας, λαγούς, Χοιροβ. 176. 5.

πολύπτωτος, ον, (πτῶσις) ὁ πολλὰς πτώσεις ἔχων, «πολύπτωτος ἐστὶ σχηματισμὸς τὸ πάντων καὶ πάντεσσι καὶ πᾶσι (κρατεῖν, ἀνάσσειν)» Εὐστ. 105. 26· — τὸ πολύπτωτον, ῥητορικὸν σχῆμα, πρβλ. Quintil. 9. 3, 36, Λογγῖν. 23. 1, Εὐστ. 349, 40.

πολύπτωχος, ον, ὁ λίαν πτωχός, Ἔρρ. Σύρου ἅπαντα τ. 2, σ. 352F.

πολύπῡλος, ὁ ἔχων πολλὰς πύλας, Διόδ. 1. 45.

πολύπυργος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς πύργους, Ὁμ. Ὕμν. Ἀπ. 242.

πολύπῦρος, ον, (πυρὸς) ὁ πλούσιος εἰς σῖτον, ἐπίθ. εὐφόρων χωρῶν, Ἰλ. Ρ. 756, Ο. 372, Ὀδ. Ξ. 335, κ. ἀλλ., Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 555.

πολύπῡρος, ον, (πῦρ) ὁ πλήρης πυρός, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 880, κτλ.

πολύπυστος, ον, ὁ πολὺ ἀκουστός, πολλὴν ἔχων φήμην, Νικ. Ἀλεξιφ. 303.

πολυρεμβαστος, ον, (ῥεμβάζω) πολυπλανής, ἀσταθής, φιλία Σαπφὼ 140.

πολῠρημυνέω, πολῠρήμων, ἴδε **πολυρρ-**.

πολύριζος, ον, ἀντὶ **πολύρριζος,** Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1135.

πολύρραβδος, ον, ὁ ἔχων πολλὰς ῥαβδώσεις, σειρὰς, ἀραιωτὸς, περὶ ἰχθύων, Ἀριστ. Ἀποσπ. 278.

πολυρρᾰγής, ές, ποταμοῖο πολυρραγέος, τοῦ βιαίου καὶ πολλὰς ῥωγμὰς ποιοῦντος, Νικ. Θηρ. 59.

πολυρράθᾰγος, ον, ὁ πολὺν ἦχον ποιῶν, Ὁππ. Κυν. 3. 21, Ἀλ. 5. 652.

πολυρραθάμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πολλὰς σταγόνας, Νόνν. Δ. 7. 174.

πολυρραίστης, ου, ὁ, ὁ πολλοὺς φονεύων, Ὁππ. Ἁλ. 1. 463, διάφ. γραφ. ἐν Λυκόφρ. 210.

πολύρρᾰφος, ον, (ῥάπτω) ὁ πολλὰς ῥαφὰς ἔχων, ὁ καλῶς ἐρραμμένος, (πρβλ. **πολύκεστος**), Σοφ. Αἴ. 575· — οὕτω, **πολύρραπτος, ον,** Θεόκρ. 25. 265· καὶ **-ρᾰφής, ές,** Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 9. 38.

πολυρρεπής, ές, ὁ πολὺ ῥέπων, Εὐστ. Θεσσ. σ. 540, ἔκδ. Μί.

πολυρρημονέω, λέγω πολλά, Εὐστ. 805. 41, κτλ.

πολυρρήμων, ον, (ῥῆμα) ὁ πολλὰ λέγων, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 3. 5.

πολύρρηνος, ον, ὁ πολλὰ ποίμνια ἔχων, Πελίης μὲν ἐν εὐρυγόρῳ Ἰαωλκῷ ναῖε πολύρρηνος Ὀδ. Λ. 256· ἐπὶ χώρας Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 449, κτλ.· — ἐν τῷ πληθ., ἔχομεν ἑτερόκλιτον ὄνομ., ἄνδρες πολύρρηνες Ἰλ. Ι. 154, 296, Ἡσ. Ἀποσπ. 39. 3· δοτικὴ τις **πολύρρηνι** μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ.· καὶ ὄνομ. **πολύρρην** ἀπαντᾷ παρά τινι Ποιητῇ ἐν Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. σ. 15.

πολυρριζία, πλῆθος ῥιζῶν, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 3. 10, 6.

πολύρριζος, ον, ὁ ἔχων πολλὰς ῥίζας, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 10, 2, Ἀνθ. Π. παράρτ. 6. **II. πολύρριζον,** τό, συνώνυμ. τῷ **ἐπιμηθίον,** Διοσκ. 4. 19.

πολύρρινος, ον, ὁ ἐκ πολλῶν δερμάτων συνιστάμενος, πολύδερμος, σάκος Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1231.

πολύρροδος, ον, (ῥόδον) ὁ ἔχων ἀφθονίαν ῥόδων, λειμὼν Ἀριστοφ. Βάτρ. 548.

πολυρρᾰθιος, ον, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἡ μεγάλως ῥοχθοῦσα, θάλασσα Κόϊντ. Σμ. 7. 305· ὁ ὑπὸ πολλῶν κυμάτων πληττόμενος Ἄρατ. 412· — ὡσαύτως **πολύρροθος, ον,** φροίμια π., αἱ κραυγαὶ πολλῶν φωνῶν, Αἰσχύλ. Θήβ. 7.

πολυρραιβδήτος, ον, ὁ θορυβωδῶς ἐν τάχει περιστρεφόμενος, πολυδίνητος, ἄτρακτος Ἀνθ. Π. 6. 160.

πολύρριζος, ον, ὁ πολὺν ῥοῖζον ἀποτελῶν, Νικ. Θηρ. 792.

πολύρροος, ον, συνῃρ. **-ρους, ουν,** = **πολύρρυτος,** Πολυδ. Ϛ', 148, Εὐστ. 96, 28.

πολυρρῡμος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς ῥυμούς, Ἀρρ. Τακτ. 3, σ. 10.

πολύρρῡτος, ον, ὁ πολὺ ἢ ἰσχυρῶς ῥέων, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 843· ἐν Σοφ. Ἠλ. 1420, ὁ Bothe διώρθωσε **παλίρρυτον.**

πολύς, πολλή, πολύ, γεν. **πολλοῦ, ῆς, οῦ·** δοτ. **πολλῷ, ῇ, ῷ·** αἰτ. **πολύν, πολλήν, πολύ·** — Ἰων. **πολλός, πολλή, πολλόν,** αἰτ. **πολλόν, πολλήν, πολλόν,** διετηρήθη δὲ ἡ Ἰων. αὔξη κλίσις παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀπανταχοῦ πλὴν τῆς ὀνομ. καὶ αἰτ. τοῦ ἀρσ. καὶ οὐδ. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ τε Ἰων. καὶ τῷ Ἀττ. τύπῳ ἀδιαφόρως· παρ' Ἡροδ. τὰ ἀντίγραφα ἔχουσι **πολὺν** ἐν 3. 57., 6. 125. **πολὺ** ἐν 2. 106., 3. 30., 6. 72., 7. 46, 160, — πιθαν. ἐσφαλμένως, Δινδ. π. Διαλ. Ἡροδ. xlii· ἐν ᾧ ὁ τύπος **πολλὸν** ἀπαντᾷ ὅτε ἐν Τραγ. διαλόγῳ, Σοφ. Ἀντ. 86, Τρ. 1196. Οἱ ἐξῆς τύποι εὑρηνται παρ' Ἐπικ. ποιηταῖς,— ἐνικ. γεν. **πολέος,** Ἰλ. Δ. 241, κτλ.· πληθ. ὀνομ. **πολέες** Ὅμ., συνῃρ. **πολεῖς** μόνον ἐν Ἰλ. Α. 708· γεν. **πολέων** Ε. 691, κτλ.· δοτ. **πολέσι** Κ. 262, κτλ.· **πολέσσι** Ν. 452, κτλ.· **πολέεσσι** Ι. 73, Ὀδ. Ε. 54, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 119, κτλ.· αἰτ. **πολέας** ὡς τριαύλλ. Ἰλ. Γ. 126, κτλ., ἀλλ' ὡς δισύλλ., Α. 559., Β. 4, κτλ. (συχν. μετὰ διαφ. γραφ. **πολεῖς** Ο. 66., Υ. 313, κτλ.)· παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. **πολέας, πολέας** εἶναι ἐν χρήσει ὡς θηλ., Καλλ. εἰς Ἄρτ. 42, εἰς Δῆλ. 28, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 21· οὐδ. **πολέα** Κόϊντ. Σμ. 1. 74. Τίλος, **πουλύς,** οὐδ. **πουλύ,** εἶναι ὡσαύτως Ἐπικ. τύποι, ὧν τὸ **πουλὺς** κεῖται ἐνίοτε ὡς θηλ., π. χ. πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν Ἰλ. Κ. 27· ἠέρα πουλὺν Ἰλ. Ε. 776, ἂν καὶ ἐν Ρ. 263 εὑρίσκομεν ἠέρα πολλήν· τὸ οὐδέτ. **πουλὺ** εὑρηται μόνον ἐν Ὀδ. Ο. 387· ὁ Ἡσ. ὡσαύτως ἀπῆξ ἐν τῷ ἀρσ., Θεογ. 190· περὶ λέξεων συνθέτων μετὰ τοῦ **πουλυ-,** ἴδε ἐν λ. **πουλυδάτειρα.** Οἱ τύποι **πουλύς, -ύ,** ἀπαντῶσιν ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις τοῦ Ἱππ. καὶ Ἀρεταίου, ἀλλ' οὐδέποτε παρ' Ἡροδ. Ἴχνη τινὰ τῶν Ἐπικ. τύπων εὑρηνται καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς, μάλιστα τοῖς Τραγ., οἷον δοτ. **πολεῖ** ἐν χορικῷ στίχ. τῶν Αἰσχύλ. Ἱκετ. 745· **πολέα** ἐν ἑτέρῳ χορικῷ τοῦ Αἰσχύλου ἐν Ἀγ. 723, κτλ.· **πολέων** ἐν χορικῷ, Εὐρ. Ἑλ. 1332· **πολέσι** ὁ αὐτ. Ι. Τ. 1263. (Πιθανῶς ἐκ τῆς √ΠΛΕ, πρβλ. **πλέ-ες, πλε-ίων, πλε-ῖστος, πλήν·** Σανσκρ pur-us (Βεδ. pul-us)· Λατ. plu-res (Ἀρχ. Λατ. ple-ores), p us, plerique· Γοτθ. fil-u (πολύς), filu-sna (πλῆθος)· Ἀρχ. Σκανδιν. flei-ri, fle-ster (πλείων, πλεῖστος), κτλ.) [Προσῳδ.:— ὔ ἀείποτε· γεν. πληθ. **πολέων,** αἰτ. **πολέας** εἶναι δισύλλ., Ἰλ. Π. 655, Δ. 559· **πολλέων** εἶναι κατ' ἀνάγκην δισύλλ. παρ' Ὅμ.]

I. κυρίως ἐπὶ ἀριθμοῦ, ὡς καὶ νῦν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὀλίγος,** Ὅμ., κλπ.· **ἐξ ὀλίγων** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐκ πολλῶν,** Ἡσ. Θ. 447· μήτε τριήκοντα ἐτέων πολλὰ ἀπολείπων, μήτε πολὺ νεώτερος τῶν τριάκοντα ἐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 694· παρῆσάν τινες καὶ πολλοί γε Πλάτ. Φαίδων 58D· οὐ πολλοί τινες Αἰσχύλ. Πέρσ. 510· — μετὰ ὀνομάτων δηλούντων πλῆθος, πουλὺς ὅμιλος Ὀδ. Θ. 109· πολλὸν πλῆθος Ἡρόδ. 1. 141· πολλὸν ἔθνος ὁ αὐτ. 4. 22· παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως πουλὺ..ἔτος ἀντὶ τοῦ πολλὰ ἔτη, Ἀνθ. Π. 6. 235· πολὺς ἦν ὁ καταπλέων Πολύβ. 15. 26, 10· — ὡσαύτως ἐπὶ πράγματος συχνάκις ἐπαναλαμβανομένου, περὶ οὗ λόγος ἀπῆκται π. Ἡρόδ. 1. 30· πολλὸν ἦν τοῦτο τὸ ἔπος 2. 2, πρβλ. 3. 137, κτλ.· πολὺ .. τὸ σὸν ὄνομα διήκει πάντας Σοφ. Ο. Κ. 305· τούτῳ πολλῷ χρήσεται τῷ λόγῳ, συχνάκις, Δημ. 523. 27. **2)** οὐ μόνον ἐπὶ ἀριθμοῦ ἀλλὰ καὶ μεγέθους, βαθμοῦ, δυνάμεως, ἐπιτάσεως, σφοδρός, ἰσχυρός, ὄμβρος, νιφετὸς Ἰλ. Κ. 6· π. ὕπνος, βαθὺς ὕπνος, Ὀδ. Ο. 394· π. πῦρ Κ. 359· π. ὑμέναιος, ἠχηρὸς γαμήλιος ὕμνος, Ἰλ. Σ. 493· π. ὁρμαγδός, ροῖζος, κτλ., Β. 810, κτλ.· π. ἀνάγκη, ἰσχυρά, κραταιὰ ἀνάγκη, Valck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1668 (1674)· π. γέλως, βοή, πολύς, μέγας, Σοφ. Αἴ. 303, 1149· μωρία αὐτόθι 745· ὄλβος, αἶθὼς Αἰσχύλ. Πέρσ. 251, Ἀγ. 948· ἀλογία, εὐήθεια Πλάτ. Φαίδων 67E, Φαῖδρ. 275C, κτλ. **3)** σπανίως ἐπὶ ἑνὸς μόνου προσώπου, ἰσχυρός, σημαίνων, σημαντικός, σπουδαῖος, μέγας καὶ πολλὸς ἐγένεο Ἡρόδ. 7. 14, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. Ι· οὕτως ἐπὶ προσώπων, πολλὸς ὑπὸ παντὸς ἀνδρὸς αἰνεόμενος Ἡρόδ. 2. 98· Ἐτεοκλῆς ἂν εἰς πολὺς .. ὑμνοῖτο Αἰσχύλ. Θήβ. 6· ῥώμην σώματος πολὺς Διον. Ἁλ. 2. 42. **γ)** συναπτόμενον μετὰ ῥήματος, Κύπρις γὰρ οὐ φορητόν, ἦν πολλὴ ῥυῇ, ἐὰν ῥεύσῃ μὲ πλῆρες τὸ ῥεῖθρόν τηϊ, κατὰ μεταφορὰν εἰλημμένην ἐκ ποταμοῦ, Εὐρ. Ἱππ. 443· θρασυνομέν᾽ω καὶ πολλῷ ῥέοντι Δημ. 272. 22· κατὰ μεταφορὰν εἰλημμένην ἐκ τοῦ ἀνέμου, ὡς πολὺς ἔπνει καὶ λαμπρός, ἐφύσα δυνατὸς καὶ δροσερός, ὁ αὐτ. 787. 22, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 760, Ἀνθ. Π. 11. 49· καὶ καθόλου, ἰσχυρός, ὅταν π. ὁ θεὸς ἔλθῃ Εὐρ. Βάκχ. 300· ἦν π. παρῇ ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1200· π. καὶ τολμηρὸς Δημ. 1024. 3· — οὕτω καὶ μετὰ μετοχ. καὶ τοῦ **εἰμί,** π. χ. πολλὸς ἦν λισσόμενος, «ἦτον δλος παρακάλια», Λατ. multus erat in precando, Ἡρόδ. 9. 91· π. ἐνέκειτο λέγων ὁ αὐτ. 7. 158· π. τοῖς συμβεβηκόσιν ἔγκειται Δημ. 294. 21· οὕτω, π. ἦν ἐν τοῖσι λόγοισι Ἡρόδ. 8. 59· πρὸς τοῖς παρασκευαῖς Πολυβ. 5. 49, 7· ἐπὶ τῇ τιμωρίᾳ Διόδ. 14. 107· καὶ ἄνευ προθέσ., π. ἦν τοῖς ἐπαίνοις Αἰσχίν. 33. 27· π. μὲν γάρ ὁ Φιλιππος ἔσται, συ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χνάκις θὰ μνημονεύηται, ὁ αὐτ. 23, ἐν τέλ.· πρβλ. **γνώμη** III.— Ἐν πάσαις ταύταις ταῖς περιπτώσεσιν ὑπάρχει συνημμένη ἔννοιά τις ἐπαναλήψεως μετὰ τῆς τοῦ βαθμοῦ, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν μνημονευθέντων παραδειγμάτων, πρβλ. Rulnk.Ep. Cr. σ. 142, Pors. Advers. σ. 307. **3)** ἐπὶ τῆς ἀξίας ἢ σπουδαιότητος πράγματός τινος, πολέος δὲ οἱ ἄξιος ἕσται Ἰλ. Ψ 562, Ὀδ. Θ. 405· πολλοῦ ἄξιος, συχν. παρ' Ἀττ.· πολλῶν ἄξιος Ἀριστοφ. Εἰρ. 918· πολλοῦ καὶ περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαί τι, Λατ. magni facere, πρβλ. περὶ Λ IV· ἐπὶ πολλῷ, ἀντὶ πολλοῦ, εἰς μεγάλην τιμήν, Δημ. 13. 22, πρβλ. 103. 2.— πολύ ἐστί τι, πολὺ ἀξίζει, ἔχει πολλὴν σπουδαιότητα, Ξεν. Οἰκ. 18. 7. **4)** ἐπὶ χώρου καὶ ἐκτάσεως, μέγας, μακρός, ἐκτεταμένος ἀντίθετον τῷ μικρός, συχν. παρ' Ὅμ., Ἡσ. κτλ.· π. χώρη, πεδίον Ἰλ. Ψ. 520, Ἡσ., κτλ.· πόντος, πέλαγος Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 633, Σοφ.· χῶρος πλατὺς καὶ π. Ἡρόδ. 4. 39· λίμνη μεγάλη τε καὶ π. αὐτόθι 109· π. ἡ Σικελία Θουκ. 7. 13· π. ἡ Ἑλλὰς Πλάτ. Φαίδων 78Δ, κτλ.— πολλὸς ἔκειτο, ἔκειτο κατίσχων πολλὴν ἔκτασιν, Ἰλ. Η 156, πρβλ. Α. 307.— π. κέλευθος, μακρὰ ὁδός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 748· ὡσαύτως ἄνευ τοῦ κέλευθος ἡ ὁδός, πολλὴ μὲν εἰς Ἡράκλειαν .. πολλὴ δὲ εἰς Χρυσόπολιν .. Ξεν. Ἀνάβ. 6. 1, 16 — διὰ πολλοῦ, ἐκ πολλοῦ, ἴδε κατωτ. IV. 5) ἐπὶ χρόνου, μακρός, χρόνος Σοφ. Αἴ. 1402, κτλ.· πολὺν χρόνον Ὅμ., Ἡσ., κτλ.· οὐ π. χρ. Σοφ. Φιλ. 348, κτλ.· οὕτω, πολλοῦ χρόνου Ἀριστοφ. Πλ 98· χρόνῳ πολλῷ Σοφ. Τρ. 228· διὰ πολλοῦ (ἐξυπ. χρόνου) Λουκ. Νεκυομ. 15· ἐκ πολλοῦ Θουκ. 1. 58, Δημ. 527. 19· ὡς ἐκ πλείστου φυλάττεσθαι ὁ αὐτ. 585. 3· ἐπὶ πολλῷ ὁ αὐτ. 13. 22· πρὸ πολλοῦ, δηλ. χρόνου, Διόδ. 14. 43· οὐ μετὰ πολὺ Λουκ. Τοξ. 54·— ἔτι πολλῆς νυκτός, Λατ. multa nocte, ἐν ᾧ ἦτο ἀκόμη πολλὴ νύξ, πολὺ πρὶν ἐξημερώσῃ, Θουκ. 8. 101· πολλῆς ὥρας, ἀργά, πρὸς τὴν ἑσπέραν, Πολύβ. 5. 8, 3. II. Ἰδιαίτεραι χρήσεις: **1)** μεριστικὸν μετὰ γεν., π. χ. πολλοὶ Τρώων, ἀντὶ πολλοὶ Τρῶες, Ἰλ. Σ. 271, κτλ.· ὡσαύτως ἐν τῷ οὐδ., οἷον πολλὸν σαρκός, π. βίης, ἀντὶ πολλὴ σάρξ, π βίη, Ὀδ Τ. 450, Φ. 185· ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ τὸ ἐπίθ. συνήθως λαμβάνει τὸ γένος τῆς γενικῆς, τὸν πολλὸν τοῦ χρόνου Ἡρόδ. 1. 24· τῆς γῆς οὗ πολλὴν Θουκ. 6. 7· τῆς ἀθάρης πολλὴν Ἀριστοφ. Πλ. 694·. πολλὴν τῆς χώρας Ξεν. Κύρ. 3. 2. 2.— Περὶ τῆς προσθέσεως ἢ παραλείψεως τοῦ ἄρθρου ἴδε κατωτ. 3. **2)** τὸ **πολὺς** ἐνίοτε συνάπτεται μετ' ἄλλου ἐπιθέτου, πολλὰ δυστερπῆ κακὰ Αἰσχύλ. Χο. 277, πρβλ. 585, κτλ.— ἀλλὰ συχνάκις κεῖται ὡς κατηγορούμενον ἢ προσδιορισμὸς συναπτόμενον μετ' ἄλλου ἐπιθέτου διὰ τοῦ καί, οἷον, πολέες τε καὶ ἐσθλοί, πολλοὶ ἄνδρες καὶ καλοί, Ἰλ. Ζ. 452, κτλ· πολέες τε καὶ ἄλκιμοι Ἰλ. Φ. 586· πολλὰ καὶ ἐσθλὰ Ὀδ. Β. 312· παλαιά τε πολλά τε αὐτόθι 188· ἀκοσμά τε π. τε Ἰλ. Β. 213· πολλαί γε .. καὶ ἄλλαι Ἡσ. Θ. 363· καὶ συχνάκις παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ., π. τε καὶ κακὰ Ἡρόδ. 4. 167, κτλ.· π. κἀγαθὰ Ἀριστοφ. Θεσμ. 351· π. καὶ ἀνόσια Πλάτ. Πολ. 416Ε· π. καὶ μακάρια ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 269D· π. καὶ πονηρὰ Ξεν. Ἀπομν. 2. 9, 6· πολλά τε καὶ ὀ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀναβ. 5. 5, 8· μεγάλα καὶ π. Δημ. 951. 5· καλοὺς καὶ π. κινδύνους, π. καὶ καλὰ παραδείγματα Δείναρχ. 104. 10 κἑξ.· ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 60. 558. **3)** παρὰ τοῖς Ἀττ. μετὰ τοῦ ἄρθρου ὅταν ὁ λόγος εἶναι περὶ πραγμάτων λίαν γνωστῶν, Ἑλένα μία τὰς πολλάς, τὰς πάνυ πολλὰς ψυχὰς ὀλέσασ', ἐκείνας τὰς πολλὰς ψυχάς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1456, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 845· ὡς ὁ πολλὸς λόγος, ἡ κοινὴ φήμη, Ἡρόδ. 1. 75· — ὡσαύτως μετ' ἀφῃρημένων ὀνομάτων, τᾶς πολλᾶς ὑγιείας Αἰσχύλ. Ἀγ. 1001· **τὸ πολλόν** = πολλοί, πλῆθη, Ἡρόδ. 1. 136. **6)** οἱ **πολλοί** = τὸ πλῆθος, οἱ περισσότεροι, (ὡς τὸ οἱ πλείοσποι), Ἀθηναῖοι .. ἀπῆλθον οἱ πολλοὶ Θουκ. 1. 126, πρβλ. 3. 32, κτλ.· τοῖς π. κριταῖς Σοφ. Αἴ. 1243· ἢ μετὰ γεν., τοῖς π. βροτῶν αὐτόθι 682· οἱ π. τῶν ἀνθρώπων Ξεν. Κύρ. 8. 2, 24· (ὁ Ὅμ. ἔχει τὴν λέξιν ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. ἄνευ τοῦ ἄρθρου, Ἰλ. Φ. 524, Χ. 28)·— κατ' ἐπίτασιν δὲ· οἱ πολλοὶ ἅπαντες, οἱ περισσότεροι κατὰ πολύ, Ἱππ. 292. 28· περὶ τοῦ τὰ πολλὰ πάντα, ἴδε κατωτ. III. 1·— ἐντεῦθεν **οἱ πολλοί**, ὡς **τὸ πλῆθος**, ὁ λαός, οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι, ἀντίθετον τῷ οἱ μείζω κεκτημένοι Θουκ. 1. 6· ἀντίθετον τῷ οἱ κομψότεροι Πλάτ. Πολ. 505Β· κτλ.· εἷς τῶν πολλῶν, εἷς ἐκ τοῦ κοινοῦ πλήθους, Δημ. 545. 22·— οὕτως, ὁ λεὼς ὁ πολὺς Λουκ. Ρητόρ. Διδάσκ. 17· ὁ π. ὄμιλος ὁ αὐτ. π. Πένθους 2, Ἡρῳδιαν., κλπ.· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρυνιχ. 193. 390·— παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ., **πολὺς λαός**, συχνότερον **πολλοὶ λαοί**)·— οὕτω καί, **γ) τὸ πολύ**, μετὰ γεν., τῆς στρατιᾶς τὸ πολὺν Ἡρόδ. 8. 100· τῶν λογάδων τὸ πολὺ Θουκ. 5. 73· ἀλλ' ὡσαύτως, ὁ στρατὸς ὁ πολὺς Ἡρόδ. 1. 102· ἡ δύναμις ἡ π. Θουκ. 1. 24· ὁ π. βίοτος, τὸ κάλλιστον μέρος τῆς ζωῆς, Σοφ. Ἰλ. 185. **δ) τὰ πολλά**, συχν. ἀντὶ τοῦ **πάντα**, Ὀδ. Β. 58, Ρ. 537, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 37· (ἀλλ' ἀλλαχοῦ παρ' Ὅμ., **πολλά**, ὡς οὐσιαστ., σημαίνει πολὺν πλοῦτον, πολλὰ κτήματα, Ἰλ. Ι. 333, Ὀδ. Τ. 195)·— παρ' Ἀριστ., πρὸς τὸ τῶν πολλῶν μέγεθος, ἐν σχέσει πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ μέσου ὄρου, Ρητορ. 1. 7, 2, ἴδε Cope ἐν τόπῳ. **4)** τὸ πληθυντ. **πολλὰ** κεῖται μετὰ ῥημάτων ἐπὶ τῆς ἀημασίας τοῦ παρὰ πολλά, καθ' ὑπερβολὴν πολλά, πολλὰ πράσσειν = πολυπραγμονεῖν Εὐρ. Ἰκέτ. 576, Ἀριστοφ. Βάτρ 228· π. παθεῖν Πινδ. Ο. 13. 90, κτλ.· π. ἔρξαι τινά, βλάψαι, Αἰσχύλ. Θήβ. 924. **5) πολλάς**, μετὰ ῥημάτων σημαινόντων τὸ δέρειν παραλειπομένου τοῦ οὐσιαστ. **πληγάς**, ἴδε ἐν λ. **πληγή** I. **6)** τὸ **πολὺς** ἐπαναλαμβάνεται ἐν πολλαῖς φράσεσιν, ἡ πολλὰ πολλοῖς εἶμι διάφορος βροτοῖς Εὐρ. Μήδ. 579, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 451· τὰ μὲν οὖν πολλὰ πολλοῦ χρόνου διηγήσασθαι Πλάτ. Πολ. 615Α κτλ.·—ὡσαύτως **πολλοῦ πολύς**, ἴδε κατωτ. III. 1. b·— οὕτω μετὰ τῶν ἐπιρρημ. **πολλάκις, πολλαχῇ**, κτλ. III. Ἐπιρρηματικαὶ χρήσεις: **α)** οὐδ. **πολύ** (Ἰων. **πολλόν**), **πολλά**, ὡς καὶ νῦν, «πολύ», Ὅμ., κλπ.· ἐπιτετρ. μάλα πολλά Ὅμ.· πάνυ πολύ Πλάτ. Ἀλκ. 1. 119C· πολύ τι ὁ αὐτ. Πολ. 484D·— ἀλλὰ καὶ ἐπὶ συχνῆς ἐπαναλήψεως, πολλάκις, δηλ. συχνάκις, πολὺ συχνά, Ἰλ. Β. 793, Ὀδ. Α. 1, κτλ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ 320· καὶ τὰ Ὁμηρικὰ δὶς μάλα πολλὰ κελεύων, μάλα πόλλ' ἐπέτελλε, λισσομένη μάλα πολλά, εὐχόμενος μάλα πολλὰ κτλ., δύνανται νὰ νοηθῶσιν ἐπ' ἴσης ἐπὶ ἐπαναλαμβανομένων ὡς καὶ ἐπὶ ἐνθέρμων παρακλήσεων, παρακελεύσεων κτλ.· ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸ πολὺ κατὰ τὸ πλεῖστον, Πλάτ. Πρωτ. 310Δ, κτλ.· ὡς τὸ π. Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 10, κτλ.· οὕτω, τὰ πολλὰ Θουκ. 1. 13., 2, 12, 87, κτλ.· ὡς τὰ π. ὁ αὐτ. 5. 65, κτλ.· τὰ π πάντα Ἡρόδ. 2. 203., 2. 35., 5. 67. **β)** ἐπὶ βαθμοῦ, πολύ, ἐπὶ πολύ, παρὰ πολύ, κατὰ πολύ, ἀπέχειν πολλὸν τοὺς διώκοντας Ἡρόδ. 6. 82· ἡ ἔννοια τοῦ βαθμοῦ ὑπάρχει ὡσαύτως ἐν τῇ ἀπολύτῳ γενικῇ **πολλοῦ**. = κατὰ πολύ· θρασὺς εἶ πολλοῦ Ἀριστοφ. Νεφ. 915· πολλοῦ πολύς, πολλοῦ πολλή, πολλοῦ πολύ, παρὰ πολύ, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 822, Βάτρ. 1046, πρβλ. Δινδ. εἰς Νεφ. 915. **γ)** ἐπὶ διαστήματος, ἢ ἀποστάσεως, πολὺ μακράν, οὐ πολλὸν Ἡρόδ. 1. 104· πολὺ οὐκ ἐξήσαν Θουκ. 1. 15, κτλ. **δ)** ἐπὶ χρόνου, ἐπὶ πολύ, ἐπὶ μακρόν, ὡς πολλὸν τοῦτο ἐγένετο Ἡρόδ. 4. 126, πρβλ. 6. 129. **2)** τὸ **πολὺ** συνάπτεται συχνάκις μετ' ἐπιθ. καὶ ἐπιρρημάτων, **α)** μετὰ συγκριτικοῦ πρὸς ἐπίτασιν τῆς συγκριτικῆς αὐτοῦ δυνάμεως, πολὺ κάλλιον, μεῖζον, μείων, πολλὸν ἀμείνων, νεώτερος, παυρότεροι, κατὰ πολύ, παρὰ πολὺ κάλλιον, κτλ., Ὅμ., Ἡσ., κτλ.· πολὺ μᾶλλον, πολύ τι μᾶλλον, κατὰ πολὺ περισσότερον, Schäf εἰς Διονύσ. Ἁλ. περὶ Συ. σ. 70, κτλ.·— δύνανται δὲ νὰ τεθῶσι λέξεις ἄλλαι μεταξὺ τοῦ πολὺ καὶ τοῦ ἐπιθ. παρ' Ἀττ., π. ἐν πλέονι, π. ἐπὶ δεινοτέρῳ Θουκ. 1. 35, κτλ.· π. σὺν φρονήματι μείζονι Ξεν. Ἀν. 3. 1, 22, πρβλ. 3. 2, 30, Bornem εἰς Ξεν. Συμπ. 1. 4· τὸ **πολλῷ** συχνάκις κεῖται ἐν χρήσει μετὰ τοῦ συγκρ. ἀντὶ τοῦ **πολύ**, Ἡρόδ. 1. 134, Αἰσχύλ. Πρ. 335, κτλ.· πολλῷ μᾶλλον Σοφ. Ο. Τ. 1159, Heind. εἰς Πλάτ. Φαίδωνα 80Ε· οὐ πολλῷ τεῳ ἀσθενέστερον Ἡρόδ. 1. 181, πρβλ. 2. 48., 67, κτλ.·— ὡσαύτως μετὰ πάσης λέξεως σημαινούσης σύγκρισιν, οἷον **πολὺ πρὶν** συχν. παρ' Ὅμ.· π. πρὸ Ἰλ. Δ. 373· μετὰ τοῦ ἐνέχοντος συγκριτικὴν ἔννοιαν ῥήματος **φθάνω**, πολύ κε φθαίη Ν. 815· καὶ ὁμοίως μετὰ τοῦ **προβαίνω, προτρέχω, προμάχομαι**, κτλ., Ζ. 125., Λ. 217· προὔλαβε πολλῷ Θουκ. 7. 80.·— ἐντεῦθεν δυνάμεθα ὡσαύτως νὰ ἑρμηνεύσωμεν τὸ Ὁμηρικὸν: ἡμῖν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσιν νίκην Ἰλ. Ρ. 331, Ὀδ. Ρ. 404—ἐπειδὴ τὸ π. βούλεται κεῖται ἀντὶ τοῦ μᾶλλον βούλεται· — **πολύ γε** ἐν ἀποκρίσει μετὰ συγκρ., ἀργὸς .. γενήσεται μᾶλλον; Ἀπόκρ. πολύ γε Πλάτ. Πολ. 421D, πρβλ. 387Ε, κτλ. **6)** ὁμοίως μετὰ ὑπερθ., πολὺ πρῶτος, φίλτατος, κάλλιστος, πολλὸν ἄριστος Ἰλ. Η. 162, κτλ.· π. τολμηρότατος, μέγιστος, κτλ., Θουκ. 1. 74, κτλ.· πολλόν τι μάλιστα Ἡρόδ. 1. 56· ὡσαύτως, π. δή, π. δή γυναῖκ' ἀρίστην Εὐρ. Ἄλκ. 442, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 639, Ἀρχίστρ. παρ' Ἀθην. 307Α·— ὡσαύτως, πολλῷ πλεῖστοι Ἡρόδ. 5. 92, 5, 8. 42· π. μεγίστους 4. 82. **γ)** ἐνίοτε παρ' Ἀττ. μετὰ θετικοῦ πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας αὐτοῦ, ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφὴ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1294· ὡσαύτως, ἐς πολλ' ἀθλία πέφυκ' ἐγώ Εὐρ. Φοίν. 329.· πολὺ ἀφάρητος Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 9. 3· — οὕτω καὶ τὸ **πλεῖστα** καὶ τὰ **πάντα** εὑρηνται. IV. μετὰ προθέσεων, **1) διὰ πολλοῦ**, εἰς μεγάλης ἀποστασίαν, ἴδε διὰ Δ. II. 2. **2) ἐκ πολλοῦ**, ἐκ μεγάλης ἀποστάσεως, Θουκ. 4. 32, κτλ.· ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ἴδε ἐκ II. 1. **3) ἐπὶ πολύ**, **α)** ἐπὶ μέγα διάστημα, μακράν, οὐκ ἐπὶ πολλὸν Ἡρόδ. 2. 32· ἐπὶ π. τῆς θαλάσσης, τῆς χώρας Θουκ. 1 50., 4. 3, κτλ.·— εἰς πολλὴν ἔκτασιν, ὁ αὐτ. 1. 6, 18., 3. 83· ἴδε ἐν λ. **πιέζω** B. II. 2. **β)** ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ἐπὶ πολύ, ὁ αὐτ. 5. 16· ἐπὶ π. τῆς ἡμέρας ὁ αὐτ. 7 38, πρβλ. 39. **γ)** ὡς ἐπὶ πολὺ ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, συνήθως, Θουκ. 1. 12, Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. τ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

1. 80· ὡς ἐπὶ τὸ π., κατὰ τὸ πλεῖστον, Θουκ. 2. 13, Πλάτ., κτλ.· μὴ καθ' ἓν ἕκαστον, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ π. Ἰσοκρ. 72E· τό γ' ὡς ἐπὶ τὸ π. ὁ αὐτ. 166B. **4) κατὰ πολύ**, νικᾶν Διον. Ἀλ. 3. 66. **5) παρὰ πολύ**, ὡς καὶ νῦν, ἴδε πρόθεσιν παρά Γ. 1. 5. **6) περὶ πολλοῦ**, ἴδε ἄνωτ. I. 3. **7) πρὸ πολλοῦ**, πολὺ πρό .. , τῆς πόλεως Διον. Ἀλ. 9. 35· ἴδε ἄνωτ. I. 4. **V.** περὶ τοῦ συγκρ. **πλείων, πλέων** καὶ τοῦ ὑπερθ. **πλεῖστος**, ἴδε τὰς λέξεις.

πολύσαθρος, ον, λίαν, καθ' ὑπερβολὴν σαθρός, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 21.

πολύσαλος, ον, πολὺ τεταραγμένος, Κ. Μανασσ. Χρον. 6145.

πολυσαρκέω, εἶμαι **πολύσαρκος**, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 641.

πολυσαρκής, ές, = **πολύσαρκος**, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ, 388, στ. 382, ἔκδ. Λ.

πολυσαρκία, ἡ, τὸ οὐσ. τοῦ **πολύσαρκος**, τὸ ἔχειν πολλὰς σάρκας, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 22, Πλούτ. 2. 641Δ.

πολύσαρκος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἔχων πολλὰς σάρκας, παχύς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7, 2, 9, π. Ζ. Μορ. 2. 10, 7, κτλ.

πολυσεβής, ές, ὁ πολὺ σέβων, Ν. Χων. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Δ', σ. 79.

πολυσέβαστος, ον, ὁ πολὺ σεβαστός, τὸ Λατ. augustissimus, Ἀνθ. Π. 9. 419.

πολύσεμνος, ον, ὁ λίαν σεμνός, σεβάσμιος, Ἀνθ. Π. παράρτ. 281, Ὀρφ. Ὕμν. 21. 9.

πολύσεπτος, ον, λίαν σεβαστός, Ὀρφ. Ὕμν. 25. 6.

πολύσήμαντος, ον, ὁ ἔχων πολλὰς σημασίας, Ἰω. Χρυσ. τ. 12, σ. 27, τ. 3, σ. 227, Εὐστ.

πολύσημάντωρ, ορος, ὁ, ὁ πολλοῖς ἐπιτάσσων, ὁ ἐξουσιάζων καὶ κυβερνῶν πολλούς, Ἀϊδωνεὺς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 31, 84, 377.

πολύσημος, ον, = **πολυσήμαντος**·—Ἐπίρρ. **πολυσήμως**, Κλημέντια 25B, Βασίλ. 3, 173C.

πολυσθενής, ές, ὁ ἔχων πολὺ σθένος, Λουκ. Τραγῳδ. 192, Κόϊντ. Σμ. 2. 205.

πολύσῖνής, ές, (σίνομαι) λίαν βλαβερός, ὀλέθριος, κύων Αἰσχύλ. Χο. 446.

πολυσῖτία, ἀφθονία σίτου ἢ τροφῆς, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 16.

II. τὸ ἐσθίειν πολύ, Λουκ. Παράσ. 16.

πολύσῖτος, ον, ὁ ἔχων ἀφθονίαν σίτου, Ξεν. Πόροι 5, 3, Στράβ. 731. **II.** ὁ πολὺ τρεφόμενος, πλήρης τροφῆς, Θεόκρ. 21. 40.

πολύσκαλμος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς σκαλμούς, πολύκωπος, Ἀνθ. Π. 7. 295.

πολύσκαρθμος, ον, (σκαίρω) ὁ πολὺ σκαίρων, σκιρτῶν, πηδῶν, πολυκίνητος, ταχύς, Ἰλ. Β. 814· ἢ (κατὰ Στράβ. 573) ὁ ταχεῖς ἵππους ἐλαύνων· ἀλλά, π. ὄνος Νικ. Θηρ. 350· νῆες Κόϊντ. Σμ. 5. 657.— Καθ' Ἡσύχ.: «πολυσκάρθμοια· πολύποδος, πολυβημάτου. ἐπὶ δὲ νεῶν πολυκώπου. οἱ δὲ δρομάδος καὶ πολυπηδήτου, εὐκινήτου, πολυκινήτου».

πολυσκάρστος, ον, = τῷ προηγ., Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμ.

πολυσκευής, ἐπὶ τραπέζης, ἡ μετὰ πολλῶν σκευῶν, «καὶ ὥρα πολυσκευῆ παρασκευὴν τραπέζης τά γε περὶ σκεύη καὶ λοιπὴν ἑτοιμασίαν» Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1661, 15.

πολυσκελής, ές, ὁ ἔχων πολλὰ σκέλη, Φαβωρῖν.·— μεταφ., Κλήμ. Ἀλ. 677.

πολυσκεπής, ές, ὁ ἐντελῶς σκέπων, σκεπάζων πολύ, πέτρα Δίλ. π. Ζ. 14. 26.

πολύσκεπτος, ον, ὁ μακρόθεν ὁρώμενος, ὁρατός, Βοώτης Ἄρατ. 136.

πολύσκηπτρος, ον, ὁ πολλοὺς κυβερνῶν, ἔχων εὐρεῖαν ἐξουσίαν, Ἀνθ. Π. 1, 10, 11., 4. 3.

πολύσκιος, ον, λίαν σκιερός, Ἱππ. 530. 11, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 166.

πολυσκόπελος, ον, ὁ πολλοὺς ἔχων σκοπέλους, Μάρκελλ. Σιδ. 5.

πολύσκοπος, ον, ὁ μακρὰν βλέπων, Πινδ. Ἀποσπ. 74. 1.

πολύσκοτος, ον, πολὺ σκοτεινός, Ἰω. ὁ Νηστευτὴς 1893D.

πολυσκύλαξ -σκύλακος (ἡ **πολυσκύλακος, ου**), ὁ, ἡ, ὁ μετὰ πολλῶν σκυλάκων, Νόνν. Δ. 18. 246, ἐν τῇ γεν. πληθ., **πολυσκυλάκων** κεφαλάων, κεφαλῶν πολλῶν σκυλάκων.

πολυσκώμμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ πολὺ σκωπτικός, ὁ ἀγαπῶν νὰ σκώπτῃ, Πολυδ. Ϛ', 171.

πολυσμάραγος [ᾰ], **ον**, πολύηχος, ἠχητικός, Ἡσύχ., Σουΐδ.

πολύσμηνος, ον, ὁ ἀποτελῶν πολλὰ σμήνη, μέλισσαι Χοιρίλ. παρ' Ἡρῳδιανῷ ἐν τῷ π. μον. λέξ. σ. 13.

πολύσοφος, ον, λίαν σοφός, Φιλόστρ. 600 (ἔνθα ὁ Kayser πολὺ σ.), Θεόδωρ. Στουδ. σ. 166. 199.

πολυσπάθής, ές, (σπάθη) ὁ πολὺ σπαθητάς, ὁ πυκνῶς ὑφασμένος, πολυσπαθέων πέπλων Ἀνθ. Π. 6. 39.

πολύσπαστος, ον, (σπάω) ὁ διὰ πολλῶν σχοινίων συρόμενος; —**πολύσπαστον**, τό, σύνθετος τροχαλία, Πλουτ. Μάρκελλ. 14, Γαλην., κλπ.

πολύσπειρος, ον, (σπεῖρα), πολυέλικτος, «πολύσπειρον· πολυέλικτον» Ἡσύχ.

πολυσπέρεια, ἡ, εὐρεῖα διασπορά, Νικήτ. Χρον. 129C

πολυσπερής, ές, (σπείρω) πολυσπερέων ἀνθρώπων, «ἐπὶ πολλὰ μέρη τῆς γῆς διεσπαρμένων, πολυγενῶν» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 804, Ὀδ. Λ. 365 Ὠκεανῖναι Ἡσ. Θ. 365· πολυσπερὴς καθ' Ἑλλάδα φήμη πλανᾶται, εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος διεσπαρμένη, διαδιδομένη, Θεοδέκτ. παρὰ Στοβ. σ. 105, 25, κλπ. — Καθ' Ἡσύχ.: «πολυσπερέων· πολυεθνῶν». **II.** καρποφόρος, γόνιμος, καμασῆνες Ἐμπεδ. 256.

πολυσπέρματος, ον, = **πολύσπερμος**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 3. 4.

πολυσπερμία, ἡ, ἀφθονία σπέρματος, σπόρου, Ὡραπόλλων 2. 115.

πολύσπερμος, ον, ὁ ἔχων ἄφθονον σπέρμα, σπόρον, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 57, κ. ἀλλ.

πολυσπερχής, ές, ὁ πολὺ δραστήριος, πολυσπούδαστος, πρόθυμος, ζηλωτής, Εὐστ. 442. 6., 1385. 23.

πολυσπῐλάς, άδος, ἡ, ἡ ἔχουσα πολλὰς σπιλάδας, πολλοὺς βράχους, Ἡραία τραχεῖα πολυσπιλὰς Διον. παρὰ Στεφ. τῷ Βυζ. ἐν λ. **Ἡραία**.

πολύσπιλος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς σπίλους, πολλὰς κηλῖδας, Νεῖλ. 280C.

πολυσπλαγχνία, ἡ, πολλὴ εὐσπλαγχνία, Ἰουστ. Μάρτ. Διάλ. σ. 248, 17, Νείλου Ἐπιστ. σ. 415, κλπ.

πολύσπλαγχνος, ον, = **πολυεύσπλαγχνος**, Ἐπιστ. Ἰακώβου ε', 11, Θεόδ. Στουδ. σ. 615.

πολύσπορος, ον, πλήρης σπόρων, καρποφόρος, γόνιμος, Εὐρ. Τρῳ. 743, Ὀππ. Κυν. 3. 23, Ὀρφ., κτλ. Ἐπίρρ. **-ρως**, Λατ. sparsim, τοῦ σπέρματος πολυσπόρως ἐμπίπτοντος Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 58.

πολυσπούδαστος, ον, = **πολυσπερχής**, Εὐστ. 442. 8, κτλ.

πολυστᾰγής, ές, (στάζω) ὁ πολὺ στάζων, «ἀσταγές· ἀντὶ τοῦ πολυσταγές. τὸ γὰρ ἄλφα νῦν ἐπιτατικόν» Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 805.

πολυσταχτί, ἐπίρρ. = **πολυσταγῶς**, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 1646.

πολυστᾰσίαστος, ον, ὁ πολὺ ἕνεκα στάσεων ταραττόμενος, ὁ συχνάκις στασιάζων, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 151.

πολύστᾰτος, ον, (ἵστημι) ὁ ἱστάμενος πυκνῶς, πολύστατοι δὲ καὶ συνεχεῖς οἱ πύργοι Φίλων περὶ τῶν Ζ' θαυμάτων 5.

πολυστάφῠλος, [ᾰ], **ον**, ὁ ἔχων πολλὰς σταφυλάς, Ἰλ. Β. 507, Ὕμν. Ὁμ. 25. 11, Σοφ. Ἀντ. 1133, κτλ.

πολύστᾰχυς, υ, ὁ ἔχων πολλοὺς στάχυς σίτου, Θεόκρ. 10. 42, Στράβ. 692.

πολύστεγος, ον, ὁ ἔχων πολλὰς στέγας, «πατώματα», Στράβ. 757.

πολύστειβος, ον, πολυπάτητος, Φώτ. (ὁ κῶδιξ ἔχει **πολυστεινοις**).

πολύστειος, ἴδε ἐν λ. **πολύστιος**.

πολυστελέχης, ον, ὁ ἔχων πολλὰ στελέχη, Ἀνθ. Π. 9. 312 —**πολυστελέχης, ες**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 3, 1.

πολυστένακτος, ον, ὁ πολλοὺς στεναγμοὺς προξενῶν, ποδάγρα Λουκ. Τραγῳδοπ. 2, **πολυστένακτος** βίος Ἀνθ. Π. 7. 155.

πολυστέναχος, ον, = **πολυστένακτος**, Κ. Μανασσ. Χρον. 4008.

πολύστεπτος, ον, (στέφω) = τῷ ἑπομ., Παύλου Σιλ. Ἀμβ. 269.

πολυστεφᾰνος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς στεφάνους, Ἐμπεδ. 27, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 143.

πολυστεφής, ές, ὁ διὰ πολλῶν στεφάνων κεκοσμημένος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 39, Ἀνθ. Πλαν. 338, κτλ.· μετὰ γεν., ἐστεμμένος μέ .., οὐ γὰρ ἂν κάρα πολυστεφὴς ὧδ' εἶρπε παγκάρπου δάφνης Σοφ. Ο. Τ. 83. **II.** συνεστραμμένος οὕτως ὥστε νὰ ἀποτελῇ πολλοὺς στεφάνους, κότινος Νικ. Θηρ. 378.

πολύστημος, ον, (στῆμα) ὁ πυκνῶς ὑφασμένος, Ἡσύχ. ἐν λ. **στημίνιον**, πρβλ. **στημόνιος**.

πολυστήμων, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς στήμονας, Εὐδοκ. Μακρ. 327.

πολυστιβάς, -άδος, ὁ ἔχων πολλὰς στιβάδας, Θ. Σιμοκ. 13, 8.

πολυστῐβία, ἡ, πολὺ ἢ συνεχὲς πάτημα, πολυστιβίη ἀτραπιτοῖο = ἀτραπιτὸς πολύστιβος, Ὀππ. Κυν. 4. 433.

πολύστικτος, ον, (στίζω) ὁ ἔχων πολλὰ στίγματα, κατάστικτος, Ὀρφ. Ἀποσπ. 7, Κλήμ. Ἀλ. 286.

πολύστῐος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς μικροὺς λίθους, πολύψηφος, Καλλ. εἰς Δία 26, Νικ. Θηρ. 950, Ἀλ. 466.— Περὶ τοῦ τύπου **πολύστειος**, ἴδε ἐν λ. **στία**.

πολυστῐπτος, ον, «πολυπόρευτος» Ἡσύχ. (Κῶδ. **πολύστικτος**).

πολυστῐχία, ἡ, πλῆθος στίχων, Ἀνθ. Π. 9. 342.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολύστῐχος, ον, = **πολύστοιχος**, στῦλοι Στράϐ. 806· ὁ ἐκ πολλῶν στίχων συγκείμενος, Παῦλ. Δίγ. ἐν τῷ προοιμίῳ.

πολυστοιχία, ἡ, = **πολυστιχία**, Λιϐάν. 1. 350 (ἔνθα ἕτεροι **πολυτειχία**).

πολύστοιχος, ον, ὁ ἐν πολλοῖς στοίχοις, ὁ ἔχων πολλὰς σειράς, ὀδόντες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 13, 11· πολυστοιχότεραι αἱ κριθαὶ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 4, 2· π. γνάθοι, ἔχουσαι πολλὰς σειρὰς ὀδόντων, Λυκόφρ. 414.

πολυστομέω, ὁμιλῶ πολλά, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 502.

πολύστομος, ον, ὁ ἔχων στόματα, φλὲψ Ἱππ. 277. 56· Νεῖλος Νικ. Θηρ. 175. **II.** ὁ πολλὰ λαλῶν, λάλος, φήμη Νόνν. Δ. 26. 277· ἠχὼ ὁ αὐτ. ἐν Εὐαγγ. κ. Ἰω. 7. 40.

πολύστονος, ον, ὁ πολὺ στενάζων, πενθῶν, ἐπὶ προσώπων, Ὀδ. Τ. 118, Αἰσχύλ. Θήϐ. 845. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ὁ προξενῶν πολλοὺς στεναγμούς, ὀλιϐερός, λυπηρός, κήδεα, Ἔρις, Ἰὸς Ἴλ. Α. 445, Δ. 73, Ο. 451· ἐιφέων πολύστονον ἔργον Ἀρχίλ. 3. 3· π. φάτις Αἰσχύλ. Εὐμ. 380· Τροία Σοφ. Φιλ. 1346· ἀρά, δαίμων, Ἐρινὺς Εὐρ. Ἱκέτ. 855, κτλ.

πολύστρεβλος, ον, = τῷ ἐπομέν., Ψευδο-Χρυσ. τ. 1, σελ. 532, 11.

πολύστρεπτος, ον, ὁ πολὺ συνεστραμμένος., ἄκανθα Νικ. Ἀλεξιφ. 294, Ὄρφ. Ἀργ. 1092, κτλ. **II.** μεταφορ., ὡς τὸ **πολύτροπος**, Χριστοδ. Ἔκφρ. 172, 224. **III.** ὁ ὅλως ἀνατραπείς, ἐξέχεε χθονὶ κέρμα πολυστρέπτοιο τραπέζης Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 2. 83.

πολυστρεφής, ές, ὁ πολὺ συνεστραμμένος, θῶμιγξ Ὀππ. Ἀλ. 5. 132.

πολύστροϐος, ποιητ. **-στροιϐος, ον,** ὁ πολὺ ἀναταραττόμενος, ταραχώδης, τρικυμιώδης, θάλασσα, Νεῖλος Νικ. Ἀλεξιφ. 6, Θηρ. 310.

πολυστρόφᾰλιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, ὁ μετὰ πολλῶν στροφαλίγγων, μὲ πολλοὺς ἀνεμοστροϐίλους, ἄελλαι Μουσαῖ. 293· ῥιπαὶ Νόνν. Δ. 23. 263·— οὕτω, **πολυστροφάς, άδος,** ἡ, αὐτόθι 6. 147.

πολυστροφία, ἡ, πολλὴ συστροφή, Ἀνθ. Π. 7. 198.

πολύστροφος, ον, ὁ πολὺ συνεστραμμένος, λίνα Ἀνθ. Π. 6. 107. **2)** = **πολύτροπος**, γνώμα Πινδ. Ἀποσπ. 233· π. τὴν γνώμην Πολυϐ. Ϛ', 131.

πολυστυγὲς φῦλον, τὸ πολὺ στυγερόν, Γεωργ. Νικομηδ. σ. 1460, ἔκδ. Mi.

πολύστῡλος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς στύλους, Στράϐ. 694, 806, Πλουτ. Περικλ. 13.

πολῡσύγκρᾶτος, ον, ὁ ἐκ πολλῶν συγκεκραμένος, πολυμιγής, Ἡσύχ. ἐν λ. ἀμφιμιγές.

πολῡσύγκρῐτος, ον, ὁ ἐκ πολλῶν πραγμάτων συντεθειμένος, Ἡσύχ. ἐν λ. παγχυρισμός.

πολυσυγκρότητος, ον, ὁ ἐκ πολλῶν συγκροτούμενος, Εὐστ. εἰς Ἴλ. σ. 1259, 67.

πολῡσύλλαϐος, ον, ὁ ἔχων πολλὰς συλλαϐάς, Διονύσ. Ἀλ. περὶ Συνθ. 11, Λουκ. Νεκυομ. 9.

πολυσύμφωνος, ον, ὁ ἔχων πολλὰ σύμφωνα, Φωτ. Βιϐλ. 97. 40.

πολυσύνακτος, ον, ὁ συναχθεὶς ἐκ πολλῶν μερῶν, Εὐσ. Ἀλ. 437G.

πολῡσύνδεσμος, ον, ὁ χρώμενος πολλοῖς συνδέσμοις, «πολυσύνδεσμός ἐστιν ὁ Θουκυδίδης ἢ πάντες οἱ Ἀττικοί» Σχόλ. εἰς Θουκ. 2. 41.

πολῡσύνδετος, ον, ὁ πολλοὺς ἔχων συνδέσμους, Diomed. 447, 32 (Keil's Grammatici Latini).

πολῡσύνθετος, ον, ὁ ἐκ πολλῶν συγκείμενος, κόσμος Εὐσ. Ἐγκώμ. Κωνστ. 12· ῥήματα Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 844, κτλ.·— τὸ **πολυσύνθετον**, ἡ σύνδεσις τῶν προτάσεων διὰ πολλῶν μορίων, Rutil. Lup. 1. 14.

πολυσύστατος, ον, ὁ συνιστάμενος ἐκ πολλῶν πραγμάτων, Ἱππολ. Αἱρεσ. 358, 13.

πολυσφαγὴς οἰδηρος, ὁ πολλοὺς σφάζων, Ψευδο-Καλλισθένης Α', 46.

πολυσφαιρία, ἡ, ἀφθονία σφαιρῶν, Θέων σ. 201, 24, ἔκδ. Hiller.

πολυσφάρᾱγος, ον, = **πολυσμάραγος**, Ὀππ. Κυν. 4. 445, Νόνν. Δ. 2. 36.

πολύσφελμος, ον, (σφέλμα) πολύφλοιος, Ἡσύχ.

πολυσφόνδῡλος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς σφονδύλους, ἐκ πολλῶν σφονδύλων συγκείμενος, Λουκ. Διψ. 3.

πολυσφράγιστος, ον, Ἰων. **-αφρήγιστος, ον,** ὁ διὰ πολλῶν σφραγίδων ἐσφραγισμένος, Νόνν. Δ. 4. 14, Εὐαγγ. κ. Ἰω. 15. 11.

πολυσχημάτιστος, ον, πολύμορφος, ποικιλόμορφος, Πολυϐ. Ε', 170·— τὸ π., ἡ ποικιλία πολλῶν ῥητορικῶν σχηματισμῶν, Διον. Ἀλ. τῶν Ἀρχαίων Κρίσις 3. **2)** ἐπὶ στίχων, ὁ ἐκ ποικίλων μέτρων συγκείμενος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 322, κτλ.

πολυσχηματίστως, Ἐπίρρ. τοῦ προηγ., Μοσχίων 28.

πολύσχημος, ον, = **πολυσχήμων**, Ἀριστοφ. 1. 26.

πολυσχημοσύνη, ἡ, = **τὸ πολύσχημον**, Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1463, 29.

πολυσχήμων, ον, ὁ ἐκ πολλῶν σχημάτων ἀποτελούμενος, ποικίλος τὸ σχῆμα, τὴν μορφήν, Στράϐ. 121, Πολυϐ. Ϛ', 171. Ἐπίρρ. **-μόνως**, Πολυϐ. Δ', 98.

πολυσχῐδής, ές, (σχίζω) ὁ εἰς πολλὰ μέρη ἐσχισμένος, ἁπλῷ τρόπῳ καὶ μὴ πολυσχιδεῖ, δι' ἁπλοῦ καὶ οὐχὶ πολυσχιδοῦς κατάγματος, Ἱππ. Ἀγμ. 766· λώϐησι πολυσχιδέεσσι λυθέντα, ἐπὶ ναυαγίου, Ὀππ. Ἁλ. 4. 409. — Καθ' Ἡσύχ.· «πολυσχιδῆ· εἰς πολλὰ ἐσχισμένον, μεμερισμένον». **2)** ὁ πολὺ ἐσχισμένος, ἀντίθ. τῷ **ἀσχιδής**, ἐπὶ τινων σύκων, Ἀριστ. Προϐλ. 22. 9· ἐπὶ τῶν κεράτων ἐλάφου, ἔχων πολλὰς διακλαδώσεις, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 9, 4, πρϐλ. π. Ζ. Μορ. 3. 2, 5· ἐπὶ τῶν πνευμόνων, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 11· ἐπὶ ὀρεινῆς σειρᾶς, Στράϐ. 520. **3)** ἐπὶ τῆς χειρός, ὡς κεχωρισμένης εἰς δακτύλους, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 25· ἐπὶ τοῦ ποδὸς ὡσαύτως, αὐτόθι 65·— ὅθεν, τὰ πολυσχιδῆ, ζῷα ἔχοντα δακτύλους οὐχὶ χηλὰς ἢ ὁπλάς, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 3 καὶ 30., 2. 10, 2 κ. ἀλλ.· μάλιστα ἐπὶ πτηνῶν, αὐτόθι 2. 12. 3. **4)** καθόλου, ὁ πολὺ διηρημένος, ἐπὶ γνωμῶν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 349· ἔμφασις Ἰάμϐλ. ἐν βίῳ Πυθαγ. 29 (161). Ἐπίρρ. **-δῶς**, Κλήμ. Ἀλ. 268, Φίλων Ἰουδ. 31, 27, Ἀστέρ. 208C.

πολυσχιδία, ἡ, τὸ σχίζειν εἰς πολλὰ μέρη, πολλαπλῆ διαίρεσις, δογμάτων πολυσχιδίην Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 383, 48, πρϐλ. 28. 32.

πολύσχιδος, ον, = **πολυσχιδής**, Ἐπιφ. II, 333D.

πολύσχιστος, ον, ἐπὶ ὁδοῦ, ἡ εἰς πολλὰς ἀτραποὺς διασχιζομένη, ἔστη κελεύθων ἐν πολυσχίστων μιᾷ Σοφ. Ο. Κ. 1592· ἀτρεκὴς Ἀνθ. Π. 8. 7.

πολύσχοινος, ον, ὁ ἐκ πολλῶν σχοινίων συγκείμενος, ἐπὶ δικτύου, Μάρκελλ. Σιδ. 92.

πολῡσωμᾶτος, ον, ὁ ἔχων πολλὰ σώματα, Πλούτ. 2. 427B, Πολυϐ. Β', 235·— ὁ ἔχων πολύ, ἥγουν μέγα σῶμα, πολύσαρκος, Διόδ. 1. 26.

πολύσωρος, ον, ὁ ἔχων ἀφθόνους σωροὺς σίτου, ἐπὶ τῆς Δήμητρος, Ἀνθ. Π. 6. 258.

πολῡτάλαντος, ον, ἔχων ἀξίαν πολλῶν ταλάντων, γάμος, μισθὸς Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 7. 4, Ἀπολογία (ὑπὲρ τῶν Ἐπὶ Μισθ. Συν.) 12· ἐπὶ βιϐλίου, Ἀθήν. 398E. **2)** ὁ ἔχων πολλὰ τάλαντα, πλούσιος, οἶκος Λουκ. Τόξ. 14, πρϐλ. Πολυϐ. Θ', 54.

πολυτάπητος, ον, ἔχων πολλοὺς τάπητας, Κ. Μανασσ. Χρον. IX, σ. 32.

πολῡτάρακτος, ον, ὁ πολὺ τεταραγμένος ἢ ταραττόμενος, Ἀχιλλ. Τάτ. 1. 13.

πολυτάραχος, ον, ὁ προξενῶν πολλὴν ταραχήν, Σχόλ. εἰς Ἴλ. Δ. 34, κτλ.

πολῡταρβής, ές, ὁ πολὺ πεφοϐημένος, Νόνν. Δ. 43. 360, Ἀνθ. Π. 9. 816.

πολῡτειρής, ές, (τείρω) ὁ πολὺν κόπον παρέχων, κοπώδης, Κόϊντ Σμ. 4. 120. **2)** παθητ., ὁ πολὺ τειρόμενος, πολλὰ πάσχων, πολὺ βασανισμένος, πολυτειρὲς ἐκ βιότοιο ἑ αὐτ. 13, 281.

πολῡτειρὴς, ές, (τεῖρα) ὁ πολλὰ ἄστρα ἔχων, Ἄρατ. 604.

πολῡτεκνέω, ἔχω πολλὰ τέκνα, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 10, 9, Ἔφορ. 53.

πολῡτεκνία, ἡ, τὸ ἔχειν πολλὰ τέκνα, Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 4.

πολύτεκνος, ον, ὁ γεννῶν πολλὰ τέκνα, γόνιμος, Αἰσχύλ. Πρ. 137, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 15, 3· ἵδε ἐν λ. ἀμελλα. **II.** ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1029, ὡς ἐπίθ. ποταμῶν, γονιμοποιῶν, εὔφορον ποιῶν τὴν γῆν (;).

πολῡτέλεια, ἡ, τὸ πολυδάπανον τοῦ βίου, τὸ πολυτελῶς ζῆν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **εὐτέλεια**, Ἡρόδ. 2. 87, Θουκ. 6. 12· τρυφὴ καὶ π. Ξεν. Ἀπομν. 1. 6. 10· π. τῶν βίων Πολυϐ. 13. 1, 1, πρϐλ. 9. 10, 5· ἀντικαλλωπίζεσθαι πρὸς τὴν πολυτέλειαν εὐτελείᾳ Πλουτ. Ἠθικ. 406D. **2)** τὸ πολυδάπανον πράγματός τινος, ἐσθῆτος Ξεν. Λακ. 7. 3.

πολῡτελεύομαι, ἀποθ., ζῶ πολυτελῶς, δαπανῶ πολλά, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 11· ἵδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 67·— εὕρηται καὶ ἐνεργ. **πολυτελέω** παρὰ Φωτ. «πολυτελεῖν· τὸ πολυδαπάνως ζῆν».

πολῡτελής, ές, (τέλος) ὡς καὶ νῦν, πολὺ δαπανηρός, πολυδάπανος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **εὐτελής**, οἰκία Ἡρόδ. 4. 79· πόλεμος Θουκ. 7. 28· ζῶναι Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττων 368C· παρασκευαὶ Ξεν. Ἱέρων 1. 20, κτλ.· πολυτελὴς νεκρός, τιμώμενος διὰ πολυτελοῦς κηδείας, Μένανδρ. ἐν «Περινθίᾳ» 2· καθόλου, πολύτιμος, βαρύτιμος, πολυτελεστάτην τὴν τοῦ ὁρᾶν .. δύναμιν ἐδημιούργησεν Πλάτ. Πολ. 507C, πρϐλ. Εὐφράμ. Πυθαγόρ. παρὰ Στοϐ. 103, 27. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὁ πολλὰ δαπανῶν, σπάταλος, ἀλλὰ ἠπιώτερον τοῦ ἄσωτος, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 137· γυνὴ π. ἔστ' ὀχληρὸν ὁ αὐτ. ἐν «Μισογύνῃ» 1. 6, πρϐλ. Ἀδηλ. 228· π. τῷ βίῳ Ἀντιφάν. ἐν «Διδύμοις» 2. 5.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

— Ἐπίρρ. -λῶς, Λυσ. 111. 8, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 4· ὑπερθ. -λέστατα, κατὰ τρόπον δαπανηρότατον, Ἡρόδ. 2. 86. — Καθ' Ἡσύχ.: «πολυτελῆ· πολυδάπανα, ἢ τὰ πολλοῦ ἄξια, ἤγουν τίμια».

πολῠτενής, ποιητ. **πουλ-**, ές, ὁ πολὺ διατεταμένος, Διον. Π. 99. 340.

πολῠτερπής, ές, ὁ πολὺ τερπνός, λίαν εὐτράπεζος, Ἀνθ. Π. 9. 504, Ὀρφ. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 100C.

πολύτευκτον ἄνθος, μετὰ πολλῆς τέχνης κατεσκευασμένον, Ἔφρ. Σύρου ἅπαντα τ. 3, σ. 191· — νυκτίφοιτον πολύτευκτον εἴδωλον Λέων Σοφ. Cod. Par. 396, σ. 665.

πολῠτέχνης, ου, ὁ, ὁ ἐν πολλαῖς τέχναις ἠσκημένος, Σόλων 12. 49.

πολύτεχνής, ές, ὁ μετὰ πολλῆς τέχνης εἰργασμένος, Ὀρφ. Ἀργ. 583.

πολῠτεχνία, ἡ, δεξιότης ἐν πολλαῖς τέχναις, Πλάτ. Ἀλκιβ. 2. 147Α, Διόδ. 1. 64· ἐν τῷ πληθ., Περικτυόνη παρὰ Στοβ. τ. 85. 19.

πολύτεχνος, ον, ὁ εἰς πολλὰς τέχνας ἠσκημένος, δεξιός, Σιβύνισι Στράβ. 757· πολυτέχνους ὑποθέσεις ἔργων, εἰς πολλὰς τέχνας ἀνηκουσῶν, Πλουτ. Περικλ. 12.

πολυτέχνως, Ἐπίρρ., μετὰ πολλῆς τέχνης, Ἀριστέας 10.

πολυτιμητίζειν· «(πολὺ) τιμᾶν· Ἡσύχ., ἴδε **πολυτιμητίζω**.

πολυτιμητίζομαι, ἐν τῇ μετοχῇ, ἴδε **πολυτιμητίζω**.

πολῠτῑμητίζω, μεγάλως ἐκτιμῶ, Νουμήν. ἐν Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. 727D. — Παρὰ Σουΐδ.: «πολυτιμητιζόμενος, ὁ πολὺ θεραπευόμενος».

πολῠτῑμητος [ῑ], **ον**, ὡσαύτως **η, ον**, Ἀριστοφ. Εἰρ. 978· (τῑμάω) — ὁ πολὺ τιμώμενος, λεγόμεναν πρὸς θεόν, ὦ Ζεῦ πολυτίμητ' Φερεκράτης ἐν «Κοριαννοῖ» 8, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 303· ὦ πολυτίμητ' Ἡράκλεις Ἀριστοφ. Ἀχ. 807· ὦ π. θεοὶ ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1001, ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 594· ὦ π. Νεφέλαι ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 269· ὦ π. Αἰσχύλε ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 851· καὶ (εἰρωνικῶς) ὦ π. Εὐθύδημε Πλάτ. Εὐθύδ. 296D. **II**. ὁ ἔχων πολλὴν τιμήν, δαπανηρός, «ἀκριβός», Ἐπίχ. 48 Ahr., Ἀριστοφ. Ἀχ. 759, Ἀποσπ. 344. 9.

πολυτιμία, ἡ, ὑψηλὴ τιμὴ (ἐν τῷ ἀγοράζειν ἢ πωλεῖν τι, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 40.

πολύτῑμος, ον, (τιμὴ) ὁ πολὺ τιμώμενος, πολλοῦ σεβασμοῦ τυγχάνων, θεοὶ Μένανδρ. ἐν «Δεισιδαίμονι» 2. **II**. λίαν βαρύτιμος, Ἀνθ. Π. 5. 36, Βάβρ. 57. 9. Ἐπίρρ. **-μως**, Πολύβ. 14. 2. 3.

πολῠτῑμώρητος, ον, ὁ πολὺ αὐστηρῶς τιμωρηθείς, Σουΐδ., Τζέτζ.

πολύτιτος, ον, (τίω) ὁ πολλῆς τιμῆς ἄξιος, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 5. 92, 2 [ἔνθα τ̄, ἴδε Ἔρμανν. εἰς Αἰσχύλ. Ἀγ. 72].

πολύτλας, αντος, ὁ, (τλῆναι) ὁ πολλὰ ὑποστάς, πολλὰ ὑπομείνας, ἢ κακοπαθήσας, ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως, μόνον κατ' ὄνομ., Πολύτλας δῖος Ὀδυσεύς Ἰλ. Θ. 97, Κ. 248, κλπ.· οὕτως εἰρωνικῶς, Σοφ. Αἴ. 954. — Γενικὴ τις **πολύτλα** ἁπανταχᾶ παρ' Εὐστ. 700. 32· αἰτ. **πολύτλαν** παρὰ Μανθ. 5. 268.

πολυτλήμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ πολλὰ ὑπομένων, θυμὸς Ἰλ. Η. 152· Ὀδυσεὺς Ὀδ. Σ. 319· βροτοὶ Ἀριστοφ. Εἰρ. 236 — Καθ' Ἡσύχ.: «πολυτλήμων· ὑπομονητικός».

πολύτλητος, ον, (τλῆναι) ὁ πολλὰ ὑπομείνας, ἄθλιος, ἐλεεινός, (πρβλ. **πολύτλας**), γέροντες Ὀδ. Λ. 38· ὡσαύτως, ὠδῖνεσσι πολυτλήτῃσι Κόϊντ. Σμ. 11. 25.

πολύτιμητος, ον, (τέμνω) ὁ πολὺ τμηθείς, σπαραχθείς, παρειὰ Ἀνθ. Π. 11. 66, πρβλ. Ὀππ. Κυν. 2. 252. **II**. ἐνερ., ὁ πολὺ ἢ βαθέως τέμνων, κοπτερός, ὀδυνηρός, ἐπὶ ὀξέος πόνου, ὀμηθέντα πολυτμήτοις ὀδύνῃσι Ὀππ. Ἁλ. 5. 288.

πολῠτοιοῦτος, αὕτη, οὖτον, ὁ πολλάκις τοιοῦτος, π. χ. τὸ **πολυγλῶχιν** εἶναι **πολυτοιοῦτον** τοῦ **γλωχὶς** καὶ **τριγλώχις**, τρίαινα ποτὲ μὲν ἡ τριγλώχιν, ποτὲ δὲ ἡ πολυτοιαύτη Εὐστ. 89. 19.

πολυτοκέω, εἶμαι πολυτόκος, τίκτω πολλά, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 1, 3, π. Ζ. Γεν. 3. 1, 16, κ. ἄλλ.

πολῠτοκία, τὸ πολλὰ τίκτειν, γονιμότης, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 1, 16., 4. 4, 13.

πολῠτόκος, ον, ὁ πολλὰ τίκτων, πολλὰ γεννῶν, γονιμότης, Ἱππ. 247 ἐν τίλ., Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 36, π. Ζ. Γεν. 3. 1, 9, κ. ἄλλ.

πολῠτολμος, ὁ λίαν τολμηρός, Πλουτ. 2. 731C.

πολύτοπα τῇ θέσει καὶ τῷ κατὰ θεὸν βίῳ πολύτροπα σεμνεῖα (δηλ. μοναστήρια, ὡς ἐν πολλοῖς τόποις ὑπάρχοντα) Εὐστ. Πονημάτ. Ἐκδ. Ταΐ. σ. 234, 75.

πολυτύρος, ον, (τορέω) ὁ πολὺ διατρυπῶν, «πολύτορον (προπαροξ.) δέρμα ἐχίνου· ἤτοι διὰ τὰς ἀκάνθας, ἐπεὶ τιτρώσκουσιν· ἢ ἐπεὶ ἐκφύσεις πολλὰς ἔχουσιν» Ἡσύχ.· «πολύτορον· δέρμα τὸ τοῦ ἐχίνου» Φώτ. (παρά τε τῷ Ἡσυχίῳ καὶ τῷ Φωτίῳ διορθωτέον **πολυτόρον**).

πολυτραυμάτιστος, ον, ὁ πολὺ τραυματισθείς, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 930, 20.

πολυτραφής, ές, ὁ πολλοὺς τρέφων, εὔφορος, χώρα πολυτραφὴς καὶ γόνιμος Διόδ. 2. 52.

πολυτράχηλος, ὁ ἔχων μέγαν ἢ σκληρὸν τράχηλον, σκληροτράχηλος, Ἡρακλείτου Ἀλληγ. 17.

πολύτρεπτος, ον, ὁ πολὺ τρεπόμενος, εὐμετάβολος, Πλούτ. 2. 423Α.

πολυτρήρων, ωνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πολλὰς περιστεράς, Ἴλ. Β 502, 582 πρβλ. **τρήρων**.

πολύτρητος, ον, ὁ ἔχων πολλὰς ὀπάς, διάτρητος, σπόγγοι Ὀδ. Α. 111, Χ. 439· ἐπὶ αὐτοῦ, Ἀνθ. Π. 9. 266., 505, 5· ἐπὶ ἡθμοῦ, στραγγισ-ηρίου, τρυπητοῦ, αὐτόθι 6. 101· ἐπὶ κηρήθρας αὐτόθι 9. 363, 15, 10. 41· ἐπὶ τῶν πνευμόνων, Ἀρετ. π. Αἴτ. Χρον. Παθ. 1. 10· τὸ π. χώρας Στράβ. 378.

πολυτρίπους, [ῐ̆], ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πολλοὺς τρίποδας, Ἀνθ. Π. 7 709.

πολύτριπτος, ον, ὁ πολὺ τετριμμένος, πολὺ λεπτός, Νικ. Θηρ. 104. **II**. ὁ πολὺ πατούμενος, συχναζόμενος, Ὀππ. Ἁλ. 3. 502.

πολύτρῐχος, ον, (θρίξ) ὁ ἔχων πολλὰς τρίχας, δασύς, λάσιος, πώγων Φιλωνίδ. ἐν Δόλ. 5. **II**. **πολύτρῐχον**, τό, = **ἀδίαντον**, «ἀδίαντον· φυτὸν παρ' ὕδασι φυόμενον τὸ καλούμενον πολύτριχον» Φώτ. ἐν λ. **ἀδίαντον**, Δ. Β. 343, 2, Γαλην. τ. 10, σ. 641.

πολυτροπία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, εὐστροφία, πανουργία, δολιότης, Ἡρόδ. 2. 121, 5, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 12. 24. **II**. πολλαπλότης, ποικιλία, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 383, Διον. Ἁλ. Ἐπιστ. 2. π. Ἀμμών. 3.

πολύτροπος, ον, (τρέπω) ὁ εἰς πολλὰ μέρη τραπείς, πολυπλάνητος, Λατ. multum jactatus, ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως ἐν τῇ Ὀδ., π. χ. Δ. 1, Κ. 330· — ὅτι δὲ αὕτη εἶναι ἡ σημασία ἐνταῦθα καὶ οὐχὶ ἡ Β. 2, εἶναι κατάδηλον ἐκ τῆς ἑπομένης ἐπεξηγήσεως — ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη κτλ. **II**. ὁ στρεφόμενος κατὰ πολλοὺς τρόπους· ἢ κατὰ πολλὰς διευθύνσεις, ἐπὶ τοῦ πολύποδος, Θέογν. 215. **2)** μεταφορ., εὔστροφος, πανοῦργος, δόλιος, Λατ. versatus, versatilis, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 13, 439· τοῖς ἀσθενέσι καὶ π. θηρίοις Πλάτ. Πολιτικ. 291Β· καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ἐκλαμβάνει τὴν λέξιν ὁ Πλάτων ὅταν ἀναφέρηται εἰς τὸν Ὀδυσσέα, Ἱππ. Ἐλάττ. 364Ε, 365Β, 369Β· τὸ π. τῆς γνώμης, ἡ εὐστροφία τοῦ πνεύματος αὐτῶν, Θουκ. 3. 83· τὸ π., ἐπὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου, Πλουτ. Ἀλκ. 24· — ζμιλος Ψευδο-Φωκυλ. 89. **3)** ἐπὶ νόσων, εὐμετάβολος, πολύπλοκος, Πλουτ. Νουμ. ἐν τέλ.· πόλεμος τοῖς πάθεσι ποικίλος καὶ ταῖς τύχαις πολυτροπώτατος ὁ αὐτ. ἐν Μαρ. 33. **III**. ποικίλος, πολλαπλοῦς, ξυμφοραὶ Θουκ. 2. 44· ἐθνη Πλουτ. Μάρκελλ. 12· τύχαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 2. — Ἐπίρρ. **-πως** κατὰ πολλοὺς τρόπους, Ἐπιστ. π. Ἑβρ. α', 1. — Κατὰ τὸν Εὐστάθ. εἰς Ὀδυσ. Α, 1, «τὸ πολύτροπον ταὐτὸν ἐστι τῷ εὐκίνητον, ποικίλον, πολύμητιν, πολύνουν, ἐπιχειρηματικόν, πολύβουλον, πολύστροφον, οὐκ ἐφ' ἑνὸς ἑστῶτα .., τρεπόμενον δὲ πολλὰς ὁδοὺς βουλευμάτων, ὡς Ὀδυσσεῖ πρέπει τῷ πολυμηχάνῳ, τῷ παντοίοις δόλοις κεκοσμημένῳ .... πολύρρων ὡς ποιητὴς μετ' ὀλίγα ἐρεῖ, καὶ ὡς Εὐριπίδης ἂν εἴποι, ποικιλόφρων».

πολυτροφία, ἡ, ὑπερβολὴ τροφῆς, ὑπερτροφία, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 15, 4, Κλήμ. Ἀλ. 176.

πολύτροφος, ον, ὁ πολὺ τεθραμμένος, παχύς, εὔσαρκος, Πλουτ. Λυκοῦργ. 17, κτλ. **II**. παροξύτ. **πολυτρόφος**, ον, ἐνεργ., ὁ παρέχων τροφὴν πολλήν, ἄφθονον, Δάματερ π. Καλλ. εἰς Δήμ. 2· — ὁ πολὺ τρέφων, θρεπτικός, τυρός, κτλ., Διοσκ. 2. 80, κτλ.

πολυτρόχαλος, ον, ὁ ἐν πολλῇ κινήσει διατελῶν, θορυβώδης, ἀγοραὶ Χριστοδ. Ἔκφρ. 15.

πολυτρύπητος, ον, ἔχων πολλὰς τρύπας, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 3, 597.

πολύτρῡτος, ον, πολύπονος, ἀφόρητα κοπώδης, Σχόλ. εἰς Σορ. Αἴ. 788.

πολύτρωτος, ον, ὁ πολὺ τρωτός, Εὐστ. Πονημάτ. ἔκδ. Ταΐ. σ. 173, 52.

πολυ-τύπτω, τύπτω πολύ, Μαριὼρ. Ἱππολύτ. 565Β.

πολυτύραννος, ον, λίαν τυραννικός, Θεοφ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 125C.

πολύτῡρος, ον, ὁ μετὰ πολλοῦ τυροῦ, ναστίσκων πολυτύρων Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 1. 7.

πολυυδρία, ἡ, ἀφθονία ὕδατος, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 14, 2.

πολύυδρος, ον, ὁ ἔχων ἄφθονον ὕδωρ, τόποι Πλάτ. Νόμ. 761Β.

πολυυλία, ἡ, ἀφθονία ὕλης, Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Ερωτ. σ. 51.

πολύυλος, ον, ὁ ἔχων ἄφθονον ὕλην, Πολυδ. Ϛ', 171· — τὸ π. τῆς ῥητορικῆς Ρήτορες (Walz) 4. 63.

πολυύμνητος, ον, ὁ πολὺ ὑμνούμενος, Πινδ. Ν. 2. 8, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 7. 8, κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολύυμνος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς ὕμνους, πολὺς ἐν ὕμνοις, ὑμνούμενος πολύ, περίφημος, θεὸς π., ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Εὐρ. Ἴων 1074, πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. 25, 7· Ἀθῆναι Ἀριστοφ. Ἱππ. 1328.

πολυυπνία, ἡ, τὸ πολὺ κοιμᾶσθαι, Φίλων 2. 672.

πολύυπνος, ον, ὁ παρέχων πολὺν ὕπνον. Ὀρφ. Ὕμν. 2. 4.

πολῠφᾰγέω, τρώγω πολύ, ὑπερβολικῶς, Εὐστ. 1386. 51, κτλ.

πολῠφᾰγία, ἡ, ὑπερβολὴ ἐν τῷ τρώγειν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 3, 20, Πλούτ. 2. 624Α.

πολῠφάγος, ον, ὁ ἐσθίων εἰς ὑπερβολήν, Ἱππ. 358. 19, Ἀριστ. Ἀποσπ. 477. — Ἴδε Γ. Χατζιδάκι Περὶ τονισμοῦ τῶν συνθέτων ἐν Ἀθηνᾶς τ. ΙΒ', σ. 351.

πολύφᾱμος, ον, Δωρ. ἀντὶ **πολύφημος**, ἐπὶ θρῆνόν τε πολύφαμον ἔχεαν Πινδ. Ἰσθ. 7 [8], 127.

πολῠφᾰνής, ποιητ. **πουλ-**, ές, πολὺ φανερός, ἐμφανής, Εὐστ. 254. 6, Ἰω. Γαζ.

πολῠφάνταστος, ον, ὁ ἔχων πολλὰ φαντάσματα, σκότος Πλούτ. 2. 167Α.

πολῠφάρμᾰκος, ον, ὁ γινώσκων πολλὰ φάρμακα ἢ πολλὰς γοητείας, Ἰητρός! Ἰλ. Π. 28· Κίρκη Ὀδ. Κ. 276· Παιὼν Σόλων 12. 57·— ἐπὶ χωρῶν ἢ τόπων, ὁ ἔχων ἀφθονίαν ἰαματικῶν ἢ δηλητηριωδῶν φαρμάκων, Τυρρηνία Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 15, 1· ὡσαύτως, δυνάμεις π. Πλούτ. 2. 408Β.

πολῠφᾰσία, ἡ, (φημί) πολυλογία, Ἡσύχ., Γαλην. τ. 8, σ. 668Α.

πολῠφάσμᾰτος, ον, ὁ φαινόμενος ὑπὸ διαφόρους καὶ πολυειδεῖς μορφάς, πολύμορφος, Χρησμ. ἐν Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. 175C.

πολύφᾰτος, ον, (φημί) ὁ περὶ οὗ πολὺς λόγος γίνεται, περιλάλητος, περίφημος, ἀγῶνες Πινδ. Π. 11. 71· π. ὕμνος, ἐξαίρετος, ἔξοχος ὕμνος, ὁ αὐτ. ἐν Ο. 1. 13, πρβλ. Ν. 7. 119.

πολύφαυλος, ον, ὁ πολὺ φαῦλος, Εὐστ. 1311. 62.

πολῠφεγγής, ές, ὁ λαμπρῶς φέγγων, Μανέθων 2. 347, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 12. 43.

πολῠφειδής, ές, ὁ πολὺ φειδόμενος, Εὐστ. 1967. 20.

πολῠφερδής, ές, = **πολύφορβος**. Νόνν. Δ. 5. 218.

πολύφερνος, ον, (φερνή) = **πολύεδνος**, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἄεδνον**.

πολύφημία, ἡ, μεγάλη φήμη, εἴτε καλὴ εἴτε κακή, Πολυδ. Ε', 158.

πολύφημος, Δωρ. **-φᾶμος**, ον, «ὁ πολλὰς φήμας εἰδώς, ἢ ὁ πολλοὺς φημίζων ἢ ὁ ὑπὸ πολλῶν τοῦτο πάσχων κτλ.» (Εὐστ.), πολύφημος ἀοιδὸς Ὀδ. Χ. 376· ὡσαύτως, θρῆνος Πινδ. Ι. 8 (7), 128· πρβλ. **πολύφατος**. **II.** ὁ ἐκ πολλῶν φωνῶν ἀποτελούμενος, θορυβώδης, πολυλόγος, ἀγορὴν πολύφημον ἰκέσθην Ὀδ. Β. 150· ἐς πολύφημον ἐξενείκαι, δηλ. εἰς τὴν ἀγοράν, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 5. 79. **III.** ὁ περὶ οὗ πολὺς λόγος γίνεται, περίφημος, ὁδὸς Ξενοφάν. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 111· ὁ π. καὶ πολυώνυμος σοφός, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φίλωνος.

πολῠφήτωρ, **ορος**, ὁ, ἡ, ὁ πολλὰς φήμας ἀφιείς, πολύφημος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ι. 404.

πολύφθαρτος, ον, = **πολύφθορος**, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 207.

πολυφθογγία, ἡ, ποικιλία φθόγγων, Ἰουστ. πρὸς Τρύφ. 102, σ. 713C,

πολύφθογγος, ον, ὁ πολλοὺς φθόγγους ἐκπέμπων, Πλούτ. 2. 827Α, 973C, Δίλ. π. Ζ. 5. 51.

πολυφθονερός, όν, ὁ πολὺ φθονερός, ὡς ὁ Ἐπίκουρος καλεῖ τὴν διαλεκτικὴν σχολὴν τῶν Μεγάρων, Διογ. Λ. 10. 8· ὁ Πλούτ. 2. 1086Ε γράφει **πολυφθόρος**, ἥτις φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφή.

πολύφθοος, ον, ἐπίθ. ἡμέρας τινὸς ἐν Δελφοῖς, «διὰ τὸ .. πολυπευθῆ καὶ πολυμάντευτον οὖσαν», Πλούτ. 2. 292F.

πολυφθόρος, ον, ὁ πολλὴν προξενῶν φθοράν, ὁ πολλοὺς φθείρων, ἀφανίζων, θανατηφόρος, ὀλέθριος, καταστρεπτικός, ἀμέραι, ὄμβροι Πινδ. Ν. 8. 53, Ι. 5 (4). 62· τύχαι, πλάνη Αἰσχύλ. Πρ. 633. 820· ἐπὶ προσώπων, π. ἐν ἅδῃ ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 926· πρβλ. **πολυφθονερός**. **II.** προπαροξύν. **πολύφθορος**, ον, παθ., ὁ ὁλοκλήρως καταστραφείς, Οἰχαλία, δῶμα Σοφ. Τρ. 477, Ἠλ. 10. **2)** ὁ ἀψηφῶν φθορὰς καὶ κινδύνους, ἐπὶ τῶν ἐμπόρων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 499.

πολῠφῐλάνθρωπος, ον, ὁ λίαν φιλάνθρωπος, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 789Π.

πολῠφῐλήτος, ον, ὁ πολὺ ἀγαπητός, ὁ λίαν περιλημένος, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 15. 86.

πολῠφῐλία, ἡ, τὸ ἔχειν πολλοὺς φίλους, Ἀριστ. Ρητορ. 1. 5, 4, Πολιτικ. 3. 13, 15, κ. ἀλλ.· ὑπερτείνειν ταῖς .. πολυφιλίαις αὐτόθι 4. 6, 11, Πλουτ. Ἠθ. 93 κἑξ.

πολῠφῐλος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς φίλους, πολλοῖς ἀγαπητός, Πινδ. Π. 5. 5, Λυσ. 112. 43, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 10, 1, Πολιτικ. 5. 11, 12, κ. ἀλλ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 325.

πολυφίλτρος, ον, ὁ πάσχων ἐκ τῆς ἐνεργείας πολλῶν φίλτρων, ἐρωτόληπτος, Θεόκρ. 23. 1.

πολυφλέγμᾰτος, ον, ὁ ἔχων πολλὰ φλέγματα, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 214, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβάσ. 92 Matth.

πολύφλοιος, ον, (φλοῦς) ὁ πολλὰς φλοιὰς ἀναβιβών, Ἡσύχ. ἐν λ. **ζαφλεγές** (ἐν ὑποσημειώσει 72).

πολύφλοιος, ον, ὁ ἔχων πολὺν ἢ παχὺν φλοιόν, Ἡσύχ.

πολύφλοισβος, ον, πολύηχος, πολυτάραχος, πολυκίνητος, πολυφλοίσβοιο θαλάσσης Ἰλ. Α. 34, Β. 209, Ὀδ. Ν. 85, κ. ἀλλ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 646, Ἀρχίλ. 8, κλπ.

πολυφλυᾰρία, ἡ, πολλὴ φλυαρία, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 30Β.

πολύφοβος, ον, ὁ πολὺ πεφοβημένος, δειλός, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 841, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **πολύσκνος**.

πολύφοινος, ον, ὁ μετὰ πολλοῦ φόνου, π. ἑορτά Ἀλκμᾶν 18.

πολύφοιτος, ον, ὁ πολὺ συχνάζων που, Μουσαῖ. 18.

πολυφόνος, ον, πολὺ φονικός, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 420, Ῥῆσ. 52.

πολύφορβος, ον, ὡσαύτως ἡ, ον. Τλ. Ι. 568, Ἡσ. Θ. 912· (φορβή)· ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ πολλὴν φορβὴν ἔχουσα, ἡ πολλοὺς τρέφουσα, γαῖα Ἰλ. Ω. 200· ἐπὶ τῆς Δήμητρος, Δήμητρος πολυφόρβης Ἡσ. Θεογ. 912, κλπ.

πολῠφορέω, πολλὰ φέρω ἢ παράγω, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 5, 4.

πολῠφόρητος ον, ὁ πολὺ φέρων, Σουΐδ., Φώτ. **II.** ὁ πολὺ περιφερόμενος, περιαγόμενος, πασίγνωστος, Ἀνέκδ. Ὀξων. 3. 181.

πολῠφορία, ἡ, πολλὴ εὐφορία, Ξεν. Οἰκ. 19, 19, Πολυδ. Α', 240.

πολῠφόρος, ον, ὁ πολλὰ φέρων, π. καὶ παμφόρος Πλάτ. Νόμ. 705Β, πρβλ. Στράβ. 284. **II.** ὁ δυνάμενος νὰ φέρῃ πολὺ ὕδωρ, δηλ. νὰ ἀναμιχθῇ μετὰ πολλοῦ ὕδατος, ἐπὶ δυνατοῦ οἴνου, Γαλην. 11. 93, Γεωπ. 7. 23· πρβλ. **ὀλιγοφόρος**·— μεταφορ., πολυφόρῳ συγκέκραμαι δαίμονι, ἀνεμίχθην μὲ δαίμονα πολὺ ἰσχυρὸν πρὸς τὸ κακόν, «πολλά μοι κακὰ ὑφ' ἕνα καιρὸν ἄγοντε ἢ ποικίλα» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Πλ. 853.

***πολυφοροῦνται** ταῖς κλίσεσι μυρία τῶν ῥημάτων Κύστ. εἰς Ὀδ. σ. 150', 58.—Ἐν τῷ Θησ. Στέφ. δὲν ἐσημειώθη αὐτὴ ἡ κατὰ γραμματικοὺς χρῆσις τῆς λέξεως ἥτις εἶναι οἵα ἡ τοῦ λίαν γνωστοῦ **διαφορεῖται**, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

πολύφορτος, ον, ὁ πολὺ περορτωμένος, κατάφορτος, Μανέθων 3. 241· πλούσιος, Βίος Ὁμήρου 1.

πολυφραδέστερον· «συνετώτερον, λογικώτεραν, πολυκρδίστερον» Ἡσύχ.

πολυφραδέω, εἶμαι εὔπορος ἐν λόγοις ἢ πολυφράδμων, εὑρίσκομαι μόνον ἐν τῇ μετοχῇ **πολυφραδέων**, = τῷ ἑπομ., Ἡσ. Ἀποσπάσμ. 54.

πολυφρᾰδής, ές, (φράζω) λίαν εὔγλωττος ἢ σοφός, ἐννεσίῃσι πολυφραδέεσσι δολωθείς Ἡσ. Θ. 494, πρβλ. Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 6. 93. **II.** περὶ οὗ πολὺς γίνεται λόγος, περίφημος, ἔργον Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 618. 26. — Καθ' Ἡσύχ.: «πολυφραδὲς· πολυκρδοῦς. ἢ λίαν συνετοῦ».

πολυφρᾰδία ὕμνων, ἡ εὐγλωττία τῶν ὕμνων, Ἑρμησιάναξ 5. 57.

πολυφραδμοσύνη, ἡ, πολλὴ εὐφράδεια, Ἀρχύτ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 786.

πολυφράδμων, ον, = **πολυφραδής**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1311, Ἀλ. 4. 24, Ἀνθ. Π. 9. 816.

πολύφραστος, ον, περὶ οὗ πολὺς γίνεται λόγος, περιλάλητος, περίφημος, ἢ μᾶλλον, ὡς τὸ **πολυφραδής**, πολὺ συνετός, ἵπποι Παρμενίδ. 4 Karst.· οὕτω, π. δόλοισι, πανοῦργος, Ὀππ. Κυν. 4. 6· μενοινῇ π. Νόνν. Δ. 4. 275.

πολύφροντις, ιδος, ὁ, ἡ, ὁ πλήρης σκέψεων, Ἀνακρεόντ. 51. 6, Ἐθδ. (Σοφ. Σολομ. Θ', 15.

πολυφρόντιστος, ον, ὁ πολλὰς ἔχων φροντίδας, περίφροντις, Ἀνθ. Π. 7, 84· πολὺ ἀνήσυχος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 109, Σουΐδ.

πολυφροσύνη, ἡ, πολλὴ σκέψις, φρόνησις, μεγάλη εὐφυΐα, Ἡρόδ. 2. 121, 6· ἐν τῷ πληθ., Θέογν. 712.

πολύφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) ὁ πολὺ συνετός, πολὺ φρόνιμος, Ὁμηρικὸν ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως, Ὀδυσῆα πολύφρονα Ἰλ. Σ. 108, κτλ.· ἐπὶ τοῦ Ἡραίστου, εὐφυής, ἐπινοῶν, εὑρετικός, ὡς τὸ **πολύμητις**, Ἰλ. Φ. 367, Ὀδ. Θ. 297.

πολῠφυής, ές, (φυή) ὁ εἰς πολλὰ διῃρημένος, πολυμερής, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11, 12· πρβλ. **διφυής**.

πολύφυλλος, ον, ὁ ἔχων πολλὰ φύλλα, πυκνόφυλλος, ἐπὶ σμίλακος, καὶ σμίλακα τὴν πολύφυλλον Εὔπολις ἐν «Δήξι» 1, 3, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 8, κτλ.

πολύφῡλος, ον, ὁ ἐκ πολλῶν φύλων ἢ φυλῶν συνιστάμενος, θνητοί Ὀρφ. Ὕμν. 60. 2· ὡς ἐπίθ. τῆς Αἰγύπτου, Τίμων παρ' Ἀθην. 22D.

πολύφῡτος, ον, ὁ ἔχων ἄφθονα φυτὰ ἢ βοτάνας, Φαβωρῖν. ἐν λέξει **ἀνθεμώδεις**.

πολυφωνέω, ἐκπέμπω πολλὰς φωνάς, Εὐστ. 751. 11.

πολυφωνία, ἡ, ποικιλία φωνῶν ἢ φθόγγων, αὐλῶν Πλούτ. 2. 1141C· ἐρώλων Διόδ. 2. 56· ποικιλία φωνῆς, Ἰωσήπ. Ἰουδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀρχ. 1. 4, 3. **2)** στωμυλία, πολυλογία, Πλούτ. 2. 674E. **πολύφωνος, ον,** ὁ ἔχων πολυφθόγγους φωνάς, ὄρνιθες Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 17, 4, πρβλ. Πλούτ. 973C κτλ.· πολύφωνα κρώζειν Ἄρατ. 1002. **2)** ὁ αἴτιος πολλῶν φωνῶν, πολλῶν λόγων, π. ὁ οἶνος Πλούτ. 2. 715A, πρβλ. Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 4. **3)** ὁ τὴν ἔκφρασιν ποικίλος, ἐπὶ Ὁμήρου, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 16, Στράβ. 149. — Περὶ τοῦ ἐν Ἀλκμᾶνι **18,** ἴδε ἐν λ. **πολύφωνος.**

πολύφωτος, ον, ὁ ἔχων πολὺ φῶς, Ἐκκλ.— τὸ **πολύφωτον,** τὸ ἔχον πολλὰ φῶτα, εἶδος πολυελαίου, Συμ. Θεσσαλ. περὶ ναοῦ: τὰ πολύφωτα καὶ δεκάφωτα, ἴδε Δουκάγγ. ἐν λ.

πολυχαίτης, ου, ὁ, ἔχων πολλὴν χαίτην, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. σ. 166.

πολύχαλκος, ον, ὁ ἔχων πολὺν χαλκὸν ἢ ὀρείχαλκον, πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον πολύχαλκον Ἰλ. Σ. 289· ἐπὶ τῆς Σιδῶνος, ἐκ μὲν Σιδῶνος πολυχάλκου εὔχομαι εἶναι Ὀδ. Ο. 425· ἐπὶ τοῦ Δόλωνος, Ἰλ. Κ. 315. **II.** κατεσκευασμένος ἐκ χαλκοῦ, ὅλος χαλκοῦς, στερεός, λίαν ἰσχυρός, οὐρανὸς (ἴδε ἐν λ.), Ἰλ. Ε. 504, Ὀδ. Γ. 2, πρβλ. Παρμεν. 18 Karst.· καλούμενος καὶ σιδήρεος (ἴδε ἐν λ.).

πολύχανδής, ές, ἐπὶ ὑδροφόρου ἀγγείου, τὸ παλὺ χωροῦν, πολυχανδέα κρωσσὸν Θεόκρ. 13. 46· ὅλμος Νικ. Θηρ. 951· κοτύλη πολυχανδεστέρα Θεμίστ. 299C. — Καθ' Ἡσύχ.: «πολυχανδέα· πολλὰ χωροῦσαν».

πολυχάρακτος, ον, ὁ ποικίλως κεχαραγμένος, Σεκούνδου Γνῶμαι 3.

πολύχαρής, ές, (χαίρω) ὁ πολλὴν χαρὰν αἰσθανόμενος ἢ ἐμποιῶν, Ἀνέκδ. Ὀξων. 3. 138, Ἡσύχ. ἐν λ. **πολυγηθής.**

πολυχάρίδας·— ὦ πολυχαρίδα, ἢ (ὅπως συμφωνῇ πρὸς τὸ μέτρον) πουλυχαρίδα, λέξις λακωνική, ἐκφραστικὴ στοργῆς, ἐν Ἀριστοφ. Ἀυσ. 1098. 1242, = φίλτατε, ἀγαπητέ.

πολύχαρμος, ον, (χάρμη) λίαν πολεμικός, φιλοπόλεμος, Ἀνθ. Π. 5. 202.

πολύχειμερος, ον, (χειμών) πολὺ χειμερινός, λίαν δυσχείμερος, Ὀππ. Κυν. 1. 429.

πολύχειμων, ὁ, ἡ, λίαν δυσχείμερος ἢ θυελλώδης, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 108.

πολύχειρ, χειρος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πολλὰς χεῖρας, Σοφ. Ἠλ. 488, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 11, 2. **II.** ὁ ἔχων μέγα σῶμα στρατιωτῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 83.

πολύχειρία, ἡ, πλῆθος χειρῶν, δηλ. ἐργατῶν ἢ βοηθῶν, Θουκ. 2. 77, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 26, Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 6. 14. — Καθ' Ἡσύχ.: «πολυχε(ι)ρία· πλῆθος ἐργαζομένων καὶ ἀνυόντων».

πολύχειρος, ον, = **πολύχειρ,** Ἡρακλείδου Ἀλλην. 25.

πολύχεσος, ον, (χέζω)· πολύχεσον νόσημα, ἡ διάρροια, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 365, Σουΐδ. ἐν λ. **ἀπηλλάγησαν.**

πολύχηλος, ον, ἔχων πολλὰς χηλάς, Φίλων II, 353, 40.

πολύχεύμων, ον, ὁ χεύμενος ὀρθόνως, πολύρρυτος, Βασίλ.

πολύχίτων [ῐ], **ωνος,** ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πολλοὺς χιτῶνας, πολλὰ καλύμματα, πυρός, σπέρματα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 21, 2., 5. 18, 2, κτλ.

πολύχλωρος, ον, λίαν ὠχρός, κάτωχρος, τὸ π. Ἱππ. 1008G.

πολύχνη, πολύχνιον, ἐσφαλμένοι τύποι ἀντὶ τοῦ **πολίχν-.**

πολύχνους, ον, συνῆρ. **-χνους, ουν,** λίαν χνοώδης, Λατ. lanuginosus, ὡς τὸ κυδώνιον, Νικ. παρ' Ἀθην. 66E.

πολυχοέω, παρέχω πολλά, εἶμαι εὔτροφος, γόνιμος, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 1, 5.

πολυχοΐα, ἡ, ἀφθονία γεννημάτων, πολυκαρπία, Μάξιμ. π. καταρχ. 486. **II.** ποικιλία, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 14, ἐν τέλ.

πολύχους ἢ **πολυχόος, ον,** συνῆρ. **-χους, ουν·** (χέω)·— ὁ πολλὰ προχέων, πολλὰ παράγων, ἐπὶ ζώων, γόνιμος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 43, 2· ἐπὶ καρπῶν καὶ σίτου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 4, 3· πολυχούστερα τὰ χεδροπὰ ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 8, 1, κτλ. **II.** πολλαπλοῦς, ποικίλος, Ἀριστ. Ρητορ. 3. 17, 14· συγκρ. **-χούστερος,** ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 10, 3· π. καὶ ποικίλον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 1, 10· **τὸ πολύχουν,** ποικιλία, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πολυβίου. **2)** συχνός, ἀντίθετον τῷ σπάνιος, Ἰαμβλ. Ἀριθμ. σ. 45.

πολυχορδία, ἡ, ἡ χρῆσις πολλῶν χορδῶν ἐν τῇ λύρᾳ, Πλάτ. Πολ. 399C, Ἀθήν. 352D, κτλ.

πολύχορδος, ον, ὁ ἔχων πολλὰς χορδάς, βάρβιτον Θεόκρ. 16. 45· ὁ παράγων πολλὰς φωνάς, ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ, Σιμωνίδ. 56, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 399C (ἔνθα **-ώτατον**), Πολυδ. Δ', 67· ὡσαύτως π. ᾠδαὶ Εὐρ. Μήδ. 196· π. γῆρυς, ὁ ἦχος πολλῶν χορδῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσ. 548·— μεταφορ., δημοκρατία Πλούτ. 2. 827B.

πολύχορτος, ον, ὁ ἔχων πολὺν χόρτον, Εὐστ. 743. 30.

πολυχρημάτέω, ἔχω πολλὰ χρήματα, Στράβ. 414.

πολυχρημᾰτία, ἡ, ἀφθονία χρημάτων, πλούτου, Ξεν. Συμπ. 4. 42, Πολυδ. Γ', 110.

πολυχρημᾰτίας, ου, ὁ, ἄνθρωπος ἔχων πολλὰ χρήματα, πολὺν πλοῦτον, Διογ. Λ. 6. 28.

πολυχρήμᾰτος, ον, λίαν πλούσιος, Φίντυς παρὰ Στοβ. 445. 2.

πολυχρημοσύνη, ἡ, = **πολυχρηματία,** Πολυδ. Γ', 110.

πολυχρήμων, ον, γεν. **ονος,** = **πολυχρήματος,** Πολύβ. 18. 18, 9.

πολυχρηστία, ἡ, μεγάλη χρησιμότης, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 20, 4.

πολύχρηστος, ον, ὁ εἰς πολλὰ χρήσιμος, λίαν χρήσιμος, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 8, 12· π. πρὸς τὸν βίον ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 8. 4. 1.

πολύχροια, ἡ, ποικιλία χρωμάτων, Ἀριστ. Προβλ. 34. 3, 2, Δίλ. π. Ζ. ἐν ἐπιλόγῳ.

πολυχρονέω, = πολύχρονός εἰμι, Ἀναστ. Σιν. 745D, Λεόντ. Κύπρ. 1685A. **2)** λέγω εἰς χρόνους πολλοὺς ἢ εἰς ἔτη πολλὰ Εὐχολόγ., Τυπικ. κτλ.

πολυχρονιέω, = πολυχρόνιός εἰμι, Ἀναστ. Σιν. 749B.

πολυχρυνία, ἡ, πολὺς χρόνος, πολυκαιρία, τοῦ τόκου Ἀριστ. Προβλ. 10. 47.

πολυχρονίζω· μέλλ. **-ῐῶ·** ἀόρ. **ἐπολυχρόνισα,** ζῶ πολὺν χρόνον, οὐχὶ πολυχρονιεῖτε ἡμέρας ἀπ' αὐτῆς Ἐδδ. (Δευτ. Δ', 26), Πτολεμ. Τετράβ. 132. **2)** εὔχομαί τινι νὰ ζήσῃ πολλοὺς χρόνους, πολυχρονίζειν τὸν βασιλέα Κυροπ. 48. 19.

πολυχρόνιος, ον, ὁ ἐπὶ πολὺν χρόνον ὑπάρχων, ὁ ἐκ παλαιοῦ, παλαιός, ἀρχαῖος, Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 125, Ἀνθ. Π. 5, 255· οὕτω παρὰ τοῖς πεζογράφοις, Ἡρόδ. 1. 55, Ἱππ. Ἀφ. 1250 (νόσημα), Πλάτ. Τίμ. 75B, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 16. **II.** ὁ ἐπὶ μακρὸν διαρκῶν, διαμένων, π. ἔχειν τὴν ζωὴν Ἀριστ. π. Μακροβιότ. 1. 2· ἀρχαὶ ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 4. 15, 1· βιότου τέρμα, ἐπὶ μακρὸν παραταθέν, Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ. 128. **2)** ἐπὶ ζώων, ὁ ἐπὶ μακρὸν ζῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 7, 9 κ.ἀλλ. — συγκρ. **-ώτερος,** Ἱππ. Ἀγμ. 758, Πλάτ. Φαίδων 87C, κτλ.· ὑπερθ. **-ώτατος,** Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 16, Καλλ. εἰς Δῆλ. 282.— Ἐπίρρ. **-ίως,** Ἱππ. Ἐπιστ. 1282. 6.

πολυχρονιότης, ἡ, πολυχρόνιος διάρκεια, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 604, Ὀρειβάσ. 94 Matth.

πολύχρονος, ον, μεταγενέστ. τύπος τοῦ **πολυχρόνιος,** Αἰνείας Γαζ., κλπ.

πολύχρους, ον, συνῆρ. **-χρους, ουν,** (χρόα) πολύχρωμος, ποικίλος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 10, 2, Προβλ. 34. 4, 2·— ποιητ. **πουλ-,** Ὀππ. Κυν. 4. 389.

πολυχρῡσος, ον, ὁ πλούσιος εἰς χρυσόν, ἔχων πολὺν χρυσόν, ἐπὶ ἀνθρώπων, πόλεων κλπ., Ὅμ. (ἴδε **πολύχαλκος**)· Μυκήνη Ἰλ. Α. 46· ἐπὶ τοῦ Δόλωνος, Κ. 315· οὕτω παρὰ Πινδ. Π. 4. 94, Αἰσχύλ. Πέρσ. 3. 9, 45, Σοφ. Ἠλ. 9, κτλ.· σπανίως ἐν τῇ πεζογραφίᾳ, π. ἀνὴρ Ξεν. Κύρ. 3. 2, 25·— ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 519, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἡ μὲ χρυσὸν κεκασμημένη καὶ οὕτως ἐνίοτε ὕστερον ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰ πλούσια ἀναθήματα καὶ ἄλλοτε πρὸς τὸ κάλλος αὐτῆς, ὡς τὸ **χρυσέη,** Λατ. aurea Venus.

πολυχρώμᾰτος, ον, = **πολύχρους.** Πλάτων παρὰ Πολυδ. Δ', 48, Στράβ. 694.

πολύχρωμος, ον, = τῷ προηγ., Μανέθων 5. 248, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. 153.

πολύχρως, ωτος, = **πολύχροος,** Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 1, 19.

πολύχῡλος, ον, ὁ ἔχων πολὺν χυλόν, Ξενοκρ. 17 (42).

πολύχῡμος, ον, ὁ ἔχων πολὺν χυμόν, Ξενοκρ. 30 (59).

πολύχῠτος, ον, (χέω) ὁ πολὺ καὶ εἰς μεγάλην ἔκτασιν κεχυμένος, διακεχυμένος, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 26., 2. 423A, κτλ.

πολυχώρητος, ον, ὁ πολλὰ χωρῶν, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 13. 46, κτλ.

πολυχωρία, ἡ, περιληπτικότης, ὀνομάτων Πτολεμ.

πολύχωρος, ον, ὁ πολλοὺς χωρῶν, εὐρύχωρος, Ἄϊδης Λουκ. περὶ Πένθους 2.

πολύχωστος, ον, ὁ ἐκ μεγίλων σωρῶν χώματος ἀποτελούμενος, πολύχωστον .. τάφον Αἰσχύλ. Χο. 350.

πολυψάμᾰθος, ον, λίαν ἀμμώδης, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 870 (ἔνθα ὁ Bamberger **πολύψαμμον,** χάριν τοῦ μέτρου)· ἀντὶ τοῦ **πολυψάμμους** .. ἐπὶ ψαμάθους, Ἀνθ. Π. 7. 214, ὁ Ἰακώβιος προτείνει **πολυξάντους,** πολὺ ὑπὸ τῶν κυμάτων κατεξεσμένας.

πολύψεκτος, ον, (ψέγω) ὁ πολὺ ψεγόμενος, Εὐστ. 1962 18.

πολυψευδόκαυχος, ον, ὁ πολὺ καυχώμενος ψευδῶς, Ἐτυμ. Γουδ. 270. 28.

πολυψηφία, ἡ, πλῆθος ἢ ποικιλία ψήφων, Θουκ. 3. 10, Φίλων 2. 567.

πολυψήφῖς, ῖδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πολλὰς ψηφῖδας, πλήρης ψηφίδων, χαλικίων, ἐπὶ τῆς κοίτης ποταμοῦ ἢ τῆς παραλίας, πολυψήφιδα παρ' Ἕρμον (ἐν ἄλλ. πολυψηφῖδα) Χρηαμ. παρ' Ἡρόδ. 1. 55· ῥηγμῖν Ναυμάχ. 60.

πολύψηφος, ον, = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Καλλ. Δία 26, κτλ. **II.** ὁ ἔχων πολλὰς ψήφους κατὰ τὰς ἐκλογάς, Λουκ. Ἄρμον. 3.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολύψοφος, ον, ὁ πολὺν ψόφον ποιῶν, ὁ ἰσχυρῶς ἠχῶν, θορυβώδης, Παύλ. Σιλεντ. εἰς τὰ ἐν Πυθίοις Θερμὰ 51.

πολυωδῦνία, ἡ, μεγάλη, πολλὴ ὀδύνη, Ἐπιστ. Εὐρ. 4, Σουΐδ.

πολυώδῦνος, ον, (ὀδύνη) λίαν ὀδυνηρός, ἰὸς Θεόκρ. 25. 238· λαμπὰς ἔρωτος Ἀνθ. Πλαν. 201. **II.** παθ., ὁ ὑποφέρων μέγαν πόνον, αὐτόθι 111, Π. 11. 386.

πολυωνῠμέω, ἔχω πολλὰ ὀνόματα, Εὐστ. 8. 26, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 58. 20.

πολυωνῠμία, ἡ, πολλὰ ὀνόματα, πλῆθος ὀνομάτων, Καλλ. Ἄρτ. 7, ἔνθα ἴδε Spanh.

πολυώνῠμος, ον, (ὄνομα) ὁ ἔχων πολλὰ ὀνόματα, Πλάτ. Φαῖδρ. 238Α, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 2, 2. **2)** ἐπὶ πολλῶν θεοτήτων, ὁ ὑπὸ πολλὰ ὀνόματα λατρευόμενος, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 18. 32, Βακχυλ. 45, Σοφ. Ἀντ. 1115, Ἀριστοφ. Θεσμ. 320, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 67, Θεόκρ. 15. 109. **3)** τὰ συνώνυμα ἐλέγοντο πολυώνυμα ὑπὸ τῶν περιπατητικῶν, Α. Β. 868. **II.** ὁ ἔχων μέγα ὄνομα, δηλ. πολλὴν φήμην, ὀνομαστός, περίφημος, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 82, Ἡσ. Θεογ. 785, Πινδ. Π. 1. 32.

πολυώνυχος, ον, ὁ ἔχων πολλοὺς ὄνυχας, ἐπὶ πτηνῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 12, 3.

πολυωπός, όν, (ὠπή) ὁ ἔχων πολλὰς ὀπάς, δίκτυον Ὀδ. Χ. 386· — οὕτω **πολυωπής, ές,** λίνον Ἀνθ. Π. 6. 27· ὀθόνης κόλπος Νικ. Ἀλεξιφ. 323· πολυωπέες ὄμπναι, δηλ. κηρῆθραι, αὐτόθι 460 — μεταγεν. ποιητ. θηλ. **πολυωπέτις, ιδος,** Μάξιμ. π. καταρχ. 584. **II.** (ὤψ) ὁ ἔχων πολλοὺς ὀφθαλμούς, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐναπ.

πολυωρέω, (ὥρα) ἐκτιμῶ πολύ, φροντίζω πολύ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὀλιγωρέω· τινα Διογ. Λ. 6. 9, πρβλ. Διόδ. 18. 65· ἀπολ., παρ' Αἰσχίν. 8. 5.— Παθ., πολυωροῦμαι ὑπό τινος, λίαν τιμῶμαι, ἐκτιμῶμαι ὑπό τινος, Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 7.— Καθ' Ἡσύχ.: «πολυωρεῖ· πολλὴν φροντίδα ποιεῖται. ἐναντίον δέ ἐστι τὸ ὀλιγωρεῖν, ὀλίγον φροντίζειν. διὸ καὶ τὸν ὀλίγωρον ἀμελῆ λέγουσιν».

πολυωρητικός, ή, όν, φροντιστικός, ἐπιμελής, Πλούτ. 2. 276Α.

πολυωρία, ἡ, ἐπιμέλεια, φροντίς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὀλιγωρία, Ζήνων παρὰ τῷ Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 3. 248, πρβλ. π. Μ. 11. 194, Διόδ. 1. 59.

πολύωρος, ον, (ὥρα) ὁ πολλῶν ἐτῶν, πολὺ παλαιός, οἶνος Δῖος παρὰ Στοβ. 409, 13.

πολυώροφος, ον, (ὀροφή) ὁ ἔχων πολλὰς ὀροφὰς ἢ πολλὰ πατώματα, πολύστεγος, Εὐστ. 640. 1, ἐσφαλμένως **πολυόροφος** παρὰ Στράβ. 753, Θεοτυλ. Ἐπιστ. σ. 69.

πολύωτος, ον, (οὖς) ὁ ἔχων πολλὰ ὦτα, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρις 3.

πολυωφελής, ές, (ὄφελος) ὁ λίαν ὠφέλιμος, ὁ κατὰ πολλοὺς τρόπους ὠφέλιμος, Ἀριστ. Νικ. 1. 3, 7, Διον. Ἀλ. 1. 36, κτλ.— Ἐπίρρ. -λῶς, Ἀριστοφ. Θεσμ. 304· ὑπερθ. **πολυωφελέστατα,** Ξεν. Ἱππαρχ. 1, 1.

πολυώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, = **πολυωπός,** κίστην πολυῶπα Ἀνθ. Π. 6. 65 (ἔνθα πολύωπα)· μίτῳ πολυῶπι 9. 765 (ἔνθα πολύωπι).

πολφός (οὐχὶ **πόλφος,** Ἀρκάδ. 84), ὁ, εἶδος ὄψου ἢ ζυμαρικοῦ, ὡς ὁ νῦν φειδὲς ἢ τὰ μακαρόνια, ἤσθιον δὲ αὐτὸ μετὰ τοῦ πόλτου, Λατ. pulpa, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 548, Μεταγέν. ἐν Ἀδήλ. 1. — Καθ' Ἡσύχ.: «πολφοί· τὰ ἐκ τῶν χίδρων καὶ τῆς ἐρι(κτ)ῆς ἑψόμενα».

πολφο-φάκη [ᾰ], ἡ, ἔδεσμά τι ἐκ πολφοῦ καὶ φακῆς, Πολυδ. Ϛ', 61· φέρεται δὲ **βολβοφάκη** ἐν Ἀθην. 158Β, 584D· πρβλ. **λειριοπολφανεμώνη.**

πόλχος, ὁ, ἴδε **ὄχλος** ἐν τέλ.

πόμα, τό, ἴδε **πῶμα.**

πομπαῖος, α, ον, (πομπή) ὁ προπέμπων, συνοδεύων, π. οὖρος, οὔριος ἄνεμος, Πινδ. Π. 1. 66· οὕτως ἐπὶ πλοίου, ἐς Τροίαν, ἐλάτα π. Εὐρ. Ι. Α. 1322, πρβλ. **πομπεύς·** π. στρατηγὸς Ἑλλ. Ἐπιγρ. 3348. **II.** ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ συνοδεύοντος καὶ ὁδηγοῦντος τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν εἰς τὸν κάτω κόσμον, ὡς τὸ **ψυχοπομπός,** Αἰσχύλ. Εὐμ. 91, Σοφ. Αἴ. 832, ἴδε Elmsl. εἰς Εὐρ. Μήδ. 742.

πομπεία, ἡ, (πομπεύω) τὸ πομπεύειν, πομπή, Πολύβ. 31. 3, 2. **II.** σκῶμμα, λοιδορία, κτλ., ὁποῖα ἐπετρέποντο εἰς τοὺς λαμβάνοντας μέρος ἐν ταῖς ἑορταστικαῖς πομπαῖς τοῦ Βάκχου, καὶ τῆς Δήμητρος, Δημ. 229. 3· ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν εἰσι πομπεῖαί τινες σφόδρα λοίδοροι Μένανδρ. ἐν «Περινθίᾳ» 4· (ὅμοιόν τι ἐπετρέπετο εἰς τοὺς Ρωμαίους στρατιώτας ἐν καιρῷ τῶν θριάμβων αὐτῶν, Suet. Jul. Caes. 49)· μεταφορ., τὴν ἐπάλληλον τοῦ δαίμονος καθ' ἡμῶν πομπείαν, τὸν ἐπάλληλον ἐμπαιγμὸν τῆς τύχης ἐναντίον ἡμῶν, Ἡλιόδ. 5. 6, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ (τ. 2. σ. 173)· πρβλ. **πομπεύω** III, **ἅμαξα** I. 3.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 201.

πομπεῖον, τό, (πομπή) πᾶν σκεῦος οὗ χρῆσις ἐγίνετο ἐν πομπαῖς, Ἀριστείδ. 2. 38· τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ἀνδοκ. 32 ἐν τέλει, Δημ. 608. 4., 615. 2, Φιλόχορ. 124· ἐν Ῥώμῃ τὰ σκεύη καὶ ἡ λοιπὴ παρασκευὴ τοῦ θριάμβου, Δίων Κ. 43. 42., 51, 21· καλουμένη πομπεία σκευὴ παρὰ τῷ Διοδ. 12. 40 (κοινῶς: **πομπία**). **II.** ἐν Ἀθήναις δημοσία οἰκοδομή, ἔνθα τοιαῦτα σκεύη ἐφυλάσσοντο, Δημ. 918. 26, Διογ. Λ. 2. 43., 6. 22.— Καθ' Ἡσύχ. «πομπεῖα· τὰ πρὸς τὰς πομπὰς σκεύη, ἢ τόποι, ἐν οἷς τὰ ἐκ τῆς πομπῆς ἀποτίθεται».

πομπεύς, γεν. -έως, Ἰων. -ῆος, ὁ, Ἀττ. πληθ. **πομπῆς** Πλάτ. Κωμ. ἐν «Νυκτὶ μακρᾷ» 3· (πομπός)· — ὁ συνοδεύων ὡς πομπός, προπομπός, ὁδηγός, Ὀδ. Γ. 325, 376· ἐπὶ εὐνοϊκῶν ἀνέμων, οὖροι πομπῆες νηῶν Δ. 362. **2)** ὁ λαμβάνων μέρος εἰς πομπήν, Θουκ. 6. 58, Ἐπιγραφ. Ἀττ. ἐν τῷ Ussing. σ. 46.

πόμπευσις, ἡ, (πομπεύω) = **πομπεία.** Πλάτ. Νόμ. 949C.

πομπευτήριος, α, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πομπήν, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 32.

πομπευτής, οῦ, ὁ, = **πομπεὺς** 2, Λουκ. Νεκυομ. 16.

πομπεύω, Ἰων. παρατ. **πομπεύεσκε** Θεόκρ. 2. 68· (πομπή)· παραπέμπω, συνοδεύω π. χ. ὡς ὁδηγός, Ὀδ. Ν. 422, Ἤριννα 2· εἴπερ Ἑρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην, ἐὰν κάμνω τὸ μέρος τοῦ Ἑρμοῦ τοῦτο, Σοφ. Τρ. 620. **II.** ἄγω πομπήν, π. πομπήν, Λατ. pompam ducere, παρὰ Δημ. 522. 3, Πολυβ. 6. 39, 9, κτλ.· κατὰ κάλλος π. Συλλ. Ἐπιγρ. 3593. 27·— Παθ., ὁδηγοῦμαι ἐν θριάμβῳ (ἐν Ῥώμῃ), Πλουτ. Αἰμίλ. 34, πρβλ. Φλαμιν. 14, κτλ.·— μεταφορ., πομπωδῶς ἐπιδεικνύω, μόνον μὴ πόμπευε αὐτὴν (τὴν ἀρχὴν) Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 34, 118. **2)** ἀπολ., πορεύομαι ἐν πομπῇ, Δημ. 572. 27, Ἀριστ. π. Ζ. Πορείας 14, 3, Θεόκρ. ἔνθ' ἀνωτ.·— μεταφορ., ἐπιδεικτικῶς βαίνω, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 12. 2. **III.** σκώπτω, ὑβρίζω διὰ χυδαίων σκωμμάτων (πρβλ. **πομπεία** II), ἀντίθετ. τῷ **κατηγορεῖν,** Δημ. 268. 25· εἴς τινα Φιλόστρ. 684. **IV.** ἐν Ἡρακλ. Ἀλληγ. 4, = **ἑρμηνεύω.**—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 201, καὶ ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 381.

πομπέω, = τῷ προηγ., Ἀντίμαχ. 5. 2, Ἡσύχ.

πομπή, ἡ, (πέμπω) ὁδηγία, συνοδεία, θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ Ἰλ. Ζ. 171· οὔτε θεῶν π. οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων Ὀδ. Ε. 32· δόμεναι π. Ι. 518· πομπᾷ Διὸς ξενίου Αἰσχύλ. Ἀγ. 748· οὐρία π., ἐπὶ οὐρίου ἀνέμου, Εὐρ. Ι. Α. 352· ὡσαύτως, ἀνταίαν πνεῦσαι π. αὐτόθι 1324· οὕτω βραδύτερον ἐν τῷ πληθ., Ἀπολλωνίαις πομπαῖς Πινδ. Π. 5. 122· Ζεφύροιο πομπαὶ ὁ αὐτ. ἐν Ν. 7. 42· βασιλέως ὑπὸ πομπαῖς Αἰσχύλ. Πέρσ. 58, κτλ. **6)** συγκεκριμ., συνοδεία, οἱ συνοδεύοντες, ὑπ' εὔφρονι πομπᾷ Αἰσχύλ. Εὐμ. 1034, πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 352, κτλ. **2)** τὸ προπέμπειν ἢ πέμπειν τινὰ εἰς τὴν πατρίδα, ἔπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς μνησόμεθα Ὀδ. Η. 191, πρβλ. Θ. 545, κτλ.· ὄφρα τάχιστα πομπῆς καὶ νόστοιο τύχῃς Ζ. 290· τεύχειν πομπὴν τινι Κ. 18, πρβλ. Πινδ. Π. 4. 292. **3)** τὸ πέμπειν, ἀποστέλλειν, θεοῦ τινος πομπῇ, κατ' ἀποστολὴν θεοῦ τινος, ἐπὶ ὀνείρου, Ἡρόδ. 7. 16, 2, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 383Α· κατὰ σημείων πομπὰς αὐτόθι 382Ε· ἁπλῶς, ἀποστολή, ξύλων Θουκ. 4. 108. **4)** θείῃ πομπῇ Ἡρόδ. 1. 62., 3. 77, κτλ.· πρβλ. **συναλλαγὴ** II. **II.** δημοτελὴς πομπή, Λατ. pompa, ὑπὸ πομπῆς, ἐν πομπῇ, Ἡρόδ. 2. 45· σὺν πομπῇ 7. 197· πομπὴν πέμπειν 5. 56, Ἀριστοφ. Ὄρν. 849, Θουκ. 6. 56· τινι, εἰς τιμὴν θεοῦ τινος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 247· μήλων κνισάεσσα πομπή, τὰ κρέατα τῶν πρὸς θυσίαν σφαγέντων προβάτων φερόμενα ἐν πομπῇ, Πινδ. Ο. 7. 145· τὰς πομπὰς πέμπουσιν (πρβλ. **πέμπω** III) Δημ. 47· 14·— ἐν Ῥώμῃ, θριαμβευτικὴ πομπή, Πολύβ., κλπ. **2)** τείνω π., ὁδηγῶ μακρὰν πομπὴν ἐπὶ ἐκστρατείας, Αἰσχύλ. Θήβ. 613, Εὐρ. Ρῆσ. 229. **3)** μεταφορ., πομπώδης ἐπίδειξις, εἰς πομπὴν καὶ ῥημάτων ἀγλαϊσμὸν Πλάτ. Ἀξίοχ. 369D. — Κατὰ τὸν Ἀμμώνιον: «πομπὴ καὶ πομπεία διαφέρει· πομπὴ μὲν γάρ, ἣν τοῖς θεοῖς πέμπουσι· πομπεία δὲ ἡ λοιδορία».

πομπικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς δημοτελῆ πομπήν, π. ἵππος, ἵππος τῆς πόλεως εἰς πομπὰς χρήσιμος, Ξεν. Ἱππ. 11, 1, πρβλ. Πολυδ. Α', 211· στέμμα Διόδ. 18. 26· ἅρμα Δίων Κ. 50. 34· μέλος Πλουτ. Αἰμίλ. 33, κτλ.·— μεταφορ., πομπώδης, ἐπιδεικτικός, ὄψις Πλουτ. Μάρ. 22· ἐπὶ τοῦ ὕρους τοῦ Ἰσοκράτους, Διον. Ἀλ. π. Ἰσαί. 19, πρβλ. Λογγῖν. 8. Ἐπίρρ. -κῶς, ὁ αὐτ. 32, κτλ.

πομπίλος, ὁ, ἰχθύς τις παρακολουθῶν τὰ πλοῖα, Λατ. Gasterosteus ductor, Ἤριννα 2, πρβλ. Ἀθήν. 282Ε, 283F.

πόμπῐμος, ον, ὡσαύτως η, ον, Εὐρ. Ἱππ. 578, Φοίν. 1711· (**πομπή**)· ὁ παραπέμπων, συνοδεύων, Αἰσχύλ. Θήβ. 371, 855· π. κῶπαι Σοφ. Τρ. 560· πνοαὶ Εὐρ. Ἑκάβ. 1290, Ἑλ. 1073· π. ὁ δαίμων ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 984· π. ἔχειν τινὰ αὐτόθι 1711· — μετὰ γεν., π. χώρα φίλων, χώρα παρέχουσα συνοδείαν εἰς φίλους, ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 848· νόστου πόμπιμον τέλος, ἡ μετ' ἀσφαλείας ἐπιστροφή τινος εἰς τὴν πατρίδα του, Πινδ. Ν. 3. 43· πρβλ. **πομπὴ** I. 2, καὶ ἴδε **προσαιθρίζω.** **II.** Παθ., πεμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πόμενος, συνοδευόμενος, φερόμενος, τινι, εἴς τινα, Σοφ. Τρ. 872, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 578.

πόμπιος, ἡμαρτημ. γραφ. ἐν Διοδ. 12. 40· ἴδε ἐν λ. **πομπεῖον**.

πομπός, ὁ, (πέμπω) ὁ συναδεύων τινά, ὁδηγός, Ἰλ. Ν. 416, Ω. 153, 182, κτλ., Ὀδ. Δ. 162, Ἡρόδ. 1. 121, 122· ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ (**πομπαῖος**), Σοφ. Ο. Κ. 1548, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 626· **πομποί**, ἀκόλουθοι, ὀπαδοί, Σοφ. Ο. Κ. 723· ὡσαύτως **πομπός**, ἡ, ἡ παραπέμπουσα, ὁδηγός, Ὀδ. Δ. 826. **2)** μετὰ γεν., πράγμ., τῆσδε προστροπῆς π., ὁ κομιστὴς τούτων τῶν ἱκετευτικῶν προσφορῶν, Αἰσχύλ. Χο. 86· π. ἴσθι τῶν ἑσθλῶν (ἀντὶ πέμπε τὰ ἑσθλά), αὐτόθι 147. **3)** ἄγγελος, ὁ πεμπόμενος πρός τι πρόσωπον ἢ διά τι πρᾶγμα, Σοφ. Ο. Τ. 289, Ο. Κ. 70, Τρ. 617. **II**, ὡς ἐπίθ., π. ἀρχαί, οἱ ὁδηγοῦντες ἄρχοντες, Αἰσχύλ. Ἀγ. 124· π. ἄνεμος Ἀΐλ. π. Ζ. 3. 13· πῦρ **πομπόν**, τὸ πῦρ τὸ χρησιμεῦον εἰς σημεῖον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 299, Ἑρμανν. εἰς Σοφ. Ἠλ. 554· πρβλ. **ἄγγαρος**.

πομπο-στολέω, (στέλλω) περιάγω ἐν πομπῇ, πομποστολεῖται τὰ ἱερὰ Στράβ. 659· π. τὸ σκάφος, ὁδηγῶ τὸ σκάφος, Λουκ. Ἔρωτ. 11.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 273.

πομφολῡγέω, ἀναβίβω **πομφόλυγας** ὡς τὸ βράζον ὕδωρ, Διοσκ. 5. 84· ἴδε **τανθολ-**.

πομφολυγηρός, ά, όν, ἀναβίδων **πομφόλυγας**,— τὸ π., ἔμπλαστρόν τι, Παῦλ. Αἰγ. 7. 17 σ. 286).

πομφολυγο-πάφλασμα, τὸ πάφλασμα ἢ ὁ θόρυβος ὁ ἐκ τῆς ἀνεγέρσεως **πομφολύγων**, Ἀριστοφ. Βάτρ. 249.

πομφολυγόω, κάμνω τι νὰ ἀναβίδῃ **πομφόλυγας** ἢ νὰ βράζῃ, τὴν θάλατταν Ἀριστ. Προβλ. 23. 4, 3.— Παθ., σχηματίζω **πομφόλυγας**, Διοσκ. 5. 85.

πομφολυγώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς **πομφόλυγας**, Γαλην.

πομφολυγωτός, ή, όν, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα **πομφόλυγος**, Λατ. Lullatus, Ἀρχ. Μαθ. 66.

πομφολύζω ἢ **-ύσσω**, ἀναβλύζω ὡς **πομφόλυγας**, δάκρυα **πομφόλυξαν**, ἀνέβλυσαν, ἐξέρρευσαν, Πινδ. Π. 4. 215.

πομφόλυξ, υγος, ἡ, μεταγεν. καὶ ὁ, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 760 (πομφός)· — ὡς τὸ **φυσαλλίς**, ῥάλιστα κυρίως **πομφόλυξ** ὕδατος, «φυσκαλίδα», Ἱππ. Ἀφ. 1259, Πλάτ. Τίμ. 66Β, 83Δ· **πομφόλυγες** εἶναι αἱ ἀποτελοῦσαι τὸν ἀφρόν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 2, 4. **II**, πομφολυγῶδες κόσμημα ἀσπίδος, ἀλλαχοῦ **ὀμφαλός**, Ἡσύχ. **III**, κόσμημά τι τῆς κεφαλῆς, ὃ ἔφερον αἱ γυναῖκες, ὡς τὸ **ὄγκος**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 13. **IV**, αἱ σκωρίαι καὶ ἄλλαι ἀκαθαρσίαι αἱ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ χωνευομένου μετάλλου μένουσαι, Διοσκ. 5. 85.— Καθ' Ἡσύχ.: πομφόλυξ· ὕδατος κάχλασμα. καὶ τῶν ἀσπίδων αἱ ἐξοχαί», καὶ «πομφόλυγες· τῶν ἀσπίδων αἱ ἐξοχαί. καὶ ἐν τῷ ὕδατι γενόμεναι οἰδήσεις, ἢ φυσήματα ὕδατος. ἐπὶ τῶν διακενῆς φυσιωμένων λέγεται ἡ λέξις».

πομφός, οῦ, ὁ, φλύκταινα ἐπὶ τοῦ δέρματος, Ἱππ. 485. 54., 641. 42· ἴδε Foës. Oecon. (ὅθεν αἱ λέξεις **πομφόλυξ**, **πομφολύζω**· συγγενεῖς τῷ πέμφιξ).

πονέω, **πονέομαι**. **Α**. ἐν τῇ παναρχαίᾳ Ἑλληνικῇ εὑρηται μόνον ὡς ἀποθ., πονέομαι, ἀπαρ. **-έεσθαι**, Ἰλ.· παρατ. **ἐπονείετο** (συνεσταλμ.) Ἰλ.: μέλλ. **πονήσομαι** Ὀδ. Χ. 377, Ἱππ. 592. 1· ἀλλὰ **πονέσομαι** Λουκ. Ὄνος 9— ἀόρ. **ἐπονησάμην**, Ἐπικ. **πονήσατο**, Ὁμ.· (διᾰ-) Πλάτ., Ξεν.· ὡσαύτως **ἐπονήθην** Εὐρ. Ἑλ. 1509, (διᾰ-) Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 286 (267)· — πρκμ. **πεπόνημαι**, Ἰων. γ' πληθ. **-έαται** Ἡρόδ. 2. 63, Ἀττ. **-ηνται** Πλάτ. Φίληβ. 58Ε· ὑπερσ. **πεπόνητο** Ἰλ. Ο. 447, Ἐπικ. γ' πληθ. **-ήατο** Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 263. **I**, ἀποθ., κοπιῶ, μοχθῶ, ὡς ἐπονείτο Ἰλ. Β. 409· ἔρελεν πονέεσθαι λισσάμενος, ἔπρεπε νὰ κοπιάσῃ παρακαλῶν, Κ. 117· ὅπλα .., τοῖς ἐπονείτο, τὰ χαλκευτικὰ ἐργαλεῖα δι' ὧν εἰργάζετο, Σ. 413, πρβλ. Ὀδ. Π. 23· περὶ ὄρπα .. πονέοντο, ἠσχολοῦντο, κατεγίνοντο περὶ τὸ δεῖπνον, Ἰλ. Ω. 444, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 63· οὕτω, πεπόνητο καθ' ἵππους, ἦτο ἐνησχολημένος περὶ τοὺς ἵππους, ἐπὶ ἡνιόχου, Ἰλ. Ο. 447· πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην, ἠγωνίζοντο κατὰ τὴν ἰσχυρὰν μάχην, Ε. 84, κτλ.· ἐντεῦθεν τὸ **πονεῖσθαι**, καθ' ἑαυτὸ = μάχεσθαι, Δ. 374, Ν. 288· μεταγεν. π. τινος, εἶμαι ἐνησχολημένος εἴς τι, Ἄρατ. 82, πρβλ. 758. **2)** ἐνεργῶ, αὐτὸς δὲ μετὰ πρώτοισι πονεῖτο, αὐτὸς δὲ ἐν τοῖς πρώτοις ἐνήργει, Ἰλ. Ι. 12· πρβλ. κατωτέρω Β. ΙΙ. 1. **3)** πάσχω ἐκ νόσου, εἶμαι ἀσθενής, νοσῶ, Θουκ. 2. 51. **II**, μετὰ αἰτ., ἐργάζομαι μετὰ κόπου εἴς τι, κάμνω τι μετὰ κόπου ἢ φροντίδος, τύμβον Ἰλ. Ψ. 245· ταῦτ' ἐπονείτο βουλῇσι πραπίδεσσι Σ. 380· ὅπλα .. πονησάμενοι κατὰ νῆα Ὀδ. Α. 9· πονησάμενος τὰ ἄ ἔργα Ὀδ. Ι. 250, 310, πρβλ. Ἰλ. Ι. 348, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 430· πονεύμενος ἔρκος ἀλωῆς Μόσχ. 4. 101· πεπονήατο δαῖτα γέροντι Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 263.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 174.

Β. Μεθ' Ὁμήρου ἐπικρατεῖ ὁ ἐνεργ. τύπος **πονέω**· μέλλ. **πονήσω** Αἰσχύλ. Ἱκ. 343, Πλάτ. Πολ. 410Β, Ἱππ. 589. 50., 592. 38· μεταγεν. **πονέσω** Ἀριστ. Μηχαν. 25. 2, καὶ ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις τῶν Ἱπποκράτους Ἀφορισμῶν 1250·— ἀόρ. **ἐπόνησα**. Δωρ. **-ᾶσα**, Εὐρ. Ἱππ. 1369, Πλάτ. Πολ. 462D, Ἱππ. 391. 49, Θεόκρ. 15. 80· μεταγεν. **ἐπόνεσα** Παλύαιν. 3. 10, 6 κτλ., καὶ ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις τοῦ Ἱππ. 447. 42., 451. 39, κτλ. — πρκμ. **πεπόνηκα** Ἀριστοφ. Εἰρ. 820, Ξεν.· ὑπερσ. **ἐπεπονήκει** Θουκ. 7. 38.— Παθ., ἀόρ. **ἐπονήθην** (ἐξ-) ὁ αὐτ. 6. 31, Δωρ. ὑποτακτ. **ποναθῇ** (ᾰ) Πινδ. Ο. 6. 16· πρκμ. **πεπόνημαι** Σοφ. Τρ. 985, Πλάτ. Φαῖδρ. 232Α (ἴδε ἐν τέλ.)· **I**, ἀμεταβ., ἐργάζομαι, κοπιῶ, περὶ λήϊον Ἡρόδ. 2. 14· ἐς ἄκαιρα πονεῖν Θέογν. 919· ἄλλως, μάτην π., κοπιῶ ματαίως, Σοφ. Ο. Τ. 1151, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 501· μετ' αἰτ., τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνει μάτην Αἰσχύλ. Πρ. 44· ἀνήνυτα π. Πλάτ. Παλ. 531Α· σπανίως ἐπὶ πραγμάτων, τίς .. αἶνος ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ .. πονήσει ; (ἔνθα ὁ Stanley προτείνει αἶναν, τίς θὰ κοπιάσῃ διὰ νὰ ἐπαινέσῃ .. ;) Αἰσχύλ. Ἀγ. 1550. **2)** μετὰ συστοίχ. αἰτ., π. πόνον, μόχθους Αἰσχύλ. Πέρσ. 682, Σοφ. Φιλ. 1419, Εὐρ. Ἱππ. 1369, Ἑκάβ. 779, Πλάτ. κτλ.· οὕτω, ἀμίλλαν πεδοῖν π. Εὐρ. Ι. Α. 212· πολλὰ π. ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 577·— μετὰ προσδιορισμῶν, π. τινι, πάσχω εἴς τι ἢ ἐκ τινος, Πινδ. Ν. 7. 53· βίῳ Αἰσχύλ. Πέρσ. 484· γλωχῖνι πικρᾷ Σοφ. Τρ. 681· ὑπὸ χειμῶνος Ἀντιφῶν 116. 25· τῇ κυήσει Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 17. 3·— μετ' αἰτ., τοῦ κατά τι, πονεῖν τὰ σκέλη Ἀριστοφ. Εἰρ. 820· τὴν κεφαλήν, τοὺς ὀφθαλμούς, κτλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 31, 5, κ. ἀλλ.· — καὶ ἀπόλ., διατελῶ ὑπὸ νόσων, πάσχω, ὑποφέρω, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 8· ἅπαν συμποθὲς ἐνὸς μορίου πονήσαντος Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 65· ἐπὶ στρατοῦ, στενοχωροῦμαι, πιέζομαι, πάσχω, Θουκ. 5. 73, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 21, κτλ.· οὕτω καὶ ἐπὶ πλοίων, Θουκ. 7. 38· ἐπὶ ἐργαλείων, ὅπλων, καὶ τῶν τοιούτων, φθείρομαι, συντρίβομαι, θραύομαι, «χαλνῶ», Δημ. 293. 4, Πολύβ. 3. 49, 11, πρβλ. Wessel. Διόδ. 1. σ. 499. **3)** παθ., ἀπρσ., οὐκ ἄλλως αὐτοῖς πεπόνηται = πεπονήκασι Πλάτ. Φαῖδρ. 232Δ. **II**, μεταθ. **1)** μετ' αἰτ. προσ., θλίβω, λυπῶ, Πινδ. Π. 4. 268. — Παθ., θλίβομαι, πάσχω ἰσχυρῶς, καταπονοῦμαι, ὑποφέρω, ὀδύναις πεπονημένος Σοφ. Τρ. 985· πόλεως πονουμένης τῷ πολέμῳ Θουκ. 4. 59· τόν τε θνήσκοντα καὶ τὸν πονούμενον ὁ αὐτ. 2. 51.— καταπονοῦμαι ἕνεκα βρόμου, L. Dind. εἰς Ξεν. Ἱππ. σ. xxiv. **6)** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, παιδεύομαι, ἐκπαιδεύομαι, ἀσκοῦμαι, πεπόνηται ὁ πολιτικὸς περὶ τὴν ἀρετὴν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 13, 2· πεπ. ἔχειν τὴν ἕξιν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 7. 16, 13· εὖ πεπ. Θεόκρ. 13. 14. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., ὡς τὸ **ἐκπονῶ**, κερδαίνω, κτῶμαι, διὰ κόπου καὶ μόχθου, χρήματα Ξεν. Ἀν. 7. 6, 41.—Παθ., κερδαίνομαι ἢ κατορθοῦμαι διὰ κόπου, καλόν εἴ τι πονηθῇ Πινδ. Ο. 6. 17, πρβλ. Π. 9. 166.—Ὁ κανὼν γραμματικῶν τινων (Ετυμ. Μέγ. 130. 3, Α. Β. 1411), καθ' ὃν ὅταν τὸ πονέω σημαίνῃ κοπιῶ, μετὰ κόπου ἐργάζομαι, ἔχει μέλλ. καὶ ἀόρ. **πονήσω**, **ἐπόνησα**, ὅταν δὲ σημαίνῃ ἔχω πόνον, ἀλγῶ, ἔχει μέλλ. καὶ ἀόρ. **πονέσω**, **ἐπόνεσα**, δὲν δικαιολογεῖται ἐκ τῶν παραδειγμάτων (ἴδε ἀνωτέρ.) —Ὁ μέσ. μέλλ. **κατα-πονήσομαι** κεῖται ὡς μεταβατ. παρὰ Διοδ. 11. 15· οὕτως ὁ παθ. ἀόρ. **πονήθη** ἐν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 170. 6· εἶναι δὲ ἡνωμένοι ἡ τε ἀμεταβ. καὶ ἡ μεταβατ. σημασία ἐν τοῖς Ἀνακρεοντ. 36. 14 καὶ 15.

πόνημα, τό, τὸ ἐκπονηθὲν ἔργον, ἡ ἐργασία, μελισσῶν Εὐρ. Ι. Τ. 165· ἔργον, βιβλίον, Δνθ. Ιι. 4. 3, 42., 9. 166.

πονημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Ἐπιφάν., Φώτ.

πονήρευμα, τό, πανοῦργον τέχνασμα, ἐν τῷ πληθ., Δημ. 423. 23, Διον. Ἁλ. 6 84, κτλ.

πονηρεύομαι, ἀποθ., εὑρίσκομαι ἐν κακῇ καταστάσει, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 173, ἴδε Foës. Oecon. **II**, εἶμαι κακός, ἐνεργῶ κακῶς, φέρομαι πανούργως, Ἀριστ. Ρητ. 3. 10, 7· οἱ πεπονηρευμένοι Δημ. 351. 9· πρβλ. Πλουτ. Κάτ. Πρεσβύτ. 9, κτλ.

πονηρία, ἡ, (πονηρὸς) κακὴ κατάστασις, ὀφθαλμῶν Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττ. 374D· ἡ τοῦ σώματος π. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 609C.

II ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, κακία, πανουργία, μοχθηρία, Λατ. pravitas, ἡμωρία .. ἀδελφὸς τῆς π. ἐφυ Σοφ. Ἀποσπ. 663, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 868, Λυσίας 165. 37, Πλάτ. Πολ. 609C, κτλ.· εἰς π. τρέπεσθαι Ξεν. Κύρ. 7. 5, 75· ἐν τῷ πληθ., πανοῦργα τεχνάσματα, δόλοι, Δημ. 521. 7, Ἀριστ. Ρητ. 2. 12, 7.

2) ποιναπότης, δειλία, Εὐρ. Κύκλ. 645.

πονηρο-βουλία, ἡ, πονηρὰ βουλή, Γρηγ. Ἀκραγ. 1. 836, τ. 98, Ἐκδ. Μί.

πονηρογνώμων, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πονηρὰν γνώμην, Κ. Μανασσ. Χρον. 6174

πονηρο-διδάσκαλος, ον, ὁ διδάσκαλος τῆς κακίας, Στράβ. 302.

πονηρο-κάρδιος, ον, ὁ ἔχων πονηρὰν, κακὴν καρδίαν, μοχθηρός, Κ. Μανασσ. Χρον. 4411.

πονηροκόλαξ, ὁ, πονηρὸς κόλαξ, **πονηροκολάκων** (ἔνθα ὁ Παρισ. Κῶδ. **πονηροκαρδίων**) Κ. Μανασσ. Χρον. 4411

πονηρο-κράτέομαι, Παθ., κυβερνῶμαι, ἐξουσιάζομαι ὑπὸ πα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νηρῶν, φαύλων, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 8, 5, Διον. Ἀλ. 8. 31·— **πονηροκρατία**, ἡ, κυριαρχία τῶν πονηρῶν, τῶν φαύλων, ὁ αὐτ. 8. 5.

πονηρολογέω, λέγω λόγους πονηρούς, Γρηγ. Ἀκραγ. σ. 1108, ἔκδ. Μι.

πονηρο-λογία, ἡ, τὸ πονηρὰ λέγειν, κακολογία, Ἀριστ. Τοπ. 8. 14, 10.

πονηρομανὴς ὁ θεός, (= ὁ τοὺς πονηροὺς μαίνεσθαι ποιῶν;) Θ. Λάσκ. σ. 767, ἔκδ. Μι.

πονηροποιός, όν, ὁ κακὰ ποιῶν, κακοποιός, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 665.

πονηρό-πολις, εως, ἡ, πόλις τῶν πονηρῶν, «ἔστι δέ τις.. περὶ Θρᾴκην Πονηρόπολις, ἣν Φίλιππόν φασι συνοικίσαι, τοὺς ἐπὶ πονηρίᾳ διαβαλλομένους αὐτόθι συναγαγόντα, συκοφάντας, ψευδομάρτυρας,.. καὶ τοὺς ἄλλους πονηροὺς ὡς δισχιλίους, ὡς Θεόπομπος ἐν ιγ' τῶν Φιλιππικῶν φησι» Σουίδ. ἐν λ. **δούλων πόλις**, Πλούτ. 2. 520B.

πονηρός, ά, όν, (πονέω) κυρίως ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ σῶμα, ὁ ἐκ τῶν κόπων ταλαιπωρούμενος, πονηρότατος καὶ ἄριστος, ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, Ἡσ. Ἀποσπ. 43. 5· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, «κουραστικός», κοπώδης, βαρύς, ἔργα Ὁμ. Ἐπιγράμμ. 14. 20· νόσος Θέογν. 274· φορτίον Ἀριστοφ. Πλ. 352. **II.** ἐλεεινός, ἐν κακῇ καταστάσει εὑρισκόμενος, ἄθλιος, πρὸς οὐδὲν ἱκανός, ἀνωφελής, ξύμμαχοι Ἀριστοφ. Πλ. 220, πρβλ. Νεφ. 102· ἰατρὸς Ἀντιφῶν 126. 16· κύων, ἱππάριον Πλάτ. Εὐθύδ. 298D, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 19·— δίαιτα τροφή, σιτία Πλάτ. Πολ. 425E, Νόμ. 735B, κτλ.· π. ἕξις σώματος, ἀσθενική, Πλάτ. Τίμ. 86D· π. σῶμα ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 313A· π. σκώμματα, ἐλεεινά, οὐτιδανά, «ἄνοστα», Ἀριστοφ. Νεφ. 542· π. βούλευμα ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 517· π. πράγματα κακὴ πραγμάτων κατάστασις, Θουκ. 8. 97, πρβλ. 24, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 35· π. ἀρχή, κακὴ ἀρχή, Αἰσχίν. 2. 28· π. ναυτιλίαν ναυτίλλεσθαι Πλάτ. Πολ. 551C· π. πολιτεία Ἀριστ. Πολ. 4. 9, 10·— οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ. **πονηρῶς** ἢ **πονήρως** (ἴδε ἐν τέλει), πονηρῶς ἔχειν, εὑρίσκομαι ἐν κακῇ καταστάσει, Θουκ. 7. 83, κτλ.· πονηρῶς ἔχειν τὰ πράγματα Λυσ. 143. 7· π. διακεῖσθαι, διατεθῆναι Ἰσοκρ. 380E, Δημ. 1364. 5. **III.** ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, κακός, ἀνάξιος, ἐλεεινός, πανοῦργος, Λατ. pravus, improbus, φῆμαι. βίος. ζόη. φήμη πονηρᾷ Αἰσχύλ. Χο. 1015· βίου πονηροῦ θάνατος εὐκλεέστερος Ἀποσπ. 86· ζόης πονηρᾶς θάνατος αἱρετώτερος 395 καὶ συχν. ἀπὸ τοῦ Εὐρ. καὶ ἐφεξῆς· πονηρὸς κἀκ πονηρῶν, κακὸς ἐκ κακῶν γονέων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 336· πόνῳ πονηρός, ὁ ἀσκήσει καὶ μελέτῃ πονηρός, Ἀριστοφ. Σφ. 466, Λυσ. 350· π. πόρῳ τέχνης, φύσει πονηρός, οὐχὶ ἀπὸ τέχνης ἢ μελέτης ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 192· π. τοῖς φίλοις Ξεν. Κύρ. 8. 4, 33· πρὸς ἀλλήλους Ξεν. Ἀν. 7. 1, 39· π. λόγων ἀκρίβεια Ἀντιφῶν 122. 40· π. σύμβουλοι ὁ αὐτ. 137· 41· τὰ πονηρά, αἱ κακίαι, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 25· πονηρὰ δρᾶν Εὐρ. Ἑκάβ. 1190· — ὁ π., ὁ Σατανᾶς ἢ Διάβολος, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 19, ἴδε Suicer ἐν λ. **2)** ἄθλιος, ποταπός, δειλός, ὡς τὸ **κακός**, Σοφ. Φιλ. 437, κτλ.· π. χρώματα, ὅ ἐστι τὰ χρώματα τοῦ δειλοῦ, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 34·— ἐν πάσῃ σημασίᾳ ἀντιτιθεμένη τῷ **χρηστός**.— Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ τονισμοῦ, **πονηρός** καὶ **πόνηρος**, ἴδε **μοχθηρός** ἐν τέλει.

πονηρ-όφθαλμος, ον, ὁ ἔχων ὀφθαλμὸν πονηρόν, δηλ. βάσκανον, μνημονεύεται ἐκ τῶν Παροιμ. Σολομ. ΙΓ, 6, ἐν τῇ Παλ. Διαθ., ἔνθα νῦν, **ἀνδρὶ βασκάνῳ**.

πονηρό-φιλος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους, φίλος τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, πονηρόφιλος ἡ τυραννὶς Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 12.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 325.

πονηρό-φρων, φρονος, ὁ, ἡ, ὁ πονηρὰ ἢ κακὰ φρονῶν, διαλογιζόμενος, Διαταγ. τῶν Ἀποστόλων σ. 365.

πονηρό-ψυχος, ον, ὁ ἔχων πονηράν, κακὴν ψυχήν, Γλωσσ.

πόνησις, ἡ, (πονέω) κόπος, ἐργασία, Κριτίας 9. 30, Διογ. Λ. 6. 70.

πονητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **πονῶ**, δεῖ πονεῖν, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 304, Πλάτ. Πολ. 504D.

πονητικός, ή, όν, ὁ εἰς πόνους ὑποκείμενος, ὁ πλήρης κόπων, κοπώδης, ὁ τῶν γυναικῶν βίος Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 6, 15, πρβλ. περὶ Μακροβιότ. 5. 6.

πονικός, ή, όν, (πόνος) ἐργατικός, φιλόπονος, Διογ. Λ. 7. 170· ὑπερθ. **-ώτατος**, αὐτόθι 180·— Συγκρ. ἐπίρρ. **πονικώτετερον**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 8, 3. **II.** = λυπηρός, Θεόδ. εἰς τὰς Παροιμ. Σολομ. ΙΕ', 1.—Ἐπίρρ., **πονικῶς**, μετὰ πόνου, μετὰ κόπου, Ἐπιγρ. Ὀλβίας, ἔκδ. Ussing ἐν ἔτει 1881. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 330.

πονόεις, εσσα, εν, (πόνος) ὁ πλήρης κόπου, κοπώδης, Μανέθων 4. 373.

πονο-παίκτωρ, ορος, ὁ, ὁ παίζων μὲ τοὺς κινδύνους, Μανέθων 4. 276.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 271.

πόνος, ὁ, (ἴδε **πένομαι**)· — ἐργασία, μάλιστα βαρεῖα, κόπος, Λατ. labor, παρ' Ὁμ. τὰ πλεῖστα ἐπὶ τοῦ κόπου τῆς μάχης, μάχης π., ὁ ἀγών, ὁ κόπος τῆς μάχης, Ἰλ. Π. 568· καὶ μόνον πόνος = μάχη, Ἰλ. Ζ. 77, Ὀδ. Μ. 117, κτλ.· πόνον ἔχειν = μάχεσθαι, Ἰλ. Ζ. 525, Ν. 2, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 305, κτλ.· οὕτω, π. ἀνδρῶν Θέογν. 987· π. Ἐνυαλίου Πινδ. 6. (5), 80· ἐν τούτῳ τῷ π. ὁ πολέμαρχος διαφθείρεται, ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ (τοῦ Μαραθῶνος), Ἡρόδ. 6. 114· (ἀλλά, ἐν τούτῳ τῷ π., ἐπὶ τρικυμίας, ὁ αὐτ. 7. 190)· ὁ Μηδικὸς π., μάχη πρὸς τοὺς Μήδους, ὁ αὐτ. 4. 1· ἐν τοῖσι Τρωικοῖσι π. ὁ αὐτ. 9. 27. **2)** καθόλου, κόπος, μόχθος, ἐπεὶ παύσαντο πόνου Ἰλ. Α. 468, κ. ἀλλ.· πόνον τίθημί τινι, ἀναγκάζω τινὰ νὰ κοπιάσῃ, τὸν βάλλω εἰς κόπον, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 468, πρβλ. Ἰλ. Φ. 525· π. θέσθαι τινὶ Ρ. 158· π. λαμβάνειν = πονέεσθαι Ἡρόδ. 7. 24· παρέχειν Πλάτ. Πολ. 526C· π. μάταιος, κόπος μάτην γινόμενος, ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 40D· οἱ κατὰ τὰ σώματα π. ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 294E· πολλῷ π. Αἰσχύλ. Πέρσ. 509· μετὰ πολλοῦ π. Πλάτ. Σοφ. 230A· σὺν π. Ξεν. Κυν. 9. 6· οὐ μακρῷ π. Αἰσχύλ. Πρ. 75· ἄνευ π. Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 22· πόνον πολὺν ἔχει, ἀπαιτεῖ πολὺν κόπον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1216. **3)** ἐπὶ ἰδιαιτέρων εἰδῶν σωματικῶν μόχθων, στρατιωτικοὶ π. Ξεν. Κύρ. 3. 3, 9· ἐνάλιος π., δηλ. ἁλιεία, Πινδ. Π. 2. 144· παρὰ Πινδ. ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κόπων, Ν. 4. 1, Ι. 4. 79 (3. 65), κτλ.· γυμνάσια.. νεανίαν πόνον, γυμνάσια.. νεανικῶν κόπων, Εὐρ. Ἑλ. 209 (ἔνθα ὁ Nauck ἀναγινώσκει **νεανιᾶν**). **4)** ἔργον, ἀσχολία, ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε Ὀδ. Α. 54, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 864, κτλ. **5)** τὰ εἰς ἐργασίαν χρήσιμα κεφάλαια κτλ., οὗτος ὁ τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος Θεόκρ. 21. 14· καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, ἡ θάλασσα εἶναι τὸ ἐργαστήριον αὐτῶν, Μόσχ. 5. 10· πρβλ. **ἄθλημα**. **II.** τὰ ἐπακόλουθα τοῦ κόπου, δυστυχία, στενοχωρία, πόνος, ἄλγος, Ἰλ. Τ. 227, Φ. 725· ἦ μὴν καὶ π. ἐστὶν.., Β. 291· παῦροι ἐν πόνῳ πιστοὶ Πινδ. Ν. 10. 147· ἀκολούθως συχνάκις παρ' Ἀττ., πόνος πόνῳ πόνον φέρει Σοφ. Αἴ. 866· πόνον ἔχειν Σοφ. Ο. Κ. 233, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., πόνοι, παθήματα, Αἰσχύλ. Πρ. 66, 326, κτλ.· πόνους πονεῖν (πρβλ. **πονέω** Β. 1. 2)· πόνους ἔχειν διά τινα Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 976·— ὡσαύτως ἐπὶ σωματικοῦ πόνου προερχομένου ἐκ νόσου, κατέβαινεν ἐς τὰ στήθη ὁ π. Θουκ. 2. 49· ἐς τὰ ἄρθρα πόνοι Ἱππ. Ἀφ. 4. 44 καὶ 45· πλευρᾶς, θώρακος πόνοι, κτλ., ἴδε Foës. Oec. Hipp. **III.** πᾶν ὅ,τι δι' ἐργασίας γίνεται, ἔργον τρητὸς μελισσᾶν π., ἡ κηρήθρα τοῦ μέλιτος, Πινδ. Π. 6, τέλ.· μέγας πλούτου π. (ἕτεροι: πόρος) Αἰσχύλ. Πέρσ. 751· ὑψηλὸς τεκτόνων π. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 372, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 1570· ὁ ἐμὸς ὠδίνων π., ἐπὶ τέκνου, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 30· οὕτω, πόνον ὀρταλίχων ὀλέσαντες, δηλ. τοὺς νεοσσούς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 54· τοὺς ἡμετέρους π., τοὺς καρπούς τῶν ἡμετέρων κόπων, Ξεν. Ἀν. 7. 6, 9. **IV. Πόνος**, μυθικὸν πρόσωπον, υἱὸς τῆς Ἔριδος, Ἡσ. Θεογ. 226.

ποντ-άρχης καὶ **πόντ-αρχος**, ὁ, ὁ ἄρχων τοῦ Πόντου, ὄνομα τοῦ Ἀχιλλέως ἐν Ὀλβιοπόλει, Συλλ. Ἐπιγρ. 2076,-77,-80.

ποντιάς, άδος, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ **πόντιος**, ἅλμα Πινδ. Ν. 4. 59· π. γέφυρα, δηλ. ὁ ἰσθμός, ὁ αὐτ. ἐν Ι. 4, 34· π. αὔρα Εὐρ. Ἑκάβ. 444· χελώνη Κράτης Κωμ. ἐν «Σαμίοις» 1.

ποντίζω, (πόντος) βυθίζω εἰς τὴν θάλασσαν, σκάφος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1014· παθ., ὁ ποντισθεὶς Μυρτίλος Σοφ. Ἠλ. 508.

Ποντικός, ή, όν, ὁ ἐκ τοῦ Πόντου, Π. δένδρεον (ἴδε ἐν λ. πυρήν), Ἡρόδ. 4. 23· τάριχος Π. Κρατῖνος ἐν «Διονυσαλεξάνδρῳ» 7· Π. μῦς, εἶδος «νυφίτσας», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 17, 4., 9. 50, 12, Πλίν. 8. 55.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 344.

ποντίλος, ὁ, = **ναυτίλος** Π., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 28.

πόντιος, α, ον, ὡσαύτως **ος, ον** Εὐρ. Ἄλκ. 595· (πόντος)· — ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πόντον, τὴν θάλασσαν, θαλάσσιος, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ὕμν. Ὁμηρ. 21. 3, Σοφ. Ο. Κ. 1072, κτλ.· Πόντιε Εὐρ. Ἀνδρ. 1011· π. Θέτις, Νηρηΐδες Πινδ. Ν. 3. 60, Π. 11. 5· π. δάκη, θαλάσσια τέρατα, Αἰσχύλ. Πρ. 583· π. βόσκημα ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 270· π. ὕδωρ, πέλαγος Πινδ. Ο. 2. 115., 7. 104· κύματα, θύελλα Αἰσχύλ. Πρ. 89, Σοφ. Ο. Κ. 1659, κτλ.· ᾅδην π. πεφευγότες, δηλ. τὸν διὰ πνιγμοῦ ἐν θαλάσσῃ θάνατον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 667. **2)** ὁ πλησίον τῆς θαλάσσης, παράλιος, ἐπὶ τόπων, **Ἰσθμός, ἀκτή, Χρύση**, κτλ., Πινδ. Ο. 8. 64, Αἰσχύλ. Πέρσ. 449, Σοφ. Φιλοκ. 269, κλπ. **3)** ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἐπὶ νήσων, Πινδ. Ν. 8. 31· κυρίως ἐπὶ τῶν μακρὰν ἐν τῷ πελάγει κειμένων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πρόσγειοι**, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 43· ἐπὶ πλοίων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 553, Εὐρ. Ι. Α. 253, κλπ. **4)** ἐπὶ ἀνθρώπων, ἱκέτας δέχεσθαι ποντίους ἐφθαρμένους, παθόντας ἐκ τῆς θαλάσσης, ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 300· ἀλλ' ἀφῆκε πόντιον, ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ αὐτ. ἐν Ἑκάβῃ 797. **5)** ὁ διὰ τῆς θαλάσσης ἢ ἐκ χωρῶν πέραν τῆς θαλάσσης κομιζόμενος, ἐπὶ τοῦ σιδήρου, Αἰσχύλ. Θήβ. 942 (πρβλ. **διαπόντιος, ὑπερπόντιος**).

πόντισμα, τό, (ποντίζω) τὸ εἰς τὴν θάλασσαν ῥιπτόμενον, μάλιστα ὡς προσφορὰ ἢ δῶρον, Εὐρ. Ἑλ. 1548· — **ποντιστής**,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οὗ, ὁ, ὁ ῥίπτων εἰς τὴν θάλασσαν, (πρβλ. καταποντιστής), Παυσ. 8. 52, 2.

ποντίφηξ, ὁ, = τῷ Ρωμαϊκῷ pontifex, ἀρχιερεύς, Ἰω. Αυδ. περὶ Μην. 4. 63, Συλλ. Ἐπιγρ. 4033. 2, κ. ἀλλ.

ποντοβαίνω, Θ. Λάσκ. Cod. Par. Suppl. 472, fol. 92V°. Πρβλ. τὸ Ὁμηρικὸν (Ὀδυσσ. Ε. 277-8) ποντοπορεύω.

ποντόβαμον ζῷον, τὸ ἐν τῇ θαλάσσῃ βαῖνον, περιφερόμενον, ζῷον, περὶ τῆς θαλασσίας ακολοπένδρας, Κ. Μανασσ. τ. κατ' Ἀριστ. κ. Καλλιθ. 8, 1.

ποντοβάτης, ὁ, θαλασσοπόρος, Κ. Μανασσ. τὰ κατ' Ἀριστ. κ. Καλλιθ. Α', 68.

ποντο-βαφής, ές, (βάπτω) ὁ βεβαμμένος, βουτημένος εἰς τὴν θάλασσαν, Βυζ.

ποντό-βροχος, ον, (βρέχω) ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ πνιγείς, Ἐθδ. (Γ' Μακκ. Ϛ', 4), Φώτ.

ποντο-γενής, ές, (γενέσθαι) ὁ ἐκ τοῦ πόντου γεννηθείς, Ὀρφ. Ὕμν. 54. 2., 80. 1·— θηλ. **ποντογένεια**, ἡ, σχηματισθὲν κατὰ τὸ ἀφρογένεια, Ὀππ. Κυν. 1. 33.

ποντο-γέφυρα, ἡ, γέφυρα ἐπὶ τῆς θαλάσσης διὰ πλοίων, Βυζ.

ποντόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ τοῦ πελάγους, ἐκ τῆς θαλάσσης, κῦμα .. ποντόθεν ὀρνύμενον Ἰλ. Ξ. 395.

ποντο-θήρης, ου, ὁ, ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἀγρεύων, ἁλιεύς, Ἀνθ. Π. 6. 193.

ποντοκράτωρ, ορος, ὁ, κύριος τῆς θαλάσσης, τοῦ πόντου, Ὀρφ. Ὕμν. 16b. 7.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 120.

ποντο-κύκη, ἡ, «ποντοκύκη γυνή· ἡ οὕτω πανοῦργος, ὡς καὶ τὴν θάλασσαν κυκᾶν· ὡς πηξιθάλαττα ἡ τὴν θάλασσαν πῆξαι δυναμένη, ἥκιστα πηγνυμένην. καὶ ἐπὶ ἄρρενος τὸ ὅμοιον ἐρεῖς» Α. Β. 61, 1, Κωμ. Ἀνών. 276. ὁ Ἀρκάδ. (102, 18) ἔχει **παντογκύκη**, δηλ. **παντοκύκη**, ἡ ταραχώδης γυνή.

ποντο-μέδων, οντος, ὁ, κλητ. **ποντόμεδον**, ὁ ἄρχων τῆς θαλάσσης, ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, δέσποτα ποντόμεδον Πινδ. Ο. 6. 176, Αἰσχύλ. Θήβ. 131, Εὐρ. Ἱππ. 744, Ἀριστοφ. Σφ. 1532· ἐπὶ τοῦ Πριάπου, Ἀνθ. Π. 10. 16·— **ποντό-μεδος**, ἀπαντᾷ ἐν τῇ Ἐπικ. γεν., ποντομέδοιο Ποσειδάωνος, Χρησμ. Σιβ. παρὰ Στερ. τῷ Βυζ. ἐν λ. **Τρινακρία**.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 157.

ποντο-ναύτης, ου, ὁ, ναύτης, «θαλασσινός», Σοφ. Ἀποσπ. 499.

πόντονδε, Ἐπίρρ., εἰς τὸν πόντον, τὴν θάλασσαν, Οδ. Ι. 495, Κ. 48, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 34.

ποντο-πᾱγής, ές, (παγῆναι) ἐμπεπηγμένος, τεθεμελιωμένος ἐν τῇ θαλάσσῃ, Νόνν. Δ. 41. 15.

ποντο-πλάνητος, [ᾰ], ον, ὁ πλανώμενος ἀνὰ τὰς θαλάσσας, Ὀρφ. Ὕμν. 37. 5.

ποντοπλάνος [ᾰ], ον, (πλάνη) = τῷ προηγ., Ὀρφ. Ὕμν. 23. 8, κτλ.

Ποντοπόρεια, ἡ, Νηρηΐς τις, οἱονεὶ ἡ τὴν θάλασσαν διερχομένη, ποντοπόρος, Ἡσ. Θ. 256· μεταγεν. ὡς ἐπίθετον, ποιητ. θηλ. τοῦ **ποντοπόρος**, Γ'ρηγ. Ναζ. **II. ποντοπορία**, ἡ, ἡ διὰ θαλάσσης πορεία, Ἐπιφάν. 275D, κατά τινας γράφεται **ποντοπορεία** ἐκ τοῦ **ποντοπορεύω**.

ποντοπορεύω, διέρχομαι τὴν θάλασσαν, Ἐπικ. ἀπαρ. -έμεναι Ὀδ. Ε. 277· ἐν τῷ ἑπομένῳ στίχῳ κατὰ μετοχήν, πλέεν .. ποντοπορεύων Ε. 278, Η. 267· μεταγεν. ὡς ἀποθ., Χρησμ. ἐν Πλουτ. Θησεῖ 24.

ποντοπορέω, διέρχομαι τὴν θάλασσαν, (νηὸς) ποντοπορούσης, διαπλεούσης τὴν θάλασσαν, Ὀδ. Α. 11· πλέω ἐν τῷ ἀνοικτῷ πελάγει, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν παρὰ τὴν ἀκτὴν πλοῦν, Πλουτ. Δίων 25· κύματα .. ποντοπόρει βιότου Ἀνθ. Π. 10. 74.

ποντο-πόρος, ον, (πείρω, πορεύω) ὁ διερχόμενος τὴν θάλασσαν, ταξειδεύων, ἐπὶ πλοίων, Ἰλ. Α. 439, Β. 771, Ὀδ. Μ. 69, Σαφ. Φιλ. 7.1, Αἴ. 250· ὡς ἐπίθετον τοῦ ναῦται μόνον ἐν Ὁμ. Ἐπιγράμμ. 8. 1· π. βοῦς Μόσχ. 2. 49.

Ποντο-ποσειδῶν, ὁ, ὁ τῆς θαλάσσης Ποσειδῶν, κωμικὸν σύνθετον, Ἀριστοφ. Πλ. 1050.

πόντος, ου, ὁ, Ἰδίκ. γεν. ἐκ ποντόφιν Ὀδ. Ω. 83· (ἴδε ἐν τέλ.)·— ἡ θάλασσα, μάλιστα ἡ ἀναπεπταμένη θάλασσα, τὸ πέλαγος, κοινὸν ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἑξῆς, πλὴν παρὰ πεζογράφοις παρ' οἷς κυρίως κεῖται ἐπὶ ὡρισμένων θαλασσῶν (ἴδε κατωτ. Π)· ἀπαντᾷ ὅμως καὶ ἐπὶ τῆς γενικῆς σημασίας τῆς θαλάσσης, ὅπότε πνεῦμα ἐκ τούτου εἴη Θουκ. 4. 26, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 611E, Τίμ. 25Δ· τὰ Ὁμηρικὰ ἐπίθετα εἶναι,— ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν, **ἀπείριτος**, **ἀπείρων**, **εὐρύς**, **μεγακήτης**· ὡς πρὸς τὸ χρῶμα, **ἠερόεις**, **ἰοειδής**, **μέλας**, **οἰνοψ**· **ὡσαύτως ἀτρύγετος**, **ἰχθυόεις** (ἴδε τὰς λέξεις)· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ γαῖα, Ἰλ. Θ 479, κτλ.· κέλευθοι, πλάξ, πεδίον πόντου Πινδ. Π. 4. 347., 1. 46, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 150· κύματα μακρὰ θαλάσσης, πόντου Ἰκαρίοιο Ἰλ. Β. 145· ἀλλά, πόντος ἁλὸς πολιῆς, τὰ ἀχανῆ ὕδατα τῆς πολιᾶς θαλάσσης, Φ. 59, Θέογν. 10, 106· οὕτω pontus maris Οὐεργιλίου Αἰν. 10. 377· (πρβλ. **πέλαγος**)· — πόντου γέφυρα ἡ πύλαι, ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ, Πινδ. Ν. 6. 67., 10. 50. **2)** μεταφ., πόντος ἀγαθῶν Σώφρων 101 Ahr., — ἄρθονον πλῆθος .., πρβλ. τὸ τοῦ Σαιξπήρου 'sea of troubles'· — οὕτω, π. χρυσίου Φοίνιξ ὁ Κολοφώνιος παρ' Ἀθην. 530E.

II. ἐπὶ ὡρισμένων θαλασσῶν, π. Ἰκάριος, Θρηϊκιος Ἰλ. Β. 145, Ψ. 230· ὁ Αἰγαῖος π. Ἡρόδ. 2. 97, κτλ.· Ἰόνιος, Σαρωνικός, Σικελός, κτλ., Εὐρ. Τρῳ. 226, Ἱππ. 1200, Κύκλ. 703·— ἀλλὰ συνηθέστατα π. Εὔξεινος Εὐρ. I. T. 123 ὁ Εὔξεινος π. Ἡρόδ. 1. 6, Θουκ. 2. 96, 97· (καλούμενος **ἄξεινος** Εὐρ. I. T. 218, πρβλ. Ovid. Trist. 4 55)· συνήθως δ' ἐκαλεῖτο ἁπλῶς ὁ Πόντος ἢ ἄνευ τοῦ ἄρθρου Πόντος, Ἡρόδ. 7. 147, Αἰσχύλ. Πέρσ. 878, Ἀριστοφ. Σφ. 700, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 11, κ. ἀλλ.· ἀλλ' ὁ Ἡρόδ. καλεῖ καὶ ἅπασαν τὴν Μεσόγειον θάλασσαν Πόντον μετὰ τοῦ ἄρθρου ἢ ἄνευ ἄρθρου, 4. 8, 99, 177.

2) ἡ χώρα Πόντος κατὰ τὸ ἀνατολικὸν ἄκρον τῆς Μαύρης θαλάσσης, Ἀπτ. Μιθρ. 8, κτλ.·— ὅθεν **Ποντικός**, ὃ ἴδε.

III. ἐν τῇ Μυθολογίᾳ ὁ Πόντος ἦν υἱὸς τῆς Γαίας καὶ πατὴρ τοῦ Νηρέως, Ἡσ. Θ 132. 233 κἑξ. (ὁ Κούρτ. φρονεῖ ὅτι **πόντος** κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινεν ἀτραπόν (= ὑγρὰ κέλευθα), συγγενεύων πρὸς τὸ **πάτος**, καθ' ὃν τρόπον τὸ **βένθος** πρὸς τὸ **βάθος**, τὸ **πένθος** πρὸς τὸ **πάθος**·— οὕτω, Λατ. pons κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινε στενὴν ὁδόν, Non. καὶ Fest. ἐν λ. sexagenarii).

ποντο-τίνακτος [ῑ], ον, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης τινασσόμενος, ἢ καταβρεχόμενος, Αἰολίδα Σμύρνην ἁλιγείτονα, ποντοτίνακτον Ἐπιγράμμ. Ὁμ. 4, 6, κατὰ Pierson ἀντὶ τοῦ ἐφθαρμένου **ποντιάνακτον**.

ποντό-φᾰρυξ, ὁ, ἡ, = **ποντοχάρυβδις**, Κωμ. Ἀνών. 273.

ποντο-χᾰρυβδις, [ᾰ], εως, Ἰων. εος, ἡ, θαλάσσιον βάραθρον, ἢ θαλασσία δίνη, κωμικὸν ἐπίθετον ἀκαρέστου τινὸς λαιμάργου, τὸ τοῦ Ὁρατίου barathrum macelli, Ἱππῶναξ 56 (Welcker), πρβλ. **μεθυσοχάρυβδις**.

ποντόω, βυθίζω εἰς τὴν θάλασσαν, τινας Νικ. Δαμασκ. σ 445 Vales· ἐντεῦθεν **πόντωσις**, εως, ἡ, Τζέτζ. Ἱστ. 7. 216.

II. παθ., γίνομαι θάλασσα, ποντώθη δ' ἄρα γαῖα Κόϊντ. Σμ. 14. 604.

ποοφᾰγέω, **ποοφάγος**, ἴδε **ποηφαγέω**, **-φάγος**.

ποπάνευμα, τό, οἱονεὶ ἐκ ῥήμ. **ποπᾰνεύω**, = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 6. 231.

πόπανον, τό, (πέπτω) ὡς τὸ **πέμμα**, στραγγύλος πλακοῦς ἐν χρήσει κατὰ τὰς θυσίας· συχν. παρ' Ἀριστοφάνει· π. θύειν Ἀριστοφ. Θεσμ. 285, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 455C, Ἀριστ. Ἀποσπ. 447.

ποπᾰνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς **πόπανον**, Ἡσύχ. ἐν λ. **φυσακτήρ**.

πόπαξ, ὡς τὸ **πόπος**, ἐπιφώνημα Ἰού, Ἰού, πόπαξ Αἰσχύλ. Εὐμ. 143.

ποπᾰς, ᾶδος, ἡ, = **πόπανον**, Ἀνθ. Π. 6. 232.

ποπίζω, κράζω ποποποῖ, ἐπὶ τοῦ πτηνοῦ ἔποπος, Πολυδ. Ε', 89.

πόπος, ἐπίφθεγμα σχετλιαστικὸν πρὸς ἔκφρασιν σχετλιασμοῦ, ἐκπλήξεως, ὀργῆς ἢ πόνου, **ὦ πόποι**, συγγενὲς τῷ παπαῖ, βαθαῖ, Λατ. papae, συχν. παρ' Ὅμ., ὅσπις εἰποτε ἔχει ὦ πόποι, ἐν ἀρχῇ στίχου καὶ περιόδου· ὦ πόποι οἷον ἔειπε .. Ὀδ. Ρ, 248, πρβλ. 454, Ἰλ. Θ. 201, κτλ.· ὦ π., οἷον ζήνυ .. Ὀδ. Λ. 32, κτλ.· ὦ π., ὡς .. Κ. 38, κτλ.· καὶ λίαν συχνάκις, ὦ π., ἦ μάλα δή .., καὶ τὰ ὅμοια, σπανίως ἄνευ μορίου ἀκολουθοῦντος Ἰλ. Φ. 420·— οὕτω παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. καὶ Ἑλεγ. ποιηταῖς·— ὁ Αἰσχύλ. (Πέρσ. 852, Εὐμ. 145) καὶ ὁ Σοφ. (Οἰδ. Τύρ. 167) ἔχουσιν ὡσαύτως ὦ πόποι, ἀλλὰ μόναν ἐν λυρ. χωρίοις· (ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 731, ἐν τροχαϊκῷ στίχῳ μετὰ γεν., ὡς τὸ φεῦ)· ὡσαύτως μετ' ἄλλου ἐπιφωνήματος, οἷον **ἰὼ πόποι** (ὅτε πολλάκις φέρεται ποποῖ), Αἰσχύλ. Πρ. 575, Ἀγ. 1100 ὀτοτοτοῖ πόποι δᾶ αὐτόθι 1072, 1076.— Μεταγενέστεροι συγγραφεῖς ἀνεκάλυψαν ὅτι οἱ Δρύοπες ἐκάλουν τοὺς θεοὺς **πόποι**, Πλούτ. 2. 22C, πρβλ. Ἐτυμολ. Μέγ. 823, 30 ὥστε ἡ λέξις δὲν ὀφείλετο ἁπλοῦν ἐπιφώνημα, ἀλλὰ κλητικήν. Τοῦτο ὅμως ἦτο ἁπλῶς ἐπίνοια· ὅτι δὲ ὁ Λυκόφρων καὶ ὁ Εὐφορίων κλίνουσιν αὐτὸ καθ' ὅλας τὰς πτώσεις ἀποδεικνύει μόνον ὅτι ἡ ἰδέα αὕτη εἶχε γείνῃ ἀποδεκτὴ μεταξὺ τῶν πεπαιδευμένων τῶν χρόνων ἐκείνων, Meineke εἰς Εὐφορ. Ἀποσπ. 99.

ποποποῖ, κραυγὴ τοῦ ἔποπος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 227.

ποππύζω, Δωρ. **-ύσδω**· ἀόρ. **ἐπόππῡσα**·— συρίζω, ἐκπέμπω ποιόν τινα συριγμὸν διὰ συγκεκλεισμένων χειλέων, ὅθεν, **I.** καλῶ ζῷόν τι νὰ προσέλθῃ, εἶθ' ὁ θεὸς ἐπόππυσεν· ἐξηξάτην οὖν ὄφιν ὄρακοντ' ἐκ τοῦ νεὼ ὑπέρφιες τὸ μέγεθος, «ἐπόππυσεν, ἐσύρισεν, ἵνα οἱ δράκοντες ἐξέλθωσι ὁηλονότι» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Πλ. 732, πρβλ. Διόδ. 1. 83·— ὡσαύτως κράζω πρὸς ἵππον, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ποππύζεται ζευγηλατρὶς Σοφ. Ἀποσπ. 883, πρβλ. Πλίν. 3. 36·— οὕτω **ποππυσμός**, οῦ, ὁ, Ξεν. Ἱππ. 9. 10, Πλούτ. 2. 713B·— ἐντεῦθεν, κωμικῶς ἐπὶ ἀνθρώπου, κράζω τινά, πόρρωθεν ἀπιδὼν ἐπόππυσεν Τιμοκλῆς ἐν «Δήθῃ» 1· πρβλ. **ποππυλιάζω**. **II.** ἐπευφημῶ, ἐπι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δοκιμάζω, κολακεύω, εἰ ποππυσθείη καὶ κροτηθείη Πλάτ. Ἀξίοχ. 368D· οὕτω poppysma παρὰ τῷ Ἰουδεναλίῳ 6. 584· ποππυσμὸς Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 14, Πλούτ. 2. 545C. **III.** κροτῶ διὰ τῶν χειλέων, ἐπὶ ἠχηρῶν φιλημάτων, Ἀνθ. Π. 5. 245, 285. **IV.** κράζω σιωπή!, «σσσούτ»..! αὐτόθι 5. 245· ὡσαύτως ἐπί τινος ἀνάρθρου ἦχου, ὃν συνήθως ἐποίουν οἱ Ἕλληνες ἐξ ὑπερβάλλοντος φόβου ὅτε ἐγίνοντο ἀστραπαὶ καὶ βρονταί, κἂν ἀστράψω ποππύζουσιν Ἀριστοφ. Σφ. 626· fulgetras poppysmis adorare consensus gentium est Πλίν. 28. 5. **V.** ἐπὶ κακῆς σημασίας, παίζω κακῶς τὸν αὐλόν, ἀφίνω νὰ ἀκούηται ἡ πνοὴ ἐν εἴδει ἐλαφροῦ συριγμοῦ, Θεόκρ. 5. 7, ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει «ποππύζειν δὲ τὸ λεπτοτάτως φωνεῖν τινα φυσῶντα τὸν ἐκ τῆς καλάμης αὐλόν»·— ὁ Gell. 9. 9, ὀρθῶς παρατηρεῖ ὅτι ἡ λέξις δὲν δύναται νὰ μεταφρασθῇ. (Ὁ τύπος κατ' ἀναδιπλασιασμόν, ὡς τὰ **κοκκύζω, γογγύζω, μορμύρω**).

ποππῠλῐ́ζω, Δωρ. **-ᾰ́σδω**, = τῷ προηγ. 1, Θεόκρ. 5. 89.

πόππυσμα, ποππυσμός, ἴδε **ποππύζω**.

ποππυστής, ὁ, ὁ διὰ ποππυσμοῦ συλλαμβάνων καὶ δαμάζων ζῷα, Κ. Παντεχν. ἐν Annu. etc. VI. σ. 51.

πόρ, «πούς· Λάκωνες» Ἡσύχ.

πορδᾰκός, ἴδε ἐν λ. **παρδακός**.

πορδᾰλέος, α, ον, = **παρδάλεος**, Ὀππ. Κυν. 3. 647. **II.** (πορδή) «παρδαλᾶς», «κλανζάρης», Λουκ. Λεξιφάν. 10.

πορδᾰλι-αγχές, πορδᾰλιδεύς, πόρδαλις, ἴδε ἐν λ. **παρδ-**.

πορδή, ἡ, (πέρδω) ὡς καὶ νῦν, ταῦτ' ἄρα καὶ τώνόματ' ἀλλήλοιν, βροντὴ καὶ πορδή, ὁμοίω Ἀριστ. Νεφ. 394·— ὄθεν **πόρδων, ωνος**, ὁ, «πορδαλᾶς», «κλανζάρης», σκωπτικὸν ἐπίθ. τῶν κυνικῶν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 22, 80.

πορεία, ἡ, (πορεύω) περιπάτημα, τρόπος τοῦ περιπατεῖν ἢ τρέχειν, βάδισμα, Λατ. incessus, Πλάτ. Συμπ. 190B, Τίμ. 45A· τὰ ὀργανικὰ μέρη τῆς π. Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 9, 6· ὁ Ἀριστ. ἔγραψε πραγματείαν περὶ ζῴων πορείας. **II.** ὡς καὶ νῦν, τὸ πορεύεσθαι, ταξίδιον, ὁδός, διάβασις, Αἰσχύλ. Πρ. 823· ἡ ἐκεῖσε π. Πλάτ. Φαίδων 107D· ἡ κατὰ τὰ ἄγκη π. ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 420E· αἱ κατὰ γῆν π. Ἰσοκρ. 6A· ἡ εἰς Ἅιδου, εἰς Πέρσας π. Πλάτ. Φαίδων 115A, κτλ. **2)** ἐπὶ στρατιωτικῆς σημασίας, στρατιωτικὴ πορεία, Θουκ. 2. 18· κατὰ θάλατταν π. ποιεῖσθαι Ξεν. Ἀν. 5. 6, 11· π. ἀνύτειν ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8, 6, 18· ἴέναι αὐτόθι 5. 2, 31· ἐκ π. μάχεσθαι, Λατ. ex itinere, Πλούτ. 2. 198B. **3)** διάβασις θαλασσίου πορου, Αἰσχ. Πρ. 733, 823, 841. **4)** καθόλου, ἡ πορεία, διεύθυνσις ἣν λαμβάνει ἄνθρωπός τις, βέλος τι, κτλ., Ἀντιφῶν 121. 28, Πλάτ. Πολιτικ. 274A· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1028. 32.

πορεῖν, ἀόρ. ἀπαρ., ἴδε ἐν λ. ***πόρω**.

πορεῖον, τό, (πορεύω) μέσον μεταφορᾶς ἢ μεταβάσεως, ὄχημα, Λατ. vehiculum, Πλάτ. Νόμ. 678D, Τίμ. 44E, Πολυβ. κτλ.· πρβλ. **πορήιον**.

πόρευμα, τό, τόπος ἔνθα πορεύεταί τις, βροτῶν πορεύματα, τὰ μέρη ἔνθα οὗτοι συναντῶνται, Αἰσχύλ. Εὐμ. 239. **2)** μέσον πορείας, ὄχημα, ναῦλον π., στόλος, Ψευδο-Εὐρ. I. Δ. 300.

πορεύς, έως, ὁ, = **πορθμεύς**, Ἡσύχ.

πορεύσιμος, ον, ὡσαύτως **η, ον**, (πορεύω) ἂν δύναταί τις νὰ διέλθῃ, διαβατός, ἡ τοῦ ποταμοῦ ὁδὸς π. ἀνθρώποις ἐγίνετο Ξεν. Κύρ. 7. 5, 16· εἰ π. εἴη τὸ ἔδαφος τοῦ ποταμοῦ αὐτόθι 18· π. ἦν τὸ .., πέλαγος Πλάτ. Τίμ. 24E — ἐν τῷ οὐδ. [ὁδόν], ἥνπερ ἦν πορεύσιμον, δι' ἧς ἦτο δυνατὸν νὰ διέλθῃ τις, Εὐρ. Ἡλ. 1046. **II.** ἐνεργ., ἱκανὸς νὰ πορευθῇ ἢ ταξιδεύσῃ, Πλάτ. Ἐπιν. 981D. **2)** ἱκανὸς νὰ φέρῃ ἢ μεταφέρῃ, π. ὄχημα τοῖς κομιζομένοις, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Πλούτ. 2. 86E.

πόρευσις, ἡ, = **πορεία**, Πλάτ. Ὅροι 411A, Ἐβδ. (Γίνεσ. ΑΓ', 14).

πορευτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., δν δεῖ πορεύεσθαι, ὁδὸς Σοφ. Φιλ. 993· ὄρη Ξεν. Ἀν. 2. 5, 18. **II.** οὐδ. **πορευτέον**, δεῖ πορεύεσθαι, Σοφ. Αἴ. 693, Εὐρ. Ἡρακλ. 730, Πλάτ. Πολ. 452C.

πορευτικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος νὰ πορεύηται, ὁ περιπατῶν, τὰ π. ζῷα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ πτηνά, ἑρπυστικά, νευστικά, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 19, κ. ἀλλ.· π. κίνησις ὁ αὐτ. π. Ψυχ. 3. 9, 5. **II.** ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πορείαν, τὰ π. διαστήματα Πολύβ. 12. 19, 7, πρβλ. 12. 20, 6· ὁ π. στόλος, ναυτικὴ δύναμις, Συλλ. Ἐπιγρ. 5889.

πορευτός, ή, όν, ὡσαύτως **ός, όν**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 287, ὃν δύνανται τινες νὰ διέλθῃ, νὰ διαβῇ, Πολύβ. 1. 42, 3, κτλ.· καιρὸς π., κατάλληλος πρὸς πορείαν, ὁ αὐτ. 1. 37, 10. **II.** ἐνεργ. ὁ πορευόμενος, μεταβαίνων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἰσχὺς πορευτοῦ λαμπάδος Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ.

πορεύω, μέλλ. **-σω**· ἀόρ. **ἐπόρευσα**, κτλ.·— Παθ. καὶ μέσ. μέλλ. **πορεύσομαι**, Σοφ. Ο. Τ. 676, Πλάτ. Συμπ. 190D· **πορευθήσομαι**, Ἐπιγραφ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 87, Ἐβδ. — ἀόρ. **ἐπορευσάμην** (μόνον ἐν συνθέτοις ἐν-, προ-, Πλάτ. Ἐπιστ. 313D, Πολύβ. 2. 27, 2)· ἐπορεύθην Πινδ. Ἀποσπ. 45. 8, Ἡρόδ. 8. 107, Θουκ. 1. 26, Εὐρ., κτλ.·— πρκμ. **πεπόρευμαι** Πλάτ. Πολιτικ. 266C, Δημ. 1248. 11· (πόρος.). **I.** ἐνεργ., πέμπω, ἄγω, φέρω, μεταβιβάζω, μεταφέρω διὰ ξηρᾶς ἢ διὰ θαλάσσης, τινὰ Ἀρίων ἐν Bgk. Lyr. σ. 567, Πινδ. Ο. 1. 125, Π. 11. 32, κτλ.· ἐπ' εὐστόλου νεὼς πορεύσαιμ' ἂν ἐς δόμους Σοφ. Φιλ. 516· ὡς τάχιστά μοι μολὼν ἄνακτα .. τις πορευσάτω ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1476· ἐμὲ πάντιον σκάφος Ἄργος πορεύσει Εὐρ. Τρῳ 1086· ποντιὰς αὖρα, ποῖ με πορεύσεις; ὁ αὐτ. ἐν Ἑκάβ. 447· βᾶσά νιν δεῦρο πόρευσον ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 131· στρατιὰν πεζὴν π. ὡς Βρασίδαν Θουκ. 4. 131, κτλ.·— μετὰ διπλ. αἰτ., διαβιβάζω ἢ διαπορθμεύω, ὃς τὸν ποτομὸν .. βροτοὺς μισθοῦ πόρευε Σοφ. Τρ. 559· γυναῖκ' ἀρίστην λίμναν .. πορεύσας ἑλάτᾳ Εὐρ. Ἄλκ. 444.

2) ἐπὶ πραγμάτων, κομίζω, Σοφ. Ο. Κ. 1602· παρίχω, δίδω, εὑρίσκω, χρυσὸν Εὐρ. Φοίν. 985· θέτω εἰς κίνησιν, κίνησις βραδύτητάς τε καὶ τάχη .. π. Πλάτ. Νόμ. 893D. **II.** Παθ. καὶ μέσ., ἄγομαι, ἐλαύνομαι, μέγας βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς μάστιγος εἰς ὁδὸν π. Σοφ. Αἴ. 1254· πρὸς βίαν π. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 845. **2)** ὡς καὶ νῦν, πορεύομαι, βαδίζω, ὑπάγω, Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.· π. ἐφ' ἑνὸς σκέλους Πλάτ. Συμπ. 190D· ξυνδρομά τινι ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 266C· ταχέως Ξεν. Ἀν. 2. 2, 12· τοῖν ποδοῖν ὁ αὐτ. 4. 3, 13· ὑπάγω διὰ ξηρᾶς, ἀντίθετον τῷ ὑπάγω διὰ θαλάσσης, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 5. 3, 1· περᾶν εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, διαπορθμεύομαι, διαφυλάσσειν τὰς σχεδίας, πορευθῆναι βασιλέϊ, quibus transiret rex, Ἡρόδ. 8. 107· π. ὅι' Εὐρίπου Θουκ. 7. 29·— συχν. μετὰ προθέσεων, π. ἐκ δόμων, ἔξω δωμάτων Σοφ. Τρ. 392, κτλ.· εἰς ἄγρὸν Πλάτ. Πολ. 563D· ἐκ .. ἐς .. Ἡρόδ. 4. 35· ἐπὶ τὸν Ἀχέροντα Πλάτ. Φαίδων 113D· καὶ μετ' αἰτ. τόπου, εἰσέρχομαι, π. στέγας Σοφ. Τρ. 329, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 51· π. διά .., ὑπάγω διά .., Ξεν., κτλ.·— πορεύομαι παρά βασιλέως, ἔρχομαι παρὰ βασιλέως, Ἡρόδ. 6. 95· παρὰ βασιλέως πρὸς τὸν σατράπην Ξεν. Ἀν. 4. 5, 10·— πορεύεσθαι παρ' ἄνδρα, παρὰ γυναῖκα, συχνὸν παρ' Ἡρόδ., πρβλ. Valck. καὶ Schwgh. εἰς 2. 115., 4. 1· ὡσαύτως, πρὸς ἄνδρα πορεύεσθαι Θεανὼ παρὰ Διογ. Λ. 7. 43·— συχν. μετὰ συστοίχ. αἰτ., μακρὰν ὁδὸν π. Ξεν. Ἀν. 2. 2, 11, κτλ.· π. φυγὴν Εὐρ. Ἴων 1238· τὴν εἱμαρμένην πορείαν Πλάτ. Μενέξ. 236D· σταθμοὺς μακροτάτους Ξεν. Ἀν. 2. 2, 12·— μετ' αἰτ. τόπου, π. πολλὴν γῆν Ἀρρ. Ἀν. 6. 25· π. τὰ δύσβατα Ξεν. Κύρ. 2. 4, 27· τοσαῦτα ὄρη ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 2. 5, 18. — Ἰδιοίτεραι φράσεις, π. ἐς ἄρκυν, ἐμπίπτειν εἰς .., Εὐρ. Ἡλ. 965· π. ἐπ' ἔργον, εἰς πόνους ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1068, Πλάτ.· π. εἰς τὰ κτήματα, ἔρχομαι εἰς .., Δημ. 1090. 9. **3)** πορεύομαι, ἁλίζω, εἴ τις .. ὑπέροπτα π. Σοφ. Ο. Τ. 884. **4)** μεταφ., ἡ πονηρία διὰ τῶν ἡδονῶν π. Ξεν. Κύρ. 2. 2, 24· ἐπὶ λόγου, ἐκτὸς τῶν λόγων π. Πλάτ. Νόμ. 812A· διὰ τῶν ὁμολογουμένων Ξεν. Ἀπομν. 4. 6, 15, κτλ.

πορήιον, τό, Κρητικὸν ἀντὶ **ἐφόδιον**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2556. 30.

πορθέω, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **πέρθω** (ἐν μείζονι χρήσει παρὰ τοῖς πεζογράφοις) καταστρέφω, ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω, λαφυραγωγῶ, πόλιας καὶ τείχεα Ἰλ. Δ. 308 ἀνδρῶν ἄγρους Ὀδ. Ξ. 264· τοὺς χώρους Ἡρόδ. 3. 58· πόλιν .. καὶ θεοὺς Αἰσχύλ. Θήβ. 582· συχν. παρὰ τοῖς Τραγ.· τὴν Σελλασίαν κάειν καὶ π. Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 27· τὴν ἠπειρον Θουκ. 8. 57· π. ἐκ τῶν ἱερῶν τὰ ἀγάλματα Ἀθήν. 523A.— Παθ., πᾶν τὸ ἄστυ ἐπορθέετο Ἡρόδ. 84· ὅλης τῆς Ἑλλάδος πεπορθημένης Ἰσοκρ. 217D· τάργύρια πορθεῖται, ληστεύονται, Εὔπολις ἐν «Κόλαξιν» 19.

2) κατ' ἔνεστ. καὶ παρατ., ἐνίοτε, προσπαθῶ νὰ καταστρέψω, πολιορκῶ πόλιν τινά, Ἡρόδ. 1. 162, κτλ., πρβλ. Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 282. 12, Διόδ. 12. 34., 15. 4. **3)** καταστρέφω, ἀφανίζω, συλῶ, ἀπαγυμνῶ, θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς Αἰσχύλ. Θήβ. 583· φίλους Εὐρ. Ἀποσπ. 608·— ἀπολ., ἐπιφέρω ὄλεθρον, φθοράν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 634·— μάλιστα ἐν τῷ παθ., αὐτοὶ ὑφ' αὑτῶν .. πορθούμεθα Αἰσχύλ. Θήβ. 194· κατ' ἄκρας ὡς πορθούμεθα! ὁ αὐτ. ἐν Χο. 691·— ἐπὶ γυναικῶν, κόραι βίᾳ πρὸς ἀνόρων πορθούμεναι Εὐρ. Φοίν. 565, πρβλ. Heind. εἰς Πλάτ. Πρωτ. 340A· πορθούμενος σκόροδα, κωμικὴ φράσις ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 164.

πορθεών, ῶνος, ὁ, ὁ πορθῶν, καταστροφεύς, Χαιροβοσκ. 1. σ. 72 Gaisf.

πόρθημα, τό, = τῷ ἑπομ., Πλουτ. Σύλλ. 16.

πόρθησις, ἡ, ἡ ἐκπόρθησις πόλεως, Δημ. 248. 5. Πλουτ. Σύλλ. 33, κτλ.

πορθητήριος, α, ον, ὁ πορθῶν, καταστρέφων, Τζέτζ. Ἱστ. 11, σ. 215.

πορθητής, οῦ, ὁ, ὁ πορθῶν, καταστρέφων, καταστροφεύς, Εὐρ. Τρῳ. 213, Λυκόφρ. 524.

πορθητικός, ή, όν, καταστρεπτικός, Ἡσύχ. ἐν λ. ἀγρεμών·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νες· — ὁ συντελῶν ἢ χρησιμεύων πρὸς πόρθησιν, παρθητικὴ μηχανή Γλωσσ.

παρθήτωρ, ορος, ὁ, = παρθητής. Αἰσχύλ. Ἀγ. 907, Χο. 974.

παρθμεία, ἡ, τὸ παρθμεύειν, διαπόρθμευσις, Ἀπολλόδ. 2. 7, 6· πρβλ. **παρθμία.**

παρθμεῖον, Ἰων. **-ήιον,** τό, τόπος πρὸς διαπόρθμευσιν, πέραμα, πόρος, παρθμήια Κιμμερικὰ (ἔνθα κεῖται ὡς κύρ. ὄνομα) Ἡρόδ. 4. 12, 45. **II.** λέμβος πρὸς διαπόρθμευσιν, «πέραμα», ὁ αὐτ. 7. 25, Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 23· τοὺς γλιχομένους εἰς ζῆν .. ἄκοντας ὁ Χάρων ἐπὶ τὸ παρθμεῖον ἄγει Ἀντιφάν. ἐν «Διπλασίοις» 2. **III.** ὁ ναῦλος τῆς διαπορθμεύσεως, Καλλ. Ἀποσπ. 110, Δουκ. Νεκρ. Διάλ. 22. 1.—Ἴδε Γ. Χατζιδάκι ἐν Ἀθηνᾶς τ. ΙΓ', σ. 582.

πόρθμευμα, τό, διαπόρθμευσις, ὠκύπορον π. ἀχέων, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἀχέροντος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1558.

παρθμεύς, έως, Ἰων. **ῆος,** ὁ, ὁ διαπαρθμεύων, ὁ διὰ παρθμοῦ, δηλ. στενοῦ πόρου θαλάσσης ἢ ποταμοῦ διαπορθμεύων ἀνθρώπους ἢ ψυχὰς εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, Λατ. portitor, Ὀδ. Γ. 187, Αἰσχίν. 76. 10, κτλ.· π. νεκύων, ἐπὶ τοῦ Χάρωνος, Εὐρ. Ἄλκ. 252. **2)** καθόλου, λεμβοῦχος, ναύτης, εἰς τοῦ πληρώματος πλοίου μεταγωγικοῦ ἀνθρώπων, Ἡρόδ. 1. 24, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1086, Θεόκρ. 1. 57.

παρθμευτής, Δωρ. **-τάς,** ὁ, = **παρθμεύς,** Εὔστ. 1888. 10· π. φωτάς, ὁ φέρων τὸ φῶς, Συνεσ. Ὕμν. 5. 8·— θηλ. **παρθμεύτρια.** Κ. Μανασσ. Χρον. 4961.

παρθμευτικός, ή, όν ὁ ἀνήκων εἰς παρθμεία ἢ ἀσχολούμενος εἰς τὸ παρθμεύειν, «τοῦ δήμου εἴδη· ἓν μὲν οἱ γεωργοί, ἕτερον δὲ περὶ τὰς τέχνας .. ἄλλο δὲ τὸ περὶ τὴν θάλατταν· καὶ τούτου τὸ μὲν πολεμικόν, τὸ δὲ χρηματιστικόν, τὸ δὲ παρθμευτικόν» Ἀριστ Πολιτικ. 4. 4, 21.

παρθμεύω, (παρθμὸς) διαπορθμεύω, μεταβιβάζω διὰ στενοῦ πόρου θαλάσσης ἢ ποταμοῦ κτλ. εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, Λατ. trajicere, στρατὸν Εὐρ. Ῥῆσ. 429· τινὰς εἰς Σαλαμῖνα Αἰσχίν. 76. 10 ἀκολούθως καθόλου, μεταβιβάζω, διαβιβάζω, ἐφετμὰς τάσδε πόρθμευσον πάλιν Αἰσχύλ. Χο. 685· δεῦρο βρέφος Εὐρ. Ἴων 1599· γραφὰς πρὸς Ἄργος ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 735· ὡσαύτως, π. τινά ἐκ γῆς Σοφ. Τρ. 802, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 1338· π. πόδα, ἴχνος, ἄγω, τί γάρ ποτ' ἐς γῆν τήνδ' ἐπόρθμευσας πέδα; Εὐρ. Ι. Τ. 936· ἄκροισι δακτύλεισι πορθμιεύων χνοὸς 266· — μεταφ. παρὰ τῷ Εὐρ., ὑπόμνησιν κακῶν εἰς ὄλκρυα π. Ὀρ. 1032· π. τινὰ εἰς αἱματηρὸν γάμον Ι. Τ. 371· ποῖ δίωγμὸν πορθμεύεις; μέχρι τίνος ἐκτείνεις τὴν καταδίωξιν; αὐτόθι 1435· Ἀχέρων ἄχεα π. βροτοῖσιν Δικύμνιος 2· πορθμεύει γὰρ ἔμοιγε κύλιξ παρὰ σοῦ τὸ φίλημα Ἀνθ. Π. 5. 261.— Παθ., διαπορθμεύομαι ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, Ἡρόδ. 2. 97· π. ὄχοις Εὐρ. Τρῳ. 569· μετ' αἰτ. τόπου, διέρχομαι ὑπεράνω ἢ διὰ μέσου, λευκὴν αἰθέρα πορθμευόμενος ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 1229. **II.** τὸ ἐνεργ. κεῖται ὡσαύτως ἀμεταβ., ὡς τὸ Λατ. trajicere, διέρχομαι, διαβαίνω, ποταμούς Πλάτ. Ἀξίοχ. 371B· Ἀχέροντος ὕδωρ Ἀνθ. Π. 7. 68· κύματα Συλλ. Ἐπιγρ. 1988h. 1· τίς ἀστὴρ ὧδε π. Εὐρ. Ι. Α. 6.

πορθμήιος, Ἰων. ἀντὶ **πορθμεῖος.**

πορθμία, ἡ, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **πορθμεία,** Πλουτ. Ρωμ. 5.

παρθμικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς διαπόρθμευσιν ἢ μεταφοράν, **παρθμικὴ ὠνή,** Ἐπιγρ. Μύρων Δυκίας, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 4303a.— Τὸ ἐπίθετ. **πορθμικὸς** ἀντὶ **παρθμευτικὸς** ἐθεωρήθη ἐν τῷ Θησ. Στεφ. ὡς κακὴ γραφὴ ἐν Ἀριστ. Πολ. 4, 4 τῆς Ἀλδ. ἐκδόσ., Συναγωγῇ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

πόρθμειον, ἐσφ. γρ. ἀντὶ **παρθμεῖον,** συχν. ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις τοῦ Δουκ., κτλ.

Πόρθμιος, ἐπίθ. Ποσειδῶνος, Ἐπιγρ. Καρπάθου ἐν Rev. arch. Novembre 1863, Bul. de cor. hel. IV, σ. 262. 265.

παρθμίς, ίδος, ἡ, = **παρθμός,** Διον. Π. 80. 344. **II.** = **παρθμεῖον** ΙΙ, ἀπάτιον, Εὐρ. Ἱππ. 753, Ἑλ. 1061, Ι. Τ. 355, κτλ.· μόνος μόνῳ κάμιζε σου παρθμίδος σκάφος, φύλαξον τοῦτο τὸ πλοῖον διὰ τὸν ἑαυτὸν σου μόνον (ἴδε Herm.), Εὐρ. Κύκλ. 362· π. ναῦς Παυσ. 8. 25, 13. **2)** μεταφ.· ἐπὶ τραπέζης, δι' ἧς εἰσάγεται δευτέρα σειρὰ φαγητῶν, Φιλόξ. παρ' Ἀθην. 643Δ

παρθμός, ὁ, (ἴδε ἐν τέλει)· μέρος στενὸν θαλάσσης ἑκατέρωθεν ἐχούσης ἤπειρον καὶ χρησιμεῦον πρὸς διαπόρθμευσιν· διὰ παρθμείου, μὲ πέραμα, ἐν παρθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε Ὀδ. Δ 671, Ο. 29· ἐπὶ τῶν στενῶν τῆς Σαλαμῖνος, Ἡρόδ. 8. 76, 91· παρθμὸν ἀμείψας Ἕλλας, δηλ. τὸν Ἑλλήσποντον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 69, πρβλ. 722, 799· π. Σαρωνικὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 307· ὁ εἰς Ἅιδου παρθμός, ἡ Στύξ, Εὐρ. Ἑκάβ. 1106· ὁ π. ὁ περὶ τὴν Σκύλλαν, δηλ. τὰ στενὰ τῆς Μεσσήνης, Πλάτ. Ἐπιστ. 345D, πρβλ. Ἀριστ. π. Θαυμασ. 55, Ἀποσπ. 238· οὕτω, τηρεῖν τὸν π., ἐπὶ τοῦ παρθμοῦ τῆς Μεσσήνης, Θουκ. 6. 2·— καθόλου, ἡ θάλασσα, Πινδ. Ι. 4. 97 (3. 75). **2)** ὁ τῆς κλεψύδρας σωλήν, Ἐμπεδ. 352, 359. **II.** τὸ διέρχεσθαι διὰ παρθμείου, διάβασις, Σοφ. Τρ. 751, ἐν τῷ πληθ· πρβλ. Εὐρ. Ἡλ. 532· χωρεῖ ὁ π. Μάκιν παρ' Ἀθην. 341C· π. γόνος, διάβασις, εἴδους ἄγουσα εἰς τὴν γῆν, Εὐρ Κύκλ. 108· οὐ πᾶσι π. αὐτὸς Ἀργείοισιν ἦν ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 127· πρβλ. **νάστος.** (Κατ' ἔκτασιν ἐκ τῆς √ΠΕΡ, πόρος, ἴδε ἐν λ. περάω).

πορίζω, μέλλ. Ἀττ. **πορῶ,** Ἀριστοφ Ἱππ. 1079, 1101, Θουκ., κλπ.· ἀόρ. **ἐπόρισα** Πλάτ.· πρκμ. **πεπόρικα** ὁ αὐτ.·— Μέσ., μέλλ. Ἀττ. **πορισοῦμαι** Δημ. 938. 5, **πορίσομαι** Διοδ. Ἀποσπ. 616. 62· ἀόρ. **ἐπορισάμην** Ἀριστοφ. Πάτρ. 880, κτλ.·— Παθ., μέλλ. **πορισθήσομαι** Θουκ. 6. 37, 94· ἀόρ. **ἐπορίσθην** Θουκ. 6. 37, κτλ., Δωρ. **-έχθην** Λῦσις παρ' Ἰαμβλ. ἐν βίῳ Πυθ. 75· πρκμ. **πεπόρισμαι** Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 297 (278), Δημ. 1081. 20, (ἀλλ' ἐν μέσ. σημασ., Λυσ. 182. 6, Αἰσχίν. 84. 6, φυλήμων ἐν Ἀδηλ. 40b) ὑπερσ. **ἐπεπόριστο** Θουκ. 6. 29· (πόρος). Κυρίως ὡς τὸ **πορεύω,** φέρω, ἄγω, σὲ θεὸς ἐπόρισεν ἀμέτερα πρὸς μέλαθρα (οὕτως ὁ Δινδ. ἀντὶ τῆς γραφῆς τῶν Ἀντιγράφων ἐπῶρσεν, ἔπορσεν) Σοφ. Ἠλ. 1266. **II.** ὡς καὶ νῦν, παρέχω, προξενῶ, δίδω, ἐμποιῶ, κακά τινι Ὅμ. Ἰλιγράμμ. 14. 10· ἀγαθόν, νίκην, χρήματα, κτλ., Ἀριστοφ. Ἱππ. 461, Ἱππ. 594, Ἐκκλ. 236, κτλ.· ἀρχὴν πολέμου Ἀριστοφ. Βαβυλ. 8· τροφὴν τοῖς στρατιώταις Ἰσοκρ. 249C· τοῖς μαθηταῖς δόξαν, οὐκ ἀλήθειαν Πλάτ. Φαῖδρ. 275Δ·— καὶ ἀπολ., θεοῦ πορίζοντος καλῶς Εὐρ. Μήδ. 879·— οὕτω συχνάκις καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐπινοεῖν, μηχανᾶσθαι, μηχανὴν καινῶν, πόρους Εὐρ. Ἄλκ. 222, Ἀριστοφ. Ἱππ. 759, κτλ.· τέχνην ἐπί τινι Εὐρ. Ι. Α. 745· π. τριβὰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 386· διαβολὴν Θουκ. 6. 29· σωτηρίαν τινὶ Πλάτ. Πρωτ. 321B· ἀπόκρισιν τῇ ζητήσει ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 30D, κτλ.· ὡσαύτως, ὡς τὸ μέσ., λαμβάνω, Δημ. 22. 26.— Μέσ., παρέχω τε ἐμαυτῷ, προμηθεύω τε εἰς ἐμαυτόν, πορίζομαι, λαμβάνω, Λατ. sibi comparare, ῥήματα Ἀριστοφ. Βάτρ. 880· δαπάνην, χρήματα Θουκ. 1. 83, 142., 4. 9· τὰς ἡδονάς, τάγαθά, τὰ ἐπιτήδεια, κτλ., Πλάτ. Γοργ. 501Δ, κτλ.· μηχανήν ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 191B· δεῖπνα Ἄλεξ. ἐν «Φυγάδι» 1· τὰ καινὰ ῥήματα Φιλήμων, ἔνθ' ἀνωτ.· φῶς ποθὲν πορισάμενος Πλάτ. Πολ. 427D· ἐκ τῶν ἀλλοτρίων π. τὸν βίον Ἰσοκρ. 256D· ὡσαύτως π. μάρτυρας Λυσ. 182. 6· πρόφασιν ὁ αὐτ. 112. 26· λόγους Δημ. 938. 5· αἰτίας χρηστὰς ἐπὶ πράγμασι φαύλοις Πλούτ. 2. 868D·— ἐνίοτε ὡσαύτως, πορίζεσθαί τι ἑαυτῷ Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 17, Πλάτ. Συμπ. 208E.— Παθ, τὰ τῆς παρασκευῆς πεπόρισται Θουκ. 6. 29· ῥᾳδίως αἱ ἐπαγωγαὶ .. ἐπορίζοντο, εὐκόλως παρείχοντο μέσα ἐπαγωγά, ὁ αὐτ. 3. 82· δύναμις πορ. ἐκ τοῦ θεοῦ Πλάτ. Πολ. 364B· πίστεις ὑπὸ τοῦ λόγου πεπορισμέναι Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 2, 2· αἱ πράξεις (τῶν ζώων) πρὸς τὰ ψύχη καὶ τὰς ἀλέας πεπορισμέναι εἰσίν, εἶναι ἡρμοσμέναι .., ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 12, 1, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 3. 4, 3. **2)** πορίζεταί τινι, ἀπροσ., εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινὸς νὰ .., μετ' ἀπαρ. Ξεν. Οἰκ. 7. 19. **III.** παρὰ τοῖς Μαθηματικοῖς συγγραφεῦσιν, ἐξάγω ὡς πόρισμα.—Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 24 κἑξ., 24.

πόρϊμος, ον, (πόρος) ὁ δυνάμενος νὰ πορισῃ, πλήρης μέσων, ἐπινοητικός, πόριμος αὐτῷ, τῇ πόλει ὁ' ἀμήχανος Ἀριστοφ. Βάτρ. 1429· πόριμος τἄλμα ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 1031· π. ὁ ἔρως Πλάτ. Συμπ. 203D· ῥήτωρ Πολυδ. Δ', 34· πρὸς τὰ καλὰ ποριμώτατος Συνέσ. 187B — μετ' αἰτ., ἄπορα πόριμος, ὁ ποιῶν τὰ ἀδύνατα δυνατά, Αἰσχύλ. Πρ. 905. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ὁ παρέχων μέσα ἀσφαλείας, σωτήριος, ἔργον Ἀριστοφ. Θεσμ. 777· ἐπιβολή Ἀνών. παρὰ Σουΐδ. **3)** παρὰ τοῖς ἰατρικοῖς συγγρ., ὁ εὑρίσκων ἢ παρασκευάζων δίοδον, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 392. **II.** παθ., ὃν δύναταί τις νὰ διέλθῃ, δυνατός, κατορθωτός. ἄπορα γίγνεται τὰ π. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. ἐν Προοιμ. 3· ἔρωτι πάντα π. Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 14. **2)** ὁ ἔχων πολλὰς εὐκολίας, ἄφθονα τὰ μέσα, ὡς τὸ εὔπορος· ποριμώτεροι ἐς πάντα Θουκ. 8. 76· ἐποίησε τὸν ἀνθρώπινον βίον π. ἐξ ἀπόρου Γοργ. Ρητ. 190. 42.

πορισμότης, ητος, ἡ, τὸ εὑρετικόν, τὸ ἐπινοητικόν, Εὔστ. εἰς Διον. Π. 59.

πόρις, εος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ πάρτες (ὁ ἴδε) ἄγραυλοι πόριες Ὀδ. Κ. 410· ὡσαύτως ἐν Εὐρ. Βάκχ. 737· ἐπὶ χοραύλου Ἱκέτ. 628, Δυκόφρ. 184, κτλ.

πόρισμα, τό, (πορίζω ΙΙΙ)· παρὰ τοῖς γεωμετρ. συγγρ., ὡς καὶ νῦν, τὸ ἐξαγόμενον ἐκ προτέρας ἀποδείξεως· ὡσαύτως = πρόβλημα, Εὐκλείδ.· ἴδε Pappi Coll. Math. 7, ἐν τῷ προλ.

παρισμός, ὁ, τὸ παρίζεσθαι, τῶν ἐπιτηδείων Πολύδ. 3. 112, 2· ἁπαλ., τὸ χρηματίζεσθαι, κερδαίνειν χρήματα, Πλούτ. 2. 524D, πρβλ. 92B, 136B, κτλ.· — ὡσαύτως, μέσον δι' οὗ λαμβάνει τις ἢ κτᾶται χρήματα, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 25· μέσον τοῦ παρίζεσθαι κέρδος τι, Ἐπιστ. Δ' πρὸς Τιμ. ς', 5.

παριστέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ παρίζειν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 671.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποριστής, οῦ, ὁ, ὁ πορίζων, ὁ παρέχων, π. τῶν κακῶν τῷ δήμῳ Θουκ. 8. 48· χρημάτων Εὐσ. παρὰ Στοβ. 1. 16, 24.

2) ἐν Ἀθήναις οἱ **ποριστα**ὶ ἦσαν ἐπιτροπεία τις διοριζομένη πρὸς ἐξεύρεσιν ἐκτάκτων πόρων, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1501, Ἀντιφῶν 147. 14. Δημ. 49. 18, πρβλ. Böckh T. E. 1. 223.

3) ὄνομα δι' οὗ οἱ λῃσταὶ ἐκάλουν ἑαυτούς, οἱ λῃσταὶ αὐτοὺς ποριστὰς καλοῦσι νῦν Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 10, (τὸ Γαλλικόν: chevaliers d'industrie).

ποριστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πορισμόν, ὁ ἱκανὸς νὰ πορίσῃ ἢ παράσχῃ, τῶν ἐπιτηδείων τοῖς στρατιώταις Ξεν. Ἀπομν. 3. 1, 6· ἀρετή ἐστι δύναμις π. ἀγαθῶν Ἀριστ. Ρητ. 1. 9, 4, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 517D.

ποριστός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ πορίσῃ ἢ νὰ πορισθῇ, Γλωσσ.

πορκεύς, έως, ὁ τῷ δικτύῳ τῷ καλουμένῳ πόρκῳ ἁλιεύων, Λυκόφρ. 237, 596, 1217, Παγκράτης παρ' Ἀθην. 321E.

πόρκης, ου, ὁ, κατὰ Φώτ. «ὁ ἐπιδακτύλιος τῆς ἐπιδορατίδος· ὁ περιειργνύων αὐτὴν πρὸς τὸ ξύλον»· κατὰ Πολυδ. Ζ', 157, «ὁ κρίκος ὁ πρὸς τῇ ἐπιδορατίδι», καὶ κατ' Εὐστάθ. «κρίκωμα συνεκτικὸν τοῦ ξύλου καὶ τῆς αἰχμῆς»· περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης Ἰλ. Ζ. 320, Θ. 495.

πόρκος, ὁ, εἶδος ἁλιευτικοῦ δικτύου, Stallb. εἰς Πλάτ. Σοφιστ. 220C, Ἀντιφάνης ἐν «Κιθαρῳδῷ» 3, Δίφιλος ἐν «Σχεδίῳ» 1, Πλούτ. 2. 730C. **II.** ὡσαύτως = τῷ Λατ. porcus, κάπρας μὲν τὰς αἶγας, πόρκους δὲ τοὺς χοίρους ὀνομάζοντες Πλουτ. Ποπλ. 11, πρβλ. Varro L. L. σ. 38 Müller. (Πρὸς τὴν σημ. II. πρβλ. τὸ Σανσκρ. prish-at, Λατ. porc-us, Ὀμβρ. purk-a· Λιθ. pars-zas, Σλαυ. pras-e· Ἀγγλο-Σαξ. fœr-h (far-row)· Ἀρχ. Γερμ. far-ah (ferkel).)

πορκώδης, ες, (πόρκης, εἶδος) ὅμοιος πρὸς πόρκην, κρίκον επιδορατίδος, «πόρκης ἐπιδορατίδος δακτύλιος, ἀφ' οὗ καὶ τὰ στρογγύλα καὶ κρικώδη πορκώδη λέγονται» Εὐστ. 795. 39.

πορνάς, άδος, ἡ, = **πόρνη,** Ἐπιφάν. σ. 30 (56).

πορνεία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Δημ. 403. 27, κλπ., Ἑβδ. (Γεν. ΛΗ', 24, κλπ.)· «πορνεία ἐστὶ καὶ λέγεται ἡ χωρὶς ἀδικίας ἑτέρου γινομένη τισὶ τῆς ἐπιθυμίας ἐκπλήρωσις» Γρηγ. Νύσσ. Ἐπιστ. τ. 2. σ. 118, κλπ. 2) ἡ μετὰ τῶν εἰδωλολατρῶν ἐπιμιξία, εἰδωλολατρία, Ἑβδ. (Ἀριθμ. ΙΔ', 33 κλπ.).

πορνεῖον, τό, ὡς καὶ νῦν, χαμαιτυπεῖον, Ἀριστοφ. Σφ. 1283, Βατρ. 113, Ἀντιφῶν 13. 5, κλπ.—Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ε', σ. 107.

πόρνευμα, τό, = **πορνεία,** Ψελλ.· οὕτως, **πόρνευσις, εως, ἡ,** Σεκούνδου Γνῶμαι 14.

πορνεύτρια, ἡ, = **πόρνη,** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 172.

πορνεύω, ὡς καὶ νῦν, ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ ἐπὶ γυναικός, «πωλῶσι ... Δίδυμός φησι ἀντὶ τοῦ πορνεύωσι· πωλεῖν γὰρ τὸ παρέχειν ἑαυτὴν τοῖς βουλομένοις» Ἁρποκρ. ἐν λ. **πωλῶσι**·— Παθ., ἐπὶ γυναικός, γίνομαι πόρνη ἢ εἶμαι πόρνη, παρέχω ἐμαυτὴν τοῖς βολομένοις, Ἡρόδ. 1. 93 Εὔπολις ἐν «Αὐτολύκῳ» 22, Λυσ. Ἀποσπ. 36, Δημ., κλπ.· ἐν Αἰσχίν. 8. 8, 16, ἀντίθετον τῷ **ἑταιρεῖν**· ἐπὶ ἀνδρός, **πεπορνευμένος** ὁ αὐτ. 22. 12. **II.** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., = τῷ Παθ., Λουκ. Ἀλέξ. 5, Φαλάρ. Ἐπ. 8. **III.** συναγελάζομαι μετὰ εἰδωλολατρῶν, πράττω τὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, Ἑβδ. (Παρ. α', Ε', 25, Ψαλμ. ΟΒ', 27, κλπ.).—Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ε', σ. 113 κέξ., 120-1 124 κέξ.

πόρνη, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Ἀρχίλ. 131, Ἀριστοφ. Ἀχ. 527, κ. ἀλλ. (Πιθαν. ἐκ τοῦ **περνάω,** ἐπειδὴ αἱ παρ' Ἕλλησι πόρναι συνήθως ἦσαν ὤνιαι δοῦλαι).

πορνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πόρνη,** Ἀριστοφ., κλπ. [**πορνῐδῐον,** Ἀριστοφ. Νεφ. 997, Κωμ. Ἀνώνυμ. 6· ἐν Βατρ. 1031, **πορνῑδιον**· ἀλλὰ τὸ χωρίον τοῦτο πιθανῶς εἶναι ἐφθαρμένον, ἐκτὸς ἂν ὑπολάβωμεν μεσάζοντα τύπον, **πορνίον,** ἴδε Dawes Misc. σ. 213.]

πορνικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πόρνας, Ἀνθ. Π. 12. 7· π. τέλος, ὁ φόρος ὃν ἐπλήρωνον οἱ διατηροῦντες πορνεῖα, Αἰσχίν. 16. 44· πρβλ. **πορνοτελώνης.**

πορνοβοσκεῖον, τό, πορνεῖον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1344.

πορνοβοσκέω, διατηρῶ πόρνας ἢ πορνεῖον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 849.

πορνοβοσκία, ἡ, τὸ ἐμπόριον καὶ αἱ ἀσχολίαι τοῦ πορνοβοσκοῦ, Αἰσχίν. 84. 82.

πορνο-βοσκός, ὁ, ὁ διατηρῶν πόρνας, ὁ διευθύνων πορνεῖον, Μυρτίλ. ἐν Ἀδήλ. 1, Αἰσχίν. 89. 4, Δημ. 1354. 22, κτλ.— ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Εὐβούλου.

πορνο-γέννητος, ον, ὁ ἀπὸ πόρνης γεννηθείς, Μαλαλ. σ. 178, 19, Ἡσύχ. ἐν λ. **νοθογέννητα.**

πορνο-γράφος, ον, ὁ περὶ πορνῶν συγγράφων, Ἀθήν. 567B.

πορνο-δῐδάσκᾰλος, ὁ, ἡ, ὁ διδάσκαλος πορνείας, Ἀρισταίν. 1. 14.

πορνο-κόπος, ὁ, (κόπτω) ὁ μετὰ πορνῶν διάγων, πόρνος, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 647, Ἑβδ. (Παροιμ. ΚΓ', 21), Ἐκκλ.· — ῥῆμα **πορνοκοπέω,** Πολυδ. Ϛ', 188 (κοινῶς **πορνοβοσκέω**)·— οὐσιαστ. -**κοπία, ἡ,** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 286.

πορνο-κτόνος, ον, ὁ τονεύων πόρνας, Θεόδ. Στουδ. σ. 608, κλπ.

πορνο-μᾰνής, ές, ὁ ἐμμανὴς πρὸς τὰς πόρνας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 432.

πορνο-μοιχῆς, ές, πόρνος καὶ **μοιχός,** πόρνος καὶ **μοιχαλίς.** Κύριλλ. Ἀλ. Χ. 1088B.

πόρνος, ὁ, (ἴδε **πόρνη**) Λατ. catamitus, scortum masc., Ἀριστοφ. Πλ. 155, Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 13, Δημ., κτλ.·— ὡσαύτως = τῷ Λατ. paedico, ὁ αὐτ. 1489. 3. **II.** καθόλου, ἄθλιος, ἐλεεινὸς ἄνθρωπος, φαῦλος, Φάλαρ.· εἰδωλολάτρης, Σουΐδ.—Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ε', σ. 116 κέξ.

πορνοσύνη, ἡ, = **πορνεία,** Μανέθων 4. 314.

πορνο-τελώνης, ου, ὁ, ἐν Ἀθήναις ὁ τελώνης τῶν δημοσίων πορνῶν, ὁ λαμβάνων παρ' αὐτῶν τὸ πορνικὸν τέλος, Φιλωνίδης ἐν «Κοθόρνοις» 1· καλούμενος καὶ τελώνης τοῦ πορνικοῦ τέλους, Αἰσχίν. 17. 3· πρβλ. Böckh P. E. 2. 49·— σκωπτικὸν τέλος ὄνομα τῶν εἰσπραττόντων φόρους, Πολυδ. Θ', 29.

πορνό-τριψ, ῐβος, ὁ, (τρίβω) = **πορνοκόπος,** Συνέσ. 178B, κτλ.· ὅπερ λέγεται ὅτι εἶναι ἡ παλαιοτέρα λέξις, «πορνοκόπος Μένανδρος λέγει· οἱ δὲ ἀρχαῖοι, πορνότριψ, ὃ καὶ κρεῖττον» Θωμᾶς Μάγιστρ. 291, Φρύνιχ. 415· πρβλ. **οἰκότριψ, παιδότριψ.**

πορνο-τρόφος, ον, ὁ, = **πορνοβοσκός,** Φίλων I, 550, 19, Εὐσέβ. Π, 1480A, Παλλάδ. ἐν βίῳ Ἰω. Χρυσ. 18D.

πορνο-φίλας, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὰς πόρνας, Ἀνθ. Π. 11. 416· πρβλ. **παιδοφίλης.**—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 324, καὶ ἐν Ἀθηνᾶς τ. ΙΕ', σ. 433-4.

πορο-ποιέω, ἀνοίγω δίοδον· ἀνοίγω τοὺς πόρους, Διοσκ. 5. 11· πεποροποιημένον τὸ σῶμα, ἔχον πόρους, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 309 — οὐσιαστ., **ποροποιΐα, ἡ,** Κλήμ. Ἀλ. 281.

πόρος, ὁ, (ἴδε ἐν λ. **περάω**) μέσον πρὸς διάβασιν ποταμοῦ, «πέραμα», μέρος αὐτοῦ διαβατόν, Λατ. vadum, Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον, ὅθεν δύναταί τις νὰ διαβῇ τὸν Ἀλφειόν, Ἰλ. Β. 592, πρβλ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 423, Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 398· πόρον ἷξον Ξάνθου Ἰλ. Ξ. 433, Φ. 1· Ἀξιοῦ π. Αἰσχύλ. Πέρσ. 493· Πλούτωνος π., τὸ πέραμα τῆς Στυγός, ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 806· μόγις εὗρον τὸν π. Ἡρόδ. 4. 140· ἀπικνέεται ἐς τὸν π. τῆς διαβάσιος, εἰς τὸν τόπον ἔνθα ἡ διάβασις, ὁ αὐτ. 8. 115· π. διαβῆναι Ἅλυος Αἰσχύλ. Πέρσ. 864, κτλ.·— ἀκολούθως. 2) στενὸν μέρος τῆς θαλάσσης, πορθμός, Λατ. fretum, διαβὰς πόρον Ὠκεανοῖο Θ. 292· παρ' Ὠκεανοῦ .. ἄσβεστον π. Αἰσχύλ. Πρ. 531, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 183· οὕτω, π. Ἕλλης (Δωρ. Ἕλλας) - Ἑλλήσποντος, Πινδ. Ἀποσπ. 197, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 875, Ἀριστοφ. Σφ. 308· Ἰόνιος π., τὸ Ἰόνιον πέλαγος ὅπερ εἶναι τὸ ἀπὸ Ἑλλάδος εἰς Ἰταλίαν πέραμα, Πινδ. Ν. 4. 87· πέλαγος Αἰγαίου πόρος Εὐρ. Ἑλ. 130· Εὔξεινος, ἄξενος π. (πρβλ. **πόντος** II), ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 1262, Ι. Τ. 253· διαίρεσθαι τὸν π., δηλ. τὴν θάλασσαν τὴν μεταξὺ Σικελίας καὶ Ἀφρικῆς, Πολύβ. 1. 37, 1·— ἐν πόρῳ, ἐν τόπῳ ὅθεν εἶναι ἡ διάβασις (τῶν πλοίων), Ἡρόδ. 7. 183, Θουκ. 1. 120., 6. 48· ἔνθα ἡ μάχη ἐγένετο, Ἡρόδ. 8. 76.

3) περίφρ., πόροι ἁλός, αἱ ὁδοί, τρίβοι τῆς θαλάσσης, ἡ θάλασσα, Ὀδ. Μ. 259· πόντοιο πλατὺς π. Διον. Π. 131· ἐνάλιοι π. Αἰσχύλ. Πέρσ. 453· π. ἀλίρροθοι αὐτόθι 367, Σοφ. Αἴ. 412· πρβλ. **κέλευθος**· — καὶ συχν. ἐπὶ ποταμῶν, πόρος Ἀλφεοῦ, Σκαμάνδρου, δηλ. ὁ Ἀλφειός, ὁ Σκάμανδρος, κτλ., Πινδ. Ο. 1. 148, Αἰσχύλ. Χο. 366· ῥυτοὶ πόροι ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 452· — μεταφορ., βίου π., τὸ ῥεῦμα τῆς ζωῆς, Πινδ. Ι. 8 (7). 30.

4) τεχνητὴ διάβασις ποταμοῦ, γέφυρα, Ἡρόδ. 4. 136, 140., 7. 10·— ὡσαύτως, ὑδραγωγεῖον, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 913, πρβλ. 1073. 4. 5) καθόλου, πέραμα, ὁδός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 910, Σοφ. Φιλ. 705, κτλ.· τὰ ἴχνη ἀγρίου θηρίου, ὁ τόπος ὅθεν συνήθως διέρχεται, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 40· αἰθέρα θ' ἁγνὸν πόρον οἰωνῶν, τὸ μέρος ὅθεν διέρχονται τὰ πτηνά, ἡ ὁδὸς αὐτῶν, Αἰσχύλ. Πρ. 281·— μεταφορ., πραπίδων πόροι Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 93. 6) δίοδος διὰ μέσου τοῦ δέρματος, οἱ πόροι, αἱ σμικρόταται τοῦ δέρματος ὀπαί, δι' ὧν διέρχονται ἀπορροαὶ κατὰ τὸν Ἐμπεδοκλέα, πόρους εἰς οὓς καὶ δι' ὧν αἱ ἀπορροαὶ πορεύονται; Πλάτ. Μένων 76C, πρβλ. Τίμ. Λοκρ. 100E, Sturz εἰς Ἐμπεδ. σ. 341· οὕτως ἐπὶ τῶν σπόγγων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 16, 8 κέξ.· ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. π. Ζ. Γεν. 1. 2, 4. 6) ἐπὶ παντὸς ἀγωγοῦ ἢ ἀνοίγματος τοῦ σώματος, π. πρῶτος, ἐπὶ τῆς μήτρας, Ἱππ. παρὰ Πολυδ. Β', 222· πόροι σπερματικοί, θορικοὶ π. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 3, 2., 1, 14, 3· π. ὑστερικοί, αἱ ὠοθῆκαι, αὐτόθι 2. 4, 18· τροφῆς π., ἐπὶ τοῦ οἰσοφάγου, π. Ζ. Μορ. 2. 3, 9, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τοῦ ὀρθοῦ ἢ ἀπευθυσμένου ἐντέρου, π. Ζ. Γεν. 1. 13, 1, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τοῦ ἀγωγοῦ τῶν οὔρων, αὐτόθι 4. 4, 48· ἐπὶ τῶν ἀρτηριῶν καὶ φλεβῶν, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 1, 13, κτλ. γ) ἐπὶ τῶν ἀγωγῶν τῶν ἀγόντων ἐκ τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων εἰς τὸν ἐγκέφαλον, οἱ π. τοῦ ὄμματος Ἀριστ. π. Αἰσθήσ. 2, 17, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 6, π. Ζ. Μορ. 2. 10, 14· ὤτων, μυκτήρων π. Ζ. Γεν. 4. 6, 8, πρβλ. 2. 6, 32, κτλ.· — ἴδε Bonitz Ind. Arist. σ. 623.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

II. μετὰ γεν. πράγμ., τρόπος ἢ μέσα πρὸς κατόρθωσιν, ἐκτέλεσιν, ἀνεύρεσιν, κτλ., οὐκ ἐδύνατο π. οὐδένα τούτου ἀνευρεῖν Ἡρόδ. 2. 2· οὐδεὶς π.' ἐφαίνετο τῆς ἁλώσιος ὁ αὐτ. 3. 156· τῶν ἀδοκήτων π. εὗρε θεὸς Εὐρ. Μήδ. 1418· π. ὁδοῦ, μέσον πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς πορείας, Ἀριστοφ. Εἰρ. 124· ἀλλ' ὡσαύτως, π. κακῶν, μέσον πρὸς ἀποτροπὴν τῶν κακῶν, τρόπος ἀπαλλαγῆς ἀπ' αὐτῶν, Εὐρ. Ἄλκ. 213, πρβλ. 221· — μετ' ἀπαρ., πόρος εὐθαρσεῖν Ἀνδοκ. 21. 37· πόρος τις μηχανῆ τε .. τίσασθαι Εὐρ. Μήδ. 260· — μετὰ προθέσεων, π. ἀμφὶ ἢ περί τινος Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 806, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 653· π. πρὸς τὸ πολεμεῖν Ξεν. Ἀν. 2. 5, 20. **2)** ἀπολ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀπορία**, Πλάτ. Μένων 78D κἑξ.· — ἐπινόημα, τέχνασμα, οἵας τέχνας τε καὶ πόρους ἐμησάμην Αἰσχύλ. Πρ. 477· δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρον αὐτόθι 59, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 757· μέγας π. Αἰσχύλ. Πρ. 111· τίνα π. εὕρω πόθεν; Εὐρ. Ι. Α. 356. **3)** ἐν Ἀθήναις, π. χρημάτων, τρόπος τοῦ πορίζεσθαι, εὑρίσκειν χρήματα, Ξεν. Ἀθην. 3. 2, Ἑλλ. 1. 6, 12, Δημ. 14. 19· ὁ π. τῶν χρ. αὐτόθι 48. 15, κτλ.· μηχανᾶσθαι προσόδου π. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 10· καὶ ἐν τῷ πληθ., τὰ «μέσα», εἰσοδήματα, πρόσοδοι, πόροι χρημάτων Δημ. 328. 19· ἀπολ., πόρους πορίζειν Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 46, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 9, Ἀριστ. Ρητ. 1. 4, 8, κτλ.· ὁ Ξεν. ἔγραψε πραγματείαν ἐπιγραφομένην **πόροι** ἢ **περὶ προσόδων**, de Vectigalibus. **III.** πορεία, ταξίδιον, μακρᾶς κελεύθου π. Αἰσχύλ. Θήβ. 546· παρόρνιθας π. τίθεσθαι Εὐμ. 770, Εὐρ. Ι. Τ. 116, κτλ.· ἐν τῷ π. πλοῖον ἀνατρέψαι, κατὰ τὸν πλοῦν, Αἰσχίν. 76. 11.— Καθ' Ἡσυχ.: «πόρος· ὁδός, τρίβος, ἢ τοῦ ποταμοῦ ῥεῦμα. οἱ δὲ τὴν διάβασιν αὐτοῦ· οἱ δὲ τὰς γεφύρας. καὶ ἀφορμή».

πορπᾰκίζομαι, ἀποθ. (πόρπαξ) λαμβάνω τὴν ἀσπίδα ἀπὸ τοῦ πόρπακος, Ἀριστοφ. Λυσ. 106· — παρ' Ἡσυχ. ἀπαντᾷ ῥῆμα **διαπορπακίξαι**, ὅπερ ἑρμηνεύει· «διὰ τοῦ πόρπακος διενεῖραι τὴν χεῖρα».

πόρπᾱμα, τό, ἔνδυμα στερεούμενον διὰ πόρπης, ἀείποτε ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. Ἡλ. 820, Ἡρ. Μαιν. 959, Ῥῆσ. 442· πρβλ. **περόνημα**. — Καθ' Ἡσύχ.: «πόρπημα· χλαμύς».

II. =**πόρπη**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 27, ἴδε Böckh σ. 810. — οἱ Ἀττ. προτιμῶσι τὸν Δωρ. τύπον πόρπαμα· **πόρπημα** εἶναι μεταγεν., οἷον Νικήτ. Χρον. 71D· πρβλ. **πορπάω**.

πόρπαξ, ᾰκος, ὁ, ἡ λαβὴ ἀσπίδος, ὄχανον, Βακχυλ. 4 [13], 9 Blass., Σοφ. Αἴ. 576, Εὐρ. Φοίν. 1127, κτλ.· ἔχουσι πόρπακας [αἱ ἀσπίδες], δηλ. εἶναι πρὸς χρῆσιν ἕτοιμαι, «ὡς δίον τὰς ἀνατιθεμένας ἀσπίδας μὴ ἔχειν πόρπακας, ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐξεῖναι τοῖς ἐπιχειροῦσι κατὰ τοῦ δήμου ἐξ ἑτοίμου χρήσασθαι ταῖς ἀσπίσι» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 858, πρβλ. 849, ἴδε **ὄχανον**.

II. μέρος τοῦ ὁπλισμοῦ τῆς κεφαλῆς ἵππου, Εὐρ. Ῥῆσ. 385. (Ἐκ τοῦ **πόρπη**, ὡς τὸ **πόρταξ** ἐκ τοῦ **πόρτις**, **πύνδαξ** ἐκ τοῦ **πύνδος**, **ὔσσαξ** ἐκ τοῦ **ὔσσος**).— Καθ' Ἡσύχ.: «πόρπαξ· ἡ λαβὴ τοῦ ὅπλου, ὁ ἀνοχεύς· τῆς ἀσπίδος, εἰς ὃ ὁ πῆχυς ἀνίεται», καὶ κατὰ Σουΐδ. «πόρπαξ· ᾧ τὴν ἀσπίδα κατέχουσιν, ὁ λεγόμενος ὄχανος», καὶ «πόρπαξ· κατά τινας μὲν ὁ ἀναφορεὺς τῆς ἀσπίδος, ὡς δέ τινες, τὸ διῆκον μέσον τῆς ἀσπίδος σιδήριον, ᾧ κρατεῖ τὴν ἀσπίδα ὁ στρατιώτης».

πορπάω· Ἀττ., ἀόρ. προστ. **πόρπᾶσον** (οὐχὶ **-ησον**) Αἰσχύλ. Πρ. 61· οὕτω, **πόρπαμα**, **προσπορπατός** εἰσιν οἱ Ἀττ. τύποι· ἀλλ' ἐκ τοῦ συνθέτου **ἐμπορπάομαι**, εὑρίσκομεν **ἐμπεπορπημένος**, κτλ., ἔτι καὶ παρ' Ἀττ., συνάπτω, θηλυκώνω διὰ πόρπης, καρφοβελόνης, Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ.· — ὁ τύπος **πορπάζω** εἶναι ἐσφαλμ. γραφὴ ἐν Πλουτ. Νουμ. 20.

πόρπη, ἡ, (πείρω) = **περόνη**, καρφίς, ὅθεν καθόλου, περόνη μετὰ κρίκου ἢ θηλυκώματος, «καρφίτσα», χρήσιμος πρὸς στερέωσιν ἐνδυμάτων ἐπὶ τοῦ σώματος, μάλιστα ἐπὶ τοῦ ὤμου· ἐγένετο χρῆσις αὐτῆς πρὸς διατρύπησιν ὀφθαλμῶν, Εὐρ. Φοίν. 62, Ἑκάβ 1170· — ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., καὶ ἐπὶ τῶν ἐν χρήσει ἐν τῷ γυναικείῳ ἱματισμῷ, ἀλλ' ὡσαύτως καὶ τῷ τῶν ἀνδρῶν, Ἰλ. Σ. 401, Ἔμπ. εἰς Ἀφρ. 164, Εὐρ. Ἠλ. 318· ἐπὶ καρπίδος τῆς κόμης, Λουκ. περὶ Οἴκου 7.

πορπηδόν, Ἐπίρρ., δίκην πόρπης, ὁμοίως **πόρπη**, Σουΐδ.

πορπόω, =**πορπάω**, Σουΐδ., Φώτ.· **πόρπωμα** = **πόρπαμα**. Σουΐδ.

πόρρω, -ωθεν, -ωτέρω, πορρωτέρωθεν, ἴδε ἐν λέξ. **πρόσω, πρόσωθεν**.

πορσαίνω, =**παρσύνω**.

πόρσιον, πόρσιστα, ἴδε ἐν λ. **πρόσω**.

παρσύνω [ῠ]· μέλλ. **-ῡνῶ**, Ἐπικ. **-ῡνέω**, ἢ **πορσαίνω**, Ἐπικ. μέλλ. **-ανέω**. ἴδε ἐν τέλ. (**πόρω**). Κυρίως: πορίζω, ἐξ οὗ παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, εὐτρεπίζω, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπὶ τῆς γυναικὸς παρασκευαζούσης τὴν κλίνην τοῦ ἑαυτῆς ἀνδρός, ὅθεν εὐφημισμὸς· ἀντὶ τοῦ συνευνάζεσθαι αὐτῷ (πρβλ. **ἀντιάω** IV), Ἀλκίνοος δ' ἄρα λέκτο μυχῷ δόμου .. πὰρ δὲ γυνὴ δέσπαινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν Ὀδ. Η 347, πρβλ. Γ. 403· κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι (λέγει ἡ Ἑλένη) κείνου πορσυνέουσα λέχος Τλ. Γ. 411· οὕτω παρὰ μεταγεν. Ἐπικ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1129, Δ. 1107, 1119· — παρὰ Πινδ. ἁπλῶς προσφέρω, δωροῦμαι, παρέχω, τρίτον [κρατῆρα] σωτῆρι πορσαίνοντας Ι. 6 (5). 11.

II. καθόλου, ἑτοιμάζω, παρίζω, δαῖτα αὐτόθι 4. 105 (3. 79) βίου τροφεῖα Σοφ. Ο. Κ. 341· τὸ κατ' ἦμαρ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 685· παισὶν οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν Εὐρ. Μήδ. 1020· Νύμφαις ἐπόρσυν' ἔροτιν ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 625· γαμβροῖς χάριν δαύτ. ἐν Ἱκέτ. 132· τὰ ἐπιτήδεια Ξεν. Κύρ. 4. 2, 47.— Μέσ., παρίζομαι, ἐνεργῶ ὥστε νὰ ἑτοιμασθῇ τι δι' ἐμέ, δεῖπνον Αἰσχύλ. Πέρσ. 375. **2)** ὡσαύτως ἐπὶ κακῶν, ἐχθροῖς ἐχθρὰ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1374· τόνδε .. μοῖρ' ἐπόρσυνεν μόρον ὁ αὐτ. ἐν Χο. 911, πρβλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 1063· μεγάλα κακὰ αὐτόθι 352· π. τοῖς πολεμίοις κακὰ Ξεν. Κύρ. 1. 6, 17· — Παθ., τίνος πρὸς ἀνδρὸς τοῦτ' ἄχος πορσύνεται; Αἰσχύλ. Ἀγ. 1251· ἐπορσύνθη κακὰ ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 267. **3)** ἐκτελῶ, τακταποιῶ, διευθετῶ, διατάσσω, π. κατὰ δώματα, κυβερνῶ, διοικῶ (πάντα) τὰ τοῦ οἴκου, Ὕμν. Ὁμ. 156· π. τὰ τοῦ θεοῦ Ἡρόδ. 9. 7· ταῦτα Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 522· τάδε Σοφ. Ο. Τ. 1476· τἄλλα πάντα ὁ αὐτ. ἐν Δῑ. 1398· π. πρᾶγμα μέγα ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 670· πόνον προκείμενον Εὐρ. Ἄλκ. 1150.— Παθ., τὸ τοῦ ποταμοῦ οὕτως ἐπορσύνετο Ξεν. Κύρ. 7. 5, 17· θεᾶς π. μῆτις, ἐξετελέσθη, ἐξεπληρώθη, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 802, πρβλ. Β. 1051. **III.** ὡς τὸ θεραπεύω, τρέφω, φροντίζω μετ' ἐπιμελείας, περιποιοῦμαι, ἀνατρέφω, ἐκέλευσεν ἥρωι πορσαίνειν δόμεν .. βρέφος Πινδ. Ο. 6. 54· π. δαίμονα, τιμῶ, λατρεύω αὐτόν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 719, πρβλ. Δ. 897· — ἐπὶ πραγμάτων, τεὸν οἶκον ταῦτα πορσυνοντ' Πινδ. Π. 4. 269· τῶν δ' Ὁμήρου .. ῥῆμα καὶ τόδε πόρσυν', «τῶν δὲ τοῦ Ὁμήρου καὶ τόδε σύνες τὸ ῥῆμα, οἷον κατὰ μνήμην ἔχε καὶ τίμα» (Σχόλ.), αὐτόθι 494. **IV.** π. ὅπως μή .., μεθ' ὑποτ., cavere ne.., Εὐρ. Ῥῆσ. 878.— Ὁ τύπος **πυρσύνω** σπανίως εὕρηται ἄνευ τοῦ τύπου **πορσαίνω** ὡς διαφ. γραφῆς· ὁ Wolf καὶ ἄλλοι νομίζουσιν (ἐκ τῶν μνημονευθέντων χωρίων τῆς Ὀδ.) ὅτι τὸ **πορσαύνω** εἶναι ὁ γνήσιος Ὁμηρικὸς τύπος· ὅθεν διορθοῦσι **πορσανέουσα** ἀντὶ **πορσανέουσαν** ἐν Ἰλ. Ἑνθ' ἀνωτ., ἐναντίον τῆς μαρτυρίας τοῦ Ἀριστάρχ.· ἴδε Spitzner ἐν τόπῳ — παρὰ Πινδ. καὶ Ἀπολλ. Ῥοδ. οὐδεὶς δύναται νὰ ὁριοθῇ κανὼν παρ' Ἀττ. ὁ τύπος **πορσύνω** εἶναι βεβαιωμένος, ὡς καὶ παρ' Ἡροδ. καὶ Ξεν., τοῖς μόνοις πεζογράφοις ἐκ τῶν δακίμων, οἵτινες ποιοῦνται χρῆσιν τῆς λέξεως· οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς κωμικοῖς εὕρηται.

πόρσω, ἴδε **πρόσω**.

πόρταξ, ᾰκος, ἡ, = **πόρτις**, μικρὰ δάμαλις, Τλ. Ρ. 4.

πορτιγράψαι (=προσγράψαι) Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Δήλῳ, Bal. de cor. hel. III. σ. 294.

πορτί, ἴδε ἐν λ. **προτί**.

πόρτις, ῐος, ἡ, δάμαλις ἡ ἄρτι πορεύεσθαι δυναμένη, δαμαλάκι, Ἰλ. Ε. 162, ἔνθα ἴδε Εὐσταθ., Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 174, Σοφ. Τρ. 530· δαμάλαι καὶ πόρτιες Θεόκρ. Ι. 75· ἀεργηλὴν ἔτι πόρτιν Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1186· — νεαρὰ βοῦς, Θεόκρ. Ι. 121, Μόσχ. 3. 83· — σπανίως ἄρσ. μόσχος, Λατ. juvencus, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 42. 313. **2)** μεταφ., νεαρὰ κόρη, ὡς τὸ Λατ. juvenca, juvencula, καὶ τὴν ἀνυμφον πόρτιν ἁρπάσας λύκος Λυκόφρ. 102· ἴδε ἐν λ. **πόρτις**.

πορτι-τρόφος, ον, ὁ τρέφων νεαρὰς δαμάλεις, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 21.

πορφύρα [ῡ], Ἰων. **-ρη**, ἡ (ἴδε ἐν λ. **πορφύρω**) — τὸ κογχύλιον ἐξ οὗ ἡ πορφύρα ἐλαμβάνετο, Λατ. purpura murex, Σοφ. Ἀποσπ. 438, Ἄρχιππος ἐν «Ἰχθύσιν» 6, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 2, κ. ἀλλ.· θάλασσα .. τρέφουσα πολλῆς πορφύρας ἰσάργυρον κηκῖδα Αἰσχύλ. Ἀγ. 959· πρβλ. **κάλχη**. **II.** ἡ πορφυρᾶ βαφὴ ἤτις ἐκ τοῦ κογχυλίου τούτου ἐλαμβάνετο, Ἡρόδ. 3. 22, Ἰσοκρ. 240D, Πλάτ. Νόμ. 847C· ἡ π. ἡ θαλαττία Φύλαρχ. παρ' Ἀθην. 521D, κτλ.· π. βαθυτάτη Ἀἰλ. π. Ζ. 4. 36· πρβλ. **φοινιξ** Β. 1. **III.** =**πορφυρίς**, Πολύβ. 10. 26, 1, Πλούτ., κτλ.· ἐν τῷ πληθ., ὑφάσματα ἢ ἐνδύματα διὰ πορφύρας βεβαμμένα, πορφύρας πατῶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 957· οὕτω καὶ περιληπτικῶς ἐν τῷ ἑνικῷ, κομψοῖς .. πορφύραν εἰσφέρων, ὥσπερ οἱ Μεγαρεῖς Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 2, 20. **IV.** πορφύρα πλατεῖα, ἡ πλατεῖα πορφυρᾶ παρυφὴ τῆς Ῥωμαϊκῆς τηβέννου, Λατ. praetexta, latus clavus, Πολύβ. 10. 26, 1, Δημ. Φαληρ. 108· οὕτω καὶ ἁπλῶς **πορφύρα** Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 15, Παράσιτ. 58, κλπ.

πορφῦρᾶτος, α, ον, = **πορφύρεος**, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 147.

πορφῦρ-άνθεμος, ον, =τῷ ἑπομ. Ψευδο-Πλούτ. π. Ποταμ. 1152B.

πορφῦρ-ανθής, ές, ὁ ἔχων πορφυρᾶ ἄνθη, Θεόφρ. παρ' Ἀθην. 681B· τὸ π., συνώνυμ. τῷ ἡμεροκαλλίς, Διοσκ. 5. 137.

πορφυρεῖον, τό, μέρος ἐν ᾧ κατειργάζοντο τὴν πορφύραν καὶ ἔβαπτον τὰ ὑφάσματα πορφυρᾷ, τοῖς **πορφυρείοις** Στράβ. 757 (ἐσφ. γραφ. **πορφυρίοις**).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πορφύρειος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Σουίδ.· πρβλ. **πορφυραῖος.**

πορφύρεος, η, ον. Ἀττ. **-ῦρους, ᾶ, οῦν,** Αἰολ. **-ύρεος·** (ἴδε τὴν λ.)· **I.** Ὁμηρικὴ χρῆσις **4)** ἐπὶ τῆς τεταραγμένης καὶ ἀνακυκωμένης θαλάσσης (ἴδε ἐν λ. **πορφύρω**), ὁ ἔχων σκοτεινήν τινα αἰγλην, πιθανῶς ἄνευ ὡρισμένης τινὸς ἐννοίας χρώματος, ὡς τὸ ἠεροειδής, π. ἅλς Ἰλ. Π. 391· π. κῦμα Δ. 482, Ὀδ. Β. 428, κτλ. (ἐπὶ ποταμοῦ, Ἰλ. Φ. 326, Ὀδ. Λ. 243)· οὕτω, π. νεφέλη Ἰλ. Ρ. 551· περὶ τοῦ ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. (672) χωρίου, ἴδε **πορφυρεύς.** **2)** π. αἷμα Ρ. 361· π. θάνατος, ἐπὶ θανάτου ἐν μάχῃ, Ε. 83, Π. 334, Υ. 477· ἔνθα σημαίνει οὐχὶ ἐρυθρὸν (ὡς τὸ τοῦ Οὐεργιλίου mors purpurea), ἀλλὰ μέλαν, βαθὺν (Ἡσύχ.: «πορφύρεος θάνατος· μέλας, βαθὺς καὶ ταραχώδης»)·—οὕτως ὁ Ὅμηρος λέγει καί, αἷμα κελαινόν, κελαινεφές, θάνατος μέλας. **3)** ἐπὶ ὑφασμάτων, ἐνδυμάτων, κλπ., π. φᾶρος Ἰλ. Θ. 221· χλαῖνα Ὀδ. Δ. 115, 154. πέπλοι Ἰλ. Ω. 796· δίπλαξ Γ. 126, Ὀδ. Τ. 242· ῥήγεα Ἰλ. Ω. 645, Ὀδ. Δ. 298· τάπητες Ἰλ. Ι. 200, Ὀδ. Υ. 151· σφαῖρα Ὀδ. Θ. 373· πρβλ. **ἀλιπόρφυρος·**— καὶ ἐνταῦθα δὲ δὲν σημαίνει πορφυροῦς, ἢ ἐρυθρός, ἀλλ' ἁπλῶς σκοτεινός, βαθὺς τὸ χρῶμα, ἄνευ τῆς ἐννοίας τεχνητοῦ τινος χρώματος· διότι τὸ κογχύλιον ἡ πορφύρα ἦτο ἄγνωστος τῷ Ὁμ., οὔτε φαίνεται ὅτι ἐγίνωσκέ τι περὶ τῆς τέχνης τοῦ βάπτειν εἰμὴ ἐν τῇ ἁπλουστάτῃ αὐτῆς μορφῇ, Ἰλ. Δ.141. **4)** ἐπὶ τῆς ἴριδος, Ἰλ. Ρ. 547· ἔνθα φαίνεται ὡς σημαῖνον χρῶμα, ἀλλὰ πιθανῶς σημαίνει μόνον τὸ λαμπρόν, φωτεινόν· οὕτως ἐν Ἰλ. Λ. 26, οἱ ὄφεις ὡς κεκαλυμμένοι ὑπὸ ἀπαστραπτουσῶν λεπίδων ἢ φολίδων παραβάλλονται πρὸς τὴν ἶριδα·— τοιαύτη πιθανῶς εἶναι ἡ σημασία τοῦ παρ' Ὁρατίῳ purpurei olores Ὠδ. 4. 1. 10.— Περὶ τοῦ ὅλου ζητήματος ὅρα πλείονα ἐν λ. **πορφύρω,** καὶ πρβλ. Gladstone Hom. Stud. 3. 461, 471. **II.** μεθ' Ὅμ. (ἐκ τοῦ **πορφύρα**) ἐπὶ ὡρισμένου χρώματος, βαθὺς κόκκινος, ἔχων χρῶμα «βυσσινὶ» ἢ «μελιτζανὶ», «μόρικος», Πίνδ. Π. 4. 203, 326, Σιμωνίδ. 44. 12, Ἡρόδ. 1. 50, Τραγικ., κτλ.· τῆς σκιᾶς τὴν π. πρῶτον ἐνυφαίνουσ'· εἶτα .. τοῦτ' ἔστιν οὔτε λευκὸν οὔτε πορφύρα (πρβλ. **μεσόλευκος**), Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 33. **2)** ὁ ἔχων ζωηρὸν κόκκινον χρῶμα, ῥοδόχρους, Λατ. purpureus, π. Ἀφροδίτη Ἀνακρ. 2. 3· στόμα Σιμωνίδ. 72· γνάθοι Φρύνιχ. Τραγ. παρ' Ἀθην. 604Δ· πρβλ. **φοῖνιξ** Β. 1. **3)** ὁ ἐνδεδυμένος πορφυρᾶ, Λουκ. Τίμ. 20. **4)** **τὰ πορφυρᾶ,** πορφυρᾶ χρώματα, Δίλ. π. Ζ. 17. 33.— Πρβλ. **πόρφυρος.**

πορφῦρεύς, έως, ὁ, ἁλιεὺς πορφύρας, ὁ ἁλιεύων κογχύλια πορφύρας, Λατ. purpurarius, Ἡρόδ. 4. 151, Ἀριστ. Προβλ. 38. 2·— οὕτως ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 672, ὁ Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 234 διορθοῖ βίος πορφυρέως θαλάσσιος ἀντὶ **πορφυροῦς.**

πορφῦρευτής, οῦ, ὁ, = τῷ προηγ., Κλήμ. Ἀλ. 239, Πολυδ. Α', 96, κτλ.

πορφῦρευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πορφυρευτήν, πορφυρευτικαὶ στέγαι, καλύβαι πῶν πορφυρευτῶν παρὰ τὴν θάλασσαν, ἡ πορφυρευτικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ πορφυρευτοῦ, Πολυδ. Ζ'. 139.

πορφῦρεύω, ἁλιεύω κογχύλια πορφύρας, Ἀκουσιλ. Ἀποσπ. 9· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἰκέσ. παρ' Ἀθην. 87Β. **II.** βάπτω, χρωματίζω τι πορφυροῦν, Φιλόστρ. 31, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1147.

πορφῦρέω, μεταγεν. τύπος τοῦ **πορφύρω,** ἀκροφανῆς .. πορφύρεεν ἠώς, ἐγίνετο πορφυρᾶ, ἐκοκκίνιζε, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 1. 44·— πανταχοῦ ἄλλοθι, οἷον παρὰ Διον. Π. 1122, Ὀππ. Κυν. 2. 697, τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ **πορφύρω.**

πορφῦρίζω, ἔχω χρῶμα πλησιάζον τῷ πορφυρῷ, Διοσκ. 3. 44, Ἀπολλόδ. παρ' Ἀθην. 281Ε· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 130, 3·— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ. Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμ.

πορφύριον [ῡ], τό, ὑποκορ. τοῦ **πορφύρα,** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 4.

πορφύριος, α, ον, Αἰολ. ἀντὶ **πορφύρεος,** Σαπφὼ 68· πρβλ. Ahrens 2, σ. 79.

πορφῦρίς, ίδος, ἡ, πορφυροῦν ἱμάτιον ἢ κάλυμμα, Ξεν. Κύρ. 2. 4. 6· διάφορον τοῦ **φοινικίς,** 8. 3, 3, Πολυδ. Ζ', 55· π. Θαλαττία Πολύδ. 39. 1, 2· π. **ἐξίτηλοι,** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀληθιναί,** Ξεν. Οἰκ. 10, 3· ἡ βασίλειος π. Ἡρῳδιαν. 1. 5· τὸ φορεῖν πορφυρίδα ἐθεωρεῖτο σημεῖον τρυφῆς, Ἀθήν. 1591, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 10, Νιγρῖν. 13, κτλ. **II.** πτηνὸν ἔχον ἐρυθρὸν τὸ χρῶμα, ταυΰπτερος ὡς ὅκα π. Ἰόνκ. 3, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 304, Ἀθήν. 388C-E, καὶ ἴδε **ἀλιπορφυρίς·** πρβλ. **πορφυρίων.**

πορφῦρίτης [ῑ], **ου,** ὁ, ὅμοιος πρὸς πορφύραν, π. λίθος Δίων Κ. 76, 15, Ἡλιόδ. 36, 11· κίονες π., ἐκ πορφυρίτου, Συλλ. Ἐπιγρ. 3148. 42·— οὕτως ἐν τῷ θηλ. ἡ λιθοτομία ἡ πορφυρῖτις, λατομεῖον πορφυρίτου, Ἀριστείδ. 2. 349.

πορφῦρίων, ωνος, ὁ, πτηνόν τι ἔχον μέγεθος ἀλεκτρυόνος, καλεῖται δὲ πορφυρίων διὰ τὸ τοῦ ῥύγχους φοινικοῦν, fulica porfyrion Αἰν., poule Sultane Buff., Ἀριστοφ. Ὄρν. 707, κ. ἀλλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 17, 32., 8. 6, 1, Ἐδδ. (Λευτ. ΙΑ', 18)· διαφέρει τῆς **πορφυρίδος,** Ἀθήν. 388Β), καὶ τοῦ **φοινικοπτέρου.** **II.** εἶδος πολύποδος, Ἀρτεμίδ. 2. 14· εἶδος ἰχθύος, Ἡσύχ.

πορφῦρό-βαπτος, ον, ὁ βεβαμμένος πορφυροῦς, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 8.

πορφῦρο-βάφειον, τό, βαφεῖον ἔνθα βάπτουσι τὰ ὑφάσματα πορφυρᾶ, Στράβ. 835.

πορφῦρο-βάφής, ές, = **πορφυρόβαπτος,** Λ. Β. 379, Πολυδ. Ζ', 63.

πορφῦρο-βάφος, ὁ βάπτων εἰς πορφυροῦν χρῶμα τὰ ὑφάσματα, Ἀθήν. 604Β.

πορφῦρο-βλάστητος, καὶ **-βλαστος, ον,** = τῷ ἑπομ., Κ Μανασσ. Χρον. 5382, 5488, 5919, 6056, 63. 24., 5576, 5913, κλπ.

πορφῦρο-γέννητος, ον, ὁ γεννηθεὶς ἐν πορφύρᾳ, ὅρος συνήθης ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Βυζαντίου ἐπὶ τῶν τέκνων τοῦ αὐτοκράτορος τῶν γεννωμένων κατὰ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ, Κ. Πορφυρ. Πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν. 199, 15, κ. ἀλλ., Ἐκθ. Βασιλ. Τάξ. 36, 10, ἴδε καὶ Σουίδ. ἐν λ. **Ἀδάμ** ἐν τέλει.

πορφῦρο-ειδής, ές, ὅμοιος πορφύρᾳ, κ' ἵνων εἰς τὸ πορφυροῦν, λίμνη Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 529· ἅλς Εὐρ. Ἱππ. 124, πρβλ. Ἀριστ. π. Χρωμ. 2. 4· καὶ ἴδε **πορφύρω.** Ἐπίρρ. **-ῶς,** Διοσκ. 1. 99.

πορφῦρόεις, εσσα, εν, πορφυροῦς, Νικ. Ἀλεξιφ. 544.

πορφῦρο-ιργής, ές, ὁ ἐκ πορφύρας εἰργασμένος, Ἐτυμολ. Μέγ. 63. 46.

πορφῦρό-ζωνος, ον, ὁ ἔχων πορφυρᾶν ζώνην, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἰόζωνος.**

πορφῦρό-καυλος, ον, ὁ ἔχων πορφυροῦν καυλόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 4, 6.

πορφῦρο-κλέπτης, ου, ὁ, ὁ κλέπτων πορφύραν, Διογ. Λ. 6. 57.

πορφῦρο-μῐ̃γής, ές, ὁ μεμιγμένος, μετὰ πορφύρας, Πολυδ. Ζ', 48, Ι', 42.

πορφῦρό-νωτος, ον, ὁ ἔχων τὰ νῶτα πορφυρᾶ, χθὼν Νόνν. Δ. 44. 56.

πορφῦρό-πεζα, ἡ, ἔχουσα πορφυρᾶν τὴν ἄκραν, Τρυφ. (γραπτ. Τριφ-) 66.

πορφῦρο-πῶλης, ου, ὁ ἔμπορος πορφύρας, Συλλ. Ἐπιγρ. 2519· θηλ. **πορφῦρόπωλις, εδος,** Ἡρέξ. Ἀποστ. ις', 14, Σουίδ.· — **πορφυροπωλικὴ** (ἐξυπ. τέχνη), ἡ, τὸ ἐμπόριον τῆς πορφύρας, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πορφυροπώλου, Λ. Β. 379, Ἀρποκρ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 533.

πορφυροπώλισσα, ἡ, = τῷ **πορφυρόπωλις,** Ἰω. Χρυσ. τ. 7, σ. 170, 40.

πόρφῦρος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **πορφύρεος,** Σαπφὼ 50. 95.

πορφῦρό-στρωτος, ον, ὁ ἐστρωμένος διὰ πορφυροῦ ὑφάσματος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 910.

πορφῦρο-σχήμων, ον, (σχῆμα) ὁ περιβεβλημένος πορφύραν, Πολύαιν. 4. 3, 24.

πορφῦροῦς, ᾶ, οῦν, Ἀττ. συνηρ. τοῦ **πορφύρεος.**

πορφῦρόω, βάπτω διὰ πορφυροῦ χρώματος, Ἀνδρ. Κρήτης σ. 5, κλπ.

πορφύρω [ῡ], ποιητ. ῥῆμ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. κυρίως ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὡς ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ, ὡς ὅτε μέγα πέλαγος μελαίνει κύματι δίχα ἀνέμου ἐπαιρομένῳ, δηλ. μὴ ἐκρηγνυμένῳ, Ἰλ. Ξ. 16· οὕτω καὶ Ἄρατ. 158, 296, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 935· (ἐπὶ φλογός, ὁ αὐτ. Δ. 668). — Ὁ Ἀριστ. περὶ Χρωμάτ. 2, 4, ἑρμηνεύει αὐτὸ ὡς ἀναφερόμενα εἰς τὸ σκιερὸν μέρος τοῦ κύματος· ὁ δὲ Κικέρων παρὰ τῷ Νοπ. λέγει: unda cum est pulsa remis purpurascit: πρβλ. **πορφύρεος·** καὶ ἴδε Mure Hist. Gr. Liter. 2. 32 κέξ. **2)** μεταφορ., πολλὰ δὲ οἱ κραδίῃ πόρφυρε, «κατὰ βάθος ἐμερίμνα καὶ διενοεῖτο» (Σχολ.), Ἰλ. Φ. 551, Ὀδ. Δ. 427, 572, Κ. 309 (οὕτω **καλχαίνω** παρὰ Σοφ. Ἀντ. 20)· ἀλλὰ δὲ θυμῷ πορφύρει Κόϊντ. Σμ. 2. 85, Ἐπίγραμμ. παρὰ τῷ Σουίδ. ἐν λ.· οὕτω καὶ παρὰ τῷ Ἀπολλ. Ροδ., σκέπτομαι πολύ, «ζυγίζω» κατ' ἐμαυτόν, οὐδέ τιν' ἄλλον οἴσσατο πορφύρουσα ἔμμεναι ἀνέρα τοῖον Γ. 456, 1161. **II.** μεθ' Ὅμ., ὅτε τὸ κογχύλιον ἡ πορφύρα καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς βαφὴ ἐγένοντο γνωστά, αἱ λ. **πορφύρω** καὶ **πορφύρεος,** ἐλαμβάνοντο ὡς δηλοῦσαι ὡρισμένον χρῶμα, γίνομαι πορφυροῦς, κοκκινίζω, οἴνῳ πορφύροις Θεόκρ. 5. 125· τόσον ἄνθος χιονέαις πόρφυρε παρηΐοι Βίων 15. 19· αἱ ἔοι π. παρήϊον Κόϊντ. Σμ. 14. 47· πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 249, Ὀππ. Κυν. 3. 347. Λουκ. Ἔρωτ. 26, κτλ.· — καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, εὖδια μὲν πόντος πορφύρεται Ἀνθ. Π. 10. 14, πρβλ. Ἰμέρ. σελ. 862, 886, κτλ. **2)** μεταβ., βάπτω, χρωματίζω τι πορφυροῦν, χεῖρας φόνῳ Νόνν. Δ. 44. 106· καὶ ἐν τῷ παθ., [οἴνῳ] πορφύρετο πέτρη 45. 308, κτλ. (Ἡ √ΦΥΡ ἴσως σχετίζεται πρὸς τὸ ἀρχ. Σανσκρ. bhur (micare, agitari), Λατ. furv-us·— παράγεται δὲ τὸ **πορφύρα** ἐκ τοῦ ῥήματος καὶ οὐχὶ τὸ ῥῆμα ἐκ τοῦ πορφύρα, διότι τὸ ὄνομα χρονολογεῖται ἀπὸ πολὺ νεωτέρων χρόνων· σημειωτέα ὡσαύτως ἡ διαφορὰ ἐν τῇ ποσότητι).

πορφῠρώδης, ες, = **πορφυροειδής,** Ἐτυμολ. Μεγ. 487. 4.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πορφῠρώματα, τά, αἱ σάρκες τῶν χοίρων τῶν τεθυμένων τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Περσεφόνῃ «τῶν ταῖς θεαῖς τυθέντων χοίρων τὰ κρέα» Ἡσύχ.

***πόρω**, παραλαμβάνεται καθ' ὑπόθεσιν ὡς ἐνεστ. τοῦ ἐνεργ. ἀόρ. **ἔπορον**, καὶ τοῦ παθ. πρκμ. **πέπρωμαι**· διότι οὐδὲν παράδειγμα εὑρίσκεται μέλλ. **πορῶ** ἢ **πόρσω**, ἅπερ μνημονεύονται μόνον παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 683. 55: **I**. ἀόρ. **ἔπορον**, παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἄνευ αὐξήσ.· μετοχ. **πορών** Ἰλ. Φ. 80, Ὀδ. Τ. 460, Αἰσχύλ. Πρ. 946· ἀπαρ. **πορεῖν** Σοφ. Ο. Κ. 1255 (παρὰ Πινδ. Π. 2. 105, νῦν διορθοῦται **πεπαρεῖν**)· — παρέχω, δωροῦμαι, προσφέρω, δίδω, πορίζω ἐπὶ πραγμάτων π. ἀμφιφορῆα, δέπας, δόρυ, δῶρα, ξεινήια, ἕδνα, εἵματα, ἵππους, κρέας, κρητῆρα, μελίην, οἶνον, ὅπλα, τεύχεα, τόξον, φάρμακα, χλαῖναν, κτλ., Ὅμ. καὶ Ἡσ.· καὶ ἐπὶ καταστάσεων ἢ ἰδιοτήτων, π. μαντοσύνην Ἰλ. Α. 72· πένθος, κακά, νόον, κτλ., Ἰλ., κτλ.· τιμὴν Ἡσ. Θ. 904· πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων Ὀδ. Χ. 7· ἀνδρὶ παράκοιτιν π. Ἰλ. Ω. 60· υἱάσι θυγατέρας Ὀδ. Κ. 7· πόρεν δέ οἱ υἱόν, παρέσχεν αὐτῇ υἱόν, Ἰλ. Π. 185· οὕτως, ἔπορέν οἱ χρυσὸν Πινδ. Π. 13. 111· ἀγλαΐαν, αἶσαν, κῦδος, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Ι. 2. 27, κτλ.· π. τινι γέρα, δωρεάν, τιμάν, κτλ., Αἰσχύλ. Πρ. 108, 616, 946, κτλ.· λύσιν εὐαγῆ Σοφ. Ο. Τ. 921· Κύκνον θανάτῳ ἔπορεν Πινδ. Ο. 2. 147· ὅρκον πορόντας, «διδόντας» (Σχολ.), προσφέρομαι νὰ δώσω ὅρκον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 489· — μετ' ἀπαρ., πόρε καὶ σὺ κούρῃσιν ἕπεσθαι τιμὰς (ἀντὶ τοῦ ὥστε ἕπεσθαι) Ἰλ. Ι. 513 κτείνειν ὅν κε θεός γε πόρῃ Ζ. 228· πόρε μιν Κενταύρῳ διδάξαι Πινδ. Π. 3. 80· — ἀπολ., σοὶ θεοὶ πόροιεν, ὡς (= οἷα) ἐγὼ θέλω Σοφ. Ο. Κ. 1124. **2**) = **πορεύω**, φέρω, μεταφέρω, εἴ τις .. δεῦρο Θησέα πόροι αὐτόθι 1458.

II. πρκμ. **πέπρωμαι**, ἐν χρήσει μόνον κατὰ τὸ γ' ἐνικ. **πέπρωται** (παρ' Ἡσ. ὡσαύτως ἐν τῷ ὑπερσ. **πέπρωτο**)· — εἶναι (ἢ ἦτο) πεπρωμένον ὑπὸ τῆς μοίρας ἢ ὑπὸ τῆς τύχης, μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., ἄμφω γὰρ πέπρωται .. γαῖαν ἐρεῦσαι Ἰλ. Σ. 329, πρβλ. Πινδ. Ο. 8. 44, Εὐρ. Ἄλκ. 21· μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., πέπρωτό οἱ .. δαμῆναι Ἡσ. Θ. 464, 475· τί γὰρ πέπρωται Ζηνὶ πλὴν ἀεὶ κρατεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 519, πρβλ. 815, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 1. 10· οὕτω, πεπρωμένον ἐστὶ = πέπρωται, ὅτῳ θανεῖν μέν ἐστι μὴ πεπρ. Αἰσχύλ. Πρ. 753· ἐκ θεῶν πεπρ. ἐστὶ πολέμους γίγνεσθαι Ξεν. Ἑλλ. 6. 3. 6. **2**) μετοχ. ὡς ἐπίθ., ἐπὶ προσώπων, ὁ προωρισμένος εἴς τι πρᾶγμα, ὁμῇ πεπρωμένος αἴσῃ Ο. 209, Π. 441, Χ. 179, πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 341. **6**) ἀπολ., προωρισμένος, πεπρωμένος βασιλεὺς Πινδ. Π. 4. 109· τὸν πεπρ. μόρον Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 299· πεπρ. βίος, ὁ φυσικὸς βίος τοῦ ἀνθρώπου (ὡς ἐν τῇ Λατ. τὸ mors fatalis σημαίνει τὸν φυσικὸν θάνατον), Πινδ. Π. 6. 27· τὸ μόρσιμον πεπρ. ὁ αὐτ. ἐν Ν. 4. 100· π. ἀρετὰ αὐτόθι 70 οὕτω παρὰ τοῖς Τραγ., πεπρ. αἶσα, ξυμφορά, κτλ., Αἰσχύλ. Πρ. 103, Σοφ. Ἀντ. 1337, κτλ.· ὅταν ἔλθῃ τὸ πεπρ. τέλος Ξεν. Ἀπομν. 5. 1, 33· καὶ πεπρωμένη (ἐξυπ. μοῖρα), ὡς τὸ εἱμαρμένη, Ἡρόδ. 1. 91, παρὰ τοῖς Τραγ., καὶ δὶς παρ' Ἰσοκρ. 11D, 218B (ὅθεν καὶ δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ, οὐ ταῦτα ταύτῃ μοῖρά πω τελεσφόρος κρᾶναι πέπρωται, δηλ. ἡ πεπρωμένη μοῖρα οὐ ταῦτα ταύτῃ κρανεῖ Αἰσχύλ. Πρ. 512)· ὡσαύτως, τὸ πεπρωμένον Πινδ. Ἀποσπ. 256, Αἰσχύλ. Ἀγ. 68, 684, Εὐρ. κλπ. Ἡ ὅλη λέξις εἶναι ποιητ., μόνον δὲ ἡ μετοχ. τοῦ παθ. πρκμ. ἀπαντᾷ ἅπαξ ἢ δὶς παρὰ τοῖς πεζογράφοις. ἴδε ἀνωτ. (Ἡ √ΠΟΡ ἀναφαίνεται καὶ ἐν τῷ **πορ-σύνω**, Λατ. par-s, por-tio).

πός (= **πρός**), Ἐπιγρ. Τεγέας, L. et F. 340c.—Ἰδαλίου Κύπρου, Cau. 118.

***πός**, ἀντων.· ἐξιχνιαζομένη ἐν τοῖς ἐρωτηματικοῖς τύποις, **ποῦ**, **ποῖ**, **πῇ**, **πῶς**, **πω**, **πόθι**, **πόθεν**, **πότε**, **πότε**, **πότερος**, **πόστος**, **ποῖος**, **πόσος**, εἰς ἕκαστον δὲ τούτων ὑπάρχει ἀντίστοιχος τύπος, **που**, **ποι**, **πη**, **πως**, κτλ.· — ἐν τοῖς τύποις τούτοις τὸ π παρὰ τοῖς Ἴωσι παρίσταται διὰ τοῦ κ, οἷον **κοῦ**, **κοῖ**, κτλ.· οἱ ἰσοδύναμοι τύποι ἐν τῇ Σανσκρ. καὶ Λατ. kas, kâ, = quis, quae? kva = qvâ? kutas = quo? kathâ = qui, quomodo? kadâ = quum? ka-tar s = **πότερος**, uter? ka-tamas = quis e plur bus? kati = quantus? κτλ.· πρβλ. Λιθ. kas (**τίς**;) kada (**πότε**;) katras (uter?)· Γοτθ. hvas (**τίς**;) hvan (**πότε**;), hvathar (Ἀγγλ. whether), κτλ. Πλὴν τούτων ὑπάρχουσι καὶ ἀναφορ. τύποι, **ὅπου**, **ὅποι**, **ὅπη**, **ὅπως**, **ὁπόθεν**, **ὁποῖος**, κλπ.· παρὰ τοῖς Ἐπικ. καὶ τοῖς Αἰολεῦσι τὸ π τοῦτο διπλασιάζεται, **ὅππως**, **ὁππόθεν**, κλπ.· καὶ οὗτος εἶναι πιθανῶς ὁ παλαιότερος τύπος, καθ' ὃν τὸ π εἶναι λείψανον τοῦ **F**, **ὅπFως** ἢ **ὅκFως**, κτλ.· ἴδε Κούρτ. ἀρ. 631).

ποσάκις [ᾱ], Ἐπίρρ., ὡς καὶ νῦν, πόσας φοράς; Λατιν. quoties? Πλάτ. Ἐπιστ. 353D· ποιητ. **ποσσάκι**, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 119. **II**. τοσάκις, οἱ ποσάκις ποσοὶ [ἀριθμοί], δηλ. τετράγωνοι ἀριθμοί, καὶ οἱ ποσάκις ποσάκις ποσοί, δηλ. κύβοι, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 14, 2.

ποσα-πλάσιος, α, ον, ποσάκις περισσότερος ἢ ποσάκις ἐπαναλαμβανόμενος; Λατ. quotuplex? ἔνθα ἡ ἀπόκρισις εἶναι **τετραπλάσιον**, Πλάτ. Μένων 83B. **2**) μετὰ γεν., τί πολλαπλάσιον τοῦ ..; αὐτόθι 84E.

ποσαπλοῦς, ῆ, οῦν, = τῷ προηγ., Ἀθανάσ. Ἐπίρρ., **ποσαπλῶς**; ποσάκις; Ἑβδ. (Ψαλμ. ΞΒ', 1).

ποσά-πους, **ποδος**, ὁ, ἡ, πόσων ποδῶν; τόδε οὖν ποσάπουν γίγνεται; ὀκτάπουν Πλάτ. Μένων 85B.

ποσάχορδος, ον, πόσας ἔχων χορδάς; Βακχ. Εἰσαγ. Τέχνης Μουσ. σ. 15.

ποσάχῶς, Ἐπίρρ., κατὰ πόσους τρόπους; Ἀριστ. Τοπ. 1. 13, 1, Μετὰ τὰ Φυσ. 5. 4, 4· ἄλλος, ἐκ τοῦ ποσαχῶς, δηλ. ἐκ τῶν διαφόρων σημασιῶν τῶν λέξεων, ὁ αὐτ. ἐν Ρητορ. 2. 23, 9.

πόσε, Ἐπίρρ., πρὸς ποῖον μέρος; πόσε φεύγετε; Ἰλ. Π. 422, Ὀδ. Ζ. 199· πόσ' ἴμεν; Ὀδ. Κ. 431· — **ποῖ**; ἦτο συνηθέστερον ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ.

Ποσείδαια, τά, ἀγῶνες εἰς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνες, Ἐπιγραφ. Σπάρτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1430.

Ποσειδάνιος ἴδε ἐν λ. **Ποσειδώνιος**.

Ποσείδειος, **Ποσείδειον**, ἴδε ἐν λ. **Ποσιδήιος**, **-ήιον**.

Ποσειδεών, **ῶνος**, ὁ, ἕκτος μὴν τοῦ Ἀθηναϊκοῦ ἔτους ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν ἡμέτερον Δεκέμβρ. καὶ Ἰανουάριον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 9, 6., 6. 17, 3, κλπ.· ὡσαύτως ἐν καθολικῇ χρήσει παρὰ τοῖς Ἴωσι, Συλλ. Ἐπιγρ. 2309, 2338, 43, 3028, 3664· λέγεται δὲ **Ποσειδηιὼν** ὑπὸ τοῦ Ἀνακρ. 6.

Ποσειδῶν, ὁ· γεν. **ῶνος**, ὡσαύτως **-ῶ** Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 10. 18· αἰτ. **Ποσειδῶ**· κλητ. **Πόσειδον**· ὁ τύπος οὗτος ἐγένετο κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἀρχαιοτέρου Ἐπικ. **Ποσειδάων** [ᾱ], **άωνος**, αἰτ. **άωνα**, κλητ. **Ποσείδᾱον**· τὸν Ἐπικ. τύπον **Ποσειδάων**, μεταχειρίζεται καὶ ὁ Πίνδ. πολλάκις καὶ ὁ Σοφ. ἐν Τρ. 502 (ἐν λυρ. χωρίοις) — Ἰων. **Ποσειδέων**, **έωνος**, Ἡσ. Θ. 732, Ἡρόδ.· — Αἰολ. **Ποσείδαν** Ἀλκαῖ. 26· — ἀρχ. Δωρ. **Ποτῑδᾶν**, **ᾶνος**, Ἐπίχ. 24 Ahr., Πινδ. Ο. 13. 5, 57· ὡσαύτως **Ποτῑδᾶς**, γεν. **ᾶ**, Εὔπολις ἐν «Εἵλωσι» 6, αἰτ. **ᾶν** Ἐπίχ., κλητ. **ᾶ** Σώφρ., ἴδε Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. σ. 10· παρὰ μεταγεν. Δωρ. ἴσως **Ποτειδᾶν**, Πινδ. Ο. 1. 39, κτλ., Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 2· γεν. **ᾶνος**, Πινδ. Π. 4. 245· αἰτ. **ᾶνα**, ὁ αὐτ. ἐν Ο. 6. 97· κλητ. **ᾶν**, ὁ αὐτ. ἐν Π. 6. 51· ναὶ τὸν Ποσειδᾶν Μεγαρ. Δωρ. ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 798· (ὅθεν τὸ ὄνομα τῆς Δωρικῆς πόλεως **Ποτῑδαίας**)· — Βοιωτ. **Ποτειδάων** ἢ ὀρθότερον **Ποτῑδάων**, Κόριννα 1.— Περὶ τῶν Αἰολ. τούτων καὶ Δωρ. τύπων ἴδε Ahrens D. Aeol. σ. 14, 123, D. Dor. 243 κέξ. Ὁ θεὸς Ποσειδῶν, Λατ. Neptunus, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς τοῦ Διὸς, θεὸς τῶν ὑδάτων καὶ μάλιστα τῆς θαλάσσης, ἀνὴρ τῆς Ἀμφιτρίτης· πλείονα περὶ αὐτοῦ ἴδε ἐν Λεξικῷ Ἀρχαιολ. Ἀλ. Ρ. Ραγκαβῆ, καὶ Müller Archäol. d. Kunst, § 354 κέξῆς. (Ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς τὸ **πόσις**, ὃ ἴδε).—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 157, 219.

Ποσειδώνιος, α, ον, ἱερὸς τοῦ Ποσειδῶνος, Εὐρ. Φοίν. 188· — ποιητ. **Ποσειδαώνιος** Ἀνθ. Π. 6. 4· Δωρ. **Ποσειδάνιος** [ᾱ] Πινδ. Ο. 5. 50., 10 (11). 32· καὶ παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 1494, τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ **Ποσειδαονίῳ**. **II**. **Ποσειδώνιον**, (ἐξυπ. **ἱερόν**), τό, ὁ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, Θουκ. 4. 129, Παυσ. 10. 38, 8· **Ποσειδώνειον**. Ἀριστ. Ἀποσπ. 238, Εὐστ., Σουΐδ.· Δωρ. **Ποσειδάνειον**. Λ. Β. 430, Σουΐδ. **III**. **Ποσειδώνια**, τά, ἡ ἑορτὴ αὐτοῦ, Στράβ. 487, Ἀθήν. 590F.

Ποσειδωνο-πετής, ές, ὁ ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος προερχόμενος, σχηματισθὲν κατὰ τὸ **διοπετής**, Οἰνόμ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 234B.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. σ. 279.

πόσθη, ἡ, (ἴδε **πέος**) τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, Ἀριστοφ. Νεφ. 1014· ἡ ἀκροβυστία, Διοσκ. 4. 157· — ἐντεῦθεν τὸ ὑποκορ. **πόσθιον**, τό, Ἀριστοφ. Θεσμ. 254, 515· καὶ **πόσθων**, **ωνος**, ὁ, (ποσθη) κυρίως ὁ ἔχων μεγάλην πόσθην, κοινῶς «ψωλαρᾶς», Λουκ. Λεξιφ. 12· κωμικὴ λέξις ἐπὶ μικροῦ παιδίου, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1300· οὕτω, **ποσθαλίσκος**, ὁ, ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 291· πρβλ. **Θετταλίσκος**, **κωραλίσκος**.

ποσθία, ἡ, οἴδησίς τις τοπικὴ τοῦ βλεφάρου, ἄλλως **κριθή**, κοινῶς «κριθαράκι», πρὸς τὰς ἐπὶ τῶν βλεφάρων κριθάς, ἃς ποσθίας καλοῦσι Γαλην. τ. 13, σ. 436, 457.

ποσί-δεσμος, ὁ, ὁ τοὺς πόδας δένων, ποδόδεσμος, λέξις χαλκευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πλάτ. ἐν Κρατ. 402E.

Ποσῑδήιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ **Ποσίδειος** (ὅπερ μνημονεύει ὁ Ἡρῳδν. ἐν τῷ π. μον. λέξ. σ. 11 ἐκ τοῦ Σοφ. Ἀποσπ. 451), ἄλσος Ποσ., ἄλσος ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος, Ἰλ. Β. 506, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 230, πρβλ. Στράβ. 347. **II**. **Ποσῑδήιον**, τό, Ἰων. ἀντὶ **Ποσίδειον**, ὁ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, Ὀδ. Ζ. 266· φέρεται **Ποσείδιον** ἐν Παυσ. 2. 34, 9.

ποσίκρουστα μέλη, μέλη τοῖς ποσὶ κρουόμενα, Λέοντ. μαγ. ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 564.

ποσίνδα, Ἐπίρρ. (πόσος) ποσάκις; π. παίζειν = **ἀρτιά-**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζειν, Λατ. ludere par impar, παιδιὰ καθ' ἣν ὁ μὲν ἐκτείνει ταχέως δακτύλους τινὰς τῆς ἑαυτοῦ χειρὸς κεκλεισμένης οὔσης, ὁ δὲ ἕτερος ὀφείλει νὰ εἴπῃ ἀμέσως τὸ πόσοι εἶναι οἱ ἐκτεινόμενοι δάκτυλοι, Ξεν. Ἱππαρχ. 5. 10, ἐκ διορθώσεως τοῦ L. Dind. ἐκ τῶν Θεογνώστου Καν. 164· πρβλ. **βασιλίνδα**.

πόσις, ὁ, ποιητ. **πόσσις** Ἀνθ. Π. 6. 323· γεν. **πόσιος** (Ἀττ. γεν. **πόσεως** δὲν ἀπαντᾷ, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 906)· δοτ. **πόσει**, Ἐπιχ. **πόσεῖ** Ἰλ. Ε. 71· κλητ. **πόσι** Εὐρ. Ἄλκ. 323, Ἑλ. 644, Ἀριστοφ. Θεσμ. 913· ὡσαύτως **πόσις** Εὐρ. Ἑλ. 1309· πληθ. **πόσεις** Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 176, Ἐπιχ. αἰτ. **πόσιας** Ἰλ. Ζ. 240. — Σύζυγος, ἀνήρ, συχνάκις παρ' Ὅμ., Πινδ., κλπ.· τὸν ὁμοεθνῆ πόσιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1108· ἰδίως ὁ νόμιμος σύζυγος, μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ Σοφ. Τρ. 550, πρβλ. Ἰλ. Ω. 725 πρὸς τὸν στίχ. 763· — σπάνιον παρὰ τοῖς πεζογράφοις, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 18· π. καὶ ἄλοχος αὐτόθι 1. 3, 1· κρυπτὸς π., ἐπὶ ἐραστοῦ παρανόμου, Εὐρ. Ὀρ. 561. (Ὁ ἀρχικὸς τύπος θὰ ἦτο **πότις**, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν **πότ-νια**, **δεσ-πότ-ης**, **δέσ-ποι-να** (ὅπου **δεσ-πότ-νια**)· πρβλ. Σανσκρ. pat-is (dominus, vir), pat-ni (domina, uxor), pat-yé (potior, rego)· Λατ. pot-is, pot-estas, pot-ior, p-ssum (potis sum), com-pos, pot-a (παλαιὰ λέξις ἀντὶ τοῦ victoria)· Ἀθ. pats, pati (ἀνὴρ ἔγγαμος, γυνὴ ἔγγαμος), vesz-pats (dominus). Πιθανῶς ἡ ῥίζα εἶναι ΠΑ, = Σανσκρ. pâ, pâ-mi (tueor).)

πόσις, ιος, Ἀττ. **εως**, ἡ· δοτ. **πόσει**, Ἰων. **πόσι** Ἡρόδ. (√ΠΟ, **πίνω**)· — τὸ πίνειν, ποτόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐδητύς**· πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο Ἰλ. Α. 469, κτλ.· οὕτω, βρῶσίς τε π. τε Ὀδ. Κ. 176, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 395· συγγίγνεσθαι ἐς πόσιν, εἰς συμπόσιον, Ἡρόδ. 1. 172· οὕτω, ποὸς πόσιν τετράφθαι Θουκ. 7. 73· λιπαρέειν τῇ πόσι Ἡρόδ. 5. 19· παρὰ τὴν πόσιν, Λατ. inter pocula, ἐν ᾧ ἔπινον, ὁ αὐτ. 2. 121, 4· ἐκ δὲ θοίνης π. ἐγένετο, ἐκ δὲ πόσιος κῶμος Ἐπίχ. 99 Ahr.· πόσιος ἐν βάθει Θεόκρ. 14. 29.

2) πιόσιμον, αἷμα πίεται τρίτην πόσιν Αἰσχύλ. Χο. 578· π. ὑστάτην ἐκπίνειν Ἀντιφῶν 113, 30 πόσις φαρμάκου ὁ αὐτ. 144, 3· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Νόμ. 641Α.

ποσκατυβλάψῃ (= **προσκατυβλ-**) Ἐπιγρ. Τεγέας, L. et F. 340e.

Ποσοιδᾶν, -ᾶνος, ὁ, (**Ποσειδῶν**), Ἐπιγρ. Τεγέας, L. et F. 335a. — Ταινάρου 255a, b. — Μαντινείας 352p.

ποσο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν ποσόν τι, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 12. 8, 3.

πόσος· Ἰων. καὶ Αἰολ. **κόσος, η, ον**· ἐρωτημ. ἐπιθετικὴ ἀντωνυμ. ἔχουσα ἀντίστοιχον τὴν ἀναφορ. **ὅσος** καὶ τὴν δεικτικὴν **τόσος**, Λατ. quantus? πόσος τὴν ποσότητα; ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πηλίκος** (ὅπερ ἀναφέρεται εἰς τὰ μέγεθος), καὶ συχνάκις τροποποιεῖται τῇ προσθήκῃ τοῦ **τις**· **1**) ἐπὶ ἀριθμοῦ πόσος τὸν ἀριθμόν; κόσοι τινές εἰσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι Ἡρόδ. 7. 234· πόσα καὶ ποῖα ..; Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 7· πόσα χρήματα; ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 3. 1, 35· πόσα ἄττα δὴ ὑποδήματα Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 5. 5, 10· μετὰ ὀνομάτων καθ' ἑνικόν, πόσον μέγας; πόσος; π. τι πλῆθος; Αἰσχύλ. Πέρσ. 334· π. τις ἀριθμός; Πλάτ. Θεαίτ. 198C· π. χρυσίον; Ξεν. Ἀν. 7. 8, 1.

2) ἐπὶ ἀποστάσεως, πόσον μακράν; πόσον ἄπεστιν ἐνθένδε τὸ στράτευμα; ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6. 3, 10· πόση τις ὁδὸς εἴη αὐτόθι Α 6, 10· μέχρι πόσου; παρὰ Γελλ. 1. 3. 9.

3) ἐπὶ χρόνου, ἐπὶ πόσον χρόνον; πόσον τινὰ χρόνον; Σοφ. Ο. Τ. 558, κτλ.· πόσου χρόνου; = πότε; Ἀριστοφ. Ἀχ. 83.

4) ἐπὶ ἀξίας, πόσου; πόσα; πόσου δίδως; Ἀριστοφ. Εἰρ. 1262· πόσου; ἀντὶ πόσου, ἀντὶ ποίας τιμῆς; Λατ. quanti? Ἀριστοφ. Ἀχ. 812, 898, Πλάτ. Ἀπολογ. 20Β, κτλ.· οὕτως, ἐπὶ πόσῳ; αὐτόθι 41Α, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 3. 1, 43· ἀντὶ τοῦ ἐκ πόσου παρὰ Δημ. 1216. 18, ὁ Δινδ. διορθοῖ ὀπόσου.

5) ἐπὶ βαθμοῦ, πόσον μέγας; πόσον ἰσχυρός; πόσος; πόσος τις; Ἀριστοφ. Βάτρ. 55, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 216D· — οὕτω κατ' οὐδ. ἐπίρρ., πόσον; πόσα; ἕως πόσα; Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 399, Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 8. **II**. **ποσός, ή, όν**, (ὀξυτόνως), ἀόρ. ἐπιθετικὴ ἀντων., ἔχων ποσόν τι ἢ μέγεθος, Λατ. aliquantus, Πλάτ. Σοφιστ. 245D, κτλ.· πρβλ. **ποσάκις**· — ἐπὶ ποσόν, ἐπί τινα χρόνον, Πολύβ. 2. 34, 15, κτλ. **2**) **ποσόν**, τό, = **ποσότης**, Πλάτ. Φίληβ. 24D, Ἀριστ. Κατηγ. 6, Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 13· κατὰ ποσόν, ὡς πρὸς τὴν ποσότητα, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 7, 3. **III**, Ἐπίρρ. **ποσῶς**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 120, 227. (Ὁ Ἰων. τύπος **κόσος**, εἶναι ὁ αὐτὸς τῷ Λατ. quot quotus, διὰ τῆς αὐτῆς μεταβολῆς ἥτις παρατηρεῖται ἐν τοῖς **πως** quis, ὅδε ἐν λ. **πός**).

ποσο-σύλλαβος, ον, πόσας ἔχων συλλαβάς; Φαβωρῖν. ἐν λ. **δίζωμαι**.

ποσότης, ητος, ἡ, τὸ ποσόν, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 1, 2· ἐν τῷ πληθ., ποσά, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 129, Λογγῖν. 2.

πόσόω, ὑπολογίζω τὴν ποσότητα, μετρῶ, ἀριθμῶ, τὰς ψήφους Θεοφρ. Χαρακτ. 23· ὡσαύτως, ὁρίζω τὸ ποσόν, Φιλοπ. ἐν Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 543 Hayd.— Παθ., σχηματίζω ποσότητα, ὑπολογίζομαι κατὰ ποσότητα, Ἐκκλ.

ποσσ-ήμαρ, Ἐπίρρ., ἐπὶ πόσας ἡμέρας; Ἰλ. Ω. 657.

ποσσί-κλυτος, ον, ὁ φημιζόμενος ἐπὶ ταχύτητι ποδῶν, Διονύσ. παρὰ Στεφ. τῷ Βυζ. ἐν λ. **κάσπειρος**.

ποσσί-κροτος, ον, ὁ ὑπὸ τῶν ποδῶν ἐν χορῷ κροτούμενος, ὥσῶ σοι Τεγέην ποσσίκροτον ὀρχήσασθαι Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 66. **II**, ἐνεργ., ὁ κροτῶν διὰ τῶν ποδῶν, Ὀρφ. Ὕμν. 30. 2.

ποσταῖος, α, ον, (πόστος) ἐν πόσαις ἡμέραις; Λατ. quota die? π. ἂν .. ἐκεῖσε ἀφικόμην; Ἀπόκρ., οὐκ ἂν δύναιο μεῖον ἢ ἐν ἓξ ἢ ἑπτὰ ἡμέραις ἐλθεῖν Ξεν. Κύρ. 5. 3, 28· π πάρει; Διογ. Α. 6. 39· πρβλ. **δευτεραῖος, τριταῖος**, κτλ.

ποστημόριον, τό, τί μέρος ἢ κλάσμα τινός; π. ὥρας; Ὡριγ. ἐν Εὐτεδ. Εὐαγγ. Προπ. 294C.

πόστιον, τό, ἀντὶ τοῦ **πόσθιον**, βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1188.

πόστος, η, ον, (πόσος) ποῖος κατὰ τὴν ἀριθμητικὴν σειράν, Λατ. quotus, πόστον δὴ ἔτος ἐστὶν ὅτε ξείνισασε ἐκεῖνον; πόσα ἔτη εἶναι ἀφ' ὅτου ..; Ὀδ. Ω. 288· πόστην (ἔνν. ὥραν) ἥλιος τέτραπται; ποίαν ὥραν δεικνύει; Λατ. quota hora? Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 210· κατανόησον πόστῳ αὐτῶν μέρει πάντες μαχεσάμενοι νενικήκαμεν, δηλ. μὲ πόσον μικρὸν μέρος, Ξεν. Κύρ. 4. 1, 16.

πότ, κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ τοῦ **ποτέ**, ὅδε.

πότα, Αἰολ. ἀντὶ τοῦ **πότε**, ὡς **ὅτα** ἀντὶ **ὅτε**.

πότἄγε, Δωρ. ἀντὶ **πρόσαγε**, Θεόκρ. 1. 62., 15. 78.

ποταγορεύοντες (= **προσαγορ-**) μτχ. Ἐπιγρ. Δελφῶν, Bu'. de cor. hel. V. σ. 161, — **ποταγορεύοντε** (= **προσαγορεύουσι**), ῥῆμα χρόν. ἐνεστ., Τίμ. Λοκρ. 94B.—Ἔτι Ἐπιγρ. Πριηνέων τῇ Ῥοδίων διαλέκτῳ, GIG. 2905 — **ποταγορεύομες** (= **προσαγορεύομεν**) Τίμ. Λοκρ. 97D.

ποτάγχυμες (Αἰολ.)· «προσορμίζομεν» Ἡσύχ.

ποτἄγωγίς, ἴδε ἐν λ. **προσαγωγεύς**.

ποταείδω, Δωρ. ἀντὶ **προσαείδω** ἴδε **προσᾴδω**.

ποταίνιος, α, ον, ὡσαύτως **ος, ον**, Σοφ. Ἀποσπ. 16.— πρόσφατος, νέος, Λατ. recens, στέφανος Πινδ. Ο. 10 (11). 72· αἷμα Αἰσχύλ. Χο. 1055, Εὐμ. 282. **2**) μεταφορ., νέος, ἀπροσδόκητος, ἀνήκουστος, πῆμα ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 102· πάταγος Θήβ. 239· τάφος Σοφ. Ἀντ. 841· ἠδονὴ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. ἔνθ' ἀνωτ. (Κατὰ τὸν Εὔστ. 1106. 23 καὶ Φώτ., Δωρ. τύπος σύνθετος ἐκ τοῦ **ποτί**, **αἶνος**, ὕθεν ἀκριβῶς = **πρόσφατος**, νεωστὶ εἰρημένος. Ἀλλ' ἡ χρῆσις τῆς λέξεως παρὰ τοῖς Τραγ., ὡς καὶ ἐν τῇ νέᾳ Ἰάδι τοῦ Ἱπποκράτους (ἴδε Foës Oecon.) καθίστησι τοῦτο ἀπίθανον· καὶ ἐπίρρ. δὲ **ποταινί**, προσφάτως, μνημονεύεται παρὰ Θεοδοσίῳ Γραμμ. σ. 25 καὶ Ζωναρ. 1571).

ποταινός, ή, όν, = **ποταίνιος**, Ἐπίχ. 33 Ahr.

ποταμείβομαι, Δωρ. **προσαμείβομαι**, Θεόκρ. Εἰδύλλ. Α, 100, ἔκδ. Ahr.

ποταμέλγω, μέλλ. **-ξω**, Δωρ. ἀντὶ **προσαμέλγω**, Θεόκρ. 1. 26.

ποτἄμεύς, έως, ὁ, ὄνομα τοῦ ἀνατολικοῦ ἀνέμου ἐν Τριπόλει τῆς Φοινίκης, ἀπηλιώτης· οὗτος ἐν .. Τριπόλει τῆς Φοινίκης ποταμεὺς καλεῖται Ἀριστ. Ἀποσπ. 238.

ποταμ-ηγός, όν, (ἄγω) ἐπὶ ποταμίου σκάφους, κυρίως τοῦ ῥωμαϊκοῦμένου ἐκ τῆς ξηρᾶς ἀγομένης εἰς τὴν Ῥώμην ἀγορᾶς ἐν σκάφαις ποταμηγοῖς Διον. Ἁλ. 2. 53, 55., 3. 56.

ποταμηδόν, Ἐπίρρ., δίκην ποταμοῦ, Λουκ. Κρον. 7, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Ναῦσ. 2, 13.

ποταμήθρης, η, ον, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ **ποτάμιος**, Νόνν. Δ. 11. 309, κτλ.

ποταμήνις, ίδος, ποιητ. θηλ τοῦ **ποτάμιος**. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1219, Νικ. Ἀλεξιφ. 128, Παύλ. Σιλ. Ἔκφρ. 626· **ποταμῆτις** εἶναι πιθ. ἐσφαλμ. γρ.

ποταμὴν πόρυς, ον, ὁ διαβαίνων ποταμούς, Ὀππ. Κυν. 2. 178., 4. 84.

ποτἄμ-ηρύτος, ον, (ἀρύτω) ὁ ἐκ ποταμοῦ ἀντληθείς, ἢ ἀφθόνως ἀντλούμενος ὡς ἐκ ποταμοῦ, ὄλβος Παύλ. Σιλ. Ἔκφρ. 596.

ποταμιαῖος, α, ον, = **ποτάμιος**, (ὅπερ εἶναι διάφ. γραφ.), Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 6.

ποτάμιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ποταμός. Μεταγέν. ἐν «Θουριοπέρσαις» 1. 5, Στράβ. 343.

ποτάμιος, α, ον, ὡσαύτως **ος, ον** Εὐρ. Ἠλ. 309, ἀλλὰ πρβλ. 56· — ὁ ἐν ἢ εἰς ποταμὸν ἁλιεύων ἢ ἐκ ποταμοῦ ἁλιευόμενος· ὡς ἐκ ποταμοῦ, ὄλβος Παύλ. Σιλ. Ἔκφρ. 596.

ποταμιαῖος, α, ον, = **ποτάμιος**, (ὅπερ εἶναι διάφ. γραφ.), Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 6.

ποτάμιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ποταμός. Μεταγέν. ἐν «Θουριοπέρσαις» 1. 5, Στράβ. 343.

ποτάμιος, α, ον, ὡσαύτως **ος, ον** Εὐρ. Ἠλ. 309, ἀλλὰ πρβλ. 56· — ὁ ἐν ἢ εἰς ποταμὸν ἁλιεύων ἢ ἐκ ποταμοῦ ἁλιευόμενος· ὡς ἐκ ποταμοῦ, ὄλβος Παύλ. Σιλ. Ἔκφρ. 596· **ποταμίαι** ἄρουραι Εὐρ. Ἰπκ. 127, Ἄλκ. 150, κτλ. κύκνος ὁ αὐτ. ἐν Ῥῆσ. 618· οἱ ὕπποι οἱ π., ὅδε ἐν λ. **ἱππηπόταμος**· ὁ π. χοῖρος Ἀριστ. Ἀνταπ. 28· τὰ ποτάμια (ἔνν. ζῷα), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ θαλάττια, κτλ., ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 1α. **2**) ἐπὶ πόλεων, ὡκοδομημένων παρὰ ποταμόν, Πινδ. Π. 6. 6. **3**) ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὡς ἐκ τῆς ἀχ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σεως τῆς λατρείας αὐτῆς πρὸς τὴν τῶν ποταμῶν, Dissen εἰς Πινδ. Π. 2. 7 (11).

ποταμίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ποταμός**, Στράβ. 636.

ποταμίτης, [ι], ου, ὁ, ὁ εὑρίσκων ὕδωρ, ὑδροφάντης, ὑδρομαστευτής, Λατ. aquilex, Γλωσσ.

ποταμο-γείτων, ονος, ἡ, ποταμοῦ γείτων, ὄνομα βοτάνης, Λατ. potamogeton, «ποταμογείτων φύλλον ἐστὶν ὅμοιον σεύτλῳ δασὺ καὶ ὀλίγον ὑπερκῦπτον τοῦ ὕδατος» Διοσκ. 4. 101.

ποτᾰμο-διάρτης, ου, ὁ, (διαίρω) «ὁ περῶν ἀεὶ τὸν ποταμόν» (Σουίδ.)· πορθμεὺς ποταμοῦ, «ἔδοξέ τις αὐτὸς γέφυρα γεγονέναι· ἐγένετο ποταμοδιάρτης· τὸ γὰρ αὐτὸ γεφύρας ἔργον εἶχε» Ἀρτεμίδ. 4. 66.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 428.

ποτᾰμό-κλυστος, ον, ὁ ὑπὸ ποταμοῦ κατακλυζόμενος, Στράβ. 162, 187, κτλ.

ποτᾰμόνδε, Ἐπίρρ. εἰς ποταμόν, ἢ πρὸς ποταμόν, Ἰλ. Φ. 13, Ὀδ. Κ. 159, κτλ.

ποταμό-πνικτος, ον, ὁ ἐν ποταμῷ πνιγείς, Θεοφάνης 561, 11.

ποτᾰμόρρυτος, ον, (ῥέω) ὁ διαρρεόμενος ὑπὸ ποταμῶν, ποταμόρρυτος γῆ: ἡ διαρρεομένη ποταμοῖς» Α. Β. 60. **II.** ὁ ὑπὸ ποταμῶν καταφερόμενος, κασσίτερος Σκύμν. 164· ὄλβος Παύλ. Σιλ. Ἔκφρ. 596 (ἔνθα **ποταμήρυτος**).

ποτᾰμός, οῦ, ὁ, (ἴδε ἐν τέλ.)· — ὡς καὶ νῦν, Ὅμ., Ἡσ., κλπ.· τὰ Ὁμηρικὰ αὐτοῦ ἐπίθετα εἶναι **ἁλιμυρήεις, ἀργυροδίνης, βαθυδίνης, βαθύρροος, δεινός, διϊπετής, δινήεις, δῖος, δονακεύς, εὔρροος, ἐρίδουπος, εὐρὺς ῥέων, θεῖος, ἱερός, ἴφθιμος, καλλίροος, κελάδων, λάβρος, πλήθων, χειμάρροος, ὠκύροος** (ἴδε τὰς λέξ.)· ὁ Ὅμ. ἐπίστευεν ὅτι πάντες οἱ ποταμοὶ ἐλάμβανον τὰ ὕδατα αὐτῶν ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ εἰς ὃν καὶ ἔχυνον αὐτὰ πάλιν, Ἰλ. Φ. 196·— παροιμ., ἄνω ποταμῶν, «ἐπὶ τῶν ἐπ' ἐναντία γινομένων» (Ἡσύχ.), Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 378, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 410: δὶς τῷ αὐτῷ π. οὐκ ἔστιν ἐμβῆναι Ἡράκλειτ. παρ' Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 5, 18· ποταμὸς θαλάσσῃ ἐρίζεις, «ἐπὶ τῶν διατεινομένων πρὸς κρείττονας» Σουίδ., ποταμῷ μεγάλῳ ὀχετὸν ἐπάγεις, «ἐπὶ τῶν τοῖς ἔχουσι προσφερόντων» παρὰ τῷ αὐτῷ:— ἐπὶ ποταμῶν πυρὸς ἢ λάβας, Πινδ. Π. 1. 42, Αἰσχύλ. Πρ. 368· νυκτὸς ποταμοί, ἐπὶ τῶν ποταμῶν τοῦ Ἅδου, Πινδ. Ἀποσπ. 95. 9.— Πρβλ. **πηγή, κρήνη, κρουνός.** **2)** τεχνητὸς ποταμός, διῶρυξ, Ἀρρ. Ἀν. 7. 21, Στράβ. 740. **3)** μεταφορ., ζωμοῦ δ' ἔρρει παρὰ τὰς κλίνας ποταμὸς κρέα θερμὰ κυλίνδων Τηλεκλείδ. ἐν «Ἀμφικτ.». 1. 8, πρβλ. Φερεκράτ. ἐν «Μεταλλεῦσι» 1. 3. **II.** ὡς θεότης, οὔτε τις οὖν Ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὠκεανοῖο, οὔτ' ἄρα Νυμφάων Ἰλ. Υ. 7, 73, κτλ. (Πιθανῶς ἐκ τῆς √ΠΟ, **ποτός, πίνω**· καὶ ἐὰν οὕτω, τότε κυρίως ἐπὶ γλυκέος ὕδατος, καλοῦ δηλ. πρὸς πόσιν, ὕδωρ πότιμον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἁλμυρὸν ὕδωρ τῆς θαλάσσης. Ἀλλὰ παρατηρητέον ὅτι κατὰ τὰς ἀρχαιοτάτας γεωγραφικὰς γνώσεις ὁ ὠκεανὸς ἦτο ὡσαύτως **ποταμός**, ἴδε ἐν λέξ. **ὠκεανός**).

ποτᾰμο-φόρητος, ον, ὁ ὑπὸ ποταμοῦ παραφερόμενος, παρασυρόμενος, Ἀποκάλ. ιβ', 15.

ποταμοφυλακία, ἡ, φύλαξις ποταμοῦ, praefectus potamophylaciai, Ἐπιγρ. Λατ. παρὰ τῷ Moratori 1056. 4.

ποταμοφυλακίδες νῆες, αἱ φυλάσσουσαι ποταμόν, Ἐπιγρ. ἐπὶ ὀστράκου Αἰγυπτ. Rev. arch. 1865, σ. 436.

ποτᾰμό-χωστος, ον, γῆ σχηματισθεῖσα ἐξ ἰλύος καταβιβασθείσης ὑπὸ τῶν ὑδάτων ποταμοῦ, Στράβ. 621, Διόδ. 1. 34.— Καθ' Ἡσύχ.: «ποταμόχωστος. γῆ τις· ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος».

ποταμώδης, ες, ὅμοιος πρὸς ποταμόν, Εὐνάπ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλιοθ. σ. 54. 15.

ποτανάγαγον, (=**προσανήγ-**), Ἐπιγραφ. ἔμμετρ. Ἄνδρου, Ross. Inscr. gr. ined. II, 96.

ποταναγραφόντω (=**προσαναγραφόντων**, προστακτικ.), Ἐπιγρ. Κῶ, Bul. de cor. hel. VI, σ. 255.

ποτᾱνής, ές, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **προσηνής**.

ποτᾱνός, ά, όν, πτηνός, πετόμενος, κεκτημένος πτέρυγας, Πινδ. Π. 8. 48· ἐν ποτανοῖς, ἐν πτηνοῖς, ὁ αὐτ. 3. 140· π. οἰωνοὶ Εὐρ. Ἑλ. 1478· πέδιλα ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 460· π. εἴ μέ τις θεῶν κτίσαι ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 621, πρβλ. 1142·— παροιμ., ἐπὶ ματαίων ἐπιχειρήσεων (πρβλ. **πέτομαι** II), ποτανὸν διώκειν ὄρνιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 394· μεταφορ., ποτανὸς ἐν Μοίσαισι, πετόμενος ὑψηλὰ ἐν ταῖς τέχναις τῶν Μουσῶν, Πινδ. Π. 5. 153· ποτανᾷ μαχανᾷ, διὰ τῆς ὑψηλὰ πετομένης τέχνης, δηλ. τῆς ποιήσεως, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 31· ἐμᾷ ποτανὸς ἀμφὶ μαχανᾷ ὁ αὐτ. ἐν Π. 8. 48·— Κυρίως Δωρ. ἀντὶ **ποτηνός**, ὅπερ ὅμως ἀπαντᾷ μόνον ἐν ποιητικῷ τινι χωρίῳ ἐν Πλάτ. Φαίδρῳ 252Β.

ποτάομαι, ποιητ. θαμιστ. τοῦ **πέτομαι**, Ἐπικ. ὡσαύτως **ποτέομαι** Ὅμ., ὅστις χρῆται ὡσαύτως τῷ συνηρ. τύπῳ (ἴδε κατωτ.)· Αἰολ. β' ἐνικ. **πότῃ** Σαπφὼ 43· Δωρ. γ' ἐνικ. **ποτῆται**, Ἀλκμὰν 13· Δωρ. μετοχ. **ποτήμενος**, Θεόκρ. 29. 30·— μέλλ. **ποτήσομαι** Μόσχ. 2. 141·— ἀόρ. **ἐποτήθην**, Δωρ. **-άθην** [ᾱ] Σοφ. Ἀποσπ. 423, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1338·— πρκμ. **πεπότημαι** Δωρ. **-ᾱμαι** (ἴδε κατωτ.):— περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 581· ὀρνίθων ἔθνεα ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται Ἰλ. Β. 462· νυκτερίδες .. τρίζουσαι ποτέονται Ὀδ. Ω. 7· κεραυνοὶ ποτέοντο Ἡσ. Θ. 691· ποτώμεναι ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλῃ Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 558· ἀλλὰ παρὰ Τραγ. ἁπλῶς = **πέτομαι**, «πετῶ», Αἰσχύλ. Ἀγ. 576, Εὐρ. Ι. Τ. 394, κτλ.· τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν, ἐπὶ τῶν μάταια ἐπιχειρούντων (πρβλ. **πέτομαι** II), Θεόκρ. ἔνθ' ἀνωτ.·— ἐπὶ ἤχων, βοὰ π. Αἰσχύλ. Θήβ. 84· ἐκ στομάτων εὐχὰ π. ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 657·— πρκμ. (μὲ σημασ. ἐνεστ.), «πετῶ», ψυχὴ δ' .. ἀποπταμένη πεπότηται Ὀδ. Λ. 222· [μέλισσαι] αἱ μέν τ' ἔνθα .. πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα Ἰλ. Β. 90· ἔρις πεπότητο Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 148· Δωρ. **πεπότᾱμαι**, μεταφορ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 669, Εὐμ. 379. **2)** μεταφορ., δεῖμα προστατήριον καρδίας .. ποτᾶται, περιέρχεται, συχνάζει, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 378, πρβλ. Πέρσ. 669. **3)** εἶμαι ἕτοιμος νὰ «πετάξω», εἶμαι μετέωρος, οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις .. θυμὸν πεπόταμαι Εὐρ. Ἱππ. 564· ἐπὶ τραγῳδίᾳ ἀνεπτερῶσθαι καὶ πεποτῆσθαι τὰς φρένας, κωμ. φράσις παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1445· πρβλ. **ἐκποτάομαι, ἀναπτερόω.**

ποταπέδωκε (=**προσαπέδ-**) Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. et F. 85.

ποταπογραφέσθων (=**προσγραφ-**, προστακτ.), Ἐπιγρ. Κῶ, Bul. de cor. hel. VI, σ. 255.

ποτᾰπός, ή, όν, ἴδε ἐν λ. **ποδαπός**.

ποταποτεισάτω (=**προσαποτισ-**, προστακτ.), Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. et F. 84.—Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. III. σ. 462.

ποταρμόξαιτο (=**ποθαρμόξ-, ποσαρμόσ-**), Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, Arch. Ztg. 1879, σ. 48.

ποταυδάω, Δωρ. ἀντὶ **προσαυδάω**, Στησίχ. 90.

ποταυλέω, Δωρ. ἀντὶ **προσαυλέω**, Θεόκρ. 10, 16.

ποτᾱῷος, ῴα, ῷον, Δωρ. ἀντὶ **προσηῷος**, Θεόκρ. 4. 33.

πότε, Ἰων. **κότε** (ἴδε **πός** ἐν τέλ.), Δωρ. **πόκα** (ἴδε κατωτ.), Αἰολ. **πότα** Α. Β. 2. 606, 607·— ἐρωτηματ. μόριον ἐν χρήσει εἰς ἀμέσους καὶ ἐμμέσους ἐρωτήσεις, ἔχον ἀντίστοιχα τὰ ἀναφορ. **ὅτε, ὁπότε** καὶ τὸ δεικτικὸν **τότε**, πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο; Ἰλ. Τ. 227· πότ' ᾤχετο καὶ τίνες αὐτῷ κοῦροι ἔποντ' Ὀδ. Δ. 642· πότ' εἰ μὴ νῦν ..; Αἰσχύλ. Θήβ. 102· πότ' ἄρα; = ἄρα πότε; Λατ. unquamne? Εὐρ. Ἴων 563, πρβλ. Αἰσχ. Χο. 394· πότε δή; αὐτόθι 720· ἐς πότε λήξει; (ὡς ἐν τῇ Γερμ. bis wann?) Σοφ. Αἴ. 1185. **II** συχνότερον **ποτέ**, Ἰων. **κοτέ**, Δωρ. **ποκά**, ἐγκλιτικὸν μόριον: **1)** κατά τινα χρόνον, «ποτέ», τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ Ἰλ. Α. 205, πρβλ. Ὀδ. Β. 76, κτλ.· χίλιά ποκα βιβάντι, πλεῖστα δὴ τῶν πῇ ποκα, πλεῖστα ἐκ πάντων τῶν ὁποτεδήποτε .., Ἐπιγραφ. Λακων. παρὰ Πολυδ. Δ', 102. **2)** ἐν ὑποθετικαῖς προτάσεσιν, ἐρωτήσεσι κτλ., εἰ ζῶντ' ἐκεῖνον εἰσιδεῖν θέλει ποτὲ Σοφ. Αἴ. 755, 1133· πρβλ. **εἴ ποτε** (ἴδε ἐν λ. **εἰ** VI. 4. ε)· — οὕτω καὶ μετὰ τοῦ ἀναφορικοῦ, ὅστις ποτέ, ὅστις δήποτε, ὅστις δηποτοῦν, ἴδε **δήποτε**· καὶ μετὰ ἄλλων ἀναφορικῶν, ὅποι ποτέ, ὅπου π., κλπ., Σοφ. Φιλ. 780, Αἴ. 194, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ τὸ **πω**, ἴδε **πώποτε**·— ὡσαύτως συχνότατα μετ' ἀρνητικῶν οὔτε ποτ'.. Ἰλ. Α. 226· οὐδέ ποτ' Ἡσ. Θ. 750· οὐδέν ποτ' ἄλλο Αἰσχύλ. Χο. 16· οὐδεὶς ἐρεῖ ποτε Σοφ. Αἴ. 481· οὐκ ἂν δήποτε, οὐ γάρ ποτε Ἰλ. Τ. 271, κτλ.· τοῦτο μὴ δόξῃς ποτὲ Σοφ. Ἀντ. 762, πρβλ. 648, 750, κτλ.· καὶ τὸ ἀρνητικὸν πολλάκις συνάπτεται μετ' αὐτοῦ εἰς μίαν λέξιν, ἴδε ἐν λ. **οὔποτε, μήποτε, οὐδέποτε, μηδέποτε, οὐπώποτε, μηπώποτε.** **3)** ἐν προτάσεσι κατὰ παράταξιν συνδεομέναις τίθεται ἐν ἀρχῇ μετὰ τοῦ τόνου **ποτὲ μὲν.., ποτὲ δὲ..**, modo .., modo .., Πλάτ. Θεαίτ. 170C, κτλ.· ποτὲ μέν .., ἐνίοτε δὲ .. Πλάτ. Φαίδων 59Α· ποτὲ μὲν .., αὖθις δὲ .. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 560Α· ποτὲ .. τοτὲ δ' οὐ ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 192D· ποτ' εἶχε.., εἶτά γε νῦν Δημ. 959. 25· ποτὲ δὲ .., ἄνευ ἑτέρου μορίου ἡγουμένου, Θεοφρ. Χαρ. 6. **III.** ἐπὶ ἀγνώστου ἢ ἀορίστου χρονικοῦ σημείου, **1)** ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ παρελθόν, ὃν ποτ' Ἀθήνη θρέψε Ἰλ. Β. 547, κτλ.· οὔς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἑλόμην, ἐπὶ τῆς προηγουμένης ἡμέρας, Θ. 108, πρβλ. Ξ. 45, ὡσαύτως, ἤδη ποτὲ Ἰλ. Α. 260, Τραγ.· ποτ' ἤδη Αἰσχύλ. Εὐμ. 50· μετὰ τὸ **που**, πρόσθε πού ποτ' Σοφ. Ο. Κ. 1549, κτλ.· χρόνῳ πότ' ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 303· μάλιστα ἐπὶ διηγήσεως ἱστορίας, «μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρόν», οὕτω ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ Ἀριστοφ. Σφ. 1182, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 237Β·— ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἱστορικοῦ ἐνεστῶτος, Σοφ. Ο. Τ. 715, Εὐρ. Ἠλ. 416, Βάκχ. 2·— μετὰ οὐσιαστικ., εἰς τήν ποτε φιλίαν Ἀνδοκ. 26, 16· τυράννου .. πάλαι ποτὲ Σοφ. Ο. Τ. 1043, πρβλ. Φ. 679, Τρ. 555. **2)** ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ μέλλον, κατά τινα χρόνον, καί ποτέ μοι .. παρέσσεται .. δῶρα Ἰλ. Α. 213, πρβλ. 240, Σοφ. Ο. Κ. 386, Ἀντ. 912, κτλ.· — ὡσαύτως εἰς δήλωσιν ἐνθέρμου προσδοκίας, ἐπὶ τέλους, εὔχεταί ποτε .. ἰδεῖν Πινδ. Π. 4. 522 μόγις δή ποτε .. εἶπε Ἡρόδ. 1. 116· μόγις οὗ π. Πλάτ. Πρωτ. 514Ε· ἔμελλον ἄρα παύσειν ποτὲ Ἀριστοφ. Βάτρ. 268· μάλιστα μετὰ προστ., ἐπὶ τέλους, μέθες

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποτέ, dimitte tandem aliquando, Σοφ. Φ. 816· τίσασθ', ἀλλὰ τῷ χρόνῳ π. αὐτόθι 1041, κτλ.·— ὅθεν **3)** δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν τὴν ἐπιτατικὴν αὐτοῦ δύναμιν ἐν ἐρωτήσεσι, **τίς ποτε**; Λατ. qui tandem? τίς ἐπὶ τέλους; Αἰσχύλ. Εὐμ. 408, Σοφ. Φιλ. 220, κτλ.· τί ποτ' ἐστὶ ταῦτο, ἐρώτησις μετ' ἀπορίας περὶ τῆς κυριολεκτικῆς σημασίας λέξεώς τινος, Πλάτ. Θεαίτ. 187D, κ. ἄλλ., (ἴδε ἐν λ. **τίποτε, τίπτε**)· οὐκ ἐξερεῖς ποτε; ὁ αὐτ. Ο. Τ. 335, πρβλ. 754, Αἴ. 1290, κτλ.·— οὕτω καὶ ὡς ἐπιτατικὸν τοῦ **ἀεί, ἀεί ποτε, διὰ παντός, πάντοτε, ἀεί ποτε ζῇ ταῦτα** Σοφ. Ἀντ. 456, πρβλ. Αἴ. 320.

ποτεδασσάμεθα (=**προσεδασ-**), Ἐπιγρ. Ἡρακλεωτῶν τῆς Μ. Ἑλλάδ. CIG. 5774-5.

Ποτειδᾶν, Ποτείδαν, ἴδε ἐν λ. **Ποσειδᾶν**·— **Ποτίδαια**, ἴδε **Ποτιδᾶς**.

ποτέομαι, Ἐπικ. ἀντὶ **ποτάομαι**.

ποτεῖδον, ποτειδών, Δωρ. ἀντὶ **προσεῖδον, προσιδών**, Θεόκρ.

ποτεοῦσα (=**προσοῦσα**) μετοχ., Ἀρχιμ. ἔκδ. Heib. τ. 1, σ. 278. 280.

ποτεξευρημένος (=**προσεξ-**) μετοχ., Ἀρχιμ. ἔκδ. Heib. τ. 1, σ. 274.

ποτεξορκιζόντω (=**προσεξορκιζόντων**) προστ., Ἐπιγραφ. Ἀνδανίας, L. et F. 326a.

πότεο; (=**προσοῦ**; προστακτ. τοῦ **προσίεμαι** ‡) Ἐπιγρ. ἐπὶ πηλίνων ἀγγείων CIG. 7844. 8031.

ποτένθης, Δωρ. ἀντὶ **προσέλθῃς**, Θεόκρ. 15. 148.

ποτέμιξε (=**προσέμιξε**) Τίμ. Λοκρ. 96Α.

ποτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **πίνω**, ὃν δύναταί τις ἢ πρέπει νὰ πίῃ, πότιμος, Πλάτ. Νόμ. 674Β. **II. ποτέον**, δεῖ πίνειν, ὁ αὐτ. ἐν Κρίτωνι 47Β, Πρωτ. 314Β, κτλ.

ποτερίσδω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **προσερίζω**, Θεόκρ. 5. 60.

πότερος, α, ον Ἰων. **κότερος, η, ον**, (ἴδε **πός**)·— τίς ἐκ τῶν δύο; Λατ. uter? ἔν τε εὐθείαις καὶ ἐν πλαγίαις ἐρωτήσεσιν, **ὁπότερος** δὲ εἶναι ὁ ἀναφορικὸς τύπος·— παρ' Ὁμ. μόνον ἐν πλαγίῳ λόγῳ, οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη Ἰλ. Ε. 85· κότερα τούτων αἱρετώτερά ἐστι..; Ἡρόδ. 3. 52, πρβλ. 1. 126· πότερα τύχης καὶ πότερα γνώμης ἔργα κρίνεις; Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 4· σκόπει πρὸς ποτέρους διαλέγει Πλάτ. Πολ. 527Ε, κτλ.·— ἐνίοτε τὰ δύο τινὰ εἰς ἃ τὸ **πότερος** ἀναφέρεται ἀκολουθοῦσιν ἐν παρενθέσει, ἐρωτώσης τῆς μητρός, πότερος καλλίων.., δοκεῖ εἶναι,— ὁ πατὴρ ἢ οὗτος Ξεν. Κύρ. 1. 3, 2, πρβλ. Ἀπομν. 1. 6, 9· πότερος.., ὁ ἰατρὸς ἢ ὁ ὀψοποιός; Πλάτ. Γοργ. 464D, πρβλ. 498Α, κτλ.·— τροποποιεῖται ἡ ἐρώτησις διὰ τοῦ τις, Πλάτ. Νόμ. 715Α, κτλ.·— ἐπαναλαμβάνεται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει, πότερος ποτέρου φίλος γίγνεται; ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 212Α. **II.** οὐδ. **πότερον** καὶ **πότερα**, ὡς ἐπίρρ., ἐν ἀρχῇ ἐρωτηματικῆς προτάσεως περιεχούσης δύο προτάσεις, ὧν ἡ δευτέρα συνάπτεται διὰ τοῦ ἤ.., ὡς ἐν τῇ Λατ. utrum.., an... α) Πινδ. Π. 11. 35 κἑξ., Ἀποσπ. 232, Ἡρόδ. 1. 88, κτλ.· τίνες κατῆρξαν, πότερον Ἕλληνες ἢ παῖς ἐμός; Αἰσχύλ. Πέρσ. 351, κτλ.· πότερα δικαστὴν ἢ δικηφόρον λέγεις; ὁ αὐτ. ἐν Χο. 120, πρβλ. Ἱκέτ. 335. β) ἐπὶ πλαγίων ἐρωτήσεων, ἐπείρεσθαι κότερα τὴν ἑωυτοῦ ἢ τὴν Κύρου λέγοι ἀρχὴν Ἡρόδ. 1. 91, πρβλ. 3. 32, κτλ.· — τὸ ῥῆμα ἐνίοτε ἐπαναλαμβάνεται, πότερον οὐδενὶ δύναται ἀρέσαι, ἢ ἔστιν οἷς καὶ πάνυ ἀρέσκει; Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 6·— ἐνίοτε τὸ **πότερον** προτάσσεται τοῦ κοινοῦ εἰς ἀμφοτέρας τὰς προτάσεις ῥήματος, πότερον βούλοιτο μένειν ἢ ἀπιέναι; Ξεν. Κύρ. 1. 3, 15, πρβλ. Οἰκ. 18, 1·— οὐδεμία διάκρισις δύναται νὰ ὑπάρξῃ μεταξὺ τοῦ **πότερον** καὶ **πότερα**, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Δημ. 646. 22, πότερον δέδρακεν ἢ οὔ, καὶ πότερ' ἄκων ἢ ἑκών; πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 6, 16. **2)** ἐνίοτε παρὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἐκφράσεως συνάπτεται καὶ τρίτη πρότασις (διὰ τοῦ ἤ) οἷον πότερα παρὰ δήμου ἢ ὀλιγαρχίης ἢ μουνάρχου; Ἡρόδ. 3. 82, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 247, Σοφ. Ο. Τ. 112· καὶ τετάρτη δέ, ὁ αὐτ. ἐν Ἦλ. 539. **3)** ἐνίοτε τὰ δεύτερον τῶν μερῶν παρασιωπᾶται, πότερα δὴ κερτομῶν λέγεις τάδε [ἢ μή..]; Συρ. Φ. 1235, πρβλ. Ο. Κ. 333, Αἰσχύλ. Πέρσ. 239, Θήβ. 95, Ἀγ. 274 Πλάτ. Σοφιστ. 228Δ, Πολ. 501D, κτλ. **4)** τὸ **πότερον** ἐνίοτε παραλείπεται ἐν τῇ πρώτῃ προτάσει, ἐπισκέψασθαι.., ὀρθὴ ἢ ψευδὴς ὁ αὐτ. ἐν Θεαίτ. 161D, πρβλ. Νόμ. 670Β. **III.** ἄνευ ἐρωτ., ὡς τὸ **ἄτερος**, Λατ. alteruter, τί οὐ λέγει πότερος ὑμῶν; ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 181D· τούτων ποτέροις ἑπακολουθῆσαι ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 171Β, πρβλ. Πολ. 499C, Φίληβ. 20Ε, Θεαίτ. 145Α, κτλ.· — Κατὰ Φώτιον (σ. 445, 18): «πότερον· τὸ πευστικὸν βαρυτόνως· ὀξυτόνως δὲ ποτερός, ἄτερος· καὶ προστιθέντες τὸ ἕτερον λέγουσι συνήθως ἕτερον».

ποτέρχομαι, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **προσέρχομαι**, Θεόκρ.

ποτέρωθεν· Ἐπίρρ., ἐκ τίνος τῶν δύο μερῶν; Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 19.

ποτέρωθι· Ἐπίρρ., (πότερος) πρὸς ποῖον ἢ κατὰ ποῖον ἐκ τῶν δύο μερῶν; π. οὖν εὐαπατητότεροί ἐσμεν; Πλάτ. Φαῖδρ. 263Β· π. τὴν ἀπάτην ταύτην θήσομεν; Ἀπόκρ., πρὸς τὴν δικαιοσύνην, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 17· οὕτω, ποτέρωσε οὖν θῶμεν τοῦτο; Ἀπόκρ., πρὸς τὴν ἀδικίαν, αὐτόθι 14.

ποτέρως, Ἐπίρρ. τοῦ **πότερος**, κατὰ τίνα ἐκ τῶν δύο τρόπων; Λατ. utro modo? π. ἂν μᾶλλον ἄνθρωποι σωφρονοῖεν, ἀργοῦντες ἢ.. ἐπιμελούμενοι; Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 8, πρβλ. 1. 6, 15, κτλ.· πότερόν ἐστιν αὐτῆς (ἐξυπακ. τῆς τραγῳδίας) τὸ ἐπιχείρημα.., χαρίζεσθαι.., ἢ καὶ διαμάχεσθαι.., ποτέρως σοι δοκεῖ.., Πλάτ. Γοργ. 502Β, πρβλ. Κρατ. 435Ε· ποτέρως οὖν οἴει μᾶλλον ἂν φοβεῖσθαι.., εἰ ὄρῳεν.., ἢ εἰ καταδεδάσειαν..; Ξεν. Ἀν. 7. 7, 30. **2)** ἐπὶ πλαγίας ἐρωτήσεως, διορίσαι, π. λέγεις Πλάτ. Πολ. 341Β· διερευνήσασθαι.., π. ἔχει αὐτόθι 368C, πρβλ. Πολιτ. 272D.

ποτέρωσε, Ἐπίρρ., ἴδε ἐν λ. **ποτέρωθε**.

ποτέταξε, ποτετασσόμενον (=**προσέτ-, προστασ-**) Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. et F. 82, 146, 193, 200-1, 205, 209, 217, 225, 251, 255, 259-60, 277, 279-80, 290 κτλ.— Λεβαδείας, Bul. de cor. hel. IV, σ. 97.

ποτεχεῖ = **ἐξῆς**· ἀπὸ τοῦ ποτεχεῖ (Ἀττικ. ἐχομένου) Γέτεος Ἐπιγρ. Ἡρακλεωτῶν τῆς Μεγ. Ἑλλάδ. CIG. 5774-5.

ποτέχω, Δωρ. ἀντὶ **προσέχω**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 773, Θεόκρ.

ποτή, ἡ, = **πτῆσις**, ποτῇ ἀνεζύσατο λίμνης Ὀδ. Ε. 337· **ποτῇσιν**, διάφ. γραφ. ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 542.

πότημα, πτῆσις, ἀπτέροις ποτήμασι Αἰσχύλ. Εὐμ. 250, ὡς ὁ Δινδ. ἀντὶ τῆς γραφῆς τοῦ Ἀντιγράφου **πωτήμασι**, διότι οἱ Τραγ. ἔχουσιν ἀείποτε **ποτάομαι**, οὐχὶ πωτ-.

πότημα, τό, (√ΠΟ, **πίνω**) τὸ πινόμενον, πῶμα, ποτόν, ἐν τῷ πληθ., Ἱππ. 540. 41, Διοσκ. 2. 189.

ποτημάτο-ποιός, όν, ὁ παρασκευάζων ποτόν, Παρμενίων παρ' Ἀθην. 608Α.

ποτῆμεν, Δωρ. **προσεῖναι**, Ἐπιστ. Μελίσσ. π. 62 Orelli.

ποτηνέποι, Δωρ. ἀντὶ **προσεννέποι** Ἀλκμὰν 1.

ποτηνός, ή, όν, ἴδε ἐν λ. **ποτανός**.

ποτήρ, ῆρος, ὁ, ποτήριον, Εὐρ. Ἄλκ. 756, Κύκλ. 151.— Καθ' Ἡσύχ.: ποτήρ· μέτρον ποιόν».

ποτηρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ποτήριον**, Μίνανδρ. ἐν «Ἀλιεῖ» 4.

ποτηριο-κλέπτης, ου, ὁ, ὁ κλέπτων ποτήρια, ὄνομα ποιήματος τοῦ Εὐφορίωνος. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 435.

ποτήριον, τό, ὡς καὶ νῦν, Ἀλκαῖ. 52, Σαπφὼ 72, Ἡρόδ. 2. 37., 3. 148, κ. ἄλλ., Ἀριστοφ. Ἱππ. 120, 237, κ. ἄλλ.· οὔποτ' ἐκ ταὐτοῦ μεθ' ἡμῶν πίεται π. αὐτόθι 1289· π. ἀργυρᾶ, χρυσᾶ Συλλ. Ἐπιγρ. 138. 7, 19, 27, κ. ἄλλ.· κεραμεᾶ Κτησ. παρ' Ἀθην. 464Α, κτλ. **2)** τὸ ποτήριον τῆς εὐχαριστίας, Λ' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ια', 15 κἑξ., Ἐκκλ. **II.** εἶδος θάμνου, Astragalus poterium, Διοσκ. 3. 15, Πλίν. 25. 76, κτλ.

ποτηρεο-φόρος, ον, ὁ φέρων ποτήριον, Αὐτοκράτης παρ' Ἀθην. 460D.

ποτηρο-θήκη, ἡ, τράπεζα ἐφ' ἧς τοποθετοῦνται ποτήρια, κυλικεῖον, Γλωσσ.

ποτηροκάλυμμα, τό, κάλυμμα ποτηρίου, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. τάξ. σ. 631, Ἔκδ. Β.

ποτηρο-πλύτης [Ῡ], **ου**, ὁ, ἀγγεῖον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔπλυνον ποτήρια, Σχόλ. εἰς Λουκ. Λεξιφάν. 7. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 431.

ποτής, ῆτος, ἡ, (πότος, πίνω) τὸ πίνειν, πόσις, Ὁμ., ἀείποτε ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς). ἐδητύς, βρωτύς, βρῶσις, βρῶμη, σῖτος, Ἰλ. Α. 780, Τ. 306, Ὀδ. Κ. 379, κτλ.· Δωρ. γεν. **ποτᾶτος**, Φιλέτ. παρ' Ἀθην. 147Α.

πότης, ου, ὁ, ὁ πίνων, πολυπότης, θηλ. **πότις**, (ἀλλὰ τὸ ἄρσ. φαίνεται ὅτι δὲν τίθεται ἐπὶ προσώπων, ἀντ' αὐτοῦ δὲ εἶναι ἐν χρήσει τὸ φιλοπότης, Pierr. εἰς Ἡρωδιαν. 432), πότις γυνὴ Φρύνιχ. Κωμ. ἐν «Δεῖλ. 607· αὕτη δὲ Λαΐς ἄργὸς καὶ πότις Ἐπικράτης ἐν «Ἀντιλαΐδι» 1. 5·— μεταφορ., πότης λύχνος, ὁ πίνων, καταναλίσκων πολὺ ἔλαιον, Ἀριστοφ. Νεφ. 57· αὕτως, στίλβη πότις Πλάτ. Κωμ. ἐν «Δεῖλ. 15.— Κωμ. ὑπερβ., ποτίσαται γυναῖκες Ἀριστοφ. Θεσμ. 735, πρβλ. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 26. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 43 καὶ 178.

ποτητός, ή, όν, (ποτάομαι) ὁ πετόμενος, πτερωτός· **πατητά, τά, πτηνά, κοινῶς, «πετούμενα»**, σχηματισθὲν κατὰ τὸ **δακετά, ἑρπετά**, Ὀδ. Μ. 62.

ποτὶ [ῐ̆]. Δωρ. ἀντὶ πρός, **ὡσαύτως ἐν χρήσει παρ' Ὁμ., Ἡσ.** καὶ Ἱππικρ. (ἀλλ' οὐχὶ παρ' Ἡροδ.), εἴτε ἐν συνθέσει εἴτε μή· ὡσαύτως εὑρηται ἔν τισι χωρίοις τῶν Τραγικῶν, οἷον Αἰσχύλ. Θήβ. 205, 345, Ἀγ. 725, Εὐρ. 79, Σοφ. **Ἀποσπ.** 747, Εὐρ. Ἱππ. 140, καὶ ἐν συνθέτοις, οἷον **ποτινίσσομαι, ποτιμάστιος, ποτιπίπτω, ποτιτρόπαιος**. Ἡ ἐκθλιψις τοῦ ι πρὸ φωνήεντος εἶναι τοσοῦτον ἁπλῆ ἐν τῇ παλαιοτέρᾳ Δωρικῇ διαλέκτῳ, ὥστε ὁ Böckh μόνον ἅπαξ ἐπιτρέπει αὐτὴν παρὰ Πινδ., ὅηλ. ἐν Ο. 7. 90, πρβλ. διάφ. γραφ. ἐν Π. 1. 56· ἀλλ' εὑρηται ἐν τῇ μεταγεν. Δωρ., μᾶλιστα ἐν συνθέσει, ἴδε **ποθ-ήκω, ποθ-ίερος, πόθ-οδος, ποθ-αλμίς, πότ-αγα, ποτ-αγωγίς, ποτ-αείδω, ποτ-αίνιος,**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποτ-αμέλγω, ποτ-αυλέω, κτλ. Συχνάκις πάσχει ἀποκοπὴν πρὸ τοῦ ἄρθρου ὥστε συνάπτεται εἰς μίαν μετ' αὐτοῦ λέξιν, οἷον **ποττῶ,** ἀντὶ **πρὸς τοῦ,** Θεόκρ. 4. 50, 5. 74· **ποττᾷ** Ἐπιγραφ. Κέρκυρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1840, 17· **ποττόν** Ἐπιγραφ. Ἀρκαδ. αὐτόθι 1511, κτλ.· **ποττάν,** ἀντὶ **πρὸς τήν,** Πινδ. Ἀποσπ. 87, Ἀριστοφ. Ἀχ. 732, κτλ.· **ποττό** αὐτόθι 751, Λυσ. 117, κτλ.· **ποττῶς** Συνθήκ. Λακων. παρὰ Θουκ. 5. 77· **ποττὰς** Ἀριστοφ. Λυσ. 1264 **ποττὰ** αὐτόθι 1253·— οὕτω, **ποττοὺτοισι** Ἐπίχ. 25 Ahr.· σπανίως μετὰ ῥημάτων, **ποτθέμεν** αὐτόθι 8· **ποτθέντες** Ἡρακλεωτ. Πίναξ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5775. 30. Πρβλ. **προτί.**

ποτιβλέπω, Δωρ. ἀντὶ **προσβλ-,** Θεόκρ. 5. 36.

ποτιγραφῆμεν (= **προσγραφῆναι**) Ἐπιγρ. Βυζαντίων, CIG 2060.— **ποτιγραφέσθωσαν,** Ἐπιγρ. Δελφῶν, Bul. de cor. hel. V. σ. 163.

Ποτῑδᾶς, Ποτιδᾶν ἢ **Ποτῑδάν, Ποτῑδάων,** Δωρ. ἀντὶ **Ποσειδῶν**· ὅθεν τὸ ὄνομα τῆς Δωρικῆς πόλεως **Ποτῑδαίας,** Ἀριστοφ. Ἱππ. 438, Θουκ., κτλ.· **Ποτιδαίη** παρ' Ἡροδ. 7. 123, κτλ.· φέρεται **Ποτείδαια** ἐν τῇ Κεραμικῇ ἐπιγραφ. (Συλλ. Ἐπιγρ. 170)· — **Ποτῑδαιάτης,** Ἰων. **-ήτης,** ὁ, κάτοικος τῆς Ποτιδαίας, Ἡρόδ. 8. 126, Θουκ., κτλ.· **Ποτῑδαιατικός, ἡ, όν,** ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ποτίδαιαν καὶ τοὺς κατοίκους αὐτῆς, Θουκ. 1. 118, κτλ. — Ἴδε Γ. Χατζιδάκιν ἐν Ἀθηνᾶς τ. Θ', σ. 190 κἑξ.

ποτῑδέγμενος, Δωρ. μετοχ. ἐν χρήσει καὶ παρ' Ὁμήρ.· ἴδε **προσδέχομαι.**

ποτῑδεῖν, Δωρ. ἀντὶ **προσιδεῖν,** Θεόκρ. 3. 39, κτλ.

ποτῑδέρκομαι, Δωρ. ἀντὶ **προσ-,** Ἰλ. Π. 10, Ὀδ. Ρ. 518, Θεόκρ. 1. 36.

ποτιδεύομαι, Δωρ. ἀντὶ **προσδέομαι,** Θεόκρ. 5. 63.

ποτιδῐδωμι, Δωρ. ἀντὶ **προσδ-,** Συλλ. Ἐπιγρ. 1569. 36.

ποτιδόρπιος, ον, ἀρχαῖος Δωρ. τύπος ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. (ἀντὶ τοῦ κοινοῦ τύπου **προσ-** ὅστις εἶναι ἄχρηστος), ὁ ἀνήκων ἢ χρήσιμος εἰς τὸ δεῖπνον, δόριμον ἄχθος ὕλης .., ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς αὐτὸν πρὸς παρασκευὴν τοῦ δείπνου του, Ὀδ. Ι. 234, πρβλ. 249· ὕδωρ Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1209· — «τὰ ποτιδόρπια = τὰ προσσίτια» Ἡσύχ.

ποτίζω, μέλλ. **-ίσω,** καὶ **-ιῶ,** (πότος) ὡς καὶ νῦν, δίδω εἴς τινα νὰ πίῃ, ἄκρητον ποτίσας Ἱππ. Ἀφ. 1260· ἐπότισεν .., ὁ ἰατρὸς τὸ φάρμακον Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 8, 11. **2)** μετὰ διπλῆς αἰτ., τοὺς ἵππους νέκταρ ἐπότισε, ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς νέκταρ νὰ πίωσι, Πλάτ. Φαῖδρ. 247Ε μικρὸν ὕδωρ π. τινὰ Ἐβδ. (Γενεσ. ΚΔ', 17)· ποτήριον π. τινὰ Εὐαγγ. κ. Μάρκ. θ', 41, πρβλ. Α' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. ιϐ', 13. **3)** ποτίζω τὴν γῆν, Νεῖλος π. χθόνα Ἀνθ. Π. 1. 100, πρβλ. Ἐβδ. (Γέν. Β', 6)· π. τὰ φυόμενα Ξεν. Συμπ. 2, 25· ὡσαύτως ποτίζω ζῷα, ταῦρος καὶ πόρτιας Θεόκρ. 1. 121.— Παθ., ποτίζομαι, ἐπὶ φυτῶν, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 7, 3· ἐπὶ γῆς, Λουκ. Ἀποκηρυττ. 27, κτλ. **4)** π. οἴνῳ Συλλ. Ἐπιγρ. 5128. 16.

ποτίθει, Δωρ. ἀντὶ **πρόσθες,** Θεόκρ. 14. 45· —ὁ Ahrens προτείνει **ποτιδεῖ,** ὑπάρχει ἀνάγκη, ἔλλειψις. D. Dor. 315

ποτικείσθω (= **προσκείσθω**) προστ. Ἀρχιμ. ἔκδ. Heib. τ. 2, σ. 34, κτλ.

ποτικεφάλαια, τά, = **προσκεφάλαια,** Ἐπιγρ. Ἀνδανίας L. et F. 326a.

ποτικλῄζω, = **προσκλείζω,** Λαμπρολ. Ἀποσπ. 1. 2, ἔκδ. Ucrgk ἐν Λυρ. Ἀνθ.

ποτικλίνω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **προσκλίνω,** Ὀδ. Ζ. 308.

ποτίκωλλος, ον, Δωρ. ἀντὶ **πρόσκ-,** Πινδ. Ἀποσπ. 280.

ποτικός, ἡ, όν, (πότος, πίνω) ὁ ἀγαπῶν νὰ πίνῃ, Πλουτ. Δημήτρ. 1, κτλ.· εὔθυμος σύντροφος Ἀλκαῖος, Κωμικ. ἐν «Γανυμήδει» 8. Ἐπίρρ. **ποτικῶς ἔχω,** εἶμαι δεδομένος εἰς τὸ πίνειν, Πλουτ. Δημήτρ. 36.

ποτικρᾶνον, Δωρ. τύπος οὗ ὁ κοινὸς τύπος **πρόσκρ-** εἶναι ἄχρηστος,=**προσκεφάλαιον,** Θεόκρ. 15. 3, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 314.

ποτιλαμβάνω (προσλ-) Ἀρχιμ. ἔκδ. Heib. τ. 2, σ. 34, 36, κτλ.

ποτιλέγω, ποτιμάσσω, Δωρ. ἀντὶ **προσλέγω, προσιμάσσω** Θεόκρ.

ποτιμάστιος, ον, Δωρ. τύπος οὗ ὁ ἰσοδύναμος κοινὸς τύπος **προσμ-** εἶναι ἄχρηστος, Π. ἔσχεθε καῦρον Σοφ. Ἀποσπ. 230.

πότιμος, ον, (πότος, πίνω) ἐπὶ ὕδατος, καλὸς πρὸς πόσιν, γλυκύς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἅλμυρός,** Ἡρόδ. 8. 22, Ἱππ. 19. 48, Σεν. κλπ. **2)** μεταφ., ὁρασερός, εὐάρεστος, καρποὶ γλυκεῖς καὶ Π. Θεοφρ. π. Φυσ. Αἰτ. 4. 4. 12· Π. λόγος, ἀντίθετον τῷ ἅλμυρὰ ἀκουή, Πλάτ. Φαῖδρ. 241D τὰ χρηστὰ καὶ π., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ συσχερῆ καὶ μοχθηρά Πλουτ. 2. 460C·—ἐπὶ προσώπων, πρᾶος, ἥπιος, Θεόκρ. 29. 31, Διογ. Λ. 4. 47 οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ. σοφῶς καὶ Π. Φιλόστρ. 497.

ποτιμυθέομαι, Δωρ. ἀντὶ **προσμ-,** Θεόκρ.

ποτινεύμενος, Δωρ. ἀντὶ **προσνεύμενος,** Ὀρφ. Ἀποσπ. 19. 11.

ποτινίσσομαι, Δωρ. ἀντὶ **προσνίσσομαι,** Αἰσχύλ. Ἱκ. 530.

ποτιπαραμεινάτω (= **προσπαραμ-**) προστ., Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. et F. 167, στ. 18.

ποτιπίπτω, Δωρ. ἀντὶ **προσπ-,** Αἰσχύλ. Θλῆ. 95.

ποτιπλάσσω, ποτιπταίω, Δωρ. ἀντὶ **προσπ-,** Ἀνθ. καὶ Κόϊντ. Σμ.

ποτιπορευθεὶς (= **προσπορ-**) μετοχ., Ἐπιγρ. Δελφῶν, Bul. de cor. hel. VI. σ. 227.

ποτιπτήσσω, Δωρ. ἀντὶ **προσπτ-** (ὅπερ ἄχρηστον, συμμαζώναμαι πλησίον, προσκλίνω, ἀκταλιμένος ποτιπεπτηυῖαι (Ἔπικ. μετοχ. πρκμ.), προσκλίνουσαι οὕτως ὥστε νὰ ἐγκλείωσιν αὐτόν, Ὀδ. Ν. 98·— ὅπερ ὁ Heyne καὶ ἕτεροι λαμβάνουσιν ὡς Ἐπικ., ἀντὶ **προσπεπτωκυῖαι** ἐκ τοῦ **προσπίπτω,** ἀλλὰ πρβλ. **πτήσσω.**

ποτιπτύσσω, Δωρ. ἀντὶ **προσπτύσσω,** Ὀδ. Β. 77.

πότις, ιδος, θηλ. τοῦ **πότης,** ὁ ἴδε.

ποτισκάπτω (= **προσκ-**) Ἐπιγρ. Ἡρακλεωτῶν Μεγ. Ἑλ. CIG. 5774.

ποτισμός, ὁ, τὸ ποτίζειν, πότισμα, Ἀκύλας Ψαλμ. Γ', 8, Φίλων Ι, 288, 9, κλπ.· **πότισις, εως,** ἡ, Γλωσσ.

ποτίσσω, Δωρ. ἀντὶ **ποτίζω,** Θεόκρ. 1. 121.

ποτιστάζω, Δωρ. ἀντὶ **προσστάζω,** Πινδ. Ο. 6. 126, Π. 4. 243.

ποτίστασις, ἡ (= **πρόστασις, προστασία**) ἐν ταῖς ἐκ ποτιστάσιος δίκαις Ἐπιγρ. Δελφῶν, Bul. de cor. hel. V. σ. 375.

ποτίστατος, κωμ. ὑπερθ. τοῦ **πότης,** ὁ ἴδε.

ποτιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ποτίζω,** δεῖ ποτίζειν, Γεωπ. 17. 20. 2.

ποτιστήριον, τό, ποτίστρα, σκαφίδιον πρὸς πότισιν βοσκημάτων, Ἐβδ. (Γεν. ΚΔ', 20, Α', 38).

ποτιστής, οῦ, ὁ, ὁ παρέχων ὕδωρ πρὸς ποτισμόν, ὁ ποτίζων, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ.

ποτίστρα, ἡ, μέρος πρὸς πότισμα, σκάφη πρὸς ποτισμὸν ζώων, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 50, Διόδ. 3. 17, Στράβ. 356 ὡσαύτως **ποτιστρίς, ίδος,** ἡ, Τζέτζ. Ἱστ. 4, 890. Πρβλ. **πίστρα.**

ποτίταγμα, τό, (= **πρόσταγμα**) Ἐπιγρ. Ἰασέων ἐν Hicks gr. hist. inscr. ἀρ. 182, στ. 55.

ποτιτάσσω, ἴδε **ποτέταξε.**

ποτιτέρπω, Δωρ ἀντὶ **προστ-,** ὡσαύτως ἐν Ἰλ. Ο. 401, ἀλλὰ σὲ μὲν θεράπων ποτιτερπέτω.

ποτιτρόπαιος, ον, Δωρ. ἀντὶ **προστρ-,** Αἰσχύλ. Εὐμ. 176.

ποτιφόριμος, ον, Δωρ. ἀντὶ **πρόσφ-,** = **πρόσφορος,** Ἐπίχαρμ. 73 Ahr.

ποτίφορος, Δωρ. ἀντὶ **πρόσφ-,** Πινδ. Ν. 3. 54, Τίμ. Λοκρ. 104Α.

ποτιφωνήεις, εσσα, εν, Δωρ. ἀντὶ **προσφ-,** ὡς καὶ ἐν Ὀδ. Ι. 456.

ποτιχρεόμενος (= **προσχρώμ-**) μετοχ., Τίμ. Λοκρ. 98Ε.

ποτιψαύω, Δωρ. ἀντὶ **προσψ-,** Πινδ. Ἀποσπ. 86, 2.

πότμος, ὁ, (√ΠΕΤ, **πίπτω**)— ποιητικ. λέξις, ὅ,τι πίπτει εἴς τινα, ὁ κλῆρος, ἡ μοῖρα, ἡ τύχη τινός: **1)** συνήθως ἐπὶ κακῆς μοίρας, καὶ συχνάκις ὡς αἱ λ. **μοῖρα, μόρος,** ἐπὶ θανάτου· οὕτω παρ' Ὁμ., ἀείποτε εἴτε ἐπὶ τοῦ φονέως, πότμον ἐφεῖναι Ἰλ. Δ. 396, Ὀδ. Τ. 550· εἴτε ἐπὶ τοῦ φονευομένου, πότμον ἐπισπεῖν, Ἰλ. Ζ. 412, Ὀδ. Β. 250, κτλ.· ὁ Ὅμ. συνάπτει ὡσαύτως θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν Ἰλ. Β. 359, Υ. 337, κτλ.· ἀπαιώτερον θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν Ἰλ. Η. 52, Ὀδ. Δ. 562· ὀλόμην καὶ πότμον ἑπέσπον Ὀδ. Λ. 197 (πρβλ. **ἑτοῖμος**)· αἴ κε θάνῃς καὶ πότμον ἀναπλήσῃς βιότοιο Ἰλ Δ. 170, πρβλ. Λ. 263· ὡσαύτως παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς τραγ., πότμον ἐφάψαι = π. ἐφεῖναι, Πινδ. Ο. 9. 91· πότμον ὁμιπλάντες ὁμοῖον, ἐπὶ τῶν Διοσκούρων οἵτινες ἔζων ἡμέραν παρ' ἡμέραν, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 10. 106· πότμον εἵληχε βιότου Εὐρ. Ι. Τ. 914.

2) ἄνευ ἐννοίας κακοῦ τινος, π. συγγενής, τὰ φυσικὰ δῶρά τινος, Πινδ. Ν. 5. 74· εὐτυχεῖ π. Αἰσχύλ. Πέρσ. 709· καλλίπαις π. ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 762, πρβλ. 1005· π. ξυνήθης πατρός, ἡ συνήθης τύχη τοῦ πατρός μου, Σοφ. Τρω. 88· π. ἄποτμος Εὐρ. Ἱππ. 1144· θανεῖν ζηλωτὸς ἐν Ἑλλάδι π. Ἀριστ. Ἀποσπ. 625. **II,** ὡς πρόσωπον, ἡ Μοῖρα, Πινδ. Π. 3. 153. — [Ἡ πρώτη συλλαβὴ ἀείποτε μακρὰ παρ' Ὁμ., ἀλλ' ἐνίοτε βραχεῖα παρὰ μεταγεν. Ἐπικ., Ἰακώβ. εἰς Ἀνθ. Π. σ. 572· συνήθως βραχεῖα παρ' Ἀττ., ἀλλὰ μακρὰ ἐν ἄρσει, Σοφ. Τρ. 88, Ἀποσπ. 713.]

πότνια, ἡ· (περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἐν λ. **πόσις**)·— ποιητ. τιμητικὴ προσφώνησις, ἐν χρήσει κυρίως ὅταν προσαγορεύῃ τις θεὰς ἢ θνητὰς γυναῖκας: **1)** ὡς οὐσιαστ., = **δέσποινα** (ὡς ὁ Ἀπίων πρὸ πολλοῦ ἠρμήνευσε) κυρία, βασίλισσα (ἴδε ἐν τέλ.), πότνιαν ἀγνὴν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 203· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ γεν., πότνια θηρῶν (ὀνομ.), βασίλισσα τῶν ἀγρίων θηρίων, Λατ. potens ferarum, Ἰλ. Φ. 470· πότνια βελέων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διονδ. Π. 4. 380· τὰν ἐρώτων πότνιαν, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, Εὐρ. Ἀποσπ. 781. 16· π. λαῶν Ἄρατ. 112·— ἄνευ γενικῆς, πότνι' Ἐρινῦς Αἰσχύλ. Θήβ. 887, Εὐρ. 951· ὁ πότνιαν ἐξαπαφὼν ἐμὰν Εὐρ. Ἴων 703· πότνιαν, ἣν ἐμνῶντο Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 24· θεσμοφόρους ἁγνὰς ποτνίας Ἐπιγρ. Πριήνης ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2907· συχν. ἐν τῇ κλητ., ὦ πότνι' Ἥρα Αἰσχύλ. Θήβ. 152· ὦ πότνια (ἔξυπ. Ἀθηναία) Ἀριστοφ. Ἱππ. 1170, κ. ἀλλ.· ὦ πότνι' Εὐρ. Ι. Τ. 533, Ἀριστοφ. Εἰρ. 445· ὦ πότνια ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1170, ἴδε κατωτ.·— ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ τῶν Εὐμενίδων (ἀλλ' ἴδε **Ποτνιαί** ΙΙ), ὦ πότνιαι σεινῶπες Σοφ. Ο. Κ. 84· τὸ τῶν ποτνιέων ἱρὸν Ἡρόδ. 9. 97· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης, Σοφ. Ο. Κ. 1050, Ἀριστοφ Θεσμ. 1149· ὡσαύτως λεγόμενον πρὸς ἐρωμένην, Ἀνθ. Π. 5. 270, πρβλ. 251, 286. **2)** ὡς ἐπίθ. κατὰ τὸν Ἀπίωνα, =τιμία, σεβασμία, αἰδαστή, παρ' Ὅμ. ἐπὶ τῶν θεκινῶν Ἀρτέμιδος. Ἥβης, Ἐνυοῦς, Κίρκης, Καλυψοῦς, ἀλλὰ συχνότατα ἐπὶ τῆς Ἥρας· οὕτω παρ' Ἡσιόδ., ἐπὶ τῆς Ἥρας, τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς Τηθύος καὶ τῆς Πειθοῦς· ἐπὶ τῆς **Νίκης**, χρησμὸς Βάκιδος παρ' Ἡροδ. 8. 77· πότνια μήτηρ, συχν. παρ' Ὅμ.· — συχν. ὡσαύτως παρὰ Πινδ., καὶ τοῖς Τραγ., τὸ πλεῖστον ἐπὶ θεαινῶν, μάλιστα ἐν ἐπικλήσεσι, π. γῆ Ὅμ. Ἐπιγράμμ. 7. 1· ὦ π. χθών Αἰσχύλ. Χο. 722, Εὐρ. Ἑκ. 70, πρβλ. Ἴωνα 873· μᾶτερ π., ἀποτεινόμενον εἰς τὴν Γῆν, Σοφ. Φιλ. 395· π. νὺξ Εὐρ. Ὀρ. 174· ὦ π. λήθη τῶν κακῶν αὐτόθι 213· ἔνοσι π. ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 585· ὦ π. αἰδὼς ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 821· ὦ π. μοῖρα καὶ τύχη αὐτόθι 1136·— ἡ φράσις π. συκῆ (παρὰ Κλεοφῶντι ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. ἐν Ρητ. 3. 7, 2) ὡς μὴ ἁρμόζουσα εἰς εὐτελῆ πράγματα. ΙΙ λέξις εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατὰ κλητ.· καὶ ἁρσ. δέ τις τύπος **πότνιε** ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς Ὕμν. 10. 20., 16. 8.— Ἀντὶ τοῦ ὑπερθ. **ποτνιωτάτη** ἐν Κλεοβούλ. παρὰ Διογ. Λ. 1. 93 (ἔνθα εἶναι ἐπίθ. τῆς Λίνδου) ὁ Ahrens διορθοῖ ἐξ ἀντιγράφων **ποτανιωτάτη**. **ΙΙ.** ὁ τύπος **πότνα** ἀπαντᾷ ἐν τῇ φράσει πότνα θεά, Ὀδ. Ε. 215, Ν. 391, Υ. 61, ἔνθα ὁ Wolf ἀνεγίνωσκε πότνια θεά, λαμβάνων τὸ **θεὰ** ὡς μονοσύλλαβ.· ἀλλὰ βεβαιοῦται ἡ γραφὴ **πότνα** ἐκ τῆς φράσεως πότνα θεάων, κατὰ τὸ ὂῖα θεάων, Ὕμ. Ὅμ. εἰς Δήμ. 118· πότνα θεῶν Εὐρ. Βάκχ. 370· οὕτως ἐν Τρῳ. 293, Ἴωνι 457, Θεόκρ. 2. 69, καὶ ἐν πολλοῖς χωρίοις τῶν μεταγεν. Ἐπικ. τὸν τύπον **πότνα** ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον. Ὁ τύπος οὗτος εὑρηται μόνον ἐν τῇ κλητ., πλὴν ἐν Θεόκρ. 15. 14,—ἔνθα ὅμως ὁ Meinеke διορθοῖ **πότνιαν** ἀντὶ **πότναν**. Τὴν πρώτην συλλαβὴν ἔχει μακρὰν ὁ Θεόκρ., ἀλλ' εἶναι βραχεῖα ἐν παλαιοτέροις ποιηταῖς, πρβλ. **πότμος**· τὸ τελικὸν α ἀείποτε βραχύ, πρβλ. **ὕμπνιος** ἐν τέλ.]

Ποτνιαί, αἱ, ἀρχαία πόλις τῆς Βοιωτίας κατεστραμμένη ἔτι καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Παυσανίου, 9. 8, 1· ἴσως αἱ **Ὑποθῆβαι** τοῦ Ὁμήρου, Στράβ. 412. **ΙΙ. Ποτνιεύς**, έως, ὁ, κάτοικος τῶν Ποτνιῶν, Γλαῦκος π. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 32-39·— Θηλ. ἐπίθετ. **Ποτνιάς**, άδος· κέλευθοι Ποτνιάδος αὐτόθι 171· ἡ **Ποτνιὰς** κρήνη, πηγὴ ὕδατος πλησίον τῆς πόλεως ταύτης ἐξ ἧς οἱ πίνοντες παρεφρόνουν, Αἰλ. π. Ζ. 15. 25, πρβλ. Παυσ. ἔνθ' ἀνωτ.· Ποτνιάδες ἵπποι, αἱ ἵπποι αἱ διασπαρέντες ὑπὸ τοῦ Γλαύκου, Στράβ. 409· ὅθεν καθόλου, Βοιωτικαὶ θήλειαι ἵπποι, ἂν καὶ ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ μανικαί, Εὐρ. Φοίν. 1124· οὕτω καὶ Βάκχαι ποτνιάδες (Ἡσύχ. «ἀντὶ τοῦ μαινάδες καὶ λυσσάδες, μανίας αἴτιαι») ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 664· ποτνιάδες θεαί, ἐπὶ τῶν Εὐμενίδων (καὶ ὁ Σχολ. ἐνταῦθα ἑρμηνεύει διὰ τοῦ μανικαί, ἀλλ' ἴδε **πότνια** Ι. 1), ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 318·— ἴσως ὁ μῦθος τοῦ Γλαύκου ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοιαύτης σημασίας εἰς τὸ **ποτνιάς**, ὅθεν καὶ τὸ μεταγεν. ῥῆμα **ποτνιάομαι**.

ποτνι-άνακτος, ἐσφαλ. γραφ. ἀντὶ **ποντοπίνακτος**.

ποτνιάομαι, ἀποθ., ἀδύρομαι, θρηνῶ, μεγαλοφώνως, ἱκετεύω μετ' οἰμωγῆς (ἴδε ἐν λ. **Ποτνιαί** ΙΙ), μνημονεύεται ὡς Ἀττ. ὑπὸ τοῦ Μοίρ., ἀλλ' εὕρηται μόνον παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις· ἐπὶ γυναικῶν, Πλουτ. Καῖσ. 63, Ἀντ. 35., 2. 408Α, κτλ.· ἐπὶ ἀνδρός, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 17, Ὀνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 20· ἐπὶ ἱλεράντων, Αἰλ. π. Ζ. 5. 49·— ὅθεν **ποτνιασις**, εως, ἡ, θρῆνος, οἰμωγή, Πολυδ. Σ', 202· **ποτνιασμός**, ὁ, Στράβ 297. **2)** μετ' αἰτ., ἐπικαλοῦμαι, ἐπιδοῶ μεγάλῃ τῇ φωνῇ, Πολυδ. Α', 391 (389), κτλ.· οὕτω παρ' Ἡσυχ., **ποτνιάζομαι**, «ποτνιάζου· εὔχου, παρακάλει».

ποτόζδω, Λακων. ἀντὶ **προσ-ύζω**, Ἀριστοφ. Λυσ. 206.

ποτοκέλλω, Δωρ. ἀντὶ **προσοκέλλω**, Δίος παρὰ Στοβ. 409. 9.

ποτόν (=**ποτὶ τόν**, **πρὸς τόν**), Ἐπιγρ. Λακωνικῆς, CIG. 1511, 3.— Πρβλ. **κατάς**.

ποτονομάζοντας (=**προσονομ-**) Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. et F. 436.

ποτοπτάζω, Δωρ. ῥῆμ., =**προσοράω**, Ἀνθ. Π. 6. 353.

πότορθρος, Δωρ. ἀντὶ **πρόσορθρος**.

ποτός, ἡ, όν, ῥῆμ. ἐπίθ. τοῦ πίνω, ὁ πινόμενος, ὁ ἐπιτήδειος πρὸς πόσιν, τί κακὸν ἐξανὸν ἢ ποτὸν πασαπίευν.. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1408· φάρμακον Εὐρ. Ἱππ. 516· ὕδωρ Θουκ. 6. 100· πρβλ. **πιστός** (Δ). **ΙΙ.** ὡς οὐσιαστ., ποτόν, τό, ὡς καὶ νῦν, τὸ πινόμενον, μάλιστα ἐπὶ οἴνου, κοινῶς «πιστόν», κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο Ἰλ. Δ. 470, κτλ.· θεῶν ποτὸν ἔχοντες Ὀδ. Β. 341· κρόμυον ποτῷ ὄψον Ἰλ. Λ. 630· οὕτω ἐπὶ οἴνου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 615, Σοφ. Τρ. 703· τῷ ποτῷ χρέεσθαι Ἡρόδ. 2. 121, 4· σῖτα καὶ ποτά, φαγητὰ καὶ ποτά, ὁ αὐτ. 5. 54, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 27· βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι Εὐρ. Ἱκέτ. 1110· σιτία καὶ π. Πλάτ. Πρωτ. 334Α, κτλ. **2)** ὕδωρ πρὸς πόσιν, Ἰὼ Σκαμάνδρου πάτριον π., ὕδωρ τοῦ Σκ., ὅπερ ἔπινον οἱ πρόγονοί μου, Αἰσχύλ. Ἀγ 1157· Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ π. ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 487· π. κρηναῖον Σοφ. Φιλ. 21, πεδίλ. 1461· ποτάμια π. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 587· πρβλ. Meineke εἰς Θεόκρ. 13. 46.

πότος, ὁ, (πίνω) τὸ πίνειν, συμπόσιον, εὐωχία, «φαγοπότι-πολυποσία, πῶς τις αὐτὸν .. ἀπὸ τοῦ πότου παύσειεν ..; Κρατῖνος ἐν «Πυτίνῃ» 8· προὐχώρει ὁ π. Ξεν. Ἀν. 7. 3, 20· παρὰ πότον, Λατ. inter pocula, αὐτόθι 2, 3, 15, Συμπ. 8, 41· ἀλλήλους .. συνεῖναι ἐν τῷ πότῳ Πλάτ. Πρωτ. 347C· τρέπεσθαι πρὸς τὸν π. ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 176Α· ἐν τοῖς πότοις Ἰσοκρ. 9Α, Αἰσχίν. 34. 20 περὶ πότους διατρίβην ποιεῖσθαι Λυσ. 146. 35, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 329Δ, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 305.

ποτύσδω, Δωρ. ἀντὶ **προσύζω**, Θεόκρ. 1. 28.

ποταὺς (=**ποτὶ τούς**, **πρὸς τούς**), Ἐπιγρ. Λοκρικὴ Ναυπάκτου, Ἐκδ. Ἰω. Οἰκ.

ποττῶ, **ποττῷ**, **ποττόν**, **ποττώς**, **ποττάν**, κτλ., ἴδε ἐν λ. **ποτί**.

ποτῶ (=**ποτὶ τώ**, **πρὸς τώ**), Ἐπιγρ. Κερκύρας, CIG. 1840.

ποῦ· Ἰων. **κοῦ**· ἐρωτημ. ἐπίρρ., ἐπὶ εὐθείας ἢ πλαγίας ἐρωτήσ. ἔχον ἀντίστοιχον τὸ ἀναφορικὸν **ὅπου**, (κυρίως γεν. τοῦ **πός**; quis?), ὡς καὶ νῦν, ποῦ; ἐν ποίῳ τόπῳ; Λατ. ubi? Ὅμ. κλπ.· συχν. μετὰ ὁρτ. προσ., ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται ..; Ἰλ. Κ 407· ποῦ τοι τόξον; Ε. 171· ποῦ τοι Δηίφοβος .., ποῦ δέ τοι Ὀθρυονεύς; Ν. 770 κέξ.· ἀλλ' ἡμῖν Αἴας ποῦστιν Σοφ. Αἴ. 733· ποῦ μοί ποτε ναίει; ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 137· οὐδαμοῦ μετὰ ῥημάτων κινήσεως παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσιν, ἴδε **πού** ἐν τέλ.·— μετὰ γεν. τόπου, ποῦ γῆς; ποῦ χθονός; εἰς ποῖα μέρος τῆς γῆς; Λατ. ubinam terrarum? Αἰσχύλ. Πέρσ. 231, Σοφ. Αἴ. 984, Ο. Τ. 108, κτλ.· ποῦ τῆς χώρας; Ξεν. Ἱππαρχ. 7. 14· τὴν σοφίαν .. ποῦ χοροῦ τάξομεν; εἰς ποῖον μέρος τοῦ χοροῦ; Πλάτ. Εὐθύδ. 279C. **2)** οὕτως ἐπὶ ἐννοίας οὐχὶ αὐστηρῶς τοπικῆς, ποῦ ποτ' εἶ φρενῶν; Σοφ. Ἠλ. 391· ποῦ γνώμης εἶ; ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 42· ποῦ ποτ' εἶμι πράγματος; ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 345· ποῦ σοι τύχης ἔστηκεν; εἰς ποῖον σημεῖον τῆς τύχης ἵσταται; ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 102. **ΙΙ.** ὡσαύτως ἐπὶ τρόπου, πῶς; Εὐρ. Ι. Α. 406, Ὀρ. 802, ἔνθα ἴδε Πόρσ (792)· πρὸς ἰσχυρὰν ἔκφρασιν συμπεράσματος, κοῦ γε δὴ .. οὐκ ἂν χωσθείη κόλπος ..; πῶς; δῆν θά .., δηλ. ἀναμφιβόλως θά .., Ἡρόδ. 2. 11, πρβλ. Arnold εἰς Θουκ. 8. 27· ὡσαύτως παρὰ Τραγ., ἐπὶ ἐρωτήσεων γινομένων μετ' ἀγανακτήσεως, πῶς; τίνι δικαιώματι, ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; Σοφ. Αἴ. 1100· ποῦ σὺ μάντις εἶ σοφῆς; ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 390, πρβλ. Φιλ. 451, Εὐρ. Ἡρακλ. 369 (ἔνθα ἴδε Elmsl.), 510· οὕτω, ποῦ γάρ ἐστι δίκαιον; Δημ. 978. 14, πρβλ. 638. 7. — Ἴδε Κόνταν Γλωσσ. Παρατήρ. σ. 199.

πού, Ἰων. **κού**, ἐγκλιτ. ἐπίρρ., κάπου, εἴς τι μέρος, Ὅμ., κτλ. συχνάκις μετ' ἄλλων ἐπιρρημάτων τόπου, οὐχ ἑκάς που, κάπου οὐχὶ πολὺ μακράν, =ἐδῶ κάπου, Σοφ. Φιλ. 41· πέλας που αὐτόθι 163· μηδαμοῦ..που αὐτόθι 256· ὁρῶσιν ἱππέας που πέραν τοῦ ποταμοῦ Ξεν. Ἀν. 4. 3, 3· ἀλλοθί που Δημ. 52. 1, κτλ.·— μετὰ γεν., ἀλλά που αὐτοῦ ἀγρῶν, εἴς τι μέρος ἐκεῖ τῶν ἀγρῶν, Ὀδ. Δ. 639· ἐμβαλεῖν που τῆς χώρας, εἴς τι μέρος τῆς χώρας, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 42· εἴ που τῆς χώρας τοῦτο τοῦτο .. συνέδη Δημ. 293. 15. **ΙΙ.** ὡσαύτως, ἀσχέτως πρὸς τόπον, κατά τινα βαθμόν, καί πού τι Θουκ. 2. 87·— συχν. πρὸς περιορισμὸν ἢ τροποποίησιν ἐκφράσεως κατά τινα τρόπον, πιθανῶς, ἴσως, ὑποθέτω, στοχάζομαι, Ὅμ., κλπ.· προσίθησαι δὲ εἰς προεισαγωγικὰ μόρια, ἤτοι εἰς μόρια ἀφ' ὧν ἄρχεται πρόθεσίς τις, οὕτω που .. Ἰλ. Β. 116· Ζεύς μέν που Γ. 308· ὡς ὅτε που Ἰλ. Λ. 292· εἴ που, ἐάν που, εἴ μή που, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 23, Ἱέρ. 3. 2, Πλάτ. Πολ. 372Α·— ἐπιτείνεται· τάχα που Σοφ. Ο. Τ. 1116· ἴσως που Εὐρ. Ἡλ. 518·—ὡσαύτως συνάπτεται ἐπιτασσόμενον εἰς λέξεις καθ' ἑαυτὰς πρὸς περιορισμὸν τῆς ἐννοίας αὐτῶν, πάντως που Ἡρόδ. 3. 73· τί που δράσεις ὅταν τὰ λοιπὰ πυνθάνῃ κακά; Αἰσχύλ. Πρ. 743· οὐδεὶς που Πλάτ. Φίληβ. 61D· οὕτω μετ' ἀριθμητικῶν, ὅσα καὶ μάλιστα, περίπου ὅσα τὸ πολύ πολύ, Ἡρόδ. 1. 119, πρβλ. 209., 7. 22, κτλ.·— οὔ τί που, ἐκφέρει ἀπιστίαν μετὰ ἀγανακτήσεως ἢ θυμηδίας, βεβαίως δὲν εἶναι δυνατόν .., οὔ τί που οὗτος Ἀπόλλων Πινδ. Π. 4. 154, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 1233, Ἀριστοφ. Νεφ. 1260, Εἰρ. 1211, Βάτρ. 522, Πλάτ. Πολ. 362D, κτλ.· ἐν ᾧ δὲ τοῦ οὐ δίπου ἐκφέρεται καὶ σκιά τις ὑποψίας, οὐ δήπου Στράτων; Ἀριστοφ. Ἀχ. 122, πρβλ. Ὄρν. 269, Βάτρ. 526, Elmsl. εἰς Ἀριστοφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀχ. ἔνθ' ἀνωτ., Stallb. εἰς Πλάτ. Συμπ. 194B·— περὶ τῶν μορίων δήπου, ἦπου, ἦπου, ἴδε τὰς λέξεις.— Παρὰ τοῖς μεταγεν. τὰ μόρια ποῦ καὶ ποῖ, που καὶ ποι συχνάκις ἐναλλάσσονται, οὕτω μάλιστα, ὥστε τὰ ποῦ, που τίθενται ἀντὶ τῶν ποῖ, ποι, μετὰ ῥημάτων κινήσεως. οἱ δὲ ἀντιγραφεῖς εἰσήγαγον τὸ σφάλμα τοῦτο (ὅπερ ῥητῶς κατακρίνει ὁ Φρύν. 43, ποῦ ἄπει .. ἁμάρτημα) εἰς τὰ Ἀντίγραφα τῶν δοκιμωτάτων συγγραφέων, οἷον ποῦ τοι ἀπειλαὶ οἴχονται; Ἰλ. Ν. 219· ἐξελθὼν που Ἀντιφῶν 120. 10· ἰόντα που Ξεν. Κύρ. 1. 2, 16· πρβλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 1062, Cobet. V. LL. 44, N. LL. 91.

πουλλός, πουλλόν, πουλλοί, κτλ., ψευδεῖς Ἰωνικοὶ τύποι ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις τοῦ Ἡροδ. καὶ Ἱππ.

πουλῠβότειρα, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **πολυβότειρα**, Ὅμ. καὶ Ἡσ.· οὕτω καὶ πάντα τὰ λοιπὰ ἐκ τοῦ **πολὺ** σύνθετα δύνανται νὰ γραφῶσιν Ἰων. καὶ ποιητ. **πουλυ-**, χάριν τοῦ μέτρου, ἴδε ἐν λ. **πολυ-**· — ὁ Ὅμ. ὅμως μόνον τῆς ἀδείας ταύτης ποιεῖται χρῆσιν ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι τοῦ **πουλύπους**, καὶ ἐν τῷ κυρίῳ ὀνόμ. **Πουλυδάμας**.

πουλυ-γόητος, ον, ὁ πολὺ θρηνηθείς, Ἐπιτ. Κνίδ. ἐν Newton's Halic. σ. 768.

πουλῠπόδειον, τό, ποιητ. ἀντὶ **πολυπόδειον**, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Ἀφροδισίοις» ἢ «Ἀφροδίτῃ» 2, Φιλύλλιος ἐν «Πόλεσι» 1, Ἔφιππ. ἐν «Κύδωνι» 1. 7.

πουλύπους, ὁ, ἴδε ἐν λ. **πολύπους**.

πουλύς, πουλύ, Ἰων. ἀντὶ **πολύς, πολύ**, Ἐπικ. ἀλλὰ δὲν ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἰώνων.

πουρείνια (=**πυρήνια**;) ὀκτώ, Ἐπιγρ. Θηβῶν, Bul. de cor. hel. V. σ. 264.—Ἄγνωστος ἡ σημ. τῆς λέξ.

πούς, ὁ, **ποδός, ποδί, πόδα** (οὐχὶ **ποῦν**, Θωμ. Μάγιστρ. 644)·— δοτ. πληθ. **ποσί**, Ἐπικ. **ποσσί, πόδεσσι**, Ὅμ., **ποσσὶ** ὡσαύτως ἐν Κρατίνου «Μαλθακοῖς» 5 (λυρ.), **πόδεσι**, Σοφ. ἐν Κραμήρου Παρισ. Ἀνεκδ. τ. 4, σ. 183· γεν. καὶ δοτ. δυϊκοῦ **ποδοῖν**, Ἐπικ. **ποδοῖιν** Ὅμ.·— Δωρ. ὀνομ. **πός** (πρβλ. **ἀρτίπος, πουλύπος**, κτλ.), Ποιητὴς παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 635. 22, Ἡρακλεωτ. Πίνακ., πρβλ. Ahrens D. Dor. 175· Λακων. **πὸρ** παρ' Ἡσυχ.—Ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ἐνίοτε φέρεται **ποῦς**· ἀλλ' οἱ παλαιοὶ τῶν γραμματικῶν δέχονται μόνον **πούς**, Ἀρκάδ. 126. 6, Ἡ ῳδιαν. π. μον. λέξ. 14, Λ. Β. 554, Χοιροβοσκ. αὐτόθι 1196, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 765, κτλ. (Ἐκ τῆς √ΠΕΔ· πρβλ. **πέδ-ον, πεδ-ίον, πέζ-α, πεζ-ός, πέδ-η, πέδι-λον**· Σανσκρ. pad, pad-yâmi (eo), pad-am (gradus, locus), pâd-as, pad (pes)· Λατ. pes (pedis), ped-um, ped-ica, op-pid-um, im-pedire· Λιθ. pad-as (solea), ped-a (vestigium)·— Γοτθ. fôt-us, Ἀρχ. Σκανδιν. fôt-r, Ἀγγλο-Σαξον. fôt, Ἀρχ. Γερμ. fuoz, κτλ.)

Πούς, κοινῶς «πόδι», «ποδάρι», ἀνθρώπων καὶ ζῴων, Ὅμ., κλπ. ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ποδῶν πτηνοῦ, Ὀδ. Ο. 526· οἱ βραχίονες ἢ πλόκαμοι τοῦ πολύποδος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 522· — κυρίως, ὁ ἄκρος πούς, τὸ μέρος τὸ μετὰ τοὺς ἀστραγάλους, ταρσὸς ποδὸς Ἰλ. Λ. 377, 388· ξύλινος π., ἐπὶ τεχνητοῦ ποδός, Ἡρόδ. 9. 37·— ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ σκέλους μετὰ τοῦ ἄκρου ποδός, ὡς τὸ **χεὶρ** ἐπὶ τοῦ βραχίονος καὶ πήχεως μετὰ τῆς χειρός, Ἰλ. Ψ. 772, Ὀδ. Δ. 149, κτλ. **2**) ὁ πούς ὡς τὸ ὄργανον δι' οὗ τις τρέχει· ὅθεν ὁ Ἀχιλλεὺς καλεῖται πόδας ὠκὺς (πρβλ. **ποδάρκης, ποδώκης**), ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὄλυμπος Ἰλ. Θ. 443· συχν. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸν ἀγῶνα τοῦ δρόμου, περιγιγνόμεθ' ἄλλων πύξ τε .. ἠδὲ πόδεσσιν Ὀδ. Θ. 103· οὕτω, ποσὶν ἐρίζειν, ἀγωνίζεσθαι ἀγῶνα δρόμου, Ἰλ. Ν. 325, Ψ. 792· ποσὶ νικᾶν Υ. 410, Ὀδ. Ν. 261· ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο Ἰλ. Ι. 124, κτλ.· παρὰ Πινδ., ποδῶν τιμά, αἴγλα, ἀρετὰ Ο. 12. 21., 13. 49, Π. 10, 36· ἅμιλλαν ἐπόνει ποδοῖν Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 213·— ἡ δοτ. **ποσὶ** προστίθεται εἰς παντοῖα ῥήματα δηλοῦντα κίνησιν, ποσὶ βῆναι, δινεῖσθαι, δραμεῖν, θέειν, ἱέναι, ἱκέσθαι, πηδᾶν, ὀρχεῖσθαι, πεζεύειν, πλίσσεσθαι, σκαίρειν, κτλ.· ὡσαύτως πρὸς ἔμφασιν μετὰ ῥημάτων σημαινόντων τὸ πατεῖν διὰ τῶν ποδῶν, καταπατεῖν, ποσὶ καταστείβειν Σαπφὼ 95· ποδὶ ἐπεμβῆναι Σοφ. Ἠλ. 456· ἴδε ἐν λ. **λάξ**·— ὡσαύτως πόδα βαίνειν, κτλ., ἴδε ἐν λέξ. **βαίνω** Α. Π. 4· πόδα τίθημ' ὑπόπτερον, κινῶ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1100·— μεταφ., νόστιμον ναῦς ἐκίνησεν πόδα, ἐξεκίνησε πρὸς τὴν πατρίδα, Εὐρ. Ἐκ. 940· νεῶν λῦσαι ποθοῦσιν οἴκαδ'.. πόδα αὐτόθι 1020· ἡ γραφὴ νόστιμον δ' ἔλθοις πόδα ἐν Εὐρ. Ἀλκ. 1133 εἶναι ἀμφίβ. **3**) ὡς σημεῖον μετρήσεως, ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, Ἰλ. Σ. 353· ἐκ κεφαλῆς, ἐς πόδας ἄκρους Π. 640· καὶ τἀνάπαλιν, ἐκ ποδῶν δ' ἄνω.. εἰς ἄκρον κάρα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 165· ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλήν σοι Ἀριστοφ. Πλ. 650· ὡσαύτως, ἐκ τριχὸς ἄχρι ποδῶν Ἀνθ. Π. 5. 194· ἐς κορυφὴν ἐκ ποδὸς αὐτόθι 7. 388. **4**) ὡς σημεῖον μεγάλης ἐγγύτητος, πρόσθεν ποδὸς ἢ ποδῶν, προπάροιθε ποδῶν, ἀκριβῶς ἐνώπιόν τινος, πρὸ τῶν ποδῶν τινος· τὸ πρὸ ποδός .. σκοπεῖν χρῆμα Πινδ. Ι. 8 (7). 25· αὐτὰ τὰ πρὸ τῶν ποδῶν ὁρᾶν Ξεν. Λακ. 3. 4, πρβλ. Ἀν. 4. 6, 12, Πλάτ. Πολ. 432D. **6**) παρὰ ἢ πὰρ ποδός, ἐκ τοῦ προχείρου, ἀμέσως, ἀνελέσθαι πὰρ ποδὸς Θέογν. 282· γνόντα πὰρ ποδὸς Πινδ. Π. 3. 107, πρβλ. 10. 96·— ἀλλά, **πὰρ ποδί**, πλησίον, ὁ δ' αὐτῷ πὰρ ποδὶ σχεδὸν φάνη ὁ αὐτ. ἐν Ο. 1. 118· περὶ τοῦ πᾶσι δὲ παραὶ ποσὶ κάπεσσε θυμὸς ἐν Ἰλ. Ο. 230, ἴδε ἐν λ. **καταπίπτω** Ι. 2·— οὕτω καὶ παρὰ πόδα, ἐν μιᾷ στιγμῇ, διὰ ταχείας ἐνεργείας, Σοφ. Φιλ. 838, Πλάτ. Σοφιστ. 242A· τὰ ἔμπροσθεν καὶ παρὰ πόδας ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 174A· περὶ τῶν παρὰ πόδας καὶ τῶν ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτόθι C· τὸ πλησίον καὶ παρὰ π. Λουκ. π. Διαβολ. 1· παρὰ π. οἱ ἔλεγχοι, εἶναι πρόχειροι, ὁ αὐτ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 13·— ἀλλ' ὡσαύτως, ἀκριβῶς, πλησίον ὄπισθεν, ὡς τὸ **κατὰ πόδας**, Πολύβ. 1. 35, 3, κτλ. **γ**) **ἐν ποσί**, ἐγγύς, πλησίον, τὸν ἐν π. γενόμενον Ἡρόδ. 3. 79, πρβλ. Πινδ. Π. 8. 43· τάν ποσὶ κακὰ Σοφ. Ἀντ. 1327, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 739· τὴν ἐν ποσὶ [κώμην] αἱρεῖν Θουκ. 3. 97· τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοεῖν, τὰ συμβαίνοντα καθ' ἑκάστην, Πλάτ. Θεαίτ. 175B, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 5, 4, κτλ. **δ**) οὕτω καί, τὰ πρὸς ποσὶ Σοφ. Ο. Τ. 130, πρβλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 397. **ε**) πᾶσαι αἱ φράσεις αὗται ἀντίκεινται τῇ φρ. **ἐκ ποδῶν**, Ἡρόδ. 6. 35 (πρβλ. **ἐκποδών**)· σπανίως **ἐκ ποδὸς** Πινδ. Ν. 7. 99. **5**) εἰς δήλωσιν παρακολουθήσεως ἐκ τοῦ πλησίον, ἐκ ποδὸς ἕπεσθαι, ἀκολουθεῖν τὰ ἴχνη, ἀκολουθεῖν ἐγγύθεν, ὄπισθεν, Λατ. e vestigio sequi, Πολύβ. 3. 68, 1, πρβλ. Διον. Ἀλ. 2. 33, κτλ.·— οὕτω, **6**) παρὰ προγενεστέροις συγγραφ. **κατὰ πόδας**, Ἡρόδ. 5. 98, Θουκ. 3. 98., 8. 17, Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 20· (ὡσαύτως, κατὰ πόδα ὑπολαβεῖν, ἀμέσως, Πλάτ. Σοφιστ. 243D)· ἡ κατὰ πόδας ἡμέρα, ἡ ἀμέσως ἀκόλουθος, Πολύβ. 1. 12, 1· (ἀλλὰ κατὰ πόδας αἱρεῖν, συλλαμβάνειν τι ἐν ᾧ τρέχει, καταφθάνειν καὶ συλλαμβάνειν, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 40, πρβλ. Ἀπομν. 2. 6, 9, κτλ.)·— (ὡσαύτως μετὰ γεν. προσ., κατὰ πόδας τινὸς ἔρχεσθαι, ἱέναι Ἡρόδ. 9. 89, Θουκ. 5. 64· τῇ κατὰ π. ἡμέρᾳ τῆς ἐκκλησίας, κατὰ τὴν ἀμέσως ἀκόλουθον ἡμέραν, Πολύβ. 3. 45, 5· κατὰ π. τῆς μάχης Ἀριστείδ., κλπ. **6**) διάφοροι φράσεις: **α**) ἀνὰ πόδα, «ἔμπαλιν, ὀπίσω» Ἡσύχ. **β**) ἐπὶ πόδα, πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπισθοβατικῶς, «πισόκωλα», μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν ἐχθρόν, ὡς τὸ ἐπὶ σκέλος, ἐπὶ π. ἀναχωρεῖν, ἀνάγειν, ἀναχάζεσθαι, ὑποχωρῶ χωρὶς νὰ στραφῶ πρὸς φυγήν, καθ' ἡσυχίαν, Λατ. pedetentim, Ξεν. Ἀν. 5. 3, 32, Κύρ 3. 3, 69, κτλ.· ὡσαύτως, ἐπὶ πόδας Λουκ. Ἀλιεύς 12·— ἀλλά, ἐπὶ πόδας γίνεται ἡ ἔξοδος, τὸ παιδίον γεννᾶται μὲ τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἔμπρος, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 8. **γ**) περὶ πόδα, κυρίως ἐπὶ πεδίλου, τὸ πέριξ τοῦ ποδός, δηλ. ἁρμόζον ἀκριβῶς, καλῶς προσαρμοζόμενον, ὡς ἔστι μοι τὸ πρᾶγμα τοῦτο περὶ πόδα Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 21, πρβλ. Casaub. εἰς Θεοφρ. Χαρ. 4· μετὰ δοτ., ὁρᾷς ὡς ἐμμελὴς ἡ ἀρχὴ καὶ περὶ πόδα τῇ ἱστορίᾳ Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 14, πρβλ. πρὸς Ἀπαίδ. 10, Ψευδολογ. 23. **δ**) ὡς ποδῶν ἔχει, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν ποδῶν του, δηλ. ὅσον ταχέως δύναται, ὡς ποδῶν εἶχον τάχιστα ἐβοήθεον Ἡρόδ. 6. 116· ἐδίωκον ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον ὁ αὐτ. 9. 59· φευκτέον ὡς ἔχει ποδῶν ἕκαστος Πλάτ. Γοργ. 507D· οὕτω, σοῦσθε .. ὅπως ποδῶν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 837. **ε**) ἔξω τινὸς πόδα ἔχω, ἔχω τὸν πόδα μου ἔξω πράγματός τινος, δηλ. εἶμαι καθαρὸς ἀπ' αὐτοῦ, ἔξω κομίζου πηλοῦ πόδα Αἰσχύλ. Χο. 697· πημάτων ἔξω πόδα ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 263· ἐκτὸς κλαυμάτων Σοφ. Φιλ. 1260· ἔξω πραγμάτων Εὐρ. Ἡρακλ. 169· ὡσαύτως ἄνευ τῆς γεν., ἐκτὸς ἔχειν πόδα Πινδ. Π. 4. 515·— ἀντίθετον τῷ εἰς ἄντλον ἐμβῆσαι ποδα Εὐρ. Ἡρακλ. 169· ἐν τούτῳ πεδίλῳ .. πόδ' ἔχων Πινδ. Ο. 6. 13. **ζ**) ἀμφοῖν ποδοῖν, κτλ., εἰς δήλωσιν δραστηρίας ἐνεργείας, Ἀριστοφ. Ὄρν. 35, πρβλ. Ἰλ. Ν. 78· οὕτω, ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων Ἰλ. Ο. 364· χερσίν τε ποσίν τε καὶ σθένει Υ. 360· βοηθεῖν ποδὶ καὶ χειρὶ καὶ πάσῃ δυνάμει Αἰσχίν. 43. 18, πρβλ. 60. 10· ὅλῳ ποδί, μὲ ὅλον τὸν πόδα, δηλ. ὁλοκλήρως, ὁλοσχερῶς, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1165· παντὶ ποδὶ Λιβάν.·— ἀντίθετον τῷ οὐκ ἂν προβαίην τὸν πόδα τὸν ἕτερον Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 162· οὐκ ἂν ἔφασκεν ἐξελθεῖν οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα Δείναρχ. 100. 35. **η**) τὴν ὑπὸ πόδα [κατάστασιν], ἀκριβῶς ὑποκάτω αὐτῶν, Πολύβ. 2. 68, 9· ὑπὸ πόδας τίθεσθαι Πλούτ. 2. 1097C. **θ**) περὶ τοῦ ὀρθῷ ποδί, ἴδε ἐν λ. **ὀρθός** Π. 1. **7**) πούς τινος, περίφρ. ἀντὶ τοῦ προσώπου εἰς ὃν ὁ πούς ἀνήκει, σὺν πατρὸς μολὼν ποδί, τουτέστι σὺν πατρί, Εὐρ. Ἱππ. 661· παρθένου δέχου πόδα ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1217, πρβλ. Ἐκ. 977, Ἡρ. Μαιν. 336· χρόνου πόδα ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 889, πρβλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 100· ὡσαύτως, ἐξ ἑνὸς ποδός, δηλ. μόνος ὤν, Σοφ. Φιλ. 91· οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου π., ὃ ἑ. οἱ ἡσύχως ζῶντες, Εὐρ. Μήδ. 217. **Π.** μεταφ., ἐπὶ πραγμάτων, τὸ κατώτατον μέρος πράγματός τινος, μάλιστα οἱ πρόποδες ὄρους, Λατ. pes ἢ radix montis, ἔναιον ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης Ἰλ. Β. 824· πάντες δ' ἐσσείοντο πόδες πολυπίδακος Ἴδης Υ. 59, Πινδ. Π. 11. 54, κτλ.·— ἐπι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τραπέζης, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 447, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 16, κτλ.· πρβλ. **πέζα**·— αἱ γραμμαὶ αἱ ἀποτελοῦσαι τὰ κάτω ἄκρα τοῦ γράμματος Ω, ἔπειτα κύκλος πόδας ἔχων βραχεῖς δύο Καλλίας παρ' Ἀθην. 454A·— ὡσαύτως = **ποδεὼν** II. 1, Εὐρ. Μήδ. 679. **2)** ἐν πλοίῳ **πόδες** καλοῦνται τὰ δύο κατώτατα ἄκρα ἢ γωνίαι τοῦ ἱστίου ἢ τὰ κατὰ τὰς γωνίας ταύτας προσδεδεμένα σχοινία, δι' ὧν τὰ ἱστία ἐκτείνονται ἢ χαλαροῦνται (πρβλ. **ποδεὼν** II. 3), Ὀδ. Ε. 260· χαλῶ πόδα, χαλαρώνω τὰ σχοινία ταῦτα, οἷον ὅταν ἐπέρχηται ἰσχυρὰ πνοὴ ἀνέμου, Εὐρ. Ὀρ. 707· τοῦ ποδὸς παριέναι, ἀφιέναι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 436· ἐκδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδὸς Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 3· ἐκπετάσαι πόδα (ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἱστίον), Εὐρ. Ι. Τ. 1135·— ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τείνειν πόδα Σοφ. Ἀντ. 715· ναῦς ἐνταθεῖσα ποδί, ἔχουσα ἰσχυρῶς τεταμένον τὸ ἱστίον, Εὐριπ. Ὀρ. 706· λαῖφος ἐρυσσάμενοι τανύοντο ἐς πόδας ἀμφοτέρους Ἀπ. Ῥόδ. Β. 931· ἱστία .. ἐτάνυσσαν ὑπ' ἀμφοτέροισι πόδεσσι Κόϊντ. Σμ. 9. 438· οὕτω παρὰ Οὐεργιλ., una ommes fecere pedem, Αἰν. 5. 830·— ἀλλά, **3)** πὰρ ποδὶ νηός, ἐν Πινδ. Ν. 6. 95, φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ πηδάλιον·— οὕτως ἐν Ὀδ. Κ. 32, ἀεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων, ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει τὸ **πόδα** διὰ τοῦ «τὸν μεταγωγὸν τοῦ κέρατος κάλων ἢ τὸ πηδάλιον». **III.** πούς, ὡς μέτρον ἐκτάσεως ἢ μήκους, = 4 παλάμαις (παλασταῖς) ἢ 16 δακτύλοις, μείζων δὲ τοῦ ἀγγλικοῦ ποδὸς κατὰ 1/4 περίπου τοῦ ἀγγλ. δακτύλου, ὀλίγῳ πλέον τῶν 30 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου, Ἡρόδ. 2. 149, Πλάτ., κλπ.· πρβλ. **ποδιαῖος**·— παροιμ., ἔκμετρα καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα Λουκ. Ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 18. **IV.** πούς ἐν προσῳδίᾳ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1322, Πλάτ. Πολ. 400A, καὶ Γραμμ.·— ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ἀγωνίσματος τῶν κηρύκων καθ' ὃ ἑνίκα ὁ δυνάμενος νὰ κηρύξῃ μετὰ μείζονος ἐντάσεως πνεύματος, κήρυκες ὅταν τὸν καλούμενον πόδα μέλλωσιν ἐρεῖν Γαλην. 5. 391, πρβλ. Λουκ. Δημώνακτ. Βίον 65, Πολυδ. Δ', 91.— Ἴδε καὶ H. G. Lolling Ἑκατόμπεδον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β', σ. 640

ποῶ, ἴδε **ποιέω**, ἐν ἀρχῇ.

ποώδης, ες, (πόα, εἶδος) ὅμοιος πρὸς πόαν, ἐκ τοῦ εἴδους τῆς πόας, Θεόφρ. κλπ.· **ποιώδης** παρ' Ἡροδ. 4. 47, Ἀρρ. Ἰνδ. 32. 4· ὄζειν ποωδέστερον Ἀριστ. Προβλ. 13. 4·— τὰ **ποώδη** Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 1, 10, κτλ. **II.** χλοερός, ἔχων τὸ πράσινον χρῶμα τῆς χλόης, Ἀριστ. π. Χρωμ. 5. 2, κ. ἀλλ.

πρᾶγμα, Ἰων. **πρῆγμα**, τό (πράσσω)·— τὸ πραχθέν, ἔργον, Λατ. facinus, ὅπερ εἶναι τὸ συγκεκριμένον τοῦ **πρᾶξις**, ἀλλὰ συχνάκις προσεγγίζει εἰς τὴν ἀφῃρημένην ἔννοιαν, Ἡρόδ., Πινδ., καὶ Ἀττ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὄνομα**, Ἀνδοκ. 32. 39, κτλ.· καὶ πρὸς τὸ **λόγος**, Δημ. 21. 21, κτλ.· πραγμάτων ὀρθὰν ὁδὸν Πινδ. Ο. 7. 85· τῶν πραγμάτων γλῶσσαν ἰσχύειν πλέον, περισσότερον παρὰ τὰ πράγματα, Εὐρ. Ἐκ. 1188· τὸ σὸν τί ἐστι τὸ πρ.; τί ἐργασίαν ἔχεις, τί ἔργον ἐν τῷ βίῳ σου; Πλάτ. Ἀπολλ. 20C· γυναίου (ἢ γύναιον) πρᾶγμ' ἐποίει, ἐποίει ἔργον γυναίου (ἢ γυναικεῖον), Δημ. 787. 25, κτλ. **II.** συχνάκις ὡς τὸ Λατ. res, πρᾶγμα, ὑπόθεσις, πᾶσαν τελευτὰν πράγματος Πινδ. Ο. 13. 104, πρβλ. Π. 4. 495· πρ. τοιόνδε συνηνείχθη γενέσθαι Ἡρόδ. 5. 33, πρβλ. 9. 93· ἐς μέσον σφι προετίθεε τὸ πρ. ὁ αὐτ. 1. 206· τί δ' εἰδὼς τοῦδε πρ. πέρι; Σοφ. Αἴ. 747· τὸ πρ. εἰς ὑπέρδεινόν μοι περιέστη Δημ. 551. 2· ὁρᾶτε τὸ πρ., οἱ προελήλυθε κτλ.., ὁ αὐτ. 42. 25, πρβλ. 91. 21· σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοις εἶναι οὐδὲν πρ., οὐδὲν εἶχον κοινόν, Ἡρόδ. 5. 84, πρβλ. Δημ. 320. 8, κτλ.· συχν. πλεον, ὡς ἀργαλέον πρ. ἐστι, μετ' ἀπαρ., Ἀριστοφ. Πλ. 1, τὰ μετέωρα πρ., τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 228· κτλ. **2)** πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον ἢ συμφέρον, ὅ,τι πρέπει ἢ εἶναι ἀνάγκη νὰ γείνῃ, συχν. παρ' Ἡροδ. ἐν τῇ φράσει **πρῆγμά ἐστι ἢ ἐστί μοι**, μετ' ἀπαρ., εἶναι ἀναγκαῖον, ὠφέλιμον, καλὸν νὰ .., εἶναι καθῆκόν μου ἢ ἔργον μου νὰ .., ὡς τὸ Λατ. opus est, εὕρισκε πρ. οἱ εἶναι ἐλαύνειν Ἡρόδ. 1. 79, πρβλ. 4. 11· μετ' ἀρνήσ., εὕρισκέ οἱ οὐ πρ. εἶναι στρατεύεσθαι ὁ αὐτ. 7. 12, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 451, Πλάτ. Γοργ. 447B· ὡσαύτως μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., οὐδὲν ἂν εἴη πρ. γνώμας ἐμέ σοι ἀποφαίνεσθαι; ὡς .. οὐδὲν ὂν πρ., εἰ καὶ ἀποθάνοι ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρ. 3D· μετὰ γεν. πράγμ., οἷς μηδὲν ἦν πρ. τοῦ πολέμου Πλουτ. Πομπ. 65. **3)** πρᾶγμα σπουδαῖον, ἔχον σημασίαν ἢ σπουδαιότητα, πρ. ποιεῖσθαί τι Ἡρόδ. 7. 150· πρῆγμα οὐδὲν ποιεῖσθαι ὁ αὐτ. 6. 63. **4)** ἐπὶ προσώπου καθ' ἑαυτόν, κτλ., μέγα πρ., ἄνθρωπος μεγάλης σπουδαιότητος, Δημ. 928. 6· ἦν μέγιστον πρ. Δημοκήδης παρὰ βασιλέϊ, πολὺ ἐξετιμᾶτο ὑπὸ τοῦ βασιλέως, Ἡρόδ. 3. 132· ἄμαχον πρ., ἐπὶ γυναικός, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 36· ἀσταθμητότατον πρ. ὁ δῆμος Δημ. 383. 4· πρᾶγμα δ' ἐστί μοι μέγα φρέατος ἔνδον ψυχρότερον Ἀραρότος Ἄλεξις ἐν «Παρασίτῳ» 2· πρβλ. **χρῆμα** II. 3. **5)** ἐν χρήσει ἐπὶ μάχης, ὡς οἱ σωθέντες ἐκ τοῦ πρ. ἀπέφυγον Ξεν. Ἑλλ. 7. 1. 17. **6)** κατ' εὐφημισμὸν ἐπὶ πράγματος κακοῦ ἢ αἰσχροῦ, Θουκ. 2. 64, Αἰσχίν. 17. 38 κέξ· Εὐρυβάτου πρᾶγμα οὐ πόλεως ἔργον, ἐκείνου ἔργον, Δημ. 233. 8. **7)** πρᾶγμα ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **λόγος**, **ὄνομα**, Ἀριστ. Τοπ. 6. 7, 2, Σοφιστ. Ἔλεγχ. 16. 2· πρὸς τὸ πρ. καὶ τὴν ἀλήθειαν ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 8. 8, 16· διαιρεῖν κατὰ τὸ πρ. ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 1. 15, 9, κτλ. **8)** τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ζήτημα, ἢ ὑπόθεσις, πρὸς τὸ πρ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Προτ. 2. 27, 5· ἔξω τοῦ πράγματος, ἴδε ἔξω I. 2 6. **III.** ἐν τῷ πληθ., **πράγματα**. **4)** ὡς καὶ νῦν, περιστάσεις, ὑποθέσεις, τὰ ἀνθρωπήια π. Ἡρόδ. 1. 207· ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀγαθοῖς πρ. Θουκ. 3. 82, πρβλ. 1. 89· τοῖς πράγμασιν τέθνηκα τοῖς δ' ἔργοισι δ' οὔ, ἐκ τῶν περιστάσεων, οὐχὶ ἐκ τῶν ἔργων, Εὐρ. Ἑλ. 286· ἐν τοιούτοις πράγμασι Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 2, Ἀν. 2. 1, 16, κτλ.· δεινὸς πράγμασι χρῆσθαι Δημ. 10. 2, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 1· τύχη τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 97C· ὅτι ἤδη τεθνάναι ἀπηλλάχθαι πραγμάτων Πλάτ. Ἀπολ. 41D, πρβλ. Πολ. 406E· ἀποτυγχάνειν τῶν πρ. Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 28·— ἐπὶ τῆς καταστάσεως ἀσθενοῦς, Foës. Oec. Hipp.·— ποιητ. ὡσαύτως ἐν τῷ ἐνικῷ, ποῦ ποτ' εἰμὶ πράγματος; Σοφ. Τρ. 375, πρβλ. Αἴ. 314. **2)** ὑποθέσεις τῆς πόλεως, κοινὰ πρ. Εὐρ. Ι. Τ. 1062· τέρας γὰρ ὁ βίος καὶ τὰ πράγματ' ἐστί μοι ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 260· ἔστ' ἐν ἡμῖν τῆς πόλεως τὰ πρ. Ἀριστοφ. Λυσ. 32· τὰ πολιτικὰ πρ. Πλάτ. Ἀπολ. 31D·— ὡσαύτως ἐπὶ ὁλοκλήρου πολιτείας ἢ κράτους, τὰ Περσικὰ πρ., ἡ Περσικὴ δύναμις, Ἡρόδ. 3. 137, πρβλ. 7. 50, κτλ.· διαπεπόρθηται τὰ Περσῶν πρ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 714· ἐν ταῖς ναυσὶ τῶν Ἑλλήνων τὰ πρ. ἐγένετο Θουκ. 1. 74, πρβλ. 100, κτλ.· μὴ νομίζετ' ἐκείνῳ τὰ παρόντα πεπηγέναι πρ. ἀθάνατα Δημ. 42. 16, πρβλ. 53. 1, κτλ.· παρασπάσασθαί τι τῶν ὅλων πρ. ὁ αὐτ. 10. 6·— ὡσαύτως ἐπὶ τῆς κυβερνήσεως ἢ διοικήσεως, καταλαμβάνεσθαι ἢ καταλαμβάνειν τὰ πρ., Λατ. rerum potiri, Ἡρόδ. 6. 39, Θουκ. 3, 30, πρβλ. 3. 11· ἔχειν τὰ πρ. αὐτόθι 3, 62, 72, Ἡρόδ. 6. 83· κατέχειν τὰ πρ. Θουκ. 4. 2· ἐς μέσον Πέρσῃσι καταθεῖναι τὰ πρ. Ἡρόδ. 3. 80· οἱ ἐν τοῖς πράγμασι, ὡς τὸ οἱ ἐν τέλει, οἱ ὄντες ἐν ἰσχύϊ ἢ ἀξιώματι, οἱ ἄρχοντες, Θουκ. 3. 28, Δημ. 125. 7, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 12· τοὺς ἐπὶ τοῖς πράγμασι ὄντας Δημ. 110. 22· οἱ ἐπὶ τῶν πρ. ὁ αὐτ. 309. 10· κοινωνοὶ τῶν πρ. Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 17·— νεώτερα πρ., νεωτερισμοί, μεταβολαί, Λατ. res novae, Λυσ. 130. 18, Ἰσοκρ. 151E, κτλ., πρβλ. Ἡρόδ. 5. 19· ἀλλά, εὔνους τοῖς πράγμασι, εὔνους τοῖς πράγμασιν ὡς ἔχουσιν, εὔνους πρὸς τὴν παροῦσαν κατάστασιν, Λυσ. 126. 10. **3)** ὡσαύτως, αἱ ἰδιωτικαὶ ὑποθέσεις ἢ περιστάσεις τοῦ ἀνθρώπου, Ἡρόδ. 7. 236, 237· ἔρρει ἢ ἀπόλωλε τἀμὰ πρ. Ξεν. Συμπ. 1. 15, πρβλ. Εὐρ. Ἀλκ. 382· τὰ πρ., μόνον, ἡ περιουσία τινός, «τὸ ἔχειν τοῦ», ἐν ᾧπέρ ἐστι πάντα μοι τὰ πρ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 474·— οὕτως ἐν τῷ ἐνικῷ φαῦλον γὰρ ἂν εἴη τὸ ἐμὸν πρᾶγμα Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 286E, πρβλ. Ἀπολ. 20C. **4)** ἐργασία, ἀσχολία, μάλιστα ἀσχολία ἐν δίκῃ, κρισολογία, πρός τινα Ἀντιφῶν 142. 39· πράγματα πράσσειν Λυσ. 120. 22· πρός τινα Θουκ. 1. 128. **5)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἐνοχλητικὴ ἀσχολία, ἐνόχλησις, ἁπάντων αἰτίους τῶν πρ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 310· πράγματα ἔχειν, μετὰ μετοχ., ἔχω ἐνοχλήσεις ὡς πρός τι πρᾶγμα, Ἡρόδ. 7. 147, Πλάτ. Θεαίτ. 174B, κτλ.· πρ. ἔχειν ἔν τινι Ξεν. Κύρ. 1, 3, 4, κτλ.· πρ. λαμβάνειν ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 2. 9· πρ. παρέχειν τινί, προξενῶ ἐνόχλησιν εἴς τινα, Ἡρόδ. 1. 155, Ἀριστοφ. Πλ. 19 κ. ἀλλ.· μετ' ἀπαρ., παρέχω εἴς τινα τὴν ἐνόχλησιν τοῦ νὰ κάμῃ .., Πλάτ. Φαίδων 115A, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 46, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 311· πραγμάτων .. ἀπαλλαγεὶς ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 270, πρβλ. **βόσκω** I. 2· ἄνευ πραγμάτων, σὺν πράγμασι Δημ. 14. 28, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 6· ἐνίοτε τίθεται ὡς γενικὴ λέξις μετά τινας μερικάς, ἐν τυραννίδι καὶ πλούτῳ καὶ πράγμασι Πλουτ. 2. 150C, ἔνθα ἴδε Wyttenb.·— σπανίως οὕτως ἐν τῷ ἐνικῷ, πρῆγμα παρέχειν Ἡρόδ. 7. 239· πρᾶγμα ἐστί τι Ξεν. Ἀν. 4. 1, 17. **6)** τὰ ὑλικὰ πράγματα, ὁ κόσμος καὶ τὰ στοιχεῖα ἐξ ὧν σύγκειται, εἴ τις ἐξ ἀρχῆς τὰ πρ. φυόμενα βλέψειεν Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 2, 1, πρβλ. Ἀριστ. Νεφ. 741· τὴν φύσιν καὶ τὰ πρ. μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πλουτ.

πραγμάτας, α, ὁ, ὄνομα ἱερατικοῦ ἀξιώματος, Ἐπιγρ. Παντικαπαίου, Comptes rendus de la commis. impér. arch. de St. Pétersb. 1876, σ. 215.

πραγμᾰτεία, ἡ, (πραγματεύομαι) ἡ μετ' ἐπιμελείας ἐπιδίωξις ὑποθέσεώς τινος ἢ ἀσχολίας, ἐπιμελὴς σπουδή, ἐπίπονος ἐργασία, Ἰσοκρ. 11D, 83E, Πλάτ. Κρατ. 403A, κ. ἀλλ., πρβλ. Stallb. εἰς Φαίδωνα 63A· πόνων πολλῶν καὶ πραγματείας Δημ. 101. 22· πλέονος εἶναι πραγματείας Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 10· ἡμάταιος πρ. [λογισμῶν], ἡ ματαία αὕτη προσοχὴ καὶ ἐνασχόλησις εἰς συλλογισμούς, Ξεν. Ἀπομν. 4. 7, 8. **II.** ἐπιχείρησις, ἐνασχόλησις, ἀσχολία, ἔργον, ἡ πρ. αὐτοῦ ἅπασα. εἰς τοῦτο τελευτᾷ Πλάτ. Γοργ. 453A· ἡ τοῦ διαλέγεσθαι πρ., ἡ εἰς τὴν διαλεκτικὴν ἐνασχόλησις, ὁ αὐτ. ἐν Θεομ. 161E·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ πολιτικοῦ .. πᾶσα ἡ πρ. περὶ πόλιν [ἐστὶ] Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 1, 1, πρβλ. Ἠθικ. Νικ. 2. 3, 10· ἡ δημηγορικὴ πρ., τὸ ἔργον τοῦ ῥήτορος, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 1. 1, 10· τῆς ἀναισχύντου πρ. ἀποστῆναι Αἰσχίν. 88. 19· αἱ ἄλλαι πρ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀρχαί, ὁ αὐτ. 55. 38·— πολυπραγμοσύνη, ἀσχολία περὶ δίκας κ.τ.τ., τὰς μὲν ἐργασίας αὐτοῖς καθίστη κερδαλέας, τὰς δὲ πραγματείας ἐπιζημίους Ἰσοκρ. 18C, 316D 317E, 318C·— ἐν τῷ πληθ., καθόλου, ὑποθέσεις, κάτω βλέπειν εἰς ἀνθρώπων πραγματείας Πλάτ. Πολ. 500C· πραγματειῶν μεθισταμένων Ἀντιφῶν 120. 14· ταραχαί, ἐνοχλήσεις, Δημ. 1412. 20· πρ. ἔχειν πρός τινα, ἔχειν ἀσχολίας .., Στράβ. 401.

III. ἡ πραγματεία ὑποθέσεώς τινος, ἡ τοῦ ἐπιπέδου πρ , ὡς ὁρισμὸς τῆς γεωμετρίας, Πλάτ. Πολ. 528D· ἡ Πλάτωνος πρ., τὸ τοῦ Πλάτωνος σύστημα ἢ δόγμα, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 6, πρβλ. 1. 5, 3:— ὡσαύτως ὁ τρόπος τοῦ πραγματεύεσθαι ὑπόθεσίν τινα, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 1. 15, 21. **2)** φιλοσοφικὴ πραγματεία, ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 1. 1, 1., 1. 2, 1, κ. ἄλλ.· τοῦ εἰδέναι χάριν ἡ πραγματεία ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 2. 3, 1· ἡ παροῦσα πραγματεία οὐ θεωρίας ἕνεκα ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 2. 2, 1·— ὡσαύτως ἡ ὑπόθεσις τοιαύτης πραγματείας, τρεῖς αἱ πρ. ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 2. 7, 3, πρβλ. Σοφ. Ἔλεγχ. 33. 18, κ. ἀλλ. **3)** ἱστορικὸν ἔργον, συστηματικὴ ἱστορία ἐν ᾗ τὰ συμβάντα ἐκτίθενται ἁμοῦ ὡς αἴτια καὶ ἀποτελέσματα, οὐχὶ ἁπλῶς κατὰ χρονολογίαν (πρβλ. **πραγματικός** II. 1), Πολύβ. 1. 1, 4., 1. 3, 1, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 13· Τρωϊκὴ πραγματεία, ἡ περὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, Ὑπόθ. εἰς Σοφ. Αἴαντα.

πραγμᾰτειώδης, ες, ὁ φαινόμενος ὡς πραγματεία, ἐργασία ἢ ἀσχολία (χωρὶς νὰ εἶναι τοιαύτη), παιδιὰ Πλάτ. Παρμ. 137B. —Ἐπίρρ. **-δῶς**, Εὐστ. 1762. 5.

πραγμᾰτ-ερᾱστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐργασίαν, Φιλόξ. ἐν Vol. Hercul. 1, 99.

πραγμάτευμα, τό, = **πραγματεία**, Εὐστ. Πονημάτ. 70. 62.

πραγμᾰτεύομαι, Ἰων. **πρηγμ-**· μέλλ. **-εύσομαι**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰωσήπου· ἀόρ. **ἐπραγματευσάμην**, Ἱππ. 1202A, Ξεν. Οἰκ. 10. 9, κτλ.· ἀλλὰ καὶ **ἐπραγματεύθην**, Ἰων. **ἐπρηγμ-**, Ἡρόδ. 2. 87, Ἰσοκρ. 249A· πρκμ. **πεπραγμάτευμαι**, Ἰσοκρ. 221A, Πλάτ. Φαίδων 99D, 100B, κ. ἀλλ., ἀλλὰ ὁ πρκμ. ὡσαύτως ἀπαντᾷ ἐπὶ παθ. σημ. ἴδε ἐν τέλ.· ἀποθετ.: (**πρᾶγμα**) Ἀσχολοῦμαι εἴς τι, φροντίζω, ἀπέδωκαν τὸν νεκρὸν οὐδὲν ἔτι πρηγματευθέντες Ἡρόδ., ἔ.θ' ἀνωτ., πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 437C· πρ περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 430D, κ. ἀλλ.· περί τι ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 187A, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 7, κτλ.· πραγματεύομαι ἐπί τινι, καταβάλλω κόπους πρὸς κατόρθωσιν πράγματός τινος, αὐτόθι 1. 3, 15· πρός τι Πλάτ. Ἐρυξ. 398A· πραγματεύονται ὅπως ἄρξουσι, ἀγωνίζονται ὅπως .., Ξεν. Λακ. 14. 5· καὶ μετ' ἀπαρ., ἀγωνίζομαι νὰ .., Πλουτ. Θεμ. 19. **2)** ἀσχολοῦμαι εἰς ἐργασίαν, δαπανῶ τὸν χρόνον μου εἰς ἐργασίαν, τὴν νύκτα, καθ' ὅλην τὴν νύκτα, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 26· πρ. καὶ κακοπαθεῖν τὸν βίον ἅπαντα Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 6, 6, πρβλ. 4. 1, 43· πραγματεύομαι ἀπὸ ἐμπορίας καὶ δανεισμῶν, κάμνω χρήματα ἐμπορευόμενος καὶ δανειζόμενος, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 59, πρβλ. Σύλλ. 17, κτλ. **II.** μετ' αἰτ. πράγμ., καταγίνομαι εἴς τι μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας, ἀσχολοῦμαι εἴς τι, Πλάτ. Πρωτ. 361D, Ἱππ. Μείζων 304C, κτλ.· ἐπιχειρῶ, τὸν δεύτερον πλοῦν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 99D. **2)** ἐπὶ συγγραφέων, πραγματεύομαί τι μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας, Ἀριστοφ. Νεφ. 526, Πλάτ. Ἀπολ. 22B· πραγματεύομαι περί τινος, περὶ φύσεως πάντα Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 8, 18· περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 2. 2, 1, κ. ἀλλ.· περί τι ὁ αὐτ. ἐν Μετὰ τὰ Φυσ. 5. 1, 3, κ. ἀλλ.· τοιαύτην οὐκ ἐπραγματεύθησαν ἀκριβολογίαν περὶ τὰς φλέβας ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 3, 5. **3)** ἐπὶ ἱστορικῶν συγγραφέων, ἐκτίθημι συστηματικῶς, τὰς πράξεις Πολύβ. 1. 4, 3· καὶ ἀπολ., οἱ πραγματευόμενοι, συστηματικοὶ ἱστοριογράφοι, πραγματικὴν ἱστορίαν συγγράφοντες, ὁ αὐτ. 5. 33, 5, κτλ.· πρβλ. **πραγματεία** III. 3. **III.** πρκμ. **πεπραγμάτευμαι**, ἐπὶ παθ. σημασ., τυγχάνω ἀκριβοῦς ἐξεργασίας καὶ ἐπιμελείας, ἀναλαμβάνων οὖν αὐτῶν τὰ ποιήματα, ἃ μοι ἐδόκει μάλιστα πεπραγματεῦσθαι αὐτοῖς Πλάτ. Ἀπολ. 22B, Παρμ. 129E, πρβλ. Ξεν. Ἱππ. 8. 10, Αἰσχίν. 24. 5· ὡσαύτως ἐν τῷ ἐνεστ., Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδήμ. 1. 4, 2.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 474.

πραγματευτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **πραγματεύομαι**, ὃν δεῖ πραγματεύεσθαι, τοῦτο πρ., ὅπως .., Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 14, 8· τῷ νομοθέτῃ πρ. περὶ τινος αὐτόθι 8. 1, 1. **II. -τέον**, δεῖ πραγματεύεσθαι, περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 1. 14, 5, πρβλ. 15. 1.

πραγμᾰτευτής, οῦ, ὁ, ἄνθρωπος τοῦ ἐμπορίου, ἔμπορος, πραγματευτής, Λατ. negociator, Πλούτ. 2. 525A, κτλ.· πρ. Πτολεμαίου, ὁ πράκτωρ αὐτοῦ ἢ πληρεξούσιος, Συλλ. Ἐπιγρ. 4299.

πραγμᾰτευτικός, ή, όν, ὁ εἷς ἐμπορικὰς ἐργασίας ἀσχολούμενος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱλ. 521.

πραγμᾰτίας, ου, ὁ, «ὁ πράγματα καὶ ἀηδίας παρίχων» Δ. Β. 58. 7.

πραγμᾰτικός, ή, όν, (πρᾶγμα) ὁ ἐπιτήδειος εἰς ἐνέργειαν ἢ ἀσχολίαν, ἐνεργητικός, δραστήριος, ἐν χρήσει ἐν τῇ μεταγενεστ. Ἑλλην. ἀντὶ τοῦ **πρακτικός**, μάλιστα ἐπὶ ἀνθρώπων ἐμπείρων τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, Πολύβ. 7. 11, 2., 7. 12, 2, κ. ἀλλ., πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 4897C, 7· οἱ πρ., ἀντίθετον τῷ οἱ στρατιωτικοί ὁ αὐτ. 14. 4, 13, πρβλ. 24. 5, 5, Κικ. πρ. Ἀττ. 2. 20· —ἐνίοτε ὡσαύτως ἐπὶ στρατιωτῶν καὶ τῶν ὁμοίων, ἄνδρες ἐνεργητικοί, Πολύβ. 1. 35, 5, πρβλ. 7. 11, 2·— ἐντεῦθεν ἡ ναμικὴ φράσις pragmatica sanctio ἢ jussio, αὐτοκρατορικὸν διάταγμα ἐπὶ δημοσίων ὑποθέσεων, Κῶδ. Ἰουστ., κτλ. **2)** παρὰ τοῖς Ρωμ. συγγραφεῦσι pragmaticus ἐκαλεῖτο ὁ ὑποβάλλων ἐπιχειρήματα εἰς τοὺς ῥήτορας καὶ δικηγόρους, ὁ διευθύνων δίκας κτλ., Cic. de Orat. 1. 45, 59, Ἰουβεν. 7. 123, Quintil. 12. 3, 4.

II. ἐπὶ πραγμάτων, **1)** ἐπὶ ἱστορίας, συστηματικὴ ἔκθεσις τῶν γεγονότων, Πολύβ. 1. 2, 8, κτλ.· πρβλ. **πραγματεία** III. **2)** ἰσχυρός, ἐπὶ φρουρίου, ὁ αὐτ. 4. 70, 10. **3)** ἐπὶ λόγου, ὁμιλίας, διαγωγῆς, κτλ., ἱκανός, φρόνιμος, ὁ αὐτ. 3. 116, 7., 36. 3, 1, κτλ.· — οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ. **-κῶς**, ὁ αὐτ. 2. 13, 1, κτλ. **III.** ὁ ἀναφερόμενος εἰς πραγματικὰ πράγματα, ὁ πρ. τόπος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὁ λεκτικός, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 1·— οὕτως ἐπίρρ. **-κῶς**, ἀντίθετον τῷ **ψυχικῶς**, Script. Myth. σ. 328 Westerm.

πραγμᾰτίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πρᾶγμα**, μηδαμινὴ ὑπόθεσις, μικρὰ καὶ ἀσήμαντος δίκη, Ἀριστοφ. Νεφ. 197, 1004, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 27, 16, κλπ.

πραγμᾰτιστήριον, τό, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **χρηματιστήριον**, Διόδ. 1. 1.

πραγμᾰτο-γράφέω, περιγράφω τι, Ἐκκλ.

πραγμᾰτο-δίφης [ῐ], ου, ὁ, ὁ ἐπιδιώκων δίκας, δικολόγος, Ἀριστ. Ὄρν. 1424.

πραγμᾰτο-ειδής, ές, ἐπίπονος, κοπώδης, ὀχληρός, Ἱππ. 618.25.

πραγμᾰτο-κοπέω, (κόπτω) ἀναμιγνύομαι εἰς ὑποθέσεις, εἶμαι πολυπράγμων, ῥαδιουργός, φίλος τῶν στάσεων καὶ τῶν ταραχῶν, Πολύβ. 29. 8, 10, κτλ.· πρβλ. **δημοκοπέω**, **δοξοκοπέω**.

πραγμᾰτο-λογέω, πραγματεύομαι συστηματικῶς, Ἀριστ. Ρητορ. π. Ἀλέξ. 32. 2, Φίλων 1. 554. **II.** ἐρίζω, φιλονεικῶ, Διογ. Λ. 9. 52.

πραγμᾰτο-μᾰθής, ές, εἰδήμων τῶν πραγμάτων, Σουΐδ.

πραγμᾰτο-ῥᾰφος [ᾰ], ὁ, ὁ συρράπτων πράγματα, προξενῶν ταραχάς, Γλωσσ.

πραγμᾰτώδης, ες, = **πραγματειώδης**, Ἰσοκρ. 208C.— Συγκρ. **-ωδέστερον**, Δημ. 427. 20.

πραγωρίτης, ου, ὁ, εἶδος οἴνου Ἡσύχ.

πρᾶγος, εος, τό, ποιητ. ἀντὶ **πράγμα**, Πινδ. N. 3. 10, Ἀποσπ. 75, Αἰσχύλ. Θήβ. 861, Πέρσ. 248, Σοφ., κτλ.· ὡσαύτως ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 112, Λυσ. 706. **2)** = **πράγματα**, ὑποθέσεις πολιτικαί, Αἰσχύλ. Θήβ. 2.

πράδησις, εως, ἡ, πέρδησις, τὸ πέρδεσθαι, Ἱππ. Προγν. 40, κτλ. (κατὰ τὰ Ἀντίγραφα τὰ μνημονευόμενα ὑπὸ τοῦ Littré 2, σ. 138· καινῶς **πέρδησις**)· πρβλ. **πέρδω**.

πραδίλη, ἡ, = **πεπραδίλη**, ὃ ἴδε.

πρᾶΐος, Ἐπίρρ. τοῦ **πρᾶος**.

πρᾰθέειν, ἴδε ἐν λ. **πέρθω**· ἀλλά, **πρᾰθείς**, ἴδε ἐν λ. **πιπράσκω**.

πρᾰΐδα, ας, ἡ, Λατ. praeda = λεία, Ἀθαν. I, 229B, Ἰω. Μόσχ. 3024B, κλπ.

πραιδεύω, τὸ Λατ. praedor, ληΐζομαι, λῃστεύω, κάμνω ἐπιδρομήν, Διώνος Κ. Ἀποσπ. Βατ. σ. 144, Κύριλλ. Σκυθ. ἐν Βίῳ Σάβ. 339B, Μαλάλ. 30, 21 κ. ἀλλ., Πέτρ. Σικ. 1301B.

πραίκων, ωνος, = **κήρυξ**, Ψευδο-Νικοδ. I. A. 1. 2, κλπ.

πραιπόσιτος, ὁ, τὸ Λατ. praepositus, Συλλ. Ἐπιγρ. 3497. 8, «οἱ πρεπόσιτοι τὴν αὐτὴν ἔχουσιν ἐξουσίαν τοῖς γενομένοις ἐπάρχοις πραιτωρίων ἢ πόλεων ἢ στρατηλάταις» Ἀρμενοπ. περὶ Ἀξιωμάτ. τίτλ. α', 6.

πραιτεξτᾶτος, ὁ, τὸ Λατ. praetextatus, Διόδ. 12. 53.

πραίτωρ, ωρος, ὁ, τὸ Λατ. praetor, = **ὕπαρχος**, **ἔπαρχος**, **στρατηγός**, Διώνας Κ. Ἀποσπ. 17, 13, Πορφ. Βίος Πλωτ. 58, 15, Σωκρ. 5, 8, σ. 577B, κλπ.— **πραίτωρ τῶν ὅπλων** praetor plebis = **νυκτέπαρχος**, Προκ. III, 116, 12, Ἰουστινιαν. Νεαρ. 13, 1, Σιμοκ. 261, 12. **2)** = δικαστὴς θέματος, Λέοντ. Τακτ. 4, 31· ὅτι ἐν τῇ γεν. πρέπει νὰ γράφηται **πραίτωρος** καὶ οὐχὶ **πραίτορος** ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 134-136.

πραιτωριανός, ή, όν, ὁ εἷς πραίτωρα ἀνήκων, δορυφόρος, σωματοφύλαξ, milites praetoriani, οἱ δορυφόροι ἢ σωματοφύλακες τῶν αὐτοκρατόρων, Δίων Κ. 53, 25, 5, Ζωναρ. 73, 19, Ἰουστινιαν. Νεαρ. 13, 3, κλπ.

πραιτώριον, τό, = Λατ. Praetorium, ἐν χρήσει παρὰ τῷ Εὐαγγ. κ. Ματθ. κζ', 27· ἡ ἐπίσημος κατοικία διοικητοῦ, «διοικητήριον», καὶ ἐν τῇ Ἐπ. πρὸς Φιλ. α' 13, λαμβάνεται συνήθως ὡς σημαίνουσα τὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀνάκτορα τοῦ Καίσαρος, ἀλλ' ἐν Ρώμῃ ἡ λ. Praetorium συνήθως ἐσήμαινε Castra Praetoriana, ἔπαρχος πραιτωρίου, ἴδε Συλλ. Ἐπιγρ. 2596, κ. ἀλλ.

πραίφεκτος, ὁ, τὸ Λατ. praefectus, = **προεστηκώς, προεστώς**. Ἰουστ. Μάρτ. Ἀπολ. 1 ἐν τέλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 5187b, κ. ἀλλ.

πρᾶκος, ὁ, ὁ καταδικαζόμενος εἰς πρόστιμον χρηματικόν, μόνον ἐν Δελφ. Ἐπιγρ., πρᾶκος ἔστω κατὰ τὸν νόμιον Συλλ. Ἐπιγρ. 1702· οὕτω, πρακτίμιος ἔστω αὐτόθι 1699, 1704, Ἀνεκδ. Δελφ. 5· **πράκτιμος** αὐτόθι 13. 19, 25, 29· ἴδε Κούρτ. σελ. 44.

πρακτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. ἐκ τοῦ **πράσσω**, ὃν δεῖ πράσσειν, Πλάτ. Πρωτ. 356C, κτλ. **II. πρακτέον**, δεῖ πράσσειν, Σοφ. Ο. Τ. 1439, Πλάτ. Πρωτ. 356B, κτλ.

πρακτήρ, Ἰων. **πρηκτήρ, ῆρος**, ὁ, (πράσσω) ὁ πράττων τι, ἐκτελεστής, πρηκτῆρά τε ἔργων Ἰλ. Ι. 443· ἀλλ' ἐν Ὀδ. Θ. 162, ναυτάων οἵ τε πρηκτῆρες ἔασιν, δηλ. ἔμποροι, Λατ. negotiatores· παίζων π., οἱ ἐμπορευόμενοι .., Μανέθων 6. 447· πρβλ. **πρᾶξις I, πραγματεύομαι I. 2. II.** = **πράκτωρ II. 1**, Θεμίστ. 114A, κτλ.

πρακτήριος, ον, ἀποτελεσματικός, δραστήριος, δραστικός, τύχη Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 523.

πράκτης, ου, ὁ, = **πρακτήρ**, Σουΐδ. ἐν λέξ. **ῥέκτης**. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 434.

πρακτικός, ή, όν, (πράσσω) ὁ εἰς τὴν πρᾶξιν ἀνήκων, ὁ πρὸς πρᾶξιν ἐπιτήδειος, ἀνυστικός, πρακτικός, ὡς παρὰ μεταγεν. τὸ **πραγματικός**· λεκτικοὶ καὶ πρ. καὶ μηχανικοὶ Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 1· φιλότεχνοι καὶ πρ. Πλάτ. Πολ. 476Δ· ζωὴ πρακτ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 7, 13, κτλ.· αἱ πρ. ἀρχαί, αἱ τῶν πράξεων, αὐτόθι 6. 12, 35· ἡ πρ. διάνοια, ἀντίθετον τῷ ἡ θεωρητική, αὐτόθι 6. 2, 3, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 5. 1, 2, π. Ψυχ. 3. 10, 2· καὶ ἡ πρακτικὴ (μετὰ τοῦ ἐπιστήμη ἢ ἄνευ αὐτοῦ), πρακτικὴ ἐπιστήμη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν θεωρητικήν, Πλάτ. Πολιτ. 258E, 259D· τὰ πρακτικά, ἐνέργεια, πρᾶξις, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 5. 1, 5. **2)** ἐνεργητικός, δραστήριος, ἱκανός, ἀποτελεσματικός, ὡσαύτως ὡς τὸ **πραγματικός**, τὸ πρακτικώτατον μέρος τῆς δυνάμεως, τὸ ἀποτελεσματικώτατον μέρος, Πολύβ. 1. 30, 9, πρβλ. 10. 23, 2· πρ. παρά τινος, ὁ κατορθώνων νὰ λάβῃ παρά τινος ἐκεῖνο, ὅπερ ποθεῖ νὰ λάβῃ, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 3· περί τι Πολύβ. 7. 10, 5. **3)** μετὰ γεν., ὁ ἱκανὸς νὰ κατορθώσῃ τι, τῶν καλῶν, τῶν δικαίων, κτλ., Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 9, 8., 5. 1, 3. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ἰσχυρός, δραστικός, οἶνου πρακτικώτερον Ἀριστοφ. Ἱππ. 91· Ἰταμότης ὀξεῖα καὶ πρ. Πλάτ. Πολιτ. 311A· [ἡ ὀργὴ] πρακτικώτερον τοῦ μίσους Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 34· πρ. βίος, βίος ἐνεργητικός, αὐτόθι 7. 3, 7· ἰαμβεῖον πρ., ἁρμόζον εἰς δραματικὴν πρᾶξιν, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 24, 11. **III.** Ἐπίρρ., πρακτικῶς διακεῖσθαι πρός τι Πολύβ. 6. 25, 4· συγκρ. **-ώτερον**, ὁ αὐτ. 5, 18, 7.

πρακτικωτάτως, σφόδρα πρακτικῶς, Ἰω. Τζέτζ. Ἀλληγορ. Ἰλ. Τ. 16.— **πρακτικωτέρως**, = **πρακτικώτερον**, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 369, Ἔκδ. Mil.

πρακτίμιος, πράκτιμος, ἴδε ἐν λ. **πρᾶκος**.

πρακτορεία, τὸ ἔργον ἢ ὑπούργημα τοῦ **πράκτορος**, τὸ εἰσπράττειν, Στοβ. Ἔκλογ. 2. 332.

πρακτόρεια, ας, ἡ, θηλ. τοῦ **πράκτωρ**, Ἀπολλώνιος Δ. περὶ Συνδ. 499, 28.

πρακτόρειον, τό, φυλακὴ ὀφειλετῶν δημοσίων χρημάτων, Ἐπιγραφ. Αἰγυπτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4957, 15.

πρακτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **πράσσω**· τὰ πρακτά, πράγματα τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ γείνωσιν, ἅτινα δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς σημεῖα ἠθικῆς ἐνεργείας, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 2, 1., 4. 6, 4, κτλ. **2)** ὁ δυνάμενος νὰ πραχθῇ, νηυσὶ πρηκτὰ κέλευθα = **ναυσιπέρατα**, Ποιητὴς ἐν Ruhnk. Ep. Crit σ. 192· ἀλλὰ πρβλ. **πράσσω I. II.** πρακτὸς ὑπό τινος, ὁ κληθεὶς ὑπό τινος ὅπως ἀποτίσῃ χρήματα, Συλλ. Ἐπιγρ. 2448, VII. 2 καὶ 22· πρβλ. **πράσσω V. 1.**

πρακτύς, ύος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **πρᾶξις**, Ἐτυμολ. Μέγ. 316, 34.

πράκτωρ, ορος, ὁ, = **πρακτήρ**, ὁ πράττων ἢ ἐκτελῶν, ἐκτελεστής, κατορθωτής, Ζεὺς ὅτου πρ. φανῇ Σοφ. Τρ. 251· πρ. τῶν ἀκουσίων Ἀντιφῶν 121. 39· μετὰ θηλ. οὐσιαστ., Κύπρις .. τοῦδ' ἐφάνη πρ. Σοφ. Τρ. 860. **II.** ἐν Ἀθήναις εἰσπράκτωρ φόρων, Ἀντιφῶν 147. 14, Ψήφισμ. παρ' Ἀνδοκ. 10 36, Δημ. 778. 18, Συλλ. Ἐπιγρ. 203-206· πρβλ. Λεξ. τῶν Ἀρχαιοτ. **2)** παρὰ ποιηταῖς, ὡσαύτως, ὁ ἀπαιτῶν καὶ λαμβάνων τιμωρίαν, τιμωρός, ἐκδικητής, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 646· πρ. αἵματος ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 319· φόνου Σοφ. Ἠλ. 953· οὕτως ὡς ἐπίθ. καὶ μετὰ θηλ. οὐσιαστ., σὺν ὄρκῳ καὶ χερὶ πράκτορι Αἰσχύλ. Ἀγ. 111.

Πράμνιος οἶνος, ὁ, Ἰλ. Δ. 639, Ὀδ. Κ. 235· καὶ **Πράμνιος**, Ἱππ. 610. 6, Ἀριστοφ. Ἱππ. 107, Ἀποσπ. 301, ἴδε Bgk. ἐν Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 2, σ. 1076, Ἔφιππ. ἐν Ἀθήν. 1.— Οἱ παλαιοὶ ἑρμηνευταὶ λέγουσιν ὅτι ἐκλήθη οὕτως ἐκ τινος ὄρους Πράμνου ἢ Πράμνης ἐν τῇ νήσῳ Ἰκαρίᾳ ἢ ἐκ τοῦ ὀνόματος τόπου τινὸς παρὰ τὴν Ἔφεσον ἢ Σμύρνην ἢ ἐν Λέσβῳ. Ὁ οἶνος οὗτος ἦν ἰσχυρὸς καὶ αὐστηρὸς τὴν γεῦσιν, Γαλην. Ἀεξ. Ἱππ.· ὅθεν ὁ Ἀριστοφ. (Ἀποσπ. 301) παραβάλλει πρὸς αὐτὸν ποιητάς τινας· ὁ Διοσκορ. ὅμως (5. 9) παριστᾷ αὐτὸν διάφορον.— Κάθ' Ἡσύχ.: «Πράμνειος οἶνος· ὁ ἀπὸ τῆς Πραμνίας ἀμπέλου, ἔστι δὲ ἐγκώμιον οἶνου, καὶ σκληρὸς οἶνος.» κατὰ δὲ Σουΐδ.: «Πράμνιος οἶνος, Ἀρίσταρχος ἐπιμελῶς τὸν ἡδὺν αἶνον πράμνιον ἔλεγε, τινὲς τὸν ὠνιον ἢ παραμόνιον, τινὲς ἀπὸ ἀμπέλου πραμνίας ὀνομαζομένης, οἳ δὲ ἰδίως τὸν μέλανα· ἔνιοι τὸν πραῦνοντα τὸ μένος, ὃν καὶ φαρμακίτην φασί. Ὄῆμος ὁ Δήλιος ἐν τρίτῃ ἐν Ἰκάρῳ Πράμνον πέτραν εἶναι ἀφ' ἧς τὸν οἶνον εἶναι».

πράμνη, ἡ, = **θίκελλα**, Ἡσύχ.· — οὕτω **πραμνημα**, τό, Πολυδ. Ζ', 150.

πράμος [ᾰ], ὁ, = **πρόμος**, ἀμφ. γραφὴ ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ 50.

πράν [ᾰ], Δωρ. συνῃρ. ἐκ τοῦ πρώην, πρότερον, πρίν, Θεόκρ. 3. 28., 5. 132, κτλ.· πρὰν ποκα 2. 115., 5. 81.— Ἡ ῥίζα, φαίνεται, ἠτο **πρό**, πρβλ. **πρίν**.

πρᾶνής, πρᾰνίζω, Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ τοῦ **πρηνής, πρηνίζω**.

πραξείδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πρᾶξις**, Ἐτυμολ. Μέγ. 230. 10· **πραξίδιον**, Σουΐδ., πρβλ. Ζηκίδην ἐν Χρηστ. Λεξ. ἐν λέξ.

Πραξῐ-δίκη, ἡ, θεότης τις παριστανομένη μετὰ γυμνῆς κεφαλῆς, εἰς ἣν αἱ κεφαλαὶ τῶν θυμάτων προσεφέροντο, Ὀρφ. Ἀργ. 31, Παυσ. 3. 22, 2.— Κατὰ Φώτ. «Πραξιδίκη· θεὸς ἧς κεφαλὴν μόνον ἐρύοντο», ἴδε καὶ Ἡσύχ.

πραξῐ-κοπέω, κυριεύω ἐξ ἐφόδου ἢ διὰ προδοσίας, πόλιν Πολύβ. 3. 69, 1· — ἐξαπατῶ, τινα ὁ αὐτ. 2. 46, 2.

πράξῐμος, ον, ἐπὶ χρημάτων, πράξιμον χρῆμα, τὸ δυνάμενον νὰ εἰσπραχθῇ, Πολύβ. 22. 26, 17.

πραξιωμεν, (= **πράξομεν**) Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Τίτ. L. et W. 70. 74.

πρᾶξις, -εως, Ἰωνικ. **πρῆξις, -ιος**, ἡ· (πράσσω)· — ἐμπορικὴ πρᾶξις, ἐμπορικὴ ἐπιχείρησις, πλεῖν κατὰ πρῆξιν, «κατ' ἐμπορίαν ἐπὶ τῷ ἰδίῳ κέρδει» (Σχόλ.) (πρβλ. **πρακτήρ**), Ὀδ. Γ. 72, Ι. 253· ἐπὶ πρ. πλεῖν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 397· πρῆξις δ' ἤδ' ἰδίη, οὐ δήμιος, ἰδιωτικὴ πρᾶξις ἢ ὑπόθεσις οὐχὶ δημοσία, Ὀδ. Γ. 82· πρῆξιν μηδὲ φίλοισιν ὅμως ἀνακοίνεο πᾶσιν Θέογν. 73· π. οὐρία Αἰσχύλ. Χο. 814· ἀπὸ ταύτης τῆς πρ. Θουκ. 3. 114· πρ. περί τινος, ἡ ἐνέργεια ὡς πρὸς .., ὁ αὐτ. 6. 88. **2)** τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ τέλος ὑποθέσεώς τινος· μάλιστα καλόν, αἴσιον ἀποτέλεσμα, οὗ γάρ τις πρῆξις πέλεται .. γόοιο, «τίποτε δὲν γίνεται», οὐδὲν κατορθοῦται διὰ τῶν δακρύων Ἰλ. Ω. 524 (ὅπερ ἐκφέρεται κατωτέρω 550, διὰ τοῦ οὔ τι πρήξεις ἀκαχήμενος)· οὕτω, οὔ τις πρῆξις ἐγίγνετο μυρομένοισιν Ὀδ. Κ. 202, 568· ᾧ λυμαινόμεθα τὴν πρᾶξιν, οὗ σκοποῦμεν νὰ καταστρέψωμεν τὴν ἐπιχείρησιν, Ξεν. Ἀν. 1. 3, 16· πρᾶξιν φίλαν διδόναι, εὐτυχὲς ἀποτέλεσμα, Πινδ. Ο. 1. 136· πρ. οὐρίαν θέλων Αἰσχύλ. Χο. 814· ταχεῖα δ' ἦλθε χρησμῶν πρ., ἐκπλήρωσις, ἀποτέλεσμα αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 739· ἄνευ τούτων οὐκ ἂν εἴη πρ. Ξεν. Κυν. 2. 2. **II.** ἐνέργεια, ἐκτέλεσις, κακότητος Θέογν. 1026· αἱ τῶν ἀγαθῶν πρ. Πλάτ. Χαρμ. 163D· ἡ πρ. τῶν ἔργων Ἀντιφῶν 125. 5· πρ. πολεμική, ποιητική, πολιτική, κτλ., Πλάτ., κτλ.· — ἐνέργεια, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πάθος**, Πλάτ. Νόμ. 876D· πρὸς τὰ **ἕξις**, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 434A· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὁμιλεῖν, Δημ. 66. 7 καὶ 19., 1414. 14· ἐν ταῖς πράξεσιν ὄντα τε καὶ θεώμενα, ἐν τῷ πρακτικῷ βίῳ, Πλάτ. Φαίδρ. 271D· ἐν Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 6. 2, **πρᾶξις**, (ἐνέργεια) διακρίνεται ῥητῶς ἀπὸ τῆς **θεωρίας** καὶ ἀπὸ τῆς **ποιήσεως**, ὡς καὶ ἀπὸ τῆς **προαιρέσεως**, πρβλ. 1. 1, 1., 10. 8, 5, Πολιτικ. 1. 2, 6. **2)** ἐνέργεια, ἄσκησις, χειρῶν, σκελῶν, στόματος, διανοίας Πλάτ. Λαχ. 192A. **3)** κατ' εὐφημισμὸν ἐπὶ τῆς σαρκικῆς μίξεως καὶ συνουσίας, Πινδ. Ἀποσπ. 236, Αἰσχίν. 22. 35, κτλ.· πλῆρες, ἡ πρ. ἡ γεννητικὴ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 2, 2· πρβλ. **πράσσω II. 3. III.** ἐνέργεια, πρᾶξις, Σοφ. Ο. Τ. 895, Ο. Κ. 560, κτλ.· μιᾶς οὐ μνησθήσομαι πράξεως Ἰσοκρ. 259A, πρβλ. Πολύβ. 3. 19, 11, κτλ. **IV.** ὡς τὸ τὸ εὖ ἢ κακῶς πράσσειν, ἡ κατάστασίς τινος καλὴ ἢ κακή, ἡ τύχη, ἀπέκλαιε .. τὴν ἑωυτοῦ πρ. Ἡρόδ. 3. 65, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 635, Σοφ. Αἰ. 790. 792· εὐτυχὴς πρ., ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 294· κακαὶ πράξεις ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1305. **V.** ἀγωγή, δεξιότης, πρακτικὴ ἱκανότης, Πολύβ. 2. 47, 3., 4. 77, 1· — ὡσαύτως, δεξιότης ἐπὶ τῆς ἐννοίας τῆς ἐξαπατήσεως, ὁ αὐτ. 2. 9, 2· κατά τινος ἢ ἐπί τινα ὁ αὐτ. 4. 71, 6, κτλ. **VI.** ἡ ἀπαίτησις καὶ εἰσπράξεις χρημάτων, ἡ εἰσπραξις ὀφειλομένων, καθυστερουμένων κτλ., π. συμβολαίων Ἀνδοκ. 12. 8 τοῦ μισθοῦ Πλάτ. Πρωτ. 328B· τελῶν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 425D· κατὰ Ἀρτέμωνος .. ἔστω ἡ πρᾶξις τοῖσι δανείσασι, οἱ δανεισταὶ ἂς κινήσωσιν ἀγωγὴν εἰσπράξεως κατὰ τοῦ Ἀρτέμωνος, Δημ. 926. 27· αἱ πρ. τῶν κατα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δικασθέντων Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 8· — ἐντεῦθεν πρᾶξιν λαβεῖν = δίκην λαβεῖν, βαρβάρων χάριν γάμων πρᾶξιν ὡς Ἑλλὰς λάβοι Εὐρ. Ι. Δ. 272. **VII.** ἐν τῷ πληθ., δημόσιος ἢ πολιτικὸς βίος, ἡ περὶ τὰς πρ. ἐπιστήμη Δημ. 1414. 4· — βραδύτεραν ἐν τῷ ἐνικῷ, δημόσιον ὑπούργημα, Ἡρωδιαν. 5. 1, κτλ. **VIII.** ἡ διδασκαλία ῥητοροδιδασκάλου ἢ φιλοσόφου, Μαρῖνος ἐν βίῳ Πρόκλου 22, κλπ.

πρᾶ-ύνως, Ἐπίρρ. μετὰ πραότητος, πράως, Ἀριστοφ. Βάτρ. 856, Διὶ. π. Ζ. 5. 39. (Ἐτυμολογούμενον ὡς ἐκ τοῦ **πραύνους**, διότι τύπος **πρᾶων=πρᾶος**, δὲν ὑπάρχει, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 403).

πρᾶος, ον, ὡσαύτως πραΰς, Ἰων. **πρηῦς**, εἶα. Ῡ· — ἡ κλίσις ποικίλλει μεταξὺ τῶν δύο τύπων: — ἐκ τοῦ **πρᾶος** λαμβάνεται ἅπας ὁ ἐνικὸς παρ' Ἀττ., πλὴν ὅτι τὸ θηλ. εἶναι ἀείποτε **πραεῖα** (**πρᾶος** ὡς θηλ. εὑρηται μόνον ἐν Πλουτ. 2. 168D)· ἐν ᾧ τὸ ἐνικ. **πραΰς**, Ἰων. **πρηῦς**, κεῖται πρρ' Ἐπικ. καὶ Αυρ. ποιηταῖς· — ἐν τῷ πληθ., ἔχομεν ὀνομ. **πρηεῖς** Ἱππ. 948Δ, **πρηεῖς** Ἀνθ. Π. 5. 209, **πρᾶοι** Πλάτ. Πολ. 562D, κτλ.· θηλ. **πρηεῖαι** Ἀνθ. Π. 6. 244· οὐδ. **πραέα** Ξεν. Οἰκ. 15. 9, Ἱππ. 9. 10, κτλ., **πρᾶα** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 1 ἐν τέλει, Φίλων 2. 351· γεν. **πραέων** Ξεν. Ἀν. 1. 4, 9· δοτ. **πραέσι** Πλάτ. Νόμ. 888Δ, 930Α, θηλ. **πράεις** Συλλ. Ἐπιγρ. 1598· αἰτ. **πραεῖς** Πολύβ., κτλ., **πράους** Ἰσοκρ. 38Β. — Συγκρ. **πραότερος**, Λυσ. 160. 4, Πλάτ. Τίμ. 85Λ, κτλ.· Ἰων. **πρηΰτ-** Ἡρόδ. 2. 181· — ὑπερθ. **πραότατος**, Πλάτ. Φαίδων 116C, κτλ.· Ἰων. **πρηΰτατος** Φιλόδημ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 349, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 937. Ὁ τύπος **πρᾶος** (μετὰ φ) εὑρηται συχνάκις ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις καὶ ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Φώτ., Ἐτυμ. Γουδ. 478. 31· ἀλλὰ **πρᾳΰς** οὐδαμοῦ. **Ἥπιος**, μαλακός, γλυκύς, ἀντίθετον τῷ **χαλεπός**, λέξις μεθ' Ὅμ. **1)** ἐπὶ πράγμ., πρηῢ αἴλας Ὕμν. Ὅμ. 7. 10· **πραΰς** βαρος Πινδ. Π. 4. 241· ἐπὶ νόσων, ἥπιος, ἐλαφρός, Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὡσαύτως, **πραεῖα** ἰατρεία ὁ αὐτ. π. Ἀρθρ. 832· ἐπὶ ἤχου, μαλακός, γλυκύς, τὴν φωνὴν **πραοτέραν** ποιοῦσιν Ξεν. Συμπ. 1, 10· ἄνεμος Ἀνθ. Π. 6. 349· ὠδῖνες αὐτόθι 244· κέντρον αὐτόθι 229, κτλ. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἥπιος, μαλακός, εὐγενὴς τοὺς τρόπους, ὡς καὶ νῦν, **πρᾶος, πραΰς** ἀστοῖς Πινδ. Π. 3. 124· πᾶσιν ἴλεώς τε καὶ **πρᾶος** Πλάτ. Πολ. 566Ε· **πρᾶος πρός** τινα αὐτόθι 375C· **πρᾶος** τὸ ἦθος ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 243C· **πρᾶος** ἐν τοῖς λόγοις ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 303D· — μάλιστα μετὰ προηγηθεῖσαν ὀργήν, Ἡρόδ. 2. 181 (πρβλ. **πραότης**)· ὁ θηρ ὃδ' ἡμῖν **πρᾶος**, ἐπὶ τοῦ Βάκχου, Εὐρ. Βάκχ. 436· — οὕτως ἐπὶ ἵππου, ἀλλήλοις **πραότεροι** Ξεν. Κύρ. 2. 1, 29· ἐπὶ ἄλλων ζώων, ἡμέρος, Ἰχθύων μεγάλων καὶ **πραέων** ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 1. 4, 9, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 1· ζῷα..**πραέα πρὸς** τοὺς ἀνθρώπους Ξεν. Οἰκ. 15. 9. **3)** ἐπὶ πράξεων, λόγων, ἠθῶν κλπ., ἥπιος, μαλακός, τιμωρίαι **πραότεραι** Πλάτ. Νόμ. 867Β· ἡδοναὶ **πραότεραι** αὐτόθι 815Ε· λόγοι, ἦθος, φύσις ὁ αὐτ.· τὰ **πραέα**, θωπεῖαι, Ξεν. Ἱππ. 9. 10· **πραότερα** πάσχειν Πλάτ. Κρίτων 49Β. **II.** ὁ καταπραΰνων τινά, ἐξημερῶν, δαμάζων, φάρμακον **πραῢ** τεΐνων ἀμφὶ γένυν, ἐπὶ χαλινοῦ, Πινδ. Ο. 13. 121· **προκινεῖν** αὐτὸν [τὸν ἵππον] ὡς **πραοτάτοις** σημείοις Ξεν. Ἱππ. 9. 3. **III.** Ἐπίρρ. **πράως** (ἐκ τοῦ **πρᾶος**), μετὰ πραότητος, ἡμέρως, ἡπίως, **πείθωμεν τοίνυν** αὐτὸν **πράως** Πλάτ. Πολ. 589C· ἐν τῇ νῦν παρεστώσῃ ξυμφορᾷ, ὡς ῥᾳδίως αὐτὴν καὶ **πράως** φέρεις ὁ αὐτ. ἐν Κρίτ. 43Β· **πράως** ἔχειν **πρός** τι ὁ αὐτ. ἐν Λύσ. 211Ε· **πράως** λέγειν τὸ πάθος, λέγειν μετ' ἀπαθείας, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 14· **πράως** διακεῖσθαι, ἀντίθετον τῷ ὀργίζεσθαι, Δημ. 573. 24· **πράως** οὐ πικρῶς ὁ αὐτ. 315. 15· — συγκρ., **πραότερον προδιδάσκειν**, κολάζειν Πλάτ. Γοργ. 489D, Φαίδων 94D· **πραοτέρως** ἔχειν τινὶ Ἰωσήπ. Δ. Ι. 17. 6, 4· — ὑπερθ., φέρειν .. ὡς **πραότατα** Πλάτ. Πολ. 387Ε. **2)** μεταγεν. τύπος **πραέως** (ἐκ τοῦ **πραΰς**), Διόδ. 1. 36, Δικαίαρχ., κλπ. — πρβλ. ὡσαύτως **πραΰνως**.

πραότης, ητος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡμερότης, ἀντίθετον τῷ **χαλεπότης**, Λυσ. 106. 15, Ἰσοκρ. 38C, Πλάτ. Πολ. 558Δ, κτλ.· ἀντίθεταν τῷ **ἀγριότης**, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 197D· κυρίως τὸ ἀντίθετον τῆς **ὀργιλότητος**, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 5, Ῥητορ. 2. 3, 1· — ἐν τῷ πληθ., Ἰσοκρ. 106Δ· — **πραότης** εἶναι τύπος μεταγεν., Συλλ. Ἐπιγρ. 2788, Ἐκκλ.

πρᾰπίδες, αἱ, δοτ. **πραπίσιν** Πινδ. Ο. 2. 171, Ἐπικ. **πραπίδεσσι**· — ποιητ. λέξις· **1)** κυρίως = **φρένες**, τὸ μεταξὺ θώρακος καὶ κοιλίας διάφραγμα, ἑδαλ' ἦπαρ ὑπὲρ πραπίδων Ἰλ. Δ. 579, Ν. 412, Ρ. 349 — ἀκολούθως, ἐπειδὴ τοῦτο ἐθεωρεῖτο ἕδρα τῆς διανοητικῆς δυνάμεως καὶ τοῦ αἰσθητικοῦ, **2)** ὡς τὸ **φρένες**, ὁ νοῦς, ἡ διάνοια, ἰδυίῃσι **πραπίδεσσιν** Ἰλ. Α. 608, Σ. 380, κτλ.· περὶ μὲν **πραπίδες**, περὶ δ' ἔστι νόημα Ἡσ. Θ. 656· — ὡς ἕδρα τῆς ἐπιθυμίας, ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς καρδίας, ἀπὸ **πραπίδων** ἧλθ' ἵμερος Ἰλ. Ω. 514· ἔσχεν ἄκοιτιν ἀραρυῖαν **πραπίδεσσιν**, γυναῖκα «τῆς καρδίας του», Ἡσ. Θεογ. 608· πάσῃσιν ὀρέγεσθαι **πραπίδεσσιν** Ἐμπεδ. 430· **πραπίδων** πλοῦτος αὐτόθι 300. 420· ὡσαύτως παρὰ Πινδ. Ο. 10 (11), 10, Π. 4. 500, καὶ ἐν τοῖς λυρικοῖς χωρίοις τῶν Τραγ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 380. 802, Εὐρ. Ἀνδρ. 481· — τὸ ἐνικὸν **πραπίς, ίδος**, εἶναι σπάνιον Πινδ. Π. 2. 113, Ἀποσπ. 228, Εὐρ. Βάκχ. 428, 999 (λυρ.), Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 597.

πρᾰσεῖος, α, ον, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **πράσινος**, Πολυδ. Ι', 42.

πρᾰσιά, Ἰων. **-ιή**, ἡ, τετράγωνον χώρισμα κήπου ἴνθα ἐφύτευον λαχανικὰ (κυρίως πράσα) ἢ ἄνθη, κοινῶς «βραγιά», ἴνθα δὲ κοσμηταὶ **πρασιαὶ** παρὰ νεῖατον ὄρχον παντοῖαι πεφύασιν Ὀδ. Η. 127., Ω. 247, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 4, 3, κλπ.· ἀνθῶν **πρασιαί** Λόγγος 4. 2· πρβλ. **ἄνθηρον**· — μεταφορ., **πρασιαὶ πρασιαί**, κατὰ δμάδας, ἢ «συντροφίας», Εὐαγγ. κ. Μάρκ. Ϛ', 40. (Πιθαν. «τόποι λαχανηφόροι, ἀπὸ μέρους τῶν πράσων κληθέντες, ἀφ' ὧν καὶ τὸ χρῶμα **πράσινον**» Εὐστ.).

πρᾰσιάζω, = πρασίζω, Νικηφ. Βλεμμ. **II.** διαιρῶ εἰς πρασιάς, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ.

πρᾰσινόγ, όν, = πράσινος, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 1. 5.

πρᾰσίζω, (**πράσον**) εἶμαι **πράσινος** ὡς **πράσον**, ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ **πράσου**, Διοσκ. 3. 94., 4. 155.

πρᾰσῖμος, ον, (**πρᾶσις**) πρὸς πώλησιν, Λατ. venalis, Πλάτ. Νόμ. 847Ε, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 42.

πρασιμοχθος, ὁ, ἡ, λέξις ἐφθαρμένη ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 986, ἧς ἡ πιθανωτάτη διόρθωσις εἶναι ἡ τοῦ Heimsöth **περισσόμοχθοι**.

πρᾰσῑνίζω, = πρασίζω, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 617, κτλ.

πρᾰσῑνο-ειδής, ές, ὁ ἔχων χρῶμα πράσινον οἷον τὸ τοῦ πράσου, Ὀλυμπιόδ. ἐν Schneid. Ecl. Phys. σ. 397.

πρασινορ(ρ)όδινοι ἀετοί, ἀετοὶ ἔχοντες χρῶμα πράσινον καὶ ῥόδινον, Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. α. 578, ἔκδ. Βασ. — Ἀκρ. ἔπος στίχ. 342, ἔκδ. Μηλιαράκη.

πρᾰσῖνος, ον, (**πράσον**) ὁ ἔχων χρῶμα πράσινον ὡς τὸ **πράσον**, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 2, 5., 3. 4, 23, κ. ἀλλ. **2)** λίθος **πράσ.** = **πρασῖτις**, Ἐπιφάν. περὶ τῶν 12 Λίθων 3. **3)** οἱ **πράσινοι**, φατρία τις ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ τῆς Ῥώμης, Gataker εἰς Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 1. 5, Ἰουβεν. 11. 196, Gibbon κεφ. 40· τὸ **πρ.** (ἐξυπακ. **μέρος**), Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 4, 4· οὕτω καὶ **πράσιος** παρὰ Δίωνι Κ. 73. 4., 79. 14.

πρασινόω, ποιῶ τι **πράσινον**, Παθητ., **πεπρασίνωται** ταῖς βοτάναις, εἶναι ὁλοπράσινος ἐκ τῶν βοτανῶν, Ἀνώνυμ. ἐν Κραμ. Ἑλλ. Ἀνεκδ. Ὀξ. ΙΙΙ, σ. 220, 27.

πρᾰσῑνώδης, ες, = πρασινοειδής, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 4. 28.

πράσιον, τό, βοτάνη τις, ἴσως τραγορίζανον, Λατ. marrubium, Ἱππ. 681. 3, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 2, 5, Διοσκ. 3. 119. **II.** ὑδρόβιόν τι φυτόν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 2, 24.

πράσιος, ον, = πράσινος, Πλάτ. Τίμ. 68C· πρβλ. **πράσινος**.

πρᾰσιόω, = πρασιάζω, Ἀκύλ. ἐν Ἰωὴλ Δ, 20, Παλ. Διαθ.

πρᾰσις, εως, Ἰων. **πρῆσις, ιος**, ἡ (**πιπράσκω**)· — πώλησις, ὠνή τε καὶ πρῆσι (Ἰων.) χρέονται Ἡρόδ. 1. 153, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 756, Πλάτ. Σοφιστ. 223D· ἐπὶ πρήσι, πρὸς πώλησιν, Ἡρόδ. 4. 17· κατὰ **πρᾶσιν** Ἑρμιππος ἐν «Φορμοφόροις» 1. 15· **πρᾶσιν** ἀγῶνος ποιεῖσθαι Αἰσχίν. 16. 22· εὑρεῖν πρ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 477· πρ. αἰτεῖν Εὔπολις ἐν «Πόλεσι» 33· — πληθ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 10.

πρᾰσίτης οἶνος, ὁ, οἶνος παρεσκευασμένος διὰ **πρασίου**, Διοσκ. 5. 58· ἀλλά, **II. πρασῖτις**, ίδος, ἡ, πολύτιμός τις λίθος, πιθ. ἡ σμάραγδος (ἐκ τοῦ **πράσον**, ἔχουσα τὸ χρῶμα τοῦ **πράσου**), Θεοφρ. π. Λίθ. 37.

πρᾰσο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς **πράσον**, Ἱππ. Προγν. 40, Ἀριστ. π. Χρωμ. 5. 6, κτλ.

πρᾰσόεις, εσσα, εν, (**πράσον**) = τῷ προηγ., Ὀππ. Ἁλ. 1. 107.

πρᾰσο-κουρίς, ίδος, ἡ, (**κείρω**) κάμπη τις κατατρώγουσα τὰ **πράσα**, καθ' Ἡσύχ. «ξῦρον χλωρὸν κεῖρον τὰ ἐν τοῖς κήποις λάχανα», Ἀριστ. π. Ζ. Ἰστ. 5. 19, 12, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 7. 5, 4, Στράττις ἐν Ἀδῆλ. 1· πρβλ. **κάμπη**.

πρᾰσό-κουρον, τό, (**κείρω**) βρέπανον δι' οὗ κείρουσι τὰ **πράσα**, Ἀνθ. Π. 11. 203.

πράσον [ᾰ], τό, ὡς καὶ νῦν, Χιωνίδης ἐν «Πτωχοῖς» 4, Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 621, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 7. 4, 2, κτλ.· πρ. κεφαλωτόν Διοσκ. 2. 179· **πράσα** τὰ κειρόμενα Ἀρτεμ. 4. 67. **II.** θαλάσσιόν τι φυτὸν ὅμοιον **πράσῳ**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 6, 2, Πλίν. (Ἐντεῦθεν κατὰ μετάθεσιν γραμμάτων **πάρσον, πάρρον**, Λατ. porrum).

πρᾰσόργη, ἡ, = **πρασόκουρον**, Ἡσύχ.

πρᾰσό χρους, ουν, (**χρόα**) ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ **πράσου**, Τζέτζ. Ἰστ. 8. 971.

Πρασσαῖος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **πρασαῖος** (= **πράσινος**) ὡς τὸ **πράσον πράσινος** ὄνομα βατράχου ἐν τῇ Βατραχομ. 255· — οὕτω **Πρασσο-φάγος, ον**, ὁ τρώγων **πράσα**, αὐτόθι 229.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πράσσω, Ἐπικ. κ. Ἰων. **πρήσσω**, Ἀττ. **πράττω** (πρῶτον παρ' Ἀριστοφ. καὶ Ξεν.)· — μέλλ. **πράξω**, Ἰων. **πρήξω**· — ἀόρ. ἔπραξα, Ἰων. ἔπρηξα, — πρκμ. **πέπρᾶχα**, Ἰων. **πέπρηχα** Ἡρόδ. 5. 106· ὑπερσ. **ἐπεπράχειν** Ξεν.· πρκμ. δ' **πέπρᾶγα**, Ἰων. **πέπρηγα** (λέγει ὁ Μοῖρ. 293, καὶ ὁ Φρύνιχ. ἐν Α. Β. 60, ὅτι τὸ μὲν **πέπραχα** εἶναι ἑλληνικός, τὸ δὲ **πέπραγα** Ἀττ. τύπος τοῦ πρκμ.· ἀλλ' ἀμφότεροι οἱ τύποι ἀπαντῶσι παρὰ τοῖς δοκίμοις, καὶ τὸ μὲν **πέπραχα** εἶναι μεταβ. πλὴν παρὰ μεταγεν., οἷον, Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 35· τὸ δὲ **πέπραγα** συνήθως ἀμετάβ., ἴδε κατωτ. IV· ὄφελον παρὰ Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ὑπερβόλῳ» 2 διορθωτέον **πέπραγα**)· — Μέσ. μέλλ. **πράξομαι** Ξεν.· ἀόρ. **ἐπραξάμην** Σοφ. Ο. Τ. 287, Θουκ., κλπ. — Παθ. μέλλ. **πραχθήσομαι** Αἰσχίν. 67. 33, Ἀριστ., κλπ.· μέλλ. γ' **πεπράξομαι** Τραγικ.· — ἀόρ. **ἐπράχθην** Τραγικ.· — πρκμ. **πέπραγμαι** Σοφ., κλπ.· ἀλλ' ὁ πρκμ. οὕτως ἐνίοτε κεῖται ἐπὶ μέσης σημασ., ἴδε κατωτ. V. 2, καὶ πρβλ. **διαπράσσω**. (Ἡ ῥίζα εἶναι πιθ. ἡ αὐτὴ τῇ τοῦ **περάω**, ἴδε κατωτ. I.) [ᾰ φύσει, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Ἰων. τύπου **πρήσσω**· ὅθεν ὁ τονισμὸς ἐν ταῖς λ. **πρᾶγμα**, **πρᾶξις**, **πράττε**, κτλ.]. Ἡ πρώτη σημασία φαίνεται ὅτι ἦτο ἡ τοῦ περᾶν, διέρχεσθαι, ὃς τόσον ἄλλα πρήσσοντες ἀπῆμεν Ὀδ. Ι 491· ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον Ἰλ. Ξ. 282, Ψ. 501· ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον Ὀδ. Ν. 83· ὁδὸν πρήσσουσιν ὁδῖται Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 203· ὡσαύτως μετὰ γεν. (πρβλ. **διαπρήσσω**, **ἀτύζομαι**, **πονέω**), ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο Ἰλ. Ω. 264, Ὀδ. Ο. 219· ὄφρα πρ. ὁδοῖο Ο. 47· ἵνα πρήσσησιν ὁδοῖο Γ. 476. — Δῦτη εἶναι καθαρῶς Ἐπικὴ χρῆσις. Αἱ φράσεις πρ. κέλευθον, πρ. ὁδοῖο ἠδύναντο νὰ ἑρμηνευθῶσιν, ἐκτελῶ ὁδοιπορίαν ἢ μέρος ὁδοιπορίας, ὡς τὸ Λατ. iter conficere, ἀλλ' οὐδέμία τοιαύτη ἑρμηνεία ἁρμόζει εἰς τὴν φράσιν ἄλλα πρήσσοντες (ἣν ὁ Ῥιανὸς ἤθελε νὰ μεταβάλῃ εἰς πλήσσοντες)· καὶ οἱ παλαιοὶ ἑρμηνευταὶ συμφώνως διακρίνουσι τὴν σημασίαν ταύτην τοῦ **πρήσσω** καὶ **διαπρήσσω**, προστιθέντες ὅτι τὸ **πρήσσω** ἔκειτο οὖϊν μόνον ἐν τῷ ἐνεστ., Ἀνίκδ. Ὁτων. 1. 355, Ἐτυμολ. Μέγ. 688. 1, πρβλ. Εὐστ. 1779. 27, Buttm. Lexil. ἐν λ. **II**. συνήθως, κατορθώνω, ἐκτελῶ, ἐπιτελῶ, πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεαι Ἰλ. Α. 562., Σ. 357, Ὀδ. 2. 194· οὔτι πρήσσει, οὐδὲν κατορθοῖ, Ἰλ. Α. 552, κτλ.· χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, σὺ δ' ἐτώσια πόλλ' ἀγορεύσεις Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 400· ἓν τ' ἀγωνίοις ἀέθλοισι πεθεινὸν κλέος ἔπραξεν, ἐκτήσατο, Πινδ. Ι. 5 (4), 10· ἔπραξε δεσμόν, «ἤρυσε καὶ κατειργάσατο» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. ἐν Π. 2. 74· ἀλλ' ἐπέων γλυκὺν ὕμνον πράσσετε, «διανύσατε καὶ πράσσετε τοὺς ἡδυτάτους διὰ λόγων ὕμνους» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. ἐν Ν. 9. 7· λεόντεσσιν ἀγροτέροις ἔπρασσεν φόνον, ἐπέφερεν αὐτοῖς φόνον, ἐφόνευεν αὐτούς, αὐτόθι 3. 81· πρ. τὴν Κυπρίων ἀπόστασιν Ἡρόδ. 5. 113· πρ. εἰρήνην, φιλίαν, ἐπιφέρω, κατορθώνω, Δημ. 30. 16., 281. 19· ὡσαύτως, ἐπιχειρῶ, διαπραγματεύομαι, σχεδιάζω, τι Ἀνδοκ. 24. 16· — μετὰ δοτ. προσ., πρ. τινὶ φίλα Αἰσχύλ. Πρ. 660· χάριν τινὶ Εὐρ. Ἴων 37, πρβλ. 895, Ἡλ. 1133, κτλ.· Ἀτρεῖδαι φωτὶ παντουργῷ φρένας ἔπραξαν (δηλ. τὰ ὅπλα) κατώρθωσαν διὰ δόλου νὰ τὰ λάβῃ ἐκεῖνος (δηλ. ὁ Ὀδυσσεύς) Σοφ. Αἴ. 446· — πρ. ὥστε .., Λατ. efficere ut .., Αἰσχύλ. Εὐμ. 896. — Παθ., πέπρακται τοὔργον ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 75· φεῦ φεῦ πέπρακται Εὐρ. Ἱππ. 680· τὰ πεπραγμένα, Λατ. acta, Πινδ. Ο. 2. 29, κτλ.· ἡ ἐπὶ τοῖς πεπρ. ἀδοξία Δημ. 12, 19. τὰ πεπρ. λῦσαι ὁ αὐτ. 724. 24· οὕτω, τὰ πραχθέντα Αἰσχύλ. Πρ. 683, κτλ.· τὰ ἔργα τῶν πραχθέντων Θουκ. 1. 22· τό γε πραχθὲν ἀγέννητον θεῖναι Πλάτ. Πρωτ. 324Β. **2)** ἀπολ., ἐπιτελῶ τι, ἐπιτυγχάνω, κατορθώνω, ὃς Τηλέμαχον πρήξαντα νέεσθαι Ὀδ. Γ. 60· ἔπρηξε καὶ ἔπειτα Ἡ. Σ. 357· πρῆξαι δ' ἀργαλέον τι Ὀδ. Π. 88· — οὕτως, οὐδέ τι ἔργον ἐνθάδ' ἔτι πρήξει Τ. 324· — ἴδε κατωτ. IV. **3)** ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, Θεόκρ. 2. 143· ἴδε **πρᾶξις** II. 3. **4)** καθιστῶ, κάμνω, (πρβλ. **ποιέω** III), Νηρηΐδων τινὰ πρ. ἄκοιτιν Πινδ. Ν. 5. 66. **5)** καταγίνομαι, ἀσχολοῦμαι εἴς τι, οὐ μὲν τά σαυτῆς πρᾶσσ' ἐμοὶ δὲ σύ, ἔἐνε, τάληθὲς εἰπὲ Σοφ. Ἠλ. 678· πράττων ἕκαστος τὰ ἑαυτοῦ Πλάτ. Φαῖδρ. 247Α, πρβλ. Πολιτ. 307Ε· τὰ αὐτοῦ πρ. καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 433Α, πρβλ. 400Ε, κτλ. (ἐν ᾧ τὸ πολλὰ πρ. = πολυπραγμονεῖν, Ἡρόδ. 5. 33, Ἀριστοφ. Βάτρ. 228, κτλ.)· ἐνίοτε ὡς ἐπαινος, φιλοσόφου τὰ αὐτοῦ πράξαντος καὶ οὐ πολυπραγμονήσαντος Πλάτ. Γοργ. 526C, πρβλ. Ἀπολ. 33Α, κτλ.· ἄλλατε ὡς ψόγος, οὐδ' εὖ.. οἰκοῦνται αἱ πόλεις ὅταν τὰ αὐτῶν ἕκαστοι πράττωσι ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 1. 127Β, πρβλ. Πολ. 425C· ὡσαύτως, πρ. τὰ δέοντα Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 1. **6)** πράττω τὰ πολιτικά, τὰ τῆς πόλεως, καταγίνομαι εἰς τὰ πολιτικά, εἰς τὰ τῆς πόλεως, λαμβάνω μέρος εἰς τὰ δημόσια, εἰς τὴν διοίκησιν, Πλάτ. Ἀπολ. 31D, Πρωτ. 319Α· τὰ τῶν Ἀθηναίων ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 216Α· οἱ τὰ κοινὰ πρ. καὶ πολιτευόμενοι Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 2, 6· — ἀκολούθως, ἀπολ., ἄνευ τινὸς προσθήκης, ἱκανὸς πράττειν, ἐπὶ πολιτευομένου, ἢ ἄρχοντος ἱκανοῦ, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 45· ἱκανὸς εἰπεῖν τε καὶ πρᾶξαι, εἰς τὸ νὰ εἴπῃ καὶ νὰ ἐκτελέσῃ, αὐτόθι 2. 9, 4, πρβλ. 4. 2, 1· πολιτεύεσθαι καὶ πρ. Δημ. 240. 28, πρβλ. 245. 3· πρβλ. **πρᾶγμα** II. 2. **7)** καθόλου, διενεργῶ, διαπραγματεύομαι, κατορθώνω, οἱ πράξαντες πρὸς αὐτὸν τὴν λῆψιν τῆς πόλεως Θουκ. 4. 114· πρ. Θηβαίοις τὰ πράγματα, διευθύνω τὰ πράγματα πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῶν, Δημ. 365. 15· καὶ ἐν τῷ παθ., τῷ Ἱπποκράτει τὰ .. πράγματα ἀπό τινων ἀνδρῶν .. ἐπράττετο, τὰς ὑποθέσεις διεπραγματεύοντό τινες πρὸς αὐτόν .., Θουκ. 4. 76 — ἀλλὰ τὸ ἀντικ., τὰ πράγματα, συνήθως παραλείπεται καὶ τὸ ῥῆμα κατὰ τὸ φαινόμενον εἶναι ἀμετάβατ., οἱ πράσσοντες αὐτῷ, οἱ διαπραγματευόμενοι πρὸς αὐτόν, αὐτόθι 110, πρβλ. 3. 76· πράσσειν πρός τινα αὐτόθι 1. 131., 2. 5., 4. 73, κτλ.· ἐς τινα 1. 132· καὶ ἐν τῷ παθ., ἐπράττετο οὐ πρὸς τοὺς ἄλλους Αἰσχίν. 62. 40· ὡσαύτως, πρ. τι ὑπέρ τινος Δημ. 801. 8, πρβλ. 1370. 1· πρ. περὶ εἰρήνης Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 3· οἱ πράσσοντες, οἱ προδόται, Θουκ. 4. 89, 113· — ἐπομένης ἐξητασμένης πράσσεως, πρᾶσσε καὶ τὰ ἐμὰ καὶ τὰ σὰ ὅπῃ κάλλιστα ἕξει ὁ αὐτ. 1. 129· ἐς τὴν Πελοπόννησον ἔπρασσεν, ὅπῃ ὠφελειά τις γενήσεται ὁ αὐτ. 1. 65· πρ. ὅπως πόλεμος γένηται ὁ αὐτ. 1. 57· πρ. ὅπως τιμωρήσονται ὁ αὐτ. 1. 58, πρβλ. 3. 4, 70, κτλ.· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., τὴν ναῦν μὴ δεῦρο πλεῖν ἔπραττεν Δημ. 888. 14. **8)** μάλιστα ἐπὶ μυστικῶν ἐνεργειῶν καὶ δόλων, εἰ μή τι σὺν ἀργύρῳ ἐπράσσετο, ἂν μὴ ἠκείτο δωροδοκία, Σοφ. Ο. Τ. 125· καὶ τι αὐτῷ καὶ ἐπράσσετο ἐς τὰς πόλεις ταύτας προδοσίας περὶ Θουκ. 4. 121, πρβλ. 5. 83· μετάστασις ἐπράττετο Αὐσ. 184. 5· πρβλ. **διαπράσσω** II. **III**. πράττω, Λατ. arguere, πόνῳ πρ. θεοδμάτους ἀρετὰς Πινδ. Ι. 6 (5), 15· δίκαια ἢ ἄδικα Πλάτ. Ἀπολ. 28Β, κτλ.· ἀντίθετον τῷ **λέγω**, Ξεν. Κύρ. 5. 1, 1· ἃ καὶ λέγειν ὀκνοῦμεν οἱ πεπραχότες Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 75· πράσσω πολλά, προσπαθῶ παντὶ σθένει, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 206 (ἴδε ἄνωτ. II. 5)· — ἀκολούθως ἀπολ., ἐνεργῶ, πρ. ἔργῳ μὲν σθένος βουλαῖσι δὲ φρὴν Πινδ. Ν. 1. 39· ἀντίθετ. τῷ **πάσχων**, Πλάτ. Νόμ. 627Δ· μεθ' ἡμῶν ἔπραττεν, δηλ. ἔλαβε τὸ μέρος ἡμῶν, Ἡσαΐ. 52. 5. **2)** μελετῶ, ἀπουδάζω, ἅπερ δὲ πεπράχαμεν Ἀριστοφάνους δράματα, ταῦτα, Ἀχαρνεῖς, Βάτραχοι, κτλ., Σουΐδ. ἐν λ. **Ἀριστοφάνης**· συλλογισμούς Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 17, 27· ἐν τοῖς πραττομένοις, ἐν τοῖς ποιήμασι τοῖς νῦν ὑπὸ ἀναγνωσιν, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 11. **IV**. εὑρίσκομαι ἔν τινι καταστάσει, διατελῶ ἢ διάκειμαι κατά τινα τρόπον (πρβλ. **εὐπρᾱξία**), ὁ στόλος οὕτω ἔπρηξε Ἡρόδ. 3. 25, πρβλ. 4. 77, Θουκ. 7. 24· οὕτως, ὡς ἔπρηξε Ἡρόδ. 7. 18· πρ. κατὰ νόον ὁ αὐτ. 4. 97, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 549· πράξασαν ὡς ἔπραξε Αἰσχύλ. Ἀγ. 1288· μάλιστα, εὖ ἢ κακῶς πράττειν, εὑρίσκεσθαι ἐν καλῇ ἢ κακῇ καταστάσει, καλῶς ἢ κακῶς διακεῖσθαι, Πινδ. Π. 2. 134, Ἡρόδ. 1. 24, 42, κτλ.· φλαύρως πρ. ὁ αὐτ. 6. 94· πρ. καλῶς Αἰσχύλ. Πρ. 979· ὅστις καλῶς πράττει, οὐχὶ καὶ εὖ πράττει Πλάτ. Ἀλκ. 1. 116Β· πρ. εὐτυχῶς Σοφ. Ἀντ. 701· κάλλιστα Εὐρ. Ἡρακλ. 794· μακαρίως, εὐδαιμόνως Ἀριστοφ. Πλ. 629, 802· πρ. ἢ δύναται ἄριστα Ἡρόδ. 5. 30· πρ. ὡς ἄριστα καὶ κάλλιστα Θουκ. 1. 129· — ἀλλ' αἱ φράσεις αὗται εἶναι κυρίως ἐλλειπτικαὶ ἀντὶ τοῦ εὖ πράττειν [τὰ αὐτοῦ], κτλ.· φέρω τὰς ὑποθέσεις μου εἰς καλὸν τέλος· καὶ οὕτως ἐνίοτε προστίθεται τὸ οὐδέτερον ἐπιθέτου ἢ ἀντωνυμίας, εὖ πρ. τι Σοφ. Ο. Τ. 1006, πρβλ. Ο. Κ. 391· μηδὲν εὖ πρ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 8· χρηστόν τι πρ. Ἀριστ. Πλ. 341· καλὰ Θουκ. 5. 16· χείρω ὁ αὐτ. 7. 71· μεγάλα Εὐρ. Ι. Α. 346· πάντ' ἀγαθὰ Ἀριστοφ. Βάτρ. 303, πρβλ. Ἱππ. 683· πολλὰ καὶ ἀγαθὰ Ξεν. Ἀν. 6. 4, 8· ἔπρ οἷον ἤθελεν Σοφ. Ο. Κ. 1704. πράξας ἅπερ ἠύχαυ Εὐρ. Ὀρ. 355, κτλ.· καὶ ἐν πολλαῖς ἄλλαις ὁμοίαις φράσεσιν. Ἐν ἅπασι τούτοις ἡ ἐπιτυχία ἢ ἀποτυχία θεωρεῖται ὡς ἀποτέλεσμα καλῆς ἢ κακῆς πράξεως, ἐνεργείας ἢ διαγωγῆς, ἐν ᾧ ἐν τῷ **εὐτυχεῖν** καὶ τῷ **δυστυχεῖν**, ἡ καλὴ ἢ κακὴ κατάστασις τοῦ ὑποκειμένου παρίσταται ὡς ἀποτέλεσμα τῆς τύχης ἢ τῶν περιστάσεων, Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 14· ὁ δ' πρκμ. **πέπρᾶγα** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας, Ἡρόδ. 2. 172, Ἀριστοφ., Θουκ., κλπ. **V**. μετὰ διπλῆς αἰτ. προσ. καὶ πράγμ., πράττω τινά τι, κάμνω τι εἴς τινα, ὡς τὸ ὁρᾶν, εἰπεῖν τινά τι Εὐρ. Ἑλ. 1394, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 108, Ἰσοκρ. 251Ε. **2)** ἐπὶ ἄλλης ἐννοίας, πράττειν τινὰ ἀργύριον, ἀπαιτεῖν καὶ λαμβάνειν παρά τινος χρήματα, πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 3. 58· πράσσει με τόκον, μὲ κάμνει νὰ πληρώσω τόκον, Βατραχομυομ. 186· πρ. τινὰ χρέος Πινδ. Ο. 3. 12, πρβλ. Π. 9. 180· Δίκη πρ. τὰ ὀφειλόμενον Αἰσχύλ. Χο. 309· πρ. ἀντίποινα ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 476· ἀκολούθως συχνάκις παρ' Ἀττικοῖς ἐπὶ δημοσίων ὑπαλλήλων εἰσπραττόντων τοὺς φόρους (πρβλ. **πρᾶκτωρ** II. **πρᾶξις** VI, **εἰσπράσσω**, **ἐκπράσσω** III), Πλάτ. Νόμ. 771D, Δημ. 617. 24, κτλ.· ὡσαύτως πρ. τι παρά τινος, λαμβάνω ἢ ἀπαιτῶ παρά τινος, Ἡρόδ. 1. 106, πρβλ. Duker Θουκ. 8. 5· μεταφ., τὸν πατρὸς φόνον πράξαντα, ἐκδικήσαντα (Σχόλ.), τιμωρῶ διὰ γενόμενον φόνον, ἐκδικῶ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 624· τὰ περὶ τὸν φόνον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρ. Πλάτ. Νόμ. 867D· φέρε δ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ; τί τιμὴν θὰ ζητήσῃς δι' αὐτόν; Λουκ. Βίων Πρᾶσις 18· ὡσαύτως ἐν τῷ παθ. τύπῳ, πεπραγμένος τὸν φόρον, κεκλημένος ὅπως πληρώσῃ τὸν φόρον, Θουκ. 8. 5· πραχθεὶς ὑπὸ τῶνδε Λυσ. 116. 5, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 921C.— Μέσ., πράξασθαί τινα ἀργύριον, χρήματα, μισθόν, τόκους, λαβεῖν δι' ἑαυτόν, πρῶτον παρὰ Πινδ. Ο. 10 (11), 36, Ἡρόδ. 2. 126, Θουκ. 4. 65, κτλ.· τὴν διπλασίαν πρ. τὸν ὑποφεύγοντα Πλάτ. Νόμ. 762B, πρβλ. Blomf. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 482· πράσσεσθαι χρέος Ἀντιφῶν παρ' Ἀθ. 525B· φόρους πράσσεσθαι ἀπὸ ἢ ἐκ τῶν πόλεων Θουκ. 8. 5 καὶ 37· παρά τινος Λυσ. 17. 3· — ὁ παθ. πρκμ. καὶ ὑπερσ. κεῖνται ἐπὶ μέσης σημασ., εἰ μὲν ἐπεπράγμην τοῦτον τὴν δίκην, ἐὰν εἶχον ἀπαιτήσῃ καὶ λάβῃ παρ' αὐτοῦ ἅπαν τὸ ποσὸν τὸ ἐπιδικασθέν, Δημ. 845. 5. **VI.** μετ' αἰτ. προσ., πράττειν τινά (ὡς τὸ **διαπράττω** III), «τελειώνω» ἢ «ξεκάμνω» τινά, τὸν φονεύω, Λατ. conficere, ἔπρασσε δ' ἅπερ νιν ὧδε θάπτει, κατὰ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον τὸν ἀπετελείωσεν οὕτω καὶ τὸν ἔθαψεν, Αἰσχύλ. Χο. 440· ἀντὶ τοῦ πεπραγμένοι, κατεστραμμένοι, αὐτόθι 132, ὁ Casaub. διώρθωσε **πεπραμένος**. **VII.** Περὶ τῆς σχέσεως τοῦ **πράσσω** καὶ **ποιέω**, ἴδε **ποιέω** B. τέλ.— Ἴδε Κόντου Κριτ. καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τ. ΙϚ', σ.

πρᾰσώδης, ες, (πράσον)=**πρασοειδής**, ἔχων τὸ πράσινον χρῶμα πράσου, περί τινος μέρους τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, Ἀγαθημέρ. 2. 11, σ. 49, πρβλ. Μαρκιανοῦ Περίπλ. σ. 12.

πρατεία, ἡ, πρᾶσις, πώλησις, Ἰουστινιαν. Κῶδ. 10. 27, 2.

πρᾱτέος, α, ον, ὃν πρέπει νὰ πωλήσῃ τις, Λατ. venalis, Πλάτ. Νόμ. 849C.

πρᾱτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ πωλῶν, πωλητής, Πλάτ. Νόμ. 915D, Ἰσαῖ. 85. 18, Δημ. 967. 22., 970. 19, συχνὸν ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2338· πρβλ. **πράτωρ**. **II.** πρ. λίθος, ὁ λίθος ἐφ' οὗ ἱστάμενοι οἱ δοῦλοι ἐπωλοῦντο· ἐκαλεῖτο δὲ ὡσαύτως καὶ **πρατήριον**, Πολυδ. Γ', 78. 126.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 536.

πρᾱτήριον. Ἰων. **πρητ-**, τό, τόπος ἔνθα ἐγίνοντο πράσεις, πωλητήριον, Ἡρόδ. 7. 23, Πλούτ. 2. 972D· πρβλ. **πρατήρ**.— Κατὰ Μοῖριν σ. 314: «πωλητήριον Ἀττικοί· πρατήριον Ἕλληνες».

πράτης, ου, ὁ, = **πρᾱτήρ**, Ἰσαῖος καὶ Ὑπερείδης παρὰ Πολυδ. Ζ', 8.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 536.

πρᾱτίας, ου, ὁ, = **πρατήρ**, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κωμικοῖς, Πολυδ. Ζ', 8· «πρατίας· ὁ δημόσια πωλῶν καὶ κηρύσσων» Ἡσύχ., Φώτ.

πρᾱτιστεύω, Δωρ. ἀντὶ **πρωτ-**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2060. 5.

πρᾱτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., πράσιμος, πρὸς πώλησιν, πρατόν νιν ἐξέπεμψεν, ὅπως πωληθῇ, (προληπτ.), Σοφ. Τρ. 276.

πρᾶτος, α, ον, Δωρ. ἀντὶ **πρῶτος**, συνηρ. ἐκ τοῦ **πρόατος** (πρβλ. **πρᾶν** ἀντὶ **πρώην**, **θᾶκος** ἀντὶ **θῶκος**, δηλ. **θόακος**), Ἐπίχ. 94. 4 Ahr., Ἀριστοφ. Ἀχ. 743, Θεόκρ., κλπ.· ὑπερθ. **πράτιστος** Θεόκρ. 1. 77.

πράττω. Ἀττ. ἀντὶ **πράσσω**.

πράτωρ, ορος, ὁ, = **πρατήρ**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2338. 84, 121. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 536.

πρᾱΰ-γελως, Ἰων. **πρηΰγ-**, ὁ, ἡ, ὁ πράως γελῶν ἢ μειδιῶν, Λικύμνιος 4, Ἀνθ. Π. 9. 229., 10. 4.

πραΰθυμέω, εἶμαι πραΰθυμος, Εὐστ. Πονημάτ. 345. 88.

πραΰθυμία, ἡ, ἡ πραότης τῆς ψυχῆς, ἡμερότης χαρακτῆρος, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 975.

πρᾱΰ-θῡμος, ον, ὁ ἔχων ἥμερον χαρακτῆρα, πρᾶος τὴν καρδίαν, Ἐβδ. (Παροιμ. ΙΔ', 30).

πρᾱΰ λόγος, ον, ὁ λέγων πράους λόγους, ὁ μετὰ πραότητος ὁμιλῶν, Συνεσ. Ὕμν. 6. 33.

πρᾱΰ-μενής, ές, «ὁ πράῳ τῷ μένει χρώμενος» Ἡσύχ. ἐν τῷ ἐπιρρ. **-νῶς**.

πρᾱΰ-μητις, ιος, ὁ, ἡ, ἐπὶ τῆς Εἰλειθυίας, ἡ πραέα καὶ φίλα φρονοῦσα, ἡ κεχαρισμένα φρονοῦσα, Πινδ. Ο. 6. 71.

πρᾱΰ-νοος, Ἰων. **πρηΰ-**, [ῡ], **ον,** ὁ ἔχων πρᾶον νοῦν, διάθεσιν πραεῖαν, Ὀρφ. Ὕμν. 68. 13, Ἀνθ. Π. 7. 592, κτλ.· ἐν Ἀνθ. Π. 9. 769, μετὰ διαφ. γραφῆς **πρηΰνομος**.

πράΰνσις, εως, ἡ, τὸ πραΰνειν, καθησυχάζειν, Ἀριστ. Ρητ. 2. 3, 2.

πραΰντέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **πραΰνω**, δεῖ πραΰνειν, Ροῦφ. Ἐφ. σ. 98, ἔκδ. Ruelle.

πραΰντής, οῦ, ὁ, ὁ καταπραΰνων, καθησυχάζων, Ἐτυμολ. Μέγ. 436. 6.

πραΰντικός, ή, όν, ὁ πρὸς πράΰνσιν κατάλληλος, Ἀριστ. Ρητ. 2. 3, 10.

πρᾱΰνω, Ἰων. **πρηΰνω**, [ῡ]· μέλλ. **-ῠνῶ**· ἀόρ. **ἐπράῡνα**.— Μέσ., Ἐπικ. ἀόρ. **πρηΰνατο** Νόνν. 29. 276.— Παθ., μέλλ. **πραΰνθήσομαι**, Γαλην.: ἀόρ. **ἐπραΰνθην**, Πλάτ. Πολ. 440D πρκμ. **πεπράΰσμαι**, ἴδε κατ. (**πραῦς**). Ποιῶ τι πρᾶον, ἥρεμον, ἥσυχον, κατευνάζω, καταπραΰνω, πνοιὰς πρηΰνειν Ἡσ. Θ. 254 πρ. τινὰ Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 417· πραΰνειν ἕλκος, καταπραΰνειν τοὺς πόνους αὐτοῦ, Σοφ. Φιλ. 650· πρ. τινὰ λόγοις Αἰσχύλ. Πέρσ. 837· πρ. τινὰς πρὸς ἀλλήλους Ἰσοκρ. 50B· πρ. ὑπερήφανα ἔργα Σόλων 3. 37· ὀργὴν Εὐρ. Ἀποσπ. 819· τὸν θυμόν, τὸ θυμοειδὲς Πλάτ. Νόμ. 731D, 572A, πρβλ. Ξεν. Ἱππ. 9. 61·— Παθ., γίνομαι πρᾶος, μαλακός, ἥσυχος, κατευνάζομαι, καταπραΰνομαι, μετριάζομαι, πρηΰνομένου τοῦ χειμῶνος Ἡρόδ. 2. 25· καὶ ἐπὶ ὀργῆς, καταπίπτω, ὁ αὐτ. 2. 121, 4· ἐπὶ προσώπων, Πλάτ. Πολ. 440D, Ἀριστ. Ρητ. 2. 3, 1. **2)** καθιστῶ πρᾶον, ἡμερώνω, ἐπὶ ζῴων, οὐρῆας, κύνα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 795, Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 9· ἐλέφαντα πρ. καὶ ἡμερῶσαι Αἰλ. π. Ζ. 10. 10.— Παθ., πεπραΰσμένος πέρδιξ αὐτόθι 4. 16· ἀντίθετον τῷ **ἐγείρεσθαι**, ἐπὶ ἵππων, Ξεν. Ἱππ. 9. 10.— Καθ' Ἡσύχ.: «πραΰνει· κατασιγαίνει. κατακοιμίζει», καὶ «πραΰνεται· μαλάσσεται».

πρᾱΰ-πᾰθής, ές, ὁ ἔχων πραεῖαν διάθεσιν, χαρακτῆρα πρᾶον, Βσιλ. τ. 1, σ. 216B (= 145C), καὶ πιθ. γραφ. παρὰ Φίλωνι 2. 595·— Ῥῆμ., **-παθέω**, ὁ αὐτ. 1. 547· οὐσιαστ. **-πάθεια**, ἡ, ὁ αὐτ. 2. 31.

πρᾱῦς, ἴδε ἐν λ. **πρᾶος**.

πραΰσμός, ὁ, καθησύχασις, Σωραν. σ. 258. 12 Dietz.

πραΰ-τένων, Ἰων. **πρηΰτ-**, ὁ, ὁ ἔχων ἥμερον ἢ ἐξημερωμένον τράχηλον, ταῦρος Ἀνθ. Π. 9, 299.

πρᾱΰτόκος, ον, ἐπὶ τῶν ὠδίνων τοκετοῦ, ἡ συντελοῦσα πρὸς πρᾶον τοκετόν, ἡ εὐκολύνουσα τὴν γένναν, Φίλων 1. 577.

πρᾱΰ-τροπος, ον, πρᾶος τοὺς τρόπους, Πλούτ. 2. 493D.

πράως, ἡμέρως, ἴδε **πρᾶος** III.

πρεγγευταί, οἱ (= **πρεσβευταί**) Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Τέῳ, L. et W. 75. 78, 81, 82.

πρειγεία, ἡ, (= **πρεσβεία**) Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Δήλῳ, Bul. de cor. hel. III. σ. 293.

πρειγευσάντων, (= **πρεσβευσ-**) τῶν δεῖνα. Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Δήλῳ, Bul. de cor. hel. III. σ. 292.

πρεῖγυς, Κρητικὸν ἀντὶ **πρέσβυς**, ὑπερθ. **πρείγιστος**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 59· ὡσαύτως, **πρήγιστος**, 2562. 23 — οὕτω. **πρειγήια**, τά, = **πρεσβεῖα**, 2556. 29·— **πρειγευτής**, ὁ, = **πρεσβευτής**, 3051. 11., 3058. 5, πρβλ. **πρεγγευταί**.

πρεκνόν· «ποικιλόχρουν ἔλαφον» Ἡσύχ.

πρεμνίζω, ἐκπρεμνίζω, ἐκριζόω, κοινῶς «ξεριζώνω» ἐπὶ δένδρου, ἐξορύττω αὐτὸ μεθ' ὅλης τῆς ῥίζης, Λατ. excodicare, Μάρτυρ. παρὰ Δημ. 1074. 13, Πολυδ. Ζ', 146.— Κατὰ Φώτιον: «πρεμνίζειν· καταβάλλειν τὰ πρέμνα· τοῦ ἐστι τὰ παχέα καὶ μεγάλα ξύλα»· — **πρεμνιάζω**, «πρεμνιάσαι· ἐκριζῶσαι» Ἡσύχ.

πρέμνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πρέμνον**, «πρέμνια· τὰ πάχος ἔχοντα ξύλα» Ἡσύχ.

πρέμνοθεν, Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ πρέμνου, ἀπὸ τοῦ κατωτάτου τοῦ κορμοῦ, ἐκ ῥίζης, δηλ. ὁλοσχερῶς, ἐντελῶς· ἡ γραφὴ αὕτη ἐγένετο γενικῶς δεκτὴ ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 71. 1056, ἀντὶ τῆς τῶν Ἀντιγράφων **πρύμνοθεν**.

πρέμνον, τό, τὸ κατώτατον μέρος τοῦ κορμοῦ δένδρου· καθόλου, ὁ κορμός, τὸ στέλεχος, Λατ. codex, caudex, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 238, Ἀριστοφ. Λυσ. 267, Λυσίας 110. 6, Ξεν. Οἰκ. 19. 13, κτλ. **II.** ἡ ῥίζα, ὁ πυθμὴν παντὸς πράγματος, πρέμνα χθόνια Πινδ. Ἀποσπ. 58· μεταφ., πρέμνον πράγματος πελωρίου Ἀριστοφ. Ὄρν. 321· πρ. ἀρετῆς Κόϊντ. Σμ. 14. 197· ἐπὶ γυναικός, τὴν ἀρετῆς πινυτήν .. πρέμνον Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 416. (ἀναμφιβόλως συγγενὲς τῷ **πρυμνός**).— Καθ' Ἡσύχ.: «πρέμνον· στέλεχος, βλαστός· πᾶν ῥίζωμα δένδρου τὸ γηράσκον, ἢ τὸ τῆς ἀμπέλου πρὸς τῇ γῇ πρέμνον», καί: «πρέμνα· τὰ ἰσχυρὰ στελέχη τῶν καταβλαστημάτων» προσέτι· «πρέμνον ἑστίας· τῆς οἰκίας θεμέλιος».

πρέμνος, ὁ, = τῷ προηγ., Φαβωρῖν., Θεολόγ. Ἀριθμ. σ. 31, ἀμφ.

πρεμνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρέμνῳ, κορμῷ δένδρου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 10, 5, κτλ.

πρέπον, οντος, τό, μετοχ. τοῦ **πρέπω**, ὃ ἴδε.

πρεπόντως, ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ **πρέπω**, κατὰ πρέποντα τρόπον, προσηκόντως, Αἰσχύλ. Ἀγ. 687· ὡς πρέπει, χαριέντως, ἐπιχαρίτως, Πινδ. Ο. 3. 16. **2)** μετὰ δοτ., κατὰ τρόπον ἁρμόζοντα εἰς .., σαυτῇ καὶ τῇ πατρίδι πρ. Πλάτ. Νόμ. 699D, πρβλ. 835B· μετὰ γεν., ὡς τὸ **ἀξίως**, πρ. τῶν πραξόντων ὁ αὐτ. ἐν Μενεξ. 239C.

πρεπτός, ή, όν, διακεκριμένος, περίφημος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 914, Ἀριστοφ. Λυσ. 1298.

πρέπω, παρατ. **ἔπρεπον**, οὗτοι δ' ἦσαν οἱ μάλιστα ἐν χρήσει χρόνοι: μέλλ. **πρέψω**, Αἰσχύλ. Εὐμ. 995, Πλάτ. Πολ. 269C, 288C· ἀόρ. **ἔπρεψα** Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 393, Πλάτ. Χαρμ. 158C. — Κυρίως ἐπὶ ἐντυπώσεων γενομένων ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων, **1)** ἐπὶ τῆς ὁράσεως, φαίνομαι ἐναργῶς, διακρίνομαι μεταξὺ πολλῶν, διαπρέπω, ἐξέχω, ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων Ἰλ. Μ. 104· μετ' ἀγρομένοισιν Ὀδ. Θ. 172, Ἡσ. Θεογ. 92· διακρίνομαι ἔν τινι ἢ διά τινος πράγματος, φάρεσιν μελαγχίμοις Αἰσχύλ. Χο.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

12, πρβλ. Θήβ. 124, Εὐρ. Ἄλκ. 512, 1050, καὶ ἴδε ἐν λ. μετα-πρέπω· πρ. παρῆσι φοινίοις ἀμυγμὸς Αἰσχύλ. Χο. 24· -λάμπω, διαλάμπω, περιφανὴς εἰμι, πειρῶντι χρυσὸς πρ. Πινδ. Π. 10. 106· πανσέληνος πρ. ἐν σάκει Αἰσχύλ. Θήβ. 390, πρβλ. Πέρσ. 239, Ἀγ. 241. 389· ἐπί τοι πρέπει ὄμμασιν αἰδὼς Ὕμν. εἰς Δήμ. 214· Ζεὺς πρέπων ὀι' αἰθέρος Εὐρ. Ἑλ. 215·— ἐνίοτε μετὰ μετοχ., φαίνομαι καθαρῶς, σαφῶς ὡς πράττων τι ἢ ὡς ὤν, ὁ φρυκτὸς ἀγγέλλων πρέπει Αἰσχύλ. Ἀγ. 30· σπλάγχνα .. πρέπουσ' ἔχοντες αὐτόθι 1222, πρβλ. Εὐμ. 995.

2) ἐπὶ ἐντυπώσεων γενομένων εἰς τὰ ὦτα, βοὰ πρέπει, ἡ βοὴ ἥκει καθαρῶς καὶ σαφῶς, Πινδ. Ν. 3. 110, Αἰσχύλ. Ἀγ. 321. **3)** ὁσμῆς, ὅμοιος ἀτμὸς ὥσπερ ἐκ τάφου πρέπει αὐτόθι 1311. **II.** εἶμαι περιφανῶς ὅμοιός τινι, εἶμαι ὅμοιος, ὁμοιάζω, πρ. τινὶ εἶδος, εἶμαι ὅμοιος πρός τινα κατὰ τὴν μορφήν, Πινδ. Π. 2. 70· πρέποντα .. ταύρῳ δέμας Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 301· εἴ τι σῇ δοκεῖ πρέπειν γυναικὶ Εὐρ. Ἄλκ. 1121· πρέπεις .. θυγατέρων μορφὴν μιᾷ ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 917· — ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., τοῦδε γὰρ δράμημα φωτὸς Περσικὸν πρέπει μαθεῖν, τὸ τρέξιμον τοῦ ἀνθρώπου τούτου εἶναι ὅμοιον πρὸς τὸ τῶν Περσῶν ὅταν βλέπῃ τις αὐτό, δηλ. δύναταί τις νὰ ἴδῃ ἐμφανῶς ὅτι εἶναι Περσικόν, Αἰσχ. Πέρσ. 247, πρβλ. Ἱκέτ. 719· συνηθέστερον μετὰ τοῦ ὡς ἢ ὥστε, πρέπει ὡς τύραννος εἰσορᾶν Σοφ. Ἡλ. 664· ὡς πένθιμος πρέπεις ὁρᾶν Εὐρ. Ἱκέτ. 1056· πρ. ὥστε θηρὸς .. φόβῃ ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 1187.

III. ὡς καὶ νῦν, ἁρμόζω, μετὰ δοτ. προσ., θνατὰ θνατοῖσι πρέπει Πινδ. Ι. 5 (4). 20· εἶδος γάρ .. πρέπει .. θυγατέρι Κρόνου Π. 2. 70· τοῖς ὀλβίοις γε καὶ τὸ νικᾶσθαι πρέπει Αἰσχύλ. Ἀγ. 941, πρβλ. Πλάτ. Πολιτ. 288C, Χαρμ. 158C, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ προθέσ., ποῦ τάδ' ἐν χρηστοῖς πρέπει; Εὐρ. Ἡρακλ. 510· οἷα δὴ εἰς πλῆθος πρέπει Ξεν. Κύρ. 2. 1, 24· ὡσαύτως μετὰ μετοχ., ὅ,τι γιγνόμενον ἂν πρέποι Πλάτ. Ἐπιν. 976C, πρβλ. Πολιτ. 269C, 288C· οὕτως, πρέποι γάρ ἂν (ἐξυπ. λεχθεῖσα) ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 219C. **2)** συχν. κατὰ μετοχ., ὕμνοι πρέποντες γάμοις ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 460A, κτλ.· οὕτω, πρέπον ἐστὶ ἢ ἦν, κεῖνται πολλάκις ἀντὶ τοῦ πρέπει ἢ ἔπρεπε, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 503E· ἦν τι ἄλλο πρέπον εἶναι δοκεῖ Θουκ. 6. 26 σπανιώτατα μετὰ γεν., πρ. ἦν δείλαιον τοὐμοῦ τόδε Σοφ. Αἴ. 534· πρβλ. Θωμᾶν Μάγιστρ. 734 καὶ ἴδε ἐν λ. **πρεπόντως.** **6)** μετοχ. οὐδ., τὸ **πρέπον, οντος**, τὸ ἁρμόζον, τὸ προσῆκον, Λατ. decorum (Κικ. ἐν Offic. 1. 17), Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 294A κἑξ.· πρὸς τὸ μέτριον καὶ τὸ πρ. ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 284E, κτλ.· οὕτω, πρέποντα πάσχειν Ἀντιφῶν 123. 24· πρέποντα τῇ συγγενείᾳ ποιεῖν Ἰσοκρ. 212D **3)** σπανίως μετὰ προσωπικοῦ ὑποκειμένου πρέπων ἔφυς πρὸ τῶνδε φωνεῖν, εἶσαι τὸ ἁρμόδιον πρόσωπον νὰ .., Σοφ. Ο. Τ. 9· Πομπήιος .. πάνυ τοῖς ἔπεσι πρέπων, ἁρμόζων εἰς .., Πλουτ. Πομπ. 72, πρβλ. Ποπλικ. 17. **4)** ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας κατὰ τὸ πλεῖστον ἄπροσ., **πρέπει**, Λατ. decet, εἶναι ἁρμόδιον, ἁρμόζει, ἐπί τε ἐξωτερικῶν περιστάσεων καὶ ἠθικῆς ἁρμοδιότητος, μετὰ δοτ. προτ. καὶ ἀπαρ., τὰ πρέπει μᾶλλον βαρβάροισι ποιεῖν εἴπερ Ἕλλησι Ἡρόδ. 9. 79· οὐδὲν ἔτι πρέπει νῶν δάσασθαι Πινδ. Π. 4. 261· πρέπει ἐαλοῖσι αἰνεῖσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 86, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 483, 941, Εὐρ. Ἱππ. 115, κτλ. δίκας .. οἵας ἐκείνοισι πρέπει (ἐξυπακ. αὐτὸν δοῦναι) Ἡρόδ. 8. 114. **6)** μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., πρέπει τὸν .. ἐγκωμίων .. τυγχανέμεν Πινδ. Ο. 2. 83· πρβλ. Αἰσχύλ. Ἰκ. 203, Σοφ. Τρ. 728, Θουκ. 1. 86, κτλ. **γ)** μόναν μετ' ἀπαρ., πρέπει γαρυέμεν Πινδ. Ν. 7. 121, πρβλ. Π. 5. 57, Αἰσχύλ. Θήβ. 656, Ἀγ. 636, κτλ. **δ)** ὁπόταν ὑπάρχῃ μόνον αἰτ., πρέπει νὰ νοῆται ἀπαρέμφατόν τι, οἷον τίσασθαι οὕτω, ὡς ἐκείνους [τίσασθαι] πρέπει Ἡρόδ. 4. 139, πρβλ. 8. 68, 1· ἀμείβεσθαι ὡς ξένους [ἀμείβεσθαι] πρέπει Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 195· πρέπει γοῦν σοι [ἀποκρίνεσθαι] Ξεν. Ἑλλ. 4. 1. 37· πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 312B, κ. ἀλλ. —Ἴδε Κόντου Σχόλια ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β', σ. 489.

πρεπώδης, ες, (εἶδος) κατάλληλος, ἁρμόδιος, ἁρμόζων, ὡς ἡ μετοχ. **πρέπων**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 793· μετὰ δοτ., αὐτόθι 797· τὸ κάλλιον πρεπωδέστερον Πλάτ. Ἄλκ. 1. 135B, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 5. 10· πρεπωδέστατα γυναιξὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 7, 10, κτλ.

πρέπων, ουτος, ὁ, ἰχθὺς τις θαλάσσης, Ὀππ. Ἁλ. 1. 146, Ἀδ. π. Ζ. 9. 38.

πρεσβᾶ, ᾶς, ἡ, ἀρχ. Ἐπικ. θηλ. τοῦ **πρέσβυς** (κατὰ τύπον ὅμοιον τῷ δῖα, πάντα), σεβαστή, ἔντιμος, τετιμημένη, (αὐξάπατε ἡ προβεβηκυῖα)· ἐν τῇ Ἰλ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς Ἥρας, Ἥρη πρέσβα θεά Ε. 721, Θ. 383, κτλ.· ὡσαύτως, πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη Τ. 91· ἐν τῇ Ὀδ., ἐπὶ θνητῆς, πρέσβα Κλυμένοιο θυγατρῶν Γ. 452·— πρβλ. **πρέσβειρα, πρεσβήϊς.** — Καθ' Ἡσύχ.: «πρέσβα· ἔντιμος, πρεσβυτάτη, σεμνή».

πρεσβεία, ἡ, (πρεσβεύω) ἡλικία πρεσβυτέρου, ἡ κατάστασις ἢ τὰ δικαιώματα τοῦ πρεσβυτέρου, κατὰ πρεσβείαν Αἰσχύλ. Πέρσ. 4, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 12. 3· ὅθεν, **2)** ὑπεροχὴ θέσεως, ἀξίωμα, πρεσβεῖα καὶ δύναμει ὑπερέχειν Πλάτ. Πολ. 509B. **II.** ἀποστολὴ πρέσβεων, Ἀριστοφ. Λυσ. 570, Θουκ. 4. 118, Πλάτ. Πολ. 422D, κ. ἀλλ. **2)** οἱ πρέσβεις ἢ ἀντιπρόσωποι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 647, Ἱππ. 795, Θουκ. 1. 72, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 2, Αἰσχίν. 29. 30, κτλ. (Ἡ σημασία αὕτη προέκυψεν ἐκ τοῦ ὅτι οἱ πρεσβύτεροι ἐπέμποντο ὡς πρέσβεις τὸ πάλαι) **III.** μεσιτεία ὑπέρ τινος, Φαλάρ. Ἐπ. 100, Ἐκκλ.

πρεσβεῖον, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **-ήιον**, τό, (πρέσβυς) δῶρον προσφερόμενον εἰς τοὺς πρεσβυτέρους εἰς ἔνδειξιν τιμῆς, ἀριστεῖον, πρεσβήιον ἐν χερὶ θήσω Ἰλ. Θ. 289· λαχὼν πρεσβήια τέχνης Ἀνθ. Π. 9. 656· ἴδε **πρεῖγυς.** **2)** τὸ δικαίωμα τῆς πρεσβυτικῆς ἡλικίας, καὶ καθόλου δικαίωμα, Δημ. 1003. 10, Πλούτ. 2. 787D· πληθ., δικαιώματα, προνόμια, πρεσβεῖα διδόναι τινί, μετ' ἀπαρ., παρέχω εἴς τινα ὡς προνόμιον νὰ .., Πλάτ. Γοργ. 524A· πρεσβείων ἐπιλαμβάνειν Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδήμ. 7. 10, 1·— μετὰ γεν., πρεσβεῖα γῆς, ἡ κυριαρχία τῆς γῆς, Σοφ. Ἀποσπ. 19. **3)** τὸ δικαίωμα τοῦ πρεσβυτέρου κατὰ τὴν ἡλικίαν, τὸ ἐκ τῆς κληρονομίας μερίδιον αὐτοῦ, πρεσβεῖα λαβεῖν Δημ. 955. 11. **II.** ἡ πρεσβυτικὴ ἡλικία, Ἑβδ. (Ψαλμ. Ο', 18). — Καθ' Ἡσύχ.: «πρεσβεῖα· κράτη καὶ ἡ ἀρχιερεῖα, καὶ ἀρχιὰ καὶ ἱερὰ (διορθωτ. ἀρχικὰ γέρα)».

πρεσβεύω, μετὰ μέσ., μέλλ. **πρεσβεύσομαι**, τιμῶ, ἅ .. σὺν τῷ γηραιῷ πατρὶ πρεσβεύσεται, «τιμήσει» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 1265.

πρέσβειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **πρέσβυς** (πρβλ. **πρέσβα**), θεῶν πρέσβειρα Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 32, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 963· ἀντίθετον τῷ **νεᾶνις**, Ἀριστοφ. Λυσ. 86· παρωδούμενον ἐπὶ μεγάλης ἐγχέλεως, πρ. Κωπάδων κορᾶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 883. — Καθ' Ἡσύχ.: «πρέσβειρα· πρατιμητή, ἀρχηγέτις».

πρέσβευμα, τό, πρεσβευτής, ἐν τῷ πληθ. (πρβλ. **παίδευμα**, κτλ.), πρεσβεύματ' οὐ Δήμητρος ἐς μυστήρια Εὐρ. Ἱκέτ. 173, πρβλ. Ρῆσ. 936· ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως περιληπτικῶς, οἱ πρέσβεις, Πλουτ. Τιμολ. 9., 2. 511A.

πρεσβεύς, ὁ πρεσβευτής, εὑρίσκεται μόναν κατὰ δοτ. πληθ. **πρεσβεῦσι** Λυκόφρ. 1056· ὁ δὲ πληθ. **πρέσβεις** ἐν Ἡσ. Ἀσπ. Ἠρ. 245 (ὅπερ πλημμελῶς φέρεται **πρεσβῆες**) ἀνήκει εἰς τὸ **πρέσβυς** Ι. 1· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 69.

πρέσβευσις, ἡ, τὸ πρεσβεύειν, ἀποστολὴ πρεσβευτῶν, πρεσβεία, ἡ πρ. ἐγένετο Θουκ. 1. 73, Δίων Κ. 42. 46· **πρεσβευσία**, ἐσφαλμ. γραφ. ἐν Δίον, Ἁλ. Ἐπιστ. πρὸς Ἀμμαῖον 2. 3· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 532.

πρεσβευτής, οῦ, ὁ, (πρεσβεύω) ὡς καὶ νῦν, ἀπεσταλμένος πόλεως ἢ βασιλέως, Θουκ. 5. 4, Πλάτ., κλπ.· ὁ συνήθης πληθ. εἶναι **πρέσβεις** (ἴδε **πρέσβυς** II), ἂν καὶ ἀπαντᾷ καὶ **πρεσβευταί** οἷον ἐν Θουκ. 8. 77, Ἀνδοκ. 28. 36· **πρεσβευτὰς** Ἀλκίφρων 2. 2·— θηλ **πρεσβεύτειρα**, ἡ, ἀπεσταλμένη, Ὀππ. Κ. 1. 464· πρβλ. **πρεῖγυς.** **II.** πράκτωρ ἢ ἐπίτροπός τινος, ὑπὲρ τούτου πρεσβευτὴς δηλ. Φορμίωνος τοῦ τραπεζίτου, Δημ. 1121. 1. **2)**=τῷ λατ. legatus, ὕπαρχος, ἀντιστράτηγος, Πολύβ. 35. 4, 5, Συλλ. Ἐπιγρ. 353. 32., 1076, κ. ἀλλ.

πρεσβευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πρεσβευτὴν ἢ εἰς πρεσβείαν, Πολύβ. 9. 32, 4, Διον. Ἁλ. 11. 25. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πολυδ. Δ 26.

πρεσβεύω, μέλλ. **-εύσω**· πρκμ. **πεπρέσβευκα.**— Μέσ., ἀόρ. **ἐπρεσβευσάμην**, Θουκ. 1. 92, κτλ.·— Παθ., πρκμ. **πεπρέσβευμαι**, ἴδε ἐν τέλ.· (**πρέσβυς**): **I.** κυρίως ἐπὶ ἡλικίας, **1)** ἀμεταβ., εἶμαι πρεσβύτερος τὴν ἡλικίαν, αἰσχρὸν τὸ φεύγειν, καὶ τὸ πρεσβεύοντ' ἐμὲ οὕτω γελᾶσθαι τοῦ καισιγνήτου πάρα Σοφ. Ο. Κ. 1422, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 951E· μετὰ γεν. προσ., εἶμαι πρεσβύτερός τινος, ἢ ὁ πρεσβύτατος πολλῶν, τῶν προτέρων ἐπρέσβευε Ἡρόδ. 7. 2· πρ. τῶν ἄλλων κατὰ τὴν ἡλικίαν Ἀθήν. 37D· πρεσβεύω ἀπ' αὐτοῦ, εἶμαι ὁ πρεσβύτατος τῶν υἱῶν αὐτοῦ, Θουκ. 6. 55· ἐπὶ ἔτεσι, πολλαῖς πρ. ἐτέων .. ὥραις Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 29C· πρ. τοῖς χρόνοις τὰ ἡρωϊκὰ Ἀθήν. 19A·— ἐντεῦθεν **6)** κατέχω τὴν πρώτην θέσιν, εἶμαι ὁ ἄριστος, Σοφ. Ἀντ. 720· εἶσι πρεσβεύει γένος, ἐπὶ τοῦ γένους τῶν ἀρρένων, Εὐρ. Ἱκέτ. 15. **γ)** μετὰ γεν., ἔχω τὰ πρωτεῖα, πρ. τῶν πολλῶν πάλαι Πλάτ. Νόμ. 752E· ἄθεν βασιλεύω, κυβερνῶ, Ὁλύμπου πρ. Σοφ. Αἴ. 1389· μετὰ δοτ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 236. **2)** μεταβ., ἀπονέμω τὴν μεγίστην τιμήν, πρῶτον .. πρεσβεύω θεῶν Γαῖαν Αἰσχύλ. Εὐμ. 1·— ἐντεῦθεν τιμῶ ἢ λατρεύω, πρῶτον τόνδε πρεσβεύσω τάφον Αἰσχύλ. Χο. 488, πρβλ. Σοφ. Τρ. 1065, Πλάτ. Συμπ. 186D· συναπτόμενον τῷ τιμάω, ὁ αὐτ. ἐν Κρίτωνι 46B· εἰ τῶν λόγων αὐτοῦ πρεσβεύεις, ἂν ἐκτιμᾷς τι ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ, Ἀθήν. 352D· πρ. τι πρό τινος Πλουτ. Λουκουλλ. 3, Ἀρρ. Ἀνάβ. 6. 30·— Παθ., τίθεμαι ἐν τῇ πρώτῃ θέσει, κατέχω τὴν πρώτην θέσιν, Λατ. antiquior esse, Παλλὰς .. ἐν λόγοις πρ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 21· ὁ δ' ὕστατός γ' τοῦ χρόνου πρ., εἶναι πρῶτος ὡς πρὸς τὸν χρόνον, ὁ αὐτ. ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀγ. 1300· μετὰ γεν., κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Λήμνιον λόγῳ, ἀλλ' ἐξ (ἁπάντων) τῶν κακῶν τὸ τῆς Λήμνου πρωτεύει ἐν τῷ λόγῳ, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 631· τὸ πρεσβύτερον τοῦ νεωτέρου ἐστὶ πρεσβευόμενον, τιμᾶται μᾶλλον τοῦ νεωτέρου .., Πλάτ. Νόμ. 879B· πρβλ. **πρέσβυς** I. 2. **β)** Παρὰ μεταγεν., καλλιεργῶ τέχνας, κτλ., διαλεκτικόν, τὸ .. τοὺς λόγους πρεσβεῦον Διογ. Λ. 1. 18· πρ. παρὰ Ῥοδίοις ἃ μήπω ἐγίγνωσκον Φιλόστρ. 484· ὀπόσην (τόσην τέχνην ἔσην) ὁ τότε χρόνος ἐπρέσβευσεν Συνέσ. 35B. **II.** εἶμαι πρεσβευτὴς ἢ ὑπάγω ὡς τοιοῦτος, διαπραγματεύομαι ὡς πρεσβευτής, ἀπὸ Κορίνθου Ἡρόδ. 5. 93· εἰς τόπον Ἀνδοκ. 34. 25· παρά ἢ πρός τινα Πλάτ. Χαρμ. 158A, Ξεν Κύρ. 5. 1, 3· τινός, ὑπέρ τινος, Εὐρ. Ἡρακλ. 479· ἀπολ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 610, κτλ.· μετὰ συστοίχου αἰτ., πρεσβείας, ἃς ἐπρέσβευσεν εἰς Θήβας Δείναρχ. 92. 11. **2)** μετ' αἰτ. τοῦ ἀντικειμένου, πρ. τὴν εἰρήνην, διαπραγματεύεσθαι τὴν εἰρήνην, Ἀνδοκ. 26. 21, Ἰσοκρ. 78A, Δημ. 382. 17, κτλ.· οὕτω, πρ. ὑπὲρ τουτωνὶ τὰ βέλτιστα Δημ. 400. 14· πρ. πολλὰ καὶ δεινὰ αὐτόθι 12., 416. 9., 423. 15, πρβλ. 440. 17. **2)** Μέσ., πέμπω, ἀποστέλλω πρέσβεις, εἰς τόπον Θουκ. 2. 7., 6. 104· πρεσβεύεσθαι παρά τινας 4. 41, κτλ.· πρός τινας 1. 126· ἐς Λακεδαίμονα περὶ καθόδου ὁ αὐτ.·— ὡσαύτως ὑπάγω ὡς πρεσβευτής, ὁ αὐτ. 5. 39. **3)** Παθ., τὰ ἑαυτῷ πεπρεσβευμένα, αἱ διαπραγματεύσεις αὐτοῦ, Δημ. 347. 16, πρβλ. 416. 22. **III.** μετ' αἰτ. πράγμ., πραγματεύομαί τι, λόγους Διογ. Λ. ἐν προοιμ. 18, πρβλ. Λουκ. Ἁλιεὺς 23· πρ. τὸν θεῖον λόγον, κηρύττω τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 132, καὶ ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 93.

πρεσβήιος, ον, Ἰων. ἐπίθ. (πρέσβυς) προβεβηκώς, σεβάσμιος, ὄμμα Ἀνθ. Π. 1. 19, 11.— Περὶ τοῦ **πρεσβήιον**, ἴδε ἐν λ. **πρεσβεῖον**.

πρεσβηίς, ίδος, ἡ, = **πρέσβα**, πρεσβηὶς τιμή, ἡ ὑψίστη ἢ ἀρχαιοτάτη τιμή, Ὕμν. Ὁμ. 29. 3.

πρέσβις, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ **πρέσβυς, πρεσβευτής**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 93, Σουΐδ., κλπ.

πρέσβις, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **πρεσβεία**, ἡλικία, κατὰ πρέσβιν, κατὰ τὴν ἡλικίαν, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 431, Πλάτ. Νόμ. 855D, κτλ. **II.** ἡλικιωμένη γυνή, πρεσβῦτις, Αἴσωπ. 22. **2)** = **πρεσβεύτειρα**, Εὐστ. 634. 4.

πρέσβιστος, η, ον, ποιητ. ὑπερθ. τοῦ **πρέσβυς**, γηραιότατος, σεβαστότατος, τὰ μάλιστα τιμώμενος, Ὕμν. Ὁμ. 30. 2, Αἰσχύλ. Θήβ. 390, Σοφ. Ἀποσπ. 523. 539· ὡσαύτως, παρὰ Τιμ. Λοκρ. 104B, ἁ **πρεσβίττα** (Δωρ.) **φιλοσοφία**·—ὡσαύτως, **πρεσβίστατος, η, ον**, Νικ. Θηρ. 344· πρβλ. **πρεῖγυς**.

πρεσβίττα (= **πρεσβίστα**), ἐπίθ., ἴδε **πρέσβιστος** ἐν τέλει.

πρέσβος, τό, ποιητ. λέξ., τὸ ἐν τιμῇ ὄν, βασίλεια γύναι, πρέσβος Πέρσαις Αἰσχύλ. Πέρσ. 623· πρ. Ἀργείων, σεβασμία συνέλευσις τῶν Ἀργείων .., ὁ αὐτ. Ἀγ. 855. 1393.

πρεσβῦ-γένεθλος, ον, = **πρεσβυγενής**, Ὀρφ. Ὕμν. 3. 2.

πρεσβῦ-γένεια, ἡ, προτεραιότης γεννήσεως, Ἡρόδ. 6. 51, Πλούτ. 2. 636D.

πρεσβῦ-γενής, ές, (γενέσθαι) ὁ πρεσβύτατος κατὰ τὴν γέννησιν, ὁ πρῶτος γεννηθείς, πρωτότοκος, Ἰλ. Λ. 249, Scidl. εἰς Εὐρ. Τρῳ. 510 (590)· καθόλου, παλαιός, προγενέστερος, πανάρχαιος, Στάσις δὲ καὶ πρεσβυγενὴς Κρόνος (διάφ. γρ. **Χρόνος**) Κρατῖνος ἐν «Χείρωσι» 3. **II.** οἱ **πρεσβυγενεῖς**, Λακων. ἀντὶ τοῦ **οἱ γέροντες**, Λατ. senatus, Πλουτ. Λυκοῦργ. 6., 2. 789E.

πρεσβυ-γονία, ἡ, = **πρεσβυγένεια**, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **καταπρωτθην**.

πρέσβυς, εως, ὁ, κλητ. **πρέσβυ**, Ἀριστοφ. Θεσμ. 146· — πρεσβύτης, γέρων, Λατ. senex, (ἡ παρὰ πεζογράφοις λέξις εἶναι **πρεσβύτης**), ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ἐν χρήσει μόνον κατ' ὄνομ., αἰτ. καὶ κλητ., ὁ πρ. Πόλυβος Σοφ. Ο. Τ. 941 Φοίνισσ. ὁ πρ. ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 562· πατέρα πρέσβυν αὐτόθι 665· πρέσβυ ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1013, 1121· ὦ πρέσβυ Εὐρ. Ὀρ. 476 ἀλλὰ τὸ ὁ πρέσβυς εἶναι ἐν χρήσει σχεδὸν ὡς τὸ ὁ **πρεσβύτερος**, ὁ γεραντότερος, ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 184. 205, 530 = (περὶ τοῦ θηλ. ὅρα **πρέσβα, πρεσβεῖρα, πρεσβηίς, πρέσβις**)·— πληθ. **πρέσβεις**, γέροντες, πρεσβύτεροι ἀείποτε μετὰ τῆς σημασίας τοῦ ἀξιώματος, ἄρχοντες, ἡγεμόνες (ἴδε κατωτ. III), Αἰσχύλ. Πέρσ. 840· Ἐπικ. **πρέσβηες** Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 245 (ἴδε **πρεσβεύς**)·— θυϊκ. **πρέσβη**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 495. Ὁ Ὅμ. ποιεῖται χρῆσιν μόνου τοῦ συγκρ. καὶ ὑπερθ., συγκρ. **πρεσβύτερος, α, ον**, γεροντότερος, Ἰλ. Λ. 787, Ο. 204, Ἡρόδ. 1. 6., 2. 2, Πίνδ., καὶ Ἀττ· ἐνιαυτῷ, κατὰ ἔν ἔτος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 18· πρεσβύτερα ἀριθμοῦ, πρεσβύτερα παρὰ τὸν προσήκοντα ἀριθμόν, Πίνδ. Ἀποσπ. 236· βουλαὶ πρεσβύτεραι, αἱ σοφαὶ βουλαὶ τῶν πρεσβυτέρων, ὁ αὐτ. ἐν Π. 2. 122· ἐπὶ ζώων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 14, 19 κἑξ.· ἐπὶ τὸ πρ. ἰέναι, ἡλικιοῦσθαι, γίνεσθαι πρεσβύτερον, Πλάτ. Νόμ. 631E·— Ὑπερθ. **πρεσβύτατος, η, ον**, Ἰλ. Δ. 59, Δ. 740, Ἀθ. Θ. 234, κτλ.· μᾶλλον ὡρισμένως: πρ. γενεῇ Ἰλ. Ζ. 24· ἐπὶ ζώων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 14, 19, κ. ἀλλ.·—περὶ τῶν ποιητ. τύπων **πρέσβιστος, πρεσβίστατος**, ἴδε **πρέσβιστος**, καὶ πρβλ. **πρεῖγυς**. **2)** τὸ ὑπερθ. κεῖται συχν. ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ σεβάσμιος, σεβαστός, ἐκ τοῦ σεβασμοῦ τοῦ ἀπονεμομένου εἰς τοὺς ἡλικιωμένους καὶ πεπειραμένους, ἴδε ἐν λ. **πρέσβιστος**. **3)** τὸ συγκρ. καὶ ὑπερθ. κεῖνται ἐπὶ πραγμάτων, πρεσβύτερόν τι (ἢ οὐδὲν) ἔχειν, ὅπερ ἀκριβῶς = τῷ Λατ. aliquid (ἢ nihil) antiquius habere, θεωρῶ τι ἐντιμότερον ἢ πλεῖονος τιμῆς ἄξιον, ἐντιμῶ τι περισσότερον, τὰ τοῦ θεοῦ πρεσβύτερα ποιεῖσθαι ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν Ἡρόδ. 5. 63· οὐδὲν πρεσβύτερον νομίζω τᾶς σωφροσύνας Εὐρ. Ἀποσπ. 951· ἐμοὶ οὐδὲν ἐστι πρεσβύτερον τοῦ .. Πλάτ. Συμπ. 218D· πρεσβύτατον κρίνειν τι Θουκ. 4. 61· πρεσβυτέρως γυμναστικὴν μουσικῆς τετιμῆκέναι Πλάτ. Πολ. 548C (πρβλ. Liv. 7. 31 antiquior fides)·— ἐντεῦθεν ἁπλῶς ἐπὶ μεγίθους, πρεσβύτερον κακὸν κακοῦ, μεγαλείτερον ἄλλου κακοῦ, Σοφ. Ο. Τ. 1365· χρεῶν πάντων πρεσβύτατα Πλάτ. Νόμ. 717D· πρβλ. **πρεσβεύω** I. 2. **II.** ὡς τὸ **πρεσβευτής**, ἀπεσταλμένος, ἐν τῷ ἐνικῷ μόνον παρὰ ποιηταῖς, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 728· ὁ πρέσβυς οὔτε τύπτεται οὔθ' ὑβρίζεται Ποιητὴς παρὰ τῷ Σχολ. Ἰλιάδ. Δ. 394· γεν. **πρέσβεως** Ἀριστοφ. Ἀχ. 93·— ἀλλ' ὁ πληθ. **πρέσβεις** εἶναι εὐχρηστότερος τοῦ **πρεσβευταί**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 61· σπονδαὶ παρὰ Θουκ. 4. 118, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 13, Δημ. 398. 26, 1, κτλ.· γεν. **πρέσβεων**, δοτ. **πρέσβεσι** Ἀριστοφ. Ἀχ. 62. 76· ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει ἀμφότεροι οἱ τύποι: πρεσβεύτας οὖν.. ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ πρέσβεις ποιοῦμεν Ἀνδοκ. 28. 37. **III.** ἐν Σπάρτῃ ὄνομα πολιτικῆς θέσεως διάφορον τοῦ γέρων (senator), αἱρεῖται πρῶτος ἢ πρέσβυς, τῶν ἐφόρων Ἐπιγραφ. Λακων. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1237, 1326· νομοφυλάκων 1363· βιδέων 1364A· συναρχίας 1347, 1375· τῆς φυλῆς 1273. 1377· τὰς ὠβὰς 1272 κἑξ. **2)** ἐν τῷ συγκρ. **πρεσβύτερος**, μέλος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ συμβουλίου, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ις', 21, κτλ.· πρεσβύτερος τῆς ἐκκλησίας, ἱερεύς, Πράξ. Ἀποστ. ια', 30, κ' 17, Α' Ἐπιστ. πρ. Τιμ. ε', 19, κτλ.· καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀπόστολοι καλοῦσιν ἑαυτοὺς διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου, Β' Ἐπιστ. Ἰω. α', 1, Γ' τοῦ αὐτοῦ α', 1, πρβλ. Α' Ἐπιστ. Πέτρ. ε', 1. **IV.** ὄνομα τοῦ πτηνοῦ τροχίλου, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 11, 5, «πρέσβυς· γέρων, καὶ ὄρνις ὁ τρόχιλος» Ἡσύχ.·— ὡσαύτως ὄνομα εἴδους κολοιοῦ ἢ κορώνης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 15. (Ὁ Κούρτ. δοξάζει ὅτι τὸ **πρέσ-βυς** εἶναι ταὐτὸν τῷ Λατ. pris-cus, παραβάλλων τὸν Κρητικὸν τύπον **πρεῖ-γυς**, ἴδε, καὶ ὅτι ἡ ῥίζα εἶναι ἡ αὐτὴ τῇ τοῦ Σανσκρ. pra-yas, ὅπερ εἶναι συγκρ. τοῦ pra (πρό), ὅτε ἡ πρώτη σημασία εἶναι, ὁ προγενέστερος, ὁ πρότερον γεννηθείς).— Καθ' Ἡσύχ.: «πρέσβεις· γέροντες, βασιλεῖς, ἄρχοντες, πρωτιμώμενοι. καὶ οἱ πρεσβεῦται μεσῖται, ἀπόστολοι [ἢ] ἕνεκεν εἰρήνης».—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 132.

πρεσβυτερεύω, εἶμαι πρεσβύτερος, Διόδ. Ἁλ. 328B, 961B.

πρεσβυτερεῖον = **πρεσβυτέριον**.

πρεσβύτερικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τοὺς πρεσβυτέρους, Ἐκκλ.

πρεσβύτερον ἢ **-εῖον**, τό, συμβούλιον πρεσβυτέρων, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κβ', 66, Πράξ. Ἀποστ. κβ', 5, Α' Ἐπιστ. πρ. Τιμ. δ', 14. **II.** τὸ ἀξίωμα ἢ ὑπούργημα τοῦ πρεσβυτέρου ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, Ἐκκλ. **III.** ὁ τόπος ἔνθα οἱ πρεσβύτεροι συνήρχοντο, Συλλ. Ἐπιγρ. 8832.

πρεσβύτης, ἤτος, ἡ, (πρέσβυς) ἡλικία πρεσβυτική, Συλλ. Ἐπιγρ. 2448, IV. 28, VI. 29, πρβλ. Ahr. D Dor. α. 134.

πρεσβύτης [ῦ], **ου,** ὁ, ὁ παρὰ τοῖς πεζογράφοις ἐν χρήσει τύπος τοῦ **πρέσβυς** I, ὡσαύτως ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, Εὐρ. Φοίν. 847, Ἀριστοφ. Ἀχ. 707, Ἱππ. 525, Νεφ. 358· πατέρα πρ. Κρόνον Αἰσχύλ. Εὐμ. 641· πρ. ἀνὴρ Ἀντιφῶν 125. 39· ὁ ἐκ παίδος μέχρι πρεσβύτου χρόνος Πλάτ. Πολ. 608C, κτλ.· ἐπὶ ζώων, [λέοντες] ὅταν γένωνται πρεσβῦται Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 6·— θηλ. **πρεσβῦτις, ιδος**, γυνὴ προβεβηκυῖα τὴν ἡλικίαν, ἡλικιωμένη, γραῖα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 731. 1027, Εὐρ. Ἑκ. 842, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 286A· πρεσβῦτις γυνὴ Αἰσχιν. 76. 4· πρ. ἄνθρωπος Λυσ. 93. 7· πρβλ. **πρέσβυς**. **II.** ἄνθρωπος βλέπων μακράν, ὡς συνήθως οἱ γέροντες, πρεσβῦται, ἀντίθετον τῷ **μύωψ**. Ἀριστ. Προβλ. 31. 25, 1.

πρεσβυτικός, ή, όν, ὅμοιος πρὸς πρεσβύτην, ἀνήκων εἰς πρεσβύτην, γεροντικός, Λατ. senilis, ὄχλος Ἀριστοφ. Πλ. 787· κακὰ πρ., τὰ κακὰ τῆς πρεσβυτικῆς ἡλικίας, αὐτόθι 270, πρβλ. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 34 (ἔνθα κοινῶς **πρεσβυτιδίου**) πρ. παιδιὰ Πλάτ. Νόμ. 685A, κτλ.· οἱ στρυφνοὶ καὶ πρ. Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 8. 6, 1. **2)** ἀπηρχαιωμένος, ἀρχαϊκός, ᾄδειν πρ. τι Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 278· περιεργότερον καὶ πρ. Ἰσαχρ. 416A· ἀρχαῖον λίαν καὶ πρ. Πλουτ. Φάβ. 25. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πλουτ. Θησ. 14.

πρεσβῦτις, ιδος, θηλυκ. τοῦ **πρεσβύτης**, ἴδε πρβλ. καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 532.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρεσβῡτο-δόκος, ον, ὁ δεχόμενος τοὺς πρεσβύτας, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 666.

πρευμένεια, ἡ, πραότης διαθέσεως, ἠπιότης, χάρις, εὐμένεια, Εὐρ. Ὀρ. 1323.

πρευμενής, ές, ποιητ. ἐπίθ., ἤπιος τὴν διάθεσιν, ἀγαθός, φιλικός, εὐμενής, τινι, πρός τινα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 840, Εὐρ. Ἐκ. 538· ἀπολ., ἴδοιτο .. πρευμενοῦς ἀπ' ὄμματος Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 207· Ἀχαιῶν πρευμενεστέρων τύχοις Εὐρ. Τρῳ. 734·— ἐπίρρ. πρευμενῶς αἰτεῖσθαι, παραινεῖν Αἰσχύλ. Πέρσ. 220. 224· δέχεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 236. **3)** ἐπὶ γεγονότων, εὐνοϊκός, αἴσιος, κατελθὼν .. πρευμενεῖ τύχῃ ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1647· τελευτὰς .. πρευμενεῖς κτίσειεν ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 140· πρευμενοῦς .. νόστου τυχόντας Εὐρ. Ἐκ. 540. **II.** ἐξευμενίζων, ἱλαστήριος, χοαὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 609, πρβλ. 685.— Ἐκ τοῦ **πραῦ (πρηῦ), μένος,** ὁ δὲ τύπος **πρηυμενής** ἀπαντᾷ ἐν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 618, 40).

πρεών, όνος, ὁ, = **πρών,** τοῦδε κατὰ πρεόνος Ἀνθ. Π. 6. 253.

πρήγιστος βουλῆς· (= **πρέσβιστος**), ὡς ὁ ἐν Σπάρτῃ πρέσβυς γερόντων, Ἐπιγρ. Ἱεραπυτν. Κρήτης τῶν μ. Χρ. Ῥωμ. χρόνων, CIG 2562.

πρῆγμα, πρηγμᾰτεύομαι, Ἰων. ἀντὶ **πραγμ-**.

πρηγορεύω, = **προαγορεύω,** «πρηγορεύων· προαγορευτής, ἢ δημοκόπος» Ἡσύχ.

πρηγορεὼν ἢ **πρηγορών, ῶνος,** ὁ, «τῶν ὀρνέων ὁ πρόλοβος» (Ἡσύχ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 374 (μεταφ. ἐπὶ τοῦ Κλέωνος), Ὄρν. 1113, ἔνθα τοὺς τύπους **πρηγορῶνα, ῶνας,** ἀποκατέστησεν ὁ Bentl. χάριν τοῦ μέτρου. (Ἐκ τοῦ **πρό, ἀγείρω,** διότι ἐν αὐτῷ προαγείρεται, δηλ. προαθροίζεται ἡ τροφὴ τῶν ὀρνέων πρὶν ἢ αὕτη κατέλθῃ εἰς τὸν δεύτερον στόμαχον πρὸς πέψιν, Πολυδ. Β', 204, Ἐτυμολ. Μεγ. 688. 33, Σουΐδ., Ζωναρ.·— ὁ τύπος **προηγορεὼν** ἐν Μεγ. Ἐτυμολ. καὶ Σουΐδ., φαίνεται ὅτι εἶναι πλημμελής).

πρηδὼν όνος, ἡ, (πρήθω) φλόγωσις, φλεγμονή, Νικ. Θηρ. 365, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1.

πρηθῆναι, ἴδε ἐν λ. **πιπράσκω.**

πρῆθμα· «πολύποδος κεφαλή. ἔνιοι πλεκτάναι» Ἡσύχ.

πρήθω, παρατ. **ἔπρηθον (ἐν-):** ἄλλως ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἀορ. **ἔπρησα·** (περὶ τῆς σημασίας καίω, ἴδε ἐν λ. **πίμπρημι·** καὶ περὶ τῆς ἐνότητος τῶν δύο τούτων σημασιῶν καίω καὶ φυσῶ ἴδε Buttm. Lexil. ἐν λ.· πρβλ. ὡσαύτως **ἐμπρήθω, πρηστήρ**). — Ἐπικ. ῥῆμα (σπανίως ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, ἴδε κατωτ.), φυσῶ, φουσκώνω διὰ φυσήματος, ἔπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον Ὀδ. Β. 427· ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον Ἰλ. Δ. 481· ἅλα νότου πρήσαντος Ἀνθ. Π. 13. 27.—Παθ., καὶ τῶν φιβάλεων τρῶγε σύκων τοῦ θέρους .. κᾆτα φασκέλιζε καὶ πέπρησο καὶ βόα, καὶ πρήσκου καὶ βόγγα, Φερεκράτης ἐν «Κραπατάλλοις» 1· ἐπρήσθη Ἄμφις ἐν «Πλάνῳ» 1. 40· πρβλ. **πρῆσις, πίμπρημι** Π. **2)** ἐκφυσῶ, ἐκπέμπω φυσῶν, τὸ δ' [αἷμα] ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας πρῆσε, ἐξεφύσησεν αἷμα ἐκ τοῦ στόματος καὶ τῶν μυκτήρων, Ἰλ. Π. 350· πρβλ. **ἀναπρήθω, πρίστις** Ι. **3)** φυσῶν ἀνάπτω φλόγα, πρήσοντα πυρὸς μένος Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 819. **II.** ἀμεταβ., φυσῶ, ὁ αὐτ. 4. 1537.

πρηκτήρ, πρηκτός, ἴδε **πρακτήρ, πρακτός.**

πρημᾰδίη, ἡ, ὄνομα εἴδους ἐλαίας, Νικ. Ἀλεξιφ. 87.

πρημαίνω, (πρήθω) φυσῶ ἰσχυρῶς, πρημαινούσας τε θυέλλας Ἀριστοφ. Νεφ. 336.

πρημάς ἢ **πρημνάς, άδος,** ἡ, εἶδος θύννου, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Εὐρώπῃ» 2, Νικοχάρης ἐν «Λημνίαις» 1, Ὀππ. Ἀλ. 1. 183· — ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 15, 5, ὁ Βεκκῆρος γράφει **πριμάδες** ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις **πριμαδίαι.**

πρηνεύω, γίνομαι πρηνής, Εὐστ. Πονημάτ. ἔκδ. Taf. σελ. 287. 78.

πρηνηδόν, ἐπίρρ., «προύμυτα, κατακέφαλα», Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 4. 23.

πρηνής, ές, Δωρικ. **πρᾱνὴς** (ὅπερ καὶ παρ' Ἀττ. ἐν χρήσει, ἴδε κατωτ.), γεν. **-έος,** συνηρ. **-οῦς·**— μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ κάτω, «προύμυτα», «ἐπὶ πρόσωπον πεπτωκώς» (Ἡσύχ.), Λατ. pronus, ἀντίθετ. τῷ **ὕπτιος** (Λατ. supinus), πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων Ἰλ. Λ. 179· ἐκ δίφροιο .. ἐξεκυλίσθη πρηνὴς ἐν κονίῃσιν ἐπὶ στόμα Ζ. 43, πρβλ. Β. 418, Δ. 544, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 365· πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθεὶς Ἰλ. Φ. 118· συνηθέστατα μετὰ ῥημάτων σημαινόντων πτῶσιν, πρηνὴς κάπεσσε, ἤριπε, ἐλιάσθη, κτλ., Π. 413, κτλ.· πρηνέα .. τανύσσας [Ἕκτορα] Ψ. 25· πρίν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον, πρὶν καταρρίψω εἰς τὸ ἔδαφος τὸ μέλαθρον τοῦ Πριάμου, Β. 414· ἐπὶ τὸ πρηνὲς ῥέπειν, πρὸς τὰ ἐμπρός, Ἱππ. 750Β, πρβλ. 850Ε· ἐπὶ τῆς χειρὸς μετὰ τῆς παλάμης πρὸς τὰ κάτω ἐστραμμένης, Πλουτ. Τιμολ. 11· ἐπὶ τῶν ἀστραγάλων, ὀρθοὶ πίπτοντες ἢ πρηνεῖς ὁ αὐτ. 2. 680Α, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 204. **II.** πρηνὴς καὶ ὕπτιος, ὅταν λέγωνται ἐπὶ ζῴων σημαίνουσιν ἐπὶ τῶν νώτων καὶ ἐπὶ τῆς κοιλίας, ἐπὶ δὲ τῶν ἀνθρώπων λεγόμενα σημαίνουσι τὰ ὀπίσω καὶ τὰ ἐμπρός, τὰ νῶτα καὶ τὸ στῆθος, τὰ τετράποδα .. ἐν τοῖς ὑπτίοις οὐκ ἔχει τὰς τρίχας, ἀλλ' ἐν τοῖς πρανέσι μᾶλλον· οἱ δ' ἄνθρωποι τοὐναντίον ἐν τοῖς ὑπτίοις μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς πρανέσιν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 14, 2, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 16 κἑξ., 3. 12, 4., 5. 2, 5, π. Ζ. Γεν. 1. 5, 4· ἴδε **ὕπτιος** Π. **III.** ἐπὶ τῶν πλευρῶν λόφου ἢ ὄρους, πρὸς ἄναντες καὶ κατὰ πρανοῦς καὶ πλάγια ἐλαύνειν, «τὸν κατήφορον», Ξεν. Ἱππ. 3. 7, πρβλ. Ἀν. 1. 5, 8., 4. 8, 28· κατὰ τὰ πρανῆ ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 8, 6· ἀντίθετον τῷ **ὄρθιος** (ἀνωφερής), ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 2. 2, 24· — συγκρ. **πρανότερος** Ἀρρ. Ἀν. 1. 1. (Περὶ τῆς παραγωγῆς ἴδε **πρό**).

πρηνίζω, μέλλ. **-ίσω** καὶ **-ίξω,** καταβάλλω, καταρρίπτω, κατεδαφίζω, ἐπρήνιξε τὴν Εὐρυμέδοντος πόλιν Εὐφορίων ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 687. 34, Χρησμ. Σιβυλλ. 4. 59, 106, πρβλ. Valck. εἰς Ἡρόδ. 6. 27.— Παθ., πίπτω ἐπὶ κεφαλῆς», «κατακέφαλα», πρηνιχθεὶς Ἀνθ. Π. 7. 532· **πρᾱνιχθῆναι·** «τὸ ἐπὶ στόμα πεσεῖν» Ζωναρ. Λεξ. 1585· «πρηνιχθέντα· ἐπὶ πρόσωπον καὶ ἐπὶ στόμα πεσόντα» Ἡσύχ.

πρηνισμός, ὁ, κατάρριψις, κρήμνισμα, πύργων Χρησμ. Σιβ. 4. 69.

πρῆξαι, πρῆξις, πρῆσις, Ἰων. ἀντὶ **πρᾱ-**.

πρῆσις, εως, ἡ, (πρήθω) οἴδησις, πρήξιμον, Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1, κτλ.

πρῆσμα, τό, φλεγμονὴ ἢ πρήξιμον, Ἱππ. 517. 29· ἐν Γαλην. Ἱπποκρ. γλωσσ. ἐξήγησ. σ. 548 «πρῆσμα ἐμφύσημα».

πρησμονή, ἡ, = **πρῆσμα,** Ὀρνεοσόφ. 198Α, 227Α, κτλ.

πρήσσω, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **πράσσω.**

πρηστήρ, ῆρος, ὁ, (πίμπρημι, πρήθω) θύελλα μετὰ κεραυνῶν, ὁρμητικὸς ἀνεμοστρόβιλος κατερχόμενος ὡς τυφών (Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 104, Lucret. 6. 423 κἑξ.), πρηστήρων ἀνέμων Ἡσ. Θ. 846· βρονταί τε καὶ πρηστῆρες ἐπεισπίπτουσι Ἡρόδ. 7. 42· τυφῷ καὶ πρηστῆρι Ἀριστοφ. Λυσ. 974· πρ. ἐμπεσόντος Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 1·— ὡσαύτως, ῥεῦμα ἀέρος ἰσχυρὸν ἐξ ὑπογείων σπηλαίων, Διογ. Λ. 7. 154. **2)** μεταφορ., ὁρμητικὰ δάκρυα, χείμαρρος δακρύων, Εὐρ. Ἀποσπ. 388. **II.** φυσητήρων ζεῦγος, φῦσαι τῶν χαλκέων, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 777. **III.** πρηστῆρες, αἱ φλέβες τοῦ τραχήλου ὅταν ἐκ τῆς ὀργῆς ἐξογκῶνται, Πολυδ. Β', 134, Ἡσύχ. **IV.** εἶδος ὄφεως, οὗ τὸ δῆγμα δηλητηριῶδες, Διοσκ. Θηρ. 13 Αἰλ. π. Ζ. 6. 51.— Καθ' Ἡσύχ.: «πρηστήρ· σφοδρὸς ἄνεμος. καὶ ὄφεώς τι εἶδος, καὶ τὰς ἐκ πλαγίου τοῦ τραχήλου ἡμῶν φλέβας πρηστῆράς φασιν. ἢ πῦρ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ».

πρηστηριάζω, κατακαίω ὡς διὰ πρηστῆρος, «φλογίζω», Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 111.

πρηστήριος, ον, ὁ καίων ἢ ἀστράπτων, Βυζ.

πρηστηριώδης ἀστραπή, ἡ μετὰ κεραυνοῦ, Γερμ. Κωνστ/πόλεως σ. 693, ἔκδ. Mi.

πρηστηρο-κράτωρ [ᾰ], **ορος,** ὁ, κύριος τῶν πρηστήρων, Συνεσ. Ὕμν. 3. 161.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 120.

πρηστικός, ή, όν, (πρήθω) = **πρηστήριος,** Γαλην. Λεξ. Ἱππ. σ. 548.

πρῆστις, ἡ, ἴδε **πρίστις.**

πρητήν, ῆνος, ὁ, ἀμνὸς ἐνιαύσιος, Εὐστ. 1625. 35· «πρητῆνας· τοὺς ἐνιαυσίους ἄρνας» Ἡσύχ.· πρβλ. **ἐπιπρητήν.** (Περὶ τῆς ἐτυμολογίας ἴδε **πρό**).

πρητήριον, τό, Ἰων. ἀντὶ **πρᾱτήριον,** Ἡρόδ. 7. 23.

πρηύ-γελως, -νομος, -νοος, πρηῦνω, πρηῦς, πρηϋτένων, ἴδε **πραϋ-**.

πρῆχμα, τό, (= **πρῆγμα, πρᾶγμα**) Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Ἀθηνῶν, Ἐφ. Ἀρχ. 3722.— Χίου, Bul. de cor. hel. III. σ. 232-3, ἔνθα σημαίνει εἰσπραχθὲν χρῆμα.

πρηών, ῶνος, ὁ, Ἐπικ. τύπος τοῦ **πρών,** ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ μεγάλου πέτρη πρηῶνος ὀρούσῃ Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 437, πρβλ. Κόλουθ. 14 καὶ 102, Νικ. Ἀλεξιφ. 104· δοτ. πληθ. **πρηόσιν** ἐν Καλλ. Ἀρτέμ. 52·— πρβλ. **πρεών.**

***πρίᾰμαι,** ἐλλιπὲς ἀποθ., ἐξ οὗ σχηματίζεται τὸ **ἐπριάμην,** ὁ ἀόρ. τοῦ **ὠνέομαι** (διότι τὸ **ἐωνησάμην** δὲν εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ.), συχν. παρ' Ἀττ.· 6' ἐνικ. **ἐπρίω** Ἀριστοφ. Σφ. 1440· Ἐπικ. γ' ἐνικ. **πρίατο** Ὀδ. Δ. 430·— προστ. **πρίασο** Ἀριστοφ. Ἀχ. 870· **πρίω** αὐτόθι 34. 35, Εὔπολις ἐν «Αἰξὶ» 2, κτλ.· Δωρ. **πρίᾱ** Ἐπίχ. 93 Ahr.·— ὑποτακτ. **πρίωμαι** Ἀριστοφ. Ἀχ. 812, 6' ἐνικ. **πρίῃ** ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 614· — εὐκτ. **πριαίμην** Σοφ. Ἀντ. 1171, κτλ.·— ἀπαρ. **πρίασθαι** (οὐχὶ **πριάσθαι**), Πλάτ., κλπ.·— μετοχ. **πριάμενος** Θουκ., κλπ.· (ἴδε ἐν λ. **περάω·** πρβλ. **πέρνημι, πιπράσκω**). Ἀγοράζω τι, ἀντίθετ. τῷ **ἀποδόσθαι,** Ὅμ., Ἀττ.— Συντάσσ. μετὰ δοτ. τῆς ἀξίας, τίς γάρ σε πρίατο κτεάταισιν ἐοῖσιν, τίς σε ἠγόρασε διὰ τοῦ πλούτου αὐτοῦ, Ὀδ. Ξ. 115. 452· τὸ κάλλος ἀνονήτοις γάμοις Εὐρ. Ἑλ. 885, πρβλ. Μήδ. 233, κτλ.· μετὰ γεν.,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρ. θανάτοιο, ἀγοράσας διὰ τοῦ θανάτου, Πινδ. Π. 6. 38· πρ. τι ταλάντου, τεττάρων σίγλων Ξεν. Ἀπομν. 2. 5, 2, Ἀν. 1. 5, 6· π. πολλοῦ ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 3. 2, 10· (ὡσαύτως, πρὸ πάντων χρημάτων ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2, 5, 3)· μεταφορ., οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτόν, ὅστις, κτλ., δὲν θὰ ἠγόραζον οὐδὲ ὁ ἐλάχιστον ποσὸν ἄνθρωπον, ὅστις, κτλ., δὲν θὰ ἔδιδα δι' αὐτὸν οὐδὲ μίαν πεντάραν, Σαφ. Δί. 477· μετὰ δοτικ. προσ., πόσου πριῶμαί σοι τὰ χοιρίδια Ἀριστοφ. Ἀχ. 812, πρβλ. Βατρ. 1229, Σοφ. Ἀντ. 1171· ὡσαύτως, πρ. τι παρά τινος Ἡρόδ. 9. 94· πρ. τὴν χώραν λ' ταλάντων παρά τινος Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 30· οὕτω μετ' ἀπαρ., πρ. παρά τινος μὴ δοῦναι δίκην Ἀνδοκ. 28. 20· πρ. τῆς ψυχῆς ὥστε μή .., Ξεν. Κύρ. 3. 1, 36, πρβλ. 8. 4, 23· — ὡσαύτως μόναν, οἷον, πρ. τίμιαν τοὐλαιον, ἀκριβά, Ἀριστοφ. Σφ. 253· πρ. τὴν εἰρήνην Αἰσχιν. 52. 7· κἂν πριαίτο Γαβάτας τὸ μέγα τι ποιῆσαι κακόν, θὰ ἐπλήρωνε νὰ συνηθῇ νά .., Ξεν. Κύρ. 5. 3, 10. **2)** ἐπὶ δούλων, πρ. Σκύθας τοξότας Ἀνδοκ. 24. 8, πρβλ. Ποσείδιππ. ἐν «Συντρόφοις» 1· τέκτονα πέντε μνῶν Πλάτ. Ἀντερασ. 135Β οἱ δικασταί, .. ἐὰν μὴ Φίλιππος αὐτοὺς πρίηται, ἐὰν δὲν τοὺς ἀγοράσῃ ὁ Φίλ., Δημ. 78. 19. **3)** ὠνοῦμαι τοὺς φόρους πόλεως, Λατ. conducere, redimere, ἀλλὰ μὴν καὶ ἀδικῆσαί γε ῥᾷον τῷ τέλος πριαμένῳ ἢ τῷ ἀνδράποδα μισθουμένῳ Ξεν. Πόροι 4. 20· μέταλλον Δείναρχ. παρὰ Διον. Ἁλ. π. Δεινάρχ. 13· ὠνὴν ἐκ τοῦ δημοσίου Ἀνδοκ. 12. 28. **4)** περὶ τοῦ ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 34, 35 **πρίω**, ἴδε **πρίων**.—Ἴδε Κόντον ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ τ. Δ', σ. 373.

πριᾰμόομαι, ξυρίζομαι τὴν κεφαλήν· ἐπειδὴ ὁ Πρίαμος παρίστατο ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὡς φαλακρός, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 171, Εὐστ. 1344, Φώτ., Σουίδ. ἐν λ. **πριαμωθῆναι**.

Πρῐ́ᾰμος, ου, ὁ, βασιλεὺς τῆς Τροίας, Ἰλ., κτλ.· ὀνομασθεὶς οὕτω κατὰ τὸν Ἀπολλόδ. (2. 6, 4), διότι διὰ λύτρων ἐξηγόρασε (ἐπρίατο) τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν Ἡσιόνην ἀπὸ τοῦ Ἡρακλέους· ἀλλ' ἡ λέξ **Πρίαμος** καθ' ἑαυτὴν ἐσήμαινεν ἀρχηγόν, βασιλέα (πέρραμος = βασιλεύς, Ἡσύχ., καὶ **Πέρραμος** ἦτο Αἰολ. τύπος ἀντὶ τοῦ **Πρίαμος**, Ἐτυμολ. Μέγ. 605. 39, πρβλ. Ahrens D Aeol. 55), σχετίζεται δὲ πρὸς τὴν βίζαν **πρᾰ** ἢ **περί**.— Πατρωνυμ. **Πριαμίδης**, ὁ, Ἐπικ. γεν. **-ίδεω** καὶ **-ίδαο**, Ἰλ. Γ. 356, Υ. 77·— ἐπίθ. **Πριαμικός**, ἡ, όν, Λατ. Priameius, (ἐκ τοῦ Ἐπικ. **Πριαμήιος**), τύχαι Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 10, 14· ποιητ. θηλ. **Πριαμίς**, ίδος, Λατ. Priamеis, Εὐρ. Ἑλ. 1158, Ὀρ. 1481·—Ὑποκορ. **Πριαμύλλιον**, τό, Δ. Β. 857· προσέτι, **Πριαμιλλύδριον**, Κραμ. Ἀν. 4, 273, πρβλ. Κόντ. Γλωσσ. Παρ. σ. 147.

πριαπήιον, τό, ἕτερον ὄνομα τοῦ ἴου, Διοσκ. 4, 120 (122) ἐκ τῶν νόθων.

Πριᾱπίζω, Ἰων. **Πριηπ-**, ὁμοιάζω πρὸς τὸν Πρίαπον, εἶμαι λάγνος, ἀσελγής, Ἀνθ. Πλαν. 237.

Πριᾱπίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **Πρίαπος**, ἕτερον ὄνομα τῆς βοτάνης ἐρυθρόνιον, Διοσκ. 3. 144.

Πριᾱπισκωτός, ἡ, όν, κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα πριαπίσκου, μικροῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου, μοτὸς Γαλην.

Πριᾱπισμός, ὁ, ἡ διαρκὴς ἔντασις τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου, λαγνεία, Γαλην. τ. 7, σ. 104, 526, 529, τ. 10, σ. 226, πρβλ. σατυρίασις.

Πρῐ́ᾰπος, Ἰων. **Πρίηπος**, ὁ, Priāpus, ὁ θεὸς τῶν κήπων καὶ ἀμπελώνων καὶ καθόλου τῶν ἀγρῶν καὶ τοῦ ἀγροτικοῦ βίου, οὗ ἡ λατρεία ἔλαβεν ἀρχὴν ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις ἐν Λαμψάκῳ καὶ ἐξετάθη καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα. Περιγράφεται ὡς υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίτης, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 23. 1, Διόδ. 4. 6, Παυσ. 9. 31, 2· καὶ παρίστατο διὰ προχείρως εἰργασμένου ξαίνου χρησιμεύοντος ὡς ὅρίου τῶν ἀγρῶν κεχρωματισμένου δὲ δι' ἐρυθροῦ χρώματος καὶ φέροντος ἐν τῇ χειρὶ ῥόπαλον ἢ κλαδευτήριον, ἔχοντος δὲ μέγα γεννητικὸν μόριον ὡς σύμβολον τῆς γεννητικῆς δυνάμεως τῆς φύσεως, ἴδε Voss. Mythol. Br. 2, σ. 295· οἱ ποιηταὶ ἔχουσι καὶ πληθ. **Πρίηποι**, ὡς τὸ **Σάτυροι**, Μόσχ. 3. 27.— Ἐπίθ. **Πριᾱπεῖος**, α, ον, Ἀνθ. 6. 254· Πρ. μέτρον Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 4.

Πριᾱπώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος τῷ Πριάπῳ, λάγνος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 901.

πριγκιπᾶτον, τό, Λατ. principatus, ἡγεμονία, Κ. Πορφυρ. Πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν. 120, 24.

πρίγκιπες, οἱ, τὸ Λατ. principes, Πολύδ. 6. 21, 7, κτλ.

Πριγκίπειος, ον, ὁ τοῦ Πρίγκιπος, αἱ Πριγκίπειοι νῆσοι Μαλαλ. 78, 8, Νικήτ. Παφλαγ. 492Α.

πριγκίπια, τά, Λατ. principia = τὰ ἀρχεῖα. ἐν τοῖς ἀρχείοις ἃ πριγκίπια καλοῦσι Ρωμαῖοι Πλουτ. Γάλβ. 12.

πρίζω, μέλλ. **-ίσω**, **-πρίω**, πριονίζω, κόπτω διὰ πρίονος, Πλάτ. Θεάγ. 124Α, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 114· — ὁ μέσ. μέλλ. πριεῖται ἐν Πλουτ. 2. 1099C εἶναι πιθ. ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ τοῦ **πρίηται** (ἐκ τοῦ ***πριάμαι**).—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. σ. 234 κἑξ., 860.

πριμάς, άδος, ἡ, ἴδε ἐν λ. **πρημάς**.

πριμι-κήριος, ὁ, primicerius, = ὁ πρωτεύων, ὁ πρωτεδων ἀξιωματικός, Νεῖλ. 321Β, Ἰουστινιαν. κῶδ. 12. 11, 8, § δ, κλπ.— ἀξιωματικός τις τοῦ αὐτοκρατορικοῦ παλατίου, Θεοφάν. 705, 2.

πριμι-σκρίνιος, ὁ, = **πρῶτος τῆς τάξεως**, Νεῖλ. 169C, 272C, Θεοφάν. 754, 13, κλπ.

πρῖμος, α, ον, primus, = πρῶτος, Ψευδο-Ἀντων. παρὰ Ἰουστ. 437Α, Μαυρίκ. 12, 9, Μαλ. 172, 23, κλπ., ἴδε Δουκάγγ.

πριμο-σκουτάριος, primus scutarius = ὑπερασπιστής, Ἰω. Λυδ. 158, 22.

πρίν, σχηματισθὲν μετὰ συγκριτικῆς δυνάμεως ἐκ τῆς προθέσεως **πρό**, ὡς φαίνεται ἐκ τούτου ὅτι συνάπτεται μετὰ τοῦ ἤ. —[Κατὰ τὸν Lauche, Homer. Unters. σ. 256, τὸ **πρὶν** ἐκτείνεται παρ' Ὁμήρῳ μόνον πρὸ λέξεων αἰτινες ἀρχικῶς εἶχον ἐν ἀρχῇ σύμφωνον (F)· πρὶν εἰδυῖα τόκοιο Ἰλ. Ρ. 5· πρὶν ἕλσαι Φ. 225· πρὶν Ἴλιον Χ. 17· πρὶν εἰδότας Ὀδ. Ν. 113, καὶ πρὸ τῆς κυρίας τομῆς· ἀλλαχοῦ γίνεται **πρὶν γ'**. Παρ' Ἀττ. ποιηταῖς ἀείποτε **πρῖν**, Elmsl. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 176, Br. εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 857, Blomf. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 795. Ἐν τῇ Δωρ. διαλέκτῳ **πρᾶν**— ἀείποτε μετὰ ᾱ].

Α. Ἐπίρρ. χρόνου, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ προτοῦ νὰ γίνῃ ἢ νὰ συμβῇ τι, ἢ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ πρότερον, ἄλλοτε (ὅτε καὶ ὑπονοεῖται διάρκεια μέχρι τινὸς χρόνου). **I.** ἐπὶ μέλλοντος χρόνου μετὰ μέλλοντος ὁριστ., πρὶν μιν καὶ γῆρας ἐπείσιν Ἰλ. Α. 29, Σ. 283, Ὀδ. Β. 198, κτλ.· —μετ' ὑπατακτ., = τῷ μέλλ., πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθα Ὀ. Ω. 551· — μετ' εὐκτ. καὶ τοῦ **κέν**· πρὶν κεν ἀνιηθεὶς σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκοιο Ὀδ. Γ. 117, πρβλ. Α. 330, Ξ. 155, Ἀριστοφ. Εἰρήν. 1076, 1112· — μετ' εὐκτ., Ἰλ. Ω. 800· — μετὰ προστακτ., Ι. 250. — μετ' ἀπαρεμφ. (εἰς δήλωσιν ἐπιθυμίας), Β. 413, (εἰς δήλωσιν ὅρκου) Ὀδ. Δ. 204. **II.** ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, **1)** πρότερον, ἄλλοτε, ἄλλατέ **κοτε**, πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο .. νῦν δὲ .. Ἰλ. Β. 112, πρβλ. Ι. 19, Ψ. 827· πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα Ὀδ. Δ. 724, πρβλ. Γ. 408. **2)** πρότερον (μέχρι τινὸς σημείου) τὸ πάλαι, ἄλλοτε· ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας συχν. μετὰ τοῦ ἄρθρ., τὸ πρὶν γ' ἑκάστοτε Ἰλ. Ε. 54· τὸ πρὶν γε .., νῦν δὲ .. Ν. 105· νῦν δὲ .. τὸ πρὶν γε Π. 208· — μετὰ τοῦ ἄρθρ. ὑπάρχει συχν. ἔλλειψις τῆς μετοχ. ὤν, τὰ πρὶν πελώρια (ἐξυπ. ὄντα), οἱ τὸ πάλαι γίγαντες, Αἰσχ. Πρ. 151· τοῦ πρὶν Αἰγέως Σοφ. Ο. Κ. 69· ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1224·— καὶ ἐν τῷ Ἀττ. παιζῷ λόγῳ τὸ ἐπιρρηματικὸν **πρὶν** πρέπει νὰ ἔχῃ ἀείποτε τὸ ἄρθρον, ἐν τοῖς πρὶν λόγοις Θουκ. 2. 62· τοὺς πρὶν φυλαττομένους Πλάτ. Πολ. 547C, κτλ. **3)** ὡς ἄλλα ἐπιρρήματα οὕτω τὸ **πρὶν** ἐνίοτε συντάσσεται μετὰ πτώσεως, πρὶν ὥρας Πινδ. Π. 4. 76· πρὶν φάους Ἀρρ. Ἀν. 3. 18, 12.

Β. ὡς σύνδεσμος, πρότερον, πρὶν ἤ. Ἡ χρῆσις αὕτη φαίνεται ὅτι προέκυψεν ἐκ τῆς ἐπιρρηματικῆς χρήσεως τοῦ πρὶν, καὶ ὅπου ἡ ἐξηρτημένη πρότασις εἰσάγεται διὰ τοῦ συνδεσμικοῦ πρὶν, ἡ κυρία πρότασις συχνάκις ἔχει τὸ ἐπιρρηματικὸν **πρὶν** (μάλιστα παρ' Ἐπικ.), ἢ τὰ ἰσοδύναμα **πρότερον**, **πρόσθεν**, πάρος (ποιητ.), μάλιστα μετ' ἀρνήσ., οὐ πρὶν .., πρὶν .. Ἰλ. Α. 97, Ζ. 481, Ὀδ. Τ. 435· μὴ πρὶν .., πρὶν .. Ἰλ. Β. 354, 355, Ἡρόδ. 1. 165, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 605· πρὶν .., πρὶν .. Ἰλ. Β. 348, Θ. 452, Ὀδ. Τ. 385· οὐ πρότερον .., πρὶν .. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 620, Ἀνδοκ. 31. 19, Δημ. 126. 26, Πλάτ. Λάχ. 187Ε· μὴ πρότερον .. πρὶν .. Σοφ. Φιλ. 197, Αἰσχίν. 2. 17, Πλάτ. Φαίδων 62C· πρότερον .., πρὶν .. Ἀνδοκ. 29. 2, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 9· οὐ πρόσθεν .., πρὶν .. Ὀδ. Ρ. 7, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 23· μὴ πρόσθεν .., πρὶν .. Ξεν. Ἀν. 1. 1, 10· πρόσθε .., πρὶν τυχεῖν Πινδ. Πυθ. 2. 92· οὐ πάρος .., πρὶν .. Ὀδ. Β. 127, 128, Ἰλ. Ε. 218·— ὡσαύτως οὐχὶ σπανίως πρὸ τοῦ **πρὶν** τίθεται τὸ φθάνω, Ἰλ. Π. 322, Ἀντιφῶν 115. 29, Θουκ. 4. 79, 101, 6. 97., 8. 12, Ξεν. Ἀν. 4. 1, 21, Κύρ. 2. 4, 25·—**πρίν**, ἐνίοτε προτάσσεται τὸ ἤ, οἷον, οὐ .. πρὶν γ' ἀποπαύσεσθαι πρίν γ' ἤ ἕτερόν γε πεσόντα αἵματος ἆσαι Ἄρηα Ἰλ. Ε. 288, πρβλ. Χ. 266· οὕτω παρ' Ἡροδ. 1. 136, 165, κ. ἀλλ.· καὶ ἐνιαχοῦ παρ' Ἀττ., παρ' οἷς ἐνίοτε ἀφαιρεῖται ἐκ διορθώσεως, Θουκ. 5. 61, Λυσ. 104. 12, Ἰσοκρ. 44C, Λυκοῦργ. 166. 10, Αἰσχίν. 45. 31, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 22· συχν. παρὰ τοῖς μεταγεν., Ἰουστίνου Μάρτ. Ἀπολ. 1. 23. 30, κτλ.— Τὸ **πρὶν** ὡς σύνδεσμος ἔχει πολλὰς συντάξεις, αἵτινες ποικίλλουσι κατά τε τὴν χρονικὴν περίοδον ἐν ᾗ ἐγίνετο χρῆσις αὐτοῦ καὶ κατὰ τὸν συγγραφέα. **I.** τὸ **πρὶν** μετ' ἀπαρ.,— ἡ τυπικὴ σύνταξις **πρὶν** ἐλθεῖν = (τῷ πολὺ μεταγενεστέρῳ) πρὸ τοῦ ἐλθεῖν. Ἡ σύνταξις αὕτη ἐπικρατεῖ παρ' Ὁμήρῳ παρ' ᾧ εὑρηται μετὰ καταφατικὰς ὡς καὶ μετὰ ὀρνητικὰς προτάσεις ὁμοίως· παρ' Ἀττικοῖς εὕρηται τὸ πλεῖστον μετὰ καταφατικὰς προτάσεις καὶ ἀείποτε ὅταν ἡ ἐνέργεια δὲν γίνηται ἢ δὲν μέλλῃ νὰ γίνῃ· ὁ δὲ χρόνος ὅστις ἔπεται εἶναι,

1) συνήθως ὁ ἀόρ. α) μετὰ καταφατικὴν πρότασιν ναῦς δὲ Πηΐδαιον, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν Ἰλ. Ν. 172, πρβλ. Θ. 464, Π. 322, Ὀδ. Δ. 218· Ζεὺς ὀλέσσειε βίην, πρὶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι Δ. 668, πρβλ. Ἰλ. Ζ. 465, Ω. 245, Πινδ. Π. 2. 92., 3. 9, Ν. 8. 19, Ἡρόδ. 6. 119, Αἰσχύλ. Πέρσ. 712, Ἀγ. 1539, Σοφ. Ἀντ. 120, Τρ. 396, Εὐρ. Ἄλκ. 281, κτλ., Ἀριστοφ. Ἱππ. 258 κ. ἀλλ., Ἀντιφῶν 137. 19, Θουκ. 1. 125, Ξεν. Ἀν. 4. 1, 7, Πλάτ. Πρωτ. 350Δ, κ. ἀλλ.·— ἀρνητικαὶ ἐρωτήσεις δι' ὧν προσδοκᾶται καταφατικὴ ἀπάντησις λογίζονται θετικαί, Εὐρ. Ἀνδρ. 1067, Ἴων 524, Ῥῆσ. 684, Ἀριστοφ. Βάτρ. 480, κτλ. **6)** μετ' ἀρνητικὴν πρότασιν, οὐδ' ὅ γε πρὶν Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἀπώσει, πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην Ἰλ. Δ. 98, πρβλ. Τ. 423, Ὀδ. Β. 127, Δ. 747·— παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμήρου συγγραφεῦσι μετὰ ἄρνησιν ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει συνήθως ἀκολουθεῖ πρὶν μετὰ παρεμφατικῆς ἐγκλίσεως (ἴδε κατωτ. II)·— ἀλλ' ὅμως εὑρίσκεται καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἐν χωρίοις ἐν οἷς τὸ πρὶν προτάσσεται, οἷον, πρὶν ἰδεῖν δ' οὐδεὶς μάντις Σοφ. Αἴ. 1418· πρὶν μὲν γάρ κριθῆναι, οὐ ῥᾴδιον ἦν εἰδέναι τὰς αἰτίας Ἀνδοκ. 30. 7· πρὶν νικῆσαι .., οὐκ ἦν .. Λυσ. 154. 26· πρὶν δὲ ταῦτα πρᾶξαι, μὴ σκοπεῖτε Δημ. 31. 21, πρβλ. Λυκοῦργ. 167. 9·— ὡσαύτως μετὰ τὰ φόβου σημαντικὰ ῥήματα (ἔνθα ἡ διὰ τοῦ μὴ εἰσαγομένη καταφατικὴ πρότασις εἶναι τὸ ἀντικείμενον τοῦ φόβου), ὅταν δεδίωσι μὴ πρότερόν τι πάθῃ, πρὶν τέλος ἐπιθεῖναι τοῖς πραττομένοις Ἰσοκρ. 96Β, πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 462, Σοφ. Τρ. 632· ἐπὶ αὐχήσεως μὴ τελουμένης, καὶ μ' οὔθ' ὁ Πλούτωνος κύων οὔθ' οὐπὶ κώπῃ ψυχοπομπὸς ἂν Χάρων ἔσχον, πρὶν εἰς φῶς σὸν καταστῆσαι βίον Εὐρ. Ἄλκ. 362, πρβλ. Ῥῆσ. 61·— ἐν τοῖς ἑπομένοις παραδείγμασι τὸ πρὶν μεθ' ὑποτακτ. ἢ ὑποτακτ. καὶ τοῦ ἂν θὰ ἦτο συνηθέστ., ὥφθην οὐδεπώποτε πρὶν ταύτην τὴν συμφορὰν γενέσθαι Λυσ. 157. 5· οὐδὲ παύσεται χόλου .., πρὶν κατασκῆψαί τινα Εὐρ. Μήδ. 94, πρβλ. Ἡρ. Μαιν 605· καί μοι μὴ θορυβήσῃ μηδεὶς πρὶν ἀκοῦσαι Δημ. 60. 27, Ξεν. Οἰκ. 4. 24, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 666Α·— οὕτω καὶ μετὰ εὐκτικὴν ἐν ἀρνήσει μετὰ τοῦ ἄν (ἂν καὶ ἐνταῦθα ἡ μετὰ ὑποτακτικῆς καὶ τοῦ ἂν σύνταξις εἶναι ἐπ' ἴσης συνήθης), οὕτω γὰρ γένοιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἐκβασις στρατοῦ, πρὶν ὄρμῳ ναῦν θρασυνθῆναι Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 773, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 769Ε·— οὕτω μετὰ παρῳχημένον χρόνον (ἐν πλαγίῳ λόγῳ), ὤμοσαν μὴ πρὶν ἐς Φώκαιαν ἥξειν, πρὶν ἢ τὸν μύδρον τοῦτον ἀναφανῆναι Ἡρόδ. 1. 165, πρβλ. 4. 9, Θουκ. 7. 50., 5. 10, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 23, Κύρ. 8. 1, 38, Πλάτ. Φαίδων 61Α. **2)** ὡσαύτως μετ' ἐνεστ. εἰς δήλωσιν ἰδιαιτέρας ἐννοίας συνεχείας, προσπαθείας καὶ τῶν τοιούτων, πρὶν ἐξοπλίζειν Ἄρη Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 702, πρβλ. Ἀγ. 1026 πρὶν νῦν τὰ πλείον' ἱστορεῖν .., ἔξελθε Σοφ. Ο. Κ. 36. 37, πρβλ. Ἡλ. 20 πρὶν κλάειν Εὐρ. Ἀνδρ. 577, πρβλ Ὀρ. 1095· πρὶν λέγειν Ἀριστοφ. Θεσμ. 380, πρβλ. Ἀχ. 383. 384· ὡσαύτως Ἡρόδ. 8. 3, Ἀνδοκ. 29. 2, Θουκ. 3. 24, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 25, Ἀπομν. 1. 2, 40, κτλ. **3)** μετὰ πρκμ., πρὶν τόδ' ἐξηντλῆκέναι Εὐρ. Μήδ. 79, πρβλ. Φοιν. 1145, Ἡλ. 1069, Ἡρόδ. 3. 25· πρὶν καὶ τεθύσθαι Ἀριστοφ. Ὄρν. 1034, πρβλ. Σφ. 1155, 1156, Εἰρ. 375, Αυσ. 322, Βάτρ. 1185, Ξεν. Ἀν. 4. 1. 21, Πλάτ. Θεαίτ. 164C, Πρωτ. 320Α, κτλ.· παρ' Ἡροδ. 6.116, Θουκ. 5.10, πρὶν ἥκειν = πρκμ. **II.** πρὶν μετὰ παρεμφατικῆς ἐγκλίσεως: **4)** μεθ' ὁριστ., μάλιστα τοῦ ἀορ.: ὁ Ὅμ. δὲν συνάπτει τὸ πρὶν μεθ' ὁριστ. (ἐκτὸς ἂν ὑπολογίσωμεν τὸ ἐν Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 357), ἀλλ' ἔχει ἀντ' αὐτοῦ πρίν γ' ὅτε, πρὶν γ' ὅτε δή, μετὰ καταφατικὰς καὶ ἀρνητικὰς προτάσεις·— μετὰ καταφ., ἠλώμην .., πρίν γ' ὅτε .. ἤγαγες Ὀδ. Ν. 322· πρίν γ' ὅτε δή με .. κάλεσσεν Ψ. 44, πρβλ. Ἰλ. Μ. 437·— μετὰ ἀρνητ., οὐδέ κεν ἡμέας ἄλλο διέκρινεν .., πρίν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο .νέφος ἀμφεκάλυψεν Ὀδ. Δ. 180·— σπανίως μετὰ παρατ., οὐδ' ὡς τοῦ θυμὸν .. ἔπειθον, πρίν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκα βάλλετο (πυκνῶς, συνεχῶς ἐβάλλετο) Ἰλ. Ι. 587· πρβλ. Ἀντιφῶντα 113. 28, Ἀνδοκ. 31. 19 (ἔνθα τὸ ᾤχετο ἔχει σημασίαν ὑπερσυντ.), Δημ. 126. 26·— συχν. παρ' Ὁμ. μετ' ἀορ. α) μετὰ ἀποφατικὰς προτάσεις· — ἐπὶ γεγονότος ἐν τῷ παρελθόντι, οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδέν .., πρίν γ' ἐγὼ σφίσιν ἔδειξα Αἰσχύλ. Πρ. 478 κἑξ.· οὐ πρότερον ἀπανέστη .. Μαρδόνιος πρὶν ἢ σφεας ὑποχειρίους ἐποιήσατο Ἡρόδ. 6. 45, πρβλ. 79· ἀλλ' οὐδ' ὡς .. ἠξίωσαν νεώτερόν τι ποιεῖν ἐς αὐτόν.., πρίν γε δὴ αὐτοῖς μηνυτὴς γίγνεται (ἱστορικὸς ἐνεστ. = ἀορ.) Θουκ. 1. 132, πρβλ. 3. 101., 5. 61, Ἀριστοφ. Ὄρν. 700, Ξεν. Κύρ. 1. 4. 23., 4. 5, 13 (ἱστορικὸς ἐνεστ.), Ἑλλ. 5. 4, 58, κτλ.·— οὕτως ὡς μέρος ἀνεκπληρώτου ὅρου, οὐκ ἂν ἐσκεψάμεθα πρότερον.., πρὶν ἐζητήσαμεν Πλάτ. Μένων 86Ε, πρβλ. Θεαίτ. 165Ε· χρὴ τοίνυν Λεπτίνην μὴ πρότερον τιθέναι τὸν ἑαυτοῦ νόμον, πρὶν τοῦτον ἔλυσε γραψάμενος Δημ. 486. 14. β) μετὰ καταρατικὰς προτάσεις· (σημειωτέον ὅτι ῥήματα οἷα τὰ ἀμφεγνοεῖν Ξεν. Ἀν. 2. 5, 33, θαυμάζειν Θουκ. 1. 51, λανθάνειν ὁ αὐτ. 3. 29 εἶναι κατ' ἀλήθειαν ἀποφατ.), παρὰ Θουκ. 1. 118, τὸ καταφατικὸν συνάπτεται μετὰ τοῦ ἀποφατικοῦ, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 481 κἑξ.· ἐνταῦθα τὸ πρὶν εἶναι = τῷ ἕως, καὶ πολλάκις χάριν ἐμφάσεως προστίθεται τὸ δή, ἡγόμην δ' ἀνὴρ ἀστῶν μέγιστος.., πρὶν μοι τύχη τοιάδ' ἐπέστη Σοφ. Ο. Τ. 775 κἑξ.· σπουδαὶ δὲ λόγων ἦσαν ἴσαι πως, πρὶν .. πείθει (ἱστορ. ἐνεστ. = ἀορ.) Εὐρ. Ἑκ. 132, πρβλ. πρὶν γ' ὁρᾷ ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1173· πρὶν δή τις ἐφθέγξατο Ἀνδρ. 1148· τὰ περὶ τοὺς ἀγῶνας κατελύθη (ἡ ἔννοια ἀποφατική) ὑπὸ ξυμφορῶν, πρὶν δὴ οἱ Ἀθηναῖοι τότε τὸν ἀγῶνα ἐποίησαν Θουκ. 3. 104, πρβλ. 7. 39, 71. **2)** μετὰ ὑποτακτ., μόνον ὅταν ἡ κυρία πρότασις εἶναι ἀποφατικὴ ἢ ἰσοδύναμος ἀποφατικῆς, οὐ πρὶν = ἕως ἢ ἦν μή· (ἡ ἔννοια εἶναι φανερῶς ὑποθετική, πρβλ. Ἰσοκρ. 77Α, ἔνθα ἐναλλάσσεται τὸ πρὶν ἂν μετὰ τοῦ ἢν μή)·— οὐ καταδυσόμεθ', ἀχνύμενοί περ .. πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ Ὀδ. Κ. 174, 175· μή πω καταδύσεο .. πρὶν γ' ἐμὲ .. ἰδῆαι Ἰλ. Σ. 135, πρβλ. 190, Ω. 78· ἐν Ρ. 506, πρὶν κε μεθ' ὑποτ. (κατὰ τὰ ἄριστα Ἀντίγραφα) ἐναλλάσσεται μετὰ τοῦ πρὶν καὶ ἀπαρ. ἡγουμένης ἀρνήσεως· οὕτω, πρίν γ' ὅτ' ἄν, ἀλλ' ὅμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι, πρίν γ' ὅτ' ἂν ἐνδεκάτῃ τε δυωδεκάτῃ τε γένηται Ὀδ. Β. 373, 374, πρβλ. Δ 475, 477·— ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ὁ ὁμαλὸς τύπος εἶναι πρὶν ἄν, ἀλλ' εὑρηται καὶ τὸ ἁπλοῦν πρίν, ὡς καὶ τὸ πρὶν ἢ· α) συνήθως μετ' ἀορ., πρὸς δήλωσιν ἐνεργείας ἥτις προηγεῖται τῆς ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ἐνεργείας, ἐν ᾗ τὸ ῥῆμα κεῖται κατὰ μέλλοντα ἢ κατὰ χρόνον ἰσοδύναμον τῷ μέλλοντι, οὐ γαμέεται παρθένος αὐδεμία, πρὶν ἂν τῶν πολεμίων ἄνδρα ἀποκτείνῃ Ἡρόδ. 4. 117, πρβλ. 1. 82., 3. 109· νῦν δ' οὐδὲν ἐστι τέρμα μοι προκείμενον μόχθων (ἡ ἔννοια ἐνταῦθα εἶναι μελλοντική), πρὶν ἂν Ζεὺς ἐκπέσῃ τυραννίδος Αἰσχύλ. Πρ. 756, πρβλ. 166, 176 οὐ γάρ ποτ' ἔξει τῆσδε τῆς χώρας πρὶν ἂν .. στήσῃς ἄγων Σοφ. Ο. Κ. 909, πρβλ. 47, 1041, Ο. Τ. 1529, κτλ.· οὐκ ἂν ἐκμάθοις.., πρὶν ἂν θάνῃ τις ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 2· οὐκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν, πρὶν ἄν σε .. ἔξω βάλω Εὐρ. Μήδ. 276, πρβλ. 680, Ἄλκ. 1145 κἑξ., Ι. Α. 324, Ι. Τ. 19, 1303· μὴ προκαταγίγνωσκε .., πρὶν ἂν γ' ἀκούσῃς ἀμφοτέρων Ἀριστοφ. Σφ. 919 κἑξ., πρβλ. Ἀχ. 176, 230, Ξεν. Ἱέρ. 6. 13, Κύρ. 1. 2, 8, Ἀν. 1. 1, 10, 5. 7, 12, Πλάτ. Φαῖδρ. 228C, Λάχ. 187Ε, κτλ.·— πρὶν ἄνευ τοῦ ἄν, μὴ στέναζε, πρὶν μάθῃς Σοφ. Φ. 917, πρβλ. Ἀντ. 619, Αἴ. 742, 965, Τρ. 608, 946 οὐκ ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐξαιρήσεται .., πρὶν γυναῖκ' ἐμοὶ μεθῇ Εὐρ. Ἄλκ. 849, πρβλ. Ὀρ. 1218, 1357· πρὶν χαρίσωνται Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 624· οὐ γὰρ ἁπλεῖ τῆς ἀποικίης, πρὶν δὴ ἀπίκωνται Ἡρόδ. 4. 157· πρὶν .. βεβαιωσώμεθα Θουκ. 6. 10· πρὶν (ἄν;) ἀνάγκην τινὰ θεὸς ἐπιπέμψῃ Πλάτ. Φαίδων 62C· πρὶν ἐξετάσωσιν Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐτεν. 20·— πρὶν ἤ (οὐδέποτε μετὰ τοῦ ἄν), πρὶν ἢ ἀνορθώσασι Ἡρόδ. 1. 19, πρβλ. 136, κτλ. — Δι' κατὰ τὸ φαινόμενον ἐξαιρέσεις τοῦ κανόνος ὅτι τὸ πρὶν ἢ πρὶν ἂν μεθ' ὑποτακτ. δύναται νὰ τεθῇ μόνον ὅταν ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ὑπάρχῃ ἄρνησις, τοὐλάχιστον παρὰ τοῖς δοκίμοις, ἀναιροῦνται εὐθύς, ὡς γίνῃ ἐκ τοῦ πλησίον ἐξέτασις αὐτῶν, οἷον, ὃ δὲ ἀδικεῖ ἀναπειθόμενος (ἔνθα νοεῖται ἄρνησις), πρὶν ἢ ἀτρεκέως ἐκμάθῃ Ἡρόδ. 7. 10, 7· οὕτω, αἰσχρὸν ἡγοῦμαι πρότερον παύσασθαι, πρὶν ἂν .. ψηφίσησθε Δυσ. 164· 28· οὕτω, ὅστις οὖν οἴεται τοὺς ἄλλους πράξειν τι .., πρὶν ἂν . διαλλάξῃ, λίαν ἁπλῶς ἔχει Ἰσοκρ. 44Δ (ἔνθα = οὗ δεῖ οἴεσθαι, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἀλλὰ δεῖ ἐν τῇ ἑπομένῃ προτάσει, πρβλ. Δημ. 38. 24)·— πρὶν μεθ' ὑποτ. (ἡ ἔνεστ.) ἡγουμένης καταρατικῆς προτάσεως ἀπαντᾷ ἀρκούντως συχν. παρὰ μεταγεν., πρβλ. Ὠριγ. κατὰ Κέλσ. 1. 49., 2. 42., 6. 68., 7. 20. β) σχετικῶς σπανία εἶναι ἡ ὑποτακτ. τοῦ ἐνεστ.· μήπω πρὶν ἂν τῶν ἡμετέρων ἄῃς (τὸ ῥῆμα δὲν ἔχει ἀορ. παρὰ τοῖς Ἀττ.) μύθων Σοφ. Φιλ. 1409· ὁ νομοθέτης τὰ διδασκαλεῖα ἀνοίγειν ἀπαγορεύει μὴ πρότερον πρὶν ἂν ὁ ἥλιος ἀνίσχῃ Αἰσχίν. 2. 18, πρβλ. Ἀντιφῶντα 114. 27, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 8, Πλάτ. Φαῖδρ. 271C. **3)** τὸ πρὶν μετ' εὐκτ.· α) ἰσοῦται τῇ ὑποτακτ. μετὰ ἱστορικούς χρόνους, οὐκ ἐθέλεν φεύγειν πρὶν πειρήσαιτ' Ἀχιλῆος Ἰλ. Φ. 580· πρίν γ' ὅτε, ὡς μεθ' ὑποτακτ., Ι. 488· ἔοικέ μοι μὴ σῖγα πρὶν φράσαιμί σοι τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι Σοφ. Φιλ. 551, Θουκ. 3. 22, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 14. Ἑλλ. 6. 5, 19 (πρβλ. 2. 4, 18), Ἀν. 1. 2, 2, Πλάτ. Ἀπολ. 36C, κτλ. β) κατ' ἀφηρημένοισιν, ὄλοιο μήπω πρὶν μάθοιμι Σοφ. Φιλ. 960, Τρ. 655· ἢ ἡγουμένης εὐκτικῆς μετὰ τοῦ ἄν, οὐκ ἂν πρότερον ὁρμήσειε πρὶν βεβαιώσαιτο Πλάτ. Νόμ. 799D, πρβλ. Θέογν. 125, 126, Σοφ. Ο. Τ. 505·— ἐνταῦθα ὅμως τὸ πρὶν ἂν μεθ' ὑποτακτ. εἶναι συνηθέστερον, πρβλ. αὐτόθι 1530, Εὐρ. Ι. Τ. 20, Ἀριστοφ. Λυσ. 704. **4)** πρὶν ἄν μετ' εὐκτ. εἶναι ἀμφίβολον καὶ (ὅταν δὲν εἶναι ἁμάρτημα τοῦ ἀντιγραφέως) ὀφείλεται εἰς τὴν μεταβολὴν ἣν ἀπαιτεῖ ὁ πλάγιος λόγος, οἷον, ἀπαγορευόντων τῶν φίλων τῶν ἐμῶν μὴ ἀποκτείνειν τὸν ἄνδρα, πρὶν ἂν ἐγὼ ἔλθοιμι Ἀντιφῶν 133. 27, πρβλ. Ξεν Ἑλλ. 2. 3, 48., 2. 4, 18. **5)** ἄνευ ῥήματος, πρὶν ὥρη (ἔξυπ. ἐστί) Ὀδ. Ο. 394.—Ἴδε Κύντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 336, περὶ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρὶν μεθ' ὑποτακτ. ἄνευ τοῦ ἄν ἴδε Κόντου Κριτικ. καὶ Γραμματ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. 16, σ. 582—585, πρὶν ἄν μεθ' ὑποτακτ. αὐτόθι 573—582.

πρῑνίδιον [νῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **πρῖνος**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 615· παρὰ Βυζαντίνοις **πρινάριον**, ὡς καὶ νῦν, Θεοφυλάκτ. Ἱεροδιακ. Ὁμιλ. 8, σ. 141.

πρίνῐνος, η, ον, ὁ πεποιημένος ἐκ **πρίνου**, Λατ. iligneus, γύης Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 427· ἄνθρακες Ἀριστοφ. Ἀχ. 668· αἱ πρίνιναι (ἐξυπ. βάλανοι) Διοσκ. 1. 143· μύκητες πρ., φυόμενοι ὑπὸ τὴν πρῖνον, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 3, πρβλ. Ἀνέκδ. Ὀξων. 3. 231, ἐν ἀρχ.·— μεταφ., ἰσχυρός, δυνατός, τραχὺς ὡς πρῖνος, γέροντες Ἀριστοφ. Ἀχ. 180· τὸ λίαν στρυφνὸν καὶ πρ. ἦθος ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 877· ἀθληταὶ Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 8, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 37· ἴδε **πρινώδης, σφενδάμνινος**.

πρινό-καρπος, ὁ, ὁ καρπὸς τῆς πρίνου, Κ. Μανασσ. Χρον. 6128· οὕτω, **πρῖνον**, τό, Γαλην. τ. 6, σ. 357Ε.

πρῖνος, ἡ, ὡσαύτως ὁ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 859, Ἄμφις ἐν Ἀδήλ. 6· ἀμφότερα ὁ καὶ ἡ, παρὰ Θεοφρ.·— ἡ ἀειθαλὴς δρῦς, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 434, Ἀριστοφ., ἔνθ' ἀνωτ., Θεόκρ. 5. 95, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 16. **2)** μικρόν τι εἶδος πρίνου μετὰ ἀκανθωδῶν φύλλων οὗ ὁ καρπὸς καλεῖται **ἄκυλος**, Ἄμφις ἐν Ἀδήλ. 6· ἐκ τῶν κόκκων τοῦ πρίνου ἐγίνετο βαφὴ ἐρυθρά, quercus coccifera, ἢ τὸν φοινικοῦν κόκκον φέρει Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 7, 3· ἔτι καὶ νῦν καλεῖται **πρινάρι** ἐν Ἑλλάδι, ὅρα Sibthorp ἐν Walpole 2. σ. 237.— Ἐν Σιμωνίδ. 23, ἔχομεν **πρινὸς ἄνθος**, ὅπερ ἐὰν εἶναι ὀρθόν, θὰ εἶναι ἑτερόκλ. γεν. ὡς εἰ ἐξ ὀνομαστ. **πρίν**. [ῑ ἀείποτε· ἐντεῦθεν ἐν Ἡσ. ἔνθ' ἀνωτέρω ὁ Schäfer διώρθωσε δρυὸς ἔλυμα, γύης πρίνου, ἀντὶ πρίνου τε γύης· ἐν Ἀνθ. Π. 9. 312 ἢ πρῖνον ἢ τὰν .., ἡ γραφὴ εἶναι ἐφθαρμένη].

πρῑνώδης, ες, (εἶδος) τραχύς, σκληρὸς ὡς πρῖνος, Ἀριστοφ. Σφ. 383· πρβλ. **πρίνινος**.

πρῑνών, ῶνος, ὁ, δάσος ἐκ πρίνων, Γλωσσ.

πρῑονίζω, ὡς καὶ νῦν, διὰ πρίονος κόπτω, Γλωσσ.

πρῑόνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πρίων**, Φίλων ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 67.

πρῑονῖτις, ιδος, ἡ, φυτόν τι betonica, ὡσαύτως **κέστρον**, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 2. 8, Ἀλέξ. Τραλλ. 9, 531.

πρῑονο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς πρίονα, Γαλην. Ἐπίρρ. **-δῶς**, Διοσκ. 1. 147, κτλ.

πρῑονώδης, ες, = **πριονοειδής**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 5, Ἀνθ. Π. 7. 196, Κλύτος παρ' Ἀθην. 655Ε. [ὁ Μελέαγρος ἐν Ἀνθ. Π. ἔνθ' ἀνωτ. ἔχει ῐ, ἴδε ἐν λ. **πρίων**].

πρῑονωτός, ή, όν, (οἱονεὶ ἐκ ῥήμ. **πριονόω**) πεποιημένος ὡς πριόνιον, ὀδοντωτός, στόμια Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 139· τοῦ κρανίου τὸ πρ. μέρος ῥαφὴ καλεῖται Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 7, 2· πρ. ὄφεις, ἔχοντες ὀδοντωτά, πριονοειδῆ τὰ νῶτα, Φιλόστρ. 99· πριονωτῇ τῇ λοφιᾷ αὐτόθι 867· ἡ πριονωτὴ τειχοποιία, ἐπὶ πολεμικῆς μηχανῆς, Ἀρχ. Μαθ. 86.

πρῑόω, = **πρίω**, ἀλλ' εὕρηται μόνον ἐν τῷ γ' ἑνικῷ τῆς ὑποτακτ. **πριῷ**, Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 121· μετοχ. παθ. πρκμ. **πεπριωμένος**, Ἱππ. Κεφαλ. Τρωμ. 912· καὶ ἐν τοῖς παραγώγοις **πρίωμα, πριωτός**.

πρῖσις, ἡ, (πρίω) τὸ πρίειν, πριόνισμα, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 5, 12. **2)** ἐν τῇ χειρουργικῇ διάτρησις διὰ πριονοειδοῦς τρυπάνου, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 900, πρβλ. 912C. **II.** πρ. ὀδόντων, τρίξιμον τῶν ὀδόντων ἐξ ὀργῆς, Πλούτ. 2. 458C· ἢ ὡς σύμπτωμα νόσου τινός, Ἱππ. Προρρ. 71.

πρίσμα, τό, (πρίζω) τὸ πριονισθέν, «πριονίδι», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 6, 3, Ἀνθ. Π. 41. 207·— ἐντεῦθεν, σαθρὸν ξύλον, Διοσκ. 1, 79. **II.** γεωμετρικὸν πρίσμα, Εὐκλείδ.—Ἀλλὰ κατὰ Ζηκίδην ἐν Χρ. Λεξ. γραπτέον **πρῖσμα**.

πρισμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ. **II**, Πρόκλου Ὑποτυπ. Πτολεμ. σ. 107. 7, καὶ 109, 21.

πρισμός, ὁ, = **πρῖσις II**, Ἡσύχ.

πριστήρ, ῆρος, ὁ, (πρίω) πρίων, «πριόνι», Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2·— πριστῆρες δαιτὸς ὀδόντες, οἱ τομεῖς, Ἀνθ. Π. παράρτ. 373· πρβλ. **γελασῖνοι**.

πριστηρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς πρίονα, Ἐβδ. (Ἡσαΐ. ΜΑ', 15), Ἐκκλ.

πρίστης, ου, ὁ, ὁ διὰ πρίονος κόπτων, πριονιστής, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1348, Πολυδ. Ζ', 114. **2)** «ῥίνη, πρίων» Πολυδ. Ζ', 113, Ἡσύχ.— πρβλ. **πρίστις**.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 432.

πρίστις, εως, ἡ, μέγας τις ἰχθύς, πιθανῶς ἐκ τοῦ εἴδους τῆς φαλλαίνης, Ἐπίχ. 30 Abr., Ἀνθ. Π. 7. 506, Ὀππ. Ἀλ. 1. 370, Πολύχαρμ. παρ' Ἀθην. 333F, Αἰλ. π. Ζ. 9. 49· pristis et balaena, Πλίν. 9. 3· καὶ ἕτερος τύπος φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ pistrix·—παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 12, 1 μνημονεύεται μεταξὺ τῶν κητῶν·— ὁ Δινδ. ἑπόμενος τῷ Gesner διορθοῖ **πρῆστις** (ἐκ τοῦ **πρήθω**), τὸ φυσῶν κῆτος, πρβλ. **φυσητήρ**. Ἀλλ' ἂν καὶ φέρεται ἐν τῷ κειμένῳ πάντων τῶν μνημονευθέντων χωρίων **πρῆστις**, πλὴν παρ' Ἀριστ. καὶ ἐν τῇ Ἀνθ., ἀπαντᾷ ὅμως σταθερῶς ὡς διάφ. γραφ. ὁ τύπος **πρίστις**, ἡ δὲ ὕπαρξις τοῦ Λατ. pristis, pristix, δικαιολογεῖ τὸν κοινὸν τύπον, ὅστις φαίνεται ὅτι εἶναι ποικιλία τις τοῦ **πρῆστις**, ὡς αἱ λ. **σκίμπτομαι, σκίπων**, τῶν **σκήπτομαι, σκήπων**.— Μάλιστα φαίνεται ὅτι ἐπιστεύετο ὅτι τὸ **πρίω** παράγεται ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς καὶ τὸ **πρήθω**, φυσῶ, ἴδε τὸ γλώσσημα τοῦ Ἡσυχίου («**πρίεται, φυσοῦται**»), καὶ τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ **πρήθω** ἐκ τοῦ **πρίω** ἐν Ἐτυμολ. Μεγ.· καὶ ἡ ἐξήγησις αὕτη ἐφηρμόζετο εἰς Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 1671 (ἴδε ἐν λ. **πρίω II**)· ὁ Λοβ. ἀνέγνω **φυσιοῦται** ἀντὶ **φυσοῦται** παρ' Ἡσυχ.· πρβλ. ὡσαύτως Meineke εἰς Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 326 (Ἔκδ. Μεγ.) **II.** εἶδος πολεμικοῦ πλοίου, πιθ. ἐκ τοῦ σχήματος αὐτοῦ, Πολύβ. 17. 1, 1, πρβλ. 16. 2, 9· τὸ Λατ. navis rostrata, πρβλ. Λίβ. 32. 32., 35. 26., 44. 28. **III.** εἶδος ποτηρίου, ὁμοίως ἐκ τοῦ σχήματος, πρ., τραγέλαφος, κτλ. Δίφιλ. ἐν «Τιθρ.» 1, πρβλ. Ἀθήν. 496B, 784A.

πριστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **πρίω**, κεκομμένος διὰ πρίονος, πριονιστός, ἐλέφας Ὀδ. Σ. 196, Τ. 564· πρ. λόγχης ῥινήματα Εὐρ. Τήλεφ. 26· ἐπὶ κτενός, πρ. ψήστρης κνίσμα Ἀνθ. Π. 6. 233. **II.** ὃν δύναταί τις νὰ πριονίσῃ, ἐπὶ μαρμάρου, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 5, 2.

πρίω, προστ. τοῦ **ἐπριάμην**, ἴδε ἐν λ. **πρίαμαι**, καὶ πρβλ. **πρίων**.

πρίω (μεταγεν. **πρίζω, πριόω** ἃ ἴδε) προστ. **πρῖε** Σοφ. Ἀποσπ. 777, Ἀριστοφ. Βάτρ. 927· παρατ. **ἔπρῑον (ἐξ-)** Θουκ. 7. 25·— ἀόρ. **ἔπρῑσα**, ἀπαρ. **πρῖσαι**, Ἱππ. 908E, Θουκ. 4. 100·— πρκμ. **πέπρῑκα (ἐμ-)** Διόδ. 17. 92·— Μέσ., Βάβρ. 28. 8, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 12. 2·— Παθ., μέλλ. **πρισθήσομαι** Γαλην.· ἀόρ. **ἐπρίσθην** Ἱππ. 1122F, 1146E, ἴδε κατωτ.·— πρκμ. **πέπρισμαι** Ἱππ. 908E, (**δια-**) Πλάτ., (**ἐκ-**) Ἀριστ.· (ἴδε ἐν λ. **πρίστις**). Πριονίζω, διὰ πρίονος κόπτω, πρ. δίχα, κόπτω εἰς δύο, Θουκ. 4. 100· πρ. τὸν ἐλέφαντα (πρβλ. **πριστός**) Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 51·— παθ., κέρατα ὅταν πρισθῇ Πλούτ. 2. 953B·— κόπτω εἰς τεμάχια, ἔρανον ἐς θεοὺς πρισθεὶς ἐποίεις Εὐρ. Ἑλ. 389 (ἀλλ' ἴδε Ἕρμανν.)· χειρὸς .. πριομένης, χωριζομένης, Ὀππ. Ἀλ. 3. 515. **2)** ἐν τῇ χειρουργικῇ, διὰ πριονοειδοῦς τρυπάνου κόπτω, τρυπῶ, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 904· πρβλ. **πρῖσις**. **II.** πρίειν ὀδόντας, Λατ. stridere ἢ frendere dentibus, τρίζειν τοὺς ὀδόντας, ἐπὶ νοσούντων, Ἱππ. Προγν. 37· μάλιστα ἐπὶ ὀργῆς, μὴ πρῖε τοὺς ὀδ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 927· τὰς σιαγόνας πρίων Βάβρ. 96. 3· πρβλ. **ἐμπρίω**·— καθόλου, δάκνω, ὀδόντι πρῖε τὸ στόμα Σοφ. Ἀποσπ. 777, πρβλ. Τρ. 976· [ἀμίαι] πρίουσι Ὀππ. Ἀλ. 2. 575·— μεταφ., θυμὸν ὀδὰξ πρίειν, ὡς τὸ δακεῖν θυμὸν (ἴδε ἐν λ. **δάκνω**), ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 4. 138· πρῖεν χόλον, ἔβραζεν ἀπὸ θυμόν, (ἴδε **πρίστις I**), Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1671.— Παθ., ἐξερεθίζομαι, ἐξοργίζομαι ἐπί τινι, πριομένη κάλλει Γανυμήδεος Ἀνθ. Π. 9. 77· ἔνδοθεν δὲ πρίεται Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 326· μὴ πρίου Βάβρ. 28. 8. **III.** ἁρπάζω τι ὡς διὰ τῶν ὀδόντων, δένω στερεῶς, Λατ. stringere, ζωστῆρι πρισθεὶς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων, «δεθεὶς» (Σχόλ.), «δεθείς, ἐξαφθείς, δεσμευθείς» (Σουίδ.), Σοφ. Αἴ. 1030, πρβλ. ἐκ I. 6· ἐντεῦθεν **ἀπρίξ, ἄπριγδα**. Περὶ τοῦ πρίω ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. τ. Α', σ. 236.

πρίωμα, τό, = **πρίσμα**, Ἡσύχ.

πρίων (Δ), ὁ· γεν. **πρίονος** Σοφ. Τρ. 699, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 81· **πρίωνος** Ἀριστοφ. Σφ. 694, ἂν δεχθῶμεν τὴν διόρθωσιν.— Πριονιστής, ὁ πριονίζων, ὡς πρίων' (δυϊκ.), ὁ μὲν ἕλκει, ὁ δ' ἀντενέδωκε Ἀριστοφ. Σφ. ἔνθ' ἀνωτ.: οὕτως ὁ Δινδ. ἀντὶ πρίον', πρβλ. Meineke εἰς Κωμικ. 2. 205. **II.** πριόνιον, Σοφ. Τρ. 699, Ἀποσπ. 787, Κρατῖν. ἔνθ' ἀνωτ., Πλούτ. 2. 654F· πρ. ὀδοντωτός, ἀντίθετον τῷ πρ. μαχαιρωτὸς (πριόνιον ἄνευ ὀδόντων πρὸς κοπὴν λίθων), Γαλην.· πρίων ὀδόντων, πρίων ἐξ ὀδόντων, δηλ. ὀδοντωτὴ πριονοειδὴς σειρά, Ἀνθ. Π. 7. 401· ἀπολ., πριονοειδὴς σειρὰ λόφων, τὸ Ἱσπανικὸν sierra, ἐπὶ τῆς ὀρεινῆς σειρᾶς ἥτις συνδέει τὴν πόλιν καὶ τὴν ἀκρόπολιν τῶν Σάρδεων, Πολύβ. 7. 15, 6· ἐπὶ ὀρεινῆς σειρᾶς παρὰ τὴν Καρχηδόνα, αὐτόθι 1. 85, 7· λόφοι πάντοθεν ὀξεῖς οἷα πρίονες Ἀππ. Ἰλλυρ. 25· πρβλ. Casaub. εἰς Στράβ. 633·— περὶ τοῦ ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 36, ἴδε **πρίων** (B). **2)** κυλινδρικὸς πρίων, πριονοειδὲς τρύπανον, Ἱππ. 913B κέξ.· πρβλ. **πρῖσις**.— Κατὰ Φώτ.: «πριών: ὀξυτόνως, τὸ ἄρμενον· πρίων δέ, ὡς παίων, ὁ τέμνων τῷ ἁρμένῳ τούτῳ· τὸ δὲ πληθυντικόν, πρίονες διὰ τοῦ ο· Κρατῖνος», πρβλ. Meineke ἔνθ' ἀνωτ. [ῑ, πιθαν. ἀείποτε παρ' Ἀττ., ἴδε Πόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 5· ἀλλὰ ῐ παρὰ μεταγενεστ. ποιηταῖς, ὡς Νίκ. ἐν Θηρ. 52, Ἀνθ. Π. 6. 204].

πρίων (B), ὁ, κωμικὸν ὄνομα σχηματισθὲν ἐκ τοῦ **πρίω**, προστακτ. τοῦ **ἐπριάμην**, μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς λέξεως **πρίων**, πριόνιον, χὼ πρ. ἀπῆν, αὐτὴ ἡ πριονίζουσα λέξις «ἀγόρασον» .., Ἀριστοφ. Ἀχ. 36 ἀναφέρεται εἰς τὸ **πρίω** ἐν στίχῳ 34.—ἐντεῦθεν τὸ τοῦ Ἡσυχ. Γλώσσ. «**πρίων**· ἀγοράζων».

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρό,—Α. ΠΡΟΘΕΣΙΣ ΜΕΤΑ ΓΕΝΙΚΗΣ. **I.** ἐπὶ τόπου, ἔμπροσθεν, ἐμπρός, ἐνώπιον, ἀντίθετος τῇ μετὰ μετ' αἰτ. (= ὄπισθεν, ὀπίσω), ἡγερέθοντο πρὸ ἄστεος Ὀδ. Ο. 468, πρβλ. Ἰλ. Ο. 351, κτλ.· πρὸ πόλιος δεδαϊγμένον Ἰλ. Τ. 292· κείνους κιχησόμεθα πρὸ πυλάων Κ. 126, κτλ.· φύλοπις αἰνὴ ἕστηκε πρὸ νεῶν Σ. 172· πυρὰ φαίνετο Ἰλιόθι πρὸ Θ. 561, πρβλ. Κ. 12, Ὀδ. Θ. 581, κτλ.· κλαγγὴ γεράνων πέλετ' οὐρανόθι πρὸ Ἰλ. Γ. 3· οὕτω παρὰ πᾶσι τοῖς μετέπειτα, πρὸ τειχέων Πινδ. Ο. Ν. 78· ἔμπροσθε πρὸ τῆς ἀκροπόλιος, ὄπισθε δὲ τῶν πυλέων Ἡρόδ. 8. 53, πρβλ. Ι. 52· ὡσαύτως κατά τινα βαθμὸν ἀντίθ. τῇ προθ. ἐν μάλιστα ἐν ταῖς φράσεσι πρὸ δόμων, πρὸ δωμάτων, ἔμπροσθεν, δηλ. ἢ ἔξω τῶν δωμάτων, Πινδ. Π. 2. 35., 5. 129, κτλ.· πρὸ θυρῶν Σοφ. Ἀποσπ. 109, κτλ.· τὴν πρὸ τοῦ Ἡραίου νῆσον Θουκ. 3. 75, πρβλ. 7. 22· πρὸ ποδός, ἴδε ἐν λ. πούς Ι. 4. α· οὕτω, πρὸ χειρῶν, ἴδε χεὶρ Π. 6. λ· πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν προφαίνεσθαι Αἰσχίν. 47. 42. **2)** μετὰ ῥημάτων κινήσεως, πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν κύνες ἦισαν Ὀδ. Τ. 435, πρβλ. Ἰλ. Ψ. 115, πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ᾔει Ἰλ. Κ. 286, πρβλ. Ν. 693· πρὸ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας Ε. 96· οὕτω, χωρεῖν πρὸ δόμων Σοφ. Τρ. 960· ἄγειν τινὰ πρὸ δόμων Εὐρ. Ἐκ. 59· — ἐντεῦθεν ἐν τῇ φράσει, γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, Αἰσχύλ. Πρ. 682· διώκειν τινὰ γῆν πρὸ γῆς Ἀριστοφ. Ἀχ. 235. **3)** ἔμπροσθέν τινος πρὸς ὑπεράσπισιν καὶ φυλακήν, στῆναι πρὸ Τρώων Ἰλ. Ω. 215· — ἐντεῦθεν ὡς τὸ ὑπέρ, μάχεσθαι .. πρό τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν Ἰλ. Θ. 57, πρβλ. Δ. 156, 373, Ἡρόδ. 8. 74, κτλ.· ὀλέσθαι πρὸ πόληος, Λατ. pro patria mori, Ἰλ. Χ. 110· πρὸ τῆς Σπάρτης ἀποθνήσκειν Ἡρόδ. 7. 134, πρβλ. 172., 9. 72, Εὐρ. Ἄλκ. 18, 645, κτλ.· ἐπιστροφὴν θέσθαι πρό τινος Σοφ. Ο. Τ. 134· διακινδυνεύειν πρό τινος Ξεν. Κύρ. 8. 8, 4· βουλεύεσθαι, πράττειν πρό τινος αὐτόθι 1. 6, 42., 4. 5, 44, πρβλ. Ἀπομν. 2. 4, 7· — τὰ ὅπλα ἔχειν πρὸ τῶν τοξευμάτων, δηλ. ὡς ἀμυντήρια, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 7. 8, 18· — ἐντεῦθεν, ἀγρυπνεῖν πρό τινος, ὑπέρ τινος, αὐτόθι 7. 6, 36· — ἐπὶ συνηγόρου, πρὸ τῶνδε φωνεῖν Σοφ. Ο. Τ. 10. πρβλ. Ο. Κ. 811. **4)** πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, προεχώρησαν ἐμπρός, Ἰλ. Δ. 382· πρὸ ὁδοῦ γίγνεσθαι, εἶναι Αἰλ. π. Ζ. 3. 16., 7. 29· (ἐντεῦθεν τὸ Ἀττ. ἐπίθετ. φροῦδος)· — οὕτω καὶ πρὸς δήλωσιν ἀποστάσεως, πρὸ πολλοῦ τῆς πόλεως Διον. Ἀλ. 9. 35· πρὸ λ' σταδίων, εἰς ἀπόστασιν τριάκοντα σταδίων, Στράβ. 382. **II.** ἐπὶ χρόνου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν πρόθεσιν μετὰ μετ' αἰτ., πρὸ γάμοιο Ὀδ. Ο. 524· ἠῶθι πρὸ Ε. 469· πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν, «ὁ ἕτερος πρὸ τοῦ ἑτέρου ἐπενόησε» (Σχολ.), Ἰλ. Κ. 224· συνηθέστερον παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, πρὸ τῶν Τρωικῶν Θουκ. 1. 3, πρβλ. 1. 1· πρὸ τοῦ θανεῖν Σοφ. Ἀντ. 882· πρὸ τοῦ θανάτου Πλάτ. Φαίδων 57Α· πρὸ τοῦ λοιμοῦ ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 201D· πρὸ δείπνου Ξεν. Κύρ. 5. 5, 39· πρὸ ἡμέρας αὐτόθι 4. 5, 14· πῶς οὖν ἂν ταῦτα δοκιμάσαιμεν, ὦ Σώκρατες, πρὸ τοῦ χρῆσθαι, πρὶν κάμωμεν χρῆσιν αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 6, 6· πρὸ μοίρας τῆς ἐμῆς, πρὸ τῆς ἰδικῆς μου τύχης, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1266· οὕτω, πρὸ τῆς εἱμαρμένης Ἀντιφῶν 113. 38· πρὸ τοῦ καθήκοντος χρόνου Αἰσχίν. 71. 29, πρβλ. 12· ὡσαύτως, πρὸ πολλοῦ, δηλ. χρόνου, Ἡρόδ. 7. 130, κτλ.· πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου Πλουτ. Πομπ. 73, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 116· — τὸ πρὸ τούτου, πρὸ τούτου, πρότερον, Θουκ. 2. 15· ὀλίγον πρὸ τούτων αὐτόθι 8· οὕτω, πρὸ τοῦ, ὅπερ ἐνίοτε φέρεται ὑφ' ἓν προτοῦ, Ἡρόδ. 1. 122., 5. 83, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1203, Ἀριστοφ. Θεσμ. 418, Πλάτ. Συμπ. 172C, κτλ.· οὕτως, ὁ πρὸ τοῦ χρόνος, ὡς τὸ ὁ πρὶν χρόνος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 462, κτλ.· ὡσαύτως, οἱ πρὸ ἡμῶν γενόμενοι Ἰσοκρ. 295Α· οἱ πρὸ ἐμοῦ Θουκ. 1. 97. **2)** παρὰ μεταγενεστ. ὡσαύτως μετ' ἀριθμητικῶν, πρὸ τριάκοντα ἡμερῶν, ante triginta dies, Αἰλ. π. Ζ. 5. 52· πρὸ μιᾶς ἡμέρας Πλουτ. Καῖσ. 63· πρὸ ἐνιαυτοῦ ὁ αὐτ. 2. 147F — ὡσαύτως ὡς συγκρ., πρὸ δυοῖν ἡμερῶν ἢ ἐτελεύτα ὁ αὐτ. ἐν Σύλλ. 37· τῇ πρὸ μιᾶς Νωνῶν Ὀκτωβρίων, ante diem Nonas Oct., ὁ αὐτ. 2. 203Α, πρβλ. 319Β· πρὸ πολλοῦ τῆς ἑορτῆς Λουκ. Κρον. 14. — Αἱ φράσεις αὗται ἐσχηματίσθησαν κατὰ μίμησιν τῶν Λατινικῶν, ἂν καὶ τὸ πρὸ πολλοῦ (ἀπολ.) ἀπαντᾷ παρ' Ἡροδότ., ἴδε ἀνωτ. **III.** ἐπὶ ἄλλων σχέσεων: **1)** ἐπὶ προτιμήσεως, μᾶλλον ἢ ..., κέρδος πρὸ δίκας αἰνῆσαι, ἐπαινέσαι τὴν πανουργίαν μᾶλλον τῆς δικαιοσύνης, Πινδ. Π. 4. 248, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 361Ε· πᾶν δὴ βουλόμενοί σφι εἶναι πρὸ τῆς παρεούσης λύπης, καὶ προέκρινον πᾶν ἄλλο κακὸν ἢ τὴν παροῦσαν δυστυχίαν των, Ἡρόδ. 7. 152· πᾶν πρὸ τοῦ δουλεῦσαι ἐπεξελθεῖν Θουκ. 5. 100, πρβλ. 4. 59· αἱρεῖσθαι ἢ κρίνειν τι πρό τινος ὁ αὐτ. 5. 36, Πλάτ. Πολ. 366Β, Φίληβ. 57Ε· πρὸ πολλοῦ ποιεῖσθαι, περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, Ἰσοκρ. 110Β, πρβλ. Θουκ. 6. 10· πρὸ πολλῶν χρημάτων τιμᾶσθαί τι Θουκ. 1. 33· πρὸ ἄλλων, πλέον τῶν ἄλλων, Πλάτ. Μενέξ. 249Ε, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 996· δυσδαίμων .. πρὸ πασῶν γυναικῶν αὐτόθι 928· πρὸ πάντων θεῶν τῇ Ἑστίᾳ πρώτῃ προθύειν Πλάτ. Κρατ. 401D· ὡσαύτως μετὰ συγκριτικόν, ὅτε καὶ πλεονάζει, οἷον ἡ τυραννὶς πρὸ ἐλευθερίης ἀσπαστότερον Ἡρόδ. 1. 62, πρβλ. 6. 12, Stallb. εἰς Πλάτ. Ἀπολ. 28D, Κρίτωνα 54Β, Φαίδωνα 99Α· οὕτως ἀντὶ τοῦ ἢ μετὰ τὸ ἄλλος· οὐδεὶς ἄλλος πρὸ σοῦ Ἡρόδ. 3. 85, πρβλ. 7. 3 **2)** ἐπὶ αἰτίας ἢ ἐλατηρίου, Λατ. prae, διά, ἕνεκα, ἐκ .., πρὸ φόβοιο, ἐκ φόβου, Ἰλ. Ρ. 667· ἐνταῦθα ὡσαύτως ὑπάγονται τά: ἀθλεύων πρὸ ἄνακτος, μοχθῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ ἄνακτος, Ω. 734· πρὸ τῶνδε, ἕνεκα τούτων, διὰ ταῦτα, Σοφ. Ἠλ. 495· πρβλ. κατωτ. Ε. Ι.

Β. ΘΕΣΙΣ: μεταξὺ τῆς πρὸ καὶ τῆς ἐξ αὐτῆς ἐξαρτωμένης πτώσεως δύνανται νὰ τεθῶσι λέξεις, ὡς π. χ. πρὸ δ' ἄρ' οὐρῆες κίον αὐτῶν Ἰλ. Ψ. 115· ἀλλ' οὐδέποτε τίθεται μετὰ τὴν οἰκείαν πτῶσιν, εἰ μὴ μετὰ τὴν Ἐπικ. γεν. τὴν λήγουσαν εἰς -θε, Ἰλιόθι πρό, οὐρανόθι πρό, ἠῶθι πρό, ἴδε ἀνωτ. Α, Ι. 1., Π. 1.

Γ. πρὸ ΑΠΟΛ., ΩΣ ΕΠΙΡΡ.· **I.** ἐπὶ τόπου, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν ἐπί, πρὸ μέν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ'.. Ἰλ. Ν. 799, 800· ἐμπρός, Ο. 360· ἐμπρός, πρός τι, ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόωσδε Ο. 118. **II.** ἐπὶ χρόνου, πρότερον, πρό οἱ εἴπομεν Ὀδ. Α. 37· πρότερον, ἐνωρίτερον, Ἡσ. Θ. 32. 38· πρό γε στενάζεις, προώρως, Αἰσχύλ. Πρ. 696. **III.** ὅταν συνάπτηται μετ' ἄλλων προθέσεων, οἷον ἀποπρό, διαπρό, ἐπιπρό, προπρό, ἐπιτείνει τὴν σημασίαν τῆς πρώτης προθέσεως, ἢ προστίθησιν εἰς αὐτὴν τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐμπρός, πρὸς τὰ ἐμπρός· ἴδε τὰς λέξεις ταύτας μετὰ τῶν ἐπιρρηματικῶν αὐτῶν τύπων, ἀπόπροθεν, ἀπόπροθι.

Δ. πρὸ ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ. **I.** μετ' οὐσιαστικοῦ, ὅτε δηλοῖ, **1)** τὴν θέσιν ἐμπρὸς ἢ ἐνώπιον, πρόδομος, προάστειον, πρόθυρον, προπύλαια, κτλ. **2)** πρωτεῖον, πρόεδρος, προεδρία, κτλ.· ὡσαύτως προτεραιότητα, προάγων, πρόλογος, προοίμιον, προπάτωρ, κτλ. **3)** τὸν ἱστάμενον εἰς τὸν τόπον ἢ τὴν θέσιν ἄλλου, πρόμαντις, πρόξενος. **II.** μετ' ἐπιθέτ. συντιθεμένη δηλοῖ, **1)** ἐγγύτητα, τὸ πλησίον, πρόχειρος· καὶ ἑτοιμότητα, πρόθυμος, πρόφρων, **2)** τὸ ὁμοῦ, προθέλυμνος, πρόρριζος. **3)** τὸ πρόωρον, πρόμοιρος, πρόωρος. **4)** ἐπίτασιν, πρόπας, πρόπαρ, προπάροιθε· οὕτω καὶ πρόκακος, πρόπαλαι· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 47, Δινδ. εἰς Σοφ. Αἴ. 1124. **III.** μετὰ ῥημάτων δηλοῖ, **1)** ἐπὶ τόπου, ἐμπρός, πρὸς τὰ ἐμπρός, προβαίνω, προβάλλω, προτίθημι, κτλ.· ὡσαύτως, τὸ ποιεῖν τι ὑπέρ τινος, προκινδυνεύω, προμάχομαι, κτλ. **2)** τὸ ἐμπρὸς ἐπὶ κινήσεως, προέλκω, προφέρω· — ὡσαύτως τὸ δημοσίᾳ, προγράφω, προειπεῖν, πρόκειμαι. **3)** ἔξω καὶ μακράν, προΐημι, κτλ. **4)** προτίμησιν, προαιροῦμαι, προτιμάω, κτλ. **5)** τὸ πρότερον, τὸ ἐκ τῶν προτέρων, προαισθάνομαι, προγίγνομαι, προκαταλαμβάνω, κτλ.· — ὡσαύτως πρόβλεψιν, προνοέω, προοράω.

Ε. ΕΤΥΜΟΛ. ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ. Ἐκ τῆς √ΠΡΟ, κατὰ μεταβολὴν τοῦ φωνήεντος παράγονται πολλοὶ τύποι πάντες ἔχοντες τὴν κοινὴν ἔννοιαν τοῦ ἐνώπιον ἢ ἐμπρὸς ἐν ἀναφορᾷ τὸ μὲν πρὸς τὸν τύπον τὸ δὲ πρὸς τὸν χρόνον. **I.** ἀμέσως ἐκ τοῦ τύπου πρό, Λατ. pro, παράγονται αἱ λέξεις πρό-τερος, πρῶ-τος (δηλ. πρό-ατος, Δωρ. πρᾶ-τος), πρω-ί (πρῴ), πρῴ-ην, πρώ-ιος (πρῷος), πρώ-ιμος (πρῷμος), πρώ-ιζος (πρῷζος)· ὡσαύτως πρη-τήν, ἐπι-πρητήν· καὶ πρό-μος, πρύ-τανις (Αἰολ. πρότανις), οἱ τύποι δὲ οὗτοι σχεδὸν ἀείποτε ἀναφέρονται εἰς τὸ εἶναι πρότερον ὑπὸ ἔποψιν χρόνου, ἐνίοτε δὲ ὑπὸ ἔποψιν ἀριθμοῦ ἢ βαθμοῦ· ἡ προτέρησις αὕτη ὑπὸ ἔποψιν βαθμοῦ ἢ ἡ προτίμησις ἐκφέρεται ἐν τῇ Λατ. διὰ τῆς προθέσ. prae, ἥτις ὡσαύτως περικλείει τὴν ἔννοιαν αἰτίας καὶ ἐλατηρίου, Λατ. prae gaudio, prae timore, ἕνεκα χαρᾶς, ἕνεκα λύπης. **II.** Ἡ ἔννοια τοῦ πρότερον ὑπὸ ἔποψιν τόπου ἢ διαστήματος μεταβαίνει διὰ τοῦ Δωρ. τύπου προ-τὶ εἰς τὰς λ. πρός, πρόσω, πόρσω, πόρρω, κτλ., καὶ ἀναφαίνεται ἐν τοῖς συγγενέσιν ὀνόμασι πρώ-ν, πρη-ών, πρε-ών, πρώ-ων, μέρος γῆς ἐξέχον, ἀκρωτήριον, κρημνός· πρῷ-ρα· ὡσαύτως τὸ ἐπίθ. πρη-νής, πρᾱ-νής, προ-πρη-νής, Λατ. pro-nus, κλίνων πρὸς τὰ ἐμπρός. **III.** διὰ τροπῆς τοῦ ο εἰς ι λαμβάνομεν ἄλλην σειρὰν λέξεων ἐν σχέσει πρὸς τὸν χρόνον, πρίν, Λατιν. pris-cus (πρβλ. πρέσ-βυς), pris-tinus, pri-die, pri-dem, prior, priimus (primus), princeps. **IV.** πρβλ. τὸ Σανσκρ. pra- (ὡς προτακτικὸν μόριον), pra-thamas (primus), prâ-tar (mane)· Λατ. prae, pra-ndium· Σλαυ. pra-, pro-, pru-vuj (primus)· Λιθ. pra-, pir-mas (primus)· — Γοτθ. fru-ma (πρότερος), frumist· Ἀρχ. Γερμαν. fur-iro, fur-isto (prior, primus), fru-o (frūh). — Πρβλ. καὶ τὰ παρά, πᾶρος. — Ἴδε Γ. Χατζιδάκη Βιβλιοκρισίαν ἐν Ἀθηνᾶς τ. Π', σ. 517

προαγαπάω, ἀγαπῶ πρότερον, ἀγαπῶ πρὸ ἄλλου, ἀγαπῶ πρῶτος, πῶς ἀγαπήσεις τὸν οὕτω προαγαπήσαντά σε; Ἰουστ. Μάρτ. τ. 2, σ. 498, 3 Ott., Νείλ. Ἐπιστ. 295, σ. 276, κτλ.

προαγγελεύς, ὁ = προάγγελος, Ἑρμίππου Διάλογ. περὶ Ἀστρολογ. ἐν Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. τ. 4, σ. 159 Harles.

προαγγελία, ἡ, τὸ προαγγέλλειν, Οἰκουμεν. Ἀποκάλυψ. σελ. 305, 30., 338, 12, κλπ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προαγγέλλω, ἀγγέλλω, ἀναγγέλλω πρότερον, προηγουμένως, προειδοποιῶ, προλέγω, ταῦτα Ξεν. Κύρ. 5. 3, 12· πόλεμον Πολύβ. 3. 20, 8· μάχην ἔσεσθαι Ξεν. Κύρ. 3. 3, 34.

προάγγελμα, τό, ἄγγελμα γενόμενον πρότερον, προειδοποίησις, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 3, 5.

προάγγελος, ον, ὁ προαγγέλλων, προμηνύων ἐκ τῶν προτέρων, προμηνυτής, τινος, πράγματός τινος, Μουσαῖ. 164, Κόλουθ. 60, Πλούτ. 2. 127D, κτλ.

προάγγελσις, ἡ, τὸ προαγγέλλειν τι, προειδοποίησις, προμήνυμα, τινος Θουκ. 1. 137.

προαγγελτικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ προαγγέλλῃ, προμηνυτικός, Ἰουστ. Μάρτ. Ἀπολ. I, 45, σ. 70. Ἐπίρρ. **προαγγελτικῶς** αὐτόθι 1. 36, σ. 65.

προαγέτης, ου, ὁ, προηγέτης, ὁδηγός, Ψευδο-Χρυσ. τ. 10, σ. 890D, κλπ.

προαγιάζω, ἁγιάζω τι πρότερον, τὸν προαγιασθέντα ἄρτον Στουδίτ. 1688C· — τὰ προηγιασμένα (δηλ. δῶρα), τὰ πρότερον ἡγιασμένα δῶρα τῆς θείας εὐχαριστίας, τὰ ἐν τῇ λειτουργίᾳ τῶν προηγιασμένων ἐν χρήσει, Σωφρόνιος 3981C,D, Χρον. Πασχ. 705, 21, κλπ.

προαγκτηριάζω, δένω δι' **ἀγκτῆρος** πρὸ τῆς ἐγχειρίσεως, Γαλην.

προάγνευσις, ἡ, ἁγνισμὸς πρὸ τῶν μυστηρίων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 846.

προαγνεύω, ἁγνεύω δι' ἀποχῆς, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 3, 12, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 3. 21, 14.

προαγνίζω, = **προαγνεύω**, Ἀθαν. I, 620A, Κύριλλ. Ἀλ. I, 776A.

προαγνισμός, οῦ, ὁ, = **προάγνευσις**, Ἰω. Φιλόπον. περὶ Δημιουργ. Κόσμου 33. 30.

προαγνοέω, ἀγνοῶ, δὲν γνωρίζω τι πρότερον, τι Γαλην. τ. 2. σ. 231, 8.

προάγνυμι, ἄγνυμι πρότερον ἢ ἐκ τῶν προτέρων, πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν Ὁδ. Ε. 385.

προαγόντως, Ἐπίρρ., προηγουμένως, πρότερον, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 376D

προαγοράζω, ὡς καὶ νῦν, προαγοράζοντες τὰς προαγωγὰς Παλλάδ. ἐν Βίῳ Ἰω. Χρυσ. 60, 7.

προαγορᾱνομέω, καίτοι προηγορανομηκώς, καίτοι προϋπάρξας ἀγορανόμος, Δίων Κ. 53. 33.

προαγοραστής, οῦ, ὁ, ὁ προαγοράζων τι, Γλωσσ.

προαγόρευμα, τό, προφητεία, Χίων ἐν Ἐπιστ. 4.

προαγόρευσις, ἡ, τὸ προαγορεύειν, Ἀριστ. Ποιητ. 15. 10, Πλουτ. Σύλλ. 7. **II.** προκήρυξις, Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 26. **2)** = **πρόρρησις** II. 2, Πολυδ. Η', 66. — Καθ' Ἡσύχ.: «προαγόρευσις· προφητεία».

προαγορευτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **προαγορεύω**, Ἀριστ. Σοφ. Ἔλεγχ. 17. 19.

προαγορευτής, οῦ, ὁ, ὁ προλέγων, μετὰ γεν. πράγμ., Κύριλλ., Ἡσύχ. ἐν λ. **πρηγορεύων**, κλπ.

προαγορευτικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος προαγορεύειν, προλέγειν, Πολυδ. Α', 15, κτλ.· κινδύνων Ἀρτεμίδ. 1. 66· ἡ **-κή** (ἐξυπ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ προαγορεύειν, προλέγειν, προμαντεύειν, Πολυδ. Α', 19.

προαγορεύω, ἀόρ. **-ηγόρευσα**, Ἡρόδ. 1. 74, 125· πρκμ. **-ηγόρευκα** Ψευδο Δημ. 157. 19, (ἀλλ' ὁ Ἀττ. μέλλ. εἶναι **προερῶ**, ἀόρ. **προεῖπον**, πρκμ. **προείρηκα**)· — παθ. μέλλ. (ἐν τῷ μέσ. τύπῳ) Ξεν. Ἱππαρχ. 2. 7· πρκμ. **-ηγόρευμαι** ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 1. 2, 35. Λέγω τι πρότερον, τι Θουκ. 1. 68, 2. 13· μετ' ἀπαρ., λέγω ἢ διακηρύττω ἐκ τῶν προτέρων ὅτι .., Ἡρόδ. 1. 74, 91, Πλάτ. Κρίτων 51D· πρ. ὅτι .., Ξεν. Κύρ. 3. 1, 3· ὡς .., αὐτόθι 7. 5, 34· — λέγω ἢ συμβουλεύω ἐκ τῶν προτέρων, νουθετῶ, πολλοῖς πρ. τὰ μὲν ποιεῖν τὰ δὲ μὴ π. Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 4, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 907D. **2)** προλέγω, προφητεύω, τὸ μέλλον Ξεν. Συμπ. 4. 5· τὴν Χριστοῦ ἄφιξιν Ἰουστ. Μάρτ. **II.** λέγω ἐνώπιον πάντων, διακηρύττω, δημασίᾳ ἀγγέλλω, κηρύττω, τι Ἡρόδ. 7. 10, 4., 8. 83· τινί τι ὁ αὐτ. 1. 153· ἰσονομίην ὑμῖν πρ. ὁ αὐτ. 3. 142· πόλεμόν τινι Θουκ. 1. 131, Δημ. 157. 19, κτλ.· μάλιστα ἐπὶ κήρυκος ἢ δημοσίου ὑπαλλήλου Ἡρόδ. 3. 61, 62· ὡσαύτως διὰ κήρυκος προκηρύσσω τι, ὁ αὐτ. 1. 22· πρ. ὑπὸ κήρυκος ὁ αὐτ. 9. 98 (ἂν καὶ τὸ **ἀναγορεύειν** ἦτο κυρίως ἡ ἐπὶ κηρύκων ἐν χρήσει λέξις, τὸ δὲ **προαγορεύειν** ἐπὶ ἀρχόντων, Ξεν. Ἀν. 2. 2, 20). **2)** μετ' ἀπαρ., δημοσίᾳ παραγγέλλω, διατάττω, πρ. ὑμῖν παρεῖναι Ἡρόδ. 1. 125, πρβλ. 6. 37· πρ. τοῖς πολίταις μὴ κινεῖν .., ἀπαγορεύω εἰς αὐτοὺς νὰ .., Πλάτ. Πολ. 426C, κτλ.· ὡσαύτως ἄνευ δοτ., τοὺς Ἕλληνας πρ. αὐτονόμους ἀφιέναι Θουκ. 1. 140, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 38· πρ. ἀπέχεσθαι, διατάττει πάντας νὰ ἀπέχωνται, Ἀριστ. Ἀποσπ. 385. — Παθ., γυμνάζεσθαι προαγορεύεται .. ἅπασι Ξεν. Λακ. 12. 5, κλπ.· τὰ προηγορευμένα ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 1. 2, 35. **3)** δηλῶ εἰς ἀνθρώπους κατηγορουμένους ἐπὶ φόνῳ ὅτι εἶναι **ἀποκεκλεισμένοι**, τῆς κοινωνίας, πρ. εἴργεσθαι τῶν νομίμων Ἀντιφῶν 145. 23 κἑξ., πρβλ. 130. 23, Ἰσοκρ. 73D· ἀπολ., Ἀντιφῶν 147. 9· τὴν πρόρρησιν προαγ. Πλάτ. Νόμ. 871B· πρβλ. **προαγόρευσις** II. 2, **προεἰπεῖν** II, **πρόρρησις** II. 2. **4)** παραγγέλλω εἰς τοὺς μέλλοντας νὰ δικασθῶσι νὰ ἐμφανισθῶσιν εἰς τὸ δικαστήριον, Δημ. 1160. 20, Πλουτ. Κοριολ. 18. — Καθ' Ἡσύχ.: «προαγορεύσας· προειπών, προφητεύσας, προξενήσας».

προαγορέω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **προηγορέω**, Συλλ. Ἐπιγρ. 5492. 5.

προᾰγός, ὁ, ὁδηγός, Βυζ.

προαγρέω, = **προαιρέω**, Ἐπιγραφ. Δίολ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3524. 7.

προάγω [ᾰ], μέλλ. **-άξω**· πρκμ. ἐνεργ. **προῆχα** Δημ. 346. 24., 772. 5, Παυσ.· — οἱ ἀόρ. **προῆξα**, **-ηξάμην** ἐσχάτως ἀμφιβολοι, ἴδε ἐν λέξ. **ἄγω**. — Μέσ., ἴδε κατωτ.: παθ. πρκμ. μετὰ μέσ. σημασ., κατωτ. 1. 5. Ὁδηγῶ ἐμπρός, εἰς τόπον Ἡρόδ. 3. 148, κτλ.· ὡσαύτως ὡς τὸ **προπέμπω**, συνοδεύω, ὁ αὐτ. 8. 132· τοὺς πεζοὺς οὐ πολλὴν ὁδὸν Ξεν. Κυρ. 3. 3, 23. — Παθητ., ἄγομαι ἐπί τι, βαίνω, προάγεσθαι ἐπὶ συμφορᾷς Ἀνδοκ. 20. 42· προῆχθη εἰπεῖν Ἀριστ. Φυσ. 2. 2, 8, πρβλ. Μένανδρ. ἐν «Ἐπικλήρῳ» 1. **2)** ἄγω, φέρω εἴς τι, εἰς τὸ φανερόν, εἰς τὰ πρόσθεν, Πλάτ. Νόμ. 960A, Πολιτικ. 262C· τὴν φύσιν εἰς φῶς Πλάτ. Ἐπιστ. 341D· βουλὴν ἀπόρρητον εἰς φῶς ἡλίου Πλούτ. 2. 552D· οἱ πρ. εἰς φῶς = οἱ γονεῖς, Πολυδ. Γ', 8· — ἐπὶ ἡλικίας, προάγει αὐτὸν ὁ χρόνος Ξεν. Κύρ. 1. 4, 4. **3)** παρακινῶ, πείθω εἴς τι, δόλῳ πρ. τινὰ Ἡρόδ. 9. 90· ἡ χρεία προάγει Θουκ. 3. 59· — τὸ ἀντικείμενον συχν. προστίθεται κατ' ἀπαρ., πρ. τινὰ κινδυνεύειν αὐτόθι 45· ἐγὼ προὐηγαγον ὑμᾶς ἄξια τῶν προγόνων φρονεῖν Δημ. 296. 25· οὐ γὰρ ἐγώγε προαχθείην ἂν εἰπεῖν ὁ αὐτ. 540. 7, πρβλ. 63. 3., 316. 12· — ὡσαύτως μετὰ προθ., πρ. θυμὸν ἐς ἀμπλακίην Θέογν. 386· τινὰ ἐς λόγους Πλάτ. Τίμ. 22A· εἰς φιλοσοφίαν, εἰς μῖσος Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 22, Ἑλλ. 3. 5. 2· εἰς ὀργὴν ἢ φθόνον ἢ ἔλεον Ἀριστ. Ρητορ. 1. 1, 5· εἰς γέλωτα αὐτόθι 3. 14, 7· εἰς τοῦτο ὀργῆς προήχθησαν ὥστε .. Ἰσοκρ. 397A· εἰς τοῦτο εὐηθίας καὶ ῥᾳθυμίας ὥστε .. Δημ. 618. 2, κτλ.· τινὰ ἐπ' ἀρετὴν Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 1· πάντας ἐκ .. πολέμων ἐπὶ τὴν ὁμόνοιαν Ἰσοκρ. 111A· πρὸς .. κακίας ὑπερβολὴν Δημ. 468. 12· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, εἰς τοῦτό σφεα προηγάγοντο, εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον προήγαγον αὐτά, Ἡρόδ. 7. 50, 2· ἐς γέλωτα προαγαγέσθαι τινὰ ὁ αὐτ. 2. 121, 4· τινὰ εἰς ἔλεον Λυκοῦργ. 152. 12· εἰς ἀνάγκην Δημ. 60. 12· μετ' ἀπαρεμφ., τοῦτο πολεμίους προάγεται ἁμαρτάνειν Ξεν. Ἱππαρχ. 5, 15, πρβλ. Αἰσχίν. 70. 12, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 18. **4)** ἐπεκτείνω, προεκβάλλω, τὴν αἰμασιὰν Δημ. 1279. 13· προάγω τὴν πόλιν, προάγω αὐτὴν εἰς μείζονα ἰσχὺν καὶ ἐπίδοσιν, Θουκ. 6. 18· πρ. αὐτὴν (δηλ. τὴν ἀρχὴν) ἐς τόδε ὁ αὐτ. 1. 75, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 12, 4· λόγοισι προάγει .., ἔργοισι δ' οὐδὲν κινεῖ Κρατῖν. ἐν Ἀδηλ. 139b· οὕτω μέχρι πόρρω προῆγαγον τὴν ἔχθραν Δημ. 282. 4· πρ. τὰ πράγματα ἐπὶ τὸ βέλτιον ὁ αὐτ. 1447. 2, κτλ.· πρ. τὴν πραγματείαν εἰς τὸ πρόσθεν, φέρω πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὴν σπουδήν, φέρω εἰς καλὸν σημεῖον, προβιβάζω, ἐνεργῶ ὥστε νὰ γίνῃ ἐπίδοσις εἰς .., Ἀριστοξ. ἐν Στοβ. Ἐκκλ. 1. 16· τὰ μαθήματα Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 5, 1· τὰς τέχνας ὁ αὐτ. π. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 33, 15, πρβλ. Ποιητ. 4. 14· δόξειε δ' ἂν παντὸς εἶναι προαγαγεῖν καὶ διαρθρῶσαι τὰ καλῶς ἔχοντα τῇ περιγραφῇ, ὅτι ἐπιβάλλεται εἰς πάντα νὰ προαγάγῃ καὶ νὰ διορθώσῃ τὰ καλῶς ἔχοντα διὰ περιγραφῆς, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 1. 7, 17. — Παθ., προάγομαι, Δημ. 426. 7. **5)** ἐπὶ προσώπων, προάγω, προβιβάζω, Πολυδ. 12. 13, 6, κτλ.· τινὰ εἰς δόξαν, ὑφ' ἡγεμονίας Πλουτ. Θεμιστ. 7, Γ'Αλέ. 20, κτλ.· ἐπὶ μέγα προαχθῆναι Λουκ. Ἀλέξ. 55. **γ)** προτιμῶ ἐπὶ ἐκλογῆς (ἴδε ἐν λέξ. **προηγμένα**, τά). **3)** ἐν τῷ παθ. πρκμ. μετὰ μέσ. σημασ., προῆκται παῖδας οὕτως ὥστε .., ἔχει ἀναθρέψῃ αὐτοὺς οὕτως ὥστε .., Δημ. 1264. 3· ἀλλ' οὕτω καὶ ἐπὶ παθ. σημασ., ἐπιεικῶς τοῖς ἔθεσι προηγμένοι Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 9, 10. **6)** ἀντὶ τοῦ ὄπισθεν προῆγεν, ἐν Εὐρ. I. A. 1550, ὁ Δινδ. διώρθωσε προῆκεν. **7)** ἐπὶ φυτῶν, παράγω, καρποὺς, φύλλα, κτλ., Ἀριστ. π. Φυτ. 1, 4, 1, κ. ἀλλ. **II.** κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ., κυρίως ἐπὶ στρατηγοῦ, ὁδηγῶ (στρατιὰν) ἐμπρός, προχωρῶ, Πολυδ. 2. 65, 1., 3. 35, 1, κτλ.· ἀκολουθῶ, ἡγοῦμαι τῆς ὁδοῦ, προπορεύομαι, πράγε δή Πλάτ. Φαίδρ. 227C· σοῦ προάγοντος ἐγὼ ἑφεσπόμην ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 90B, Ξεν. Ἀν. 6. 3, 6, κτλ. — ἐνίοτε ἀκολουθεῖ αἰτ., ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ **προπορεύομαι**, προῆγε πολὺ πάντας Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 1. 6, πρβλ. Εὐαγγ. κ. Ματθ. 6', 9. **2)** μεταφορ., ὁ προάγων λόγος, ὁ προηγούμενος λόγος, Πλάτ. Νόμ. 719A· αἱ πρ. γραφαὶ Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 19. 6, 2. **3)** προχωρῶ, ἐπὶ πολὺ προάγει τῇ τε βίᾳ καὶ τῇ ὠμότητι Ψήφισμα παρὰ Δημ. 289. 9· ἐκ τῶν ἀσαφεστέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρων ἐπὶ τὰ σαφέστερα Ἀριστ. Φυσ. 1. 1, 2, πρβλ. Πολιτικ. 3. 12,4· πολὺ πρ. ὕβρεως Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 515F· οὕτως ὁ Schweigh. προτείνει ἐν Ἡροδ. 9. 92, τὸ ἔργον προῆγε ἀντὶ προσῆγε·— ἐπὶ χρόνου, τῆς ἡμέρας ἤδη προαγούσης Πολύβ. 17. 8, 1. **4)** ὑπερέχω, ἐξέχω, τινὸς Διοσκ. 1. 91, Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίωνος 2. 15. — Καθ' Ἡσύχ.: «προάγεσθαι· ἐπεξεργάζεσθαι» καὶ «προάγομαι· προέρχομαι» καὶ «προάγομεν· προφέρομεν. προτρέπομεν».—Ἴδε Κόντου Παρατήρ. εἰς Ἀριστ. Πολιτ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 45.

προᾰγωγεία, ἡ, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ (ἢ τῆς) προαγωγοῦ, τὸ παρέχειν τινὶ πρόσωπον πρὸς ἀθεμίτους πράξεις, Πλάτ. Θεαίτ. 150A, Ξεν. Συμπ. 4. 61, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 5, 2. 13· τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο ἐθεωρεῖτο ἐν Ἀθήναις ὡς ἔγκλημα, Αἰσχίν. 3. 7, Πλουτ. Σόλ. 23· ἴδε Λεξ. τῶν Ἀρχαιοτ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. σ. 132.

προαγωγεύς, **έως**, ὁ, = **προαγωγός**. Δίων Κ. 46. 6, Ἐκκλ.

προᾰγωγεύω, (προαγωγὲς) ἐκτελῶ ἔργον προαγωγοῦ, μαστροπεύω, παρακινῶ εἰς πορνείαν, ἀποπλανῶ ἐλευθέραν γυναῖκα ἢ παῖδα πρὸς ἀκολασίαν, «ξελογιάζω», ἐλεύθερον παῖδα ἢ γυναῖκα πρ. Νόμ. παρ' Αἰσχίν. 3. 9, πρβλ. Ψευδο-Φωκυλ. 177, Πλουτ. Σόλ. 23· αὐτὸς ἑαυτὸν προαγωγεύων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐδάδιζεν Ἀριστοφ. Νεφ. 980:— Παθ., Θεοπόμπ. Ἱστ. 182, 252.

2) μεταφορ., μετ' αἰτ. καὶ δοτ., σοῖ μέν, ἔφη, σὲ Καλλίαν τουτονὶ προαγωγεύοντα τῷ σοφῷ Προδίκῳ, προξενοῦντα, Ξεν. Συμπ. 4. 62.

προᾰγωγή, ἡ, (προάγω) ὡς καὶ νῦν, μεγίστης τυχὼν προαγωγῆς Ἀθήν. 212A· ὑψηλὴ πολιτικὴ ἢ κοινωνικὴ θέσις, τεθραμμένοι δ' ἐξ ἀρχῆς ἐν ταῖς τῶν πατέρων ἐξουσίαις καὶ προαγωγαῖς Πολύβ. 6. 8, 4., 15. 34, 5, Διόδ., κλπ.· ἐν προαγωγῇ τούτους ἐποιεῖτο = προῆγεν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 1, 1·— ἴδε ἐν λέξ. **προσαγωγή**.

προᾰγωγία, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **προαγωγεία**, συχν. ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις.

προᾰγωγικός, ἡ, όν, ἔμπειρος εἰς προαγωγείαν, Πτολ. Τετράθ. σ. 163, 2· ὁ ἄγων, ὁ συντελῶν, Ψευδο-Διονύσ. 712C.

προᾰγωγός, όν, (προάγω) ὁ προάγων, ὁδηγῶν εἴς τι, εἰς πειθὼ Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 14· πρὸς τὸ ἄμετρον Λογγῖν. 32.

II ὡς οὐσιαστ., μεσίτης πορνῶν καὶ τῶν τοιούτων, μαστροπός, μαυλιστής, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1079, Σφ. 1028, Θεσμ. 341, Αἰσχίν. 26. 17. **2)** μεταφορ., ἀγαθόν σε ἔφην προαγωγὸν εἶναι, μεσίτην, Ξεν. Συμπ. 4. 64, Πολυδ. Δ', 34. — Καθ' Ἡσύχ.: «προαγωγός· διδάσκαλος κακῶν. καὶ μαστροπός. μαυλιστής. καὶ ἡ ἐπ' αἰσχροῖς ἐπὶ τὸ πορνεῦσαι προάγουσά τινας».

προᾰγών, **-ῶνος**, ὁ, (καθ' Ἡρῳδιαν. Α', 24, 1, Β', 729, 7. **πρόαγων**) προκαταρκτικὸς ἀγών, προγύμνασις, προεξάσκησις, ὄνομα δράματός τις τοῦ Ἀριστοφάνους (Ἀποσπ. 74-83, ἴδε Bergk ἐν Κωμικ. Ἀποσπ. 2. 1137), Πλάτ. Νόμ. 796D, Αἰσχίν. 63. 14, κτλ.· προαγῶνας (προάγωνας Bekk.) ἀεὶ κατασκευάζων ἑαυτῷ τῆσδε τῆς γραφῆς Δημ. 611. 8· — ἡ πρὸς ἑορτήν τινα παρασκευή, Αἰσχίν. 63. 14.

προᾰγωνίζομαι, ἀποθ., ἀγωνίζομαι πρότερον, ἐξ ὧν προηγώνισθε, ἐκ τῶν προτέρων ὑμῶν ἀγώνων, Θουκ. 4. 126· πρ. περί τινος Διόδ. 19. 26· δύναμις οὐ προηγωνισμένη, μὴ ἐλθοῦσα εἰς ἀγῶνα πρότερον, Ἡρῳδιαν. 3. 7· — οὕτω παθητ., οἱ προηγωνισμένοι ἀγῶνες Πλουτ. Ἀριστείδ. 12· τὰ μὲν οὖν τῶν λόγων προηγώνιστο αὐτοῖς Λουκ. Εὐνοῦχ. 4. **II.** ἀγωνίζομαι ὑπέρ τινος, ὑπερασπίζω τινά, Φίλων 2. 177, Πλουτ. Φλαμινῖν. 11, κτλ.· ἀγωνίζομαι ὑπέρ τινος, καὶ τοῦτο προαγωνιζόμενος Ἀθηναίων κτλ. Φιλόστρ. 510.

προᾰγώνισμα, τό, προηγούμενος ἀγών, συμπλοκή, πρ. ναυμαχίας Ἀππ. Συρ. 22.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 418.

προᾰγωνιστέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **προαγωνίζομαι**, δεῖ προαγωνίζεσθαι, μετὰ συστ. αἰτ., ἀγῶνας .. προαγωνιστέον Πλάτ. Νόμ. 796A.

προᾰγωνιστής, οῦ, ὁ, ὁ ὑπὲρ ἄλλου τινὸς ἀγωνιζόμενος, πρόμαχος, Φίλων 2. 312, 542, Λουκ. π. Ὀρχ. 14· προαγ. λόγοι Πλουτ. Λύσανδρ. 26.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 416.

προᾰδῐκέω, ἐγω πρῶτος ἀδικῶ, κάμνω ἀρχὴν τῆς ἀδικίας, Ἀριστ. Ρητ. πρ. Ἀλέξ. 3, 33, Φίλων 2. 128.—Παθητ., ἀδικοῦμαι πρότερον ἢ πρῶτος, Δημ. 289. 8, Αἰσχίν. 72. 71, κτλ.

προᾰδω, ᾄδω πρότερον, ἢ ἐν εἴδει προοιμίου, προανακρούσματος, Αἰσχίν. 50. 5.

προαθετέω, ἀθετῶ πρὸ ἄλλου, ἀπορρίπτω τι ὡς νόθον πρὸ ἄλλου τινός, Wolf. Proleg. cclxxi κἑξ.

προαθλέω, = **προαγωνίζομαι**, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 8. 71, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4. 15.

προαθρέω, προορῶ, προβλέπω, προαθροῦσα τὰ οἷον ἐν σκότει καὶ μέλλοντα Εὐστ. 86. 41.

προαθροίζω, συναθροίζω πρότερον, Πολυδ. Β', 204· ἐν οἷς προαθροίζεται τὸ σπέρμα Γαλην. τ. 3, σ. 210, Σουΐδ. καὶ Φώτ. ἐν λέξ. **προαλίσαντας**.

προαιδέομαι, ἀποθετ., προοφείλω ἢ ἔχω ὑποχρέωσιν εἴς τινα· ἤγειρον ὁπότινας ἐκ τῶν πολίων, αἵτινές σφι προηδέατό κού τι (Ἰων. γ' πληθ. πρκμ.) Ἡρόδ. 1. 61· τίς ἐστι .., ᾧ ἐγὼ προαιδεῦμαι; ὁ αὐτ. 3. 140· πρβλ. **προοφείλομαι**. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τ. Θ', σ. 324.

προαικίζομαι, ἀποθ., βασανίζω πρότερον, οὓς μάστιξι προαικισάμενος ἀνεσταύρωσεν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 14, 9, Εὐσ. Εὐαγγ. Ἀπόδ. 465B.

προαινίσσομαι, ἀποθ., ὑπαινίσσομαι ἢ δηλῶ πρότερον, Ἡρακλείδου Ἀλληγορ. 66.

προαίρεσις, **εως**, ἡ, ἡ ἐκλογὴ πράγματός τινος πρὸ ἑτέρου, πρᾶξις ἐκλογῆς μετὰ ὡρίμων σκέψιν, ἀπόφασις, «προαίρεσις· ἐπιλογὴ καλοῦ ἢ κακοῦ» (Ἡσύχ.), Πλάτ. Παρμ. 143C, Ὅροι 413A· ἀντίθετον τῷ ἀνάγκη, ὡς καὶ νῦν, Ἰσοκρ. 4A· ἐκ πρ. καὶ βουλήσεως Δημ. 1097. 22, πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 13, 3·— κατὰ προαίρεσιν, ἢ μή, δακρύειν Ἱππ. Ἀφ. 1251· τὰ κατὰ προαίρεσιν ἀδικήματα, τὰ γενόμενα ἐκ κακῆς προαιρέσεως, Λυκοῦργ. 169. 4· ζῆν κατὰ προαίρεσιν, ὡς σημεῖον ἐλευθερίας, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9, 6· κατὰ τὴν πρ., παρὰ τὴν πρ., συμφώνως πρὸς τὴν θέλησίν τινος, παρὰ τὴν θέλησίν τινος, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 5, 2 καὶ 3·— **ἡ προαίρεσις** εἶναι τὸ χαρακτηρίζον τὴν ἠθικὴν ἐνέργειαν παρ' Ἀριστ., Ἠθ. Ν. 2. 6, 15, 3. 2-3, 6. 2, 4, κ. ἀλλ. **2)** σκοπὸς ἢ σχέδιον ἐνεργείας, τῇ πρ. τοῦ βίου Δημ. 666. 21., 1183. 9· οὐδενὸς εὐδοκιμεῖ πράγματος ἡ πρ. ὁ αὐτ. 1457. 12· ἐπὶ τῇ τοῦ πλεονεκτεῖν πρ. ζῆν ὁ αὐτ. 662. 17· ἀναίδεια καὶ πρ. πονηρίας ὁ αὐτ. 1478. 27· τῶν καλῶν ἔργων Ζάλευκος παρὰ Στοβ. 44. 28·— ἀποθ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πρᾶξις, ἐν πρ. χρηστῇ καὶ βίῳ σώφρονι Δημ. 1479. 1· ἐν τῷ πληθ., ἀρχαὶ ἠθικαὶ κτλ., Ἰσοκρ. 31), Δημ., κλπ. **3)** ἐν τῇ πολιτικῇ γλώσσῃ, βεβουλευμένος τρόπος ἐνεργείας, «πολιτική», ἡ πρ. ἡ ἐμὴ καὶ ἡ πολιτεία Δημ. 257. 7, πρβλ. 292. 16 κἑξ.· πλῆρες, ἡ πρ. αὐτοῦ τῆς πολιτείας 349. 14· ἀντίθετον τῷ **ἡ τύχη**, 327. 22·— ὡσαύτως, τρόπος ἢ εἶδος πολιτεύματος, οἷον ἡ ὀλιγαρχία, ὁ αὐτ. 168. 19· ἡ πρ. τῶν κοινῶν 323. 8· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., τὰς κοινὰς πρ., τὰς δημοσίας ἀρχάς, τὴν καθόλου πολιτικήν, 298. 5, πρβλ. 296. 27· ταῖς τοῦ δήμου πρ. 1475. 1. **4)** τρόπος τοῦ πολιτεύεσθαι, πολλῶν προαιρέσεων οὐσῶν .. τὴν περὶ τὰς Ἑλληνικὰς πράξεις εἱλόμην 245. 5. **5)** πολιτικὴ μερὶς ἢ φατρία, οἱ τῆς ἐκείνου πρ. ὁ αὐτ. 132. 18·— ὡσαύτως αἵρεσις ἢ σχολὴ φιλοσοφική, Πλούτ. 2. 1137Δ· αἱ ἐν φιλοσοφίᾳ πρ. Λουκ. Δημώνακτ. βίος 4, κλπ.

προαιρετέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **προαιρέομαι**, δεῖ προαιρεῖσθαι, Πλάτ. Πολ. 535Δ, Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 10, Ξενοφάν. 1. 16.

προαιρετικός, ἡ, όν, ὁ προαιρούμενός τι, ἐκλέγων κατὰ προτίμησιν ἢ μετὰ σκέψιν, τοῦ πλεονεκτεῖν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 5. 10, 8, Πολιτικ. 2. 7, 9· τῶν τοιούτων λόγων ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 29, 5. **2)** ἀποθ., ὁ ἐκ προαιρέσεως γινόμενος, σκόπιμος, ἔστιν ἄρα ἡ ἀρετὴ ἕξις πρ. ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 2. 6, 15· τὸ πρ., ἡ δύναμις τοῦ προαιρεῖσθαι ἢ προβάλλειν τι ὡς σκοπόν, ἡ βούλησις, Πλουτ. Κορ. 32, κτλ.· πρ. κίνησις, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Στράβ., πρ. ἐνέργεια, ἐκ τοῦ Φίλωνος.

προαιρετός, ἡ, όν, «βουλευτὸν δὲ καὶ προαιρετὸν τὸ αὐτό, πλὴν ἀφωρισμένον ἤδη τὸ προαιρετόν· τὸ γὰρ ἐκ τῆς βουλῆς κριθὲν προαιρετόν ἐστιν» Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 3, 17, Μετὰ τὰ Φυσ. 5. 1, 5, κ. ἀλλ.

προαιρέω, μέλλ. **-ήσω**· ἀόρ. **προεῖλον**. Εἴάγω ἐκ τῆς ἀποθήκης, κομίζω, προαιροῦσαις λαβεῖν ἅλφιτον, ἔλαιον κτλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 419· ἀλλ' Ἰσχάδας μοι πρόελε .. οὐκ Ἰσχάδας οἴσεις; Φερεκρ. ἐν «Κοριαννοῖ» 2· τὸν σῖτον .. ἐντεῦθεν προαιροῦντας πωλεῖν Θουκ. 8. 90· ἐκ τοῦ ταμείου Θεοφρ. Χαρακτ. 4. **2)** λαμβάνω τι πρὸ ἄλλου, ἕτερος δ' ἐπῆλθεν ἄλλο τι προαιρήσων Βάθρ. 108. 26. **II.** τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, μέλλ. **προαιρήσομαι**· ἀόρ. **-εἱλόμην**· παθ. πρκμ. (ἐν μέσ. σημασίᾳ) **-ᾕρημαι**, ἴδε κατωτ.·— ἐκλέγω τι δι' ἐμαυτὸν καὶ λαμβάνω, γρτίζον ἀστραγάλοις .. ἐκ φορμίσκων τινῶν προαιρούμενοι Πλάτ. Λύσ. 206E, πρβλ. Πολυδ. 16. 29, 1. **2)** προτιμῶ, τί τινος Πλάτ. Λάχ. 190D, Λουκ., κλπ.· συχνάκις ὡσαύτως μετὰ προθέσ., πρὸ τοῦ κεκινημένου τὸν σώφρονα προαιρεῖσθαι φίλον ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 245B· ἀντὶ ἀρετῆς .. οὐδ' ἂν τὰ Σύρων .. πάντα προελοίμεθα Ξεν. Κύρ. 5. 2, 12· κριτικὴν τινα [ἐπιστήμην] ἐκ τῶν ἄλλων προειλόμεθα Πλάτ. Πολιτικ. 292B· τινας ἐκ τοῦ πλήθους Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 14, 14· βιοῦ .. οὐδεὶς ὃν προαιρεῖται βίον Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 65·— μετ' ἀπαρ., πρ. τὸ κατεπείγον μᾶλλον πράττειν ἢ .., Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 2, κτλ. **3)** μετὰ μόνης αἰτ., ἐκλέγω ἐκπεμπόμενος, προτιμῶ, οὔτε Λακεδαίμονα προῆρου οὔτε Κρήτην Πλάτ. Κρίτων 52E· προελέσθαι τὰ τοῦ δήμου Δημ. 1482. 1· οὐ προσήκοντας .. προῃρῆσθαι λόγους ὁ αὐτ. 270. 49· τῷ προαιρεῖσθαι τά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γαθὰ ἢ τὰ καλὰ ποιοί τινές ἐσμεν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 2, 11, πρβλ. Ρητ. 2. 5, 4· τοῦτον τὸν ἀγῶνα προελόμενος, ἀναλαβών, Λυκοῦργ. 148. 23· πολλὰ καὶ καλὰ καὶ μεγάλα ἡ πόλις προείλετο δι' ἐμοῦ Δημ. 320. 23· ταύτην πρ. τὴν σκέψιν Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 2, 4· ἀντίθετον τῷ φεύγειν τι, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 10. 1, 1, Ποιητ. 6. 24· — ἀπολ., ὁ ἀκρατὴς ἐπιθυμῶν μὲν πράττει, προαιρούμενος δὲ οὔ, οὐχὶ κατὰ προτίμησιν, οὐχὶ κατ' ἐλευθέραν ἐκλογήν, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 3. 2, 4, πρβλ. 5. 8. 5, Ρητ. 1. 12, 22· πρβλ. **προαίρεσις** I. 1. ᾗ) μετ' ἀπαρ., προτιμῶ νὰ πράξω τι, Ανσ. 186. 18, Πλάτ. Δημόδ. 381Δ, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 30. β) ἔχω σκοπὸν ἢ διανοοῦμαι νὰ πράξω τι, ὑπὲρ ἐμοῦ προῄρησαι λέγειν Πλάτ. Φίληβ. 28Β· εἰ προαιρησόμεθα .. τούτου μεμνῆσθαί τι Δημ. 286. 25· τὸν μένειν ἐπὶ τούτων προελόμενον ὁ αὐτ. 327. 28· πρ. λαβεῖν Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 8· — οὕτω παραλειπομένου τοῦ ἀπαρεμφ., πλὴν ὧν ἐγὼ προειλόμην (ἔξυπν. πρᾶξαι) Δημ. 291. 25, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 9, 8, Πολ. 5. 1. 1.

προαιριομένοις (= **προαιρεομ-**, **-ουμένοις**), μετοχ., Ἐπιγρ. Κνωσίων ἐν Δήλῳ Bul. de cor. hel. IV. σ. 353.

προαίρω, (αἴρω) ἀναχωρῶ πρωτήτερα, ἀπέρχομαι πρὸ ἄλλου τινός, Πλούτ. 2. 211D.

προαισθάνομαι, ἀποθετ., αἰσθάνομαι ἢ ἐννοῶ προτήτερα, προαισθάνομαι, προβλέπω, Θουκ. 3. 38., 5. 58, Ξεν. Ἀν. 1. 1, 7, κτλ.· πρ. τινος Θουκ. 3. 102.

προαίσθησις, ἡ, τὸ προαισθάνεσθαι, Πλούτ. 2. 127D, ἔνθα ἴδε Wytt.

προαισιμνάω, ὃς δέ κα εἴπῃ ἢ προαισιμνάσῃ (= ὡς αἰσυμνάτας προβουλεύσῃ;) Ἐπιγρ. Χαλκηδόνος ἔτους. (Ἴδε Dittenb. ἐν Hermes τ. 16, σ. 165 κἑξ.)—Ἀθην. τ. Ζ', σ. 208.— **προαισυμνῶντος** τοῦ δεῖνα Ἐπιγρ. Χερσονασιτῶν ἔκδ. Ἰουργεβιτς ἐν Ρωσιστὶ γεγραμ. καὶ τετυπ. ἐν Ὀδησσῷ πραγματείᾳ τοῦ 1880, σελ. 13.— Bul. de cor. hel. V, σ. 74, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

προαιτία, ἡ, πρωτέρα αἰτία, Δαμασκ. ἐν Wolf. Anecd. 3. 235· ὡσαύτως **προαίτιον**, τό, αὐτόθι.

προαιτιάομαι, ἀποθ., κατηγορῶ ἐκ τῶν προτέρων, προηγιασάμεθα γὰρ Ἰουδαίους τε καὶ Ἕλληνας, διότι προεξηλέγξαμεν Ἰουδ. κτλ., Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. γ', 9.

προαιχμαλωτίζω, αἰχμαλωτίζω πρότερον, Νικήτ. Εὐγεν. 7. 165.

προαιώνιος, ον, (αἰών) ὢν πρὸ τῶν αἰώνων, Μεθόδ. 360C, 393Α, Ἀθαν. II. 732Α, Βασίλ. IV, 253Δ, κλπ.

προακμάζω, ὡριμάζω προτήτερα, «προακμάζοντα σῦκα» (Ἡσύχ. ἐν λ. **πρόδρομα**), τὰ πρῶτα, κοινῶς «πρώϊμα». **II**. εἶμαι ἐν τῇ πρὸ τῆς ἀκμῆς ἡλικίᾳ, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 221.

προάκονάω, ἀκονῶ πρότερον ἢ εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος, Ἡσύχ.

προακοντίζομαι, παθ., ῥίπτομαι πρότερον δίκην ἀκοντίου, Λουκ. Τίμ. 3.

προακούω, μέλλ. **-ακούσομαι**, ἀκούω πρότερον, τι Ἡρόδ. 2. 5., 5. 86, κτλ.· τινὸς Πολύδ. 10. 5, 5· περί τινος Δημ. 604. 7· ὡσαύτως, προακήκοε ὅτι .. Ἡρόδ. 8. 79· προακηκοότες ὡς εἶχε, πῶς εἶχον τὰ πράγματα, ὁ αὐτ. 6. 16· — ἐπὶ ἵππου, τοῖς ὠσὶ προακούοντα σημαίνειν Ξεν. Κύρ. 4. 3, 21.

προακριβόω, ἐξακριβῶνω πρωτήτερα, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 58.

προακροβολίζομαι, κάμνω ἀκροβολισμοὺς πρὸ τῆς μάχης, Πολυδ. Α', 163· μεταφ., Ἰω. Χρυσ. Χ, 170Α.

προακτέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **προάγω**, δεῖ προάγειν, Μ. Συγγελ. Ἐγκ. Διονυσ. Ἀρεοπ. σ. 364, 8.

προακτικός, ἡ, όν, (προάγω ἀμετάβ.) ὁ προάγων, προβαίνων, Ἡσύχ.

προαλγέω, αἰσθάνομαι προηγουμένως ἢ πρότερον ἄλγος, Ἱππ. Προρρ. 69· τὴν ὀσφύν, κατὰ τὴν ὀσφύν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 9, 1.

προάλειφω, ἀλείφω πρότερον, Ροῦφος, κλπ.· — Μέσ., Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 90Α.

προάλής, ές, (ἅλλομαι) κατωφερής, χῶρος Ἰλ. Φ. 262· ὕδωρ πρ., πῖπτον καθέτως πρὸς τὰ κάτω, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 73· — πρβλ. **πρηνής**. **II**. μεταφορ. = **προπετής**, **πρόχειρος** (Ἡσύχ.), ἀπερίσκεπτος, Λῦσις παρ' Ἰαμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 77· ἰσχυρογνώμων, αὐθάδης, Ἑβδ. (Σειρὰχ Α', 8).— Συγκρ. ἐπίρρ., προαλέστερον πλησιάζειν, ἑτοιμότερον ἢ προθυμότερον, Στράβ. 549.— τὸ ἐπίρρ. **προάλως** ἀποδοκιμάζει ὁ Φρύνιχ. (245), «τοῦτο μὲν οὖν ἀποδιοπομπώμεθα, ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγωμεν **προπετῶς**», πρβλ. Θωμ. Μ. 774.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. τ. Δ', σ. 298.

προάλίζω, = **προαθροίζω**, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 3. 7, 25, Φώτ., κλπ.

προάλίσκομαι, παθ., μέλλ. **-ἁλώσομαι**· ἀόρ. β' **-εάλων** ἢ **-ήλων**· πρκμ. **-εάλωκα** ἢ **-ήλωκα**· — λαμβάνομαι ἢ κυριεύομαι πρότερον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 9, 3, Πλούτ. 2. 17D, κτλ. **II**. καταδικάζομαι πρότερον, Δημ. 595. 17.

προαλλάσσομαι, μέσ. = **προαμείβομαι**, Ἡσύχ.

προάλλομαι, ἀποθ., πηδῶ πρὸς τὰ ἔμπρός, τινάσσομαι, Κόϊντ. Σμ. 4. 510, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ., ἔνθα **προαλάμενος**, ὅπερ ἑρμηνεύει, «προπηδήσας».

προαμαρτάνω, μέλλ. **-ἁμαρτήσομαι**, ἁμαρτάνω πρότερον, Β' Ἐπιστ. πρ. Κορ. ιϐ', 21, ιγ', 2· μετοχ. παθ. πρκμ., **τὰ προημαρτημένα** Ἡρῳδιαν. 3. 14.

προαμείβομαι, μέσ., μεταβαίνω εἰς ἄλλον τόπον, «προαμείψασθαι· προαλλάξασθαι» Ἡσύχ. **II**. μετ' αἰτ. πράγμ., ἀμείβομαι πρότερον, λαμβάνω ἐκ τῶν προτέρων, «προκαταβολικῶς», Πλάτ. Νόμ. 921Ε.

προαμέλγω, ἀμέλγω πρότερον, Παῦλ. Αἰγ. 1. 4.

προαμεύω, Δωρ. ἀντὶ **προαμείβω**, Ἡσύχ.

προαμευτής· «ἐργάτης προηγούμενος» Ἡσύχ.

προἀμῦνομαι [ῡ], μέσ., ὑπερασπίζω ἐμαυτὸν ἢ λαμβάνω ἐκ τῶν προτέρων μέτρα πρὸς ἄμυναν, Θουκ. 3. 12. **2)** μετ' αἰτ., λαμβάνω τοιαῦτα μέτρα ἐναντίον τινός, ἀποκρούω ἐκ τῶν προτέρων, τὸν ἐχθρὸν οὐχ ὧν ὁρᾷ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς διανοίας, οὐχὶ μόνον δι' ὅσα πράττει, ἀλλὰ καὶ δι' ὅσα προτίθεται νὰ πράξῃ, ὁ αὐτ. 6. 38.

προαναβαίνω, μέλλ. **-βήσομαι**, ἀναβαίνω πρότερον, προκαταλαμβάνω, τὸν λόφον Θουκ. 3, 112· ἐπὶ τὴν ναῦν Πολύαιν. 6. 8. 1· τοῖς ὑπερκειμένοις μέρεσι Γαλην.

προαναβάλλομαι, μέσ., λέγω ἢ ᾄδω ἐν εἴδει προανακρούσματος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1267, Ἰσοκρ. 240D.

προαναβιβάζω, προβιβάζω ἀνωτέρω, Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 135.

προαναβλέπω, ἀναβλέπω πρότερον, Ἡσύχ. ἐν λ. **προαναθρούσης**.

προαναβοάω, ἀναβοῶ πρότερον, Δημ. Φαληρ. 15.

προαναβολή, ἡ, προκαταρκτικὸν μέρος προανακρούσεως, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 10. 62· ποιητ. **προαμβολή**, Φώτ. ἐν λ. **προαύλια**.

προαναβράσσω, ἀναβράσσω πρότερον, Κυρίλλ. Ἀλ. Ὁμιλ. 13, σ. 155.

προαναγγέλλω, ἀναγγέλλω πρότερον, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 88, κλπ.

προαναγιγνώσκω, ἀναγινώσκω πρότερον, Δίων Κ. 38. 2· μάλιστα ἐπὶ διδασκάλου ἀναγινώσκοντος μεγαλοφώνως πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, Πλούτ. 2. 790Ε.

προαναγκάζω, ἀναγκάζω ἐκ τῶν πρότερον, Θεμίστ. 74Β, Ἀρποκρ.

προαναγνωστικός, ἡ, όν, ὁ ἁρμόζων πρὸς τὴν ἐκ τῶν προτέρων ἀνάγνωσιν, Εὐσ. ἐν τῇ Φωτ. Βιϐλ. 105. 20.

προαναγόρευσις, εως, ἡ, τὸ προαναγορεύειν, Θ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 135C.

προαναγορεύω, ἀναγορεύω, προκηρύσσω πρότερον, Ἐκκλ.

προαναγράφω, ἀναγράφω ἢ σημειοῦμαί τι πρότερον, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 145.— Παθ., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 3, 4· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 6.

προαναγυμνάζω, γυμνάζω πρότερον, τὴν φωνήν, τὸ στόμα Δ. Β. 61.

προάνάγω, ὁδηγῶ τινα πρότερον, ἀναϐιϐάζω πρότερον, τινὰ ἐπὶ ταῦ τείχους Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 2, 4· — ἀνάγομαι, ἐξέρχομαι εἰς τὸ πέλαγος πρότερον, Θουκ. 8. 11, Πολύαιν. 4. 2, 22, κτλ.

προαναδείκνυμι, ἀναδεικνύω πρότερον, Κύριλλ. Ἀλ. Π, 65Β.

προαναζωγραφέω, ζωγραφῶ πρότερον, Ψευδ.-Ἀθαν. VI, 956Β.

προαναθεματίζω, ἀναθεματίζω πρότερον, Ἀναστ. Σιν. 37Β, κτλ.

προαναθεωρέω, ἐξετάζω προηγουμένως, Θεοφ. Κορυδ. Ρητ. ἐν Φαϐρ. Ἑλλ. Βιϐλ. 13. 707.

προαναθρέω, προαναϐλέπω, Ἡσύχ. ἐν λ. **προαναθρούσης**.

προαναθρώσκω, μέλλ. **-θοροῦμαι**, προπηδῶ, Ἡσύχ.

προαναιρέω, ἀφαιρῶ ἐκ τοῦ μέσου πρότερον, ἢν μὴ μὲ προανέλῃ τὸ γῆρας Ἰσοκρ. 239Ε· τοὺς χρόνους εἰ μὴ προανεῖλε τῆς πόλεως Δημ. 398 ἐν τέλ.· ἃ ἐροῦσι προανελῶν, προαναιρέσας ὅσα ἔμελλον νὰ εἴπωσιν, Ἀριστ. Ρητορ. 3. 17, 14· τὸν ἀνταγωνιστὴν πρ. Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 25, κτλ.— Μέσ., λαμϐάνω, πιάνω πρῶτος, τὴν σφαῖραν Πολυδ. Θ', 104.

προαναισιμόω, προαναλίσκω, ἐν τῷ προαναισιμωμένῳ χρόνῳ πρότερον ἢ ἐμὲ γενέσθαι, ἐν τῷ χρόνῳ τῷ παρελθόντι πολὺ πρότερον πρὶν ἢ ἐγὼ γεννηθῶ, Ἡρόδ. 2. 11.

προανάκειμαι, Παθ., ἀνάκειμαι, εἶμαι ἀφιερωμένος ἀπὸ πρίν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 2, 9.

προανακεφαλαίωσις, εως, ἡ, προκαταρκτικὴ ἀνακεφαλαίωσις, πίναξ τῶν περιεχομένων, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ο. 56, Εὐστ. 1672. 35.

προανακηρύσσω, προκηρύττω πρότερον, Ἐκκλ.· — **-κήρυξις**, ἡ, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **προανάρρησις**.

προανακινέω, ἀνακινῶ πρότερον, ἀγῶνας Πλουτ. Κάτων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πρεσβύτ. 26· πρ. τὰ αἰσθητά, ἐξετάζω αὐτὰ πρότερον, ὁ αὐτ. 2, 948C. **II**, ἀμεταθ., κάμνω προτέρας κινήσεις, Ἀριστ. Ρητ. 3. 14, 11· ἴδε ἐν λέξ. **προεξαγκωνίζω**.

προανακῑνητέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **προανακινέω**, δεῖ προανακινεῖν, Ὀρειβάσ. 288 Matth.

προανακλαίομαι, μέσ., θρηνῶ πρότερον, τὴν συμφορὰν Διον. Ἁλ. 10. 49.

προανακοινόομαι, μέσ., ἑνώνω πρότερον, κατέρχονται (οἱ ποταμοὶ εἰς τὸν Ἀλφειὸν) προανακοινωσάμενοι τὸ ῥεῦμα Παυσ. 8. 35, 1.

προανακόπτω, ἀποκόπτω, ἀφαιρῶ πρότερον, τὰς ἐμποδίους ὕλας Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 6, 2. **II**, μεταφ., ἐκεῖνο προανακόπτει μή .., ἐμποδίζει ἐκεῖνο ἀπὸ τοῦ νὰ μή .., Κλήμ. Ἀλ. 548.

προανακράζω, ἀνακράζω πρότερον, Κύριλλ. κατὰ Ἰουλιαν. 10, σ. 334.

προανακρῑνω [ῑ], ἐξετάζω πρότερον, ἐπὶ τῶν μέτρων ἅτινα πρέπει νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν ψῆφον τοῦ λαοῦ, Ἀριστ. Πολ. 4. 14, 7.

προανάκρουσις, ἡ, τὸ προανακρούεσθαι, τὸ προκαταρκτικῶς κρούειν τὸ μουσικὸν ὄργανον, προοιμίασμα, ἴδε **προαναβολή**, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Η. 208, Πινδ. Π. 1. 4.

προανακρούω, κρούω ἢ ᾠδῶ ὀπίσω πρότερον, ἀναχαιτίζω, Φίλων Π, 205, 3.— Παθ., πρῶτος ἢ πρότερον ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, Κλήμ. Ἀλ. 634. **II**, Μέσ., προανακρούσασθαί τι, ἐν τῇ Μουσικῇ, παίζω ὡς προοίμιον ἢ προανάκρουσιν, Πλούτ. 2, 161C· εἰσάγω ἐν εἴδει προανακρούσεως, πρ. καὶ προαναφωνῆσαι τὰ τοῦ Ἐμπεδοκλέους αὐτόθι 996B· ὡσαύτως ἐπὶ διδασκάλων μουσικῆς, ὡς οἱ γράμματα καὶ μουσικὴν διδάσκοντες αὐτοὶ προανακρούονται Πλούτ. 2. 790E.— Παθητ., τί .. ταυτὶ προανακέκρουσται ; Φιλόστρ. 861.

προανακύπτω, ἀνακύπτω πρότερον, Στέφ. Ἀλ. ἐν Ideler Phys. τ. 2. σ. 229, 8.

προαναλαμβάνω, ἀναλαμβάνω πρότερον, εἴς τι Ἀθήν. 45E· — ἀναλαμβάνω διήγησιν ἐκ προτέρου τινὸς σημείου, Διόδ. 17. 5. **II**, προκαταλαμβάνω, ἐκπλήττω, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 4, 4.

προαναλάμπω, ἀναλάμπω, πρότερον, Κύριλλ. 1, 409C.

προαναλέγω, ἀναφέρω, μνημονεύω, πρότερον, Papyr. Gr. Peyron 1. 34. **II**, Μέσ., συλλέγω πρότερον, προαναλεξάμενος πᾶν λιθῶδες ἐκ τῶν βόθρων Γεωπ. 10. 22, 1.

προαναλίσκω, μέλλ. **-ώσω**· ἀόρ. **-νάλωσα**. Ἀναλίσκω, ἐξοδεύω πρότερον, χρήματα Θουκ. 1. 141· ἀργύριον Δημ. 1031. 14· πρ., ἵνα διπλάσια κομίσωνται Ανσ. 157. 9· πρ. ἑαυτοὺς Δίων Κ. 59. 18· πρ. τῆς γνώσεως ἑαυτούς, δηλ. πρὸ τῆς γνώσεως, Πλούτ. 2. 517A. — Παθητ., προαναλωθῆναι Θουκ. 7. 81· ἐπὶ ὕδατος, καταναλίσκομαι πρότερον, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 6.

προαναλογία, ἡ, προτέρα ἀναλογία, Δαμασκ. ἐν Wolf's Anal. 3. 235.

προανάλωμα [νᾰ], τό, προτέρα δαπάνη, Ἀρτεμίδ. 1. 70.

προαναμαλάσσω, μαλάσσω πρότερον, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 838 (ἐξ Ἀντιγράφων παρὰ τῷ Littré 4, σ. 316 ἀντὶ προσαν-).

προαναμανθάνω, μανθάνω πρότερον, Κύριλλ. Λεξ. 1, σ. 153.

προαναμέλπω, ἀναμέλπω πρότερον ἢ πρῶτος, Ἐθδ. (Σοφ. Σολομ. ΙΗ', 9).

προαναξηραίνω, ξηραίνω πρότερον, Γαλην. τ. 6, σ. 125, κλπ.

προαναπαύομαι, Παθ., ἀναπαύομαι, δηλ. ἀποθνήσκω πρότερον, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 7. 24, 2, Βασίλ.

προαναπείθω, ἀναπείθω πρότερον, Κύριλλ. Ἀλ. Γλαφυρ. 1, 176.

προαναπέμπω, ἀναπέμπω πρότερον, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ο. 284 ;).

προαναπέτομαι, ἀναπέτομαι πρό τινος, Κύριλλ.

προαναπηδάω, ἀναπηδῶ πρότερον, Κασσίου Προβλ. 1, σελ. 332, 8.

προαναπίμπλημι, γεμίζω πρότερον, Ἐκκλ.

προαναπίπτω, μέλλ. **-πεσοῦμαι**, ἀναπίπτω πρότερον, Φίλων 1. 154.

προαναπλάσσω, μέλλ. **-πλάσω**, ἀναπλάσσω πρότερον, ἐπὶ τὸ βέλτιον Ἱππαρχ. παρὰ Στοβ. 574. 20.

προαναπληρόω, = **προαναπίμπλημι**, Ἐθδ. (Σοφ. Σολομ. ΙΘ', 4), Ἐκκλ.

προαναπνέω, ἀναπνέω πρότερον, Πλούτ. 2. 949C, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 8. 32.

προαναπτύσσω, ἀναπτύσσω πρότερον, Οἰκουμέν. εἰς Ἀποκάλ. 277, 8 Gram.

προανάπτω, ἀνάπτω πρότερον, Ἰω. Ἀκτ. ἐν Ideler Phys. τ. 2, 459, 4.

προαναρπάζω, ἀναρπάζω ἢ συλλαμβάνω πρότερον, Δημ. 555. 24· πρ. τῆς παρασκευῆς τινα, δηλ. πρὸ τῆς παρασκευῆς, Πλουτ. Πομπ. 70.

προαναρρῑγνῡμι, ἀναρρηγνύω πρότερον, Εὐστ. 1524, 42.

προανάρρησις, εως, ἡ, = πρόρρησις, προφητεία, Κύριλλ. Ἀλ. Π, 112B, IX, 936B, κλπ.

προαναρχος, ον, ὁ πρὸ πάσης ἀρχῆς καὶ ἄνευ ἀρχῆς, Θεὸς Ἀνθ. Π. 1. 27· τῷ προανάρχῳ θεῷ φίλα Εὐστ. Πονημάτ. 76. 77· πρβλ. **προανούσιος**.

προανασείω, ἀνασείω ἔμπροσθεν ἢ ἐνώπιον, τὰ ὅπλα Διόδ. 5. 29. **II**, ἀναταράττω πρότερον, τὸν δῆμον Πλουτ. Γ. Γράκχ. 3.

προανασκευάζω, παρασκευάζω καὶ ἀποκομίζω πρότερον, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 15, 6. — Παθ., τὰ λαμπρότατα .. προανεσκεύαστο αὐτόθι 1. 13, 9.

προανασκοπέομαι, ἀποθ., ἀνασκοποῦμαι πρότερον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 5, 6.

προανάστασις, εως, ἡ, = **πρώτη ἀνάστασις**, Φωτ. Βιβλ. 288. 40.

προαναστέλλω, ἀναστέλλω, ἀνακόπτω, ἐμποδίζω πρότερον, Πλουτ. Περικλ. 15, Βυζ.

προαναστέφω, στέφω, στεφανόω πρότερον, Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. 311B.

προαναστρέφω, στρέφω ὀπίσω πρότερον, Διογ. Α. 10. 148.

προαναστρώννυμαι, Παθητ., φθάνω σῶος πρότερον, εἰς τόπον Ἐκκλ.

προανατάσσω, ἀνατάσσω, διευθετῶ πρότερον, ἀλλὰ «ἐὰν μὴ προανατάξωμαι τὴν Ἱερουσαλήμ· τὸ δὲ προανατάξωμαι, προανακρούσωμαί σου ἐστὶν» κατὰ Ἰω. τὸν Χρυσ. τ. 1, σ. 561, 41.

προανατείνω, ἀνατείνω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 1, 6.— Καθ' Ἡσύχ.: «προανάσχοι· προανεκτείνει(ε)».

προανατέλλω, ἀνατέλλω πρότερον, ἐπὶ ἀστέρων, Τίμ. Λοκρ. 97A, κτλ.· καθόλου, ἐγείρομαι πρότερος, ἀναφαίνομαι πρῶτος, Κύριλλ.

προανατέμνω, ἀνατέμνω πρότερον, Γαλην. τ. 2, σ. 504, 40.

προανατίθημι, ἀνατίθημι, ἀφιερώνω πρότερον, προανετέθη Συλλ. Ἐπιγρ. 4283, 18. — Μέσ., «τὴν τῆς Μυτιλήνης (κῶδ. Μιτυλ-) φρουρὰν τῷ ἀδελφῷ προαναθέμενος», ἀναθέσας προηγουμένως εἰς τὸν ἀδελφόν, Ἄννα Κομν. σ. 246B.

προανατολή, ἡ, προτέρα ἀνατολὴ (τοῦ ἡλίου), Πτολεμ. κλπ.

προανατρίβω [ῐ], τρίβω ἢ κοπανίζω πρότερον, Διοσκ. 2. 140, Γαλην.

προανατῡπόω, σχεδιάζω πρότερον, προεικονίζω, Κύριλλ.

προανατύπωσις, εως, προεικόνισις, Κύριλλ.

προαναφαίνω, ἀναφαίνω πρότερον, ἔχθος Παυσ. 4. 10, 7.

προαναφέρω, ἀναφέρω ἢ μνημονεύω πρότερον, διάφορ. γραφ. ἐν Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 777·— ἐν τῷ παθ., ὁρμῶ πρότερον, τινος Ἀριστ. Προβλ. 10. 54· 5· ἀνατέλλω πρότερον, ἐπὶ ἀστέρος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 15.

προαναφθέγγομαι, ἀποθ., λέγω προκαταρκτικῶς ἐν εἴδει προλόγου, Φίλων 1. 680, Φώτ.

προαναφοιτάω, προανέρχομαι, προαναβαίνω, Κύριλλ.

προαναφορά, ἡ, = **προανατολή**, Παύλ. Ἀλεξ. Ἀποτελ. σελ. 53.

προαναφῡράω, μουσικεύω, σπόγγον αἵματι Ῥοῦφος σ. 231.

προαναφῡσάω, προαυλέω, ἴδε **προπαναφυσάω**.

προαναφωνέω, ἀναφωνῶ πρότερον, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 136· πρβλ. **προανακρούω**· προκηρύσσω, προλέγω, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Κ. 662, κτλ. **II**, λέγω ἐν προλόγου μέρει, Διον. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 2. 6, Πλουτ. Πελοπ. 2.

προαναφώνημα, τό, πρότερον ἀναφώνημα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1.

προαναφώνησις, ἡ, προτέρα ἀναφώνησις, μετὰ κήρυκος προαναφωνήσεως Ἀθήν. 212E. **II**, πρόλογος, προοίμιον, Ἡλιόδ. 8. 17, Ρήτορες (Walz) 8. 608, κτλ.

προαναφωνητής, οῦ, ὁ, ὁ προαναφωνῶν, προκηρύττων, Ἐκκλ.

προαναφωνητικός, ή, όν, προδηλωτικός, Εὐστάθ. 1941. 63, κτλ.

προαναχᾰλάω, χαλαρώνω πρότερον, Ὀρειβάσ. 332 Matth.

προαναχρησμῳδέω, προφητεύω πρότερον, Κύριλλ.

προαναχώννῡμι, ἐπισωρεύω πρότερον, Σωνέα.

προαναχωρέω, ἀναχωρῶ πρότερον, Δίων Κ. 49. 7.

προαναχώρησις, ἡ, τὸ προαναχωρεῖν, Θουκ. 4. 128.

προαναψηφίζω, ἀποφασίζω ἐκ τῶν προτέρων, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 8, 2.

προανειπεῖν, ἀνειπεῖν πρότερον, προαναγγέλλω, Φιλυστοργ. Ἐκκλ. Ἱστ. 7. 14.

προανείργω, ἀνείργω, ἀπομακρύνω πρότερον, Ἐκκλ.

προανέλκω, ἀνασύρω πρότερον, Πλούτ. 2. 905C ἐν τῷ παθ.

προανεννόητος, ον, ὑπερβαίνων πᾶσαν κατανόησιν, Ἐκκλ.

προανέρχομαι, ἀποθ., ἀνέρχομαι πρότερον, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 6.

προάνεσις, εως, ἡ, προτέρα ἄνεσις, Γαλην.

προανευρόω, προεκνευρίζω, Κύριλλ.

προανευρύνω, εὐρύνω ἐκ τῶν προτέρων, Ἀντυλλ. παρὰ τῷ Ὀρειβασ. 188 Mai.

προανευφημέω, προεπεύχομαι, Ἐκκλ.

προανέχω, μέλλ. **-ξω**, ἀνέχω πρό τινος, κρατῶ ὑψηλὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔμπροσθέν τινος, κερατοειδεῖς προανέχων γωνίας, ἔχων προεξεχούσας γωνίας, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 5, 6. **II.** ἀμεταβ., ἐγείρομαι, ὑψοῦμαι ὑπεράνω τινός, ἐξέχω πρὸς τὰ ἄνω ὑπέρ τι, διάφορ. γραφ. ἐν Θουκ. 7. 34· μετὰ γεν., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 4. 4, κτλ.· μεταφορ., πρ. ἔν τινι, ἐξέχειν ἔν τινι, Κλήμ. Ἀλεξ. 345.

προανθέω, ἀνθῶ πρὸ τοῦ καιροῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 10, 2, κτλ.

προάνθησις, ἡ, προγενεστέρα ἢ πρώτη ἄνθησις, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 198, κτλ.

προανθρᾰκόομαι, Παθ., καίομαι, εἰς ἄνθρακα μεταβάλλομαι πρότερον, Νικήτ. Εὐγ. 4. 404.

προανίπταμαι, ἀποθ., ἀνίπταμαι πρότερον, Ἐκκλ.

προανίστημι, στήνω πρότερον, δρυφάκτους προανίστησι τῶν τεκτόνων Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 7, 10· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ ἀορ. α', αὐτόθι 5. 3, 2· — Παθ., μετ' ἀορ. ἐνεργ., ἀνίσταμαι πρὸ τῶν ἄλλων, «τὸ δὲ προεκπηδᾶν προανίστασθαι Στράττις εἶπε· 'τί ὥσπερ οἱ σταδιοδρόμοι προανίστασαι;'» Πολυδ. Γ', 146· ἐγείρομαι πρὸ τῆς χαραυγῆς, «τὸ δὲ προαναστῆναι περὶ τοῦ ὄρθρου ἐπορθρεύσασθαι» ὁ αὐτ. Α', 71.

προανιστορέω, προερευνῶ, Ἰουστίν. Μάρτ. Διάλ. σ. 217, 30.

προανίσχω, = **προανέχω** II, Πλούτ. 2. 427F, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 3, 5.

προανοίγω, ἀνοίγω πρότερον, τὴν ψυχὴν λόγοις Πλούτ. 2. 36D.

προανούσιος, ον, ὅλως ἀνούσιος, ἀπολύτως ἄνευ οὐσίας, Συνεσ. Ὕμν. 2. 72· πρβλ. **προάναρχος.**

προαντανίσχω, ἐπὶ καρποῦ, φύομαι πρὸ τῶν ἄλλων, ὡριμάζω πρῶτος, Εὐστ. Πονημάτ. 353. 87.

προᾰνύτω, μέλλ. **-ύσω,** ἀνύτω, τελειώνω πρότερον, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 22.— Παθ., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 1, κτλ.

προαπαγγέλλω, ἀπαγγέλλω πρότερον, Δίων Κ. 38. 13, κτλ.

προᾰπαγορεύω, ὁ ἐν χρήσει ἀόριστ. εἶναι **προαπεῖπον**·— προαποκάμνω, Ἰσοκρ. 322Α· πρ. ἀπὸ τραυμάτων Λουκ. Ἀνάχ. 37. **II.** ἀπαγορεύω ἐκ τῶν προτέρων, προαποκηρύττω τι ὡς ἄνομον, τὴν συμβίωσιν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 7, 10.

προαπάγχομαι, μέσ., ἀπάγχω ἐμαυτὸν πρότερον, Δίων Κ. 77. 20.

προαπαίρω, ἀπαίρω πρότερον, προαπέρχομαι, Δίων Κ. 36. 31, κτλ.

προαπᾰλείφω, ἀπαλείφω πρότερον, Δίων Κ. 43. 21.

προαπαλλάσσω, Ἀττ. **-ττω,** ἀπαλλάσσω ἐκ τῶν προτέρων, τινὰ ἐκ τῆς δημαρχίας Δίων Κ. 44. 10· πρ. τινὰ φαρμάκῳ ὁ αὐτ. 37. 13.— Παθ., προαπέρχομαι, προαποθνήσκω, ὁ αὐτ. 43. 11· οὕτω καὶ ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., πρ. εἰς τὴν οἰκείαν Διόδ. 18. 15.

προαπαντάω, ὑπάγω εἰς προϋπάντησίν τινος, Θουκ. 1. 69., 4. 92. **II** συναντῶ πρότερον, ὁ αὐτ. 6. 42· τινι Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 38.

προαπάντησις, ἡ, ῥητορικὸν σχῆμα, «προαπάντησις γίνεται ὅταν δύο τινὰ θέντες πρὸς τὸ δεύτερον ἀπαντήσωμεν πρότερον, οἷον καλὸν παιδεία καὶ πλοῦτος, ἐφ' ὅσον ὁ μὲν τὸ σῶμα κοσμεῖ, ἡ δὲ τὴν ψυχὴν καλλύνει» Ῥήτορες (Walz) 8. 689, 712.

προαπαντλέω, καταβρέχω, λούω πρότερον, προαπάντλει τὰς ὠμοπλάτας θερμῷ ὕδατι Ἱππιατρ. σ. 9.

προαπαριθμέομαι, μέσ., ἀπαριθμῶ πρότερον, Ἰω. Κατακουζ. Ἱστ. 1, 2, σ. 13.

προαπάρχομαι, μέσ., ἀπάρχομαι πρότερον, Ἐκκλ.

προαπαστράπτω, ἀπαστράπτω πρότερον, Κυρίλλ. Ἱεροσολ. Κατήχ. 16, 8, σ. 183.

προαπατάω, ἀπατῶ πρότερον, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 516C.

προαπαυδάω, = **προαπαγορεύω** I, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 3· πρ. τῆς ἐπιθυμίας ὁ ζῆλος Πλούτ. 2. 783E.

προαπαφρίζω, ἀφαιρῶ τὸν ἀφρὸν πρότερον, μέλι προαπηφρισμένον, οὗ ἀφηρέθη προηγουμένως ὁ ἀφρός, «ξαφρισμένον», Γαλην. τ. 10, σ. 169.

προᾰπειλέω, ἀπειλῶ ἐκ τῶν προτέρων, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 6, 1, κτλ.

προάπειμι, (εἶμι) ἀπέρχομαι πρῶτος, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 5. 1, Ζεὺς Τραγ. 52.

προαπεῖπον, ἀόρ. ἄνευ ἐνεστῶτος ἐν χρήσει, προαπέκαμον, προαπηύδησα (πρβλ. **προαπαγορεύω**), Ἰσοκρ. 76C· πρκμ. **προαπήρεικα** ὁ αὐτ. 404D· μέλλ. **προαπερῶ,** Αἰλ. π. Ζ. 14. 11· — ἐπὶ ἐπιγραφῶν, ἐξαφανίζομαι πρότερον, Λιβάν. 1. 369. **II.** ἀποκηρύττω, παραιτοῦμαι πρότερον, τὴν ἀρχὴν Δίων Κ. 60. 15. — Μέσ., προαπειπάμενοι τὴν φιλίαν Παυσ. 4. 5, 8.

προαπελαύνω, ἀποδιώκω πρότερον, τὰς μελίττας Γεωπ. 15. 5, 5.

προαπελέγχω, ἐξελέγχω, ἀναιρῶ πρότερον, Εὐσέβ. IV, 797A (Φιλόστρ. 428), ἐν τῷ παθ.

προαπέρχομαι, μέλλ. **-ελεύσομαι,** ἀποθ.·— ἀπέρχομαι πρότερον, πρὶν τὸν Βρασίδαν ἰδεῖν Θουκ. 4. 125, πρβλ. Δημ. 445. 3·— πρ. τοῦ χρόνου, ἀπέρχομαι πρὸ τοῦ καιροῦ, Πλάτ. Νόμ. 943D. **II.** ἀποθνήσκω ὑπέρ τινος, τινος Λιβάν. 4. 1046, πρβλ. Valck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1005.

προαπεχθάνομαι, ἀποθ., ἀπεχθάνομαι, γίνομαι ἐχθρὸς ἐκ τῶν προτέρων, Δημ. 179. 11.

προαπηγέομαι, προαπικνέομαι, Ἰων. ἀντὶ **προαφ-.**

προαποβάλλω, ἀποβάλλω πρότερον, χάνω, προαποβαλόντας τὸ φρόνημα Παυσ. 4. 7, 11, Κύριλλ.

προαποβρέχω, διαβρέχω ἢ μαλάσσω πρότερον, Γαλην. VI, 353E.

προαπογεύομαι, μέσ., γεύομαι πρότερον, τροφῆς Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 5, 4.

προαπογιγνώσκω, πίπτω εἰς ἀπόγνωσιν ἐκ τῶν προτέρων, τινός, περί τινος πράγματος, Γαλην.

προαπογλῠκαίνω, ἐκ τῶν προτέρων γλυκαίνω, καθιστῶ τι γλυκύ, Ροῦφος σ. 79.

προαπογράφομαι, μέσ., περιγράφω πρότερον, τὰς βορειοτέρας προαπογραφόμενοι τῶν χωρῶν Πτολεμ. Γεωγρ. σελ. 100, 27.

προαποδείκνῡμι, ἀποδεικνύω πρότερον, Ἰσοκρ. 29B, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 4, 10, Πλούτ., κλπ. — μέσ., Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 41. **II.** Παθ., διορίζομαι πρότερον, ἐπὶ ἀρχόντων, Δίων Κ. 52. 42., 59. 9, κτλ.

προαπόδειξις, ἡ, προκαταρκτικὴ ἀπόδειξις, Κλήμ. Ἀλ. 443.

προαποδέχομαι, αποθ., ἀποδέχομαι πρότερον, Λεόντ. ἐν Mai. Coll. Vat. 9. 521.

προαποδίδωμι, ἐκτίθημι προηγουμένως, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7, 46. **2)** προαποδίδωμι τὴν βάσιν, τελειώνω τὴν ἀπόδοσιν προτάσεώς τινος πρὸ τοῦ δέοντος, δηλ. ἄνευ τοῦ ἀπαιτουμένου ῥυθμοῦ, Λογγῖν. 41. 2.

προαποδότης, ου, ὁ, ὁ πρότερον προδότης, Συλλ. Ἐπιγρ. 1756. 6. **II.** ὁ πρότερον πωλήσας, Ἐπιγρ. Αἰτωλ. ἐν Hel. J. τ. 13, σ. 343.

προαποδύομαι, μέσ., ἀποδύομαι πρότερον, χιτῶνα Εὐμάθ. σ. 62· μεταφορ., τὰ πάθη Κλήμ. Ἀλ. 569.

προαποζέννῡμι, βράζω τι πρότερον, Γαλην.

προαποθεσπίζω, ἀποθεσπίζω πρότερον, Φώτ. ἐν Mai. Coll Vat. 1. 200.

προαποθνήσκω, μέλλ. **-θανοῦμαι,** ἀποθνήσκω πρότερον ἢ πρῶτος, Ἡρόδ. 2. 1· ὑπέρ τινος Πλάτ. Συμπ. 208D· πρ. τῆς γηραιοῦ τελευτῆς, ἀποθνήσκω πρὸ τοῦ νὰ γηράσω, Ἀντιφῶν 125. 25· ἐπὶ δειλῶν ἀνθρώπων, ἔνιοι γὰρ φοβούμενοι μὴ ληφθέντες ἀποθάνωσιν ὑπὸ τοῦ φόβου προαποθνήσκουσι Ξεν. Κύρ. 3. 1, 25.

προαποθρηνέω, θρηνῶ ἐκ τῶν προτέρων, Πλουτ. Πομπ. 78.

προαποικίζομαι, Παθ., μεταναστεύω πρότερον, Ἀππ. Ἐυφυλ. 2. 119.

προαποκᾰθαίρω, καθαίρω πρότερον, ἁγνίζω προηγουμένως, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 10. 4, μέσ.

προαποκᾰθίσταμαι, Παθ., ἀποκαθίσταμαι, θεραπεύομαι πρότερον, ἐπὶ οἰδημάτων, Ἱππ. 151, 10.

προαποκᾰλύπτω, ἀποκαλύπτω, φανερώνω πρότερον, Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 202.

προαποκάμνω, ἀποκάμνω, κουράζομαι πρὸ τοῦ τέλους, παραιτοῦμαι τοῦ ἔργου, ἀπαυδῶ, μετ' ἀπαρ., Πλάτ. Εὐθύφρων 11E· μετὰ γεν., πρ. τῆς τελευταίας ἐλπίδος Πλουτ. Μάρ. 36.

προαπόκειμαι, ἀπόκειμαι, εἶμαι ἀποθηκευμένος ἀπὸ πρίν, Βασίλ. Μ. τ. 3, σ. 205, Συνέσ. σ. 257A, κλπ.

προαποκείρω, ἀποκείρω, ἀποκόπτω πρότερον, Θ. Σιμοκ. Φυσ. σελ. 18.

προαποκινδῡνεύω, ἀποκινδυνεύω τι πρότερον, τῷ πεζῷ προαποκινδυνεῦσαι Δίων Κ. 50. 19.

προαποκλείω, ἀποκλείω πρότερον, προηγουμένως, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 77, Θεμίστ. 92C.

προαποκληρόομαι, Παθ., κληροῦμαι, διανέμομαι διὰ κλήρου πρότερον, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 14.

προαποκλίνω [ῑ], αποκλίνω πρότερον, Ἐκκλ.

προαποκλύζω, πλύνω ἢ καθαίρω ἐκ τῶν προτέρων, Γαλην. 13. 249.

προαποκόπτω, ἀποκόπτω πρότερον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 4, 4.

προαποκρούομαι, μέσ., ἀποκρούω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀπωθῶ πρότερον, τὸ χεῖρον Συνέσ. 146A.

προαποκτείνω, αποκτείνω, φονεύω ἐκ τῶν προτέρων, Λουκ. Κατάπλ. ἢ Τύρανν. 8, Δίων Κ. 54. 9, κτλ.

προαποκτίννῡμι, = τῷ προηγ., Φιλόστρ. 305, Δίων Κ. 59. 18.

προαπολαμβάνω, απολαμβάνω πρότερον, Ὠριγέν. κ. Κέλσ. 7. 334.

προαπολαύω, μέλλ. **-απολαύσομαι,** ἀπολαύω ἐκ τῶν προτέρων, Πλουτ. Αἰμίλ. 30.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προαπολείπω, ἀπολείπω πρότερον, οὐ πρ. τὴν κοινωνίαν, πλὴν ἐάν χῆρος ἢ χήρα γένηται, ἐπὶ περιστερῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 7, 4· ἐπὶ ὕδατος, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 1. 14, 17· προαπολείπω τὴν πρᾶξιν, πρῶτος ἐγὼ ἐγκαταλείπω τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. πρ. Ἀλέξ. 31, 5. **II.** ἀμεταβ., ἀποκάμνω πρῶτος ἢ πρότερον, Ἱππ. 611. 17· μετὰ γεν., ἀποκάμνω πρότερον, δηλ. ἐν συγκρίσει πρός τι, τοῦ σώματος .. πρ. ἡ ψυχὴ Ἀντιφῶν 149. 29· δύναμις προαπολείπει προθυμίας Πλούτ. 2. 789D, πρβλ. 797D· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, αὐτόθι 1078F. **2)** (ἐξυπακ. τὸν βίον), ἀποθνήσκω πρότερον, ὃς δὲ ἐπεχείρησε Πελοπόννησον ἐργάσασθαι νῆσον, προαπέλιπε διορύσσων τὸν Ἰσθμὸν Παυσ. 2. 1, 5.

προαπολεπίζω, ἀπολεπίζω πρότερον, Διοσκ. 2. 129.

προαπολήγω, ἀπολήγω, παύομαι πρῶτος, Μᾶρκ. Ἀντων. 3. 1.

προαπόλλῡμαι, μέλλ. **-ολοῦμαι**, πρκμ. **-όλωλα**· παθ.· — πρῶτος ἐγὼ ἀπόλλυμαι, καταστρέφομαι, χάνομαι πρότερον ἢ πρῶτος, Ἀντιφῶν 137. 20, Θουκ. 5. 61., 6. 77· μὴ ἡ ψυχὴ προαπολύηται (ὥσπερ ἐξ ὁριστ. **-απολλύω**), Πλάτ. Φαίδων 91D· προαπόλωλεν ἐφ' ἃ ἐπλέομεν Δημ. 50. 24· — μετὰ γεν., τῶν ἄλλων προαπολοῦνται Λυσ. 193. 3.

προαπολογέομαι, ἀποθετ., ἀποκρίνομαι, ἀπολογοῦμαι πρότερον, Ὠριγέν. κ. Κέλσ. 2, σ. 61.

προαπολύομαι, μέσ., ἀπολύω, ἀναιρῶ πρότερον, Κλήμ. Ἀλ. 325.

προαπομισθόω, ἀπομισθόω, ἐκμισθώνω πρότερον, Νικόλ. Δαμασκ. 48.

προαπονέμω, ἀπονέμω πρότερον, Φωτ. Ἐπιστ. σ. 364, 20.

προαπονευρόω, ἐκνευρίζω, ἐξασθενῶ πρότερον, Κύριλλ.

προαπονίπτω, ἀπονίπτω πρότερον, Γαλην. τ. 14, σ. 382, 15, ἔκδ. Kühn.

προαποξηραίνω, ἀποξηραίνω ἐκ τῶν κρατέρων, προαπεξηραμμένος ὁ πλεύμων Ἱππ. 453. 46.

προαποξυράω ἢ -έω, ἀποξυράω, ξυρίζω πρότερον, Ὀρειβάσ. 276 Matth.

προαποξύω, ἀποξύω πρότερον, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 1. 175.

προαποπειράομαι, ἀποθετ., ἀποπειρῶμαι, ἐπιχειρῶ πρότερον, τινος Κλήμ. Ἀλεξ. 999.

προαποπέμπω, ἀποπέμπω, ἀπολύω πρότερον, Θουκ. 3. 25, Δίων Κ. 60. 34. — Μέσ., Ξεν. Κύρ. 4. 2, 29.

προαποπεραίνω, ἀποπεραίνω πρότερον, Κύριλλ.

προαποπίπτω, μέλλ. **-πεσοῦμαι**, ἀποπίπτω πρότερον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 7, 3.

προαποπλέω, ἀποπλέω πρωϊτέρα, προαπεπεπλεύκει Κριτόβ. ἐν Müll. fragm. hist. gr. V, 1, σ. 129.

προαποπλύνω, ἀποπλύνω πρότερον, Ἀλέξ. Τραλλ. 2. 126, Ἰπποατρ.

προαπόπτωτος, ον, ὁ ἀποπεσὼν πρὸ τοῦ καιροῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 3, 8· ἐν ταῖς παλαιοτέραις ἐκδόσεσι πλημμελῶς **πρόπτωτος**.

προαπορέω, ἐγείρω προκαταρκτικὰς ἀπορίας καὶ δυσκολίας, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 1, 3, Ἀναλυτ. Ὕστ. 2 19. 1. — Παθ., τὸ προηπορημένον ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 4. 1, 2· — ὡσαύτως ὡς ἀποθ., προαπορηθῆναι περί τινος Πλάτ. Τίμ. 49B.

προαπορρίπτω, ἀπορρίπτω πρότερον, τὰ ὅπλα Δίων Κ. 56, 14.

προαπορρύπτω, ἀποπλύνω πρότερον, τὰ ἕλκη Ὀρειβάσ. 64, Matth.

προαποσαρκόω, ἐνσαρκώνω πρότερον, Γρηγ. Νύσσ. σ. 227 Zacagn.

προαποσβέννῡμαι, Παθητ., μέλλ. **-σβήσομαι**, ἀόριστ. 6' **-έσβην**, σβύνομαι πρότερον ἢ πρῶτος, Ἰω. Ἀκτ. ἐν Ideler Phys. 2. 459· μεταφορ., Μ. Ἀντωνῖν. 3. 1., 12. 15· ἀποθνήσκω πρῶτος, Δίων Κ. 3, σ. 361 Sturz.

προαποσημαίνω, σημαίνω πρότερον, Βασίλ. Μ. τ. 3, σ. 26.

προαποσκευάζομαι, μέσ., ἀποσκευάζομαι πρότερον, ἀποβάλλω πρότερον, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 1063D.

προαποσμήχω, ἀποσμήχω, σπογγίζω, καθαρίζω πρότερον, Διοσκ. 1. 144.

προαποσπάω, ἀποσπῶ πρότερον, τινα Δίων Κ. 54 31.

προαποσταυρόω, διὰ σταυρωμάτων ὀχυρώνω πρότερον, Σχόλ. εἰς Θουκ. 6. 99.

προαποστέλλω, μέλλ. **-στελῶ**, ἀποστέλλω πρότερον ἢ προηγουμένως, ἐκ τῶν προτέρων, Θουκ. 4. 77. — Παθ., ἀποστέλλομαι ἐκ τῶν προτέρων, ὁ αὐτ. 3. 112· ἀλλά, προαποσταλῆναί τινος, — ἀποσταλῆναι πρό τινος, αὐτόθι 5.

προαποστερέω, ἀποστερῶ πρότερον, κλέπτω, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 217.

προαποστρέφω, ἀποστρέφω πρωτήτερα, εἰ μὴ τὰ (τοῦ στρατοῦ) σημεῖα προαπεστράφη Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 63.

προαποσφάζω, ἀποσφάζω πρότερον, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 26, Δίων Κ. 95. 10.

προαποτάσσομαι, ἀποτάσσομαι, ἀποχαιρετίζω πρότερον, τῷ βίῳ πρ. Εἰφεσι Φίλων 2. 326.

προαποτειχίζω, ἀποκλείω ἢ ἐμποδίζω διὰ τείχους πρότερον, τὴν ἔφοδον Ἰω. Χρυσ. τ. 2, 774B.

προαποτέλεσμα, τό, ἡ ἐκ τῶν προτέρων ἐπίδρασις ἀστέρος, Πρόκλ. Ἀποτελ.· **προαποτελεσματικός**, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐπίδρασιν ταύτην, αὐτόθι.

προαποτελέω, ἐκτελῶ, κατορθώνω πρότερον, Βυζ.

προαποτέμνω, ἀποτέμνω πρότερον, προαποκόπτω, τὰς γλώσσας Δίων Κ. 59. 10.

προαποτίθημι, ἀποτίθημι, θέτω κατὰ μέρος πρότερον, Βασίλ. — Μέσ., πρ. ἔπαινον, ἐπιρρίπτω ὀλίγον ἔπαινον πρὶν ἢ ἀρχίσω νὰ ψέγω, Πλούτ. 2. 856D.

προαποτίκτω, τίκτω πρότερον, ὡά εἰς .. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5, 27, 3.

προαποτρέπομαι, μέσ., ἀποτρέπομαι ἢ στρέφομαι ὀπίσω πρότερον, μετὰ μετοχ., προαπετράποντο διώκοντες, ἔπαυσαν τὴν καταδίωξιν (δηλ. πρὶν φθάσωσιν εἰς τὸ νάπος), Ξεν. Ἀν. 6. 5, 31· πρός τινα Δίων Κ. 47, 36.

προαποτρίβομαι, μέσ., τρίβομαι πρότερον, ἀπαλλάττομαι, τι Κύριλλ.

προαποτυγχάνω, ἀποτυγχάνω πρότερον, Σχόλ. εἰς Ὁ. Ι. 223.

προαποτύπόομαι, μέσ., ἀποτυποῦμαι, προαπεικονίζω, Βασίλ. τ. 3, σ. 27B.

προαποφαίνω, ἀποραίνω πρότερον, τὴν μουσικὴν Πλούτ. 2. 1146C Καίσαρα πρ. τύραννον Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 127. — Μέσ., πρ. τὴν γνώμην, ἀποφαίνομαι τὴν ἐμαυτοῦ γνώμην πρότερον, Πλάτ. Πρωτ. 340B, πρβλ. Ἱππ. Μείζ. 288D.

προαπόφημι, ἀρνοῦμαι πρότερον, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 19, 2.

προαποφθέγγομαι, ἀποθ., ἀποφθέγγομαι, διακηρύττω πρότερον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰωσήπ.

προαποφθείρομαι, Παθ., ἀποφθείρομαι, ἀποθνήσκω πρότερον, Ἐκκλ.

προαποφῑμόω, ἀποφιμόω, φιμώνω πρότερον, Ἀθα ἀπ. τ. 2, σ. 289.

προαποφοιβάζω, ἀποφοιβάζω πρωτήτερα, Γ. Τυρν. ἐπιστ. ἐν Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 423, 10, ἔκδ. Δ.

προαποφοιτάω, ἀποφοιτῶ, ἀπέρχομαι (ἐκ τοῦ βίου) προώρως, Πλούτ. 2. 120Δ, Κύριλλ.

προαποχαράσσομαι, μεταχειρίζομαι ἐντελῶς πρότερον, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 58. **2)** φανεύω πρότερον, Δίων Κ. 57. 15, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **διέρριψαν**.

προαποχωρέω, ἀποχωρῶ πρότερον, Θουκ. 4. 90, Δίωνος Κ. Ἀποσπ. 65 Sturz, κλπ.

πρυάπτω, ἀνάπτω πρότερον, Ἡλιόδ. 1. 12.

προαπωθέομαι, μέσ., ἀπωθῶ πρότερον, τινα Ἐκκλ.

προαργέω, ζῶ ἀργὸς πρότερον, ἐν εἰρήνῃ προηργηκότες Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 5, 1· κοινῶς **ἀπειρηκότες**.

προαρδεύω, ἀρδεύω, ποτίζω πρότερον, τὴν γῆν Κλήμ. Ἀλ. 326.

προαρθρεμβολέω, βάλλω ὀστοῦν τι εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν, Γαλην. τ. 18, μέρ. α', σ. 772, 15.

προάριθμησις, ἡ, ἡ πρότερον γενομένη ἀρίθμησις ἢ πλημμοιή, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 604C.

προαριστάω, λαμβάνω προηγουμένως ἄριστον, προγευματίζω, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 388, Διογ. Λ. 2. 139.

προαριστεύω, ἀριστεύω πρότερον, Κ. Μανασσ. Χρον. 1819.

προαριστίδιος, ον, ὁ πρὸ τοῦ ἀρίστου, δηλ. πρὸ τοῦ γεύματος γινόμενος, πλοῦς πρ. (ὅσπερ λέγεται ὅτι συνίστατο ἐκ 250 σταδίων), Σκύλαξ σ. 25.

προαρκτούρια, τά, = **προηρόσια**, πιθαν. γραφ. ἐν Κλειτοδήμῳ 23.

προαρμόζω, ἁρμόζω, προσαρμόζω πρότερον, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **προαρτᾷ**.

πρόἄρον, τό, (ἀρόω) «κρατὴρ ξύλινος εἰς ὃν τὸν οἶνον κερνῶσιν οἱ Ἀττικοί, 'κοίλοις ἐν προάροις' φησὶ Πάμφιλος» Ἀθήν. 495A.

προἀροτριάω, ἀροτριῶ πρότερον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1158.

προαρπάζω, ἁρπάζω πρότερον, ὥσπερ ἰκτῖνος τὰ ὄψα Λουκ. Τίμ. 54· μεταφορ., πρ. ἀλλήλων τὸ λεγόμενον, ἵσπευσμένως νὰ πεοιαμβάνωμεν τὰ συμπεράσματα ἀλλήλων, Πλάτ. Γοργ. 454C· τὸ ζητούμενον πρ. ὡς ὁμολογούμενον Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 157, πρβλ. Λουκ. Τὸξ 6 κτλ.

προαρράβωνίζομαι, μέσ., καταβάλλω πρότερον ὡς ἀρραβῶνα, Εὐσέβ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 1. 3.

προάρχω, ἄρχομαι πρῶτος, κάμνω ἀρχήν, ἀδικεῖν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 9, 6· τῆς ἀδικίας Φαλάρ. Ἐπιστ. 13 οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, πρ. μάχης Ἀριστ. Ἀποσπ. 268. **II.** χηματίζω πρότερον ὡς ἄρχων, οἱ προάρξαντες αὐτῶν Δίων Κ. 57. 14 πρ. ἀρχὴν ὁ αὐτ. 76. 5· ταμίας ὁ πρ. Ἐπιγρ. Βοιωτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1570a. 38. **2)** εἶμαι πρώην ἄρχων τόπου τινός, ὁ προάρξας τῆς Μακεδονίας Δίων Κ. 47. 21.

προασθενέω, = **προκάμνω,** «προέκαμνε, προησθένει» Σχόλ. εἰς Θουκ. 2, 49.

προασιτέω, μένω ἄσιτος πρότερον, ἡμέρας δύο προασιτήσαι Γαλην. 14. 663, 18.

προασκέω, ἀσκῶ, γυμνάζω πρότερον, Ἰσοκρ. 56Δ· μετὰ γεν., τὴν ἕξιν προήσκησαν ἡμῶν, δηλ. πρὸ ἡμῶν, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1 (ἐλάτ.). 1, 3, πρβλ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πολ. 4. 2. 1.

προάσκησις, εως, ἡ, προγύμνασις, Νικηφόρ. Βλεμμύδ. ἐν Maji Coll. Vat. τ. 2. σ. 666.

πρόᾱσμα, τό, τὸ ἐπαναλαμβανόμενον πρὸ ἑκάστου ᾄσματος, προοίμιον ᾠδῆς, ὡς π. χ. ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς, τοῦτο λέγεται καὶ ἐπιμελῴδημα καὶ ἐπῳδή, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 1. 64· προοίμιον, ἀλλὰ γάρ τί μοι βούλεται τὸ πρᾶσμα τοῦ λόγου; Κ. Μανασσ. Χρον. 2648.

προασμενίζω, χαιρετίζω, ὑποδέχομαί τινα πρότερον, Εὐσεβ. Εὐαγγ. Ἀποδ. 508C.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 9.

προασπάζομαι, ἀσπάζομαι, χαιρετίζω πρότερον, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 8. 4.

προασπίζω, προασπίζω καὶ προΐσταμαι κυρίως λέγεται ἐπὶ τῶν ἔμπροσθεν ἱσταμένων ἐν πολέμῳ καὶ βοηθούντων τοῖς ὄπισθεν, Ἀντίλοχον προασπίζοντα τοῦ Πατρὸς Νέστορος Φιλόστρ. 699, Ἡρῳδιαν. 6. 2, Ἀριστείδ., κλπ.· καλύπτω, προφυλάττω δι' ἀσπίδος, οἱ προασπίσαντες τὸν Μᾶρκον Διον. Ἁλ. 6. 93.— Παθ., καλύπτομαι δι' ἀσπίδος, δι' ἀσπίδων, ὑπὸ τοῖς ὁπλίταις προασπιζόμενοι, πρ. ὑπὸ τῶν ὁπλιτῶν, Ἡλιόδ. 9. 14. **II.** προβάλλω ὡς ἀσπίδα, Ἀθηνᾶ προασπίζουσα τὴν Γοργοῦς κεφαλὴν εἰς θώρακα ὁ αὐτ. 3. 3.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 11 κἑξ.

προασπιστήρ, ῆρος, ὁ, ὁ προασπίζων, ὁ κρατῶν ἀσπίδα πρό τινος, ὑπερασπιστής, πρόμαχος, τινος Νόνν. Δ. 20. 50· οὕτω, **προασπιστής,** οῦ, ὁ, Διον. Ἁλ. 3. 14. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 11.

προάστειον, ᾗ **ήιον,** τό, ὁ τόπος ὁ ἀμέσως ἔμπροσθεν ἢ πέριξ πόλεως, παράρτημα αὐτῆς, προάστειον, Ἡρόδ. 3. 142, (ὁ Ἰωνικ. τύπος δέον νὰ ἀποκατασταθῇ, αὐτόθι 1. 78., 8. 139), Θουκ. 2. 34, κτλ.· ἀντίθετον τῷ ὁ τῆς πόλεως περίβολος, Πλάτ. Νόμ. 759A, πρβλ. Θουκ. 5. 2·— ὡσαύτως ἐν τῷ πλησ., Ἡρόδ. 2. 41. **2)** οἰκία ἢ κτῆμα, γήπεδον ἐν τῷ προαστείῳ, Πολύβ. 4. 78, 11, Λουκ. Ἑρμότ. 24, κτλ.—Ἀλλὰ κατὰ Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. 1', σ. 521 κἑξ. ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι **προάστιον.**

προάστιον, τό, = **προάστειον,** Πινδ. Ἀποσπ. 95. 2, Σοφ. Ἠλ. 1432.

προάστιος, α, ον, ὁ πρὸ τοῦ ἄστεως κείμενος, προαστία γῆ Σοφ. Ἀποσπ. 647.

προαστίτης [Ῐ], **ου,** ὁ, ὁ ἐν προαστείῳ οἰκῶν, Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. **Ἄστυ.**

προασφᾰλίζομαι, μέσ., ἐξασφαλίζω δι' ἐμαυτὸν πρότερον, Εὐστ. 52. 30, κτλ.— Παθ., ἐξασφαλίζομαι ἐκ τῶν προτέρων, Ἀρετ. Ὁξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 3· προησφαλίσθαι πρός τι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 1, 4· ἐλπίδα, ἐπ' ἐλπίδι, ὁ αὐτ. ἐν Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 5, 5.

προασχολέω, ἐπασχολῶ πρότερον, Ρήτορες (Walz) 3. 571, Μέσ., Βυζ.

προατυχέω, ἀτυχῶ πρότερον, Διόδ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 382. 9.

προαυδάω, προκηρύττω πρότερον ἢ πρῶτος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 556.

προαυλέω, αὐλῶ τι πρότερον, προαναρρύομαι, καὶ γὰρ οἱ αὐλῆται, ὅ τι ἂν ἔχωσιν αὐλῆσαι, τοῦτο προαυλήσαντες, συνῆψαν τῷ ἐνδοσίμῳ Ἀριστ. Ρητορ. 3. 14, 1.

προαύλημα, τό, προανάκρουσις δι' αὐλοῦ, Ἡσύχ., Φώτ.

προαυλία, ἡ, = **προαύλιον II,** Ἐτυμολ. Μέγ. 689, 34.

προαυλίζομαι, ἀποθετ., αὐλίζομαι, στρατοπεδεύω ἔμπροσθεν τόπου τινός, μετὰ γεν., Ἀππ. Ἰβηρ. 25.

προαύλιον, τό, (αὐλὸς) = **προαύλημα,** προανάκρουσις, Πλάτ. Κρατ. 417E, Ἀριστ. Ρητορ. 3. 14, 1· μεταφορ., πρ. τοῦ λόγου Θεμίστ. 367Δ. **II.** (αὐλή) ὁ πρὸ τῆς αὐλῆς τόπος, Πολυδ. Δ', 77, Θ', 16, Σουΐδ. **2) προαύλια,** τά, ἡ πρὸ τοῦ γάμου ἡμέρα, ἡ δὲ μετὰ τὸν γάμον ἑκαλεῖτο **ἐπαύλια,** Εὐστ. Πονημάτ. 64. 58.

προαυξής, ές, ὁ ἐπὶ πλέον ηὐξημένος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 827. **II.** «προαυξίας· νόσους τινὰς οὕτως ὀνομάζει (δηλ. ὁ Ἱππ.), τὰς τοῖς προβεβηκόσι κατὰ τὴν ἡλικίαν γινομένας ὅτι καὶ αὐτοὺς οὕτως ἐνίοτε καλεῖ τοὺς προβεβηκότας» Γαλην. τῶν Ἱππ. γλωσσ. ἐξήγησις 548.

προαύξησις, ἡ, προτέρα αὔξησις, Ἱππ. 1006C.— Παθ., αὐξάνομαι πρότερον, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 10, 2 (Schneid. **προαυξέτας**).

προαυτομολέω, αὐτομολῶ πρωτήτερα, Μ. Ἀτταλ. σ. 94, 18, ἔκδ. Β.

προαφαιρέω, ἀφαιρῶ πρότερον, προαφαιρῶν τοῦ χρόνου, προλαμβάνων τὸν ὡρισμένον χρόνον, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 26.— Μέσ., πρ. τὸ θάρσος, τὴν συγγνώμην Διόδ. 5. 29, κτλ.

προαφᾱνίζομαι, Παθητ., ἀφανίζομαι πρότερον, Διόδ. 1. 29, Ἡλιόδ. 10. 36.

προαφαυαίνω, ἀποξηραίνω πρότερον, προαφαυασθέντα Φίλων 2. 370.

προαφῄω, μέλλ. **-εψήσω,** ἀφέψω, ἀποβράζω πρότερον, Διοσκ. 1. 146, Γαλην.

προαφηγέομαι, Ἰων. **προαφηγ-,** ἀποθετ., διηγοῦμαι πρότερον, τὴν συμφορὴν Ἡρόδ. 3. 138.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. Δ', σ. 258, 263.

προαφιερόω, ἀφιερῶ πρωτήτερα, Μ. Ἀτταλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Δ', σ. 21.

προαφίημι, ἀφίημι, διαλύω, ἀπολύω πρότερον, τὰ στρατόπεδα Δίων Κ. 37. 50· — πρ. τοῦ αἵματος, ἀφίνω ὀλίγον αἷμα νὰ χυθῇ πρότερον, Ἱππ. 688. 27.

προαφικνέομαι, ἀποθετ., ἀφικνοῦμαι, φθάνω πρῶτος, Θουκ. 4. 2., 8. 100.

προαφίσταμαι, Παθ., μετὰ πρκμ. καὶ ἀορ. 6' ἐνεργ.· — ἀφίσταμαι πρότερον, τῶν ὅπλων πρ., ἐπὶ στρατιωτῶν κατατιθεμένων τὰ ὅπλα, Δίων Κ. 49. 41· — ἐπανίσταμαι πρότερον, Θουκ. 3. 12, κτλ. **II.** ἀπολείπω ἢ ἀπέχομαι πρότερον, Πλάτ. Συμπ. 175D, κτλ.· μὴ πρ., μὴ ἄν .., ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 85C πάντα .. ἐξευρίσκεται ἂν μὴ προαποστῇς Ἄλεξις ἐν «Ἀχαιΐδι» 1. 2.

προαφόπλισις, εως, ἡ, Θ. Μετοχ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Α', σ. ριθ'. Ἀλλ' ἴσως διορθωτέον **προεφόπλισις,** διότι ἡ ὅλη φράσις ἔχει: ὥσπερ προπαρασκευή τις καὶ προαφόπλοις. Καὶ ἡ **προεφόπλισις** δὲ δὲν εὑρίσκεται ἐν τοῖς λεξικοῖς, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

προαφορίζω, ὁρίζω πρότερον, οὕτω προαφώριστο τῷδε τὸ κράτος Ἐφραίμιος Καισ. 826, 22.

προαφρίζω, = **προαπαφρίζω,** Διοσκ. περὶ Εὐπορίστ. Β', 31 παρὶ τὸ τέλος (σ. 244 ἔκδ. Kühn) 2. 31.

προβάδην [ᾰ], Ἐπίρρ. (προβαίνω) προβαίνων, περιπατῶν, μήτ' ἐν ὁδῷ μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσῃς, ἐν ᾧ περιπατεῖς, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 727· πρ. ἔξαγε, ἄγε, ὁδήγει πρὸς τὰ ἐμπρός, Ἀριστ. Βάτρ. 351· μεταφορ., ὁ βαθμηδὸν προχωρῶν, Ἰάμβλιχ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 121.

προβᾰδίζω, βαδίζω πρό τινος, προηγοῦμαι, σκιὰ πρ. τοῦ σώματος Πλούτ. 2. 707B.

προβαθέστερον, συγκρ. τοῦ **προβαθύς,** ἐπιρρηματικῶς, Δίδ. Ἀλλέξ. σ. 348, ἔκδ. Mi.

προβάθμιος, α, ον, ὁ ἐν τῇ πρώτῃ θέσει καθήμενος, ὁ ἔχων τὸν πρῶτον βαθμόν, κορυφαῖος, Πέτρος ὁ ἀποστόλων προβάθμιος Ἰωσ. Γενέσ. σ. 50Α.

προβαθμιώτερος, συγκριτ. τοῦ **προβάθμιος,** προβαθμιώτερος συγγενὴς Μ. Ἀτταλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Α', σ. 15. 36. — Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 33, 27, ἔκδ. Α. — Θ. Βαλσ. ἐν Συντάγμ. καν. τ. 2, σ. 322.

προβαθύς, ύ, λίαν βαθύς, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 283· ἀντίθετον τῷ **προβραχύς.**

προβαίνω, μέλλ. **-βήσομαι·** πρκμ. **-βέβηκα·** ἀόρ. 6' **προέβην·**— ἐκ τῶν τύπων τούτων ὁ Ὅμηρ. χρῆσιν ποιεῖται μόνον τοῦ πρκμ.· ἀλλ' ἔχει μετοχ. ἐνεστ. **προβιβάς** (ὥσπερ ἐκ ῥήματ. **βιβήμι**), ἀλλὰ μετὰ διαφόρ. γραφ. **προβιβών** (ὥσπερ ἐκ ῥήματ. **βιβάω**)·— ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει καὶ τύπου **προβιβάσθων·**— ὡσαύτως ἀντὶ **προβοῶντες** ἐν Ἰλ. Μ. 277, ὁ Σχολ. ποιεῖται μνείαν διαφόρ. γραφῆς **προβάοντε** (ὥσπερ ἐκ ῥήματ. **προβάω**, πρβλ. Ἀπολλ. Λεξ.), καὶ **προβῶντες** δὲ ἁπαντᾷ παρὰ τῷ Κρατίνῳ ἐν «Νόμοις» 5 (ἔνθα ἴδε Meineke), πρβλ. **ἐκβάω·** εἰς τὸν τύπον τοῦτον γραμματικοί τινες ἀναφέρουσι τὴν προστ. **πρόβᾱ** (ἧτις συνήθως λαμβάνεται ὡς κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ τοῦ **πρόβηθι**), Εὐρ. Ἄλκ. 872, Ἀριστοφ. Ἀχ. 262· **προβᾶτε** Σοφ. Ο. Κ. 841, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1047 καὶ ἐν ἅπασι τοῖς λυρ. χωρίοις· ἴδε Ahrens D. Dor. 338. Ὡς καὶ νῦν, βαίνω πρὸς τὰ ἐμπρός, βαδίζω, προχωρῶ, κραιπνὰ (κοῦφα) ποσὶ προβιβὰς Ἰλ. Ν. 18, 158, Ὀδ. Ρ. 27· τὸν δ' ὦκα προβιβάντα πόδες φέρον Ὀδ. Ο. 555· ὑπασπίδια προβιβάντι Ἰλ. Ν. 807, Π. 609· οὕτω καὶ παρ' ἅπασι τοῖς συγγραφ., Αἰσχύλ. Ἱκ. 247, κτλ.· πρ. εὐθέσι τοῖς σκέλεσι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 3· μετὰ συστοίχ. αἰτ., οἷαν ὁδὸν ἀ δειλαιστάτα πρ. Εὐρ. Ἄλκ. 262· προβεβήκασι τὰ ἀριστερά, ἔχουσι τοὺς ἀριστερούς των πόδας πρὸς τὰ ἐμπρός, (ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. προβεβλήκασι, ἴδε **προβάλλω** Π. 1), Ἀριστ. π. Ζ. Πορείας 4, 9. **2)** ὡς σημεῖον χρόνου, ἄστρα προβέβηκε, ἔχουσι προβῆ πολὺ ἐν τῷ οὐρανῷ, δηλ. ἐπέρασαν τὰ μεσάνυκτα, Ἰλ. Υ'. 252· ἡ νὺξ προβαίνει, ἡ νὺξ προχωρεῖ, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 13·— ἐντεῦθεν ἐπὶ τοῦ χρόνου αὐτοῦ, τοῦ χρόνου προβαίνοντος, προχωροῦντος, παρερχομένου, Ἡρόδ. 3. 53, 140· ὁ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνου προὐβαινέ μοι Σοφ. Φιλ. 285· οὕτω, προβαίνοντος τοῦ ἔργου, τοῦ πολέμου Ἡρόδ. 7. 23, Πολύβ. 2. 47, 3· τοῦ κώθωνος εὖ μάλα προβεβηκότος Ἀθήν. 477E·— ἐπὶ ἡλι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κίας, προβήσεται ἡ ἡλικία Ξεν. Ἀπολ. 6· καὶ ἐπὶ προσώπων, τοὺς ἤδη προβεβηκότας τῇ ἡλικίᾳ, τοὺς ὄντας ἐν προβεβηκυίᾳ ἡλικίᾳ, Λυσ. 169. 38, Διόδ. 12. 18· καὶ ἀπολ., οἱ προβεβηκότες Βάτων ἐν Ἀδῆλ. 1. 9, Λουκ. Νιγρῖν. 24· ὡσαύτως, ἐπεὶ προέβη τοῖς ἔτεσιν Μάχων παρ' Ἀθην. 580C· προβεβηκότες ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 7, πρβλ. 18· ἡλικίας εἰς τὸ πρόσθεν πρ. Πλάτ. Ἐπιστ. 325C· πρ. εἰς πεντήκοντα ἔτη Δίων Κ. 68. 4· — ἀλλ' ἐπὶ χρόνου ὡσαύτως, παρίρχομαι, «περνῶ», «διαβαίνω», Θέογν. 583, πρβλ. Πολύβ. 7. 11, 2.

2) μεταφορ., ἐπὶ διηγήσεως, λογικοῦ ἐπιχειρήματος ἢ συζητήσεως, ἐπὶ ἐνεργείας, ἐπὶ γεγονότων, ἐπίσχες αὐτοῦ, μὴ πέρα προβῇς λόγου Κρατῖνος ἐν «Εὐνείδαις» 6· προβήσομαι ἐς τὸ πρόσω τοῦ λόγου Ἡρόδ. 1. 5· πρ. ἐκ τῶν κνημίων ἐς τοὺς μηρούς, προεχώρησαν .., ὁ αὐτ. 6. 75· προῦβης τῶνδε καὶ περαιτέρω Αἰσχύλ. Πρ. 247· πρ. ἐπ' ἔσχατον θράσους Σοφ. Ἀντ. 853· ποῖ προβήσεται λόγος; Εὐρ. Ἱππ. 342· πέρας δὴ ποῖ κακῶν προβήσεται ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 511, πρβλ. 749· τὸ τῆς τύχης ἄφαντες οἱ προβήσεται ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 785· ἀπρόσ., εἰς τοῦτο προβέβηκε ὥστε .., ἔχει προχωρήσῃ μέχρι τοσούτου, ὥστε .., Πλάτ. Νόμ. 839C· τοσοῦτον προβεβήκαμεν ὥστε .. ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 187A· καὶ προβήσεσθαι .. πάρρω μοχθηρίας, καὶ ὅτι θὰ προχωρήσῃ εἰς μέγαν βαθμὸν μοχθηρίας, Ξεν. Ἀπολ. 30· πρ. εἰς τοῦτο ἐχθρας Δημ. 162. 2· εἰς ἀταξίαν Αἰσχίν. 59. 5· μέχρι τινὸς Πολύβ. 2. 1, 3. **4)** βαίνω πρὸς τὰ ἐμπρός, προοδεύω, προέβαινε τὸ ἔθνος ἄρχον, προώδευεν αὐξάνον τὴν κυριαρχίαν του, Ἡρόδ. 1. 134· τοσοῦτον προβεβήκαμεν, Λατ. tantum profecimus, Πλάτ. Θεαίτ 187A· μὴ προβαίη μεῖζον ἢ τὸ νῦν κακὸν Εὐρ. Μήδ. 907· πρ. ἐπὶ πολὺ Αἰσχίν. 25. 30· ἐπὶ τὸ χεῖρον πρ. τὰ πράγματα Πολύβ. 5. 30, 6. **II.** ὑπερβάλλω, ὑπερτερῶ, πολὺ προβέβηκας ἁπάντων σῷ θάρσει, «κατὰ πολὺ πάντας ὑπερβάλλεις τῇ σῇ εὐβουλίᾳ» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ζ. 125· κράτεϊ Π. 54, πρβλ. Χ. 190· ξυνάμει τε καὶ αἴσῃ Τρηχίνος προβέβηκε, ἀνεδείχθη ὑπέρτερος τῶν Τραχινίων, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 355. **III.** μετ' αἰτ. πράγμ., τέρμα προβὰς (ἀντὶ ὑπερβάς) Πινδ. Ν. 7. 104. **IV.** ἐνίοτε παρὰ ποιηταῖς μετ' αἰτ. τοῦ ὀργάνου τῆς κινήσεως, πόδα πρ. Θέογν. 283· τὸν πόδα Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 161· προβὰς δὲ κῶλον Εὐρ. Φοίν. 1412· ἀρβύλαν προβὰς ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1470 προβὰς τὸν πόδα τὸν ἀριστερόν, καὶ τὸν δεξιὸν ὑποβὰς Πολυδ. Ε', 23, πρβλ. Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 29· ἴδε **βαίνω** Π. 4. **V.** Μεταβατ. ἐνεργείας, ἐν τῷ ἐνεργητ. μέλλ., κάμνω τινὰ νὰ ὑπάγῃ ἐμπρός, διδάσκω αὐτὸν πῶς νὰ ὑπάγῃ ἐμπρός, τίς τρόπος ἀνδρα προβάσει [ᾱ]; «διδάξει» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 8. 83.

προβακχήιος, ὁ, Ἰω. ἀντὶ **-ειος**, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, ὁ ἡγούμενος τῶν βακχευόντων, τῶν βακχῶν, Εὐρ. Βάκχ. 411· — **πρόβακχος**, ον, πλήρης μανίας, Φιλῆς ἐν Thorlac. Opusc.

προβάλάνειον, τό, προπαρασκευαστικὸν λουτρόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 3080.

προβαλλός, ὁ, = **πρόβλημα** II, ἀσπίς, Ἀρκάδ. 54. 6· **πρόβαλλος** παρὰ Φωτ. εἶναι ἡμαρτημένον· — ὁ Ἡσύχ. ἔχει: «προβαλλούς· ἀσπίδας».

προβάλλω, μέλλ. **-βᾰλῶ**· πρκμ. **-βέβληκα**· Ἰωνικ. ἀόρ. 6' **προβάλεσκον**· — ὁ Ὅμηρ. ἔχει μόνον τὸν ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ. ἄνευ αὐξήσ., ὡῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, «σπρώχνω», Νότος Βορέῃ προβάλεσκε [σχεδίην] φέρεσθαι, ὁ Νότος ὦθει πρὸς τὸν Βορέαν (τὴν σχεδίαν) ἵνα φέρηται ὑπὸ τῆς πνοῆς αὐτοῦ, Ὀδ. Ε. 331· ῥίπτω τι εἴς τινα, τοὺς μαζοὺς κυσὶ προέβαλε, τοὺς μαστοὺς ἔρριψεν εἰς τοὺς κύνας, Ἡρόδ. 9. 112, πρβλ. Πλουτ. Περικλ. 28· τρωγάλια τοῖς θεωμένοις Ἀριστοφ. Πλ. 798· πρ. πυρὸς ὀλίγους ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 625· πρ. τινὰ ταῖς Νύμφαις Πλάτ. Φαῖδρ. 241E· πρβλ. **παραβάλλω** I. 1. **II.** προβάλλω, προτείνω πρὸς ἄμυναν, πρ. πρόβλημα (σημασ. II), Πλάτ. Σοφιστ. 261A· ἀντίθετον τῷ **συμπεζάλλω**, Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 2. 17, 2· ἀμφω τὰ δεξιὰ προβεβληκώς, ἐπὶ ἵππου, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 4, 6· οὕτω, τὰ ἀριστερὰ προβάλλονται ὁ αὐτ. π. Ζ. Πορείας 4, 9· πρβλ. **προβολή**. **2)** ἐγείρω, ἐρίδα προβάλοντες Ἰλ. Α. 529. **3)** θέτω ἐμπρός, προτείνω ὡς ἐπιχείρημα πρὸς ὑπεράσπισιν ἢ ὡς δικαιολογίαν, πρ. Θέμιν Σοφ. Τρ. 810· Κύπριν Εὐρ. Ἑκ. 825· ταὔνομα τὸ τῆς εἰρήνης Δημ. 112. 26· ἀπορίαν Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 11· — Παθητ., τὸν ὑφ' ἁπάντων προβαλλόμενον λόγον Θουκ. 6. 92· ἴδε ἐν λέξ. **ἐνθυμέα**. **4)** προτείνω, προβάλ. λειτουργεῖν γυμνασίαρχον Ἀνδοκ. 17. 19· **πρόβαλλ'** αὐτὸν ἐς τὸ μέσον Λουκ. Κατάπλ. 25. **5)** προτείνω ἐρώτησιν, ἔργον, πρόβλημα, αἴνιγμα (πρβλ. **πρόβλημα** IV), Ἀριστοφ. Νεφ. 757, Πλάτ. Πολ. 536D, Χαρμ. 162B· πρ. αἵρεσιν χαλεπὴν ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 245B, πρβλ. Φίλημ. 62D, κ. ἀλλ. **6)** προβάλλω, προεκτείνω πέραν τινός, κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων Σοφ. Ἠλ. 740· τῶν δοόντων τὴν γλῶτταν Ἀρετ. π. Δίτ. Ὀξ. Παθ. 1. 7. **III.** πίπτω εἰς ἀπόγνωσιν, εἰς ἀπελπισμόν, ἢ κατὰ τὸν Schweighäuser πίπτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους πρηνής, Ἡρόδ. 7. 141· ἐοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς δεινὰς προβάλλων, ἐκθέτων, Σοφ. Ο. Τ. 745· ὡσαύτως, εἰς κίνδυνον ἐμβάλλω, βιψακινδυνεύω, ψυχὴν πρ. ἐν κύβοισι δαίμονος Εὐρ. Ῥῆσ. 183. **IV.** ἐκπέμπω, προβάλλει δὲ κατὰ τὸ φθινόπωρον τὰ φύλλα τράγου δσμὴν Διοσκ. 4. 50· τὴν φωνὴν ὀξεῖαν πρ. Διόδ. 3. 8· ἦχον τραχὺν ὁ αὐτ. 5. 30, κτλ.· παράγω, καρπὸν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 8, 19. **V.** ἀμεταβ., πίπτω πρὸς τὰ ἐμπρός, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 487.

B. Μέσ. μετὰ παθητ. πρκμ. (ὅστις εἶναι ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ παθ. σημασίας, ἴδε κατωτ.)· — ῥίπτω ἐνώπιόν τινος ἢ προχέω, αὐτὰρ ἐπεί ῥ' εὔξαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο Ἰλ. Α. 458. Β. 421, Ὀδ. Γ. 447· — ἐντεῦθεν ἀκολούθως, ῥίπτω ἔξω εἰς μέρος τι, ἐκθέτω, νοεῖς ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆσδε ἐν ᾗ με προῦβάλου ἄφιλον ἔρημον ἄπολιν ἐν ζώοισιν νεκρὸν Σοφ. Φιλ. 1007. **2)** βάλλω πρότερον, θεμελίᾳ τε προβάλοντο Ἰλ. Ψ. 255. **2)** προβάλλω εἰς ἐμαυτόν, ποιοῦμαι ἀρχὴν ἔργου τινός, ἔργον Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 777. **4)** προτείνω εἰς ἐκλογήν, Λατ. designare, Ἡρόδ. 1. 98, Πλάτ. Νόμ. 755C κἑξ., Ἰσαῖ. 54. 12, Ξεν., κλπ.· προβαλλόμενος ἑαυτὸν Δημ. 519. 16.— Παθ., προτείνομαι εἰς ἐκλογήν, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Πλάτ. Νόμ., ἔνθ' ἀνωτ., κλπ.· προβληθεὶς Πυλάγορος οὗτος Δημ. 277. 2· ἴδε ἀνωτ. Α. ΙΙ. 4. **II.** ῥίπτω πέραν ἄλλου τινός, νικῶ ἐν τῷ βάλλειν, ὅθεν ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, μετὰ γεν. προσώπ. καὶ δοτ. πράγματ., ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί γε προβαλοίμην Ἰλ. Τ. 218. **III.** προτείνω ἢ κρατῶ τι ἐμπρὸς μου πρὸς ἄμυναν, ἴτυν Τυρταῖ. 12. 3· Πηλείδᾳ κατ' ὄμμα πέλταν Εὐρ. Ῥῆσ. 371· τῷ χεῖρε Ἀριστοφ. Βάτρ. 201· πρ. τὰ ὅπλα, προτείνω τὰ ὅπλα εἴτε πρὸς ἐπίθεσιν εἴτε πρὸς ἄμυναν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μεταβάλλεσθαι** (πρβλ. **προβολή** I)· τὴν φάλαγγα ἐκέλευσε προβαλέσθαι τὰ ὅπλα καὶ ἐπιχωρῆσαι Ξεν. Ἀν. 1. 2, 17, πρβλ. 6. 5, 16, Ἀπομν. 3. 8, 4· — οὕτως ἐν τῷ παθ. πρκμ. σάρισ[σ]αν προβεβλημένος, ἔχων προτεταμένον τὸ μακρὸν τοῦ δόρυ, Διόδ. 17. 101· εἰκοσάπηχύν τινα κοντὸν προβεβλ. Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 4· ὡσαύτως, προβεβλημένοι τοὺς θωρακοφόρους, ἔχοντες αὐτοὺς πρὸ ἑαυτῶν, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 24· ὡσαύτως, πρ. τὴν τάφρον, τὸ ῥεῖθρον, τὸν ποταμόν, ἐπὶ στρατηγῶν, Πολύβ. 1. 18, 3, κτλ.· πρ. τῆς .. στρατοπεδείας τεῖχος ὁ αὐτ. 1. 48, 10, κτλ.· — ἀκολούθως ἁπλ., ἵσταμαι ἐμπρός τινος πρὸς ὑπεράσπισιν, πρὸ ἄμφοιν προβεβλημένος, ἱστάμενος οὕτως ὥστε ἀμφοτέρους νὰ προασπίζῃ, Ξεν. Ἀνάβ. 4. 2, 21· καὶ μετὰ γεν., τούτου προβέβληται Δημ. 560. 2· προβάλλεσθαι ἢ ἐναντίον βλέπειν οὔτ' οἶδεν οὔτ' ἐθέλει ὁ αὐτ. 51, 27· προαίρεσις προβεβλημένη, συστημα ἀμύνης, ὁ αὐτ. 340. 15. **2)** μεταφορ., προβάλλω, προτάσσω, προτείνω, τὴν ἀγαθὴν προβαλλόμενος ἐλπίδα Δημ. 258. 23· ταύτην τὴν συμμαχίαν ὁ αὐτ. 293. 20· τὴν Εὔβοιαν προβαλέσθαι πρὸ τῆς Ἀττικῆς ὁ αὐτ. 326. 9, πρβλ. 325. 27, Ἰσοκρ. 107B· τί πρὸ τῆς αἰσχύνης Αἰσχίν. 55. 24. **β)** φέρω, προβάλλω τινὰ πρὸς ὑπεράσπισίν μου, τὸν Ὅμηρον δοκεῖ μοι χρῆναι προβάλλεσθαι Πλάτ. Λάχ. 201B· πρ. μάρτυρας Ἰσαῖ. 63. 13, κτλ.· καὶ οὕτως, ὁ προβαλόμενος, ὁ προσαγαγὼν μαρτυρίαν, Νόμ. παρὰ Δημ. 1132. 5· προβάλλω ἢ μνημονεύω ὡς παράδειγμα, ἔθνος οὐδὲν ἔχομεν προβαλέσθαι σοφίης πέρι Ἡρόδ. 4. 46· — μεταχειρίζομαι ὡς δικαιολογίαν ἢ πρόφασιν, Θουκ. 2. 87, κτλ.· προβεβλῆσθαι (ἐν μέσῃ σημασίᾳ), ἔχουσι προτείνῃ, ὁ αὐτ. 1. 37. **3)** ἁπλῶς, βάλλω τι ἐνώπιόν τινος, τί τινος Πολύβ. 3. 72, 9., 113. 6. **IV.** ὡς Ἀττ. νομικὸς ὅρος, κατηγορῶ τινα ἐνώπιον τῆς ἐκκλησίας διὰ τῆς ἀγωγῆς ἥτις ἐκαλεῖτο **προβολή** (ἴδε **προβολή** V), κυρίως παρουσιάζω τινὰ ὡς ἔνοχον τοῦ ἐγκλήματος, προὐβαλόμην ἀδικεῖν τοῦτον περὶ τὴν ἑορτὴν Δημ. 514. 6 (πρβλ. Ἀρποκρ. ἐν λέξ. **παραβαλλομένους**)· πρ. τινά τι 523. 21· τινα μόνον, 571. 16· ὁ προβαλλόμενος, ὁ κατήγορος ἐν προβολῇ, 572. 15. — Παθ., κατηγοροῦμαι, προὐβλήθησαν Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 35· καθόλου, προβάλλω, ἐπιπλήττω, ἐπιτιμῶ, Διον. Ἀλ. 4. 24, κτλ., ἴδε Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 257E.

προβαπτίζομαι, Παθ., βαπτίζομαι πρότερον, Κλήμ. Ἀλ. 974.

προβαρύνω, βαρύνω πρωτήτερα, γυμνάζουσι προβαρύνειν τὴν γαστέρα κελεύοντες Φιλοστρ. γυμναστ. § 46.

προβασανίζω, ἐξετάζω, ἐρευνῶ πρότερον, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 245. **2)** βασανίζω, κολάζω πρότερον, Λουκ. Τυραννοκτ. 17· ἐν τῷ παθ., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 5, 5.

προβάσια, ἡ, ὡς φαίνεται σημαίνει βοσκὴν προβάτων, Ἐπιγρ. Βοιωτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1560c.

προβασίλεύω, βασιλεύω πρότερον, Διόδ. 1. 61.

πρόβασις, ἡ, περιουσία εἰς βοσκήματα (πρόβατα), ἀφθονία βοσκημάτων, κτιμήλιά τε πρόβασίν τε Ὀδ. Β. 75· παρὰ ταῖς πεζολόγοις **προβατεία**. — Καθ. Ἡσύχ.: «πρόβασις· ἡ τῶν βοσκημάτων κτῆσις». **II.** προχώρησις, βάδισις, κίνησις πρὸς τὰ ἐμπρός, πρόδ. τῶν σωμάτων Γαλην. τ. 19, σ. 373, 15, κτλ.

προβασκαίνω, ῥθονῶ πρότερον ἢ ἐπί τινι, ἐπειδὴ τὶς δαίμων που προεβάσκηνέ μοι τῆς τροφῆς Λιβάν. 4. 210, 10.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προβασκάνεον, τό, (βάσκανος) φυλακτήριον κατὰ βασκανίας ἢ μαγείας, φυλακτήριον ὃ ἐξήρτων πρὸ τῶν ἐργαστηρίων αὐτῶν οἱ ἀρχαῖοι, Πλούτ. 2. 681F, Εὐστ. Παρεκβ. 41. 27, Ἡσύχ. ἐν λ. **κεραμέθηλον**:— Κατὰ τὸν Φρύν. σ. 86 ἔκδ. Δοβεκ: «βασκάνιον λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι, οὐ προβασκάνιον μετὰ τῆς πρό· ἀδόκιμον γάρ», πρβλ. Α. Β. 30, 5.

προβᾰταία, ἡ, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ **ὠκιμοειδὲς**, Διοσκ. (ἐκ τῶν γόθων) 4. 28.

προβᾰτεία, ἡ, (προβατεύω) τὸ φυλάττειν πρόβατα καὶ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῶν, ὁ βίος τοῦ ποιμένος, τὰ ἐπαγγέλματα αὐτοῦ, Πλουτ. Σόλων 23, Ποπλικ. 11, Δ. Β. 294. **II.** περιουσία εἰς πρόβατα συνισταμένη ἢ βοσκήματα, ποίμνιον προβάτων, ὡς τὸ Ὁμηρικὸν **πρόβασις**, Στράβ. 546, Δίλ. π. Ζ. 4. 32, κτλ.

προβᾰτειος, α, ον, (πρόβατον) ὁ ἀνήκων εἰς πρόβατον, τοῦ προβάτου, γάλα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 20, 12· κρέας Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 223. **II. προβάτειον**, τό, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ **ἀρνόγλωσσον**, Διοσκ. (ἐκ τῶν γόθων) 2. 153.

προβατ-έμπορος, ὁ, ἔμπορος προβάτων, Θεόδ. Στουδ. σελ. 193B, πρβλ. **προβατοκάπηλος**.

προβᾰτεύς, ὁ, = **προβατευτής**, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Ἀντιφάνους.— Κατὰ Σουΐδ.: «προβατεύς, ὁ τῶν προβάτων ποιμήν, καὶ προβατεῖον, χωρικῶν ἀνθρώπων».

προβᾰτεύσιμος, ον, ἁρμόδιος εἰς βοσκὴν προβάτων, χώρα Φίλων 2. 91, 131.

προβᾰτευτής, οῦ, ὁ, (προβατεύω) ποιμὴν προβάτων, Πολυδ. Ζ', 184.

προβᾰτευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς πρόβατα, κύων προβατευτικὸς Φιλόστρ. 278, Λόγγος 3. 7· — ἡ προβατευτικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ τρέφειν ἢ διατηρεῖν πρόβατα, Λατ. pecuaria, Ξεν. Οἰκ. 5, 3, Πολυδ. Ζ', 184.

προβᾰτεύω, διατηρῶ, τρέφω πρόβατα, Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 7 καὶ 8· — φυλάττω πρόβατα, εἶμαι ποιμὴν προβάτων, Ἀνθ. Π. 7. 636. — Παθ., τρώγομαι, βόσκομαι ὑπὸ προβάτων, Διον. Ἁλ. 1. 37.

προβᾰτεών, ῶνος, ὁ, μάνδρα προβάτων, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. 113· — ὡσαύτως **προβατών**, ῶνος, Ἀρκάδ. 15, 21.

προβατῆ, ή, τὸ δέρμα τοῦ προβάτου, κοινῶς «προβειά», Γ. Παχ. τ. Δ', σ. 348, 7, ἔκδ. Β. — Ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ **ἀλωπεκῆ**, **κυνῆ**, **λεοντῆ**, καὶ ἄλλα.—Ἴδε Κόντου Φιλολ. Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 325.

προβᾰτημα, τό, = **πρόβατον**, Ἡσύχ.

προβᾰτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς πρόβατα ἢ τράγους, χορὸς πρ., χορὸς αἰγῶν ὡς ἐν ταῖς «Αἰξὶ» τοῦ Εὐπόλιδος κωμῳδίᾳ, Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 2. 427· — ἡ προβατικὴ (ἐξυπακ. πύλη), ἡ τῶν προβάτων πύλη, ἔστιν δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρα .. πέντε στοὰς ἔχουσα Εὐαγγ. κ. Ἰω. ε', 2.

προβᾰτίον, τό, ὑποκορίστ. τοῦ **πρόβατον**, μικρὸν πρόβατον, «προβατάκι», Λατ. ovicula, Ἀριστοφ. Πλ. 193, 299, 922, Πλάτ. Φαῖδρ. 259Δ.

προβᾰτο-βοσκός, ὁ, ποιμὴν προβάτων, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀρηνοβοσκός**.

προβᾰτο-γνώμων, ον, ὁ ἱκανὸς περὶ τὴν διάγνωσιν τῶν προβάτων, ἔμπειρος κριτὴς αὐτῶν· μεταφορ., ἔμπειρος κριτὴς χαρακτῆρος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 795· πρβλ. **ἱππογνώμων**.

προβᾰτο-δόρας, ου, ὁ, ὁ ἐκδέρων τὰ πρόβατα, ἕτερον ὄνομα τοῦ μηνὸς **Ληναιῶνος**, Πρόκλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 504.

προβᾰτο-θρέμμων, ον, ὁ τρέφων πρόβατα, Μανασσ. Χρον. 5199, 6127.

προβᾰτο-κάπηλος, ον, κάπηλος προβάτων, πραβατέμπορος, Πλουτ. Περικλ. 24, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ. **προβατοπώλης**.

προβᾰτο-κόμος, ὁ, ὁ ἔχων τὴν φροντίδα προβάτων, ποιμὴν προβάτων, Ρήτορες (Walz) 3. 607.

πρόβᾰτον, τό, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **πρόβατα**, ἀλλὰ συχνάκις καὶ ἐν τῷ ἑνικῷ, Πλάτ. Εὐθύδ. 302Δ, Κρατῖνος ἐν «Διονυσαλεξάνδρῳ» 5, κτλ.)· ἑτερόκλ. δοτικ. **πρόβασι**. Ἀρκάδ. 138, «πρόβασι· βοσκήμασι» Ἡσύχ., Ἐτυμολ. Μέγ. — κυρίως, πᾶν τὸ βαδίζον ἢ βαῖνον πρὸς τὰ ἐμπρὸς (πᾶν ὅ,τι **προβαίνει**), ἐν χρήσει (παρὰ τοῖς Ἴωσι καὶ τοῖς Δωριεῦσιν) ἐπὶ παντὸς τετραπόδου βοσκήματος, Ἡρόδ. 2. 41, πρβλ. Σιμωνίδ. 249· ἐπὶ ἵππων, Ἡρόδ. 4. 61, πρβλ. Πινδ. Ἀποσπ. 182-3· παρ' Ὁμήρῳ καθόλου, ἐπὶ βοσκημάτων, ποιμνίων τε καὶ ἀγελῶν, Ἰλ. Ξ. 124, Ψ. 550, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 556, Ἡρόδ. 1. 203· ἀντίθετον τῷ **ἄνθρωπος**, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 571· τὰ λεπτὰ τῶν προβάτων, μικρὰ βοσκήματα, δηλ. πρόβατα καὶ αἶγες, «γιδοπρόβατα», Ἡρόδ. 1. 133., 8. 137· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. (οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς Τραγικ.) σχεδὸν ἀείποτε ἐπὶ προβάτων, Ἀριστοφ. Ὄρν. 714, Θουκ. 2. 14, κτλ.· ὥσπερ πρόβατον, βῆ βῆ λέγων βαδίζει Κρατῖνος ἔνθ' ἀνωτ.: — καθόλου, ἐσφαγμένα ζῷα εἴτε πρὸς θυσίας, Λατ. victimae, Ἡρόδ. 6. 56· εἴτε πρὸς τροφήν, ὁ αὐτ. 1. 207· πρβλ. Ἀντιφῶντα 133. 2. **2)** παροιμ., ἐπὶ νωθρῶν καὶ ὀκνηρῶν ἀνθρώπων, ἢ κατὰ τὸν Σουΐδ. «ἐπὶ τῶν μωρῶν καὶ ἀνοήτων», ἀριθμός, πρόβατ' ἄλλως Ἀριστοφ. Νεφ. 1203, πρβλ. Σφ. 32· οὕτως, προβατίου βίος, δηλ. βίος ὀκνηροῦ, ἀργοῦ, Ἀριστοφ. Πλ. 922· καὶ παρὰ Σώφρονι 96 Lihr. εὑρίσκομεν κωμικὸν συγκρ.τ., προβάτου προβάτερον, μωρότερον προβάτου· ὡσαύτως, τοὺς γευομένους κύνας τῶν προβάτων φασὶ δεῖν κατακόπτειν Δημ. 782. 15· λέων ἐν προβάτοις Πλουτ. Κλεομ. 33, πρβλ. Πολύβ. 5. 35, 13. **II.** ὄνομα θαλασσίου ἰχθύος, Ὀππ. Ἁλ. 1. 146, Αἰλ. π. Ζ. 9. 38.

προβᾰτό-νους, οῦν, ὁ ἔχων νοῦν προβάτου, ἀνθρωπον χειρώθη, προβατόνουν Κ. Μανασσ. Χρον. 6150.

προβᾰτο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν πρόβατα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 132. 138.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 536.

προβᾰτο-σπάρᾰκτης, ου, ὁ, ὁ σπαράσσων πρόβατα, Μανασσ. Χρον. 3972.

προβᾰτό-στασις, εως, ἡ, μάνδρα προβάτων, Γλωσσ.

προβᾰτό-σχημος, ον, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ἢ τὴν μορφὴν προβάτου, ὁ προβατόσχημος λύκος ἐγγίσας τῇ κλίνῃ Δούκ. Ἱστ. Βυζαντ. σ. 170C, κτλ., πρβλ. Εὐαγγ. κατὰ Ματθ ζ', 15.

προβᾰτο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων πρόβατα, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 12. 1.

προβᾰτό-φρουρος, ον, ὁ, φρουρῶν, φυλάττων πρόβατα, Κ. Μανασσ. Χρον. 6539.

προβᾰτο-χίτων, ωνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χιτῶνα ἐκ δορᾶς προβάτου, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **οἰοχίτων**.

προβατοχαιροδεκατία, ή, ὄνομα τέλους, δεκάτη προβάτων καὶ χοίρων, Χρυσόβουλ. Στεφάνου κράλη Σερβίας ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Δ', σ. 235.

προβατύλλιον, τό, μικρὸν πρόβατον, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 44, 23, ἔκδ. Λ.— Ὁ Ἀκομ. ἀναφέρει μετὰ καὶ ἄλλων ἁλίγων τὴν λέξιν ταύτην ὡς ἰδιάζουσαν τοῖς ἐπ' αὐτοῦ Ἀθηναίοις, ἀλλὰ τὴν σήμερον οὕτω δὲν σώζεται, καθὼς μ' ἐβεβαίωσαν αὐτόχθονες Ἀθηναῖοι καὶ Ἀθηναῖαι, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

προβᾰτώδης, ες, ὅμοιος πρὸς πρόβατον, εὐήθης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 264, Εὐσέβ. IV, 513B, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **βαίκυλος**.

προβατών, **-ῶνος**, ὁ, = **προβατεών**, Ἐπιγρ. Δήλου Bul. de cor. hel. IV, σελ. 63.

προβάω, ἴδε **προβαίνω**, ἐν ἀρχῇ.

προβεβαιόω, βεβαιῶ πρότερον, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 181.

προβέβουλα, μεμνωμένος τις ποιητ. πρκμ. β' (**προβούλομαι** δὲν ἀπαντᾷ), προτιμῶ τινα ἑτέρου, τινά τινος Ἰλ. Α. 113, πρβλ. Ἴωνα 10, Ἀνθ. Π. 9. 445, Κάλουθ. 199, κτλ.— Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Buttm. Ausf. Gr. § 113 Anm. 5.

προβεβουλευμένως, Ἐπίρρ., μετὰ προηγουμένης σκέψεως, μετὰ προμελέτης, Πολυδ. Ϛ', 140.

πρόβημα, τό, βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός, Ἀριστοφ. Πλ. 759.

προβιάζομαι, ἀποθ., διὰ τῆς βίας ἐφαρμόζω «μέτρον» τι, Αἰσχίν. 64. 8.

προβῑβάζω· μέλλ. **-άσω**, Ἀττ. **προβῑβῶ**· — μεταβατικὸν ἐνεργείας τοῦ **προβαίνω**, κάμνω τινὰ νὰ προβῇ, ὁδηγῶ, φέρω πρὸς τὰ ἐμπρός, κάμνω τινὰ νὰ φθάσῃ που, τινα Σοφ. Ο. Κ. 180· ποῖ προβίβᾶς ἡμᾶς ποτε ; εἰς ποῖον μέρος, μέχρι τίνος ἐννοεῖς νὰ μᾶς φέρῃς ; Ἀριστοφ. Ὄρν. 1570· τινὰ εἰς ἀρετήν, εἰς ἐγκράτειαν Πλάτ. Πρωτ. 328B, Ξεν. Ἀπομν. 1. 5, 1· τὴν ἀρχὴν ἕως Μακεδονίας, ἐκτείνω μέχρι .., Διον. Ἁλ. 1. 3· — ἄγω, παρακινῶ, λόγῳ τινὰ πρ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 17, διάφορ. γραφ. παρ' Αἰσχίν. 67. 2. **2)** ἐκτείνω πρὸς τὰ ἐμπρός, προεκβάλλω, τὸ ὑπερκείμενον τοῦ κρημνοῦ (διὰ τῆς οἰκοδομῆς τείχους), Διόδ. 4. 78· ὑψώνω, μεγαλύνω, τὴν πατρίδα Πολύβ. 9. 10, 4· τινὰ ἐς τὰς ἀρχάς, προάγω, ἀναβιβάζω εἰς ἀνώτεραν ἀξίωμα, προβιβάζω, Δίων Κ. 58. 23. **3)** διδάσκω ἐκ τῶν προτέρων, τινά τι Ἐβδ. (Δευτ. Ϛ', 7). — Παθ., πιθ. ἐν Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιδ', 8. **II.** ἀμεταβ., = **προβαίνω**, Πολύβ. 5. 100, 1., 10. 44, 1. **2)** ἐπὶ τοῦ ἄρρενος ζώου, ὀχεύω, βατεύω, ἐπιβαίνω πρότερον, ἄλλην Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 14, 20.

προβῑβάς, ἴδε ἐν λέξ. **προβαίνω**.

προβῑβάσις, ἡ, τὸ βιβάζειν πρὸς τὰ ἐμπρός, προάγειν, προβιβάζειν, Νικομ. Ἀρμ. 24.

προβῑβασμός, ὁ, πρόοδος, τὸ ὁδηγεῖν πρὸς τὰ ἐμπρός, Ἀρτεμ. 2. 12· προαγωγή, προβιβασμός, Γεώργ. Παχυμ. ἐν βίῳ Ἀνδρ. Παλ. 2909B, Νικηφ. Βλεμμύδης, κλπ.

προβιβρώσκω, βιβρώσκω, καταβροχθίζω πρότερον, Ἀρετ. π. Δίτ. Οἰ. Νούσ. 2. 2.

προβῑβῶν, ἴδε ἐν λ. **προβαίνω**.

προβιοτεύω, βιοτεύω, ζῶ πρότερον, Γρηγ. Νύσσ. 1. 120B.

προβιοτή, ἡ, προτέρα βιοτή, ζωή, Ἱεροκλ. σ. 80.

προβιότης, ητος, ἡ, = τῷ προηγ., Κλήμ. Ἁλ. 460, Στοβ. Ἐκλ. 2. 382.

προβιόω, μέλλ. **-ώσομαι**, βιῶ, ζῶ πρότερον, Κλήμ. Ἁλ. 580· — μετοχ. παθ. πρκμ. τὰ προβεβιωμένα, ἡ προτέρα ζωή τινος, Πολύβ. 11. 2, 9, Πλούτ. 2. 10B, 561Δ, Ἰώσηπ., κλπ.· οὕτω καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐνεργ. πρκμ. ἐπὶ ἀμεταβ. σημασ., τὸν προβεβιωκότα χρόνον Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆναι) 2347 l. 10.

προβλαστάνω, βλαστάνω πρότερον, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 1, 12, κτλ.· πρ. πρότερόν τινος αὐτόθι 1. 13, 12.

προβλάστημα, τό, πρότερον βλάστημα, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 2, 2.

πρόβλαστος, ὁ, ἐπώνυμον τοῦ Διονύσου, Λυκόφρ. 577 (ἐπεί, ὅταν βλαστάνωσιν αἱ ἄμπελοι .. θύουσιν αὐτῷ, Σχόλ.).

II. πλημμελὴς γραφὴ ἀντὶ **πρωΐβλαστος**, ὁ ἴδε.

προβλέπτης, ου, ὁ, ὁ προβλέπων, μὴ προγνώστας μηδὲ προλέπτας Ἰω. ὁ τῆς Κλίμακ. σ. 89, 28., 306, 18.

προβλεπτικός, ή, όν, ὁ προβλέπων, ὁ ἱκανὸς νὰ προβλέπῃ τῶν μελλόντων Εὐστ. 83. 33, Βυζ.

προβλέπω, ὡς καὶ νῦν, Διον. Ἁλ. 11. 20. — Μέσ., Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. ια', 40.

πρόβλημα, τό· (προβάλλω)· πᾶν τὸ προτεῖχον, πρ. ἁλίκλυστον, ἀκρωτήριον ὑπὸ τῆς θαλάσσης κατακλυζόμενον, Σοφ. Αἴ. 1219. **2)** κώλυμα, ἐμπόδιον, Ἱππ. 582. 10., 599. 5, πρβλ. Ἀϊλ. π. Ζ. 2. 13. **II**. ὅ,τι προβάλλεταί τις πρὸς ἰδίαν ἄμυναν (πρβλ. **προβολή III, πρόβολος** I. 2), ἀμυντήριον, προβλήματα ἀντ' ἀσπίδων ἐποιεῦντο γερράνων δορὰς Ἡρόδ. 7. 70, πρβλ. 2. 175· τῶν .. προβλημάτων τὰ μὲν πρὸς τὸν πόλεμον ὁπλίσματα, τὰ δὲ φράγματα Πλάτ. Πολιτικ. 279D κἑξ., πρβλ. Σοφιστ. 261A· πρ. σώματος, ἐπὶ ἀσπίδος, Αἰσχύλ. Θήβ. 540· πρ. νεῶν, ἐπὶ τείχους, Εὐρ. Ῥῆσ. 213· προβλήματα ἵππων χαλκᾶ, ὁ χαλκοῦς ὁπλισμὸς τῶν ἵππων, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 51. **2)** μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, ἀμυντήριον ἐναντίον πράγματός τινος, κνημῖδας, αἰχμῆς καὶ πέτρων προβλήματα Αἰσχύλ. Θήβ. 676· χείματος προβλήματα Εὐρ. Ἱκέτ. 207· πρ. χειμώνων Πλάτ. Τίμ. 74B· πρ. κακῶν Ἀριστοφ. Σφ. 615· κρύους πρ. ἡ ἐσθὴς Πλούτ. 2. 691D· ἀλλά, **3)** μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ' αἰδοῦς ἔχων, μηδεμίαν ἀμυντικὴν δύναμιν ἔχων φόβου μηδ' αἰδοῦς, Σοφ. Αἴ. 1076· —τὸν ποταμὸν πρ. ποιεῖσθαι, λαβεῖν Πολύβ. 2. 66, 1., 3. 14, 5. **III**. τὸ προβαλλόμενον ὡς πρόφασις ἢ πρόσχημα, πρ. τοῦ τρόπου Δημ. 1122. 21· οὕτω, πρ. λαμβάνω τινά, μεταχειρίζομαί τινα ὡς προφυλακτήριον ὅπως κρυβῶ ὀπίσω αὐτοῦ, Σοφ. Φιλ. 1008. **IV**. ἐπικίνδυνος ἐπιχείρησις, δεινοῦ δ' ἄρχομαι προβλήματος Εὐρ. Ἡλ. 985, ἔνθα ἴδε Seidl. **2)** πρόβλημα γεωμετρικόν, Πλάτ. Πολ. 530B, Θεαίτ. 180C κἑξ., Πλουτ. Μάρκελλ. 14, 19, κτλ. **3)** ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἀριστ., ζήτημα τοῦ εἰ λεγόμενόν τι ἔχει οὕτως ἢ οὐχί, Ἀριστ. Τοπ. 1. 4, 3, πρβλ. 1. 11, 1, κ. ἀλλ.· —τὰ προβλήματα εἶναι τὸ ὄνομα ἔργου τινὸς τοῦ Ἀριστ., ἴδε Μετεωρ. 2. 6, 1, π. Ζ. Μορ. 3. 15, 2, π. Ζ. Γεν. 2. 8, 3, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως καλοῦνται τὰ προβληματικά, ὁ αὐτ. περὶ Ὕπν. 2, 19· ἀλλὰ τὸ σύγγραμμα τὸ νῦν ὑπάρχον δὲν εἶναι γνήσιον, ἴδε Bonitz Ind. σ. 103. 24. **4)** ἀπορία, ἀμηχανία, εἰς πρόβλημα παμμέγεθες ἐνέπεσε Πολύβ. 28. 11, 9.

προβλημᾰτίζομαι, μέσ., προβάλλω τι ὡς μέσον ἀμύνης, Εὐσταθ. Ποινημάτ. 204. 69, κτλ.

προβλημᾰτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πρόβλημα, ἴδε **πρόβλημα** IV. 3.

προβλημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πρόβλημα**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 20 33.

προβλημᾰτο-πλόκος, ον, ὁ πλέκων, συναρμόζων προβλήματα ἢ αἰνίγματα, Τζέτζ. Ἱστ. 2, 518

προβλημᾰτουργικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κατασκευὴν προβλημάτων, δηλ. ὀχυρωμάτων, Πολυβ. Ζ', 207· ἡ πρ. δύναμις, ἡ δύναμις ἢ ἱκανότης τοῦ κατασκευάζειν αὐτά, Πλάτ. Πολιτ. 280D.

προβλημᾰτώδης, ες, (**πρόβλημα** IV) προβληματικός, προβλήματι ὅμοιος, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 25.

προβλής, -ῆτος, ὁ, ἡ, προεκτεινόμενος, προέχων, ἐξέχων, προβλῆτι σκοπέλῳ Ἰλ. Β. 396· πέτρῃ ἐπὶ προβλῆτι Π. 407· στήλας τε προβλῆτας ἔσαν Ὀδ. Ε. 405, πρβλ. Κ. 89, Ν. 97· ὡσαύτως **προβλῆτες**, ἄνευ οὐσιαστ., ἄκραι, ἀκρωτήρια, Σοφ. Φιλ. 936, πρβλ. Κόντ. Σμ. 10. 175, καὶ ἐν τῷ ἐνικ., Ὁππ. Ἁλ. 5. 252· πρ. ἐπαλξεις, ἐρίπνα, ὑπωρεῖη, κτλ., Ἀνθ. Π. 5. 294, 3., 7. 147, κτλ.— Περὶ τοῦ πόντος προβλὴς ἐν Σοφ. Φιλ. 1455, ἴδε **προβολή** II. 2 καὶ σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

πρόβλησις, εως, ἡ, ἐξόρμησις, ἔκχυσις, ὑγρασίης Ἀριστ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 5. **II**. προβίβασις, προαγωγή, Βυζ.

προβλητικός, ή, όν, ὁ προβάλλων, παράγων, γόνιμος, τινὸς Ἐκκλ.

προβλῆτις, -ιδος, θηλ. **προβλής**, Σχόλ. εἰς Ὁππ. Ἁλ. 3. 460.

πρόβλητος, ον, ὁ ἐρριμμένος ἔξω, Λατ. projectus, κυσὶ πρόβλητος, ἐρριμμένος εἰς τοὺς κύνας, Σοφ. Αἴ. 817.

προβλήτωρ, -ορος, ὁ, = **προβολεύς**, Ψευδο-Χρυσ. τ. 11, σ. 905E.

προβλύζω, ἀναβλύζω, ἐξορμῶ, Ἀνώνυμ. ἐν Notiti. Mss. τ. 6, σ. 506, κλπ.

προβλώσκω· ἀόρ. ἀπαρ. **προμολεῖν**· — ὑπάγω ἢ ἔρχομαι, παρουσιάζομαι, ἐξέρχομαι τῆς οἰκίας, ὁμωὰς δ' οὐκ εἶα προβλωσκέμεν, «προϊέναι, προέρχεσθαι» (Σχόλ.), Ὀδ. Τ. 25· ὁ δὲ προμολὼν Δ. 22, πρβλ. Ω. 388, Ἰλ. Φ. 37· μή τι θύραζε προβλώσκειν Ὀδ. Φ. 239, 385.

προβοάω, βοῶ ἔμπροσθέν τινος, κραυγάζω μεγαλοφώνως, ὡς τώ γε προβοῶντε μάχην ὤτρυνον (ἴδε **προβαίνω** ἐν ἀρχῇ), Ἰλ. Μ. 277· δεινόν τι προβοᾷ Σοφ. Φιλ. 218.

προβοηθέω, Ἰων. **-βωθέω**, σπεύδω εἰς βοήθειαν πρότερον, προβωθῆσαι ἐς τὴν Βοιωτίην Ἡρόδ. 8. 144· διάφ. γραφ. προσβωθῆσαι.

προβόλαιος, ον, προτεταμένος πρό τινος, προβολαῖα δούρατι Θεόκρ. 24. 123· καὶ μόνον **προβόλαιος**, ὡς τὸ **πρόβολος** II, εἶσω τὸν πρ. ἔχων Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 7. 148, ἔνθα ἴδε Schweigh.

προβολεύς, ὁ, ὁ προβάλλων, παράγων, γεννήτωρ, Ἐκκλ.

προβολή, ἡ, (προβάλλω) τὸ προβάλλεσθαι, προτείνειν τι, μάλιστα ὅπλον πρὸς ἄμυναν, τὰ δόρατα εἰς προβολὴν καθέντας, προτείναντας, προτεταμένα ἔχοντας, Ξεν. Ἀν. 6. 5, 25· τὰ δόρατα ἀποτείνειν ἐς πρ. Ἀρρ. Ἀν. 1. 6· οὕτως, ἐν προβολῇ θέσθαι ξίφος, προτείναι αὐτὸ πρὸς ἄμυναν κατὰ τοῦ ἐπερχομένου, Ἀνθ. Π. 7. 433· ἐν προβολῇ ἵσταμαι, ἑστάμαι ἔχων τὸ δόρυ προτεταμένον, Πλουτ. Καίσ. 44, πρβλ. Πολύβ. 2. 65, 11· ὑπελθεῖν τὴν πρ., ὑπελθεῖν ὑπὸ τὴν ἐν προβολῇ ἀτάσιν τινός, Διον. Ἁλ. 3. 19· αἱ πρ. τοῦ σώματος Ξεν. Κυν. 10. 22· ἡ προσβολὴ τῆς φάλαγγος, ἡ φάλαγξ μετὰ προτεταμένων δοράτων Πολύβ. 18. 13, 1· ὡσαύτως, ἡ τῶν θυρεῶν προσβολή ὁ αὐτ. 1. 22, 10· — ἐπὶ πύκτου, τὸ προτείνειν τὴν πυγμήν, Θεόκρ. 22. 120· —ἐπὶ τῶν ποδῶν, τὸ προβάλλειν ἐπὶ πολύ, Ἀριστ. π. Ζ. Παρείας 4. 9, πρβλ. **προβάλλω** II. 1. **2)** βλάστησις, «φύτρωμα» βλαστοῦ Γεωπ. 5. 25, 1· φυτῶν Ἡσύχ. **II**. τὸ προέχον, τὸ προεξέχον, ἔξοχή, οἴδημα, ἡ πρ. τοῦ χείλεος Ἱππ. 785A, κτλ.· τῆς κεφαλῆς, οἴδημά τι τῆς κεφαλῆς, ὁ αὐτ. περὶ κεφαλ. Τρωμάτ. 895· τοῦ ὄμματος Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 1, 36· τῆς γλώσσης Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Νούσ. 1. 7· πρ. ἀπὸ τοῦ χείλεος, ἐπὶ τῆς προβοσκίδος τοῦ ἐλέφαντος, ὁ αὐτ. π. Δίτ. Χρον. Παθ. 2. 13, πρβλ. Ἀϊλ. π. Ζ. 5. 41. **2)** ὡς τὸ **πρόβλης, πρόβλημα**, προέχον κρημνῶδες μέρος γῆς, ἀκρωτήριον ἢ γλῶσσα γῆς ἐκτεινομένη εἰς τὴν θάλασσαν, Σοφ. Φιλ. 1455 (ὡς ὁ Ἕρμανν. ἀντὶ τοῦ **προβλῆς**)· ἐπὶ προβολῆσι θαλάσσης Κόντ. Σμ. 9. 378, πρβλ. Δίον. Π. 1013, Πολύβ. 1. 53, 10· Νειλορύτου ὄωρον ἀπὸ πρ., δηλ. ἐκ τοῦ Δέλτα τοῦ Νείλου, Ἀνθ. Π. 9, 350· —ὡσαύτως, πλαγία διακλάδωσις ἢ προέκτασις ὄρους, Πλουτ. Κράσσ. 22. **3)** ἡ λόγχη δόρατος, Πολύβ. 18. 12, 3, κτλ. **4)** πλωτὴ γέφυρα, ὁ αὐτ. 3. 46, 4, **III**. τὸ προβαλλόμενον ἢ κρατούμενον ἐνώπιόν τινος πρὸς ἄμυναν (ὡς τὸ **πρόβλημα** II, **πρόβολος** I. 2), προπύργιον, ἀμυντήριον, πρ. μεγάλη τῆς χώρας Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 27· ἐπὶ τῶν ὀφρύων, ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 5. 26· ὅπως ἡ πρ. τοῖς .. σπλάγχνοις [τὸ νῶτον] Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 9, 13· πρ. σωτηρίας Δημάδ. 179. 42· — ἀλλὰ μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, τὸ προφυλάσσον, φυλακτήριον .., δείματος πρ. καὶ βελέων Σοφ. Αἴ. 1212· θανάτου Εὐρ. Ὀρ. 1488· καυμάτων Πλάτ. Τίμ. 74B· τοῦ ἡλίου, τῶν ἀνέμων, τοῦ ψύχους Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 7, 4, κτλ.· πρὸς τοὺς χειμῶνας αὐτόθι 3. 7, 2. **2)** ἄμυνα, ὑπεράσπισις, προφύλαξις, προστασία, ἀσφάλεια, τὰ προβολῆς ἕνεκα εἰργασμένα Πλάτ. Πολιτικ. 288B· πρ. ἔχειν, ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 20, 5, κτλ. **3)** τὸ προβαλλόμενον ὡς δικαιολογία, πρόφασις, πρόσχημα, Τερτυλλ., πρβλ. Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 342. **IV**. τὸ προτείνειν τὸ ὄνομά τινος πρὸς ἐκλογήν, Πλάτ. Νόμ. 765A· πρβλ. **προβάλλω** B. I. 4. **V**. ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, τύπος τις δημοσίας ἀγωγῆς, καθ' ἣν ὁ ἐνάγων ἐζήτει πρῶτον παρὰ τῆς ἐκκλησίας τὴν ψῆφον τῶν πολιτῶν ὑπὲρ τῆς δίκης του πρὶν ἢ εἰσαγάγῃ αὐτὴν εἰς τὸ δικαστήριον· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ. **προβολαί**, ἐπὶ τῆς δικαστικῆς ἐνεργείας καθόλου· ταύτης ἐγίνετο χρῆσις μόνον ὅταν τὸ ἔγκλημα ἦτο κατά τινα ὄψιν δημόσιον κακούργημα ἢ βλάβη, οἷον ὅταν ὁ Δημοσθένης προσεβλήθη ὑπὸ τοῦ Μειδίου ἐν ᾧ ἦτο χορηγὸς κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Διονυσίων, Δημ. 518. 8., 577. 3· ἐν τῷ πληθ. 517. 5., 518. 5· ὑπέχειν ἄρχοντες κλπ., κατηγοροῦντο ὡς ἀφετερισθέντες χρήματα ἢ δωροδοκήσαντες, Λεξ. Ρητορ. ἐν Porson.'s εἰς Φώτ. ἐν λ.· κατὰ τῶν συκοφαντῶν Αἰσχίν. 47. 26., Ἰσοκρ. 344B, Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 35, πρβλ. Πολυδ. Η', 46. Ψῆφος δὲ τῆς ἐκκλησίας κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἐλέγετο **καταχειροτονία** (ᾧ ἴδε), Αἰσχίν. 61. 7· τοῦτο ὅμως ἴσχυεν ἁπλῶς ὡς προδίκασις praejudicium, κατὰ τὴν μετὰ ταῦτα δίκην, ἔπρεπεν ὅμως νὰ γίνηται κανονικῶς, εἰ δέ τις καταχειροτονηθείη, αὐτὸς εἰσήγετο εἰς δικαστήριον Σουΐδ. ἐν λέξ. **καταχειροτονίαν**· ἴδε Att. Process σ. 271 κἑξ., Λεξ. τῶν Ἀρχαιοτ. καὶ πρβλ. **προβάλλω** B. IV.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προβόλιον, τό, ὑποκρ. τοῦ **πρόβολος** II, «εἶδός τι δόρατος, ᾧ χρῶνται οἱ κυνηγέται πρὸς τὴν τῶν συῶν θήραν» (Φώτ.), Ξεν. Κυνηγ. 10, 1, Ὑπερείδ. παρ' Ἁρποκρ., Φιλόστρ. 765, 805.

πρόβολος, ου, (προβάλλω) τὸ προβεβλημένον, προέχον, ἐξέχον· **I.** τόπος προεξέχων πρὸς τὴν θάλασσαν, προβλὴς πέτρα, ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεὺς .. ἐς πόντον προΐησι κέρας κτλ. Ὀδ. Μ. 251· — μεταφορ., πέτρα ἢ λίθος ἐν μέσῳ τῆς ὁδοῦ, ἐμπόδιον, κώλυμα, πρόσκομμα, προβόλοις προσπταίειν Δημ. 104 ἐν τέλ.· λιμένας προβόλων ἐμπλῆσαι ὁ αὐτ. 795. 14· πρόβολος ξύλων, προεξέχοντες φραγμοὶ ἐκ ξύλων πρὸς ἀναχαίτισιν τῆς ὁρμῆς ποταμοῦ, Πλουτ. Καῖσ. 22· τὸν λογισμὸν ὡς πρ. ἐμποδὼν κείμενον, ὁ αὐτ. 2. 510Α· πρβλ. **προβολή** II. 2, **πρόβλημα** I. **2)** ἀμυντήριον κατά τινος, πρ. πολέμου, ἐπὶ φρουρίου, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 11 καὶ 23· ἐπὶ προσώπων, ὑπερασπιστής, φρουρός, φύλαξ, πρ. ἐμός, σωτὴρ δόμοις Ἀριστοφ. Νεφ. 1161. **II.** ὅπλον εἰς αἰχμὴν ἀπολῆγον, θηρευτικὸν δόρυ, Ἡρόδ. 7. 76· πρβλ. **προβόλαιος, προβόλιον.**

προβολίς, ίδος, ἡ, μέσον πρὸς εὕρεσιν τροφῆς ἢ λῆψιν αὐτῆς: **I.** ἡ τοῦ ἐλέφαντος προβοσκίς, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 16, 5, Πολύβ. 3. 46, 12, Φύλαρχ. 36· — ὡσαύτως ἡ τῆς μυίας προβοσκίς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 15. **II.** ἐν τῷ πληθ., οἱ δύο μακροὶ πλόκαμοι τῆς σηπίας καὶ τῆς τευθίδος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 8, π. Ζ. Μορ. 4. 9, 12· — πρβλ. **μυκτὴρ** II.

προβοσκός, ὁ, βοηθὸς βοσκοῦ, τῶν τινα προβοσκῶν Ἡρόδ. 1. 113 (τὰ Ἀντίγραφα **προβόσκων**).

προβούλευμα, τό, ἐν Ἀθήναις προκαταρκτικὴ ἀπόφασις ἢ διάταξις τῆς βουλῆς ἢ σχέδιον νόμου, ἢ ἀποφάσεως, ὅπερ καθίστατο **βούλευμα** ἐὰν ἐψηφίζετο ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας, Δημ. 228. 27., 703. 17, Αἰσχίν. 71. 22· ἐπέτειον πρ. Δημ. 651. 15 κέξ., Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. 64, 20 Blass. — Κατὰ Φώτ.: «προβουλεύματα: τὰ τῆς βουλῆς περὶ τῶν ψηφισμάτων βουλεύματα· ἃ πρὸ τοῦ δήμου ἐβούλευεν· τὰ γὰρ ψηφίσματα πρῶτον μὲν εἰσίετο εἰς τὴν βουλήν· εἶτα δεξαμένης εἰσεφέρετο εἰς τὸν δῆμον, ἤδη προκυρωθέντα καὶ προβουλευθέντα· εἰ δὲ μὴ ἐδέξατο ἡ βουλή, οὐδ' εἰς τὸν δῆμον εἰσεφέρετο· ἀλλὰ παρανομῶν ὁ εἰσάγων ἡλίσκετο· μετὰ μέντοι καὶ τὸν δῆμον χειροτονῆσαι κύρια ἦν τὰ προβουλεύματα, εἰ μή τις ἐγράψατο»· ἴδε Λεξ. Ἀρχαιολ. **II.** ὡς ἀπόδοσις τοῦ Ρωμαϊκοῦ senatusconsultum, Διον. Ἁλ. 6. 67., 7. 38.

προβουλευμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Λουκ. Παρασ. 42, Ἀλκίφρων 3. 22.

προβούλευσις, εως, ἡ, προτέρα σκέψις, ἀπόφασις, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 7. 79.

προβουλευτής, οῦ, ὁ, ὁ προηγουμένως σκεπτόμενος, κρίνων, ἀποφασίζων, Βυζ.

προβουλεύω, βουλεύω, σκέπτομαι πρότερον, προνοῶ, προμελετῶ, ὅπως μηδὲν δεήσοι Θουκ. 3. 82, πρβλ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 819· μὴ προβουλεύσας, χωρὶς νὰ σκεφθῇ πρότερον, οὐχὶ μετὰ σκέψιν, ἄνευ προμελέτης, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 5. 8, 8. — Μέσ., συζητῶ, συσκέπτομαι πρῶτος ἢ πρότερον ἄλλου, τι Ἡρόδ. 1. 133· ἀπολ., Ξεν. Κύρ. 4. 3, 17, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 5. 8, 5· πρός τι Ἱππ. 36. 24· — Παθητ., τὸ προβεβουλευμένον Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 2, 17. **2)** ἐπὶ τῆς Ἀθήνησι βουλῆς, κρίνω καὶ ἀποφασίζω προκαταρκτικῶς, ἀποφαίνομαι διὰ προβουλεύματος, Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 7· ἡ βουλὴ ταῦτα προβεβούλευκε Δημ. 351, 20· προεβούλευσεν ἡ βουλὴ ἐξιέναι ὁ αὐτ. 567. 3· τὴν δὲ βουλὴν προβουλεύσασαν ἐκκλησίαν ποιεῖν Συλλ. Ἐπιγρ. 75. 18, πρβλ. 106· ἐπὶ ἀρχόντων, προτείνω ψήφισμα, ἀπόφασιν, περί τινος Θουκ. 8. 1, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 14, 14, πρβλ. **πρόβουλος** I· — ἀπροσώπ. ἐν τῷ παθ., προβεβούλευται ὅπως .., ἔχει ἀποφασισθῇ διὰ προβουλεύματος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 623· τῇ βουλῇ προβεβ., μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 2· — οὕτως ἐπὶ τῆς γερουσίας ἐν Σπάρτῃ, Πλουτ. Ἆγις 11· ἐπὶ τῆς Συγκλήτου ἐν Ρώμῃ, Πολύβ. 6. 16, 2. **3)** διὰ τοιαύτης ἀποφάσεως παρέχω, τούτων τῶν προβεβουλευμένων .. δωρεῶν Δημ. 243. 6. **II.** εἶμαι πρῶτος ἐν τῇ βουλῇ καὶ ἐν τῇ ἐπιψηφίσει τῶν προβουλευμάτων, ἔχω τὴν πρωτεύουσαν γνώμην, Ξεν. Ἑλλ. 8. 7, 9. **III.** πρ. τινός, σκέπτομαι περί τινος, προνοῶ διὰ τὸ καλόν τινος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1342, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 37· τοῦ δήμου, ὑπὲρ τοῦ δήμου ἢ πρὸ τοῦ δήμου, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 11. **IV.** ἐκ τῶν προτέρων ἀποφασίζω περί τινος, Ἱππ. Ἀγμ. 750.

προβουλή, ἡ, πρόνοια, προμελέτη, ἐκ προβουλῆς, ἐκ προμελέτης τοῦ κακοῦ, Ἀντιφῶν 112. 10, Δίων Κ. 47. 4, κτλ.

προβούλιον, τό, = **προβούλευμα**, Κύριλλ.· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 519.

προβούλομαι, ἴδε **προβέβουλα.**

προβουλόπαις, ἡ, ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 386, προβουλόπαις Ἄτης, πιθαν. = πρόβουλος παῖς Ἄτης, ἐσχηματίσθη δὲ ὡς τὸ **εὐφιλόπαις**, κατ' ἀναλογίαν τῶν λέξεων **αἰνόπαρις, κακοῖλιος**, ἴδε **κακός** ἐν τέλ.

πρόβουλος, ον, (βουλή) ὁ σκεπτόμενος ἢ συζητῶν ἐκ τῶν προτέρων ἢ ὑπὲρ ἄλλων· — ὅθεν **οἱ πρόβουλοι** ἦσαν **1)** ἔν τισιν Ἑλληνικαῖς πόλεσι (πιθανῶς ταῖς ἀριστοκρατουμέναις) διαρκής τις ἐπιτροπεία ἔργον ἔχουσα νὰ ἐξετάζῃ τὰς προτάσεις ἢ τὰ σχέδια τῶν νόμων καὶ ψηφισμάτων πρὶν ἢ ὑποβληθῶσι ταῦτα κατὰ τύπον εἰς τὴν ἐπιδοκιμασίαν τοῦ λαοῦ, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 14, 4., 4. 15, 11., 6. 8, 17, Ἀθην. Πολ. 43, 7 Blass. τοιοῦτοι ἦσαν οἱ ἐν Μεγάροις, Ἀριστοφ. Ἀχ. 755· οἱ ἐν Κερκύρᾳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1839,-41. 43-46· οὕτως ἀπαγγέλλειν δήμου .. προβούλοις Αἰσχύλ. Θήβ. 1006. **2)** κεῖται καὶ ἐπὶ τῶν δώδεκα ἀντιπροσώπων τῶν Ἰωνικῶν πολιτειῶν εἰς τὸ Πανιώνιον, Ἡρόδ. 6. 7, πρβλ. Wes. εἰς Διόδ. 15. 49· καὶ ἐπὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων τῶν συνελθόντων ὅπως συσκεφθῶσι πῶς νὰ ἀπαντήσωσι τὸν Ξέρξην, Ἡρόδ. 7. 172. **3)** ἐν Ἀθήναις τὸ πρόσκαιρον συμβούλιον τῶν δέκα τὸ κατασταθὲν πρὸς νομοθεσίαν μικρὸν πρὸ τῆς καθιδρύσεως τῆς βουλῆς τῶν 400, Ἀριστοφ. Λυσ. 421, Λυσίας 126 10, Ἀριστ. Ρητορ. 3. 18, 6· καλούμενοι **ξυγγραφεῖς** παρὰ Θουκ. 8. 67· πρβλ. Thirlwall Hist. Gr. 4, σ. 3, Grote 7, σ. 499. **4)** ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων ὑπάτων, Διον. Ἁλ. 4. 76., 5. 1, Πλούτ. 2. 292Α.

προβραχής, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **προσβραχής**, ὃ ἴδε.

προβρέχω, βρέχω πρότερον, Ἀριστ. Προβλ. 22. 11, 2· — παθ., ἀόρ. μετοχ. **προβρᾰχείς**, Ἱππ. 681. 9.

πρόβροτος, ὁ, ὁ πρότερον θνητός, ἀμφίβ. γραφ. ἐν Ἐπιγράμμ. παρὰ Διογ. Λ. 8. 45.

προβύω [ῡ], μέλλ. **-βύσω**· — πρ. λύχνον, ὡς τὸ **προμύσσω**, ὠθῶ πρὸς τὰ ἔξω τὴν θρυαλλίδα τοῦ λύχνου, «ξεφτιλίζω», Ἀριστοφ. Σφ. 249· μεταφ., προβῆσαι φορτικὸν γέλωτα: «ἀντὶ τοῦ προβαλεῖν, ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τοὺς λύχνους προβυόντων· καὶ γὰρ τούτων τὴν θρυαλλίδα ἐκ τοῦ ἔνδον εἰς τὸ ἔξω προβάλλουσι. Τίθεται ἐπὶ τῶν μηδὲν σεμνὸν ἐχόντων, ἀεὶ δὲ διὰ τοῦ γελωτοποιεῖν θηρωμένων τι» Α. Β. 59, 18.

***προβύω.** Κεῖται μὲν τὸ ῥῆμα ἐν τῷ Θησ. Στεφ. ἐκ τοῦ Πολυδεύκους καὶ ἄλλων, ἀλλὰ κατ' ἄλλην σημασίαν, οὐχὶ δὲ καθ' ἣν εὕρηται ἐν τῇ ἑξῆς φράσει τοῦ Γρηγ. Νύσσ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 44, σ. 1205· προβεβυσμένη ἀκοὴ ὑπὸ τῆς φωνῆς τῶν κηρύκων, πρότερον στουππωμένη, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

προβωθέω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **προβοηθέω.**

προβώμιος, ον, (βωμός) ὁ πρὸ βωμοῦ, ἐνώπιον βωμοῦ, σφαγαὶ Εὐρ. Ἴων 376· **προβώμια**, τά, χῶρος ἔμπροσθεν βωμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 79.

προγᾰμέω, συγκοιμῶμαι πρὸ τοῦ γάμου μετὰ τῆς νύμφης, προεγάμει .. παρεισιὼν εἰς τὸ δωμάτιον τὰς νυμφοστοληθείσας, περὶ Διονυσ. τοῦ τυράννου Συρακουσ., Στράβ. 259. — Παθ. ἐπὶ γυναικός, ὑπανδρεύομαι πρότερον, τινὶ Ἀππ. Συρ. 68.

προγᾰμιαῖος, α, ον, = τῷ ἐπομ., δῶρα προγαμιαῖα, τὰ πρὸ τοῦ γάμου δοθησόμενα, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 546, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 544.

προγάμιος, ον, (γάμος) ὁ πρὸ τοῦ γάμου, Αἰλ. π. Ζ. 9. 66. **II.** **προγάμια** (ἐξυπ. ἱερᾶ), τά, θυσία πρὸ τοῦ γάμου, ὡσαύτως **πρόγαμοι** καὶ **προτέλεια**, Πολυδ. Γ', 38.

πρόγᾰμος, ον, ὁ πρότερον νυμφευόμενος, νύμφαι Τρυφιόδ. (γραπτ. Τριφ-.) 341. **II.** ὁ πρὸ τοῦ γάμου ἢ τῆς τελετῆς τοῦ γάμου· **Πρόγαμοι** ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Μενάνδρου, ἴδε Mein ke.

προγᾰνόω, φαιδρύνω, χαροποιῶ ἐκ τῶν προτέρων, Φίλων 1. 104., 2. 416.

προγαργαλίζω γαργαλίζω (ἐμαυτὸν) πρότερον ἑτοιμάζω ἐμαυτὸν διὰ γαργάλισμα, ὥσπερ προγαργαλίζοντες οὐ γαργαλίζονται Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 7. 8.

προγαστρίδιος, α, ον, ὁ τιθέμενος πρὸ τῆς γαστρός, ὅπλισις Ἐτυμολ. Μέγ. 589. 12· — **προγαστρίδιον**, τό, ψευδὴς κοιλία ἣν ἐφόρουν ὑποκριταὶ πρὸς παράστασιν ἀνθρώπων προγαστόρων, Λουκ. π. Ὀρχ. 27, Ζεὺς Τραγ. 41· πρβλ. **προστερνίδιον.**

προγάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων προτεταμένην τὴν κοιλίαν, «κοιλαρᾶς», πιθ. γραφὴ ἐν Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 295, Στράβ. 199, Ἀ-θ. Π. παραρτ. 321, Λουκ. Νεκυομ. 11· τοὺς κάδους μὲν οὖν καλοῦσι γαυλοὺς πάντες οἱ προγάστορες Ἀντιφάνης ἐν «Χρυσίδι» παρ' Ἀθηναίῳ 500F.

προγελάω, γελῶ πρότερον, μεταφορ., ἡ ἡμέρα προγελᾷ πρὸς βαθὺν ὄρθρον, μέλλοντος ἀνίσχειν ἡλίου Φίλων 1. 603, 6.

προγένεθλος, ον, ὁ πρότερον γεννηθείς, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νόνν.

προγένειος, ον, ὁ ἔχων τὸ γένειον προτεταμένον, «προμήκης τὴν γενειάδα» (Σχόλ.), Θεόκρ. 3. 9.

προγενεστέρως, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ συγκρ. **προγενέστερος** (ἴδε **προγενής**), Δ. Βαλσ. ἐν Συντ. καν. τ. 3, σ. 516.

προγενέτωρ, ορος, ὁ, = **προγεννήτωρ**, Πέμπελος παρὰ Στοβ. 461. 3.

προγενής, ές, ὁ πρότερον γεννηθείς, πανάρχαιος, θεοὶ Σοφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀντ. 938· πρβλ. **μεταγενής**.—Συγκρ. **προγενέστερος, α, ον**, γεννηθεὶς πρότερον, ἀρχαιότερος, πρεσβύτερος, Ἰλ. Β. 555, Ὀδ. Β. 29, κτλ., γενεῇ π. Ἰλ. Ι. 161· τινος Ψ. 789· οἱ προγενεῖς, οἱ ὑπάρξαντες πρὸ ἡμῶν, προγενέστεροι, παλαιότεροι ἄνθρωποι, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 9, 23, περὶ Ψυχ. 1. 2, 2, π. Ζ. Μορ. 1. 1, 44.—ὑπερθ. **προγενέστατος**, πρεσβύτατος, ὁ πρῶτος πάντων γεννηθείς, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 110, Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 5, 15.

προγεννάω, γεννῶ πρότερον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 20, 3, Κλήμ. Ἀλ. 769.

προγεννήτειρα, ἡ, ἡ προγεννήσασα, ἡ πρόγονος ἢ μήτηρ, Λυκόφρ. 183.

προγεννήτωρ, ορος, ὁ, ἐν τῷ πληθ. **προγεννήτορες**, πρόγονοι, Εὐρ. Ἱππ. 1380.

προγευμᾰτίζω, γευματίζω πρότερον, γεύομαι πρότερον, ἰσχυροῦ χυμοῦ Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 10, 5.

προγεύομαι, μέσ., γεύομαι, δοκιμάζω πρότερον, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 11, 3, Πλούτ. 2. 49Ε, κτλ.

προγεύστης, ου, ὁ, ὁ γευόμενος πρότερον τὰ φαγητά, ὁ γευόμενος χάριν δοκιμῆς, Πλούτ. 2. 990Α, Ἀθήν. 171Β θηλ. **-γευστρίς, ίδος**, Φίλων 1. 170, 603.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 433.

προγεωμετρέω, μετρῶ τὴν γῆν πρότερον, Εὐδόξιος ἐν Mai. Coll. Vat. 1. 167.

προγηθέω, χαίρω πρότερον, Φίλων 1. 602.

προγηράσκω (πρβλ. **γηράσκω**), γηράσκω πρότερον, τοῦ χρόνου Ἱππ. π. Ἀέρ. 284. **2)** γηράσκω προώρως, Λουκ. Ρητ. διδάσκ. 10, πρβλ. Τίμ. 20, Κλήμ. Ἀλ. 228.

πρόγηρος, ον, (γῆρας) προώρως γέρων, Πολυδ. Β', 13.

προγίγνομαι, παρ' Ἴωσι καὶ τοῖς μεταγεν. **-γίνομαι** [ῑ]·—μέλλ. **-γενήσομαι**· ἀόρ. **προὐγενόμην**· πρκμ. **προγέγονα** καὶ **-γεγένημαι**· ἀποθ. Παραγίγνομαι, ἐμφανίζομαι, οἱ δὲ τάχα προγένοντο, Ἰλ. Σ. 525, Ὕμν. Ὁμ. 6. 7· ἄμυδις προγένοντο Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 345· ἐπανέρχομαι, εἴσω πρ. Ὀππ. Ἀλ. 2. 103 κόπρον ἔπι πρ., ἐπὶ τὴν ἔπαυλιν, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 178. **II.** γεννῶμαι πρότερον, ὑπάρχω προηγουμένως, ἤν..προγεγονότες ἔωσι πρὶν ..Ἡρόδ. 7. 3· οἱ προγεγονότες θεοὶ ὁ αὐτ. 2. 146· οἱ πρ. ἄνθρωποι, οἱ προγενέστεροι, Ξεν. Ἀπομν. 4. 8, 10· οἱ προγεγενημένοι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 7, 24, κτλ.· οἱ προγενόμενοι, οἱ πρότερον ὑπάρξαντες, Πολύβ. 10. 17, 12. **2)** ἐπὶ συμβεβηκότων καὶ τῶν τοιούτων, ταὐτά μοι προὐγεγόνει Πλάτ. Συμπ. 219Ε· τὰ προγεγενημένα, τὰ γενόμενα πρότερον, πράγματα παλαιά, Θουκ. 1.20, κτλ.· τὰ προγεγονότα Ἱππ. 36. 4, κτλ.· προγεγενημένοι πόλεμοι, καιροὶ Θουκ. 1. 1, Ψήφισμα παρὰ Δημ. 255. 22· οἱ προγεγονότες ἡμῖν ἔμπροσθεν λόγοι Πλάτ. Νόμ. 699Ε·—προγίγνεται τί τινος, συμβαίνει πρὸ ἑτέρου, Τίμ. Λοκ. 97Α, Πλάτ. Φίληβ. 39D.

προγιγνώσκω, Ἰων. καὶ μεταγεν. **-γινώσκω**· μέλλ. **γνώσομαι**· Ἐπικ. ἀόρ. ἀπαρ. **προγνώμεναι** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 258.

Ὡς καὶ νῦν, γνωρίζω, καταλαμβάνω ἐκ τῶν προτέρων, τι Ὕμν. Ὁμ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἱππ. π. Ἀέρ. 281, Πλάτ., κλπ.· ἀπολ., Εὐρ. Ἱππ. 1072· πρ. ὅτι.. Ξεν. Ἱππαρχ. 8. 12. **2)** προγνωρίζω, προαισθάνομαι, πρ. χειμῶνα αἱ μέλιτται Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 57. **3)** γνωρίζω ἀπὸ πολλοῦ τινα καλῶς, ὃν προέγνω, τοῦ ὁποίου τὸν χαρακτῆρα ἐγνώρισε καλῶς ἀπὸ πολλοῦ, Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ια', 2, κτλ. **II.** κρίνω ἐκ τῶν προτέρων, πρ. ἐς τὸ μέλλον καλὸν Θουκ. 2. 64· προνοῶ, τι Ξεν. Κύρ. 2. 4, 11·—Παθ., προεγνωσμένος ἀδικεῖν, κριθεὶς ἐκ τῶν προτέρων ὅτι κακῶς ἔπραξε, Δημ. 861. 23.

προγλῡκαίνω, γλυκαίνω πρότερον, Γαλην.

προγλωσσεύω, ὁμιλῶ ἀθρόως, ἀμέτρως πρὶν σκεφθῶ, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 473, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **λαβρεύεται**.

προγλωσσίς, -ίδος, τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον ἄκρον τῆς γλώσσης, Πολυδ. Β', 105.

πρόγλωσσος, ον, προπετὴς τὴν γλῶσσαν, φλύαρος, λάλος, λοίδορος, Κλήμ. Ἀλ. 660, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἐπεσβόλος**, κλπ.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Α', σ. 296.

προγνωρίζω, γνωρίζω ἢ ἐννοῶ πρότερον, Ἀριστ. Τοπ. 6. 4, 5.

πρόγνωσις, ἡ, τὸ γινώσκειν τι πρότερον, ἐκ τῶν προτέρων, Πλούτ. 2. 399D, 982C, Λουκ. Ἀλέξ 8, κτλ.· ἐν τῇ ἰατρικῇ, πρόγνωσις, ἐκ τῶν προτέρων σχηματιζομένη κρίσις περὶ τῆς νόσου, προδιάγνωσις, Ἀνθ. Π. 11. 382, ἴδε Föes Hipp., καὶ πρβλ. Γαλην 8. 692.

προγνώστης, ου, ὁ, ὁ γινώσκων ἐκ τῶν προτέρων, προγνωρίζων, Κλήμ. Ρώμ. 2, 9, Τατιαν. 849Β, κλπ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 433,

προγνωστικός, ή, όν, ὁ προγνωρίζων, προαισθανόμενος, μόριον ψυχῆς Πλούτ. 2. 433Α· μετὰ γεν., πρ. τῆς κινήσεως τῶν νοσημάτων Γαλην.·—τὸ προγνωστικόν, σημεῖον συντελοῦν εἰς γνῶσιν ἢ εἰκασίαν τοῦ μέλλοντος, Γεωπ. 1. 2· **προγνωστικά**, τά, ὄνομα πραγματείας τινὸς τοῦ Ἱππ.· πρβλ. **πρόγνωσις**.—Ἐπίρρ. **προγνωστικῶς**, διὰ προγνώσεως, Ὠριγέν. 776C, Ἀθαν. Π, 732Β.

προγονικός, ή, όν, ὁ εἰς τοὺς προγόνους ἀνήκων, Πολύβ. 3. 64, 2., 13. 6, 3, κτλ.

πρόγονος, ον, (γίγνομαι, γέγονα) ὁ πρότερον γεννηθείς, ὁ πρωΐμως γεννηθείς, ἴδε ἐν λεξ. **μέτασσαι**· ὁ πρῶτος γεννηθείς, πρωτότοκος, Ἑλλ. Ἐπιγρ. *941. **II.** προπάτωρ, πρόγονος, Ἡρόδ. 4. 127, Πινδ. Ο. 6. 99· πατρός σου πρ. πατὴρ Εὐρ. Ἴων 267, πρβλ. Ἑλ. 15, Πλάτ. Συμπ. 186Ε, Εὐθύφρων 11Β· συχν. ἐν τῷ πληθ., Ἡρόδ. 7. 150, Πινδ. Π. 9. 183, Αἰσχύλ. Πέρσ. 405, κτλ.· οἱ ἄνωθεν πρ. Πλάτ. Μενέξ. 236Ε· οἱ πάλαι πρ. Πλάτ. Ἐπιστ. 359D· ἐκ προγόνων, Λατ. antiquitus, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 173D·—ὡσαύτως ἐπὶ θεῶν, οἵτινές εἰσιν οἱ ἀρχηγέται γενεᾶς, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 271, Ἰσοκρ. 191D, κτλ.· Ζεῦ πρόγονε Εὐρ. Ὀρ. 1242· θεοὶ πρόγονοι Πλάτ. Εὐθύδ. 302D·—ὡσαύτως ὡς θηλ., πρ. γυνὴ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 533, πρβλ. 44·—μεταφορ., οἱ πρόγονοι, οἱ ἱδρυταὶ ἢ θεμελιωταὶ σχολῆς τινος, Λουκ. Ἑρμότ. 15. Φιλόστρ. 333·—ἰὼ πόνοι πρόγονοι πόνων Σοφ. Αἴ. 1197 (Δινδ. ἰὼ πόνοι πρόπονοι), ἔνθα ἴδε σημ. Jebb.

πρόγονος, ὁ, (γονή) τέκνον ἐκ προτέρου γάμου, κοινῶς «προγονός», Λατ. privignus, Εὐρ. Ἴων 1329, Διον. Ἀλ. π. Ἰσοκρ. 18, Λουκ. π. Διαβολ. 26, Συλλ. Ἐπιγρ. 4040. IV. V. **II.** ὡς θηλ., θυγάτηρ ἐκ προτέρου γάμου, «προγονή», Ἰσαΐ. Ὑπὲρ Εὐφιλήτου § 5, Στράττις ἐν Ἀδήλ. 16· λαβεῖν γυναῖκα τὴν Σύλλα πρόγονον Αἰμιλίαν Πλουτ. Πομπ. 9, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ (τ. 4, σ. 362) :—ὡσαύτως προγόνη ἐν Ἀντιγράφοις τοῦ Φίλωνος 2. 303.

πρόγραμμα, τό, δημοσία προκήρυξις ἢ γραπτὴ διάταξις, δημοσία γνωστοποίησις ἔγγραφος, πρόγραμμα, Δημ. 772. 15, Πλουτ. Γάλβ. 5, Λουκ. Ἑρμότ. 11, κτλ.· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 249.

προγραμμός, ὁ, = **πρόγραμμα**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 55, ἴδε Ἀμμών. 140.

προγρᾰφή, ἡ, δημοσία γνωστοποίησις, εἴδησις, Ξεν. Ἱππαρχ. 4, 9· πραίτωρος ἀπόφασις γραπτή, Πολύβ. 26. 5, 2, Δίων Κ. 47. 13· ἐκ προγραφῆς, κατὰ διαταγὴν γραπτήν, ὁ αὐτ. 56. 25·—μάλιστα δημοσία πώλησις δημευθείσης περιουσίας, δημοπρασία, δήμευσις, Λατ. proscriptio, Στράβ. 249· ἐπὶ θανάτῳ προγραφαί, καταδίκη εἰς θάνατον, ἐπικήρυξις θανάτου, Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 2. **II.** πρόγραμμα, Διόδ. 12. 36.

προγράφω [ᾰ], μέλλ. **-ψω**, γράφω πρότερον, προηγουμένως, τὰς αἰτίας προέγραψα πρῶτον Θουκ. 1. 23· γράφω πρότερον ἢ ἀνωτέρω, Ἐπιστ. πρ. Ἐφεσ. γ', 3· ὁ προγεγραμμένος ἀριθμός, ὁ ἀνωτέρω μνημονευόμενος, Πλούτ. 2. 1018C. **2)** γράφω ὡς ἀντίγραφον, Πολυδ. Δ', 18. **II.** προγράφω τι ἐν πινακίοις, γνωστοποιῶ τι εἰς τὸ δημόσιον γράφων αὐτὸ ἐν πινακίοις, Ἀριστοφ. Ὄρν. 450· πρ. κρίσιν ἢ δίκην τινί, γνωστοποιῶ περὶ δίκης, Δημ. 1151 ἐν τέλ., Πλουτ. Κάμιλλ. 11·—διορίζω ἢ καλῶ διὰ δημοσίας γνωστοποιήσεως, ἐκκλησίαν Αἰσχίν. 35 ἐν τέλ., 36, 4· χορηγοὺς πρ., διορίζω χορηγούς, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 32, 1· στρατιᾶς κατάλογον Πλουτ. Κάμιλλ. 39· καὶ ἐν τῷ παθ., φρουρᾶς προγραφείσης Δημ. 1257. 5· πρ. πότε δεῖ δικάζειν Ἀριστ. Ἀποσπ. 378· πρ. ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν αὐτόθι 394, πρβλ. 429·—οὕτως ἴσως, οἷς κατ' ὀφθαλμοὺς.. Χριστὸς προεγράφη, ἐκηρύχθη ἢ δημοσίᾳ ἐξετέθη, Ἐπιστ. πρ. Γαλ. γ', 1. **2)** προκηρύττω δημοπρασίαν, παρὰ τῇ ἀρχῇ Θεόφρ. παρὰ Στοβ. 280. 50, πρβλ. Πλούτ. 2. 205C·—πωλῶ ἐν δημοπρασίᾳ, ἐν τῷ πραιτωρίῳ τὰ κτήματα Δίων Κ. 51. 4. **3)** = Λατ. proscribere, φυγάδα πρ. τινὰ Πολύβ. 32. 21, 12· οἱ προγεγραμμένοι, οἱ προγραφέντες, εἰς θάνατον καταδικασθέντες, αὐτόθι 22. 1· οἱ προγραφέντες Δίων Κ. 47. 13· προγραφεὶς ἐπὶ θανάτῳ Πλουτ. Βροῦτ. 27·—οὕτω πιθ., οἱ προγεγρ. εἰς τοῦτο τὸ κρῖμα, ἐκεῖνοι ὧν τὰ ὀνόματα εἶναι γεγραμμένα ὡς ἀνθρώπων ὡρισμένων εἰς κατάκρισιν, Ἐπιστ. Ἰούδ. δ'. **III.** γράφω ὄνομά τι ἐπὶ κεφαλῆς καταλόγου, πρ. τινὰ ἐπὶ τῶν ψηφισμάτων Πλουτ. Δημήτρ. 10· πρ. τινὰ τῆς βουλῆς, ἐπὶ τοῦ τιμητοῦ, ὀνομάζω ἢ διορίζω τινὰ princeps senatus, ὁ αὐτ. ἐν Αἰμιλ. 38, Φλαμιν. 18· οὕτως ἐν τῷ παθ., προγράφεσθαι τοῦ συνεδρίου ὁ αὐτ. 2. 318C, ἔνθα ἴδε Wyttenb.—Πρβλ. Κόβητον ἐν Var. Lect. σ. 352.

προγυμνάζω, ὡς καὶ νῦν, γυμνάζω ἢ ἀσκῶ προηγουμένως, χέρα Σοφ. Ἀποσπ. 450· ἑαυτὸν ἐς ἄλλον βίον Λουκ. Ἑρμότ. 78· ἰδίως, προγυμνάζω τινὰ εἰς τὴν ῥητορικήν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 26, 13, κτλ.—Παθ., ἐπὶ λόγων, οἱ προγυμνασθέντες λόγοι, οἱ προπαρασκευασθέντες, Ἑρμογέν. περὶ Εὑρέσ. 4. σ. 214.

προγυμνασία, ἡ, προηγουμένη γύμνασις, ἄσκησις, Ἰάμβλ. παρὰ Στοβ. 471. 51, Κλήμ. Ἀλ. 415.

προγύμνασμα, τό, προπαρασκευαστικὸν γύμνασμα, πολέμου, πρὸς πόλεμον, Ἀθήν. 631Α· ὡσαύτως ἐν τῇ ῥητορικῇ, Ἀριστ. Ρητορ. πρ. Ἀλ. 29, 4, πρβλ. Ernesti Lex. Rhet.

προγυμναστέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **προγυμνάζω**, δεῖ προγυμνάζειν, τὴν ψυχὴν Κλήμ. Ἀλ. 874.

προγυμναστής, οῦ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ προγυμνάζων, Ὑπερείδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σ. 24 Teubner, Ἀρρ Ἐπίκτ 3. 20, 9., 4. 4, 31· ὡσαύτως, ζυγὸς γυμναζόμενος μετὰ τοῦ κυρίου αὐτοῦ, πρβλ. Seneca Epist. 83. 3.

προγυμνόω, γυμνόω πρότερον, Τζέτζ. Ἀλληγ. Ἰλ. Π. 7.

προδαῆναι, ἀπαρ. παθ. ἀορ. (μετὰ σημασ. ἐνεργητ.) ἐκ τοῦ *δάω, προγνωρίζω, γινώσκω ἐκ τῶν προτέρων, προίδων ἢ προδαείς Ὀδ. Δ. 396· ἀπαρ., Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 106. — Ὁ Ἡσύχ. μνείαν ποιεῖται τοῦ ἐνεργ., **προδῆδαεν** καὶ ἑρμηνεύει: «**προμεμάθηκεν**».

προδακρύω, δακρύω πρότερον, Θεόδ. Πράδρ. σ. 45 Elberl.

προδᾰνείζω, δανείζω πρότερον ἢ πρῶτος, Δίων Κ. 51. 17, Ἐπιγραφὴ ἐν Newton's Halicarn.· — προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν Λουκ. περὶ Θυσιῶν 3· — Παθ., ὁ εἰς τὴν γένεσιν προδανεισθεὶς χρόνος Πλουτ. Περικλ. 13.

προδανεισμοί, οἱ, δανεισμοὶ πρότερον γινόμενοι, Ἐπιγρ. Μυλάσων, CIG 2700e (=Add. 2717d).

προδᾰνεισμός, ὁ, τὸ προδανείζειν, προηγούμενον δάνειον, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2717b.

προδᾰνειστής, οῦ, ὁ, ὁ πρῶτος δανειστής, πρότερον δανείσας, Ἐπιγραφ. ἐν Newton's Halicarn.· — ἀλλὰ κατὰ τὰ Α. Β. σ. 192, 26: «προδανειστής· ὁ ἀντὶ τοῦ δανειζομένου γραφόμενος τὴν ὁμολογίαν».

προδᾰπᾰ́ω, δαπανῶ ἐκ τῶν προτέρων, Λουκ. Ἀποκηρυττόμ. 11.

πρόδειγμα, τό, παράστασις, τὴν ἐν τύπῳ θυσίαν πρόδειγμα τοῦ σταυρωθέντος Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 106Α.

προδείδω, μέλλ. **-σω**, =**προδειμαίνω**, οὔτε γάρ θρασὺς οὔτ' οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ Σοφ. Ο. Τ. 90.

προδείελος, **ον**, πρὸ τῆς ἑσπέρας, πρ. ἔστιχεν Θεόκρ. 25. 223.

προδείκνῡμι καὶ **-ῠ́ω** Ἡρόδ. 1. 209., 7. 37· μέλλ. **-δείξω**, Ἰων. **-δέξω**. Δεικνύω ὡς παράδειγμα, προδέξαντες σχῆμα, οἷόν τι ἔμελλε εὐπρεπέστατον φανέεσθαι ἔχουσα Ἡρόδ. 1. 60· τὸν ζωστῆρα προδέξας, δείξας τὴν χρῆσιν τοῦ ζωστῆρος, ὁ αὐτ. 4. 10. **2)** ἀπολ., δεικνύω προηγουμένως, προεξηγοῦμαι, Αἰσχύλ. Πρ. 779, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 624. **II.** δεικνύω προηγουμένως τί μέλλει νὰ συμβῇ, πάντα τὰ ἐπιφερόμενα Ἡρόδ. 1. 209· τοῖς Ἕλλησι τὴν ἔκλειψιν ὁ αὐτ. 6. 27, κτλ. — μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ποιῶ ἐκ τῶν προτέρων γνωστὸν ὅτι.., Θουκ. 3. 47· πρ. ὅτι.., Πλουτ. Φωκ. 28. **III.** σκήπτρῳ προδεικνύς (ἔξυπ. τὴν ὁδὸν) εὑρίσκων τὴν ὁδὸν προψηλαφῶν διὰ τῆς ῥάβδου τὸ ἔδαφος, ἐπὶ τυφλοῦ, Σοφ. Ο. Τ. 456 (τὸ τοῦ Σενέκα baculo senili iter praetentare)· τὸ τέξον ἐντεταμένον ἡ ἀριστερὰ προδείκνυσι, κρατεῖ πρὸ αὐτοῦ, Λουκ. Ἡρακλ. 1· θαλλῷ προδειχθέντι ἀκολουθεῖν ὥσπερ τὰ πρόβατα ὁ αὐτ. ἐν Ἑρμοτ. 68· πρ. ἐλεάσματα Θεμίστ. 271C· πρ. χρεῶν ἀποκοπὰς ὁ αὐτ. **2)** ὡς τεχνικὸς ὅρος ἐπὶ πυκτῶν, χεροὶ προδεικνύς, προβάλλων τὰς πυγμάς, κινῶν αὐτὰς ὡς μέλλων νὰ κτυπήσῃ, ὡς τὸ Λατ. praeludere, Θεόκρ. 22. 102· — ὡσαύτως ἐν πολέμῳ, κάμνω ἐπίδειξιν, λαμβάνω τὴν στάσιν τοῦ προσβάλλοντος, Ξεν. Ἱππαρχ. 8. 24· πρ. τινὰς ἐπίβολάς Πολύβ. 2. 66, 2· — οὕτως ἐπὶ τῆς σηπίας, πρ. εἰς τὸ πρόσθεν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 20.

προδείκτης, **ου**, ὁ, παντόμιμος, ὑποκριτὴς θεάτρου, Διοδ. Ἐκλογ. 606. 66.

προδειμαίνω, φοβοῦμαι ἐκ τῶν προτέρων, τι Ἡρόδ. 7. 50, 1, Λυκόφρ. 276.

προδεινόω, καθιστῶ δεινὸν ἐκ τῶν προτέρων, τὸν λόγον Ρήτορες (Walz) 6. 124.

προδειπνέω, δειπνῶ πρότερον, Πλούτ. 2. 226E.

πρόδειπνον, τό, =**περίδειπνον** (εἰ μὴ οὕτως ἀναγνωστέον), Ἀθήν. 406E.

προδέκτωρ, **ορος**, ὁ, Ἰων. ἀντὶ **προδέκτωρ**, ὁ προηγουμένως δεικνύων, Ἡρόδ. 7. 37.

προδεξιόομαι, ἀποθ., δεξιοῦμαι πρότερον, τινα Ἡλιόδ. 10. 2, πιθ. γραφ. ἀντὶ **προσδεξ-**.

προδέρκομαι, ἀποθ., προβλέπω, μόρον Αἰσχύλ. Πρ. 248.

***προδεσμέω**, Μ. Ἀτταλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Α', σ. 20, ἔνθα ἡ μετοχὴ **προδεδεσμημένων** καλῶς κεῖται κατὰ τὴν ἔννοιαν καὶ ὡς ἀπαιτεῖ ἡ συνέχεια τοῦ λόγου. Ἄλλος δὲ λόγος, ἂν τὸ ἐν τῷ Θησ. Στεφ. κείμενον παράδειγμα τοῦ ῥήμ. **προδεσμέω** ἐκ τοῦ Ἀριστοφάνους Σχολιαστοῦ θεωρητέον ὕποπτον καὶ διορθωτέον εἰς **προσδεσμέω**, ὡς ἠθέλησαν οἱ ἐκδόται. Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

προδηλοποιέω, δῆλον ποιῶ τι ἐκ τῶν προτέρων ἢ πρότερον, Γρηγέντ. ἐν Bibl. Patrum τ. 12, σ. 201.

πρόδηλος, **ον**, ὁ ἐκ τῶν προτέρων δῆλος, φανερός, Ἱππ. π. Ἀρθρ. 797. Κύρ. Ὀρ. 190, Πλάτ. Φαίδρ. 238B· οἱ πρ. φόβοι Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 8. 15· τοῦ μὲν ὄντος προδήλου, τοῦ δὲ ἀγνοουμένου Ἰσοκρ. 123B· εἰ μὲν ἦν πρόδηλα τὰ μέλλοντα Δημ. 293. 25· — πρόδηλον ἦδη ἦν, ὅτι.., Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 9· οὕτω, προδηλα γάρ [ἐστι], ὅτι.. μέλλουσι Ἡρόδ. 9. 17, πρβλ. Ξεν. Ἱππ. 3, 3· — ἐκ προδήλου, ἐκ τόπου καταφανοῦς, ἐμφανοῦς, Σοφ. Ἠλ. 1429. Ἐπίρρ. **-λως** Αἰσχίν. 26. 9· πρ. θανεῖν Σοφ. Αἴ. 1311.

προδηλόω, δηλῶ, φανερώνω, ἐκ τῶν προτέρων, δηλῶ σαφῶς, Θουκ. 6. 34, Πλουτ. Πομπ. 32. — Παθ., Πολύβ. 10. 46, 10, κτλ.

προδήλωσις, ἡ, δήλωσις ἐκ τῶν προτέρων, πρόγνωσις, Πλούτ. 2. 398D· τοὺς πολεμίους τῇ προδηλώσει προεκφοβοῦντες ὁ αὐτ. ἐν Μαρίῳ 19.

προδηλωτικός, **ή**, **όν**, ὁ κατάλληλος πρὸς τὴν ἐκ τῶν προτέρων δήλωσιν, ἐπιστήμη προδηλωτικὴ πράξεως Πλάτ. Ὅροι 414B.

προδημᾰγωγέω, πλημμελῶ γρ. ἀντὶ **προσδ-**, ὃ ἴδε.

προδημεύω, δημεύω πρότερον, Ζωναρ. τ. 2, σ. 182.

προδημιουργέω, δημιουργῶ πρότερον, παρὰ τῷ Creuzer εἰς Πλωτῖν. 411.

προδιαβαίνω, μέλλ. **-βήσομαι**, διαβαίνω πρὸ τῶν ἄλλων, τάφρον, ποταμὸν Ξεν. Ἱππ. 8. 3, Πλούτ. 2. 968E· ἀπολ., Δίων Κ. 41. 47, κτλ.

προδιαβάλλω, διαβάλλω τινὰ ἐκ τῶν προτέρων, προπαρασκευάζω κακὴν γνώμην ἐναντίον τινός, τινα Θουκ. 6. 75, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 8. — Παθ. ἐν τῇ μετοχ. πρκμ., ἄνθρωπον προδιαβεβλημένον Ἀριστ. Ρητ. 3. 17, 15.

προδιαβεβαιόω, διαβεβαιῶ πρότερον, Νικομ. Ἀριθμ. σ. 70.

προδιαβιβάζω, διαβιβάζω πρότερον, Γαλην. τ. 4. σ. 515.

προδιαβολή, ἡ, διαβολὴ γενομένη πρότερον, Ἀψίν. ἐν Speng rhet. gr. τ. 1, σ. 348, 17., 351, 17.

προδιαβρέχω, **διαβρέχω πρότερον**, **Γαλην. τ. 6, σ. 315, 328, 343**, κτλ.

προδιαγιγνώσκω, μέλλ. **-γνώσομαι**, διαγινώσκω πρότερον, ἐκ τῶν προτέρων, Θουκ. 1. 78. **II.** κάμνω προηγουμένην ἀπόφασιν, ὁ αὐτ. 5. 38· μηδὲν πρ., μηδὲν προκρίνειν, κρίνειν ἐκ τῶν προτέρων, Δίων Κ. 52. 31, πρβλ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 5. 3.

προδιάγνωσις, ἡ, διάγνωσις ἀκριβὴς ἐκ τῶν προτέρων, Ἱππ. 369. 4.

προδιαγόρευσις, ἡ, τὸ προδιαγορεύειν, Ἱππ. Ἀφ. 1245.

προδιαγορεύω, διηγοῦμαι ἐκ τῶν προτέρων ἀκριβῶς, Ἰω. Χρυσ.

προδιαγράφω, διαγράφω ἐκ τῶν προτέρων ἀκριβῶς, Ἀριστοτ. 1. 26.

προδιαγωγή, ἡ, τὸ προηγουμένως διέρχεσθαι διὰ μέσου, δι' ἀργίλου Πλούτ. 2. 913C.

προδιαγωνίζομαι, ἀποθ., διαγωνίζομαι, διαμάχομαι ἐκ τῶν προτέρων, Διοδ. Ἐκλογ. 518. 14.

προδιαδίδωμι, διαδίδω προηγουμένως, φήμην κατά τινος Πολύβ. 40. 4, 2.

προδιαζεύγνυμι· ἐν τῇ γραμμ., προδιεζευγμένον σχῆμα (καλούμενον καὶ Ἀλκμανικὸν) σχῆμα λόγου οὗ ἐποιήσατο χρῆσιν ὁ Ἀλκμάν, καθ' ὃ ῥῆμα ἔχον δύο ὑποκείμενα συνάπτεται κατὰ πληθ. ἀριθμὸν μετὰ τοῦ πρώτου, ἐγὼ ἦλθομεν καὶ σύ Σχόλ. εἰς Ὀδ. Κ. 513· πρβλ. Jelf. Gr. Gr. § 393. 5.

προδιαζωγραφέω, διαζωγραφέω πρότερον, Γρηγ. Ἀκραγ. σ. 801, ἔκδ. Mi.

προδιαθερμαίνω, θερμαίνω ἐντελῶς πρότερον, Γαλην. τ. 7, σ. 77.

προδιάθεσις, **εως**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 100.

προδιαθρυλέω, διαθρυλῶ πρότερον, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 168, 18, ἔκδ. Λ.

προδιαιρέω, διαιρῶ ἐκ τῶν προτέρων, Θεόδ. Στουδ. 460D; — παρ' Ἰσοκρ. 294C, διορθοῦται νῦν **προελέσθαι**. — Ρημ. ἐπίθ. **προδιαιρετέον**, Ὀλυμπιόδ. εἰς Πλάτ. Φίληβ. 266 ἐν τέλει.

προδιαιτάω, διὰ διαίτης παρασκευάζω, τινὰ Γαλην. τ. 10, σ. 500.

προδιαίτησις, ἡ, ἡ διὰ διαίτης προπαρασκευή, Λουκ. Νεκυομαντ. 7.

προδιακαθαίρομαι, διακαθαίρομαι πρότερον, Σωρ. Ἐφ., ἔκδ. Erm. σ. 59.

προδιακαίω, διακαίω προηγουμένως, Γαλην. τ. 13, σ. 617.

προδιακατέχω, διακατέχω πρότερον, Σωρ. Ἐφ., ἔκδ. Erm. σ. 163.

προδιάκειμαι, Παθ., διάκειμαι ἐκ τῶν προτέρων, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 21, 14.

προδιακενόω, διακενῶ πρότερον, Ρούφ. Ἐφ., ἔκδ. Ruelle, σ. 330.

προδιακεντέω, διακεντῶ πρότερον, Ρούφ. Ἐφ. ἔκδ. Ruelle, σ. 330.

προδιακίνέω, διακινῶ πρότερον, προδιακινήσας καὶ παραθαρρύνας τινὰς τῶν ἀμεινόνων Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 5, 2.

προδιακίνησις, ἡ, προηγηθεῖσα διακίνησις, Σωρ. Ἐφ., ἔκδ. Erm. σ. 163.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προδιᾰκονέομαι, ἀποθ., διακονῶ, ὑπηρετῶ πρότερον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 3, 4.

προδιακόπτω, διακόπτω πρότερον, Φωτ. ἐπιστ. οα', ἔκδ. Ἰω. Βαλ. σ. 397.

προδιακρίνω, διακρίνω πρότερον, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 68· Βεκκῆρ. **προδιευκρινέω**.

προδιακωδωνίζω, διακωδωνίζω προηγουμένως, Ἰσίδ. Θεσσαλ. σ. 20, ἔκδ. Mi.

προδιαλαμβάνω, καταλαμβάνω πρότερον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 2, 1. **II.** κρίνω καὶ ἀποφασίζω ἐκ τῶν προτέρων, περί τινος, ὑπέρ τινος Πολύϐ. 9. 31, 2., 27. 7, 3· πρ. ὅτι.. ὁ αὐτ. 11. 1, 3· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., 5. 29, 4. **2)** περιγράφω, πραγματεύομαι πρότερον, Κλήμ. Ἀλ. 325.

προδιαλάμπω, διαλάμπω, πρωτήτερα, Ἰσίδ. Θεσσαλ. σ. 104, ἔκδ. Mi.

προδιαλέγω, συζητῶ πρότερον, Νικομ. Ἀριθμ. σ. 70. **II.** Μέσ., μετὰ παθ. ἀορ. διαλέγομαι, ὁμιλῶ ἢ συζητῶ ἐκ τῶν πρατέρων, περί τινος Ἰσοκρ. 233E· τινί, μετά τινος, Διον. Ἀλ. 3. 71, Διόδ. 20. 7· ἀπολ., μικρὰ πάνυ προδιαλεχθεὶς Ἰσοκρ. 274E.

προδιάλεξις, ἡ προτέρα, προηγουμένη συνδιάλεξις, Γλωσσ.

προδιαληπτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ διαλάϐῃ, νὰ ἑρμηνεύσῃ πρότερον, Ἐκκλ.

προδιαλογίζομαι, διαλογίζομαι, ἐξετάζω καλῶς πρότερον, Χρύσιππ. παρὰ Γαλην. 5. 150.

προδιαλῡ́ω, διολύω πρότερον, τὴν τάξιν Πολύϐ. 11. 16, 2· τὴν γῆν Πλούτ. 2. 640E.—Παθ., Ἀριστ. Προϐλ. 23, 28.

προδιαμαρτύρομαι [ῡ̆], ἀποθ., διαμαρτύρομαι, καλῶ εἰς μαρτυρίαν πρότερον, τινάς Πολύϐ. 26. 3, 6.

προδιαμορφόω, διαμορφώνω πρότερον, Βασίλ. Μέγ. τ. 3, σ. 26Δ.· **προδιαμόρφωσις**, ἐως, ἡ, Νικηφ. Βλεμμ. σ. 41.

προδιαναπαύω, διαναπαύω πρότερον, Προκόπ. ἐν Maï Auct. Class τ. 6, σ. 36.

προδιανίστημι, διανίστημι πρότερον, Νικηφ. Χοῦμν. ἐν Ἀνεκδ. Boiss. τ. 2, σ. 25.

προδιανοέομαι, ἀποθετ., διανοοῦμαι, σκέπτομαι περὶ τινος πρότερον, προδιαλογίζομαι, Χαιρώνδας παρὰ Στοϐ. 291. 10, Ἀριστ. Μ. Ἠθικ. 1. 16, 1, Πλούτ. 2. 942A.

προδιανοίγω, διανοίγω πρότερον, Μεθόδ. 404, Ἀθανάσ. τ. 1, σελ. 815.

προδιαντλέομαι, Παθ., ἐξαντλοῦμαι πρότερον, προηγουμένως, μεταφορ., πολὺς λόγος προδιήντληται Ἀθήν. 185A.

προδιανυκτερεύω, διανυκτερεύω πρότερον, Κλήμ. Ἀλ. 408.

προδιᾰνύω, διανύω προηγουμένως· παθ. **προδιήνυστο** Δίων Κ. 79. 8· τούτων ἡμῖν προδιηνυσμένων, πεπραγματευμένων πρότερον, Κλήμ. Ἀλ. 901.

προδιαπέμπομαι, μέσ., πέμπω ἐμπρὸς ὡς ἀγγελιαφόρον, Πολύϐ. 8. 20, 3.

προδιαπίπτω, διαπίπτω, πίπτω διὰ μέσου ἢ ἀποτυγχάνω πρότερον, Στοϐ. Ἐκλογ. 2. 234.

προδιαπλάσσομαι, Παθητ., διαπλάσσομαι ἐκ τῶν προτέρων, Φίλων 2. 146.

προδιαπλέω, διαπλέω πρότερος, ἐς τὴν ἤπειρον ἐπ' αὐτὸν προδιαπλεῦσαι Δίων Κ. 47. 33.

προδιαπονέομαι, Παθ., καλῶς ἐξασκοῦμαι, κοπιάζω πρότερον, ἐπὶ κυνῶν, Πολυϐ. Ε', 51.

προδιαπορέομαι, Παθ., προεξετάζομαι πρότερον, Ἀπολλ. π. Συντ. 228.

προδιαπράττω, ἐκτελῶ πρότερον, Ἐκκλ.

προδιαρθρόω, προδιαμελίζω, προδιασαφηνίζω, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 96., 11. 18.

προδιαριθμέομαι, Παθ., ἀριθμοῦμαι πρότερον, Ἀπολλώνιος Κιτιεὺς σ. 9 ἔκδ. Dietz.

προδιαρπάζω, διαρπάζω πρότερον, Δίων Κ. 37. 14, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 18, 8.

προδιασᾰλεύω, διασαλεύω προηγουμένως, Ὀρειϐάσ. 288 Matth.

προδιασκᾰλπίζω, διασαλπίζω προηγουμένως, Ἰσίδ. Θεσσ. σ. 101, ἔκδ. Mi.

προδιασᾰφέομαι, Παθ., διασαφηνίζομαι, κοινολογοῦμαι πρότερον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 5, 3.

προδιασείω, διασείω πρότερον, Δαμάσκιος π. Πρώτων ἀρχῶν σελ. 75.

προδιασημαίνομαι, Μέσ., σημαίνω πρότερον, Ἀκτουάρ. ἐν Ideler Phys. 2. 10.

προδιασκεδάννῡμαι, Παθ., διασκορπίζομαι πρότερον, Βασίλ. Μέγ. τ. 1, σ. 139A.

προδιασκευάζω, διασκευάζω πρότερον, Φωτ. Βιϐλ. 292. 14.

προδιασκευή, ἡ, προτέρα διασκευή, ἐπιθεώρησις, Σχόλ. Ἐνετ. εἰς Ἰλ. Ω. 109.

προδιασκοπέω, μετὰ μέλλ. **σκέψομαι**, διασκοπῶ, ἐξετάζω καλῶς προηγουμένως, Δίων Κ. Fragm. Peiresc. 77. 2, Γαλην., κλπ.

προδιαστέλλω, διαστέλλω, διακρίνω πρότερον, Ἀνέκδ. Ὀξων. 3. 317.—Μέσ., ὁρίζω ὡρισμένην γνώμην πρότερον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 8, 4, κτλ.· συμφωνῶ προηγουμένως μετά τινος, τινι Ἀθήν. 521Δ· καὶ πιθ. γραφ. ἐν 263D, ἀντὶ **προσδ-**.

προδιαστροφή, ἡ, προτέρα διαστροφή, Κλήμ. Ἀλ. 487.

προδιασυνίστημι, διασυνίστημι, διευθετῶ πρότερον, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 225 (718)

προδιασύρω [ῡ̆], διασύρω, ἐμπαίζω πρότερον, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 17, 14, Ῥητ. Ἀλ. 19. 13.

προδιασχίζω, διασχίζω πρότερον, Φώτ. ἐν τοῖς Ἀνεκδ. τοῦ Wolf 2. 187.

προδιατάσσομαι, μέσ., προηγουμένως διευθετῶ, τακτοποιῶ, διατάσσω, Αἰν. Τακτ. 16.

προδιάταξις, εως, ἡ, προγενεστέρα διάταξις, διαρρύθμισις, Ἐκκλ.

προδιατέμνω, διατέμνω πρότερον, Φιλοστοργ. Ἐκκλ. Ἱστ. 12.

προδιατίθημι, διατίθημι, διευθετῶ πρότερον, Ἰωσ. Γενέσ. 33A. **II.** προδιαθέτω, Σουΐδ. ἐν λ. ἀμύνασθαι· πρ. τινὰ ὅπως .., Ἀριστοτ. 1. 5· μετ' ἀπαρ., πρ. τινὰ οἰκείως ἔχειν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 4, 3.—Μέσ., Φώτ. ἐν τοῖς Ἀνεκδ. Wolf 2. 250.

προδιατρᾰνόω, διατρανόω, διασαφηνίζω πρῶτον, ἐν τῷ παθ. καὶ τῷ μέσῳ τύπῳ, Κύριλλ.

προδιαττάω, κοσκινίζω προηγουμένως, Γαλην. τ. 12, σ. 375E.

προδιατῡ́πόομαι, Παθ., διατυποῦμαι πρότερον, προεικονίζομαι, Φίλων 1. 4, Κλήμ. Ἀλ. 564, Ἰω. Χρυσ. 5. 33G.

προδιατύπωσις, ἡ, προεικόνισις, Κλήμ. Ἀλ. 113, Βασίλ. Μέγ. τ. 3, σ. 29E.

προδιαφθείρω, διαφθείρω, καταστρέφω, ἀφανίζω ἐκ τῶν προτέρων, Ἰσοκρ. 408G· διαφθείρω διὰ δώρων πρότερον, Δημ. 520, 26.—Παθ., διαφθείρομαι, καταστρέφομαι ἢ ἀπόλλυμαι προηγουμένως, Θουκ. 1. 119., 6. 78.

προδιαφορέω, χωνεύω προηγουμένως, Ἰω. Ἀκτουάρ. ἐν Ideler Phys. 2. 428.

προδιαχαράσσω, διαχαράσσω προηγουμένως, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 656, 33.

προδιαχωρέω, διαχωρῶ, ἔρχομαι εἰς διάστασιν, διαφωνῶ προηγουμένως, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 12, 29.

προδῐδάσκω, μέλλ. **-ᾰ́ξω**, διδάσκω προηγουμένως, διδάσκω πρότερον, τινά τι Σοφ. Αἴας 163. Ἀριστοφ. Νεφ. 476· τινὰ Πλάτ. Εὐθύδ. 302C, Γοργ. 489D, Ἱππ. Μείζων 291B·— μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., πρ. τινὰ σοφὸν εἶναι Σοφ. Φιλ. 1015, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 987, Δημ. 1231. 26.— Μέσ., διδάσκω τινὰ πρότερον, Σοφ. Τρ. 681, Ἀριστοφ. Πλ. 687· πρβλ. **διδάσκω**.—Παθ. διδάσκομαι, μανθάνω πρότερον, Θουκ. 2. 40.

προδίδωμι, μέλλ. **-δώσω**, δίδωμι ἐκ τῶν προτέρων, προπληρώνω, Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 7, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 24, 2, Πολϐ. 8. 17, 7·— παρέχω, ἐγχειρίζω, παραδίδωμι, τινί τι Ἀθήν. 49D. **II.** συνηθέστατα, παραδίδω εἰς τὸν ἐχθρόν, προδίδω, τοὺς λοιποὺς τοῖσι Σαμίοισι Ἡρόδ. 6. 23, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 38, κτλ.· πρ. τὴν Ποτίδαιαν Ἡρόδ. 8. 128· τὰν φυγάδα Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 420· Ἱκέτας Εὐρ. Ἡρακλ. 246· πόλιν, πυργώματα, γῆν, κτλ. Ἡρόδ. 8. 128, Αἰσχύλ. Θήϐ. 251, κτλ.· τὰς πύλας, τὸ φρούριον Ἀριστοφ. Ὄρν. 766, Βάτρ. 362· ἐπὶ γυναικός, πρ. τὸ σῶμα Λυσ. παρὰ Στοϐ. 421. 36·— μετ' ἀπαρ., ὃν σὺ προὔδωκας θανεῖν Εὐρ. Ὀρ. 1588.— Παθ., προδοθέντες ὑπὸ Σιτάλκεω ἥλωσαν Ἡρόδ. 7. 137· ἀπόλωλα τλήμων, προδέδομαι Σοφ. Φιλ. 922. **2)** δείκνυμι προδότης, προδίδω, ἐγκαταλείπω εἰς δυστυχίαν, ἐγκαταλείπω, ἀρνοῦμαι, οἵ με φίλοι προὔδωκαν Θέογν. 813· πρ. τὴν Ἑλλάδα Ἡρόδ. 9. 7, Ἀριστοφ. Εἰρ. 408· μηδαμῶς.. προδῷς με ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 229· πρ. τὴν μητέρα Ἀντιφῶν 112. 8· τὴν πολιτείαν Πλάτ. Νόμ. 762G· ἑαυτὸν ὁ αὐτ. ἐν Κρίτωνι 45C· τὸ δοκοῦν ἀληθὲς οὐχ ὅσιον προδοῦναι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 507C.— Παθ., προδεδόμεθα ὑπὸ τῶν συμμάχων Ἡρόδ. 9. 60· πρβλ. **προδότης**. **3)** ἀπολ., ἀποδείκνυμαι ἄπιστος, ἐγκαταλείπω, ὁ αὐτ. 5. 113., 6. 15, κτλ.· οὕτως, οὗτοι προδώσει χρησμός, δὲν θὰ φανῇ προδοτικός, Αἰσχύλ. Χο. 269· ἡ χάρις προδοῦσ' ἁλίσκεται Σοφ. Αἴ. 1267· πρ. πρὸς τοὺς κατιόντας, φέρομαι προδοτικῶς πρὸς αὐτούς, Ἡρόδ. 3. 45· μετὰ συστοίχ. αἰτ., προδοσίαν πρ., εἶμαι ἔνοχος προδοσίας, Δείναρχ. 91. 27. **4)** μετὰ πράγματος ὡς ὑποκειμένου, βρεχομένων δὲ τῶν κάτω πλίνθων καὶ προδιδουσῶν τὰς ἄνω, τὸ μὲν πρῶτον ἐρρήγνυτο τὸ τεῖχος, ἔπειτα δὲ ἐκλίνετο Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 5· ἀδυνάτως ἤδη ἔχοντα τὸν πατέρα καὶ μόλις εἰς ἄστυ ἀναϐαίνοντα, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν αὐτὸν προδιδόντα, λαγχάνει αὐτῷ δίκην Δημ. 1239 ἐν τέλ.·—ἐντεῦθεν ἀμεταϐ., ἐλλείπω, ἐκλείπω, Λατ. deficere, ἐπὶ οἴνου, Ξενοφάν. 1. 5· ἐπὶ ποταμοῦ ξηρανθέντος, Ἡρόδ. 7. 187· ἐπὶ ἑτοιμορρόπου τείχους ἀχρήστου πρὸς ἄμυναν, ὁ αὐτ. 8. 52. **5)** μετὰ πράγματος ὡς ἀντικειμένου, «προδίδω», φανερώνω, τὰ κρυπτὰ Εὐρ. Ι. Α. 1140· χάριν πρ., εἶμαι ἀχάριστος, ἀγνώμων, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 1036· τὰ πράγματα Ἀριστ. Ἱππ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

241· τὸ δίκαιον Πλάτ. Νόμ. 907Δ· ἐτέροισι τὴν νίκην αὐτόθι 906Ε· ὅρκους Ξεν. Κύρ. 5. 1, 22· καιρὸν τοῖς ἐναντίοις Δημ. 343. 3· τὴν καταχειροτονίαν ὁ αὐτ. 553 ἐν τέλ.· — ἐντεῦθεν, ἄρτιος, ἀποχαιρετίζω τι, ἐγκαταλείπω αὐτό, γῆδονὰς Σοφ. Ἀντ. 1166· τὰς ἐλπίδας Ἀριστοφ. Νεφ. 1500· τὴν προαίρεσιν Δημ. 1397. 25· τὸν ἀγῶνα Αἰσχίν. 16. 19.— Ἴδε Κύντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 383.

προδιέξειμι, (εἶμι) = τῷ ἑπομ., Κύριλλ. κατὰ Ἰουλιαν. σελ. 332Α.

προδιεξέρχομαι, ἀποθ., διεξέρχομαι πρότερον, Ξεν. Κυν. 5, 4:— μεταφορ., διέρχομαι πρότερον, τι Αἰσχίν. 2. 10.

προδιεξοδεύω, = τῷ προηγ., διέρχομαι διὰ προκαταρκτικοῦ συλλογισμοῦ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 188· τὰ προδιεξοδευθέντα Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 10. 1.

προδιεορτάζω, ἑορτάζω ἑορτὴν τινα πρότερον, προηγουμένως, Δίων Κ. 37. 54.

προδιέπω, διέπω, κυβερνῶ πρότερον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 14, 3.

προδιεργάζομαι, ἐξεργάζομαι πρότερον ἢ προπλάττω, προπαρασκευάζω, δεῖ προδιεργάσθαι .. τὴν τοῦ ἀκροατοῦ ψυχὴν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 9, 6· ἀόρ. προδιεργασθῆναι, ἐπὶ παθ. σημασ., ὁ αὐτ. ἐν Πραβλ. 22. 11, 2.

προδιερεθίζω, διερεθίζω πρότερον, Ἰω. Ἀκτουάρ. ἐν Ideler Phy. 2. 427.

προδιερευνάω, διερευνῶ πρότερον, ἀναλαλύπτω ἐρευνῶν, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 4. Διόδ. 20. 26.

προδιερευνητής, οῦ, ὁ, ὁ προπεμπόμενος πρὸς διερεύνησιν, κατάσκοπος, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 4. Πλουτ. Πελοπ. καὶ Μαρκέλλ. Σύγκρ. ἐν τέλει.

προδιέρχομαι, διέρχομαι ἢ διεισδύω πρότερον, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395, πρβλ. 78Γ, 170Γ κτλ.· Νέστορος πρεσβειλήλυθεν ἀρετὴ τῶν Ἑλλήνων τὰς ἀκοὰς Ξεν. Κυν. 1, 7. **II.** διέρχομαι ἢ διηγοῦμαι πρότερον, τι Διόδ. 1. 9· περί τινος 3. 11, κ. ἀλλ.

προδιευκρινέω, ἐξετάζω μετὰ προσοχῆς, μνημονεύεται ἐκ τῶν τοῦ Πολυδ. Βκτ. Ἐκλογ. ἴδε **προδιακρίνω**.

προδιηγέομαι, ἀποθ., διηγοῦμαι πρότερον, ἐν προοιμίῳ, Ἡρόδ. 4. 145. Δημ. 1345, 10, κτλ.· πρκμ. ἐπὶ παθ. ἐννοίας, Ἱππ. π. Ἀέρ. 289. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Δ΄, σ. 260, 263, 256.

προδιήγησις, ἡ, διήγησις ἐκ τῶν προτέρων, Αἰσχίν. 16. 30, Ἀριστ. Ρητ. 3. 13, 5.

προδιηθέω, διηθέω, σουρώνω, στραγγίζω πρότερον, Ἀριστ. Πραβλ. 23. 21.

προδιϊδρόομαι, παθ., διαφοροῦμαι διὰ τοῦ ἱδρῶτος πρότερον, προϊδρῶτοί τις ἰχὼρ λεπτὸς ἐκ τοῦ πύου Γαλην. τ. 9, σ. 415 ἐν τέλει.

προδιίσταμαι, Παθ., μετ' ἀορ. καὶ πρκμ. ἐνεργ., διίσταμαι, διαχωρίζομαι προηγουμένως, προδιέστη τὸ κατὰ χώραν πλῆθος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 3, 2.

προδικάζω, δικάζω, κρίνω πρότερον, Φίλων 1. 603. — Μέσ., Πολυδ. Η΄, 24.

προδικαιόω, δικαιώνω πρωτήτερα, Ὠριγέν. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 2, σ. 297.

προδικασία, ἡ, ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, αἱ προκαταρκτικαὶ ἐνέργειαι ἐν τῇ διαδικασίᾳ ἐπὶ φόνῳ, Ἀντιφῶν 146. 15· «ὅταν δὲ προγυμνάζηται ἡ δίκη πρὸ τῆς κυρίας, προδικασία λέγεται» Α. Β. 186, 21.—Κατὰ Σουΐδ.: «οἱ τὰς ἐπὶ φόνῳ δίκας ἐγκαλούμενοι ἐν τῷ πρυτανείῳ πρὸ τῆς δίκης διατελοῦσιν ἐπὶ τρεῖς μῆνας, ἐν οἷς ἐξ ἑκατέρου μέρους λόγοι προάγονται· τοῦτό φασι προδικασίαν».

προδικαστής, οῦ, ὁ, ὁ δικάζων πρὸ ἄλλου ἢ ἀντὶ ἄλλου, Γλωσσ.

προδικέω, (πρόδικος), εἶμαι προστάτης τινός, συνήγορος ἢ ἐπίτροπος, ἐπιτροπεύω, Πλούτ. 2. 787Β, 973Δ· ἐν οὐκ ἔστι ἀποφῆναι τῷ προδικοῦντι τῶν ἐνύδρων, τῶν ἐν ταῖς ὕδασι ζώντων ζῴων, αὐτόθι 975Β.

προδικία, ἡ, τὸ δικαίωμα ἢ προνόμιον τοῦ νὰ δικασθῇ τις πρῶτος, Συλλ. Ἐπιγρ. 1689β, 1691, 1693. **II.** τὸ ἀξίωμα ἢ ὑπούργημα τοῦ πρόδικου, Πλούτ. 2. 793D.

πρόδικος, ον, (δίκη) ὁ πρῶτος δικαζόμενος, δίκαι πρόδικοι, ὧν εἶναι ἡ σειρὰ νὰ δικασθῶσι πρῶται, Συλλ. Ἐπιγρ. 2093, 2374α, d (προσθῆκαι), πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 260. **2)** ὁ διὰ διαιτησίας ἀποφασίζόμενος, ἐθέλω δίκην δοῦναι πρόδικον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 260. **II.** ὡς οὐσιαστ., συνήγορος, ὑπερασπιστής, ἐκδικητής, Αἰσχύλ. Ἀγ. 450, πρβλ. Πλούτ. 2. 1083C.— ὑπῆρχον δημόσιοι πρόδικοι ἐν Κερκύρᾳ χρησιμεύοντες ὡς διαιτηταί, Συλλ. Ἐπιγρ. 1839, 1841—45· ἐν Ἱεραπύτνῃ τῆς Κρήτης, 2556, 64. **2)** ἐν Σπάρτῃ, ὁ ἐπίτροπος νεαροῦ βασιλέως, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 9· πρβλ. Πλουτ. Λυκοῦργ. 3.—Κατὰ Σουΐδ.: «πρόδικον δικαστὴν ἐπὶ φίλων καὶ διαιτητήν· Ἀριστοφάνης Κενταύρῳ, Ἐγὼ γὰρ εἴ τι σ' ἠδίκησ' ἐθέλω δίκην δοῦναι πρόδικον ἐν τῶν φίλων τῶν σῶν ἑνί'».

προδιοικέω, διοικῶ, διατάσσω, κυβερνῶ ἐκ τῶν προτέρων, Δημ. 625. 5, ἐν τῷ παθ., πρβλ. Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγ. 52. μέσ. ἐπὶ ἐνεργ. σημασ., Αἰσχίν. 20. 33, Διον. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 9. 7, κτλ. **II.** χωνεύω πρότερον, σιτία προδιῳκημένα Ὀρειβάσ. σ. 75 Matth.

προδιοίκησις, ἡ, προτέρα διοίκησις, διακανόνισις, διάταξις, Διον. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 10. 13.

προδιοικητικός, ἡ, όν, ὁ προδιοικῶν, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 1. 16.

προδιοικονομέω, διοικονομέω, παρασκευάζω πρότερον, Α. Β. 743, 5.

προδιομαλίζω, διομαλίζω, ποιῶ ὅλως ὁμαλὸν πρότερον, Ἐκκλ.

προδιομολογέομαι, ἀποθ., συμφωνῶ ἐκ τῶν προτέρων, Πλάτ. Τίμ. 78Α, Ἀριστ. Τοπ. 1, 18, 6· π. τινι, μετ' ἀπαρ., Δίων Κ. 38. 14· πρ. ἵνα .., ὁ αὐτ. 62. 21.—Παθ., προδιωμολογημένα, προσυμπεφωνημένα, Πλάτ. Σοφ. 241Δ· ἐκεῖνο προδιομολογεῖσθω Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 2. 2, 3.— Ρημ. ἐπίθ., **προδιομολογητέον**, πρέπει τις νὰ παραδεχθῇ ἐκ τῶν προτέρων, ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 2. 3, 2.

προδιορθόομαι, μέσ., διορθῶ ἐκ τῶν προτέρων, Ἑρμίας εἰς Πλάτ. Φαῖδρ.

προδιόρθωσις, ἡ, προπαρασκευαστικὴ διόρθωσις, δικαιολογία, «προδιόρθωσίς ἐστιν, ὅταν μέλλωμέν τι τοιοῦτον λέγειν, ὃ δεῖταί τινος θεραπείας, ὥστε μὴ χαλεπῶς αὐτὸ προσδέξασθαι τὸν ἀκροατὴν κτλ.» Ρήτορες (Walz) 8. 433, Εὐστ. 733. 6.

προδιορίζω, ὁρίζω προηγουμένως, Διόδ. 12. 2, Γαλην. κλπ.· πρ. βραχέα περί τινος Διόδ. 1. 4·— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὁ αὐτ. 1. 5.

προδιυλίζω, διυλίζω πρότερον, Διοσκ. 1. 93.

προδιώκω, μέλλ. -ξομαι, Θουκ. 6. 70, Ξεν. Ἀν. 3. 3, 10.

προδίωξις, ἡ, συνεχὴς καταδίωξις, Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 154.

προδοκάζω, μέλλ. -άσω, ἐνεδρεύω, «προδοκάζων· παρατηρῶν, ἐνεδρεύων» Ἡσύχ.

προδοκέω· ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ παθ., ὥσπερ προεδέδοκτο αὐτοῖς, καθὼς εἶχε προαποφασισθῆ ὑπ' αὐτῶν, Θουκ. 7. 18· τὰ προδεδογμένα ὁ αὐτ. 3. 40· προὐδέδοκτο ταῦτά μοι, αὕτη ἦτο ἡ πρότερά μου γνώμη, Πλάτ. Φαίδων 88Ο.— Τὸ ἐν χρήσει ἐνεργ. εἶναι **προδοξάζω**.

προδοκή, ἡ, (δέχομαι, δοκάω), τόπος ἔνθα τις ἐνεδρεύει ἢ περιμένει τὸ θήραμα, «προενέδρα» κατὰ τὸν Ἡσύχ., δεδεγμένος ἐν προδοκῆσιν, «τόποις πρὸς ἐνέδραν ἐπιτηδείοις προσκοπεῦσαι» (Σχόλ.) Ἰλ. Δ. 107.

προδοκιμάζω, δοκιμάζω, ἐξετάζω ἢ ἀποδεικνύω πρότερον, Εὐστ. 1890, 28.

πρόδομα, τό, τὸ πρότερον διδόμενον, ἀρραβών, Πολύβ. πρβλ. Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 29. 23, Χοιροβοσκ. 368.

προδομεύς, έως, ὁ οἰκοδομῶν πρότερον, ὄνομα θεῶν τινων, δείκνυται δὲ καὶ ἑστία θεῶν προδομέων καλουμένων Παυσ. 1. 42, 1.

πρόδομος, ὁ, ἡ **πρόδομον**, τό, τὸ μέρος τῆς οἰκίας εἰς ὃ εἰσέρχεταί τις εὐθὺς ἐκ τῆς αὐλῆς, χρησιμεῦον ὡς κοιτὼν τῶν ξενιζομένων, ἐνὶ προδόμῳ πρόσθεν θαλάμοιο θυράων Ἰλ. Ι. 473· ἐν προδόμῳ δόμου Ἰλ. Ω. 673· τὸ αὐτὸ καὶ αἴθουσα, πρβλ. Ὀδ. Δ. 302 πρὸς 297·— τὸ πρόδομον ἁπανταχῇ ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1233, 2754.

πρόδομος, ον, ὁ πρὸ τῆς οἰκίας, Ἀνθ. Π. 6. 285· μετὰ γεν., Ἑκάτη τῶν βασιλείων πρόδομος μελάθρων (Ἀντίγραφα **πρόδρομος**) Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 386.

προδοξάζω, δοξάζω ἢ κρίνω προηγουμένως, Πλάτ. Θεαίτ. 178Ε, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 6, 8·— ὡσαύτως ἐν τῷ παθ., ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 1. 2, 4· πρβλ. **προδοκέω**.

προδόξασις, εως, ἡ, τὸ κρίνειν ἐκ τῶν προτέρων, ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Γαλην. (τ. 8, σ. 587).

πρόδοξος, ον, ὁ κρίνων περί τινος πράγματος πρὶν ἢ ἐκ πείρας δοκιμάσῃ αὐτό, ἄκριτος, Α. Β. 6, 26, «ὁ πρὶν ἢ σαφῶς ἐξετάσαι δοξάζων» αὐτόθι 404, 10.

προδοσία, Ιων. -ίη, ἡ, (προδίδωμι ΙΙ) τὸ προδιδόναι, προδοσία, ἢ τὸ ἐγκαταλείπειν ἐν ἀνάγκῃ, Εὐρ. Ἑλ. 1633· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον παρὰ τοῖς πεζολόγοις, προδοσίην συντίθεσθαι Ἡρόδ. 6. 88, 8. 128· σκευάζεσθαι 6. 100·— ἡ προδοσία ἦτο ἔγκλημα πολιτικὸν ἐν Ἀθήναις, προδοσίας ἁλῶναι Δημ. 740. 14, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 443Δ, Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ.

προδοσίκομπος, ον, πλημμελὴς γραφὴ ἀντὶ **προδωσ—**, ὃ ἴδε.

πρόδοσις, ἡ, πλήρ. μὴ ἐκ τῶν προτέρων, προπλήρωμή, ἀρραβών, «καπάρο», Δημ. 1208. 16, 1210. 10·— προδόσει πίνειν, ἐπὶ πιστώσει, Ἕρμιππ. ἐν Ἀθήν. 7, ἔνθα ἴδε Meineke. **II.** προδοσία, Πλάτ. Νόμ. 856Ε.

προδωτέον, ρημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ προδώσῃ, νὰ ἐγκαταλίπῃ, Πλάτ. Θεαίτ. 203Ε.

προδωτήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ. Τζέτζ. τὰ πρὸ Ὁμήρου 382.

προδότης, ου, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ. 8. 30, 144, Τιμοκρέων,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

1. 5, καὶ Ἀττ.· πρ. πατρός, πατρίδος, λέκτρων, κτλ. Εὐρ. Ὀρ. 1057, Φοίν. 996, κτλ.· ὁ ἐν λέχει πρ. ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 206· πρ. τῶν ὅρκων, ἄπιστος εἰς τοὺς ὅρκους αὐτοῦ, Λυσ. παρὰ Διον. Ἀλ. περὶ Λυσ. 14. 2) ὁ ἐγκαταλείπων τινὰ ἐν κινδύνῳ, Αἰσχύλ. Πρ. 1068· πρ. τινὸς καταστῆναι Ἀνδοκ. 23. 5. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. 2. 177.

προδοτικός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, ὁ εἰς προδότην ἀνήκων ἢ ἁρμόζων, Λουκ. περὶ Διαβολῆς 13· τὸ πρ. χρυσίον, ὁ μισθὸς τοῦ προδότου, Πλούτ. 2. 668A, πρβλ. Ἀθήν. 343E, κτλ. Ἐπίρρ. -κῶς, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Λουκ.

προδότις, ιδος, θηλ. τοῦ **προδότης,** ἡ προδίδουσα, Εὐρ. Μήδ. 1332, Ἑλ. 834, 951, 1148, Ἀριστοφ. Θεσμ. 593.

πρόδοτος, ον, προδοθείς, ἐγκαταλελειμμένος, Σοφ. Ἠλ. 126, 208, 1074· πρ. ἐκ φίλων Εὐρ. Ἱππ. 595.

πρόδουλος, ον, ὁ ὑπηρετῶν ὡς δοῦλος, ἐπὶ ὑποδήματος, μόνον ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 945: ἀρβύλας .. πρόδουλον ἔμβασιν ποδός.

προδουλόω, ὑποδουλῶ πρότερον, Ὀνήσανδρ. 14. 2.

προδουπέω, προπίπτω μετὰ δούπου, πρκμ. στρευγεδόνι προδέδουπε, κακώσει προπίπτει, Νικ. Ἀλεξιφ. 313.

προδρομή, ἡ, τὸ τρέχειν πρὸς τὰ ἐμπρός, προὔτρεχεν ἀπὸ τοῦ δένδρου .. δύο ἢ τρία βήματα .. ἐφ' ἑκάστης δὲ προδρομῆς πλέον ἢ δέκα ἅμαξαι πετρῶν ἀνηλίσκοντο Ξεν. Ἀν. 4. 7, 10· μεταφορ., αἱ σαὶ πρ. τοῦ λόγου, αἱ ζωηραὶ ἔφοδοι, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 114A.

προδρομία, ἡ, = τῷ προηγ., Νείλου Ἐπιστ. σ. 389, Θεόδ Στουδ. σ. 243E, κλπ.

προδρομικός, ή, όν, ἕτοιμος νὰ προδράμῃ, Εὐστ. Πονημάτ. 204. 10.

πρόδρομος, ον, ὁ τρέχων πρὸς τὰ ἐμπρὸς δρομαίως, πρ. ἦλθον Αἰσχύλ. Θήβ. 211· φυγάδα πρόδρομον Σοφ. Ἀντ. 108, κτλ.· μόλε πρ. Εὐρ. Φοίν. 296. 2) ὁ τρέχων ἐμπρός τινος, προπορευόμενος, πρ. στρατιὴ Schweigh. Ἡρόδ. 9. 14· κήρυκας πρ. προπέμπειν ὁ αὐτ. 1. 60· πρ. ἥκω Εὐρ. Ι. Α. 424· συχνάκις ἐπὶ ἱππέων προπορευομένων τοῦ στρατοῦ, Ἡρόδ. 4. 121, 122· πρ. τῶν ἄλλων ἥκειν ὁ αὐτ. 7. 203, πρβλ. 9. 14, Θουκ. 2. 22· οὕτω, λεὼς πρ. ἱππότας Αἰσχύλ. Θήβ. 80·—οἱ πρ., οἱ πρόσκοποι, ἴδιον σῶμα τοῦ Μακεδονικοῦ στρατοῦ, Ἀρρ. Ἀν. 1. 1. 12, πρβλ. Διόδ. 17, 17· οὕτως, οἱ ἀμφὶ τὸν ἵππαρχον πρόδρομοι Ξεν. Ἱππαρχ. 1, 25· ἐπὶ ἐλαφρῶν πλοίων, Αλκίφρων 1. 11. 3) μεταφορ., ὁ προπορευόμενός τινος, ἀστέρα .. ἀελίου πρ. Ἰων Χῖος 11· ἠπίαλος πυρετοῦ πρ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 315· δείπνου πρ. ἄριστον Εὔδουλ. ἐν «Ὀρθάνῃ» 1. 13· πρ. τοῦ δοκοῦντος καλλίστου εἶναι Πλάτ. Χαρμ. 154A· — ἰδὲ **πρόδομος**·—ὡς ἐπίθετον Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, Κλήμ. Ἀλ. Ι, 65A, II, 400A, Ἱππόλ. 764A, 853C, Μεθόδ. 212B, Εὐσέβ. VI, 661B, Γρηγ. Ναζ. Ι, 729B, κλπ. 4) ἐπὶ χρόνου, ἔγκαιρος, πρώϊμος, πρόδρομοι, πρώϊμα σῦκα, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 1, 5. κ. ἑξ., πρβλ. Ἀθήν. 77B, Πλίν. 16. 49. 5) πρ. (ἐξυπ. οἶνος), ἴδε ἐν λέξ. **πρότροπος.** II. ὡς οὐσιαστ., πρόδρομοι, οἱ. 4) ἴδε ἀνωτ. Ι. 2. 2) βόρειοι ἄνεμοι προηγούμενοι τῶν ἐτησίων, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 2, Προβλ. 26. 12, 2, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 11· πρβλ. **ἐτησίαι.**

προδρομώνυμος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τὸ ὄνομα Πρόδρομος, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλ. τ. 8, σ. 140.

προδύομαι, πρκμ. **-δέδῦκα,** δύομαι πρὸ ἄλλου, οὐκ ὤφθη (δηλ. ὁ ἀστὴρ) ὡς προδεδυκὼς τοῦ ἡλίου Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 13.

πρόδῦσις, εως, ἡ, ἡ πρὸ τῆς δύσεως ὥρα, Μανέθων 6. 566.

προδυστῠχέω, εἶμαι δυστυχὴς ἐκ τῶν προτέρων, Ἰσοκρ. 69E, Δίων Κ. 48. 42.

προδῠσωπέω, μετριάζω, ἀναχαιτίζω, καταπραΰνω ἐκ τῶν προτέρων, ὁ δῆμος προδυσωπῆσαι τὴν ὁρμὴν αὐτοῦ βουλόμενος ὑπαντᾷ τοῖς στρατιώταις μετ' εὐφημίας Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 2. 14, 7.

προδωμάτιον, τό, Ἀττ. λέξις ἀντὶ τοῦ **προκοιτών,** Φρύνιχ. 252.—Καθ' Ἡσύχ.: «προδωμάτιον· τὸ πρὸ τοῦ κοιτῶνος στοίδιον».

προδωρέομαι, ἀποθ., δωροῦμαι πρότερον, Μάξιμ. Ὁμολ. τ. 1, σ. 108·—ὡσαύτως ὡς παθ. τὰ **προδεδωρημένα** Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 9, 7, Ἀμφιλόχ. σ. 41C κλπ.

προδωσείω, ἐφετικὸν τοῦ **προδίδωμι,** ἐπιθυμῶ νὰ προδώσω, προδωσείοντι ἔοικεν Δαμάσκιος ἐν Φωτίου Βιβλιοθ. 347. 4.

προδωσ-έταιρος, ον, ὁ προδιδοὺς τοὺς ἑαυτοῦ ἑταίρους, Σκόλ. ἐν Bgk. Lyr. σ. 872, Δίων Κ. 58. 14· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 770.

προδωσί-κομπος, ον, κομπαστής, καυχηματίας μὴ ἐμμένων εἰς τοὺς λόγους του, «ὁ εἰς μάτην ὑποσχετικός, ὁ τὰς ἑαυτοῦ ὑποσχέσεις ἐν οὐδενὶ τιθέμενος, ἀλλὰ προδιδούς» Εὐστ. 710. 12, Φώτ., Σουΐδ.· ἐν Ἀντιγράφοις ἡμαρτημένως φέρεται **προδοσ—,** πρβλ. Λοβ. εἰς Φρύν. 770.

προέγγονος, ὁ, δισέγγονος, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκ.) 4380 b 1·—θηλ. **προεγγόνη** Γλωσσ.

προεγγράφομαι, παθ., ἐγγράφομαι προηγουμένως, Δίων Κ. 39. 17.

προεγγυάω, ἀρραβωνίζω πρότερον, ἀμνημονοῦντα τῆς προηγγυημένης Νικήτ. Εὐγ. 1. 300.

προεγγυμνάζω, ὡς καὶ νῦν, Ὠριγέν. τ. 3, 452.

προέγγυος, ὁ, ἡ, ἴδε **προΰγγυος.**

προεγείρω, ἐγείρω πρότερον, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 7, 8·— **προεγρήγορα,** εἶμαι προεγρηγορώς, ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 18. 1· πρβλ. **προσεγείρω.**

προεγκάθημαι, Παθ., ἐγκάθημαι πρότερον, ἐνυπάρχω ἐκ τῶν προτέρων, τινὶ Πολύβ. 3. 15, 9.

προεγκαλέω, ἐγκαλῶ πρότερον· Προεγκαλῶν, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Μενάνδρου.

προεγκαταβάλλω, ἐγκαταβάλλω πρότερον, τοὺς θεμελίους Εὐσ. Ἐκκλ. Προφ 1. 1.

προέγκειμαι, Παθ., ἔγκειμαι ἐκ τῶν προτέρων, προϋπάρχω, Ἡρῳδιαν. 1. 17, Συλλ. Ἐπιγρ. 3516, Ἡσύχ.

προεγκελεύω, ἐγκελεύω πρότερον, Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμ. ἐν λ. **προβοῶντε.**

προεγκλείω, ἐγκλείω πρότερον, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 14, κτλ.

προεγκρατεύομαι, ἀποθ., ἀσκῶ ἐγκράτειαν πρότερον, Βασίλ. III, 181C.

προεγκωμιάζω, ἐγκωμιάζω πρότερον, ἐκ τῶν προτέρων, Σχόλ. εἰς Ἀριστείδ. 31, 32.

πρόεγμα, τό, ἀντὶ **πρόεχμα,** Εὐστ. 1528. 26, Φώτ.

προεγχᾰράσσω, ἐγχαράσσω πρότερον, Φίλων 2. 229· — χαράσσω διὰ μαχαιριδίου πρότερον, κάμνω ἐγκοπάς, Ἀρετ. Ὀξ. Νοῦσ. Θεραπ. 2. 13.

προεγχειρέω, ἐπιχειρῶ πρὸ τοῦ καιροῦ, Πολύβ. 2. 68, 2. II. συζητῶ, ἐξετάζω τι πρότερον, Ἀριστ. Τοπ. 8. 9, 1.

προεγχείρησις, ἡ, προτέρα διευθέτησις, διάταξις, Συλλ. Ἐπιγρ. 356. 25.

προεγχειρίζω, ἐγχειρίζω εἴς τινα πρότερον, τὸν χρυσόβουλλον λόγον ὅνπερ ὁ βασιλεὺς αὐτῷ προενεχείρισεν Ἄννα Κομν. 313D.

προεγχρίω, ἐγχρίω, ἐντρίβω πρότερον, Διοσκ. περὶ Εὐπορίστων 2. 20.

προεγχῠμᾰτισμός, οῦ, ὁ, τὸ ἐγχυματίζειν πρότερον, Ἱππιατρ. σ. 274.

προεδήδοκα, προεδεσθῆναι, ἴδε τὸ ῥῆμα **προεσθίω.**

προέδρα, ἡ, τὸ πρῶτον κάθισμα ἐν τῷ θεάτρῳ, Δίων Κ. 59. 7. II. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5545 θὰ εἶναι εἶδός τι θαλάμου, πρβλ. **ἐξέδρα.**

προεδρεύω, εἶμαι **πρόεδρος,** ἔχω τὴν προεδρίαν, ἡ προεδρεύουσα φυλὴ (ἴδε ἐν λ. **πρύτανις**) Αἰσχίν. 5. 21· οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς Δημ. 596. 3.—Ἐκκλ. **προεδρεύω**= **ἐπισκοπέω, ἐπισκοπεύω,** εἶμαι ἐπίσκοπος, Βασίλ. σελ. 592B, κλπ.

προεδρία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, ἡ ἕδρα ἢ τὸ ἀξίωμα τοῦ προέδρου, τὸ δικαίωμα τοῦ καθέζεσθαι ἐν ταῖς πρώταις ἕδραις κατὰ τοὺς δημοσίους ἀγῶνας, ἐν τοῖς θεάτροις ἢ ἐν ταῖς δημοσίαις συνελεύσεσιν, ὅπερ παρείχετο ὡς τιμὴ εἰς ἐπισήμους ξένους, ἀτέλεια καὶ πρ. Ἡρόδ. 1. 54., 9. 73, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 834, Ξεν. Πόρ. 3. 4, Ψήφ. παρὰ Δημ. 256. 7· εἰς πρέσβεις, Αἰσχίν. 64. 26· εἰς πολίτας τιμήσαντας ἢ εὐεργετήσαντας τὴν ἑαυτῶν πατρίδα (ἐνίοτε δὲ) καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 575, 702· συχν. ἐν Ἐπιγραφαῖς, πρ. ἐν τῷ θεάτρῳ Συλλ. Ἐπιγρ. 106. 19, πρβλ. 1689b, 1691-3, κ. ἀλλ.· πρ. τῶν ἀγώνων Πλάτ. Νόμ. 881B· ἐν ταῖς πανηγύρεσι αὐτόθι 946E·— ἐντεῦθεν, πρωτοκαθεδρία, πρ. ἀπονέμεσθαί τινι Ἡρῳδιαν. 1. 8· ἐκστῆναι τῆς πρ. Πλούτ. 2. 535B· ἐν τῷ πληθ., Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 9. 2) ὡς συγκεκριμένον, τὸ ἐν τῇ πρώτῃ σειρᾷ κάθισμα, ἡ πρώτη ἕδρα, Δαρεῖον ἐν πρ. κατήμενον, ἐπὶ καθέδρας προεξεχούσης ἐπὶ θρόνου (πρβλ. **προεξέδρα**), Ἡρόδ. 4. 88· ἐν τοῖς ἀγῶσι πρ. ἐξαιρέτους ὁ αὐτ. 6. 57· ἐς τὴν πρ. πᾶς ἀνὴρ ὠστίζεται Ἀριστοφ. Ἀχ. 42·— μάλιστα ἐν Ἀθήναις, αἱ ἕδραι τῶν πρυτάνεων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, Δείναρχ. 106. 34. 3) **προεδρία** =**ἐπισκοπή,** Γρηγ. Ναζ. 1, 1248C, II, 532C, Ἰω. Μοσχ. 3084B. II. τὸ ἀξίωμα τοῦ **προέδρου** (II), εἶναι ἐν προεδρίᾳ Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 26. [Ι, Ξενοφάν. παρ' Ἀθην. 414A].— Κατὰ Σουΐδ. «προεδρία. τιμῆς οὗτος ὁ τρόπος. ἐξῆν δὲ τῆς τιμῆς ταύτης τυχοῦσι καὶ ἐν βουλευτηρίῳ καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ καὶ ἐν ἄλλῳ παντὶ συλλόγῳ τοὺς προλαμβάνοντας οἵτινες ἦσαν ἐξεγείραντες αὐτοὺς εἰς τὸν ἐκείνων καθίσαι τόπον»— «προεδρία διὰ τοῦ ε» παρὰ τῷ αὐτῷ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 462-405.

πρόεδρος, ὁ, (ἕδρα) ὁ καθήμενος ἐν τῇ πρώτῃ θέσει, πρόεδρος, Θουκ. 8. 67, Πλάτ. Νόμ. 949A· ὁ τῆς μαντείας πρ. ἀετὸς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 18, 3.— Κατὰ Σουΐδ. καὶ Φώτ.: «πρόεδρος, ὁ τῆς πολιτείας ἀρχηγὸς καὶ ἡγεμών». II. ἐν τῇ Ἀθηναϊκῇ ἐκκλησίᾳ, οἱ ἐν ἐνεργείᾳ πρυτάνεις ἐκαλοῦντο πρόεδροι (ἴδε ἐν λ. **ἐπιστάτης** III), παρὰ Δημ. 706. 20, Αἰ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σχίν. 36. 27· «καὶ ἐπειδὰν συναγάγωσιν οἱ πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἢ τὸν δῆμον, οὗτος κληροῖ προέδρους ἐννέα, ἕνα ἐκ τῆς φυλῆς ἑκάστης πλὴν τῆς πρυτανευούσης, καὶ πάλιν ἐκ τούτων ἐπιστάτην ἕνα, καὶ παραδίδωσι τὸ πρόγραμμα αὐτοῖς· οἱ δὲ παραλαβόντες τῆς τ' εὐκοσμίας ἐπιμελοῦνται, καὶ ὧν δεῖ χρηματίζειν προτιθέασι, καὶ τὰς χειροτονίας κρίνουσιν, καὶ τὰ ἄλλα πάντα διοικοῦσι» κτλ. Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. 64, 5 Blass, τοῦ αὐτοῦ Ἀποσπ. 394, 397, 398· οἱ λαχόντες πρ. Συλλ. Ἐπιγρ. 108. 23, πρβλ. 111. 4., 113. 11, κ. ἀλλ.— ὁμοίως ἄρχοντες ἦσαν ἐν Μυτιλήνῃ, Θουκ. 3. 25· ἐν Αἰτωλίᾳ, Ἀππ. Μακεδ. 7· — ἐνίοτε ἡ λ. **πρόεδρος** κεῖται χαλαρώτερον ἀντὶ τοῦ **ἐπιστάτης**, Πλουτ. Ἀριστείδ. 3, κτλ. **III.** παρὰ χριστιανικοῖς συγγραφεῦσιν, ἐπίσκοπος, Συλλ. Ἐπιγρ. 8802, 8804, Εὐσέβ. II, 748A, Γρηγ. Ναζ. III, 1139A, Γρηγ. Νύσσ. III, 453A, κλπ.

προείργω, Ἐπικ. ἀντὶ **προείργω**, ἐμποδίζω ἢ σταματῶ ἱστάμενος ἔμπροσθεν, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., πάντας δὲ προέεργε θοὰς ἐπὶ νῆας ὀδεύειν, «πάντας, φησί, τοὺς Τρῶας, ἐπὶ τὰς ναῦς ὁρμῶντας, Αἴας ἀντιτασσόμενος ἐκώλυεν» (Σχόλ.) Ἰλ. Δ. 569.

προεθίζω, ἐθίζω, ἀσκῶ, γυμνάζω προηγουμένως, τινά ἐπί τι Πλούτ. 2. 531A.— Παθ., **προεθίζομαι**, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 1, 2· **προειθισμένος**, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 59.— Ῥημ. ἐπίθ. **προεθιστέον**, δεῖ προεθίζειν, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 5.

προεθισμός, οῦ, ὁ, προηγουμένη συνήθεια, Νικηφ. Βλεμμ. ἐν Maii Coll. Vatic. τ. 2, σ. 667.

προεῖδον, ἀόρ. ἄνευ ἐνεστῶτος ἐν χρήσει, ἀνθ' οὗ παραλαμβάνεται τὸ **προοράω**· μετοχ. **προϊδών**, ἀπαρέμφ. **προϊδεῖν**, πρβλ. **πρόοιδα**. Ρίπτω βλέμμα μακρὰν ἐμπρός, ὀξὺ μάλα προϊδὼν Ὀδ. Ε. 393· βλέπω πρότερον, «παίρνει τι τὸ 'μάτι μου», μή πώς με προϊδών.. ἁλίσηται Δ. 396· ὅτε προΐδωσιν ἰόντα κίρκον Ἰλ. Ρ. 756, πρβλ. Σ. 527, Ἡρόδ. 3. 14· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, **προΐδεσθαι** Ὀδ. Ν. 155, Ἡσ. Ἀσπ. Ἠρ. 386 (κ. ἀλλ. **προσιδ-**). **2)** ἐπὶ χρόνου, προβλέπω, προαισθάνομαι, κακότητος ἀνάγκας Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 140· ἐσσόμενον Πινδ. Ν. 1. 40· ἀποπλ., Πλάτ. Νόμ. 691B· — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ξεν. Ἀνάβ. 6. 1. 8, Δημ. 128, 18, κτλ. **II.** φροντίζω περί τινος, προνοῶ, ἡμέων οἰκοφθορημένων Ἡρόδ. 8. 144· αὐτῶν (ἐξυπακ. τῶν ἀποβαινόντων) Θουκ. 1. 83· — ἀλλ' ἡ ἔννοια τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, προϊδομένους (οὐχὶ προειδὼς κατὰ τὰ Ἀντίγραφα) αὐτῶν Θουκ. 4. 64· προΐδεσθαι τοῦ μέλλοντος Δίων Κ. 45. 19· ὅπως μὴ .. Δημ. 1262. 17. **2)** λαμβάνω πρόνοιαν, προΐδεσθαι ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. 664. 17· οὐδὲν τοῦ χωρίου προείδετο Δίων Κ. 56. 13.

προειδωλοποιέω, σχηματίζω εἴδωλον, ἀπεικόνισιν, ἰδέαν ἐν τῷ νῷ πρότερον, Ἡλιόδ. 9. 25, ἐν τῷ παθ.

προεικάζω, εἰκάζω ἐκ τῶν προτέρων, τὰ μέλλοντα Ἀριστ. Ρητορ. 1. 3, 4.

προεικόνισμα, τό, εἰκὼν σχηματισθεῖσα πρότερον, Ἰω. Μοναχ. ἐν Boiss. Ἀνεκδ. τ. 4, σ. 175, κλπ.

πρόειμι, (εἶμι, ἴθι) προβαίνω, προχωρῶ, κατὰ βραχὺ προϊών Θουκ. 1. 64· ὀλίγα βήματα προϊόντες Ξεν. Κύρ. 7. 5, 6· πρ. τῆς ὁδοῦ Ξεν. Ἐφέσ. 4. 4· ἐπὶ τοῦ Δέλτα τοῦ Νείλου, προϊούσης τῆς χώρης, καθὼς προυχώρει, ηὐξάνετο (διὰ τῶν καθιζημάτων τοῦ ποταμοῦ), ὁ αὐτ. 2. 15. **2)** ἐπὶ χρόνου, προϊόντος τοῦ χρόνου, προβαίνοντος τοῦ χρόνου, Ἡρόδ. 3. 96· οὕτω, προϊούσης τῆς πόσιος, τοῦ συμποσίου ὁ αὐτ. 6. 129, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 13· προϊούσης τῆς νυκτὸς Ξεν. Ἀνάβ. 2. 2, 19· πρ. τῆς ἡλικίας, τῆς ξυνουσίας Πλάτ. Φαῖδρ. 279A, Θεαίτ. 150D· προϊόντος τοῦ λόγου, τοῦ ἄσματος ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 238D, Πρωτ. 339C. **3)** ἐπὶ προσώπων ἀναγιγνωσκόντων, προϊών καὶ ἀναγιγνώσκων, προχωρῶν ἐν τῇ ἀναγνώσει, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 98B· πρ. εἰς τοὔμπροσθεν ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 497A, πρβλ. Νόμ. 842A, **4)** ὑπάγω πρῶτος, προχωρῶ ἐμπρός, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 14., 2. 2, 7· — μετὰ γεν., προχωρῶ, προπορεύομαι, τῆς στρατίης Ἡρόδ. 1. 80· καὶ μεταφορ., πρ. τοῦ καιροῦ Ξεν. Κύρ. 6. 3, 29. **5)** ἐξέρχομαι, Ἀριστοφ. Θεσμ. 69· πρ. ἔξω τῆς φάλαγγος Ξεν. Λακ. 12, 3· πρ. τοῦ οἴκου Ἡρωδιαν. 1. 17, κτλ.· — ἐξέρχομαι ἐκ .. , πηγάζω, γῆς τε καὶ ὕδατος Ἀφθόν. ἐν Ρήτορσι (Walz) 1. 78. **6)** πρ. εἴς τι, μεταβαίνω εἴς τι, ἄρχομαι ἄλλου πράγματος, Ξεν. Ἱππ. 10, 13· πρ. εἰς τὸ ἄπειρον Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 2, 1· — γίνομαι, ἐξ οἰκέτου δεσπότης πρ. Λουκ. Νιγρῖν. 20. **7)** ἐπὶ ἐνεργείας ἢ πράξεως, προχωρῶ καλῶς, προβαίνω, ἐπιτυγχάνω, Ξεν. Πόροι 6, 3.

πρόειμι, (εἰμί, sum) εἶμαι πρότερον, τά τ' ἐσόμενα πρό τ' ἐόντα, «καὶ τὰ προγεγονότα» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 70· αἰὲν ἐών προεών τε, καὶ προὐπάρχων, Ἀνθ. Π. 1. 20· οἱ προόντες Ἀθήν. 391D· τὰ προσεόντα Πλούτ. 2. 586F.

προεῖπον, ἀόρ., ἄνευ ἐνεστῶτος ἐν χρήσει, ἀνθ' οὗ παραλαμβάνονται τὸ **πρόφημι** καὶ **προαγορεύω**· μετοχ. προειπών. παρ. **προειπεῖν**:— ἴδε **προερέω**. Λέγω ἢ διηγοῦμαι πρότερον, Πλάτ. Εὐθύφρων 3C, κ. ἀλλ.: προοιμιαζόμενος λέγω, προοιμιάζομαι, Αἰσχίν. 1. 15· τοῦτο προειπόντα ἐπειπεῖν τὰ ἔμπροσθεν Ἀριστ. Ρητορ. 2. 21, 7. **II.** προκηρύττω δημοσίᾳ, Λατ. indicere, πόλεμόν τινι Ἡρόδ. 7. 9, 2, κτλ.· ἀγῶνάς τινι Ξεν. Κύρ. 1. 6, 18· νικητήρια τισι αὐτόθι 2. 1, 24· θάνατον αὐτῷ πρ. μὴ πράξαντι ταῦτα Πλάτ. Νόμ. 698C· — προεῖπεν αὐτῷ .. φόνου, ἔκαμε προκήρυξιν φόνου ἐναντίον αὐτοῦ, Δημ. 1348 12, πρβλ. 1068 ἐν τέλ. **III.** μετ' ἀπαρ., διατάσσω, παραγγέλλω πρότερον, πρό οἱ εἴπομεν .. , μητ' αὐτὸν κτείνειν Ὀδ. Α. 37, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 21, 155., 7. 12, Σοφ. Ο. Τ. 351 ὡσαύτως μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., πρ. σῖτον εἰσάγειν τὸν βουλόμενον Θουκ. 4. 28· — πρ. αὐτῷ δήσειν, ἠπείλει ὅτι .. , Ἀνδοκ. 31. 18· πρ. τινι ὅτι .. , ὡς .. Πλάτ. Κρατ. 401A, κτλ. **2)** ἐνίοτε τὸ ἀπαρέμφ. παραλείπεται, πρ. Λυδοῖσι (ἐξυπακ. ποιεῖν) τὰ ὁ Κροῖσος ὑπετίθετο Ἡρόδ. 1. 156· πρ. ξεινίην τοῖσι Ἀκανθίοισι, ὡς τὸ Λατιν. imperare frumentum, ὁ αὐτ. 7. 116.

προείργω, ἴδε **προείργω**.

προειρηνεύω, εἰρηνεύω πρότερον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 1, 2, κτλ.

προειρήσομαι, **προείρηκα**, ἴδε **προερέω**.

προεισάγω [ᾰ], Ἰων. **προεσ-**, εἰσάγω προηγουμένως ἢ πρότερον, εἰς τοὺς φράτερας Δημ. 1004, 6· τὴν κακίαν τῆς ἀρετῆς Πλούτ. 2. 1066D· — εἰσάγω ἢ περιγράφω πρῶτον, τι ὁ αὐτ. ἐν Δίωνι 2· — Μέσ., εἰσάγω ἐκ τῶν προτέρων δι' ἐμαυτὸν ἢ πρὸς ἰδίαν μου χρῆσιν, εἰσάγω ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὴν πόλιν, προεσάξαντο σιτία Ἡρόδ. 1. 190, πρβλ. 8. 20. **II.** ἀμετάβ., οὐδενὶ πώποτε παρῆκεν ἑαυτοῦ προεισάγειν, οὐδὲ τῶν εὐτελῶν ὑποκριτῶν Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 17, 13.

προεισαγωγή, ἡ, προηγουμένη εἰσαγωγή, πρόλογος, προοίμιον, Κύριλλ. Ἀλ. 4, 7, Διον. Ἀρεοπ. 4, 12, σ. 447, κλπ.

προεισαγωγικός, ή, όν, εἰσαγωγικός, ἐν εἰσαγωγῆς μέρει, Εὐδόξιος ἐν Maii Coll. Vat. τ. 1, σ. 167.

προεισβαίνω, εἰσβαίνω, εἰσέρχομαι πρότερον, Κύριλλ. ἐν Maii Auct. class. τ. 10, σ. 253.

προεισβάλλω, ῥίπτω ἐντὸς πρότερον, Λαγγῖν. 22· — ἀποπλ., παρεισάγω παρατήρησιν πρότερον, περί τινος Σωκρ. Ἐπιστ. σ. 44, Oreill.

προεισβολή, ἡ, προεισαγωγή, προοίμιον, Κύριλλ. Ἀλ. I. 516B, II. 37B, VII. 672B.

προεισδέω, περιπλέκω εἰς προηγουμένους δεσμούς, οἱ προεισδεδεμένοι, συνδεδεμένοι, προκατεχόμενοι διὰ προτέρων συμμαχιῶν, Πολύβ. 9. 31, 1.

προεισδύνω [ῡ], εἰσέρχομαι πρότερον, Νικήτ. Εὐγεν. 2, 44.

προεισελαύνω, ἀμεταβ., εἰσελαύνω, εἰσέρχομαι πρότερον, προεισελάσας εἰς τὸ ἄστυ Ἡλιόδ. 9. 1.

προεισενεκτέον, ῥημ. ἐπίθετ., εἰσενεκτέον πρότερον, Γρηγ. Ναζ. Λόγ. 16, σ. 242B.

προεισέρχομαι, ἀποθετ., εἰσέρχομαι πρότερον, Δημ. 840. 5, Διόδ. 16. 94, κτλ.

προεισηγέομαι, εἰσηγοῦμαι πρότερον, οἷς μὴ ἀρέσκοιτο τὰ προεισηγγημένα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. τ. Δ', σ. 241. 18 Νισ., ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Α', σ. 860.

προεισκαλέω, προσκαλῶ ἐντὸς πρότερον, Κύριλλ. Ἀλ. κατὰ Ἰουλ. 3, σ. 105C.

προεισκλείω, ἐγκλείω πρότερον, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 309.

προεισκρίνομαι [ῑ], προεισέρχομαι, προεισδύνω, Κλήμ. Ἀλ. 808.

προεισοδικόν, τό, ὁ πρὸ τῆς εἰσόδου τόπος, προστῷον, Παλλαδ. Ἱστ. Λαυσ. σ. 98.

προεισόδιον, τό, προεισαγωγή, προοίμιον, Εὐστ. Πονημάτ. 268. 24.

προεισπαίω, προεισέρχομαι, «προεισπεπαικότες· προεισελθόντες» Ἡσύχ.

προεισπέμπω, εἰσπέμπω πρότερον, Ξεν. Κύρ. 5 2, 6, Λουκ. Ἀλέξ. 11, κτλ.

προεισπνέω, εἰσπνέω πρότερον, Γεώργ. Πισίδ. σ. 410.

προεισπορεύομαι, Παθ., εἰσπορεύομαι, εἰσέρχομαι πρότερον, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 57.

προεισστρέχω, εἰσέρχομαι δρομαίως πρότερον, Κύριλλ. Ἀλ. Χ, 1093B.

προεισφέρω, εἰσφέρω πρότερον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 322, in Med. **2)** παρέχω χρήματα, πληρώνω τὴν **εἰσφοράν** ὑπέρ τινος, Δημ. 1046. 24· ὑπὲρ ἑαυτοῦ ὁ αὐτ. 1208. 25· πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2140a 2, 2423b. **3)** εἰσάγω πρότερον, νόμον Πολυδ. Ε', 166.

προεισφορά, ἡ, τὸ προεισφέρειν, Δημ. 977. 19., 1209. 2· πρβλ. Boekh P. E. 2, σ. 5, 299, κτλ., καὶ Λεξ. τῶν Ἀρχαιοτ.

προεκβάλλω, ἐκβάλλω πρότερον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24., 10.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προέκβᾰσις, ἡ, προγενεστέρα ἔκβασις, Εὐστ. 1394. 14, ἔνθα διορθωτ. **παρέκβασις** κατὰ Γ. Δινδ.

προεκβῐβάζω, προώρως ἐκβιβάζω, ἐξάγω, εἰς πόλεμον Πολυβ. 20. 3, 2· ὁ Ernesti **προεμβ-**.

προέκγονος, ὁ, δισέγγονος, Βασιλικ. Πρόχειρ. σελ. 48, 17·— θηλ. **προεκγόνη**, αὐτόθι σ. 53, 6.

προεκδᾰπᾰνάω, δαπανῶ, καταναλίσκω πρότερον, ἐξαντλῶ, Πολύβ. 9. 43, 2.

προεκδειμᾰτόω, κάμνω τινὰ νὰ φοβηθῇ, νὰ τρομάξῃ πρότερον, Κύριλλ.

προεκδέχομαι, ἀποθετ., ἐμποδίζω, παρεμποδίζω πρότερον, Στράβ. 15, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 6, 4.

προεκδημέω, ἀπέρχομαι εἰς τὴν ξένην πρότερον, Γρηγ. Ναζ. I, 988C.

προεκδῐδάσκω, ἐκδιδάσκω πρότερον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 6, 1, Θεμίστ. 358B, κτλ.

προεκδίδωμι, ἐκδίδω, δημοσιεύω πρότερον, Πολύβ. 16. 20, 7· ἐν τοῖς προεκδοθεῖσιν ὑπομνηματισμοῖς Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 1.

προέκδοσις, ἡ, προτέρα ἔκδοσις, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 285, κτλ.

προεκδρομή, ἡ, τὸ προεκτρέχειν, ἐπὶ στρατοῦ, Πολυδ. Δ', 164.

προεκζέω, ἐκζέω, βράζω τι πρότερον, τὰ ὄστρεα Ῥοῦφος.

προεκθερίζω, θερίζω ἢ κόπτω τι πρότερον, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 1032B.

προεκθερμαίνω, θερμαίνω ἐντελῶς πρότερον, Παῦλ. Αἴγ. 1. 51, ἐν τῷ παθ.

προέκθεσις, ἡ, προτέρα ἔκθεσις, εἰσαγωγή, προοίμιον, Πολύβ. 3. 1, 7., 8. 13, 2, Σκύμν. 13, κτλ.

προεκθετέον, ρηματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ ἐκθέσῃ πρότερον, νὰ ἐκθέσῃ ὡς ἐν προοιμίῳ, Στράβ. 785.

προεκθετικός, ἡ, ὁν, εἰσαγωγικός, ἐν εἴδει προλόγου, Εὐστ. 20. 42, κτλ.

προεκθέω, μέλλ. **-θεύσομαι**, ἐκθέω, τρέχω ἔξω πρότερον, ἐξορμῶ ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, ἐξορμῶ μετὰ σπουδῆς, Θουκ. 7. 30, Ἀρρ. Ἀν. 1. 1, 12, κτλ. 2) μεταφορ., ὑπερβαίνω, προτρέχω, νικῶ εἰς ταχύτητα, λογισμοῦ Πλούτ. 2. 446E· ὁ λόγος προεκθεῖ Αἰλ. π. Ζ. 13. 11.

προεκθρώσκω, ἐκπηδῶ πρότερον, Εὐσέβ. παρὰ Στοβ. 218. 23.

προεκκαθαίρω, ἐκκαθαίρω πρότερον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 5, 2.

προεκκαίω, ἐκκαίω πρότερον, Γαλην. τ. 2, σ. 2, 19.

προέκκειμαι, Παθ., κεῖμαι ἀνωτέρω, μνημονεύομαι ἀνωτέρω, Ἀθήν. 105G, Λογγῖν. 11, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 190. 2) προεκτείνομαι πέραν .. , στέρνα τὸ μέτριον προεκκείμενα Φιλόστρ. 887.

προεκκενόω, ἐκκενῶ προηγουμένως, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 1, 2, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ι. 223· μεταφορ., ἐξαντλῶ ὑπέθεσίν τινα, Ρήτορες (Walz) 4. 490, κτλ.

προεκκλύζω, ἐκπλύνω τι πρότερον, Γαλην. τ. 10, σ. 387.

προεκκομίζω, ἐκκομίζω, ἐκφέρω πρότερον, Ἡρόδ. 2. 63, Πλουτ. Τιμολ. 37.

προεκκόπτω, ἐκβάλλω διὰ κτυπήματος πρότερον, Γαλην. τ. 2, σ. 683, 1, ὁ αὐτ., αὐτόθι 682, 6, κτλ.

προεκκρίνω [ῐ], ἐκκρίνω καὶ ἀποφέρω πρότερον, Ἱππ. 50. 31, Διοσκ. 1. 59.

προέκκρῐσις, εως, ἡ, προτέρα, ἔκρισις, Ἀρτεμίδ. 4. 84.

προεκκρούω, ἐξωθῶ, ἐκδιώκω πρότερον, Δίων Κ. 43. 4.

προεκλάμπω, ἐκλάμπω πρότερον, Θεμίστ. 201D, Συλλ. Ἐπιγρ. 8808.

προεκλέγω, συλλέγω χρήματα πρὸ τοῦ καιροῦ, τὰ προεξειλεγμένα Δημ. 305. 18., 1209. 7· τὰ χρήματα π. ἀπὸ τῆς Ῥόδου Ἀπ. Ἐμφυλ. 5. 2.

προεκλείπω, ἐγκαταλείπω πρότερον, μετ' αἰτ., μὴ προεκλιπὼν Δημόκριτον Ἱππ. Ἐπιστ. 1274. 3.— Παθητ., Ἐμμιαοῦς προεκλειφθεῖσα ὑπὸ τῶν οἰκητόρων Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 12. 9.

προεκλογίζομαι, ἀποθ., ὑπολογίζω πρότερον, Ἱεροκλ. σ. 110.

προεκλύω, λύω ἢ χαλαρώνω πρότερον, Ἀθήν. 45E. II. κουράζω πρὸ τοῦ καιροῦ, Πολύβ. 15. 16, 3·— Παθ., προεκλελυμένοι Ἀνών. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἐκπαθεῖς**.

προεκμανθάνω, μανθάνω πρότερον ἀπὸ στήθους, Ρήτορες (Walz) 1. 175, Δ. Β. 746.

προεκνιτρόω, καθαρίζω προηγουμένως διὰ νίτρου, Διοσκ. 5. 1., 4. 138·— ρηματ. ἐπίθετ. **προεκνιτρωτέον**, Ὀρειβάσ. 302 Matth.

προεκπέμπω, ἐκπέμπω πρότερον, Πλουτ. Κάμιλλ. 41, Ἀλκιβ. 34, κτλ.

προεκπετάννυμι, ἐκπετάννυμι πρότερον, Νικήτ. Χρον. 4, σελ. 53.

προεκπηδάω, ἐκπηδῶ πρότερον, τῆς τάξεως Διόδ. 12. 64, πρβλ. Θεμίστ. 232D·— ρημ. ἐπίθ., **-πηδητέον**, Κλήμ. Ἀλ. 201.

προεκπίνω [ῐ], ἐκπίνω πρότερον, Πλούτ. 2. 768D, Ἀθήν. 193A.

προεκπίπτω, ἐκπίπτω ἢ ἐξέρχομαι πρότερον, προηγοῦμαι, τὸ κῦμα πρ. τοῦ πνεύματος Ἀριστ. Προβλ. 23. 12· — κοινολογοῦμαι πρότερον, φήμη Πλουτ. Γάλβ. 5· πρ. εἰς γένεσιν ὁ αὐτ. 2. 427E. II. ἐκτείνομαι πέραν τῶν ὁρίων, Στράβ. 16, Λογγῖν. 15.

προεκπλέω, ἐκπλέω πρότερον, Πλουτ. Ἀριστείδ. 23, Νικ. 20.

προεκπληρόω, γεμίζω πρότερον, Βασίλ. Μέγ. τ. 3, σ. 26.

προεκπλήσσω, ἐκπλήσω πρότερον, Πλουτ. Λύσανδρ. 25, Λουκ. Πρὸς Ἀπαίδ. 9, κτλ.— Παθ., ὁ αὐτ. ἐν Ἁλ. 16.

προεκπλύνω [ῠ], ἐκπλύνω πρότερον, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 228.

προεκπνέω, ἐκπνέω πρότερον, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 298.

προεκπνίγω, ἐκπνίγω πρότερον, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 286.

προεκπονέω, ἐκπονῶ, ἐξεργάζομαι, τελειώνω πρότερον, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 20.

προέκπτωσις, εως, ἡ, τὸ προεκπίπτειν, τὸ πέραν τῶν ὁρίων ἐξέρχεσθαι, Στράβ. 296.

προεκρέω, ἀόρ. **-ερρύην**, ἐκρέω πρότερον, Ὀρειβάσ. 36 Mai.

προεκρήγνῡμαι, Παθητ., ἐκρήγνυμαι ἀφνειδίως, μάλιστα ἐπὶ νόσων, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Δ', 942, πρβλ. 50. 51.

προεκρίπτω, ἐκρίπτω πρότερον, Ἀνδρ. Κρήτ. 266.

προεκροφάω, ἐκροφῶ, ἐκπίνω πρότερον, Εὐμάθ. σ. 58. 62.

προεκτείνω, ἐκτείνω πρὸς τὰ ἔμπρός, Ἀπολλωνίου Λεξ. Ὁμ.

πραεκτελέω, ἐκτελῶ, φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας πρότερον, Αἴλ. Ποικ. Ἱστ. 13. 1.

προεκτήκω, τήκω ἐντελῶς πρότερον· μεταφορ., ἐν τῷ παθ., λύπαις προεξετήκοντο Πλούτ. 2. 107A.

προεκτίθημι, ἐκτίθημί τι πρότερον, τι εἰς τὸ δημόσιον Δίων Κ. 53. 21. II. Μέσ., ἐκθέτω πρότερον ἢ ἐν εἴδει προλόγου, Ἀριστ. Ρητ. πρ. Ἀλέξ. 30, 2, Πολύβ. 1. 13, 1, κ. ἀλλ.· οὕτως ἐν τῷ παθ. πρκμ. **προεκτέθειμαι**, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆναι) 2561b. 55. 2) προκατεργάζομαι, προπαρασκευάζω, τοῖς ἐμβρύοις τὴν τροφὴν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 7, 4.

προεκτίκτω, ἐκτίκτω, γεννῶ πρότερον, τὰ ᾠά Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 17, 8, κ. ἀλλ.

προεκτίλλω, ἐκτίλλω, «μαδῶ» πρότερον, Γαλην. τ. 14, 2 καὶ 3, σ. 349, 5.

προεκτίνω [ῐ], ἐκτίνω, πληρώνω πρότερον, Θεμίστ. 199C, Λιβάν. 4. 85.

προεκτρέχω, ἐκτρέχω πρότερον, Πλουτ. Κοριολ. 9, Πέλοπ. 23·— ἐκβλαστάνω πρότερον, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 2. 1, 6· — γεννῶμαι πρότερον, τινὸς Λιβάν. 1. 226.

προεκτρύχω, ἐκτρύχω, καταπονῶ προηγουμένως, Ἀπ. Ἐμφυλ. 4. 108.

προεκτῡπόω, ἐκτυπόω πρότερον, Φίλων 1. 4.

προεκτύπωμα, τό, ἐκτύπωμα, ὁμοίωμα σχηματισθὲν πρότερον, Ἐκκλ.

προεκφαίνω, φανερώνω πρότερον, Φωτ. Ἐπιστ. σ. 219, 29.

προεκφέρω, ἐκφέρω, ἐξηγῶ πρότερον, τὴν χεῖρα Ἐβδ. (Γέν. ΛΗ', 28)· ἐκφέρω, λέγω πρότερον, Δημήτρ. Φαληρ. 51.— Παθητ., παρασύρομαι ὁρμητικῶς ὑπό τινος πράγματος, Ἀριστιππ. παρὰ Στοβ. 157. 12.

προεκφεύγω, ἐκφεύγω πρότερον, Πλούτ. 2. 250D. Δίων Κ. Exc. Pieresc. 83· τοῦ πλοίου Δίων Κ. 38. 50.

προεκφλογόω, πυρπολῶ, καίω πρότερον, Ὀλυμπιόδ. εἰς Ἀριστοτ. Μετεωρ.

προεκφοβέω, ἐκφοβῶ, διὰ τοῦ φόβου ἀποδιώκω πρότερον, Πλουτ. Μάρ. 19, Λουκ. π. Ὀρχ. 18, κτλ.

προεκφόβησις, προτέρα ἐκφόβησις, πρότερος φόβος, Θουκ. 5. 11, Δίων Κ. Exc. Pieresc. 137.

προεκφοιτάω, ἐξέρχομαι πρότερον, ἀναγγέλλομαι πρότερον, Δίων Κ. 69. 1. 2) προχωρῶ πέραν τινός, ἐξέρχομαι τῶν ὁρίων, μετὰ γεν., Στοβ. Ἐκλογ. 1. 270.

προεκφράζω, ἐκφράζω πρότερον, Ἐκκλ.

προεκφωνέω, ἐκφωνῶ, προφέρω τι πρὸ ἑτέρου, τί τινος Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 125. 2) δημοσιεύω πρότερον, Γρηγ. Νυσσ. τ. 2, σ. 676A.

προεκχέω, ἐκχέω πρότερον, Λουκ. Ψευδολογ. 4.

προεκχωρέω, ἐκχωρέω, ἐξέρχομαι πρότερον, Δίων Κ. 41. 41., 43. 39, κτλ.

προελᾰύνω, μέλλ. **-ελάσω**, κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ. (ἐξυπακ. τοῦ ἵππον), ἐλαύνω πρὸς τὰ ἔμπρός, Ξεν. Ἀν. 6. 3, 14· μετὰ γεν., ἐλαύνω πρό τινος ἄλλου, ἐμπροσθέν τινος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 3, 4·— ὡσαύτως ἐν τῷ παθ., ἐπὶ χρόνου, ὡς δὲ πρόσω τῆς νυκτὸς προελήλατο, ὅτε δὲ ἡ νὺξ ἤδη ἦτο λίαν προκεχωρηκυῖα, Ἡρόδ. 9. 44.

προελέγχω, ἐλέγχω, ἀναιρῶ, πρότερον, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Ἐν Εὐαγγ. Προπ. 261B.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προελευθερόομαι, Παθητ., ἐλευθεροῦμαι πρότερον, Δίων Κ. 48. 34.

προελευσιμαῖος, ον, ὁ προπορευόμενος, δημόσιος ὑπηρέτης, Κ. Πορφυρ. Νεαρ. 268.

προέλευσις, ἡ, τὸ προηγεῖσθαι, προχωρεῖν, Ἰουστῖν. Μ. 269D. **II.** πομπή, «ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ πομπὴ καὶ τὸ πέμπειν ἐπὶ θριαμβικῆς προελεύσεως» Εὐστάθ. 1292. 16· «ὅθεν καὶ πομπὴ ὁ θρίαμβος, ὃν προέλευσιν ἡ κοινὴ γλῶσσα καλεῖ» παρὰ τῷ αὐτῷ 762, 7· ὁ Κόμμοδος ἠθέλησε προέλευσιν ποιῆσαι Τζέτζ. Ἱστ. 6, 492. **2)** ἔξοδος, ἔφοδος, Λουκ. Προμ. εἰ ἐν λόγοις 6. **III.** προαγωγή, προβιβασμός, Ἰω. Μόσχος 3084B.

προελκόομαι, Παθ., πληροῦμαι ἑλκῶν πρότερον, Διοσκ. περὶ Εὐπορίστ. 1. 159.

προέλκω, μέλλ. **-ελκύσω** [ῡ], Ἕλκω, σύρω πρὸς τὰ ἔμπρός, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 4, 15, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 3, 3. — Μέσ., προελκυσάμενον τὴν ἐσθῆτα, «τὴν κεφαλὴν κρυψάμενον» Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 245.

προελπίζω, ἐλπίζω ἐκ τῶν προτέρων, τι Ποσειδιππ. ἐν Ἀθήλ. 1. 8· τοὺς προηλπικότας ἐν τῷ Χριστῷ Ἐπιστ. πρ. Ἐφες. α', 12, κτλ.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. ΙΕ', σ. 388.

προεμβαίνω, ἐμβαίνω, ἐπιβιβάζομαι πρῶτος ἢ πρότερον, δύο ἑκατοντάρχας προεμβῆναι (εἰς τὴν ναῦν) κελεύσας Πλουτ. Πομπ. 79.

προεμβάλλω, ἐμβάλλω ἐντός, μεταξύ, παρεμβάλλω πρότερον, τι εἴς τι Παυσ. 9. 39, 11, κτλ.· μεταφ., πρ. τινι κατελπισμὸν Πολύβ. 3. 82, 8.— Παθ., παρεμβάλλομαι πρότερον, Ἀριστ. Ρητορ. 3. 5, 2. **II.** ἀπολ., τὰ κέρεα ἔχουσι κεκυφότα ἐς τὸ ἔμπροσθε (οἱ ὀπισθονόμοι βόες)· διὰ τοῦτο ὀπίσω ἀναχωρ'οντες νέμονται· ἐς γὰρ τὸ ἔμπροσθε οὐκ οἷοί τέ εἰσι προεμβαλλόντων ἐς τὴν γῆν τῶν κερέων, διότι τὰ κέρατα αὐτῶν προεμπήγνυνται εἰς τὴν γῆν, ἐπὶ τῶν ὀπισθονόμων βοῶν, αἵτινες ἕνεκα τῶν προεξεχόντων κεράτων αὐτῶν ἠναγκάζοντο νὰ βόσκωνται κινούμενοι πρὸς τὰ ὀπίσω, Ἡρόδ. 4. 183. **2)** ἐπὶ ναυμαχίας, κάμνω πρῶτος τὴν διὰ τοῦ ἐμβόλου τῆς νεὼς ἐπίθεσιν, Θουκ. 4. 25· (ἐν Πολυβ. 16. 3, 2, πρ. πλησίον τῇ νηΐ)· —καὶ οὕτω καθόλου, προσβάλλω πρῶτος, τινὶ Διόδ. 15. 81. **3)** κάμνω πρότερον εἰσβολήν, εἰς χώραν Δίων Κ. 36. 28., 37. 1.

προεμβᾰτήριος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς προεμβάτην· γέρας πρ., ἀμοιβὴ διδομένη εἰς τὸν πρῶτον ἐμβάντα εἰς τὸ ἐχθρικὸν πλοῖον, Ἡλιόδ. 5. 31.

προεμβάτης [ᾰ], **ου,** ὁ, ὁ πρῶτος ἐμβαίνων εἰς τὸ πλοῖον, πρῶτος ἐπιβιβαζόμενος· ἰδίως, ὁ πρῶτος ἐμβαίνων εἰς τὸ ἐχθρικὸν πλοῖον, Ἡλιόδ. 5. 30.

προεμβιβάζω, ἐμβιβάζω πρότερον, πρ. τινὰ εἰς ἀπέχθειαν, κάμνω τινὰ νὰ μισῆται πρότερον, Πολύβ. 2. 45, 4.

προέμβολος, ὁ, τὸ προεξέχον ἔμβολον πλοίου δι' οὗ διετρυπῶντο τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα, Ἡσύχ.· ὡσαύτως **προέμβολον,** τό, Σουΐδ., Βυζ.· **προεμβόλιον,** Böckh Urkund. ü. d. Seewesen 342, 345 **προεμβολίς, -ίδος,** Πολυβ. Δ', 85.

προέμεν, Ἐπικ. ἀόρ. 6' ἀπαρ. τοῦ **προΐημι,** Ὁδ.· πρβλ. **ἐξέμεν, ἐπιπροέμεν.**

προεμέω, ἐμῶ προηγουμένως, Θεοφάν. Νόνν. τ. 1, σ. 62.

προεμμελετάω, μελετῶ πρότερον, προασκοῦμαι, Εὐσ. Ἐγκώμ. Κωνστ. 6.

προεμπείρω, ἐμπήγω πρότερον, Ὀρβικίου τῶν περὶ τὰ Στρατηγ. τάξεων 1284.

προεμπίπλαμαι, Παθητ., ἐμπίπλαμαι, πληροῦμαι πρότερον, Λουκ. π. Διαβολ. 8.

προεμπίπρημι, ἀνάπτω πρότερον, Δίων Κ. 54. 5.

προεμπίπτω, ἐμπίπτω πρότερον, ἡ βολὴ πρ. τῷ ὕδατι Ἡλιόδ. 9. 5, πρβλ. Πλούτ. 2. 948Α· προεμπίπτειν εἰς γνῶσιν, Διογ. Λ. 4. 39.

προεμπνέω, διδάσκει αὐλητὴς τὸν αὐλητικὸν αὐτὸς προεμπνέων τῷ καλάμῳ τὸ μέλος πρότερος, αὐτὸς παίζων τὸ μέλος διὰ τοῦ αὐλοῦ πρότερος, Ἰμερ. Λόγ. 12. 3.

προεμπολεύς, ὁ, ὁ προπωλῶν, «προεμπολεῖς· οἱ προεμπολεύοντες τὸ ἔλαιον» Δ. Β. 296, 30.

προεμπολεύω, προπωλῶ, Α. Β. 296. 30.

προεμφαίνω, ἐμφαίνω, ἐπιδείκνυμι ἢ ἐκθέτω πρότερον, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 125.

προεμφᾰνίζομαι, Παθ., ἐμφανίζομαι πρότερον, Λογγῖν. 17.

προεμφορέομαι, Παθητ., ἐμφοροῦμαι, πληροῦμαι πρότερον, τινός, πράγματός τινος, Πλούτ. 2. 1067F.

προεμφράσσω, ἐμφράττω πρότερον, τὰ ὦτα Κλήμ. Ἀλ. 198.

προεναλείφω, ἐναλείφω πρότερον, Κλημέντια 461D.

προεναπόκειμαι, Παθητ., ἐναπόκειμαι ἐκ τῶν προτέρων, Βασίλ. Μέγ. τ. 2, σ. 105

προενάρχομαι, ἀποθετ., ἐνάρχομαι πρότερον, Ἐπιστ. πρὸς Κορ. η', 6.

προεναυλίζω, ἐναυλίζω πρότερον, Κύριλλ. Ἀλ. Ι, 704B.

προενδείκνῡμαι, ἀποθετ., ἐνδείκνυμι ἐμαυτὸν ἢ κάμνω ἔνδειξιν πρότερον, τινὶ Αἰσχίν. 85. 16· πρ. ὡς δώσοντες Δίων Κ. 58. 10.

προενδημέω, ἐνδημῶ παρά τινι, τοῖς προενδημήσασι ξένοις Αἰν. Τακτ. 29. **2)** ἐπικρατῶ πρότερον, κακὰ Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 14, 4· προενδημῶ τοῖς πράγμασι, γίνομαι οἰκεῖος πρὸς τὰ πράγματα ἐκ τῶν προτέρων, Ποσειδών. παρὰ Γαλην. 5. 151.

προενδίδωμι, ἐνδίδω, ὑποχωρῶ πρότερον, Ἱππ. π. Ἄρθ. 831, Πλούτ. 2. 444C.

προενδύω, ἐνδύω πρότερον, Κυριλλ. Ἱερ. Κατηχ. 13, 9, σελ. 129D.

προενέδρα, ἡ, ἐνέδρα προτέρα, «προδοκῆσι· προενέδραις. προαδοις» Ἡσύχ.

προενεδρεύω, τοποθετῶ τινά που ὅπως ἐνεδρεύσῃ, ἐς ὄρος Ἱππέας προενήδρευσε Ἀππ. Ἀννιβαϊκ. 20.

προενειμι, (εἰμί, sum) προενυπάρχω, Βασίλ. τ. 1, σ. 764B.

προενείρω, παρενείρω πρότερον, Αἰν. Τακτ. 31, Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἰκαρ. 33.

προενεκτέον, ρηματ. ἐπίθετ. τοῦ **προφέρω,** δεῖ προφέρειν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 222.

προένεξις, εως, ἡ, τὸ φέρειν ἐμπρός, παρουσίασις, ἐπαγωγή, Φώτ. ἐν Mai Coll. Vat. 1. 308.— Κατὰ τὰ Α. Β. σ. 743, 25, «προφορά, προένεξις· ὅρος τῆς ἀναγνώσεως ἔστιν οὗτος· τῶν ἐμμέτρως καὶ ἀμέτρως γεγραμμένων ἡ ἄπταιστος προένεξις καλλίστη ἐστὶν ἀνάγνωσις».—Ἴδε Κόντου Λόγιον Ἑρμῆν τ. Ε', τεῦχ. Α', σ. 199 καὶ 200.

προενεργέω, ἐνεργῶ, πράττω πρότερον, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 5, 1, Κλήμ. Ἀλ. 634.

προενέχομαι, Παθ., ἐνέχομαι, εἶμαι περιπεπλεγμένος ἐκ τῶν προτέρων, τινι Ἐβδ. (Β' Μακκ. Ε', 18).

προενεχῡρίάζω, δι' ἐνεχύρων ἢ ὑποσχέσεων ἐκ τῶν προτέρων ὑποχρεῶ, τὴν γνώμην Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ι. 45· προηνεχυριασμένος εὐεργεσίαις Χαρίτων 2. 7, ἀλλ' ἴδε ἐν λέξ. ἐνεχυριάζω ἔνθα ᾖγεται ὁ τύπος.

προενηχέω, ἐνηχῶ πρότερον, Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 897Δ. **II.** πρ. τινί τι, κάμνω ἀκουστὸν εἴς τινα, προενηχεῖ τοῖς προφήταις τὸ ἅγιον πνεῦμα τῶν ἐσομένων τὴν γνῶσιν Κύριλλ. Ἀλ. εἰς Ἀβακ. 3, 574.

προενθῡμέομαι, ἀποθετ., ἐνθυμοῦμαι, σκέπτομαι σπουδαίως περί τινος πρότερον, Στράβ. 110, Αἰθάν.·— ἐν χρήσει ἐν τῷ ἐνεργητ. ἐν τοῖς Αἰν. Τακτ. 24.

προενθύμησις, εως, ἡ, προηγουμένη ἐνθύμησις, Ἡσύχ. ἐν λ. πρόνοια.

προενθυμητέον, ρηματ. ἐπίθετ. τοῦ **προενθυμοῦμαι,** δεῖ προενθυμεῖσθαι, Ἀθην. Π, 729Α.

προενίσταμαι, μέσ., ἐνίσταμαι, ἀντιλέγω πρότερον, Ἀριστ. π. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 15. 8· οὕτω ρηματ. ἐπίθετ. **προενστατέον,** αὐτόθι 17, 19.

προεννέπω, προὐννέπω (ὡς ἀείποτε παρὰ Τραγικ.), προαγορεύω, προκηρύττω, ἀγγέλλω, τι Αἰσχύλ. Εὐμ. 852, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 351 — μετ' ἀπαρ., χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προὐννέπω, χαιρετίζω δημοσίᾳ τὸν κήρυκα, Σοφ. Τρ. 227, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 1085· ὡσαύτως, πρ. ὅ' ὑμῖν ὅτι .. Αἰσχύλ. Εὐμ. 98.

προεννοέω, σκέπτομαι κατ' ἐμαυτὸν πρότερον, Πλούτ. 2. 1072Α, Ἀρτεμίδ. 1. 3.

προεννόημα, τό, πρᾶγμα προηγουμένως ἐξετασθέν, Τζέτζ.

προενοικέω, ἐνοικῶ πρότερον, Διόδ. 5. 84, Φίλων 2. 132, κτλ.

προενοίκησις, ἡ, τὸ ἐνοικεῖν που πρότερον, τῶν Φαιάκων τῆς Κερκύρας Θουκ. 1. 25, πρβλ. Δίωνα Κ. 53. 16.

προενοικίζω, ἐνοικίζω (βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ) ἔν τινι τόπῳ πρότερον, Βασίλ. Μέγ. τ. Ι, σ. 273C.

προενούσιος, ον, ὁ πρὸ πάσης οὐσίας, ὁ πρὸ πάσης ὑπάρξεως, Συνεσ. Ἐγκ. 71, σ. 1593.

προενόω, ἑνῶ, ἑνώνω πρότερον, Βασίλ. τ. 2, σ. 427B, κτλ.

προενρῑζόω, ἐνριζόω πρότερον, Κύριλλ. Ἀλ. Ι, 508B.

προενσείω, ἐνσείω πρότερον ἢ ἐνώπιον, πρὸς πολεμίους τινὶ Πλουτ. Εὐμέν. 6.

προενσκευάζω, ἐνσκευάζω, διευθετῶ πρότερον, Θεόδ. Μετοχ. σελ. 514.

προενστᾰτέον, ἴδε **προενίσταμαι.**

προεντείνω, ἐντείνω πρότερον, Φιλόστρ. 180.

προεντίθημι, ἐντίθημι πρότερον, Τίτος Βόστρων 1133C, 1140Α.

προεντίκτω, ἐντίκτω, γεννῶ ἐντὸς πρότερον, ὡὰ Ἀριστ. π. ὰ Ζ. Ἱστ. 2. 4, 17.

προεντυγχάνω, ἐντυγχάνω, συνομιλῶ μετά τινας πρότερον, Πλουτ. Νικ. 10, κτλ.— ὄψιν ἔσχεν οὐ μετρίως συνδημαγωγοῦσαν καὶ προεντυγχάνουσαν αὐτοῦ τῆς φωνῆς, ὄψιν προσώπου .. ὁμιλοῦσαν πρὸ τῆς φωνῆς, ὁ αὐτ. ἐν Πομπ. 2.

προεντυπόω, ἐντυπόω πρότερον, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σελ. 209D, κλπ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προενυπάρχω, ἐνυπάρχω, ὑπάρχω ἐντὸς πρότερον, Νικηφ. Βλεμμ. Ἐπιτ. Φυσ. σ. 122.

προένωμα, τό, προτέρα ἕνωσις, Δαμάσκ. περὶ τῶν Πρώτων Ἀρχῶν σ. 143.

προεξαγγέλλω, ἐξαγγέλλω προηγουμένως, πρότερον, Δημ. 419. 15, Ἀρρ. Ἀν. 6. 4.

προεξαγκωνίζω, ὡς ὅρος πυκτευτικός, κινῶ τὰς χεῖρας πρὶν ἢ ἀρχίσω νὰ πυγμαχῶ· μεταφορ., ἐπὶ ῥήτορος, οὐδὲν προεξαγκωνίσας οὐδὲ προανακινήσας εὐθὺς ἄρχεσθαι Ἀριστ. Ρητ. 3. 14, 11· ἴδε Spanh. εἰς Καλλ. εἰς Δῆλ. 322.

προεξάγω, ἐξάγω πρότερον, τὴν λείην ἐς τὸν αἰγιαλὸν Ἡρόδ. 9. 106· τοὺς ὁπλίτας ἔξω τῶν τειχῶν Θουκ. 7. 6· —πρ. τῷ κέρᾳ (ὡς εἰ ἦν ἀμετάβ.), προχωρῶ πρῶτος μετὰ τοῦ κέρατος (ξηλ. τοῦ στρατοῦ), ὁ αὐτ. 8. 25· πρ. τινὰ τοῦ ζῆν ἢ ἐκ τοῦ ζῆν Πολύβ. 30. 7, 8, Πλούτ. 2. 117D. — Παθ., ἐξέρχομαι πρῶτος, πρ. vausl Θουκ. 7. 70.

προεξαδῡνᾰτέω, ἐξαδυνατῶ, γίνομαι ἀδύνατος ὅλως διόλου πρότερον, Ἱππ. Προρρ. 67.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 82.

προεξαιρέω, ἀφαιρῶ πρότερον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 379, κτλ. — Παθ., ἀποστεροῦμαί τινος πρότερον, τι Δουκ. Ἀλέξ. 15.

II. κυριεύω πρότερον, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 76, Δίων Κ. 46. 37.

προεξαΐσσω, Ἀττικ. **-άσσω**, μέλλ. **-ξω**, ἐκπηδῶ πρότερον, οἷον ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἐν ὥρᾳ μάχης, Ἡρόδ. 9. 62· ἀόρ. **προεξάξαντες** ἐκ διορθώσεως παρὰ Θουκ. 8. 25, ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα **προεξάξαντες** (ἐκ τοῦ **προεξάγω**).

προεξαιτέω, ἀπαιτῶ πρότερον, Ῥήτορες (Walz) 1. 321.

προεξακοντίζω, ἐξακοντίζω πρότερον, Αἰν. Τακτ. 2, 13.

προεξαλείφω, ἐξαλείφω πρότερον, τὰ δ' ἄλλα (ξηλ. χρήματα) ἀπόκειται χωρίς, ἵνα μὴ προεξαλειφθῇ Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 68, 14, Blass.— Ἴδε Κόντου παρατηρήσεις εἰς Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 126.

προεξάλλομαι, ἀποθ., ἐξάλλομαι, ἐκπηδῶ πρότερον, Θεμίστ. 15D, Συνέσ. 129A.

προεξαλλοτριόω, ἐξαλλοτριῶ πρότερον, Kenyon Greek. Pap. II, 179, 13 (π. 68C).

προεξᾰμαρτάνω, ἁμαρτάνω, σφάλλομαι πρότερον, Ἰσοκρ. 75B· εἴς τινα ὁ αὐτ. 123C.

προεξανᾰλίσκω, καταναλίσκω, δαπανῶ πρότερον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 11, 2, κτλ.

προεξανθέω, ἐξανθῶ πρότερον, Συνέσ. 128A· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., αἱ μεγάλαι φύσεις πρ. ἄτοπα πολλὰ Πλούτ. 2. 552C.

προεξάνθημα, τό, προγενεστέρα ἐξάνθησις, Σουΐδ. ἐν λέξ. κύτταρος.

προεξάνθησις, εως, ἡ, πρώιμος ἐξάνθησις, τριχῶν Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 6. 104.

προεξανιστάω, ἐξανιστῶ πρότερον, Σχόλ. εἰς Κλήμ. Ἀλ. 264.

II. προεξανίσταμαι, Παθητ., μετ' ἀορ. 6', πρκμ. καὶ ὑπερσ. ἐνεργ., ἐγείρομαι καὶ ἐξέρχομαι πρότερον ἢ πρότερος, Ἡρόδ. 9. 62, πρβλ. Δημ. 282. 2· πρ. τῷ πολέμῳ Πλουτ. Ρωμ. 16, κτλ. **2)** ἐν ἀγῶνι, ἐξανίσταμαι πρὶν ἢ δοθῇ τὸ σημεῖον, οἱ προεξανιστάμενοι ῥαπίζονται Ἡρόδ. 8. 59, πρβλ. Πλούτ. 2. 185B.

προεξᾰπᾰτάω, ἐξαπατῶ πρότερον, Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 6.

προεξαπλόω, ἐξαπλώνω, ἁπλώνω πρότερον, Γαλην. τ. 12, σ. 218C.

προεξαποστέλλω, ἐξαποστέλλω πρότερον, Πολύβ. 3.86, 3, κτλ.

προεξάπτω, ἀνάπτω πρότερον, Φιλόπον. ἐν Ἀριστ. Μετεωρ.

προεξαριθμέομαι, μέσ., ἀριθμῶ, λογαριάζω πρότερον, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 3. 128.

προεξαρπάζω, ἁρπάζω πρότερον, Ἰω. Χρυσ. 3, 601, Νικήτ. Εὐγεν. 2,50.

προεξαρτάω, ἐξαρτῶ ἔμπροσθεν, πρ. ἐκ τῶν ὤμων πέλεκυν Διόδ. 3. 26.

προεξαρτύω, ἐξαρτύω πρότερον, Γρηγ. Θαυματ. σ. 26C.

προεξάρχω, ἄρχομαι πρότερον, τινὸς Συντίπ. Μῦθ. 242, σ. 160, Ἄννα Κομν. 167C, κτλ. **II.** προηγοῦμαι, προεξάρχων τῆς ποίμνης κριὸς Ἐτυμολ. Μέγ. 512. 33.

προεξασθενέω, γίνομαι ὅλως ἀδύνατος πρότερον, προεξανδυνατῶ, Ἀριστ. Προβλ. 1. 50, 2.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 82, 83.

προεξασκέω, ἐξασκῶ πρότερον, Ἰωάνν. Ἀκτουάρ. ἐν Ideler Phys. 2. 146.

προεξεγείρω, ἐξεγείρω πρότερον, Δ. Β. 59.

προεξέδρα, Ἰων. **-η**, ἡ, ἔδρα, θρόνος ἐπίσημος, Ἡρόδ. 7. 44, Πολυδ. Θ', 49· πρβλ. **προεδρία** 2.

προεξεικονίζω, ἐξεικονίζω πρότερον, Ἀναστ. ἐν Maii Coll. Vat. τ. 7, σ. 205.

προέξειμι, (εἶμι, ibo) ἐξέρχομαι ἐκ τινος, τῶν ὅπλων, Θουκ. 3. 1.

προεξελαύνω, μέλλ. **-ελάσω**, ἐκδιώκω πρότερον, Πλουτ. Φιλοπ. 7, κτλ.· τῶν ἄλλων ἱππέων Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 13. 1· **2)** προχωρῶ πρὸ τῶν ἄλλων, προεξελάσαντα τῷ πλοίῳ Πλουτ. Νίκ. 24.

προεξελέγχω, ἐξελέγχω, ἀναιρῶ πρότερον, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 41Δ, κτλ.

προεξελκάω, ἐξελκόω πρότερον, πληρῶ ἑλκῶν, Φιλούμ. παρ' Ὀρειβ. 70 Mai.

προεξεμέω, ἐξεμῶ πρότερον, Ὀρειβ. 66 Matth.

προεξεπίστᾰμαι, συνηρ. **προὐξ-**, ἀποθ., ἐξεπίσταμαι, γινώσκω καλῶς πρότερον, πάντα Αἰσχύλ. Πρ. 101· τὸ λοιπὸν ἄλγος πρ. τορῶς αὐτόθι 699.

προεξεργάζομαι, ἀποθ., ἐξεργάζομαι, φέρω εἰς πέρας ἔργον τι πρότερον, Ῥήτορες (Walz) 1. 321·—παθ. πρκμ. ἐπὶ παθ. σημασ., τὸ μὲν .. οὐκ ἦν προεξειργασμένον Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 33, 15, πρβλ. Παυσ. 1. 34, 5.

προεξερευνάω, συνηρ. **προὐξ-**, ἐξερευνῶ πρότερον, Εὐρ. Φοίν. 92.

προεξερευνητής, συνηρ. **προὐξ-**, οῦ, ὁ, ἐρευνητὴς πεμπάμενος πρότερον, Εὐρ. Ῥῆσ. 96.

προεξέρχομαι, ἀποθ., ἐξέρχομαι πρότερον, τῷ πεζῷ Θουκ. 7. 74· τῆς πόλεως Διον. Ἁλ. 1. 46· εἰς Σαρδόνα Πολύβ. 2. 23. 6.

προεξετάζω, ἐξετάζω πρότερον, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 5, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 265.

προεξευκρῑνέω, ἐξετάζω ἐπιμελῶς πρότερον, Ἱππ. Ἀφ. 1244.

προεξευμᾰρίζω, ἐξευμαρίζω πρότερον, Εὐσεβ. Ἐγκώμ. Κωνσταντ. 16. 3.

προεξευρίσκω, ἐξευρίσκω, ἀνακαλύπτω πρότερον, Ἐκκλ.

προεξεφίεμαι, συνηρ. **προὐξ-**, μέσ., προπαραγγέλλω, προκελεύω, Σοφ. Τρ. 759.

προεξέχω = ἐξέχω, τινί, εἴς τι πρᾶγμα, Ἀγαθ. 327, 16.

προεξηγέομαι, ἀποθ., ἐξηγοῦμαι πρότερον, Διον. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 10.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. τ. Δ', σ. 256, 257.

προεξήγημα, τό, εἰσαγωγικὴ ἐξήγησις, Μεθόδ. 192C.

προεξήγησις, ἡ, προηγουμένη ἐξήγησις, Ἀναστ. Σιν. 281D.

προεξιλεόομαι, ἐξιλεώνω πρότερον, Σώστρατ. παρὰ Στοβ. 404. 15.

προεξιππάζομαι, ἀποθ., ἐξέρχομαι ἵππος πρότερον, Βυζ.

προεξισταμαι, Παθ., ἐξέχω πρὸς τὰ ἔμπροσ, Ἀριστ. Φυσιογν. 5, 7.

προεξοδεύω, ἐξέρχομαι, ποιῶ ἔξοδον πρότερον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7, 5. 4.

προεξοίχομαι, ἀποθ., μετὰ πρκμ. **προεξῴχηκα**, ἔχω ἀπέλθει πρότερον, βίου Νικήτ. Εὐγ. 6. 325.

προεξομαλίζω, ποιῶ ὁμαλὸν πρότερον, τὴν ὁδὸν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 7, 3.

προεξορμάω, ἐξορμῶ πρότερον, Ξεν. Ἀπομν. 3. 13, 5, Δίων Κ. 46. 37. **II.** ἐξορμῶ πρὸ τοῦ καιροῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 7, 10, 6.

προεξουθρίζω, ἐξουθρίζω πρότερον, Ἐκκλ.

προεξυμνέω, ἐξυμνῶ, δοξάζω πρότερον, Ὀλυμπιόδ. εἰς Πλάτ. Ἄλκ. σ. 95 Creuz.

προεξυπνίζω, ἐξυπνίζω πρότερον, Βυζ.

προεξῠφαίνω, ἐξυφαίνω πρότερον, Εὐμάθ. σ. 370.

προεορτάζω, ἑορτάζω πρότερον, Ἡρωδιαν. 1. 16, Θεμίστ. 42D.

προεόρτιος, ον, (ἑορτή) ὁ πρὸ τῆς ἑορτῆς, Γρηγ. Ναζ.· πρ. τῆς ἑορτῆς Φίλων 2. 481·—τὰ **προεόρτια**, ἡ πρὸ τῆς ἑορτῆς ἡμέρα, Στουδ. 757B.—Κατὰ τὸ Ἐκκλ. Τυπικὸν **προεόρτια** εἶναι ἐν ταῖς ἑξῆς ἡμέραις : Σεπτ. 7, Σεπτ. 13, Νοεμβρ. 20, Φεβρ. 1, Μαρτ. 24, Αὐγ. 5, Δὺγ. 14 Ὡρολόγ. Τὸ Μέγα.—Τὰ προεόρτια τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως ἔρχονται τῇ 20ῇ Δεκεμβρ., τὰ δὲ τῶν Θεοφανείων τῇ 2ᾳ Ἰανουαρίου. Αἱ κινηταὶ ἑορταὶ δὲν ἔχουσι **προεόρτια**. Ἴδε τὴν λ. **παραμονή**.

προέορτος, ον, = **πρὸ ἑορτῆς**, Φίλων Ι. 294, 33, Εὐσ. VI. 697C, Ἀθαν. Ι. 613Δ.

προεπαγγελία, ἡ, = **προεπάγγελσις**, Θεόδ. Μετοχ. Σύμμικτ. 157.

προεπαγγέλλω, προαγγέλλω, Δίων Κ. 38. 13· πρ. τινὶ ὅπως .., ὁ αὐτ. 40. 32. **II.** προεπιδείκνυμι, προδείκνυμι, ὁ αὐτ. 39. 31. **II.** Μέσ., προὐπισχνοῦμαι, ὁ αὐτ. 42. 32., 46. 40, Καιν. Διαθ.

προεπάγγελσις, ἡ, προτέρα ἀγγελία, Δίων Κ. 38. 41.

προεπάδω, ἐπάδω πρότερον, προεπασανίσαντες τῶν ἀκούειν βουλομένων τὰς ψυχὰς καὶ κατ' ἰδίαν αὐτοῖς προεπάσαντες Ὠριγ. κατὰ Κέλσ. 3, 51, σ. 142.

προεπαινέω, ἐπαινῶ ἐκ τῶν προτέρων, Θουκ. 3 38, Συλλ. Ἐπιγρ. προσθῆκαι 2347 1.

προεπαίρω, ἐπαίρω, ὑψώνω πρότερον, Ἐκκλ.

προεπαναστείλας, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀναστειλάντων τὸ ἱστίον ἐπί τινα, προαπειλῶ, ἡ παρασκευὴ προεπανεστείσθη, προηπειλήθη, (Σχόλ.), Θουκ. 5. 17.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προεπαφίημι, ἐπαφίημί τι ἐναντίον τινός, προεπαφέντες τὸ ἱππικὸν Λουκ. Τόξ. 54

προεπείγω, ἐπείγω πρότερον, Ὀρειβ. 77 Matth., Αἰβάν. 4. 150.

προεπειμι, ἔπειμι πρότερον, προεφορμῶ, Ἀγαθ. 279, 10.

προεπεισφέρω, εἰσφέρω πρότερον, Ἐπιγραφ. ἐν Osann. Auct. Lex. 138.

προεπιβάλλω, ἐπιβάλλω πρότερον, τὰς χεῖράς τινι Πολύβ. 16. 9, 3.

προεπιβουλεύω, ἐπιβουλεύω πρότερον, τινί Θουκ. 1. 33.—Παθ., ὁ αὐτ. 3. 83, Διόδ. 19. 65.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσεις σ. 15.

προεπιβουλή, ἐπιβουλὴ γενομένη πρότερον, Δίων Κ. ἐν Exc. Peiresc. 109.

προεπιβρέχω, ἐπιβρέχω πρότερον, προεπιβρέξαντες τὸ τραῦμα Γαλην. 1. 13, σ. 647.

προεπιγιγνώσκω, ἐπιγιγνώσκω, ἀναγνωρίζω πρότερον Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 119, 210., 3. 22.

προεπιδείκνυμι, ἐπιδεικνύω πρότερον, Ἰσοκρ. 29Α (κοινῶς προεπι-).—Μέσ., Φίλων 1. 551.—Παθ., ὁ αὐτ. 2. 93.

προεπίδεσμος, ὁ, ἐπίδεσμος ἐπιτιθέμενος κατὰ πρῶτον, Γαλην. τ. 12, σ. 45.

προεπιδέω, ἐπιδένω πρότερον, προεπιδήσαντος τὸν στάχυν Γαλην. τ. 18, μέρ. α', σ. 814, 17.

προεπιδημέω, ἐπιδημῶ, εἶμαι ἐν τῇ πατρίδι πρότερον, Χαρίτων 5. 2.

προεπιδίδωμι, ἐπιδίδωμι πρότερον, Κλήμ. Ἀλ. 823.

προεπίδοσις, εως, ἡ, τὸ προεπιδιδόναι, Θεόδ. Στουδ. 201C.

προεπίζευξις, ἡ, ῥητορικὸν σχῆμα (καλούμενον καὶ σχῆμα Ἀλκμανικόν) ὅπερ ἑρμηνεύεται ἐν λ. **προδιαζεύγνυμι**, Εὐστ. 606. 40., 947. 56.

προεπιθεωρέω, ἐπιθεωρῶ, ἐξετάζω πρότερον, Ἐπιστ. Σωκρ. 6, σ. 9 Orelli.

προεπικαλέομαι, ἐπικαλοῦμαι πρῶτος ἢ πρότερον, Πολύκ. 3, σ. 1008Β.

προεπικοινόω, ἐπικοινῶ, ἀνακοινῶ πρότερον, τινί τι Δίων. Κ. 55. 4.

προεπικόπτω, ἐπικόπτω (δηλ. κόπτω τὸ ἄκρον) πρότερον, προεπικόψας τὰς στήλας Ἐπιγρ. Λεβαδ. Dittenb. 2540, 68 (πρβλ. 145, Michel 589), ἴδε **ἐπικοπή**.

προεπικρίνω, κρίνω πρότερον, Σέξτ. Ἐμπ. Π. Μ. 8. 265.

προεπιλογίζομαι, ἐπιλογίζομαι, ὑπολογίζω, λογαριάζω πρότερον, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 110.—Παθ., ἡ προεπιλογισθεῖσα ἀπόδειξις, προηγουμένως ἐκτεθεῖσα, Φίλων 2. 497.

προεπιμελέομαι, ἀποθ., ἐπιμελοῦμαί τινος πρότερον, τινος Γαλην. τ. 14, σ. 298, 5.

προεπινοέω, παρατηρῶ ἢ ἐξετάζω πρότερον, Στράβ. 109, κτλ.—Παθ., Πλούτ. 2. 107, Σέξτ. Ἐμπ. 11. 186.

προεπίνοια, ἡ, τὸ προεπινοεῖν, Στοβ. Ἐκλογ. Ι, 7.

προεπιξενόομαι, Παθ., γίνομαι δεκτὸς ὡς ξένος ἢ φίλος πρότερον, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 7.

προεπιπάσσω, ἐπιπάσσω, «πασπαλίζω» πρότερον, Ἀλέξ. Τραλλ. 12. 777.

προεπιπλήσσω, ἐπιπλήττω, ψέγω πρῶτος, αὐτῷ Ἀριστ. Ρητ. 3. 7, 9.

προεπισημαίνω, ἐπισημαίνω πρότερον, Εὐσ. IV, 1120D, V, 344Β.

προεπισημασία, ἡ, ἡ προηγηθεῖσα ἐπισημασία, τὸ πρότερον σημεῖον, Ἰωάνν. Ἀκτουάρ. Ideler Phys. 2. 432.

προεπισκοπέω, ἀόρ. α' -εσκεψάμην·—ἐπισκοπῶ, ἐξετάζω πρότερον, Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 3, Πτολ.· — πρκμ. -έσκεμμαι ἐπὶ παθ. σημασ., Στράβ. 349.

προεπίσταμαι, ἀποθ., ἐπίσταμαι, γινώσκω ἢ ἐννοῶ ἐκ τῶν προτέρων, Πλάτ. Γοργ. 459Ε, Ξεν. Κύρ. 4. 3, 12, Δίλ. π. Ζ. 7. 8, κτλ.

προεπιστέλλω, ἐπιτάσσω δι' ἐπιστολῆς πρότερον, προπαραγγέλλω δι' ἐπιστολῆς, τινὶ ποιεῖν τι Παυσ. 7. 11, 1.

προεπιστρεπτικός, ἡ, όν, ἀπότομος, αὐστηρός, Ὠριγέν. ΙΙ, 1108Α.

προεπιτᾰράσσω, ἐπιταράσσω, ἐνοχλῶ πρότερον, κοιλίαι προεπιταράσσονται Γαλην. τ. 9, σ. 426Β.

προεπιτάσσω, ἐπιτάσσω πρότερον, Κύριλλ. Ἀλ. Η, 73C.

προεπιτείνω, ἐπιτείνω πρότερον, Διόδυμ. Ἀλ. 1641Β.

προεπιτέμνω, ἐπιτέμνω πρότερον, Παῦλ. Αἰγιν. 352.

προεπιτροπεύειν, ἐπιτροπεύειν πρότερον, Papyr. Berol. 8. Η, 7.

προεπιτίθεμαι, μέσ., ἐπιτίθεμαι πρῶτος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 726, Φίλων 2. 120.

προεπιφαίνομαι, Παθ., ἐπιφαίνομαι πρότερον, Ἰωάνν. Ἀκτουάρ. ἐν Ideler Phys 2. 428.

προεπιχειρέω, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι πρῶτος, Θουκ. 6. 34, Πλουτ. Θησ. 11, κτλ. **ΙΙ.** μετ' ἄπαρ., ἐπιχειρῶ πρότερον, αὐτόθι 9.

προεπιχείρησις, ἡ, τὸ προεπιχειρεῖν, προσβάλλειν, προεπίθεσις, Διον. Ἁλ. 3. 4., 10. 43.

προεπιχέω, ἐπιχέω πρότερον, Γαλην. VI, 375Ε.

προεποπτεύω, ἐποπτεύω πρότερον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 7, 4.

προεποικέω, ἐγκαθίσταμαι ὡς οἰκήτωρ εἴς μέρος τι, καταλαμβάνω αὐτὸ καὶ ἐγκαθίσταμαι ὡς ἔποικος πρότερον, τὴν Μυσίαν Στράβ. 541· ἀποθ., τὰ τῶν προεποικησάντων γένη ὁ αὐτ. 216.

προεραν(ι)στρια, ἡ, γυνὴ προεδρεύουσα τῶν ἐρανιστῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 120. 23.

προεργάζομαι, ἀποθ., μετὰ παθ. πρκμ., ποιῶ ἢ ἐργάζομαί τι πρότερον, τινί τι Ἡρόδ. 2. 158· ἐργάζομαι ἢ καλλιεργῶ προηγουμένως, Ξεν. Οἰκ. 20, 3·—πρκμ. καὶ ἐπὶ παθ. σημασ., εἶμαι εἰργασμένος πρότερον, Ἀλκίφρων 117. 31· οὕτω, τὰ προειργασμένα προηγούμενα κατορθώματα, πρότερα ἔργα, Θουκ. 2. 89, πρβλ. 8. 65· ἡ προειργασμένη δόξα, δόξα κτηθεῖσα πρότερον, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 21.

προέργου, ἴδε **προῦργου**.

προερεθίζω, ἐρεθίζω πρότερον, Γαλην. τ. 2, σ. 107, 40. — **οὐσιαστ. προερεθισμός**, οῦ, ὁ, προηγούμενος ἐρεθισμός, ἐν Ideler Phys. 2. 211.

προερέσσω, διὰ κωπηλασίας φέρω τὸ πλοῖον εἴς τι μέρος, ἐς λιμένα προερέσσαμεν (ἐξυπακ. τὴν ναῦν) Ὀδ. Ν. 279· πρβλ. **προερύω** 2.

προερευνάω, ἐρευνῶ πρότερον ἢ πρῶτος, Ὀνησάνδρ. 6.— Μέσ., οἱ προερευνώμενοι ἱππεῖς, οἱ πρόσκοποι, Ξεν. Λακ. 13. 6.

προερέω, Ἀττικ. συνῳδ. **προερῶ**, ἐν χρήσει ὡς μέλλ. τοῦ **προεῖπον**· ὡσαύτως πρκμ. **προείρηκα**, παθητ. **-ημαι**· ἀόρ. παθ. **προερρήθην**, συνῳδ. **προῤῥήθην**. Λέγω ἐκ τῶν προτέρων, πρότερον, Πλάτ. Πολιτ. 292D, κτλ.—Παθ., ἐκ τῶν προειρημένων ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 75Β· κατὰ τὰ πρ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 398C, 408C, κτλ.· τὰ προῤῥηθέντα αὐτόθι 619C· ταῦτά μοι προειρήσθω, ἃς εἶναι εἰρημένα ἐν εἴδει προλόγου, Ἰσοκρ. 43Ε, πρβλ. 88Β. **ΙΙ.** ἐπιτάσσω προηγουμένως ἢ δημοσίᾳ, τινι, μετ' ἄπαρ., Ἡρόδ. 1. 77, 81· ὡσαύτως, πρ. τινι ὡς .. ὁ αὐτ. 3. 61.— Παθητ., προῤῥήθη ὅπως .. Πλάτ. Συμπ. 198Ε· προείρητο αὐτοῖς μὴ ἐπιχειρεῖν Θουκ. 2. 84, πρβλ. Ἀντιφῶντα 146. 9· ἔχοντες τὰ προειρημένον, τὸ ἀνωτέρω ῥηθέν, Ἡρόδ. 1. 126· ἀπικέσθαι ἐς τὴν πρ. ἡμέρην ὁ αὐτ. 6. 128· δεῖπνον .., ἐκ πολλοῦ χρόνου πρ., διατεταγμένον ἐκ τῶν προτέρων, ὁ αὐτ. 7. 119· — πόλεμος προερρήθη, Λατιν. indictus est, Ξεν. Ἄγησ. 1, 17.

προερμηνεύω, ἑρμηνεύω πρότερον, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 379Β, 434Β, τ. 2, σ. 688D, κτλ.

προερύω, Ἐπικ. ἀόρ. **-έρυσσα**· — ἕλκω, σύρω πρὸς τὰ ἔμπρός, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπὶ πλοίων, **1)** νῆα θοὴν ἅλαδε προέρυσσεν, καθείλκυσεν εἰς τὴν θάλασσαν, Ἰλ. Δ. 308· ἐπὴν ἅλαδε προερύσσω (ἐξυπακ. νῆας) Ι. 358. **2)** φέρω τὸ πλοῖον διὰ κωπηλασίας πρός τι μέρος, αὐτὰς ὅ' ἑσσυμένως προερύσσαμεν (κατ' Ἀρίσταρχ. προερέσσαμεν) ἠπειρόνδε Ὀδ. Ι. 73· τὴν δ' εἰς ὅρμον προέρυσσαν (νῦν προέρεσσαν) ἑρετμοῖς Ἰλ. Δ. 435, Ὀδ. Ο. 497· — ἀλλ' ἡ τελευταία αὕτη σημασία εἶναι πλέον ἢ ἀμφίβ.·— μάλιστα ἐν Ἰλ. Α. 435, Ὀδ. Ι. 73, ἅπαντα τὰ Ἀντίγραφα συμφωνοῦσιν· ἀλλ' ἐν Ὀδ. Ο. 497 ὑπάρχει διάφ. γραφ. προέρεσσαν, καὶ ἐν Ν. 279 ἅπαντα συμφωνοῦσιν εἰς τὴν γραφὴν προερέσσαμεν· πρὸς τούτοις τὰ Ἐνετ. Σχόλ. εἰς Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ. καὶ ὁ Ἀρίσταρχ. παρ' Εὐστ. 1615. 57 ἀποφαίνονται ὑπὲρ τῆς γραφῆς **προερέσσαμεν**, αν· ἤδη δὲ ἐν ταῖς ἁρίσταις ἐκδόσεσι παρελήφθησαν οἱ τύποι οὗτοι.

προέρχομαι· ἀόρ. **προῆλθον**· πρκμ. **προελήλυθα**, συνῳδ. **προύλήλυθα**, Piers. εἰς Μοῖρ. 302· ἀποθετ. Ὡς τὸ **πρόειμι** (ὅπερ χρησιμεύει ὡς μέλλων), χωρῶ πρὸς τὰ ἔμπρός, προχωρῶ, προβαίνω, Ἡρόδ. 1. 207., 9. 14· ἐς τὸ ὁμαλὸν Θουκ. 5. 65· ἐς τὸ πλέον οὐκέτι προελθών ὁ αὐτ. 2. 21· ἐκ τοῦ χωρίου Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 25· ἐπὶ τὸ βῆμα Διον. Ἁλ. 8. 58· καὶ ἀποθ., προελθών = Ἀττ. παρελθών, παρουσιασθεὶς νὰ ὁμιλήσῃ, Πολύβ. 4. 14, 7· προελθὼν ὁ κῆρυξ ἐκήρυττε .. Αἰσχίν. 75. 27· — πρ. τὰ ἔμβρυα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 22, 8·— μετὰ συστολ. αἰτ., πρ. ἡμερησίαν ὁδὸν Πλάτ. Πολ. 616Β, πρβλ. 328Ε· ὡσαύτως, κατὰ τὴν ὁδὸν Ξεν. Ἀν. 4. 2, 16. **2)** ἐπὶ χρόνου, προελθόντος πολλοῦ χρόνου Θουκ. 1. 10, πρβλ. Πλάτ. Πολιτ. 273Α, Ἡερμ. 154Δ· ἐντεῦθεν ἐπὶ προσώπων, προεληλυθότες ταῖς ἡλικίαις (πρβλ. **προβαίνω** 1. 2), Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 4· οὕτω, **3)** προχωρῶ, προβαίνω ἐν διηγήσει ἢ συζητήσει, Πλάτ. Φαῖδρ. 237C· πρ. εἰς τὸ πρόσθεν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 682Α, πρβλ. Πρωτ. 339D. **4)** μεταφορ., τὰ Περσέων πρήγματα ἐς τοῦτο προελθόντα, προχωρήσαντα εἰς τοῦτο, Ἡρόδ. 7. 50, 2· εἰς τοῦμπροσθεν πειραθῆναι προελθεῖν, νὰ προσπαθήσῃ νὰ ὑπάγῃ ἐμπρός, νὰ προοδεύσῃ, ἐπὶ μαθητοῦ, Ἰσοκρ. 415C· ἐνταῦθα πρ. ὥστε .. ὁ αὐτ. π. Ἀντιδ. § 88· συχν. ἐπὶ κακῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σημασίας, εἰς πᾶν μοχθηρίας πρ. Δημ. 29. 18· οὕτως αἰσχρῶς πρ. ὁ αὐτ. 688. 17· οἱ πρ. ἀσελγείας ἄνθρωπος ὁ αὐτ. 42. 25· εἰς τοῦτο προβέβηκεν ἔχθρας, ὥστε .. ὁ αὐτ. 163. 2· οὕτω δὲ πόρρω προεληλύθασι φυλακῆς, τόσον δὲ πολὺ προέβησαν εἰς τὸ προσέχειν καὶ φυλάττεσθαι, ὁ αὐτ. ἐν Ἱέρ. 4, 4. **5)** ὑπάγω πρότερον ἢ πρῶτος, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 9, κτλ.· πρ. τινος, προπορεύομαι, αὐτόθι 2. 2, 7· μεταγεν., συνέβραμον ἐκεῖ καὶ προῆλθον αὐτοὺς Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ς', 33. **II.** μετὰ τοῦ ὀργάνου τῆς κινήσεως κατ' αἰτιατ., πρ. πόδα (πρβλ. βαίνω II. 4), Λουκ. Ἑρμότ. 32.

προερωτάω, ἐρωτῶ πρότερον, Ἀριστ. π. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 6, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 234.

προεσθίω, ἐσθίω πρότερον, πρὸ τοῦ ποτοῦ ἀμυγδαλᾶς πικρὰς Ἀθήν. 52Ε· — ἐσθίω πρὸ ἄλλου τινός, ὅπως δείξω ὅτι ἡ τροφὴ δὲν περιέχει δηλητήριον, Λουκ. Παράσ. 59· τινός Ἀθήν. 171Β· — ὁ πρκμ. **προεδήδοκα** ἁπαντᾷ παρ' Ὀρειβασ.· ἡ μετοχ. τοῦ παθ. ἀορ. **προεδεσθὲν** εὑρηται ἐν Ἀριστ. Προβλ. 20. 34, 2.

πρόεσις, ἡ, (προΐημι) ἐκβολή, ἐκροή, ἔκχυσις, τοῦ σπέρματος, τοῦ οὔρου, τῶν καταμηνίων, τοῦ περιττώματος, κτλ.· Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 3, 2, κ. ἀλλ. **2)** ἀπόρριψις, ἀντίθετον τῷ **λῆψις**, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 2. 7, 4.

προεσκεμμένως, Ἐπίρρ., μετὰ προηγουμένης σκέψεως, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβ. σ. 49 Mai.

προεστεᾶτε ἢ **προέστατε**, Ἰων. ἀντὶ **προεστήκατε**, Ἡρόδ.

προεστιάω, ἑστιῶ πρὸ ἄλλου, Θεόδοτ. Ἡρακλ. 1365C.

προέτειος, ον, (ἔτος) ὁ τοῦ παρελθόντος ἔτους, περυσινός, Ἀριστ. Προβλ. 20. 14, 2.

προετέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **προΐημι**, πρέπει τις νὰ ἀπορρίψῃ ἢ ἐγκαταλίπῃ, τι Δείναρχ. 101. 44· τινί τι ὁ αὐτ. 104. 1.

προετικός, ἡ, όν, (προΐημι) ὁ εὐκόλως ἐκπέμπων, ἐκχέων, σπέρματος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 3, 11· ἀντίθετ. τῷ **καθεκτικὸς** (ὁ συγγρατῶν), ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 33. 16. 4. **II.** ὁ εὐχερῶς δίδων ἔξω, χαρίζων, ὁ παρέχων ἀφθόνως, πλουσίως, Ξεν. Ἀπομν. 3. 1, 6, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 1, 20· πρ. δαπάνης, ὁ ἀφθόνως δαπανῶν, Πλάτ. Ὅρ. 416Β· χρημάτων Ἀριστ. περὶ Ἀρετ. καὶ Κακ. 5, 4· πρ. τινι, παρέχων πλουσίως εἰς .., ὁ αὐτ. ἐν Ῥητ. 1. 9, 29. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 4. 2, 8.

προετοιμάζω, ὡς καὶ νῦν, Αἰν. Τακτ. — Μέσ., ἑτοιμάζω πρὸς ἰδίαν μου χρῆσιν ἢ πρὸς ἰδίους σκοπούς, Ἡρόδ. 7. 21., 8. 24. — Παθ., Πλούτ. 2. 230Ε, κ. ἀλλ.

προετοιμασία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Κλήμ. Ἀλ. II, 757Α, Ὠριγ. IV, 276Β.

προετοιμαστής, οῦ, ὁ, ὁ προετοιμάζων, Ἐπιφάν. τ. I, σ. 332D, κλπ.

προευαγγελίζομαι, ἀποθ., εὐαγγελίζομαι, φέρω καλὰς ἀγγελίας πρότερον, Φίλων 1. 7 καὶ 602, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 335, Ἐπιστ. πρ. Γαλ. γ', 8.

προευδοκιμέω, εὐδοκιμῶ, ἔχω καλὴν φήμην πρότερον, Δίων Κ. 39. 25· οἱ προευδοκιμηκότες Διον. Ἁλ. Τέχνη Ῥητ. 5. 6.

προευεργετέω, εὐεργετῶ πρότερον, τινα Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 2. 32.

προευθετίζω, εὐθετίζω, διευθετῶ πρότερον, Ἀπολλών. περὶ Συντάξ. 303.

προευκρῑνέω, μετὰ προσοχῆς συλλέγω πρότερον, Ἀρετ. Χρον. Νουσ. Θεραπευτ. 1. 5· κρίνω ἐπιμελῶς, ἀμφί τινος ὁ αὐτ. ἐν Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 10.

προευλᾰβέομαι, ἀόρ. **-ευλαβήθην**· ἀποθ.· — προσέχω, γίνομαι προσεκτικὸς ἐκ τῶν προτέρων, Δημ. 798 ἐν τέλ.

προευλογέω, εὐλογῶ πρότερον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 8, 47.

προευμενίζω, εὐμενίζω προηγουμένως, διαθέτω εὐμενῶς πρότερον, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 636.

προευμοιρέω, εὐμοιρῶ, μετέχω καλῆς τύχης πρότερον, Νικήτ. Χρον. 292D.

προευπάσχω, εὖ πάσχω, εὐεργετοῦμαι πρότερον, προευπαθὼν Ἰω. Χρυσ. τ. 11, σ. 735Δ.

προευπεπτέω, καλῶς χωνεύω πρότερον, Γαλην. τ. 14, σελ. 298, 4.

προευπορέομαι, Παθητ., εὐπορῶ ἐκ τῶν προτέρων, Ἀριστ. Φυσ. 4. 1, 2. διάφορ. γραφ. ἐν Δημ. 731. 3.

προευτελίζω, εὐτελίζω, καταφρονῶ πρότερον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 686.

προευτρεπίζομαι, εὐτρεπίζω ἢ ἑτοιμάζω πρότερον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 20. 4, 2· προευτρεπισμένος τι, ἔχων τι ἑτοιμον, Ἡλιόδ. 7. 24· — ἀόρ. α' ἐπὶ παθ. σημασίας, τῇ δεήσει προευτρεπισθείς, καμφθεὶς πρότερον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 20. 6, 3.

προευτρεπισμός, οῦ, ὁ, τὸ προευτρεπίζειν, Βασίλ. Μέγ. τ. 2, σ. 32, Κύριλλ. Ἀλ. I, 505C, Εὐστ., κλπ.

προευφραίνω, εὐφραίνω πρότερον, Ἀδ. π. Ζ. 10. 19, Φίλων 1. 96, κτλ.

προεύχομαι, ἀποθ., εὔχομαι, προσεύχομαι ὑπέρ τινος, προεύχομαι τοῦ λαοῦ Γρηγ. Ναζ.

προεφέψω, βράζω πρότερον, Γαλην.

προεφίστημι, ἐφίστημι τὴν προσοχήν τινος εἴς τι πρότερον, πρ. τοὺς ἀκούοντας ἐπί τι Πολύβ. 10. 2, 1. — Παθ., **προεφίσταμαι**, ἐφίσταμαι ἐνώπιόν τινος, Boisson. Ἀνέκδ. 2. 453.

προεφοβέομαι, Παθ., διατρέχομαι πρότερον, Στράβ. 574.

προεφοβιάζομαι, Παθητ., ἐφοβιάζομαι, παρασκευάζομαι διὰ ταξειδίου, προεφωβιάσθη τινὶ Φίλων 2. 93.

προεφοράω, ἐφορῶ πρότερον, Μᾶρκ. Ἀντων. 7. 49 (Schneider προαφ-).

προεφορμάω, ἐφορμῶ πρῶτος, Ἡλιόδ. 9. 17.

προεχής, ές, = **προέχων** Ἱππόλ. Αἵρ. 364, 9· «σπουδαῖος, κραταιός» Ἡσύχ.· ἴδε ἐν λέξ. **προσεχής**.

προέχω, συνῃρ. **προῦχω**, ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ., πλὴν ἐν Ὀδ. Μ. 11, ἴδε κατωτ. Β· ὡσαύτως συνῃρ. παρὰ Σοφ. καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ τοῦ Θουκ.· μέλλ. **προέξω**, ἀόρ. **προέσχον**, μέσ. **προεσχόμην**, **προὐσχόμην**· πρβλ. **προΐσχω**. Κρατῶ ἐμπροσθεν, τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς Ἀριστοφ. Νεφ. 989· μάλιστα οὕτως, ὥστε νὰ ὑπερασπίσω ἕτερον, πρ. τὼ χεῖρε Ξεν. Κύρ. 2. 3, 10. — Μέσ., ἔχω πρὸ ἐμαυτοῦ, προὔχοντο ἑκάστοθι ἐννέα ταύρους, «πρὸ ἑαυτῶν εἶχον ὥστε σφάξαι» (Εὐστ.), Ὀδ. Γ. 8· ἔχω τι ἐκτεταμένον πρό τινος ἄλλου, πρὸ δούρατ' ἔχοντο Ρ. 355, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 42, κακκᾶν δ' ἂν οὐκ ἔφθης φράσαι κἀγὼ λαβὼν θώραζε ἐξέφερον ἄν καὶ προύχόμην σε, καὶ σὲ ἐκράτουν νὰ κάμῃς τὰ κακκά σου, ὡς ποιοῦσι καὶ νῦν αἱ χωρικαὶ γυναῖκες, Ἀριστοφ. Νεφ. 1385. **2)** μεταφορ., ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, προβάλλω, μεταχειρίζομαι ὡς πρόφασιν, τάδ' ἂν προὔχοιο Σοφ. Ἀντ. 80· ὅπερ μάλιστα προὔχονται, μὴ ἂν γίγνεσθαι τὸν πόλεμον, ὅπερ εἶναι ὁ κύριος λόγος ὃν προβάλλουσι δι' ὃν ὁ πόλεμος εὑναται νὰ μὴ γείνῃ, Θουκ. 1. 140. **6)** προτείνω, πρυσφέρω, ἃ προείχοντο αὐτοῖς ὁ αὐτ. 3. 68. — Ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας εἶναι συνηθέστερον τὸ **προΐσχομαι** (ὅπερ ἴδε). **II.** = πρότερον ἔχω, κατέχω τι ἢ πληροφοροῦμαι περί τινος πράγματος πρότερον, πρ. τῶν Ἀθηναίων οὐ φιλίας γνώμας Ἡρόδ. 9. 4, πρβλ. Δοξ. Ἐκλογ. 586. 73, Δίωνα Κ. 43. 3. **2)** Ἔχω πρὸ ἑτέρων, οὔποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων, οὐδέποτε θὰ τιμηθῶσι πρὸ τῶν δικαίων, Σοφ. Ἀντ. 208· ἀπολ., ὁ προέχων, ὁ πρῶτος κατέχων τι, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 1, 8.

Β. ἀμεταβ., ἕξω, προεξέχω, ἐξέχω πρὸς τὰ ἔμπρός, παρ' Ὁμ. τοπικῶς ἐπὶ ἀκρωτηρίων ἢ κρημνωδῶν παραλίων τόπων, ἀθ' ἁκροτάτη πρόεχ' ἀκτή Ὀδ. Μ. 11, πρβλ. Κ. 90· ἐπ' ἠιόνας προὔχούσας Ζ. 138· πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι Ἰλ. Χ. 97· ἐπὶ προὔχοντι μελάθρῳ Ὀδ. Τ. 544· οὕτως, ἀκτὴ προέχουσα ἐς τὸν πόντον Ἡρόδ. 4. 177, πρβλ. Θουκ. 4. 109., 6. 97· τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς ὁ αὐτ. 2. 76. **II.** ἐπὶ τοῦ δρόμου, εἶμαι ὁ πρῶτος, προηγοῦμαι (πρβλ. **δοκεύω**), Ἰλ. Ψ. 325· μετὰ γεν., πρ. ἡμέρης ὁδῷ, προηγοῦμαι (αὐτοῦ) μιᾶς ἡμέρας ὁδόν, Ἡρόδ. 4. 120· προέχων τῶν ἄλλων [ὁ Ἵππος], βαίνων πρὸ τῶν ἄλλων, ὁ αὐτ. 9. 22· νῦν μὲν γὰρ ἐγωγε ἀγαπῶ ἣν γ' ἐξ ἴσου τῷ θεῖν ἐρμηθεὶς ἀνθρώπων μόνον τῇ κεφαλῇ πρόσχω, ὑπερβάλω αὐτοὺς μόνον κατὰ κεφαλήν, δηλ. κατὰ τόσον διάστημα ὅσον προέχει ἡ κεφαλὴ τοῦ τρέχοντος, Ξεν. Κύρ. 4. 3, 16· τοσοῦτον ἐκείνων μεγέθει πρ. Λουκ. Μυίας Ἐγκώμ. 1. — καὶ ἐπὶ χρόνου, πρασῖχε [ἡ τριήρης] ἡμέρα καὶ νυκτί, εἶχε κινήσῃ πρότερα κατὰ ἓν ἡμερονύκτιον, Θουκ. 3. 49· εἴκοσιν ἔτεσιν πρ. Πλάτ. Νόμ. 879C — μεταφορ., ὑπερτερῶ τινα, τινὸς τῷ διπλασίῳ Ἀντιφῶν 122. 34. **2)** ἐπὶ τάξεως ἢ θέσεως κοινωνικῆς, μετὰ γεν., δήμου προὔχουσιν, εἶναι οἱ προὔχοντες τοῦ λαοῦ, Ὑμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 151· — ἀπολ., εἶμαι ἀνώτερος, ὑπέροχος, Θουκ. 3. 82· ἀνθρωπεία φύσις πολεμία τοῦ προὔχοντος, πρὸς πᾶν ὅ,τι εἶναι ὑπέροχον, αὐτόθι 84· οἱ προὔχοντες, ὡς καὶ νῦν, ὁ αὐτ. 5. 17, πρβλ. 1. 39· οἱ πρ. βίοι Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 3, 2. **3)** ὑπερβαίνω, ὑπερίσχω, Σοφ. Φιλ. 138· πρ. ἅπασι τῶν ἐν τῇ .. χώρᾳ, εἰς πάντα τὰ πράγματα, Ἡρόδ. 1. 1, πρβλ. 32, Θουκ. 7. 66· μετὰ γεν., τέχνα γὰρ τέχνας ἑτέρας προὔχει Σοφ. Φιλ. 137· πρ. τινὸς τοσοῦτον ὅσον .. Ἡρόδ. 2. 136· πολλῷ πρ. 3. 82· πρ. δυνάμει, πλήθει καὶ ἐμπειρίᾳ Θουκ. 1. 18, 121· ὡσαύτως, πρ. τινὸς τιμήν, προτιμῶμαί τινος κατὰ τὴν τιμήν, Σοφ. Ἀντ. 208· πρ. ἐν τινι Θουκ. 6. 16, Ἰσοκρ. 209Β· κατά τι Λουκ. Ἔρωτ. 30· ἀπολ., Ἡρόδ. 1. 56., 3. 82.

6) ἁπλοῦς μετ' αἰτ. προσ. (πρβλ. **ὑπερίσχω** II. 3), Ξεν. Ἀν. 3. 2, 19. — Παθ., ὑπερτεροῦμαι, Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. γ', 9, Πλούτ. 2. 1038D. **III.** ἀπρόσ., οὔ τι προέχει, οὐδόλως ἰσχύει, οὐδὲν ὠφελεῖ, μετ' ἀπαρ., Ἡρόδ. 9. 27.

προεψάω, = **προ(σ)αγορεύω**, Ἡσύχιος.

προέω, μέλλ. **-εψήσω**, μαγειρεύω, παρασκευάζω πρότερον, Ἵππ. 497. 24, Ἀθήν. 381Β.

προεωλίζω, ἀφίνω τὸ κρέας χρόνον τινὰ πρὶν μαγειρευθῇ ὅπως καταστῇ τρυφερόν, Ὀρειβάσ. 12 Mattli., Γαλην.

προεωσφόρος, ον, ὁ προηγούμενος τοῦ ἑωσφόρου ἤγουν τοῦ ἑωθινοῦ ἀστέρος, τοῦ αὐγερινοῦ, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 938.

προζημιόω, ζημιῶ, τιμωρῶ πρότερον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Στοβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προζητέω, ζητῶ πρότερον, Ἀριστ. περὶ Μνήμης. 2, 9, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 9.

προζύμη, **ης**, ἡ, = **ζύμη**, Ἰω. Δαμασκ. II, 389C.

προζύμιον, [ῡ], τό, λέξ. μεταγενεστ. ἀντὶ τοῦ **ζύμη**, Ἐκκλ.· —**προζῡμίτης**, **ου**, ὁ, ὁ μεταχειριζόμενος ἐν τῇ μεταλήψει ἄρτον ἔνζυμον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀζυμίτης**, Κηρουλάρ. 741C, ἴδε Δουκάγγ.

προζωγρᾰφέω, προεικονίζω, Ἰω. Χρυσ. τ. 10, σ. 841D, Ἰουστῖν. Μάρτ. σ. 430D.

προζώννῡμαι, μέσ., ζώννυμι ἑμαυτὸν ἔμπροσθεν ὡς διὰ προζώματος, «ποδιᾶς», ᾧαν λουόμενος προζώννυται (οὕτως ὁ Bentley) Φερεκράτης ἐν «Ἰπνῷ» 7.

προηβάω, γίνομαι νέος ἢ νεανικὸς πρότερον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱππ.

προηγεμονεύω, μέλλ. **-σω**, ὁδηγῶ πρότερον, Νόνν. Δ. 47. 268.

προηγεμών, **όνος**, ὁ προπορευόμενος ὡς ὁδηγός, Δημ. 313. 27.

προηγέομαι, μέλλ. «**-ήσομαι**, ἀποθ., προπορεύομαι καὶ ὁδηγῶ, Ἡρόδ. 2. 48., 7. 40, Ξεν., κλπ.· τινι, ὁδηγῶ τινα, Ἀριστοφ. Πλ. 1195, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 1.· πρ. τὴν ὁδὸν ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 6. 5, 10· εἶμαι ὁ ἡγούμενος, ὁ πρῶτος, ὁ ἔχων τὸν λόγον ὡς ἀντιπρόσωπος τῶν ἄλλων, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 1. 1, 27· προηγοῦμαι ἐν λόγῳ ἢ διηγήσει, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 210· ἐπὶ στρατιωτῶν, ἀποτελῶ τὴν ἐμπροσθοφυλακήν, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 27· πρ. πᾶσι [τοῖς ποσίν], ἔχω τοὺς πόδας ἅπαντας ἐμπρός, Ἀριστ. π. Ζ. Πορείας 17, 3. **2)** μετὰ γεν., λαμβάνω τὴν ἀρχηγίαν, γίνομαι πρῶτος, τῶν προόδων ἄλλους προόδους .. προηγεῖσθαι Ξεν. Ἱππαρχ. 4, 5· πρ. τῆς πομπῆς Πολύβ. 12. 13, 11·— παρὰ μεταγεν. μετ' αἰτ., ἀλλήλους πρ. τῇ τιμῇ Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ιϛ', 10. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, τὸ πῦρ μὲν ἀπὸ τούτων τῶν ἱερῶν προηγεῖται οὔποτε ἀποσβεννύμενον Ξεν. Λακ. 13, 3· ῥάβδοι πρ. ἑκάστῳ Πολύβ. 6, 53, 8. **3)** μετοχ. **προηγούμενος**, **η**, **ον**, ὁ προπορευόμενος, τὸ πρ. στράτευμα, ἡ «ἐμπροσθοφυλακή», ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **οὐρά**, Ξεν. Ἀγησ. 2, 2· ὁ πρότερος, ὁ προηγηθείς, γράμματα, λόγος, κτλ., Πλουτ. Πομπ. 45, κτλ.·—τὰ προηγούμενα, τὰ δεδομένα ἀφ' ὧν τις συμπεραίνει, Λατ. data, posita, Πολύβ. 16. 16, 2. **6)** προηγούμενος, κύριος, ὁ πρ. λόγος, τὸ πρ. ἔργον, κτλ., Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 20, 14., 2. 5, 4, κτλ.· τὸ πρ., κύριον, σπουδαῖον μέρος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὑπηρετικόν**, αὐτόθι 1. 20, 1, κτλ. **γ)** **προηγούμενος**, = ἡγούμενος μοναστηρίου Βασίλ. III, 880A.

προηγεσία, ἡ, τὸ προηγεῖσθαι, ὁδηγεῖν, Συγκελ. Ἐγκώμ. Διον. Ἀρεοπ. ἐν ἀρχῇ.

προηγέτης, **ου**, ὁ, = **προηγητής**, δίκης Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 79·—θηλ. **-ηγέτις**, **ιδος**, Παύλου Σιλ. Ἔκφρ. 199.

προήγησις, ἡ, τὸ προηγεῖσθαι, προπορεύεσθαι Πτολεμ. Σύνταξ. 2, 16.

προηγήτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ ἑπομέν., Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1182, Νόνν. Δ. 35. 304.

προηγητής, **οῦ**, ὁ, ὁ προηγούμενος, προπορευόμενος ὅπως δείξῃ τὴν ὁδόν, ὁδηγός, Σοφ. Ο. Τ. 1292, Ἀντ. 990· οὕτω **προηγητήρ**, **-ῆρος**, ὁ, Εὐρ. Βάκχ. 1159. **2)** ὁ συνοδεύων τῷ ζεύγει νυμφικῆς πομπῆς, ἀνάγκη γάρ, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρῶτον μὲν ὀρεωκόμιον καὶ προηγητὴν ἀκολουθεῖν τῷ ζεύγει ὃ ἦγεν τὴν γυναῖκα Ὑπερείδης ὑπὲρ Λυκόφρ. 4. — Καθ' Ἡσύχ.: «προηγητής· ὁ προηγούμενος τοῦ ζεύγους (ἐν τοῖς γάμοις). καὶ ὁ χειραγωγὸς τοῦ τυφλοῦ».

προηγητικός, **ή**, **όν**, ὁ προηγούμενος, Φιλόδημ. ἐν Gomperz Herk. Stud. 1, σ. 39.

προηγήτωρ, **-ορος**, ὁ, = **προηγητής**, Φίλων 2. 105, Βασίλ. τ. 3, σ. 467.

προηγμένα, τά, μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **προάγω** I. 4, ὅρος τῆς Στωϊκῆς φιλοσοφίας δηλῶν πράγματα ἅπερ προτιμῶνται τῶν ἄλλων οὐχὶ ὡς παντάπασιν ἀγαθά, ἀλλ' ὡς προτιμότερα τῶν παντάπασι κακῶν, τὰ παρὰ Κικέρωνι promoda, producta, præposita, præcipua (de Fin. 3. 16., 4. 26), Ζήνων παρὰ Διογ. Λ. 7. 105, Λουκ. ἐν Βίῳ Πράσει 21, ἐν Δὶς Κατηγ. 22· ὡσαύτως καλοῦνται **ληπτά**, Πλούτ. 2. 1068A· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **ἀποπροηγμένα**, Λατ. remota, rejecta (Κικέρ. ὡς ἀνωτέρ.) Στοβ. Ἐκλογ. 2, σ. 244, Λουκ. ἔνθ' ἀνωτέρ.—Ὡσαύτως ὁ παθ. ἀόρ. **προαχθῆναι**, ἤτο ἐν χρήσει ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, Διογ. Λ. 7. 106.

προηγορέω, εἰμὶ **προήγορος**, ἀγορεύω ὑπὲρ ἄλλων, Ξεν. Ἀν. 5, 5, 7, Ἑλλ. 2. 2, 22· πρ. τινι, ἀγορεύω ὑπὲρ ἄλλου, Πλουτ. Βροῦτ. 6. **II.** Δωρ. **προᾱγορέω**, κατέχω τὸ ἀξίωμα ἢ ὑπούργημα τοῦ **προαγόρου**, Συλλ. Ἐπιγρ. 5491.

προηγορεών, **-ῶνος**, ὁ, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **πρηγορεών**, ὃ ἴδε.

προηγορία, ἡ, τὸ ἀγορεύειν ὑπὲρ ἄλλων, Λουκ. Ἁλ. 22.

προήγορος, ὁ, (ἀγορά), ὁ ἀγορεύων ὑπὲρ ἄλλων, συνήγορος, ὑπερασπιστής, Πολύβ. Β', 126, Θεμίστ. 326A, κτλ. **II.** Δωρ. **προᾱγορος** [ᾱ], ἄρχων τις ἐν Κατάνῃ, Cic. Verr. 4. 23.

προηγουμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. τοῦ **προηγέομαι**, πρότερον, Πλουτ. Δημήτρ. 1, ὁ αὐτ. 2. 653D, κτλ. **II.** κυρίως, ἀπ' εὐθείας, ἀμέσως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κατὰ συμβεβηκός**, Θεοφρ. περὶ Πυρὸς 14, Σέξ. Ἐμπ. π. Π. 2. 240. **2)** κυρίως, μάλιστα, ἀντίθετον τῷ **ἑπομένως**, Πλούτ. 2. 569D, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 3, 1, κτλ.·— σκοπίμως, ἐπίτηδες, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κατὰ περίστασιν**, αὐτόθι 3. 14, 7, πρβλ. Ἀθήν. 233B.

προήδομαι, Παθητ., ἥδομαι, χαίρω πρότερον ἢ πρῶτος, τῇ ἰδέᾳ, ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 5, 3.

προήκης, **ες**, (ἀκή) ὁ προτεταμένος καὶ προέχων τῆς νεώς, ἐπὶ κώπης, ἐπεὶ οὐκέτ' ἐρετμά προήκεα χερσὶν ἔπειγον Ὀδ. Μ. 205.

προήκω, προέχω, ὑπερέχω, ἀξιώσει Θουκ. 2. 34. χρήμασι Ξεν. Ἑλλην. 7. 1, 23· χρόνῳ τῶν ἄλλων Σέξτ. Ἐμπειρ. π. Μ. 9. 1· τοῖς χρόνοις αὐτόθι 1. 204. **2)** ἔχω προχωρήσῃ, πρ. ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας Ἀριστοφ. Νεφ. 513· ἡλικίᾳ Δίων Κ. 58. 27· καθ' ἡλικίαν Πλουτ. Ἀλκ. 13· ὡσαύτως, ἔχειν ἡλικίαν πλέον προήκουσαν Ἀριστ. Πολιτ. 7. 17, 10· εἰς τοῦτο πρ., ἔχει φθάσῃ εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον, Δημ. 28. 5· ἐπὶ χρόνου, τῆς ἡμέρας προηκούσης Πλουτ. Βροῦτ. 15. **II.** ἔχω προχωρήσῃ πρὸς τὰ ἐμπρός, ἔχω ἐξέλθῃ, τοῦ δωματίου Ἡλιόδ. 5. 2. **III.** ἐκτείνομαι πέραν τινός, τῆς ἄρκυος Ξεν. Κυν. 10, 7.

προ-ηλιάζω, ἡλιάζω πρότερον, Διοσκ. 2, 165 (166).

προηλικέστερος, πρεσβύτερος τὴν ἡλικίαν, Σωραν. παρ' Ὀρειβασίῳ III. 370, 10.

προθμίαρ, ἐπίρρ., δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, ἀντίθετον τῷ **προνύξ**, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 6. 47.

προημερόω, ἡμερώνω, ἐξημερώνω πρότερον, Βασίλ. τ. 2, σ. 47D, κλπ.

προηρόσιος, **α**, **ον**, (ἀρόω) ὁ πρὸ τοῦ χρόνου τῆς ἀρόσεως, **προηρόσια** (ἐξυπ. θυσία), ἡ, ἑορτὴ τελουμένη ἐν Ἀθήναις πρὸ τοῦ ἀρότου ὑπὲρ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος, Ὑπερείδ. παρ' Ἁρποκρ., Λυκοῦργ. παρὰ Σουίδ., πρβλ. Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1055, Φώτ., κλπ.·— θεοὶ προηρόσιοι, οἱ διὰ τοιαύτης ἑορτῆς λατρευόμενοι, Πλούτ. 2. 1119F· Δημήτηρ πρ. αὐτόθι 158E, ἔνθα ἴδε Wyttenb.— Καθ' Ἡσύχ.: «προηρόσια· τὰ πρὸ τοῦ ἀρότου θύματα».

προήσθησις, ἡ, χαρὰ ἐκ τῶν προτέρων, Πλάτ. Πολ. 584C (κοινῶς **προαίσθησις**).

προησσάω, κατανικῶ ἐκ τῶν προτέρων, τὸ προηττῆσαν τὰς ψυχὰς Πολύβ. 2. 53, 3·— ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πρκμ. ἢ ὑπερσ. παθ., ἡττῶμαι, καταβάλλομαι πρότερον, τοῖς ὅλοις ὁ αὐτ. 3. 90, 4., 10. 7, 6, Διόδ. 13. 79.

προῆχε ἐντὶ **προεῖχε**, Σώφρων ἐν Ἀποσπ. 29 Αhr. ἐξ ἀρίστου Ἀντιγράφου.

προηχέω, κάμνω ὥστε νὰ ἠχῇ τι πρότερον, τινος Πρατίν. 1· 13. **II.** ἠχῶ πρότερον, Φιλόστρ. 480, Θεμίστ. 201D.

προθᾰλής, **ές**, (θάλλω) ὁ θάλλων πρωΐμως, αὐξανόμενος, ἀναπτυσσόμενος πρωΐρως, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 242.

προθᾰνᾰτόομαι, Παθ., θανατώνομαι πρότερον, Κ. Μανασσ. Χρον. 1328.

προθαυμάζω, θαυμάζω πρότερον, Γρηγ. Νύσσ. 1. 690D.

προθαυμᾰτουργέω, θαυματουργῶ πρότερον, Γρηγ. Νύσσ. 2. 833D.

προθεάομαι, ἀποθ., θεῶμαι πρότερον, Γαλην., Εὐσ.

προθειλοπεδεύω, ξηραίνω εἰς τὸν ἥλιον πρότερον, Διοσκ. 5. 36.

πρόθειος, ὁ, θεῖος τοῦ πατρός, ἀδελφὸς πάππου, Συλλ. Ἐπιγρ. 3936.

προθέλυμνος, **ον**, (θέλυμνον) ἐκ τῶν θεμελίων, τῆς ῥίζης, ὡς τὸ **πρόρριζος**· προθελύμνους ἔλκετο χαίτας, ἔτιλλε τὰς τρίχας ἐκ τῶν ῥιζῶν, Ἰλ. Κ. 15· προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα, ἔρριπτε χαμαὶ δένδρα μετὰ τῆς ῥίζης, Ι. 541·— ἀλλ' ἡ ἔννοια εἶναι διάφορος ἐν τῷ ἑπομένῳ χωρίῳ τῆς Ἰλιάδος Ν. 130, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ, πυκνῷ, ἀλλεπαλλήλῳ: — **θέλυμνα** δὲ κατά τινας εἶναι αἱ πτυχαὶ τῶν ἀσπίδων (πρβλ. **τετραθέλυμνος**)· καὶ οὕτω πλεῖστοι τῶν παλαιῶν ἑρμηνευτῶν ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ **ἐπάλληλος**, **συνεχής**. — Οἱ μετέπειτα συγγραφεῖς ἐχρῶντο τῇ λέξει ἀείποτε ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ **πρόρριζος**, ἐφόρει τὰς δρῦς προθελύμνους Ἀριστοφ. Ἱππ. 528· προθέλυμνόν μ' ἀπώλεσας ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 1210, πρβλ. Καλλ. εἰς Δῆλ. 134, Τρυφ. (ὀρθότ. Τριφ-) 397, Ἀνθ. Π. 1. 26. — Λέξις ποιητ., εὑρισκομένη καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, πρ. ἐκκοπή προοίμ. εἰς Ἀριστ. π. Φυτ., Βυζ.

πρόθεμα, τό, = **πρόγραμμα**, «ἡ—τοῦ δικαστοῦ [ἐκ τ]οῦ προθέματος γνώμη» Dittenb. ²422, 10· δήλωσις ἢ διαταγὴ δημοσία, διάταγμα, Εὐάγρ. 2568A, Μαλαλ. 216, 338. **II.** θεμέλιον, βάσις, Ἀρχ. Μαθ. 67.

προθεματίζω, προτείνω, Λεόντ. ἐν Mai Coll. Vat. 7. 152.

προθεμέλιος, **α**, **ον**, θεμελιώδης, Ἀναστάσ. ἐν Mai Coll. Vat. 7. 193.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προθεμελιόω, προκαταβάλλω θεμέλια, Εὐλόγ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 272. 18.

προθεμελίωσις, εως, ἡ, προηγουμένη θεμελίωσις, Τζέτζ.

προθεραπεία, ἡ, ἐν τῇ Ρητορικῇ, προπαρασκευὴ πρὸς τὴν εἰσαγωγὴν κακοζήλου τινός, «ὅτι τὰ κακόζηλά ἐστι πολλάκις ἰᾶσθαι τῇ προπαρασκευῇ τῇ καὶ προθεραπεία καλουμένῃ· τὰ γὰρ προμαλαχθέντα τῇ ἑρμηνείᾳ νοῦν εἰσάγει» Ρήτορ. (Walz) 3. 179.

προθεραπεύω, προπαρασκευάζω, ἕρια (πρὸς βαφὴν) Πλάτ. Πολ. 429Ε· πρ. ἑαυτῷ τὸν ἀκροατὴν Οὐλπ. προλεγ. εἰς Δημ. **II.** περιποιοῦμαι προηγουμένως, τοὺς δυνατοὺς Πλουτ. Ἄλκ. 25.

προθερίζω, θερίζω πρότερον, Ἑβδ. (Ἰουδ. ΙΕ', 5) ὡς διάφ. γρ.

προθερμαίνω, θερμαίνω πρότερον, Πλούτ. 2. 690C. — Παθ., ἐπὶ ὕδατος, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 12, 15, Ἀποσπ. 208.

πρόθεσις, ἡ, (προτίθημι) τὸ προτιθέναι τι· — ἐπὶ νεκροῦ, δημοσία ἔκθεσις αὐτοῦ (πρβλ. **προτίθημι** II), Πλάτ. Νόμ. 947Β, 959Α, Ε, Δημ. 1071. 21, κτλ. **2)** δημοσία γινομένη δήλωσις ἢ ἀγγελία, ἡ πρ. τῶν ἀναγεγραμμένων Ἀριστ. Πολιτ. 6. 8, 10. **3)** ἡ ἔκθεσις τῆς ὑποθέσεως, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 3. 13, 2· πρόθεσιν ποιεῖσθαι ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. ἐν Κατηγ. 8, 38. **4)** πρόθεσιν ποιεῖσθαι ἐπὶ ταῖς .. προσόδοις, προπληρωμήν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2058. 41. **5)** οἱ ἄρτοι τῆς προθέσεως, οἱ ἄρτοι οἱ τιθέμενοι ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς πρὸ τῆς εἰσόδου εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιϐ', 4· ἡ πρ. τῶν ἄρτων Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. θ', 2· πρβλ. Ἑβδ. (Λευιτ. ΚΔ', 5 κἑξ.). **6)** ἡ ἐπίθεσις τοῦ ἄρτου τῆς μεταλήψεως ἐπὶ τῆς ἁγίας τραπέζης, Ψευδο-Χρυσ. XII, 780Α, κλπ. **7)** θέσις πρὸς τὸ βόρειον μέρος τοῦ ἁγίου βήματος ἔνθα γίνεται ἡ ἀρχὴ τῆς μυσταγωγίας τοῦ τιμίου ἄρτου τῆς μεταλήψεως, Ψευδο-Χρυσ. XII, 777C, Σωφρ. 3984Β, κλπ. **II.** ὡς καὶ νῦν, ὁ προκείμενος σκοπός, πρόθεσις, Φίλιππ. παρὰ Δημοσθ. 284. 13, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 32, 2, κτλ.· κατὰ πρόθεσιν, ἐπίτηδες, μὲ τὴν πρόθεσιν, Πολύϐ. 12. 11, 6· τὰ κατὰ τὴν πρ. ὁ αὐτ. 1. 54, 1· πρ. ἔχειν πρός τινα ὁ αὐτ. 4. 73, 2. **III.** ὑπόθεσις, ὑπολογισμός, Πολύϐ. 6. 36, 1., 12. 21, 6. **IV.** = **προθεσμία**, Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 50. 1, Σουΐδ. **V.** παρὰ τοῖς Γραμματ. ὡς καὶ νῦν, ἓν ἐκ τῶν μερῶν τοῦ λόγου, ἡ **πρόθεσις**, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 5. Πλούτ. 2. 1009C, Διονύσ. Θρ. 634, Τρύφ. 34, 35, κλπ.

προθεσμεύω, προλαμϐάνω τὴν προθεσμίαν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 1202.

προθεσμίσα (ἐξυπακ. ἡμέρα), ἡ, κατὰ τὸ Ἀττικὸν δίκαιον, ἡμέρα ὁριζομένη ἐκ τῶν προτέρων, ἢ χρόνος ὡρισμένος, χρονικὴ περίοδος προσδιωρισμένη, ἐντὸς τῆς ὁποίας τὰ χρήματα ἔπρεπε νὰ πληρωθῶσιν, ἢ ἀγωγὴ νὰ γείνῃ, αἱ ἐκλογαὶ νὰ γείνωσι, κτλ., ἐὰν δὲ ἡ περίοδος αὕτη παρήρχετο, οὐδεμία πλέον δικαστικὴ ἐνέργεια κτλ. ἐπετρέπετο, Δημ. 952. 19, Αἰσχίν. 6. 14· ἡ πρ. ἐξήκει, ἔχει παρέλθῃ, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκ.) 73c. Β· μνημονεύεται δὲ **προθεσμία** τριῶν ἐτῶν, δέκα ἐτῶν παρὰ Πλάτ. ἐν Νόμ. 954D· πέντε ἐτῶν παρὰ Δημ. 989. 19., 993. 3· πρβλ. Παυσ. 1. 5, 10, καὶ πρβλ. Λεξ. τῶν Ἀρχαιοτ. **2)** καθόλου, χρόνος προσδιωρισμένος, προθεσμίας οὔσης τῷ κινδύνῳ Λυσ. 109. 42· πρ. ἀδικημάτων ὁ αὐτ. 137. 37· μηδεμίαν πρ. εἶναι τῆς ἐπιλήψεως Πλάτ. Νόμ. 954Ε· τῆς προθεσμίας ὀλίγης εἰς τὴν χειροτονίαν οὔσης Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 14· πρβλ. Ἐπιστ. πρ. Γαλ. δ', 2. **II.** **προθέσμιος**, α, ον, ὡς ἐπίθετ., ὁ ἐκ τῶν προτέρων ὡρισμένος, προθεσμίας ὁρίζεσθαι ἑορτὰς Λουκ. Νιγρ. 27· Ἔφεσος, ἡ πρ. τῶν γάμων (ἐξυπακ. πόλις) Ἀχιλλ. Τάτ. 5. 21.

προθεσπίζω, προλέγω, προαγγέλλω, προφητεύω, τὸ μέλλον ἢ καίνοιτο Αἰσχύλ. Πρ. 211, πρβλ. Πλούτ. 2. 421Β, Λουκ. Ἀλέξ. 19, κλπ. — Καθ' Ἡσύχ.: «προθεσπίζοντα· προστάττοντα. ἢ προμαντευόμενον»· — ὅθεν **προθέσπισμα**, τό, προφητεία, Ἐκκλ.· **προθέσπισις, εως**, ἡ, τὸ προφητεύειν, Βυζ.

προθετικός, ἡ, όν, (**πρόθεσις** II) ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν, προορατικός, τοῦ τέλους Ἀριστ. Μεγάλα Ἠθ. 1 18, 6. **II.** ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πρόταξιν, πρ. μόριον, πρόθεσις, Διον. Ἁλ. πρὸς Ἀμμαῖ. 2. 2· ὁ μετὰ προθέσεως, σύνταξις Ἀπολλ. π. Ἀντωνυμ. 326, κ. ἀλλ.

προθέω, μέλλ. **-θεύσομαι**, προτρέχω, τρέχω ἐμπρός, Ἰλ. Κ. 362· πολὺ προθέεσκε, κατὰ πολὺ προεῖχε, προηγεῖτο εἰς τὸν δρόμον, αὐτόθι Χ. 459, Ὀδ. Λ. 515, διάφ. γραφ. ἐν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 240· ἀντίθετ. τῷ **ἀπολείπομαι**, Πλάτ. Κρατ. 412Α. **2)** τρέχω πρὸς τὰ ἔμπρός, Ξεν. Ἀν. 5. 8, 13. **II.** μετ' αἰτ., ὑπερϐαίνω εἰς τὸν δρόμον, ὑπερτρέχω, ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 3, 7, Αἰλ. π. Ζ. 7. 26· μετὰ γεν., Πλουτ. Κράσσ. 18.

προθέων, ἀρχαῖος ῥιζικὸς τύπος τοῦ **προτίθημι**, ἁπάντων ἅπαξ παρ' Ὁμ., τοὔνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι; διὰ ταῦτα τὸν ἐπιτρέπουσιν ἢ παρορμῶσι νὰ λαλῇ ὑϐριστικῶς; Ἰλ. Δ. 291.

προθεωρέω, θεωρῶ προτοῦ, προεξετάζω, Ἱππ. 1283. 28, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 11, 4 (Βεκκῆρ. **προσθ-**), Ἐκκλ.· — ῥηματ. ἐπίθ. **προθεωρητέον**, διάφορ. γραφ. ἐν Ἀριστ. π. Οὐραν. 3. 3, 3.

προθεωρητικός, ἡ, όν, προνοῶν, Ἰω. Χρυσ. τ. 5. σ. 884.

προθεωρία, ἡ, προτέρα ἐξέτασις, Βασίλ. τ. 2. σ. 459D. **II.** πρόλογος, προοίμιον, Ἀνέκδ. Ὀξων. 3 376, Εὐστ. Πονημάτ. 56. 54. **III.** = **πρόγνωσις**, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἀποκάλυψις**.

προθήγω, ἀκονῶ κατὰ τὸ ἄκρον ἢ πρότερον, Γλωσσ.

προθήκη, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ τιθέμενον ἐμπρὸς ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις τῶν τεχνιτῶν καὶ ἐμπεριέχων δείγματα τῶν πωλουμένων ἔργων, καθάπερ αἱ προθῆκαι τῶν χρυσοχόων Ἰω. Χρυσ. τ. 4, σ. 61, 14. **II.** τὸ προτάσσειν, πρόταξις, Οἰκουμέν.

προθηράω, κυνηγῶ πρότερον, Ἀγαθαρχ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 452. 5.

προθησαυρίζω, ἀποθησαυρίζω πρότερον, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 9.

προθίουρον Βοιωτ. = **πρόθυρον**, τό τε προθίουρον ἐπεσκεύαξε καὶ τὸν ἀμφιθίουρον (δηλ. ἀμφίθυρον) ἀνέθεικε Ἐπιγραφ. παρὰ Michel IV, 1114.

πρόθοα καὶ **πρόθα** = **πρόσθε(ν)**, Κρητ. Νόμοι Γόρτυν. V 8. IV 52. IV 24, VII 12. IX 2.

προθίκοντα = **ποθίκοντα** (**προσήκοντα**), Βοιωτ., Collitz Gr. Dial. 393, 430, 3, πρβλ. Meister. I, 284.

προθλάω, θλάω πρότερον, προτεθλασμένα καὶ προκεκομμένα πρότερον Γαλην. τ. 14, σ. 86, 4.

προθνήσκω, ἀποθνήσκω πρότερον ἢ πρό τινος, Θουκ. 2. 52. πρ. τῆς μάχης Λουκ. Παράσ. 50· πρ. τῷ δεῖ ὁ αὐτ. ἐν Τοξ. 60. **II.** ἀποθνήσκω ὑπέρ τινος, τινὸς Εὐρ. Ἄλκ. 383, 684, Ἡρακλ. 590.

προθρηνέω, θρηνῶ πρότερον, Φίλων 2. 72, Ἀριστείδ. 1. 419.

πρόθρονος, ὁ, πρόεδρος, Ἀνθ. Π. 8. 116.

προθρυλέω [ῠ], θρυλῶ προηγουμένως, Λουκ. Πατρίδ. Ἐγκώμ. 1.

προθρώσκω, ὁρμῶ πρὸς τὰ ἔμπρός, Ὅμ., ἀλλὰ μόνον ἐν Ἰ., καὶ ἀείποτε ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ. **προθορών**, Σ. 522, κτλ.· μέγα προθορών, «προαλλόμενος, προπηδήσας» (Σχόλ.), Ξ. 363· οὐρανόθεν προθοροῦσα Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 641.

προθύειν, = **προκατάρχεσθαι**, Δείλφ. Dittenb. 1484, 12. 14.

πρόθυμα, τό, (προθύω) τὸ πρὸ τῆς κυρίως θυσίας προσφερόμενον, προκάταρχμα, θυμίαμα δηλ. ἢ πλακούντιον, Ἀριστοφ. Πλ. 660, Συλλ. Ἐπιγρ. 158, ἴδε Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· μεταφορ., ἐμὸν θάνατον προθύματ' ἔλαϐεν Ἄρτεμις Εὐρ. Ι. Δ. 1311.

προθῡμέομαι· παρατ. **προθυμεούμην** Θουκ. 4. 12, Πλάτ., **προετ-** Ἡρόδ. 5. 78., 9. 37, τὸν δὲ τύπον τοῦτον ἀρνοῦνται οἱ ἐκδόται ὡς ἔχει ἐν Ξεν. Ἀγησ. 2, 1, Πλάτ. Κρατ. 395D· — μέσ. μέλλ. **προθυμήσομαι** Ξεν. Κύρ. 2. 3, 3, Πλάτ. Μίνων 74Β, Πολιτικ. 262Α· Παθ., **προθυμηθήσομαι** Λυσ. 172 ἐν τέλ., Πλάτ. Φαίδων 91Δ, 115C;— ἀόρ. **προθυμήθην** Ἀντιφῶν 112. 14, Θουκ. 5. 17, Ξεν. Ἀν. 4. 1, 22, Πλάτ. Φαίδων 96D· ἀποθ. (**πρόθυμος**). Εἶμαι ἕτοιμος, πρόθυμος νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ., Ἡρόδ. 1. 36, 206., 5. 78, κ. ἀλλ., Σοφ. Τρ. 1119, Ἀριστοφ. Σφ. 1173, Λυσίας 98. 16, κτλ.· ὃς ἂν **προθυμεῖσθαι** ἐθέλῃ δίκαιος γενέσθαι Πλάτ. Πολ. 613Α, πρβλ. Φαίδωνα 75Β, Λάχ. 186Α, κτλ.· οὕτω καὶ Πλάτ. Φαίδ. 91Α· πρ. ὅπως .. Ἡρόδ. 1. 91· πρ. ὅπως ἄν εὐδαιμονοίης Πλάτ. Λῦσ. 207Ε· ὡς ὑστερήσειε .. προεθυμεῖτο Ξεν. Ἀγησ. 2, 1. **2)** ἀπολ., ἂν καὶ δύναται νὰ νοηθῇ ἀπαρέμφατόν τι, δεικνὺς προθυμίαν, φαίνομαι πρόθυμος νά .., Ἡρόδ. 8. 86., 9. 37, Αἰσχύλ. Πρ. 381, 630, Θουκ. 4. 81, Ξεν. Ἀνάϐ. 6. 2, 22, κτλ.· πρβλ. ἐπισπάω 4· — εἶμαι εὔθυμος, φαιδρός, ἀντίθετον τῷ **ἀθυμέω**, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 13. **3)** μετ' αἰτ. ἀντικειμ., εἶμαι πρόθυμος ὑπέρ τινος, ἐπιθυμῶ θερμῶς, ἐνεργῶ προθύμως ὑπέρ τινος, τὴν ξύμβασιν, τὴν ὁμολογίαν Θουκ. 5 17., 8. 90· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' οὐδετέρου ἐπιθέτου, πρ. τοῦτο ὅπως .. Ἀντιφῶν ἔνθ' ἀνωτ.· μηδὲν ἄλλο ἢ τοῦτο Πλάτ. Φαίδων 64Δ, πρβλ. Πολ. 460D, 472E, κ. ἀλλ.· — ὡσαύτως, πρ. περί τι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 1, 4.

προθῡμητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ φανῇ πρόθυμος, μετ' ἀπαρ., Πλάτ. Φαίδων 90Ε, ἀλ.· οὕτως ἐν τῷ πλθ. **-τέα**, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 770Β.

προθῡμία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, προθυμία, ζῆλος, ἧσι προθυμίῃσι [ζ] πεποιθώς, δηλ. πρόθυμος ὤν, Ἰλ. Β. 588· ἀκολούθως παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ.· ἀντίθετον τῷ **ἀθυμία**, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 13· τῶν περὶ καί τινα ἐνάγει πρ. ἀποθνήσκειν Ἡρόδ. 5. 49· προθυμίας οὐδὲν ἐλλείπειν Αἰσχύλ. Πρ. 341· μηδὲν ἀπολείπειν πρ. Πλάτ. Νόμ. 961C· ἀνίεναι τῆς γῦν πρ. Εὐρ. Ἱππ. 285· πρ. ἐμβαλεῖν τινι Ξεν. Κύρ. 1. 6, 13, κτλ.· πάσῃ προθυμίᾳ, μετὰ πάσης προθυμίας, Πλάτ. Πολ. 412Ε· διὰ τὴν πρ. Πολύϐ. 1. 20, 15· ὑπὸ προθυμίας, προθύμως, Πλάτ. Φαίδων 91C· — πληθ., τὰς ἄγαν προθυμίας Εὐρ. Ὀρ. 708.

2) μετὰ γεν. προσ., ἐκ τῆς Κλεομένους προθυμίης, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ ἢ παράκλησιν, Ἡρόδ. 6. 65, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 1329. κατὰ τὴν τούτου προθυμίην, καθ' ὅσον προθυμεῖται ἢ ἐπιθυμεῖ οὗτος, Ἡρόδ. 1. 124· τοῦ θεοῦ προθυμίᾳ, κατὰ τὴν θέλησιν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θεοῦ, Εὐρ. Ἴων 1385· ἡ ἐμὴ πρ. Λυσί. 129. 27. **3)** μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, πᾶσαν πρ. σωτηρίης .. παρέχεσθαι Ἡρόδ. 4. 98· πρ. ἔργου, ἑτοιμότης· πρὸς ἐνέργειαν, ἐπιθυμία ἢ ἀπόφασις πρὸς ἐνέργειαν, Σοφ. Τρ. 669, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 616· πρ. τοῦ ἐθέλειν κινδυνεύειν Πλάτ. Νόμ. 697D, πρβλ. 935D. κτλ.

4) πρ. ἔχειν, = προθυμεῖσθαι Ἡρόδ. 7. 53· μετ' ἀπαρ., 1. 204, πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 684· πᾶσαν πρ. ἔχειν Πλάτ. Πρωτ. 327B, πρβλ. 361C· ὡσαύτως μετὰ μετοχ., ἔφη πᾶσαν πρ. σχεῖν δεόμενος ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 23D· ὡσαύτως, πρ. ἔχειν ὅπως .. ὁ αὐτ. ἐν Μενεξ. 247A. **II.** εὐμενής, καλὴ διάθεσις, πᾶσαν πρ. παρέχεσθαι ἐπί τινα Ἡρόδ. 7. 6· ἔν τινι 7. 19· εἴς τινα, περί τινα Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 43, Ἀν. 7. 6, 11., 7. 45· ὑπέρ τινος Δημ. 11. 13· πρ. δεῖξαι Θουκ. 1. 74. **III.** ἀσέλγεια, σαρκικὸς ὀργασμός, λαγνεία, Σωρανὸς σ. 262 Dietz.

προθῡμιάομαι, μέσ., θυμιῶ πρότερον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 8, 6.

προθῡμοεργέω, μετὰ προθυμίας ἐργάζομαι, Θεόδ. Στουδ. σ. 465C.

προθῡμο-ποιέομαι, ἀποθ., ποιῶ τινα πρόθυμον, παραθαρρύνω Διόδ. 14. 56. Τὸ ἐνεργ. παρ' Εὐστ. 1393. 43.

προθῡμοποίησις, εως, ἡ, τὸ προθυμοποιεῖν, παραθάρρυνσις, Εὐστ. 1015. 3.

πρόθῡμος, ον, ὡς καὶ νῦν, ἔχων προθυμίαν, ἕτοιμος νὰ πράξῃ τι, θέλων, πλήρης προθυμίας, πρόθυμός εἰμι, μετ' ἀπαρ. = **προθυμέομαι,** Ἡρόδ. 2. 3., 6, 5, κ. ἀλλ., Εὐρ. Μήδ. 720, Ἀντιφῶν 131. 30, κτλ.· πρ. ἔα πυθέσθαι, ἤμην πρόθυμος νὰ μάθω, Ἡρόδ. 2. 19· εἶναι ὡς προθυμοτάτοισι συνεξελέλειν ὁ αὐτ. 1. 36· προθυμότερος ἐγένου ἐμὲ λαβεῖν Πλάτ. Συμπ. 220E· ὡσαύτως προσλαμβανομένου τοῦ ἄρθρου, τὸ προσταλαιπωρεῖν .. οὐδεὶς πρ. ἦν Θουκ. 2. 53. **2)** μετὰ γεν. ἀντικειμ., πρόθυμος διά τι, ὧν πρ. ἦσθ' ἀεὶ Σοφ. Ἠλ. 3· χάριν .. ὧν πρόθυμοι γεγενήμεθα Θουκ. 3. 67. **3)** μετὰ προθέσεων, πρ. γίγνεσθαι ἐς τὰ πράγματα Ἀριστοφ. Πλ. 209· παρέσχεν ἑαυτόν .. προθυμότατον ἐς τὴν ὀλιγαρχίαν Θουκ. 8. 68, πρβλ. 74· πρ. ἐς τὸ διώκειν Ξεν. Κύρ. 1. 4. 22· ἐπί τι ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 1. 1, 34· πρός τι αὐτόθι 1. 5, 2, Πλάτ. Πολ. 468C, κτλ. **4)** ἀπολ., Ἡρόδ. 9. 92, Εὐρ. Βάκχ. 859, Ἑκάβ. 307, κτλ.· — **τὸ πρόθυμον** = **προθυμία,** Εὐρ. Μήδ. 178, Πλατ. Νόμ. 859B. **II.** ὁ ἐπιθυμῶν τὸ καλόν τινος, καλὰς ἔχων διαθέσεις πρός τινα, πιστός, ἀφωσιωμένος, φύλαξ .. τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγίᾳ Σοφ. Αἴ. 36· εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα Εὐρ. Μήδ. 1146· πρ. τινὶ καὶ εἴς τινα Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 40., 6. 5, 42, Λυσί. 160. 37. **III.** Ἐπίρρ. **προθύμως,** μετὰ προθυμίας Ἡρόδ. 1. 111., 5. 13, κτλ.· πρ. μᾶλλον ἢ φίλως, μετὰ προθυμίας μᾶλλον ἢ μετ' ἀγαθότητος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1591· πρ. λέγειν, ἐρωτᾶν, μανθάνειν, μάχεσθαι, κτλ.· συχν. παρ' Ἀττ., πρ. ἔχειν πρός τι Πλατ. Συμπ. 176C.— Συγκρ. **-ότερον,** Θουκ. 6. 80, Ξεν. Ἀνάβ. 1. 4, 9, κτλ.· — ὑπερθ. **-ότατα,** Ἡρόδ. 2. 59, Θουκ. 8. 68, κτλ.

προθυμοτέρως, Ἐπίρρ., μετὰ πλείονος προθυμίας, Ἀγ. Ἐπιφανίου ἅπαντα τ. 2, σ. 69, καὶ Cod. Par. 377, fol. 11r⁰, Νεόφυτος Cod. Par. 1189, fol. 227r⁰.

προθύραιος [ᾰ], **α, ον,** ὡσαύτως **ος, ον·** (θύρα)· — ὁ πρὸ τῆς θύρας, **προθυραία,** ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Ὀρφ. Ὕμν. 1. 4· ἀλλά, Ἑκάτη προθύραιε, ἔν τινι ὕμνῳ παρὰ Wakef. Silv. Cr. 4. 251, πρβλ. Κύριλλος εἰς Ἰωάνν. σ. 1022· ὁ Φαβρίκ. εἴκασε **προθυραία** [Ἄρτεμις], ἀντὶ **προθυριδία** ἐν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ 9. 185. **II.** **προθύραια,** τά, ὡς τὸ **πρόθυρα,** ὁ πρὸ τῆς θύρας τόπος, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 384.

προθῡρίθιος, ὁ πρὸ τῆς θυρίδος, Σέξτ. 430.

πρόθῡρον, τό, (θύρα) ἢ ἔμπροσθεν θύρα ἢ ἄγουσα ἔξω ἐκ τῆς αὐλῆς διὰ τῆς αἰθούσης, ἐκ δ' ἔλασε προθύρου καὶ αἰθούσης Ἰλ. Ω. 323, Ὀδ. Γ. 493, Ο. 146· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., στῆ δ' .. ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος, οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου Α. 103· στῆμεν ἐνὶ προθύροισι Ἰλ. Λ. 777, πρβλ. Ὀδ. Θ 304, Κ. 220· παραστάδας καὶ πρόθυρα βούλει ποικίλα; Κρατῖνος ἐν «Διονυσαλεξάνδρῳ» 9. **2)** τὸ πρὸ τῆς θύρας ὑπόστεγον διάστημα εἶδος προστῴου, τὸ παρὰ Λατ. vestibulum (ὅπερ ὁ Gallus παρὰ Gell. 16. 5 ἑρμηνεύει διὰ τοῦ locus ante januam domus vacuus, per quem a via aditus accessusque ad aedes est, καὶ ὁ Βιτρούβ. 6. 10 ante januam vestibula)· ἐπὶ τῆς ἐννοίας ταύτης ὁ Ὅμ. κατὰ τὸ πλεῖστον χρῆται τῷ ἑνικῷ, Ὀδ. Σ. 10, 101, 386, Υ. 355, Φ. 299· τῷ δὲ πληθ. Δ. 20· ἐν τῷ πρόθυρῳ, ὡς ἐν προσκυνητηρίῳ ἦσαν οἱ τῆς οἰκογενείας θεοί, Πινδ. Π. 3. 139· — ὁ Ἡρόδ. ἔχει τὴν λέξ. μόνον ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας καὶ ἀεὶ κατὰ πληθ., 3. 35, 140, κ. ἀλλ.· οὕτω παρ' Ἀττ., πρόθυρα δωμάτων Αἰσχύλ. Χο. 966, πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 194, Θουκ. 6. 27· ἀλλ' ἐν τῷ ἑνικῷ, Πλατ. Πρωτ. 314C, Συμπ. 157A. **3)** μεταφορ., Κόρινθος πρόθυρον Ποτειδᾶνος Πινδ. Ο. 13. 5· ἐπὶ τοῖς τοῦ ἀγαθοῦ προθύροις Πλάτ. Φίληβ. 64C· πρόθυρα .. καὶ σχῆμα .. ἀρετῆς ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 365C· χείλη .. στόματος νεκταρέου πρόθυρα Ἀνθ. Π. 5. 56.

προθυρῷα, τὰ ἀνήκοντα τοῖς προθύροις ἢ τὰ ἐν τοῖς προθύροις, Θεόγνωστος ἐν Β. Α. 1414.

προθυρών, ῶνος, ὁ, = **πρόθυρον** 2, Ἐτυμολ. Μέγ. 806. 4, Ἀρκάδ. 15, κτλ.

πρόθῡσις, ἡ, ἡ πρώτη κρηπὶς βωμοῦ, τοῦ βωμοῦ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ κρηπῖδος τῆς πρώτης, προθύσεως καλουμένης Παυσ. 5. 13, 9. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 510.

προθύω, μέλλ. **-θύσω,** Εὐρ. Ἴων 805, **-θύσομαι,** Ἀριστοφ. Θεσμ. 38· — θύω ἢ προσφέρω πρότερον, πρὸ πάντων τῶν θεῶν τῇ Ἑστίᾳ πρώτῃ Πλατ. Κρατ. 401D· τινὰ ταῖς Μούσαις Πλουτ. Λυκοῦργ. 21· — Μέσ., πρ. τῷ Διὶ τὰ πέμματα Συλλ. Ἐπιγρ. 3599. 24· καὶ μεταφορ., θυσιάζω, σφάζω τινὰ πρότερον, Λουκ. Τόξ. 50, Ἡλιόδ. 9. 24. **II.** θύω ὑπέρ τινος, παῖδὸς προθύσων ξένια καὶ γενέθλια Εὐρ. Ἴων 805· ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 29· — ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 38, ἀμφότεραι αἱ σημασίαι φαίνονται συνημμέναι.

προθωράκιον, [ᾰ], τό, ἀσπίς, Στράβ. 828.

προΐ, πρόϊος, πρόϊμος, ἠμαρτημένα ἀντὶ **πρωΐ, πρώϊος, πρώϊμος,** ἃ ἴδε.

προϊάλλω, προπέμπω, προεξαποστέλλω, αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν Ἰλ. Θ. 365., Α. 3, Ὀδ. Ο. 370· σίαλον πρ. Ὀδ. Ξ. 18· δίστὸν Θεόκρ. 25. 235· χάριν, ἀρωγὴν τινι Ἀνθολ. Π. 1. 29.— λέξις Ἐπικὴ ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐν τῷ παρατ. ἄνευ αὐξήσεως.

προϊάπτω, παραπλήσιον τῷ **προϊάλλω,** παρ' Ὁμήρ. ἀείποτε σημαίνει πέμπω τινὰ προώρως εἰς τὸν κάτω κόσμον (ἂν καὶ ἡ ἔννοια τοῦ προώρως δὲν ὑπάρχει ἀναγκαίως ἐν τῇ προθέσει), ἄνδρας .. Ἀΐδι προΐαψεν Ἰλ. Α. 3, Ζ. 487· Ἀΐδωνῆι Ε. 190· — Ἐπικ. λέξις ἐν χρήσει παρ' Αἰσχύλ. Θήβ. 322, πόλιν .. Ἀΐδᾳ προΐαψαι. **2)** ἀπολ., ἀσχολοῦμαι, ἐσθλοῖς ἔργοις Χρησμ. Σιβ. 14. 97. **3)** Παθ., προέχω, ἐξέχω πρὸς τὰ ἐμπρός, Νικ. Θηρ. 723.— Καθ' Ἡσύχ.: «προΐαψεν· προέπεμψεν. προδιέφθειρεν, δηλοῖ δὲ διὰ τῆς λέξεως τὴν μετ' ὀδύνης αὐτῶν ἀπώλειαν».

προΐδρόω, ἱδρώνω προηγουμένως, Ὀρειβ. 313 Matth.

προΐδρύω, ἱδρύω πρότερον, Πρόκλ. Παρμ. 637 (48), κτλ.

προΐερᾶομαι, προθύω, κατάρχομαι Δελφ. Ἐπιγρ. 627, 6, Συλλ. Ἐπιγρ. 3657.

προΐζομαι, μέσ., καθέζομαι ἐπὶ τῆς πρώτης ἕδρας, λαμβάνω τὴν πρωτοκαθεδρίαν, προεδρεύω, ἐπεὶ δὲ ἀπικόμενος προΐζετο (ὁ Ξέρξης), παρῆσαν μετάπεμπτοι οἱ τῶν ἐθνέων τῶν σφετέρων τύραννοι καὶ ταξίαρχοι κτλ. Ἡρόδ. 8. 67· — οὕτω παρὰ μεταγεν. ἐν τῷ ἐνεργ., Πλωτῖν. 5. 8, 11, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1241.— Ὡσαύτως **προΐζάνω,** Γραμμ.

προΐημι, γ' πρόσωπ. **προΐει** ὥσπερ ἐκ ῥήματ. **προΐω,** Ἰλ. Β. 752· γ' εὐκτ. πρόοι Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 153· Ἀττ. παρατ. **προΐειν, εις, ει,** ἤδη κατὰ διόρθωσιν καὶ παρ' Ὁμ., Ἰλ. Α. 326, 336, Ὀδ. Ι. 88, Κ. 100, κτλ.· — μέλλ. **προήσω·** — ἀόριστ. α' **προῆκα,** Ἐπικ. **προέηκα,** ἀμφότερα παρ' Ὁμ.:— ἀόρ. β' ὁριστ. γ' πληθ. **πρόεσαν** Ὀδ. Θ. 399· εὐκτ. **προεῖεν** Ξεν. Ἀν. 7. 2, 15· προστ. **πρόες** (Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 24, ἀλλὰ παρ' Ἀρκάδ. 174), γ' ἐνικ. **προέτω,** Ἰλ. Α. 796· ἀπαρ. **προέμεν** ἀντὶ **προεῖναι,** Ὀδ. Κ. 155.— Μέσ., ἀόρ. α' **προηκάμην** Δημ. 365. 28., 367. 17., 886. 16, κτλ.· ἀόρ. β' εὐκτ. **πρόοιντο** ἢ **πρόειντο** ὁ αὐτ. 311. 27· πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 9, 10.—Παθ., πρκμ. **προεῖμαι,** ὑπερσ. **προεῖτο,** Δημ., ἴδε κατωτ. Π. 1. [Περὶ τῆς σημάνσεως ἴδε ἵημι]. Προπέμπω, προαποστέλλω, ἦλθε δ' Ἀθήνη οὐρανόθεν· πρὸ γὰρ ἧκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη Ἰλ. Δ. 195· ὡς εἰπὼν προΐει 326· ὃς σφῶϊ προΐει 336, Λ. 201· δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάρους προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας Ὀδ. Ι. 88, κτλ.· μάλιστα, προαποστέλλω στρατεύματα ἐμπρός, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 22, 27, πρβλ. Ἰλ. Μ 342· ὡσαύτως, προπέμπω τι εἴς τινα, ἀγγελίας Ὀδ. Β. 92· φήμην Π. 105· τῷ κῦδος ἅμα πρόες Ἰλ. Π. 241· — παρ' Ὁμ. συχν. προστίθεται ἀπαρέμφ. πρὸς καθορισμὸν τῆς ἐνεργείας, Ἀλθύβιον προΐει ἰέναι Ἰλ. Γ. 118· αἰετὼ .. προέηκε πέτεσθαι Ὀδ. Β. 147· οὖρον προέηκεν ἀήναι Γ. 183· πρ. τινὰ διδασκέμεναι, μυθήσασθαι, πυθέσθαι, κτλ., Ἰλ. Ι. 442, Λ. 201, 649, κτλ.· οὕτω, βασιλευέμεν τοι προήσειν Πινδ. Π. 4. 295, πρβλ. Ξεν. Ἀνάβ. 7. 2, 15. **2)** ἀποπέμπω, ἀπολύω, ἀρίνω τινὰ νὰ ἀπέλθῃ, Μαίον' ἄρα προέηκε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας Ἰλ. Δ. 398· ἀλλὰ σύ μὲν νῦν τήνδε θεῷ πρόες, πρόπεμψον τῷ θεῷ, δηλ. τῷ Ἀπόλλωνι, Δ. 127. **3)** ἀρίνω τι νὰ πέσῃ, μάλιστα ἀπερισκέπτως, ἔπος **προέηκε,** ἀφῆκε νὰ πέσῃ λόγος, «ἐπέταξ' ἔνα λόγον», καὶ τι ἔπος προέηκεν, ὅπερ τ' ἄρρητον ἀμείνον Ὀδ. Ξ. 466, πρβλ. Υ. 105· οὕτω, πηδάλιον ἐκ χειρῶν προέηκε, ἀφῆκε νὰ πέσῃ τὸ πηδάλιον ἐκ τῶν χειρῶν του, Ε. 316· καὶ μετ' ἀπαρεμφ., πόδα προέηκε φέρεσθαι· ἐν λέβητι δὲ πέσε κνήμη, ἀφῆκε τὸν πόδα (τοῦ Ὀδυσ.) νὰ φέρηται· ἔπεσε δὲ ἡ κνήμη ἐντὸς τοῦ λέβητος, Τ. 468· — ὡσαύτως, ὀάκρυα προέηκεν Εὐρ. Ι. Α. 1550. **4)** ἐπὶ ἀλιέως, ἐς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πόντον προΐησι βοὸς κέρας Ὀδ. Μ. 253. **5)** ῥίπτω, ἑξακοντίζω, βέλος, ἔγχος, ὀϊστόν, κτλ., Ἰλ. Ε. 15, 280, 290, κτλ.· ἀκόντια πρ. ἐπὶ τὸν νιφόβολον Ξεν. Κυν. 9, 4. **6)** ἐπὶ ποταμοῦ, ὕδωρ προΐει ἐς Πηνειόν, χύνει τὸ ὕδωρ αὐτοῦ εἰς τὸν Πηνειόν, Ἰλ. Β. 752, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. 6 (Σχόλ. Ἐνετ. εἰς Ἰλ. Β. 522), Εὐρ. Ἱππ. 124. **7)** ἐπὶ ὑγρῶν, ἐκπέμπω, ἐκβάλλω, ἐκχέω, σπέρμα, κόπρον, περίττωμα, κάθαρσιν, κτλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ Ἱστ. 3. 22, 1., 5. 18, κτλ.· ἀπολ., ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, προΐεσθαι εἰς τὰ στρώματα Μάχων παρ' Ἀθην. 578Ε. **II.** παραδίδω, προδίδω εἰς τὸν ἐχθρόν, Ἡρόδ. 1. 159, 3. 137· χρήματα μέν σφι προϊέντα, προτείνοντα νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς χρήματα, Α. 24, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1214· τὰς ναῦς πρ. τινὶ Θουκ. 8. 32· προστιθεμένης ἀπαρεμφ., γυναῖκα πρ. .. ἀπάγεσθαι Ἡρόδ. 2. 115. — Παθητ., παρίχομαι ἢ ῥίπτομαι μακράν, εἰ προεῖτο ταῦτα ἀκονιτεὶ Δημ. 295. 7, πρβλ. 343. 19., 772. 19· ἴδε κατωτ. Β. ΙΙ. 2 καὶ 3. **2)** ἐπὶ τὸ αὐτίκα ἡδὺ προϊέναι αὐτούς, νὰ παραδώσωμεν ἑαυτοὺς εἰς τὰς προσωρινὰς ἡδονάς, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 76.

Β. παρὰ τοῖς πεζογράφοις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ (ὅπερ οὐδέποτε συμβαίνει παρ' Ὁμήρῳ), διώκω πρός τι μέρος, τὸν λαγῶ εἰς τὰς ἄρκυς Ξεν. Κυν. 6. 10· μετ' ἀπαρεμφ., τοὺς ἐρῶντας ἵμερος ὁρᾶν προΐεται, τοὺς κάμνει νά .., Σοφ. Ἀποσπ. 162·— ἐπὶ ἤχων, ἐκφωνῶ, ἐκβάλλω, ἐκπέμπω, τὴν φωνὴν Αἰσχίν. 31. 20, κτλ.· λόγον Τίμ. Λοκρ. 100C· ῥῆμα Δημ. 377. 10· πρ. πᾶσαν φωνήν, μεταχειρίζομαι πᾶν εἶδος παρακλήσεως, Πολύβ. 3. 84, 10, κτλ.· πρ. τὰ ἀπόρρητα ὁ αὐτ. 3. 20, 3, κτλ.· — πρ. γονήν, σπέρμα, κόπρον, οὖρον, κτλ., ἐκπέμπω, ἐκβάλλω, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 4, 14, κ. ἀλλ. **II.** παραδίδωμι, ἀφίνω, προέμενον αὐτῇ (ἐξυπακ. τὴν χεῖρα) Ἡρόδ. 2. 121. 5· παραδίδω εἰς τὸν ἐχθρόν, Κέρκυραν τοῖς Κορινθίοις Θουκ. 1. 24, πρβλ. 120, Δημ. 249. 4., 582. ἐν τέλ., κτλ.· πρ. σφᾶς αὐτούς, παρέδωκαν ἑαυτούς, ἀπέβαλον πᾶσαν ἐλπίδα, Θουκ. 2. 51, πρβλ. 6. 78· σφᾶς αὐτοὺς καὶ τὰ ὅπλα Πολύαιν. 4. 3, 4. **2)** ἐγκαταλείπω, ἀφίνω, εἰ τὰ κάτω πρόοιντο Θουκ. 1. 120, πρβλ. 2. 73, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 10, κτλ.· οὐδαμῇ προΐεντο ἑαυτούς, δὲν ἐγκατέλειπον ἑαυτοὺς (δηλ. δὲν ἐλάμβανον δῶρα), Δημ. 384. 15. **3)** χαρίζομαι, παρέχω, δωροῦμαι, παραχωρῶ, ἐρανόν τινι Θουκ. 2. 43· τὰ ἑαυτῶν Δημ. 922. 19, πρβλ. 946. 10· πρέσβαι τινί τι τῶν ἀφετέρων Αὐσί. 162. 35· ἀπὸ τῶν ἰδίων Δημ. 264. 23· εὐεργεσίαν ἄνευ μισθοῦ, δηλ. χάριν τιμῆς, Πλάτ. Γοργ. 520C, πρβλ. Φαῖδρ. 231C, Ξεν. Ἀν. 7. 7, 47, παρέχω, παραδίδωμί τι ἄνευ πληρωμῆς ἢ ἀντιτίμου, Πλάτ. Νόμ. 849Ε. **4)** ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω, «βγάζω», «πετῶ», θοίμάτιον Δημ. 583. 20· καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, ῥίπτω μακράν, «πετῶ», λόγους προέσθαι Elmsl. εἰς Εὐρ. Μήδ. 1020 (ἴδε ἀνωτ. I. 3)· τὰ ἴδια Ξεν. Κυν. 12, 11, κτλ.· πρ. τὸν καιρόν, τὸ παρὸν Λυκοῦργ. 165. 36, Δημ. 11. 22· τὰ πράγματα, τὰ κοινὰ Δημ. 13. 8., 271. 24· εἰ οὗτοι χρήματα .. μὴ πρόοιντ' ἄν, πῶς ὑμῖν καλὸν τὸν ὅρκον προέσθαι ; ὁ αὐτ. 582. 26· μηδενὸς κέρδους τὰ κοινὰ εἴκαια πρ. ὁ αὐτ. 68. 4· τὰ πατρῷα, τὰ τῆς δημοκρατίας Ἰσχυρὰ Αἰσχίν. 78. 27., 87. 16· ἐν Δημ. 18. 15, πόλεων .. ὧν ἡμὲν ποτε κύριοι ., προϊεμένους, ἡ γεν. ὑφείλεται εἰς ἔλλειν τοῦ ἀναφορ. ὧν·— ἀπολ., ἀπορρίπτω τὰς ὠφελείας, τὰ πλεονεκτήματά μου, Ἰφικρ. παρ' Ἀριστ. ἐν Ρητ. 2. 23, 6· εἶμαι δαφιλής, αὐτόθι 1. 9. 6. **5)** ἐνίοτε προσλέθεται κατηγορημ. μετοχή, ἡμᾶς προέσθαι ἀδικουμένους, μᾶς ἐγκατέλιπον νὰ ἀδικώμεθα, Θουκ. 2. 73, πρβλ. Πολύβ. 30. 7, 4· προέμενοι αὐτοὺς ἀπολέσθαι Ξεν. Ἑλλ. 2. 3. 35· πρ. τινὶ ὑμᾶς ἐξαπατῆσαι Δημ. 202. 20, πρβλ. Λυσί. 131 ἐν τέλ., κτλ.· πρ. τὰ ἴδια ἀνομοθέτητα Πλάτ. Νόμ. 780Α· μετὰ προθέσ., τοὺς Ἕλληνας πρ. εἰς δουλείαν Δημ. 138. 5, πρβλ. 61. 6. **6)** ἀφίνω τινὰ νὰ ἐκφύγῃ, τοὺς ὑπεναντίους Πολύβ. 3. 94, 8, πρβλ. 4. 4, 3· ἀφίνω νὰ παρέλθῃ, τὸν χρόνον ὁ αὐτ. 3. 70, 10. **7)** σπανίως ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἐμπιστεύω εἴς τινα, παραδίδω εἴς τινα, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 9· ἑαυτόν τινι ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 5. 8, 14· ἀπολ., αὐτόθι 7. 3, 31. **8)** δανείζω, Πλάτ. Δημόδ. 384C. **III.** ἀμελῶ, παραμελῶ, περιφρονῶ, τι Ἀριστ. Πολιτ. 2. 11, 12, πρβλ. 5. 7, 11·— ἀπολ., παραμελῶ πᾶσαν νουθεσίαν, εἶμαι ἀπερίσκεπτος, Δημ. 388. 23, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 5, 14.

προΐκα, ἴδε **προῖξ** ΙΙ.

προίκειος, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς προῖκα, προικῷος, τὰ προίκεια, τὰ προικῶα δῶρα, Ἐκκλ.

προϊκετεύω, ἱκετεύω πρότερον, Εὐστ. 1823. 32.

προϊκέσθαι· «ἀφικέσθαι» Ἡσύχ. ἐκ τῶν Ἀριστοφ. Ἱππ. 761 ἔνθα νῦν **προσικέσθαι.**

προικίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **προῖξ,** Πλούτ. 2. 767C.

προικίδιος, α, ον, = **προίκειος,** προικῷος, Φίλων 2. 443.

προικίζω, (προῖξ) ὡς καὶ νῦν, παρθένους προικίσας Διόδ. 16, 55· τὰς παρθένους δημοσίᾳ προικίζεσθαι 20, 85· προικίζεσθε τὴν παῖδ' ὁ φθορεύς Φίλων τ. 2, σ. 311, 22.— **Προικιζομένη,** ὄνομα κωμῳδίας Ἀπολλοδ. τοῦ Καρυστ.

προικῖμαῖος, α, ον, (προῖξ) ὁ δωρεὰν διδόμενος, ὁ διδόμενος ὡς προῖξ, κτῆσις Δίων Κ. 47. 17.

προίκιος, ον = τῷ προηγ., πρ. ἀοιδός, ἐπὶ τοῦ τέττιγος, Ἀνθ. Π. 6. 120· πρ. χάρις, ἐπὶ τοῦ μέλιτος, αὐτόθι 9. 404.

προϊκνέομαι, ἔρχομαι, φθάνω πρότερον, Ἐτυμολ. Μέγ. 692. 20, Ἡσύχ.

προικοδοτέω, δίδω προῖκα, προικίζω, Νικήτ. Χων. Ἱστ. σ. 585, 27, ἔκδ. Βεκκήρ., Γ. Παχυμ. ἐν Βίῳ Μιχ. Παλ. σ. 87Β.

προικο-δάτης, ου, ὁ, ὁ προικοδοτῶν, Σχόλ. εἰς Δ. Ν. 382 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ ἐεδνωτῆς.

προικοδότησις, -εως, ἡ, τὸ προικοδοτεῖν, Γρηγ. Κύπριος ἐν Bo ss. Ἀνεκδ. τ. 1, σ. 349.

προικο-σύμφωνον, τό, ὡς καὶ νῦν, ποιεῖν τὰ προικοσύμφωνα Γεώργ. Φραντζ. σ. 230, 8.

προικο-φορέομαι, λαμβάνω ὡς προῖκα, τὴν δόριν Εὐστ. 1851. 16.

προίκτης, ου, ὁ, (προῖξ) ὁ ἐπαιτῶν, ἐπαίτης, Ὀδ. Σ. 449· ἀνὴρ πρ., ἐπαίτης, αὐτόθι 352.— Καθ' Ἡσύχ. : «προίκτης, πτωχός, προσαιτητὴς [-αίτης]». **II.** = γόης ἢ βωμολόχος, Ἀρτεμίδ. ἐν τῷ προοιμ. 3.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 133, 428.

προικῷος, α, ον, = **προίκειος,** παρὰ Φαβρικ. ἐν Ἑλλ. Βιβλ. 12. 534, Ἐτυμολ. Μέγ., κτλ.

προϊλάσκομαι, μέσ., ἱλάσκομαι, καταπραΰνω ἐκ τῶν προτέρων, Παυσ. 5. 13, 4.

πρόϊμος, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **πρώϊμος,** ὁ ἴδε.

προῖξ, προικός, ἡ, «οὐδὲν εἰς οἷξ λήγει ὄνομα πλὴν μόναν ἡ **προῖξ** καὶ ὀξύνεται». Ἡρωδιαν. περὶ Καθολ. Προσῳδ. ιδ', τ. 1, σ. 397, 19, Ἀρκάδ. 125, 6 (Ἰων. **προῖξ** κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμολ. 495. 32), ἴδε ἐν τέλ. Δῶρον, δωρεά, προικὸς γεύσεσθαι, «τῆς δωρεᾶν δόσεως» (Σχόλ.), Ὀδ. Σ. 413· ἀργαλέον ἕνα προικὸς χαρίσασθαι, «χαλεπὸν γὰρ καὶ ἀδύνατον ἕνα δωρεὰν τοιαύτην χαρίσασθαι» (Σχόλ.), κατ' ἄλλον Σχολιαστ. «ἀντὶ τοῦ προῖκα, δωρεάν», Ὀδ. Ν. 15. **2)** μεθ' Ὅμηρ., τὸ κατὰ τοὺς γάμους διδόμενον μερίδιον, προῖξ, φερνή, Ἱππῶν. 69, Ἀνδοκ. 30. 40, Λυσί. 159. 9, Πλάτ. Νόμ. 744C, κ. ἀλλ.· ἐν προικὶ τιμᾶν, ὑπολογίζειν ὡς μέρος τῆς προικός, Δημ. 1156. 15. **II.** οἱ Ἀττικοὶ ἐχρῶντο τῇ αἰτ. **προῖκα** ὡς ἐπίρρ. ὡς τὸ δωρεάν, «χάρισμα», Λατ. gratis, Ἀριστοφ. Ἱππ. 577, 679, Νεφ. 1426· προῖκα ἐργάζεσθαι Πλάτ. Πολ. 346Ε· ζειπνεῖν Ἀντιφάν. ἐν «Τυρρηνῷ» 1· πρ. κρίνειν, πρεσβεύειν, ἄνευ δώρου, τιμίως καὶ εἰλικρινῶς, Δημ. 60. 2., 413. 16 καὶ 20 πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 399, 2099, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, παῖς .. κακὸν μὲν δρᾶν τι προῖκ' ἐπίσταται, ἀρ' ἑαυτοῦ, χωρὶς διδασκάλου, Σοφ. Ἀποσπ. 779.

(Ἐκ τῆς √ΠΡΟΙΚ, ὅθεν καὶ **κατα-προῖξ-ομαι,** καὶ πιθανῶς **προΐσσομαι, προῖκ-της,** πρβλ. Σανσκρ. prak'h (rogare, predari)· Λατ. prec-or, proc-or, proc-us).

πρόϊξις, εως, ἡ, τὸ προέρχεσθαι, Ἐτυμολ. Μέγ. 523. 2.

πρόϊος, ἡμαρτημ. ἀντὶ **πρώϊος.**

προϊππάσία, ἡ, τὸ προϊππεύειν, τὸ ἱππεύειν πρὸ τῶν ἄλλων, Πολύαιν. 2. 3, 14.

προϊππεύω, προηγοῦμαι ἱππικῶς, ἱππεύω πρὸ ἄλλου τινός, Πλουτ. Σύλλ. 28, κτλ.· πρ. τοῦ στρατοῦ ὁ αὐτ. ἐν Καμίλλ. 2· ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ αὐτ. ἐν Ποπλικ. 12, κτλ.

προϊππικός, ή, όν, ὁ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἱππικῶν ἀγώνων ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ γινόμενος, μὴ τερπέτω σε τὰ προϊππικὰ κομβινεύματα, αἱ προϊππικαὶ ἄμιλλαι, Ψευδοχρυσόστ. VIII, 88 (722)D.

προϊπτάμαι, ἀποθ., ἵπταμαι πρότερον ἢ πρὸ ἄλλου, Μανουὴλ Παλαιολ. σ. 444.

προΐσσομαι, ἀποθ., ζητῶ δῶρον, ἐπαιτῶ, Ἀρχίλ. 117.

(Ἐντεῦθεν **προΐκτης.** Πιθαν. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης καὶ τὸ **προῖξ,** ὃ ἴδε· ἕτεροι σχετίζουσι τὴν λέξ. πρὸς τὸ ἵκτωρ, ἱκέτης· πρβλ. Κουρτ. Gr. Et. ap. 24c καὶ σ. 631).

προϊστημι, μέλλ. **-στήσω·** ἀόρ. **α'** προΰστησα, μετοχ. **προστήσας,** ἀπαρ. **προστῆσαι.**

Α. Μεταβατικὸν ἐνεργείας ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις ὡς καὶ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ μέσ. ἀόρ. **α'**, ἵστημι, στήνω ἔμπροσθεν, προστήσας [σε] πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι Ἰλ. Δ 156 (οὐδαμόθι ἄλλοθι παρ' Ὅμ.)· μετὰ γεν., τοῦ παιδὸς .. τὸ σῶμα προστήσαντες, [ὁ μὲν ἐκωλύθη] τοῦ σκοποῦ τυχεῖν κτλ. Ἀντιφῶν Τετραλογ. Β', δ, 4, πρβλ. Πολύβ. 1. 33, 7. **2)** ἐφίστημι, στήνω ὑπεράνω, ὃν ἡ πόλις ἀεὶ αὐτῆς προστάναι Πλάτ. Λάχ. 197D, πρβλ. Πολύβ. 1 33. 7. **3)** ἐκθέτω δημοσίᾳ, Δίων Χρυσ. 1. 286. **II.** Μέσ., κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ ἀορ. **α'**, θέτω τινὰ πρὸ ἐμαυτοῦ, ἐκλέγω τινὰ ὡς ἀρχηγόν μου, Ἡρόδ. 1. 123., 4. 80· μετὰ γενικ., προΐστασθαι τοῦτονὶ ἑαυτοῦ Πλάτ. Πολ. 565C, πρβλ. 442A, 599A, Δημ. 1357. 23· σφῶν αὐτῶν προΰστησαντο Κηφισιον τιμωρὸν γενέσθαι Ἀνδοκ. 18. 11· στρατηγὸν τινα τοῦ πολέμου προστήσεσθε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημ. 1432. 14. **2)** θέτω τι πρὸ ἐμαυτοῦ, θέτω ἐνώπιόν μου, σκίπωνα προστήσασθαι Ἡρόδ. 4. 172· τὰ ἅρματα Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 18· τὴν χεῖρα, οὕτως ὥστε νὰ σκιάζω τοὺς ὀφθαλμούς, Ἀριστ. Προβλ. 31. 28. **3)** μεταφορ., προβάλλω ὡς δικαιολογίαν ἢ πρόφασιν, τί τόδε προὐστήσω λόγῳ; Εὐρ. Κύκλ. 319· τὰ τῶν Ἀφικτυόνων δόγματα προστήσασθαι Δημ. 62. 4, κτλ.· μετὰ γεν., τὴν ἀτυχίαν τῆς κακουργίας προΐστασθαι Ἀντιφῶν 118. 1· τοῦ ἀγῶνος τὴν πρὸς ἐμὲ ἔχθραν προΐσταται Δημ. 230. 9. **4)** προστησώμεθα γοῦν Τυρταῖον, ἃς φέρωμεν ὡς παράδειγμα τὸν Τυρταῖον, ἃς μνημονεύσωμεν τὰ ἔπη αὐτοῦ πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λόγων ἡμῶν, Πλάτ. Νόμ. 629Α. **5)** προτιμῶ, μᾶλλον ἐκτιμῶ, ὑπέρτερον νομίζω, τὰ ὦτα τοῦ νοῦ προστήσασθαι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 531Β.

Β. Παθ., μετ' ἀορ. β' ἐνεργ. **προὐστην**· πρκμ. **προέστηκα**, 6' πληθ. **προέστατε** Ἡρόδ. 5. 49· ἀπαρ. **προεστάναι**, μετοχ. **προεστώς** (ἴδε κατωτ.)· —ἀόρ. παθ. **προεστάθην**, ἴδε κατωτ. Π. 3. Προβάλλω ἐμαυτόν, παρουσιάζομαι, προσέρχομαι, Δημ. 1393. 19. **2)** μετ' αἰτ., πλησιάζω, ἢ σε .. λιπαρεῖ προὔστην χερὶ Σοφ. Ἠλ. 1378· προστῆναι μέσην τράπεζαν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 580· — ἐν Ἡρόδ. 1. 86, 129, διορθοῦται **προσστῆναι**. **3)** μετὰ δοτ., ἵσταμαι ἔμπροσθεν, ἐνώπιον, κατέναντί τινος, σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτὲ Σοφ. Αἴ. 1133· — παρ' Ἡρόδ. 1. 129, διορθοῦται **προσστάς**. **4)** ἵσταμαι δημοσίως, εἶμαι δημοσία, πόρνη, Αἰσχίν. Ἐπιστ. 7, πρβλ. Κλήμ. Ἀλ. 524. **ΙΙ.** μετὰ γεν., εἶμαι τεθειμένος ὑπεράνω, ἐπὶ κεφαλῆς τινος, εἶμαι ἡ κυρία δύναμις, τῆς Ἑλλάδος Ἡρόδ. 1. 69., 5. 49. τῶν Ἀρκάδων ὁ αὐτ. 6. 74· —μάλιστα, εἶμαι ἐπὶ κεφαλῆς μερίδος πολιτικῆς, ἐνεργῶ ὡς ἄρχων, ὡς ἡγεμών, τῶν παραλίων, τῶν ἐκ τοῦ πεδίου ὁ αὐτ. 1. 59· τοῦ δήμου 3. 82, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 419, Θουκ. 3. 70, Λυσ. 130. 20· τῆς πόλεως Θουκ. 2. 65· πρ. αὐτῶν, εἶμαι ὁ ἀρχηγός, Ξεν. Ἀν. 5. 10, 9, πρβλ. Ἀπομν. 3. 4, 3· πρ. τῶν πολιτειῶν Λυσ. 171. 40, κτλ.· ἐντεῦθεν ἀπολ., **οἱ προεστῶτες**, Ἰων. **-εῶτες**, οἱ πρῶτοι, πρωτεύοντες τῶν μερίδων, ἀρχηγοί, Ἡρόδ. 4. 79, Θουκ. 3. 11, κτλ.· οὕτως, οἱ προεστηκότες ἐν ταῖς πόλεσι Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 1· οἱ μὲν [ἐν;] ταῖς πόλεσι προστάντες Θουκ. 3. 82· τῷ προεστῶτι καὶ ἄρχοντι Πλάτ. Πολ. 428Ε. **2)** ἐν ποικίλαις σχέσεσι, κυβερνῶ, διευθύνω, διοικῶ, οὐκ ὀρθῶς σεαυτοῦ προέστηκας, δὲν κυβερνᾷς καλῶς σεαυτόν, Ἡρόδ. 2. 173· πρ. τῆς μεταβολῆς Θουκ. 8. 75· τοῦ ἱεροῦ Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 31· τοῦ ἑαυτοῦ βίου ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 2, 2· τοῦ πράγματος Δημ. 869. 2· ἐργασίας, τέχνης, κτλ. Πλουτ. Περικλ. 24, Ἀθήν. 612Α, κτλ. **3)** ἵσταμαι ἔμπροσθέν τινος ὥστε νὰ φυλάττω αὐτόν, οἱ δορυφόροι Μασίστεω προέστησαν Ἡρόδ. 9. 107, πρβλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 306, κτλ.· ἐντεῦθεν, = **προστάτης γενέσθαι**, πρόστητ' ἀναγκαίας τύχης Σοφ. Αἴ. 803· ὁ προστάς τῆς εἰρήνης, ὁ πρόμαχος τῆς εἰρ., Αἰσχίν. 49. 41· πρ. τινος, εἶμαι ὁ προστάτης τινός, Ἀνέκδ. Δέλφ. 17· πρ. τῆς ἐναντίας γνώμης Πολύβ. 5. 5, 8. — οὗτω, τοῖσιν ἐχθροῖς προὐστήτην φόνου, ἦσαν οἱ ἐργάται του .., Σοφ. Ἠλ. 980· πρ. νόσου Εὐρ. Ἀνδρ. 221, ἔνθα ἴδε Musgr. · — βέλεα .. ἀρωγὰ προσταθέντα Σοφ. Ο. Τ. 206 (ἔνθα ὁ Δινδ. **προσταχθέντα**, ἀλλὰ πρβλ. **ἑστάθην** αὐτόθι 1463, **παρεστάθην** 911). **4)** ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, πάντων εὐψυχίᾳ Πλάτ. Τίμ. 25Β. — Καθ' Ἡσύχ.: «προΐσταμένη· προβαλλομένη» καὶ «προΐσταται· ἐπιπολάζει. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 28.

προΐστορέομαι, Παθ., προμνημονεύομαι, Ἀριστ. π. Κόσμ. 3, 12, Κλήμ. Ἀλ. 564· τὰ προϊστορημένα Πολύβ. 1. 13, 9, Διόδ. 11. 89.

προΐστωρ, -ορος, ὁ, ὁ γινώσκων ἐκ τῶν προτέρων, «προΐστορες· προμαρτυροῦντες» Φώτ., Ἡσύχ.

προΐσχάνω, ποιητ. ἀντὶ **προΐσχω**, Νόνν. Δ. 11. 158.

προΐσχναίνω, ἀμεταβ., γίνομαι ἰσχνὸς πρότερον, Ἀριστ. Προβλ. 3. 23.

προΐσχω. — προΐχω, κρατῶ πρὸς τὰ ἔμπρός, προτείνω, ἐπὶ παιδίων παιζόντων τὴν παιδιὰν **ποσίνδα**, Ξεν. Ἱππαρχ. 5, 10 (ἐν Ἡρόδ. 4. 200, **προσίσχε** ἐκ διορθώσεως)· — τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἔχω ἢ βάλλω ἔμπρός μου, κρατῶ ἔμπρός, χεῖρας Θουκ. 3. 58, 66 μετὰ γεν., κρατῶ ἐνώπιον, Πλουτ. Πομπ. 71, πρβλ. Κάτωνα Νεώτ. 19. **ΙΙ.** μεταφορ. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ (πρβλ. **προέχω** Ι. 2), προβάλλω, μεταχειρίζομαι ὡς πρόφασιν, προφασίζομαι, ἰσχυρίζομαι, Ἡρόδ. 1. 3, 141, κ. ἀλλ.· πρόφασιν τὴν .. ὕβριν πρ. ὁ αὐτ. 4. 165, πρβλ. 6. 137., 8. 3· πρ. ξυγγένειαν Θουκ. 1. 26· τὸν νόμον Πλουτ. Ἀλέξ. 14, κτλ. **2)** προτείνω, προσφέρω, Ἡρόδ. 1. 141, 164, Θουκ. 4. 87. — Καθ' Ἡσύχ.: «προϊσχόμενος· προβαλλόμενος», καὶ «προΐσχομένου· προτεινόντος χεῖρα, δίκαιον προβάλλοντος», καὶ «προΐσχονται· προβάλλονται», καὶ «προΐσχοντο (Θουκ. 3, 68)· ἔδοξαν».

προΐτέον, ρημ. ἐπίθ., δεῖ προΐέναι, Στράβ. 9. 5, 22, Γρηγ. Ναζ. Ἐπιστ. 26, σ. 790 ἐν τέλει. — Ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΣ', σ. 483.

προϊτητικός, ἡ, όν, ὁ πρόθυμος νὰ προχωρήσῃ, Εὐστ. 631. 56.

Προιτίδες, (πύλαι), αἱ, μία τῶν πυλῶν τῶν Θηβῶν κληθεῖσα οὕτως ἐκ τοῦ Προίτου, Αἰσχύλ. Θήβ. 377, πρβλ. 395.

προϊχνεύω, ἀνιχνεύω ἐκ τῶν προτέρων· = **θεραπεύω**, κατὰ τὸν Ἡσύχ.

προιχοΐδας = **προχοΐδας** Ἐπιγραφ. Ἐλευσ. CIA. IV, 2, 767Β.

προΐωξις [ῑ], ἡ, **προδίωξις**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **παλίωξις**, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 154, ἔνθα ἴδε Σχόλ.

πρόκᾶ, Ἰωνικ. ἐπίρρ. εὐθύς, παραχρῆμα, ἐξαίφνης, πρόκα τελλομένου ἔτεος στάχυν ἀμήσονται Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 688· παρ' Ἡροδ. πρόκα τε ἢ πρόκατε 1. 111., 6. 134., 8. 65. 135. (Πιθαν. ἐκτεταμένος τύπος τῆς προθ. **πρό**, πρβλ. **αὐτίκα, ἠνίκα**, καὶ ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 51).

προκαδδικάζομαι, ἴδε ἐν λ. **προκαταδικάζομαι**.

προκαθαγνίζω, καθαγνίζω πρότερον, Ἰσίδ. Θεσσαλ. σ. 48, ἔκδ. Mi.

προκαθαιρέω, ἀόρ. **προκαθεῖλον**, προκαταστρέφω, Ἀππ. Καρχ. 126, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 10. 4, 14.

προκαθαίρω, καθαίρω, καθαρίζω πρότερον, τὰς ἀμπέλους Γεωπ. 5. 29, 2. — Παθ., ψυχὴ προκεκαθαρμένη Κλήμ. Ἀλ. 846, πρβλ. Συνέσ. 182Β.

προκαθαριεύω, τηρῶ ἐμαυτὸν καθαρὸν πρότερον, Παυσ. 7. 26, 7.

προκαθαρπάζω, καθαρπάζω πρότερον, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 302.

προκαθάρσιον, τό, προηγουμένη κάθαρσις, Σχολ. νεώτ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 240.

προκάθαρσις, ἡ, = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 846, Βυζαντ.

προκαθεδρία, ἡ, = **προεδρία**, Γουδ. Ἐτυμ. 482. 43.

προκαθέζομαι, ἀποθ., καθέζομαι πρὸ ἄλλων, προΐσταμαι, προεδρεύω, οἴκου Φίντυος παρὰ Στοβ. 445. 26· ἡ πρ. πόλις, ἡ μητρόπολις, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 4. **2)** στρατοπεδεύω ἔμπροσθεν τόπου τινὸς καὶ πολιορκῶ αὐτόν, τόπου Ἀλέξ. Πολ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 432D· τῆς χώρας Κλήμ. Ἀλ. 418.

προκαθεύδω, μέλλ. **-ευδήσω**, καθεύδω, κοιμῶμαι πρότερον ἢ πρῶτος, Ἀριστοφ. Σφ. 104.

προκαθηγεμών, -όνος, ὁ, = **καθηγεμών**, Οἰνόμ. παρ' Εὐσεβ. ΠΙ, 381Β.

προκαθηγέομαι, ἀποθ., προηγοῦμαι καὶ ὁδηγῶ, Πολύβ. 3. 95, 6· πρός τινα ὁ αὐτ. 5. 86, 10· ἀλλά, αἰτία προκαθηγουμένη κρίσεως, αἰτία προκαθηγοῦσα τὴν κρίσιν, ὁ αὐτ. 3. 6, 7· πρότεινω, συμβουλεύω, Διον. Ἀλ. 5. 65, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 101, 116, κτλ. — **προκαθηγουμένη ὡς οὐσ.** = ἡ ἡγουμένη, κοινῶς «ἡγουμένισσα», Βασίλ. ΠΙ., 888C — **τὸ προκαθηγούμενον** ἐν τῇ λογικῇ = **τὸ ἡγούμενον**, Σέξτ. 83 καὶ ἀλλαχοῦ.

προκαθηγέτις, -ιδος, θηλ. τοῦ **προκαθηγητής**, ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς, Συλλ. Ἐπιγρ. 4332· Δωρ. **-ᾱγέτις**, Διονύσ. Γραμ. 1. 6.

προκαθηγητήρ, -ῆρος, ὁ, ἐργαλεῖόν τι πρὸς διάτρησιν χρήσιμον, τρύπανον, Ἀρχ. Μαθ. 67.

προκαθηγητής, οῦ, ὁ, ἀρχηγός, πρόεδρος, τοῦ συνεδρίου Ἠλιόδ. 10. 4.

προκαθηγουμένως, Ἐπίρρ., μάλιστα, ἰδίως, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 544.

προκάθημαι, Ἰων. **-κάτημαι**, κυρίως πρκμ. τοῦ **προκαθέζομαι**. Κάθημαι πρό τινος, προκατημένους τοσοῦτο πρὸ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος, καθημένους, κατοικοῦντας τόσον μακρὰν πρὸ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος, ἐπὶ τῶν Θεσσαλῶν, Ἡρόδ. 7. 172· πρ. τῆς θαλάμης Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴσ. 5. 18, 9. **2)** κάθημαι ἢ κεῖμαι ἔμπροσθεν τόπου τινός, ὥστε νὰ ὑπερασπίζω αὐτόν, ἑπομένως καθόλου, ὑπερασπίζω, τῶν ἐωυτοῦ, Ἰώνων Ἡρόδ. 8. 36., 9. 106, πρβλ. Θουκ. 8. 76, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 4· στρατιᾶς πρ., ἐπὶ τῶν φρουρῶν, Εὐρ. Ρῆσ. 6· συχνάκις παρὰ τῷ Πολυβ. **ΙΙ.** προεδρεύω, τὸ προκαθήμενον τῆς πόλεως Πλάτ. Νόμ. 758D· τοῦ πλήθους Ἀριστ. Πολιτ. 6. 8, 17· μεταφορ., γεύσεως ἀσφῆσις πρ. Φίλων. 1. 603. **2)** ἀπολ., κάθημαι δημοσίᾳ ἢ προεδρεύω, Πολύβ. 5. 63, 7, κτλ.· οἱ πρ. ἄρχοντες ὁ αὐτ. 12. 16, 6.

προκαθιδρύομαι, καθιδρύομαι πρότερον, ἐπί τινος λόφου λαμβάνει προκαθιδρυμένους Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 19, 10.

προκαθιερεύομαι, Παθ., καθιερεῦμαι προηγουμένως, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 4. 361.

προκαθιέρωσις ναῶν, προηγουμένη καθιέρωσις, Ματθ. Βλαστ. ἐν Συντ. κανόν. τ. 6, σ. 429.

προκαθίζω, Ἰων. **-καπίζω**, ἐπὶ χηνῶν καὶ γερανῶν, πέτομαι μικρὸν πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ ἔπειτα καθίζω, Ἰλ. Β. 463. **2)** καθίζομαι δημοσίᾳ, ἐπισήμως, ἐς θρόνον Ἡρόδ. 1. 14., πρβλ. 97· ἐν τῇ βασιλείῳ ἕδρᾳ Ἡρωδιαν. 1. 9· — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, προκατίζεσθαι ἐς τὸ προάστειον Ἡρόδ. 5. 12. **3)** ἐγκαθίσταμαι ἔμπρός, ἐς τὸν Ἰσθμὸν αὐτόθι 6, 8· ἐπὶ τῆς διαδόσεως ὁ αὐτ. ἐν Ἱστ. Ἀποσπ. 67· — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀριστ. Προβλ. 26. 56, Πολύβ. 10. 49, 1. **4)** μετὰ γεν., προίσταμαι, τῆς Ἠπείρου ὁ αὐτ. 20. 3, 3· καθίζομαι εἰς θέσιν ἀνωτέραν, προτιμῶμαι, τινὸς Δουκ. Ζεὺς Τραγ. 9. **II.** μεταβ., τούτους μὲν ἀθροίσαντες ὡς ἐπὶ Τυρρηνίας προεκάθισαν Πολύβ. 2. 24, 6.

προκαθίημι, καθίημί τι πρότερον, τί εἴς τι Αἰν. Τακτ. 18· μεταφορ., εἰς δὲ τὴν ταραχὴν ταύτην .. παραινῶ μὴ προκαθεῖναι τὴν πόλιν ἡμῶν, νὰ μὴ καταβυθίσητε αὐτὴν εἰς ταύτην τὴν σύγχυσιν, Δημ. 179. 20· τοῦτον αὖ προκαθῆκεν ἐξαπατᾶν ὑμᾶς, τὸν ἔδαλε νὰ ἐξαπατᾷ ὑμᾶς, ὁ αὐτ. 365· 13· πρ. τὸν λόγον, τὴν δόξαν, διαδίδω πρότερον, Δίων Κ 58. 9, Ἀριστείδ. 1. 482.

προκάθἵσις, ἡ, τὸ προκαθίζεσθαι, Πλούτ. 2. 166Α· ἐπὶ θρόνου Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 9, 5. — Καθ' Ἡσύχ.: = **προεδρία**, «προεδρία· προκάθισις, προτίμησις».

προκαθἱστημι, καθίστημι, τοποθετῶ τι ἐμπρός· οὕτως ἐν τῷ μέσ., φύλακας προκαθιστάμενοι, τοποθετοῦντες ἔμπροσθεν, Ξεν. Ἱέρ. 9. **2)** παρασκευάζω ἢ τακτοποιῶ πρότερον, προκαταστήσασθαι τὸν λόγον Διον. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 5. 2· ἀπολ., ὁρίζω πρότερον, προκαταστήσασθαι ὅτι .. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 379. **II.** Παθ., μετ' ἀορ. 6' καὶ πρκμ. ἐνεργ., ἀμεταβ., τοποθετοῦμαι πρότερον, φυλακῆς μὴ προκαθεστηκυίας Θουκ. 2. 2. **2)** καθορίζομαι πρότερον Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 41.

προκαθοδήγησις, εως, ἡ, τὸ καθοδηγεῖν προηγουμένως, Νικηφόρ. Βλεμμύδ. ἐν Mai Coll. Vat. 2. 649.

προκαθοράω, προκατοπτεύω, νῆας ἀπέστειλε προκατοψομένας Ἡρόδ. 8. 23.

προκαθυσιόομαι, Παθ., ἀφιεροῦμαι πρότερον, Ἡλιόδ. 10. 37· καθιεροῦμαι, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 11, 7.

προκαινοτομέω, καινοτομῶ πρότερον, Γεώργ. Νικομηδ. σελ. 1513, ἔκδ. Mi.

προκαίριος θάνατος, ὁ πρὸ τοῦ καιροῦ ἐπερχόμενος, πρόωρος, Γερμ. Κωνστ/λεως σ. 232, ἔκδ. Mi.

προκαίω, μέλλ. **-καύσω**, καίω πρότερον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 4 ἐν τέλ.· ἐν τῷ Παθ., ἀνάπτομαι πρότερον, τὰ πυρὰ προκεκαυμένα τῷ Σεύθῃ Ξεν. Ἀν. 7. 2, 18.

προκἀκοπἀθέω, κακοπαθῶ πρότερον, Αἰσχύλ. Ἱκ. 864.

προκἀκοῦμαι, Παθ., κακοῦμαι, ὑφίσταμαι κακώσεις πρότερον, Ἰωσήπ. Μακκ. 17, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 33, κτλ.

πρόκἀκος, ον, εἰς ὑπερβολὴν κακός, κακὰ πρόκακα, ὑπερβολικά, Αἰσχύλ. Πέρσ. 986, 991· πρβλ. **πρόγονος** ἐν τέλ.

προκἀλέω, μέλλ. **-έσω**, καλῶ ἐμπρός, Δίων Κ. 44. 34· καὶ ἐν τῷ παθ., Πολύβ. 23. 9, 2. **II.** ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν χρήσει ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, προκαλῶ τινα ἔξω πρὸς ἐμαυτόν, προκαλῶ τινα εἰς μάχην, Λατιν. provoco, Αἴας δὲ πρῶτος προκαλέσασατο Ἰλ. Ν. 809, πρβλ. Ὀδ. Θ. 142· ἴθι νῦν προκάλεσσαι .. Μενέλαον ἐξαῦτις μαχέσασθαι Ἰλ. Γ. 432, πρβλ. Η. 39· πάντας προκαλέσασατο χάρμῃ αὐτόθι 218· οὕτω μετέπειτα, πρ. εἰς ἀγῶνα Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 17, Λουκ. Συμπ. 20· εἰς μονομαχίαν Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 1. 24· μάχῃ Ἀνακρεόντ. 12. 7· ταῦτα πρ. τοὺς συνόντας, οὕτω .., Ξεν. Κύρ. 1. 4, 4· — προκαλῶ εἰς πότον, Κριτίας 2. 7· πρ. τινα συμποτίζειν Ἀνακρ. 13· — παροιμ., Ἱππεῖς εἰς πεδίον προκαλεῖ, Σωκράτη εἰς λόγους προκαλούμενος, ἐπὶ ἀνθρώπου προκαλοῦντος ἕτερον εἰς ὅ,τι ἐκεῖνος ἀκριβῶς ἐξέχει, Πλάτ. Θεαίτ. 183D, πρβλ. Μένανδρ. ἐν «Καταψευδομένῳ» 3. **2)** προκαλῶ ἐκ τῶν προτέρων, τινα ἐς λόγους Ἡρόδ. 4. 201, Θουκ. 3. 34· ἐς σπονδὰς καὶ διάλυσιν πολέμου ὁ αὐτ. 4. 19· ἐπὶ ξυμμαχίαν ὁ αὐτ. 5. 43· ἐπὶ τιμωρίαν Δημ. 586. 20· πρὸς τὸ συνδεῖπνεῖν Πλάτ. Συμπ. 217C· [ἰχθῦς] πρὸς τὴν θήραν πρ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4, 8, 20· βουλόμενος προκαλεῖσθαι πρὸς ἑαυτόν, θέλων νὰ προσελκύῃ πρὸς ἑαυτόν, Πολύβ. 3. 77, 7. **3)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ., προσκαλῶ τινα νὰ πράξῃ τι, Σοφ. Ἀποσπ. 903, κτλ.· πρ. τινα ἐς λόγον ἐλθεῖν Ἰσοκρ. 100C· εἰρήνην ποιεῖσθαι Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 15· πρβλ. Πλάτ. Εὐθύδ. 294B, κτλ.· προκαλούμεθα δ' ὑμᾶς φίλοι εἶναι καὶ ἐκ τῆς γῆς ὑμῶν ἀναχωρῆσαι Θουκ. 5. 112· ἐπὶ πραγμάτων, προκαλεῖται παρασκευάζειν τι, προσκαλεῖ, παραινεῖ, Ἀριστ. Πολιτ. 7. 12, 1· — ὡσαύτως, πρ. εἰ βούλοιντο.. Θουκ. 4. 30. **4)** ἀπολ., αὐτῶν προκαλεσαμένων, κατὰ πρόσκλησιν αὐτῶν, ὁ αὐτ. 4. 20, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 451C· — ἐπικαλοῦμαι, ἀποτείνομαι πρός τινα, προκαλεῖσθαι ἐπί τινα περί τινος Πολύβ. 20. 2, 13. **II.** μετ' αἰτ. πράγμ., πρωτείνω, προσφέρω, προκαλ. δίκην Θουκ. 1. 39· πολλά, ταῦτα, κτλ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 984, Θουκ. 2. 72, 73, κτλ.· τὰ εἰρημένα ὁ αὐτ. 5. 37· τὰς σπονδὰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 796· καὶ μετ' αἰτ. προσώπ., προκαλεῖσθαί τινα τὴν εἰρήνην ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 652, πρβλ. Πλάτ. Εὐθύφρονα 5A, Χαρμ. 169C. **2)** ὡς Ἀττικ. δικανικὸς ὅρος, προσφέρομαι νὰ διευκολύνω τὴν ἀπόφασιν ἢ προκαλῶ τὸν ἀντίδικον νὰ διευκολύνῃ τὴν ἀπόφασιν, οἷον διὰ διορισμοῦ διαιτητῶν, διὰ τοῦ βασανισμοῦ δούλων, πρὸς μαρτυρίαν, κτλ., προκαλοῦνται πρόκλησιν ἡμῖν (ἴδε **πρόκλησις**) Δημ. 969 ἐν τέλ., πρβλ. Ἀντιφῶντα 112. 15· ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσώπ., προκαλῶ τινα, ὁ αὐτ. 144. 6· ὡσαύτως, πρ. τινα εἰς πᾶν ὁ αὐτ. αὐτόθι 22· εἰς ἀντίδοσιν Λυσ. 169. 12· εἰς ὅρκον Δημ. 1240. 27, πρβλ. Ἰσαῖ. 59. 22· ἔτι, πρ. τινά τι, προσφέρομαι, ὁ αὐτ. 1168. 7, πρβλ. 978. 16., 1021. 16· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ., πρ. τὴν μητέρα ὁμόσαι, προσφέρομαι νὰ προσαγάγω αὐτὴν ὅπως ὀμόσῃ, Δημ. 1279. 15· μετὰ μόνου ἀπαρεμφ., πρ. ἐθέλειν ἀποδεῖξαι ὁ αὐτ. 829. 12, πρβλ. 1265. 13· ὡσαύτως, πρ. κατά τινος εἰς μαρτυρίαν Δημ. 850. 13. — Παθ., πρ. ἐς κρίσιν περί τινος Θουκ. 2. 34. **III.** προκαλῶ τι νὰ ἐμφανισθῇ, προκαλοῦμεθ' εὐγένειαν, ὦ γέρον, σέθεν Εὐρ. Ἱπ. Μαιν. 308· τὸν θησαυρὸν ἐς τοὐμφανὲς Δουκ. Τίμ. 41.— Καθ' Ἡσύχ.: «προκαλεῖσθαι· ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ ἀλαζονικοῦ, εἰς ἅμιλλαν ἀρετῆς καλεῖσθαί τινα· ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀγομένου καὶ προτρεπομένου», καὶ «προκαλεῖται· καλεῖ, προτρέπει». — Ἴδε Κόντου Γλῶσσ. Παρατηρ. σελ. κ'.

***προκαλῶ**, πρότερον καλῶ, ὀνομάζω, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 173, 11, ἔκδ. Λ.

προκἀλίζομαι, Ἐπικ. ἀποθετ., ὅπερ πιθανῶς εὕρηται μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ.· — προκαλῶ εἰς ἀγῶνα, εἰς συμπλοκήν, κούρους προκαλίζετο Ἰλ. Ε. 807· προκαλίζετο πάντας ἀρίστους ἀντίδιον μαχέσασθαι Γ. 19, πρβλ. Η. 150· ἀλλ' ὅγ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο Δ. 389· μὶν προκαλίζετο τοξάζεσθαι Ὀδ. Θ. 228· χερσὶ δὲ μήτι λίην προκαλίζεο, μή με προκάλει εἰς πυγμαχίαν, Σ. 20.

προκἀλινδέομαι, Παθητ., προκυλινδοῦμαι, προκυλίομαι, κυλίομαι, πίπτω πρὸ τῶν ποδῶν τινος, Λατιν. provolvi ad genua, Ἰσοκρ. 72C (διάφορ. γραφ. **προκυλ-**), Δημ. 450. 3, κτλ.· πρβλ. **προκυλινδέω**.

προκάλυμμα, τό, κάλυμμα, τιθέμενον πρό τινος, παραπέτασμα χρησιμεῦον ὡς θύρα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 691. **2)** κάλυμμα ὅπερ χρησιμεύει πρὸς σκέπην καὶ προφύλαξιν, Θουκ. 2. 75· σαρὲ ὀστέων πρ. Τίμ. Λοκ. 100B. **3)** μεταφορ., τὸ ἀπόκρυπτόν τι, πρόσχημα, πρόφασις, ἁμαρτανομένων λόγοι .. πρ. γίγνονται Θουκ. 3. 67· πρ. τῆς βδελυρίας Λουκ. Ψευδολογ. 31· πρ. προδεδλῆσθαι τῆς αὐτομολίας ὁ αὐτ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 5.

προκἀλύπτω, μέλλ. **-ψω**, κρεμῶ ἔμπροσθέν τινος ἢ θέτω ὡς κάλυμμα, παραπέτασμα Αἰν. Τακτ. 32. — Μέσ., βάλλω ἐπάνω μου ὡς κάλυμμα, πέπλων .. προὐκαλύπτετ' εὐπήνους ὑφάς (κοινῶς προὐκάλυπτεν) Εὐρ. Ι. Τ. 312, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 316D· οὐ προκαλυπτομένα [τι] παρηΐδος, μὴ θέτουσα κάλυμμά τι ἔμπροσθεν τοῦ προσώπου, Εὐρ. Φοίν. 1483· π. δόξαν μετριότητος Χίωνος Ἐπιστ. 15. — Παθ., πρὸ τῆς ψυχῆς .. ὅλον τὸ σῶμα προκεκαλυμμένοι, ἔχοντες αὐτὰ ὡς προκάλυμμα, Πλάτ. Γοργ. 523D. **II.** καλύπτω, περικαλύπτω, ἥλιον νεφέλη πρ. Ξεν. Ἀν. 3. 4, 8, Schneid. — Μέσ., προὐκαλύψατ' ὄμματα, ἐκαλύψατε τοὺς ὀφθαλμούς της, Εὐρ. Μήδ. 1147. — Παθ., καλύπτομαι, σκεπάζομαι, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 45.

προκάμνω, ἐργάζομαι ἢ κοπιάζω πρότερον, Θέογν. 921. **II.** κοπιάζω ὑπέρ τινος, ὑπερασπίζων τινά, τινὸς Σοφ. Αἴ. 1270. **III.** προαποκάμνω, μὴ πρόκαμνε Αἰσχύλ. Εὐμ. 78· μὴ προκάμητε πόδα Εὐρ. Ἱκ. Μαιν. 119· ἐπὶ κυνῶν, Πολυδ. Ε', 64. **IV.** ἔχω προτέραν ἀσθένειαν, Θουκ. 2. 49. — Θέλομαι ἐκ τῶν προτέρων, τοῖς μέλλουσιν ἀλγεινοῖς 2. 39· μετὰ γεν., Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14. 6.

προκάμπὔλος, ον, ὁ πρὸς τὰ ἐμπρὸς κεκαμμένος: — **προκάμπυλον**, τό, = ἀ**πρότονον**, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθων) 3. 26.

προκάρδιον, τό, «προκάρδιον δὲ τὸ ὑπὸ τῷ στήθει ἐγκοίλιον μαλακὸν καὶ σαρκῶδες, κατὰ τὸ στόμα τῆς κοιλίας» Πολυδ. Β', 164, 165· = αἱ **φρένες** ἐν τῇ ἀνατομικῇ, Ρουφ. παρ' Ὀρειβ. III, 389, 13.

προκάρηνος, [ᾰ], ον, ἐπὶ κεφαλήν, μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἐμπρός, ὡς τὰ **πρηνής**, Ἀνθ. Π. 7. 632., 9. 533· προκάρηνος ἀπ' ἠλιδάτου πέσε πύργου Μουσαῖ. 338, κτλ.

προκἀρσομαι, Παθ., καρσοῦμαι πρότερον, Ἱππ. 81B, 121A

προκάρπιον, τό, τὸ μέρος τῆς χειρὸς τὸ πρὸ τοῦ καρποῦ Πολυδ. Β', 142.

προκαρποφορέω, καρποφορῶ πρότερον, Κύριλλ. Ἀλ. Π. 160Α.

προκάς, **-άδος**, ἡ, = **πρόξ**, Ἐτυμ. Ὀμ. εἰς Ἀσφ. 71.

προκαταβαίνω, καταβαίνω πρότερον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 4, 1· εἰς τὸν ἀγῶνα Διόδ. 15. 85.

προκαταβάλλω, καταβάλλω πρότερον, Φίλων 1. 320, κτλ. — Μέσ., καταβάλλω τὰ θεμέλιά τινος πρότερον, θέατρον, οἰκοδόμημα, κτλ., Δίων Κ. 43. 49., 57. 10, κτλ. — ρημ. ἐπίθ. **προκαταβλητέον**, δεῖ προκαταβάλλειν, Θεοδ. Κορυδ. Ρητ. ἐν Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. 13. 705. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Α', σ. 514 κἑξ., 869.

προκαταβλάπτω, καταβλάπτω πρότερον, Ἀππ. Ι, 49, 60.

προκαταβολή, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ προκαταβάλλειν χρήματα κατὰ τὸ Ἀττικὸν δίκαιον τὸ χρηματικὸν ποσὸν τὸ προκαταβαλλό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεναν ὡς ἐγύησαις ὑπὸ τοῦ μισθουμένου δημοσίας προσόδους, Α. Β. 193, Ἐτυμολ. Μέγ. 148. 52, Φώτ., πρβλ. Böckh P. E. 1. 342.— Καθ' Ἡσύχ.: «προκαταβολή· ἐνθήκη».

προκαταβρέχω, καταβρέχω προηγουμένως, Γαλην. 14. 392 Kuhn.

προκαταγγέλλω, ἀναγγέλλω ἢ διακηρύττω ἐκ τῶν προτέρων, Πράξ. Ἀποστ. γ', 18, Ἐπιστ. Β' πρ. Κορινθ. θ', 5, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 5, 2.

προκατάγγελσις, ἡ, προτέρα ἀγγελία, Σχόλ. εἰς Θουκ. 2. 1.

προκαταγγελτικός, ἡ, όν, ὁ προκαταγγέλλων, Μεθόδ. 180C.

προκαταγγελτικῶς, Ἐπίρρ., διὰ προκαταγγέλσεως, Ἐπιφάν. II, 9A, 1009B.

προκατάγγελτος, ον, ὁ προαγγελθείς, ὄνομα Ἰω. Δαμασκ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Mi. τ. 96, σ. 649.

προκαταγγέλτωρ, -ορος, ὁ, = ὁ **προκαταγγέλλων**, Ἐπιφάν. II, 148B.

προκαταγελάω, καταγελῶ πρότερον, τινὸς Ἰουλιαν. 182A.

προκαταγιγνώσκω, καταγινώσκω ἐκ τῶν προτέρων, καταδικάζω τινὰ κατὰ προηγουμένην ἰδίαν ἀπόφασιν, προδικάζω πρὶν ἢ ἀκούσω τὴν κατηγορίαν ἢ ἀπολογίαν, τινὸς Δημ. 586. 23, Πολύβ. κτλ.· μὴ προκαταγίγνωσκ' .., πρὶν ἂν γ' ἀκούσῃς ἀμφοτέρων Ἀριστοφ. Σφ. 919· μὴ προκατεγνωκέναι μηδὲν Δημ. 226. 9. **2)** μετ' ἀπαρ., πρ. ἡμῶν .. ᾖσσους εἶναι, καταδικάζετε ἡμᾶς ἐκ τῶν προτέρων καὶ λέγετε ὅτε εἴμεθα .., Θουκ. 3. 53· οὕτω, σφῶν αὐτῶν πρ. ἀδικεῖν Λυσ. 160. 1. πρ. ἀδικεῖν (ἄνευ τοῦ τινός), Ἀνδοκ. 1. 18· καὶ πρ. ὡς ἀδικῶ Αἰσχίν. 29. 10. **3)** πρ. τί τινος, οἷον, φόνον τινός, ἀποφασίζω ἐκ τῶν προτέρων κατά τινος ὡς φονέως, Ἀντιφῶν 139. 30· οὕτω, πρ. ἀδικόν τι ὁ αὐτ. 129. 40· ἀδικίαν τινὸς Λυσ. 152. 40· — ἀλλά, πρ. θάνατόν τινος, καταδικάζω τινὰ εἰς θάνατον προηγουμένως, Διόδ. 18. 60, πρβλ. Δίωνα Κ. 46. 11.— Ῥημ. ἐπίθ. **προκαταγνωστέον**, δεῖ προκαταγινώσκειν, Κλήμ. Ἀλ. 773.

προκατάγνῡμαι, παθ., κατασυντρίβομαι πρότερον, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Γ. 296.

προκαταγοητεύω, καταγοητεύω πρότερον, Νείλου Ἐπιστ. 50, σ. 343, Ἐκκλ.

προκατάγομαι, Παθ., φθάνω εἰς τὸν λιμένα πρότερον, τινος Λουκ. Κατάπλ. ἢ Τύραννι. 18.

προκαταγράφω, καταγράφω πρότερον, Σωραν. περὶ Γυναικ. Παθῶν 1.

προκαταγωγή, ἡ, τὸ προκατάγεσθαι ἢ προκαταχθῆναι, Ἀρρ. Ἀνάβ. 1. 18, 5.

προκαταδείκνυμι ἢ **προκαταδεικνύω**, καταδεικνύω προηγουμένως ἢ ἐκ τῶν προτέρων, Κύριλλ. Ἀλ. I, 629B.

προκαταδέω, δένω πρότερον, προκαταδήσας ἑαυτὸν ὅρκοις φρικωδεστάτοις Μανασσ. Χρον. 2986.

προκαταδῑκάζομαι, καταδικάζομαι πρότερον, Δείναρχ. παρὰ Πολυδ. Α', 24· προκαδεδικάσθω δύο μναῖ, εἰς ἀπάτισιν δύο μνῶν, Ἡρακλειωτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 171.

προκαταδορᾰτίζω, φονεύω διὰ τοῦ δόρατος πρότερον, Ἰω. Κιννν. Ἱστ. σ. 63B.

προκαταδουλόομαι, Παθητ., καταδουλοῦμαι πρότερον, Διόδ. 12. 1.

προκαταδῡνω [ῡ], δύνω πρότερον, Ἱππαρχ. ἐν Petav. Uran. 186C· οὕτω **προκαταδύομαι**, Γαλην. τ. 8, σ. 496.

προκαταθάπτω, θάπτω πρότερον, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 360C.

προκαταθετικός, ἡ, όν, προσυγκαταθετικός, «εἶεν .. ἐπίρρημα ἀποθετικὸν καὶ προκαταθετικὸν» Φαβωρῖν.

προκαταθέω, τρέχω πρὸς τὰ κάτω πρότερον, Ξεν. Ἀνάβ. 6. 3, 10.

προκαταθήγω, προακονῶ, «προκαταθήγεσθαι· προακονᾶσθαι» Ἡσύχ.

προκαταικίζω, αἰκίζω, βασανίζω πρότερον, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5. 1, 13.

προκαταιονάω, προκαταβρέχω, προκαταιονῶν ἐλαίῳ θερμῷ Γαλην. τ. 10, σ. 307 (ἐν τῷ Θησ. Στεφ. **προκαταιανέω**, ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ τοῦ Ε. Α. Σοφοκλ. Βυζαντ. Λεξικ.).

προκαταίρω, προκατάγομαι, φθάνω, εἰσέρχομαι πρότερον, τῶν πέλας εἰς τὸν λιμένα Φιλόστρ. 711.

προκαταιτιάομαι, ἀποθετ., αἰτιῶμαι, κατηγορῶ πρότερον, Κύριλλ.

προκατακαίω, κατακαίω πρότερον, Δίων Κ. 60. 34· ἐπὶ στρατιωτῶν, κατακαίω πᾶν ὅ,τι συναντήσω ἐνώπιόν μου, Ξεν. Ἀνάβ. 4. 6, 2.

προκατάκειμαι, Παθ., κατάκειμαι, εἶμαι ἀνακεκλιμένος πρὸ ἄλλου τινός, ὡς π. χ. ἐν δείπνῳ, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 26, Ἡλιόδ. 4. 16.

προκατακλάω, κατακλῶ πρότερον, τὰς ψυχὰς Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 10. 7, 4.

προκατακλίνω [ῑ], κατακλίνω τινὰ πρὸ τῶν ἄλλων, π. χ. ἐν δείπνῳ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 2, 4.— Παθ., = **προκατάκειμαι**, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 13. 1· κύπτω πρότερον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 6, 3.

προκατάκλῐσις, εως, ἡ, ἡ πρώτη θέσις ἐν δείπνῳ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 20. 3, 2.

προκατακνίζω, κατακνίζω προηγουμένως, Γαλην. II, 279B.

προκατακοιμίζω, κατακοιμίζω προηγουμένως, Κλήμ. Ἀλ. 181.

προκατακύπτω, κατακύπτω πρότερον, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδηλ. 5.

προκατακρῑνω [ῑ], κατακρίνω ἐκ τῶν προτέρων, τῶν ἀνθρωπείων τὴν ἀδηλότητα Πλούτ. 2. 112C.

προκαταλαγχάνω, καταλαγχάνω πρότερον, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 3. 129.

προκαταλαμβάνω, καταλαμβάνω ἐκ τῶν προτέρων, μάλιστα διὰ στρατιωτικῆς δυνάμεως, Θουκ. 2. 2., 3. 112, Ξεν. Ἀνάβ. 1. 3, 16, κτλ. — Παθ., καταλαμβάνομαι ἐκ τῶν προτέρων, Θουκ. 4. 89· — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πολύβ. 2. 27, 5, κτλ. **2)** καθόλου, καταλαμβάνω πρότερον, τὸ βῆμα Αἰσχίν. 63. 44, πρβλ. 89. 13· τὰ Φιλίππου ὦτα ὁ αὐτ. 42. 20· πράγματα προκατειλημμένα, ὑπὸ τῶν προηγουμένως λαλησάντων ῥητόρων, Ἰσοκρ. 55D. **II**. μεταφορ., προλαμβάνω, ματαιώνω, τῶν πόλεων τὰς ἀποστάσεις Θουκ. 1. 57, πρβλ. Αἰσχίν. 55. 21· πρ. ὅπως μὴ .. Θουκ. 3. 46., 6. 18· ἀποπ., ὁ αὐτ. 3. 2, κτλ.· — ἐπὶ ἀγορεύσεως, πρ. τὰ ἐπίδοξα λέγεσθαι Ἀριστ. Ρητ. πρ. Ἀλέξ. 37, 16, κ. ἀλλ.· — ἐπὶ προσώπων, προλαμβάνω ἢ αἰφνιδίως ἐπέρχομαι, Θουκ. 3. 3, Πολύβ. 2. 18, 6, πρβλ. 3. 69, 3· (ἐντεῦθεν ἀμεταβ., αἰφνιδίως ἐπέρχομαι, ὁ αὐτ. 39. 2, 3) — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, πρ. τὰς νόσους Διόδ. 1. 82· — Παθ., τῶν .. προκατειλημμένων κατηγορημάτων, τῶν κατηγοριῶν ὅσαι πρότερον ἐγένοντο, Δείναρχ. 90. 6. **III**. καταβάλλω πρότερον, προκαταλαβόντας ἡμᾶς νῦν ἐς τὴν ὑμετέραν ἐπιχείρησιν, καταβαλόντας ἡμᾶς πρότερον ὅπως (εὐκολώτεροι) προσβάλωσιν ὑμᾶς μετὰ ταῦτα, Θουκ. 1. 33, πρβλ. 36· πρ. τινα δεσμοῖς Πολύβ. 16. 34, 11· οὕτω παθ. πρκμ. **προκατείλημμαί σε** Πλούτ. 2. 476C. **2)** ἄνευ τῆς ἐννοίας βίας, κερδίζω ὑπὲρ ἐμαυτοῦ πρότερον, προσελκύω, πρ. καὶ προκολακεύειν τινά Πλάτ. Πολ. 494C, πρβλ. Νόμ. 853B· πρ. τινα ὑποσχέσεσι Δημ. 397. 3· τὴν ἐκκλησίαν Αἰσχίν. 63. 17.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Α', σ. 86 κἑξ., 816 κἑξ.

προκαταλάμπω, καταλάμπω, φωτίζω πρότερον, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Σ. 486.

προκαταλεαίνω, καταλεαίνω πρότερον, Ἰω. Χρυσ. τ. 11, σ. 97.

προκαταλέγομαι, περιγράφομαι προηγουμένως, προμνημονεύομαι, Ἡρόδ. 4. 175, Ἀθήν. 119A.

προκαταλήγω, καταλήγω πρότερον, Πολύβ. 2. 14, 6.

προκαταληκτικός, ἡ, όν, ὁ προκαταλήγων, τροχαϊκὸν μέτρον Ἡφαιστ. 15, 21 (;)

προκαταληπτικός, ἡ, όν, ὁ προκαταλαμβάνων, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 417.

προκατάληψις, εως, ἡ, τὸ προκαταλαμβάνειν, ἐπὶ λογικοῦ ἐπιχειρήματος τοῦ ἀντιπάλου, Ἀριστ. Ρητ. πρ. Ἀλέξ. 7, 3., 19, 1· ἐκ προκαταλήψεως Ἡσύχ. ἐν λέξ. **καταφθατουμένη**.

προκαταλῐπᾰρέω, παρακαλῶ, δέομαι πρότερον, Ἄννα Κομν. σ. 414A.

προκαταλλάσσομαι, Παθ., διαλλάττομαι, συμφιλιώνομαι πρότερον, Δίων Κ. 55 (3. σ. 362 Sturz). **2)** προκατηλλαγμένος χρόνος, προσυμπεφωνημένος, Κλήμ. Ἀλ. 184.

προκαταλύω, καταλύω, καταργῶ, ἐκ τῶν προτέρων, νόμους Θουκ. 3. 84· τὸν πλοῦν Δημ. 1290. 15· τὸν βίον πρ. τοῦ ἔργου, πρὶν ἢ τελειώσῃ τὸ ἔργον αὐτοῦ, Πλουτ. Σόλ. 32· ὡς μὴ προκαταλύειν δόξειεν ἑαυτόν, ἵνα μὴ φανῇ ὅτι καταλύει ἑαυτὸν τόσον ταχέως, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 6, 5. — Μέσ., προκαταλύεσθαι τὴν ἔχθραν, παύειν τὴν ἀμοιβαίαν ἔχθραν πρότερον, Ἡρόδ. 7. 6· τὸν πόλεμον Διον. Ἁλ. 8. 47. **II**. ἀμεταβ., ἀναπαύομαι πρότερον, Φίλων 1. 229.

προκαταμαλάσσω, καταμαλάσσω προηγουμένως, Κλήμ. Ἀλ. I, 624B, Διοσκ.

προκαταμανθάνω, μανθάνω ἢ ἐξετάζω ἐκ τῶν προτέρων, Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 383, Δίων Κ. 52. 33, κτλ.

προκαταμαντεύομαι, ἀποθ., προφητεύω Διον. Ἁλ. Ρητ. 2. 8.

προκαταμηνύω, καταμηνύω πρότερον Κύριλλ. ἐν Mai Auctt. Cla s. 10. 382.

προκαταναλίσκω, καταναλίσκω πρότερον, προεξαντλῶ, τὰ ἐφόδια Ἀθήν. 168D· πρ. ταῖς βασάνοις αὐτόθι 214D.— Παθ., Διον. Ἁλ. 3. 44.

προκατανοέω, καταλοῶ πρότερον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 1, 1.

προκατανόησις, -εως, ἡ, πρόγνωσις, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 79.

προκατ-αντλέω, καταντλῶ πρότερον, **προκαταντλοῦσιν** ἐλαίῳ Γαλην. τ. 10, σ. 263.

προκατ-ανύσσω, Ἀττ. -ττω, διατρυπῶ προηγουμένως, Δίων Κ. 51. 54.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προκαταπαύω, καταπαύω πρότερον, σὺ δυνηθεὶς προκαταπαῦσαι τοῦ φρονήματος Λιβάν. 1. 554.

προκαταπέμπω, καταπέμπω πρότερον, Εὐνάπ. 52. 9.

προκαταπίμπλημι, καταπίμπλημι, καταγεμίζω πρότερον, ἣν καταπεπλησμένον τὸ στρατόπεδον λαφύρων Γεωργ. Κεδρ. Ἱστ. 575B.

προκαταπίμπρημι, καταπίμπρημι, κατακαίω προηγουμένως, Δίων Κ. 66. 3.

προκαταπίνω, [ῐ], καταπίνω πρότερον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 10, 3.

προκαταπίπτω, καταπίπτω πρότερον, Δίων Κ. 71. 7· τοῦ τέλους, πρὸ τοῦ τέλους, Πλούτ. 2. 458C· μεταφορ., πρ. ταῖς ψυγαῖς, περιέρχομαι εἰς ἀπόγνωσιν ἐκ τῶν πρατέρων, Διόδ. 20. 9. **II.** λόγοι προκατέπιπτον εἰς τὴν Ῥώμην, φῆμαι ἔφθανον ἐκ τῶν προτέρων εἰς τὴν Ῥώμην, Πλουτ. Πομπ. 43.

προκαταπλέω, καταπλέω πρότερον, Πολύβ 1. 21, 4.

προκαταπλάσσω, ἐπιθέτω κατάπλασμα πρότερον, Γαλην. τ. 10, σ. 263.

προκαταπλήσσω, καταπλήσσω πρότερον, ἐμβάλλω φόβον εἴς τινα πρότερον, τινά Δίων Κ. 47. 34· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πολύβ. 5. 70, 9 — Παθ., Διόδ. 19. 106.

προκαταπονέω, καταπονῶ πρότερον, Ὀρειβάσ. 288 Mutth.

προκαταπτοέομαι, Παθ., καταπτοοῦμαι πρότερον, κατατρομάζω, προκατεπτοημένοι διὰ τὴν προηγησαμένην ἧτταν Ἄννα Κομν. σ. 135C.

προκατ-αργέω, καταργῶ πρότερον, Κυρίλλ. Ἀλ. Ὁμιλ. 14, σ. 172.

προκάταργμα, τό, σπονδὴ πρὸ τῆς θυσίας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 660· πρβλ. **πρόθυμα**.

προκατ-αριθμέω, καταριθμῶ ἐκ τῶν προτέρων, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 363, Ἱεροκλ. ἐν Στοβ. 461. 54. **II.** διηγοῦμαι ἀνωτέρω Ἰουστ. Μάρτ. Ἀπολ. 1. 22.

προκαταρκτικός, ἡ, όν, ὁ εἰς τὴν προκάταρξιν ἀνήκων, ἀρχικός, ἄμεσος, πρ. αἰτία ἡ εἱμαρμένη Πλούτ. 2. 1056B, D· τὰ προκαταρκτικά, τὰ ἄμεσα αἴτια τῶν πραγμάτων, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 3· 16· πρβλ. Διοσκ. προοίμ. περὶ Ἰοβόλ. σ. 52, καὶ ἴδε **προκατάρχω.** 2) παιὼν πρ., ἀρχόμενος ἀπὸ μακρᾶς συλλαβῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **καταληκτικός**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Δημητρ. Φαληρ. 3) ἐν τῇ Ῥητορικῇ, προοιμιαστικός.

προκάταρξις, ἡ, πρώτη ἀρχή, ἔναρξις, τῆς δίκης Παυδέκτ.

προκατάρραφή, ἡ, πρώτη καταρραφή, Ἀποφθ. Πατέρων 192C.

προκαταρρήγνῡμι, καταστρέφω πρότερον, γεφύρας Δίων Κ. 35. 7.

προκατ-αρτίζω, συμπληρῶ, τελειοποιῶ πρότερον, προετοιμάζω, Β' Ἐπιστ. πρ. Κορ. Θ', 5.— Παθ., **προκατηρτισμένος** Ἱππ. 24. 10 καὶ 18.

προκαταρτισμός, οῦ, ὁ, τὸ προκαταρτίζειν, Μάξιμ. Ὁμολογ.

προκαταρτύω, προπαρασκευάζω, ἢ προδιαθέτω, Πλούτ. 2. 31D.

προκατάρχω, ἄρχομαι πρῶτος, τῶν αἰτίων τινά μέν ἐστι τὰ προκατάρξαντα Διοσκ. περὶ Ἰοβ. ἐν τῷ Προοιμ. σ. 52· προκατάρχοντος αὐτῆς τῆς εἱμαρμένης εἱμαρμένου Πλούτ. 2. 574C· πρβλ. **προκαταρκτικός.** 2) προεξάρχω, Ἐκκλ. **II.** ἄρχομαι πράγματός τινος πρὸ τῶν ἄλλων, τοῦ πολέμου Δίων Κ. 50. 2, πρβλ. 41. 59·— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, πρ. ὀρχήσεως Διον. Ἀλ. 7. 72· λοιδορίας Δίων Κ. 58. 1·— ἀπολ., ἄρχομαι πρῶτος ἐχθροπραξιῶν, Πολύβ. 3. 31, 5·— ἀλλά, προκατάρχομαί τινι τῶν ἱερῶν, παρέχω εἴς τινα τὴν πρώτην ἢ καλλίστην μερίδα τοῦ θύματος (ὅπερ ἦτο ἐν τῶν δικαιωμάτων τῶν πολιτῶν, τῆς μητροπόλεως ἐν ταῖς ἀποικίαις), Θουκ. 1. 25, πρβλ. Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 110.

προκατασείω, κατασείω πρότερον ἢ προηγουμένως, Κύριλλ. Ἀλ. 1. 360A.

προκατασκευάζω, παρασκευάζω ἐκ τῶν προτέρων, προετοιμάζω, Πολύβ. 1. 21, 3, Διόδ. 15. 47· ἀναχώρησιν ἑαυτῷ Δίων Κ. 46. 38· ταῦτα πρ. εἱρκτάς, ὡς εἱρκτάς, ὡς φυλακάς, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 19.— Μέσ., Πολύβ. 4. 32, 7, κτλ.— Παθ., Ἀριστ. π. Χρωμ. 2. 8.

προκατασκεύασμα, τό, προκατασκευή, προετοιμασία, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Α. 262.

προκατασκευαστικός, ἡ, όν, προπαρασκευαστικός, Ἰω. Χρυσ. τ. 4, σ. 124, 33, κλπ.— Ἐπίρρ **προκατασκευαστικῶς**, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 784.

προκατασκευή, ἡ, προτέρα ἑτοιμασία, Πολύβ. 9. 20, 7, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 21, 3· — πρόλογος, εἰσαγωγή, Πολύβ. 1. 3, 10., 1. 13, 7, κτλ.

προκατασκιρρόομαι, Παθ., σκληρύνομαι πρότερον· μεταφορ., ἀπέχθεια προκατεσκιρρωμένη, παλαιωθεῖσα, πεπαλαιωμένη ἀπέχθεια, Ἐδδ. (Γ' Μακκ. Δ', 1).

προκατασκοπέω, μέλλ. -σκέψομαι, κατασκοπῶ προηγουμένως, Διον. Ἀλ. 11. 26, Ἀρρ. Ἀν. 1. 13.

προκατασπάζομαι, κατασπάζομαι πρότερον, Γεώργ. Νικομηδ. σ. 1377. ἔκδ. Mi.

προκατάστᾰσις, εως, ἡ, προεισαγωγή, Διον. Ἀλ. Τέχνη Ῥητ. 7. 4· = **προδιήγησις**, Ἑρμογέν. Ῥητορ. 81, 8.

προκαταστᾰτικός, ἡ, όν, προπαρασκευαστικός, Ῥήτορες (Walz) 8. 58.

προκαταστέλλω, καταστέλλω, καταπραΰνω πρότερον, προκαταστέλλων τὸν θυμὸν αὐτοῦ Εὐστ. 104. 14.

προκαταστίζω, καταστίζω πρότερον, προκατεστιγμένα πλημμελήματα Θ. Στουδ. σ. 708, ἔκδ. Mi.

προκαταστρέφω, καταστρέφω προηγουμένως, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 7, 3. **II.** προκαταστρέφω (δηλ. τὸν βίον), προαποθνήσκω, ὁ μέν τοι Ἀσκληπιάδης προκατέστρεψεν ἐν Ἐρετρίᾳ γηραιὸς ἤδη ὁ αὐτ. 2. 138·— ἐντεῦθεν **προκαταστροφή**, ἡ, θάνατος πρότερος τοῦ θανάτου ἄλλων, ὁ αὐτ. 10. 154. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Δ', σ. 584-586, 630.

προκατασύρω [ῡ], προδιαρπάζω, κατερημώνω, Πολύβ. 4. 10, 8, κτλ.

προκατασφάζω, σφάζω πρότερον, Ἀππ. Ἰβηρ. 12.

προκατασφαλίζομαι, μέσ., ἐξασφαλίζω ἐκ τῶν πρότερων, Ἄννα Κομν. σ. 92C.

προκατασχάζω, ἐγχαράσσω πρότερον, Διοσκ. 3. 94.

προκατάσχεσις, εως, ἡ, ἡ ἐκ τῶν προτέρων ἢ προηγουμένη κατάσχεσις, ἀναστολή, ἐμπόδισις, ὑδάτων Λίων Διάκ. σ. 193, 16.

προκατατάχέω, προτρθάνω ταχύτερον, προλαμβάνω, προηγοῦμαι, τινος Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 145 κἑξ.· αὐτόθι 153, ὑπάρχει διάφορ. γραφ. **προκατατᾰχύνω.**

προκατατίθεμαι, μέσ., κατατίθεμαι πρότερον, διὰ τοῦτο δὲ τὸν λόγον τοῦτον προκατατίθεμαι, ἵνα τι προκαταρκτικῶς ἐν εἴδει εἰσαγωγῆς, Ἱππ. 340, 38· πρ. χάριν, κάμνω χάριν ἐκ τῶν προτέρων, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 19. 1, 10, πρβλ. Δίωνα Κ. 47. 30.

προκατατρίβω, κατατρίβω πρότερον, Προκοπ. Ἱστ. 651B.

προκαταυγάζω, καταυγάζω πρότερον, Βασίλ. Μέγ. τ. 3, σ. 117D, Νικήτ. Παμφ. 77D.

προκαταυλέω, καταπραΰνω, καταθέλγω διὰ προκαταυλήσεως, Κέλσ. παρ' Ὠριγέν.

προκαταύλησις, εως, ἡ, ἡ προηγουμένη δοκιμὴ τοῦ αὐλοῦ πρὸς εὕρεσιν τοῦ πρασήκοντος τόνου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 11, 4.

προκαταφέρομαι, Παθ., καταφέρομαι, καταπίπτω ἢ καταβυθίζομαι πρῶτος, Ἀριστ. Προβλ. 12. 2. **II.** προαποθνήσκω, Διόδ. 2. 365.

προκαταφεύγω, μέλλ. -φεύξομαι, καταφεύγω εἰς ἀσφαλῆ τόπον πρότερον, Θουκ. 3. 78· ἐς τὴν Ναύπακτον ὁ αὐτ. 2. 91· πρὸς τὸ ἱερόν, ἐπὶ ἱκετῶν ζητούντων ἄσυλον, ὁ αὐτ. 1. 134.

προκαταφθείρω, φθείρω πρότερον ἢ προηγουμένως, Κύριλλ. Ἀλ. 1. 300A.

προκαταχράομαι, ἀποθετ., καταναλίσκω ἐκ τῶν προτέρων, τοῖς ἐφοδίοις Πλουτ. Δίωνος καὶ Βρούτου Σύγκρισις 1, πρβλ. Διον. Ἀλ. Τέχνη Ῥητ. 10. 13·— πρκμ., διὰ τὸ προκατακεχρῆσθαι (δηλ. τὰς ἐκκλησίας), ἐπὶ παθ σημασίας, ἢ (ἂν ἐξυπακούσωμεν ταῖς ἐκκλησίαις) ἐπὶ ἐνεργ. σημασίας, Δημ. 389. 13. **II.** φονεύω πρότερον, ἑαυτὸν Δίων Κ. 53. 23, Ἐκλογ. 143 Sturz.

προκαταχρίω, καταχρίω προηγουμένως, Διοσκ. 1. 53.

προκαταχωρίζω, διαχωρίζω πρότερον, διάφ. γραφ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Γ' Μακκ. Β', 29).— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 3.

προκαταψάω, καταψάω πρότερον, Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 70.

προκαταφεύδομαι, καταψεύδομαι πρότερον, Δίων. Κάσ. 45. 31, 4.

προκαταψύχομαι, Παθ., προηγουμένως καταψύχομαι, δροσίζομαι, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 22.

πρόκατε, ἴδε **πρόκα.**

προκατεγγυάω, ἀρραβωνίζω προηγουμένως, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 538.

προκατεῖδον, κατεῖδον πρότερον, Κ. Μανασσ. Χρον. 6311, κτλ.

προτατεισδύνω, εἰσδύομαι πρότερον, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 146.

προκατελίσσω, περιτυλίσσω πρὸ τῆς χρήσεως, τί τινι Ἱππ. Μοχλ. 864.

προκατελπίζω, ἐλπίζω ἐκ τῶν προτέρων, περί τινος Πολύβ. 14. 3, 1· ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. 2. 4, 5.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΕ', σ. 388.

προκατεπαγγέλλομαι, κατεπαγγέλλομαι προηγουμένως, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 4, 4, ὡς διάφορ. γραφ.

προκατεπείγω, κατεπείγω πρότερον, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 1. 19, 6.

προκατεργάζομαι, ἀποθ., κατεργάζομαι ἢ τελειώνω ἐκ τῶν προτέρων, Γαλην.·— ὁ πρκμ. **προκατείργασμαι** εἶναι ἐνίοτε ἐν χρήσει ἐπὶ ἐνεργ. σημασίας, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 19. 1, 14· ἐνίοτε ἐπὶ παθητικῆς, Διόδ. 4. 17, Πλουτ. Δημητρ. καὶ Ἀντων. Σύγκρισις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

1· ὁ ἀόρ. προκατειργάσθην μόνον ἐπὶ παθ. σημασίας, Διόδ. 1. 53, Παυσ. 6. 6, 5.

προκατέρχομαι, ἀόριστ. -κατῆλθον· ἀποθετ.· κατέρχομαι, ἐπανέρχομαι πρότερον, Ἡρῳδιαν. 1. 10.

προκατεσθίω, μέλλ. -έδομαι, κατεσθίω πρότερον, Λουκ. Ἡσίοδ. 7.

προκατεύχομαι, ἀποθ., κατεύχομαι πρό τινος, προσεύχομαι πρὶν ἢ πράξω τι, Ἡλιόδ. 2. 35· προκατεύχεται ὁ ἱερεὺς τῆς τροφῆς, κατεύχεται πρὸ τῆς τροφῆς, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 8, 5.

προκατέχω, κατέχω ἢ καταλαμβάνω τι ἐκ τῶν προτέρων, προκαταλαμβάνω, τὴν πόλιν Θουκ. 4. 105· τὸ ἄκρον Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 59· τὸν διάπλουν Πολύϐ. 1. 61, 1· τὰς παρόδους Πλουτ. Νικ. 26· διὰ τὸ προκατεσχῆσθαι τὴν ἄκραν Πολύϐ. 8. 33, 1.—Μέσ., κατέχω, ἢ κρατῶ τι ἐμπρός μου, προκατέσχετο χεραὶ καλύπτρην Ὕμν. Ὅμ. εἰς Δήμ. 197· — μεταφορ., ἐν τῷ παθ., πρ. εὐνοίᾳ, διαϐολαῖς Πολύϐ. 8. 33, 3, κτλ. **II.** ἀμεταϐ., εἶμαι ἀ ὤτερος, τινί, εἴς τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. 27. 13, 7, Ὕμν. Ὅμ. εἰς Δήμ.

προκατηγορέω, κατηγορῶ ἐκ τῶν προτέρων, περί τινος Δημ. 93. 25.—Παθ., τὰ προκατηγορηθέντα, αἱ προηγουμένως γενόμεναι κατηγορίαι, Ὑπερεϊδ. ὑπὲρ Λυκ. 8.

προκατηγορία, ἡ, προτέρα κατηγορία, Θουκ. 3. 53.

προκατηχέω, δι' ἤχων κατευνάζω πρότερον, Κέλσ. παρ' Ὠριγέν. 1, 940B, κλπ. **II.** διδάσκω, κατηχῶ ἐκ τῶν προτέρων, Ἡλιόδ. 9. 9, καὶ Ἐκκλ.

προκατήχησις, ἡ, πρωτέρα ἢ πρώτη διδασκαλία, εἰσαγωγικὴ κατήχησις, Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ.

προκατεσχυωμένοι, μετοχ., κατεσχυωμένοι ἐκ τῶν προτέρων, Ὀρειϐ. Ἐκδ. Dor. τ. 3. σ. 645.

προκατοδύρομαι, ἀποθ., ἀδύρομαι, θρηνῶ πρότερον, Διόδ. ἐν Mai's Coll. Vat. 1. 120.

προκατονομάζω, ὀνομάζω ἐκ τῶν προτέρων, Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίων. 1. 14.

προκατοπτεύω, κατασκοπεύω, ἐνεργῶ κατόπτευσιν πρῶτος, Ἡλιόδ. 9. 1.

προκατοπτρίζομαι, Παθ., βλέπω ἐνώπιόν μου ὡς ἐν κατόπτρῳ, Γεωργ. Ἀλεξανδρ. Βίος Χρυσ. σ. 167, 3.

προκατορθόω, κατορθώνω πρότερον, προκατορθώσας τι Δίων Κ. 48. 42.

προκατορρωδέω, φοϐοῦμαι πρότερον, Ὀνησανδρ. 4.

προκατοχή, ἡ, τὸ προκατέχειν, προκαταλαμϐάνειν τι, Γεώργ. Παχυμ. ἐν βίῳ Μ. Παλ. σ. 443C.

προκατοχυρόω, ὀχυρώνω πρότερον, Νικηφ. Κων)πόλεως, Ἱστ. 57, 16.

προκατόψομαι, μέλλ. τοῦ προναθοράω, Ἡρόδ. 8. 23.

πρόκαυσις, -εως, ἡ, τὸ προκαίειν, προτέρα καῦσις, Συλλ. Ἐπιγρ. 5691.

προκαυτήρια βαλανείων, Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. κανν. τ. 4, σ. 486.

πρόκειμαι, (περὶ τοῦ Ἰων. τύπου προκέεσθαι ἴδε ἐν λ. κεῖμαι)· μέλλ. -κείσομαι. Ἐν χρήσει ὡς παθ. τοῦ προτίθημι, κεῖμαι, εἶμαι τεθειμένος ἐνώπιόν τινος, ἐπ' ἀνείσθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἅλλον Ἰλ. Ι. 91, Ὀδ. Α. 149, κτλ.· πρ. ὁαΐς, δεῖπνον Ἡρόδ. 1. 211., 5. 105· τὰ πρ. ἀγαθά ὁ αὐτ. 9. 82. **2)** κεῖμαι ἐκτεθειμένος, ὀρέω παιδίον προκείμενον ὁ αὐτ. 1. 111, πρϐλ. Δημ. 1078. 26· ἐκ γῆς, ὅθεν προὔκειτο Σοφ. Τρ. 702· ἄτιμος ὧδε πρόκειμαι, λέγει ὁ Αἴας περὶ ἑαυτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 427, πρϐλ. Εὐρ. Τρῳ. 1179·— μάλιστα, κεῖμαι νεκρός, ἐκτάδην, Αἰσχύλ. Θήϐ. 965, Σοφ. Αἴ. 1059· ὁ προκείμενος, τὸ πτῶμα τὸ κείμενον καὶ ἕτοιμον πρὸς ταφήν, Σοφ. Ἀντ. 1101, Εὐρ. Ἄλκ. 1012, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 537, πρϐλ. Ὄρν. 474, Ἀντιφῶν 145. 20, Λουκ. περὶ πένθους 12· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐξενεχθείς, Λυσ. Ἀποσπ. 11·— μεταφορ., πρὸς ὕϐριν πρ., εἶμαι ἐκτεθειμένος εἰς .., Διοδ. Ἔκλογ. 596. 67. **3)** εἶμαι ἐκτεθειμένος ἐνώπιον πάντων ὡς ϐραϐεῖον ἀγῶνος, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 312·— ἐντεῦθεν, **6)** μεταφορ., τίθεμαι ἐνώπιον πάντων, προτίθεμαι, προϐάλλομαι, Λατ. in medio roni, γνῶμαι τρεῖς προεκέατο, τρεῖς γνῶμαι εἶχον προταθῆ, Ἡρόδ. 3. 83, πρϐλ. 7. 16, 1· σκέψις πρόκειται περί τινος Πλάτ. Πολ. 533E, πρϐλ. Φαῖδρ. 237C· πρόκειται τῷ συμϐουλεύοντι σκοπὸς τὸ συμφέρον Ἀριστ. τέλους Ρητορ. 1. 6, 1· — συχνάκις ἐπὶ κόπων καὶ ἀγώνων, πόνος τε καὶ ἀγὼν ἔσχατος ψυχῇ πρόκειται Πλάτων. Φαῖδρ. 247B, πρϐλ. Λάχ. 182A· καταγέλαστον .., ὃ πάλαι πρόκειται, τοῦτο πάλιν προτιθέναι ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 279D· σῴζομαι, ὑπάρχω, προοίμια πρ. ὃ αὐτ. ἐν Νόμ. 722D·— συχν. ἐν τῇ μετοχ.. ἄεθλος προκείμενος, ἀγών, ἔργον προταθέν, Ἡρόδ. 1. 126., 4. 10, πρϐλ. Αἰσχύλ. Πρ. 257, 755· ἀγῶνος μεγίστου πρ. Ἡρόδ. 9. 60· ἆθλα πρ. Λυσ. 96. 7, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 2, κτλ.· τὸν πρ. πόνον Εὐρ. Ἄλκ. 1149· ἔργον ἔχειν πρ. Πλάτ. Πολ. 407A· τὰ προκείμενα, ἀντίθετα τῷ μέλλοντα ταῦτα, Σοφ. Ἀντ. 1334, Εὐρ. Ῥῆσ. 984· οὕτω, συμφορᾶς προκειμένης ὁ αὐτ. ἐν Ἄλκ. 551· τὸ πρ. ἐν τῷ λόγῳ ἢ τὸ πρ., τὸ ὑπὸ συζήτησιν ζήτημα, Πλάτ. Γοργ. 457D, Λάχ. 184C, κτλ.· οὕτω, τὸ πρ. πρᾶγμα, τὸ ἐν χερσὶ πρᾶγμα, ἡ ὑπόθεσις, Ἡρόδ. 1. 207·— ἄπρσ., περὶ σωτηρίας προκειμένου, ὅταν τὸ ζήτημα εἶναι περὶ σωτηρίας, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 401· πρόκειται ἡμῖν ζητεῖν Λουκ. Παράσ. 54, πρϐλ. Διον. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 7. 5. **4)** κεῖμαι ἐκ τῶν προτέρων, νόμοι πρόκεινται Σοφ. Ο. Τ. 865· πρ. σημεῖα, σημεῖα ὡρισμένα ἐκ τῶν προτέρων, προσυμφωνημένα, Ἡρόδ. 2. 38· αἱ προκείμεναι ἡμέραι, αἱ ἐκ τῶν προτέρων ὁρισθεῖσαι ἡμέραι, ὁ αὐτ. 2. 87· οὗτοι, ἑνιαυτοὶ πρόκεινται ἐς ὀγδώκοντα, εἶναι ὡρισμένοι μέχρις 80, Ἡρόδ. 3. 22· πρ. ἀνάγκη ὁ αὐτ. 1. 11·— ἐπὶ νόμων, νόμους ὑπερϐαίνουσι τοὺς πρ. Σοφ. Ἀντ. 481· ἐπὶ ποινῶν, στέρεσθαι κρατὸς ἣν προκείμενον Αἰσχύλ. Πέρσ. 371· φόνος πρ. δημόλευστος Σοφ. Ἀντ. 36· πολλῶν [ἁμαρτημάτων] θανάτου ζημία πρ. Θουκ. 3. 45· τὸ θανεῖν .. πᾶσι πρόκειται Ἑλλ. Ἐπιγρ. 198. **5)** πρῶτος ἔχω ῥηθῆ, Ἀριστ. Τοπ. 6. 5, 1. **II.** κεῖμαι ἔμπροσθεν, κεῖμαι ἐνώπιόν τινος, μετὰ γεν., Αἴγυπτος προκειμένη τῆς ἐχομένης γῆς Ἡρόδ. 2. 12, πρϐλ. 4. 99· ἢ (ἣ οὐ) χρυσήλατος προὔκειτο μαστῶν περονίς, ἔνθα ὑπερένω τῶν μαστῶν ὑπῆρχε χρυσήλατος μικρὰ περόνη (κοινῶς ὡ ὅπερ ϐεϐκίως προῄθεν ἐκ τῆς προηγουμένης λέξεως πέπλον : οὕτω δὲ ὃὰ ἐσήμαινεν : ὃς περονίδα εἶχε μαστῶν προκειμένην), Σοφ. Τρ. 925· πρὸ τῶν ἀνθρώπων πρ. τὰ παραφράγματα Πλάτ. Πολ. 514B·— ἀπολ., ἐπὶ ἀκρωτηρίου, νήσου κτλ., ἐν τῇ ϑαλάττῃ πρ. χωρίον Ξεν. Ἀν. 6. 4, 3· τὰ προκείμενα τῆς χώρας ὄρη Ἀπομν. 3. 5, 27· παρὰ ἤπειρον νῆσος πρ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀθην. 2, 13, κτλ. **III.** προηγοῦμαι, γράμμα τὸ προκείμενον, τὸ ἀρκτικὸν γράμμα, Ἀνθ. Π. 11. 426· ἐν τοῖς πρ., ἐν ταῖς προνγηθείσαις σελίσιν, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 138, πρϐλ. 32, κτλ.

προκείμενον λέγεται ἐν ταῖς ἱερατ. ἑορταῖς, στίχος εἰσαγωγικὸς ἐκ τῶν Ψαλμῶν, Ψευδοχρυσόστ. 12, 784D, Ψευδογερμ. 412A, Στουδ. 1709C, κλπ.· πρ. τοῦ ἀποστόλου, στίχος ἐκ τῶν Ψαλμῶν ἀναγινωσκόμενος εὐθὺς πρὸ τῆς ἐπιστολῆς τῆς ἡμέρας.— Στουδ. 1733D, 1705C τὸ τῆς ἡμέρας προκείμενον καλούμενον ὡσαύτως τὸ τῆς ἑσπέρας προκείμενον, στίχος ἐκ τοῦ Ψαλτηρίου ψαλλόμενος ἐν τοῖς Ἑσπερινοῖς εὐθὺς μετὰ τὴν εἴσοδον. Ἑκάστη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος ἔχει τὸ ἑαυτῆς ἑσπέρας προκείμενον, Ὡρολόγ.

προκείρομαι, κείρομαι πρότερον, προκαρθεῖσα θυγατρὶς Θ. Στουδ. σ. 893, Ἐκδ. Mi.

προκέλευθος, ον, προηγούμενος, πρόδρομος, προάγγελος, τινος Μόσχ. 2. 147· χρεμέτισμα γάμιου πρ. Ἀνθ. Π. 5. 245· π. ἡμέρα Στράττις ἐν «Μυρμιδόσιν» 1· λαμπάδες Συλλ. Ἐπιγρ. 5172.

προκέλευσμα, τό, παρακίνησις, τὸ προηγουμένως γενόμενον κέλευσμα, Ψελλοῦ Πονημάτ. σ. 133, 9. Ἴδε Λεξικ. Herwerden ἐν λέξει.

προκελευσματικός (δηλ. πούς), ὁ, ὁ συγκείμενος ἐκ τεσσάρων ϐραχειῶν συλλαϐῶν, Γραμμ.· πρ. ῥυθμὸς Διον. Ἁλ. 7. 72· μέτρον Ἡφαιστ. 8, 10, κλπ.

προκελεύω, κελεύω, πρότερον, Ἡσύχ.

προκενεαγγέω, καθιστῶ προηγουμένως τὰ πεπτικὰ ἀγγεῖα κενά, δηλ. νηστεύω προηγουμένως, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387, 390.

προκενόω, κενῶ, «ἀδειάζω» προηγουμένως, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 7, 2.— Παθ. Λουκ. Ἀλέξ. 13, Ἡρῳδιαν. 2. 7.

προκεντέω, προσχεδιάζω, προχαράττω, κεντῶ πρότερον ὡς σχέδιον, Εὐστ. Πονημάτ. 276. 10.

προκέντημα, τό, τὸ κεντηθὲν ἢ χαραχθὲν προηγουμένως ἐν εἴδει σχεδίου, τὸ σχέδιον ἔργου τινός, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 107, Ρήτορ. (Walz) 1. 444·— σχέδιον, Κλήμ. Ἀλ. 970· πρϐλ. προχάραγμα.

προκεφᾰλαιόομαι, μέσ., συγκεφαλαιῶ προηγουμένως, Εὐστ. Πονημάτ. 126. 12.

προκέφᾰλος, ον, ἐπὶ τῶν ὀξυκεφάλων, ὁ ἔχων κεφαλὴν προεξέχουσαν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 282, κτλ. **II.** ἐπὶ ἑξαμέτρων ἐχόντων ἐν τῇ ἀρχῇ συλλαϐὴν περιττήν, οἷον ἐν Ἰλ. Ε. 343.

προκηδεύω, κηδεύω, ϑάπτω πρὸ ἄλλου, τινά Συλλ. Ἐπιγρ. 3891·—κηδεύομαι, ϑάπτομαι πρότερον, αὐτάθι 3113, 3902, κ. ἀλλ.

προκηδέομαι, ἀποθ., φροντίζω περί τινας, σκέπτομαι περί τινος, τινος Αἰσχύλ. Πρ. 629, Σοφ. Ἀντ. 741, Τρ. 966.

προκηραίνω, εἶμαι ἀνήσυχος, μεριμνῶ περί τινος, κείνου προκηραίνουσα, «μεριμνῶσα κατὰ τὸ κίαρ» (Σχόλ.), Σοφοκλ. Τρ. 29.

προκήρυγμα, τό, προτέρα ἀγγελία, πρατέρα δήλωσις, Ἰουστινιαν. Μάρτ. Διάλ. 418, 16.

προκηρῠκεύομαι, ἀποθ., προκηρύσσω διὰ κήρυκος, δημοσίᾳ ἀναγγέλλω, Ἰσαῖ. παρὰ Πολυδ. Δ', 94· διὰ κήρυκος διαπραγματεύομαι, περί τινος Ἀνδοκ. 23. 15· πρός τινα Αἰσχίν. 51. 14.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προκῆρυξ, (ὀρθότ. **προκήρυξ**), ῦκος, ὁ, πρόδρομος, προάγγελος, ἐπὶ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, Κύριλλ. Ἀλ. I, 2.

προκήρυξις, εως, ἡ, τὸ προκηρύσσειν διὰ κήρυκος Θεόφρ. παρὰ Στοβ. 281. 10.

προκηρύσσω, Ἀττ. **-ττω**, διὰ κήρυκος διακηρύττω, δημοσίᾳ ἀγγέλλω, Σοφ. Ἀντ. 461, Ἰσαῖ 60. 2, κτλ.· μετ' ἀπαρ., πρ. ὠνεῖσθαι τὸν βουλόμενον Ἀριστ. Οἰκ. 2. 23· οἱ ἔφοροι πρ. κείρεσθαι Πλουτ. Κλεομ. 9· μετ' αἰτ. πράγμ., δρόμον πρ. Σοφ. Ἠλ. 684· ταῦτα ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 34· πρ. στεφάνους τινὶ Πολύϐ. 5. 60, 3· πρ. ἀγορὰν Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 4. 1· τὰ ὤνια κατ' ἀγορὰν Πολυδ. Η', 103.

προκιθάρισμα, τό, προανάκρουσμα ἐπὶ τῆς κιθάρας, Ἡσύχ. ἐν λ. **προαύλια**.

προκιθώνιον· «τὸ πρόρρινον» Ἡσύχ., δηλ. τὸ μεταξὺ τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ δέρματος.

προκινδῡνεύω, διακινδυνεύω πρὸ ἄλλων, ἀγωνίζομαι ὡς πρόμαχος, τολμῶ, διακινδυνεύω, Θουκ. 7. 56, Δημ. 297. 11. πρ. στρατευόμενος ὁ αὐτ. 25. 6· — μετὰ γεν., πρ. τοῦ πλήθους, ὑπομένω κίνδυνον ὑπὲρ τοῦ πλήθους, Ἀνδοκ. 29. 4, πρβλ. Ξεν. Ἱέρ. 10. 8· πρ. τῷ βαρβάρῳ (ἐξυπακ. τῆς Ἑλλάδος), κατὰ τοῦ βαρβάρου ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, Θουκ. 1. 73· οὕτω, πρ. ὑπέρ τινος Ξεν. Ἀν. 7. 3, 31, Ὑπερεἰδ. I, 7, 21, Blass· ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος Ἰσοκρ. 56Α· ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας Αυσ. 151. 38· περὶ τῆς ἐλευθερίας Πολύϐ. 9. 38, 4· — μετὰ ὀοτ. τρόπου, π. τοῖς μεγίστοις ἀγῶσιν Πλουτ. Πελοπ. 19· προκινδυνεύω τοῖς Ἕλλησι, μάχομαι πρῶτον κατὰ τῶν Ἑλλήνων, Πολύϐ. 3. 113, 9.

προκῑνέω, κινῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, τὸν στρατὸν Ξεν. Κύρ. 1. 4, 21· ἀναγκάζω νὰ προχωρήσῃ, πρ. Ἵππον ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 9. 3· — Παθ., μετὰ μέσ. μέλλ. προχωρῶ, προβαίνω, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 4, 23, πρβλ. Ἱππ. 409. 18. **II.** κινῶ ἢ ἀρχίζω πρότερον, τὴν μάχην Διόδ. 17. 19. **2)** ἐξεγείρω πρότερον, τὴν τοῦ νέου ψυχὴν Πλούτ. 2. 36D· τὴν πόλιν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 4, 7.

προκιρνάω, ἀναμιγνύω πρότερον, Εὐμάθ. σ. 217.

προκιχράω, δανείζω πρότερον, Συλλ. Ἐπιγρ. 2927. 7, Ἐκκλ.

προκλαίω, Ἀττ. **-κλάω**· μέλλ. **-κλαύσομαι**· — κλαίω προηγουμένως ἢ φανερῶς, Σοφ. Τρ. 963, Εὐρ. Φοίν. 1520. **II.** μεταθατ., θρηνῶ ἐκ τῶν προτέρων, τὸν νεκρὸν Ἡρόδ. 5. 8, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 526.

πρόκλαστος, ον, κεκλασμένος, ἀποκεκομμένος, ἐπὶ στίχων ἐλλιπῶν κατὰ τὸ μέτρον, Εὐστ. 1647. 30.

προκλείω, κλείω ἐκ τῶν προτέρων, Ἄννα Κομν. 314C.

προκλέπτομαι, Παθ., ἐξαπατῶμαι πρότερον, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 493.

προκληδί, Ἐπίρρ., κατὰ πρόκλησιν, Θεοδοσ. Κανόνες 74 καὶ 78, Σουίδ.

προκληδονίζομαι, ἀπόθ., προαισθάνομαι, προαιωνίζομαι, προφητεύω, προλέγω, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 1, 3.

προκληρόω, ἐξάγω κλήρους πρότερον, Αἰν. Τακτ. 3.

προκλῆς, ῆτος, ὁ, ἡ, ὁ προκληθείς, Χοιροβ. ἐν Θεοδοσ. 1. σ. 174.

πρόκλησις, εως, Ἰων. **ιος**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ προκαλεῖν, μουνομαχίη ἐκ προκλήσιος Ἡρόδ. 5. 1, πρβλ. 9. 75· πρ. φεύγειν Πλουτ. Μάρκελλ. 2. **II.** πρόσκλησις, προσφορά, πρότασις, τὴν πρ. ἡμῶν οὐκ ἐδέχεσθε Θουκ. 3. 64, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτ. 4. 4, 30, κτλ.· πρ. ποιεῖσθαι Διον. Ἀλ. 7. 39· πρατιθέναι Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 4. **III.** ὡς δικανικὸς ὅρος, τύπος τις καθ' ὃν ὁ ἕτερος τῶν διαδίκων ἔκαμε πρότασίν τινα εἰς τὸν ἀντίδικόν του, δι' ἧς ἠδύναντο τὰ ἀμφισβητούμενα ζητήματα νὰ λυθῶσι καὶ νὰ ἀρθῇ ἀμφιβολία, ὅμοιόν τι τῷ Ρωμαϊκῷ sponsio· οἷον ὅτε τις προύκάλει τὸν ἀντίδικον νὰ παραδώσῃ τοὺς δούλους του εἰς τὴν βάσανον διὰ νὰ ὁμολογήσωσι κατ' αὐτοῦ, ἢ ὅτε παρέδιδέ τις ἑτοίμως τοὺς ἰδίους δούλους νὰ ἐξετασθῶσι μετὰ βασανιστηρίων, πρβλ. Αυσ. 102. 6, Δημ. 978. 8., 1387. 13 τὸ νὰ προτείνῃ τις νὰ δεχθῇ ὅρκον πρὸς διάλυσιν τοῦ ἀμφισβητουμένου ζητήματος, ὁ αὐτ. 1011. 8., 1279. 15., 1365. 16, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 29, κτλ.· φράσεις, πρ. προκαλεῖσθαι, ποιεῖν τοιαύτην πρόκλησιν, Δημ. 970. 1, κτλ.· δέχεσθαι, δέχεσθαι τὴν γινομένην πρόκλησιν, αὐτόθι 2, κτλ.· φεύγειν, ἀποφεύγειν, Ἀντιφῶν 144. 28, κτλ.· ἐκ τοῦ πρόκλησιν ὁμοῦ διαθήκη μαρτυρεῖν Δημ. 1106. 5· προκαλοῦνται πρ. ἡμᾶς ὡς οὐ δεξομένους ἢ .. ὁ αὐτ. 969. ἐν τέλει κτλ. — Περὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῆς **προκλήσεως**, ἴδε Hudtwalcker über die Diäteten, σ. 49.

προκλητικός, ἡ, όν, ὁ προκαλῶν, μέλος προκλητικὸν εἰς μάχην, πέρδικος, Αἰλ. π. Ζ. 4. 16· ψόφοι Κλήμ. Ἀλ. 204· τῇ φωνῇ προκλητικὸν ἐπαλαλάζειν Πλουτ. Μάρκελλ. 7· μετὰ γεν., ὁ προκαλῶν διεγείρων τι, Διοσκ. 1. 162, κτλ. — Ἐπίρρ., **-κῶς**, Εὐστ. Πανημάτ. 180. 70.

πρόκλητος, ον, «πρόθυμος πρὸ τοῦ κληθῆναι» Ἡσύχ.

προκλήτωρ, ὁ, (=**καλεστής**), Ἰω. Τζέτζ. Ἐπιστ. Γ', σ. 4.

προκλίνη, ἡ, ἀνάκλιντρον, διάφ. γραφ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἄσμα Ἀσμάτ. Α', 16).

προκλίνω [ῑ], κλίνω πρὸς τὰ ἐμπρός, σῶμα ἐς χίρα φιλίαν Σοφ. Ο. Κ. 201.

προκλίτης [ῑ], ου, ὁ, «ὁ τῆς ἱστιάσεως πρωτοστάτης» Πολυδ. Ϛ', 12. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 134.

προκλύζω, ἐκπλύνω ἐκ τῶν προτέρων, Φίλων 1. 257· — ὡς ἰατρικὸς ὅρος, καθαρίζω προηγουμένως διὰ κλυστηρίου, Ἀλέξ. Τραλλ. 8. 463, προκλύσας τις αὐτοὺς ἐξ οἴνου κλύσματι Διοσκ. περὶ Εὐπορίστ. 1. 238.

πρόκλῡτος, ον, (κλύω) ὁ ἀκουσθεὶς πρότερον, περίφημος τὸ πάλαι, ἔπεα Ἰλ. Υ. 204. — Καθ' Ἡσύχ.: «πρόκλυτα· τὰ προειρημένα, προηκουσμένα».

προκλύω, ἀκούω προηγουμένως, Αἰσχύλ. Ἀγ. 251.

προκνήμιον, τό, τὸ ἔνδοθεν ὀστοῦν τῆς κνήμης, Λατ. tibia, Πολυδ. Β', 190· πρβλ. **παρακνήμιον**.

προκνημίς, ῖδος, ἡ, κάλυμμα τῆς κνήμης, Πολύϐ. 6. 23, 8, Πολύαιν. 6. 4, 2.

προκνίς, ῖδος, ἡ, εἶδος ἰσχάδος, δηλ. ἐξηραμμένου σύκου, Πάμφιλ. παρ' Ἀθην. 653Β, Φώτ., κτλ.· φέρεται **πρόκνις** παρ' Εὐστ. 1688. 30 καὶ Ἡσυχ., καὶ **πρόκρις** παρὰ Πολυδ. Ϛ', 81.

πρόκοιγχος, ἡ, μέρος τι οἰκοδομῆς, Λέοντ. μαγ. ποιήμ. Matr. Ἀπ. γρ. II, σ. 566.

προκοιλαίνω, κοιλαίνω πρότερον, Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 281.

προκοιλιόομαι, Παθ., γίνομαι προκοίλιος, κοιλαρᾶς, Εὐστ. Πανημάτ. 54. 63.

προκοίδιον, = **προκοΐδιον**, δηλ. προκοΐδιον, Meister ²79, 1Β.

προκοίλιος, ον, ὁ ἔχων μεγάλην κοιλίαν, προγάστωρ, Συνίσ. 253 (**πρόκοιλος** εἶναι ἡμάρτημ. γραφ.), Ρήτορες (Walz) 5. 594· — ἐπὶ στίχου, ἀντίθετον τῷ **λαγαρός**, ὁ ἔχων μακρὰν συλλαϐὴν ἀντὶ βραχείας, Εὐστ. 12. 34., 32. 8, κτλ.

προκοιμάομαι, Παθ., **ἀποκοιμῶμαι** πρότερον, Κλήμ. Ἀλ. 452, Συλλ. Ἐπιγρ. 9277.

προκοινωνέω, κοινωνῶ πρότερον, Θεόδ. Στουδ. σ. 557Δ.

προκοιτεία, ἡ, διάφ. γραφ. ἀντὶ **προκοιτία**.

προκοιτέω, φυλάττω ὡς φρουρὸς ἔμπροσθεν τόπου τινός, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 5, 1, Δίων Κ. 54. 15., 64. 7, κτλ.

προκοιτία, ἡ, φυλακὴ ἢ φρούρησις ἔμπροσθεν θέσεώς τινος, Δίων Κ. 67. 15· ἐν τῷ πληθ., ὡς τῷ Λατ. excubiae, Πολύϐ. 2. 5, 6., 6. 35, 5.

πρόκοιτος, ὁ, (κοίτη) ὁ φυλάττων ὡς φρουρὸς ἔμπροσθεν θέσεώς τινος, Λατ. excubitor, Πολύϐ. 20. 11, 5, Δίων Κ. 67. 15, κτλ.· — ὡς ἐπίθ., πρ. τῆς φρουρᾶς κύων Πλούτ. 2. 325B.

προκοιτών, ῶνος, ὁ, λέξ. μεταγεν. ἀντὶ **πραιτωριάτιον** (ἴδε), πρωθάλαμος, Πολυδ. Ι', 43· παρὰ Πλινίῳ (Ἐπ. 2. 17) φέρεται procoeton.

προκολάζω, τιμωρῶ ἐκ τῶν προτέρων, τῷ λόγῳ Ἀριστ. Ρητ. 2. 3, 15.

προκολᾰκεύω, κολακεύω προηγουμένως, Πλάτ. Πολ. 494C, Πλούτ. 2. 65E.

προκολλάω, συγκολλῶ πρότερον, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 246.

προκόλπιον, τό, (κόλπος) τὸ πρὸ τοῦ κόλπου ὁ πλουμένων μέρος τοῦ ἱματίου, Θεοφρ. Χαρ. 6 καὶ 22, Λουκ. κλπ· θεὸς οὐδεὶς εἰς τὸ πρ. φέρει ἀργύριον Μίνανδρ. ἐν «Ἠνιόχῳ» 1. **II.** μικρὸς κόλπος πρὸ λιμένος ἢ κόλπου, τοῦ λιμένος εἰς τὸ προκόλπιον Ἀχιλλ. Τάτ. 1. 1, ἴδε Ἰακώβ. ἐν τόπῳ.

προκομέα, ἡ, = **προκόμιον**, Αἰλ. π. Ζ. 16. 10.

προκομιδδεν· «προκομίζειν» Ἡσύχ., Λακων. ἢ Βοιωτ.

προκομιδή, ἡ, τὸ προκομίζειν, Φωτ. Βιϐλ. 290. 7. **II.** ἐπικήδειος πομπή, Εὐσέϐ. ἐν βίῳ Κωνσταντ. 1. 22.

προκομίζω, ἐξάγω, ἐκ τοῦ κόλπου προκομίσασα ῥόμϐον κτλ. Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 4. 5, Λόγγος 3. 20, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 16, 2. **II.** Παθ., κομίζομαι πρότερον, μάλιστα εἰς τόπον ἀσφαλῆ, Ἡρόδ. 4. 122, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 19· φέρομαι ἐν πομπῇ, Διοδ. Ἔκλογ. 644. 37· ἐκφέρομαι πρὸς ταφήν, κηδεύομαι, Εὐσέϐ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 1. 22, κτλ.

προκόμιον, τό, (κόμη) ἡ ἐπὶ τοῦ μετώπου πίπτουσα κόμη τοῦ ἵππου, Λατ. capronae, Ξεν. Ἱππ. 5. 6· τὸ πρ. τοῦ βονάσου Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 45, 5. **II.** ξένη κόμη μάλιστα ἡ περὶ τὸ μέτωπον, οἵαν αἱ Περσίδες καὶ αἱ Ἑλληνίδες γυναῖκες συνήθιζον νὰ φέρωσιν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 15, 3· πρ. πρόσθετον Πολυδ. Β', 30· πρ. καὶ περίθετα Ἀθην. 523Δ· — πρβλ. **πηνίκη**, **φενάκη**.

προκομιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **προκομίζω**, δεῖ προκομίζειν, Κλήμ. Ἀλ. 336.

προκόνδῡλοι, οἱ, τὰ πρῶτα ἄρθρα τῶν δακτύλων, οἱ πρῶτοι ἁρμοὶ αὐτῶν, Ῥοῦφος· **προκόνδυλα**, τά, Ἡσύχ., Ἀνέκδ. Ὀξων. 3. 121.

Προκόννησος, οὐχὶ Προικόννησος, Meisterh. ³74, 9.

προκοπή, ἡ, πρόοδος ἐν πορείᾳ, Πλούτ. 2. 76D· πρβλ. **προκόπτω** I. **2)** καθόλου, πρόοδος, ἐπίδοσις, τὴν οἴησιν ἔλεγε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προκοπῆς ἐγκοπήν, ὅτι ἡ αἴτησις ἦτο ἐμπόδιον τῆς προόδου, Βίων παρὰ Διογ. Α. 4. 50· πρ. ἔχειν, ποιεῖσθαι, λαμβάνειν, Πολύβ. 2. 37, 10, κ.ἀλλ.· ἡ ἐπὶ τὸ βέλτιον πρ. ὁ αὐτ. 1. 12, 7· ἀντίθετον τῷ ἡ ἐπὶ τὸ χεῖρον πρ., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 4, 1· πρ. παλίντροπος, πρόοδος κατ' ἐναντίαν φοράν, Πολύβ. 5. 16, 9· πρ. ἐν φιλοσοφίᾳ Διόδ. 16. 6, πρβλ. Κικ. πρ. Ἀττ. 15. 16· — οὕτως ἐν τῷ πληθ., Πλούτ. 2. 75B, Λουκ. Ἀλέξ. 22· ἐν προκοπαῖς, ἐν εὐτυχίαις, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 421, πρβλ. 642. 4.

προκόπτω, μέλλ. **-ψω**. προάγω ἔργον τι (ἐκ μεταφορᾶς τῶν καπτόντων δάση καὶ παρασκευαζόντων νέα μέρη πρὸς καλλιεργίαν)· ἀλλὰ κυρίως οὐχὶ μεταθ., εἰμὴ μετ' οὐδ. ἐπιθ. (ἴδε κατωτ.)· — τὸ παθ. ὅμως ἅπαντᾷ παρ' Ἡροδ., προάγομαι, προχωρῶ, προβαίνω, εὐτυχῶ, ἀνωτέρω οὐδὲν τῶν πρηγμάτων προκοπτομένων 1. 190· ἐς τὸ πρόσω οὐδὲν προεκόπτετο τῶν πρηγμάτων 3. 56. **II.** μετ' οὐδ. ἐπιθ., προκόψομεν οὐδέν, οὐδεμίαν πρόοδον θὰ κάμωμεν, οὐδόλως θὰ προοδεύσωμεν, Ἀλκαῖ. 35· τὰ πολλὰ προκόψας', ἑτοιμάσασα τὰ πλεῖστα πράγματα, Εὐρ. Ἱππ. 23· τί ἂν προκόπτοις; τί καλὸν ἤθελες λάβει; ποίαν ὠφέλειαν.., ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 1079· οὐδὲν προῦκοπτον εἰς .., οὐδόλως προώδευον εἰς .., Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 6· οὕτω, πρ. οὐδὲν ἐς πρόσθεν Εὐρ. Ἑκ. 961. **2)** μετὰ γεν. πράγμ., τοῦ ναυτικοῦ μέγα μέρος προκόψαντες, κατὰ μέγα μέρος προοδεύσαντες εἰς τὸ ναυτικὸν των, Θουκ. 7. 56· ἡμῶν προκοπτόντων τῆς ἀρχῆς ἐκείνοις, ἡμῶν προαγόντων τὴν αὔξησιν τοῦ κράτους ἐκείνων, ὁ αὐτ. 4. 60· οὕτως, ἐπὶ πλεῖον γὰρ προκόψουσιν ἀσεβείας, διότι θὰ προχωρήσωσιν εἰς πλειοτέραν ἀσέβειαν, πρ. Τιμόθ. Δευτ. Ἐπιστ. β', 16, πρβλ. **προλαμβάνω** II. 3. **3)** ὅλως ἀμεταθ., ἐπὶ τοσοῦτο πρ. Πολύβ. 39. 9, 2· ἐπὶ πλεῖον πρ. Διόδ. 14. 98· — ὡσαύτως, = σοφὸς γίγνεσθαι, Πλούτ. 2. 543E, πρβλ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 4, 1., 3. 2, 5. **6)** ἐπὶ χρόνου, προκοπτούσης ὁδοῦ, μηκυνομένης τῆς ὁδοῦ, Βάβρ. 111. 4· ἡ νὺξ προέκοψεν, προύχώρησε πρὸς τὸ τέλος της, Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ιγ', 11· τῆς νυκτὸς προκοπτούσης Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 4, 6· οὕτω, πρ. ἡ θεραπεία, προχωρεῖ, ἐξακολουθεῖ, Γαλην. 13. 351A· ὁ λόγος πρ. Σέξτ. Ἐμπειρ. π. Π. 2. 240. **γ)** ἐπὶ προσώπων, προκόπτω διά τῆς λεωφόρου, προχωρῶ .., Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.· μετὰ συστοίχ. αἰτιατικῆς, τὴν ὁδὸν προκεκοφέναι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 6, 7· καὶ ἄνευ τοῦ ἀντικειμ. **ὁδόν**· ἐπὶ πολὺ προκεκοφότες αὐτόθι 2. 16, 3· πρ. λ' σταδίους Χίωνος Ἐπιστ. 4. 4· — μετὰ δοτικ. τρόπου, προοδεύω, τοῖς πλούτοις πρ. Διοδ. Ἐκλογ. 598. 61· σοφίᾳ καὶ ἡλικίᾳ Εὐαγγ. κ. Λουκ. 6', 52· ὡσαύτως, ἐν παιδείᾳ Διοδ. Ἐκλογ. 554. 69· ἐν τοῖς μαθήμασι Λουκ. Ἑρμότ. 63, κτλ. ('Ο Κοραῆς (εἰς Ἰσοκρ. τ. 2, σ. 121) λέγει ὅτι ἡ χρῆσις τῆς λέξεως ἦτο «κυρίως μὲν ἐπὶ τῶν πρό τινος κοπτόντων τὰς ἀνοδίαν ποιούσας ὕλας καὶ ὁδοποιούντων τοῖς πρόσω βαίνειν βουλομένοις, οἷα μάλιστα φιλεῖ γίνεσθαι ἐν τοῖς πορευομένοις στρατοπέδοις· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ παντὸς ἔργου ὁ γὰρ τὰ κωλύοντα τὸ ἔργον ἐκ τοῦ μέσου ποιῶν, καὶ τοῦ ἔργου τὴν ἄνυσιν εὐχερεστέραν προπαρασκευάζων, εἰκότως ἂν **προκόπτειν** λέγοιτο, κτλ.», ἴδε **προοδοποιέω**).

πρόκος· «ἡλίθιος» Ἡσύχ.

προκόσμημα, τό, κόσμημα ἔμπροσθεν κείμενον, ἐπιδεικτικὸν κόσμημα, Συλλ. Ἐπιγρ. 3080, Διογ. Α. προοίμ. 7, Λογγῖν. 43· πρ. κακίας Διογ. Α. 6. 72.

προκόσμιος, ον, (κόσμος) ὁ πρὸ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου ὤν, Μάρκελλ. παρ' Εὐσεβ. VI, 901A, Εὐσέβ. II, 53B, 60B, Δίδ. Ἀλ. 576A. **II.** τὸ προκόσμιον, ὁ πραμετωπίδιος κόσμος ἵππου (εἰ μὴ ἀναγνωστέον **προκόμειον**), Πλούτ. 2. 970D.

πρόκοττα ἢ **προκόττα**, ἡ, Δωρ. λέξις ἀντὶ **προκόμειον**, Πολυδ. Β', 29· «προκότταν· τὴν πρὸ τῆς κεφαλῆς τρίχωσιν· κοττὶς γὰρ παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν ἡ κεφαλὴ λέγεται» Φώτ.· «εἶδος κουρᾶς· ἡ κεφαλῆς τρίχωμα» κτλ. Ἡσύχ., ἔνθα καὶ «**προκοττίς**· χαίτη».

προκουράτωρ, **ωρος**, Λατ. procurator, = ἐπίτροπος, Συνοδ. Καρθ. Καν. 16, κτλ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 136.

προκράτέω, γίνομαι κύριός τινος προηγουμένως, τινὸς Δίων Κ. 40. 35. **II.** ἐπικρατῶ, Ἀθαν. τ. 1, σ. 758E.

προκρεμαννύω, κρεμῶ ἔμπροσθεν, σάκκους Δίν. Ταχτ. 32. — Παθ. ἐν τῷ τύπῳ **προκρέμαμαι**, κρέμαμαι πρὸς τὰ ἐμπρός, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 19.

πρόκρημνος, ον, ὑπεράνω κρεμάμενος, κρημνώδης, ἄκρα Ἰωσήπ. Μακκ. 7.

πρόκρῖμα, τό, ἡ ἐκ τῶν προτέρων κρίσις, Δ' Ἐπιστ. πρὸς Τιμ. ε', 21, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ., Ῥήτορες (Walz) 7. 1123, ἔνθα ὑπάρχει καὶ τὸ ῥῆμα **προκριματίζομαι**, τιμωροῦμαι πρότερον.

προκρένω [ῑ], ἐκλέγω κατὰ προτίμησιν, προτιμῶ, ἐκλέγω, διαλέγω, προκρίνω, Θουκ. 4. 80, Πλάτ., κλπ.· **προκρίνας** οἵπερ ἀλκιμώτατοι Εὐρ. Φοιν. 743, 746, πρβλ. Ἑλ. 47· πρ. τινὰς ἐκ πάντων Ἡρόδ. 1. 70, πρβλ. 9. 26· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τούτους ἐκ προκρίτων προκρινάμενος Πλάτ. Πολ. 537D. — Παθ., προτιμῶμαι πρό τῶν ἄλλων, ἐκλέγομαι, ταῦτα ἦν τὰ προκεκριμένα [γένη], τὰ ἐξοχώτατα, τὰ ἄριστα, Ἡρόδ. 1. 56· ὁ προκριθεὶς καὶ ὁ προκρίνων Πλάτ. Νόμ. 765E· ἐκ τῶν εἰκοσιετῶν οἱ προκριθέντες ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 537B· ἀνθ' ἡμῶν προκριθῆναι Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 9. 17. **2)** μετὰ γεν., προτιμῶ μᾶλλον ἢ .., οὓς ἑαυτῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς προκρίνουσιν Πλάτ. Ἀπολ. 35B, πρβλ. Ξενοφάν. 19, 14 Κinsl., κλπ. — Παθ., τῶν ἄλλων προκεκρίσθαι Ἡρόδ. 2. 121, 6· προκριθῆναι ἄρχουτα Ξεν. Ἀν. 6. 1, 26· εἴ τις ὑμῶν κάλλει προκριθῇ Κρατῖν. ἐν «Δηλιάσιν» 8. **3)** μετ' ἀπαρ., προτιμῶ νὰ πράξω τι, Συλλ. Ἐπιγρ. 3310. — Παθητ., προεκρίθην κληροῦσθαι Δημ. 1313. 20, πρβλ. 1318. 16., 1313. 25· τοῦτο προκέκριται εἶναι κάλλιστον Ξεν. Κύρ. 2. 3, 8, πρβλ. Ἀπολ. 21· — ἀλλ' ὡσαύτως ἄνευ ἀπαρεμφ., τὸ ἐμὲ προκριθῆναι ἄρχοντα ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 5. 9, 26, πρβλ. Ἑλλ. 5, 34, Πλάτ. Νόμ. 870B. **II.** κρίνω ἐκ τῶν προτέρων, διακρίνω, βαρὺ καὶ κοῦφον ἀφά .. προκρίνει Τίμ. Λοκρ. 100D· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., κρίνω ἢ ἀποφασίζω ἐκ τῶν προτέρων ὅτι .., Ξεν. Ἀπολ. 15, Ἰσοκρ. 42A, 223D, κτλ.· πρ. μάχην διʼ ἱππέων, ἀποφασίζω τὴν μάχην διὰ τοῦ ἱππικοῦ πρὶν ἢ τὸ πεζικὸν καταθάσῃ, πιθαν. γραφ. ἐν Διοδ. 17. 19.

πρόκρῖσις, **εως**, ἡ, προτίμησις, ἐκλογή, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 45, κ. ἀλλ.· ἐκ προκρίσεως Πλάτ. Πολιτ. 299A. **II.** προηγουμένη κρίσις, Κλήμ. Ἀλ. 999.

προκρῑτέος, α, ον, ὃν δεῖ προκρίνειν, Ξενοκρ. 45, Κλήμ. Ἀλ. 236· — **προκριταῖος** εἶναι ἡμαρτημ. γραφὴ παρ' Ἐπιφαν. 1. 33C.

προκριτῐκός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς προτίμησιν· **προκριτικόν**, τό, λόγος ἢ αἰτία πρὸς προτίμησιν, Φιλόστρ. 389· — ἐν Πλουτ. 2. 1141A, τὸ προκριτικὸν εἶναι στίχος τις, ὃν ὁ Ritschl γράφει **προκρητικόν**, δηλ. στίχος γραφόμενος ἀπὸ κρητικοῦ ποδός.

προκρῑτής, οῦ, ὁ, ὁ προκρίνων, ἐκλέγων, Ἐτυμολ. Μέγ. 435. 43.

πρόκρῑτος, ον, ἐκλεκτός, ἐκλελεγμένος, πρόκριτος, Πλάτ. Πολ. 537D, Νόμ. 945B, Ἀριστ. Πολ. 4 14, 10· πρ. ἢ .., μᾶλλον ἐκλεχθεὶς ἢ .., Ἀνθ. Π. 5. 258· — ὁ πρ. τῆς γερουσίας, Λατ. Princeps senatus, Δίων Κ. 53. 1. πρβλ. 46. 20.

πρόκροον, Λακων. = **προῦκρουον**, ἴδε ἐφ. **προκρούω** I. 2.

πρόκροσσοι, αι, α, ἢ **οι**, α, τεταγμένοι κατὰ κανονικὰ διαστήματα ὡς βαθμίδες ἢ αἱ ἐπάλξεις τῶν τειχῶν (ἴδε **κροσσαί**, **κροσσοί**)· — οὕτως ἐν Ἰλ. Ξ. 35 ἐπὶ νεῶν, τῷ ῥα προκρόσσας ἔρυσαν, καὶ πλῆσαν ἁπάσης βόνας στόμα μακρόν, «προκρόσσας δὲ Ὅμηρος λέγει τὰς οὕτως ὡρισμένας νῆας, ὡς κλιμακηδὸν οἷον ἱσταμένας διὰ τὸ ὕψηλὸν τοῦ τόπου· κρόσσαι γὰρ τειχομάχοι κλίμακες. οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ οὕτω φασίν· προκρόσσας τὰς ἑτέρας πρὸ ἑτέρων, ὥστε θεατροειδὲς φαίνεσθαι τὸ νεώλκιον» Εὐστάθ. 965, 37, καὶ ἐν Ἡροδ. 7. 188, ἀριθμὸς νεῶν λέγεται ὅτι εἶναι πρόκροσσαι ἐς πόντον ἐπὶ ὀκτώ, δηλ. παρατεταγμέναι μὲ τὰς πρῴρας πρὸς τὸ πέλαγος εἰς βάθος ὀκτὼ νεῶν· — οὕτως ἐπὶ πλουσίως γεγλυμμένου ποτηρίου, πέριξ αὐτῶν γρυπῶν κεφαλαὶ πρόκροσσοι ἦσαν, κεφαλαὶ γρυπῶν ἦσαν κατεσκευασμέναι κατὰ διαστήματα ὁλόγυρα, Ἡρόδ. 4. 152· οὕτω, συνδέσεις οὐ περιφερεῖς, ἀλλὰ πρόκροσσαι, οὐχὶ ὁλόγυρα ὑπάρχουσαι, ἀλλὰ κατὰ κανονικὰ διαστήματα, Δημόκρ. παρὰ Θεοφρ. π. Αἰσθ. 79, πρβλ. Ὀππ. Ἀλ. 4. 606· — μεταφορ., πρόκροσσοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον, ὁρμῶντες ἀλλεπάλληλοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον, Ἀγαθοκλ. παρ' Ἀθην. 30A. — Καθ' Ἡσύχ.: «πρόκροσσαι· ἐπάλληλοι, ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις. καὶ ναῦς αἱ κατ' ἀλλήλων νενεωλκημέναι. ὅτι οἱ κροσσοὶ τὰ ἄκρα· ἢ ἀντικέφαλοι», καὶ «προκρόσσας· ἄλλας ἐπ' ἄλλαις, κλιμακηδόν».

προκροτέω, κροτῶ πρότερον, Ἰσίδ. Θεσσαλ. σ. 105, Ἐκδ. Μι.

πρόκρουσις, **εως**, ἡ, καὶ **προκρουσμός**, ὁ, μουσικός τις ὅρος.

προκρούω, κρούω τι καὶ οὕτω διὰ τῆς κρούσεως ἐκτείνω αὐτό, ὅθεν ἐκλήθη ὁ λῆστὴς **Προκρούστης**, ὅστις ἁπλώνων ἢ ἐτάνυε τοὺς αἰχμαλώτους αὐτοῦ ἅπαντας ἐπὶ τῆς αὐτῆς κλίνης καὶ τῶν ἐλαττόνων τοὺς πόδας προέκρουεν Διόδ. 4. 59. **2)** προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, Ἀριστοφ. Λυσ. 1252, ἐν τῷ Δωρ. παρατ. **πρόκροον** ἢ (κατὰ τὸν Ahrens D. Dor. 188) **πρῶκροον**. **II.** ὡς τὸ **κρούω** 8, συνευρίσκομαι μετὰ γυναικός, τῆς τὸ κτύπω, μὴ σποδεῖν αὐτὴν πρὶν ἂν τὴν γραῦν προκρούσῃ πρῶτον Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1017.

προκρύπτω, κρύπτω πρότερον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. ΙΗ', 3, 4.

προκρώζω, κρώζω πρότερον, Εὐστ. Πονημάτ. 269. 74.

προκτάομαι, ἀποθ., κτῶμαι πρότερον, ἣν προεκτήσατο χώραν ἀναλαβεῖν Ἰουλιαν. 329C.

προκτενίζω, κτενίζω πρότερον, πρ. τὴν κεφαλὴν Γαλην. τ. 13, σ. 333.

προκυβερνάω, δίδω ὁδηγίας εἰς τὸν πηδαλιοῦχον ἐκ τῆς πρῴρας, ἐπὶ τοῦ πρῳρίου, Πολυδ. Α', 98.

προκῡδάνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **κυδάνω**, Ὀρφ. Ἀργ. 1223 Ἔρμανν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προκυκλέω, κυλίω τι εἰς τὰ ἔμπροσθεν, κυλίων ἐξάγω, ἐν τῷ ἄσματι τῆς χελιδόνος, παρ' Ἀθην. 360C, παλάθαν σὺ προκύκλει ἐκ πίονος οἴκου (Bgk. Ἑλλ. Λυρ. σ. 883)· κοινῶς **προκ-**.

προκύκλιος, ὁ, μὴν τῶν Δίτωλῶν, ἀντιστοιχῶν τῷ Δελφικῷ μηνὶ **Βοαθόῳ** καὶ τῷ ἐν Ἐρινεῷ τῆς Δωρίδος **Ἀρχοσταισίῳ**, Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. et F. 179. 198, 316. 323, ἔτι Bull. de cor. hell. V, σ. 416.

προκυκλίς· «ἡ προμνήστρια» Ἡσύχ.· «προκυκλὶς ἡ προμνήστρια» ἐπιγραφὴ τοῦ πρώτου Μιμιάμβου τοῦ Ἡρώνδου· ὡσαύτως **προκυκλίη**, τὴν προκυκλίην Θαλ[λοῦ]ν Ἡρώνδ. VI, 90.

προκῠλινδέομαι, Παθ., προκυλίομαι, κυλίομαι πρὸ τῶν ποδῶν τινος, Λατιν. provolvi ad genua alicujus, τινί Ἀριστοφ. Ὄρν. 501, ἔνθα ἴδε Σχολ.· τινος Δημ. 450. 2· πρ. ἡ πέρδιξ τοῦ θηρεύοντος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 8, 3· πρβλ. **προκαλινδέομαι**.

προκῠλίνδημα, τό, τὸ προκυλινδεῖσθαι, ἢ τὸ πρότερον κυλίνδημα, Συνέσ. 1309D, Ψελλ. Πονημάτ. (Opusc.) 41 ἔκδ. Boiss.

προκῠλίνδομαι, Παθ., κυλίομαι πρὸς τὰ ἐμπρός, Ἰλ. Ξ. 18.

ΙΙ. ὡς τὸ **προκυλινδέομαι**, κυλίομαι πρὸ τῶν ποδῶν τινος, μετὰ γενικ., Ἄρατ. 188· μέλλ. **προκυλίσομαι** [ῐ], Ἀπ. Ἰταλ. Π, 5, 5· μετὰ μεταγενεστ. ἐνεστ. **προκυλίομαι**, Διον. Ἁλ. 8. 39.

προκύλῐσις, εως, ἡ, τὸ προκυλίεσθαι, τὸ πίπτειν πρὸ τῶν ποδῶν ἑτέρου, πρ. καὶ προσκυνήσεις Πλάτ. Νόμ. 887E· οὕτω **προκυλισμός**, ὁ, Διον. Ἁλ. 9. 33.

προκυμία (διάφ. γραφ. **προκυμαία**), ἡ, (κῦμα) προτείχισμα πρὸς ἀνακοπὴν τῶν κυμάτων, «μῶλος», Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 21, 6· οὕτως ἐν Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 9, 7, διορθωτέον **προκυμία** ἀντὶ **προκυματία**.

πρόκυμμα, τό, «ἐξέρχεται ὁ βασιλεύς, καὶ τοῦ παρακυπτικοῦ κρεμαμένου ἐν τῷ τοῦ προκύμματος μέσῳ ἐν ᾧ τόπῳ εἴθισται τοῖς βασιλεῦσιν ἐπὶ θρόνου καθέζεσθαι τελουμένου δεξίμου» Κ. Πορφ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 600, ἔκδ. Β. Ὡς φαίνεται, ἡ λέξις σημαίνει ὅτι καὶ ἡ λέξ. **προκυπτικόν** κλουβίον τοῦ βασιλέως ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ, αὐτόθι σ. 613, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη

προκῠνέω, (κύων) ἐπὶ κυνός, προϋλακτῶ, «λέγεται δὲ καὶ προκυνεῖν τὸ προϋλακτεῖν πρὶν ἢ τὸ θηρίον ἀνευρεῖν» Πολυδ. Ε', 65.

προκύπτιον, τό, θρόνος βασιλικός, Ἰακωβ. Ἀνθ. Πλαν. τ. 11, σ. 33 ἐν τῇ ἐπιγραφῇ, ἴδε **πρόκυψις**.

προκύπτω, [῝] μέλλ. **-ψω**, κύπτω πρὸς τὰ ἔξω οὕτως ὥστε νὰ βλέπω, ἔξω τείχους Ἀριστοφ. Ὄρν. 496· ἐκ τοῦ δίφρου Δίων Κ. 64. 6· διά τινων ὀπῶν Σέξτ. Ἐμπ. 7. 350, πρβλ. 364· καὶ μετὰ γεν., τῆς καλύβης Ἀλκίφρων 3. 30· θυρίδων Βάβρ. 116. 3·— ἐπὶ πραγμάτων, οἷον ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος, προκύπτει ἄκρος πούς Ἱππ. π. Ἄρθρ. 825· τιτθίον Ἀριστοφ. Βατρ. 412· γλῶττα Λουκ. Ἀλέξ. 12· κυνίδιον ἐκ τοῦ ἱματίου πρ. ὁ αὐτ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 34·— μεταφορ., τὸ νοητικὸν πρ. Λῦσις παρ' Ἰαμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 77· ἀπ' ἄκρων τῶν χειλῶν προκύπτει τις λόγος Ἀριστ. Ἀν. 2. 10· πρβλ. **παρακύπτω**.

ΙΙ. κύπτω ἐνώπιόν τινος, οὐ προσοτάναι τῆς πόλεως, ἀλλὰ προκεκυφέναι Πλούτ. 2. 633D.

προκυρόομαι, Παθ., ἐπικυροῦμαι πρότερον, Ἐπιστ. πρ. Γαλάτ. γ', 17, Βυζ.· — Μίσ., Ρήτορες (Wulz) 1. 605.

πρόκυψις, εως, ἡ, τὸ κύπτειν ἐνώπιόν τινος, προσκύνησις, Ἐκκλ. **ΙΙ.** ὁ αὐτοκρατορικὸς θρόνος, Boiss. Ἀνέκδ. 5. 156, 167, κτλ.

Προκύων, **-κυνός**, ὁ, ἀστερισμὸς ἢ ἀστὴρ ἀνατέλλων (περὶ τὰς ἀρχὰς Ἰουλίου, Ἰουλιαν. ἡμερολ.) πρὸ τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ κυνὸς ἢ κυνάστρου (τοῦ Σειρίου), Ἄρατ. 450, Κικ. N. D. 2. 44, Ὁρατ. 1 Ὠδ. 29. 18· περιγράφεται δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν μεταγενεστ. ὡς κύων καὶ καλεῖται canicula παρὰ τῷ Πλιν. 18. 68, 2.

ΙΙ. πικροὶ Καλλιμάχου πρόκυνες, σκωπτικὸν ὄνομα τῶν γραμματικῶν, κυνάρια δηκτικὰ καὶ γρυλλίζοντα, Ἀνθ. Π. 11. 322·— ἀλλ' ἐν Ἀθην. 259Δ, π. καὶ κόλακες (ἀντὶ προσκ-), κόλακες ὅμοιοι πρὸς κυνάρια.

προκῶλῖμα, τό, ἐμπόδιον, φραγμὸς πρό τινος, τινὸς Ἡλιόδ. 9. 17.

προκώμιον, τό, προοίμιον, πρόδρομα, ὕμνου προκώμιον Πινδ. Ν. 4. 17.

προκώνια (ἐξυπακ. ἄλφιτα), τά, τὰ ἐξ ἀφρύκτων κριθῶν ἄλφιτα, Ἱππ. 638. 5, Λυκοῦργ. κ. ἄλλ. παρ' Ἁρποκρ., Γαλην., Φώτ., κλπ.· ὡσαύτως πυροὶ **προκωνίαι**, Ἱππ. 581. 20· ὡσαύτως **πρόκωνα**, Πολυδ. Ϛ', 77.— Κατὰ τὸν Ἁρποκρ.· «προκώνια: Λυκοῦργος κατὰ Μενεσαίχμου. Δίδυμος προκώνια φησὶν 'ἐστὶ πυροὶ μέλιτι κεχρισμένοι', Ἀριστοφάνης δὲ ὁ γραμματικὸς καὶ Κράτης τὰ ἐξ ἀφρύκτων κριθῶν οὕτω φασὶν ὀνομάζεσθαι, ἔοικε δὲ καὶ ἐκ πυρῶν καὶ κριθῶν γίνεσθαι, ὡς Δύτυκλείδης ἐν τοῖς ἐξηγητικοῖς ὑποσημαίνει. Δήμων δὲ ἐν τῷ περὶ Θυσιῶν φησι 'καὶ προκώνια ἐστι κάχρυς κατηρειγμένα μετὰ ἀρωμάτων'».

πρόκωπος, ον, (κώπη) ἐπὶ τοῦ ξίφους, ὁ ἀπὸ τῆς κώπης ἤτοι τῆς λαβῆς κρατούμενος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1651, Εὐρ. Ὀρ. 1477. κ. ἀλλ. **2)** μεταφορ., ἕτοιμος, πρόχειρος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1652· πρ. ἔχειν τὴν δεξιὰν Ἡρῳδιαν. 7. 5.

προλᾰβή, ἡ, ὡς τὸ **λαβή**, ἡ κώπη, ξίφους Πολυδ. Α', 136, Γ', 144.

προλᾰβόντως, ἐπίρρ., ὡς καὶ νῦν, προηγουμένως, πρότερον, Αἰσωπ. 119 κατὰ τὴν Ἔκδ. τοῦ Κοραῆ, ἐν τῷ Ἐπιμυθ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 253.

προλαγχάνω, λαγχάνω πρότερον, προείληχε Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1159.

προλᾰζῦμαι, ἀποθ., λαμβάνω πρότερον, ἢ ἐκ τῶν προτέρων, προαπολαύω, προλάζυμαι οὖν τῷ χρόνῳ τῆς ἡδονῆς, μέρος τι τῆς ἡδονῆς, Εὐρ. Ἴων 1027 πρβλ. **λάζυμαι** ἐν τέλ.

προλάκκιον, τό, λάκκος μικρότερος πρὸ ἄλλου μεγαλειτέρου Ἀριστ. Π. Ζ. Μορ. 3. 14, 13.

προλᾰλέω, λαλῶ πρότερον, Ἀνθ. Π. 12. 208, Ὀρειδ. 93 Matth. **ΙΙ.** ἀναγγέλλω πρότερον, Εὐσ. 1382. 24, κτλ.

προλαλιά, ἡ, προοίμιον Θωμ. Μάγιστρ. ἴδε **προσλαλιά**.

πρόλᾰλος, ον, ὁ προπετῶς λαλῶν, λάλος, φλύαρος, Αἰλ. παρὰ Σουΐδ., Μανέθων 5. 337.

προλαμβάνειν τινά = προφθάνειν, φθάνειν, Σουλπικία, εὐψύχι (οὕτω)· προΐλαβέ με κτέ. IGSI, 2014, 1.

προλαμβάνω, μέλλ. **-λήψομαι**· ἀόρ. **προΰλαβον**· τὸ παθ. εἶναι σπάνιον, ἴδε κατωτ. I. 5. Λαμβάνω πρότερον, τὴν πόλιν Αυσ. 176. 5· τὰ χωρία καὶ λιμένας Δημ. 20. 21· πρ. ἀργύριον, δέχομαι, λαμβάνω ὡς προκαταβολήν, Δημ. 1211. 5., πρβλ. 970. 28., 1217. 23· πρ. τὰ ἐφόδια Αἰσχίν. 24. 30· τρία τάλαντα παρά τινος ὁ αὐτ. 50. 20· τί τινος Δημ. 32. 27, κτλ.·— πρ. χάριν Εὐρ. Ἴων 914· μισθὸν τῆς ἀγγελίας, διὰ τὴν ἀγγελίαν, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 37·— πρ. τὴν ἡλικίαν, λατ. decerpere florem aetatis, Αἰσχίν. 18· ὅπως προλάβωσι τὴν αὔξησιν, ὅπως ἀρχίσωσι τὴν αὔξησιν πρότερον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 1, 4. **2)** λαμβάνω ἢ κυριεύω πρότερον, ὅσα τῆς πόλεως προλάβοι πρὸ τοῦ τοὺς ἑτέρους ἀποδοῦναι Δημ. 234. 5· νῦν μέντοι πέπεισμαι, τοῦθ' ἱκανὸν προλαβεῖν εἶναι ἡμῖν .. ὅπως τοὺς συμμάχους, νὰ προλάβωμεν νὰ σώσωμεν τοὺς συμμάχους .., ὁ αὐτ. 29. 1, πρβλ. Αἰσχίν. 73. 41· μετὰ μετοχ. προλαβὼν προεγνωκότας ὑμᾶς Δημ. 725. 8. **3)** λαμβάνω πρότερον, λαμβάνω κατὰ προτίμησιν, τι πρό τινος Σοφ. Ο. Κ. 1141. **4)** ἐκ γὰρ οἴκων προὔλαβον μόγις πόδα, μὴ θανεῖν, μόλις ἔρθασα πόδα ὑπεξάγουσα ἐκ τῶν οἴκων, ὥστε μὴ θανεῖν, Εὐρ. Ἴων 1253. **5)** λαμβάνω ὡς δεδομένον πρότερον, προειλήφθω .. διαχιλίων σταδίων τὸ βάθος [εἶναι] Πολύβ. 34. 6, 7. **ΙΙ.** ὡς τὸ **προκαταλαμβάνω**. **1)** μετ' αἰτ. προσ., τὰς κύνας Ξεν. Κυν. 5, 19, ἴδε κατωτ. 3· πρ. τινά τῷ λόγῳ Δημ. 1439. 6 βραχὺν χρόνον πρ. τινά, ἐπιζῶ, Πλούτ. 2. 117E· οὕτω καὶ πρ. τῇ ῥιζώσει τοὺς χειμῶνας Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 1, 3, πρβλ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 24, 3, κτλ. (ἀλλ' ἡ διάφ. γραφ. τοῦ χειμῶνος εἶναι ἀξία σημειώσεως)· — ὡσαύτως μετὰ γεν. προσ., προλαβὼν μου ὥστε πρότερον λέγειν Δημ. 1103. 10. **2)** μετ' αἰτ' πράγμ., πρ. γόους, μαντεύματα Εὐρ. Ἑλλ. 339, Ἴων 407· τὸν καιρὸν Πολύβ. 9. 14, 12, Πλούτ., κλπ.· τῆς νυκτὸς ὀπάσαν ἂν δυναίμην Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 1, πρβλ. Ἔρωτ. 15· ὡσαύτως ἐπὶ ἀντιλήψεως, ἀντιλαμβάνομαι, πρ. ὡς οὕτως ἔχον πρὶν γινόμενον οὕτως ἰδεῖν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 1, 23· τὰ ξυμβησόμενα ταῖς ἐννοίαις Πολύβ. 3. 112, 7, πρβλ. 3, 1, 7· τὰ πολλὰ εἰκασίᾳ Λουκ. Ἔρωτ. 8· πρ. ὅτι .. Πλούτ. 2. 102E, κτλ. **3)** μετὰ γεν. τοῦ διαστήματος, πρ. τῆς ὁδοῦ Ἡρόδ. 3, 105· πρ. πολὺ τῆς ὁδοῦ Πολύαιν. 7. 29, 2 (ἀλλὰ μικρὸν ἀνωτέρω, πρ. ὡς πλείστην ὁδὸν τοὺς διώκοντας)· πρ. ῥᾳδίως τῆς φυγῆς Θουκ. 4. 33· πρ. τῆς διώξεως Διόδ. 16. 94. **4)** καθόλου, πρ. τῶν κηρύκων προλαμβάνω αὐτούς, Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 1· τοῦ χρόνου πρ., προηγοῦμαι ὑπὸ χρονικὴν ἐποψίν, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 8, 14· πρβλ. **προκόπτω** ΙΙ. 2.

4) μετὰ δοτ. τρόπου, πρ. τῷ ὁρμῷ Ξεν. Κυν. 7. 7· τῇ διανοίᾳ Ἀριστ. Ἀποσπ. 96· τῇ φυγῇ Πλουτ. Ἀλέξ. 20, Κικ. 47. **5)** ἀπολ., πολλῷ προὔλαβε, κατὰ πολὺ προηγεῖτο, Θουκ. 7. 80, πρβλ. Ξεν. Κυν. 6. 19, Δημ. 48. 25, Πολυδ. 31. 23, 3·— κρίνω πρότερον, ἐπειδὰν πάντα ἀκούσητε, κρίνατε, καὶ μὴ πρότερον προλαμβάνετε Δημ. 44. 3· οἱ νόμοι προλαβόντες ἐπιμέλονται Ξεν. Κύρ. 1. 2, 3· ὁ πρ. βίος Ὑπόθεσις Δημ. 589. 3· οἱ προλαβόντες, πρόγονοι, Βυζ.· τὰ προλαβόντα Βυζ.·— ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, **προλαμβάνου** Μέναιδρ. ἐν Ἀδηλ. 152. **ΙΙΙ.** ἐπαναλαμβάνω ἐκ τῆς ἀρχῆς, Λατ. retinas repetere, Ἰσοκρ. 119A, 351C.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 254.

προλᾰμπω, ἐκπέμπω λάμψιν, ἡμέρα πρ. Συνεσ. Ἔμφ. 2. 2· ζωὴ Εὐστ. κλπ.

πρόλᾰχος, εος, τό, ὁ πρῶτος κλῆρος, Σουΐδ. ἐν λ. **λάχος**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προλεαίνω, = **προλειόω**, Ἰω. Χρυσ. Χ, 94Β.

προλέγω, μέλλ. -ξω, ἐκλέγω κατὰ προτίμησιν, προτιμῶ, Ἀθηναίων προλελεγμένοι Ἰλ. Ν. 689· ἐξοχώτατοι προλέγονται Πινδ. Ν. 2. 28· ἀριστῆες πασᾶν ἐκ πολίων πρ. Θεόκρ. 13. 18. **II.** ὡς καὶ νῦν, ἐπὶ χρησμοῦ, Ἡρόδ. 1. 53., 8. 136· μέμνησθ' ἃ γὰρ προλέγω Αἰσχύλ. Προμηθ. 1071, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 973· πρ. πρόρρησιν, ἐπὶ ἰατροῦ, Ἱππ. Προγν. 42· περὶ τῶν θείων τὰ μέλλοντα Πλάτ. Εὐθύφρων 3C, πρβλ. Δημ. 436. 25. 6) λέγω ἐκ τῶν πρατέρων, ὅτι .., Πλάτ. Πολ. 337Δ, Εὐθύδ. 275Ε, κτλ. 2) δημασίᾳ λέγω, δηλῶ, διακηρύσσω, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Αἰσχύλ. Θήβ. 336, κτλ.· μετ' αἰτ., ὁ νόμος πρ. ἃ μὴ δεῖ πράττειν Λυκοῦργ. 148. 16· πολέμους Πολύβ. 13. 3, 5. 3) προλέγω τινὶ ποιεῖν τι, διατάττω τινὰ νὰ .., Ξεν. Ἀν. 7. 7, 3, Δείναρχ. 99. 14· προὔλεγον τὸ ψήφισμα καθελοῦσι μὴ ἂν γίγνεσθαι πόλεμον Θουκ. 1. 139· — κάμνω προσεκτικόν, προλέγω, πρ. τινὶ μὴ φεύγειν Εὐρ. ἐν Ἀδηλ. δράμ. 113. 10· πρ. τινὶ ὅτι ... Ἀντιφῶν 126. 17· ὡς οὐ .., Πολύβ. 5. 57, 2. 4) λέγω τι ἐκ τῶν πρατέρων, οἷς ἅπασιν οἱ νόμοι δεσμὸν προλέγουσι Δημ. 719. 25.

προλειόω, ποιῶ λεῖον ἐκ τῶν προτέρων, λειώνω προηγουμένως, τὸν τροχίσκον προλειώσας μετὰ οἴνου Ἀλέξ. Τραλλ. 8. 464· καστόριον προλελειωμένον ἀκριβῶς Γαλην. τ. 13, σ. 391.

προλείπω, μέλλ. -ψω, προχωρῶ καὶ ἀφίνω, ἀφίνω ὀπίσω, ἐγκαταλείπω, νεκρὸν Ἰλ. Ρ. 275· κτήματα .. ἄνδρας τε Ὀδ. Γ. 314· τῷ σε οὐ δύναμαι πρ. δύστηνον ἐόντα Ν. 331· φεύγει πηούς τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαῖαν Ψ. 120· μήτις σε προλέλοιπε, ἡ φρόνησις σὲ ἔχει ἐγκαταλίπει, Β. 279· φιλίην πρ. Θέογν. 1102· οὐκ ἔτλη Σπάρτης ἡγεμόνας προλιπεῖν Σιμωνίδης παρ' Ἡροδ. 7. 227· πατέρα .. ἐν λυγρῷ γήρᾳ Σοφ. Αἴ. 507· χώραν προλείπω, ἐγκατ.λείπω τὴν θέσιν μου, Θουκ. 2. 87· τὸ τῶν ξυμμάχων κοινὸν ὁ αὐτ. 1. 74· — ἁπλῶς καταλείπω, ἀφίνω, Ἀρκτοῦρος πρ. ῥόον Ὠκεανοῖο Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 564· ἄντρον, ἕδραν, θῶκον, κτλ., Πινδ. Π. 9 50, Τραγ.· ψυχὴ πρ. τινά Ἀριστοφ. Ὄρν. 1558. 2) παραλείπω νὰ πράξω τι, Θέογν. 351, οὕτω, πρ. μὴ οὐ ποιεῖν Σοφ. Ἠλ. 132. 3) σπανίως ἐπὶ πραγμάτων, ἐκλείπω, ἀφίνω τι, Ἀριστοφ. Θεσμ. 917· ὅταν αὐτὸ τὸ ἄνθος προλίπῃ Πλάτ. Πολ. 601Β· μετὰ γεν., ἐφημερίων πρ. Ἑλλ. Ἐπιγρ. 321. 4.

II. ἀμεταβ., λείπω ἐκ τῶν προτέρων, Ἀτρείδαις οὐ προλείπει φόνος Εὐρ. Ὀρ. 817· εἴ τῳ προλείποι ἡ ῥώμη Θουκ. 7. 75· ἐπὶ προσώπων, λιποψυχῶ, λιποθυμῶ, Εὐρ. Ἑκ. 438.

προλειφίω, Κρητ. = **προλείφω** CIG 2554, 197.

προλεκτικός, ή, όν, ὁ προλέγων, Παῦλ. Σιλ. 74. 67.

πρόλεξις, εως, ἡ, πρόρρησις, προφητεία, Ἡσύχ. ἐν λ. **πρόρρησις**.

προλεπτύνω, λεπτύνω, καθιστῶ ἰσχνὸν ἐκ τῶν προτέρων, τοὺς τράγους Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 58. — Παθ., γίνομαι λεπτός, λεπτύνομαι ἐκ τῶν προτέρων, Πλάτ. Τίμ. 66Δ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 3, 6.

προλεσχηνεύομαι, ἀποθ., προλαλῶ, προδιαλέγομαι, προλελεσχηνευμένων αὐτῷ ἀποστάσιος πέρι Ἡρόδ. 6. 4.

πρόλεσχος, ον, ὁ πρόθυμος εἰς ἀδολεσχίαν, πρόθυμος νὰ ἀρχίσῃ ὁμιλίαν, καὶ μὴ πρόλεσχος μηδ' ἑφολκὸς ἐν λόγῳ γένῃ, «μήτε πρατέρα κατάρχου τοῦ λόγου μήτε ἀμειβομένη μακρολόγει» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 200.

προλεύσσω, προβλέπω, ἀλλ' οἷα χρὴ παθεῖν με πρὸς τούτων ἔτι δοκῶ προλεύσειν Σοφ. Φ. 1360.

πρόλημμα, τό, τὰ ἐκ τῶν προτέρων ληφθέν, πλεονέκτημα, κέρδος, πρ. ποιεῖν τινι Πολύβ. 17. 10, 3. 2) = **πρόληψις** Κλημέντια 240C, Τατιαν. 812B, 864B, Ἀθαν. I, 305.

προλημματίζω, προτάσσω, τινὸς Ἀπολλών. π. Συντ. 7, 17. 19, 25. — Οὐσιαστ. **προλημματισμός**, ὁ, προπαρασκευαστικὴ ἄσκησις εἰς ψαλμῳδίαν, Βυζ.

προλήνιον, τό, δοχεῖον ἔμπροσθεν τοῦ ληνοῦ, Ἑβδ. (Ἡσαΐ. Ε', 2).

προληπτικός, ή, όν, ὁ προλαμβάνων, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ προλαμβάνειν, δύναμις Πλούτ. 2. 427D· σχῆμα Ρήτορ. Waltz 8. 666. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 35, κτλ.

πρόληψις, ἡ, ἡ ἐκ τῶν προτέρων ἀντίληψις, οἷα κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνεφυτεύθη εἰς τὸν ἀνθρώπινον νοῦν, ἔννοια φυσικὴ τοῦ καθόλου Χρύσιππ. παρὰ Διογ. Α. 7. 54· κατὰ πρόληψιν ἐννοεῖσθαι Ἐπίκουρ. αὐτόθι 10. 33, πρβλ. Κικ. N. D. 1. 16 καὶ 17· αἱ ἔμφυτοι πρ. Πλούτ. 2. 1041E, 1042A· ἑρμηνεύεται δὲ ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος διὰ τῶν λ. notio, antipatio, praenotio, πρβλ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 22· — ἀλλ' ἐν ἑτέρῳ χωρίῳ (2. 900B) ὁ Πλούτ. παριστάνει τὴν πρόληψιν ὡς ἀντικειμένην τῇ λ. ἔννοια, ἣν κτᾶται τις διὰ τῆς πείρας· — ἐντεῦθεν, 2) ἐν τῇ κοινῇ χρήσει, προτέρα ἔννοια ἢ ἀντίληψις, Πολύβ. 8. 29, 1· πρ. ἔχειν τινὸς ὁ αὐτ. 10. 43, 8. **II.** ἐν Ρητ. **προκατάληψις** II· — ἐν Κικ. de Div. 2. 53, ὁ Orelli **πρόσληψις**.

προλιμνάζω, σχηματίζω λίμνην πρὸ τοῦ ποταμοῦ, ἐν ᾧ δὲ (ἡ πηγὴ) προλιμνάζει μὲν οὐδὲν ἔτι, ποταμὸς δὲ αὐτίκα ἐστὶν ἀπὸ τῆς πηγῆς Παυσ. 8. 23. 3, κατὰ διόρθ. Κοραῆ ἀντὶ **προσλιμνάζει**.

προλιμνάς, άδος, ἡ, (λίμνη) λιμνάζοντα ὕδατα ὑπολειπόμενα ἐκ τῆς πλημμύρας ποταμοῦ, ἐν ταῖς προλιμνάσι τῶν ποταμῶν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 14, 2, πρβλ. Μέγ. Ἐτυμ. 798. 15, Πολυδ. Θ', 49.

προλιμοκτονέομαι, Παθ., λιμοκτονοῦμαι πρότερον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 6, 3. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 101.

προλίπαινω, λιπαίνω πρότερον, Διοσκ. Ἀλεξιφ. ἐν τῷ προοιμ., Ὀρειβάσ. 176 Matth.

προλιχνεύομαι, ἀποθ., λιχνεύομαι πρότερον, προελιχνεύσαντο Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 1202.

προλόβιον, τό, τὸ κατώτατον σαρκώδες μέρος τοῦ ὠτός, «τοῦ λοβοῦ τὸ προὔχον προλόβιον» Πολυδ. Β', 85.

πρόλοβος, ὁ, = **πρηγορεών**, ὁ πρῶτος στόμαχος τῶν πτηνῶν εἰς ὃν ἀκατέργαστος ἡ τροφὴ μένει, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 17, 28, π. Ζ. Μορ 3. 14, 9, κ. ἀλλ.· — περὶ τῶν μαλακίων λέγεται ὅτι ἔχουσι π. ὀρνιθώδη, π. Ζ. Μορ. 4. 5, 19, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 18.

προλοβώδης, ες, ὅμοιος προλόβῳ, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 9.

προλογέω, = **προλογίζω** I, Πολυδ. Β', 123.

προλόγια· «θυσία πρὸ τῶν καρπῶν τελουμένη ὑπὸ Λακώνων» Ἡσύχ.

προλογίζω, λέγω πρόλογον, παρὰ τοῖς Σχολ. **II.** λέγω πρότερος, ὁμιλῶ πρῶτος, προλογίζει Οἰδίπους Ὑπόθεσις εἰς Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. ἐν τέλει 2) μνημονεύω προηγουμένως, Κλήμ. Ἀλ. 985. **III.** Μέσ., λογίζω, ἐξετάζω πρότερον, Σιμπλικ. Ἐπισχ. σ. 99. — Οὐσιαστ. **-ισμός, οῦ**, ὁ Ἱεροκλ. σ. 152.

πρόλογος, ὁ, (προλέγω) παρὰ τοῖς παλαιοῖς τῶν Τραγ. καὶ κωμ. ποιητῶν τὸ μέρος τοῦ δράματος τὸ πρὸ τοῦ πρώτου χαρικοῦ ἄσματος, Ἀριστ. Ποιητ. 12, 1, Ρητ. 3. 14, 1· ἀλλ' ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Εὐρ. κατέστη οὗτος μονόλογος περιέχων διήγησιν τῶν ἀχετικῶν πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δράματος γεγονότων ὡς ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ κωμῳδίᾳ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1119· ὅπερ παραβάλλει πρὸς τὸ προαύλιον ἐν τῇ αὐλήσει ὁ Ἀριστ. ἐν τῇ Ρητ. 3. 14, 1· — ἀντίθετον τῷ **ἐπίλογος**. 2) ὁ ἀπαγγέλλων τὸν πρόλογον, Λουκ. Ψευδολ. 4. **II.** ἐν τῇ Ἀριθμ., ἐπὶ λόγων ἐν οἷς ὁ πρῶτος ἀριθμὸς εἶναι ὁ μεγαλείτερος, οἷον 5 : 3, ἴδε ἐν λ. **ὑπόλογος II.**

προλούω, λούω ἐκ τῶν προτέρων, Ἱππ. 617. 10, Γαλην. — Παθ., λούομαι ἐκ τῶν πρατέρων, Κλέαρχος παρ' Ἀθην. 5F.

προλοχίζω, μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, στήνω ἐνέδραν ἐκ τῶν προτέρων, μετὰ συστολ. αἰτ., προλοχίζουσί τινας ἐνέδρας Ἰλιάδ. 6. 13· — Παθ., αἱ προλελοχισμέναι ἐνέδραι Θουκ. 3. 112. 2) τοποθετῶ ἄνδρας εἰς ἐνέδραν πρότερον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 2, 11, Ἰουδ. Πόλ. 1. 2, 2. **II.** προκαταλαμβάνω μέρος τι καὶ στήνω ἐκεῖ ἐνέδρας, πέμπει .. τοῦ στρατοῦ μέρος τι τὰς ὁδοὺς προλοχισοῦντας Θουκ. 3. 110, πρβλ. Πλουτ. Σερτ. 13· ὡσαύτως πρ. τὰ περὶ τὴν πόλιν ἐνέδραις Θουκ. 2. 81.

προλοχισμός, ὁ, τὸ προλοχίζειν, Κόνων ἐν Φωτ. βιβλ. 138. 5.

προλῦμαίνομαι, ἀποθ., λυμαίνομαι, φθείρω ἐκ τῶν προτέρων, Παλύβ. 2. 68, 5.

προλῦπέομαι, παθ., λυποῦμαι πρότερον, Πλάτ. Πολ. 584Β, Φαῖδρ. 258Ε, Φίληβ. 39D.

προλύπησις, ἡ, προτέρα λύπη, Πλάτ. Πολ. 584C.

προλύται, οἱ, ἴδε **λύται**. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 430, 431.

προλύω, λύω ἢ ἀναιρῶ πρότερον, Σχόλ. εἰς Δημ. 14. 22.

προλωβάομαι, ἀποθ., λωβῶμαι, βλάπτω πρότερον, Παυσ. 10, 35, 3.

προμάδδας· «μάζας προμεμαγμένας» Ἡσύχ.

προμᾶθεία, προμᾶθεύς, προμᾶθίς, Δωρ. ἀντὶ **προμηθ-**.

προμάθημα = **προπαίδευμα**, Ἡσύχ. ἐν λ. **προπαιδεύματα**.

πρόμακρος, ον, = **προμήκης**, Ἱππ. 1194G, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3, 10. 3.

προμάλαγγες, οἱ, τάξις κολάκων ἐν Σαλαμῖνι τῆς Κύπρου, Κλέαρχος ὁ Σολεὺς παρ' Ἀθην. 225F.

προμαλακτήριον, τό, μέρος ἐν βαλανείῳ ἐν ᾧ προετρίβοντο οἱ λουόμενοι, Γαλην. 12. 239· **προμάλακτον** παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 111.

προμαλακύνω, = τῷ ἑπομ., Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 119.

προμαλάσσω, Ἀττ. -ττω, μέλλ. -ξω, μαλάσσω ἐκ τῶν προτέρων, ποιῶ μαλακὸν ἢ ἁπαλὸν διὰ τῆς τριβῆς, Ἀριστ. Προβλ. 2. 32, 2, Γαλην. 2) μεταφορ., Φίλων 2. 579· καὶ ἐν τῷ μίσῳ τύπῳ, προμαλάττεσθαι τὸν Δῆμον Πλουτ. Κάτ. 6.

πρόμαλος, ἡ, εἶδος φυτοῦ ἔχοντος εὐλυγίστους καὶ ἐλαστικοὺς κλάδους, ὡς ἡ ἰτέα, ἡ ἄγνος, ἡ λύγος, πιθανῶς εἶδος ἰτέας ἢ λύγου, Εὔπολις ἐν «Αἰξὶν» 1, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ', 201, Ἀγθ. Π. παράρτ. 54, Ἱππ. 667. 47. — Καθ' Ἡσύχ.: «πρόμαλος· μυρίκη ἢ ἄγνος».

προμάμμη, ἡ, μήτηρ μάμμης, Φίλων 2. 565, 588, Συλλ. Ἐπιγρ. 5799.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προμανθάνω, μανθάνω προηγουμένως, καὶ (ἐν τῷ ἀορ.) γινώσκω προηγουμένως, Πινδ. Ο. 8. 79, καὶ Ἀττ.· οὔτε πρ. τι οὔτ' ἐπιμαθὼν Θουκ. 1. 138.— μετ' αἰτ., προδιδάσκομαι, συνηθίζω ἐκ τῶν προτέρων, ἄθλους προμαθεῖν Εὐρ. Ἀποσπ. 904. 10· ᾄσμα, Ἀριστοφ. Νεφ. 966· μαθήματα Πλάτ. Νόμ. 643C μετ' ἀπαρ. προὔμαθον στέργειν τάδε Σοφ. Φιλ. 538.

προμαντεία, Ἰων. -ηίη, τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐρωτᾷ τις πρῶτος τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, Ἡρόδ. 1. 54, Δημ. 119. 17., 446. 13· συχνάκις ἐν Δελφικαῖς ἐπιγραφαῖς, Δελφοὶ ἔδωκαν Φιλίππῳ .. προμαντείαν κτλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1691, πρβλ. -92, -93.— Κατὰ Φώτ.: «προμαντεία: τὸ πρὸ τῶν ἄλλων ἁπάντων χρῆσθαι τῷ ἐν Δελφοῖς μαντείῳ· ἢν δὲ προεδρία τὸ αὐτό».—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Δ' σ. 424.

προμάντευμα, τό, πρόρρησις, προφητεία, Σουίδ. ἐν λ. τόνον, Βυζ.

προμαντεύομαι, ἀπολ., προφητεύω, Ἡρόδ. 3. 125, Ἀριστ. Ἀπ.σπ. 12· μετ' αἰτ., προλέγω, τι Εὐρ. Ἀποσπ. 485· τὸν ὅλεθρόν τινι Δίων Κ. 57. 20· πρ. ὡς .., Λουκ. Θεῶν Διάλ. 16. 1· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν Νεκρ. Διαλ. 11. 2.—Ἐνεργ., **προμαντεύω** παρὰ Πλουτ. ἐν Κάτωνι Πρεσβ. 23.

προμαντηίη, Ἰων. = **προμαντεία** ὅ ἴδε.

προμάντιον, τό, = **προμάντευμα**, Χρησμ. Σιβ. 3. 227.

πρόμαντις, **εως**, Ἰων. **ιος**, ὁ, ἡ, προφήτης ἢ προφῆτις, ὦ παῖ πρόμαντι Λατοῦς Εὐρ. Ἴων 681. **2)** ἰδίως ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ καὶ ὄργανον τῶν προφητειῶν αὐτοῦ· ἡ πρόμαντις, ἐκαλεῖτο κατ' ἐξοχὴν ἡ Πυθία ἤτοι ἡ ἐν Δελφοῖς ἱέρεια, ἥτις ἐδίδε τὰς ἀποκρίσεις τοῦ μαντείου, Ἡρόδ. 6. 66., 7. 111, 141· τὴν πρ. τὴν ἐν Δελφοῖς Θουκ. 5. 16· Φοίβου πρ. Νεόπρων ἐν τοῖς Σχολ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 667· οὕτως, ἡ πρ., τοῦ ἐν Πατάροις Ἀπόλλωνος, Ἡρόδ. 1. 182· ὁ πρ., ὁ τοῦ Πτώου Ἀπόλλωνος, ὁ αὐτ. 8. 135· πρ. δὲ ὁ ἱερεύς ἐστι (ἔξυπ. Διονύσου) Παυσ. 10. 33, 11· Δωδωναίων αἱ προμάντιες Ἡρόδ. 2. 55. **II.** εἶσιν ἁ πρόμαντις Δίκα, ἡ πέμψασα τὸ προμάντευμα Δίκη θὰ ἔλθῃ, Σοφ. Ἠλ. 475· θυμὸς πρ. ἡ προφητικὴ μου ψυχή, Εὐρ. Ἀνδρ. 1072· μετὰ γεν., τούτων πρ. οὖσα, προφητικὴ, προλέγουσά τι, Αἰσχύλ. Χο. 758, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 338, Ὀρ. 1445.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

προμαραίνομαι, παθ., μαραίνομαι πρότερον, Ἀριστ. Προβλ. 23. 11.

προμαρτυρέω, μαρτυρῶ πρότερον, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 421B.

προμαρτυρία, ἡ, προτέρα μαρτυρία, Ρήτορες (Walz) 6. 124.

προμαρτυρικῶς, Ἐπίρρ., διὰ προτέρας μαρτυρίας, Βυζ.

προμαρτύρομαι [ῡ], ἀποθ., μαρτυρῶ προηγουμένως, Δ' Ἐπιστ. Πέτρ. α', 11.

προμάτωρ, Δωρ. ἀντὶ **προμήτωρ**.

προμαχέω, μάχομαι ἔμπροσθεν, ἀπὸ τῶν ἁρμάτων Ξεν. Κύρ. 3. 3, 60 — Ἑλλήνων προμαχοῦντες, μαχόμενοι πρὸ τῶν Ἑλλ., ἢ ὑπὲρ (πάντων) τῶν Ἑλλήνων, Σιμωνίδ. 93.

προμαχεών, **-ῶνος**, ὁ, προμαχών, λατ. propugnaculum, Ἡρόδ. 1. 98, Ξεν. Ἀνάβ. 7, 8, 13· πρ. τοῦ τείχεος Ἡρόδ. 1. 164., 3. 151.— Καθ' Ἡσύχ.: «προμαχεών· πύργος».

προμαχητικός, ἡ, όν, Δωρ. **προμαχᾶτ-**, πρόθυμος νὰ μάχηται ἔμπρος, Ἱππόδαμος παρὰ Στοβ. 248. 51.

προμάχια, τά, ὄνομα ἑορτῆς παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις, Σωσίβ. παρ' Ἀθην. 674A.

προμαχίζω, (πρόμαχος), μάχομαι ἔμπροσθεν, Τρωσί, ἔμπροσθεν τῶν Τρώων ὡς πρόμαχος αὐτῶν, Ἰλ. Γ. 16· ἀλλ' ὡσαύτως, μάχομαι μόνος κατά τινος, Ἕκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῆι προμάχιζε, ἀλλὰ κατὰ πληθύν .. δέδεξο Υ. 376· πρ. τινὸς Νόνν. Δ. 27. 265, κτλ.

προμαχιόνιον, τό, καὶ **προμαχίων**, ὁ, = **προμαχεών**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 910.

προμάχομαι, [ᾱ], ἀποθ., μάχομαι ἔμπροσθέν τινος, ἐν τῇ πρώτῃ τάξει, ἤθελον δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἁπάντων Ἰλ. Λ. 217, Ρ. 358· οἱ προμαχόμενοι Διόδ. 18. 44, Πλουτ. Ἀντών. 39. **II.** μάχομαι ὑπέρ τινος ἢ ὑπερασπίζων τινά, τινος Ἀριστοφ. Σφ. 957.

πρόμαχος, **ον**, ὁ μαχόμενος ἔμπροσθεν ἢ ἐν τοῖς πρώτοις· **πρόμαχοι**, οἱ, οἱ πρῶτοι, ἡ πρώτη σειρὰ τῶν μαχομένων, οἱ ὡς ὑπερασπισταὶ τῶν κατόπιν ἐρχομένων μαχόμενοι, συχν. παρ' Ὁμ., ἐν προμάχοισιν, μεταξὺ τῶν προμάχων, τῶν μαχητῶν τῆς πρώτης σειρᾶς, Ἰλ. Γ. 31· πρ. μιγέντα Δ. 354· πρώτοισιν ἐνὶ πρ. Ὀδ. Σ. 379· προμάχων ἀν' ὅμιλον Πινδ. Ι. 7. 6, 49·— ὡς ἐπίθ., πρ. δόρυ, τὸ δόρυ τοῦ πρόμαχου, δηλ. τοῦ Ἡρακλέους, (ἰδὲ Σχόλ.), Σοφ. Τρ. 856. **2)** ὁ μαχόμενος ὑπέρ τινος, πόλεως, δόμων Αἰσχύλ. Θήβ. 418, 482· θεσμῶν Ἑλλ. Ἐπιγρ. 912. **II.** ὡς ὄνομα θεῶν προστατευόντων, Ἀθηνᾶ Πρόμαχος Ἀλκίφρων 3. 51· παρὰ προμάχῳ Παλλάδι Ἑλλ. Ἐπιγρ. 912· (ἐντεῦθεν **Προμαχ-όρμα**, ἡ, ὡς λατρευομένη ἐν Βουπόρθμῳ, Παυσ. 2. 34, 8)· πρ. Ἡρακλῆς Παυσ. 9., 11, 4· πρ. Ἑρμῆς ὁ αὐτ. 9. 22, 1.

προμάχων, κοινὸς τύπος τοῦ **προμαχεών**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 910, Εὐστ. πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 167

προμεθίημι, ἀφίνω νὰ ὑπάγῃ, νὰ πετάξῃ ἔμπρός, νηὸς ἄπο προμεθέντες (πελειάδα) Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 329.

προμεθύσκομαι, μεθύσκομαι πρότερον, ἀόρ. **-μεθυσθεὶς** Πλούτ. 2. 734A.

προμελαίνομαι, παθ., μελαίνομαι, γίνομαι μέλας πρότερον, Νικ. Θηρ. 797.

προμελετάω, μελετῶ προηγουμένως, ἃ δεῖ λέγειν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 117· τὴν μέθοδον Πλάτ. Σοφ. 218D· μετ' ἀπαρ., πρ. ἐλαύνειν Ξεν. Ἀθην. 1. 20·— ἀπολ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 1177, Πολύβ. 10. 47, 3.

προμελέτησις, ἡ, προηγουμένη μελέτη, ἄσκησις, Κύριλλ. Ἀλ. Η, 33D, VI, 260B.

προμελίζω, προμελῳδῶ, παθ. μετοχ. τοῦ πρκμ. **προμεμελισμένος**, Εὐστ. Θεσ. σ. 607, ἔκδ. Μι. τ. 136.

προμελῳδέω, μελῳδῶ προηγουμένως, Καισάριος 1025.

Προμένεια, ἡ, (μένος) ὄνομα προφήτιδος τῆς Δωδώνης, ἡ προαισθανομένη, ἡ προβλέπουσα, Ἡρόδ. 2. 55.

προμένειος σίδη, ἡ, εἶδος ῥοιᾶς, ῥοιδίου, Νικ. Ἀλεξιφ. 490. — Καθ' Ἡσύχ.: «προμένειοι· ῥοιαί τινες ὑπὸ Κρητῶν λέγονται», ἴδε λεξικ. Herwerden.

προμερεριμνάω, μεριμνῶ, φροντίζω πρότερον, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιγ', 11, Κλήμ. Ἀλ. 595.

προμεσόζευξις, ἡ, σχῆμα λόγου, Mar. Plot. Sacerd. ἐν Gram. Lat. ed. Keil. VI, σ. 456, 29.

προμεσονύκτιον, τό, ἡ πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ὥρα, Θ. Στουδ. σ. 1745, ἔκδ. Μι.

προμεταβάλλω, μεταβάλλω πρότερον, Γαλην. τ. 6, σ. 42 ἐν τέλ. **II.** ἀμεταβ., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 59.

προμεταστάς, μετοχ., ὁ μεταστὰς πρότερον, Ἰσίδ. Θεσσαλ. σ. 136, ἔκδ. Μι.

προμετρέω, μετρῶ, παρέχω, ἀπονέμω πρότερον, τιμήν τινι Στοβ. Ἐκλογ. 2. 64. **II.** μετρῶ πρότερον, Ἰσαΐ. παρὰ Πολυβ. Δ', 166.

προμέτρης, ὁ, = τῷ ἐπομ., Ἐπιγραφ. Ἐφέσου, CIG. 3028.

προμετρητής, ὁ, «ὁ τοὺς πιπρασκομένους πυροὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ τῶν ἄλλων σπερμάτων ἕκαστον διαμετρῶν, καὶ ὁ τούτου τοῦ ἔργου μισθὸν λαμβάνων, προμετρητὴς ἐκαλεῖτο» Σουίδ. ἐν λ., πρβλ. Ἀρποκρ. καὶ Φώτ. ἐν λ., Λεξικ. Ρητ. σ. 290 ἐν τέλ.

προμετρητός, ἡ, όν, μετρηθεὶς πρότερον, Δείναρχ. παρὰ Πολυδ. Δ', 167.

προμετώπειος, **α**, **ον**, = τῷ ἐπομ., Κ. Μανασσ. Χρον. 5000.

προμετωπίδιος, **α**, **ον**, ὁ πρὸ τοῦ μετώπου ἢ ἐπὶ τοῦ μετώπου, Αἰλ. π. Ζ. 14. 26, Ἐτυμολ. Μέγ.· πρ. τοῖχος, πρόσθιος, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 11, 5. **II.** ὡς οὐσιαστ., **προμετωπίδιον**, τό, τὸ δέρμα ἢ αἱ τρίχες τοῦ μετώπου, ἵππων **προμετωπίδια** Ἡρόδ. 7. 70. **2)** κόσμημα τοῦ μετώπου, μάλιστα ἵππων, Ξεν. Ἀνάβ. 1. 8, 7, Κύρ. 6. 4, 1· ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπων, Συλλ. Ἐπιγρ. 159. 8.

προμετώπιος, **ον**, ὁ πρὸ τοῦ μετώπου, ὁ αὐτοκράτωρ **προμετώπιος ἵστατο (τοῦ στρατεύματος)** Ἄννα Κομν. σελ. 232A, κλπ.

προμετωπίς, **-ίδος**, κόσμημά τι ἐπὶ τοῦ μετώπου, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 200E, 202A.

προμέτωπος, **ον**, ὁ ἔχων προεξέχον μέτωπον, Ἐρωτιαν. 384.

προμήθεια, Δωρ. **-μάθεια**, Ἰων. **προμηθίη**, παρ' Ἀττικ. ποιηταῖς **προμηθία** (ἴδε ἐν τέλει):— πρόβλεψις, πρόνοια, ἀγαθὸν ἡ προμηθίη Ἡρόδ. 3. 36, πρβλ. Πινδ. Ν. 11. 60, Ι. 5, 57· προμηθίαν λαβεῖν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 177, Εὐρ. Ἑκάβ. 795· πολλὴν προμήθειαν ποιεῖσθαι Πλάτ. Μίν. 318E· ἐν πολλῇ προμηθίῃ ἔχω τινά, ἔχω ἐν μεγάλῃ ὑπολήψει, σέβομαι, ἐκτιμῶ, Ἡρόδ. 1. 88· προμηθίαν ἔχειν τινὸς Ξενοφάν. 1. 24, Εὐρ. Ἄλκ. 1054, Πλάτ. Γοργ. 501B· προμήθειαν ἔχειν ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 441E· παύειν τινὰ τῆς προμηθείας Ἀντιφῶν 118. 15· — ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸν Προμηθέα, Λουκ. Προμ. εἰ ἐν λόγοις 1. [Ὁ τύπος **προμηθία** ἀποκαθίσταται νῦν ἐν ἅπασι τοῖς χωρίοις τῶν Τραγικῶν, ἀφ' οὗ τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ τὸν τοιοῦτον τύπον ἐν Σοφ. Ἠλ. 990, Ο. Κ. 332, 1043, Ἀποσπ. 688, Εὐρ. Μήδ. 741, Ἑκάβ. 1137, Φοιν. 1465, Ἀνδρ. 690, Ι. Τ. 1202, δύναται δὲ νὰ γραφῇ καὶ ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 177, Σοφ. Ἠλ. 1036, 1350, Φιλ. 557, Εὐρ. Ἄλκ. 1054, Ἴωνι 448, ἐν ᾧ ὁ τύπος **προμήθεια** οὐδαμοῦ ἀπαιτεῖται — τὸ **προμηθία** ἀπαντᾷ συνηθέστατα καὶ ὡς διάφ. γραφ. ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις τῶν πεζογράφων, οἷον Πλάτ. Γοργ. 501B.

Προμήθειος, **α**, **ον**, ἢ **ος**, **ον**, ὁ εἰς τὸν Προμηθέα ἀνήκων, Ἀνθ. Π. 6. 100, Νικ. Ἀλεξιφ. 273, κτλ. **II.** **Προμήθεια**, τά, ἡ ἑορτὴ τοῦ Προμηθέως, Αυσί. 161 ἐν τέλ., Ξεν. Ἀθην. 3, 4· κατὰ τὸν Meisterhans 43 **Προμήθια**, τά, οὐχὶ **Προμήθεια**.

προμηθέομαι, μέλλ. **-ήσομαι**· ἀόρ. **προὐμηθήθην** Ἱππ. 617. 52., 790G· ἀποθ., εἶμαι **προμηθής**, φροντίζω προηγουμέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νως, προνοῶ περί τινος, μετά γεν., πρ. ἑαυτοῦ Ἡρόδ. 2. 172· ὑπέρ τινος Πλάτ. Πρωτ. 316C· περί τι ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 198E· ἀπολ., Αἰσχύλ. Πρ. 381· μετ' ἀπαρ., Ἀλκίφρων 1. 10·— καθόλου, προσέχω, Λατ. cavere, πρ. μή .. Ἡρόδ. 3. 78· — μετ' αἰτιατ. προσώπ., δεικνύω σεβασμὸν περί τινος, ὁ αὐτ. 9. 108· μετ' αἰτ. πράγμ., Ἱππ. 765D, Πλάτ. Κρίτων 45A·— οὐδ. μετοχ., **προμηθεόμενον**, ἀπολ. ἐπὶ παθ. σημασίας, διδομένης προσοχῆς .., ὡς μή .., ὅπως μή .. Ἱππ. 813G, 831H.

προμηθέστεροι· «προνοητικώτεροι» Ἡσύχ.

προμήθευμα, τό, πρόβλεψις, πρόνοια, Νικήτ. Χρον. 22A.

προμηθεύομαι, ἀποθ., = **προμηθέομαι**, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. ἐν προοιμ.

Προμηθεύς, έως, ὁ, Δωρ. **Προμᾱθεύς**, υἱὸς τοῦ Τιτᾶνος Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, Ἡσ. Θ. 510· ἀλλὰ τῆς Θέμιδος κατὰ τὸν Αἰσχύλ. ἐν Πρ. 209· οὗτος εὗρε πολλὰς τέχνας, μάλιστα τὰς περὶ τὴν ἐργασίαν τῶν μετάλλων καὶ τοῦ πηλοῦ, ὅθεν λέγεται ὅτι ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον ἐκ πηλοῦ καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὸ ἔντεχνον πῦρ, ὅπερ ἔκλεψεν ἐκ τοῦ Ὀλύμπου· ἐντεῦθεν καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ (ἐκ τοῦ **προμηθής**, ὃ ἴδε), κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἀδελφόν του ὃς ἐκαλεῖτο **Ἐπιμηθεύς**. — Τὰ στοιχεῖα τοῦ μύθου τοῦ Προμηθέως ὑπάρχουσιν ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 48, Θεογ. 510 κἑξ., πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 320D κἑξ.· ἡ δὲ ποινὴ ἣν ὁ Ζεὺς ἐπέβαλεν εἰς αὐτὸν διὰ τὴν πρὸς τὸν ἄνθρωπον εὔνοιάν του περιγράφεται ἐν τῷ Προμηθεῖ Δεσμώτῃ τοῦ Αἰσχύλου. **II**. παρ' Ἀττικ. πάντες οἱ τεχνῖται οἱ ἐργαζόμενοι τὸν πηλὸν ἐκαλοῦντο **Προμηθέες**, Hemst. εἰς Λουκ. Προμ. 2. **III**. ὡς προσηγορ., αὐτὸν γάρ σε δεῖ προμηθέως Αἰσχύλ. Πρ. 86· Αἰδὼς Προμηθέος [θυγάτηρ] Πινδ. Ο. 7. 81, ἔνθα ἴδε Böckh (44), πρβλ. Meineke εἰς Εὔφορ. σ. 128· — ὡς ἐπίθετ. **προμᾱθεύς** ἀρχή, κυβέρνησις προνοητική (ἔνθα ὁ Ἔρμαν. χάριν τοῦ μέτρου προτείνει **προμᾱθίς**). Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 700. — Πρβλ. **Ἐπιμηθεύς**.

προμήθευσις, εως, ἡ, = **προμήθεια**, Νικήτ. Χρον. 313C.

προμηθευτικός, ή, όν, ὁ χρώμενος προμηθείᾳ, ἐκ τῶν προτέρων σκεπτόμενος, Εὐστ. 797. 39.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, ὁ αὐτ.

προμηθής, Δωρ. **προμᾱθής**, ές, ὁ προηγουμένως σκεπτόμενος, προνοῶν, προσεκτικός, σώφρων, μέλλησις Θουκ. 3. 82· τὸ προμηθὲς = προμήθεια ὁ αὐτ. 4. 92· εἰς τὸν ἔπειτα βίον προμηθέστερος Πλάτ. Λάχ. 188B· — ἀνησύχως φροντίζων περί τινος πράγματος, ἀνησυχῶν, οὔτε τι τοῦ θανεῖν προμηθὴς Σοφ. Ἠλ. 1078 — Ἐπίρρ. **-θῶς**, Γαλην. κλπ.· ἐπὶ τὸ προμηθέστερον ποιεῖν τι Ἱππ. 832A. **II**. ἐπὶ πραγμάτων, ὁ ἀπαιτῶν πρόνοιαν, σκέψιν ἐκ τῶν προτέρων, ὁ αὐτ. 385. 34. (Δύσκολον εἶναι νὰ μὴ σχετίσῃ τις τὴν λέξιν πρὸς τὴν √ΜΑ, μαθ-εῖν, **μῆτις**, καὶ νὰ μὴ θεωρήσῃ τὸ **Προμηθεὺς** ὡς παραγόμενον ἐξ αὐτῆς· ἂν καί τινες ἰσχυρίζονται ὅτι **προμηθεὺς** = τῷ Σανσκρ. pramanthas, ὅπερ εἶναι ῥάβδος διὰ τῆς τριβῆς παράγουσα πῦρ).

προμηθητέον, ρημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ εἶναι προσεκτικός, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Σχολ. εἰς Θουκ.

προμηθία, **-ίη**, ἴδε **προμήθεια**.

προμηθικῶς, Ἐπίρρ., προβλεπτικῶς, φρονίμως, εὐφυῶς, κατ' ἀναφορὰν πρὸς τὸ ὄνομα **Προμηθεύς**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1511· συγκρ. **-ώτερον**, Εὐστ. Πονημάτ. 285. 16.

προμήκης, ες, (μῆκος) μακρός, βέλος Ἱππ. Κερ. Τρωμ. 903· πρ. ἡ τῶν ὄφεων φύσις Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 7, 1· σφῆκες πρεμηκέστεροι τὴν μορφὴν ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 41. 1, κτλ.· ἐπὶ τοῦ Περικλέους, πρεμήκης τὴν κεφαλὴν Πλουτ. Περικλ. 3. **II**. ἐπιμήκης, ὀρθογώνιος, Πλάτ. Τίμ. 54A· φύλλον προμηκέστερον ἀπίου Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 10, 1. **2**) ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ δύο ἀνίσων παραγόντων (οἷον 8 = 2 × 4, 32 = 4×8), ἀντίθετον τῷ **τετράγωνος** ἢ **ἰσόπλευρος**, Πλάτ. Θεαίτ. 148A, Διογ. Δ. 3. 24. Πρβλ. **ἑτερομήκης**.

προμηλόω, ἐξετάζω πρότερον διὰ τῆς μήλης, Ἱππ. 886F.

προμήνυμα, τό, πρότερον μήνυμα, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 749, 4.

προμηνύτης, ἐος, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἰω. ὁ τῆς Κλίμακ. 253.

προμηνύτρια, ἡ, ἡ ἐκ τῶν προτέρων μηνύουσα, ἀγγέλλουσα, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θλῆβ. 402.

προμηνύω, μηνύω ἐκ τῶν προτέρων, τινί τι Σοφ. Ἀντ. 84, πρβλ. Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 3· δεικνύω πρότερον, τι Πλουτ. Λύσανδρ. 29, κτλ.

προμήτωρ Δωρ. **προμάτωρ**, ορος, ἡ, πρώτη μήτηρ γένους, ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ **προπάτωρ**, Κύπρις, ἄτ' εἰ γένους προμάτωρ Αἰσχύλ. Θλῆβ. 140, Εὐρ. Φοιν. 676. 828

προμηχανάομαι, μηχανῶμαι, ἐπινοῶ ἐκ τῶν προτέρων, Διον. Ἁλ. 1. 46., 7. 13, Λουκ. Ἀλέξ. 38.

προμηχανουργέω, = τῷ προηγ., Γενέσ. σ. 49C.

προμιαίνω, μιαίνω ἐκ τῶν πρότερον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 6, 3.

προμίγνῡμι, μιγνύω ἐκ τῶν προτέρων·— Παθ., παλλακίδι προμίγηναι, «μιγῆναι· συνελθεῖν» (Εὐστ.), Ἰλ. Ι. 452.

προμικιζόμενος, παρὰ Λακεδαιμονίοις, παῖς ἐν τῷ δευτέρῳ ἔτει τῆς ἡλικίας του, Γλωσσ. Ἡρόδ. σ. 177 ἔκδ. Wessel (357 Schweigh), ἴδε **μικιζόμενος**, καὶ Λεξ. Herwerden ἐν λέξ. **μικκιχιδομένων**.

προμιμνήσκω, ὑπομιμνήσκω προηγουμένως, Γλωσσ.

προμισθόομαι, Παθ., προενοικιάζομαι, ἀφεῖναι ἐχρῆν τὸ προμεμισθωμένον οἴκημα καὶ λαβεῖν ἕτερον Πλουτ. Μάρκελλ. 5.

προμισθωτής, ὁ, promisthota, (= locator scaenicorum), Ἐπιγρ. Φιλίππων Μακεδονίας, CIL. III, 6113.

προμνάμων [ᾰ], ονος, ὁ, ὄνομα ἄρχοντος ἀρχῆς τινος ἐν Ἀκαρνανίᾳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1793a, c.

προμνάομαι, ἀποθ., προξενεύω εἰς γάμον, προμνησαμένη τῷ Ἀετίωνι τὴν .. θυγατέρα Λουκ. Ἡρόδ. 6· ἡ προμνησαμένη, = προμνήστρια, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 36· καὶ μεταφορ., Πλάτ. Θεαίτ. 150A, 151B. **2**) συνιστῶ, συμβουλεύω, τοιαῦτα προύμνᾶτο ἑκάστῳ προσιών, προσερχόμενος συνίστα εἰς ἕκαστον νὰ πράξῃ τοιαῦτα, Ξεν. Ἀν. 7. 3, 18· εὐθὺς εἶχε τὸν Κέθηγον ἐπαινέτην καὶ προμνώμενον τὴν Κιλικίαν, καὶ προσπαθοῦντα νὰ προμηθεύσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἐπαρχίαν τῆς Κιλικίας (εἰς ἣν ἤθελε νὰ ἀποσταλῇ ὁ Λούκουλλος), Πλουτ. Λούκουλλ. 6· κωφότητα πρ. ὁ αὐτ. 2. 38B — πρ. τινι ποιεῖν, προσπαθῶ νὰ κατασείσω τινὰ νὰ πράξῃ τι, Πλάτ. Μενέξ. 239C. **II**. προμνᾶταί τί μοι γνώμη, ὁ νοῦς μου προβλέπει τι, Σοφ. Ο. Κ. 1074.

προμνημονεύω, μνημονεύω προηγουμένως, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4. 17, ἐν τέλ., Βυζ.

προμνηστεύομαι, = **προμνάομαι**, Λουκ. Ἡρόδ. 6, Ἀλκίφρων 1. 37, κτλ.

προμνηστεύτρια, ἡ, = **προμνήστρια**, Ἰω. Χρυσόστ.

προμνηστικός, ή, όν, ὁ ἁρμόδιος εἰς τὸ προμνᾶσθαι, νὰ κάμνῃ «προξενιάν»,— ἡ **προμνηστική** (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ συνάπτειν συνοικέσια, τοῦ «προξενεύειν», Πλάτ. Θεαίτ. 150A.

προμνηστῖνοι, αι, ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, ἀλλεπάλληλοι, προμνηστῖναι ἐπῆισαν Ὀδ. Δ. 233· **προμνηστῖνοι** ἐσέλθετε μηδ' ἅμα πάντες, ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον καὶ μὴ πάντες ὁμοῦ, Φ. 230. — (Συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ μένω, ἀντὶ **προμενετῖνοι**— ἕκαστος ἀναμένων τὸν πρότερον. Περὶ τῆς καταλήξ. πρβλ. **ἀγχιστῖνος**.)— Κατὰ Σουΐδ. «προμνηστῖνοι· κατὰ τάξιν, ἐφεξῆς·» καθ' Ἡσύχ.: «προμνηστῖναι· ἐπὶ μίαν, ἀπὸ τοῦ προσμένειν».

προμνήστρια, ἡ, «προξενήτρια, Ἀριστοφ. Νεφ. 41, Πλάτ. Θεαίτ. 149D, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 16· μεταφορ., ἡ κακῶν πρ. Εὐρ. Ἱππ. 589· οὕτως ἐν Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 36, ὁ Valck. διορθοῖ **προμνηστρίας** ἀντὶ **-ίδας**.— Καθ' Ἡσύχ.: προμνήστρια· ἡ συνιστῶσα ἀλλήλοις τοὺς γαμοῦντας. (προξενοῦσα νυμφίους ἢ νύμφας)».— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 195.

πρόμοιρος, ον, (μοῖρα) πρὸ τοῦ ὑπὸ τῆς μοίρας ὡρισμένου χρόνου, πρόωρος, ἄωρος, ἐπὶ θανάτου, Ἀνθ. Π. 11. 159, Μανέθων 1. 276. **2**) ἐν ἐπιταφίοις ἐπὶ προσώπων, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 418, 631, 707· οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ., προμοίρως εἰς θανάτοιο τέλος ἀπερχομένῳ IGSI 1932, 1.

προμοιχεύω, μοιχεύω γυναῖκα πρὸ ἄλλου, τὴν Ποππαίαν προμοιχεύσας τῷ Νέρωνι, χάριν τοῦ Νέρωνος, ὅπως καὶ αὐτὸς μοιχεύσῃ αὐτὴν κατόπιν, Πλουτ. Γάλβ. 19.

προμολεῖν, ἴδε **προβλώσκω**.

προμολή, ἡ, πρόθυρον, αὐτοῦ δ' ἐν προμολῇ .. γούνατ' ἔκαμψεν, «ἐν προμολῇ· τῇ προστάδι καὶ τοῖς προθύροις» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1174· ἀλλαχοῦ ἀείποτε ἐν τῷ πληθ., στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ προμολῆς, «λέγονται δὲ προμολαὶ τὰ ἐξώπυλα μέρη» (Σχόλ.), αὐτόθι Δ. 320, 260, Δ. 1160· — ὡσαύτως ἐπὶ τῆς ὑπωρείας ὄρους, Ἀνθ. Π. 7. 9, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 142· τὰ στόμιον ποταμοῦ, Ἀνθ. Π. 7. 246.

προμολών, ἴδε **προβλώσκω**.

πρόμορος, ον, = **πρόμοιρος**, Ἐπιγρ. ἐν Welcker's Sylloge σελ. 110.

πρόμος, ὁ, (πρὸ) ὁ προηγούμενος, πρῶτος, προαγωνιστής, παρ' Ὁμ. ἀείπατε = **πρόμαχος**, Ἰλ. Ο. 293, Ὀδ. Δ. 493, κτλ.· πρ. ἀνήρ Ἰλ. Ε. 533· πρ. τινί, πρόμαχος ὡς ἀντίπαλος κατά τινος, πρόμος ἔμμεναι Ἕκτορι δίῳ Ἰ. Η. 75, 116, 136, κτλ.· — ὕστερον καθόλου, ἀρχηγός, Λατ. primus, princeps, Αἰσχύλ. Ἀγ. 200, 410 Ἀχαιῶν .. πρόμοι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 399· γᾶς πρόμοι Σοφ. Ο. Κ. 884· Ἀθηναίων Εὐρ. Τρῳ. 31· τῶν Πανελλήνων πρόμῳ Κίμωνι Κρατῖνος ἐν «Ἀρχιλόχοις» 1· οὕτως ὁ ἥλιος λέγεται, πάντων θεῶν θεὸς πρόμος Σοφ. Ο. Τ. 660, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 3883l. Οἱ τύποι **πρόμνος** παρ' Αἰσχύλ. ἐν Ἱκέτ. 904, καὶ **πράμος** ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 50, εἶναι ἀμφίβολοι.

προμοσχεύω, μοσχεύω πρότερον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 7, 3, π. Φυτ. Αἰτ. 3. 5, 3· — **προμόσχευσις**, εως, ἡ, τὸ προμοσχεύειν, Γλωσσ.

προμοχθέω, μοχθῶ, κοπιάζω ἐκ τῶν προτέρων, ὡς τὸ **προπονέω**, Εὐρ. Ἱκέτ. 1234.

πρόμοχθοι, οἱ, ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ, τὰ ἄκρα τῶν δοκῶν τὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προεκτεινόμενα ἄνωθεν τοῦ τοίχου, Συλλ. Ἐπιγρ. 2297, Ἡσύχ. projectura tignorum παρὰ Βιτρουβ. 4. 2.— Καθ' Ἡσύχ.: «προμοχθοῦ· τὰ προβλήματα τῶν τοίχων».

προμυέω, μυῶ τινα προηγουμένως, Ἡσύχ. ἐν λ. **προτελειωσαμένη**, Γ. Κεδρ. Χρον. 333Α, κλπ.

προμύησις, εως, ἡ, προτέρα μύησις, Πλούτ. 2. 107Ε, πρβλ. **προτέλεια**.

προμῠοῐκτρια, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **προμνήστρεια**, Πολυδ. Γ', 31, Valck. εἰς Ἱππ. 589.

προμύθιον, τό, ἡ εἰσαγωγὴ μύθου ἐν εἴδει παραινέσεως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐπιμύθιον**, Ρήτορες (Walz) 1. 60.

προμυκτήρ, ῆρος, ὁ, τὸ ἐπικαμπὲς ἄκρον τοῦ ῥάμφους, ἐπιρρυγχίς, Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 196D.

προμῠλαία ἢ προμύλιος, ἡ, ἡ προστάτις τῶν μύλων θεά, Πολυδ. Ζ', 180· «προμυλαία: θεὸς προμύλιος· ἦν ἀφίδρυτο ἐν τοῖς μυλῶσιν ὡς εὔνοστον» Φώτ., καὶ καθ' Ἡσύχ.: «θεὸς ἱδρυμένη ἐν τοῖς μυλῶσι».

προμυλλαίνω, προτείνω ἔξω (τὰ χείλη), Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 53. 17.

προμύσσω, Ἀττ. **-ττω**, «ξεφτιλίζω», τὸν λύχνον Πλούτ. 2. 798Β, πρβλ. Πολυδ. Β', 72, Ϛ', 103 (πιθαν. ὡς διάφορ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **προβύσειν** ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 250)· — καθόλου, λαμβάνω διὰ παντοίων μέσων χρήματα παρά τινος, τινὰ Ἱππ. 26. 46· ἔνθα ὁ Κοραῆς **προσνύσσειν** = ἀνιᾶν, ἐνοχλεῖν.

προμυχθίζω, πρόσω χωρῶ (μετὰ κρότου), Ἡσύχ., Φώτ., ἔνθα: «προμυθίζει· πρόσω χωρεῖ».

προνάϊον, τό, (= **προνήϊον, πρόναος**), Ἐπιγρ. Αἰγοσθενιτῶν, L. et F. 14.

πρόναος ἢ **πρόναιος, α, ον**, Ἰων. **προνήϊος, η, ον**, Ἀττ. **πρόνεως**· (ναός) — ὁ πρὸ τοῦ ναοῦ, βωμοὶ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 494· — μάλιστα ἐπὶ τῶν θεῶν ὧν τὰ ἀγάλματα ἵσταντο πρὸ τοῦ ναοῦ, Ἀθηνᾶ καὶ Ἴριδες πρόναοι, ἐν Θήβαις, Παυσ. 9. 10, 2· Ποσειδῶν πρόνεως Ἡσύχ.· ἀλλὰ συνηθέστατα ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς· ἐν Δελφοῖς, ἧς ὑπῆρχε ναΐσκος ἢ ἄγαλμα ἐκεῖ πρὸ τοῦ μεγάλου ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, κατὰ τὸ ἱρὸν τῆς Προνηΐης Ἀθηναίης Ἡρόδ. 8. 37, πρβλ. 39· ἐν δὲ Προνηΐης τῆς ἐν Δελφοῖς ὁ αὐτ. 1. 92· Παλλὰς προναία Αἰσχύλ. Κύμ. 21· ἐναγὴς ἔστω τοῦ Ἀπόλλωνος .. καὶ Ἀθηνᾶς Προναίας Ψήφισμ. Ἀμφικτ. παρ' Αἰσχίν. 69. 14· χὴ Παλλάς, Δελφοὶ νυν θῶ' ἱδρύσαντο προναίην Καλλ. Ἀποσπ. 220· τᾷ Ἀθηνᾷ τᾷ προναίᾳ Ἐπιγραφ. Δελφ. ἐν E. Curt. 43. 45· πρβλ. **πρόναια** ΙΙΙ. **ΙΙ**. ὡς οὐσιαστ., **πρόναος**, ὁ, = **πρόδομος**, ἡ εἴσοδος ἢ ἡ πρώτη διαίρεσις τοῦ ναοῦ ὅτ' ἤ εἰσήρχετό τις εἰς τὸν κυρίως ναόν, Διόδ. 14. 14, Στρά6. 805, Παυσ. 8. 32, 2, κτλ.· Ἰων. **πρόνηος**, Λουκ. περὶ τῆς Συρ. Θεοῦ 30· Ἀττ. δοτ. ἐν τῷ **πρόνεῳ**, Ἐπιγραφ. ἐν Ραγκαβῆ Ant. 1. 162· Ἰων. γεν. **προνηΐου** Ἡρόδ. 1. 51· δοτ. ἐν τῷ **προνηΐῳ** Συλλ. Ἐπιγρ. 71a. 32., 138. 6 κέξ., 142. 5 κέξ.· — ὡσαύτως ὡς οὐδ. **πρόναον**, τό, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 3, 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 4401, 4716· Ἰων. πληθ. **προνήϊα**, Ἀνθ. Π. 6. 281.

προναρκάω, ναρκῶ πρότερον, κυριεύομαι ὑπὸ νάρκης, τὴν ψυχὴν Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 8. 3.

προναυκλήρος, ὁ, ὁ ἀντὶ τοῦ ναυκλήρου ἐνεργῶν, ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ, Ἐκκλ.

προναυμαχέω, ναυμαχῶ ὑπέρ τινος, μετὰ γενικ., Μιλήτου Ἡρόδ. 6. 7· Πελοποννήσου 8. 60, 2.

προνέμω, ἀπονέμω προηγουμένως, τινί τι Πινδ. Ι. 8. 37· καθαρὰς χεῖρας πρ., παρουσιάζω ἀμώμους χεῖρας, Αἰσχύλ. Εὐμ. 313. **ΙΙ**. Μέσ., προχωρῶ βοσκόμενος· ὅθεν, προβαίνω, ἐκτείνομαι, ἐπὶ πολέμου, Σοφ. Ἠλ. 1384.— Παθ. **ἐπενέμω**.

προνέομαι, ἀποθ., προχωρῶ, ὡς τὸ **προέρχομαι**, Ὀππ. Ἀλ. 3. 238.

προνεύω, νεύω, κλίνω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, εἰς τὸ πρόσθεν Πλάτ. Εὐθύδημ. 274Ε· ἐπὶ ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 8, 7· ἐπὶ κωπηλατῶν, ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 8, 8, Πολύβ. 1. 21, 2· ἐπὶ κεράτων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 5, 6· ἐπὶ ἀκρωτηρίων, Πολυδ. Α', 11, Σουΐδ.

προνέω, μέλλ. **-νήσω**, ἐπισωρεύω πρότερον, πυρὰς προενησμένας Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 80

προνέω, μέλλ. **-νεύσομαι**, προνήχομαι, προνέουσιν (κοιν. προσνέουσιν) Δίλ. π. Ζ. 1. 4 (κατὰ τὸν Παρισ. Κώδικα, μετὰ γλωσσ. **προπαρεύονται**).

πρύνεως, **προνήϊος**, ἴδε **πρόναος**.

προνηστεύω, νηστεύω πρότερον, Ἡρόδ. 2. 40, Ἱππ. 584. 14, κτλ.

προνήχομαι, ἀποθετ., νήχομαι πρό τινος, Πλούτ. 2. 980Γ· μετὰ γεν., προνήχεται τοῦ στόλου 984Α.

προνῑκάω, νικῶ ἐκ τῶν προτέρων, Θουκ. 2. 89, Ἰσαῖ. 85. 28, κτλ.

προνοέω, ἐννοῶ πρότερον, προβλέπω, ὅλον δ' οὔ τι προνόησαν Ἰλ. Σ 526, πρβλ. Πινδ. Π. 10. 98· προνοῆσαι βραδεῖς .. τὰ ἀποβησόμενα Θουκ. 3. 38· τὸ μέλλον ἔσεσθαι Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 9, 10· προνοῶν ὅτι ἀνάγκη ἔσοιτο, προεῖπεν ὅτι .., Ξεν. Κύρ. 8. 1, 13. **ΙΙ**. σκέπτομαι ἢ σχεδιάζω τι ἐκ τῶν προτέρων, προνοῶ, οὐ .. τι πάρα προνοήσαι ἄμεινον Ὀδ. Ε. 364· ἀντίθετον τῷ **μετανοέω**, Ἐπίχ. 131 Ahr.· πρ. τὸ παραγγελλόμενον Ξεν. Κύρ. 4. 1, 6· ἐντεῦθεν ἀπολ., εἶμαι προνοητικός, λαμβάνω μέτρα προφυλακτικά, προφυλάττομαι, προσέχω, ὥρα προνοεῖν, πρὶν πελάσαι στρατὸν Εὐρ. Ἡρακλ. 289· πρ. περαιτέρω Θουκ. 3. 43· πρ. καὶ προβουλεύεσθαι Ξεν. Ἀπομν. 2. 10, 3· — ἐπομένης ἐξηρτημένης πρατάσεως, πρ. ὅτι .., προνοῶ, προσέχω ὥστε .., Θουκ. 3. 58· ὅπως .. Ξεν. Ἱππαρχ. 4, 1· πρ. μὴ .., ἢ ὡς μή .., cavere ne .., ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 9, 11, Κύρ. 1. 6, 24. **2**) μετὰ γεν., προνοῶ περί τινος, σκέπτομαι περί τινος, μεριμνῶ, τῶν παίδων αὐτόθι 8. 1, 1, πρβλ. 8. 7, 15, κτλ.· θεὸς πρ. τῶν ὅλων Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 14, 11· ἀντίθετον τῷ **ὀλιγωρεῖν**, Στράβ. 235.

Β. οἱ Ἀττικ. συγγραφεῖς πλὴν τοῦ Ξενοφ. πρατιμῶσι τὰ ἀποθετ. **προνοοῦμαι**, Θουκ. 6. 9, κλπ. (οὕτω δὲ καὶ ὁ Ξεν. ἐν Ἀναβ. 7. 7, 33, ἐν Ἀπομν. 4. 3, 12)· μέλλ. **-ήσομαι** [Δημ.] Προοίμια δημηγορικὰ 43, Διον. Ἁλ. 8. 90, κτλ.· **προυνοησάμην** Εὐρ. Ἱππ. 399, Ἀριστοφ. Ἱππ. 421, Ἀντιφῶν 134. 25· ἀλλὰ παρὰ τοῖς πεζογράφοις κατὰ τὸ πλεῖστον **προυνοήθην** Πλάτ. Κρατ. 395D, Λυσίας 98. 46, Ἰσαίου περὶ Μενεκλ. Κλήρου 46 (ἐν χρήσει ἐπὶ παθ. σημασίας παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 404, Γαλην.)· πρκμ. **προνενόημαι** Πολύβ. 6. 48, 2, Διόδ., κλπ.— Ἡ σημασία καὶ σύνταξις εἶναι ἀκριβῶς ἡ αὐτὴ καὶ ἡ τοῦ ἐνεργ., ταῦτα Θουκ. 4. 61, πρβλ. Ἰσαῖον ἔνθ' ἀνωτ., Δημοσθ., κλπ· οὐδὲν Πλάτ. Κρατ. 395C· οἰκεῖόν τινι Διογ. Λ. 6. 23· τὰ συμφέροντα ὑπὲρ τῶν μελλόντων Ξεν. Ἀπομν. ἔνθ' ἀνωτ.· — ἀπολ., Λυσί. ἔνθ' ἀνωτ., κτλ.· πρ. περί τινος ὁ αὐτ. 99. 31· ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. 176. 35, Δημ. 179. 14· — μετ' ἀπαρεμφ., προνοῶ νὰ πράξω, Εὐρ. Ἑλ. 6' ἀνωτ., Ἀντιφῶν ἔνθ' ἀνωτ.· πρ. ὅπως .. Λυσί. 100. 4· ὅτι., Πολύβ. 40. 3, 1. **2**) μετὰ γεν., φροντίζω ἐκ τῶν προτέρων περί τινος, Θουκ. 6. 9, Ἀνδοκ. 30. 34, κτλ.

προνοησία, ἡ, = **πρόνοια**, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 984D.

προνοητέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **προνοέω**, δεῖ προνοεῖν, Ξεν. Οἰκ. 7. 36.

προνοητής, οῦ, ὁ, ὁ προνοῶν, προστάτης, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 966, Συλλ. Ἐπιγρ 6604. **2**) ὄνομα ἄρχοντός τινος ἐν τισι πόλεσιν, αὐτόθι 4591· ὅθεν **προνοητεύω**, χρηματίζω ὡς προνοητής, αὐτόθι 2639· οὕτω καὶ **προνοέω**, 3480, πρβλ. 2930b (προσθῆκ.).

προνοητικός, ή, όν, ὁ προνοῶν, προφυλακτικός, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 9, Πλούτ. 2. 1052Β. **ΙΙ**. ἐπὶ πραγμάτων, ὁ δεικνύων πρόνοιαν ἢ σκοπόν, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 6· πρ. ἔχειν δύναμιν περὶ τὸν αὐτῶν βίον Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 7, 4. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 6, κτλ.

πρόνοια, Ἰων. **-οίη**, ἡ, (πρόνοος) προφητεία, τοὔπος τὸ θεοπρόπον ἡμῖν τᾶς παλαιφάτου προνοίας Σοφ. Τρ. 823· προνοίαισι τοῦ πεπρωμένου Αἰσχύλ. Ἀγ. 684. **2**) τῷ ἰατρικῷ ὄρῳ **πρόγνωσις**, Ἱππ. παρὰ Γαλην. 8. 585. **ΙΙ**. τὸ προνοεῖν, προβλέπειν, πρόβλεψις, ἐπήνεα' ἔργον καὶ πρόνοιαν ἣν ἔθου Σοφ. Αἴ. 536· πρ. δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφὴς ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 978· θάρσει προνοίας οὕνεκα, δεῖν ἄφορα τὴν πρόβλεψιν καὶ προσοχὴν ἔχε θάρρος, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 774, πρβλ. Ἠλ. 1015· ἐκ προνοίας, μετὰ προβλέψεως, ἐπιτηδες, μεμελετημένως, Λατ. consulto, Ἡρόδ. 1. 120, 159, κτλ.· ἀντίθετον τῷ **κατὰ τύχην**, ὁ αὐτ. 8. 87, πρβλ. Ἀντιφῶντα 132. 1, Λυσί. 177. 11, Πλάτ. Φαῖδρ. 241Ε· ἀπὸ προνοίας τινῶν, διὰ τῶν προφυλάξεων τινῶν, Θουκ. 8. 95· τὴν πρ. τὴν ἐς ἡμέας ἔχουσαν Ἡρόδ. 9. 144. προνοίᾳ μὲν τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων, προνοίᾳ δὲ τῆς πόλεως ἁπάσης Ἀνδοκ. 1, 56· — ἰδίως ἐπὶ κακουργημάτων πραχθέντων σκοπίμως καὶ ἐκ προηγουμένης μελέτης, ἐκ προνοίας τραύματα, ἐκ πρ. φόνου, ἐκ προμελέτης, Αἰσχίν. 84. 21, Δείναρχ. 90. 33, κτλ.· ἐκ πρ. ἀποθνήσκειν Ἀντιφῶν 113, 42, πρβλ. Λυσί. 98. 43· τὰ ἐκ πρ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἀκούσια, Ἀριστ. Πολιτ. 4. 16, 3· οὕτως, οὐδεμία πρ. ἐστὶ τραύματος, οὐδεμία πρόθεσις .., Λυσί. 100. 2· — πρόνοιαν ἔχειν (ἢ ἴσχειν) τινός, λαμβάνειν πρόνοιαν περί τινος, δεινὸν εἶναι φροντίδα περὶ αὐτοῦ .., Εὐρ. Ἄλκ. 1061, Θουκ. 2. 89, κτλ.· περί τινος Σοφ. Ἀντ. 283· ὑπέρ τινος Πολύβ. 1. 57, 1· μετ' ἀπαρ., πολλὴν πρ. εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν Εὐρ. Ἑκ. 569· πολλὴν πρόνοιαν ἔχειν μέλλοντας ἀνήκεστον ἔργον ἐργάζεσθαι Ἀντιφῶν περὶ Ἡρῴδου φόνου 91· οὕτω, πρ. ποιεῖσθαί τινος Δημ. 546, 6, κτλ. **2**) ἡ τοῦ θεοῦ πρόνοια, τοῦ θείου ἡ πρ. Ἡρόδ. 3. 108· τοῦ θεοῦ Σοφ. Ο. Κ. 1180· θεία πρ. Εὐρ. Φοίν. 640· πρόνοιαι θεῶν Πλάτ. Τίμ. 44C· ἀπολ., θεία πρόνοια, προνοίας ἔργῳ Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 6, κτλ., πρβλ. Πλούτ. 2. 414F, Γαλην. ἔνθ' ἀνωτ. **ΙΙΙ**. Πρόνοια Ἀθηνᾶ, ὡς θεὰ τῆς προνοίας ἤτοι τῆς προβλέψεως, ὑπὸ τὸ ὄνομα δὲ τοῦτο ἐλατρεύετο ἐν Δελφοῖς, Ψευδοδημοσθ. 780. 17, Διόδ. 11. 14, Παυσ. 10. 8, 6, Πλούτ. 2. 825Β, κτλ.· — τὸ ὄνομα τοῦτο τῆς Ἀθηνᾶς φαίνεται μεταγεν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ ὀνόματος **Προναία**, ὅπερ βεβαιοῦται ἐκ τοῦ Ἰων. τύπου **προνηΐη** παρ' Ἡρόδ. καὶ ἐκ Δελφικῶν ἐπιγραφῶν (ἴδε **πρόναος** I), ἅν καὶ ἐν ταῖς Ἀντιγράφ. συχνάκις ἔχει ἀντικατασταθῆ διὰ τοῦ **πρόνοια** ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. ΙΕ' σ. 409.

προνομαία, ἡ, = **προνομὴ** II, Διόδ. 17. 88, Πλουτ. Ἀλέξ 60, Λουκ. Ζεῦξις 10, κτλ.· ἐπὶ τῆς προβοσκίδος μυίας, Λουκ. Μυίας ἐγκώμ. 6· ἐπὶ τῆς προβοσκίδος μελίσσης, Φιλόστρ. 829.

προνομεία, ἡ, (**προνομὴ** I) στρατιωτικὴ ἐκδρομὴ εἰς τὴν χώραν τῶν πολεμίων πρὸς ἁρπαγὴν φορβῆς ἢ πρὸς σκύλευσιν ἢ ἁρπαγὴν τροφῆς, διαρπαγή, σκύλευσις, λεηλασία, ἐπισιτισμὸς ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν, δι' ἁρπαγῆς, Πολύβ. 4. 68, 3 (διάφ. γρ. **προνομαί**), Θωμ. Μάγιστρ 742 (ἔνθα **προνομία**), πρβλ. Μοῖρ. 304 ἐν λ. **προνομεύειν**, ἔνθα ἴδε σημ. τοῦ ἐκδότου.

προνόμευμα, τό, λεία, λάφυρον, Νικήτ. Χρον. 162D.

προνομευτής, οῦ, ὁ ἐπιτρέχων χώραν ἐχθρικὴν χάριν προνομείας, Στράβ. 730.

προνομεύω, ἐπιτρέχω χώραν ἐχθρικὴν χάριν προνομείας, Πολύβ. 2. 27, 2, Πλούτ., κλπ.· τῇ προβοσκίδι .. προνομεύει, βόσκεται, ἐπὶ μυίας, Λουκ. Μυίας ἐγκώμ. 3. **II.** μεταβατ., λεηλάζω, διαρπάζω, λεηλατῶ, ἐρημώνω, τὴν χώραν Διον. Ἁλ. 8. 11· ἐν τῷ παθ., αὐτόθι, Διόδ. 13. 109·— ἐκριζώνω, ἔνδοθι προνομεύειν ὅρμενα Ποσείδιπ. ἐν «Συντρ.» 2·— τρύγω ἀδηφάγως, τὰ δεῖπνα Πλούτ. 2. 709A· ἀπάγω αἰχμάλωτον, Ἑβδ. (Σειρὰχ ΜΗ', 15), Χρησμ. Σιβ. 8.— Οἱ Ἀττικίζοντες ἀποδοκιμάζουσι τὴν λέξιν, «οὐχ εὕρηται δὲ οὔτε τὸ προνομεύειν, οὔτε ἡ προνομεία παρὰ ῥήτορσιν, ἀλλ' ἀντὶ τούτων ληΐζεσθαι καὶ κατασύρειν καὶ καταδρομαί» Θωμ. Μάγιστρ. 742.

προνομή, ἡ, ἐκδρομὴ στρατιωτῶν εἰς χώραν ἐχθρικὴν πρὸς συλλογὴν ἢ ἁρπαγὴν τροφῶν καὶ ἄλλων ἐπιτηδείων, ἐπισιτισμὸς ἐκ χώρας ἐχθρικῆς δι' ἁρπαγῆς, ἐξάγειν εἰς προνομὰς Ξεν. Κύρ. 6. 1, 24· προνομὴν ἢ προνομάς ποιεῖσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 1. 1, 33., 2. 4, 25·— πεδία προνομὰς ἔχοντα, κατάλληλα πρὸς συγκομιδὴν φορβῆς, Πλουτ. Φάβ. 6. **2)** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, στρατιωτικαὶ συνοδίαι πρὸς συλλογὴν τροφῆς, σὺν προνομαῖς τὰ ἐπιτήδεια λαμβάνειν, διὰ προνομευτῶν, διὰ στρατιωτῶν, δηλ. ὡρισμένων νὰ συλλέγωσι τὰ ἐπιτήδεια ἐκ τῆς χώρας τῶν πολεμίων, Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 16, Ἀν. 5. 1, 7, πρβλ. Πολύβ. 4. 73, 4. **II.** τοῦ ἐλέφαντος ἡ προβοσκὶς (πρβλ. **προνομαία**), Πολύβ. 5. 84, 3. **III.** = τῷ ἐπομ., Λουκ. Κρονοσόλ. 17.

προνομία, ἡ, (νόμος) προνόμιον, ἐξαίρετον δικαίωμα, Πλούτ. 2. 279B, 296C, κτλ.· πρ. διδόναι τινὶ Στράβ. 709, Λουκ. Ἀποκηρυττ. 23, κτλ.·— οὐχὶ Ἀττ., Θωμ. Μάγιστρ 742.

προνόμιον, τό, ἆσμα ᾀδόμενον πρὸ τοῦ νόμου (σημασ. II), Ἱμέρ. 4. 3, Πολυδ. Δ', 53. **2)** ἀσυνήθης λέξις ἀντὶ τοῦ **ἀρραβών**, χρηματικὴ προκαταβολή, Λουκ. Ρητ. διδάσκ. 17 (τὸ κοιν. **προτίμιον** εἶναι γλώσσ.). **II.** = τῷ προηγ., ἐξαίρετον ἢ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα, Φωτ. Βιβλ. 189. 6., 193. 15, Σουΐδ.

προνομοθετέω, νομοθετῶ πρότερον, Σουΐδ. ἐν λ. **προθεσμία**.— Παθ., ὁρίζομαι διὰ νόμου πρότερον, Δίων Κ. 36. 22.

πρόνομος, **ον**, (προνέμομαι) ὁ βοσκόμενος πρὸς τὰ ἐμπρός, ὁ ἐν τῷ βόσκεσθαι βαίνων πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀντίθετον τῷ **ὀπισθόνομος** (ὅπερ ἴδε)· καθόλου, βοτὰ πρόνομα, βοσκόμεναι ἀγέλαι, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 691.

πρόνοος, **ον**, συνῃρ.-**νους**, **ουν**, = **προμηθής**, προβλεπτικός, προνοητικός, Ἡρόδ. 3. 36, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 969.— Συγκρ. **προνούστερος** Σοφ. Αἴ. 119· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 144.

προνοσέω, νοσῶ πρότερον ἢ πρό τινος, πρὸ τῶν τόκων Ἱππ. 206E.

προνοτίζω, νοτίζω, ὑγραίνω, βρέχω ἐκ τῶν προτέρων, Ὀρειβάσ. 159 Matth.— Παθ., πρ. ὕδατι Διοσκ. 2. 105.

προνουμηνία, ἡ, ἡ πρὸ τῆς νέας σελήνης ἡμέρα, Ἑβδ. (Ἰουδὶθ Η', 6).

προνύξ, Ἐπίρρ., καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ἀντίθετον τῷ **προῆμαρ**, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 6. 47.

προνύττω, προτρέπω, παροξύνω, Πολύβ. 28. 15, 8.

πρανωπής, ές, = **πρηνής**, Λατ. pronus, στείχει πρανωπὴς ἐκπεσοῦσα δεμνίων, περὶ τῆς Ἀλκηστίδος, Εὐρ. Ἄλκ. 186· ἤδη πρανωπὴς ἐστι καὶ ψυχορραγεῖ, ἐπὶ ἀνθρώπου ἀποθνήσκοντος, αὐτόθι 143· πρανωπὴ λαβεῖν, λαβεῖν αὐτὴν προνενευκυῖαν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 234. **2)** μεταφορ., ἔχων κλίσιν εἴς τι, ἐπιρρεπής, ἄγαν πρ. ἐς τὸ λοιδορεῖν φέρει Εὐρ. Ἀνδρ. 729.— (Πιθανῶς ἐκ τῆς **πρό** προθ. καὶ τοῦ **ὤψ**, μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ ἐμπρός· τὸ δὲ ν εὕρηται καὶ ἐν τῷ **πρη-νής**, pro-nus).— Καθ' Ἡσύχ.: «πρανωπής· πρατεταμένος· πρανευκώς· οἱ δὲ προπετής, ἕτοιμος, πρόχειρος».—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Δ', σ. 301.

προνώπια, τά, τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς οἰκίας, πρόθυρα, (πρβλ. **ἐνώπια**), ἐς προνώπι' αὐτίχ' ἥξει Εὐρ. Βάκχ. 639· μεταφορ. ἐν τῷ ἐπικῷ, τοῦ ἔσχατον .. χώρας Πελοπίας πρ., ἐπὶ τῆς Τροιζῆνος, τὰ ἐξώτατα προπύλαια τῆς Πελοποννήσου, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 374. **II.** ὡς ἐπίθ., πῶς προνωπιος φαίνει προς οἴκοις ..; ἔμπροσθεν τοῦ οἴκου, ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 645·— ὁ Διον. Ἁλ. 4. 14 φαίνεται ὅτι μεταφράζει τὸ λατ. lares compitales διὰ τοῦ ἥρωες προνώπιοι. (Κατὰ τὸν Εὐστ. ἀντὶ τοῦ **πρό**, **ἐνώπια**, δηλ. τὰ πρὸ τῶν ἐνωπίων· ἀλλὰ πιθανῶς ὡς τὸ **προνωπής**, ἐκ τοῦ **πρό**, **ὤψ**, — καὶ δηλοῖ ἁπλῶς τὸ ἐνώπιον ἢ ἔμπροσθεν εὑρισκόμενον)·— Καθ' Ἡσύχ.: «προνώπια· τὰ ἔμπροσθεν τῶν πυλῶν, καθάπερ ἐνώπια τὰ ἔνδον, ὅπου αἱ εἰκόνες τίθενται»· καὶ «προνώπιον· τὸ προκείμενον, οἷον, πρόθυρον».

πρόξ, γεν. **προκός**, ἡ, εἶδος δορκάδος ἢ ἐλάφου, cervus capreolus Λ. (πρβλ. **δορκάς**), αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας ἠδὲ πρόκας ἠδὲ λαγωοὺς Ὀδ. **P.** 295· μνημονεύεται μετὰ τῆς ἐλάφου ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 15, 9., 3. 6, 2, π. Ζ. Μορ. 4. 2, 2, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. B. 279· ἀλλὰ περιγράφεται ὡς τὸ ἔκγονον δορκάδος ὑπὸ τοῦ Σχολ. εἰς Νίκ. Θηρ. 578, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ.·— ὡσαύτως **προκάς**, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 71.— ἐντεῦθεν τὸ ὄνομα νήσου **Προκόννησος**. **2)** μεταφορ. ἐπὶ ἀνθρώπου δειλοῦ, Ἀρχίλ. 176. (Εὐστ. 771, 41). (Πιθ. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὸ **περκ-νός**, ἴδε Curt. Gr. Et. ἀρ. 359).

πρόξεινος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ **πρόξενος**, Ἡρόδ.

προξενέω, παρατ. **προὐξένουν**· μέλλ. **προξενήσω**· πρκμ. **προὐξένηκα**. Εἶμαι **πρόξενός** τινος (ὁ ἴδε), διὰ τὸ προξενεῖν ὑμῶν, διότι εἶμαι πρόξενος ὑμῶν, Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 24, πρβλ. Δημ. 194. 18, κτλ.· πρ. τῶν πρέσβεων, ἐνεργῶ ὡς **πρόξενος**, ἐπὶ τῶν ἀπεσταλμένων ἢ ἀντιπροσώπων φιλικῆς πόλεως, ὁ αὐτ. 252. 25·— καθόλου, εἶμαι ὁ προστάτης τινός, Εὐρ. Μήδ. 724, Ἀριστοφ. Θεσμ. 576. **II.** ἐκ τῶν καθηκόντων τοῦ προξένου (σημασ. II), **1)** πράττω, ἐκτελῶ τι ὑπὲρ ἑτέρου, λέγοις ἂν· ἡμεῖς τἄλλα προξενήσομεν Εὐρ. Ἴων 355· πρ. θράσος, ὡς καὶ νῦν, Σοφ. Τρ. 726· πρ. τιμήν, εὐδαιμονίαν τινὶ Πλουτ. Καῖσ. 60, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 10· φιλίαν Πλουτ. Σόλ. 2· πρ. τινὶ κρέα, παρέχω εἴς τινα κρέατα, ὁ αὐτ. 2. 959E·— ὡσαύτως ἐπὶ κακῆς σημασίας, πρ. κίνδυνόν τινι, προξενῶ εἴς τινα κίνδυνον, Ξεν. Ἀν. 6. 5, 14, πρβλ. Αἴλ. Ποικ. Ἱστ. 13. 32· πρ. ὀνείδη, ἀνάγκας, πένθος, θάνατόν τινι Πλουτ. Ἀλξ. 22, Ἀριστείδ. 1. 488, κτλ.·— ὡσαύτως, μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., αἱ (δηλ. αἱ χεῖρες) τοῦ φυτουργοῦ Πατρὸς ὑμὶν ὧδ' ὁρᾶν τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὐξένησαν ὄμματα, δηλ. αἱ προὐξένησαν ὑμὶν τὰ πρόσθε λαμπρὰ τοῦ φυτ. πατρὸς ὄμματα ὧδε ὁρᾶν, ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει: «προὐξένησαν, εἰργάσαντο, αἴτιοι ἐγένοντο», Σοφ. Ο. Τ. 1483· προξενῶ τινι καταλύσαι βίον, ἐπιτρέπω, κάμνω τὴν χάριν, εἴς τινα νὰ ἀποθάνῃ, Ἀπολ. 7·— ὡσαύτως, ὥς νυν πᾶν τελοῦντι προξένει, πάρεχέ μοι χρησίμους ὁδηγίας, καὶ ἐγὼ προθύμως θὰ ἐκτελέσω τὰ πάντα, Σοφ. Ο. Κ. 405. **2)** συνίστημι τινά τινι, συνήθως πρὸς ἐργασίαν, μὴ τοὺς πονηρούς, ὦ πονήρα, προξένει Εὔπολις ἐν Ἀδήλοις 26· ἐμεμφόμην αὐτῷ λέγων οἷον ἄνθρωπον προὐξένησέ μοι Δημ. 969. 18, πρβλ. 1250. 20· πρ. τινα διδάσκαλον, φοιτητήν, συνίστημι ὡς διδάσκαλον, ὡς μαθητήν, Πλάτ. Λάχ. 180C, Ἀλκ. 1. 109D· πρ. κόρην τινὶ Λόγγος 3, 36, Ἱμερ. Λόγ. 1. 11.

προξένησις, ἡ, δημοσία ὑποδοχή, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 3. ἐν τῷ προοιμ. **2)** = **μεσάζω**, **μεσιτεύω**, πρ. μοιχείαν Γρηγέντ. 588D.

προξενητής, οῦ, ὁ, ὁ διαπραγματευόμενος, ἀντιπρόσωπος, πράκτωρ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2942· τὸ λατ. proxeneta. **2)** = **νυμφαγωγός**, Μοσχόπουλ. ἔνθα **προξενίτης**.

προξενητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς προξενητήν, Κύριλ. Ἱεροσ. σ. 233· τὸ προξενητικόν, μισθὸς μεσιτικός, λατ. proxeneticum

προξενήτρια, θηλ. τοῦ **προξενητής**, = **προμνήστρια**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 41.

προξενία, ἡ, ἡ σχέσις τοῦ προξένου, δηλ. συνθήκη ἢ σύμβασις μεταξὺ πόλεώς τινος ἢ ἔθνους καὶ ξένου, τὸ Λατ. hospitium, Ἀντιφῶν παρ' Ἀθην. 525B, Θουκ. 5. 43., 6. 89· προξενίᾳ πέποιθα, ἔχω πεποίθησιν εἰς τὴν φιλίαν τοῦ κοινοῦ, Πινδ. Ν. 7. 96, πρβλ. Ο. 9. 123· τὴν πρ. ὑμῶν .. πατρὸς πατὴρ πατρῴαν ἔχων παρεδίδου τῷ γένει Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 4· τίνα πρ. ἐξευρήσεις; Εὐρ. Μήδ. 359. **2)** τὰ δικαιώματα ἢ προνόμια τοῦ προξένου Δημ. 475. 10· πρ. διδόναι Διογ. Λ. 2. 51· δῶρον προξενίας συχνάκις μνημονεύεται ἐν Ψηφίσμασι, Συλλ. Ἐπιγρ. 84. 90, 91, 1334, κ. ἀλλ. **II.** ἀναγραφὴ προξενίας ἐν ταῖς φλιαῖς τῶν ναῶν, Πολύδ. 12. 12, 2.

πρόξενος, Ἰων. **πρόξεινος**, ὁ, (ἡ, ἐπὶ γυναικός, ἴδε κατωτ. II)·— ἐπὶ δημοσίου ξένου, δημόσιος φίλος, γενόμενος τοιοῦτος δι' ἀπαράσεως τῆς πολιτείας, οἷος ἦτο Ἀλέξανδρος ὁ Α' τῆς Μακεδονίας τοῖς Ἀθηναίοις, Ἡρόδ. 8. 136, 143, πρβλ. Πινδ. Ι. 4. 13 (3. 26), κτλ.· ὡσαύτως Στράτων ὁ βασιλεὺς τῆς Σιδῶνος, Συλλ. Ἐπιγρ. 87, κτλ.· πρόξενοι καὶ πολῖται Αυσί. 179. 26. Ἡ λέξις ἐδήλου τὴν αὐτὴν σχέσιν μεταξὺ πόλεως καὶ πολίτου ξέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νης πόλεως ἦν ἡ λέξις ξένος ἐδήλου μεταξὺ πολιτῶν δύο διαφόρων πόλεων· (ἀλλ' ἡ σχέσις μεταξὺ δύο πόλεων ἢ ἐθνῶν ἐδηλοῦτο καὶ διὰ τῆς λέξεως ξενία, Ἡρόδ. 6. 21, πρβλ. Wachsm. Antiq. of Greece § 25). Σὺν τῷ χρόνῳ ἡ σχέσις αὕτη ἔλαβε χαρακτῆρα τυπικὸν καὶ «διπλωματικὸν» καὶ ὁ πρόξενος ἀπέλαυε τῶν προξενικῶν προνομίων ἐπὶ τῷ ὅρῳ νὰ ὑποδέχηται, ξενίζῃ καὶ περιποιῆται τοὺς πρέσβεις καὶ πολίτας τῆς πόλεως ἣν ἀντεπροσώπευεν, ὥστε οἱ πρόξενοι ὅμοιοι τρόπον τινὰ πρὸς τοὺς σημερινοὺς προξένους καὶ «πολιτικοὺς πράκτορας», ἂν καὶ ὁ πρόξενος ἦτο ἀείποτε μέλος τῆς ξένης πόλεως. Τὸ ἀξίωμα τοῦτο ἦτο πιθανῶς αὐθαίρετον (πρβλ. ἐθελοπρόξενος, Θουκ. 3. 70), ἀλλὰ ταχέως ἤρξαντο νὰ δορίζωνται οἱ πρόξενοι· ὤφειλε δὲ ὁ πρόξενος τοσοῦτον νὰ ταυτίζῃ ἑαυτὸν μετὰ τῆς χώρας ἣν ἀντεπροσώπει, ὥστε αὕτη ἐγίνετο οὕτως εἰπεῖν δευτέρα αὐτοῦ πατρίς, Πλάτ. Νόμ. 642B.— Ἐν Ἀθήναις καὶ ἄλλαις Ἑλληνικαῖς πόλεσιν ἑκάστη πολιτεία ἐξέλεγε τὸν ἑαυτῆς πρόξενον· ἐν Σπάρτῃ οἱ πρόξενοι διωρίζοντο ὑπὸ τῶν βασιλέων (Ἡρόδ. 6. 57) ἢ ὑπὸ τοῦ λαοῦ (Συλλ. Ἐπιγρ. 1335, Διογ. Λ. 2. 51). Ὡς παραδείγματα Ἀθηναίων προξένων ἐν ξέναις πολιτείαις εὑρίσκομεν τὸν Πίνδαρον ἐν Θήβαις, τὸν Θουκυδίδην ἐν Θαρσάλῳ, τὸν Δόξανδρον ἐν Μυτιλήνῃ, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 179 = 166, Θουκ. 8. 92, Ἀριστ. Πολιτ. 5. 4, 6· πρβλ. Θουκ. 2. 29., 3. 2, Αἰσχίν. 90. 23, κτλ.· τῶν Σπαρτιατῶν δὲ προξένους ἐν Ἀθήναις τὸν Κίμωνα, τὸν Ἀλκιβιάδην, τὸν Καλλίαν, Ἀνδοκ. 23. 43, Θουκ. 5. 43., 6. 89, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 22· οὕτως ἐν Ἀθήναις ὁ Νικίας ἦν πρόξενος τῶν Συρακοσίων, Διόδ. 13. 27· ὁ Δημοσθένης καὶ Θράσων τῶν Θηβαίων, Αἰσχίν. 46. 42 κἑξ., 73. 20· ἐν Σπάρτῃ ὁ Λίχας ἦτο πρόξενος τῶν Ἀργείων, Θουκ. 5. 76· ὁ Φάραξ τῶν Βοιωτῶν, Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 6· ὁ Κλέαρχος τῶν Βυζαντίων, αὐτόθι 1. 1, 35· ὁ Πολυδάμας τῶν Θεσσαλῶν, 6. 1, 4. Τύραννοι ὡσαύτως καὶ βαρβαρικαὶ πολιτεῖαι εἶχον τοὺς ἑαυτῶν προξένους, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Ἀναβ. 5. 4, 2., 5. 6, 11.— Ἐν Δελφοῖς φαίνεται ὅτι ὑπῆρχον ἐπίσημοι πρόξενοι μὴ ἀνήκοντες εἰς ὡρισμένας πολιτείας, Εὐρ. Ἴων 551, 1039, Ἀνδρ. 1003· πρβλ. τὸ Δελφοὶ ξεναγέται τοῦ Πινδ. ἐν Ν. 7. 63. Τὴν προξενίαν ἐνίοτε ἤσκουν ὁλόκληροι οἰκογένειαι καὶ κατήντησεν ἀξίωμα κληρονομικόν, Θουκ. 3. 2 καὶ 85., 5. 43, Ξεν. Συμπ. 8, 39. Οἱ πρόξενοι τῶν Ἀθηναίων εἶχον (ὡς γινώσκομεν) ἴδια προνόμια ὅτε ἐπεσκέπτοντο τὰς Ἀθήνας, οἷον ἰσοτέλειαν, προεδρίαν, κτλ., Δημ. 475. 10, Δείναρχ. 95 ἐν τέλ.— Περὶ τῶν καθηκόντων αὐτῶν ἴδε Δημ. 1237. 17, πρβλ. Ἑρμάνν. Pol. Ant. § 116. 4, Ulrich de Proxenia (Berl. 1822), Meier de Pr. (Hal. 1843).

2) ἐν ἀρχαίᾳ ἐπιγραφῇ (Συλλ. Ἐπιγρ. 4) οἱ πρόξενοι φαίνεται ὅτι εἶναι δημόσιοι ὑπάλληλοι καταγράφοντες τὰς διαθήκας, Böckh σ. 12. **II.** καθόλου, προστάτης, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 419, 492, 919, 920, Ἀριστοφ. Θεσμ. 602, πρβλ. 576 φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν, κατώρθωσαν νὰ τύχωσι καλῆς ὑποδοχῆς, ὑπὸ τῆς Κλυταιμνήστρας δηλαδή, ἀλλ' ἡ ὑποκρυπτομένη ἔννοια εἶναι, ὡς λέγει ὁ Σχολ., «ὅτι κατ' ἐκείνης τὸν φόνον εἰργάσαντο», Σοφ. Ἠλ. 1451· προξένῳ χρῆσθαί τινι Εὐρ. Ἀποσπ. 716.

2) ὡς ἐπίθετ., βοηθός, ἐπίκουρος, μετὰ γεν., τεῦχος πρ. εὐφραδίης Ἀνθ. Π. 1. 28, 4, πρβλ. Ἀλκίφρ. 3. 72. – **πρόξενϝος** Kaib. ep. 119, 3.

προξηραίνομαι, Παθ., ξηραίνομαι πρότερον, Διοσκ. 5. 86.

προξηροτρῐβέω, τρίβω τινὰ μὲ ξηρὸν τρίψιμον πρότερον, σώματι προξηροτριβηθέντι Ὀρειβ. 313 Matth.· ἐν τῷ παθητικῷ, ἐν βαλανείῳ τοὺς χρωμένους θεραπεύει προξηροτριβηθέντας Διοσκ. 2, 208 (ἐκ τῶν Νόθ.).

πρόξιμος, ου, ὁ, proximus = ἔγγιστος, Θεόφιλος Ἀντικήνσωρ I. 22, 1. **2)** ἀπεσταλμένος, δευτερεύων ἀξιωματικός, Στέφ. Διάκ. 1161C, Κ. Πορφ. Ἔκθ. βασ. τάξ. 394, 599, 11.

προξῠράω, ξυρίζω ἐκ τῶν προτέρων, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 4.— Παθ., προεξυρημένοι (ἔνθα νῦν προεξῃρημένοι) τοὺς ἐγκεφάλους Λουκ. Ἀλέξ. 15·— ὡσαύτως **προξυρεύω**, Γαλην. 14. 395· **προξυρίζω**, Ὀρειβάσ. 297 Matth.· καὶ οὐσιαστ. **προξύρισις**, ἡ, τὸ προξυρᾶν, αὐτόθι.

προξυρητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ προξυρᾶν, Παῦλ. Αἰγ. 90.

προογκάομαι, ἀποθετ., ἐπὶ ὄνου, προαγγέλλω δι' ὀγκηθμοῦ, Λουκ. Ὄν. 26.

προόδευσις, ἡ, τὸ ὁδεύειν πρὸ τῶν ἄλλων, προηγεῖσθαι, Εὐστ. 51. 26.

προοδευτής, οῦ, ὁ, ὁ προπορευόμενος, Νικήτ. Χρον. 139C.

προοδεύω, προπορεύομαι, ἠκολούθει τοῖς τῶν προωδευκότων ἴχνεσι Λουκ. Ἑρμότ. 73· πῇ μὲν οὐραγῶν, πῇ δὲ προοδεύων Λέων Διάκ. σ. 22, 12. — Παθ., μεταφορ., τὰ προωδευμένα, τὰ πράγματα ἃ ἔχομεν διέλθει, Εὐσ. Εὐαγγ. Ἀπόδ. 125B.

προοδηγέω, προπορεύομαι καὶ ὁδηγῶ, Θεόδ. Ὑρτακ. ἐν Boiss. Ἀνεκδ. τ. 3, σ. 35.

προοδηγός, ὁ, ὁ προπορευόμενος καὶ ὁδηγῶν, Ἐβδ. (Β' Μακκ. ΙΒ', 36), Ἰακώψ. εἰς Ἀ. Θ. Π. σ. 198.

προοδικῶς, Ἐπίρρ., κατὰ πρόοδον, Ἐκκλ.

προοδοιπορέω, ὁδοιπορῶ πρότερον, Λουκ. Ἑρμότ. 27· τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἑναλ. Διαλ. 15. 2.— Παθ., αὐτῷ προωδοιπόρηται· ἔχει προχωρήσῃ παραπολύ, Διογ. Λ. 7. 176. **II.** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, μὲ διέρχεταί τις πρότερον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 1, 1.

προοδοιπόρος, ὁ, ὁ προοδοιπορῶν, Ἡσύχ. ἐν λ. ὁδοῦρος.

προοδοποιέω, ἀόρ. **προωδοποίησα** Ἀριστ. Πρβλ. 2. 11, 3· πρκμ. **προωδοποίηκα** ὁ αὐτ. ἐν Ρητορ. 2. 13, 7, Παθητ., **προωδοποίημαι** ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 4, 4., 2. 5, 6, π. Ζ. Γεν. 4. 4, 9, κ. ἀλλ.· ὥστε οἱ τύποι **προωδο-πεποίηκα, -πεποίημαι** (Πρβλ. 30. 1, 22, Πολιτ. 2. 9, 11) εἶναι πιθανῶς ἁμαρτήματα τῶν Ἀντιγραφέων. Παρασκευάζω τὴν ὁδὸν πρότερον, προπαρασκευάζω, προετοιμάζω, ἐξομαλύνω τὴν ὁδόν, τῷ γῆρας πρ. τῇ δειλίᾳ Ἀριστ. Ρητ. 2. 13, 7· πάντα πρ. πρός.., κάμνω πᾶσαν ἑτοιμασίαν διά.., ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 7. 77, 5· ἀπολ., Πλούτ. 2. 663F· — Μέσ., διευθύνομαι, τείνω πρός τινα διεύθυνσιν, πρὸς τὸ ἄνω Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 9, 8, πρβλ. Πρβλ. 2. 11. **II.** μετ' αἰτιατικῆς, παρασκευάζω προηγουμένως, τὴν παίδευσίν τινι Πλουτ. Λυκοῦργ. 4· τὸ σῶμα πρὸς τὸ ἰδροῦν Ἀριστ. Πρβλ. 2. 11, 2, πρβλ. Πολιτ. 7. 17, 5· τὴν ψυχὴν εἴς τι Σεξτ. Ἐμπ. π. Π. 6. 34. — Παθητ., παρασκευάζομαι πρότερον, αὐτοὺς παρεῖχον τῷ νομοθέτῃ προωδοποιημένους Ἀριστ. Πολιτ. 2. 9, 11· πρ. τῷ πάθει ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 4, 4· προωδοποίηται ἕκαστος πρὸς τὴν ὀργὴν ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 2. 2, 10, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 9· εἴς τι ὁ αὐτ. ἐν Πρβλ. 2. 11· μετοχ. **προωδοποιημένος, η, ον**, παρεσκευασμένος, ἕτοιμος, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 2. 9, 11.

προοδοποιητικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα νὰ προοδοποιῇ, προοδοποιητικὰ δὲ ὅσα προάγει καὶ προπέμπει τὰ φάρμακα εἰς ὅσα βουλόμεθα μόρια Γαλην. 14. 759, 12.

προοδοποιός, όν, ὁ προοδοποιῶν, ὑφηγούμενος, Ideler Phys. 2. 378, Δούκα Ἱστ. Βυζ. σ. 114A, κλπ.

πρόοδος, ον, ὁ προπορευόμενος· οἱ πρόοδοι, σῶμα στρατιωτῶν προπορευόμενον, προφυλακή, Ξεν. Ἱππαρχ. 4, 5.

πρόοδος, ἡ, τὸ προχωρεῖν, προβαίνειν, Ἐμπεδ. 220, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 15· ἐν τῇ πρ. τοῦ ἔτους Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 9, 15· μεταφ., πρόοδος, ἐπίδοσις, αὔξησις, Λουκ. Ἐνύπν. 9. **II.** ἡ ἔξοδος ἐκ στρατοπέδου, ἀντίθετον τῷ εἴσοδος, Πολύβ. 14. 1, 13.

2) = **πομπή**, τῆς προόδου καὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Παναμαρείων Dittenb. 420, 15, κτλ.

πρόοδος, ου, ὁ, = **πρόδρομος**, Ἰουστ. Μάρτ. πρὸς Τρύφ. 49.

προόδους, όντος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων προέχοντας ὀδόντας, Πολυδ. Β', 96.— ὡσαύτως **προώδων, -οντος**, Λ. Β. 58, κτλ.· **προόδων** Εὐστ. 1872. 33, Φώτ.· ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 248.

προοδῠνάομαι, Παθ., αἰσθάνομαι ὀδύνην πρότερον, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 2. 166.

προοδύρομαι [ῡ], ἀποθ., ὀδύρομαι, θρηνῶ πρότερον, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 1016.

πρόοιδα, ἀπαρ. **προειδέναι, προειδώς**, μετοχ. πρκμ. (μετὰ ὑπερσ. **προῄδη, -ήδειν**, μέλλ. **προείσομαι**)· πρβλ. **προεῖδον**. Γινώσκω ἐκ τῶν προτέρων, Ἡρόδ. 1. 20., 9. 41., 7. 235, Ἀνδοκ. 22. 5, Λυσί. 147. 18, κτλ.· τὴν ἀλήθειαν περί τινος Πλάτ. Γοργ. 459E· τὸν θάνατον αὐτόθι 523D· ὃν [καιρὸν] οὐ προῄδειν προεσόμενον Ἰσοκρ. 259A· πρ. ὅτι.. Δημ. 102. 10· πρ. τις χορηγὸς [ἔσται] ὁ αὐτ. 50. 13· ἐξ οὗ προειδότος ἀπροσδοκήτως, Δίων Κ. 69. 4· μετὰ μετοχ., μὴ ἐπ' ἀγαθῷ.. κατοικισθησόμενον (ἔξυπ. τὸ Πελασγικὸν) Θουκ. 2. 17.

προοικειόομαι, μέσ., οἰκειοῦμαι, κάμνω τινὰ οἰκεῖον ἐκ τῶν προτέρων, Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 597, 20.

προοικέω, κατοικῶ πρότερον, ἐν τῇ νήσῳ Διόδ. 15. 14.

προοικί = **προικί**, Πάπυρ. Ὀξυρρύγχ. Grenf. κ. Hunt. 1, σ. 207. 7.

προοικία, ἡ, προεξέχοντα γεῖσα στέγης οἰκίας, Κλειτόδημος παρ' Ἡσυχ.

προοικίζω = προικίζω, Πάπυρ. Βερολ. II, 592, 8.

προοικοδομέω, οἰκοδομῶ πρότερον, Φίλων Βελοπ. 84.— Παθ., Λουκ. Ἀλέξ. 14.

προοικονομέω, οἰκονομῶ, διευθετῶ πρότερον, Κικ. Q. Frat. 2. 3, 6, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 5, 7.— Μέσ., διευθετῶ δι' ἄλλου πρότερον, ὁ αὐτ. ἐν Ἰουδ. Πολ. 7. 8, 2.— Παθ., διευθετοῦμαι πρότερον, προῳκονόμηται ὑπὸ τοῦ θείου ἡ φύσις ἑκατέρου Ἀριστ. Οἰκ. 1. 3, 4.

προοικονομία, ἡ, προτέρα διευθέτησις, προδιάθεσις, προοικονομία ἐστὶν ἡ τὰ μέλλοντα διατίθεσθαι προπαρασκευάζουσα λέξις Ρήτορες (Walz) 8. 608, Εὐστ. 16. 7.

προοικονομικῶς, Ἐπίρ., κατὰ προοικονομίαν, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 448.

πρόοικος, ὁ, ἐπιστάτης τῶν ἀνακτόρων, «αὐλάρχης» («maiordomus» παρὰ τοῖς Φράγκοις), Θεοφάν. 337.

προοιμιάζομαι, μέλλ. **-άσομαι**· πρκμ. **πεπροοιμίασμαι** Λουκ. Νιγρῖν. 10· — παρὰ τοῖς τραγ. συνῃρ. **φροιμιάζομαι**· ἀμφότεροι οἱ τύποι ἀπαντῶσι παρ' Ἀριστ. καὶ τοῖς μεταγεν. πεζο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γράφοις· ἀόρ. **ἐφροιμιασάμην** Ἀριστ. Ποιητ. 24, 14· **πεφροιμίασμαι** ἐπὶ παθ. σημασ., ἴδε κατωτ. : ἀποθ. Κάμνω προοίμιον ἢ πρόλογον, λατ. prooemior, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1354, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 4, Πλάτ. Νόμ. 723C· πρ. μακρῶς Ἀριστ. Ρητ. 3. 14, 11, πρβλ. 3. 14, 10. **II.** μετ' αἰτ., λέγω ἐν εἴδει προοιμίου, προοιμιαζόμενος λέγω, τί φροιμιάζει νεοχμόν; Εὐρ. Ι Τ. 1162· περὶ οὗ τοσαῦτα προοιμιάζομαι Πλάτ. Λάχ. 178F· τούτους .. φροιμιάζομαι θεούς, ἄρχομαι ἐπικαλούμενος αὐτούς, Αἰσχύλ. Εὐμ. 20· μετὰ δοτ. τρόπου, φρ. τῷ λόγῳ Ἀριστ. Πολιτ. 7. 1, 13· δάκρυσι Θεμίστ. 173D· — ὁ πρκμ. εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ παθ. σημασίας, πεφροιμίασται τὰ νῦν εἰρημένα Ἀριστ. Πολιτ. 7. 4, 1· ταῦτα ἔστω πεφροιμιασμένα αὐτόθι 7. 1, 13· πεφροιμιάσθω τοσαῦτα ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 1. 3, 8· ἐν τοῖς πεφροιμιασμένοις ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 1, 5. **2)** μεταφορ., ἐγκαινίζω, τὴν βασιλείαν φόνῳ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰωσήπ. πρβλ. Διοδ. Ἐκλογ. 531. 49.— Τὸ ἐνεργ. ἐν Ἀνθ. Π. 1. 114, Μεθόδ. 407D.

προοιμιάζω = **προοιμιάζομαι**, ἴδε **προοιμιάζομαι** ἐν τέλ.

προοιμιᾰκός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς προοίμιον ἢ πρόλογον, Ρήτορες (Walz) 9. 485· εἰσαγωγικός, πληρώσασθαι τὸν προοιμιακὸν ὕμνον Ἰω. Κλίμακ. 937B.— [Ἐν τῇ Λειτουργικῇ : προοιμιακὸς Ψαλμὸς ἢ ἁπλῶς προοιμιακὸς ἤτοι εἰσαγωγικὸς Ψαλμὸς ἀναφέρεται εἰς τὸν ΡΒ' (ΡΓ') Ψαλμόν, ὅστις ἀποτελεῖ τὸ κύριον μέρος τοῦ λυχνικοῦ]

προοιμιαστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **προοιμιάζομαι,** δεῖ προοιμιάζεσθαι, Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 2. 8· συνῃρ. **φροιμιαστέον,** Ἀριστ. Ρητορ. πρ. Ἀλέξ. 36. 1., 38. 2.

προοιμιαστικός, ή, όν, = **προοιμιακός.**

προοίμιον, τό, Ἀττ. συνῃρ. **φροίμιον,** Αἰσχύλ. καὶ Εὐρ· (οἶμος) : — εἴσοδος ἢ προεισαγωγὴ εἴς τι· ἐν τῇ Μουσικῇ, προανάκρουσις, εἰσαγωγικὸν μέλος, Πίνδ. Π. 1. 6. ἐν τοῖς Ἐπικ. ποιήμασι, πρόλογος, εἰσαγωγή, Λατ. exordium Πίνδ. Ν. 2. 3, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1338· οὕτως ἐν τοῖς ῥητορικοῖς λόγοις, Ἀριστ. Ρητ. 3. 14, Cic. de Orat. 2. 80, Quintil. 4. 1· προοιμίοις τῆς ἡδονῆς, διὰ προοιμίων ἡδονικῶν, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 27. **2)** μεταφορ., ἐπὶ παντὸς προοιμίου ἢ ἀρχῆς, φροίμιον χορεύσομαι Αἰσχύλ. Ἀγ. 31, πρβλ. 829· φροιμίοις δυσφροιμίοις (κατὰ τὸν Ἕρμανν.) αὐτόθι 1216· οὓς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους, εἶναι δόκει σοι μηδέπω 'ν προοιμίοις, μόλις ἐν τῇ ἀρχῇ, ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 741, πρβλ. Θήβ. 7· εἴ τι τοῦδε φρ. ματᾷ, «μάταιον γίνεται» (Σχολ.), ἡ δὲ λέξις προοίμιον ἀναφέρεται εἰς τὴν παρακολουθοῦσαν ᾠδὴν τοῦ χοροῦ, Ἰού, Ἰού, κτλ, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 142· ὁρῶ τάδε φροίμια .. πόνων ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 830, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 568, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 3· πρ. ἐγχέων Πινδ. Ἀποσπ. 225· πρ. δείπνου Ἄλεξις ἐν «Κρατεύᾳ» 1. 3· πρ. ἔχθρας, τῆς ἀρχῆς Πολύβ. 23. 2, 15., 26. 5, 8· δάκρυά μοι τὰ πρ. τῆς τέχνης Λουκ. Ἐνύπν. 3, κτλ. **II.** καθόλου, ὕμνος ἢ βραχὺ ποίημα οἷα τὰ εἰς τὸν Ὅμηρον ἀποδιδόμενα, Θουκ. 3. 104, Πλάτ. Φαίδων 60D, πρβλ. Πολ. 531D.

προοιμιώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς προοίμιον ἢ ὡς προοίμιον, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ὁμ. Ἰλ. σ. 146, κλπ.

προοιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **προφέρω,** δεῖ προφέρειν, Ἀριστ. Τοπ. 2. 3, 6.

προοιστός, ή, όν, ὁ τεθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ τεθῇ ἐμπρός, Ἀπολλώνιος περὶ Ἀντωνυμ. 322, κτλ.

προοίχομαι, ἀποθ., ἔχω ἀπέλθει πρότερον, Ξεν. Κύρ. 7. 4, 8.

προολισθάνω, ὀλισθάνω πρότερον, Εὐστ. Πονημάτ. 354. 46, Βασίλ.

προόλλῡμι, ὡς τὸ **προαπόλλυμι,** καταστρέφω προηγουμένως, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 185D.

προομᾰλίζω, ποιῶ ἢ ἀπεργάζομαί τι ὁμαλὸν ἢ λεῖον πρότερον, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, 1027C.

προομᾰλύνω, = τῷ προηγ., Πλάτ. Τίμ. 50E.

προόμνῡμι, καὶ **-ύω** (Παυσ. 4. 5, 8), ὄμνυμι, ὁρκίζομαι πρότερον ἢ προηγουμένως, Δημ. 861. 14· προομόσας τοὺς νομίμους θεοὺς ἢ μὴν ἐλπίζειν εὑρήσειν Πλάτ. Νόμ. 954A· πρ. ὅρκον Παυσ. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** βεβαιῶ ἐνόρκως πρότερον, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἐκμαρτύρησον προομόσας τό μ' (Dobr. τὸ μὴ) εἰδέναι Αἰσχύλ. Ἀγ. 1196· πρ. τι εἶναι Δημ. 859, ἐν τέλ.

προομολογέω, ὁμολογῶ ἐκ τῶν προτέρων, δοξαστὸν αὐτὸ δεῖν λέγεσθαι Πλάτ. Πολ. 479D.— Παθ., προωμολόγηταί τι εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 93D· τὰ προωμολογημένα, πράγματα ἐκ τῶν προτέρων ὁμολογηθέντα, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ.— ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 9·— ῥημ. ἐπίθ. **προομολογητέον,** Ἀριστ. Τοπ. 2. 3, 3.

προομολόγησις, εως, ἡ, τὸ προομολογεῖν, Α. Β. 1414.

προονειδίζω, ὀνειδίζω πρῶτος, Εὐστ. 754. 47.

προονομάζω, ὀνομάζω πρότερον ἢ ποιοῦμαι λόγον περί τινος πρότερον, Ἐκκλ.

προόντως, ἐπίρρ. πρὸ πάσης ὑπάρξεως, αὐτὸς γὰρ τὸ προόντως ὄν ἐστι Ἰαμβλ. Μυστ. 262, 6.

προοπλίζω, ὁπλίζω προηγουμένως, Κλημέντια 80A.

προοπτάνω, μεταγεν. καὶ σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ **προοράω,** Νικήτ. Χρον. 15D.

προοπτάω, ὀπτῶ προηγουμένως, προοπτήσαντα χλιαίνειν πάλιν Ἄλεξις παρ' Ἀθην. 379B.

προοπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **προοράω,** δεῖ προορᾶν, προβλέπειν, σέο τε καὶ σῆς ἀρχῆς Ἡρόδ. 1. 120.

προοπτεύω, = **προοράω,** Ἀστέρ. 312A.

προόπτης, ου, ὁ, πρόσκοπος, Πολύβ. 29. 6, 13, Πλούτ. 2. 370A.

προοπτικός, ή, όν, ὁ, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πρόβλεψιν, προορατικός· **Προοπτικά,** τά, ὄνομα συγγράμματος τοῦ Ἡρακλείδου, Διογ. Λ. 5. 88.

πρόοπτος, Ἀττ. συνῃρ. **προῦπτος, ον,** ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **προοράω,** προβλεπόμενος, κατάδηλος, καταφανής, προόπτῳ θανάτῳ διδόναι τινὰ Ἡρόδ. 9. 17· ἐς προῦπτον κίνδυνον Θουκ. 5. 99, πρβλ. 111· πρ. ἀγγέλου λόγος Αἰσχύλ. Θήβ. 848. ἐς προῦπτον Ἅιδην Σοφ. Ο. Κ. 1440· πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 1366· εἰς προῦπτον .. αὐτὸν ἐνέβαλεν κακὸν Ἀριστοφῶν ἐν «Καλλωνίδῃ» 1· εἰς προῦπτον .. ἐμπεσεῖν κακὸν Φοινικίδης ἐν Ἀδήλ. 1, 18. **II.** διαπρέπων ἐπί τινι πράγματι, γύναιον κάλλει σώματος πρόοπτον, διακρινόμενον ἐπὶ καλλονῇ, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 619A.—Ἐπίρρ. **προόπτως,** φανερῶς, προδήλως, Ἐπιφάν. Π, 804D.

προόρᾱσις, εως, ἡ, τὸ προορᾶν, Ἐκκλ.

προορᾱτικός, ή, όν, ὁ ταχὺς εἰς τὸ νὰ προΐδῃ τι, προβλεπτικός, Ἀριστ. π. Μαντικῆς 2. 2· τῶν ἀδήλων Φίλων 2, 176· τὸ πρ. μέρος τῆς τέχνης, τῆς ἰατρικῆς τὸ προληπτικὸν τῆς ἀσθενείας, Γαλην.— Ἐπίρρ. **-κῶς,** Εὐστ. Πονημάτ. 302. 82.

προορᾱτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ὃν δύναταί τις νὰ προΐδῃ, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 23.

προοράω, μέλλ. **προόψομαι·** πρκμ. **προεόρᾱκα·** (πρβλ. ἀόρ. **προεῖδον**). Βλέπω ἔμπροσθέν μου, βλέπω πρὸς τὰ ἐμπρός, τὰ ἔμπροσθεν Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 23· βλέπω τὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, Θουκ. 7. 44· ἀπολ., βλέπω πρὸς τὰ ἐμπρός, εἰς τὸ πρόσθεν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 12· ὀφθαλμοῖς πρ. Ξεν. Κύρ. 4. 3, 21. **2)** προβλέπω, τὸ μέλλον Ἡρόδ. 5. 24, καὶ ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ, πρ. ὀλίγα περὶ τοῦ μέλλοντος Ξεν. Κύρ. 3. 2, 15· ἑαυτοῖς τὸ ἐπιὸν ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 4, 5· πρ. τῶν πραγμάτων οὐδὲν Δημ. 52. 4, πρβλ. 1262. 28· πρ. τι διανοίᾳ Ἀριστ. Πολιτ. 1. 2, 2·— ἀπολ., τὸ προορᾶν .. σεῦ, ἡ πρόβλεψίς σου, Ἡρόδ. 9. 79. **3)** μετὰ γεν. προνοῶ, φροντίζω, ἤ τοι σύ γε σεαυτοῦ μὴ προορᾷς, ἀλλ' ἡμῖν τοῦτό ἐστιν οὐ περιοπτέον ὁ αὐτ. 5. 39· τοῦ σίτου ὁ αὐτ. 3.159· ἐκείνων προορέων, ὅκως .. ἔχωσι ὁ αὐτ. 2. 121, 1. **II.** παρ' Ἀττ. ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, μετὰ πρκμ. καὶ ὑπερσ. παθ., βλέπω ἐμπρός, δυοῖν ὀφθαλμοῖν προεορᾶτο (ἐπὶ κενταύρου) Ξεν. Κύρ. 4. 3, 21. **2)** προβλέπω, ἐς οἷα φέρονται Θουκ. 5. 111· τὸν πόλεμον Δημ. 63. 11. **3)** προβλέπω, φροντίζω περί τινος, τὸ ἐφ' ἑαυτῶν Θουκ. 1. 17· ταῦτα Πλάτ. Πολ. 499B· πάνθ' ἃ προσήκει Δημ. 67. 24· περί τινος Λυσί. 915. 2· πρός τι Διόδ. 20. 102· πρ. μή .., cavere ne .., Δημ. 773. 1.

προορδινεύω, τακτοποιῶ, βάλλω εἰς τάξιν προηγουμένως, Λεόντ. Τακτ. 17, 51.

προορίζω, ὁρίζω ἐκ τῶν προτέρων, ἡμέραν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἡλιοδ.· ὁρίζω ἐκ τῶν προτέρων, προαποφασίζω, τινάς εἴς τι Ἐπιστ. πρὸς Ἐφεσ. α', 5· τί γενέσθαι Πράξεις Ἀπ. δ', 28· τινὰ σύμμορφον (ἐξυπ. γενέσθαι) Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. η', 29. — Μέσ., σημειῶ τι ἐκ τῶν προτέρων, διάφ. γραφ. ἀντὶ **προσωρίσατο** παρὰ Δημ., ἴδε ἐν λέξ. **προσορίζω.**

προορισμός, ὁ, πρότερος ὁρισμός, Ἱππ. 26. 31· οὕτω, **προόρισμα,** τό, Ἡσύχ. ἐν λ. **οὔρους·**— **προόρῑσις, εως,** ἡ, Ἐκκλ.

προορμάω, κινῶ πρὸς τὰ ἐμπρός.— Παθ., κινοῦμαι πρὸς τὰ ἐμπρός, προχωρῶ, Ξεν. Κύρ. 4. 3, 1·— οὕτως ἀμεταβ. ἐνεργ., αὐτόθι 1. 4, 21, Ἑλλ. 5. 2, 28. **II.** ἀμεταβ. ὡσαύτως ἐπὶ φυτῶν, προβαίνω, αὐξάνομαι, πρὸς αὔξησιν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 12, 8, πρβλ. 1. 10, 7, κλπ.·— ἐν τῷ παθ. πρκμ. αὐτόθι 1. 12, 6.

προορμέω, ἐκπλέω ἐκ τοῦ ὅρμου, Πολυδ. Α', 122· πρβλ. **ἐξορμέω.**

προορμίζω, ἀράζω ἐμπρός, καὶ ὁλκάδας προώρμισε πρὸ τοῦ σφετέρου σταυρώματος Θουκ. 7. 38.

προορνῑθίαι ἄνεμοι, οἱ βόρειοι ἄνεμοι ἐπικρατοῦντες πρὸ τῆς ἀφίξεως τῶν πτηνῶν τοῦ ἔαρος, Γεμῖνος ἐν Petav. Uran. 68D.

προορούω, ἐξορμῶ πρότερος, τινὸς Θεμίστ. 7C.

προορύσσω, σκάπτω προηγουμένως, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀπολλοδ. Πολιορκ.

προορχηστήρ, ῆρος, ὁ, παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς ὁ ἡγέτης τῆς ὀρχήσεως = **πρωταγωνιστής,** Λουκ. περὶ Ὀρχ. 14.

προοττεύομαι, ῥημ. μέσ. διαθ., προορῶ, προμαντεύω, Μ. Ἀτταλ. σ. 153, 13, ἔκδ. Β. — Ὁ ἐκδότης ἐσημειώσατο «μή τι **προοπτεύομαι** ;», ἀλλ' ἐγὼ δὲν θεωρῶ ἀναγκαίαν οὐδεμίαν μετα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βολήν, ἀφοῦ τὸ ἁπλοῦν ὀττεύομαι εἶναι ἀσφαλῶς παραδεδομένον καὶ εὗρε χώραν ἐν τῷ Θησ. Στεφ. Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

προουρέω, κατουρῶ πρότερον, πρ. αἱματῶδες Ἱππ. 1133Α.

πρόουρον, τό, «τὸ ἀπόσταγμα τῆς σταφυλῆς πρὶν πατηθῇ» Ἡσυχ.

πρόουρος, «φρουρὸς» Ἐτυμ. Μ. 271, 49.

προούσιος, ον, ὁ πρὸ πάσης οὐσίας (ὕλης) ὑπάρχων, θεὸς Συνεσ. Ὕμν. 3. 221.

προοφείλω, Ἀττ. συνηρ. **προῦφ-**· μέλλ. **-ήσω**. Ὀφείλω ἐκ τῶν προτέρων, χρεωστῶ ἀπὸ πρίν, πολλὰ πολλοῖς Δίων Κ. 47. 16 μεταφορ., κἀμοί γάρ τι προὐφείλει κακόν, καὶ εἰς ἐμὲ ὀφείλει κακόν τι, δηλ. ὀφείλει νὰ τιμωρηθῇ ὑπ' ἐμοῦ, Εὐρ. Ι. Τ. 523 κακὸν ἄρα ταῖς πλευραῖς τι προὐφείλεις μέγα, χρεωστεῖς μέγα τι κακὸν εἰς τὰς πλευράς σου καὶ θὰ τὸ πληρώσῃς, Ἀριστοφ. Σφ. 3· οὕτω, πρ. τινί, μετ' ἀπαρεμφ., χρεωστῶ εἰς τινα νὰ.., ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 648.— Παθ., ὀφείλομαι, χρεωστοῦμαι ἐκ τῶν προτέρων, ἐπὶ χρεῶν, ὁ προοφειλόμενος φόρος, ὁ καθυστερούμενος φόρος, Ἡρόδ. 6 59, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 7 τὸ ληφθὲν προωφείλετο Ἰματιοκαπήλῳ Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 38·— ἀκολούθως καθόλου, ἔχθρη προοφειλομένη εἴς τινα, μῖσος ὅπερ πρὸ πολλοῦ ᾐσθάνετό τις.., Ἡρόδ. 5. 82· εὐεργεσία προὐφειλομένη, ἥτις ἐπὶ πολὺ ἔμεινεν ὡς ὀφειλή, Θουκ. 1. 32· προωφείλετο αὐτῷ κακόν, ὠφείλετο ἐπὶ μακρὸν χρόνον εἰς αὐτὸν τιμωρία, Ἀντιφῶν 136, 26, πρ. λ. Δημ. 539. 18· ἦν μοί τις οὐ μικρὰ πρ. χάρις Λουκ. Ἀποκηρυττόμ. 15. **II.** = **ὀφείλω** II, εἶμαι ὑπόχρεως νὰ πράξω τι, τὸ προὐφείλειν καλῶς πράσσειν.., τοὐοὲ Εὐρ. Ἡρακλ. 241.

προοφθαλμίς, ίδος, ἡ, τὸ πρῶτον βλάστημα νέου κλήματος ἀμπέλου, Γεωπ. 5. 3, 3.

προοχεύομαι, Παθ., συλλαμβάνομαι ἢ γονιμοποιοῦμαι δι' ὀχείας πρότερον, ἐπὶ ᾠῶν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 7, 5.

προοχή, ἡ, προέχον μέρος, ἐξοχή, ὕψωμα, Πολύβ. 4. 43, 2.

προόψιος, ον, ὁ προβλέπων, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Παυσ. 1. 32, 2.

πρόοψις, εως, ἡ, τὸ ὁρᾶν τι πρότερον, Θουκ. 5. 8. **II.** οὐκ οὔσης τῆς προόψεως ἢ.., οὐκ οὔσης εἰς τὸ πρόσω ὄψεως.., ὁ αὐτ. 4. 29 (διάφ. γραφ. **προσόψεως**).

προπαγής, ές, (πήγνυμι) προέχων, προεξέχων, ὀφθαλμοὶ προπαγεῖς (προπαλεῖς;) πολὺ τοῦ κέρατος Λουκ. Μυίας Ἐγκώμ. 3.

προπάθεια, ἡ, τὰ πρῶτα συμπτώματα νόσου, Πλούτ. 2 127D· ἴδε Wyt.

προπάθημα, τό, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ **προμάθημα**, Ἡσύχ. ἐν λ. **προπαιδεύματα**.

προπαθής, ές, ὁ πάσχων πρότερον, Φίλων 2. 595· ἀλλὰ **προὐπαθής**.

προπαιδαγωγέω, παιδαγωγῶ πρότερον, Νικήτ Παφλ. 57C.

προπαιδεία, ἡ, προπαρασκευαστικὴ διδασκαλία, «τὰ πρῶτα μαθήματα» (Σουίδ.), τῆς πρ., ἣν τῆς διαλεκτικῆς δεῖ προπαιδευθῆναι, ἣν πρέπει νὰ διδαχθῶσι πρὶν εἰσέλθωσιν εἰς τὴν διαλεκτικήν, Πλάτ. Πολ. 536D, πρβλ. Λουκ. Ρητ. Διδάσκ. 14·— οὕτω **προπαίδευμα**, τό, ἐγκύκλια πρ. Φίλων 1. 157· **προπαίδευσις**, εως, ἡ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 72D, 727D, κλπ.

προπαιδεύω, διδάσκω πρότερον, τινὰ εἴς τι Κλήμ. Ἀλ. 484· Παθ. (ἴδε **προπαιδεία**), Πλάτ. Πολ. 536D· πρὸς πάσας.. τέχνας ἔστιν ἃ δεῖ προπαιδεύεσθαι Ἀριστ. Πολιτ. 8. 1, 2· ὑπό τινος Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 29

προπαιδοποιέω, παιδοποιῶ πρότερον, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 946.

προπαίζω, παίζω ἐμπρός, Ἀνακρεόντ. 63. 3, ἴδε Κραμ. Ἀν. Παρ. τ. 4, σ. 380.

πρόπαις, **-παιδος**, ὁ, παρὰ Λακεδαιμονίοις, παῖς τεσσάρων ἐτῶν, ὁ δὲ πέντε ἐτῶν ἐκαλεῖτο παῖς, Γλωσσ. Ἡροδ. ἐν λ. **εἰρήν**. **II.** = «προαγωγός, μαστροπὸς» Ἡσύχ.

πρόπαλαι, Ἐπίρρ., πρὸ πολλοῦ καὶ μακροῦ χρόνου, Πλούτ. 2. 674F, Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 26· πρόπαλαι, πάλαι πάλαι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1155· πάλαι καὶ πρ. Θεμίστ. 38Α.

προπάλαιος, ον, λίαν παλαιός, Συνέσ. 132B, Ὀρειβάσ. 83 Matth.·— συγκρ. **προπαλαιότερος**, Τζέτζ. Ἱστ. 2 173, 175.

προπαλαιόω, διατηρῶ τι ἕως οὗ παλαιωθῇ, Ἰχθύας Ῥοῦφος σ. 176 ἔκδ. Matth.

προπαλαίω, παλαίω, ἀγωνίζομαι πρότερον, προπαλ. ἔρωτι Ἡλιόδ. 2. 7.

προπάλεια, ἡ, ἀσφάλεια (;), ὑπεροχή (;), ὑπεροχὴ καὶ περιοχὴ (;), ἡ τῶν αἰτίων πρ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 219.

προπαλής, ές, (πάλλω) προέχων, ὀφθαλμοὶ Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 2. 1, πρβλ. **προπαγής**· τὸ γένειον προπαλέστερος (κοινῶς -αίτερος) Πολυδ. Δ', 138.— Ἐπίρρ. **προπαλῶς**· «ἀσφαλῶς» Ἡσύχ.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Α', σ. 300, 301, Κόντου Κρητικὰς καὶ Γραμματ. παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ζ', σ. 351, καὶ τοῦ αὐτοῦ Φιλολογ. Σύμμικτα αὐτόθι τ. Γ', σ. 493.

προπάνδημος, ον, κοινὸς τοῖς πᾶσι, Δωρόθ. 1821B.

προπανυπέρτατος, ὁ πάντων ὑπέρτατος πρὸ αἰώνων, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 245D, κλπ.

προπαππικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν πρόπαππον, «Φαίδων δὲ ἐν τῷ Ζωπύρῳ καὶ ἀδελτηρίαν εἴρηκε προπαππικὴν» Πολυδ. Γ', 18.

πρόπαππος, ὁ, ὁ τοῦ πάππου πατήρ, Λατ. proavus, Ἀνδοκ. 23. 2, Λυσί. 143. 26, Πλάτ. Τίμ. 20Ε· «ὁ δὲ πάππου ἢ τινὸς πατὴρ πρόπαππος, ὡς Ἰσοκράτης· τάχα δ' ἂν τοῦτον τριτοπάτορα Ἀριστοτέλης καλοῖ» Πολυδ. Γ', 17.

πρόπαρ, (παρὰ) πρόθεσ. μετὰ γεν., ἔμπροσθεν.., Ἡσ. Θεογ. 518, Εὐρ. Φοίν. 120 ὡσαύτως, ἐμπρὸς καὶ πλησίον, φυλλάδα χευάμενοι πολιοῦ πρόπαρ αἰγιαλοῖο Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 451. **II.** ἀπολ. ὡς ἐπίρρ., πρότερον, θᾶττον, μᾶλλον, Αἰσχύλ. Ἱκ. 791. Πρβλ. **προπάροιθε**.

προπαραβάλλω, θέτω τι πλησίον τινὸς προηγουμένως, τί τινι Ἀλέξ. Τραλλ. 9. 533.— Μέσ., θέτω τι πλησίον μου πρότερον πρὸς ἐμὴν χρῆσιν, τοῖς λίθοις χρώμενοι οὓς οἱ Ἀθηναῖοι προπαρεβάλοντο σφίσιν Θουκ. 7. 5.

προπαραγγέλλω, παραγγέλλω ἐκ τῶν προτέρων, Συλλ. Ἐπ. γρ. 2556. 41, Ἡλιόδ. 9. 10· μετ' ἀπαρεμφ., Δίων Κ. 40 41.— Παθ., παραγγέλλομαι πρότερον, Λίν. Τακτ. 27.

προπαραγίγνομαι, ἀποθ., παραγίγνομαι πρότερον, Σχόλ. εἰς Πλάτ. 506D.

προπαραδίδωμι, «παραδίδω» ἢ διδάσκω προηγουμένως, Κλήμ. Ἀλ. 564, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ζ. 401, κτλ.

προπαραινέω, παραινῶ ἐκ τῶν προτέρων, Γλωσσ.

προπαραίτησις, εως, ἡ, προηγουμένη αἴτησις, Ῥήτορες (Walz) 9. 518.

προπαράκειμαι, Παθ., παράκειμαι ἐκ τῶν προτέρων, **προπαρακεῖσθαι** Πάπυρ. Βερολ. 243, 11.

προπαραλαμβάνω, παραλαμβάνω παρά τινος πρότερον, Δίων Κ. 49. 18.

προπαραλήγω, ἐξ οὗ ἡ προπαραλήγουσα (ἑξυπακ. συλλαβή), ἡ πρὸ τῆς παραληγούσης, δηλ. ἡ τρίτη συλλαβὴ ἀπὸ τῆς λήγούσης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1455, Εὐστ., κλπ.·— ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, **προπαραλήγεσθαι** τῷ ο, Ἐτυμολ. Μέγ. 308. 49.

προπαραλύω, παραλύω πρότερον, IV, 174Α.

προπαραμυθέομαι, ἀποθετ., μεταφορ., προδιηγοῦμαι, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 293.

προπαρασημαίνομαι, Παθητ., δηλοῦμαι πρότερον, ὡς **προπαρεσημάνθη** ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Εὐστ. 1133. 14, κτλ.

προπαρασκευάζω, παρασκευάζω πρότερον, ἔρια, μᾶλλον πρὸς βαφήν, Πλάτ. Πολιτ. 308D, πρβλ. Πολ. 429D πάντα τινὶ Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 5· πρ. τὰς γνώμας Θουκ. 2. 88· τι πρὸς τὴν τροφὴν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 7, 5.— Μέσ., παρασκευάζω δι' ἐμαυτόν, ἐντάφια Ἰσαΐ. 73. 15, πρβλ. Πλουτ. Εὐμ. 6· ταῦτα περὶ τοὺς Ποτιδαιάτας πρ. Θουκ. 1. 57· πρ. τὸν δρόμον, πρὸς ἴδιον σκοπόν, Δίων Κ. 38. 13.— Παθητ., ἐκ πολλοῦ προπαρεσκευασμένοι, εἴ ποτε πολεμήσονται Θουκ. 1. 68.

προπαρασκεύασμα, τό, προτέρα παρασκευή, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἴωνα 671.

προπαρασκευαστέον, ρῆμ. ἐπίθετ., δεῖ προπαρασκευάζειν, Πλούτ. 2. 124Α. **II.** **-έος**, α, ον, ὃν δεῖ προπαρασκευάζειν, Μοσχίων 46.

προπαρασκευαστικός, ή, όν, προετοιμαστικός, Ὀρειβάσ. 55, Εὐστ. 1619. 1.

προπαρασκευή, ἡ, προετοιμασία, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387.

προπαρασπάω, παρασπάω πρότερον, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 229.

προπαρατάσσω, Ἀττ. **-ττω**, παρατάσσω ἔμπροσθέν τινος, Δίων Κ. 49. 8.

προπαρατέλευτος, ον, ἐπὶ συλλαβῆς, ἡ πρὸ τῆς παρατελεύτου, τῆς παραληγούσης, Γαλην. τ. 19, σ. 396, 13.

προπαρατίθημι, παρατίθημι ἐπὶ τῆς τραπέζης πρότερον, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, πρ. τραγήματα Ἀθήν. 53G, πρβλ. 120G. **II.** ἐξηγοῦμαι, ἐκθέτω πρότερον, Κλήμ. Ἀλ. 325, ἐν τῷ παθ.

προπαρέχω, παρέχω, προσφέρω πρότερον, ἐμαυτὸν σοὶ σύμμαχον Ξεν. Κύρ. 5. 5, 20. **II.** παρέχω, δίδω πρότερον, μιᾶς ἡμέρας σῖτον ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 5. 1, 18.

προπαριστημι, ἀποδεικνύω πρότερον, Ὠριγέν. τ. 3, σ. 37Α.

προπάροιθε, πρὸ φωνήεντος, **-θεν**, πρόθ. μετὰ γεν., ἔμπροσθεν. ὑμείων πρ. μαχέσαιτο Ἰλ. Δ. 348· πάντων δὲ πρ. Π. 218· Ἰλίου πρ. Ο. 66· Αἰγύπτου πρ. Ὀδ. Δ. 355· προπάροιθεν ὁμίλου, ἔμπροσθεν τῆς συνελεύσεως, Ἰλ. Ψ. 804· πρ. ποδῶν, παρὰ τοὺς πόδας τινός, δηλ. πρόχειρος (πρβλ. **ἐμπαλῶν**) Ν. 205· ποδῶν πρ. Ὀδ. Ρ. 357· πρ. θυράων, ἔμπροσθεν τῆς θύρας, δηλ. ἔξωθεν, Δ. 107· Σκαιῶν πρ. πυλάων Ἰλ. Ζ. 307· πρ. πόλιος Β. 811, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 385·— ἠιόνας πρ., ἔμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προσθεν τοῦ αἰγιαλοῦ, ἔμπρὸς εἰς τὴν παραλίαν, Ἰλ. Β. 92· πρ. νεός, ἔμπροσθεν τοῦ πλοίου, Ὀδ. Ι. 482· ἀντίθετον τῷ μετόπισθε νεὸς αὐτόθι 539· π[ροπάροι]θεν αὐλᾶς Βακχυλ. III, 32· πύργων προπάροιθε κιχήσας ὁ αὐτ. 5, 148· — μεταφ., τῆς ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 287. 6) οὐδέποτε μετὰ δοτ., διότι ἐν χωρίοις οἷα τὰ ἐν Ἰλ. Λ. 734, Ὀδ. Δ. 225, ἡ δοτ. ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα, τὸ δὲ **προπάροιθε** κεῖται ὡς ἀνεξάρτητον ἐπίρρ. 2) πρὸ τοῦ καιροῦ, Αἰσχύλ. Θήβ. 334. **II** ὡς ἐπίρρ., 1) ἐπὶ τόπου, ἔμπροσθεν, πρόσω, πρὸς τὰ ἔμπρός, Ἰλ. Ο. 260, Ὀδ. Ρ. 277, Ἡσ. Θ. 769. 2) ἐπὶ χρόνου, πρότερον, προηγουμένως (ἴδε **ὀπίσω**), Ἰλ. Κ. 476, Λ. 734, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1019· ἀντίθετον τῷ **ὀπίσω**, Ὀδ. Λ. 483· τῶν πρ. εὐγενετᾶν Εὐρ. Φοίν. 1510.

προπαροξυντέον, δεῖ προπαροξύνειν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρην. 956, ἴδε **προπαροξύνω**.

προπαροξυντικός, ἡ, όν, ὁ συνηθίζων νὰ προπαροξύνῃ τὰς λέξεις, Αἰολεῖς προπαροξυντικοὶ Εὐστ. 75. 37.

προπαροξύνω [ῡ], τονίζω δι' ὀξείας τὴν προπαραλήγουσαν, Πλούτ. 2. 845Β· — οὕτω **προπαροξῡτονέω**, Ἡσύχ. ἐν λ. **Κράταις**· ῥημ. ἐπίθ. **-υντέον**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 956· — οὐσιαστ. **προπαροξῡτόνησις**, ἡ, Εὐστ. 1361. 39, κτλ.· — ἐπίθ. **προπαροξύτονος**, ον, ὁ ἔχων τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης, Γραμμ.· — Ἐπίρρ. **-νως**, αὐτόθι.

πρόπᾱς, **-πᾶσα**, **-πᾶν**, ἐπιτεταμένος ποιητικὸς τύπος ἀντὶ τοῦ **πᾶς**, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. δείποτε πρόπαν ἦμαρ, ὅλην τὴν ἡμέραν, Ἰλ. Α. 601, Ὀδ. Ι. 161, κτλ.· πλὴν ἐν Ἰλ. Β. 493, νῆας προπάσας, ἅπαντα τὰ πλοῖα ὁμοῦ — ὡσαύτως παρὰ τοῖς Τραγ., πράπασα χώρα, γαῖα Αἰσχύλ. Πρ. 406, Πέρσ. 548· πρόπας ξάμιος ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1011· πρόπαντος χρόνου ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 898· πρ. στόλος, πάτμος Σοφ. Ο. Τ. 169, Ἀντ. 859· πρόπαντα κακὰ κακῶν ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1237· πρ. γέννα Εὐρ. Ὀρ. 972 — οὐδ. **πρόπαν** ὡς ἐπίρρ., ὁλοσχερῶς, Εὐρ. Φοίν. 1505.

προπαστάς, ἡ, πρόθυρον, εἴσοδος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 789· ὁ Schneid. **προστάς**.

προπάσχω, πάσχω πρῶτος ἢ πρότερον, Ἡρ. 7. 11, Θουκ. 3. 82, κτλ.· τι Σοφ. Ο. Κ. 230, Ἀντιφῶν 126. 4, Πλάτ. Πολ. 376Α· παρηνόμησαν [παρενόμησάν] τε οὐ προπαθόντες ὑφ' ἡμῶν, οὐ παθόντες ὑφ' ἡμῶν κακόν τι πρότερον, Θουκ. 3. 67· — ἀγαθὸν πρ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 5.

προπᾰτορικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς προπάτορας, προγονικός, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 855D); τὸ **προπάτορον** = **προπατορικόν**, Ἐπιφάν. III, 29.

προπατριαρχέω ἢ **προπατριαρχεύω**, πατριαρχεύω πρότερον, Γεώργ. Παχυμ. ἐν βίῳ Μιχ. Παλαιολ. σ. 261Δ, κλπ.

προπάτωρ, **-ορος**, ὁ, (πατὴρ) ὁ πρῶτος πατὴρ τοῦ γένους, γενάρχης, Πινδ. Ν. 4. 145, Ἡρόδ. 2. 161, 9. 122, Εὐρ. Ὀρ. 1441· ὦ Ζεῦ, προγόνων προπάτωρ Σοφ. Αἴ. 389· ἐπὶ ἄλλων προστατῶν θεῶν Συλλ. Ἐπιγρ. 3497, 3500· — ἐν τῷ πλθ., πρόγονοι, Ἡρόδ. 2. 169, Πλάτ. κλπ. — Καθ' Ἡσύχ.· «προπάτωρ πατρὸς πατήρ», καὶ κατὰ Φώτ. «προπάτωρ· ἢ ὁ πάππος ἢ ὁ πρόγονος».

προπαύω, παύω, φέρω εἰς τέλος πρότερον, Ἱππ. 425. 16. — Παθ., Διόδ. 1. 39.

προπείθω, καταπείθω πρότερον, Λουκ. Ἀλέξ. 17.

πρόπειρα, ἡ, προτέρα δοκιμὴ ἢ ἀπόπειρα, **πρόπειραν ποιεῖσθαι** ἔν τινι, λατ. periculum facere in .., Ἡρόδ. 9. 48 πρ. ποιεῖσθαι εἰ .., Θουκ. 3. 86· πρ. τινος λαμβάνειν Διί. π. Ζ. 8. 22· ἐπὶ δοκιμῇ ἐν ἀθλητικοῖς γυμνασίοις, Συλλ. Ἐπιγρ. 5913. 16, πρβλ. 2374. 23.

προπειράζω, = τῷ ἑπομ., Φίλων Βελοπ. 100.

προπειράω, πρόπειραν ποιοῦμαι, δοκιμάζω πρότερον, προπειράσαντες τὸ φάρμακον Ὀρειβάσ. 166 Matth. — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ μετ' ἀορ. καὶ πρκμ. παθ., Λουκ. Ἑρμότ. 53, Δίων Κ. 51. 11.

προπεμπτήριος, ον, = τῷ ἑπομ., πρ. ὕμνος, ἐπικήδειος ὕμνος, Φιλόστρ. 135· πρ. ἔπαινος, τιμή Ἐκκλ.· τὰ πρ., τιμαὶ ἐπικήδειοι, Ἐκκλ.

προπεμπτικός, ἡ, όν, ὁ εἰς τὸ προπέμπειν ἀνήκων, «προπεμπτικὴ λαλιὰ λόγος ἐστὶ μετ' εὐφημίας τινὸς προπέμπων τὸν ἀπιόντα» Ρήτορες (Walz) 9. 257, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 496. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 145.

πρόπεμπτος, ον, ἐν χρήσει μόνον κατ' οὐδ. πληθ. **πρόπεμπτα** ἐπίρρ., πρὸ πέντε ἡμερῶν, κατὰ τὴν πέμπτην ἡμέραν, Νόμ. παρὰ Δημ. 1076. 26, Λυσί. παρ' Ἁρποκρ., Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 3641b. 22, Δ. Β. 296, Φώτ.· πρβλ. **πρότριτος**. — Κατὰ Φώτ.: «πρόπεμπτα· τὸ πρὸ πέντε ἡμερῶν τῆς ἐκκλησίας προηγόρευον, ὅτι ἔσται ἡ ἐκκλησία εἴ τύχοι· ἵνα καὶ οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς συνέλθωσι καὶ ἕκαστον τῶν βουλῶν προευτρεπισθῇ».

προπέμπω, μέλλ. **-ψω**· ἀόρ. **προὔπεμψα**, συνηρ. **προῦπεμψα**, — ὁ μόνος ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ χρόνος. Πέμπω πρότερον ἢ πρός τινα, πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ Ἰλ. Α. 442· εὖτέ μιν εἰς Ἀΐδαο .. προὔπεμψεν Θ. 367, πρβλ. Ὀδ. Ρ. 54, 117, κτλ.· πρ. κήρυκας Ἡρόδ. 1. 60, πρβλ. 4. 33, 121, Θουκ. 1. 29, Σοφ. Ἠλ. 1158, κτλ.· πρ. ἄνδρας πρὸ τοῦ στρατεύματος Ξεν. Κύρ. 2. 4, 23· — Μέσ., αὐτόθι 5. 3, 53, Ἀν. 7. 2, 14· — μετὰ πραγματικοῦ ἀντικειμένου, πρ. ῥῆμας τινὶ Σοφ. Ἠλ. 1155· πρ. ἔλφος, παρέχω, προσφέρω, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1205· πρ. ἀρχήν, προξενῶ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1287. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἐκπέμπω, ἀποδίδω π. πίονας πλούτου πνοὰς Αἰσχύλ. Ἀγ. 820· ἀχὰν ἐς οὓς πρ. γόος ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 915· ἰοὺς ἀφύκτους καὶ προπέμποντας φόνον Σοφ. Φιλ. 105. **II** ὡς καὶ νῦν, συνοδεύω τιμητικῶς, «ἐκπροβοδῶ», Ἡρόδ. 1. 111, 3. 50, Σοφ. Ο. Κ. 1667, Ἀντιφῶν 113. 14, κτλ.· τινὰ ἐς δόμους Αἰσχύλ. Περσ. 530· πρ. νύμφην Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 9, κτλ.· πρ. τινα χθονός, ἐκ τῆς χώρας, Εὐρ. Ἱππ. 1099· πρ. τινὰ μέλεσι καὶ μολπαῖσι Ἀριστοφ. Βατρ. 1525· πρ. τινὰ τοῖς ἵπποις Ξεν. Ἀν. 7. 2, 8· — συνοδεύω νεκρὸν μέχρι τοῦ τάφου, τινὰ ἐπὶ τύμβῳ Αἰσχύλ. Θήβ. 1059, πρβλ. Πλάτ. Ἱππ. 800Ε, Μενέξ. 236D· τιμὰς θεοῖς πρ., φέρω ἀναθήματα ἢ προσφορὰς ἐν πομπῇ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 622· συνεθισθεὶς τὸν ἕνα ψωμὸν ἐνὶ ὄψῳ προπέμπειν, πέμπειν εἰς τὸ στόμα, ἐσθίειν, Ξεν. Ἀπομν. 3. 14, 6. — Παθ., πανδημεὶ προπέμπεσθαι Ἰσοκρ. 213C· ὑπὸ ποιητικῆς ἐπὶ φιλοσοφίαν Πλάτ. 2. 37B. 2) ἀκολουθῶ κατὰ πόδας, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 13.

προπένθερος, ὁ πατὴρ τοῦ πενθεροῦ, μνημονεύεται ἐκ τῶν Σχολ. εἰς Σοφ.

προπεπαίνομαι, Παθ., πεπαίνομαι, ὡριμάζω πρότερον, Ἱππ. 1133. 1.

προπεραίνω, περαίνω, τελειώνω πρότερον, Ἀπολλωνίου περὶ Συντάξ. 31. 29.

προπεριειλέω, περιτυλίσσω πρότερον, Ὀρειβ. ἐν Mai Auctt. Class. 4. 138.

προπεριεκαθαίρω, περικαθαίρω, καθαρίζω ὀλόγυρα πρότερον, Ἀλέξ. Τρλλ. 3. 215.

προπεριεκείμενα πυρά, κείμενα πρότερον, Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Ermt. σ. 112.

προπεριπᾰτέω, περιπατῶ πρότερον, Γαλην. τ. 19, σ. 519. 10.

προπεριεσπάω, θέτω περισπωμένην ἐπὶ τῆς παραληγούσης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 21, κλπ.· ῥημ. ἐπίθ. **περισπαστέον**, δεῖ προπερισπᾶν, ὁ αὐτ. εἰς Εἰρ. 1, κτλ.· — **προπεριεσπᾰμένον**, τό, λέξις ἔχουσα περισπωμένην ἐν τῇ παραληγούσῃ, ἐπί ρ **προπεριεσπωμένως**, μετὰ περισπωμένης ἐπὶ τῆς παραληγούσης, ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 1655, κτλ.

προπερῡσαι, Ἐπίρρ., ὡς καὶ νῦν, Λυσί. 114. 31, Πλάτ. Εὐθύδ. 272C, Δημ. 467. 14, κτλ.· συχνάκις φέρεται **προπέρυσιν** πρὸ φωνήεντος· ἀλλ' ὁ Φρύνιχ. καὶ ὁ Ἀπολλ. Δύσκ. (Δ. Β 60, 577) ἀποδέχονται τὸν τύπον **πρωπέρυσι** ὡς τὸν γνήσιον Ἀττ., ὅστις καὶ ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου ἐν Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 93.

προπερῡσῑνος, ον, κοινῶς «προπερσινός», καρπὸς Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 12, 4.

προπέσσω, Ἀττ. **-πεσῶ**, μέλλ. **-πέψω**, χωνεύω προηγουμένως, Γαλην. τ. 4, σ. 684, 4.

προπετάννῡμι, καὶ **-ύω**, πετάννυμι, ἐκτείνω, ἁπλώνω πρό τινος, ὑμᾶς αὐτοὺς προπετάσαντες ἡμῶν Ξεν. Κύρ. 4. 2, 23· κυλικείου τοὐθόνιον προπέπταται Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 159· — μεταφορ., πρ. σκιαγραφίαν πολιτείας πρὸ τῆς ἀληθείας Δίων Κ. 52. 7.

προπετάομαι, ἀποθ., πέτομαι πρό τινος, κόρακες πρ. πρὸ τῆς στρατιᾶς Ἀρρ. Ἀνάβ. 3. 3· ἀόρ. **-επετάσθην** Ἀθήν. 395Δ.

προπέτασμα, τό, παραπέτασμα, Θεμίστ. 165C.

προπέτεια, ἡ, ἀπερίσκεπτος σπουδή, ὁρμή, βία, ἀδιακρισία, αὐθάδεια, Ἰσαιρ. 100C, Δημ. 420. 11, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 8. 8· τρόπου πρ. Δημ. 526. 17· πρ. καὶ θρασύτης ὁ αὐτ. 612. 28, πρβλ. 663. 17· πρ. καὶ ἀπόνοια ὁ αὐτ. 1097. 29· ἀνείδετον τῷ **σωφροσύνῃ**, ὁ αὐτ. 420. 11· — ἀσταθεία, Πολύβ. 10. 6, 2.

προπετεύομαι, ἀποθ., εἶμαι προπετής, φέρομαι προπετῶς ἢ πράττω τι προπετῶς, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 20, 205, π. Μ. 9. 49, κτλ.

προπετεύω, = τῷ προηγ., Σύγγελ. 565, 1.

προπετής, ές, (προπίπτω) ὁ πίπτων ἢ κλίνων πρὸς τὰ ἔμπρός, «τοὔμπροσθεν νενευκώς» (Σουΐδ.), προέχων, προκύπτων, προνεύων, Λατ. procidnus, procliris, κεφαλὴ πρ. εἰς τοὔμπροσθεν Ἱππ. π. Ἄρθρ. 780, πρβλ. 197Δ· προπετέστεραι γένυες αὐτόθι 798· ὁ μὲν αὐχὴν .. μὴ πρ. περφύκοι Ξεν. Ἱππ. 1, 8· πρ. ἂν ἐγίνετο ἡ βάδισις Ἀριστ. π. Ζ. Πορείας 14, 2· μὴ ὀρθὸς ἀλλὰ μικρῷ προπετέστερος ὁ αὐτ. ἐν Φυσιογν. 3, 5.

2) ἐρριμμένος, κεῖται προπετὲς [τὸ κάταγμα], «ἐρριμμένον καὶ προπεσὸν χαμαί» (Σχόλ.), Σοφ. Τρ. 701· πρ. εἶναι, γίγνεσθαι Ἱππ. Προγν. 37. 41, κτλ. 3) προκλινής, ἐν καταπτώσει εὑρισκόμενος, ἐγγίζων εἰς τὸν θάνατον, ζῇ γὰρ πρ. Σοφ. Τρ. 976, πρβλ. **προνωπής**· ἡ πρ. Μοῖρα, πρόωρος, Συλλ. Ἐπιγρ. 1499. 4) προεξέχων, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Πολυδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Α', 189· γνάθοι, ὀφρῦες ὁ αὐτ. Δ', 68, 134. **II.** μεταφορ., **1)** ὁ ἐγγίζων εἴς τι, πρ. ἐπὶ πολιὰς χαίτας Εὐρ. Ἄλκ. 909· τύμβου προπετῆ παρθένον, «τὴν παρθέναν προκειμένην τοῦ τύμβου» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. ἐν Ἐκ. 152. **2)** ἐπιρρεπὴς εἴς τι, ἐπὶ ἢ εἴς τι Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 15., 6. 5, 14· πρὸς τὰς ἡδονὰς Πλάτ. Νόμ. 792D· μετ' ἀπαρεμφ., πρ. μεταστῆσαι Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 30. **3)** «κατακέφαλα», πρ. ἄγειν τινὰ Ἀριστ. Ρητ. 3. 9. 3. **4)** ὁρμητικός, αἰφνίδιος, βιψοκίνδυνος, ἀπερίσκεπτος, βίαιος, πρ. ἡδοναὶ σώματος Αἰσχίν. 27. 8· πρ. γέλως, ἀνόητος, μωρός, Ἰσοκρ. 5Α· ἡ πρ. ἀκρασία Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 7, 8· ἐφήμερον δὲ καὶ προπετῆ βίον, ὑποκείμενον εἰς κινδύνους, Μένανδρ. ἐν «Παρακαταθήκῃ» 2· πρ. γλῶσσα Ἀλκίφρων 3. 57· ἐπὶ κλήρου τυχαίως ἐκτιναχθέντος, κλῆρος προπετὴς Πινδ. Ν. 6. 107. **6)** ἐπὶ προσώπων, οἱ θρασεῖς προπετεῖς Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 7. 12· τὰ θήλεα .. [τῶν ἀρρένων] προπετέστερα ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 1, 5· μανικὸς καὶ πρ. ἐπὶ τῶν κινδύνων Θεοπόμπ. Ἱστ. παρ' Ἀθην. 435B· οἱ προπετεῖς Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 13, 5· οἱ γλώσσῃ προπετεῖς Ἀνθ. Πλαν. 89· τὸ προπετὲς=προπέτεια, Ἱππ. 19. 16, κτλ. **5)** ἁρμονίαι προπετεῖς, ῥέοντες ῥυθμοί, Διον. Ἁλ. π. Δημοσθ. 40. **6)** ὡς ἰατρικὸς ὅρος, ὁ ὑποκείμενος εἰς διάρροιαν, Ἀθήν. 584D. **III.** Ἐπίρρ. **-τῶς**, πρὸς τὰ ἐμπρός, πρ. εἰς τὸ κάταντες φέρεσθαι Ξεν. Ἱππ. 8, 8, πρβλ. Ἀνθ. Π. 5. 145. **2)** προπετῶς, μετὰ σπουδῆς, πρ. φέρεσθαι εἰς τὴν τυραννίδα Ξεν. Ἱέρων 7, 2· πρ. ταχύγλωσσος Ἱππ. 1136F· πρ. ἐπερέσθαι Ξεν. Κύρ. 1. 3, 8· ἀποκρίνεσθαι, ἀποφαίνεσθαι, κτλ., Πλάτ. Φίλησ. 45Α, Ἰσοκρ. 290Α, κτλ.· πρ. ἔχειν, εἶμαι προπετής, ὁρμητικός, ἀπερίσκεπτος, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 4· μηδὲν .. πράξῃς πρ. Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 25· προπετέστερον χρῆσθαί τινι Πολύβ. 3. 102, 11.— Περὶ τοῦ **προπετής, προπέτεια** καὶ **προπετεύεσθαι** ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ σ. 292-97, 298, 30, 862.

προπέτομαι, ἀποθετ., πέτομαι, «πετῶ» πρὸς τὰ ἐμπρός, Εὐστ. 899. 56.

προπέφανται, γ' ἐνικ. παθ. πρκμ. τοῦ **προφαίνω**, Ἰλ.

πρόπηγμα, τό, ἱκρίωμα, «σκαλωσιὰ» ἔμπροσθέν τινος, Γλωσσ.

προπηγνῦμι, ὡσαύτως **-ύω**, ἐμπήγω ἐμπρὸς ἢ πρότερον· — μετοχ. πρκμ. **προπεπηγώς**, ἔχων τι πρότερον ἐμπεπηγμένον, Βυζ. **2)** προπεπηγὸς ὄκρυον, ὅπερ ἐπάγη, ἔπηξε πρότερον, Διοσκ. 3. 92 (82).

προπηδάω, μέλλ. **-ήσομαι** Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 22b· — πηδῶ πρότερον, τῶν ἄλλων Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 19. 2. **2)** πηδῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, ὁ μὺς δὲ λάθρῃ χηραμοῦ προπηδήσας, πηδήσας πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἐκ τρώγλης, Βάβρ. 107. 13· τῆς σκηνῆς Ἡρῳδιαν. 6. 9· ἐς τὴν ἀγορὰν Λουκ. Ἀλέξ. 13.

προπήδησις, ἡ, τὸ πηδᾶν πρὸς τὰ ἐμπρός, Πολέμωνος Φυσιογν. 1. 6.

προπηλᾰκίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**· ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ **πῆλαξ** = **πηλός**, εἰ καὶ οὔτε τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα **πηλακίζω** εὑρηνται). Κυρίως, ἐπιχρίω, «πασαλείφω» διὰ πηλοῦ, καλύπτω διὰ βορβόρου, ἢ ῥίπτω εἰς τὴν «λάσπην»· ἀλλ' εἶναι ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ μεταφορικῆς σημασίας, ἀνείδεσι περιβάλλω τινά, κακῶς ἢ ὑβριστικῶς μεταχειρίζομαί τινα, ἐξουθενῶ, διασύρω, μετ' αἰτ., Σοφ. Ο. Τ. 427, Ἀριστοφ. Θεσμ. 386· καὶ συχν. ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ, Θουκ. 6. 54, 56, Ἀνδοκ. 31. 14, Λυσί. 144. 39, Πλάτ., κλπ. — Παθ., Ἰδὼν προπεπηλακισμένην [τὴν φιλοσοφίαν] ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 536G· προπηλακισθέντες λόγοις ἢ καὶ ἀτίμοις λόγοις ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 866E· ὑβρίζετο καὶ προεπηλακίζετο ὑπὸ τοῦ δήμου Δημ. 126. 9. **II.** μετ' αἰτ. πράγματος, ἀνειδίζω τινὰ ἐπί τινι, εἴ τις πενίαν πρ. Δημ. 312. 16. — Κατὰ Σουίδ.: «προπηλακίζων, ἀδικῶν, ὑβρίζων, διασύρων .. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ πηλὸν ἐπιχρίεσθαι τὰ πρόσωπα τῶν ἀτιμίαν καὶ ὕβριν καταψηφιζομένων, οὓς ἀρτίως ἀσβόλῳ χρίουσι».

προπηλάκισις, **εως**, ἡ, τὸ προπηλακίζειν, περιφρόνησις, ἐξευτελισμός, τὰς τῶν οἰκείων πρ. τοῦ γήρως Πλάτ. Πολ. 329B.

προπηλάκισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Ἡρόδ. 6. 73· ὕβρις καὶ λοιδορία καὶ πρ. Δημ. 229. 9· ὁ τῆς δικαιοσύνης πρ. Αἰσχίν. 90. 22· ἐν τῷ πληθ., προπηλακισμοῖς κολάζειν Πλάτ. Νόμ. 855B, κτλ.

προπηλακιστής, ὁ προπηλακίζων, BCH 1897, σ. 408.

προπηλᾰκιστικός, ἡ, όν, ὑβριστικός, περιφρονητικός. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Δημ. 874. 14.

πρόπηξις, **εως**, ἡ, τὸ προπηγνύειν, Ὀρειβ. 191 Mai.

προπῆχιον, τό, ἴδε παραπῆχιον.

προπιαίνω, πιαίνω προηγουμένως, προπιαίνων τῷ δακρύῳ τὸν λόγον Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 107D.

προπιεσμός, ὁ, πρότερος ἢ προηγούμενος πιεσμός, Παῦλ. Αἰγιν. 132.

προπίνα, ἡ, καὶ **προπῖνα**, = **καπηλεῖον**, Ἰουστινιαν. Νεαρ. 11, 7, 15, Βασιλικ. 7, 2, 21, § 11.

προπινάριος, **ου**, ὁ, κάπηλος, τροφοδότης, Κυριλλ. Σκυθ. ἐν Βίῳ Σάββ. 323A.

προπίνω, παρατ. **προὔπῖνον**· μέλλ. **προπίομαι**· ἀόρ. **προὔπιον**· πρκμ. **προπέπωκα**. Πίνω πρότερον ἢ πρῶτος, ἀντίθετον τῷ **μεταπίνω**, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ 393, Ἀθήν. 156E· πρ. τινός, πίνω πρὸ ἄλλου, Λουκ. Κρονοσόλ. 18· — μεταφορ., εἶθ' ὑπ' ἐμοῖς νῦν χείλεσι χείλεα θεῖσα ἀπνευστὶ ψυχὰν τὰν ἐν ἐμοὶ προπίοι Ἀνθ. Π. 5. 171. **II.** ὡς καὶ νῦν, προπίνω εἰς ὑγείαν τινός, Λατ. propinare, διότι ἡ ἑλληνικὴ συνήθεια ἦτο νὰ πίνῃ τις πρῶτος, εἶτα δὲ νὰ δίδῃ τὸ ποτήριον εἰς ἐκεῖνον εἰς ὑγείαν τοῦ ὁποίου ἔπιεν, (οὐδαμοῦ παρ' Ὁμήρῳ ἴδε Ἀθήν. 193A· οὔτε ἐν Σπάρτῃ ἐγίνοντο προπόσεις, ὁ αὐτ. 432D), ὅκως ἄμυστιν προπίω, ὅπως πίω πρῶτος ἢ εἰς ὑγείαν τινὸς ἀπνευστί, Ἀνακρ. 63· φιάλαν .. γαμβρῷ πρ., πίνω εἰς ὑγείαν αὐτοῦ, Πινδ. Ο. 7. 5· προπίνω σοι Ξεν. Ἀν. 7. 3. 26, πρβλ. Ἀθήν. 426A, 434A, 463E· πρ. μεστὸν ἀκράτου τινὶ Πλουτ. Ἀλέξ. 39· ὡσαύτως, πρ. φιλοτησίας τινί (ἴδε **φιλοτήσιος** II) Δημ. 380, ἐν τέλ., πρβλ. Ἀλεξ. ἐν Ἀδηλ. 24· προπινομένη ποίησις Διονύσ. ὁ Χαλκοῦς 1. **2)** ἐν εὐωχίαις συνήθεια ἦν νὰ δωρῆταί τις τὸ ποτήριον εἰς τὸν ὑπὲρ οὗ ἐγένετο ἡ πρόποσις, τὰ ἐκπώματα .. ἐμπιμπλὰς προὔπινε καὶ ἐδωρεῖτο Ξεν. Κύρ. 8. 3, 35· τοῦτο ἐγίνετο μάλιστα ὅτε ὁ πατὴρ ἡρᾴδωνιζε τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, ἴδε Πίνδ. ἔνθ' ἀνωτ., Χάρητα παρ' Ἀθην. 575D· — ἐντεῦθεν, **3)** ἁπλῶς δωροῦμαι, «χαρίζω», ἄλλα τε πολλὰ .., καὶ ἐκπώματ' ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ προὔπινεν αὐτοῖς Δημ. 384. 13· πρ. τὴν ἐλευθερίαν Φιλίππῳ, χαρίζω τὴν ἐλευθερ. εἰς τὸν Φίλιππον ὡς δῶρον προπόσεως, δηλ. παραδίδω αὐτὴν ἀπερισκέπτως εἰς αὐτόν, Δημ. 324. 23, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 128, Εὐρ. Ῥῆσ. 405· τούτῳ προέπιεν ὁ βασιλεὺς κώμην τινὰ Στέφανος ὁ κωμικὸς ἐν «Φιλολάκωσι» 1· πρ. τὰς πατρίδας Πλουτ. Ἄρατ. 14· πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας ἀργυρίου ὁ αὐτ. ἐν Γάλβ. 17· μετὰ γεν., τοῦ τιμήματος, προπίποται τῆς αὐτίκα χάριτος τὰ τῆς πόλεως πράγματα, τὰ συμφέροντα τῆς πολιτείας ἐθυσιάσθησαν ἀντὶ ἁπλῆς προσκαίρου χάριτος, Δημ. 34. 24· Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 143.

προπῐπίσκω, ἀόρ. **-έπῖσα**, ποτίζω τινὰ προηγουμένως, Ἱππ. 486. 1.

προπίπτω, μέλλ. **-πεσοῦμαι**· ἀόρ. **προὔπεσον**. Κλίνω ἑαυτὸν πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἐν τῷ κωπηλατεῖν, οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον, «κατὰ σπουδὴν ἐπικύπτοντες ἐκωπηλάτουν» (Εὐστ.), ὡς τὸ Λατ. incumbere remis, Ὀδ. Ι. 490, Μ. 194· ἡ κοιλία πρ. εἰς τὸ στόμα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 17, 6· — ἐπὶ ἑκτῶν, πίπτω πρὸ τῶν ποδῶν τινος, προσπίπτω, Εὐρ. Ἰκέτ. 63· πίπτω πρῶτος, οἷον ἐν μάχῃ, Πολύβ. 1. 58, 8. **II.** ὁρμῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, φέρομαι ὁρμητικῶς (πρβλ. **προπετής**), ἐν νάπει Ἔρμανν. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 157· ἐς γαῖαν Θεόκρ. 24. 111· — ἐξορμῶ, πρ. ἡ λίμνη Στράβ. 764· πρ. σημεῖα, φαίνονται, εἶναι φανερά, (Βεκκῆρ. **προσπ-**), Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 219. **2)** μεταφορ., «προπαίζειν· προπετῶς τι ποιῆσαι. Ὑπερείδης Ῥοδιακῷ» Α. Β. 112, 10· εἰς ἄκαιρον γέλωτα, εἰς κίνδυνον Διόδ. 13. 83., 20. 88· προέπεσον πλημμελῆσαί τι Μᾶρκ. Ἀντωνίν. 1. 17· ἀπολ., Πλούτ. 2. 1056F, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 1, 10, κτλ. **III.** κινοῦμαι πρὸς τὰ ἐμπρός, προηγοῦμαι τῶν λοιπῶν, Πολύβ. 1. 20, 15· **οἱ προπίπτοντες**, ἀντίθετον τῷ **οἱ ἀναχωροῦντες**, ὁ αὐτ. 28. 3, 4:— προέχω, προεξέχω ἐπὶ ὄρρυος λόφου, ὁ αὐτ. 7. 17, 1· ἐπὶ τοῦ ῥύγχους ζῴου, Στράβ. 827, κτλ.· μετὰ γεν., ἐξέχω πέραν τινός, τὰ μέσα .. προέπιπτωκε τῶν κεράτων Πολύβ. 3. 115, 7· κλῖμαξ πρ. τοῦ ἐμβόλου ὁ αὐτ. 8. 6, 4· ἡ σάρισσα πρ. πρὸ τῶν σωμάτων ὁ αὐτ. 18. 12, 4· ἡ ἄκρα πρ. ἔξω τῶν στηλῶν Στράβ. 130.

προπιστεύω, πιστεύω πρότερον, **προεπιστεύθησαν** ἄξιοι εἶναι παρακαταθήκην χάριτος φυλάττειν Ξεν. Ἀγησ. 4, 4, Δημ. 662. 20, Διον. Ἁλ. 11. 20, κτλ.

προπιστεύομαι, γίνομαι πιστευτὸς πρότερον, πρκμ. **προπεπίστευμαι** Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 116, π. Μ. 8. 62, 122, 261.

προπίτνω, πίπτω πρηνής, προσπίπτω, ἐς γᾶν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 588 ἐπὶ Ἱκέτου, Σοφ. Ἠλ. 1380. — Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Ι. 11, **πίτνω**.

πρόπλασμα, προπεπλασμένον ὑπόδειγμα, πρότυπον ἀγάλματος ἐκ πηλοῦ πλασθέν, Κικ. πρὸς Ἀττ. 12, 11, 4, Plin. 35. 45.

προπλάσσω, πλάσσω ἢ σχηματίζω πρότερον, δοκεῖ τοῦ ὅλου σώματος προπλάττεσθαι ἡ καρδία Φίλων 1. 67, 33.

προπλέκω, πλέκω πρότερον, Γ' αἰην. τ. 14, σ. 500, 5.

προπλέω, μέλλ. **-πλεύσομαι**, πλέω πρότερον, Θουκ. 4. 120· πρβλ. **προπλώω**.

προπληρόω, πληρῶ, γεμίζω πρότερον, Φίλων 1. 603. Διοσκ. Ἀλέξ ἐν τῷ προοιμ.

προπλήσσω, πλήττω, «ρούω πρότερον, τὴν φόρμιγγα Ἰωσ. Λύγ. 12. 3.

πρόπλοος, **ον**, συνηρ. **-πλους**, **ουν**, ὁ προπλέων, τὰς πρόπλους ναῦς Θουκ. 6. 44· τρεῖς νῆες αἱ πράπλοι αὐτόθι 46·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ αἱ πρόπλοι (ἄνευ τοῦ νῆες), τὰ προπλέοντα πλοῖα, Ἰσοκρ. 59D, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 85, κτλ.

πρόπλους, ὁ, ὁ πλέων πρότερον ἢ πρὸς τὰ ἐμπρός, Ἀππ. Ἐμφύλ. 5. 112.

προπλουτέω, πλουτῶ πρότερον, Κύριλλ. Ἀλ. II, 165B.

προπλύνω, πλύνω πρότερον, Γαλην. XII, 357D, κλπ.

προπλώω, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ **προπλέω**, Ἡρόδ. 5. 98.

προπνῖγεῖον, τό, τὸ δωμάτιον τὸ πρὸ τοῦ πνιγέως, Βιτρούβ. 5. 11, Πλίν.

προποδηγός, **όν**, ὁ προπορευόμενος καὶ δεικνύων τὴν ὁδόν, ἀδηγός, Πλούτ. 2. 580C· πρ. σκήπων Ἀνθ. Π. 6. 294· — θηλ. **προποδηγέτις**, **-ιδος**, Ὀρφ. Ἀργ. 340.

προποδίζω, (πούς) κινῶ πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸν πόδα, κοῦφα ποσὶ προβιβάς καὶ ὑποσπίδια προποδίζων, «ὑπὸ τῇ ἀσπίδι ἠρέμα καὶ εὐρύθμως βαίνων, ἢ ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τοὺς πόδας τιθείς, τουτέστι, περικαλύπτων αὐτοὺς τῇ ἀσπίδι κατὰ τὴν πορείαν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ν. 158, πρβλ. 806· ἐπὶ ἵππου, ἔφερέ τε καὶ ἐφέρετο γαυρούμενος, εὐήνιά τε προποδίζων, εὐρύθμως κινῶν πρὸς τὰ ἐμπρὸς τοὺς πόδας του, Ἡλιόδ. Γ", 3, σ. 111 ἔκδ. Καραῆ· ἐπὶ τῶν ἀστέρων, Πλαύλ. Ἀλ. Ἀποτελ. 23. 6· — μεταφορ., ἐπὶ λόγου, Εὐστ. Πονημάτ. 271. 53.

προπόδιος, **ον**, ὁ πρὸ τῶν ποδῶν, Πτολ. **Μεγάλη Σύνταξις** (Almag.) 2. 56.

προποδισμός, ὁ, τὸ βαδίζειν πρὸς τὰ ἐμπρός, ἴδε **ἀναποδισμός**· ἐπὶ πλανητῶν ἀστέρων, Νικομ. Ἀριθμ. 1. 5.

πρόποδον, τό, = **πρόπους**· ἐν τοῖς τοῦ βουνοῦ προπόδοις Ἰω. Φωκ. Περιγραφ. Παλαιστ. σ. 7, 26.

προποδῶν, Ἐπίρρ., ὅπερ ὀρθότερον διῃρημένως **πρὸ ποδῶν**.

προποιέω, ποιῶ τι πρότερον ἢ ἐκ τῶν προτέρων, πρ. χρηστὰ ἐς τινα Ἡρόδ. 1. 41· πρ. τι, ἀντίθετον τῷ **προπάσχω**, Δίωνος Κ. Ἐκλογ. 47. 2 Sturz· ἀποδ., μὴ διαφθαρῆναι .., ἀλλὰ προποιῆσαι Θουκ. 3. 13. **II**. ποιῶ ἐκ τῶν προτέρων, παρασκευάζω, προεπεποίητο αὐτῷ προεξέδρη Ἡρόδ. 7. 44. **III**. μετ' αἰτ. προσώπου, προλαμβάνω, προποιήσασα τοξεύει τὸν σύαγρον Ἰω. Μαλάλ. 165, 11.

προπολεμέω, πολεμῶ ὑπέρ τινος, ἡ Βοιωτία προπολεμεῖ τῆς ἡμετέρας χώρας Ἰσοκρ. 302E· προπολεμεῖν τῆς Ἀσίας Πολύβ. 2. 48, 1, κτλ.· ὃς αὐτοῖς προπολεμήσει τῆς ἀρχῆς Δίων. Ἀλ. 6. 49· ὑπέρ τινος Πλάτ. Πολ. 429B· ἀποδ., οἱ προπολεμοῦντες, οἱ ὑπερασπισταί, πρόμαχοι χώρας τινός, αὐτόθι 423A· οὕτω, τὸ προπολεμοῦν αὐτόθι 442B, 547D, Ἀριστ. Πολιτ. 2. 7, 4· τὸ προπολεμῆσον, τὸ σῶμα τὸ μέλλον νὰ προπολεμήσῃ, αὐτόθι 4. 4, 10.

προπολεμητήριον, τό, προπύργιον, προμαχών, διὰ τὸ προπολεμητήριον (τὴν πόλιν) εἶναι τῆς Ἰταλίας Διόδ. 14. 100.

προπολέμιος, **ον**, «προπολέμια· ἔοικεν εἶναι τὰ πρὸ τοῦ πολέμου θυόμενα ὑπὲρ νίκης» (Φώτ.), τὰ ἱερὰ τὰ προπολέμια Δίων Κ. 46. 33· τὰ πρ. ἄνευ τοῦ ἱερά, ὁ αὐτ. 50. 4, πρβλ. Διον. Ἀλ. 3. 9.

προπολέομαι, (πρόπολος) εἶμαι προφητικός, προφητεύω, Ἀχιλλ. Τάτ. 4. 15.

προπόλεος, **ον**, ὁ κείμενος πρό τινος πόλεως, Βασίλ. III, 481C, Σουΐδ.· τὰ προπόλεα, = προάστεια, Σχόλ. εἰς Φιλόστρ. παρὰ τῷ Boisson. εἰς Μαρῖν. ἐν Βίῳ Πρόκλ. σ. 140.

προπόλευμα, τό, ὑπηρεσία, πρ. δάφνης, ἱερὰ χρῆσις τῆς δάφνης, = πρόπολος δάφνη, Εὐρ. Ἴων 113.

προπολεύω, (πρόπολος) εἶμαι πρόπολος, ὑπηρέτης, θεαῖς Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 785, Φώτ. ἐν λέξ. **πρόπολος**.

προπολέω, = τῷ προηγ., Ἀπολλων. Λεξ. Ὁμ.· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἀχιλλ. Τάτ. 4. 15.

προπόλιος, **ον**, ὁ πρὸ τοῦ προσήκοντας χρόνου πολιὸς γενόμενος, Πολυδ. Β', 12· προπόλιος τὴν κόμην Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 4. 32· ἀλλά, **II**. προπόλιον ἐξ ἐρπύλλου, εἶδος καλύμματος ἐξ ἐρπύλλου περικαλύπτοντος τὸ πρόσωπον, Σῆμος παρ' Ἀθην. 622C· ὁ Δινδ. **προκόμειον**.

προπολιόομαι, Παθητ., γίνομαι πολιὸς πρὸ τοῦ καιροῦ, προώρως, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 114.

πρόπολις, **εως**, ἡ, = **προάστειον**, «μέρη δὲ τῶν προπόλεων (ἔνθα νῦν τῶν πρὸ πόλεως) καὶ τὰ κατὰ δήμους ἱερά, τελαστήρια», κτλ. Πολυδ. Θ', 15, Κέλσος παρ' Ὠριγέν. 4. σελ. 217, 15, 54. **II**. ἐν κυψέλῃ μελισσῶν, ἡ κολλώδης ὕλη, δι' ἧς αἱ μέλισσαι ἐσωτερικῶς χρίουσι καὶ φράττουσι τὰς κυψέλας των, Διοσκ. 2. 106, Varro R. R. 3. 16, 26, Πλίν.· ἴδε Voss. εἰς Οὐεργ. Γεωργ. 4. 40.

προπολιτεύομαι, ἀποθ. μετὰ παθ. πρκμ., διεξάγω προηγουμένως, τῶν πάντα τὰ καθήκοντα προπεπολιτευμένων Δίων Κ. 52. 21· τινος, πρότερόν τινος, Θεμίστ. 205C· — ὁ πρκμ. εἶναι ὡσαύτως ἐν χρήσει ἐπὶ παθ. σημασίας, τὰ προπεπολιτευμένα, τὰ πρότερα ἔργα τῆς κυβερνήσεως αὐτοῦ, Πολύβ. 4. 14, 7.

πρόπολος, **ον**, (πολέω) ὁ προπολεύων: **1**) θεράπων, τινος Αἰσχύλ. Χο. 359· ἀποδ., Ξενοφ. 1. 18, Εὐρ. Ἱππ. 200, Ἱκέτ. 72, Ἀριστοφ. Νεφ. 436· ναύτης, ἐρέτης, Πινδ. Ο. 13. 77. **2**) ὁ ὑπηρετῶν θεότητά τινα, μάλιστα ὁ ἑρμηνεύων τὴν θέλησιν θεοῦ τινος εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὡς τὸ **πρόμαντις**, **προφήτης**, Ἑκάτης οἱ πρ. ἔπλετο Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 440· ὄνειρος Αἰδου πρ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1333· Πίνδαρος . Πιερίδων πρ. Ἀνθ. Π. 7. 35· Ὀρφέα .. Μουσάων πρ. αὐτόθι Παράρτ. 250· αἰθέρος ὠκεῖαι πρόπολοι .. πέλειαι Σιμμίας παρ' Ἀθην. 491C· — καθόλου, ὑπηρέτης ναοῦ, οἱονεὶ «κανδηλανάπτης», ὡς τὸ νεωκόρος, Ἡρόδ. 2. 64· πρ. θεοῦ Ἀριστοφ. Πλ. 670, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 570, Ἀνθ. Π. 6. 269, Στράβ. 232, 466, Διον. Ἀλ. 1. 76. **II**. ὡς ἐπίθετ., ὁ ὑπηρετῶν εἴς τι, ἀφωσιωμένος εἰς αὐτό, ἐπινικίοισιν ἀοιδαῖς Πινδ. Ν. 4. 129. — Καθ' Ἡσύχ.· «πρόπολοι· ὑπηρέται, δοῦλοι. νεωκόροι. προφῆται», πρβλ. καὶ Σουΐδ. ἐν λέξ.

πρόπομα, τό, ποτὸν πινόμενον πρὸ τοῦ φαγητοῦ, ὀρεκτικόν, Ἀθήν. 58B κἑξ., 66C κἑξ., Πλούτ. 2. 734A. **II**. ἀφράτισμα, Πλούτ. 2. 624C. — Ὁ τύπος **πρόποσμα** μνημονεύεται παρ' Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 29, Θεοδόσ. 368.

προπομπεία, ἡ, = **προπομπία**, Συλλ. Ἐπιγρ. 124. 9, Δίων Χρ. 2. 148, Ρήτορες (Walz) 4. 182.

προπομπεύω, προπορεύομαι ἐν πομπῇ, τινὸς Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 25, Πλούτ. 2. 365A, Ἡρῳδιαν.. 5. 6. ἀποδ., Ἡρῳδιαν. 2. 13, κτλ. **2**) φέρω τι ἐν πομπῇ πρό τινος, προπομπεύειν ῥάβδους ἐνομοθέτησεν (ὁ Ρωμύλος) Αἰλ. περὶ Ζώων 10, 22.

προπομπέω, **συνοδεύω ὡς προπομπός**, **προπέμπω**, προπομπεύω, Συλλ. Ἐπιγρ. 5816, πρβλ. Προσθήκας.

προπομπή, ἡ, (προπέμπω) τὸ προεξαποστέλλειν, πέμπειν, πρότερον, αἱ πρ. τῶν γραμματοφόρων Πλουτ. Γάλβ. 8. **II**. τὸ προπέμπειν χάριν τιμῆς, «ξεπροὐδημα», Ξεν. Ἀγησ. 2. 27, Πολυδ. 20. 11, 8, κτλ.· — συνοδία ἐν εἴδει πομπῆς, Πλουτ. Νουμ. 14, μάλιστα ἐν κηδείᾳ, Ἰω. Χρυσ.· πρβλ. Λογγῖν. 28.

προπομπία, ἡ, τὸ προπομπεύειν, Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 462. 37. **II**. ἡ πρώτη θέσις ἐν πομπῇ, Λουκ. Ἔρωτ. 18.

προπόμπιος, **ον**, ὁ ἀνήκων εἰς πομπήν, Γρηγ. Ναζ. I, 685B.

προπομπός, **όν**, (προπέμπω) ὁ προπέμπων, ὁ συνοδεύων, μάλιστα ἐν πομπῇ, πρ. λόχος Ξεν. Κύρ. 4. 5, 17· μετ' αἰτιατ., χοὰς προπομπὸς (χοᾶν προπομπὸς Casaubon, Dind.), ὁ φέρων ἐν πομπῇ χοάς (ἴδε τὴν λέξιν), Αἰσχύλ. Χο. 23. **II**. ὡς οὐσιαστ., ὁ συνοδεύων τινά, φύλαξ, ὑπερασπιστής, ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 1036, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 2· ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ἄλεξ. ἐν «Θεσπρωτοῖς» 1· ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 206· ἐπὶ τῶν ἱερείων τῆς Ἀθηνᾶς, αὐτόθι 1005· ἐπὶ τῶν παρακολουθούντων κηδείαν, ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 1069.

προπονέω, πονῶ, κοπιάζω, πρότερον, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 86· τινί, χάριν τινός, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 16. **2**) μοχθῶ, κοπιάζω ὑπέρ τινος, μετὰ γεν., Ξεν. Ἀν. 3. 1, 37, αὐτόθι 8. 2, 2. **3**) μετὰ γεν. πράγμ., μοχθῶ, κοπιάζω, αὐτως ὥστε νὰ ἀποκτήσω τι, τῶν εὐφροσυνῶν Ξεν. Κύρ. 8. 1, 32. **4**) μετ' αἰτ. πράγμ., ἀποκτῶ διὰ προτέρου μόχθου, πολλὰ Λουκ. Βίων πρᾶσις 23· τὰ προπεπονημένα Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 23, Ἑλλ. 6. 5, 40· τροφὴν οὐκ ὠμήν, ἀλλὰ προπεπονημένην ὑπὸ τοῦ καυλοῦ καὶ τῶν ῥιζῶν, προκατειργασμένην, προπαρεσκευασμένην, Θεοφρ περὶ Φυτ. Αἰτ. 4. 6, 6, πρβλ. Ἐτυμολ. Μέγ. 73. 28. **II**. ὑποφέρω πόνον προηγουμένως, Ἱππ. Ἀφορ. 1250· καταπονοῦμαι προηγουμένως, προπεπονηκότα εἶμαι ἐκ τοῦ τραύματος Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 40· καταπονοῦμαι πρότερον, ἐπὶ ἵππου, Αἰλ. π. Ζ. 14. 11. **2**) μεταφ., καταπονῶ πρότερον, ἑαυτὸν Πλουτ. Ὄθων 11. — Παθ., προκαταπονοῦμαι ἐκ προηγηθέντων δεινῶν, Σοφ. Ο. Τ. 685.

πρόπονος, ον, ὁ πρὸ τοῦ προσήκοντας πόνος, πόνοι πρόπονοι, πόνοι ὑπέρτεροι πόνων, Σοφ. Αἴ. 1197 (κατὰ τὸν Δινδ. ἀντὶ **πρόγονοι**, πρβλ. **πρόκακος**). — Ὁ Jebb διετήρησε τὴν γραφὴν τῶν ἀντιγράφων, ἰὼ πόνοι πρόγονοι πόνων, ἴδε σημ. αὐτοῦ ἐν τόπῳ.

Προποντίς, **-ίδος**, ἡ, ἡ πρὸ τοῦ Πόντου θάλασσα, ἡ θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ, ἥτις κεῖται πρὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Ἡρόδ. 4. 85, Αἰσχύλ. Πέρσ. 875, κτλ.

προπορεία, ἡ, οἱ προπορευόμενοι, ἡ ἐμπροσθοφυλακή, Πολύβ. 9. 5, 8.

προπόρευμα, τό, τὸ πρὸς τὰ ἐμπρὸς πόρευμα, ἀστέρων πρ. Χρησμ. ἐν Maitt. Misc. σ. 133.

προπόρευσις, ἡ, τὸ προπορεύεσθαι, Ἰωσ. Ὑμνογρ. σ. 1000, Ἐκδ. Μί.

προπορευτής, **οῦ**, ὁ, = ὁ προπορευόμενος, Ἀγαθ. 67. 15.

προπορεύω, κάμνω ἢ βάλλω τι νὰ προπορεύηται, Αἰλ. π. Ζ. 10. 22, ἔνθα νῦν **προπομπεύω**· — Παθ., μετὰ μέσ. ἀορ., προπορεύομαι, προηγοῦμαι, πρ. ἐμπροσθεν Ξεν. Κύρ. 4. 2, 23· πρ. τινος Ἀριστ. π. Θαυμασ. 137· πρ. ἐπὶ δύο ἡμέρας Πολύβ. 3. 52, 8· οἱ προπορευσάμενοι, ἡ «ἐμπροσθοφυλακή», ὁ αὐτ. 2. 27, 2, κτλ.· ἡ προπορευομένη = πρόπολος, Ἀθήν. 267C· ἐπὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποταμοῦ, ῥέω πρὸς τὰ ἐμπρός, Ἑδδ. (Γέν. Β', 14). **2)** ἔρχομαι πρὸς τὰ ἐμπρός, Ἡολύδ. 1. 80, 8, κτλ. **3)** προάγομαι, προβιβάζομαι, χωρῶ πρός τι ἀνώτερον, πρὸς τὴν στρατηγίαν ὁ αὐτ. 28. 6, 9, πρβλ. 2. 2. 10., 2. 4, 2.

προπορίζομαι, Παθ., πορίζομαι ἐκ τῶν προτέρων, Λουκ. περὶ Ὀρχ. 61.

προπυσία, ἡ, = **πρόποσις,** Μεθόδ. 108B.

πρόποσις, εως, ἡ, (πίνω) τὸ πίνειν πρότερον ἢ εἰς τιμήν τινος, προπόσεις πίνειν, πίνειν εἰς ὑγείαν τινός, Ἄλεξις ἐν «Δημητρίῳ» 5· πιὼν .. προπόσεις τρεῖς ἴσως ἢ τέτταρας Ἀντιφάν. ἐν «Διζύμοις» 1· πρ. ἀποδωρεῖσθαι, ὀρέγειν Κριτίας 2· λαμβάνειν Πολύδ. 31. 4, 6, πρβλ. Ἀνθ. Π. 5. 134· προπόσεις ἐν τοῖς συμποσίοις ποιεῖν Ἀθήν. 432D· δεξιοῦσθαι ἀλλήλους ταῖς πρ. Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 14, 6. **2)** αὐτὸ τὸ ποτόν, Σιμωνίδ. 170, Αυσί. Ἀποσπ. 5 Reiske.— Πρβλ. **προπίνω.**

προπότης, ὁ, ὁ προπίνων, πίνων εἰς ὑγείαν, προπόται θίασοι, ὅμιλοι συμποτῶν ἐν εὐθυμίᾳ διατελούντων, Εὐρ. Ῥῆσ. 361.

προποτίζω, ποτίζω πρότερον, ἐπὶ ἰατρῶν, Γαλην. τ. 4, σ. 383, 9, Γεωπον. 13. 8, 3, κλπ.· — ῥημ. ἐπίθ., **-ιστέον,** δεῖ προποτίζειν, Παῦλ. Αἴγ. 2. 45· — οὐσιαστ., **προπότισμα,** τό, Ῥοῦφος· καὶ **-ισμός,** ὁ, Διοσκ. 2. 180· — **ὡσαύτως προπότιον,** τό, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 604B.

προπουβλικίζω, προδημοσιεύω, Λεον. Τακτ. 7, 42.

πρόπους, -ποδος, ὁ, ὁ ἔχων μεγάλους πόδας, Φώτ., Σουίδ. **II.** ἀστήρ τις ἐν τοῖς ποσὶ τῶν Δ ζώων. Ἐρατοσθ. Καταστ. 10. κπλ. **III.** ἡ προεξέχουσα ὑπώρεια ὄρους, τὸ κατώτατον αὐτοῦ μέρος, Πολύβ. 3. 17, 2, πρβλ. 8. 15, 4, Στράβ. 433, Ἀνθ. Π. 7. 501, κτλ.· οὕτω, τοίχων πρόποδες Τιμ. Λεξ. Πλάτ.· μεταφορ., ἀρετῆς πρ. Γρηγ. Ναζ. 43, 58 Dronk. **IV.** = **ποὺς** Η. 2, ἐπὶ ἑστίου, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α 567. **V.** πρόποδα μέλεα (;) Σοφ. ἐν Κραμ. Παρισ. Ἀνεκδ. 4. 183.

προπραγματεύομαι, Παθ., ἐξετάζομαι, ἐρευνῶμαι πρότερον, Εὐ. ἀπ. σ. 11 Bois.· — μνημονεύομαι, ἐκτίθεμαι ἐν διηγήσει πρότερον, Πτολεμ. Μεγάλ. Συντ. Ἀσφ (Almag.) 2. σ. 416.

προπράσσω, Ἀττ. **-ττω,** πράττω πρότερον, τι Δίων Κ. 52. 13· τὰ προπεπραγμένα Ἀριστ. Ποιητ. 18. 3, Λουκ. Δίκη Φων. 2. **II.** ἐκτελῶ πρῶτον, προπράσσων χάριτας ὀργὰς λυγρὰς Αἰσχύλ. Χο. 831 (ἴδε Ἐλμσλ. ἐν τόπῳ)

προπράτης [ᾰ], **ου,** ὁ, = **προπώλης.** Λυσί. παρὰ Πολυδ. Ζ', 12· — οὗτω, **προπράτωρ, ορος,** ὁ, ὁ τοῖς πιπράσκουσι προξενῶν, Ἰσαῖος παρὰ τῷ αὐτῷ Ζ', 11.

προπρεῖων, ὁ, = τῷ ἑπομ.· μεταφορ., πρόθυρον, πρόθυμος, εὐμενής, προπρεῶνα, «πρόθυμον» (Σχολ.), Πινδ. Ν 7. 126.

προπρηνής, ές, ἰσχυρότερος τύπος τοῦ πρηνής, ἔχων τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ κάτω, «πρόμυτα», Λατ. *promus*, ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα Ἰλ. Ω. 18· [φασγάνῳ] προπρηνεῖ τύψας, «τουτέστι καταφερῆ πληγὴν ἐπενεγκών» (Εὐστ.) Ὀδ. Χ. 98, ἔνθα ἴδε καὶ ἄλλους σχολιαστὰς καὶ νεωτέρους ἑρμηνευτάς:— οὐδ., **προπρηνές** ὡς Ἐπίρρ., πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀντίθετον τῷ **ὀπίσω,** Ἰλ. Γ. 218. [Ὁ Ὅμ. ποιεῖ ἀείποτε τὴν α' συλλ. μακράν].

προπρήων, ονος, ὁ, ἐμφαντικώτερον τοῦ **πρηών,** Χοιροβ. εἰς Θεοτόκ. 71.

προπρό, κατ' ἐπίτασιν ἀντὶ **πρό,** Πρόθ., μετὰ γεν., προπρὸ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι οἱ ἰνδάλλετο πάντα Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 453. **II.** ὡς ἐπίρρ., ὁλοσχερῶς, ἐντελῶς, προπρὸ δ' ἀφειδήσασα, ὅλως μὴ πολυπραγμονήσασα, αὐτόθι 1013., 4. 1235· πρβλ. Heyne εἰς Χ. 221.— Συνηθέστερον ἐν συνθέτοις, ἴδε κατωτ.

προπροβιάζομαι, ἀποθ., ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **προβιάζομαι,** Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 386.

προπροθέω, κατ' ἐπίτασιν ἀντὶ τοῦ **προθέω,** Ὀρφ. Ἀργ. 1255 (1263).

πρόπροθι, Ἐπίρρ., παρεμπρός, Ὀππ. Κυν. 1. 529.

προπροκαλύπτω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ **προκαλύπτω,** Ὀππ. Κυν. 4. 334.

προπροκατᾴγδην, ἐπίρρ., «εἰς τοὔμπροσθεν ἄνωθεν καταφερομένη» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 595.

προπροκυλίνδομαι, Παθ., ἐξακολουθῶ νὰ κυλίωμαι ἔμπροσθέν τινος (ὡς ἱκέτης), κυλίομαι παρὰ τοὺς πόδας τινός, προσπίπτω καὶ ἱκετεύω τινά, μετὰ γεν., προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς Ἰλ. Χ. 221· οὕτω καί, δεύρ' ἵκετο πήματα πάσχων πρ. Ὀδ. Ρ. 525, κατὰ τὸν Εὐστ.· ἀλλ' ἕτεροι σχολιασταί, ἐπειδὴ ὁ Ὀδυσσεὺς οὐδέποτε οὕτως ἐταπείνωσεν ἑαυτόν, ἑρμηνεύουσι «πλανώμενος, μετὰ κακοπαθείας ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν φερόμενος».

προπροσώπως, Ἐπίρρ., πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, Μιχ. Γλυκ. Χρον. σ. 300C.

προπροτιτάινω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **προτείνω,** Ὀππ. Ἁλ. 4. 103, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ.

πρόπρυμνα, Ἐπίρρ., μακρὰν ἀπὸ τῆς πρύμνης, πρόπρυμνα ἐκβολὰν φέρει, «ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐμπόρων, οἵτινες πλεῖστον πολὺν σωρεύσαντες ... ὕστερον ἐκβολὴν ποιοῦνται τοῦ ὅλου φόρτου, ναυαγοῦντες καὶ κλυδωνιζόμενοι» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Θήβ. 769· πρβλ. Dionys. εἰς Ἀγ. 1010.

προπταίω, προσκόπτω προηγουμένως, ἀμφίβολον ἀντὶ τοῦ προσπτ- ἐν Φαλάρ. Ἐπιστ. 81, σ. 234, Ψευδο-Λουκ. Νέρων 3.

προπτόρθιον, τό, προεξέχων κλάδος, «προπτόρθια· ἐν τοῖς ἄξοσιν ἡ λέξις φέρεται» Ἡσύχ.

προπτύω, μέλλ. **-σω,** πτύω ἐμπρός μου, Ἑδδ. (Β' Μακκ. Ϛ', 20).

πρόπτωμα, τό, πτῶσις πρὸς τὰ ἐμπρός, Γαλην. τ. 14, σ. 535, 10. **2)** **πρόπτωσις** 1, αὐτόθι 768, 5.

πρόπτωσις, ἡ, πέσιμον ἢ πέταγμα πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐκβολὴ πρὸς τὰ ἔξω, προπτώσεις ὀφθαλμῶν καθίστησιν (εἶναι δὲ πρόπτωσις ὀφθαλμοῦ ὅταν ὁ ὀφθαλμὸς μετὰ φλεγμονῆς προπέσῃ ἢ βιαίας πληγῆς ἕνεκα ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας), Διοσκ. 1. 133· τὸ προσπίπτειν πρό τινος, πίπτειν πρὸ τῶν ποδῶν τινος, Ἑδδ. (Β' Μακκ. Γ', 21). **2)** ἡ τοῦ φθόγγου πρ., ἐκτόνωσις, προφορά Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 117. **3)** κλίσις, ῥοπή, εἴς τι Ἀθήν. 180A.

προπτωτικός, ή, όν, ὁ πίπτων ἐξ ὑπερβαλλούσης σπουδῆς, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 11. 10.

προπύλαιος [ῠ], **α, ον,** (πύλη) ὁ πρὸ τῶν πυλῶν, ἐπὶ τῶν ἀγαλμάτων θεῶν, Ἀγυιεῦ τουμοῦ προθύρου προπύλαιε Ἀριστοφ. Σφ. 875· π. Ἑρμῆς, Ἄρτεμις Συλλ. Ἐπιγρ. 4301, Παυσ. 1. 22, 8, 1. 38, 6. **II.** **προπύλαια,** τά, εἴσοδος, πρόθυρα, ἐπὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ναῶν, Ἡρόδ. 2. 63, 101, 121, κτλ.· ἐν Ἀθήναις τὰ περίφημα Προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως οἰκοδομηθέντα ὑπὸ τοῦ Περικλέους, πρῶτον μνημονευόμενα ὑπὸ τοῦ Ἡρόδ. (5. 77), πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1326, Θουκ. 2. 13, Δημ. 174. 23., 597. 8, Αἰσχίν. 42. 2, Πλουτ. Περικλ. 28· — ὡσαύτως ἐν τῷ ἑνικῷ τὸ τοῦ Διονύσου πρ. Ἀνδοκ. 6. 13, πρβλ. Διόδ. 1. 67, Ἀνθ. Π. 6. 297, Συλλ. Ἐπιγρ. 3419.— τροπικῶς, τὰ τῆς παρατάξεως προπύλαια φιλοπόλεμα Θεοφ. Σιμοκ. Ἱστ. IV. 9, 5.

προπύλις, ίδος, ἡ, = τῇ λέξει **πρόπυλον,** Βίτων ἐν Math. Vett. 109.

προπυλίτης, ου, ὁ, ὁ παρὰ τὴν πύλην τὸ ἐμπόριον ἀσκῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 3028, ἔνθα ἴδε Böckh.

πρόπυλον, τό, (πύλη) τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ταυτόσημον τῷ **προπύλαια,** τά, Ἡρόδ. 2. 91, Ἱππ. 1136C, Σοφ. Ἠλ. 1375, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 523, κτλ.· ἐν τῷ ἑνικῷ, Ἀνθ. Π. 6. 114, Πλουτ. 2. 363F, Συλλ. Ἐπιγρ. 2661, 3192, κ. ἀλλ.

προπυλών, -ῶνος, ὁ, ὁ περὶ τὸ πρόπυλον χῶρος, Ἀρκαδ. 17. 14.

προπυνθάνομαι, ἀποθ., πυνθάνομαι πρότερον, προπυνθανόμενοι ταῦτα Ἡρόδ. 5. 63· προπεπυσμένος πάντα λόγον ὁ αὐτ. 1, 21, 102, Θουκ. 4. 42, κλπ.

προπύργιον, τό, ὡς καὶ νῦν, μικρὸς πύργος κείμενος πρὸ ἄλλων μεγαλειτέρων, προμαχών, προτείχισμα, Γεωργ. Κεδρ. Ἱστ. 414C, κλπ.· τοῦ Ἰλίου τοὺς προπυργίους δόμους Θεοδοσ. Ἀκροάσ. 1, 24.

πρόπυργος, ον, ὁ ὑπὲρ τῶν πύργων, δηλ. ὑπὲρ τῆς πόλεως προσφερόμενος, θυσίαι Αἰσχύλ. Ἀγ. 1168.

προπυρεταίνω, ἔχω προηγουμένως πυρετόν, Ἱππ. 1128H.

προπυριάω, καταπραΰνω διὰ θερμῶν ἐπιθεμάτων, Ἱππ. 264. 12, κτλ.

προπυρόω, πυρώνω πρότερον, σιδηρίων προπυρωθέντων Ἀλίξ. Τραλλ. 8. 425.

πρόπυστος, ον, ὁ προακηκοώς, ὁ πρότερον μαθών, Α. Β. 61, 10.

προπωγώνιον, τό, ἡ πρώτη βλάστησις τοῦ πώγωνος, Πολυδ. Β', 80.

προπωλέω, διαπραγματεύομαι πώλησιν, προπωλῶ, Πλάτ. Νόμ. 954A, Συλλ. Ἐπιγρ. 1756.

προπώλης, ου, ὁ, ὁ διαπραγματευόμενος τὴν πώλησίν τινος πράγματος, μεσίτης πωλήσεως, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 669, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 11 κἑξ., οὕτω, **προπωλητής, οῦ,** ὁ, ἐν Αἰγυπτ. παπύρῳ ἐκδοθέντι ὑπὸ τοῦ Böckh σ. 5.

προπωλητής, = **προπώλης,** Πάπυρ. Leid. N. II 12, M II 6.

πρόπωμα, «τὸ πρόποσις, ὅπερ καὶ πρόπωμα λέγεται Ἀττικῶς διὰ τοῦ ω» Χοιροβ. ἐν Δ. Β. 1414.

πρόπωνα (Αἰολ.)· ἡ **εὐκρατῆ,** ἡ **εὔφημα, πράκειρα, ἕτοιμα, ἀνεμπόδιστα»** Ἡσύχ.

πρόῤῥαχος, ὁ, (ῥαχία) βράχος προέχων πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ ἀποτελῶν οὕτω σπήλαιον, περὶ τὰ στόματα τῶν προράχων Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλ. σ. 10.

προρρέω, μέλλ. **-ρεῦσομαι,** Ἐπικ. ῥῆμα, ῥέω πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐπὶ ποταμῶν, Ἰλ. Φ. 260, κτλ.· ἅλαδε προρρέουσιν Μ. 19, πρβλ. Ε. 598, Ὀδ. Ε. 444· εἰς ἅλαδε Κ. 351· ἐκ πέτρης Ἡσ. Θεογ. 792. **II.** μεταφ., ἐκχέω, Γρηγ. Ὁμ. εἰς Ἀπολλ. 380· ἀλλ' ὁ Wolf γράφει προχεῦσιν ἑπόμενος τῷ Εὐστ., ὅστις μνημονεύει τὸν στίχον ὡς τοῦ Ἡσιόδου (Ἀποσπ. 6)· οὕτω παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γ. 225, [κρήνη] ὕδωρ προρέεσκε (ἀλλὰ μετὰ διαφόρ. γραφ. προχέεσκε), πρβλ. Ὀρφ. Ἀργ. 1130 (1137).

πρόρῑνον, τό, «τὸ μεταξὺ τῶν σαρκῶν καὶ τοῦ δέρματος» Ἡσύχ.

προροφέω, ῥοφῶ πρότερον, Ἱπποκρ. 622. 21· **προροφάνω**, 480. 15.

προρραίνω, ῥαίνω, ῥαντίζω πρότερον, Ἀλέξ. Τραλλ. 11. 606.

πρόρρηγμα, «τὸ ἐν τῇ μήτρᾳ, τὸ καὶ χόριον καὶ ἄγγειον καὶ δεύτερον καὶ ὕστερον κεκλημένον» Σωρ. Ἐφ. ἐκδ. Erm. σελ. 93. 102. 266. 273.

προρρήγνυμαι, Παθ., ῥήγνυμαι πρότερον, Πολυδ. Ε', 79· — οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., Γαλην.· — ἐντεῦθεν **πρόρρηγμα**, τό, ὁ ὑμὴν ὁ περικλεῖον τὸ ἔμβρυον ἐν τῇ κοιλίᾳ, Σωραν. 93 Ermerins.

προρρηθῆναι, ἴδε **προερέω**.

πρόρρημα, τό, πρόγνωσις, προμάντευμα Ἱππ. π. Ἄρθρ. 825· προρρητεία, πρόρρησις, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 118.

πρόρρησις, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ προειπεῖν τι, προφητεία, Ἱππ. Προγν. 42, Ἀνθ. Π. 11. 382, Διοδ. 12. 361 πρβλ. **προρρητικός**. **II**. προτέρα ὑδηγία, προηγουμένη συμβουλή, τὸ προλέγειν τινὶ συμβουλευτικῶς, Θουκ. 1. 49. **2**) προκήρυξις, πολεμεῖν ἐκ προρρήσεως Δημ. 114. 2· αἱ προρρήσεις, αἱ δημοσίᾳ γινόμεναι ὁπλοποιήσεις ἢ προκηρύξεις οἷαν ἐν περιπτώσει δίκης περὶ φόνου, Ἀντιφῶν. 139. 42., 141. 43, Πλάτ. Νόμ. 871C, 873A, κτλ.· ἴδε **προαγορεύω** II. **III**. ἐν τῇ ῥητορικῇ, προεισαγωγικὸς ἰσχυρισμός, Ἀριστ. Ρητορ. πρὸς Ἀλέξ. 31. 9.

προρρητέον, πρέπει τις νὰ προείπῃ, Πλάτ. Νόμ. 853A, 874E.

προρρητικός, ἡ, όν, ὁ προλέγων, προφητικός, δύναμις Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 1. πρ. βιβλίον, πραγματεία περὶ τοῦ προλέγειν τὰς νόσους ἐκ τῶν συμπτωμάτων, ὄνομα ἑνὸς τῶν ἀρχαιοτάτων συγγραμμάτων τοῦ Ἱπποκράτους, ἴδε Γαλην. 8. 692.

πρόρρητος, ον, προκηρυχθείς, διαταχθείς, προσταχθείς, Σοφ. Τρ. 684.

πρόρριζος, ον, (ῥίζα), ἐκ τῆς ῥίζης, μετὰ τῆς ῥίζης, παντελῶς, ἄρδην, Λατ. radicitus, funditus, θάμνοι πρ. πίπτουσι Ἰλ. Δ. 157., Ξ. 415· οὕτω, πολλοὺς ὁ θεὸς **προρρίζους** ἀνέτρεψε Ἡρόδ. 1. 32· ἐτελεύτησε πρ. ὁ αὐτ. 3. 40· Ζεύς σ'.. πρ. ἐκτρίψειεν Εὐρ. Ἱππ. 684, πρβλ. Ἡρόδ. 6. 86, 4· πρ. ἐφθάρται γένος Σοφ. Ἠλ. 765, πρβλ. Ἀνδοκ. 19. 7· δαιμόνων ἰδρύματα πρ. ἐξανέστραπται Αἰσχύλ. Πέρσ. 812· δίφρων πρ. ἐκριφθεὶς Σοφ. Ἠλ. 512· πρ. αὐτόε.. ἀπολοίμην Ἀριστοφ. Βάτρ. 587· — οὐδ. **πρόρριζον**, ὡς ἐπίρρ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 13, 4, Λυκόφρ. 214.— Καθ' Ἡσύχ.: «πρόρριζον· αὖν ταῖς ῥίζαις ἀνασπώμενον».

προρρίπτω, καὶ **-έω**, ἀπορρίπτω, Ἰαμβλ. Μυστ. 3. 18, Ἐκκλ.

προρρυθμίζω, ῥυθμίζω πρότερον, Γαλην. 3. 525.

πρόρρυμος, ον, (ῥέω) ὁ ῥέων πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἢ πρῶτος, ἀμφιθ. ἐν Γεωπ. 9. 19, 8.

προρρῠπόομαι, Παθ., ῥυποῦμαι, λερώνομαι πρότερον, Βασιλ. Μέγ. τ. 1, σ. 180B

πρός, πρόθ., μετὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ.,— ἐν ταῖς πτώσεσι δὲ ταύταις ἡ ἀρχικὴ σημασία καθ' ἃ ἀνήκει εἰς ἑκάστην εἶναι: κίνησις ἀπὸ τόπου, στάσις ἐν τόπῳ, κίνησις εἰς τόπον· ἐκτὸς τῆς **πρὸς** ὁ Ὅμηρ. ποιεῖται χρῆσιν καὶ τῶν τύπων **προτί**, **ποτί**, συνήθως μετ' αἰτ., λίαν σπανίως μετὰ δοτ., καὶ ἑκάστου μόνον ἅπαξ μετὰ γεν., Ἰλ. Λ. 831, Χ. 198 τὸ **ποτί** εἶναι ὡσαύτως ὁ κανανικὸς Δωρ. τύπος, ἀλλ' ὁ τύπος, **προτί** εἶναι ἀμφίβολος ἐν τῇ Δωρικῇ, ἴδε τὰς λ. (Ὁ ἀρχικὸς τύπος φαίνεται ὅτι ἦτο **προτί**, πρβλ. Σανσκρ. prati (contra, versus), Σλαυ proti· καὶ πρὸς τὸ **ποτί**, πρβλ. τὸ Zd. paiti. —**προτί**, πρὸς φαίνεται ὅτι προῆλθον κατ' ἔκτασιν ἐκ τοῦ **πρό**, πρβλ. **πρόσω**, **πρόσθεν**).

Α. ΜΕΤΑ ΓΕΝΙΚΗΣ ἡ **πρός** σημαίνει τὸ μέρος ἐξ οὗ ἔρχεταί τις· **I**. ἐπὶ τόπου, ἐκ τινος τόπου, ἐκ .., ἀπὸ .., ἵκετο ἦε πρὸς ἠπείρου ἢ ἐσπερίων ἀνθρώπων Ὀδ. Θ. 29, πρβλ. Ἰλ. Κ. 428· τὸν πρὸς Σάρδεων ἠλέκτρου Σοφ. Ἀντ. 1037.

2) εἰς δήλωσιν τῆς σχετικῆς θέσεως ἀντικειμένων ἢ τόπων, νήσοισι πρὸς Ἤλιδος, ἐγγὺς Ἤλιδος, πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἤλιδος, Ὀδ. Φ. 347· πρὸς ἀλός, πρὸς Θυμβρης, Ἰλ. Κ. 428, 430· εἶναι πρὸς θαλάσσης Ἡρόδ. 2. 154· πρὸς τοῦ Ἑλλησπόντου ἱδρῦσθαι ὁ αὐτ. 8. 120· ἐστρατοπεδεύοντο πρὸς Ὀλύνθου Θουκ. 1. 62, κτλ.· συχν. μετὰ λέξεων δηλουσῶν τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος, δύω θύραι εἰσίν, αἱ μὲν πρὸς βορέαο, αἱ δ' αὖ πρὸς νότου, ἡ μία βλέπουσα πρὸς βορρᾶν, ἡ δὲ ἄλλη πρὸς νότον, Ὀδ. Ν. 110· οὕτω, οἰκέουσι πρὸς νότου ἀνέμου Ἡρόδ. 3. 101· πρὸς ἄρκτου τε καὶ βορέω ἀνέμου κατοικημένοι αὐτόθι 102· ποδὸς μεσαμβρίης αὐτόθι 107· προσέτι, χωρίον πρὸς τοῦ Τμώλου τετραμμένον (εἰ καὶ ἐν ταιαύταις φράσεσιν ἡ αἰτ. εἶναι συνηθεστέρα) ὁ αὐτ. 1. 84· οὕτω, πρὸς Πλαταιῶν Θουκ. 3. 21· πρὸς Νεμέας ὁ αὐτ. 5. 59. Τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἐκφέρει ἡ **πρὸς** μετ' αἰτ. (Γ. 1. 3)· ἐνίοτε δὲ εὑρίσκομεν τὰς συντάξεις ἀμφοτέρας ἡνωμένας, πρὸς ἠῶ τε καὶ τοῦ Τανάϊδος Ἡρόδ. 4. 122· τὸν μὲν πρὸς βορέω ἑστεῶτα, τὸν δὲ πρὸς νότον ὁ αὐτ. 2. 121, πρβλ. 4. 17. **3**) ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, πρὸς τὸ μέρος, ἐναντίον, φυλακαὶ πρὸς Αἰθιόπων, πρὸς Ἀραβίων ὁ αὐτ. 3. 30. **4**) ἐνώπιον, Λατ. coram, ὡς ἡ **πρὸς** μετὰ δοτ., μάρτυροι ἔστων πρός τε θεῶν μακάρων πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων Ἰ. Δ. 339, πρβλ. Π. 85., Χ. 514· — ἔθεν = ἐνώπιόν τινος, ἄδικον οὐδὲν οὔτε πρὸς θεῶν οὔτε πρὸς ἀνθρώπων Θουκ. 1. 71, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 6, 6, κτλ.· ὅσιος πρὸς θεῶν Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 14· ὁ γὰρ καιρὸς πρὸς ἀνθρώπων βραχὺ μέτρον ἔχει Πινδ. Π. 4. 508. **5**) ἐπὶ ἐκτετείας, διαμαρτυρίας, ὅρκου, κτλ., ἐνώπιον, καὶ ἐντεῦθεν ἐν ὀνόματι .., Λατ. per, γουνάζομαί σε .. πρός τ' ἀλόχου καὶ πατρὸς Ὀδ. Δ. 67· ἐπιορκῶ πρὸς δαίμονος, ψευδῶς ὀρκίζομαι ἐν ὀνόματι .., Ἰλ. Τ. 188· καὶ οὕτω παρ' Ἀττ., πρὸς θεῶν πατρῴων Σοφ. Ἀντ. 838· πρὸς θεῶν, πρὸς τῶν θεῶν, κτλ.· ἱκετεύω, ἀντιβολῶ πρὸς παίδων, πρὸς γυναικῶν, κτλ., Δημ. 842. 7, κτλ.· — ἐν τοιαύταις φράσεσι τὸ ῥῆμα συχνάκις παραλείπεται, πρὸς Διός, πρὸς θεῶν ἢ τῶν θεῶν, Τραγ., κτλ., ἀλλὰ δὲν εἶναι σύνηθες μετ' ἄλλων λέξεων, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς Δείναρχ. 95 ἐν τέλ.· πρὸς Χαρίτων Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 14· μὴ πρὸς γενείου Σοφ. Ἠλ. 1208· μὴ πρὸς ξενίας τᾶς σᾶς ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 515· — ἐνίοτε ἐπὶ ἐρωτήσεων, πρὸς θεῶν, τίς οὕτως εὐήθης ἐστίν; Δημ. 13. 16· ἆρ' οὖν, ὦ πρὸς Διός, ..; Πλάτ. Πολ. 459A, πρβλ. Ἀπολ. 26E· — οἱ Τραγ. ἐνίοτε παρεμβάλλουσι τὴν ἀντωνυμ. σε μεταξὺ τῆς προθέσ. καὶ τῆς πτώσεως αὐτῆς, ὡς ἐν τῇ Λατ. per te omnes deos oro, πρός νύν σε πατρὸς πρός τε μητρός.. ἱκνοῦμαι Σοφ. Φ. 468· πρός σε γούνων Εὐρ. Μήδ. 324· μὴ πρός σε θεῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἄλκ. 275. **6**) ἐπὶ καταγωγῆς, ἐκ μέρους .., ἀπὸ .., γένος ἓξ Ἁλικαρνησσοῦ τὰ πρὸς πατρός, ἐκ μέρους τοῦ πατρὸς του, Δημ. 1303 ἐν τέλ., πρβλ. Ἰσοκρ. 35C· πρόγονοι ἢ πρὸς ἀνδρῶν ἢ πρὸς γυναικῶν, ἢ ἐκ μέρους τῶν ἀνδρῶν ἢ ἐκ μέρους τῶν γυναικῶν, Πλάτ. Θεαίτ. 173D· ὁ μὲν πατὴρ πρὸς ἀνδρῶν ἦν τῶν Εὐπατριδῶν Ἰσοκρ. 351C· οἱ συγγενεῖς τοῦ πατρὸς καὶ πρὸς ἀνδρῶν καὶ πρὸς γυναικῶν Δημ. 1305. 17· πρὸς αἵματος, συγγενεῖς ἐξ αἵματος, Σοφ. Αἴ. 1305· οἱ πρὸς αἵματος φύσιν ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1125. **II**. ἐπὶ πραγμάτων προερχομένων παρά τινος: **1**) ἐκ μέρους .., ἀπὸ .., μετὰ ῥημάτων σημαινόντων τὸ ἔχειν, λαμβάνειν, δέχεσθαι, κτλ., ὡς ἀν.. τιμὴν καὶ κῦδος ἄρησι πρὸς πάντων Δαναῶν Ἰ. Π. 85, πρβλ. Δ. 160, κτλ.· τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες Ὀδ. Α. 302· δίξοι οἱ .. χάριν ποτ' ἀστῶν καὶ ποτὶ ξείνων Πινδ. Ο. 7. 165· οὕτω, κυρεῖν τινος πρός τινος Ἡρόδ. 1. 59· τυγχάνειν τινὸς πρὸς θεῶν Αἰσχύλ. Θήβ. 550, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 527· λαχεῖν, λαθεῖν τι πρός τινος Πινδ. Ν. 107, Ἡρόδ. 2. 139 κτλ.· οὕτω καὶ μετὰ παθ. ρημάτων, ἐαθλά, τά σε προτὶ φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι, ὅτι ἔχεις διδαχθῆ ὑπὸ τοῦ Ἀχ., Ἰλ. Α. 831· ἄριστα πεποίηται .. πρὸς Τρώων Ζ. 57· οὕτως, αἴσχε' ἀκούω πρὸς Τρώων αὐτόθι 525· ταῦτα.. πρὸς τούτου κλύειν Σοφ. Ο. Τ. 429· λέγεσθαι πρός τινος Ἡρόδ. 1. 47· ἀτιμάζεσθαι ἢ τετιμῆσθαι πρός τινος 1. 61., 2. 75· λόγου οὐδενὸς γίγνεσθαι πρός τινος 1. 120· παθεῖν τι πρός τινος 1. 73· ἔργον γίγνεται πρός τινος 7. 153· τὸ ποιεύμενον πρὸς Λακεδαιμονίων 7. 209· αἰτεῖσθαι χρήματα πρός τινος 8. 111· ἱμέρου βέλει πρὸς σοῦ τέθαλπται Αἰσχύλ. Πρ. 650. — οὕτω μετ' ἐπιθ. ἢ οὐσιαστ., τιμήεσσα πρός τινος Ὀδ. Σ. 162· ἐπίφθονος πρός τινος Ἡρόδ. 7. 139· ἔρημος πρός τινος Σοφ. Ἀντ. 919· πειθώ, ἄρκεσις, δόξα πρός τινος Σοφ. Ἠλ. 567, Ο. Κ. 73, Εὐρ. Ἡρακλ. 624· — μετ' ἐπιρρ., οὐκ ἀχαρίστως μοι ἕξει πρὸς ὑμῶν, δὲν θὰ δοκιμάσω ἀχαριστίαν παρ' ὑμῶν, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 18, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 463D. **2**) μὴ πρὸς ἀλλήλοιν θανεῖν, νὰ μὴ ἀποθάνωσι διὰ τῶν χειρῶν ἀλλήλων, νὰ μὴ φονεύσῃ ὁ εἷς τὸν ἄλλον, Valck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1275, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 949, 1237. **3**) ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας τέθνηκεν; ἐκ τίνος αἰτίας; διὰ ποίαν αἰτίαν; αὐτόθι 1236· πρὸς ἀμπλακημάτων, ἐξ αἰτίας .., ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 51· ὡσαύτως, δίαιτα πρὸς ὕδατος, πρὸς πυρός, δι' ὕδατος, διὰ πυρός, Ἱππ. 347. 44 κἑξ. **III**. ἐπὶ ἐξαρτήσεως ἢ στενῆς σχέσεως· καὶ οὕτως, **1**) σημαίνει τὸν ἐξαρτώμενον ἐκ τινος καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτοῦ διατελοῦντα, πρὸς Διός εἰσι ξεῖνοί τε πτωχοί τε Ὀδ. Ζ. 207, Ξ. 57· δικασπόλοι, οἵ τε θέμιστας πρὸς Διὸς εἱρύαται, οἵτινες τὰς δίκας καὶ τοὺς νόμους παρὰ τοῦ Διὸς παραλαβόντες φυλάττουσι, Ἰλ. Δ. 239· πρὸς ἄλλης ἴστον ὑφαίνειν, ὑπ' ἄλλης κελευομένη Ζ. 456. **2**) χάριν τινός, ὑπέρ τινος, ὡς παρ' Ἡροδ. 1. 75, 124, πρβλ. Franeke εἰς Τυρταῖον, 1. 8, Σοφ. Ο. Τ. 1434, Τρ. 479, κτλ.· πρὸς τῶν ἐχόντων.. τὸν νόμον τίθης Εὐρ. Ἄλκ. 57. **3**) παρά τινι, οὕτως ὅτ' ὁ Μεγάβυζος εἶπας τόδε τὸ ἔπος ἐλείπετο ἀθάνατον μνήμην πρὸς Ἑλλησποντίων, παρὰ τοῖς Ἑλλησποντίοις, Ἡρόδ. 4. 144. **IV** ὑηλαῖ τὸ ἐκ τινος ὅ, καὶ εἴ τινα ἀνῆκον, ὅθεν τὸ ἁρμόζον, προσῆκον, πρέπον, οὐ πρὸς τοῦ ἅπαντος ἀνδρός, ἀλλὰ πρὸς ψυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χῆς τε ἀγαθῆς καὶ ῥώμης ἀνδρήϊης ὁ αὐτ. 7. 153, πρβλ. 5. 12· ἡ κάρτα πρὸς γυναικός ἐστιν .., πολὺ ὅμοιον πρὸς γυναῖκα, ἁρμόζον εἰς γυναῖκα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1636· οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν Σοφ. Αἴ. 581, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 369, Εὐρ. Ἑλ. 950, κτλ.· πρὸς σοῦ ἐστι ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 585, κτλ.· οὐκ ἦν πρὸς τοῦ Κύρου τρόπου Ξεν. Ἀν. 1. 2, 11, κτλ.— ὡσαύτως ἐπὶ ποιότητος, κτλ., πρὸς δυσσεβείας Αἰσχύλ. Χο. 701 πρὸς δίκης. σύμφωνον πρὸς τὸ δίκαιον, πρὸς τὴν δικαιοσύνην, Σοφ. Ο. Τ. 1014, Ἠλ. 1211· οὐ πρὸς τῆς ὑμετέρας δόξης Θουκ. 3. 59· ἐάν τι ἡμῖν πρὸς λόγου ᾖ, ἐὰν συμφωνῇ διόλου πρὸς τὸν σκοπόν μας, Πλάτ. Γοργ. 459C· πρὸς ἀγαθοῦ, πρὸς κακοῦ τινί ἐστιν ἢ γίγνεται, εἶναι πρὸς τὸ συμφέρον τινὸς ἢ πρὸς τὸ κακόν του, Ἀρρ. Ἀν. 7, 16, Ἡλιόδ. 7. 12· πρὸς ἀτιμίας, πρὸς δέους, πρὸς αἰσχύνης λαβεῖν τι, ἐκλαβεῖν τι ὡς προσβολήν, κτλ., Πλουτ. Κικ. 13, Φλαμ. 7· λαβεῖν τι πρὸς ὀργῆς Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 1, 3· πρβλ. Λαβίκ. Φρύνιχ. 10.

Β. μετὰ δοτ., σημαίνει ἐγγύτητα, πλησίον, ἐγγύς, ἐπάνω, ἐν.., ποτὶ γαίῃ Ὀδ. Θ. 190., Δ. 423· ποτὶ γούνασι Ἰλ. Ε. 408· ποτὶ ὄρυσιν, μεταξὺ τῶν ὀρυῶν, Ξ. 398· πρὸς ἄκμονι χαλκεύειν Πινδ. Π. 1. 166· ποτὶ γραμμῇ στᾶσαί τινα αὐτόθι 9. 209· ἄγκυραν ποτὶ ναὶ κρημνάντων αὐτόθι 4. 41· δῆσαί τινα πρὸς φάραγγι Αἰσχύλ. Ἱκ. 15· καμεῖν ποντίῳ πρὸς κύματι ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 210· πρὸς μέσῃ ἀγορᾷ Σοφ. Τρ. 371· πρὸς Ἀργείων στρατῷ ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 95· πρὸς πίσῳ κεῖσθαι ὁ αὐτ. Ο. Τ. 180· θακεῖν πρὸς ναοῖς αὐτόθι 20, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 855· πρὸς ἡλίου ναίουσι πηγαῖς ὁ αὐτ. Ἱκ. 808· πρὸς τῇ γῇ ναυμαχεῖν Θουκ. 7. 34· ἐς μάχην καθίστασθαι πρὸς αὐτῇ τῇ πόλει ὁ αὐτ. 2. 79· τεῖχος πρὸς τῇ θαλάσσῃ ὁ αὐτ. 3. 105· αἱ πρὸς θαλάττῃ πόλεις Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 1· τὸ πρὸς Αἰγίνῃ στράτευμα, ἔξω τῆς Αἰγίνης, πλησίον, Θουκ. 1. 105· Λίβυες πρὸς Αἰγύπτῳ, συνορεύοντες πρός .., αὐτόθι 104· τὰ πρὸς ποσί, τὰ πλησίον τῶν ποδῶν, τὰ ἔμπροσθέν τινος, Σοφ. Ο. Τ. 130, κτλ.· θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς .. πήμασι, ἐπὶ τοῦ δυστυχήματος, ὁ αὐτ. Αἴ. ἐν 582 **2)** ἐνώπιον, ἐπὶ παρουσίᾳ τινός, πρὸς τοῖς θεσμοθέταις, πρὸς τῷ διαιτητῇ λέγειν Δημ. 487. 8., 1001. 4· ὅσα πρὸς τοῖς κριταῖς γέγονεν αὐτόθι 520. 22· πρὸς διαιτητῇ φεύγειν ὁ αὐτ. 602. 5· οὕτως ἴσως τὸ πρὸς ὁμωλαῖσι, Σοφ. Ἀντ. 1189. **3)** ὡσαύτως μετὰ ῥημάτων δηλούντων κίνησιν εἰς τόπον καὶ μετὰ ταύτην ἐπαμένην στάσιν ἐν τόπῳ, εἴς τι ἢ πλησίον, πρός, ἐπάνω, ἐναντίον, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ Ἰλ. Δ. 245, Ὀδ. Β. 80· βάλλειν τινὰ πρὸς πέτρῃ Ὀδ. Ε. 415, κτλ.· νῆας ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν Γ. 298, πρβλ. Ε. 401· λιαζόμενος προτὶ γαίῃ, πίπτων πρὸς τὴν γῆν, Ἰλ. Υ. 420. **4)** ἰδιότ. ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ προσκολλᾶσθαι ἰσχυρῶς, ἐκ τοῦ πλησίον, λαβεῖν προτὶ οἷ, πρὸς ἑαυτόν, Ἰλ. Υ. 418· ἑλεῖν προτὶ οἷ Φ. 507· πρὸς ἀλλήλησιν ἔχεσθαι Ὀδ. Ε. 329· προσπεπλασμένας .. πρὸς οὔρεσι Ἡρόδ. 3. 111. **II.** τίθεται εἰς δήλωσιν ἐνασχολήσεως, καθ' ἣν ὁ ἀσχολούμενος εἶς τι παρίσταται ὡς πλησιέστατα καὶ οἱονεὶ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου ὤν, πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν Σοφ. Ο. Τ. 1169· εἶναι ἢ γίγνεσθαι πρός τινι Πλάτ. Φαίδων 84C, Δημ., κλπ.· οὕτω, διατρίβειν ἢ σχολάζειν πρός τινι Ἐπικρ. ἐν Ἀθήν. 1. 3, Ξεν. Ἀπομν. 3. 6, 6· ὅλαν εἶναι πρός τινι Δημ. 380. 14· πρὸς τῇ ἀνάγκῃ ταύτῃ γίγνεσθαι Αἰσχίν. 11. 5· τὴν διάνοιαν, τὴν γνώμην ἔχειν πρός τινι Πλάτ. Πολ. 500B, Αἰσχίν. 81. 32. **III.** εἰς δήλωσιν προσθήκης εἴς τι, μόνον ἅπαξ παρ' Ὅμ., ἄασάν μ' ἕταροί τε κακοὶ πρὸς τοῖσί τε ὕπνος, καὶ προσέτι ὁ ὕπνος, «κοντὰ ς αὐτούς», Ὀδ. Κ. 68· πρὸς τοῖς παροῦσιν ἄλλα, «κοντὰ εἰς τὰ παρόντα», Αἰσχύλ. Ἱκ. 321, πρβλ. Πέρσ. 531· ἄλλους πρὸς ἑαυτῷ Θουκ. 1. 90· δέκα μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντε Σοφ. Τρ. 45· τρίτος .. πρὸς δέκ' ἄλλασιν γοναῖς Αἰσχύλ. Ἱκ. 774· πρὸς τῇ σκυτοτομίᾳ, κοντὰ εἰς τὸ ἐπάγγελμά του ὡς σκυτοτόμου, Πλάτ. Πολ. 397E· συχνάκις μετ' οὐδετ. ἐπιθέτων, πρὸς τῷ νέῳ, πλὴν τῆς νεότητος αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 195C, πρβλ. Θεαίτ. 185E· πρὸς τῷ βλαβερῷ καὶ ἀηδεστάτων ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 240C· πρὸς τοῖς εἰρημένοις Θουκ. 6. 90, κτλ.· καὶ συχνάκις, πρὸς τούτοις, πλὴν τούτων, Λατ. praeterea, Ἡρόδ. 2. 51, Αἰσχύλ. Πέρσ. 237, κτλ.· σπανίως ἐν τῷ ἐνικῷ, πρὸς τούτῳ Ἡρόδ. 1. 31, 41· πρὸ ςτοῖς ἄλλοις, πλὴν τῶν ἄλλων, Θουκ. 2. 61, κτλ., ἴδε Κόντου Γλωσσ. σ. 513 κἑξ.— πρβλ. τὴν ἐπιρρημ. χρῆσιν κατωτ. Δ.

Γ. ΜΕΤ' ΑΙΤΙΑΤ., δηλοῖ κίνησιν ἢ διεύθυνσιν πρός τι· **I.** ἐπὶ τόπου, πρός, εἰς, Λατ. versus, μετὰ ῥημάτων κινήσεως, ἴέναι πρὸς Ὄλυμπον Ἰλ. Δ. 420· ἴέναι, ἔρχεσθαι, βαίνειν, χωρεῖν πρὸς τεῖχος, κτλ., Μ. 137, κτλ.· ἰέναι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, ποτὶ ζόφον ἠερόεντα αὐτόθι 239 κἑξ., κτλ.· οὕτω καὶ, ἄγειν, φέρειν προτὶ ἄστυ, ἄγειν ποτὶ Ἴλιον, κτλ., Ν. 538, 657, κτλ.· ἄγεσθαι πρὸς οἶκον, ἐρύεσθαι ποτὶ Ἴλιον Ι. 147, Σ. 174, κτλ.· ἀπώσασθαι, δίεσθαι προτὶ ἄστυ .. 45, Ο. 681, κτλ.· ῥίπτειν ποτὶ νέφεα Ὀδ. Θ. 374· βάλλειν ποτὶ πέτρας Μ. 71· κυλίνδεσθαι ποτὶ χέρσον Ι. 147· καὶ ἐν πολλαῖς ἄλλαις φράσεσι. **2)** μετὰ ῥημάτων ἐν οἷς ὑπονοεῖται προηγηθεῖσα κίνησις, ἐρείδειν πρὸς τεῖχος, πρὸς κίονα Ἰλ. Χ. 112, Ὀδ. Θ. 66· κλίνειν πρὸς ἐνώπια Ἰλ. Θ. 435, Ὀδ. Δ. 42, κτλ.· ἑστάναι πρὸς κίονα Α. 127· ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες Β. 342· ποτὶ βωμιὸν ἵζεσθαι Χ. 334· πρὸς γοῦνά τινος καθέζεσθαι Σ. 395, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 276· ἑστάναι πρὸς σφαγάς, ἕτοιμος πρός .., ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1057, πρβλ. Σοφ. Ἰλ. 931, Φιλ. 23. **3)** μετὰ ῥημάτων δηλούντων τὸ ὁρᾶν πρός τινα ἢ πρός τι, ἰδεῖν πρός τινα Ὀδ. Μ. 244, κτλ.· ὁρᾶν, ἀποβλέπειν πρός τι Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 725, κτλ.· οὕτω καί, στῆναι ποτὶ πνοιήν, πρὸς τὴν πνοήν, πρὸς τὴν αὔραν, ἔχοντες τὸ πρόσωπον ἑστραμμένον πρὸς αὐτήν, Ἰλ. Λ. 622· κλαίεσκε πρὸς οὐρανόν, ἔκλαιε βλέπων πρὸς τὸν οὐρανόν, Θ. 364· — ἐπὶ τῶν σημείων τοῦ ὁρίζοντος, πρὸς ζόφον κεῖσθαι, πρὸς δυσμάς, Ὀδ. Ι. 26· ναίειν πρὸς Ἠῶ τ' Ἠέλιόν τε Ν. 240· οὕτω παρὰ περιγραφαῖς, πρὸς ἠῶ, μεσημβρίαν, ἑσπέραν, ἄρκτον, πρὸς ἀνατολάς, κτλ.· πλησιέστερον, πρὸς ἠῶ τε καὶ ἡλίου ἀνατολάς, πρὸς ἠῶ τε καὶ ἥλιον ἀνίσχοντα Ἡρόδ. 1. 201., 4. 40· ὡσαύτως, ἀκτὴ τῆς Σικελίης πρὸς Τυρσηνίην τετραμμένη ὁ αὐτ. 6. 22· ἴδε ἀνωτ. Δ. 1. 2. **4)** ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, ἐναντίον, πρὸς Τρῶας μάχεσθαι Ἰλ. Ρ. 471· ἐστρατόωνθ' .. πρὸς τείχεα Θήβης Δ. 378· πρὸς δαίμονα, ἐναντίον τῆς θελήσεως αὐτοῦ, Ρ. 98· πρὸς στῆθος βάλλειν Δ. 108· ἐπήδα πρὸς ῥόον Φ. 303· οὕτω, χρὴ πρὸς θεὸν οὐκ ἐρίζειν Πινδ. Π. 2. 163· χωρεῖν, ἐπιέναι πρός τινα Σοφ. Τρ. 304, Θουκ. 2. 65· ὅσα ἔπραξαν οἱ Ἕλληνες πρός τε ἀλλήλους καὶ τὸν βάρβαρον ὁ αὐτ. 1. 118· καὶ συχνάκις μετὰ ῥημάτων οἷα τὰ ἀγωνίζεσθαι, ἀντιβαίνειν, ἀντιτάττεσθαι, μάχεσθαι, πολεμεῖν, κτλ.· — ὡσαύτως ἐν λογικῷ ἐπιχειρήματι, εἰς ἀπάντησιν πρός .., ταῦτα πρὸς τὸν Πιττακὸν εἴρηται Πλάτ. Πρωτ. 345C· καὶ οὕτως ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς δικανικῶν λόγων, πρός τινα, εἰς ἀπάντησιν κατά τινος, καὶ εἶναι ἥττον ἰσχυρὰ ἔκφρασις τοῦ κατά τινος, ἐναντίον τινός ἢ ὡς κατηγορία, ὡς ἐν τῇ Λατ. τὸ adversus διαφέρει τοῦ in, Wolf Dem. Lept. σ. cliii· ἀλλὰ καί. **5)** ἄνευ ἐχθρικῆς τινος σημασίας, ἀγορεύειν, εἰπεῖν, μυθήσασθαι, φάσθαι πρός τινα, ὁμιλῶ ἀποτεινόμενος πρός τινα, Ἰλ. Γ. 155, Ε. 274, κτλ.· λέγειν, φράζειν πρός τινα Ἡρόδ., καὶ Ἀττ.· ἀγγέλλειν πρός τινα Αἰσχύλ. Χο. 267· μνησθῆναι πρός τινα Λυσί. 93. 28, κτλ.· ἀμείβεσθαι, ἀποκρίνεσθαι πρός τινα Ἡρόδ. 8. 6, κτλ.· ὡσαύτως ἐπί τινος καθ' ἑαυτὸν διαλογιζομένου, εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν, προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν Ἰλ. Σ. 90, 200, κτλ.· — ἀναμνησθῆναι, διαλογίζεσθαι, διεξιέναι, ἐνθυμεῖσθαι πρὸς αὐτόν, κτλ., Ἰσοκρ. 120E, κτλ.· μινύρεσθαι, ᾄδειν πρὸς ἑαυτὸν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 880. 931· ἐπικωκύω .. αὐτὴ πρὸς αὐτὴν Σοφ. Ἠλ. 285· — ἐντεῦθεν ἐπὶ παντὸς εἴδους σχέσεων μεταξὺ προσώπων ἢ ἐπὶ ἀναφορᾶς πρός τινα, ὁμόσαι πρός τινα Ὀδ. Σ. 331, Τ. 288· σπονδάς, συνθήκας ποιεῖσθαι πρός τινα Θουκ. 4. 15, κτλ.· εὐγχωρεῖν πρός τινα ὁ αὐτ. 2. 59· γίγνεται ὁμολογία πρός τινα ὁ αὐτ. 7. 82, Ἡρόδ. 1. 61· ἡ πρός τινα ξυμμαχία Θουκ. 5. 22· πρὸς ἀλλήλους ἡσυχίαν εἶχον καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους .. εἰρήνην ἦγον Ἰσοκρ. 150D· ἡ πρός τινα φιλία, εὔνοια, εὐμένεια, πίστις Ξεν. Κύρ. 3. 1, 39, Ἀριστ. Πολιτ. 5, 5, 9, κτλ.· ἀλλ' ὡσαύτως, πρός τινα ἔχθρα, ἀπέχθεια, ἀπιστία, μῖσος, πόλεμος, Αἰσχύλ. Πρ. 492, Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 10, κτλ.· ὡσκύτως, σαίνειν πρός τινα Πινδ. Π. 2. 150, Ο. 4. 8· παίζειν πρός τινα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 952, κτλ.· ἀφροδισιάζειν πρός τινα Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 11· ἀγαθὸς ἢ κακὸς γίγνεσθαι πρός τινα Θουκ. 1. 86· εὐσεβὴς πρός τινα πέλειν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 339, κτλ., ἴδε Κόντου Σχόλ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β', σ. 427 κἑξ. **6)** ἐπὶ ἀνταλλαγῆς, συμφωνίας κτλ., πρὸς Τυδείδην .. τεύχε' ἀμείβεν, ἀντήλλασσε τὰ ὅπλα του μὲ τὸν Τυδ., Ἰλ. Ζ. 235· ὡσαύτως ἐπὶ ὑποθέσεων εἰσαγομένων ἐνώπιον ἄρχοντος, λαγχάνειν πρὸς τὸν ἄρχοντα, γράφεσθαι πρὸς τοὺς θεσμοθέτας παρὰ Δημ. 1051. 17., 529. 16, δίκας εἶναι περὶ τούτων πρὸς τοὺς θεσμοθέτας ὁ αὐτ. 892. 3 (ἴδε Α. Ι. 4) — ὡσαύτως, διαβάλλειν τινὰ πρὸς τοὺς πρώτους Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 31. **7)** εἰμὶ πρός τι, εἶμαι ἐνασχολημένος εἴς τι, Πλουτ. Νικ. 5, Κάτων Νεώτ. 68· πρβλ. Β. ΙΙ. **II.** ἐπὶ χρόνου, πλησίον χρονικοῦ τινος σημείου καὶ ἰδιότ. (χαλαρώτερον) περίπου κατά .., ποτὶ ἕσπερα, κατὰ τὴν ἑσπέραν, περὶ τὴν ἑσπέραν, Ὀδ. Ρ. 191· ποτὶ ἕσπερον Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 550· πρὸς ἑσπέραν Πλάτ., «λπ.· ἐπεὶ πρὸς ἑσπέραν ἦν Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 22, Ἀνάβ. 4. 5, 21· ἰλαρά, πρὸς ῥῶς, ἐν τελείᾳ ἡμέρᾳ, Σοφ. Ἠλ. 840· ἢ μὲ τὸ φῶς τῶν πυρσῶν, Ἡροὐτ. 2. 237Δ)· πρὸς ὄρθρου Ἀριστοφ. Ἀυα. 1089· πρὸς ἕω ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 312· πρὸς ἡῶ ἐγρέσθαι, πρὸς ἡμέραν ἐξεγρέσθαι Θεόκρ. 18. 55, Πλάτ. Συμπ. 223C· πρὸς γῆρας, πρὸς τὸ γῆρας, «πρὸς τὰ γηράματα» ἢ ἐν τῷ γήρατι, Εὐρ. Μήδ. 892, Πλάτ. Νόμ. 653Δ· πρὸς εὐάνθεμον φυάν, κατὰ τὴν ἀνθηρο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τάτην ἡλικίαν τοῦ βίου, Πινδ. Ο. 1. 109 — βραδύτερον, πρὸς τὸ παρόν, ὡς καὶ νῦν, Λουκ. Κρονικ. Ἐπιστ. 28, κτλ.· πρὸς βραχύ, πρὸς ὀλίγον, δι' ὀλίγον χρόνον, Πλούτ. κτλ.. **III.** ἐπὶ σχέσεως μεταξὺ δύο ἀντικειμένων, **1)** ἐν σχέσει πρός, ὡς πρός, πρὸς τὸν λόγον Πλάτ. Συμπ. 199Β, κτλ.· τὰ πρὸς τὸν πόλεμον, πολεμικὰ πράγματα, παρασκευαὶ πολεμικαί, κτλ., Θουκ. 2. 17, κτλ.· τὰ πρὸς τὸν βασιλέα, αἱ πρὸς τὸν βασιλέα σχέσεις ἡμῶν, Δημ. 178. 22· τὰ πρὸς τοὺς θεούς, αἱ πρὸς τοὺς θεοὺς σχέσεις ἡμῶν δηλ. τὰ πρὸς αὐτοὺς καθήκοντα, Σοφ. Φιλ. 1441· μέτεστι πρὸς τὰ ἴδια διάφορα πᾶσι τὸ ἴσον, ἐλευθέρως πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύομεν, κτλ., Θουκ. 2. 37, κτλ.· οὐδὲν διαφέρειν πρός τι Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 1, 5· ὁ λόγος οὐδὲν πρὸς ἐμέ, δὲν ἔχει σχέσιν τινὰ πρὸς ἐμέ, «δέν με ἐνδιαφέρει», Δημ. 240. 25, πρβλ. 232. 7, κτλ.· σχετλιάζειν μηδὲν πρὸς τὸ πρᾶγμα, nihil ad rem, ὁ αὐτ. 1026. 21· οὐδὲν αὐτῷ πρὸς τὴν πόλιν ἐστίν, δὲν ἔχει τίποτε νὰ κάμῃ μὲ τὴν πόλιν, ὁ αὐτ. 528. 16, πρβλ. Ἰσοκρ. 43Β — συχν. μετ' ἐπιρρήματος, ἀσφαλῶς ἔχειν πρός τι Ξεν. Ἀπομν. 1. 3. 14, κτλ.· — πρός τι εἶναι, εἶναί τι σχετικόν, ἀντίθετον τῷ **ἁπλῶς**, Ἀριστ., κλπ. **2)** ἐν σχέσει πρός, πρὸς τοῦτο τὸ κήρυγμα Ἡρόδ. 3. 52, πρβλ. 4. 161· πρὸς τὴν φήμην, ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ, ὁ αὐτ. 3. 153· χαλεπαίνειν πρός τι Θουκ. 2. 50· ἀθύμως ἔχειν πρός τι Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 4, κτλ.· — συχν. μετ' οὐδετ. ἀντων., πρὸς τί; ἐπὶ τίνι σκοπῷ; διὰ τί; Σοφ. Ο. Τ. 766, 1027, κτλ.· πρὸς οὐδέν, «διὰ τίποτε», μάτην, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1018· πρὸς ταῦτα, διὰ ταῦτα, ἀφ' οὗ ταῦτα οὕτως ἔχουσι, Ἡρόδ. 5. 9, 40, Αἰσχύλ. Πρ. 915, 992, Σοφ. Ο. Τ. 426, κτλ. **3)** ἐν σχέσει πρός τι ἢ ἐπί τινι σκοπῷ, χρήσιμος, ἱκανὸς πρός τι Πλάτ. Γοργ. 474D, κτλ.· ὡς πρὸς τί χρείας; Σοφ. Ο. Τ. 1174, πρβλ. Ο. Κ. 71, Τρ. 1182· ἕτοιμος πρός τι Ξεν. Ἀπομν. 4. 5, 12· πρὸς τὴν παροῦσαν χρείαν ἱκανῶς διωρίσθαι Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 1, 3. **4)** ἐν σχέσει, ἐν συγκρίσει, πρός.., κοῖός τις ἀνὴρ δοκέοι εἶναι πρὸς τὸν πατέρα Κῦρον Ἡρόδ. 3. 34· ἔργα λόγου μέζω πρὸς πᾶσαν χώρην ὁ αὐτ. 2. 35· συχνάκις ἐμφαίνει ὑπεροχὴν ὡς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συγκρίσεως ἢ παραβολῆς, πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους, Λατ. prae aliis omnibus, ὁ αὐτ. 3. 94., 8. 44· ἀλλ' ὡσαύτως ἐλάττωσιν, πολλὴν ἂν οἶμαι ἀπιστίαν τῆς δυνάμεως.. πρὸς τὸ κλέος αὐτῶν εἶναι Θουκ. 1. 10, πρβλ. Πινδ. Ο. 2. 159, Πλάτ. Πρωτ. 327D, 328C, Φαίδων 102C, κτλ.· πρὸς τὰς μεγίστας καὶ ἐλαχίστας ναῦς τὸ μέσον σκοπεῖν, τὸν μέσον ὅρον μεταξύ.., Θουκ. 1. 10 — ὡσαύτως ἐπὶ ἀριθμητικῶν ἀναλογιῶν, ὥσπερ πέντε πρὸς τρία, ὡς 5 : 3, Ἀριστ., κλπ.· — ἐντεῦθεν ὡσαύτως ἐπὶ τιμῆς ἢ ἀξίας, πρὸς ἀργύριον πωλεῖσθαι, ἀντὶ χρημάτων, Θεόφρ., κλπ.· πρὸς ἅλας ἀγοράζεσθαι Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 214· οὕτως, ἡδονὰς πρὸς ἡδονάς, φόβον πρὸς φόβον, κτλ., Πλάτ. Φαίδων 69Α. **5)** ἐν σχέσει πρός.., συμφώνως πρός.., πρὸς τὸ παρεὸν βουλεύεσθαι Ἡρόδ. 1. 20, πρβλ. 113, Θουκ. 6. 46, 47, κτλ.· πρὸς τὴν παροῦσαν ἀρρωστίαν ὁ αὐτ. 7. 47· θεωρεῖν, ἐξετάζεσθαί τι πρός τι Δημ. 230. 26, κτλ.· εἴ τι δεῖ τεκμαίρεσθαι πρὸς τὸν ἄλλον τρόπον ὁ αὐτ. 820. 15· πρὸς ἄλλον ζῆν, ζῆν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν ἄλλου, ὁ αὐτ. 411. 23, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 9, 4· πρὸς τοῦτον πάντ' ἐσκόπουν, πρὸς τοῦτον ἐποιοῦντο τὴν εἰρήνην Δημ. 361. 5· πεπαιδεῦσθαι πρὸς τὴν πολιτείαν, συμφώνως πρός.., Ἀριστ. Πολιτ. 5. 7, 22· πρὸς τὴν δύναμιν, συμφώνως πρός.., Δημ. 199. 8· πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτήμεθα, συμφώνως πρός.., Εὐρ. Ἱππ. 701. **6)** ἐπὶ συμφωνίας πρὸς μουσικὸν ὄργανον, **πρὸς κάλαμον**, χλιδῶσα δὲ μολπὰ πρὸς κάλαμον ἀντιάξει μελέων, «ὁ δὲ ὕμνος τρυφηλῶς καὶ ἡδέως μετ' αὐλῶν ῥηθήσεται» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 10 (11). 100· **πρὸς αὐλὸν ἢ τὸν αὐλόν**, πρὸς Λίβυν λακεῖν αὐλὸν Εὐρ. Ἄλκ. 346, κτλ.· πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνειν, ἐμβαίνειν ἐν ῥυθμῷ, Διόδ. 5. 34. **7)** παρ' Ἀττ. ἡ **πρὸς** μετ' αἰτ. συχνάκις κεῖται περιφραστικῶς ἀντὶ ἐπιρρ., οἷον, πρὸς βίαν = βιαίως, διὰ τῆς βίας, Αἰσχύλ. Πρ. 208, 353, κτλ.· οὐ πρὸς βίαν τινός, μὴ βιασθεὶς ὑπό τινος, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 5, (ἀλλ' ὡσαύτως, εἰς πεῖσμά μου, ἐναντίον τῆς θελήσεώς μου, οἶδ' ἐγώ σε μή τινα ἐνθένδ' ἀπάξοντ' ἄνδρα πρὸς βίαν ἐμοῦ Σοφ. Ο. Κ. 657)· οὕτω, πρὸς τὸ βίαιον Αἰσχύλ. Ἀγ. 130· πρὸς τὸ καρτερὸν ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 212· πρὸς ἀλκήν, πρὸς ἀνάγκην ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 498, ἐν Πέρσ. 569· πρὸς ἰσχύος κράτος Σοφ. Φιλ. 594· — πρὸς ἡδονὴν εἶναί τινι Αἰσχύλ. Πρ. 494· πρὸς ἡδονὴν λέγειν, δημηγορεῖν, οὕτως ὥστε νὰ προξενήσῃ ἡδονήν, Θουκ. 2. 65, κτλ., πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 291, Εὐρ. Μήδ. 773· πρὸς ἡδ. καὶ λύπην ὁμιλεῖν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 7, 1· ἅπαντα πρὸς ἡδ. ζητεῖν Δημ. 13. 23, πρβλ. 226. 23· οὕτω, πρὸς τερπνόν, πρὸς τέρψιν, Θουκ. 2. 53· — πρὸς **χάριν**, μήτε πρὸς ἔχθραν ποιεῖσθαι λόγον μήτε πρὸς χ. Δημ. 90. 1, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1152· πρὸς χάριν δημηγορεῖν Δημ. 29. 17, κτλ.· — καὶ μετὰ γενικ. πράγματος, πρὸς χάριν τινός, ὡς τὸ **χάριν** μόνον, Λατιν. gratia, πρὸς χάριν βορᾶς Σοφ. Ἀντ. 30, πρβλ. Φιλ. 1156· πρὸς ἰσχύος χ., διὰ τῆς ἰσχύος, Εὐρ. Μήδ. 538· — οὕτω, πρὸς ὀργήν, μετ' ὀργῆς, ὀργίλως, Σοφ. Ἠλ. 369, Θουκ. 2. 65, Δημ. 1251 ἐν τέλ.· πρὸς ὀργὴν ἐλθεῖν τινι ὁ αὐτ. 1001. 11, κτλ.· πρὸς τὸ λιπαρές, μετ' ὀχληρᾶς ἐπιμονῆς, Σοφ. Ο. Κ. 1119· πρὸς εὐσέβειαν ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 464· πρὸς καιρόν, προσηκόντως, εὐκαίρως, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 38, κτλ.· πρὸς φύσιν ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 308· πρὸς εὐτέλειαν, εὐθηνά, εἰς μικρὰν τιμήν, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 1· πρὸς μέρος, κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀναλογίαν, Δημ. 954. 19· πρὸς ἰθύ, κατ' εὐθεῖαν πρός.., Ἰλ. Ξ. 403· πρὸς ἀχθηδόνα, πρὸς ἀπέχθειαν, πρὸς διαβολήν, κτλ., Λουκ. Τόξ. 8, Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 38, κτλ.· — καὶ ἐν τῷ ὑπερθετ., πρὸς τὰ μέγιστα, ὡς τὸ ἐς τὰ μάλιστα, εἰς τὸν ὕψιστον βαθμόν, Ἡρόδ. 8. 20, πρὸς τὸ δικαιότατον Δίωνος Κ. Ἐκλογ. 130 Sturz. **8)** ἐπὶ ἀριθμῶν, ἕως.., περίπου, Πολύβ. 16. 7, 5, κτλ.

Δ. Ἀπολ., ὡς ἐπίρρ., = **πρὸς Β, III**, προσέτι, πρὸς τούτοις, ἐπὶ πλέον· παρ' Ὁμήρ. ἀείποτε πρὸς δὲ ἢ ποτὶ δέ, Ἰλ. Ε. 307, Κ. 108, κτλ.· οὕτω καὶ Ἡρόδ. 1. 71, κτλ.· πρὸς δὲ καὶ αὐτόθι 164, 207· πρὸς δὲ ἔτι ὁ αὐτ. 3. 74· καὶ πρὸς ὁ αὐτ. 7. 154, 184, Αἰσχύλ., κλπ.· καὶ πρός γε Εὐρ. Ἑλ. 110, κτλ., Πόρσ. εἰς Φοιν. 619· καὶ δὴ πρὸς Ἡρόδ. 5. 67· συχνάκις ἐν τέλει τῆς δευτέρας (ἐκ δύο) προτάσεως, τάδε λέγω, δράσω δὲ πρὸς Εὐρ. Ὀρ. 622· ἀλογία.., καὶ ἀμαθία γε πρὸς Πλάτ. Μένων 90Ε· ἐνενήκοντα καὶ μικρόν τι πρὸς Δημ. 47 ἐν τέλ., 611. 2.

Ε. ἐν συνθέσει σημαίνει, **I.** κίνησιν πρός, οἷον, **προσάγω, προσέρχομαι**, κτλ. **II.** προσθήκην, προσέτι, ἐπὶ πλέον, οἷον **προσκτάομαι, προσδίδωμι, προστίθημι**, κτλ. **III.** ἐγγύτητα στενήν, τὸ πλησίον ἢ ἐπάνω· ἐντεῦθεν, τὸ μένειν πλησίον, καὶ μεταφορ., σχέσιν καὶ ἐνασχόλησιν εἴς τι, οἷον **πρόσειμι, προσγίγνομαι**, κτλ.

Ζ. ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ, **1)** ἡ **πρὸς** ἐνίοτε παρὰ ποιηταῖς ἕπεται μετὰ τὴν οἰκείαν πτῶσιν χάριν τοῦ μέτρου, οἷον, ποίμνας βουστάσεις τε πρὸς πατρὸς Αἰσχύλ. Πρ. 653, πρβλ. Θήβ. 185, Σοφ. Ο. Τ. 178, 525, Εὐρ. Ὀρ. 94· ἴδε Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 31. **2)** παρ' Ὁμ. συχνάκις χωρίζεται ἀπὸ τοῦ οἰκείου ῥήματος διὰ τμήσεως. **3)** σπανίως συντάσσεται μετ' ἐγκλιτικῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας, εἰ καὶ εὑρίσκομεν πρός με ἐν Ἀριστοφ. Πλ. 1055, κτλ.

προ-σάββατον, τό, ἡ πρὸ τοῦ Σαββάτου ἡμέρα, ἡ Παρασκευή, (Ἰουδίθ Π', 6), Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιε', 42· **προσάββατος** ἠώς ἐν Νόνν. Εὐαγγ. κατὰ Ἰω. 19. 14.

προσαγάζομαι, ἀποθ., θαυμάζω προσέτι, ἢ ὑπερθαυμάζω, «προσηγάσθησαν, ὑπερεθαύμασαν· τοῦτον ἀπεδέξαντο τὸν λόγον τοῦ νεανίσκου, καὶ προσηγάσθησαν, πῶς οἴει; σφόδρα τὸν Πρόκλον» Δαμάσκ. παρὰ Σουΐδ.

προσᾰγάλλω, ἀόρ. **-ήγηλα**, τιμῶ, ἀγλαΐζω, προσέτι, «ἀναθῶμεν... τασδὶ τὰς εἰρεσιώνας καὶ προσαγήλωμεν ἀπελθόντας» Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 19, Σουΐδ.

προσᾰγᾰνακτέω, ἀγανακτῶ προσέτι, Ἱππ. 1285. 22, Διον. Ἀλ. 10. 24· τινί, ἐπί τινι πράγματι, Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 46, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 8, 2.

προσαγγελία, ἡ, τὸ προσαγγέλλειν, Πολύβ. 5. 110, 11., 14. 6, 2, Πλούτ. 2., 118F. — Καθ' Ἡσύχ.: «προσαγγελία· προσαγωγή» (delatio).

προσαγγέλλω, ἀναγγέλλω, φέρω ἀγγελίαν, μηνύω, τινὶ Πλάτ. Ἐπιστ. 362C· τὰ προσαγγελλόμενα Πολύβ. 4. 19. 6· πρ. τινά τινι Λουκ. Θεῶν Διάλ. 9. 1. — Παθ., ὡσαύτως μετὰ μετοχ., προσηγγέλλοντο μέλλοντες ἐμβαλεῖν Πλουτ. Εὐμ. 5. **II.** καταμηνύω, ἐγκαλῶ, τῇ βουλῇ τινα ὁ αὐτ. ἐν Μαρκέλλ. 2, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Κικ. 3, Λουκ. Τόξ. 32, κλπ.

προσαγγελτής, οῦ, ὁ, κατήγορος, ὁ ἐγκαλῶν, ὁ καταγγέλλων, Γλωσσ.

προσᾰγελάζω, προσθέτω εἰς τὴν ἀγέλην, Γλωσσ.

προσαγκαλίζομαι, μέσ., ἐναγκαλίζομαι προσέτι, Ἀρισταίν. 1. 21, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 9, 1, πρβλ. Πολυδ. Β', 139.

προσαγκάλισμα, τό, ἐναγκάλισμα, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 8, μέρος, σ. 167.

προσαγκῡλόομαι, παθ., προσδένομαι διὰ λωρίου, Ἀρχ. Μαθ. 245.

προσαγλᾰΐζομαι, παθ., λαμπρύνομαι, κοσμοῦμαι προσέτι, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 5, 2.

προσαγνοέω, ἀγνοῶ προσέτι, μετὰ συστοίχ. αἰτ., μεῖζον ἕτερον ἀγνόημα προσηγνόουν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 4, 9

προσάγνυμαι, Παθ., ἄγνυμαι ἐπί τινος, σπάνω ἐπάνω εἴς τι, «οἱ παραθαλάσσιοι τόποι, οἷς τὰ κύματα προσάγνυται» Ἐτυμ. Μ. σ. 362, 41· προσαγνυμένης ἁλός.. ἀκταὶ ὁμῶς ῥηγμῖσιν.. βοόωσι Κόϊντ. Σμ. 3. 510.

προσᾰγοράζω, ἀγοράζω προσέτι, Διόδ. 13. 14, Συλλ. Ἐπιγρ. 2694b, 3385.

προσαγορεία, ἡ, = προσαγόρευσις, Εὐσταθ. Πονημάτ. 323. 80., 325. 33.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προσᾰγόρευμα, τό, τὸ προσαγορεύειν, προσφώνημα, Διον. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 5. 1.

προσᾰγόρευσις, ἡ, προσφώνησις, χαιρετισμός, ἀσπασμός, Μένανδρος ἐν «Παρακαταθήκῃ» 1, Πλουτ. Φάβ. 17, κτλ.

προσᾰγορευτέος, α, ον, ὃν πρέπει τις νὰ καλέσῃ ἢ ὀνομάσῃ, Πλάτ. Φαίδων 104Α. **2)** προσαγορευτέον, πρέπει τις νὰ ὀνομάσῃ, τινά τι Ἀριστ. Ποιητ. 1, 12.

προσᾰγορευτικός, ή, όν, ὁ χρησιμεύων εἰς προσαγόρευσιν, χαιρετιστικός, γράμματα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 6, 3.

II, ὡς οὐσιαστ., τὸ προσαγορευτικόν, δῶρον χαιρετιστικόν, λατ. spirtula, Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 44. **2)** παρὰ τοῖς γραμμ. ἡ κλητικὴ πτῶσις, Διογ. Λ. 7. 67.

προσᾰγορεύω, τούτου ὁ Ἀττ. ἀόρ. εἶναι **προσεῖπον**, μέλλ. καὶ πρκμ. **προσερῶ**, **προσείρηκα** (ἀλλ' ἀπαντᾷ **προσαγορεῦσαι** ἐν τοῖς Ἀπομνημ. Ξενοφ. 3. 2, 1, **προσαγορεύσομεν** Πλάτ. Θεαίτ. 147Ε), παθ. ἀόρ. **προσερρήθην** (ἀλλὰ **προσηγορεύθην** Αἰσχύλ. Πρ. 831, Ἀναξίλ. ἐν «Νεοττίδι» 2, 4, Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 16)· ἴδε Ξεν. Ἀπομν. 3. 13, 1, Πλάτ. Θεαίτ. 152D, 182D κέξ., ἔνθα **προσαγορεύω**, **προσεῖπον**, κτλ., ἀπαντῶσι πλησίον ἀλλήλων. Προσφωνῶ, χαιρετίζω, ἀσπάζομαι, λατ. salutare, τινά Ἡρόδ. 1. 134., 2. 80· δυστυχοῦντες οὐ προσαγορευόμεθα, ἐν δυστυχίᾳ ὄντας δὲν χαιρετίζουσιν ἡμᾶς, Θουκ. 6. 16· πρ. τινὰ δι' εὐχῆς Πλάτ. Νόμ. 823D· πόρρωθεν πρ. Θεοφρ. Χαρ. 3· ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς τοὺς φίλους πρ. Πλάτ. Ἐπιστ. 315Β. **2)** μετὰ διπλῆς αἰτ., προσφωνῶ τινα ἢ χαιρετίζω ὀνομάζων, ὀνομάζω, καλῶ, λέγω, ὑφ' ὧν προσηγορεύθης ἡ Διὸς δᾶμαρ Αἰσχύλ. Πρ. 834· Δίκαν δέ νιν προσαγορεύομεν βροτοί ὁ αὐτ. ἐν Χο. 950· τὸν αὐτὸν πατέρα πρ. Ξεν. Κύρ. 8. 7, 14· βασιλέα πρ. τινὰ Πλουτ. Λίμιλ. 8, πρβλ. Πομπ. 8, κτλ.· —μετ' ἀπαρ., πάσας ἡδονὰς ἀγαθὸν εἶναι προσαγορεύεις Πλάτ. Φίλ. 13Β, πρβλ. Πρωτ. 325Α· πρ. τινά χαίρειν, χαιρετίζειν ἢ ἀποχαιρετίζειν τινά, Ἀριστοφ. Πλ. 323, Πλάτ. Νόμ. 771Α· οὕτω, μετὰ τοῦ χαίρειν πρ. τινὰ Πλουτ. Φωκ. 17. **3)** καλῶ κατ' ὄνομα, ὀνομάζω .., τὸν Ἀγαμέμνονα πρ. ποιμένα λαῶν Ξεν. Ἀπομν. 3. 2, 1· τί τὴν πόλιν προσαγορεύεις; Πλάτ. Πολ. 428D, πρβλ. Γοργ. 474Ε, Σοφ. 216C, Λυκοῦργ. 151. 16· πρ. τινὰ ὀνόματι Ἀντιφῶν 146. 7, Πλάτ. Πολιτ. 291Ε, κτλ.· ὀνομαστί πρ. Ξεν. Κύρ. 5. 3, 47· τοῦτο τοὔνομα πρ. σφᾶς αὐτοὺςΠολύβ. 1. 8, 1. — Παθ. καλοῦμαι, ἐκ τῆς ἑταιρίας ἑταῖρα τοὔνομα προσηγορεύθη Ἀναξίλ. ἐν Νεοττίδι» 2· λίθος Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 16· συχν. παρὰ Πλάτ., ὡς ἐν Πολ. 597Ε, ἐν Φιλήβ. 54Α· τῷ ὀνόματί τινος, ἐνί ὀν. πρ. ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 205C, Σοφ. 219Β, κτλ.

II, ἀποδίδω εἴς τινα, τινί τι Heind. εἰς Πλάτ. Θεαίτ. 147D. **III**, δηλῶ, λέγω, μνημονεύω, «ἀναφέρω», τι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 719Ε.

προσαγρυπνέω, ἀγρυπνῶ, μένω ἄγρυπνος ἀναγινώσκων τι, προσαγρυπνήσας οἷς γέγραφε περὶ Πανθείας Ξενοφῶν Πλούτ. 2. 1093D, Κλήμ. Ἀλ. 803, κτλ.

προσάγω, μέλλ. **-ξω**·—ἀόρ. 6' **προσήγᾰγον**, σπαν. ἀόρ. ά' **προσῆξα** οἷον Θουκ. 2. 97 (ἴδε **ἄγω**)· μέσ. μέλλ. (ἐπὶ παθ. σημασ.), ὁ αὐτ. 4. 115. "Ἀγω τι πρός τι, φέρω, προσφέρω, προσκομίζω, τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε; Ὀδ. Ρ. 446, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 993· πρ. ὥρᾳ τινί Ὅμ. Ὕμ. εἰς Ἀπόλλ. 272· ἅστει κόσμον Πινδ. Ι. 6 (5) 101· θυσίας τινί Ἡρόδ. 3. 24· βοσκήματα Σοφ. Τρ. 762· ὕμνους ἢ χορείας τῷ θεῷ Πλάτ. Νόμ. 799Β· ἱερεῖα τοῖς βωμοῖς Πολυδ. Α', 27· πρ. πάντα ἱκανά, παρέχω, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 5· ἁρμαμάξας αὐτόθι 4. 3, 1· παρρησίαν ἀνθρώπῳ δυστυχοῦντι Πλούτ. 2. 69Α. **2)** προσάθετω, ἅμα ἡγόρευε καὶ ἔργον προσῆγε (διάφ. γραφ. **προῆγε**) Ἡρόδ. 9. 92, πρβλ. Ἔφορ. παρὰ Μακροβ. 5. 18. **3)** κινῶ ἢ φέρω τι πρός τι, ὡς τὸ Λατ. applicare, τὴν ἄνω γνάθον πρ. τῇ κάτω Ἡρόδ. 2. 68· μὴ πρ. τὴν χεῖρά μοι, μὴ τὴν ἐπιθήσῃς εἰς ἐμέ, Ἀριστοφ. Λυσ. 893· ἀλλ' εὖ προσῆγον ἀσπίδων κεγχρώμασιν ὀφθαλμόν, ἀλλὰ καλῶς προσῆγον τὸν ὀφθαλμὸν πρὸς τὰς περὶ τὴν ἕτυν μικρὰς ὀπάς (δι' ὧν ἐβλεπόντο τοὺς ἐναντίους), Εὐρ. Φοίν. 1386· προσάγων τὴν ῥῖν' ἐδείτ' αὐτοῦ φράσαι πόθεν τὸ θυμίαμα τοῦτο λαμβάνει Διόδωρος ὁ Σινωπεύς ἐν «Ἐπικλήρῳ» 1. 39· πρὸς τὸ στόμα τὰς χεῖρας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 10, 4, κτλ.·— ἐπὶ φαρμάκων, ἤπια [λήματα] μετὰ τὰ ἰσχυρὰ Ἡρόδ. 3. 130, πρβλ. Ὀρειβάσ. περὶ Ἀγμ. 81· οὕτω, παιδιᾶς πρ. φαρμακείας χάριν Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 3, 4.

4) ἐπὶ τροφῶν, κτλ., παρατίθημι, βρώματά τινι Ξεν. Κύρ. 1. 3, 4, πρβλ. Πλούτ. 2. 126Α, κτλ.· ἀλλὰ παρὰ τοῖς ἰατροῖς, τοῖσι σιτίοισι κούφοισι προσάγειν (δηλ. ἑαυτὸν), ἐπὶ ἀνθρώπου ἐκ πλημμονῆς πάσχοντος, Ἱππ. 376. 30· καὶ ἀπολύτως, λαμβάνω τροφήν, τρώγω, ὁ αὐτ. 377. 17 κέξ.· πρβλ. προσαγωγή Ι. 1.

5) ἐπὶ ἐνδυμάτων, μαλακῶς στολὴν πρ. Πλούτ. 2. 240Ε.

6) μεταφορ., πρ. ὅρκον τινί, βάλλω τινὰ νὰ ὀμόσῃ, Ἡρόδ. 6. 74. **7)** ἐπὶ στρατιωτικῆς ἐννοίας, ἄγω στράτευμα ἢ μηχανὰς ἐναντίον τινός, πρ. λόχον πύλαις Εὐρ. Φοίν. 1104· τῇ Ποτιδαίᾳ τὸν στρατὸν Θουκ. 1. 64, πρβλ. 7. 43· τὸ στράτευμα ἀντίπρῳρον πρ. Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 23· στρατιὰν πρ. πρὸς πολεμίους ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 6, 33· ἴδε κατωτ. Β· οὕτω καὶ, πρ. μηχανὰς πόλει Θουκ. 2. 76, κτλ.· μηχανῆς μελλούσης προσάξεσθαι (ἐπὶ παθ. σημασίας), ὁ αὐτ. 4. 115, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 27, κτλ.· πρ. βίαν τοῖς τείχεσι, τῇ πόλει, κτλ.· Διόδ. 11. 32., 12. 46. **8)** μεταφορ., πρ. βίαν τινί, Λατ. vim adhibere alicui, ὁ αὐτ. 15. 68, κτλ.· τὰς ἀνάγκας Θουκ. 1. 99· συκοφαντίαν πρ. τοῖς πράγμασι Δημ. 372. 25· δεινὰν πρ. τόλμαν Εὐρ. Μήδ. 859· πρ. φόβον Θουκ. 2. 97· πολλῶν φόβων προσαγομένων Ξεν. Ἀν. 4. 1, 23· πρ. ἠδονὰς Πλάτ. Νόμ. 798Ε. **9)** πρ. φόρον Θουκ. 2. 97· πρ. τὰς εἰσφορὰς Πολύβ. 5. 30, 5. **10)** κομίζω, ἄγω ἐλπίόν τινος, τῷ Κύρῳ τοὺς αἰχμαλώτους Ξεν. Κύρ. 3. 2, 12, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 4, 8, κτλ.·— εἰσάγω, παρουσιάζω, Ἰσαῖ. 70. 27· πρὸς τὸν δῆμον, πρὸς τὴν βουλὴν Θουκ. 5. 61, Δυσί. 105. 37, Ἀνδοκ. 15. 6· πρ. τοὺς πέσθεις Δημ. 234. 20, πρβλ. 299. 1· πρ. τοὺς πρέσβεις πρὸς τὸν δῆμον, εἰς τὴν ἐκκλησίαν Συλλ. Ἐπιγρ. 85b, 8 (σ. 897)·— εἰσάγω εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλήν, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 8· πρβλ. **προσαγωγή** ΙΙ. 2, **προσαγωγεύς**· ὡσαύτως, λόγῳ πρ. ὅτι .., εἰσάγω τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι .., Ἀριστ. περὶ Οὐρ. 3. 5, 6· πρ. τινὰ πρὸς μάθησιν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 7. 17, 4· τὰ λοιπὰ μυθικῶς προάγκται, ἔχουσιν εἰσαχθῆ, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσικ. 11. 8, 20. **11)** ἄγω πρός τινα ἢ πρός τι μέρος, ὁδηγῶ, τίς[σε] προσήγαγεν χρεία; Σοφ. Φιλ. 236· ἐλπίς μ' ἀεὶ προσήγε Εὐρ. Ἀνδρ. 27.— Παθ., οἴκτῳ καὶ ἐπιεικείᾳ πρ. Θουκ. 3. 47· βίᾳ αὐτόθι 96· ἀκοντες πρ. ὑπ' Ἀθηναίων αὐτόθι 63, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 7. **12)** ἐν τῷ παθ., προσκολλῶμαι εἴς τι, τινι Θουκ. 2. 77., 3. 63, κτλ.· ἴδε κατωτ. Β.

II, κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ., (ἐξυπακουομ. τοῦ ἑαυτόν, στρατόν, κτλ.), προσεγγίζω, πλησιάζω, Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 22· μάλιστα ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, πρ. πρός τινα, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 6, 43, Ἀν. 1. 10, 9, κτλ.· πρ. κώμῃ τινί Ἀρρ. Ἀν. 2. 3· τοῖς βασιλεῦσι Πλούτ. 2. 800Δ· ἐγγυτέρω ταῖς ἐλπίσι ὁ αὐτ. ἐν Γάλβ. 9· τοῖς τεσσαρἀκοντα ἔτεσι ὁ αὐτ. ἐν Πομπ. 46·— πόταγε (Δωρ. ἀντὶ πρόσαγε), πλησίασον, Θεόκρ. 1. 62., 15. 78. **2)** (ἐξυπακουομ. τοῦ ναῦν), προσεγγίζω, φέρω εἰς τὴν ξηράν, Πολύβ. 1. 54, 5, κτλ.

Β. Μέσ., ἔλκω πρὸς ἐμαυτόν, φέρω πρὸς τὸ μέρος μου, Λατ. sibi conciliare, προσηγάγετο αὐτοὺς Ἡρόδ. 2. 172· ἀνάγκῃ προσάγεσθαί τινα ὁ αὐτ. 6. 25· πρβλ. Θουκ. 1. 99· τάρετῇ πρ. πόαιν Εὐρ. Ἀνδρ. 226· ἀπάτῃ πρ. τὸ πλῆθος Θουκ. 3. 43, πρβλ. 48· χρήμασι καὶ δωρεαῖς τὸν δῆμον προσάγεσθαι Πλάτ. Νόμ. 695D· τῷ ποιεῖν τὺ πρ. τὰς πόλεις Ἰσοκρ. 56Ε· θεραπείαις ὁ αὐτ. 31Β· οὕτως, ἵππον ἡρεμαίως πρ. τῷ χαλινῷ Ξεν. Ἱππ. 9, 5· συμμάχους καὶ βοηθοὺς πρ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 4, 9· πρ. ξυμμαχίαν τινὸς Θουκ. 5. 82· πάντων πρ. ὄμματα, προσελκύω τὰ βλέμματα πάντων, ἐπιαύρω τὴν προσοχήν, Ξεν. Συμπ. 1, 9. **2)** ἀποδ., ἕλκω πρὸς ἐμαυτόν, ἐναγκαλίζομαι, Ἀριστοφ. Ὄρν. 141, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 39, Πλάτ. Πολ. 439Β· οὕτως, Εὐρ. Ἱκέτ. 1100, ἡ δ' ἐμὴν γενειάδα προσήγετ' ἀεὶ στόματι. **3)** μετ' ἀπαρ., ἡ Σφὶγξ τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν .. ἡμᾶς .. προσήγετο, προσείλκυεν ἡμᾶς νὰ ἔχωμεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν εἰς τὰ συμβαίνοντα πλησίον ἡμῶν, Σοφ. Ο. Τ. 131· προσάξομαι δάμαρτ' ἐὰν σε σκῆπτρα τἀμ' ἔχειν, θὰ καταπείσω αὐτὴν νὰ σε ἀφήσῃ νὰ ἔχῃς τὰ σκῆπτρά μου, Εὐρ. Ἴων 659. **II**, λαμβάνω τι μετ' ἐμαυτοῦ, ὅταν δὲ τούσδε προσθῶμεν πυρί, ὁστᾶ προσάξεσθ' Εὐρ. Ἱκέτ. 949· τὰ ναυάγια Θουκ. 8. 106·— λαμβάνω δι' ἐμαυτόν, προμηθεύομαι, εἰσκομίζω, ἐνεργῶ εἰσαγωγὴν ἐκ τῆς ξένης, Ξεν. Πόροι 1. 7· οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 5. 2, 5· τὰ προσαχθέντα, τὰ εἰσαχθέντα ἐκ τῆς ξένης, ὁ αὐτ. ἐν Πόροις 4, 18. **2)** αἷς [ταῖς προδοσκίσι] πρ. τὴν τροφήν, διὰ τῶν ὁποίων φέρουσι τὴν τροφὴν εἰς τὸ στόμα των, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 8, πρβλ. 4. 2, 14, π. Ζ. Μορ. 4. 9, 14. **3)** μηδὲ προσάγου τῷ πράγματι χειμῶνας ἑτέρους, μηδὲ προστίθει τῷ πράγματι ἑτέρας ἀηδυχίας, Μένανδρ. ἐν «Εὐνούχῳ» 2 (Στοβ. Ἀνθ. 108. 46)· πρ. πόνον. χρῆσθαι αὐτῷ πρὸς ἰδίαν ὠφέλειαν, Πολύβ. 29. 6, 13.

4) προσάγω μάρτυρα, φέρω ὡς μάρτυρα, καὶ τὸν Εὐριπίδην μάρτυρα .. προσάγεται Πλούτ. 2. 1019Β.

προσαγωγεύς, έως, ὁ, ὁ προσάγων εἴς τινα, ὁ εἰσάγων, πρ. λημμάτων, ὁ μεσίτης ὁ προσπορίζων κέρδη εἴς τινα, Δημ. 750. 21, πρβλ. Ἀριστείδ. 2. 369, 395·— ὡσαύτως, **II**, οἱ κατάσκοποι οὓς οἱ Διονύσιοι κατέμιξαν τοῖς Συρακοσίοις ἐκαλοῦντο προσαγωγεῖς, Πλούτ. 2. 522D· ἀλλ' ἐν βίῳ Δίων. 28, ἔχει διάφορον τύπον, τοὺς καλουμένους προσαγωγίδας (ἐκ τοῦ -ώδης, ου, ὁ)· καὶ ὁ Ἀριστ. ἐν Πολιτικ. 5. 11, 3 ἐνόμιζε τοὺς κατασκόπους τούτους ὡς γυναῖκας, χρώμενος τῷ Σικελικῷ τύπῳ αἱ ποταγωγίδες.

προσᾰγωγή, ἡ, (προσάγω), τὸ προσάγειν, φέρειν πρός .., τὴν τῆς τροφῆς πρ., πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ φέρῃ τις τὴν τρο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φὴν εἰς τὸ στόμα, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 28· θυσιῶν Φωτ. Βιβλ. 540. 41. 2) πλησίασις, μηχανῶν, ὀργάνων, μηχανῶν πολεμικῶν εἰς τὰ τείχη, Πολύβ. 1. 48, 2., 14. 10, 9· ποιεῖσθαι τὴν πρ. ὁ αὐτ. 9. 41, 1. 3) προσέλκυσις, ξυμμάχων Θουκ. 1. 82. II. σεμνή, ἐπίσημος προσέλευσις, οἷον ἐν ταῖς ἑορταῖς ἢ ἐν ἱκετείᾳ, Ἡρόδ. 2. 58. 2) προσέγγισις εἴς τινα, μάλιστα παρουσίασις εἰς τὸν βασιλέα (πρβλ. **προσάγω** I. 10, **προσαγωγεύς**), Ξεν. Κύρ. 7. 5, 45, πρβλ. Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ε', 2, πρ. Ἐφεσ. β', 18, κτλ.· πρ. νεῶν, τόπος πρὸς προσόρμισιν πλοίων, Πολύβ. 10. 1, 6, πρβλ. Πλουτ. Αἰμίλ. 13, Διόδ. 13. 46. 3) ἐκ προσαγωγῆς, βαθμηδόν, συχν. παρ' Ἱππ., π. χ. ἐν τῷ περὶ Ὀξέων Διαίτ. 385· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀθρόως**, Ἀριστ. Πολιτ. 5. 8, 12· ἐκ πρ. καὶ κατὰ μικρὸν αὐτόθι 5. 6, 17, πρβλ. 5. 11, 27, Μετεωρ. 2. 8, 13· τόποι ὑψηλοὶ ἐκ πρ., βαθμηδὸν ὑψούμενοι, αὐτόθι 1. 13, 22 — ἐν Δημ. 678. 19, ἐκ πρ. φίλος, φίλος ἐξ ἀνάγκης· ἀλλ' ὁ Ἁρποκρ. ἔχει: **ἐκ προαγωγῆς** καὶ ἑρμηνεύει «ἀντὶ τοῦ πρὸς ἀνάγκην».

προσᾰγωγίδης, ἴδε **προσαγωγεύς**.

προσᾰγώγιον, τό, «τὸ τῶν τεκτόνων ὄργανον, ὃ προσάγοντες εὐθύνουσι τὰ στρεβλὰ ξύλα» (Σουΐδ., Φώτ.), Πλάτ. Φίληβ. 56C, ἔνθα ἴδε Σχόλ.· περὶ τῆς γραφῆς **προσαγωγ(ε)ῖον** ἴδε Herwerden ἐν λ.

προσαγωγός, όν, ὡς τὸ **ἐπαγωγός**, ἑλκυστικός, θελκτικός, πειστικός, Θουκ. 1. 21, πρβλ. Πλάτ. Ὄρ. 414E· προσαγωγὸν μειδιᾶν Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 11· μετὰ γεν., διεγείρων, διεγερτικός, πρ. ἐπιθυμιῶν τέχναι Διον. Ἁλ. 2. 28.

προσᾰγωνίζομαι, ἀγωνίζομαι προσέτι, τινί, πρός τινα, Φιλόστρ. 700, πρβλ. Πολυδ. Γ', 141.

προσᾰδῐκέω, ἀδικῶ τινα προσέτι, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 5, 4, Ἡλιόδ. 2. 5.

προσᾴδω, ᾄδω πρός τινα, τὶν ποταείσομαι, «σοὶ γὰρ καλὸν ὕμνον προσυμνήσω» (Σχόλ.), Θεόκρ. 2. 11. 2) πρ. τραγῳδίαν, ᾄδω πρὸς μουσικὴν τὰ ἐν τραγῳδίᾳ ᾄσματα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 401· πρ. μέλη Ἀρισταίν. 1. 2· πρ. τῇ κιθάρᾳ Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14. 23. II. συμφωνῶ τινι, λατ. concinere, καί μοι προσᾴδεθ' ὥστε γιγνώσκειν ὅτι ταῦτ' ἐξ Ἀτρειδῶν ἔργα κἀξ Ὀδυσσέως Σοφ. Φιλ. 405· ἀπολ., Πλάτ. Φαίδων 86E, Νόμ. 670B.

προσαθροίζω, ἀθροίζω πρὸς τοῖς ἄλλοις, Γλωσσ.

προσάθροισις, ἡ, ἄθροισις, «μάζευμα» εἴς τινα τόπον, Σχόλ. εἰς Θουκ. 1. 82, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **προσαγωγή**.

προσᾰθῡμέω, ἀθυμῶ, ἀποθαρρύνομαι πρός τι, τινί Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 1, 6.

προσᾰθύρω [ῡ], = **προσπαίζω**, Φιλόστρ. 812, Ἡσύχ.

προσαιθρίζω, πέμπω τι ἄνω πρὸς τὸν αἰθέρα, προσαιθρίζουσα πόμπιμον φλόγα, «πρὸς τὸν αἰθέρα ποιοῦσα, ὥστε ἄνω πέμπεσθαι τὴν φλόγα», στίχος ὃν μνημονεύει καὶ ἑρμηνεύει ὁ Ἡσύχ., καὶ τὸν ὁποῖον εὐφυῶς ὁ Dind. ἀποκατέστησεν ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 301 ἀντὶ τῆς τῶν Ἀντιγράφων γραφῆς πλέον καίουσα τῶν εἰρημένων· πρβλ. **οὐρανίζω**.

προσαικίζομαι, ἀποθ., βασανίζω προσέτι, δεσμοῖς προσηκίσαντο Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 4, 3.

προσαιονάω, προσραίνω, προσραντίζω, Ἱππ. 655. 42., 885F· — ῥηματ. ἐπίθ. **-ητέον**, Ἀρχιγέν. παρ' Ὀρειβ. 157 Cocchi.

προσαιρέομαι, μέσ., ἐκλέγω ἐπὶ πλέον, ἐκλέγω καὶ προσθέτω, δέκα γὰρ ἄνδρας Σπαρτιατῶν προσείλοντο αὐτῷ συμβούλους Θουκ. 5. 63· ἑαυτῷ πρ. τινα, προσλαμβάνω ὡς σύντροφόν μου ἢ σύμμαχον, Λατ. cooptare, Ἡρόδ. 3. 130., 9. 10· καὶ προσελόμενοι σφίσιν αὐτοῖς τοῦ Πειραιῶς ἄρχοντας δέκα κτλ. Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 50, 16, Blass. II. καθόλου, ἐκλέγω προσέτι, τινά τινι Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 39· τινὰ πρός τινι αὐτόθι 2. 1, 16.

προσαίρω, (αἴρω) σηκώνω, πρόσαιρε τὸ κανοῦν, εἰ δὲ βούλει πρόσφερε Φερεκράτ. ἐν «Πετάλοις» 7· — Μέσ., λαμβάνω τροφήν, ἐσθίω, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 10, περὶ Διαίτ. Ὀξ. 391· πλείους προσαράμενοι (ἀπίους) Φιλότιμος παρ' Ἀθην. 81B· ὡσαύτως, πρ. οἶνον Γαλην. 7. 141· μετὰ γεν., ὁ αὐτ. 11· 336. II. παρὰ Δίωνι Κ. 43. 17, ἀντὶ **προσήραντο** ὁ Reiske **συνήραντο**. ἔλαβον μέρος.

προσαισθάνομαι, αἰσθάνομαι, ἐπινοῶ προσέτι, Ἀριστ. περὶ Μνήμ. 1, 8.

προσαΐσσω, Ἀττικ. **-ᾴσσω**, μέλλ. **-ξω**, πηδῶ ἢ ὁρμῶ πρός τι, Ὀδ. Χ. 337, 342, 365· ὁμίχλη πρ. ὄσσοις, ὁμίχλη ἐπέρχεται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, Αἰσχύλ. Πρ. 145.

προσαιτέω, αἰτῶ προσέτι, οὐδὲν Πινδ. Ἀποσπ. 166· ἄλλο προσαιτεῖν αἷμα Αἰσχύλ. Χο. 401· πρ. μισθόν, ἀπαιτῶ πλειότερον μισθόν, Ξεν. Ἀν. 1. 3. 21. 2) προσαπαιτῶ πρός τινα σκοπόν, εἰ μὴ πλείονας ἀνθρώπους ἢ ὅσους αὐτὰ τὰ ἔργα προσαιτοίη κατ' ἐνιαυτὸν ἐμβάλοιμεν ὁ αὐτ. ἐν Πόροις 4, 39. II. ἐπιμένω αἰτῶν, καὶ οὕτω μετ' αἰτιατ. προσώπ., ζητῶ μετὰ παρακλήσεων ἐλεημοσύνην παρά τινος, ἐπαιτῶ, Ἡρόδ. 3. 14, Ἰσοκρ. 156E, κτλ.· μετ' αἰτ. πράγματ., οὔ που προσῄτεις βίοτον; Εὐρ. Ἑλ. 791, Ἀριστ. Λυσ. 1141· μετὰ διπλῆς αἰτ., ἄλλους τυράννους αὐτὸν ὄντα βασιλέα βίον προσαιτεῖν Εὐρ. Ἑλ. 512· οὐδέν σε προσαιτοῦντες, οὐδὲν ζητοῦντες ἐπὶ πλέον παρὰ σοῦ, Ξεν. Ἑλ. 7. 3, 13· — μετὰ γενικ., αἰτῶ ὀλίγον ἐκ .., Πλουτ. Ἀλκιβ. 4· — ἀπολ., ἐπιμόνως αἰτῶ, γίνομαι φορτικὸς ἐπαιτῶν, Εὐρ. Ἱκ. 94, Ἀριστ. Ἀχ. 429, 452, Πλάτ. Συμπ. 203B.

προσαίτης, ου, ὁ, ἐπαίτης, Πλούτ. 2. 294A· Ἶροι καὶ προσαῖται Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 24· — θηλ. **προσαῖτις, -ιδος**, Σουΐδ. ἐν λέξει **προσαίτης**. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 133.

προσαίτησις, ἡ, τὸ προσαιτεῖν, ἐπαίτησις, «διακονιά», ἐφημέρου τροφῆς Πλούτ. 2. 499D.

προσαιτητής, οῦ, ὁ, = **προσαίτης**, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **προΐκτης**.

προσαιτιάομαι, αἰτιῶμαι, κατηγορῶ προσέτι ἢ ἐπὶ πλέον, τινα Πλουτ. Φάβ. 7.

προσαιωρέομαι, μέσ., αἰωροῦμαι στηριζόμενος ἐπάνω εἴς τι, τῇ λόγχῃ προσαιωρησάμενος ἐπεθεώρει τὸ τοιοῦτον πλῆθος Διοδ. Ἐκλογ. 594. 50.

προσακές· «ἐγγύς» (προσεχές;) Ἡσύχ.

προσᾰκοντίζω, ῥίπτω ὡς ἀκόντιον, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 12. 1.

προσᾰκούω, μέλλ. **-ακούσομαι**, ἀκούω προσέτι, τι Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 22., 3. 4, 1, κτλ.· πρ. περί τινος Πλούτ. 2. 37F.

προσακρῑβόω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἀκριβόω**, Ἀριστ. παρὰ Διογ. Λ. 5. 28.

προσακροάομαι, ἀποθετ., = **προσακούω**, Boiss. Ἀνέκδ. 2. 435.

προσακροβολίζομαι, ἀποθ., ἀκροβολίζομαι προσέτι, Πολύβ. 3. 71, 10, κτλ.

προσακτέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **προσάγω**, δεῖ προσάγειν, Πλάτ. Πολ. 537A· τι πρός τι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 792. 2) πρέπει τις νὰ ἐφαρμόσῃ, νὰ εἰσαγάγῃ, τὴν μουσικὴν Ἀριστ. Πολιτ. 8. 5, 24· παραδείγματα ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. πρ. Ἀλέξ. 33, 2. II. **προσακτέος, α, ον**, τηρητέος, ἡσυχία πρ. Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 2. 3.

προσακτρίδες, αἱ, «οἱ τῆς μηλολόνθης πρὸς τῷ στόματι μικροὶ πόδες» Ἡσύχ.

προσαλαζονεύω, προσέτι ἀλαζονικῶς φέρομαι, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κομπολακήσει**.

προσαλγέω, αἰσθάνομαι ἄλγος προσέτι, Ἀνώνυμ. ἐν Boiss. Ἀν. τ. 2, σ. 365, Γεώργ. Παχυμ. ἐν Βίῳ Ἀνδρ. Παλ. σ. 194D.

προσᾰλείφω, ἐπαλείφω, ἑκάστῳ φάρμακον ἄλλο Ὀδ. Κ. 392. II. ἀλείφω, χρίω, τὰ κέρατα Πλούτ. 2. 559F. — Παθ., αὐτόθι 911D.

προσᾰλίγκιος, ον, ὅμοιος, Νικ. Θηρ. 739.

προσᾰλίζομαι, Παθητ., συναθροίζομαι εἰς μέρος τι, Αἰν. Τακτ. 17.

προσᾰλίσκομαι, καταδικάζομαι προσέτι, νῦν δ' ὑπ' ἀνδρῶν πονηρῶν σφόδρα διωκόμεθα, κᾆτα προσαλισκόμεθα, «καὶ πρὸς τούτοις καταδικαζόμεθα καὶ ζημιούμεθα» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 701 (ἀλλ' ὁ Elmsl. ὀρθῶς διώρθωσε **πρὸς ἀλ-**).

προσάλληλος, ον, ὁ εἰς ἐναντίον τοῦ ἄλλου, Ἀχιλλ. Τάτ. 2. 38.

προσάλλομαι, ἀποθετ., πηδῶ ἐπάνω εἴς τινα ὡς κύων, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 20· πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 4, Πλούτ. 2. 977C· ἐπὶ ἀνέμου, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 16.

προσαλλοτριόομαι, Παθ., ἀλλοτριοῦμαι ἀπό τινος, ἀποστρέφομαί τι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **προσοικειοῦμαι**, τινι Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 140.

προσάλπειος, ον, ὁ πλησίον τῶν Ἄλπεων, παρὰ τὰς Ἄλπεις, τῶν προσαλπείων ἐθνῶν Στράβ. 240.

προ-σάλπιγξις, ἡ, προτέρα ἀπήχησις σάλπιγγος· μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ.

προσαμαίνω, = **προσημαίνω**, Ἐπιγρ. Παντικαπαίου, ἐκδ. Ἰούργεβιτς, ἐν Ὀδησσῷ 1880 (ῥωσιστί).

προσαμαρτάνω, πλημμελὴς γραφ. ἀντὶ **ἁμαρτάνω** ἐν Πλουτ. 2. 834D.

προσάμβᾰσις, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **προσανάβασις**.

προσαμείβομαι, Δωρ. **ποταμ-**, μέσ., ἀποκρίνομαι, τινα Θεόκρ. 1. 100.

προσᾰμέλγομαι, Δωρ. **ποτ-**, παθ. μετὰ μέσ. μέλλ., ἀμέλγομαι προσέτι, αἶγα ... ἃ δύ' ἔχοισ' ἐρίφως ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας, «ὥστε καὶ μετὰ τὴν τῶν ἐρίφων τροφὴν καὶ δύο πέλλας πίμπλησι» (Σχόλ.), Θεόκρ. 1. 26.

προσᾰμιλλάομαι, ἀποθ., ἀμιλλῶμαι προσέτι, τινι Πολυδ. Ϛ', 126, Θ', 20.

πρόσαμμα, τό, ἐπίδεσμος, Βυζ.

προσαμπέχω, καλύπτω προσέτι, αὐχένα Χαιρήμ. παρ' Ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θην. 608B. — Παθ., μένω ἐμπεπλεγμένος εἴς τι, ἐξῶ Ἀνθ. Π. 12. 93.

προσᾰμύνω [ῠ), ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, τινί Ἰλ. Β. 238, Ε. 139, Π. 509, Πλούτ.

προσαμφιέννῡμι, μέλλ. Ἀττικ. -αμφιῶ, ἀμφιέννυμι ἐπὶ πλέον, τινά τι Ἀριστοφ. Ἱππ. 891.— Κατὰ Σουΐδ. : «προσαμφιῶ, πρὸς οἷς ἔχει ἐνδύσω».

προσαμφισβητέω, φιλονεικῶ προσέτι μετά τινος, τινι Boisson. Ἀνέκδ. 2. 387.

προσαναβαίνω, μέλλ. -βήσομαι, ἀνέρχομαι ἢ ἀναβαίνω πρός τι μέρος, Ξεν. Ἱππαρχ. 1, 2· ἐπὶ παρυδατίων πτηνῶν, πρ. πρὸς τὰς πέτρας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 21· πρ. πρὸς τὸ ὄρθιον Δίων Κ. 39. 45·— ὑψοῦμαι περισσότερον, ἐπὶ πλημμυροῦντος ποταμοῦ, Πολύβ. 3. 72, 4·— πόλις προσαναβαίνουσα, κειμένη ἐπὶ τόπου προσάντους, Πολυδ. Ι', 20·— μεταφορ., τῷ Ρωμύλῳ προσαναβῆναι, ἀναβῆναι μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Ρωμύλου, Πλουτ. Θησ. 1. **II.** μετ' αἰτ. τόπου, ἀναβαίνω, ἀνέρχομαι, τοῦτ' ἔστι προσαναβῆναι τὸ σιμὸν δεῖ, δηλ. τὸ πρόσαντες, Πλάτων Κωμικ. ἐν «Νίκαις» 1.

προσαναβάλλω, ῥίπτω πρὸς τὰ ἐπάνω προσέτι, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 31.

προσανάβᾰσις, ποιητ. **προσάμβ-**, ἡ·— ἀνάβασις, ἄνοδος, Ἐβδ. (Ἰωσ. ΙΕ', 3)·— κλίμακος προσαμβάσεις, ἀνάβασις διὰ κλίμακος ἢ αἱ βαθμίδες κλίμακος, κλῖμαξ πολιορκητική, Αἰσχύλ. Θήβ. 466, Εὐρ. Φοίν. 1173· κλιμάκων πρ. αὐτόθι 489, Βάκχ. 1213· τειχέων πρ., τόπος ἔνθα δύνανται νὰ προσβληθῶσι τὰ τείχη, μέρος ἀδύνατον, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 744· δωμάτων πρ., δηλ. αἱ βαθμίδες αἱ ἄγουσαι πρὸς τὴν οἰκίαν, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 97· πρβλ. **πρόσβασις**.

προσαναγιγνώσκω, ἀναγινώσκω προσέτι, Αἰσχίν. 40. 17, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 2, 4.

προσαναγκάζω, μέλλ. -άσω, ἀναγκάζω ἢ βιάζω προσέτι, Θουκ. 7. 18· συμπιέζω λίαν σφιγκτῶς, ἐπὶ τραύματος, Ἱππ. π. Ἰητρείων 743· ἕλκω μεθ' ὁρμῆς, βιαίως, τι πρός τι ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 792. **2)** ἀναγκάζω προσέτι, καὶ τῇ ἄλλῃ μελέτῃ προσαναγκάζοντες, Θουκ. 6. 72. **II.** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἀναγκάζω τινὰ νὰ πράξῃ τι, βίᾳ με προσηνάγκασσε πάσασθαι Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 413· πρ. τινὰ παρεῖναι, μένειν, ὁμολογεῖν, φιλεῖν Ξεν. Κύρ. 8. 1, 17, Πλάτ. Συμπ. 217D, 223D, Πρωτ. 346B· ἀλλὰ τὸ ἀπαρέμφ. συχνάκις παραλείπεται, τοὺς μὴ δεχομένους τὰς σπονδὰς πρ. (ἐξυπακ. δέχεσθαι) Θουκ. 5. 42· πρ. τινά τι, ἀναγκάζω τινὰ προσέτι νὰ πράξῃ τι, Πλάτ. Συμπ. 181E. **III.** ἀναγκάζω, πείθω διὰ λογικῶν ἐπιχειρημάτων, τινὰ λόγοις, ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 13B. **2)** πρ. τι εἶναι, ἀποδεικνύω ὅτι ἀναγκαίως εἶναί τι, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 710A, Πολιτ. 284B.

προσαναγκαστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **προσαναγκάζω**, δεῖ προσαναγκάζειν, Πλάτ. Πολιτικ. 284B.

προσανᾰγορεύω, ἀναγορεύω, διακηρύσσω προσέτι, ἢ οὖν προσαναγορεύω ...; προσαναγόρευε ἔφη Πλάτ. Πολ. 580C.

προσαναγράφω [ᾰ], ἀναγράφω προσέτι, Πλούτ. 2. 243A, Λουκ. Μακροβ. 9 — Παθ., προσαναγραφέντες προδόται εἰς ταύτην τὴν στήλην Λυκοῦργ. 164. 34, πρβλ. Διόδ. 5. 46. **II.** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, προσαναγραψάμενοι τὰ λοιπὰ τοῦ χρωτός, ζωγραφήσασαι τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ δέρματος, Ἀθήν. 524D.

προσανάγω, ἀνάγω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβιβάζω, ἐς φάος ἐκ βυθίας ποτανάγαγον ἰλύος Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1028. 71.— Παθ., ἄγομαι πρὸς τὰ ἄνω, τῆς γλώσσης προσαναγομένης ἄνω πρὸς τὸν οὐρανόν, δηλ. τὸν οὐρανίσκον, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 14.

2) κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ., ἀνέρχομαι πρός .., πλησιάζω, Πλούτ. 2. 564C· προσανῆγε τῇ γῇ πολυπόνως, ἀνῆγεν ὀπίσω πρὸς τὴν γῆν, ὁ αὐτ. ἐν Πυρρ. 15.

προσαναδέχομαι, ἀποθ., περιμένω τινὰ νὰ ἔλθῃ, Πολύβ. 5. 13, 8, κτλ.

προσαναδίδωμι, δίδω ἢ διανέμω προσέτι, προσανέδωκε κλίμακας πλείους τῶν πρότερον Πολύβ. 10. 14, 3, Πλούτ. 2. 241F.

προσαναδιπλάζω, διπλασιάζω προσέτι, Εὔστ. Πονημάτ. 316. 61.

προσαναζωπῠρέω, ἀναζωπυρῶ προσέτι, τινά ἐπί τινι Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 33B.

προσαναθλίβω [ῐ], συνθλίβω προσέτι, συμπιέζω, Κλήμ. Ἀλ. 221.

προσαναιδεύομαι, ἀποθ. φέρομαι ἀναιδῶς προσέτι, Σουΐδ. ἐκ τῶν τοῦ Ἀριστοφ. Ἱππ. 398, ἔνθα ὅμως: πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται.

προσαναιρέω, ἀνεγείρω, σηκώνω προσέτι. Μέσ., ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ προσέτι, πόλεμον Θουκ. 7. 28. **II.** καταστρέφω προσέτι, τάληθὲς Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 1, 3, πρβλ. Ἀλκιφρ. Πρωτ. 2. 11, 10. **III.** ἐπὶ μαντείου, δίδω ἀπάκρισιν προσέτι, Πλάτ. Πολ. 461E, Πλούτ. 2. 403C, κτλ.· πρ. τινι ποιεῖν τι Δημ. 522. 6.

προσαναισῐμόομαι, Παθ., προσαναλίσκομαι, δαπανῶμαι προσέτι, Ἡρόδ. 5. 34.

προσαναισχυντέω, ἀναισχύντως, ἀναιδῶς φέρομαι προσέτι, Φιλόστοργ. ἐν Ἐκκλ. Ἱστ. 2, 11, σ. 474.

προσανακαίω, μέλλ. -καύσω, ἀνακαίω, ἀναφλέγω προσέτι, Φίλων 1. 428.

προσανακᾰλέομαι, μέσ., προσκαλῶ προσέτι, διάφ. γραφ. παρ' Εὐμαθ. 6, 256 ἔκδ. Teuch.

προσανακᾰλύπτω, ἀνακαλύπτω ἐπὶ πλέον, οὐδὲν Στράβ. 686.

προσανάκειμαι, ἀνάκειμαι πολὺ πλησίον, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ο. 740, κτλ. **II.** εἶμαι ὅλως παραδεδομένος ἢ ἀφωσιωμένος εἰς .., κυνηγεσίοις Πλούτ. 2. 314A· Ἀρείῳ Φωτ. Βιβλ. 93. 4.

προσανακεράννῡμαι, Παθ., ἀναμιγνύομαι προσέτι, ἡ αποδιά πίπτει προσανακραθεῖσα Αἰλ. π. Ζ. 14, 4.

προσανακλαίομαι, Μέσ., συγκλαίω, συνθρηνῶ (τινί), Συνέσ. 227B.

προσανάκλῐμα, τό, τὸ ἐφ' οὗ τις ἀνακλίνεται, στηρίζεται, Ἀνθ. Π. 7. 407.

προσανακλίνομαι [ῐ], Παθ., ἀνακλίνομαι, ἀκκουμβῶ ἐπάνω εἴς τι, τινὶ Διόδ. 17. 41, Παυσ. 10. 36, 6· ἐπὶ πόλεως, τῷ ὄρει προσανακεκλιμένη Στράβ. 649.

προσανάκλῐσις, ἡ, τὸ μέρος ἔνθα προσανακλίνεταί τις, ἔνθ' ἡ Φαίδρου προσανάκλισις ἦν, ἔνθα προσανεκλίθη ὁ Φαῖδρος, Λουκ. Ἔρωτες 31.

προσανακοινόομαι, ἀνακοινοῦμαι προσέτι, τινί τι Διόδ. 1. 16.

προσανακουφίζω, ἀνακουφίζω, προσέτι, Ἰωσήπου Βίος 18.

προσανακρῑνω [ῑ], ἀνακρίνω, ἐξετάζω προσέτι, Πλούτ. 2. 43E, 592E, κτλ.

προσανακτάομαι, ἀποθ., ἀνακτῶμαι προσέτι, τι Ἀλίξ. Τραλλ. 372.

προσαναλαμβάνω, μέλλ. -λήψομαι, λαμβάνω προσέτι, ἐπὶ τὸ κατάστρωμα χιλίας βύρσας Δημ. 910. 10· παρὰ τῶν συμμάχων σῖτον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πολυβ.· πρ. ἑαθῆτα περιπόρφυρον, λαμβάνω ὡσαύτως, ὁ αὐτ. 6. 53, 7.— Παθ., πλειόνων προσαναλαμβανομένων εἰς τὴν σύγκλητον, ἐπὶ νέων συγκλητικῶν, Πλουτ. Ρωμύλ. 13. **II.** ἀναλαμβάνω, ἀνακτῶμαι δυνάμεις δι' ἀναπαύσεως, τὴν δύναμιν ἐκ κακοπαθείας Πολύβ. 9. 8, 7· ἐκ τοῦ πλοῦ αὐτοὺς 22. 25, 6· τὸ στρατόπεδον Διόδ. 17. 16·— ὡσαύτως, **2)** ἀμεταβ., ἀναλαμβάνω, Πολύβ. 3. 60, 8.

προσαναλέγομαι, Μέσ., διηγοῦμαι προσέτι, Ἐβδ. Β' Μακκ. Η', 19).

προσαναλῐκμάω, ἀναλικμῶ, λικμίζω, «λιχνίζω» προσέτι, ἐπὶ σίτου, Γεωπ. 5. 32, 2.

προσαπᾰλίσκω, μέλλ. -απᾰλῶσω, καταναλίσκω προσέτι, πρ. καὶ τὰ τῶν φίλων Πλάτ. Πρωτ. 311D· τὰς ἰδίας οὐσίας Δημ. 466. 2· πρὸς τοῖς αὐτοῦ καὶ τὰ τῶν ἄλλων ὁ αὐτ. 1025. 20· πρ. χρόνον ἰστοῖς, δαπανῶ χρόνον εἰς .., Διογ. Λ. 6. 98.

προσαπάλλομαι, ἀποθ., πηδῶ ἐπάνω εἴς τι, Ἀριστ. Ἀποσπ. 291.

προσαναλογίζομαι, ἀποθ., λογαριάζω προσέτι, Πλούτ. 2. 115A.

προσαναλύω, ἀναλύω προσέτι, Σχόλ. εἰς Ἱππ. σελ. 104, 151 Dietz.

προσαναμάσσομαι, Παθ., προσάπτω εἰς ἑαυτόν, αἶσχος Βασίλ. τ. 1, σ. 96B, καὶ τ. 3, σ. 505E.

προσαναμένω, ἀναμένω προσέτι, Διόδ. 15. 41., 16. 85.

προσαναμετρέω, ἀναμετρῶ προσέτι, Ἡλιόδ. παρ' Ὀρειβασ. 24 Mai.

προσαναμίγνῡμι, ἀναμιγνύω προσέτι, Νικηφόρος Χοῦμνος Ἐν Ἐπιστ. 66.

προσαναμιμνήσκω, ἀναμιμνήσκω, ὑπενθυμίζω, τινά τινος Πολύβ. 4. 28, 6, κτλ.

προσαναμένομαι, Μέσ., ἀνακαλῶ ἐκ νέου εἰς τὴν μνήμην μου, τι Πολύβ. 8. 2, 2.

προσαναξύω, ξύνων ἐξαλείφω προσέτι, Ὀρειβάσ. 16 Mai.

προσαναπαύω, κάμνω προσέτι νὰ ἀναπαυθῇ τι, ἅμα δὲ καὶ τὴν λοιπὴν προσαναπαύσας δύναμιν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας Πολύβ. 4. 73, 3, κτλ. **II.** Μέσ., ἢ παθ., ἀναπαύομαι, κοιμῶμαι πλησίον, τῇ γυναικὶ Νικόστρ παρὰ Στοβ. 447. 41· τοῖς θυρεοῖς Πλουτ. Σύλλ. 28. **2)** ἐπὶ λέξεων ἐντὸς προτάσεως ἢ περιόδου, οὔτ' ἀναγκαίων οὔτε χρησίμων ἴσως, ἀλλὰ δεσμοῦ τινος χάριν κειμένων πλησίον ἄλλων λέξεων, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 40. **3)** συναινῶ, συγκατανεύω εἴς τι, τινὶ Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 14, 3, Μάρκ. Ἀντωνίν. 4. 31.

προσαναπείθω, καταπείθω προσέτι, Δίων Κ. 44. 34., 46. 49.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προσαναπειράομαι, ἀποθ., ὡς ναυτικὸς ὅρος, δοκιμάζω προσέτι τὸ πλοῖον πρὸς ἔκπλουν, Πολυδ. Α', 123.

προσαναπέμπω, ἀναπέμπω προσέτι, Γλωσσ.

προσαναπετάννυμαι, Παθ., ἁπλώνομαι, ἀνοίγομαι προσέτι, Πλανούδ. Ὀβιδ. Μετάφρ. 4. 526.

προσαναπηδάω, ἀναπηδῶ ἐπάνω εἴς τι, τῇ ὄχθῃ Αἰλ. π. Ζ. 5. 23.

προσαναπίμπλημι, γεμίζω προσέτι, τοὺς παρόντας κακοηθείας Πλούτ. 2. 631Ε. **2)** μολύνω προσέτι, Ἀριστ. Προβλ. 1. 7.

προσαναπίπτω, ἀνακλίνομαι πλησίον ἄλλων ἢ μετ' ἄλλων (ἐν συμποσίῳ) Πολύβ. 31. 4, 6.

προσαναπλάσσω, Ἀττ. **-ττω**, μέλλ. **-άσω**·—ἀναπλάσσω πρός τι, Παθητ., ἐπὶ ἐνδύματος, προσαναπλάσσομαι τῷ σώματι, ἐφαρμόζομαι ἀκριβῶς εἰς τὸ σῶμα, ὥστε νὰ διακρίνηται τὸ σχῆμα αὐτοῦ, ἐπὶ ἐσθῆτος, Κλήμ. Ἀλ. 234. **II.** ἐφευρίσκω προσέτι, Σέξτ. Ἐμπειρ. π. Μ. 11. 158.—Παθητ., Λογγῖν. 7.—Μέσ., «οὐδὲ ἐχρῆν τῷ Διὶ φλύαρον ἦθος προσαναπλάσασθαι τὸν ποιητὴν» Εὐστ. 1387. 22.

προσαναπλέκω, ἀναπλέκω τι προσέτι ἢ ἐπί τινος, Ἀλέξ. Τραλλ. 10. 588.

προσαναπληρόω, ἀναπληρῶ ἢ γεμίζω προσέτι, συμπληρῶ, τὸν ἐνδεέστατον βίον Ἀριστ. Πολιτ. 1. 8, 8, πρβλ. Διόδ. 5. 71· τὰ ὑστερήματα τῶν ἁγίων Β' Ἐπιστ. πρ. Κορ. θ', 12· πρ. δυνάμεως, γεμίζω ἐντελῶς μέ.., Κλήμ. Ἀλ. 102.—Μέσ., προσθέτω οὕτως ὥστε νὰ γεμίσω τι, οὐκοῦν προσαναπληρωσαίμεθ' ἂν τὸ ἐν τῇ γωνίᾳ τόδε; Πλάτ. Μένων 84D.

προσαναπνέω, = **ἀναπνέω**, σμικρὸν προσανεπνεύσαμεν Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 41, 8.

προσαναπτύσσομαι, Παθ., διπλώνομαι πρὸς τὰ ὀπίσω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 17, 6.

προσανάπτω, προσάπτω τι εἴς τινα, τινί τινα Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 568.

προσαναπυνθάνομαι, ἀποθ., ἀναπυνθάνομαι, ἐρωτῶ προσέτι, Φιλοστοργ. Ἐκκλ. Ἱστ. 2, 11, σ. 473.

προσαναρπάζω, ἀναρπάζω τι προσέτι, Γλωσσ.

προσαναρρήγνυμι, μέλλ. **-ρήξω**, διαρρηγνύω προσέτι, τι Πλουτ. Κράσσ. 25. **II.** κάμνω τι νὰ διαρραγῇ, «σπάνω», τὸ ὑπόστημα ὁ αὐτ. ἐν Κλεομ. 30·—μεταφορ., πρ. τὰς ἀδίκους ἐπιθυμίας Φίλων 2. 372, πρβλ. 479.

προσαναρριπίζω, ἀναρριπίζω προσέτι, πόθον Φίλων 2. 442.

προσαναρτάω, ἀναρτῶ τι προσέτι ἐπί τινος, τινί τι Λουκ. Φιλοψ. 11.

προσανασείω, ἀνασείω ἢ σείω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ προσέτι, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 782·—μεταφορ., προσανασείεσθαι λόγοις, διεγείρεσθαι ἔτι μᾶλλον διὰ λόγων, Πολυβ. 1. 69, 8· δίκαι αὐτῷ προσανεσείοντο, ἐπεσείοντο ἐναντίον αὐτοῦ, Πλουτ. Τ. Γράκχ. 21, πρβλ. **ἀνασείω**.

προσανασπάω, ἀνασπῶ, ἀνασύρω προσέτι, Εὐστ. 679. 62.

προσαναστέλλω, ἀναστέλλω, κρατῶ ὀπίσω προσέτι, τὸν ἵππον Πλουτ. Ἀλέξ. 6.

προσανασύρω [ῡ], ἀνασύρω προσέτι, Φιλοστοργ. Ἐκκλ. Ἱστ. 7, 10.

προσανασχετεῖ, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **δυσανασχετεῖ** ἐν Μαξ. Πλαν. μεταφρ. Ὀβιδ. Μεταμορφ. Γ', 647, ἔκδ. Boisson. ἐν Add. et corrig. σ. 702.

προσανατάσσω, ἀνατάσσω, διευθετῶ προσέτι, ἑαυτοὺς Ἀρτεμίδ. 1. 1.

προσανατείνω, ἀνατείνω, τεντώνω προσέτι ἰσχυρῶς, ἱστίον καρχησίῳ Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 5, 94· πρ. τὴν κεφαλὴν Κλήμ. Ἀλ. 854.—Μέσ., ἐγείρομαι, ἐξοργίζομαι ἐναντίον τινός, τι Πολύβ. 26. 3, 13· ὅθεν, ἀπειλῶ, τινὶ ὁ αὐτ. 18. 36, 9.—Παθητ., **προσαναταθείς**, «ὀργισθείς, ἐπαρθείς» (Σουΐδ.), Πολύβ. 5. 87, 4. **II.** ἐν Πολυβ. 11. 22, 3. εἰωθὼς τῇ ὥρᾳ προσανατείνειν, ἐπιμηκύνειν τὸν χρόνον, βραδύνειν.

προσανατέλλω, ποιητικ. **προσαντ-**, ἀνυψοῦμαι, ἀναβαίνω, τὴν εἰς οὐρανὸν κόνιν προσανατέλλουσαν Εὐρ. Ἱκέτ. 688.

προσανατίθημι, ἀνατίθημι, ἀφιερῶ προσέτι, δηνάρια Συλλ. Ἐπιγρ. 2782. 44· τὴν παρθενίαν τῷ θεῷ προσανέθηκε Σουΐδ. ἐν λ. **Πουλχερία**.—Μέσ., ἀναλαμβάνω πρόσθετον βάρος, ἀλλὰ προσανατίθεσθαι καὶ τὸ τοῖς ἄλλοις πολίταις ὧν δέονται πορίζειν Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 8· ἀλλά, ἐμοὶ γὰρ οἱ δοκοῦντες οὐδὲν προσανέθεντο, διότι εἰς ἐμὲ οἱ ἐπισημότεροι οὐδὲν περισσότερον προσέθηκαν, Ἐπιστ. πρ. Γαλάτ. β', 6.

II. προσανατίθεμαί τινι, συσκέπτομαι μετά τινος, Χρύσιππ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **νεοττός**, Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 1, Ἐπιστ. πρ. Γαλάτ. α', 16· τινὶ περί τινος Διόδ. 17. 116.

προσανατρέπω, ἀνατρέπω προσέτι, Ἑβδ. (Σειρὰχ Π', 27).

προσανατρέφω, ἐνισχύω, δυναμώνω τινὰ διὰ τροφῆς, ἐπαναφέρω αὐτὸν εἰς τὰς δυνάμεις του, Διόδ. 1. 43, πρβλ. Κικ. πρὸς Ἀττ. 6. 1, 2.

προσανατρέχω, μέλλ. **-δρᾰμοῦμαι**, ἀνατρέχω, τρέχω πρός.., λόφον Διον. Ἀλ. 1. 56· εἰς τόπον Διόδ. 5. 47· μεταφορ., ταχὺ προσανέδραμον ταῖς οὐσίαις, ταχέως ἐγένοντο πλούσιοι, ὁ αὐτ. 16. 83. **II.** ἀνατρέχω εἰς τὰ παρελθόντα, Πολύβ. 5. 31, 8· οὕτω, πρ. τοῖς χρόνοις ὁ αὐτ. 1. 12, 8, κτλ.

προσανατρίβω [ῑ], τρίβω ἐπί τινος, πρός τι, τοῖς δένδροις τὰ κέρατα Αἰλ. π. Ζ. 6. 1.—Μέσ., τρίβομαι ἐπί τινος ἢ πρός τι, συχνάζω εἰς τὰ γυμάσια, Θεοφρ. Χαρ. 27, Πλούτ. 2. 751F·—μεταφορ., προσανατρίβομαί τινι, ὀξύνω τὴν διάνοιάν μου συζητῶν μετά τινος, Πλάτ. Θεαίτ. 169C.

προσαναφέρω, ἀναφέρομαι εἴς τινα πρὸς συμβουλήν, ζητῶ τὴν γνώμην τινός, προσαναφέρειν τῇ συγκλήτῳ περὶ τῶν προσπιπτόντων Πολύβ. 17. 9, 10, πρβλ. Διον. Ἀλ. 6. 56· πρ. τῇ βουλῇ περί τινος Συλλ. Ἐπιγρ. 5836, πρβλ. 5838, 18· καὶ ἀπολ., Πολύβ. 31. 19, 4· οὕτω, τοῖς μάντεσι προσανέφερε περὶ τῶν προσημαινομένων Διόδ. 17. 116.

προσαναφθέγγομαι, ἀποθετ., ἀναφθέγγομαι προσέτι, Φίλων 1. 116.

προσαναφλέγω, ἀναφλέγω προσέτι, τὸ πῦρ Φίλων 1. 451.

προσαναφυσάω, παίζω τὸν αὐλὸν προσέτι, προσαναφυσᾶν Πλάτ. Κωμ. ἐν «Λάκωσιν» 1, 16 (ἔνθα προαναφυσᾶν Meineke).

προσαναφωνέω, ἀναφωνῶ, ἀνακραυγάζω προσέτι, ἡμαρτημένη γραφ. ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ἀντὶ **προαναφ-**.

προσαναχρώννυμαι, μέσ., μεταδίδω τὸ χρῶμά μου (μεταφορ. τὸ ἦθός μου) διὰ τῆς ἐπαφῆς, προσαναχρώννυνται τὸ ψεῦδος ἡμῖν Πλούτ. 2. 16F· ἀπολ., ἡδοναὶ προσαναχρωννύμεναι τῷ σώματι, μεταδίδουσαι τὸ ἑαυτῶν χρῶμα εἰς τὸ σῶμα, αὐτόθι 672F, πρβλ. 31F, 290A, 490C, 754C.

προσαναχωννύω, προσεπισωρεύω, Ἑρμίππου Ἀστρολ. Διάλ. σ. 57 ἔκδ. Bloch.

προσανεγείρω, ἀνεγείρω προσέτι, πόλιν ὀλβιόπολιν αὐτῇ προσανεγείρει Κ. Μανασσ. Χρον. 2348, κλπ.

προσάνειμι, (εἶμι, ibo) ἀνέρχομαι πρός.., Θουκ. 7. 44, Δίων Κ. 56. 13·—προσανιοῦσα πόλις, προσαναβαίνουσα, κειμένη ἐπὶ ἀνωφερείας, Πολυδ. Θ', 20.

προσανεῖπον, ἀόρ. τοῦ **προσαναγορεύω** (ὃ ἴδε), διακηρρύττω, ἀναγγέλλω, ἐπιτάττω προσέτι, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 11, Δίων Κ. 49. 14.

***προσανέρομαι**, μόνον ἐν τῷ ἀορ., **προσανηρόμην**, ἀπαρ., **-ερέσθαι**, ἐρωτῶ προσέτι, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 19. 4, 1.

προσανέρπω, ἀνέρπω πρός.., τῷ τραχήλῳ Πλουτ. Θεμιστ. 26.

προσανερωτάω, ἐρωτῶ ἢ ἐρευνῶ περαιτέρω, προσέτι, πρ. ὁποῖα.., Πλάτ. Μένων 74C· εἰ.. Κλήμ. Ἀλ. 919.

προσανευρίσκω, ἀνευρίσκω προσέτι, τὸ ἄκος Στράβ. 694.

προσανέχω, ἀνέχω προσέτι· μεταφορ., ἐπιμένω εἴς τι, ἐμμένω ἔν τινι, ἐλπίδι, ἐλπίσι Πολύβ. 4. 60, 8., 5. 72, 2· μετὰ μετοχ., πρ. καραδοκοῦντες ὁ αὐτ. 3. 94, 3. **II.** περιμένω μεθ' ὑπομονῆς τι, βοηθείαις ὁ αὐτ. 1. 84, 12· παρακαλῶν τὴν γνώμην θεῷ προσανέχειν, ἔχειν προσηλωμένην εἰς αὐτὸν καὶ ἀναμένειν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. ἐν προοιμίῳ·—ὡσαύτως μετ' αἰτ., πρ. τὸν καιρὸν Πολύβ. 5. 103, 5· πρ. ἕως.. ὁ αὐτ. 4. 19, 12.—Κατὰ Σουΐδ.: «προσανέχων, προσέχων, προσκεκολλημένος· Πολύβ. (Ἀποσπ. Ἱστ. 3) ὁ δὲ πᾶν ὑπομένειν ἐδόκει, προσανέχων ταῖς τῶν Αἰγυπτίων ἐπαρχίαις'».

προσᾱνής, ές, Αἰολ. ἀντὶ τοῦ **προσηνής**, Πινδ. Π. 10, 100, κτλ., τὸ Δωρικ. εἶναι **ποτᾱνής**.

προσανθέω, ἀνθῶ προσέτι, τινι Φιλόστρ. 823, Δαμάσκιος ἐν Φωτίου Βιοβλιοθ. 341, 17.

προσανῑάω, ἀνιῶ, στενοχωρῶ, δυσαρεστῶ προσέτι, Συνέσ. 186C.

προσανίημι, ἀνίημι προσέτι, ἀφίνω τι χαλαρὸν προσέτι, τι Πλούτ. 2. 1145D.

προσανῑμάω, ἀνασύρω, ἀντλῶ ὕδωρ προσέτι, ἀμφίβολ. παρ' Ἀριστείδ. 1. 155.

προσανίσταμαι, Παθ., ἐγείρομαι καὶ πλησιάζω πρός τι, τινι Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 22. **2)** ἐγείρομαι εἰς ἐπανάστασιν, προσαναστάντες τινὲς.. μάχῃ.. ἠττήθησαν Δίων Κ. 39. 34.

προσανοίγνυμι, ἀνοίγω προσέτι, Δίων Κ. 73, 9.

προσανοιδέω, πρήσκομαι προσέτι, Ὀρειβ. 103 Matth.

προσανοικοδομέομαι, Παθ., προστίθεμαι, ὡς ἀντίσταθμος, ὡς ἀντισήκωμα, Ἑβδ. (Σειρὰχ Γ', 14).

προσανοιμώζω, ἀνοιμώζω, ἀναστενάζω πρός τι, Πολύβ. 5. 16, 4.

πρόσαντα, Ἐπίρρ., πρὸς τὰ ἄνω, κατὰ τὴν ἀνωφέρειαν, «τὸν ἀνήφορον», Δικαίαρχ. σ. 11 Huds.· ἴσως πλημμελ. γραφ. καὶ ἀντὶ **προσάντης**.

προσαντέλλω, ποιητ. ἀντὶ **προσανατέλλω**, Εὐρ.

προσαντεπιτάσσω, ἀντεπιτάσσω εἰς ἀπάντησιν τὸν ἐπιτάξαντά με, Δίων Κ. 38. 43.

προσαντέχω, ἀντέχω κατά τινος, τοῖς κατὰ γῆν ἔργοις ἕως μέν τινος προσαντεῖχον εὐψύχως Πολύβ. 16. 30, 5·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀπολ., βραχὺ προσαντισχόντες ἔκλιναν δ αὐτ. 11. 21, 4·— Καθ' Ἡσύχ.: «προσαν[τ]έχειν· προσκεῖσθαι».

προσάντης, ες, γεν. **εος**, (ἀντην) ὁ ὑψούμενος ἐνώπιόν τινος, ἀνωφερής, ἀπότομος, ἀπόκρημνος, Λατ. adversus, κέλευθος Πινδ. Ι. 2. 47, Θουκ. 4. 43· ἓν χρέμα προσάντει Πλάτ. Φαῖδρ. 230C· φορὰ εἰς τὸ πρ. Ἀριστ. Προβλ. 9, 4, 2. **II**. μεταφ., δύσκολος, δυσχερής, ἐναντίος, ἀλλ' ἔν τί μοι πρόσαντες Εὐρ. Μήδ. 381· κεῖνό μοι μόνον πρ Εὐρ. Ὀρ. 790· σκοπεῖν .. , τί πρόσαντες εἴρηται τῆς νομοθεσίας Πλάτ. Νόμ. 746C πρόσαντές [ἐστι] μετ' ἀπαρ., Ἰσοκρ. 161D — ὡσαύτως, ἀνιαρός, ὀχληρός, ὀδυνηρός, λόγος Ἡρόδ. 7. 160· ζήτησις Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 6, 1· εἰ μή τι Μεγίλλῳ πρ. Πλάτ. Νόμ. 702D.

2) ἐπὶ προσώπων, ἐναντίος, ἐχθρικός, τινί Εὐρ. Μήδ. 305· πρ. πρός τι, ἐναντίος πρός τι, Ξεν. Ἀπολλ. 33.— Καθ' Ἡσύχ.: «προσάντης· σκληρός, ἐναντίος, δυσχερής, ἐχθρός, ἀηδής».— Ἐπίρρ., **-τως**, ἀκουσίως, μετὰ δυσαρεσκείας, Διόδ. 14. 1, κλπ., πρβλ. **πρόσαντα**.

προσαντιβάλλω, παραβάλλω, Ἐκκλ.

προσαντιβολέω, ἱκετεύω προσέτι, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 2, 1.

προσαντιλαμβάνομαι, Μέσ., πιάνομαι ἀμοιβαίως, γυναῖκες ἀναμιξ ἀνδράσι προσαντιλαμβανόμεναι τῶν χειρῶν, ἐκ τῶν χειρῶν, Στράβ. 155.

προσαντίος, α, ον, = **προσάντης**, «προσαντίον· ἐναντίον, ἀντίπαλον» Ἡσύχ.

προσαντλέω, ἀντλῶ καὶ ἐπιχύνω· λούω, ἐπιβρέχω, Ὀρειβάσ. 249 Matth.— Οὐσιαστ., **προσάντλησις**, ἡ, αὐτόθι, **προσάντλημα**, τό, Γαλην.

προσανυψόω, ὑψώνω εἰς μεῖζον ὕψος, τὰ τείχη προσανυψοῦν Γεωρ. Παχυμ. ἐν βίῳ Μιχ. Παλ σ. 1241D.

προσάνων· «προσαύξων. ἄνειν γὰρ τὸ αὔξειν, καὶ αὐτὴν (ἄνην) τὴν αὔξησιν» Ἡσύχ.

προσαξιόω, ἀξιῶ προσέτι, Πολύβ. 3. 11, 7., 17. 8, 5· πρ. τινα, μετὰ γεν., ἀπαιτῶ παρά τινος προσέτι νὰ πράξῃ τι, Συλλ. Ἐπιγρ. 6819. 43.

προσαπαγγέλλω, ἀναγγέλλω προσέτι, Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 2, Διόδ. 11. 4.

προσαπαγορεύω, ἀπαγορεύω προσέτι, Δίων Κ. 38. 34., 48. 43.

προσαπαίρω, ἀπέρχομαι προσέτι, Νικήτ. Χρον. 246A.

προσαπαιτέω, ἀπαιτῶ προσέτι, προσαπαιτεῖν ἔοικεν ὁ λόγος Δίον. Ἁλ. π Δημ. 43, Πλούτ. 2. 177E, Λουκ. Τυρανν. 13.

προσαπαντάω, ἐξέρχομαι εἰς ἀπάντησιν, Φιλόστρ. 143· συχνὴ πλημμελὴς γραφὴ ἀντὶ τοῦ προαπ-.

προσάπαξ, Ἐπίρρ., ἅπαξ, Ρήτορες (Walz) 1. 112, Διοδάν. 4. 586.

προσαπάτάω, ἀπατῶ προσέτι, Στράβ. 256.

προσαπειλέω, ἀπειλῶ προσέτι, Δημ. 544. 26, Βυζ.

προσαπεῖπον, ἀόρ. 6' τοῦ **προσαπαγορεύω**, Αἰσχίν. 60. 5, Δίων Κ. 54. 2.

προσαπεκδύομαι, μέσ., ἀπεκδύομαι προσέτι, Γρηγ. Ναζ. Ι, 664B.

προσαπεργάζομαι, ἀποθ., κατασκευάζω, ἀποτελειώνω προσέτι, Ἀππ. Ι, 658, 68 ἔκδ. Schweigh. ou er. Lipsiae 1785.

προσαπερείδομαι, Παθ., ἐρείδομαι πρός τι πιέζων αὐτὸ ἰσχυρῶς, προσαπερείδεται (ὁ ἀήρ) πρὸς τὸ ἐντὸς ἀπειλημμένον σῶμα Ἀριστ. Προβλ. 25. 1· στηρίζομαι, ἀκκουμβῶ ἐπάνω εἴς τι, αἱ ἐγκλίτικαὶ προσαπηρεισμέναι προκειμένῳ τινὶ μορίῳ Ἀπολλώνιος περὶ Συντάξ. 135'— μεταφορ., ἐπιστηρίζομαι κυρίως ἐπί τινος, ἐπὶ τὰς συνθήκας Πολύβ. 3, 21, 3.

προσαπιστέω, ἀπιστῶ προσέτι, Ἀριστοφ. 2. 14.

προσαποβάλλω, ἀποβάλλω, χάνω προσέτι, προσαποβαλεῖς (προσαπολεῖς Δινδ.) ἀρ' αὐτά πρὸς ταῖς δώδεκα, «ἀντὶ τοῦ ζημιωθήσῃ καὶ τὰ πρυτανεῖα πρὸς ταῖς δώδεκα μναῖς» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 1256· ἀλλὰ καὶ τούτους (φησὶ τοὺς φίλους) προσαποβέβληκε τοῖς χρήμασι πολιτευόμενος, ἀλλὰ καὶ τούτους τοὺς ἔχασεν ὁμοῦ μετὰ τῆς περιουσίας του πολιτευόμενος, Πλουτ. Νικ. 5· καὶ τὰ οἰκεῖα προσαποβάλλοι ἂν Ξεν. Ἀπομν. 3. 6, 7.

προσαποβλέπω, στρέφω τὰ βλέμματά μου πρός τι καὶ βλέπω αὐτό, «ρίπτω μιὰ ματιά», τινὶ Ἀθήν. 180B.

προσαπογράφω [ᾰ], καταγγέλλω προσέτι, Λυσί. 132. 34., 135. 6.

προσαποδείκνῡμι, ἀποδεικνύω προσέτι, Πλάτ. Φαίδων 77C, Πλούτ. 2. 998B. **II**. ἀποδεικνύω, καθιστῶ προσέτι, συνάρχων προσαποδειχθῆναι Δίων Κ. 54. 10, κτλ.· σύνναος τῷ Διΐ προσαπεδείχθη Στράβ. 329.

προσαποδεικτέον, ρημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀποδείξῃ προσέτι, διάφ. γραφ. Ἀριστ. Τοπ. 4. 2, 7.

προσαποδιδράσκω, ἀποδιδράσκω, δραπετεύω προσέτι, Δίων Κ. 50. 33.

προσαποδίδωμι, πληρώνω ὡς ὑφειλὴν προσέτι, Ὑπερείδης ὑπὲρ Εὐξενίππου, III, 17, Blass, Δημ. 1036. 13· ἂν δ' αὐτὸν δέῃ κέρματ' ἀποδοῦναι, προσαπέδωκεν Ἀττικὰ Δίφιλος ἐν «Πολυπράγμονι» 1. 13· μεταφορ., π. αἰσχύνην τινὶ Πλούτ. 2. 20B.— Μέσ., πωλῶ προσέτι, τι Διοδ. Ἐκλογ. 585. 9. **II**. προσθέτω τι εἴς τι ὡς συμπλήρωμα, ἐκεῖνο τοῖς εἰρημένοις Δίον. Ἁλ. π. Δημ. 54· τὰ λειπόμενα τῷ λόγῳ πρ. Πλούτ. 2, 1100E, πρβλ. Στράβ. 566.

προσαπόδοσις, εως, ἡ, σχῆμα ῥητορικόν, καθ' ὃ λέξις τις ἐπαναλαμβάνεται ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει περιόδου τινὸς ἢ κώλου, ἴδε Κικ. Orat. 3. 52, Quint. 9. 3.

προσαποδοτέον, ρημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ προσθέσῃ περαιτέρω, Ἀριστ. Τοπ. 5. 2, 12, Ἀθήν. 371D, κτλ.

προσαποδύομαι, μέσ., ἀποδύομαι προσέτι, τὸν χιτῶνα τῷ ἱματίῳ Πλούτ. 2. 139D.

προσαποζημιόομαι, Παθ., ἀποζημιοῦμαι προσέτι, τι Ρήτορες (Walz) 1. 489.

προσαποθαυμάζω, ἀποθαυμάζω προσέτι, Γυΐ

προσαποθλίβω [ῐ], συνθλίβω, συσφίγγω, τινὰ τῇ θύρᾳ Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 9. 4, 4.

προσαποθνήσκω, ἀποθνήσκω προσέτι· ἢ μετά τινος, ὁ ταῦρος λιθοβοληθήσεται καὶ ὁ κύριος αὐτοῦ προσαποθανεῖται Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΑ', 29), Δίων Κ. 53. 9.

προσαποκαλύπτω, ἀποκαλύπτω προσέτι, Νείλου Ἐπιστ. σ. 238.

προσαποκρέμαμαι, παθ., ἀποκρέμαμαι προσέτι, εἶσι δὲ οἷς καὶ δόρυ προσαποκρέμαται Προκοπ. Ἱστ. σ. 7A.

προσαποκρίνομαι [ῐ], ἀποκρίνομαι μετὰ προσθήκης τινός, οὐχὶ ἁπλῶς πρὸς τὸ ἐρωτηθέν, τοῖς ἐρωτωμένοις Πλάτ. Εὐθύδ. 296A, πρβλ. Ἀριστ. π. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 17, 4 — ρημ. ἐπίθ. **προσαποκριτέον**, δεῖ προσαποκρίνεσθαι, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 4, 19.

προσαποκρούομαι, μέσ., ἀποκρούω, ἀπωθῶ, Ἀλέξ. Τραλλ. 2. 150.

προσαποκτείνω, ἀποκτείνω προσέτι, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 6, Πλουτ. Δίων 58.

προσαπολαμβάνω, ἀπολαμβάνω, λαμβάνω προσέτι, Ἰουλιαν. 228B, Δῖσωπ., κλπ.·— ἐν Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 788, διορθωτέον, **προσεπιλ-**.

προσαπολαύω, ἀπολαύω προσέτι, τινὸς Δίον. Ἁλ. 6. 58· μετὰ συνταίχ. αἰτ., ἕτερόν τι πρ., κερδαίνω τι διάφορον προσέτι, Πλάτ. Ἄλκ. 2. 150C.

προσαπολειμπάνω, ἀπολιμπάνω, ἐγκαταλείπω προσέτι, Φιλοστοργ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6, 3.

προσαπόλλῡμι, καὶ **-ύω**, ἀπόλλυμι, καταστρέφω προσέτι, τινα Ἡρόδ. 2. 121, 2· προσαπολλύουσι καὶ τὰς μητέρας ὁ αὐτ. 138. πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 1374.— Μέσ. καὶ παθ., καταστρέφομαι προσέτι ἢ μετ' ἄλλων, ἵνα μὴ προσαπόλωνται Ἡρόδ. 6. 100· τοὺς φίλους προσαπολωλέναι Λυσί. 126, 5· ἑλεσθαι ἂν δικαιότερον ἢ προσαπολλύσθαι Δημ. 1313. 4.

II. χάνω προσέτι, τὴν ἀρχὴν Ἡρόδ. 1. 207, πρβλ. 9. 23· τὰ ἀρχαῖα πρ. πρὸς οἷς ἐκτήσαντο Πλάτ. Γοργ. 519A, ἴδε **προσαποβάλλω**.

προσαπολογέομαι, ἀποθ., ἀπολογοῦμαι προσέτι Βυζ.

προσαπολύω, ἀπολύω, ἀπαλλάσσω προσέτι, τοῦτο αὐτὸν πολὺ πλέον προσαπολύει τῆς ἀβόλης Βίος Ἰσοκρ.

προσαπομαντεύομαι, προλέγω προσέτι, πληγάς τινι Ρήτορες (Walz) 1. 468.

προσαπονέναμαι, ἀόρ. μετοχ. **-ονάμενος**, μέσ., λαμβάνω ὠφελείας προσέτι, τινὸς (ἐκ τινος) Ρήτορες (Walz) 1. 453.

προσαπονέμω, ἀπονέμω προσέτι, Ἀνωνύμου Προγυμν. ἐν Ρήτορσι (Walz) τ. 1, σ. 645. 9.

προσαποξέω, ἀποξέω προσέτι, τί τινος Λιβάν. 4. 810.

προσαποπέμπω, ἀποστέλλω προσέτι, Ἀριστοφ. Πλ. 999.

προσαποπληρόω, γεμίζω ἐντελῶς προσέτι, Κλήμ. Ἀλ. 563.

προσαποπλύνω [ῡ], ἀποπλύνω προσέτι, Φίλων. 2. 333.

προσαποπνίγω [ῐ], ἀποπνίγω προσέτι, Ἀρετ. Ὀξ. Νοῦσ. Θεραπ. 1. 4.

προσαπορέω, ἀπορῶ ἐπὶ πλέον, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 2, 4.

προσαπορραίνω, ῥαντίζω προσέτι, τινός, μέρος ἐκ .., Ἁλ. π. Ζ. 9. 63.

προσαπορρύπτω, πλύνων καθαρίζω ἀπὸ ῥύπου προσέτι, Γαλην. τ. 6, σ. 124.

προσαποσκευάζομαι, μέσ., ἐκποδὼν κοιοῦμαι, «ξεκάμνω» προσέτι, τινα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 5, 4.

προσαποσκώπτω, ἀποσκώπτω, ἐμπαίζω προσέτι, Ρήτορες (Walz) 1. 456.

προσαποστέλλω, ἀποστέλλω προσέτι, Θουκ. 4. 108.

προσαποστερέω, ἀποστερῶ προσέτι, τῆς νίκης Δημ. 536. 14.

προσαποστρέφω, ἀποστρέφω προσέτι, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 12, 1.

προσαποτίθημι, ἀποτίθημι προσέτι, τὸ πνεῦμα τῷ χρυσίῳ Πολύβ. 13. 2, 5· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀποβάλλω, χάνω, Κλήμ. Ἀλ. 881.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προσαποτῑμάω, ἀπο ιμῶ, ἐκτιμῶ προσέτι, ὧν ὁ Πολύευκτος προσαπετίμησε τῷ Λεωκράτει πλέον ἢ χιλίας, τῶν ὁποίων ἡ τιμὴν ὥρισεν ὁ Πολ. εἰς πλείονας τῶν χιλίων (μνῶν), Δημ. 1036. 17.

προσαποτίνω [ῑ], μέλλ. **-τίσω** [ῑ], ἀποτίνω, πληρώνω προσέτι, μισθὸν Πλάτ. Νόμ. 945Α· οὗτοι προσαποτίνουσι τοῦ χρόνου τάκους Μέναδρ. ἐν «Θησαυρῷ» 1. 9· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **-δίδωμι**, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξ. ΠΙ. 17, Blass.

προσαποτρίβω [ῑ], προστρίβων τι ἐπί τινος ἐκβάλλω αὐτό, τινί τι Αἰλ. π. Ζ. 9. 63.

προσαποφαίνω, ἀποφαίνω, ἀποδεικνύω προσέτι, Πλάτ. Πολιτ. 287Α.— Μέσ., Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 2, 15, Πλούτ. 2. 1521Β.

προσαποφέρω, ἀποφέρω προσέτι, ἀπάγω, πολλὰ Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 210F. **II.** προσαπηνέχθη μου ταῦνομα ἐν τριττοῖς δήμοις, ἐνεγράφη προσέτι ὡς ὑποκείμενον εἰς φόρους, Δημ. 1208 ἐν τέλ.

προσαποφράσσω, ἀποφράττω προσέτι, Δίων Κ. 42. 38.

προσαποχρώννῡμαι, παθ., χρωματίζομαι προσέτι, Ἀρχ. Μαθ. 284.

προσαποψήχω, ἀποψήχω προσέτι, Διοσκ. 2. 92.

προσαπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **προσάπτω**, δεῖ προσάπτειν, τινί τι Πλάτ. Πόλ. 517Α. **2)** πρέπει τις νὰ ἀποδώσῃ, Ἀράτω οὐ προσαπτέον παρανομίαν Πολύβ. 2. 50, 2.

προσαπτικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν νὰ προσάπτῃ, νὰ ἐγγίζῃ, τινὸς Σχόλ. εἰς Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 27.

προσάπτω, Δωρ **προτιάπτω**, μέλλ. **-ψω**, προσεγγίζω, προσαρτῶ, τούτων μὲν ὧν ἔχεις χεροῖν τύμβῳ προσάψῃς μηδὲν Σοφ. Ἠλ. 432· στέρνοις στέρνα Εὐρ. Ἠλ. 1321· κόσμον Πενθεῖ, χλιδὴν τέκνῳ Βάκχ. 859, Ἴων 27. **2)** περιάπτω, παρέχω, δίδω, χορηγῶ, προτιάπτειν κῦδος Ἀχιλλεῖ Ἰλ. Ω. 110· οὕτω, πρ. κλέος τινί Πινδ. Ν. 8. 62· τῷ τεθνηκότι τιμὰς Σοφ. Ἠλ. 356· γῇ τῇδε .. ἑορτὴν καὶ τέλη Εὐρ. Μήδ. 1382· γέρας ἐγκώμιά τινι Πλάτ. Σοφιστ. 231Α, Νόμ. 822Β· εὐδαιμονίαν τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 420D· τὸ ὄνομα (ἐξυπακ. πῦρ).. προσάψαι .. Ἑλληνικῇ φωνῇ ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 410Α. ὠφέλειάν τινι Δημ. 1417. 4· — καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, μή τι .. χρέος ἐμοὶ πόλει προσάψῃς Σοφ. Ο. Κ. 235· πρ. τῇ τύχῃ αἰτίαν Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 20. **3)** μετὰ μόνης αἰτ., μεῖζον πρ. τῆς νόσου τὸ φάρμακον Σοφ. Ἀποσπ. 514· πρ. χεῖρα Εὐρ. Ἱκέτ. 361· γνώμην πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 364. 10· ἀλγηδόνα τινὰ Πλάτ. Πολιτ. 293Β· — ἁπλῶς προσθέτω, τι ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 252Α. **4)** παραδίδω, ἀναθέτω εἴς τινα, ναυτικὸν τινι Ξεν. Ἀγησ. 1, 30. **5)** ἀποδίδω εἴς τινα, θεωρῶ ὡς ἔργον τινός, ἐκείνῳ (ὅ ἐστι τῷ Θαλῇ) προσάπτουσι τὸ κατανόημα Ἀριστ. Πολιτ. 1. 1. 11, 8· πρ. τῷ Ἀπόλλωνι τὴν δάφνην Διόδ. 1. 17· Ποσειδῶνι τὸ τοὺς ἵππους δαμάσαι ὁ αὐτ. 5, 69· τὰ κατορθώματα τῇ τύχῃ Πολύβ. 32. 16, 3, πρβλ. 4. 24. 3. **II.** ἀμεταβ., προσεγγίζω εἴς τινα, κάμοὶ .. ἀγχοῦ προσῆψεν .. ἐν δισκήματι, ἐπλησίασε πολὺ εἰς ἐμὲ εἰς τὴν δισκοβολίαν, Σοφ. Ἀποσπ. 69· προστίθεμαι, εἰ κακοῖς κακὰ προσάψει τοῖς πάλαι ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 667· πρβλ. **συνάπτω** Β. **III.** Μέσ., προσάπτω, προσκολλῶ ἐμαυτὸν εἴς τι, Ἀριστ. Ἀποσπ. 305· προσκολλῶμαι, ἐπὶ φαλαγγίων, προσαψάμενα μόνον τῷ στόματι [τινὸς] Ξεν. Ἀπαμν. 1. 3, 12· πρ. τῆς ἀληθείας Πλάτ. Τίμ. 71Ε, κτλ. **2)** ἔρχομαι εἰς σχέσεις πρός τινα, ἔχω νὰ κάμω μετ' αὐτοῦ, ἢ ἀναμιγνύομαι εἴς τι, ὅταν ἂν προσάψηται ἀνδρὸς ἢ ἰδιώτου, ἢ δυνάστου, ἢ πόλεως δημοκρατουμένης τούτων ἑκάστους ἀνιάτοις κακοῖς περιβάλλειν Αἰσχίν. 69. 36· προσαψάμενοι μόνον τούτων τῶν πραγμάτων ὁ αὐτ. 72. 34· τοῦ λόγου, τοῦ πολέμου, τῆς πολιτείας, κτλ., Δίων Κ. 60. 26., 44. 44, κτλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «προσάπτει· προσπλέκει, συνάπτει».— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 457.

προσαπωθέω, ἀπωθῶ μακρὰν ἢ ἀπορρίπτω προσέτι, Ἑβδ. (Σειρὰχ Π", 21).

προσαραγμός, οῦ, ὁ, = **προσάραξις**, Θεόδ. Μετοχ. σ. 460.

προσάρακτός, ή, όν, ὁ κατά τινος ῥιπτούμενος, προσαράσσων, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 713.

προσάραξις, εως, ἡ, τὸ προσαράσσειν ἐναντίον τινός, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 412.

προσαρᾰρῑσκω, προσαρμόζω πρός .. ; — πρκμ. 6' **προσάρᾰρα**, Ἰωνικ. **-ᾰρηρα**, ἀμεταβ., προσαρμόζομαι εἰς .. , χάλκε' ἐπίσωτρα προσαρηρότα, καλῶς προσηρμοσμένα, Ἰλ. Ε. 725· Ἰωνικός τις παθητ. πρκμ. ἁπανταχᾶ παρ' Ἡσιόδ., προσαρήρεται Ἰατοδαΐῃ Ἔργ. καὶ Ἡμ. 429 (431).

προσαράσσω, Ἀττ. **-ττω**, ὠῶ ἢ ῥίπτω τι ἐπάνω εἴς τι μεθ' ὁρμῆς, πρ. τινὶ τὰς θύρας ἢ εἰς τὸ μέτωπον τὴν θύραν, κλείω μεθ' ὁρμῆς καὶ κρότου τὴν θύραν κατὰ πρόσωπόν τινος, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 15, 2, Ἱππίων ἢ Εὐχ. 22· μάλιστα ἐπὶ ναυαγίου, πρ. ναῦς σκοπέλοις Πλουτ. Μάρκελλ. 15· τὸ σκάφος τῷ αἰγιαλῷ Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 2. 47· ναῦς πρὸς τὴν ἄκραν Δίων Κ. 48. 47· πρ. τὰς ναῦς Φιλόστρ. 172, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ παθ., τῇ γῇ Αἰλ. π. Ζ. 12. 21· πρὸς ταῖς πέτραις Ἀλκίφρ. 1. 1.—Καθ' Ἡσύχ.: «προσαρασσόμενον· προαρησσόμενον».

προσάρδω, ἀρδεύω, ποτίζω προσέτι, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 3, 4.

προσαρήγω, βοηθῶ προσέτι, Βυζ.

προσάρηρα, προσαρήρεται, ἴδε **προσαραρίσκω**.

προσαρθρόομαι, Παθητ., προσαρμόζομαι δι' ἄρθρων, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 810.

προσάρθρωσις, εως, ἡ, ἡ δι' ἁρμῶν προσαρμογή, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱπποκρ.

προσαριθμέω, ἀριθμῶ, ὑπολογίζω μεταξύ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 12 ἐν τέλ., κτλ.— Παθητ., Πλούτ. 2. 1029D· — ῥηματ. ἐπίθ. **-ητέον**, Πολυδ. Α', 138, κτλ.

προσαριστάω, γευματίζω προσέτι, Ἱππ. 542. 40.

προσάρκεσις, εως, ἡ, βοήθεια, Συλλ. Ἐπιγρ. 4464.

προσαρκέω, μέλλ. **-έσω**, παρέχω τὴν ἀναγκαίαν βοήθειαν, βοηθῶ, συντρέχω, τινι Σοφ. Ο. Τ. 141· ὡς θέλοντος ἂν ἡμοῦ πρ. πᾶν αὐτόθι 12· ὡς ἂν προσαρκῶν σμικρὰ κερδάνῃ μέγα Ο. Κ. 72· τοῖς πᾶσι δεῖξαι καὶ πρ. χάριν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 470· πρβλ. **προσάρχομαι**· ἀπολ., Εὐρ. Ἑκ. 862.— Παθ., ἀρκοῦμαι, ἱκανοποιοῦμαι, μετὰ μετοχ., Λογγίν. Ἀποσπ. 5.

προσάρκτιος, ον, ὁ πρὸς βορρᾶν, βόρειος, Πολύβ. 34. 5, 9, Στράβ. 64, κτλ.

πρόσαρμα, τό, (**προσ-αίρω**) ἡ τῷ σώματι προσφυὴς τροφή, ἐν ταὐτήσιν οὖν τῇσιν ὥρῃσι καὶ τὰ προσάρματα πλείω ὁτέων Ἱππ. Ἀφ. 1243 (§ 28), ἴδε Foës Oecon

προσαρμόζω, νεώτ. Ἀττικ. **-όττω**· — ὡς καὶ νῦν, μαστῷ τέκνα Εὐρ. Ἴων 762· τῷ προσαρμόσω στόμα; ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 486· χέρας κώπῃ πρ. ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 1405, πρβλ. Ἱκέτ. 816· πρ. ὀρέπανα περὶ τοῖς ἄξοσι Ξεν. Κύρ. 6. 2, 17· τι εἴς τι Πλάτ. Θεαίτ. 193C, πρβλ. 194Α καὶ ἴδε ἐν λέξ. **ἐμβιβάζω**, **χετλος** Ι. 1.— Παθ., προσήρμοσται [τὸ πηδάλιον] τῷ πλοίῳ Ἀριστ. Μηχαν. 5, 1. **2)** μεταφορ., «ταιρειάζω», σύμφωνον ποιῶ, ὄνομα πράγματι Πλάτ. Κρατ. 414D· ἕκαστον ἑκάστῳ ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 271Β· πρ. ἑαυτὸν πρός τινα Πλούτ. 2. 52Λ· ῥυθμοὺς πρ., εὑρίσκω καταλλήλους ῥυθμούς, Πλάτ. Νόμ. 669C. **3)** μετὰ μόνης αἰτιατ., πρ. τὴν χεῖρα, ἐφαρμόζω εἰς .. , Ξεν. Κύρ. 7. 3, 9· πρ. ἑύλα, εἰς τεθρανσμένον πηδάλιον, Πλουτ. Βρουτ. 46· ἅ τ' ἀντὶ δώρων δῶρα χρὴ προσαρμόσαι, ἀντιδοῦναι προσαρμόζοντα, καταλλήλα δῶρα, Σοφ. Τρ. 494. **II.** ἀμεταβ., προσκολλῶμαι, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 7, 3. **2)** συμφωνῶ, «ταιρειάζω» μέ τι πρᾶγμα, τινὶ Πλάτ. Φαίδρ. 277C· πρός τι Ξεν. Κύρ. 8. 4, 21. **III.** Μέσ., προσαρμόζω τι εἰς ἐμαυτόν, προσαρμόζασθαι δ' αὐτὰ ὁ νόος δύναται Στοβ. Ἐκλογ. 1. 106, ἔκδ. Canter.

προσαρμοστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **προσαρμόζω**, δεῖ προσαρμόζειν, Νικηφ. Χοῦμν. ἐν Boiss. Ἀνεκδ. τ. 5, σ. 323.

προσαρπάζω, ἁρπάζω προσέτι, διάφ. γρ. ἀντὶ **προαρπάζω**, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 17.

προσάραις, εως, (**προσ-αίρω**) τὸ προσφέρεσθαι τροφήν, λῆψις τροφῆς, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 388, ἴδε Foës. Oecon. καὶ πρβλ. **πρόσαρτέον**.— Κατὰ τὸν Ἐρωτιαν. σ. 310 «πρόσαρσις· προ(σ)φορά», πρβλ. **πρόσαρμα**.

προσαρτάω, ὡς καὶ νῦν, προσδένω, μόλυβδον πρὸς τοῖς ὀϊστοῖς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 13, 6· κυνὶ κώδωνα Βάβρ. 104. 2· μεταφορ., πολλὰ τῇ στρατηγίᾳ Πολύβ. 9. 20, 5. — Παθητ., προσδένομαι ἢ προσκολλῶμαι εἴς τι, τινι Ἱππ. π. Ἀγμ. 759· πρός τινι ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 790· κατά τι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 18, 6· δεσμοῖς πρός τι Πολύβ. 3. 46, 8· ἀπολ., πρ. ὁ καρπὸς Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 4, 2. **2)** μεταφορ. καὶ ἐν τῷ παθ., εἶμαι προσηρτημένος, ὅσοις νοῦ καὶ σμικρὸν προσήρτηται Πλάτ. Φίλητ. 58Α· προσηρτημένον τῷ καλῷ τὸ ἀγαθὸν Ξεν. Οἰκ. 6, 15· προσγίγνομαι, λῆμμα προσήρτηται Δημ. 60. 4· ἡδονῇ προσηρτημένοι, οἱ ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν .. , Λουκ. Νεκυομ. 5· τῇ Σικελίᾳ προσηρτημένον Πλουτ. Τιμολ. 11, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Πομπ. 46, κτλ.

προσαρτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **προσ-αίρω**, δεῖ προσαίρειν, προσάγειν τροφήν, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α', 964· πρβλ. **πρόσαρσις**.

προσάρτημα, τό, τὸ προσηρτημένον εἴς τι, Κλήμ. Ἀλ. 488, Γαλην.

προσάρτησις, ἡ, (ἐκ τοῦ παθ.), προσκόλλησις, ἢ ἐπί τινος αὔξησις, τῶν καρπῶν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9, 3., 5. 4, 2, κτλ. **2)** τὸ μέρος ἔνθα γίνεται ἡ προσκόλλησις ἢ προσάρτησις, οἷον ἐπὶ μυώνων, ἄχρι φρενῶν προσαρτήσιος Ἱππ. π. Ἄρθρ. 810.

προσαρτίως, Ἐπίρρ., ἄρτι, ἐναγχος, νεωστί, Ἑβδ. (Γ', Μακκ. Α', 19).

προσάρχομαι· ἐν Πλάτ. Θεαίτ. 168C τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι **προσηρξάμην**, ἔνθα ὁ Κοραῆς διορθοῖ **προσήρκεσα μέν**, ἐνῷ ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Buttm. ὑπερασπίζει τὴν συνήθη γραφὴν ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ **ἐπάρχομαι**, προσφέρω, κάμνω προσφοράν.

προσασκέω, ἐξασκῶ προσέτι, αὐτοὺς ἐν ταῖς εἰρεσίαις Πολύδ. 5 109, 4.— Παθ., ἐπὶ τῆς γῆς, καλλιεργοῦμαι, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 3, 2.

προσασπάζομαι, ἀποθ., ἀσπάζομαι προσέτι, Ἐτυμολ. Μέγ. 260. 46.

προσαστειζόμαι, ἀποθ., προσβίτω εἰς τὸν λόγον ἀστεῖόν τι, τι Πολυδ. Γραμματικὰ Ἀποσπ. 109 (ἔνθα ὁ Σουΐδ. ἔχει **προσαστειασάμενος** ὅπερ ἑρμηνεύει: «ἀστεῖόν τι προσειπών»).

προσαστράπτω, ἀστράπτω οὕτως ὥστε νὰ ὁμοιάζω, τῷ χρυσῷ Φιλόστρ. 804.

προσασχολέομαι, ἀποθ., ἐνασχολοῦμαι προσέτι, Σουπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. 41C.

προσᾰτενίζω, ἀτενίζω, προσβλέπω ἀτενῶς, τινι Ρήτορ. (Walz) 3. 563, κτλ.

προσᾰτῑμόω, ἀτιμάζω ἢ ἀποστερῶ τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων προσέτι, Δημ. 981. 1· **προσητιμωμένος**, ὁ αὐτ. 834 ἐν τέλ., 842. 16.

προσαυαίνομαι, Παθ., ἀποξηραίνομαι ἢ μαραίνομαι ἐπάνω εἴς τι, πέτραις Αἰσχύλ. Πρ. 147, πρβλ. Ἱππ. 648. 2.

προσαυγάζω, βλέπω πρὸς .., πόντον Λυκόφρ. 1082, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1231·— Μέσ., ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ **ποταυγασάμενος** ἢ **ποταυγασμένος**, Διωτογ. παρὰ Στοβ. 331. 41· ὅθεν τὸ οὐσιαστ. **ποταύγασις**, εως, ἡ, τὸ προσβλέπειν, τίνος αὐτόθι 45. **II**. μετὰ δοτ., ἐπιλάμπω, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 2, 8.

προσαυδάω, ὁμιλῶ πρός τινα, προσφωνῶ, συχνάκις μετὰ μετοχῆς, ἀμειδόμενος, ἀπειλήσας, δακρύσασα προσηύδα, κτλ.· κλαίοντε προσηυδήτην βασιλῆα Ἰλ. Λ. 136, πρβλ. Χ. 90· πρ. τινα ἐπέεσσι, μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἢ κερτομίοις, κτλ., Ε. 30., Ζ. 214, κτλ.·— οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Τραγ., καὶ παρ' ἄλλοις ποιηταῖς, πρ. τοὺς θεοὺς Αἰσχύλ. Ἀγ. 514· πάντας μύθοισι πρ. ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 154, κτλ. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἔπεα πτερόεντα πρ. Ἰλ. Δ. 203, κ. ἀλλ.· καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ., ἔπεα, πολλά, ἐλεεινὰ πρ. τινά Δ. 201., Ρ. 431., Χ. 37, κτλ., πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 326. **II**. ὁμιλῶ περί τινος, τίνα τύχαν σέθεν .. προσαυδῶν τύχω; Εὐρ. Ἱππ. 826.— Παθ., ἀδελφή σοι προσηυδώμην ἀεί Σοφ. Ἠλ. 1148.

προσαύλειος, ον, ὁ πλησίον ἐπαύλεως, ἀγροτικός, παῦσαι λέγων μοι τὰς προσαυλείους τύχας, τὰ ἐν ἀγροῖς συμβαίνοντα, Εὐρ. Ρῆσ. 273.

προσαυλέω, συνοδεύω μὲ τὸν αὐλόν, μέλος Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 892, ἴδε ἐν λ. **πτεσμός**·— ἀπολ., Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 23, Προβλ. 19. 39, 4.— Παθ., Πλούτ. 2. 1140D.

προσαύλησις, ἡ, τὸ προσαυλεῖν, Πολυδ. Δ', 83.

προσαυξάνω, καὶ **-αύξω**, μέλλ. **-αυξήσω**·— αὐξάνω τι, προάγω, ἐνισχύω, Ἱππ. 343. 34, Θεόφρ., κλπ.· προσαυξάνειν τινὰ τοῖς φιλανθρώποις, τιμᾶν τινα δι' ἐνδείξεων εὐνοίας, Πολύδ. 32. 5, 6· προσαυξήσας τὴν ἐκείνων ὑπόθεσιν, ἐνισχύσας, ὁ αὐτ. 28. 17, 6.— Παθ., Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 9, 1, κτλ.· προστίθεμαι, τινι Φιλητ. 13.

προσαύξησις, ἡ, πρόσθετος αὔξησις, Εὐστ. Πονημάτ. 321, 53.

προσαυρίζω· «προσαυρίζουσα χερσαία τροχῆ (Τραγ. Ἀποσπ. 204)· ὑπὸ τῆς αὔρας ἡ νοτὶς προσπίπτουσα τῇ τροχῇ. δύναται δὲ οἷον καταλαμβάνουσα· ἐπαυρεῖν γὰρ τὸ καταλαμβάνειν καὶ ἐπιτυγχάνειν» Ἡσυχ., ἴδε (Knib.), Δινδ. εἰς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 402.—Ἔχει προσέτι ὁ Ἡσύχιος ἀόρ. «προσαυρών· προστυχών» καὶ «προσηύρετο (Φώτ. προσαύρετο)· προσέτυχε, προσηγάγετο».

προσαϋτέω, ἀϋτέω, φωνῶ πρός τινα, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1013.

προσαυτομολέω, αὐτομολῶ πρὸς τὸν ἐχθρόν, Βυζ.

προσαυτουργέω, κάμνω διὰ τῶν ἰδίων μου χειρῶν προσέτι, Θεμίστ. 319Α.

προσ-αύω, φέρω πρός, πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσαύσῃ Σοφ. Ἀντ. 620 (μετὰ διαφ. γραφ. **προσάρῃ**), πρβλ. **καταύω**. Ἀλλ' ἴδε καὶ σημ. Jebb.

προσαφαιρέω, ἀφαιρῶ προσέτι. Μάξ. Τύρ. 3. 5.— Μέσ., ἀφαιρῶ δι' ἐμαυτὸν προσέτι, Ἰσαΐ. 73. 38, Δημ. 467 ἐν τέλ.· τινά τι Λυσί. 73. 38.— Παθ., ἀφαιροῦμαί τι, ἀποστεροῦμαι, τι Λουκ. Ἔρωτ. 36, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 8, 4· πάσχω προσέτι ἀφαίρεσιν, Ἀπολλώνιος Ἀλεξ. ἐν Α. Β. 568, 20.

προσαφαρπάζω, ἁφαρπάζω προσέτι, Ἰωάνν. Μοναχ. ἐν Boiss. Ἀν. τ. 4, σ. 200, 7.

προσαφέψω, μέλλ. **-εψήσω**, βράζω, ἀποβράζω προσέτι ἢ ὁμοῦ, Γαλην. τ. 6, σ. 153.

προσάψη, ἡ, (προσάπτω), τὸ προσάπτεσθαι, ἐγγίζειν ἢ χειρίζεσθαί τι, Ἐτυμολ. Μέγ. 690. 4.

προσάψης, ές, ὁ προσαπτόμενος, ἐγγύς, πλησίον, ὅτι προσαφὴς αὐτῷ ἐστιν ὁ στόμαχος Ἱππ. 514. 38.

προσαφικνέομαι, ἀφικνοῦμαι εἴς τι μέρος ἢ φθάνω καὶ συνεννοῦμαι μετά τινος στρατιωτικῆς δυνάμεως, Θουκ. 8. 30· πλησιάζω, **προσεγγίζω**, τινα Ἀνθ. Π. 12. 185.

προσαφίστημι, κινῶ προσέτι εἰς ἀποστασίαν, Θουκ. 4. 117, **προσαφοδεύω**, ἀφοδεύω, ἀποπατῶ πρός τινα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 45, 6, π. Θαυμασ. 1.

προσαφομοιόω, ἀφομοιῶ προσέτι, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 291.

προσαφορίζω, ὁρίζω καὶ ἀπονέμω προσέτι, τινί τι Dittenb. 117, 9, Εὐμάθ. σ. 201, κτλ.

προσαφοσιόομαι, παθ., ἀφοσιοῦμαι εἴς τινα, τινὶ Εὐμάθ. σ. 194.

προσαφρίζω, ἀφρίζω προσέτι, Ἡλιόδ. 3. 3.

προσβᾰθίζω, = **προσβαίνω**, παρὰ τῷ Böckh Not. Crit. εἰς Πινδ. σ. 380.

προσβᾰθύνω, ἔτι μᾶλλον βαθύνω, Ὀρειβάσ. Cocchi 93.

προσβαίνω, μέλλ. **-βήσομαι**· ἀόρ. 6' **προσέβην**· μέσ. ἀόρ. **προσεβήσατο**, Ἐπίκτ. **-ετο**, Ὅμ. Ἐπιβαίνω, πατῶ ἐπί τινος, Ὅμ. (ὅστις μεταχειρίζεται μόνον τὸν ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ.), λᾶς προσβὰς Ἰλ. Ε. 620· εἶλκον δὲ τὰς νευράς, ὁπότε τοξεύοιεν, πρὸς τὸ κάτω τοῦ τόξου τῷ ἀριστερῷ ποδὶ προσβαίνοντες Ξεν. Ἀν. 4. 2, 28· τῷ ποδὶ Ἀριστ. Μηχαν. 14.

2) βαίνω πρός, φθάνω εἴς, μετ' αἰτ. τόπου, Ἥρη .., προσεβήσετο Γάργαρον ἄκρον Ἰλ. Ξ. 292, πρβλ. Β. 48, Ψ. 117, Ὀδ. Φ. 5· οὕτως ἐν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 33, Αἰσχίν. Πρ. 129, Εὐρ. Ἄλκ. 480, κτλ.·— μετὰ δοτ., τῷ τείχει πρ. Πλάτ. Φαῖδρ. 227D, κτλ. **3)** ὡς τὸ ἀναβαίνω, κατά τι Ἡρόδ. 1. 84, πρβλ. Πολύβ. 7. 17, 4· πρ. ἐς .., Σοφ. Ο. Κ. 125, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 29· πρὸς .., Πολύβ. 1. 30, 10, κτλ. **4)** ἀπολ., περιπατῶ, πρ. μακρὰν Σοφ. Φιλ. 42. **5)** μεταφορ., ἐπέρχομαι, καταλαμβάνω, τίς σε .. προσέβα μανία; ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1300· ἄλλοις ἄλλα πρ. δόξα Εὐρ. Ι. Τ. 195.

προσβακχεύω, ἐπιπέμπω, βακχικὴν μανίαν εἴς τινα, τὸν οἶστρον ταῖς γυναιξὶ Φιλόστρ. 790. **II**. ἀμεταβ., ἐπὶ τῆς βακχικῆς μανίας, ἐπέρχομαι ἐπί τινα, καταλαμβάνω τινά, τινὶ ὁ αὐτ. 667 (ἄλλοι **ἐμβακχεύω**).

προσβάλλω, Ἐπικ. κ. Δωρ. **προτιβάλλω**, ῥίπτω πρός, ποτὶ σκῆπτρον βάλε γαίῃ Ἰλ. Α. 245· ἀψῖδα πέτρῳ πρ. Εὐρ. Ἱππ. 1233· τὸν πρὶν ὄλβον ἔρματι προσβαλών, προσκρούσας εἰς βράχον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 564· παρορμῶ τι κατά τινος, οὐ τοὺς καταράτους τούτους ὥσπερ θηρία μοι προσβαλλόντων Δημ. 332. 2· ἐπὶ προσβολῆς ἢ ἐπιθέσεως, πύλαισι .. πρ. λόχον Αἰσχύλ. Θήβ. 460· πρ. δόρυ τινί Εὐρ. Φοιν. 728· παισὶ χεῖρα ὁ αὐτ. ἐν Ἄλκ. 307·— ἀλλὰ συχνάκις ἄνευ τῆς ἐννοίας βίας, ἐπιβάλλω, ἐπιθέτω, ἐπιφέρω, χρὴ μαλακὰν χέρα προσβάλλοντα τρώμαν ἕλκεος ἀμφιπολεῖν, «προσήκει σὲ πρεπίαν ἐπιφέροντα τὴν χεῖρα θεραπεύειν τὴν τοῦ ἕλκους τρῶσιν» (Σχόλ.), ἐπὶ χειρουργοῦ, Πινδ. Π. 4. 483· τι πρός τι Πλάτ. Τίμ. 30B· τὴν ὄψιν πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 193C· — ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τί τινι, πρ. παρειὰν παρηίδι Εὐρ. Ἑκάβ. 410· κλίμακας πύλαις ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 498· ὄμματα τέκνοις ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 860·— Παθ., κέρασι χρυσᾶ στόμια προσβεβλημένοις, ἐφ' ὧν εἶναι προσκεκολλημένα στόμια χρυσᾶ, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 183.

2) παρέχω, παραχωρῶ εἴς τινα, κέρδος τινί Ἡρόδ. 7. 51· πρ. Λακεδαιμονίοις Ὀλυμπιάδα, παρέχω αὐτοῖς τὴν τιμὴν νίκης Ὀλυμπιακῆς, ὁ αὐτ. 6. 70· πρ. ἄσην τῷ πατρί, προξενῶ λύπην, θλῖψιν εἰς αὐτόν, ὁ αὐτ. 1. 136· οὕτω, πρ. μελέταν σοφισταῖς Πινδ. Ι. 5 (4). 37· κακὸν τῇ πόλει Αἰσχύλ. Πέρσ. 781· διπλᾶς ὁδοὺς μοι ὁ αὐτ. Πρ. 951· ὠδῖνας ἐμοὶ Σοφ. Τρ. 42· εὐκλειαν σαυτῇ τε κἀμοὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 973· μή σοί τιν' αἰσχρὰν πρ. κληδόνα Εὐρ. Ἄλκ. 315· πρ. τινὶ ἔγκλημα, αἰτίαν Ἀντιφῶν 126. 20., 121. 32· πρ. τινὶ αἰσχύνην Πλάτ. Νόμ. 878C· πρ. δεῖμά τινι, λατ. incutere timorem alicui, Εὐρ. Ἴων 584· πρ. ὀργὰς ἀκόρεστά τε νείκη ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 640· συμφορὰς καὶ νόσους τινὶ Λυσί. παρ' Ἀθην. 522B· ὄρκον πρ. τινί, ἐπάγω, ἐπιβάλλω ὅρκον εἴς τινα, Σοφ. Τρ. 255· καὶ αἱ γένυς τοῖς χερσαίοις προσβάλλουσι τὴν ἑαυτῶν ἀμωσγέπως μορφήν, ἔχουσιν ὁμοιότητα πρὸς τὴν τῶν χερσαίων, Διὶ. π. Ζ. 14. 2. **3)** μετ' αἰτ. τοῦ προσβαλλομένου πράγματος, ἀρούρας προσβάλλειν, ἐπὶ τοῦ ἥλιου προσβάλλοντος τὴν γῆν διὰ τῶν ἀκτίνων του, Ἰλ. Η. 421, Ὀδ. Τ. 443· μήσε πρ. πέμφιξ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 193· ἐπὶ ὁσμῶν, βροτοῦ [ὀσμὴ] με προσέβαλε Ἀριστοφ. Εἰρ. 180· ὀσμὴ πρ. τὰς ῥῖνας Διὶ. π. Ζ. 13. 21· [ἀλλ' ὡσαύτως, ὀσμὴ πρ. πνοιήν τινι Λουκ. περὶ τῆς Συρίης Θεοῦ 30· καὶ ἀπολ., ὀσμὴ πρ. τινὶ Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 7, 1, Διόδ. 2. 19)· χρῶμα οὔτε τὸ προσβάλλον οὔτε τὸ προσβαλλόμενον, οὔτε τὸ προξενοῦν τὴν ἐντύπωσιν [εἰς τὸν ὀφθαλμὸν] οὔτε τὸ δεχόμενον αὐτήν, Πλάτ. Θεαίτ. 153A· πρ. σε τὸ λιτὸν καὶ αὐτοφυὲς Φιλόστρ. 878. **4)** μετ' αἰτιατ. τοῦ ῥηματομένου πράγματος, ἀτιμὸν βαρὺν πρ. Διόδ. 2. 12, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 14. 22·— ὡσαύτως μετὰ γενικ., καὶ τὰ κρέα δὲ τῶν ὀρεμμάτων ἰχθύων προσβάλλει, ἐκπέμπουσιν [ὀσμὴν] ἰχθύων, Στράβ. 720· κνίσης πρ. Αἰλ. π. Ζ. 14. 27· ἔτι δὲ καὶ ὀσμῆς πρ. αὐτόθι 20. **5)** μεταφορ., προσέχω εἴς τι πρᾶγμα, ἐννοῶ τι, προσβα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λοῦσ' ὅσα .. εἶπε Σοφ. Τρ. 580· τὰ μὲν οὖτι προσέβαλε αὐτόθι 844. **6)** μή μ' ἀνάγκη προσβάλῃς τόδ' εἰκαθεῖν, μή με ἀναγκάσῃς νὰ ὑποκύψω εἰς ταῦτα, Σοφ. Ο. Κ. 1178. **7)** προστίθημι, τίθημι ὡς ἐπίμετρον, Ἀντιφάν. ἐν «Τίμωνι» 1. 6. **II.** ἐπιτίθεμαι, ἐφορμῶ, προσβάλλω, πύλαις Αἰσχύλ. Θήβ. 615· αὐτοῖς, ἀλλήλοις Εὐρ. Φοίν. 724, Θουκ. 1. 49· τῇ Οἰνόῃ, τῷ ἐρύματι κτλ., ὁ αὐτ. 2. 19 καὶ 93, κτλ.· ὡσαύτως, πρὸς τὸ τεῖχος Ἡρόδ. 3. 155., 9. 86, Ausl. 142. 38· πρὸς τὴν πόλιν Θουκ. 2. 56· πρὸς τοὺς ὁπλίτας Ξεν. Ἀν. 6. 3, 7· προσβάλλουσι πρὸς τὸν λόφον ἐρβίοις τοῖς λάχεις αὐτόθι 4. 2, 11·— ἀπολ., προσβάλλω, κάμνω ἔφοδον, Ἡρόδ. 7. 211., 9. 22 καὶ 25· προσβαλὼν αἱρεῖ τὴν πόλιν, ἐξ ἐφόδου, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 13. **2)** προσορμίζομαι, καὶ προσβαλόντες τῆς Φωκαΐδος ἐς τὸν ἐν Καρτερίοις λιμένα κτλ. Θουκ. 8. 101· πρὸς Τάραντα ὁ αὐτ. 6. 44· μετὰ δοτικ., Σικελίᾳ αὐτόθι 4· Ἰωνίᾳ ὁ αὐτ. 8. 12· προσβαλούσης τῆς νεὼς πρὸς ὀλκάδα Πλάτ. Λάχ. 183D. **3)** καθόλου, ἔρχομαι, ἐπέρχομαι, προσβάλλω, πρὸς ὄψιν ἢ πρὸς ἀκοήν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 401C, πρβλ. Ἀριστ. π. Χρωμ. 2, 4· ἐπὶ ἀνέμων, ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 26. 58· προσβαλὼν τοῖς ἄρχουσι, πλησιάσας τοὺς ἄρχοντας, Πλουτ. Νικ. 30· ἐκ τῆς Ἀσίης τῇ Ἀττικῇ προσέβαλε, ἦλθεν εἰς τὴν Ἀττικήν, ὁ αὐτ. ἐν Φωκίωνι 21.

II. Μέσ., ἐπιπλήσσω, τιμωρῶ, σωφρονίζω, ταύτην οὐκ ἐπεὶ προτιδάλλεαι, οὔτε τι ἔργῳ Ἰλ. Ε. 879, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1046·— ἀλλ' ὡσαύτως, προσεταιρίζομαι, Ὀππ. Ἀλ. 5. 98.

προσβαρέομαι, Παθητ., γίνομαι περισσότερον βαρύς, Θεόδ. Στουδ. σ. 468C.

προσβάρησις, ἡ, (βαρύς) τὸ ἐπικεῖσθαι βαρέως, Γλωσσ.

προσβασανίζω, βασανίζω προσέτι, Ἀθήν. 214C· ἀλλὰ **προβεβεῖναι** ἡ πιθανὴ γραφή.

πρυμ ἄσιμος, ἡ, ον, εὐπρόσιτος, βατός, Βυζ.

πρόσβασις, ἡ, (προσβαίνω) μέσον πρὸς ἀ-άβασιν, ἀνάβασις, μάλιστα δὲ ἡ λίαν ἀνωφερὴς ἀνάβασις, οὔρεσι, ἔνθα πρ. οὐδεμία ἦν Ἡρόδ. 3. 111, πρβλ. Εὐρ. Ἡλ. 489, Θουκ. 6. 96., 7. 45· προσβάσεις τεκμαίρεται πύργων, ἀναζητεῖ μέσον πρὸς ἀνάβασιν εἰς τοὺς πύργους, Εὐρ. Φοίν. 181· πρβλ. **προσαναβασις.**

προσβατός, ἡ, όν, ὃν δύναταί τις νὰ ἀναβῇ, τινι Ξεν. Ἀν. 4. 3, 12 καὶ 8, 9· χωρίον ἔνθα οὐ προσβατὸν θανάτῳ, ὅπου δὲν ἠδύνατο νὰ φθάσῃ ὁ θάνατος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 23.

προσβεβαιόω, βεβαιῶ τι προσέτι, Φαλάρ. Ἐπιστ. 79.

προσβιάζομαι, ἀποθετ., ἀναγκάζω, «βιάζω», τινα Ἀριστοφ. Πλ. 16, Πλάτ. Ἐπιστ. 331B· — πρ. ταῦτα, τὸ παρακάμνω, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 410A· ἀπολ., μεταχειρίζομαι βίαν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 19, 4. **II.** πρ. τόπῳ, διὰ τῆς βίας ἢ ἐξ ἐφόδου κυριεύω θέσιν τινά, Διόδ 20. 30. **III.** ἐν τῷ παθητ. ἀορ. **προσβιασθῆναι,** ἀναγκασθῆναι, πιεσθῆναι ἰσχυρῶς, Θουκ. 1. 106.

προσβιασμός, ὁ, ἐξαναγκασμός, Ὀρειβ. 98 Matth.

προσβιαστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **προσβιάζομαι,** δεῖ προσβιάζεσθαι, τὴν φύσιν Πλούτ. 2. 1250.

προσβιβάζω· μέλλ. Ἀττ. **-βιῶ** Ἀριστοφ. Ὄρν. 425, Πλάτ. Φαίδρ. 229E. Μεταβατικὸν ἐνεργείας τοῦ προσβαίνω, κάμνω τινὰ νὰ πλησιάσῃ, φέρω πλησιέστερον, τινά Πλάτ. Μένων 74B, Πλουτ. Πομπ. 46· πρ. ἑαυτὸν κινδύνοις, ἐκθέτω εἰς .., Λογγίν. 15. — Παθ., προσβιβάσθηναι πρὸς τὴν ἀλήθειαν Λουκ. Φιλοψ. 33. **2)** μεταφορ., πείθω, καταπείθω, εὖ προσβιβάζεις με Ἀριστοφ. Ἱππ. 35· τὸ τῆδε καὶ τὸ κεῖσε καὶ τὸ δεῦρο προσβιβᾷ λέγων ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 425· οὕτω, τῷ λόγῳ προσβιβάζειν τινά Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 17, πρβλ. 1. 5, 1, Αἰσχίν. 67. 2. **II.** ἐπὶ πραγμάνων, προσθέτω, ἐπὶ τούτοις τὸν κολοφῶνα Πλάτ. Θεαίτ. 153C. **2)** πρ. τι κατὰ τὸ εἰκός, καθιστῶ τι σύμφωνον πρὸς τὸ πιθανόν, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 229E· τἄλλα πρ. κατὰ συλλαβάς, ἀναλύω εἰς συλλαβάς, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 427C.

προσβιόω, βιῶ, ζῶ ἐπὶ πλέον, Πλουτ. Νουμ. 21, Λουκουλλ. ἐν τέλει.

προσβλάπτω, βλάπτω προσέτι, Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ γ', 1080, κτλ.

προσβλασφημέω, βλασφημῶ προσέτι, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 13, 6.

προσβλέπω, Δωρ. **ποτιβλέπω·** μέλλ. **-βλέψω, -ψομαι** (Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 1192). Βλέπω πρὸς τινα ἢ τι, μετ' αἰτ., Αἰσχύλ. Πρ. 215, Σοφ. Ο. Τ. 1183, κτλ.· πρ. σ' ὀρθαῖς κόραις Εὐρ. Ἑκ. 972· ἅμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπειν Θεόκρ. 5. 36· εὐθὺς με προσβλέψας μέγα Σ-ράτων ἐν «Φοιν.» 1. 5· φιλικόν τι καὶ εἰρηνικὸν πρ. τινὰ Λουκ. π. Πένθ. 4·— σπανίως μετὰ δοτ., Ξεν. Συμπ. 3. 14, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 65, Λουκ. Ἀλέξ. 42. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, βλέπω πρός τι, παρατηρῶ, τὰ τοῦδε πράγη Σοφ. Αἴ. 346· τὸ ἀξίωμα τῆς βουλῆς Δημ. 1485. 7.

πρόσβλεψις, ἡ, τὸ προσβλέπειν, τινι Πλούτ. 2. 45C.

πρόσβλησις, ἡ, ἐπίθεσις, σικύης Ἱππ. 638. 16.

προσβλητός, ή, όν, πρόσθετος, προσκεκολλημένος, Ἐσθ (Ἱερ. Γ', 9).— Καθ' Ἡσύχ.: «προσβλητόν· κολλητόν».

προσβοάομαι, Μέσ., καλῶ πρὸς ἐμαυτόν, προσκαλῶ, παριόντας προσεβώσατο Ἡρόδ. 6. 35.

προσβοηθέω, Ἰων. -δωθέω, ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, ἔρχομαι φέρων βοήθειαν, ἀπολ., Θουκ. 2. 25., 6. 66, 69, κτλ.· δέκα ναυσὶν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ὁ αὐτ. 8. 23· στρατιᾷ καὶ ἵπποις Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 5· προσβωθῆσαι ἐς τὴν Βοιωτίην Ἡρόδ. 8. 144· οἱ αὐτοῖς ὁ στρατὸς προσβεβοηθήκει Θουκ. 1. 50.

προσβολή, ἡ, (προσβάλλω) ἐπιβολή, ἐπίθεσις, ἔπαφή, οἷον τῆς Αὐδίας λίθου (ἴδε **βάσανος**) Αἰσχύλ. Ἀγ. 391· ἡ τῆς σικύας πρ., τῆς «βεντούζας», Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 12· ἡ πρ. τῶν ὀμμάτων πρός τι (πρβλ. **προσβάλλω** I. 1) Πλάτ. Θεαίτ. 153E· πάντας μιᾷ πρ. προσβλέπειν, μὲ ἓν βλέμμα, «μὲ μιὰ 'ματιά», Κλήμ. Ἀλ. 821· φίλιαι πρ. προσώπων, ἐπὶ φιλημάτων, Εὐρ. Ἱκέτ. 1138· καὶ ἀπολ., φίλημα ἢ ἐναγκαλισμός, ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1074 (ἔνθα ἴδε Elmsl.)· τῆς γλώττης προσβολαί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ συμβουλαὶ τῶν χειλῶν, Ἀριστ. π. Ζ. Μυρ. 2, 16, 15· ἄνευ προσβολῆς (δηλ. τῆς γλώσσης), χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ (ἡ γλῶσσα), ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 20. 2· ἡ τοῦ στομάχου πρ., τὸ μέρος ἔνθα ὁ οἰσοφάγος ἑνοῦται μετὰ τοῦ στομάχου, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 2. 17, 9. **II.** (ἐκ τῆς ἀμεταβ. σημασίας), ἐπίθεσις, ἔφοδος, (ἣν ὁ Ἡσύχ. ὁρίζει ὡς «τῶν ἀθλητῶν ἡ συναφὴ καὶ κατοχή»), πρ. Ἀχαιῶν Αἰσχύλ. Θήβ. 28· προσβολὴν ἢ -λὰς ποιεῖσθαι πέριξ τὸ τεῖχος Ἡρόδ. 3. 158., 4. 128, πρβλ. Θουκ. 2. 4., 5. 61, Ξεν., κτλ.· προσβολὰς παρασκευάζεσθαι τῷ τείχει Θουκ. 2. 18· προσβολὴ ἐγένετο πρὸς τὸ τεῖχος Ἡρόδ. 6. 101· τὰς προσβολὰς ἀποκρούεσθαι Ἡρόδ. 4. 200· προσβολαὶ ἱππέων Θουκ. 3. 1, Ξεν., πρ., αἱ ἱππικαὶ προσβολαί, ἀντίθετον τῷ αἱ ξυσταδὸν μάχαι, Θουκ. 7. 81· ἐκ προσβολῆς, μὲ τὴν πρώτην προσβολήν, Φιλόστρ. 731·— περὶ τῆς ναυτικῆς προσβολῆς, ἴδε ἐν λέξ. **ἔμβολή.** **2)** καθόλου, προσβολαί, ἐπιθέσεις, ἐνσκήψεις, θεομηνίαι, τιμωρίαι, προσβολαὶ Ἐρινύων Αἰσχύλ. Χο. 283· μιασμάτων ὁ αὐτ. ἐν Κύμ. 600· δαιμόνων Ἀριστοφ. Εἰρ. 39 (ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν δυσωδίαν τὴν προσβάλλουσαν τὴν ὄσφρησίν τινος, πρβλ. αὐτόθι 180, ἴδε ἐν λ. **προσβάλλω** I. 3)· προσβολαὶ κακαὶ Εὐρ. Ἡλ. 829· πρ. θεῖαι Ἀντιφῶν 123. 23· πρ. δεισιδαιμονίας Πλούτ. 2. 45D, ἔνθα ἴδε Wyttenb.· ἐνικ., προσβολὴ πυρὸς ἢ χειμῶνος Πλάτ. Νόμ. 865B. **3)** ἄνευ ἐννοίας τινὸς ἐχθρικῆς, πλησιάσεις, βραδεῖα μὲν γὰρ ἡ 'ν λόγοισι πρ. μόλις δι' ὠτὸς ἔρχεται, ὅ ἐστι αἱ διὰ τῶν ὤτων ἐντυπώσεις εἶναι βραδύτεραι ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, Σοφ. Ἀποσπ. 737· τοῦ ἡλίου αἱ πρ. αἱ πρῶται Δίλ. π. Ζ. 14. 23. **4)** μέσον προσεγγίσεως, προπέτγισις, παρέχειν προσβολὴν καὶ ἐπαφὴν Πλάτ. Σοφιστ. 240A· προσβολὰς ἔχειν, ἐπὶ τόπου, Πλουτ. Καῖσ. 53. ὁρῶντες προσβολὴν ἔχον τὸ χωρίον τῆς Σικελίας, προσώρμισιν, μέρος ἁρμόδιον πρὸς τὸ εἰσελθεῖν εἰς τὴν Σικ., Θουκ. 4. 1· ἡ τοῦ στομάχου πρ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 2. 17, 9· οὔσης .. τραχείας τῆς πρ. Πολύβ. 3. 51, 4·— ἐπὶ πλοίων, τόπος προσορμίσεως, λιμήν, τόπος ἀγκυροβολίας, ὁλκάδων πρ. Θουκ. 4. 53· ἐπὶ τόπου, ἐν προσβολῇ εἶναι, ἐν καταλλήλῳ τόπῳ πρὸς προσόρμισιν πλοίων, ὁ αὐτ. 6. 48·— τόπος συναντήσεως, Πλάτ. Τίμ. 36C. **III.** (ἐκ τοῦ παθ.), τὸ τιθέμενον ἐπὶ ὅπλου, ἡ σιδηρᾶ αὐτοῦ αἰχμή, Δίων Κ. 38. 49.— Κατὰ Φρύνιχ. ἐν Α. Β. 58, 16 «προσβολὴ σιδήρου· τὸ στόμιον τὸ προστιθέμενον ἐπ' ἄκρῳ τῷ σιδήρῳ ἐν ἐργαλείοις»· ἀλλ' ἴσως ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι **προβολή.**

προσβόρειος, ον, = **πρόσβορρος,** ἀντίθετον τῷ **καταβόρειος** (ἓ ἴδε), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 5. 15, 7, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 9, 2, κτλ.

πρόσβορρος, ον, ὁ πρὸς βορρᾶν κείμενος ἢ εἰς τὸν βόρειον ἄνεμον ἐκτεθειμένος, Εὐρ. Ἴων 11. 937, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 2, 3, πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 3, 22.

προσβράζω ἢ **-βράσσω,** ἐκβράζω, ῥίπτω τι ἐπάνω εἴς τι, σῶμα πίτυϊ προσεβρασμένον ὑπὸ θαλάσσης Πλούτ. 2. 675E, πρβλ. Ζηνόδ. 4. 38, ἴδε καὶ Ἡσύχ. ἐν λ. **φῦκος.**

προσβράχης, ες, κἄπως «ῥηχώδης», Στράβ. 244 (ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ἡμαρτημένως **προβρ-**), 282, 308· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 540.

προσβρέχω, βρέχω προσέτι, τὰ σκέλεα .. θερμῷ προσβρέχων Ἱππ. 403. 7.

προσβωθέω, Ἰων. ἀντὶ **προσβοηθέω.** Ἡρόδ. 8. 144.

προσβώμιος, α, ον, ὁ πλησίον τοῦ βωμοῦ, βόες Ἰλιάδ. 10. 39.

προσβωμολοχέω, «προσβωμολοχεῖ· πρὸς χάριν λέγει» Ἡσύχ.

πρόσγειος, Δωρ. **προτίγειος, ον,** (γέα γῆ), ὁ πλησίον τῆς γῆς, ἐπὶ τῆς σελήνης, προσγειοτάτη Τίμ. Λοκρ. 96D. Ζήνων παρὰ Διογ. Α. 7. 145· **προσγειότερος,** ἐπὶ πλανήτου, Ἀριστ. π. Κόσμ. 2, 7. **II.** ὁ πλησίον τῆς ξηρᾶς, ἐπὶ ἰχθύων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πελάγιος, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 4. 1, 26., 8. 13, 1· οἱ πρ. θαλάσσης τόποι αὐτόθι 8. 13, 2·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰ πρόσγεια αὐτόθι 8. 12, 5· ἐπὶ νήσων, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2, 8, 43. **III.** ὁ πλησίον τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς, ταπεινὸς καὶ πρ. Λουκ. Προμ. 1.

προσγελάω, μέλλ. -άσομαι [ᾰ], προσβλέπω τινὰ γελῶν, τὸν λαβόντα τῶν ἀνδρῶν θείῃ τύχῃ προσεγέλασε τὸ παιδίον Ἡρόδ. 5. 92, 3, Εὐρ. Μήδ. 1162, Ἀριστοφ. Εἰρ. 600, Πλάτ., κλπ.· μετὰ συστοίχ. αἰτ., προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γέλων Εὐρ. Μήδ. 1041. **2)** μεταφορ., ὡς τὸ λατ. arrideo, εὐφραίνω, τέρπω, ὁσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσγελᾷ Αἰσχύλ. Εὐμ. 253· σὲ τὰ φυτὰ προσγελάσεται Ἀριστοφ. Εἰρ. 600· προσγελῶσά τε λοπὰς παφλάζει Εὔβουλος ἐν «Τιτᾶσι» 1, πρβλ. Δίφιλον ἐν «Ἐμπόρῳ» 2, 5. **3)** παρὰ μεταγεν., μετὰ δοτ., πρ. τινι Ἀριστ. Ἀποσπ. 179, Εὐμάθ. σ. 282· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 463.

προσγενής, ές, συγγενής, τινι Μανασσ. Χρον. 4497· προσγενὴς Πινδάρου Σουίδ. ἐν λ. **Πίνδαρος**, Εὐστ. 410, 37.

προσγεννάω, γεννῶ, παράγω προσέτι, Βασιλ. τ. 1, 1, 250.— **προσγέννημα**, τό, πρόσθετον γέννημα, Συλλ. Ἐπιγρ. 4957, 62· **προσγέννησις**, εως, ἡ, Εὐστράτ. ἐν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ.· **προσγεννητός**, ή, όν, Ἐκκλ.

προσγίγνομαι, Ἰων. καὶ παρὰ μεταγεν., **προσγίν-** [ῐ]· μέλλ. -γενήσομαι· πρκμ. -γεγένημαι· ἀποθ. Ἔρχομαι πλησίον τινός, προσέρχομαι, προσκολλῶμαι εἴς τινα, μάλιστα ὡς σύμμαχος, τινι Ἡρόδ. 4, 120., 5, 103, Θουκ. 6, 6., 7, 50, κτλ.· θαρσεῖν τοῖς προσγιγνομένοις ἐπὶ τοῖς ἐπικούροις, ὁ αὐτ. 2, 79· μὴ παραγενέσθαι τῇ μάχῃ, ἀλλὰ πρ. μετὰ τὴν μάχην Πλουτ. Ἀντών. 22·— ὡσαύτως ἐν τῇ πολιτικῇ πάλῃ, προσγενομένου αὐτῷ τοῦ δήμου Ἡρόδ. 6, 136, πρβλ. 8, 136, Ξεν. Κύρ. 7, 5, 4, Πλούτ. Θεμίστ. 7, κτλ. **2)** καθόλου, προτίθεμαι, λατ. accedere, Ἡρόδ. 6, 110, Εὐρ. Ἀνδρ. 702, Θουκ. 1, 142, κ.ἀλλ.· ἐκ τῶν σιτίων ταῖς .. σαρξὶ σάρκες πρ. Πλάτ. Φαίδων 96D· πρ. πρός τινι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 375E· ἀντίθετον τῷ **ἀπογίγνομαι, χωρίζομαι**, ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 82B, Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1, 1, 14. **3)** συμβαίνω, γίνομαι εἴς τινα, τοῖς γὰρ θανοῦσι μόχθος οὐ πρ. Σοφ. Τρ. 1173· γνώσει .. θυμοῦ τελευτήν, ὡς κακὴ πρ. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1198· πρβλ. Ἰλ. 771, Ἀνοί. 169, 1, Πλάτ. Τίμ. 86E, κτλ.

προσγλισχραίνω, γλισχραίνω τι ἔτι μᾶλλον, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 393.

προσγλίχομαι, ἀποθ., γλίχομαι, ἐπιθυμῶ σφοδρῶς προσέτι, τοῦ εἶναι Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1, 5, 3 ἀφ' αὑτοῦ μετ' αἰτ., πρ. ταῖς ἰδέαις τὰ μαθηματικὰ αὐτόθι 13, 3, 11.

προσγνᾰθίδιον, τό, κάλυμμα τῶν γνάθων, «μαγουλίκα», Γλωσσ.

προσγρᾰφεύς, έως, ἡ, ὁ προσγράφων, Γλωσσ.

προσγρᾰφή, ἡ, προσθήκη εἰς ἐπιγραφήν, Ἐπιγραφ. παρὰ Hicks 138, 51. **2)** ὅταν τὸ ε τοῦ πλησίον φωνήεντος, ὡς π. χ. **πατρῴος** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὑπογραφή**, Εὐστ. 1409, 47.

πρόσγρᾰφος, **ον**, ὁ προστεθειμένος εἰς τὸν κατάλογον, λατ. adscriptitius, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς πολίτας, οἵτινες ἐξ ἀρχῆς ἦσαν ἐγγεγραμμένοι ἐν τῷ καταλόγῳ, Διον. Ἀλ. 2, 56. **II.** ὡς οὐσιαστ., τὸ πρόσγραφον τιμῆς, σημειώσις ἢ λογαριασμὸς τῆς τιμῆς, Πλούτ. 2, 832Δ.

προσγράφω [ᾰ], μέλλ. -ψω, γράφω προσέτι, προσθέτω διὰ γραφῆς, Ἀνδοκ. 28, 32· ἄν τι προσγράψαι βουληθῇ ἢ ἀπαλεῖψαι Δημ. 1132, 14· πρ. τιμωρίαν ὀνόματι τῆς αἰτίας ὁ αὐτ. 629, 1· πρ. τινὰ τῇ βουλῇ τῇ πολιτείᾳ Πλουτ. Ποπλικ. 21, κτλ.·— τὰ προσγεγραμμένα, ὅροι προστιθέμενοι εἰς συνθήκην τινά, Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 37· προσγραφῆναι εἰς στήλην Λυσί. 136, 31· πρὸς φυλὴν προσγραφῆναι ὁποίαν ἂν βούλωνται Συλλ. Ἐπιγρ. 2330, 11., 2333, πρβλ. 2060, 29·— Μέσ., ἐνεργῶ ὥστε νὰ ἐγγραφῶ τις προσέτι, Ἰσαῖ. 79, 11, Δημ. 615, 24.

προσγυμνάζω, γυμνάζω, ἀσκῶ εἴς τι πρᾶγμα, Πλάτ. Νόμ. 647C.— Μέσ., ἀσκῶ ἐμαυτόν, γυμνάζομαι, Δίων Χρυσ. 2, 86.— Παθ., προσγεγυμνασμένος πολέμῳ Πλουτ. Μάρκελλ. 27.

προσγυμναστής, οῦ, ὁ, ἀνταγωνιστής τινος ἐν τῷ γυμνάζεσθαι, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 25, 5.

προσδᾰνείζω, δανείζω προσέτι.— Μέσ., δανείζομαι προσέτι, λαμβάνω δάνεια, Ξεν. Ἀν. 7, 5, 5, Λυσί. 157, 1· οὕτως ἐν τῷ παθ. πρκμ. προσδεδανεῖσθαι τοῖς ξένοις, ἐκ τῶν ξένων, ὁ αὐτ. 154, 19.

προσδᾰπᾰνάω, δαπανῶ προσέτι, Συλλ. Ἐπιγρ. 108, 8, Λουκ. Ἐπιστ. Κρον. 39, πρβλ. Δινδ. εἰς Ξεν. Πόρ. 3, 6.— Μέσ., Θεμίστ. 289B.

προσδᾰτέομαι, Δωρ. ἀόρ. **ποτεδασσάμην**, ἀποθ., ἀπονέμω, τινί τι Ἡρακλειωτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5775, 54, 60, κ. ἀλλ.

προσδᾰψῐλεύομαι, δαπανῶ δαψιλῶς προσέτι, Φίλων 2, 66.

πρόσδεγμα, τό, ὑποδοχή, τῆς ξένης προσδέγματα Σοφ. Τρ. 628.

προσδεής, ές, ὁ ἔχων χρείαν τινὸς προσέτι, τινος Πλάτ. Τίμ. 33D, Λουκ. Δημώνακτ. βίος 4, Πολυδ. Ε', 170.

προσδείησις, ἡ, τὸ προσδεῖσθαι, τινὸς Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10, 77.

πρόσδεια, ἡ, συνέδριον τῆς προσδοίας τῶν περὶ τοὺς ὀδάφους Ἐπιγρ. Ἱεραπόλεως Γ., εἰ W. 1687.— Ἐσχηματίσθη ἡ λέξις κατὰ τὸ **ἔνδεια**. Δηλοῖ δ' ἴσως ἡ ὅλη φράσις συνέδριον ἑταιρείας ἐπικουρούσης ταῖς χρείαις τῶν πορφυροβάφων, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

προσδείδω, φοβοῦμαι προσέτι, ὡς .. Δίων Κ. 47, 4.

προσδείκνῡμι, δεικνύω προσέτι, Πολυδ. Θ', 113.

προσδεκτέον, ρήματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀποδείξῃ προσέτι, Ἀριστ. Τοπ. 4, 2, 7.

προσδέκομαι, Ἰων. ἀντὶ **προσδέχομαι**, ὃ ἴδε.

προσδεκτέος, α, ον, ρήματ. ἐπίθ., ὃ πρέπει νὰ δεχθῇ τις, τινί, νὰ γίνῃ δεκτὸς παρά τινι, Πλάτ. Τίμ. 89B. **2)** **προσδεκτέον**, πρέπει τις νὰ δεχθῇ, παραδεχθῇ, Δείναρχ. 102, 1.

προσδεκτικός, ή, όν, ὁ ἔχων κλίσιν ἢ διάθεσιν νὰ προσδέχηται, Βυζ.

προσδεκτός, ή, όν, εὐπρόσδεκτος, Ἑβδ. (Παροιμ. ΙΔ', 20), Κλήμ. Ἀλ. 849.

πρόσδενδρος, **ον**, ὁ εἰς δένδρα προσκολλώμενος, ἐπὶ ἑρπυστικῶν φυτῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2, 18, 2.

προσδεξιόομαι, ἴδε **προδεξιόομαι**.

πρόσδεξις, εως, ἡ, τὸ προσδέχεσθαι, ἀποδέχεσθαι, Διογ. Λ. 7, 47.

προσδέομαι, Δωρ. **ποτιδεύομαι** Θεόκρ. 5, 63· μέλλ. **-δεήσομαι**· ἀόρ. **-εδεήθην**· ἀποθετ. Ἔχω χρείαν τινὸς προσέτι, τινος Θουκ. 1, 102., 2, 41, Ἀνοί. 153, 40, Πλάτ. Φίλησ. 63C, κτλ.· μετ' οὐδετ. ἐπιθέτ., ἦν .. τι προσδέωμαι Ξεν. Κύρ. 1, 3, 17· μετ' ἀπαρ., τοῦ ἱεροῦ προεστάναι οὐδὲν πρ. ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7, 4, 35·— ἐπιθυμῶ πολύ, τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 5, 9, 24·— λίαν σπάνιον ἐν τῷ ἐνεργ., εἰ μὴ ἐν τῷ ἀπροσώπῳ τύπῳ, ἴδε **προσδέω** (B). **2)** σπανίως ἀπροσώπως ὡς τὸ **προσδεῖ**, Πλάτ. Δημόδ. 384B, Ἀλκ. 2, 138B, Ξεν. Ἀγησ. 1, 5. **II.** ἐπαιτῶ, παρακαλῶ ἢ ζητῶ παρά τινος, τί τινος Ἡρόδ. 6, 35· οὐδὲν τῶν ἐκείνος ἡμέων προσεδέετο (ὅ ἐστι, οὐδὲν τούτων ἃ ..) ὁ αὐτ. 8, 144, πρβλ. 3, 77· σπανίως ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, μετὰ γενικ. πράγματος, γυναικὸς οὐ προδεόμενα σεμνῆς ἐξέσιος ὁ αὐτ. 5, 40·— μετ' αἰτιατ. προσώπ. καὶ ἀπαρεμφ., ἱκετεύω τινὰ νὰ πράξῃ τι, ὁ αὐτ. 1, 36., 6, 41· μετὰ γεν. προσ. καὶ ἀπαρ., παρακαλῶ τινα νὰ πράξῃ τι, ὁ αὐτ. 8, 40.

προσδέρκομαι, Δωρικ. **ποτιδέρκομαι** Ἰλ. Π, 10, Ὀδ. Ρ, 518· μέλλ. **-δέρξομαι**· ἀόρ. ἐνεργ. **-έδρακον** Αἰσχύλ. Πρ. 903, Εὐμ. 167, παθ. **-εδέρχθην** ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 53· πρκμ. **-δέδορκα** ἀποθ. Προσβλέπω, βλέπω, παρατηρῶ, μετ' αἰτ., Ὀδ. Υ, 385, Αἰσχύλ., κλπ.· προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασι Εὐρ. Μήδ. 1040· ἃς αὖθ' ἥλιος πρ. ἀκτῖσιν .. Αἰσχύλ. Πρ. 796. **II.** βλέπω ἐκ τοῦ πλησίον, «κυττάζω», Σοφ. Ο. Κ. 122.

πρόσδεσις, ἡ, δέσις πρός τι, Γλωσσ.

προσδεσμεύω, δεσμεύω ἢ δένω τι πρός τι, Διόδ. 4, 59· τι περί τι Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 580·— οὕτω, **προσδεσμέω** τί τινι αὐτόθι 1196· τι πρὸς τινι Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ, 436.

προσδετέον, ρήματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ προσδέσῃ, Γεωπ. 5, 13, 3.

πρόσδετος, **ον**, δεδεμένος πρός τι πρᾶγμα, τινι Εὐρ. Ρῆσ. 307, Ἀνθ. Παλ. 147.

προσδέχομαι, ἐν τῷ πεζῷ Ἰων. λόγῳ **προσδέκομαι**· μέλλ. **-δέξομαι**· ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρ. μόναν ἐν τῇ Ἐπικ. μετοχ. τοῦ ἀορ. συγκεκομμ. **ποτιδέγμενος**, ἴδε κατωτ. **II**· ἀόρ. α' **προσεδέξθην** ἐπὶ παθ. σημασ., Διόδ. 15, 70.— ἀποθ. Κυρίως, δέχομαι εὐχαρίστως, εὐμενῶς, παραδέχομαι, ἀποδέχομαι, τὸ ἐκ Δελφῶν [χρηστήριον] Ἡρόδ. 1, 48, κτλ.· δέχομαι φιλοξένως, ἀποδέχομαι, Σοφ. Ο. Τ. 1428, Εὐρ. Φοίν. 1706· ζῶνθ' Ἡρακλῆ Σοφ. Τρ. 233·— πρ. ἐς τὴν πόλιν, παραδέχομαι, Θουκ. 2, 12· δέχομαι νὰ παρουσιασθῇ τις πρός με, ἐπὶ βασιλέως, Ξεν. Κύρ. 7, 5, 37, πρβλ. Ἑλλ. 1, 5, 9. **2)** παραδέχομαι εἰς τὴν πολιτείαν, δέχομαι ὡς πολίτην, Πλάτ. Νόμ. 708A, Δημ. 1317, 6· οὕτω, ποία δὲ χέρνιψ φρατέρων προσδέξεται; Αἰσχύλ. Κύμ. 656· πρ. ξυμμαχίαν Ξεν. Ἑλλην. 7, 4, 2· τὴν φιλίαν, τὰς συνθήκας Πολύβ. 1, 16, 8 καὶ 17, 1· ὡσαύτως, πρ. τινας ἐπί.. ὁμολογίαις ὁ αὐτ. 3, 18, 7. **3)** ἐπὶ τῆς θηλείας δεχομένης τὸν ἄρρενα, ἡ ἵππος πρ. τὸν ὄνον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6, 23, 7, πρβλ. 6, 21, 7, Ἡρόδ. 2, 121, 5. **4)** παραδέχομαι, ἀποδέχομαι ἐν συζητήσει, προσδ. τὸ ψεῦδος, λόγον ἀληθῆ Πλάτ. Πολ. 485C, 561B·— ἐπιδέχομαι, μήτε γένεσιν μήτε ὄλεθρον Πλάτ. Φίλησ. 15B· φθαρὰν ὁ αὐτ. ἐν Τίμ. 52Δ. **5)** ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι, τὸ ἀνάλωμα Συλλ. Ἐπιγρ. 1326, 28. **II.** ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρ μόναν ἐν τῇ Ἐπικ. μετοχ. **ποτιδέγμενος**, περιμένων, προσδοκῶν, δῶρον Ὀδ. Β. 186· σὴν ὁρμὴν αὐτόθι 403· σὸν μῦθον Η. 161· ἠμέας Ι. 545· λαῶν ὀτρυντὸν Ἰλ. Τ. 234· ἀγγελίην αὐτόθι 338·— μεθ' Ὅμ., προσδεκομένους τοιοῦτο οὐδὲν Ἡρόδ. 3,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

146, πρβλ. Σοφ. Τρ. 15, Εὐρ. Ἄλκ. 131, κτλ.· παρὰ ἃ προσεδέχετο Θουκ. 4. 19· τῷ Νικίᾳ προσδεχομένῳ ἦν, κατὰ τὴν προσδοκίαν αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 6. 46·— μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. μέλλ., οὐδὲν πάντως προσεδέκοντο .. τὸν στόλον ὁρμήσεσθαι Ἡρόδ. 5. 34, πρβλ. 6. 100., 7. 156, κ. ἀλλ.· πολεμίους παρέσεσθαι Ξεν. Κύρ. 4. 5, 22· μετὰ μετοχ. μέλλοντ., τοῦτον πρ. ἐπαναστησόμενον Ἡρόδ. 1. 89· πρ. τοὺς πολεμίους, περιμένω, ἀναμένω αὐτούς, Πολύβ. 2. 69, 6, κτλ. **2)** ἀπολ., ἀναμένω μεθ' ὑπομονῆς, εἶατ' ἐνὶ μεγάροις ποτιδέγμεναι Ἰλ. Β. 137, πρβλ. Ι. 628, Ὀδ. Β. 205, κτλ. **3)** ἐπομένου τοῦ ὁπότ' ἄν, μετ' εὐκτ., Ἰλ. Η. 415· τοῦ εἰ μετ' εὐκτ., Ὀδ. Ψ. 91. **III.** ἐπὶ παθ. σημασ., γίνομαι δεκτός, παραδεκτός, εἷς τι Ἀριστ. Προβλ. 30. 11.

προσδέω, (Α), μέλλ. **-δήσω**, δένω πλησίον ἢ εἷς τι, τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ξόανον τῇ βάσει Διόδ. 17. 41· τι πρός τι Ἱππ. Ἀγμ. 760· ἐν τῷ μέσ. ἀορ. α', ὁ αὐτ.— Παθ., ἥμισυ ἀσκοῦ οἱ προσδέδεται Ἡρόδ. 6. 119· ἡδονῇ πρ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 2, 7. **2)** μετὰ μόνης αἰτ., δένω πρός τι, προσδένω, τοὺς κάλους Ἡρόδ. 2. 36· ἐπ' ἄκρῳ μυρσίνην ὁ αὐτ. 4. 195.

προσδέω (Β), ἔχω χρείαν προσέτι (πρβλ. **προσδέομαι**), μετὰ γεν. πράγμ., λύπης τι προσδεῖς; Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 90. **2)** κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπρόσ., **προσδεῖ**, ὑπάρχει ἔτι χρεία, ἀνάγκη .. μετὰ γεν. πράγμ., ὡς ἐκκαυμάτων μή μοι προσδεήσειεν Σοφ. Ἀποσπ. 218· ναυτικὸν οὗπερ ὑμῖν μάλιστα προσδεῖν Θουκ. 3. 13, πρβλ. 1. 68, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 24· εἴ τινος ἔτι πρ. τῇ ξυγκράσει Πλάτ. Φίληβ. 64Β· προσδεῖν ἔφη πρὸς τὸν μισθόν, ὅτι ἐχρειάζετο κἄτι τι διὰ νὰ συμπληρωθῇ ὁ .. , Λυσίας 154. 2· τὸ ἐπίλοιπον, οὗ προσέδει εἰς τὰς εἴκοσι μνᾶς Δημ. 1355. 15· μετ' ἀπαρ., ἔτι προσδεῖ ἐρέσθαι Πλάτ. Συμπ. 205Δ·— διακρίνεται ἀπὸ τοῦ ἐνδεῖ παρὰ Δημ. 14. 23.

προσδηλέομαι, βλάπτω προσέτι, προσβλάπτω, δειμαίνω μὴ ὁ ναυτικὸς στρατὸς κακωθεὶς τὸν πεζὸν προσδηλήσηται, φοβοῦμαι μήπως ἐὰν βλαφθῇ ὁ ναυτικὸς στρατὸς βλάψῃ καὶ τὸν πεζόν, Ἡρόδ. 8. 68, 3.

προσδηλόω, δηλῶ, φανερώνω προσέτι, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 7, 4.

προσδημαγωγέω, ἐπιζητῶ εὔνοιαν διὰ δημαγωγίας κολακεύων τὸν δῆμον, Ἰμέρ. σ. 524· διάφ. γραφ. **προσδ-**.

προσδιαβάλλω, διαβάλλω προσέτι, καὶ τὰ ὀρθῶς εἰρημένα προσδιαβάλλειν ἄδικα εἶναι Ἀντιφῶν 124. 12, πρβλ. Πλουτ. Φοβ. 7, κτλ. **2)** συκοφαντῶ προσέτι, τινά ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκιβ. 28 τοὺς πατρικίους τῷ δήμῳ ὁ αὐτ. ἐν Κοριολ. 27· προσδιαβληθῆναι εἴς τι ὁ αὐτ. ἐν Περικλ. 29.

προσδιαγράφω, διαγράφω ἐπὶ πλέον, Greek Papyri, Kenyon II. 38, 81, κλπ.

προσδιακριβόω, διακριβῶ προσέτι, Φιλοδ. Ρητ. σ. 228, 12.

προσδιαιρέω, διαιρῶ προσέτι, τισί τι Σουΐδ. ἐν τ. δαιτρός. **II.** Μέσ., διαιρῶ ἢ διακρίνω περαιτέρω, πρ. τὴν λέξιν, ὅτι .. Ἀφιστ. Ρητ. 3. 12, 6· πρ. τινὰς κατά τι αὐτόθι 3, 10, 9·— **προσδιαιρετέον**, ρημ. ἐπίθ., ὁ αὐτ. π. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 17. 2.

προσδιαιτάομαι, ἀποθ., διαιτῶμαι, ζῶ πλησίον, τῷ Νείλῳ Αἰλ. π. Ζ. 2. 48.

προσδιάκειμαι, Παθ., διάκειμαι προσέτι, Ideler Phys. 2. 227.

προσδιαλέγομαι, ἀποθ., ἀποκρίνομαι ἐν διαλόγῳ ἢ συζητήσει, διαλεγομένῳ οὗ προσδιελέγετο Ἡρόδ. 3. 50, πρβλ. 52, Πλάτ. Θεαίτ. 161Β· ὁ προσδιαλεγόμενος ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 342Ε, ἐν Σοφιστ. 218Δ. **2)** ἁπλῶς, διαλέγομαι πρός τινα, θεοῖς πρ. εὐχαῖς ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 887Ε. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 441.

προσδιαλύω, διαλύω προσέτι, Ροῦφος 202 Matth.

προσδιαμαρτύρεω, προσέτι μαρτυρῶ, Ἰσαῖ. 56. 9, Αἰσχίν. 46. 5· διάφ. γραφ. **προδιαμ-**.

προσδιαναγκάζω, ἀναγκάζω, βιάζω προσέτι, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 792.

προσδιανέμω, διανέμω προσέτι, λίτραν ἀργυρίου κατ' ἄνδρα Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 10 — Μέσ., ἐν τῷ πληθ., πάλιν διενείμαντο, πάλιν διένειμαν αὐτὰ μεταξύ των, Δημ. 293. 26, Πλουτ. Δημήτρ. 30.

προσδιανίσταμαι, Παθ., ἐγείρομαι καὶ ἵσταμαι πλησίον, Σιμπλικ. Ἐπίκτ. 70C.

προσδιανοέομαι, διανοοῦμαι, διαλογίζομαι προσέτι, Πλάτ. Νόμ. 857Ε·— ρημ. ἐπίθ., **προσδιανοητέον**, αὐτόθι 740Β.

προσδιαπλάσσω, Ἀττ. **-ττω**, διαπλάττω προσέτι, Ἰμερ. Λόγ. 12. 2.

προσδιαπολεμέω, διαπολεμῶ προσέτι, τὰ λοιπὰ Δίων Κ. 42. 63

προσδιαπορέω, ἐγείρω ἀπορίας, ἐρωτήσεις προβάλλω προσέτι, Πλούτ. 2. 42F, 48Α, 669F.

προσδιαπράσσω, ἐκτελῶ ἢ κατορθώνω τι προσέτι, προσδιαπράσσεθαί τί τινι παρά τινος Ξεν. Κύρ. 8. 3, 47.

προσδιαρθρόω, διαρθρώ προσέτι, μεταφ., ἑρμηνεύω τι λεπτομερῶς προσέτι, Στοβ. Ἔκλογ. 2. 134, πρβλ. 1. 206 (ἔνθα ἕτεροι **προσδιαριθμέω**).

προσδιαρκέω, διαρκῶ προσέτι, Ἀριστείδ. 1. 441.

προσδιαρπάζω, διαρπάζω προσέτι, Πολύβ. 4. 79, 2, Δίων. Κ. 47. 14.

προσδιασᾴφεω, διασαφῶ ἐπὶ πλέον, ἐπεξηγῶ, Πολύβ. 3. 24, 25, Στράβ. 445, Πλούτ. 2. 22Β· οὕτω **προσδιασαφηνίζω**, Ἰωάν. Χρυσ. τ. 6, σ. 731, 36.

προσδιασάφησις, εως, ἡ, ἐπὶ πλέον διασάφησις, «προσδιασάφησίς ἐστιν, ὅταν ἓν ὄνομα ἐπενεχθῇ πεπληρωμένῳ λόγῳ προσδιασαφοῦν πλέον τι» Ρήτορες (Walz) τ. 8. σ. 467.

προσδιαστέλλομαι, μέσ., προσδιορίζω, συμφωνῶ, ἴδε **προδιαστ-** — ρημ. ἐπίθ. **προσδιαστολτέον**, Ἀλεξ. Ἀφροδ. περὶ ψυχῆς.

προσδιαστρέφω, διαστρέφω προσέτι, Πλούτ. 2. 61Β, 697D.

προσδιασύρω [ῡ], διασύρω, χλευάζω προσέτι, διάφ. γραφ. ἀντὶ **προδιασ-**.

προσδιατᾰράσσω, διαταράττω προσέτι, Δίων Κ. 35. 10.

προσδιατάσσω, Ἀττ. **-ττω**, διατάσσω προσέτι, τι περί τινος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 8, 41.— Μέσ., Φίλων 2. 399.

προσδιατίθεμαι, παθ., διατίθεμαι προσέτι, Ἀπολλώνιος περὶ Συντάξ. 287.

προσδιατρίβω [ῐ], ἀναστρέφομαι μετά τινος, συναναστρέφομαι, οἱ προσδιατρίβοντές σοι Πλάτ. Θεαίτ. 168Δ. **2)** μετὰ δοτ. πράγμ., ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι εἴς τι, συλλαβαῖς καὶ γράμμασιν Ποσείδιππ. ἐν Ἀδήλ. 2· τῷ λόγῳ Ἀριστείδ. 1. 135. **II.** ἀπολ., διατρίβω ἐπὶ μακρότερον ἔτι χρόνον, Μένανδρ. ἐν «Ὑποβολιμαίῳ» 2.

προσδιαφέρομαι, Παθ., διαφέρω προσέτι, Πρόκλ. ἐν Ἄλκ. 1. σ. 265 Creuz.

προσδιαφθείρω, διαφθείρω, καταστρέφω προσέτι, τινά Σοφ. Φιλ. 76· στρατιώτας Πλούτ. Λούκουλλ. 30, κτλ.— Παθ., καταστρέφομαι προσέτι, Ἰσοκρ. 390Β.

προσδιδάσκω, διδάσκω προσέτι, σμικρὸν πρ. τινά Πλάτ. Χαρμ. 173D· πρ. ἀγαθὰ καὶ προσμανθάνειν Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 22.

προσδίδωμι, δίδω προσέτι, βορᾶς μέρος Σοφ. Φιλ. 309· κἄμοί πρόσδοτέ τι τῆς ἡδονῆς Εὐρ. Ἑλ. 700 σοὶ μὲν πρ. μικρὸν ὧν ἐδέξατο Ἀριστοφ. Ἱππ. 1222· ἀδελφοῖς πρ. ποτοῦ Εὐρ. Κύκλ. 531· οὐδεὶς πρ. μοι τῶν σπλάγχνων Ἀριστοφ. Εἰρ. 1111, πρβλ. Ἰσοκρ. 163Ε· ἀεὶ πλείω πρ. Ξεν. Ἀν. 1. 9, 19.

προσδιέρχομαι, διέρχομαι προσέτι, Ἱππ. Προρρ. 74, Πλούτ. 2. 362Ε.

προσδιηγέομαι, ἀποθ., διηγοῦμαι προσέτι, Θεοφρ. Χαρακτ. 7, Λουκ. Περιγρ. τελευτ. 43.

προσδιηθέω, διηθέω, στραγγίζω προσέτι, Ἀριστ. Προβλ. 23, 21, ἐν τῷ παθ.

προσδιίστημι, διαχωρίζω προσέτι, ἐπὶ μεῖζόν τινας Ὁρειβ. 98 Matth.

προσδικάζω, ἀπονέμω τινί τι ὡς διακαστής, κρίνω ὅτι ἀνήκει αὐτῷ, Διον. Ἁλ. 11. 52.— Μέσ., δικάζομαι μετά τινος, τινι διά τι, Δημ. 976. 2.

προσδιοικέω, διοικῶ προσέτι, Δίων Κ. 51. 18.— Μέσ., ὁ αὐτ. 40, 60.

προσδιορθόομαι, μέσ., διορθῶ προσέτι, Αἰσχίν. 39. 34, Συλλ. Ἐπιγρ. 2693e. 11., 4697. 34.

προσδιορίζω, ὁρίζω, διορίζω προσέτι, Δημ. 496. 17· πρ. διά τίν' αἰτίαν .., Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 3, 24· ἐν τίνι καὶ ποίῳ .., αὐτόθι 2. 2, 16. ἀλ.·— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 6. 3, 4, Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 3, 9, κ. ἀλλ.— Παθ., προσδιωρίσθω .. τὰ εἰωθότα αὐτόθι 11. **2)** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ ὡσαύτως, ἰσχυρίζομαι προσέτι, τι εἶναι Πολύβ. 32. 7, 10.

προσδιορισμός, τὸ προσδιορίζειν, Ideler Phys. 2. 71, κτλ.

προσδιοριστέον, ρημ. ἐπίθ., τοῦ **προσδιορίζω**, δεῖ προσδιορίζειν, Ἀριστ. Τοπ. 6. 14, 1. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 8. 2, 7.

προσδιωρισμένως, Ἐπίρρ., ὡρισμένως, Μάξιμ. Ὁμολογ. τ. 1, σ. 32D.

προσδοκάω, Ἰωνικ. **-έω**· μέλλ. **-ήσω**· ἀόρ. **-εδόκησα**. Περιμένω τι, εἴτε ἐν ἐλπίδι εἴτε ἐν φόβῳ, πρῶτον παρ' Ἡρόδ.· τὸ πλεῖστον μετ' ἀπαρ. μέλλ., προσδοκῶ ὅτι θὰ πράξῃ τίς τι ἢ ὅτι θὰ γίνῃ τι, 1. 42., 7. 156, 235, Αἰσχύλ. Πρ. 988, κτλ.· οὕτω μετ' ἀπαρ. ἀορ. καὶ τοῦ ἄν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 556, Πλάτ. Κρατ. 438Ε, Ξεν., κλπ.· ἄνευ τοῦ ἄν, Μενέλεων .. προσδόκα μολεῖν (=τὸ μολεῖν αὐτὸν) Αἰσχύλ. Ἀγ. 674. **2)** μετ' ἀπαρ. ἐνεστ., νομίζω, στοχάζομαι, ὑποθέτω ὅτι τις πράττει τι ἢ ὅτι πρᾶγμά τι εἶναι .., Εὐρ. Ἄλκ. 1091, Πλάτ. Νόμ. 803Ε, Ξεν. Ἀν. 5. 9, 16· μετ' ἀπαρ. πρκμ., νομίζω ὅτι τι ἔχει ὑπάρξῃ .., Πλάτ. Πολιτ. 275Δ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

3) μετ' αἰτ. πράγμ., περιμένω, ἀναμένω τι, Αἰσχύλ. Πρ. 1026, Σοφ. Φιλ. 784, Ἀντιφῶν 131. 36, κτλ.· πρ. τινα περιμένω τινά, Εὐρ. Ἄλκ. 363, Ξεν., κλπ. **4)** ἀπολ., ἄλλος γεγένημαι προσδοκῶν, ἐκ τῆς προδοκίας, περιμένων, Ἀριστοφ. Θεσμ. 846 μηδεὶς .. προσδοκησάτω ἄλλως (ἐξυπακ. τοῦτ' ἔσεσθαι) Πλάτ. Ἀπολ. 17C· πρᾶγμ' ἐστ' ἐπίφοβον τὸ προσδοκᾶν Μένανδρ. ἐν «Κιθ.» 7. **5)** Παθ., τὸ προσδοκώμενον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἄελπτον, Εὐρ. Ἀποσπ. 554, Πλάτ., κλπ.· ἐλπίδα τῶν ὡρεῶν προσδοκᾶσθαι Δημ. 1463. 13. **6)** ἐν τῷ παθ., ὡσαύτως, ὁ Νικίου οἶκος προσεδοκᾶτο εἶναι .. ἑκατὸν ταλάντων, ἐνομίζετο ὅτι εἶχεν ἀξίαν, Λυσί. 156. 7· προσεδοκᾶτο ἔχειν αὐτόθι 14.—(Τὸ ἁπλοῦν **δοκάω** δὲν εὑρίσκεται, ἀλλὰ μόνον, **δοκέω, δοκεύω**).

προσδοκέω, ἀόρ. **-έδοξα**, νομίζομαι προσέτι, μετ' ἀπαρεμφ., ἀπειρόκαλος προσέδοξεν εἶναι Δημ. 617. 17., 757. 18· ὁ Δινδ. διηρημένως **πρός ἔδοξεν.**

προσδόκημα, τό, προσδοκία, Πλάτ. Φίληβ. 32B.

προσδοκήσιμος, ον, ὃν προσδοκᾷ τις, Βυζ.

προσδοκητέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **προσδοκῶ**, δεῖ προσδοκᾶν, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 2. 16.

προσδοκητός, ή, όν, προσδοκώμενος, περιμενόμενος, Αἰσχύλ. Πρ. 935.

προσδοκία, ἡ, τὸ προσδοκᾶν, περιμένειν, ἐπ' ἐλπίδι ἢ μετὰ φόβου, ἀλλὰ συνηθέστερον μετὰ φόβου. **1)** μετὰ γεν., μέλλοντος, κακοῦ, δεινῶν, θανάτου Πλάτ. Λάχ. 198B, Τίμ. 70C, πρβλ. Σοφιστ. 264B· πρ. τοῦ μέλλοντος Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 6, 5· τὸν φόβον ὁρίζονται πρ. κακοῦ ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 3. 6, 2· ἔχειν πρ. τῆς ἀσφαλείας Δημ. 319. 9· πρ. ἀγαθῶν ἐμβάλλειν Ξεν. Κύρ. 1. 6, 19· πρ. μεγάλην ἔχειν ὡς εὖ ἐροῦντός τινος Πλάτ. Συμπ. 194A· τὰς τῶν ἔργων προσδοκίας ἀπαιτεῖν τινα, δηλ. τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν διεγερθεισῶν προσδοκιῶν, Αἰσχίν. 52. 10. **2)** ἀπολ., τῶν ὑποκειμένων προσδοκιῶν καὶ τῶν ἐλπίδων Δημ. 348. 23· αἱ ἔσχαται πρ. Διόδ. 20. 78. **3)** ἐπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, προσδοκία ἦν μὴ .. ἢ μὴ οὐ .. Θουκ. 2. 93., 5. 14· ὡσαύτως, προσδοκίαν παρέχειν ὡς .. ὁ αὐτ. 7. 12· πρ. ἐμποιεῖν ὡς .. Ἰσοκρ. 159E. **4)** μετὰ προθέσεων, πρὸς προσδοκίαν, κατὰ τὴν προσδοκίαν, Θουκ. 6. 63· οὕτω, κατὰ πρ. Πλάτ. Σοφιστ. 264B· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ παρὰ προσδοκίαν, ὅπερ εἶναι σχῆμα ρητορικόν, ὅταν ἄλλο προσδοκᾷ νὰ ἀκούσῃ ὁ ἀκροατὴς καὶ ἄλλο λέγηται, ὡς ἔχειν ὑπὸ ποσοῖ— χίμεθλα (ἔνθα περιέμενέ τις νὰ ἀκούσῃ πέδιλα) Δημήτρ. Φαληρ. 152, Ρήτορες (Walz) 8. 544, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 6.

προσδόκιμος, ον, ὃν προσδοκᾷ τις, πρ. ὁ θάνατος Ἱππ. Προγν. 39, πρβλ. 46· τοῖς παρεοῦσί τε καὶ προσδ. κακοῖσι Ἡρόδ. 8. 20. **2)** συχνάκις ἐπὶ προσώπων, πρ. ἐστί, ἦν, περιμένεται, ἀνεμένετο, στρατὸν πρ. εἶναι Κροῖσῳ ἐπὶ τὴν χώρην ὁ αὐτ. 1. 78· προσδόκιμον ἐς τὴν Κύπρον, ὅστις περιεμένετο νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Κύπρον, ὁ αὐτ. 5. 108· πεζὸς στρατὸς προσδόκιμος ἦν ὁ αὐτ. 6. 6· κατὰ πόδας ἐμεῦ ἐλαύνων πρ. ἐστὶ ὁ αὐτ. 9. 89· τοῦ βαρβάρου πρ. ὄντος Θουκ. 1. 14· ἐκ Πελοποννήσου ἄλλη στρατιὰ πρ. αὐτοῖς ὁ αὐτ. 7. 15, πρβλ. Δημ. 69. 23.

πρόσδομα, τό, τὸ διδόμενον ὡς προαθήκη, ὡς ἐπίμετρον, Πλανούδ. Βίος Αἰσώπου σ. 24.

προσδοξάζω, προσθέτω γνώμην, δοξασίαν, Πλάτ. Θεαίτ. 209D. **2)** δοξάζω, φαντάζομαι, νομίζω ἐπὶ πλέον. Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 50, 62, κτλ.— Παθητ., προσεδοξάσθη περὶ τῆς θαλάσσης ταύτης πολλὰ ψεύδη Στράβ. 509.

προσδοξοποιέομαι, Παθητ., ὑπόκειμαι εἰς πλημμελεῖς δοξασίας, Πολύβ. 17. 15, 16.

πρόσδοσις, εως, ἡ, πρόσθετος δόσις, Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 491. 33.

προσδουλεύω, εἶμαι δοῦλος προσέτι, Γλωσσ.

προσδοχή, ἡ, ὑποδοχή, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 89.

προσδρομή, ἡ, αἰφνίδιος προσβολή, ἐπίθεσις, ἔφοδος, Πτολ. Τετράβ. 3, σ. 30.

προσδυσκολαίνω, φέρομαι μετὰ δυστροπίας πρός τινα, Πλούτ. 2. 818A.

προσδυσωπέω, κάμνω τινὰ νὰ αἰσχυνθῇ διά τι, Ἐκκλ.

προσδωρέομαι, ἀποθετ., δωροῦμαι προσέτι, τινί τι Διόδ. 17. 38.

προσάδω, ἀφίνω νὰ προχωρήσῃ τις περαιτέρω, μὴ προσεῶντος ἡμᾶς τοῦ ἀνέμου Πράξ. Ἀποστ. κζ', 7.

προσαγγελάω, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **προαγγελάω**, Αἴσωπ. 143 Ἐκδ. De Fur.

προσαγγέλω, φέρω πλησίον, Λουκ. Ἔρωτες 53. **II.** ἀμεταβ., πλησιάζω, τινί Ἀνθ. Π. 7. 422, Διόδ. 3. 16· τινός Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 588· ἀπολ., Πολύβ. 39. 1, 4.

προσαγγελμός, ὁ, προσέγγισις, πλησίασις, Ἐκκλ.· **-άγγελσις, εως,** ἡ, Βυζ.

προσαγγράφω [ᾰ], ἐγγράφω προσέτι ἐπὶ στήλης, Ἡρόδ. 2. 102· προσαθέτω πρότασίν τινα περιοριστικήν, Αἰσχίν. 83. 5· προσεγγράφειν (ταῖς συνθήκαις) Ὑπερείδ. V. 8, Blass.· τὰ προσεγγεγραμμένα Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκ.) 4224b.

προσαγγυάομαι, μέσ., γίνομαι προσέτι ἐγγυητής, πρ. τινα ὀφλήματος, γίνομαι ἐγγυητής τινος διὰ τὸ ὀφειλόμενον ποσόν, Δημ. 879. 2.

προσαγκαινίζω, = **ἐγκαινίζω**. προσαγκαινίζω ναὸν Γενέσ. 113, 13.

προσαγκάλεω, ἐγκαλῶ, κατηγορῶ προσέτι, πρ. ὅτι .. Διόδ. 14. 17· ὡς .. Δίων Κ. 41. 6· πρ. τινί τι, exprobare alicui aliquid, Πλούτ. 2. 401B· ἀπολ., Ἄλεξ. ἐν «Μάντεσιν» 1. 8, Διον. Ἁλ. 7. 46.

προσάγκειμαι, «προσαγκεῖσθαι· ἐγκεῖσθαι, ἐπικεῖσθαι» Ἡσύχ.

προσαγκελεύομαι, Μέσ., ἐγκελεύομαι, παρακινῶ προσέτι, τινα Πλουτ. Λίριλ. 33· τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 10.

προσαγκρίνω, συναριθμῶ, συγκατακλίγω, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 194C.

προσαγκύπτω, ἐγκύπτω πρός τι, προσαγκύπτουσα πυκνὰ ταῖς βίβλοις Θεόδρ. Πρόδρ. σ. 418.

προσαγορήγορα, ἀμεταβ. πρκμ. τοῦ **προσαγείρω, ἀγρυπνῶ** προσέτι, Ἀριστ. Προβλ. 18. 1, 1.

προσαγχέω, μέλλ. **-χεῶ**, ἐγχέω προσέτι, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 16· ἔλαιον εἰς τὰ ὦτα ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 32. 10, Διφιλ. ἐν Ἀπολιπούσῃ· 1. 10·— Μέσ., ἐὰν εἰς τὸ οὖς ὕδωρ ἐγχυθῇ, ἔλαιον προσεγχέονται, βάλλουν καὶ τοὺς χύνουν μέσα ἔλαιον, Ἀριστ. Προβλ. 32. 10.— Παθ., ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 18.

προσαγχρίμπτω, στηρίζομαι σταθερῶς ἐπί τινος, τῇ πτέρνῃ Ἱππ. π. Ἄρθρ. 826.

προσαγχρίω, [ῐ], ἐγχρίω προσέτι ἢ ἄλλην μίαν φοράν, τινά Ἀνθ. Π. 11. 117.

προσαγχώννῡμι, ἐπισωρεύω χῶμα προσέτι, γῆν Γεωπ. 11. 7, 2.

προσαδάφιζω, καταρρίπτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, λαῖλαψ πρόρριζον ἀνασπάσασα τῇ γῇ προσαδαφίζει Ἀνώνυμ. ἐν Ρήτορσι (Walz) τ. 3. σ. 661. **II.** ἐν Αἰσχύλ. Θ/δ. 496, ὄφεων πλεκτάναισι περίδρομον κύτος προηδάφιται, τὸ στρογγύλον τοῦ κύκλου τῆς ἀσπίδος πέπλεκται πλεκτάναις ὄφεων, ἤτοι ἡ ἀσπὶς ἔχει ἐζωγραφημένους κύκλῳ ὄφεις περιπεπλεγμένους, ἴδε Σχολιαστ. ἐν τόπῳ.

προσαδρεία, ποιητ., **-εδρία,** ἡ, τὸ καθῆσθαι πλησίον· μάλιστα δέ, **1)** πολιορκία, ἀποκλεισμός, Λατ. obsessio, Θουκ. 1. 126, Δίων Κ. 36 34. **2)** μεγάλη προσοχὴ εἴς τι πρᾶγμα, Λατ. assiduitas, Δογγίν. Ἀποσπ. 6. 2·— μάλιστα τὸ καθῆσθαι παρὰ τὴν κλίνην ἀσθενοῦς, Εὐρ. Ὀρ. 93 (ἐν τῷ τύπῳ **-εδρία**), πρβλ. αὐτόθι 301· αἱ τῶν τέκνων πρ., αἱ τοιαῦται περιποιήσεις τῶν τέκνων, Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 462. 61.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 404.

προσεδρευτικός, ή, όν, ὁ ἐπιμένων εἴς τι. Ἐπίρρ. **-κῶς,** Ἡσύχ. ἐν λ. **λιπαρῶς.**

προσεδρεύω, ἑδρεύω, κάθημαι, διαμένω πλησίον, πυρᾷ Εὐρ. Ὀρ. 405· ἅμα τῷ πατρὶ τῷ διδασκαλείῳ προσεδρεύων, τὸ μέλαν τρίβων καὶ τὰ βάθρα σπογγίζων ... οἰκέτου τάξιν, οὐκ ἐλευθέρου παιδὸς ἔχων Δημ. 313. 11, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2715, 18· πρ. τινί, εἶμαι πάντοτε πλησίον τινός, εἰς τὸ πλευρόν του», Δημ. 914. 18. **2)** κάθημαι ἐνώπιον πόλεως καὶ πολιορκῶ αὐτήν, Λατ. obsidere, πόλει Πολύβ. 8. 9, 11. **3)** μεταφορ., κάθημαι πλησίον καὶ παραφυλάττω, τοῖς πράγμασι, τοῖς καιροῖς Δημ. 14. 15, Πολύβ. 38. 5. 9· πρ. ταῖς φιλοπονίαις, ἐπιμένω εἰς .., Ἀριστ. Πολιτ. 8. 4, 4· τῷ πόθῳ Ἄλεξις ἐν «Τραυματίᾳ» 2·— ἀπολ., μεθ' ὑπομονῆς παρατηρῶ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 14, 9, Χαιρήμ. παρ' Ἀθην. 562F· πρ. πρὸς τὸ ἐντελὲς Ἀριστ. Πολιτ. 8. 2, 5· πρὸς ἴδιον προσεδρεύειν αὐτόθι 2. 5, 6.

προσεδρία, ἡ, ἴδε ἐν λ. **προσεδρεία.**

πρόσεδρος, ον, (ἕδρα) ὁ πλησίον καθήμενος, πάρεδρος, Δίων Κ. 57. 7· ἐκ προσέδρου λιγνύος (ἴδε λιγνύς) Σοφ. Τρ. 794.— Καθ' Ἡσύχ.: «πρόσεδρος· παρακαθήμενος, σχολάζων».

προσεθίζω, συνηθίζω τινὰ εἴς τι, τούς γε μὴν νέους πῶς ἂν διαφθείροιμι, καρτερίαν καὶ εὐτέλειαν προσεθίζων; Ξεν. Ἀπολ. 25 μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 1, 36, Ἱππ. παρχ. 1, 17.— Παθ., συνηθίζω ἐμαυτὸν εἴς τι, τινι ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 2, 4· μετ' ἀπαρ., Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκώμ. 17.

προσεθισμός, ὁ, τὸ προσεθίζειν, Γλωσσ.

προσεθιστέον, ρημ. ἐπίθ., δεῖ προσεθίζειν, Ἀρρ. Τακτ. 27 Hercher.

προσειδής, ές, (εἶδος) ὅμοιος, χρυσῷ .. προσειδὴς Νικανδρ. παρ' Ἀθην. 683A.

πρόσειδον, ἀπαρ. **προσεῖδεῖν,** μετοχ. **προσιδών,** ἀόρ. **β'** ἄνευ ἐνεστῶτος ἐν χρήσει, ἀνθ' ὑπαρλαμβάνεται ὁ ἐνεστ. **προσοράω** (πρβλ. ὡσαύτως **πρόσοιδα**)· βλέπω πρός τινα ἢ πρός τι, Ἰλ. Ἀκουσ. 64, 2, Ἡρόδ. 1. 129, Αἰσχύλ. Πρ. 553, Σοφ., κλπ.·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

— ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, προαϊδέσθαι, πρῶτον παρὰ Πινδ. Π. 1. 49, Αἰσχύλ. Πέρσ. 48, 691, (διάκ. ἐν Ὀδ. N. 155 ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι προϊδώνται, καὶ ἐν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 386 προϊδέσθαι).

II. Παθ. **προσεἰδομαι**, εἶμαι ὅμοιος, Αἰσχύλ. Χο. 178· ἴδε εἴδω Α. II. 3.

προσεῖκα, Ἀττ. ἀντὶ **προσέοικα**, ὃ ἴδε.

προσεικάζω, μέλλ. **-άσω**· ἀόρ. **-ήκασα**. Ποιῶ τι ὅμοιον. ἀγημοιῶ, ἐξομοιῶ, τινί τι Πλάτ. Πολ. 473C, Τίμ. 40Δ, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 8.— Παθ., εἶμαι ὅμοιος, «ὁμοιάζω», τινι Αἰσχίν. 89. 11. **II**. μεταφορ., παραβάλλω, παρομοιάζω, θεωρῶ ὅμοιον, τινί τι Αἰσχύλ. Θήβ. 431, Χο. 12, Εὐρ. Ἡλ. 559· κακῷ δέ τῳ προσεικάζω τόδε, νομίζω ὅτι τοῦτο φαίνεται ὡς κακόν, ὁμοιάζει μὲ κακόν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1131·— ἀλλὰ αὐτόθι 163, οὐκ ἔχω προσεικάσαι .. , δὲν δύναμαι νὰ εἰκάσω ἐκ παραβολῆς, ἐκ συγκρίσεως, πρβλ., **ἐπεικάζω**.

προσείκελος, αν, = **προσεοικώς**, κἄπως ὅμοιος, μετὰ δοτ., Ἡρόδ. 2. 12., 3. 110· γλυκύτητα τοῦ φοίνικος τῷ καρπῷ πρ., κατὰ τὴν γλυκύτητα, ὁ αὐτ. 4. 177.

προσεικής, ές, = τῷ **προσειδής**. Νικ. Θηρ. 292.

προσεικονογραφέω, περιγράφω δι' εἰκόνων προσέτι, Ἐκκλ.

προσειλέω, Δωρ. **ποτειλέω**, ἀναγκάζω τινὰ νὰ τραπῇ πρός, συ.ελαύνω, διώκω τινὰ πρός τι μέρος, ἀεὶ μὲν ποτὶ νῆας .. προτισιλεῖν Ἰλ. Κ. 347· ἄ, μὴ προσείλει χεῖρα, μὴ σύνθλιβε, μὴ σύστρεφε τὴν χεῖρά μου, Εὐρ. Ἑλ. 445 (κοινῶς **πρόσειε**).— Παθ., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 3, κτλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «προτιειλεῖν· ἐγκλίνειν».

πρόσειλος, ον, (εἵλη), προσήλιος, θερμός, δόμοι Αἰσχύλ. Ἱκ. 451· αὐλὴ Εὐπολ. ἐν Ἀδηλ. 65· τόποι εὐσκεπεῖς καὶ πρ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 13, 11, κ ἀλλ.· τὰ πρόσειλα Φιλόστρ. 69·— τὰ Ἀντίγραφα καθόλου ἔχουσι τὸν πλημμελῆ τύπον, **πρόσηλος**, ὅστις πρέπει νὰ διορθωθῇ πανταχοῦ, Schneid. ἐν τῷ Πίνακι τοῦ Θεοφρ.

πρόσειμι, ἀπαρ. **-εῖναι**, πρβλ. **πρόσειμι** (εἶμι, ibo) I. 2· (εἰμί, sum). Προσίθεμαι εἴς τινα, τινι Ἡρόδ. 2. 99., 7. 173, καὶ Ἀττ.· προσυπάρχω τινί, συνυπάρχω, ἀνήκω, ἀνδρὶ μνήμῃ πρ. Σοφ. Ἀγ. 521· αἰσχύνη, σύσσοια, λύπη πρ. τινι αὐτόθι 1079, Ἡλ. 654· οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακὰ πρ. Εὐρ. Φοίν. 529, πρβλ. Ἰσ.κρ. 256C· συσβουλίᾳ τῇ πόλει πρ. Ἀριστοφ. Νεφ. 988· τῇ βίᾳ πρ. ἔχθραι καὶ κίνδυνοι Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 12· ἐὰν .. θερμότης τῷ ὄψει προσῇ Πλάτ. Πολ. 437D·— μετ' ἀπαρ., πρόσεστι γυναικὶ .. τίκτειν Πλάτ. Θεαίτ. 150Δ. **2**) ἀπολ., εἶμαι παρών, εἶμαι ἐκεῖ, εἶμαι πλησίον, προσῆν πλέον στύγος Αἰσχύν. Ἀγ. 558· ὡς ἂν ἀγνοίᾳ πραχθῇ Σοφ. Φιλ. 129· γνώμῃ γάρ εἴ τις κἀπ' ἐμοῦ .. πρ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 720· τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον πρ. ὁ αὐτ. Τρ. 251· τύχη μόνον προσεῖη Ἀριστοφ. Ὄρν. 1315· πρ. ἡ ὕβρις καὶ ἔτι ἡ .. αἰσχύνη Δημ. 17. 5· οὐδὲν ἄλλο προσῆν ὁ αὐτ. 571. 25· τὰ προσόντ' ἐαυτῷ, τὰ ἀνήκοντα εἰς αὐτόν, Δημ. 318. 3, πρβλ. 1453. 25· καὶ ταῦτα προσέσται, καὶ ταῦτα θὰ εἶναι ἡμέτερα, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 28· τὰς τρισχιλίας καὶ τὸ προσόν, καὶ τὸ περίσσευμα, Δημ. 949. 8.

πρόσειμι, ἀπαρ. **-ιέναι**, (εἶμι, ibo), ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡς μέλλ. τοῦ **προσέρχομαι**, καὶ τὸ **προσῄειν**, ὡς παρατατ. Ὑπάγω πρός τινα τόπον, πλησιάζω, ἐν χρήσει ἀπολ., παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. κατὰ δοτ. καὶ αἰτ. τῆς μετοχ., χάρῃ δ' ἄρα οἱ προσιόντι Ἰλ. Ε. 682· ὡς εἶδον ζωὸν .. προσιόντα Π 308. πρόσιθι Εὐρ. Ὀρ. 150· σχολαίτερον προσιόντας Θουκ. 4. 47· πλησιάζω μέγαν τινὰ καὶ ἀπουδαῖον, προσέρχομαι μετὰ σεβασμοῦ, ὁ αὐτ. 1. 130· ἐπὶ πολεμίων, βραδέως προσῄεσαν Ξεν. Ἀν. 1. 8, 11, κτλ.·— μετὰ δοτ. προσ., ὑπάγω εἰς .., πλησιάζω τινά, Ἡρόδ. 1. 62, κτλ.· Σωκράτει οὐκέτι προσῄεσαν, δὲν πρωτίρχοντο πλέον εἰς τὸν Σωκράτην (ὡς μαθηταί), Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 47· πρ. γυναικί, ὡς τὸ **προσέρχομαι**, πλησιάζω γυναῖκα, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 4, 38·— ὡσαύτως μετ' αἰτ. τόπου, δῶμα, δόμους Αἰσχύλ. Εὐμ. 242, Εὐρ. Κύκλ. 40·— μετὰ προθέσεων συντασσομένων αἰτιατικῇ, εἰς .., Σοφ. Ἠλ. 436, Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 15, κτλ.· πρὸς .. Ἡρόδ. 8. 52, Πλάτ. Πολ. 620D, κτλ., ἴδε κατωτ. 3. **2**) τὸν φιλέοντα φιλεῖν καὶ τῷ προσιόντι προσεῖναι, «καὶ τῷ προσερχομένῳ προσέρχεσθαι» (Γλῶσσ. Χειρογρ. Καυτ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 351 (ἔνθα κατὰ τὸν Ruhnk. ἐν Ἐρ. Gr. σελ. 84, ἡ παροιμία ἀπόλλυσι πᾶσαν τὴν δύναμιν ἂν μὴ ληφθῇ τὸ **προσεῖναι** ὡς = **προσιέναι**, ἴδε Ἀπολλων. Λεξ., Σχόλ. εἰς Ὀδ. Α. 406)· τῇ πόλει Ξεν. Ἀν. 7. 6, 24· πρός τινα Ἡρόδ. 9. 100· ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, τοὺς πολεμίους προσιόντας ἡμῖν Ξεν. Κύρ. 2. 4, 12· ἐπί τινα αὐτόθι 7. 1, 24. **3**) ὑπάγω πρὸς τὰ μέρη τινὸς ἐν πολέμῳ, ἦσσόν τις ἐμοὶ προσεισι Θουκ. 4. 85, πρβλ. 1. 39. **4**) προσέρχομαι ὅπως ὁμιλήσω, πρ. τῷ δήμῳ Ξεν. Ἀπομν. 3. 7, 1· πρ. τῇ βουλῇ, τοῖς ἐφόροις, ἔρχομαι ἐνώπιον .., παρουσιάζομαι, Δημ. 340. 16, Πολύβ. 4. 34, 5· ὡσαύτως, πρ. πρὸς βουλὴν ἢ δῆμον Ξεν. Ἀθην. 3, 3· πρὸς τὰς ἀρχὰς Θουκ. 1. 90· πρὸς τὰ κοινὰ Αἰσχίν. 23. 37· πρ. πρὸς τὴν πολιτείαν, Λατ. ad remp. accedere, ὁ αὐτ. 85. 2· (πρ. τῇ πολιτείᾳ ἐν Πλουτ. 2. 1033E)— ἀπολ., προβαίνω ὅπως ὁμιλήσω, Ἀνδοκ. 15. 5·— πρβλ. **πάρειμι** IV. 2. **5**) ἐπὶ πραγμάτων, προστίθεμαι, προσγίνομαι, σάρκες ἐκ τῆς τροφῆς πρ. ταῖς σαρξί Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 17, πρβλ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 5, 12, κ. ἀλλ.· τῷ δ' ἐναντίῳ κύτει ἐλπὶς προσῄει, μόνον ἐλπὶς ὑπελείφθη, Αἰσχύλ. Ἀγ. 817. **II** ἐπὶ χρόνου, ἐπέρχομαι, πλησιάζω, ἐγγίζω, ἐπεὰν προσίῃ ἡ ὥρη (διάφ. γραφ. προσῇ) κυΐσκεσθαι τὰς ἵππους Ἡρόδ. 4. 30, πρβλ. 2. 41· ἐσπέρα προσῄει Ξεν. Κύρ. 3. 2, 25· οὗτοι, προσιόντος τοῦ θερμοῦ Πλάτ. Φαίδων 103D· πρ. τῶν ἀνέμων Ξεν. Ἀπομν. 4. 3. 14. **III**. ἔρχομαι, ἐπὶ τῶν προσόδων ἢ εἰσοδημάτων, φόροι, τάλαντα πρ. Ἡρόδ. 3. 89, 91, κ.ἑξ., Θουκ. 2. 13, κτλ.· τὸν φόρον ἡμῖν ἀπὸ τῶν πόλεων .. προσιόντα Ἀριστοφ. Σφ. 657· τὰ προσιόντα χρήματα, οἱ δημόσιοι πόροι, τὰ εἰσοδήματα, ὡς τὸ πρόσοδοι, λατ. reditus, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 712, Λυσίας 185. 3, Ξεν. Πέροι 4, 1· τὰ προσιόντα μόνον Ἀριστοφ. Σφ. 664· τὰ πρ. τῇ πόλει Λυσίας 162. 37.

προσεῖπον, ἀπαρέμφ. **προσειπεῖν**, ἐν χρήσει ὡς ἀόρ. β' τοῦ **προσαγορεύω**· Ἐπικ. **προσέειπον**, ὁ μόνος παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσιόδ. τύπος· Δωρ. **προτιείπω**, Ἰλ. Χ. 329· Ἀττικ. ὡσαύτως **προσεῖπα**, **ας**, κτλ., Εὐρ. Μήδ. 895, Ι. Τ. 370, Κύκλ. 101, Ξεν. Ἱέρ. 8, 3· πρβλ. **προσερέω**. Προσαγορεύω, λέγω πρός τινα, προσφωνῶ, κάλχαντα .. κἀκ' ὀσσόμενος προσέειπεν Ἰλ. Α. 105, πρβλ. Ὀδ. Δ. 375, κ. ἀλλ.· ἀλλήλας προσέειπον Ἱσ. Θ. 749· πρ. θεοὺς Αἰσχύλ. Ἀγ. 811, κ. ἀλλ.· βασιλεῦ, πῶς σε προσείπω; αὐτόθι 785· ὅς μοι πρ. αὐτὸν Σοφ. Αἴ. 538, πρβλ. 1222· πρ. ὀνόματί τινα Δημ. 1351. 10· πρ. τινα φιλικῶς Ξεν. Ἱέρ. 8, 3· μὴ κατηγόρει, ὡ λῷστε Πῶλε, ἵνα προσείπω σε κατά σε, ἵνα σὲ προσαγορεύσω κατὰ τὸν τρόπον σου, Πλάτ. Γοργ. 467B· — μετὰ διπλῆς αἰτ., τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν, προσηγόρευσεν, Ἰλ. Ε. 632, κτλ.· τί προσείπω σ' ἔπος; Ἀριστοφ. Εἰρ. 520, πρβλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 573. **2**) προσφωνῶ ὡς .., τινὰ ὡς ἀλλότριον Πλάτ. Πολ. 463C· αὐτοκράτορα πρ. τινα, χαιρετίζω ὡς .., Πλουτ. Γάλβ. 5, κτλ.· πρ. τινα χαίρειν, προσαγορεύω τινὰ διὰ τοῦ «χαίρε», Εὐρ. Κύκλ. 101. **3**) καλῶ, ὀνομάζω, τί νιν προσείπω; Αἰσχύλ. Χο. 997· τοῦτο γάρ σ' ἔχω μόνον προσειπεῖν Σοφ. Ο. Τ. 1072, κτλ.· τί ἂν εἰπών σέ τις ὀρθῶς προσείποι; Δημ. 232. 20· ὃν μοι προσεῖπας πάσιν, τὸν ὁποῖον ὠνόμασας σύζυγόν μου, Εὐρ. Ι. Τ. 370· χρῶμα πρ. τι, ὀνομάζω τι χρῶμα, δίδω εἴς τι τὸ ὄνομα **χρῶμα**, Πλάτ. Θεαίτ. 182D· πρ. οὐδὲν ἄλλο αὐτόθι 201E· πολλὰς ἐπιστήμας ἑνὶ λόγῳ προσειπεῖν αὐτόθι 148D, πρβλ. Πολ. 580E, κτλ. **II**. λέγω τι ἐπὶ πλέον, προσθέτω τι, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Πλάτ. Σοφ. 250B· ἀπολ., Πλούτ. 2. 155D, κτλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «πρόσειπε· ἄσπασαι, προσαγόρευσον, προσκύνησον».

προσειρομαι, μέσ., ἐρωτῶ προσέτι, Ἡσύχ.

προσείρω, προσάπτω, προσαρτῶ, Φώτ., Σουΐδ., Ἡσύχ.

προσεισάγω, εἰσάγω προσέτι, Διογ. Λ. 9. 88.— Μέσ., Ὑπόθεσ. εἰς Δημ. 1128 ἐν τέλ.

προσεισευπορέω, βαηθῶ εἰς τὴν κτῆσιν, προμήθειαν πράγματός τινος, ἀργυρίου Ἰσαί. Ἀποσπ. 2 Βεκκῆρ., ἀλλ' ἴσως διορθωτέον **προεισευπορεύω**.

προσεισκρίνομαι [ῑ], Παθ., εἰσέρχομαι προσέτι, Ἐκκλ.

προσεισπέμπω, εἰσπέμπω προσέτι, Ἐκκλ.

προσεισπράσσω, εἰσπράττω προσέτι, δέκα τάλαντα Πλουτ. Ἀλκ. 8.

προσεισφέρω, συνεισφέρω προσέτι, Ἀθήν. 149F, Λογγῖν. 15.

προσεισφορά, ἡ, πρόσθετος εἰσφορά, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 7, 1.

προ-σείω, σείω τι ἔμπροσθέν τινος, τί μοι προσείων χεῖρα σημαίνεις φόνον; Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1218 (πρβλ. **προσειλέω**)· προσείειν ἀνασείειν τε [τὸν πλόκαμον], κινεῖν αὐτὸν ἄνω καὶ κάτω, ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 930· πρ. γυμνὰ τὰ ξίφη Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 23· ὥσπερ οἱ τὰ πεινῶντα θρέμματα θαλλὸν ἢ τινα καρπὸν προσείοντες ἄγουσι Πλάτ. Φαῖδρ. 231D· θήρατρα ἕτερα τοῖς ὄρνισι προσείει μυκωμένη Αἰλ. π. Ζ. 1. 29· καὶ μεταφορ., θέλγων τὴν ἀκοὴν ὕμνῳ τινὶ γοητικῷ προσείοντι Σειρῆνας αὐτόθι 17. 23· οὐ δέ μοι αὐληθρίδας προσείεις Ἐπιστ. 16· πρ. φόβον, ἐπισείω τι ὡς μορμολυκεῖον, Θουκ. 6. 86. Πρβλ. Ruhnk. Τίμ. ἐν λέξ. **θαλλός**.

προσεκβάλλω, ἐκβάλλω, ἀπορρίπτω προσέτι, Δημ. 555. 2, Γ. Γράκχ. 14. **II**. σύρω περαιτέρω, ἐπιμηκύνω, γραμμὴν Στράβ. 90.

προσεκβοάω, ἐκβοῶ συγχρόνως, Δίων Κ. 44. 20.

προσεκδεκτέον, ῥημ. ἐπίθ. ὡς ἐκ ῥήμ. **προσεκδέχομαι**, πρέπει τις προσέτι νὰ παραδεχθῇ τι ὡς ἔχον οὕτω κτλ., Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 601.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προσεκδέρω, ἐκδέρω, «γδέρνω» προσέτι, Ποσείδιππ. ἐν «Χορευούσαις» 1. 14 (ὁ Δινδ. **πρὸς ἐκδαρείς**).

προσεκδιδάσκω, ἐπιτεταμένον ἐκ τοῦ **προσδιδάσκω**, Δίωνος Κ. Ἔκλογ. 20. 2 Sturz.

προσεκδύω, ἐκδύω προσέτι, χαλκηλάτοις ὅπλοισι μὴ προσεξέδυ Σοφοκλ. ἐν «Κολχίσι» κατὰ τὸν Σχολιαστ. Ἀπολλ. Ροδ. (Ἀργ. Γ. 1372), ἀλλ' ἴδε Ἀποσπ. Σοφ. 314a, ἔνθα, χαλκηλάτοις ὅπλοισι μητρὸς ἐξέδυ.

προσεκθρώσκω, ἐκθρώσκω, ἐκπηδῶ προσέτι, Πλούτ. 2. 1165B.

προσεκκαίω, ἐκκαίω προσέτι, Δίων Κ. 62. 17· μεταφορ., φιλοτιμίαν Πλουτ. Κλεομ. 2.— Παθητ., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 179, κτλ.

προσεκκαλύπτω, ἐκκαλύπτω, «ξεσκεπάζω», ἀνακαλύπτω τι προσέτι, Στράβ. 508.

προσεκκόπτω, ἐκκόπτω, κτυπῶν ἐκβάλλω, καταστρέφω προσέτι, Τέλης παρὰ Στοβ. 577. 20.

προσεκλέγω, ἐκβάλλω, ἐκριζῶ προσέτι, ὀδόντα Τέλης παρὰ Στοβ. 577. 22· — Μέσ., ἐκλέγω προσέτι, οὐραγοὺς Πολύβ. 6. 24. 2.

προσεκλιπαρέω, ἐκλιπαρῶ προσέτι, Νικήτ. Εὐγ. 6. 530.

προσεκλογίζομαι, ἀποθ., σκέπτομαι, συλλογίζομαι προσέτι, Δίων Κ. 58. 7.

προσεκλύω, ἐκλύω, χαλαρώνω, ἐξασθενῶ περισσότερον, Πλούτ. 2. 143C.

προσεκμαίνομαι, Παθ., μαίνομαι προσέτι, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 11.

προσεκπέμπω, ἐκπέμπω προσέτι, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 24.

προσεκπετάννυμι, ἐκπετάννυμι προσέτι, Ἐκκλ.

προσεκπίνω [ῑ], ἐκπίνω προσέτι, ῥημ. ἐπίθ. **προσεκποτέον**, Πλούτ. 2. 1111C.

προσεκπίπτω, ἐκπίπτω προσέτι, ἐπὶ τενόντων (ὡς καὶ σαρκῶν) μορκινομένων καὶ νεκρουμένων, Ἱππ. Ἄγμ. 768.

προσεκπληρόω, συμπληρῶ προσέτι, τὰς ἐκτιμήσεις Συλλ. Ἐπιγρ. 4040 VIII. 10.

προσεκπλήσσω, ἐκπλήττω, ἐκφοβῶ προσέτι, Ζωναρ. Χρον. τ. 2, σ. 85.

προσεκπνέω, ἐκπνέω προσέτι, Νικηφ. Χοῦμν. ἐν Boiss. Ἀνεκδ. τ. 5, σ. 331.

προσεκπονέω, ἐκπονῶ, ἢ τελειώνω προσέτι, Πλουτ. Νικ. 17. τούτοις ἕτερα Κλήμ. Ἀλ. 565· ἀποκ., ὁ αὐτ. 371.

προσεκπορίζω, ἐκπορίζω προσέτι, χρηστόν τι Γαλην. τ. 10. σ. 146.

προσεκπρίασθαι, ἐκπρίασθαι προσέτι, χώραν Δίων Κ. 49 14.

προπεκπυρόω, ἐκπυρόω, ἀνάπτω, φλέγω, ἐραστὴν Λουκ. Τόξ. 15.

προσεκρίπτω, ἐκρίπτω προσέτι, Θεόδρ. Πρόδρ.

προσεκσπάω, ἐκσπῶ, ἀποσπῶ προσέτι, Ἀριστ. Προβλ. 4 8.

προσεκτἄπεινόω, ταπεινώνω ἢ ἐξευτελίζω προσέτι, Πλούτ. 1. 814E.

προσεκτἄράσσω, ἐκταράσσω, συνταράσσω ἐπὶ μᾶλλον, Πλούτ. 2. 463F, Δίων Κ. 61. 8.

προσεκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **προσέχω**, δεῖ προσέχειν, τὸν νοῦν ἡμῖν αὐτοῖς Πλάτ. Μένων 96D, πρβλ. Ἰσοκρ. 410B· ἀποκ., τινί, εἴς τι πρᾶγμα, Πλάτ. Δημόδ. 384E· λόγοις Αἰσχίν. 16, 43· πρβλ. Πολύβ. 1. 64, 2.— Καθ' Ἡσύχ.: «προσεκτέα· σπουδαστέα».

προσεκτής, οῦ, (ἢ **προσέκτης, ου**), ὁ, ὁ ἀνήκων, τινί, εἴς τινα, Γρηγ. Ναζ. τ. 3, σ. 220A.

προσεκτίθεμαι, Μέσ., ἐκθέτω προσέτι, Νικομ. Ἁρμον. σ. 24

προσεκτικός, ἡ, όν, (**προσέχω**) ὡς καὶ νῦν, ὁ προσέχων, Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 5, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 14, 7.—Καθ' Ἡσύχ.: «προσεκτικώτεροι· νηφαλιώτεροι».

προσεκτίλλω, ἐκτίλλω, μαδῶ προσέτι, τὰ πτερὰ Ἀριστοφ. Ὄρν. 286.

προσεκτίνω [ῑ], μέλλ. **-τίσω** [ῑ], ἐκτίνω (πληρώνω) προσέτι, εἴκην Πλάτ. Νόμ. 933E· ζημίαν Πλουτ. Φωκ. 27· χίλια τάλαντα ὁ αὐτ. ἐν Ἀρατ. 54.

προσεκτρἄγῳδέω, ἐκτραγῳδῶ, μεγαλοποιῶ προσέτι, ὑπερβολικῶς παριστάνω, Ὠριγέν. κατὰ Κέλσ. 2, σ. 75 (409)

προσεκτρἄχηλίζω, ἐκτραχηλίζω προσέτι, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 7, 16· Παθ., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 179.

προσεκτυφλόω, ἐκτυφλώνω προσέτι, τινα Πλούτ. 2. 176F.

προσεκφέρω, συνεισφέρω προσέτι, χίλια τάλαντα Πολύβ. 3. 27, 8.

προσεκφοβέω, ἐκφοβῶ προσέτι, Δίων Κ. 77. 15.

προσεκφῡσάω, ἐκφυσῶ προσέτι, Εὐστ. Πονημ. 328. 7.

προσεκχλευάζω, χλευάζω προσέτι, τινὰ Δημ. 704. 24.

προσελᾶσία, ἡ, = τῷ ἑπομ., Γλωσσ.

προσελᾶσις, ἡ, τὸ ἐλαύνειν πρὸς τὰ ἐμπρός, τῶν ὄνων Πλούτ. 2. 866C. **II.** ἐπίθεσις, ἔφοδος, τῶν κοντοφόρων Δίων Κ. 40. 22.

προσελαύνω· μέλλ. **-ελάσω**, Ἀττ. **-ελῶ**, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 18· ἀόρ. α' **-ἠλἄσα**. Ἐλαύνω πρός τι, εἴς τι, Θουκ. 4. 72· πρ. τὸν ἵππον Πλούτ. 2. 755B· πρ. τινὰ φιλοσοφίᾳ Διογ. Α. 7. 5.— Παθ., ἐλαύνω πρός τι, πρός τι Πλουτ. Κράσσ. 25. **II.** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀμετάβ., **1)** (ἐξυπακουομ. τοῦ ἵππον), ἱππεύων προχωρῶ εἰς .., Λατ. adequitare, πρὸς τὸ στρατόπεδον Ἡρόδ. 7. 208, πρβλ. 9, 20, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 17· ἐπί τινα αὐτόθι 1. 4, 20· ἀλλ' ὡσαύτως, πρ. ἵππῳ Ἡρόδ. 9. 43, Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 7, Κύρ. 1. 4, 17· πρ. ἐπὶ καμήλου αὐτόθι 6. 2, 7 ἀποκ., οἱ προσελαύνοντες, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ προσθέοντες (τὸ πεζικόν), ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 6. 1, 7. **2)** (ἐξυπακουομ. τοῦ στρατόν), Κῦρος δὲ οὔπω ἦκεν, ἀλλ' ἔτι προσήλαυνε αὐτόθι 1. 5, 12, κτλ.

προσέλευσις, ἡ, πρόσοδος, πλησίασις, Γεωπ. 9. 4, 4· ἡ πρ. τοῦ περιβόλου, ἡ εἴσοδος τοῦ .., Συλλ. Ἐπιγρ. 3916. 16.

προσελέω, ἴδε ἐν λ. **προυσελέω**.

προσεληνᾶζος, Δωρ. **-σελᾱνᾶζος**, α, ον, = **προσέληνος**, Πίνδ. παρὰ τῷ Schneidew. Φιλολογ. 1. 423, 428, 437.

Προσεληνίς, ίδος, «Προσεληνίδες· αἱ Ἀρκαδικαὶ νύμφαι» Ἡσύχ.

προσέληνος, ον, (σελήνη) ὁ πρὸ τῆς σελήνης, ἀρχαιότερος τῆς σελήνης, ὄνομα τῶν Ἀρκάδων, οἵτινες ἐκαυχῶντο ἐπὶ τῇ ἀρχαιότητι αὐτῶν, Ἀριστ. Ἀποσπ. 549, Ἵππυς ὁ Ρηγῖνος παρὰ Στεφ. τῷ Βυζ. ἐν λ. **Ἀρκάς**, Πλούτ. 2. 282A, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 398· πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 264. Ἕτεροι προθυμότερον σχετίζουσι τὴν λέξιν πρὸς τὸ ῥῆμα **προυσελέω**, καὶ ἑρμηνεύουσιν = **ὑβριστικός**, Ἐτυμολ. Μέγ. 690. 11. **II.** πρ. ἡμέραι, αἱ πρῶται τρεῖς ἡμέραι τῆς νέας σελήνης, προσελήνοις μόναις, τουτέστι ταῖς πρώταις τρισὶν ἡμέραις γεννηθείσης αὐτῆς Γεωπ. 1, 6, 2.

προσέλκω, ἕλκω πρός τι, τινά, πιθ. γραφὴ παρὰ Πινδ. Ο. 6. 442· πρός τινας .. δόξας αὐτῶν τὰ φαινόμενα πρ. Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 13, 2.— Μέσ., ἕλκω πρὸς ἐμαυτόν, προσελκύω, εἰς φιλότητα Θέογν. 372· αἱ χεῖρες τὸ τόξον ἀπωθοῦνταί τε καὶ πρ. Πλάτ. Πολ. 493B· ἀόρ. **προσειλκυσάμην** (ἴδε ἐν λ. **ἕλκω**). Εὐρ. Ἱππ. 1432, Ι. Α. 1452, Ἀριστοφ Ἐκκλ. 910, κλπ.

προσελλείπω, μένω ὀπίσω ἀκόμη, χρειάζομαι ἀκόμη πρὸς συμπλήρωσιν, Μᾶρκος ἦλθε προσελλείπων τῷ σταδίῳ στάδιον, δηλ. μείνας ὀπίσω καθ' ὁλόκληρον τὸ μῆκος τοῦ δρόμου, ἐπὶ λίαν νωθροῦ δρομέως, Ἀνθ. Π. 11. 85· τὰ προσελλείποντα τῶν χρημάτων, τὰ προσαπαιτούμενα πρὸς συμπλήρωσιν ποσά, Διοδ. 20. 101, Συλλ. Ἐπιγρ. 2423b.

προσελπίζω, ἐλπίζω προσέτι, Σουΐδ. ἐν λ. **σπάδιον**.

προσελῠτρόω, περικαλύπτω προσέτι, Πθυλλος παρ' Ἀθην. 6C.

προσελῶδης, ες, ὁ πλησίον ἕλους, τόποι Ἀριστ. Προβλ. 23. 34. 1.

προσεμβαίνω, πατῶ ἐπί τινος, καταπατῶ, λατ. insultare, οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή; Σοφ. Αἴ. 1348. **II.** ἐμβαίνω εἰς, εἰσέρχομαι, εἴς τι Διοσκ. 5. 19.

προσεμβάλλω, ἐμβάλλω, ῥίπτω, ἢ θέτω ἐντὸς προσέτι, Πλάτ. Κρατ. 439C· φρουρὰν εἰς τὸ Μουσεῖον Πλουτ. Δημήτρ. 34· ἀγκύρας εἰς τὸ στόμα τοῦ λιμένος Δίων Κ. 43. 31, κτλ. **II.** ἀμεταβ., εἰσέρχομαι προσέτι, Πλούτ. 2. 751F.

προσεμβιβάζω, ἐμβιβάζω εἰς, Νικηφ. Χοῦμν. ἐν Boiss Ἀνεκδ. τ. 5, σ. 347.

προσεμβλέπω, ἐμβλέπω προσέτι, ἡμαρτημένη γραφὴ ἐν Ξεν. Κύρ. 7. 2, 29· ἴδε Dornem. εἰς Συμπ. τοῦ αὐτοῦ 2, 16.

προσεμβρέχω, ἐμβρέχω προσέτι, Γαλην. — **-εμβρεκτέον**, Σωρανὸς 220 Dietz.

προσεμβριμάομαι, ἀποθ., λίαν ὀργίζομαι προσέτι, Ἑβδ. (Σειρὰχ Π', 3).

προσεμμάτεύω, ψηλαφῶ προσέτι, ἀμφίβ. παρὰ τῷ Ἀριστεαν. 2. 22, ἔνθα ὁ Mercerus εἰκάζει **προσεμβατεύω**.

προσεμμένω, ἐμμένω ἔτι ἢ προσέτι, Βυζ.

προσεμπαιδεύω, ἀνατρέφω, ἐκπαιδεύω μεταξὺ προσέτι, Κλήμ. Ἀλ.

προσεμπαλόω, «μπαλώνω ἐνδύματα» Στουδίτ. 1741.

προσεμπάσσω, ἐπιπάσσω προσέτι, Διοσκ. 2. 90, Ὀριβ. 290 Matth.

προσεμπεδόω, ἐπιβεβαιῶ, «προσεμπεδοῦντες· ἐπιβεβαιοῦντες» Ἡσύχ.

προσεμπείρω, διατρυπῶ προσέτι, Θεόδ. Στουδ. 285E.

προσεμπελάζω, πλησιάζω προσέτι, τινὶ Ἐκκλ.

προσεμπικραίνομαι, παθ., ἔτι μᾶλλον πικραίνομαι ἐναντίον τινός, τινι Ἡρόδ. 3. 146, πρβλ. 5. 62.

προσεμπίπλημι, γεμίζω μέχρις ὑπερχειλίσεως, ὑπὲρ κόρον, Κλήμ. Ἀλ. 935.

προσεμπίπρημι, κατακαίω προσέτι, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΒ', 6), Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 7, 36· πρβλ. **προσεμπυρίζω**. — Καθ' Ἡσύχ. «προσεμπρῆσαι· καῦσαι».

προσεμπίπτω, ἐμπίπτω προσέτι, τινὶ Ἀριστείδ. 1. 544.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προσεμπλέκω, ἐμπλέκω προσέτι, Γρηγ. Νύσσης Ἀντιρρ. κατ' Ἀπολλωνίου § 6, σ. 135, κλπ.

προσεμπλήσσω, προσβάλλω ὡσαύτως, ἐπ' ἴσης, τὰς γνώμας Κλήμ. Ἀλ. 935.

προσεμπολάω, κερδαίνω τι προσέτι, Φώτ., Σουΐδ.

προσεμπυρίζω, διάφ. γραφ. ἀντὶ **προσεμπίπρημι** παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἐξ. ΚΒ', 6).

προσεμφαίνομαι, παθ., φαίνομαι ὅτι ὑπάρχω ἔν τινι πράγματι, τινὶ Ἀριστ. Μηχαν. ἐν προοιμ. 6.

προσεμφᾰνίζω, ἐπιμαρτυρῶ προσέτι, δωρεαῖς τὴν σπουδὴν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 7, 3.

προσεμφέρεια, ἡ, ὁμοιότης, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 58.

προσεμφερής, ές, προσόμοιος, παρόμοιος, φυσητῆρες αὐλοῖσιν προσεμφερέστατοι Ἡρόδ. 4. 2, πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 385. 13, Ξεν. Συμπ. 4, 19, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 43, ἀλ. Ἐπίρρ. -ρῶς, Διοδ. Ἐκλογ. 565. 21, πρβλ. **ἐμφερής**, **προσφερής**.

προσεμφέρω, εἶμαι ὅμοιος, προσομοιάζω, Πολυδ. Θ', 131.

προσεμφορέω, εἰσάγω, βάλλω εἰς τὸν νοῦν τινος, δείματα καὶ φόβον τινὶ Πλούτ. 2. 168Α, πρβλ. 547C·— ῥημ. ἐπίθ. **προσεμφορητέον** ἐκείνοις τῆς δεισιδαιμονίας αὐτόθι 1104Β.

προσεμφράσσω, Ἀττ. -ττω, ἐμφράσσω προσέτι, τὰς ὁδοὺς Γαλην. 6. 124.

προσεμφύομαι, Παθ., ἐμφύομαι, προσκολλῶμαι ἔτι στενώτερον, Διοδ. Ἐκλογ. 558. 69.

προσεμφύρω [ῠ], ἀναμιγνύω προσέτι, τινί τι Τζέτζ.

προσέναγχος, ἐπίρρ., νεωστί, ἀρτίως, πρὸ μικροῦ προσφάτως, Λογγῖν. 44. 1.

προσενδαψῐλεύομαι, μέσ., δίδω ὡς ἐπίμετρον, τι Φίλων 1. 514.

προσενδείκνῠμαι, μέσ., ἐπιδεικνύω προσέτι, Δίων. Κ. 59. 13., 71. 32.

προσένεγμα, τό, προσφορά, δῶρον, Ἐκκλ.

προσένεγξις, -εως, ἡ, = **πρόσοδος**, Θωμ. Μάγιστρ. σ. 752, Νικήτ. Χων. Ἱστ. σ. 283D, κλπ.—Ἴδε Κόντου Λόγιον Ἑρμῆν ἐν τ. Ε', τεύχ. Α', σ. 199.

προσενεδρεύω, πλημμελὴς γραφ. ἀντὶ **προενεδρ-** ἐν Αἰν. Τακτ.

προσενείρω, παρενείρω προσέτι, Βυζ.

προσενεκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **προσφέρω**, πρέπει τις νὰ προσενέγκῃ, νὰ δώσῃ, σιτία Ἀριστ. Ἠθικ. Μορ. 2. 3, 12, Κλήμ. Ἀλ., κλπ.

προσενέχομαι, Παθ., ἐνέχομαι προσέτι, ὑπόκειμαι εἰς περαιτέρω κατηγορίαν, Εὐστ. Πονημ. 106. 17.

προσενεχῠράζω, καταλαμβάνω ὡς πρόσθετον ἐνέχυρον ἢ ἐγγύησιν περὶ τῆς πληρωμῆς τῶν χρημάτων, Σινώπην Δημ. 610. 17.

προσενθῡμέομαι, ἀποθ., συλλογίζομαι προσέτι, Λυκόφρ. 176. 26, Ῥήτορες (Walz) 1. 208, κτλ.·— ῥημ. ἐπίθ. **προσενθυμητέον**, Εὐστ. 513. 11, κτλ.

προσένι, ἀντὶ **προσένεστι**, ὑπάρχει προσέτι, τι Συλλ. Ἐπιγρ. 150Β. 27.

προσεννέπω, προσαγορεύω, Πινδ. Π. 4. 171., 9. 49, Τραγ.· τάδε σ' ἐγὼ πρ., προσφωνῶ ταῦτα εἰς σέ, Αἰσχύλ. Χο. 224. 2) μετ' ἀπαρ., δέομαι ἢ κελεύω, τινὰ ποιεῖν τι Πινδ. Ι. 6 (5). 24. 3) πρ. τινά τι, καλῶ τινα μέ τι ὄνομα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 162, 1291.

προσεννοέω, σκέπτομαι περί τινος, παρατηρῶ προσέτι, Ξεν. Συμπ. 2, 16, Ἀριστ. π. Ψυχ. 5. 6, 2, Πλούτ. 2. 640Ε.

προσενοχλέω, ἔτι μᾶλλον ἐνοχλῶ, τὴν ὄψιν Ἱππ. 19. 41.

προσενόω, ἑνώνω πρός τι, μετά τινος, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 3, 6 κτλ.—Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 75.

προσεντάττω, ἐντάσσω, κατατάσσω προσέτι, παρενείρω, Φίλων 2. 536, κτλ.

προσεντείνω, ἐντείνω ἔτι μᾶλλον, πρ. πληγάς τινι, δέρω τινὰ ἔτι μᾶλλον, Δημ. 528. 25· πρ. ἑτέρας Πλούτ. 2. 237D, πρβλ. Λουκ. Τίμ. 47.

προσεντέλλομαι, ἀποθ., ἐντέλλομαι, παραγγέλλω ἢ ἐπιτάττω προσέτι, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 34, Πολύβ. 14. 2, 6, κτλ.

προσεντίκτω, ἐντίκτω προσέτι, διάφρ. γραφ. αντὶ **προεν-**.

προσεντρίβομαι [ῑ], Παθ., ἐντρίβομαι, τρίβομαι προσέτι, Ἐπιφάν. τ. 1. σ, σ. 476Β.

προσεντρῠφάω, ἐμπαίζω προσέτι, τινι Ῥήτορες (Walz) 1. 482.

προσενυβρίζω, φέρομαι ὑβριστικῶς ἢ κακῶς μεταχειρίζομαι προσέτι, Πολύβ. 4. 4, 2.

προσενῠφαίνομαι, Μέσ., ὑφαίνω ἐντὸς προσέτι, Πλουτ. Δημήτρ. 12.

προσεξαγρῐαίνω, ἔτι μᾶλλον ἐξαγριώνω, τὸν θεὸν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 14, 3.

προσεξαιρέω, καταστρέφω προσέτι, Λιβάν. 2. 193. **II.** ἐν τῷ μέσ. τύπω, ἐκλέγω δι' ἐμαυτὸν προσέτι, γυναῖκα Ἡρόδ. 3. 150.

προσεξαίρω, ἔτι μᾶλλον ἐξαίρω, ὑψώνω, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 6, 1.

προσεξᾰμαρτάνω, σφάλλομαι ἔτι μᾶλλον, τι πρός τινι Δημ. 1295. 13· τι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 1, 12.

προσεξᾰνδρᾰποδίζομαι, ἀποθ., πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐξανδραποδίζω προσέτι, τὸν Ὀρχομενὸν καὶ τὴν Κορώνειαν Δημ. 375. 12· προσεξανδραποδισάμενος καὶ γυναῖκας καὶ τέκνα Παυσ. 3. 23, 4.

προσεξανίσταμαι, Παθ., μετ' ἀορ. -**ανέστην**, ἐξανίσταμαι, σηκώνομαι πρός τι, προσεξαναστὰς πρὸς τὰ γόνατα τοῦ Γλαυκίου Πλουτ. Πύρρ 3, Δίων Κ 60. 6.

προσεξᾰπᾰτάω, ἐξαπατῶ προσέτι, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 812, Ἀριστ. π. Ἀτόμων γραμμῶν 18, Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 6.

προσεξαπλόω, ἀναπτύσσω, ἑρμηνεύω προσέτι, Ἐρωτιαν. σ. 18:— Σέξ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 56, πλημμελὴς γραφ. ἀντὶ **προεξ-**.

προσεξάπτω, ἀνάπτω, φλέγω ἔτι μᾶλλον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 16, 3· μεταφορ., πρ. τὴν ὀργὴν ὁ αὐτ. 14. 9, 4.

προσεξασκέω, ἐξασκῶ προσέτι, διάφ. γραφ. ἐν Πλουτ. Καίσ. 17.— Παθ., ἔτι μᾶλλον ἐξασκοῦμαι, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 10, 7.

προσεξελαύνω, ἀμεταβ., ἐξελαύνω προσέτι, Δίων Κ. 45. 16.

προσεξελέγχω, ἐξελέγχω προσέτι, τινὰ πεποιηκότα Δίων Κ. 38. 43· ἑαυτόν, ὅτι .. ὁ αὐτ. 59. 2.

προσεξελίσσω, ἐξελίσσω προσέτι· ἐπὶ στρατιωτῶν, ἐπιτάσσω αὐτοῖς ἑλιγμὸν πρὸς δεξιὰ ἢ ἀριστερά, Πολύβ. 6. 40, 13.

προσεξεμέω, ἐξεμῶ προσέτι, Πλούτ. 2. 524Α.

προσεξεργάζομαι, ἀποθ., ἐξεργάζομαι ἢ κατορθώνω, ἐκτελῶ προσέτι, Δημ. 16, πρβλ. Ἱππ. π. Διαίξ. Ὀξ. 395, Μάχων παρ' Ἀθην. 578D, κτλ.·— πρκμ. ἐπὶ ἐνεργ. σημασίας, Πολύβ. 12. 11, 8· ἀλλ' ἐπὶ παθ. σημασ., Δημ. 549. 19.

προσεξερεθίζω, ἐξερεθίζω προσέτι, Ἰωσήπ. Βίος 57.

προσεξερείδομαι, Παθ., ἐπιστηρίζομαι εἴς τι, ταῖς χεροὶ Πολύβ. 3. 55, 4.

προσεξετάζω, ἐξετάζω, ἐρευνῶ προσέτι, Δημ. 586. 23., 722. 23, Λουκ. Τύραννν. 11·— ῥημ. ἐπίθ. -**εξεταστέον**, Βυζ.

προσεξευμᾰρίζω, ἐξευμαρίζω, κάμνω εὔκολον προσέτι, πάντα τινὶ Εὐσεβ. Ἐγκώμ. Κωνστ. 16.

προσεξεύρεσις, εως, ἡ, πρόσθετος ἐξεύρεσις, ἀνακάλυψις, Πλούτ. 2. 1135D.

προσεξεύρημα, τό, = τῷ προηγ., Εὐστ. Πονημάτ. 316. 67.

προσεξευρίσκω, ἐξευρίσκω ἢ ἐπινοῶ προσέτι, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 10, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1283, Ἰσοκρ. 75Ε, Πολύβ. 1. 68, 10.

προσεξηγέομαι, ἀποθ., διηγοῦμαι προσέτι, Ἑβδ. (Β' Μακκ. ΙΕ', 11).

προσεξηπειρόω, ἔτι μᾶλλον εἰς ἤπειρον μεταβάλλω, Στράβ. 536.

προσεξικμάζω, ἀφαιρῶ ἐκμάδα ἢ ὑγρασίαν προσέτι, Πλούτ. 2. 689Ε.

πρόσεξις, ἡ, (προσέχω), προσοχή, Πλάτ. Πολ. 407Β, Ὄρ. 413D.

προσεξίστημι, ἐξίστημι ἔτι μᾶλλον, καταθορυβῶ περισσότερον, Πλούτ. 2. 128Ε.

προσεξυβρίζω, φέρομαι, ὑβριστικῶς, ἐξυβρίζω προσέτι, Ἡρακλείδ. Ἀλληγ. 52.

προσεξωθέω, ἐξωθῶ προσέτι, Ἰω. Χρυσ. τ. 3, σ. 336, 27.

προσέοικα, πρκμ. μετὰ σημασίας ἐνεστ. (οὐδὲ ὑπάρχει ἐνεστώς, **προσείκω**, ἐν χρήσει), Ἀττ. ἀπαρ. **προσεικέναι**, Εὐρ. Βάκχ. 1284, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1161· Δωρ. ὑπερσ. **ποτῴκειν**, Νόσσις ἐν Ἀνθ. Π. 6. 353·— πλὴν τούτου ἔχομεν παθητικὸν τύπον τοῦ πρκμ. **προσήιξαι**, (πρβλ. τὸ παρ' Ὁμήρῳ **ἤικτο**), ἐν Εὐρ. Ἀλκ. 1063. Εἶμαι ὅμοιος, ὁμοιάζω, λέοντι Εὐρ. Βάκχ. ἔνθ ἀνωτ., πρβλ. Πλάτ. Πρωταγ. 331D· γεράνῳ Κρατῖνος ἐν «Ἀρχιλόχοις» 6· πρ. ταῖς ἑταίραις τὸν τρόπον, κατὰ τὸν τρόπον, κατὰ τὰ ἤθη, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· σοὶ τὴν σιμότητα Πλάτ. Θεαίτ. 143Ε· ὡσαύτως, πρ. τινὶ κατά τι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 7, 2· εἴς τι Πλουτ. Νουμ. 19. **II.** φαίνομαι κατάλληλος, προσήκων, ἁρμόδιος, τὰ μὴ προσεικότα, πράγματα ἀνάρμοστα, Σοφ. Φιλ. 903· οὕτως, ἔξωρα .. κοὐκ ἐμοὶ προσεικότα ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 618. **III.** φαίνομαι ὅτι πράττω τι, μετ' ἀπαρ., Δημ. 505. 4.

προσεοικότως, ἐπίρρ., οὕτως ὥστε νὰ ὁμοιάζῃ, Δίων Χρυσ. 1. 402.

προσεπαγγέλλομαι, μέσ., ἐπαγγέλλομαι, ὑπισχνοῦμαι προσέτι, Διόδ. 3. 54., 19. 86.

προσεπάγω, ἐπάγω, ἐπιφέρω προσέτι, ὕβριν Πολύβ. 15. 25, 6· πρ. τινί, προσθέτω εἴς τι, Ἀθήν. 216Β, κτλ.

προσεπαθρητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ παρατηρήσῃ προσέτι, Κυρίλλ. Ἀλ. Γλαφ. 1, σ. 40.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προσεπαινέω, ἐπαινῶ προσέτι, Θεόδ. Ὑρτακην. Ἐπιστ. 3. Αἰσχίν. 49. 13, Δίων Κ. 47. 13.

προσεπαίρω, ἐγείρω, ὑψώνω προσέτι, Κλήμ. Ἀλ. 171· — μεταφ., ὑψώνω ἢ παραθαρρύνω ἔτι μᾶλλον, Ἀρρ. Ἀν. 4. 5, Δίων Κ. 48. 21.

προσεπαιτέω, ἐπαιτῶ, ζητῶ προσέτι, Ἐκκλ.

προσεπαιτιάομαι, ἀποθετ., κατηγορῶ προσέτι, Πλουτ. Γ. Γράκχ. 6.

προσεπαμύνω [ῡ], ἐπαμύνω, βοηθῶ προσέτι, προσ. τοῖς Ρωμαίοις Γεωργ. Παχυμ. Ἀνδρ. Παλ. 283Α.

προσεπανερέσθαι, ἀόρ. τοῦ **-είρομαι**, ἐρωτῶ προσέτι, Δίων Κ. 77. 8.

προσεπανθέω, ἐπανθῶ προσέτι, τινι παρὰ τῷ Mai Spicil. Rom 5. 456.

προσεπανίσταμαι, ἐπανίσταμαι προσέτι, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 9. 8.

προσεπᾰπειλέω, ἀπειλῶ προσέτι, Δίων Κ. 38. 35., 41. 33.

προσεπαράομαι, ἀποθ., καταρῶμαι προσέτι, ἐξώλειαν ἑαυτῷ Δίων Κ. 41. 38.

προσεπάρχω, κυβερνῶ ὡς **ἔπαρχος** προσέτι, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 2, 3

προσεπαυξάνω, ἐπαυξάνω προσέτι, Δίων Κ. 40. 18., 43. 39· — ὡταύτως· **-αὐξω**, Εὐστ.

προσεπαύξησις, **-εως**, ἡ, πρόσθετος αὔξησις, Εὐστ. Πονημάτ. 200. 7.

προσεπαυρίσκομαι, ἀποθ., μετέχω τινὸς προσέτι, τινος Ἱππ. 509. 22.

προσεπεγείρω, ἐξεγείρω προσέτι, κλύδωνα Ἐκκλ.

προσεπεῖδον, ἀόρ. τοῦ **-οράω**, παρετήρησα προσέτι, Θεμίστ. 310Β.

προσεπεῖπον, ἀόρ. 6', εἶπον προσέτι, Πολύβ. 4. 85, 2, Πλουτ. Καῖσ. 14, κτλ.

προσεπεισάγω [ᾰ], εἰσάγω προσέτι, Γαλην. τ. 8, σ. 42.

προσεπεισφέρω, ἐπεισφέρω προσέτι, Λογγῖν. 9. 12, Πολυδ. Ε', 5. 140.

προσεπελπίζω, δελεάζω τινὰ δι' ἐλπίδος προσέτι, Δίων Κ. 45. 6.

προσεπεμβαίνω, καταπατῶ προσέτι·—μεταφορ., ἐπιγελῶ, μή προσεπεμβαίνωμεν αὐτοῦ ταῖς συμφοραῖς Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 241, 28, κλπ.— Καθ' Ἡσύχ.: «προσεπεμβαίνει· ἐπιβαίνει, ἐπιτωθάζει, ἐπιγελᾷ».

προσεπεμβάλλω, ἀποθ., ἐπεξεργάζομαι προσέτι, συμπληρῶ ἔτι τελειότερον τὸ ἔργον, Φίλων 2. 203, Πορφύρ. κλπ.

προσεπεξευρίσκω, ἐξευρίσκω, ἐπινοῶ πρός τινα σκοπὸν προσέτι, Θουκ. 2. 76.

προσεπεξηγέομαι, ἀποθ. = **προσεξηγ-**, Κλήμ. Ἀλ. 302.

προσεπερείδω, ἐπιστηρίζω ἢ στερεώνω ἐπί τινος προσέτι, Ἐκκλ.

προσεπερωτάω, ἐρωτῶ προσέτι, Εὐστ. Πονημάτ. 218, 56, Θωμ. Μάγιστρ. Μ. 369.

προσεπερωτητής, οῦ, ὁ, δεύτερος ἐρωτητής, Γλωσσ.

προσεπεύχομαι, ἀποθ., ἐπεύχομαι προσέτι, μετ' αἰτ. καὶ ἄπαρ. Δίων Κ. 55. 9.

προσεπευωνίζω, πωλῶ ἔτι μᾶλλον εὐθηνά, Φίλων 2. 276.

προσεπηρεάζω, βλάπτω προσέτι, Ἀριστ. Τοπ. 8. 11, 1, Διον. Κ. 52. 29.

προσεπιβαίνω, πατῶ ἐπί τινος προσέτι, Βυζ.

προσεπιβάλλω, ἐπιρρίπτω προσέτι, προσθέτω ἔτι μᾶλλον, πρ. [τι] πρός τινι, = ἐπιβάλλειν τινί [τι] Ἰσοκρ. 123D· πρ. τῆς γῆς, ἐπιρρίπτω ὀλίγον χῶμα ἀκόμη, Πολύβ. 9. 38, 2.— Παθητ., Ἱππ. 779Ε.

προσεπιβεβαιόω, ἐπιβεβαιῶ προσέτι, Allat. Orth. Graec. 2. 298D.

προσεπιβλάπτω, ἐπιβλάπτω προσέτι, Εὐσταθ. Πονημ. 101. 2.

προσεπιβλαστάνω, ἐπιβλαστάνω προσέτι ἢ πάλιν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 7.

προσεπιβλέπω, προσβλέπω προσέτι, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 28, 16, Στράβ. 154.

προσεπιβοάω, ἐπιβοῶ προσέτι, Δίων Κ. 75. 4.

προσεπιβοηθέω, ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 7, 1.

προσεπιγεννάω, γεννῶ ἢ παράγω προσέτι, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 1. 11, 6.

προσεπιγίγνομαι, ἀποθ., προστίθεμαι, Ἱππ. 454. 15, Πολύβ. 4. 45, 10.

προσεπιγιγνώσκω, ἐπιγινώσκω προσέτι, Ideler Phys. 2. 46.

προσεπιγλιαχραίνω, ποιῶ τι κολλῶδες προσέτι, Ideler Phys. 2. 112.

προσεπιγράφω [ᾰ], ἐπιγράφω προσέτι, Θεοφρ. Χαρ. 13.

προσεπιδαψιλεύομαι, ἀποθετ., ἐπιδαψιλεύω προσέτι, Φίλων 2. 286, κτλ.

προσεπιδείκνῡμι, ἐπιδεικνύω προσέτι, Πολύβ. 4. 82, 5, Δίων Κ. 54, 14.

προσεπιδέομαι, ἀποθ., δέομαι, ἐπικαλοῦμαι προσέτι, Γλωσσ.

προσεπιδεσμέω, = τῷ ἑπομ., Ρήτορες (Walz) 1. 638.

προσεπιδέω, ἐπιδένω προσέτι, Ἱππ. Ἀγμ. 761· — τι πρός τι Δίν. Τακτ. 18.

προσεπιδημιέω, = **ἐπιδημέω**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 11, 2.

προσεπιδῐδάσκω, διδάσκω προσέτι, Κλήμ. Ἀλ. 825.

προσεπιδίδωμι, δίδω ἐπὶ πλέον, τί τινι Πλάτ. Σοφιστ. 222Ε, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 5, Δίων Κ. 49. 31.

προσεπιδιορίζω, ὁρίζω, διακρίνω προσέτι, Γαλην. τ. 10, σ. 449.

προσεπιδομέω, ἐποικοδομῶ προσέτι, Λέων Διάκ. ἐν Ἱστ. 6, 5, σ. 99, 22.

προσεπιδοξάζω, ἐπιβεβαιῶ ἐπιδοκιμάζων, Ἐπίκτ. Ἀποσπ. 180 Schweigh.· φαντασίας Γέλλ. 19. 1, 18· πρβλ. **ἐπιδοξάζω**.

προσεπιδράσσομαι, Ἀττικ. **-ττομαι**, μέσ., ἁρπάζω, λαμβάνω δι' ἐμαυτόν, οἰκειοποιοῦμαι προσέτι, Πολύβ. 21, 11, 6· μεταφορ., προσ. φθόνον, ἐπισύρω κατ' ἐμαυτοῦ φθόνον., ὁ αὐτ. 9. 10, 6.

προσεπιδυσφορέω, δυσφορῶ, δυσαρεστοῦμαι προσέτι, Ideler Phys. 2. 425.

προσεπιζεύγνῡμι, προσθέτω ἔτι μᾶλλον, Ἄννα Κομν. 499D.

προσεπιζητέω, ἐπιζητῶ προσέτι, ἀεί τι Πολύβ. 25. 5, 11, Εὐστ. Πονημάτ. 202. 90.

προσεπιθεάομαι, ἀποθετ., ἐπιθεῶμαι, παρατηρῶ προσέτι, Λογγῖν. 30.

προσεπιθεσπίζω, ἐπιθεσπίζω, προφητεύω προσέτι, Φίλων 2. 170.

προσεπιθετέον, ρημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ προσθέσῃ προσέτι, Εὐστ. 35. 11.

προσεπιθεωρέω, = **προσεπιθεάομαι**, τοὺς πυρετοὺς Ἱππ. Κωακ. Προγν. 151· τὸν βίον Σωκρ. Ἐπιστ. 6'— ρήματ. ἐπίθετ. **προσεπιθεωρητέον**, Λογγῖν. 9.

προσεπιθλίβω [ῐ], ἐπιθλίβω, πιέζω προσέτι, Εὐμάθ. σ. 18.

προσεπιθρύπτομαι, Παθητ., ἐπιθρύπτομαι προσέτι, Κλήμ. Ἀλ. 186.

προσεπικᾰλέω, κατηγορῶ προσέτι, τινά τι Δίων Κ. 42. 49.

II. Μέσ., ἐπικαλοῦμαι προσέτι, τινὰ ὁ αὐτ. 62. 6.

προσεπικαλλωπίζω, καλλωπίζω, κοσμῶ προσέτι, Ἐκκλ.

προσεπικαταβάλλω, καταβάλλω, καταρρίπτω προσέτι, Εὐστ. Πονημάτ. 280. 73.

προσεπικαταδέω, ἐπιδένω προσέτι, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 791.

προσεπικατατείνω, κατατείνω, τεντώνω προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον, Ἰωσήπ. Μακκ. 9.

προσεπίκειμαι, Παθ., ἐπίκειμαι, ἐπάγομαι προσέτι, ἐπιμένω ἐπαιτῶν, πρ. ἡ πόλις ἀξιοῦσα εἰσφέρειν Δημ. 834. 19.

προσεπικηρύσσω, προκηρύσσω προσέτι, Δίων Κ. 38. 17 ἐν τῷ Παθητ.

προσεπικλύζω, κατακλύζω προσέτι, Ἀνωνύμ. Βίος Ἰω. Χρυσ. σ. 361, 16.

προσεπικλώθω, ἐπικλώθω προσέτι, Γλωσσ.

προσεπικοσμέω, ἐπικοσμῶ, καλλωπίζω προσέτι, Πολύβ. 6. 22. 3 κτλ.

προσεπικρᾰτέω, ἐπικρατῶ προσέτι, Δίων Κ. 44. 27.

προσεπικρεμάννῡμαι, Παθητ., ἐπικρέμαμαι προσέτι, τινος Ἱππ. π. Ἄρθρ. 782.

προσεπικρούω, ἐπικρούω προσέτι, τι πρός τι Δίων Κάσ. 36. 32.

προσεπικτάομαι, ἀποθ., ἐπικτῶμαι προσέτι, τιμὴν Ἀριστ. Ρητορ. 1. 9, 31· πρ. Λυδοῖσί [τινας], προσθέτω [τινὰς] εἰς τὸ Λυδικὸν βασίλειον, Ἡρόδ. 1. 29.

προσεπιλαμβάνω, περιλαμβάνω μετά τινος ἄλλου, ταινίῃ βραχίονα Ἱππ. π. Ἀγμ. 758· κρατῶ, λαμβάνω, πιάνω προσέτι, κατὰ τὸ γόνυ αὐτοῦ 761. **2)** λαμβάνω ἢ ἀπαιτῶ ἔτι μᾶλλον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 2, 7· λαμβάνω ἢ καταλαμβάνω προσέτι, Πολύβ. 10. 10, 5, κτλ.· πρ. τὴν ἐποπτείαν Πλουτ. Δημήτρ. 26. **II.** Μέσ., λαμβάνω μέρος τινός, τῶν χωρίων, τῆς τιμῆς Διόδ. 19. 9, Πλουτ. Ποπλικ. 20. **2)** ἐπιλαμβάνομαι, βοηθῶ εἴς τι πρᾶγμα προσέτι, προσεπιλαβέσθαι τινὶ τοῦ πολέμου Ἡρόδ. 5. 44· πρ. τοῦ ἔργου, λαμβάνω μέρος εἰς τὸ ἔργον, Δίων Κ. 75, 6· ἀποδ., Πλάτ. Τίμ. 65Π. **3)** ἅπτομαι, ἀναφέρω προσέτι, Παυτ. 3. 6, 9· πρβλ. **προσλαμβάνω**, **συλλαμβάνω**, **συνεπιλαμβάνομαι**. Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 106, 366.

προσεπιλέγω, λέγω ἔτι περαιτέρω, τοῖς εἰρημένοις Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 21, 7, Πολύβ. 22. 7, 14, κτλ. **II.** Μέσ., λαμβάνω, ἐκλέγω προσέτι, Διόδ. 19, 6.

προσεπιλῑπαίνω, ἐπιλιπαίνω, παχύνω προσέτι, Εὐστ. εἰς Διον. Π. σ. 71 Bernh.

προσεπιλιχμάομαι, ἀποθ., λείχω προσέτι, Φίλων 2. 315.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προσεπιλογίζομαι, ἀποθ., συμπεραίνω προσέτι, Εὐκλείδ. 601, Γαλην. τ. 8, σ. 602, Εὐστ. Πονημάτ. 87, 30, 138, 60.

προσεπιλοιμώττω, πάσχω ἐκ λοιμοῦ προσέτι, Ἰω. Λυδ. π. Διοσημ. 58.

προσεπιμανθάνω, μανθάνω προσέτι, Διόδ. 4. 25. Γαλην.

προσεπιμαρτύρεω, ἐπιμαρτυρῶ προσέτι, Ideler Phys 2. 49.

προσεπιμάσσομαι, ἀποθ., προσθέτω προσέτι, Νικ. Χρον. 313C· π. ἑλ. Ἡσύχ.

προσεπιμελέομαι, ἀποθ., ἐπιμελοῦμαι προσέτι, τινὸς Πλάτ. Νόμ. 755B.

προσεπιμετρέω, δίδω ὡς ἐπίμετρον, δίδω ἐπὶ πλέον, τινί τι Πολύϐ. 4. 51, 6, Ἀθήν. 35A, Πλούτ. 2. 513A, κτλ.

προσεπιμηχανητέον, πρέπει τις νὰ ἐπιννοήσῃ προσέτι, Παῦλ. Αἰγ. 2. 45.

προσεπιμίγνῡμι, ἐπιμίγνυμι προσέτι, Ideler Phys. 2. 50, κτλ.

προσεπιμιμνήσκομαι, Μέσ., μνημονεύω προσέτι, τινος Ideler Phys. 2. 146, 170.

προσεπινεύω, ἐπινεύω, ἐπιδοκιμάζω προσέτι, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ε. 290.

προσεπινοέω, ἐπινοῶ προσέτι, Πολύϐ. 20. 6, 4, Διόδ. 1. 15, κτλ.· — ῥημ. ἐπιθ. **-νοητέον**, Πρόκλ. Χρηστομ. 468 Gaisf., Εὐστ. 1532 ἐν τέλ.

προσεπινύσσω, ἐπινύσσω, κεντῶ προσέτι, Σωραν. ἐν Cocchii Chirurg. σ. 48.

προσεπιορκέω, ἐπιορκῶ προσέτι, Ἀριστοφ. Λυσ. 1238.

προσεπιπέμπω, ἐπιπέμπω προσέτι, Προκοπ. Ἀνέκδ. σ. 54B.

προσεπιπηδάω, ἐπιπηδῶ προσέτι, Διϐάν. 4. 804.

προσεπιπίπτω, πίπτω ἐπάνω ἢ κατά τινος, ἐφορμῶ προσέτι, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φίλωνος.

προσεπιπλάσσω, ἐπιπλάσσω προσέτι, τινί τι Κορνούτου περὶ Θ. Φύσ. 17.

προσεπιπλέκω, ἐπιπλέκω προσέτι, Ἀλέξ. Τραλλ. 8. 424.

προσεπιπλέω, μέλλ. **-πλεύσομαι**, πλέω πρὸς ἢ ἐναντίον, Πολυϐ. Α', 124.

προσεπιπλήσσω, Ἀττ. **-ττω**, ἐπιπλήττω προσέτι, πρ. δεῖ αὐτὸν αὐτῷ Ἀριστ. Ρητ. 3. 7, 9.

προσεπιπνέω, ἐπιπνέω, φυσῶ εὐνοϊκῶς προσέτι, Πλουτ. Σερτ. 17, Κλήμ. Ἀλ. 698.

προσεπιπονέω, κοπιάζω ἔτι μᾶλλον, προσεπιπονεῖν ἀκούοντας, νὰ καταϐάλλωσι τὸν πρόσθετον κόπον τοῦ νὰ ἀκούωσι, Αἰσχίν. 34. 1.

προσεπιρραίνω, ἐπιρραντίζω προσέτι, Βυζ.

προσεπιρρέπω, ἐπιρρέπω προσέτι, εἶμαι ἐπιρρεπής, γνώμη Νικήτ. Χρον. 360D.

προσεπιρρέω, ἐπιρρέω προσέτι, ἀόρ. **προσεπιρρυῆναι** Ἱππ. 461. 14· — Παθ., πληροῦμαι ὕδατος προσέτι, Ἀνώνυμ. ἐν Ὀξων. Ἀνεκδ. 3. 166.

προσεπιρρίπτω, ῥίπτω τι εἴς τινα προσέτι, ψωμοὺς κυνὶ Αἰσώπ. Μῦθ. 338 ἔκδ. Furia.

προσεπιρρώννῡμι, προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον ἐπιρρωννύω, ἐνισχύω, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 6 — Παθ., ἐνισχύομαι ἔτι μᾶλλον, τινι Πολύϐ 4. 80, 3.

προσεπισεμνύνω, τιμῶ προσέτι, ἐπὶ πλέον, τινά τινι Δίων Κ. 51. 21.

προσεπισημαίνομαι, ἀποθ., σημαίνω, δεικνύω προσέτι, Φίλων 1. 16.

προσεπισιτίζομαι, Μέσ., ἐπισιτίζομαι, προμηθεύομαι πλείονας τροφάς, Πολύϐ. 1. 29, 1.

προσεπισκέπτομαι, μεταγενέστ. τύπος τοῦ **προσεπισκοπέω**, Γαλην. τ. 10, σ. 173.

προσεπισκευάζω, ἐπισκευάζω προσέτι, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 6, 1· — Παθ., Συλλ. Ἐπιγρ. 4249, 4255.

προσεπισκήπτω, παρακαλῶ θερμῶς προσέτι, Ἡλιόδ. 4. 18.

προσεπισκοπέω, ἐπισκοπῶ, ἐξετάζω, θεωρῶ προσέτι, Ideler Phys. 2. 63.

προσεπισκώπτω, ἐπισκώπτω προσέτι, Πλουτ. Ἀγησ. 15, Δίων Κ. 47. 8.

προσεπισπάομαι, μέσ., σύρω πρὸς τὰ ἐμπρὸς δι' ἐμαυτόν, προσλαμϐάνω, Ἱππ. 406 33· μάρτυρα Πολύϐ. 12. 13, 3· τριήρεις Διόδ. 13. 77.

προσεπιστάζω, ἐπιστάζω προσέτι, Εὐστ. Πονημάτ. 319. 59.

προσεπίσταμαι, ἀποθ., ἐπίσταμαι προσέτι, τι Πλάτ. Φαῖδρ. 268B, Γρηγ. 170B.

προσεπιστείχω, ἐπέρχομαι, Ὄρρ. Ἀρτ. 536.

προσεπιστέλλω, ἐπιστέλλω, παραγγέλλω, ἐπιτάσσω προσέτι, Θουκ. 2. 85, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 2· μάλιστα δι' ἐπιστολῆς, Θουκ. 1. 132.

προσεπιστεφανόω, στεφανόνω προσέτι, Συλλ. Ἐπιγρ. 6819 38.

προσεπισυνάπτω, ἐπισυνάπτω προσέτι, προσαρτῶ, Εὐστ. Πονημάτ. 202. 93.

προσεπισυνείρω, συνείρω, συναρμόζω, συνδέω προσέτι, Εὐστ. Πονημάτ. 245. 5.

προσεπισύρω [ῡ], ἐπισύρω προσέτι, Φίλων. 1. 165., 2. 297·

προσεπισφάζω, ἢ **-ττω**, σφάζω ἐπί τινος προσέτι, Πλούτ. 2. 1104E, Ὑπόθεσ. εἰς Σαφ. Ἀντιγ.

προσεπισφίγγω, ἐπισφίγγω προσέτι, Φίλων. 1. 291, Γρηγ. Ναζ. ἐν Murator. Ἀνεκδ. σ. 201.

προσεπισφραγίζομαι, ἀποθ., ἐπισφραγίζω, ἐπιμαρτυρῶ προσέτι, τι εἶναι Δημ. 1487. 3, πρϐλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 194, Ἀριστείδ. 2. 301.

προσεπισχῡρίζω, ἐνισχύω προσέτι, Διογ. Α. 9. 77, Δίων Κ. 40. 39.

προσεπισωρεύω, ἐπισωρεύω προσέτι, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 2, 24, Ἀρτεμίδ. 1. 16.

προσεπιταλαιπωρέω, ὑπομένω ταλαιπωρίαν ἐπὶ μακρότερον ἔτι χρόνον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 5, 2.

προσεπιτάσσω, Ἀττ. **-ττω**, ἐπιτάσσω προσέτι, Δίων Κ. 72. 2, διάφ. γρ., Ἰσοκρ. 123D. — Μέσ., λαμϐάνω τὴν ὡρισμένην θέσιν μου, Πολύϐ. 1. 50, 7.

προσεπιτείνω, ἐπιτείνω ἐπὶ πλέον, ἔτι μᾶλλον ἐπιτείνω, τι Πολύϐ. 3. 24, 14. **2)** ἔτι ἰσχυρότερον ποιῶ, τὴν ὄψιν Πλούτ. 2. 689C· τὴν ὀργὴν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 3, 3. **II.** ϐασανίζω ἢ τιμωρῶ ἔτι μᾶλλον, τινὰ Πολύϐ. 1. 63, 2, πρϐλ. Διοδ. Ἔκλογ. 557. 54.

προσεπιτελέω, ἐπιτελῶ προσέτι, θυσίας Εὐσ. Ἐγκώμ. Κωνστ. 16.

προσεπιτερᾶτεύομαι, ἀποθ., ἐπιτερατεύομαι, προσθέτω ὡς ϑαῦμα, τινί Κλήμ. Ἀλ. 16.

προσεπιτέρπομαι, παθ., τέρπομαι ἔτι μᾶλλον, Ἀριστοφ. Βάτρ. 231.

προσεπιτεχνάομαι, ἀποθ., ἐπιτεχνῶμαι, μηχανῶμαι προσέτι, Προκοπ. Ἱστ. 360D.

προσεπιτίθημι, ἐπιτίθημι προσέτι, τὴν ἑτέρην χεῖρα ἐπὶ τὴν ἑτέρην Ἱππ. π. Ἄρθρ. 813· πρ. δίκην τινὶ Πολύϐ. 35. 2, 7. — Παθ., ἐπιτίθεμαι, ἐπιϐάλλομαι ἐπὶ πλέον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 17, 5. **2)** προσθέτω περαιτέρω, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 7. 4, 6, Μεταφ. 1. 5, 15. — Μέσ. προσθέτω εἰς ἐμαυτόν, ἀναλαμϐάνω, ἐπωνυμίαν Δίων Κ. 37. 21· λαμϐάνω, χρήματα Δίων Χρυσ. 1. 331 **II.** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὡσαύτως προσϐάλλω, ἐπιτίθεμαι, τινι Δίων Κ. 53. 29.

προσεπιτῑμάω, ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήττω προσέτι, τινι Ἑϐδ. (Σειράχ. Γ', 22), Δίων Κ. 58. 19. **II.** ὑψώνω ἔτι μᾶλλον τὴν τιμὴν πράγματός τινος, ὑπερτιμῶ ἐπὶ πλέον, Δίλ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **βύϐλον**.

προσεπιτραγῳδέω, δεινολογῶ προσέτι, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

προσεπιτρέπω, παραδίδω εἴς τινα προσέτι, τὸ στρατόπεδον Δίων. Κ. 38. 8· ἐπιτρέπω προσέτι, πρ. τινί, μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. 54. 10. κτλ.

προσεπιτρίϐω [ῐ], ἐνοχλῶ προσέτι, Πλούτ. 2. 1048E, Ἡλιόδ. 1. 14.

προσεπιτροπεύομαι, παθ., διατελῶ ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν τινός, Δημ. 833. 18.

προσεπιτυγχάνω, ἐπιτυγχάνω προσέτι, μετ' ἀπαρ., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 10, 3.

προσεπιφαίνομαι, παθ., ἐπιφαίνομαι προσέτι, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **Ἀκραίφια**.

προσεπιφέρω, ἐπιφέρω ἢ παράγω προσέτι, Ξεν. Οἰκ. 5. 2. **II.** προσθέτω προσέτι, Κλήμ. Ἀλ. 760, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 9, 1.

προσεπιφημίζω, ἐπιφημίζω προσέτι, Φίλων. 2. 630. — Παθ., Στράϐ. 802.

προσεπιφθέγγομαι, ἀποθ., ἐπιφθέγγομαι προσέτι, προσεπιλέγω, Πολύϐ. 10. 4, 2· μεταφ. ἐπὶ πτηνῶν, κράζω ὀυσοιώνως, Δίων Κ. 72. 24.

προσεπιφιλοσοφέω, ἐπιφιλοσοφῶ προσέτι, Εὐστ. Πονημάτ. 259. 38.

προσεπιφιλοτῑμέομαι, ἀποθετ., δίδω φιλοτίμως, ἐλευθερίως προσέτι, Βυζ.

προσεπιφοιτάω, ἐπιφοιτῶ, ἔρχομαι, συχνάζω προσέτι, Φίλων 2. 67.

προσεπιφύομαι, Παθ., φύομαι ἐπί τινος προσέτι, τινι Κλήμ. Ἀλ. 488.

προσεπιφωνέω, ἐπιφωνῶ προσέτι, Πλουτ. Κάτων Πρεσϐύτ. 27.

προσεπιχαράσσω, ἐπιχαράσσω προσέτι, τί τινι Διϐάν. 4. 599.

προσεπιχαρίζομαι, ἀποθετ., ἐπιχαρίζομαι προσέτι, τινι Ξεν. Ἱππαρχ. 3, 2.

προσεπιχειρέω, ἐπιχειρῶ προσέτι, Ζωναρ. Χρον. τ. 2, σελ. 137.

προσεπιχέω, μέλλ. **-χεῶ**, ἐπιχέω προσέτι, Διοσκ. 2. 90, Ὀρειϐ. 219 Matth.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προσεπιχλευάζω, ἐπιχλευάζω προσέτι, Ρήτορες (Walz) τ. 1, σ. 482.

προσεπιχρώννῡμαι. Παθητ., χρωματίζομαι προσέτι, Ideler Phys. 2. 147.

προσεπιχώννῡμι, ἐπισωρεύω (σωρὸν ἐπὶ σωρῷ) προσέτι, Πλούτ. 2. 1058A.

προσεπιψεύδομαι, ἀποθ., ψεύδομαι προσέτι, Ἡλιόδ. 7. 2, Γαλην. 17B. 141.

προσεπιψηφίζυμαι, ἀποθετ., ἐπιψηφίζομαι προσέτι, Φίλων 2. 362.

προσεποικοδομέω, ἐποικοδομῶ προσέτι, Mai Spicil. Rom. 5. 456.

—προσεπόμνῡμι, ὁρκίζομαι προσέτι, Δίων Κ. 37. 38.

προσεπονομάζω, ἐπονομάζω προσέτι, Ἀνωνύμου Βίος Ἰω. Χρυσ. 344, 43.

προσεπόπτομαι, ἀποθετ., θεωρῶ προσέτι, Ρήτορες (Walz) τ. 1, σ. 513, 6.

προσεπορχέομαι, ἀποθετ., ἐπορχοῦμαι προσέτι, τινι Ρήτορες (Walz) τ. 1, σ. 483.

προσεποφλισκάνω, ἐπισύρω κατ' ἐμαυτοῦ προσέτι, γέλωτα Δίων Κ. 43. 20.

προσερᾰνίζω, εἰσπράττω ἔρανον προσέτι.— Παθ., τὴν Ηλατωνικὴν ἐκείνην περίοδον .. τίς οὐκ ἂν φαίη παραπληρώματι λέξεως οὐκ ἀναγκαίῳ προσηρανίσθαι; ὅτι δὲν εἶναι καταπεφορτωμένη διὰ προσηρανισμένων παραπληρωματικῶν λέξεων μὴ ἀναγκαίων; Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 9.

προσεργάζομαι, ἀποθ., ἐργάζομαι προσέτι, μηδὲν τοῖς δεδραμένοις Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1013· τὸ χρυσίον τῷ ἀγάλματι Πλουτ. Περικλ. 31·— ἀγαθὰ προσεργάζομαί τινι, κάμνω καλὴν ὑπηρεσίαν πρός τινα προσέτι, Ἡρόδ. 6. 61. **2)** κάμνω ἢ κερδαίνω προσέτι, ἐπὶ πλέον, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 28.

πρόσεργον, τό, κέρδος, τόκος χρημάτων, Δημ. 819. 2., 824. 21., 825. 26, Δινδ. (κονῶς ἔργον). — Τὸ ἐπίθετον **πρόσεργος** ἁπαντᾷ ὡς ἡμαρτημένη γραφὴ ἐν Ἀνθολ. Π. 6. 288· ὁ Meineke **ἐριουργόν**.

προσέρδω, προσφέρω θυσίαν, θύω, πρ. Νύμφησι κἀπόλλωνι θῆλυ καὶ ἄρσεν Ἐπιγραφ. Θάσου ΙΑ 379.

προσερεθίζω, ἐρεθίζω προσέτι, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 2, 16, Αἰδέν. 1. 690, Εὐστ. Πονημάτ. 254. 51.

προσερείδω, μέλλ. **-σω**, μετοχ. παθ. πρκμ. **προσερηρεισμένος** Ἱππ. π. Ἀρθρ. 838, Ἀριστ. Μηχαν. 18, 1. Ἐρείδω, στηρίζω τι ἐπί τινος, ἀκκουμβῶ τι ἐπάνω εἴς τι, κλίμακας τείχει Πολύβ. 4. 19, 3, πρβλ. 5. 60, 8, Πλουτ. Ἄρατ. 7· πρ. τινὰ ταῖς χερσὶ πρὸς τὰ νῶτά τινος Πολύβ. 13. 7, 10· ἡ φύσις τὸ ἰσχίον εἰς μέσον προσήρεισεν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 32· Ὠκεανῷ προσερεῖσαι Μακεδονίαν, καταστῆσαι αὐτὴν οὕτω μεγάλην ὥστε νὰ ἔχῃ ὅρια τὸν Ὠκεανόν, Πλούτ. 2. 322A· τὸ βλέμμα πρ. τινὶ Ἡλιόδ. 1. 21. **2)** ὠθῶ μεθ' ὁρμῆς κατά τινος, τὰ δόρατα, τὰς λόγχας πρός τι Πολύβ. 15. 33, 4., 6. 25, 5· τὰς σαρίσσας τοῖς θυρεοῖς Πλουτ. Αἰμίλ. 19.

ΙΙ. ἀμετάβ., στηρίζομαι, ἀκκουμβῶ πρός τι, ὁ αὐτ. 2. 983B· — πιέζω, στενοχωρῶ, πολιορκῶ, παντὶ τῷ στρατεύματι πρὸς Ἀκράγαντα Πολύβ. 1. 17, 8, πρβλ. 1. 11, 10.

προσέρεισις, εως, ἡ, τὸ προσερείδεσθαι, στηρίζεσθαι ἐπί τινος, πρός τι, Εὐστ. Πονημάτ. 35. 19.

προσερεῖσθαι, ἀόρ. 6' ἀπαρ. μετὰ μέλλ. **-ερήσομαι**· μέσ.·— ἐρωτᾶν προσέτι, Πλάτ. Πρωτ. 311E, Τίμ. 50A.

προσερέσσω, κωπηλατῶ πρός .., μνημονεύεται ἐκ τοῦ Αἰλ.

προσερεύγομαι, ἀποθ., ἐρεύγομαι πρός τινα, τινι Διόδ. Κωμ. ἐν «Ἐπικλήρῳ» 1. 35 (ἴδε **προσερυγγάνω**)· μεταφορ., [κύματα] προσερεύγεται αὐτὴν [πέτρην], θραύονται ἀφρίζοντα ἐπὶ τοῦ βράχου, Ἰλ. Ο. 621, πρβλ. Ὀδ. Ε. 438.

προσερέω, Ἀττ. συνηρ. **προσερῶ**, ἐν χρήσει ὡς μέλλ. τοῦ **προσαγορεύω**, τὰ δὲ **προσεῖπον** εἶναι ἐν χρήσει ὡς ἀόρ.: πρκμ. **προσείρηκα**, **-ημαι**. — Παθητ., μέλλ. **προσρηθήσομαι**· ἀόρ. **προσερρήθην**· πρβλ. **προσρητέον**. Προσαγορεύω, προσφωνῶ, τίνα Εὐρ. Ἄλκ. 1005, Πλάτ. Φαίδων 60A· οὔτις ἦν οὕτω κακός, ὃν οὐ προσεῖπε καὶ προσερρήθη πάλιν Εὐρ. Ἄλκ. 195, πρβλ. 942·— ἐπὶ τοῦ προσαγορεύοντος θεόν, ἀποτεινομένου πρὸς θεόν, Ἡρόδ. 5. 72. **2)** μετὰ διπλῆς αἰτ., καλῶ τινα μέ τι ὄνομα, ὀνομάζω, πολίτας πρ. ἀλλήλους Πλάτ. Πολ. 463A· οὐρανὸν ἕνα πρ. ὁ αὐτ. ἐν Τίμ. 31A· τί προσεροῦμεν ὄνομα ξυμπάσας δυνάμεις; ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 227B· ἢ ἁπλῶς, πρ. ὄνομα ταὐτὸν αὐτόθι 224B.— Παθ., βασιλικὸς προσρηθήσομαι ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 259B, πρβλ. Κρατ. 403A.— Πρβλ. **προσαγορεύεσθαι**.

προσερίζω, Δωρ. **ποτερίσδω**, ἐρίζω πρός τινα, αὐτόθι μοι ποτερίσδε Θεόκρ. 5. 60. **ΙΙ.** ἐρεθίζω εἰς ὀργήν, ἐξοργίζω, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ.

προσερμηνευτέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ προσερμηνεύειν, Ψελλ.

προσέρπω, Δωρικ. **ποθέρπω**, μέλλ. **-ψω**· ἀλλ' ὁ ἐν χρήσει ἀόρ. εἶναι **προσείρπῡσα**, Ἀλ. π. Ζ. 2. 3, Πλουτ. Πύρρ. 3, κτλ. — ἕρπω πρός τι, **1)** ἀπολ., κρυφίως πλησιάζω, προσέρχομαι, τύμβου προσεῖρπον ἄσσον Σοφ. Ἠλ. 900· ἐπὶ ζῴων, Ἀριστοφ. Σφ. 1509, Πλούτ. 2. 77F, κτλ.· ἐπὶ τοῦ κισσοῦ, προσείρπυσε (κοινῶς: **-υε**) Λουκ. Ἔρωτ. 12·— μεταφορ., τὸν προσέρποντα χρόνον, δηλ. τὸν ἐρχόμενον, τὸν ἑπόμενον, Πινδ. Π. 1. 110, πρβλ. Ν. 7. 100· πᾶν μοι φοβερὸν τὸ πρ., πᾶν τὸ προσερχόμενον εἶναι εἰς ἐμὲ φοβερόν, Αἰσχύλ. 127· τὸ πρ., ὡσαύτως, τὸ ἐρχόμενον, τὸ μέλλον γενέσθαι, Σοφ. Αἴ. 228· αἱ προσέρπουσαι τύχαι Αἰσχύλ. Πρ. 272· τοὔργον ὅλῳ προσέρπον Σοφ. Ο. Τ. 539· προσέρπει .. τόδ' ἔγγυς, ἐπὶ παροξυσμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 787. **2)** προσέρχομαι, ἐπέρχομαι, μετ' αἰτ., προσώπου, Πινδ. Ο. 6. 142 (διάφ. γραφ. **προσίλκει**)· μετὰ δοτ. πραιώπ., καὶ πρόσερπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον ὁρῶ, καὶ πρὸς αὖ βλέπω ὅτι μέλλει ταχέως νὰ ἔλθῃ τοῦτο τὸ φάρμακον, δηλ. ἡ μάστιξ, Σοφ. Αἴ. 1255.

προσερυγγάνω, ἀόρ. **-ῆρῦγον**, = **προσερεύγομαι**. τινὶ Δ 63, Κωμ. ἐν «Ἐπικλήρῳ» 1. 35· ἀπολ., Θεορρ. Χαρ. 19, Αἰολ. π. Ζ. 9. 11.

προσέρχομαι· παρατ. **-ηρχόμην** Θουκ. 4. 121 (ἴδε ἐν λ. **ἔρχομαι**)· μέλλ. **-ελεύσομαι** Πολύβ. 21. 11, 6 (ἀλλ' ὁ Ἀττ. παρατ. καὶ μέλλων εἶναι συνήθως, **προσήειν**, **πρόσειμι**, ἃ ἴδε)· ἀόρ. **-ῆλυθον**, **-ἦλθον**· πρκμ. **-ελήλυθα**· ἀποθ Ἔρχομαι πρός τινα ἢ πρός τι, μετὰ δοτ., Αἰσχύλ. Εὐμ. 285, Σοφ. Ο. Κ. 1104 κτλ.· πρ. Σωκράτει, ὑπάγω πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸ; διδάσκαλον, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 47· πρ. γυναικί, χάριν συνουσίας, ὁ αὐτ. ἐν Συμποσίῳ 4. 38·— μετὰ δοτ. τόπου, δόμοις, ἀκταῖς Σοφ. Εὐμ. 474, Εὐρ. Ἑλ. 1539· ὡσαύτως μετὰ δοτ. τόπου, πεσσοῖς, δῶμα, βωμοὺς Εὐρ. Μήδ. 68, 1205, Ἄλκ. 171·— μετὰ προθέσεων συνταξομένων αἰτιατικῇ, πρ. πρός τινα ἢ τι Ἡρόδ. 2. 121, 2· ἐπί .., εἰς .., ἴδε κατωτ. 4·— μετ' ἐπιρρημάτων, π. ἔνδυρα Σοφ. Αἴ. 1171 κτλ.· πέλας πρ. μου Εὐρ. Ἀνδρ. 589, πρβλ. Σοφ. Τρ. 1076, κτλ.· ἐγγύθεν, ὄπισθεν Πλάτ. Πολιτικ. 289D, 327B, ὅπῃ πρ. χρὴ αὐτόθι 493B·— ἀπολ., ἐγγίζω, πλησιάζω, Ἡρόδ. 1. 86, κτλ.· ἀντίθετον τῷ **ἀπέρχομαι**, αὐτόθι 199· ὡσαύτως ἐπὶ πόνου, ἡδονῆς, κλπ., εἶμαι πλησίον, πρόχειρος, Σοφ. Φ. 777, Εὐρ. Ὀρ. 857. **2)** ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, πρ. πρός τινα Ξεν. Κύρ. 6. 2, 16. **3)** προσέρχομαι, παραδίδομαι, Θουκ. 3. 59 **4)** παρουσιάζομαι ἵνα δικάσω, πρ. τῷ δήμῳ Δημ. 229, 13· πρὸς τὸν δῆμον Αἰσχίν. 85. 17· πρ. τῇ πολιτείᾳ, Λατ. accedere ad remp., Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 12· πρ. πρὸς τὰ κοινά, παρουσιάζομαι δημοσίᾳ, Δημ. 312, ἐν τέλ., πρβλ. 891, 21· οὕτω, πρ. εἰς τὸ πολιτεύεσθαι, πρὸς τὴν πολιτείαν Δείναρχ. 104. 18., 107. 1· πρὸς τὴν πόλιν Δημ. 1331. 18· πρ. πρὸς ἓν πρᾶγμα ἴδιον ὁ αὐτ. 891. 2, πρβλ. 783. 2· ἐπὶ τοὺς συμμάχους Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 3. **5)** ἐπισκέπτομαί τινα, προσεταιρίζομαί τινα, πρός τινα Δημ. 614 ἐν τέλ., 755. 5. **6)** πρ. τοῖς θεοῖς, ἐν ἱκετείᾳ, ὡς ἱκέτης, Δίων Κ. 56. 9. **7)** πρ. τῇ σοφίᾳ, τοῖς νόμοις, ἀσχολοῦμαι εἰς ἢ περὶ τὴν σοφίαν .., Φιλόστρ. 109, Διόδ. 1. 95. **8)** ἐπὶ πραγμάτων, προστίθεμαι, ὡς τὸ **προσγίγνομαι**, Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 5, 24, π. Ζ. Γεν. 1. 18, 17, κ. ἀλλ. **ΙΙ.** ἐπὶ προσόδων, Λατ. redire, τὰ ἐκ τῶν μετάλλων σφι (δηλ. τοῖς Ἀθηναίοις) προσῆλθε (δηλ. χρήματα) τῶν ἀπὸ Λαυρείου Ἡρόδ. 7. 144, Λυσ. 185. 8, Ξεν. Ἀπομν. 3. 6, 12.

προσερωτάω, ἐρωτῶ προσέτι, τινα Πλάτ. Θεαίτ. 165D· καὶ ἐν τῷ παθ., Ξεν. Ἀπομν. 8. 9, 4. **2)** μετ' αἰτ. πρίγμ., ἐρωτῶ προσέτι, Ἀριστ. Ρητ. 3. 18, 2· πρ. τὸ ἐνδεές ὁ αὐτ. π. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 8, 3.

πρόσεσις, εως, ἡ, (προσίημι) πρ. τῶν σιτίων, ἡ λῆψις τροφῆς, Ἀριστ. Προβλ. 30. 14, 4.

προσεσπέριος, ον, ὁ πρὸς δυσμάς, δυτικός, Ἀριστ. Ἀποσπ. 433, Πολύβ. 1. 2, 6, Σκύμν. 156, Στράβ., κλπ.

προσείσπερος, Δωρ. **ποθέσπερος**, ον, = τῷ προηγ.· **τὰ ποθέσπερα** ὡς ἐπίρρ., πρὸς τὴν ἑσπέραν, Θεόκρ. 4. 3., 5. 113· — πρβλ. **πρυσεῷος**. **ΙΙ.** = **προπεσπέριος**, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **Ἀντιγόνεια**.

προσεταιρίομαι, Μέσ., = τῷ ἑπομ., Λουκ. Κατάπλ. 26.

προσεταιρίζομαι, Μέσ. μετὰ παθ. πρκμ. (πρβλ. Δίωνα Κ. 58. 4)· — λαμβάνω πρὸς ἑμαυτὸν ὡς φίλον, ἐκτίζω ὡς φίλον μου ἢ σύντροφον, λαμβάνω σύντροφον, τινα Ἡρόδ. 3. 70., 5. 66, Πλούτ., Λουκ., κτλ.· ἐπὶ κακῆς σημασίας, πρ. ἐς πανδοχεῖον Λουκ. Φιλόπατρ. 9. **ΙΙ** Παθ., συνεταιρίζομαι μετά τινος, τινι Πλάτ. Ἀξίοχ. 369B.

προσεταιριστός, όν, ὁ ὡς σύντροφος συνδεδεμένος μετά τινος, ὁ εἰς τὴν αὐτὴν ἑταιρείαν, ἢ εἰς τὸν αὐτὸν σύλλογον ἀνήκων, ὁπλίτης Θουκ. 8. 100· ὡς οὐσιαστ., Δίων Κ. 42. 51.

προσέτε, ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ. 1. 41, Ἀριστοφ. Ἀχ. 984, Ὄρν. 865, Θουκ. 1. 80, Πλάτ. Φίλημ. 30B, κτλ.· ἐνίοτε χωρίζεται διά τινος παρεμπιπτούσης λέξεως, πρὸς δ' ἔτι Ξεν. Ἀν. 3. 2, 2, Κύρ. 6. 2, 18.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προσευαγγελίζομαι, ἀποθ., κηρύττω προσέτι τὸ εὐαγγέλιον, Ἐκκλ.

πρόσευγμα, τό, προσφορά, ἀφιέρωμα, ἀνάθημα κατὰ προηγηθεῖσαν εὐχὴν (τάξιμον) εἰς τὸ ἄγαλμα θεοῦ τινος, Εὔδουλος ἐν «Σεμέλῃ ἢ Διονύσῳ» 2· πρβλ. **κάτευγμα**.

προσευεργετέω, εὐεργετῶ προσέτι, τινα Διόδ. 13. 22, Δίων Κ. 41. 68.

προσευθύνω, ἀπαιτῶ εὐθύνας προσέτι, Ἀριστ. Πολ. 6. 8. 16.

προσευκαιρέω, ἔχω καιρὸν κατάλληλον ἢ εὐκαιρίαν διὰ .., Λατ. vacare, τινι, διά τι πρᾶγμα, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 22, 72, Πλούτ. 2. 316A, 1149D· πρ. χωρίσεις, συχνάζειν, αὐ. 69ι 1150B.

προσευκτήριον, τό, τόπος προσευχῆς, Φίλων 2. 168, Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 179B.

προσευκτικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς προσευχήν, Ρήτορες (Walz) 9. 154, Συλλ. Ἐπιγρ. 8807.

προσευλογέω, ἐπαινῶ, ἐξυμνῶ προσέτι, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 8, 47.

προσευνάζομαι, εὐνάζομαι ἐπάνω εἴς τι, τῇ γῇ Φιλόστρ. 738.

πρόσευξις, ἡ, = **προσευχή**, Ὕμν. Ὀρφ. 14. 9.

προσευπάσχω, κοινὴ γραφὴ παρ' Ἰαμβλ. ἐν βίῳ Πυθ. 33, ἔνθα γραπτέον πρὸς εὖ πεθεῖν.

προσευπορέω, παρίζω, παρέχω προσέτι, τινί τι Δημ. 962. 3, Εὐστ. Πανημάτ. 186. 48 ἴδε Φρύν. 595.—Παθ., προσευπορεῖσθαι, προσπορίζεσθαι, διάφορ. γραφ. ἐν Δημ. 731. 3· οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., Πρόκλ. Ὑποτυπ. 151.

προσευρίσκω, εὑρίσκω προσέτι, Πολύβ. 1. 59, 6, κτλ.· ἁπλῶς εὑρίσκω, ὃν .. μόνον πρ. πιστὸν Σοφ. Ἠλ. 1352.

προσευσχολέω, ἐπιμελῶς ἀσχολοῦμαι εἴς τι, τινι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 9, 6, Ἰουδ. Πόλ. 4. 10. 2, ἀλλ' ἀείποτε μετὰ διαφ. γραφ. **προσασχολέω**.— Κατὰ Σουΐδ.: «προσευσχολεῖν, ἐπιμελῶς βλέπειν», ἔνθα εἰς ἐκ τῶν κωδίκων ἔχει **προσασχολεῖν**.

προσευφημέω, ἐπαινῶ προσέτι, Ἐκκλ.

προσευφραίνω, εὐφραίνω προσέτι, Φίλων 1. 230.

προσευχαριστέω, εὐχαριστῶ προσέτι, Βασίλ. Μ. τ. 3, σ. 60E.

προσευχή, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἐν τῷ οἴκῳ τῆς προσευχῆς μου, ἐπὶ τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ναοῦ, Ἑβδ. (Ἡσαΐας ΝΣ', 7), πρβλ. Εὐαγγ. κ. Ματθ. κ', 13. **II** τόπος προσευχῆς, ἰδίως εὐκτήριος οἶκος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2079, 2114b καὶ bb (προσθῆκ.)· μάλιστα παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 10, 23, Φίλων 2. 523, κ ἀλλ., πρβλ. Πράξ Ἀποστ. ις', 13, Juven. 3. 296.

προσεύχομαι, μέλλ. -ξομαι· ἀποθ. — ὡς καὶ νῦν, παρακαλῶ προσευχόμενος, τῷ Θεῷ Αἰσχύλ. Ἀγ. 317, Εὐρ., κτλ.· τῷ ἡλίῳ Πλουτ. Συμπ. 220D πρ. τῷ Θεῷ σωτηρίαν ἡμῖν διδόναι Πλάτ. Κριτ. 130A, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2. 1. 1. **2)** μετ' αἰτ., πρὸς τὸν θεόν, προσφωνῶ ἐν προσευχῇ, προσεύχομαι πρός .., Ἀριστοφ. Πλ. 953, πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 887. **3)** ἀποθ., κάμνω προσευχήν, λατρεύω, Ἡρόδ. 1. 48, Αἰσχύλ. Πρ. 937, Σοφ. Ἀντ. 1337, κτλ. **II.** πρ. τι, προσεύχομαι, παρακαλῶ ὑπέρ τινος πράγματος, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 22· μετ' ἀπαρ., ζῆσαι προσεύχου, ὑπὲρ τῆς ζωῆς σου, Ἕλλην. Ἐπιγράμμ. Kaib. 1040. 11.

προσεφάλλομαι, ἀποθ., ἐφάλλομαι, ἐπιπηδῶ προσέτι, Βυζ.

προσεφαπλόω, ἐφαπλόω, ἐξαπλώνω προσέτι, γυμνὸν .. προσεφαπλοῦσι ψυχρῷ μαρμάρῳ Κ. Μανασσ. Χρον. 5152.

προσεφάπτομαι, Μέσ., ἐφάπτομαι, ἐγγίζω προσέτι, τινός Ἀνωνύμου Βίος Ἰω. Χρυσ. π. 8, σ. 369, 40.

προσεφαρμοστέον, ρημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐφαρμόσῃ, προσέτι, τινί τι Ὠριγέν. 3. 416D.

προσεφίλκομαι, Μέσ., ἑλκύω πρὸς ἐμαυτόν, ἐν πολλαῖς δὲ πολιτείαις προσεφέλκεται καὶ τὸν ξένον ὁ νόμος, προβαίνει εἰς σημεῖον ὥσ ε νὰ προσελκύῃ καὶ τὸν ξένον (νὰ γίνῃ πολίτης), Ἀριστ. Πολ. 3. 5, 7.

προσεφέπομαι, ἀποθ., ἀκολουθῶ προσέτι, τινι Νικήτ. Χων. Ἱστ. σ. 275B.

προσεφερμηνευτέον, ρῆμ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐφερμηνεύσῃ προσέτι, Ψελλ. ἐν Ἄσμ. Ἀσμ. 2. 13.

προσεφευρίσκω, **προσευρίσκω**, Κλήμ. Ἀλ. 565.

προσέχεια, ἡ, προσοχή, Σουΐδ., Ἐκκλ.

προσεχής, ές, (προσέχω), ἐπὶ τόπου, ὁ πλησίον τινός, ἐγγύς, πρ. ἑστάναι τινί, ἐν μάχῃ, Ἡρόδ. 9. 28· νῆσος προσεχεστάτη τῇ ἠπείρῳ Στράβ. 681· ἔπλεον προσεχεῖς τῇ γῇ, μὴ ἀπομακρυνόμενοι ἀπ' αὐτῆς, Ἀρρ. Ἰνδ. 33· μετὰ γεν., πρ. τῶν κρημνῶν νάπη Διον. Ἁλ. 1. 32 οὐδέν ἐστιν ἑτέρου λίθου προσεχὲς Παυσ. 8. 37, 3. **6)** ἐπὶ γεωγραφικῆς σημασίας, συνορεύων, γειτνιάζων, μετὰ δοτ., Λίβυες οἱ πρ. Αἰγύπτῳ Ἡρόδ. 3. 91, πρβλ. 13. 89· μετὰ γεν., τὸ πρ. τοῦ κάτω κόσμου Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 21, πρβλ. Παυσ. 8. 4, 3 — ἀπολ., οἱ προσεχέες, οἱ πλησιέστατοι αὐτῶν γείτονες, Ἡρόδ. 3. 93., 9. 102. **2)** πρ. ἀκταὶ τοῖς ἐτησίαις, ἐκτεθειμέναι εἰς τοὺς ἐτησίας (δηλ. ἀνέμους), Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.· πρ. Αἰγιαλὸς Λιβί Στράβ. 232 — ἀπολ., πρ. καὶ ἀλίμενος ὁ αὐτ. 202, πρβλ. 243, Διον. Ἁλ. 3. 44, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **βαχειώδης**· ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας τινὲς τῶν κριτικῶν διορθοῦσι, **προεχής**, ἴδε Kramer Στράβ. 1, σελ. 317, 368. **3)** ἐσχετισμένος διὰ συγγενείας, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 3. 45. **II.** ἐπὶ χρόνου ὡς τὸ **πρόσφατος**.— Ἐπίρρ. **προσεχῶς**, ἐντὸς ὀλίγου, ἀμέσως, Πυρρυρ. Εἰσαγ. 2. 24, Γαλην. κλπ.· ὑπάρχει Δωρ. τύπος, **ποτεχεῖ**, ὡς ἔοικεν ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, Ἡρακλειωτ. Πίναξ., ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 121. **III.** προσεκτικός, = προσέχων τὸν νοῦν (πρβλ. **προσέχω** I. 3), τὸ πρόσεχές = προσέχεια, Πλούτ. 2. 898E.— Ἐπίρρ. **-χῶς**, Ἡσύχ.

IV. κύριος, ὀνόματα πρ., = **κύρια**, Διον. Ἁλ. περὶ Συνθ. 3. **2)** ἐπὶ ἀποδείξεων, εὐθεῖα ἀπόδειξις, ἄμεσος, κυρία, Ρήτορες (Walz) τ. 9. σ. 517.

προσεχόντως, Ἐπίρρ. τοῦ **προσέχω** I. 4, μετὰ προσοχῆς, ἐπιμελῶς, Ἱππ. 267. 33, Μενάνδρ. Μονόστ. 191.

προσέχω καὶ **προσίσχω**, μέλλ. -ξω, ἀόρ. **προσέσχον**. Προτείνω, προσφέρω, παρέχω, προσέσχε μαστὸν [δράκοντι] Αἰσχύλ. Χο. 531· φέρω πρός, τὴν ἀσπίδα προσίσχειν πρὸς τὸ δάπεδον Ἡρόδ. 4. 100· γῇ τὸ σῶμα Πλούτ. 2. 1103E. **2)** πρ. ναῦν, φέρω πλοῖον πλησίον τόπου τινός, φέρω αὐτὸ εἰς τὸν λιμένα, προσσχόντες τὰς νῆας Ἡρόδ. 9. 99· Μαλέᾳ προσίσχων πρῶραν Εὐρ. Ὀρ. 362· τίς σε προσέσχε .. χρεία; σὲ ἔφερεν ἐδῶ; Σοφ. Φιλ. 236· ναῦς πρὸς τὴν γῆν προσέσχε Δίων Κ. 42. 4·— καθόλου ἄνευ τοῦ ναῦν, προσεγγίζω εἴς τινα τόπον, προσσχεῖν ἐς τὴν Σάμον, ἐς Τύρον, κτλ. Ἡρόδ. 1. 2., 3. 48, πρβλ. 4. 76, 145, 147· προσίσχειν πρὸς τὴν Σίφνον, πρὸς τὰς νήσους ἡ αὐτ. 3. 58, 6. 99· πρ. κατὰ τὴν Μαυρουσίαν Πλουτ. Σερτ. 7· — ὡσαύτως μετὰ δοτ. τόπου, πρ. τῇ γῇ, τῇ νήσῳ, κτλ., Ἡρόδ. 4. 156· τῆς νήσου τοῖς ἐσχάτοις Θουκ. 4. 30· — ὡσαύτως μετὰ αἰτ. τόπου, τίνι στόλῳ προσέσχες τήνδε γῆν; Σοφ. Φιλ. 244, πρβλ. Πολύβ. 2. 9, 2· — ἀπολ., ἀρίζω, πάνω εἰς μέρος τι, ἐξέρχομαι εἰς τὴν ξηράν, ἀποβιβάζομαι, Ἡρόδ. 2. 182, κτλ.· — μετὰ συμπληρωματικῶν προσδιορισμῶν, προσέσχον ἐς τὴν Ἀσίην πλέοντες ὁ αὐτ. 6. 119· ναυοὶ προσσχεῖν Θουκ. 4. 11· πρ. τῇ νηΐ εἰς Ῥόδον Δημ. 1285. 26. **3)** στρέφω πρός τι, πρ. ὄμμα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 931· — ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, πρ. τὸν νοῦν, δίδω προσοχὴν εἴς τι πρᾶγμα, προσέχω εἴς τι, Λατ. animum advertere ἢ anima advertere, τινι ἢ πρός τινι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 503, 1014, 1064, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 2 κλπ.· πρ. τὸν νοῦν τινι, δίδω προσοχὴν εἴς τινα, περιποιοῦμαι αὐτόν, ὁ αὐτ. Κύρ. 5. 5, 40· τὸν οὖν Σωκράτη ἑαυτῷ πως προσέχοντα τὸν νοῦν, ὄντα βεβυθισμένον πως εἰς ἰδίας σκέψεις, σκέπτομαι κατ' ἐμαυτόν, εἶμαι ἀφηρημένος, Πλάτ. Συμπ. 174D· πρ. τὸν νοῦν πρός τι Ἀντιφῶν 124. 5, κτλ.· πρός τινι Ἀριστοφ. Νεφ. 1010· πρ. τὸν νοῦν μή .., προσέχω μήπως, Πλάτ. Πολ. 432B, κτλ.·— ἀπολ., πρόσεχε τὸν νοῦν Κρατῖνος ἐν Ἀδηλ. 40, Φερεκρ. ἐν «Ψευδηρακλεῖ» 1, Ἀριστοφ. Πλ. 113, κτλ.· τὸν νοῦν πρόσσχετε ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 575, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 217B· προσσχέτω τὸν νοῦν, ἄ, προσέξῃ, ὡς νουβεσία, Ἀριστοφ. Νεφ. 1122· οὕτω καί, πρ. τὴν γνώμην ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 600, Θουκ. 1. 95., 2. 11., 5. 26., 7. 15· πρ. τὴν διάνοιαν ὡς .., Πλουτ. Νουμ. 14· ὅπως περὶ τούτου τῇ διανοίᾳ προσέχῃ Dittenb. 300, 43. **4)** ἄνευ τοῦ τὸν νοῦν, μὴ πρόσισχε .. βουκόλοις Κρατῖν. ἐν Ἀδηλ. 82· πρ. ἑαυτῷ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 294, Ξεν. Ἀπομν. 3. 7, 9· πρ. ἑαυτοῖς ἀπό τινος, φυλάττεσθαι ἀπό τινος, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιϐ', 1. πρόσεχ' οἷς φράζω, πρόσεχε εἰς ὅσα λέγω, Μνησίμαχος ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 21, πρβλ. Δημ. 132. 8, κτλ.· πρ. τῶν ἐμπείρων .. ταῖς ἀναποδείκτοις φάσεσι Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 6. 11, 6, πρβλ. Πολιτικ. 2. 5, 16· πρ. τοῖς νόμοις ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 496· — ὡσαύτως, πρ. ἐπί τινι Ἑβδ. (Γέν. Δ', 5)· πρός τι Δημ. 10. 14· — ἀπολ., πρόσεχε, κἀγώ σοι φράσω Ἀθηνίων ἐν «Σαμόθρᾳξιν» 1. 8· προσέχων ἀκουσάτω, μετὰ προσοχῆς ἂς ἀκούσῃ, Δημ. 516. 26· πρόσσχες Ἀνέκδ. Ὀξων. 1. 121· — ὡσαύτως μετ' αἰτ., προσέχων τε ταῦτα Κριτίας παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 54· οὐ προσέχει τὰ πράγματα Φιλήμ. ἐν «Σαρδίῳ» 1, 4. **6)** δίδω δίκην μου τὴν προσοχήν, ἀφασιοῦμαι εἴς τι πρᾶγμα, λατ. totus esse in illo, μετὰ δοτ., γυμνασίοισι Ἡρόδ. 9. 33· τοῖς ἔργοις Ἀριστοφ. Πλ. 553· τοῖς ναυτικοῖς Θουκ. 1. 15· τῷ πολέμῳ ὁ αὐτ. 7. 4· πλούτῳ Πλάτ. Ἀλκ. 1. 122D· γεωργίᾳ καὶ εἰρήνῃ, τοῖς κοινοῖς, κτλ., Ἀρχύτειαν. 2. 11, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 19, κτλ.· — ἀπολ., ἐντεταμένως, προθύμως πρ. Ἡρόδ. 1. 18, 8. 128. **γ)** μετὰ ἀπαρ., προσέχω, περιμένω νὰ .., ὁ αὐτ. 1. 80. **δ)** ἐξακολουθῶ, ἡ νοῦσος πρ. Ἱππ. 537. 28, πρβλ. 535. 29, κτλ.· ἴδε Foës. Oec. **5)** Μέσ., προσκολλῶμαι εἴς τι πρᾶγμα, ἐμμένω, ὅ τι προσσχοίτο τοῦ πηλοῦ τῷ κοντῷ Ἡρόδ. 2. 136· ὥσπερ λέπας προσεχόμενος τῷ κίονι Ἀριστοφ. Σφ. 105, πρβλ. Πλ. 1096· τῷ τοίχῳ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 23, 2 ἀπολ., οἱ πολύποδες οὕτω πρ. ὥστε μὴ ἀποσπᾶσθαι αὐτόθι 4. 8, 28. **6)** μεταφ., ἀφοσιοῦμαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τινός, μάλιστα θεοῦ, Πίνδ. Π. 6. 51 (εἰ καὶ τὸ χωρίον εἶναι ἀμφίβολον)· **6)** Παθ., συγ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κρατοῦμαι στερεῶς ὑπό τινος πράγματος, ὁπόσα θ' ἐπ' ὤμοις ἔθεσαν, οὐ δεσμῶν ὕπο προσείχετ' Εὐρ. Βάκχ. 756· προσκολλῶμαι προσαρτῶμαι εἴς τι, πρὸς τῷ στήθει Ἱππ. π. Ἄρθρ. 792· πρὸς τῷ δένδρῳ προσίσχεσθαι Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 4, 4·— μεταφορ., ἐμπλέκομαι εἴς τι, τῷ ἄγει Θουκ. 1. 127.

II. ἔχω προσέτι, ἐπὶ πλέον, δεῖ καὶ τούτῳ προσέχειν Πλάτ. Πολ. 521D, πρβλ. Δημ. 877. 26, κτλ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 540.

προσέψημα, τό, μετεγεν. τύπος τοῦ **προσόψημα**, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 176.

προσεψία, ἡ, «προσαγόρευσις, καὶ ἡ πρός τινας ὁμιλία» Ἡσύχ. ἔνθα **προσεψιά**.

προσεῷος, ον, ὁ πρὸς ἀνατολάς, Casaub. εἰς Στράβ. 511· πρβλ. Ἰων. **προσηῷος**.

προσζεύγνυμαι, ζεύγνυμαι εἴς τι, προσεζευγμένων ἡμῶν τῷ Ἰσθμῷ Λουκ. Νέρων 4· ἀπολ., προσάπτομαι, ἢ τὸ πηδάλιον προσέζευκται Ἀριστ. Μηχαν. 5, 10· συνέχομαι, ἡ τοῦ βασιλέως αὐλὴ προσέζευκτο Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 4, 4.

προσζευκτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ συνάψῃ πρός, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἄλκ. 891.

προσζημιόω, ζημιῶ, τιμωρῶ προσέτι, Ἰσοκρ. 9B· φυγῇ τινα Πλάτ. Γοργ. 516D.

προσζητέω, ζητῶ προσέτι, Μάξιμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 343A.

προσζωγραφέω, ζωγραφῶ προσέτι, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mes. τ. 8, σ. 120.

προσζώννυμι, ζωννύω προσέτι· καὶ **πρόσζωστος**, ον, Γλωσσ.

πρόσηβος, ον, (ἥβη), ὁ πλησιάζων πρὸς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, Ξεν. Κύρ. 1, 4, 4, Διον. Ἀλ. 2. 71, κτλ.· τὴν ἡλικίαν πρ. ὢν Λουκ. Ἐνύπν. 1·— ὡσαύτως (θηλ.), ἡ πλησιάζουσα πρὸς τὴν ἡλικίαν τῆς γυναικός, παιδίσκη Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 548B.

προσηγορέω, προσηγορεύω, προσφωνῶ, πρ. φίλως Σοφ. Ἠλ. 1471· παρηγορῶ, τινα Εὐρ. Φοίν. 989.

προσηγόρημα, τό, τὸ προσαγορευόμενον πρόσωπον, ὦ παῖδες, ὦ πικρὸν φίλων προσαγόρημα ματέρων Εὐρ. Ἱκέτ. 803.

προσηγορία, ἡ, φιλικὸς χαιρετισμός, ἀσπασμός, πρόσρησις, προσφώνησις, Διογ. Λ. 3. 98, Πλούτ. 2. 709A. **II.** ὀνομασία, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 303, Δημ. 72. 1, Ἀριστ. Κατηγ. 5, 30, Πολ. 3. 1, 3, ἀλ. **2)** παρὰ τοῖς γραμμ., κοινὸν ὄνομα, ὄνομα προσηγορικόν, nomen appellativum, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κύριον ὄνομα, n. proprium, Ζήνων παρὰ Διογέν. Λ. 7. 58, Διον. Ἀλ. πρὸς Ἀμμαῖον 2. 11.

προσηγορικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος πρὸς προσηγορίαν, πρ. ὄνομα λατ. praenomen, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ nomen (τὸ συγγενικόν), «Σερούϊος αὐτῷ προσηγορικὸν ὄνομα ἦν, Τήλιος δὲ τὸ συγγενικόν» Διον. Ἀλ. 3. 65· «αὐτὸς μὲν ἐκαλεῖτο τὸ κοινὸν ὄνομα καὶ προσηγορικὸν Νέβιος, τὸ δὲ συγγενικὸν Ἄττιος» 70., 4. 1· ὡσαύτως καὶ = τῷ cognomen, Πλουτ. Μάρ. 1. **II.** ὄνομα πρ., = **προσηγορία** II. 2, Διονύσ. Ἀλ. περὶ Συνθ. 2, κτλ.— Ἐπίρρ. -κῶς, διὰ τοῦ κοινοῦ ὀνόματός τινος, Φίλων. 1. 150.

προσήγορος, Δωρ. **ποτάγορος**, ον, (ἀγορεύω), ὁ προσαγορεύων, προσφωνῶν ἢ ὁ ἐκπέμπων φωνήν, αἱ πρ. δρύες, αἱ ὁμιλοῦσαι δρ., Αἰσχύλ. Πρ. 832· τί δῆτ' ἐμοὶ .. προσήγορον ἔτ' ἔστ' ἀκούειν; τί προσήγορον λόγον ἤτοι προσαγόρευσιν πρὸς ἐμὲ ἀποτεινομένην ..; Σοφ. Ο. Τ. 1338· μετὰ γεν., Παλλάδος θεᾶς ὅπως ἱκοίμην εὐγμάτων προσήγορος, «τουτέστιν ἵνα εὐχὰς αὐτῇ προσφέρω» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1185. **2)** καθόλου, εὐπροσήγορος, ὁμιλητικός, ἀμοιβαίως εὐχάριστος, φίλοι καὶ πρ. ἀλλήλοις Πλάτ. Θεαίτ. 146A· γνώριμοί τε καὶ πρ. Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 237· θεοῖς πρ. Μάξ. Τύρ. 11. 8· πρ. τινος, φίλος, Διον. Ἀλ. 1. 70· συμπόσιον οὐ πρ. ἑαυτῷ, παρὰ πολὺ μέγα ἢ ὥστε νὰ ἐπιδέχηται γενικὴν ὁμιλίαν, Πλούτ. 2. 678D· γνώριμα καὶ πρ., οἰκεῖος, ὁ αὐτ. ἐν Κικ. 40. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, σύμφωνος, ἁρμόζων, πάντα πρ. καὶ ῥητὰ πρὸς ἄλληλα Πλάτ. Πολ. 546B· ὁμόφρονα καὶ ποτάγορα ἀλλάλοις Πῶλος παρὰ Στοβ. τ. 9. 54· οὕτω παρ' ἄλλοις μεταγενεστέροις Πυθαγορείοις, σύμφωνα καὶ ποτάγορα, ὁμοῖα καὶ π., κτλ.

II. Παθ., προσφωνούμενος, προσαγορευόμενος, τῷ πρ.; ὑπὸ τίνος προσφωνηθείς; Σοφ. Φιλ. 1353. **2)** καλούμενος, ὀνομαζόμενος, πόλις δὲ Μυσῶν .. πρ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 360.

προσήδομαι, Παθ., εὐχαριστοῦμαι, τέρπομαι ἐπί τινι, Ἡσύχ. ἐν λ. **ποθήνυτο**.

προσήιξαι, **προσήικται**, ἴδε ἐν λ. **προσέοικα**.

προσηκάμην, μέσ. ἀόρ. α' τοῦ **προσίημι**.

προσηκόντως, Ἐπίρρ., ἁρμοδίως, πρεπόντως, καλῶς, πρ. τῇ πόλει, ὡς ἁρμόζει εἰς τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς πόλεως, Θουκ. 2. 43· οὕτω καὶ Πλάτ. ἐν Νόμ. 659B, Ἰσοκρ. 32C, 130D, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 30, κτλ.

προσήκω, Δωρ. **ποθήκω**, Χρησμ. παρὰ Δημ. 1072, Ἀνέκδ. Δελφ. 38. Ἔχω φθάσῃ εἴς τινα τόπον, ἔχω ἔλθῃ πλησίον, εἶμαι πλησίον, ἐγγύς, πάρειμι, χρεία προσήκει Αἰσχύλ. Πέρσ. 143· ὡς φίλοι προσήκετε Σοφ. Φιλ. 229, πρβλ. Ο. Κ. 35, Ἠλ. 1142· ἐντεῦθ' ἐλπίδος προσήκομεν Εὐρ. Ὀρ. 693· ὄχθαι πρ. ἐπὶ τὸν ποταμόν, φθάνουσι μέχρι τοῦ ποταμοῦ, Ξεν. Ἀν. 4. 3, 23· θέατρον πρ. πρὸς τὸ τῆς Ἑστίας ἱερὸν ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7. 4, 31. **II.** μεταφορ., ἀνήκω εἴς τινα, εἰ τῷ ξένῳ τούτῳ προσήκει Λαΐῳ τι συγγενὲς Σοφ. Ο. Τ. 814· τῷ γὰρ προσήκει .. τόδε; τίς φροντίζει περὶ τούτου; ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 909· Πενθεῖ δὲ τί μέρος .. προσῆκε; Εὐρ. Βάκχ. 1302· ἑορτὴν ἑαυτῷ τι προσήκειν Θουκ. 1. 126· τῇ βασιλείᾳ πρ. οὐ ῥᾳδιουργία, ἀλλὰ καλοκαγαθία Ξεν. Ἀγησ. 11, 6, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 443A, Κριτί. 117D, κτλ.· ἐνίοτε μετὰ τῆς πρός, οὐδὲν πρὸς Πέρσας τοῦτο προσήκει τὸ πάθος Ἡρόδ. 8. 100, πρβλ. Δίωνα Κ. 58. 27·— ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, ἀνήκω εἴς τινα, συγγενεύω, τινὶ Εὐρ. Ι. Τ. 550 (ἴδε κατωτ. III. 3)· αὐτῇ πρ. Φειδίας, ἔχει σχέσιν πρὸς αὐτήν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 616· προσήκετε ἡμῖν τὰ μέγιστα Θουκ. 6, 84· πρ. γένει Ἀριστοφ. Βάτρ. 698· — μετ' ἀπαρεμφ., οὐ προσήκομεν κολάζειν τοῖσδε, δὲν ἀνήκομεν εἰς τούτους πρὸς τιμωρίαν, δηλ. δὲν προσήκει εἰς αὐτοὺς νὰ τιμωρήσωσιν ἡμᾶς, Εὐρ. Ὀρ. 771· πρβλ. κατωτ. III. 1. **2)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπροσώπως, ἀνήκει, ἁρμόζει .., συχνάκις μετ' ἀρνήσεως καὶ γεν. πράγματ., οὐδέν μοι πρ. τῆς αἰτίας ταύτης, οὐδεμίαν ἔχω σχέσιν πρός .., δὲν ἔχω νὰ κάμω μέ .., Ἀντιφῶν 145. 15, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 3. 1, 31· ἐμοὶ οὐδαμόθεν πρ. τούτου τοῦ πράγματος Ἀνδοκ. 33, 30· οὐδ' ὁτιοῦν πρ. ἑαυτοῖς οὐδενὸς τῶν Ἀγνίου Δημ. 1056. 14, πρβλ. 934, 3· οὕτω μετ' ἐρωτήσεως, τί οὖν πρ. δῆτ' ἐμοὶ Κορινθίων; Ἀριστοφ. Ὄρν. 969, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 527D, Ξεν. Ἀπομν. 4. 5, 10, κτλ. **6)** μετὰ δοτ. προσώπ. καὶ ἀπαρ., ἀνήκει εἰς .., εἶναι ἁρμόδιον, πρέπον, οἷς προσῆκε πενθῆσαι Αἰσχύλ. Χο. 173· οὔ σοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν Σοφ. Ἠλ. 1213· τοὐναντίον δρῶν ἢ προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖν Ἀριστοφ. Πλ. 14· ἀγαθοῖς ὑμῖν πρ. εἶναι Ξεν. Ἀν. 3. 2, 11, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 233A· ἴδε κατωτ. III. 4·— ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσώπ., οὔ σε προσήκει .. λέγειν, δὲν εἶναι καλὸν σὺ νά .., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1551, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 1071, Πλάτ. Γοργ. 491D, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 15 (ἔνθα ὁ παρατ. **προσῆκεν** κεῖται ἀντὶ τοῦ **προσήκει**, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Ἱππ. 12, 14.— Ἀττικὴ ἡ χρῆσις αὕτη κατὰ τὸν Θωμ. Μάγιστρ.)· — ἐνίοτε αἱ δύο συντάξεις συνάπτονται, προσήκει τοῖς μὲν ἄλλοις .. στέργειν .. σὲ δὲ .. νομίζειν Ἰσοκρ. 108A, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2. 3, 8· — ἐνίοτε τὸ ἀπαρέμφ. παραλείπεται νοούμενον, νῦν δὲ ἀπολοφυράμενοι ὃν πρ. [ἀπολοφύρασθαι] .. ἄπιτε Θουκ. 2. 46· ἐγὼ δὲ πάντα ὅσα πρ. τὸν ἀγαθὸν πολίτην [πράττειν], ἔπραττον Δημ. 288. 25, πρβλ. 674 ἐν τέλ., Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 112 (119), Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 32. **III.** ἡ μετοχὴ εἶναι συνηθεστάτη, **1)** ὁ ἀνήκων εἴς τινα, αἰτία οὐδέν μοι προσήκουσα Δημ. 550. 23· μηδενὶ μηδὲν ποθήκουσα, ἐπὶ δούλης, Ἀνέκδ. Δελφ. 38· τὸ προσῆκον ἑκάστῳ ἀποδιδόναι, cuique suum, Πλάτ. Πολ. 331D·— ὡσαύτως μετὰ γεν., τοῖς τοῦ πράγματος πρ., τοῖς ἀνήκουσιν εἰς τὰ πράγματα, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 643B·— ἀπολ., τὴν προσήκουσαν σωτηρίαν ἐκπορίζεσθαι, τὴν ἰδίαν ἀσφάλειαν, Θουκ. 6. 83· τὰς οὐ προσηκούσας ἁμαρτίας, οὐχὶ τὰ ἴδια σφάλματα, Ἀντιφῶν 122. 14· τὰ μὴ πρ., = ἀλλότρια, Θουκ. 4. 61· οἱ πρ. ξύμμαχοι ὁ αὐτ. 1. 40, κτλ. **2)** ἁρμόζων, κατάλληλος, ἁρμόδιος, πρόσφορος, ἡ πρ. σωτηρία ὁ αὐτ. 6. 83· τιμαὶ Πλάτ. Νόμ. 952C, Ἐπιν. 985D· ἔλεος Δημ. 577. 27, κτλ.·— τὰ προσήκοντα, τὰ πρέποντα, τὰ καθήκοντά τινος, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 1, Ἀπομν. 1. 1, 12, κτλ.· τὰ πρ. ἔργα ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 3. 4, 16·— ὡσαύτως, τὸ **προσῆκον**, ἐκτὸς τοῦ προσήκοντος Εὐρ. Ἡρακλ. 214· πέρα τοῦ πρ. Ἀντιφῶν 129. 30· μακρότερα τοῦ πρ. Πλάτ. Κρατ. 413A· μᾶλλον τοῦ πρ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 697C· παρὰ τὸ πρ. Πλούτ. 2. 122A· οὕτως, οὐκ ἐκ προσηκόντων Θουκ. 3. 67·— μετ' ἀπαρεμφ., προσήκοντα ἀκοῦσαι σοφίσματα, κατάλληλα, ἁρμόζοντα νὰ ἀκούσῃ τις αὐτά, Πλάτ. Πολ. 496A· λόγοι πρ. ἀκούειν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 811D. **3)** ἐπὶ προσώπων, συγγενεῖς, ἐσχετισμένοι διὰ συγγενείας, τὸ ἀνέκαθε τοῖσι Κυψελίδαισιν οὐδὲν ἦν προσήκων Ἡρόδ. 6. 128, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 689, Σοφ. Ο. Τ. 814, Θουκ. 2. 29· γένει προσήκων βασιλεῖ Ξεν. Ἀν. 1. 6, 1, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 874A· οἱ προσήκοντες γένει Εὐρ. Μήδ. 1304· κατὰ γένος, διὰ συγγένειαν Πλουτ. Θησ. 19, Κάτων Νεώτ. 14, κτλ.· οἱ προσήκοντές τινι Ἡρόδ. 4. 14, Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 21, κτλ.·— καὶ ὡς οὐσιαστ., οἱ προσήκοντές τινος, οἱ συγγενεῖς τινος, οἱ οἰκεῖοι, Θουκ. 1. 128, Λυσί. 149. 15· ἢ μόνον, οἱ πρ. Ἡρόδ. 1. 216· οἱ μάλιστα πρ. ὁ αὐτ. 3. 24, Πλάτ. Ἀπολ. 33D· Δωρ. οἱ ποθήκοντες Ἀνέκδ. Δελφ. ὡς ἀνωτ.·— ὅθεν ὡς ἐπίθετ., αἱ προσήκουσαι ἀρεταί, κληρονομικὴ φήμη ἀγαθή, Θουκ. 4. 92. **6)** οὐδὲν προσήκων, μηδεμίαν ἔχων σχέσιν πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, Πλάτ. Πολ. 530D· μετ' ἀπαρ., θεὸν .. οὐδὲν προσήκοντ' ἐν γόοις παραστατεῖν, εἰς ὃν οὐδόλως ἀνήκει τὸ νὰ βοηθῇ τινα ἐν θλίψεσιν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1079,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρὸς τοὺς μὴ προσήκοντας (ἐξυπακ. ὀλιγωρίας τυγχάνειν) Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 18. **4)** ἐν χρήσει ἀπολ. ἐν τῷ οὐδετ., οὐ προσῆκον, ἂν καὶ οὐδόλως ἁρμόζει, Θουκ. 2. 40, πρβλ. 6. 84, Πλάτ. Κρατ. 397Β· οὐδὲν προσῆκόν τινα ἐπιτάσσειν Θουκ. 6. 82· καὶ ἄνευ ἀρνήσεως, ὡς πρόσ. αὐτοῖς χρῆσθαι Πλάτ. Θεαίτ. 196Ε.

προσηλιάζομαι, Παθ., ἐκτίθεμαι εἰς τὸν ἥλιον, προσηλιασμένη γῆ, ἐκτεθειμένη εἰς τὸν ἥλιον, Γεωπ. 6. 2, 6.

προσήλιος, ον, ὁ πρὸς τὸν ἥλιον ἐστραμμένος, ἐκτεθειμένος πρὸς ἥλιον, εὐήλιος, «προσηλιακός, τόποι ξηροὶ καὶ πρ. Ξεν. Κυν. 4. 6· οἶκοι Θεοφρ. π. Ὀσμ. 40.

πρόσηλος, ἴδε ἐν λ. **πρόσειλος**.

προσηλόω, καρφώνω τι εἴς τι, στερεώνω, τί τινι, τι πρός τι Πλάτ. Φαίδων 83D, Λουκ. Προμ. 2. **II.** καρφώνω τι, τὰ παρασκήνια φράττων, προσηλῶν, καθηλῶν, καρφώνων, Δημ. 520. 19· — Παθ., καρφώνομαι δι' ἥλων, Συλλ. Ἐπιγρ. 159. 8., 5788. 21· ἐπὶ προσώπων, καρφώνομαι εἰς σανίδα, (πρβλ. **προσπασσαλεύω**), καὶ μονονού προσηλῶσθαι Δημ. 449, 1· καὶ ἐν τοῖς Ρωμαϊκοῖς χρόνοις, σταυρώνομαι, καρφώνομαι ἐπὶ σταυροῦ, Φίλων 1. 237, 687, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 8. 8.—Καθ' Ἡσύχ.: «προσήλωσαν· προσέπηξαν· ἐστούρωσαν», καὶ «προσήλωται· ἀνεσταύρωται».

προσηλῦσις, ἡ, = **προσέλευσις**, πρόσοδος, πλησίασις, τὸ προσέρχεσθαι, Ἰουστῖν. Μάρτ.

προσηλῦτεύσις, ἡ, διαμονὴ ὡς ξένου ἐν ξένῃ γῇ, παροίκησις, παροικία, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ.

προσηλῦτεύω, ξῶ, διαιμένω ἐν τινι τόπῳ ὡς ξένος, παροικῶ, ἢ εἶμαι προσήλυτος, Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ΙΔ', 7), Ἀκύλ. ἐν Ψαλμ Ε', 5, Εὐσ. Εὐαγγ. Ἀποδ. 297G, Ἐπιφάν. I, 272Δ.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Δ', σ. 386.

προσήλῦτος, ον, ὁ ἐλθὼν εἴς τινα τόπον ξένος, πάροικος, Λατ. advena, τῷ προσελθόντι προσηλύτῳ Ἑβδ. (Ἐξ. ΙΒ', 49). **II.** ὁ προσελθὼν εἰς τὸν Ἰουδαϊσμόν, ἀσπασάμενος τὰ δόγματα αὐτοῦ, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κγ', 15, Πράξ. Ἀποστ. 6', 10.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Δ', σ. 386.

προσήλωσις, ἡ, κάρφωμα ἐπί τινος, Ἀπολλ. Πολιορκ. σ. 22· σταύρωσις, Εὐσ., κλπ.

πρόσημαι, κυρίως πρκμ. τοῦ **προσέζομαι**, κάθημαι ἐπί τινος ἢ πλησίον τινός, μετὰ δοτ., ὤμασιν προσήμενοι Αἰσχύλ. Ἀγ. 1191· νερτέρᾳ πρ. κώπᾳ αὐτόθι 1617· βωμοῖσι Σοφ. Ο. Τ. 15· σπανίως μετ' αἰτ., καρδίαν προσήμενος Αἰσχύλ. Ἀγ. 834 (πρβλ. **καθίζω** ΙΙ)· — καθόλου, εἶμαι ἢ κεῖμαι πλησίον, νᾶσοι .. τᾇδε γᾷ προσήμεναι ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 280. **II.** πολιορκῶ, Λατ. obsidere, πύργοισι Εὐρ. Ρῆσ. 390.

προ-σημαίνω, προδηλῶ διὰ σημείων, προαγγέλλω, ἐπὶ τῶν ζεών, Ἡρόδ. 1. 45., 6. 27, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 213, κτλ.· ἐπὶ τοῦ δαιμονίου τοῦ Σωκράτους, Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 4· — ἐπὶ ἰατρικῶν συμπτωμάτων, Ἱππ. Προγν. 38· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, προδηλῶ, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 17. **II.** κηρύττω προηγουμένως, προκηρύττω, τινί τι Εὐρ. Μήδ. 725· ἐπὶ κήρυκος, Ἡρόδ. 6. 77· μετ' ἀπαρ., Πυθίη πρ. Λακεδαιμονίοισι ἐλευθεροῦν τὰς Ἀθήνας, κελεύει αὐτοὺς νά .., αὐτόθι 123, πρβλ. Αἰσχίν. 72. 8· πρ. ὡς .., Πλουτ. Νικ. 1.

προσημαντικός, ἡ, **όν,** ὁ προσημαίνων, προδηλῶν, τινος Διόδ. 4. 6, Ἀθήν. 490Α.

προσήμαντρον, τό, = τῷ ἑπομ., Βυζ.

προσημᾰσία, ἡ, σημεῖον προσημαντικόν, προμήνυμα, Διόδ. 5. 7, Στράβ. 304.

προ-σημειόομαι, Μέσ., προγινώσκω, ἐκ τῶν πρατέρων διακρίνω, τι Ἰωσήπ. Μακκ. 15· ὡς παθ., Εὐστ. 225. 15· — οὐσιαστ., **προσημειώσεως**, ἐως, ἡ, μνημονευόμ. ἐκ τοῦ Εὐσ.

προσημερεύω, διέρχομαι τὴν ἡμέραν μετά τινος, τινί Σουΐδ. ἐν λ. **βράκαυλος**. Ἐτυμολ. Μέγ.

προσήμερος, ον, (ἡμέρα) = **ἐφήμερος**, Ἀρτεμίδ. 4. 84.

προσημερόω, ὑποτάσσω, τινί τι Ἐκκλ.

πρό-σημον, τό, προμήνυμα, ἀμφίβ. παρ' Ἡσυχ.

προσηνεία, ἡ πραότης, ἀγαθοφροσύνη, ἡπιότης, προσηνείης εἵνεκεν Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387· ἐπὶ γλώσσης ἢ τρόπου τοῦ λέγειν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 194.

προσήνεμος, ον, (ἄνεμος) ὁ πρὸς τὸν ἄνεμον ἐστραμμένος, ἀντίθετον τῷ **ὑπήνεμος**, Ξεν. Οἰκ. 18, 6· καθίζειν ἐν προσηνέμῳ καὶ σκιᾷ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 16, 1· τὰ πρ. ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 5. 3, 22· τὰ εὔπνοα καὶ πρ. Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9. 1, κτλ.

προσηνεύομαι, ἀποθ., εἶμαι **προσηνής**, Ἡσύχ., ἐν λ. **σαίνει**.

προσηνής, Δωρ. **προσᾱνής** καὶ **ποτᾱνής**, ές, εὔνους, πρᾶος, ὡς τὸ **ἀνηνής**, ἀντίθετον τῷ **ἀπηνής**, Ἐμπεδ. 433, κτλ.· ξενία Πινδ. Π. 10. 99· γλίσχρασμα λεῖον .. καὶ πρ. Ἱππ. 385. 4· προσανέα πίνειν, πίνειν πραϋντικὰ ποτά, Πινδ. Π 3. 93, πρβλ. Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 387· τὰ προσηνέστατα βρωτὰ καὶ ποτὰ Διόδ. 17. 28· τόπος ἐνδιατρῖψαι .. προσηνέστατος, ἀφόδρα εὐάρεστος, ὁ αὐτ. 3. 69· πρ. ὄρνιθες Πλουτ. 3. 46Ε· λεῖα καὶ πρ. κίνησις αὐτόθι 673Β, πρβλ. 1122· πρ. τι λέγειν, μετὰ προσηνείας, πραότητος, Θουκ. 6. 77· φίλα καὶ πρ. Πλουτ. 2. 466D· τὸ πρ. τοῦ φθέγματος Λουκ. Ῥητόρ. Διδάσκ. 12. **2)** μετὰ δοτ., λύχνῳ προσηνές, δηλ. προσῆκον, κατάλληλον πρὸς καῦσιν, Ἡρόδ. 2. 94. **3)** ἐπὶ πρωσώπων, πρᾶος, ἥπιος, ἀγαθόφρων, οὐδ' ἀστοῖσι πρ. Ἀνακρ. 14· τοῖς φίλοις οὐ πρ. οὐδὲ ἡδὺς Πλουτ. Νικ. 5· εὔνους καὶ πρ. ὁ αὐτ. 2. 708C· προσηνέστερα .. τὰς ψυχὰς τὰ θήλεα τῶν ἀρρένων Ἀριστ. Φυσιογν. 5. 2· τῷ ἤθει προσηνέστατος Πλουτ. Φωκ. 5· πρ. τὸ βλέμμα Λουκ. Ἀλ. 13· οὕτω καί, προσηνὴς ὄψις Μένανδρ. ἐν Ἀσπίδ. 58· τὸ προσηνὲς αὐτοῦ, τὸ ἐλκυστικόν, Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 34. **II.** Ἐπίρρ. **-νῶς**, Θεοφρ. Χαρ. 17, Δ.Ὁδ. 2. 57, Πλούτ.· συγκρ. **-εστέρως**, Πολυδ. Ἐκλογ Βατ. σ. 436 — Ἀνώμαλόν τι ὑπερθ. **προσηνότατος** ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσαθῆκ.) 2113c.— (Περὶ τῆς ἐτυμολογίας ἴδε ἐν λ. **ἀπηνής**).

προσηνίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **προσήνεια**, Ἱππ. 269. 10.

προ-σήπω, κάμνω τι νὰ πάθῃ σῆψιν πρότερον, κρέα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 5, 5.— Παθ. μεὶ ὰ 6' πρκμ. **προσέσηπα**, σήπομαι πρότερον, Γαλην.

προσηρμοσμένως, ἁρμοδίως, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἁραρῶσαι**.

προσηττάομαι, ἀποθ., νικῶμαι προσέτι, Γ. Παχυμ. ἐν βίῳ Ἀνδ. Παλ. σ. 184Β.

προσηχέω, ἀντηχῶ, ἠχῶ, Πλουτ. Ἀλέξ. 31· θαλάττῃ, μετὰ τῆς θαλάσσης, Φιλόστρ. 833, πρβλ. 487.

προσηχής, ές, ὁ ἀντηχῶν, διάφ. γρ. ἀντὶ τοῦ **προσεχής**, Πλουτ. Ἀλέξ. 17.

προσηῷος, α, ον, Ἰων. ἀντὶ **προσῳος**, Δωρ. **ποταῷος**, ὁ πρὸς ἀνατολάς, καὶ τὸ ποταῷον τὸ Λακίνιον Θεόκρ. 4. 33· προσηῴα Ἄρτεμις, ἐν Εὐβοίᾳ ὡς ἐκ τῆς θέσεως τοῦ ναοῦ αὐτῆς, Πλουτ. Θεμιστ. 8· Πρ. δαίμονες Διόδ. 5. 55· πρβλ. **προσέσπερος**.

προσηῴκέω, κάθημαι πλησίον ἢ ἐπάνω, ἔδραν Σοφ. Ο. Κ. 1166.

προσθάλπω, περιθάλπω προσέτι, γνώμας τισὶ Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 3, 10.

προσθ-αφαίρεσις, ἡ, = **πρόσθεσις καὶ ἀφαίρεσις**. Παύλ. Ἀλεξ. Ἀποτελ. 27, Πτολεμ. Τετράβ. 226, κλπ., ἀλλ' ἴδε Κόντου Γλωσσικ. Παρατηρ. σ. 301.

πρόσθε, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ **πρόσθεν**, ὃ ἴδε.

πρόσθεμα, τό, τὸ προστιθέμενον, προσθήκη, Ἐπ. Σωκρ. 1· πρβλ. **πρόσθημα**. **II.** = **πόσθη**, Ἀνθ. Π. 12. 3, Κλήμ. Ἀλ. 553. **III** πεσσὸς εἰς τὸν πρωκτὸν ἐμβαλλόμενος ὡς ἴαμα, Ἱππ. 582. 11., 599. 5.

πρόσθεν, καὶ παρὰ ποιηταῖς (χάριν τοῦ μέτρου), **πρόσθε**, ὅπερ εἶναι ἐν χρήσει καὶ ἐν τῷ Ἰωνικῷ πεζῷ λόγῳ, (Ἡρόδ. 1. 11, κ ἀλλ.)· ἴδε Κόντου Φιλολ. Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ε', σ. 39. Αἰολικ. **πρόσθα**, Α. Β. 563, 604, Ἐτυμολ. Μέγ., Ahrens D. Aeol 153· Δωρ. ὡσαύτως, πρόσθεν (πρβλ. ὄπιθεν), Γρηγ. Κορίνθου 222· Ἐπίρρ. (**πρό, πρός**).

Α. ὡς πρόθεσις μετὰ γεν. **I.** ἐπὶ τόπου ἢ ἐκτάσεως, ἔμπροσθεν, ἀπῆ πρόσθ' αὐτοῖο, κτλ., Ἰλ.· πεζὸς πρόσθ' ἵππων Ν. 385, πρβλ. 392, κτλ.· τεύχε' ἔθηκε πρόσθεν Ἀχιλλῆος Τ. 13· πρ. ποδῶν Ὀδ. Χ. 4, πρβλ. Ἰλ. Ψ. 877· πρ. πυλάων, πρ. πόλιος, ἔμπροσθεν, δηλ. ἔξω τῆς πόλεως, Μ. 145, κτλ.· νῆσος .. πρ. Σαλαμῖνος τόπων Αἰσχύλ. Πέρσ. 447. — πρ. Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν, ἔμπροσθεν αὐτῶν, ἐπὶ κεφαλῆς, Ἰλ. Π. 220· καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., ἐν τῷ πρ. τοῦ στρατεύματος, ἔμπροσθεν .., Ξεν. Κύρ. 5. 3, 52· εἰς τὸ πρ. τῶν ὅπλων καθέζεσθαι ὁ αὐτ. Ἀν. 3. 1, 33· εἰς τὸ πρ. τινὸς θεῖναί τι ἐπὶ τὴν γῆν Πλάτ. Πολ. 618Α· — συχνάκις μετὰ παραλλήλου σημασίας ὑπερισπίσεως, [σάκος] πρόσθε στέρνοιο φέρων Ἰλ. Η. 224· στὰς πρόσθε νεκύων Π. 321· ἦ τοι πρ. στᾶσα .. ἄρυνεν Δ. 129· τάων οὔτοι πρ. ἵσταμαι, σὲν ὑπερασπίζω αὐτάς, αὐτόθι 54· — ὄφεν ὡς αἱ πρόθ. **πρό, ὑπέρ**, πρόσθε φίλων τοκέων ἀλόχων τε καὶ υἱῶν Ἰλ. Φ. 587, πρβλ. Π. 833· ἐῆς πρ. πόλιος λαῶν τε πεσεῖν Ὀδ. Θ. 524. **2)** μετὰ ῥημάτων κινήσεως, πρ. ἔθεν φεύγοντα Ἰλ. Ε. 56, 80, κτλ.· πρ. δὲ κίεν αὐτοῦ Ο. 307· εἰς τὸ πρ. τῶν ὅπλων Ξεν. Ἀν. 3. 1, 33. **3)** μεταφορ., οὐδὲν ἐς πρ. κακῶν Εὐρ. Ἐκ. 961· ἐπὶ προτιμήσεως, ἄγειν τινὰ πρ. τινός ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 225· πρ. τιθέναι τί τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἐκ. 131· αἰσχρὰ πρ. τοῦ καλοῦ ζητεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 660· ἴδε κατωτ., Β. Ι. 3.

II ἐπὶ χρόνου, πρότερον, **πρόσθ'** ἄλλων Ἰλ. Β. 359, πρβλ. Ν. 66, Σοφ. Φιλ. 778· ἐμοῦ πρ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 529· τοῦ χρόνου πρ. θανοῦμαι Σοφ. Ἀντ. 462· πρ. ἐσπέρας Ξεν. Κύρ. 7. 5, 42.— Ἡ γενικὴ ἐνίοτε πρατάσσεται τοῦ **πρόσθεν**, τάων οὔ τι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι Ἰλ. Δ. 54., Μ. 145, Ἡσίοδ., κλπ., ἴδε ἄνωτ. Ὅσάκις φαίνεται ὅτι συντάσσεται μετὰ δοτικῆς, ἡ δοτικὴ αὕτη πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸ ῥῆμα, τὸ δὲ **πρόσθεν** νὰ ληφθῇ ὡς ἐπίρρ., ἴδε κατωτ. Β. Ι. 1.

Β. ὡς ἐπίρρ. **I.** ἐπὶ τόπου ἢ ἐκτάσεως τοπικῆς, ἔμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προσθεν, ἐνώπιον, πρόσθε λέων ὄπιθεν δὲ δράκων Ἰλ. Ζ. 181, Ἡσ. Θεογ. 323· πρ. δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα Ἰλ. Ε. 301, πρβλ. 315· πρ. δέ οἱ ποίησε γαλήνην Ὀδ. Ε. 452· πρόσθ' ὁρόων θάνατον Ἰλ. Υ. 481· — οἱ πρόσθεν, οἱ ἐν ταῖς πρώταις τάξεσιν ἄνδρες, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ ὄπιαθεν, Ε. 595· ἐντεῦθεν παρ' Ἀττικ., οἱ πρόσθεν Ξεν. Κύρ. 2. 2, 8· τὰ πρ. αὐτόθι 6. 3, 2· τὰ πρ. σκέλη (ἴδε **πρόσθιος**) ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1, 12· ἡ χώρα ἡ πρ. Πολύβ. 3. 80, 3· εἰς τὸ πρ. 4. 66, 5· τοῦ πρ. ὀρέγεσθαι 3. 84, 12· — μετὰ τῆς παραλλήλου ἐννοίας τῆς ὑπερασπίσεως, πρ. σάκεα σχέθον Ἰλ. Δ. 113. **2)** μετὰ ῥημάτων κινήσεως, ἐμπρός, πρὸς τὰ ἐμπρός, πρ. ἔφευγε, Χ. 158· ἢ οἱ πρ. ἰοῦσα Υ. 95· πρ. ἡγεμονεύειν Ὀδ. Χ. 400, Ω. 154· ἵππους πρ. βαλεῖν, ἴδε **βάλλω** Α. Π. 5· οὕτως, ἐς τὸ πρ. παριέναι Ἡρόδ. 8. 89· πάριτ' ἐς τὸ πρ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 43, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 437Α, κτλ.· πρ. προεῖσθαι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 732Β. **3)** μεταφορ., εἰς τὸ πρ. ἀεὶ ζητεῖν ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 258C· ἄγειν τινὰ ἐς τὸ πρ. (ἴδε ἄνωτ. Α. I. 3), Σοφ. Αἴ. 1249. **II.** ἐπὶ χρόνου, πρότερον, προηγουμένως, ἄλλοτε, Ὅμ., Ἡσ., κλπ.· οὐ πρόσθεν, οὐχὶ πρότερον, Ὀδ. Ρ. 7· οὔποτε πρ. Σοφ. Αἴ. 318· οὐπω πρ. Ξεν. Ἀνάβ. 5. 4, 18. ἔτι πρ. Πλάτ. Σοφιστ. 242D· σμικρῷ πρ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 969Β· — οἱ πρόσθεν ἄνδρες, οἱ πάλαι, Ἰλ. Ι. 524· οὕτω, τοῦ πρ. Κάδμου τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος Σοφ. Ο. Τ. 268· ὁ πρ. γεννηθεὶς ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 375· ἡ πρ., ἡ πρεσβυτέρα, Εὐρ. Φοίν. 58· οὕτως, ἐπὶ πραγμάτων, οἱ πρ. πόνοι, οἱ προγενέστεροι, πρότεροι, προηγούμενοι, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 52· ὁ πρ. Ἱππεία Σοφ. Ἠλ. 504· ὁ πρ. λόγος ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 851· ἡ πρ. ἡμέρα. νύξ, ὁ πρ. χρόνος Ξεν. Ἀν. 2. 3, 1, κτλ.· τὰ πρόσθεν, τὰ παρελθόντα, Πλάτ. Φαῖδρ. 238Β· — ὡσαύτως, τὸ πρ. ὡς ἐπίρρ., πρότερον, ἄλλοτε, Ἰλ. Ψ. 583, Ὀδ. Δ. 688· τοὐτὰ τῷ πρ., τὰ αὐτὰ ἅπερ καὶ πρότερον, Πλάτ. Φαῖδρ. 241Β· καὶ οὕτω, τὰ πρ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 19.

Γ. Ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως διὰ τοῦ **πρίν**, πρόσθεν, πρίν .., πρὶν ἤ .., Λατ. prius quam, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνήσεως, οὐ πρόσθε .., πρίν γέ με .. ἴδητε Ὀδ. Ρ. 7, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 1, 10, Κύρ. 1. 2, 8, κτλ.· ἀλλὰ καὶ ἄνευ ἀρνήσεως, πρ. πρὶν τυχεῖν Πινδ. Π. 2. 169· — ὡσαύτως, πρόσθεν ἤ .. Σοφ. Ο. Τ. 736, Ἠλ. 82, 1333· πρόσθεν πρὶν ἤ Ξεν. Κύρ. 1. 4, 23. **2)** ὡς τὸ Λατ. potius, πρ. ἀποθανεῖν ἤ .., μᾶλλον νὰ ἀποθάνω παρά .., ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 2. 1, 10. — Πρβλ. **πρὶν** Β. Ι.

προσθεουργέω, καθιερῶ, τινα Ἐκκλ.

πρόσθεσις, ἡ, [προστίθημι] τὸ προστιθέναι, ἐπιτιθέναι, ναρθήκων Ἱππ. Ἀγμ. 755· πρ. κλίμακος Θουκ. 4, 135, πρβλ. Πολύβ. 5. 60, 7· ἐπὶ προσκολλήσεως σικύας («βεντούζας»), Ἀριστ. Ρητορ. 3. 2, 12· κόμης προσθέσεις, χρήσεις ψευδοῦς κόμης, Φιλοστρ. Ἐπιστ. 22. **II.** ἐπὶ τροφῆς, Ἱππ. Ἀφ. 1244· πρβλ. **ἔνθεσις**. **III.** τὸ προστιθέναι, προσθήκη, διὰ τὴν τοῦ ἑτέρου τῷ ἑτέρῳ Πλάτ. Φαίδων 97Α, πρβλ. 101Β, C· αὔξησις κατὰ πρόσθεσιν Ἀριστ. π. Γ. καὶ Φθορ. 2. 6, 5, πρβλ. Φυσ. 1. 7, 7., 7. 2, 13· ἐπὶ ἀριθμητικῆς σημασίας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀφαίρεσις, κατὰ πρ. ἀριθμεῖσθαι ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 12. 7, 11, πρβλ. 13. 6, 2. **2)** = **προσθήκη**, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 390. **3)** ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἀριστοτέλους, ἡ προσθήκη γνωρισμάτων (οἷον ἰδιοτήτων, συμβεβηκότων καὶ τῶν τοιούτων) πρὸς καθορισμὸν καθολικῆς ἐννοίας, Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 27, π. Ἑρμηνείας 12, 7, Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 4, 7· ὁ ἐκ πρ. λόγος, ἀντίθετον τῷ, ὁ ἐξ ἀφαιρέσεως, αὐτόθι 6, 5, 6, πρβλ. Bonitz Ind. σελ. 49· ἀκρατὴς κατὰ πρόσθεσιν, μετά τινος διαφορᾶς, ἀντίθετον τῷ **ἁπλῶς**, Ἠθ. Νικ. 7. 4, 3· — οὕτως αἱ μικταὶ ἐπιστῆμαι λέγονται ἐκ προσθέσεως, αἱ δὲ ἀφῃρημέναι ἐξ ἀφαιρέσεως, π. Οὐρανοῦ 3. 1, 11, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 2, 5. **4)** μακρὰ σειρά, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Mus. Vett. — Παρὰ γραμματ. **πρόσθεσις**, προσθήκη στοιχείου ἐν ἀρχῇ τῆς λέξεως, ὡς π. χ. **ἀ-σταφίς, ὅ-που**, Τρύφων 11· ὡσαύτως, ἡ προσθήκη στοιχείου ἐν τῷ μέσῳ ἢ ἐν τέλει λέξεως, ὡς π. χ. **σφῶιν, μούσηι**, Ἀπολλών. Δύσκ. περὶ Ἀντων. 370Α, Θεοδόσ. 977, 17.

προσθετέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **προστίθημι**, δεῖ προστιθέναι, Πλάτ. Συμπ. 206Α, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 11, 15· οὐκοῦν, ἔφη, καὶ ὅταν ποιεῖν βούλωνται, τὸ δύνασθαι διψῶντα ἀνέχεσθαι τῷ αὐτῷ προσθετέον; Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 2.

προσθετέω, ἴδε **πρόσθετος** ἐν τέλ.

προσθέτης, ου, ὁ, ὁ προστιθείς, ὁ προσθέτων, τινος Εὐσταθ. Πονημάτ. 83 ἐν τέλ.

προσθέτησις, εως, ἡ, πρόσθεσις, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 94.

προσθετικός, ή, όν, ὁ διατεθειμένος νὰ προσθέσῃ, ὁ παρέχων πρόσθετον δύναμιν, Πορφύρ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 113Β, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 166, κτλ.

πρόσθετος, ον, ὡσαύτως **η, ον**, Ξεν. Ἱππ. 12, 6, Λουκ. π. Ὀρχ. 27· ἢ **προσθετός**, Λοβεκ. Παραλ. 492· — ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **προστίθημι**, ὁ προστεθείς, προσαρμοσθείς, κλίμακες Ἀριστοτέλ. 1. 361· πτέρυγες Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Ἕρμανν. εἰς Αἰσχύλ. Ἀγ. 124. **2)** προστεθείς, προστεθειμένος, ἐπὶ ψευδοῦς κόμης, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 2, Λουκ. Ἀλέξ. 3, κτλ.· **πρόσθετοι** (ἐξυπακ. κόμαι ἢ κόσμοι) Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 310· προσκόμιον πρ. Πολυδ. Β', 30· οὕτω, πρ. παχύτης Λουκ. π. Ὀρχ. 27. **3)** **προσθεταί** (ἐξυπακ. ἡμέραι), = **ἐπακταί**, Scalig. Emend. Temp. σ. 749· πρβλ. **περίθετος**. **II.** Λατιν. addictus, παραδεδομένος εἰς τὸν δανειστήν, ἐπὶ ὀφειλετῶν, Διον. Ἁλ. 6. 59, Πλουτ. Λουκουλλ. 20· κτήματα πρ. τινι ποιεῖν Συλλ. Ἐπιτρ. 2691. **III** **πρόσθετον** ἢ **πρισθετόν**, τό, ὡς τὸ **πρόσθεμα** III, = πεσσός (ὡς ἔοικε), Ἱππ. 266. 13 κἑξ., Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 7, 18· — ἐντεῦθεν **προσθετέω**, κάμνω ἢ βάλλω πεσσόν, Ἱππ. 565. 53.

προσθέω, μέλλ. **-θεύσομαι**, τρέχω πρός τι, τινι Θουκ. 4. 33, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 20, κτλ.· ἀπολ., Ξεν. Ἀν. 5, 7, 21.

προσθεωρέω, θεωρῶ ἢ παρατηρῶ προσέτι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 11, 4, Οἰκ. 1. 5, 4· — ῥημ. ἐπίθ. **-θεωρητέον**, ὁ αὐτ. περὶ Οὐρ. 3. 3, 3.

πρόσθη, ἡ, = **πρόσθεσις**, μόνον παρ' Ἡσυχ., πρβλ. Λοβεκ. Παθ. σ. 36.

προσθήκη, ἡ, (προστίθημι) ὡς καὶ νῦν, προσθήνη, παράρτημα, συμπλήρωμα, μάλιστα ἐν βιβλίῳ, προσθήκας .. μοι ὁ λόγος ἐξ ἀρχῆς ἐξίζητο Ἡρόδ. 4. 30, πρβλ. Ἀριστ. Ἰνδ. 1. 1, 3· εὖ γὰρ πρὸς εὖ φανεῖσι πρ. πέλοι Αἰσχύλ. Ἀγ. 500· σμικρὰ πρ. Πλάτ. Πολ. 339Β, πρβλ. Λάχ. 182C· ἐν προσθήκης μέρει, ἐν εἴδει παραρτήματος, Δημ. 22. 4, 154, 18· ἐν ὑπηρέτου καὶ πρ. μέρει ὁ αὐτ. 37. 4· ἐν πρ. μοίρᾳ Λουκ. Ζεῦξ. 2· προσθήκης μοῖραν ἐπεῖχον, ἦσαν εἶδος προσθήκης, Διον. Ἁλ. 5. 67· [Ἀντώνιος] πρ. τῆς γυναικὸς ἦν, σύμμαχος, ἐπίκουρος, Πλουτ. Ἀντών. 62 (ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ)· ἐντεῦθεν, **2)** συμβεβηκός τι, ἁπλῆ τις περίστασις, Δημ. 1477· 20· πᾶσίν εἰσι πράγμασι προσθῆκαι δύο, πάντα τὰ πράγματα ἔχουσι δύο τρόπους ἐκτελέσεως, ὁ αὐτ. 645. 3, Ἄλεξις ἐν Ἀσήλ. 631, Παροιμιογρ. **II.** βοήθεια, συνδρομή, ἐπικουρία· προσθήκη θεοῦ Σοφ. Ο. Τ. 38· μάλιστα ἐπὶ προσθέτου βοηθείας, τῇ τῶν νόμων προσθήκῃ τῶν αἰσχρῶν περίεστι Δημ. 777. 1. **III.** μόριον (γραμμ.), ὑπὸ τῶν συνδεσμων καὶ τῶν ἄλλων προσθηκῶν ἐμποδίζόμενον τὸ πάθος Λογγῖν. 21. 2.

πρόσθημα, τό, = **προσθήκη** I, Εὐρ. Ἠλ. 191, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 13.

προσθιγγάνω, μέλλ. **-ίξομαι**, ἐγγίζω, ψαύω, τινος Σοφ. Φιλ. 9, Εὐρ. Ι. Α. 339· εἰ δὲ τῶνδε προσθίξει (κοινῶς **-εις**) χερί, τῇ χειρί, Εὐρ. Ἡρακλ. 652, ἔνθα ἴδε Elmsl.· ἀπολ., **προσθιγών**, Αἰσχύλ. Χο. 1059, πρβλ. Σοφ. Φ. 917.

προσθίδιος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἔμπρ.**, Νόνν. Δ. 1. 316· καὶ πόδα προσθίδιον νότιόν τε θοοῖο λαγωοῦ Ποιητ. παρὰ Φαβρικ. 4. 105 ἔκδ. Harles.

πρόσθιος, α, ον, (πρόσθεν) ὁ ἐμπροσθινός, ἀντίθετον τῷ **ὀπίσθιος**· οἱ πρόσθιοι πόδες Ἡρόδ. 2. 69· πρ. ποῦς Ξεν. Κυν. 9. 10, κτλ.· τὰ πρ. κῶλα Πλάτ. Τίμ. 91Ε, κτλ.· σκέλη τὰ πρ. Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 7· καὶ συχνάκις μόνον, τὰ πρ. τὰ ἔμπροσθεν μέρη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **ὀπίσθια**, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 12, 2, κ. ἀλλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **πρανῆ**, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 1. 13, 5· ἐντεῦθεν, βάσιν χεροὶ προσθίαν καθαρμόσας, δηλ. μεταχειριζόμενος τὰς χεῖρας ὡς προσθίους πόδας, Εὐρ. Ῥῆσ. 210· — οἱ πρ. ὀδόντες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 50, κ. ἀλλ.· ἡ πρ. σιαγών, ἡ ἄνω σιαγών, ἐπὶ ζώων, αὐτόθι 1. 11, 10· οὕτω, τοὺς χοροὺς τοὺς προσθίους, ἀντὶ τοῦ τοὺς ὀδόντας εἰπεῖν τοὺς χορούς εἰπε. Διόνυσος γὰρ ἐστὶν ὁ τῶν χορῶν πρωτοστάτης. Τὸ δὲ ὅλον παρὰ τὴν ὑπόνοιαν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Βάτρ. 548· πρ. θρὶξ Ἀχαιὸς παρ' Ἀθην. 690Β· πρ. τραύματα, τὰ ἐμπροσθινά, Λατ. vulnera adversa, Ἀνθ. Π. 9. 279. — Παρὰ τῷ Ἀριστ., **ἐμπρόσθιος** εὕρηται συχνάκις ὡς διάρ. γραφ.

προσθλάω, θλῶ, σπάνια τι ἐπάνω εἴς τι, τινί τι Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 542.

προσθλίβω [ῐ], θλίβω (ξυλίζω) τι πρός τι, τι πρός τι Ἐβδ. (Ἀρθμ. ΚΒ', 25). — Παθ., Πλούτ. 2. 878F.

πρόσθλιψις, ἡ, κατάθλιψις, καταπίεσις, Ἀκύλας ἐν Παλ. Διαθ.

προσθό-δομος, ὁ, ὁ ἄρχων ἢ προστάτης οἴκου, ἢ ὁ πρῶτος κύριος αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Χο. 321

προσθροέω, προσθρέγγομαι, προσαγορεύω, τινα Αἰσχύλ. Πρ. 595.

προσθύμιος [ῠ], **ον**, καταθύμιος, εὐάρεστος, τινι Ἀνθ. Π. 6. 288.

προσθύω, θύω προσέτι, τῷ δαίμονι Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 154D.

προσιατρεύω, Ἰων. **προσιητρ.** ἰατρεύω προσέτι, Ἱππ. 455. 49.

προσιδιοποιέω, ἀποδίδω εἴς τινα ὡς ἴδιόν τι χαρακτηριστικόν, τινί τι Ἐκκλ.

προσιδρόω, ἱδρώνω ἢ κοπιάζω προσέτι, Ἐκκλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προσιδρύω, ἱδρύω, τοποθετῶ πλησίον, τινά τινι Πρόκλ. ἐν Πλάτ. Ἀλκ. σ. 138 Creuz.

προσιζάνω, προσκάθημαι, ἡ μέλιττα πρὸς οὐδὲν σαπρὸν πρ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 29· τοίχοις πρ., μνημο-εύεται ἐκ τοῦ Διοσκ., μεταφορ., κείνη μῶμος οὐ προσιζάνει Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 6. 84 πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ πρ. Αἰσχύλ. Πρ. 276· ὡσαύτως, προσκάθημαι, προσκολλῶμαι εἴς τι, Λατ. instare, ἀρά μοι πρ. ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 696· ἀπὸ τῶν προσιζανόντων, ἀπὸ παντὸς ὅ,τι προσκολλᾶται, οἷον ῥύπου, κλπ., Παυσ. 5. 14, 5. **2)** ἀπολ., ἐπὶ ἐνδύματος, προσαρμόζομαι καλῶς, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 10.

προσίζησις, εως, ἡ, προσκόλλησις, Γαλην. τ. 2, σ. 903, 13.

προσίζω, μέλλ. **-ιζήσω**, προσκαθέζομαι, καθέζομαι πλησίον, τινὶ Διοσκ. 5. 102· μετ' αἰτ., ἔρχομαι καὶ κάθημαι πλησίον, πάγον Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 189· Ἄρτεμιν Εὐρ. Ἑκάβ. 935 (πρβλ. **καθίζω** ἐν τέλ.)· ὡσαύτως, πρ. περὶ τὰ βήματα Πλάτ. Πολ. 561D· πρός τι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 11, 2· ἔν τινι Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 10, 3·— μεταφορ., προσκολλῶμαι εἴς τι, τοῖς τοιούτοις οὐδέποτ' αἰσχρῶν ἔργων μελέτημα προσίζει Εὐρ. Ἀποσπ. 902. 9.

προσίημι, μέλλ. **προσήσω**, μέσ. **-ήσομαι**· ἀόρ. α' **προσῆκα**, μέσ. **-ηκάμην**. Πέμπω εἰς ἢ πρός.., ἀφίνω νὰ ἔλθῃ τις πρός τι, τινὰ πρὸς τὸ πῦρ Ξεν. Ἀν. 4. 5, 5, πρβλ. Κύρ. 7. 5, 39· ἐφαρμόζω, τινί τι ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 10, 11. **II.** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ τυπῳ, ἀφίνω νὰ ἔλθῃ τις πλησίον, παραδέχομαι, προσδέχομαι, ἐμοί δοκεῖ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον μὴ προσίεσθαι εἰς ταὐτὸν ἡμῖν αὐτοῖς, νὰ μὴ ἐπιτρέπωμεν νὰ ἔρχηται εἰς τὸ αὐτὸ μὲ ἡμᾶς μέρος, νὰ μὴ δεχώμεθα αὐτὸν εἰς τὰ συμβούλια ἡμῶν, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 30· ἥ τε ἡλικία καὶ τὸ χρεὼν ἤγαγεν εἰς τὸ προσέσθαι αὐτὸν εἰς τὴν ὁμιλίαν Πλάτ. Φαῖδρ. 255A· πρ. τοὺς βαρβάρους, ἀφίνω αὐτοὺς νὰ πλησιάσωσι, Ξεν. Ἀν. 4. 2, 12· πρ. τὸν πόλεμον εἰς τὴν χώραν Δημ. 124. 5· ἐπὶ ζῴου, ἵπποι χαλεπῶς πρ. ἃ πρόδηλα αὐτοῖς ἐστιν Ξεν. Ἱππ. 3. 3· τιθασεύεται καὶ πρ. τὰς χεῖρας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 3· πρ. τὰ παιδάρια τῷ μασθῷ Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 20. **2)** παραδέχομαι, ἀποδέχομαι, πιστεύω, τοῦτο μὲν οὐ προσίεμαι Ἡρόδ. 1. 75· πρ. τὴν διαβολὴν ὁ αὐτ. 6. 123· προσηκάμην τὸ ῥηθὲν Εὐρ. Ἠλ. 622· πρ. τὰ κεκηρυγμένα, συμφωνῶ πρὸς τὰς γενομένας προτάσεις, Θουκ. 4. 38, πρβλ. 108· τοῦτον [τρόπον] οὐδαμῇ προσίεμαι Πλάτ. Φαίδων 97B. **6)** παραδέχομαι, δέχομαι, ξεινικὰ νόμαια Ἡρόδ. 1. 135· τὴν ὀχείαν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 20, 4· ἧτταν Ξεν. Κύρ. 3. 3, 45· πρ. φάρμακον, λαμβάνω τὸ φάρμακον, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 17· σῖτον Κύρ. 8. 7, 4· οἶνον Ἄλεξ. ἐν «Φρυξὶ» 1. **γ)** παραδέχομαι, ἐπιδοκιμάζω, τὴν προδοσίην Ἡρόδ. 6. 10· τὸ δ' ἄκαιρον.. μὴ προσείμαν Εὐρ. Ἀποσπ. 885 (λυρ.)· οὐδὲν αἰσχρὸν Ξεν. Κύρ. 7. 1, 13, πρβλ. Ἀπομν. 2. 6, 18· οὐδαμῇ πρ. οἱ θεοὶ τὸν πόλεμον ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 5. 5, 3· πονηρίαν Δημ. 770. 12. **3)** μετ' ἀπαρ., ἀναλαμβάνω, τολμῶ νὰ πράξω, Πλάτ. Νόμ. 908B, Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 11 καὶ 8, 5· προσεῖτ' ἂν ἀποθανεῖν, ἤθελεν ὑποκύψῃ εἰς τὸν θάνατον, Ἄλεξις ἐν «Ποντικῷ» 1·— ὡσαύτως, παραδέχομαι ὅτι.., Ξεν. Κύρ. 7. 5, 83, κτλ. **4)** μετ' αἰτ. προσ., προσελκύω εἰς ἐμαυτόν, εὐαρεστῶ, οὐδὲν προσίετό μιν, οὐδὲν εὐχαρίστει αὐτόν, Ἡρόδ. 1. 48· ἓν δ' οὐ προσίεταί με, δέν με εὐχαριστεῖ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 359· τοῦτ' οὐ δύναταί με προσέσθαι ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 742· προσίεται δὲ (ἐξυπακ. ἡ Λαΐς) καὶ γέροντα καὶ νέον Ἐπικράτης ἐν «Ἀντιλαΐδι» 1. 23.

προσικετεύω, ἱκετεύω προσέτι, Φίλων. 2. 581.

προσικνέομαι, ἀποθ., ἔρχομαι, φθάνω εἴς τι, δῆγμα δὲ λύπης οὐδὲν ἐφ' ἧπαρ πρ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 792· ὡσαύτως μετὰ γεν., φθάνω μέχρι.., τόξῳ γὰρ οὔτις πημάτων προσίξεται (Meineke **προσθίξεται**) ὁ αὐτ. ἐν Χο. 1033· πρὶν ἐκεῖνον προσικέσθαι σου Ἀριστοφ. Ἱππ. 761. **2)** πλησιάζω ὡς ἱκέτης, μετ' αἰτ. τόπου, Αἰσχύλ. Χο. 1035.

προσίκτης, = τῷ ἑπομ., ἱκέτης, Μοσχίων παρὰ Στοβ. 561. 34.

προσίκτωρ, ορος, ὁ, ὁ ἐρχόμενος εἰς τοὺς ναούς, ὡς τὸ **ἱκέτης**, ἵνα παρακαλέσῃ, δεηθῇ, ἱκετεύσῃ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 441. **II.** παθ., ὁ πρὸς ὃν ἔρχεταί τις, ὡς ἱκέτης, προστάτης, ἐπὶ θεοῦ, αὐτόθι, 120, ἴδε Müller εἰς Εὐμ. § 60, σημ., πρβλ. **ἀφίκτωρ, προστρόπαιος**.— Καθ' Ἡσύχ.: «προσίκτορος· προσικέτορος ἀπὸ τοῦ προσικνεῖσθαι τοὺς ἱκέτας».

προσιλαρεύομαι, ἀποθ., φέρομαι μετὰ ἱλαρότητος, ἑκάστῳ προσιλαρευόμενος Παλλαδ. Λαυσ. σ. 965B.

προσιλιγγιάω, ἰλιγγιῶ ἐπί τινι, τινι Θεοδ. Μετοχ. Σύμμικτα σ. 366.

προ-σίνομαι [ῑ], ἀποθ., βλάπτω πρότερον, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 4.— Καθ' Ἡσύχ.: «Προσίναντες· βλάψαντες».

προσιππάζομαι, ἀποθ., = τῷ ἑπομ., Διόδ. 3. 37.

προσιππεύω, ἱππεύω πρός.., ἐπιπίπτω, κάμνω ἔφοδον, Θουκ. 2. 79· τῷ ποταμῷ, τῷ στρατοπέδῳ, κτλ., Πλουτ. Πύρρ. 16, Μάρ. 25, κτλ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 32.

προσίπταμαι, μεταγενέστ. ἐνεστὼς ἀντὶ τοῦ **προσπέτομαι**, ὃ ἴδε.

προσίστημι, (μεταγεν. **-ιστάω**, Ἀριστ. Προβλ. 2. 38, 1), ἵστημι πρός, φέρω πλησίον, πρῷραν πρὸς κῦμα Εὐρ. Τρῳ. 102. **2)** ζυγίζω καί, μή μοι προσίστα τοῦτο, μή μοι ζυγίσῃς καὶ τοῦτο (δηλ. τὸ σφόδρα ὀστῶδες μέρος τοῦ κρέατος), Μάχων παρ' Ἀθην. 243F. **3)** σταματῶ, ἐμποδίζω, δηλ. αἷμα ῥέον ἐκ τραύματος, Ἱππ. 873H· τὸ πνεῦμα Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. 1. 41, 2. **4)** στήνω πρός τι, τὸ σῶμα προσστήσας (ἕτεροι προστήσας) Ἀντιφῶν 121. 30. **II.** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ. **προσίσταμαι**, μετὰ τῶν ἀμεταβ. σχηματισμῶν τοῦ ἐνεργ., ἵσταμαι πλησίον τινός, τινι Ἡρόδ. 1. 129., 5. 51· πύλαις Αἰσχύλ. Θήβ. 126, πρβλ. Χο. 183, Ἀριστοφ. Ἀχ. 683·— ὡσαύτως μετ' αἰτιατ. μετὰ τῆς σημασίας τοῦ προσεγγίζειν, πλησιάζειν, βωμὸν προσέστην Αἰσχύλ. Πέρσ. 203· προσστῆναι τράπεζαν Σοφ. Ἀποσπ. 580·—μετὰ προθέσεως, πρ. πρὸς τῷ δικαστηρίῳ Αἰσχίν. 16. 34·—μετὰ γεν., καρδίας προσίσταται (Heimsoeth καρδίαν) Αἰσχύλ. Χο. 183·— ἀπολ. πρ. ἀκουσόμενος Ξεν. Κύρ. 6. 2, 13, πρβλ. Εὐρ. 1. Α. 23, Πλάτ. Λῦσ. 207B. **2)** μεταφορ., προσίσταταί μοι, μοὶ ἐπέρχεται, ὅ σοι προσέστη Πλάτ. Συμπ. 175D, πρβλ. Θεαίτ. 173D· ὡσαύτως μετ' αἰτ., ὡς δὲ ἄρα μιν προσστῆναι τοῦτο Ἡρόδ. 1. 86. **3)** τοποθετοῦμαι ἐναντίον τινός, προσιστώμεθα (περιιστώμεθα Ἔρμανν.) ὥσπερ ἀθληταὶ τοῦτον τὸν λόγον Πλάτ. Φίληβ. 41B. **6)** συνηθέστερον μετὰ δοτ., προσβάλλω, ἀπαρέσκω, τοῖς ἀκούουσιν Δημ. 1393. 16· προσίστανται ὑμῖν αἱ τοιαῦται εἰσαγγελίαι, ἔχετε βαρεθῆ τάς.., Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 18· ὁ κόσμος πρ. ταῖς ἀκοαῖς Διονύσ. Ἀλ. περὶ Συνθ. 12 (ἔνθα ἴδε Schäf., σ. 140), πρβλ. Πλούτ. 2. 629E, κτλ.·— παρὰ τοῖς ἰατρικοῖς συγγραφ., ἐπὶ τοῦ στομάχου ὅταν ἀποστρέφηται τὴν τροφὴν μετ' ἀηδίας, Ἱππ. 595. 47, πρβλ. Πλάτ. Κωμ. ἐν «Πεισάνδρῳ» 1·— ἐπὶ πόνου, καταπιέζω, ᾗ ἂν ὀδύνη πρ. Ἱππ. 481. 35, πρβλ. 1235A, κτλ.

προσιστορέω, ἱστορῶ, διηγοῦμαι προσέτι, μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ., Πλουτ. Θεμιστ. 27, ὁ αὐτ. 2. 301D, Λογγῖν., κλπ.· ῥημ. ἐπιθ. **προσιστορητέον** Στράβ. 345.

προσισχύω, ἰσχύω, εἶμαι ἱκανὸς προσέτι, μετ' ἀπαρ., μηκέτι προσισχυόντων διδάσκειν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 368.

προσίσχω, = **προσέχω**, ὃ ἴδε.

προσιτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **πρόσειμι** (εἶμι, ibo), δεῖ προσιέναι, Πλάτ. Θεαίτ. 179D, Ξεν. Κυν. 10. 21. — Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙϚ' σ. 483.

προ-σιτεύω, προηγουμένως τρέφω, «φυτώριον καλεῖται ἐν ᾧ τὰ φυτὰ μεταφυτεύεσθαι μελλοντα κατατίθεται καὶ ὡς οἱ Βιθυνοὶ λέγουσι προσιτεύεται» Γεωπ. 5. 3, 1.

προσιτός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ πλησιάσῃ, Πλουτ. Φιλοπ. 15, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 7, 7.

προσκαθαιρέω, καταστρέφω τι προσέτι, Ἀριστοφ. παρ' Ἀρποκρ. (Ἱππ. 152, ἔνθα **κάθελε**).— Παθ., Δίων Κ. 42. 26.

προσκαθάπτομαι, μέσ., καθάπτομαι προσέτι, τινος Ἀριστείδ. 2. 117.

προσκαθεδρία, ἡ, ἀποκλεισμός, πολιορκία, Ἀγαθ. Ἱστ. σ. 50B.

προσκαθέζομαι, μέλλ. **-εδοῦμαι**· παρατατ. μετὰ σημασ. ἀορ. **προσκαθεζόμην**, παρὰ μεταγεν. μετὰ παθητ. ἀορ. **προσκαθεσθῆναι**, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 269, ἴδε καὶ σημ. W. Gunion Rusherford ἐν Νέῳ Φρυνίχῳ σ. 336.— Ἀποθ. Κάθημαι ἐνώπιον πόλεως, πολιορκῶ, Λατ. obsidere, πόλιν Θουκ. 1. 26· πόλει Πολύβ. 3. 98, 7., 8. 9, 6· ἀπολ., Θουκ. 1. 134· πολιορκίᾳ πρ. ὁ αὐτ. 1. 11, 61, Ξεν., κλπ. **2)** κάθημαι πλησίον, παραφυλάττω, τοῖς πράγμασιν Δημ. 14. 15.

προσκαθέλκω, ἀόρ. **-είλκυσα**, καθέλκω, καταβιβάζω εἰς τὴν θάλασσαν προσέτι, πλοῖα Πλουτ. Κάμιλλ. 8.

προσκαθεύδω, κοιμῶμαι πλησίον, ἐγγύς, τινι Ἰουλιαν. Ἐπιστολ. 58.

προσκαθηλόομαι, καθηλοῦμαι, καρφώνομαι ἰσχυρῶς εἴς τι, Κλήμ. Ἀλ. 45.

προσκάθημαι, Ἰωνικ. **-κάτημαι**, κυρίως πρκμ. τοῦ **προσκαθέζομαι**, κάθημαι, μένω πλησίον, ζῶ μετά τινος, τινι Ἡρόδ. 6. 94, Θεοφρ. Χαρακτ. 29·— ἐπὶ μελισσῶν, πρ. θύμῳ Πλούτ. 2. 41F· μεταφορ., τέχνῃ πρ. Λυκόφρ. 386. **II.** κάθημαι ἔναντι πόλεως, πολιορκῶ αὐτήν, Λατ. obsidere, Ἡρόδ. 2. 157., 5. 104, Θουκ. 7. 48, Δημ. 676. 4, κτλ. **III.** στηρίζομαι ἐπί τινος, εἶμαι πλησίον τινός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 1, 15, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 13, 6.

προσκαθιδρύω, τοποθετῶ ἐπί τινος, τινί τι Φίλων 2. 559.

προσκαθιερόω, καθιερῶ προσέτι, τινί τι Συλλ. Ἐπιγρ. 3080.

προσκαθίζω, καθίζω πλησίον, μετὰ συστοίχου αἰτ., θᾶκον οὐκ εὐδαίμονα Εὐρ. Ἑλ. 895· ἀπολ., Πλάτ. Ἀπολ. 31A, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 24·— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Πλάτ. Ἐρυξ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

397D **2)** μεταφορ., καταπίπτω, ἐπὶ ὑπερηφανείας, τὸ φυσημάτιον ἐκεῖνο ἐκεντήθη καὶ προσεκάθισε Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 16, 10· — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κάθημαι ἀργός. Αἰσχίν. 77. 33. **II.** κάθημαι ἐνώπιον πόλεως, προσκαθίσαντα πολιορκεῖν Πολύβ. 1. 12, 4.

προσκάθισις, εως, ἡ, τὸ καθῆσθαι πλησίον, Πλούτ. 2. 166Δ.

προσκαθίστημι, καθιστῶ, διορίζω προσέτι, στρατηγὸν Διόδ. 13. 80, Πρβλ. Πλουτ. Ρωμ. 7· — οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἀορ., Δίων Κ. 66. 8, κτλ.· τακτοποιῶ, διευθετῶ προσέτι, τὰ ἐν Πόντῳ προσκατεστήσατο ὁ αὐτ. 42. 46.

προσκαθοπλίζω, καθοπλίζω προσέτι, Εἵλωτας Πλουτ. Κλεομ. 23.

προσκαθοράω, καθορῶ προσέτι, τι Πλάτ. Χαρμ. 172Β.

προσκαινουργέω, ἐργάζομαι νέον τι κακόν, Ἰωαήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 11, 2.

προσκαινόω, ἀνανεώνω προσέτι, διάφ. γραφ. ἐν Πλουτ. 2. 273C.

πρόσκαιρος, ον, ἐπίκαιρος, κατάλληλος, ῥῆμα Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 275. **II.** ὡς καὶ νῦν, ὁ ἐπί τινα μόνον χρόνον διαρκῶν, πρ. ἡ τέρψις, ἀντίθετον τῷ **ἀθάνατος,** Διον. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 7. 4 καὶ 6· τῷ **αἰώνιος,** Β' Ἐπιστ. πρ. Κορ. ε', 18, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 14· — βραχύς, ἐκδρομαί Πλουτ. Πελοπ. 15· θάρυβοι Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκώμ. 31.

προσκαίω, Ἀττικ. **-άω·** μέλλ. **-καύσω,** καίω προσέτι, [τὰ ἐψόμενα] Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 2, 6· τὴν δᾷδα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 3, 4· ὄψον προσκέκαυκε Ἄλεξ. ἐν «Λέβητι» 5. 3. — Παθ., σκεύη προσκεκαυμένα, κεκαυμένα εἰς τὸ πῦρ, «ψημένα». Ἀριστοφ. Σφ. 939, πρβλ. 828· μεταφορ., προσκαίεσθαί τινι, διακαίεσθαι ὑπὸ ἔρωτος πρός τινα, Ξεν. Συμπ. 4. 23.

προσκἄκοπᾰθέω, συμπάσχω, τινι Γρηγ. Ναζ. Π. 383C.

προσκἄκουργῶ, κακουργῶ, βλάπτω προσέτι, τινα Δίων Κ. 45. 22.

προσκἄκόομαι, Παθητ., κακοῦμαι, βλάπτομαι προσέτι, Ἱππ. 47. 44.

προσκἄλέω, μέλλ. **-έσω,** ὡς καὶ νῦν, προσκαλῶ, τινα Θουκ. 8. 98, Πλάτ. Μένων 82Α, κτλ. **2)** ἐπικαλοῦμαι, Σοφ. Αἴ. 80· ὀνόματι Δίων Κ. 71. 34. **II.** Μέσ., μετὰ παθ. πρκμ. (ἴδε κατωτ.)· καλῶ πρὸς ἐμαυτόν, προσκαλῶ, τινα Ξεν. Ἀν. 7. 7, 2, κτλ.· τὰς κύνας Πολυδ. Ε', 85· μάλιστα καλῶ εἰς βοήθειάν μου, τινὰ Ἡρόδ. 1. 69 (προσκαλεῖσθαί τινα εἰς λόγους ὁ αὐτ. 4. 201, εἶναι ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ προκαλ-), παρὰ Δημ. 283. 14· τινὰ ἐς τὴν πολιτείαν Πλουτ. Δημοσθ. 21· — προσκαλῶ, καλῶ εἰς συμμετοχὴν ἀγαθοῦ τινος, Λουκ. Ὄν. 51 (καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., ὁ αὐτ. ἐν Ἁλιεῖ 39)· — μετὰ διπλῆς αἰτιατ., εἰς τὸ ἔργον ὃ προσκέκλημαι αὐτούς, εἰς ὃ ἔχω αὐτοὺς κεκλημένους, Πράξ. Ἀποστ. ιγ', 2. **2)** παρ' Ἀττικ., ἐπὶ τοῦ κατηγόρου, ἐγκαλῶ, ἐνάγω εἰς τὸ δικαστήριον, Τηλεκλείδης ἐν «Ἀμφικτύοσι» 4, Ἀριστοφ. Σφ. 1334· προσκ. τινα ὕβρεως, ἐνάγω τινὰ ἐπὶ ὕβρει, «ἐξυβρίσει», αὐτόθι 1417· πλῆρες: δίκην ἀσεβείας πρ. τινα πρὸς τὸν βασιλέα Λυσίας 104. 13, πρβλ. 163. 24., 166. 31, Δημ. 166. 32· πρ. σε .. πρὸς τοὺς ἀγορανόμους βλάβης τῶν φορτίων Ἀριστοφ. Σφ. 1406· πρ. τινα εἰς δίκην δημοσίαν Ξεν. Ἀπομν. 2. 9, 5· πρ. τινα πρὸς τὸν ἄρχοντα εἰς διαδικασίαν Δημ. 1052. 11, πρβλ. 1054. 16· τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον Λουκ. Τίμ. 46. — Παθ., καλοῦμαι εἰς τὸ δικαστήριον, λιποταξίου, ξενίας, φόνου, ἐπί .., κατηγορούμενος ἐπί .. , Δημ. 999. 12 καὶ 17, κτλ.· προσκληθεὶς δίκην εἰς Ἄρειον πάγον, κληθεὶς ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου πάγου νὰ δικασθῇ, Ἀριστ. Πολιτ. 5. 12, 2· ὁ προσκληθείς, τὸ κληθὲν εἰς τὸ δικαστήριον πρόσωπον, Ἀντιφῶν 131. 1, Δημ. 1190. 4, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1277· — ὑπάρχει ἰδιάζουσα χρῆσις παρὰ Δημ. 1052. 14, παρὰ τοῦ ἐπιδεδικασμένου καὶ ἔχοντος τὸν κλῆρον προσκαλεῖσθαι, πρβλ. 1054 ἐν τέλ., καθ' ὃν ἡ πρόσκλησίς ἐστι παρὰ τοῦ ἔχοντος τὸν κλῆρον, ἴδε **πρόσκλησις.** **3)** προσκαλῶ ὡς μάρτυρα, Πλάτ. Νόμ. 936Ε· εἰς μαρτυρίαν Δημ. 850. 14· μάρτυρα Πλούτ. 2. 205Β. — Ἴδε Π. Σ. Φωτιάδου Συμβολὰς εἰς τὸ Ἀττικὸν Δίκαιον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Π' σ. 34 κέξ.

προσκάμνω, ἐργάζομαι μετὰ κόπου προσέτι, Ἀπποκ. Καρχηδ. 97. **2)** πάσχω προσέτι, Παυσ. 5. 13, 6.

προσκάρδιος, Δωρικ. **ποτικ-, ον,** ὁ πρὸς τῇ καρδίᾳ, Βίων 1. 17.

προσκαρτερέω, ἐπιμένω μετὰ καρτερίας, ἐξακολουθῶ τι μετ' ἄκρας ἐπιμονῆς, τῇ πολιαρχίᾳ Πολύβ. 1. 55, 4, Διόδ. 14. 87· τῇ προσευχῇ Πράξ. Ἀποστ. α', 14· — ἀπολ., Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 14. **2)** εἶμαι σταθερῶς προσκεκολλημένος εἴς τινα ἄνθρωπον, εἶμαι πιστότατος αὐτῷ, τινι Δημ. 1386. 6, πρβλ. Πολύβ. 24. 5, 3. **3)** Παθ. ὁ προσκαρτερούμενος χρόνος, ὃν ἐπιμελῶς τις μεταχειρίζεται, Διόδ. 2. 29.

προσκαρτέρησις, ἡ, τὸ προσκαρτερεῖν, Ἐπιστ. πρὸς Ἐφεσ. ς', 18.

προσκαρφῶ, καρφώνω πρός τι, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 56, 65, 113, κτλ.

προσκαταβαίνω, καταβαίνω προσέτι, Κίβητος Πίναξ 16, Ἀνθ. Π. 11. 99.

προσκαταβάλλω, καταβάλλω προσέτι, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 1237. — Μέσ., Ἀλέξ. Ἀρροδ.

προσκατάβλημα, τό, τὸ προσέτι καταβαλλόμενον· ἐν τῷ πληθ., τὰ χρήματα τὰ καταβληθέντα [ἐξ ἄλλων πηγῶν] ὅπως ἀναπληρωθῇ ὑπάρχον ἔλλειμμα ἐν ταῖς προσόδοις, Δημ. 731. b καὶ 11· — **προκαταβολὴ** μὲν ἐκαλεῖτο ἐν Ἀθήναις τὸ χρηματικὸν ποσόν, ὃ ἔπρεπε νὰ πληρωθῇ ἐκ τῶν προτέρων ὑπὸ τοῦ ἐνοικιαστοῦ τῶν δημοσίων προσόδων ἢ φόρων κτλ., **προσκατάβλημα** δὲ τὸ χρηματικὸν ποσόν, ὃ κατεβάλλετο μετὰ ταῦτα πρὸς ἀναπλήρωσιν ἐλλείμματος, Böckh P. E. 2. 61 κέξ.

προσκαταβόλημα, τό, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ τοῦ προηγ., παρὰ Σουΐδ.

προσκαταγέλαστος, ον· παρὰ τῷ Λόγγῳ 2. 19 ἀναγνωστέον καὶ πρὸς καταγέλαστοι.

προσκαταγελάω, περιγελῶ, καταγελῶ προσέτι, τινος Ἀθήν. 508Β.

προσκαταγιγνώσκω, καταγιγνώσκω, καταδικάζω, Ἀντιφῶν 122. 14. **II.** ἐπιδικάζω, τινί τι Δημ. 1231. 3.

προσκαταγράφω, καταγράφω προσέτι, στρατιώτας, ἱππεῖς Διόδ. 19. 15 καὶ 40· πρ. βουλευτήν, καταγράφω, ἐγγράφω ὡς νέον βουλευτήν, Διον. Ἁλ. 2. 47. **2)** καταγράφω προσέτι, τοὺς κύκλους Πτολεμ.

προσκατάγω, κατάγω, φέρω πρὸς τὰ κάτω προσέτι, Ἀρχ. Μαθ. σ. 74.

προσκαταδείδω, φοβοῦμαι προσέτι, Δίων Κ. 37. 39.

προσκαταδείκνῡμι, καταδεικνύω, διατάσσω προσέτι, Δίων Κ. 77. 9.

προσκαταδέω, δένω ἐπί τινος ἢ πρός τι, προσδένω, τι κατά τι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 788· τι κατά τι αὐτόθι 785, π. Διαίτ. Ὀξ. 395.

προσκαταδῐκάζομαι, μέσ., καταδικάζω προσέτι, Δείναρχ. παρὰ Πολυδ. Η', 24.

προσκαταίρω, καταπλέω ἐναντίον τινός, ὁ Κίμων .. παντὶ τῷ στόλῳ προσκατῆρεν ἐπὶ τὸ πεζὸν τῶν Περσῶν στρατόπεδον Διόδ. 11. 61.

προσκαταισχύνω, καταισχύνω προσέτι, Πλουτ. Φωκ. 22.

προσκατακλαίομαι, Μέσ., θρηνῶ ἐπί τινι μετ' ἄλλων, Πολύβ. 40. 2, 9.

προσκατακλείω, κατακλείω προσέτι, Ἡσύχ. ἐν λ. κατακυνῶν· — παθ. ἀόρ. **-κατεκλείσθην** Λίσωπ. 187 Ἐκδ. Furiæ.

προσκατακλίνομαι, Παθ., κατακλίνομαι προσέτι, Ἡσύχ. ἐν λ. **πρόσβαλον.**

προσκατακλύζω, ἔτι μᾶλλον κατακλύζω, Πλούτ. 2. 549Ε.

προσκατακρύπτω, ἀποκρύπτω προσέτι, Θεόδ. Πρόδρ. α. 218

προσκατακτάομαι, κατακτῶμαι, κυριεύω προσέτι, προσκατακτήσασθαι τὴν ἐκείνου ἀρχὴν Πολύβ. 15. 4, 4, Διόδ. 2. 82.

προσκατακτείνω, κατακτείνω, φονεύω προσέτι, Παλαίφ. 32.

προσκατακῡκάω, κατακυκῶ, συγχίω προσέτι, Ἱππ. 497. 17.

προσκαταλᾰλέω, καταβάλλω τινὰ διὰ τῆς φλυαρίας, καταγικῶ αὐτὸν ἐν τῇ συζητήσει, Ὑπόθεσις γ' εἰς τὰς τοῦ Ἀριστοφ. Νεφέλ.

προσκαταλαμβάνω, δένω, στερεώνω ἐπί τινος ἢ πρός τι πρᾶγμα, τὰς δὲ χεῖρας παρὰ τὰς πλευρὰς περιτείναντα προσκαταλαβεῖν πρὸς αὐτὸ τὸ σῶμα Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808. — Παθ., ἐναίμα ῥυτίνῃ προσκαταλαμβανόμενα, ἔχοντα ῥητίνην ὡς μίαν τῶν ὑλῶν τῶν ἀποτελουσῶν αὐτά, ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 829. **2)** καταλαμβάνω προσέτι, Δίωνος Κ. Ἐκλογ. 92. 1. Sturz.

προσκαταλέγω, ἐγγράφω εἰς τὸν κατάλογον, καταλέγω προσέτι, τινάς τισι Διον. Ἁλ. 3. 67, Πλουτ. Γ. Γράκχ. 5, Ἄρατ. 14. — Παθ., ὁ αὐτ. ἐν Ρωμ. 10. **II.** συγκαταλέγω, τοῖς ἔθνεσιν ἑκάστοις τὰς γειτνιώσας προσκαταλέγοντες νήσους Σ ρῆθ. 265.

προσκαταλείπω, καταλείπω προσέτι εἰς κληρονομίαν, ἀρχὴν τινι Θουκ. 2. 86· ὡσαύτως, ἐγκαταλείπω ἢ χάνω προσέτι, τὰ αὐτῶν ὁ αὐτ. 4. 62· σχολὴν Πλούτ. 2. 840Β.

προσκατ-αλείφω, καταλείφω προσέτι, πηλῷ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 20, 1.

προσκαταλλάττομαι, Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ., διαλλάττομαι προσέτι, Ἀριστ. Ρητ. 1. 12, 2.

προσκαταλύω, διαλύω προσέτι, Δίων Κ. 17. 32.

προσκαταμένω, διαμένω ἔν τινι τόπῳ προσέτι ἢ ἐπὶ πλέον, προσκατέμεινα δὲ αὐτόθι τὸν τρίτον ἐνιαυτὸν Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ.] XIV], 17.

προσκατανέμω, ἀπονέμω προσέτι, Πλουτ. Σόλων 19· Καμπανίαν τοῖς πένησιν Κάτων Νεώτ. 33, πρβλ. Κ. 51. 4.

προσκατανοέω, κατανοῶ, διακρίνω προσέτι, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 67 καὶ 72.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προσκατανόησις, ἡ, τὸ κατανοεῖν προσέτι, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογέν. Λαερτ. 10, 79.

προσκαταξαίνω, διεγείρω, ἐρεθίζω, Λυκόφρ. 173.

προσκαταξύω, καταξύω προσέτι, ζωγράφος .. τῇ γραφίδι προσκαταξύει Ἐτυμολ. Μέγ. 412, 53· ὁ L. Dind. **προκατ-**.

προσκαταπήγνῡμι, ἐμπήγω προσέτι, προσκατέπηξε τὰ κέρατα εἰς θάμνον Αἰλ. π. Ζ. 8. 10·

προσκαταπίμπραμαι, κατακαίομαι προσέτι, Δίων Κ. 62. 17.

προσκαταπλήσσω, καταπλήσσω, κατατρομάζω προσέτι, Δίων Κ. 38. 4, 39. 44.

προσκαταποντίζω, = τῷ ἐπομ., Λιβάν. 2. 246.

προσκαταποντόω, καταποντίζω προσέτι, ὁλκάδας Δίων Κ. 42. 38.

προσκαταπράττω, καταπράττω, κατορθώνω προσέτι, Ἀριστείδ. 1. 391.

προσκαταπτοιέω, καταπτοῶ προσέτι, Βυζ., ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 495.

προσκαταπυκνόω, κάμνω τε πυκνότερον, βεβαιότερον, τὴν εὔνοιαν Πλούτ. 2. 491Α.

προσκαταράομαι, ἀποθ., καταρῶμαι προσέτι, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 248.

προσκατ-ᾰριθμέω, καταριθμῶ, λογαριάζω προσέτι, Πλουτ. Μάρκελλ. 30.

προσκαταρρήγνῡμι, διαρρηγνύω προσέτι, τὴν ἐσθῆτα Δίων Κ. 78. 7· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ αὐτ. 54. 1.

προσκατασήπω, προξενῶ σῆψιν προσέτι, Ἱππ. 462. 20.

προσκατασκάπτω, κατασκάπτω, καταστρέφω προσέτι, Ἰωσήπ. Βίος 10.

προσκατασκευάζω, παρασκευάζω προσέτι, ἐμπόριον Δημ. 467. 9· πύλας, τριήρεις Διόδ. 1. 1. 21, 43, κτλ.· δυνάστην πρ. τινά, καθίστημί τινα, Πολύβ. 21. 9, 6.— Μέσ., προμηθεύω δι' ἐμαυτόν, ἄλλα τινὰ τῶν καλῶν Ἀριστ. Τοπ. 3. 2, 11.— Παθ., Δημ. 365. 25., 683. 23.

προσκατασπάω, σύρω πρὸς τὰ κάτω, καθελκύω, μάλιστα πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς τὸ **προσκαθέλκω**, Πολύβ. 4. 53, 1. **II.** Παθ., ἐκπέμπομαι ὁμοῦ, οἷον ἐν τῷ ἐμέτῳ, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 221.

προσκαταστρέφομαι, Μέσ., ὑποτάσσω εἰς ἐμαυτὸν προσέτι, τῷ ποιεῖν εὖ προσαγόμενοι τὰς πόλεις, ἀλλ' οὐ βίᾳ προσκαταστρεφόμενοι Διον. Ἀλ. π. Ἰσοκρ 14, Δίων Κ. 37, 5, κτλ.

προσκατασύρω [ῡ], σύρω πρὸς τὰ κάτω προσέτι, Ἀνθ. Π. 11. 174.

προσκατατάσσω, κατατάσσω, προσαρτῶ, ἐπισυνάπτω, προσκολλῶ, Πολύβ. 3. 20, 1·— πρ. ἑαυτόν τινι Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1. 98, πρβλ. 89. 92, Κορνοῦτ. π. Θεῶν Φύσ. 32.

προσκατατείνω, κατατείνω, τεντώνω προσέτι, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 837.

προσκατατίθημι, καταβάλλω, πληρώνω προσέτι, ἢ ὡς πρόσθετον καταβολήν, τριώβολον Ἀριστοφ. Νεφ. 1235· ἀργύριον πρ. μισθὸν Πλάτ. Θεάγ. 128Α.

προσκατατρέχω, διατρέχω ἐχθρικῶς προσέτι, προσκαταδραμὼν τὴν χώραν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 12, 6.

προσκαταφεύγω, καταφεύγω εἰς .., τοῖς σηκοῖς παρὰ Σουίδ. ἐν λ. **καθοσίωσις**.

προσκαταφθείρω, καταφθείρω, καταστρέφω προσέτι, Τέλης παρὰ Στοβ. 577. 25.

προσκαταφρονέω, καταφρονῶ προσέτι, Δίων Κ. 42. 37.

προσκαταχέω, μέλλ. **-χεῶ**, καταχέω ἔτι μᾶλλον, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395.

προσκαταχράομαι, ἀποθ., φονεύω προσέτι, τοὺς ἐχθροὺς Δίων Κ. 72. 14.

προσκαταχρηματίζω, χρηματίζω, διεκπεραιῶ ἐμπορικὰς ὑποθέσεις προσέτι, Papyr ap. Forshall 1. σ. 24. 46.

προσκαταχωρίζω, καταχωρίζω, καθορίζω προσέτι, τι Papyr ap. Forschall I. σ. 53, 43.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 3.

προσκαταψεύδομαι, ἀποθ., ψεύδομαι ἔτι μᾶλλον περί τινος, μετὰ γεν., Πολύβ. 12. 13, 3, Δίων Κ. 45. 31, κτλ.

προσκατεργάζομαι, ἀποθ., κατορθώνω προσέτι, Δίων Κ. 37. 39· κερδαίνω προσέτι, ὁ αὐτ. 56. 41. **2)** «τελειώνω», φονεύω προσέτι, ὁ αὐτ. 63. 29.

προσκατερείδομαι, Παθητ., πιέζομαι πρὸς τὰ κάτω προσέτι, πρὸς γῆν Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 824.

προσκατερείπω, καταρρίπτω προσέτι, Παυσ. 3. 7, 10.

προσκατεσθίω, μέλλ. **-έδομαι**, κατεσθίω προσέτι, Ἄλεξ. ἐν «Παννυχίδι» 1. 5.

προσκατεύχομαι, ἀποθ., κατεύχομαι, καταρῶμαι προσέτι, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 8, 8.

προσκατέχω, μέλλ. **-καθέξω**, κρατῶ πρὸς τὰ κάτω προσέτι, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 798.

προσκατηγορέω, κατηγορῶ προσέτι, ἐπίδειξιν προσκατηγορῶ, κατηγορῶ τινα προσέτι ἐπὶ ἐπιδείξει, Θουκ. 3. 42. πρ. τινὸς ὅτι .. Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 34, Πλούτ. κλπ. **II.** Παθ., ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ., λέγομαι περί τινος προσέτι, περὶ Ἑρμην. 10, 3, Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 3, 7, Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 2, 9.

προσκατοικίζω, μεταφέρω εἰς ἄλλον τόπον, εἰς ἄλλον συνοικισμόν, Ἀρρ. Ἀν. 4. 22.

προσκατόμνῡμαι, μέσ., ὁρκίζομαι προσέτι, Παυσαν. 5. 42, 2.

προσκατορθόω, καθιδρύω ἢ κατασκευάζω προσέτι, τινί τι Ἡλιόδ. 6. 13. **II.** κατορθώνω προσέτι, τι Δίων Κ. 49. 23.

προσκαυλέω, ἐκφύομαι ὡς καυλός, ἀποβαίνω καυλός, Ἱππ. 278. 38.

πρόσκαυμα, τό, καῦμα, πρ. χύτρας ἴσως = χύτρα προσκεκαυμένη Ἑβδ. (Ἰωὴλ Β' 6, Ναούμ Β' 10)·— **πρόσκαυσις**, εως, ἡ, Ὀρειβάσ.· **προσκαυστικός**, ή, όν, ἱκανὸς νὰ καύσῃ τὸ κρέας, τὸ φαγητόν, Ποσείδιππος ἐν «Ἀναβλέποντι» 1. 7, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 939.

προ-σκεδάννῡνι, διασκορπίζω προσέτι·— **Προσκεδαννύμενος**, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Ἀλέξιδος.

πρόσκειμαι, (περὶ τῶν Ἰωνικῶν τύπων, ἴδε ἐν λ. **κεῖμαι**), κεῖται ὡς παθ. τοῦ **προστίθημι**, τίθεμαι ἢ εἶμαι τεθειμένος ἐπί τινος ἢ πλησίον, οὔατα προσέκειτο, ὑπῆρχον λαβαὶ ἐπ' αὐτοῦ, Ἰλ. Σ. 379· τῇ θύρᾳ προσκεῖσθαι, κεῖσθαι πλησίον τῆς θύρας, Ἀριστοφ. Σφ. 142, πρβλ. Εὐρ. Φοίν. 739· ἔσκοι τῷ τείχει .. προσκείμεναι, κείμεναι πλησίον τοῦ τείχους, Θουκ. 4. 112· πρ. ὁ καλὸς τῷ ἀγαθῷ Ξεν. Οἰκ. 6, 15· ἐπὶ τόπων, ὑπάρχω, κεῖμαι πλησίον, εἶμαι γειτονικός, συνορεύω, τῷ καλῷ ἀκρωτηρίῳ Πολύβ. 3. 24, 2, κτλ.·— ὁ προσκείμενος ἵππος, ὁ πρὸς τὰ ἴσω (ὅταν ὁ ἁρματηλάτης περικάμπτῃ γωνίαν), Σοφ. Ἠλ. 722. **2)** ἀμφὶ μέσσῃ περιπετῇ προσκείμενον ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1223· μάλιστα ἐπὶ γυναικός, δίδομαι ὡς σύζυγος, τινὶ Ἡρόδ. 1. 196· ἴδε **προστίθημι** I. 2. **II.** καθόλου, συμπεριλαμβάνομαι ἐν τινι, εἶμαι συνδεδεμένος μετά τινος, εἴ τῳ πρόσκειμαι χρηστῷ Σοφ. Ἠλ. 240· ᾧ σὺ πρόσκεισαι κακῷ αὐτόθι 1040· κακοῖς γὰρ οὐ σὺ πρόσκεισαι μόνη Εὐρ. Ἀποσπ. 422 (ἀλλ' ὡσαύτως, κακὸν πρόσκειταί τινι, ἴδε κατωτ. III.) **2)** εἶμαι προσκεκολλημένος ἢ ἀφωσιωμένος εἴς τινα, τινὶ Ἡρόδ. 6. 61· τῷ δήμῳ, τῷ ὄχλῳ Θουκ. 6. 89, κτλ.· ἀπολ. θεραπεύων πρ. ὁ αὐτ. 8. 52·— ὡσαύτως, ἀφοσιοῦμαι εἰς τὴν λατρείαν θεοῦ τινος, τῷ Διονύσῳ, τῷ θεῷ Διον. Κ. 51. 25, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 7, 20·— ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, πρ. τῷ λεγομένῳ, δίδω πίστιν εἰς τὸ λεγόμενον, Ἡρόδ. 4. 11· πρ. οἴνῳ, τῇ φιλοινίῃ, εἶμαι δεδομένος, ἔκδοτος εἰς τὸν οἶνον, αὐτόθι 133., 3. 34· ἄγραις ἀφοσιοῦμαι εἰς τὴν θήραν, ἀσχολοῦμαι εἰς αὐτήν, Σοφ. Αἴ. 406· ταῖς ναυσὶ Θουκ. 1. 93, πρβλ. 8. 89· τῇ τοῦ ὄντος ἰδέᾳ Πλάτ. Σοφιστ. 254Α· τῇ τοῦ Ὁμήρου ποιήσει Παύσ. 2. 21, 10· τοῖς Δημοσθένους λόγοις Ἀριστείδ. 2. 315· θειασμῷ Πλουτ. Νικ. 4. **3)** ἐπιμένω, παρακαλῶ, ἱκετεύω, ὡς τὸ **ἔγκειμαι**, τῷ Κύρῳ δῶρα πρ. πέμπων Ἡρόδ. 1. 123· πρ. αὐτῷ ἀξιοῦντες .., Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 7· ἀπολ., ἐπηκολούθουν κήντιβόλουν προσκείμενοι, μετὰ θερμῶν παρακλήσεων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 460· προσκείμενος ἐδίδασκε, μετὰ ζήλου, Θουκ. 7. 18· δεόμενοι προσέκειντο Πλουτ. Περικλ. 33. **6)** ἐπὶ στρατιωτικῆς σημασίας, πιέζω, στενοχωρῶ, διώκω κατὰ πόδας, τινὶ Ἡρόδ. 9. 57, πρβλ. 40, 60, Θουκ. 4. 33, κτλ.· ἀπολ., ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 245, κτλ.· τὸ γὰρ προσκείμενον ἔβλαπτεν αὐτοὺς Ἡρόδ. 9. 61· κλύδωνα πολεμίων προσκείμενον Εὐρ. Ι. Τ. 316, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 240Ε·— μεταφ., ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσει Σοφ. Ἀντ. 94·— σπανίως μετ' αἰτιατ., οἵ μ' ἀεὶ προσκείμενοι Εὐρ. Ι. Α. 814. **III.** μετὰ πραγματικοῦ ὑποκειμένου, τοῖσι θεῶν τιμὴ αὕτη προσκέεται Ἡρόδ. 1. 118, πρβλ. 2. 83, κτλ.· πρ. τινὶ δοῦλος Εὐρ. Τρῳ. 185·— ἀπόκειται εἴς τινα ὡς ἔργον αὐτοῦ, τούτοισι προσκέεται .. ἀποδεικνύναι Ἡρόδ. 6. 57, πρβλ. 1. 119· ἐμοὶ τοῦτο πρ., μηδένα πελάζειν δόμοις Εὐρ. Ἑλ. 433· ἐπὶ ποιεῖν, Ξεν. Πόροι 4, 21. **2)** προστίθεμαι εἴς τι, βραχεῖ λόγῳ .. πολλὰ πρόσκειται σοφὰ Σοφ. Ἀποσπ. 89· τὴν ἀβουλίαν, ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακὸν ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1243· ἄλγος ἄλγει πρ. Εὐρ. Ἄλκ. 1039· ἐπὶ τοῖς πάλαι κακοῖς πρ. πῆμα ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 483· κέρδος πρὸς ἔργῳ ὁ αὐτ. ἐν Ρήσ. 162· πρ. τῇ πόλει ὑπὸ τοῦ θεοῦ ὥσπερ ἵππῳ Πλάτ. Ἀπολ. 30Ε· ταῦτα προσκείσθω τοῖς εἰρημένοις Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 210 (196)·— ἀπολ., ἡ χάρις προσκείσεται Σοφ. Ο. Τ. 232· ἀντίθετον τῷ **ἀφαιρεῖσθαι**, Πλάτ. Κρατ. 393D. **3)** ἐπὶ ἀριθμητικῆς σημασίας, ἀντίθ. τῷ **ἀφῃρῆσθαι**, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 5. 4, 12, 5. 11, 4, κ. ἀλλ. **4)** ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστοτέλους, προστίθεμαι ὡς γνώρισμα ὁρίζον γενικὴν ἔννοιαν (ἴδε **πρόσθεσις** III. 3), περὶ Ἑρμ. 11, 8, Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 8, 2, ἀλ.

προσκείρομαι, μέσ., κείρομαι προσέτι, Ἀθήν. 565Α.

προσκέλλω, προσορμίζομαι, Ποιάνθη (ἢ ποιανθεὶ) νήσῳ προσεκέλσαμεν Ὀρφ. Ἀργ. 1048.

προσκενόω, ἀδειάζω προσέτι, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 132C.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προ-σκέπασμα, τό, προκάλυμμα, Κύριλλ. Ἱερσ. σ. 191 (= 144).

προ-σκέπτομαι, ἀποθ., = **προσκοπέω**, ὃ ἴδε.

προσκερδαίνω, κερδαίνω προσέτι, Δημ. 1292, 6, Πολύδ. 32. 14, 12.

προσκεφᾰλάδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Εὐσε. 1552. 31.

προσκεφάλαιον, τό, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «προσκέφαλον» πρὸς στήριξιν τῆς κεφαλῆς κυρίως, Ἱππ. Ἀγμ. 763, Ἀριστοφ. Πλ. 512, Λυσ. 121. 37, κτλ.· — ἀκολούθως καθόλου καὶ ἐπὶ ἄλλων χρήσεων ὡς ἡ λέξις «μαξιλάρι», = **ναυτικὸν ὑπηρέσιον** Κρατίνος ἐν «Ὥραις» 18, Ἕρμιππος ἐν «Στρατιώτῃ» 5, πρβλ. Θεοφρ. Χαρ. 2· — πρβλ. **πυτίκρανον**. **II. προσκεφάλαιον βασιλικόν**, οὕτως ἐκαλεῖτο οἰκημά τι πλησίον τῆς κεφαλῆς τῆς κλίνης τοῦ Βασιλέως τῶν Περσῶν, ἐν ᾧ ἔκειντο διὰ παντὸς πεντακισχίλια τάλαντα χρυσίου, Χάρης ὁ Μυτιληναῖος παρ' Ἀθην. 514F.

προσκηδής, ές, (κῆδος), πρόξενος οἰκειότητος καὶ στενῆς φιλίας, ξεινοσύνης προσκυδέος «κηδεμονικῆς» (Εὔστ.), Ὀδ. Φ. 35 πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 588. **II.** συγγενὴς πρός τινα, τινι Ἡρόδ. 8. 136· **προσκηδέες**, οἱ συγγενεῖς, Ἀνθ. Π. 7. 444.

προ-σκήνιον, τό, τὸ πρόσθετον μέρος ἢ εἴσοδος σκηνῆς, Ἐδδ. (Ἰουδὶθ Ι', 22). **II.** λατ. proscenium, = **λογεῖον**, Πολύδ. 30. 13, 4, Πολυδ. Δ', 123, Συλλ. Ἐπιγρ. 4283. 9. 2) παραπέτασμα σκηνῆς, αὐλαία, Δοῦρις παρ' Ἀθην. 536Δ, Συνέσ. 128C, Σουΐδ.

προσκήπτω, προσημαίνω, προλέγω, προμηνύω, Ἡσύχ.

προσκηρῡκεύομαι, ἀποθ., ἀποστέλλω κήρυκα πρός τινα, Θουκ. 4. 118.

προσκηρύσσω, Ἀττ. **-ττω**, προκηρύττω προσέτι, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκ.) 3641b. 21. **II.** προσκαλῶ ὡσαύτως, ἐς τὸ ἄστυ πρ. τοὺς φιλοσόφους Λουκ. Ἁλιεὺς 39.

προ-σκιαγρᾰφέω, σκιαγραφῶ ἐκ τῶν προτέρων, Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 509.

προ-σκίασμα, τό, σκέπασμα, προκάλυμμα, Νικήτ. 184D.

προσκιγκλίζομαι, Παθ., κινῶ τὴν ὀφρύν μου, κάμνω «τσακίσματα» πρός τινα, εὖ ποτεκιγκλίσδευ (Δωρικ. ἀντὶ **-ίζου**), μετὰ πόσης κομψότητος ἐκίνεις τὴν ὀφρύν σου, Θεόκρ. 5. 117.

προσκινδῡνεύω, ἐκθέτω ἑμαυτὸν εἰς κίνδυνον, ἴσως ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **προκ-**, Δίωνος Κ. Ἔκλογ. 86 Sturz.

προσκῑνέομαι, Παθ. μετὰ μέσ. μέλλοντος, κινοῦμαι πρός τινα ἢ πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας ἐπὶ γυναικῶν ἐν τῇ συνουσίᾳ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 902, Ἐκκλ. 256, Ξέναρχος ἐν «Πενταθλῳ» 1. 23· — οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ. ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, Φερεκράτ. ἐν «Πέρσαις» 2.

προσκινητός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ κινήσῃ πρός τι, Νείλου Ἐπιστ. 264.

προ-σκιρτάω, σκιρτῶ, ἀναπηδῶ πρό τινος, ἢ πρότερον, Γρηγ. Ναζ. II, 352C. — **προσκίρτησις**, ἡ, παρὰ τῷ αὐτῷ.

προσκιχράω, δανείζω προσέτι, Ἀθαν. τ. 1, σ. 133, 138.

προσκλαίω, κλαίω πρός τι ἢ διαρκοῦντός τινος, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 39.

προσκλάομαι, παθ., κατασυντρίβομαι ἐπί τινος, Ξεν. Ἱππ. 7, 6.

πρόσκλαυσις, ἡ, τὸ κλαίειν ἐνώπιον ἢ κατὰ τὴν διάρκειάν τινος, ἐπὶ μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως, Ἐκκλ.

προσκλείω, κλείω πρός τι, Ἰουστῖν. Μάρτ. **II.** ἐν τοῖς Ἡρακλεωτ. Πίν. (Συλλ. Ἐπιγρ. 5775. 69, 107) ἀπαντᾷ τὸ Σικελ. Δωρ. ῥῆμα **ποτικλαίγω**, ἐπὶ ἀμεταβ. σημασίας, προσκλείομαι ἢ περιορίζομαι, ἴδε Herwerden Lex. Gr. Suppl.

προσκληρόω, ἀπονέμω διὰ κλήρου, τούτῳ τῷ βίῳ ἡ τύχη πρ. σε Λουκ. Ἔρωτ. 3. — Παθ., ἀπονέμομαι, ἀποδίδομαι, Φίλων 2. 366, 381· προσκολλῶμαι, ἑνοῦμαι, Πράξ. Ἀποστ. ιζ', 4.

πρόσκλησις, ἡ, (προσκαλέω) «κλῆσις ἐπὶ δίκην» καὶ «ἡ εἰς δικαστήριον κλῆσις» (Φώτ.), Ἀριστοφ. Σφ. 1041, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 846B, 855D, Δημ. 1054, 21 κἑξ.· ἴδε **προσκαλέω** II. 2.

προσκλητικός, ή, όν, ὁ χρησιμεύων ἢ ἀνήκων εἰς πρόσκλησιν, Πλούτ. 2. 354D.

πρόσκλητος, ον, προσκεκλημένος, προσκληθείς, **πρόσκλητον**, τό, συνέλευσις, οἱ ἐν προσκλήτῳ Συλλ. Ἐπιγρ. 5838, 5843.

προσκλῑνής, ές, ὁ στηριζόμενος, κλίνων ἐπί τινος, Γεωπ. 9. 3, 2.

πρόσκλιντρον, τό, ἀνάκλιντρον ἐφ' οὗ προσκλίνεταί τις, Ἐτυμολ. Μέγ. 690. 29.

προσκλίνω (ῑ̆), κάμνω τι νὰ κλίνῃ πρός τι, ἀκκουμβῶ, στηρίζω τι πρός τι, βέλος προσέκλινε κορώνῃ Ὀδ. Φ. 158, 165. — Παθ., θρόνος ποτικέκλῑται (Δωρ. παθ. πρκμ.) αὐτῇ [κίονι], ἵσταται ἢ στηρίζεται πρὸς τὸν στῦλον (κατὰ Wolf. ποτ. αὐγῇ), εἶναι ἑστραμμένος πρὸς τὸ πῦρ, Ὀδ. Ζ. 308· νῶτον ποτικεκλιμένον Πινδ. Π. 1. 54. **II.** κάμνω ὥστε ὁ ζυγὸς νὰ κλίνῃ οὕτως, ἢ ἄλλως· ἐντεῦθεν, στρέφω ἢ κλίνω πρός τι, τὴν ψυχὴν τοῖς λόγοις διάφ. γραφ. Πλούτ. 2. 36D. 2) κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ. (ἐξυπακουομ. τοῦ ἑαυτόν), ἔχω κλίσιν πρός τινα, ἑνοῦμαι μετά τινος, προσχωρῶ εἰς τὴν μερίδα τινός, Πολύδ. 4. 51. 5, πρβλ. 5. 86, 10 (κοινῶς **προσευνοῦσι**), Ἀγαθαρχ. παρ' Ἀθην. 528Δ· — οὕτως ἐν τῷ παθ., προσκλιθῆναί τινι Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 324, Πράξ. Ἀπ. ε', 36 (κοινῶς **προσεκολλήθη**). **III.** κλίνω (γραμματικῶς), σχηματίζω τοὺς τύπους, Ἀπολλών. π. Συντάξ. σ. 319.

πρόσκλῐσις, ἡ, κλίσις πρός τι, Πολύβ. 6. 10. 10· τινι, πρός τινα, ὁ αὐτ. 5. 51, 8· ἐν δόγμασιν Διογ. Λ. ἐν τῷ προοιμ., 20, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 16 καὶ 230 κατὰ πρόσκλισιν, μεροληπτικῶς, Λ' Ἐπιστ. πρ. Τιμ. ε', 21. — Κατὰ Φώτ.: «πρόσκλισις: ἑτερορρέπεια».

προσκλύζω, Δωρ **ποτικλύζω**, καλύπτω διὰ κυμάτων, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 22· μετὰ δοτ., προσβάλλω, ὁρμῶ ἐναντίον τινός, πρίν γε θεοῦ τεμένει κῦμα ποτικλύζῃ Χρησμ. παρ' Αἰσχίν. 69. 25· τῷ ὄρει προσκλύζει τὸ πέλαγος Πολύβ. 5. 59, 5· πρὸς τὴν ἀκρόπολιν Πλουτ. Δίων 24. — Παθ., καταπλύπτομαι, κατακλύζομαι, θαλάττῃ, ὑπὸ τῆς θαλάσσης, Διόδ. 1. 31, κτλ. 2) μεταφορ., τοῖς ὄμμασι τοῦ κάλλους μονονουχὶ προσκλύζοντος Λουκ. Ἔρωτ. 53.

πρόσκλῡσις, ἡ, ἡ διὰ κυμάτων κατακάλυψις, Διόδ. 3. 19.

πρόσκλυσμα, τό, τὸ πρὸς πλύσιν ἢ θέρμὸν λουτρὸν ὕδωρ, Ὀρειβάσ. 157 Matth.

προσκλύστιος, ὁ, ὁ διὰ τῶν κυμάτων ὁρμῶν, ὁρμητικῶς φερόμενος κατά τινος, ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Παυσ. 2. 22, 4.

προσκνάομαι, ἀπαρ. **-κνᾶσθαι**, παθ. ἢ μέσ., ξύομαι πρός τι, τινι Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 30, Πλούτ. 2. 917D· πρός τι Δίων Χρυσ.

προσκνήθω, ξύνω, γαργαλίζω, κάπρον χειρὶ Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 462Γ.

προσκνυζάομαι, ἀποθ., ἐπὶ κυνός, σκιρτῶ πρὸ τινος καὶ μετὰ κνυζηθμοῦ, δηλ. μεθ' ὑλακῆς ὀδυρτικῆς περισαίνω αὐτόν, τινι Ἰλιόδ. 7. 10 (ἔνθ' ἴδε σημ. Κοραῆ)· παρ' Ἰλιοδ. καὶ ἐν Φιλοστρ. 662, διορθωτέον **προσκνυζῶμενος** ἀντὶ **-όμενος**.

προσκοιμίζομαι, κοιμίζομαι πλησίον, τοτὲ μὲν ἀναπαύειν καὶ παραγγέλλειν κοιμᾶσθαι, τοτὲ δὲ κώπαις προσκοιμιζόμενος Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 19 (ἔνθα κατὰ τὰ πλείστα τῶν ἀντιγράφων **προσκομιζόμενος**)· ἀλλὰ τὸ χωρίον φαίνεται ἐφθαρμένον.

προσκοινόω, παρέχω μερίδιον ἔκ τινος, τινός τινι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 6.

προσκοινωνέω, γίνομαι κοινωνός, μέτοχος, τινός, πράγματός τινος, Πλάτ. Σοφιστ. 252Δ· τινι, μετά τινος, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 757D. **II.** = **προσκοινόω**, παρέχω εἴς τινα μέρος .. , πρ. ἀφισι τῶν παρόντων Δίων Κ. 37. 56, πρβλ. 66. 12· πρ. τούτῳ ἀπὸ τῶν ἡμετέρων χρημάτων Δημ. 918. 1.

πρόσκοιτος, ον, ὁ πρὸς τὸ κατακλίνεσθαι χρήσιμος, ὁ χρησιμεύων ἐν τῇ κοίτῃ, πρόσκοιτον ἱμάτιον, νυκτικόν, ὅπερ φορεῖ τις ἐν τῇ κλίνῃ, Φίλων 1. 635, 46.

προσκολλάω, ὡς καὶ νῦν, κολλῶ τε ἐπί τινος ἢ εἴς τι, τι πρός τι Ἱππ. π. Ἁρθρ. 799· τὸ ξύλον τὸ (γ)ογγύλον (ἀποπε)ράναι καὶ προσκολλῆσαι Ραγκαβῆ Ἕλλην. Ἀρχ. σ. 88. — Παθ., καθόλου, κολλῶμαι, προσκολλῶμαι εἴς τι, ἐμμένω ἔν τινι, Πλάτ. Φαίδων 82E, Νόμ. 728B· ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, πρ. τῇ γυναικὶ Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιθ', 5· πρὸς τὴν γ. Ἐδδ. (Γεν. Β', 24), Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ι', 7, Ἐπιστ. πρ. Ἐφεσ. ε', 31· ἴδε **προσελίνω** II. 2. **II.** ἀμεταβ., ἐπὶ συμπαγοῦς ὄρους, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 43.

προσκόλλησις, ἡ, ὡς καὶ νῦν, πρ. χρυσοῦ Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 3, 2.

προσκολλητός, ή, όν, προσκεκολλημμένος εἴς τι, «κολλητός», Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 771.

προσκολλίζω, = **προσκολλάω**, Ἐκκλ.

πρόσκολλος, Δωρικ. **ποτίκ-**, ον, = **προσκολλητός**, Πινδ. Ἀποσπ. 280.

προσκομιδή, ἡ, προσφορά, τὸν ἄρτον τῆς προσκομιδῆς, τῆς εὐχαριστίας, Παλλαδ. Λαυσ. 1250C. — Καθ' Ἡσύχ.: «προσκομιδή· ἀναφορά».

προσκομίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ῶ**, κομίζω, φέρω εἴς τινα τόπον, πρὸς τόπον Θουκ. 1. 50, Ξεν. Κυν. 7. 3, 4· λίθους προσκ., πρὸς οἰκοδομήν, Δημ. 1277. 12· πρ. τὴν μηχανήν, φέρω πλησίον τὴν πολεμικὴν μηχανὴν ὅπως προσβάλῃ τὸ τεῖχος, Θουκ. 4. 115· τοῖς Ἀχαιοῖς πρ. τὴν πόλιν, φέρω αὐτὴν πρὸς τὸ μέρος τῶν Ἀχαιῶν, Πλουτ. Ἀρατ. 25· — Μέσ., φέρω πρὸς ἐμαυτόν, φέρω πρὸς τὸν οἶκόν μου, Θουκ. 1. 54· φέρω ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, εἰσάγω, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 23, πρβλ. Οἰκ. 11. 16. — Παθητ., ἐπὶ πλοίων, φέρομαι εἴς τινα τόπον, Θουκ. 1. 51, Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 19.

προσκομιστέον, ρήματ. ἐπίθ., δεῖ προσκομίζειν, Γεωπ. 10. 4.

προσκομιστής, οῦ, ὁ, ὁ προσκομίζων, Κύριλλ. κατὰ Ἰουλιαν. σ. 205A.

προσκομιστικός, ή, όν, ὁ χρησιμεύων πρὸς τὸ προσκομίζειν, προσάγειν, Ζωναρ. Λεξ. σ. 1582.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρόσκομμα, τό, (προσκόπτω) τὸ καθ' οὗ τις προσκόπτει, λίθος προσκόμματος Ἑβδ. (Ἡσαΐ. Η', 14), Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. θ'. 32· ὅθεν, ἐμπόδιον, κώλυμα, σκάνδαλον, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΓ', 33), Ἐπιστ. πρ. Ῥωμ. ιδ', 13, κτλ. **II.** τὸ ἀπατέλεσμα τοῦ προσκόπτειν, βλάβη, πληγή, κτύπημα, προσκομμάτων ἀπόλυσις Πλούτ. 2. 1048C, πρβλ. Ἀθήν. 97F.

προ-σκοπεύομαι, ἀποθετ., = τῷ ἐπομ., Σύμμαχ. ἐν Παλαιᾷ Διαθ., κλπ.

προ-σκοπέω, μέλλ. **προσκέψομαι**· ἀόρ. **προὔσκεψάμην** (ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττικῷ λόγῳ δὲν ὑπάρχει ἐνεστὼς **προσκέπτομαι**, ὅθεν παρὰ Θουκ. 8. 66, ὁ Elmsl. διώρθωσε **προὔσκεπτο** ὡς ὑπερσ. ἀντὶ **προὔσκέπτετο**, πρβλ. **σκέπτομαι**). Παρατηρῶ, στοχάζομαι, ἐξετάζω καλῶς πρότερον, προβλέπω, προσκεψάμενος ἐπὶ σεωυτῷ Ἡρόδ. 7, 10, 4· ἅπαντα πρ. αὐτόθι 177· πάντα προσκοπεῖν Σοφ. Ἀντ. 688, Εὐρ. Ἡρακλ. 470· τὸ σὸν προσκέψομαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 257· τὰ κοινὰ προσκοπεῖν Θουκ. 1. 120, πρβλ. 4. 61· μὴ παθεῖν προεσκόπουν ὁ αὐτ. 3. 83· προσκέψασθαι ὅτι .. αὐτόθι 57· τῆς νυκτὸς προσκόπει, τί σοι ποιήσουσιν Ξεν. Κύρ. 1. 6, 42· οὐδεὶς εἰς τὰ πάντα προσκοπεῖ, εἶναι προνοητικός, Μενάνδρ. Μονόστ. 486· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τὸ σόν γε προσκοπούμενος Εὐρ. Μηδ. 459. **2)** φυλάττω (ὡς **πρόσκοπος**, ἢ κατάσκοπος), προσκέψομαι τὸν Παφλαγόνα Ἀριστοφ. Ἱππ. 154· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, προσκοπουμένη πόσιν Εὐρ. Ι. Α. 1098· ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, πρ. ποῦ εἰσιν οἱ πολέμιοι Θεοφρ. Χαρακτ. 25. 2. **3)** προτιμῶ, πατρὸς δωμάτων προὐσκεψάμην τοὐμὸν Εὐρ. Φοίν. 473. **II.** Παθ., τῶν .. προειρημένων τε καὶ προεσκεμμένων Πλάτ. Πολ. 435D· τὰ ῥηθησόμενα αὐτοῖς προὔσκεπτο Θουκ. 8. 66 (ἴδε ἐν ἀρχῇ).

προ-σκοπή, ἡ, προκατόπτευσις, ἐς προσκ. τῶν Φοινισσῶν νεῶν οἴχεσθαι Θουκ. 1. 116, πρβλ. Διώνος Κ. Ἔκλογ. 82. 57.

προσ-κοπή, ἡ, = **πρόσκομμα**, προσβολή, σκάνδαλον, ἐμπόδιον, φθόνος καὶ πρ. Πολύβ. 6. 7, 8· πρ. καὶ μύσος ὁ αὐτ. 30. 20, 8· πρ. καὶ ἀλλοτριότης ὁ αὐτ. 31. 18, 4, κτλ.

προσκόπησις, **εως**, ἡ, τὸ προσκοπεῖν, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ.

προσκοπιάζω, προνοῶν παρέχω, πάντα τισὶ Συλλ. Ἐπιγρ. 5187b. 9.

προ-σκόπιον, τό, σκιάδιον τοῦ μετώπου καὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀμφίβ., Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 176B.

πρό-σκοπος, **ον**, ὁ προσκοπῶν, ὁ προβλέπων, προνοητής, Πινδ. Ἀποσπ. 255· (περὶ ταῦ ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 105, μοῖρα πρόσκοπος τοῦ κώδικος, ἴδε **ἀπρόσκοπος**). **II.** ὡς οὐσιαστ., ὁ προπορευόμενος πρὸς κατόπτευσιν, Ξεν. Λακ. 12. 6· καὶ ἐν τῷ πληθ., σῶμα προπορευόμενον πρὸς κατόπτευσιν, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 5. 2, 6, Δίων Κ. 40. 10, κτλ.— Κατὰ Σουΐδ.: «προσκόπων· προφυλάκων».

προσκοπτικός, **ή**, **όν**, σκανδαλώδης, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 18, 10.

προσκόπτω, μέλλ. **-ψω**, κτυπῶ τι πρὸς ἕτερον, Λατ. offendere, μή ποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου Εὐαγγ. κ. Ματθ. δ', 11, πρβλ. **πρόσκομμα**· οὕτω, προσέκοψ' ἐν τῷ σκότῳ τὸν δάκτυλόν που Ἀριστοφ. Σφ. 275. **6)** ἀμεταβ., κτυπῶ ἐναντίον τινός, προσκρούω, προσπταίω, τινὶ Ξεν. Ἱππ. 7. 6, Ἄλεξις ἐν «Ἐπιστολῇ» 1· προσκόπτομεν τῷ ἀέρι Ἀριστ. Προβλ. 5. 17, Πλούτ., κλπ.· πνεῦμα προσκόπτον, διακοπτομένη ἀναπνοή, Ἱππ. Ἀφ. 1252. **2)** προστρίβομαι, Ἀριστ. Μηχαν. 11. 1. **II.** μεταφορ., ὡς τὸ **προσκρούω** II, «πειράζω», τινὶ Πολύβ. 5, 49, 5· ἰσχυρότερον τοῦ **δυσαρεστέω**, ὁ αὐτ. 7. 5, 6. **2)** δυσαρεστοῦμαι, προσβάλλομαι, «πειράζομαι», τῇ βαρύτητί τινος Πολύβ. 1. 31, 7· ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, πρ. τῷ ζῆν, ἔχω βαρεθῇ τὴν ζωήν μου, Διόδ. 4. 61· — οὕτως ἐν τῷ παθ., ὄθμος πρ. αὐτῷ, δυσηρεστημένος πρὸς αὐτόν, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 27, πρβλ. Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 9. 3.

προσκορής, **ές**, ὁ προξενῶν κόρον, ἀηδής, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 26. 2, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1055, κτλ. **II.** Παθητ., κεκορεσμένος, ἀδολεσχίᾳ τοσαύτῃ προσκορῆ γεγενημένον Πλούτ. 3. 4· Ἐπίρρ. **προσκόρως** (ὥσπερ ἐξ ὀνομαστ. **πρόσκορος**), Ἀνθ. Π. 4. 3, 3, Ῥήτορες (Walz) 3. 388.

προ-σκοροδοφᾰγέω, τρώγω πρῶτον σκόροδον, Διοσκ. 4. 186, πρβλ. π. Εὐπορίστ. 2. 66.

προσκοσμέω, κοσμῶ ἔτι μᾶλλον, προσθέτω κόσμημα, τινα ἢ τι Πλούτ. 2. 316D (ἔνθα ἴδε Wyttenb), Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 13, 6, κτλ.

πρόσκοσμημα, τό, πρόσθετον κόσμημα, Συλλ. Ἐπιγρ. 1104, 3080.

προ-σκοτέω, ἐπισκοτίζω, καλύπτω διὰ νεφῶν πρότερον, Πολύβ. 1. 48, 8.

πρόσκοψις, **εως**, ἡ, προστριβή, Ἀριστ. Μηχαν. 11, 1.

πρόσκρᾰνον, ἴδε **ποτίκρανον**.

προσκρᾰτύνω, προσέτι ἐνισχύω, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 824.

προσκρεμάννῡμι, κρεμῶ τι πρός τι ἢ ἔκ τινος, τινί τι Γεωπ. 10. 5. — Παθητ., ὅπου τὰ μορμολυκεῖα προσκρεμάννυται Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 187· οὕτω, **προσκρέμαμαι**. Ἱππ. 261. 13, Ἀριστ. Μηχαν. 24, 16, Πολύβ. 2. 10, 4.

προσκρίνω [ῐ], ἐπιδικάζω, τοῖς Ἀθηναίοις προσκρῖναι Διογ. Λ. 1. 74, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. ἐν τῷ προοιμ. 4. — Παθ., ἐνοῦμαι μετά τινος, ἀφοσιοῦμαι, ἀντίθετον τῷ **ἀποκρίνομαι**, ὅρος τῆς περὶ ἀτόμων φιλοσοφίας, Ἀναξαγόρου Ἀποσπ. 23.

πρόσκρῐσις, **εως**, ἕνωσις, αὔξησις, Ἀρτεμίδ. 4. 2.

πρόσκρουμα, τό, ἴδε **πρόσκρουσμα**.

πρόσκρουσις, **εως**, ἡ, τὸ προσκρούειν ἐναντίον τινός, Πλούτ. 2. 696A. **II.** προσβολή, δυσαρέστησις, πρόσκρουσιν προσκρούειν τινί, προσβάλλειν, δυσαρεστεῖν τινα, ὁ αὐτ. ἐν Κικ. 34, πρβλ. 2. 138E, κτλ.

πρόσκρουσμα, τό, τὸ καθ' οὗ τις προσκρούει, ἐμπόδιον, κώλυμα, Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 2. 13, 12. **II.** ὡς τὸ **πρόσκομμα**, τὸ ἐφ' οὗ τις προσκόπτει, σκάνδαλον, Δημ. 1257. 8, Διον. Ἀλ. 10. 31· γίγνεταί τισι πρ. πρὸς ἀλλήλους ὁ αὐτ. 4. 25· τὰ περὶ τὴν σιτοδοσίαν πρ. ὁ αὐτ. 7. 45.— Ὁ τύπος **πρόσκρουμα** (ὃν προτιμᾷ ὁ Θωμ. Μάγιστρ. 317) συχνάκις ἀπαντᾷ ἐν τοῖς αὐτοῖς Ἀντιγράφοις ἐν οἷς καὶ ὁ τύπος **πρόσκρουσμα**, ἴδε Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 137B.

προσκρουσμός, ὁ, = **πρόσκρουσις**, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 598.

προσκρουστικός, **ή**, **όν**, προσβλητικός, Δαμάσκ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **ἐπίφορος**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἄχ. 316.

προσκρούω, κρούω ἐναντίον τινός, ἔρχομαι εἰς ἐπαφὴν ἢ σύγκρουσιν πρός τινα ἢ πρός τι, τινι Πλάτ. Τίμ. 43C· πρός τι Ζηνόβ. 3. 29· ἀπολ., προσκόπτω, ἀπαντῶ ἐμπόδιον, μικρὰ προσκρούσας περὶ Χαιρώνειαν Πλουτ. Σύλλ. 11, Λούκουλλ. 17. **II.** μεταφ., ὡς τὸ **προσκόπτω** II, ἔρχομαι εἰς σύγκρουσιν (ἠθικήν) πρός τινα, τὸ πρ. καὶ φιλονεικεῖν περί τινος Δημ. 63. 21· πρ. τινά, προξενῶ σκάνδαλά τινα, ὁ αὐτ. 405. 7· πρ. τινὶ Πλουτ. Θησ. 20, Φάβ. 26. **2)** ὀργίζομαι κατά τινος, τινὶ Δημ. 534. 14., 701. 23., 894. 18· ἀλλήλοις Δείναρχ. 102. 43, Ἀριστ. Πολιτ. 2. 5, 4· προσκρούσας τι τούτῳ Αἰσχίν. 15. 34· φιλοσοφίᾳ Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 23· — ἀπολ., Πλάτ. Φαίδων 89E· τῶν φίλων οἱ προσκεκρουκότες Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 4, 2.— πρβλ. **πρόσκρουσις** II, **πρόσκρουσμα** II.

προσκτάομαι, μέλλ. **-ήσομαι**· ἀποθ. κερδαίνω, ἀποκτῶ, ἢ λαμβάνω προσέτι, ἐπικτῶμαι, γῆν ἄλλην πρ. τῇ ἐωυτῶν Ἡρόδ. 3. 21· νήσους βασιλεῖ πρ., ὑπὲρ αὐτοῦ, δι' αὐτόν, 5. 31· δοῦλον πρ., ὡς δοῦλα, 6. 44· πρ. ἔθνεα 7. 8, 1· χώραν πρ. Θουκ. 4. 95, πρβλ. 3. 28· πόλιν Λυσί. 123. 42· πρ. πρὸς τὴν ἐωυτοῦ μοῖραν, κερδίζω καὶ προσθέτω εἰς τὸ μερίδιόν μου, Ἡρόδ. 1. 73· βραχύ τι πρ. αὐτῇ [τῇ ἀρχῇ], κάμνω μικρὰν προσθήκην εἰς αὐτήν, Θουκ. 6. 18, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 5. 6, 15· πρὸς τοσούτοις αἰσχροῖς καὶ ἐπιορκίαν πρ. Δημ. 409. 9· μετοχ. πρκμ. ἐπὶ παθ. σημασίας, τὰ προσκεκτημένα Θουκ. 2. 62. **2)** ἐπὶ προσώπων, κερδίζω, ἀποκτῶ, λαμβάνω μὲ τὸ μέρος μου, πρ. τινα φίλον Ἡρόδ. 1, 56· ἀλλά, πρ. τὸν Καλλίμαχον, πείθει τὸν Καλλ., 6. 110· πρ. τοὺς Ἀθηναίους 8. 136· οὕτω μετ' ἀπαρ., πρ. τῆς Καρίης τὴν πολλὴν σφισιν σύμμαχον εἶναι 5. 103.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 38.

πρόσκτησις, ἡ, αὔξησις περιουσίας, Ἀρτεμίδ. 3. 61.

πρόσκτητος, **ον**, ὁ προσέτι κτηθείς, Ἡρωδιαν. 1. 5, 13.

προσκτίζω, κτίζω προσέτι, πόλιν Στράβ. 169· τὰς Θήβας τῇ Καδμείᾳ ὁ αὐτ. 401.

προσκυλίνω, ἡμαρτημένον ἀντὶ **προκυλίνω**, ὅ ἴδε.

προσκῠλινδέομαι, Παθ., κυλίομαι, κυλινδοῦμαι πρός τινα, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 332D.

προσκῠλισμός, ὁ, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **προκυλ-**, ὅ ἴδε.

προσκῠλίω, κυλίω πρός .., τὸν ὄλμον .. προσκύλιε Ἀριστοφ. Σφ. 202· — μετοχ. ἀόρ., προσκυλίσας λίθον Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. κζ', 60, πρβλ. Εὐαγγ. κατὰ Μάρκ. ιε', 46. [ἴ· ἀλλὰ προσκυλίσασα παρὰ Μανέθωνι 5. 200].

προσκῡμαίνω, ἐρρωμῶ κυματίζων κατά τινος, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγίγνετο καὶ προσεκύμαινε τῷ στρατοπέδῳ Φιλόστρ. 738.

πρόσκῡνες, οἱ, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **πρόκυνες**, ἴδε ἐν λέξ. **Προκύων**.

προσκῡνέω· μέλλ. **-ήσω** Ἰππῶναξ 24 (ἐν τμήσει), Πλάτ. Πολ. 469A· — ἀόρ. **προσεκύνησα** Ξεν. Κύρ. 5. 3, 18· Ποιητ. **προσέκῡσα** Ἀριστοφ. Ἱππ. 640, προστακτ. **πρόσκυσον** αὐτόθι 156, Σοφ. Φιλ. 776, ἀπαρ. **-κύσαι** αὐτόθι 657, μετοχ. **-κύσας** αὐτόθι 533, 1408· πρκμ. **-κεκύνηκα** Πλουτ. Ἀλέξ. 54, Ἑβδ.— Παθ., ἐνεστ. ἀπαρ. **προσκυνεῖσθαι** Πλουτ. Τρῳ 1021· μέλλ. **-κυνηθήσομαι** Εὐστ. Ὡς καὶ νῦν, προσκλίνω ἐνώπιον τῶν θεῶν, προσπίπτω, προσφέρω λατρείαν καὶ προσκύνησιν, λατρεύω, σέβω, τιμῶ, μετ' αἰτ., Ἡρόδ. 2. 121, ἐν τέλ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 499, Σοφ. Ο. Κ. 1654, κτλ.— παροιμ., οἱ προσκυνοῦντες τὴν Ἀδράστειαν σοφοί, ἐπὶ τῶν εὐχομένων τὴν ἀποτροπὴν τῆς ὀργῆς τῆς Νεμέσεως, «θεὰ γὰρ ἦν (ἡ Ἀδράστεια) τοὺς ὑπερηφάνους τιμωροῦσα» (Σχόλ.),

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αἰσχύλ. Πρ. 936, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 451Α· οὕτω, τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον Σοφ. Φιλ. 776· στεῖχε προσκύσας χθόνα, πρὸς ἀποτροπὴν τῆς ὀργῆς τῶν θεῶν, αὐτόθι 1408·— ὡσαύτως ἐπὶ ἱερῶν τόπων, προσφέρω σεβασμὸν πρός .., ἔδη θεῶν ὁ αὐτ. ἐν 1374· τὴν γῆν Ἀριστοφ. Ἱππ., 156· τὰς θήκας Πλάτ. Πολ. 469Α· τὴν θόλον Δημ. 442. 19·— ἀπολ., Ἀριστοφ. Ἱππ. 610.

2) μάλιστα ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς συνηθείας τοῦ προσπίπτειν ἐνώπιον τῶν βασιλέων καὶ τῶν ἀνωτέρων εἰς ἔνδειξιν σεβασμοῦ ἢ ἁπλῶς χάριν ἀσπασμοῦ, ἀπολ., Ἡρόδ. 1. 119, 8. 118· μετ' αἰτ., πρ. τὸν Δαρεῖον ὡς βασιλέα, ὁ αὐτ. 3. 86· προσκυνεῖν διδάσκονται τὸν βασιλέα [οἱ ἐλέφαντες] Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 9. 46, 1·— καὶ ἔτι σαφέστερον, πρ. προσπίπτων Ἡρόδ. 1. 134, 7. 136· πάντες σε προσκυνοῦμεν οἷδ' ἱκτήριοι Σοφ. Ο. Τ. 327· προσκυνῶ σ', ἄναξ, προσπίτνων Εὐρ. Ὀρ. 1507· πρβλ. Ξεν. Κύρ. 5. 3, 18., 8. 3. 14, Ἀρρ. Ἀν. 4. 11, Πλάτ. Θεμ. 27, κτλ.· ὅθεν αἱ ἀγανάκτησιν ἐκφράζουσαι φρίσεις, οὐδένα ἄνθρωπον δεσπότην ἀλλὰ τοὺς θεοὺς πρ. Ξεν. Ἀν. 3. 2, 13· τοὺς ὑβρίζοντας πρ. ὥσπερ ἐν τοῖς βαρβάροις Δημ. 549· 16·— εἰρωνικῶς, πρ. τινα ὡς ἱερὸν καὶ θαυμαστὸν Πλάτ. Πολ. 398Α· — βραδύτερον μετὰ δοτ., Εὐαγγ. κ. Ματθ. 6', 2 καὶ 11, Εὐαγγ. κ. Ἰω. δ', 23, Δίων Κ. 67. 13.

προσκύνημα, τό, ὡς καὶ νῦν, τὸ προσκυνεῖν, χαιρετισμός, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1004, 1010, Εὐστ. Πονημάτ. 112. 59. **2)** τὸ μεταβαίνειν εἰς ἁγίους τόπους, ὡς ποιοῦσι νῦν οἱ προσκυνηταί, Συλλ. Ἐπιγραφ. 4908, 4989. Οὕτω καὶ ἐν Ἑλλ. Ἐπιγρ. Αἰγύπτου.

προσκύνησιμος, ον, προσκυνήσιμος ἡμέρα τοῦ τιμίου σταυροῦ, καθ' ἣν πρέπει νὰ προσυνήσωμεν τὸν τίμιον σταυρόν, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 877, 41.

προσκύνησις, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Πλάτ. Νόμ. 887Ε· τὰ βαρβαρικά, οἷον προσκυνήσεις καὶ ἐκατάσεις Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 9, πρβλ. Πλουτ. Ἀλέξ. 54.

προσκυνητάριον, ὡς καὶ νῦν, βιβλίον ἐν ᾧ περιγράφονται τὰ διάφορα προσκυνήματα ἐν ἁγίῳ τινὶ τόπῳ, ὡς π. χ. προσκυνητάριον τοῦ Ἁγίου Τάφου, τοῦ Ἁγίου Ὄρους κτλ. Montf. Palaeogr. σ. 441.

προσκύνητέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν δεῖ προσκυνεῖν, καὶ **προσκυνητέον**, δεῖ προσκυνεῖν, Ἀθαν. τ. 2, σ. 229, Ὠριγ. κ. Κέλσ. σ. 245, Μαξίμ. Πλαν. Μετάφρ. Ὀβιδ. Μεταμορφ. 11, 392, Θεόδ. Στουδ. 80C, 506C, κλπ.

προσκυνητήριον, μέρος ἰδιαίτερον ἔνθα γίνονται προσευχαί, εὐκτήριος οἶκος κλπ., Νικήτ. Βυζ. 720C, 768Α.

προσκύνητής, οῦ, ὁ, ὁ προσκυνῶν, λατρεύων, Εὐαγγ. κ. Ἰω. δ', 23, Συλλ. Ἐπιγρ. 4474, 51.

προσκύνητός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ προσκυνήσῃ, Ἐκκλ. — Ἐπίρρ. **-τῶς**, Εὐστ. Πονημάτ. 955. 90.

προσκύπτω, κύπτω πρός τινα, ὅταν .. προσκύψασα φιλήσῃ Ἀριστοφ. Σφ. 608· ἔλεγεν ἅττα προσκεκῦφὼς Πλάτ. Πολ. 449Β· πρ. τινὶ πρὸς τὸ οὖς, κύπτω πρός τινα καὶ ψιθυρίζω πρὸς τὸ οὖς αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 275Ε· οὕτω, πρ. πρός τινα Ἀθήν. 181F.

προσκῦρέω, μετὰ τριῶν ἀνωμάλων χρόνων, παρατ. **προσεκῦρον**, μέλλ. **προσκύρσω**, ἀόρ. **προσέκυρσα**. Προσεγγίζω, φθάνω εἰς .., «πιάνω εἰς», μετὰ δοτ., προσέκυρσε Κυθήροις Ἡσ. Θεογ. 198. **2)** συναντῶ, τινι Ἐμπεδ. 40· ναῦς πέτρῃ πρ. Θέογν. 1361· ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., ὃν' ἐγὼ προσέκυρσ' ἤδη Σοφ. Ο. Τ. 1299· ἀλλὰ τἀνάπαλιν, δόμοισι πῆμα προσκυρεῖ, καταλαμβάνει τὸν οἶκον, Αἰσχύλ. Χο. 13. **3)** ἀνήκω, Διόδ. 16. 42· τὰ προσκυροῦντα τούτοις Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 4, 9.

II. μετ' ἀπαρ., κάμνω ὥστε νά .., Ἱππ. 27. 40.

προσκύρησις, ἡ, ἐπίτευξις, τινος Ἱππ. 28. 8.

προσκῦρόομαι, Παθ., ἐπικυροῦμαι προσέτι, Ἀπολλωνίου περὶ Συντάξ. σ. 119 (Βεκκῆρ. **προσηυρῆσθαι**).

προσκύρωσις, ἡ, ἐπικύρωσις, Βασιλικ. τ. 1, σ. 421, ἴδε καὶ Δουκάγγ.

προσκύσας, πρόσκῦσον, ἀόρ. α' μετοχ. καὶ προστακτ. τοῦ **προσκυνέω**.

προσκωμάζω, κωμάζων ἐπέρχομαι, ἐπέρχομαι αἰφνιδίως, τινί Φιλόστρ. 144.

πρόσκωπος, ον, ὁ πρὸς τῇ κώπῃ ὤν, ἐρέτης, κωπηλάτης, Θουκ. 1. 10, Λουκ. Κατάπλ. ἢ Τύραννν. 19.

προσλαγχάνω, κινῶ ἀγωγὴν προσέτι, δίκην προσέλαχεν, ἔχει κινήσῃ ἀγωγὴν προσέτι ἐν ἀντίον ἡμῶν, Δημ. 884. 26, πρβλ. Πλουτ. Περικλ. 36.

προσλάζῦμαι, ἀποθετ., γεραιᾶς χειρὸς προσλαζύμεναι, «ἐχόμεναι τῆς γεραιᾶς χειρὸς» (Σχόλ.), Εὐρ. Ἑκ. 64.

προσλάλέω, ὁμιλῶ πρός τινα ἢ μετά τινος, τινι Ἠνίοχος ἐν «Τροχίλῳ» 1, Θεοφρ. Χαρ. 7· πρ. ἑαυτῷ τὰ Πινδαρικὰ Πλούτ. 2. 602Ε.

προσλάλημα [ᾰ], τό, = **προσλαλιά**, Boiss. Ἀνέκδ. 4. 447.

προσλᾰλιά, ἡ, τὸ λαλεῖν πρός τινα, τὸ προσαγορεύειν, προσηγορία, προσφώνησις, Εὐστ. Πονημάτ. 325. 32, Βυζ.

προσλαμβάνω, μέλλ. **-ψομαι**, ἀόρ. **προσέλᾰβον**· πρκμ. **-ελᾰβηκα** Εὐσ. παρὰ Στοβ. 309. 54. Λαμβάνω προσέτι ἢ ἐπὶ πλέον, ὄψον ἐσθίων ἄρτον προσέλαβε Ξεν. Ἀπομν. 3. 14, 4· πρὸς τοῖς παροῦσιν ἄλλα [κακά] Αἰσχύλ. Πρ. 321· τὸ ἀναίσχυντον τῇ συμφορᾷ Εὐρ. Ι. Α. 1145· πρ. αἰσχύνην Θουκ. 5. 111, πρβλ. Ἀνδοκ. 26. 25· δόξαν γελοίαν ἑαυτῷ Ξεν. Συμπ. 4. 8· ἄλλην εὐκλειαν πρὸς ἐκείνοις ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 7. 6, 32· μισθὸν αὐτόθι 7. 3, 18· λόγον τῇ δόξῃ Πλάτ. Θεαίτ. 207C· δωρεὰς Δημ. 386, ἐν τέλει· παιδείαν ὁ αὐτ. 1413, ἐν τέλ.· πρ. τοὺς καιρούς, ὠφελοῦμαι ἐκ .., Πλάτ. Φαῖδρ. 272Α· τὴν ἑκάστων ἄνοιαν Δημ. 20. 7·— ἀπολ., προσκτῶμαι, προσλαμβάνειν δὲ δεῖ καθ' ἡμέραν ἀεί, ἕως ἂν ἐξῇ μανθάνειν βελτίονα Σοφ. Ἀποσπ. 779·— ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Εὐρ. Μήδ. 988, Θουκ. 6. 18, Πλάτ. Πολ. 556Ε. — Παθ., προστίθεμαι εἴς τι, συνδέομαι στενῶς, προσάπτομαι, δεσμοῖς Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 2. 9, 6, πρβλ. 3. 7, 9, περὶ τὰ Ζ. Ἴστ. 1. 17, 17· τὸ προσειλημμένον, τὸ κτηθέν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀπολειπόμενον, Πλεύτ. 2. 77C· ἀλλ' ἐν τῇ μουσικῇ, ὁ προσλαμβανόμενος [τόνος], ὁ τόνος ὁ βαρύτερος τῆς ὑπάτης, αὐτόθι, 1028F ἑξ· ἴδε Chappell Anc. Mus. σελ., 97, 104. **2)** μετ' αἰτιατ. προσ., λαμβάνω μετ' ἐμοῦ, λαμβάνω ὡς βοηθὸν ἢ ἑταῖρον, κῆδος καινὸν καὶ ξυνασπιστὰς φίλους Σοφ. Ο. Κ. 378, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 217, Εὐρ. Μήδ. 885, Ἱππ. 1011· πρ. Ἱππέας καὶ πελταστὰς Ξεν. Κύρ. 1. 4, 16· πόλεις τὰς μὲν βίᾳ τὰς δ' ἑκούσας Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 1· πρ. τινὰς τῶν πολιτῶν Δημ. 194. 13· τὸν δῆμον Ἀριστ. Πολ. 5. 10, 32· πρ. ἀδελφοὺς τοῖς παισί, ἐκ δευτέρου γάμου, Ξεν Λακ. 1, 9·— μετὰ δευτέρας αἰτ., πρ. τινὰ σύμμαχον ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 7. 6, 27, πρβλ. Λυσί. 176. 42·— ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, προσλαβέσθαι πόλιν Πολύβ. 1. 37, 5· μισθοφόρους Πλουτ. Περικλ. 27· προσλαβέσθαι γνώμην τινὸς Πολύβ. 3. 70, 2. **3)** ἐν τῇ λογικῇ, παραδέχομαι προσέτι, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 12, 9.— Παθ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Προτ. 2. 6, 3., 7, 3. **II.** ὡς τὸ **συλλαμβάνω**, «πιάνω», τινα Σοφ. Τρ. 1024· στερεόω, σφίγγω, καταδεῖν καὶ προσλαμβάνειν [ἔνθα νῦν περιλαμβάνειν) Θεοφρ. περὶ τὰ Φυτ. Ἴστ. 6. 2, 2, πρβλ. Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἴστ. 1. 17, ἐν τέλει· προσλαβὼν τὸν ἀγωγέα βραχύτερον, «τὸν τοῦ ἵππου ἱμάντα, ᾧ ἐφέλκεται καὶ ἐπάγεται» Δ. Β. 22, 21, ποιήσας αὐτὸν βραχύτερον, Στράττις ἐν «Χρυσίππῳ» 1· μεταφορ., διὸ δὴ καὶ ἐμὲ τῆς ἀποκρίσεως ὑμῖν δίκαιον τὰ νῦν προσλαμβάνειν, νά με βοηθήσητε πρὸς εὔρεσιν ἀποκρίσεως, Πλάτ. Νόμ. 897Ὁ·— Μέσ., πιάνω, κράτῶ τινα ἔκ τινος μέρους, μετὰ γεν., λάβεσθε τοῦ σκέλους· παπαῖ, προσλάβεσθ', ὦ φίλοι Ἀριστοφ. Ἀχ. 1215 κἑξ., Αυσ. 202, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 556Ε. **2)** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ὁμοίως, πρ. τινος, λαμβάνω μέρος εἴτι ἔργον, εἶμαι συνεργός, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 11 καὶ 12· προσελάβετο τοῦ πάθους, ἦτο ἐν μέρει συναίτιος τοῦ παθήματος, Ἡρόδ. 8. 90 (Βεκκῆρ. **προσεβάλετο**)· πρ. τινί, βοηθῶ, Ἀριστόφ. Εἰρ. 9.

προσλάμπω, λάμπω πρός τι ἢ ἐπί τινας, Πλάτ. Πολ. 617Α· ἐν τῷ παθ., τοὺς πλάνητας ὑπὸ τοῦ ἡλίου προσλάμπεσθαι Πλουτ. 2. 889C.

πρόσλαμψις, ἡ, τὸ προσλάμπειν, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 109.

προσλέγομαι, Παθ., παρακλίνω ἐμαυτὸν πλησίον τινός, **προσέλεκτο** (γ' πρ. συγκεκομμ. ἀόρ.) παρέκλινεν ἑαυτὴν πλησίον μου, Ὀδ. Μ. 24. **II.** Μέσ., προσφωνῶ, ὁμιλῶ, προσαγορεύω, τινα Θεόκρ. 1. 92, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 833· μεταφ., πολλά δὲ κακὰ προσελέξατο θυμῷ, «τοιαῦτα ἐνενόησεν ἐν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ, ἤγουν καθ' ἑαυτόν» (Μοσχόπ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 497.

προσλείπω, εἶμαι ἐλλιπής, τὸ προσλεῖπον τῆς φύσεως Ἀριστ. Πολ. 7. 17, 15· τὰ προσλείψαντα τοῦ ἔργου Συλλ. Ἐπιγρ. 3935.

προσλεπτύνω, ποιῶ λεπτὸν ἢ ἰσχνὸν προσέτι, Ἱππ. Μοχλ. 848.

προσλεύσσω, βλέπω πρός τι, προσβλέπω, μετ' αἰτ., Σοφ. Αἴ. 546, 1044, Ο. Τ. 1376, κτλ.· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1068, κτλ.

πρόσλημμα, τό, τὸ προσληφθέν, Γρηγ. Ναζ. Π, 524Β, κλπ.

προσληπτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ προσλάβῃ, προσθέσῃ, Στράβ. 451, 605. **II.** πρέπει τις νὰ λάβῃ ὡς δεδομένον, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 7, 2.

προσληπτικός, ή, όν, ὁ προσλαμβάνων, λαμβάνων προσέτι, Ἐπιφάν. τ. 1, 966Β.

πρόσληψις, ἡ, τὸ προσλαμβανόμενον, ὑπόθεσις, Πλάτ. Θεαίτ. 210Α, Γραμμ. **2)** ἡ ἐλάσσων πρότασις τοῦ συλλογισμοῦ, Λατ. assumptio, Πλούτ. 2. 386C, Διογ. Λ. 7. 82· πρβλ. Orelli Cic. Divin. 2. 53· τοῦτο ἐκλήθη κατὰ πρόσληψιν πρῶτον ὑπὸ Θεοφρ., Σχόλ. εἰς Ἀριστ. σ. 189b. 43· περὶ τοῦ ἐν Ἀριστ. Ἀναλυτ. Προτ. 2. 5, 13, «διὰ προσλήψεως δ' ἐστίν» ἴδε Waiz Org. 1. 495.

προσλῐμενίζομαι, καὶ **-εύομαι**, Παθ., προσορμίζομαι, εἰσέρχομαι εἰς λιμένα, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 70, Ἑκκλ.

προσλῐπαίνω, λιπαίνω τι περισσότερον, ἢ καθιστῶ αὐτὸ λιπαρώτερον, Διον. Ἁλ. 5. 13.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προσλιπᾰρέω, ἐπιμένω εἴς τι, τοῖς χρήμασι, εἰς χρηματολογίαν, εἰς χρηματισμόν, Πλουτ. Αἰμίλ. 23, πρβλ. 2. 39Α, καὶ αὐτόθι Wyttenb.· διαμένω εἰσέτι ἐντός, τῇ χώρᾳ Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 24, 33· — θερμῶς παρακαλῶ, ἱκετεύω, τινι Λουκ. Ἀποκηρυττ. 16· ἀπολ., ἐπιμένω ἱκετεύων, Πλουτ. Πομπ. 13.

προσλῐπάρησις, εως, ἡ, ἐπιμονὴ ἔν τινι πράγματι, Ὠριγ. 98 Matth. **II**. ἐπίμονος παράκλησις, Λουκ. π. Διαβολ. 20.

προσλιχνεύομαι, ἀποθ., σφοδρῶς ἐπιθυμῶ, λαιμάργως ἐπιδιώκω, τι Γ. Παχυμ. ἐν βίῳ Μιχ. Παλ. σ. 328Β.

προσλογῐζομαι, ἀποθ., ὑπολογίζω ἢ λογαριάζω ἐπὶ πλέον τινί τι Ἡρόδ. 2. 16., 5. 54, Λυσί. 155. 41· — οὕτω ῥημ. ἐπίθ. **προσλογιστέον, -έα**, Ἱππ. 50. 33, Ἡρόδ. 7. 185. **2)** λογαριάζω προσέτι, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 13, 9. **3)** καταλογίζομαι, ἀποδίδω τι εἴς τινα, τὸ αἰσχρὸν πρ. τινι Πλουτ. Κάμιλλ. 28. **II**. παραβάλλω, τινί τι Ἀριστείδ. 1. 450. **III**. θεωρῶ, κρίνω προσέτι, ὡς .. Πλουτ. Δημήτρ. 38.

προσλογοποιέω, προσθέτω ἐν τῇ διηγήσει, διηγοῦμαί τι προσέτι, τινί τι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 19, 3.

προσλοιδορέω, λοιδορῶ τινα προσέτι, Δίων Κ. 38. 10. — Μέσ., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 8, 1· Παθ. ἀόρ. α', ἐπὶ μέσ. σημασίας, αὐτόθι 15. 7, 4.

πρόσλοιπος, ον, ὁ ὑπόλοιπος, ὑπολειφθείς, Ἰδμήλ. ἐν **Βίῳ** Πυθ. 16.

προσλυπέω, ἔτι μᾶλλον λυπῶ, **θλίβω**, Γ. Παχυμ. ἐν βίῳ Ἀνδρ. Παλ. σ. 109D.

προσλυσσάω, λυσσῶ, μανιωδῶς **παραφέρομαι** ἐναντίον τινός, τινι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 9, 4.

προσμαθητέον, ῥημ. ἐπίθ., τοῦ **προσμανθάνειν**, δεῖ προσμανθάνειν, Ξεν. Οἰκ. 13, 1.

προσμανθάνω, μανθάνω προσέτι, Αἰσχύλ. Ἱκ. 697, Σοφ. Ἀπασπ. 622, Ἀριστοφ. Σφ. 1208, Θεσμ. 20, 24, πρβλ. **προσδιδάσκω**.

προσμαρτῠρέω, φέρω μαρτυρίαν προσέτι, μαρτυρῶ προσέτι, π. τι εἶναι Ἰσαΐ. 60. 42· βεβαιῶ διὰ μαρτυρίας, τῇ προκλήσει τὴν διαθήκην Δημ. 1105. 2, πρβλ. 1128. 12· πρ. τινί τι Πλουτ. Ἀριστείδ. 25, κτλ.· — ἀμεταβ., πρ. τινι, φέρω πρόσθετον μαρτυρίαν περὶ τοῦ πράγματος, Πολύβ. 3. 90, 4, Πλούτ. 119Ε, κτλ.— Παθ., προσεμαρτυρήθη ὅτι .. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 212.

προσμαρτύρομαι [ῡ], ἀποθ., ἐπικαλοῦμαι ὡς μάρτυρα, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Ἱκ. 88.

προσμάρτῠρος, ον, ὁ φέρων πρόσθετον μαρτυρίαν, Μανέθων 4, 161, 176.

προσμάσσω, μέλλ. **-ξω**, προσπλάσσω, προσκολλῶ πρᾶγμά τι πρὸς ἕτερον· προσκολλῶ τι στενῶς, χείλεσι χείλη Θεόκρ. 12. 32· σικύην τύψει, τὴν σικύαν («βεντοῦζαν») εἰς τὸ κτυπηθὲν μέρος, Νικ. Θηρ. 921· αὖτω, τὸν Πειραιᾶ τῇ πόλει προσέμαξε, «προσήθηκε, προσεκόλλησε· μάττειν λέγεται τὸ ἀναμιγνύναι καὶ φυρᾶν καὶ εἰς ἓν συνάγειν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 815, πρβλ. Πλουτ. Θεμ. 19· καὶ ἐν τῷ παθ. τύπῳ, πλευραῖσι προσμαχθέν, προσκολληθὲν εἰς τὰς πλευράς του, ἐπὶ τοῦ εἰς τὸ δηλητήριον ἐμβαφέντος χιτῶνος, Σοφ. Τρ. 1053, πρβλ. Λυκόφρ. 1029· κηλῖδα προσμεμάχθαι τῇ ψυχῇ Φιλάστρ. 131· — οὕτως ἐν τῷ μέσ. ἀορ. μετοχ., τηλέφιλον ποτιμαξάμενον, προσκολληθὲν ἐπὶ τῆς χειρός, Θεόκρ. 3. 29.

προσμαστῐγόω, μαστιγώνω προσέτι, Βασίλ.

προσμάχομαι [ᾰ], μέλλ. **-μαχέσομαι**, Ἀττ. **-μαχοῦμαι**· ἀποθ. Μάχομαι ἐναντίον τινός, τινι Πλάτ. Νόμ. 647C, 830Α, Πολύβ. 1. 28, 9· μάλιστα, προσβάλλω πάλιν, ἐπιτίθεμαι, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 7· τοῖς τείχεσι Πλουτ. Δημήτρ. 33· πρ. κατὰ τὰς κλίμακας Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 7.

προσμειδιάω, μειδιῶ πρός τινα μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ ἐπιδοκιμάζω, Λατ. arrideo, τινι Πλούτ. 2. 23Α, 821F, κτλ.· ἀπολ., Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 7 καὶ 16.

προσμελέομαι, ἀποθ., = **ἐπιμελέομαι**, «προσμελοῦ· ἐπιμελοῦ» Ἡσύχ.

προσμελῳδέω, μελῳδῶ πρός τι ἢ προσέτι, Σῆμος ὁ Δήλιος παρ' Ἀθην. 618Δ.

προσμένω, ἀναμένω, περιμένω ἔτι μᾶλλον, προσμένω, Ἡρόδ. 1. 199., 5. 19· οἵγ' ἔχουσα πρόσμενε Σοφ. Ἠλ. 1236, πρβλ. 1399 ἡσυχάζων προσμένω ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 620· πρ. ἔστ' ἄν .., ἕως .., Ἡρόδ. 8. 4, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 7 **2)** μετὰ δοτ., παραμένω, πάθεα προσμένει τοκεῦσιν Αἰσχύλ. Εὐμ. 497, πρβλ. Ἱκέτ. Ἀποστ. ια', 23· πρ. τοῖς δεήσεσιν, ἐπιμένω, ἐπακολουθῶ δεόμενος, .., Δ' Ἐπιστ. πρ. Τιμ. ε', 5. **II** μεταβ., περιμένω, ἀναμένω, μετ' αἰτ., Θέογν. 1140, Σοφ. Ο. Τ. 837, Ἠλ. 164, κτλ.· — περιμένω τινὰ πρὸς μάχην, δηλ. ὅπως ἀτιτκρύσω αὐτόν, Πινδ. Ν 3. 105· — ὡσαύτως μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. μέλλ., Ὀρέστην τῶνδε προσμενοῦσ' ἀεὶ παυστῆρ' ἐφήξειν Σοφ. Ἠλ. 303.

προσμερίζω, ἀπονέμω, τινί τι Πολύβ. 22. 5, 15, Διόδ. 14 107.

προσμεταπέμπομαι, Μέσ., στέλλω καὶ προσκαλῶ τινα προσέτι, Θουκ. 2, 100., 8. 71, Αἰσχίν. 66, 10, κτλ.

προσμετασκευάζω, μεταβάλλω ἔτι μᾶλλον, Διον. Ἁλ. περὶ Συνθ. 7 Schäf.

προσμετρέω, μετρῶ πρός τινα ἢ ἐπὶ πλέον, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Δ', 166· προσαρμόζω, τινί τι Συλλ. Ἐπιγρ. 3524. 13.

προσμηνύω, μηνύω προσέτι, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 273.

προσμηχᾰνάομαι, Παθητ., εὐφυῶς προσάπτομαι εἴς τι ἢ ἐπί τινος, Αἰσχύλ. Θήβ. 541, 643. **II**. Μέσ., μηχανῶμαι, ἐπινοῶ, ἐξευρίσκω δι' ἐμαυτόν, πορίζομαι, αὐτοῖς ἀσφάλειαν Πλάτ. Πολ. 467C· διατριβὴν Διον. Ἁλ. 7. 37.

προσμηχᾰνητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **προσμηχανῶμαι**, δεῖ προσμηχανᾶσθαι, Ὠριγ. 186 ἔκδ. Matth.

προ-σμήχω, μέλλ. **-ξω**, ἀπομάττω, ἀποκαθαίρω, ἀποσπογγίζω προηγουμένως, Γεωπ. 16. 15, 2.

προσμίγνῡμι, Πλάτ. Νόμ. 878Β, ἢ συνηθέστερον **προσμίσγω**, ἴδε κατωτ.· μέλλ. **-μίξω**, ἀόρ. **-ἔμιξα**. Ἑνώνω, συνάπτω ἢ προσπελάζω τι εἴς τι, τῇ θαλάττῃ τὴν πόλιν Πλουτ. Ἀλκιβ. 15· προσμίξας τῷ ποταμῷ τὸ δεξιὸν (ἄηλ. κέρας) Ἀρτοξ. 8· — μεταφορ., πρ. δεσπόταν κράτει, ἄγω αὐτὸν εἰς βεβαίαν νίκην, Πινδ. Ο. 1. 34· **καὶ τἀνάπαλιν**, πρ. κίνδυνόν τινι Αἰσχίν. 74. 24· πρβλ. **πελάζω Β**. **II**. ἀμεταβ., συναναστρέφομαι, πλησιάζω τινά, ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμῖξαι Σοφ. Φιλ. 106· Ζηνὶ προσμίξων Εὐρ. Ἀπασπ. 903· — ἐπὶ πραγμάτων, ὅρος ὅρῳ προσμιγνὺς Πλάτ. Νόμ. 878Β· ψυχὴ ἀρετῇ θείᾳ προσμίξασα αὐτόθι 904D· προσέμιξεν .. τοὔπος ἡμῖν, ἦλθεν αἰφνιδίως εἰς ἡμᾶς, Σοφ. Τρ. 821· — ἔπεσι προσέμιξεν ἐγγὺς τοῦ στρατεύματος, ἦλθε πλησίον ... , Θουκ. 4. 93, πρβλ. 7. 44· ἐγγύτερον ἐπί τινα Πλάτ. Πολιτ. 290C· αὐτοῖς ἐγγύθεν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 783Β. **2)** ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, ἐπέρχομαι ἐναντίον τινός, συναντῶμαι μετά τινος ἐν μάχῃ, προσέμιξαν τοῖσι βαρβάροισι Ἡρόδ. 6. 112, πρβλ. 5. 64, κτλ.· οὕτω, πρὸς ἀταξίαν τοιαύτην .. ὀργὴν προσμίξεμεν Θουκ. 7. 68· — ἀποθ., μάχομαι, ὅπῃ προσμίξειαν Ξεν. Κύρ. 5. 4, 46· οἱ τελευταῖοι .. προσέμιξαν, προσῆλθον, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 4. 2, 16· οἱ Σύβαι ἄποροι προσμίσγειν, δύσκολον εἶναι νὰ συμπλακῇ τις πρὸς αὐτοὺς ἐκ τοῦ συστάδην, Ἡρόδ. 4. 46. **3)** ἔρχομαι ἢ ὑπάγω πλησίον .., προσέμιξαν τῷ τείχει τῶν πολεμίων Θουκ. 3. 22· προσέμισγον τῷ ζεύγματι ὁ αὐτ. 7. 70· οὕτω, προσέμισγον πρὸς τὰς ἐπάλξεις ὁ αὐτ. 3. 22· ἀλλά, πρὸς τὰς ἐντὸς [νέας] προσμῖξαι, νὰ ἐγγίσωσι πρός .., ὁ αὐτ. 7. 22, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2. 4, 21· εἰς .. Πλουτ. Νικ. 17· ποιητικ. μετ' αἰτ., μέλαθρα πρ. Εὐρ. Ὀρ. 1290. **4)** προσέμιξαν τῇ Νάξῳ, τῇ Πελοποννήσῳ, τῇ Ἀσίᾳ, ἔφθασαν, ἠγκυροβόλησαν, ἀπεβιβάσθησαν εἰς .., Ἡρόδ. 6. 96., 7. 168., 8. 130· τῷ Τάραντι προσμίσγειν Θουκ. 6. 104, πρβλ. 1. 46.

προσμιμνει, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **πυρὸς μένει** ἐν Ὀρφ. Λιθ. 274.

πρόσμιξις, εως, ἡ, (**προσμίγνυμι** II) τὸ προσέρχεσθαι καὶ (ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας) προσβολή, ἐπίθεσις, Θουκ. 5. 72, Δίων Κ. 40. 2, κτλ.

προσμίσγω, ἴδε **προσμίγνυμι**.

προσμῐτσέω, μισῶ προσέτι, Δημ. 1001. 16., 1017. 14· ἄμεινον φέρεται διῃρημένως.

προσμισθόω, δίδω προσέτι ἐπὶ μισθῷ, τοκίζω, οὐ φανήσεται προσμεμισθωκὼς ἰδίαν ἀφορμήν, ἅτι ἔδωκεν εἰς τόκον ἢ α κεφάλαια, Δημ. 948. 12. — Μέσ., λαμβάνω ὡς μισθωτόν, καὶ αὐτὸς ἐπικούρους τινὰς προσεμισθώσατο Θουκ. 2. 33, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 7, Δημ. 663 ἐν τέλ.

προσμοιράζω, διαμοιράζω, προσνέμω, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 956.

προσμολεῖν, ἀπαρέμφ. ἀόρ. τοῦ ἐνεστ. **προσβλώσκω**, ὅστις δὲν ἀπαντᾷ, = **πρόσειμι**, μετ' αἰτιατ., Σοφ. Αἴ. 721· ἀπολ., προσεγγίζω, αὐτόθι 72, Τρ. 1109.

προσμολυβδοχοέω, μολυβδαχῶ προσέτι, χύνω προσέτι μόλυβδον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἐρατοσθ.

πρόσμονος, ον, διαρκής, Ὠριβάσ. 329 Matth. — Ἐπίρρ. **-νως**, ὁ αὐτ.

πρόσμορος, ον, τὸ εἰς θλῖψιν καὶ ὀδύνην καταδεδικασμένον, ἐφαρμόναν παρ' Αἰσχύλ. ἐν Θήβ. 578.

προσμῡθέομαι, ἀποθ., προσαγορεύω, προσφωνῶ, Ὀδ. Α. 143, ἐν τῷ Ἐπικ. τύπῳ **πρυτιμυθήσασθαι**· ὡσαύτως μετὰ δοτικ., μή τί οἱ ... ἔπος πρυτιμυθήσαιτο Θεόκρ. 25. 66.

προσμῡθεύω, προσθέτω περισσοτέρους μύθους, Στράβ. 27. 46, 461. — Παθ., Πολύβ. 34. 2, 9.

προσμῡθολογέω, προσαμιλῶ μυθολογῶν, τινι Λουκ. Κρον. 7.

προσμῡθοποιέω, ἐφευρίσκω μυθικῶς προσέτι, τι Στράβ. 46.

προσμῡρομαι [ῡ], ἀποθ., ῥέω πρός τινα ἢ μετά τινος, Ἀνθ. Π. 9, 362, 23.

προσναυπηγέω, ναυπηγῶ προσέτι, Παθ., ἑτέρας [νέας] .. ἔδει προσναυπηγεῖσθαι Ἡρόδ. 7. 144. — Μέσ., Διόδ. 17. 95.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προσνεᾰνῐεύομαι, ἀποθ., προσθέτω νεανιευόμενος, Δίων Κ. 55. 13· ὑπισχνοῦμαι νεανιευόμενος, χρήματά τινα πρ. ὁ αὐτ. 59. 26.

προσνέμω, ἀποιέμω, ἀποδίδω, προσαρτῶ, προσάπτω ἢ ἀφιερώνω, τοὺς γυμνικοὺς [ἀγῶνας] .. τοῖς θεοῖς Πλάτ. Νόμ. 828C· ἑαυτόν τινι Δημ. 783. 15· ταῖς τοῦ δήμου πραιρέσεσιν ἑαυτὸν ὁ αὐτ. 1475. 1· ὅπου τὸ δίκαιον εἴη τεταγμένον, ἐνταῦθα πρ. ἑαυτοὺς ὁ αὐτ. 1392. 12· ἑαυτὸν τῷ δικαίῳ Πολύβ. 6. 10, 9· ἀπωλείᾳ τι Ἀλκίφρων 1. 14· — προστίθημι, ὀκτακοσίους αὐτοῖς Δημ. 182. 14· τὰς νήσους ταῖς γείτοσι μοίραις Ἀριστ. π. Κόσμ. 3· πόλιν τοῖς Ἀχαιοῖς Πολύβ. 2. 43, 5.—Παθ., ἀπονέμομαι, παραχωροῦμαι, οἱ ὅ' ἄλλοι προσνενέμηθε ὡς τούτους, ὡς ἐκείνους Δημ. 26. 25, 172. 5· πρ. ὁ φίλος τοῖς πράγμασι, οὐ τὰ πράγματα τοῖς φίλοις Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδ. 7. 2, 33· ὁ ὄχλος ὁ ἐκ τῶν ἀγρῶν προσνεμηθεὶς τῷ κατὰ πόλιν, προσιτέος, Διον. Ἁλ. 10. 48.— Μέσ., πρόσνειμαι χάριν, πρόσθες, Σοφ. Τρ. 1216· προσνείμασθαί τινα θεῷ, ἀφιερῶσαι, Ἀριστοφ. Ὄρν. 563. **II.** προσνέμοντας ποίμνας, πλησίον νέμοντας, Εὐρ. Κύκλ. 36.

πρόσνευσις, ἡ, τὸ νεύειν, κατανεύειν συγκατάνευσις, ἀπόφασις, Κικ. πρ. Ἀττ. 5. 4, 2. **II.** κλίσις, ῥοπὴ πρὸς τὰ κάτω πίπτοντος σώματος, Πτολεμ. κλπ..

προσνεύω, νεύω πρός, συγκατανεύω, κλίνω πρός τινα ὅπως ἀκούσω αὐτόν, προσνεύσαντα πατάξας ἀπέκτεινε Πλουτ. Βρουτ. 1· καταχρηστικῶς, προσνεῦον τὸ ἀπαρέμφατον ἀμφοτέραις ταῖς αἰτιατικαῖς Ἀπολλών. π. Συντάξ. σ. 241· κλίνω πρός τι, προσκλίνω, ἑτέρου προσνεύσαντος Γαλην. τ. 6, σ. 85

προσνέω, μέλλ. -νεύσομαι, προσνήχομαι, Θουκ. 3. 112, Λουκ. Δί. Κατηγ. 21.

προσνέω, μέλλ. -νήσω, ἐπισωρεύω πρός .., ξύλα ταῖς θύραις Πλούτ. 2. 775D.

προσνήχομαι, ἀποθ., νήχομαι πρός τι, ἐς .., Καλλ. εἰς Δῆλ. 47· μετὰ δοτ., Διόδ. 3. 21, Πλουτ. Μόρ 37, κτλ. **II.** ὡσαύτως ἐπὶ ὕδατος, ἐφορμῶ, προσένᾰχε θάλασσα ἀμφίδ. παρὰ Θεοκρ 21. 48.

προσνῑκάω τῷ χρόνῳ, μεταχειρίζομαι τὸν χρόνον ὡς βοηθὸν πρὸς κατανίκησιν κακοῦ τινος, σὺν τῷ χρόνῳ νικῶ τι, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 828.

προσνῐσσομαι, ἀποθ., εἰσάγομαι εἰς, ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται (ἐν τῷ Δωρικ. τύπῳ ..) Ἰλ. Ι. 381· ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ, οἰκοθεν οἰκαδ' ἀπὸ Στυμφαλίων τειχέων ποτινισσόμενον, «παραγινόμενον» (Σχολ.), Πινδ. Ο. 6. 167· — ὡσαύτως, θεοὺς θοίναις ποτινισσομένα, «προσερχομένη» (Σχολ.), πλησιάζουσα πρὸς αὐτοὺς μετὰ θυσιῶν, Αἰσχύλ. Πρ. 530. **II** ἐπέρχομαι, πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους Σοφ. Ἀντ. 129.

προσνοέω, πλημμελὴς γραφ. παρὰ Ξεν., καὶ ἄλλοις ἀντὶ **προσεπινοέω** ἢ **προνοέω**.

προσνομίζω, παραδέχομαί τι ὡς νόμιμον προσέτι, τηρῶ τι ὡς συνήθειαν προσέτι, Ἀριστείδ. 1. 49 καὶ 53.

προσνομοθετέω, διὰ νόμου ὁρίζω προσέτι, Φίλων 2. 227, Διον. Κ. 37. 29.

προσνωμάω, θέτω εἰς τὰ γείλη μου, ὕδωρ, ὅπερ νοεῖται ἐκ τῆς προηγουμένης προτάσεως, Σοφ. Φιλ. 717· ἀλλ' ὁ Σχολ. συνάπτει, εἰς ὕδωρ ἀεὶ προσενώμα, ἐκεῖνει ἑαυτὸν πρὸς τὸ ὕδωρ.

προσξηραίνομαι, παθ., ξηραίνομαι προσέτι, γίνομαι ξηρός, Ε. Μ. 384. 55.

προσξυν-, ἴδε ἐν λ. **προσσυν-**.

προσοβέω, ἐκφοβῶ, πτοῶ πρὸ ὥρας, ἐκδιώκω πρὸ τοῦ καιροῦ, Συνέσ. 3Β.

προσογκέω, αὐξάνομαι κατὰ τὸν ὄγκον ἢ τὸ βάρος, Ἀριστ. Προβλ. 34. 11.

προσόδευμα, τό, πρόσοδος, εἰσόδημα, κέρδος, Θεόδ. Μετοχ. σ. 512 (κοινῶς: **προσόδημα**).

προσοδεύω, φέρω εἰς τὴν ἀγορὰν, Κλήμ. Ἀλ. 566, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 74· — Μέσ., λαμβάνω εἰσόδημα ἢ φόρους κτλ., Στράβ. 578, Φίλων. 2. 371, κτλ.— Παθ., λαμβάνομαι ὡς εἰσόδημα, Συλλ. Ἐπιγρ. 9894b· πρβλ. **πρόσοδος** II. 2, **II.** ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, παρέχω καρπόν, γῆ Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 5, 3.

προσοδιάζω, = **προσοδεύομαι**, Εὐστ. 1206, 18.

προσοδιακὸς πούς, μετρικὸς πούς ἀποτελούμενος ἐκ δύο μακρῶν συλλαβῶν καὶ μιᾶς βραχείας (– – ⏑), Ἡφαιστ. 15. 3, 5· στίχοι πρ., συνιστάμενοι ἐκ τοιούτων ποδῶν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς δακτυλικούς, Διονύσ. Ἁλ. περὶ Συνθ. 4· ῥυθμὸς πρ. Πλούτ. 2. 1141Α. (Ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συχνάκις φέρεται πλημμελῶς, **προσῳδιακὸς** ἢ **-ικός**).

προσοδικός, ἡ, όν, (**πρόσοδος** II. 2-), γόνιμος, εὔφορος, παραγωγικός, Στράβ. 831· — τὰ προσοδικά, λογαριασμὸ τῶν προσόδων, Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 26.

προσόδιος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς πομπὰς ἢ χρήσιμος ἐν πομπαῖς, μέλος πρ. καὶ πομπικὸν Πλουτ. Αἰμίλ. 33· πρ. ἆσμα Παυσ. 4. 4, 1· — ἐντεῦθεν, προσόδιον (ἐνν. μέλος), τό, ᾆσμα ἁρμόζον πρὸς αὐλὸν ἐν πομπαῖς (ἴδε Πινδ. Ἀποσπ. 58-61), σεμνοπρεπὴς εὐχαριστία, Λατ. supplicatio, Ἀριστοφ. Ὄρν. 853, Συλλ. Ἐπιγρ. 1585, 4, Ἀθήν. 253B· πρβλ. Spanh. εἰς Καλλ. Δῆλ 1. — Καθ' Ἡσύχ.: «προσόδιον· ᾠδὴ ὕμνον θεοῦ περιέχουσα».

προσοδοιπορέω, ὁδοιπορῶ πρός τινα τόπον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀρεταίου.

πρόσοδος, Δωρικ. **πόδοδος**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1464, κ. ἀλλ., ἡ, τὸ προσέρχεσθαι, προσέλευσις, πλησίασις, Πινδ. Ν. 6. 76, Θουκ. 4. 110· ἡ πρ. μάλιστα ταύτῃ ἐγίνετο, ἡ ἔφοδος μάλιστα τοῦ ἱππικοῦ ἐγίνετο διὰ τούτου τοῦ μέρους, Ἡρόδ. 9. 21· ἀπείπατο τὴν πρ., ἀπέρριψε τὰς προτάσεις του, ὁ αὐτ. 1. 205· στυγναὶ πρ. μελάθρων, τὰ πρόθυρα, ἡ εἴσοδος, Εὐριπ. Ἄλκ. 861· πρόσοδοι χαλεπαὶ πρὸς τὸ χωρίον, ὁδοὶ δύσβατοι φέρουσαι πρὸς τὸ χωρίον, Ξεν. Ἀν. 5. 2, 3. **2)** ἐπίθεσις, ἔφοδος, πρ. ποιεῖσθαι Ἡρόδ. 7. 223., 9. 101· πρόσοδοι τῆς μάχης, ἐπιθέσεις, προσβολαί, ἔφοδοι, ὁ αὐτ. 7. 212· αἱ πρ. αἱ πρὸς τοὺς πολεμίους Ξεν. Κυν. 12, 3. **3)** ὡς τὸ **πομπή** II, σεμνοπρεπὴς πομπὴ εἰς ναὸν μετ' ἁσμάτων καὶ μουσικῆς, πρ. μακάρων ἱερώτατα Ἀριστοφ. Νεφ. 307, πρβλ. Εἰρ. 397· θυσίαι καὶ πρ. καὶ εὐχαὶ Λυσίας 106. 10· θεοῖς πρ. τε καὶ πομπὰς ποιεῖσθαι Πλάτ. Νόμ. 796C· αἱ πρὸς τοὺς θεοὺς πρ. Ξεν. Ἀν. 6. 1, 11, πρβλ. Δημ. 254. 16· καὶ ἴδε τὸ προηγούμ. **4)** ἡ πρόσελευσις ἢ παρουσίασις ῥήτορος ἐνώπιον δημοσίας ὁμηγύρεως ἢ ἐκκλησίας τοῦ λαοῦ, γράφομαι πρόσοδον, ζητῶ, αἰτοῦμαι τὸν λόγον, Δημ. 715. 25· πρ. ποιεῖσθαι πρὸς τὸν δῆμον Αἰσχίν. 11. 42, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 124, 1845. 39., 2329· αἱ εἰς τὸν δῆμον πρ. Αἰσχίν. 35. 30· — ὡσαύτως, ὁμιλία πρὸς τὸν λαόν, λόγος, Ἰσοκρ. 140Α. **5)** σαρκικὴ ὁμιλία, συνουσία, Ἱππ. 1175H, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 12. **6)** ἡ φοίτησις μαθητοῦ πρὸς τὸν διδάσκαλον, Πλούτ. 2. 1044Α. **7)** ἐπὶ προσβολῆς νόσου, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 2. **II.** ὡς καὶ νῦν, ἔσοδον, εἰσόδημα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κεφάλαιον, πρόσοδον μὲν οὐδεμίαν, ἀπὸ δὲ τῶν ὑπαρχόντων Λυσί. 909 ἐν τέλ.· τοῦ ἐργοστασίου λαβεῖν τὴν πρ. Δημ. 819. 5· ἡ πρ. ἡ ἐκ τοῦ ἐργ. ὁ αὐτ. 820· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., πρ. ἴδιαι ἀπὸ τῶν κοινῶν Ἀνδοκ. 30. 25, πρβλ. Λυσί. 168. 36, Αἰσχίν. 78. 32· καθόλου, κέρδος, Πλάτ. Νόμ. 846Ε. **2)** τὰ δημόσια εἰσοδήματα, φόρων πρόσοδος ἡ ἐπέτειος Ἡρόδ. 3. 89· ἡ πρ. ἐγένετο ἔκ τε ἠπείρου καὶ ἀπὸ τῶν μετάλλων ὁ αὐτ. 6, 46· χρημάτων πρ. Θουκ. 2. 97., 3. 13· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖσταν ἐν τῷ πληθ., Λατ. reditus, proventus. ἀπὸ τούτου τοῦ [κλήρου] τὰς πρ. ποιήσασθαι Ἡρόδ. 2. 109· τοῦ τὰς πρ. μᾶλλον ἰέναι αὐτῷ, ἵνα ἔρχωνται μᾶλλον εἰς αὐτὸν τὰ εἰσοδήματα, Θουκ. 1. 4· τὰς πρ. ἀφαιρεῖν ὁ αὐτ. 1. 81· αἱ πρ. ἀπώλλυντο ὁ αὐτ. 7. 28· αἱ πρ. αἱ ἐξ Ἀμφιπόλεως γιγνόμεναι Ἰσοκρ. 83B· χρημάτων πρ. ἐκ πολλῶν μὲν λιμένων ἐκ πολλῶν δὲ ἐμπορίων Ξεν. Ἑλλ. 5. 2. 16· ὑποτιθέναι τινὶ τὰς δημοσίας πρ., θέτω εἰς ἐγγύησιν, ὑποθηκεύω, Αἰσχίν. 68. 23· — ὁ Ξεν. ἔγραψε πραγματείαν φέρουσαν τὴν ἐπιγραφὴν πόροι ἢ περὶ προσόδων· — πρβλ. **πρόσειμι** III, **προσέρχομαι** II.

προσοδύρομαι, ἀποθ., ὀδύρομαι, θρηνῶ πλησίον, προσοδυρόμενοι τάφοις νεκρῶν Ἑβδ. (Σοφ. Σολομ. ΙΘ', 3).

προσόζω, πρκμ. **προσόδωδα**, ἀμεταβ., ἀναδίδω ὀσμήν τινος, κακοῦ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 246· ἡδυσμάτων Φιλήμ. ἐν «Μετιόντι» 1· γλυφάνοιο πατόσδον (Δωρ. ἀντὶ **προσόζου**) Θεόκρ. 1. 28. **2)** ἀπολ., ὄζω, βρωμῶ, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΛΖ', 5).

προσοίγνῡμι, ἀνοίγω προσέτι, Ἰω. Χρυσ. τ. 1, σ. 354, 32.

πρόσοισα, πρκμ. ἄνευ ἐνεστῶτος (ἴδε **ἔοικα** B), οἶδα, γινώσκω προσέτι, προσειδέναι χάριν, εἰδέναι χάριν προσέτι, Ἀριστοφ. Σφ. 1420 (ὁ Δινδ. πρὸς εἰδ.), Πλάτ. Ἀπολ. 20Α.

προσοικειόω, ἀπονέμω τι εἴς τινα ὡς οἰκεῖον αὐτῷ, τινί τι Στράβ. 244· — προσωκείωσ ἑαυτὸν Ἀντώνιος Ἡρακλεῖ, παρίστανεν ἑαυτὸν οἰκεῖον πρὸς .., Πλουτ. Ἀντών. 60. **II.** Παθ., οἰκειοῦμαι πρός τινα, τινι Κλήμ. Ἀλ. 488· οἱ προσῳκειωμένοι, οἱ πλησίον συγγενεῖς, Διόδ. 3. 9.

προσοικειωτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **προσοικειόω**, δεῖ προσοικειοῦν, Κλήμ. Ἀλ. 894.

προσοικέω, κατοικῶ πλησίον, οἱ προσοικοῦντες, αἱ γειτονικαὶ φυλαί, γείτονες λαοί, Ἰσοκρ. 125B· πρ. πόλεσι Ξεν. Πόροι 1, 8· πρ. θαλάττῃ, ἐπὶ πόλεων, κεῖμαι πλησίον, συνορεύω, Πλάτ. Τίμ. 22D. **2)** μετ' αἰτ., κατοικῶ ἐντὸς ἢ πλησίον, Ἐπίδαμνον Θουκ. 1. 24· λίμνας καὶ ἕλη Ἀριστ. Πολιτ. 1. 8, 7. **II.** Παθ., τοποθετοῦμαι ἔν τινι τόπῳ ἢ πλησίον κατοικίζομαι, τῇ πόλει Ἰωσήπ. Ἰουδ. Βίλ. 4. 4, 3· εἶμαι ἐσχετισμένος, ἡνωμένος, συνηνωμένος, συνδεδεμένος μετά τινος, τῷ σώματι Ἀλιξ. Ἀφρ. 2. 67. **2)** ἐπὶ τόπου, εἶμαι κατῳκημένος, Πλούτ. 2. 938D.

προσοίκησις, εως, ἡ, τὸ προσοικεῖν, Παυσ. 6. 25, 5.

προσοικίζω, κατοικίζω, ἱδρύω πλησίον, θεμελιώνω πλησίον, ἡ προσοικισθεῖσα [πόλις] Διόδ. 13. 97· ὡσαύτως ἐπὶ ναοῦ πρὸς λατρείαν, Πορφ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 114Δ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προσοικοδομέω, οἰκοδομῶ, κτίζω προσέτι, πρ. [τεῖχος], κτίζω ἕτερον τεῖχος, Θουκ. 2. 76· τῷ μὲν ἐν τῇ ἀγορᾷ [βωμῷ] προσοικοδομήσας .. μεῖζον μῆκος, οἰκοδομήσας πρόσθετον μῆκος εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀγορᾶς, δηλ. αὐξήσας τὸ μῆκος αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 6. 54, πρβλ. Διον. Ἁλ. 1. 79· μεταφορ., ἄλλο τε εἶδος .. προσῳκοδόμουν τὸ θνητόν, ἐσχηματίζον, ἔπλαττον ὡσαύτως, Πλάτ. Τίμ. 69C, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 2. 2· πρ. πάθη μεγάλα τῇ λύπῃ Πλούτ. 2. 168A.

προσοικονομέομαι, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **προοικ-**, ὃ ἴδε.

πρόσοικος, ον, ὁ πλησίον οἰκιῶν, συνορεύων, γειτονικός, Ἡρόδ. 1. 144, Θουκ. 1. 24· οἱ πρόσοικοι, οἱ γείτονες, αὐτόθι 7, κτλ.· — ἐπὶ τόπων, πρόσοικος θάλαττα χώρα, γειτονική, Πλάτ. Νόμ. 705A· τὴν πρ. τῆς Ἰταλίας [χώραν] Πλουτ. Φάβ. 2· τοὺς Λυκίων πρ. ὁ αὐτ. 2. 421D.

προσοιμώζω, οἰμώζω, ὀδύρομαι ἐπί τινι, πάθει Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 17, 3, Λιβάν. 4. 225.

πρόσοισμα, τό, = τὸ προσφερόμενον, ὅπερ παρέχεται εἴς τινα, τροφή, ὡς τὸ **προσφορά**, Ἱππ. 421. 51., 422. 20.

προσοιστέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **προσφέρω**, οὐ προσοιστέος ἄλλος πρὸς ἄλλῳ, οὐκ ἄξιον προσενεχθῆναι καὶ ἄλλον πρὸς ἄλλῳ, Εὐρ. Ἑκ. 394· προσοιστέος στέφανος, προσκομιστέος, Ἄλεξις ἐν «Φιλίσκῳ» 1. **2)** προσοιστέον, προσκομιστέον, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1132, Πλάτ. Φαῖδρ. 272A, κτλ. **3)** πρέπει τις νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν, νὰ μεταχειρισθῇ, γυμνάσια Ἀριστ. Πολιτ. **II.** (προσφέρομαι), δεῖ προσφέρεσθαι (ἐπὶ τροφῆς ἢ φαρμάκου), Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 383.

προσοίχομαι, ἀποθ., προσέρχομαι, πλησιάζω εἴς τινα τόπον, Πινδ. Π. 6. 4.

προσοκέλλω ναῦν, ῥίπτω πλοῖον ἔξω εἰς τὴν ξηράν, Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 2. 2, Δίων.ος Κ. Ἀποσπ. 3 Sturz. **2)** ἀπολ., ἐπὶ τοῦ πλοίου, «πίπτω ἔξω», Λουκ. Τίμ. 3· μεταφ., πρ. χρόνῳ Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 10.— Παρὰ Στοβ. 409. 9, ὁ Ruhnk. διορθοῖ **ποτοπτίλλω**.

προσολοφύρομαι [ῡ], ἀποθ., προσκλαίομαι, λέγω τὰ παράπονά μου πρός τινα, Λατ. applorare, προσολοφύρασθαί τινι Θουκ. 8. 66· πρ. ἀλλήλοις Πλουτ. Κικ. 47.

προσόμαλος, ον, ἱκανῶς ὁμαλός, Διογέν. 1. 65.

προσομαρτέω, συνοδεύω, παρακολουθῶ, ὑπάγω μετά τινος, τινι Θέογν. 609.

προσομιλέω, συναναστρέφομαι μετά τινος, ζῶ ἢ διαμένω μετά τινος, συνομιλῶ, τινι Θέογν. 31, Εὐρ. Μηδ. 1085, Ἀποσπ. 889, Πλάτ. Γοργ. 502E· πρός τινα Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 30· τὰ ἴδια προσομιλοῦντες Θουκ. 2. 37· πρ. διὰ χάριτος Πλάτ. Σοφιστ., 222E. **2)** πρ. γυναικί, συνέρχομαι αὐτῇ, Ἡλιόδ. 4. 8, πρβλ. Λουκ. Ἔρωτ. 17. **II.** διαμένω ἔν τινι τόπῳ, συχνάζω, διατρίβω που, ποτὶ πέτρῃ Θέογν. 216, πρβλ. Ἀλκίφρ. 1. 14· οἶνος ἀέρι πρ., εἶναι ἐκτεθειμένος εἰς .., Γεωπ. **III.** μετὰ δοτ. πράγμ., ἔρχομαι εἰς συναφὴν πρός τι, πείρᾳ δ' οὐ προσωμίλησά πω, δὲν ἦλθον εἰς στενὴν σχέσιν μὲ τὴν πεῖραν, δὲν ἔχω πεῖραν πράγματός τινος εἰσέτι, Σοφ. Τρ. 591· προσομιλεῖν τῷ πολέμῳ, ἀσχολεῖσθαι, Θουκ. 1. 122· γυμναστικῇ προσομιλοῦντα, καταγινόμενον, Πλάτ. Τίμ. 88C· μεταφορ., ὕβρει πρ. ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 250E.

προσομίλησις, εως, ἡ, τὸ προσομιλεῖν, ὁμιλία πρός τινα, συναναστροφή, σχέσις, Κλήμ. Ἀλ. 220.

προσομιλητικός, ή, όν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς συναναστροφὴν μετ' ἄλλων· ἡ «κή (ἐξυπακουομ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ προσομιλεῖν, Πλάτ. Σοφιστ. 222C.

προσομιλία, ἡ, = **προσομίλησις**, Ἀρεταί, Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 115.

προσόμνυμαι, ὀμνύω προσέτι, Ξεν. Ἀν. 2. 2, 8, Πλούτ. 2. 223B.

προσομοιάζω, εἶμαι προσόμοιος, ὅμοιος πρός τι, Γεωπ. 2, 21, 6.

προσόμοιος, ον, ὡσαύτως **α, ον**, Στράβ. 165·— σχεδὸν ὅμοιος, πολὺ ὅμοιος, τινι Εὐρ. Φοίν. 128, Ἀριστοφ. Σφ. 356, Ὄρν. 685, Πλάτ. Σοφιστ. 267A, κτλ. Ἐπίρρ. **-ως**, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 811C, Ἀμειψ. ἐν «Σφενδόνῃ» 1.

προσομοιόω, κάμνω τι ὅμοιον, τινί τι Διογ. Λ. 7. 40 **2)** γίνομαι ὅμοιος, ὁμοιάζω, τὴν σύνεσιν ἀνθρώπῳ, τὴν ἀλκὴν δὲ δράκοντι Δημ. 1398. 24· ἐν τῷ παθ. πρκμ., **προσωμοιῶσθαι** Πολυδ. Θ', 131.

προσομολογέω, ὁμολογῶ προσέτι, τινί τι Πλάτ. Γοργ. 461B, παραδέχομαι ἢ ὁμολογῶ τι, Ἀνδοκ. 3. 17· ἀναγνωρίζω προσέτι, ὅτι ὀφείλω, ὁμολογῶ καὶ τούτῳ προσομολογῆσαι τριακοσίας δραχμὰς Ἰσοκρ. 366D, πρβλ. Δημ. 826· ἐν τέλ.· — μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., παραδέχομαι ὡσαύτως ὅτι .., Πλάτ. Σοφιστ. 248D, Δημ. 1179. 17. — Παθ., παλαιὰ καὶ λίαν προσωμολογημένα Αἰσχίν. 61. 12· ἐκ τῶν προσωμολογημένων Πλάτ. Θεαίτ. 159C. **2)** ὑπισχνοῦμαι περαιτέρω, μετ' ἀπαρ. μέλλ., Δημ. 1284. 17. **3)** ὑποχωρῶ, παραδίδομαι, Ξεν. Ἀν. 7. 4, 24.

προσομολογία, ἡ, περαιτέρω ὁμολογία, Δημ. 1007. 7.

προσομόργνυμι, σπογγίζω τι ἐπί τινος ἄλλου, μεταδίδω, τινί τι Θεμίστ. 284D· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλουτ. Κράσσ. 2.

προσόμουρος, ον, Ἰων. ἀντὶ **πρόσομορος**, (ὅπερ δὲν ἀπαντᾷ), ὡς τὸ **πρόσουρος**, γειτνιάζων, παρακείμενος, γειτονικός, τινι Ἡρόδ. 4. 173.

προσονειδίζω, ὀνειδίζω προσέτι, ἀναφέρω ὡς ὄνειδος προσέτι, τι Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 664· πρ. ὡς .., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 2, 5.— Παθ., αὐτόθι 2. 16, 4 (σ. 191 Havercamp).

προσονομάζω, καλῶ μέ τι ὄνομα, πρ. θεούς, δίδω εἰς αὐτοὺς τὸ ὄνομα **θεοί**, Ἡρόδ. 2. 52· αἰθέρα πρ. τὸν ἀνωτάτω τόπον Ἀριστ. Κατηγ. 1. 3, 13· ὃν Ἀσφάλειον καὶ Γαιήοχον προσονομάζομεν Πλουτ. Θησ. ἐν τέλ.·— Αἰολ. παθ., **προσονυμάσθεσθαι** εὐεργέτας Συλλ. Ἐπιγρ. 3524. 8.

προσονομᾰσία, ἡ, τὸ προσονομάζειν, ὀνομασία, ὄνομα, Διογ. Λ. 7. 108· Αἰολ. **προσονῡμᾰσία**, Συλλ. Ἐπιγρ. 3524. 17.

προσοπτάζω, Δωρ. **ποτοπτ-**, ποιητ. ἀντὶ **προσοράω**, Νόσσις ἐν Ἀνθ. Π. 6. 353.

προσοπτέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **προσορῶ**, δεῖ προσορᾶν, τι Ἱππ. 7. 6.

προσοπτίλλω, παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, ἀτενῶς, Δωρ. **ποτοπτίλλω**, ἴδε ἐν λ. **προσοκέλλω**.

προσοράω, μέλλ. **-όψομαι**· Δωρ. **ποθόρημι** Θεόκρ. 6. 22, ἀπαρέμφ. **ποθορῆν** Ἀνθ. Π. 9. 604. Προσβλέπω, παρατηρῶ, θεῶμαι, Μίμνερμ. 1. 8, Σοφ. Ἀντ. 764, Ἠλ. 381, Πλάτ. Φαῖδρ. 250E· προσορῶσα δόμοισι βλάβαν Σοφ. Τρ. 842· πρβλ. ἀόρ. **προσεῖδον**·— οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, **προσορωμένα** Σοφ. Ο. Κ. 244 (λυρ.).

προσοργίζομαι, Παθητ., ὀργίζομαι ἐναντίον τινός, Πλούτ. 2. 13D, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 14, 6.

προσορέγω, ἐκτείνω τὴν χεῖρα καὶ προσφέρω τι εἴς τινα, ἤσθις καὶ ἡμῖν προσώρεγεν Κράτητος Ἐπιστ. 22. — Παθητ., ὡς τὸ **προσκεῖσθαι**, Schweigh εἰς Ἡρόδ. 7. 6.

προσορέω, (ὄρος) συνορεύω, γειτνιάζω, μετὰ δοτικ., Πολύβ. 10. 41, 4., 22. 5, 14.

πρόσορθρος, ον, ὁ πρὸς τὸν ὄρθρον, κατὰ τὴν πρωΐαν, Δωρ. **τὸ πότορθρον**, ὡς ἐπίρρ., Θεόκρ. 5. 126· πρβλ. **προσέσπερος, προσεῴος**.

προσορίζω, περικλείω ἐντὸς τῶν ὁρίων, προσθέτω εἴς τι κράτος, Στράβ. 189, Διόδ. 2. 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 3137. 101 (ἐν τῷ παθ.)·— Μέσ., προσθέτω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, τὴν γῆν πρ. τῇ σφετέρᾳ Παυσ. 2. 36, 5· — ἐν Εὐρ. Ι. Α. 1151, ὁ Scaliger διώρθωσε: προσουδίσας πέδῳ. **2)** ὁρίζω προσέτι, χρόνον πένθους ὀλίγον Πλουτ. Λυκοῦργ. 27.— Μέσ., ὁρίζω προσέτι, Ἀριστ. Φυσ. 8. 1, 19, Ρητ. 3. 5, 4. **3)** Μέσ., ὡσαύτως ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, προσωρίσατο τὴν οἰκίαν δισχιλίων, ἐσημείωσε τὴν οἰκίαν του προσέτι διὰ λιθίνων σημείων (ἴδε **ὅρος** II) διὰ τὸ ποσὸν 2000 δραχμῶν, δηλ. ἐκ νέου ἔθηκεν εἰς ὑποθήκην αὐτὴν διὰ τὸ ποσὸν τοῦτο, Δημ. 877. 7. **II.** ἀμεταθ., συνορεύω, κεῖμαι πλησίον, τῇ Συρίᾳ Διόδ. 2. 50.

προσορμάω, ἀμεταθ., ὁρμῶ πρός τινα, ἤ τι, διάφ. γραφ. ἀντὶ **προορμάω**, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 21.

προσορμέω, προσορμίζομαι, ἀγκυροβολῶ, τόπῳ Πολύβ. 10. 42, 1 Schweigh.

προσορμίζω, φέρω πλοῖόν τι εἰς ἀγκυροβολίαν ἢ πλησίον, Κνίδῳ προσορμίσαι [ἐξυπακ. τὴν ναῦν] Λουκ. Ἔρωτ. 11· οὕτω, πρ. τοῖς αἰγιαλοῖς Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 3· — ἐν χρήσει παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσιν ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀγκυροβολῶ πλησίον τόπου τινός, ἔα τὰς νέας πρὸς τὴν νῆσον προσορμίζεσθαι Ἡρόδ. 6. 97· πρὸς τούτους (δηλ. τοὺς λιμένας) μὴ προσορμίζου Δημ. 795. 15· ποῖ οὖν προσορμιούμεθα; ὁ αὐτ. 52. 28· προσορμισάμενος τῇ Σαμοθρᾴκῃ Πλουτ. Αἰμίλ. 26· οὕτω παρὰ μεταγεν. ἐν τῷ παθ., προσορμισθεὶς τῷ αἰγιαλῷ Ἀρρ. Ἀν. 6. 20· τῇ Νάξῳ προσωρμίσθη Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 8. 5, πρβλ. Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ϛ', 53· — μεταφορ., πρ. τοῖς μύθοις Φιλόστ. 717.

προσόρμισις, εως, τὸ προσορμίζεσθαι ἢ ἀγκυροβολεῖν, Θουκ. 4. 10, Συνέσ. 272D.

πρόσορμος, ὁ, τόπος προσορμίσεως, ἀγκυροβολίας, Στράβ. 666· — **προσορμιστήριον**, τό, τόπος ἀγκυροβολίας, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἐπήνιον**.

πρόσορος, ον, ἴδε **πρόσουρος**.

προσορχέομαι, ἀποθετ., ὀρχοῦμαι πρός τι ἢ μέ τι, Λουκ. περὶ Διαβολ. 16· ἑτερετίζες καὶ προσωρχοῦ τοῖς λόγοις, ἐν συμφωνίᾳ πρὸς .., Πλούτ. 2. 46B.

προσοσφραίνω, δίδω τι εἴς τινα νὰ ὀσφρανθῇ, τινά τι Γεωπ. 19. 2, 17.

προσουδίζω, (οὖδας) καταρρίπτω εἰς τὸ ἔδαφος, τὸ παιδίον Ἡρόδ. 5. 92, 3· οὕτω, Εὐρ. Ι. Α. 1125 (ἴδε **προσορίζω** Ι. 1), Πλουτ. Γάλβ. 26, κτλ.

προσουρέω, κατουρῶ πλησίον ἢ ἐπί τινος, προσεούρουν τινὶ Δημ. 1257. 18, πρβλ. Ἀριστ. περὶ Θαυμασ. 146, Θεοφρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀποσπ. 175· μεταφορ., προσουρήσαντα τῇ τραγῳδίᾳ, «βραχὺν χρόνον διατρίψαντα καὶ τῶν αὐτῶν λύρων ἐκχέαντα τῇ τραγῳδίᾳ, ἢ εὐθυδρομήσαντα, εὐδοκιμήσαντα, ἐν τραγῳδίας δράματι ἐπαινεθέντα» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Βάτρ. 95.

πρόσουρος, ον, Ἰων. ἀντὶ **πράσορος** (πρβλ. **προσόμουρος**), ὁ γειτνιάζων, συνορεύων γειτονικός, Αἰγύπτου τὰ πρ. Λιβύῃ Ἡρόδ. 2. 18, πρβλ. 3. 97, 102· τῇ Ἀραβίῃ, πρ. ἐούσῃ (δηλ. τῇ Αἰγύπτῳ) ὁ αὐτ. 2. 12· οὕτω παρὰ Ξενοφ. ἐν τῷ Ἀττ. τύπῳ, τὰ πρόσορα Κύρ. 6. 1, 17, πρβλ. Δίωνα Κ. 36. 36, Πολυδ. Α', 177, κτλ. **II.** παρὰ Σοφ. ἐν Φιλ. 691 (ἔνθα ὁ Ἰων. τύπος εἶναι ἐν χρήσει, πρβλ. **ἄπουρος, ὅμουρος**)· ἵν' αὐτὸς ἦν πρόσουρος, ἔνθα οὐδένα εἶχε γείτονα πλὴν ἑαυτοῦ, δηλ. ἔζη ἐν ἄκρᾳ ἐρημίᾳ· πρβλ. Λουκ. Τίμ. 43 εὐωχεῖτω μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος· ἀλλ' ἡ τοῦ Bothe διόρθωσις (ἵν' αὐτὸς ἦν, πρόσουρον οὐκ ἔχων βᾶσιν, ἔνθα ἦτο κατάμονος μὴ ἔχων γειτονικὸν βάδισμα, δηλ. μὴ ἔχων γείτονα) φαίνεται ἀρκούντως ἐπιτυχής, ἀλλ' ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

προσουσία, ἡ, ἴσως, = **συνουσία,** ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Εὐβούλου.

προσοφειλέτης, ου, ὁ, ὁ προσοφείλων, Ὡριγέν. τ. 2, σ. 503.

προσοφείλω, μέλλ. **-ήσω,** ὀφείλω ἔτι ἢ προσέτι, πολλὰ Θουκ. 7. 48· διηκόσια τάλαντα Πλουτ. Ἀλέξ. 15· πρ. τινί χάριν Ξεν. Κυρ. 3. 2, 16, πρβλ. Δημ. 37. 7., 650 23·— ἀπολ. προσοφείλοντας ἡμᾶς ἐνέγραψεν Δημ. 825. 19 — Παθ., ὁ προσοφειλόμενος μισθός, ὁ ἔτι ὀφειλόμενος, Θουκ. 8. 45· οὕτως, ἡ ἔχθρη ἡ προσοφειλομένη ἐς Ἀθηναίους ἐκ τῶν Αἰγινητέων, ἡ ἔχθρα ἥτις ὠφείλετο ἔτι πρὸ τῶν Αἰγινητῶν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, δηλ. ἡ μεταξὺ αὐτῶν ἀρχαία ἔχθρα, Ἡρόδ. 5. 82 (διάφ. γραφ. **προὔφ-**, πρβλ. **προοφείλω**). **II.** μένω ὀπίσω, ὑστερῶ, ὑπολείπομαι, ὁ δὲ .. ἐξεπορεύετο μετὰ μεγάλης ἀξίας ἐν τῇ πορφυρίδι καὶ τῇ πανοπλίᾳ βάδην, ὥστε τοὺς ἐν ταῖς τραγῳδίαις τυράννους πολύ τι προσοφείλειν, ὑπολείπεσθαι, Πολύβ. 39. 2, 6.

προσοφθαλμιάω, ἐπορθαλμιῶ, **προσοφθαλμιῶν .. ταῖς** μεγάλαις οὐσίαις Φίλων. 2. 560.

προσοφλισκάνω, μέλλ. **-οφλήσω·** ἀόρ. **-ὤφλον,** ἀπαρ. **-οφλεῖν** (ἴδε ἐν λέξ. **ὀφλισκάνω**, ἀόριστ. α' **προσοφλῆσαι** ἐν Ἀλκίφρ. 3. 26. Ὡς τὸ **προσοφείλω**, χρεωστῶ προσέτι ἢ ἐπὶ πλέον, πεντακοσίας δραχμάς, ἃς προσῶφλεν Δημ. 1327. 21· ἀπολ., χρεωστῶ, ἔχω χρέος, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 3, 24. **2)** ὡς νομικὸς ὅρος, χάνω τὴν δίκην καὶ ὑποδάλλομαι προσέτι εἰς πρύστιμον, πρ. τὰ ἐπιτίμια, τὴν ἐπωδελίαν Δημ. 939. 27., 1103. 15, Αἰσχίν. 23. 25· χιλίας (δηλ. δραχμὰς) Δημ. 647. 7 : — καὶ ἀπολύτ., στρατηγήσας προσῶφλε, ὑπεβλήθη εἰς πρύστιμον, Ἀντιφάνης ἐν «Στρατιώτῃ» 1, 5. **3)** καθόλου, ἀποδεικνύομαι ἄξιος προσέτι .., λογίζομαι ἄξιος .., πρ. αἰσχύνην Δημ. 58. 10., 93. 3· οὐ τοῦτο βλάπτονται μόνον, ἀλλὰ καὶ κακοήθειαν καὶ δυσμένειαν προσοφλισκάνουσι Πλουτ. 2. 43D, ἔνθα ἴδε Wyttenb.· ὥστε προσοφλεῖν τὸν λεγόμενον τῶν ἰχθύων βίον, ὥστε νὰ εἶνε ἄξιοι νὰ λεχθῇ περὶ αὐτῶν ὅτι ζῶσι τὸν λεγόμενον τῶν ἰχθύων βίον, Πολύβ. 15. 20, 3.

προσοχή, ἡ, ὡς καὶ νῦν, προσοχή, Διον. Ἁλ. 6. 85, Πλουτ. 2. 514E, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 53, κτλ. **II.** προσόρμισις, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰαμβλ.

προσοχθέω, = τῷ ἑπομ., Πισίδ. παρὰ Σουΐδ.

προσοχθίζω, εἶμαι ὠργισμένος κατά τινος, βδελύσσομαι, σικχαίνομαι, τινί Ἐβδ. (Ψαλμ. ϟΔ', 10), Χρησμ. Σιβ. 3. 272. προσώχθισα τῇ ζωῇ μου, ἔχω βαρεθῇ τὴν ζωήν μου, Ἐβδ. (Γέν. ΚΖ', 46). **2)** Παθ., ἀπορρίπτομαι, ὅτι ἐκεῖ προσωχθίσθη θυρεὸς δυνατῶν Ἐβδ. (Βασιλ. Β', κεφ. Α, 21).— Κατὰ Σουΐδ. : «προσώχθικε, προσκέκρουκε, ἀπὸ τοῦ τὰ ἐπινηχόμενα ταῖς ὄχθαις προσκρούεσθαι», καὶ «προσώχθισα· ἐβδελυξάμην, δυσηρεστήθην»· πρβλ. Φώτιον ἐν λέξει.

προσόχθισις, ἡ, = τὸ **προσοχθίζειν**, Γενέσιος 9, 13., 71, 4.

προσόχθισμα, τό, = **βδέλυγμα,** Ἐβδ. (Δευτερ. Ζ', 26, Βασιλ. Γ', κεφ. ΙϚ', 32, αὐτόθι Δ', κεφ. ΚΓ', 13 καὶ ἀλλ.)· «προσοχθίσματα ἡ γραφὴ καλεῖ τὰ εἴδωλα» Σουΐδ. : **-ισμός,** ὁ, «πρόσκρουσις, δεινοπάθεια, πάθος γνώμης, συμπάθεια», Ἡσύχ.

προσοχλέω, ἐνοχλῶ ἢ δυσαρεστῶ προσέτι, Ἀθήν. 180A.

πρόσοχος, ον, (προσέχω) προσεκτικός, Γλωσσ.— Ἠπειρ. **-χως,** Σουΐδ. ἐν λ. **ἀτενές.**

προσοχυρόω, ὀχυρώνω ἔτι μᾶλλον ἢ προσέτι, Σχόλ. εἰς Θουκ. 4. 9.

προσόψημα, τό, προσφάγιον ἢ ἕτερον ἔδεσμα παρὰ τὸ σύνηθες, Διοσκ. 1. 146, Ἀθήν. 162C, 276E, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 962 (διάφ. γραφ. **προσίψημα**), κτλ.

προσόψιος, ον, ὡς τὸ **ἐπόψιος,** ὁ φαινόμενος πλήρης ἢ ἐντελῶς, πάγος Σοφ. Ο. Κ. 1600.

πρόσοψις, ἡ, ἡ ὄψις, φαιδίμαν ἀνδρὸς αἰδοίου πρόσοψιν θηκάμενος, «ἀνδρὸς αἰδεσίμου καὶ ἀξιοπρεποῦς φαιδρὰν καὶ εὐπρεπῆ ὄψιν ἑαυτῷ περιθείς» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 4. 51· ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρόφους αὐγὰς ἀπείρξω σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν, οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἴδωσι τὸ πρόσωπόν σου. Σοφ. Αἴ. 70, πρβλ. Ἠλ. 1286, Εὐρ. Ὀρ 952· ὦ πόσις, ὦ φιλτάτη πρ. ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 636 νεκρὰν πρόσοψιν .. τέκνου, δηλ. τέκνου τεθνηκότος. Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 376. 8. **II.** τὸ βλέπειν, ἡ ὄψις, θέα, Εὐρ. Ὀρ. 1021· εἰς πρόσοψίν τινος ἐλθεῖν Ἀνδρ. 685· μὴ ἔχων τὴν πρ. τῶν πολεμίων ἐκ πολλοῦ Θουκ. 2. 89 (πρβλ. **πρόσφεις**)· ἐκ πρώτης πρ. Λουκ. Ἀνάχ. 29· πρβλ. ὡσαύτως· **πρόωσις.**

προσοψωνέω, προσθέτω εἰς τὰ ἤδη μνημονευθέντα ἐδέσματα, Ἀθήν. 331G.

προσπάθεια, ἡ, ἡ μετὰ πάθους ἀφοίωσις, συμπάθεια, σφοδρὰ μετὰ πάθους ἐπιθυμία, προσωποληψία, Κλήμ. Ἀλ. 128· πρός τι Δικαιαρχ. σ. 143 Fuhr· σαρκικαὶ πρ. Κλήμ. Ἀλ. 880· ἴδε Gatak. εἰς Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 12. § 4· ἄνευ προσπαθείας Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 230.

προσπάθέω, ὡς τὸ προσπάσχω, αἰσθάνομαι πλήρη πάθους ἀγάπην πρός .., πρός τι Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 24, 82· τινι αὐτόθι 4. 1, 77· πρβλ. Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 5, 1.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. τ. Λ' σ. 186 κέξ.

προσπαθής, ές, (πάθος), ὁ θερμῶς ἀφωσιωμένος, Σχόλ. εἰς Πλάτ. Π. 2. 165. Ἐπίρρ. **-θῶς,** Κλήμ. Ἀλ. 554, 557· π. ἔχειν τινὶ Εὐστ. 18. 41.

προσπαίζω, μέλλ. **-παίξομαι·** ἀόρ. **προσέπαισα,** Πλάτ. Εὐθύδ. 283B, Ἀλκίφρων· παρὰ μεταγεν. **προσέπαιξα,** Πλουτ. Καῖσ. 63. Παίζω μέ τινα, τινὶ Ξεν. Ἀπομν. 3. 1, 4, Πλάτ. Εὐθύδ. 278B'— μεταφορ., προσπαίζουσα τοῖς ὤμοις κόμη Πολυδ. Β', 25. **2)** ἀπολ., παίζω, ἀστείζομαι, πρ. ἐν τοῖς λόγοις ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 262D, πρβλ. Νόμ. 653E, 804B· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **σπουδάζειν**, ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 283B. **3)** περιπαίζω, περιγελῶ, τινι Πλούτ. 2. 197D, κτλ.· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, εἰ προσπαίζονται ἡμῖν καὶ προκαλοῦνται Ἀπφθ. Ἐμφύλ. 4. 118 — πρβλ. **προσγελάω,** καὶ Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 463. **II.** μετ' αἰτ., πρ. θεούς, ἄδω εἰς τιμὴν τῶν θεῶν, Πλάτ. Ἐπιν. 980B· καὶ μετὰ διπλ. αἰτ., ὕμνον προσεπαίσαμεν .. τὸν .. Ἔρωτα, ἐψάλαμεν ὕμνον εἰς τιμὴν τοῦ Ἔρωτος, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 265C. **2)** εἰρωνεύομαι, πειράζω, τοὺς ῥήτορας Πλάτ. Μενέξ. 235C, πρβλ. Εὐθύδ. 285Δ· πρ. τὸν κύνα, πειράζω, βασανίζω, Λουκ. π. Οἴκ. 24, τὴν ἄρκτον, Δίλ. π. Ζ. 4. 45.

πρόσπαιος, ον, (παίω) ὁ προσπαίσας, προσκρούσας, δίκη, τυχαῖος, πρόσφατος, νέος, εἰ πρ. μή τύχοι κακά Αἰσχύλ. Ἀγ. 347, πρβλ. Λυκόφρ. 211, Νικ. Θηρ. 690 — ἐκ προσπαίου, ὡς ἐπίρρ., αἰφνιδίως, προσφάτως, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 5, 2, πρβλ. Πολύβ. 6. 43, 3. Ὡσαύτως ἐπίρρ. **-ως,** Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. Ἐνθ' ἀνωτέρω.

προσπαίω, = **προσπίπτω,** Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 885· ὡσαύτως διάφ. γραφ. ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 310.

προσπάλαιω, παλαίω, ἀγωνίζομαι ἐναντίον τινός, τινὶ Πινδ. Ι. 4. 90 (3. 71), Πλάτ. Θεαίτ. 162B, Ἄλκ. 1. 107B, κ. ἀλλ.· Ἄτλας οὐρανῷ πρ. Πινδ. Π. 4. 516·— μεταφ., πρ. ἐν τοῖς λόγοις Πλάτ. Θεαίτ. 169D· πρ. σφαῖρᾳ, παίζω τὴν σφαῖραν, Πλούτ. 2. 793B.

προσπάλλομαι, Μέσ., διάπειραν ποιοῦμαί τινος πράγματος πάλλων αὐτό, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 45.

Πρόσπαλτα, τά, ὄνομα δήμου τινὸς τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.—**Προσπάλτιοι,** οἱ, ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Εὐπόλεδος, ἴδε Ross Dem. τ. Attika σ. 132.

Προσπαλτόθεν, Ἐπίρρ. ἐκ Προσπάλτων, Δημ. 1071. 25.

προσπαραβάλλομαι, Παθ., παρατίθεμαι παρὰ τὴν τράπεζαν προσέτι, εἰ πρέσβεις ἢ ξένους δέχοιτο, **προσπαρεβάλλοντο** κλίναι Πλουτ. Κλεομ. 13.

προσπαραγγέλλω, παραγγέλλω ἢ διατάσσω προσέτι, Δίων Κ. 56. 25.

προσπαραγράφω, γράφω προσέτι, προσθέτω ἀκόμη, Πλάτ. Φαίδρ. 257E, Δημ. 997. 6 κέξ., 1237. 5.

προσπαραδίδωμι, παραδίδω προσέτι, Συλλ. Ἐπιγρ. 159. 20.

προσπαραινέω, παραινῶ, συμβουλεύω ἢ παρακινῶ πρόσετι, Δίων Κ. 62. 8.

προσπαραιρέομαι, Μέσ., ἁφαιρῶ προσέτι, Δίων Κ. 46. 40.

προσπαρακαλέω, μέλλ. **-έσω,** προσκαλῶ προσέτι, τοὺς ξυμμάχους, κτλ., Θουκ. 1. 67., 2. 68., 8. 98. **2)** παραγγέλλω προσέτι, τινα εἶναι ἑτοῖμον Πολύβ. 3. 64, 11, πρβλ. Λουκ. Ψευδολογ. 2.

προσπαράκειμαι, Παθ., κεῖμαι πλησίον, Ἀντίγ. Καρύστ. 15.

προσπαρακελεύομαι, ἀποθ., παρακελεύομαι προσέτι, Ἰωαήν. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 9. 7.

προσπαραλαμβάνω, παραλαμβάνω προσέτι, Διοσκ. 1 ἐν τῷ προοιμ., Δίων Κ. 42. 58.

προσπαραληπτέον, ρημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ λάβῃ προσέτι, Κλήμ. Ἀλ. 927.

προσπαράληψις, ἡ, τὸ προσπαραλαμβάνειν, παράληψις προσέτι, πρόσληψις, ἑτέρου Φίλων 1. 485, Κλήμ. Ἀλ. 861, κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προσπαραμένω, παραμένω προσέτι, Αἴσωπ. 256.

προσπαραμυθητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ παρηγορήσῃ πρὸσέτι, Πτολ.

προσπαρακηγνῦμι, ἐμπήγω προσέτι, χάρακας Γεωπ. 4. 12, 18.

προσπαρασκευάζω, παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, προσέτι, ἑτέραν δύναμιν Δημ. 94. 20, κτλ.—Μέσ., παρασκευάζω δι' ἐμαυτὸν προσέτι, ὁρμητήρια Δημ. 445, ἐν τέλ.

προσπαρατίθημι, παρατίθημι προσέτι ἢ προαθέτω προσέτι, Ἀντίγ. Καρύστ. 15, Ἀθήν. 137E, κτλ.· — παραθέτω ἐνώπιόν τινος προσέτι, Πολύϐ. 3. 99, 7.

προσπαρατρώγω, τρώγω, δάκνω τινὰ προσέτι, καὶ μεταφορ., προσϐάλω τὴν ὑπόληψίν τινος, Διογ. Λ. 2 107.

προσπαραφύομαι, Παθ., μετ' ἀορ. 6' καὶ πρκμ. ἐνεργ., παραφύομαι πρός τι, Σωραν. ἐν τῷ Ideler Phys. 1. 256.

προσπαρεισέρχομαι, ἀποθ., παρεισέρχομαι προσέτι, Εὐνάπ. σ. 53 Boiss.

προσπαρεμϐάλλω, παρεμϐάλλω προσέτι, Οὐλπ. εἰς Δημ. Λεπτ.

προσπαρενοχλέω, παρενοχλῶ, ἐνοχλῶ προσέτι, Boiss. Ἀνεκδ. 2. 301.

προσπαρέχω, παρέχω ἢ δίδω προσέτι, τι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 814· Ἀρκάσι ναῦς Θουκ. 1. 9· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Πλάτ. Πολ. 437E, Νόμ. 808C.

προσπαρίσταμαι, Μέσ., φέρω πρὸς τὸ μέρος μου, ὑποτάσσω προσέτι, Δίων Κ. 50. 12. **2)** διεγείρω προσέτι, τόλμαν τινὶ Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 19. 1, 10. **II.** ἀμεταϐ., προσπαρέστη τινὶ νομίζειν, ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν τινος, Δίωνος Κ. Ἐκλογ. 119 Sturz.

προσπαροικέω, παροικῶ, κατοικῶ πλησίον προσέτι, Σουΐδ.

προσπαροινέω, παροινῶ προσέτι, Φιλόστρ. 849.

προσπαροξύνω, παροξύνω, πρυξενῶ φλόγωσιν ἐπὶ πλέον, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 382· μεταφορ., παροξύνω, ἐρεθίζω προσέτι, Στράϐ. 660, Πλουτ. Ἀλέξ. 52.

προσπαρορμάω, παρορμῶ προσέτι, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 14, 10.

προσπαρτός, ὁν, (πείρω) καρφωμένος (εἰς τὸν βράχον), δεσμῷ πρ. ἐγὼ Αἰσχύλ. Πρ. 142 (κατὰ τὴν γραφὴν ἑνὸς Ἀντιγράφου ἀντὶ πρὸς πατρός, ἴδε Δινδ.).

προσπασσαλεύω, Ἀττικ. **προσπαττ-**, ὡς τὸ **προσηλόω**, καρφώνω, στερεῶς προσηλώνω, σε τῷδε τῷ πάγῳ Αἰσχύλ. Πρ. 20· ἐμϐάδια πρὸς τὸ μέτωπον Ἀριστοφ. Πλ. 943· — παρ' Ἡροδ. 9. 120, τανάπαλιν, σανίδα προσπασσαλεύσαντες (ἐξυπ. αὐτῷ), ἂν καὶ θὰ ἐπροτίμα τις νὰ ἀναγνώσῃ: σανίδι ἢ πρὸς σανίδα, πρϐλ. 7. 33.— Παθητ., προσπεπατταλευμένου γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις Μένανδρ. ἐν Ἀσπίδ. 6· τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπί τινος πέτρας .. προσπεπ. Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 14. 3· μεταφορ., ἀχανής, προσπεπατταλευμένος, ἄφωνος, προσηλωμένος εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, ἀκίνητος, Ἡγήσιππ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. 25. **II.** καρφώνω ἢ ἀναρτῶ εἰς πάσσαλον, τὸν τρίποδα Ἡρόδ. 1. 144, πρϐλ. Θεοφρ. Χαρακτ. 21.

προσπασσᾰλόω, = τῷ προηγ., ἑκάστη ἡδονή τε καὶ λύπη προσπασσαλοῖ τῷ σώματι τὴν ψυχὴν Κλήμ. Ἀλ. 486.

προσπάσσω, Ἀττικ. **-ττω**, ῥαντίζω, ἐπιπάσσω τι ἐπάνω εἴς τι, τί τινι Ὀρειϐάσ. 148 Matth.

προσπάσχω, ἔχω πρόσθετόν τι ἢ ἰδιαίτερον ψυχικὸν πάθος, αἴσθημα, Πλάτ. Φαίδων 74A· τινί, περί τινος πράγματος, Κικ. πρ. Ἀττ. 2. 19, Πλουτ. 2. 514A, Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 40, κτλ.

II = **προπάσχω**, Ἰσοκρ. 217A, Μάχων ἐν «Ἐπιστολῇ» 1, Πλουτ. Σερτ. 26, πρϐλ. **προπάθεια**.

πρόσπεινος, ον, (πεῖνα) ὁ αἰσθανόμενος πεῖναν, ἀρχίζων νὰ πεινᾷ, Πράξ. Ἀποστ. ι', 10.

προσπειράζω, κάμνω ἀπόπειραν προσέτι, Γλωσσ.

προσπελάζω, μέλλ. **-άσω** [ᾰ], πελάζω τι πρός, κάμνω τι νὰ πλησιάσῃ εἴς τι, φέρω τι πλησίον εἴς τι, νέᾳ (μονοσύλλαϐ.) μέν μοι κατέσβε .. ἄκρη προσπελάσασα, πλησιάσασα τὸ πλοῖον πρὸς τὸ ἀκρωτήριον συνέκριψεν, Ὀδ. I. 285. — Παθ., μετὰ γεν., Πανὸς προσπελασθεῖσα, συνευρεθεῖσα μετὰ τοῦ Π., Σοφ. Ο. Τ. 1101. **II.** ἀμεταϐ., πλησιάζω, ἐγγίζω, τινὶ Πλάτ. Συμπ. 206D, Διόδ. 16. 42. κτλ., πρϐλ. **προσπλάζω**.

προσπέλᾰσις, ἡ, τὸ προσπελάζειν, πλησίασις, προσέγγισις, Γλωσσ.

προσπελαστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **προσπελάζω**, δεῖ προσπελάζειν, τὸ νήπιον πρὸς τὸν μαστὸν Μοσχίων 94.

προσπελάτης [ᾰ], ου, ὁ, = **πελάτης**, Θεοπόμπ. Ἰστ. Ἀποσπάσμ. 41.

προσπέμπω, πέμπω πρός τινα, μάλιστα ἐπὶ ἀγγελιαφόρων ἢ πρίσϐεων, φίλους Ἀριστοφ. Ἱππ. 473· κήρυκα Θουκ. 7. 3· πρ. τινά τινι, στέλλω ἢ ὁδηγῶ, προπέμπω τινὰ πρός τινα, αὐτὸν δεῦρο προσπέμψας ἐμοὶ Σοφ. Ο. Κ. 1349, πρϐλ. 1101, Θουκ. 1. 53, Ξεν. Κύρ. 8. 5 18· ἁπλῶς, πρ. τινί, στέλλω πρός τινα (δηλ. ἄγγελον), Θουκ. 7. 35, Δημ. 393. 18, κτλ.· ὡσαύτως, πρ. λόγους ἐς τινας Θουκ. 8. 47· καὶ ἀπολ., Ἡρόδ. 9. 108 (ἔνθα ἴδε Valck.), Θουκ. 2. 79.

προσπεπαίνομαι, Παθ., πεπαίνομαι, γίνομαι ὥριμος προσέτι, Κλήμ. Ἀλ. 128.

προσπέρδομαι, ἀποθ. μετὰ ἐνεργ. 6' ἀορ. **-έπαρδον**, ορρodere, πέρδομαι, «κλάνω» πρός τινα, τινι Ἀριστοφ. Βάτρ. 1074· ταῖς λοιπαῖς δὲ προσπέρδου, τοὺς δὲ λοιποὺς κλάσε τους, Σωσίπατρος ἐν «Καταψευδομένῳ» 1. 12.

προσπεριϐάλλω, περιϐάλλω, περιτίθημι προσέτι, ἐπὶ δεσμοῦ, Ἱππ. Ἄγμ. 765· περιτείχισμα τῇ πόλει Θουκ. 5. 2· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Φίλων 2. 181·— ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ κυρίως, ἐγείρω ἢ κτίζω ὁλόγυρά μου, τείχη Ἰσοκρ. 198C· πρ. πλείονα μολυσμὸν Πλούτ. 5. 831A.—Παθ., κτίζομαι, οἰκοδομοῦμαι ὁλόγυρα, στρατοπέδῳ ἑρύματος προσπεριϐαλλεμένου Θουκ. 8. 40. **2)** Μέσ., ὡσαύτως, περικυκλώνω, τὸν πεζὸν στρατὸν ταῖς ναυσὶ πρ. Πλουτ. Θεμιστ. 7. **3)** Παθ., κῆπον ἐνὶ περιϐόλῳ προσπεριϐεϐλημένοι, ἔχοντες καὶ κῆπον περιϐεϐλημένον διὰ φραγμοῦ, Πλάτ. Κριτί. 112B, πρϐλ. Ἱππ. Ἄγμ. 779.

II. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ ὡσαύτως, ζητῶ νὰ ἐπιτύχω, προσπαθῶ νὰ λάϐω τι, Δημ. 42 ἐν τέλ., Παυσ. 1. 10, 1.

προσπεριγίγνομαι, ἀποθετ., μένω ἐπὶ πλέον, δηλ. ὡς περίσσευμα ἢ καθαρὸν κέρδος, Δημ. 467. 18, Πλουτ. Ἄγησ. 32.

προσπεριειλέω, περιτυλίσσω προσέτι, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Σωραν.

προσπεριεργάζομαι, ἀποθ., περιεργάζομαι ἐπὶ πλέον, Δίων Κ. 44. 35, Φίλων 1. 12., 2. 88, κτλ.

προσπεριλαμϐάνω, περιλαμϐάνω προσέτι, Δημ. 714. 24., 726 ἐν τέλ., 765. 2· πρ. τινὰ ταῖς συνθήκαις Πολύϐ. 3. 24, 1· πρ. τι τῷ νῷ ὁ αὐτ. 5. 32, 3.

προσπεριοδεύω, περιοδεύω καὶ περιγράφω προσέτι, Στράϐ. 488.

προσπεριορίζομαι, ἀποθ., περιλαμϐάνω προσέτι, τί τινι Λογγῖν. 28.

προσπεριποιέω, ϐάλλω κατὰ μέρος, ἢ οἰκοναμῶ προσέτι, Δημ. 832. 24.

προσπερονάω, καρφώνω, προσαρμόζω διὰ περόνης, (περόνη), καὶ καθόλου, προσκολλῶ, στερεώνω ἐπί τινος, τι πρός τι Πλάτ. Φαίδων 83D· πρὸς τινι Ξεν. Ἀν. 7. 3, 21.

προσπέτᾶμαι, ἀποθ., = **προσπέτομαι**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 43, 2.

προσπετής, πλημμελὴς γραφὴ ἀντὶ **προπετής**, Διον. Ἁλ. π. Δημοσθ. 40.

προσπέτομαι, μέλλ. **-πτήσομαι**· ἀορ. **-επτάμην** [ᾰ], ἀλλὰ καὶ πτην, μετ' ἀορ. ἐνεργ., **προσέπτην** (ἴδε κατωτ.) ἀποθ. Πέτομαι πρός τι, πόθεν προσέπτανθ' οἱ βοιϐαύλιοι; Ἀριστοφ. Ἀχ. 865· πρός τι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 3, 7· ἐὰν τίς σοι φίλος ὥσπερ μυῖα προσπτῆται Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 5. **II.** καθόλου, ἐπέρχομαί τινι αἰφνιδίως, καταλαμϐάνω τινά, ὁδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγὴς Αἰσχύλ. Πρ. 115· μέλας προσέπτα μοι ἢ με, μέλας ἔφθασεν εἰς τὰ ὠτά μου, αὐτόθι 555· ἀκολούθως ἐπὶ κακοῦ, δυστυχίας κτλ., τίς .. ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο; Σοφ. Αἴ. 282, πρϐλ. Αἰσχύλ. Πρ. 644, Εὐρ. Ἄλκ. 421.

προσπεύθομαι, ποιητ. ἀντὶ **προσπυνθάνομαι**, Σοφ. Ο. Κ. 121.

προσπεφῡκότως, ἐπίρρ. προσφυῶς, ἀσφαλῶς, Ἐτυμ. Μ. 132, 53 ἐν λέξει **ἀπρίξ**.

πρόσπηγμα, τό, ἡ συναγομένη εἴς τι μέρος ὕλη καὶ ἐκεῖ στερεοποιουμένη, Ἱππ. Προρρ. 106. **II.** μέρος πλοίου, Ἡσύχ.

προσπήγνῡμι, καὶ **-ύω**, μέλλ. **-πήξω**· — ἐμπήγω, καρφώνω τι εἴς τι ἢ ἐπί τινος, τινί τι Εὐρ. Ἀποσπ. 680, κτλ.· τι πρός τι Δίων Κ. 40. 9· ἦλσις [τὸν ἀκινάκην] τῷ κολεῷ προσέπηξε ὁ αὐτ. 63. 2·— ἀπολ., καρφώνω εἰς τὸν σταυρόν, σταυρώνω, Πράξ. Ἀποστ. 6', 23.— Παθ. μετὰ πρκμ. ἐνεργ. φιωνῆς, **-πέπηγα**, Κλήμ. Ἀλ. 45 περί τι Δίων Κ. 47. 17.

προσπηδάω, μέλλ. **-ήσομαι** Ἄλεξις ἐν «Λέϐητι» 5. 16 — πηδῶ ἐναντίον τινὸς ἢ ἐπί τινος, πρὸς ἑστίαν Ἀνδροκ. 21. 31· ἀτμίς .. προσπηδήσεται ταῖς ῥισὶν Ἄλεξ. ἔνθ' ἀνωτ. ἐπί τι Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 2, 32· ἀπολ., Δίων Κ. 76. 4· δόξα ψευδὴς προσεπήδησεν Ἀπολλ. Ἐμφυλ. 2. 45.

προσπήσσω, μεταγενέστερος παράλληλος τύπος τοῦ προσπήγνυμι, Ἀρτεμιδ. 1. 74, Ἡσύχ.

προσπηχύνομαι, (πηχύνω), λαμϐάνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου ἢ ἐναγκαλίζομαι προσέτι, Καλλ. εἰς Δία 46· Δωρ. **ποτιπηχ-**, Ρίκν. ἐν Ἀνθ. Π. 12. 121.

προσπιέζω, μέλλ. **-έσω**, πιέζω προσέτι, τι Ἱππ. 406. 35· πρϐλ. **πιέζω** II. 1. **II.** πρ. τι πρός τι, ἐπί τινος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 2, 13· — ὁ Φίλων ἔχει **προπιέζω**, 2. 637.

προσπίλναμαι, παθ., προσπελάζω, νήσῳ Ὀδ. Ν. 95.

προσπίνω [ῐ], πίνω προσέτι ἢ μετὰ ταῦτα, Δίων Κ. 75. 2.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προσπῐπίσκω, δίδω εἴς τινα νὰ πίῃ προσέτι, ποτίζω, Ἱππ. 477. 43., 484. 37.

προσπιπράσκω, πωλῶ προσέτι ἢ συγχρόνως, Πολυδ. Ζ', 13.

προσπίπτω, μέλλ. **-πεσοῦμαι**:—περὶ τοῦ **ποτιπεπτηυῖαι**, ἴδε ἐν λ. **προσπτήσσω**. Ἐπιπίπτω, πίπτω ἐπί τινος, προσκρούω, ἔς τι Σοφ. Ἀντ. 855 τινι Ξεν. Ἱππ. 7, 6, κτλ.· πρός τι Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 4, 25, κ ἄλλ.·— πίπτω ἐπάνω εἴς τι, διελόντες τοῦ τείχους ᾗ προσέπιπτε τὸ χῶμα, ἐσεφόρουν τὴν γῆν Θουκ. 2. 75. **2)** ἐπιπίπτω, προσβάλλω, τινι Θουκ. 1. 5, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 3, κτλ.· πρός τινα Πλάτ. Νόμ. 906Β· ἀπολ., Θουκ. 3. 30, 103, Ξεν., κλπ. **3)** ἁπλῶς τρέχω πρός .., Ἡρόδ. 2. 2, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 4. **4)** πίπτω ἐπί τινος, ἐναγκαλίζομαι, τινι Εὐρ. Ἄλκ. 350· ὅθεν, πρ. τινι, προσχωρῶ εἰς τὴν μερίδα τινός, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 42, Πλάτ. Φαῖδρ. 270Α. **5)** συναντῶ αἰφνιδίως, μὴ λάθῃ με προσπεσὼν Σοφ. Φιλ. 46, πρβλ. 156, Πλάτ. Θεαίτ. 154Β· μετὰ δοτ. πράγμ., ἐμπίπτω, οἴχομαι ἃ τάλαιν', ἃ δυστυχεστάτῳ προσέπεσον κλήρῳ Εὐρ. Τρῳ. 291· αἰσχρᾷ ἐπιθυμίᾳ Ξεν. Ἀπολ. 30· μεγίσταις ἡδοναῖς Πλάτ. Νόμ. 637Α· πρ. δήγματι Αἰλ. π. Ζ. 6. 51·— μετ' αἰτ. μείζω βροτείας πρ. ὁμιλίας Εὐρ. Ἱππ. 19·— μετὰ προθ., ἐς Δίκας βάθρον προσέπεσες Σοφ. Ἀντ. 855, πρβλ. Πολύβ. 1. 39, 3, Πλούτ. 2. 788C. **II.** ἐπὶ πραγμάτων. **1)** ἐπὶ συμβεβηκότων, κτλ., ἐπέρχομαι αἰφνιδίως, τινι Ἡρόδ. 1. 32, Εὐρ. Μήδ. 225, Ι. Τ. 1229, Ἀντιφῶν 123. 22, Πλάτ., κλπ.·— ἀπολ., καὶ συμφοραὶ προσπίπτουσαι, συμβαίνουσαι, Ἡρόδ. 7. 46, πρβλ. Ἰσοκρ. 417Β· αἱ πρ. τύχαι Θουκ. 1. 84· τὰ προσπεσόντα Εὐρ. Ἀποσπ. 507· τὰ πρ. γενναίως φέρειν Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 283· ἡ πρ. ἐπιθυμία Πλάτ. Πολ. 561C· τὰ πρ. ἡμῖν δείματα ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 791C· πρὸς τὰ προσπίπτοντα, κατὰ τὰς περιστάσεις, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 15, 4· τὰ πρ. εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον Ὑπερείδ. παρὰ Στοβ. 618. 19·—οὕτως, ὅ τι ἂν προσπέσῃ ἰχθύδιον, quicquid occurrerit, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 15. **2)** ἐπὶ δαπάνης, ἐπιβαρύνω τινά, Θουκ. 7. 28. **3)** ἔρχομαι εἴς τὰ ὦτά τινος, λέγομαι ὡς νεώτερον, Λατ. accidit nuntius, εἴ τισιν ἀπιστότερος προσπέπτωκε Αἰσχίν. 62. 6, πρβλ. Πολύβ. 5. 101, 3, Πλουτ. Περικλ. 16, κτλ.· εἰς Ῥώμην Πολύβ. 9. 6, 1·— ἀπροσ., προσέπεσε, ἦλθεν ἀγγελία ὅτι .., μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ὁ αὐτ. 25. 4, 10, πρβλ. 31. 22, 8. **4)** ἐφαρμόζομαι, καλῶς, ἐπὶ ἐπιδέσμου, προσπεπτωκός, ἀντίθετον τῷ χαλαρόν, Ἱππ. Ἀγμ. 755. **III.** πίπτω εἰς τοὺς πόδας τινός, προσπίπτω, Ἡρόδ. 1. 134, κ. ἄλλ.· ἀπολ., προσπεσὼν ἔχου Σοφ. Αἴ. 1181· προσπεσὼν .. ἱκέτευε Πλάτ. Ἐπιστ. 349Α· ἱκέτης προσπίπτω Ξεν. Κύρ. 4. 6, 2· μετὰ δοτ., πρ. βωμοῖσι Σοφ. Τρ. 904, πρβλ. Ο. Κ. 1157· γόνασί τινος Εὐρ. Ὀρ. 1332, Ἀνδρ. 861, κτλ.· θεῶν πρὸς βρέτας Ἀριστοφ. Ἱππ. 31· πρὸς γόνυ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 79. **2)** μετ' αἰτ., πρ. τινά, πίπτω κάτω ἐνώπιόν τινος, ἱκετεύω τινά, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 537, Τρῳ. 757· πρ. βρέτη δαιμόνων Αἰσχύλ. Θήβ. 95. Πρβλ. **προσπίτνω, προσκυνέω** 2.

προσπιστεύω, πιστεύω προσέτι, Ἀριστείδ. 2. 332.

προσπίτνω, ποιητ. ἀντὶ **προσπίπτω** (ἴδε ἐν λ. **πίτνω**), πίπτω ἐπὶ τὸν τράχηλόν τινος, ἐναγκαλίζομαί τινα, τινι Εὐρ. Ἡλ. 576· νεκρῷ ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1205· ἀμφὶ σὰν γενειάδα ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 1208. **2)** ἔρχομαι, παρουσιάζομαι, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1429. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ἐπιπίπτω, ἰοὶ προσπίτνοντες ὤλλυσαν Αἰσχύλ. Πέρσ. 461· ἐπὶ ὀργῆς, σοὶ φρενῶν χόλος πρ. Εὐρ. Μήδ. 1266. **III.** πίπτω ἐνώπιόν τινος, ἱκετεύω, ἀπολ., αὐτοῦ δὲ προσπίτνουσα Σοφ. Ἠλ. 453· μετὰ δοτ., προσπίτνομέν σοι ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1754· ἀλλὰ συχνότερον μετ' αἰτ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 152, Εὐρ. Φοίν. 924, κτλ.· πρ. γόνυ τινὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 10, πρβλ. Ἑλ. 64· προσπίτνω σε γόνασι Σοφ. Φιλ. 485· ὡσαύτως, πρ. τινὰ γονυπετεῖς ἕδρας, πίπτω ἐνώπιόν τινος εἰς τὰ γόνατα, γονατίζω, Εὐρ. Φοίν. 293·— μετ' ἀπαρ., πρ. σε μὴ θανεῖν, σὲ ἱκετεύω νὰ μὴ ἀποθάνω, Σοφ. Ἠλ. 221.

προσπλάζω, ποιητ. συντετμημένον ἀντὶ τοῦ **προσπελάζω** (ἀμεταβ.), ἔρχομαι πλησίον, ἐγγίζω, Ἰλ. Μ. 285· μετὰ δοτ., Ὀδ. Λ. 583, Ξενοφάν. 12 Karsten.

προσπλάσσω, Ἀττ. **-ττω· μέλλ. -άσω**, πλάττω ἢ σχηματίζω ἐπί τινος, νεοσσιαὶ προσπεπλασμέναι ἐκ πηλοῦ πρὸς ἀποκρήμνοισι οὔρεσι, πεπλασμέναι ἐκ πηλοῦ καὶ προσκεκολλημέναι εἰς ἀπόκρημνα ὄρη, Ἡρόδ. 3. 111· προσπλάττειν τινί τι Πλούτ. 2. 433Β· τῷ μύρμηκι λέοντος ἀλκὴν Εὐστ. Πονημ. 332. 32. **II.** αὐξάνω, τοὺς τόκους Πλούτ. 2. 831Α·— Παθ., ἐπὶ τοῦ σώματος, αὐξάνομαι διὰ συνεχοῦς αὐξήσεως, Γαλην.· πρ. πρός τινι, προστίθεμαι εἰς .., Καλλ. Ἐπιγράμμ. 54.

προσπλαστικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ προσπλάσσηται, κολλώδης, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκορ.

πρόσπλᾰτος, ον, (προσπλάζω) προσιτός, τινι Αἰσχύλ. Πρ. 716· τὰ ἀντίγραφα ἔχουσι **πρόσπλαστοι**, ἀλλ' ἴδε Δινδ.

προσπλέκω, συμπλέκω μετά τινος, σχετίζω, τινί τι Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 10. 7, Γαλην.— Παθ., προσκολλῶμαι εἴς τι, Πολύβ. 5. 60, 7· ἐμπλέκομαι, περιπλέκομαι εἴς τι, τινι Στράβ. 6, Πλούτ. 2. 796Α· ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, ἔχις δὲ θερμὸς προσπλακεὶς τῇ συζύγῳ Φιλῆ στίχοι περὶ Χίων ἰδιότ. 70. 1.

προσπλέω, μέλλ. **-πλεύσομαι**· Ἰωνικ. ἐνεστ. **προσπλώω** Ἡρόδ. 8. 6., 9. 96· ἀόρ. **προσέπλωσα** 5. 98· ὅθεν διορθωτέον ἐν 2. 5., 7. 194. Πλέω πρός τινα ἢ κατά τινος, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Θουκ. 1. 47, Ξεν. κλπ.· τινι, ἐναντίον τινός, Θουκ. 2. 83· πρ. ἐν πλοίῳ Δημ. 646. 10· ἐπὶ πλοίων, Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 33.

προσπληρόω, συμπληρῶ ἀριθμόν, ἱππέας προσεπλήρωσαν εἰς δισχιλίους Ξεν. Κύρ. 5. 3, 24, πρβλ. Ἑλλ. 1. 6, 3· μάλιστα ἐπὶ πλοίων, σχηματίζω τὰ πληρώματα αὐτῶν καὶ καταρτίζω αὐτὰ προσέτι, πληρῶ ἀνδρῶν (παρασκευάζω) περισσότερα ἔτι πλοῖα, Θουκ. 6. 104., 7. 34· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐκ Κερκύρας ἄλλας πρ. Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 66, πρβλ. 5. 1, 27.

προσπλοκή, ἡ, στενὴ πλοκή, ἐναγκάλισμα, αἱ πρ. τοῦ κισσοῦ Ἀρτεμίδ. 1. 77· τὰς πατρικὰς προσπλοκὰς Θ. Προδρ. Ἀνδρόν. Κομν. 112.

πρόσπλους, ὁ, τὸ προσπλεῖν, τὸ προσεγγίζειν διὰ θαλάσσης, Ἀππ. Ἐμφύλ. 4. 102, Δίων Κ. 37. 53, κτλ.

προσπλωτός, ή, όν, εὐπρόσιτος ἐκ τῆς θαλάσσης, δηλ. πλωτός, ποταμοὶ πρ. ἀπὸ θαλάσσης Ἡρόδ. 4. 47, πρβλ. 71.

προσπλώω, Ἰων. ἀντὶ **προσπλέω**.

πρόσπνευμα, τό, ὁρμή, θυμός, ὀργή, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **πνεύσας**, ἔνθα «**προσπνεύματι = ὀργίλως**».

πρόσπνευσις, ἡ, τὸ ἐπιπνέειν· εὐωδία ἢ ὀσμή, Διόδ. 2. 42.

προσπνέω, ποιητ. **-πνείω** Θεόκρ. 17. 52· μέλλ. **-πνεύσομαι**· — πνέω ἐπί τινος, ἐπιπνέω, καταπνέω, ἐμπνέω, δεῖμα πρ. Σοφ. Ἀποσπ. 310· ἔρωτας Θεόκρ. ἔνθ' ἀνωτ.— Παθ., προσπνείσθω τόπος ἀπὸ βορρᾶ Γεωπ. 2. 27, 1. **2)** ἀμεταβ., πνέω ἐπί τινος, ἡμῖν .. πρ. αὖραι Λουκ. Ἔρωτ. 12· ἀπρόσ., μετὰ γεν., προσπνεῖ μοι κρεῶν, μοὶ ἔρχεται εὐωδία κρέατος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 338. **II.** παρὰ τοῖς γραμμ., θέτω δασεῖαν, Σέλευκος παρ' Ἀθην. 398Β, Ἀπολλ. π. Συντάξ. σ. 144.

προσποθέω, ποθῶ προσέτι, Πλάτ. Χαρμ. 174Α.

προσποιέω, παραχωρῶ, προσθέτω ἢ προσάπτω, Λατ. tradere alicui in manus, πρ. τινι τὴν Κέρκυραν Θουκ. 1. 55, πρβλ. 2. 2., 3. 70, κτλ.· πρ. Λέσβον τῇ πόλει Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 28, κτλ.· πρ. τινι χάριν Δημ. 1393. 15. **2)** = **προσποιέομαι**, Ξεν. Ἐφέσ. 1. 5. **II.** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ (μετ' ἀορ. παθητ. πρκμ. παρὰ Πολυβ., Διοδ.)·— προσθέτω ἢ προσάπτω εἰς ἐμαυτόν, ἐξύλινον πόδα Ἡρόδ. 9. 37·— ἐπὶ προσώπων, προσελκύω εἰς ἐμαυτόν, προσκτῶμαι, κάμνω νὰ γίνῃ εἰς ἐμέ, λαμβάνω, ἀποκτῶ, λαμβάνω μὲ τὸ μέρος μου, τινα Ἡρόδ. 5. 71., 6. 69, Θουκ. 4. 77, κτλ.· τὸν δῆμον Ἀριστοφ. Ἱππ. 215· τοὺς θεοὺς Ξεν. Πόροι 6, 3· καὶ μετὰ δευτέρας αἰτ., φίλους πρ. τοὺς Λακεδαιμονίους Ἡρόδ. 1. 6, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 28· εὔνους πρ. τινα Εὐρ. Ἑλ. 1387· ὑπηκόους τὰς πόλεις Θουκ. 1. 8· πρ. χωρίον ἐς ξυμμαχίαν ὁ αὐτ. 2. 30. **2)** ἀντιποιοῦμαι, ἰδιοποιοῦμαι, Λατ. affectare, μετ' αἰτ., τὴν τῶν γεφυρῶν διάλυσιν ὁ αὐτ. 1. 137· φήμην Αἰσχίν. 50. 26· μείζω τῶν ὑπαρχόντων Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 7, 10· — μετὰ γενικ. διαιρετ., πρ. χρημάτων, ἐγείρω ἀξιώσεις ἐπί .., Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 871, πρβλ. Ἰσαῖ. 46. 36., 47. 11. **3)** καθόλου, προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι, ὀργὴν Ἡρόδ. 2. 121, 4· τὸ δεῖσθαι Ἰσοκρ. 7Β· πρ. ἔχθραν Θουκ. 8. 108· πρ. Ἀριστοτέλην Λουκ. Ἁλιεὺς 50. **4)** μετ' ἀπαρεμφ., προσποιοῦμαι ὅτι κάμνω ἢ εἶμαι, Ἡρόδ. 3. 2, Ἀντιφῶν 119. 26, Λυσί. 92. 43· ὅσοι πολιτικοὶ πρ. εἶναι, κάμνουν ὅτι εἶναι .., Πλάτ. Γοργ. 519C, πρβλ. Ἀλκ. 1. 108Ε, κτλ. πρ. μὲν εἰδέναι, εἰδότες δὲ οὐδὲν ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 23D, πρβλ. 26Ε· ὅρα μὴ τούτων μὲν ἐχθρὸς ᾖς, ἐμοὶ δὲ προσποιῇ (ἐξυπακ. εἶναι) Δημ. 269. 9· μὴ ἀποκτείνας πρ. (ἐξυπακ. ἀποκτεῖναι) Λυσί. 136. 42· — μετ' ἀπαρ. μέλλ., κάμνω ὅτι τάχα .., Ξεν. Ἀν. 4. 3, 20, κτλ. **5)** μετ' ἀρνητ., ὡς τὸ Λατ. dissimulare, δεῖ δέ, εἰ καὶ ἠδίκησαν, μὴ προσποιεῖσθαι, νὰ προσποιηθῶσιν ὅτι δὲν ἠδίκησαν, Θουκ. 3. 47· τούτων οὐ προσποιουμένων Δημ. 1142. 11· οὐδὲν πέπονθας δεινόν, ἢν μὴ προσποιῇ Μένανδρ. ἐν «Ἐπιτρέπουσιν» 8, πρβλ. Φιλήμ. ἐν «Ἐπιδικαζομένῳ» 1· οὕτως ἐν τῷ παθητ. ἀορ., σαφῶς εἰδὼς .., οὐ προσποιηθεὶς δὲ Πολύβ. 5. 25, 7, πρβλ. 31. 22, 1.

προσποίημα, τό, ὅ,τι οἰκειοποιεῖταί τις οὐ προσηκόντως, πρόφασις, ἀξίωσις, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 7, 1, Ἡρακλείδ. παρ' Ἀθην. 625Α. **2)** προσωπεῖον, προσποίησις, Διον. Ἁλ. 10. 12, Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 64, Πλούτ.

προσποίησις, εως, ἡ, τὸ λαμβάνειν τι πρὸς ἑαυτόν, πρόσκτησις, ξυμμαχίας Θουκ. 3. 82· ἐρώτων Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 4, 1. **2)** πρόφασις ἢ ἀξίωσις περί τινος πράγματος, μετὰ γεν., Θουκ. 2. 62., 6. 16, Πλάτ. Λάχ. 184Β·— **εἰρωνεία** ὁρίζεται ὅτι εἶναι πρ. ἐπὶ χεῖρον πράξεων καὶ λόγων, τὸ νὰ προσποιῆταί τις ὅτι .., Θεοφρ. Χαρακτ. 1. **3)** ἀπολ., πρότ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποίησις, ψευδὴς τρόπος, ὑπόκρισις. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 2. 7, 12., 9. 3, 2.

προσποιητικός, ή, όν, ὁ προσποιούμενός τι, μετὰ γεν., ἀνδρείας Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 7, 8· ἀλαζονεία ἕξις πρ. ἀγαθοῦ Πλάτ. Ὅροι 416Α.

προσποιητός, όν, ή ή, όν, ή προσποίητος, ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 493· — ὁ κατὰ προσποίησιν, οὐχὶ ἀληθής, ψευδής, ὑποκριτικός, ἐραστὴς Πλάτ. Λῦσ. 222Α· ἔχθραι Δημ. 1334 ἐν τέλ.· ἡ πρ. καλοκαγαθία Δείναρχ. 110. 34· φιλανθρωπία Ἀριστ. π. Ἀρετ. καὶ Κακ. 7, 2· φυγὴ Στοβ. τ. 39. 52.— Ἐπίρρ. **-τῶς** ἢ **-τως,** ἀντίθετον τῷ **τῷ ὄντι,** Πλάτ. Θεαίτ. 174D, Δίων Κ. 44. 47, κτλ.· ὡσαύτως **προσποιητὰ** ὡς ἐπίρρ., Βάβρ. 103. 5., 106. 17.

προσπολεμέω, διεξάγω πόλεμον ἐναντίον τινός, ἔχω πόλεμον πρός τινα, Θουκ. 8. 96, Πλάτ. Πολ. 332Ε, Ξεν. Ἀν. 1. 6, 6· τινι Αἰσχίν. 9. 34· χαλεπῶς προσπολεμεῖν Ἰσοκρ. 69Α, πρβλ. Δημ. 24. 12.

προσπολεμοῦμαι, μέσ., παιῶ τινα ἐχθρόν μου προσέτι, γίνομαι πολέμιος, ἀναλαμβάνω πόλεμον πρός τινα προσέτι, τινα Θουκ. 3. 3, Δίων Κ. 37. 20.

προσπολέω, εἶμαι πρόσπολος, ὑπηρετῶ (ὡς θεράπων), τινι Εὐρ. Τρῳ. 264· δόμοις ὁ αὐτ. ἐν Ἄλκ. 1024. **II.** Παθ., συνοδεύομαι ὑπὸ πολλῶν ὑπηρετῶν, Σοφ. Ο. Κ. 1098, πρβλ. 1103.

προσπολῑτεύομαι, μέσ., πολιτεύομαι, κυβερνῶ προσέτι ἢ πράττω τὰ τῆς πολιτείας προσέτι, Φαλάρ. Ἐπιστ. 12.

πρόσπολος, ὁ, ὑπηρέτης, θεράπων, Σοφ. Ο. Κ. 897, 1553, Εὐρ. Ὀρ. 106, κτλ.· ὁ ἐν ὑπηρεσίᾳ ἱερεύς, Αἰσχύλ. Εὐμ. 1024, Σοφ. Ο. Κ. 1053· πρ. Θεᾶς Εὐρ. Ἱκέτ. 2· πρ. φόνου, ὑπηρέτης φόνου, Αἰσχύλ. Θήβ. 574· Λητοῖ πρ. Συλλ. Ἐπιγρ. 4700· — διάφ. γραφ. ἀντὶ πρόπολος, Ἡρόδ. 2. 64, ἀλλ' ἡ λέξις δὲν εὑρίσκεται ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ. **2)** θηλ. θεράπαινα, Σοφ. Ο. Τ. 945, Ο. Κ. 746, κτλ.

προσπονέομαι, ἀποθ., καταγίνομαι, ἐργάζομαι, κοπιάζω εἴς τι, Συμεὼν Μεταφρ. ἐν Βίῳ Χρυσοστ. τ. 8, σ. 398, 18, κλπ.

προσπορεύομαι, ἀποθ., πορεύομαι πρός τινα, πλησιάζω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 24· πρ. πρὸς τὴν ἀγορανομίαν, πορεύομαι ζητῶν τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀγορανόμου, γίνομαι ὑποψήφιος διὰ τὸ ἀξίωμα ταῦτο, Λατ. ambire, Πολύβ. 10. 4, 1, πρβλ. 10. 27, 8. **2)** ἐπὶ ὡρισμένης τινὸς ἡμέρας, πλησιάζω, ἐγγίζω, προσπορευομένης τῆς νουμηνίας Ἀριστ. Οἰκ. 2, 40.

II. προσκαλοῦμαι εἴς τινας ὡς ὑπαδός, κτλ. Ἑβδ. (Σειράχ. ΙΒ', 14).

προσπορίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ,** πορίζω προσέτι, Ξεν. Ἀπομν. 3. 6, 5, Δημ. 48. 9. **2)** ἐν τῇ λογικῇ λαμβάνω ὡς δεδομένον προσέτι, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 5, 6.— Καθ' Ἡσύχ.: «προσπορισθέν· ἐπινοηθέν», καὶ κατὰ Σουΐδ. καὶ Φώτ.: «προσπορισθέν· ἐπινοηθέν, προσδευθέν».

προσπορίστέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **προσπορίζω,** δεῖ προσπορίζειν, Θεοφρ. Ῥητ. ἐν Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλ. 13. 688.

προσπορπᾱτός, ή, όν, προσπεπαταλευμένος, κεκαρφωμένος, οἵῳ ἔεσμῷ προσπορπατὸς τῆσδε φάραγγος σκοπέλοις ἐν ἄκροις Αἰσχύλ. Ἱκ. 141.

προσπράσσω, Ἀττ. **-ττω,** εἰσπράττω, ἢ ἀπαιτῶ προσέτι, τινά τι Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 277· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἕτερα τοσαῦτα πρ. Ἀνδοκ. 30. 39.— Παθ., οὐ μόνον οὐδὲν εὕροντο, ἀλλὰ καὶ προσεπράσσοντο χρήματα Δίων Κ. 66. 8.

προσπρίασθαι, ἀόρ. τοῦ **προσωνέομαι,** πρίασθαι προσέτι, τι παρά τινος Συλλ. Ἐπιγρ. 2693c.

πρόσπταισμα, τό, τὸ προπταίειν, προσκόπτειν, πρόσκομμα, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 5. 11, 8, Θεοφρ. Χαρ. 19, Λουκ. Περιηγ. 45, κτλ.

προσπταίω, Δωρ. ποτιπταίω, Κόϊντ. Σμ. 7. 81· — προσκρούω, προσκόπτω, τὸ γόνυ Ἡρόδ. 6. 134· πρ. τὸν πόδα, προσκόπτω τὸν πόδα μου ἐναντίον πράγματός τινος, «σκαντάπτω», Πλουτ. Ἀγησ. 3· οὕτω πρ. πόδεσσι Κόϊντ. Σμ. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** ἀπολ., προσκόπτω, Ἀριστοφ. Πλ. 121, Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 3, Πλάτ. Πολ. 604C. **3)** μετὰ δοτ. ἀντικειμένου, προσκρούω ἐπί τινος, τινί Δημ. 104. ἐν τέλ. **4)** ὡσαύτως ἐπομένης ἐμπροθέτου πτώσεως, π. περὶ τῶν Ἀθ., ἐπὶ πλοίων, προσκρούω, προσαράσσω, συντρίβομαι, Ἡρόδ. 7. 22, πρβλ. 6. 44· πρ. πρὸς τὸν οὐδὸν Πλουτ. Τιβ. Γράκχ. 17· ἐν τῇ ὁδῷ Θεοφρ. Χαρ. 15.

5) καθόλου ἐπὶ τῆς πνοῆς, πνεῦμα ἐν τῇ ἄνω ὁρμῇ προσπταῖσι, ἐμποδίζεται, Ἱπποκρ. π. Ἄρθρ. 391· ἐπὶ τῆς γλώσσης, Ἀριστ. Προβλ. 11. 60· προσπταίειν .. ποιεῖ τὸν ἀκροατήν, ἀγανακτεῖν, ὁ αὐτ. ἐν Ῥητ. 3. 9, 6. **II.** μεταφ., ἀποτυγχάνω, ἀντίθετ. τῷ **εὐτυχέω,** Ἡρόδ. 3. 40., 5. 62· μάλιστα ἀπατυγχάνω ἐν πολέμῳ, ἡττῶμαι, ναυμαχίῃ 9. 107· μεγάλως προσπταῖσαι 1. 16, 2. 161, κλπ.· πρὸς Τεγεήτας μούνους προσέπταιον, ἠτύχουν, δὲν ἀνεδείκνυόντο νικηταί, 1. 65· τῷ πεζῷ προσπταίσας πρὸς τοὺς Βρύγους, ἀνυχήσας, 6. 45.

III. πρ. τινί, συγκρούομαι πρός τινα, ὡς ὅτε διὰ Φειδίου προσέπταισε τῷ δήμῳ Πλουτ. Περικλ. 32, Κάτων Νεώτ. 30.

προσπτῆναι, ἀπαρ ἀόρ. τοῦ **προσπέτομαι.**

προσπτήσσω, κλίνω πρός τι, ἀκταὶ λιμένος ποτιπεπτηυῖαι (Ἐπικ. μετοχ. πρκμ. ἀντὶ προσπεπτηκυῖαι), ἀπόκρημνοι ἀκταὶ προσνεύουσαι, προσκλίνουσαι πρὸς τὸν λιμένα, δηλ. περικλείουσαι αὐτόν, Ὀδ. Ν. 98· — κατὰ τύπον ἠδύνατο νὰ ἀνήκῃ καὶ εἰς τὸ **προσπίπτω,** ὡς καὶ συχνάκις λαμβάνεται· ἀλλ' ἴδε **καταπτήσσω, ὑποπτήσσω.**

πρόσπτυγμα, τό, ἀγκάλιασμα, ὦ φίλον πρόσπτυγμ' ἐμὸν Εὐρ. Ὀρ. 1049.

προσπτύσσω, ἐναγκαλίζομαι, Παλλάδος σεμνὸν βρέτας πρόσπτυξον Εὐρ. Ἡλ. 1255, 1325· Δωρ. **ποτιπτ-,** Ὀρφ. Λιθ. 317. **B.** τὸ πλεῖστον ὡς ἀποθ. **προσπτύσσομαι,** Δωρικ. **ποτιπτ-** (ἀλλ' ἐν Ὀδ. Β. 77, **προτιπτ-,** κατὰ τὸν Σχολ. Harl.)· μέλλ. **-πτύξομαι·** πρκμ. **προσέπτυγμαι** Πινδ. Ι. 2. 57· — κυρίως ἐπὶ ἱματίου, συμπτύσσομαι πέριξ, προσκολλῶμαι, προσπτύσσεται πλευραῖσιν ἀρτίκολλος .. χιτών Σοφ. Τρ. 767.

II. συνήθως ἐπὶ προσώπων, **1)** ἐναγκαλίζομαι, πατέρα Ὀδ. Λ. 451, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 1320, Θεόκρ. 3. 19, Λουκ., κλπ.· στόμα γε σὸν προσπτύξομαι, θὰ τὸ πιέσω μὲ τὰ χείλη μου, θὰ τὸ φιλήσω, Εὐρ. Φοίν. 1671, πρβλ. Μήδ. 1400 — Παθ., μετὰ δοτ., συμπτύσσομαι πλησίον τινός, παρθένῳ προσπτύσσεται Σοφ. Ἀντ. 1237. **2)** μεταφορ., ἀσπάζομαι, φιλῶ, χαιρετίζω, ἐνθέρμως ὑποδέχομαι, τινα Ὀδ. Θ. 478· μετὰ διπλῆς αἰτ., πρ. τινά τι, ἀποτείνω φιλικὸν χαιρετισμὸν πρός τινα, Ρ. 509· ἦστ' ἐπὶ δίφρου, οὐδέ τιν' οὖτ' ἔπτοῖ προσπτύσσετο οὔτε τι ἔργῳ, οὐδέ τινα ἐχαιρέτιζεν ἢ ὑπεδέχετο οὔτε διὰ λόγου οὔτε δι' ἔργου, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 199· προσπτύσσομαι μύθῳ, δέσμαι ἐνθέρμως, παρακαλῶ ἐπιμόνως, Ὀδ. Β. 77, Δ. 657· (οὕτως ὁ Νόνν. ἐν Εὐαγγ. κ. Ἰω. 16. 23 χρῆται τῷ ἐνεργ.) **3)** θεῶν δαῖτας προσέπτυκτο πάσας, «πάσας θεῶν πανηγύρεις ἐπιτηδείους προσεδέχετο» καὶ «προσήγετο, ἠσπάζετο» (Σχόλ.), Πινδ. Ι. 2. 57· καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὁρμιὴ λαγόνας προσπύσσεται Ὅπλ. Ἀλ. 3. 151.— Ἡ λέξις εἶναι ποιητικὴ καὶ μάλιστα Ἐπική.— Καθ' Ἡσύχ.: «προσπύσσεται· προσάγεται. προσέλκεται. προσαγορεύει, ἀσπάζεται».

πρόσπτυστος, ον, ὃν προσπτύει τις, καταπεφρονημένος, σικχαμερός, Πλούτ. 2. 565Β.

προσπτύω, μέλλ. **-πτύσω,** ἀλλὰ **-πτύσομαι** Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 20. 2· — πτύω ἐπί τινος, τινι Θεοφρ. Χαρ. 19, Λουκ. ἐνθ' ἀνωτ., κτλ.· προσέπτυσε τῇ ὄψει, τὸν ἔπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον, Διογ. Λ. 2. 75· πρὸς τὸ πρόσωπον Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Η', 76· σπανίως μετ' αἰτ., προσέπτυσε τὸν Ζηνόθεμιν Λουκ. Συμπ. 33. **2)** μεταφορ., πρ. τῷ καλῷ Ἐπίκουρ. παρ' Ἀθην. 547Α· πρ. ταῖς τοῦ σώματος ἡδοναῖς Πλούτ. 2. 1088Β· ἀπολ., προσπτύσας ὁ αὐτ. ἐν Λουκούλλῳ 18, πρβλ. Φωκ. 36. **II.** μεταβ., Ἰσθμοῖ σκύβαλον προσέπτυσεν .. ἡ θάλασσα, ἐξέβρασεν, Κλήμ. Ἀλ. 29.

πρόσπτωσις, ἡ, τὸ προσπίπτειν ἢ προσκρούειν πρός τι, Ἱππ. 579. 33· αἱ τοῦ ῥοῦ πρ. Διόδ. 3. 44· πνεύματος Πλούτ. 2. 901F, πρβλ. Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 21, κτλ.

προσπυνθάνομαι, ἀποθ., ἐρωτῶ ὅπως μάθω ἢ βεβαιωθῶ προσέτι, Ἀριστ. π. Ζῴ. Ἐλέγχ. 13, 3, Πολύβ. 5. 16, 3, Μάχων παρ' Ἀθην. 349Δ, Πλούτ., κλπ.· πρβλ. **προσπεύθομαι.**

προσπῡρόω, ἀνάπτω ἢ ἐξάπτω ἔτι μᾶλλον, τινα Ἑβδ. (Β' Μακκ. ΙΔ', 11).

προσπωρόω, σκληρύνω ἔτι μᾶλλον, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 533Α.

προσραίνω, προσραντίζω, πρ. μίλτον κύκλῳ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 379. **2)** ῥαντίζω ἐπί τινος, τινί τι Αὐκόφρ. 684· πρ. τι τῇ Θύρᾳ Στράβ. 675· ἀπολ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 35.

3) Παθ., ῥαντίζομαι, βρέχομαι, ἅλμῃ, μὲ ἅλμην, αὐτόθι 8. 10. 3, πρβλ. π. Θαυμασ. 78· ταῖς φλοξί, ἐπὶ τῶν φλογῶν, Πλούτ. 2. 627D.

πρόσραιμμα, τό, τὸ προσραπτόμενον ἐπὶ χιτῶνος, ἐπίβλημα, Φώτ. 366 ἐν λ. ὀχθοιδοῦς.

προσραντίζω, ῥαντίζω ἐπί τινος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 410.

πρόσραξις, εως, ἡ, πρόσρηξις, κτύπημα μεθ' ὁρμῆς ἐπάνω εἴς τι καὶ σπάσιμον, Φίλων 2. 489.

προσραπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **προσράπτω,** δεῖ προσράπτειν, Πλουτ. Λύσ. 7, κτλ.

προσράπτω, μέλλ. **-ψω,** ἐπιῤῥάπτω, τι πρός τι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 827· τί τινι Διογ. Α. 6. 91· τρίδωνες προσερραμμένοι, «ἐμβαλωμένοι», Πλουτ. Ἀγησ. 30.

προσράσσω, προσαράττω, προσρήγνυμι, τί τινι Παυσ. 8. 27, 14, **προσρῆπω,** ῥέπω πρός τι, τινί Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 6, 5.

προσρέω, (ἴδε **ῥέω**) ῥέω πρός τι σημεῖον, «χύνομαι», συναθροίζομαι, Ἡρόδ. 1. 62· — ἕρπω πρός, πλησιάζω πρός .., τῇ τραπέζῃ Πλούτ. 2. 760Α· ἀλλ' ὡσαύτως, ὁρμῶ πρός .. , **προσρυεὶς** αὐτῷ ὁ αὐτ. ἐν Βρούτ. 16, πρβλ. Λουκ. Ἔρωτες 8, Φιλόστρ. 622.— Καθ' Ἡσύχ.: (προσρέουσι)· προσέρχονται» καὶ «προσρυέντων· προσελθόντων».

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προσρήγνῡμι, -ύω, καὶ παρὰ μεταγεν. **-ρήσσω**· μέλλ. **-ρήξω**· —Προσαράττω, κτυπῶ ἢ ῥίπτω τι μεθ' ὁρμῆς ἐναντίον τινός, τινὰ πέτραις Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 9. 4, 6· τὸ παιδίον ὥσπερ σκάφος εἰς θηριώδη καὶ ἀσελγῆ προσρῆξαι δίαιταν Κλήμ. Ἀλ. 130.— Παθ., κτυπῶ μεθ' ὁρμῆς ἐναντίον τινός, ἐπὶ κυμάτων, προσρήσσεται Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 4. 49· — οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., προσέρρηξεν ὁ ποταμὸς τῇ οἰκίᾳ Εὐαγγ. κ. Λουκ. ς', 48.

πρόσρημα, τό, προσαγόρευμα, χαιρετισμός, Πλάτ. Χαρμ. 164Ε, Δίων Κ. 69. 18, κτλ. **II.** τὸ δι' οὗ τις προσαγορεύεται, ὄνομα, ἐπίκλησις, Πλάτ. Φαῖδρ. 238Β, Νόμ. 960C, Δημ. 630, 8, κτλ.

πρόσρηξις, ἡ, (προσρήγνυμι) ἡ μεθ' ὁρμῆς πρόσκρουσις, τὸ κτύπημα καὶ σπάσιμον πράγματός τινος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 34, Ἀκύλ. Σύμμ. ἐν Ἀββακοὺμ 3. 9.

πρόσρησις, ἡ, προσαγόρευσις, πρόσρησιν διδόναι τινί, προσαγορεῦσαι, Εὐρ. Ι. Α. 341, πρβλ. Πλάτ. Χαρμ. 164D, Ξεν. Ἱερων 8, 3· ἡ οἰκέτου πρ. Πλάτ. Νόμ. 777Ε· ἐπ' ἐξόδοισι γὰρ ἔθαψα .. σ' ἕνεκ' ἐμῆς πρ., ἵνα δυνηθῶ νὰ σὲ προσαγορεύσω, Εὐρ. Ἠλ. 1166 οὕτως, ὁ σὸς δὲ τύμβος .. τοῖς ἐμπόροις πρ. ἔσται πανταχοῦ Πλάτ. κωμ. ἐν Ἀθήλ. 1. **II.** τὸ ὀνομάζειν, ὄνομα, Πλάτ. Πολιτ. 258Α, 306Ε, κ. ἀλλ. **III.** ἐν τῇ λογικῇ, καθ' ἑκάστην πρόσρησιν, κατὰ τὸν τρόπον τὸν προστιθέμενον ἑκάστοτε, (πρβλ. **πρόσθεσις**), Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 2, 1.

προσρήσσω, = **προσρήγνυμι**, Μᾶρκ. Ἀντων. 4. 49, ἐν τῷ Παθ.

προσρητέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., (σχηματισθὲν ἐκ τοῦ μέλλ. **προσερῶ**), ὃν πρέπει τις νὰ προσαγορεύσῃ ἢ καλέσῃ τις Πλάτ. Πολ. 428C, Νόμ. 812B. **II.** προσρητέον, πρέπει τις νὰ καλέσῃ, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 431D, Νόμ. 689D, κ. ἀλλ.

προσρητός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ. (σχηματισθὲν ἐκ τοῦ μέλλ. **προσερῶ**), ὁ ἀνήκων εἰς πρόσρησιν, ἀσπασμός, «καὶ ἡ μὲν ἡμέρα ἐν ᾗ γίνεται ἀσπασμὸς προσρητὴ» Πολυδ. Ε', 137, πρβλ. **ἀπρόσρητος**.

προσρῑγόω, ῥιγῶ προσέτι, Ἱππ. 1238C.

πρόσριζος, ον, ὁ πρὸς τὴν ῥίζαν, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **πρόρριζος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 13, 4.

προσριζόω, ῥιζώνω στερεῶς, Φίλων 1334· κἂν ἔτι ταῖς μήτραις ἢ προσερριζωμένα Γαλην. τ. 19, σ. 181, 3.

προσριπτέω, = τῷ ἑπομ., Πλουτ. Λούκουλλ. 35.— Καθ' Ἡσύχ.: «προσριπτούμενον· τοῖς κύμασι περικρουόμενον, κυματιζόμενον».

προσρίπτω, ῥίπτω πρός τινα, τὸ ἐπιστόλιον προσρῖψαί τε τῷ Καίσαρι καὶ εἰπεῖν Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 24· ἕως ἂν τις ὑμῖν ὡς κυνιδίοις ἄρτων ἢ ὀστέων προσρίψῃ Ἀθήν. 114Α· — μεταφορ., τοὺς στρατηγοὺς τοῖς πολεμίοις γυμνοὺς πρ. Πλουτ. Τ. Γράκχ. 7, πρβλ. Ἀλέξ. 71· πρ. ὄνειδός τινι Πολύβ. 17. 14, 1.— Παθ., Πλουτ. Πομπ. 74, κτλ.

προσρύομαι, ἀποθ., διασῴζομαι, καταφεύγω εἰς τόπον ἀσφαλείας, μετὰ δοτ. τόπου, Νικήτ.

πρόσρῡσις, εως, ἡ, ἡ πρός τι ῥοή, τῆς συχνῆς ἐκ τοῦ ποταμοῦ καὶ αὖθις εἰς τὰ κενὰ προσρύσεως Παχυμ. ἐν βίῳ Μιχ. Παλ. σ. 322C.

προσσαίνω, σαίνω πρός τινα, θωπεύω, κολακευτικῶς φέρομαι, ὡς τὸ **αἰκάλλω**, κυρίως ἐπὶ κυνῶν, Σοφ. Ἀποσπ. 928, Ἀρρ. Κυν. 7. 2· — τὸ πλεῖστον μεταφορ., οὐ γὰρ Ἀργείων τόδ' εἶη φῶτα προσσαίνειν κακὸν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1665· ποτισαίνουσα .. παράγει βροτὸν Ἄτα (οὕτως ὁ Ἔρμαν.) ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 98. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, εὐαρεστῶ, ὡς τὸ Λατ. arridere, εἰ τῶνδε προσαίνει σέ τι ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 835, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 863. **3)** σπανίως μετὰ δοτ., Ἀθήν. 99Ε.

προσσαίρω, σαίρω πρός τινα ὡς ὁ κύων, Λυκόφρ. 880· ῥόδα προσσεσηρώς, ὡς τὸ κάρδαμον βλέπων, Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 2· τὸ προσσεσηρὸς Μᾶρκ. Ἀντων. 1. 15, πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 123.

προσσαλπιστός, όν, ὁ καθ' ὃν ἡ σάλπιγξ ἠχεῖ, πρβλ. **προσαλπιστός**.

προσσέβω, σέβω ἢ τιμῶ προσέτι, Αἰσχύλ. Θήβ. 1023.

προσσεύω· μετοχ. παθ. πρκμ. **προσεσσῡμένος**, ὁρμῶν, σπεύδων πρός .., Κόϊντ. Σμ. 8. 166.

προσσημαίνω, σημαίνω ἢ δεικνύω προσέτι, δηλῶ προσέτι, Ἀριστ. π. Ἑρμην. 3, 1, Ρητορ. 1. 13, 10, Ποιητ. 20, 9.

προσσημαντικός, ή, όν, σημαίνων προσέτι, μνημονεύεται ἐκ τῶν γραμματ.

προσσιᾰλίζω ἢ **-ελίζω**, προσπτύω, πτύω ἐπί τινος, Ἑβδ. (Λευιτ. ΙΕ', 8).

προσσίτιος, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τροφήν, Ἡσύχ. ἐν λ. **ποτιδόρπια**.

προσσκάπτω, περισκάπτω τι, συσσωρεύω πρὸς αὐτὸ χῶμα, δένδρεα ποτισκάψει (Δωρ.) Ἡρακλεωτ. Πίν. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 173· — οὐσιαστ. **ποτίσκαψις, εως**, ἡ, Ἡρακλεωτ. Πίν.

προσσκέλλω, ξηραίνω, καταξηραίνω τι ἐπί τινος· — ἀμετάβ. πρκμ. **προσέσκληκα**, μεταφορ., ἐμμένω, ἐπιμένω σταθερῶς, Σουΐδ., κλπ.

προσσκοπέω, σκοπέω, παρατηρῶ τι προσέτι, Στράβ. 337 (κοινῶς **προσκοπεῖν**).

προσσκώπτω, σκώπτω προσέτι, «πειράζω», Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 2, 4· παθ. ἀόρ., Διογ. Λ. 2. 120.

πρόσσοθεν, Ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ **πρόσθεν**, Ἰλ. Ψ. 533.

προσσοτέρω, Ἐπίρρ. ποιητ. ἀντὶ **προσωτέρω**.

προσπαίρω, σπαίρω, «σπαρταρῶ» πρός τι, σφόδρα ἐπιθυμῶ, τινὶ Πλουτ. Ὄθων 2.

προσσπαστικός, ή, όν, ὁ ἔχων δύναμιν ἑλκυστικήν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 3, 3 καὶ 13.

προσσπάομαι, Παθ., συστέλλομαι, Ἀριστ. Φυσιογν. 3, 2.

προσσπένδω, χύνω προσέτι, οἶνον κατά τινος Διον. Ἁλ. 7. 72 πρὸς τὸ τέλ.

προσσπεύδω, σπεύδω προσέτι, Τέλης παρὰ Στοβ. 524, 35.

προσσπουδάζω, λίαν σπουδάζω, πολὺ ἀσχολοῦμαι εἴς τι, τοῖς βιβλίοις Φιλόστρ. 231

προσστάζω, Δωρ. **ποτιστάζω**, στάζω πρός τι, τοῖς αἰδοῖα ποτιστάξει Χάρις μορφάν, «οἷς πρὸς τὴν μορφὴν .. στάξει χάρις αἰδοῖα καὶ σεμνὴ» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 6, 127· πραΰν μαλθακᾷ φωνᾷ ποτιστάζων δαρὸν βάλλετο κρηπῖδα σοφῶν ἐπέων, «μαλθακῇ δὲ καὶ οὐ τραχείᾳ φωνῇ ἀπὸ τοῦ στόματος λόγον στάζων κατεβάλλετο βάσιν καὶ ἀρχὴν τῶν σοφῶν λόγων» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. ἐν Π. 4, 244.

προσστασιάζω, ὑποκινῶ εἰς στάσιν, τινὰ Δίων Κ. 38. 37.— Παθ., ὑπ' αὐτῶν ἐκείνων προσστασιαζόμενος παρὰ τῷ αὐτ. 44. 10.

προσσταυρόω, σχηματίζω σταύρωμα ἢ χαράκωμα πρὸ πράγματός τινος, μετ' αἰτ., τὰς τριήρεις .. προσεσταύρωσε (κατὰ ἓν ἀντιγραφ. προεσταύρωσε) Θουκ. 4. 9., ἴδε ἔκδ. Arnold καὶ Bloomfield ἐν τόπῳ.

προσστείχω, ἔρχομαι ἢ πορεύομαι πρός, προσέστιχε μακρὸν Ὄλυμπον Ὀδ. Υ. 73· δεῦρο πρ. Σοφ. Ο. Κ. 30, πρβλ. 320, Ο. Τ. 79.

προσστέλλω, ἐπιθέτω, προσαρμόζω, καρχησίῳ τὸ κέρας Λουκ. Ἔρωτ. 6 — Μέσ., μένω πλησίον, τοῖς ὀρεινοῖς, ἐπὶ στρατηγοῦ, Πλουτ. Σύλ. 19. **II.** ἐν τῷ παθητ. πρκμ. **προσεσταλμένος** (διάφ. γραφ. **προεσταλμένος**), adstrictus, ἐπὶ ἀποστήματος μὴ εἰς ὀξὺ ἀποκυρτουμένου, Ἱππ. Προγν. 39, πρβλ. Γαλην. 12. 254F· ἰσχία προσεσταλμένα, συνεσταλμένα, συνεσφιγμένα, ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. Κυν. 4. 1, πρβλ. Πολυδ. Ε', 58· κοιλία πλατεῖα καὶ πρ., ἰσχίον πρ. Ἀριστ. Φυσιογν. 3, 1· ἡ [τοῦ βονάσου] θρὶξ τῆς τοῦ ἵππου .. προσεσταλμένη μᾶλλον, εἶναι μᾶλλον συνεσταλμένη πρὸς τὸ δέρμα, αὐτ. Ἱστ. Ζ. 9. 45, 2· αἱ σάρκες ὀστέοις πρ. Λουκ. Ἔρωτες 14· αἰδοῖον, τιτθοὶ πρ. Γαλην. **2)** μεταφ., ἐπιστήμη προσεσταλμένη καὶ κοσμία Πλάτ. Γοργ. 511D.

προσστερνίζομαι, μέσ., προσπτύσσομαι, σφίγγω εἰς τὸ στῆθός μου, ἐναγκαλίζομαι, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 9, 7, Λόγγος 4. 23, Πολυδ. Β', 162.

προσστηρίζομαι, ἀποθ., στηρίζομαι πρός τι, Ἐκκλ.· ἐν Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 752, ἴσως ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι, ᾧ ποτιστηριζόμεθα.

προσστοχάζομαι, ἀποθ., στοχάζομαι ἢ στοχάζω προσέτι, Δημήτρ. Φαληρ. 256.

προσστρατοπεδεύω, στρατοπεδεύω πλησίον, τόπῳ Πολύβ. 1. 42, 8, κτλ.

προσσυγχρίω [ῑ], χρίω προσέτι, Ἀλέξ. Τραλλ. 12. 769.

προσσῡκοφαντέω, συκοφαντῶ προσέτι, Δημ. 280, 2· κάλλιον διῃρημένως.

προσσυλλαμβάνομαι, Μέσ., ἐπιλαμβάνομαι προσέτι, προσσυνελάβετο τοῦ λόγου τούτου Δίων Κ. 43. 47 ἴδε **προσσυμβάλλομαι**.

προσσυμβάλλομαι, συμβάλλομαι, συνεισφέρω προσέτι ἢ συγχρόνως, ἀπολ. Ἱππ. π. Ἀγμ. 769· πρός τι ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 797· προξυνεβάλετο τῆς ὁρμῆς .. αἱ νῆες, ὁ στόλος συνεισέφερεν εἰς τὴν προθυμίαν των, ἐπέτεινεν αὐτὴν (ἔνθα αἱ νῆες = τὸ ναυτικόν), Θουκ. 3. 36 (διάφ. γρ. **προσσυνελάβετο**). Ἴδε ἑκτενῆ σημείωσιν Bloomfield ἐν τόπῳ.

προσσυμπάθεια, ἡ, συμπάθεια πρός τινα, Ὠριγέν. 3. 320Α.

προσσυμπλέκω, συμπλέκω, περιπλέκω προσέτι, Παθ. μέλλ. 6' **προσσυμπλᾰκήσομαι**, διάφ. γραφ. Ἑβδ. (Δανιὴλ ΙΑ', 10).

προσσυνάπτω, συνάπτω, προσθέτω προσέτι, τινί τι Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 46, Ἀθήν. 180D.

προσσυνεδρεύω, συνεδρεύω παρά τινι, κάθημαι πλησίον τινὸς ἐν συνεδρίῳ, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **προσυνεδρεύω** ἐν Διοδ. 11. 34.

προσσυνθερμαίνω, θερμαίνω προσέτι, Ἱππ. 509. 3· Παθ., ὁ αὐτ. 506. 6.

προσσυνίημι, συνίημι, ἐννοῶ προσέτι, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 392, πρβλ. 758C, κτλ.

προσσυνίστημι, συνιστῶ, συστήνω προσέτι, περαιτέρω, Δημ. 1411, 5.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προσσυνοικέω, συνοικῶ μετά τινων ἔν τινι τόπῳ, ἑνοῦμαι μετά τινων ἐν συνοικισμῷ, μετὰ ἐσχ. προσ., Θουκ. 6. 2.

προσσυναικίζω τὴν θυγατέρα, δίδω προσέτι τὴν θυγατέρα μου εἰς γάμον, Δίων Κ. 60. 5. **II.** Παθητ., προσέρχομαι πρός τινα ὅπως συνοικισθῶ μετ' αὐτοῦ, Μᾶρκ. Ἀντων. 4. 21.

προσσυντίθεμαι, μέσ., συμφωνῶ προσέτι, μετ' ἀπαρ. προσσυνέθεντο τῶν ἐχθρῶν σφαγὰς ποιήσασθαι Δίων Κ. 46. 56.

προσσῠρίζω, ἡ **-ίττω**, συρίττω πρὸς τινα ὡς σημεῖον, διάφ. γραφ. ἀντὶ **προσυρ-**.

προσσύρω [ῠ], σύρω πρὸς τὰ ἐμπρός, προσσύρουσι ... τὰ σκέλη Γαλην. τ. 6, 155, 11.

πρόσσφαγμα, τό, τὸ προσσφαζόμενον, πρβλ. **πρόσφαγμα**.

προσσφάζω ἢ **-ττω**, σφάζω ἐπάνω εἴς τι, λαβὼν ('Ορτήσιον) τῷ μνήματι τοῦ ἀδελφοῦ προσέσφαξε Πλουτ. Βρουτ. 28.

προσσφετερίζομαι, μέσ., σφετερίζομαι προσέτι, Γεώργ. Παχυμ. ἐν Βίῳ Μιχ. Παλ. σ. 89D.

προσσχεδιάζω, σχεδιάζω, προστίθημι ἐπὶ πλέον, τινί τι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 9, 5.

πρόσσω, ποιητ. ἀντὶ **πρόσω**.

προσσωρεύω, ἐπισωρεύω τι πρός τι, Λουκ. Ἀνάχ. 25, Κορνούτου περὶ Θεῶν Φύσ. 16.

προστᾰγή, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Πλούτ. 2. 1154C, Ἰω Χρυσ. τόμ. 2, σ. 457, 11, κλπ.· πρβλ. Μοῖρις 318.

πρόσταγμα, τό, (προστάσσω) ὡς καὶ νῦν, πρόσταγή, Πλάτ. Πολ. 423C κ. ἀλλ., Ἰσοκρ. 77D, κτλ.· ἐκ προστάγματος Δημ. 216. 11· κατὰ πρόσταγμα Διόδ. 14. 41, Συλλ. Ἐπιγρ. 2304, 2305· κατὰ τὸ πρ. τοῦ παιδαγωγοῦ ζῆν, κατὰ τὰς ὁδηγίας καὶ διατάξεις αὐτοῦ, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 12, 8, πρβλ. Ἀλ. Ποιητ. Ἱστ. 9. 23.

προσταθείς, εῖσα, έν, ἴδε προΐστημι.

προστακτέον, ρημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ προστάξῃ, Ξεν. Ἱέρων 9. 3· πρ. ὅπως .., Πλάτ. Πολ. 527C.

προστακτικός, ή, όν, (προστάσσω), ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ προστάσσειν, ὁ προστάσσων, τὸ προστακτικὸν [ἡ ψυχή], ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὑπηρετικόν, ἐπὶ τοῦ σώματος, Ἀριστ. Τοπ. 5. 1, 2· πρ. λόγος Πλούτ. 2. 1037F· βραχυλογία ὁ αὐτ. ἐν Φωκ. 5·— ἡ προστακτικὴ (ἐξυπ. ἐγκλισις) γραμμ.· ὡσαύτως, πρ. ἐκφορὰ Ἀπολλώνιος περὶ Συντάξ. σ. 76· τὸ πρ. σχῆμα Ρήτορες (Walz) τ. 8. σ. 631· ὡσαύτως, τὸ **προστακτικόν**, Διογ. Λ. 7. 66, 67.

προστακτικῶς, Ἐπίρρ., μὲ τρόπον προστακτικόν, Ἰω. Χρυσ. τ. 1, σ. 47, 18. **2)** διὰ προστακτικῆς ἐγκλίσεως, Διονύσ. Ἁλ. Ρητορ. 4, 18, κλπ.

προστακτός, ή, όν, προστεταγμένος, ὁ κατὰ προσταγήν, λειτουργία πρ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐγκύκλιος, Ψήφ. παρὰ Δημ. 256. 10.

προστᾰλαιπωρέω, ἐπιμένω ἔτι μᾶλλον, Ἀριστοφ. Ἀυσ. 766· πρ. τῷ δόξαντι καλῷ, ἐπιμένω εἰς .., Θουκ. 2. 53, πρβλ. Πλουτ. Ἄρατ. 27.

πρόσταξις, ἡ, τακτοποίησις, διάταξις, Ἀλ. Τακτ. 31, Σουΐδ. **II.** προσταγή, πρόσταγμα, Πλάτ. Νόμ. 673C, 761E· πρόσταξιν ποιεῖσθαί τινι,—προστάσσειν τινί, Ἀριστ. Τοπ. 1. 8, 5, πρβλ. Λυσί. 190. 22·— ἀλλ' ὡσαύτως, πρ. ποιοῦμαι, προσδιορίζω τὸν ἀριθμὸν τῶν ναυπηγηθησομένων πλοίων ὑφ' ἑκάστης πόλεως, Θουκ. 8. 3. **III.** ἐν Ἀθήναις, ἄτιμοι κατὰ προστάξεις, πολῖται ὧν ἀφῃρέθησαν τὰ πολιτικὰ δικαιώματα ἐν τισιν ὡρισμέναις περιστάσεσιν (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ παντάπασιν ἄτιμοι), Ἀνδοκ. 10. 25 κἑξ., πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 631D.

προσταπεινόω, ταπεινώνω προσέτι, Ἐκκλ.

προστᾰράσσω, ταράσσω προσέτι ἢ περαιτέρω, Ἐβδ. (Σειρὰχ Δ', 3).

προσταργᾰνόω, προσδένω τι εἴς τι, γόμφοις προστεταργανωμένην, «ξυλίναις περόναις προσδεδεμένην, συμπεπλεγμένην, προσηλωμένην» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 748.

πρόστᾰς, άδος, ἡ (προΐστημι) κυρίως τὸ μέρος τὸ μεταξὺ τῶν δύο παραστάδων οἰκοδομήματος, πρόδομος, Βιτρούβ. 2. 8· ἴδε Ἀξ. Ἀρχαιοτ. ἐν λ. **οἶκος**· πρόθυρα, Ἀθήν. 205A· πρβλ. **πρόστασις** II.— Κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμ. 688, 35, «πρόδομος, ἡ πρὸ τῆς οἰκίας στοά, ἣν καὶ αἴθουσαν καλεῖ Ὅμηρος· ἔνιοι μὲν παστάδα, τινὲς δὲ προστάδα προσαγορεύουσιν, ἣν Ὅμηρος πρόδομον εἴρηκεν.»

προστᾰσία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, (προΐστημι) τὸ ἱστασθαι ἔμπροσθεν, Πολύβ. 11. 1, 3. **II.** τὸ προΐστασθαι, τοῦ δήμου Θουκ. 2. 65· τοῦ πλήθους ὁ αὐτ. 6. 89· — ἀπολ., ἀξίωμα, προεδρία, ἐπ' ἐτησίῳ πρ. ὁ αὐτ. 2. 80· οἱ προστασίας ἀξιούμενοι Δημ. 435. 27· ἡ ἰατρικὴ πρ., τὸ ἀξίωμα ἰατροῦ, τὸ κῦρος αὐτοῦ, Ἱππ. 28. 12, πρβλ. Πολύβ. 12. 28, 6· πρβλ. **προστάτης** II, **προΐστημι** B. II. **2)** ἐξωτερικὴ μεγαλοπρέπεια, πομπή, ἐπίδειξις, κτλ. οὐ μόνον πρ., ἀλλὰ καὶ δύναμις Πολύβ. 4. 2, 6, πρβλ. 1. 55, 8, κτλ. **III.** ὡς καὶ νῦν, προστασία, ὑπεράσπισις, Πολύβ. 5. 43, 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 2060. 9, κ. ἀλλ.· καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, φατριασμός, Δημ. 145. 8· ἀκολούθως, προστασία, ταῦτ' οὐχ ὁμολογουμένη πρ.; ὁ αὐτ. 872. 6, ἔνθα ὁ Ἁρποκρ. ἑρμηνεύει: «ἀντὶ τοῦ βοήθεια προϊσταμένου τινὸς καὶ ἐπικουροῦντος τῷ ἀδικουμένῳ». **2)** ὡς μετάφρασις τοῦ Ρωμαϊκοῦ patronatus, Πλουτ. Ρωμ. 13. **IV.** τόπος πρό τινος οἰκοδομήματος, αὐλή, προαύλιον, τὰ τῆς Ἀθηναίων Ἀκροπόλεως Προπύλαια μετενεγκεῖν εἰς τὴν προστασίαν τῆς Καδμείας Αἰσχίν. 42. 2· τῆς περὶ τὸ Διονυσιακὸν θέατρον προστασίας Πολύβ. 15. 30, 4·— ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ὁ Ἀρκάδ. σ. 99 γράφει **προστασιά**.

προστάσιος, α, ον, = **προστατήριος**, **II**, Δημήτηρ πρ. Παυσ. 2. 11, 3.

πρό στᾰσις, ἡ, ἐπικράτησις ὑγρῶν ἢ χυμῶν, Ἱππ. 1185A·— ἐν 414. 3, ὁ Foës **πρόσθιξις**. **2)** ἐξωτερικὴ μεγαλοπρέπεια, πομπώδης ἐπίδειξις, πομπή, Πλάτ. Πολ. 577A. **II.** = **προστάς**, Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 1, 58, 62 κ. ἀλλ.

προστάσσω, Ἀττ. **-ττω**· Δωρ. **ποτιτάσσω** Συλλ. Ἐπιγρ. 2525. 91. **I**, μετ' αἰτ. προσ., **1)** τοποθετῶ ἢ παρατάσσω ἔν τινι τόπῳ, κυρίως ἐπὶ στρατοῦ, προσταχθεὶς πύλαις Αἰσχύλ. Θήβ. 527, πρβλ. 570, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 670· χωρεῖτε οἱ προστάσσομεν (ἐξυπ. ὑμᾶς) Εὐρ. Ὀρ. 1678.— Παθ., προσταχθέντα .. πύλαις Αἰσχύλ. Θήβ. 527· ἢ ἂν τις προσταχθῇ Θουκ. 2. 87, πρβλ. 7. 70. **2)** τάσσω πλησίον, προσαρτῶ εἴς τινα, πρὸς τοῖσι ἔθνεσι τοὺς πλησιοχώρους προστάσσων, προσαρτῶν δὲ εἰς τὰ ἔθνη καὶ τοὺς πλησιοχώρους (ὡς μὴ ὄντας ἀρκούντως πολυκρίθμους ὥστε νὰ ἀποτελέσωσιν ἰδίαν στρατιάν), Ἡρόδ. 3. 89· ὡσαύτως, ἐπὶ μὲν τῇ μένειν αὐτοῦ λαγχανούσῃ τῶν μοιρέων ἐωυτὸν τὸν βασιλέα προστάσσειν, «καὶ τῆς μὲν μοίρας εἰς τὴν ὁποίαν ἤθελε πέσει ὁ λαχνὸς νὰ μένῃ εἰς τὸν τόπον, νὰ εἶναι ἀρχηγὸς ὁ ἴδιος» (μετάφρασις Ραδινοῦ), ὁ αὐτ. 1. 94· οὕτω, πρ. τινάς τινι, ὑποβάλλω εἰς τὰς διαταγάς τινος, Θουκ. 5. 8· καὶ ἐν τῷ παθ., Ἰνδοὶ προσετετάχατο .., Φαρναζάθρῃ Ἡρόδ. 7. 65· στρατηγῷ τινι προστεταγμένοι Θουκ. 6. 42·— περὶ τῆς γραφῆς προσταχθέντα ἐν Σοφ. Ο. Τ. 206, ἴδε ἐν λ. **προΐστημι**, ἴδε καὶ σημ. Jebb ἐν Σοφ. Ο. Τ. 206. **3)** τάσσω πάλιν, πρ. ἄρχοντά τινι, διορίζω ὡς ἄρχοντα, κυβερνήτην ἐπί τινος, Θουκ. 6. 93· καὶ ἄνευ τῆς δοτικῆς, ὁ αὐτ. 3. 16., 8. 23· Παθ., 8. 8. **II.** μετ' αἰτ. πράγμ., δίδω ὡς προσταγήν, ἐπιβάλλω, ἔργον, πόνον πρ. τινί Ἡρόδ. 1. 114, Εὐρ. Ἴων. 1176, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 25, Πλάτ., κλπ.· πολλὰς ἐπιμελείας Ἀριστ. Πολ. 4. 15, 8· πρ. ἐξ μνᾶς, ὁρίζω ἐκ τῶν πρατήρων 6 μνᾶς, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 2. 6, 7· ὡσαύτως, πρ. τινί περί τινος Δημ. 363. 26.— ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλάτ. Νόμ. 818E.— Παθ., τοῖσι δὲ ἵππος προσετέτακτο, εἰς τούτους εἶχε δοθῆ διαταγὴ (εἶχεν ὁρισθῆ) νὰ παράσχωσιν ἱππικόν, Ἡρόδ. 7. 21, Αἰσχύλ. Εὐμ. 208· τὰ προσταχθέντα Ἡρόδ. 2. 121, 4· τὸ προστεταγμένον ὁ αὐτ. 9. 104· τὸ προσταχθὲν Ἡρόδ. 1. 114, Σοφ. Φιλ. 1010· τὰ προσταχθησόμενα Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 6· ἀπολ., προσταχθέν μοι Λυσί. 183. 12, Δημ. 1210. 5· πλείω τῶν ὑπὸ τῆς πόλεως προσταττομένων δαπανᾶσθαι Λυσί. 172. 18. **2)** μετὰ δοτικῆς προσ. καὶ ἀπαρεμφ., ὡς καὶ νῦν, προστάσσω, διατάττω τινὰ νὰ πράξῃ τι, Ἡρόδ. 5. 105., 9. 99, Σοφ. Ο. Κ. 494, 1018, κτλ.· ἡ δὲ δοτικὴ αὕτη πρέπει νὰ ἐξυπακούηται ἐν χωρίοις, οἷα τὰ ἐν Ἡροδ. 1. 80· ὡσαύτως, πρ. τινί ὅπως .. Ξεν. Κύρ. 7. 1, 20, πρβλ. **προστακτέον**.— Παθητ., ἄπροσ., ἐκέλευε τοῖσι προσετέτακτο ταῦτα πρήσσειν .. διαταμέειν Ἡρόδ. 7. 39. **3)** ὡσαύτως μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Εὐρ. Ἑλ. 890, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 3· ἀμφότεραι δὲ αἱ συντάξεις ἀπαντῶσιν εἰς συνεχεῖς πρατάσεις, οἷον ὅσα οἱ νόμοι πρ. τοὺς προσήκοντας ποιεῖν γῆμαι καὶ ἀναγκάζουσι ποιεῖν Δημ. 1070. 1.— Παθ., διατάττομαι νὰ πράξω τι, τέσσερες .. κῶμαι .. τοῖσι καὶ προσετετάχατο αἰτία παρέχειν Ἡρόδ. 1. 192, πρβλ. Θουκ. 5. 75, κτλ. **4)** ἀπολ., διατάττω, κελεύω, εἶμαι κύριος, ἀντίθετον τῷ **ὑπηρετέω**, Ἀριστ. Τοπ. 5. 1, 6.— Παθ., προστάσσομαι, λαμβάνω διαταγάς, οἱ προστεταγμένοι Θουκ. 1. 136.

προστάτεια, ἡ, (προστάτης) = **προστασία** II, Ξεν. Ἀπομν. 3. 6, 10, Οἰκ. 2, 6, Δίων Κ. 41. 34, κτλ., πρβλ. Δοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 527.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 130, 132.

προστᾰτευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἐξάσκησιν ἐξουσίας, Πολυδ. Α', 178.

προστᾰτεύω, = **προστατέω**, εἶμαι προστάτης, ἀρχηγός τινος, εἴτε χοροῦ εἴτε οἴκου εἴτε πόλεως εἴτε στρατεύματος Ξεν. Ἀπομν. 3. 4, 6, πρβλ. Ἱέρων 11, 5 καὶ 7· ἀπολ., ἐξασκῶ ἀρχήν, ἐξουσίαν, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 3. 3, 6, Πόροι 5, 6· ἐν ταῖς πόλεσιν ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 8, 4. **II.** πρ. ὅπως .., ἔχω ἐξουσίαν νὰ φροντίσω πῶς νά .., φροντίζω ἢ ἐπιμελοῦμαι νά .., ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 5. 6, 21, ἐν Ἀπομν. 2. 7, 9 (διάφορ. γραφ. **προστατήσης**), Κύρ. 1. 2, 5· μετὰ γενικ., πρ. ἀνθρώπων ὅπως ἐξουσιν .. αὐτῶν 1. 6, 7.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 28, 30, 32.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προστατέω, (προστάτης) εἶμαι προστάτης, προΐσταμαι, κυβερνῶ, χθονὸς Εὐρ. Ἡρακλ. 207· σίσχρον γυναῖκα προστατεῖν γε δωμάτων ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 932· τῆς πόλεως Πλάτ. Γοργ. 519C· τῶν μεγίστων ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 197E· πρ. τοῦ ἀγῶνος, εἶμαι ἐπιμελητὴς τοῦ ἀγῶνος, Ξεν. Ἀν. 4. 8, 25· πρ. τῆς νόσου, ἐπὶ ἰατροῦ, Ἱππ. 28. 25· ἀπολ., ὁ προστατῶν, ὁ ἐνεργῶν ὡς ἄρχων, ὡς πρῶτος, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 25, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 562C· — περὶ τοῦ πρ. ὅπως .., ἴδε **προστατεύω** II.— Παθ., προστατοῦμαι ὑπό τινος, κυβερνῶμαι ἢ ὁδηγοῦμαι, διοικοῦμαι ὑπό τινος, Ξεν. Ἱερ. 5, 1. **II.** ἵσταμαι ἔμπροσθέν τινος ὡς ὑπερασπιστής, ὡς φύλαξ ἢ προστάτης, πυλῶν Αἰσχύλ. Θήβ. 396· Ἥρα πρ. Ἀργείων Εὐρ. Ἡρακλ. 350· ἀναίδειαν, ἥπερ μόνη πρ. ῥητόρων Ἀριστοφ. Ἱππ. 325· πολιτῶν πρ. αἱρούμενον Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 52. **2)** πρ. περί τινος, εἰσάγω πρότασιν ὡς πρός .., Συλλ. Ἐπιγρ. 1845. 1C6. **III.** ὁ προστατῶν χρόνος, ὁ πλησιέστατος χρόνος, Σοφ. Ἠλ. 781.

προστάτηρις, α, ον, ὁ ἱστάμενος ἐνώπιόν τινος, δεῖμα πρ. καρδίας, φόβος αἰωρούμενος πρὸ τῆς καρδίας μου ἢ κυριεύων αὐτήν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 976. **II.** ἱστάμενος ἔμπροσθεν, ὑπερασπίζων, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 449· ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς φύλακος θεοῦ ἢ (καθ' Ἡσύχ. καὶ Φώτ.) ἐκ τοῦ ὅτι τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ ἵστατο πρὸ τῶν θυρῶν, Σοφ. Ἠλ. 637 (πρβλ. 7), παρὰ Δημ. 531. 8, Συλλ. Ἐπιγρ. 112. 8., 15, κ. ἀλλ.· πρ. θεοὶ αὐτόθι 3530· πρβλ. τὸ ἐπόμ. III. **III.** ὁ **Προστατήριος**, Βοιωτικὸς μήν, ὁ παρ' Ἀττικοῖς **Ἀνθεστηριών**, Böckh εἰς Συλλ. Ἐπιγρ. 1, σ. 732, Πλούτ. 2. 655E.

προστάτης, ου, ὁ (προΐστημι) ὁ ἔμπροσθεν ἱστάμενος, ὁ ἐν τῇ ἐμπροσθινῇ γραμμῇ παρατεταγμένος, ὡς τὸ **πρωτοστάτης**, Ξεν. Κύρ. 3, 3, 41, Ἱππαρχ. 2, 2 καὶ 6· — ἀλλά, **II.** συνήθως, ἀρχηγός, μάλιστα ὁ ἀρχηγὸς μερίδος τινὸς ἐν δημοκρατουμένῃ πόλει (πρβλ. **προΐστημι** B. II), προστάτευε ἐπιλαβέσθαι Ἡρόδ. 1. 127., 5. 23· ὁ πρ. τοῦ δήμου Θουκ. 3. 75, 82., 4. 46, 66, κτλ.· πρ. Κλέων Ἀριστοφ. Βάτρ. 569, πρβλ. Ἱππ. 1128· μεταβολὴ ἐκ προστάτου ἐπὶ τύραννον Πλάτ. Πολ. 565D κἑξ.· καὶ ἴσως ἓν τισι πολιτείαις κατήντησεν ὡς εἶδος ἀξιώματος, Ἑρμάνν. Pol. Ant. § 69· — ἀρχὴν ἑαυτοῦ προστάτην, ἐπὶ τοῦ δημαρχικοῦ ἀξιώματος, tribunatus· (ἔνθα διορθωτέον **προστάτην** ἐκ τῶν Ἀντιγράφων), Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 1. **2)** καθόλου, προϊστάμενός, κυβερνήτης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀστός**, Αἰσχύλ. Ἱκ. 963· Καδμείων ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 1026· χώρας, χθονὸς Εὐρ. Ἡρακλ. 964, I. A. 373· τῆς Ἑλλάδος προστάται, ἐπὶ τῶν Λακεδαιμονίων, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1. 3, πρβλ. Ἰσοκρ. 62A· Δημ. 116. 20· πρ. τοῦ ἐμπορίου, ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων ἐν Αἰγύπτῳ, Ἡρόδ. 2. 178· τοῦ πολέμου Ξεν. Κύρ. 7. 2, 23· πρ. τῆς εἰρήνης, οἱ πρῶτοι ποιήσαντες τὴν εἰρήνην, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 5. 1, 36· πρ. τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς ἐπιμελείας Δημ. 618. 8· πρ. καὶ ἐπιμελητὴς [τῆς παιδείας] Πλάτ. Νόμ. 766B· ἔρως προστ. τῶν ἀργῶν ἐπιθυμιῶν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 572E· συγγ. ἐν Ἐπιγραφαῖς, πρ. τοῦ γυμνασίου Συλλ. Ἐπιγρ. 2881. 16· βουλῆς, γερουσίας 5475, 2881. 20, κτλ. **III.** ὁ ἱστάμενος ἔμπροσθέν τινος καὶ ὑπερασπίζων αὐτόν, ὑπερασπιστής, πρόμαχος, φύλαξ, πυλωμάτων Αἰσχύλ. Θήβ. 408, πρβλ. 798· πόλεως Σοφ. Ο. Τ. 303 (πλὴν ἂν τὸ ἧς ἀναφέρεται εἰς τὸ νόσῳ)· — ὁ φύλαξ ἀπὸ νόσου, τῆς ποιητικῆς Πλάτ. Πολ. 607D· τῆς ἐλευθερίας Δημ. 199. 21, κτλ.· — μάλιστα ἐπί τινων θεοτήτων οἷον τοῦ Ἀπόλλωνος, Σοφ. Τρ. 209, Συλλ. Ἐπιγρ. 2067-75· πρβλ. **προστατήριος**. **2)** Ἐν Ἀθήναις ἐκαλεῖτο οὕτως ὁ πολίτης ὁ ἔχων ὑπὸ τὴν προστασίαν του μέτοικον ἢ ἄλλον μὴ ἔχοντα πολιτικὰ δικαιώματα (ἀνάλογον πρὸς τὴν παρὰ Ρωμαίοις σχέσιν μεταξὺ patronus καὶ cliens, ἴδε κατωτ.), ὅθεν αἱ φράσεις, ἐπὶ προστάτου οἰκεῖν, διατελεῖν ὑπὸ προστασίαν προστάτου, Λυσί. 187. 29., 188, 9, Λυκοῦργ. 168. 29· προστάτην γράφειν τινά, ἐκλέγειν ὡς προστάτην, Λουκ. Περεγρ. 11· οὕτω, προστάτην γράφεσθαι Ἀριστοφ. Εἰρ. 684· ἐπιγράφεσθαι Λουκ. Δὶς Κατηγ. 29· ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 920, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 882· νέμειν πρ. Ἀριστ. Πολ. 3. 1, 4· ἀλλά, γράφομαι προστάτου, ἐγγράφω τὸ ὄνομά μου πλησίον τοῦ ὀνόματος προστάτου, προσκολλῶμαι εἴς τινα προστάτην, οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψοιαι Σοφ. Ο. Τ. 411. **3)** ὡς μετάφρασις τοῦ Ρωμαϊκοῦ, patronus, Συλλ. Ἐπιγρ. 378, Πλουτ. Ρωμ. 13, Μάρ. 5, κτλ. **IV)** προστάτης θεοῦ, ὁ ἱστάμενος ἐνώπιον θεοῦ τινος, ὅπως ἱκετεύσῃ αὐτόν, ὡς τὰ ἱκέτης, Σοφ. Ο. Κ. 1171, 1278, πρβλ. Ἠλ. 1378.

προστατικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς προστάτην (σημασ. II), Πλάτ. Πολ. 565D. **2)** ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τάξιν κοινωνικὴν ἢ εἰς τιμήν, Πολύϐ. 6. 33, 9, κτλ.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, μεγαλοπρεπῶς, ὁ αὐτ. 5. 88, 3.

προστάτις, -ιδος, θηλ. τοῦ **προστάτης**, ἐάν .., θέλῃθ' ἐμοῦ προστάτισι ταῖς σεμναῖσι .. θεαῖς (κατὰ τὸν Δινδ. ἀντὶ ἐάν .., θέλητέ μου πρὸς ταῖσι ταῖς σ.) Σοφ. Ο. Κ. 458, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb: προστάτιν ἐπιγράφεσθαί τινα Λουκ. Δὶς Κατηγ. 20, πρβλ. Χαρίδημ. 10 νύμφαις ὑδάτων προστάτισιν Πορφυρ. Ἄντρ Νυμφ. 12, πρβλ. 18· ὡς ὄνομα τῆς Ῥέας, Συλλ. Ἐπιγρ. 6835· πρβλ. **προστάτης** II. 1.

προστάτρια, ἡ, – τῷ προηγ. Gramm Havn. παρ' Oxam. Auctar. σ. 141.

προστάττω, Ἀττ. ἀντὶ **προστάσσω.**

προ-σταυρόω, κατασκευάζω σταυρώματα ἐμπρὸς ἢ κατὰ μῆκός τινος, τὴν θάλασσαν Θουκ. 6. 75· πυλίδα ἢ προσταύρωτο σταυροῖς, ἤτοι ἦτο περφραγμένη διὰ σταυρῶν, Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 79.

προ-σταφιδόομαι, παθ., ἐπὶ σταφυλῶν, σταφιδοῦμαι πρότερον, εἰς σταφίδα μεταβάλλομαι, Διοσκ. 5. 3.

προ-στέγασμα, τό, προεξέχον στέγασμα, Ἀρχ. Μαθ. 21.

προ-στέγιον, τό, πλημμ. γραφὴ ἀντὶ **προστέγιον**, ὃ ἴδε

προ-στεγνόω, στεγνώνω, ἐμφράττω (τὴν κοιλίαν) πρότερον, Γαλην.

προ-στειχίζω, περιτειχίζω τι προσέτι καὶ περιλαμβάνω αὐτὸ εἰς τὸ τεῖχος τῆς πόλεως, Θουκ. 6. 3· πρ. τῇ πόλει τὸν λόφον Διον. Ἁλ. 3. 1.

προ στείχω, ἠμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **προστείχω.**

προστεκμαίρομαι, ἀποθ., τεκμαίρομαι προσέτι, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 817 (ὁ Littré **προτεκμ-**), πρβλ. 393. ἐν τέλ.· — ῥῆμ. ἐπιθ. **προστεκμαρτέος, α, ον,** ὃν δεῖ προστεκμαίρεσθαι, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 390.

προστεκταίνομαι, μέσ., μηχανῶμαι προσέτι, Πλουτ. Λύσανδρ. 26.

προστελίω, μέλλ. **-έσω**, τελῶ, πληρώνω προσέτι, μὴ πάσῃ πολὺν μισθὸν προσετέλει τῆς ἀσφαλείας Ξεν. Ἀν. 7. 6, 30· ἐν Θουκ. 6. 31, 5, προετετελέκει εἶτε ἡ πιθανὴ γραφὴ ἀντὶ προσετετελέκει Arnold. ἐν τόπῳ.

προ-στέλλω, φυλάττω ἢ καλύπτω ἐμπροσθεν, προφυλάττω, τὰ γυμνά τινι Θουκ. 5. 71, πρβλ. Δίωνα Κ. 40. 23· — Μέσ., προστέλλεσθαί τινα, στέλλω τινὰ ὡπλισμένον εἰς τὸν πόλεμον, Αἰσχυλ. Θήβ. 415.— Παθ., μακρὰν .., προὐστάλης ὁδόν, ἑκαμες μακρὰν, πολὺν δρόμον, Σοφ. Ο. Κ. 20.

προστέμνω, κόπτω ὡσαύτως, ἀλλάντος προστετμημένον, τεμάχιον ἀλλᾶντος προσέτι, Ἀντιφάνης ἐν «Γάμῳ» 1.

προ-στενάζω, = τῷ ἑπομ., ἴδε **πρωτ** 3.

προ-στένω, στενάζω ἢ θλίβομαι προηγουμένως, Αἰσχύλ. Ἀγ. 252.

προστερᾰτεύομαι, ἀποθ. = **ἐπιτερατεύομαι**, Φωτ. Βιβλ. 342. 27.

προστερνίδιον, τό, κάλυμμα ἢ κόσμημα τοῦ στέρνου, ἐπὶ κοσμήματος ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 12. 8, Ἀν. 1. 8, 7, πρβλ. 6. 4, 1· πρβλ. **προμετωπίδιος**. **II.** πρόσθετον ψευδὲς στῆθος, ὅπως ὁ φορῶν αὐτὸ φαίνηται παχύτερος, Λουκ. περὶ Ὀρχ. 27· πρβλ. **προγαστρίδιος.**

πρό-στερνος, ον, ὁ πρὸ τοῦ στήθους ἢ ἐπ' αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Χο. 29.

προστέρπω, Δωρ. **ποτιτέρπω**, τέρπω ἢ εὐαρεστῶ προσέτι, Ἰλ. Ο. 401· — Παθ., Φωτ. Βιβλ. 400. 1.

προ-στεφᾰνόω, στεφανώνω ἐκ τῶν προτέρων, τινά τινι Ἀθήν. 128C.

προστεχνάομαι, ἀποθ., τεχνῶμαι, ἐπινοῶ προσέτι, Πλουτ. Σερτ. 11, Ἰάμϐλ. εἰς Νικομ. 142C.

προστηθίδιος, ον, = **προστερνίδιος**· **προστηθίδιον,** τό, κόσμημα τοῦ στήθους, Πολύϐ. 22. 20, 6, πρβλ. Πολυδ. Β', 162· — ὡσαύτως **προστήθειος, ον,** Εὐστ. 1328. 32.

προστήθιον, τό, ζώνη τοῦ στήθους, Γρηγ. Νύσσ. τ. I, σ. 227D.

προστηθίς, ίδος, ἡ, «τὸ προῦχον ὑπὸ τοὺς δακτύλους στῆθος ποδὸς ἢ προστηθίς» Πολυδ. Β', 198 (πρβλ. **στῆθος** III, 2).

προστήκομαι, Παθ., μετὰ πρκμ. **προστέτηκα**, τήκομαι καὶ προσκολλῶμαι, τήκομαι, λυώνω ἐπί τινος, προστάκέντος ἰοῦ, ἐπὶ τοῦ δηλητηρίου τοῦ χιτῶνος τοῦ Ἡρακλέους ὅστις προσεκολλᾶτο ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ καθ' ὅσον τὸ δηλητήριον ἐτήκετο, Σοφ. Τρ. 833· περὶ δὲ τοῦ Ἡρακλέους λέγεται ὕδρας προστετακὼς φάσματι, αὐτόθι 836 ἔνθα ἴδε σημ. καὶ παράρτημα (appendix) Jebb: – μεταφ., προσκολλῶμαι εἴς τι, ὅταν ἀνδρα τῷ ποριεῖν προστετηκότα, προσπεφυκότα, δυσαποσπάστως ἔχοντα, Πλουτ. 2. 524D τοῖς ἀνιαροῖς 600E· τέχνη Ἀλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 31· τῷ Κριτίᾳ Φιλόστρ. 564· ἡδοναῖς Κλήμ. Ἀλ., κλπ.

πρόστηξις, προσκόλλησις, ἀφοσίωσις, τῆς ψυχῆς Πλούτ. 2. 1089C.

προστηρέω, δίδω προσοχὴν εἴς τι, Φλέγων Τραλλ. περὶ Θαυμασίων σ. 119, 11· **προστήρησις, εως,** ἡ, Γρηγ. Νύσσ. τ. I, σ. 952A.

προστίθημι, Δωρ. **ποτι-**· προστ. **προστίθει** Αἰσχύλ.· μέλλ. **προσθήσω**· ἀόρ. α' **προσέθηκα** καὶ ἀόρ. 6' **(προσέθην)**, ὑποτακτ. **προσθῶ** (οὐχὶ **πρόσθω**, Elmsl. εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 475).— Μέσ., ἀόρ. α' **προσεθηκάμην** Ἡρόδ. 4. 65· συνηθέστερον ἀόρ. 6' **προσεθέμην**, ὑποτακτ. **προσθῶμαι** (οὐχὶ **πρόσθωμαι**), γ' ἐνικ. εὐκτ. **προσθεῖτο** (κοινῶς **πρόσθοιτο**) Δημ. 68. 27., 151. 1.—

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παθ., ἀόρ. α' **προσετέθην** Θουκ. 3. 82· ἀλλ' ὡς παθητικὸν παραλαμβάνεται κυρίως τὸ **πρόσκειμαι**, σπανίως καὶ τὸ **προσπέπτω**. — Τίθημι πρός τι, πλησίον τινός, Λατ. apponere, χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὃν προσέθηκεν Ὀδ. Ι. 305 (πρβλ. **ἐπιτίθημι** ΙΙ)· πρ. τὰς θύρας, τὴν θύραν Ἡρόδ. 3. 78, Ἀνοί. 92. 42 τὰς πύλας Θουκ. 4. 67· κλίμακας τοῖς πύργοις ὁ αὐτ. 3. 23 τομῇ προσθεῖσα βόστρυχον, πλησιάσασα, προσαρμόσασα τὸν βόστρ. εἰς .. Αἰσχύλ. Χο. 230 χέρα ἐλάτῃ Εὐρ. Βάκχ. 1110· γάνασιν ὠλένας ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 895, πρ. Σοφ. Φιλ. 942· φάρμακά τινι Πλάτ. Πολ. 420C· μύωπας πρ., βάλλω εἰς ἐνέργειαν τοὺς πτερνισῆρας, Πολύβ. 11. 18, 4· ὡσαύτως, πρ. χέρα ἐπί τι Εὐρ. Φοίν. 1199. **2)** παρέχω, χορηγῶ, παραδίδω, θεῶν γέρα .. ἐφημέροισι προστίθει Αἰσχύλ. Πρ. 83, πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 129· γυναῖκα πρ. τινί, παραχωρῶ αὐτὴν εἰς αὐτὸν ὡς σύζυγον, Ἡρόδ. 6. 126· ἀλλά, πρ. γυναικὶ τάλαντον, ὡς προῖκα, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Αυκόφρ. 11· πρ. τινὰ ἄλλῳ πατρὶ Εὐρ. Ἴων 1545· Ἀιδῃ τινὰ ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 368, πρβλ. Φοιν. 964, Ι. Α. 540· πρ. τινὰ πυρὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 948· πρ. πόλιν Θουκ. 4. 86· τὴν διοίκησιν τῶν κοινῶν Δίων Κ. 52. 14· — ὡσαύτως, νᾶσον εὐκλεῖ πρ. λόγῳ, ἀντὶ εὐκλειαν νάσῳ, Πινδ. Ν. 3. 120. **3)** ἁπλῶς, δίδω, παρέχω, φέρνας Εὐρ. Ἱππ. 628, πρβλ. Δημ. 402. 5· χρήματα ὁ αὐτ. 307. 7, κτλ.· πίστιν τινὶ ὁ αὐτ. 1270. 9· δῶρα καὶ τιμὴν τινι Δίωνος Κ. Ἔκλογ. 123 Sturz· τὰ ἴδια τοῖς ἀλλοτρίοις Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 31· ἀποδ., οὐ μόνον ἄνευ μισθοῦ, ἀλλὰ καὶ προστιθείς, ἀλλὰ καὶ πληρώνων, Πλάτ. Εὐθύφρων 3D. **II.** καθόλου, ἐπιβάλλω, ἐπιφορτίζω, πρῆγμα τὸ ἄν τοι προσθέω, τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ σ' ἐπιφορτίσω, Ἡρόδ. 1. 108., 3. 62· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., πρ. τινι πρήσσειν ὁ αὐτ. 5. 30· πρ. μέτρον, ἐπιβάλλω μέτρα ἢ ὅρια, Αἰσχύλ. Χο. 796· — ἀκολούθως ἐπὶ πολλῶν σχέσεων, πρ. τινὶ ἀτιμίην, ἐπιβάλλω εἴς τινα τὴν ἀτιμίαν ὡς τιμωρίαν, Ἡρόδ. 7. 11· οὕτω, πρ. μόρον Αἰσχύλ. Χο. 482· ἀρὰς ἐπί τινι Σοφ. Ο. Τ. 820, πρβλ. Ο. Κ. 154· ὄκνον ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 243· βλάβην ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 321· λύπην, πόνους Εὐρ. Ἱκέτ. 946, Ἡρακλ. 505, κτλ.· ὡς δέμας δείσασα σὸν ἐκπλῆξαι νιν ἀφασίαν τε προστίθῃς, πραξενεῖς ἐπὶ πλέον, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 549· ἀπληστίαν τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 218· προστ. τινὶ ἐνθύμιον Ἀντιφῶν 121. 2· ζημίας τινὶ Θουκ. 3. 39· μεταχειρίζομαί τι, τὴν φιλανθρωπίαν αὐτὸν ἡξίουν ταύτην προσθέντα ἀξιάν τι καὶ αὐτοῦ καὶ τῶν Θηβαίων πράξαι Δημ. 384. 23. **2)** ἀποδίδω εἴς τινα, αἰτίαν τινὶ Εὐρ. Ἴων 1525, Θουκ. 3. 39· πρ. θράσος τινί, ἀποδίδω θράσος εἴς τινα, Εὐρ. Ἡρακλ. 475· θεσπιν ἀμαθίαν ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 951· τὸ ἐμπλήκτως δεῦ ἀνδρὸς μοῖρα προσετέθη Θουκ. 3. 82. **III.** προσθέτω, τινί τι Ἡρόδ. 1. 20, κ. ἀλλ.· ἔργα πρὸς τῇ γνώμῃ ὁ αὐτ. 4. 139· ἄλλον πρὸς ὧν ἔθηκαν χρυσὸν ὁ αὐτ. 196· χάριτι χάριν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 327· νοσοῦντι νόσον ὁ αὐτ. ἐν Δίκ. 1047· πρ. τι τῷ νόμῳ, προσθέτω εἰς τὸν νόμον, Ἡρόδ. 2. 136, Θουκ. 2. 35, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 468B· προσθεῖναι τῷ δικαίῳ ἢ ὡς ἐλέγομεν (ἀντὶ πλέον ἢ ..), αὐτόθι 335A· ὅρκῳ πρ. (ἔξυπ. τὸν λόγον), δηλ. πρῶτον ὁρκίζομαι καὶ ἀκολούθως λέγω τὸν λόγον, Σοφ. Ἠλ. 47 (ἀλλ' ὁ Reisk. ἀνέγνω ὅρκον, πρβλ. ὅρκου προστεθέντος, Ἀποσπ. 419· ὁμόσας .. προσθεὶς τε χεῖρα δεξιὰν Φιλ. 942)· περὶ τοῦ ἐν Δί. 476, ἴδε **ἀνατίθημι** ΙΙΙ· ὡσαύτως, πρ. τι ἐπί τινι Τρ. 1253· τί πρός τι Ἀριστ. Ρητ. 1. 4, 8, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 63, Πλάτ. Φίληβ. 33C· — ἀποδ., κάμνω προσθήκας, αὐξήσεις, αὐξάνω, Θουκ. 3. 45, Ἀριστ. Ποιητ. 24, 17., 26, 3· — Μέσ., μὴ .. πρὸς κακοῖσι πρόσθηται κακὸν Αἰσχύλ. Πέρσ. 531. **2)** προσθέτω, μάλιστα ἐπὶ προσθήκης γινομένης εἰς ἔκθεσιν γεγονότων ἢ εἰς ἔγγραφα, προσθεῖναι οὐδὲν εἶχον τοῖς εἰρημένοις οὐδ' ἀφελεῖν Ἰσοκρ. 288C· πρ. καὶ ἀφελεῖν τι περὶ τῆς ξυμμαχίας Θουκ. 5. 23, πρβλ. 29· πρ. τί πρὸς τοῖς ξυγκειμένοις Συνθήκ. αὐτόθι 47· τί πρὸς τὰς συνθήκας Συνθήκ. παρὰ Πολυβ. 22. 26, 27· ὡσαύτως ἄνευ αἰτ., πρ. τῷ δικαίῳ, εἰς τὸν ὁρισμὸν τοῦ δικαίου, Πλάτ. Πολ. 335A, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 2. 6, 9· πρ. ὅτι .. Δημ. 304. 23. **3)** μετ' αἰτ. πρασ., τίνα προστιθῶ τῇδε στάσει; Αἰσχύλ. Χο. 114· πρ. ἑαυτόν τινι, προσχωρεῖν εἰς τὴν μερίδα τινός, Θουκ. 3. 92· πρ. ἑαυτόν τινι ἐς πίστιν, ἐπὶ τοῖς ἰδίοις κέρδεσι ὁ αὐτ. 8. 46, 50. **4)** ἐν τῇ ἀριθμ., προσθέτω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐξαιρετῶ** ἢ **ἀφαιρετῶ**, Πλάτ. Κρατ. 418, πρβλ. 431C, 432A, κτλ.· ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἀριστοτέλους, προσθέτω λέξιν τινὰ σαφῶς διορίζουσαν (πρβλ. **πρόσθεσις** ΙΙΙ. 3, **πρόσκειμαι**, ΙΙΙ. 4), Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 5, 2, Ἠθ. Νικ. 7. 4, 2, κ. ἀλλ.

Β. Μέσ., προστίθεμαι τὴν γνώμην τινί, συμφωνῶ μετά τινος, ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην μετ' αὐτοῦ, Δημ. 1243, 9· πολλάκις δὲ καὶ ἀπολ., πρὸστίθεμαι, συνευδοκῶ, (ἴδε ἀνωτ. ΙΙΙ. 3), οἷς ἂν σὺ προσθῇ, μὲ τοὺς ὁποίους σὺ ἤθελες ἑνωθῇ, Σοφ. Ο. Κ. 1332, πρβλ. Θουκ. 3. 11., 8. 48, 87, Δημ. 68. 27., 154. 1· προσ. τῷ ἄστει, εἶμαι καλῶς διατεθειμένος, εὔνους εἰμί, διάκειμαι καλῶς πρός .., Ἡρόδ. 2. 100, πρβλ. Δημ. 1060. 18· — ἀπολ., ὑποτάσσομαι, ἔσα ἐκουσίως προσετίθετο τῶν πολισμάτων Ἐπιστ. Φιλίππου παρὰ Δημ. 238 ἐν τέλ. **2)** συναινῶ, συμφωνῶ, συγκατανεύω, τῇ γνώμῃ Ἡρόδ. 1. 109., 3. 83, Θουκ. 6. 50, Ξεν. Ἀνάβ. 1. 6, 10· τῷ λόγῳ τῷ λεχθέντι Ἡρόδ. 1. 120· τῷ Καρχηδονίων νόμῳ Πλάτ. Νόμ. 675A.

3) ψῆφον δ' Ὀρέστῃ τήνδ' ἐγὼ προσθήσομαι, θὰ ρίψω τὴν ψῆφόν μου ταύτην ὑπὲρ τοῦ Ὀρέστου, δηλ. θὰ ψηφίσω ὑπὲρ αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 735· οὕτως, ἡμῖν ἂν προσθέμενοι τὴν ψῆφον εὐαρκοῖτε Δημ. 1320· 16· οὕτω, μὴ μιᾷ ψήφῳ πρ. (ἔξυπ. τὴν γνώμην), ἀλλὰ δυοῖν Θουκ. 1. 20· ψῆφον πρ. ἐναντίαν τινὶ αὐτόθι 40. **II.** μετ' αἰτ. προσ., προσοικειοῦμαι, λαμβάνω τινὰ πρὸς ἑμαυτόν, κάμνω τινὰ φίλον, σύμμαχον ἢ βοηθόν, λαμβάνω πρὸς τὸ μέρος μου, πρ. τὸν ὄχλον πρὸς τὴν ἐωυτοῦ μοῖραν Ἡρόδ. 5. 69, πρβλ. Θουκ. 6. 18· φίλον πρ. τινὰ Ἡρόδ. 1. 53, 69, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 404· ταύτην πρόσθου δάμαρτα, λάβε αὐτὴν ὡς σύζυγον, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1224· οὕτω, προσθέμενος ἔλαβε γυναῖκα Ἐθν. (Γέν. ΚΕ', 1)· — ὡσαύτως ἐπὶ κακῆς σημασίας, πολέμιον πρ. τινα Ξεν. Κύρ. 2. 4, 12. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἐφαρμόζω εἰς ἑμαυτόν, βάλανον προσθεμένη Ἱππ. 976D, πρβλ. 1133C· πατρὸς στέρνα προσθέσθαι θέλω, δηλ. προσθέσθαι ἑμαυτῷ, ἤτοι προσπτύξαι, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1408· — μεταφορ., τί δ' .. ἂν προσθείμην πλέον; εἰς τί ἠδυνάμην νά σε ὠφελήσω; Σοφ. Ἀντ. 40· προσθέσθαι χάριν = ἐπιχαρίζεσθαι, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 767· μάλιστα ἐπὶ κακῶν, ἐπιφέρω κατ' ἐμαυτοῦ, πρὸς κακοῖσι κακὸν Αἰσχύλ. Πέρσ. 531· μέριμναν Σοφ. Ο. Τ. 1460· κακά, ἄχθος, κτλ., Εὐρ. Ἡρακλ. 146, κτλ.· οἰκεῖον πόνον, κινδύνους αὐθαιρέτους, ἀχθηδόνας Θουκ. 1. 78, 144., 2. 37· ἔχθρας ἑκουσίας πρὸς τοῖς ἀναγκαίοις πρ. Πλάτ. Πρωτ. 346B. **6)** ἐπιφέρω ἐναντίον ἄλλων, προσεθήκαντο πόλεμον, ἔκαμαν πόλεμον, Ἡρόδ. 4. 65· μῆνιν προστίθεμαί τινι, ἐκχέω τὴν ὀργήν μου ἐναντίον τινός, ὁ αὐτ. 7. 229.

προστίκτω, τίκτω, γεννῶ **προσέτι**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 17, 1.

προστιλάω, κατατιλάω, «ταιλίζω», «κουτσουλίζω», πρὸς αὐτὼ τώφθαλμώ μου προσετίλησεν Ἀριστοφ. Νεφ. 411, Ἀρτεμίδ. 2. 26.

προστῑμάω, ἐπιβάλλω βαρυτέραν ἢ πρόσθετον ποινὴν πλὴν τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου (ὁριζομένης (ἴδε **προστίμημα**), ὅπερ ἐπετρέπετο εἰς τινας δίκας, αἵτινες ἐκαλοῦντο **δίκαι ἀτίμητοι**, πρ. τοὺς κρίναντας τὴν δίκην ὅ τι χρὴ πρὸς τούτῳ παθεῖν Πλάτ. Νόμ. 767E, πρβλ. 943B· πρὸς τῷ ἀργυρίῳ π. δεσμὸν τῷ κλέπτῃ Δημ. 736. 16, πρβλ. 732. 31· πρ. τῷ δημοσίῳ, ἐπιδικάζω εἰς τὸ δημόσιον ὡς ὀφειλήν, ὁ αὐτ. 523. 10· πρ. τὸ ἴσον τῷ δημοσίῳ ὅσονπερ ἰδιώτῃ αὐτόθι 18· τὰ ἐνεργ. ἐκείτο ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου καθόλου, τὸ δὲ μέσον ἐπὶ τοῦ δικαστοῦ ἐκείνου, ὅστις προέτεινε τὸ πρόσθετον πρόστιμον, ἐὰν προστιμήσῃ ἡ ἡλιαία (ἔξυπ. τὸ δεδέσθαι), προστιμᾶσθαι δὲ τὸν βουλόμενον Νόμ. παρὰ Δημ. 733. 8, πρβλ. Νόμ. παρὰ Δυσ. 11. 31. — Παθητ., ἀπρος., προστιμᾶταί τινι δεσμοῦ, ἐπιβάλλεται εἰς αὐτὸν ἡ πρόσθετος ποινὴ τῆς εἱρκτῆς, ὁ αὐτ. 715. 11., 719. 18., 764. 18· εἴκοσι ὁραχμῶν προσετιμήθη αὐτῷ ὁ αὐτ. 1152. 16.

προστίμημα [ῑ], τό, τὸ δικαστικῶς ἐπιβληθὲν ἐκτὸς τῆς συνήθους ποινῆς πρόστιμον, Δημ. 700· 16, Πολυδ. Γ', 180, Η', 21, 149· ἴδε **προστῑμάω**.

προστίμησις [ῑ], ἡ, ἡ προσθήκη καὶ ἄλλης τιμωρίας πρὸς τῇ συνήθει, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14. 7· — καθόλου τιμωρία, ποινή, Ἰουστῖν. Μάρτ.

πρόστῑμον, τό, (τιμή) ἡ κατ' ἀπόφασιν δικαστικὴν ἐπιβληθεῖσα χρηματικὴ ποινή, ζημία, Ἱππ. 2. 3, Πολύβ. 1. 17, 11, Κωϊ Ἐπιγραφ. Βοιωτ. σ. 89. **2)** ἀνταμοιβή, Ἀθανάσ., Σουΐδ.

προστῑμωρέω, βοηθῶ προσέτι, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 385. Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 7, κτλ. — Μέσ., νοσήματι προστιμωρεῖται Γαλην. τ. 2, σ. 42, 16.

προστῑνάσσω, τινάσσω, σείω πρός τινα, αἰετέ, τὸν χαρίεντα (δηλ. Διονύσιον), ποτὶ πτερὰ πυκνὰ τινάξας, πῶς ἔφερες; Ἀνθ. Π. 12. 67 (ἐν τμήσει).

προ-στοιχειόω, διδάσκω τὰ πρῶτα στοιχεῖα, προκαταρτίζω εἰς τὰ στοιχειώδη, ὁρίζω τὰς πρώτας ἀρχὰς τινος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 104.

προστομιαῖον, τό, τὸ σκελετὸν ἢ ἡ κάσα τῆς θύρας παρὰ τοῖς τέκτοσι, περιλαμβάνουσα τούς τε ἑκατέρωθεν παραστάτας καὶ τὸ ἀνώφλιον, Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 71, ἴδε Βισκ. α. 280.

προ-στόμιον, τό, στόμιον, κυρίως ποταμοῦ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 3.

ΙΙ. προστόμιον ἢ **προστομία**, ἡ εἰς ἄλληλα τῶν χειλέων συμβολή· Πολυδ. Δ', 90

προ-στομίς, ίδος, ἡ, τὸ πρόσθετον μέρος τοῦ αὐλοῦ, ὅπερ ἐμβαίνει εἰς τὸ στόμα τοῦ αὐλοῦντος, Ἀρχ. Μαθ. 20.

πρό-στομος, ον, εἰς ὀξὺ ἀπολήγων, Εὔβουλος ἐν «Σφιγγοκαρίωνι» 1. 10· ἑσταμωμένος, «κοπτερός», «πρόστομον δὲ εἶφος τὸ ἱστομωμένον καὶ τομόν» Πολυδ. Β', 101.

πρό-στοον, τό, ἴδε **προστῷον**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προστραγῳδέω, ἐξογκῶνω, μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ τραγικώτερον, Στράβ. 814, Λογγῖν. 7.

προ-στρατοπεδεύομαι, ἀποθ., στρατοπεδεύομαι ἔμπροσθεν, ἐνώπιον, Διόδ. 14. 17.

προστραχηλίζω, ἐν τῇ πάλῃ, πιάνω τὸν ἀντίπαλόν μου ἐκ τοῦ τραχήλου, ὃν σφίγγω ἰσχυρῶς, Πλούτ. 2. 234D.

προστρέπω, ἱκετεύω, τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προστρέπω Σοφ. Αἴ. 831· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἱκετεύω τινὰ νὰ πράξῃ τι, μὴ μ' ἀτιμάσῃς .., ὧν (=τούτων ἃ) σε προστρέπω φράσαι Σοφ. Ο. Κ. 50· μετ' αἰτ. πράγμ. καὶ ἀπαρ., δέομαι ἵνα .. ὀλέσθαι πρόστρεπ' Ἀργείων γθόνα Εὐρ. Ἱκέτ. 1195·— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, πρ. ὄωμα, δόμους Ὁμ. Ἐπιγράμμ. 15, Αἰσχύλ. 205· τὴν Διός .. Ἐργάνην Σοφ. Ἀποσπ. 724· καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. πεζοῖς, οἷον Διλ. π. Ζ. 15. 21, Πλουτ. Κλεομ. 39, κτλ.— Παθ., ἁπλῶς, τρέπομαι, εἰς ἀναισχυντίαν Πλάτ. Νόμ. 919C.

2) προσεγγίζω, πλησιάζω (ὡς ἐχθρός), Ἰαωλκὸν πολεμίᾳ χερὶ προστραπὼν Πινδ. Ν. 4. 90. **II.** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ὡσαύτως, ἐπιφέρω, ἐπιούρω κατὰ τῆς ἰδίας μου κεφαλῆς ἢ κάμνω τι ὑπόθεσιν **προστροπῆς**, τὴν πάθην Πλάτ. Νόμ. 866B.

προστρέφω, ἀνατρέφω ἐντός, Ἱερεύς τις ἄτας δόμοις προσεθρέφθη Αἰσχύλ. Ἀγ. 735.

προστρέχω, μέλλ. **-δραμοῦμαι**, τρέχω πρός τινα, ἔρχομαι, προσέρχομαι, πρός τινα Πλάτ. Πολ. 440A· τινί Ἀριστοφ. Ἀχ. 1084, Ὄρν. 759, Ξεν. Ἀν. 4. 3, 10 κτλ.· καὶ ἀπολ., ἀνατρέχω, τρέχω πρός .., ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 3. 1, 18, Κύρ. 7. 1, 15, Δημ. 586. 4, κτλ. **2)** ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, ἐφορμῶ ἐναντίον τινός, πρός τινα Ξεν. Κύρ. 5. 4, 47. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, συμβαίνω εἴς τινα, τινὶ Διόδ. 13. 37. **II.** μεταφ., ἔρχομαι πρὸς τὸ μέρος τινός, τινὶ Πολύβ. 26. 3, 4, κτλ.· πρὸς τὴν γνώμην τινὸς ὁ αὐτ. 28. 7, 8, πρβλ. 17. 15, 2.

προστρίβω [ῐ], μέλλ. **-ψω**, τρίβω πρός τι ἢ ἐπί τινος ἢ μέ τι, τινί τι Βασίλ.· ἀπολ., προστρίβοντα, διὰ προστριβῆς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 6.— Παθ., προστετριμμένος τισί, κατατετριμμένος, ἐξηντλημένος ἕνεκα κτλ., Αἰσχύλ. Εὐμ. 238. **II.** ἀπονίμω, ἀποδίδω, πᾶν τὸ ἀνθρώπειον πάθος τοῖς θεοῖς Διογ. Λ. ἐν τῷ προοιμ. 5. Παθ., γλώσσῃ ματαίᾳ ζημία προστρίβεται Αἰσχύλ. Πρ. 329. **III.** συχνότερον, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἐπιβάλλω ἢ ἐνεργῶ ὥστε νὰ ἐπιβληθῇ τι, πληγάς τινι Ἀριστοφ. Ἱππ. 5· ὑμῖν τὸ μήνιμα τῶν ἁλιτηρίων προστρίψομαι Ἀντιφῶν 127. 2· συμφοράν ἢ βλασφημίαν ἢ κακὸν Δημ. 786. 6· τὴν ὑποψίαν τῆς προδοσίας Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 89F· ἀλλ' ὡσαύτως. **2)** ἐπὶ καλῆς σημασίας, πλούτου δόξαν προστρίβομαί τινι, προσάπτω εἴς τινα τὴν δόξαν τοῦ πλούτου, Δημ. 617. 4., 757. 16.

πρόστριμμα, τό, τὸ ἐπιτριβόμενον ἐπί τινος· μεταφ., τὰ προσαπτόμενα εἴς τινα, μάλιστα στίγμα, ὄνειδος κτλ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 395. **II.** σύντριμμα, Πλούτ. 2. 99C (ἡ γραφὴ ὑποπτος).

πρόστριψις, ἡ, τὸ τρίβειν, προστρίβειν, ἀστράβης Θεοφρ. π. Χρωμ. 28·— ἀγών, μάχη, Ἰουστῖν. Μάρτ.

προστρόπαιος, Δωρ. **ποτιτρόπαιος**, **ον**, (προστροπή)· **I.** ἐνεργ., ὁ στρέφων ἑαυτὸν πρός .., ὅθεν **4)** λαμβάνεται ἐπ' ἐκείνου ὅστις μιανθεὶς ἐκ φόνου ἢ ἄλλου τινὸς ἐγκλήματος ἢ πράξας τι ἀσεβὲς (ἔτι καὶ ἐν ἀγνοίᾳ) στρέφεται ἢ τρέπεται πρός τινα θεὸν ἢ ἄνθρωπον ὅπως τύχῃ ἁγνισμοῦ, ἱκέτης ἐπιζητῶν ἁγνισμόν, ἐξάγνισιν (εἰδικώτερόν τι δηλ. τοῦ ἱκέτης), τὸν πρ., τὸν Ἱκέτην Σοφ. Φιλ. 930, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 362, Σοφ. Αἴ. 1173, Φιλ. 930, Εὐρ. Ἡρακλ. 1015, κτλ.· καὶ ὡς ἐπίθετον, πρ. λιταί Σοφ. Ο. Κ. 1309· μετὰ γενικ., πρ. ἑστίας Αἰσχύλ. Ἀγ. 1587. **2)** ἐπὶ τοῦ μήπω ἐξαγνισθέντος μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοιούτων ἐγκλημάτων, ἄνθρωπος μεμιασμένος, Λατιν. homo piacularis, ἀλλαγοῦ, **ἐναγής**, Αἰσχύλ. Εὐμεν. 41, 176, 234, 237, 445, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1259· πρ. τῆς πόλεως, ἐπιφέρων μίασμα εἰς τὴν πόλιν, Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 20. **3)** ἐπὶ τοῦ μιάσματος ἢ ἄγους εἰς ὃ ἐνίσταταί τις, πρ. αἷμα, ἐνοχὴ ἐπὶ φόνῳ, Εὐρ. Ἴων 1260, Ἡρ. Μαιν. 1161· τὸ πρ., ἐνοχή, Ἀλκίφρων 125. 2, Δίων Κ. 42. 3.— Περὶ τῆς φύσεως τοῦ τοιούτου μιάσματος, περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἱκέτου, κτλ., ἴδε Möller εἰς Αἰσχύλ. Εὐμ. § 51 κἑξ. **II.** Παθ., ᾧ ἂν τις προστρέποιτο δεόμενος (παρ' Εὐστ. 1807. 11). ὁ θεὸς πρὸς ὃν ὁ παθὼν τρέπεται ζητῶν ἐκδίκησιν, δηλ. ἐκδικητής, ὡς τὸ ἀλάστωρ, ὁ πρ. τοῦ θανόντος Ἀντιφῶν 125. 32., 126. 39, Αἰσχίν. 49. 22, Πολύβ. 24. 8, 2, Παυσ. 2. 18, 2·— ἐντεῦθεν καὶ ἐπὶ τῶν ψυχῶν τῶν φονευθέντων, ὁ ἐκδικούμενος, ἀδυσώπητος, Ἀντιφῶν 119. 6, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 288.— Περὶ τῆς αὐτῆς διπλῆς (ἐνεργ. καὶ παθ.) σημασίας πρβλ. **ἄφικτωρ**, **προσίκτωρ**.

προστροπή, ἡ, τὸ τρέπεσθαι πρὸς τινα· ὅθεν ἡ τροπὴ τοῦ ἱκέτου πρός τινα θεὸν ἢ ἄνθρωπον πρὸς αἴτησιν ὑπερασπίσεως καὶ ἁγνισμοῦ, ἡ προσευχὴ ἢ ἱκετεία τοῦ τοιούτου, Αἰσχύλ. Εὐμ. 718, πρβλ. Πλούτ. 2. 560E·— ἀκολούθως πᾶσα πρὸς θεὸν δέησις, προσευχή, μάλιστα σεμνὴ μετὰ θυσιῶν, θεοὺς .. προστροπαῖς ἱκνουμένη Αἰσχύλ. Πέρσ. 216, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 1156· ἱκεσία ξένων πρ. Εὐρ. Ἡρακλ. 108· προστροπὴν καὶ ἀρὰν ὑπὲρ τούτων ἐποιήσαντο Αἰσχιν. 69. 11· προστροπὴν θεᾶς ἔχω, ἐκτελῶ τὸ καθήκον τῆς πρὸς τὴν θεὰν λατρείας, δηλ. εἶμαι ἱέρεια αὐτῆς, Εὐρ. Ι. Τ. 618· ἀλλά, πόλεως προστροπὴν ἔχω, κάμνω αἴτησιν πρὸς τὴν πόλιν, Σοφ. Ο. Κ. 558· ἐπὶ σπονδῶν, Αἰσχύλ. Χο. 85. **2)** πρ. γυναικῶν, χορὸς γυναικῶν ἱκετευουσῶν, ὁ αὐτ. 21 **II.** ἡ ἔνοχή ἢ τὸ ἄγος, μίασμα τοῦ φονέως, Συνέσ. 186A, 202D.

προστρόπιος, **ον**, ποιητ. ἀντὶ **προστρόπαιος**, Ὀρφ. Ἀργ. 1233.

πρόστροπος, **ον**, (προστρέπω) ὁ ἐστραμμένος πρὸς τινα ἢ πρός τι· ὅθεν ὡς τὸ **προστρόπαιος**, ἱκέτης, τινος Σοφ. Φιλ. 773· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 41. **II.** κατηραμένος, Φώτ. Ἐν λ. **προστρόπαιος**.

πρόστροχος, **ον**, «στιρογγύλος» Ἡσύχ.

προστυγχάνω, λαμβάνω, μερίδιον, ἐκ .., ἐπιτυγχάνω, προστυχόντι τῶν ἴσων, κατὰ τὸν Nauck, ἀφοῦ εἶχον τὴν αὐτὴν τύχην μετὰ σοῦ, δηλ. ἀφοῦ προσωρμίσθην εἰς τὴν αὐτὴν ἀκτήν, Σοφ. Φιλ. 552· ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχὼν ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1463· μετὰ δοτ., συναντῶ τι, ἐπιτυγχάνω τι, Πλάτ. Νόμ. 844B, 893E, Πολιτ. 262B, πρβλ. Σαφιστ. 246B. **2)** ἐπὶ γεγονότων, συμβαίνω εἴς τινα, ἅτα πρ. τινὶ Πινδ. Ἀποσπ. 171. 4. **3)** ἀπολ., ὁ προστυγχάνων, ὁ προστυχών, ὁ πρῶτος τυχών, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ὃν συναντᾷ τις, ὡς τὸ **ὁ τυχών**, **ὁ ἐπιών**, Πλάτ. Νόμ. 808E, 914AB, πρβλ. Θουκ. 1. 97· τὰ προστυχόντα ξένια, ὅτι παρατίθεται εἰς τὸν ξένον, πρὸς τροφήν του, Εὐρ. Ἄλκ. 754· τὸ προστυχὸν Πλάτ. Τίμ. 34C· τὸ πρ. ἑκάστοτε ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 962C·—ἐκ τοῦ προστυχόντος, κατὰ τύχην, Πλούτ. 2. 150D, κτλ.· ὡσαύτως ἐκ τοῦ προχείρου, ex tempore, αὐτόθι 407B· οὕτω, κατὰ τὸ πρ. Διον. Ἁλ. 7. 1, ἐν τέλ.— Πρβλ. **παρατυγχάνω**.

πρό-στυλος, **ον**, ὁ ἔχων στύλους ἐμπρός, ναὸς Βιτρούβ. 3. 1·— ὡσαύτως ὡς οὐσιαστ., ὁ αὐτ. 7, προοίμ.

πρό-στυμμα, τό, (προστύφω) ἡ παρασκευὴ τῶν ἐρίων πρὸς βαφήν, Ἡσύχ.

πρόστυπος, **ον**, ἐξειργασμένος ἐν ἀναγλύφῳ οὐχὶ πολὺ ἐξέχοντι (Ἰταλ. basso relievo), ἀντίθετ. τῷ **ἔκτυπος** (ἐν ἀναγλύφῳ λίαν ἐξέχοντι, Ἰταλ. alto r.), Ἀθήν. 199E. **2)** ὡς οὐσιαστ., **πρόστυπος**, οἱ, ἐπὶ τῶν Χερουβείμ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 5· μικρὸν κατωτέρω χρῆται τῷ **προστυπεῖς**, πρβλ. Γαλην. 14. 710· πρβλ. **πρότυπα**, τά. **II.** ὁ κείμενος πλατύς, φύλλα Διοσκ. 4. 10.

προστύπόω, προσκολλῶ ἢ προσαρμόζω τι, οὕτως ὥστε νὰ λάβῃ τὸ σχῆμα πράγματός τινος, τὸν πνεύμονα τῷ θώρακι Γαλην. 2. 700· ἡ ἐσθὴς τῷ σώματι προστυποῦται Κλήμ. Ἀλ. 234.

προστύπωσις, ἡ, (προστυπόω) τὸ προστυποῦν, προσκόλλησις, μνημονεύεται ἐκ Παύλου τοῦ Αἰγινήτου.

προ-στύφω [ῠ], στύφω (στύβω) προηγουμένως, τὰ ἀρώματα Θεοφρ. π. Χρωμ. 24· τὸ ἔλαιον Διοσκ. 1. 48· — παρασκευάζω ἔριον διὰ στυπτικῶν ὑλῶν πρὸς βαφήν, Κλήμ. Ἀλ. 144· μεταφορ., πρ. τὸ ἦθος εἰς τὴν παραδοχὴν τῆς ἀληθείας ὁ αὐτ. 366.

προστυχής, ές, ἀσχολούμενος εἴς τι, ταῖς τιθασείαις τῶν ἰχθύων Πλάτ. Πολιτ. κ. 264C· τῇ ἀστρονομίᾳ ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιν. 990D· τῷ βίῳ αὐτόθι 973B, κτλ.· πρ. γίνεται = προστυγχάνει, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 955D. Ἐπίρ. **-χῶς**, τυχαίως Εὐσέβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 728C.

προ-στῷον (οὐχὶ **πρόστῳον**, Ἀρκάδ. 120. 10), τό, τὸ πρὸ τῆς στοᾶς μέρος οἰκοδομήματος, Πλάτ. Πρωτ. 314E, 315C, Πλούτ. 2. 838D, κτλ.· ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ἐνίοτε **πρόστοον**, ὡς ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 4300w. Πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 495.— Ὡς ἐπίθ., ἴδε Σχόλ. εἰς Ἰλ. Υ. 41.— Καθ' Ἡσύχ.: «προστῴῳ· κοιτῶνι».

προσυβρίζω, καθυβρίζω, προσβάλλω, Δημ. 524. 24., 1209. 23, κτλ.

προ-συγγίγνομαι, Ἀρχ. Ἀττ. **προ-ξυγγ-**, ἀποθ., συγγίγνομαι, συνομιλῶ μετά τινος πρότερον, τινὶ Θουκ. 8. 14· λαμβάνει γνῶσίν τινος πρότερον, τοῖς βουλεύμασί τινος Δίων Κ. 52. 34.

προσυγγράφομαι, Μέσ., γράφω, ἐκθέτω πρότερον, Σχόλ. εἰς Πλάτ. Γοργ. 448C.

προ σύγκειμαι, Παθητ., εἶμαι προσυμπεφυτευμένος, ὃ προσυνέκειτο σημεῖον Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 3, 2., 19. 2, 5· τὸ πρ. Αἰν. Τακτ. 31.

προ-συγχέω, μέλλ. **-χεῶ**, συγχέω πρότερον, Πολύβ. 5. 84, 9.

προ-συζεύγνῡμι, συζευγνύω πρότερον, Εὐστ. 61. 29.

προσῡλακτέω, ὑλακτῶ, «γαυγίζω» πρός τινα, τινι Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 2, Θεμίστ. 205D.

προ-σῡλάω, συλῶ, διαρπάζω, κατυρατιογῶ πρότερον, Δίων Κ. 60. 6.

προ-συλλέγομαι, Παθ., συλλέγομαι, συναθροίζομαι πρότερον, Δίων Κ. 37. 33. Ἡσύχ. ἐν λέξ. **πρηγορεῶν**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

προ-συλλογίζομαι, ἀπολ., συμπεραίνω διὰ προσυλλογισμοῦ (πρβλ. τὸ ἑπόμ.), Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 2. 19, 2, Τοπ. 8. 1, 6· — ῥηματ. ἐπίθ. **προσυλλογιστέον**, πρέπει τις νὰ κάμῃ προσυλλογισμόν, αὐτόθι 6. 10, 4.

προσυλλογισμός, ὁ, συλλογισμὸς οὗ τὸ συμπέρασμα ἀποτελεῖ μείζονα πρότασιν ἄλλου συλλογισμοῦ, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 25, 11.

πρόσ-ῡλος, **ον**, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὕλην, Ἐκκλ. — Ἐπίρρ. **-λως**, Διον. Ἀρ. — **προσυλώδης**, **ες**, Ἐκκλ.

προ-συμβαίνω, συμβαίνω πρότερον, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Η. 244, Ἐκκλ.

προ-συμβιβάζω, συμβιβάζω πρότερον, Ἱεροκλ. σ. 120.

προ-σύμβολον, τό, προγνωστικὸν σημεῖον, παρὰ Σουΐδ.

προ-συμμίσγω, ἀναμιγνύω πρότερον, τὸ ὕδωρ ἐς τωὐτὸ Ἡρόδ. 7. 129.

προσύμναιος, **α**, **ον**, ὁ δι' ὕμνων προσαγορευόμενος (;), προσυμναίᾳ θεᾷ Kaib. Ἐπιγρ. 821, 7 καὶ 1.

προσυμνέω, προσάδω, «σοὶ γὰρ καλὸν ὕμνον προσυμνήσω, ὦ σελήνη» Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 2. 11, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ: τὶν γὰρ ποταείσομαι, κτλ.

προ-συμφύομαι, Παθ., μετ' ἀορ. β' ἐνεργ., συμφύομαι πρότερον, Ἱπ. 455. 44.

προ-συμφωνέω, συμφωνῶ πρότερον, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 183, ἐν τῷ παθητ.

προσυναγείρω, συναθροίζω πρότερον Κύριλλ.

προ-συναθροίζω, συναθροίζω ὁμοῦ, Ἰωσήπ. Βίος 27.

προ-συναιρέω, συναιρῶ πρότερον, Δράκων 157.

προ-συναπάντησις, **εως**, ἡ, ῥητορικὸν σχῆμα, καθ' ὃ, ἐνῷ προηγοῦνται δύο ὀνόματα, τὰ οἰκεῖα αὐτῶν ἐπίθετα ἐναλλάσσουσι θέσιν (οἷον ἐν Ἰλ. Δ. 450 ἔνθα δ' ἄμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων, ἔνθα τὸ μὲν ὀλλύντων ἀναφέρεται εἰς τὸ εὐχωλή, τὸ δὲ ὀλλυμένων εἰς τὸ οἰμωγή), Ῥήτορ. (Walz) 8. 485.

προ-συνάπτω, συνάπτω ἢ συνδέω πρότερον, Ἐκκλ.

προ-συνδέω, συνδέω πρότερον, Ἐκκλ.

προ-συνεδρεύομαι, Παθ., ἀποφασίζομαι ἐν συνεδρίῳ πρότερον, τὰ προσυνηδρευμένα, τὰ προβεβουλευμένα, Ἱππόδαμ. παρὰ Στοβ. 248. 44.

προ-συνεθίζω, συνηθίζω τινὰ εἴς τι πρότερον, Α. Β. 1415.

προ-συνεπισωρεύω, συνεπισωρεύω ἢ προσθέτω πρότερον, Ἰάμβλιχ.

προ-συνίημι, ἐννοῶ ἢ παρατηρῶ πρότερον, Ἱπ. 392. 48.

προ-συνίστημι, συνιστῶ ἢ ἐπαινῶ πρότερον, Διον. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 10, 5, Πλούτ. 2. 19Β· — μνείαν ποιοῦμαι, ἀναφέρω πρότερον, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ι. 187.

προ-συνοικέω, συνοικῶ ἢ συζῶ ὡς σύζυγος μετά τινος πρότερον, Ἄτοσσα προσυνοικήσασα Καμβύσῃ Ἡρόδ. 3. 88, Πλουτ. Δημήτρ. 14.

προ-συνοικίζω, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **προσσυνοικίζω**, ἐν Μάρκ. Ἀνέκδ.

προ-συντάσσομαι, μέσ., τακτοποιῶ πρότερον, τὰς δυνάμεις Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 1, 1.

προ-συντελέω, μέλλ.: **-έσω**, τελειώνω πρότερον, Ἀρστέας π. τῶν Ἑβδομ.

προ-συντίθεμαι, μέσ., συμφωνῶ ἐκ τῶν προτέρων, φιλίαν τινὶ Δίων Κ. 36. 28· οὐδὲν προσυτεθέμενος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 13, 1, κτλ.

προ-συντρίβω [ῑ], συντρίβω πρότερον, Δίων Κ. 59. 20.

προσυπάγομαι, μέσ., προσοδηγῶ, παραπλανῶ προσέτι, Ἐκκλ.

προσυπαινίττομαι, Μέσ., ὑπαινίττομαι προσέτι, Ἐκκλ.

προσυπακούω, ἐννοῶ τι μὴ ῥητῶς λεγόμενον, ἐξυπακούω, νοερῶς ἀκούω, ὑπονοῶ, τι Πλάτ. Νόμ. 898D· — συχν. παρὰ τοῖς γραμμ., ὡς τὸ Λατ. subaudire· οὕτω ῥηματ. ἐπίθ. **προσυπακουστέον**, δεῖ προσυπακούειν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἄλκ. 10, κτλ.

προσυπαναπτύσσω, ἀναπτύσσω προσέτι, Λιβάν.

προσυπαντάω = **ὑπαντάω**, Φίλων 2. 186, Ἐκκλ.

προσυπάρχω, ὑπάρχω προσέτι, οὐδὲ ταφῆναι προσυπῆρχεν ἐμοί, προσέτι δὲ οὐδὲ νὰ ταφῶ ἠδυνάμην, Δημ. 549. 12, πρβλ. Ἀριστ. π. Γενέσ. καὶ Φθορ. 2. 9, 2.

προσυπεμφαίνω, ὑπεμφαίνω, ὑποδηλῶ προσέτι, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 495.

προσυπερβάλλω, ὑπερνικῶ προσέτι, Φίλων 1. 243, κτλ.

προσυπεργάζομαι, ἀποθ., ὑπεργάζομαι χάριν τινός, ἀμφίβ. παρὰ Πλουτ. ἐν Σόλ. 72, ἀντὶ **προϋπ-**.

προσυπέρχομαι, ὑπέρχομαι προσέτι, Ἐκκλ.

προσυπέχω (ἐξυπακ. λόγον), ὑπέχω, εἶμαι ὑπόλογος ὡσαύτως περί.., τῆς τύχης Δημ. 1436. 7.

προσυπισχνέομαι, ἀποθετ., ὑπισχνοῦμαι προσέτι, Πλουτ. Δημήτρ. 10, Δίων Κ. 38. 31., 40. 60, κτλ.

προσυπνέω, κοιμῶμαι πλησίον, τινι Ἐκκλ.

προσυποβάλλω, ὑποβάλλω προσέτι, Πλούτ. 2. 814F, Γαλην.

προσυπογράφω [ᾰ], σχεδιάζω προσέτι, Δογγῖν. 14, Φίλων 1. 590, Διογ. Λ. 6. 103.

προσυποδείκνῡμι, ὑποδεικνύω προσέτι, τινί τι Πολύβ. 23. 10, 4, κτλ.

προσυποδεικτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ὑποδείξῃ προσέτι, Φίλων 1. 11.

προσυποθήγω, ὑποθήγω, ἀκονῶ πρός τι, τινί τι Αἰλ. π. Ζ. 9. 16.

προσυπόκειμαι, Παθ., ὑπόκειμαι προσέτι, Γαλην.

προσυπολαμβάνω, ὑπολαμβάνω προσέτι, Ἀριστ. π. Οὐρ. 4. 1, 6, Διον. Ἁλ.

προσυπολογίζω, ὑπολογίζω προσέτι, Πτολ.

προσυπομένω, ὑπομένω προσέτι, Φίλων 2. 531.

προσυπομιμνήσκω, ὑπομιμνήσκω προσέτι, τινά τι Πολύβ. 39. 2, 2· — ῥηματ. ἐπίθετ. **-μνηστέον**, δεῖ προσυπομιμνήσκειν, Στράβ. 824.

προσυπομνηματίζομαι, γράφω ὑπόμνημα προσέτι (πρβλ. **ὑπομν-**), Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 209.

προσυπονοέω, ὑπονοῶ, ὑποπτεύω προσέτι, Εὐνάπ. σ. 110· — ῥηματ. ἐπίθ. **-νοητέον**, Πρόκλ.

προσυποπτεύω, ὑποπτεύω προσέτι, Δίων Κ. 67, 4, κτλ.

προσυποτάσσω, ὑποτάσσω προσέτι, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 1.

προσυποτίθημι, θέτω ὑποκάτω προσέτι, Ἱππιατρ. — Μέσ., ὑποδηλῶ προσέτι, Γαλην.

προσυποτοπέω, συμπεραίνω προσέτι, Δίων Κ. 58. 18., 66. 5.

προσυποφθείρω, βοηθῶ προσέτι, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 6, 2.

προ-σῡριγγόομαι, Παθ., συριγγοῦμαι πρότερον, Διοσ. Ἐκλογ. 521. 72.

προ-σύρίζω, μέλλ. **-ξω**, συρίζω ποιῶν σημεῖον πρότερον, Πολύβ. 8. 22, 5., 8. 27, 10, κτλ.

προ-σύρω [ῡ], σύρω πρότερον, Θεόδ. Πρόδρ.

προ-συστέλλομαι, Παθ., συστέλλομαι πρότερον, Ἑβδ. (Γ' Μακκ. Β', 29).

προσῠφαίνω, ὑφαίνω πρός τι, συνυφαίνω, ἀθανάτῳ θνητὸν Πλάτ. Τίμ. 41D· καινόν τι τοῖς ἀρχαίοις Θεμίστ. 316Δ, κτλ.

προσυφαπλόω, ὑφαπλόω, ἁπλώνω κάτωθεν προσέτι, Ἐκκλ.

προσυφίσταμαι, Παθ., παρουσιάζομαι εἰς τὸν νοῦν ἔξωθεν, τὰ προσυφεστῶτα Μ. Ἀντων. 5. 19.

προσυφόω, ὑφώνω ἔτι ὑψηλότερον, Ἑβδ. (Δ' Μακκ. ΙΒ', 36), Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 7, 30, κτλ.

προσφάγημα, τό, = τῷ ἑπομ., Μοῖρις 274, Αἴσωπ. 35 Ἔκδοσ. Schneid.

προσφάγιον, τό, (φαγεῖν), κοινῶς «προσφάγι», ὡς τὸ **προσόψημα**· καθόλου ἔδεσμα, φαγητόν, Εὐαγγ. κ. Ἰω. 21. 5.

προσφαγμα, τό, θῦμα θυσιαζόμενον ὑπὲρ ἄλλων, πρόσφαγμα τύμβῳ Εὐρ. Ἑκ. 41 (ἔνθα ἴδε Ἔρμανν.), Ι. Τ. 243, πρβλ. Πλουτ. Θησ. καὶ Ρωμ. Σύγκρ. 2· ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ ἑνὸς μόνου θύματος, Εὐρ. Ἑκ. 265· ἐπὶ τοῦ αἵματος τοῦ θύματος, ὁ αὐτ. ἐν Ἄλκ. 845.

II. θυσία, σφαγή, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1278, Εὐρ. Τρῳ. 624

προ-σφάζω, νεώτερ. Ἀττ. **-σφάττω**, θυσιάζω, σφάζω ἐκ τῶν προτέρων, τινὶ Εὐρ. Ἑλ. 1255, Πλάτ. Μίνως 315C, κτλ., **II**. θυσιάζω ὑπέρ τινος, μετὰ γεν., Valck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1005 (1010).

προσφαίνομαι, Παθ., φαίνομαι προσέτι, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 57, Ἰωσήπ. Μακκ. 4.

προ σφάλλομαι, Μέσ., σφάλλομαι πρῶτον ἢ πρότερον, Βυζ.

προσφαντάζω, παριστάνω προσέτι Ἐκκλ.

προσφάσθαι, ἀπαρ. μέσ. ἐκ τοῦ **πρόσφημι**, Ὀδ. Ψ. 106.

πρόσφᾰτος, **ον**, (**πέφαμαι** παθ. πρκμ. τοῦ ***φένω**) ὁ νεωστὶ σφαγείς ἢ φονευθείς («νεωστὶ ἀνῃρημένος» Φώτ.), νῦν δέ μοι ἐρσήεις καὶ πρ. ἐν μεγάροισιν κεῖσαι Ἰλ. Ω. 757· νεκρὸς πρ. Ἡρόδ. 2. 89., 2. 121, 5· ἀκολούθως, **II**. καθόλου, νωπός, ἐπὶ ἰχθύων, Ἀντιφάν. ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 2, Μένανδρ. ἐν «Τροφωνίῳ» 1. 4, κτλ.· ζῷα πρόσφατα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ παστά, Διόδ. 3. 31· οὕτω, πρ. καρποί, ἔλαιον Ἀριστ. Προβλ. 20. 30., 21. 4· χιὼν Πολύβ. 3. 55, 1· ὕδωρ Πλούτ. 2. 690C. **2)** ἐπὶ γεγονότων καὶ πράξεων, καθόλου, δίκαι Αἰσχύλ. Χο. 804· ἐπιστολαὶ Σοφ. Ἀποσπ. 130· ὀργὴ Λυσί. 151. 5· ὀχεῖα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 1, 9· Ἀφροδίτη Ἀλκίφρων 1. 39. **3)** μεταφορ., ἐπὶ προσώπων, πράσφατος κρίνεται, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τἀδικήματα ἔωλα.., καὶ ψυχρά, Δημ. 551. 15· νεαλὴς καὶ πρ., ἀντίθετον τῷ **τεταριχευμένος**, ὁ αὐτ. 788. 23· μάρτυρες.., οἱ μὲν παλαιοὶ οἱ δὲ πρ. Ἀριστ. Ρητορ. 1. 15, 13, πρβλ. Μετεωρ. 1. 14, 9· — νέος, Αἰλ. π. Ζ. 7. 47. **III**. **πρόσφατον** ὡς ἐπίρρ. χρόνου, νεωστί, ἐσχάτως, τελευταίως, Πινδ. Π. 4. 533· ὡσαύτως, **προσφάτως**, Πολύβ. 3. 37, 11, Μάχων παρ' Ἀθην. 581E, κτλ.

προσφερής, **ές**, (προσφέρω) ὁ πλησίον φερόμενος, πλησιάζων. ὅθεν μεταφορ., ὅμοιος, τινι Ἡρόδ. 2. 105., 4. 33, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1218, Χο. 176, Εὐρ. Ἑλ. 591, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 67, Θουκ. 1. 49,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κλτ.· προσφερέστατοι αὐτῇ Πλάτ. Τίμ. 24D· τὸ σῶμα προσφερὲς τῇ ψυχῇ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 494B, πρβλ. Φίληβ. 51D· προσφερέστερον δέμας Εὐρ. Ἑλ. 559· — σπανίως μετὰ γενικ., πατρὸς προσφερεῖς ὀμμάτων αὐγαὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 132. — Ἐπίρρ. -ρῶς, Πλούτ. 2. 898E, κτλ.· — πρβλ. **ἐμφερής, προσεμφερής, προσφέρω** B. I. 5. **II.** = **πρόσφορος**, συντελεστικός, χρήσιμος, τινι Ἡρόδ. 5. 111 (διάφορ. γραφ. **προφερέστερον**).

προσφέρω Δωρ. **ποτιφέρω**· Ἰων. παθ. ἀόρ. **προσενείχθην** Ἡρόδ. 9. 71. Φέρω πρός τι ἢ ἐπί τινος, προσαρμόζω, ἐφαρμόζω, Λατ. applicare, πρ. πύργοισι κλιμάκων προσαμβάσεις Εὐρ. Φοίν. 488· πῦρ τινι ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 257· μηχανὰς [τοῖς τείχεσι] Ἡρόδ. 6. 18, πρλβ. Θουκ. 2. 58· τὴν χεῖρα πρὸς τοὺς μυκτῆρας Ἡρόδ. 3. 87· ἀλλά, πρ. χεῖρά τινι, ἐπιβάλλω τὴν χεῖρά μου ἐπί τινος, Πινδ. Π. 9. 62· πρ. χεῖράς τινι, ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, Πολύβ. 3. 79, 4 (ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ φιλικῆς σχέσεως, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 31 κέξ.)· πρ. τινὶ ἀνάγκην ἢ ἀναγκαίην Ἡρόδ. 7. 136, 172, Αἰσχύλ. Χο. 76· βάσανόν τινι Πλάτ. Φίληβ. 23A· — ἄνευ δοτικ., ἐφαρμόζω, ἐπιβάλλω, μεταχειρίζομαι, πρ. βίην Ἡρόδ. 3. 19· πρ. καινὰ σοφὰ Εὐρ. Μήδ. 299, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1130, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 702· ἴαμα Θουκ. 2. 51· τεχνήματα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 338· πάσας μηχανὰς Εὐρ. Ι. Τ. 112, κτλ.· πάντας ἐλέγχους Ἀριστοφ. Λυσ. 484· πρ. τόλμαν, βάλλω εἰς ἐνέργειαν, Πινδ. Ν. 10. 55· τὰς τομὰς καὶ τὰς καύσεις τινὶ Δίων Κ. 55. 17· — ὡσαύτως, πρ. πόλεμον Ἡρόδ. 7. 9, 3· ἔρωτα Πλάτ. Συμπ. 187E· ἄθλον Πινδ. Ο. 9. 162. **2)** προσθέτω, μηδὲ πρ. μέθυ Σοφ. Ο. Κ. 481E· εἰ κακὸν προσοίσομεν νέον παλαιῷ Εὐρ. Μήδ. 78, Πλάτ. Θεαίτ. 205C· πρ. τι πρός τι Ἡρόδ. 6. 125, Δημ. 937, 16. **3)** ὡς καὶ νῦν, προσφέρω, δίδωμι, δωροῦμαι, λουτρὰ πατρὶ Σοφ. Ἠλ. 434· τὰ τόξα ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 775· τὴν δᾷδά τινι Ἀριστοφ. Πλ. 1052· τὴν χεῖρά τινι ἄκραν ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 436· δῶρα Θουκ. 2. 97· οὐθὲν κολοβὸν προσφέρομεν πρὸς τοὺς θεοὺς Ἀριστ. Ἀποσπ. 108· οὕτω, πρ. σφάγια καὶ θυσίας Πράξ. Ἀποστ. ζ', 42, πρβλ. Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. ια', 4· τὸ δῶρόν σου Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 24, κτλ. **6)** ἰδίως ἐπὶ φαγητοῦ καὶ ποτοῦ, θαλλὸν χιμαίραις Σοφ. Ἀποσπ. 445· πρ. ὃ ἂν δέῃ Ἱππ. 881 ἐν τέλ., πρβλ. Πλάτ. Χαρμ. 157C, Φαῖδρ. 270B, Πλάτων Κωμικ. ἐν «Ἰοῖ» 1, Ἄλεξ. ἐν «Πονήρᾳ» 4, κτλ.· παραθέτω φαγητὸν ἐνώπιόν τινος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 13 καὶ 14, Πλάτ. Νόμ. 792A· — μετ' ἀπαρεμφ., πρ. τινὶ ἐμπιεῖν καὶ φαγεῖν Ξεν. Κύρ. 7. 1, 1· ἴδε κατωτ. Γ. 1. **4)** ἐκφέρω, παρουσιάζω, μνείαν ποιοῦμαι, μνημονεύω, Πινδ. Ο. 9. 162· — ὡσαύτως, κάμνω προτάσεις, κτλ., πρ. λόγον τινὶ Ἡρόδ. 3. 134., 5. 30, 40· περί τινος Θουκ. 3. 109· ὅτι .. Δημ. 1168, 22· οὕτω, λόγους πρ. τινὶ Θουκ. 3. 4· περὶ ὁμολογίας, περὶ ξυμβάσεως πρ. τινὶ Ἡρόδ. 8. 52, Θουκ. 2. 70· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ αὐτ. 1. 140· τοὺς λόγους τινὶ ξυναποστῆναι ὁ αὐτ. 1. 57. **II.** συνεισφέρω, παρέχω, συμβάλλομαι, εἰσφέρω, ὡς τὸ Λατιν. conferre, ἑκατὸν τάλαντα πρ. Ἡρόδ. 3. 91, πρβλ. Θουκ. 1. 138, Ξεν. Πόροι 2, 1., 4, 15, Δημ. 816. 11· ἀλλά, προσφέρω μετοίκιον, πληρώνω φόρον μετοίκου, Ξεν. Πόροι 2, 1.

III. εἶμαι προσφερής, ἐμφερής τινι, ὁμοιάζω αὐτῷ, ἀλλὰ τι προσφέρομεν ἔμπαν ἢ μέγαν νόον ἤτοι φύσιν ἀθανάτοις, ἀλλ' ὅμως ἐμφερές τι ἔχομεν τοῖς θεοῖς ἢ κατὰ τὸν νοῦν ἢ κατὰ τὸ σῶμα, Πινδ. Ν. 6. 7, πρβλ. Ἀποσπ. 173· ἴδε κατωτ. B. I. 5.

B. Παθητ., μετὰ μέλλ. **προσοίσομαι** Θουκ. 6. 44, Δημ. 1173. 14, ἀόρ. **προσηνεγκάμην** = **προσηνέχθην** Διόδ. 16. 8. Φέρομαι πρός τινα τόπον, καὶ ἐπὶ πλοίων, προσορμίζομαι, εἰς λιμένα Ξεν. Κύρ. 5. 4, 6· ὅθεν, **2)** ὑπάγω ἐναντίον τινός, ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, πρός τινα Ἡρόδ. 5. 34, 111, 112., 7. 209, Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 30, κτλ.· τινὶ Ἡρόδ. 5. 109, Θουκ. 4. 126, κτλ.· καὶ ἀπολ., ἐφορμῶ, κάμνω ἐπίθεσιν, κατὰ τὸ ἰσχυρότατον προσενείχθησαν Ἡρόδ. 9. 71, πρβλ. 49., 5. 101, Θουκ. 7. 44, Πλάτ.· προσφέρεσθαι ἄποροι, πρὸς οὓς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συνάψῃ τις ἐκ τοῦ συστάδην μάχην, Ἡρόδ. 9. 49, πρβλ. Πλάτ. Λῦσ. 223B· ἀλλ' ὡσαύτως, **3)** ἄνευ ἐχθρικῆς τινος σημασίας, ὑπάγω εἰς ἢ πρός .., ἐκ τοῦ Ἰκαρίου πελάγεος προσφερόμενοι, πλέοντες, Ἡρόδ. 6. 96· πρ. τοῖσι Κορινθίοισι, ἔρχομαι πρὸς τοὺς Κορ., ὁ αὐτ. 8. 94· πρ. εἰς λιμένα Ξεν. Κύρ. 5. 4, 6· τῷ σκοπέλῳ, τῇ Τρωάδι Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 15, Νεκρ. Διάλ. 19. 2. **4)** φέρομαι πρός τινα κατά τινα τρόπον, Ἡρόδ. 7. 6· πρ. ὑμῖν ἀπὸ τοῦ ἴσου Θουκ. 1. 140· τοῖς κρείσσοσι καλῶς ὁ αὐτ. 5. 111, πρβλ. 105, Εὐρ. Κύκλ. 176, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 6, Heind. εἰς Πλάτ. Θεαίτ. 151B· τισιν οὐ μετρίως Δημ. 117. 1· ὡσαύτως, πρ. τρόπον τινὰ πρός τινα Πλάτ. Λῦσ. 205B, πρβλ. Φαῖδρ. 252D· — οὕτω, πρ. ἵπποις ὀρθότατα Ξεν. Ἱππ. 1, 1· πρ. ξυμφοραῖς εὐξυνετώτερον Θουκ. 4. 18· πρὸς τὰ πράγματα πρ. ἄριστα ὁ αὐτ. 6. 44, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 604D· καὶ ἀπολ., φέρομαι, συμπεριφέρομαι, ὀλιγώρως πρ. Λυσί. 115. 33, κτλ.· — προσφέρεσθαι πρὸς λόγον, ἀποκρίνεσθαι .., Ξεν. Κύρ. 4. 5, 44. **5)** προσφέρομαί τινι, ἔρχομαι πλησίον τινός, πλησιάζω, εἶμαι ὅμοιος, Ἡρόδ. 1. 116· ἴδε ἀνωτ. Α. III, ἴδε καὶ **προσφερής**. **II.** προσφέρεσθαί τινι, ἐπιβάλλεσθαί τινι, τὰ προσφερόμενα πρήγματα Ἡρόδ. 2. 173. **III.** διοικοῦμαι, κυβερνῶμαι, ἄποροι εἶναι προσφέρεσθαι, ὅτι ἦσαν ἢ κατέστησαν ἀνοικονόμητοι, Πλάτ. Λῦσ. 223B. **IV.** προστίθεμαι, Λογγίνου Ἀποσπ. 4.

Γ. Μέσ., προσφέρομαί τι, προσφέρω ἐμαυτῷ, ἐσθίω, οἷον φαγητὸν ἢ ποτόν, πρ. σῖτον, ποτὸν Ξεν. Κύρ. 4. 2, 41, Αἰσχίν. 20. 26, κτλ.· (ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθητ. τύπῳ, ἡ προσφερομένη τροφὴ Πλάτ. Σοφιστ. 230C· τὰ προσφερόμενα, φαγητὰ ἢ ποτά, τροφή, Ξεν. Κυν. 6, 2· ἢ φάρμακα, κτλ., Ἱππ. 959A, κτλ.· ἴδε ἀνωτέρω Α. I. 3, **προσφορὰ** III)· — οὕτω παρὰ Σοφ. ἐν Φιλ. 1108, οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων (ἐξυπακουομ. τοῦ ἑαυτῷ) = προσφερόμενος. **2)** ἐπιδεικνύω, φιλοτιμίαν ὑμῖν Ἐπιστ. Φιλίππου παρὰ Δημ. 284. 1. **3)** ὡς τὸ ἐνεργ., ἐφαρμόζω, βάλλω εἰς ἐνέργειαν, μηχανὴν Πολύβ. 1. 18, 11, κτλ. **4)** συνεισφέρω, πλεῖστα πρός τι Ἀθηνίων ἐν «Σαμόθρᾳξιν» 1. 2. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 477.

προσφεύγω, φεύγω, καταφεύγω πρός τινα ἢ πρός τι ζητῶν καταφυγήν, τινὶ Πλουτ. Πομπ. 46, Κικ. 3, κτλ.

προσφευκτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ εἶναι ὑποκείμενος εἰς καταδίωξιν προσέτι, Δημ. 977. 27.

πρόσφημι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ γ' ἐνικ. τοῦ ἀόρ. **προσέφη**, φημί, λέγω πρός τινα, τινα Ὅμ. καὶ Ἡσ.· τὸν δ' οὔ τι προσέφη κρατερὸς Διομήδης Ἰλ. Δ. 401· ἀπολ., Ν. 768, Ὀδ. Λ. 565· — ὡσαύτως ἀπαρ. τοῦ μέσ. **προσφάσθαι**, Ὀδ. Ψ. 106.

προσφθέγγομαι, Δωρικ. **ποτιφθ-** Ἀνθ. Π. 7. 656· ἀποθ.· — φθέγγομαι πρός τινα, προσφωνῶ, προσαγορεύω, χαιρετίζω, τινα Εὐρ. Ἄλκ. 331, Ἱππ. 1097, Ὀρ. 481, κτλ. **2)** καλῶ μέ τι ὄνομα, ὀνομάζω .., καὶ πάγου Κρόνου προσεφθέγξατο Πινδ. Ο. 10 (11). 61, πρβλ. Πλάτ. Πολιτ. 287E. **II.** ἀμεταβ., φθέγγομαι ἐν συμφωνίᾳ πρός τι, συναδεύω διὰ τῆς φωνῆς, οἱ δὲ ὑπερτέλιοι προσεφθέγγοντο ἀνδρῶν χοροῖς Πολυδ. Δ', 81.

προσφθεγκτήριος, α, ον, ὁ μετὰ προσφθέγματος, ὁ μετὰ προσφωνήσεως· δῶρα πρ., τὰ προσφερόμενα τῇ νύμφῃ μετὰ προσφθεγμάτων, Πολυδ. Γ', 36.

προσφθεγκτός, Δωρ. **ποτιφθ-**, ον, ὁ προσφθεγγόμενος, προσφωνούμενος, χαιρετιζόμενος, σοῦ φωνῆς, διὰ τῆς φωνῆς σου, Σοφ. Φιλ. 1067. **II.** ἐνεργ., χαιρετίζων, Ἀνθ. Π. 7. 649.

πρόσφθεγμα, τό, χαιρετισμός, προσφώνησις, προσαγόρευσις, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 903, Χο. 876, Εὐρ. Ἴων 401, κτλ.· ἐν τῷ ἐνικ. Σοφ. Αἴ. 500, Φιλ. 235, Εὐρ. Ἡρακλ. 573· — πρβλ. **προσφώνημα**.

πρόσφθεγξις, ἡ, προσφώνησις, χαιρετισμός, Γλωσσ.

προσφθείρομαι, Παθ., φθείρομαι, καταστρέφομαι, προσέτι, Πλούτ. 2. 482B· — πορεύομαι εἰς ὄλεθρον, ἔρχομαι εἰς κακὴν ὥραν, ἣν σοι λοιδορῆται προσφθαρεὶς, ἐὰν εἶναί τις τόσον ἀτυχὴς ὥστε νὰ σὲ συναντήσῃ καὶ σὲ ὑβρίσῃ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 248 θεούσῃ νηὶ προσφθαρεὶς, συναντήσας πλοῖον ταχέως πλέον, καὶ καταστραφείς, Αἰλ. π. Ζ 2. 17· οὕτω, γυναικὶ ἢ πόρνῃ προσφθαρῆναι Ἀλκίφρων 1. 32, 34· ἴδε φθείρω II.

πρόσφθογγος, ον, ὁ χρησιμεύων πρὸς πρόσφθεγξιν, χαιρετισμός, μῦθοι πρ., λόγοι χαιρετιστικοί, Αἰσχύλ. Πέρσ. 153· βοὰ πρ. σοι νόστου αὐτόθι 935.

προσφθονέω, ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαί τινι φθόνου ἕνεκα, Πλουτ. Κάμιλλ. 86, Ἀλέξ. 33.

προ-σφίγγω, μέλλ. **-γξω**, σφίγγω ἢ δένω ἐκ τῶν προτέρων, Κλήμ. Ἀλ. 7, Γαλην. τ. 12, 304C.

προσφίλεια [Ῑ], ἡ, ἀγαθότης διαθέσεως, εὐμένεια, Αἰσχύλ. Θήβ. 515.

προσφῑλέω, πλησιάζω οὕτως ὥστε νὰ φαίνηται ὅτι φιλῶ, οἱ **προσφιλοῦντες** = οἱ **ἀμείβοντες**, ὀδοκοὶ μεγάλαι ἀλλήλαις προσπίπτουσαι, «ἀμείβοντας, οὓς ἡ τεχνικὴ χυδαία γλῶσσα προσφιλοῦντας φησίν» Εὐστ. 1327. 1· ἴδε **ἀμείβω** II.

προσφῑλής, ές, (φιλέω) ὡς καὶ νῦν, ἀγαπητός, τῶν ἡλίκων .. προσφιλεστάτῳ Ἡρόδ. 1. 123· οἳ ἐδόκουν προσφιλέστατοι αὐτοῖς εἶναι Θουκ. 5, 40, (παρὰ Λεοντ. Μον. 501B, C, ἀπαντᾷ ὁ σφόδρα ἀδόκιμος ὑπερθετ. τύπος προσφιλώτατε = προσφιλέστατε): προσφιλέες τῷ βασιλέϊ, ἀγαπητοί, φίλοι, Ἡρόδ. 1. 163, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 898, Φίλ. 587, Πλάτ., κλπ.· ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, εὐχάριστος, ἀγαπητός, Λατ. gratus, ἔργον Αἰσχύλ. Θήβ. 580· στολή, χάρις Φίλ. 224, 558· πάσαις ἡλικίαις .. ἡ χρῆσις αὐτῆς (δηλ. τῆς μουσικῆς) ἐστὶ πρ. Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 5, 15· πρ. ἑκάστῳ .. τὸ κατὰ φύσιν ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 12. **II.** ἐνεργ. ἐπὶ προσώπων, ὁ ἔχων καλὰς διαθέσεις, εὐμενής, ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ Σοφ. Φιλ. 532, πρβλ. Θουκ. 1. 92., 7. 86 — Ἐπίρρ. **-λῶς**, Σοφ. Ἠλ. 442, Πλάτ. Νόμ. 822B· πρ. ἔχω τινί, εὐμενῶς διάκειμαι πρός τινα, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 44· πρ. χρῆσθαί τινι ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 3, 10·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συγκρ. -έστερον Πλάτ. Μενέξ. 248D ὑπερθ. -έστατα Ξεν. Ἱππαρχ. 1, 16· ποιητ. **προσφιλέως** Ἑλλ. Ἐπιγρ. 493.

προσφῐλία, ἡ, = **προσφίλεια**, Ἀκύλ. ἐν Ἠλ. Διαθ. (Ψαλμ. ΜΔ', 1)

προσφιλιόω = **φιλιόω**, Ἀστέρ. 236Α.

προσφῐλοκᾰλέω, φιλοκάλως περικοσμῶ τι ἐπὶ πλέον, Στράβ. 624, 793.

προσφῐλονῑκέω (ἦ -νεικέω), φιλονεικῶ, ἐρίζω πρός τινα διά τι πρᾶγμα, τινι πρός τι Πολυδ. 2. 19, 6. **2)** εἶμαι ἀφωσιωμένος εἴς τι πρᾶγμα, Δημόκριτος προσπεφιλονείκηκε τῇ δόξῃ τῇ αὐτοῦ Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 14. **3)** ἀπολ., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Π. 5. 11, 3.

προσφῐλοπονέω, εἶμαι ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ἐργασίαν, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 111C, κλπ.

προσφῐλοσοφέω, σπουδάζω προσέτι τὴν φιλοσοφίαν, φιλοσοφῶ ἐπὶ πλέον πρός τι, μετὰ δοτ. πράγμ., τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ οἰκέλλῃ προσφιλοσοφῶν Λουκ. Τίμ. 6, Κρον. 9, κτλ.· τι Πλούτ. 2. 669C. **II**, φιλοσοφῶ μετά τινος ἄλλου, μετὰ δοτ. προσ., Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 11, Φιλόστρ. 556.

προσφῐλοτεχνέω, μεταχειρίζομαι περισσοτέραν τέχνην, Ἀθηναίων ἐν «Σαμόθρᾳξιν» 1. 25, Φίλων 2. 509, 618· μετ' ἀπαρ., Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 20, 21.

προσφῐλοτῑμέομαι, ἀποθ., φιλοτιμοῦμαι, ὑπερηφανεύομαι προσέτι, τινι, ἐπί τινι, Δίλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 9, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3956b. 11.

προσφοιτάω, ὑπάγω πολλάκις πρός τινα ἢ πρός τι, συχνάζω. τὸ κουρεῖον, ἵνα οἱ Δεκελεῖς πρ. Λυσί. 166. 37, πρβλ. 170. 8 καὶ 13, Δημ. 786. 8, κτλ.· πρ. τινι, συνεχῶς ἐπισκέπτομαι, Στράβ. 644· μάλιστα ἐπὶ τῆς πρὸς διδάσκαλον φοιτήσεως, Διον. Ἁλ. Τέχνη Ρητορ. 9. 11, κτλ.· — μεταφορ., τὰ κακὰ προσφοιτᾷ πρὸς τὸ γῆρας Ἀντιφάν. ἐν Ἀδηλ. 68.

προσφορά, ἡ, (προσφέρω) τὸ φέρειν πλησίον, προσαρμόζειν, τῶν κλιμάκων Πολύβ. 5. 16, 7· προσαγωγή, χρῆσις, Πλάτ. Νόμ. 638C· τῶν αἰτιῶν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀριστ. **2)** τὸ προσφέρειν, ὠφελεῖσθαι, Πλάτ. Νόμ. 792Α. **II**, (ἐκ τοῦ παθ.) τὸ φερόμενον πρός τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, προσθήκη, αὔξησις, τῶν ἡμαρτημένων ἄκη μὲν ἔστι, πρ. δ' οὐκ ἔστ' ἔτι Σοφ. Ο. Κ. 1270· εὐεργεσία, Λατ. beneficium, αὐτόθι 581· δῶρον, Θεοφρ. Χαρ. 30· προσφορὰ θρησκευτικὴ εἰς τὸν θεόν, Πράξ. Ἀποστ. κα', 26., κδ', 17. — Ἐν τῇ Παλ. Διαθ. οἱ ἄρτοι τῆς προσφορᾶς = οἱ προσφερόμενοι ἄρτοι = οἱ ἄρτοι τῆς προθέσεως, Ἐβδ. (Βασιλ. Τρίτ. Ζ', 31). **2)** ἀνάθημα, ἀφιέρωμα, τὸ προσφερόμενον πρᾶγμα, Ἐβδ. (Ψαλμ. ΛΘ', Σειράχ. ΙΔ', 11, κλπ.). — Ἐν ταῖς Ἐκκλ. τελετ α) ἡ τέλεσις τοῦ μυστηρίου τῆς εὐχαριστίας, Εὐσ. Π, 625Α, Ἀθαν. Ι, 296C. Βασίλ. IV, 724B, κλπ. β) τὰ τῆς μεταλήψεως στοιχεῖα, Ἀποστ. Διαταγ. 8. 13. γ) ὡς καὶ νῦν, ὁ προσφερόμενος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπὸ τῶν πιστῶν ἄρτος, ἐξ οὗ λαμβάνεται καὶ ὁ ἄρτος τῆς μεταλήψεως καὶ τὰ διανεμόμενα τοῖς λειτουργοῦσι ἀντίδωρα καὶ ὑψώματα· ὁ ἄρτος οὗτος εἶναι πάντοτε ἐσφραγισμένος διὰ τοῦ σημείου τοῦ τιμίου σταυροῦ, Ψευδο-Χρυσ. XII, 777Ε, Παλλαδ. Λαυσ. 1042C, Ἰω. Μόσχ. 2896B, κλπ. **3)** εἰσόδημα, πρόσοδος, Ἀντιφῶν παρ' Ἁρποκρ., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 19. 8, 2. **III**, (ἐκ τοῦ μέσ.), λῆψις τροφῆς, Ἀριστ. περὶ Ὕπνου 3. 39, Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 4, 13· ἡ τοῦ ὑγροῦ πρ. ὁ αὐτ. π. Ζ Μορ. 3. 8, 3. **2)** τροφή, τρόφιμα, Ἱππ. Ἀφορ. 1245, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 9, 6, κτλ.· ἴδε Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2 129E. **3)** γεῦσις, Ἀθήν. 33F. — Κατὰ Σουΐδ.: «προσφορά, προσθήκη, πρόσδοσις· ποίῳ γὰρ ἡ σὴ προσφορὰ δηλώσεται;» (Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ.), καὶ: «προσφορά, πρόσοδος, Ἀντιφῶν», ἴδε Ἁρποκρ

προσφορεῖον, φέρω πρός τι, εἰσάγω, προσάγω, τὰ ὅπλα Ἡρόδ. 1. 82, 5· τὰ βράγματα Ξεν. Ἑλλ. 7, 2, 8· τῷ θανόντι ὥρα Μέναδρ ἐν Ἀδηλ. 158.

προσφόρημα, τό, = **προσφορά** III. 2, δηλ. τὰ προσφέρεσθαι δυνάμενα, ἐπιτηδεια, πολλά τοι γυνὴ χρήζουσ' ἂν εὕροι δαιτὶ προσφορήματα Εὐρ. Ἡλ. 423, Δόγγος 3. 12.

πρόσφορος, Δωρ. **ποτίφ-**, **ον**, (προσφέρω) χρήσιμος, ὠφέλιμος, τὰ πρ. τῇ στρατιᾷ Ἡρόδ. 7. 20· ὁράσω καὶ τάδε καὶ πάνθ' ὁπόσ' ἂν μέλλω πράσσειν πρόσφορά θ' ὑμῖν κτλ. Σοφ. Ο. Κ 1774, κτλ.· ἀπολ., ἔχοντας τὰ πρ. Ἡρόδ. 4. 14· ἐκπορίζεσθαι ἃ πρόσφορα ἦν Θουκ. 1. 125, πρβλ. 7. 62· ὅθεν, **2)** καταλληλος, ἁρμόδιος, ἄξιος, Πινδ. Ν. 3. 54., 8. 82, κτλ. (ἴδε ἐν λέξ. **ἀνηγέομαι**)· μετὰ δοτ., αὐτόθι 7. 93, Εὐρ. Ἰκ. 338, Ἑκ. 1246, Ἀριστοφ. Σφ. 809, Ὄρν. 124· (οὕτω παρὰ Πινδ. ἐν Ν. 9. 17, ὁ Ἔρμανν. καὶ ὁ Böckh διώρθωσαν ἀποκαταστήσαντες τὴν δοτ.)· παρ' Εὐρ. ἐν Φοιν. 129, οὐχὶ πρόσφορος ἀμερίῳ γέννᾳ, συνήθως λαμβάνεται ὡς = **προσφερής**, ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ διατηρήσωμεν τὴν συνήθη σημασίαν· — μετ' ἀπαρ., οὐ πρόσφορον μολεῖν Αἰσχύλ. Εὐμ. 207, πρβλ. Πινδ. Ο. 9. 121, Elmsl. εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 481. **3)** **πρόσφορον**, τό, καταλληλον, ἁρμόζον, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 9, 15· ἡ φύσις αὐτὴ ζητεῖ τὸ πρ. ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 12, 2· μετὰ γεν., ἀλλ' ἔσθ' ὁ καιρὸς ἡμερεύοντας ξένους μακρᾶς κελεύθου τυγχάνειν τὰ πρόσφορα, μετὰ μακρὰν ὁδοιπορίαν ν' ἀπολαύσωσι καταλλήλων περιποιήσεων, Αἰσχύλ. Χο. 710· τὰ πρόσφορα τῆς νῦν παρούσης ξυμφορᾶς αἰτήσομαι Εὐρ. Ἑλ. 509· ἀπολ., τὰ πρόσφορα, πάντα τὰ καταλληλα ἢ πρέποντα (διὰ τοὺς νεκρούς), Εὐρ. Ἄλκ. 148· τὰ πρ. πάντα Ἀριστοφ. Εἰρ. 1025· ὡσαύτως, τὰ πρόσφορα ὡς ἐπίρρ., προσφόρως, καταλλήλως, Εὐρ. Ἱππ. 112, πρβλ. 1361· — ὁμαλὸν ἐπίρρ., προσφόρως ἔχειν τινί Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 7, 2. **II**. **πρόσφορον**, τό, τὸ προσλαμβανόμενον ἢ ἐσθιόμενον, τροφή, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18· πρβλ. **προσφορά** III. 2. — Καθ' Ἡσύχ.: «πρόσφορα· τὰ ἐπιτηδειως προσφερόμενα», καὶ: «πρόσφορον· ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον, οἰκεῖον, ἀκόλουθον». — Κατὰ Σουΐδ.: «πρόσφορον, οἰκεῖον, ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον· οὐ γὰρ διὰ τύχην τῶν συμβεβηκότων ἀθετήσεις τῆς ἀξίας ἢ τῆς προσηγορίας τὸ πρόσφορον.' Χοιρόβοσκος φησὶ πρὸς Μανρίκιον» (Θεοφύλ. Σιμοκ. σ. 62).

προ-σφρᾱγῑ́ζω, σφραγίζω πρότερον ἢ ἐκ τῶν προτέρων, Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 66.

προσφοῦσα, (Βοιωτ.;)· «ἐνδακοῦσα» Ἡσύχ.

προσφῠ́γη, ἡ καταφυγή, καταφύγιον, Γλωσσ.

προσφύγιον, τό, καταφύγιον, τόπος καταφυγῆς, Μαλ. 485, 6., 493. 23.

πρόσφῠγος, **ον**, ὁ καταφεύγων που πρὸς ἀσφάλειαν, πρόσφυξ, Κ. Πορφύρ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν. 227, Αἰσώπ. Μῦθ. 39.

προσφυή, ἡ, (προσφύω) = **πρόσφυσις** II, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 8.

προσφυής, ές, (προσφύω) ὁ φυόμενος ἐπί τινος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 3. **2)** προσκεκολλημένος εἴς τι, θρῆνυν .. προσφυέ' ἐξ αὐτῆς [τῆς κλισίης] Ὀδ. Τ. 58. **3)** πρ. τινι, προσκεκολλημένος, ἀφωσιωμένος εἰς .., ἐδωδαῖς καὶ .. ἡδοναῖς Πλάτ. Πολ. 519B· ἐν τῷ συγκρ., εἴθ' ἡδονῇ εἴτε τῷ νῷ προσφυέστερον καὶ οἰκειότερον ἐν τῷ παντὶ ξυνέστηκεν ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 64C· οἰκειότερον καὶ προσφυέστερον αὐτόθι 67A. **II**, ὁ φυσικῶς ἀνήκων εἴς τινα, ἐκ φύσεως ἁρμόδιος ἢ καταλληλος πρός τι, Πλάτ. Ἐπιστ. 344A, Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 5· μετ' ἀπαρ., οἰκτίσασθαι προσφυέστατος, ἁρμοδιώτατος ὅπως κινήσῃ τὸν οἶκτον, Λογγῖν. 34. — Ἐπίρρ. **-ῶς**, Ἰων. **-έως**, προσφυέως λέγειν, λέγειν πρεπόντως, Ἡρόδ. 1. 27, πρβλ. Δουκ. Ἑταιρ. Διαλ. 3. 2. — Κατὰ Σουΐδ.: «προσφυές, προσοικειούμενον», καὶ καθ' Ἡσύχ.: «προσφυές· προσῳκειωμένον», καὶ: «προσφυεστέρως· προσοικειωθεΐσιν».

προσφῠ́λακή, ἡ, ἡμαρτημ. γραφ. παρὰ Πολυδ. 3. 75, 4, ἀντὶ **προφυλ-**.

πρόσφῡμα, τό, τὸ προσφυόμενον, «καὶ τοῖς παραπληρωματικοῖς δὲ συνδέσμοις χρηστέον, οὐχὶ ὡς προσθήκαις κεναῖς καὶ οἷον προσφύμασιν .., ἀλλά ..» Ρήτορες (Walz) τ. 7, μέρ. β', σ. 1213.

πρόσφυξ, **ῦγος**, ὁ, ὁ ζητῶν προστασίαν, πρόσφυξ, Ἡρωδιαν. 5. 3· «πρόσφυξ, αὐτόμολος» Σουΐδ., «πρόσφυγα· καταφυγόντα» Ἡσύχ.

προσφῡσάω, φυσῶ πρός τι, φυσῶ καὶ κάμνω νὰ ἀνάψῃ, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 144· — μετ' αἰτ., πρ. αὐγὰ τινι Διον. Ἁλ. 11. 37· — παθ., καινοποιούμενος (ὁ πόλεμος) καὶ προσφυσώμενος, ὥσπερ ὑπ' ἀνέμων Πολυδ. 11. 5, 5.

προσφύσημα, τό, καὶ **-ησις**, ἡ, τὸ φυσᾶν ἐπί τινος, ἐπιφύσησις, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 849C, κτλ.

πρόσφῡσις, ἡ, (προσφύομαι) τὸ προσφύεσθαί τινι, τὸ ἀταθερῶς ἔχεσθαί τινος, οἷον ὁ ἱππεὺς ἐπὶ τοῦ ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 1. 11. **II**, ἐπίφυσις, προσκόλλησις, π. χ. τοῦ διαφράγματος ἐπὶ τῆς σπονδυλικῆς στήλης, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 810· ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ ἐν τοῖς ἐμβρύοις, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 7, 1· — συχν. παρ' Ἀριστ. ἐπὶ πάσης ἐξωτερικῆς ἢ μετέπειτα γινομένης αὐξήσεως, ἀντίθετον τῷ **σύμφυσις** (ὁμογέννητος, ἐγγενὴς αὔξησις, ἴδε **προσφύω** II. 1), ἓν γενέσθαι .. προσφύσει Φυσ. 5. 3, 7· ἡ τοῦ ᾠοῦ πρ. π. Ζ. Γεν. 3. 3, 5· ἐπὶ ζωφύτων, περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 16, 8· ἐπὶ τῆς ἀφομοιώσεως τῆς τροφῆς. Προβλ. 2. 3.

προσφῡτεύω, Δωρικ. μέλλ. **ποτιφυτευσῶ**, φυτεύω προσέτι, Ἡρακλειτ. Πίν. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 174.

προσφύω, μετὰ μέλλ. καὶ ἀορ. α', κάμνω τι νὰ φυτρώσῃ· μεταφορ., καὶ ταῦτ' ἀληθῆ .. προσφύσω λόγῳ, θὰ βεβαιώσω, Αἰσχύλ. Ἰκ. 276· τοῦτο .. τῷ νυνὶ λόγῳ εὖ προσέφυσας Ἀριστοφ. Νεφ. 372. **II**, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., μετ' ἀορ. β' καὶ πρκμ. ἐνεργ., μέλλοντος δὲ μέσου, φύομαι ἢ φυτρώνω ἐπί τινος, σῷ κέρατα κρατὶ προσπεφυκέναι Εὐρ. Βάκχ. 921, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 611D, Τίμ. 45A· ταῦτά σοι προσφύσεται, θὰ φυτρώσωσιν ἐπάνω σου, Πλάτ. Ἐπιστ. 313D· — ἡ λέξις εἶναι συχνὴ παρ' Ἀριστ. σημαίνουσα πᾶσαν αὔξησιν ἐξωτερικὴν μὴ ἀποτελοῦσαν μέρος τοῦ ὀργανισμοῦ, πρ. [τὸ ᾠὸν] τῇ ὑστέρᾳ, πρὸς τὴν ὑστέραν π. Ζ. Μορ. 3. 2, 1., 3. 3, 6, κ. ἀλλ.· τὰ κέρατα πρ. μᾶλλον τῷ δέρματι 3. 9, 5· προσπέφυκεν ὥσπερ τὰ φύματα π. Ζ. Γεν. 4. 4, 41· ἐπὶ ζωφύτων, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 18., 8. 1, 6· πρ. ταῖς πέτραις 4. 4, 34, π. Ζ. Μορ. 4. 5, 49, κ. ἀλλ.· ἐπὶ ἑλμίνθων, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 4· ἐπὶ τροφῆς, ἀφο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μοιοῦμαι, Προβλ. 1. 42, 5., 21. 2· — πρβλ. **πρόσφυσις** II. **2)** προσκολλῶμαι, τῷ προσφυὲς ἐχόμην Ὀδ. Μ. 433· καὶ ἀπολύτ., προσφῦσα Ἰλ. Ω. 413· οὕτως εἰς Πλάτ. Νόμ. 728Β, κτλ.· ἐπὶ ἰχθύων, τώγκίστρῳ ποτεφυετο Θεόκρ. 21. 46· προσφύντες ἔχονται τοῦ χρυσίου, προσκολλῶνται εἰς τὸ χρ., Λουκ. Ἁλιεὺς 51, πρβλ. Μυΐας Ἐγκώμ. 3, κτλ.—Κατὰ Σουΐδ.: «προσφύς, προσπλακείς».

προσφωνέω, φωνῶ πρός τινα, λαλῶ, ὁμιλῶ, προσαγορεύω, τινα Ἰλ. Β. 22, Ὀδ. Δ. 69, κτλ., καὶ Ἀττ.· ἀπολ., Ὀδ. Ε. 159, Κ. 109, κτλ.· ὅταν ὑπὸ τοῦ Ὁμ. προστίθεται δοτικὴ, οἷον ἐν τῷ τοῖσιν προσεφώνεε (Ὀδ. Χ. 69), ἡ δοτ. τοῖσιν δὲν εἶναι ἀντικείμενον, πρὸς αὐτούς, ἀλλὰ δοτικ. τοῦ ὀργάνου, μὲ τοὺς λόγους τούτους· — ἀλλὰ μετὰ δοτ. προσώπου, Διογ. Λ. 7. 7, Εὐαγγ. κ. Μα:θ. ια', 16, Πράξ. Ἀποστ. κβ', 2· — μετὰ διπλῆς αἰτ., ἀποτείνω λόγους εἴς τινα, οὐδὲ τί μιν προσεφώνεον Ἰλ. Α. 332, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 155, Εὐρ. Μήδ. 664. **2)** καλῶ κατ' ὄνομα, ποδαπὸν ἔμιλον τόνδε . προσφωνοῦμεν Αἰσχύλ. Ἱκ. 234· ὀνόματι πρ. τινα Εὐρ. Τρῳ. 942· πρ. τινὰ βασιλέα, χαιρετίζω τινά, προσαγορεύω ὡς βασιλέα, Πολύβ. 10. 38, 3, κτλ.

II. μετ' αἰτ. πράγμ., προσφέρω λέγω, τήνδε πρ φάτιν Σοφ. Ἰλ. 1213· ἀφιερώνω, βιβλίον τινὶ Ἀθήν. 313F, Πλουτ. Λούκουλ. 1, κτλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «προσφωνεῖ· προσαγορεύει».

προσφωνή, ἡ, = **προσφώνησις**, Σουΐδ. 1679D· ἡ τῆς προσφωνῆς ἑβδομάς = ἡ προσφωνήσιμος ἑβδομάς, ἴδε **προσφωνήσιμος**.

προσφωνήεις, εσσα, εν, προσφωνῶν, δυνάμενος νὰ προσφωνήσῃ, Ὀδ. Ι. 456, ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ ποτιφωνήεις.

προσφώνημα, τό, τὸ προσφωνούμενον, προσφώνησις, ὡς τὸ **πρόσφθεγμα**, ἐν τῷ πληθ. ὦ δίσσὰ πατρὸς καὶ κασιγνήτης ᾄδιστα προσφωνήμαθ' Σοφ. Ο. Κ. 325, Εὐρ. Ἄλκ. 1144· ἐν τῷ ἑνικ., ὦ φίλτατ', ἔγνων γὰρ τὸ προσφώνημά σου Σοφ. Ο. Κ. 891.

προσφωνηματικός, ή, όν, οὗ γίνεται χρῆσις ἐν προσφωνήσει, λόγος πρ., ὃν προσφωνεῖ τις, Διον. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 5 (ἐν τῇ ἐπιγραφ.).

προσφωνηματίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **προσφώνημα**, σύντομον προσφώνημα, Γεμ. Πλήθων ἐν Mi. Ph. gr. τ. 160, σ. 803, ἐν σημ.

προσφωνήσιμος, ον, ὁ προαγγελτικός, Ἰω. Νηστευτ. 1913C· ἡ ἑβδομὰς τῆς προσφωνησίμου, ἡ εἰσαγωγικὴ ἑβδομάς, ἡ τρίτη ἑβδομὰς πρὸ τῆς τεσσαρακοστῆς, ἥτις καλεῖται καὶ ἑβδομὰς τοῦ τελώνου καὶ Φαρισαίου, Στουδ. 1697C.

προσφώνησις, ἡ, τὸ προσφωνεῖν, παρ' Ἀθην. 156D, Διον. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 5. 1, Λογγῖν. 26. **2)** ἀφιέρωσις συγγράμματος, Ὀνησάνδρ. Στρατηγ. ἐν τῷ προοιμ.· γραμμάτων Πλουτ. Τ. Γράκχ. 8.

προσφωνητέον, ῥηματ. ἐπιθ., δεῖ προσφωνεῖν, τί τινι Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 32.

προσφωνητικός, ή, όν, = **προσφωνηματικός** Ρήτορες (Walz) τ. 9, 284, Σχόλ.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. 1410. 27.

Προσχαιρητήρια: «Λυκοῦργος ἐν τῇ Κροκωνιδῶν διαδικασίᾳ· ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις ἀγομένη ὅτε δοκεῖ ἁπίεναι ἡ κόρη» Ἁρποκρ.

προσχαίρω, χαίρω ἐπί τινι, τινὶ Πλουτ. Ἀντών. 29, Ἐθδ. (Παροιμ. Η', 30)

προσχαλάω, καταβιβάζω πρός.., Ψευδο-Χρυσ. τ. 11, σ. 893Ε.

προσχάρης, ές (προσχαίρω), πρόσχαρος, εὐάρεστος, φαιδρός, Ἱπποκρ. Ἀέρ. 82, 35, Βασίλ. 353Β.

προσχαρίζομαι, ἀποθ., χαρίζομαι προσέτι, τῇ γαστρὶ Ξεν. Οἰκ. 3. 9· τινί τι, δωροῦμαι προσέτι, Στράβ. 329, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλογ. 9. 5, Ἀθήν. 211, κτλ.

προσχαριστήρια: «ἡ μυστικὴ θυσία τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὲρ τῶν φυομένων καρπῶν» Α. Β. 295, 3.

προσχαριώδης, ες, = **προσχαρής**, Ἱπποκρ. Ἀέρ. 80, 20.

προσχάσκω, ἀόρ. **προσέχανον**· πρκμ. μὲ σημασ. ἐνεστ., **προσκέχηνα**. Χάσκω μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα ἐνώπιόν τινος, μὴ χαμαιπετὲς βάσμα προσχάνῃς ἐμοί, μὴ προσπίπτῃς ἐνώπιόν μου μὲ μεγάλας κραυγάς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 920. **2)** χάσκω πρός τι, εἶμαι ἄπληστος διά τι, ὡς τὸ Λατ. inhiare, προσκεχηνέναι τινὶ Πολύβ. 4. 42, 7, Φίλων 2. 560.

προ-σχεδιάζομαι, ἀποθ., σχεδιάζω, ἑτοιμάζω ἐκ τῶν προτέρων, τι Βυζ.

προ-σχεθεῖν, ἀόρ. τοῦ **προέχω** (ἴδε **σχέθω**). — Μέσ., ἀποκρούω ἀπ' ἐμαυτοῦ, χειρὶ προεσχεθόμην βέλεμνα Θεόκρ. 25, 254.

πρόσχερος, ον, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **πρόχειρος**, παρ' Ἀθην. 149Β.

προσχέω, μέλλ. **-χεῶ**, χύνω πρός τι ἢ ἐπί τινος, Λουκ. περὶ Θυσ. 9, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2, 3 — Μέσ., χύνω ὕδωρ ἐπάνω μου, προσχεαμένη καὶ καθαρὴν ἑωυτὴν ποιήσασα Ἱππ. 683. 17, ὥσπερ τοῖς προσχεομένοις τὸ θερμὸν ἐξαίφνης φρίκη γίνεται, Ἀριστ. περὶ Ὕπνου καὶ Ἐγρηγ. 3, 21, Προβλ. 3. 26, 5, κ. ἀλλ.

πρόσχημα, τό, (προέχω) τὸ χρατούμενον ἐμπρός τινος· ὅθεν

I. τὸ προβαλλόμενον ὡς κάλυμμα, προκάλυμμα, τὸ σῶφρον τοῦ ἀνάνδρου πρ. Θουκ. 8. 82· ὡς καὶ νῦν, πρόφασις, ψευδὴς αἰτία, πατὴρ .. σοι πρ. ἀεί, ὡς ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν Σοφ. Ἠλ. 525· τοῦτο πρ. ποιεῖσθαι Λυσί. 106. 25· ὡσαύτως, πρ. τοῦ λόγου, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Ἡρόδ. 4. 167, πρβλ. 6. 133· μετὰ γεν., αὗται [αἱ πόλεις] πρ. ἦσαν τοῦ στόλου αὐτόθι 44· Φίλιππος ἦν πρ. τοῦ πολέμου Πολύβ. 11. 6, 4· τῷ τῆς τέχνης πρ., ἐπὶ τῷ λόγῳ ἢ τῇ προφάσει τῆς .., Δημ. 58. 16· πρ. ποιεῖσθαι ὡς ἐπ' Ἀθήνας ἐλαύνει Ἡρόδ. 7. 157· οὕτω μετ' ἀπαρ., πρ. ποιούμενοι τοὺς ἐπὶ Θράκης μὴ προδώσειν, προφασιζόμενοι ὅτι δὲν .., Θουκ. 5. 30· πρ. ἦν ἀμύνασθαι ὁ αὐτ. 1. 96· ὡσαύτως, πρ. ποιεῖσθαί τι Πλάτ. Πρωτ. 316D, Ε, πρβλ. 317Α· — πρόσχημα, ὡς αἰτ. ἀπόλ., κατὰ πρόφασιν, ψευδῶς, Ἡρόδ. 9. 87· καλῶν ὀνομάτων καὶ προσχημάτων μεστὴ Πλάτ. Πολ. 495C. **2)** προοίμιον, πρόλογος, πρ. καὶ ἀρχὴ τοῦ λόγου ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Μείζονι 286Α.— Καθ' Ἡσύχ.: «πρόσχημα· πρόφασις, ὑποκρισις. προκάλυμμα». — Κατὰ Σουΐδ.: «πρόσχημα, παρακάλυμμα τοῦ ἤθους, πρόφασις».

II. τὸ προβαλλόμενον ὡς κόσμημα, κόσμημα, «στολίδι», ὡς ἡ Μίλητος καλεῖται πρ. τῆς Ἰωνίης, τὸ κύριον κόσμημα αὐτῆς, Ἡρόδ. 5. 28, πρβλ. Πολύβ. 3. 15, 3, Στράβ. 450, 516, Πλουτ. Ἀλέξ. 17· οἱ δὲ Πυθικοὶ ἀγῶνες, τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος πρ. ἀγῶνος Σοφ. Ἠλ. 682· μετὰ προσχήματος ἀξίου τῆς πόλεως, μετὰ ἀξιώματος, Δημ. 288. 2· Ἀχιλλέα τιν' ἢ Νιόβην .., πρ. τῆς τραγῳδίας, ἡ πομπὴ ἢ ἐπίδειξις τῆς τραγῳδίας, Ἀριστοφ. Βάτρ. 913· Δαρείου πρ., ἡ πομπὴ αὐτοῦ, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 8. **2)** ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις ἢ κατάστασις πληγῆς, Ἱππ. 881, ἐν τέλει. **III.** ἔνδυμα, Καν. τῆς ἐν Χαλκ. Συνόδου 4· τὸ μοναχικὸν ἔνδυμα, Θεοδώρητ. IV, 1261Α.

προσχηματίζω, σχηματίζω προηγουμένως, Διοσκ. περὶ Εὐπορ. 1, 214, ἐν τῷ παθ.

προσχηματισμός, ὁ, «προσχηματισμός ἐστι προσθήκη μιᾶς συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος, οἷον ὄνειρα ὀνείρατα», Ἰωσὴφ τοῦ Ῥακενδ. Σύνοψ. Ρητ. ἐν Ρήτορσι (Walz) τ. 3, σ. 567, 30.

προ-σχίζω, σχίζω πρότερον ἢ ἔμπροσθεν, Γλωσσ.

πρόσχισμα, τό, εἶδος ὑποδήματος ἐσχισμένου εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος (ἐσχισμένον ἐκ τῶν ἔμπροσθεν Ἡσύχ.), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 670· — ἀλλὰ παρ' Ἀριστ. φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ ὑποδήματος, διότι ἦτο ἐσχισμένον, Ρητ. 2. 19, 10, Προβλ. 30. 8, 3.

προσχλευάζω, χλευάζω, ἐμπαίζω προσέτι, Πολύβ. 4. 16, 4.

πρόσχολος, ὁ, = subdoctor, Auson. Profes. 23 (22) — Augustin de serm. apost. 178, 3.— Ἡ λέξις ἀνάλογος τῆς παρ' ἡμῖν συνήθους **πρωτόσχολος**, Συναγ. Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

προσχόμενον· «προτείναντα» Ἡσύχ.

πρόσχορδος, ον, (χορδὴ) ἡρμοσμένος πρὸς ἔγχορδον· ὄργανον καθόλου, ἐν συμφωνίᾳ ἢ ἁρμονίᾳ πρός τι, ἀποδίδονται τὰ φθέγματα τοῖς φθέγμασι πρόσχορδα, «σύμφωνα» (Σουΐδ.), Πλάτ. Νόμ. 812D, πρβλ. Πολυδ. Δ', 58, 63, ἴδε Chappell Anc. Mus. σ. 12. 143.

πρόσχορος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς χορόν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 396. — Καθ' Ἡσύχ.: «πρόσχορος· ὁ παρὰ τῇ χορῷ γινόμενος».

προσχόω, ἀρχαῖος ἐνεστ. ἀντὶ **προσχώννυμι**, ὅπερ ἴδε.

προσχράομαι, ἀποθ., μεταχειρίζομαί τι ἢ ὠφελοῦμαι ἐκ τινος προσέτι, τινι, συχν. παρὰ Πλάτ.· τινι εἰς ἢ πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 435C, ἐν Κριτί. 115Α· ἢ τινί τι ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβῳ 44D· μετὰ διπλῆς δοτ., ὥσπερ μάντεσι πρ. τισι αὐτόθι C.

προσχρεμετίζω, χρεμετίζω πρός τινα, Ἵπποι ἵπποις Ὠλήμ. Ἀλ. 51.

προσχρεωστέω, χρεωστῶ ἐπὶ πλέον, Γρηγ. Ναζ. III, 215Α.

προσχρήζω, μέλλ. **-ήσω**· Ἰων. **-χρηίζω**· μέλλ. **-ήσω**. Ἔχω χρείαν προσέτι, χρειάζομαι ἐπὶ πλέον, μετὰ γεν., τυραννίδος οὐδεμιῆς πρ. Ἡρόδ. 5. 11, πρβλ. 18· οὐδὲ σοῦ προσχρήζομεν Σοφ. Φιλ. 1055· μετὰ γεν. πρόσ. καὶ ἀπαρ., προσχρήζω ὑμέων πείθεσθαι Μαρδονίῳ, ἀπαιτῶ παρ' ὑμῶν νὰ ὑπακούητε .., Ἡρόδ. 8. 140, 2· μετὰ μόνου ἀπαρ., τί προσχρήζων μαθεῖν; Σοφ. Ο. Τ. 1155, πρβλ. Ο. Κ. 1168· οὗτω παρὰ ποιηταῖς, ὅταν συντάσσηται μετὰ μόνου ἀπαρ., δυνάμεθα εὐκόλως νὰ ὑπονοήσωμεν ἀπαρ., πεύσεσθε πᾶν ὅπερ προχρήζετε (ἐξυπ. πυθέσθαι) Αἰσχύλ. Πρ. 641, πρβλ. 787, Σοφ. Ο. Κ. 520, 1160, 1202.

πρόσχρησις, ἡ, = χρῆσις, Μᾶρκ. Ἀντων. 7, 5, Λογγῖν. 27. 2.

προσχρηστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **προσχράομαι**, πρέπει τις νὰ μεταχειρισθῇ προσέτι, Πλάτ. Νόμ. 713Α.

προσχρίμπτω, ἐγγίζω, ἐπιφαύω, Δωρικ. ποτιχρ-, κατὰ τὸν Δινδ. ἀντὶ ὦτι χρ., Αἰσχύλ. Θήβ. 84, πρβλ. Ὀρφ. Λιθ. 53.

προσχρίω [ῐ], χρίω, ἐπαλείφω, Ἱππ. 471. 16.

προσχρώννῡμι, μέλλ. **-χρώσω**, ἐπιτρίβω ἢ ἐπαλείφω, Διόδ. 19. 33.

προσχρῶτα, Ἐπίρρ., σῶμα πρὸς σῶμα (πρβλ. **συγχρῶτα**). Ἀρτεμίδ. 1. 79.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρόσχυσις, ἡ, ἐπίχυσις, ῥαντισμός, τοῦ αἵματος Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. ια', 28.

πρόσχωμα, τό, πρόσχωσις, γῆ ἀχηματιζομένη ἐκ τῆς ἰλύος ποταμοῦ, πρ. Νείλου, ἐπὶ τοῦ Δέλτα τοῦ Νείλου, Αἰσχύλ. Πρ. 847, πρβλ. Σ ράβ. 598. **II** συσσώρευσις χώματος ἐν εἴδει λόφου πρὸς ἐπίθεσιν ἐναντίον πόλεως, Ἐξδ. (Β' Βασιλ. Κ', 15).

προσχώννῡμι, καὶ **-ὑω** ἀόρ. **προσέχωσα**·—ὡσαύτως ἀπαντᾷ ἐνεστ. **προσχόω** παρὰ Θουκ. καὶ Ἀριστ. ὡς κατωτέρω πρβλ. **προχόω**, **προχώννυμι**, ἄπερ ἀπαντῶσι συχνάκις ὡς διάφ γραφ. Ἐπισωρεύω μάλιστα ἐπὶ ὕδατος, καταθέτω ἰλύν, κτλ.· ὅθεν, **1)** τῶν .. ταῦτα τὰ χωρία προσχωσάντων ποταμῶν, τῶν σχηματισάντων αὐτὰ διὰ τῆς καταθέσεως ἰλύος, Ἡρόδ. 2. 10.— Παθ., συνενοῦμαι πρὸς τὴν ξηρὰν διὰ τῆς καταθέσεως ἰλύος ὑπὸ τῶν ποταμῶν, Θεοφράστ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 8, 3. **2)** φράττω ἢ γεμίζω δι' ἰλύος, τὸν .. ἀγκῶνα [τοῦ Νείλου] Ἡρόδ. 2. 99· πρ. τὰς ἀνωμαλίας, πληρῶ καὶ ὁμαλύνω, ἐπιφράττω καὶ ἐξομαλύνω, Πολύβ. 6. 41, 4, πρβλ. Σ ράβ. 275· ἀπολ., ὁ ποταμὸς προσχοῖ ἀεί, σχηματίζει ἀπαύστως νέας προσχώσεις, Θουκ. 2 102.— Παθ., ἡ θάλαττα ἐξηρείνετο προσχουμένη Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 4, πρβλ. 24. **II** ῥίπτω χῶμα πρός τι, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 5, 1.— Παθ., ἡ προσεχοῦτο [τὸ τεῖχος], ἔνθα ἐρρίπτετο χῶμα πρὸς τὸ τεῖχος, Θουκ. 2. 75, ὧδε Χαριτωνίδου Ποικίλ. Φιλολ. σ. 698.

προσχωρέω, μέλλ. **-ήσω**, Θουκ. 2. 2, 79· ἀλλ' ὡσαύτως, **-ήσομαι** ὁ αὐτ. 8. 48, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 16, Πλάτ. Πολ. 539Α. Χωρῶ πρός τινα, πλησιάζω, μετὰ δοτ., προσεχώρεον .. τὸ στρατόπεδον τῷ στρατοπέδῳ Ἡρόδ. 4. 112, πρβλ. Θουκ. 3. 32· ἀπόλ., ἀντίθετον τῷ **ἀπιέναι**, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 8. **II**, ὡς καὶ νῦν, προσέρχομαι, συντάσσομαί τινι, τῷ Ἑλληνικῷ ἔθνει Ἡρόδ. 1. 58, πρβλ. 7. 235· τῷ Μήδῳ ὁ αὐτ. 1. 74, πρβλ. 2. 2, κτλ.· πρός τινα Ἡρόδ. 4. 120, Θουκ. 3. 61, Δημ. 171, ἐν τέλ.· ἀπόλ., Θουκ. 2. 79., 3. 7, 52, καλλ.· ὡσαύτως, πρ. ἐς ὁμολογίαν ἡ ὁμολογία Ἡρόδ. 7. 156, Θουκ. 1. 117., 2. 100· πρ. ἐς ξυμμαχίαν Θουκ. 1. 103· πρὸς ὁπότερον βίον ἄλλον .. προσχωρήσεται, πρὸς ὁποῖον ἄλλο εἶδος βίου θὰ παραδώσῃ ἑαυτόν, Πλάτ. Πολ. 5. 9Δ. **2)** συμφωνῶ πρός .., παραδέχομαι, οὐκ ἐθέλει οὐδὲ ὁ θεὸς προσχωρέειν πρὸς τὰς ἀνθρωπηίας γνώμας Ἡρόδ. 8. 60, 3, πρβλ. 8. 108., 9. 55· πρ. λόγοις τινός Σοφ. Φιλ. 964· κάρτα πρ. πόλει, **ὡς τὸ συγχωρεῖν**, Εὐρ. Μήδ. 222.— Καθ' Ἡσύχ.: «προσχωρεῖ· συμμίσγεται». **3)** πλησιάζω, συμφωνῶ, εἶμαι ὅμοιος, τὰ νόμια Θρῄκι Ἡρόδ. 4. 104· γλῶσσαν πρὸς τὸ Καρικὸν ἔθνος ὁ αὐτ. 1. 172. **4)** εἶδος πίστιν, πιστεύω εἰς .., τινι ὁ αὐτ. 5. 45.

προσχώρησις, ἡ, τὸ προσχωρεῖν, πλησιάζειν, Πλάτ. Τίμ. 40C, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 8. **II**, παράδοσις, ὑποχώρησις, Βυζ.

προσχώριος, ον, = **πρόσχωρος**, Πλουτ. 2. 18, 1· τοὺς δὲ πολιτικοὺς καὶ προσχωρίους Στράβ. 719.

πρόσχωρος, ον, (χώρα) ὁ πλησίον κείμενος, πλησιόχωρος, γειτονικός, τόπος Αἰσχύλ. Πέρσ. 273, Σοφ. Ο. Τ. 1127· ξένοι ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 493. **II**, ὡς οὐσιαστ., γείτων, οἱ πρ. τινος οἱ γειτονεύοντες τινος Ἡρόδ. 9. 15, Σοφ. Ο. Κ. 493, 1094, Θουκ. 8. 11, Πλάτ. Νόμ. 737D.— Κατὰ Σουΐδ.: «πρόσχωροι, περίοικοι».

πρόσχωσις, ἡ, = **πρόσχωμα**, αἵ τε νῆσοι πυκναί, καὶ ἀλλήλαις τῆς προσχώσεως τῷ μὴ σκεδάννυσθαι ξύνδεσμοι γίγνονται Θουκ. 2. 102· πᾶσα [Αἴγυπτος] .. πρ. οὖσα τοῦ Νείλου Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 8, πρβλ. 10 καὶ 23. **II**, σωρὸς χώματος ὃν ἐγείρει τις ἐναντίον τόπου τινός, Θουκ. 2. 77.

πρόψαυσις, ἡ, τὸ προσψαύειν, Σωφρ. 3312C.

προσψαύω, Δωρ. καὶ ποιητ. **ποτι-**, ψαύω, ἐγγίζω, τινί Πινδ. Ἀποσπ. 86. 2, πρβλ. Π. 9. 213 ἀπόλ., Σοφ. Φιλ. 1054, Ο. Κ. 330· ὅσαν γ' αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χειροῖν ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1214.

προσψελλίζω, ψελλίζω πρός τινα, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 43, 25.

προσψεύδομαι, ἐπιψεύδομαι, προσεπιθημι ψευδῶς, Διόδ. 14. 65.

προσψηφίζομαι, Μέσ., ψηφίζομαι προσέτι, εἰργεσθαί τινα τῆς ἀγορᾶς Λυσ. 105. 23· παρέχω διὰ πλειονοψηφίας, τινί τι Ἀπολλ. Ἐμφυλ. 2. 18, πρβλ. Πλουτ. Κάτωνα Νεώτ. 32, Δίωνα Κ. 37. 31, κτλ.·—κεῖται παθητικῶς ἐν τῷ ἀορ., **προσεψηφίσθη**, ἐψηφίσθη, ὅηλ. ἀπεφασίσθη προσέτι .. , μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ὁ αὐτ. 56. 28.

προσψήφισμα, τό, προσθήκη εἰς ψήφισμά τι, Ρήτορες (Wal.) 4. 818.

προσψιθῡρίζω, ψιθυρίζω πρός τινα, τί τινι Ἀνθ. Π. 5. 152, Ἰάμβλιχ. ἐν Βίῳ Πυθ. 13 (61).

προσψύχω [ῡ], ψύχω, καθιστῶ ψυχρὸν ἔτι μᾶλλον, Ἱππ. 649. 8. **II**, (**ψυχή**) ἀφοσιοῦμαι ψυχῇ τε καὶ σώματι, ἀφοσιοῦμαι ὁλοκλήρως, τύμβῳ Ἀνθ. Π. παράρρ. 368 (ὧδε Ἰακώβιον ἐν τόπῳ).

πρόσω, ποιητ. **πρόσσω**· Δωρ. καὶ ἀρχ. Ἀττ. **πόρσω**· νεώτερ. Ἀττ. **πώρω**, ὡς παρὰ Λατ. *porro*.—Ὁ τύπος **πρόσω** εἶναι ὁ ἀρχαιότατος, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ., Ἡροδ., Πινδ. καὶ ἐν τῇ ἀρχαιοτέρᾳ Ἀττικῇ· **πρόσσω** παρ' Ὁμ. καὶ Αἰσχύλῳ· **πόρσω** παρὰ Πινδ., Σοφ., Εὐρ.· **πόρρω** παρὰ Πλάτωνι, Ξεν., τοῖς Κωμ. καὶ τοῖς Ῥήτορσι· (**πρόσω** γραπτέον ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 737, καὶ **πόρσω** ἐν Εὐρ. Ῥῆσ. 482)·—Ὁ Θουκ. οὐδέποτε τῇ λέξει ταύτῃ ἐχρήσατο (διότι τὸ **πρόσω**, 4, 103, διορθοῦται εἰς **πρὸ ὧν** ἐξ Ἀντιγράφ).—Ὁμαλὸν συγκρ. καὶ ὑπερθ. **προσωτέρω**, **πορρωτέρω**, **πρυσωτάτω**, **πορρωτάτω**, ὧδε ἐν λέξ. **προσωτέρω**·—ποιητ. συγκρ. **πόρσιον**, Πινδ. Ο. 1. 183· ὑπερθ. **πόρσιστα** ὁ αὐτ. ἐν Ν. 9. 69· πρβλ. καὶ **προτέρω**· ἐπίρρ.· (**πρό**).

Α. ἀπολ.· **I**, ἐπὶ τόπου, καθόλου μετὰ τῆς ἐννοίας κινήσεως, πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐμπρός, περαιτέρω, πρ. ἄγειν, φέρειν Ἰλ. Σ. 388, Ὀδ. Ι. 542, κτλ.· δοῦρα .. ὁρμενα πρόσσω Ἰλ. Λ. 572· ἵπποι πρόσσω μεμαυῖαι αὐτόθι 615· πρόσσω ἴεσθαι Μ. 274, κτλ.· πρ. πᾶς πέτεται Π. 265· πρ. κατέκυψε αὐτόθι 611· πρ. ἀΐξας Ρ. 734· πρ. τετραμμένοις ἀεὶ αὐτόθι 598· πρόσω νέμεσθαι Ἡρόδ. 3. 133· παραγγέλλειν, πέμπειν πρόσω Αἰσχύλ. Ἀγ. 294, 853· βῆναι, ἕρπειν πρόσω Σοφ. Τρ. 195, 547· μὴ πόρσω φωνεῖν, μὴ φωνεῖν πλείονα, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 213· μηκέτι πάπταινε πόρσιον Πινδ. Ο. 1. 183· πόρρω ποι ἀποσκοπεῖσθαι Πλάτ. Πολ. 432Ε·— ὡσαύτως μετὰ τοῦ ὄρθρου, πορεύεσθαι ἀεὶ τὸ πρόσω Ἡρόδ. 7. 30, πρβλ. 9. 57· ὡσαύτως, ἰέναι τοῦ πρ. Ξεν. Ἀν. 1. 3, 1· ἴμεν ἀεὶ ἐς τὸ πρόσω Ἡρόδ. 3. 25. **II**, ἐπὶ ἀποστάσεως, μακράν, πολὺ μακράν, εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, παπταίνειν τὰ πόρσω Πινδ. Π. 3. 39· ἐγγὺς παρεστὼς καὶ πρόσω ὅ' ἀποστατῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 65· ὡς ἀπ' ὀμμάτων, πρόσω Σοφ. Ο. Κ. 15· πρόσω λεύσσειν, βλέπειν εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 737· ἐγγύς, οὐ πρόσω βεβήκώς Εὐρ. Φοίν. 596 (ἔνθα ὧδε Valck.)· ἡ δὲ γ' Εὐβοία .. παρατέταται μακρὰ πόρρω πάνυ Ἀριστοφ. Νεφ. 212· εἴτ' ἐγγύς, εἴτε πόρρω Πλάτ. Πρωτ. 356Ε· πόρρω που ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 499C, κτλ.· ἡ δὲ Φρύνη τὴν Χάρυβδιν οὐχὶ πόρρω που ποιεῖ, δὲν ἀπέχει πολὺ αὐτῆς, Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδι» 1. 18· πάνυ πρ. γενέσθαι Ξεν. Κύρ. 4. 3, 16· οἱ πόρρω βάρβαροι Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 5, 6· — ὧδε ἐν λέξ. **προσωτέρω**. **2)** παρὰ πολὺ μακράν, καὶ νῦν ἴσως πόρρω ἀποτενοῦμεν [τὸν λόγον] Πλάτ. Γοργ. 458Β· οὐ πόρρω ἐθελήσαιμι· ἂν πιεῖν ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 176D. **III**, ἐπὶ χρόνου ἐμπρός, εἰς τὸ μέλλον, οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσω, «τουτέστιν, οὐκ οἶδε προσκοπῆσαι καὶ τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ἀπόβασιν τοῦ πράγματος» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 343, ἀλλὰ κατά τινας τὸ **πρόσσω** δέον νὰ νοῆται ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, ὧδε τὴν λ **ὀπίσω**: — ἀπὸ τοῦδε, εἰς τὸ ἑξῆς, εἰς τὸ μέλλον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 747, πρβλ. Πινδ. Ο. 10 (11). 68, Π. 3. 197· ὡς πόρσιστα, ὅσον εἶναι δυνατὸν ἀργά, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 9. 69· ἤδη πόρρω τῆς ἡμέρας οὔσης, κατὰ πολὺ παρελθούσης, Αἰσχίν. 70. 41· μέχρι πόρρω, ἕως ἀργά, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7 1, 4.

Β. μετὰ γεν.· **I**, ἐπὶ τόπου, περαιτέρω, «παρέκει», πρ. τοῦ ποταμοῦ προβαίνειν Ξεν. Ἀνάβ. 4. 3, 28· πρβλ. **εὐθύς** Β. Ι.— μεταφορ., προβήσεσθαι πόρρω τῆς μοχθηρίας, εἰς μέγαν βαθμὸν κακίας, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 30· πρ. ἀρετῆς ἀνήκειν, εἰς μέγαν βαθμὸν ἀρετῆς, Ἡρόδ. 7. 237· οὕτω πόρρω σοφίας ἥκειν Πλάτ. Εὐθύδ. 294Ε· πόρρω σοφίας ἐλαύνειν ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρονι 4Β, πρβλ. Γοργ. 486Α, Κρατύλ. 410Ε, Αὔσ. 204Β· πρ. πάνυ ἐλάσαι τῆς πλεονεξίας Ξεν. Κύρ. 1. 6, 39·— ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἄρθρου, προβῆσομαι ἐς τὸ πρ. τοῦ λόγου Ἡρόδ. 1. 5· ἐς τὸ πρ. οὐδὲν προεκόπτετο τῶν πραγμάτων ὁ αὐτ. 3. 56· ἐς τὸ πρ. μεγάθεος τιμῶμαι, τιμῶμαι εἰς μέγαν βαθμόν, αὐτόθι. 154· τὰ σκέλη κινῶ πόρρω, ὅηλ. κάμνω μεγάλα βήματα, Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 14. **II**, ἐπὶ ἀποστάσεως, μακρὰν ἀπό .., οὐ πρ. τοῦ Ἑλλησπόντου Ἡρόδ. 5. 13· οὐ πρ. Σπάρτης πόλις Εὐρ. Ἀνδρ. 733· οὐ πόρρω τῶν βωμῶν Πλάτ. Νόμ. 800C, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 3. 2, 22, κτλ.· ὡσαύτως μεταφορ., πρ. δικαίων Αἰσχύλ. Εὐμ. 414· πρ. τοῦ χειρίσματος Ἱππ. π. Ἄρθρ. 788· οὐ πόρρω τῶν διθυράμβων φθέγγεσθαι Πλάτ. Θεαίτ. 238D· πόρρω που τῶν ἐμαυτῷ πεπολιτευμένων, πολὺ κατωτέρω, Δημ. 325. 21· πόρρω εἶναι τοῦ οἴεσθαι Πλάτ. Φαίδων 96Ε· πόρρω τῶν πραγμάτων Ἰσοκρ. 44Δ· πόρρω τοῦ διαφθείρειν ὁ αὐτ. π. Ἀντιδ. § 240· πόρρω τέχνης, ἄνευ τέχνης, ὅηλ. φυσικῶς, Ἀριστοφ. Σφ. 192 (ὧδε Σχόλ., ἕτεροι ἑρμηνεύουσιν· εἰς ὑψηλὸν βαθμόν .., ὡς ἐσημειώθη ἐν σημασίᾳ 1)· τῆς ἡδονῆς οὐ πάνυ πόρρω Πλάτ. Πολ. 584Ε· πόρρω λίαν τῆς ὑποθέσεως ἀποπλανηθῆναι Ἰσοκρ. 155D· π. σαρκός, πολὺ μακρὰν (ὅηλ. διαφόρως) ἀπό .., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 12, 11·—ὡσαύτως ἐπομένης τῆς προθ. ἀπό, πρ. ἀπὸ τῶν φορτίων Ἡρόδ. 4. 196· πάνυ πόρρω ἀπό τινος Ἀντιφῶν 132. 37· ἀπὸ τοῦ τείχους Ξεν. Κύρ. 5. 4, 49· — ὡσαύτως, οὕτω πόρρω περὶ τοῦ δικαίου, τόσον μακρὰν τῶν περὶ δικαίου θεῶν τινος, Πλάτ. Πολ. 344Α. **III**, ἐπὶ χρόνου, ὡς πρόσω ἦν τῆς νυκτός, ὅτε προεχώρησε ἡ νύξ, Ἡρόδ. 2 121, 4· πρ. τῆς νυκτὸς ἐλήλατο, ὁ αὐτ. 9. 44· διαλέγεσθαι πόρρω τῶν νυκτῶν Πλάτ. Συμπ. 217D· λίαν π. ἐδοξε τῶν νυκτῶν εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 310C· καθεύδει μέχρι π. τῆς ἡμέρας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 19· βιότου πόρσω Εὐρ. Ἄλκ. 910· π. ἤδη ἐστὶ τοῦ βίου, θανάτου δὲ ἐγγύς Πλάτ. Ἀπολ. 38C· ὀψὲ καὶ π. τῆς ἡλικίας Πλουτ. Δημοσθ. 2.— Καθ' Ἡσύχ.: «πρόσω· ἔμπροσθεν, πρὸ τούτου».— Κατὰ Σουΐδ.: «πρόσω, ἔμπροσθεν»— καὶ «πρόσω ἀντὶ τοῦ ἀπωτέρω, εὐθεῖαν ἐδόκει ἐλαύνειν ὡς ἐπὶ Σελευκειαν· εἶναι γὰρ οὐ πρόσω σφῶν τὴν Σελεύκειαν .. καὶ αὖθις, εἶχε δὲ καὶ πεζοὺς οὐ πρόσω τῶν δισμυρίων, ἀντὶ τοῦ οὐ πλείους'».

προσώδης, ες, (ὄζω) δυσώδης, «προσωδέστερον, δυσωδέστερον» κτλ. Γαληνοῦ τῶν Ἱππ. Γλωσσ. ἐξήγ. σελ. 550.

προσῳδία, ἡ, (ᾠδή) ᾆσμα ᾀδόμενον πρὸς μουσικὴν ἐνόργανον, = ᾠδὴ πρὸς κιθάραν, Κριτίας 48, ἔνθα ἴδε Bach.· πρβλ. Α. Β. 703, Ἡσύχ., Φώτ., κλπ. **2)** = **προσφώνησις**, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 339. **II.** = **τόνος** II. 2. β. (ὅπερ εἶναι χρῆσις μεταγενεστέρα), ὁ τόνος συλλαβῆς τινος, διάφορος ἀπὸ τῆς μετρικῆς αὐτοῦ ποσότητος καὶ τοῦ ῥητορικοῦ τόνου τῆς ἀπαγγελίας, φθόγγοι καὶ πρ., φθόγγοι καὶ τόνοι, Πλάτ. Πολ. 399 Α, πρβλ. Στράβ. 407, 601, Διονύσ. Ἁλ. περὶ Συνθ. **2)** σημεῖον τόνου, πρ. βαρεῖα, ὀξεῖα, περισπωμένη, τὰ τρία διάφορα σημεῖα τοῦ τόνου, πρβλ. Ἀριστ. π. Σοφ. Ἐλέγχ. 23, 1, Ποιητ. 25, 18— ἀλλ' ἐλαμβάνετο ἡ λέξις καὶ ἐπὶ ἄλλων σημείων προφορᾶς, ὡς π. χ. τῶν πνευμάτων, ὁ αὐτ. π. Σοφ. Ἐλέγχ. 21, 1· τῆς ἀποστροφῆς ἢ ὑποδιαστολῆς καὶ τῶν σημείων τῆς μακρότητος καὶ τῆς βραχύτητος τῶν συλλαβῶν, Α. Β. 674.— Καθ' Ἡσύχ.: «προσῳδία· μετ' ὀργάνου ᾠδή».— Κατὰ Σουΐδ.: «προσῳδία καὶ προσῴδιον, ὕμνος».

προσῳδιακός ἢ **-ικός,** ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **προσοδικός,** ὃ ἴδε.

προσῴδιον, τό, ἡμαρτημένον ἀντὶ **προσόδιον.**

προσῴδιον = **ὕμνος,** Σουΐδ. ἐν λέξ. **προσῳδία.**

προσῳδός, όν, (ᾠδή) ὁ ᾄδων ἢ ἠχῶν ἐν συμφωνίᾳ ἢ ἁρμονίᾳ, ἁρμονικός, μέλος Εὐρ. Ἀποσπ. 632 ὑμνεῖτο δ' αἰσχρῶς ..., οὐ προσῳδὰ Κωμικ. Ἀνώνυμ. 305, πρβλ. Πλούτ. 2. 443Α, Πολυδ. Δ', 58. **2)** μεταφορ., πρ. στοναχὰ Εὐρ. Φοίν. 1499· μετὰ δοτ., πρ. ἡ τύχη τώμῳ πάθει ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 359· τῷ νόμῳ πρ. Πλούτ. 2. 138Β.

πρόσωθεν, Ἀττ. **πόρρωθεν,** Ἐπικ. **πρόσσοθεν** Ἰλ. Ψ. 533· οἱ τύποι ἀκολουθοῦσι τοὺς αὐτοὺς κανόνας τοῦ **πρόσω, πόρρω,** κλπ.· ὅθεν ὁ τύπος **πόρσωθεν** ἀποκατεστάθη ὑπὸ τοῦ Διυδ. ἀντὶ τοῦ τύπου **πόρρωθεν** ἐν Σοφ. Τρ. 1003, εἰ καὶ οὐδαμοῦ ἄλλοθι εὑρίσκεται· ἐπίρρ. (**πρόσω**):— μακρόθεν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐγγύθεν,** πρόσσοθεν .. ἐλαύνειν μώνυχας ἵππους Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.· πρόσωθεν βάλλειν, προσδέρκεσθαι Αἰσχύλ. Ἀγ. 947, 952· κλύειν ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 297, πρβλ. 397· στείχειν Σοφ. Αἴ. 723· οὐ ταὐτὸν εἶδος φαίνεται τῶν πραγμάτων, πρόσωθεν ὄντων ἐγγύθεν θ' ὁρωμένων Εὐρ. Ἴων 586 πόρρωθεν ἀσπάζεσθαι, ἀναγνῶναι, κτλ., Πλάτ. Χαρμ. 153Β, Πολ. 368D, κτλ. — Συγκρ. **πορρωτέρωθεν,** ἐξ ἀπωτέρω κειμένου σημείου, Ἰσοκρ. 45Α, 119Α, 257C, 347D, Θεοφρ. π. Ἰδρ. 9, 4. **2)** μακρόθεν κατὰ σημασίαν, Διογ. Λ. 7. 16. **II.** ἐπὶ χρόνου, ἀπὸ μακροῦ, πολλοῦ χρόνου, Εὐρ. Ἱππ. 831, Πλάτ. Χαρμ. 155Α, Δημ. 143, 11, κτλ.

προσωθέω, ὠθῶ πρός τι, Ἑβδ. (Β' Μακκ. ΙΓ', 6), Γεωπ.· συχν. ὡς διάφ. γραφ. ἀντὶ **προωθέω,** οἷον παρὰ Πολυβ. 1. 48, 8, Διόδ. 20. 95.— Καθ' Ἡσύχ.: «προσωθεῖται· προστρίβεται».

προσωνέομαι, ἀποθ., ὠνοῦμαι, ἀγοράζω προσέτι, Ξεν. Πόροι 4, 7, Δημ. 823. 18.

προσωνομᾰσία, ἡ, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **παρονομασία.**

προσωνῠμία, ἡ, ἐπωνυμία, Ἱππ. (?), Πλουτ. Περικ. 8. 30, Διοσκ. 3, 151 (161), κλπ.

προσώπατα, τά, ἀρχ. Ἐπικ. πληθ. τοῦ **πρόσωπον,** ὃ ἴδε, οὕτω καὶ ἐν τῇ καθωμιλημένῃ.

προσωπεῖον, τό, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς, «προσωπίδα», Λουκ. Νιγρ. 11, Τίμων 28· πρ. φέρει, δηλ. παρέχει ὄψιν κακήν, ἄσχημον, Συλλ. Ἐπιγρ. 3902r· ἐν τῷ Σόλωνος προσωπείῳ ταῦτ' εἴρηκεν, δηλ. ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τοῦ Σόλωνος, Πλούτ. 2, 857F· πρ. φιλανθρωπίας Ἐκκλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «προσωπεῖον· ἡ νῦν καλουμένη τῶν γυναικῶν προσωπίς»—καὶ: «προσωπεῖον· σχηματισμός».—Κατὰ Σουΐδ.: «προσωπεῖον· πρόσχημα».

προσωπεύομαι = **προσωποποιέομαι,** Καισάριος 1033.

προσώπη· «πρόσοψις» Ἡσύχ.

προσωπίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πρόσωπον,** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 256, πρβλ. Πολυδ. Γ', 127.

προσωπικός, ή, όν, ὁ ἐπὶ τοῦ προσώπου ἢ εἰς τὸ πρόσωπον ἀνήκων, ῥύπασμα Εὐστ. Πονημάτ. 217. 28. **II.** προσωπικός, εἰς πρόσωπον ἢ ἄνθρωπον ἀνήκων, ποιότης αὐτόθι 267, 65.

προσωπικῶς, ἐπίρρ. ὡς καὶ νῦν, Ἱππόλ. 840Β, Εὐδοκ. Μ. 37.

προσώπιον, τό, = **προσωπεῖον,** Συλλ. Ἐπιγρ. 1570b. 16, 27. **II.** ὡς ὄνομα φυτοῦ τινος, τὸ τοῦ Πλινίου persolata ἢ personata, κατὰ τὸν Sprengel Arctium Lappa Διοσκ. 4. 107. ὡσαύτως, **προσωπίς, ίδος,** αὐτόθι· καὶ **προσωπῖτις,** Γεωπ. 5. 48, 4·— ὁ τελευταῖος οὗτος τύπος ἦτο καὶ τὸ ὄνομα νήσου τινὸς ἐν Αἰγύπτῳ, Ἡρόδ. 2. 41. 168.

προσωπίς, -ίδος, ἡ, = **προσωπεῖον,** κοινῶς «προσωπίδα» Ἡσύχ. ἐν λέξ. **προσωπεῖον.**

προσωπο-ειδής, ές, ὁ, ὅμοιος πρὸς πρόσωπον ἢ πρὸς ἄνθρωπον, Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σ. 70, 20.

προσωπο-λήπτης, ου, ὁ, ὁ προσωποληπτῶν, ὁ χαριζόμενος εἰς πρόσωπα, Πράξ. Ἀποστ. ι', 34 — **προσωποληπτέω,** εἶμαι προσωπολήπτης, χαρίζομαι εἰς πρόσωπα, Ἐπιστ. Ἰακ. β', 9·— **προσωποληψία,** ἡ, τὸ προσωποληπτεῖν, χαρίζεσθαι εἰς πρόσωπα, Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. β', 11, πρ. Κολ. γ', 25, Ἐπιστ. Ἰακώβ. β', 1.

πρόσωπον, τό· πληθ. **πρόσωπα,** Ἐπικ. **προσώπατα** Ὀδ. Σ. 192, Ὀππ., κλπ.· δοτικ. **προσώπασι** Ἰλ. Η. 212, πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 176· ὀνομαστική τις ἄρσεν. **πρόσωπος** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πλάτ. τοῦ Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 39, ἴδε Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 1, σ. 173: (ὤψ). Ὡς καὶ νῦν, πρόσωπον, ὄψις (πρβλ. **μέτωπον**), παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐν τῷ πληθ., ἔτι καὶ ἐπὶ ἑνὸς ἀνθρώπου πλὴν ἐν Ἰλ. Σ. 24· ἀλλ' ἐν τοῖς ὕμνοις καὶ παρ' Ἡσιόδῳ ὁ ἑνικὸς ἐπικρατεῖ, ὡς καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα· ἡ Ὁμηρικὴ χρῆσις ἀπαντᾷ ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 713, Ξεν. Ἀν. 2, 6, 11, Ἀνθ. Π. 9. 322, ἴδε Κόντου Γραμματ. Παρατηρ. ἐν Ἀθηνᾶ τ. Ζ', σελ. 35 κέξ.· — φαίνειν πρόσωπον, δεικνύειν τὸ πρόσωπον, Πινδ. Ν. 5. 31· βλέπειν τινὰ εἰς πρ. Εὐρ. Ἱππ. 280· ἐς πρ. τινος ἀφικέσθαι, ἐνώπιον αὐτοῦ, αὐτόθι 720· πρ. στρέφειν πρός τινα ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 457·— κατὰ πρ., μὲ τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον κατέναντι, Θουκ. 1. 106, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 43, κτλ.· τὴν κατὰ πρ. τῆς ἀντίας φάλαγγος τάξιν αὐτόθι 6. 3, 35· κατὰ πρ. Αἰγύπτου, ἔναντι Αἰγύπτου, Ἑβδ. (Γέν. ΚΕ', 18)· ἀντίθετον τῷ κατὰ νώτου, Πολύβ. 1. 28, 9· κατὰ πρ. ἄγειν, ἀντίθετ. τῷ ἐπὶ ἢ κατὰ κέρας ὁ αὐτ. 11. 14, 6, κτλ.· ἡ κατὰ πρ. ἔντευξις, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, tête-à-tête, Πλουτ. Καῖσ. 17· ὡσαύτως, πρὸς τὸ πρ. Ξεν. Κυν. 10, 9· βλέπειν εἰς πρ. τινος Εὐαγγ. κ. Ματθ. κβ', 16· οὕτω, λαμβάνειν πρ. τινος, = προσωποληπτεῖν τινα, Λουκ. κ', 21, Ἐπιστ. πρ. Γαλ. β', 6. — Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, ἀνθ' οὗ ἐπὶ ζώων ἦν ἐν χρήσει ἡ λέξις **προτομή**· ἀλλ' ὁ Ἡρόδ., 2. 76, ἔχει τὴν λέξιν **πρόσωπον** ἐπὶ τῆς ἴβιος, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 29, 6., 9. 47, 2· ὡσαύτως ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. Κυν. 4, 2· ἐπὶ ἵππων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 47, 2· ἐπὶ ἐλάφων, αὐτόθι 6. 29, 6:— ἡ ὄψις τῆς σελήνης, Σοφ. Ἀποσπ. 713·— μεταφορ., ἀρχομένου δ' ἔργου πρόσωπον χρὴ θέμεν τηλαυγές, «παντὸς γὰρ ἔργου, φησίν, ἀρχομένου περιβλεπτον καὶ ἐξαίρετον δεῖ ποιεῖν τὸ τῆς προσόψεως, ἤτοι τὴν εἰσβολὴν καὶ τὴν ἀρχὴν λαμπρὰν καὶ ἐπίσημον» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 6. 4, πρβλ. Ι. 2. 13. **2)** τὸ πρόσθεν μέρος παντὸς πράγματος, κατὰ πρ. τῆς νηὸς Ἀχιλλ. Τάτ. 3. 1, 2· ἐπὶ πρόσωπον τιθέναι τὰς φιάλας Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανὸς παρ' Ἀθην. 501D.

II. ἡ ὄψις, ἡ μορφή, ἡ φυσιογνωμία τινός, Λατ. vultus, Αἰσχύλ. Ἀγ. 639, 794, κτλ.· οὐ τὸ σὸν δείσας πρ., πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου vultus instantis tyranni, Σοφ. Ο. Τ. 448· καθόλου πρόσωπον, μορφή, Σιμωνίδ. 44 (50), 12, πρβλ. Dissen εἰς Πινδ. Ν. 5. 16. **III.** = **προσωπεῖον,** προσωπίς, Δημ. 433· 22 (ἔν τισιν Ἀντιγράφοις φέρεται **προσωπεῖον**), Ἀριστ. Ποιητ. 5, 2 καὶ 4, Προβλ. 31. 7, 5, Πολυδ. Β', 47, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 990· πρβλ. πρ. ὑπάργυρον κατὰ χρυσὸν Συλλ. Ἐπιγρ. 139. 7· ὀθόνινον πρ. (οὕτως ὁ Hoeschel ἀντὶ ὀθόνιον) Πλάτ. Κωμ. ἐν «Σοφισταῖς» 9· πρ. περίθετον Ἀριστομ. ἐν «Γόησιν» 1.

2) πρόσωπον δράματος, χαρακτήρ, Λατιν. persona, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 29, 45 καὶ 57, παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **εὐθυδικία.**—Περὶ τῶν προσωπείων τῶν ἀρχαίων ἴδε Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λέξει **πρόσωπον** ἢ **προσωπεῖον.** **3)** ὡς τὸ **πρόσχημα** Π. Λατ. forma, Πινδ. Π. 6. 14, πρβλ. Ι. 2. 13. **IV.** ἄνθρωπος, Πολύβ. 8. 13, 5., 12. 27, 10, Καιν. Διαθ., κτλ.· ἀδίκως μὴ κρῖνε πρόσωπον Ψευδο-Φωκυλ. 8· προσώπῳ, οὐ καρδίᾳ, ἐν προσωπικῇ παρουσίᾳ, Α' Ἐπιστ. πρ. Θεσσ. δ', 17, πρβλ. Β' πρ. Κορ. ε', 12·— περὶ τῆς ἐκκλησιαστ. σημασίας ἴδε Ἰακωψ. Patr. Ap. σ. 6, Suicer ἐν λέξ. **2)** ὡσαύτως παρὰ τοῖς γραμματ., πρόσωπον ὡς παρεπόμενον ῥημάτων καὶ ἀντωνυμιῶν. **V.** οἱ ἄρτοι τοῦ προσώπου = οἱ ἄρτοι τῆς προθέσεως Ἑβδομ. (Α' Βασιλ. ΚΑ', 6)· — ἐκ προσώπου τῆς Ῥωμαίων Ἐκκλησίας, παρὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ῥωμαίων, ὡς ἀντιπρόσωπος αὐτῆς, Εὐσ. Η, 293C. = τῷ Λατ. persona = **ὑπόστασις,** Ἱππόλ. 821Α, Ἀθαν. Η, 729Β, Βασίλ. ΙΙΙ, 601Α,C, κλπ.

προσωπο-ποιέω, παριστάνω ἄψυχα ὄντα (ἀφῃρημένας ἐννοίας κτλ.) ἐν ἀνθρωπίνῃ μορφῇ ἢ μὲ ἀνθρωπίνας ἰδιότητας, Ἐκκλ.· ὁ ἄλογον πρ., τρέπω διάλογον εἰς δρᾶμα, Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 37. Ἴδε Κόντου Ἀνάμικτα Φιλολογικὰ καὶ κριτικὰ ἐν Σωκράτει τ. Α', σ. 504 κέξ.

προσωποποίησις, εως, ἡ, = **προσωποποιία,** Ἐκκλ.

προσωποποιία, ἡ, προσωποποίησις· δραματικὸς τρόπος συνθέσεως, Διον. Ἁλ. π. Ἀρχ. Κρίσ. 3, Μαρκελλίνου βίος Θουκ. 38. — Καθ' Ἡσύχ.: «προσωποποιία· ὅταν πρόσωπον ὑποθέμενός τις εἴπῃ τι».

προσωποποιϊκῶς. Ἐπίρρ., διὰ προσωποποιίας, Εὐδοκ. Μ. 320.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προσωποποιός, ὁν, ὁ προσωποποιῶν, τινός Μεθόδ. 367Α· ὁ ποιῶν προσωπεῖα, σκευοποιός, Πολυδ. Β', 47, Δ', 115.

πρόσωπος, ὁ, = **πρόσωπον**, τό, Πλάτ. Κωμικ. ἐν 'Αδήλ. 39· ἀλλ' ἴδε Meineke ἐν τόπῳ.

προσωποῦττα, ἡ, συνῃρ. ἀντὶ **προσωπόεσσα**, ἀγγεῖον μετὰ προσώπου, Meineke εἰς Κωμ. 'Αποσπ. 2, σ. 51.— Καθ' 'Ησύχ.: «προσωποῦττα· Πολέμων (σ. 147) ἀγγεῖον χαλκοῦν, ἔχον ἐπὶ τοῖς χείλεσι πρόσωπα, ἐν ᾧ τὰ ἱερὰ ἔπεμπον».

προ-σωρεύω, ἐπισωρεύω ἔμπροσθεν, 'Αππ. 'Εμφυλ. 1, 69.

προσωτέρω, 'Αττ. **πορρωτέρω**, συγκρ. τοῦ **πρόσω**, περαιτέρω, 'Ηρόδ. 2, 175· ἔτι πρ. 4, 7· ἐπιδιώκειν ἔτι πρ. 8, 111· πρ. ἀπεῖναι 'Ιππ. π. Ἄρθρ. 812· αἱ πορρ. πόλεις, αἱ μᾶλλον ἀπέχουσαι, Πολύβ. 5, 34, 8·— μετὰ γεν., πλέον ἤ.., 'Ηρόδ. 4, 16, κτλ.· πορρ. τοῦ καιροῦ Ξεν. 'Ελλ. 7, 5, 13· πρ. εἰπεῖν τούτων 'Ηρόδ. 6, 124· πορρ. τοῦ δέοντος Πλάτ. Πολ. 562D· — ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸ προσωτέρω 'Ηρόδ. 1, 105., 3, 45, κτλ.· τὸ πρ. τούτων ὁ αὐτ. 2, 103. **2)** περαιτέρω ἀπό τινος, τῶν πυλῶν Πλουτ. Κάμιλλ. 4· πορρ. τῶν τριτείων Πλάτ. Φίληβ. 22Ε. **II.** ὑπερθετ. **προσωτάτω**, 'Αττ. **πορρωτάτω**, μακρότατα, ἀποπτύουσιν ὡς δύνανται πορρωτάτω Ξεν. 'Απομν. 1, 2, 54· ὅ τι πρ. σταθῆναι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 2, 1, 11· τὰ προσωτάτω, τὰ πλεῖστον ἀπέχοντα μέρη, 'Ηρόδ. 4, 43· ὡσαύτως **προσώτατα** ὁ αὐτ. 2, 103. **2)** μετὰ γεν., εἰς μεγίστην ἀποστασιν ἀπό.., Πλάτ. Νόμ. 800C· πορρωτάτω τῶν ὑποψιῶν 'Ισοκρ. 34C· ὡσαύτως, πορρ. ἀπὸ τῆς πόλεως ὁ αὐτ. 362D· ἀφ' ὑμῶν ὡς προσώτατ' ἐκφύγω, ὅσον εἶναι δυνατὸν μακράν, Σοφ. 'Ηλ. 391·— ἀλλὰ παρὰ Σοφ. ἐν Αἴ. 731, δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ Λοβ. προτιμότερον τοῦ προσωτάτου, διότι τὰ ἐπίθετα **προσώτερος, -ατος** εἶναι μεταγενέστερα. 'Ο Πολύδ., ἔνθ' ἀνωτέρ., ἔχει **πορρώτερον** ὡς ἐπίρρ.· πρβλ. **πρόσωθεν** ἐν τέλ.

προσωφελέω, βοηθῶ, ὠφελῶ προσέτι, συντελῶ πρὸς βοήθειάν τινος, τινα 'Ηρόδ. 9, 68, Εὐρ. 'Ηρακλ. 34· ὡσαύτως μετὰ δοτ., ὡς τὸ **προωφελέω**, 'Ηρόδ. 9, 103, Εὐρ. Ἄλκ. 41, 'Ηρακλ. 330· ἀπολ., Διον. Ἁλ. 8, 74· προσωφελῶ ἐς τὸ εὔσαρκον, συντελῶ, 'Ιππ. π. Ἄρθρ. 821· καὶ ἐν τῷ παθ., ὁ βραχίων τι προσωφελέεται ἐς εὐσαρκίην, κερδαίνει τι πρός..., αὐτόθι.

προσωφέλημα, τό, βοήθεια ἢ ὠφέλεια εἴς τι πρᾶγμα, μετὰ γεν., Εὐρ. Μηδ. 611.

προσωφέλησις, ἡ, ὠφέλεια, βοήθεια, κέρδος, Σοφ. Φιλ. 1406.

προσωφελητέον, δεῖ προσωφελεῖν, Ξεν. 'Αγησ. 11, 8.

πρόταγμα, τό, τὸ προπορευόμενον τάγμα, προφυλακή, «ἐμπροσθοφυλακή», Διόδ. 19, 27, Πλουτ. Λούκουλλ. 28.

πρώταγος, **ου**, ὁ, ὁδηγός, Σιμοκ. 256, 3.

προταινί [ῑ], 'Επίρρ., ἔμπροσθέν τινος, προτ. τάξεων Εὐρ. Ῥῆσ. 523. Λέξις ἐκ τῶν ἅπαξ λεγομένων.

προταίνιος, μεταγεν. τύπος τοῦ **ποταίνιος**.— Καθ' 'Ησύχ.: «προταίνιον· παλαιόν».

προτακτέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **προτάσσω**, δεῖ προτάσσειν, Ξεν. 'Απομν. 3, 1, 10. **2)** = **προτιμητέον**, τί τινος Αἰσχίν. 78, 8.

προτακτικός, **ή**, **όν**, ὁ προτασσόμενος, φωνήεντα (α, ε, η, ο, ω), διότι ἀποτελοῦσι τὸ πρῶτον γράμμα τῶν δίφθόγγων, Διον. Θρᾷξ 631, 6· ἄρθρον προτ., τὸ προτασσόμενον ἄρθρον **ὁ**, **ἡ**, **τό**. 'Απολλών, π. Συντάξ. σ. 301. — 'Επίρρ. **προτακτικῶς** 'Απολλ. Δ. Συντ. 227, 15.

πρότακτος, **ον**, ἢ **προτακτός**, **όν**, προτεταγμένος, οἱ πρ., ἡ προφυλακή, «ἐμφροσθοφυλακή», Πλουτ. Κάμιλλ. 41, Κράσσ. 23, κτλ.·— περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Λοβεκ. Παρκλ. 491.

προτἄλαιπωρέομαι, ἀποθετ., ταλαιπωροῦμαι, κοπιάζω πρότερον, Πολυδ. Ϛ', 139, Γρηγ. Ναζ. Ι, 10·9C.

προτἄμιεῖον, τό, δωμάτιον, πρὸ τῆς ἀποθήκης, πιθανῶς ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **ταμιεῖον**, Ξεν. 'Ελλ. 5, 4, 5.

προτἄμιεύω, ταμιεύω ἐκ τῶν προτέρων, Λουκ. περὶ 'Ορχ. 61.

προτάμνω, 'Ιων. ἀντὶ **προτέμνω**.

προτανεῖον, τό, = **πρυτανεῖον**, 'Επιγρ. Νασιωτῶν, Cau. 161.

πρότανις, Αἰολ. ἀντὶ **πρύτανις**, Συλλ. 'Επιγρ. 2166, 31, 2265b, 3 (Προσθῆκαι).

πρόταξις, ἡ, τὸ προτάσσειν, τὸ τάσσειν ἔμπροσθεν, ἐμπρός, Κλήμ. 'Αλ. 558, Εὐσ. κλπ.— Κατὰ Σουίδ.: «πρόταξις ψιλῶν ὅταν τῶν ἄλλων ἐν πολέμῳ οὗτοι προτάττωνται, ὑπόταξις δὲ ὅταν ὑποτάττωνται, προσύνταξις δὲ ὅταν καὶ ἐμπλεκόμενοι τῇ φάλαγγι παρ' ἄνδρα τάττωνται· λέγεται καὶ παρένταξις τοῦτο».

προτἄράσσω, ταράσσω ἐκ τῶν προτέρων, 'Ιππ. 1131B, Θεμίστ. 50B.

προταρβέω, ταρβῶ, φοβοῦμαι ἐκ τῶν προτέρων, τι Αἰσχύλ. Θήβ. 332, Εὐρ. 'Αποσπ. 362, 25· μετ' ἀπαρ. ὁ αὐτ. ἐν 'Ηρ. Μαιν. 968. **II.** φοβοῦμαι ἢ εἶμαι ἀνήσυχος περί τινος, τινος Σοφ. Τρ. 89, 'Αντ. 83.

προτἄρῑχεύω, ταριχεύω πρότερον, ἴδε ἐν λέξ. **ταριχεύω** II. **II.** παρ' 'Ιππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 388, διὰ τῆς νηστείας ἰσχναίνω τινὰ πάσχοντα, ἴδε Γαλην. τ. 11, 66, καὶ Foës Oecon. ἐν λέξ.

πρότᾰσις, ἡ, (προτείνω) τὸ ἐκτείνειν πρὸς τὰ ἔμπρός, προτάσιες πνευμάτων, κοιλώδεις προσπάθειαι πρὸς ἀναπνοήν, 'Ιππ. 396, 42· ἴδε Foës Oec. **II.** (ἐπὶ παθ. σημασίας) τὸ προβαλλόμενον ἢ προτεινόμενον· ὅθεν, **1)** ἐν τῇ λογικ. τοῦ 'Αριστ., πρότασίς ἐστι λόγος καταφατικὸς ἢ ἀποφατικός τινος κατά τινος 'Αναλ. Προτ. 1, 1, 2· μάλιστα τὸ δεδομένον ἐν τῷ συλλογισμῷ, ἐκ δύο προτάσεων [πᾶς συλλογισμὸς] αὐτόθι 1, 25, 8· κτλ.·— **ἡ πρότασις** εἶνε ἡ μείζων, **ἡ ἑτέρα** δὲ ἢ **ἡ τελευταία** ἡ ἐλάσσων, 'Ηθικ. Νικ. 6, 11, 4., 7, 3, 13· πρβλ. **προτείνω** III.· = **ἀξίωμα**, Πλούτ. 2, 1011E, 1009B. **2)** παρὰ τοῖς γραμμ. ἡ πρότασις τοῦ ὑποθετικοῦ λόγου, πρὸς ἣν ἀνταποκρίνεται ἡ **ἀπόδοσις**· πρβλ. Διογ. Λ. 3, 51. **3)** ζήτημα προτεινόμενον, πρόβλημα, 'Αθήν. 234C, Πλούτ. 2, 736E, κτλ. **4)** τὸ πρῶτον μέρος δράματος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐπίτασις** (ὅταν ἄρχηται ἡ ἐνέργεια) καὶ πρὸς τὸ **καταστροφή**, Donat. ἐν Terent. Andr. prolog. 1·— ὅθεν προτατικὸν πρόσωπον, ὅπερ μόνον ἐν τῇ προτάσει εἰσάγεται, αὐτόθι.— Περὶ τῆς λέξεως πρότασις καθόλου ἴδε Σουίδ. ἐν λ.

προτάσσω, 'Αττ. **-ττω**· μέλλ. **-ξω**, θέτω, τοποθετῶ ἔμπροσθεν, πρ. σφᾶς αὐτοὺς πρὸ τῶν 'Ελλήνων, προτάσσουσιν ἑαυτοὺς πρὸ τῶν 'Ελλ., ὥστε νὰ ὑπερασπίσωσιν αὐτούς, 'Ανδοκ. 14, 31· ὡσαύτως, πρ. σφῶν αὐτῶν 'Αστύμαχον Θ. υκ. 3, 52.— Μέσ., προετάξατο τῆς φάλαγγος τοὺς ἱππέας, ἐτοποθέτησε τοὺς ἱππεῖς πρὸ τῆς φάλ., Ξεν. 'Ελλ. 6, 4, 10.— Παθ., ἵσταμαι ἔμπροσθέν τινος ἵνα ὑπερασπίσω αὐτόν, ἄνοξ, προτάσσου Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 835· τὸ προταχθέν, οἱ προτεταγμένοι Ξεν. Κύρ. 5, 3, 37, 'Ελλ. 2, 4, 15, 'Αριστοφ. Εἰρ. 1340· προταχθέντες ὑπὲρ ἁπάντων 'Ισοκρ. 61C. **2)** προτιμῶ, τί τινος Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Βατρ. 546· πρβλ. **προτακτέον**. **II.** καθόλου, ὁρίζω ἐκ τῶν προτέρων, χρόνον Σοφ. Τρ. 164· ἆθλον 'Αριστ. Προβλ. 30, 11.— Μέσ., τάσσω πρὸ ἐμοῦ, λαμβάνω ὡς παράδειγμα, Πλάτ. Σοφιστ. 218E· προτείνω εἰς ἐμαυτόν, σκοπεύω, τι αὐτόθι 224D.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 313.

προτᾰτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ μεταχειρισθῇ ὡς **πρότασιν** (II, 1), 'Αριστ. Τοπ. 8, 1, 4.

προτᾰτικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **πρότασιν** (II, 1), 'Αριστ. Τοπ. 8, 14, 9.— 'Επίρρ. **-κῶς**, ὁ αὐτ. Σοφιστ. 'Ελέγ. 15, 9.

προτέγγω, μέλλ. **-τέγξω**, βρέχω ἢ ὑγραίνω πρότερον, 'Αθήν. 692B.

προτέγιον, τό, = τῷ ἐπομ., Πολυδ. Ζ', 120, Πλουτ. Καῖσ. 17 (κ.ἀλλ. **προστ-**).

προτέγισμα, τό, τὸ ἔμπροσθεν μέρος στέγης, «τὸ ὑπεράνω τοῦ ὀρόφου, τέγος· τὰ δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ προΰχοντα, ὡς καὶ τὸν ὄμβρον ἀπερύκειν, προτεγίσματα» Πολυδ. Α', 81.

προτείνω, ἐκτείνω ἔμπρός, προβάλλω πρὸς τὰ ἔμπρός, τὰν χαλινὸν Ξεν. 'Ιππ. 6, 11· ὁ ναυτίλος πρ. τὰς πλεκτάνας 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4, 1, 29. **2)** ἐκθέτω εἰς κίνδυνον, ψυχὴν.. προτείνων Σοφ. Αἴ. 1270. **3)** μεταφρ., προβάλλω ὡς πρόφασιν, πρ. πρόφασιν 'Ηρόδ. 1, 156· σκῆψιν Εὐρ. 'Ηλ. 1067· πρ. θεοὺς Σοφ. Φιλ. 992· παῖδος θάνατον Εὐρ. 'Ανδρ. 428· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, πρ. τὴν ἡλικίαν Πλάτ. 'Επιστ. 317C. **II.** τείνω πρὸς τὰ ἔμπρός, χεῖρα, χεῖρας, μάλιστα ὡς ἱκέτης, 'Αρχίλ. 117, 'Ηρόδ. 1, 45., 7, 235, (οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὁ αὐτ. 4, 136)· πρ. τινὶ χεῖρα Σοφ. Φιλ. 1292, κτλ.· ὡσαύτως, προτείνει χεὶρ ἐκ χερὸς ὀρέγματα (οὕτως ὁ Ἔρμαν. ἀντὶ **ὀρεγομένα**) Αἰσχύλ. 'Αγ. 1111· πρ. ἑαυτόν, τείνειν πρὸς τὰ ἔμπρός, Πλάτ. Πολ. 449B· ἐντεῦθεν ἀμεταβ., ἐκτείναμαι πρὸς τὰ ἔμπρὸς ἢ μακράν, προτείνουσα εἰς τὸ πέλαγος [ἄκρα] ὁ αὐτ. ἐν Κριτί. 111A, πρβλ. Πολύβ. 1, 29, 2 κτλ. **2)** προτείνειν δεξιάν, προτείνειν, προσφέρειν αὐτὴν ὡς ἐχέγγυον πίστεως, Σοφ. Φιλ. 1292, Τρ. 1184, Εὐριπ. Ἄλκ. 1118, κτλ.· οὕτω, προτ. πίστιν Δημ. 669, 10. **3)** προβάλλω, προτείνω, Λατιν. ostentare, μεγάλα προτ., ἐπ' οἴσι ὁμολογέειν ἐθέλουσι 'Ηρόδ. 8, 140, 2· κέρδος πρ. Αἰσχύλ. Πρ. 777· τελετὰς Εὐρ. Βάκχ. 238, πρβλ. 'Ελ. 28, Πλάτ. Πολ. 382A· ἐλπίδα Εὐρ. 'Αποσπ. 130· δραχμὰς 'Αριστοφ. Πλ. 1019· ἐλευθερίαν 'Αντιφῶν 135, 16· σέλεαρ πρ. τὴν ἡδονὴν Πλούτ. 2, 13A· πρ. λόγους τινὶ Πλάτ. Φαῖδρ. 230D· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., πρ. τινὶ λαβεῖν Ξεν. Οἰκ. 5, 8·— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, 'Ηρόδ. 5, 21, κ. ἀλ.· ἔρωτα Πλάτ. Φαῖδρ. 266A· φιλίαν Δημ. 179, 17, κτλ.·— Παθ., δυοῖν προτεινομένοιν ἀγαθοῖν 'Ισοκρ. 123B, πρβλ. 257A. **4)** προβάλλω ὡς ἔνστασιν, Δημ. 341, 14· πρ. ζητήματα, ἐρωτήματα, προτείνω, προβάλλω, Πλούτ. 2, 737D, 'Αρρ. 'Επίκτ. 3, 8, 1· αἴνιγμά τινι Διογ. Λ. 2, 70, κτλ.·— Μέσ., ὁμοιοτάτους πρ. ἀνθρώπους περὶ τὰ πολιτικὰ Πλάτ. Γοργ. 518B. **5)** ἐν τῷ μέσ., μισθὸν προτείνομαι, ἀπαιτῶ ἢ ζητῶ ὡς ἀμοιβήν, 'Ηρόδ. 9, 34. **III.** προβάλλω ὡς πρότασιν (**πρότασις** II,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

1), Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 32, 4, Τοπ. 1. 10, 1, κ. ἀλλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλ. Προτ. 1. 27, 9. **IV.** προτιμῶ, τί τινος Κλήμ. Ἀλ. 558.— Κατὰ Σουΐδ.: «προτείνειν, δωρεῖσθαι, χαρίζεσθαι».

προτειχίζω, ὀχυρώνω διὰ προτειχίσματος, Στράβ. 5. 3, 7 Βασίλ. τ. 1, σ. 221Β.

προτείχισμα, τό, ἐξωτερικὸν τείχισμα, ὀχύρωμα, προμαχών, Θουκ. 4. 90., 6. 100, Πολύβ. 2. 69, 6, κτλ.

προτειχισμάτια, τά, ὑποκορ. τοῦ **προτειχίσματα**, Μ. Ἀτταλ. σ. 278, 2, ἔκδ. Β.

προτεκμαίρομαι, ἴδε ἐν λέξ. **προστεκμαίρομαι**.

προτέλειος, ον, (τέλος), προτέλειος (κῶδ. προτελεία) ἡμέρα· «ἐν ᾗ εἰς τὴν ἀκρόπολιν τὴν γαμουμένην παρθένον ἄγουσιν οἱ γονεῖς ὡς τὴν θεόν, καὶ θυσίαν ἐπιτελοῦσιν» Φώτ.· εὐχαὶ Ἐκκλ. **2)** ὁ γενόμενος τέλειος πρότερον, Ἐκκλ. **II** ὡς οὐσιαστ., **προτέλεια** (ἐξυπακ. ἱερά, τά), θυσία προσφερομένη πρὸ ἱερᾶς τινος πράξεως, θυτὴρ γενέσθαι .., προτέλεια ναῶν, ὡς προσφορὰ ὑπέρ .., Αἰσχύλ. Ἀγ. 226· πρὸ τῆς τελετῆς τοῦ γάμου, πρ. ὃ' ἤδη παιδὸς ἔσφαξας θεῷ; Εὐρ. Ι. Α. 718, πρβλ. Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 2. 5· πρ. γάμων Πλάτ. Νόμ. 774D· πρβλ. Παυσ. παρ' Εὐστ. Ἰλ. 881. 31· «προτέλεια, αἱ πρὸ τῶν γάμων τελούμεναι θυσίαι καὶ δωρεαὶ» Τιμ. Σοφιστ. Πλατ. λέξ.— Κατὰ Σουΐδ.: «προτέλεια· ἡμέραν οὕτως ὀνομάζουσιν, ἐν ᾗ εἰς τὴν ἀκρόπολιν τὴν γαμουμένην παρθένον ἄγουσιν οἱ γονεῖς εἰς τὴν θεόν, καὶ θυσίας ἐπιτελοῦσι», πρβλ. Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. Γ', 38. **2)** καθόλου ἀρχή, ἐν προτελείοις κάμακος, κατὰ τοὺς προκαταρκτικοὺς ἀγῶνας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 65 ἐν βιότου πρ. αὐτόθι 720·— σπανίως ἐν τῷ ἑνικῷ, Θεμίστ. 235D, Συνέσ. 53D.

προτελειόω, ἴδε **προτελίζω**.— Καθ' Ἡσύχ.: «προτελειωσαμένη· προμυησαμένη».

προτέλεσις, εως, ἡ, ἡ ἐκ τῶν ἀστέρων προφητεία, ἀστρολολικὴ πρόρρησις, ἀστρομαντεία, Πτολ. Τετράβ. 7. 12., 34, 8, κτλ.· ἐπίθετ. **προτελεσματικός, ή, όν**, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. 48, 26

προτέλεσμα, τό, πρόρρησις, Πτολεμ. Τετράβ. 77· προτέρα καθιέρωσις, Εὐσταθ. Πονημάτ. 242, 91.

προτελευτάω, τελευτῶ, ἀποθνήσκω πρότερον, τινος Διογ. Λ. 2. 44, Διόδ. 1. 91, Πλούτ.

προτελευτή, ἡ, πρότερος θάνατος, Παύλ. Ἀλ. Ἀποτελ. σ. 48.

προτελέω, μέλλ. **-έσω**, πληρώνω ὡς φόρον, καὶ καθόλου πληρώνω ἢ δαπανῶ ἐκ τῶν προτέρων, τινί τι Ξεν. Ἀνάβ. 7. 7, 25, πρβλ. Ἀγησ. 1, 18 ἔκ τινος πρ. εἴς τι ὁ αὐτ. ἐν Πόροις 3. 9, Λουκ. Φιλοψ. 14·— πρβλ. **προστελέω**. **II.** μυῶ ἢ διδάσκω πρότερον, Λουκ. Ρητόρ. Διδάσκ. 14, ἐν τῷ Παθ. **III.** ἐκτελῶ πρότερον, κάθαρσίν τινα Ἀλκίφρων 2. 4.

προτελής, ές, (τέλος) = **προτέλειος**, μάλιστα ἐπὶ τοῦ θύματος ὅπερ προσεφέρετο πρὸ τοῦ γάμου, Ἀγαθοκλ. παρ' Ἀθην. 376Λ.

προτελίζω· — πρ. τὴν νεάνιδα Ἀρτέμιδι, προσφέρω αὐτὴν εἰς τὴν Ἄρτεμιν πρὸ τοῦ γάμου, Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 433 — Παθ., προμυοῦμαι καὶ οἱονεὶ προκαθαίρομαι εἰς ἑτοιμασίαν μυστηρίου, Κρατῖνος ἐν «Πυλαίᾳ» 8, κατὰ τὸν Μάξιμ. ἐν Διονυσ. Ἀρεοπ. 2. 318, ἐν ᾧ ὁ Παχυμ. ἔχει **προτελεῖσθαι**· ἡ αὐτὴ ποικιλία ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. τοῦ Πολυδ. Γ', 38. Ἕτερος τύπος **προτελειόω** εἶναι γνωστὸς μόνον ἐκ τοῦ Ἡσυχ., «**προτελειωσαμένη**· προμυησαμένη».

προτεμένισμα, τό, (τέμενος) ὁ περίβολος ἢ εἴσοδος εἰς τέμενος, Θουκ. 1. 134· ὁ πρόναος ἢ τὰ πρόθυρα ναοῦ ἔνθα ἐτηρεῖτο τὸ ὕδωρ τοῦ ἁγνισμοῦ, Ἡλιόδ. 5, 15, κτλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «προτεμενίσματα· προπύλαια ναῶν».

προτέμνω, Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. **-τάμνω**· μέλλ. **-τεμῶ**· ἀόρ **προϋτᾰμον**. Τέμνω ἐκ τῶν προτέρων, Ἰλ. Ι. 489. **II.** ἀποκόπτω τὸ ἄνω μέρος ἢ ἁπλῶς κόπτω, Λατιν. praecidere, κορμὸν ἐκ ῥίζης προταμὼν Ὀδ. Ψ. 196. **III.** Μέσ., κόπτω πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἢ πρό τινος, εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμοίμην, «τὸ προταμοίμην ἀντὶ τοῦ, πρὸ σοῦ ἀροτριάσαιμι, καὶ ὡς εἰπεῖν προκόψαιμι» (Εὐστ.), Ὀδ. Σ. 375, (ὡς τὸ ὄγμον ὀρθὸν ἄγειν ἐν Θεοκρ. 10. 2) ἀλλά, προταμέσθαι ἀρούρας, θερίσαι αὐτὰς πρότερον, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1387.

προτενής, ές, (προτείνω) ὁ πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἐκτεινόμενος, προτεταμένος, κεράτων .. ἀκρέμονες προτενεῖς Ὀππ. Κυν. 2. 304· ἐπὶ δόρατος, προτενὲς δόρυ χερσὶ μεμαρπώς, «προτεταμένον ἔχων τὸ δόρυ» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 756.

προτενθεύω, προλιχνεύομαι, γεύομαι πρότερον· καθόλου, δοκιμάζω ἐκ τῶν προτέρων τι, προυτένθευσαν, «προελιχνεύσαντο, προὐθέσμευσαν ἡμέραν μίαν, προέλαβον τὴν προθεσμίαν ὑπὸ τοῦ ἐπιθυμητικῶς ἔχειν τοῦ κέρδους, ἐλαιμάργησαν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 1200· πρβλ. τὸ ἑπόμ.— Μέσ., Εὐστ. 1202, 3.

προτένθης, ου, ὁ, ὁ προλιχνευόμενος, ἐκ τῶν προτέρων ἀπογευόμενος, λίχνος, λαίμαργος, Ἀριστοφ. Νεφ. 1198 (ἔνθα ἴδε Σχόλ), Φερεκρ. ἐν «Ἀγρίοις» 3, Φιλύλλιος ἐν «Ἡρακλεῖ» 1, ἔνθα ἴδε Meineke.— Ἐν Ἀθήναις, **προτένθας** ἐκαλοῦντο κατὰ παλαιὸν ὄνομα οἱ προαγοράζοντες τὰ τρόφιμα (μεταβολεῖς, παλιγκάπηλοι), πρὶν ἢ ταῦτα κομισθῶσιν εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ μεταπιπράσκοντες αὐτὰ εἰς ἀνωτέραν τιμήν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.·— παρὰ μεταγεν. = **προγεύστης**, Ἀθήν. 171Β.— Ἡ λέξις εὕρηται ὡς θηλ. ἐν τῷ Αἰλ. περὶ Ζ. 15. 10· πρβλ. Λοβ. Παραλ. 272.— Καθ' Ἡσύχ.: «προτένθαι· λίχνοι προαρπάζοντες»,— κατὰ δὲ Σουΐδ.: «οἱ πρὸ καιροῦ τῶν προσφαγίων ἀπογευόμενοι· ἢ οἱ προαρπάζοντες καὶ μεταπιπρόσκοντες πλείονος, οἱ νῦν μετάβολοι καλούμενοι, οἱ προλαμβάνοντες τὰ ὄψα πρὶν εἰς τὴν ἀγορὰν κομισθῆναι», καί: «προτένθης, ὁ λίχνος».

προτεραῖος, α, ον, (πρότερος) σχηματισθὲν κατὰ τὸ **δευτεραῖος, τριταῖος**, κτλ., τῇ προτεραίᾳ ἡμέρᾳ, τὴν προηγηθεῖσαν ἡμέραν, Πλάτ. Φαίδων 59D· μετὰ γεν., τῇ προτ. ἡμέρᾳ τῆς μάχης Θουκ. 5. 75·— συνηθέστερον μόνον, τῇ προτεραίᾳ (ἐξυπακουομ. τοῦ ἡμέρᾳ), Λατ. pridie, Ἡρόδ. 1. 84, 126, Ἀνδοκ. 33. 1, Πλάτ., κλπ.· μετὰ γεν., τῇ πρ. τῆς .. καταστάσιος μελλούσης ἔσεσθαι, κατὰ τὴν προτεραίαν τῆς ἀκροάσεως, Ἡρόδ. 9. 9, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 58Α· τῇ πρ. ἢ ᾗ ἀνήγετο Λυσί. 153 ἐν τέλ.· τῇ προτ. ὅτε ταῦτ' ἔλεγε Δημ. 553. 10· ἐκ τῆς πρ. Πλάτ. Συμπ. 176D.— Συγκρ. **προτεραίτερος, α, ον**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1165.— Πρβλ. **ὑστεραῖος**.

προτερασία (= **προτεραία, προτέρα**), ὥστε τὴν προτερασίαν ὠνὰν ἀρμέναν εἶμεν καὶ ἄκυρον Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F, 81, Συναγ. Λέξεων Ἀθησ. Κουμαν.

προτερεία, ἡ, = **προτεραία**, Ἡρακλεωτ. Πίν. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 101.

προτερεύω, = **προτερέω**, Γρηγ. Νύσσ. ΙΙΙ, 897D, Εὐστράτ. 2325C· εἶμαι σπουδαιότερος, Σωφρ. 3361Α· τινῶν Εὐδοκ. Μ. 303. — Κατὰ Κόντον ὁ τύπος **προτερεύω** ἀντὶ τοῦ **προτερέω** εἶναι ἀδόκιμος, ἴδε Παντοῖα Φιλολογικὰ Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. 17, σ. 322.

προτερέω, (πρότερος), εἶμαι πρότερος, προηγοῦμαι, Ἡρόδ. 9. 57· πρ. τῆς ὁδοῦ, προηγοῦμαι, προπορεύομαι, αὐτόθι 66.

2) ὡσαύτως ἐπὶ χρόνου, ἀντίθετ. τῷ **ὑστερέω**, πρ. τῇ γενέσει τί τινος Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 6, 3, πρβλ. 4. 6, 7· ἡ ὄψις πρ. τῆς ἀκοῆς Μετεωρ. 2. 9, 8· ἐπὶ τοκετοῦ, γενομένου πρὸ τοῦ καιροῦ, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 14, 2· πρ. τοῖς χρόνοις Διόδ. 3. 52, κτλ.· ἐπὶ φυτῶν, εἶμαι πρώϊμος, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 24, 2· πρ. εἰς τὴν φθοράν, φθείρομαι πρῶτος, αὐτόθι 4. 2, 1.

3) προηγοῦμαι, προπορεύομαι, Θουκ. 1. 33· οὐδὲν προτερήσετε, οὐδεμίαν ὠφέλειαν θὰ πορισθῆτε, Φίλιππ. παρὰ Δημ. 239. 9· ἐπὶ στρατιωτῶν, εἶμαι ὑπέρτερος, ὑπερτερῶ, Πολύβ. 11. 14, 4, κ. ἀλλ.· κατά τι ὁ αὐτ. 3. 110, 6· ἔν τινι Διόδ. 3. 49· προτ. τῆς γνώμης ὁ αὐτ. 15. 53. **II.** μετ' αἰτ., ὑπερέχω, ὑπερβαίνω, στοργᾷ φύσιν πρ. Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 252, 7.— Καθ' Ἡσύχ.: «προτερεῖ· προὔχει, τὰ πρωτεῖα λαμβάνει»,—«προτερήσαντες, ἀντὶ τοῦ πρότεροι γεγονότες» Σουΐδ.— Ἴδε Κόντου Παντοῖα Φολολογικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. 17, σ. 321-322.

προτερηγενής, ές, ὁ πρότερον γεννηθείς, προγενέστερος, παλαιότερος, Καλλ. εἰς Δία 58, Ἀντίμαχος 15 Stoll.

προτέρημα, τό, (προτερέω) τὸ προτερεῖν, «πρόκριμα, προτίμησις» Ἡσύχ.— ἐν τῷ πληθ., πλεονέκτημα, Πολύβ. 16. 20, 6.

2) ἐν τῷ πολέμῳ, ὑπεροχή, νίκη, ὁ αὐτ. 1. 9, 7., 2. 10, 6, Διόδ. 3. 71.

προτέρησις, ἡ, ὑπεροχή, εἰ δὲ οἰκτιζόμενοι .., πλείονα τῇ μελήσει τὴν προτέρησιν αὐτοῖς παράσχοιμεν Ἡλιόδ. 4. 20.

προτερητέον, = δεῖ προτερεῖν, Ἀγάθων 25, 19.

προτερίζω, = **προτερέω**, Γρηγεντίου Διάλεξις σ. 165.— Ἴδε Κόντου Παντοῖα Φιλολογικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΖ', σ. 484.

προτερικός, ή, όν, ἴδε **πρωτερικός**.

πρότερος καὶ **πρῶτος**, συγκρ. καὶ ὑπερθετ. σχηματισθέντα ἐκ τῆς προθ. **πρό**, ὡς τὸ Λατιν. prior, primus ἐκ τῆς προθέσεως prae, Σανσκρ. prathamas (primus) ἐκ τῆς pra-, κτλ.,— ἡ δὲ ἔννοια τῆς λέξεως ἀποκλείει τὸν θετικὸν βαθμόν· — ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὕστερος, ὕστατος**.

Α. Συγκρ. **πρότερος, α, ον**, **1)** ἐπὶ χρον. σημασ. ὡς καὶ νῦν. πρότερος, προτητερινός, Ὅμ., Ἡσ., κτλ.· πρότεροι ἄνδρες ἢ ἄνθρωποι Ὅμ.· οἱ πρότεροι, ἄνθρωποι τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, Ἰλ. Δ. 308· (σπανίως ἄνευ τοῦ ἄρθρου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1338, κτλ.)· οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς πρ. τ' ἀνθρώπων Ἰλ. Ψ. 790· ὡσαύτως, πρεσβύτερος, γεροντότερος, ἀντίθετον τῷ **ὁπλότερος**, Β 707, κτλ.· πρότερος γενεῇ Ο. 182· ἀλλά, πρ. παῖδες, τέκνα ἐκ προτέρου γάμου, Ὀδ. Ο. 22, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 2· τῇ προτέρῃ (ἐξυπακουομ. ἡμέρᾳ), κατὰ τὴν πρότερον ἡμέραν, Λατιν. pridie, Ὀδ. Π. 50· ἠοῖ τῇ προτέρῃ Ἰλ. Ν. 794· (παρὰ τοῖς πεζογράφοις συνηθέστερον, τῇ προτεραίᾳ, πρβλ. **προτεραῖος**)· ἀνολούθως συχν. παρ' Ἀττ., οἱ πρότεροι ἐπιόντες, οἱ πρῶτοι ἐπελθόντες, Θουκ. 1. 123· οἱ πρ. ἀναβάντες Ξεν. Ἀνάβ. 1. 4, 12, κτλ.· ὁ πρότερος Διονύσιος, ὁ πρεσβύτερος, Ξενοφ. Ἑλλ. 7. 4, 12·— τὸ ἐπίθετ. συχνάκις τίθεται ὅπου κυρίως προσεδοκᾶτο τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπίρρ. (ὅπερ οὐδαμοῦ παρ' Ὅμ.), ὃ με πρότερος κάκ' ἔοργεν Ἰλ. Γ. 351, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 706, κτλ.· τοῖς προτέροις μετὰ Κύρου ἀναβᾶσι Ξεν. Ἀν. 1, 4, 12· εἰ μὴ πρ. ἐπαράκη αὐτὸν ἢ ἐκεῖνος ἐμὲ Πλάτ. Πολ. 336D, πρβλ. 432C, κτλ. **2)** ὡς τὰ συνήθη συγκρ., μετὰ γεν. ἐμέο πρότερος Ἰλ. Κ. 124· πρ. τούτων Ἡρόδ. 1. 168, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 86B, Ἱππ. Μείζ. 282D· ἐν τῇ πρ. ἡμέρᾳ τῆς τροπῆς Ἀριστ. Πολ. 5. 12, 9· τῷ πρ. ἔτει τῆς ἥττης Πολύβ. 2. 13, 6 ὡσαύτως ἐπομ. τοῦ ᾗ, τῷ προτέρῳ ἔτει ἢ κρητῆρα [ἐλήϊσαντο] Ἡρόδ. 3. 47. **II** ἐπὶ τοπικῆς σημασίας πρόσθιος, ἐμπροσθινός, ἐν προτέροισι πόδεσι, εἰς τοὺς ἐμπροσθινοὺς πόδας, Ὀδ. Τ. 228. **III** ἐπὶ τάξεως κοινωνικῆς, ἀξίας, καὶ καθόλου, τιμῆς, ἀνώτερος, ὑπέρτερος, τινι, εἴς τι πρᾶγμα, Ἰσοκρ. 37. 3, Δημ. 32. 19· πρ. τινος πρός τι, ὑπέρτερός τινος κατά τι, Πλάτ. Λάχ. 183B. **IV** μεθ' Ὅμ., τὸ οὐδ., πρότερον, συχνάκις κεῖται ὡς ἐπίρρ., προτήτερα, ἐνωρίτερα, Πινδ. Ο. 13. 44, Ἡρόδ. 4. 45, κτλ.· ὀλίγον πρ. Πλάτ. Πρωτ. 317E· — μετὰ γενικ., πρ. φήμης Αἰσχύλ. Θήβ. 866· ὀλίγῳ τι πρ. τούτων Ἡρόδ. 8. 95· πολλοῖσι ἔτεσι πρ. τούτων αὐτόθι 96· ἐνιαυτῷ πρ. τῆς αἱρέσεως Δημ. 126. 10· ὡσαύτως, πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι πρ. Πλάτ. Νόμ. 642D, πρβλ. Κριτί. 112A· τούτου πρ. Παυσ. 1. 1, 2· — ἀλλὰ συνηθέστατα ἔπεται τὸ ᾗ· πρ. ᾗ κατὰ προσδοκίαν Πλάτ. Σοφιστ. 264B· μετὰ ῥήματος καθ' ὁριστικ., Ἡρόδ. 6. 45., 8. 8· ὡσαύτως καθ' ὑποτακτ., ὁ αὐτ. 7. 54· μὴ πρ. ἀπαναστῆναι ἢ ἐξέλωσι ὁ αὐτ. 9. 87, πρβλ. Ἀντιφῶντα 115. 7, Θουκ. 7. 63, κτλ.· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., πρ. ἢ βασιλεῦσαι Ἡρόδ. 7. 2, πρβλ. Θουκ. 1. 69, κτλ.· — ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς παραδείγμασι μετὰ τὸ πρότερον, δύναται νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ τὸ πρίν, πρὶν ἄν, πρὶν ἤ, Ἡρόδ. 1. 82, 140., 7. 8, 2., 9. 93, κτλ., πρβλ. **πρίν**· ὡσαύτως, οὐ πρ. εἰ μὴ .. , Πλουτ. Λύσανδρ. 10, κτλ.· οὐ πρ. ἕως .. , ἢ ἕως ἄν .. , Λυσ. 126. 35, Ἀθήν. 640C· μὴ πρ., ἀλλ' ὅταν .. , Πολύβ. 9. 13, 3. — Ὡς ἐπίρρ. ὡσαύτως κεῖται μετὰ τοῦ ἄρθρου, ἀλλ' ἆρα μουσικὴ, ὅσην τὸ πρότερον διήλθομεν; Πλάτ. Πολ. 522A, Ξεν. Ἀνάβ. 4. 4, 14, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ γεν., τὰ πρ. τῶν ἀνδρῶν τούτων Ἡρόδ. 2 144· ὡς ἐπίρρ. πολλάκις τίθεται μεταξὺ τοῦ ἄρθρου καὶ τοῦ οὐσιαστ., π. χ. ὁ πρ. βασιλεὺς Ἡρόδ. 1. 84· τὰ πρ. ἀδικήματα ὁ αὐτ. 6. 87· αἱ πρ. ἁμαρτίαι Ἀριστοφ. Ἱππ. 1355, κτλ.· ἀλλά, Κῦρος ὁ πρ. Λουκ. περὶ Θυσ. 5. — Πρβλ. **πρωτέρως, πρωτέρω, πρόσθεν.**

B. Ὑπερθ. **πρῶτος, η, ον**, κυρίως συνηρ. ἐκ τοῦ **πρόατος**, Δωρ. **πρᾶτος** Θεόκρ. (πρβλ. Σανσκρ. prathamas) **I.** ὡς ἐπίθ., ὅτε κυρίως χρησιμεύει ὡς τακτικὸν τοῦ εἷς, ἀεθλα θῆκε .. τῷ πρώτῳ· ἀτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ .. , αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ .., κτλ., Ἰλ. Ψ. 262 κἑξ., πρβλ. Ζ. 179· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὕστατος**, Β. 281., Ε. 703., Λ. 299, κτλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **τελευταῖος**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 314· πρὸς τὸ **πανύστατος**, Ὀδ. Ι. 449 κἑξ., κτλ. **2)** ἐπὶ τόπου, ὁ ἐν τῇ πρώτῃ τάξει, πρώτοισιν ἐνὶ προμάχοισι μιγέντα Ὀδ. Σ. 379· καὶ συχνάκις ἐνὶ πρώτοισι ἢ μετὰ πρώτοισι μόνον, Ἰλ.· πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ, ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῳ Ἰλ. Ο. 340., Ρ. 380· τῆς πρώτης τάττειν (ἐξυπακ. τάξεως) Ἰσοκρ. 271A, Λυσί. 147. 11, κτλ.· ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, κατὰ τὸ πρόσθιον ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ, Ἰλ. Ζ 40., Π. 371· πρώτῃσι θύρῃσι, εἰς τὰς πρώτας, δηλ. τὰς ἐξωτέρας θύρας, Χ. 66· πρῶτον ξύλον, ἡ πρώτη ἡ προσθία πειρὰ (τῶν καθισμάτων), Ἀριστοφ. Ἀχ. 28, Πολυβ. Δ', 121, κτλ.· οἱ πρ. πόδες, ὡς τὸ **πρόσθιοι**, ὁ αὐτ. 1. 193· — πρῶτοι ἀριθμοί, μὴ δυνάμενοι νὰ διαιρεθῶσι δι' ἀκεραίου, Εὐκλ. 7 ὅρ. 11 καὶ 12. **3)** ἐπὶ χρόνου, πρὸς πρώτην ἕω, κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς αὐγῆς, Σοφ. Ο. Κ. 477· περὶ πρώτην νύκτα Πολυβ. Α', 70· πρβλ. **σάββατον** 2. **4)** ἐπὶ τάξεως ἢ σειρᾶς, πρῶτοι πάντων ἀνθρώπων Ἡρόδ. 2. 2· τὰ πρῶτα τῶν ὀνομάτων Πλάτ. Κρατ. 421D· τῇ πρώτῃ τῶν ἡμερῶν Ἡρόδ. 7. 168, κτλ.· ἐπὶ τοῦ πρώτου [ἱερείου], τοῦ κατὰ πρῶτον προσενεχθέντος, Ξεν. Ἀν. 4. 3, 9· ἐν τοῖς πρ. λόγοις, ἐν τοῖς πρώτοις βιβλίοις, Ἀριστ. Πολ. 4. 7, 2· πρ. οἰκία, ἡ πρ. πόλις, ἡ ἀρχικὴ, ἡ ἁπλουστάτη, αὐτόθι 1. 2, 5., 4. 4, 12· ἡ πρ. κοινωνία αὐτόθι 1. 2, 5· ἡ πρ. ὀλιγαρχία αὐτόθι 4. 6. 7, κτλ.· ὅδε τελευταῖος, Ι. 3· — ἐν πρώτοις, μεταξὺ τῶν πρώτων, Ἰσαΐ. 67. 29, 33, κτλ.· ἐντεῦθεν, ὡς τὸ Λατ. inprimis, πρὸ πάντων, μάλιστα πάντων, ἰδίως, Ἡρόδ. 8. 69, Πλάτ. Πολ. 522C· καὶ παρ' Ἀττ., ἐν τοῖς πρώτοις (ὅδε ἐν λέξ. **ὁ, ἡ, τό** Α. VIII. 7)· — συχνάκις τίθεται τὸ ἐπίθετ. ἵνα προσεδοκᾶτο τὸ ἐπίρρ., Νέστωρ πρῶτος κτύπον ἄϊε Ἰ. Κ. 532, κτλ. **6)** παρὰ φιλοσοφικοῖς συγγραφεῦσι, πρῶτος κατὰ τὴν τάξιν τῆς ὑπάρξεως, ὁ ἀρχικός, ἡ πρώτη οὐσία, ἡ πρ. ὕλη, ἡ πρ. φιλοσοφία, κτλ., συχν. παρ' Ἀριστ. ἴδε κατωτ. **II. 4.** **γ)** πρῶτος, ὡσαύτως κεῖται ἵνα προσεδοκᾶτο τὸ **πρότερος**· Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰλ. Ν. 502, πρβλ. Σ. 92· — παρὰ μεταγεν. συχνάκις συνάπτεται γενικῇ, οἱ πρῶτοί μου ταῦτα ἀνιχνεύσαντες Αἰλ. π. Ζ. 8. 12· ἀλόχου πρῶτος, πρὺ τῆς συζύγου, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 423. 2· γεννήτορα πρῶτον μητέρος εἰς ἀΐδην πέμψει Μενέθων Ι. 329., 4. 404, πρβλ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. α', 15, 30, ιε', 18· πρβλ. **πρωτεύω II.**, καὶ ἴδε κατωτ. **III. 3. γ.** **3)** ἐπὶ θέσεως ἢ ἀξιώματος, μετὰ πρώτοισιν, μεταξὺ τῶν πρώτων ἀνδρῶν, τῶν πρωτευόντων, Ὀδ. Ζ. 60, κτλ.· νομίσαντες πρῶτοι ἂν εἶναι Θουκ. 6. 28· διαβάλλειν τοὺς πρώτους Ξεν. Ἀν. 2. 6, 26· αἱ πρ. πόλεις Θουκ. 2. 8· ὁ πρ. ἀρχῶν Συλλ. Ἐπιγρ. 2457, 2837, κ.ἀλλ.· ὁ πρ. τῆς πόλεως, ὡς τιμητικὸν ἐπίθετον, αὐτόθι 2884, κ.ἀλλ.· ὁ πρ. συλλογισμός, κανονικός, τυπικός, Ἀριστ. Ρητ. 1. 2, 13· — μετὰ γεν., ἐν πρώτοισι Μυκηναίων Ἰλ. Ο. 643· οἱ πρ. τοῦ στρατοῦ Σοφ. Φιλ. 1305, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 304, κτλ.· — μετὰ δατ. τρόπου, πρ. ἀρετῇ, οἱ πρ. καὶ χρήμασι καὶ γένει, πρ. πλούτῳ, κτλ., Σοφ. Φιλ. 1425, Θουκ. 3. 65, Ἰσοκρ. 353A· πρ. ἐν συμφοραῖς βίου Σοφ. Ο. Τ. 33. **6)** ἐπὶ βαθμοῦ, ὁ ἀνώτατος, μοῖρα Σοφ. Ο. Κ. 145, κτλ. **II.** ὡς οὐσιαστ. οὐδ. πληθ., **πρῶτα, τά, 1)** (ἐξυπ. ἄθλα), τὸ πρῶτον βραβεῖον, τὰ πρῶτα λαβὼν Ἰλ. Ψ. 275· τὰ πρ. κρατύνειν δόρει Σοφ. Ο. Κ. 1313· πρῶτα ἔχειν κυνηγεσίας Ἀνθ. Π. 6. 118· τὰ πρ φέρειν αὐτόθι 8, 111· φέρεσθαι Δίων Κ. 42, 57 κτλ. **2)** τὸ πρῶτον μέρος, ἡ ἀρχή, τῆς Ἰλιάδος τὰ πρ. Πλατ. Πολ. 392E· ἐν τοῖς πρ. ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 221D· — οὕτω, τὸ πρῶτον ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 343C. **3)** ὁ πρῶτος, ὁ ἀνώτατος κατὰ βαθμόν, τὰ πρᾶτα πειρασείσθε τᾶς λιμῶ (Δωρ.), θὰ δοκιμάσητε τὰ ἔσχατα τοῦ λιμοῦ, «θὰ ψαφήσητε ἀπὸ τὴν πείνα», Ἀριστοφ. Ἀχ. 743· τὰ πρ. τῆς εὐδαιμονίας ἔχειν Λουκ. Χάρ. ἢ Ἐπισκοπ. 10· ἐς τὰ πρῶτα τιμᾶσθαι Θουκ. 3. 39, 56· φρενῶν ἐς τὰ ἐμεωυτοῦ πρ. οὔκω ἀνήκω, δὲν ἔχω φθάσῃ εἰς τὰς ἀρίστας ἐκ τῶν σκέψεών μου, δηλ. δὲν ἔχω ἐξετάσῃ τὸ πρᾶγμα ἐντελῶς, Ἡρόδ. 7. 13, πρβλ. Δίωνα Κ. 38, 22· — ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, ἐών τῶν Ἐρετριέων τὰ πρῶτα Ἡρόδ. 6. 100· Λάμπων .. Αἰγινητέων τὰ πρῶτα ὁ αὐτ. 9. 78, πρβλ. Εὐρ. Μηδ. 917· τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας Ἀριστοφ. Βάτρ. 421. **4)** παρὰ τοῖς φιλοσόφοις, ὡς τὸ **στοιχεῖα**, Ἀριστ. περὶ Γεν. καὶ Φθορ. 2. 9, 2· τὰ πρ. αἴτια ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 1. 1, 1· — ὡσαύτως τὸ πρῶτον σχεδὸν ὡς τὸ **ἀρχή**, ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 2. 1, 5, κ.ἀλλ. **5)** ἐν τῇ λογικῇ, αἱ πρῶται ἀναπόδεικτοι προτάσεις, ἐφ' ὧν πάντα τὰ μετὰ ταῦτα συμπεράσματα στηρίζονται, ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 1. 1, 2. πρβλ. Ἀναλ. Ὑστ. 1. 2, 3, κ. ἀλλ. **III.** ὡς ἐπίρρ., **1)** τὴν πρώτην (ἐξυπ. ὁδόν), ἐς Σκύθας .. τὴν πρώτην ἰέναι ἔασον Ἡρόδ. 3. 134, Ἀριστοφ. Θεσμ. 662, Δημ. 29. 1, κτλ.· οὕτω, τὴν πρώτην εἶναι, κατὰ τὸ ἐκὼν εἶναι, Ἡρόδ. 1. 153. **2)** μετὰ προθέσεων, ἀπὸ πρώτης (ἐξυπ. ἀρχῆς) Ἀντιφῶν 136. 4, Θουκ. 1. 77· ἀπὸ τῆς πρ. εὐθὺς Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 1· ἐκ πρ. Βάβρ. 45. 4· — κατὰ πρώτας Πλάτ. Πολιτικ. 292B, Δίων Κ. 52. 19· κατὰ τὴν πρ. εὐθὺς ὁ αὐτ. 62, 3. — παρὰ τὴν πρ., τὴν πρώτην φοράν, Φιλόστρ. 28. **3)** συνηθέστατα ἐν τῷ οὐδ. ἑνικ. καὶ πληθ., πρῶτον, πρῶτα· **α)** πρῶτον, κατὰ πρῶτον, Λατ. primum, πρῶτόν τε καὶ ὕστατον (κοινῶς ὕστερον) Ἡσ. Θεογ. 34· πρ. μὲν .. , δεύτερον αὖ .. , τὸ τρίτον αὖ .. , Ἰλ. Ζ. 179· τί πρ., τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω; Ὀδ. Ι. 14· πρῶτον .. , αὐτὰρ ἔπειτ' .. , Ἰλ. Ε. 458· πρ. μέν .. , ἔπειτα δέ .. , Σοφ. Ο. Κ. 632, Ξεν., κτλ., πρ. μέν .. , ἔπειτα .. , Πλάτ. Φαίδων 89A, κτλ.· πρ. μέν .. , ἔπειτα δεύτερον .. , τρίτον δέ .. , Αἰσχίν. 1. 34 κἑξ. πρ. μέν .. , εἶτα .. , Πλάτ. Φίληβ. 15B· πρ. μέν .. , εἶτα δέ .. , Ξεν. Ἀν. 1. 2, 16· πρ. μέν .. , εἶτα .. , ἔτι δέ .. , ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 1. 2, 1 πρ. μέν .. , δὲ αὖ .. , Πλάτ. Νόμ. 935A· πρ. μέν .. , ἔτι δέ .. , Λυσίας 101. 28, κλπ.· πρ. μέν .. , ἔτι τοίνυν Δημ. 1097. 21· ἀλλὰ συχνάτατα ἡ ἀνταπόδοσις γίνεται διὰ τοῦ δέ, Πλάτ. Φίληβ. 60B, Δημ. 123. 15, κτλ.· — ἐνίοτε δὲ ἡ ἀνταπόδοσις παραλείπεται ὡς νοουμένη, Αἰσχ. Ἀγ. 810, Δημ. 78. 13, κτλ.· — οὕτω καί, πρῶτα μὲν .. , ἔπειτα .. , ἢ ἔπειτα δέ .. , ἢ εἶτα .. , ἢ δέ .. , κτλ., Σοφ. Τρ. 616, Φιλ. 919, Ἀριστοφ. Πλ. 728, κτλ.· — οὕτω καὶ τὸ πρῶτον, κατὰ πρῶτον, ἐν πρώτοις, Ἰλ. Δ. 267, Ὀδ. Ψ. 214, Πίνδ., καὶ Ἀττ.· τὸ μὲν οὖν πρ. Πλάτ. Πρωτ. 333D, κτλ.· τὸ πρ. .. , μετὰ ταῦτα .. , Δημ. 12. 27· — ὡσαύτως, τὰ πρῶτα, Ἰλ. Δ. 6, Ὀδ. Α. 257, κτλ.· πόντῳ μὲν τὰ πρῶτα .. , αὐτὰρ ἔπειτα .. , Ἰλ. Δ. 424· τὰ πρ. μέν .. , ὡς δὲ .. , Αἰσχύλ. Πέρσ. 412· τὰ πρ. .. , τέλος δέ .. , Σοφ. Ἀποσπ. 162. **6)** παρὰ πολὺ ἐνωρίς, πρώρως, ἦ τ' ἄρα καὶ σοὶ πρῶτα παραστήσεσθαι ἐμελλε Μοῖρ' ὀλοή Ὀδ. Ω. 28. **γ)** = **πρότερον**· ἦν οὖν .. πρῶτον ἀπόλωμαι κακῶς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1079· πρῶτον οὐδ' ὑφ' ἑνὸς .. κρατηθέντες Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 1· θάλασσα πρῶτον ἦν ἢ γενέσθαι γῆν Ἡράκλειτ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 712· λόγῳ πρῶτον ἢ τοῖς ἔργοις Ἀριστ. Ρητ. Ἀλ. 1. 10· οὐ πρῶτον αὐτὴν ἀπέκτειναν πρὶν ἢ ἀπεκύησεν Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 5. 18· πρῶτον συμμελετᾶν ἢ μελετᾶν Ἀνθ. Π. 12. 206. **4)** κατὰ πρῶτον, διὰ πρώτην φοράν, ἐνταῦθα πρῶτον ἔσαγον Ξεν. Ἀν. 2. 3, 16· οὕτως, οὐ νῦν πρ., ἀλλὰ καὶ πάλαι Σοφ. Φιλ. 966, πρβλ. Αἴ. 110· οὕτω τὰ πρῶτον, πρῶτα τίθενται καὶ μετὰ τὴν ἀναφορ. ἀντων., καὶ μετὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰ ἀναφ. καὶ χρον. ἐπιρρήματα, ὅντινα πρῶτον ἀποσφήλωσιν ἄελλαι Ὀδ. Γ. 320, πρβλ. Κ. 328· ἐπεὶ πρῶτον, Λατ. quum primum, Ν. 133 ἐπεὶ πρῶτα αὐτόθι 228, κτλ.· ἐπεί κε πρῶτα Λ. 221· ἐπεὶ τὸ πρ. ἢ τὰ πρ. Ξ. 467, Ἰλ. Μ. 420· ἐπὴν τὰ πρ. Ἰλ. Ζ. 489, κτλ.· ἐπειδὴ πρῶτα ἢ τὸ πρ. Ὀδ. Γ. 183, Δ. 13· ὁππότε κε πρῶτον Λ. 106· οὕτως, εὖτ' ἂν πρῶτα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 596· ὅπως πρῶτα ὁ αὐτ. ἐν Θεογ. 156· ὡς τὸ πρ. Ξεν. Ἀν. 7. 8, 14· ὅτε ἢ ὅταν πρ. Δημ. 275. 1, Πλάτ. Λῦσ. 211B· ἐὰν ἢ ἦν πρ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 338C, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1079. **IV.** Ἐπίρρ. **πρώτως**, πρῶτον παρ' Ἀριστ., οἷον Ἠθ. Νικ. 8. 4, 4., 8. 7, 3, κ.ἀλλ.· ἴδε Λοβεκ. Φρύνιχ. 311.— Ἐκ τοῦ **πρῶτος** ἐσχηματίσθη ἄλλο ὑπερθ. **πρώτιστος**, ὃ ἴδε.

προτέρω, Ἐπίρρ. (ἐκ τῆς προθ. **πρό**, ὡς τὸ **ἀπωτέρω** ἐκ τῆς **ἀπό**), προσωτέρω, παραπέρα, παρεμπρός, περαιτέρω, ἴθυσαν δὲ πολὺ προτέρω Ἰλ. Δ. 507· τὼ δὲ βάτην πρ. Ι. 192· ἀλλ' ἕπεο πρ. Σ. 387· μερμήριξε δ'.. ἢ προτέρω διώκει Ε. 672· μαίεσθαι πρ. Ὀδ. Ξ. 356· ἔτι πρ. Ἰλ. Ψ. 528, Ὀδ. Ε. 417· καί νύ κε δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένετ', ἡ ἔρις θὰ ἔβαινε περαιτέρω, Ἰλ. Ψ. 490· ἦ με προτέρω ἄξεις; Γ. 400· οὐ πρ., οὐχὶ περαιτέρω, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 919· — μετὰ γεν. τόπου, Διον. Π. 923.— Καθ' Ἡσύχ.: «προτέρω· εἰς τοὔμπροσθεν», (πρβλ. Ὀδ. Ι. 64). **II.** ἐπὶ χρόνου, σὺ δὲ προτέρω περ, ἔτι τριέτηρος ἐοῦσα Καλλ. εἰς Ἄρτ. 72. **2)** = **πρότερον**, Ἐκκλ.

προτέρωθε, Ἐπίρρ. τοῦ προηγ., = ἐκ τοῦ προτέρου, Α. Β. 1415, Ἐτυμολ. Μέγ.

προτέρως, Ἐπίρρ. τοῦ **πρότερος**, κατὰ τὸν πρότερον τρόπον, Βυζ.

προτέρωσε, Ἐπίρρ., πρὸς τὰ ἐμπρός, Ὕμν. Ὁμ. 32. 10, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 306, κτλ.· πρ. κελεύθου αὐτόθι 1241.

προτεύχω, κάμνω ἐκ τῶν προτέρων, Τζέτζ. πρὸ Ὁμ. 380.— παθ. πρκμ. ἀπαρ. **προτετύχθαι**, προγεγονέναι, Ἰλ. Π. 60, Σ. 112, Τ. 65.

προτεχνολογέω, τεχνολογῶ πρότερον, τεχνικῶς πραγματεύομαι προηγουμένως, Ῥήτορες (Walz) 7. 551, Ἀλέξ. Ἀφροδ. εἰς Ἀριστ. Τοπ., κτλ.— οὐσιαστ. **προτεχνολόγημα**, τό, Στέφ. Β. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξ. **Αἰθίοψ**.

προτήθη, ἡ, προμάμμη, Δίων Κ. 59. 2· «ἡ δὲ πάππου ἢ τήθης μήτηρ προτήθη» Πολυδ. Γ', 18.

πρότηθῦς, **ῦος**, ἡ, «ἡ οὕτω γραῦς, ὡς πρὸ Τηθύος τῆς Ὠκεανοῦ γεγονέναι γυναικός. Κρατῖνος τὴν ὑπεργήρων οὕτω λέγει παίζων» Α. Β. 59, 23.

προτήκω, τήκω προηγουμένως, Ἱππιατρ. 122.

προτηρέω, παρατηρῶ πρότερον, προεκθέτω, τι Εὐσεβ. Εὐαγγ. Ἀποδ. 369C.

προτί [ῑ], ἀρχαῖος, μάλιστα δὲ Ἐπικὸς τύπος τῆς προθέσ. **πρός**, συχν. παρ' Ὁμ.· δὲν εἶναι ἐν χρήσει ἐν τῇ καθαρᾷ Δωρικῇ διαλέκτῳ· ἂν καὶ ἐν τῇ τῶν Κρητῶν Δωρικῇ εὑρίσκομεν **πορτί**, Συλλ. Ἐπιγρ. 3048-53· πρβλ. Ahrens D. Dor. 358. [Τὸ ι φαίνεται ὅτι οὐδέποτε πάσχει ἔκθλιψιν].

προτιάπτω, **προτιβάλλομαι**, **προτιειλεῖν**, **προτιείποι**, ἴδε **προσ-**.

προτιθασεύω, τιθασεύω, ἐξημερώνω πρότερον, Ὀλυμπιόδ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. σ. 87.

προτίθημι, γ', πληθ. **προθέουσι** Ἰλ. Α. 291· μέλλ. **-θήσω**· ἀόρ. **προὔθηκα** Ἀττ., ὡσαύτως ἐν Ἰλ. Ω. 409.— Μέσ., ἀόρ. α' **προεθηκάμην** Ἡρόδ. 6. 21.— Παθ., ἀόρ. α' **προὐτέθην** Εὐρ., Πλάτ., κλπ.· ἀλλ' ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ παρατ. τοῦ παθ. λαμβάνεται ἐκ τοῦ **πρόκειμαι**. Θέτω ἢ τοποθετῶ ἐμπρός, παραθέτω, μάλιστα ἐπὶ φαγητῶν, τραπέζας νίζον καὶ πρότιθεν (Ἐπικ. ἀντὶ προὐτίθεσαν) Ὀδ. Α. 112· δαῖτά τινι προθεῖναι Ἡρόδ. 1. 207, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1294, Ἀντ. 775, Φιλ. 274, κτλ.· ξείνιά τινι Ἡρόδ. 7. 29.— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, θέτω ἐμπρός μου, βάλλω καὶ θέτουσιν ἐμπρός μου, δαῖτα, δεῖπνον Ἡρόδ. 1. 133., 4, 26· κλίνας καὶ τραπέζας Πλούτ. 2. 99E· ἀλλ' ὡσαύτως, προτίθεσθαί τινι ἄριστον, προστάσσω νὰ παρατεθῇ εἴς τινα, Χιωνίδης ἐν «Πτωχοῖς» 4. **6)** ὡς τὸ Λατιν. projicere, προτίθημί τινα κυσίν, ῥίπτω τινὰ εἰς τοὺς κύνας, Ἰλ. Ω. 409, πρβλ. Ἡσ. Θεογ. 537· πρ. τινα θηρσὶν ἁρπαγὴν Εὐρ. Ἠλ. 896. **γ)** καθόλου, τίθημι ἐνώπιόν τινος, παρουσιάζω, δίδω, ὃς ἦν γάρ μοι σὺ προὔθηκας σποδὸν Σοφ. Ἠλ. 1198, πρβλ. 1487. **2)** ἐκθέτω νήπιον, ὡς τὸ **ἐκτιθέναι**, Ἡρόδ. 1. 112· πρ. τινα ἔρημον Σοφ. Φιλ. 268.— Παθητ., ὁ θανάτῳ προτεθεὶς Εὐρ. Φοίν. 804. **3)** προβάλλω, ὁρίζω ὡς σημεῖον ἢ βραβεῖον, προτείνω, ἀέθλους Ἡρόδ. 7. 197· ἅμιλλαν λόγων Εὐρ. Μήδ. 546· λόγων τοὺς ἀγῶνας Θουκ. 3. 67· στέφανον τῶν ἀγώνων τινὶ ὁ αὐτ. 2. 46· πονηρίας ἀγῶνα Πλάτ. Φαίδων 90B· πρ. τινὶ κρίσιν Λῦσ. 178. 29· ἄπορον αἵρεσιν Πλάτ. Θεαίτ. 196C· σκοπὸν κάλλιστον Πολύβ. 7. 8, 9· πρ. νόμον Εὐρ. Ἱππ. 1046.— Παθ., προὐτέθην ἐγὼ ἆθλον.. δορὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 47. **6)** προβάλλω, ὁρίζω ὡς ποινήν, πρ. θάνατον, ζημίαν Θουκ. 3. 44· τιμωρίας ἔτι μείζους πρ. αὐτόθι 82· τὰ ἔσχατα ἐπιτίμια Δημ. 918. 4. **γ)** πρ. αἵρεσιν, προτείνω ἐκλογήν, Πλάτ. Θεαίτ. 196C, καὶ μέσ., προτίθεσθαι αἵρ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 858A. **4)** ὁρίζω, ἐς ἑβδομήκοντα ἔτεα οὖρον τῆς ζόης ἀνθρώπῳ πρ. Ἡρόδ. 1. 32· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, οὖρον πρ. ἐνιαυτὸν αὐτόθι 74. **5)** προβάλλω, προτείνω ὡς ἔργον, τινί τι Σοφ. Τρ. 1049· τινὶ ποιεῖν τι ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 216.— Μέσ., προτείνω εἰς ἐμαυτὸν ὡς ἔργον ἢ σκοπόν, τι Πλάτ. Φαῖδρ. 259E, κτλ.· μετ' ἀπαρ., προτίθεμαι, διανοοῦμαι νὰ κάμω τι, Πλάτ. Πολ. 352D, Νόμ. 638D, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 9, 4. **6)** Μέσ., ὡσαύτως, προβάλλω ἐκ μέρους μου, ἐπιδεικνύω, εὐλάβειαν Σοφ. Ἠλ. 1334· ἀνδραγαθίαν Θουκ. 2. 42. **7)** προτίθεσθαί τινα ἐν οἴκτῳ, ἐλεεῖν, οἰκτίρειν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 239. **II.** προτίθημι νεκρόν, ἐκθέτω νεκρὸν κεκοσμημένον πρὸς ταφήν, Ἡρόδ. 5. 8, πρβλ. 1. 112· οὕτως ἐν τῷ μέσ., Εὐρ. Ἄλκ. 664, Ἀριστοφ. Λυσ. 611, Θουκ. 2. 34, Λυσί. 121. 35, κτλ.· ὡσαύτως, ποτήρια χρύσεα προθεῖτο Ἡρόδ. 3. 148. **2)** ἐκθέτω ἐμπορεύματα πρὸς ἐπίδειξιν ἢ πρὸς πώλησιν, Λουκ. Νεγρῖν. 25, κ.ἀλλ.· ὡσαύτως, πρ. τινὶ ἀγορὰν ὁ αὐτ. ἐν Δὶς Κατηγ. 4, κτλ.· πρβλ. Bast Ep. Cr. σ. 179. **3)** προτείνω εἰς συζήτησιν, παρουσιάζω τι εἰς ἐξέτασιν ἢ συζήτησιν, Λατ. in medium afferre, προθεῖναι πρῆγμα, λόγον Ἡρόδ. 1. 206., 8. 59· γνώμας (ἴδε ἐν λέξ. **καθίημι**) Θουκ. 1. 139· πρ. λόγον εἰς ἐκκλησίαν Αἰσχίν. 36. 28 λόγον περί τινος Ξεν. Ἀπομν. 4. 2. 3 γνώμας πρ. αὖθις Ἀθηναίοις, ἐπὶ τῶν πρυτάνεων, Θουκ. 6. 14, πρβλ. 3. 36· οὕτω, πρ. τὴν διαγνώμην αὖθις περί τινος ὁ αὐτ. 3. 42, πρβλ. Ἰσοκρ. 162A·— ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., προθήσειν πένθος οἰκεῖον στένειν, ὅτι θὰ διατάξῃ τὰς θεραπαινίδας νά.., Σοφ. Ἀντ. 1249 προθεῖναι λέγειν περί τινος Θουκ. 3. 38, πρβλ. Δημ. 317. 7, κτλ.· ἀλλά, προέθηκε παλαιὰ καὶ καινὰ λέγειν, ἐνόμισε καλὸν νά.., Ἡρόδ. 9. 27)·— οὕτω μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ. Ἡρόδ. 3. 38., 9. 94, Σοφ. Ἀντ. 216· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., πρ. γνώμην ἀποφαίνεσθαι τὸν βουλόμενον Ἡρόδ. 4. 49.— Μέσ., πένθος μέγα προεθήκαντο, ἔκαμαν μέγαν θρῆνον, Ἡρόδ. 6. 21· περαιτέρω ὧν οὐ προτίθεσαι Πλάτ. Θεαίτ. 169C, κτλ.— Παθ., ψῆφος περὶ ἡμῶν ὑπὲρ ἀνδραποδισμοῦ προτεθεῖσα Δημ. 361. 27. **4)** ὁρίζω συνέλευσιν, συνεδριάζω, βουλὴν Διον. Ἀλ. 6. 15, κτλ., πρβλ. Hemst. εἰς Λουκ. Νεκυομ. 19.— Μέσ., σύγκλητον γερόντων προὔθετο λέσχην, ὥρισε συμβούλιον, σύσκεψιν γερόντων, Σοφ. Ἀντ. 160. **5)** Παθ., οὐ προὐτέθη σφίσι λόγος, δὲν ἐπετράπη εἰς αὐτοὺς νὰ ὁμιλήσωσι, Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 5. **6)** Παθ., δημοσίᾳ ἀγγέλλομαι, Ἀριστ. Πολιτ. 6. 8, 8· πρβλ. **πρόθεσις** Ι. 2. **III.** προβάλλω, οἷον τὸν ἕνα πόδα πρὸ τοῦ ἄλλου, Εὐρ. Ἐκ. 67. **2)** προβάλλω, προτείνω ὡς πρόφασιν, Σοφ. Αἴ. 1051.— Μέσ., Πολύβ. 2. 19, 1, κτλ.·— πρβλ. **προτείνω**.

IV. θέτω πρότερον ἢ πρῶτον, προτάσσω, τι Πλάτ. Σοφιστ. 257B· προτιθέντι ἀνάγκη.. λέγειν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐπιλέγοντι**, Ἀριστ. Ρητ. 2. 20, 9, πρβλ. 21, 7.— Μέσ., προτάσσω, θέτω εἰς τὴν πρώτην γραμμήν, προθέμενοι τοὺς γροσφομάχους Πολύβ. 1. 33, 9· λαμβάνω ὡς δεδομένον, λόγον τινὰ ὁ αὐτ. 3. 118, 11. **2)** θέτω ἐμπρός, ἔμπροσθεν, πέπλον ὀμμάτων Εὐρ. Ι. Α. 1550, πρβλ. Ι. Τ. 1218· πρ. προοίμιον τοῦ λόγου Πλάτ. Νόμ. 723C.— Μέσ., Πολύβ. 4. 25, 6, κτλ. **2)** προτιμῶ, τί τινος Ἡρόδ. 3. 53, Εὐρ. Μήδ. 963· ἡδονὴν ἀντὶ τοῦ καλοῦ Εὐρ. Ἱππ. 382.— Μέσ., πάρος τούμοῦ πόθου προὔθεντο τὴν τυραννίδα Σοφ. Ο. Κ. 419.— Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστοτ. Ἀθηναίων Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 130 κέξ.

προτίκτω, τίκτω πρότερον, Ἱππ. 262. 16.

προτίλλω, τίλλω, «μαδῶ» πρότερον ἢ ἔμπροσθεν, Γλωσσ.

προτιμάσσω, Ἐπικ. ἀντὶ **προσμάσσω**.

προτιμάω, τιμῶ τινα πλειότερον ἑτέρου, προτιμῶ τινα πλειότερον ἄλλου, τινὰ ἢ τί τινος Ἀντιφῶν 117. 4, Πλάτ. Νόμ. 913B, κτλ., ὡσαύτως, πρ. τινα ἀντί τινος Πλάτ. Λῦσ. 219D· τι πρό τινος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 727D· πλέον τινὸς αὐτόθι 777D· μᾶλλον ἢ.., αὐτόθι 887B, πρβλ. Ἰσοκρ. 218A. **2)** μετ' αἰτ., ἐκτιμῶ πλειότερον, προτιμῶ, πλείονος ἄξιον νομίζω, οὐδὲν πρ. τι Αἰσχύλ. Εὐμ. 739, κτλ., πρβλ. Ἀγ. 1415· τὴν αὐτονομίαν οὐ πρ. Θουκ. 8. 64· πρ. τὴν ἀλήθειαν Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 6, 1.— Παθ., προτιμῶμαι, θεωροῦμαι ἀνώτερος, Θουκ. 6. 9, Λυσί. 107. 34, κτλ.· προτιμηθῆναι μάλιστα τῶν Ἑλλήνων Ξεν. Ἀν. 1. 6, 5· προτιμᾶσθαι ἀποθανεῖν, ἐκλέγομαι ὡς θῦμα, ὡς μέλλων νὰ ὑποβληθῶ εἰς θάνατον, Θουκ. 1. 133· ὡσαύτως προτιμῶμαι ἐς τὰ κοινά, προτιμῶμαι δημοσίᾳ, εἰς τὰς δημοσίας τιμάς, αὐτόθι 2. 37.— Μέσ., τὸν δ' οὐδ' ἂν ἡμιμναίου προτιμησαίμην Ξεν. Ἀπομν. 2. 5, 3, (ἀλλ' ὁ Dind. -σαιμ' ἄν)· μέσ. μέλλ. μετὰ παθ. σημ. Ξεν. Ἀν. 1. 4, 14. **3)** μόνον μετὰ γεν., φροντίζω, λογίζομαι, σκέπτομαι περί τινος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1672· οὐδὲν πρ. τινος Εὐρ. Ἄλκ. 762, Ἀριστοφ. Πλ. 883, Δημ. 80. 22, πρβλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 638, 655. **4)** μετ' ἀπαρ., ἑπομένου ἢ.., μᾶλλον ἐπιθυμῶ, προτιμῶ, προτι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μῶντες καθαροὶ εἶναι ἢ εὐπρεπέστεροι Ἡρόδ. 2. 37, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 887Β· μετὰ μόνου ἀπαρ., μεγάλως ἐπιθυμῶ νά .., προτιμᾷ μὴ κακὴ περυκέναι Σοφ. Τρ. 722, Εὐρ. Μήδ. 343· πρ. πολλοῦ ἐμοὶ ξεῖνος γενέσθαι, ἐκτιμῶ ὡς πολύτιμον πρᾶγμα νὰ γείνῃ ξένος μου, φίλος μου, Ἡρόδ. 3. 21· τὸν ἂν ἐγὼ πᾶσι τυράννοισι προετίμησα μεγάλων χρημάτων ἐς λόγους ἐλθεῖν, ἐκεῖνον τοῦ ὁποίου μίαν συνδιάλεξιν μετὰ πάντων τῶν τυράννων ἤθελον θεωρήσῃ πολλῶν χρημάτων ὑπερτέραν, ὁ αὐτ. 1. 86.

3) μετὰ μετ., προτιμήσαντά τι τυπτόμενον, «φροντίσαντα, αἴσθησιν λαβόντα» (Σχόλ.). Ἀριστοφ. Βάτρ. 638 εἰρήνη δ' ὅπως ἔσται προτιμῶσ' οὐδὲν, οὐδόλως φροντίζουσι, ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ 27.

προτίμησις, [ῑ], ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ προτιμᾶν, ἀριστοκρατίας προτίμησις Θουκ. 3. 82· ἐν τῷ πλήθ., Πολυδ. Η', 140· κατὰ προτίμησιν Ρήτορες (Walz) 3. 708.

προτιμητέος, α, ον, ῥῆμαν. ἐπίθ., ὃν δεῖ προτιμᾶν, τινὸς Πλάτ. Νόμ. 726Α. **II.** οὐδ., δεῖ προτιμᾶν, μετ' ἀπαρεμφ., ὁ αὐτ. ἐν Κριτί. 109Α.

προτῑμία, ἡ, προτίμησις, ὑψηλὴ τιμή, Μάξ. Τύρ. 1. 5· ἐς τὸ θεῖον, γινομένη πρός .., Συλλ. Ἐπιγρ. 3015. 17.

προτίμιον, τό, = **ἀρραβών,** διάφ. γραφ. ἀντὶ **προνόμιον** ἐν Λουκ. Ρητ. Διάσκ. 17.

πρότῑμος, ον, (τιμή) ὁ ὑπέρ τινα τιμώμενος, πλείονος τιμῆς ἄξιος ἢ .., τινος Ξενοφ. (2. 17) παρ' Ἀθην. 414Β· προτιμότερον τῶν χρημάτων Πλάτ. Ἐρυξ. 393D· ἀπολ., πρ. λίθοι, πολύτιμοι λίθοι, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 947D, πρβλ. Αἰλ. περὶ Ζ. 8. 4, Λουκ. ἐν Διὶ Τραγῳδῷ 7, κτλ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 107.

προτιμᾶθέομαι, Ἐπικ. ἀντὶ **προσιμᾶθέομαι.**

προτῑμωρέω, βοηθῶ πρότερον, τινι Θουκ. 1. 74.— Μέσ., ἐκδικοῦμαι πρότερον, τιμωρῶ, ὁ αὐτ. 6. 57.

προτινάσσω, τινάσσω πρότερον, Ἀρχιγέν. παρ' Ὀρειβασ. Π, 146, 8.

προτίοπτος, ον, Ἐπικ. ἀντὶ **πρόοπτος,** Μανέθων 2. 31.

προτιόσσομαι, Ἐπικ. ἀποθετ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ. καὶ οὐδέποτε ἐν τῷ κοινῷ τύπῳ **προπόσσομαι**·— προσβλέπω, μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεο, πρόσβλεπε, Ὀδ. Η. 31, πρβλ. Ψ. 365. **II.** ἐπὶ τοῦ νοῦ, βλέπω σταθερῶς, πρυβλέπω, περιμένω, κραδίη προτιάσσετ' ὄλεθρον, «προορᾶται προσδέχεται» (Ἡσύχ.), Ε. 389· θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγήνωρ, προεῖλεπε, προσεδέχετο, Ξ. 219·— καὶ οὕτω πιθαν., ἦ σ' εὖ γιγνώσκων προτιόσσομαι Π. Χ. 356. —Καθ' Ἡσύχ.: «προτιόσσεται· προορᾶται, προσδέχεται, προσαγορεύει»·—«προτιόσσομαι, προσβλέπω, ἀπὸ τῶν ὄσσων ἡ μεταφορά» Σουΐδ.

προτῑτάϊνω, προτείνω, τὴν χεῖρα Παύλ. Σιλ. Ἔκφρ. Ἁγ. Σοφ. 225.

προτιτλόω = τιτλόω, δηλ. βάλλω τίτλον εἰς βιβλίον, Εὐστ. 888, 17.

προτιτρώσκω, τιτρώσκω, τραυματίζω πρότερον, Γαλην. τ. 18, μέρ. 1, σ. 86, 8.

προτοῑμάκω, προετοιμάζω, ἕαῖτα Συλλ. Ἐπιγρ. 3538. 34.

πρότῑος, μέλλ. **-τίσω** [ῑ], τιμῶ περισσότερον, προτιμῶ, τι Αἰσχύλ. Ἀγ. 789, Εὐμ. 545· πρ. τινὰ τάφου, θεωρῶ τινα μᾶλλον ἄξιον ταφῆς ἢ ἕτερον, Σοφ. Ἀντ. 22.

πρότῑμησις, ἡ, (προτέμνω) ἡ ὀσφύς, καθ' ἣν τὸ σῶμα συστέλλεται πρὸς τὰ ἔσω, Ἰλ. Δ. 424, Κύντ. Σμ. 6. 374. — Καθ' Ἡσύχ.: «πρότμησις· ὁ περὶ τὸν ὀμφαλὸν τόπος»·— κατὰ δὲ Σουΐδ.: «πρότμησιν, ὀμφαλόν, τὸ παρ' ἡμῖν ἦτρον, διὰ τὸ πρῶτον τέμνεσθαι ἐν τοῖς βρέφεσι».

προτολμάομαι, Παθητ., πρῶτον τολμῶμαι, ἐν Κερκύρᾳ τὰ πολλὰ προετολμήθη Θουκ. 8. 84· τὰ προτετολμημένα Ἡρώδιαν. 6. 7, ἐν τέλ.· τὰ προτολμηθέντα Δίων Κ. 47. 4.

προτολμίζεσθαι, «προέρχεσθαι» Σουΐδ.

προτομή, ἡ, (προτέμνω) τὸ πρόσθιον ἢ ἀνώτατον μέρος πράγματός τινος· μάλιστα δέ, **1)** τὸ πρόσωπον ἢ ἡ κεφαλὴ ζώου (ἐπειδὴ ἡ λέξις **πρόσωπον** κυρίως τίθεται ἐπὶ ἀνθρώπων), γλαύκου προτομή Ἀντιφάν. ἐν «Κυκλωπι» 1. 4· γρυπὸς Συλλ. Ἐπιγρ. 139. 11· ἐλάφου αὐτόθι 3852. 42· λύκου Διόδ. 1. 18· λεόντων, ταύρων αὐτόθι 62· Κερβέρου αὐτόθι 96·— περὶ τοῦ χωρίου τοῦ Φιλοξ. παρ' Ἀθην. 476Ε, ἴδε Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 3, σ. 645. **2)** ὡς καὶ νῦν, Ἀνθ. Πλαν. 147, πρβλ. Πλούτ. 2. 1161Ε, Συλλ. Ἐπιγρ. 6220· αἱ προτομαὶ τοῦ Καίσαρος, αἱ ἐπὶ τῶν Ρωμαϊκῶν σημαιῶν, Ἰωαήπ. Ἰουδ. Πόλ. 18, 3, 1. **3)** ἡ πρῷρα πλοίου, τὸ πρόσθεν μέρος αὐτοῦ, Ἀνθ. Π. 7. 215.— «προτομαὶ· εἰκόνες βασιλέων» Ἡσύχ.· προσέτι· «προτομή· εἰκὼν βασιλική, ἕως τοῦ ὀμφαλοῦ τοῦ σώματος εἶδος».—Κατὰ Σουΐδ.: «προτομαί, βασιλικαὶ εἰκόνες. καὶ προτομαὶ λεόντων, καὶ ὁμοίως ἐπὶ τῶν ἄλλων. κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων ἡ προτομὴ λέγεται· 'τοῖς δὲ τῶν πλοίων ἄκροις τετραπόδων προτομὰς ἀπατυπώσας χαλκῷ περίλαβε διὰ τὸ τῶν ἐμβόλων χρειώδες'» — προσέτι· «προτομὴ ἐπὶ ζώων ἀλόγων οὕτω λέγεται ὡς ἐπὶ ἀνθρώπου πρόσωπον. καὶ ἐπὶ κριοῦ μηχανικοῦ προτομὴ λέγεται τὸ πρόσθεν μέρος».

προτονίζω, ἀνέλκω ἢ τανύω διὰ προτόνου, «ἕλκετε δ' ἀγκύρας (ναῦται) .. ἐκ λιμένων, λαίφεα δὲ .. προτονίζετε» Ἀνθ. Παλ. 10. 2.

πρότονιον, τό, «ἱματίδιον, ὃ ἡ ἱέρεια ἀμφιέννυται» κτλ. Φώτ.

πρότονοι, οἱ· ἑτερογεν. πληθ. **πρότονα** Ἑτυμ. Γουδ. 483. 13·— δύο σχοινία ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ἱστοῦ πρὸς τὴν πρῷραν τοῦ πλοίου (ἀντίθετον τῷ **ἐπίτονος** τὸ πρὸς τὴν πρύμναν), κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν [τὸν ἱστόν] Ὀδ. Β. 425., Ο. 290· ὅτε ταῦτα ἐκόπτοντο, ὁ ἱστὸς κατέπιπτεν, ἱστοῦ δὲ πρότονους ἔρρηξ' ἀνέμοιο θύελλα ἀμφοτέρους, ἱστὸς δ' ὄπισθ' πέσεν Μ. 409· δι' αὐτῶν κατεβιβάζετο ὁ ἱστός, ἱστὸν προτόνοισιν ὑφέντες Ἰλ. Α. 434·— ἐν τῷ ἑνικῷ, σωτῆρα νεὸς πρότονον Αἰσχύλ. Ἀγ. 897, πρβλ. Ἀνθ. Π. 5. 204 (ἔνθα ἕτεροι ἑρμηνεύουσιν ὡς σημαῖνον οἴκημα νεὼς κατὰ τὴν πρῷραν), Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 5. **II.** παρὰ τῷ Εὐρ. **πρότονοι** φαίνεται ὅτι εἶναι τὰ σχοινία, δι' ὧν τὰ ἱστία ἀνελκύοντο, Εὐρ. Ἐκ. 114, Ι. Τ. 1134· οὕτω, κατὰ προτόνων ἱστίον ἐκπετάσας Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 779.— Καθ' Ἡσύχ.: «πρότονοι· οἱ ἐκτεράωθεν τοῦ ἱστοῦ σχοῖνοι, ἐκτεταμένοι εἰς τὴν πρῷραν καὶ πρύμναν ἔμπροσθε».—Κατὰ Σουΐδ.: «πρότονος, προτεταμένος κάλως».

προτοῦ, ἀντὶ **πρὸ τοῦ, πρὸ τούτου,** Ἡρόδ. καὶ Ἀττικ.· **ὁ προτοῦ** (ἐξυπακ. χρόνος) Θουκ. 1. 32· πρβλ. **πρό** Α. ΙΙ.— προτοῦ ἐγκλεισθῶ, πρὶν ἀποχωρήσω τοῦ κόσμου καὶ ἐγκλεισθῶ εἰς μοναστήριον, Ἰω. Μόσχος 2989D.

προτραγῳδέω, ἐκτραγῳδῶ πρότερον, τὰ βαρέα καθ' ἡμῶν ἐκεῖνα προετραγῴδησεν Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 378Α, κλπ.

προτρεπτικός, ή, όν, ὁ χάριν προτροπῆς γενόμενος, ὁ προτρέπων εἴς τι, λόγοι Ἰσοκρ. 1C, κτλ.· ἡ πρ. σοφία, ἡ ῥητορικὴ τέχνη ἢ δεξιότης, Πλάτ. Εὐθύδημ. 278C —Ἐπίρρ. **-κῶς,** πειστικῶς, Λουκ. Ἐνύπν. 3. **2)** καθόλου, ὁ παρακινῶν, διεγερτίζων, διεγερτικός, εἰς οὖρησιν Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 394· κήρυγμα προτρεπτικώτατον πρὸς ἀρετὴν Αἰσχίν. 75. 30.

προτρέπω, μέλλ. **-τρέψω,** ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ μέσ. ἢ παθητ. τύπῳ, τρέπομαι πρό τινος μετὰ πάσης σπουδῆς καὶ φεύγω (πρβλ. **προτροπάδην**), προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν, «προτροπάδην ἔρευγον» (Σχόλ.). Ἰλ. Ε. 700· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ὅτ' ἂν ἀὼ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται, «ἀποκλίνῃ, ὀδεύῃ» (Εὐστ.), Ὀδ. Δ. 18., Μ. 381· μεταφορ., ἤθελον δὲ ἄχεϊ προτραπέσθαι, νὰ τραπῶ εἰς θλῖψιν, Ἰλ. Ζ. 336.

II. ὕστερον ἐν τῷ ἐνεργ., ὡς καὶ νῦν, προτρέπω, παρακινῶ, παρορμῶ, τίς σ' ἀνάγκη τῆδε προτρέπει; Σοφ. Ἠλ. 1193· πρ. τινά, ἀντίθετον τῷ **κωλύω,** ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1446 (σε δέον νὰ νοηθῇ), Ἰσοκρ. 107C, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 5, 7·— μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., παρακινῶ, προτρέπω, προσπαθῶ νὰ καταπείσω τινὰ νὰ πράξῃ τι, Ἡρόδ. 9. 90, Σοφ. Ἀντ. 270, Πλάτ., κτλ.· προτρέπειν τινὰ ὥστε πειρᾶσθαι Θουκ. 8. 63· ὡσαύτως ἐπομένης προθέσεως, προτρ. τινὰ εἰς ἢ ἐπὶ φιλοσοφίαν Πλάτ. Εὐθύδ. 274Ε, 807Α, πρβλ. Πρωτ. 348C· ἐπ' ἐλευθερίαν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 699Ε· ἐπ' ἀρετὴν Ἰσοκρ. 16C, Λυκοῦργ. 149. 7, κτλ.· ἐπὶ τὰς ἀδικίας Ἰσοκρ. 149Α· πρὸ ἀρετῆς ἐπιτηδεύματα Πλάτ. Νόμ. 711Β, πρβλ. Φαίδων. 89Α, κτλ.— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρεμ., Αἰσχύλ. Πρ. 990, Σοφ. Ο. Τ. 358, κτλ.· προτρέπεσθαί τινα ἐπ' ἀρετὴν πρὸς ἐγκράτειαν Ξεν. Ἀπομ. 1. 4, 1., 4. 5, 1· εἴς τι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 2. 2, 14, κτλ.· τὰ κατὰ τὸν Τέλλον προετρέψατο ὁ Σόλων τὸν Κροῖσον, ἡ Σόλων διήγειρε τὴν περιεργίαν τοῦ Κροίσου περὶ τοῦ Τέλλου, Ἡρόδ. 1. 31· προτρέψομαι, θά σε παρακινήσω, Σοφ. Ο. Τ. 1446.— **III** προκαλῶ, οὖρα, χυμὸν Γαλην. **IV.** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ ὡσαύτως, ὡς τὸ Λατ. praevertere, ὑπερφέρω, ὑπερτέρω, τινὰ ἔν τινι Πλούτ. 2. 624C. **V.** ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐπιτρέπω μεταβολήν, ἐν τῇ φαρμακείᾳ Ἱππ., ἴδε Foës Oecon. **VI.** ἐν Εὐρ. Ἱππ. 715 τὸ : ἐν δὲ προτρέπουσ' ἐγὼ εὕρημα δή τι τῆσδε συμφορᾶς ἔχω ἑρμηνεύει ὁ Σχολ. ὡς ἑξῆς: «ἀντὶ τοῦ ζητοῦσα καὶ ἐξερευνῶσα, μετατρέπουσα φησί, καὶ πολλὰ δοκιμάζουσα καὶ εἰς πολλὰ μεταφέρουσά μου τὴν γνώμην ἓν μόνον ἅμα τῆς συμφορᾶς εὗρον»· ἀλλ' ὁ Monk ἀντὶ **τοῦ προτρέπουσα** προτείνει **προσκοποῦσα.**

προτρέψω, μέλλ. **-θρέψω,** τρέφω πρότερον, Ἀλέξ. Τραλλ. 8. 464.

προτρέχω, μέλλ. **-δραμοῦμαι**· ἀόρ. **προὔδραμον**·— τρέχω πρὸς τὰ ἐμπρός, Ἀντιφῶν 122. 1· οἱ δύνοι προδρομόντες ἑστασαν Ξεν. Ἀν. 1. 5, 2· προέτρεχεν ἀπὸ τοῦ δένδρου δύο βήματα αὐτόθι 4. 7, 10. **II.** τρέχω πρὸ ἄλλου τινός, τινὸς αὐτόθι 5. 2, 4· πολλοῖς ἡ γλῶττα προτρέχει τῆς διανοίας Ἰσοκρ. 11Α· καὶ ἡ κόπρος δὲ μεγάλα βοηθεῖ τῷ διαθερμαίνειν καὶ συμπέττειν· προτρέχει γὰρ τὰ κοπριζόμενα τῶν ἀκόπρων, ὡριμάζουσι ταχύτερον τῶν ἀκόπρων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 7, 7.

προτριᾱκάς, άδος, ἡ, ἡ 29η ἡμέρα τοῦ μηνός, Συλλ. Ἐπιγ. 1562.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προτριβεῖς· «δριμεῖς καὶ ὀξεῖς» Ἡσύχ.

προτρίβω [ῑ], τρίβω προηγουμένως, Ἱππ. 652. 11, Διοσκ. 1. 129.

πρότρῑτα, Ἐπίρρ. (τρίτος) πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἢ ἐπὶ τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἡμέρας, Θουκ. 2. 34, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 3641b. 22· πρβλ. Λοβ. εἰς Φρύνιχ. 414.—Κατὰ Φώτ. καὶ Σουΐδ.: «πρότριτα, τῇ τρίτῃ ἐπάνω ἡμέρᾳ. Θουκυδίδης ἐν β' (34) τὴν τρίτην πρὸ τῆς ἐκφορᾶς», κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ.: «πρότριτα· πρὸ πολλοῦ».

προτροπάδην [ᾰ], Δωρ. -δαν, Ἐπίρρ. (προτρέπω), ἐστραμμένος πρὸς τὰ ἐμπρός, χωρὶς νὰ βλέπῃ πρὸς τὰ ὀπίσω, δρομαίως, πρ. φοβέοντο, «ἠπειγμένως καὶ ὁλοσχερῶς ἐκατρέψαντες τὰ νῶτα» (Σχόλ.), Ἰλ. Π. 304· πρ. σπεύδειν Πινδ. Π. 4. 167· φεύγειν Πλάτ. Συμπ. 221C· φέρεσθαι Πολύβ. 12. 4, 4· πρ. ὥσασθαι Πλουτ. Ἀγησ. 18.—Καθ' Ἡσύχ.: «προτροπάδην· εἰς τοὔμπροσθεν τετραμμένοι. ἢ φεύγων καὶ διώκων ὡς ἐν μάχῃ», πρβλ. καὶ Σουΐδ. καὶ Φώτ.

προτροπή, ἡ, (προτρέπω) παρακίνησις, παρόρμησις, Τίμ. Λοκρ. 103E, κτλ.· ἀντίθετον τῷ **ἀποτροπή**, συμβουλῆς δὲ τὸ μὲν προτροπὴ τὸ δὲ ἀποτροπὴ Ἀριστ. Ρητορ. 1. 3, 3· πρ. ἔχειν πρός τι Πλάτ. Νόμ. 920B· ἐπί τι ὁ αὐτ. ἐν Κλειτοφ. 408D· εἴς τι Πλούτ. 2. 1128A. **II.** = **τροπή**, Ἀρρ. Ἀν. 5. 28.

πρότροπος (οἶνος), ὁ, «πρότροπος δ' ἦν τις οἶνος, ὁ πρὶν ἀποθλίβεσθαι ἐκρυεῖς» Πολυδ. Ϛ', 17· «πρότροπος οἶνος, ὁ πρὸ τοῦ πατηθῆναι τὴν σταφυλὴν ῥεύσας» Μοῖρ. 305·— ὁ ἐκ σταφυλῆς ἐπὶ τῶν κλημάτων ὀπτηθείσης, Διοσκ. 5. 9· ὁ γλυκὺς Λέσβιος οἶνος, Ἀθήν. 30B, 45E, Γαλην. τ. 13, σ. 533.

πρότροχος, ὁ, (τροχὸς) ὁ πρόσθιος τροχός, Ἀρχ. Μαθ. 10. **II.** ὡς ἐπίθ. -ος, ον, ὁ προτρέχων, ὁ νικῶν, κλέος Συλλ. Ἐπιγρ. 4000. 2.

προτρύγαιος [ῠ], ον, (τρύγη) ἐπώνυμον τοῦ Διονύσου, ὁ προϊστάμενος τοῦ τρυγητοῦ, Ἀχιλλ. Τάτ. 2. 2, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 41 (κοινῶς **προτρύγης**)· θεοὶ πρ. Πολυδ. Α', 24·— **προτρύγαια**, τά, ἑορτὴ Διονύσου καὶ Ποσειδῶνος, Ἡσύχ.

προτρύγησις, εως, ἡ πρώϊμος τρυγητός, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 150.

προτρῠγητήρ, ῆρος, ὁ, ἀστὴρ πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ ἀστερισμοῦ τῆς Παρθένου ἀνατέλλων ὀλίγον πρὸ τοῦ τρυγητοῦ, καλούμενος καὶ ἁπλῶς **τρυγητήρ**, vindemiator, Ἄρατ. 137, Πλούτ. 2. 308A·— **προτρῠγητής**, οῦ, Πτολ., κλπ.

προτρώγω, τρώγω προηγουμένως, λάχανα προτρώγων Ἱππ. 466. 44., 486. 9.

προτυγχάνω, συμβαίνω ἢ γίνομαι πρότερον, τὸ προτῠχόν, τὸ πρῶτον τυχὸν πρᾶγμα, Πινδ. Π. 4. 61, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 84. **II.** ἐπιτυγχάνω πρότερον ἢ πρῶτος, μετὰ γεν., Δίων Κ. 47. 34·— ἀπολ., οἱ προτυχόντες Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 53.

πρότυπον, τό, τὸ προεσχηματισμένον σχῆμα, Διοσκ. 1. 27.

πρότυπα, τά, προεξέχουσαι εἰκόνες, οἷον λεόντων κεφαλαὶ κατὰ τὰς ἄκρας τῆς συναρμογῆς κεράμων, Λατ. antefixa, Πλίν. 35. 43· πρβλ. **πρόστυπος**.— Κατὰ τὸ Λεξ. Ἀρχ. Α. Ρ. Ραγκαβῆ: «πρότυπον, τύπος κοῖλος ἐκ ξύλου ἢ γῆς ὀπτῆς, δι' οὗ ἐνειργασμένον ἀνάγλυφον ἀπετυποῦτο εἰς πολλὰ ἀντίτυπα ἐκ πηλοῦ».

προτῠπόω, σχηματίζω, μορφώνω ἐκ τῶν προτέρων, τὸ ἦθος Κλήμ. Ἀλ. 366 — Μέσ., σχηματίζω δι' ἐμαυτόν, Ἡλιόδ. 9. 25· εἰκονίζω εἰς ἐμαυτόν, συλλαμβάνω ἐν τῷ νῷ, ἐπινοῶ, Λουκ. Παράσ. 40. **II.** ἀμετάβ., εἶμαι πρότυπον, Ἀνθ. Π. 1. 59.

προτύπτω, ἀμετάβ., σπεύδω, ὁρμῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐξορμῶ, Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, «προέκρουσαν, προενέβαλον εἰς πόλεμον» (Εὐστ.), «προὔτυψαν· προένευσαν, προῆλθον, προεχώρησαν» (Ἡσύχ.), Ἰλ. Ν. 136., Ο. 306, Ρ. 262· ἀνὰ ῥῖνας δριμὺ μένος προέτυψε, «ἤγουν προενέπεσε ταῖς ῥισίν· ὃ δὴ προπάσχει ὡς τὰ πολλὰ ὁ μέλλων δακρύειν» (Εὐστ.), Ὀδ. Ω. 319· οὕτω παρὰ τοῖς μεταγεν. Ἐπικ., ἔνθ' Ἀργὼ προὔτυψεν ἐπειγομένη ἀνέμοισιν, ἐπέκελσεν, ἐπήλασεν, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 953· ὅσον ἄνω προὔτυψαν εἰς ἠέρα, «προῆλθον ἢ προέσχον ὑπὲρ τῆς γῆς» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. Γ. 1397, κτλ.· Νεῖλος.. προὔτυψεν πόντῳ, ὥρμησε πρός.., Νικ. Θηρ. 176· πηλαμύσι προὔτυψεν, ὥρμησεν ἐναντίον αὐτῶν, Ὀππ. Ἀλ. 4. 545·— οὕτως ἐν τῷ παθ., **προτυπέν**, προωσθὲν (κατὰ τῆς Τροίας), ἐκτὸς ἂν ἑρμηνευθῇ (κατὰ Paley) κτυπηθὲν προώρως ἢ κτυπηθὲν κατὰ πρῶτον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 132.

προτύπωμα, τό, πρότυπον, τύπος, ὑπόδειγμα, Σιμπλ. Ἐπίκτ. σ. 283B. Ἐκκλ.

προὔβᾰλε, **προὔβη** (ἢ ὀρθότερον ἄνευ κορωνίδος **προύβαλε**, κτλ.), κατὰ συναλοιφὴν ἀντὶ τοῦ **προέβαλε**, **προέβη**.

προὔγγῠος (ἢ ὀρθότ. **προύγγυος**), ον, κατὰ συναλοιφὴν ἀντὶ **προέγγυος**, Δωρικ. **πρώγγυος**.

προυγελέω, ἴδε **προυσελέω**.

προὔγιαίνω, εἶμαι ἐκ τῶν προτέρων ὑγιής, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱππ.

προὔγραίνω, ὑγραίνω πρῶτον, σῶμα τροφῇ Ἱππ. Ἀφ. 1249.

προὔγρᾰφε (ὀρθότερον ἄνευ κορωνίδος), κατὰ συναλοιφὴν ἀντὶ **προέγρ-**.

προὐδῐδάξατο, **προὔδωκα** (ὀρθότερ. ἄνευ κορωνίδος), κατὰ συναλοιφὴν ἀντὶ **προεδιδάξατο**, **προέδωκα**.

προὔθετο, **προὔθηκε** (ὀρθότ. ἄνευ κορωνίδος), κατὰ συναλοιφὴν ἀντὶ **προέθ-**.

προὔκειτο, **προὐκινδύνευε** (ὀρθότερ. ἄνευ κορωνίδος), κατὰ συναλοιφὴν ἀντὶ **προέκ-**.

προὔλακτέω, ὑλακτῶ ὑπέρ τινος, τινος Ἀλκίφρων 3. 62.

προὐλίγου, κατὰ συναλοιφὴν ἀντὶ **πρὸ ὀλίγου**.

προύμνη, ἡ, Συριακὴ κοκκυμηλέα, κορομηλιά, προυνιά, ἀγριοδαμασκηνέα, ἡ δαμασκηνέα, Λατ. prunus, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 1. 2, Διοσκ. 1. 174·— **προῦμνον**, τό, ὁ τῶν ἀγριοκοκκυμήλων καρπός, Λατ. prunum, Γαλην.· ἴδε **προῦνον**.— Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 532.

προὔνεικος ἢ **προὐνῖκος**, ὁ, (ἐνεγκεῖν) κυρίως ὁ μισθοῦ κομίζων τὰ ἐξ ἀγορᾶς ὤνια παῖς, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 324, Αἰλ. Διονύσ. παρ' Εὐστ. 983. 48, Διογ. Λ. 4. 6, Πολυδ. Ζ', 132, Ἡσύχ. **II.** ὡς τὸ **προφερής**, ἀκόλαστος, φιλήματα Ἀνθ. Π. 12. 209, ἔνθα τροτιμᾶται ἡ διὰ διφθόγγου γραφή, ἴδε καὶ Φώτ. κλπ.

προὐννέπω, ἴδε ἐν λ. **προενν-**.

προῦνον, τό, καὶ **προῦνος**, ἡ, = **προῦμνον**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀλεξ. Τραλλ. καὶ Ἀετίου.

προὐξένησε, **προὐξεπίσταμαι**, **προὐξεργάζομαι**, **προὐξερευνάω**, **προὐξεφίεμαι**, κατὰ συναλοιφὴν ἀντὶ **προεξ-**.

προϋπάγομαι, Μέσ., ὁδηγῶ εἴς τινα, εἰς ἔρωτά τινος Δίων Κ. 58. 28.

προϋπαναχωρέω, ὑπαναχωρῶ πρότερον, Λέων Φιλόσ. σ. 1121, ἔκδ. Μί.

προϋπαντάω, ὡς καὶ νῦν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 1, 2, Ἰουδ. Πόλ. 2. 5, 2, Ἐκκλ.

προϋπάντησις, εως, ἡ, τὸ προϋπαντᾶν, Γεώργ. Παχυμ. ἐν βίῳ Μ. Παλ. 232D.

προϋπαντιάζω, = τῷ **προϋπαντάω**, Φίλων 2. 22.

προϋπαρκτῖται, οἱ, οἱ προὔπαρξιν ψυχῶν πρεσβεύοντες κατὰ τὸν Ὠριγένην, Θ. Σουδ. σ. 1161, ἔκδ. Μί.

προὔπαρξις, ἡ, τὸ προϋπάρχειν, Εὐσ. VI, 980A, κλπ.

προϋπαρχή, ἡ, προτέρα ὑπηρεσία, ἀμείβεσθαι τὴν πρ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 2, 5.

προϋπάρχω, μέλλ. -ξω, προηγοῦμαι εἴς τι πρᾶγμα, ἄρχομαι, κάμνω ἀρχήν τινος, μετὰ γεν., ἀδικίας Θουκ. 3. 40· τῶν εὐεργεσιῶν, τῆς ἔχθρας Ἰσοκρ. 89C, 107D· ὡσαύτως μετὰ δοτ., πρ. τῷ ποιεῖν εὖ Δημ. 471. 2· μετὰ δοτικ. ἐπιθέτ., πρ. τι ἔς τινα Κέβητος Πίναξ 31, Δίων Κ. 38. 34.— Παθ., τὰ προϋπηργμένα, = **προϋπαρχαί**, τῶν τε προϋπηργμένων εἰς αὐτῶν ἐπῄνει κτλ. Δημ. 1191. 26. **II.** ἀμεταβ., ὡς καὶ νῦν, Θουκ. 2. 85., 4. 126, Πλάτ. Πρωτ. 317D, Ἀριστ., κλπ.· οἱ νόμοι οἱ προϋπάρχοντες Ἀριστ. Πολιτ. 4. 5, 4· ἡ τῶν σωμάτων αὔξησις ἐκ προϋπαρχόντων ἐστίν, ἐκ προϋπαρχουσῶν ὑλῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ρητορ. 3. 19. 2· πᾶσα μάθησις ἐκ προϋπαρχούσης γίνεται γνώσεως ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 1, 1· προϋπάρξαντα, πράγματα συμβάντα πρότερον, γεγονότα παρελθόντα, Δημ. 12. 16· τὰ προϋπάρχοντα, τὰ πρότερον ὑπάρχοντα κτήματα, Δίων Κ. 38. 38· οἱ πρ. ὕπατοι, οἱ πρότερον ὄντες ὕπατοι, Πολύβ. 3. 106, 2·— οὕτως ἐν τῷ παθ. πρκμ., τὰ προϋπηργμένα, τὰ προηγούμενά σου, Δημ. 314. 9, Ἀριστ. Ρητορ. 1. 9, 31· οἰκειότης προϋπηργμένη Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίωνος 1. 29. **2)** μετὰ γεν., προϋπάρχειν γὰρ δεῖ τὸ κινοῦν τοῦ κινουμένου, τὸ κινοῦν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ πρὸ τοῦ κινουμένου, Ἀριστ. π. Ζ. Κινήσ. 5. 2.

προϋπαυγάζω, ὑπαυγάζω πρότερον, Γερμ. Κωνστ/λεως σελ. 221, ἔκδ. Μί.

προϋπειδόμενος, μετοχ. τοῦ **προϋφοράομαι**, Γρηγόρ. Ἀκραγ. ἐν Μι. Pa. gr. τόμ. 98, σελ. 849. 892. 893. 1085. 1096, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

προϋπειμι, προϋπάρχω, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 22.

προϋπεκλύω, ὑπεκλύω, παραλύω πρότερον, Ἡλιόδ. 9. 17.

προϋπεμφαίνω, ὑπεμφαίνω πρότερον, Γ. Κεδρ. τ. Δ' σ. 394, 10, ἔκδ. Β.

προϋπεμψα, ἀντὶ **προέπεμψα**, Ὅμηρ.

προϋπεξάγω, μέλλ. -ξω, ἐξάγω πρότερον, προηγουμένως, Γρηγ. Γαζ. I. 585C.

προϋπεξέρχομαι, Ἀποθ., ἐξέρχομαι κρυφίως πρότερον, Δίων Κ. 48. 13.

προϋπεξορμάω, ἐξορμῶ κρυφίως πρότερον, Λουκ. Νεαρ. Διάλ. 27. 3.

προϋπεργάζομαι, ἀποθ., ἑτοιμάζω προηγουμένως, Διόδ. 3. 16.

προϋπεργᾰσία, ἡ, προετοιμασία, εἰσαγωγή, Λατιν. praemunitio, σχῆμα ῥητορικόν, ὡς τὸ **προπαρασκευή**, Ρουφῖν. σ. 219 Ruhnk.

προϋπέρχομαι, ὑπέρχομαι πρότερον, Μιχ. Μον. ἐν βίῳ Θ. Στουδ. σ. 160, ἔκδ. Μί.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προϋπισχνέομαι, ἀποθετ., ὑπισχνοῦμαι πρότερον, Πολύβ. 32. 9, 2, Δίων Κ. 60. 35, κτλ.

προϋποβάλλω, ὑποβάλλω ὡς θεμέλιον, Πλούτ. 2. 966D, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ.— Παθητ., παρασκευάζομαι, ἑτοιμάζομαι ὡς ὑλικὸν πρὸς συγγραφήν, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 51.

προϋπογραφή, ἡ, προϋποδήλωσις, προαπεικόνισις, Πλωτῖν. 6. 7, 7.

προϋπογράφω [ᾰ], προσχεδιάζω, προϋποδεικνύω, ὅτι.. Κλέαρχ. παρ' Ἀθην 553F.— Μέσ., Πλουτ. Λούκουλλ. 31.

προϋποδείκνῡμι, ὑποδεικνύω ἢ ἐξηγῶ πρότερον, Λογγῖν. 43, Ἀριστείδ. 2. 226.

προϋποδοχή, ἡ, τὸ προϋποδέχεσθαι, Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 541.

προϋπόκειμαι, ὡς παθητ. τοῦ **προϋποτίθημι**, ὑπόκειμαι προηγουμένως ὡς βάσις, Λογγῖν. 8· τινι Πλούτ. 2. 678F. **2)** = **προῦπάρχω** II, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 3. 94. **II.** προϋπάρχω ὡς ὑποθήκη, Πλουτ. Σόλ. 15, Ἐπιγρ. Ἀλ. παρὰ Newton.

προϋπολαμβάνω, ὑπολαμβάνω, νομίζω ἐκ τῶν προτέρων, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 1, 3, Ρητ. 2. 21, 16· ἀλόγως πρ. ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 25. 24.

προϋπομιμνήσκω, ὑπομιμνήσκω πρότερον, Κύριλλ. 333C.

προϋπομνηματίζομαι, ἀποθ., γράφω ὑπομνήματα πρότερον, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ι. 2. 1.

προϋποπάσσω, ὑποπάσσω, πασπαλίζω ὑποκάτωθεν πρότερον, Γεωπ. 12. 14, 1.

προϋποπτεύω, ὑποπτεύω πρότερον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 7. 4, Δίων Κ. 38. 15.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 19.

προϋπόστασις, ἡ, = **προῦπαρξις**, Διοσκ. π. Ἰατρολ. σ. 55, 3.

προϋποστρώννῡμι, ὑποστρώννυμι πρότερον, Γεωπον. 4. 15, 5, κτλ.

προϋποστῠφή, ἡ, προπαρασκευὴ ἐρίων πρὸς βαφήν, Θεανοῦς Ἐπιστ. 1.

προϋπόσχεσις, ἡ, ὑπόσχεσις ἐκ τῶν προτέρων, Ἰω. Σικελ. ἐν Ρήτορσι (Walz) τ. 6, σ. 184.

προϋποτάσσω, ὑποτάσσω εἴς τινα πρότερον, Ἑβδομ., ἐν τῷ παθητ.

προϋποτέμνω, ὑποτέμνω, κόπτω κάτωθεν πρότερον, Ἡλιόδ. 4. 18.

προϋποτίθημι, τίθημι ὑπὸ πρότερον, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387, **II.** Μέσ. ὑποδηλῶ ἐκ τῶν προτέρων, Λογγῖν. 1, κτλ.— Παθ., δεῖ πολλὰ προϋποτεθεῖσθαι = προϋποκεῖσθαι, Ἀριστ. Πολ. 7. 4, 2.

προϋποτοπάζω = **προϋποπτεύω**, Μιχ. Ἀτταλ. σ. 226, 41, ἐκδ. Β.

προϋποτοπέω, εἰκάζω ἢ ὑποπτεύω πρότερον, Δίων Κ. 46. 49.

προϋποτῠπόομαι, μέσ., σχεδιάζω συντόμως πρότερον, Διοδ. Ἔκλογ. 586. 74· — ὡσαύτως ὡς τὸ παθητ., τούτων προϋποτυπωθέντων Φίλων 1. 493, κλπ.

προϋποτύπωσις, εως, ἡ, προηγούμενον σχεδίασμα, Ὠριγ. 3. 534C.

προϋποφαίνω, ὑποφαίνω, ὑποδηλῶ ἢ ὑποδεικνύω πρότερον Πλούτ. 2. 583B.

προϋποφεύγω, φεύγω κρυφίως πρότερον, Σουΐδ. ἐν λ. **διώκειν**.

προϋποχρησιμῳδέω, χρησιμῳδῶ προηγουμένως, Κύριλλ. 534A, 551B.

προϋποχρίω, χρίω ἐλαφρῶς πρότερον, Διοσκ. (;), Ραλην., κλπ.

προῦπτος, ον, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **πρόπτος**.

προῦργου, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **πρὸ ἔργου** (ὡς φέρεται ἐν Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 10, καὶ **προέργου** ἐν τῷ π. Ζ. Μορ. 3. 14, 5)· — χρήσιμον πρός τι ἔργον, ἐπωφελές, ὠφέλιμον, τι τῶν προῦργου, ὠφελιμόν τι, Ἀριστοφ. Πλ. 623, Θουκ. 4. 16· οὐδὲν πρ. ὑμῖν ἀκοῦσαι ταῦτα· Λυσκιν. 22. 20· πρ. τι ὁρᾶν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 784· πρ. τι γίγνεται ἢ ἐστὶ Πλάτ. Θεαίτ. 197A, Ἰσοκρ. 44D, κτλ.· πρ. ἐστὶν εἴς ἢ πρός τι, εἶναι συντελεστικὸν πρὸς τὸν σκοπόν, Πλάτ. Πολ. 376C, D· πρ. ποιεῖν τι εἴς ἢ πρός τι αὐτόθι 498D, Μίνων 84B, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 10· — μετὰ γεν., τί ὑμῖν πρ. ξυνόδου ταύτης ἂν εἴη; Πλάτ. Δημόδ. 380C· οὕτως, οὐδὲν πρ. ἐστί, μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκιβ. 2. 149E, Δημ. 57. 4· — ὡσαύτως, ὡς ἐπίρρ. χρησίμως, καλῶς, προσφόρως, προῦργου πεσεῖν Εὐρ. Ι. Τ. 309, πρβλ. Ἡλ. 1379, Πλάτ. Μένων 87A. **II.** Συγκρ. **προῦργαίτερος**, α, ον, χρησιμώτερος, ὠφελιμώτερος, σπουδαιότερος, ἕτερα ἦν προῦργαίτερα αὐταῖς Ἀριστοφ. Λυσ. 20, πρβλ. Δημ. 412. 7· χάριν προῦργαιτέραν Δείναρχ. 104. 44· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ οὐδ., τῷ δὲ οὐδὲν προῦργαίτερόν ἐστιν ἢ σκοπεῖν Ἰσοκρ. 68B· πρ. ποιεῖσθαί τι, θεωρεῖν τι ὡς σπουδαιότερον, Θουκ. 3. 109, πρβλ. Ἰσοκρ. 122E· οὐδὲν πρ. ποιεῖσθαι τούτου Πολύβ. 2. 7. 10, κτλ.· πρ. γίγνεται, Πλάτ. Γοργ. 458C.— Καθ' Ἡσύχ. «προυργαίτερον· προκρινόμενον, πρατιμότερον· χρεῖττον. ἀναγκαιότερον. ὠφελιμώτερον», πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ.— Ὑπερθ. **προῦργαίτατος**, η, ον, «προῦργαίτατον, ἀναγκαιότατον, προτιμότατον» Σουΐδ., «προῦργαίτατα. προνοητικώτατα» Ἡσύχ.· ἀλλ' ὁ τύπος **προῦργιέστατος** εἶναι ἀμφίβ.

προυσελέω, λέξις εὑρισκομένη μόνον ἐν δυσὶ χωρίοις τῶν Ἀττικῶν ποιητῶν, ὁρῶν ἑμαυτὸν ὧδε προυσελούμενον Αἰσχύλ. Πρ. 438 (ἔνθα τὸ Μεδ. ἀντίγραφ. ἔχει προσηλούμενον μετὰ ε ὑπεράνω τοῦ η καὶ τὰ λοιπὰ ἀντίγραφα προσελούμενον)· οὓς μὲν ἴσμεν εὐγενεῖς .. προυσελοῦμεν (κατὰ τὸ Ραβ. Ἀντίγραφ.) Ἀριστοφ. Βάτρ. 730· παρὰ δ' Ἡσυχίῳ εὑρίσκομεν τὰς γλώσσας προσελεῖ· προπηλακίζει, καὶ προυσελεῖν· προπηλακίζειν, ὑβρίζειν· καὶ ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἐτυμολόγῳ προυσελεῖν λέγουσι τὸ ὑβρίζειν· καὶ παρὰ Σουΐδ., προσελοῦμεν· προπηλακίζομεν, ἐλαύνομεν, εἰσβάλλομεν· τέλος δὲ παρὰ Στοβ. 241. 37, φέρεται προυγελοῦμεν ἐν τῷ μνημονευθέντι χωρίῳ τοῦ Ἀριστοφάνους.— Οὕτως ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι φανερά, δηλ. προπηλακίζω, ὑβρίζω, ἀλλ' ὁ τύπος τῆς λέξεως ἐπλάσθη κατ' εἰκασίαν. Καὶ μέχρι μὲν τοῦ Πόρσωνος οἱ ἐκδόται συμφώνως ἀνεγίνωσκον προσελούμενον, προσελοῦμεν, καὶ ἐδικαιολόγουν τὸ μακρὸν τῆς πρώτης συλλαβῆς κατὰ διαφόρους τρόπους. Ἀλλ' ὁ Πόρσων ἀποκατέστησε τὸ γνήσιον τύπον προυσελέω, ἐκ τοῦ Μεγάλ. Ἐτυμολ. ἔνθ' ἀνωτ., τὴν δὲ εἰκασίαν αὐτοῦ ἐβεβαίωσε μετὰ ταῦτα τὸ Ραβενν. Ἀντίγραφ. τοῦ Ἀριστοφ. (Ἐν οἷς τύποις **προυγελεῖν, -γελοῦμεν** (Στοβ.) τὸ γ πιθανῶς παριστάνει **F**, ἴδε ἐν λέξ. **δίγαμμα IV**. Ὁ ἀρχικὸς τύπος ἦτο πιθανῶς **προ-σFελέω**, ὅπερ μεταβλήθη εἰς **προ-F σελέω**, ἢ **προυσελέω**· ἀλλ' ἡ ἀρχὴ τοῦ **σFελέω** διαμένει εἰσέτι σκοτεινὴ καὶ μετὰ τὰς ἐρεύνας τοῦ Buttm. ἐν τῷ Λεξιλόγῳ.

προϋστερήσαντα, τά, καθυστεροῦντα ὑφώνια στρατιωτῶν, Μιχ. Ἀτταλ. σ. 95, 23, ἐκδ. Β.

προϋτίθει, προϋτρέπετο, προϋτυψα (ὀρθότερ. ἄνευ κορωνίδος προυτίθει κτλ.), κατὰ συναλοιφὴν ἀντὶ **προετ-**.

προϋφαινε (ὀρθότερον **προύφαινε**), κατὰ συναλοιφὴν ἀντὶ **προέφαινε**, Ὀδ.

προϋφαιρέω, προϋποκλέπτω, πρ. τὴν ἐκκλησίαν, δηλ. συγκροτῶ συνέλευσιν αὐτῆς πρὸ τοῦ ὡρισμένου χρόνου, Αἰσχίν. 36 5.

προϋφαρπάζω, ὑφαρπάζω πρότερον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 288, κτλ.

προφασιστής, ὁ, ὁ προφασιζόμενος, Θ. Στουδ. σ. 1365, ἐκδ. Μι.

προφασιστικῶς, μετὰ προφάσεως, Οἱ μ. Θεοφ. (Συμ. μάγ.) σ. 722, ἐκδ. Β.

προῦφείλω, ἴδε ἐν λ. **προοφείλω**.

προϋφίστημι, ὑφίστημι πρότερον, τινί τι Γρηγ. Ναζ. **II.** Παθ. μεσ' ἀορ. β' ἐνεργ., προϋπάρχω, τινος Πλούτ. 2. 570F, πρβλ. 636C, κτλ.

προΰχω, προΰχουσι, προΰχοντο (ὀρθότ. **προύχω**, κτλ.), κατὰ συναλοιφὴν ἀντὶ **προέχ-**.

προφᾰγεῖν, ἀπαρ. ἀορ. τοῦ **πρυεσθίω**, Θεοπόμπ. Ἱστ. Ἀποσπ. 290, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 110, κτλ.

προφαίνω, φέρω εἰς τὸ φανερόν, φανερώνω, δηλῶ, καταδηλον ποιῶ, τοῖσι θεοὶ τέρεα προΰφαινον Ὀδ. Μ. 394· φερόμενος πρὸς οὐδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ σκέλη προφαίνων, δεικνύων τινασσόμενα τὰ σκέλη πρὸς τὸν οὐρανόν, Σοφ. Ἠλ. 753· ὡς τέρατα πρ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 17, 4· — ἐπιδεικνύω, τὰς πορφυρίδας Λουκ. Νιγρῖν. 21· μεταφορ., Ἀχιλλεὺς.. Αἴγιναν πρ., ἤνεγκεν αὐτὴν εἰς φῶς, κατέστησεν ἐπιφανῆ, Πινδ. Ι. 8 (7). 123.— Παθ., γίνομαι προφανής, φαίνομαι, προϋφαίνετο πᾶσα [ναῦς], «προφανὴς ἦν» (Σχόλ.), Οδ. Ν. 169, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀέρ. 285, Σοφ. Ἀντ. 1150, Ο. Τ. 163, Εὐρ. Ἱππ. 1228· προπέφανται ἅπαντα, «προφανῆ ἐστι, φανερὰ» (Σχόλ.), Ἰλ. Ξ. 332· — μετ' ἀπαρ., οὐδὲ προϋφαίνεσθ' ἰδέσθαι, οὐδὲ ὑπῆρχεν ἀρκετὸν φῶς ὥστε νὰ βλέπωμεν, Ὀδ. Ι. 143· — μετοχ. ἀορ. παθ. προφανεὶς, εἶσα, φανεὶς ὀμπρός τινος, παρουσιασθείς, Ω. 160· προφανεῖσα (δωτ. θηλ.) ἀνὰ πτολίεθρον γεφύρας Ἰλ. Θ. 378· ἐς πόλεμον, ἐς πεδίον προφανέντε Ρ. 487., Ω. 332· ὥς τις ἀφ' αἵματος ὑμετέρου προφανείσα Σοφ. Ο. Κ. 246· πολλά γέ μοι πρ. τοιαῦτα πρὸ τῆς ψυχῆς, μοὶ παρουσιάζονται, Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 300C, πρβλ. 303C. **2)** δηλῶ διὰ λόγου, φανερώνω, διακηρύττω πρότερον, οὔτε μεῖζον' οὔτ' ἐλάσσονα Σοφ. Τρ. 324· οἱ .. προφαινόμενοι θεοί, προδηλούμενοι διὰ χρησμοῦ, Δημ. 532. 3· ὁ νῦν πρ. λόγος Πλάτ. Πολ. 545B. **3)** = **προτίθημι** I. 3, προτείνω, ἆθλα Ξεν. Κύρ. 2, 1, 23· πρβλ. **προφράζω**· — Παθ., κἀνταῦθα καὶ ἄρτι ἀποβλέψας ἄτοπά γ' ἔφην μοι προφαίνεσθαι Πλάτ. Χαρμ. 173E, πρβλ. Ἱππ. Μείζων 300C, D· — μεταφ. ἐπὶ ἤχου, ἀκούομαι σαφῶς, προϋφάνη κτύπος Σοφ. Φ. 202· προϋφάνη λέγων ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 790. **II.** προδηλῶ, δεικνύω ἐκ τῶν προτέρων, μάλιστα ἐπὶ χρησμῶν καὶ θείων ἀποκαλύψεων, Ἡρόδ. 7. 37, Σοφ. Τρ. 850, Ξεν. Κύρ 4. 5, 25· προφαίνουσι .. πολὺν καρπόν, ἐπὶ ἐλαιῶν, δεικνύουσιν ἐν τῇ ἀρχῇ ὅτι θὰ παραγάγωσι πολὺν καρπόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 9 — ὡσαύτως ἐπομένης ἐξηγημένης προτάσεως. ὁ δαίμων πρ. ὡς αὐτὸς μὲν τελευτήσειν .. μέλλοι Ἡρόδ. 1. 210· ὅκως στρατιὴν πέμψεις .., οὐ προφαίνεις, οὐδεμίαν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δεικνύεις ἐλπίδα ὅτι .., ὁ αὐτ. 7. 161· μετ' ἀπαρ., τόν μοι ὁ δαίμων πρ. ἐν τῇ ὄψει ἐπαναστήσεσθαι ὁ αὐτ. 3. 65 — Παθ. ἢ μέσ., δεικνύομαι ἢ φαίνομαι πρότερον, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 12.

III. κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάβ. (ὑπονοουμένης τῆς συστοίχου αἰτ., φάος ἢ φῶς), ἐκπέμπω φῶς, λάμπω, οὐδὲ σελήνη οὐρανόθε προὔφαινε Ὀδ. Ι. 145· κρατῶ φῶς πρό τινος, δᾳδουχῶ, Πλουτ. Κικ. 32 (;)· ὡσαύτως ἐπὶ λύχνου, φέγγω πρό τινος, ὁ αὐτ. ἐν Σόλωνι 21· ὁ προφαίνων, ὁ προπορευόμενος δᾳδοῦχος, ὁ αὐτ. ἐν Κάτωνι Νεωτ. 41.

προφανερόω, φανερώνω ἐκ τῶν προτέρων, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4. 15.

προφᾰνής, ές, (προφαίνω) ὁ δεικνύων ἑαυτὸν ἢ φαινόμενος ἐκ τῶν προτέρων, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 8, 15. **II.** ὁ φαινόμενος ἐναργῶς, καταφανής, κατάδηλος, φῶς τῷ Κύρῳ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πρ. γενέσθαι Ξεν. Κύρ. 4. 2, 15· τὰ προφανέστατα εἴδη Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 8. **2)** μεταφ., σαφέστατος, ἢ καταδηλότατος, ἡμῖν προφανῆ Πλάτ. Πολ. 530D· ἀπὸ τοῦ προφανοῦς, φανερῶς, Θουκ. 1. 35, 66., 2. 93, κτλ.· ἐκ τοῦ πρ. ὁ αὐτ. 3. 43., 6. 73, κτλ.· ἐκ τοῦ προφανεστάτου Διόδ. 12. 39. — Ἐπίρρ. -νῶς, Πολύβ. 1. 21, 9, κ.ἀλλ. **3)** μεταφ. ὡσαύτως, λίαν πεφημισμένος ἢ περίφημος, διάσημος, Μανέθων 2. 362. **III.** ὁλάνοικτος, χαίνων, χάσκων, Ἱππ. 598. 20.

πρόφανσις, εως, ἡ, ἀντὶ **πρόφασις**, Σοφ. Τρ. 262, ἐξ εἰκασίας τοῦ Δινδ., ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ, πρβλ. καὶ Εὐστ. Πονημ. 96. 18.

πρόφαντις, ιδος, ἡ, = **προφῆτις**, Πολυδ. Α', 14 (17).

πρόφαντος, ον, (προφαίνω) ὡς τὸ **προφανής**, ὁ μακρόθεν ἢ εἰς ἀπόστασιν φαινόμενος, μακρόθεν ὁρώμενος, ἐντεῦθεν διάσημος, περίφημος πρ. σοφίᾳ καθ' Ἕλλανας Πινδ. Ο. 1, ἐν τέλ. **II.** ὁ ἐκ τῶν προτέρων δηλούμενος, προδηλούμενος, μάλιστα διὰ χρησμοῦ, ἐμοὶ γὰρ ἦν πρ. Σοφ. Τρ. 1159· ὡς τὸ θεῖον ἦν πρ., καθὼς ὁ θεῖος χρησμὸς ἔλεγεν, αὐτόθι 1163· ὥς σφι αἰεὶ τωὐτὸ πρ. ἐγένετο Ἡρόδ. 5. 63 πρόφαντα δέ σφι .. ἐγίνετο, χρησμοὶ ἐδίδοντο εἰς αὐτούς, 9. 93.

προφάντωρ, ορος, ὁ, = **προφήτης**, Νικήτ. Χρον. 142B.

προφᾰσίζομαι· παρατ. **προὐφασιζόμην** Θουκ. 1. 90· μέλλ. Ἀττ. **προφασιοῦμαι** Αἰσχίν. 57. 13, -**ίσομαι** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1019· ἀόρ. **προὐφασισάμην** Θουκ. 5. 54, Ξεν., κλπ.; **προεφ-** Δίων Κ. 59. 26· ἀποθ. Ὡς καὶ νῦν, προβάλλω ὡς πρόφασιν, δικαιολογοῦμαι, προφασίζομαι, μετ' αἰτ., οὐδὲ τὸν αὐλητὴν προφασίζομαι Θέογν. 941 τὸν μῆνα προὐφασίσαντο Θουκ. 5. 54· προὐφασίζετο ἀεί τι Δημ. 1173. 2 μετ' ἀπαρ., προφασίζομαι ὅτι .., ἀρρωστεῖν ὁ αὐτ. 379. 13· οὕτω, πρ. ὅτι οὐκ ἐπίστανται Ξεν. Οἰκ. 20, 14· μετὰ συστοίχ. αἰτ., πάσας προφάσεις πρ. Πλάτ. Πολ. 474E, πρβλ. Λυσίαν 113. 39· — ἀπολ., εὑρίσκω προφάσεις, Ἀριστοφ. Λυσ. 756, Θουκ. 1. 90· οὐκ ἔφη χρῆναι πρ. οὐδὲ διαμέλλειν ὁ αὐτ. 6. 25· πρ. ὑπέρ τινος Ἰσοκρ. 43C· — ὁ ἀόρ. ὡσαύτως κεῖται ἐπὶ παθ. σημασίας, ὡς εὗρον ἅπαν .. προφασισθέν, ὅτι ἅπαν τοῦτο ἦτο ἁπλῆ πρόφασις, Θουκ. 8. 33, Δίωνος Κ. Ἀποσπ. 65 Sturz. **II.** ἀναφέρω (ὡς κατηγορίαν) ὅτι δῆθεν .., Σάρδεσιν ἐπιβουλεῦσαι [ἡμᾶς] πρ. Πλάτ. Μενέξ. 240A. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 471, 476.

πρόφᾰσις, ἡ, γεν. **εως**, Ἰων. **εος**· κλητ. **πρόφασι** Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 204. 6· (φημί)· — τὸ ὡς αἰτία ἀναφερόμενον εἴτε ἡ ἀληθὴς αἰτία εἶναι τοῦτο ἢ ἁπλῶς ἀφορμὴ πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἀληθοῦς αἰτίας (ὡς παρ' Ὁμ., ἴδε κατωτ. 2. 6). **1)** ἀφορμή, αἰτία, συχν. παρ' Ἱππ., οἷον Ἀρχ. Ἰητρ. 9· μάλιστα ἡ περίστασις ἥτις προάγει προϋπάρχουσαν διάθεσιν πρὸς νόσον, Ἐπιδημ. τὸ γ', 1066 καὶ καθόλου ἡ ἐξ ἐπιπολῆς φαινομένη αἰτία κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν κατὰ βάθος καὶ πραγματικωτέραν, ἴδε Foës. Oecon.· νόστου πρ. γλυκεροῦ κώλυεν μεῖναι Πινδ. Π. 4. 56· καὶ ἐπὶ μεγάλῃ καὶ ἐπὶ βραχείᾳ ὁμοίως προφάσει μὴ εἶξαι Θουκ. 1. 141, πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 1180· τῆς αἰτίας τὴν πρόφασιν Λυσ. 114. 43, πρβλ. τὸν αὐτ. 105. 5· πρόφασις ἀληθεστάτη Θουκ. 1. 23., 6. 6, πρβλ. Ἀνδοκ. 31. 16, Δημ. 279. 21· ἐπιεικής Θουκ. 3. 9· ἀναγκαία Ἰσαῖ. 48. 28, Δημ. 1262. 17· φανερὰ Ἱππ. Ἀφ. 1246, Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 33· ἀλλά, **2)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὡς τὸ **πρόσχημα**, Ἡρόδ., κλπ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **αἰτία**, Θουκ. 3. 13, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 468, κτλ. **3)** Σύνταξις: **α)** πρ. τινος, ἡ περί τινος πρόφασις, δικαιολογία, Ἡρόδ. 1. 29, κτλ. **β)** ἀπολ. κατ' αἰτ., **πρόφασιν**, κατὰ πρόφασιν, κατὰ τὸ φαινόμενον, οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος οὔτε τευ ἄλλου Ἰλ. Τ. 262 στενάχοντο γυναῖκες Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη αὐτόθι 302, πρβλ. Ἡρόδ. 5. 33, Εὐρ. Ι. Α. 362, Ἀριστοφ. Ἱππ. 466, Θουκ. 3. 111, κτλ. — πληρέστερον, πρόφασιν μέν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τὸ δ' ἀληθές .., Θουκ. 6. 33· πρ. μὲν .., ἔργῳ δὲ .., Λυσ. 120. 35· — ἀπολ. κατὰ δοτ., προφάσει Θουκ. 3. 86. **γ)** συχνάκις μετὰ προθέσεων· — ἀπὸ προφάσιος τοιῆσδε Ἡρόδ. 4. 79, πρβλ. 2. 161, Πλάτ. Πολ. 556E· ἀπ' οὐδεμιᾶς πρ. Θουκ. 2. 79· διὰ πρόφασιν τοιήνδε Ἡρόδ. 7. 230, πρβλ. 4. 145· — προφάσιος εἵνεκεν, προφάσεως ἕνεκα ὁ αὐτ. 4. 135, Ἀντιφῶν 143. 6· οὕτω, πρ. χάριν Ἀριστ. Πολιτ. 4. 13, 1 — ἐκ μικρᾶς πρ. Πολύβ. 2. 17, 3· — ἐπὶ προφάσει Θέογν. 323, Θουκ. 1. 141 (ἴδε ἀνωτ.), κτλ.· ἐπ' αὐτομολίας προφάσει ὁ αὐτ. 7. 13· ἐπὶ προφάσιος Ἡρόδ. 7. 150· κατὰ θεωρίης πρόφασιν ὁ αὐτ. 1. 29. **δ)** ἑπομένου ἀπαρ., αὕτη γὰρ ἦν σοι πρ. ἐκβαλεῖν ἐμέ, ἵνα μὲ ἐκβάλῃς, Σοφ. Φιλ. 1034· οὔτ' ἐστιν οὐδεμία πρ. τοῦ μὴ ὁρᾶν Πλάτ. Τίμ. 20C· μικρά γε πρ. ἔστι τοῦ πρᾶξαι καλῶς Μένανδρ. ἐν «Θετταλοῖς» 1· πρόφασιν ἔχει τοῖς δειλαίοις μὴ ἰέναι, παρέχει εἰς αὐτοὺς πρόφασιν, δικαιολογίαν, Πλάτ. Πολ. 469C· ἱκανὴ πρ. εἰς τὸ δυστυχεῖν Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 263, πρβλ. Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 100· — οὕτως, οὐδεμία σοί ἐστι πρ., ὡς .., Ξεν. Κύρ. 2. 2, 15. **ε)** φράσεις, πρόφασιν, διδόναι, ἐνδιδόναι, παρέχειν ἀφορμήν, Δημ. 1067. 25., 280. 19· πρ. ἐνδοῦναί τινι κακῷ γενέσθαι Θουκ. 2. 87· οὕτω, πρόφασιν θέσθαι, προφασίζεσθαι, Θέογν. 364· πρ. προτείνειν, προΐσχεσθαι, προβάλλειν πρόφασιν, Ἡρόδ. 1. 156., 8. 3· παρέχειν Ἀριστοφ. Ὄρν. 581, Δημ. 140. 23· προφάσιας ἕλκω, ἐπιμένω προφασιζόμενος, Ἡρόδ. 6. 86· πάσας προφάσεις ἕλκειν Ἀριστοφ. Λυσ. 720, πρβλ. **προφασίζομαι**· πρόφασιν φάσκειν ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 56· δέχεσθαι Πλάτ. Κρατ. 412D· εὑρίσκειν Ἀντιφῶν 137. 8· πρ. καλῶς εὑρημένη Ἀρχιππ. ἐν «Πλούτῳ» 1· πρ. ζητεῖν, πορίζεσθαι, κατασκευάζειν Πλάτ. Φαῖδρ. 234A, κτλ.· πρ. ἔχειν ὡς .. Ἡρόδ. 6. 133· ἔχει προφάσεις τὰ ἡμέτερα ἁμαρτήματα ὥστε ἀπιστεῖν ἡμῖν, παρέχουσιν εὐλόγους ἀφορμὰς τὰ ἡμέτερα σφάλματα ὥστε κτλ., Ξεν. Κύρ. 3. 1, 27· πρόφασιν ποεῖσθαί τι Πλάτ. Ἐπιστ. 349D· προφάσεις λαμβάνειν Δημ. 277. 28· προφάσιος ἔχεσθαι Ἡρόδ. 6. 94· ἐπιλαβέσθαι ὁ αὐτ. 3. 26., 6. 49· τὰς πρ. ἀφελεῖν Δημ. 26. 2· προφάσεως δεῖταί τι Ἀριστ. Ρητορ. 1. 12, 23. **ζ)** ἐλλειπτικῶς, μή μοι πρόφασιν, μή, παρακαλῶ, προφάσεις, Ἀριστοφ. Ἀχ. 345· μὴ προφάσεις ἐνταῦθά μοι Ἀλεξ. ἐν «Λέβητι» 2. 1, πρβλ. **τριβή** 4.

II. Ὁ Πινδ. προσωποποιεῖ τὴν **πρόφασιν** ὡς θυγατέρα τοῦ ἀψινόου Ἐπιμᾱθέος (δηλ. τοῦ βραδέως βουλευσαμένου Ἐπιμηθέως κατὰ τὸν Σχολ.) Π. 5. 36. **III.** ἐν Σοφ. Τρ. 662, ἂν ἔχῃ ὀρθῶς, δέον νὰ ἑρμηνευθῇ ὡς σημαῖνον πειθώ, κατάπεισιν, ἀλλ' ἴδε ἐν λ. **πρόφανσις**, καὶ σημ. Jebb ἐν Σοφ. Τρ. ἔνθ' ἀνωτ.

προφᾰσιστέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **προφασίζομαι**, δεῖ προφασίζεσθαι, Ἀριστ. Ρητορ. πρ. Ἀλέξ. 30, 16.

προφᾰσιστικός, ή, όν, ὁ χρησιμεύων εἰς πρόφασιν, Ἑβδ. (Δευτ. ΚΒ', 14).

πρόφᾰτος, ον, = **πρόφαντος**, Πινδ. Π. 8. 21.

προφᾰτεύω, προφάτης, Δωρ. ἀντὶ **προφητ-**.

προφάω, φέγγω, φωτίζω λάμπω, Μαξίμ. π. καταρχ. 280.

προφερής, ές, (προφέρω) ποιητ. ἐπίθ., προέχων, ὑπερέχων, ἔξοχος, μετὰ γεν., ἀλλάων προφερής τ' ἦν πρεσβυτάτη τε Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 260· — ὁ Ὅμ. ποιεῖται χρῆσιν μόνον τοῦ συγκρ., ἐξοχώτερος, ὑπέρτερος, τῶν δ' ἄλλων ἐμέ φημι πολὺ προφερέστερον εἶναι Ὀδ. Θ. 221· μετὰ δοτ. πράγμ., ἄλματι, βίῃ προφερέστερος Θ. 128., Φ. 134· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ. [ἡμίονοι] βοῶν προφερέστεραί εἰσιν ἑλκέμεναι Ἰλ. Κ. 352· — ὁ Ἡσ. ὡσαύτως ἔχει τὸ ὑπερθ. προφερεστάτη ἐστὶν ἀπασέων Θεογ. 79, 361 (ἔνθα συνήθως ἑρμηνεύεται πρεσβυτάτη)· καὶ ὡς διάφ. γραφ. (ἀντὶ πολὺ φέρτατος) Ὀδ. Θ. 128· παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς ὡσαύτως ὑπερθ. ἀνὴρ προφερέστατος ἀνδρῶν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 591, πρβλ. 435, 612· — εὑρίσκομεν δ' ὡσαύτως συγκρ. καὶ ὑπερθετ., **προφέρτερος, προφέρτατος** ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ πρεσβύτερος, πρεσβύτατος, Σοφ. Ο. Κ. 1531, Ἀποσπ. 399· καὶ **προφέριστος**, Χρησμ. Σιβ. 3. 113. **II.** ὁ νέος μὲν ὢν πρεσβύτερος δὲ φαινόμενος, Πλάτ. Εὐθύδ. 271B, πρβλ. Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Στρατιώτισιν» 4, Αἰσχίν. 7. 35, ἴδε Πολυδ. Β', 10· — ὡσαύτως ἐπὶ φυτῶν καὶ νέων ἀνθρώπων, προώρως ἀνεπτυγμένος, Ἀριστόξ. παρὰ Στοβ. 542. 48 κέξ., Ἰάμβλ. ἐν βίῳ Πυθαγ. 209.

προφέρω, Ἰων. παρατ. **προφέρεσκεν**, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 686. 6· μέλλ. **προοίσω**· ἀόρ. α' **προήνεγκα**· ἀόρ. β' **προήνεγκον** Θουκ. 5. 17· παρ' Ὁμήρ. μόνον ἐνεστ. καὶ παρατ.· γ' ἐνικ. ὑποτακτ. ἐνεστ. **προφέρῃσι**, ὡς εἰ ἐκ τύπου εἰς μι, Ἰλ. Ι. 323. Φέρω ἐνώπιόν τινος, πρός τινα, προσφέρω, δίδω, ἐξάγω, ὡς ὄρνις.. νεοσσοῖσι προφέρῃσι μάστακα Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.· νέκυν Ἀχιλῆι Ρ. 121· οἱ μάντιες σφάγια προὔφερον Θουκ. 6. 69· ἐντεῦθεν ὥσπερ ἐκ ταμιείου πρ. Ἰσοκρ. 11E. **2)** ἐπὶ λέξεων, προφέρω ὀνείδεά τινι, ἐπιρρίπτω ὀνείδη, μομφὰς κατά τινος ἐπί τινι, κακίζω, ὀνειδίζω διά τι, Ἰλ. Β. 251· καὶ οὕτω, πρ. τινί, κατηγορῶ ἢ κατακρίνω τινὰ διά τι, Λατιν. objicere, exprobrare, μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσέης Ἀφροδίτης Ἰλ. Γ. 64, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 3., 3. 120., 8. 61, 125, Ἰσοκρ. 61E· πρ. τοὔνομα τοῦτο ὡς ὄνειδος Δημ. 576. 13. **3)** ἁπλῶς «προφέρω», λέγω (ἴδε **προφορικός**), αὐδάν, μῦθον Εὐρ. Ἱκέτ. 600, Μήδ. 189· πρ. Λίγιναν πάτραν, διακηρύττω αὐτὴν ὡς πατρίδα, Πινδ. Ι. 6 (4). 55· πρ. εἰς μέσον ἢ εἰς τὸ μ., προ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τείνω, Πλάτ. Νόμ. 812C, 936A (καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 57A), **4)** κάμνω λόγον, μνημονεύω, μὴ προφέρετε τὴν τότε γενομένην ξυνωμοσίαν Θουκ. 3. 64, πρβλ. 5. 26, Πλάτ. Σοφ. 259D· προφέρων Ἄρτεμιν, προβάλλων τὸ ἐξίωμα αὐτῆς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 201· πρ. τὰς ἐπονειδίστους τῶν ἡδονῶν, ἀναφέρων ὡς παράδειγμα, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 3, 8, πρβλ. Πολιτ. 3. 17, 6· — οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ, ζῷα ἀνθρωπίνας πρ. φωνὰς Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 73· ἀναμνήσεως χάριν πρ. Πολύβ. 4. 66. 10. **5)** ἐπὶ μαντείου, προβάλλω ὡς ἔργον (πρβλ. **προτίθημι** I. 5), τοῖσι Θηραίοισι προέφερε ἡ Πυθίη τὴν ἐς Λιβύην ἀποικίην Ἡρόδ. 4. 151· ἡ Πυθίη προφέρει σφι, τὸς Ἀθήνας ἐλευθεροῦν ὁ αὐτ. 5. 63. — Παθ., προὐνεχθέντος τινὶ (γεν. ἀπόλ.), ἐὰν ἤθελε διαταχθῆ τις νὰ πράξῃ οὕτω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 964. **II.** παρουσιάζω, δεικνύω, ἐπιδεικνύω, πρ. μένος Ἰλ. Κ. 479· προφέρω ἐριδα, ἀμιλλῶμαι, Ὀδ. Ζ. 92· πόλεμόν τινι προφέρω, κηρύττω πόλεμον κατά τινος, Ἡρόδ. 7. 9, 3. — Μέσ., ἀνὴρ ὅστις ξεινοδόκῳ ἐριδι προφέρηται ἀέθλων, ὅστις τὸν ξενίζοντα αὐτὸν προκαλεῖ εἰς ἅμιλλαν ἀγώνων, Ὀδ. Θ. 210, πρβλ. Ἰλ. Γ. 7. **III.** πόρρω φέρω, φέρω μακράν, ἁρπάζω τι καὶ τὸ φέρω μακράν, προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο θύελλα εἰς ὄρος ἢ εἰς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης Ἰλ. Ζ. 346, Ὀδ. Υ. 64· οὕτως ἐπὶ τοῦ θανάτου, πρ. σώματα τέκνων Εὐρ. Μήδ. 1111. **IV.** θέτω ἢ κινῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, πόδα Εὐρ. Τρῳ. 1332· — ἀκολούθως, προάγω, βοηθῶ, Λατ. proferre, promovere, ἡώς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ, πρ. δὲ καὶ ἔργου, ἀντὶ φέρει πρόσω τῆς ὁδοῦ, προάγει εἰς τὴν ὁδὸν καὶ εἰς τὸ ἔργον, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 577· οὕτω, πρ. εἴς τι, συντελῶ, βοηθῶ πρός τι, Θουκ. 1. 93, πρβλ. Πινδ. Π. 2. 159· ὡσαύτως, πρ. πρός τι Δίων Κ. 78. 38. — Παθ., κινοῦμαι πρὸς τὰ ἐμπρός, Ἀριστ. π. Ζ. Πορείας 12, 4. **2)** ἀμεταθ., ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω τινά, τινὸς Σιμωνίδ. 166, Ἀνθ. Π. 9. 344 (ἔνθα κοινῶς φέρεται ὁππόσον Οὐρανίην Καλλιόπη προφέρει)· μετὰ δοτ. πράγμ., εἶρια καλλονῇ τε προφέροντα καὶ ἀρετῇ τῶν ἀπὸ τῶν ὀΐων, ἔρια ὑπερέχοντα κατά τε τὸ κάλλος καὶ τὴν ἀξίαν τῶν ἀπὸ τῶν προβάτων ἐρίων, Ἡρόδ. 3. 106· πλοῦτῳ καὶ εἴδει προφέρων Ἀθηναίων ὁ αὐτ. 6. 127· ἡ Νάξος εὐδαιμονίῃ τῶν νήσων πρ. ὁ αὐτ. 5. 28, πρβλ. Θουκ. 1. 123., 2. 89· ὡσαύτως, πρ. τινὸς εἴς τι Εὐρ. Μήδ. 1092· ἐν τινι Δίων Κ. 77. 11· — ἐντεῦθεν **προφερής.** **V.** γεννῶ τέκνα, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 686. 6. **VI.** φέρω ἔμπροσθεν, λύχνον τινὶ Δίων Κ. 39. 31, πρβλ. 72. 17.

προφεύγω, μέλλ. **-φεύξομαι**, ἀόρ. **προὔφυγον** (ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμήρῳ). Φεύγω πρὸς τὰ ἐμπρός, φεύγω μακράν, Ἰλ. Α. 340, Αἰσχύλ. Ἀπασπ. 66. **II.** μετ' αἰτ., φεύγω ἀπό τινος, ἀποφεύγω, μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν Ἰλ. Ζ. 502, κτλ.· κακὸν Ξ. 81· προφυγὼν ἰσειδέα πόντον Ὀδ. Α. 107· οὐκ ἂν θάνατον .. προφύγοισθα (Ἐπικ. εὐκτ.) Χ. 325, κτλ.· πρ. χρέα, ἀποφεύγω χρέη, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 645.

πρόφημι, λέγω πρότερον ἢ προηγουμένως, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 3, 15, Ἰουστῖν. Μ.

προφημίζω, διαδίδω φήμην, Δίων Κ. 41. 41.

προφητάζω, = **προφητεύω**, Μανέθων 4. 218· Schneid. **προφητίζω.**

προφητεία, ἡ, (προφητεύω) τὸ χάρισμα τοῦ ἑρμηνεύειν τὴν θέλησιν τῶν θεῶν, ἡ δὲ προφητεία εἶης φρενός ἐστιν ἀπορρώξ Χρησμ. ἐν Λουκ. Ἀλεξ. 40· χρησμός, αὐτόθι 60· εἴ τοι μέμηλεν ἔμπεδος πρ. Ἐπιγραφ. παρὰ τῷ Newton Halic., πρβλ. 2868, 2880 κἑξ. **II.** ἐν τῇ Καιν. Διαθ., τὸ χάρισμα τῆς ἑρμηνείας τῆς Ἁγ. Γραφῆς ἢ τοῦ λαλεῖν καὶ κηρύσσειν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἁγίου Πνεύματος (πρβλ. **προφήτης**), Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ιϐ'. 6, Α' πρ. Κορ. ιϐ', 10, Α' πρ. Τιμ. α', 18, δ', 14, κ. ἀλλ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 130.

προφητεῖον, τό, ἱερὸν ἀφιερωμένον εἰς προφήτην, Ἐκκλ.

προφήτευμα, τό, ἡ ἐκ θεοῦ προφητεία, Σουΐδ. ἐν λ. **θεοπροπία**, ἴδε καὶ Φώτ.

προφήτευσις, τὸ προφητεύειν, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Μ. 9 (Κῶδ. Harl. 5674).

προφητεύω, Δωρ. **προφᾱτ-**· μέλλ. **-εύσω** Πινδ. Ἀποσπ. 118, Εὐρ. Ἴων 369· — ἐν τῷ παρατ. καὶ ἀορ. α' αἱ συνήθεις ἐκδόσεις τῶν Ἑβδ. καὶ τῆς Καιν. Διαθ. θέτουσι τὴν αὔξησιν μετὰ τὴν πρόθεσιν, **προ-εφήτευον**, **-φήτευσα**, ὡσεὶ ὑπῆρχε ῥῆμα φητεύω (οὕτω **προπεφητεῦσθαι** ἀντὶ **πεπροφητεῦσθαι**, Κλήμ. Ἀλ. 604, **προεπεφήτευτο** Ἰουστῖν. Μ. 1. 35)· ἀλλ' οἱ ὁρθοὶ τύποι **ἐπροφήτευον**, **ἐπροφήτευσα** εἰσῆχθησαν κατὰ διόρθωσιν ἐκ τοῦ Βατ. καὶ ἄλλων δοκίμων Ἀντιγράφων. Εἶμαι προφήτης ἢ ἑρμηνευτὴς τοῦ θελήματος τῶν θεῶν, μαντεύω, Μοῖσα, προφατεύσω δ' ἐγὼ Πινδ. ἔνθ' ἀνωτ.· τίς προφητεύει θεοῦ; τίς ἑρμηνεύει τὴν θέλησιν αὐτοῦ, Εὐρ. Ἴων 413· οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱροῦ Ἡρόδ. 7. 111· τὰ θεῖα καταλαβοῦσα τοῖς τε ἀνθρώποις προφητεύουσα Ἀριστ. π. Κόσμ. 1. 2· οὗ [μαντείου] προειστήκει προφητεύων Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 2. 33, πρβλ. Πλουτ. 2. 412B· τὰ θεῖα .. τοῖς ἀνθρώποις πρ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 1, 2· οὐκ ἔστιν ὅστις σοι προφητεύσει τάδε, θά σοι δώσῃ ταύτην τὴν μαντικὴν συμβουλήν, Εὐρ. Ἴων 369· ἡ μανία .. προφητεύσασα, μετὰ μαντικῆς δυνάμεως, Πλάτ. Φαῖδρ. 244D.

II. ἐν τῇ Καιν. Διαθ., ἑρμηνεύω τὴν Γραφὴν ἢ ὁμιλῶ καὶ κηρύσσω ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, Εὐαγγ. κ. Λουκ α', 67, Εὐαγγ. κ. Ἰω. ια', 51, Πράξ. Ἀποστ. 6', 17, ι϶', 6, Α' Ἐπιστ. πρ. Κορ. ια', 4, ιγ', 9, κ. ἀλλ.

προφήτης, Δωρ. **προφάτης** [ᾰ], ὁ (πρόφημι). Κυρίως ὁ λαλῶν ἀντὶ θεοῦ τινος καὶ ἑρμηνεύων τὴν θέλησιν αὐτοῦ εἰς τοὺς ἀνθρώπους· οὕτως ὁ Τειρεσίας καλεῖται, πρ. Διός, ἑρμηνεὺς τοῦ Δ., Πινδ. Ν. 1. 91· ὁ Ὀρφεὺς εἶναι τοῦ Βάκχου πρ., Εὐρ. Ῥῆσ. 972· αἱ Βάκχαι εἶναι Διονύσου πρ., ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 552· ὁ Γλαῦκος εἶναι Νηρέως πρ., ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 364· ἀλλ' ὑπὲρ πάντας τὸ ὄνομα τοῦτο εἰλέγετο ἐπὶ τοῦ ἐν Δελτοῖς Ἀπόλλωνος, Διὸς προφήτης ἐστὶ Λοξίας πατρός (πρβλ. **ἐξηγητής** II), Αἰσχύλ. Εὐμ. 19, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 82, Πλάτ. Πολ. 366B, Οὐεργ. Αἰν. 3. 252· ἐν ᾧ πάλιν ἡ Πυθία ἢ ἄλλοι ἐγίνοντο προφῆται (ἢ προμάντεις) τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἡρόδ. 8. 36, 37, 135, πρβλ. **προφήτης**· ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ἑρμηνευτῶν τοῦ ἐν Βραγχίδαις μαντείου, οἵτινες ἐξελίγοντο διὰ κλήρου, Συλλ. Ἐπιγρ. 2884, πρβλ. Böckh. εἰς 2880· καὶ ἀλλαχοῦ, αὐτόθι 2190b, (προσθῆκαι), 2869, -79-80, κἑξ., 3794, 4697. 6., 4840, κ. ἀλλ.· — ἀκολούθως πάλιν ὁ **προφήτης** ἦτο ἑρμηνευτὴς τῶν λόγων τοῦ θεοπνεύστου μάντεως (ἴδε μάντις), δόμων προφῆται Αἰσχύλ. Ἀγ. 1099, πρβλ. Θήβ. 610, Ἀριστοφ. Ὄρν. 972, Πλάτ. Τίμ. 72A, Φαῖδρ. 244D· οὕτω καὶ οἱ ποιηταὶ καλοῦνται, τῶν Μουσῶν προφῆται, ἑρμηνευταὶ τῶν Μουσῶν, Πλάτ. Φαῖδρ. 262D· πρβλ. **προφητεύω**, **πρόμαντις**, **ὑποφήτης.** **2)** καθόλου ἑρμηνευτής, κῆρυξ, ἐγὼ πρ. σοι λόγων γεννήσομαι Εὐρ. Βάκχ. 211· πρ. ἀτόμων, ἐπὶ τῶν Ἐπικουρείων, Ἀθήν. 187B· τῶν Πύρρωνος λόγων, ἐπὶ τοῦ Τίμωνος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 53. — οὕτω δὲ καὶ ὁ πρακηρύττων, προάγγελος ἢ πρόδρομος, ὡς ὁ κρατὴρ τῆς σπονδῆς καλεῖται, κῶμου προφάτης, Πινδ. Ν. 9. 120· δείπνου πρ. λιμὸς Ἀντιφ. ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1. 23· τέττιξ .. θέρεος γλυκὺς πρ. Ἀνακρεόντ. 35. 11· — **II.** ἐνίοτε ἡ λέξις κεῖται ἐπὶ ἀνθρώπων, οἵτινες ἐπίστευον ὅτι κατεῖχοντο ὑπὸ μαντικῆς δυνάμεως, οἷον ἐπὶ τοῦ Ἀμφιαράου, Αἰσχύλ. Θήβ. 610, Ἀγ. 409· ἐπὶ τοῦ Ἐπιμενίδου, Ἐπιστ. πρ. Τίτ. α', 12. **II.** Παρὰ τοῖς Ἑβδ. ἡ λέξις κεῖται ἅπαξ ἐπὶ τῆς παρὰ τοῖς δοκίμοις σημασίας τοῦ ἑρμηνέως ἢ ἀντιπροσώπου, Ἔξοδ. Ζ'. 1, πρβλ. Δ', 16· συνηθέστερον δὲ πρὸς ἑρμηνείαν τῆς Ἑβραϊκῆς λέξεως nâbi, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κινούμενος νὰ ὁμιλῇ καὶ ὁ ἐξηγούμενος τὰ ἐντάλματα αὐτοῦ ἢ ἀποκαλύπτων τὰς βουλὰς αὐτοῦ, κατ' ἀντιδιαστολὴν ἀπὸ τοῦ Ἑβρ. roeh, ὁ βλέπων, Α' Βασιλ. θ', 9· ἴδε Stanley Jewish Ch., Lect. 19· — ὅθεν,

2) ἐν τῇ Καιν. Διαθ. ὁ κατέχων τὰ πνευματικὰ χάρισμα τῆς **προφητείας**, θεόπνευστος κῆρυξ καὶ διδάσκαλος· ὄργανον ἰδιαιτέρων ἀποκαλύψεων παρὰ τοῦ Θεοῦ, Α' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ιϐ', 10, ιϐ', 24, 25, κτλ.· — καὶ (ὅπερ περιέχεται ἐν τούτῳ), **3)** ὁ ἀποκαλύπτων καὶ ἐξηγούμενος τὰς βουλὰς τοῦ Θεοῦ περὶ τοῦ μέλλοντος, προφήτης (ἐν τῇ νεωτέρᾳ σημασίᾳ τῆς λέξεως), Ἑβδ., Καιν. Διαθ., ἴδε Πράξ. Ἀποστ. 6', 30, γ', 18, 21, πρβλ. Β' Ἐπιστ. Πέτρ. α', 19. γ', 2.

προφητίζω, **προφητεύω**, Ἱππ. 83D.

προφητικός, ἡ, όν, μαντικός, Λουκ. Ἀλέξ. 60. Ἐπ/ρρ. **-κῶς**, Ἐκκλ.

προφῆτις, ῖδος, θηλ. τοῦ **προφήτης**, ἐπὶ τῆς Πυθίας, Εὐρ. Ἴων 42, 321, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3796· πρ. τῆς ἀληθείας Διόδ. 1. 2.

προφη-τυκράτωρ [ᾰ], ὁ, ὁ πρῶτος τῶν προφητῶν, Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 850C.

προφητο-κτόνος, ον, ὁ τοὺς προφήτας κτείνων, Κύριλλ. Ἀλ. σ. 11, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 86, κτλ.

προφητοπάτωρ, ὁ, ὁ προφήτου ἢ προφητῶν πατήρ, Θ. Στουδ. σ. 756, Ἐκδ. Mi.

προφητο-τόκος, ἡ, ἡ προφήτας εἰκοῦσα, Φίλων τόμ. 1, σελ. 658, 14.

προφητό-φθεγκτος, ον, ὁ ὑπὸ προφητῶν λεγόμενος, Ἰωάνν. Δαμασκ. τ. 1, σ. 680B.

προφητο-φόντης, ου, ὁ, = **προφητοκτόνος**, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5. 16.

προφήτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **προφήτης**, Μαξίμ. 2. 317., 4. 227, κτλ.

προφθᾶδην, Ἐπίρρ., «προφθαστά», Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. 16. 19.

προφθάνω [ᾰ], μέλλ. **-φθάσω** [ᾰ] καὶ **-φθήσομαι**· — φθάνω πρὸ ἄλλου, προλαμβάνω, **προφθάνω**, μετ' αἰτ., προφθάσασα καρδία γλῶσσαν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1028· ἐγὼ .. σε προφθάσας λέγω .. Πλάτ. Πολ. 500A· ὡσαύτως μετὰ μετοχ., προῦφθης με παρακύψασα Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 884, πρβλ. Θουκ. 7. 73. **2)** ἀπόλ., προλαμβάνω, προφθῆναι θέλων «προλαβεῖν θέλων» (Σχόλ.),

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐρ. Φοίν. 1385 ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. ἀορ., **προφθάμενος**, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 913, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 13. 19.

προφθᾶσία, ἡ, τὸ προφθάνειν, πρόφθασμα, ὄνομα ἑορτῆς παρὰ τοῖς Κλαζομενίοις, Διόδ. 15. 18.

προφθέγγομαι, ἀποθ., φθέγγομαι πρότερον, Γλωσσ.

προφητοφθεγξίας πνεῦμα, πνεῦμα προφητικοῦ φθέγματος, Μ. Φιλῆς τ. Δ', σ. 52, ἔκδ. Mil.

πρόφθεγξις, ἡ, τὸ προφθέγγεσθαι, ἀμφ. παρὰ Πολυδ. Β', 118.

προφθίμενος [Ι], **η, ον**, προαποθανών, Ἀνθ. Π. 7. 184. (Εἶναι αὐτοθετον ἐκ τῆς μετοχ. **φθίμενος**, διότι οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ ἐνεστὼς **προφθίνω**).

προφιλοσοφέω, φιλοσοφῶ πρότερον, Ὡριγ.· — ἀλλ' ἐν ποιήμασι προφιλοσοφητέον, δεῖ προφιλοσοφεῖν, Πλουτ. Ἠθ. 16Α.

προφιλοτεχνέομαι, ῥῆμ. μέσ. διαθ., φιλοτεχνῶ τι προηγουμένως, Μ. Ἀκομ. τ. Δ', σ. 76.

προφιλοτιμηθέν τινι δίκαιον, πρότερον φιλοτίμως δοθέν, Χρυσόβουλ. τοῦ ,ςΧΞς' ἔτους ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 603.

προφλεβοτομέω, φλεβοτομῶ πρότερον, Γαλην. 19. 711.

προφοβέομαι, ἀποθ., φοβοῦμαι ἐκ τῶν προτέρων, φοβοῦμαι διαλογιζόμενος, πολέμους αἱματόεντας Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1045· πρ. μή .. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 24· ἀπολ., τὸ προφοβηθῆναι Δ'ων Κ. 55. 18.

προφοβητικός, ἡ, ον, ὁ προφοβούμενος, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ προφοβῆται, Ἀριστ. Ρητορ. 2. 13, 7.

προφοιβάζω, μέλλ. **-άσω**, καθαρίζω, ἐξαγνίζω πρότερον, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 11. 55. **II.** προλέγω, προφητεύω, Μανασσ. Χρον. 1557· ὅθεν **προφοιβασις**, ἡ, **-φοίβασμα**, τό, **-φοιβασμός**, ὁ, προφητεία, Βυζ.

προφοιτάω, φοιτῶ πρότερον, προηγοῦμαι, ἡ πρ. ἤδη δόξα Ἰάμβλιχ. ἐν Βίῳ Πυθ. (;).

προφορά, ἡ, (προφέρω) ὡς καὶ νῦν, τὸ προφέρειν, ὁ τρόπος τοῦ προφέρειν, περὶ τὴν τῶν ῥημάτων προφορὰν Ἡρωδιαν. 1. 8, 12, πρβλ. Διον. Ἁλ. π. Δημ. 22, Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 41Α, Κλήμ. Ἀλ. 203· τῶν φωνῶν, τοῦ λόγου Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 15 καὶ 203· — ὁ ἐν προφορᾷ λόγος = ὁ προφορικὸς λ., αὐτόθι 777Β. **II.** ἐπιτίμησις δημοσία, Πολύβ. 9. 33, 13.

προφορέομαι, μέσ., δεῦρο κἀκεῖσε πορευόμενος στένω τὸν στήμονα καὶ παρασκευάζω αὐτὸν ὅπως τεθῇ εἰς τὸν ἱστόν, ἡ πρᾶξις αὕτη σήμερον λέγεται **διάζομαι**· οὕτως ἐπὶ ἀράχνης, τὴν ὁδὸν προφορεῖσθαι, τρέχειν δεῦρο κἀκεῖσε, Καλλίας ἐν «Κύκλωψι» 7, πρόλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 4, Ξεν. Κυν. 6, 15.

προφορικός, ἡ, όν, (προφορά) ὡς καὶ νῦν, τὸ ἁνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς προφοράν, προφερόμενος, ἀντίθετ. τῷ **ἐνδιάθετος**, (ἴδε λόγος ἐν τέλ.), Φίλων 2. 154, Πλούτ. 2. 777C, 973Δ, Κλήμ. Ἀλ. 864, Ρήτορες (Walz) 2. 116, κτλ.

πρόφορος, ον, προηγούμενος, Ἀρκτῖνος παρὰ Διομήδ. 3. 5. **II.** (ὑπονοουμένου τοῦ **ἰχώρ**), ὁ, τὸ ὑδατῶδες καὶ ἐχωρῶδες ὑγρὸν ἐν ᾧ τὸ ἔμβρυον ζῇ καὶ ὅπερ ἐκχύνεται πρὸ τοῦ τοκετοῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 7, 3· πρβλ. **ὕδρωψ** I. 3.

προφώσδε, Ἐπίρρ., ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **πρὸ φώσδε**, Ἰλ.

πρόφραγμα, τό, (προφράσσω) φραγμὸς τιθέμενος ἐμπρός, ὡς τὸ **πρυτείχισμα**, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 4, Διόδ. 19. 30· μεταφ., Πολύβ. 9. 35, 3, κτλ.

προφράζω, μέλλ. **-σω**, προλέγω, Ἡρόδ. 1. 120 (ἔνθα ὁ Schweigh. λαμβάνει αὐτὸ ὡς = **προεἰπεῖν, προερεῖν**, μετοχ. παθητ. πρκμ. προπεφραδμένα ἄθλα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 653, ἔνθα ἠδύνατο νὰ ἀναγνωθῇ προπεφασμένα (ἴδε **προφαίνω** I. 3), ἀλλὰ πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1315.

πρόφρασσα, Ἐπικ. θηλ., = **πρόφρων**, εὐμενής, Ἰλ. Κ. 290, Ὀδ. Ε. 161, κ. ἀλλ. — Ἕτεροι ἀναφέροντες τὴν λέξιν ἀμέσως εἰς τὸ **φράζομαι** λαμβάνουσι τὴν λέξιν ὡς σημαίνουσαν τὴν προδιανοηθεῖσαν πρὶν προκληθῇ, αὐτεπάγγελτος ἢ πρόθυμον.

προφροντίζω, φροντίζω πρότερον, Ἱππ. π. Ἀέρ. 281, ἴδε Littré 2. 14.

προφρύγω [ῡ], φρύγω πρότερον, Γαλην.

πρόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν, φρονέω)· ποιητ. ἐπίθετ.· κυρίως ὁ ἔχων πρόθυμον ψυχήν, Λατ. propenso animo, ὅθεν, ἀγαθός, εὐμενής, πρόθυμος, ἕτοιμος ὅπως κάμῃ τι, συνήθως συνάπτεται μετὰ ῥήματ., ὄμοσσον πρόφρων .. ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρίζειν Ἰλ. Α. 77· πρ. κατένευσε Κρονίων Θ. 175· ὁ δέ μ' πρ. ὑπέδεκτο Ι. 480, Ὀδ. Ε. 387· πρ. Δαναοῖσιν ἀμῦναι Ἰλ. Ξ. 71· οὕτω, πρ. τελεῖν, ἀείδειν Πινδ. Π. 5. 156, Ν. 5. 41· προφρόνων Μοισᾶν τυχέσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ι. 4. 73 (3. 61)· καὶ σέ .. Ἑρμῆς Ἄιδης τε δέχοιτο Εὐρ. Ἄλκ. 743. 2) ἐπὶ ἐνεργειῶν, προαπαιτεῖν, πρόθυμος, ἕτοιμος, πλήρης ζήλου καὶ δραστηριότητος, ὅτε δή .. πρ. ἐθέλομι ἐρύσσαι, προθύμως, ἑτοίμως, Ἰλ. Θ. 23· οὐ νύ τι θυμῷ πρόφρονι μυθέομαι αὐτόθι 40, Χ. 184· εἰ δή πρόφρονι θυμῷ .. ἀνώγει Ω. 140· ἀμῦναι πρ. θ. Ὀδ. Π. 257, πρβλ. Ἡσ. Θεογ. 536· ὡσαύτως, πρ. κραδίη Ἰλ. Κ. 244· — ἐν Ὀδ. Σ. 406 μετ' εἰρωνείας, πρόφρων κεν δὴ ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην, εὐπροσώπως τῷ ὄντι θὰ προσηυχόμην τότε εἰς τὸν Δία (φρονεύσας ξένον). **II.** Ἐπικ. ἐπίρρ. **προφρονέως**, προθύμως, ἑτοίμως, μετὰ ζήλου, πρ. μάχεσθαι Ἰλ. Ε. 810, πρβλ. Ζ. 160· νήπια τέκνα πρ. ῥύσιαθε Ρ. 224· πρ. μὲν τίε ἄναξ Ζ. 173· — μετέπειτα, προφρόνως φιλεῖν Θέογν. 786, Πινδ. Π. 2. 29· ἐπιδεῖν Αἰσχύλ. Ἱκ. 1, πρβλ. Ἀγ. 173, Χο. 478, Εὐμ. 927, 968.

προφυάς, -άδος, ἡ, τὸ προφυόμενον, προφυὰς σταφυλῆς, ὁ μίσχος τῆς σταφυλῆς ἐξ οὗ κρέμανται αἱ ῥᾶγες, Γλωσσ.

προφύγιον, τό, = **προσφύγιον**, ἐμοὶ δὲ γυμνάσιον καὶ τῆς ἀμαθείας προφύγιον Μελέτ. περὶ τῆς ἀνθρώπου κατασκευῆς ἐν Cram. An. gr. Ox. II, σ. 2, 10.

προφύλαγμα, τό, = τῷ ἑπομ., Ἡσύχ. ἐν λ. **φρούριον**.

προφυλακέω, εἶμαι προφύλαξ, τῶν κυνῶν, αἳ τῶν τρεφόντων προφυλακοῦσι (κατὰ διόρθωσιν Γ. Παπαβασιλείου, ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 227 ἀντὶ προφυλακτοῦσι) Ἀλκίφρονος Ἐπιστ. III, 6, 22, ἔκδ. Meinecke (ἐν τῇ τοῦ Hercher ἐκδόσει προῦλακτοῦσι).

προφῠλᾰκή, (προφυλάσσω) οἱ προπορευόμενοι φύλακες, πρόσκοποι, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 25, Ἱππαρχ. 7. 13· ἐν τῷ ἐνικῷ, ἡ πρ. αὐτοῦ, οἱ πρόσκοποι αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 4. 1, 24, πρβλ. Πολύβ. 5. 3, 2· ἀριστοποιεῖσθαι διὰ προφυλακῆς, ἔχοντες τεταγμένους προσκόπους, Θουκ. 4. 30. **II.** φυλακή, φύλακες, φρουρά, Πολύβ. 5. 95, 5. **III.** φύλακες νυκτερινοί, σκοποί, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΙΒ', 42). **IV** φυλακτήριον, προφυλακτικόν, Διοσκ. 2, 49, ὁ αὐτ. π. Ἰοβόλ. σ. 44.

προφῠλᾰκὶς ναῦς, ἡ, πλοῖον χρησιμεῦον ὡς σκοπός, φυλακίς, Θουκ. 1. 117.

προφῠλακτέον, ῥηματ. ἐπίθετ., δεῖ προφυλάσσειν, Πλούτ. 2. 127D.

προφῠλακτήριον, τό, προφυλακή, φρουρά, Τζέτζ., Ἡσύχ. **II.** προφύλαξις, Βασίλ. τ. 3, σ. 147Δ.

προφῠλακτικός, ἡ, όν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς προφύλαξιν, ὁ προφυλάττων τι, Ρήτορες (Walz) 1. 461, Γαλην. 2, 193D, 365D, 4, 28Δ, Διοσκ. 3, 153 (163), περὶ Ἰοβόλ. σ. 44, 45, κλπ.· — ἡ **προφυλακτικὴ** ἐν τῇ ἰατρικῇ ὀπτέλει μέρος τῆς ὑγιεινῆς. — Ἐπίρρ., **-κῶς**, διὰ τρόπου προφυλακτικοῦ, Ἀστέρ 349C.

προφύλαξ [ῡ], **-άκος**, ὁ, πρόσκοπος· οἱ προφύλακες, = οἱ προφυλακαί, Θουκ. 3. 112, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 15, κτλ. **II.** ἀξιωματικὸς φρουρῶν, Αἰν. Τακτ. 22· — ὡσαύτως ὡς θηλ., γραῖας προφύλακας Ἐρατοσθ. Καταστ. 22, σ. 117 ἔκδ. Gal.

προφύλαξις, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Προμ. 906.

προφῠλάσσω, Ἀττ. **-ττω**· μέλλ. ξω· — εἶμαι φύλαξ, φρουρὸς τόπου τινὸς ἢ οἰκίαι, μετ' αἰτιατ., προφυλάττω τι, νηδὺν Τμν. Ὁμήρ. εἰς Ἀπόλλ. 538 (ἐν τῷ σπανίῳ τύπῳ τῆς προστακτ. **προφύλαχθε**, ἀντὶ **προφυλάσσετε**, ἀνθ' οὗ ὁ Schneidew. εἰκασε **πεφύλαχθε**), πρβλ. Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 7, 14· ὡσαύτως, προφυλάσσειν ἐπί τινι, τηρεῖν φυλακήν, φρουρεῖν τινα ἢ τόπον τινά, Ἡρόδ. 8. 92· καὶ μετὰ γεν., Ξεν. Ἱέρ. 6. 10 — ἀπολ., ἀγρυπνῶ, φυλάττω (πρβλ. **προφυλάξ**), φρουρῶ, πρασέχω, ἡ προφυλάσσουσα (ἐνν. ναῦς) = **προφυλακίς**, Ἡρόδ. 7. 179., 8. 92, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1146, Θουκ. 2. 93. — Μέσ., φυλάττω ἐμαυτόν, προφυλάσσομαι, λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα, προεφυλάξατο ὅσα ἐδύνατο μάλιστα Ἡρόδ. 1, 185, πρβλ. 9. 99, Θουκ. 6. 38· — μετ' αἰτ., προφυλάττομαι, λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα, ἐναντίον τινός, Λατ. caveo, Ἡρόδ. 7. 176, πρβλ. Ξενοφ. Ἑλλ. 5. 3, 5, Ἀπομν. 1. 4, 13. **II.** παρὰ μεταγεν. τὸ ἐνεργ. εἶναι ἐν χρήσει ὡς τὸ μέσ., προφυλάττομαι, «λαμβάνω τὰ μέτρα μου» ἐναντίον τινός, τὰ τοῦ σώματος κινήματα .. μὴ προλαμβάνειν μηδὲ προφυλάττειν Πλούτ. 2. 129Α, πρβλ. Ἀλέξ. Τραλλ. 1, σελ. 1.

πρόφυξ, ῦγος, ὁ, φυγάς, δραπέτης, Χοιρόβ. ἐν Θεοδοσ. Καν. σ. 83, Μαλαλ. 474, 15.

προφύομαι, παθ., μετ' ἀορ. 6' ἐνεργ., φύομαι, γεννῶμαι πρότερον, ὃς προῦφυ πατὴρ Σοφ. Αἴ. 1291.

προφύραμα, τό, φύραμα ζυμωθὲν πρότερον, Ἐρατοσθ. παρ' Ἀθην. 140Α

προφῡράω, ζυμώνω πρότερον· ὅπως ἐν τῷ παθ., μᾶζα προφυρηθεῖσα Ἱππ. 355. 26. **II.** μεταφορ., προπεφύρατα λόγος, ὁ λόγος ἔχει ἤδη συζυμωθῆ, παρασκευασθῆ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 461· κακὸν μοι προπεφυραμένον ἐστί, παρασκευασμένον, «μαγειρευμένον» δι' ἐμέ, ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 75.

προφῡρητός (Ἰων. ἀντὶ **-φυρατός**), ἡ, όν, ζυμωμένος πρότερον, προηγουμένως, πρ. μᾶζα, καλῶς ζυμωμένη μᾶζα (ἐκ νεοθῆς), Ἱππ. 368. 11, 373. 52.

προφύσιον, τό, «προφύσια· ἐν τοῖς μετάλλοις τὰ σκίπης χάριν τῶν ἐν ταῖς φύσαις αὐλῶν τιθέμενα», Ἡσύχ.· πρβλ. **ἀκροφύσιον**.

προφῦσις, ἡ, (προφύω) «βλάστημα», Γαλην. Ἱπποκρ. γλωσσ. ξξήγ. 550.

προφῠτεύω, φυτεύω πρότερον, προπεφυτεῦσθαι κράμβην

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γεωπ. 5. 11, 14· μεταφ., οἱ προφυτεύσαντες. «οἱ προκατασκευάσαντες» (Σχόλ.), Σοφ. Ἠλ. 199.

προφώγνυμι, = **προφρύγω**, ζειᾶς μάλιστα προφωχθείσης Διοσκ. 2, 112.

προφωνέω, φωνῶ, λέγω ἢ διακηρύττω προηγουμένως, Ζηνὸς κότον Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 617· πήματα, ἄλγη ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 882, Εὐμ. 466· — φωνῶ ἐνώπιον πάντων, ἠχὼ Σοφ. Ἠλ. 109· προφωνεῖ τόνδε ναυάρχοις λόγον Αἰσχύλ. Πέρσ. 363. **II.** προειδοποιῶ, λέγω ἐκ τῶν προτέρων, μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν Σοφ. Αἴ. 1089, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 956, Ἠλ. 685· ὡσαύτως παραλειπομένου τοῦ ἀπαρ., ὑμῖν προφωνῶ τάδε Σοφ. Ο. Τ. 223.

προφωνήσιμος, ον, ὁ προαγγέλλων, ἡ προφωνήσιμος (ἐξυπ. ἡμέρα), ἡ Κυριακὴ ἡ πρὸ τῆς ἀπόκρεω, ἥτις ἀγγέλλει τὴν προσέγγισιν τῆς τεσσαρακοστῆς, Βυζ.· οὕτω καὶ **προφώνησις, εως**, ἡ, αὐτόθι.

προφωσφορέω, προηγοῦμαι φέρων φῶς, Γ. Παχυμ. ἐν βίῳ Ἀνδρ. Παλ. 210D.

προφώτια, τά, ἡ παραμονὴ τῶν Φώτων, Θ. Στουδ. σ. 701, ἔκδ. Μι.

προφωτίζω, φωτίζω πρότερον, Κυριλλ. Ἱεροσ. Κατ. 18, 14, σ. 224, Εὐσ. IV, 345B.

προφώτισμα, τό, ἡ πρὸς τὸ βάπτισμα προπαρασκευή, Εὐτύχιος 2392A.

προχάζω, προχωρῶ, «προχάζοις· προβαίνοις. ἀναποδίζοις» καὶ «πρόχασον· πρόελθε» Ἡσύχ.· «προχάζοις· προβαίνοις» Φώτ.

προχαιρετίζω, χαιρετίζω πρότερον, Κ. Μανασσ. ἐν Χρον. IX, σελ. 74.

προχαιρετισμός, ὁ, τὸ προχαιρετίζειν, Κ. Μανασσ. ἐν Χρον. IX, σ. 74.

προχαίρω, χαίρω ἐκ τῶν προτέρων, Πλάτ. Φίληβ. 39D προχαρέντες Ὀρφ. Ὕμν. 85 (86). 9. **II.** ἐν τῷ γ' τῆς προστ., τὸ δὲ προκλύειν .. προχαιρέτω, ἔστω μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ! Αἰσχύλ. Ἀγ. 251· πρβλ. **χαίρω** V. 2.

προχᾰλάω, χαλαρώνω ἐκ τῶν προτέρων, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 1. 5.

προχαλκεύω, χαλκεύω προηγουμένως, Αἰσχύλ. Χο. 647.

προχάνη, ἡ, πρόφασις, Καλλ. εἰς Δήμ. 73, Ἀποσπ. 26.— (Ἐτυμολογεῖται κατὰ τὸν Εὐστ. 1109. 39 ἐκ τοῦ **προχαίνω** = **προφασίζομαι**).

προχάραγμα, τό, = **προκέντημα**, σχέδιον, ὑπόδειγμα, Ρήτορες (Walz) 1. 444.

προχᾰράσσω, Ἀττ. **-ττω**, χαράττω πρότερον· ὅθεν κάμνω σχεδίασμα, σχέδιον, Γρηγ. Ναζ.

προχᾰρής, ές, ὁ διδόμενος ὡς προσφορὰ εὐχαριστήριος, ἄρτος Συλλ. Ἐπιγρ. 1464.

προχαρίζομαι, χαρίζομαι πρότερον, Εἰρηναῖος 1127C.

Προχᾰρισία, ἡ, ἐπώνυμον τῆς Θέτιδος, «Προχαρισία· ἡ Θέτις οὕτω που τιμᾶται» Ἡσύχ.

προχάρισμα, τό, εὐμενὲς δῶρον, Χρησμ. Σιβ. 5. 330.

προχᾰριστήρια, τά, «προχαριστήρια, ἡμέρα ἐν ᾗ οἱ ἐν τῇ ἀρχῇ πάντες, ἀρχομένων καρπῶν φύσεσθαι, λήγοντος ἤδη τοῦ χειμῶνος, ἔθυον τῇ Ἀθηνᾷ· τῇ δὲ θυσίᾳ ὄνομα προχαριστήρια. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ Ἱερωσύνης· τὴν τοίνυν ἀρχαιοτάτην θυσίαν διὰ τὴν ἄνοδον τῆς θεοῦ, ὀνομασθεῖσαν δὲ προχαριστήρια διὰ τὴν βλάστησιν τῶν καρπῶν τῶν φυομένων» Σουΐδ., πρβλ. Ἀρποκρ. ἐν λ. (ἔνθα **προσχαιρητήρια**) καὶ Α. Β. 295, 3 (ἔνθα **προσχαριστήρια**).

προχειλίδιον, τό, τὸ προέχον μέρος τοῦ χείλους, Πολυδ. Β', 90.

πρόχειλος, ον, ὁ ἔχων τὰ χείλη προέχοντα, Στράβ. 96, Λουκ. Φιλόψ. 34.

προχειμάζω, ἐπὶ τοῦ καιροῦ ἢ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως, εἶμαι θυελλώδης πρότερον, Ἀριστ. Προβλ. 26. 8, 4.

προχείμᾰσις, ἡ, πρόωρος χειμών, Πλίν. 8. 57, Veget. 4. 40.

προχειρίζω, Ἀττ. μέλλ. **-ιῶ**, βάλλω εἰς χεῖράς τινος, παραδίδω, πρ. τινὰ ἐπὶ τῷ τὴν τιμωρίαν δοῦναι Δείναρχ. 110. 8· ἔχω πρόχειρον, ἕτοιμον, τέτταρα στρατόπεδα Πολύβ. 3. 107, 10.— Παθ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ., ὁ εἰς χεῖρας εἰλημμένος, τὸν προκεχειρισμένον λόγον Πλάτ. Νόμ. 643A· ἑτοῖμα καὶ προκεχειρισμένα ἀγαθὰ Δημ. 85. 7. **2)** προχειρισθέντες, προηγουμένως ἐκλεχθέντες, Πολύβ. 3. 106, 2· ὡσαύτως ὡρισμένος πρότερον, προωρισμένος, τὰ Ποπλίῳ προκεχ. στρατόπεδα ὁ αὐτ. 3. 40, 14. **II.** συνηθέστατα ὡς ἀποθ., **προχειρίζομαι**, μέλλ. **-χειριοῦμαι**· — λαμβάνω εἰς χεῖράς μου, ἑτοιμάζω, προετοιμάζω δι' ἐμαυτόν, προχειριοῦμαι κἀξετάσω τὴν οὐσίαν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 729· δύναμιν, στρατόπεδον, ναῦς Δημ. 45. 10, Πολύβ. 1. 16, 2, κτλ.· ἐσθῆτα Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 14· τὴν μαλάχην, τρώγω αὐτήν, ὁ αὐτ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 2. 46· τὰς ῥήσεις, τοὺς λογισμοὺς Πλούτ. 2. 396C, 813E· προτιμῶ, τὸ ἀσαφὲς Διον. Ἀλ. π. Δεινάρχ. 8. **2)** ἐκλέγω, προχειρίζεσθαι δημαγωγοὺς Ἰσοκρ. 184A, Πολύβ., κτλ.· τινὰ ἐπί τι Δημ. 773. 18· ἐπί τινι Πλουτ. Καῖσ. 58· πρός τι Πολύβ. 3. 44, 4. **3)** μετ' ἀπαρ., ἀποφασίζω νὰ πράξω, ὁ αὐτ. 3. 40, 2. **4)** συζητῶ ἢ ἐξετάζω πρῶτον, Ἀριστ. Κατηγ. 8, 31· τὰς πάντων δόξας ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 1. 14, 1· οὕτω καί, πρ. περί τινος ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 1. 5, 5, πρβλ. Φυσ. 3. 1, 1, Μετεωρ. 3. 6, 14. **5)** ἐπὶ παραδείγματος πρ., προτείνω ὡς παράδειγμα, ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 30. 1, 5· — οὕτως ἐν τῷ παθ., ὁ αὐτ. ἐν Κατηγ. 5. 6.

προχείρισις, εως, ἡ, τὸ εἰς χεῖρας λαμβάνειν, ἐκτέλεσις, Φιλοπ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **κένησις**. **II.** ἐκλογή, Ἐκκλ.

προχειριστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **προχειρίζομαι**, δεῖ προχειρίζεσθαι, Νικόμαχος 96.

προχειρόομαι, Παθ., καθυποτάσσομαι πρότερον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 8, 1.

πρόχειρος, ον, (χείρ) πλησίον εἰς τὰς χεῖράς τινος, πλησίον (πρβλ. **ὑποχείριος**), Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 788· πρόχειρα ψέλια δέρκεσθαι, πλησίον, ἐγγύς, ἕτοιμα, Αἰσχύλ. Πρ. 54· πρ. ἄλγος .. δέρκομαι Σοφ. Ἠλ. 1116· ἐπὶ ξίφους γυμνοῦ ἢ μαχαίρας, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 747, Εὐρ. Ἑλ. 1564, Ἠλ. 696, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 32· ἔβαλλον λίθοις καὶ .. ἀκοντίοις, ὡς ἕκαστός τι πρ. εἶχε Θουκ. 4. 34· τὴν ἐπιστήμην οὐκ εἶχε πρ. ἐν τῇ διανοίᾳ Πλάτ. Θεαίτ. 198D· πρ. μῦθοι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 61B· τὰ κατὰ πάντων τῶν φιλοσοφούντων πρ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολογ. 23D· εἰ οὖν σοι πρόχειρον, εἰπὲ ὁ αὐτ. ἐν Μίν. 313B· ὃ προχειρότατον ἔχω εἰπεῖν Δημ. 700. 10· τὸ προχειρότατον ποιεῖν Ἰσοκρ. 223B· τὰ πρόχειρα, πράγματα πλησίον τῶν χειρῶν, ἐγγὺς ὄντα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς **τὰ ἄπορα** (τὰ μὴ πρόχειρα), Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1, 2, 9, πρ. 9, 3, 5· τὰ προχειρότατα ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 20. 12. **2)** «πρόχειρος», κοινός, συνήθης, συναπτόμενον τῷ **φαῦλος**, τὰ πρ. καὶ δημόσια Πλάτ. Θεαίτ. 147A· αἱ πρ. ἡδοναὶ ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 45A. **3)** πρόχειρόν [ἐστι], εἶναι εὔκολον, μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 251B, Φιλήμων ἐν «Ἐπιδικαζομένῳ» 2· ψεύδεσθαι προχειρότατον ἁμαρτάνουσιν Λυσ. Ἀποσπ. 54· οὕτως, ἐν προχείρῳ [ἐστί], μετ' ἀπαρ., Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 3· ἐκ προχείρου, εὐκόλως, εὐχερῶς, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 19. **II.** ἐπὶ προσώπων, ἕτοιμος νὰ πράξῃ τι, πρόθυμος, μετ' ἀπαρ., Σοφ. Ἠλ. 1494· οὕτω, πρ. εἰς τὸ δρᾶν κακὰ Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 69· πρ. τῇ φυγῇ, ἕτοιμος πρὸς φυγήν, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 161· οὕτω, πρ. γλῶττα Πολυδ. Ϛ', 120. **III.** Ἐπίρρ. **-ρως**, ἐκ τοῦ προχείρου, ἕτοιμος, ἄνευ προμελέτης, ἀποκρίνασθαι Πλάτ. Συμπ. 204D· πρ. ἔχειν περί τι Ἀριστ. Τοπ. 8. 14, 5. κτλ.· ἐπὶ τὰ πράγματα ὁρμᾶν πρ. Ἄμφις ἐν «Φιλαδέλφοις» 1. 7· μετὰ βίας, ἀπερισκέπτως, ἀφρόνως, Θεοπόμπ. Ἱστ. 249, Πολύβ. 5. 7. 2.— Συγκρ. **-οτέρως**, Πλάτ. Ἀλκ. 2. 144D· **-ότερον** Πολύβ. 1. 21, 5.

προχειρότης, -ητος, ἡ, ἑτοιμότης, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 21. 18· μάλιστα ἐν τῇ ἐξετάσει πράγματός τινος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 249.

προχειροτονέω, ἐκλέγω διὰ χειροτονίας πρότερον, Πλάτ. Νόμ. 765B, Αἰσχίν. 4. 11. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, διὰ χειροτονίας ἀποφασίζω προηγουμένως ἂν πρέπει νὰ γίνῃ δεκτόν τι, Δημ. 708. 18.

προχειροτόνητος ἐν ἀποστόλοις, ὁ προχειροτονηθείς, Θ. Στουδ. σ. 704, ἔκδ. Μι.

προχειροτονία, ἡ, «ἔοικεν Ἀθήνησι τοιοῦτό τι γίνεσθαι, ὁπόταν τῆς βουλῆς προβουλευσάσης εἰσφέρηται εἰς τὸν δῆμον ἡ γνώμη· πρότερον γίνεται χειροτονία ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πότερον δοκεῖ περὶ τῶν προβουλευθέντων σκέψασθαι τὸν δῆμον ἢ ἀρκεῖ τὸ προβούλευμα» Ἀρποκρ., Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 63, 16 τοῦ αὐτ. Ἀποσπ. 396. —Ἴδε Π. Σ. Φωτιάδου Συμβολὰς εἰς τὸ Ἀττικὸν Δίκαιον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΠΓ', σ. 45 κέξ.

προχειρουργέω, ἐκτελῶ προηγουμένως, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 8, 3.

προχέριον, τό, τὸ κοινῶς λεγόμενον «χεροκάλαθον», Κασσιαν. I, 1131A.

πρόχευμα, τό, (προχέω) τὸ προχεόμενον, καθίζημα, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 1, 22· πρβλ. **πρόχυσις**.

προχεύω, ποιητ. τύπος ἰσοδύναμος τῷ ἑπομ., Διον. Π. 52.

προχέω, μέλλ. **-χεῶ**, χέω πρὸς τὰ ἐμπρός, πρ. ῥόον εἰς ἅλα δῖαν, ἐπὶ ποταμοῦ, Ἰλ. Φ. 219, πρβλ. Ὕμν. Ὁμηρ. εἰς Ἀπόλλ. 241· οὕτω, ποταμοὶ δ' ἀμέραισι μὲν προχέοντι ῥόον καπνοῦ (περὶ τῆς Αἴτνης) Πινδ. Π. 1. 43· τρὶς ὕδατος προχέειν, ἐμβάλλειν πρῶτον τρία μέρη ὕδατος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 594· σπονδὰς προχέαι Ἡρόδ. 7. 192, Κριτίας 17·— μεταφορ., πρ. ἀοιδὴν διάφ. γραφ. Ἡσ. Θεογ. 83· ὄπα γλυκεῖαν Πινδ. Π. 10. 87, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 401· λίγειαν ὀμφὴν Ἀνακρεόντ. 41. 11· πρβλ. **χέω**·— Παθ., ἐκχέομαι πρὸς τὰ ἐμπρός, «χύνομαι». ἐπὶ μεγάλου πλήθους ἀνθρώπων ἐκχυνομένων ἐπὶ πεδιάδος καὶ καλυπτόντων αὐτήν, ἐς πεδίον προχέοντο Ἰλ. Β. 465, πρβλ. Ο. 360., Φ. 6· θυσία .. προχυθεῖσα Εὐρ. Ἀποσπ. 904· ἡ κυριολεκτικὴ σημασ. τοῦ παθ. ἀπαντᾷ μόνον παρὰ μεταγενεστ., Ὀππ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κυν. 2. 39, Δίων Κ., κτλ.· προχεῖται τὰ λεγόμενα Λογγῖν. 19·— τὰς προκεχυμένας ἄκρας, τὰς μακρὰν προεκτεινομένας, Φίλων 1. 14. Πρβλ. **προρέω** II.

προχθὲς, Ἐπίρρ., ὡς καὶ νῦν, Σχόλ. εἰς Φιλοστρ. Ἡρ. σ. 578 Boisson.· **προὐχθὲς** (δηλ. προεχθὲς) Boisson. Ἀνέκδ. 4. 398. Ὁ Ζηκιδ. ἐν Χρ. Λεξ. γράφει: «**πρόχθες** οὐχὶ **προχθές**».

προχθεσινός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, Ἐτυμολ. Μέγ. 691. 36.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 335.

προχλιαίνω, χλιαίνω πρότερον, προκεχλιασμένος ἐλαίῳ ἐμβρυουλικὸς Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 288.

πρόχλωρος, ον, πρασινωπός, ὑποπράσινος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 204. Ὁ Δινδ. προτείνει **ὑπόχλ-**.

πρόχνυ, Ἐπίρρ., (πρὸ γόνυ) ὡς τὸ **γνύξ**, μὲ τὰ γόνατα πρὸς τὰ ἔμπρός, ὅ ἐστι «γονατιστά», πρόχνυ καθεζομένη, πίπτουσα εἰς τὰ γόνατα, Ἰλ. Ι. 570· μεταφορ., ὥς κεν .. ἀπόλωνται πρόχνυ κακῶς, ὅπως ἀπολεσθῶσιν παντάπασι κακῶς, «παντελῶς, πρόρριζοι» (Σχόλ.), Φ. 460· οὕτω, πρόχνυ ὀλέσθαι Ὀδ. Κ. 69· ἀκριβῶς ὡς ὁ Ἡρόδ. χρῆται τῷ ἐς γόνυ βαλεῖν τινα, 6. 27· πρβλ. **γόνυ** Ι. 5.— Ἐξ ἀγνοίας τῆς μεταφορᾶς τὸ **πρόχνυ** παρὰ μεταγεν. ἦν ἐν χρήσει ὡς = **πάνυ**, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1118, Β. 249.

προχοὴ, ἡ, (προχέω) ποιητικ. ὄνομα, σχεδὸν ἀείποτε ἐν τῷ πληθ., αἱ ἐκβολαὶ (ποταμοῦ), ἐπὶ προχοῇσι διιπετέος ποταμοῖο Ἰλ. Ν. 263· ἐς ποταμοῦ προχοὰς Ὀδ. Ε. 453· ἐν προχοῇς ποταμοῦ Α. 242· ἐν προχοῇς .. Ὠκεανοῖο (διότι ὁ Ὠκεανὸς ἦν ποταμὸς καθ' Ὅμηρον) Υ. 65· Τριτωνίδος ἐν προχοαῖς λίμνας Πινδ. Π. 4. 35, πρβλ. Ἀνακρ. 27, Σιμωνίδ. 180, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1025, Ἀποσπ. 795, Ἀριστοφ. Νεφ. 272· θερμαῖς ὕδατος μαλακοῦ πρ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 192·— τὸ ἑνικὸν παρ' Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 755. **2)** = **πρόχυσις**, ἀκρωτήριον, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 314Ε. **II.** σπονδή, λοιβή, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 619. 4, πρβλ. 312. 16.

προχόη, ἡ, = **πρόχοος**, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 456, Ἀνθολ. Π. 6. 292, Ἀλκίφρων 3. 47· περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Λοβεκ Παραλ. 399.

προχοΐδιον, Ἀττ. **προχοΐδιον**, τό, ὑποκορ. τοῦ **πρόχοος**, Κρατῖνος ἐν «Πυτίνῃ» 16, Στράττις ἐν «Λημνομήδᾳ» 1, Στράβ. 812, κτλ.· πρβλ. Πόρσ. προλεγ. εἰς Εὐρ. Ἑκάβ. σ. ἰ.

προχοΐς, ΐδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **πρόχοος**, = **ἀμίς**, οὐροδοχεῖον, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 10, πρβλ. Ἀθήν. 469C. **II.** = **ἐπίχυσις**, Α. Β. 294, 32.

πρόχοος, Ἀττ. συνῃρ. **πρόχους**, ἡ· ἑτερόκλ. δοτικ. πληθυν. **πρόχουσι**, ὡς τὸ **βοῦς**, **βουσί**, ὡσεὶ ἦν τῆς γ' κλίσ. (ἴδε Δινδ. εἰς Εὐρ. Ἴωνα 435, Ἀριστοφ. Νεφ. 272, Pierg. εἰς Μοῖρ. α. 269)· αἱτ. πληθ. **πρόχους**, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 7, Αἰλ. π. Ζ. 5, 23· (προχέω). Ὑδροφόρον ἀγγεῖον, ὑδρία, λάγηνος, «κανάτι», μάλιστα δὲ τὸ δι' οὗ ἐπέχεον ὕδωρ πρὸς νίψιν τῶν χειρῶν, Ἰλ. Ω. 304, Ὀδ. Α. 136, Δ. 52, Ο 135, Ἡσ. Θ. 785, Σοφ. Ἀντ. 430, Εὐρ. Ἴων 435, κτλ.·— ὡσαύτως ἀγγεῖον οἰνηρόν, ἐξ οὗ ὁ οἰνοχόος ἐγχέει εἰς τὰ ποτήρια, Ὀδ. Σ. 397·— Θεσσαλ. ἀντὶ **ὄλπη**, Κλείταρχος παρ' Ἀθην. 495C· ἴδε **ὄλπη**. **II.** ἐν Σικελίᾳ μέτρον ὑγρῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 5641, κτλ.

προχορεύω, χορεύω πρῶτος ἐν χορῷ, πρ. κῶμον, προεξάρχω, κώμου ἢ ὁμίλου ἑορταστικοῦ, Εὐρ. Φοίν. 797.

προχόω, ἰσοδύναμος ἐνεστ. τοῦ **προχώννυμι**, ἐπισωρεύω ἐμπρός, χῶμα Πλάτ. Κριτ. 111B, πρβλ. Ἀριστείδ. 1. 128.

προχράομαι, ἀποθ., χρῶμαι πρότερον, Ἀριστ. π. Ξενοφ. 1. 8· ἴσως **προσχρ-**.

προχρεία, ἡ, = **ἀφορμή**, κεφάλαιον πρὸς ἐμποροικὰς ἐπιχειρήσεις, Α. Β. 472, 7, ἐν λέξ. **ἀφορμή**. — Ἴδε Κόντου Κριτικὰς καὶ Γραμματικὰς Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Ζ', σ. 28.

προχρηματίζω, χρηματίζω, κάμνω ἐμπορικὰς ἐργασίας πρότερον, Ραγκαβ. Ἑλλ. Ἀρχ. 1. 250. 55. **II.** προφητεύω, Μεθόδ. 400A.

προχρησμῳδέω, χρησμῳδῶ πρότερον, Τζέτζ. Ἱστ. 8, 1002.

προχρηστικῶς, Ἐπίρρ., κατὰ προτέραν χρῆσιν, Ἐπιφάν. II, 377A.

προχρίω, [ῑ], χρίω, ἀλείφω πρότερον, πρ. τί τινι, ἀλείφω ἢ τρίβω μέ τι, Σοφ. Τρ. 696, πρβλ. Λουκ. Ἀλέξ. 21·— ῥημ. ἐπίθ. **προχριστέον**, Ροῦρ. σ. 241, ἔκδ. Matth.

προχρονέω, προηγοῦμαι κατὰ χρόνον, εἶμαι πρόχρονος, Κλήμ. Ἀλ. 932.

προχρόνιος, ον, = τῷ ἑπομ., Δίδ. Ἀλ. 301B, Γελάσ. 1293A.

πρόχρονος, ον, ὁ τῶν προτέρων χρόνων, εἰς προτέρους χρόνους ἀνήκων, πράγματα Λουκ. περὶ Ὀρχ. 80.

πρόχυμα, τό, (προχέω) οἶνος ἐκρυεὶς ἐκ τῆς σταφυλῆς ἄνευ πιέσεως, πρότροπος, Λατ. vinum protropum, Γεωπ. 6. 16, 1. **II.** = **πρόχοος**, Μοῖρ. 422. **III.** ἐν τῇ οἰκοδομικῇ, δοκὸς προεξέχουσα, Ἀρχ. Μαθ.

πρόχυσις, ἡ, (προχέω), ἔκχυσις, πρ. τῆς γῆς, κατάθεσις ἰλύος ἐκ τοῦ ὕδατος, γῆ σχηματισθεῖσα ἐκ προσχώσεως, Λατ. alluvies, Ἡρόδ. 2, 5 πρ. ἐξ Αἰθιοπίης κατενηνειγμένην ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ αὐτόθι 12· πρ. ἰλυόεσσα Ὀππ. Ἀλ. 1. 116· παρ' Ἡρόδ. 1. 160, οὐλὰς κριθῶν πρόχυσιν ἐποιέετο (πρβλ· τὸ ἑπόμ.), τὸ πρόχυσιν ἐποιέετο, δέον νὰ ληφθῇ ὡς ἁπλοῦν ῥῆμα, = **προέχεε**· — ἐν τοῖς Κλημεντείοις 108A **πρόχυσις** = **λοιβή**, **σπονδή**. **II.** μεταφ., ἔκχυσις, ἐξόρμησις, τῶν παθῶν Λογγῖν. 9. 13.

προχύται [ῡ], (ἐξυπακ. κριθαί), αἱ = **οὐλυχύται**, Εὐρ. Ἡλ. 803, Ι. Α. 1112, 1472, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 425. **II.** ἄνθη ἢ στέφανοι ῥιπτόμενοι εἰς ἀνθρώπους ἀγαπητοὺς παρὰ τῷ λαῷ εἰς ἔνδειξιν τιμῆς, Λατ. missilia, Πλουτ. Δίων 29.

προχύτης [ῡ], ου, ὁ, = **πρόχοος**, λάγηνος, «κανάτι», Ἴων (Ἀποσπ. 2. 3) παρ' Ἀθην. 463B, πρβλ. 496C· μάλιστα ὑδρία ἐξ ἧς ἔχυνον ἀγνιστικὰς σπονδάς, Εὐρ. Ι. Α. 955.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 431.

προχύτικός, ή, όν, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἔκχυσιν, ἀγγεῖον Σχόλ. εἰς Ὀδ. Α. 136.

προχύτος, ή, όν, (ἢ κατ' ἄλλους **πρόχυτος**, η, ον,), κεχυμένος ἐμπρός, σχηματισθεὶς ἐκ προχύσεως: — Προχύτη νῆσος, ἡ νῆσος Procida ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Νεαπόλεως, σχηματισθεῖσα δι' ἐκρήξεως τοῦ Βεσουβίου ('provolutis montibus insulam extitisse', κατὰ Πλίνιον), Δίων. Ἀλ. 1. 53.— Κατὰ Στράβ. 274, «τοῦ μὲν οὖν Μισηνοῦ πρόκειται νῆσος ἡ Προχύτη· Πιθηκουσσῶν δ' ἐστὶν ἀπόσπασμα» καὶ 258: «καὶ γὰρ ἡ Προχύτη καὶ αἱ Πιθηκοῦσσαι, ἀποσπάσματα τῆς Ἠπείρου».

πρόχωλος, ον, πολὺ χωλός, ὁλωσδιόλου χωλός, Λουκ. Ὠκύπ. 146.

πρόχωμα, τό, ὡς καὶ νῦν, γῆ συσσεσωρευμένη ἔμπροσθεν τόπου τινὸς ὅπως ἐμποδίσῃ τι, φραγμός, Ἐπιγρ. Ὀρχομ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1569C., διάφ. γραφ. ἐν Στράβ. ἀντὶ **προσχ-**.

προχῶναι, αἱ, οἱ γλουτοί, Λατ. coccygis (πρβλ. **κοχώνη**), Ἀρχιππ. ἐν «Ῥίνωνι» 2.

προχωνεύω, χωνεύω, ἀπαλύνω, μαλακώνω, προηγουμένως, προχωνεύουσιν ὕδατι τὸν πηλὸν Κύριλλ. Ἱερόσ. σ. 127 (1891).

προχώννυμι ἢ **-ύω**, μέλλ. **-χώσω**, πρκμ. **-κέχωκα**· — σχηματίζω διὰ προχώσεων πρότερον, τὰς νήσους Ἀριστ. π. Θαυμασ. 81. **II.** διὰ καθιζήματος γεμίζω τι, θάλατταν Ἀριστείδ. 1, σ. 21. Πρβλ. **προχόω**.

προχωρέω, χωρῶ πρὸς τὰ ἔμπρός, προχωρῶ, πρὸς ἐμὴν χεῖρα προχωρῶν πρὸς τὸ μέρος ὅπου σε ὁδηγεῖ ἡ χείρ μου, Σοφ. Φιλ. 148, κτλ.· ἐπὶ στρατευμάτων, Θουκ. 2. 12., 3. 111, κτλ.· πρ. καὶ οὐ μένει Πλάτ. Φίληβ. 24D· ἐπὶ περιττωμάτων, ἐκκενοῦμαι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8, 5, 6· οἶκος εἰς βορρᾶν προκεχωρηκώς, τετραμμένος πρὸς βορρᾶν, Λατ. vergens ad .., Λουκ. Ἱππ. 7·— ἐπὶ χρόνου, τοῦ αἰῶνος προκεχωρηκότος Ξενοφ. Κύρ. 8. 7, 1, πρβλ. Ἡρωδιαν. 2. 2, 3, κτλ.· οὕτω, προὐχώρει ὁ πότος Ξεν. Ἀν. 7. 3. 26, πρβλ. Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ. 15. 2·— ἐπὶ νομισμάτων, κυκλοφορῶ, «περνῶ», Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 178. **II.** μεταφορ., ἐπὶ πολιτειῶν, πολέμων, ἐπιχειρήσεων, κτλ., προβαίνω, προχωρῶ, φθάνω, συχνάκις μετ' ἄλλης τινὸς λέξεως δηλούσης καλὴν ἢ κακὴν ἔκβασιν, δόξας εὖ προχωρῆσαι δόμος Εὐρ. Ἡρακλ. 486 τὰ Περσέων πρήγματα ἐς ὃ δυνάμενος προκεχωρήκεε Ἡρόδ. 7. 50, 2· προχωρησάντων ἐπὶ μέγα τῶν πραγμάτων Θουκ. 1. 16· οὕτως ὠμὴ πρ. ἡ στάσις ὁ αὐτ. 3. 81· αὐτῷ πρ. τὰ πράγματα ἢ ἐβούλετο ὁ αὐτ. 1. 74· τούτων προκεχωρηκότων ὡς ἐβούλετο Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 1, πρβλ. 7. 2, 1, Κύρ. 2. 3, 16·— ἀπολ., πηγαίνω καλά, εὐτυχῶ, οὔ τι προχωρέειν οἶδν τε ἔσται Ἡρόδ. 8. 108· ἐπεὶ τέ σφι .., οὐ προεχώρεε ἡ κάτοδος ὁ αὐτ. 5. 62, πρβλ. 7. 50, 2· τὸ ἔργον πρ. Θουκ. 8. 68· τὰ πλείω αὐτοῖς προκεχωρήκει ὁ αὐτ. 3. 73, πρβλ. 6. 103· τὰ νῦν προχωρήσαντα, αἱ παροῦσαι ἐπιτυχίαι ὑμῶν, ὁ αὐτ. 4. 18· ἐπὶ αἰώνων καὶ τῶν τοιούτων, τὰ διαβατήρια αὐτοῖς οὐ πρ. ὁ αὐτ. 5. 54· ἴσως ἂν τὰ ἱερὰ μᾶλλον προχωροίη ὑμῖν Ξεν. Ἀνάβ. 6. 2, 21·— σπανίως ἐπὶ ἀπαυτυχίας, παρὰ δόξαν αὐτοῖς πρ. τῶν πραγμάτων Πολύβ. 5. 29, 1· τὸ δ' εἰς τοὐναντίον πρ. Λουκ. Ἀλέξ. 36 (ἔνθα ὁ Cobet **περιεχώρει**). **2)** ἄπροσ., προχωρεῖ μοι, «πάει καλὰ ἡ δουλειά», ἐπιτυγχάνω, συνήθως μετ' ἀρνήσ., ὡς οἱ δόλῳ οὐ προεχώρει, ὅτε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ διὰ δόλου, Ἡρόδ. 1. 205, πρβλ. 84, Θουκ. 1. 109, κτλ.· οὐ προὐχώρει, ἢ προσεδέχοντο, τὰ πράγματα δὲν ἀπέβαινον ἐπιτυχῶς, καθὼς περιέμενον, Θουκ. 3. 18· μετ' ἀπαρ., ἢν μὴ προχωρήσῃ .. ἑκάστῳ .. ἀπελθεῖν, ἂν δὲν εἶναι δυνατὸν .., ὁ αὐτ. 4. 59· ῥίψαντες ὡς ἑκάστοις προὐχώρει (ἐξυπακ. ῥῖψαι) .. Ἀρρ. Ἀν. 1. 1, 12· οὕτω, ἡνίκ' ἂν ἑκάστῳ πρ. Ξενοφ. Κύρ. 1. 2, 4· ὁπόσα σοι προχωρεῖ, ὅσα σοι εἶναι εὔκολον, ὁ αὐτ. 3. 2, 29, πρβλ. Schneid. Αν. 1. 9, 13·— ἀπολ. ἐν τῇ μετοχ., προκεχωρηκότων τοῖς Λακεδαιμονίοις, ὅτε τὰ πράγματα εἶχον προχωρήσῃ καλῶς δι' αὐτούς, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 5. 3. 27. **3)** μεταγεν. ἐπὶ προσώπων, προβαίνω, προχωρῶ, ἐπὶ μέγα πρ. Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 12, 2· ἐπὶ ὑπερβολῆς, ἐς πᾶν τροφῆς πρ. Δίων Κ. 39, 37, πρβλ. 48, 1· ἐς τοῦτο ὥστε .., ὁ αὐτ. 73, 3· εἰς τοσοῦτον μανίας, ὡς .., Ἡρῳδιαν. 1. 15. **III.** προχωρῶ, προβαίνω, ὅπως λαλήσω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προκεχωρηκότα (ἔνθα νῦν προκεχειρικότα) τῶν ἄλλων Δείναρχ. κατὰ Φιλοκλ. 110 (14).

προχώρημα, τό, διαχώρημα, περίττωμα, ἀποπάτημα, Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ΛΒ', 6), Ὠριγέν.

προχώρησις, ἡ, τὸ προχωρεῖν, προβαίνειν, εἴς τι Ἱππ. π. Ἀγμ. 763· πρόοδος, ἡ διὰ τῶν ἀσωμάτων .. τὴν προχώρησιν ποιουμένη (φιλοσοφία) Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 354 ἔκδ. Kiessl.

προχωρητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **προχωρῶ**, δεῖ προχωρεῖν, Γαλην. τ. 19, σ. 667, 16.

προχωρητικός, ή, όν, = **προφορικός**, Ἰω. Αυδ. περὶ Μην. 4. 53.

πρόχωσις, ἡ, συχν. διάφ. γραφ. ἀντὶ **πρόσχωσις**, π.χ. ἐν Φιλοστρ. 606.

προψάλλω, κρούω τὴν κιθάραν πρότερον, καὶ **πρόψαλμα**, τό, προοίμιον ψαλμοῦ.— Κατὰ τὸν Φιλόπονον (εἰς Ἀριστ. Ἀναλ. 136) «τερετίσματα καλοῦνται τὰ προψάλματα τῶν κιθαρῳδῶν» (ἔνθα ὁ κῶδ. προδιαψηλαφήματα).

προψελλίζω, ψελλίζω πρότερον, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 861B.

προψηλᾰφάω, ψηλαφῶ προηγουμένως, Παῦλ. Αἰγ. 4. 1·— **προψηλάφημα**, τό, προοίμιον, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. 108, πρβλ. **πρόψαλμα**.

προψηνίζω, ψηνίζω, ἐρινάζω πρότερον, (πρβλ. **ὀλυνθάζω**), Ἐτυμ. Μέγ. 818. 29.

προψηφίζομαι, ψηφίζομαι, ἀποφασίζω πρότερον· μετοχ. πρκμ. μὲ σημασ. παθ., τὰ ἐπινίκια τὰ προεψηφισμένα Δίων Κ. 43. 14, Συλλ. Ἐπιγρ. 3597b, 4380 n² (προσθῆκαι).

προψῐθύρίζω, ψιθυρίζω πρότερον, Εὐμάθ. σ. 81.

προψυχρίζω, = τῷ ἐπομ., ἐπὶ οἴνου, οἶνος προεψυχρισμένος· οὕτως γὰρ ὀνομάζειν ἔθος ἐστὶ τοῖς ἰατροῖς τοὺς ἐν ὕδατι ψυχροτάτῳ προεψυγμένους Γαλην. VI, 438F. 439A, Charterius, Lutetiae 1979.

προψύχω [ῡ], ψύχω, καθιστῶ τι ψυχρὸν πρότερον, Πλούτ. 2. 690F (κ. ἄλλ. **περιψ**·), Γαλην.

προῳδικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **προῳδόν**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1143, Ἡφαιστ.

προῳδός, ἡ, (ὠδή) (ἀπὸ τοῦ **προᾴδεσθαι**) Ῥητ. (Walz) τ. 6, σ. 128.15), «προῳδὸς (πρόῳδος τὸ κείμενον·)· μέλος πρῶτον μεμελισμένον ἐκ κωμῳδίας» Ἐτυμ. Μέγ. σ. 691, 49, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1372. **II**. στίχος βραχὺς πρὸ μακροῦ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐπῳδός**, Ἡφαιστ. σ. 130.

προώδων, «ὁ τοὺς ὀδόντας ἐξωτέρω ἔχων τοῦ δέοντος» Εὐστ. 1872. 33, Φώτ., Α. Β. 58. 21, πρβλ. **προόδους**.

προωθέω, μέλλ. **-ωθήσω**, καὶ **-ώσω**· ἀόρ. **προέωσα**, συνηρ. μετοχ. **πρώσας** Ἀνθ. Π. 12. 206, Λουκ. Λούκ. ἢ Ὄν. 9.10. Ὠθῶ πρὸς τὰ ἔμπρός, «σπρώχνω» ἢ ἐπείγω, «βιάζω», Πλάτ. Φαίδων 84D, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 1, κ. ἄλλ. βιαίως πρ. τινὰ ἐπί τι Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 450C· πρ. αὐτόν, ὁρμῶ πρὸς τὰ ἔμπρός, ἐφορμῶ, Ξεν. Κυν. 10, 10. **II**. ἀπωθῶ, ὠθῶ μακράν, ὅρος παλαιστικός, Λουκ. ἔνθ' ἀνωτ.

προώλης, ες, (ὄλλυμι) κατεστραμμένος προηγουμένως, ἄξιος νὰ χαθῇ κακὸς κακῶς προώρως, ἐξώλης καὶ πρ. (ἴδε ἐξώλης) Δημ. 395. 7, πρβλ. 332. 22· ἄβιος καὶ πρ. σὺν τῷ σπέρματι ἀποθάνοι Συλλ. Ἐπιγρ. 3915. 47, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. **σοβαρόν**.

προωμοσία, ἡ, «προωμοσία μὲν ὅρκος ὃν ὁ κατήγορος προσαμύνει ἢ μὴν ἀληθῆ κατηγορεῖν» Πολυδ. Η', 55, πρβλ. **ἀντωμοσία**.

προωνέομαι, ὠνοῦμαι, ἀγοράζω προηγουμένως, Συλλ. Ἐπιγρ. 2483, 248, Γαλην. τ. 14, σ. 68, 16.

προωνύμιον, τό, (ὄνομα) τὸ τῶν Ρωμαίων praenomen, δηλ. τὸ πρῶτον (τὸ κύριον) ὄνομα, ὅπερ παρὰ Ρωμαίοις δὲν ἐγράφετο ὁλόκληρον, ὡς π. χ. Gn. Pompeio Γναίῳ Πομπηίῳ, Γλωσσ.

προωνῠμος, ον, (ὄνομα) ἔχων προωνύμιον, Νόνν. Δ. 17. 397, Εὐαγγ. κ. Ἰω. 9. 7.

προωραΐζομαι, μέσ., ἐξωραΐζομαι πρότερον, Ἐκκλ.

προώριος, ον, = **πρόωρος**, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 3. 17, κτλ.

προωρισμένως, Ἐπίρρ., ἐκ τῶν προτέρων ὡρισμένως, Κλήμ. Ἀλ. 778.

πρόωρος, ον, (ὥρα) ὡς καὶ νῦν, ὁ πρὸ τῆς ὥρας, ὁ πρὸ τοῦ καιροῦ, Πλούτ. 2. 101F, Ἀρετ. π. αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 13, Ἀνθ. Π. 7. 643., 13. 27. κτλ. Ἐπίρρ. **-ρον**, Λουκ. Ἔρωτ. 21.

πρώωσις, ἡ, (προωθέω) τὸ ὠθεῖν πρὸς τὰ ἔμπρὸς ἢ μακράν, Ἀριστ. π. Οὐρανοῦ 2. 14, 15, π. Κόσμ. 4, 31, Θεόφρ., κλπ.· συνηρ. **πρῶσις** παρ' Ἡσυχ.

προωσμός, οῦ, ὁ, = **πρόωσις**, Ἀρχ. Μαθ. 250.

προώστης, ου, ὁ, (προωθέω) δοκὸς προεξέχουσα τοῦ τείχους τετειχισμένου τόπου, ὡς τὸ **κεραία**, παρὰ Θουκ., Αἰν. Τακτ. 32. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 433.

προωστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πρόωσιν, ἐκκενωτικός, Γαλην. τ. 2, σ. 148., 9, 160, 4, κτλ. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 83.

προωφελέω, ὠφελῶ, βοηθῶ πρότερον, Φίλων 1. 186, Εὐσ., κλπ.

πρῠλέες, έων, οἱ, πεζοὶ ὁπλῖται, αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἡγεμόνας τοὺς μαχομένους ἀπὸ τοῦ ἅρματος, Ἰλ. Λ. 49, Μ. 77· Λαοδάμαντα, ἡγεμόνα πρυλέων Ο. 517· Ἄρης .. πρυλέεσσι κελεύων Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 193·— ὁ Ἕρμαν. ἑρμηνεύει τὴν λέξιν ὡς = **πρόμαχοι** (πρβλ. **πρύτανις**), Πονημ. 4. 286-291· καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Φ. 90 (πρώτοισι μετὰ πρυλέεσσι) ὑποστηρίζει μέχρι τινὸς τὴν ἑρμηνείαν ταύτην. **2)** παρὰ μεταγεν. ὡς ἐπίθ., κατὰ πλήθη, πυκνοί, πάμπολλοι, ὡς οἱ πεζοὶ στρατιῶται, Ὀππ. Κυνηγ. 3. 124.— Πρβλ. τὸ ἑπόμ.

πρῠλῐς [ῡ], **εως, ἡ**, ὄρχησις ἐν ὅπλοις, ἐνόπλιος ὄρχησις, Καλλ. εἰς Δία 52, εἰς Ἄρτ. 240· παρὰ τοῖς Κρησὶ συνώνυμον τῷ **πυρρίχη** κατὰ τὸν Ἀριστ. ἐν Ἀποσπ. 476. (Περὶ τῆς ἐτυμολογίας ἴδε Heins. Sil. Ital 3. 347).

πρύμνᾰ, ἡ, Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. **πρύμνη** (οὗτος ὁ τύπος ἦν ἐν χρήσει καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ποιηταῖς χάριν τοῦ μέτρου, Σοφ. Φιλ. 482, Ἀριστοφ. Σφ. 399, ἀκριβῶς ὡς **τόλμη** ἀντὶ **τόλμα**, πρβλ. Α. Β. 66. 23, Elmsl. Heracl. 19)· — κυρίως θηλ. τοῦ **πρυμνός** (ὑπονοουμένου τοῦ ναῦς), ὡς καὶ νῦν, τὸ ὄπισθεν μέρος πλοίου, Λατ. puppis, ἀντίθετον τῷ **πρῷρα**, Ὅμηρ., κλπ.· ὁ Ὅμ. ἐνίοτε ἔχει καὶ τὸ πλῆρες πρύμνη νηῦς (ὅτε καὶ θὰ ἤρμοζεν ὁ τονισμὸς **πρυμνή**, ὀξυτ. ὡς ἐν τῷ **πρυμνός**), νηῒ πάρα πρύμνῃ Ἰλ. Ζ. 383, Κ. 35, κτλ.· ἐπὶ πρύμνῃ .. νηῒ Λ. 600· νηῒ ἐνὶ πρ. Ὀδ. Β. 417· καὶ ἐν τῷ πληθ. νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσιν Ἰλ. Μ. 403. ἐπὶ πρ. νέεσσι Ν. 333· ἐπὶ πρύμνῃσιν (πρηγεῖται τὸ οὐσιαστ. ναῦφι) Θ. 475· ἂν καὶ ὑπάρχει παρ' αὐτῷ καὶ πρύμνη νηὸς Ὀδ. Ν. 84, πρβλ. Πλάτ. Φαίδων 58A,C· ἐν ᾧ τὸ νηὸς ἄπο πρύμνης (Ἰλ. Ο. 435, πρβλ. 704, Ὀδ. Ν. 75) εὑρίσκεται νὰ ληφθῇ καθ' ἑκάτερον τρόπον. Ἰδιαίτεραι φράσεις:— ἐπὶ πρύμναν ἀνακρούομαι, κάμνω τὸ πλοῖον νὰ ὀπισθοχωρῇ χωρὶς νὰ στραφῇ (ἴδε ἐν λέξ. **ἀνακρούω** καὶ **κρούω**)· κατὰ Φώτ.: «πρύμναν ἀνακρούεσθαί ἐστι τὸ κατ' ὀλίγον ὑπαναχωρεῖν μὴ στρέψαντες τὸ πλοῖον· ὁ γὰρ οὕτως ἀναχωρῶν ἐπὶ τὴν πρύμναν κωπηλατεῖ· τοῦτο δὲ ποιοῦσιν, ἵνα δόξωσι μὴ φανερῶς φεύγειν, κατ' ὀλίγον ὑπαπιόντες»· οὕτω, χωρεῖν πρύμναν, ὀπισθοχωρεῖν, ὑποχωρεῖν, Εὐρ. Ἀνδρ. 1120· ἐπείγει κατὰ πρύμναν, ἐπὶ οὐρίου ἀνέμου, Σοφ. Φιλ. 1451· κατὰ πρ. ἵσταται τὸ πνεῦμα Θουκ. 2. 97· ἴδε ἐν λ. **πρῷρα**. — Τὰ πλοῖα συνήθως προσεδένοντο ἢ ἀνειλκύοντο εἰς τὴν ξηρὰν ἀπὸ τῆς πρύμνης. Ἰλ. Ξ. 32, πρβλ. Λ. 409, κτλ.· ὅθεν, πρύμνας λύσαι Εὐρ. Ἑκ. 539· πρβλ. **πρυμνήσιος, πρυμνήτης, πρυμνοῦχος**. **2)** μεταφορ., πρ. πόλεος, ἡ Ἀκρόπολις, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 344· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ τὸ σκάφος τῆς πολιτείας, ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 2 καὶ 760· πρβλ. **πρυμνήτης**· — οὕτως, ἐν πρύμνῃ φρενός, ὡς ἀναγινώσκει ὁ Ἕρμαν. ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 989. **II**. καθόλου, τὸ κάτω μέρος, πρ. Ὄσσας, οἱ πρόποδες τοῦ ὄρους Ὄσσης, Εὐρ. Ἠλ. 443· πρβλ. **πρυμνώρεια, πρυμνός**.

πρύμνᾰδε, Ἐπίρρ., πρὸς τὴν πρύμναν, ἀλλὰ καθ' Ἡσύχ.: «πρύμναδε· πρυμνόθεν. πᾶν γὰρ πρόσγειον κάτωθεν πρύμνον λέγεται»· (ὑποπτος ἑρμηνεία).

πρυμναῖος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πρύμναν πλοίου, Ὀππ. Ἁλ. 1. 191, Ἀνθ. Π. 10. 16, κτλ.

Πρυμνεύς, ὁ, ὁ πηδαλιοῦχος, ὄνομα Φαίακός τινος ἐν Ὀδυσσείας Θ. 112· ἐκ τοῦ **πρύμνα**, ὡς ἅπαντα σχεδὸν τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὰ πλοῖα, πρβλ. **Πρῳρεύς**.

πρύμνη, ἴδε ἐν λέξ. **πρύμνα**.

πρῠμνῆθεν, Δωρικ. **-ᾶθεν**, ἐπίρρ. τοῦ **πρύμνη**, ἐκ τῆς πρύμνης, Ἰλ. Ο. 716, Αἰσχύλ. Θήβ. 920, Εὐρ. Ι. Τ. 1349· πομπεύσαις πρύμνᾰθεν, ἐπὶ οὐρίου ἀνέμου, Ἤριννα (Ἀποσπ. 2) παρ' Ἀθην. 283D.

πρυμνήσιος, α, ον, (πρύμνα) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πρύμναν πλοίου, κάλως Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν. 479· πρβλ. **πρυμνήτης** **II**. **II**. κατὰ τὸ πλεῖστον κατ' οὐδ. πληθ., (ἐξυπ. **δεσμά, σχοινία**, καλώδια ἀπὸ τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου ἐκτεινόμενα, καὶ εἰς τὴν ξηρὰν προσδενόμενα, Λατ. retinacula navis, συχν. παρ' Ὅμ. (μάλιστα ἐν τῇ Ὀδ.), πρ. καταδῆσαι Ἰλ. Δ. 436, Ὀδ. Ο. 498· ἀνάψαι Ι. 137· ἀντίθ. τῷ πρ. λῦσαι Β. 418, Ο. 286, 552· ἀναλῦσαι Ι. 178, κτλ.·— μεταφ., ἐν σοὶ τάμα βίου πρυμνήσι· ἀνῆπται Ἀνθ. Π. 12. 159, πρβλ. Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.·— σπανίως ἐν τῷ ἑνικῷ, Συνέσ. 228A.

πρυμνήτης, ου, ὁ, (πρύμνα) ὁ κυβερνήτης ἢ πηδαλιοῦχος, οὗ ἡ θέσις εἶναι ἐπὶ τῆς πρύμνης·— μεταφ., χώρας τῆσδε πρ. ἄναξ, ὁ πηδαλιοῦχος τῆς χώρας, κυβερνήτης, Αἰσχύλ. Εὐμ. 16· ἄνδρα .. πρ. χθονὸς αὐτόθι 765· πρβλ. **πρῳράτης**. **II**. ὡς ἀρσ. ἐπίθ. = **πρυμνήσιος**, πρ. κάλως Εὐρ. Μήδ. 770·— ἐπὶ οὐρίου ἀνέμου, ἀντὶ τοῦ **ἀργέστης**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1628.

πρυμνητικός ή, όν, = **πρυμνήσιος**, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 203F.

πρυμνόθεν, Ἐπίρρ., = **πρύμνηθεν**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 911, Ἄρατ. 343, κτλ. **II**. ἀπὸ τοῦ πυθμένος, ὅθεν ὡς τὸ Λατ. funditus, ὁλοσχερῶς, ὁλοκλήρως, παντελῶς, πρόρριζα, ὁλλύναι, κτλ.,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αἰσχύλ. Θήβ. 71, 1056, πρβλ. **πρυμνός**, **πρύμνα** ΙΙ· οὐδεμία δὲ ἀνάγκη νὰ ἀναγνώσωμεν **πρέμνοθεν** κατὰ τὸν Blomf.

πρυμνόν, τό, τὸ κατώτατον μέρος, τὸ ἔσχατον, τὸ ἄκρον, πρ. θέναρος Ἰλ. Ε. 339· πρυμνοῖς ἀγορᾶς ἔπι, κατὰ τὰ ἄκρα τῆς ἀγορᾶς, Πινδ. Π. 5. 125.— Κυρίως οὐδ. τοῦ ἐπιθέτου **πρυμνός**, ὡς τὸ **πρύμνα** εἶναι θηλ. τοῦ αὐτοῦ ἐπιθέτου.

πρυμνός, ή, όν, Ἐπικ. ἐπίθ., ὁ ἔσχατος, τελευταῖος, Ὅμ.· πρυμνὸς βραχίων, τὸ ἔσχατον μέρος τοῦ βραχίονος (ἔνθα συνδέεται πρὸς τὸν ὦμον), Ἰλ. Ν. 532, Π. 323· πρ. γλῶσσα, κέρας, σκέλος, ὦμος, ἐν ἅπασι δὲ τούτοις σημαίνει τὸ πρὸς τὸ σῶμα ἔσχατον μέρος τοῦ μέλους, δηλ. τὴν ῥίζαν αὐτοῦ, Ἰλ. Ε. 292, Ν. 705., Π. 314, Ὀδ. Ρ. 504· οὕτως, ὅλην πρυμνὴν ἐκτάμνοντες, κόπτοντες τὰ ξύνδρα τοῦ δάσους ἐκ τῆς ῥίζης, Ἰλ. Μ. 149· ὄβριμον πρυμνόν, τὸ κατώτατον μέρος τῆς αἰχμῆς ὁρατὸς, καθ' ὃ δηλ. συνάπτεται μετὰ τοῦ ξύλου, Ρ. 618· λᾶας .. πρυμνὸς παχύς, πλατὺς κατὰ τὴν βάσιν, ἀντίθετ. τῷ ὑπερθεν ὀξύς (ὅπερ ἕπεται), Μ. 446· ὑπερθ. **πρυμνότατος**· Ὀδ. Ρ. 463 — περὶ τοῦ πρύμνη ναῦς, ἴδε ἐν λέξ. **πρύμνα**· ἴδε ὡσαύτως **πρυμνόν**, τό. (Κατὰ τὸν Μέγαν Ἐτυμ. ἐκ τοῦ **πείρω**, **περάω**· — συγγενὲς τῷ **πρέμνον**).

πρυμνοῦχος, ον, (ἔχω) ὁ κρατῶν τὴν πρύμναν τοῦ πλοίου, κάλως Ἀνθ. Π. 7. 374· πρβλ. **πρυμνήτης** ΙΙ, **πρυμνήσιος**.

ΙΙ, ὁ κρατῶν τὰ πλοῖα (ἐπειδὴ ἦσαν ἠγκυροβολημένα ἢ πρὸς τὴν ξηρὰν προσδεδεμένα ἐκ τῆς πρύμνης), τὸν στόλον, Αὐλις Εὐρ. Ἠλ. 1022.

πρυμνώρεια, ἡ, (ὄρος) τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ὄρους, οἱ πρόποδες αὐτοῦ, Ἰλ. Ξ. 307, Πείσανδρος παρὰ Στεφ. Β. ἐν λ. **Νιφάτης**. (Ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ **ἀκρώρεια**, πρβλ. **πρύμνα**). — Κατὰ Φώτιον: «πρυμνώρειαν: τὸ κάτω μέρος τοῦ ὄρους», ἀλλὰ καθ' Ἡσύχ. ταὐναντίον «πρυμνώρεια· ἀκρώρεια, ἄκρον ὄρους, τὸ ἔσχατον μέρος».

πρυτανάρχης, ὁ, ὁ τῶν πρυτάνεων ἀρχηγός, Ἐπιγρ. Κυζίκου, Mitth. d. d. arch. Inst. VI, σ. 42.

πρῠτᾰνεία, Ἰων. **-ηίη**, (πρυτανεύω) ἡ, πρεσβεία ἥτις ἐν Ἀθήναις διήρκει 35 ἢ 36 ἡμέρας, δηλ. τὸ $^1/_{10}$ περίπου τοῦ ἔτους καθ' ὃ οἱ πρυτάνεις ἑκάστης φυλῆς ἐξ ὑπαμοιβῆς προήδρευον ἐν τῇ βουλῇ καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ (ἴδε **πρύτανις** ΙΙ), Ἀντιφῶν 146. 38, Ἀνδοκ. 10. 17, κτλ. Αἱ ἓξ πρῶται πρυτανεῖαι τοῦ ἔτους ἀπετελοῦντο ἐξ ἡμερῶν 35, αἱ δὲ τελευταῖαι τέσσαρες ἐκ 36 ἢ (κατὰ τὸ ἐμβόλιμον ἔτος τοῦ κύκλου τοῦ Μέτωνος) αἱ πρῶται ἐκ 38 ἡμερῶν καὶ αἱ τελευταῖαι ἐκ 39, Herm. Pol. Ant. § 127. 6.— Οὕτως αἱ ἡμέραι τῶν πρυτανειῶν ἠριθμοῦντο ὡς αἱ τῶν ἡμετέρων μηνῶν, ἐνδεκάτη τῆς πρυτανείας (δηλ. τῆς Πανδιονίδος) παρὰ Δημ. 708. 21, πρβλ. 712. 18, Συλλ. Ἐπιγρ. 122. 4., 124, 148. 3, κ. ἀλλ.· — ὡσαύτως, ἐπὶ τῆς Αντιοχίδος ἐνδεκάτης πρυτανείας, κατὰ τὴν ἐνδεκάτην πρυτανείαν, δηλ. κατὰ τὴν ἐνδεκάτην ἡμέραν τῆς πρυτανείας τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 111, πρβλ. 85b (Προσθῆκ.), 115.10· ὡσαύτως, κατὰ πρυτανείαν, δηλ. κατὰ 35 ἢ 36 ἡμέρας, Λυσί. 183. 27, Δημ. 1353. 25· ὁ γραμματεὺς ὁ κατὰ πρ. Συλλ. Ἐπιγρ. 107. 38., 112. 20.,113 2· καθ' ἑκάστην πρ. Αἰσχίν. 57. 23·— πρβλ. Clinton F. H. 2 append. 19, σ. 388 κἑξ. **ΙΙ**, τὸ ἄξίωμα ἢ ἡ κυβέρνησις τῶν πρυτάνεων ἐν Μιλήτῳ, Ἀριστ. Πολιτ. 5. 5, 8· ἐν Ῥόδῳ, Πλούτ. 2. 813D· ἐν Ἁλικαρνασσῷ, Συλλ. Ἐπιγρ. 265b· ἐν Μυτιλήνῃ, αὐτόθι 218b. **2)** πᾶν δημόσιον ἄξίωμα ἔχον διάρκειαν ὡρισμένην, ὅθεν παρ' Ἡροδ. 6. 110, πρυτ. τῆς ἡμέρης, ἡ ἀρχιστρατηγία, ἣν ἕκαστος στρατηγὸς ἥκει ἐκ διαδοχῆς.— Περὶ τῆς λέξεως **πρυτανεία** καθόλου ἴδε Φώτιον, Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ., ἴδε προσέτι Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. (Ἐκδ. Blass) 62, 16. 63, 5. 64, 15. 67, 14, 18. 68, 3. 7 κἑξ. 69, 9. 77, 11. 14. 89, 17.

πρῠτᾰνεῖον, τό, ὡς θηλ. τοῦ **πρύτανις**, ἐπώνυμον τῆς θεᾶς Ἑστίας, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκ.) 2347k, 11.

πρῠτᾰνεῖον, Ἰων. **-ήιον** (ὡσαύτως ἐν τινι Κρητικῇ Ἐπιγρ., Συλλογ. Ἐπιγρ. 2554. 52), τό, ἡ αἴθουσα τοῦ πρυτάνεως, προέδρου, Λατ. curia δημόσιον οἰκοδόμημα ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πόλεσιν, Ἡρόδ. 1. 146, 3. 57., 7. 197, Θουκ. 2. 15, κτλ.· ἦτο δὲ καθιερωμένον τῇ Ἑστίᾳ (Vesta) (Πινδ. Ν. 11, 1), εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐκαίετο ἀκοίμητον πῦρ, ὅπερ εἰς τὰς ἀποικίας ἐφέρετο ἐν ἀρχῇ ἐκ τοῦ τῆς μητροπόλεως πρυτανείου. Ἐν Ἀθήναις ἐκαλεῖτο καὶ **θόλος**, καὶ ἐν αὐτῷ οἱ ἑκάστοτε πρυτάνεις καὶ ἄλλοι τινὲς ἄρχοντες ἐσιτοῦντο καὶ ὅπου ἐξένιζον δημοσίᾳ δαπάνῃ τοὺς ξένους πρέσβεις, Ἀριστοφ. Ἀχ. 125, Δημ. 350. 24· ὡσαύτως πολῖται μεγάλως τὴν πολιτείαν εὐεργετήσαντες καὶ τὰ τέκνα τῶν πεσόντων ἐν μάχῃ συχνάκις ἀντημείβοντο διὰ τῆς ἐν τῷ πρυτανείῳ σιτήσεως, ἐν πρυτανείῳ δεῖπνεῖν, σιτεῖσθαι Ἀριστοφ. Εἰρ. 1084, Πλάτ. Ἀπολ. 36D, Δημ. 414. 9, κτλ.· (ἴδε **σίτησις**)· περὶ τούτου λέγει ὁ Liv. 41. 20, penetrale urbis, ubi publice, quibus is honos datus est, vescuntur· ἐπὶ δεῖπνον εἰς τὸ πρ. καλεῖν τινα Δημ. 1210. 12, Αἰσχίν. 34. 13, πρβλ. Ἀριστ. Ἱππ. 1404, Συΐλ. Ἐπιγρ. 84. 87, 106· οὐ γὰρ μὴ τίθενται συμβολαί, πρυτανεῖα πάντα ταῦτα προσαγορευτέα, πρέπει νὰ ὀνομάζωνται πρυτανεῖα, δηλ. μέρη ἔνθα δύνανται τις νὰ δειπνῇ ἄνευ οὐδεμιᾶς δαπάνης, Τιμοκλῆς ἐν «Δρακοντίῳ» 1. 18· ἐντεῦθεν ὁ Πλάτων καλεῖ τὰς Ἀθήνας τῆς Ἑλλάδος αὐτὸ τὸ πρ. τῆς σοφίας, Πρωτ. 337D, πρβλ. Θεοπόμπ. Ἱστ. Ἀποσπ. 297. **ΙΙ**, δικαστήριον ἐν Ἀθήναις, τὸ ἐπὶ πρυτανείῳ δικαστήριον, οἱ ἐκ πρυτανείου καταδικασθέντες Δημ. 645. 15, Πλουτ. Σόλων 19. **2)** **πρυτανεῖα**, τά, τὸ ἀργύριον ὃ πρακτέτίθεσαν οἱ δικαζόμενοι πρὸ τῆς δίκης, Λατιν. sacramentum, Ἀριστοφ. Νεφ. 1136, 1180, κ. ἀλλ.· ὁ καταδικαζόμενος οὐ μόνον τὰ ἴδια χρήματα ἐζημιοῦτο ἀλλὰ καὶ ὤφειλε νὰ πληρώσῃ τὸν ἀντίδικον· τὸ ποσὸν τῶν χρημάτων ἦτο διάφορον κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν σπουδαιότητα τῆς ὑποθέσεως· τὰς ἀναλογίας παρέχει ὁ Böckh P. E. 2. 64, Herm. Pol. Ant. § 140· αἱ καταβολαὶ αὗται ἀπετέλουν μέρος τῶν δημοσίων προσόδων, Ἀριστοφ. Σφ. 659·— τίθημι πρυτανεῖά τινι, καταθέτω χρήματα ἐναντίον τινός, κάμνω ἀγωγὴν κατ' αὐτοῦ, Λατ. sacramento aliquem provocare, Ἀριστοφάν. Νεφ. 1136, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 73c, 14· πρ. τιθέτω ὁ διώκων τοῦ αὐτοῦ μέρους Δημ. 1074 ἐν τέλ.· Ἵν' αἱ θέσεις γίγνοιντο τῇ νουμηνίᾳ (ἐξυπακ. τῶν πρυτανείων) Ἀριστοφ. Νεφ. 1191· δέχομαι τὰ πρ., δέχομαι τὴν καταβολήν, δηλ. ἐπιτρέπω τὴν προσαγωγὴν τῆς ἀγωγῆς, αὐτόθι 1197· πρ. ἐκτίνω, πληρώνω τὴν καταβολὴν ταύτην, Δημ. 1158. 22· περὶ τῆς λέξεως **πρυτανεῖον** καθόλου ἴδε Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. (Ἐκδ. Blass) 3, 17, 4. 3, 91, 11. 36, 17· ἴδε καὶ Σουΐδ. ἐν λέξει.

πρῠτᾰνεῖος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς πρυτάνεις, Ἀριστείδ. Ι. 342· Ἑστία πρυτανεία Συλλ. Ἐπιγρ. 2347k. 11 (σ. 1059).

πρυτάνευμα, τό, = **πρυτανεία**, Βυζ.

πρῠτᾰνεύς, ὁ, = **πρύτανις**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2530, Ἁρποκρ. ἐν λ.

πρυτανεύοντα, **πρυτανεῦσαι**, = **πρυτάνεσι**, δυτ. πληθ. Ἐπιγρ. Ῥόδου, CIG. 2530.

πρῠτᾰνεύω, εἶμαι πρύτανις ἢ πρόεδρος, κυβερνῶ, ἀθανάτοισι, ἐν αὐτοῖς, Ὕμ. Ὁμηρ. εἰς Ἀπόλλ. 68. **ΙΙ**, ἐν Ἀθήναις, ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦ πρυτάνεως, κυρίως ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς φυλῆς, ἥτις συνέβη νὰ ἔχῃ τὴν πρυτανείαν (ἴδε **πρύτανις** ΙΙ), ἔτυχεν .. ἡ φυλὴ Ἀκαμαντὶς πρυτανεύουσα Πλάτ. Ἀπολ. 32B, πρβλ. Γοργ. 473E· Ἀκαμαντὶς ἐπρυτάνευε Θουκ. 4. 118· Κεκροπὶς ἐπρ. Συλλ. Ἐπιγρ. 76· κτλ.— Εἰδικῶτερον ὡσαύτως ἐπὶ ἑνὸς προσώπου τῆς πρυτανείας, Ἀντιφῶν 146. 37, πρβλ. Ἀνδοκ. 7. 15. **2)** πρ. περὶ εἰρήνης, ποιῶ πρότασιν περὶ εἰρήνης καὶ προκαλῶ ἐπ' αὐτῇ ψηφοφορίαν, διότι τοῦτο ἦτο τὸ ἔργον τῶν πρυτάνεων, Ἀριστοφάν. Ἀχ. 60· οὕτω, πρυτανεύειν εἰρήνευν Ἰσοκρ. 66A· ὡσαύτως, πρ. τινι εἰρήνην, ἐπιτυγχάνω τὴν εἰρήνην ὑπέρ τινος, Δουκ. Δημώδ. Βίος 9· φιλίαν Δίων Κ. 46. 11· ὁ πρυτανεύσας ταῦτα καὶ πείσας, Λατιν. auctor, suasor sententiae, Δημ. 191. 15. **ΙΙΙ**, καθόλου διοικῶ, διευθύνω, κυβερνῶ, κανονίζω, συνάπτεται μετὰ τοῦ διοικεῖν, Δημ. 58. 19· ταῦτα πρ. ὁ αὐτ. 191. 15.— Παθητ., πρυτανεύεσθαι παρά τινος ὁ αὐτ. 126. 14· μεταφορ., δεῖπνον χαριέντως πεπρυτανευμένον, παρασκευασμένον μετὰ χάριτος, Ἄλεξις ἐν «Κρατεύᾳ» 1. 4· καὶ ἐπὶ προσώπων, χορηγία βασιλικῇ πρυτανευόμενος ὁ Θεμιστοκλῆς, διατρεφόμενος, θεραπευόμενος βασιλικαῖς δαπάναις, Πλούτ. 2. 602A.— Περὶ τοῦ **πρυτανεύω** καθόλου ἴδε Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. (Ἐκδ. Blass) 62, 8, 12, κἑξ., 64, 8, 19. 91, 6, ἴδε καὶ Σουΐδ. ἐν λ. **πρυτανεύοντα**, **πρυτανευούσης**, **πρυτανεύσητε**, πρβλ. καὶ Φώτιον ἐν λέξ. **πρυτανεία**, ἴδε καὶ Ἁρποκρ. ἐν λ. **πρυτανεύοντα**.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρτηρ. σ. 132.

πρυτᾰνήιον, **-ήιον**, Ἰων. ἀντὶ **πρυτανεῖον**, **-εῖον**.

πρῠτᾰνικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πρύτανιν, ἡ πρ. ἐξουσία Συλλ. Ἐπιγρ. 2264, Ἀθήν. 149E·— ἰδιόρρυθμον θηλ. **-ῖτις**, **ιδος**, ὡς ἐπίθετον τοῦ **Ἑστία**, Ἀθήν. 149D.

πρῠτᾰνις [ῠ], γενικ. **εως** (ὡσαύτως **ἀρχι-πρυτανίδος** Συλλ. Ἐπιγρ. 2876-8), ὁ· πληθ. **πρυτάνεις**, ἡγεμών, κυβερνήτης, διοικητής, κύριος, ἄρχων, ἀρχηγός, ἐπὶ τοῦ Ἥρωνος, Πινδ. Π. 2. 106· πρ. στεροπᾶν κεραυνῶν τε, ἐπὶ τοῦ Διός, ὁ αὐτ. 6. 2A· οὕτω, πρ. ἵππων, ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Στησίχ. 45· ἀγορᾶς πρ., ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Σιμωνίδης ἐν Ἀνθ. Π. 6. 212· μακάρων πρ., ἐπὶ τοῦ Διός, Αἰσχύλ. Πρ. 169· Κρόνιε Φρυγίων πρύτανι, Εὐρ. Τρῳ. 1588· πρ. συμποσίων, ὁ ἐ. ὁ Διόνυσος, Ἴων 1. 14, πρ. 9· 3· οἶνον .. ἀνθρώπων πρ. ὁ αὐτ. 9· δυσαμερίᾱν πρ., ἐπὶ τῆς Σφιγγός, Αἰσχύλ. ἐν Ἀρ. Βατρ.· Ἡράδατον .. ἱστορίης πρύτανιν Ἀνθ. Π. παράρτ. 212. πλούτου καὶ σοφίης πρ., ἐπὶ τοῦ Περιάνδρου, Ἐπιγρ. παρὰ Διογ. Α. 1. 97· πρ. ὕμνων (δηλ. ἡ ᾠδή) παρ' Ἀθην. 633A· μούσης ὑψινόου πρ. Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 140. 10· τέχνας ὁ πρ. πέλεκυς Ἀνθ. Π. 6. 205. **ΙΙ**, ἐν Ἀθήναις, πρύτανις ἢ πρόεδρος, ἀξίωμα πολιτικόν, πρυτάνεις τοὺς τότε πρυτανεύσαντας Ἀνδοκ. 7. 15, κτλ.· ἀπετέλουν δὲ μέρος ἐπιτροπείας ἢ σωματείου ἐκ 50, ὄντες βουλευταὶ διὰ κλήρου ἐκλεγόμενοι ἐξ ἑκάστης τῶν δέκα φυλῶν, ὥστε ἕκαστον τμῆμα σωματεῖον ἀπετέλει τὰ $^1/_{10}$ μέρος τῆς βουλῆς τῶν 500· αἱ πρυτάνεις οὗτοι τῇ βοηθείᾳ γραμματέως ἐκυβέρνων τὰς ὑποθέσεις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς τε βουλῆς καὶ τῆς ἐκκλησίας (ἴδε ἐν λέξ.). — Ἡ φυλὴ ἡ πρώτη λαμβάνουσα τὴν ἀρχὴν ταύτην κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους ὡρίζετο διὰ κλήρου· καὶ ὁ χρόνος τῆς **πρυτανείας** διήρκει περὶ τὰς πέντε ἑβδομάδας. Κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ἅπασαι αἱ συνοῦσαι καὶ ἄλλαι δημόσιαι πράξεις ἔφερον τὸ ὄνομα αὐτῶν κατὰ τόνδε τὸν τύπον: Ἀκαμαντὶς [φυλὴ] ἐπρυτάνευε, Φαίνιππος ἐγραμμάτευε, Νικιάδης ἐπεστάτει (Θουκ. 4. 118, πρβλ. 5. 14, Πλάτ. Ἀπολ. 32B, Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 14, Συλλ. Ἐπιγρ. 76, κ. ἀλλ.). — Οἱ πρυτάνεις κατεῖχον τὴν πρώτην θέσιν καὶ εἶχον πρῶτοι τὸ δικαίωμα τοῦ ὁμιλεῖν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, διηύθυνον τὰ ἔργα αὐτῆς καὶ ἐσιτοῦντο δημοσίᾳ δαπάνῃ ἐν τῷ πρυτανείῳ, ἴδε Hermann. Pol. Ant. § 127. — Περὶ τῶν πρυτάνεων τῶν ναυκράρων ἴδε ἐν λέξ. **ναύκραρος**. **2)** ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ ὁ πρόεδρος ἄλλων Ἑλληνικῶν πόλεων, οἷον ἐν Ρόδῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2530, πρβλ. 2189· ἐν Λυκίᾳ, Ἄρχιππος ἐν «Γηρυόνῃ» 1. 19· ἐν Μιλήτῳ, Ἀριστ. Πολιτ. 5. 5, 8· λέγεται καὶ ὡς ἐπώνυμον ἀρχιερέως, αὐτόθι 6. 8, 20· — σπανίως ἐπὶ γυναικός, Συλλ. Ἐπιγρ. 3415, 3953b. (Ἀναμφιβόλως ἐκ τῆς προθέσεως **πρό**, ὅθεν κυρίως ὁ πρῶτος ἢ ὁ πρωτεύων, πρβλ. τὸν Αἰολ. τύπον **πρότανις**). — Περὶ τῶν πρυτάνεων καθόλου ἴδε Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. (Bhss) σ. 61, 4 κἑξ. κ. ἀλλ. — Ἴδε Κόντου Σχόλια ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Β', σ. 480 κἑξ.

πρὼ ἢ πρῴ, πρωαίτερον, πρωαίτατα, ἴδε ἐν λ. **πρωΐ**.

πρώγγυος, Σικελ. Δωρικ. ἀντὶ **προθύγγυος, προέγγυος**, Ἡρακλειωτ. Πίν. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 154, 160, 163, κ. ἀλλ. — ἐντεῦθεν τὸ ῥῆμα **πρωγγυεύω** = **προεγγυάω**, αὐτόθι 155.

πρῷζος, ον, Ἀττ. ἀντὶ **πρώϊζος**, ᾱ ἴδε.

πρῶην (ὀρθότ. **πρῴην**, ἴδε περὶ τὸ τέλος), Δωρ. **πρώᾱν** Θεόκρ. 4. 60., 2. 4., 15. 15· συνηρ. **πρῶν** Καλλ. Ἀποσπ. 84· — νεωστί, ἀρτίως, Λατιν. nuper, Ἰλ. Ε. 832, Ω. 500, κ. ἀλλ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 355, Ἄλεξ. ἐν «Χορηγίδι» 1, κτλ. **II.** ἐπὶ μᾶλλον ὡρισμένης σημασίας, κατὰ τὴν πρὸ τῆς χθὲς ἡμέραν, προχθές, οὐ., χθές, ἀλλὰ πρ. Θουκ. 3. 113· ἐντεῦθεν αἱ φράσεις, μέχρι οὗ πρώην τε καὶ χθὲς Ἡρόδ. 2. 53· ὡσαύτως, πρώην καὶ χθὲς Δημ. 1093. 3· χθές τε καὶ πρώην Ἀριστοφ. Βάτρ. 726· χθὲς καὶ πρ. Πλάτ. Νόμ. 677D· τὰ χθὲς καὶ πρ. ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 470D· ἐχθὲς καὶ πρ. Ἰσοκρ. 121B· ἄρτι καὶ πρ., ὀψὲ καὶ πρ. Πλούτ. Βρουτ. 1., 2. 394C· ἴδε **πρωϊζός**, καὶ πρβλ. Λοβέκ. ἐν Φρυνίχ. 323. (Τὸ **πρώην** φαίνεται ὅτι ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ **πρωΐην** (ἐξυπακ. τοῦ ὥραν), ἐνικ. αἰτ. θηλ. τοῦ **πρώϊος**· ἓν οὕτως ἔχει, ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι **πρῴην**). [**πρω-** κεῖται ὡς βραχεῖα παρὰ Θεοκρ. ἔνθ' ἀνωτ.].

πρωθαλιεύς ὁ δεσπότης Χριστός, ὁ πρῶτος τῶν ἁλιέων, Θ. Στουδ. σ. 777, ἔκδ. Mi.

πρωθ-ήβης, ου, ὁ, (πρῶτος) ἐν τῇ πρώτῃ ἀκμῇ τῆς ἥβης, παῖδας πρωθήβας, «πρώτως ἡβῶντας» (Σχόλ.), Ἰλ. Θ. 518· κοῦραι πρ. Ὀδ. Θ. 563· οὕτω καὶ παρὰ μεταγενεστ. ποιηταῖς· ὡσαύτως παρὰ μεταγενεστ. πεζολόγοις, οἷον Λουκ. ἐν Νεκρ. Διαλ. 5. 2, Ἀπολ. Ἰδηρ. 65· — θηλ. **προθήβη** μόνον ἐν Ὀδ. Λ. 431, πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν· — Ἕτερον θηλ. **πρωθήβεις** εὑρηται ἐν Ἡρωδιανῷ περὶ Ἰλιακῆς Προσῳδίας τ. 2, σ. 67, 32, κ. ἀλλ.· ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 532.

πρωθ-ύπνιον, τό, ἴδε ἐν λ. **πρωτοΰπνιον**.

πρωθ-ύστερος, ον, ὁ ὕστερος πρῶτος, πρ. ὁ τρόπος Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 702· οὐδ. **πρωθύστερον** = ὕστερον πρότερον, σχῆμα λόγου καθ' ὃ τὰ πρῶτα τάσσονται ὕστερα καὶ τἀνάπαλιν, Εὐρ. Φοίν. 887, κτλ.

πρωΐ (ῑ), Ἀττ. **πρῴ** (Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 132, Ἐκκλ. 290, Ἰω. Ἄλεξ. Τονικὰ παραγγ. 32, Σουΐδ. ἐν λέξ. κτλ.), ἂν καὶ τὰ Ἀντίγραφα συνήθως ἔχουσι **πρῶϊ**, **πρωΐ**, ἢ **πρῴ**· Ἐπίρρ. (πρό). — Ἐνωρίς, **πρωΐ**, τὴν πρωΐαν, Λατ. mane, ἀντίθ. τῷ ὀψέ, κατὰ τὸν Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 1, 9, τὸ πρὸ τῆς μεσημβρίας χρονικὸν τῆς ἡμέρας διάστημα, ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς μέχρι τῆς μεσημβρίας, πρωῒ ὑπηοῖοι, «ὑπὸ τὴν ἑῴαν, ὑπὸ τὸν ὄρθρον» (Σχόλ.), Ἰλ. Θ 530., Σ. 277, 303· ὡσαύτως μετὰ γεν., πρωῒ ἔτι τῆς ἡμέρας Ἡρόδ. 9, 101· ἑκάστης ἡμέρας πρῴ καὶ πρὸς ἑσπέραν Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 30· πρῴ πάνυ Ἀριστοφ. Σφ. 104· πρῴ τῇ ὑστεραίᾳ, ἐνωρὶς τὴν ἑπομένην ἡμέραν, πρωῒ πρωΐ, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 16· ἅμα πρωῒ Εὐαγγ. κ. Ματθ. κ', 1· ἀπὸ πρωῒ ἕως ἑσπέρας Πράξεις Ἀποστ. κη', 23. **2)** καθόλου ἐνωρίς, πολὺ ἐνωρίς, Λατ. mature, temperstive, πρωῒ μᾶλα σπεύδων Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 459, Ἀποσπ. 45, Ἀριστοφ. Ὄρν. 132, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ γεν., πρωῒ τοῦ ἦρος, τοῦ θέρεος Ἱππ. 938D, 939E, κτλ.· πρῴ τῆς ὥρας Θουκ. 7. 39. **3)** = πρὸ καιροῦ (Δ. Β. 61, 18), πάρα πολὺ ἐνωρίς, ὡς τὸ Λατ. mature ἀντὶ praemature, πρῴ γε στενάζεις (διάφ. γραφ. πρό) Αἰσχύλ. Πρ. 696· ἀδόκητα γὰρ πρῴ λέγοις ἂν Σοφ. Τρ. 631· πρῴ ἐσβαλόντες, καὶ τοῦ αἰτοῦ χλωροῦ ὄντος Θουκ. 4. 6, πρβλ. Πλάτ. Παρμ. 135C· — τὸ **πρωΐ** παραλαμβάνει τοὺς παραθετικοὺς τύπους ἐκ τοῦ παραγώγου ἐπιθ., οὕτω συγκρ. **πρωϊαίτερον**, ὑπερθετ. **πρωϊαίτατα**, Ἱππ. 1022G, 1127B, Θουκ. 7. 19 καὶ 39., 8. 101, Πλάτ. Φαίδων 59D,E, Θε (= 150E, Πρωτ. 326E, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 9, κτλ.· ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πιθανῶς οἱ γνήσιοι τύποι ἦσαν **πρῳαίτερον, πρῳαίτατα**, ὡς γράφει ὁ Βεκκῆρος παρὰ Θουκ. 7. 19, 39, κτλ.· οἱ δὲ τύποι **πρωϊτερον, πρωϊτατα** εἶναι πολὺ μεταγενέστεροι, ἂν καὶ εἰσήχθησαν ὑπὸ τῶν Ἀντιγραφέων εἰς τὰ παλαιὰ κείμενα, ἴδε Δινδ. εἰς Θησ. Στεφ. 2130.

πρωΐα, ἴδε **πρώϊος**.

πρωϊ-ανθής, ές, ὁ ἐνωρὶς ἀνθῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 1, 12.

πρωϊβλαστέω, βλαστάνω ἐνωρίς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 9, 6, π. Φυτ. Αἰτ. 5, 6, 6, κτλ.

πρωϊβλαστής, ές, (βλάστη) ὁ βλαστάνων ἐνωρίς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 14, 3. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 10, 7· ἴσως καὶ **πρωϊβλαστος, ον**, Schneid. εἰς Θεόφρ. 4, σ. 370· πρβλ. **ὀψιβλαστής**.

πρωϊβλαστία, ἡ, πρώϊμος βλάστησις, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 21, 3.

πρωϊζός, Ἀττ. **πρῳζός, όν**, = **πρώϊος**, Ἐτυμολ. Μέγ. 691. 56. **II. πρωϊζά** ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ., ἀκριβῶς ὡς τὸ **πρώϊν**, χθιζά τε καὶ πρ., χθὲς ἢ προχθές, Ἰλ. Β. 303, πρβλ. Πλάτ. Ἄλκ. 2. 141D· οὕτω δὴ πρ. κατέδραθες, τόσον πολὺ ἐνωρίς, Θεόκρ. 18. 6, πρβλ. Ὀδ. Ο. 393. (Ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προπαροξύτ., ἀλλ' ἴδε Ἡρωδιαν. παρ' Ἀρκαδ. 48. 23).

πρωϊΐζω, ἐγείρομαι ἐνωρίς, πρωΐ, Γρηγ. Ναζ. σ. 295.

πρωϊθεν, Ἐπίρρ. (πρωΐ) ἀπὸ πρωΐας, ἀπὸ πρ. Ἐβδ. (Ἐξ. ΙΗ', 13, Ρουθ Β', 7, κ. ἀλλ.), ἴδε Εὐστ. Πονημάτ. 290. 77, καὶ πρβλ. **πρωϊόθεν**.

πρωϊ-καρπος, ον, ὁ καρποφορῶν ἐνωρίς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 14, 3, π. Φυτ. Αἰτ. 1. 10, 7· — ἐντεῦθεν **πρωϊκαρπέω**, καρποφορῶ ἐνωρίς, π. Φυτ. Αἰτ. 1, 13, 9· καὶ **πρωϊκαρπία**, ἡ, ἔγκαιρος, πρώϊμος καρποφορία, αὐτόθι 1. 17, 8.

πρώϊμος [ῑ], **ον**, ὡς καὶ νῦν, ἀντίθετον τῷ **ὄψιμος**, ἐπὶ καρπῶν, Ξεν. Οἰκ. 17, 4, Ἀριστ. Προβλ. 20. 14, 2· μεταφορ., ὁ πρώϊμον λαμβάνων αὔξησιν, προπετής, πρ. **πονηρία** Μητρόδ. παρὰ Στοβ. 357 ἐν τέλ.· πρβλ. **πρῶϊμος**.

πρωϊνός [ῑ], ἡ, **όν**, μεταγεν. καὶ ἀδόκιμος τύπος τοῦ **πρώϊος** (ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 332, 333), Ἐβδ. (Γέν. ΜΘ', 27, Ἔξοδ. ΚΘ', 41, κ. ἀλλ.), Πλούτ. 2. 726E, Βαβρ. 97. 17, Ἀθήν. 11G. κτλ. Ἐπίρρ. **-νῶς**, Σουΐδ.

πρωϊόθεν, = **πρωϊθεν**, Ἐβδ. (Β' Βασιλ. Β', 27).

πρώϊος, Ἀττ. **πρῷος, α, ον**, (πρωΐ, πρῴ). **I.** ὁ κατὰ τὴν πρωΐαν, πρωϊνός, νεωρὴν .. ἣν ἐνέδησα πρώϊον Ἰλ. Ο. 470 (ἔνθα τὸ πρώϊον κεῖται ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ πρωΐ)· πρ. ἴχνος ἄγων Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 21. ν. 4, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 304· ὡσαύτως, περὶ δείλην πρωΐην (πρβλ. **δείλη**) Ἡρόδ. 8. 6· δείλης πρώϊας Φιλήμων ἐν Ἀθήν. 116· — **πρωΐα** ὡς οὐσιαστ., ἣν δὲ πρωΐα Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιή', 28· πρωΐας γενομένης κ. Ματθ. κζ', 1· γεν. **πρωΐας** ὡς ἐπίρρ. = **πρῴ**, αὐτόθι κά', 18· — μετὰ προθέσεων, καθ' ἑκάστην πρωΐαν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 8, 1· ἀπὸ πρωΐας ἄχρις ἡλίου δύσεως Συλλ. Ἐπιγρ. 1122.

II. ἐγκαίρως, ἐνωρὶς ὡς πρὸς τὸ ἔτος, ἀντίθ. τῷ **ὄψιος**· πρώϊος [ὁ στρατὸς] συνελέγετο Ἡρόδ. 8. 130· πρῶα τῶν καρπίμων, τὰ πρώϊμα, ὡς τὰ ὡραῖα, Ἀριστοφ. Σφ. 264· σικύων πρῴων ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 1001, πρβλ. 1164, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 11, 1· διὰ τὸ τὰ μὲν πρώια τὰ δ' ὄψια προίεσθαι (ἐξυπ. ᾠά) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 9, 6· πρ. τόπος, τόπος πρώϊμος, δηλ. παράγων πρώϊμους καρπούς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 2, 9, πρβλ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 24. 2.

πρωϊτάτης, ητος, ἡ, τὸ πρώϊμον τῶν καρπῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 11, 9.

πρώϊτερα, ποιητ. ἀντὶ **πρῶτα**, Σιμωνίδ. 32.

πρωϊ-σπορος, ον, ἐσπαρμένος ἢ μέλλων νὰ σπαρῇ ἐνωρίς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 1, 3, ἔν τε τῷ θετικῷ καὶ συγκρ. — ἐντεῦθεν ῥῆμα **πρωϊσπορέομαι**, Παθ., αὐτόθι 8. 1, 2.

πρωϊτερον, πρωϊτατα, ἴδε ἐν λ. **πρωΐ** II.

πρωκτο-πεντετηρίς, ἡ, ἡ κατὰ πενταετίαν ἀκολασία, «παρ' ὅσον διὰ πενταετηρικοῦ χρόνου ἤγοντο αἱ θεωρίαι τῶν Διονυσίων» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Εἰρ. 872.

πρωκτός, ὁ, «ὁ κόλος (γρ. κῶλ-), παρὰ τὸ **προωθεῖν τὰ τῆς γαστρός**», Σουΐδ. «πρωκτὸς προαχτός τις ἐστι· παρὰ τὸ δι' αὐτοῦ προάγεσθαι τὰ περιττώματα» Ἐτυμ. Μέγ. 692, 46. Ἡ λέξις συχνὰ ἁπαντᾷ παρ' Ἀριστοφ., ἴδε Σουΐδ., Φώτ., Ἡσύχ. καὶ Παροιμιογρ.

πρωκτο-τηρίᾱ, παρατηρῶ τοὺς πρωκτούς, «πρωκτοτηρεῖν, τοὺς πρωκτοὺς τῶν πορευόντων τηρεῖν. ἐπείρητο δὲ τοῖς τοιούτοις δημηγορεῖν» Σουΐδ., Ἀριστοφάν. Ἱππ. 876, ἴδε **ἀποραφανίδωσις** καὶ **παρατίλλω**. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 299, Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Δ', σ. 13.

πρῷμος, ον, Ἀττ. ἀντὶ **πρώϊμος**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 340.

πρών, ὁ, γεν. καὶ δοτ. **πρῶνος, πρῶνι**, οὐχὶ **πρωνός, πρωνί**, (διότι εἶναι συνηρ. ἐκ τοῦ **πρεών** ἢ **πρηών** ἃ ἴδε), ἂν καὶ παρὰ μεταγεν. δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν **πρωνός**, οἷον ἐν Ἀνθ. Π. 9. 328· (πρό). Προεξέχον μέρος τῆς ἢ ὄρους ἐξοχή, ἢ ἀκρωτήριον, Λατ. promontorium, πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ ἁλῆιος Ἰλ. Ν. 747· πλὴν τοῦ χωρίου τούτου ἡ λέξις ἀπαντᾷ ἐν τῇ Ἰλ. μόνον ἐν τῷ πληθυν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρῶνες ἐκ τοῦ ἐκτεταμένου τύπου **πρῶων**, Θ. 557, Μ. 282, Π. 299· (οὐδέτερος τῶν τύπων τούτων ἀπαντᾷ ἐν τῇ Ὀδ.· ὁ Ἡσ. (Ἀσπ. Ἡρ. 437) ἔχει **πρηώνων**)· μεθ' Ὅμ., πρώονες καὶ χαράδραι Ἀλκμὰν 44· **πρῶνες** ἔξοχοι Πινδ. Ν. 4. 85· **πρῶνες** Λοκρῶν Σοφ. Τρ. 788· Πόσειδον, ὃς Αἰγαίου μέδεις **πρῶνας** ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 341· ἔρημοι **πρῶνες** ἀνθρώπων Εὐρ. Κύκλ. 116· —ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 132, ἀμφοτέρας ἄλιον **πρῶνα** κοινὸν αἴας, κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Blomf. νοεῖται ἡ γέφυρα ἥτις ἐξετείνετο ἀπὸ τῆς μιᾶς παραλίας τοῦ Ἑλλησπόντου μέχρι τῆς ἑτέρας, ἢ ἴσως ἄμεινον (κατὰ τὸν Schütz) ἡ προεξέχουσα γῆ τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου· οὕτω, **πρὼν ἅλιος**, αὐτόθι 879, εἶναι τὸ ἀκρωτήριον τῆς Ἰωνίας τὸ ἀπέναντι τῆς Χίου (Blomf. ἐν τόπῳ), ἢ μᾶλλον ἴσως ἡ χερσόνησος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ὡς τὸ **ἀκτὴ** παρ' Ἡροδ. 4. 38· περὶ τοῦ κάτοπτον **πρῶν'** ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 307, ἴδε ἐν λ. **κάτοπτος**.

πρῶν ἢ πρῷν, ἴδε ἐν λ. **πρώην**.

πρῶξ, ἡ, γεν. **πρωκός**, σταγὼν δρύσου· ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ πληθ., **πρῶκας** σιτίσᾶται ὥσπερ ὁ τέττιξ Θεόκρ. 4. 16, πρβλ. Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 40. — Καθ' Ἡσύχ.: «**πρῶκες**, σταγόνες, ψεκάδες, σταλαγμοί».

πρῷος, α, ον, Ἀττ. ἀντὶ **πρῶΐος**, ἴδε.

πρω-πέρῡσι, ἴδε **προπέρυσι**.

πρῷρα, ἡ, (οὐχὶ **πρώρα**, διότι εἶναι συνηρ. ἐκ τοῦ **πρώειρα**, καὶ Δωρικὸς τις τύπος **πρώϊρα** ἀπαντᾷ παρὰ Σιμωνίδ. 32, πρβλ. Διν.δ.εἰς Σοφ. Φοιν. 482), ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. η')· —τοὺς τύπους **πρῴρη**, **πρῴρην** ἀποδοκιμάζει παρ' Ἡροδ. ὁ Διν.δ. de Dial. Hdt. xi· ἐξ ἴσου δὲ ἡμαρτημένως ἔχουσιν οἱ τύποι **πρῴρᾱ**, **πρῴρᾱν**, συχνάκις ἀπαντῶντες ἐν ἐκδόσεσι τῶν πεζῶν συγγραφέων, καθότι ὁ τύπος **πρῷρᾱ** ἔχει βεβαιωθῇ ἐκ τῆς χρήσεως τῶν ποιητῶν: (πρό). Ὡς καὶ νῦν, τὸ πρόσθιον μέρος πλοίου, κοινῶς «πλῴρη», Λατιν. prora, εἰς ἴκρια νηὸς ἑβαινον πρῴρης Ὀδ. Μ. 230· συχν. παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττικ.· πνεῦμα τοὺς πρῴρας, ἐναντίος ἄνεμος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κατὰ πρύμναν, Σοφ. Φιλ. 639. **2)** μεταφορ., **πρῷρα** βιότου, ἡ πρῷρα τοῦ πλοίου τοῦ βίου, δηλ. ἡ πρώτη νεότης, Εὐρ. Τρῳ. 103· ὦ **πρῷρα** λοιβῆς Ἑστία, ἡ πρώτη ἔχουσα δικαιώματα σπονδῆς, Σοφ. Ἀποσπ. 650b· πάροιθεν **πρῴρας**., καρδίας, ἔμπροσθεν τῆς καρδίας μου, Αἰσχύλ. Χο. 390 (ἐντεῦθεν τὰ σύνθετα **καλλίπρωρος**, **βούπρωρος**, κτλ.).

πρωράζω, = **πρωρατεύω**, Ἡσύχ.

πρῴρᾰθεν, Ἰων. **-ηθεν**, παρὰ ποιηταῖς πρὸ συμφώνων, **-θε ἐπίρρ.**· (**πρῷρα**)· — ἐκ τῆς πρώρας τοῦ πλοίου, ἐκ τοῦ προσθίου μέρους, Πινδ. Π. 4. 39., 10. 81, Θουκ. 7. 36, κτλ.· — εἶναι ἀρχαία γενικὴ ὡς φαίνεται ἐκ τῶν φράσεων ἐκ **πρῴραθεν**, ἀντίθετον τῷ κατὰ πρύμναν, Θεόκρ. 22. 11· ἀπὸ πρ. Κόϊντ. Σμ. 14. 378.

πρωρᾰτεύω, εἰμὶ **πρωράτης**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 543, Δημάδ. παρὰ Πλουτ. Κλεομ. 27.

πρωράτης [ᾰ], ὁ, **πρωρεύς**, ἀντίθετ. τῷ **πρυμνήτης**, prorēta (Plaut.), Ξεν. Ἀθην. 1. 2, Πολυδ. Δ', 95· μεταφορ., πρ. στρατοῦ Σοφ. Ἀποσπ. 470.

πρωρᾰτικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **πρωράτην**, Πολυδ. Δ', 89.

πρωρ-αχθής, ές, πεφορτωμένος κατὰ τὴν **πρῷραν**· μεταφορ., κεκλιμένος, κεκαμμένος πρὸς τὰ ἔμπρός, ἐπὶ γέροντος, Ἡσύχ.

πρωρεύς, έως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ὁ κατὰ τὴν πρῷραν πλοίου ἀγρυπνῶν ναύτης ἢ ἀξιωματικὸς ὡς ὁ κυβερνήτης κατὰ τὴν πρύμναν (πρβλ. **πρωράτης**), «σκοπός», Ξεν. Ἀν. 5. 8, 20, Οἰκ. 8. 14, Δημ. 884. 5, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 4, 2, κτλ.· — παρ' Ὅμ. ὡς κύρ. ὄνομά τινος ἐκ τῶν Φαιάκων, Ὀδ. Θ. 113, πρβλ. **Πρυμνεύς**.

πρῴρηθεν, Ἐπίρρ. Ἰων. ἀντὶ **πρῴραθεν**.

πρωρήσια, τά, = **κόρυμβα**, Ἐτυμολ. Μέγ. 177. 47.

πρώσας, **πρῶσον**, **πρῶσις**, ἴδε ἐν λ. **προωθέω**, **πρόωσις**.

πρωτ-άγγελος, ον, ὁ πρῶτος ἀγγέλλων, μετὰ γεν., Ἀνθ. Π. 9. 383, Νόνν. Εὐαγγ. κ, Ἰω. α', 46.

Πρωτᾰγόρειος, α, ον, ὁ εἰς τὸν Πρωταγόραν ἀνήκων, μῦθος Πλάτ. Θεαίτ. 126C, 164D.

πρωτ-άγριον, τό, αἱ ἀπαρχαὶ τῆς ἄγρας, ἡ πρώτη ἄγρα, τὰ πρῶτα ἀγρευθέντα ζῷα, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 104· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ἀνθ. Π. 9. 650, 8, Νόνν. Δ. 37. 467, κτλ.

πρωτᾰγωνιστέω, εἰμαι πρωταγωνιστής, Πλουτ. Λύσανδρ. 23· — μεταφορ., προηγοῦμαι, προπορεύομαι, εἰμαι ἀρχηγός, πρωτεύω, ἔχω τὰ πρωτεῖα, Ἀριστ. Πολιτ. 8. 4, 5· τινος, εἴς τι πρᾶγμα, Πλούτ. 5. 332D, 1141D.

πρωτ-ᾰγωνιστής, οῦ, ὁ, ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὁ παριστάνων τὸ κύριον πρόσωπον, ὁ πρῶτος ἠθοποιὸς θεάτρου, Λατιν. primarum partium actor, Πλούτ. 2. 816F· πρ. τοῦ δράματος Λουκ. π. Διαβολ. 7· μεταφορ., λέγεται ὅτι ὁ Αἰσχύλος κατέστησε τὸν διάλογον πρωταγωνιστὴν (δηλ. νὰ εἶναι τὸ κύριον μέρος) τοῦ δράματος, Ἀριστ. Ποιητικ. 4. 16· πρ. τῆς ὑπηρεσίας Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 257B, πρβλ. Ἐτυμολ. Μέγ. 612. 51.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παραρατηρ. σ. 415.

πρωτ-αθλος, ὁ, = **πρωτομάρτυς**, Συλλ. Ἐπιγρ. 8737, Ἐκκλ·

πρωτ-αίτιος, ον, ὡς καὶ νῦν, (Walz) Ρήτορες 6. 412, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 553, Ἄννα Κομν. σ. 362A, κτλ.

πρωτ-αίχμεια, τά, = **πρωτόλεια**, Λυκόφρ. 469· ἴδε **πρωτόλειος**.

πρωτ-ἀπόστολος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν Ἀποστόλων, ὁ Πέτρος, Κεδρ. 1, 760, κτλ.

πρωτ-άρχης, ου, ὁ, = τῷ **πρώταρχος**, Μανέθων 1. 324., 4. 399.

πρωταρχία, ἡ, τὸ οὐσιαστικὸν τοῦ **πρωτάρχης**, ἡ θεία σου (!) πρωταρχία (περὶ τοῦ Πάπα) Θ. Στουδ. σ. 1020, ἔκδ. Mi., Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

πρώτ-αρχος, ὁ, ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχικός, πρ. ἅτα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1192.

πρωταρ(χοῦντος) τοῦ δεῖνα, ὄντος πρωτάρχου, Ἐπιγρ. Καλλιπόλεως τῆς ἐν Θράκῃ, Bul. de cor. hel. II, σ. 403.— **πρωταρχοῦντες**, Θ. Στουδ. σελ. 1628, ἔκδ. Mi., Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

πρωταύλεις, ὁ, protaules, Ἐπιγρ. Λατιν. Ρώμης, Orelli inscr. lat, 2783.— Πρβλ. τὰ ἐν τοῖς λεξικοῖς **μοναύλης**, **τυμβαύλης**, **χοραύλης**, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

πρωτ-έγγρᾰφος, ον, ὁ πρῶτος ἐγγεγραμμένος, ἴδε **ἐπέγγραφος**.

πρωτεία, ἡ, = **πρωτεῖον**, Ἰουστῖν. Μ. 193A καὶ Β.

Πρωτεΐζω, τό, μιμοῦμαι τὸν Πρωτέα, Εὐστ. Πονημ. 261. 11.

πρωτεῖον, τό, (πρωτεύω) ἡ πρώτη τάξις, ἡ πρώτη θέσις, τὸ πρ. ἔχειν Δημ. 151. 8, πρβλ. 331. 24, Διόδ. 1. 2, κτλ. — **ἀλλ'** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., τὰ πρῶτον βραβεῖον, τὰ πμῶτον μέρος ἢ ἡ πρώτη θέσις, Πλάτ. Φίλησ. 22E, 33C, Δημ. 247. 5· τὰ πρ. φέρεσθαι Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 24· τῶν πρ. ὀρέγεσθαι Διόδ. 17. 54.

πρωτ-είρης, ου, ὁ, (εἴρην) Σπαρτιάτης νεανίας κατὰ τὸν 20ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, «πρωτείρας οἱ περὶ τὰ εἴκοσι ἔτη παρὰ Λάκωσι» Φώτ. ἐν λ. **καταπρωτείρας**, πρβλ. **μελλείρην**· ἴδε Müller Dor. 4. 5 § 2 ἐν τῇ σημειώσει.

πρωτ-εικάζω, ὁ, ὁ πρῶτος δικαστής· **πρωτεικάζω**, ἐνεργῶ ὡς πρ. — **πρωτεικαστικός**, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **πρωτείκαστον**. — **πρωτεικαστεῖον**, τό, τὸ δικαστήριον τοῦ πρ.·—λέξεις τῶν Βυζαντ.

πρ(ω)τεναιτε(ύ)οντος τοῦ δεῖνα, Ἐπιγρ. Θαλαμῶν, I. et F. 281b. Δηλοῖ κατὰ τὸν ἐκδ. ἢ λέξ. τὸν πρῶτον ἐγγραφέντα ἐν τοῖ σιτηθεῖσιν.

πρωτ-εξάδελφος, ὁ, καὶ **-εξαδέλφη**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, = **αὐτανέψιος**, κατὰ Θωμ. τὸν Μάγιστρον (849), Ἀρμενόπουλ. 4. 6, 12. Γεωρ. Ἀκομ. Χρον. σ. 7C, 11C, κλπ.

πρωτ-επίσκοπος, ὁ, ἀρχιεπίσκοπος, Ἐκκλ.

πρωτ-επιτρίτος, ὁ, πρῶτος ἐπίτριτος (ὁ πούς υ---), Τζέτζ. ἐν Κραμ. Ἀνεκδ. Ὀξ. τ. 3, σ. 306, 6, 313, 24.

πρωτ-εργάτης [ᾰ], ὁ, καὶ **-εργάτης**, ἡ, πρῶτος ἐργάτης, πρωτουργός, πρωταίτιος, Βυζ.

πρωτερικὴ συκῆ, ἡ, εἶδος πρωΐμου συκῆς, ἥτις πρωτερεῖ τῇ πεπάνσει, Λατ. praecox, Σίλευκ. παρ' Ἀθην. 77D (κοινῶς **πρωτ-**), Εὐστ. 525. 44.— Καθ' Ἡσύχ.: «πρωτερικὴ· εἶδός τι συκῆς πρωΐμου. καὶ πεδίον τι οὕτω καλεῖται».

Πρωτεσί-λᾱος, ὁ, Δωρ. **-λας**, α, Πινδ. Ι. 1. 83· Ἰων. καὶ Ἀττ. **-λεως**, εω· — ὁ πρῶτος τοῦ λαοῦ, ὄνομα τοῦ ἥρωος ὅστις πρῶτος πάντων τῶν Ἑλλήνων ἐπέβησεν εἰς τὴν Τρωϊκὴν γῆν, ἀλλὰ καὶ πρῶτος ἐφονεύθη, τὸν ὃ ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ νηὸς ἀποθρώσκοντα πολὺ πρώτιστον Ἀχαιῶν Ἰ. Β. 702· — **Πρωτεσιλάειον**, τό, τὸ μνημεῖον αὐτοῦ, Στράβ. 595· — **Πρωτεσιλάεια**, τά, ἡ εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἑορτή, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ι. 1. 11.

πρωτεύω, (πρῶτος)· — ῥῆμα τοῦ πεζοῦ λόγου, ὡς καὶ νῦν, εἶμαι πρῶτος, προέχω, Ἀνδοκ. 34. 24, Πλάτ. Νόμ. 692D, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 3, 27· οἱ πρωτεύοντες, οἱ πρῶτοι ἄνδρες πόλεώς τινος, οἱ προὔχοντες, Ἰσοκρ. 95D, πρβλ. Ἡρφίαν. 8. 7, 3· ὁ πρωτεύων, ὡς τιμητικὸν ἐπίθετ., Συλλ. Ἐπιγρ. 8627, -31, -51. **II.** μετὰ προσδιορισμοῦ, εἶμαι ὁ πρῶτος ἔν τινι πράγματι, καρτερίᾳ Ξεν. Ἀγησ. 10. 1· βδελυρίᾳ Αἰσχίν. 27. 18· γένει Ἰσαῖ. 37. 25· ἐν ἴδρᾳ Ξεν. Κύρ. 8. 4, 5· περὶ κακίαν Αἰσχίν. 49. 29· φιλίᾳ πρ. παρὰ τῷ Κύρῳ Ξεν. Κύρ. 8. 2, 28, πρβλ. Ἰσοκρ. 39B, 149G. **2)** μετὰ γεν. προσ., εἶμαι πρῶτος ἐκ ἢ μεταξύ .., ἀνώτερός τινος, Ἑλλήνων Ἰσοκρ. 141B· τῶν ῥητόρων Αἰσχίν. 24. 27, πρβλ. Ξεν. Ἀγησ. 1, 3· πρ. τῆς Ἀρτέμιδος ταῖς κυνηγεσίαις Διόδ. 4. 81· πρ. Ἑλλάδος εἰς ἀρετὴν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 483· — ὡσαύτως, πρ. ἐν τοῖς Ἕλλησι Ἰσοκρ. 164B· ἐν τῷ δήμῳ Δημ. 436. 15.— Ἴδε Κόντου Παντοῖα Φιλολογικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τ. 12', σ. 315.

Πρωτηΐς νῆσος· ἔνθα ὁ Πρωτεύς, ᾠκει, Ψευδοκαλλισθ. Δ', 30.

πρωτ-ηράτης, ου, ὁ, ὁ πρωιαίτατος, ἢ πρῶτος ἁρῶσας, οὕτω κ' ὀψαράτης πρωτηράτῃ ἰσοφαρίζοι, «οὗτος ὁ ὀψὲ τοῦ χρό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νου ἀρόσας τὸ ἴσον ἂν φέροιτο τῷ πρωταράτῃ, ἤγαυν τῷ τὴν ἀρχὴν ἀρόσαντι» (Σχόλ. Μοσχοπ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 488.

πρωτιστεύω, εἶμαι ὁ πρώτιστος πάντων, Μᾶρκ. Ἀντων. 7· 55· Δωρ. πρᾶτ-. Συλλ. Ἐπιγρ. 2060. 6.—Ἴδε Κόντου Παντοῖα Φιλολογικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΖ', σ. 325, 326.

πρώτιστος, η, ον, ὡσαύτως ος, ον. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 157·— ποιητ. ὑπερθ. τοῦ **πρῶτος**, ὁ πρῶτος πάντων, Ἰλ. Β. 228., Π. 656, Ὀδ. Τ. 447· πολὺ **πρώτιστος** Ἰλ. Β. 702, Ὀδ. Ξ. 220·— ἀλλὰ συνηθέστατα ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ οὐδ. **πρώτιστον** ὡς ἐπιρρήματι, πρὸ παντὸς ἄλλου, Ὀδ. Κ. 462., Υ 60, κ. ἀλλ.· ὡς παρὰ τοῖς Ἀττ., Ἀριστοφ. Λυσ. 555, Δημ. 1076. 17, Ἀντιφάνης ἐν «Εὐπλοίᾳ» 1, κτλ.·— οὕτω καὶ **πρώτιστα**, Ἰλ. Α. 105, Ὀδ. Γ. 419, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 109· Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 195, Σοφ. Ο. Τ. 1439. Ἠλ. 669, Ἀριστοφ. Πλ. 792·— οὕτω τὸ πρώτιστον Εὐρ. Ἰκ. 430· τὰ **πρώτιστα** Ὀδ. Δ. 168· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 419.

πρωτόαθλε μαρτύρων, ὁ πρῶτος ἀθλήσας, Τροπάριον ἐν τῇ τοῦ ἁγ. Στεφάνου τοῦ πρωτομάρτυρος ἀκολουθίᾳ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

πρωτο-αθλητής, οῦ, ὁ, ὁ πρῶτος ἀθλητής, περὶ τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου, Ψευδοχρυσόστ. τ. 12, σ. 1052C.

πρωτό-ἄλος, ον. (ἅλς) = **πρωτόπλους**, Ἡσύχ.

πρωτό-αρχος, ον. = **πρώταρχος**, Κ. Μανασσ. Χρον. 4494.

πρωτό-βαθρος, ον, ὁ καθεζόμενος ἐπὶ τοῦ πρώτου βάθρου, ὁ ἀξιωθεὶς προεδρίας, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 73, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 90·— **πρωτο-βαθρέω**, = πρωτόβαθρός εἰμι, Ἐδδ. (Ἐσθ. Γ', 1).

πρωτό-βλαστος, ον, ὁ πρῶτος βλαστήσας, μεταφ. πρωτότοκος, Κ. Μανασσ. κατὰ Ἀρίστανδρ. κ. Καλλιθ. 9, 50.

πρωτοβολέω, ρίπτω πρῶτος, Πλούτ. 2, 173D. **2)** ἀλλάσσω τοὺς πρώτους ὀδόντας, Ἱππιατρ., Γεωπ. 16. 1. 13. **3)** φύω τὰς πρώτας κάλυκας, τὰ πρῶτα ἄνθη, Ἐδδ. (Ἰεζεκ. ΜΒ', 15)· μεταφ., πρ. χάριτας Ἀνθ. Π. 5. 124.

πρωτο-βόλος, ον, (βάλλω) ὁ κτυπῶν πρῶτος, βλέφαρα παρὰ τῷ Ἰακωβίῳ ἐν Ἀνθ. Π. 3. σ. 67. **2)** ὁ ἀλλάσσων τοὺς πρώτους ὀδόντας, ἐπὶ ἵππου, Ἱππιατρ. **II**, προπαροξ. **πρωτόβολος, ον**, παθ., ὁ πρῶτος βαλλόμενος, τέρμονά τε πρωτόβολον ἀλίῳ Εὐρ. Τρῳάδ. 1068.

πρωτό-βουλος, ον, ὁ πρῶτος σύμβουλος, πρωτοβούλοις χρώμενος νήπιος τοῖς νηπίοις Κ. Μανασσ. Χρον. 6177.

πρωτό-γἄλα, -ακτος, τό, τὸ μετὰ τὸν τοκετὸν πρῶτον γάλα, πρωτόγαλα, Γαλην. τ. 2, 99Γ, ἴδε **πυός**.

πρωτό-γᾶμος, ον, ὁ κατὰ πρῶτον εἰς γάμον ἐρχόμενος, Ὀρφ. Δι. 553.

πρωτο-γένεθλος, ον, = **πρωτογενής**, Γρηγ. Ναζ. τόμ. 2, σελ. 174.

πρωτο-γένεια, ἡ, ἡ πρωτότοκος, θηλ. ἰδιότυπον τοῦ **πρωτογενής**, Ὀρφ. Ὕμν. 9. 5.

πρωτο-γένειος, ον, οὗ ἤρχισε νὰ φύηται ἡ πρώτη γενειάς, ὁ ἔχων ἡλικίαν μεταξὺ μειρακίου καὶ νεανίου, Φίλων 1. 159, πρβλ. Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 379B.

πρωτο-γενής, ές, (γενέσθαι) πρωτόγονος, πανάρχαιος, εἶδος, κτῆμα Πλάτ. Πολιτ. 288E, 289A· ἐπὶ προσώπων, Ὀρφ. Ὕμν. 24 (25). 2, κτλ.

πρωτο-γεννήματα, τά, τὰ πρῶτα γεννήματα, οἱ πρῶτοι καρποί, Ἐδδ. (Ἔξοδ. ΑΔ', 26, κτλ.), Φίλων 1. 172.

πρωτο-γέννητος, ον, = **πρωτογενής**, Ποιητὴς ἐν Παρισ. Ἀνεκδ. Cramer 4. 270.

πρωτο-γεύστης, ου, ὁ, ὁ πρῶτος γευόμενος, Γλωσσ.

πρωτο-γέωργος, ὁ, ὁ πρῶτος γεωργός, Εὐστ. Πονημάτ. 162. 93

πρωτο-γλῦφής, ές, ὁ κατὰ πρῶτον ἢ νεωστὶ γλυφείς, ξόανον πρωτογλυφὲς Ἀνθ. Π. 5. 36.

πρωτογονία, ἡ, πρώτη γέννησις, ὄνομα ἔργου τινὸς τοῦ Κλειδήμου, Ἀθήν. 660Δ.

πρωτόγονον, τό, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ ἀείζωον, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 4. 89.

πρωτό-γονος, ον, ὡσαύτως, η, ον Παυσ. 1. 31, 4·— πρωτότοκος, πρῶτος γεννώμενος, πρώιμος, ἄρνες, ἔριφοι, κτλ., Ἰλ. Δ. 102, 120. — Κατὰ Πολυδ. Δ', 208, «πρωτότοκοι παῖδες, καὶ πρωτόγονοι ὁμοίως», Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 541, 590· πρωτόγονός τε φοίνιξ, ὁ κατὰ πρῶτον φυείς, Εὐρ. Ἑκ. 458·— ἐπὶ παιδίου (ἴδε τελευτὴν ΙΙ), πρ. θάλος ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 209· πρ. τῶν τέκνων Συλλ. Ἐπιγρ. 3823. συχν. παρὰ τοῖς Ἐκκλ. **2)** ἐπὶ τάξεως κοινωνικῆς, πρ. οἶκοι, ὑψηλῆς καταγωγῆς (εὐγενεῖς, Σχόλ.), Φιλ. 180. **3)** ὁ πρῶτος ὁρισθείς, ὄρχησις Λουκ. π. Ὀρχ. 7. **4) Πρωτογόνη**, ἡ, ἐπώνυμον τῆς Περσεφόνης, Παυσ. ἔνθ' ἀνωτ.

πρωτό-γραφος, ον, ὁ γεγραμμένος πρῶτος, βίβλος πρωτόγραφος καὶ πρωτόγραφον βιβλίον Τζέτζ. ἐν Κραμήρου Ὀξ. Ἀν. τ. 3, σ. 370, 371.

πρωτό-γυναικες [ῠ], οἱ, οἱ πρώτην φορὰν νυμφευόμενοι, εἰς γάμον ἐρχόμενοι ἢ οἱ ἔχοντες ἔτι τὴν πρώτην αὐτῶν γυναῖκα, «οἱ μίαν ἠγμένοι γυναῖκα» Ἡσύχ.· πρβλ. **πρωτόποσις**.

πρωτο-δαής, ές, ὁ διὰ πρώτην φορὰν μαθών, διδαχθείς, Ὀππ. Ἁλ. 4. 323.

πρωτό-δαμνος, ον, ὁ πρώτην φορὰν δαμασθείς, ἡμερωθείς, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἄδαμνος**.

πρωτο-διάκονος [ᾰ], ὁ, ὁ πρῶτος διάκονος, ἢ ἀρχιδιάκονος, Εὐστ. Πονημάτ. 239. 81, Συλλ. Ἐπιγρ. 8737·—Ὡς ἐπίθετ ἀναφέρεται εἰς τὸν Ἅγιον Στέφανον, Ψευδοβασίλ. ΙΙΙ, 1641C, Σύγκελλ. 623, 10.

πρωτοδίκαιος, ον, ὁ, πρῶτος δίκαιος ἄνθρωπος, ἐπὶ τοῦ Ἄβελ, Ἐπιφάν. τ. 2, 268Α.

πρωτο-δότης, ου, ὁ, ὁ πρῶτος δοτήρ, Διονύσιος Ἀρεοπ. σ. 29, 41.

πρωτο-δρομία, ἡ, ὁ πρῶτος δρόμος, Κ. Μανασσ. Χρον. 6197.

πρωτοεδρία, ἡ, ἡ πρώτη ἕδρα, πρωτοκαθεδρία, Τζέτζ. Ἱστ. 4, 459.

πρωτόεδρος, ὁ, ὁ τὴν πρώτην ἕδραν κατέχων, Ἀνωνύμου ἐπίγραμμα εἰς Εὐστράτιον Νικαίας ἐν τῷ περιοδ. Ἀθηναίῳ τ. Δ' σ. 226.

πρωτο-έξαρχος, ὁ, ὁ πρῶτος ἔξαρχος, Βυζαντ.

πρωτο-ευνοῦχος ἢ **πρωτευνοῦχος**, ὁ, ὁ πρῶτος εὐνοῦχος, Θεοφάν. σ. 306C, Γεώργ. Κεδρ. σ. 442Α, Τζέτζ. Ἱστ. 1. 97.

πρωτό-ζευκτος, ον, ὁ νεωστὶ εἰς γάμον ἐλθών, Ἐτυμολ. Μέγ. 17. 56.

πρωτό-ζυγον, τό, ἡ πρώτη γραμμή, ἐπὶ στρατιωτῶν, Ἰουλ. Ἀφρ. Κεστ. σ. 302, 21.

πρω-τόζυξ, ῦγος, = **πρωτόζευκτος**, Ἀνθ. Π. 9. 245.

πρωτόθυμα, τό, τὸ πρῶτον θαῦμα, χρυσοῦν τι ὄργανον ἐν τοῖς ἀνακτόροις Κωνσταντινουπόλεως, Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 505, ἔκδ. Β.

πρωτο-θεράπων [ᾰ], **οντος**, ὁ, ὁ πρῶτος θεράπων, Εὐσταθ. Πονημάτ. 291 37.

πρωτό-θετος, ον, ὁ πρῶτος πλασθείς, δημιουργηθείς, ἐπὶ τοῦ Ἀδάμ, Εὐστ. Πονημάτ. 264, 73· λέξις ἢ ῥῆμα πρ., πρωτότυπος λέξις, αὐτόθι 315. 60, κτλ. Ἐπίρρ. **-τως**, αὐτόθι 40. 90.

πρωτό-θνητος, ον, ὁ πρῶτος θνητός, πρῶτος θανών, ἐπὶ τοῦ Ἀδάμ, Ἐπιφάν. τόμ. 2, σελ. 273Β· ἐπὶ τοῦ Ἄβελ, ὁ αὐτ. αὐτόθι 268Δ.

πρωτο-θοινία, ἡ, (θοίνη) «τὸ δὲ ἐν ταῖς εὐωχίαις ἢ κρεανομίαις τὴν πρώτην τῶν μερίδων λαμβάνειν, πρωτοθοινία ὀνομάζεται» Πολυδ. Α', 34.

πρωτό-θρονος, ον, ὁ κατέχων τὸν πρῶτον θρόνον, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 228, Κόλουθ. 153· ἑτερόκλ. πλθ. **πρωτόθρονες**, Ἀνθ. Π. παράρτ. 51, πρβλ. Λοβέκ. ἐν Φρυνίχ. 658·— οὕτω **πρωτοθρόνιος, α, ον**, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Παυσ. 10. 38, 6.

πρωτό-θυρος, ον, Ἀττικ. συνῃρ. **-θυρους, ουν**, ὁ πρῶτος ἢ πρότερον ὁμιλῶν, προφητικός, κῆρυξ, ὁμφὴ Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. γ', 36., ιϐ', 31.

πρωτο-θύτης, ου, ὁ, ὁ πρῶτος θύτης, Βυζ.

πρωτό-θυτος, ον, ὁ πρῶτος θυσιασθείς, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 329.

πρωτό-θυρον, τό, ἡ πρώτη θύρα, Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 360, Ἐκδ. Β.—Ὁ Ducange εὑρὼν τὴν λέξιν ἐν τοῖς Κωδίνου Πατρίοις Κωνστλ. ὡς ἐξέδ. ὁ Meurs. ἠπίστησεν εἰς τὴν γραφὴν αὐτῆς. Ἀλλ' ἰδοὺ αὕτη καὶ ἐν τῷ Πορφ.

πρωτοϊερεύς, ὁ, = **πρωτοπαπᾶς**, Εὐχολόγ.

πρωτοκαθεδρία, ἡ, ἡ πρώτη ἕδρα ἐν δημοσίῳ τόπῳ, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κγ' 6.

πρωτο-καθεδρίτης [ῐ], **ου**, ὁ, ὁ ἐν τῇ πρώτῃ ἕδρᾳ καθήμενος, Ἐκκλ.

πρωτο-καίριος, ον, ὁ πρῶτος ἐν καιρῷ, πρώϊμος, Ἔαρ Ἐκκλ.

πρωτοκαλλιγράφος, ὁ, πρῶτος καλλιγράφος, ὁ ἅριστος, Θεόδ. Στουδ. σελ. 1740, ἔκδ. Μί., Συναγ. Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

πρωτοκήριος, ὁ, (κηρός) ἐγγεγραμμένος ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ κεκηρωμένου πίνακος, Λατ. primicerius, ὁ **πρωτεύων**, ἴδε Δουκάγγ. καὶ πρβλ. τὸ σημερ. **πριμικήριος**.

πρωτο-κήρυξ, ῦκος, ὁ, ὁ πρῶτος κήρυξ, Εὐσ. κ. Μαρκ. 75D.

πρωτό-κλητος, ον, ὁ πρῶτος κληθείς, παρὰ τῷ νυμφίῳ καταλύων μετὰ τῶν πρωτοκλήτων Κλήμ. Ἀλ. 976, Τζέτζ.· ἐπὶ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ὡς πρώτου κληθέντος εἰς τὸ ἀποστολικὸν ἀξίωμα (Εὐαγγ. κ. Ἰω. α', 41), Ἐπιφάν. ἐν βίῳ Ἀνδρ. σ. 44, 3, Ὡρολόγ. Νοεμβρ. 30.

πρωτο-κλισία, ἡ, ἡ πρώτη τιμητικὴ θέσις ἐν δείπνῳ, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κγ', 6, κτλ.· πρβλ. Β' Μακκ. Δ', 21 καὶ ἴδε **πρωτοκαθεδρία**.

πρωτό-κολλον, τό, τὸ πρῶτον φύλλον τόμου ὁλοκλήρου, φύλλον ἐπικεκολλημένον ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς θήκης τοῦ χειρογράφου καὶ περιέχον ἐπιγραφήν τινα ὡς χαρακτηρισμὸν αὐτοῦ.

πρωτο-κόμης, ου, ὁ, ὁ πρῶτος ἀρχηγός, Σχόλ. εἰς Πίνδ. 4. 145.

πρωτο-κόμιον, τό, ἡ ὑπεροχή, Κυριλλ. 8. 104Α, 206Β.

πρωτο-κορυφαῖος, ὁ, ὁ πρῶτος κορυφαῖος, ἀρχηγός, Ἐκκλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρωτό-κοσμος, ὁ, ὁ πρῶτος κόσμος, ἄρχων τις ἐν Κρήτῃ, ἴδε **κόσμος** III.

πρωτο-κουρία, ἡ, ἡ πρώτη κουρά, τὸ πρῶτον κούρευμα, Ἐθδ. (Τωθ. Α', 6).

πρωτόκουρος, **ον**, (κείρω) ὁ πρῶτος καρεὶς, θερισθείς, ἐπὶ τοῦ τριφυλλίου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 8, 2.

πρωτο-κτίστης, **ου**, ὁ, ὁ πρῶτος κτίστης ἢ δημιουργός, Ἰσ. Ηλους. Ἐπιστ. 3, 31, σ. 258, κλπ.

πρωτό-κτιστος, **ον**, ὁ πρῶτος κτισθεὶς ἢ δημιουργηθείς, Κλήμ. Ἀλ. 699, 976.

πρωτο-κτίτωρ, **-ορος**, ὁ, ὁ πρῶτος κτίτωρ, Συλλ. Ἐπιγρ. 9336.

πρωτο-κτόνος, **ον**, ὁ τὸν πρῶτον φόνον ἐργασάμενος, ὁ πρῶτος φονεύσας, ἐπὶ τοῦ Ἰξίονος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 718.

πρωτοκύμων, **ονος**, ὁ, ἡ, (κῦμα ΙΙ) ὁ κατὰ πρῶτον κυοφορῶν, νεανίσκος ἔρωτος πρωτοκύμων Ἀχιλλ. Τάτ. 1. 10.

πρωτο-κῦνηγός, ὁ, ὁ πρῶτος κυνηγός, ἀρχικυνηγός, Βυζ.

πρωτο-κύων, ὁ, ὁ πρῶτος κύων, δηλ. ὁ ἀρχηγὸς τῶν Κυνικῶν, Ἀνθ. Π. 11. 154.

πρωτο-κωμήτης, **ου**, ὁ, ὁ πρῶτος τοῦ χωρίου, Βυζ.

πρωτόλεια, τά, (λεία) ὡς τὸ **ἀκρόλεια**, τὰ πρῶτα λάφυρα ἐν πολέμῳ, καὶ καθόλου, οἱ πρῶτοι καρποί, ἀπαρχαί (πρβλ. **πρωτέλεια**), Λυκόφρ. 298, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 8, 22, Φώτ., κλπ.· τὰ πρωτόλεια τῶν ἀνοσίων γάμων πραξάμενος Διον. Ἀλ. 4, 30, κτλ.· τῶν σῶν δὲ γονάτων πρωτόλεια θιγγάνω κτλ., ὡς ἀπαρχὰς τῆς ἱκετείας μου, Εὐρ. Ὀρ. 382· — ὡσαύτως ὡς ἐπίθετ., τὸ πρωτόλειον στέφος Λυκόφρ. 1228, πρβλ. Φώτ.

πρωτο-λεχής, **ές**, πρώτην φορὰν γεννῶσα, Ὀππ. Ἁλ. 4. 197.

πρωτολογία, ἡ, τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ὁμιλήσῃ τις πρῶτος ἐν δικαστηρίῳ, Δημάδ. 178. 46, Ρήτορες (Walz) 2. 378, κτλ.

πρωτολογικῶς, Ἐπίρρ., ὡς πρωτολόγος, Εὐστ. Πονημ. 40. 94.

πρωτο-λόγος, **ον**, ὁ πρῶτος ὁμιλῶν, ὅθεν = **πρωταγωνιστής**, Τέλης παρὰ Στοβ. 68. 48. **ΙΙ**. ὁ πρ. ἄρχων, ὁ πρῶτος ἄρχων ἐν Ἀφροδισιάδι, Συλλ. Ἐπιγρ. 2760-64, 77· ἐν Ἰκονίῳ, 3992.

πρωτο-λοχία, ἡ, ἡ πρώτη γραμμὴ τῶν λόχων ἀπὸ κέρατος εἰς κέρας, Σουΐδ. ἐν λ. **μῆκος φάλαγγος**.

πρωτο-μαγείρευτης, **οῦ**, ὁ, καὶ **-μάγειρος**, ὁ, ἀρχιμάγειρος, Βυζ.

πρωτό-μαντις, ὁ, ἡ, ὁ πρῶτος προφήτης ἢ μάντις, τὴν πρ. Γαῖαν Αἰσχύλ. Εὐμ. 2, πρβλ. Ἐτυμολ. Μέγ. 455. 50. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

πρωτο-μάρτυς (καὶ **πρώτομάρτυρ**), **-ῦρος**, ὁ, ὁ πρῶτος μάρτυς, περὶ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου καὶ Ἁγίας Θέκλης, Ἐπιφάν. Ι, 321Α, Ἀποκρυφ. Πράξ. Παύλου καὶ Θέκλ. σ. 63, Εὐάγρ. 2612Β, Δαμάσκ. Ιι, 253C, Ὡρολόγ. τὰ μέγα Δεκεμβρ. 27 καὶ Σεπτεμβρ. 24.

πρωτό-μαχος, **ον**, ὁ ἐν τῇ πρώτῃ τάξει μαχόμενος, Ἀθήν. 154Ε, πρβλ. Ἀνθ. Π. 5, 71.

πρωτομέδεια, ἡ, βοτάνη τις (ἡ καὶ hestiateris ἄλλως), οὕτω κληθεῖσα, quia primatum apud reges obtineat, Plin. h. n. XXIV. 165, Συναγ. Λέξ. Ἁθηνᾶ. Κουμαν.

πρωτο-μήτωρ, **-ορος**, ἡ, ἡ πρώτη μήτηρ, Εὔα πρωτομήμωρ Κ. Μανασσ. Χρον. 341, 4760.

πρωτό-μισθος, **ον**, πρῶτος ἐπὶ μισθῷ συμμαχῶν, Λυκόφρ. 1384.

πρωτο-μόναχοι, οἱ πρῶτοι τῶν μοναχῶν, Εὐστ. Πονημάτ. 254, 76, ed. Taf.

πρωτό-μορος, **ον**, ὁ ἀποθνήσκων ἢ ἀποθανὼν πρῶτος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 568, πρβλ. Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 369.

πρωτό-μορφος, **ον**, ὁ πρῶτος λαβὼν μορφήν, Γλωσσ.

πρωτο-μῦσής, **ές**, ὁ πρῶτος μιανθείς, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Εὐμ. 708.

πρωτο-μύστης, **ου**, ὁ, ὁ πρῶτον ἤδη μυηθείς, ὁ ἀρτίως μυηθείς, Ἀχιλλ. Τάτ. 3. 22.

πρωτ-όμφαλον, τό, «τὸ τῆς ἀσπίδος μέσον» Ἡσύχ.

πρωτο-ναύκληρος, **ον**, ὁ πρῶτος ναύκληρος, Γ. Ἀλεξ. ἐν βίῳ Ἰω. Χρυσ. τ. 3, σ. 202, 44.

πρωτόνεως, γενικ. **-ω**, ὁ πρῶτον νῦν διὰ πλοίου ταξιδεύων, «πρωτόνεφ· οἱ πρῶτον πλέοντες, ἢ πρῶτον εἴς τινα τόπον καταπεπλευκότες» Φώτ., Σουΐδ.

πρωτό-νοια, ἡ, πρώτη σκέψις, Μᾶρκος Ἐρημίτ. σ. 169, κλπ.

πρωτο-νύμφευτος, **ον**, ὁ πρῶτον νῦν ἢ πρὸ μικροῦ νυμφευθείς, εἰς γάμον ἐλθών, Καλλικράτ. παρὰ Στοβ. 487. 16.

πρωτό-νυμφος, **ον**, = τῷ προηγ., Θεοδ. Στουδ. σ. 488Ε.

πρωτοπάγής, **ές**, (πήγνυμι) ὁ προκατασκευασθείς, νεωστὶ πεποιημένος, καινός, δίφροι, ἅμαξα Ὀλ. Ε. 194, Ω. 267· τὰ πρ. στοιχεῖα τῆς φύσεως Ἡρακλ. Ἀλληγ. 23.

πρωτο-πάθεια, ἡ, ἡ πρώτη πάθησις, τὸ πρῶτον αἴσθημα, ἀντίθετον τῷ **συμπάθεια**, Γαλην. τ. 7, σ. 338Β, C, κλπ.

πρωτοπαθέω, πάσχω ἢ αἰσθάνομαι πρῶτον, Κλήμ. Ἀλ. 498. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 276.

πρωτο-πᾰθής, **ές**, ὁ αἰσθανόμενος πρῶτον, Εὐστ. 41. 22. — Ἐπίρρ. **-θῶς**.

πρωτό-παις, **παιδος**, ὁ, ἡ, τὸ πρῶτον τέκνον, Ἐφραὶμ Καισ. 7427, 8261.

πρωτό-πᾰλος, ὁ, ὁ πρῶτος λαχὼν νὰ ἀγωνισθῇ μονομάχος, Δίων Κ. 72. 22· ἀντίθ. τῷ **δευτερόπαλος**, πρβλ. Böckh. εἰς Συλλ. Ἐπιγρ. 2663 (σ. 457), ἀλλ' ἴσως τὸ **πρωτόπαλος** πλημμελῶς ἐγράφη ἀντὶ **πρωτόπιλος**, ὁ, Λατ. primipilus.

πρωτοπαντιμοῦπέρτατος, **η**, **ον**, ἐκ τοῦ πρῶτος, πάντιμας καὶ ὑπέρτατος, Μ. Ἀκομ. τ. Β., σ. 69, Ἐκδ. Α.

πρω-το-παπᾶς, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ πρῶτος ἱερεύς, Συλλ. Ἐπιγρ. 8828, Κ. Πορφυρογ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 17, 16, Κεδρ. Ιι, 285, 12, κλπ.

πρωτό-παππος, ὁ, ὁ πρῶτος πρόγονος, Κ. Μανασσ. Χρονικ. 5927.

πρωτο-πάτωρ [ᾰ], ὁ, ὁ πρῶτος πατήρ, Εὐστ. Πονημάτ. 248. 71.

πρωτό-πειρᾰ καὶ **πειρία**, ἡ, πρώτη πεῖρα, πρώτη δοκιμή, Γλωσσ.

πρωτόπειρος, **ον**, (πεῖρα) ὁ κατὰ πρώτην φορὰν πεῖραν λαμβάνων πράγματός τινος, ἄπειρος, ἐπὶ γυναικὸς ἐκ παρθενίας γεγαμημένης τινί, Θεόπομπ. Κωμικ. ἐν Ἀδηλ. 32· πρ. τῆς τέχνης Ἀλεξ. ἐν «Ἰασταταίῳ» 1. 4· τῆς κακοπαθείας Πολύβ. 1, 61, 4· σπανιώτερον εἴς τι, Ἰακώβ. εἰς Ἀχιλλ. Τάτ. σ. 600· πρός τι Ἀν. Ὀξ. τ. 3. σ. 175.

πρωτοπήμων, **ονος**, ὁ, ἡ, (πῆμα) ὁ πρῶτος αἴτιος τοῦ κακοῦ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 224.

πρωτό-πλᾰσις, ἡ, πρώτη πλάσις ἢ δημιουργία, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 120· ἴσως πλημμελὴς γραφὴ ἀντὶ **πρώτη πλάσις**.

πρωτό-πλαστος, **ον**, ὁ πρῶτος πλασθείς, ἐπὶ τοῦ Ἀδάμ, Ἐθδ. (Σοφ. Σολ. Ζ', 1), Κλήμ. Ἀλ. 559.

πρωτό-πλοια, ἡ, πρῶτος πλοῦς, πρῶτον ταξίδιον, Γλωσσ.

πρωτόπλους, **ον**, Ἀττ. συνῃρ. **-πλους**, **ουν**· — ὁ διὰ πρώτην φορὰν διαπλέων τὴν θάλασσαν, νηῦς Ὀδ. Θ. 35, Εὐρ. Ἑλ. 1531· πρ. πλάτα, ἡ κατὰ πρῶτον χειρισθεῖσα κώπη (ἐπὶ τοῦ πλοίου Ἀργοῦς), Εὐρ. Ἀνδρ. 865, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 32· — μεταφ., πρ. παρθένος, κόρη νῦν πρῶτον ἀρχομένη νὰ πλέῃ ἐπὶ τῆς θαλάσσης τοῦ ἔρωτος, Πλάτ. Ἐπιγρ. 6. 4 (παρὰ τῷ Διογ. Λ. 3. 31), πρβλ. Ἀνθ. Π. 5. 62 [ἐν τῷ μετώπῳ, περιθωρίῳ]· ἀλλὰ παρ' Ἀθην. 589D, **πρωτοπόρος**. **ΙΙ**. ὁ πλέων πρὸ τῶν ἄλλων, ὁ προπλέων, πρόπλους, Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 27.

πρωτο-ποίμην, **ενος**, ὁ, πρῶτος ποιμήν, ἀρχιποίμην, μεταφ. ἀρχιεπίσκοπος, Ἐκκλ.

πρωτό-πολις, **εως**, ὁ, ἡ, ὁ πρῶτος ἐν τῇ πόλει, τύχη Πινδ. Ἀποσπ. 14. **2)** ἡ πρώτη πόλις, πρὸς πόλιν τὴν πρωτόπολιν Κ. Μανασσ. Χρον. 2622 — **πρωτόπτολις**, Νόνν. Διονυσ. 41. 357.

πρωτο-πολίτης [ῐ], **ου**, ὁ, ὁ πρῶτος πολίτης, Κ. Μανασσ. Χρον. 245, 287.

πρωτο-πορεία ἢ **πρωτοπόρια**, ἡ, οἱ πρόσκοποι στρατεῦ, ὡς προφυλακή, ὡς τὸ **προπορεία**, Πολύβ. 1. 76, 5, κτλ.

πρωτο-πόρος, **ον**, ὁ τὴν πρώτην αὐτοῦ πορείαν ἐκτελῶν· πρβλ. **πρωτόπλους**.

πρωτό-ποσις, **εως**, ἡ «ἡ ἐκ παρθενίας τινὶ γεγαμημένη» (Πολυδ. Γ', 39,) Θεμίσων παρ' Ἀθην. 235Α, πρβλ. **πρωτογύναικες**.

πρωτο-πραξία, ἡ, τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ πληρωθῇ τις ἢ εἰσπράξῃ τὰ ἑαυτοῦ χρήματα πρῶτος, προνόμιον δανειστῶν τινῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 19 καὶ 26· jus primae exactionis Plin. Ep. 10. 109.

πρωτο-πρεσβύτερος [ῠ], ὁ, ὁ πρῶτος πρεσβύτερος, πρωτοπαπᾶς, Συλλ. Ἐπιγρ. 8822, -37.

πρωτο-πρόεδρος, ὁ, πρῶτος πρόεδρος, Δουκάγγ. σ. 1336.

πρωτο-πρόσωπος, **ον**, ὁ τοῦ πρώτου προσώπου, Μοσχόπ. περὶ Σχεδ. σ. 11, ἐν τέλει.

πρωτο-ραβδοῦχος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν ῥαβδούχων, Γλωσσ.

πρωτόρριζος, **ον**, ὁ ὢν ἡ πρώτη ῥίζα ἢ ἀρχή, τὴν προμήτορα καὶ πάσης γενέσεως πρωτόρριζον (φύσιν) μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι Λουκ. Ἔρωτ. 19.

πρωτόρρυτος, **ον**, (ῥέω) ὁ ῥέων πρῶτος, Ὀππ. Κυν. 4. 238, Γαλην. 13. 626.

Πρῶτος, ὁ, μὴν Φωκέων, ἀντιστοιχῶν τῷ Δελφῶν Ἡραίῳ, Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 62. 122. Ὁ αὐτὸς μὴν ἐν Ἐπιγρ. Δρυμίων τῆς Φωκίδος (ἐν Bul. de cor. hel. V, σελ. 139-40) φαίνεται ἀντιστοιχῶν τῷ Ἀπελλαίῳ τῶν Οἰταίων, Συναγ. Λέξ. Ἁθηνᾶ. Κουμαν.

πρῶτος, **η**, **ον**, ἴδε **πρότερος** Β.

πρωτός, ἡ, **όν**, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **πέπρωμαι**, πεπρωμένος, Ἀρκάδ. 78.

πρωτο-σάββᾰτον, τό, τὸ πρῶτον σάββατον τῆς τεσσαρακοστῆς, Δουκάγγ.

πρωτο-σέβαστος, ὁ, ὁ πρῶτος ἐν τιμῇ, τιμητικὸν ὄνομα ἀξιώματος ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Βυζαντίου, ἴδε Δουκάγγ. ἐν σ. 1302.

πρωτο-πέλληνος, **ον**, ὁ πρῶτος τῆς σελήνης ἢ τοῦ μηνός, ὄνομα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σκωπτικὸν ἐπὶ πάνυ γέροντος, Εὐστ. 1330. 13· πρβλ. **προσέληνος, βεκκεσέληνος.**

πρωτο-σπαθάριος, ὁ, ὁ ἄρχων ἢ πρῶτος τῶν σπαθαρίων ἢ σωματοφυλάκων, μέγα ἀξίωμα παρὰ τῇ αὐλῇ τοῦ Βυζαντίου, Συλλ. Ἐπιγρ. 8682, 8801, κ. ἀλλ.

πρωτο-σπόρος, ον, ὁ σπείρων ἢ γεννῶν ἢ γονιμοποιῶν πρῶτος, Λουκ. Ἔρωτ. 32· μόθου πρ. ἀρχή Κόλουθ. 61. **II.** παραπροξ. **πρωτόσπορρος, ον,** ὁ πρῶτος σπαρεὶς ἢ γονιμοποιηθείς, Θεοδέκτης Φασιλίτης κατὰ τὸν Ἑρμιππον παρ' Ἀθην. 451F, Νόνν. Δ. 9. 142, κτλ.

πρωτό-στακτος, ον, πρ. κονία, «κονία, τὸ οἷον περίπλυμα τῆς τέφρας ὀνομάζεται· εἰ δὲ προσλάβοι καὶ τιτάνου ἡ τέφρα, καυστικὴν ἐργάζεται τὴν κονίαν, ἣν δὴ καὶ πρωτόστακτον ὀνομάζουσι» Παῦλ. Αἴγ. 7, κλπ., ἴδε Ideler. Phys. 2. 305.

πρωτοστᾰσία, ἡ, ἡ πρώτη θέσις, ἡ πρώτη τάξις, Γλωσσ.

πρωτοστᾰτέω, ἵσταμαι πρῶτος ἢ ἐν τῇ πρώτῃ τάξει, Φίλων 2. 109, Ἐκκλ.

πρωτοστάτης [ᾰ], **ου, ὁ,** (ἵστημι) ὁ ἱστάμενος εἰς τὴν πρώτην θέσιν πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς πρώτης γραμμῆς τῆς φάλαγγος, πρόμαχος, ὁ πρ. τοῦ δεξιοῦ κέρως Θουκ. 5. 71· ἀλλ' ὡσαύτως, οἱ πρ., οἱ τῆς πρώτης γραμμῆς ἄνδρες, Ξεν. Κύρ. 3, 3, 57., 6. 3, 24, Λακ. 11, 5, κτλ.· — μεταφ., ὁ πρῶτος ἢ ἀρχηγός, Πράξ. Ἀποστ. κδ', 5.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 29.

πρωτο-στεφᾰνος, ὁ, ὁ πρῶτος στεφανηφόρος, Βυζ.

πρωτο-στολιστής, οῦ, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν στολιστῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 4945. 4946.

πρωτο-στράτηγος [ᾰ], ὁ, ὁ πρῶτος στρατηγός, ἀρχιστράτηγος, Κ. Μανασσ. Χρον. 5725, κλπ.

πρωτοστρατηγίᾱ, ἡ, Ἐπιγρ. Φιλαδελφείας, Μουσ. κ. βιβλ. εὐαγ. σχ. Σμύρν. 1875, σ. 131.

πρωτοστράτωρ, ωρος, ὁ πρῶτος ἱπποκόμος, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. σ. 193, διάφ. γρ. **πρωτοστάτωρ,** ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 134.

πρωτοσύγκελλος, ὁ, ὁ πρῶτος σύγκελλος, τίτλος ἐκκλησιαστικὸς ὡς καὶ νῦν, Ψευδοχρυσ. τ. 12, 777B, Κεδρ. 2, 619, 14, Συλλ. Ἐπιγρ. 9365, 9366.

πρωτο-σύμβουλος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν συμβούλων, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 16, 40.

πρωτό-σφακτος, ον, ὁ πρῶτος σφαχθείς, Ανυκόφρ. 329.

πρωτο-σχεδής, ές, καὶ **-σχέδιος, ον,** ὁ ὅλως ἐκ τοῦ προχείρου γεγραμμένος, ἐν πρώτῳ σχεδίῳ, Τζέτζ. Ἴστ. 11, 989.

πρωτο-τᾰγῶς, Ἐπίρρ., ἐν τῇ πρώτῃ τάξει, Διον. Ἀρεοπ.

πρωτο-τακτέω, ἵσταμαι ἐν τῇ πρώτῃ τάξει, πρωτοτακτοῦσα ναῦς Γεωργ. Παχυμ. ἐν βίῳ Μ. Παλ. σ. 225Δ, κτλ.

πρωτό-τιμητος, ον, ὁ πρώτην φορὰν τιμηθείς, ὡς τὸ **πρωτόκουρος,** τὴν πρωτότιμητον τρίχα τὴν ἐφηβικὴν Συλλ. Ἐπιγραφ. 2392.

πρωτοτοκεύω, κάμνω πρωτότοκον, παρέχω τινὶ τὰ δικαιώματα τοῦ πρωτοτόκου, Ἑβδ. (Δευτερ. ΚΑ', 17).

πρωτοτοκέω, γεννῶ τὸ πρῶτόν μου τέκνον, Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. Ϛ', 7, κτλ.).—**πρωτοτοκέω,** εἶμαι πρωτότοκος, Ν. Χων. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Α', σ. 188.

πρωτοτοκίᾱ, ἡ, πρῶτος τοκετός, πρώτη γέννα, Ἀκύλ. Γεν. ΚΕ', 34.

πρωτοτόκια, τά, τὰ δικαιώματα τοῦ πρωτοτόκου, Ἑβδ. (Γέν. ΚΕ', 32, κέξ.), Ἐπιστ. πρ. Ἐδρ. ιϛ', 16· — διάφορ. γραφ. **-τοκεῖα.**

πρωτοτόκος, Δωρικ. **πρᾱτοτόκος, ον,** ἡ πρώτως τεκοκυῖα, ἡ πρώτην φορὰν γεννήσασα, κοινῶς «πρωτάρα», πρ. μήτηρ, ἐπὶ ζαμάλεως, Ἰλ. Ρ. 5· αἴξ Θεόκρ. 5. 27· ὗς, ταὼς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 14, 20., 6. 9, 2· ἐπὶ γυναικῶν, Πλάτ. Θεαίτ. 151C, 161Δ, Ἀνθ. Π. 8. 163, Ὀρφ., κλπ. **II.** προπαροξ. **πρωτότοκος, ον,** παθ., πρῶτος τεχθείς, ὁ πρῶτος γεννηθείς, Ἀνθ. Π. 9. 213, Καιν. Διαθ.· τὰ πρ. τῶν προβάτων Ἑβδ. (Γεν. Δ', 4)· πρ. ἢ σὺ οἱ αὐτ. (Β' Βασιλ. ΙΘ', 43).—Ἐπίρρ. **πρωτοτόκως.** Οἰκουμέν. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 119, σ. 20.—Ἴδε Κόντου Γραμματικὰ ἐν Ἀθη ᾱ· τόμ. Α', σ. 538 κέξ.

πρωτότομος, ον, ὁ πρῶτος τμηθείς, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 6, Ἀνθ. Π. 9. 412.

πρωτο-τρόφος, ον, ὁ ἀνατρέφων τὸ πρῶτον τέκνον, Μανέθων 3, 9, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. σ. 170.

πρωτοτῡπίᾱ, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ πρωτοτύπου, Εὐστ. Πονημάτ. 171. 28, κτλ.

πρωτό-τῡπος, ον, ὁ ἔχων τὸν πρῶτον τύπον, τὴν πρώτην μορφήν, πανάρχαιος, πρωτόγονος, Δογγίνου Ἀποσπ. 3. 11, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστορ. 6. 16·— ἐπὶ λέξεων, ἀντίθετον τῷ **κτητικός,** οἷον **Ἕλλην** εἶναι τὸ **πρωτότυπον,** τὸ δὲ **κτητικὸν Ἑλληνικός,** Ἐτυμολ. Μέγ. 29, 52, κτλ. **2)** **πρωτότυπον,** τό, ἀρχέτυπον, Παλυδ. Ε', 102. **3)** Ἐπίρρ. **-πως,** Εὐάγρ.

πρωτο-τῡπωμα, τό, καὶ **-τῡπωσις,** ἡ, ὁ πρῶτος σχηματισμός, Ἐκκλ.

πρωτο-ῡπνιον, τό, ὁ πρῶτος ὕπνος, Ἀθανάσ.· ὡσαύτως **πρωθυπνιον,** Ἐκκλ., Βυζ.

πρωτουργησις, εως, ἡ, ἡ πρώτη ἐκτέλεσις, τῆς μάχης Νικήτ. 389D.

πρωτουργία, ἡ, τὸ οὐσ. τοῦ **πρωτουργός.** Κυρίλλου ἅπαντα τ. 4, σ. 1056D.

πρωτουργικὴ αἰτία, ἀνήκουσα εἰς τὴν πρωτουργίαν, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. πολιτείαν σ. 400 ἐκδ. Βασιλ.

πρωτουργός, όν, (*ἔργω) ὁ πρῶτος ἐνεργήσας τι, ὁ πρῶτος αἴτιος ἔργου τινός, Πλάτ. Νόμ. 897Δ, Πρόκλ., κλπ.

πρωτο-φαής, ές, ὁ κατὰ πρῶτον λάμπων, ὁ ἀρχίζων νὰ φέγγῃ, πρ. σελήνη, ἡ νέα σελήνη, Τρυφιόδ. (ὀρθότ. Τριφ-) 517, Σουΐδ. ἐν λέξ. **βοῦς ἑβδομος.**

πρωτοφάνεια, ἡ, πρώτη ἐμφάνεια, ἐμφάνισις, Διον. Ἀρεοπ. περὶ Οὐρανοῦ Ἱεραρχ. 15, 6.

πρωτο-φᾰνής, ές, πρώτην φορὰν φαινόμενος, Συνεσ. Ὕμν. 3. 135, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 451. Ἐπίρρ. **-νῶς,** Διον. Ἀρεοπ. σελ. 48.

πρωτο-φόνος, ον, ὁ πρῶτος φονεύσας, Καισάριος 893.

πρωτο-φορέω, φέρω πρῶτος, ἐφαρμένον παρ' Ἀθην. 565F· κατὰ τὸν Vales, **πτορθοφ-.**

πρωτο-φόρημα, τό, αἱ ἀπαρχαὶ τῆς γῆς, οἱ πρῶτοι καρποί, ἧρος πρ. Λόγγος 3. 12.

πρωτο-φυής, ές, ὁ πρῶτος φυείς, γεννηθείς, πρωτότυπος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 851.

πρωτό-φῡτος, ον, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Π. 4. 2.

πρωτοφωνέω, ῶ, φωνῶ πρῶτος, Γρηγ. τοῦ Ἀντ. ἐπιστ. ἐν Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 404, 23, ἐκδ. Λ.

πρωτοχαιρετίζω, χαιρετίζω πρῶτος, Π. δυστυχ. καὶ εὐτυχ. Ϛ', 249, ἐκδ. Λ, (πλημμελὴς τύπος).

πρωτόχνοος, ον, συνηρ. **-χνους, ουν,** ὁ ἔχων τὸν πρῶτον χνοῦν, τὸ πρῶτον χνοῦδι, Λουκ. Ἔρωτες 53.

πρωτό-χορος, ον, ὁ, ὁ πρῶτος χορός, ὄνομα δράματος τοῦ Ἀλεξίδος, κτλ.

πρωτό-χρονος, ον, ὁ ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων, ἀρχαιότατος, πανάρχαιος, Λατ. primaevus, Φιλῆς π. Ζ. Ἰδιότ.

πρωτό-χῡτος, ον, ὁ πρῶτος χεόμενος, ἐκρέων, οἶνος Ἀνθ. Π. 6. 44, Κλήμ. Ἀλ. 123.

πρῶτως, Ἐπίρρ. τοῦ **πρῶτος,** ἴδε ἐν λ. **πρότερος B. IV.**

πρωϑῦδᾶν, συνηρ. τοῦ **προαυδᾶν,** Ἀριστοφ. Ὄρν. 556· — πιθανῶς τὸ μόνον παράδειγμα τοιαύτης συναιρέσεως.

πρώων, ονος, ὁ, Ἐπικ. κατ' ἐπέκτασιν τύπος τοῦ **πρών,** ἃ ἴδε.

πτάζω, Αἰολ. **ἀντὶ πτήσσω,** Ἀλκαῖος (27) παρ' Ἡρῳδιανῷ π. μον. λέξ. 23.

πταιριστής, ὁ, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν τῶν κατὰ Χρ. χρόνων, CIA. III, 344.—Ἡ λέξ. ἴσως ἐκ τοῦ πταιρὸν ἀνορθογράφως, ἄγνωστος δέ μοι ἡ σημασία, Συναγ. Λέξ. Ἀθηνᾶ, Κουμανούδη.

πταίρω, (ὁ ἐν χρήσει ἐνεστὼς εἶναι τὸ ἀποθ. **πτάρνυμαι,** Ξεν. Ἀν. 3. 2. 9, Φιλήμ. ἐν Ἀθήλ. 13, Ἀριστ. Προβλ. 33. 1, 2 κέξ.)· ἀόρ. 6 **ἔπτᾰρον** Ὅμ., κτλ. (πρβλ. **ἐπιπταίρω**)· σπανίως ἀόρ. α' **πτάραντες,** Ἀριστ. Προβλ. 33. 16. — Παθ., ἴδε ἐν τέλει. Παρνίζομαι, κοινῶς «φταιρνίζομαι, μὲγ' ἔπτᾰρε, «φταιρνίσθηκε δυνατά», Ὀδ. Ρ. 541, — ὅπερ ἐκεῖ λαμβάνεται ὡς καλὸς οἰωνός, πρβλ. 545, Ἀριστοφ. Βάτρ. 647· ἔπταρον εἰς ἀνέμους Ἀνθολ. Π. 11. 375· οὐδὲ λέγει "Ζεῦ σῶσον"', ἐὰν πτάρῃ, ὡς ἡμεῖς λέγομεν «ὑγεία!» «γειά σου», Ἀνθ. Π. 11. 268· (ἐνιεῦθεν, πταρυὸν δ' ὄρνιθα καλεῖτε Ἀριστοφ. Ὄρν. 720· σημεῖον οἰωνιστικὸν κατὰ τὸν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 1. 11, 6, πρβλ. Ἀθην. 66C)· ὡσαύτως ὁ κακὸς οἰωνός, λυπούμεθ', ἣν πταρῇ τις Μένανδρ. ἐν Ἀθήλ. 5. 9·— κάμνω τι ὅπως πταρνισθῶ, ἀναλαβὼν τοιοῦτόν τι, οἷῳ κινήσαις ἂν τὴν ῥῖνα, πτάρε Πλάτ. Συμπ. 185E· μεταφορ., ἐπὶ λύχνου «πρωτσαλίζω»,' Ἀνθ. Π. 6. 333· — ὡσαύτως ἐν τῷ παθ. ἀορ. μετοχ. **πταρεὶς** Πλάτ. Ἱππ. 145G, Ἀριστ. Προβλ. 8. 8. (Ἡ √ΠΤΑΡ, **πταρ-νυσθαι** παρίσταται ἐν τῇ Λατ. διὰ τοῦ STER, ster-nuere, πρβλ. **πτύρ-ομαι**).

πταῖσμα, τό, (πταίω) πρόσκομμα, σφάλμα, «σκόντσμα», λάθος, Θέογν. 1226, Πλούτ. 2. 549C, κτλ.· σφάλμα ἐν τῇ γραφῇ, Λογγῖν. 33. **II.** ἀποτυχία, δυστύχημα, κατ' εὐφημισμὸν ἐπὶ ἥττης, ἣν σφεας καταλάβῃ πτ. πρὸς τὸν Πέρσην Ἡρόδ. 7. 149· συμβαίνει πτ. τινι Δημ. 135. 2, πρβλ. Αἰσχίν. 77. 13· γίγνεται πτ. Δημ. 1479. 3· περὶ τὴν ναυμαχίαν Διόδ. 11. 15· ἴδε **πταίω II.**

πταισμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Γλωσσ.

πταιστός, ή, όν, ὁ δυνάμενος νὰ πταίσῃ, νὰ ἀποτύχῃ, Κραμήρ. Ἀνέκδ. Παρ. 1. 43, Εὐστ., κλπ.

πταίω, μέλλ. **πταίσω** Δημ. 23 ἐν τέλ.·—ἀόρ. **ἔπταισα** Ἡρόδ., κλπ.·— πρκμ. **ἔπταικα** Μένανδρ. ἐν Ἀθήλ. 129, Βάτων ἐν «Αἰτωλ.» 1, **(προσ-)** Ἰσοκρ. 133B.—Παθητ., ἴδε κατωτ. I· **I.** μεταβ., κάμνω τινὰ νὰ προσκόψῃ ἢ πέσῃ, τινα πρός τινι Πινδ. Ἀποσπ. 221.— Παθητ., δὲν ἐπιτυγχάνομαι, ἐπὶ πραγμάτων, Δίλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

π. Ζ. 2. 15· τὰ πταισθέντα, ἀποτυχίαι, πλάναι, σφάλματα. Λουκ. Δημώνακτ. Βίος 7· οὕτως ἃ ἐπταίσθη, αἱ ἀποτυχίαι αὐτοῦ, Πλουτ. Δίων. κ. Βρούτ. Σύγκρ. 3. **II** ἀμετάβ., προσκόπτω, σφάλλομαι, «σκοντάπτω», πίπτω, ἀπολ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1624 (κατὰ τὸν Butl. ἀντὶ **πῆσας**), Σοφ. Φιλ. 215, κτλ.· πτ. πρός τινι, προσκόπτω ἐπί τινος, πίπτω ἐπί τινος, πτ., ὥσπερ πρὸς ἕρματι, πρὸς τῇ πόλει Πλάτ. Πολ. 553Β, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 926· πρὸς τὰς πέτρας Ξεν. Ἀνάβ. 4, 3. 3· παροιμ., μὴ δὶς πρὸς τὸν αὐτὸν λίθον πταίειν Πολύβ. 31. 19, 5· ὡσαύτως, πτ. περί τινι, οἷον, μὴ περὶ Μαρδονίῳ πταίσῃ ἡ Ἑλλάς, μὴ ἡττηθῇ ὑπ' αὐτοῦ, Ἡρόδ. 9. 101 (πρβλ. **πταῖσμα** II). **2)** μεταφορ., κάμνω ἐσφαλμένον βῆμα ἢ σφάλμα, ἀποτυγχάνω, Θουκ. 2, 43, Δημ. 23. 29, κτλ.· ὅταν πταίωσί τι, ὅταν ὑποπέσωσιν εἴς τι ἁφάλμα, ἐπὶ ἰατρῶν, Φιλήμων ἐν «Σικελικῷ» 1. 5· οὗτος, οὐκ ἐλάττω, ἐλάχιστα, τὰ πλείω πτ. Θουκ. 1. 122., 4. 18,, 6. 33· ἐν τινι Δημ. 321. 8· λογισμοῖς πτ. Μένανδρ. ἐν «Παρακαταθήκῃ» 4· μὴ μάχῃ, τοῖς ὅλοις, τοῖς πράγμασι, κτλ., Πολύβ. 17. 14, 13., 3. 48, 4, κτλ.· ἀψευδὴς ὢν καὶ μὴ πτ. τῇ διανοίᾳ περὶ τὰ ὄντα Πλάτ. Θεαίτ. 160D. **3)** ὡς παθητ. ῥῆμα, πτ. ὑπ' ἀνάγκης Σοφ. Φιλ. 215· πτ. ὑπό τινος Πολύβ. 5, 93, 2, κτλ.· ἐκ τύχης ὁ αὐτ. 2. 7, 3. **4)** πτ. τῆς ἐλπίδος, διαψεύδεται ἡ ἐλπίς μου .., Ἡρῳδιαν. 8. 5. **5)** ἡ γλῶττα πτ., προσκόπτει, ἐμποδίζεται, Ἀριστ. Προβλ. 3. 31. 2. (Ὁ Κούρτ. δοξάζει ὅτι δύναται νὰ εἶναι= **παίω**, καθὼς τὰ **πτόλις, πτόλεμος**, = **πόλις, πόλεμος**· — ἀλλὰ παρατηρητέον ὅτι αἱ λέξ. **πτόλις, πτόλεμος** εἶσιν ἁπλῶς ποιητικοὶ τύποι).

πτᾰκάδις [ᾰ], Ἐπίρρ. (πτᾰ́ξ) μετὰ φόβου, δειλῶς, Θεογνώστ. Κανόν. 163. 22.

πτακάλα ἢ **πτανάκα**, ψιαθος ἐν τοῖς ἀκατίοις, ἀμφίβ. τύπος παρὰ Πολυδ. Γ, 166.

πτᾰκίς (ἡ **πτάκις**) **-ίδος**, ἰδιότυπον θηλ. τοῦ **πτᾰ́ξ**, Πολυδ. Γ', 136, Φώτ., Ἡσύχ.

πτᾰκισμός, ὁ, δειλία, Ἡσύχ. ἐν λ. **πτάκες**.

πτᾰκωρέω, = **πτήσσω**, **πτώσσω**, δίδοικα, ἐκ τοῦ **πτᾰ́ξ**, Ἡσύχ.

πτάμενος, η, ον, μετοχ. ἀορ. τοῦ **πίταμαι**, Ἰλ.

πτᾰνός, ά, όν, Δωρ. ἀντὶ **πτηνός**.

πτᾰ́ξ. γενικ. **πτακός**, ὁ, ἡ, (πτήσσω) = **πτώξ** (πρβλ. **ῥᾶξ, ῥώξ**), Αἰσχύλ. Ἀγ. 137. [ᾰ̆ Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ., ἂν καὶ ὁ Δράκων 19.14., 80.22 γράφει ᾰ̄· ἀλλ' ὁσάκις ἡ παραλήγουσα τῶν πλαγίων πτώσεων πρέπει νὰ ᾖ μακρά, εἶναι ἐν χρήσει οἱ τύποι: γενικ. **πτωκός** κτλ.].

πταρμικήν, ἡ, «θαμνίον ἐστί, κλῶνας ἔχον μικρούς, πολλοὺς περιφερεῖς, ὁμοίους ἀβρατόνῳ· περὶ οὗς φύλλα ἐπιμήκη ἐοικότα τοῖς τῆς ἐλαίας πολλὰ· ἐπ' ἄκρῳ δὲ ὥσπερ ἀνθεμίδος κεφάλιον μικρόν, περιφερές, ὃ ῥιμὺ κατὰ τὴν ὀσμήν, ἐρεθιστικὸν πταρμοῦ, ὅθεν καὶ ὠνόμασται» Διοσκ. 2. 192, Γαλην.

πταρμικός, ή, όν, ὁ διεγείρων, προξενῶν πταρμόν, τὰ πταρμικά, τὰ κινητικὰ πταρμῶν, Ἱππ. Ἀφορ. 1255, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 39. 9, 3.

πταρμός, ὁ, (πταίρω) «φταίρνισμα», Ἱππ. Ἀφ. 1259, Ἀριστοφ. Ὄρν. 720, Θουκ. 2. 49, Πλάτ. Συμπ. 189Α· ἴδε Ἀριστ. Προβλ. 33. 1 κέξ. · ἴδε ἐν λ. **πταίρω**.

πτάρνῡμαι, ἴδε **πταίρω**· — ἐν τῷ ἐνεργ. τύπῳ **πτάρνῡμι**, μόνον ἐν τοῖς Κασσ. Προβλ. 44.

πταρτικός, ή, όν, = **πταρμικός**· ἀλλ' ἴδε ἐν λέξ. **πτυρτικός**.

πτεκάς, -άδος, ὁ, ἡ, = **πτάξ**, Φώτ.

πτέλας, ὁ, κάπρος, ἄγριος χοῖρος, Λυκόφρ. 833· παρὰ τῷ Ἡσυχίῳ εὕρηται: «πτελία· οὓς ὑπὸ Λακώνων».

πτελέα, Ἰων. **-έη**, ἡ, Λατ. ulmus campestris, ἔτι καὶ νῦν καλουμένη «φτελιὰ» ἐν Ἑλλάδι (Τουρκιστὶ καρὰ ἀγάτς, δηλ. μαῦρον δένδρον), Ἰλ. Ζ. 419, Φ. 242, 350, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 433, Ἀριστοφάν. Νεφ. 1008, κτλ.—Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 570.

πτελέϊνος, η, ον, ὁ ἐκ πτελέας πεποιημένος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 3, 4, κτλ.—Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 315.

πτελεώδης, ες, (**εἶδος**) ὅμοιος πτελέᾳ, Ἡσύχ.

πτελεών, ῶνος, ὁ, (πτελέα) δάσος πτελεῶν, Γλωσσ.

πτέον, τό, Ἀττ. ἀντὶ **πτύον**, ὃ ἴδε.

πτερίδιος, α, ον, ἐπτερωμένος, ἔχων πτερά, Ἐτυμολ. Μέγ 783. 26.

πτέρῑνος, η, ον, ὡσαύτως, ος, ον, (πτερὸν) ὁ ἐκ πτερῶν πεποιημένος, πτ. κύκλος, ῥιπίδιον ἐκ πτερῶν, Εὐρ. Ὀρ. 1429· πτ. ῥιπὶς Ἀνθ. Π. 6. 306· στέφανος Πολύβ. 6. 23, 12. **2)** ὁ ἔχων πτερά, πτερωτός, Ἀριστοφ. Ὄρν. 900. **II**. ὁ ἔχων σειρὰν κιόνων, στοὰν ἐκ κιόνων, ναὸς Ἐρατοσθ. Καταστ. 29, πρβλ Πορφύρ. παρὰ Στοβ. 185, 9 (ἔνθα ὁ Ἰακὼψ. διώρθωσε **πτέρινον** ἀντὶ **πέτρινον**),

πτερίς, ίδος, καὶ **πτέρις, εως**, ἡ, (πτερὸν) ἡ κοινῶς ὀνομαζομένη «φτέρη», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 2, 5, Θεοφρ. 3. 14.— Κατὰ τὸν Διοσκορίδην (4, 186): «φύλλα ἐστὶν ἄκαυλα καὶ ἀκανθῆ, καὶ ἄκαρπα ἐξ ἑνὸς μόσχου, περὶ πῆχυν τὸ μέγεθος ἐντετμημένα καὶ ἀνηπλωμένα ὡς πτέρυξ» κτλ. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 355, 863.

πτερίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **πτερόν**, Βαβρ. 118. 6.

πτέρισμα, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **πτερύγισμα**, ὃ ἴδε.

πτέρνα, Ἰων. **πτέρνη**, ἡ, ἡ «φτέρνα». Ἰλ. Χ. 397, πρβλ. Ἱππ. 1153G, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 15, 6· τὸ κάτωθεν μέρος τῆς πτέρνης, Αἰσχύλ. Χο. 209· — παροιμ., εἴπερ τὸν ἐγκέφαλον ἐν τοῖς πτέρναις φορεῖτε Δημ. 88. 2. **2)** ἡ πτέρνα ὑποδήματος, Α. Β. 39. **3)** πάτημα, Ἑβδ. (Ἄσμα Ἀσμάτ. Δ', 7) **II**. τὸ κατώτατον μέρος παντὸς πράγματος, πύργων Λυκόφρ. 442· τῆς μηχανῆς Πολύβ. 8. 8, 2. **III**. κωλῆ ἢ χοιρομήριον, Βατραχομυομ. 37· πρβλ. **πτερναγλύφος**, κτλ. (Πρβλ. Σανσκρ. pârshnis, Σλαυ. plesna (planta pedis), Γοτθ. fairzna (ferse) Κούρτ. σ. 454).

πτερνίζω, κτυπῶ διὰ τῆς πτέρνης, λακτίζω, Ἱππιατρ., Σουΐδ, **2)** ἀνατρίπω, ὑποσκελίζω, ἀπατῶ, Ἑβδ. (Γένεσ. ΚΖ', 36, κτλ.), Φίλων 1. 125. **II**. ἐπισκευάζω παλαιὸν ὑπόδημα διὰ νέου πέλματος, «λέγουσι δὲ ἐπὶ τῶν τὰ παλαιὰ τῶν στρωμάτων μεταποιούντων καὶ μεταρραπτόντων» Α. Β. 39.

πτέρνιξ, ῑκος, ὁ, (πτέρνα) ὁ μῦς καυλὸς τῆς Σικελικῆς κάκτου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4. 11· πίρνιξ παρ' Ἀθην. 70Ε.

πτερνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πτέρνα**, Γλωσσ.

πτερνίς, ίδος, ἡ, ὁ πυθμὴν λεκάνης, Ἄλεξ ἐν Ἀθήν. 54, Εὐστ. 870, 29.—Καθ' Ἡσύχ.: «πτερνίς· τὰ πυθμένια τῶν ἰατρικῶν λεκανίδων».

πτέρνις, ὁ, εἶδος ἱέρακος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 36, 1.

πτερνισμός, ὁ, ὑποσκελισμός, ἐπιβουλή, Ἑβδ. (Ψαλμ. Μ', 9)· **πτέρνισμα**, τό, Τζέτζ. Ἱστ. 9. 179, 185, 188.

πτερνιστήρ, ῆρος, ὁ, τὸ σιδήριον τὸ προσαρμοζόμενον εἰς τὴν πτέρναν τῶν ὑποδημάτων, κυρίως τῶν ἱππέων· ὅπως δι' αὐτῶν κεντῶσι τοὺς ἵππους, Λέοντ. Τακτ. 6, 4.

πτερνιστής, οῦ, ὁ, ὁ διὰ τῆς πτέρνης λακτίζων, λακτιστής, ὁ ὑποσκελίζων, ἀπατῶν, Φίλων Ι, 55, 22. 84, 33, Πολέμ. Φυσιογν. 1, 6. σ. 229, Βασίλ. τ. 1, σ. 872Α, Τζέτζ. Ἱστ. 9. 181, κλπ.

πτερνίστρια, ἡ, θηλ. τοῦ **πτερνιστής**, Ἀνων. Φυσιολ. ζ', 695 ἐν Ἀπομ. κτλ. VII, σ. 264.

πτερνοβᾰτέω, περιπατῶ ἐπὶ τῶν πτερνῶν, μνημονεύεται ἐκ Παύλ. τοῦ Αἰγ.

πτερνο-βάτης, ου, ὁ βαδίζων ἐπὶ τῶν πτερνῶν αὐτοῦ, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 826, Γαλην. **II**. ἐπῶν ἰατρικῶν τις ἐπιδέσμων» Ἡσύχ.

Πτερνο-γλύφος [ῠ], ὁ, ὁ γλύφων, διακοιλαίνων χοιρομήρια, ὄνομα μυὸς ἐν Βατραχομυομ. 927.

πτερνο-κοπέω, κτυπῶ διὰ τῶν πτερνῶν, ἐγείρω διὰ τῆς κρούσεως τῶν πτερνῶν θόρυβον ἐν θεάτρῳ εἰς ἔνδειξιν ἀποδοκιμασίας, «πτερνοκοπεῖν, τὸ ταῖς πτέρναις κτυπεῖν» πρὸς τὰ ἰδώλια ἐν τοῖς θεάτροις, ὁπότε τινὰ θορυβοῖεν» Πολυδ. Β', 197., Δ', 122.

πτερνοκοπίς, ἡ, (**πτέρνα III, κόπτω**) ἡ κοπὶς πτερνῶν χοίρων, δηλ. χοιρομηρίων, κωμικὸν ἐπώνυμον παρασίτου, Μένανδρ. ἐν «Κεκρυφάλῳ» 5 (Ἀθήν. 241Ε), Ἀξιόνικος ἐν «Χαλκιδικῷ» 1. 2.

πτερνοκόπος Σατάν, ὁ παραμονεύων τὴν πτέρναν, Ἰωάν. Διάκ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 105, σ. 968-9.— Τὴν σημασ. τῆς λέξ. διασαφοῦσι τὰ ἐν Γενέσεως Γ', 15: «καὶ σὺ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν».

Πτερνο-τρώκτης, ου, ὁ, δάκνων, βοσκανίζων χοιρομήρια, ὄνομα μυὸς ἐν Βατραχομυομ. 29· καὶ **Πτερνο-φάγος**, ὁ, τρώγων πτέρνας, χοιρομήρια, αὐτόθι 230.

πτερνο-φύλαξ [ῠ], **ᾰκος**, ὁ, ὁ τηρῶν, παραφυλάττων τὴν πτέρναν, ποιὰ θανατηφόρος ἔχιδνα ἡ πτερνοφύλαξ ἔχιδνα, Νικήτ. Χωνιάν. Ἱστ. 193D.

πτερο-βάμων [ᾰ̄], **ονος**, ὁ, ἡ, ὁ κινούμενος διὰ πτερύγων, πτεροβάμοσι κύμβαις (δηλ. ὄρνισι) Ἐμπεδ. 226.

πτερο-βόλος, ον, πτερωτός, Ἀθανάσ.· — **-βολέω, πτεροφυῶ**, Ἡσύχ. Πρεσβύτ. σ. 1008.

πτερο-βόνητος, ον, (βονέω) ὁ κινούμενος διὰ τῆς βονήσεως τῶν πτερύγων· μεταφ., ὁ ὑψηλὰ πετόμενος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1390, 1402.

πτερο-βρομία, ἡ, πτῆσις, διάφ. γραφ. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 699.

πτερο-είμων, ονος, ὁ, ἡ, (εἷμα) πτερὰ ἐνδεδυμένος, δηλ. πτερωτός, Ὀππ. Κυν. 2. 190· ἐκ διορθώσεως τοῦ Schneid. ἐν Χρησμ. Σιβ. παρὰ Φλέγ. Τραλλ. 4, ἀντὶ **πετροείμονες**.

πτερόεις, εσσα, εν· ἐνίοτε συνῳρ., **πτεροῦσσα** Εὐρ. Ἱππ. 733, Φοίν. 1019· **πτεροῦντος** ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 202· **πτεροῦντα** Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1000. Ποιητ. ἐπίθ., ὁ ἔχων πτερά, πτεροφόρος, πτερωτός, ὀῖστοί, οἱ Ἰλ. Ε. 171., Π. 773· πέδιλα Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 220· αἰετός, Πάγασος Πινδ. Π. 2. 91, 1, 7 (6). 62· κόρα πτ., ἡ Σφίγξ, Σοφ. Ο. Τ. 509· πτ. ἵππος, ὁ Πήγασος, Εὐρ. Ἴων 203· ἵπποι πτ., ἐπὶ τῶν ἵππων τοῦ ἡλίου, ὁ αὐτ. ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑλ. 466· κεραυνὸς Ἀριστοφ. Ὄρν. 576. **2)** ὅμοιος πρὸς πτερόν, ἐλαφρός, λαισήια (ὃ ἴδε). **3)** ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ μεταφ. φράσει, ἔπεα περόεντα· οὕτω, πτ. ὕμνος Πινδ. I. 4 (5) ἐν τέλει· πτερόεντι τροχῷ ὁ αὐτ. ἐν Π. 2, 41· οὕτω, φυγὴ πτερόεσσα Εὐρ. Ἴων 1237· θυμός, νόος Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 23, κτλ.

πτερόν, τό, (πέτομαι, πτέσθαι) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **πτερά,** Ὀδ. Ο. 527, Ἡρόδ. 2. 73, κ. ἀλλ., καὶ παρ' Ἀττ. ἐν τῷ ἑνικῷ, πτερόν, Εὐρ. Ῥῆσ. 618, Ἀριστοφάν. Ἀχ. 584, 1105· πτεροῦ σῦριγξ, τὸ κάτω μέρος, ὁ κάλαμος τοῦ πτεροῦ (πρβλ. **καυλός**), Ἱππ. 886C· τὰ ὦτα πτερῷ κνῆσθαι Λουκ. π. Ὀρχ. 2· — ἀντὶ τριχῶν πτερὰ φύειν Πλάτ. Τίμ. 91D, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 106· ἡ τῶν πτερῶν ἀποβολὴ Πλάτ. Φαῖδρ. 246D· — παροιμ., πόνου δ' ἴδοις ἂν οὐδαμοῦ ταὐτὸν πτερόν, τῆς δυστυχίας τὰ πτερὰ εἶναι ποικίλα, δηλ. ἡ δυστυχία εἶναι πολλῶν εἰδῶν, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 328 (πρβλ. **ὁμόπτερος**)· τοῖς αὐτῶν πτεροῖς ἁλίσκομαι, τοξεύομαι μὲ βέλος ἔχον ἐκ τῶν ἰδίων μου πτερῶν, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 129, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 808, Πόρα, εἰς Εὐρ. Μήδ. 130, viii· ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἁγάλλομαι, κομπάζω διὰ ξένα πτερά, (πρβλ. τὰ τῆς συνηθείας «μὲ ξένα πτερὰ πετῶ.. ») Λουκ. Ἀπολογ. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνδάντ. 4. **2)** = **πτέρυξ,** πτηνοῦ πτέρυξ («φτεροῦγα») ἢ συνήθως ἐν τῷ πλθ., = πτέρυγες, Ἰλ. Α. 454, Ὀδ. Β. 151, κτλ.· (ἐν τῷ ἑνικῷ, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 305)· αἰθέρα πτεροῖς ψαίρειν Αἰσχύλ. Πραμ. 394 (πρβλ. **ἐξακρίζω**)· Παλλάδος ὑπὸ πτεροῖς ὄντας, κατὰ μεταφορὰν ἐκ τῶν νεοσσῶν τῶν κρυπτομένων ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς ἀλεκτορίδος, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 1001· οὕτω, τὰ τέκν' ἔχων ὑπὸ πτεροῖς Εὐρ. Ἡρακλ. 10, κτλ.· — ὡς σύμβολον ταχύτητος, ὡσεὶ πτερὸν ἦε νόημα Ὀδ. Η. 36· πόδα τιθεὶς ἴσον πτεροῖς Εὐρ. Ι. Τ. 32· πηδᾷ τάδικήματ' ἐς θεοὺς πτεροῖσι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 508· ὡσαύτως, τῷ δ' εὖτε πτερὰ γίγνετο, «τῷ δὲ Ἀχιλλεῖ κοῦφα καὶ ἁρμόδια τὰ ὅπλα ἐγίγνοντο ὡσεὶ πτερὰ» (Σχόλ.), Ἰλ. Τ. 386. **3)** αἱ πτέρυγες νυκτερίδος (ἴδε **πτίλον** II), Ἡρόδ. 2. 76· ἐντόμων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 4. 7, 8, π. Ζ. Μορ. 4. 6, 3, κ. ἀλλ.· πρβλ. **τετράπτερος, πολύπτερος.** **II.** πᾶν τὸ φέρον πτέρυγας, οἷον ἡ Σφίγξ, Εὐρ. Φοιν. 806· ὁ κάνθαρος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 76. **2)** ὡς τὸ **οἰωνός,** Λατ. avis, πτηνὸν παρέχον προφητικὸν σημεῖον, πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτ. Σοφ. Ο. Κ. 96 πολλὰ πτερὰ δέξατο νικᾶν Πινδ. Π. 9. 220 — ὡσαύτως, νωμᾷ δ' ἐν οἰωνοῖσι τοὐκείνης [Ἀφροδίτης] πτερὸν ἐν θηρσίν, ἐν βροτοῖσιν, ἐν θεοῖς, ἡ δύναμις αὐτῆς, Σοφ. Ἀποσπ. 678. 11.

III. πᾶν ὅ,τι εἶναι ὅμοιον πρὸς πτέρυγας ἢ πτερά· οἷον **1)** πτερὰ τοῦ πλοίου, δηλ. αἱ κῶπαι (πρβλ. **πτερόω**), ἑρετμά, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται Ὀδ. Λ. 125., Ψ. 272· οὕτω, νηὸς πτερὰ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 626 (ἔνθα ἕτεροι λαμβάνουσι τὴν λέξιν ὡς ἐπὶ τῶν ἱστίων λεγομένην, πρβλ. **πτίλον** III. 2)· ἅπη νεὼς στείλαιμ' ἂν σὺριον πτ. Εὐρ. Ἑλ. 147· σκάφος αἴσσον πτεροῖσι ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1086· — ἐντεῦθεν ἐπὶ τῶν πτερύγων πτηνῶν, πτεροῖς ἐρέσσειν Εὐρ. Ι. Τ. 298· οὕτω, πτερύγων ἑρετμοῖσιν ἐρεσσάμενοι Αἰσχύλ. Ἀγ. 52· πτερῶν εἵρεσίᾳ, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Λουκ. Τίμ. 40· — ὡσαύτως ἐπὶ τῶν τροχῶν, Müller εἰς Λυκόφρ. 1072. **2)** ἀέθλων πτερά, δηλ. τὸ βραβεῖον, ὁ στέφανος τῆς νίκης ὁ ὑψῶν τὸν παιητὴν μέχρις οὐρανοῦ, Πινδ. Ο 14· ἐν τέλ., πρβλ. Π 9· ἐν τέλ. **3)** τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων, Σοφ. Ἀποσπ. 24, ἐν τῷ ἑνικῷ. **4)** ῥιπίδιον ἢ θυλία, σκιάδιον, «παρασόλι», Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπάσμ. 2. σ. 786. **5)** πτ. ἱέρακος, πτερὸν ἱέρακος ὃ ἐφόρει ὁ ἱερογραμματεὺς ἐν Αἰγύπτῳ, Διόδ. 1. 87, πρβλ. Κλήμ. Ἀλ. 757· ἴδε **πτεροφόρης.** **6)** βέλος ἐπτερωμένον, Εὐρ. Ἑλ. 76, πρβλ. **πτέρωσις, πτέρωμα** I. **7)** τοῦ πώγωνος τὰ πτερά, τὰ ἄκρα τοῦ πώγωνος, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 33.

8) τὸ ἄκρον τοῦ ἀρότρου, ὀλκαίῳ πτερῷ, τῷ ἄκρῳ τοῦ ἀρότρου, διὰ τοῦ ὑνίου, Λυκόφρ. 1072. **9)** ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ, ἡ περὶ οἰκοδόμημά τι κυρίως ναοῦ ἐξωτερικὴ σειρὰ κιόνων, ἴδε **ἄπτερος, δίπτερος, περίπτερος, πτέρωμα·** — ἐν Αἰγύπτῳ ἔνθα δὲν ὑπῆρχον πλευρικοὶ κίονες, καλοῦνται οὕτως οἱ πλευρικοὶ τοῖχοι, Στράβ. 805, Πλούτ. 2. 359A. **10)** εἶδος γείσου ἢ ἐπάλξεως, Λατ. pinna, ἴδε Δουκάγγ. **γ)** σιδηρόρρακτος ἢ σιδηροπαγὴς γέφυρα κινητὴ εὑρισκομένη πρὸ τῆς πύλης πόλεως, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 114· πρβλ. **καθέτης.** **10)** πτερὰ Θετταλικά, ἐκαλοῦντο τὰ εὐκίνητα κράσπεδα τῆς χλαμύδος (ἴδε **πτέρυξ** II. 4), Πολυδ. Ζ', 46· ὁ Ἡσύχ. ἔχει πτέρυγες.. μέρος χιτῶνος, τὰ περὶ τὰ κράσπεδα, πρβλ. Ἐτυμολ. Μέγ. 448. 40, ὅρα Λεξ. Ἀρχαιοτ. ἐν λέξ. **χλαμύς.** — Πρβλ. **πτέρυξ. πτερύγιον** ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

πτερόπλοκος σκέπη τοῖς πετεινοῖς, ἡ πεπλεγμένη διὰ πτερῶν, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 15, ἔκδ. Mil.

πτερο-νόμος, ον, «τοῖς πτεροῖς νομῶσα καὶ νεμωμένη» Ἡσύχ.

πτερο-ποιέω, = **πτεροφυέω,** Σουΐδ. ἐν λ. **νύμφαι.**

πτερο-ποικίλος, ον, ὁ ἔχων ποικίλα, «παρδαλὰ» πτερά, Ἀριστοφ. Ὄρν. 248. 1410.

πτερό-πους, -ποδος, ὁ ἔχων πτερὰ εἰς τοὺς πόδας, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀνθ. Πλαν. 234.

πτερόρροια, ἡ, (= **πτερορρύησις**), Κ. Παντέχν. ἐν **Δυπη.** etc. VI, σ. 50.

πτερορρυέω. (ῥέω) ἀποβάλλω, χύνω, ἀλλάσσω τὰ πτερά μου, Ἀριστοφ. Ὄρν. 106, Πλάτ. Φαῖδρ. 246C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 9, 3., 8. 16, 3· μεταφορ., ληστεύομαι, κλέπτομαι, Ἀριστοφάν. Ὄρν. 384· πτ. τὸν πλοῦτον Φιλόστρ. 273· — **πτερορραγῆναι** ἅπαξ ἔν τισι τῶν Ἀντιγράφ. τοῦ Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 3, 26, ὅπερ κατὰ Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 264-265 οὐχὶ ὀρθόν.

πτερορρύησις, ἡ, τὸ χύνειν τὰ πτερά, ἀλλαγὴ τῶν πτερῶν, Ἱερον. 248, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σελ. 668B. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 265.

πτερότης, ητος, ἡ, ἡ ἀφῃρημένη ἰδιότης τῶν πτερῶν, ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ **ποδότης,** Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 3, 2.

πτερό-φοιτος, ον, ὁ διὰ τῶν πτερύγων πλανώμενος, ἴδε **πτεροφύτωρ.**

πτερο-φόρης, ου, ὁ, ὄναμα ἱερῶν τινων λειτουργῶν ἐν Αἰγύπτῳ, οἵτινες ἐπεκαλοῦντο οὕτως ἐκ τῆς πτέρυγος ἱέρακος, ἣν ἔφερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, Διόδ. 1. 87, Κλήμ. Ἀλ. 757· διακρίνονται δὲ ἀπὸ τῶν ἱερογραμματέων ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τῆς Ροσέττης (Συλλ. Ἐπιγρ. 4697. 7), ἀλλὰ ταυτίζονται πρὸς αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ Διοδ. καὶ Κλήμ. Ἀλ. (ἴδε **πτερὸν** III. 5)· — περὶ τοῦ τύπου ἴδε Keil. Inscr. Boeot. σ. 18.

πτερο-φόρος, ον, ὁ ἔχων πτερά, πτερωτός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1147, Εὐρ. Ὀρ. 317· πτ. φῦλα, αἱ φυλαὶ τῶν πτερωτῶν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1757· — μεταφ., πτ. Διὸς βέλος, ὁ πτερωτὸς κεραυνὸς τοῦ Δ, αὐτόθι 1714. **II.** κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Ρωμ. αὐτοκρατόρων, ταχυδρόμος, Λατ. speculator, Πλουτ. Ὄθων 4.

πτερο-φυέω, φύω πτερὰ ἢ πτέρυγας, κοινῶς «βγάζω φτερά», Πλάτ. Φαῖδρ. 251C, 255D, Λουκ. Ἰκαρομ. 10, Πλούτ. 2. 751F.

πτερο-φυής ές, ὁ φύων πτερὰ ἢ πτέρυγας, πτερωτός, Πλάτ. Πολιτ. 266E.

πτερο-φύησις, ἡ, = τῷ ἑπομ., Γεωπ. 15. 2, 33.

πτερο-φυΐα, ἡ, τὸ φύτρωμα τῶν πτερῶν, Ἱεροκλ.

πτερο-φύτευτος, ον, ὁ περυτευμένος μὲ πτερά, κῆπος πτ., ἐπὶ τοῦ ταῶ, Μανασσ. Χρον. 264.

πτερό-φυτος, ον, = **πτεροφυής.** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1341· ἴδε ἐν λέξ.

πτερο-φύτωρ [ῡ], **ορος,** ὁ, ἡ, ὁ παράγων ἢ φύων πτερά, διὰ πτεροφύτορ' ἀνάγκην Πλάτ. Φαίδων 252B, ἐκ διορθώσεως τοῦ Heind. καὶ Bekk. ἀντὶ **πτερό-φυτον** ἢ **-φοιτον,** πρβλ. Στοβ. Ἐκλογ. 1. 276, Δαμάσκ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **πτεροφύτωρ.**

πτερόω, (πτερὸν) βάλλω, παρέχω πτερὰ εἴς τινα ἢ εἴς τι, τινα Ἀριστοφ. Ὄρν. 1334, 1361, Βάτρ. 1437, Πλάτ. Πολ. 467D· περὶ τοῦ πτεροῦν βιβλίον, ἴδε ἐν λέξ. **γλυφίς.** — Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι πτερωτός, ἔχω ἢ κτῶμαι πτέρυγας, Ἀριστοφ. Ὄρν. 804, 1383, 1446 (μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς σημασίας II), Πλάτ. Φαῖδρ 248E, 249A, κ. ἀλλ.· ἔπος ἐπτερωμένον Ἀριστοφ. Βάτρ. 1388.

2) πτερῶ τὴν ναῦν, ἔχω τὰς κώπας τεταμένας ὡς πτέρυγας, ἕτοιμος νὰ βυθίσω αὐτὰς εἰς τὸ ὕδωρ, Παλύβ. 1. 46, 11 (ὁ πρκμ. κεῖται ἀμεταβάτως, ναῦς ἐπτερωκυῖα αὐτόθι 9), Πλουτ. Ἀντών. 63· — ὅθεν, ταρσῷ πίτυλος ἐπτερωμένος, ἡ διὰ τῶν κωπῶν ὡς πτερῶν πλῆξις τῆς θαλάσσης, δηλ. αὐταὶ αἱ ὡς πτερὰ κῶπαι, Εὐρ. Ι. Τ. 1346 (τὸν στίχον δὲ τοῦτον ὁ Ἔρμαν. καὶ ὁ Δινδ. θέτουσι μετὰ τὸν στίχ. 1394 = 1362 Ἔρμανν.). **II.** μεταφ., κάμνω τινὰ νὰ πετάξῃ, διεγείρω, ἐξεγείρω (πρβλ. **ἀναπτερόω**), Ἀριστοφ. ἔ.θ' ἀνωτ.· — Παθ., ἀναπτεροῦμαι, ἐπὶ Πυθαγόραν Φιλόστρ. 9· χορείην Ἀνακρεόντ. 54. 4· πρὸς τὴν τοῦ πολέμου ἐπιθυμίαν Λουκ. Δημ. 4· ὑφ' ἡδονῶν Κλήμ. Ἀλ. 288· ἀπολ., Πλουτ. Ἀρτοξ. 24. — Ἴδε Κόντου ἐν Σωκράτει τόμ. Α', σελ. 168.

πτερύγίζω, μέλλ. **-ίσω,** (πτέρυξ) κινῶ ἢ κτυπῶ τὰ πτερά μου, ὡς ποιοῦσι τὰ μικρὰ πτηνὰ ὅταν δοκιμάζωσι νὰ πετάξωσι, Ἀριστοφ. Ὄρν. 795, 1467· κτυπῶ τὰ πτερά μου, ὡς ὁ ἀλεκτρυὼν ὅταν φωνῇ, (πρβλ. **πτερύσσομαι, πτερύγισμα**). μεταφ., ἐπὶ ἀνδρός, ὁ αὐτ. ἐν Ἱλ. 575· ἐπὶ θαλασσίων πτηνῶν, Θεοφρ. π. Σημ. Ὑδάτ. 2. 3· — ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 522, ἡ λέξις ἀναφέρεται εἴς τινα κωμῳδίαν τοῦ Μάγνητος καλουμένην **Ὄρνιθες.**

πτερύγινος, η, ον, (πτέρυξ) = **πτέρινος,** Γλωσσ.

πτερύγιον [ῡ], τό, ὑποκορ. τοῦ **πτέρυξ.** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 13, 3, περὶ Ζώων Μορ. 17, 4. **II.** πᾶν ὅ,τι εἶναι ὅμοιον πρὸς πτέρυγα, **1)** ἐν τῷ πληθ., τὰ πτερύγια τῶν ἰχθύων, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1, 5, 7., 1. 2. 13, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως τὰ πρὸς πτερύγια ὁμοιάζοντα μέρη καρκίνων τινῶν, αὐτόθι 4. 1, 7., 4. 2, 7· — ὡσαύτως τὰ πρὸς πτερύγια παρεμφερῆ ἄκρα τῆς οὐρᾶς μαλακοστρίχων τινῶν, αὐτόθι 1. 5, 10, 4. 2, 7 κἑξ., π. Ζ. Γεν. 1. 14, 2· ἢ τὰ ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῶν, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 5· — ὡσαύτως τὰ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς ἐντόμων τινῶν, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἱστ. 4. 7, 14·— ἐπὶ τῶν πλοκάμων τῆς σηπίας, πτερύγ'.. σηπίας ὠπτημένα Σωτάδης ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 16, πρβλ. Ἄλεξιν ἐν «Πονήρᾳ» 3· ὡσαύτως τὸ περὶ ἅπαν τὸ σῶμα τοῦ τεύθου πτερύγιον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 16, πρβλ. π. Ζ. Μορ 4. 9, 15. **2)** τὰ κέρατα εἴδους τινὸς γλαυκὸς ἢ τοῦ ὠτου («μπούφου», Λατ. strix otus), ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 12, 12. **3)** τὰ ἄκρα τοῦ πηδαλίου, Πολυδ. Α', 90, Ἡσύχ. **4)** ἐν οἰκοδομήματι, πύργος, ἐπάλξεις, ἢ (κατ' ἄλλους) στέγη εἰς ὀξὺ ἀπολήγουσα, Εὐαγγ. κ. Λουκ. δ', 9, πρβλ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 11, 5· **πτέρυξ** II. 7·— ἐν μηχανῇ, τεμάχιον ξύλου προεξέχον, Πολύβ. 27. 9, 4. **5)** = **πτέρυξ** II. 4, Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 35, Πολυδ. Ζ', 62, Ἑβδ. (Ἀριθ. ΙΕ', 37, κτλ.)·— ὅμοιον παράρτημα θώρακος, Schäf. εἰς Διον. Ἁλ. π. Συνθ. σ. 251. **6)** ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι, τὰ ἑκατέρωθεν τῶν ὠμοπλατῶν ὀνομάζονται πτερύγια, Πολυδ. Β', 177· τὸ ἐπὶ τοὺς κροτάφους ἐπικλινὲς μέρος τῶν ὤτων, δηλ. τὸ ἄνω μέρος τῶν ὤτων, αὐτόθι 85, Ἡσύχ.· ἐπὶ τῆς ῥινός, τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ ἀκρορρινίου μέρη αὐτῆς τὰ πρὸς τὰς παρειάς, Πολυδ. Β', 80, Γαλην. **7)** ἐν τῇ ἰατρικῇ, νόσος τοῦ ὀφθαλμοῦ, καθ' ἣν μεμβρᾶνά τις φύεται ἐπ' αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ κανθοῦ, Γαλην. 7. 322, Κέλσος 7. 7, 5.— Πρβλ. **πτέρυξ, πτερόν** ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

πτερύγισμα [ῠ], τό, τὸ πτερυγίζειν, Λογγίνου Ἀποσπ. 3. 5, ἐκ διορθώσεως τοῦ Rulink, ἀντὶ **πτέρισμα**.

πτερῠγο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς πτέρυγα, ἀπόφυσις Γαλην. 2. 743.—Ἐπίρρ. **-δῶς**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 12, 7.

πτερῠγόομαι, παθητ., πέτομαι, «πετῶ», πεδὰ ματέρα πεπτερύγωμαι (Αἰολ. ἀντὶ **ἐπτερ-**), Σαπφὼ 41· πρβλ. **πτοέω** ἐν τέλει.

πτερῠγο-τόμος, ὁ, ἐργαλεῖον πρὸς ἀποτομὴν πτερυγίου (II. 7), Παῦλ. Αἰγ. 6. 18·— **πτερυγοτομία**, ἡ, ἡ τοιαύτη ἐγχείρησις, Ἰατρικ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 319.

πτερῠγο-τύραννος, ὁ τύραννος, ἤτοι βασιλεὺς τῶν πτερῶν, «ὄρνις ποιὸς ἐν Ἰνδικῇ Ἀλεξάνδρῳ δοθείς» Ἡσύχ.

πτερῠγώδης, ες, συνῃρ. ἀντὶ **πτερυγοειδής**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 12, 7· ὠτα πτ., ἐπὶ τῶν ἐλεφάντων, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 13. **2)** οἱ πτερυγώδεις, ἄνθρωποι κάτισχνοι, ὧν αἱ ὠμοπλάται ἐξέχουσιν ὡς πτερύγια, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ', 1090, πρβλ. 1175Β· «ὅταν δὲ καὶ τὰ κατ' ὠμοπλάτας αὐτοῖς ἄσαρκα τελέως ᾖ, καὶ γυμνὰ καὶ προπετῆ δίκην πτερύγων, ὀνομάζονται μὲν αἱ τοιαῦται φύσεις ὑπὸ τῶν ἰατρῶν πτερυγώδεις» Γαλην. 2. 76, 25, ἔκδ. Bas.

πτερῠγ-ωκής, ές, (ὠκύς) ταχὺς τὰς πτέρυγας, ταχέως πετόμενος, τὸν πτερυγωκῆ τόνδ' οἰωνόν, «τὸν ἐν τοῖς πτεροῖς ταχύτατον» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Πρ. 286.

πτερύγωμα [ῠ], τό, αἱ πτέρυγες, Ὡραπόλλων 2. 118. **II.** πᾶν ὅ,τι ἐκτείνεται ὡς πτέρυξ· τὸ ἀναπεπταμένον μέρος τοῦ ὠτός, Γαλην.· ὡσαύτως τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ γυναικείου αἰδοίου σαρκώδη μέρη, ἅπερ καὶ **μυρτοχειλίδες** ὀνομάζονται, Πολυδ. Β', 174.

III. περίστυλον Ἑλληνικοῦ ναοῦ (ἴδε **πτερόν** III. 9), Βιτρούβ. 3. 2 (§ 29), 4. 7 (§ 61).

πτερῠγωτός, ή, όν, ὁ ἔχων πτέρυγας, πτερωτός, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 16, 10., 4. 12, 13· μεταφορ. ἀλλὰ γάρ ἐστιν ἐμοὶ χρησμὸς περὶ σοῦ πτερυγωτός, αἰετὸς ὡς γίγνει κτλ., Ἀριστοφ. Ἱππ. 1086.

πτέρυξ, ῠγος, ἡ· Ἐπικ. δοτ. πληθ. **πτερύγεσσι**· (πτερόν·) — ἡ πτέρυξ πτηνοῦ, κοινῶς «φτεροῦγα», Ἰλ. Β. 316· κατὰ τὸ πλεῖστο ἐν τῷ πληθυν., πτέρυγες, αὐτόθι 462, Ὀδ. Β. 149, Ἡσ. καὶ Ἀττ.· λευκοὶ πτεροῖσι.., πλὴν ἄκρων τῶν πτερύγων, λευκὰ κατὰ τὰ πτερὰ πλὴν τῶν ἄκρων τῶν πτερύγων, Ἡρόδ. 2. 76· ἐπὶ τοῦ Ἔρωτος καὶ τῆς Νίκης, Ἀριστοφῶν ἐν «Πυθαγοριστῇ» 2. **2)** ζῷον πτερωτόν, πτηνόν, Ἀνθ. Π. 6. 11· ἐντεῦθεν, οἰωνός, σημεῖον προφητικόν, οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ. 124. **II.** πᾶν πρᾶγμα παρεμφερὲς πρὸς πτέρυγα, **1)** ἐν τῷ πληθ. **πτέρυγες**, = **πτερύγια**, τὰ τῶν ἰχθύων, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 72, Αἰλ. π. Ζ. 11. 24· τὰ πτερύγια τῶν φωκῶν ἢ πόδες αὐτῶν, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 13, 29, πρβλ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστορ. 4. 10. 11· τῆς χελώνης οἱ πόδες, Νικ. Ἀλεξιφ. 570· οἱ πλόκαμοι μαλακίων τινῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 2. 14, 4. **2)** φυλλάριον, ἢ μέρος φύλλου, Λατ. pinna, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 6 (ἴδε Schneid. ἐν τόπῳ)·— ὡσαύτως = **πτερίς**, αὐτόθι 4. 2, 11 (ἔνθα ἴδε Schneid.), Διοσκ. 3. 151. **3)** πηδάλιον, Σοφ. Ἀποσπ. 930· ἐξήρετμοι πτ., ἐπὶ τῶν κωπῶν, Συλλ. Ἐπιγραφ. 3694· πρβλ. **πτερόν** III. 1. **4)** αἱ ἐκ μετάλλου ταινίαι, αἵτινες ἀπὸ τοῦ θώρακος κρεμάμεναι ἐκάλυπτον τὰ κάτωθεν τῆς ὀσφύος μέρη μέχρι τῶν γονάτων χωρὶς νὰ κωλύωσι τὰς κινήσεις τῶν σκελῶν, Ξενοφ. Ἀν. 4. 7, 15, πρβλ. Ἱππ. 12, 4 καὶ 6· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ Δωρικοῦ χιτῶνος, Ἀριστοφάν. Ἀποσπ. 312, Πλουτ. Λυκούργ. κ. Νουμ. Σύγκρ. 3, Πολυδ. Ζ', 62, κτλ.· ἴδε **πτερόν** III. 10. **5)** πτέρυξ κοπίδος, τὸ πλατὺ μέρος αὐτῆς, Πλουτ. Ἀλέξ. 16· ἐπὶ λόγχης, «ὅθεν δὲ πλατύνεται, πτέρυγες αἱ ἑκατέρωθεν προβολαί» Πολυδ. Ε', 21· ἐπὶ τοῦ ξιφοειδοῦς ῥύγχους τοῦ ξιφίου (ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. ῥύγχος), Αἰλ. π. Ζ. 9. 40. **6)** λοβὸς τῶν πνευμόνων, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 181. **7)** τὸ ἄκρον, ἡ κορυφὴ οἰκοδομήματος, Πολυδ. Ζ', 121· πρβλ. **πτερύγιον** II. 4. **III.** πᾶν ὅ,τι καλύπτει ἢ προστατεύει ὡς αἱ πτέρυγες, πτ. πέπλων Εὐρ. Ἴων 1143· Εὐβοίης κολπίδος πτέρυξ, ὅ ἐ. ἡ Αὐλίς, Διονυσ. εἰς Εὐρ. Ι. Α. 120, πρβλ. Τρῳ. 746.

IV. μεταφορ., ἴσχουσα πτέρυγας ὀξυτόνων γόων, κωλύουσα τὴν ἔξοδον ὀξέων γόων, Σοφ. Ἠλ. 243, ἔνθα ἴδε Ἔρμανν· πτ. Πιερίδων Πινδ. Ι. 1. 90.— Πρβλ. **πτερόν, πτερύγιον** ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

πτέρυξις, εως, ἡ, κίνησις ταχεῖα καὶ κτύπημα τῶν πτερύγων, Εὐμάθ. 385.

πτερύσσομαι, Ἀττ. **-ττομαι**, μέλλ. **-ξομαι**, ἀποθ., κινῶ τὰς πτέρυγας μετὰ ταχύτητος, κτυπῶ αὐτὰς ὡς ὁ ἀλεκτρυὼν ὅταν κράζῃ, Βαβρ. 65, 6, Αἰλ. π. Ζ. 7. 7, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 41, κτλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «πτερύσσεται· τὰ πτερὰ τινάσσει, πέτεται».

II. μεταφορ., γέγηθα καὶ χαίρω καὶ πτερύσσομαι, πετῶ ἀπὸ τὴν χαρά μου, Δίφιλ. ἐν «Παρακαταθήκῃ» 2, Φίλων 2. 418.

πτέρωμα, τό, τὸ ἔχειν πτερά, π. χ. βέλος ἔχον πτερά, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 129, Λυκόφρ. 56· πρβλ. **πτερόν** III. 6. **2)** πτ. βραχίων, τὸ πτερύγιον τὸ παρὰ τὰ βράγχια τῶν ἰχθύων, Αἰλ. π. Ζ. 16. 12. **3)** τὸ περίστυλον ναοῦ (ἴδε **πτερόν** III. 9), Βιτρούβ. 3. § 29, 4. § 61. **II.** πτέρωσις, τὰ πτερά, τὸ τῆς ψυχῆς πτ. Πλάτ. Φαῖδρ. 246Ε· ἐν τῷ πληθ., Ἀριστ. π. Χρωμ. 2. 4 καὶ 12.

πτέρων, ὁ, εἶδος ὀρνέου, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 172· περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἐτυμ. Μέγ. 226. 37.

πτερώνῠμος, ον, ὁ ὀνομασθεὶς ἐκ τῶν πτερῶν αὐτοῦ, Πλάτ. Φαῖδρ. 252C.

Πτέρως, -ωτος, ὁ, πτερωτὸς θεός, παιδιὰ ἐπὶ τοῦ ὀνόματος Ἔρως, Πλάτ. Φαῖδρ. 252B.

πτέρωσις, ἡ, τὸ πτέρωμα, τὰ πτερά, Ἀριστοφ. Ὄρν. 94. 97· ἀπολαμβάνειν τὴν πτ., ἀντίθετον τῷ **πτερορρυεῖν**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 9, 3, πρβλ. 8. 18, 4, π. Ζ. Μορ. 1, 3, 1, κτλ.

πτερωτής, οῦ, ὁ, ὁ παρέχων πτερά· — μεταφορ., ὁ παρέχων θάρρος, ἐμψυχώνων, ἐγκαρδιώνων, Ἐκκλ.

πτερωτικός, ή, όν, — δυνάμενος **πτεροῦν**, Ἱεροκλ. σ. 210.

πτερωτός, ή, όν, ὡσαύτως **ός, όν**, Σοφ. Ο. Κ. 1460· — ἐπτερωμένος, ἔχων πτερά, Ἡρόδ. 2. 76· τοξεύματα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 571, πρβλ. Ὀρ. 274· [ἡ ψυχὴ] ἦν τὸ πάλαι πτερωτὴ Πλάτ. Φαῖδρ. 251B· πτ. εἶναι, ἐπὶ πτερῶν, ἀντίθετ. τῷ τρίχας ἔχειν, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 12, κ. ἀλλ.· προσκεφάλαιον πτ., πεπληρωμένον διὰ πτερῶν, Πολυδ. Ζ', 10. **II.** ὁ ἔχων πτέρυγας, πτερυγοφόρος, ὄφις Ἡρόδ. 2. 75· ὄχος, ἅρμα Αἰσχύλ. Πρ. 135, Εὐρ. Ι. Α. 251, κτλ.· Διὸς βροντὴ Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ. (πρβλ. **πτεροφόρος**)· Ἄιδας Εὐρ. Ἄλκ. 261· ὄνειροι Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 2. 34· — οὕτω, πτ. φθόγγος, ἠχός τις ὡς ἦχος πτερύγων ἐν τῷ ἀέρι, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1198·— χιτωνίσκος πτ., χιτὼν ἔχων πτερύγια (ἴδε **πτερόν** III. 10), Πλούτ. 2. 330B. **2)** **πτερωτοί** (ἐξυπακ. ὄρνιθες) = πτηνά, Εὐρ. Βάκχ. 256· γενικ. **πτερωτῶν** Αἰσχύλ. Ἱκ. 510, Εὐρ. Ἑλ. 747· τὰ πτερωτά, ζῷα πτερυγοφόρα, περιλαμβάνοντα καὶ νυκτερίδας καὶ ἔντομα μετὰ τῶν πτηνῶν, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 5, 11, πρβλ. 8. 12, 1· ἀλλ' ἐνίοτε ἐπὶ τῶν ὀρνέων, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὰ ἄλλα πτηνά, τὰ πτιλωτὰ καὶ τὰ δερμόπτερα, «τῶν δὲ πτηνῶν τὰ μὲν πτερωτά ἐστιν, οἷον ἀετὸς καὶ ἱέραξ, τὰ δὲ πτιλωτά, οἷον μέλισσα καὶ μηλολόνθη, τὰ δὲ δερμόπτερα, οἷον ἀλώπηξ (εἶδος πετομένου σκιούρου) καὶ νυκτερίς» αὐτόθι 1. 5, 10, κ. ἀλλ.

πτέσθαι, ἴδε **πέτομαι**.

πτῆμα, τό, πτῆσις, Σουΐδ.

πτήν, πτηνός, ὁ, ἡ, ὁ πτῆναι δυνάμενος, Ἡρωδιαν. ἐν Ὀξ. Ἀνεκδ. 3. 2436, Ἐτυμολ. Μέγ. 694, 7· πρβλ. **ἀπτήν**.

πτῆναι, ἀόρ. β' ἀπαρ., ἴδε ἐν λ. **πέτομαι**.

πτηνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πτηνόν**, μικρὸν πτηνόν, Νικήτ. Χων. Ἱστ. σ. 66, 19.

πτηνάρχης, ὁ, ἄρχων τῶν πτηνῶν, Γερμ. Κωνστ/λεως, Cod. Coisl. 278, fol. 112 vo.

πτηνο-βάτεια, ἡ, τὸ βάτευμα πτηνῶν, Ἐκκλ.

πτηνο-βόλος, ον, ὁ βάλλων, κτυπῶν τὰ πτηνά, Ἰσ. Ὀρφ. Ὕμν. 12. 16 (ἐξ εἰκασίας τοῦ Λοβεκ.).

πτηνο-δρομέω, τρέχω ὡς νὰ εἶχον πτερά, πτεροδρομῶ, Νικήτ. Εὐγ. 4. 386.

πτηνο-κράτωρ [ᾰ], **-ορος**, ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν, Βυζ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 120.

πτην-ολέτις, -ιδος, ἡ, ἡ τὰ πτηνὰ φονεύουσα, πτ. νεφέλη, ἐπὶ θηρευτικοῦ δικτύου, Ἀνθ. Π. 6. 185.

πτηνο-πέδῑλος, ον, ὁ ἔχων πτερωτὰ πέδιλα, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ὀρφ. Ὕμν. 27, 4.

πτηνό-πους, -οδος, ὁ ἔχων πτερωτοὺς πόδας, ὠκύπους, Μανασσ. Χρον. 171, κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πτηνός, ή, όν, Δωρ. **πτανός, ά, όν**· ὡσαύτως **ός, όν** Πλάτ. Πρωτ. 320Ε· (πτῆναι, πέτομαι)· — ὁ ἔχων πτερὰ ἢ πτέρυγας, ὁ δυνάμενος νὰ πέτηται, κοινῶς «πετούμενος» ἢ «πετάμενος», Διὸς πτ. κύνες, οἱ ἀετοί, Αἰσχύλ. Πρ. 1022, Ἀγ. 136· πτ. ὄφις ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 181· ὄρνις, οἰωνὸς Σοφ. Φιλ. 955, κτλ.· Ἔρως, ἵπποι Εὐρ. Ἰππ. 1275, Ι. Τ. 193· ἅρμα Πλάτ. Φαίδρ. 246Ε· ὡσαύτως ἐπὶ βελῶν, πτ. ἰοὶ Σοφ. Φιλ. 166· βέλη Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 179· πρβλ. **πτερόω**. **2)** τὰ πτηνά, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς τὰ «πετούμενα», Αἰσχύλ. Χο. 591, Σοφ. Αἴ. 168, Εὐρ., κλπ.· καλοῦνται πτηνὸν ὀρνίθων γένος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Ὄρν. 1705· πτηνῶν γένη ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 46· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ πεζά, Πλάτ. Συμπ. 207Β· πρὸς τὰ πεζὰ καὶ τὰ πλωτά, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1. 53, πρβλ. 4. 8, 5· περιλαμβάνοντα τὰς νυκτερίδας καὶ τὰ πετόμενα ἔντομα ὡς καὶ τὰ ὄρνεα (ἴδε ἐν λ. **πτερωτός**)· — ὅθεν, πταυτὸς θῆραι, τὸ κυνήγιον τῶν πτηνῶν, Σοφ. Φιλ. 1146· ἅλιος, ἡ θήρα τῶν πτηνῶν ὑπὸ τοῦ Πλάτ. ἐν Νόμ. 823Β· — ἐπὶ νεοσσῶν, ὁ πτερωτὸς γενόμενος, Seid. εἰς Εὐρ. Τρῳ. 147.

II. μεταφορ., πτηνοὶ μῦθοι, ὡς τὰ τοῦ Ὁμήρου ἔπεα πτερόεντα, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1176· ἀλλὰ, κοῦφοι καὶ πτ. λόγοι, ἀργοὶ καὶ μάταιοι λόγοι, Πλάτ. Νόμ. 717C· πτ. ὄνειροι Εὐρ. Ι. Τ. 571· πτηνὸς διώκεις ἐλπίδας, ἐλπίδας αἴτινες φεύγουσιν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 273. **2)** πτανὰ ἰσχύς, δύναμις ἔχουσα τάσεις νὰ ὑψωθῇ, νὰ μεγαλουργήσῃ, Πινδ. Ἀποσπ. 74. 3.

πτηνο-τοξο-πυρφόρος, ον, ὁ ἔχων πτέρυγας, τόξον καὶ πῦρ, Ἔρως Νικήτ. Εὐγ. 2. 143.

πτηνώδης, ες, ὀρνιθόμυαλος, κουφόνους, πτ. καὶ κούφοις ἀνδράσι Νικήτ. Χων. Ἱστ. 396Β.

πτῆξις, ή, (πτήσσω) φόβος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀριστ. π. Θαυμασ., Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ., κλπ.

πτήσιμος, ον, ὁ δυνάμενος πτῆναι, ἱκανὸς νὰ πετάξῃ, λόγοι Ἰουλιαν. 383D.

πτῆσις, ή, (πτῆναι) τὸ πέτεσθαι, Αἰσχύλ. Πρ. 488, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 7, Ἠθικ. Νικ. 10. 4, 3, κ. ἀλλ.

πτήσσω, Ἀριστοφ. Σφ. 1490, Ξεν.· — μέλλ. **-πτήξω** Ἀνθ. Π. 12. 141, Χρησμ. Σιβ.· ἀόρ. **ἔπτηξα** Ἀττ., Δωρ. **ἔπταξα** Πινδ. Π. 4. 101, Ἐπικ. **πτῆξα** Ὅμ.· ὁ ἀόρ. 6' **ἔπτᾰκον** εὕρηται ἐν τῷ συνθ. **καταπτακών** Αἰσχύλ. Εὐμ. 252· καὶ Ἐπικ. γ' δυϊκ. **καταπτήτην** ἐν Ἰλ. Θ. 136· — πρκμ. **ἔπτηχα** Ἰσοκρ. 94Α, (κατ-) Λυκοῦργ. 153. 1, Δημ. 42. 21· παρὰ μεταγεν. (εἰ γνήσιον) **ἔπτηκα** (κατ-) Θεμίστ. 309Β· Ἐπικ. μετοχ. **πεπτηώς, ῶτος**, ὅπερ εἶναι ὡσαύτως καὶ μετοχ. πρκμ. τοῦ **πέπτω**, πρβλ. **κατα-, προσ-, ὑποπτήσσω**). (Ἡ √ΠΤΑ φαίνεται ἐν τῷ **κατα-πτήτην**, ἡ δὲ √ΠΤΑΚ ἐν τοῖς **κατα-πτακ-ών, πτήξω, πτάξ, πτᾰκ-ός**, κτλ.· μακροτέρα δέ τις √ΠΤΩΚ ἐν τοῖς **πτώσσω (πτώξω), πτώξ, πτωκ-ός**.) **I.** Μεταβατ. ἐνεργείας, ἐμβάλλω φόβον, φοβῶ, πτοῶ, Λατ. terrere, πτῆξε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν Ἰλ. Ξ. 40· ἐχθροὺς πτῆξαι Θέογν. 1015, πρβλ. **ἐκπτήσσω**· — ἀλλὰ, ζυγὸν πτ., κάμω τὸν ζυγὸν φοβερόν, Παύλ. Σιλ. Ἔκφρ. 1. 26. **II.** ἀμεταβ., συμπτύσσομαι, ζαρώνω ἕνεκα φόβου (πρβλ. **πτώσσω**), κυρίως ἐπὶ ζῴων, ἄτε πτηνῶν ἀγέλαι τάχ' ἂν.. πτήξειαν ἄφωνοι Σοφ. Αἴ. 171· πτ. δέμας Αἰσχύλ. Πέρσ. 209· πῶλος πτ. αἰσχύνασιν Σοφ. Ἀποσπ. 587, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 777· — ἀκολούθως ἐπὶ ἀνθρώπων, ἔπτηξαν ἀκίνητοι σιωπᾷ Πινδ. Ρ. 4. 100· ὑπὸ φόβῳ πτ. Εὐρ. Βάκχ. 1036· πτῆξαι ταπεινὴν ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 165· πτ. θυμὸν Σοφ. Ο. Κ. 1466· κακῶς πάσχων πτ. Πλάτ. Συμπ. 184Β· δοκεῖ μοι τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς εἶναι, εὐτυχοῦντα ἐξυβρίσαι, καὶ πταίσαντα.. πτῆξαι Ξεν. Κύρ. 3. 1, 26· ἐκ ποδῶν πτ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 36· — μετὰ προθέσεων, πτ. ἐν μυχοῖς πέτρας Εὐρ. Κύκλ. 408· εἰς ἕνα χῶρον Ἀριστοφ. Λυσ. 770, πρβλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 753· πόλις πρὸς πόλιν πτ. ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 269· βωμὸν ὕπο ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 974· ὡσαύτως μετ' αἰτ. τόπου, πτ. βωμόν, καταφεύγω πρὸς τὸν βωμὸν συνεσταλμένος, «ζαρωμένος», ὁ αὐτ. ἐν Ἰωνι 1280. **2)** συστέλλω τὰ μέλη μου ὡς ἄγριον ζῷον παραφυλάττον νὰ ὁρμήσῃ ἐπὶ τὴν λείαν του, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 753· ὁ λέων.. ὁρώμενος.. οὐ πτήσσει Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9, 44. 3· — οὕτως ἐπὶ ἀνδρῶν ἐνεδρευόντων, ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες Ὁδ. Ξ. 474· — ἐν χθονὶ πεπτηώς, ἐν τῷ τάφῳ, Σιμωνίδ. (?) 179. **3)** σπανίως μετ' αἰτ. πράγματος, ζαρώνω ἕνεκα φόβου, φοβούμενος.., συστέλλομαι, φοβοῦμαι, ἀπελλάς Αἰσχύλ. Πρ. 175 δόρυ Λυκοφρ. 280, Σωλλ. Ἐπιγρ. 6020· (ἐν Ξεν. Κύρ. 3. 3, 18, ἡ αἰτ. δύναται νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸ **φοβούμενος**)· — ἐν τῷ παραδόξῳ χωρίῳ, ταῖς διανοίαις μὴ πτήξαντες φόβον, Λυκοῦργ. 154. 9, ἡ αἰτ. **φόβον** πρέπει νὰ ληφθῇ ὡς σύστοιχος αἰτιατ.· πρβλ. **δέος**. **III.** Τὸ μέσ. εἶναι ἀμφίβολον ἐν Ἀνθ. Π. 7. 626. — Ἴδε Κόντου ἐν Σωκράτει τόμ. Α', σελ. 167.

πτητικός, ή, όν, ἕτοιμος ἢ ἱκανὸς εἰς πτῆσιν, πτερωτός, πτηνὸς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 12, 11., 9. 8. 1, π. Ζ. Μορ. 2. 13, 5, κ. ἀλλ. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πλούτ. 2. 405Β.

πτίλο-βάφος, ον, (βάπτω) ὁ βάπτων ἢ χρωματίζων πτίλα, Γλωσσ.

πτίλον [ῑ], (πέτομαι, πτέσθαι)· — λέγεται κυρίως ἐπὶ τῶν μαλακῶν χνουδωτῶν πτερῶν, τῶν φυομένων ὑπὸ τὰ μεγάλα καὶ σκληρὰ πτερά, κοινῶς πούπουλα, (πτίλα· πτερὰ ἁπαλὰ Ἡσύχ., Σουίδ., Φώτ.)· πτ. κύκνειον Ψευδο-Σοφ. Ἀποσπ. 708, (διότι ἡ λέξις οὐδαμοῦ κεῖται παρὰ Τραγ., Ρορσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 284), Κλύτος παρ' Ἀθην. 655D, Αἰλ. π. Ζ. 12. 4, κτλ.· κνεφάλλων ἢ πτίλων σεσαγμένος Πλάτ. Κωμ. ἐν «Πεισάνδρῳ» 4, πρβλ. Εὔβουλον ἐν «Ἀγχίσῃ» 1· — ὁ χνοῦς, τὸ «χνοῦδι», αἱ λεπταὶ τρίχες αἱ φυόμεναι κατὰ τὸν πώγωνα νεανίου, Ἰακώβ. Ἀνθ. Π. 773· — ὁ Ἀριστοφ. χρῆται τῇ λέξει ὡς ὑποκορ. τοῦ **πτερόν**, μικρὸν πτερόν, διότι ὅταν ὁ Δικαιόπολις λέγῃ φέρε νῦν ἀπὸ τοῦ κράνους μοι τὸ πτερόν, ὁ Λάμαχος ἀποκρίνεται τουτὶ πτίλον σοι, Ἀχ. 585, πρβλ. 588· καὶ σκωπτικῶς, πτίλον τὸ μέγα κομπολακύθου αὐτόθι 1182. **II.** πτέρυξ, κυρίως ἐντόμου (πρβλ. **πτιλωτός**), Ἀριστ. π. Ζ. Πορείας 15. 6· οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς πρὸς πτέρυγα ὁμοίας μεμβράνης ὄφεων τινων, πτίλα οὐ πτερωτά Ἡρόδ. 2. 76 — ὡσαύτως ἐπὶ πτηνῶν, Φιλόστρ. παρὰ Boisson. V. Marin. σ. 70. **III.** πρᾶγμα ὁμοιάζον πρὸς πτηνὸν ἢ πτέρυγα, **1)** φύλλον, Νικ. Θηρ. 524. **2)** ἐν τῷ πληθ., τὰ ἱστία πλοίου, Λυκόφρ. 25.

πτῐλό-νωτος, ον, ὁ ἔχων πτερωτὰ νῶτα, Ἀνθ. Π. 9. 256.

πτῐλόομαι, Παθ., ἔχω πτέρυγας, ἐπτιλῶσθαι Φιλόστρ. 134. — Ἴδε Κόντου ἐν Σωκράτει τόμ. Α', σ. 168.

πτίλος, ὁ, ἴδε τὸ ἑπόμ. **II.**

πτίλωσις, ἡ, (πτίλον) ὡς τὸ **πτέρωσις**, τὸ ἔχειν πτερά, Αἰλ. π. Ζ. 16. 4. **II.** νόσημα τῶν βλεφάρων καθ' ὃ τὰ ἄκρα αὐτῶν φλεγμαίνονται καὶ οἰδαίνονται, αἱ δὲ βλεφαρίδες ἐκπίπτουσι, Γαλην. 10. 338 (Chart.), κτλ.· ὡσαύτως, **πτίλα βλέφαρα** Διοσκ. 1. 86· ὁ δὲ πάσχων καλεῖται **πτίλος**, Γαλην. 10. 432· **πτίλος** τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἐβδ. (Λεβίτ. ΚΔ', 20).

πτῐλώσσω, ἔχω ὀφθαλμοὺς πάσχοντας ἐκ πτιλώσεως, Ἀρχύτ. παρὰ Σιμπλ.· πρβλ. προηγ.

πτῐλωτός, ή, όν, (πτίλον) ἔχων πτέρυγας· — παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 5, 10, **πτιλωτὰ** καλοῦνται ἔντομα ἢ ζῷα ἔχοντα μεμβρανώδεις πτέρυγας, ὑμενόπτερα· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **πτερωτὰ** καὶ τὰ **δερμόπτερα**. **2)** πεπληρωμένες, ἐπὶ προσκεφαλαίου, Πολυδ. ϛ', 10.

πτῐσάνη [ᾰ], ἡ, (πτίσσω), κριθὴ ἐκλελεπισμένη, ξεφλουδισμένη, Νικοφῶν ἐν «Χειρογάστορσι» 2· πτισάνης χυλὸς Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 384. **II.** ποτὸν λαμβανόμενον ἐκ τοιαύτης κριθῆς, «κριθανόνερον», ἐνίοτε μετὰ τῶν ἐπιθέτων **παχεῖα** ἢ **ὅλη**, ὅταν συνεπάρχῃ καὶ ἡ χονδροαλεσμένη κριθὴ, ἐν εἴδει πόλτου, ἢ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν **χυλὸν** ἤτοι τὸ διὰ τοῦ ἡθμοῦ κριθαρόνερον, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 384, 885· ἀμφότερα δὲ ἀντιτίθενται τῇ λέξει **ποτόν**, αὐτόθι 395· πτισάνειν ἔψειν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 201, πρβλ. 364, Ἄλεξις ἐν «Μανδραγοριζομένῃ 2.

πτισάνης, Δωρ. **-νας, ὁ**, ὁ πτίσσων, ἐκλεπίζων ἢ «ξεφλουδίζων» τὰς κριθάς, Ἀνθολ. Π. 11. 351, ἔνθα ὁ Scaliger διώρθωσε **πτίστης**.

πτῐσᾰνον, τό, ποιητ. ἀντὶ **πτισάνη**, Νικ. Θηρ. 590.

πτῐσᾰνορροφία, ἡ, τὸ ῥοφεῖν πτισάνην, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 385.

πτίσις [ῑ] **εως, ἡ**, ἡ ἐκλέπισις, ἡ ἀφαίρεσις τοῦ φλοιοῦ τῆς κριθῆς, Γεωπ. 2. 34, 1.

πτίσμα, τό, ἐκλελεπισμένη, «ξεφλουδισμένη» κριθή, Στράβ. 17, 1, 34.

πτισμός, ὁ, ὡς τὸ **πτίσις**, ξεφλούδισμα, καθάρισμα κριθῆς, πτισμὸν προσαυλεῖν, προσαυλεῖν ᾠδὴν πτισσουσῶν (πρβλ. **πτιστικός**), Νικοφῶν ἐν «Χειρογάστορσι» 5.

πτίσσω, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 18, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 267, 323· ἀόρ. **ἔπτῐσα** Ἡρόδ. 2. 92. — Παθητ., ἀόρ. **ἐπτίσθην**, (περι-) Θεόφρ. — πρκμ. **ἔπτισμαι**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 7, 1 (πρβλ. **περιπτίσσω**). Ἐκλεπίζω, ἀποφλοιῶ σῖτον, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 9, Φερεκρ., κλπ.· πτισσουσῶν ᾠδὴ, ᾠδὴ ἣν ᾄδουσαι εἰς τὴν ἐκλέπισιν ἢ τὸ καθάρισμα τῆς κριθῆς ἀπασχολούμεναι γυναῖκες, Ἀριστοφ. Ἀπομν. 323. **II.** ἐκλεπίζω, ξεφλουδίζω, ἢ κοπανίζω ἐντὸς ὅλμου, τὸ ἐκ μέσου τοῦ λωτοῦ.. πτίσαντες ποιεῦνται ἐξ αὐτοῦ ἄρτους ὀπτοὺς Ἡρόδ. 2. 92· — παρὰ Διοσ. Λ. 9. 59, Λουκ. Ἑρμότ. 79, δέον νὰ ληφθῇ ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ σημασίᾳ. (Πρβλ. τὸ Σανσκρ. pish (συντρίβω), ὅθεν pish-t-ka (χανδροκοπανισμένοι κόκκοι)· Λατ. pinsere, pis-tor Ἐλαυ. pis-ano (ἀλφιτοποιῶ)· — ἡ συγγένεια τοῦ **πίτ-υ-ρον** δὲν εἶναι τόσον φανερά, ὅρα Curt. Gr. Et. 365b.). — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 432.

πτιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **πτίσσω**, δεῖ πτίσσειν, Γεωπ. 3. 7, 1.

πτίστης, ου, ὁ, ἴδε ἐν λ. **πτισάνης**.

πτιστικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὸ πτίσσειν, αὔλημα ἐπὶ τῇ πτίσει κριθῆς, ἐγὼ δὲ νῶν τερετίω τι πτιστικόν (πρβλ. **πτισμός**), Φρύν. Κωμ. ἐν «Κωμασταῖς» 2.

πτόα, καὶ (ἀλλ' οὐχὶ Ἀττ.) **πτοία**, Ἐπικ. **πτοίη** Ὀππ.,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κτλ., ἡ· (πτοέω)· — παράλογος φόβος, θόρυβος, ταραχή, ἔκπληξις ἐκ φόβου, τρόμος, «τρομάρα». Τίμ. Λοκρ. 103B, Ἑρωτιαν. 298· ἐν λ. **πτοιώδεσι**: ἐν τῷ πληθ., Πολύβ. 1. 39, 14., 1. 68, 6, κτλ. **II.** ὁρμὴ μετὰ πάθους, πτ. εἰς ἀφροδίσια, περὶ τὰ ἀφρ. Αἰλ. π. Ζ. 10, 27, Πορφ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 1. 54· ἴδε Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 83D. **III.** = **πταρμός**, Ἡσύχ. — Περὶ τῶν τύπων πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 495.

πτοᾱλέος, Ἐπικ. **πτοιαλέος**, α, ον, δειμαλέος, πεφοβημένος, Ὀππ. Ἁλ. 3. 41, Εὐστ. Πονημάτ. 4. 96.

πτοέω, ὡσαύτως **πτοιέω**· μέλλ. **ήσω**· Ἐπικ. ἀόριστ. **ἐπτοίησα**· — Παθ., Ἐπικ. ἀόρ. **ἐπτοιήθην**· πρκμ. **ἐπτόημαι**, Ἐπικ **ἐπτοίημαι**. Τρόμον ἐμποιῶ, ἐκφοβῶ, Καλλ. εἰς Δηλ. 191, Ἀνθ. Π. 7, 214· — Παθ. φοβοῦμαι, τρομάζω, φρένες ἐπτοιήθεν Ὀδ. Χ. 298· ἐξ ὕπνου κέκραγεν ἐπτοημένη Αἰσχύλ. Χο. 535· ἐπτοημένας δεινοῖς ὄρακουσιν, ὑπὸ ὄφεων, Εὐρ. Ἡλ. 1255· ἑβαλλὲς χεῖρας ἐπτοημένας ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 559· ἐπτ. ἐπὶ τοῖς ἠγγελμένοις Πολύβ. 31. 19, 4. **II** μεταφορ., κινῶ, ταράττω, συγκινῶ αἰφνιδίως διά τινος πάθους, τό μοι καρδίαν .. ἐπτόασεν Σαπφὼ 2. 6· τῆς δὲ φρένας ἐπτοίασεν Κύπρις Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1232, πρβλ. Ποιητὴν παρὰ Παρθεν. 21. — Παθ., ταράσσομαι, πτοιῶμαι δ' εἰσορῶν ἄνθος ὁμηλικίης κτλ. Θέογν. 1012, ἢ μᾶλλον Μίμνερμ. 5. 2 (ἔνθα συμπαροιμιάζει καὶ ἔννοιά τις φόβου), πρβλ. Merrick. εἰς Τρυφιόδ. (ὀρθότ. Τριφ.) 361· ἐπτοημένοι φρένας Αἰσχύλ. Πρ. 856· ὡς ἐπτόηται Εὐρ. Βάκχ. 214, πρβλ. Ι. Α. 1029· κυριεύομαι ὑπὸ πάθους τινός ἢ ἐπιθυμίας, ἐπτοάθης ἔρωτι Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 587· πτοηθεὶς ὑπ' ἔρωτι Καλλ. Ἄρτ. 191· τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι Πλάτ. Φαίδων 68C, πρβλ. Πολ. 439D· περὶ τὴν ὀχείαν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 8, 11, πρβλ. 6. 18, 2· περὶ τὰ ὄψα Πλούτ. 2. 1128B· εἰς γυναῖκας Λουκ. Ἔρωτ. 5· ἐπὶ τὸ νέον αὐτόθι 23· ἐπὶ γυναικὶ Παρθέν. 4· πρὸς τὰς αἶγας Πλούτ. 2. 989A· τὴν γνώμην πρὸς τὸν πόλεμον ὁ αὐτ. ἐν Σύλλ. 7· — καθόλου, γίνομαι ἐκτὸς ἑαυτοῦ, κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπτοῆται, χάσκει πρὸς τοὺς ὁμήλικας ὥς τις ἐκτὸς ἑαυτοῦ, «ὥσανεὶ ῥιμβεται ὁ νοῦς τοῦ τοιούτου ἐπὶ τοὺς ὁμήλικας» (Πρόκλ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 449· τὸ πτοηθέν, πτόησις διατάραξις, Εὐρ. Βάκχ. 1269. ("Ἴσως ὡς ἡ √ΠΤΑ γίνεται ΗΤΑΚ (ἴδε ἐν λ. **πτήσσω**), οὕτως ἡ √ΠΤΟ ἐν τῷ **πτοέω** γίνεται ΠΤΩΚ ἐν τῷ **πτώσσω**).

πτόησις ἢ **πτοίησις**, εως, ἡ, πᾶσα σφοδρὰ συγκίνησις, ταραχή, σφοδρὰ ἔξαψις, Πλάτ. Πρωτ. 310D· περί τι ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 206D· ἢ τοῦ σώματος πτ. ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 404A· πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4, 5, 9, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 670C.

πτοητός ἢ **πτοιητός**, ή, όν, ὁ πτοηθείς, δν ἀπεμάκρυνεν ἢ ὄυναται νὰ ἀπομακρύνῃ τις διὰ τοῦ τρόμου, Νίκ. Ἀλεξιφ. 243, Μάξιμ. π. κατ. 164.

πτοιᾶ, **πτοιᾱλέος**, **πτοιέω**, **πτοίησις**, **πτοιητός**, ἴδε ἐν λ. **πτο-**.

ποΐος, ὁ, = **πτοία**, **πτόα**, μόνον παρ' Ἡσυχ.

πτοιώδης ες, ἴδε **πτοώδης**.

Πτολεμαϊκός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Πτολεμαῖον ἢ ἐκ τοῦ Πτολεμαίου, Στράβ. 118, Πολυδ. Θ', 85· **Πτολεμαϊκά**, τά, ὀηλ. νομίσματα, Συλλ. Ἐπιγρ. 1570b, 39, 40· — **Πτολεμαῖεῖον**, τό, τέμενος ἐν Ῥόδῳ, ἱδρυθὲν εἰς τιμὴν Πτολεμαίου τοῦ ἐπικαλουμένου Σωτῆρος, Διόδ. 20. 100.

Πτολεμαΐς, -ΐδος, ἡ, ὄνομα Ἀττικῆς φυλῆς κληθείσης ἀπὸ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, Πολυδ. Η', 110. **II.** ὄνομα πολλῶν πόλεων, μάλιστα δὲ τῆς ἐν τῇ Φοινίκῃ, ἣ νῦν "Ακρη καλεῖται, Στράβ. 134, κτλ.· — **Πτολεμαΐτης** ἢ **-αιεύς**, ὁ, ὁ κάτοικος, Στέφ. Βυζ.

Πτολεμαστρονόμοι, οἱ, Κωνσταντίν. στοίχοι εἰς Λίοντα φιλόσ. ἐν Mart. An. gr. II, σ. 556. Ἴδοὺ ὁλόκληρος ἡ περικοπὴ τῶν στίχων, οὓς ὁ θρησκομανὴς Κωνσταντῖνος πρὸς τὸν ποτὲ διδάσκαλόν του ἀπετείνει: «Ἔρρε, κακὴ κεραλή, ὀνοφερὸν δόμον Ἄϊδος εἴσω, ἔρρ' αὐτῇ σοφίῃ κάμμορε κἀσεβίῃ, ἀμφὶ Πυριφλεγέθοντ' ὀλοὸν τ' ἀνὰ Τάρταρον εὐρύ, ἧχι Χρυσίππους Σωκράτεάς τε ἴδοις, Πρόκλους τ' ἠδὲ Πλάτωνας, Ἀριστοτέλεις, Εὐκλείδας τε φίλους καὶ Πτολεμαστρονόμους.» Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

πτολεμίζω, **πτολεμιστής**, **πτόλεμόνδε**, Ἐπικ. ἀντὶ **πολεμ-**.

πτόλεμος, ὁ, Ἐπικ. ἀντὶ **πόλεμος**. Ὅμ., Ἡσ. Ἀλλ' ὁ συνήθης τύπος εἶναι κοινότερος παρ' Ὁμήρῳ, ὅστις φαίνεται ὅτι μεταχειρίζεται τὸν τύπον τοῦτον καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ παράγωγα μόνον χάριν τοῦ μέτρου, μετὰ λέξιν λήγουσαν εἰς βραχὺ φωνῆεν· πρβλ. **πτόλις**.

πτολίαρχος, Ἐπικ. ἀντὶ **πολίαρχος**, Καλλ. εἰς Δία 73· **-άρχης**, Συλλ. Ἐπιγρ. 3769.

πτολίεθρον, τό, Ἐπικ. κατ' ἔκτασιν τύπος ἀντὶ **πόλις** (**πτόλις**), Ὅμ., Ἡσ.· οὐδέποτε δὲ εὑρίσκεται ὁ τύπος **πολίεθρον**. Wern. εἰς Τρυφιόδ. (ὀρθότ. Τριφ.) σ. 37.

πτολί-οικος, ὁ, ὁ ἐν τῇ πόλει οἰκῶν, ἐπὶ Κρητικῶν νομισμάτων.

πτολῐ́πορθος, ου, ὁ, ἴδε **πτολίπορθος**.

πτολῐ́πόρθιος, ον, = τῷ ἑπομ., ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὀδ. Ι. 504, 530.

πτολίπορθος [ῐ], ον, (πέρθω) ὁ πορθῶν ἢ κυριεύων πόλεις, ἐπίθετον τοῦ Ἄρεως, Ἰλ. Γ. 132, Ἡσ. Θ. 936· ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τοῦ Ὀϊλέως, Ἰλ. Β. 278, 728· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως, Ο. 77, κτλ.· ὡσαύτως, πτ. μάχαι Πινδ. Ο. 8. 46· πτολίπορθον στίχα Μήδων Σιμωνίδ. 136· — ὡσαύτως **πτολιπόρθης** Αἰσχύλ. Ἀγ. 473. — Ὁ τύπος **πολίπορθος** οὐδαμοῦ εὑρηται· διότι ὀρθῶς διωρθώθη **πτολίπορθ**· (κλητ.) παρ' Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 783· πρβλ. **πτόλις**.

πτόλις, ιος, ἡ, Ἐπικ. τύπος ἀντὶ τοῦ **πόλις**, Ὅμηρ., ἀλλὰ πιθανῶς μόνον χάριν τοῦ μέτρου, ὡς τὸ **πτόλεμος**, ἃ ἴδε· ὡσαύτως εὑρηται παρ' Αἰσχύλῳ καὶ Εὐριπ. (ἐν λυρικοῖς χωρίοις), Θήβ. 114, 843, Τρῳ. 556· (ἐν διαλογικοῖς χωρίοις), Θήβ. 6, Εὐμ. 9, Ἑκάβ. 767, Ἀνδρ. 699. Ἐν τισι παραγώγοις μόνον ὁ Ἐπικ. τύπος ἀπαντᾷ, ἴδε **πτολίεθρον**, **πτολίπορθος**.

πτόλισμα, = **πόλισμα**, Φώτ. καὶ Σουΐδ., πιθανῶς ἐκ τινος Τραγ. ποιητοῦ.

πτορθ-άκανθος, ον, οὗ οἱ πτόρθοι ἀκάνθας ἔχουσι, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 1, 3.

πτορθεῖον, τό, = τῷ ἑπομ., Νικ. Ἀλεξιφ. 267.

πτόρθος, ὁ, νέος βλαστός, «βλαστάρι», νέος κλάδος, Ὀδ. Ζ. 128· ὡς τις πτόρθος ηὐξάμην Εὐρ. Ἐκ. 20· πτόρθοισι ξάφνης ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 103· μαλάχης Ἀριστοφ. Πλ. 514· οἱ πτόρθοι καὶ οἱ νέοι κλῶνες Πλάτ. Πρωτ. 334B· πτόρθους ἀπαλοὺς ἀποτρώγουσαι Εὔπολις ἐν «Αἰξὶν» 1· καθόλου, κλάδος, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 10, 17, κτλ.· — πτ. μέγας, ἐπὶ τοῦ ξυπάλου τοῦ Ἡρακλέους, Ἀνθ. Πλαν. 103. **II.** πτόρθοιό τι λήγει, «τοῦ κλωνοφυεῖν» (Τζέτζ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 419. — Καθ' Ἡσύχ.: «πτόρθος· ὄρπηξ, βλαστός, κλάδος, ἢ ἔκφυσις δένδρου, θαλλός».

πτορθο-φορέω, φέρω πτόρθους, κλωνία, ἴδε ἐν λέξ. **πρωτοφορέω**.

πτόρος, ὁ, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ **πταρμός**, Ἀρχάδ. 68.

πτοώδης ἢ **πτοιώδης**, ες, (εἶδος) δειμαλέος κτλ., παρ' Ἱππ., ὡς μνημονεύει ὁ Ἑρωτιαν. καὶ ὁ Γαλην., ἂν καὶ ἐν τῷ κειμένῳ (1170E) ὑπάρχει ἡ λέξ. **πτοιώδης**.

πτυάλῐζω ἢ **πτυελίζω** (ἴδε **πτύαλον**), ἀποχρέμπτομαι, Ἱππ. Προρρ. 69, πρβλ. 131F, 208G· — **πτυᾰλισμός** ἢ **πτυελισμός**, ὁ, ἀποχρεμψίς, ὁ αὐτ. ἐν Προγν. 42., 82D, κτλ.

πτύαλον ἢ **πτύελον**, τό, (πτύω) τὸ ἀποχρεμπτόμενον φλέγμα, Ἱππ. Ἀφ. 1243 κ. ἄλλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 29, 4, π. Ζ. Γεν. 2. 7, 18· — ὡσαύτως **πτύελος**, ὁ, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Εὐδ. 7. 1, 11, Ἡσύχ. ἐν λ. **σίαλος**. — Οἱ τύποι **πτυαλ-** καὶ **πτυελ-** εἶναι ἀδιαφόρως ἐν χρήσει παρ' Ἱππ. καὶ τοῖς μεταγεν. παρ' Ἀριστοτ. εὑρηται μόνον ὁ δεύτερος τύπος· πρβλ. **πύελος** 2, **σίαλον**, **ὕαλος**.

πτυᾰλώδης ἢ **πτυελ-**, ες, ὅμοιος πρὸς πτύαλον, Ἱππ. 213, Διογεν. Παροιμ. 8. 71.

πτυάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πτύον**, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. 117, Ἐτυμολ. Μέγ., κλπ.

πτυάς, **-άδος**, ἡ, (πτύω) εἶδος σφόδρα ὀηλητηριώδους ἀσπίδος, ἥτις ἐπανατείνουσα τὸν τράχηλον ἐμπτύει τὸν ἰὸν εὐστόχως εἰς πᾶν σῶμα ζῴου ἢ ἀνθρώπου, Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. 3. 9, Γαλην. τ. 13, 940, Παῦλ. Αἰγ. 5, 19.

πτύγμα, τό, (πτύσσω) δίπλωμα, πέπλοιο πτύγμα, τὸ δίπλωμα τοῦ πέπλου, «διπλῷ τῷ πέπλῳ» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 315, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 271· — παρὰ τοῖς Ἰατροῖς, τεμάχιον λινοῦ συνηπτομένου πρὸς ἔμφραξιν τραύματος, πίλημα, Ὀρειβάσ. 301 Matth.· — ὑποκορ. **πτυγμάτιον**, τό, πτυγμάτια οἰνελαίῳ ἢ ὀξυκράτῳ βεβρεγμένα Παῦλ. Αἰγ. 102.

πτύγξ, **-υγγός**, ὁ, εἶδος γλαυκὸς μεγάλης, «ἣ δ' ὑβρὶς φασὶ δέ τινες εἶναι τὸν αὐτὸν τοῦτον ὄρνιθα τῷ πτυγγί, οὗτος ἡμέρας μὲν οὐ φαίνεται διὰ τὸ μὴ βλέπειν ὀξύ, τὰς δὲ νύκτας θηρεύει ὥσπερ οἱ ἀετοί» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 12, 5.

πτυΐδιον, ὑποκορ. τοῦ **πτύον**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1150.

πτυκτίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πτύξ**, πτυκτὸν βιβλίον, συμπτυσσόμενον δελτίον, γραμματεῖον τῶν ἐπτυγμένων, Γρηγ. Ναζ.

πτυκτός, ή, όν, (πτύσσω) διπλωμένος, πτ. πίναξ (ὡς τὰ μετέπειτα **δίπτυχα**) δίπτυχος διπλωτή, συνισταμένη ἐκ δύο λεπτῶν ξυλίνων πινακίδων, αἵτινες ἐδιπλώνοντο ἢ μία πρὸς τὴν ἄλλην, τὸ ἀρχαιότατον εἶδος τῶν πρὸς γραφὴν πινακίδων, πόρεν δ' ὅ γε σήματα λυγρὰ γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ, ἐγχαράξας ἐν δεδιπλωμένῳ πίνακι σημεῖα λυγρά, Ἰλ. Ζ. 169 ἂν καὶ τότε δὲν ἐχρησίμευε πρὸς γραφήν, ἴδε ἐν λέξ. **σῆμα**, καὶ πρβλ. Wolf. Proleg. σ. lxxxii κἑξ. **2)** καθόλου, ὁ δυνάμενος νὰ διπλωθῇ, **κλῖμαξ**, κτλ. (πρβλ. **πτύσσω II**), Ἀπ. Ἰδηρ. 94, Ἐμπυλ. 5. 36. **II.** **πτυκτόν**, τό, εἶδος ἐπιδέσμου, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Παῦλ. Αἰγ., πρβλ. τὸ ἑπόμ.

πτύξ, ή, (ἡ ὀνομ. αὕτη παρὰ τοῖς Γραμμ.), δωτ. **πτυχί** Ἰλ. Γ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

22, πληθ. πτύχες, πτύχας, Ὅμ., Ἡσ.· μεθ' Ὅμ. εὑρίσκομεν τὸν τύπον πτύχη, ῆς, ὅστις ἐπικρατεῖ παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Τραγ.. τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ αἰτ. ἑνικ. **πτύχα** ἐν Εὐρ. Ἰκ. 979, ἀλλ' αἰτ. πτυχάς, ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 150· ἐν ἄλλοις δὲ χωρίοις τῶν Τραγικῶν ὅτε μὲν τὸ **πτύχας** ὅτε δὲ τὸ **πτυχὰς** ἀμάζει εἰς τὸ μέτρον, ὁ δὲ Elmsl. ἀπανταχοῦ διορθοῖ **πτυχάς**, εἰς Μήδ.1264· (πτύσσω). — Ποιητ. λέξις, πτυχή, δίπλωμα, φύλλον ἐκ μετάλλου, στρῶμα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., πτύχες σάκεος, στρώματα ἐκ μετάλλου ἢ δέρματος πέντε, ἐξ ἧ πλείονα ἐν ἰσχυραῖς ἀσπίσι Ἰλ. Η. 247., Σ. 481., Υ. 269, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 143· αἱ πτυχαὶ ἐνδύματος, πρῶτον ἐν Ὑμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 176, ἀπολούθως παρὰ Σοφ. Ἀποσπ. 437, Εὐρ. Ἱκέτ. 979· ἐπὶ τῶν ἐντοσθίων, κατὰ σπλάγχνων πτυχὰς αὐτόθι 212· εἰς τὰς πτυχὰς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 17, 1· ἐπὶ κοχλίου, ἔλυσεν ἡ κόγχη πτυχὰς Φιλῆς περὶ Ζώων 9. 5. — ἐπὶ πινακίδων πρὸς γραφὴν (πρβλ. **πτυκτός**), ἐν πτυχαῖς βίβλων κατεσφραγισμένα Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 947· γραμμάτων πτυχὰς ἔχων Σοφ. Ἀποσπ. 150· ἐν δέλτου πτυχαῖς Εὐρ. Ι. Α. 98, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1907. 10 **II.** ἐπὶ τῶν πλευρῶν ὄρους, ἢ ἐπὶ ὀρεινῆς χώρας, (ἥτις μακρόθεν ὁρωμένη φαίνεται ὡς ἔχουσα πτυχάς, πρβλ. **πολύπτυχος**), φάραγξ, κρημνός, «λαγκάδι», κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο Ἰλ. Α. 77· πτύχες ἠνεμόεσσαι, (ὡς ἐκ τοῦ ἀνέμου, ὅστις ὁρμητικῶς κατέρχεται τὰς στενὰς τῶν ὀρέων φάραγγας), Ὀδ. Τ. 432· ὡσαύτως ἐν τῷ ἑνικ., πτυχὴ Οὐλύμποιο, Παρνησσοῖο Ἰλ. Υ. 22, Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 269, εἰς Ἑρμ. 555· οὕτω, πτυχαὶ Κρισαῖαι, Πίνδου, Πέλοπος Πινδ. Π. 6. 18., 9. 28, Ν. 2. 33· Κιθαιρῶνος Σοφ. Ο. Τ. 1026· καὶ συχν. παρ' Εὐρ.· — οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ στερεώματος ἐφ' οὗ σχηματίζουσι πτυχὰς τὰ σύννεφα, πτυχαὶ αἰθέρος, οὐρανοῦ Εὐρ. Ὀρ. 1631, Φοίν. 84, Elmsl. εἰς Εὐρ. Μήδ. 1264· ἢ μεταφ. φράσις ὕμνων πτυχαὶ Πινδ. Ο. 1. 170 κεῖται ἐπὶ τῶν ποικίλων τῆς ποιήσεως μορφῶν καὶ στροφῶν, καὶ ὁ μὲν Böckh δοξάζει ὅτι ἀναφέρεται εἰς τὴν ποικιλίαν τῶν μέτρων καὶ τῆς μουσικῆς, ὁ δὲ Dissen· ὅτι ἐννοεῖ τὴν νέαν μορφήν, ἥτις ἐν τῇ ᾠδῇ ἐκείνῃ ἐδόθη εἰς τὸν μῦθον τοῦ Πέλοπος. **III.** ἡ κατὰ τὴν πρύμναν τοῦ πλοίου σανὶς ἐφ' ἧς ἦτο γεγραμμένον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ ἥτις καλεῖται **πτυχὴ** παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1089· **πτυχὶς** παρὰ τῷ Πολυδ. Α', 86· — ἐν τῷ πληθ., = **σανίδες**, ὁ αὐτ. Ι', 24.

πτύξ-αγρις, ὁ, «πτύξαγρις καὶ πύξαγρις, ὁ καρκίνος, διὰ τὸ τὰς πτυχὰς ἢ τὰ πυξία τῶν ὀστρείων ἀγρεύειν· λέγεται γὰρ ἔνδον τῶν πτυχῶν τιθέναι λιθίδιον μικρόν, ὅπως ῥᾷον διὰ τοῦ ποδὸς ἐφελκύσῃ τὴν ὀστρειακὴν σάρκα» Ζωναρᾶς.

πτύξις, ἡ, τὸ πτύσσειν, Εὐστ. 633. 19, Ἡσύχ.· — πτυχή, Ἐπίθ. (Ἰὼβ ΜΔ', 5).

πτύον, τό, (πτύω) πτυάριον χρήσιμον εἰς λίκμησιν, Λατ. vannus, δι' οὗ ὁ σῖτος κατὰ τὸ ἀλώνισμα λικμίζεται, Ἰλ. Ν. 588 (ἐν τῇ ποιητ. γεν. **πτυόφιν**), Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 208, Σοφ. Ἀποσπ. 930, Θεόκρ. 7. 156· πρβλ. **λικμός**, **λικμάω**· — μνημονεύεται καὶ ὁ τύπος **πτέον** ὡς Ἀττικός, Ἀζ. Διον. παρ' Εὐστ. 948. 19, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 321. — Ἐκ τοῦ **πτύον** ἐγένετο τὸ **δίπτυον**, «δίπτυον· Κύπριοι μέτρον, οἱ δὲ τὸ ἡμιμέδιμνον» Ἡσύχ. ἐν λ. **δίπτυον**.

πτυρμός, ὁ, πτόησις, κατάπληξις, φρίκη, καὶ τὰ ὅμοια, Εὐστ. 795. 29, Φώτ.· **πτύρμα**, τό, Ἰω. Μαλάλ. σ. 184, 23.

πτύρομαι [ῠ], ἀόρ. 6' **ἐπτύρην** [ῡ], Παθ.· (ἴδε ἐν λ. **πταίρω**). — Πτοοῦμαι, καταπλήττομαι, τρομάζω, Ἱππ. 600. 85, Φώτ. κτλ.· κυρίως ἐπὶ ἵππων, τρομάζω, «σκιάζομαι», «ξιππάζομαι», Διόδ. 2. 19, Πλουτ. Φάβ. 3· τινι, πρός τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. ἐν Μαρκέλλ. 6, ὁ αὐτ. 2. 800C· πρός τι Φίλων Βυβλ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. **34A**· μετ' αἰτ., πτυρῆναι τὸν θάνατον Πλάτ. Ἀξ. 370A, **II** Μεταφ. ἐνεργείας ἐν τῷ ἐνεργ. τύπῳ, πτύραντες τοὺς ἀμαθεῖς ὄχλους Ὁμιλ. Κλήμ. 2. 39.

πτυρτικός, ή, όν, ὁ εὐκόλως πτυρόμενος, τρομάζων, ἵπποι Ἀριστ. π. Θαυμασ. 169, Στράβ. 263, Εὐστ. εἰς Διον. Π. 373.

πτύσις [ῠ], ἡ, (πτύω) τὸ πτύειν, αἵματος Ἱππ. Ἀφ. 1248, Ἀριστ. Φυσ. 7. 2, 5, κτλ. **2)** = **πτύσμα**, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 3, 8.

πτύσμα, τό, (πτύω) τὸ πτυόμενον, πτύελον, κοινῶς «φτύσμα», ἐν τῷ πληθ., Ἱππ. Ἀφ. 1253, πρβλ. 184B, 390. 55, Πολύβ. 3. 14. 5.

πτυσμός, ὁ, = **πτύσις**, Ἱππ. 1216F.

πτύσσω, (ἀνα-) Σοφ. Ἀποσπ. 284· μέλλ. **πτύξω** (ἀνα-) Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1256· ἀόρ. ἔπτυξα Ὅμ., κτλ. — Μέσ., Ὅμηρ., κτλ.· μέλλ. **πτύξομαι** (προσ-) Ὅμηρ.· ἀόρ. **ἐπτυξάμην** Ἀριστοφ. Νεφ. 267. — Παθ., Ὅμ.· ἀόρ. **ἐπτύχθην** (ἀν-, δι-) Ξεν. Κύρ. 7. 5, 5, Σοφοκλ. Ἀντ. 709· ὡσαύτως ἀόρ. 6' ἐπτύγην [ῠ], (ἀν-) Ἱππ. 558· 28', ἴδε Κόντου Φιλολογικὰς Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Θ', σ. 158· πρκμ. ἔπτυγμαι Ἀπ., κτλ., (ἀν-) Εὐρ. Ἰλ. 357· ὡσαύτως πέπτυκται Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 10· ὅπερ. ἔπτυκτο (προσ-) Πινδ. Ι. 2. 56. ("Ἀν εἶναι συγγενὲς τῷ πυκνός, πυκνόω, ἡ πρώτη αὐτοῦ ῥίζα θὰ εἶναι ΠΥΚ, μετὰ ταῦτα ἐπεκταθεῖσα καὶ δασυνθεῖσα ΠΤΥΧ, ὅθεν τὰ πτύξ (πτυχ ός), **πτυχ-ή**). Διπλώνω, χιτῶνα, εἵματα πτύξαι Ὀδ. Δ. 439., Ζ. 111. 252· ἐπὶ ἐπιθέσμου, Ἱππ. Ἀγμ. 758· πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας, περιβαλὼν αὐτὰς διὰ τῶν χειρῶν, ἐναγκαλισθεὶς αὐτάς, Σοφ. Ο. Κ. 1911· καὶ πτύξας τὸ βιβλίον ἀποδοὺς τῷ ὑπηρέτῃ ἐκάθισεν, διπλώσας ἢ κλείσας τὸ βιβλίον .. ἐκάθισεν, Εὐαγγ. κ. Λουκ. δ', 50. **II.** Παθ., ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο, προσήγγιζον ἀλλήλοις, Ἰλ. Ν. 184· γραμματεῖα ἐπτυγμένα, δεδιπλωμένα, Ἡρῳδιαν. 1. 17· πύργοι ἐπτ. (ἴδε **πτυκτός** 2), Ἀπ. Ἐμφυλ. 4. 72. **2)** **πτύσσεται** = **ἀναπτύσσεται**, χιτὼν .. ἀμφὶ μηρὸν πτύσσεται Σοφ. Ἀποσπ. 791.

III. Μέσ., συγκαλύπτομαι, σκεπάζομαι, μήπω, πρὶν ἄν τοῦτ' ἐπτύξωμαι, πρὶν σκεπασθῶ μὲ τοῦτο, Ἀριστοφ. Νεφ. 267.

πτύσχλοι ἢ **πτύχλοι**, οἱ, ἴδε ἐν λ. **ἔπτυσχλοι**.

πτυχή, ἡ, ὁ μεθ' Ὅμ. τύπος τοῦ **πτύξ**, ὃ ἴδε.

πτύχιον, τό, = **πτυκτεῖον**, Ζωναρ. 5. 82, Ἡρῳδιαν. Καθολ. Προσῳδ. τόμ. 1, σελ. 356, 6, ἔκδ. Lentz, Ἐτυμολ. Μέγ 520, 24· Ἀρκαδ. 119, 9· ἀλλὰ παρ' Εὐστ. 924, 42 **πτυχίον**, πρβλ. Ζηνοδ. Παροιμ. 5, 82. — Ἴδε Κόντου ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ τόμ. Ε', σ. 71.

πτύχιος, α, ον, = **πτυκτός**, Ἐτυμολ. Μέγ. 64. 28.

πτῦχίς, ίδος, ἡ, ἴδε **πτύξ** III.

πτῡχώδης, ες, ὁ ἔχων πτυχάς, ὁ πλήρης πτυχῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 7, 2.

πτύω, Ὅμ., κτλ., ἴδε κατωτ.· μέλλ. **πτύσω** [ῠ], Ἱππ. 112E, ἢ **πτύσομαι** ὁ αὐτ. 607. 46· ἀόρ. **ἔπτυσα** Ἱππ. 816G, 1220H, Σοφ. Ἀντ. 653, κτλ.· πρκμ. **ἔπτυκα** Σίξ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 252. — Παθ., μέλλ. **πτυσθήσομαι** Γαλην.· ἀόρ. **ἐπτύσθην** Ἱππ. 459. 31, κτλ.· ὡσαύτως ἀόρ. 6' **ἐπτύην** ὁ αὐτ. 1023H. (Ἐκ τῆς √ΠΤΥ, ΠΥΤ, πρβλ. **πτύ-αλον**, **πυτ-ίζω**, **ἐπι-φθύζω**, **φύττω**· Σανσκρ. shtiv, shtiv-ámi· Λατ. spu-o, pitui-ta· Γοτθ. speiv-an (πτύειν)· Ἀρχ. Γερμαν. spiw-an, spi-han (speien, spue, spit, πτύω). [ῠ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ.· πλὴν ὅτι παρὰ Θεοκρ. 24. 19, Ἀπολλ. Ροδ. Β. 570., Δ. 925, καὶ τοῖς μεταγεν. Ἐπικ. ὑπάρχει ῡ ἐν τῷ παρατ. πρὸ βραχείας συλλ., ἴδε **ἀναπτύω**· ῡ ἀεὶποτε ἐν τῷ ἀορ.] Πτύω, ὡς καὶ νῦν, αἷμα Ἰλ. Ψ. 697· ἀπολύτως, Ἡρόδ. 1. 99, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 24. **2)** ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐκβράζω, ἐκβάλλω, τινά τηλόσ' ἀπ' ἠιόνος Ἀνθ. Π. 7. 283, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 570, Ὀππ. Ἁλ. 5. 596· μεταφορ., στοργὰν ἔπτυσας εἰς ἀνέμους Ἀνθ. Π. 7. 468· — ἀπολ., ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα, ἐπὶ κυμάτων, Θεόκρ. 15. 133· Ἰστὸς ὠλίσθεν εἰς ἅλα πτύσας, ἔπεσε μετὰ πατάγου, Ἀνθ. Π. 9. 290. **3)** μεταφορ., πτύσας, εἰς σημεῖον ἀποστροφῆς ἢ βδελυγμοῦ, Σοφ. Ἀντ. 653· πτύσας προσώπῳ, μετ' ἐκφράσεως βδελυγμοῦ, ὁ αὐτ. 1232· Ἰδεῖν .. πτύσαι Ἐπικράτης ἐν «Ἀντιλαΐδι» 1. 20· πρβλ. **ἀποπτύω**. **4)** εἰς κόλπον πτύειν, Λατιν. in sinum spuere (Plin.), πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ οἰωνοῦ, μαγείας καὶ τῶν ὁμοίων, ἐγίνετο δὲ τοῦτο τρὶς (ὡς καὶ νῦν ἔτι), ὡς μὴ βασκανθῶ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον Θεόκρ. 6. 39, πρβλ. 20. 11· φρίξας εἰς κόλπον πτύσαι Θεοφρ. Χαρακτ. 16, πρβλ. Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 15, Παροιμιογρ.· οὕτω, ὑπὸ κόλπον πτ. Ἀνθολ. Π. 12. 229. **II.** βοηθῶ τὴν ἐκροὴν σιάλου, ἐπί τινων οἴνων, Ἱππ. 358. 45.

Πτῴος, συνηρ. **Πτῷος**, **ον**, ἐπώνυμον τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος ἀπὸ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ ὄρους Πτῴου, Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 83· — τὰ Πτῴια, ἡ ἑορτὴ τοῦ Πτῴου Ἀπόλλωνος, αὐτόθι 39.

πτωκάζω, πλημμ. γρ. ἀντὶ **πτωσκάζω**, ὃ ἴδε.

πτωκάς, άδος, ἡ, (πτώξ, πτώσσω), δειλή, πεφοβημένη, πτωκάσιν αἰθυίῃσι, Ὁμ. Ἐπιγράμμ. 8, 2· πτωκὰς κύπειρος, συνεταλμένη, «ζαρωμένη», «παρὰ Σιμμία ἡ πόκ, διὰ τὸ χθαμαλὴ εἶναι» Ἡσύχ.· — ἐν Σοφ. Φιλ. 1093, τὸ **πτωκάδες** λαμβάνεται ὑπὸ τοῦ Σχολ. ὡς οὐσιαστ., σημαῖνον τὰς Ἅρπυιας, παρέχον συγχρόνως καὶ τινας παικιλίας γραφῆς, οἷον **πτωχάδες**, **πρωτάδες** (ὁ Brunck προτείνει **πλωάδες**, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1054), **δραμάδες**.

πτῶμα, τό, (πίπτω, πέ πτωκα) πτῶσις, «πέσιμον», πεσεῖν .. πτώματ' οὐκ ἀνασχετὰ Αἰσχύλ. Πρ. 919· πίπτουσι .. πτώματ' αἰσχρὰ Σοφ. Ἀντ. 1046· πτ. θανάσιμον πεσεῖ Εὐρ. Ἡλ. 686· οὐκ ἂν ἔπεσε τοιοῦτον πτ. Πλάτ. Λάχ. 181B.

2) μεταφορ., ὡς τὸ **πταῖσμα**, πτῶσις, δυστύχημα, ἀτυχία, Λατ. casus, τὰ θεῶν πτώματα, συμφοραὶ πεμφθεῖσαι παρὰ τῶν θεῶν, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1228· ἀποτυχία, ἥττα, Πολύβ. 33, 12, 7. **II.** ἐπὶ προσώπων, σῶμα πεπτωκός, νεκρὸν σῶμα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ γεν., πτῶμα Ἑλένης, Ἐτεοκλέους Εὐρ. Ὀρ. 1196, Φοίν. 1697, κτλ.· πτώματα νεκρῶν αὐτόθι 1482· καὶ ἄνευ γεν., Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 662, Πολύβ. 15, 14, 2, κτλ. — ὡσαύτως ἄνευ τινὸς γενικῆς, ἐπιχωρίοις .. πτώμασιν αἱματίσαι πέδον Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 662· καὶ μόνον **πτώματα**, Πολύβ. 15, 14, 2, κτλ., πρβλ. Valck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1490, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 375 κἑξ.

2) ὡσαύτως ἐπὶ οἰκοδομῶν, ἐπὶ τοῦ πτ., ἐπὶ τῶν ἐρειπίων (τοῦ τείχους), Πολύβ. 16. 31, 8, πρβλ. 5. 4, 9., 5. 100, 6· πτῶμα οἴκου, μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Φρυνίχ. καὶ Θωμ. Μαγίστρου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὡς δόκιμος ῥῆσις, πτ. ἐλαιῶν, πεπτωκότα ἐλαιόδενδρα, Λυσ. παρ' Ἁρποκρ.

πτωμᾰτίζω, κάμνω τινὰ νὰ πέσῃ, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ., Κύριλλ. — Παθ., οἱ πτωματιζόμενοι, οἱ ἔχοντες τὴν νόσον ὑφ' ἧς οἱ κατεχόμενοι πίπτουσιν, οἱ ἔχοντες ἐπιληψίαν, δηλ. σεληνιασμόν, Παῦλ. Αἰγ., κλπ. **II.** ἀμεταβ., πίπτω ἢ εἶμαι ἕτοιμος νὰ πέσω, Ἐπιγραφ. ἐν O. Müller's Mun. Att. σ. 34.

πτωματικός, ή, όν, ὁ εἰς ἐπιληψίαν ὑποκείμενος, ἐπιληπτικός, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 215.

πτωμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πτῶμα** II, μικρὸν πτῶμα, Συλλ. Ἐπιγρ. 2801.

πτωμᾰτίς, -ίδος, ἡ, εἶδος ποτηρίου, ὅπερ δὲν δύναται νὰ σταθῇ ὄρθιον, ὅθεν καὶ ἀνάγκη νὰ κενωθῇ ὁλόκληρον διὰ μιᾶς (πρβλ. τὸ ἀγγλικὸν tumbler), Ἀθήν. 485Ε.

πτωμᾰτισμός, ὁ, (πτωματίζομαι) ἐπιληψία, σεληνιασμός, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 277.

πτώξ, γενικ. **πτωκός** (πτώσσω) ὡς τὸ **πτάξ**, ὁ πτώσσων, ὁ μετὰ φόβου συστελλόμενος, ὁ λαγός, Ἰλ. Ρ. 676, πρβλ. Θεόκρ. 1. 110· ὡσαύτως, πτῶκα λαγωὸν (ἔνθα συνάπτονται δύο οὐσιαστικά, ὡς ἐν τῷ ἴρηξ κίρκος, σῦς κάπρος), Ἰλ. Χ. 310, πρβλ. Βαβρ. 102. 10· μεταφορ., ἐπὶ προσώπου, Αἰσχύλ. Εὐμ. 325. **II.** ὡς ἐπίθετον, δειλός, πτῶκα δ' ἐν κλόνῳ δορὸς Λυκόφρ. 944. — Ποιητ. λέξ. ἀντὶ τοῦ **λαγώς**.

πτώσιμος, ον, (πίπτω, πέ-πτωκα) ὁ πεσών, πεπτωκώς, στρατὸς Αἰσχύλ. Ἀγ. 639· σταγὼν πτ. αὐτόθι 1122.

πτῶσις, εως, ἡ, (πίπτω, πέ-πτωκα) τὸ πίπτειν, «πέσιμον, κύβων Πλάτ. Πολ. 604C· κεραυνῶν Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 1, 2, Πλούτ., κλπ.· Φαέθοντος Πολύβ. 2. 16, 13. **II.** γραμματικὴ τῆς καταλήξεως μεταβολή, μάλιστα ὡς τὸ Λατ. casus, ἐπὶ πάσης πτώσεως κλιτοῦ ὀνόματος πλὴν τῆς ὀνομαστικῆς (ἥτις ἐκαλεῖτο τὸ ὄνομα), Ἀριστ. π. Ἑρμην. 2, 3, κ. ἀλλ.· ἀλλ' ἐνίοτε περιλαμβάνει καὶ τὴν ὀνομαστ., ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 20, 10· ὡσαύτως περὶ τῶν χρόνων τῶν ρημάτων πλὴν τοῦ ἐνεστ., ὁ αὐτ. περὶ Ἑρμην. 3. 2· καὶ ἐπὶ λέξεων σχηματιζομένων ἐξ ἄλλων ὡς τὸ ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ἐπιθέτου, ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 2. 9, 2, ἐν Ρητορ. 2. 23, 2.

III. ἐν τῇ Λογικ. τοῦ Ἀριστ., ὁ συλλογιστικὸς τύπος ἐν παντὶ σχήματι συλλογισμοῦ, Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 26, 1, πρβλ. αὐτόθι 4.

πτωσκάζω, ποιητ. ἀντὶ **πτώσσω**, συστέλλομαι μετὰ φόβου, Ἰλ. Δ. 372, ἔνθα ὁ Wolf καὶ ὁ Heyne ὀρθῶς ἀποδοκιμάζουσι τὴν διάφ. γραφ. **πτωκάζω**.

πτώσσω, παράλληλος τύπος τοῦ **πτήσσω** (πρβλ. **πτοέω**), ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., συστέλλομαι, «ζαρώνω» ἐκ φόβου, κυρίως ἐπὶ πτηνῶν ἢ ἄλλων ζῴων (πρβλ. **πτάξ, πτώξ**), Ὀδ. Χ. 304· πτ. ὥστε πέρδικα Ἀρχίλ. 95· πτώσσουσι καθ' ὕδωρ, ἐκ φόβου πίπτουσιν εἰς τὸ ὕδωρ, Ἰλ. Φ. 14· — ἀκολουθεῖ ἐπὶ ἀνθρώπων, τί πτώσσεις; Δ. 371· τίς τοι ἀνάγκη πτώσσειν ..; Ε. 634· πτώσσοντας ὑφ' Ἕκτορι Η. 129· κατὰ λαύρας .. πτώσσοντι Πινδ. Π. 8. 124· φεύγω λάθρα εἴς τι μέρος, ἄλλην δ' ἄλλος· εἰς ἐρημίαν πτώσσουσαν εὐναῖς ἀρσένων ὑπηρετεῖν Εὐρ. Βάκχ. 223 (πρβλ. **πτήσσω**)· — πτ. ὑπ' ἀσπίδος, κρύπτομαι, συστέλλομαι ὅπως φυλαχθῶ, ἄνευ ἐννοίας τινὸς φόβου, Τυρταῖ. 2. 36· — ποιητικὸν ῥῆμα ἅπαξ ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ., εὑρεῖν τινας πτώσσοντας 9. 48, 1. **2)** περιέρχομαι συνεσταλμένος, «ζαρωμένος», ὡς ἐπαίτης, ἐπαιτῶ (ὅθεν **πτωχός**), πτώσσων κατὰ δῆμον Ὀδ. Ρ. 227, Σ. 363· μετ' αἰτ. τόπου, μήπως τὰ μέταλε χατίζων πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους, «μήπως μὴ ἔχων ἐν τῷ μέσῳ τοῦ καιροῦ, πτώσσῃς, πτωχεύῃς ἢ δίκην πτωκὸς γυμνὸς καὶ περιδεὴς πορεύῃ πρὸς τοὺς ἀλλοτρίους οἴκους» (Τζέτζ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 393. **II.** μετ' αἰτιατ. προσ., οὐδ' ἔτι ἀλλήλους πτώσσοιμεν, οὐδὲ τοῦ λοιποῦ φοβηθείημεν ἂν ἀλλήλους, Ἰλ. Υ. 427· ποῖ καί με φυγᾷ πτώσσουσι ..; ποῦ ἔχουσι φύγει ἐκ τοῦ πρὸς ἐμὲ φόβου; Εὐρ. Ἐκ. 1065. — Ἴδε Κόντου Κρητικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς Τόμ. ΙϚ', σ. 107, ἔνθα ψέγεται τὸ παρ' Ἡσυχίῳ **πτύσσονται** ὡς μὴ ὀρθόν.

πτωτικός, ή, όν, (πτῶσις) ὁ ἀνήκων εἰς πτῶσιν, κλιτός, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 84, Διογ. Δ. 7. 58· πτ. σχῆμα, ὅταν πτώσεις τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος ἀκολουθῶσιν ἀλλήλαις, ὡς π. χ. «μή με Δημοσθένει παραδῶτε, μή με διὰ Δημοσθένη ἀνέλητε» Ρήτορες (Walz) 5. 451.

πτωτός, ή, όν, ὁ δυνάμενος νὰ πέσῃ, ὁ πίπτων, Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. σ. 38, Ἡσύχ.

πτωχ-ᾰλαζών, ὁ, ἡ, ἀλαζονικὸς ἐπαίτης, ἐπὶ τοῦ Μίδα, Φρύνιχ. Κωμ. ἐν «Ἐφιάλτῃ» 4, πρβλ. Ἀθήν. 230C.

πτωχεία, Ἰων. **-ηίη**, ἡ, (πτωχεύω) τὸ πτωχεύειν, ἐπαιτεῖν, ἡ κατάστασις τοῦ ἐπαίτου, ἐς πτωχείην ἀπῖχθαι Ἡρόδ. 3. 14· εἰς ἐσχάτην πτ. ἐλθεῖν Πλάτ. Νόμ. 936B· εἰς πτ. καταστῆναι Λυσ. 898. 9 Reisk.· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Πολ. 618A· παροιμ., πτωχείας πενία ἀδελφὴ Ἀριστοφ. Πλ. 549.

πτωχεῖον, τό, πτωχοκομεῖον, πτωχοτροφεῖον, Ἐτυμολ. Μέγ. 187. 22, Βυζ.

πτωχ-ελένη, ἡ, ἐπώνυμον τῆς ἑταίρας Καλλίστιον, Ἀθήν. 585B.

πτωχεύω, μέλλ. **-σω**· Ἰωνικ. παρατ. **πτωχεύεσκον** Ὀδ. Σ. 2· — εἶμαι πτωχός, δηλ. ἐπαίτης, ἐπαιτῶ, πρὸς ἄστυ, ἀνὰ δῆμον Ὀδ. Ο. 309, Τ. 75, πρβλ. Τυρταῖ. 7. 4, Ἀριστοφ. Νεφέλ. 921, κτλ.· ἐπὶ ξενίας Ἀντιφῶν 117. 22. **2)** εἶμαι πτωχὸς ὅσον ὁ ἐπαίτης, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 83, Πλάτ. Ἐρυξ. 394B. **3)** πτ. τινός, εἶμαι πτωχὸς εἴς τι, στεροῦμαι, Ἐκκλ.· μεταφορ., πτ. τὴν διάνοιαν Ἰω. Χρυσ. **II.** μεταβ., λαμβάνω ἐπαιτῶν, δαῖτα Ὀδ. Ρ. 11. 19. **2)** μετ' αἰτ. προσ., ἐπαιτῶ, ζητῶ ἐλεημοσύνην παρά τινος, φίλους Θέογν. 918. — Ἴδε Κόντου ἐν Σωκράτει τόμ. Α', σ. 168.

πτωχήιη, Ἰων. ἀντὶ **πτωχεία**.

πτωχίζω, μέλλ. **-ίσω**, ποιῶ πτωχόν, κύριος πτωχίζει καὶ πλουτίζει, ταπεινοῖ καὶ ἀνυψοῖ Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. Β' 7).

πτωχικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἐπαίτην, ἐπαιτικός, στολὴ Εὐρ. Ῥῆσ. 503, Λυκοῦργ. 158. 35· ἐπιθυμίαι Πλάτ. Πολ. 554B· πτ. βακτήριον, ἐπαίτου βακτηρία, Ἀριστοφ. Ἀχ. 448· ὀνόματα πτ., ἁρμόζοντα εἰς ἐπαίτας, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 22.

πτωχίστερος, ἴδε **πτωχός**.

πτωχο-γνωμοσύνη, ἡ, φιλαργυρία, Κ. Μανασσ. Χρον. 5798.

πτωχο-δοχεῖον, τό, (δέχομαι) πτωχοκομεῖον, πτωχοτροφεῖον.

πτωχό-κομπος, ον, ὁ κομπάζων ἢ καυχώμενος ἐπὶ τῇ ἐπαιτείᾳ, Βυζ.

πτωχό-μουσος, ον, ὁ Ἀριστ. ἐν Ρητ. 3. 3. 1 μνημονεύει τὴν φράσιν, πτ. κόλαξ ἐκ τοῦ Γοργίου χαρακτηρίζων αὐτὴν ὡς ψυχρὰν· ἡ σημασία ἀμφίβ.· ἴσως, ὁ ζῶν (ἢ μᾶλλον πεινῶν, λιμώττων) ἐκ τῆς εὐφυΐας του.

πτωχό-νοια, ἡ, πτωχεία, ἔνδεια νοῦ, Ἐκκλ.

πτωχο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν πτωχὰ καὶ ἄθλια πρόσωπα, ἐπὶ τοῦ ποιητοῦ Εὐριπίδου, ὡ πτωχοποιὲ καὶ ῥακιοσυρραπτάδη Ἀριστοφ. Βάτρ. 842. **2)** ὁ κάμνων τινὰ πτωχόν, πτωχίζων, δικαιοσύνη Πλουτ. Ἀριστείδ. κ. Κάτ. Σύγκρ. 3. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 151.

πτωχός, ή, όν, ὡσαύτως **ός, όν**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1274, Σοφ. Ο. Κ. 751· (πτώσσω) — κυρίως ὁ συστελλόμενος ἢ «ζαρώνων», ἐπαίτης, πτωχός (ἴδε **πτώσσω** I. 2), Ὀδ. Ξ. 400., Σ. 1, κτλ.· πτωχὸς πτωχῷ φθονέει Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 26, Ἡρόδ. 3. 14· πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθών, ἐπαίτης, ὁ στερούμενος τῶν ἀναγκαίων, Ὀδ. Φ. 327· πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ὁ αὐτ. Τ. 74· πτωχοὺς ἀλᾶσθαι Εὐρ. Μήδ. 515· πτωχοῦ βίος ζῆν ἐστιν μηδὲν ἔχοντα, τοῦ δὲ πένητος ζῆν φειδόμενον Ἀριστοφάν. Πλ. 552· παροιμ., πτωχοῦ πήρα οὐ πίμπλαται Καλλ. Ἀποσπάσ. 360· — πτωχή, ἐπαῖτις, «ζητιάνα», πτωχῆς τὴν γαστέρα πονούσης Ἀθην. 453A· πτωχὴ χήρα Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιϚ', 42 — οἱ ἐπαῖται, ὡς οἱ ξένοι, διετέλουν ἰδιαιτέρως ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν θεῶν, Ὀδ. Ζ. 208., Ξ. 58., Ρ. 475· ἀλλ' ἡ λέξις, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **πένης** (ὃ ἴδε), εἶχε· ἀείποτε κακὴν σημασίαν μέχρις οὗ ἀνυψώθη αὕτη ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ, μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι ὅτι αὐτῶν ἐστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 3· μακάριοι οἱ πτωχοὶ ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ Εὐαγγ. κ. Λουκ. ς', 20, πρβλ. Β' Ἐπιστ. πρ. Κορ. η' 9. **II.** ὡς ἐπίθ., ταπεινός, ὡς τὸ **πτωχικός**, πτωχῷ διαίτῃ Σοφ. Οἰδ. Κολ. 751 πτ. στοιχεῖα Ἐπιστ. πρ. Γαλ. δ', 19. — μετὰ γεν., ὁ πτωχὸς γενόμενος εἴς τι, πηγὴ πτ. νυμφῶν Ἀθ. Π. 9. 258. **2)** Συγκρ. **πτωχότερος**, Τιμοκλ. ἐν «Διονυσιαζούσαις» 1, 10· ἀνώμαλ. **πτωχίστερος**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 425· ὑπερθ. **πτωχότατος**, Ἀθ. Π. 10. 50. **3)** Ἐπίρρ. **-χῶς**, ἀνεπαρκῶς, «πτωχικά», ἡροτρία πτωχῶς μὲν, ἀλλ' ἀναγκαίως Βάβρ. 55. 2.

πτωχότης, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **πτωχός**, Ἑρμᾶς ἐκδ. Aug. et Dind. σ. 21, 33.

πτωχοτροφικὸς οἶκος, ὁ πτωχοὺς τρέφων, Μ. Ἀτταλ. ἐν Σάθ. Μεσ. Βιβλ. τ. Δ', σ. 16.

πτωχοτροφεῖον, τό, πτωχοκομεῖον, Ἐπιφάν., Σουίδ.

πτωχοτρόφος, ον, ὁ τρέφων πτωχούς· ὅθεν **πτωχοτροφέω**, τρέφω πτωχούς· καὶ **πτωχοτροφία**, ἡ, τὸ τρέφειν πτωχούς, Γρηγ. Ναζ. Ἐπιστ. 8, ὁ αὐτ. τ. 2, σ. 19, 1, σ. 257.

πτωχο-φᾰνής, ές, ὁ φαινόμενος ὡς πτωχός, ἐπαίτης, Ἐκκλ.

πυᾰλίς, πύαλος, ἴδε **πυελ-**.

πυᾰλίτης, ου, ὁ, βόλος τις τῶν κύβων, Εὔδουλος ἐν «Κυβευταῖς» 2.

Πυᾰνέψια (ἐξυπακ. ἱερά), τά, Ἀθηναϊκή τις ἑορτὴ κατὰ τὸν μῆνα Πυανεψιῶνα ἀγομένη εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος· λέγεται δὲ ὅτι ὠνομάσθη οὕτως ἐπειδὴ ἕτερωσε κατ' αὐτὴν ἕδεσμά τι παρασκευαζόμενον ἐκ κυάμων ἢ (κατ' ἄλλους) ἐξ ἐκλελεπισμένης κριθῆς καὶ ὀσπρίων καὶ ψηνόμενον (πύανον ἕψειν), Πλουτ. Θησ. 22, Ἀθήν. 408A· «πυανέψια, οἷον κυαμέψια, διὰ τὸ πυάμους πρότερον τοὺς κυάμους καλεῖσθαι» Εὐστ. 1283, 11. Ὁ τύπος **πυανόψια**,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τά, μνημονεύεται παρὰ τῷ Δρπ., πρβλ. **πυανεψιών**· καὶ ὁ Σουίδ. δὲ παρατηρεῖ ὅτι εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος ἡ ἑορτὴ ἐκαλεῖτο **πανόψια**, πρβλ. καὶ Ἡσύχ.

Πυανεψιών, ῶνος, ὁ, ὁ τέταρτος μὴν τοῦ Ἀττ. ἔτους κληθεὶς οὕτως ἐκ τῆς ἑορτῆς Πυανέψια, καὶ ἀντιστοιχῶν πρὸς τὰς ἀρχὰς Ὀκτωβρίου μέχρις ἀρχῶν Νοεμβρίου (Ἰουλιαν. ἡμερολ.), Θεοφράστ. π. Φυτ. Ἱστορ. 4. 2. 10, κτλ.· ἴδε Clinton F. H. 2. append. 19. Ὁ τύπος **πυανοψιών** ἀπαντᾷ ἐν Ἀττ. ἐπιγραφαῖς, Συλλ. Ἐπιγρ. 71b. 21., 270. 1, 10., 276. 13· πρβλ. **Πυανέψια**.

πυάνιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **πύανος**, «ἐστὶ δὲ τὸ πυάνιον, ὡς φησι Σωσίβιος, πανσπερμία ἐν γλυκεῖ ἡψημένη» Σωσίβ. παρ' Ἀθην. 648B.— Καθ' Ἡσύχ.: «πυάνιον· τὸ διὰ τοῦ γάλακτος ῥόφημα· οἱ δὲ πανσπερμίαν ἡψημένην ἐν γλυκεῖ».

πυάνιος, ον, ὁ ἐκ κυάμων πεποιημένος, πόλτος Ἀλκμὰν 63.

πύᾰνος, ὁ, παλαιοτέρα λέξις ἀντὶ τῆς μεταγενεστ. **ὁλόπυρος**, Ἡλιόδ. παρ' Ἀθην. 400C, Πολυδ. Ϛ', 61· ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ λακων. **πούανος** διὰ τοῦ **κύαμοι** ἐφθοί, ἴδε ἐν λέξ. **Πυανέψια**· πρβλ. Εὐστ. 1283. 10, Φώτ.

πυᾰνόψια, πυᾰνοψιών, ἴδε ἐν λ. **πυανεψ-**.

πῦαρ, πύᾰτος, τό, = **πυός**, τὸ πρωτόρρυτον γάλα μετὰ τὸν τοκετόν, ἡ πυτία σχηματιζομένη ἐξ αὐτοῦ, Ἀζλ. Διον. παρ' Εὐστ. 1626. 5· «πῦαρ· πυτία» Ἡσύχ., ἴδε Νικ. Ἀλεξιφ. 373· — **πυαρίτη**, εἰ αι πιθανῶς πλημμ. γραφ. ἀντὶ **πυριάτη** παρ' Εὐστ. 1626. 5.

πῡγαῖος, α, ον, (πυγὴ) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πυγὴν ἢ ὁ ἐν τῇ πυγῇ, **I**. **τὸ πυγαῖον** = **ἡ πυγή**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 823, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 35· τὸ π. ἄκρον, ἐπὶ πτηνοῦ, Ἡρόδ. 2. 76· — **ὡσαύτως ἡ πυγαία, Πολυδ. Β', 183. II. πυγαῖα**, τά, ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ, ἡ βάτις κίονος, ἀλλαχοῦ **σπεῖρα**· «πυγαῖα· τὰς σπείρας τῶν κιόνων» Ἡσύχ. **2**) «τοῦ σώματος ἡμῶν τὰ κατὰ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν» Σουίδ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λ. **πυγαῖα**. **III**. «πυγαῖος, ὁ ἀκόλαστος» Σουίδ. ἐν λ. **πυγαῖα**.

πυγ-αλγίας, ὁ, ὁ ἀλγῶν τὴν πυγὴν ἢ τοὺς γλουτούς, Στράβ. 639, ὡς ὁ Δοβέκ. ἐν Παθ. 491 ἀντὶ **πυγαλέας**· Schneid. **πυγαλγής**.

πύγ-αργος, ὁ, (πῦγή) ὁ λευκὸς τὴν πυγήν, ὄνομα εἴδους τινὸς ὀρκάδος, Ἡρόδ. 4. 192. **II** ὁ λευκόουρος ἀετός, Falco albicilla, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 32, 1, ὅπερ ὁ Αἰσχύλ. ἐν Ἀγαμ. 116 καλεῖ διὰ τοῦ ἐπιθέτου ἐξόπιν ἀργᾶς, καὶ πρὸς αὐτὸν παραβάλλει τὸν Μενέλαον, ἐν ᾧ πρὸς τὸν χρυσοῦν ἀετὸν παραβάλλει τὸν Ἀγαμέμνονα· ἀντίθετ. τῷ **μελάμπυγος**. Ἀρχίλ. 177, πρβλ. Λυκόφρ. 71 (καὶ αὐτόθι Σχόλ.), Σαφ. Ἀποσπ. 931.

III. ὄνομα εἴδους σεισοπυγίδος, Totanus ochropus, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 13.

πῡγᾰρίζω, ἴδε ἐν λ. **πυδαρίζω**.

πῡγή, ῆς, ἡ· (ἴδε **πυγῶν** ἐν τέλει)· — ὁ πρωκτός, οἱ γλουτοί, τὰ ὀπίσθια, Ἀρχίλ. 84, Ἀριστοφ. Ἱππ. 365, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., Λουκ. Περιεργ. 17· — τὸ πυγὴ Ἀριστοφ. Θεσμ. 1187 εἶναι βαρβαρισμός· ἀλλ' ὑπάρχει ἑτερόκλ. ἐνικ. αἴτ. **πῦγα** ἐν Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 6· — **πρὸς πυγὴν ἄλλομαι, ἀνεγείρω τοὺς πόδας πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ λακτίζω τόσον ὑψηλά, ὥστε διὰ τῆς πτέρνης ἐγγίζω τοὺς γλουτούς, γύμνασμα τῶν κορασίων ἐν Σπάρτῃ, Ἀριστοφ. Λυσ. 82· πρβλ. **πυδαρίζω**· **2**) μεταφορ., πυγὴ ἀγροῦ, ἐπὶ παχείας, λιπαρᾶς, εὐφόρου γῆς, ὡς τὸ **οὖθαρ**, Εὐστ. 310. 2.

II = **οὐρά**, «σεισοπυγίς ... παρὰ τὸ σείειν τὴν πυγήν, ὅ ἐστι τὴν οὐρὰν» Ἐτυμ. Μέγ. 513. 14.

πῡγηδόν, Ἐπίρρ., μὲ τὰ ὀπίσθια ἐμπρός, ὑποχωρεῖν πάλιν π. (κ. ἀλλ. **παλιμπυγηδόν**), ἐπὶ βοῶν τινων, Ἀριστ. περὶ Ζ. Μαρ. 2. 16, 6. **II**. κῶλον μὲ κῶλον, ὁ αὐτ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 2, 2.

πῡγίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πυγή**, λεπτὴ πυγή, ἰσχνὰ ὀπίσθια, Ἀριστοφ. Ἀχ. 638, Ἱππ. 1368.

πῡγίζω, (πυγὴ) ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, πυγηδὸν ὀχεύω, βατεύω, paedico, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1120, Θεόκρ. 5. 41, Ἀνθ. Π. 9, 317.

πύγισμα [ῡ], τό, paedicatio, τὸ πυγίζειν, Θεόκρ. 5. 43.

πυγμαιο-μάχος, ον, ὁ πρὸς τοὺς πυγμαίους μαχόμενος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Γ. 6.

πυγμαῖος, α, ον, (**πυγμὴ** II) ἔχων μῆκος ἢ μέγεθος πυγμῆς, Φιλόστρ. 512. **2**) ἐπὶ μικροφυῶν ἀνθρώπων, «ἄνος, Ἡρόδ. 3. 37, Ἀριστ. Προβλ. 10. 12· — **Πυγμαῖοι**, οἱ, μυθικὸν γένος νάνων κατὰ τὰ ἄνω τοῦ Νείλου, οὓς λέγεται κατεπολέμησαν καὶ κατέστρεψαν αἱ γέρανοι, Ἰλ. Γ. 6 (ἴδε τὸν (Σχόλ.), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 12, 3, πρβλ. Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.

πυγμᾰχέω, μάχομαι διὰ τῆς πυγμῆς, πυκτεύω, Ἐπιγραφὴ παρ' Ἡροδ. 5. 60, Ἀνθ. Π. 6. 7, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 783.

πυγμᾰχία, ἡ, τὸ πυγμαχεῖν, τὸ μάχεσθαι διὰ τῆς πυγμῆς, τὸ πυκτεύειν, Λατ. pugilatus, Ἰλ. Ψ. 653, 655, Πινδ. Ο. 11 (10). 12, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., Πρατιν. 1. 10.

πυγ-μάχος, [ᾰ], ὁ, (πυγμὴ, πῦξ) ὁ διὰ τῆς πυγμῆς μαχόμενος, πυγμαχῶν, πυκτεύων, Λατ. pugil, Ὀδ. Θ. 246, Πινδ. Ι. 8 (7). 135, πρβλ. Θεόκρ. 24, 112· — συνηθέστερον **πύκτης**.

πυγμή, ἡ, (πῦξ) γρόνθος, Λατ. pugnus, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 833, Εὐρ. Ι. Τ. 1368· τῇ π. θανεῖν Ἀριστοφ. Σφ. 1384. **2**) πυγμῇ νικήσαντα, νικήσαντα ἐν πυγμαχίᾳ, Ἰλ. Ψ. 669· **ὡσαύτως**, πυγμὴν νικᾶν Εὐρ. Ἄλκ. 1031· ἄνδρας πυγμὰν ἑνίκα Ὀλύμπια Ἀνθ. Π. 6. 256· πυγμᾶς ἄεθλα Πινδ. Ο. 7. 30, πρβλ. 10 (11). 82· πυγμὴν ἢ τὴν π. ἀσκεῖν Πλάτ. Νόμ. 795B, Δημ. 1408. 16· συχν. ἐν Ἐπιγραφαῖς, οἷον πυγμὴν Ζώϊλος (δηλ. ἐνίκησε) Συλλ. Ἐπιγρ. 1590, πρβλ. 1591b, 2214. 29, κ. ἀλλ.· πυγμῇ πατάσσειν Ἐβδ. (Ἑξοδ. ΚΑ', 18, πρβλ. Ἡσαΐ. ΝΗ', 4). **2**) ἐν τῷ κατὰ Μάρκ. Εὐαγγελίῳ ζ', 3, πυγμῇ νίψασθαι ἑρμηνεύεται ἐπιμελῶς (ἢ «ἄχρι τοῦ ἀγκῶνος» Θεοφύλ.)· ἕτεροι λαμβάνουσι τὴν λέξιν ὡς = **πυκνά, πυκνὰ** (ἴδε **πυκνός** B. II), ἐὰν μὴ πυκνὰ νίψωνται τὰς χεῖρας Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ἔνθ. ἀνωτ. κατὰ τὴν ἔκδ. C. Tischendorf. **II** ὡς μέτρον μήκους, ἡ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τοῦ μέρους ἔνθα ἄρχονται οἱ δάκτυλοι ἀπόστασις, = 18 δάκτυλοι, ἢ 35 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου περίπου, Πολυδ. Β', 147, 158· πρβλ. **πυγών**.

πυγμικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πυγμαχίαν, Ἀνέκδ. Ὀξων. 3. 223.

πυγμο-μαχία, ἡ, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **πυγμαχία**, Ἐτυμολ. Μέγ. 695. 55.

πῡγολαμπίς, -ίδος, ἡ, (πυγὴ) μικρὸν ζωΰφιαν ἐν τῷ σκότει λάμπον, κοινῶς «κωλοφωτιά», Lampyris noctiluca, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 6 (διάφ. γραφ. **πτερόποδες**), 5. 19, 14 (διάφ. γραφ. **πυρολαμπίς**)· παρὰ Φωτ. **πυριλαμπίς**. — Πρβλ. **λαμπουρίς**.

πῡγονιαῖος, α, ον, ὁ ἔχων μῆκος πυγόνος, πηχυαῖος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 17, 6, Μενεσθένης παρ' Ἀθην. 494B, Εὐστ.

πῡγό-ῥιζα, ἡ, κοινῶς «κωλορίζι»· «πυγόριζαι· οὕτω καλοῦνται τινὲς τῶν ῥιζῶν» Ἡσύχ.

πῡγο-σκελίς, -ίδος, ὁ, παρυδάτιόν τι πτηνὸν ἔχον τὰ σκέλη πολὺ ὀπίσω, ὡς ἡ κολυμβίς, Ἡσύχ.

πῡγοστόλος, ον, ἐπίθετον γυναικὸς στολιζούσης τὰ περὶ τὴν πυγὴν μέρη, κατὰ παρῳδίαν τοῦ **ἑλκεσίπεπλος**, μετὰ συμπαρομαρτούσης ἐννοίας ἀκολασίας καὶ αἰσχρότητος, Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 371, Ἐτυμ. Μέγ.

πῡγούσιος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ **πυγονιαῖος**, ὁ ἔχων μῆκος πυγόνος, πηχυαῖος, Ὀδ. Κ. 517, Λ. 25.

πῡγών, -όνος, ἡ, ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τοῦ πρώτου ἁρμοῦ τῶν δακτύλων· ἀπαντᾷ δὲ μόνον ὡς μέτρον ἐκτάσεως περιέχον 20 δακτύλους ἢ 5 παλαιστάς, ἢ περὶ τὰ 38 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου, σχεδὸν = τῷ Ρωμαϊκῷ palmipes, Ἡρόδ. 2. 175, Ξεν. Κυν. 10, 2, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 321A, ἴδε Ἡσύχ. καὶ πρβλ. **πῆχυς V**, **πυγμὴ II**. (Ἔλκεται τις μᾶλλον πρὸς τὴν ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως ἐκ τῆς Σανσκρ. ῥίζης bhuǵ (κάμπτομαι ἢ πρόσ. κυνῶ), bhuǵ-as (χείρ)· πρβλ. Γερμαν. bieg-en, ellen-bog-en, Ἀγγλ. el-bow (ἀγκών)· οὕτω πῦξ θὰ σημαίνῃ μὲ χεῖρα κεκαμμένην ἢ συνεσφιγμένην, **πυγὴ** δὲ τὸ μέρος ὃ κάμπτομεν καθεζόμενοι. Ἀλλ' ὁ Ἑλλην. τύπος ὁ ἀνταποκρινόμενος πρὸς τὸ Σανσκρ. bhuǵ ἴδει νὰ ἦ **φυγ**· ὅθεν ὁ Κούρτ. κλίνει νὰ σχετίσῃ τὰ **πυγ-ών, πυγ-ή, πῦξ** πρὸς τὴν √ΠΥΚ, **πυκ-νός, πυκ-νός**).

πῡγωνιαῖος, α, ον, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **πυγονιαῖος**, ὃ ἴδε.

πῡδᾰρίζω, χοροπηδῶ κτυπῶν διὰ τῶν ποδῶν τὰ ὀπίσθιά μου (πρβλ. **πυγὴ** I. 1), ὄνον ἐπάραντα τὰ σκέλη **πυδαρίζειν** Παροιμιογρ.· — ὅθεν, **ἀποπυδαρίζειν μόθωνα**, ὀρχοῦμαι τὸν μόθωνα, Λακωνικὸν χορόν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 697· **διαπυδαρίζω**, Κωμικ. Ἀνώμ. 118. (Κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμολ. 696. 2, Αἰολικ. ἀντὶ **ποδαρίζω** (ἐκ τοῦ **πούς**), πρβλ. Λατιν. tripudium· ἄλλοι θεωροῦσι τὸν τύπον **πυγαρίζω** (ἐκ τοῦ **πυγὴ**) ὡς τὸν ἀληθῆ τύπον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.).

πύελον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πύελος**. [ῡ παρὰ τοῖς Ἐπικ., ῠ παρὰ τοῖς Ἀττικ.].

πυελίς, -ίδος, ἡ, ἐν δακτυλίῳ μετὰ σφραγιδολίθου, ἡ θέσις ἢ δέσις τοῦ λίθου, ἢ ἄλλως λεγομένη σφραγιδοφυλάκιον, δηλ. τὸ περικλεῖον τὴν σφραγίδα καὶ συγκρατοῦν αὐτὴν ἐν τῷ δακτυλίῳ, Λατ. pala ἢ funda, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 297, Λυσίας παρ' Ἁρποκρ. **2**) σαρκοφάγος (ἡ), καὶ γράφεται κατὰ διαφόρους τρόπους, ὅσ. **πυαλίδες** Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 4224ι· αἰτιατ. **πυαλεΐδα** ἢ **πυελεΐδα** 3517, 4378 (προσθῆκαι)· **πσιαλίδα** 4232.

πύελος, ἡ, ἐπιμήκης σκάφη, ἐν ᾗ ἐτίθετο τροφὴ διὰ ζῶα, Ὀδ. Τ. 553· λουτήρ, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1060, Εἰρ. 843, Θεσμ. 562, Κράτης ἐν «Θηρίοις» 2. ἢ Εὔπολις ἐν «Ταξιάρχοις» 8· — πᾶν ἀγγεῖον ἔχον τὸ σχῆμα σκάφης σεροττύλης, «μασπέλλου», λεκάνη μεγάλη, λέβης τοῦ μαγειρείου, Ἀριστοφ. Σφ. 141. **2**) = σαρκοφάγος, Θεοφρ. π. Λίθ. 60, Συλλ. Ἐπιγρ. 3785-88, 4164· φέρεται καὶ **πύαλος**, αὐτόθι 2050, 3777· πρβλ. **πυελίς** 2, καὶ ἴδε **πτύαλον, ῠάλος**. **3**) = **πυελίς** I, Πολυδ. Ζ'. 179. **4**) παρὰ τοῖς Ἑκκλ., κολυμβήθρα πρὸς βάπτισιν. Κατὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸν Κούρτ. ἀντὶ **πλύελος**, ἐκ τῆς √ΠΛΥ, πλύνω. [ῡ Ἐπικ., ῠ Ἀττικ.].

πυελώδης, ες. (εἶδος) ὅμοιος πρὸς πύελον ἢ σκάφην, κοῖλος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 17.

πῦετία, ἡ, (πυός, πῦαρ) τὸ πρῶτον γάλα μετὰ τὸν τοκετόν, ὅπερ πήγνυται ἐν τῷ ἡνύστρῳ τῶν μηρυκαστικῶν ζώων καὶ χρησιμεύει πρὸς πῆξιν τοῦ γάλακτος εἰς τυρόν, Λατ. colostrum, coagulum, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 20, 15, περὶ Ζ. Γεν. 2. 4, 29, Νικ. Ἀλεξιφ. 68, 323· πρβλ. **πυτία**.—Ἴδε Γ. Χατζιδάκι Βιβλιοκρισίαν ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Π', σ. 683.

πύη [ῡ], = τῷ ἑπομ., Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 8.

πύκνωσις, ἡ, ἡ τῶν πνευμόνων φθίσις, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 7.

Πυθαγόρας, ου, Δωρ. α, ὁ, ὁ φιλόσοφος, Ἡρόδ. 4. 95, κτλ.· — ἐντεῦθεν **Πῡθαγόρειος**, ον (Στράβ. 280, ὡσαύτως α, ον, Τζέτζ. Ἐπιστ. 523), Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 5, κ. ἀλλαχ.· καὶ **Πῡθαγορικός**, ἡ, όν, ὁ αὐτ. περὶ Ψυχ. 1, 3. 26· — **Πῡθαγορίζω**, εἶμαι ὀπαδὸς ἢ μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, φρονῶ τὰ τοῦ Πυθαγόρου, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδηλ. 1, Ἄλεξις ἐν «Ταραντίνοις» 1. 1, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 395. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Πυθαγ., Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4. 7, 7· **Πῡθαγορισμός**, ὁ, τὸ φρονεῖν τὰ τοῦ Πυθαγόρου δόγματα, «Πυθαγορισμοὶ καὶ λόγοι λεπτοὶ διεσμιλευμένα τε φροντίδες τρέφουσ' ἐκείνους» Ἄλεξις ἐν «Ταραντίνοις» 1. 7· — **Πῡθαγοριστής**, οῦ, Δωρ. **-ιστάς**, ᾶ, ὁ, ὀπαδὸς ἢ μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, Πυθαγόρειος· — οἱ τοιοῦτοι δὲ ἐσκώπτοντο ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων ποιητῶν, ἴδε τὴν «Πυθαγορίζουσαν» τοῦ Ἀλέξιδος, τὸν «Πυθαγοριστὴν» τοῦ Ἀριστοφῶντος (παρ' Ἀθην. 161Α κἑξ.), πρβλ. Θεόκρ. 14. 5· — κατὰ τὸν Ὠριγένη ὁ μὲν **Πυθαγοριστὴς** ἦτο ἐξωτερικὸς μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, ὁ δὲ **Πυθαγόρειος** («Ἄλεξις ἐν «Ταραντίνοις» 1) ἐσωτερικός· — θηλ. **Πυθαγορίδες** γυναῖκες Ἰάμβλιχ. ἐν βίῳ Πυθ. 267, ἐν τέλει.

Πυθαΐδης, ου, ὁ, ὄνομα τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς, Ross Inscr. 3. 272· ὡσαύτως **Πυθαΐος**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1877· — **Πυθαεῖα**, Δωρ. **Πυθαᾶ**, τά, ἡ ἑορτὴ αὐτοῦ ἡ ἀγομένη ἐν Μεγάροις καὶ Σπάρτῃ, Συλλ. Ἐπιγραφ. 1058, 1429· — **Πυθαΐζω**, ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον αὐτοῦ, Εὐσ. 274. 16 — **Πυθαϊστής**, οῦ, ὁ, ὁ ἐρωτῶν τὸ μαντεῖον αὐτοῦ, Στράβ. 404, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 45.

Πῡθ-αύλης, ου, ὁ, = ὁ τὰ Πύθια αὐλῶν, ὁ αὐλῶν τὸ μέλος ὅπερ παριστάνει τὴν μάχην μεταξὺ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Πύθωνος, Συλλ. Ἐπιγρ. 1471, 1585, 1719, 1720, κ. ἀλλ.· τὸ μέλος τοῦτο ηὐλεῖτο διὰ τοῦ αὐλοῦ (ὃς ἐκαλεῖτο αὐλὸς Πύθιος) αὐτὸ δὲ τὸ μέλος ἐκαλεῖτο Πυθικὸς νόμος καὶ Πυθικὸν αὔλημα, Πολυδ. Δ', 81.

πῡθεδών, όνος, ἡ, (πύθω) σῆψις, σηπεδών, Νικ. Θηρ. 446, ἐν τῷ πληθ.

πῡθιζον, τό, = **μαντεῖον**, Ζωναρ. 1597, κλπ.

Πῡθία (ἐξυπακ. ἱέρεια), ἡ, ἱέρεια τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς ἡ δίδουσα τὰς ἀποκρίσεις τοῦ μαντείου, Ἡρόδ., κτλ.· πρβλ. **προφήτης**. **II**. Πυθίη, ὄνομα τῆς Ἀρτέμιδος παρὰ τοῖς Βοιωτίοις, Συλλ. Ἐπιγρ. 2867, 2885.

Πύθια, (ἐξυπακ. ἱερά), τά, οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες τελούμενοι κατὰ πᾶν τέταρτον ἔτος ἐν Δελφοῖς εἰς τιμὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, Πίνδ., κτλ. — Εἶναι σχεδὸν βέβαιον ὅτι ἐτελοῦντο ἐν τῷ τρίτῳ καὶ οὐχὶ ἐν τῷ δευτέρῳ ἔτει τῶν Ὀλυμπιάδων καὶ πιθανῶς κατὰ τὸ θέρος ἢ τὸ φθινόπωρον, Clinton F. H. 1, Append. 1, Arnold Θουκ. τόμ. 2 ἐν τέλ.

πῡθιάζω, ἐμπνέομαι ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, προφητεύω, Στέφ. Β. ἐν λ. **Πυθώ**.

Πῡθιάς, άδος, ἰδιότυπον θηλ. τοῦ **Πύθιος**, Π. βοά, ᾠδὴ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, Σοφ. Ἀποσπ. 435· νίκη Ἰλουτ. Νόμ. 807C.

II, ὡς οὐσιαστ., **1**) (ἐξυπακουομ. τοῦ ἱέρεια), = ἡ Πυθία, ἡ ἐν Δελφοῖς ἱέρεια, Πλούτ. 2. 295D· Π. προφῆτις, ἓν ἐκ τῶν προσώπων ἐν ταῖς Εὐμενίσι τοῦ Αἰσχύλου. **2**) (ἐξυπακουομ. τοῦ ἑορτή), ἡ τέλεσις τῶν Πυθικῶν ἀγώνων, οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες, ὡς τὰ Πύθια, Πίνδ. Π. 1. 58., 5. 26, Συλλ. Ἐπιγραφ. 5804. 15· ἀ Πυθιὰς ἀ ἱερά, ἀ ἱερομηνία ἀ Πυθιὰς αὐτόθι 1688. 38, 44. **3**) (ἐξυπακουομ. τοῦ νίκη) νίκη ἐν τοῖς Πυθικοῖς ἀγῶσι, ἐνίκησας .. Πυθιάδας ἑξ Παυσ. 6. 14, 10, πρβλ. 10. 7, 4. **4**) (ἐξυπακουομ. τοῦ πομπή), ἱερὰ ἀποστολὴ ἢ θεωρία ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Δελφούς, Στράβ. 422. **5**) (ἐξυπακουομ. τοῦ ὁδός), ἡ ἱερὰ ὁδὸς ἡ ἐκ τῶν Τεμπῶν μέχρι Δελφῶν, καὶ τὴν ὁδὸν ἐκείνην ἔρχονται, ἣ καλεῖται μὲν Πυθιάς, φέρει δὲ διὰ Θετταλίας καὶ Πελασγίας καὶ τῆς Οἴτης καὶ τῆς Αἰνιάνων χώρας κτλ., Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. 3. 1.

Πῡθικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Πυθώ, Πυθικός, χρηστήρια, μαντεῖον, ἑστία Αἰσχύλου Θήβ. 747, Σοφ. Ἠλ. 32, Εὐριπ. Ἀνδρ. 1067, Θουκ., κλπ.· ἆθλα Σοφ. Ἠλ. 49· ᾠδὴ Ἀριστοφάν. Πλ. 213· — τὸ **Π**. (ἐξυπακουομ. χρηστήριον) ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 220.

Πύθιον [ῠ], τό, ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Πυθοῖ ἢ Δελφοῖς, Θουκ. 2. 15, Στράβ. 404· καὶ ἐν ἄλλοις τόποις, Παυσ. 9. 35, 7, κτλ.

Πῡθιο-νίκης [ῑ], ου, ὁ, ὁ νικητὴς ἐν τοῖς Πυθικοῖς ἀγῶσι, Πινδ. Π. 9. 1, Ἡρόδ. 8. 47· — **Πυθιονίκη**, ἡ, Ἀντιφάν. ἐν «Ἁλιευομένῃ» 20, κ. ἀλλ.

Πῡθιό-νικος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς Πυθικὴν νίκην, Πινδ. Π. 6. 4, κτλ.

Πύθιος, α, ον, (Πῡθώ) ὁ Πυθικός, δηλ. Δελφικός, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 373, Πίνδ., καὶ Ἀττ.· Πύθιος μόνον, Εὐρ. Ἴων 285· ἐν Πυθίου, ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ, Θουκ. 5. 54 (εἰ μὴ ἀναγνωστέον ἐν Πυθῷ ἢ ἐν Πυθοῖ, ὡς ἐν Πλάτ. Γοργ. 472Δ) — ὡσαύτως, οἱ Πύθιοι, αἱ Πύθιαι, οἱ θεοὶ καὶ αἱ θεαί, οἱ λατρευόμενοι ἐν Πυθοῖ ἢ Δελφοῖς, Ἀριστοφάν. Θεσμ. 332, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 6769. **2**) = **Πυθικός**, ἄεθλα, στέφανοι, μαντεύματα Πίνδ.· ἀκταί Σοφ. Ο. Κ. 1047· ἀστραπαί Εὐριπ. Ἴων 285· κύκνος Ἀριστοφ. Ὄρν. 870. — Πρβλ. **Πυθία**, **Πύθια**, **Πυθαεύς**, **Πύθιον**. **II**. οἱ Πύθιοι, Λακωνικ. Ποίθιοι, ἐν Σπάρτῃ τέσσαρες ἄνδρες ὧν καθῆκον ἦτο ἀπερχόμενοι εἰς Δελφοὺς νὰ ἐρωτῶσι τὸ μαντεῖον περὶ ὑποθέσεων τῆς πολιτείας, Ἡρόδ. 6. 57, Ξεν. Λακ. 15. 5, Κικ. Div. 1. 43· δύο ἐξ αὐτῶν συνώδευον τὸν βασιλέα καὶ εἶχον μεγάλας τιμάς, Müll. Dor. 3. 1. § 9. [Ἐπειδὴ τὸ υ εἶναι ἀείποτε μακρόν, εἶναι πιθανὸν ὅτι τὸ **Πύθιος** ἐν Εὐρ. Ἴων 285 (τιμᾷ σε Πύθιος ἀστραπαί τε Πύθιαι) εἶναι πλημμ. γραφ. ἀντὶ **Φοίβος**].

πυθμενέω, (πυθμήν ΙΙΙ) ἐπὶ ἀριθμοῦ, εἶμαι ἡ δύναμις ῥίζης τινός, καὶ **πυθμενικός**, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ῥίζαν ἀριθμοῦ τινος, Ἰαμβ. Ἀριθ. 166, Θεολ. Ἀριθ. 11.

πυθμενίζομαι, ἀποθετ., ἰδρύω, θεμελιώνω, Εὐστ. Πανημάτ. 206. 91.

πυθμένιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πυθμήν**, Γεωπ. 4. 4.

πυθμενόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ τοῦ πυθμένος. ἐκ θεμελίων, Λατ. funditus, οὗ πυθμ. αὐδόλως (πρβλ. **ἀρχήν**), Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 390. Ἴδε Γαληνοῦ τῶν Ἱπποκρ. γλωσσ. ἐξήγ. 550.

πυθμήν, ένος, ὁ, τὸ κατώτατον κοῖλον μέρος οἱουδήποτε πράγματος, ὁ πάτος, Λατ. fundus, Ἰλ. Α. 535., Σ. 375, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 367, Ἀποσπ. 39. 7, Ἀριστ. Προβλ. 24. 5, κτλ.· — τὸ κατώτατον ἐσωτερικὸν μέρος τῶν μονοθύρων ὀστρακοδέρμων, οἷον τῆς λεπάδος, ἵνα ὑπάρχει ἡ μήκων αὐτῆς ἤτοι τὸ περίττωμα, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 10, π. Ζ. Μορ. 4. 5, 30· οὕτω, π. τῶν σπλάγχνων, μνημονεύεται ἐκ τῶν Ρητόρων (Walz). **2**) ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὁ «πάτος», τὰ βάθη, π. θαλάσσης, πόντου, λίμνης, Ἡσ. Θ. 932, Σόλων 12. 20, Θέογν. 1029· τοῦ πελάγους Πλάτ. Φαίδων 109C· πρβλ. 112B· Ταρτάρου Πινδ. Ἀπόσπ. 223· — μεταφ., π. κακῶν, βάθος, ἄδυσσος κακῶν, Ὀρφ. Ἀργ. 891. **3**) ὁ πυθμήν, τὸ θεμέλιον πράγματός τινος, ἐν τῷ πληθ., χθόνα ἐκ πυθμένων κραδαίνειν, ὡς τὸ **πρεμνόθεν**, Αἰσχύλ. Πρ. 1047· ἐκ π. ὀ' ἔκλινε .., κλῆθρα Σοφ. Ο. Τ. 1201· πυθμὴν γαίης, πέτρης Ὀρφ. Ἀργ. 91, Ἀπ. 160· οἱ πρόποδες ὄρους, Ἄρατ. 989· π. γενεάδος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 30· ἵκας π., ὁ ἄκρως ἐξ οὗ ἀφυρηλατεῖται τὸ εἶδος τῆς ἀνταποδόσεως, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 646, πρβλ. 647· — μεταφ., πυθμένες λόγων, οἱ θεμελιώδεις τύποι, Πρωτ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 54. **II**. τὸ κάτω μέρος, ἡ ῥίζα δένδρου, παρὰ πυθμέν' ἐλαίης Ὀδ. Ν. 122, 172, πρβλ. Ψ. 204· ἐν π. φηγοῦ Ἡσ. Ἀποσπ. 54 Göttl. π. ὄρυος Ποιητ. παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 392. 12· ἀμπέλου Στράβ. 73· ἐκ τοῦ αὐτοῦ πυθμένος π. Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 2, 9, π. Αἰτ. Φυτ. 3. 13, 3· μεταφ., ἐκ νεάτου π. ἐς κορυφὴν Σόλων 12. 10 **2**) τὸ στέλεχος, ἡ καλάμη, πυροῦ, κριθῶν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 20, 16, Διόδ. 1. 14· σύκων Πολυδ. Β', 170 — μεταφ., τὸ στέλεχος, ἡ ῥίζα οἰκογενείας, Αἰσχύλ. Χο. 260, Ἱκέτ. 104· σμικρὸν γένοιτ' ἂν σπέρματος π. μέγας, ὅ ἐστι μεγάλα πράγματα δύνανται νὰ προέλθωσιν ἐκ μικρῶν, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 204. **III**. ἐν τῇ Ἀριθμητικῇ, ἡ ῥίζα (ὁ θεμελιώδης ἀριθμὸς), ὡς τὸ 2 τοῦ 4, τὸ 3 τοῦ 9, κτλ., π. ἐπίτριτος (ἴδε ἐπίτριτος). Πλάτ. Πολ. 546C, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτ. 5. 12, 8. (Πρβλ. **κύνδαξ**, **πύματος**· Σανσκρ. budhnas· Λατ. fundus· Ἀρχ. Σκανδιναυ. botn (bott-m)· Ἀρχ. Γερμ. bodam (bodem).) [ῠ παρ' Αἰσχύλ. Ἑπ' ἀνωτέρ.] — Καθ' Ἡσύχ.: «πυθμήν· τὸ ὑσκάτω τῆς λεκάνης, καὶ παντὸς σκεύους. γένεσις, ἀρχή. ῥίζα. καὶ τῆς ῥᾳφανίδος τὸ ἄνω μέρος. καὶ ἀριθμός τις παρὰ τοῖς γεωμετρικοῖς».

Πῡθόθεν, Ἐπίρρ., (Πῡθώ) ἐκ Πυθοῦς ἢ ἐκ Δελφῶν, Στέφ. Β.

Πῡθοῖ, Ἐπίρρ., ἐν Πυθοῖ ἢ ἐν Δελφοῖς, Πινδ. Ο. 7. 17, Π. 11. 74, Σιμωνίδ. 156, Ἀριστοφ. Λυσ. 1131, Πλάτ. Λύσ. 205C, Ξεν. **2**) εἰς Πυθὼ ἢ εἰς Δελφούς, Πυθοῖ καὶ Ὀλυμπίαζε Πλουτ. Δημήτρ. 11.—Ὁ τροπολογ. τύπος **Πυθοῖ** μνημονεύει καὶ ἐκ τοῦ Χοιριλ. 332 ἐκ τοῦ Πινδ., πρβλ. Ἰουμ. 7 (6). 70.

Πῡθοῖδε, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **Πυθῶδε**, Ἡσ. Ἀσπ. Ἠρ. 480, Ἀριστοκλ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐλογ. Προπ. 761A.

Πύθιος, ὁ, μὴν ἐν Ἄνω τῆς Θεσσαλίας, Ἐπιγρ. ἐν Ἀθην. Arch. 1876, April. – Οὐδὲ **Πυθοῦς** ἢ **Πύθαιος** ἢ **Πυθικός**,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εὕρηται ὡς ὄνομα μηνὸς ἐν τῷ Θησ. Στεφ. ἢ τῷ λεξικῷ τοῦ Pape-Benseler τῶν κυρ. ὀν.. Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

Πῡθόκραντος, ον, (κραίνω) ὁ ὑπὸ τοῦ Πυθίου κρανθείς, τελεσθείς, ἢ βεβαιωθείς, τὰ **Πυθόκραντα**, οἱ Πυθικοὶ χρησμοί, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1255.

Πῡθοκτόνος, ον, ὁ φονεύσας τὸν ὄφιν Πύθωνα, Ὀρφ. Ὕμν. 33. 4.

Πῡθό-λητος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ Πυθίου ληφθείς, ὁ κατειλημμένος ὑπὸ Πυθικῆς μανίας ἢ ἐμπνεύσεως, Φοιβόλητος, Σουΐδ., Φώτ., Ἡσύχ.

Πῡθό-μαντις, εως, ὁ, ἡ, ὁ Πυθικὸς μάντις, Π. Λεξίας Αἰσχύλ. Χο. 1030. **II.** Π. ἑστία, ἡ προφητικὴ ἑδρα ἐν Πυθοῖ, Σοφ. Ο. Τ. 965.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

Πῡθό-νικος, ον, = **Πυθιόνικος**, Πινδ. Π. 11. 67· **Πυθονίκη** Ἀφροδίτη, ἴδε Böckh εἰς Συλλ. Ἐπιγρ. 508.

Πῡθο-χρήστης, Δωρ. **-τας,** ὁ, (χράω) ὁ πεμπόμενος ὑπὸ τοῦ Πυθικοῦ μαντείου, ὁ πυθοχρήστας φυγὰς Αἰσχύλ. Χο. 940· πρβλ. τὸ ἑπόμ. **II.**—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 425.

Πῡθό-χρηστος, ον, (χράω) ὁ Πυθοῖ χρησθείς, χρησμολογηφείς, μαντεύματα Αἰσχύλ. Χο. 901· νόμοι Ξεν. Λακ. 8, 5· μαντεῖον Ἀριστ. Πολιτ. 7. 12, 2· κατὰ Πυθόχρηστον Ὑπόθεσις εἰς Σοφ. Ο. Κ. **II.** = τῷ προηγ., ὁ **π.** Λοξίου νεανίας Εὐρ. Ἴων 1218, πρβλ. **2.** 163Β.

πύθω [ῠ], Ἐπικ. παρατ. **πύθεσκον** Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1530· μέλλ. **πύσω** Ὅμ.· ἀόρ. **ἔπῡσα (κατ-)** Ὕμν. Ὅμ. εἰς Ἀπόλλ. 374, Ἐπικ. **πῦσα** αὐτόθι 374 (ἀλλὰ **πύσε** [ῠ] Καλλ. Ἀποσπ. 313).—Παθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (Ἐκ τῆς √**ΠΥ**, πρβλ. **Πυ-θώ, πυ-θεδών, πύ-ον**· Σανσκρ. **pû-yâ** (putresco) **pû-yas, pû-ti** (pus), **pû-tis, pû-tikas** (puditus)· Ζενδ. **pû** (foetere)· Λατ. **pu-s, pu-teo,** κτλ.· Λιθ. **pu-ti** (faedare), **pu-lei** (pus)· Γοτθ. **fu-ls** (ὄζειν)· Ἀρχ. Σκανδ. **fu-i** (putredo) **fû-ki** (foetor).) Σήπω, κάμνω τι νὰ σαπῇ, ἐπιφέρω σῆψιν, σέρ ὃ' ὁστέα πύσει ἀρουρα Ἰλ. Δ. 174· σέ γ' αὐτοῦ πύσει γαῖα Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 369· αὐτοῦ πῦσε πέλωρ μένος Ἠελίοιο αὐτόθι 374, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 624.—Παθ., σήπομαι, φθείρομαι, **σαπίζω**· ὁ δ' αἵματι γαῖαν ἐρεύθων πύθεται Ἰλ. Λ. 395, ὁστέα π. ὄμβρῳ Ὀδ. Λ. 161, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 153· [ὁστέα] ἀνδρῶν πυθομένων Ὀδ. Μ. 46.

Πῡθώ, γενικ. **οῦς,** δοτ. **οῖ,** ἡ, παλαιότατον ὄνομα τοῦ μέρους ἐκείνου τῆς Φωκίδος κατὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ, ἔνθα ἔκειτο ἡ πόλις τῶν Δελφῶν, Πυθοῖ ἔνι πετρηέσσῃ Ἰλ. Ι. 405· Π. ἐν ἠγαθέῃ Ὀδ. Θ. 80, Ἡσ. Θ. 499, κτλ.· ὡσαύτως τὸ ἀρχαιότατον ὄνομα αὐτῶν τῶν Δελφῶν, Πινδ. Π. 4. 117., 10. 6, Ἡρόδ. 1. 54.—πρβλ. **Πύθων, Πυθών, Πύθιος, Πυθία.** (Πιθανῶς σχετίζεται πρὸς τὸ **πύθεσθαι** [ῠ], διότι, ὡς λέγουσιν οἱ μυθολογοῦντες, ὁ δράκων Πύθων ὃν ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων ἐκεῖ ἐσάπη, Ὕμν. Ὅμ. εἰς Ἀπόλλ. 372. Δὲν δύναται ἀσφαλῶς νὰ ἐτυμολογηθῇ ἐκ τοῦ **πῡθέσθαι** (ἐρωτᾶν καὶ μανθάνειν), διότι ἐν τῇ λέξει **Πυθὼ** καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἐξ αὐτῆς παραγώγοις τὸ υ εἶναι μακρόν).

Πῡθώδε, Ἐπίρρ. (Πυθὼ) εἰς Πυθώ, εἰς Δελφούς, Ὀδ. Λ. 581, Σοφ. Ο. Τ. 603, 788, Ἀριστοφ. Ὄρν. 189, κτλ.· πρβλ. **Πυθοῖδε.**—Ἡ λέξις συχνάκις φέρεται **Πυθῶδε**, ἀλλ' ἴδε Ἀπολλώνιον π. Ἀντωνυμ. 372C.

Πῡθῶθεν, Ἐπίρρ. (Πυθὼ) ἐκ Πυθοῦς, ἐκ Δελφῶν, Πινδ. Ι. 1. 93, Στέφ. Β.

Πύθων [ῠ], **ωνος,** ὁ, (πρβλ. **πυθώ**) ὁ δράκων Πύθων, ὃν ἐφόνευσεν ὁ Ἀπόλλων, ὅθεν καὶ ἐπεκλήθη ὁ Πύθιος Ἔφορ. παρὰ Στράβ. 422, Ἀπολλόδ. 1. 4, 1, Πλούτ. 2. 293C. **II.** πνεῦμα Πύθωνος, πνεῦμα μαντείας, Πράξ. Ἀποστ. ις', 16, πρβλ. Ἰωαὴφ Γενέσιον 33Β καὶ ἴδε **Πυθωνικός, Πυθόληπτος. 2)** ὡσαύτως οἱ ἐγγαστρίμυθοι ἐκαλοῦντο Πύθωνες, Πλούταρ. 2. 414Ε· «Πύθων ὁ ἐγγαστρίμυθος ἢ ἐγγαστρίμαντις» Ἡσύχ.

Πῡθών, ῶνος, ἡ, = **Πῡθώ,** Ἰλ. Β. 519, Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 178, Σιμωνίδ. 154, Πινδ. Ο. 6. 81, Σοφ. Ο. Τ. 152, Ἀριστοφάν. Βάτρ. 658, κ. ἀλλ.

Πῡθῶνάδε, Ἐπίρρ. = **Πυθώδε.** Πινδ. Ο. 9. 18.

Πῡθωνικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν Πυθώ, εἰς τοὺς Δελφούς, θεάπνευστος, Πυθόληπτος, Εὐστ. Πονημάτ. 292. 16· Πυθ. πνεῦμα (ὅρα ἐν λ. **Πύθων**), Ἐκκλ.

Πῡθωνόθεν, Ἐπίρρ., = **Πυθῶθεν,** Τυρταῖ. 2. 1, Πινδ. Π. 5. 141.

Πῡθῷος, α, ον, = **Πύθιος,** Στέφ. Β.

πύῤῥ, ποιητ. ἀντὶ **πῦρ,** Σιμωνίδ. Ἰαμβογράφος 29· πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 76.

πύκα [ῠ], ποιητ. Ἐπίρρ. ἴδε ἐν λ. **πυκνός** Β. ΙΙΙ.

πῡκᾶζείς, = **ἰσχυρός,** κατὰ τοὺς τοῦ Θεογνώστ. Κανόν. σ. 23· ὅθεν ὁ Δινδ. προτείνει νὰ διορθωθῇ οὕτω τὸ **πευκάεντ'** ἐν Αἰσχύλ. Χο. 385, ἔνθα ἡ πρώτη συλλαβὴ ἔδει νὰ ᾖ βραχεῖα· τὸ οὐδέτ. φέρεται **πύκασες** παρὰ Θεογνώστ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. σ. 131.

πῡκάζω Ὀδ. Μ. 225, Δωρικ. **πυκάσδω** Θεόκρ. 3. 14· ἀλλὰ παρατ. **ἐπύκαζον** ὁ αὐτ. 20. 22· Ἐπικ. ἀόρ. **πύκασα** Ὅμηρ. ὡσαύτως **πύκασσα** Σαπφὼ 5'.— Μέσ., Αἰσχύλ., Εὐρ. Ἐπικ. μέλλ. **πυκάσσομαι** Μάξιμ. π. καταρχ. 513· ὑποτακτ. ἀόρ. **πυκάσωμαι** Ἀνθ. Π. 11. 19· —Παθ., ἀόρ. **ἐπυκάσθην** Ἡρόδ. 7. 197, κλπ.· πρκμ. **πεπύκασμαι,** Ὅμ., Ἡσ.· Αἰολ. μετοχ. **πεπυκασμένος** (ἢ **-άσμενος**) Σαπφὼ 62· (**πύκα, πύξ**). Ῥῆμ. ποιητ., κάμνω τι πυκνόν, περικαλύπτω, σκεπάζω, συχνάκις μετὰ παραλλήλου ἐννοίας ὑπερασπίσεως ἢ προστασίας, νεφέλῃ πυκάσασα ἑ αὐτὴν Ἰλ. Ρ. 551· πύκασεν κάρη ἀμφιτεθεῖσα [ἡ κυνέη] Κ. 271· νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι, πυκάσαι τι λίθοισι πάντοθεν, τὸ δὲ πλοῖον νὰ τὸ ἐλκύσῃς καὶ νὰ τὸ ὑποστηρίξῃς παντοχόθεν διὰ λίθων, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 622, ἴδε Ἐρμάνν. Πονημάτ. 6. 1. σελ. 245· — καλύπτω πυκνῶς, περικαλύπτω, πρὶν σφωῒν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους ἀνθῆσαι, πυκάσαι τε γένυς εὐανθέϊ λάχνῃ, πρὶν οἱ ἰούλοι ἀνθήσωσιν ὑπὸ τοὺς κροτάφους αὐτῶν καὶ σκεπάσωσι μὲ εὐάνθη τρίχωσιν τὰς παρειὰς (διότι τὸ γένυς εἶναι αἰτ. πληθ.), Ὀδ. Λ. 320· πίλοις ἔντοσθε πυκάσσας, διὰ πίλων περιτυλίξας τοὺς πόδας ἔνδον τῶν ὑποδημάτων, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 540·— μάλιστα, πυκ. στεφάνοις, πυκνῶς καλύπτειν διὰ στεφάνων, Εὐρ. Ἄλκ. 796, Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 6, Θεόκρ. 2. 153· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, μελιλώτῳ κάρα πυκάζομαι Κρατῖνος ἐν «Μαλθακοῖς» 1. 7· στεφάνοις κεφαλὰς πυκασώμεθα Ἀνθ. Π. 11. 19· ὡσαύτως ἄνευ τοῦ στεφάνοις, στεφανώνω, περιστέφω μὲ στεφάνους, περιβάλλω, πύκαζε κρατ' ἐμὸν νικηφόρον Εὐρ. Τρῳ. 353· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, λουσάμενοι .. πυκασώμεθα, ἂς περιβληθῶμεν στεφάνους, Ἀνθ. Π. 5. 12.— Παθ., στέμμασι πᾶς πυκασθεὶς Ἡρόδ. 7. 197· δάφνῃ πυκασθεὶς (διάφ. γραφ. **σκιασθεὶς**) Εὐριπ. Ἀνδρ. 1115· βωμοὶ ἄνθεσι πεπύκαστοι Ξενοφάν. 21. 11, πρβλ. Ἐπιγρ. ἐν Συλλ. Ἐπιγραφ. 4961· — τὸ παθ. εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ πρκμ. **πεπυκασμένος,** πυκνῶς κεκαλυμμένος, ὄζοισι Ἰλ. Ξ. 289· ἅρματα δὲ χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε, κεκοσμημένα διὰ χρυσοῦ καὶ κασσιτέρου, Ψ. 503· ἀλλὰ ἅρματα εὖ πεπ., καλῶς κεκαλυμμένα μὲ κάλυμμα (ὑπεράνω αὐτῶν δηλ.), Β. 777· βάκεσιν πεπυκασμένος ὦμους Ὀδ. Χ. 488, πρβλ. Εὐρ. Ῥῆσ. 713· ὄρος πεπυκασμένον, κατακεκαλυμμένον δένδρεσι, βαθῶδες, Ἡσ. Θ. 484· Αἰολ. **πεπυκαδμένος,** κεκαλυμμένος, κεκρυμμένος, κρυπτός, Σαπφὼ 62.— Μέσ., κόσμῳ πυκάζου τῷδε, κάλυφον σαυτὸν διὰ ταύτης τῆς πανοπλίας, Εὐρ. Ἡρακλεῖδαι 725· π. τεύχεσιν δέμας Ῥῆσ. 90·— περὶ τοῦ ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 149 χωρίου, ἴδε **εὐτυκάζομαι. 2)** μεταφορ., Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας, περιεκάλυψεν, ἐπεσκίασε τὴν ψυχήν του, Ἰλ. Θ. 124., Ρ. 83,— Παθ., αἰδοῖ πεπυκασμένος Συλλ. Ἐπιγρ. 4159· ὡσαύτως, νόον πεπυκασμένος, συγκεκροτημένος τὸν νοῦν, πολυΐστωρ, σοφός, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 791· πρβλ. **πυκνός V, πυκιμηδής. II.** κλείω, συγκλείω, ἐντὸς πυκάζειν σφέας αὐτοὺς Ὀδ. Μ. 225· πύκαζε θᾶσσον (ἐξυπακ. τὸ σῶμα), κλεῖσον ταχέως (πρβλ. **πακτόω**), Σοφ. Αἴ. 581.

πύκασμα, τό, σχοινίον, Σύμμ. ἐν Ναλ. Διαθ. (Ψαλμ. 117, 27).

πῡκασμός, ὁ, = τὸ **πυκάζειν,** καλύπτειν, σκεπάζειν, Γρηγ. Νύσσ. ΙΙΙ, 1129Α.

πῡκῐ-μηδής, ές, (πύκα, μῆδος) συνετός, γραΐης πυκιμηδέος Ὀδ. Α. 438, πρβλ. Ἰλ. Ω. 282· ὡσαύτως φέρεται παροξυτόνως, Τριπτολέμου πυκιμήδεος Ὕμν. Ὅμ. εἰς Δήμ. 153 πρβλ. Λοβ. εἰς Φρύνιχ. 671.

πῡκῑνά, οὐδέτ. πληθ. ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ., ἴδε ἐν λέξ. **πυκνός** Β. ΙΙ.

πῡκῑνό-θριξ, = **πυκνόθριξ,** Νόνν. Δ. 7. 322, κτλ.

πῡκῑνο-κίνητος [Ῐ], **ον,** ὁ πυκνῶς ἢ ἀπαύστως κινούμενος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 792, Γαλην.

πῡκῑνόῤῥιζος, ον, (ῥίζα) = **πυκνόῤῥιζος,** Ἱππ. 279, 14.

πῡκῑνός, πυκινῶς, ἴδε ἐν λ. **πυκνός.**

πῡκῑνό-φρων, ὁ, ἡ, = **πυκιμηδής,** Ὕμν. Ὅμ. εἰς Ἑρμ. 538, Ἡσ. Ἀποσπ. 36.

πυκνά, οὐδ. ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ., ἴδε ἐν λ. **πυκνός,** Β. ΙΙ.

πυκνάζω, θαμίζω, συχνάζω, Ἀποστ. Διαταγ. 2 59, Ἐτυμολ. Μέγ. κλπ

πυκναία, ἡ, = **πύξ,** ὃ ἴδε.

πυκνάκις [ᾰ], Ἐπίρρ., συχνάκις, Ἀριστ. Προβλ. 3. 9, 1, 3. 20, 1.

πυκν-άρμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ **πυκνῶς** ἡρμασμένος, Δημόκρ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 594.

πύκνη, ἡ, = **πνύξ,** Φώτ.

πυκνίτης [Ῐ], **ου,** ὁ, ὃ ἐν τῇ Πυκνὶ ἠθροισμένος, ὄχλος π. Ἀριστοφ. Ἱππ. 42· πρβλ. **πνύξ.**

πυκνό-βλαστος, ον, ὁ ἔχων πυκνὰ βλαστάρια, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 11.

πυκνο-γαμία, ἡ, τὸ **πυκνῶς** εἰς γάμον ἔρχεσθαι, Ἐκκλ.

πυκνο-γόνᾰτος, ον, (γόνυ ΙΙ) ὁ ἔχων πυκνοὺς κόμβους ἢ γόνατα, Διοσκ. 1. 17.

πυκνοδενδρία, κοινῶς «πυκνοδενδριά», Καλλ. κ Χρυσ. ς', 2515, ἔκδ. Λ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πυκν-όδους, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τοὺς ὀδόντας πυκνούς, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 170, Λυκόφρ. 414.

πυκνο-ἐθειρος, ον, = τῷ ἑπομ. Τζέτζ. Μεθ' Ὁμ. 471.

πυκνό-θριξ, τρῑχος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πυκνὰς τρίχας, κοινῶς «πυκνότριχος» ὁ, Νόνν. Δ. 36. 302· ἀναγνωστέον: πυκεν-.

πυκνό-καρπος, ον, ὁ ἔχων πυκνοὺς καρπούς, Λουκ. Ἔρωτ. 12.

πυκνο-κίνδῡνος, ον, ὁ πυκνὰ ῥιψοκινδυνεύων διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 3, 23.

πυκνόκλωστος κάλως, ὁ πυκνῶς κεκλωσμένος, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 63, ἔκδ. Mil.

πυκνό-κομον, τό, τὸ ἔχον πυκνὴν κόμην, φυτόν τι ἔχον φύλλα ὅμοια εὐζώμῳ, ἴσως εἶδος τοῦ φυτοῦ scabious, Διοσκ. 4. 176.

πυκν-ομματέω, ἔχω πυκνὰ ὄμματα, πυκνὰς ὀπὰς διὰ τοὺς ὀφθαλμούς, ἐπὶ ἀσπίδος, Σοφ. Ἀποσπ. 33.

πυκνόν, οὐδ. ἐπίθ ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ., ἴδε ἐν λ. **πυκνός** Β. ΙΙ.

πυκνο-πλοέω, πυκνὰ ταξιδεύω, Ἱππαρχ. εἰς Ἄρατ.

πυκνο-πνεύμστος, ον, πυκνὰ ἀναπνέων, «κοντοανασαίνων», Ἱππ. 1179Η.

πυκνο-ποιέω, ποιῶ τι πυκνόν, Εὐστ. 1546. 44.

πυκνό-πορος, ον, ὁ ἔχων πυκνοὺς ἢ στενοὺς τοὺς πόρους, πυκνόπορος σίδηρος Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 76.

πυκνό-πτερος, ον, ὁ ἔχων πυκνὰ πτερά, π. ἀηδόνες, ἔνθα φαίνεται ὅτι κεῖται ὡς ποιητικὴ περίφρασις ἀντὶ τοῦ **πυκναί**, πολυπληθεῖς, Σοφ. Ο. Κ. 17.

πυκνορράξ, ᾶγος, (ῥᾶξ) ὁ ἔχων πυκνὰς ῥᾶγας, Ἀνθ. Π. 6. 22· διάφ. γραφ. **πυκνορρῶγα**, ὡς παρὰ Στράβ. 726.

πυκνόρριζος, ον, (ῥίζα) ὁ ἔχων πυκνὰς ῥίζας, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 11, 4, Διοσκ. 1. 1.

πυκνορρώξ, ῶγος, (ῥώξ) ἴδε ἐν λέξ. **πυκνορράξ**.

πυκνός, ή, όν, ποιητικ. ὡσαύτως **πῡκῑνός**, ή, όν,— **πυκινός** εἶναι ὁ συνήθης Ἐπικ. τύπος, καὶ **πυκνὸς** ἐν χρήσει μόνον χάριν τοῦ μέτρου, ἐν ᾧ παρ' Ἀττικοῖς μόνον τὸ **πυκνὸς** εἶναι ἐν χρήσει· — μόνος ὁ Σοφοκλῆς ἐκ τῶν Τραγικῶν ποιητῶν ἔχει **πυκινός** ἐν λυρικοῖς χωρίοις, ἀπαντᾷ δὲ ἅπαξ καὶ παρὰ Κωμ. (Λυρ.), Εὔβουλος ἐν «Ἴωνι» 1· — Λακωνικόν τι ὑπερθετ. **πουκότατος** ἁπαντᾷ ἐν Ἀνθολ. Π. 15. 27· (ἴδε ἐν λέξει **πύξ**). — Συμπεπυκνωμένος, πυκνός, ἀντίθετον τῷ **μανός**· ὅθεν, **I.** ἐπὶ τῆς οὐσίας ἢ τῆς συστάσεως πράγματός τινος, πυκνός, συμπεπυκνωμένος καὶ ἑπομένως στερεός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **μανὸν** καὶ **ἀραιόν**, πυκινὸς θώρηξ Ἰλ. Ο. 529· χλαῖναν πυκνὴν καὶ μεγάλην Ὀδ. Ξ. 521· πυκινὸν νέφος Ἰλ. Ε. 751· πυκινὸν λέχος, (ὅπερ δὲν σημαίνει ἰσχυρὰν κλίνην ἀλλὰ καλῶς πεπληρωμένην στρωμνήν), Ι. 621, Ὀδ. Η. 340· οὕτω, πυκνὸν καὶ μαλακὸν Ἰλ. Ξ. 349· οὕτως, ἀντὶ δὲ τῶν πτερύγων (τοῦ θώρακος δηλ.) σπάρτα πυκνὰ ἐστραμμένα Ξεν. Ἀν. 4. 7, 15· πυκνὸν ὅστοῦν Πλάτ. Τίμ. 75Α, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 17· σάρκες Πλάτ. Τίμ. 74Ε· χρυσοῦ πυκνότερον αὐτόθι 59Β· π. ἔδενος Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 5, 5· πλεύμων Πλούτ. 2. 698 Β· **χωρία** αὐτόθι 650D. **II.** ἐπὶ τῶν πραγμάτων ἐκείνων, ὧν τὰ μέρη κεῖνται πλησίον ἀλλήλων πυκνῶς καὶ συμπαγῶς, Λατ. densus, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἀραιὰ καὶ διεσκορπισμένα, πυκιναὶ κίνυντο φάλαγγες Ἰλ. Δ. 281· τῶν δὲ στίχες εἵατο πυκναὶ Η. 61, κτλ.· πυκινὸν λόχον εἶσαν (ἴδε κατωτ. ΙΙΙ. 1), Δ. 392, κτλ.· πυκνὰ καρήατα λαῶν, ἐπὶ τῶν πολυαρίθμων κεφαλῶν πλήθους ἀνθρώπων, Λ. 309· πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισι Ν. 133, πρβλ. Ὀδ. 480· σταυροῖσιν πυκινοῖσιν Ἰλ. Ω. 453· σταυροὺς .. πυκνοὺς θαμέας Ὀδ. Ξ. 12· περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες, τινάξαντες περὶ σὶ πυκνὰ πτερά· ἀλλὰ κατ' ἄλλους τὸ **πυκνὰ** λαμβάνεται ἐπῳρημ ατικῶς, Ἰλ. Λ. 454· πυκινὰ πτερὰ δεῦεται ἄλμῃ Ὀδ. Ε. 53, κ. ἀλλ.· συχνάκις ἐπὶ πυκνοῦ φυλλώματος ἢ πολλῶν δένδρων, ἐπὶ ὄασους, ὕλη, λόχμη, θάμνοι, ὄζοι, ῥωπήια, ὄρυμά, πέταλα, κτλ., Ἰλ. Σ. 320, Ὀδ. Τ. 439, κτλ.· πυκνὰ νέφεα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 551· πυκινοῖσι λίθοισι, μὲ λίθους πυκνῶς κατατεθειμένους, Ἰλ. Π. 212· πυκινοῖσι .. βελέεσσι, μὲ πολυάριθμα βέλη, Λ. 576· οὕτω, πυκνῆσιν λιθάδεσσιν Ὀδ. Ξ. 36· τοξεύματα πολλὰ καὶ πυκνὰ Ἡρόδ. 7. 218· πυκνοῖς ὅσσοις ὀεδορκὼς, ἐπὶ τοῦ Ἄργου, Αἰσχύλ. Πρ. 678· πεπλεκτανημέναι π. ὀράκουσιν, ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 1050· ἐπὶ πολλῆς συνεχῶς πιπτούσης βροχῆς, χιόνος, κλπ., πυκνῆς ἀκοῦσαι ψακάδος Σοφ. Ἀποσπ. 563· πυκιναῖς ὀρόσοις ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1208· πυκινῇ νιφάδι Εὐρ. Ἀνδρ. 1129· π. ῥόος, πυκνὸν ῥεῦμα, Ἐμπεδ. 356· π. ὗρλε Ξεν. Κυν. 4, 6· π. τρίχες Πλάτ. Πρωτ. 321Α· δένδρα Ἡρόδ. 4, 22, Ξεν.· τὰ μανὰ καὶ π. κατὰ τὴν φυτείαν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 8, 2. **2)** ἐπὶ ἐνεργείας συχνάκις ἐπαναλαμβανομένης, συχνός, πολύς, Λατ. frequens, creber, πυκνοὺς θεοπρόπους ἔλλε Αἰσχύλ. Ἱκ. 658· τῶν π. φιλημάτων ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 134· π. ἐδοὺς ἐλθόντα Εὐρ. Τρῳ. 235· ἐν πυκνῷ θεοῦ τροχῷ, ἐπὶ τοῦ συνεχῶς περιστρεφομένου τροχοῦ, Σοφ. Ἀποσπ. 713· π. μεταβολαί Ἱππ. π. Ἀέρ. 289· π. πνεῦμα, μετ' ἀπαρεμφ., ὁ αὐτ. π. Διαίτ. Ὀξ. 386· σφυγμὸς π. καὶ μανὸς Πλούτ. 2. 136F· ἐρωτήμασι πυκνοῖς χρώμενοι Θουκ. 7. 44· ἡ .. ἐωθυτά μοι μαντικὴ .. πάνυ πυκνὴ ἦν Πλάτ. Ἀπολ. 40Α· ἐπιθυμίαι π. τε καὶ σφοδραὶ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 573Ε· τὰς ἐντεύξεις π. ποιεῖσθαι Ἰσοκρ. 6Β· μετ' ἀπαρ., πυκνοτέραν ἀφικνεῖσθαι πᾶσιν ἀνθρώποις ποιεῖν τὴν πόλιν, συχνότερον συχναζομένην ὑπό .. , Ξεν. Πόροι 5, 1. **III.** ἐπὶ τεχνητῆς ἐνότητος, συμπεπηγμένος, συνηρμοσμένος, συμπαγής, ἰσχυρός, καλῶς κεκλεισμένος, ἠσφαλισμένος, πυκινὸς δόμος, χηλός, θύραι, θάλαμος, κευθμών (ἴδε κατωτ. Β. ΙΙΙ. 1), Ἰλ. Κ. 267, Ν. 68, Ξ. 167, κτλ.· ἀσπὶς ῥινοῖσιν πυκινὴ Ν. 804· ἐντεῦθεν, κλειστός, κεκλεισμένος, κεκρυμμένος, πυκινὸς δόλος Ζ. 187· καὶ ἴσως οὕτω λέγεται π. λόχος, ἴδε ἄνωτ. Ι. 1. **2)** **πυκνόν**, τό, μικρὸν διάλειμμα ἐν τῇ μουσικῇ, Πλούτ. 2. 1135Β, Ἀριστοξ. Ἁρμ. σ. 24· πρβλ. **πυκνότης** Ι. 3, **βαρύπυκνος**, **μεσόπυκνος**, **ὀξύπυκνος**. **IV.** καθόλου, ἰσχυρὸς εἰς τὸ εἶδός του, πολύς, ὑπέρμετρος, ἄτη Ἰλ. Ω. 480· μελεδῶναι Ὀδ. Τ. 516· ἄχος Ἰλ. Π. 599, πρβλ. Ὀδ. Α. 88, ἴδε κατωτ. Β. Ι. 3· — ἂν καὶ ταῦτα δύνανται νὰ ἑρμηνευθῶσι κατὰ μεταφορὰν ἐξ ἐπισκιάζοντος νέφους, ὡς ἐν τῷ ἄχος πύκασε φρένας Ἰλ. Θ, 124. **V.** μεταφορ., ἐπὶ τῆς διανοίας, εὐφυής, συνετός, σοφός, πυκιναὶ φρένες Ἰλ. Ξ. 294· νόος Ο. 461· μήδεα Γ. 208· βουλὴ Β. 55· ἔφετμὴ Σ. 216· μῦθος Ὀδ. Γ. 23· ἔπος Ἰλ. Α. 788· θυμός, βουλαὶ Πινδ. Π. 4. 130., Ι. 7 (6), 11· φρὴν Εὐρ. Ι. Α. 67· μήτιδι πυκνῇ Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 141· ὡσαύτως παρὰ πεζογράφοις πυκνὴ διάνοια Πλάτ. Πολ. 562Δ· τὸ πυκνόν, τὸ σύντομον καὶ περιεκτικὸν ὕφος, Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 24. **2)** ἐπὶ προσώπων, εὐφυής, ἔξυπνος, συνετός, πανοῦργος, «τετραπέρατος». Σίσυφος πυκνότατος παλάμαις Πινδ. Ο. 13, 73· κύων ἑρπετὸν πυκινώτατον ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 73· πυκινοί, οἱ συνετοί, Σοφ. Φιλ. 854· πυκνότατον κίναδος Ἀριστοφ. Ὄρν. 429· ἄνθρωπος πυκνὸς καὶ σοφὸς Κριτίας 9. 12· Βρισηὶς πυκινὴ Συλλ. Ἐπιγρ. 815.

Β. Ἐπίρρ. **πυκνῶς**, καὶ μεθ' Ὅμ. **πυκνῶς**, θύραι ἢ σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι, καλῶς ἢ στερεῶς κεκλεισμέναι, Ἰλ. Ι. 475, Ὀδ. Β. 344, κτλ. **2)** παραπολύ, συνεχῶς, πολύ, μεγάλως, λίαν (ἴδε ἄνωτ. IV), πυκνῶς ἀκοχήμενος ἦτορ Ἰλ. Τ. 312, Ὀδ. Τ. 95, κ. ἀλλ.· οὕτω, Ξεν. Κυν. 6, 22. **3)** εὐρυῶς, μετ' εὐφυΐας, πανούργως, π. ὑποθήσομαι Ἰλ. Φ. 293, Ὀδ. Α. 279· πυκνῶς ἀνευρεῖν Ἀριστοφ. Θεσμ. 438. **II.** ὁ Ὅμ. ὁμοίως χρῆται τοῖς οὐδετέροις **πυκνὸν** καὶ **πυκνά**, **πυκινὸν** καὶ **πυκινά** ἀντὶ ἐπιρρημάτων, μάλιστα ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ πολύ, λίαν, συχνάκις, πήρην πυκνὰ ῥωγαλέην, λίαν διεσχισμένην, πλήρη ῥωγμῶν καὶ ὀπῶν, Ὀδ. Ν. 438, Ρ. 198· πυκινὸν περ ἀχεύων Ὀδ. Α. 88· οὕτω, τέττιξ .. καταχεύει ἀοιδὴν πυκνὸν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 582· πυκινὰ ἐκπίπτει ὁ ὠμὸς Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 780· παρὰ τοῖς πεζογράφοις, πυκνὰ ἀποβλέπειν Πλάτ. Πολ. 501Β· π. μεταστρέφεσθαι Ξεν. Ἀνάβ. 5. 9, 8· πυκνὸν ἀναπνεῖν Ἀριστ. Ρητ. 1. 2, 18· πυκνότερον εἶναι, πορεύεσθαι Πλάτ. Πολ. 328D, Δημ. 1033. 14· πυκνότερα (διάφορ. γραφ. **-ρον**) ἐπάγειν Πλάτ. Κρατ. 420D ὑπερθ. **πυκνότατα** Ξεν. Ἱππ. 11, 11. **2)** πυκνὰ φρονεῖν (ἴδε ἄνωτ. V.) Ὀδ. Ι. 445.

III. τέλος ὁ Ὅμηρ. χρῆται τῷ ποιητικῷ ἐπιρρ. **πύκα** [ῠυ], ὥσπερ ἐξ ἐπιθέτου **πύκος**, πυκνῶς, στερεῶς, θάλαμος, δόμος πύκα ποιητὸς Ὀδ. Α. 436., Χ. 455· σάκεος π. ποιητοῖο Ἰλ. Σ. 608, κτλ.· Λυκίων π. θωρηκτάων Μ. 317, κτλ.· πύλαι π. στιβαρῶς ἀραρυῖαι αὐτόθι 454. **2)** πύκα βάλλετο, μὲ βέλη πυκνῶς ῥιπτόμενα, Ι. 588. **3)** συνετῶς, π. φρονεῖν Ι. 554., Σ. 217· τρέφειν, μετὰ προσοχῆς, ἐπιμελῶς, Ε. 70.

πυκνός, γεν. τοῦ **πνύξ**, ὁ ἴδε.

πυκνό-σαρκος, ον, ὁ ἔχων σάρκα συμπαγῆ, Ἱππ. 241. 36, Ἀριστ. Προβλ. 1. 20.

πυκνοσπορέω, σπείρω πυκνῶς, ῥίπτω **πυκνὸν** σπέρον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 6, 2.— Παθητ., **πυκνοσπορούμενοι** κύαμοι αὐτόθι 8. 7, 2, πρβλ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 14, 2.

πυκνό-σπορος, ον, ὁ **πυκνῶς** ἐσπαρμένος, Θεοφράστ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 21, 5.

πυκνό-στικτος, ον, ὁ ἔχων πυκνὰ στίγματα, κατάστικτος, ἔλαφοι Σοφ. Ο. Κ. 1093.

πυκνό-στῡλος, ον, ὁ ἔχων τοὺς στύλους πλησίον ἀλλήλων, ἠλαδὴ εἰς ἀπόστασιν 1 ½ διαμέτρου, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἀραιόστυλος**, Βιτρούβ. 3. 3.

πυκνότης, ητος, ἡ, (**πυκνός**) τὸ οὐσιαστ. τοῦ **πυκνός**, ἡ ἰδιότης τοῦ πυκνοῦ, «πυκνάδα», νεφελῶν Ἀριστοφ. Νεφ. 384, 405· χρυσοῦ Πλάτ. Τίμ. 59Β· ἐπὶ σαρκός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μανότης**, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 5. 1, 5, κτλ.· ἀντίθετ. τῷ **ἀραιότης**, ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 8. 7, 5· ἡ π. τῆς ξυγκλήσεως Θουκ. 5. 71· ἡ συνέχεια καὶ π. τῶν Ῥωμαίων Πλουτ. Κράσσ. 24. **2)** ὡς ἰατρικὸς ὅρος, π. κοιλίης, ἐυσκοιλιότης, Ἱππ. 1174F. **3)** ἐπὶ τῶν μικροτέρων διαστημάτων τῆς χρωματικῆς καὶ τῆς ἐναρμονίου κλίμακος ἐν τῇ μουσικῇ, Πλάτ. Νόμ. 812D· ἴδε Chappell Anc. Mus. σ. 144.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

II. συχνότης, Λατ. crebritas, μεταβολῶν Ἰσοκρ. 65A· μέγεθος καὶ πλῆθος καὶ πυκνότητες λυπῶν Πλάτ. Γοργ. 734A· ἡ π. τῶν ἐννοιῶν Λογγίν. Ἀποσπ. 6. 3, πρβλ. Ἀριστ. π. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 17, 8. **III.** μεταφ., εὐφυΐα, δεξιότης, πανουργία, ἐν τῷ τρόπῳ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1132· π. καὶ πιθανότης τοῦ ἀνδρὸς Πλουτ. Τ. Γράκχ. 15.

πυκν-όφθαλμος, ον, ὁ ἔχων πυκνούς, πολλοὺς ὀφθαλμούς, Ἄργου τὰς πυκνοφθάλμους κόρας Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 1. 16· — ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων πυκνοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ βλαστήματα, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 4, 1.

πυκνό-φυλλος, ον, ὁ ἔχων πυκνὰ φύλλα, Ἀριστ. Προβλ. 20. 36.

πυκνόω, (πυκνὸς) ὡς τὸ **πυκάζω,** ποιῶ τι συμπαγὲς ἢ στερεόν, τὴν σάρκα Ἀριστ. Προβλ. 1. 52· ἐπὶ ἀνέμων, νέφεσι πυκνοῦσι τὸν οὐρανὸν καικίας μὲν σφόδρα, λίψ δὲ ἀραιοτέροις ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 6, 21· — Παθ., ἐπὶ ἀτμοῦ καὶ ἀέρος, ὁ αὐτ. 1. 4, 12., 1. 7, 7. **2)** συμπυκνῶ, συστέλλω, ἀντίθετ. τῷ **μανόω,** ὁ αὐτ. π. Πνευμ. 9. 1· ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ ψύχους, ὁ αὐτ. ἐν τῇ π. Ζ. Γεν. 5. 3, 24.— Παθητ., ἐπὶ πεπηγότος ὕδατος, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 2, 3· ὁ σίδηρος ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ πυκνοῦται, συστέλλεται, Πλουτ. Ἀλκ. 6. **II.** συστέλλω, συμπυκνῶ, π. ἑαυτούς, συμπυκνοῦσι τὰς ἑαυτῶν τάξεις, Ἡρόδ. 9. 18· τὸ βάθος ἐπὶ τὸ δεξιὸν Πολύβ. 18. 7, 8· τὴν τάξιν εἰς βάθος Πλουτ. Φλαμ. 8· σαυτὸν στρόβει πυκνώσας, «περίφερε (σεαυτὸν) τῇδε κἀκεῖσε ἐπὶ πολλὰ .. συναγαγὼν (ἐπὶ) πάντα τὸν νοῦν σου» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 701.—Παθ., συμπιέζομαι, διὰ τῆς πιέσεως συμπυκνοῦμαι, εἰς ἐλάττω τόπον Ἀριστ. π. Οὐραν. 2. 13, 31· πυκνοῦται ἡ διάνοια, Πλούτ. 2. 715C· πυκνουμένῳ πνεύματι, δηλ. ἄνευ ἀναπνοῆς, Λατ. uno spiritu, ὁ αὐτ. ἐν Δημοσθ. 11·— οὕτως ἐν τῇ λογικῇ, πυκνοῦται τὸ μέσον, συμπυκνοῦται, γίνεται πυκνότερον κατὰ τὴν σημασίαν, Ἀριστ. Ἀναλυτ.ʺ Ὑστ. 1. 23, 4· ὡσαύτως, πεπύκνωται [ὁ Λυσίας] τοῖς νοήμασι, ἐπὶ ὕφους συντόμου καὶ περιεκτικοῦ, Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 5. **III.** κλείω, π. τοὺς πόρους Θεοφρ. π. Ἱδρώτων 27· τὸν στόμαχον Πλούτ. 2. 687D· φλέβες πυκνωθεῖσαι Ἱππ. 339. 37. **IV.** Παθ. ἐπὶ τῶν ἰχνῶν λαγοῦ, ἡ γῆ οὖν τῶν μὲν πυκνοῦται, τῶν δὲ οὐ πίμπλαται Ξεν. Κυν. 5. 7. **V.** φαίνεται ὅτι εἶναι ἀμεταβ. ἐν Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 7, 6. Πρβλ. **καταπυκνόω.**

πύκνωμα, τό, πίλημα, πυκνὸν ὕφασμα (πρβλ. **σπάθημα**), Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 235. **II.** συμπύκνωσις, τῶν σαρισσῶν Πλουτ. Αἰμίλ. 20, πρβλ. τὸν αὐτὸν ἐν Φιλοπ. 9· πυκνότης, τῶν κυάμων Στράβ. 800· τῶν δένδρων, τῶν ὄζων Ἀλκίφρων 3. 37, 55· τῶν τριχῶν αὐτόθι 66, κτλ. **2)** ἐν τῷ πληθ., συμπεπυκνωμένοι ἢ πολλαπλοῖ φθόγγοι ἢ συνεχῶς ἐπαναλαμβανόμενοι φθόγγοι ἐν μουσικῇ, Πλάτ. Πολ. 531A· πρβλ. frequentamenta παρὰ Gell. 1. 11, 12.

πύκνωσις, ἡ, (πυκνόω) ὡς καὶ νῦν, συμπύκνωσις, ἀντίθετον τῷ **μάνωσις** Ἀριστ. Φυσ. 8. 7, 5· τῷ **ἀραίωσις,** Πλούταρχ. 2· 695B· π. ὑδατώδης, ἐπὶ τοῦ ἀέρος, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 3, 3· τὸ νέφος π. ἀέρος ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 6. 8, 5. **II.** (ἐκ τοῦ **πυκνόομαι**) ὕλη συμπεπυκνωμένη, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 1. 7, 4, Πλούτ. 2. 721A· συμπεπυκνωμένη παράταξις, κατὰ τὰς ἐναγωνίους π. Πολύβ. 18. 12, 2· τῶν σαρισσῶν 18. 13, 3.

πυκνωτικός, ή, όν, ὁ χρησιμεύων πρὸς πύκνωσιν ἤτοι συστολὴν τῶν πόρων τοῦ σώματος, δύναμις π. τῶν σωμάτων Διοσκ. 3. 25, πρβλ. Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 1· ψυχροί τε καὶ π., ἐπὶ βορείων ἀνέμων, Πτολεμ. Τετράβ. σ. 30. 11.

πυκτᾰλεύω, = **πυκτεύω,** Σώφρων παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολόγῳ 345. 39, Ὠρίων σ. 62. 13·— οὕτω καὶ **πυκταλίζω,** Ἀνακρ. 62. 4 (ὡς εἰ ἐκ τοῦ **πύκταλος,** ὡς τὸ **ἁρπαλίζω** καὶ **δαμαλίζω,** κτλ.).

πυκτεῖον, τό, (πυκτεύω) «τόπος ἐν ᾧ πύκται ἀγωνίζονται» Σουΐδ. ἐν λ. **πύκτης.** **II** (πυκτὸς) «ἐν ᾧ εἰσι τὰ πυκτία», δηλ. τὰ πινακίδια, Ζωναρ. 1597, ἴδε Σουΐδ. ἐν λ. **πύκτης.**

πύκτευσις, ἡ, (πυκτεύω) τὸ πυκτεύειν, πυγμαχία· καὶ **πυκτευτής, οῦ,** ὁ, ὁ πύκτης, πυγμάχος, Γλωσσ.

πυκτεύω, πυγμαχῶ, Ξεν. Λακ. 4, 6, Δημ. 51. 24· π. καὶ παγκρατιάζειν Πλάτ. Γοργ. 456D· περί τινος πρός τινα Κόριννα 11· εἰς κρᾶτα π., κτυπῶ διὰ τῆς πυγμῆς τὴν κεφαλήν, Εὐρ. Κύκλ. 229.

πύκτης, ου, ὁ, (πύξ, πυγμή) ὁ πυγμάχος, διὰ τῆς πυγμῆς μαχόμενος, Λατ. pugil, Ξενοφάν. 2. 15, Πινδ. Ο. 10 (11). 20, Σοφ. Τρ. 442, Πλάτ. Γοργ. 460D· ἀντίθετ. τῷ **παλαιστής,** ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 819B· συχν. ἐν Ἐπιγραφαῖς, Συλλ. Ἐπιγρ. 247, 425, κ. ἀλλ.·— οὕτως ὁ Πίνδ. ἔχει **πυγμάχος,** πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 14. **II.** ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος, Πλούτ. 2. 724C.

πυκτίζω, ὥσπερ **πτυκτίζω,** συμπτύσσω, διπλώνω, Σουΐδ., Ζωναρ., ἀλλὰ κατὰ τὸν Μ. Ἐτυμολόγ. (345, 38): «πύκτης, πυκτίζω, πυκταλίζω».

πυκτικός, ή, όν, ὁ εἰς πυγμαχίαν ἔμπειρος, Πλάτ. Γοργ. 456D, Ἀλκ. 2. 145D, κτλ.· ἀντίθετ. τῷ **παλαιστικός,** Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 14·— ἡ -κή (ἐξυπ. τέχνη), ἡ τέχνη τῆς πυγμαχίας, Πλάτ. Γοργ. 460D, Ἀλκ. 2. 145D· π. ἐπιστήμη Ἀριστ. Κατηγ. 8, 26.— Ἐπίρρ. **-κῶς,** Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 22. 67. **2)** ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πύκτας ἢ πυγμάχους, μάχη Πλάτ. Πολ. 333E· πόνοι, γυμνάσιον, κτλ., Ροῦφος, Γαλην.· ἡ πυκτική, ἔμπλαστρον κατάλληλον διὰ τοὺς πύκτας, ὁ αὐτ.

πυκτίον, = **πυκτὸν βιβλίον,** βιβλίον, Εὐστ. 633, 6· «πινακίδιον» Σουΐδ. ἐν λ. **πύκτης,** ἴδε Schaefer εἰς Γρηγ. Κορίνθ. σ. 28.· ὡσαύτως **πύκτιον,** τό, Ἀνθ. Π. 1. 84, Ἐκκλ.

πυκτίς, ίδος, ἡ, = **πυκτίον,** πινακὶς πρὸς γραφήν, Ἀνθ. Π. 9. 346, Γαλην., κτλ.

πυκτίς, ίδος, πιθανῶς ἡ, ἄγνωστόν τι ζῷον ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 879, ἴσως ὁ κάστωρ· ἀλλ' ἐν τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀντιγράφων φέρεται **πικτίδας.**

πυκτο-μᾰχέω, = **πυκτεύω,** Σουΐδ.

πυκτός, ή, όν, = **πτυκτός,** Πανδέκτη.

πυκτοσύνη, ἡ, (πύκτης) ἡ τέχνη τοῦ πυκτεύειν ἢ πυγμαχεῖν, Ξενοφάν. 2. 4.

Πῠλᾰγόρᾱς, ου, ὁ, (Πύλαι, ἀγείρω), ὁ πεμπόμενος ὡς ῥήτωρ εἰς τὸ ἐν Πύλαις Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον, ἀπεσταλμένος ἢ ἀντιπρόσωπος Ἑλληνικῆς τινος πολιτείας πρὸς τὸ συνέδριον τοῦτο (ἐξ Ἀθηνῶν ἐπέμποντο τρεῖς **Πυλαγόραι,** οἵτινες μετὰ τοῦ Ἱερομνήμονος ἀπετέλουν τὴν Ἀθηναϊκὴν ἀποστολήν), Δημ. 277. 1, Αἰσχίν. 69. 31, Στράβ. 420· ἥκειν .. φασι τοὺς Πυλαγόρας Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 306.—Ὁ παλαιότερος τύπος εἶναι **Πυλαγόρος** (ἢ μᾶλλον **Πυληγόρος**), Ἡρόδ. 7. 213, 214 καὶ οὕτω παρὰ Δημ. 278. 19, 26, Αἰσχίν. 71. 9 καὶ 25.— Πρβλ. Herm. Pol. Ant. § 14.

Πῠλᾱγορέω, εἶμαι **Πυλαγόρας,** ἀποστέλλομαι ἢ εἶμαι ἀπεσταλμένος ὡς τοιοῦτος, Δημ. 279. 15, Αἰσχίν. 71. 26.

Πύλαι, αἱ, ἴδε **πύλη** Π. 2.

Πῠλαία, Ἰων. **-αίη,** (ἐξυπ. σύνοδος), ἡ, θηλ. τοῦ **πυλαῖος,** ἡ φθινοπωρινὴ συνεδρία τῶν Ἀμφικτυόνων ἐν Πύλαις ἢ μᾶλλον ἐν Ἀνθήλῃ παρὰ τὰς Πύλας), Ἡρόδ. 7. 200· ἀκολούθως καθόλου, τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον, αὐτόθι 213, Ρήτορες. **2)** τὸ δικαίωμα τοῦ πέμπειν ἀπεσταλμένους εἰς τοῦτο τὸ συνέδριον, Δημ. 62, ἐν τέλ., 71. 13. **3)** ὁ τόπος ἔνθα οἱ Ἀμφικτύονες συνήρχοντο, Πλούτ. 2. 409A.— Συνήθως λέγεται ὅτι ἡ κατὰ τὸ ἔαρ συνέλευσις τῶν Ἀμφικτυόνων (**ἐαρινή, ἠρινή,** Ψήφισμα παρὰ Δημ. 278. 18, Συλλ. Ἐπιγρ. 1694) ἐγίνετο ἐν Δελφοῖς, ἡ δὲ φθινοπωρινὴ (**μετοπωρινὴ** ἢ **ὀπωρινὴ** Στράβ. 420, Κουρτ. Ἀνέκδ. Δελφ. 40, 45, κ. ἀλλ.) ἐν Πύλαις· ἀλλὰ μνημονεύεται φθινοπωρινὴ συνέλευσις ἐν Δελφοῖς ἐν Δελφ. Ἐπιγραφῇ, ἴδε Κούρτ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., κτλ. **II.** ἄνθρωποι πολλοὶ ἀναμίξ, ἀνάμικτον πλῆθος, ὡς ὑπῆρχε κατὰ τὰς ἐν Πύλαις συνελεύσεις, μύθων ἀπιθάνων .. πυλαία, κυκεών, Πλουτ. Ἀρτοξ. 1· ἀκολ., **2)** σκώμματα ἀνόητα, φλυαρία εἰς ἣν κατήντων οἱ ἐν τῷ Ἀμφικτυονικῷ συνεδρίῳ, ἴδε Wytt. εἰς Πλούτ. 2. 239C· — ὅθεν **πυλαιασταί,** οἱ, γελωτοποιοί, οἷοι ἐπλεόναζον ἐν Πύλαις καὶ ἐν Δελφοῖς διαρκοῦντος τοῦ Ἀμφικτυονικοῦ συνεδρίου, Σουΐδ., Φώτ.·— κατὰ τὸν Ἡσύχ. τὸ ὄνομα **πυλαιαστής** ἦτο ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ροδίοις ἀντὶ τοῦ **ψεύστης.**

πῠλᾰϊκός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὴν Πυλαίαν, ὁ τῆς Πυλαίας, Πυλ. κόλπος Στράβ. 9, 430· Πυλ. πανήγυρις αὐτόθι 436· ταῦτα μέν ἐστι Πυλαϊκῆς ὀχλαγωγίας Πλουτ. Πύρρ. 29· πρβλ. **πυλαία** Π.

πυλαι-μάχος, ον, = **πυλαμάχος,** παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ. 1172, μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς λέξεως **Πύλος,** ἐπειδὴ ἐκεῖ ὁ Κλέων ἐδοξάσθη.

πυλαῖος (οὐχὶ **πύλαιος,** Λοβεκ. Παραλ. 341), **α, ον,** ὁ κατὰ τὴν πύλην ἢ ἔμπροσθεν τῆς πύλης, Ἑρμῆς Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 842· πρβλ. **προπύλαιος.** **2)** (Πύλαι) ὁ ἐν Πύλαις, ἐν Θερμοπύλαις, Δημήτηρ ἡ Πυλαία Ἀνθ. Π. 13. 25.

πυλαῖτις, -ιδος, ἡ, (πύλη) ἡ τῆς πύλης φύλαξ, ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς, Λυκόφρ. 356.

πῠλᾱ-μάχος, ον, Δωρ. ἀντὶ **πυλημ-,** ὁ κατὰ τὰς πύλας μαχόμενος, Στησίχ. 44, Καλλ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ὀδ. Γ. 380, ἔνθα ἴδε Bottm.

πῠλάοχος, ον, = **πυλοῦχος,** Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 364F.

πῠλ-άρτης, ου, ὁ, (ἄρω) ὁ συγκρατῶν τὰς πύλας τοῦ ᾅδου συνηρμοσμένας, κεκλεισμένας, ὁ φυλάττων αὐτάς, ἐπίθετον τοῦ θεοῦ τοῦ ἔχοντος τὸ ἔργον τοῦτο, Ἀΐδαο πυλάρταο, «ἰσχυρῶς συναρμόζοντος καὶ κλείοντος τὰς πύλας, διὰ τὸ μηδένα ὑποστρέφειν ἐξ ᾅδου» (Σχόλ.), Ἰλ. Θ. 367, Ν. 415, Ὀδ. Λ. 277· κατὰ τὸν Ἀπίωνα, «ὁ ταῖς πύλαις προσηρτημένος», ὅπερ εἰς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν καταλήγει.

πῠλᾶτις, -ιδος, ποιητ. θηλ. τοῦ **πυλαῖος,** Σοφ. Τρ. 639.

πῠλᾰωρός, ὁ, Ἐπικ. ἀντὶ **πυλωρός,** ὁ φυλάττων τὴν πύλην,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰλ. Φ. 530, Ω. 681· ἀλλ' ἐν Χ. 69, ἔνθα γίνεται λόγος περὶ κυνῶν, ὁ Ἀρίσταρχος διώρθωσε, θυραωρούς· παρὰ μεταγεν. εὕρηται π. Πλούτωνος Κέρβερος, Ἀνθ. Π. 7. 319. (Ἡ λέξις ἔπαθε μεταβολὴν χάριν τοῦ Ἐπικοῦ μέτρου, ἐκ τοῦ **πυλαορός**, πρβλ. **τιμάορος, τιμωρός**, καὶ ἴδε ἐν λ. **οὖρος** = φύλαξ).

πῡλεών, -ῶνος, ὁ, **πυλών**, οὐκ ἔστιν οὕτως ἀσφαλὴς πλούτου πυλεών, ὃν οὐκ ἀνοίγει τύχης καιρὸς Δημόκριτ. παρὰ Στοβ. 105. 59, Ὀππ. Κυν. 3. 419, Ἀνθ. Π. 5. 242., 7. 70, Νόνν., κλπ. **II.** Λακωνικὴ λέξις σημαίνουσα κεφαλῆς κόσμημα ἢ στέφανον (πιθανῶς ἐκ τοῦ **φύλλον**), Welcker εἰς Ἀλκμᾶν. 29 (19 B_2k.), πρβλ. Καλλ. Ἀποσπ. 358· «πυλεών· οὕτως καλεῖται ὁ στέφανος, ὃν τῇ Ἥρᾳ περιτιθέασιν οἱ Λάκωνες, ὡς φησι Πάμφιλος» Ἀθήν. 678Α.

πύλη [ῠ], ἡ, κυρίως τὸ ἕτερον ἐκ τῶν φύλλων διφύλλου πύλης, ὀλίγον τι παρακλίναντες τὴν ἑτέραν πύλην Ἡρόδ. 3. 156· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., αἱ πύλαι πόλεως, ἀντίθετον τῷ **θύρα** (οἰκίας θύρα), Σκαιαὶ πύλαι Ἰλ. Γ. 145, κτλ.· πύλας εὐ ἀραρυίας Η. 339· πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας Μ. 454· πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετε Φ. 531· ἄνεσάν τε πύλας καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας Φ. 537· πύλας ἀναπιτνάμεν, ἀνοῖξαι Πινδ. Ο. 6. 45, Αἰσχύλ. Ἀγ. 604· κλῆσαι Πλάτ. Πολ. 560C· παρατηρητέον δὲ ὅτι τὸ ἄρθρ. συχνάκις καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις ἔτι παραλείπεται· — παρὰ Σ/φ. ἐνίοτε καὶ καθ' ἑνικόν, Ἀντ. 1186, Αἴ. 11, Ἠλ. 818, καὶ ὁ πληθ. ἐνίοτε κεῖται ἐπὶ πολλῶν πυλῶν, Αἰσχύλ. Θήβ. 125· — ἐν πύλαις, κατὰ τὰς πύλας, αὐτόθι 160, 213, κ. ἀλλ.· πρὸς πύλαις αὐτόθι 377, 457· — αἱ πύλαι τῆς πόλεως ἦτο τόπος ἔνθα κοινῶς συνήρχοντο πρὸς πωλήσεις καὶ ἀγοράς, κτλ., Ἀριστοφ. Ἱππ. 1246. **2)** παρὰ τοῖς Τραγ., ἐνίοτε λέγεται ἐπὶ τῆς θύρας οἰκίας, δωμάτων πύλαι Αἰσχύλ. Χο. 732, πρβλ. 561· γυναικείους π., τὴν ὑραν τὴν ἄγουσαν εἰς τὸν γυναικῶνα, αὐτόθι 878· πύλαις διπλαῖς ἐνήλατο Σοφ. Ο. Τ. 1244· ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 18· ἐπὶ τῆς θύρας σκηνῆς, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 11· οὕτως ἐν τῷ ἑνικῷ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1186· πύλης ἄναξ θυρωρὲ ὁ αὐτ. ἐν τῷ **Φλωρεντιαν** Ἐτυμολογ. ἐν Mélange de litt. Gr. σ. 32. **3)** Ἀΐδαο πύλαι, περίφρ. ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, δηλ. τοῦ ᾅδου, Ἰλ. Ε. 646., Ι. 312, Ὀδ. Ξ. 150· Ἄϊδου πύλαι Αἰσχύλ. Ἀγ. 1291, κτλ.· οὕτω, σκότου πύλαι Εὐρ. Ἑκ. 1· νερτέρων π. ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1447. **II.** καθόλου, εἴσοδος, ἄνοιγμα, στόμιον, ἀμφὶ πύλας ἰσθμοῖο Ἐμπεδ. 361· ἀναπεπταμένας ἔχω τῶν ὠτῶν τὰς π. Ἀθήν. 169Α· πύλας τοῖς ὠσὶ ἐπιτίθεσθαι Πλάτ. Συμπ. 218Β· ἐπὶ τοῦ ἥπατος, π. καὶ ὀχεῖα χολῆς, τὸ στόμιον τῆς χοληδόχου κύστεως, Εὐρ. Ἠλ. 828, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 71C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 17, 12. **2)** ἡ εἴς τινα χώραν εἴσοδος διὰ μέσου ὀρέων, ὀρεινὴ διάβασις, Ἡρόδ. 5. 52· — ἐντεῦθεν, **πύλαι**, αἱ, τὸ κοινὸν ὄνομα ἀντὶ τοῦ **Θερμοπύλαι**, ἡ παρὰ τὰ ὄρη εἴσοδος ἐκ Θεσσαλίας εἰς τὴν Λοκρίδα θεωρουμένη ὡς ἡ πύλη τῆς Ἑλλάδος, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 7, 176, 201· οὕτω, π. τῆς Κιλικίας καὶ τῆς Συρίας, ἐπὶ τῆς μεταξὺ τῶν ὀρέων διόδου ἀπὸ τῆς Συρίας εἰς τὴν Κιλικίαν, Ξεν. Ἀν. 1. 4, 4· αἱ Σύριαι π. αὐτόθι 5, πρβλ. Ἡρόδ. 5. 52· ὡσαύτως, Κασπίαις πύλαις Στράβ. 520· πύλαι Λύδιαι ὁ αὐτ. 613· Ἀμανίδες π. ὁ αὐτ. 676, 571 (αἱ Ἀμανικαὶ καλούμεναι Ἀρρ. Ἀν 2. 7)· — (ἐνίοτε δὲ αἱ δίοδοι αὗται καὶ πράγματι ἐκλείοντο διὰ πυλῶν, Ἡρόδ. 7. 176, πρβλ. 3. 117., 5. 52, Ξενοφ. ἔνθ' ἀνωτ.) — οὕτως ὁ Ἰσθμὸς καλεῖται Πόντοιο πύλαι, Πινδ. Ν. 10. 50· ἢ Κορίνθου π., ὁ αὐτ. Ο 9. 129· ἢ αἱ π. τῆς Πελοποννήσου, Ξεν. Ἀγησ. 2. 17· ἢ Πέλοπος νάσου θεόδματοι πύλαι Βακχυλ. Ἀποσπ. 28 [7] Blass. ἴδε **πυλωρός** I.

3) ὡσαύτως ἐπὶ στενοῦ πορθμοῦ, δι' οὗ τις εἰσέρχεται εἰς εὐρεῖαν θάλασσαν, Πύλαι Γαδειρίδες, ὁ πορθμὸς τοῦ Γιβραλτάρ, Πινδ. Ἀποσπ. 155· οὕτως, ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης π., ἐπὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου, Αἰσχύλ. Πρ. 729· ἐν πύλαις, ἐπὶ τοῦ Εὐρίπου, Εὐρ. Ι. Α. 803.

Πῡληγενής, ἴδε **Πυλοιγενής**.

Πῡληγόρος, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ **Πυλαγόρος**.

πῡλη-θόκος, ὁ, ὁ παρὰ τὴν πύλην φυλάττων, πυλωρός, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 15.

πυλιάς, ᾰδος, ἡ, ἄγνωστός τις πολύτιμος λίθος, Ἀριστέας π. τῶν Ἑδδ.

πύλιγξ, ιγγος, ἡ, αἱ κατὰ τὰ ὀπίσθια τρίχες, «πύλιγγες· αἱ ἐν τῇ ἕδρᾳ τρίχες. καὶ ἕουλοι, βόστρυχοι κίκιννοι» Ἡσύχ.

πύλις, -ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **πύλη**, μικρὰ πύλη, θυρίδιον, Ἡρόδ. 1. 180. 186, Θουκ. 4. 110, κτλ.· ὁ Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι Δημ. 1146 ἐν τέλ.· ὁ τοῖχος σὺν τῇ π. Συλλ. Ἐπιγρ. 1948.

πυλίτης, ὁ, ὁ προσελθὼν τῇ πύλῃ μοναστηρίου ἵνα γένηται μοναχός, Εὐστ. Πανημάτ. σ. 218. 52, ἔκδ. Taf.

πυλο-ειδής, ές, ὅμοιος πύλῃ, «διὰ τὸ ἐν ἐκείνοις τοῖς τόποις τὰ ὄρη κλειόμενα πυλοειδῆ φαίνεσθαι» Τζέτζ. Ἐξήγ. εἰς Ἰλ. 10, 19.

Πῡλόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ Πύλου, Ὀδ. Π. 323.

Πῡλοι-γενής, ές, (Πύλος) ὁ ἐν Πύλῳ γεννηθεὶς ἢ προελθὼν ἐκ Πύλου, Ἰλ. Β. 54, Ψ. 303, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 424· ἀλλὰ τὸν συνήθη τύπον **Πυληγενής** ἐτήρησεν ὁ Wolf. ἐν τῷ Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 398, ὡς παρ' Εὐφορίωνι 59· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 647.

Πύλονδε, Ἐπίρρ., εἰς ἢ πρὸς τὴν Πύλον, Ἰλ. Α. 760, Ὀδ. Γ. 182.

πύλος [ῠ], ὁ, = **πύλη**, εὕρηται μόνον ἐν Ἰλ. Ε. 397, ἐν πύλῳ, κατ' Ἀρίσταρχ. καὶ τὰ Ἐνετ. Σχόλ.· ὁ Παυσ. καὶ ἕτεροι ἔχουσιν ἐν Πύλῳ, ἴδε Heyne ἐν τόπω.

Πύλος [ῠ], ὁ, σπανιώτερον ἡ, πόλις καὶ τόπος ἐν Τριφυλίᾳ τῆς Πελοποννήσου ἔνθα ὁ Νέστωρ ἐβασίλευεν, Ὅμ.· παρ' ᾧ τὸ ὄνομα εὕρηται κατ' ἀμφότερα τὰ γένη, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄρσ., ὡς ἐν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 360. Ὑπῆρχον δύο ἕτεραι πόλεις, τὸ αὐτὸ ὄνομα φέρουσαι, ἐν Ἤλιδι καὶ Μεσσηνίᾳ, ἃς ἔτι καὶ παλαιοὶ συγγραφεῖς συγχέουσι πρὸς τὴν τῆς Τριφυλίας Πύλον, Böckh Expl. Pind. P. 6. 35.

πῡλ-ουρός, ὁ, (οὖρος = φύλαξ) = **πυλωρός**, Ἡρόδ. 3, 72, 77, 118, 140, 156, ἀείποτε μετὰ διαφόρ. γραφ. **πυλωρός**. — Πρβλ. **θυρωρός**.

πῡλοῦχος, ον, ὁ ὑποστηρίζων, ὑποβαστάζων τὰς πύλας, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 2.

πῡλόω, ἐφοδιάζω, ἀσφαλίζω μὲ πύλας, τὸν Πειραιᾶ Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 34. — Παθητ., ἀσφαλίζομαι διὰ πυλῶν, ἅπαντα πεπύλωται πύλαις Ἀριστοφ. Ὄρν. 1158.

πύλωμα [ῠ], τό, πύλη, ὁ κατὰ τὴν πύλην τόπος, εἴσοδος, Αἰσχύλ. Θήβ. 406, 799, Εὐρ. Ἱππ. 808, Φοίν. 1113, κτλ.

πῡλών, ῶνος, ὁ, (πύλη) ἐξωτερικὴ εἴσοδος εἰς βασίλειαν οἶκον, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 9, Συλλ. Ἐπιγρ. 521, κ. ἀλλ.· συχνάκις ὁ πυλὼν ἦτο κεχωρισμένος τῆς οἰκίας ἢ τοῦ ναοῦ ἐν εἴδει προπυλαίων ἢ ἐξωτερικῆς πύλης ἢ πύργου μετὰ πύλης, Πολύβ. 4, 18, 2, Λουκ. Ἱππ. 5, κτλ.· ἐπὶ ναοῦ, Πλουτ. Τιμολ. 12· τετράθυρος π. Καλλίξενος παρ' Ἀθην. 205Β· π. τὸ μὲν μῆκος διπλέθρου κτλ. Διόδ. 1. 47, πρβλ. Λουκ. Νιγρῖν. 23· ἡ θύρα τοῦ π. Πράξ. Ἀποστ. ιθ', 13.

πῡλωρέω, εἰμὶ πυλωρός, φύλαξ τῆς πύλης, φυλάσσω τὴν πύλην, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 20. 1, κτλ.· π. τὴν πάροδον Κλήμ. Ἀλ. 671· ὁ πιννοθύρας π. τὴν κόγχην Πλουτ. 2. 980Β· μεταφορ., γλῶσσα π. τὴν γεῦσιν Ἱππ. Ἐπιστ. 1289. 20.

πῡλωρίον, τό, ὁ τόπος τοῦ πυλωροῦ, ἡ κατοικία αὐτοῦ, Πολυδ. Α', 77.

πῡλωρός, ὁ, ὁ φυλάττων τὴν πύλην (ἴδε **πυλαωρός, πύλουρος**), Αἰσχύλ. Θήβ. 621· π. πύργων, ναῶν Εὐρ. Τρῳ. 956, Ι. Τ. 1227· Ἄϊδου κύων ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 1277· ὡσαύτως ὡς θηλ., ἡ π. δωμάτων γυνὴ ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 1154· ἐπὶ τῶν φυλάκων τῶν Ἀθήνησι Προπυλαίων, Συλλ. Ἐπιγρ. 306 — μεταφορ., τοῖον πυλωρὸν φύλακα .. τροφῆς, τοιοῦτον ἄγρυπνον φύλακα τῆς ζωῆς σου, Σοφ. Αἴ. 562· τῆς Πελοποννήσου πυλωροί, ἐπὶ τῶν Κορινθίων (ἴδε **πύλη** II. 2), Πλούτ. 2, 221F. **II.** τὸ κάτω στόμιον τοῦ στομάχου, δι' οὗ ἡ τροφὴ μεταβαίνει εἰς τὰ ἔντερα, «πυθμὴν τῆς κοιλίας» Γαλην. Π. 288D, 373B.C, Ἡσύχ. ἐν λέξ.· «ἡ πρώτη τοῦ ἐντέρου ἔκφυσις» Ρούφ. Ἐφέσ. σ. 38, 61, κτλ., ἴδε Greenhill εἰς Θεόφιλ. σ. 60. 13. (Ἐκ τοῦ **πύλη, ὠρα**).

πῡμάτ-ηγόρος, ον, ὁ τελευταῖος λαλῶν ἢ φωνῶν, ἠχώ.., πυματηγόρος Ἀνθ. Π. 8. 206, πρβλ. **ὑστερόφωνος**.

πύμᾰτος [ῠ], η, ον, Ὁμηρ. ἐπίθετ. = **ἔσχατος**, Μηριόνης δ' ἄρα οἱ πυμάτας ὤτρυνε φάλαγγας Ἰλ. Δ. 254· ἀνδρα κτείνας π. Α. 759· ἐν πυματοισιν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μετὰ **πρώτοισι**, αὐτόθι 65· — ὡσαύτως, ὁ ἐξώτατος, ἄντυξ ἢ πυμάτη θέεν ἀσπίδος Ζ. 118, πρβλ. Σ. 607· ῥινὸς ὑπὲρ πυμάτης, ἄνωθεν τῆς ῥίζης τῆς ῥινός, Ν. 616· — ὁ κατώτατος, φάρος Πλάτ. Ἔλεγχ. 12. 2· π. Ταρτάρου βάθη Λουκ. Τραγῳδοπ. 295. **2)** ἐπὶ χρόνου, ἔσχατος, τελευταῖος, Οὔτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι Ὀδ. Ι. 369· (τῷ Ἑρμῇ) πυμάτῳ σπένδοντες ὅτε μνησαίατο κοίτου Ἐπικ. παρὰ Πλουτ. 2, 714C· π. τέλεον δρόμον .. ἵπποι Ἰλ. Ψ. 373· π. ὃ' ὡπλίσσατο δόρπον Ὀδ. Β. 20· ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγικ. μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις, π. γῆρας Σοφ. Ο. Κ. 1236· — οὕτω, **πύματον** καὶ **πύματα** ὡς ἐπίρρ., διὰ τελευταίαν φοράν, Ὅμ., Ἡσ.· πυμάτων τε καὶ ὑστάτων Ἰλ. Χ. 203· ὕστατα καὶ πύματα Ὀδ. Δ. 685, Υ. 13· ἐν πυμάτῳ Σοφ. Ο. Κ. 1675. **3)** ἐπὶ βαθμοῦ, ὅ τι πύματον, ἔσχατον ἢ χείριστον, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 661. (Πιθ. ἐκ τῆς √ΠΟΣ, ἧτις φαίνεται ἐν τῷ Λατ. *pos-t*, Ὀσκαν. *pos-mos* [*postremus*), Οὐμβρ. *pus, pus-tru*, Σανσκρ. *pás-kas* (*pone, post*), *pás-kinas* (*extremus*) ὥστε ὁ ἀρχικὸς τύπος θὰ ἦτο **πόσματος**).

πύνδαξ, ᾰκος, ὁ, (πρβλ. **πυθμήν**) ὁ πυθμὴν ἀγγείου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 263 τὸν πύνδακα εἰσκρούω, κρούω πρὸς τὰ ἐντὸς τὸν πυθμένα μεταλλίνου ἀγγείου οὕτως ὥστε νὰ καταστήσω τὴν χωρητικότητα αὐτοῦ μικροτέραν, τέχνασμα τοῦτο τῶν οἰνοπωλῶν, Φερεκρ. ἐν «Λήροις» 7, πρβλ. Θεοφρ. Χαρ. 30· ἐκκρουσάμενος π. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 263. **2)** ἐν Ἀριστ. Προβλ. 25. 2, καλεῖται οὕτω τὸ ἐπικάλυμμα **ἀμφορίσκος**, ἀντίθετ. τῷ πυθμένι. **II.** Λέγεται ὅτι ὁ Σοφ. ἐχρήσατο τῇ λέξει ἐπὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς σημασίας λαβῆς ξίφους, Ἀποσπ. 291· ἴδε Ἡσύχ. ἐν λ. ἀπυνδάκωτος, Φώτ.

πυνθάνομαι, Ὅμ., Ἀττ.· παρὰ ποιηταῖς ὡσαύτως **πεύθομαι** (ἃ ἴδε)· Ἐπικ. παρατ. **πυνθανόμην** Ὀδ. Ν. 256·— μέλλ. **πεύσομαι** Ὅμ., Ἀττ.· Δωρ. **πευσοῦμαι** Θεόκρ. 3. 51 (παρ' Αἰσχύλ. Πρ. 988, **πευσεῖσθαι** εἶναι πιθανῶς ἁμάρτημα, ἴδε Elmsl. εἰς Εὐρ. Βάκχ. 797)·— ἀόρ. **ἐπῠθόμην**· προστ. **πυθοῦ**, Ἰων. (μεταβαλλομένου καὶ τοῦ τονισμοῦ) **πύθευ** Ἡρόδ. 3. 68· Ἐπικ. εὐκτ. **πεπύθοιτο** Ἰλ. Ζ. 50, κτλ., (ὑποτ. **πεπύθωνται** εἶναι ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ **γε πύθωνται**, σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῶές γε πύθωνται Η. 195)· γ' πληθ. **πυθοίατο** Σοφ. Ο. Κ. 921·— πρκμ. **πέπυσμαι** Ὅμ., Ἀττ.· 6' ἑνικ. **πέπῡσαι** Πλάτ. Πρωτ. 310Β, Ἐπικ. **πέπυσσαι** Ὀδ. Α. 494· ἀπαρ. **πεπύσθαι** Θουκ. 7. 67, κτλ.· μετοχ. **πεπυσμένος** Ἀττ.·— ὑπερσ. **ἐπεπύσμην** Ἀριστοφ. Εἰρ. 615, Ὄρν. 470· γ' ἑνικ. **ἐπέπυστο** Ἰλ. Ν. 674· Ἐπικ. **πέπυστο** αὐτόθι 521· γ' δυϊκ. **πεπύσθην** Ρ. 377. — Ἐκ τῆς √ΠΥΘ· πρβλ. **πεύθ-ομαι, πεῦ-σις, πευθ-ήν, πύσ-τις, πῦσ-μα**· Σανσκρ. buth, bôth-âmi, budh-yé (animadvertere, expergisci)· buddh-is (mens, consilium)· Ζενδ. bud· Σλαυ. bud-eti· Λιθ. bund-u, ἀπαρ. bud-eti (vigilare).) Μανθάνω εἴτε ἐξ ἀκοῆς εἴτε ἐρωτῶν, ἐξιστόρησαν τὰ ἐδούλοντο πυθέσθαι Ἡρόδ. 7. 105, πρβλ. Veitch Gr. Verbs ἐν λ.).— Συντάσσεται περίπου ὡς τὸ **ἀκούω**: **1)** κυρίως, πυνθ. τί τινος, μανθάνειν τι παρά τινος, Ἰλ. Ρ. 408, Ὀδ. Κ. 537, Αἰσχύλ. Ἀγ. 599, κτλ., καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ· ἀλλ' ὡσαύτως, π. τι ἀπό τινος Αἰσχύλ. Χο. 737· ἐκ τινος Σοφ. Ο. Κ. 1266· καὶ συχν., παρά τινος Ἡρόδ. 2. 91, Ξεν. Κύρ. 4. 1, 3, κτλ. **2)** μόνον μετ' αἰτ. πράγματος, ἀκούω ἢ μανθάνω τι, Ὀδ. Γ. 187, Αἰσχύλ. Χο. 765, Ἀντιφῶν 132, 22, κτλ.· καὶ ἀπολ., αἰσχρὸν τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι Ἰλ. Β. 119, πρβλ. Πινδ. Π. 7. 8, κτλ.· ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι Ἡρόδ. 1. 22, κτλ. **3)** μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, ἀκούω περί τινος, ἀκούω νὰ γίνηται λόγος περί τινος, ἀκούω νεωτέραν τινὰ ἀγγελίαν, μανθάνω, πυθέσθαι πατρός, ἀγγελίης, μάχης Ὀδ. Α. 281., Β. 256, κ. ἀλλ., πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 35, Πλάτ. Νόμ. 635Β. **4)** π. τινά τινος, ἐρωτῶ τινα περί τινος, ζητῶ νὰ μάθω παρά τινος περί τινος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 204, πρβλ. Νεφ. 482· οὕτω, π. περί τινος Ἡρόδ. 2. 75· πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι Σοφ. Τρ. 91, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 5. 5, 25, κᾀ.·— μόνον μετ' αἰτ. πρασ., ἐρωτῶ νὰ μάθω περί τινος προσώπου, Ἀριστοφ. Θεσμ 619. **5)** μετὰ μετοχ., εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτην ὁδὸν ὁρμαίνοντα, διότι ἂν ἤκουον ἢ ἐμάνθανον ἐγὼ ὅτι διενοεῖτο νὰ κάμῃ τοῦτο τὸ ταξίδιον, Ὀδ. Δ. 732, πρβλ. Ἡρόδ. 9. 58, Σοφ. Αἰ. 692· π. τὸ Πλημμύριον ἁλωκὸς Θουκ. 7. 31, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 7, 16, κτλ.· ὡσαύτως, οὔπω .. πυθέσθαι Πατρόκλοιο θανόντος, ἓν εἶχον ἔτι μάθει ὅτι ἀπέθανε, Ἰλ. Ρ. 377, πρβλ. 427., Τ. 322, Αἰσχύλ. Χο. 763· ὡς ἐπύθοντο τῆς Πύλου κατειλημμένης Θουκ. 4. 6· οὕτω καὶ μετ' αἰτ. πράγμ., εἰ σφῶιν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιιν Ἰλ. Α. 257. **6)** μετ' ἀπαρ., ἀκούω ἢ μανθάνω ὅτι .. , Σοφ. Τρ. 103, Θουκ. 7. 25, κτλ. **7)** ἐπομένης ἐξηρτημένης πρατάσ., ὡς πυθώμεθα ὅπου ποτ' ἐσμὲν Σοφ. Ο. Κ. 11· π., τί ποτε νοεῖ, ἐρωτῶ ἢ μανθάνω τί .. , Πλάτ. Λάχ. 196C, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 6. 1, 25· π., ὅτεῳ .. , συνοικεῖ Ἡρόδ. 3. 68· π. εἰ .. , ἐρωτῶ διὰ νὰ μάθω ἂν .. , Αἰσχύλ. Ἀγ. 617, Σοφ. Ο. Κ. 993· τοῦ ξένου ἡδέως ἂν π., τί ταῦθ' ἡγοῦντο Πλάτ. Σοφιστ. 216D· π. τινος, ὅτι .. Ξεν. Ἀν. 4. 6, 17· π., ὅπως ἂν κάλλιστα πορευθείη αὐτόθι 3. 1, 7, πρβλ. Κύρ. 1. 4, 7.

πύξ, Ἤπειρ., ἐν τῷ πυγμαχεῖν, ἐν πυγμαχίᾳ, «ἐς ταῖς γρονθιαῖς», πὺξ ἀγαθὸς Πολυδεύκης, ἕξοχος εἰς τὰ πυγμαχεῖν, «ἐς ταῖς γρονθιαῖς», Ἰλ. Γ. 237, Ὀδ. Α. 300· πὺξ προφερέστατος Θ. 130 οὐ γάρ πύξ γε μαχήσεαι Ἰλ. Ψ. 621· πὺξ μὲν ἐνίκησα Κλητομήδεα αὐτόθι 634· περιγιγνόμεθ' ἄλλων πύξ τε παλαισμοσύνῃ τε Ὀδ. Θ. 103· περιηθήτω .. ἢ πὺξ γὲ πάλῃ αὐτόθι 206· οἱ δὲ μάχοντο πύξ τε καὶ ἐλκηδὸν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 302· πὺξ ἀρετὰν εὑρών, διὰ τῆς πυγμῆς, διὰ τῆς πυγμαχίας, Πινδ. Ο. 7. 163· πὺξ Ἴσθμι' ἐλὼν Σιμων. 161· πὺξ πεπληγέμεν Ἰλ. Ψ. 660· πατάσσειν, παλεῖν, παλεσθαι Ἀριστοφ. Βάτρ. 547, Ξενοφ. Ἀν. 5. 8, 16, Ἀυσίας 101. 13, κτλ.· π. ἐπὶ κόρρης ἤλασα Θεόκρ. 14. 34·— πὺξ τοὺς δακτύλους ἔχειν, ἔχειν τοὺς δακτύλους συνεσφιγμένους εἰς πυγμήν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἵππ. (Πρβλ. **πύκ-της, πυγ-μή, πυγ-μάχος**· Λατ. pug-nus, pug-il, pug-illus· Σλαυ. post-i (pugnus)· Ἀρχ. Γερμ. fust (faust, fist) — πρβλ. **πυγών**).

πύξ, ῦγός, ἡ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **πυγή**, Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 6· πρβλ. **λεπτόπυγος**.

πυξ-άκανθα, ἡ, εἶδος ἀκάνθης ὁμοίας πρὸς πύξο. (πυξάρι), ἀλλιῶς **λύκιον**, Διοσκ. 1. 132, Πινδ. 12. 15.

πυξεών, ῶνος, ὁ, (πύξος) δάσος ἢ ἄλσος ἐκ πύξου, τόπος κατάφυτος ἐκ πύξου Γλωσσ.

πυξίδιον, τό, = **πυξίον**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ 671. **II.** Ὑποκορ. τοῦ **πυξίς**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 906.

πυξίζω, (πύξος) εἶμαι κίτρινος ὡς τὸ ξύλον τῆς πύξου, Ξενοκρ. π. Ἐνυδρ. 20.

πυξίνεος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 6. 309.

πύξῐνος, η, ον, (πύξος) ὁ ἐκ πύξου πεποιημένος, ζυγὸν Ἰλ. Ω. 269· ἔπειτα κλίνην ἀμφικολλον πυξίνην Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἑορταῖς» 10, Θεόκρ. 24. 108· π. κτένα Ἀνθ. Π. 6. 211.

II. κίτρινος ὡς τὸ ξύλον τῆς πύξου, Χαιρεφῶν ὁ π. Εὔπολις ἐν «Πόλεσι» 22, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφάν. Σφ. 1408, Φιλόστρ. 483, κτλ.

πυξίον, τό, πινακὶς ἐκ ξύλου πύξου, ἐφ' ἧς ἐζωγράφουν, Ἀναξανδρίδ. ἐν «Ζωγράφῳ» 1, πρβλ. Α. Β. 113 ἔνθα: «πυξίον: ὅπου οἱ ζωγράφοι γράφουσιν. Ἀγίας Ζωγράφῳ»· ὡσαύτως πινακίδιον πρὸς γραφήν, δελτίον, Ἀριστοφάν. Ἀποσπ 671, Λουκ. π. Ἀπαίδ 15.

II. διαθήκη, Συλλ. Ἐπιγρ. 3912, πρβλ. 3919.

πυξίς, ίδος, ἡ, κιβώτιον μικρὸν ἐκ ξύλου πύξου· καθόλου μικρὰ θήκη ἢ κιβώτιον κἂν ἀρ' ἑτέρας ὕλης τύχῃ γενόμενον, (ῥὺξ ἢ ῥαξ ἐν τῇ Ἐκκλ. τῶν Λατίνων γλώσσῃ), Λουκ. Ὄνος 14, Φιλοψ. 21, κτλ.· π. χαλκῆ Ῥήτορις (Walz) 8. 731· ὡς μεταφορικῶς, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πάλ. 1. 30, 7. **II.** = **πυξίον**, Εὐστ. 632. 57.

πυξο-γρᾰφέω, γράφω ἢ ζωγραφῶ ἐπὶ πινακίδος, Ἀρτεμίδ. 1. 55,

πυξο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς τὸ ξύλον τῆς πύξου, χρόα Διόδ. 3. 33.

πύξος, ἡ, τὸ «πυξάρι», Τουρκιστὶ «τσιμισίρ», τὸ δένδρον ἢ τὸ ξύλον αὐτοῦ, πρῶτον παρ' Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 37, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 15, 5· ἀλλ' ἦτο γνωστὸν καὶ τῷ Ὁμήρῳ τὸ δένδρον, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἐπιθ. **πύξινος**· τὸ δένδρον τοῦτο (πυξάρι) φύεται καὶ αὐξάνεται εἰς ἱκανὸν μέγεθος ἐν τῇ βορειοτέρᾳ Ἑλλάδι, Smith Prodr. Fl. Gr. 2. 232·— παροιμ., πύξον εἰς Κύτωρον ἄγειν = γλαῦκας εἰς Ἀθήνας, πρβλ. τὸ παρ' Ἄγγλοις 'to carry coals to Newcastle', Εὐστ. 88 3. **II.** τὸ ἀνοικτὸν κίτρινον χρῶμα τοῦ ξύλου τῆς πύξου, Νικ. Ἀλεξ. 592, Θ. 516· πρβλ. **πύξινος**. ('Ἴσν τῇ Λατ. τὸ π γίνεται b, buxus, ἐναντίον τοῦ κανόνος, ἴδε Corssen Lat. Spr. 1. 127).

πυξών, ῶνος, ὁ, = **πυξεών**, Ἡρῳδιαν. ἐν Bast Γρηγ. Κορίνθου 225.

πυο-ειδής, ές, (πύον) ὅμοιος πρὸς πύον, γάλα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 24.

πύον, τό, (ἴδε **πύθω**) ὕλη ἥτις ἐκρέει ἐξ ἕλκους, κοινῶς «ἔμπυον», Λατ. pus, Ἐμπεδ. 336, Ἱππ. Ἀφ. 1246, πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 8, 14, κτλ.·— πληθυν. **πύα**, Ἱππ. 532. 51, κτλ.· ὡσαύτως, **πύος, εος,** τό, ὁ αὐτ. 451. 13., 454. 2, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 1. [ῡ, Ἐμπεδ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ, Ἀρκάδ. 121. 20].

πυο-ποιός, ον, ὁ παράγων πύον, Διοσκ. 2. 181, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 6· — ἐντεῦθεν **πυοποιέω**, παράγω πύον, Διοσκ. 2. 185, Στέφαν. ἐν Mai's Spicil. 5, 2, σ. 78· **πυοποίησις. εως,** ἡ, παραγωγὴ πύου, Στέφαν. αὐτόθι.

πυορροέω, (ῥέω) ἐκβάλλω (ἢ ῥέει ἀπὸ μέσα μου) πύον, Ἱππ. 1210Ε· ἴδε καὶ τὰ πυορροοῦντα τῶν ὠῶν Διοσκ. 1. 78 (77). — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 264.

πύος, τό, = **πύον**, ὃ ἴδε.

πῦός, ὁ, τὸ πρῶτον γάλα μετὰ τὸν τοκετόν, Λατ. colostrum, colostra, εἴτε γυναικῶν εἴτε ζώων (τὸ τῶν γυναικῶν καλεῖται **πρωτόγαλα** ὑπὸ τοῦ Γαληνοῦ)· τὸ τῶν ἀμελγομένων ζώων μεγάλως ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὡς τροφὴ περιζήτητος, Ἀριστοφ. ἔνθα κατωτ., Κρατῖν. ἐν «Ὀδυσσεῦσιν» 4, κτλ.· πρβλ. **πῦαρ, πυετία, πυτία, πυριάτη.** ['Ο Δράκων ἔγγραψε **πῦος**, ἀλλὰ πλημμελῶς, ἴδε Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 710, Εἰρ. 1150, Ἀποσπ. 302, 476· ἀλλ' οὔτε ὁ τονισμὸς **πύος** εἶναι δυνατὸς ἐπειδὴ τὸ υ εἶναι μακρόν, Ἀριστοφ. Σφ. 710, Ἀποσπ. 302].

πυουλκός, όν, (πύον, ἕλκω) ὁ ἑλκων πύον, Ἥρων ἐν Math. Vett. 208, Γαλην. τ. 10, σ. 385.

πυόω, (πύον) πυοποιῶ, Εὐστ. 464. 27. — Παθ., «ἐμπυάζω», παράγω πύον, Ἀριστ. π. Ἀναπν. 20, 3.

πύππαξ, ἐπιρώνημα θαυμασμοῦ ἢ σχετλιασμοῦ· ὡς τὸ **πόποι, βαβαί, βομβάξ**, Λατιν. papae, babai, Πλάτ. Εὐθύδ. 303Α.— Καθ' Ἡσύχ.: «πύππαξ· τὸ νῦν βόμβαξ λεγόμενον πύππαξ ἔλεγον, ὡς Αὐκόφρων ᾠήθη· οὐκ ἔστι δέ· τὸ μὲν γὰρ βόμβαξ τίθεται καὶ ἐπὶ σχετλιασμοῦ καὶ ἐπὶ γέλωτος, τὸ δὲ πύππαξ οὐχί»· κατὰ δὲ Φώτιον: «πύππαξ ἐπίφθεγμα σχετλιασμοῦ· ὡς πένθους· ἀμέ ἀτρίστεον»·— ἐντεῦθεν **πυππάζω**, φωνῇ ποιᾷ χρῶμαι, ἐπιφωνῶ πύππαξ, Κρατῖνος ἐν «Δραπέτισιν» 7, πρβλ. **ὑπερπυππάζω**.

πῦρ, (παρὰ Σιμωνίδῃ τῷ Ἰαμβογράφῳ 29 πύῤῥ), τό, γεν **πῠ́ρός**· ἄχρηστον ἐν τῷ πληθυν., ἴδε ἐν λέξ. **πυρά**, τά. ('Εντεῦθεν παράγονται **πυρ-ά** (τά), **πυρ-ή** (ἡ), **πυρ-ετός, πυρσός, πυρ-ράς**· πρβλ. Ὁμήρ. **πῖρ** (= **πῦρ**), Λατιν. **pru-na** (ἀνημμέναι ἄνθρακες)· Βοημ. **pyr** (**pruna**)· Ἀρχ. Σκανδιν. **fyrr**·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Αγγλο-Σαξον. frye· 'Αρχ. Γερμαν. fair. κτλ. ["Αν καὶ τὸ υ εἶναι μακρὸν ἐν τῇ ὀνομ., εἶναι ὅμως βραχὺ ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι καὶ ἐν ἅπασι τοῖς παραγώγοις, πλὴν τοῦ πῦραύστης.] —'Ως καὶ νῦν, κοινῶς, «φωτιά», 'Ομ., κλπ.· πῦρ καίω ἢ δαίω, ἀνάπτω φωτιάν, 'Ιλ. Θ. 521, 'Οδ. Η. 7, κτλ.· πῦρ ἀνακαίειν, ἅπτειν, ἐξάπτειν, αἴθειν, ἐναύειν, ἵδε τὰς λέξεις· πῦρ ποιεῖν ποιεῖσθαι 'Ανάξιππος ἐν «'Εγκαλυπτομένῳ» 1. 12, Ξεν. 'Αν. 5. 2, 27· πῦρ φέρειν, προσφέρειν 'Ιλ. Ο. 718, Ξεν. 'Αν. 5. 2, 14· πῦρ ἐμβάλλειν νηυσί, κλισίῃσι 'Ιλ. Ο. 597, 'Οδ. Θ. 501· πῦρ φυσᾶν, ῥιπίζειν 'Αριστοφ. Λυσ. 293, Πλουτ. Φλαμ. 21

2) ἡ νεκρικὴ πυρά (πρβλ. πυρά), ἵνα πυρὸς λελάχωσι θανόντα 'Ιλ. Ο. 850, Χ. 342, πρβλ. Ψ. 45·— ὡσαύτως, ζῶντα διδόναι τινὶ πυρί, καίειν τινὰ ζῶντα, 'Ηρόδ. 1. 86

3) πῦρ τῆς θυσίας, ἐν πυρὶ βάλλε θυηλὰς 'Ιλ. Ι. 220, πρβλ. 'Οδ. Γ. 341, 446· κατὰ τοῦ πυρὸς σπένδειν Πλάτ. Κριτ. 120Δ· διὰ τοῦ π. ὀμνύναι Δημ. 1269. 19. **4)** τὸ πῦρ τῆς ἑστίας, πυρὸς ἐσχάραι 'Ιλ. Κ. 418, πρβλ. 'Οδ. Ε. 59· ἕως ἂν αἴθῃ πῦρ ἐφ' ἑστίας ἐμῆς Αἰσχύλ. 'Αγ. 1435· πυρὶ δέχεσθαί τινα Εὐρ. 'Ορ. 47· π. ἄσβεστον ἢ ἀθάνατον, τὸ ἄσβεστον πῦρ τῶν 'Εστιάδων παρὰ τοῖς Ρωμαίοις, καὶ τὸ ἐν Πυθοῖ καὶ ἐν 'Αθήναις, Πλουτ. Νουμ. 9, κλπ. **5)** τὸ πῦρ τοῦ κεραυνοῦ, κεραυνὸς ἀενάου πυρὸς Πινδ. Π. 1. 9· πῦρ πνέοντος κεραυνοῦ ὁ αὐτ. ἐν 'Αποσπ. 112· πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος Αἰσχύλ. Προμ. 1044· πυρὶ καὶ στεροπαῖς Σοφ. Ο. Τ. 470· παλτῷ ῥίπτει πυρὶ ὁ αὐτ. ἐν 'Αντ. 131· θεῖον πυρὶ παιφαὴς ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 727·— ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ἡλίου, πῦρ, ἀντίθετον τῷ χειμών, Πινδ. Π. 3. 87· πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 865Β· ἐπὶ τῶν ἀστέρων, πῦρ πνέοντα ἄστρα Σοφοκλ. 'Αντ. 1146. **6)** τὸ πῦρ ἢ ἡ φλὸξ δᾴδων ἢ πυρσῶν, αὐτόθι 964, 'Αποσπ. 480, κτλ.· π. εὐάγγελον, ἄγγαρον, πομπόν, ἐπὶ τοῦ πυρὸς τοῦ ἀγγείλαντος ἀπὸ ὄρους εἰς ὄρος τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, Αἰσχύλ. 'Αγ. 21, 282, 299. **7)** ἡ θερμότης τοῦ πυρετοῦ, ἰσχυρὸς πυρετός, «θέρμη», πῦρ τινα λαμβάνει, ἐπιλαμβάνεται 'Ιπποκρ. 'Επιδημ. τὸ α', 984, κτλ., ἵδε Foës. Oecon.

II. παροιμ., ἐν πυρὶ γίγνομαι, καταναλίσκομαι, φθείρομαι, καταστρέφομαι, «χάνομαι», ἐκμηδενίζομαι, 'Ιλ. Β. 340· εἰς πῦρ δεσποτείας ἐμπίπτειν Πλάτ. Πολ. 569Β· ἦν ἄρα πυρός γ' ἕτερα θερμότερα 'Αριστοφ. 'Ιππ. 382· πῦρ ἐπὶ πῦρ ἐγχεῖν, ἄγειν, κτλ., Κρατῖνος ἐν «Βουκόλοις» 1, (παρ' 'Ησυχ. πυρπερέγχει ὁ ἵδε), 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 389, 'Αριστ. Προβλ. 4. 28, κτλ., ἵδε Wytt. εἰς Πλούτ. 2. 61Α, Παροιμιογρ., Φώτ., κλπ.· εἰς πῦρ ἐαίνειν, ἐπὶ ματαίων ἐπιχειρήσεων, Πλάτ. Νόμ. 780C· βασανίζειν ὡς χρυσὸν ἐν πυρὶ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 413Ε, πρβλ. Πολύβ. 22. 3, 7·— μάλιστα ὡς σύμβολον πραγμάτων ἀκατασχέτων ἢ τρομερῶν, ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε 'Ιλ. Υ. 371· μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο Λ. 596, κτλ.· "Εκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος Ρ. 565, πρβλ. Ζ. 182· οὕτω, πῦρ νῦν οὐκ ἐόλει, τὸ πεπρωμένον οὐ σχήσει πῦρ Πινδ. Π. 4. 414, 'Αποσπ. 256· κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς Σοφ. Ο. Τ. 177· [περὶ τοῦ ἐν 'Αντ. 620 πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσαύσῃ, ἵδε προσαύω]· οὐδὲν θηρίον γυναικὸς ἀμαχώτερον, οὐδὲ πῦρ 'Αριστοφ. Λυσ. 1015· ἀναρχία κρεῖσσον πυρὸς Εὐρ. 'Εκ. 608· ἐχίδνης καὶ πυρὸς περαιτέρω ὁ αὐτ. ἐν 'Ανδρ. 271· οὕτω, διὰ πυρὸς ἰέναι, «διέρχεσθαι διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος», δηλ. ὁρμᾶν πρὸς πάντα κίνδυνον, Ξεν. Συμπ. 4. 16, πρβλ. Οἰκ. 21. 7· ἀλλά, διὰ πυρὸς ἦλθεν ἑτέρῳ λέκτρῳ (οὕτως ἀναγνωστέον), ἐμφανῶς ὠργίσθη κατὰ τοῦ ἑτέρου μετόχου τοῦ λέχους, Εὐρ. 'Ανδρ. 487, πρβλ. 'Αριστοφ. Λυσ. 133· διὰ πυρὸς ἑμοῖσι ματρὶ Εὐρ. 'Ηλ. 1182· οὕτως, εἰς πῦρ ἅλλεσθαι Ξεν. 'Απομν. 1. 3, 9·— ἐπὶ προσώπων, ὦ πῦρ σύ.. Σοφ. Φιλ. 927·— μεταφ., ἐπὶ θερμῆς ἐλπίδος, θάλπει τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρὶ ὁ αὐτ. ἐν 'Ηλ. 888· ἐπὶ ἔρωτος, Καλλ. 'Επιγράμμ. 26. 4· σπανίως ὡς εἰκὼν θερμότητος καὶ τερπνότητος, ὡς παρ' Αἰσχύλ 'Αγ. 1435.

πῦρά, ῶν, τά, ἅπερ ἕκαιον οἱ στρατιῶται ἀγρυπνοῦντες ἢ χάριν συνθήματος ἢ πρὸς ἀπάτην τῶν πολεμίων, ἐν χρήσει παρ' 'Ομ. μόνον κατ' αἰτ., καίωμεν πυρὰ πολλά 'Ιλ. Θ. 509, πρβλ. 554., Ι. 77., Κ. 12· πυρὰ ἐκκαίειν 'Ηρόδ. 4. 134· πυρὰ δαίεσθαι Εὐρ. Ρῆσ. 186· ὡς .. ἠσθάνοντο τὰ πυρὰ .. φανέντα, τὰ ἀγγελτικὰ πυρά, τὰ σημεῖα, Θουκ. 8. 102· π. κατασβεννύναι Ξεν. 'Αν. 6. 1, 25· δοτ., ἄτιμος ἐν πυροῖσι, ἐπὶ πυρῶν τῆς θυσίας, Αἰσχύλ. Χο. 485· ἐπιτυγχάνειν πυρᾶς ἐρήμοις Ξεν. 'Αν. 7. 2, 18, πρβλ. Κύρ. 4. 2, 16·— ἐπὶ τοῦ ἡφαιστείου πυρός, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 35.— (Τὸ ἐνικὸν **πυρόν** μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ 'Ηρωδιαν. π. μον. λέξ. 38, ἀλλ' ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Εὐστ. 729. 63· ὁ τονισμὸς ὡς καὶ ἡ δοτ. **πυροῖς** δεικνύουσιν ὅτι ὁ πληθ. οὗτος δὲν ἀνήκει εἰς τὸν τριτόκλιτον τύπον πῦρ.)

πύρα, ᾶς, 'Επικ. καὶ 'Ιων. **πύρη, ης,** ἡ, τόπος ἔνθα ἀνάπτεται πυρά, **1)** νεκρικὴ πυρά, Λατ. bustum, πυρὴ νεκύων καίοντο θαμειαί 'Ιλ. Α. 52, κτλ.· πυρῆς ἐπιβάντ' ἀλεγεινῆς Δ. 99, κτλ.· ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν Ψ. 162, πρβλ. Ω. 787, Πινδ. Ν. 9. 56, Σοφ. Τρ. 1254, κτλ.· ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον 'Ιλ. Ψ. 164· νηῆσαι, συννῆσαι, ἀνεγεῖραι, ἐπισωρεῦσαι ξύλα πυρᾶς, 'Ηρόδ. 1. 50, 86· π. ἅπτειν, ἀνάπτειν, αὐτόθι· καίειν τινὰ πυρᾷ Σοφοκλ. 'Ηλέκτρ. 757· σκῦλα πρὸς πυρὰν ἐμὴν κόμιζε ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1432· ἐν τῇ π. κεῖσθαι Πλάτ. Πολ. 614Β· αἱ τῶν ζωγρηθέντων εἰς τὴν π. σφαγαὶ αὐτόθι 391Β. **2)** χῶμα συσσωρευόμενον ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς πυρᾶς, τύμβος, Λατ. bustum, tumulus, Πινδ. Ι. 8 (7). 126, Σοφ. 'Ηλ. 901, Εὐρ. 'Εκ. 386, Ι. Τ. 26. **3)** βωμὸς πρὸς τὴν διὰ πυρὸς θυσίαν, θυσιαστήριον ὁλοκαυτώματος, 'Ηρόδ. 7. 167, Εὐρ. Ἴων 1258· ἑρκεῖος π. Τρῳ. 483·— ὡσαύτως τὸ ἐπ' αὐτοῦ καῖον πῦρ, 'Ηρόδ. 2. 39. **3)** π. λαμπάδων, πλῆθος καιομένων δᾳδῶν, Διόδ. 17. 36.

πῦρ-άγρα, ἡ, λαβίς, δι' ἧς λαμβάνει τις τὸ πῦρ, «τσιμπίδι», «μασιά», 'Ιλ. Σ. 477, 'Οδ. Γ. 434, Καλλ. εἰς Δῆλ. 144·— οὕτω, **πῦραγρέτης** κάρκινος 'Ανθ. Π. 6. 92· **πυραγρικός** κ. Εὐστ. Πονημάτ. 34. 25.

πυραγρο-φόρος, ον, ὁ φέρων τὴν πυράγραν, Νικήτ. Εὐγ.

πῠράζω, πυρακτῶ, λέξις ἐπινοηθεῖσα ὑπὸ τῶν γραμματικῶν, 'Ετυμολ. Μέγ. 697.

πύρᾰθος [ῠ], ὁ, ποιητ. ἀντὶ **σπύραθος**, Νικ. Θηρ. 932.

πῦρ-αιθής, ές, (αἴθω) πυρώδης, καίων, Βυζ.

πύρ-αιθοι, οἱ, (αἴθω) οἱ λατρεύοντες τὸ πῦρ Πέρσαι, Στράβ. 733·— **πῦραιθεῖον,** τό, ὁ ναὸς αὐτῶν, αὐτόθι.

πῦρ-αίθω, ἀνάπτω πυρὰ πρὸς φυλακήν, — ἐφθαρμένος τύπος, ἵδε ἐν λέξ. **αἴθω.**

πῦρ-άκανθα, ἡ, ἄγριος θάμνος ἀκανθώδης, Νικ. Θηρ. 856, Διοσκ. 1. 18.

πῦρ-ακτέω, (ἄγω) ἀναστρέφω εἰς τὸ πῦρ, κυρίως ξύλον, ἕως οὗ πυρακτωθῇ καὶ σκληρυνθῇ καὶ καταστῇ βαλός, «ἐμπυρεύω» ('Ησύχ.)· ἐπυράκτεον τὸν μοχλὸν πυρὶ κηλέῳ 'Οδ. Ι. 328.

II, καίω, Νικ. Θηρ. 688.

πῦρ-ακτόω, = τῷ προηγ., βέλη, ξύλα Πλούτ. 2. 624Β, 762Β· ξύλα, τόξα πεπυρακτωμένα Διόδ. 3. 25, Στράβ. 822·— πυρακτωθεὶς τὸν μηρόν, διὰ τοιούτου ὅπλου, Λουκ. Τόξ. 55.

II, μεταφορ. ἐν τῷ παθ., φλέγομαι, ζήλῳ 'Ησιόδ. 2, 9.

πῠράκτωσις, ἡ, τὸ πυρακτεῖν, ἐμπύρευσις, φλόγωσις, καῦσις, Γαλην. π. 14, σ. 539, 9.

πῠρᾰλίς ἢ **πῠράλλις, ίδος,** ἡ, ἄγνωστόν τι πτηνόν, τρυγὼν καὶ πυραλὶς 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 1, 15, Καλλ. παρ' 'Αθην. 394D, Αἰλ.— Καθ' 'Ησύχ.: «πυραλλίς· ὄρνις ποιάεις».

II, ἐλάται **πυραλλίδες** (ἴσως **πυρρ-**, ὡς παρ' 'Ησυχ.), εἶδος ἐρυθρᾶς ἐλαίας, παρ' 'Ορειβασ. σ. 33 Matth.

πῠράμη [ῠ], ἡ, = ἅμη, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Εἰρ. 298.

πῦρ-ᾱμητός, ὁ, (πυρὸς) = **πυροῦ ἀμητός,** σίτου θερισμός, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 6, 17, 15, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 7. 6, 2.

II, ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ τοῦ σίτου, τῷ πυραμητῷ σκίλλαν εὐμεγέθη λαβών... ἐμβαλ' αὐτὴν κτλ. Δημοκράτης παρὰ Γαλην. 14. 94, 19.

πῠρᾰμῐδῐκός, ή, όν, ὁ ἔχων σχῆμα πυραμίδος, Ἰαμβλίχ. 'Αριθμ. 133.

πῠρᾰμῐδόομαι, Παθητ., σχηματίζομαι εἰς εἶδος πυραμίδος, λαμβάνω σχῆμα πυραμίδος, 'Αριστ. π. Φυτ. 2, 9, 1.

πῠρᾰμῖνος [ᾰ], **η, ον,** (πυρὸς) ποιητ. ἀντὶ **πύρινος,** ὡς τὸ **κριθάμινος** ἀντὶ **κρίθινος,** ὁ ἐκ σίτου, σίτινος, ἀθέρες 'Ησ. 'Αποσπ. 2. ὑ· ἄλευρα Πολύαιν. 4. 3, 32.

πῠρᾰμίς, ίδος, ἡ, τὸ γνωστὸν Αἰγυπτιακὸν οἰκοδόμημα, 'Ηρόδ. 2. 8, 124 κἑξ., Διόδ. 1. 63, Στράβ. 808, κτλ. **2)** ὡς γεωμετρικὸν σχῆμα, Πλάτ. Τίμ. 56Β, 'Αριστ. π. Οὐρ. 3. 8, 1, κ. ἀλλ.

II, εἶδος πλακοῦντος, "Εφιππος ἐν «Κύδωνι» 2· διάφορος τοῦ **πυραμοῦς,** κατὰ τὸν 'Ιατροκλ. παρ' 'Αθην. 647C· «ἡ ἐκ πυρῶν καὶ μέλιτος, ὥσπερ σησαμίς· ἡ ἐκ σησάμων καὶ μέλιτος, τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος αὐτῇ σχήματος, πλατέος κάτωθεν ὄντος καὶ εἰς ὀξὺ λήγοντος» κτλ. 'Ετυμολ. Μέγ. [Ὁ Kenrick δοξάζει ὅτι ὁ πλακοῦς οὗτος ἀπέλαγεν εἰς ὀξὺ ἔχων σχῆμα πυραμίδος καὶ ὅτι ἐκ τούτου ἔλαβε τὸ ὄνομα μετὰ ταῦτα ἡ πυραμὶς ὡς τὰ σχήματα **σφαῖρα, κύβος, κύλινδρος,** κῶνος ἅπαντα ὠνομάσθησαν οὕτως ἐκ τῶν ὀνομάτων πραγμάτων ἐχόντων ἀνάλογον σχῆμα. Τινὲς ἐτυμολογοῦσι τὸ **πυραμὶς** ἐκ τοῦ πῦρ, ὡς ἐκ τοῦ εἰς ὀξὺ ἀπολήγοντος σχήματος αὐτῆς, ὡς τὰ τῆς φλογός, Ammian. Marcell. 22. 15, πρβλ. Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἕτεροι ἐκ τοῦ **πυρός,** ὡς εἰ αἱ πυραμίδες ἦσαν ἀποθῆκαι σιτηρῶν, Στέφ. Β.— ἀλλὰ πιθανῶς τὸ ὄνομα ὡς καὶ τὸ πρᾶγμα εἶναι Αἰγυπτιακά].

πῠραμο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς πυραμίδα, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 7, 9, 'Αρρ. 'Ανάβ. 5. 7, 8· τὸ πυραμοειδὲς Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 10. 280.

πῠραμοῦς, οῦντος, ὁ, ἀντὶ **πυραμόεις** (πυρὸς) εἶδος πλακοῦντος ἐκ πεφρυγμένου σίτου καὶ μέλιτος, "Εφιππος ἐν «Ἐφήβοις» 1. 3, πρβλ. 'Αθην. 114Β· ἐδίδοτο δὲ εἰς ἑκείνην ὅστις διέμενεν ἄγρυπνος ἐν κοννυχίδι, 'Ιατροκλ. παρ' 'Αθην. 647C. **2)** καθόλου τῆς νίκης τὸ ἆθλον, βραβεῖον, τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρος ὁ π., ὡς πρὸς τὰ στρατηγήματα εἰς ἡμᾶς ἁρμόζει τὸ βραθεῖον, Ἀριστοφ. Θεσμ. 94, πρβλ. Ἱππ. 277.

πυράρδευτος βᾶτος, ὁ ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀρδευόμενος, Θ. Στουδ. σ. 733, ἔκδ. Μί.

πῦραυγέω, εἶμαι λαμπρὸς ὡς τὸ πῦρ, Ρήτορες (Walz) 1. 476· **πυραυγίζω**, Βυζ.

πῦρ-αυγής, ές. (αὐγὴ) λαμπρὸς ὡς τὸ πῦρ, Ἔμν. Ὁμ. 7. 6, Ἀνθ. Π. 12. 41, Νόνν., κλπ.

πύραυνος, ὁ, (αὔω) ἀγγεῖον ἔχον ἐμπύρου: ἄνθρακας, βαῦνος, «μαγκάλι», Πολυδ. Ζ', 88., Γ', 104. **II**. ὁ ἀνάπτων πῦρ, Φώτ., Εὐστ.— Ὄνομα κωμῳδιῶν ὑπὸ τοῦ Ἀλέξιδος καὶ ἄλλων, Meineke Κωμικ. 1. 394.

πῦρ-αύστης, ου, ὁ, (αὔω) ὁ ἠπίολος, «πεταλοῦδα» περὶ τὸν λύχνον πετομένη καὶ καιομένη, «πτηνὸν ἔστε ζωΰφιον, ὃ προσιπτάμενον τοῖς λύχνοις, καὶ δοκοῦν ἅπτεσθαι τοῦ πυρός, καταλείεται· μέμνηται καὶ αὐτοῦ Αἰσχύλος (Ἀποσπ. 303) εἰπών, δέδοικα μῶρον κάρτα πυραύστου μόρον, εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς προξενούντων ἀπώλειαν» Ζηνόδ. 5, 79, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 27, 2, Αἰλ. π. Ζ. 12. 8. [Τὴν λέξιν νομίζουσιν ὕποπτον ὡς ἐκ τῆς μακρότητος τοῦ ῡ· ἴζδε ἐν λ. πῦρ].

πυρ-άφλεκτος, ον, ὁ μὴ καταλαμβανόμενος διὰ τοῦ πυρός, βάτον πυράφλεκτον, μὴ κατακαιομένην διὰ τοῦ πυρὸς Ἀθαν. τ. 2, σ. 423F.

πυρβατέω, περιπατῶ ἐπὶ τοῦ πυρός, Ἱερόθ. ἐν Idel. phys. κτλ. Π. σ. 341.

πυρβόλος, ον, (βάλλω) ὁ πῦρ βάλλων, ῥίπτων, Μανέθων 5. 93, Εὐμάθ.

πυργηδόν, Ἐπίρρ., ὁμοίως πρὸς πύργον·— ἐπὶ στρατιωτῶν, κατὰ συμπεπυκνωμένας φάλαγγας, ἐν πυκνῇ παρατάξει, πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες, δηλ. δίκην πύργου συντάξαντες, ἢ ἀρηρότες κατὰ πύργον, Ἰλ. Μ. 43., Ν. 152, Ο. 618· ἴδε **πύργος** ΙΙ.— Κατὰ Σουΐδ.: «πυργηδὸν· στοιχηδόν, κατὰ τάξιν».

πυργηρέομαι, ἀποθ., ἐγκλείομαι ὡς εἰ ἐν πύργῳ, πολιορκοῦμαι, Αἰσχύλ. Θήβ. 22, 184, Εὐρ. Ὀρ. 762, 1574, Φοίν. 1087· — ὁ Εὐστ. ἔχει ἐνεργ. τύπον **πυργηρῶ**, περιφράττω διὰ πύργων, Ποινημάτ. 285. 62 καὶ μέσ. ἀόρ. **πυργηρώσασθαι**, αὐτόθι 123. 6.— Καθ' Ἡσύχ.: «πυργηρούμεθα· ἐντὸς ἐσμὲν τῶν πύργων, οὐ τολμῶμεν ἐξιέναι», καὶ «πυργηρούμεν· φυλάττομεν τὰ τείχη»·— κατὰ Φώτ.: «πυργηρούμενοι· τὰ τείχη φυλάττοντες».

πυργήρης, ες, ἐπὶ τόπου ἢ χώρας, ὁ ἔχων πύργους ὠχυρωμένους, κώμη Χρησμ. παρὰ Παυσ. 10. 18, 2. (Ἐσχηματίσθη ὡς αἱ λέξεις **τειχήρης, ποδήρης**, ἴδε **τριήρης**.)

πυργίδιον [ῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **πύργος**, Ἀρισεφ. Ἱππ. 793.

πύργενος, ἡ, ον, ὅμοιος πρὸς πύργον, νομίσματα π. Αἰσχύλ. Πέρσ. 859 (λυρ.)· οὐδαμοῦ ἄλλοθι ἡ λέξ. ἀπαντᾷ καὶ ἡ σημασία αὐτῆς εἶναι ἀμφίβολος.

πυργίον, ὑποκορ. τοῦ **πύργος**, Λουκ. Ψευδολογ. 19, Βίων Πρᾶσ. 9.

πυργίσκος, ὑποκορ. τοῦ **πύργος**, θάλος πρὸς ταρσήν, θολαειδὴς τάφος, Συλλ. Ἐπιγρ. 4207. 13., 4212, κ. ἀλλ. **II**. Ὑποκορ. τοῦ πύργος ΙΙΙ, Ἀρτεμίδ. 1. 76, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 78 — **πυργισκάριον**, τό, Γλωσσ.· **πυργίσκιον**, τό, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 158.

πυργίτης, ου, ὁ, ὁ ἀνήκων εἰς πύργον, ατρουθὸς π., τὸ ἐν ταῖς οἰκίαις καὶ ταῖς πόλεσι στρουθίον, «σπουργίτης», Γαλην.

πυργόβαρις, εως, ἡ, (βᾶρις 2) προμαχών, ὀχύρωμα, Ἑβδ. (Ψαλμ ρκα', 7).

πυργοδαίκτης, ου, (δαΐζω) ὁ καταστρέφων τοὺς πύργους, πολέμους πυργοδαίκτους. «οἱ τοὺς πύργους κατακόπτουσι καὶ κατερείπουσι» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Πέρσ. 105.

πυργο-δόμημα, τό, οἰκοδόμημα ὅμοιον πύργῳ, Κ. Μανασσ. Χρον. 4823.

πυργο-δόμος, ον, ὁ οἰκοδομῶν πύργους, ἐπὶ τῆς κιθάρας τοῦ Ἀμφίονος, Νόνν. Δ. 5. 67., 44. 41.

πυργο-δρόμος, ον, ὁ βαδίζων πυργηδόν, κατὰ πυκνὰς φάλαγγας, (**πύργος** ΙΙ), Θεοδ. Διακ. Ἀκροασ. 1. 52.

πυργοδώματα, τά, δώματα ἐπὶ πύργων, Καλλ. κ. Χρυσ στίχ. 194, ἔκδ. Α.

πυργο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς πύργον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 5, 8, Δίων Κ. 74, 5.

πυργόεις, εσσα, εν, ἔχων πληθὺν πύργων, πόλις Νικ. Χων. Ἱστ. σ. 366C.

πυργόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ τοῦ πύργου, Ἄννα Κομν. σ. 276, 880, κλπ.

πυργο-κίρατα, κατὰ μετάπλασμ. αἰτ. (ὡς τὸ ὑψικίρατα, ἴδε ὑψίκερως), μὲ ὑψηλὰ κέρατα, Βακχυλ. Ἀποσπ. 39[51] Πιακ.

πυργοκράτεια, ἡ, τὸ διὰ τῶν πύργων κρατεῖν, **πυργομαχοῦντες** ἐν μέρει, καθ' ὃ λείψανον ὑπολέλειπτο τῆς πυργοκρατείας Μ. Ἀτταλ. σελ. 111, 12, ἔκδ. Β., Ἰω. Σκυλ. ἐν Γ. Κεδρ. τ. Β', σ. 673, 11, ἔκδ. Β.

πυργομάχέω, προσβάλλω πύργον, μάχομαι ἐναντίον πύργου, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 18, Ἀν. 7. 8, 13. **II**. μάχομαι ἐκ πύργου, Πολύβ. 5. 84, 2, Πλούτ. 2. 228D.

πυργο-ποιός, όν, ὁ κατασκευάζων, οἰκοδομῶν πύργον, Συλλ. Ἐπιγρ. 8748, Θεόδ. Πρόδρ.·— ἐντεῦθεν **πυργοποιέω, -ποιία**, ἡ, Ὠριγέν.

πύργος, ὁ, μάλιστα ὁ ἐπὶ τῶν τειχῶν πόλεως, συχν. ἐν τῇ Ἰλ., ἐν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρακλ. 242, Ἡρόδ., κτλ.·— ἐν τῷ πληθ., τὰ τείχη τῆς πόλεως μετὰ τῶν πύργων αὐτῶν, Ἰλ. Π. 338, πρβλ. 437· αὐτως ἐν τῷ ἑνικῷ, πόλιος, ἣν πέρι πύργος ὑψηλὸς Ὀδ. Ζ. 262· πέρ ξ δὲ πύργος εἶχ' ἔτι πτόλιν Εὐρ. Ἑκ. 1209· πύργους ἐπὶ τῶν γεφυρῶν ἐπιστῆσαι Πλάτ. Κριτ. 116A. **6)** κινητὸς πύργος δι' οὗ προσέβαλλον ἐχθρικὴν πόλιν, πρῶτον ἐν Ξεν. Κύρ. 6. 1, 53., 6. 2, 18, πρβλ. Πολύβ. 5. 99, 9·— ὁ ἐπὶ τῶν νώτων τῶν ἐλεφάντων πύργος, πρβλ. **πυργοφόρος, πυργοῦχος**. **2)** μεταφ., ἰσχυρὰ ὑπεράσπισις, ὡς ὁ Αἴας καλεῖται πύργος Ἀχαιοῖς, Ὀδ. Λ. 556· ἄνδρες πόλεως π. ἀρήϊος Ἀλκαῖ. 22, πρβλ. Dissen εἰς Πινδ. Ι. 4. 45· παῖς ἄρσην πατρὸς ἔχει πύργον μέγαν Εὐρ. Ἄλκ. 311, πρβλ. Μήδ. 389· ἅπας μοι π. Ἑλλήνων πατρὶς Τραγ. παρὰ Πλουτ. 2. 600F·— θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ π. ἀνέστας, ἀμυντήριος δύναμις ἐναντίον τῶν θανάτων, Σοφ. Ο. Τ. 1201 (ἴζδε ἐν λ. ῥῦμα ΙΙ)· πρβλ. **ἀκρόπολις** ΙΙ. **3)** τὸ ὕψιστον μέρος παντὸς οἰκοδομήματος, τὸ πυργοειδὲς ἀνώγειον, ὅπερ ἐρρησίμευεν ὡς οἴκημα τῶν γυναικῶν, κωκυτοῦ δ' ἦκουσε .. ἀπὸ πύργου (δηλ. ἡ Ἀνδρομάχη) Ἰλ. Χ. 447 (ἀνωτέρω ἐν στίχ. 440, παρίσταται ὡς ὑφαίνουσα μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο), πρβλ. Φ. 526· ὁ πύργος τῆς Ἰροῦς, τὸ παρ' Ὁρατίῳ turris altenea, Μουσαῖ. 32, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 402· αἱ ἄλλαι θεράπαιναι ἐν τῷ π. ἦσαν, οὗπερ διαιτῶνται Δημ. 1156. 10 κἑξ., πρβλ. Φιλόστρ. 863· ἡ καλιὰ τοῦ Τίμωνος, Παυσ. 1. 30, 4. **II**. μέρος στρατοῦ παρατεταγμένου κατὰ συμπεπυκνωμένην φάλαγγα, Ἰλ. Δ. 334, 347· ἐντεῦθεν **πυργηδόν**, ὃ ἴζδε. **2)** παρὰ τοῖς Τηΐοις διαίρεσις τοῦ λαοῦ, ὡς τὰ **δῆμος**, Συλλ. Ἐπιγρ. 3064. **III**. ἐν τῇ Λατ. (πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 482), pyrgus ἦν = fritillum, θήκη τῶν κύβων, ἀφ' ἧς ἔρριπτον αὐτούς, ἐκλήθη δὲ οὕτως ἐκ τοῦ σχήματος· πρβλ. **πυργίσκος**. (Συγγενὲς τῷ **πέργαμος** ὃ ἴζδε, ὡσαύτως δὲ τῷ Γερμ. Burg, τῷ Ἀγγλ. burgh, ἅπερ πάλιν εἶναι πιθανῶς συγγενὲς τῷ Γερμ. Berg, ὄρος· ἴζδε πλείονα παρὰ τῷ Pott Et. Forsch. 2. 118)· πρβλ. καὶ τὴν Τουρκικ. λ. Bourgaz.

πυργο-σείστης, ου, ὁ, ὁ σείων τοὺς πύργους, ὄνομα πολεμικῆς μηχανῆς, Ρήτορες (Walz) 3. 580.

πυργο-σκάφος [ᾰ], **ον**, ὁ ὑποσκάπτων τοὺς πύργους, Λυκόφρ. 469.

πυργοῦχος, ὁ, (ἔχω) ὁ ἔχων ἢ φέρων πύργον· ἐπὶ πολεμικῶν πλοίων, κατάστρωμα ἐπίπεδον φέρον πύργους πρὸς ἄμυναν, Πολύβ. 16. 3, 12, Πολυδ. Α', 92.

πυργοφορέω, φέρω πύργον ἢ πύργους, Λουκ. π. τῆς Συρ. Θεοῦ 15.

πυργο-φόρος, ον, ὁ φέρων ἐπὶ κεφαλῆς πύργον, ἐπὶ τῆς Κυβέλης, Ἀνθ. Π. 5. 260· ἐπὶ τῆς Δήμητρος, Σουΐδ., ἐπὶ ἐλέφαντος, ὁ φέρων ἐπὶ τῶν νώτων πύργον, Πλούτ. 2. 307B. Ἡλιόδ. 9. 16.

πυργοφύλακτον ῥόδον, τὸ ἐν πύργῳ φυλαχθέν, Διήγ. Φλωρίου καὶ Φλώρης στίχ. 1757, ἔκδ. Μαυρορρύδου.

πυργο-φύλαξ [ῠ], ὁ, ὁ φύλαξ πύργου, φρουρός, Αἰσχύλ. Θήβ. 168.

πυργόω, μέλλ. **-ώσω**, (πύργος) περιζώνω, περιτράττω διὰ πύργων, Θήβης ἕδος ἔκτισαν .. πύργωσάν τε Ὀδ. Λ. 264, πρβλ. Ὁμ. Ἐπ. γράμμ. 4. 3, Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 1. 174, Εὐριπ. Βάκχ. 172.— Μέσ., κτίζω πύργους, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 20. **2)** μεταφορ., προφυλάττω, ὑπερασπίζω, δέμας ἀσπίδι Νόνν. Δ 30. 52, κτλ. **3)** **πυργωθείς**, ἐφωδιασμένος μὲ πύργον, ἐπὶ ἐλέφαντος, Ἀνθ. Π. 9. 285. **II**. μεταφ., ἀνυψῶ εἰς μέγα ὕψος, πυργῶσαι ῥήματα σεμνὰ Ἀριστοφάν. Βάτρ. 1004· τέχνην .. ἐπύργωσ' οἰκοδομήσας ἔπεσιν μεγάλοις Ἀριστοφ. Εἰρ. 749· αὐτως, ἀοιδὰς εὐδαιμονίας ἐπύργωσε Εὐρ. Ἱκέτ. 998, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 39·— ἐντεῦθεν, ἐξυψῶ, ἀνεγείρω, ὑψῶ, π. ἀνωτὰ μηδὲν ὄντα Εὐριπ. Τρῳ. 608· Τροίαν αὐτοῦ 844· ὑμᾶς .. τυραννίσι πατὴρ ἐπύργου ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 475· οὕτως ἐπὶ ἰατρῶν, οἷα δὴ φιλοῦσιν ἰατροὶ λέγειν τὰ φαῦλα μείζω .. πυργοῦντες αὐτούς, μεγαλυνόμενοι, ἐπαιρόμενοι, Μένανδρ. ἐν «Φανίῳ» 3· οὕτω, π. χάριν, μεγαλαυχοῦμαι, ἐξογκῶμαι αὐτήν, Εὐρ. Μήδ. 526, πρβλ. Elmsl. εἰς Εὐριπ. Ἡρακλ. 293· π. καθαροῖς λούμασι, κοσμῶ (τὴν πόλιν) μέ .., Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 903.—Παθ., ἐπαίρομαι, ὡς τὸ ὑφοῦσθαι, Αἰσχύλ. Πέρ. 192· οὕτω, πεπύργωσαι θράσει, λόγοις Εὐρ. Ὀρ. 1568, Ἡρ. Μαιν. 238.

πυργώδης, ες, = **πυργοειδής**, Σοφ. Τρ. 273.

πύργωμα, τό, τὸ ἐφωδιασμένον μὲ πύργους, πόλις τετειχισμένη καὶ ὠχυρωμένη διὰ πύργων, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 140, Εὐρ. Φοίν. 287·— ἐν τῷ πληθ., τείχη ἔχοντα πύργους, Αἰσχύλ. Θήβ. 33. 251, 469, Εὐρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πύργωσις, ἡ, ἡ οἰκοδομὴ πύργου, ἀνέγερσις πύργου, Φίλων 1. 505.

πυργῶτις, ιδος, θηλ. τοῦ **πυργωτός,** π. ὄρκανα Αἰσχύλ. Θήβ. 346.

πυργωτός, ή, όν, (πυργόω) πεποιημένος ἐν εἴδει πύργου, π. πετάσματα, παραπετάσματα ἀπολήγοντα εἰς διαιρέσεις ὁμοίας πρὸς ἐπάλξεις πύργων, Ἀθήν. 196C· π. χιτὼν Συλλ. Ἐπιγραφ. 155, 28, 48· ἴδε Müller Arch. der Kunst § 339, 5· οὕτω, π. στέφανος Κορνοῦτ. π. Θεῶν Φύσ. 6.

πυρδαής, ές, (δαίω) ὁ ἐν πυρὶ καίων, καυστικός, φλογερός, πυριφλεγής, πυρδαῆ τινα πρόνοιαν (Ἕρμανν. πυρδαΐτιν πρόνοιαν, χάριν τοῦ μέτρου), ἐπὶ τῆς Ἀλθαίας καιούσης τὸν ὀλέθριον τῷ Μελεάγρῳ δαλόν, Αἰσχύλ. Χο. 606.

πύρδᾶλον ἢ πύρδᾶνον, τό, (δαίω) «τὸ καύσιμον φρύγανον, ἢ ξύλον» Ἡσύχ. **II.** μαγειρεῖον, ὁ αὐτ.— Παρὰ τῷ αὐτῷ μνημονεύεται καὶ **Λακωνικὸς τύπος πούρδαιον** (οὕτως) = **μαγειρεῖον.**

πύρεθρον, τό, πυρῖτις βοτάνη, Νικ. Θηρ. 938, Διοσκ. 3. 86, Γαλην., κλπ.· πρβλ. **πυρῖτις II.**

πύρεῖον, Ἰων. -ήιον, τό· — ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., τεμάχια ξύλου προστριβόμενα ἐπ' ἄλληλα μέχρις ὅτου ἀναφθῶσι, Λατ. igniaria, Τμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 111, ἔνθα ὁ πανάρχαιος οὗτος τρόπος τοῦ ἀνάπτειν πῦρ ἀποδίδεται εἰς τὸν Ἑρμῆν (ἀλλὰ παρὰ τῷ Διοδ. 5. 67 εἰς τὸν Προμηθέα), Σοφ. Φιλ. 36· τάχ' ἂν .. τριβόντες, ὥσπερ ἐκ πυρείων, ἐκλάμψαι ποιήσαιμεν τὴν δικαιοσύνην Πλάτ. Πολ. 435A· πυρεῖά τε χεραὶν ἑνώμων Θεόκρ. 22. 33· ἀμφὶ πυρήϊα δινεύεσκον Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1184· πυρεῖα συντρίψαντες Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 32· τούτων τὸ ἀκίνητον διαμένον ἐκαλεῖτο **ἐσχάρα** ἢ **στορεύς,** τὸ δὲ ἐπ' αὐτοῦ ταχέως στρεφόμενον ἐκαλεῖτο **τρύπανον,** Θεόκρ. π. Πυρὸς 64.

II. ἐν τῷ ἑνικῷ, ἄγγειον κεράμειον χρησιμεῦον πρὸς ἔνθεσιν ἀνημμένων ἀνθράκων, (= **θυμιατήριον,** Σουΐδ., Ἡσύχ.), Ἐβδ. Ἔξοδ. ΚΖ', 3)· ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι (Β' Παραλ. Δ', 11 καὶ 22).

πυρεκβόλησις, ἡ, τὸ ἐκβάλλειν πῦρ, Γερμ. Κων/πόλεως Cod. Coi l. 278, fol. 218 v°.

πῦρ-εκβόλος, ον, ὁ ἐκβάλλων πῦρ, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 38, κτλ.· λίθος π. Ἐκκλ., «πυριβόλος»· οὕτω, λίθος **πυρεκβολίτης** [Ῐ], Σχόλ. εἰς Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 3, 2·— **πυρεκβολέω,** παράγω πῦρ, ἐκ λίθου Εὐστ. Πονημάτ. 240. 7· ἐκβάλλω πῦρ, Ἐκκλ.

πυρ-έκγονος, ον, ὁ ἐκ πυρὸς γεγεννημένος, Βυζ.

πύρεκτικός, ή, όν, (πυρέσσω) ὁ ὑποκείμενος εἰς πυρετόν, ὁ πυρέσσων, Γαλην. τ. 19, σ. 595, 4 καὶ 614, 18, κτλ.

πυρένδυτος βάτος, ἡ διὰ πυρὸς κεκαλυμμένη, Γερμαν. Κωνσταντ/λεως σ. 692, Ἐκδ. Mi.

πυρεργάτις τέχνη, ἡ διὰ πυρὸς ἐργαζομένη, Ἰω. Τζέτζ. Ἀλληγ. Ἰλ. Ε. 26.

πυρέσσω, Εὐρ. Κύκλ. 228· Ἀττικ. **-ττω** Ἀριστοφ. Σφ. 813, Πλάτ.· — μέλλ. **πυρέξω** Ἱππ. 589. 55· — ἀόρ. **ἐπύρεξα** ὁ αὐτ. 42. 14., 1093F, 1131G (ὁ τύπος **ἐπύρεσα** αὐτόθι 1146F, κτλ., διορθοῦται νῦν ἐκ τῶν Ἀντιγράφων), Ἀριστ. Φυσ. 5. 4, 10· — πρκμ. **πεπύρεχα** ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 11, 12.— Παθητ., πρκμ. **πεπύρεγμαι** Γαλην.· (πυρετός). Ἔχω πυρετόν, πάσχω ἐκ πυρετοῦ, νοσῶ ἐκ πυρετοῦ, Ἱππ. Ἀφ. 1245, Εὐρ. Ἴων. ἀνωτ., Ἀριστοφ. Σφ. 813, Αἰσχίν. 69. 43.

πυρεταίνω, = τῷ προηγ., Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15, Ἐπιδ. τὸ δ', 1121, κτλ.· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὅσα συνεχῆ πυρεταίνηται Ἱππ. π. Ἀγμ. 760· — **πυρετιάω.** Γεωπ. 11. 23, 2.

πυρέτειον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., μικρός, ὀλίγος πυρετός, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ', 1093.

πυρετός, οῦ, ὁ, (πῦρ) καίουσα θερμότης, πυρώδης θέρμη, καυστικὴ «ζέστη», φέρει πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι (δηλ. ὁ Σείριος), Ἰλ. Χ. 31. **II.** πυρετικὴ θερμότης πυρετός, θέρμη, Ἀριστοφ. Σφ. 1038, κτλ.· θνήσκειν ἐκ π. Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 247· — τὰ διάφορα εἴδη τῆς νόσου ταύτης ὅσα περιγράφει ὁ Ἱππ. εὑρηνται παρὰ τῷ Foës. Oecon.· μάλιστα ἐπὶ διαλειπόντος πυρετοῦ, π. ἀμφημέρινοι, τριταῖοι, τεταρταῖοι, οἱ καθ' ἑκάστην ἡμέραν, οἱ κατὰ πᾶσαν τρίτην, κατὰ πᾶσαν τετάρτην ἡμέραν ἐπανερχόμενοι, Πλάτ. Τίμ. 86A· **διαλείποντες** Ἀριστ. Προβλ. 1. 55, 3· ἴδε Foës. Oec. Hipp.

πυρετο-φόρος, ον, ὁ **φέρων, προξενῶν** πυρετόν, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 27.

πυρέττω, Ἀττ. **ἀντὶ πυρέσσω.**

πυρετώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πυρετῷ, πλήρης πυρετοῦ, ῥῖγος Ἱππ. π. Ἀγμ. 774· φλεγμονώδης, ἕλκος αὐτόθι 767 (διάφ. γραφ **πυρῶδες**). **2)** ὑποκείμενος εἰς πυρετόν, κύστις ὁ αὐτ. π. Ἀέρ. 286. **3)** ἐπὶ νοσηρᾶς ὥρας τοῦ ἔτους, π. θέρος αὐτόθι 287· π. νότοι Ἀριστ. Προβλ. 1. 23, κτλ. Συγκρ. **-έστερος,** Ἱππ. π. Ἄρθρ. 816.

πύρευς, έως, ὁ, (πῦρ), πυρπολητής, Ἡσύχ. **II.** σκεῦος ἀντέχον εἰς τὸ πῦρ, Ἀνθ. Π. 13. 13.

πῠρευτής, οῦ, ὁ, ὁ ἁλιεύων ὑπὸ τὸ φῶς πυρσοῦ, Πολυδ. Α', 96 (ἔνθα **πυριευτής**).

πῠρευτικός, ή, όν, (πυρευτὴς) ὁ ἁνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν μετὰ πυρσοῦ ἁλιείαν, **πυρευτικὴ** (ἐξυπακ. θήρα) Πλάτ. Σοφιστ. 220D· πρβλ. **πυρία II.** **II.** (πυρεύω) ὁ πρὸς καῦσιν κατάλληλος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 1, 12.

πῠρεύω, (πῦρ) πυρπολῶ, καίω, ὕλην Πλάτ. Νόμ. 843E.

πῠρή, ῆς, ἡ, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **πυρά.**

πῠρήιον, τό, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **πυρεῖον.**

πῠρήν, -ῆνος, ὁ, τὸ ἐντὸς καρπῶν τινων ἢ ὀπωρικῶν ὀστεῶδες μέρος, κοινῶς «κουκκοῦτσι», ὡς π. χ. τῆς ἐλαίας, Ἡρόδ. 2. 92, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 5. 18, 4, κτλ.· τῆς ῥόας, Ἱππ. 529. 31, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 11, 6· τοῦ μεσπίλου, αὐτόθι 3. 12, 5· τοῦ φοίνικος, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4, 10, Θεοτρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1, 19, 2· τῆς ἰτέας, Θεόφρ., αὐτόθι· τῆς ἀκταίας («κουφοξυλιᾶς»), Ἱππ. 651. 55· τοῦ μύρτου καὶ τῆς σταφυλῆς, Ἀριστ. Προβλ. 20. 24· αἱ φολίδες κώνου πίτυος, Ἀθήν. 57· — παρ' Ἡροδ. 4. 23 τὸ **πονετικὸν δένδρεον,** ὅπερ παρῆγε πυρῆνα, ἐδείχθη ὑπὸ τοῦ Heeren ὅτι εἶναι πιθανῶς τὸ κατὰ Λιννν. prunus padus· δὲν δύναται δὲ νὰ εἶναι τὸ nux pontica («λεφτοκαρυά»), διότι ἡ λέξις **πυρὴν** οὐδέποτε σημαίνει τὸ ἐδώδιμον ἢ μαλακὸν ἐσωτερικὸν μέρος καρποῦ.

II. τὰ σκληρὰ ὀστᾶ ἰχθύων, προέκυψε δὲ ἡ σημασία αὕτη ἐκ τῆς ἡμαρτημένης γραφῆς (**ἀπύρινος** ἀντὶ **ἀπήρινος**) ἐν Ἀρχεστρ. παρ' Ἀθην. 299A. **III.** κόκκος θυμιάματος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱππ. **VI.** ἡ στρογγύλη κεφαλὴ μήλης, Γαλην. **V.** ὄνομα πολυτίμου τινὸς λίθου, Πλίν. 37. 73.— Ὁ τύπος **πυρρὴν** προέκυψεν ἐξ ἀγνοίας τῶν Ἀντιγραφέων ὅτι τὸ υ ἦν φύσει μακρόν.

πῠρ-ηνεμος, ον, (ἄνεμος) ὁ ῥιπίζων τὸ πῦρ, Ἀνθ. Π. 6. 101.

πῠρῆνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πυρὴν I,** Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 7, 4.

πῠρηνο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς πυρῆνα καρποῦ, Γαλην. 4. 24.

πῠρηνο-αμύλη [Ῠ], ἡ, (**πυρὴν IV**) ἀμύλη ἔχουσα τὸ ἄκρον ὅμοιον πυρῆνι, Παῦλ. Αἰγ. 6. 21.

πῠρη-τόκος, ον, (πῦρ) ὁ παράγων πῦρ, Ἀνθ. Π. 6. 90.

πῠρήφ-ατος, [ᾰ], **ον,** (πυρὸς) ἐσχηματίσθη ὡς τὸ **μυλήφατος,** πέτρον .. πυρήφατον Δάματρος λάτριν, τὸν σίτου συντρίβοντα θεράποντα τῆς Δήμητρος, δηλ. «μυλόπετραν», Ἀνθ. Π. 7. 394.

πῠρη-φόρος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **πυροφόρος,** ὁ φέρων σῖτον, σιτοφόρος, πεδίον Ὀδ. Γ. 495, Τμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 228.

πῠρία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, (πῦρ) λουτρὸν δι' ἀτμοῦ, ὅπερ παρεσκεύαζαν ῥίπτοντες σπέρμα κανναβέως ἢ ἄλλας εὐώδεις ὕλας ἐπὶ διαπύρων λίθων, Ἡρόδ. 4. 75, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 4. 5, πρβλ. Foës. Oec. Hipp.· **πυρίαις χρῆσθαι ἐκ λίθων διαπύρων** Στράβ. 154· τὰ σώματα ταῖς π. εὖ διατίθησι Πλούτ. 2. 658E· — καὶ ὑποτίθεται ὅτι τοιοῦτόν τι ὑποδηλοῖ ὁ μῦθος περὶ τοῦ λέβητος τῆς Μηδείας, «ὃ δὲ Πελίας ἄνθρωπος γέρων καὶ ἀσθενὴς πυρίᾳ χρώμενος ἐτελεύτησε» Παλαίφατ. 44· πρβλ. **πυριάω. 2)** **πύελος,** Μασχίων παρ' Ἀθην. 207F, Ἀνθ. Π. 11. 243. **3)** τετρυβλοχος κάλπη, Συλλ. Ἐπιγρ. 3108, 3113. **II.** ἁλιεία διὰ πυρσοῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 10, 7· πρβλ. **πυρευτικός.**

πῠρίάζω, = **πυριάω,** Γαλην. τ. 14, σ. 351, 15.

πῠρι-άλωτος, ον, ὁ πυρὶ ἁλισκόμενος, «ὑπνηλαὶ οὖσαι (αἱ αἶθυιαι) καὶ πυριάλωτοι» Φιλόστρ. 838.

πῠρίᾶμα, τό, = **πυρία,** Ἱππ. 298. 48, Ἀριστ. Προβλ. 1. 55, Φιλόστρ. 63.

πῠρίᾶσις, ἡ, ἡ διὰ ξηροῦ λουτροῦ δι' ἀτμοῦ θέρμανσις, Θεοφρ. π. Πυρ. 37, Διοσκ. 1. 15.

πῠριάτη [ᾰ], ἡ, (κατὰ Πολυδ. Α', 248., Ϛ', 54, καὶ Φώτ., ὅστις λέγει «πυριάτη θηλυκῶς, οὐχὶ πυρίατος, οὐδὲ πυριατή ὀξυτόνως»)· τὸ καλούμενον πρωτόγαλα, «μετὰ τὴν ἀποκύησιν εὐθέως ἀμελχθὲν τὸ γάλα, καὶ πυρωθὲν ἐπὶ θερμοσποδιᾶς ἐπ' ὀλίγου ἄνευ πυτίας, αὐτίκα πήγνυται· οἱ δὲ παλαιοὶ τοῦτο ἐκάλουν πυριάτην, τινὲς δὲ πυρίερθον» Ἀέτ. 2, 99· εὑρηται μόνον κατὰ δοτ.· — ἐμπιπλάμενοι πυριάτῃ Κρατῖνος ἐν «Ὀδυσσεῦσιν» 4· πυῷ καὶ πυριάτῃ (ἐκ διορθώσεως ἀντὶ πυαρίτῃ). Ἀριστοτ. Σφ. 710, πρβλ. Εὔβουλον ἐν «Ὀλβίᾳ» 1, Λουκ. Λεξιφ. 3, Πολυδ. Α', 248, Φώτ.· — Καθ' Ἡσύχ.: «πυριατόν· τὸ ἐφθὸν πυρί, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος».— Πρβλ. **πυρίερθον, πῦαρ.**

πῠριᾰτήριον, τό, (πυριάω) λουτρὸν δι' ἀτμοῦ, Λατ. sudatio, sudatorium, ἐθερμαίνετο δὲ τοῦτο διὰ καμίνου κάτωθεν [ἴδε **ὑπόκαυστον**], Εὐπόλις ἐν «Δήμοις» 30, Ἀριστ. Προβλ. 9. 29, 32, Πλουτ. Κίμων 1· τὸ π. τὸ Λακωνικόν, Λατ. Laconicum, Δίων Κ. 53. 27.

πῠριᾰτός, ή, όν, θερμαινόμενος ἐν πυριατηρίῳ ἢ χρήσιμος πρὸς πυρίασιν, κέρκμος, Γαλην.

πῠριάω, Ἰων. ἀπαρ. **-ιῆν** Ἱππ. 488. 40., 586. 11· — ἀόρ. **ἐπυρίησα** ὁ αὐτ. 565. 47, κτλ.— Μέσ., ἀπαρ., **-ιῆσθαι** αὐτόθι 31· ἀόρ. **ἐπυρισάμην** αὐτόθι 32., 586. 13, κτλ.— Παθ., ἀόρ. **ἐπυριήθην** ὁ αὐτ. 621. 30· (πυρία). Βάλλω τινὰ εἰς πυριατή-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ριον μετ' αἴτ., Ἱππ. π. Ἄρθρ. 813, Παλαίφ. 44, κτλ.· — μεταφ., τὸν λάρυγγ' ἥδιστα πυριῶ τεμαχίοις Κρωβύλος ἐν Ἀδηλ. 1· — Παθ., θερμαίνομαι ἐν πυριατηρίῳ, δηλ. ἐν ξηρῷ λουτρῷ, Διοσκ. 3. 11, Ἀθήν. 519E. **2)** μετὰ συστοίχ. αἴτ., πυριᾶν αὐτὴν (τὴν γυναῖκα δηλ.) δσον τριήκοντα πυρίας Ἱππ. 621. 28.

πῡρῐ-βήτης, ου, ὁ, (βαίνω) ὁ ἐπὶ τοῦ πυρὸς ἱστάμενος, τρίπους Ἄρατ. 983· πρβλ. **ἐμπυριβήτης.**

πῡρί-βιος [Ῐ], **ον,** ὁ ἐν πυρὶ βιῶν, ζῷα Διογ. Λ. 9. 79· ἐν Γλωσσ. **πυρόβ-.** — Κατὰ Σουΐδ.: «πυρίβια, τὰ εἰς τὸ πῦρ πίπτοντα ζῳύφια».

πῡρί-βλητος, ον, ὁ βληθείς, κτυπηθεὶς διὰ πυρός, Νόνν. Δ. 8. 355· μεταφ., ὁ πυρέσσων, Νικ. Θηρ. 774. **II.** ἐνεργ. = **πυροβόλος**· ἀκίδες Ἀνθ. Π. 12. 76, Νόνν. Δ. 30. 91.

πῡρῐ-βρεμέτης, ου, ὁ, = **πυρίβρομος,** ἴδε ἐν λ. **πυριγενέτης**· ἐν Ὀρφ. Ὕμν. 48 ὁ Ἔρμανν. ἔχει **ἐριβρεμέτης.**

πῡρῐ-βρῐθής, ές, (βρῑθῶ) βρῑθων πυρί, Χρησμ. παρὰ Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 155, 48 καὶ εἰς Ἀλκ. α', σ. 26.

πῡρί-βρομος, ον, βρέμων πυρί, Ὀρφ. Ἀργ. 1120, Ὕμν. 19, κτλ.

πῡρί-βρωτος, ον, (βιβρώσκω) ὑπὸ πυρὸς καταβρωθείς, Στράβ. 805.

πῡρῐ-γενέτης, ου, ὁ, = τῷ ἑπομ., ὁ ἐν τῷ πυρὶ εἰργασμένος, χαλινὸς Αἰσχύλ. Θήβ. 207, ἔνθα ὁ Δινδ. προτείνει τὴν διόρθωσιν **πυριβρεμετᾶν** ἐκ τοῦ Τιμαχίδ. παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξ. **πυριβρεμέτας.**

πῡρῐ-γενής, ές, ὁ ἐν πυρὶ γεννηθεὶς ἢ ἐκ τοῦ πυρός, Βράκων Εὐρ. Ἀποσπ. 937· Διόνυσος Στράβ. 628, κτλ. **2)** ἐπὶ ἐργαλείου, ὁ κατεσκευασμένος ἢ σφυρηλατηθεὶς διὰ τοῦ πυρός, στόμια Εὐριπ. Ἱππ. 1223· **πυριγενῆ** .. κώδωνα Ἡνίοχος ἐν «Γοργόσι» 1· π. παλάμη, ὅ ἐ. ὅπλον, Εὐρ. Ὀρ. 820· πρβλ. τὸ προηγ.

πῡρῐ-γληνος, ον, ὁ ἔχων πυρίνους ὀφθαλμούς, Ὀππ. Κυν. 9. 37, Ὀρφ. Λιθ. 651, κτλ.

πῡρῐ-χλώχῑν, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων γλωχῖνας ἐκ πυρός, Ὀππ. Κυν. 2. 166, Νόνν. Δ. 1. 151.

πῡρῐ-γόνος, ον, ὁ παράγων πῦρ, Πλουτ. Ἀλέξ. 35. **II.** προπαροξ., **πυρίγονος, ον,** παθ., ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ πυρός, Αἰλ. π. Ζ. 2. 2.

πῡρί-δαπτος, ον, (δάπτω) ὁ ὑπὸ τοῦ πυρὸς καταναλωθείς, Αἰσχύλ. Εὐμ. 1041.

πυρί-δειπνος, ον, παράδοξος λέξις ἣν μνημονεύει ὁ Σχολ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 371, ἐκ τοῦ Καλλ.· — ἂν εἶναι γνησία, πρέπει νὰ εἶναι = **πυρίδαπτος.**

πῡρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πῦρ,** σπινθήρ., Πλούτ. 2. 890Δ, Στοβ. Ἔκλογ. 522.

πῡρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πυρός,** Ἀριστοφ. Λυσ. 1206.

πῡρί-δρομος, ον, ὁ πύρινον ἔχων δρόμον, ἥλιος Ὀρφ. Ὕμν. 7. 11., 19. 2.

πυριέθειρα, ἡ, ἡ ἔχουσα πυριφλόγους τρίχας, δηλ. ἐκτῖνας, ἐπὶ ἀστραπῆς, Βακχυλ. 16. 56, ἔκδ. Blass.

πῡρί-εφθον, τό, = **πυριάτη,** Φιλιππίδης ἐν «Αὐλοῖς» 1 (ὡς μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Πολυδ. Ϛ', 54, ἐν ᾧ ὁ Ἀθήν. 658D ἔχει τοὺς **πυριέφθας** (ἔνθα νῦν **πυρίεφθα** ἐν ἐκδ. Kaibel 1900, ὁ δὲ Ἡσύχ. ἐν λ. ψηροπυρίτης μνημονεύει ὀνομ. **πυριεφθής,** ὁ, ἐπὶ ἄρτου), πρβλ. Γαλην. 6. 384· «πυριάτη, τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον πυρίεφθον» Πολυδ. Α', 248, Εὐστ. 1624. 6 (ἔνθα κοινῶς **πύρεφθον**), Φώτ., κτλ.

πῡρῐ-ηκής, ές, (ἀκή) ἢ ὀρθότ. **πυριήκης** ὁ πεπυρωμένος, ὁ ἔχων πυρίνην ἀκήν ἢ αἰχμήν, ὡς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ περιήκεα μοχλὸν ἑλόντες δινέομεν Ὀδ. Ι. 387· περὶ τοῦ παροξυτ. τύπου ἴδε Εὐστ. ἐν τόπῳ.

πῡρῐ-θαλπής, ές, ὁ τῷ πυρὶ θαλπόμενος, θερμαινόμενος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 926, Νικ. Θηρ. 40, Ἀνθ. Π. 7. 742, κ. ἀλλ.

πῡρῐ-κᾱής, ές, = **πυρίκαυστος,** Ἀνθ. Π. 6. 281.

πῡρῐ-καος, ον, (καίω) πλημμ. γραφ. ἀντὶ **πυρκόος,** ὃ ἴδε.

πῡρῐ-καυστος, ον, ὁ ἐν τῷ πυρὶ κεκαυμένος, Ἰλ. Ν. 563, Πλούτ. 2. 922Δ. **2)** ὁ ἐκ πυρὸς προξενούμενος, φλυκταινίδες ὥσπερ π. Ἱππ. 994D· ἕλκη π. Διοσκ. 1. 82 (81)· οὕτω μόνον τὰ **πυρίκαυστα** Ἱππ. 769Δ, Ἀριστ. Προβλ. 1. 54, κτλ. **3)** **πυρίκαυστον,** τό, ἔμπλαστρον ἢ ἀλοιφὴ διὰ κεκαυμένον μέρος τοῦ σώματος, Γαλην. **II.** περλογισμένος, Πλάτ. Τίμ. 85C, ἐν τῷ τύπῳ **-καυτος** [ὅπερ ἀπαντᾷ καὶ παρὰ Λουκ. ἐν Λουκ. ἢ Ὄνῳ 6, κτλ.].

πῡρῐ-καύτωρ, ορος, ὁ, ὁ διὰ τοῦ πυρὸς καίων τι, Τίμων Φλιάσ. παρὰ Σέξτ. τῷ Ἐμπειρ. σ. 284.

πῡρί-κμητος, ον, (κάμνω) ὁ κατειργασμένος ἐν τῷ πυρὶ ἢ διὰ πυρός, λέβης Καλλ. εἰς Δῆλ. 145· ὁ διὰ πυρὸς παρεσκευασμένος, μεμαγειρευμένος ἢ περλογισμένος, Νικ. Θηρ. 241.

πῡρῐ-κοίτης, ες, ἐν ᾧ τὸ πῦρ κοιμᾶται, νάρθηξ π., ἐπὶ τοῦ καλάμου τοῦ Προμηθέως, Ἀνθ. Π. 6. 294.

πῡρί-κρόταφος, ον, εὐ μετὰ πυρὸς κεκραταιμένος σίδηρος· ἀμφίθ. παρ' Ἡσυχ.

πῡρί-κτῐτος, ον, (κτίζω) ὁ κατασκευαζόμενος ἐν πυρὶ ἢ διὰ πυρός, ἐν πυρικτίτοισι γᾶς, ἐν πηλίνοις ἀγγείοις, ἐκ διορθώσεως τοῦ Meineke (ἀντὶ **περικτύποισι**) Ἀναξανδρίδης ἐν «Δίσχρᾳ» παρ' Ἀθην. 455F.

πῡρῐ-λαμπής, ές, ὁ λάμπων ὡς πῦρ, ἀστέρες Ἀνθ. Π. 5. 16· δίφρος [ἡλίοιο] αὐτόθι 1. 10, 41, πρβλ. Ἄρατ. 1040, Ὀππ. Κυν. 3. 72· ὁ σίδηρος στίλβει πυριλαμπὲς Πλουτ. Κράσσ. 24 Sclaf.

πῡρῐ-λαμπές, ή, = **πυρολαμπίς,** ἴδε ἐν λ. **πυγολαμπίς.**

πῡρῐ-λητος, ον, ὁ καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός, πεδίον π. ἡφαιστειώδες, Στράβ. 538· πέτραι αὐτόθι 764.

πυριλόχευτος Διόνυσος, ὁ πυρὶ λοχευθείς, Βίος Ἀλεξ. στίχ. 2282, ἔκδ. Wr.

πῡρῐ-μᾰνέω, ἐξάπτομαι εἰς μανιώδη φλόγα, Πλουτ. Ἀλέξ. 35.

πῡρῐ-μάρμᾰρος, ον, ὁ μαρμαίρων, σπινθηροβολῶν ὡς τὸ πῦρ, ἀστὴρ Μανέθων 9. 93. 391.

πῡρῐ-μάχος, ον, ἢ **πυρί-μαχος, ον,** ὁ ἀνθιστάμενος πρὸς τὸ πῦρ, ἐπὶ λίθου ἀντέχοντος εἰς τὸ πῦρ, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 6, 10, π. Θαυμασ. 48. 1· πρβλ. **πυρομάχος.** **II.** «ὁ ἐν τῇ (μάχῃ) ἀνίκητος» Ἡσύχ.

πῡρί-μορφος, ον, ὁ πυρὸς μορφὴν ἔχων, Μιχ. Σύγκελλ. ἐν Βίῳ Διονυσ. Ἀρεοπ. σ. 368, κλπ.

πυρίνη, ἡ, ἀμφ. γραφ. ἀντὶ **πυρῆν** παρ' Ἱππ. 651. 55.

πῡρῖνος [ῡ], **η, ον,** (πῦρ) ὁ ἐκ πυρός, πυρώδης, σῶμα Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 13, 1, πρβλ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 8, 19· εἰ .. ὁ ἀὴρ μὴ πῦρ, ἀλλὰ πύρινος ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 7, 5· ἄστρα π. Οὐρ. 2. 7, 1· π. νύμφαι, θερμαὶ πηγαί, Ἀνθ. Π. 14: 52.

πῡρῖνος [ῡ], **η, ον,** (πῦρος) ὁ ἐκ πυροῦ, σίτου, σῖτινος, στάχυς Εὐρ. Ἀποσπ. 374 (ὁ δὲ Toup διώρθωσε **πυρίνου** ἀντὶ **πυρίμου** ἐν Ἀποσπ. 352)· ἄρτοι Ξεν. Ἀν. 4. 5, 31· χώρην ἐσπαρμένην .. πυρίνῳ σίτῳ, μὲ σιταρόσπορον, Βαθρ. 26· πτισάνη Ἀριστ. Προβλ. 1. 37, 1· ἄχυρον, ἄλευρον Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 4, 1, κτλ. — Πρβλ. **πυράμινος, πύρνον.**

πῡρῖον, τό, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **πυρίζον.**

πῡρῖος, α, ον, = **πύρινος,** (πῦρ) Ἰάμβλ. περὶ Μυστ. 7, Συνεσ. Ὕμν. 3. 373, κτλ.

πῡρίπαις, ὁ, ἡ, υἱὸς τοῦ πυρός, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Ὀππ. Κυν. 4. 287.

πῡρι-πληθής, ές, πλήρης πυρός, Χρησμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 4. 9.

πῡρί-πλοκος, ον, πεπλεγμένος διὰ πυρός, **πυρίπλοκον** (νῦν **πυρίπνοον**) ἔπλεκε σειρὴν Νόνν. Δ. 30. 83.

πῡρί-πνευστος, ον, = **πυρίπνοος,** Μουσαῖος 88, Νόνν. Δ. 33. 6.

πῡρι-πνέων, Ἐπικ. **-πνείων, ουσα, ον,** μετοχ. ἄνευ ῥήματος ἐν χρήσει, πνέων πῦρ, **πυρίπνους,** Μουσαῖος 41· — ἐν Εὐρ. Ἴωνι 203, ὁ Ἔρμανν. διορθοῖ **πυρπνέουσαν** χάριν τοῦ μέτρου.

πῡρί-πνοος, ον, συνῳρ. **-πνους, ουν,** (πνέω) ὁ πνέων, φυσῶν πῦρ, Πινδ. Ἀποσπ. 150, Λυκόφρ. 1314 κτλ.· **πύρινος,** π. τόξα [Ἔρωτος] Ἀνθ. Π. 5. 180· ζῆλος αὐτόθι 7. 354, κτλ. — Πρβλ. **πύρπνοος.**

πῡρί-πτερος, ον, ὁ ἔχων πτέρυγας πυρίνας, κεραυνῶν τάς πυριπτέρους φλόγας Θεόδ. Πρόδρ. σ. 141.

πῡρῐρρᾰγής, ές, = **πυρορραγής,** Φώτ., Σουΐδ., κλπ.

πυρίς, ίδος, ἡ, ὡς φαίνεται, = **πυρός,** Συλλ. Ἐπιγρ. 4700.

πῡρι-σμάραγδος [ᾰ], **ον,** ὁ ἀπὸ πυρὸς ἠχῶν, Θεοκρίτου Σῦριγξ 8.

πῡρί-σπαρτος, ον, ὁ πυρὶ ἐσπαρμένος, ἢ ὁ σπείρων πῦρ, φλογίζων, δῆγμα Ἀνθ. Π. 208.

πῡρι-σπείρητος, ον, ὁ περικεκυκλωμένος διὰ πυρός, Παύλ. Σιλ. Ἔκφρ. 475.

πῡρί-σπορος, ον, ὁ σπαρείς, λαβὼν τὴν ἀρχὴν ἐν πυρί, Ὀρφ. Ὕμν. 44. 1, Ὀππ. Κυν. 4. 304.

πῡρῐσσοος, ον, (σώζω) ἀντὶ **πυρί-σοος,** ὁ ἀπὸ τοῦ πυρὸς σωθείς, Ἀγαμήστωρ ὁ Φαρσάλιος παρὰ τῷ Σχολ. Λυκόφρ. 178.

πῡρῐ-στακτος, ον, ὁ σταλάζων πῦρ, πέτρα π., ἐπὶ τῆς Αἴτνης, Εὐρ. Κύκλ. 298.

πῡρῐ-στάτης, [ᾰ], **ου,** ὁ, ἡ κοινῶς καλουμένη «πυροστάτα», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 436· ὡσαύτως **πυρίστατος** καὶ **πυροστάτης,** Εὐστ. 1827. 56.

πῡρι-στεφής, ές, ὁ πυρὶ ἐστεμμένος, Νόνν. Δ. 8. 289.

πῡρι-σφρῑγιστος (Ἰωνικ. ἀντὶ **πυρισφραγ-**), **ον,** ἐσφραγισμένος διὰ πυρός, Νόνν. Δ. 13. 328.

πῡρῐ-της, [Ῐ] **ου,** ὁ, (πῦρ) ὁ περὶ τὸ πῦρ καταγινόμενος, περὶ τοῦ Ἡφαίστου, βάναυσον .. καὶ πυρίτην ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιοῦντα Λουκ. περὶ Θυσ. 6 (ἔνθα διάφορ. γραφ. **πυρευτής**)· ὁ Ἥφαιστος δὲ χωλός ἐστι καὶ βάναυσός τις καὶ πυρίτης τὴν τέχνην, δηλ. σιδηρουργός, ὁ αὐτ. ἐν Δὶ Ἐλεγχομένῳ 8.

II. π. λίθος, εἶδος λίθου ὅστις κρούομενος ἀναδίδει σπινθῆρας, ὁ χαλκοπυρίτης τῶν ὀρυκτολόγων, Διοσκ. 5. 143, Πλίν. 36.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

30· ὡσαύτως, πυρῖτις λίθος Εὐστ. Πονημάτ. 240. 57. 2) ἄγνωστός τις λίθος πολύτιμος, Πλίν. 37. 73.

πῡρίτης ἄρτος, ὁ, πύρινος, σίτινος ἄρτος, Σουΐδ.

πῡρῖτις, ιδος, ἡ, ἴδε **πῡρίτης**. **II.** (ἐξυπακουομ. τοῦ βοτάνη), = **πύρεθρον**, Νικ. Θηρ. 683, Ἀλεξιφ. 531. 2) π. νάρδος = **θυλακῖτις**, Γαλην.

πῡρί-τοκος, ον, ὁ ἐν πυρὶ γεννηθείς, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Ἰω. Λυδ. περὶ μηνῶν 4. 95.

πῡρι-τρεφής, ές, ὁ ὑπὸ τοῦ πυρὸς τρεφόμενος, Νόνν. Δ. 2. 486.

πῡρι-τρόφος, ον, ὁ τρέφων βοηθῶν τὸ πῦρ, ῥιπὶς Ἀνθολ. Π. 6. 101.

πῡρί-τροχος, ον, = **πυρίδρομος**, Νόνν. Δ. 14. 292.

πῡρί-φᾰτος, ον, (πέφαμαι) ὁ πυρὶ ἀναλωθείς, πυρίφατον τάνδε πελασγίαν [πόλιν] Αἰσχύλ. Ἱκ. 633.

πῡρῐ-φεγγής, ές, φέγγων ὡς τὸ πῦρ, πυραυγής, Πρόκλ. Ὕμν. 4. 5, Ὀρφ. Ἀργ. 212.

πυρίφθογγος, ον, ὁ πυρίνους φθόγγους ἐκπέμπων, Cræc. Orthod. τ. Α', σ. 252.

πῡρῐ-φλεγέθων, ουσα, ον, λάμπων ὡς φλὸξ πυρός, ἔσοπτρον Ἀγησιάναξ παρὰ Πλουτ. 2. 921B. **II.** ὡς οὐσιαστ., ὁ Πυριφλεγέθων, εἷς τῶν ποταμῶν τοῦ Ἅιδου, οὗ τὰ ῥεῖθρα ἦσαν πυριφλεγῆ κατὰ τὰ μυθολογούμενα, Ὀδ. Κ. 513, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 114A.

πῡρι-φλεγής, ές, ὁ φλέγων ὡς πῦρ, κατὰ θέρους ἀκμὴν καῦμα πυριφλεγὲς λαμβάνει αὐτὸν Ξενοφ. Ἑλλ. 5. 3, 19, Πλούτ. 2. 948C. 2) λίαν πεφλογισμένος, κοιλίη Ἱππ. 610. 24·— ἐφθαρμένως **πυριφλεγέθης**, ὁ αὐτ. 609. 51., 665. 23· π. δίψαι, αἱ ἐκ φλογώσεως προερχόμεναι, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 2.

πῡρι-φλέγων, οντος, ὁ, = τῷ προηγ., Εὐρ. Βάκχ. 1019.

πῡρί-φλεκτος, ον, (φλέγω) φλεγόμενος ἢ ἀναλάμπων καὶ ἀναδίδων φλόγας πυρίνας, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 167, Εὐρ. Ἴων 195· πύρινος, πεφλογισμένος, ἐξημμένος, βλάβαι, πόθοι Ἀνθολ. Π 12. 151, Λυκόφρ. 217·— ἐπὶ χρώματος, βοστρύχια Ἀνθ. Π. 11. 66.

πῡρί-φλογος, ον, ἀναδίδων φλόγας ὡς τὸ πῦρ, Ἐμπεδ. Σφαιρ. 112.

πῡρί-φοιτος, ον, ὁ ἐν τῷ πυρὶ περιπατῶν, πλημμ. γρ. ἀντὶ **ἠερόφοιτος** ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς.

πῡρίχη [ῑ], ἡ, ποιητ. ἀντὶ **πυρρίχη**, Ἀνθ. Π. 12. 186.

πῡρί-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χρῶμα πύρινον, Ἀλκιδάμ. ἐν Ἀριστ. Ρητορ. 3. 3, 1.

πυρ-κᾱεύς, έως, ὁ, ὁ ἐμπρήσας, Ναύπλιος π., δρᾶμά τι τοῦ Σοφ.· πρβλ. **πυρφόρος**.

πυρ-καϊά, Ἐπικ. καὶ Ἰων. -ϊή, ἡ· παρ' Εὐρ. ἐν Ἱκέτ. 1207, τρισύλλ. **πυρκαιά**· (καίω)· — τόπος ἔνθα ἀνάπτεται πῦρ, νεκρικὴ πυρά, νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον Ἰλ. Η. 428, 431· πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο Ψ. 228· κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ, ἔσβυσαν τὴν καιομένην πυράν, Ψ. 250, πρβλ. 237, Ω. 791· πυρκαιὰς νεκρῶν, Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.· χλωρίωνι, ὃν .. μυθολογοῦσι γενέσθαι ἐκ πυρκαϊᾶς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1. 20. 2) πυρκαϊά, «φωτιά», πυρκαϊῆς γενομένης Ἡρόδ. 2. 66· ἐμπρησμός, Νόν. παρὰ Δημ. 627. 22· πυρκαϊᾶς γραφή, δίκη Πολυδ. Θ', 40. 117. 3) μεταφ., ἡ φλὸξ τοῦ ἔρωτος, δι' ὅσης ἤλθετε πυρκαϊῆς Ἀνθ. Π. 7. 217. **II.** ἐλαία κατακαεῖσα μέχρι ῥίζης καὶ πάλιν ἀναφυομένη, ἀγρία ἐλαία, Λυσ. 110. 24 (εἰ ἡ γραφὴ ὀρθή), πρβλ. Οὐεργ. Γεωρ. 2. 303 κέξ. [κᾰ παρὰ ποιηταῖς, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 523].—Ἐν Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτείᾳ σελ. 84 (ἔκδ. Blass) εὕρηται τύπος **πυρκᾳά**, «πυρκαᾶς (δίκη)».

πυρ-κόος, ον, (κοέω) ὁ προσέχων εἰς τὸ τῶν θυσιῶν πῦρ (ἐν Δελφοῖς) ὅπως ἐξ αὐτῶν μαντεύσῃ τὸ μέλλον, Ἡσύχ., ὅθεν οἱ Δελφοὶ (κάτοικοι) ἐκαλοῦντο πυρκόοι (πρβλ. **θυοσκόος**), Πλούτ. 2. 406F (τὰ Ἀντίγραφα **πυρικάους**). — Καθ' Ἡσύχ.: «πυρκόοι· ὑπὸ Δελφῶν ἱερεῖς δι' ἐμπύρων μαντευόμενοι».

πυρμαχέω = **πυρομαχέω**, ὃ ἴδε.

πυρναῖος, α, ον, (πύρνον) ὥριμος, τρώξιμος, κατάλληλος πρὸς βρῶσιν, πυρναίαις (διάφ. γραφ. **πυρκναῖσι**) σταφυλαῖσι κολὸν βέβριθεν ἀλωά, «περκαζούσαις καὶ τρωξίμοις» (Σχόλ.), Θεόκρ. 1. 46.

πύρνον, τό, συντετμημέν. ἀντὶ **πύρινον**, (πύρινος, πῡρός), ἄρτος σίτινος, Ὀδ. Ο. 312., Ρ. 12, 362· μάλιστα δὲ ἐπὶ ἄρτου ἐξ ἀλεύρου μετὰ τῶν πιτύρων, πρβλ. Φιλήμ. Γραμμ. παρ' Ἀθην. 114D. **II.** καθόλου τροφή, «πύρνοι (οὕτως ἄρσεν.)· ζειαὶ κνηστώδεις, ἢ ὁ κατειργασμένος σῖτος, ἄλλοι χόρτος, ἄλλοι μαγίδα. καὶ οὐδετέρως τὰ πύρνα» .. «πύρνος· ψωμός», Ἡσύχ.· «πύρνος· τὸ ἀπόκλασμα τοῦ ἄρτου» Σουΐδ., κτλ.· φήγινον π., βάλανος, Λυκόφρ. 482, πρβλ. 639 — ἐντεῦθεν **πυρναῖος**.

πυρνο-τόκος, ον, ὁ παράγων τροφήν, ἄρουρα Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1028. 45.

πῡρό-βιος, ον, = **πυρίβιος**, ὃ ἴδε.

πῡρο-βόλος, ον, ὁ ἐκρίπτων, ἐκβάλλων ἢ παράγων πῦρ, λίθοι Ὠριγέν.·— τὰ **πυροβόλα** ἀκόντια ἢ βέλη πυρφόρα, Πλουτ. Σύλλ. 9, Ἀντών. 66, κτλ.

πῡρο-βόρος, ον, σιτοβόρος, σιτοφάγος, Κόϊντ. Σμ. 2. 197

πῡρο-γενής, ές, (πῦρ) ὁ ἐκ πυρὸς γεννηθείς, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Λύσων. 29. 3.

πῡρο-γενής, ές, (πυρὸς) ὁ ἐκ σίτου πεποιημένος, Ἀνθ. Π. 9. 368.

πῡρο-γόνος, ον, = **πυριγόνος**, Ὠριγέν. 3. 289D.

πῡρο-δαίσιον, τό, (δαίω) τόπος ἔνθα πῦρ δαίουσιν, ἀνάπτουσι, καίουσι, μαγειρεῖον, Ἡσύχ. (ἔνθα νῦν πυροδαύσιον).

πῡρο-δόκος, ον, (πυρὸς) ὁ δεχόμενος, περιλαμβάνων σῖτον, πυροδόκος ἀλωή Ὀππ. Ἀλ. 4. 501.

πῡρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς πῦρ, πυρώδης, Πλάτ. Νόμ. 895C, Ἀριστ. περὶ Γεν. καὶ Φθορ. 2. 3, 5. Ἐπίρρ. -δῶς, Πλούτ. 2. 888E.

πῡρόεις, εσσα, εν, (πῦρ) πυρώδης, πλήρης πυρός, κερουνὸς Κλεάνθ. 10· ἀστὴρ Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1377· ὄμματα, πόθος, κτλ., Ἀνθ. Π. 5. 15., 9. 132· κάπρος Ὀππ. Κυν. 1. 388· βέλος Νόνν., κτλ. 2) ὁ **Πυρόεις**, ὁ πλανήτης Ἄρης ὡς ἐκ τοῦ ἐρυθροῦ αὐτοῦ χρώματος, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6 18, Κικ. Ν. D. 2, 20, Φίλων 1. 504. **II.** **πυροῦντες**, οἱ, ἰχθύες ζῶντες ἐν τοῖς ὕδασι ποταμῶν καταβαινόντων ἐξ ὀρέων καὶ ψυχρῶν, κοινῶς πέστροφαι, Μνησίθ. παρ' Ἀθην. 358C.

πῡρο-εργής, ές, (*ἔργω) ὁ ἐργαζόμενος διὰ τοῦ πυρός, Μανέθων 1. 78.

πῡρο-κᾰπηλεύω, καταγίνομαι εἰς τὸ ἐμπόριον τοῦ σίτου, σιτοκαπηλεύω, Πολυδ. Ζ', 18.

πῡρο-κλοπία, ἡ, κλοπὴ τοῦ πυρός, Ἀνθ. Π 6. 100.

πῡρο-λᾰβίς ίδος, ἡ, (λαμβάνω) λαβὶς τοῦ πυρός, πυράγρα, «τσιμπίδα, μασιά», Γλωσσ.

πῡρο-λᾰμπίς, ίδος, ἡ, ἡ ἐκπέμπουσα λάμψιν πυρός, πυγολαμπίς, «κωλοφωτιά», ἴδε ἐν λ. **πυγολαμπίς**.

πῡρο-λόγος, ον, (πυρὸς) ὁ πυροὺς συλλέγων, δηλ. θερίζων, πυρολόγος δρεπάνη Ἀνθολ. Π. 6. 104 (Ἀντίγραφ. πυριλ-.)

πῡρό-μαντις, εως, ὁ, καὶ ἡ, διάφ. γραφ. ἀντὶ πυρ-, Ἀρτεμ. 2. 69·— **πῡρο-μαντεία**, ἡ, τὸ μαντεύεσθαι διὰ τοῦ πυρός, Böckh Exph. Pind. σ. 152. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

πῡρο-μαχέω, μάχομαι πρὸς τὸ πῦρ, Βασίλ.· **πυρμαχέω**, Ἀρχέλ. ἐν Ideler Phys. 2. 345, κτλ.

πῡρο-μάχος, ον, = **πυριμάχος**, Θεόφρ. π. Λίθ. 9, Ῥήτορες (Walz) 1. 580.

πῡρο-μέτρης, ου, καὶ -μετρητής, οῦ, ὁ, σιτομέτρης καὶ **πῡρομετρέω**, σιτομετρῶ, Πολυδ. Ζ', 18.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 292.

***πῡρόν**, τό, ἴδε **πυρά**, τά.

πῡροπίπης [ῑ], **ου**, ὁ, ἴδε **πυρροπίπης**.

πῡροποίκιλος, ον, ὁ ἔχων στίγματα ἔχοντα τὸ χρῶμα τοῦ πυρός, ἀμφ. γραφ. ἀντὶ **πυρροπ-**.

πῡροπωλεῖον, τό, μέρος ἔνθα πωλοῦνται πυροί, σιταγορά, Πολυδ. Ζ', 18.

πῡρο-πωλέω, πωλῶ πυρούς, σῖτον, σιτοπωλῶ, Δημ 376. 1, Πολυδ. Ζ', 18·

πῡρο-πώλης, ου, ὁ, πωλητὴς σίτου, σιτέμπορος, Πολυδ. Ζ', 18.

πῡρορρᾰγής, ές, (ῥήγνυμι) ὁ ἐν τῷ πυρὶ ῥηγνυόμενος, περὶ κεραμίων ὅσα ἐν τῷ πυρὶ ῥήγνυνται ἐν τῷ ὑπτᾶσθαι, ἴσως πυρροραγὲς κακῶς ὠπτημένον Κρατῖνος ἐν «Ὥραις» 10· ὡς ἐπίρρ. **πυρροραγές**, ψοφεῖ λάλον τι καὶ πυρορραγὲς Ἀριστοφάν. Ἀχ. 933.

πῡρός, ὁ, σῖτος, μελιηδέα, μελίφρονα πυρὸν Ἰλ. Θ. 188, Κ. 569· ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἄλεσσαν, ἤλεσαν (ὁ ἀληλεσμένος σῖτος ἐκαλεῖτο ἀλείατα ἢ ἄλευρα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἄλφιτα τὴν ἀληλεσμένην δηλ. κριθήν, πρβλ. ὡσαύτως **μῆλοψ**), Ὀδ. Υ. 109· δίδοται δὲ εἰς τοὺς ἵππους, Τ. 536· ἐν τῷ πληθ., μνημονεύεται μετ' ἄλλων σιτηρῶν, πυροί τε ζειαί τε ἰδ' εὐρυφυὲς κρῖ λευκὸν Δ. 604· πυροὶ καὶ κριθαὶ Ι. 110., Τ. 112· θερίζεται δὲ διὰ δρεπάνου, Ἰλ. Λ. 67· κέξ.·— οὕτω παρ' Ἡρόδ. 2. 36., 4. 33, Ἀριστοφ. Σφ. 1405, Εἰρ. 1145, Ὄρν. 580, Θουκ. 6. 22, Δημ. 386. 4. 4) κόκκος σίτου, ἐξ ἑνὸς πυροῦ εἷς πυθμὴν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 20, 16. (Ἐντεῦθεν **πυρνός**, **πύρ-ινος**, κτλ.· ὁ Κούρτ. παραβάλλει Σλαυ. pyr-o (ὄλυρα), Βοημ. pyr (ἄγρωστις), Λεττ. pûr-ji (triticum), Λιθ. pyr-agas (σίτινος ἄρτος).)

πῡρο-σθενής, ές, πυρὸς σθένος ἔχων, Λατ. ignipotens, Γλωσσ.

πῡρο-στάτης, ἴδε ἐν λ. **πυριστάτης**.

πῡροτομία, ἡ, (πυρός, τέμνω) ἡ τομὴ τῶν πυρῶν, θερισμὸς τοῦ σίτου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 8, 2.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 319.

πυροτρόφος, ὁ τοὺς πυρούς, τὸν σῖτον τρέφων βορρᾶς, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 202, 30, ἔκδ. Λ.

πῡροφαγεῖν, ἐσθίειν πυρούς, σῖτον, Εὐστ. εἰς Ἰλ. Θ. 188.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πῦρο-φεγγής, ές, = **πυριφεγγής**. Χρησμ. Σιβ. 8. 435.

πῦρο-φθόρος ον, ὁ καταστρέφων τοὺς πυρούς, τὸν σῖτον, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1027. 37.

πυροφορέω, φέρω, παράγω πυρούς, σῖτον, νῆσον πυροφορουσαν Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 40.

πυροφορικὰ δεῖπνα, Ἐπιγραφ. Μαντινείας, L. et F. 352 j. Ἄδηλος ἡ σύνθεσις τῆς λέξεως, εἰ ἐκ τοῦ στοιχείου **πυρός**, ἢ ἐκ τῶν **πυρῶν** τοῦ σίτου. Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

πῦρο-φόρος, ον, (πῦρ) ὁ φέρων πῦρ, βέλη π. = πυροβόλα, Ζώσιμος ἐν Ἱστ. 256, 2, **2)** ἡφαιστειώδης, **πεδίον** ὁ αὐτ. **3)** μεταφ., φλεγμονώδης, νοῦσος Συλλ. Ἐπιγρ. 511. III.

πῦρο-φόρος, ον, (πυρὸς) ὁ φέρων, παράγων πυρούς, σῖτον, σιτοφόρος, ἄρουρα Ἰλ. Μ. 314, Ξ. 123, Σιμωνίδ. 9· πεδίον Ἰλ. Φ. 602, Εὐρ. Φοίν. 644· Λιβύα Πινδ. Ι. 4. 91 (3. 72)· γῆ Σόλων 15. 2· Γέλα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 450· (ἐν τῇ Ὀδ. ὁ τύπος εἶναι **πῦρηφόρος**). **II.** ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 547, ἀήρ πυροφόρος, ἀὴρ προάγων τὸν σῖτον, συντελῶν εἰς αὔξησιν αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ Ἔρμανν. προτείνει πυροφόροις .. ἐπὶ ἔργοις (ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Κ. Σίττλ τὸ **πυροφόρος** ἑρμηνεύεται παραδόξως «ἐπάγουσα πῦρ, ἤτοι πυρετόν»).

πῦρό-χρως, **-ωτος**, = **πυρίχρως**, Achmes Ὀνειροκρ. 149, 18, Γαλην.

πῦρόω, μέλλ. **-ώσω**, (πῦρ) καίω διὰ πυρός, τὰς Ἀθήνας Ἡρόδ. 7. 8, 2., 8. 102· στέγην Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 280· ναοὺς Σοφ. Ἀντ. 286· καίω ὡς ἔμπυρον θυσίαν, ὁσφὺν Αἰσχύλ. Πρ. 497· πυροῦται σώματα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 244· καταστρέφω διὰ τοῦ πυρός, πυροῦν Κύκλωπος ὄψιν ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 590, 600. — Μέσ., παῖδα πυρωσαμένη, θέτουσα τὸν υἱόν της ἐπὶ τῆς πυρᾶς, Ἀνθ. Π. 7. 466. — Παθητ., πυρπολοῦμαι, καίομαι, Τρώων πυρωθέντων Πινδ. Π. 11. 50· Ἴλιον πυρούμενον Εὐρ. Ἀνδρ. 400, πρβλ. Τρῳ. 1283· πυρωθῆναι δέμας Εὐρ. Ι. Τ. 685, πρβλ. Μήδ. 1190· πυρούμενον τὸ πταῖς, ὀπτώμενον ἐπὶ τοῦ πυρός, Ἀριστ. Προβλ. 21. 10, πρβλ. 23. **2)** μεταφορ., ἀνάπτω, φλέγω, ἔρως π. τινα Ἀνακρεόντ. (;).— Παθ., διακαίομαι, διαφλέγομαι, παραγγέλμασιν .. πυρωθεὶς καρδίαν Αἰσχύλ. Ἀγ. 481· ἄλλοτε γάρ Δήμωνι πυρούμενος, φλεγόμενος διὰ τὸν Δήμωνα, Ἀνθ. Π. 12. 87. **II.** ἀπολ., παράγω πῦρ, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 2, 26.— Παθ., γίνομαι πῦρ, ἀνάπτομαι, Πλάτ. Τίμ. 51B, 52D, Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 8, 11, κ. ἀλλ. **III.** Παθ., ὑφίσταμαι πύρωσιν, ὁ χρυσὸς μόνος οὐ πυροῦται Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 6, 14. **2)** ὡσαύτως ἐπὶ χρυσοῦ, δεδοκιμασμένος πυρί, Ἀποκάλ. γ', 18· μεταφορ., ἐπὶ προσώπων, ὁ διὰ πυρὸς δοκιμαζόμενος, δεδοκιμασμένος, Ἐβδ. (Ψαλμ. ΙΖ', ΡΙΘ'. 140). **IV.** καπνίζω, καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ Θεόκρ. 24. 96. —Ἴδε Κόντου Ἰωσπ. Παρατηρ. σ. 23.

πυρπᾰλᾰμάω, ἴδε τὸ ἑπόμ.

πυρπᾰλᾰμος, ὁ, ὁν, ὁ δεξιῶς κατειργασμένος ἐκ πυρός, ὁ ἔμπυρος, πυρπάλαμον βέλος, ἐπὶ τοῦ κεραυνοῦ, Πινδ. Ο. 10 (11). 96· πρβλ. **πυριγενὴς** 2. **II.** Καθ' Ἡσύχ.: «πυρπαλάμου, ἔλεγον τοὺς διὰ τάχους τι μηχανᾶσθαι δυναμένους, καὶ τοὺς ποικίλους τὸ ἦθος», πρβλ. Εὐστ. 513. 30, Σουΐδ., Φώτ.'— παρ' Εὐστ. ἔνθ' ἀνωτ. **πυρπαλαμᾶσθαι** = **κακοτεχνεῖν**, καὶ οἷον διὰ πυρὸς ἰέναι τῇ κακοτεχνίᾳ, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 357, πυρπαλάμησεν.

πύρ-πνοος, ον, συνηρ. **-νους**, **ουν**, = **πυρίπνοος**, ὁ πνέων πῦρ, Τυφὼν Αἰσχύλ. Θήβ. 511, πρβλ. 493· ταῦροι, λέαιναι Εὐρ. Μήδ. 478, Ἡλ. 474· χίμαιρα πύρπνοος Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδι» 1. 3· π. βέλος, ἐπὶ ἀστραπῆς, Αἰσχύλ. Πρ. 917· βέλεσι πυρπνόου ζάλης, ἐπὶ τῆς Αἴτνης, αὐτόθι 371. Ἐπίρρ. **-πνόως**, Εὐστ. ἐν Mai's Spicil. 5. 311.

πυρ-πολέω, πυρσεύω, καίω πῦρ, «καίω φωτιάς», Ὀδ. Κ. 30, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 25· π. τοὺς ἄνθρακας, ἀνακινῶ, ἀναρριπίζω τὸ πῦρ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1580. **II.** καίω καὶ καταστρέφω διὰ τοῦ πυρός, τὴν οἰκίαν ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1497· πόλιν ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1079· π. καὶ καίουσι καὶ σφάττουσι Λουκ. περὶ Διαβολ. 19·— ὡσαύτως καταφλέγω διὰ πυρός, π. τοὺς βαρβάρους Ἀναξίλ. ἐν «Νεοττίδι» 1. 9, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 727· — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, πυρπολέεσθαι πᾶσαν τὴν Ἀττικήν, ἐνεργῷ ὥστε νὰ ἐμπρησθῇ διὰ πυρός, Ἡρόδ. 8. 50, πρβλ. Παλαίφ. 39. **2)** μεταφορ., ἐπὶ ὀλίψεως, Νικ. Θηρ. 245, 364· ἐπὶ ἔρωτος, Ἀχιλλ. Τάτ. 1. 11, Ἀνακρεόντ. 68. 6, Εὐμάθ., κλπ.— Καθ' Ἡσύχ.: «πυρπολεῖ· ἅπτει, καίει, πυρσεύει» καὶ «πυρπολέοντας· πυρπολουμένους, ἢ περὶ τὴν πυρὰν ἀναστρεφομένους» καὶ «πυρπολούμενος παρὰ τὸ πολεῖν ἐν αὐτῷ τὸ πῦρ».

πυρπόλημα, τό, φρυκτωρία, πυρὰ χάριν τῶν πλεόντων, τὰ Ναυπλίου τ' Εὐβοϊκὰ πυρπολήματα Εὐρ. Ἑλ. 767.

πυρπόλησις, ἡ, τὸ πυρπολεῖν, διὰ τοῦ πυρὸς καταστρέφειν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πάλ. 3, 7, 11, Ἐκκλ.

πυρ-πόλος, ὁ διὰ πυρὸς καταστρέφων, κεραυνὸς Εὐρ. Ἱκέτ. 640· πρβλ. **πυρπολέω** II. **II.** Παθητ., ἄστη δέ τε πυρπόλα θήσει, θὰ καταστρέψῃ διὰ τοῦ πυρός, Χρησμ. παρὰ Φλέγοντι περὶ Θαυμ. 3, σ. 49.

πύρρᾱ, ἡ, (πυρρὸς) πτηνόν τι ἐρυθρὸν τὸ χρῶμα, Αἰλ. περὶ Ζώων 4. 5. **II.** μυθολογικὸν ὄνομα τῆς Θεσσαλίας, ἡ ἐρυθρὰ γῆ, ὅθεν ὁ μῦθος τῆς Πύρρας καὶ τοῦ Δευκαλίωνος, M. Müller Sc. of Lang. I. σ. 12.

πυρρᾰ́ζω, εἶμαι πυρρός, ἐρυθρός, κόκκινος ὡς τὸ πῦρ, ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιϛ', 2, πρβλ. Εὐστ. Πονημάτ. 239. 33, κτλ.

πυρρᾰ́κης [ᾰ́], ου, ὁ, κόκκινος, κοκκινωπός, Ἐβδ. (Α' Βασιλ. ΙϚ', 12), ὡσαύτως **πυρράκων**, «πυρράκης, ξανθός, καὶ πυρράκων ὁμοίως» Σουΐδ.

πυρρᾰλλίς, ἴδε **πυραλλίς**.

πυρρίας, ου, ὁ, ὄφις πυρρὸν ἔχων τὸ χρῶμα, Ἡσύχ. **II.** ὁ ἔχων τὴν κεφαλὴν πυρράν, κοινὸν δουλικὸν ὄνομα, κυρίως ἐπὶ τῶν ἐκ Θράκης πυρροτρίχων ἀνδραπόδων, Ἀριστοφ. Βάτρ. 730, κτλ.· ἴδε Ξανθίας.

πυρριάω, εἶμαι ἢ γίνομαι πυρρός, κοκκινίζω, Ἡλιόδ. 3. 5.

πυρρίζω, εἶμαι πυρρός, κοκκινωπός, Ἐβδ. (Λευ. ΙΓ', 19, κ. ἀλλ.), Φίλων 1. 194.

Πυρρῐκός, ἡ, όν, ὁ ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Πύρρου ὠνομασμένος, ἐπίθετον εἴους τινὸς προβάτων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 3. 21, 3· ὅθεν εἶναι πιθανὸν ὅτι ἐν 8. 7, 3 (ἐν τῇ Ἠπείρῳ τὰς καλουμένας **πυρρίχας** βοῦς) **Πυρρικὰς** διορθωτέον· ὡσαύτως παρὰ Θεοκρ. (4. 20) ταῦρος ὁ πύρριχος, ἡ δευτέρα τοῦ Σχολ. ἑρμηνεία (ὁ Ἠπειρωτικός) **ὑποδηλοῖ** ὅτι **ὑπῆρχε καὶ ἡ γραφὴ Πυρρικός**.

πυρρίχη [Ῐ] (ἐξυπακ. ὄρχησις), ἡ, εἶδος **πολεμικῆς ὀρχήσεως** (πρβλ. **ἐμμέλεια**), Ἀριστοφ. Βάτρ. 153, Ξενοφ. Ἀν. 6. 1, 12, Πλάτ. Νόμ. 816B· ἐκλήθη δὲ οὕτως ἐκ τοῦ ὀνόματος **Πύρριχος** ὡς ἐκαλεῖτο ὁ ἐπινοήσας αὐτήν, **κατὰ τὸν Ἀριστόξενον παρ'** Ἀθην. 63 D, Στράβ. 467, πρβλ. 480· ἢ **κατὰ τὸν Ἀριστ.** (Ἀποσπάσ.), ἐπειδὴ κατὰ πρῶτον ἐγένετο χρῆσις τῆς ὀρχήσεως ταύτης κατὰ τὴν ταφὴν τοῦ Πατρόκλου (ἐκ τοῦ **πυρά**)· μνημονεύεται εἰ ὡς ἄμιλλα περὶ βραβείου, Συν. Ἰδιγρ 2758 iv, v., 3089, -90· πρβλ. **πρύλις**. **2)** καθόλ. ὁ, δεῖναι π., παράδοξοι συστροφαὶ τοῦ σώματος, Εὐριπ. Ἀνδρ. 11 5 παροιμ., πυρρίχην βλέπειν, ἔνοπλον καὶ πολεμικὸν τ. βλέπειν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1169. Πρβλ. **πυριχή**.

πυρρῐχῐᾰκός, ή, όν, ὁ κατὰ τὸ **πυρρίχιον μέτρον**.—Ἐπίρρ. **πυρριχιακῶς**, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴαντ. 905, κτλ.

πυρρῐχ-ἰαμβος, ὁ, στίχος **συγκείμενος ἐκ πυρριχίου** καὶ ἰάμβου, Ἀνέκδ. Ὀξ. 3, 306.

***πυρριχιζόμενος** ὄφις, ἡ λέξ. **ὄφις ἀποτελοῦσα** ἐν τῇ μετρικῇ πυρρίχιον πόδα, Εὐστάθ. εἰς Ὁμήρ. Ὀδ. σ.., —Ἐν τῷ Θησ. Στερ., ἐν λέξ. **πυρριχίζω** δὲν ἐτέθη παράδειγμα παθητικοῦ σχηματισμοῦ οὔτε κατὰ ταύτην τὴν παρ' Εὐσταθίῳ σημασίαν οὔτε κατ' ἄλλην, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

πυρρῐχίζω, ὀρχοῦμαι τὴν πυρρίχην, Ἀριστ. Ἀποσπ. 476, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 8. 1, Πλούτ. 2. 554B.

πυρριχιανάπαιστος, ὁ, πούς ἐν τῇ μετρ., Diom. ἐν Gram. Lat. ed. Keil 1, σ. 481, 18.

πυρρίχιος [Ῐ], ὁ, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν **πυρρίχην**, π. ὄρχημα, ὄρχησις, Λουκ. π. Ὀρχ. 9, Ἡλιόδ. 3. 10· π. ῥόμος Ἡρῳδιαν. 4. 2, 9. **II. πούς π.**, πούς συγκείμενος ἐκ δύο συλλαβῶν βραχειῶν, ἐγένετο δὲ χρῆσις αὐτοῦ ἐν τῇ πυρρίχῃ, ἤτοι τῷ πολεμικῷ ἄσματι, Λογγῖν. 41. 1, Δημήτρ. Φάληρ. κλπ.

πυρριχισις, ἡ, πυρριχισμός, «πυρρίχισις, ἡ ὄρχησις» Ἀνών. Λεξικ. ἐν Anecd. etc. VIII. σ. 278.

πυρρῐχισμός, οῦ, ὁ, τὸ ὀρχεῖσθαι τὴν **πυρρίχην**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 19. 1, 14.

πυρριχιστής, οῦ, ὁ, ὁ ὀρχούμενος τὴν **πυρρίχην**, οἱ π., ὁ χορὸς τῶν ὀρχουμένων τὴν πυρρίχην, Λυσί. 161. 37, Ἰσαῖ. 54. 30.

πυρριχιστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς **πυρριχιστὴν** ἢ ὅμοιος αὐτῷ, Πολυδ. Δ', 4 73.

πῠρρῐχος, η, ον, Αἰολ. καὶ Δωρικ. ἀντὶ **πυρρός**, Θεόκρ. 4. 20· ἀλλὰ ἴδε **Πυρρικός**·— πρὸς τὸ **πύρριχος** παραβάλλεται τὸ **ὑσσίχος** ἐκ τοῦ **ὗσσος**, ἀλλὰ τότε ὁ τονισμὸς θὰ ἦτο **πυρρίχος**.

πυβριχο-τροχᾶῖος, ὁ, στίχος συγκείμενος ἐκ **πυρριχίου** καὶ τροχαίου, Ἀνέκδ. Ὀξων. 3. 306. 314.

πυρρό-γειος, ον, ὁ ἔχων γῆν πυρρόχρουν, κοκκινόχωμα, Ἀνθολ. παρὰ Στοβ. 548. 22.

πυρρο-γένειος, ον, ὁ ἔχων πυρρόχρουν γενειάδα, Ἀνθολ. Π. 7. 707.

πυρρό-θριξ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων **πυρρὰν κόμην**, διάφ. γραφ. Σόλων 24, Ἀριστ. Προβλ. 38. 2.

πυρρο-κόμης, ου, ὁ, = **πυρσόκομος**, Σχόλ. εἰς Δ. Β. 642.

πυρρο-κόραξ, ᾰκος, ὁ, κόραξ ἔχων ἐρυθρὸν ῥάμφος, Πλίν. 10. 68.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πυρρόομαι, παθ., γίνομαι πυρρός, αἱ τρίχες πυροῦνται Ἀριστ. Προβλ. 38. 2.

πυρρ-οπίπης [Ῐ], **ου**, ὁ, (ὀπιπτεύω) ὁ ἐπιθυμητικῶς προσβλέπων τοὺς ξανθοκόμους παῖδας, παιδεραστής, μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς λέξ. **πῦρροπίπης**, ὁ ἐπιθυμητικῶς προσβλέπων τὸν σῖτον (ὅ ἐστι τὴν ἐν τῷ πρυτανείῳ σίτησιν), Ἀριστοφ. Ἱππ. 407, ἴδε Κρατῖν. παρὰ Σχολ.· — πρβλ. **γυναικοπίπης**, **οἰνοπίπης**, **παιδοπίπης**, **παρθενοπίπης**.

πυρρο-ποίκῐλος, **ον**, ὁ πεποικιλμένος δι' ἐρυθρῶν στιγμάτων, ἐρυθρόστικτος, ἐπὶ τοῦ γρανίτου λίθου, Πλίν. 36. 43.

πυρρός, **ά**, **όν**, Ἀττ.· **πυρρός**, **ή**, **όν**, Ἰων.· ἀλλὰ παρὰ τοῖς παλαιοτέροις Ἀττ. καὶ τοῖς Δωρ. **πυρσός**, **ή**, **όν**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 316, Εὐρ. Φοίν. 32, Ἡρ. Μαιν. 361, Μόσχ. 2. 70· (πῦρ). Φλογωπὸς τὸ χρῶμα, ἐρυθροκίτρινος, (πυῤῥὸν ξανθοῦ τε καὶ φαιοῦ κράσει γίγνεται Πλάτ. Τίμ. 68C, ἴδε Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 3, 6, Γαλην. 1. 397), ἐπὶ τοῦ κρόκου ᾠοῦ, Ἱππ. 663. 20· ἡ λευκότης γίγνεται πυρρὴ ὁ αὐτ. 292. 46· ἐπὶ καθιζήματος ἐν τοῖς οὔροις ὁ αὐτ. 1164F. **2)** μάλιστα ἐπὶ τῶν ἐχόντων πυῤῥὰν κόμην, ὡς οἱ Σκύθαι, Λατιν. rufus (πρβλ. **Πυῤῥίας**), Ἡρόδ. 4. 108· πυῤῥὸν τὸ Σκυθικὸν γένος Ἱππ. 292. 44· π. τρίχες, κόμη Ἀριστ. Προβλ. 38. 2, κτλ.· ἡ χρόα στίλβουσα τῆς χαίτης πυρσάτατον Πλουτ. Ἠλιοπ. 22· ἐπὶ τοῦ χρώματος τῆς πρώτης γενειάδος παρ' Ἕλλησι, γενειὰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 316· γένυες Εὐρ. Φοίν. 32· χείλεα Θεόκρ. 6. 3 — ἀκολούθως, **3)** καθόλου, πυῤῥόχρους, ξανθός, ξανθοκόκκινος, Λατ. fulvus, λέων Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 361, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 6, 1, Ἀνθολ. Π. 6. 263 βοῦς, Ἵππος Πλούτ. 2. 363B, Ἀποκάλ. Ϛ', 4· τὰ χρώματα τῶν κυνῶν Ξεν. Κυν. 4, 7. **4)** ἐπὶ χρώματος μᾶλλον ὡρισμένου ἐρυθρός, χλανὶς Ἡρόδ. 3. 139 ῥόδον Μόσχ. 2. 70· τὸ πυῤῥόν, ἡ ἐρυθρότης, Ἀριστοφάν. Ἐκκλ. 329. — Ἐπικ. συγκριτ. (ἀντὶ **πυῤῥότερα**), πυῤῥότερα φοινίσσεσθαι Ἄρατ. 798. **5)** ἐπὶ προσώπων, οὐ γάρ τοθ' ὑμεῖς βδέομενοι δήπου 'γένεσθε πυῤῥοί; Ἀριστοφ. Ἱππ. 900· κύων .. πύῤῥ' ἔχουσα δέργματα, προσβλέπουσα μὲ ὀφθαλμοὺς ἐρυθρούς, Εὐρ. Ἑκ. 1265. **II**. παροξ. **Πύῤῥος**, ὁ, ἕτερον ὄνομα τοῦ Νεοπτολέμου, Ἀπολλόδ. 3. 13, 8, κ. ἀλλ.

πυῤῥότης, **ητος**, ἡ, τὸ πυῤῥὸν χρῶμα, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 5, 3, Γαλλην.

πυῤῥό-τρῐχος, **ον**, = **πυῤῥόθριξ**, Θεόκρ. 8. 3.

πυῤῥούλας, **ου**, ὁ, πτηνόν τι πυῤῥόχρουν (πρβλ. **πύῤῥα**), ἴσως τὸ Luscinia rubecula, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 5· διάφ. γραφ. **πυῤῥούρας**, κτλ.

πυῤῥόχρους, **ον**, συνηρ. **-χρους**, ὁ ἔχων χρῶμα πυῤῥόν, Πλάτ. 2. 363B, 364A.

πυρσαίνω, (πυρσὸς) ποιῶ τι ἢ καθιστῶ πυῤῥόν, ἐρυθρόν, π. ξανθὰν χαίταν Εὐρ. Τρῳ. 227· π. τὸ πρόσωπον φύκει Πολυδ. Ε', 102.

πυρσ-αυγής, **ές**, πυραυγής, λάμπων ὡς τὸ πῦρ, λαμπρός, Ὀρφ. Ὕμν. 18. 1.

πυρσεία, ἡ, (πυρσεύω) συνεννόησις διὰ μέσου πυρσῶν, Πολύβ. 10. 43, 1, κτλ.· ἡ ἀγγελία ἧτις δι' αὐτῶν φέρεται, ὁ αὐτ. 10. 45, 8.

πυρσευτήρ, ὁ, ὁ θερμαίνων λουτρά, κτλ., Ἀρετ. Χρον. Παθ. Σημειωτικ. 1. 11.

πυρσεύω, ἀνάπτω, πυρσεύσας .. σέλας Εὐβοΐαν, ποιήσας αὐτὴν νὰ λάμπῃ διὰ τῶν πυρσῶν, (τὸ δὲ **σέλας** συνάπτεται μετὰ τοῦ ῥήματος εἰς μίαν ἔννοιαν), Εὐρ. Ἑλ. 1126· μεταφ., π. ἔχθραν Διόδ. 11. 64· τί γάρ, ὦ κακοὶ δαδοῦχοι ἔρωτος (ἐξυπ. ὀφθαλμοί), πρῶτοι ἡμῖν τὸ κάλλος ἐπυρσεύσατε; Φιλόστρ. 939· — Παθ., ἀναλάμπω, μαρμαρυγῇ Ἠλιόδ. 7. 5· ὥρα τις εἰαρινὴ π., ἀναλάμπει, ὁ αὐτ. 5. 13. **2)** καίω, πυρπολῶ, αἴθομένῳ χαλκῷ ταναὴν τρίχα πυρσεύοντες Ὀππ. Κυν. 1. 327.

II. μεταδίδω νέαν ἢ ἀγγελίας διὰ μέσου πυρσῶν, κάμνω σημεῖα διὰ πυρσῶν ἢ πυρῶν, Ξεν. Ἀν. 7. 8, 15· τινί, πρός τινα, Διόδ. 12. 49· τῶν φρυκτωριῶν κατὰ διαδοχὰς πυρσευουσῶν ἀλλήλαις Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 12· πυρσεύετε κραυγὴν ἀγῶνος, ἐκπέμπετε κραυγὴν μάχης, Εὐρ. Ἡλ. 694. — Παθητ., τὴν δόξαν ὥσπερ ἀπὸ σκοπῆς τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν οἰκουμένην πυρσεύεσθαι Πλούτ. 2. 182F· ἀπρόσ., **πυρσεύεται**, γίνονται σημεῖα διὰ πυρῶν, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 62.

πυρσίζω, εἶμαι ἐρυθρὸς ὡς τὸ πῦρ, πυρσίζων ἅτε ῥόδων Ἰω. Κινναμ. Ἱστ. σ. 119D.

πυρσίτης, **ου**, ὁ, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ πυρός, διάφ. γραφ. Φιλόστρ. 99.

πυρσοβολέω, ἐκπέμπω ὡς πυρσόν, π. ἀκτῖνας Μανέθ. 4. 214.

πυρσο-βόλος, **ον**, ὁ ἐξακοντίζων πῦρ, Ἀνθ. Π. 12. 196, Μανέθων 4. 438.

πυρσο-γενής, **ές**, (γενέσθαι) ὁ γεννῶν, παράγων πῦρ, Νόνν. Δ. 2. 495.

πυρσό-γλωσσος, **ον**, ὁ πυρίνην γλῶσσαν ἔχων, Γ. Πισίδ. Ἑξαήμ. 1766.

πυρσο-ειδής, **ές**, ὅμοιος πρὸς πῦρ, Ἐκκλ.

πυρσο-ἐλίκτος, **ον**, ὁ ἑλισσόμενος ἐν πυρί, παρὰ Μαρίνῳ ἐν Βίῳ Πρόκλου 28.

πυρσό-θριξ, **τρῐχος**, ὁ, ἡ, **πυῤῥόθριξ**, Ποιητ. Δ', 144.

πυρσό-κομος, **ον**, ὁ ἔχων πυῤῥὰν κόμην, ξανθόκομος, Παύλ. Σιλ. Ἔκφρ. Ἁγ. Σοφ. 464

πυρσό-κορσος, **ον**, = τῷ προηγ., π. λέων, ξανθοχαίτης, ἔχων χαίτην ξανθήν, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 111. — Καθ' Ἡσύχ.: «πυῤῥοκόρσου λέοντος· πυῤῥοκεφάλου, ξανθοῦ ῥίχου».

πυρσο-κόρυμβος, **ον**, ὁ ἔχων ἐρυθρὰς σταφυλάς, Παύλ. Σιλ. Ἄμβων 166.

πυρσο-λαμπής, **ές**, λάμπων ὡς πῦρ, πυραυγής, Ῥήτορες (Walz) 3. 525.

πυρσολατρεία, ἡ, ἡ λατρεία τοῦ πυρός, Φίλιππος Σολιτάριος 888C ἐν τῇ Ἑλλ. πατρολογίᾳ.

πυρσολατρεύω, ἀντὶ **πυρσολατρέω** μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Tourgard ἐν τῷ Guid. ad Prof. M r. σ. 117, ἴδε Χαριτωδοῦ Ποικίλα Φιλολογ. 867.

πυρσολατρέω, λατρεύω τὸ πῦρ, Μιχ. Γλυκ. Χρον. σ. 140B, Νικηφ. Γρηγορ. τ. Γ', σ. 514, 9, ἔκδ. Β.

πυρσο-λάτρης, ὁ, ὁ λατρεύων τὸ πῦρ, πυρολάτρης, ἐπὶ τῶν Περσῶν, ὁ **πυρσολάτρης Χοσρόης** Γεωργ. Πισίδ. Ἡράκλ. 1, 14, Γεώργ. Παχυμ. ἐν Βίῳ Ἀνδρ. Παλ. σ. 90B.

πυρσολεῖφοι ἢ **πυρσόλειφοι**· «οἱ ὑπὸ πυρὸς μεμαδισμένοι καὶ περι(αγι)σμένοι» Ἡσύχ.

πυρσόλευκον τὸ μαγούλων, τὸ πυῤῥὸν καὶ λευκόν, Κ. Ἐσμ. μεἀφρ. Ὀλ. Ὀμ. στίχ. 599, 2401. Ἔκδ. Μαυρ.

πυρσό-λοφοι, οἱ «πυρσολόφους, τοὺς ἐκ παραπηθεισῶν βυρσῶν ἱμάντας τεμνομένους» Ἀντίμαχος παρὰ Φωτίῳ 474, 12 παρ' Ἡσυχ.: «πυρώλοφοι (οὕτως) ἱμάντες οἱ παρ' ἀπεληθεισῶν βυρσῶν τεμνόμενοι».

πυρσό-μορφος, **ον**, ὁ ἔχων πυρώδη μορφήν, Maï's Spicil. 5. 290· ἐπίρρ. **-φως**, αὐτόθι 376, Εὐστ. Θεσ. σ. 748. ἔκδ. Μι.· — ἐντεῦθεν **πυρσομορφόω**, ἐξομοιῶ πυρσῷ, λαμπρύνω, αὐτόθι 281.

πυρσό-νωτος, **ον**, ὁ ἔχων πυῤῥὰ τὰ νῶτα, ἐρυθρόνωτος, δράκων Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 388

πυρσο-πόλος, **ον**, = **πυρπόλος**, Γρηγ. Ναζ.

πυρσός, **οῦ**, ὁ, ἑτερογ. πληθ. **πυρσά** Εὐρ. Ῥῆσ. 97· (**πῦρ**, πυῤῥός)· φανὸς ἐκ δᾴδων, πυρὰ νυκτερινά, λάμψις πυρός, Ὅμ. Σ, 211, Εὐρ. Φοίν. 1376, κτλ. — ἐν τῷ πληθ., πυρά, τὸ πῦρ, λίθος μήτηρ πυρσῶν Ἀνθ. Π. 6. 28· ἡ λίθος Ὀππ. Ὕμν. 4. 353· ἐπὶ ἀστραπῆς, Χρησμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 239B· — μεταφ., ἄψαι πυρσὸν ὕμνων Πινδ. Ι. 4. 74 (3. 6), πρβλ. Ἀνθ. Π. 5. 1 πυρσὸν ἀναπτε κακῶν Συλλ. Ἐπιγρ. 2388· καὶ ἐν τῷ πληθ., τὸ πῦρ τοῦ ἔρωτος, Θεόκρ. 23. 7, Ἀνθ. Π, 12. 17.

II. τὸ διὰ πυρὸς σημεῖον, Ἡρόδ. 7. 182., 9. 3, Πολύβ. 10. 44, 10, κτλ.· πρβλ. **πυρσεύω**, **φρυκτωρός**, **φρυκτωρία**.

2) ἐκκέαντες πύρσ', λαμπάδας πυρός, πυρά, Εὐρ. Ῥῆσ. 97, πρβλ. 43.

πυρσός, **ή**, **όν**, ἀρχ. Ἀττ. ἀντὶ **πυῤῥός**, ἴδε.

πυρσο-τόκος, **ον**, ὁ γεννῶν, παράγων πῦρ, π. λίθος, ὁ πυρίτης, Ἀνθ. Π. 6. 27· πυρσοτόκους λάϊγγος ἐρειδάσας ὄργανα τέχνης ἤγαγεν ἐκ σκοπέλοιο Νόνν. Δ. 37. 59· π. Ἄρης Μανέθων 4. 467.

πυρσουρός, ὁ, = **φρυκτωρός**, Πολύαιν. 3. 9, 55· — ὡσαύτως **πυρσουρίς**, ίδος, ἡ, Ἀνών. παρὰ Σουίδ.· **πυρσούριον**, τό, Πολυδ. Θ', 14 (κοινῶς **-ούργεια**).

πυρσοφαεῖς οὐσίαι τῶν Σεραφείμ, αἱ φαινόμεναι ὡς πυρσοί, Θεοφ. Κεραμ. σ. 789, ἔκδ. Μι.

πυρσοφαεῖς γλωττόμορφοι (αἱ φανεῖσαι τῇ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς), Κ. Πορφ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 59, ἔκδ. Β.

πυρσο-φᾰνής, **ές**, = **πυρφανής**, Ἰω. Δαμασκ.

πυρσο-φεγγής, **ές**, **πυριφεγγής**, Πισίδ.

πυρσο-φορόγλωσσοι (οἱ Ἀπόστολοι ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς), Συνοδ. Ἐπισε. τριῶν Πατριαρχῶν ἔκδ. Σακκελ. σ. 13.

πυρσο-φόρος, **ον**, ὁ φέρων πῦρ, ναρθηξ Νόνν. Δ. 7. 340, κτλ.· — παρὰ Διοδ. 20. 48, **πυρφόρους** ἐκ διορθώσεως τοῦ Dind. **II** ὡς οὐσιαστ., «ἀγγεῖον εὐμέγεθες, εἰς ὃ ξύλα ἐντεθέαν πεπυρωμένα, ἢ ὁ τὸ πῦρ φέρων ἀπὸ τοῦ πρώτου βωμοῦ ἐπὶ τὰ ὅρια, καὶ φυλάττων μὴ ἀποσβεσθῇ» Ἡσύχ.

πυρσο-χαίτης, **ου**, ὁ ἔχων πυρσὴν χαίτην, πυρσόκομος, πυρροκόμης, κρατὸς πέρι πυρσοχαίτου Βακχυλ. XVIII [XIX], 51, Blass.

πυρσόω, = **πυρσεύω**, Ἐκκλ.

πυρσώδης, ες, ὅμοιος πρὸς πυρσόν, ὁ λαμπρῶς καίων, λαμπρὸς, φλὸξ Εὐρ. Βάκχ. 146.

πυρσ-ωπής, **ους**, ὁ, = τῷ ἑπομ., ἴδε ἐν λέξ. **περιωπής**.

πυρσ-ωπός, **όν**, (ὄψ) ὁ ῥίπτων πυρώδη βλέμματα, Ὀππ. Κυν. 1. 183· ἐρυθρός, Μᾶρκ. Σιδήτ. 49.

πυρφορέω, εἶμαι πυρφόρος, φέρω πυρσὸν ἢ λαμπάδα, = **φᾰεσουχέω**, Εὐρ. Τρῳ. 348, Συλλ. Ἐπιγρ. 1586· μετ' αἰτ., π. λαμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πάδιον Ἡλιόδ.4. 1· πρβλ. **πυρφόρος.** **2)** φέρω πῦρ, θεωρίς ναῦς ἐκ Δήλου π. Φιλόστρ. 740. **II.** πυρπολῶ, Αἰσχύλ. Θήβ. 341.

πυρτόρος, ον, ὁ φέρων πῦρ, Αἰσχύλ. Θήβ. 432· μάλιστα ἐπὶ κεραυνοῦ ἢ ἀστραπῆς, π. κεραυνὸς Πινδ. N. 10. 132, Αἰσχύλ. Θήβ. 444, Σοφ. Ο. Κ. 1658· ἀστραπαὶ ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 200· ἔγχος Διὸς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1749· καὶ οὕτω πιθανῶς, **πυρφόρος** αἰθέρος ἀστὴρ ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 1050·— **πυρφόροι** οἶστοί, βέλη ἔχοντα εὐφλέκτους οὐσίας προσδεδεμένας καὶ ἀνημμένας ὥστε νὰ δύνανται νὰ πυρκολῶσι πᾶν ξύλινον κατασκεύασμα, Θουκ. 1. 75· οὕτω μόνον **πυρφόρα** ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 88·— ὡσαύτως **πυρφόρος,** ὁ, μηχανὴ ἑξακοντίζουσα πῦρ, Πολύβ. 21. 5, 1· πρβλ. **πυροβόλος.** **II.** ἰδιωτέρως, **4)** ἐπίθετον παλλῶν θεοτήτων, οἷον τοῦ Διὸς διὰ τοὺς κεραυνοὺς αὐτοῦ, Σοφ. Φιλ. 1198, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1751· τῆς Δήμητρος διὰ τοὺς πυρούς, οὓς οἱ λατρεύοντες αὐτὴν ἔφερον (πρβλ. **δαδοῦχος**), Εὐρ. Ἰκ. 260, πρβλ. Φοιν. 687· τῆς Ἀρτέμιδος (πρβλ. **ἀμφίπυρος**), Σοφ. Ο. Τ. 206· ἱερέως τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 402, πρβλ. 1178, Λουκ. περὶ τῆς Συρ. Θεοῦ 42. **2)** Προμηθεὺς π., ὁ τὸ πῦρ φέρων, ὄνομα τοῦ Προμηθέως ἐν Σατυρικῷ τινι δράματι τοῦ Αἰσχύλου, ἀνθ' οὗ ὁ Πολυδ. Θ', 156, Γ, 64, ἔχει **πυρκαεύς,** ἴσως συγχέων αὐτὸ πρὸς τὸ Ναύπλιος **πυρκαεὺς** τοῦ Σοφοκλ., ἴδε Διηθ. εἰς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 187, Σοφ. Ο. Κ. 55· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ Καπανέως, Αἰσχύλ. Θήβ. 452, Σοφ. Ἀντ. 135· ἐπὶ τοῦ Ἔρωτος, Ἀνθ. Π. 5. 88· — ἀλλὰ θεὸς **πυρφόρος** καλεῖται ὁ φλέγων θεός, δηλ. ὁ φέρων πυρετὸν ἢ λοιμόν, Σοφ. Ο. Τ. 27. **3)** ὁ **πυρφόρος,** ἐν τῷ στρατῷ τῶν Λακεδαιμονίων ἦτο ὁ Ἱερεὺς ὁ διατηρῶν τὸ κρὸς θυσίας ἱερὸν πῦρ, ὅπερ οὐδέποτε ἐσβέννυτο, Ξεν. Λακ. 13, 2, πρβλ. Sturz Λεξ. Ξεν. ἐν λέξ.· ἐντεῦθεν ἐπὶ ὁλοσχεροῦς ἤττης, ἔδεε δὲ μηδὲ **πυρφόρον** .. περιγενέσθαι Ἡρόδ. 8. 6, πρβλ. Δίωνα Κ. 39. 45, Παροιμιογρ.

πῦρώδης, ες, = **πυρεώδης,** ὁ ὅμοιος πρὸς πῦρ, φλογερός, ὄμματα Ἐμπεδ. παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 1, 21· Διὸς ἀστεροπαὶ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1746· μαρμαρυγαὶ Πλάτ. Κριτ. 116C· ἀρχὴ π. Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 7, 4· ἀναθυμίασις ξηρὰ καὶ π. αὐτόθι 3. 3, 5· — τὸ πυρῶδες, πυρώδης ἢ θερμὴ οὐσία, Ἀριστ. π. Ζ. Κινήσ. 10, 4, Πλούτ., κλπ.· πυρώδης, ὁρμητικὴ φύσις, ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως, Ἀθήν. 624A.— Ἐπίρρ. **-ῶδως,** Διογ. Ἀπολλ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 53, Στοβ. Ἐκλ. 1. 508· ὡσαύτως, πυρῶδες ὑποβλέπειν Πολυδ. Ε', 79. **II.** κόκκινος ὡς πῦρ, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 5, 2, πρβλ. π. Ψυχῆς 2. 7, 8. **III.** ἐπὶ ἰατρικῆς σημασίας, προμηνύων φλεγμονήν, ἠρεθισμένος, ἕλκος Ἱππ. π. Ἄγμ. 767 (Littré· κοινῶς **πυρετώδες**).

πύρωμα [ῡ], τό, (πυρόω) φλόγωσις, Πτολ., Τετράβιβλος 152, Σωφρόνιος 3633D.

πῦρ-ωνία, ἡ, (πυρός, ὠνέομαι), **σιτωνία,** ὠνησις σίτου, Παμφίλιος 1552, ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Πατρολογίᾳ. **II. Πυρωνία** Ἄρτεμις, καλουμένη οὕτως ὡς προεδρεύουσα κατὰ τὴν ὠνησιν σίτου, ἐν δὲ τῇ Κραθίδι τῷ ὄρει Πυρωνίας ἱερόν ἐστιν Ἀρτέμιδος Παυσ. 8. 15, 9.

πῦρ-ώπης, ου, ὁ, θηλ. **πῦρῶπις, ιδος,** = τῷ ἑπομ., πέρδικες θοῦροι δὲ πυρώπεες, αἰολόδειροι Ὀπτ. Κυν. 2. 317, πυρώπιδος ἀστέρα Μαίρης παῖδα Νόνν. Δ. 5. 221.

πῦρ-ωπός, όν, (ὄψ) πυρώδη ὄψιν ἔχων, ὅμοιος πυρί, πυρώδης, κεραυνός Αἰσχύλ. Πρ. 667· ἥλιος ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 304· ἀστέρων π. κέλευθος Συλλ. Ἐπιγρ. 1907· ῥόδον τῇ ὄψει π. Πλούτ. 5. 648A· τὸ λαμπρὸν καὶ π. αὐτόθι 404D. **II.** ὡς οὐσιαστ., pyropus, εἶδος ἐρυθροῦ ὀρειχάλκου, Πλίν. 34. 20, πρβλ. Lucret. 2. 803, Ὀβιδ. Μεταμ. 2. 2.

πύρωσις, εως, ἡ, (πυρόω) καῦσις, ὕλη πρὸς πύρωσιν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 9, 1. **2)** τὸ ἐκτιθέναι εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ πυρός, ὡς ἐν τῇ μαγειρικῇ, Ἀριστ. Προβλ. 21. 12, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 7, 2, κ. ἀλλ.· ἡ ἐν ὑγρῷ π., ἡ βράσις, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 3, 11, πρβλ. Μνησίθ. παρ' Ἀθην. 357D. **3)** ἁλίμασις διὰ πυρός, Ἡσύχ. **II.** θερμότης, ζέσις, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 9, 7., 3. 1, 9. **III.** μεταφ., ἐπιθυμία φλογερά, πάθος διανοίας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 975, Ἐκκλ.· φλογερὸς ζῆλος, Ἐκκλ.

πύρώτερος, α, ον, ποιητ. συγκρ. τοῦ **πυρρός.**

πύρωτής οῦ, ὁ, ὁ διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος, αἰθηρουργός, Ἐβδ. (Νεεμ. Γ', 8).

πύρωτικός, ή, όν, ὁ προξενῶν πύρωσιν, «σκίλλα δύναμιν ἔχει .. πυρωτικὴν» Διοσκ. 2. 202, κτλ.

πύρωτός, ή, όν, (πυρόω) ὁ πυρώδης, καίων, συντελῶν πρὸς πύρωσιν ἢ ὄπτησιν, πυρωτοῖς ἀνθράκων ῥαπίσμασιν Ἀντιφάνης ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1. 21.

πῶς, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ **ποῖ,** Ἀμμών. 121· ὁ Ahrens D. Dor. 361 ἀναγινώσκει **ποῖς.**

Πύσιος, ὁ, ἔστιν οὖν Πύσιος ὁ Βύσιος [μήν], ἐν ᾧ πυρτιῶνται καὶ πυνθάνονται τοῦ θεοῦ Πλουτ. Κεφαλ. καταγρ. Ἕλλην. θ'.

πύσμα, τό, (πυνθάνομαι) ἐρώτησις δεομένη ἁπλῆς καὶ συντόμου ἀποκρίσεως, Πλούτ. 2. 408C· διάφορον τοῦ **ἐρώτημα,** καθ' ὅσον ἀπαιτεῖ ἀπόκρισιν μετὰ προσθέτου ἐξηγήσεως καὶ οὐχὶ μόνον κατάφασιν ἢ ἄρνησιν, ἴδε Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 189· «πύσμα δέ ἐστι, πρὸς ὃ διεξοδικῶς ἀπαντῆσαι δεῖ καὶ διὰ πλειόνων.» Ἀλέξανδρος περὶ Σχημάτ. ἐν Ρήτορσι (Walz) τ. 8. σ. 455, 704. **II.** ἐρωτηματικὸν μόριον Ἀπολλώνιος περὶ Συντάξ. 304.

πυσμᾰτικός, ή, όν, ἐρωτηματικός, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 315, Ἀπολλών. π. Συντ. 72· τὰ **-κὰ** μόρια ἐρώτησιν ἐκφέροντα, Ἐτυμ. Μέγ. Ἐπίρρ. **πυσματικῶς** = **ἐρωτηματικῶς,** Ἀπολλώνιος Δύσκ. περὶ Ἀντωνυμ. 293C, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο Κ. 3.

πύσσᾰχος, ὁ, «ξύλον καμπύλου τοῖς μόσχοις περὶ τοὺς μυκτῆρας τιθέμενον (ὃ) κωλύει θηλάζειν.» Ἡσύχ., τὸ τοῦ Οὐεργιλίου capistrum.

πυστέον, δεῖ πυνθάνεσθαι, Ὠριγέν. II, 281A.

πυστιάομαι, = **πυνθάνομαι,** Πλούτ. 2. 292E, Ἡσύχ., «**πυστιᾶσθαι**· πυνθάνεσθαι» Φώτ.

πύστις, εως, ἡ, (πυνθάνομαι) σπανιώτερος τύπος τοῦ **πεῦσις,** ἐρώτησις, ἐξέτασις, τὰς πύστεις ἐρωτῶντες, εἰ .. , ποιοῦντες τὰς ἐρωτήσεις ἄν .. , ἢ π ὑπὲρ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ Πλάτ. Λάχ. 196C· π. κατ' ἐσθλὴν ὕδατος Ἀνθ. Π. 6. 203. **II.** ὅ,τι μανθάνει τις ἐρωτῶν, ἡ πληροφορία ἀγγελία, φήμη, Αἰσχύλ. Θήβ. 54 (ἀλλ' ὁ Στοβ. ἀνεγίνωσκε **πίστις**), Εὐρ. Ἡλ. 690· κατὰ πύστιν ἢ χωροῖεν, κατὰ τὰς πληροφορίας ἃς ἐλάμβανον ποῦ εἶχεν ὑπάγει, Θουκ. 1. 136· κατὰ π. (διάφορ. γραφ. **πίστιν**) τοῦ τρέφοντος, κατὰ πληροφορίαν ληφθεῖσαν ἐκ τοῦ τροφέως, Διονύσ. Ἀλ. 1. 81· πύστει τῶν προγενομένων, ἕνεκα τῆς πληροφορίας περὶ τῶν γενομένων πρότερον, Θουκ. 3. 82.

πυστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **πυνθάνομαι,** ἐξακουστός, ἐξάγγελτος, ἐκδηλος, «ἐκ τοῦ πεύθω, ὃ σημαίνει τὸ ἀκούω γίνεται πυστὰ καὶ ἔκπυστα, σημαίνει δὲ τὰ ἐξάκουστα καὶ ἐξάγγελτα καὶ ἔκδηλα» Ἐτυμ. Μέγ. 323, 48, Εὐστ. 1684. 37.

πῦτία, ἡ, (πυὸς) = **πυετία,** Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 20, 18 (διάφ. γραφ. **πιτύα**), Μετεωρ. 4. 3, 15 (διάφορ. γραφ. **πυετία**), πρβλ. π. Θαυμασ. 77· «ὥσπερ γὰρ ὑαίνης χολή, καὶ φώκης πυτία .. ἔχουσί τι πρὸς τὰς νόσους χρήσιμον, οὕτως» Πλούτ. 2. 553A· «ὅπως ἡ παρὰ τοῖς ἰδιώταις λεγομένη πυτία» Σχόλ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Ε. 902.— Κατὰ Μοίριν (σελ. 290) «ὅπως Ἀττικοὶ πυτία Ἕλληνες».

II, εἶδος πλακοῦντος, «γαλάκτια ποικίλα τὰ μὲν μελίπηκτα, τὰ δὲ ἀπὸ ταγήνου πυτίας μοι δοκῶ, καλοῦσιν αὐτὰ» Ἀλκίφρονος Ἀποσπ. 6. 10.

πῦτίζω, μέλλ. ἴσω, συνεχῶς πτύω, ἀποπτύω ὕδωρ ἐκ τοῦ στόματός μου, Ἐτυμολογ. Μέγ. 697. 58· **ἀποπῦτίζω** ἐν Ἀριστοφάν. Αυσ. 205·— ἐντεῦθεν Λατ. putizare, ἀποπτύειν τὸν οἶνον γευσάμενον, Terent. Haut. 3. 1. 48· pytisma, πύσμα, ἀπόπτυσμα, Ἰουβεν. 11. 173.

πῦτῑνᾶζος, α, ον, ὁ ἐκ νεαρῶν κλάδων ἰτέας ἢ λυγαριᾶς πεπλεγμένος, ὡς Διιτρέφης γε πυτινᾶϊα μόνον ἔχων πτερὰ ἠρέθη φύλαρχος, διότι εἶχε πλουτήσῃ ἐργαζόμενος ὡς πυτινοπλόκος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 798.

πῦτίνη, ἡ, πλεκτὴ λάγυνος ἢ φλασκίον κεκαλυμμένον διὰ πλέγματος ἰτέας ἢ λύγου, ὡς τὰ τῆς Χίου ἐν οἷς πωλεῖται τὸ «ἀνθόνερον», Πολυδ. Ζ', 174· ὄνομα κωφωδίας τοῦ Κρατίνου. [Ἴ, Δράκων 45. 10., 90. 14].— Καθ' Ἡσύχ.: «πυτίνη πλεκτή, λάγυνος. ἔπλεκον δὲ ταύτας ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ δεσμῶται, καὶ σπυρίδας καὶ τὰ τοιαῦτα. ἢ ἡ ἀμίς»

πῦτῑνο-πλόκος, ον, ὁ καλύπτων λαγύνους διὰ πλέγματος λύγου, ὁ Διιτρέφης (ἴδε **πυτινᾶϊος**) πυτινοπλόκος ὢν γέγονε φύλαρχος καὶ Ἵππαρχος» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1442.

πύτῑνος, [ῡ], ὁ, ὄνομα ἰχθύος, πιθαν. γραφ. ἐν Ἁλιευτικῷ Νουμηνίου παρ' Ἀθην. 327F, πρβλ. 304E. (Ἴσως ἐκ τοῦ σχήματος αὐτοῦ).

Πῦτιος, (= **Πύθιος**) Ἀπόλλων, Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Ἀθήναις, CIA. II, 549, — Παμφυλίας ἐν Journ. of hel. stud. I, σελ. 256,— Γόρτυνος Ἀρκαδίας, CIG. 1534.

πυώδης, ες, (πύον) ὅμοιος πρὸς πύον, πτύαλον, οὖρησις Ἱππ. Προγν. 43, κτλ.

πύωσις, ἡ, (πυόω) ἐμπύησις, «ἔμπυσμα», Γαλην. τ. 19, σ. 433, 5.

πῶ ; Ἐπίρρ. Δωρικ. ἀντὶ **ποῦ** ; Α. Β. 604, Ἡσύχ.· ἢ μᾶλλον ἀντὶ **πόθεν** ; Ἐτυμ. Μέγ. 773. 19·— εὕρηται ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις τοῦ Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 1507. **II. πῶ μάλα** ; ἢ **πώμαλα** ; ποῦ ἐπὶ τέλους ; πῶς τέλος ; ἢ ἄνευ ἐρωτήσεως, = **οὐδαμῶς,** οὐδόλως, διόλου, Φερεκρ. ἐν «Ἀγρίοις» 9, Πλοῦτος· ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθητον, ἀπ' ἐμοῦ,—χορὸς· πώμαλα Ἀριστοφ. Πλ. 66, Ἀποσπάσ. 126, Λυσίας παρὰ Σουίδ. ἐν λ., Δημ. 357. 2.

πω. Ἰων. **κω,** ἐγκλιτ. μόριον, μέχρι τοῦδε, ἀκόμη, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἀείποτε μετ' ἀρνήσ., ὡς τὸ Λατ. -dum (non-dum), μεθ' ἧς πολλάκις ἀποτελεῖ μίαν λέξιν **οὔπω, μήπω.** ἡ δὲ χρῆσις ἐπεκράτησε μετὰ ταῦτα· ἴδε **οὔπω, μήπω, οὐδέπω, μηδέπω, οὔτιπω,** καὶ μάλιστα τὸ **πώποτε**·— ἐνίοτε παρεμβάλλεται ἄλλη

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τις λέξις, οὐδ' ἄρα πώ τι ᾔδεε Ἰλ. Ρ. 401, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 27. 512, Σοφ. Ο. Τ. 105, Τρ. 591, 1061, κτλ.· μὴ ξυναλλαξαντά πω ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1110. **Π.** μεθ' Ὅμηρον ἐνίοτε κεῖται μετ' ἐρωτήσεων, αἵτινες ὑπονοοῦσιν ἄρνησιν, ἢ ξυναλλάξας τί πω; — οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο αὐτόθι 1130· πόλις ἀφισταμένη τίς πω τούτῳ ἐπεχείρησε Θουκ. 3. 45· ἴδε ἐν λ. **πώποτε.**

πῶ, συντετμημένον ἀντὶ **πῶθι**, πῖθι, πίε, κατὰ τὴν Αἰολ. διάλεκτ., «ἔστι δὲ καὶ ῥῆμα (πῶ) παρ' Αἰολεῦσιν· οἷον, Χαῖρε καὶ πῶ· ὅπερ λέγεται ἐν ἑτέρῳ σύμπωθι» Μεγ. Ἐτυμολ. 698, 51 ἐκ ποιητοῦ τινος.

πώγων, ωνος, ὁ, ἡ γενειὰς τὸ γένειον, πώγωνα μέγαν ἔχειν Ἡρόδ. 1. 175· π. φύειν ὁ αὐτ. 8. 104 (πρβλ. φύω), πώγωνα καθιέναι, ὅταν ἀφίνῃ τις αὐτὸν νὰ αὐξηθῇ, Λατ. barbam promittere, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 99· ὑποκαθιεὶς ἄτομα πώγωνος βάθη Ἔφιππος ἐν «Ναυαγῷ» 1. 7· βαθὺν π. καθειμένος Λουκ. Φιλοψ. 5, πρβλ. Ἀλ. 11, Πλουτ. Ἀντών. 18· π. ποδήρης καθεῖται Πλούτ. 2. 52C· πώγωνος ἤδη ὑποπιμπλάμενος, ἀρχόμενος ἤδη νὰ ἔχῃ πώγωνα, Πλάτ. Πρωτ. ἐν ἀρχῇ· τὸν π. ξύρεσθαι, κατακείρειν Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. 565A, Πλούτ. 2. 52D. **2)** ἐπὶ ζῴων, π. ἱππελάφου Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1. 20· ἐπὶ τοῦ ἰχθύος τοῦ καλουμένου τράγου, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 332D· ὡσαύτως ἡ ἐρρυτιδωμένη σὰρξ ἡ περὶ τὸ ῥάμφος τῆς στρουθοκαμήλου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 7, 10, πρβλ. 2. 1, 20, Ἀθήν. 655 I, κτλ.· τὰ σαρκώδη ἐκφύματα τὰ ὑπὸ τὴν σιαγόνα τοῦ ἀλεκτρυόνος, τὰ «χαρχάλια», Ἀμμώνιος ἐν λ. **κάλλαια.** **3)** ἐν τοῖς φυτοῖς, πρβλ. **τραγοπώγων.** **4)** «βέλους δ' αἱ ἀκίδες ὄγκοι καὶ πώγωνες καλοῦνται» Πολυδ. Ζ', 158, κλπ.

5) πώγων πυρὸς ἢ φλογός, γλῶσσα φλογός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 306, Εὐρ. Ἀποσπ. 833.— Καθ' Ἡσύχ.: «πώγων· γένειον. ἄλλοι τὴν ἀναφορὰν τῆς φλογός»

πωγωνιαῖος, α, ον, ἔχων πώγωνα, Γλωσσ.

πωγωνίας, ου, ὁ, «ὁ πώγωνος ὑποπιμπλάμενος, ὡς Κρατῖνος» Πολυδ. Β', 10· ἐπὶ ἀλεκτρυόνος (ἴδε **πώγων** 2), Πτολεμ. Γεωγρ. 7, σ. 436, 4. **Π.** ἀστὴρ π., ἔχων πώγωνα, δηλ. κομήτης, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 7, 4, Πλούτ. 2. 893D, κομήτας δὲ καὶ πωγωνίας .. πυρὰ εἶναι ὑφεστῶτα Διογ. Λ. 7. 152, Πλίν. 2. 22, κτλ.— Κατὰ Σουΐδ.: «πωγωνίας, ὁ μέγας πώγων».

πωγωνιάτης [ᾱ], **ου**, Ἰων. **-ήτης, ὁ**, = **πωγωνίτης**, Σουΐδ., Ἐτυμ. Μέγ.

πωγώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πώγων**, Λουκ. Παράσ. 50, Ἀνθ. Π. 11. 157.

πωγωνίτης [ῑ], **ου, ὁ**, ὁ ἔχων πώγωνα, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. 112, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 6. 2.

πωγωνο-κουρεῖον, τό, κουρεῖον, καὶ **-κουρία**, ἡ, τὸ κείρεσθαι, Γλωσσ.

πωγωνοτροφέω, τρέφω πώγωνα, ἔχω ἀφειμένα τὰ γένεια, Στράβ. 719, Διόδ. 4, 5, Πλούτ.· καὶ **πωγωνοτροφία**, ἡ, τὸ τρέφειν γένεια, Πλούτ. 2. 352B.

πωγωνο-φόρος, ον, ὁ φέρων, τρέφων γένειον, Ἀνθ. Π. 11 410, περὶ τῆς **τρίγλης**, «διαφέρει δὲ ἡ πελάγιος τῆς πετραίας, διάπυρος οὖσα κιναβάρει καὶ χρυσῷ· πωγωνοφόρος δ' ἐστὶ» Ξενοκρ. π. Ἐνυδρ. 35, ἔνθα (σ. 105) σημειοῦται ὁ Κοραῆς: «πωγωνοφόρος οὕτως καὶ Ἐρατοσθένης (παρ' Ἀθην. σ. 284) γενειῆτιν τρίγλην, καὶ Σώφρων (παρὰ τῷ αὐτῷ σ. 324) γενεάτην τρίγλην, ὅ ἐστι πωγωνοφόρον ἐκάλεσαν. Ἐκ δὲ τῶν νεωτέρων μυστακοφόρον αὐτὴν κωμικῶς, ἢ μᾶλλον βωμολοχικῶς, ὠνόμασεν ὁ Π ωχοπρόδρομος ἐν τῷ κατὰ ἡγουμένων ποιήματι (στίχ. 175) κομμάτια, σιακοκόμματα, τριγλία μουστακάτα· οἱ δὲ παρ' ἡμῖν Ἰταλοχυδαΐζοντες, χαίρειν ἐάσαντες τὸ πολλοῦ δέον ἀπηρχαιῶσθαι τῆς τρίγλης ὄνομα, Βαρβοῦνι» κτλ. Ὀρειβ. 14 Matth.

πωγωνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς πώγωνα, καρπὸς Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 5.

πώεα, τά, ποίμνα, ἴδε **πῶϋ**, οἷῶν πώεα καλὰ Ὀδ. Λ. 402. — Καθ' Ἡσύχ.: «πώεα· βοσκήματα, πληθυντικῶς».

πωλάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πῶλος**, μικρὸς πῶλος, ἡμᾶς ἐλάκτισε, καθαπερεὶ πωλάρια γεννηθέντα τὴν μητέρα Πλάτ. παρὰ Διογ. Λ. 5. 2, περὶ τοῦ Ἀριστοτέλους.

πωλεία, ἡ, = **πώλευσις**, τὸ ἀνατρέφειν πώλους, ὁ μὲν δὴ ὥσπερ ἐγὼ γιγνώσκων περὶ πωλείας, δῆλον ὅτι κτλ. Ξεν. Ἱππ. 2, 2 κέξ., Στράβ. 212· — ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ **ἱππεία.**

πωλείμενα (= **πωλούμενα**), μετοχ. Ἐπιγρ. Δελφῶν, Bul. de cor. hel. V. σ. 165, πρβλ. **ἀφαιρείμενος**, Συναγ. Λέξ. Ἀθηρ. Κουμανούδη.

πώλειος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς πῶλον, πωλεία χαίτη Σουΐδ.

πωλέομαι, Ἰωνικ. **πωλεῦμαι**, εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἐν τῇ μετοχῇ, **πωλεύμενος** (εὕρηται ὡσαύτως ἐν Αἰσχύλου Πρ. 645), καὶ παρατ. **πωλεύμην** Ὀδ. Χ. 352· **πωλέο** Ὀδ. Δ. 811· **πωλεῖτο** Ι· 189· ὡσαύτως Ἰωνικ. παρατατ. **πωλέσκετο** Ἰλ. Α. 490, Ὀδ. Λ. 240 — μέλλ. **πωλήσομαι** Ὕμν. Ὁμήρ. εἰς Ἀπόλλ. 329, Ἐπικ. δ' ἑνικ. **πωλήσεαι** Ἰλ. Ε. 350. (Ῥῆμα Ἐπικόν, κυρίως θαμιστικὸν τοῦ **πολέομαι**, ὡς τὸ **πωτάομαι** τοῦ **πέτομαι**, τὸ **στρωφάω** τοῦ **στρέφω**, κτλ., πρβλ. **πωλέω**, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 584), περιφέρομαι, διατρίβω περί τι, Λατιν. versari in loco, ὅθεν, συχνάκις ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον παραγίνομαι, φοιτῶ που παλλάκις, συχνάζω, οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο .., οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον Ἰλ. Α. 490, πρβλ. Ε. 340, 788· εἰς ἡμέτερον [δῶμα] πωλεύμενοι ἤματα πάντα Ὀδ. Β 55, πρβλ. Ρ. 534., Χ. 352· πωλεῖταί τις δεῦρο Δ. 384· ἐνθάδε Ὕμν. Ὁμήρ. εἰς Ἀπόλλ. 170· ἔνθα καὶ ἔνθα Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 80· μετ' ἄλλους Ὀδ. Ι. 189· οὕτω, π. μετά τισι Ἐμπεδ. 401· περὶ πόλιν πωλεύμενος Ἀρχίλ. 43 μετὰ γεν., ἀγγελίης πωλεῖται ἐπὶ νῶτα θαλάσσης, πορεύεται ὡς ἄγγελος ἢ χάριν ἀγγελίας, Ἡσ. Θεογ. 781. **Π.** ὁδεύω ὁδόν τινα ἢ ἄγω βίον, μάλιστα ἐπὶ πόρνης, κύδδ' ἔην πωλευμένη Ἀρχίλ. 32 [5] (κατὰ τὸν Το p.), ἔνθα νῦν: κύδδα δ' ἦν πονευμένη. — Καθ' Ἡσύχ.: «πωλεῖται· συνεχῶς ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον παραγίνεται, τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς πωλεῖσθαι περνᾶσθαι λέγουσι».

πώλευμα, τό, πῶλος, νέος ἵππος, μήτε ἀποσβεννύντες τὸν θυμὸν τῶν πωλευμάτων κτλ. Μάξ. Εὐρ. 7. 8.

πώλευσις, ἡ, τὸ δαμάζειν, ἡμερώνειν πώλους, δηλ. νέους ἵππους, Ξεν. Ἱππ. 2. 1.

πωλευτής, οῦ, πωλοδάμνης, καθόλου ὁ δαμάζων, γυμνάζων ζῷα, φύλαξ καὶ ἐπιμελητὴς αὐτῶν, ἐλέφαντα Αἰλ. π. Ζ. 7. 41., 8. 17., 13. 8.

πωλευτικός ή, όν, ἔμπειρος εἰς πωλοδαμνίαν, Αἰλ. π. Ζ 11. 36.

πωλεύω, (πῶλος) πωλοδαμνέω, δαμάζω, ἐκπαιδεύω, ἡμερώνω, γυμνάζω νέον ἵππον, ὅπως γε μὴν δεῖ πωλεύειν δοκεῖ ἡμῖν μὴ γραπτέον εἶναι κτλ. Ξεν. Ἱππ. 2, 1, Πολυδ. Α', 182 ἐπὶ ἐλεφάντων, ὁσμῇ πωλευθησόμενοι Αἰλ. π. Ζ. 13. 8· ἐκ νηπίων πεπωλευμένοι αὐτόθι 16. 38. — Καθ' Ἡσύχ.: «πωλεύειν· παιδεύειν πώλους».

πωλέω, Ἰων. παρατατ. **πωλέεσκε** Ἡρόδ. 1. 196· μέλλ. **-ήσω**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 460, Ξεν.· ἀόρ. **ἐπώλησα** Πλούτ. — Παθητ., μέλλ. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ **πωλήσεται** Εὔβουλος ἐν «Ὀλβίᾳ» 1· ἀλλὰ **πεπωλήσεται** Αἰν. Τακτ. 10· ἀόρ. **ἐπωλήθην** Πλάτ. Πολιτικ. 260D. (Ἐκ τῆς √ΠΕΛ, ἥτις ἀπαντᾷ ἐν ταῖς λέξ. **πέλω, πέλομαι**, καὶ ἐν τῷ **ἐμ-πολ-άω**· ἡ αὐτὴ δὲ ῥίζα ἀναφαίνεται ἐπὶ κυριολεκτικωτέρας σημασίας ἐν ταῖς λ. **ἀμφί-πολος, πολέω, πολεύω, πωλέομαι**, πρβλ. κατωτ. Π. καὶ ἴδε **αἰ-πόλος**). Ἀνταλλάσσω ἐμπορεύματα, ὅθεν πωλῶ ἢ προσφέρω εἰς πώλησιν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὠνεῖσθαι**, Ἡρόδ. 1. 165, 196 καὶ Ἀττ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀποδίδοσθαι** (ὅπερ σημαίνει τὴν πραγματικὴν πώλησιν), Ξεν. Ἀπομν. 2. 5, 5, Συμπ. 8, 21· μετὰ γεν. τοῦ τιμήματος, παῖδας εἴδεος ἐπαμμένους .. ἀγινέων ἐπώλεε ἐς Σάρδις χρημάτων μεγάλων, παῖδας εὐμόρφους ἄγων εἰς Σάρδεις ἐπώλει αὐτοὺς εἰς ὑψηλὴν τιμήν, Ἡρόδ. 8. 105, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 460· ἐπώλεε οὐδενὸς χρήματος, δὲν συγκατένευσε νὰ τὸ πωλήσῃ ἀντὶ οὐδεμιᾶς τιμῆς, Ἡρόδ. 3. 139, πρβλ. Θουκ. 2. 60· οὕτω, τῶν πόνων π. ἡμῖν πάντα τἀγάθ' οἱ θεοὶ Ἐπίχαρμ. ἐν Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 20· ἀργυρίου πολλοῦ π. τι αὐτόθι 1. 6, 13, κτλ.· π. τὰ σφῶν αὐτῶν μικροῦ λήμματος Δημ. 157. 10· τιμῆς τεταγμένης π. Λυσ. Ἀποσπ. 4· μηδὲ .. ἔρωμαι ὁπόσου πωλεῖ, μηδὲ νὰ ἐρωτήσω ἀντὶ πόσου πωλεῖ τι, τὴν τιμήν, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 36· ὡσαύτως, π. πρὸς ἀργύριον Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 6, 4· — π. τινί τι (πρβλ. **πῶς** Ι. 4) Στράττις ἐν «Κινησίᾳ» 1, Ξεν. Ἱέρ. 1, 13· τι πρός τινα Ἡρόδ. 9. 80, Πλάτ. Νόμ. 741B· ὑπὸ κήρυκος π. τὰ κοινὰ Δημ. 1234. 15· καὶ ἀπολ., π. πρός τινα Ἀριστοφ. Ἀχ. 722· πάλιν πωλῶ, μεταπωλῶ, Πλάτ. Πολιτικ. 260D.— Παθ., πωλοῦμαι ἢ προσφέρομαι πρὸς πώλησιν, ἐν ἀγορῇ πωλεύμενα Ὁμ. Ἐπιγράμμ. 14, 5, πρβλ. Ἡρόδ. 8. 105. **2)** πωλῶ τέλη, πωλῶ τοὺς φόρους, Λατ. locare, Αἰσχίν. 16· ἐν τέλ.· πρβλ. **πωλητής.** **3)** πωλῶ, δηλ. προδίδω, τὰς γραφὰς Δημ. 1333. 18· τὰ τῆς πόλεως πράγματα ὁ αὐτ. 384. 28· τὰ οἴκοι 80. 29· — ἐπὶ προσώπων, πωλοῦμαι, δηλ. προδίδομαι, ἀπατῶμαι, Ἀριστοφ. Εἰρ. 633· πρβλ. **πιπράσκω.** **Π.** ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 480 (?) **πωλοῦσα** φαίνεται ὅτι εἶναι ἀναγκαία διόρθωσις ἀντὶ τοῦ **πολοῦσα**, ἐπὶ τῆς κυριολεκτικῆς σημασίας τοῦ περιφέρομαι, περιέρχομαι.

πωλή, ἡ, = **πώλησις**, Ἐπίχ. 92 Ahr.· «πωλὰς ἀντὶ τοῦ πράσεις Ὑπερείδης ἐν τῷ πρὸς Ἀπελλαῖον· ἔστι τοὔνομα καὶ ἐν τοῖς Σώφρονος Ἀνδρείοις» Ἀρποκρ.

πώλημα, τό, τὸ πιπρασκόμενον ὤνιον, τὸ πωλούμενον πρᾶγμα, ἢ ἡ πώλησις ὡς καὶ νῦν, Συλλ. Ἐπιγρ. 5640 IV. 23, Πολυδ. Γ', 127, Ζ', 8.

πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν, πωλητής· εὕρηται μόνον ἐν συνθέσει πλὴν ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 131, 133, 140· καὶ ἐνταῦθα δ' ἔτι κεῖται κωμικῶς ὡς τὸ δεύτερον συνθετικὸν μέρος συνθέτου ὀνόματος, ὅπερ δὲν λέγεται πλῆρες.

πώλησις, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ πωλεῖν, κοινῶς «πούλησις», ἄλλως τε καὶ τῶν αὐτῶν ὄντων ἀγαθῶν εἴς τε τὴν χρῆσιν καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κερδαλέων εἰς τὴν πώλησιν ὄντων; Ξεν. Οἰκ. 3, 9, Ἠθικ. Εὐδ. 3. 4, 3.

πωλητήρ, ῆρος, ὁ, = πωλητής, Φίλων 1. 161.

πωλητήριον, τό, τόπος ἐν ᾧ γίνεται πώλησις, ἢ δημοπρασία, πρατήριον, Ἕρμιππος ἐν Ἀδήλ. 12, Ξεν. Πόροι 3. 3. 13, κτλ.

II. τὸ π. τοῦ μετοικίου, ὁ τόπος ἔνθα συνήδρευον οἱ πωληταί, οἵτινες ἐπώλουν εἰς τὸν πλειοδότην τὸν φόρον τῶν μετοίκων, Δημ. 787. 27.

πωλητής, οῦ, ὁ, ὁ πωλῶν· ἐν Ἀθήναις οἱ πωληταὶ ἦσαν δέκα ἄρχοντες ὥσπερ οἱ ἐν Ῥώμῃ τιμηταὶ ἐκμισθοῦντες (locabant) τοὺς φόρους καὶ ἄλλας τῶν δημοσίων προσόδων εἰς τὸν πλείω προσφέροντα· οἱ αὐτοὶ ἐπώλουν καὶ τὴν δημευομένην περιουσίαν, Ἀντιφῶν 147. 13, Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. κεφ. ΜΖ', 2, σ. 67 Blass, πρβλ. Ἀρποκρ. ἐν λέξ. Φώτ., Πολυδ. Η', 99: ὡσαύτως δὲ ἐπώλουν καὶ τοὺς μετοίκους ὅσοι δὲν ἐπλήρωνον τὸ μετοίκιον αὐτῶν, κάλει δέ μοι πρῶτον πάντων τὸν τῆς Ζωβίας προστάτην .. καὶ τοὺς πωλητάς, πρὸς οὓς ἀπήγαγεν αὐτὴν Δημ. 788. 6.

II. ἐν Ἐπιδάμνῳ, ὁ ἄρχων ὅστις ἐκανόνιζε τὰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις τῆς πόλεως μετὰ τῶν γειτνιαζόντων βαρβάρων, Πλούτ. 2. 297F.

πωλητικός, ή, όν, ὁ παρέχων εἰς πώλησιν, τὸ τῆς .. ἀρετῆς πωλητικόν, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πωλεῖν τὴν ἀρετὴν (τὴν ὑπεροχήν), Πλάτ. Σοφιστ. 224D. Ἐπίρρ. **-κῶς.**

πωλήτρια, ἡ, θηλυκ. τοῦ **πωλητήρ,** «πωληταὶ πωλήτριαι» Πολυδ. Γ', 80.

πωλικός, ή, όν, (πῶλος) ὁ ἀνήκων εἰς πώλους ἢ νέους ἵππους, ἀπήνη π., ἅμαξα (τετράτροχος) συρομένη ὑπὸ πώλων ἢ ἡμιόνων, Σοφ. Ο. Τ. 802· οὕτω, π. ἄντυγες, ὄχος, ὄχημα, ζυγὰ Εὐρ. Ρῆσ. 567, Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 623, κτλ.· πωλικοῖς διώγμασιν «τοῖς διὰ τῶν ἁρμάτων διώγμασιν» (Ἡσύχ.) ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 993·— ἐν τοῖς ἀγῶσι, πωλικὸν ἅρμα, ἦτο τὸ ἐναντίον τοῦ ἅρμα τέλειον Συλλ. Ἐπιγρ. 1591b. 61., 2758 III. D· πρβλ. **πῶλος.**

2) ἐπὶ παντὸς νεαροῦ ζῴου, πωλικὸν ζεῦγος βοῶν, ζεῦγος νέων βοῶν, Ἀλκαῖος ἐν «Ἱερῷ γάμῳ» 1. 2. **3)** ποιητ., π. ἐδώλια, τὰ διαμερίσματα τῶν κορασίων, Αἰσχύλ. Θήβ. 454, πρβλ. **πῶλος** I. 3.—Ἐπίρρ. **πωλικῶς** ἐνάλλεσθαι, δηλ. ὡς πῶλος, Ἰσίδ. Θεσ. σ. 113, ἔκδ. Μί.

πωλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πῶλος,** κοινῶς «πουλάρι», ὥστ' ἔμοιγ' ἰνδάλλεται ὁμοιότατος κλητῆρος εἶναι πωλίῳ Ἀριστοφάν. Σφ. 189, Εἰρ. 75, Ἀνδοκ. 9. 5, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 8, 15.

II. ἡ περὶ τὸν πῶλον μεμβρᾶνα ἔμβρυον ἔτι ὄντα ἐν τῇ μήτρᾳ, καὶ τὸ καλούμενον πωλίον αἱ ἵπποι προεκβάλλουσι πρὸ τοῦ πώλου, δηλ. πρὶν γεννηθῇ ὁ πῶλος, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 24. 10· πρβλ. **ἀμνίον** I. 2.

πωλο-δαμᾰστής οῦ, ὁ, = **πωλοδάμνης,** Διόδ. 17. 26·— **ἡ πωλοδαμαστική,** = **ἡ πωλοδαμνική,** Στέφ. Βυζάντ. ἐν λέξ. **Ἄχναι.**

πωλοδαμνέω, δαμάζω καὶ ἐκγυμνάζω νέους ἵππους, Εὐριπ. Ρῆσ. 187. 624, Ξενοφ. Οἰκ. 3, 10· ἵπποι πωλοδαμνηθέντες Πλούτ. 2. 2F. **2)** μεταφ., ὡς τὸ **πωλεύω,** παιδαγωγῶ, αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς δεῖ πωλοδαμνεῖν Σοφ. Αἴ. 549· π. τὴν νεότητα Λουκ. Ἔρωτ. 45· νεότης πωλοδαμνεῖται Πλούτ. 1. 13E.

πωλο-δάμνης, ου, ὁ, (δαμάω) ὁ δαμάζων, ἡμερώνων ἵππους, δαμαστὴς ἵππων, πολὺ δὲ κρείττων τοῦ πωλοδάμνην εἶναι τῷ μὲν νέῳ εὐεξίας τε ἐπιμελεῖσθαι τῆς ἑαυτοῦ κλπ. Ξεν. Ἱππ. 2, 1 καὶ 3, κτλ.

πωλοδαμνικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν πωλοδαμνικὴν τέχνην, λέξις Εὐστ. 743 ἐν τέλ.· **ἡ -κή** (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ δαμάζειν καὶ ἐκγυμνάζειν τοὺς ἵππους, Αἰλ. π. Ζ. 6. 8.

πωλο-κόμος, ον, ὁ περιποιούμενος πώλους Γλωσσ.

πωλο-μάχος [ᾰ], **ον,** ὁ ἀπὸ πώλου ἢ ἅρματος μαχόμενος, Νίκη Ἀνθ. Π. 15. 50.

πῶλος, ὁ καὶ ἡ, «πωλάρι», μικρὸς ἢ νέος ἵππος εἴτε ἄρρην εἴτε θῆλυς, πρβλ. Ἰλ. Υ. 222, πρὸς τὸ Ὀδ. Ψ. 246· ἵππους ... πάσας θηλείας, πολλῇσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν Ἰλ. Λ. 681· πώλους δαμάσαι Πινδ. Π. 2. 15· π. νεοζυγὴς Αἰσχύλ. Πρ 1009, πρβλ. Ἀγ. 1641· ὁ ἔτι ἀδάμαστος π. Ξεν. Ἱππ. 1. 1·— ἀλλὰ παρὰ ποιηταῖς εἶναι ἐν χρήσει καθόλου ἀντὶ τοῦ **ἵππος,** Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 341, Σοφ. Ο. Κ. 313, 1062, 1069, Ἠλ. 705 κέξ.·— ἐν τοῖς ἀγῶσιν ὑπῆρχε καὶ ἀγὼν νέων ἵππων ἢ πώλων ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν **τέλειον,** Συλλ. Ἐπιγρ. 2758 III· πρβλ. **πωλικός.**

2) ζῷον νεαρόν, μικρόν, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κατοικιδίων· ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1. 32· ἐπὶ τοῦ κυνός, Ἀνθ. Π. 12. 238· οὕτω, πῶλοι βουβαλίδων Αἰλ. π. Ζ. 7. 47.

3) παρὰ ποιηταῖς, ἐν τῷ θηλ. γένει, μικρὸν κοράσιον, παρθένος, κόρη, ὡς τὸ **δάμαλις, μόσχος, πόρτις,** Λατ. juvenca, Ἀνακρ. 75, Εὐρ. Ἐκ. 144, Ἱππ. 546· κακῆς γυναικὸς πῶλον ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 621· πῶλοι Κύπριδος, ἐπὶ πορνῶν, Εὔβουλ. ἐν «Παννυχίδι» 1·— σπανιώτερον ἀρσ., νέος, νεανίας, Εὐριπ. Ρῆσ. 386, Φοίν. 926· ἀνδρὸς φίλου πῶλον .. ζυγέντ' ἐν ἅρμασιν πημάτων Αἰσχύλ. Χο. 794. **II.** Κορινθιακὸν νόμισμα, ὡς ἐκ τῆς ἐπ' αὐτοῦ εἰκόνος τοῦ Πηγάσου, Εὐρ. Ἀποσπ. 676, πρβλ. Πολυδ. Θ', 76 (Πρβλ. Λατ. pull-us· Γοτθ. ful-a· Ἀρχ. Γερμ. fol-o (fohlen, foal, filly) — πιθανῶς δὲ καὶ Ἀρχαιότ. Ἑλλ. **παῦς** (δηλ. **παῖς**), Ἀρχ. Λατιν. Marci-por (-puer), pû-pa, pu-pilla, κτλ., ἀνήκουσιν εἰς τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν λέξεων, ὥστε ἡ ῥίζα θὰ ἦτο ΠΟϜ, ἴδε Curt. Gr. Et. ἀρ. 387).

πωλοτροφέω, τρέφω, μεγαλώνω πώλους, τὰς θηλείας ἵππους, ἐξ ὧν πωλοτροφήσομεν Γεωπ. 16. 1, 1.

πωλοτροφία, ἡ, τὸ πωλοτροφεῖν, Διωτογέν. παρὰ Στοβ. 251. 98.

πωλοτροφικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πωλοτροφίαν· **ἡ πωλοτροφική** (ἐξυπακ. τέχνη), = τῷ προηγ., Αἰλ. π. Ζῴων 4. 6.

πωλο-τρόφος, ον, ὁ ἀνατρέφων πώλους, νέους ἵππους, Σοί, πατρὶ Θεσσαλίῃ πωλοτρόφε μέμψιν ἀνάπτω Πήγασος, ὡς ἀδίκου τέρματος ἠντίασα Ἀνθ. Π. 9. 21 — κ. ἄλλοι, οἱ π. τῶν ἐλεφάντων, οἱ ἐκγυμνάζοντες αὐτούς, Αἰλ. π. Ζ. 16. 36.

πωλύπιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **πώλυπος,** Ἱππ. 1056E.

πώλῠπος, πῶλυψ, ἴδε ἐν λ. **πολύπους.**

πῶμα, τό, κάλυμμα, σκέπασμα, φαρέτρης Ἰλ. Δ. 116, Ὀδ. Ι. 314· χηλοῦ Ἰλ. Π. 221, Ὀδ. Θ. 443 πίθου Ἡσ. Ἔργ. κ Ἡμ. 94. 98· κάδου Ἀρχίλ. 4· σιδηροῦν Πολύβ. 22. 11, 16· ἔχει ἡ ἀρτηρία (ὁ λάρυγξ) οἷον π. τὴν ἐπιγλωττίδα Ἀριστ. περὶ Ἀναπν. 11, 4, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 34 κ. ἀλλ.· π. τῆς θύρας τοῦ ἄντρου, ὁ λίθος ὅστις ἔφραττε τὴν εἴσοδον, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 2. 2. (Ἄγνωστος ἡ ἐτυμολογία).

πῶμα, τό, √ΠΟ, **πίνω, πέπωκα)** ποτόν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 266, Σοφ. Φιλ. 715., Εὐρ., Πλάτ., κτλ.· ὕδωρ πρὸς πόσιν, Πλάτ. Νόμ. 844B· ἐν τῷ πληθ., εὐτρεφέστατον πωμάτων, ἐπὶ τῆς Δίρκης, Αἰσχύλ. Θήβ. 308· — ὁ βραχὺς τύπος **πόμα** ἀπαντᾷ παρὰ Πινδ. Ν. 3. 136, καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ποιηταῖς, Νικ. Ἀλεξιφ. 105, 109 κ. ἀλλ.· ὡσαύτως παρ' Ἱπποκρ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 10 (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ῥόφημα**), καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, Λοβ. εἰς Φρύν. 456, Παραλ. 425· ἀλλὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις μόνον ὡς διάφ. γραφ., οἷον ἐν Πλάτ. Φαίδωνι 117B, Φιλήβῳ 34E διότι ὁ γνήσιος Ἀττ. τύπος εἶναι **πῶμα,** Pors. εἰς Εὐρ. Ἐν. 392, Elmsl. εἰς Εὐρ. Βάκχ. 279· — ἀντὶ τοῦ **πομάτιον** ἐν Ἐτυμ. Μεγ. 578. 8, ὁ Διονδ. διορθοῖ **πόμα τι** ἐκ τοῦ Ἡσυχ. **II.** = **ἔκπωμα,** Ἡσύχ.

πωμάζω, (πῶμα) σκεπάζω διὰ πώματος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 56, Προβλ. 11. 8, Βάβρ. 58, 2· ὡσαύτως **πωμᾰτίζω,** Γαλην. τόμ. 13, σ. 958, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **δυοχοῖ·** ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 671.

πώμᾰλᾰ, ἴδε **πῶ.**

πωμαστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **πωμάζω,** δεῖ πωμάζειν, τι Γεωπ. 7. 15, 1.

πωμαστήριον, τό, κάλυμμα, σκέπασμα, Συνέσ. 73A, 94D (κατὰ Wessel. ἀντὶ **κωμ-**).

πωμᾰτίας, ου, ὁ, (πῶμα) κοχλίας τις κλείων κατὰ τὸν χειμῶνα τὸ ὄστρακόν του διά τινος λεπτοῦ πώματος ὁμοιάζοντος πρὸς λεπίδα ἰχθύος, Helix pomatia· «κοχλίας ὁ ἐν ταῖς κατὰ Λιγυρίαν Ἄλπεσι πωματίας καλούμενος» Διοσκ. 2. 11.—Τοιοῦτο πῶμα ἔχουσι καὶ οἱ νῦν ἐκ Κρήτης κομιζόμενοι μικροὶ κοχλίαι, «σαλιγκάρια».

πωματίζω, μέλλ. **-ίσω,** = **πωμάζω,** Γαλην. τόμος 13, σελὶς 958C.

πωμάτιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **πῶμα,** μικρὸν πῶμα, σκέπασμα, Γλωσσ.

πώποκα, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., ἀλλ' ἀεί τοι θεοὶ παρῆσαν, καὶ ὑπέλιπον οὐ πώποκα Ἐπίχ. παρὰ Δ. Λαερτ. 3. 10.

πώποτε, (πω, ποτέ) ἤδη ποτέ, ποτὲ ἕως τώρα, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἀεὶ μετ' ἀρνήσεως, ἡ δὲ χρῆσις αὕτη ἐπεκράτησε καὶ μετέπειτα· ἴδε **οὐ πώποτε, μὴ πώποτε, οὐδεπώποτε, μηδεπώποτε.** **II.** ἐνίοτε παρὰ τοῖς μετέπειτα ἄνευ ἀρνήσεως.

1) μετ' ἐρωτήσεων αἵτινες ὑπονοοῦσιν ἄρνησιν (πρβλ. **πω** II), ποῦ γὰρ πώποτ' ἄνευ νεφελῶν ὕοντ' ἤδη τεθέασαι; Ἀριστοφ. Νεφ. 370· ἤδη πώποτέ που ἤκουσας; Πλάτ. Πολ. 493D — ἡ χρῆσις τοῦ **πω, πώποτε** μετὰ μέλλοντος εἶναι ἐμφανῶς πλημμελής, ἂν καὶ ἐγένετο συχνοτάτη παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 458· ὅπου δὲ εὑρίσκεται παρὰ τοῖς δοκίμοις, δέον νὰ ἀποδοθῇ εἰς τοὺς ἀντιγραφεῖς, οἵτινες εἰσῆγον εἰς τὰ παλαιὰ κείμενα τὰς φρασιολογίας τῶν χρόνων ἐν οἷς ἔζων αὐτοί· ὥστε ὁ Διονδ. δικαίως μετέβαλε τὸ τίς γὰρ ἀλώσεται πώποτε; εἰς τὸ ἔτι ποτέ; ἐν Δημ. 1115. 11· καὶ τὸ οὐδέν πω ἐνδώσουσι παρὰ Θουκ. 2. 12, πιθανῶς ἔπρεπε νὰ εἶναι **οὐδὲν ἔτι.** **2)** μετὰ προτάσεως ὑποθετικῆς ὡσαύτως ἄρνησιν ὑπονοούσης, εἴπου ξένον τις ἠδίκηκε πώποτε Ἀριστοφ. Βάτρ. 147, πρβλ. Σφ 556, Ἀχ. 405, Πλάτ. Θεαίτ. 196A, Ξεν. κλπ. **3)** μετὰ τὰ ἀναφοοῦς φαμεν πώποτέ τι, πρᾶξαι Πλάτ. Πολ. 352C· ἄλλος ὅστις πώποτέ τι γέγραφεν ἢ γράψει (ἔνθα νοητέον τὸ ἔτι ἐκ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ μέλλοντος) ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 258D· ὅσοι ἐμοῦ πώποτε ἀκηκόατε διαλεγομένου ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 19D, πρβλ. Δημ. 19. 13., 54. 19, κ. ἀλλ. **4)** μετὰ τοῦ ἄρθρου καὶ μετοχῆς, οἱ π. γενόμενοι Ἰσοκρ. 215E, πρβλ. 353B, Πλάτ. Φαίδων 116C, κτλ.· — ἡ μετοχὴ δύναται καὶ νὰ παρελείφθῃ, οἱ π. προδόται Λυκοῦργ. 167. 4· πῶς οὖν οὐκ εἰκός, ἐὰν ὑμεῖς αὖ προστῆτε τῶν οὕτω φανερῶς ἀδικουμένων, νῦν ὑμᾶς πολὺ ἤδη μεγίστους τῶν πώποτε γενέσθε; Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 14.

πωρέω, ἴδε ἐν λ. **πωρός.**

πωρητύς, [ῡ], ἡ, δυστυχία, ἐλεεινότης, Ἀντίμ. 58, «πωρητύς· ταλαιπωρία, πένθος» Ἡσύχ. Οἱ τύποι **πώρη** καὶ **πῶρος** εἶναι ἁπλῶς ἁμαρτήματα, Διγδ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 33.

πωρίᾱσις, εως, ἡ, σχηματισμὸς πώρου ἐντὸς τῶν βλεφάρων, Γαλην. τ. 14, σ. 767, 11. Κεφάλ. ις' [περὶ τῶν ἐν ὀφθαλμοῖς συνισταμένων παθῶν]. Ἐκδ. Kühn.

πώρῑνος, η, ον, ἴδε **πῶρος** I.

πωρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς πῶρον, πωρώδης, λίθος Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 3· — ἐπὶ πωροειδῶν λίθων ἐν τοῖς νεφροῖς, «συνηθεῖταί τι καὶ παχύτερον, ὅπερ θερμαινόμενον ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ νεφροῦ πωροειδῆ λαμβάνει σύστασιν» Γαλην. τ. 19, σ. 650, 2.

πωρο-κήλη, ἡ, (πῶρος) «πώρωμα πρὸς τὸ ὄσχεον ἐξ ἀποστήματος» (Πολυδ. Δ', 203), Γαλην. τ. 2, σ. 275, 396.

πωρο-λῡτικός, ή, όν, (πῶρος) ὁ λύων, διαλύων τοὺς πώρους, ὀνήλ. τὰ πωρώδη σκληρώματα, Παῦλ. Αἰγ. 6 109.

πωρ-όμφᾰλον, τό, «πωρόμφαλόν ἐστι πώρου σύστασις κατὰ τὸν ὀμφαλόν», Γαλην. τ. 2, σ. 274.

πῶρος, ὁ, Λατ. tophus, Ἰταλ. tufa, κατὰ τὸν Θεόφρ., π. Λίθ. 7, 1, ᾧ ἀκουλουθεῖ ὁ Πλίνιος, 36. 28, «εἶναι εἶδος μαρμάρου ὁμοίου πρὸς τὸ Πάριον κατὰ τὸ χρῶμα καὶ τὴν πυκνότητα, ἀλλ' ἐλαφροτέρου, κοινῶς πωρί· καλεῖται δὲ **πώρινος λίθος** ὑπὸ τοῦ Ἡροδ. 5. 62, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 429, πρβλ. Siebel. εἰς Παυσ. 5. 10, 2., 6. 19, 1. **2)** σταλακτίτης ἐντὸς σπηλαίων, Ἀριστοφ. Μετεωρ. 4. 10, 14. **3)** πωρώδης σύστασις ἐπὶ τῶν ὀστῶν, μάλιστα ἐπὶ τῶν ἀρθρώσεων, τῶν πασχόντων ἐξ ἀρθρίτιδος, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 19, 9, Διοσκ. 5.108, κτλ.· πρβλ. **ἐξόστωσις. 4)** λίθος ἐν τῇ οὐροδόχῳ κύστει, Ἱππ. 230. 55, παρ' αὐτῷ δὲ εὑρηται καὶ τὸ ὑποκορ. **πωρίδιον,** τό. **5)** ὕλη πωρώδης ἐξερχομένη ἐκ τεθρυπτομένων ὀστῶν καὶ χρησιμεύουσα πρὸς σύνδεσιν τῶν διερρωγότων μερῶν, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 9. 36.— Κατὰ Σουΐδ.: «πῶρος, ἀπολίθωσις ὑγρῶν».

πωρός, ά, όν, τυφλὸς κατὰ τὸν Σουΐδ.· ὁ ταλαίπωρος καθ' Ἡσύχ. (ἔνθα κεῖται **πῶρος**), κλπ.· ἀλλ' εὑρηται μόνον ὡς συνθετικὸν μέρος τοῦ **ταλαίπωρος**· ὡσαύτως δὲ μνημονεύεται τὸ ῥῆμα **πωρέω** ὡς λέξις τῶν Ἠλείων παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 14· πρβλ. Ἡσύχ., «πωρεῖν, κηδεύειν, πενθεῖν», καὶ «κωρῆσαι· λυπῆσαι, καὶ τὰ ὅμοια».

πωρόω, μέλλ. **-ώσω,** (πῶρος) λιθοποιῶ, ἀπολιθώνω, σκληρύνω, εἰς λίθον μεταβάλλω, Πισίδης παρὰ Σουΐδ. **II.** Παθ., πωροῦμαι, γίνομαι πῶρος, μεταβάλλομαι εἰς πώρινον λίθον ἐν τῇ κύστει, ἐπὶ τοῦ πινομένου ὕδατος, Ἱππ. π. Ἀέρ. 286. **2)** ἑνώνω ὀστοῦν κατεαγὸς διὰ τῆς πωρώδους ὕλης (πρβλ. **πῶρος** 5), Ἱππ. π. Ἄγμ. 779, Διοσκ. 1. 89, 112 (111). Παθ., σκληρύνομαι, Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 38, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 15, 2. **III.** μεταφ. ἐν τῷ παθ., σκληρύνομαι, γίνομαι ἀναίσθητος, πωροῦμαι, ἐπὶ τῆς καρδίας, Εὐαγγ. κατὰ Μάρκ. ς', 52, Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. ια', 7· καὶ (ὅταν ὁ λόγος περὶ ὀφθαλμῶν) **ἀποτυφλοῦμαι,** Ἑβδ. (Ἰὼβ ΙΖ', 7).

πωρώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πωρίνῳ λίθῳ, ἢ πώρινος, «παχύνονται δὲ οἱ χυμοί, καὶ διὰ τοῦτο κατὰ τοὺς νεφροὺς οἱ πορώδεις λίθοι συνίστανται» Γαλην. τ. 6, 760, 15, Ἡσύχ., ἐν λ. **σπίλος.**

πώρωμα, τό, μέρος ἐσκληρυμμένον, Ἱππ. π. Ἄγμ. 779, Πολυδ. Δ', 203.

πώρωσις, εως, ἡ, ἡ φυσικὴ ἐνέργεια δι' ἧς τὰ ἄκρα ὀστοῦ κατεαγότος συνάπτονται διὰ πωρώδους ὕλης (ἴδε **πῶρος** 5), Ἱππ. π. Ἄγμ. 766, 792. **II.** μεταφ., σκλήρυνσις, τῆς **καρδίας** Εὐαγγ. κ. Μάρκον γ', 5, «ἀπηλλοτριωμένοι τῆς ζωῆς τοῦ θεοῦ, διὰ τὴν ἄγνοιαν τὴν οὖσαν ἐν αὐτοῖς, διὰ τὴν πώρωσιν τῆς καρδίας αὐτῶν» Ἐπιστ. πρ. Ἐφεσ. δ', 18· ἀπολ.· Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ια', 25.

πῶς; Ἰωνι. **κῶς;** ἐρωτηματ. ἐπίρρ. τρόπου, ὡς καὶ νῦν, κατὰ ποῖον τρόπον, **πῶς;** Λατιν. qui? quomodo? εἶναι δὲ ἐν χρήσει ἐπὶ εὐθείας ἐρωτήσεως ὡς τὸ **ὅπως** ἐπὶ πλαγίας, Ὅμ., κλπ.· ἐνίοτε πρὸς ἔκφρασιν δυσαρεσκείας, Ἰλ. Δ. 26, Σοφοκλ. Ο. Τ. 391, Φιλ. 1031, Τρ. 192· πρὸς ἔκφρασιν θαυμασμοῦ, ἐκπλήξεως ἢ ἀμφιβολίας, πῶς εἶπας; Αἰσχύλ. Πέρσ. 798, Σοφ. Ἠλ. 407, κτλ.· πῶς λέγεις; ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1407· πῶς φῄς; Αἰσχύλ. Ἀγ. 268, κτλ.· πῶς ταῦτ' ἔλεξας; ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 793· πῶς τοῦτ' εἶπας αὖ; Πλάτ. Πολιτ. 309C· ὡσαύτως, πῶς μὴ φῶμεν..; = βεβκίως πρέπει νὰ εἴπωμεν, Πλάτ. Θεαίτ. 161E· — ἐν διαλόγῳ, ὅταν τις ζητῇ ἐξήγησιν, ἐπαναλαμβανομένης λέξεώς τινος, ἢ ὁ πρότερον λαλήσας ἐχρήσατο, δίκαια—Ἀπόκρ. πῶς δίκαια; Σοφ. Ο. Κ. 832· μὴ δίκαιος ὤν —Ἀπόκρ. πῶς μὴ δίκαιος; ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 412· συμβολάς —Ἀπόκρ. πῶς συμβολάς; Ἄλκις ἐν «Μανδραγόρᾳ» 4, κτλ.· ἴδε Cobet. N. LL., σ. 16. **2)** μετὰ δευτέρας ἐρωτήσεως ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει, πῶς ἐκ τίνος νεὼς ποτε..ἥκετε; = πῶς καὶ μὲ τί πλοῖον..; Εὐρ. Ἑλλ. 1543, πρβλ. 873· πῶς τί τοῦτο λέγεις; πῶς λέγεις καὶ τί; Πλάτ. Τίμ. 22B, πρβλ. Θεαίτ. 146D, 208E, κτλ.· — ἐν τοῖς τοιούτοις πολλοὶ ἐκτείνει γράφουσι τὰς δύο ἐρωτήσεις χωριστά,— πῶς; τί τοῦτο λέγεις; καὶ τὰ ὅμοια. **3)** μετὰ προσδιορισμοῦ κατὰ γεν. ὡς τὰ μόρια **ὡς, ποῦ,** κτλ., πῶς ἀγῶνος ἤκομεν; πῶς ἔχομεν δειχθῆ ἐν τῷ ἀγῶνι; Εὐριπ. Ἠλ. 75· πῶς ἔχει πλήθους ἐπισκοπεῖ Πλάτ. Γοργ. 451G· ἴδε ἔχω B. II. 2. **4)** μετὰ ῥημάτων σημαινόντων πώλησιν, εἰς ποίαν τιμήν; ὡς τὸ **πόσου;**: πῶς ὁ σῖτος ὠνίος; Ἀριστοφ. Ἀχ. 758, πρβλ. Ἱππ. 480· τὰ δ' ἀλφιθ' ὑμῖν πῶς ἐπώλουν;..Ἀπόκρ. τεττάρων ξραχμῶν, τὸν κόφινον Στράττις ἐν «Κινησίᾳ» 1. **5)** πῶς δοκεῖς; ἴδε **δοκέω** I. 2. **II.** μετ' ἄλλων μορίων, πῶς ἄν..; πῶς κε ἤ κεν..; πῶς ἀληθῶς, πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο..λιποίμην οἷος; Ἰλ. Ι. 437· πρβλ. Ὀδ. Α. 65, κτλ.· πῶς ἂν γένοιτ' ἄν.. ἑκμακτρον ποδῶν; Εὐρ. Ἠλ. 534· — οὕτω μεθ' ὁριστ., Ἰλ. Χ. 202, Εὐρ. Ἄλκ. 97, κτλ. **6)** παρὰ Τραγ., πῶς ἂν μετ' εὐκτ. τίθεται συχνάκις εἰς δήλωσιν ἐπιθυμίας, Λατιν. O si..! O utinam..! πῶς ἂν θάναιμι; πῶς ἂν ὀλοίμην; κτλ., Σοφ. Αἴ. 389, Εὐρ. Ἱκέτ. 796, Ἱππ. 209, 345, κ. ἀλλ.· σπάνιαν παρὰ τοῖς κωμ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 22· ἴχνος τι τῆς τοιαύτης χρήσεως εὑρηται παρ' Ὁμ., Ὀδ. Ο. 195· — παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις τίθεται ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης μετὰ μέλλ. ἢ ἀορ. β' ὑποτακτ. ἄνευ τοῦ ἄν, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 9. 40. **2)** πῶς ἄρα..; ἐν ἀποκρίσει, πῶς λοιπόν; πῶς τ' ἄρ' ἔω..; Ἰλ. Σ. 188, Ὀδ. Γ. 22, κ. ἀλλ. **3)** πῶς γάρ..; ὡσαύτως ἐν ἀποκρίσει, ὡς εἰ εἶχε προηγηθῇ τι [ὅπερ δὲν δύναται νὰ γίνῃ], διότι πῶς εἶναι δυνατὸν..; Ἰλ. Α. 123, Ὀδ. Κ. 337, κτλ.· πῶς γὰρ κάτοιδα; Σαφ. Φιλ. 250, πρβλ. 1383· ἴδε κατωτ. III. 1. **4)** πῶς δέ..; εἰσάγει ἰσχυρὰν ἀντίρρησιν, πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύον ἀδδὲς..; Ἰλ. Φ. 481, πρβλ. Ὀδ. Σ. 31, Αἰσχύλ. Πρ. 41, 259. **5)** πῶς δή; πῶς τῷ ὄντι; πῶς μὰ τὴν ἀλήθειαν; πῶς δὴ φῆς πολέμοιο μεθιέμεν; Ἰλ. Δ. 351, πρβλ. Σ. 364, Αἰσχύλ. Ἀγ. 543, κτλ.· — ὡσαύτως, πῶς γάρ δή; Ὀδ. Η. 70 — πῶς δῆτα..; Αἰσχύλ. Ἀγ. 622, 1211, Ἀριστοφ. Νεφ. 79, κτλ.· — ἴδε κατωτ. III. 2. **6)** πῶς καὶ..; πῶς, εἰπέ μοι..; Εὐρ. Ἑκ. 515, Φοιν. 1354, κτλ.· πῶς δὲ καὶ..; Αἰσχύλ. Πέρσ. 721· — ἀλλὰ καὶ πῶς..; εἰσάγει ἀντίρρησιν, πρβλ. Πέρσ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1373, καὶ ἴδε ἐν λέξ. καὶ Δ. II. 2, B. II. 2· — ὅθεν τὸ καὶ πῶς; καθ' ἑαυτό, = πῶς εἶναι δυνατόν; — ἀδύνατον! Πλάτ. Ἀλκ. 1. 134C, Θεαίτ. 163D, κτλ. **7)** πῶς οὐ..; πῶς ὄχι; δηλ. βεβαίως οὕτως ἔχει, πῶς οὐ δεινὰ εἰργασθε; Θουκ. 3. 60, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 398, Δημ. 317, 12, κτλ.· ἴδε κατωτ. III. 3· — πῶς μοι μὴ μέγας λέων ἐπιφανῇ; πῶς νὰ τὸ ἐμποδίσω νὰ μὴ φανῇ ἐμπρός μου μέγας λέων; Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 10, 10.

8) πῶς οὖν..; ὡς τὸ πῶς ἄρα..; Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 297, 339, Σοφ. Ο. Τ. 568, κτλ.· οὕτω, πῶς ἂν οὖν..; μετ' εὐκτ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 243, Εὐρ. Ι. Τ. 98. **9)** πῶς ποτε..; πῶς ἆρά γε; Σοφ. Ο. Τ. 1210. **III.** τὸ **πῶς** μετά τινων ἐκ τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων μορίων κεῖται πολλάκις ἐν διανεκομμέναις καὶ ἐλλειπτικαῖς προτάσεσιν, οἷον, **1)** πῶς γάρ; παρεμβαλλόμενον παρενθετικῶς ἐν ἀρνητικῇ προτάσει σημαίνει, διότι πῶς εἶναι δυνατόν; πῶς δύναται ἢ ἠδύνατο νὰ ἔχῃ οὕτω; ὅθεν ἐπὶ ἐμφατικῆς ἀρνήσεως, κἀγὼ μὲν οὐκ ἔδρασα, τοῦτ' ἐπίσταμαι, οὐδ' αὖ σύ· πῶς γάρ; Σοφ. Ἠλ. 911· οὐκ ἀπορῶν (πῶς γάρ;), ὅς γε.., Δημ. 329. 15., 584. 2, πρβλ. Πλάτ. Σοφιστ. 263C, κτλ.· οὐδ' ἐπὶ τὴν ἑστίαν καταφυγών (πῶς γὰρ ἄν;), ὅστις.., Λυσίας 94. 18· — ἐν ἀντιθ. πρὸς τοῦτο εἶναι τὸ πῶς γάρ οὔ; πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ἔχῃ οὕτω..; Λατιν. quidni? δηλ. οὕτω πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, Αἰσχύλ. Χο. 754, Σοφ. Ἠλ. 1307, Πλάτ. Θεαίτ. 160C, κ. ἀλλ.· ἔτι δὲ καὶ τὸ **πῶς γάρ;** φαίνεται ὅτι κεῖται ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας παρὰ Σοφ. Αἴ. 279, ἔνθα ἴδε Schäf., καὶ πρβλ. Koen εἰς Γρηγ. Κορίνθου σ. 144.

2) πῶς δή; πῶς λοιπόν; πῶς οὕτω; Αἰσχύλ. Εὐμ. 601, Ἀριστοφ. Νεφ. 664, 673, κτλ.· πῶς δῆτα; Πλάτ. Γοργ. 469B.

3) πῶς δ' οὔ; ὡς τὸ πῶς γὰρ οὔ; (ἴδε ἀνωτ. 1), Πλάτ. Θεαίτ. 153B, Πολ. 457B· πῶς δ' οὐχί; Σοφ. Ο. Τ. 1015, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1027· ἀλλὰ παρενθετικῶς, Σοφ. Ο. Τ. 567· — πῶς δ' οὐκ ἄν..; Αἰσχύλ. Πρ. 759. **4)** πῶς οὖν; πῶς λοιπόν; πῶς ἔπειτα; Εὐρ. Μήδ. 1376, Ἱππ. 598, 1261, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 64, Δημ. 379. 15. **5)** πῶς δοκεῖς; παρενθετικῶς ἐν διαλόγῳ, πῶς νομίζεις; καὶ (ἄνευ ἐρωτηματικῆς τινος ἐννοίας, = λέαν, Valk. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 416, Ilr. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 742, Herm. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 878, πρβλ. Ἀχ. 24· ὡσαύτως πῶς οἴει; Ἀριστοφ. Βάτρ. 54· πρβλ. **δοκέω** I. 2. **IV.** **πῶς** ἐν πλαγίαις ἐρωτήσεσιν ἀντὶ τοῦ **ὅπως,** Αἰσχύλ. Εὐμ. 877, Σοφ. Τρ. 991, Ἀριστοφ. Ἱππ. 613, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 36, κτλ. **V.** κεῖται παρὰ τοῖς μεταγεν. ἐπὶ ἐπιφωνήσεων, πῶς παραχρῆμα ἐξη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ράνθη .. ! Εὐαγγ. κ. Ματθ. κα', 20· πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήμπτε ἔχοντες εἰς τὴν βαοιλείαν τοῦ θεοῦ εἰσελεύσονται ! Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ι', 23· πρβλ. τὸ μόριον **ὡς** Δ. 1.

πως, Ἰων. **κως**, ἐγκλιτ. ἐπίρρ. τρόπου, κατά τινα τρόπον, κἄπως, πως, οὐ μέν πως ἄλιον πέλει ὅρκιον Ἰλ. Δ. 158, πρβλ. Ὀδ. Υ. 392· ἀλλὰ μὴ γένοιτό πως Αἰσχύλ. Ἀγ. 1249· ἴδε ἐν λ. **οὔπως**, **μήπως**·— συχν. κατόπιν ἄλλων ἐπιρρημάτων τρόπου, ὧδέ πως, κατὰ τοῦτον περίπου τὸν τρόπον, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 7· ἄλλως πως, κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 3. 1, 20· τεχνικῶς πως ὁ αὐτ. 6. 1, 5· εὐσχημόνως πως ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 3, 9· ἐνίοτε ἁπλῶς τροποποιεῖ τὴν δύναμιν τῶν ἐπιχειρημάτων ὅτε καὶ δὲν εἶνε εὔκολον νὰ ἑρμηνευθῇ, ἀεί πως Ἰλ. Μ. 211· μάλα πως Ἰλ. Ξ. 104, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 54· μόγις πως Πλάτ. Πρωτ. 328D, κτλ.· σπανίως μετ' ἐπιθέτων, μεταμελητικός πως Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 8, 1·— μετὰ ῥημάτων, καὶ ἔτυχέ πως τοῦ μάγου Ἡρόδ. 3. 78, πρβλ. 108, 150· ἠθάς εἰμί πως τῶν τῇσδε μύθων Σοφ. Ἠλ. 372· πράσσοντές πως ταῦτα Θουκ. 2. 3· ἀπώκνησάν πως ὁ αὐτ. 3. 20· συχνάκις τίθεται μετὰ τὸ **γάρ**, ἔνεστι γάρ πως .. τῇ τυραννίδι νόσημα Αἰσχύλ. Πρ. 224, πρβλ. Χο. 958, κτλ.·— ἀλλὰ κοινότατον μετὰ ὑποθετικὰ μόρια, **εἴ πως**, **ἐάν ἤ ἤν πως**, Λατ. si qua, si forte, Ὀδ. Ξ. 460, Σοφ. Ο. Κ. 1770, Τρ. 584, Ἀριστοφ. Σφ. 399, κτλ.· — σπανίως καθ' ἑαυτό, κἄπως, κατὰ τύχην, τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως Σοφ. Τρ. 695. **ΙΙ. πῶς**, οὐχὶ ἐγκλιτ., κατά τινα τρόπον, ἀντίθετ. τῷ **ἁπλῶς**, Ἀριστ. Πολ. 3. 1, 5· οὐχ ὁ ἁπλῶς ὀργιζόμενος, ἀλλ' ὁ πῶς ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 2. 5, 3· ἀλλὰ πῶς πραττόμενα καὶ πῶς νεμόμενα δίκαια αὐτόθι 5. 9, 15· πῶς ἔχειν αὐτόθι κτλ. **2)** πῶς μέν .., πῶς δέ .., κατά τινα μὲν τρόπον .., κατ' ἄλλον δέ .., μνημονεύεται ἐκ τοῦ Θεμιστ.· πῶς μέν .., ὅλως δέ .., Ἀριστ. Πολιτ. 2. 5, 5· πρβλ. Wolf. εἰς Δημ. Λεπτ. σ. 299. (Κυρίως εἰπεῖν τὸ **πῶς** εἶναι ἐπίρρ. τοῦ **πός**, ὅθεν τὰ **ποῦ**, **ποῖ**, **πῇ**, κτλ.)

πωτάομαι, Ἐπικ. παρατ. **πωτῶντο** Ἰλ.· Δωρ. μέλλ. **πωτάομαι** [ᾰ] Ἀριστοφ. Λυσ. 1013· ἀόρ. **ἐπωτήθην** Ἀνθ. Π. 7. 699, (ἐξ-) Βαβρ. 12. 1. Ἐπικ. ἀντὶ **ποτ-** (καὶ εἶναι τύπος θαμαιστικός, ὡς τὸ **στρωφάω** τοῦ **στρέφω**, τὸ **πωλέομαι** τοῦ **πολέομαι**, κτλ.), περιπέτομαι, πέτομαι πέριξ, περιίπταμαι, λίθοι πωτῶνται Ἰλ. Μ. 287· σπινθαρίδες Ὁμ. Ὕμ. εἰς Ἀπόλλ. 442· ψυχαὶ ἀσεβέων .. πωτῶνται ἐν ἄλγεσι Πινδ. Ἀποσπ. 97· Ἰων. ἐνεστ. πωτάσκεται ἄμβροτος αἴγλη Χρησμ. παρὰ Μαρτίνῳ ἐν Βίῳ Πρόκλου 28, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 581.

πωτήεις, **εσσα**, **εν**, ὁ πετόμενος, ἱπτάμενος, Νόνν. Δ. 8. 177, κτλ.

πώτημα, τό, ἴδε λ. **πότημα**.

πῶυ, **εος**, τό, πληθ. **πώεα**, τά, (ἴδε **ποιμήν**)·— Ἐπικ. ὄνομα, ποίμνιον, συχν. παρ' Ὁμ. ἔν τε τῷ ἑνικῷ καὶ τῷ πληθ.· ἀείποτε ἐπὶ προβάτων καὶ ἐν ταῖς φράσεσιν οἷων μέγα πῶυ Ἰλ. Γ. 198, κτλ.· οἷων πώεα Ὀδ. Δ. 402 (ἐν Μ. 129, ἀντίκειται τῷ **βοῶν ἀγέλαι**, ὡς καὶ τῷ **συῶν συβόσια**, **αἰγῶν αἰπόλια**)· πώεσι μήλων Δ. 413, κτλ.· καὶ παρ' Ἡσ. ἐν Ἔργ. καὶ Ἡμ. 514, **πώεα** ὁπόλ. ἐπὶ ποιμνίων προβάτων. Μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. ἐν Ποιητ. 21, 26, ὡς ἓν τῶν πέντε ὀνομάτων τῶν ληγόντων εἰς **υ**.

πῶυξ, ὁ, εἶδος ἐρῳδιοῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 18, 2 (ὡς μνημονεύεται παρ' Ἡσυχ.· ὁ Βεκκῆρ. **φῶυξ**)· **πῶυγξ** παρὰ τῷ Ἀντων. Λιβερ. 5, Ἐτυμ. Μέγ.· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 72.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΣΗΜ. Ἡ ἐπεξεργασία τῶν ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ περιεχομένων γραμμάτων (Λ, Μ, Ν, Ξ, Ο, Π) ἐγένετο ὑπὸ τοῦ κ. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΜΕΓΑ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΤΟΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ.

1906

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΜΕΓΑ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ρ

Ρ—ράδινος.

Ρ, ρ, ρῶ, ἄκλιτον, **τὸ δέκατον ἕβδομον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμητικόν, ρ' = 100, ἀλλὰ ,ρ = 100000, λογίζεται ὡς ἡμίφωνον ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. ἐν τῇ Ποιητ. 20. 3.** **I.** ἐν ταῖς Ἰνδοευρωπαϊκαῖς γλώσσαις τὸ ρ καθόλου μένει ἀμετάβλητον· ἀλλ' ἐνίοτε τὸ Ἑλληνικὸν ρ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ l, οἷον **εἶρ-ος, ἔρ-τον,** Λατιν. vell-us, vill-us, Γοτθ. vull-a (wool)· **οὖρ-ον,** ur-ina, Ἀρχ. Ἰρλανδ. fual· ἀλλὰ κοινοτέρα εἶναι ἡ μεταβολὴ αὕτη ἐν αὐτῇ τῇ Ἑλληνικῇ, πρβλ. **Λλ, Ι.** **II.** Διαλεκτικαὶ καὶ ἄλλαι μεταβολαί: **1)** Αἰολ., **α)** συχνάκις ἐν ἀρχῇ λέξεως προτάσσεται **β** εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ δίγαμμα, οἷον **βρόδον βράκος βρίζα** ἀντὶ **ῥόδον ῥάκος ῥίζα,** Γρηγόρ. Κορίνθου 638, πρβλ. 689, Ahrens D. Aeol. σ. 34. **β)** ἐν τῷ μέσῳ λέξεως τὸ **ειρ** ἐγίνετο **ερρ,** ὡς **ἐγέρρω φθέρρω** ἀντὶ **ἐγείρω φθείρω,** Koen. εἰς Γρηγόρ. Κορίνθου 587, Ahrens D. Aeol. § 8. 5· ἀλλὰ **οἰκτίρρω** ἀντὶ **οἰκτείρω,** αὐτόθι. **γ)** ἐν τέλει λέξεως τὸ **σ** μετεβάλλετο εἰς ρ, **οὗτορ ἵππορ σκληρότηρ** ἀντὶ **οὗτος ἵππος σκληρότης,** Πλάτ. Κρατ. 434C· οἱ Ἐρετριεῖς ἐφημίζοντο ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ὑπερβολικῇ χρήσει τοῦ ρ, πρβλ. Στράβ. 448, καὶ ἴδε ἐν λέξ. **ῥωτακίζω**· οὕτω καὶ ἐν τῇ Λακωνικῇ **παλτὸρ στόρ ἀδὼρ** ἀντὶ **παλτὸς θεὸς ὣς (ἀὼς, αὐὼς)**· καὶ ἐνίοτε ἐν τῷ μέσῳ λέξεως, οἷον **παρτάδες μιργῶσαι** ἀντὶ **παστάδες μίσγουσαι,** Ahrens D. Dor. § 8· πρβλ. Λατιν. arbor arbos, honor honos. **2)** ἐν τῇ Ἀττ. διαλέκτῳ, **α)** **ρρ** εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ Ἰωνικ. καὶ τοῦ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τῶν Ἀττικῶν **ρσ,** ὡς **ἄρρην θάρρος πυρρός** ἀντὶ **ἄρσην θάρσος πυρσός.** Koen. εἰς Γρηγ. Κορινθ. 630· ἀλλὰ **πυρρὸς** ἁπαντᾷ παρ' Ἡροδ.· παρὰ δὲ τοῖς Δωρ. ἐνίοτε εὕρηται **ρρ,** Ahrens D. Dor. σ. 102. **3)** ἔν τισι λέξεσι τὸ ρ μετατίθεται, μάλιστα παρὰ ποιηταῖς διὰ μετρικοὺς λόγους, οἷον **κάρτος** Ἐπικ. ἀντὶ **κράτος, ἀταρπὸς** ἀντὶ **ἀτραπός, κραδίη** ἀντὶ **καρδία**· ἀλλ' ἐνίοτε ἡ μετάθεσις εἶναι διαλεκτική, οἷον **βάρδιστος** Δωρ. ἀντὶ **βράδιστος, βρύταχος** ἀντὶ **βάτραχος**· Ἐπικοί τινες τύποι εἶναι καὶ Ἰωνικ., Koen. εἰς Γρηγ. Κορινθου 337· καὶ παρ' Ἀττ. **θράσος** ἀντὶ **θάρσος** εἶναι ἀμφότερα ἐν χρήσει, ἀλλὰ μετά τινος διαφορᾶς ἐννοίας, ἴδε **θράσος.**

III. τὸ ρ ἐν ἀρχῇ λέξεως εἶχε προφορὰν τοσοῦτον ἰσχυράν, (ἴδε κατωτ. 4), ὥστε ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ τὸ βραχὺ φωνῆεν τῆς προηγουμένης λέξεως θέσει μακρόν·— τοῦτο ὅμως γίνεται ὅταν αἱ δύο λέξεις εἶναι λίαν στενῶς συνημμέναι, οἷον ἡ πρόθεσις μετὰ τῆς πτώσεως ἢ τὸ ἐπίθετον μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ, καὶ ὅταν τὸ βραχὺ φωνῆεν εὑρίσκηται ἐν ἄρσει, οἷον ψυχρὴ ὑπὸ ῥιπῆς Ἰλ. Ο. 171, πρβλ. Θ. 25, Ὀδ. Σ. 262, Ἀριστοφ. Νεφ. 416· σπανίως δὲ ἐν θέσει, οἷον ἐν Ἰλ. Ω. 755, Ὀδ. Ν. 438, Ἀριστοφ. Θεσμ. 781, Νεφ. 344· πολλὰ παραδείγματα μνημονεύονται ἐκ τοῦ Πινδ. ὑπὸ τοῦ Böckh O. 8. 23 (30), Π. 1. 45 (86)· ἐκ τῶν Τραγικῶν καὶ Κωμικῶν ὑπὸ τοῦ Dawes Misc. Cr. σ. 159, Markl. εἰς Εὐρ. Ἱκέτ. 94, Gaisf. εἰς Ἡφαιστ. σ. 219, Monk εἰς Εὐρ. Ἱππόλ. 461· κατὰ τὸν Meineke, Κωμικ. Ἀποσπ. 2. 303 κἑξ., βραχὺ φωνῆεν ἐν τοιαύτῃ θέσει ἦτο ἀείποτε μακρὸν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ·— **πέρυσιν** [-υυ], ὡς εἰ ἦν **πέρρυσιν,** παρὰ Θεοκρ. 29. 26, εἶναι ἀμφίβολον. **2)** ἕνεκα τῆς ἰσχυρᾶς ταύτης προφορᾶς τὸ ρ κατὰ κανόνα ἐδιπλασιάζετο μετὰ πρόθεσιν λήγουσαν εἰς φωνῆεν, μετὰ τὸ α στερητ., καὶ μετὰ τὴν αὔξησιν ἐν τοῖς ῥήμασιν, οἷον **ἀπορρίπτω ἄρρωστος ἔρρεξα ἔρριψα,** καὶ ἐν συνθέσει καθόλου ὅταν προηγῆται αὐτοῦ βραχὺ φωνῆεν, οἷον: **εὐθύρριζος, βαθύρροος**· οὕτως ἀείποτε παρὰ τοῖς πεζογράφ., ἀλλ' οἱ ποιηταὶ χρῶνται καὶ τῷ ἁπλῷ ρ, μάλιστα ἐν συνθέσει μετ' ἐπιθέτου ἢ προθέσεως, οἷον **καλλίρροος, ἀπορίπτω, ἔριφε**· ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ α στερητ., οἷον **ἄρωστος** (Ἀνθ. Π. 11. 206)· σπανιώτερον ἐν πρωτοτύπῳ λέξει, οἷον **πυρίχη,** ἴδε Ἰακώψ. εἰς Ἀνθ. Π. 78, 489, 774· τῆς ἀδείας ὅμως ταύτης δὲν γίνεται συχνὴ χρῆσις παρ' Ὁμήρῳ, σπανία δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Ἀλλ' ἐν τῷ δοκίμῳ λόγῳ ἀείποτε εἶναι ἐν χρήσει τὸ **προρέω** καὶ οὐχὶ **προρρέω.** **3)** ἐὰν τὸ ρ εἶναι ἀρκτικὸν λέξεως, ἀπαναχοῦ δασύνεται πλὴν ἐν ταῖς λέξεσι **Ῥᾶρος, ῥάρος**· ἀλλ' ἐν τῇ Αἰόλ. διαλέκτῳ τὸ ρ οὐδέποτε δασύνεται, Schäf. εἰς Γρηγ. Κορίνθ. 588, A. E. 693. Ἀλλὰ τὸ διπλοῦν ρ ἐν μέσῳ λέξεως ὅπερ ἄλλοτε ἐγράφετο ῥῥ (πρβλ. Λατιν. Pyrrhus, arrhabo) ἤδη συνήθως γράφεται ἄνευ πνευμάτων ρρ ὡς ἐν τοῖς παλαιοῖς Ἀντιγράφοις, πρβλ. Bast εἰς Γρηγόρον Κορίνθου 733. Τινὲς τῶν παλαιῶν γραμματικῶν ἔγραφον ῥ μετὰ ψιλὸν σύμφωνον καὶ ῥ μετὰ δασὺ ἐν μέσῳ λέξεως, ὡς **Ἀτρεύς, ἀφρός,** καὶ ἐν τοῖς μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ τύποις λέξεων ἀρχομένων ἀπὸ ρ, οἷον **ῥεραπισμένος, ῥερυπωμένος,** τινὲς ἔγραφον **ῥερ-,** κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ **πεφίλημαι, τέθραμμαι,** κτλ., Göttling Accent. σ. 205. Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἀποφεύγει τὴν σύγχρονον χρῆσιν τοῦ ρ ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν δύο πρώτων συλλαβῶν λέξεως ὡς ἐν τῇ Λατ. rarus, roris, ruris, κτλ.· **ῥάρος** καὶ **ῥωρὸς** καὶ οἱ μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ παρακείμενοι φαίνεται ὅτι ἀποτελοῦσι τὴν μόνην ἐξαίρεσιν· ἀλλ' ἡ ἐπανάληψις τοῦ ρ δὲν ἦτο σπανία ὅτε τοῦ πρώτου ρ προηγεῖτο ἄφωνόν τι, οἷον **πραυρῶν, φρουρά, κραῖρα,** καὶ ἐν τῷ μέσῳ λέξεως, ὡς **ἄραρεν, ὄρωρεν, γεραρὸς**· Λοβεκ. Παραλ. 14 κἑξ. **4)** τὸ ρ ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς παλαιοῖς γράμμα τοῦ κυνός, lettera canina (κατὰ τὸν Lucil.), irritata canis quod 'rr' quam plurima dicat, ἴδε Scal. Varro de Ling. Lat. vi (σ. 192 Bip.), καὶ ad Pers. 1. 109.

ῥά, [ᾰ], ἐγκλιτ. μόριον, Ἐπικ. ἀντὶ **ἄρα** (ὃ ἴδε), συχν. παρ' Ὁμ. καὶ Πινδ.· σπανιώτερον (ἐν λυρ. χωρίοις) παρὰ τοῖς Τραγικοῖς, ἦ ῥα Αἰσχύλ. Πέρσ. 633, Σοφ. Αἴ. 172· ἦ ῥα αὐτόθι 177· ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 114, Θεσμ. 260, ὁ Δινδ. διορθοῖ ἄρ'.— Τοῦτο εἶναι τὸ μόνον μονοσύλλαβον μόριον ὅπερ δὲν λήγει εἰς **ε** καὶ πάσχει ἔκθλιψιν.

ῥᾶ, ποιητ. ἀντὶ **ῥᾶδιον,** μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Ἀλκμᾶνος (42 [82] ἔνθα **ῥᾱ**) ὑπὸ τοῦ Ἀπολλ. Δυσκ. ἐν Α. Β. 566 (ἔνθα **ῥᾰ**) ἐκ δὲ τοῦ Σοφ. καὶ Ἴωνος ὑπὸ τοῦ Στράβ. 364. Εἶναι ἡ παλαιὰ ῥίζα (**ῥαῖ,** ὡς τὸ **πρωΐ**), εἰς ἣν ἀνήκει τὸ συγκριτ. **ῥᾴων**· πρβλ. τοὺς Ἐπικ. τύπους **ῥέα, ῥεῖα.**

ῥᾶ, τό, ἡ ῥίζα φυτοῦ ἐκ τοῦ γένους ῥήου, Rheum, εἰς ὃ ἀνήκει καὶ τὸ παρ' Ἄγγλοις ἐν χρήσει rhubarb (δηλ. Rha barbarum), Διοσκ. 3. 2· ἐφύετο δὲ τὸ **ῥᾶ** τοῦτο παρὰ τὸν ποταμὸν Ρᾶ ἢ Βόλγαν, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα ἔλαβε κατὰ τὸν Ammian. Marc. 22. 8, 28· ἐν τῷ Βοταν. Λεξικ. γράφεται **ῥῖον**· «ῥῖον βαρβαρικόν, τοῦ μεγάλου κενταυρίου ῥίζαν»— παρὰ τῷ Διοσκ. ἔνθ' ἀνωτ. φέρεται καὶ **ῥῖα,** ἡ, (ἐκ τῶν νόθων)· πρβλ. **ῥῆον**· σήμερον παρ' ἡμῖν ὀνομάζεται **ῥαβέντι.**

ῥᾰβάσσω. Ἀττ. **-ττω,** = **ῥάσσω, ἀράσσω,** κάμνω κρότον, μάλιστα ὀρχούμενος ἢ διὰ τοῦ ποδὸς κρούων τὸν ῥυθμόν.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥαβάττειν· ἄνω καὶ κάτω βαδίζειν. τινὲς δὲ τύπτειν, ψόφον ποιεῖν τοῖς ποσί, καὶ **ῥάσσειν**», καὶ κατὰ Φώτιον «ῥαβάττειν· σοβεῖν καὶ τρέχειν καὶ συντόνως ποδοκτυπεῖν», προσέτι παρὰ τῷ αὐτῷ «ῥαβάττειν· ἄνω κάτω ἀντιβαδίζειν»: πρβλ. τὸ Χυδ. Γερμαν. rabastern:—ὡσαύτως **ἀρραβάσσω** (ἢ **ἀρ(ρ)αβάσσω**), Ἡσύχ.·— ὅθεν **ἀρράβαξ:** ὁ, ὀρχηστής, καὶ μεταφορ., ὁ βλάσφημος, Ἡσύχ. ἐνλέξ. **ἀρράβακα.**

ῥαββί, ῥαββονί, ῥαββουνί, = ὦ διδάσκαλέ μου, Ἑβραϊκαὶ λέξεις ἐν τῇ Καιν. Διαθ.

ῥαββεύομαι, ἀποθ., ἐπὶ ἰχθύος, συλλαμβάνω μικρὰν ἰχθῦν διὰ τῶν ῥαβδίων, ἤτοι τῶν πλοκάμων τοῦ στόματός μου, ἴδε **ῥαβδίαν** 2.

ῥαβδη-φόρος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ῥαβδοφόρος,** = **θυρσοφόρος,** Λυκόφρ. 1139.

ῥαβδίζω, ὡς καὶ νῦν, κτυπῶ, δέρω διὰ τῆς ῥάβδου, ξυλίζω, Ἀριστοφ. Λυσ. 587, Φερεκρ. ἐν «Δουλοδιδασκάλῳ» 12· **ῥ. δένδρα,** κτυπῶ αὐτὰ διὰ ῥάβδου ὅπως καταρρίψω τὸν καρπόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 19, 4, κτλ.· ἐλαίας αὐτόθι 5. 4, 2· **ῥ. πυρούς,** τύπτων ἀποχωρίζω τὸν σῖτον, Ἔβδ. (Ρουθ Β', 17).

ῥαβδῖνος, η, ον, (ῥάβδος) ἐκ ῥάβδων πεποιημένος, Γλωσσ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ῥαβδίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ῥάβδος**, μικρὰ ῥάβδος ἢ κλαδίσκος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 17, 6· τὸ τοῦ Ἑρμοῦ κηρύκειον, Βαβρ. 117. 9, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 20, 12· ἀπὸ ῥαβδίου οἰακίζεσθαι, ἐπὶ ἵππων, Στράβ. 828. **2)** **ῥαβδία**, πλοκαμίσκοι τινὲς περὶ τὸ στόμα ἰχθύων τινῶν, δι' ὧν οὗτοι ἀγρεύουσι μικροτέρους ἰχθῦς, εἶτα ῥαβδεύεται τοῖς ἐν τῷ στόματι, ἃ καλοῦσιν οἱ ἁλιεῖς ῥαβδία Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 5. **3)** καρφίς τις ἐκ σιδήρου ἢ ὀξὺ σιδήριον οὗ χρῆσιν ἐποιοῦντο ἐν τῇ ἐγκαυστικῇ τέχνῃ, Λατ. veruculum, Πλουτ. 2. 568Α, πρβλ. Ἀθήν. 687Β. **II.** = ἅλιμος, θάμνος ὅμοιος ῥάμνῳ, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθων) 1. 120.

ῥάβδισμα, ατος, τό, ὡς καὶ νῦν, τὸ ῥαβδίζειν ἢ ῥαβδίζεσθαι, ῥαβδισμός, κάκωσις λιμοῦ καὶ ῥαβδισμάτων Κ. Μανασσ. Χρον. IX, 1, 48.

ῥαβδισμός, ὁ, τὸ ῥαβδίζειν, δέρειν διὰ ῥάβδου, Ἐκκλ.· — ὡσαύτως **ῥαβδιστής**, οῦ, ὁ, ὁ ῥαβδίζων, Ἀντίγραφ. ἐν τῷ Mus. Borgh. σ. 56 Schow.

ῥάβδια· «τὰ διδασκαλεῖα» Ἡσύχ.

ῥαβδο-βλαιτος, ον, ὁ ζῶν διὰ τοῦ ζωγραφικοῦ ῥαβδίου, ᾧ χρῆται ἐν τῷ ζωγραφεῖν, κατὰ παρῳδίαν τοῦ **ἀβροβλαιτος**, ἐπὶ τοῦ ζωγράφου Παρασσίου, Ἀθήν. 543D, 687C.

ῥαβδο-ειδής, ές, ὁ ὅμοιος πρὸς ῥάβδον, ἄνθος Γεωπ. 12. 37· γόμφοι Ἱππιατρ.· — ὡσαύτως **ῥαβδώδης**, ες, Βυζ.

ῥαβδα-λογία, ἡ, συλλογὴ ῥάβδων, τὸ συλλέγειν ῥάβδους, Γλωσσ.

ῥαβδο-μαντεία, ἡ, μαντεύεσθαι διὰ ῥάβδου, Κύριλλ. 3. 75C.

ῥαβδο-μᾰχία, ἡ, τὸ μάχεσθαι (χάριν ἀσκήσεως) διὰ ῥάβδων, τὸ ἀσκεῖσθαι δι' ἀκοντίων ἐσφαιρωμένων, Πλουτ. Ἀλέξ. 4, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ (τ. 4, σ. 405).

ῥαβδονομέω, εἶμαι **ῥαβδονόμος**, κάθημαι ὡς ἀγωνοδίκης, Σοφ. Τρ. 516.

ῥαβδο-νόμος, ον, (νέμω) ῥαβδοφόρος· ὅθεν ὡς τὸ **ῥαβδοῦχος**, ἐπὶ τῶν Ρωμαίων ῥαβδούχων, Πλουτ. Αἰμίλ. 32· ἀγωνοδίκης, «βραβευτής», Ἡσύχ.

ῥαβδόομαι, Παθητ., γίνομαι ῥαβδωτὸς (πρβλ. **ῥάβδος** ΙΙ) Ἰω. Λυδ.· πορφυροῖς ὑφάσμασι ῥαβδουμένοις Δίων Κ. τ. 1, σελ. 8 Δινδόρ., ἴδε Κόντον ἐν «Σωκράτει» σ. 162.

ῥάβδος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «ῥαβδί», Λατ. virga, Ὅμηρ.· ἀλλ' ἐλαφροτέρα τῆς βακτηρίας τῆς χρησίμου εἰς τὸ βάδισμα, ἴδε Ξεν. Ἱππ. 11, 4, πρβλ. 8. 4· (ἀλλὰ = **βακτηρία**, ἐν Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. ι', 10, κ. ἀλλ.)· — ὡσαύτως, ὁ νέος βλαστὸς δένδρων τινῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 1, 2, πρβλ. Schneid. Ἰλιακα εἰς Θεόφρ. — Ἰδιαίτεραι χρήσεις: **1)** μαγικὴ ῥάβδος, ὡς ἡ τῆς Κίρκης, Ὀδ. Κ. 238, 319, κτλ.· ἡ τῆς Ἀθηνᾶς δι' ἧς αὕτη ἤγγιζε τὸν Ὀδυσσέα ὅπως ἀποκαταστήσῃ τὴν νεανικὴν αὐτοῦ ὄψιν, χρυσείῃ ῥάβδῳ ἐπεμάσσατο Ὀδ. Π. 172· ἡ τοῦ Ἑρμοῦ ῥάβδος, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει, ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει Ἰλ. Ω. 343, Ὀδ. Ε. 47· ἡ τοῦ Ἅιδου, δι' ἧς κυβερνᾷ τὰς σκιὰς τῶν νεκρῶν, Πινδ. Ο. 9. 51, πρβλ. Ὁρατ. Ὠδ. 1. 10, 18, καὶ 24. 16 (ἴδε **ῥαβδίον** Ι. 1)· ῥάβδον μαντικὴν, Ἡρόδ. 4. 67.

2) ῥάβδος ἡ κάλαμος ἁλιευτικός, Ὀδ. Μ. 251· — ὡσαύτως κλαδίσκος ἀληλιμμένος δι' ἰξοῦ πρὸς σύλληψιν μικρῶν πτηνῶν, «ἰξόβεργα», Ἀριστοφ. Ὄρν. 527. **3)** τὸ ξύλον τοῦ ἀκοντίου, Ξεν. Κυν. 10, 3 καὶ 16. **4)** ῥάβδος ὡς σημεῖον ἀξιώματος ὡς τὸ παρὰ τοῖς παλαιοτέροις σκῆπτρον, Πινδ. Ο. 9, 50, Ἰλιάτ. Δ. 367Δ· — ἀμφιθ. ἐν Αἰσχύλου Ἰκέτ. 248 ἀντὶ **ῥαβδοῦχος**. **5)** ἡ ῥάβδος ἣν ἔφερεν ὁ ῥαψῳδός· ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαίνεσθαι Καλλ. Ἀποσπ. 138, πρβλ. Παυσ. 9. 30, 3, καὶ ἴδε **σκῆπτρον**· ὅθεν, κατὰ ῥάβδον ἐπέων, κατὰ τὸ μέτρον τῶν ποιημάτων αὐτοῦ (τοῦ Ὁμήρου), Πινδάρ. Ι. 4. 66, ἔνθα ἴδε Dissen. (3. 56), πρβλ. Göttling Προοίμ. εἰς Ἡσιόδ. σ. xiii.

6) ῥάβδος πρὸς σωφρονισμόν, ὡς κολαστήριον ὄργανον ῥ. κοσμοῦσα Πλάτ. Νόμ. 700C· μάστιξ ἢ ῥ., πρὸς ἱππασίαν χρήσιμος, Ξεν. Ἱππ. 8. 4· ῥ. βοηλάτις, βούκεντρον, Ἀνθ. Πλαν. 200· Μηδικαῖς ῥάβδοις ξαινομένους, διερομένους, μαστιγουμένους, Πλουτ. Ἀλέξ. 51, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ, πρβλ. Ἀνθ. Π. 11. 153· — παρὰ μεταγεν., αἱ ῥάβδοι, αἱ τῶν Ρωμαίων ῥαβδούχων fasces, Πλουτ. Ποπλ. 10, Λυκουλλ. 36· ἀνθύπατος πρὸς πέντε ῥάβδους Συλλ. Ἐπιγρ. 4033. 18., 4034. 11· πρβλ. **ῥαβδονόμος**, **ῥαβδοῦχος**. **7)** ποιμενικὴ ῥάβδος, Ἐδδ. (Μιχ. Ζ', 14).

8) αὐτόθι (Ψαλμ. ΟΓ', 3), ῥ. κληρονομίας, φαίνεται ὅτι ὑπονοεῖ τὴν ῥάβδον ὡς μέτρον ἐκτάσεως. **II.** ταινία, χρυσείῃς ῥάβδοισι διηνεκέσιν περὶ κύκλον, κατὰ τὸν Σχολιαστ. «ταῖς κανάσιν, οἷς εἶχαντο αἱ ἀσπίδες», Ἰλ. Μ. 197· ἴμφασίς τις ἐν τῷ ἀέρι ἐξ ἀνακλάσεως τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 2, 6, 3. 6, 3, π. Κόσμ. 4. 22, Θεοφράστ. Σημ. Ὑδάτ. 1, 11· σειρά, ῥάβδωσις ἐπὶ τοῦ δέρματος ζώων, διαποίκιλα ῥάβδοις Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 25, πρβλ. Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 332C· ἐπὶ ὑφασμάτων, Πολυδ. Η', 53· πρβλ. **ῥαβδωτός**· ἡ ῥάβδωσις κίονος, πρβλ. **ῥάβδωσις**· ἐπὶ ὀρνιθῶν, φλίψ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 12, 6, κτλ. **III.** παρὰ τοῖς γραμμ., **1)** γραμμή, στίχος, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ι. 3. 63. **2)** κριτικόν τι σημεῖον, ὡς τὸ ὀβελός, Ἡσύχ. (κατ' ἔννοιαν προσεγγίζει πρὸς τὸ **ῥαπίς**· **ῥόπαλον**· ἀλλ' ἴδε Κουρτ. Gr. Et. ἀρ. 513). — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥάβδοι· καὶ τὸ σύνηθες καὶ ἡ διάφυσις τῆς γῆς, ὡσεὶ φλέβες· καὶ ὀβελοὶ δὲ οἱ παρατιθέμενοι τοῖς Ὁμήρου στίχοις· καὶ οἱ τῶν φοινίκων κλῶνες».

ῥαβδουχέω, εἶμαι **ῥαβδοῦχος**, φέρω ῥάβδον, μάλιστα ὡς σημεῖον ἀρχῆς ἢ ἀξιώματος, Ἱππίας παρ' Ἀθην. 259D· — ἐπὶ τῶν Ρωμαίων ῥαβδούχων, φέρω τὰς ῥάβδους (fasces), Δίων Κ. 48. 43· ἀλλ' ἐν τῷ παθ., ῥαβδουχοῦνται δὲ πρατοῦσαι, προπορεύονται αὐτῶν ῥαβδοῦχοι, ἐπὶ τῶν ἱερῶν παρθένων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ρωμαίοις, Πλουτ. Νουμ. 10.

ῥαβδουχία, ἡ, ἐν Ρώμῃ τὸ ἀξίωμα τοῦ ῥαβδούχου, καὶ μετωνυμικῶς οἱ ῥαβδοῦχοι περιληπτικῶς λαμβανόμενοι, Πλουτ. Φάβ. 4, Κικ. 16.

ῥαβδουχικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **ῥαβδουχίαν**, Γλωσσ.

ῥαβδοῦχος, ὁ, (ἔχω) ὁ ἔχων ἢ φέρων ῥάβδον ὡς σημεῖον ἀξιώματος· **1)** δικαστής, κριτὴς ἀγῶνος, ἀγωνοδίκης, = **βραβευτής**, Πλάτ. Πρωτ. 338Α. **2)** θεράπων ἄρχοντος, ὁ φέρων τὴν ῥάβδον αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 734· οὕτω πιθανῶς παρὰ Θουκ. 5. 50 — οὕτως ἐν Ρώμῃ ἐπὶ τῶν φερόντων τὰς ῥάβδους ἢ fasces, Πολύβ. 5. 26, 10, κτλ.· πρβλ. **ῥαβδονόμος**, **ῥαβδοφόρος**· — ὡσαύτως, **ῥαβδοῦχοι**, αἱ, γυναῖκες θεράπαιναι τῆς Οἰνάνθης μητρὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους, καὶ ταῦτ' εἰποῦσα ταῖς ῥαβδούχοις ἀνείργειν προσέταξε καὶ παίειν τὰς μὴ πειθαρχούσας ὁ αὐτ. 15. 29, 13.

ῥαβδοφορέω, φέρω ῥάβδον, ἑκάστῳ γὰρ ὄξιν ῥαβδοφορεῖν ἔθος Στράβ. 783.

ῥαβδο-φόρος, ον, ὁ φέρων ῥαβδίον ἢ βακτηρίαν, ἴδε **ῥαβδηφόρος**. **2)** = **ῥαβδοῦχος** 2, ἐν Ἀθήναις, εἶδος ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 734· ἐν Ρώμῃ = lictor, Πολύβ. 10. 32, 2. **3)** ὡς ὅρος ἀστρολογικὸς λέγεται ἐπὶ τῶν πλανητῶν, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 262, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 31.

ῥαβδώδης, ες, ἴδε **ῥαβδοειδής**.

ῥαβδῳδία, ἡ, καὶ **ῥαβδῳδός**, ὁ, ὡς τινες ἔγραψαν ἀντὶ **ῥαψῳδ-**, νομίζοντες τὰς λέξεις ταύτας παραγώγους ἐκ τοῦ **ῥάβδος**· ἀλλ' ἴδε **ῥαψῳδός** ἐν τέλ.

ῥάβδωμα, τό, ῥάβδος ἢ δεσμὶς ῥάβδων, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **σκυτάλια**.

ῥάβδωσις, ἡ, ἡ αὐλάκωσις τῶν κιόνων, ἢ κατὰ τὸν Εὐστράτιον, ἡ κατὰ μῆκος πῆξις τοῦ κίονος, ὅταν πρὸς ὀρθὰς γωνίας ἵστηται, ἡ γὰρ τῶν λίθων σύνθεσις ἑτέρα τῆς κίονος ῥαβδώσεως Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 4, 2· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

ῥαβδωτός, ἡ, όν, (ὅπερ ἐκ ῥήμ. **ῥαβδόω**, πρβλ. **ῥάβδος**), πεποιημένος ἢ πεπλεγμένος ἐκ ῥάβδων, ῥ. θῦραι, πλεκτὰ καλύμματα, Διόδ. 3. 22. **II.** (**ῥάβδος** ΙΙ) ἔχων γραμμὰς ἢ σειράς, ἱμάτια Ξεν. Κύρ. 8. 3, 16· ἐπὶ ζώων ἐχόντων ἐπὶ τοῦ δέρματος σειρὰς ῥαβδοειδεῖς, Λατ. virgatus, μάλιστα κατὰ μῆκος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 6· ἐπὶ κυνῶν, αὐλακωτός, Εὐστρατ. Ὑπομνήματα εἰς Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 4· οὕτως ἐπὶ πτερηροῦ, Πολίμων παρ' Ἀθην. 484C.

ῥᾶγα (Κῶδ. **ῥάγα**)· «ἀκμή, βία, ὁρμή, καὶ ἦν ἡμεῖς ῥῶγα θηλυκῶς, Ἀττικοὶ ῥᾶγα» Ἡσύχ.

ῥᾰγάς, άδος, ἡ, (ῥαγῆναι, ῥήγνυμι) ῥῆγμα, ῥωγμή, Ἀνθ. Π. 11. 407, Διόδ. 1. 39· ῥῆγμα τοῦ δέρματος, σχάσιμον, Διοσκ. 1. 94· σχάσιμον τῶν χειλέων, Γαλην. 2, 214F.

ῥαγδαῖος, α, ον, (ῥάγδην) ὡς καὶ νῦν, ὁρμητικός, βίαιος, σφοδρός, ἰσχυρός, ἄφνω, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 12, 17, π. Ἀκουστ. 45, Διόδ. 2. 27, Πλουτ. Τιμολ. 28, Λουκ. Τίμ. 3· ἐπὶ ἀστραπῆς, Wessel. εἰς Διόδ. 1. 141, Jac. εἰς Φιλοστρ. Εἰκόν. 273· ἐπὶ ποταμοῦ, Κλήμ. Ἀλ. 185. **2)** ἐπὶ προσώπων, σφοδρός, βίαιος, μανιώδης, Τελεκλείδης ἐν «Πρυτάνεσι» 7, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 37, Ἀντιφάνης ἐν «Ἀγροίκοις» 7· ὡς ῥ. ἐξελήλυθεν Δίφιλος ἐν «Πολυπράγμονι» 2· ῥ. ἐν τοῖς ἀγῶσι Πλουτ. Πελοπ. 1· — τὸ ῥαγδαῖον, τὸ βίαιον, Πλούτ. 2. 447Δ, 456C. — Ἤπειρ. **ῥαγδαίως**, ὑετὸς ῥαγδαίως φερόμενος Ἰω. Χρυσ. τ. 7, σ. 46.

ῥαγδαιότης, ητος, ἡ, βιαιότης, παραφορά, μανία, Πολυδ. Δ', 22.

ῥάγδην, Ἤπειρ., (ῥάσσω, ῥήγνυμι) μὲ τρόπον βίαιον ὡς ὅταν διαρρηγνύῃ τίς τι, βιαίως, σφοδρῶς, Λατ. raptim, Πλούτ. 2. 418Ε.

ῥάγη, ἡ, = **ῥαγάς**, ῥῆγμα, Ἱππ. 235. 41., 236. 4, κτλ.

ῥᾰγίζω· μέλλ. **-ίσω**, (ῥάξ) συλλίγω ῥᾶγας, ῥαγολογῶ, μεταφορ., Θεόκρ. 5. 113, ἔνθα ἴδε Σχολιαστήν. — Μέσ., ῥαγίζονται νυκταλώπηκες λάθρα τῶν φυτῶν τὰς βατρυηφόρους, ῥαγολογοῦσι, τρώγουσι τὰς ῥᾶγας, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 53, 12, ἐκδ. Λ.

ῥᾰγικός, ἡ, όν, (ῥάξ) ὁ ἀνήκων εἰς ῥᾶγας, οἱ μίσχοι οἱ ῥαγικοὶ (περὶ τῶν μίσχων τῆς σμίλακος) Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 12.

ῥᾰγίον, τό, ὑποκορίστ. τοῦ ῥάξ, «ῥώξ ζώων ἐστὶ μικρόν, ῥαγίῳ (ῥαγὶ Gaisf.) σταφυλῆς ὅμοιον» Ἐτυμολ. Μέγ. 705. 52. **II.** εἶδος ἀράχνης δηλητηριώδους, καινῶς «ῥῶγα», Ἀέτ. ἴδε ἐν λέξει ῥώξ.

ῥᾰγο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ῥᾶγα· ῥ. χιτών, ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, ὁ χοριοειδὴς χιτών, ὡς ἐοικὸς ῥαγὶ τῇ ἐξωθεν λειότητι καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῇ ἑσωθεν δασύτητι Ροῦφ. Ἐφ. 36 ἐκδ. Clinch., Πολυά. Β', 70, Σουΐδ. ἐν λ. **κόρη**, Γαλην. τ. 4, σ. 380, 2., τ. 6, σ. 877, 4, κτλ.

ῥᾱγόεις, εσσα, εν, (ῥαγή) διερρωγώς, ῥαγόεν δέρος, τὸ διερρωγός, Νικ. Θηρ. 821.

ῥᾱγολογέω, συλλέγω ῥᾶγας, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 5. 113.

ῥᾱγολογία, ἡ, τὸ ῥαγολογεῖν, Σουΐδ. ἐν λ. **ἐπιφυλλίδα ῥαγολογίαν.**

ῥᾱγολόγος, ον, ὁ ῥαγολογῶν, ἐχῖνος Ἀνθ. Π. 6. 45.

ῥᾱγό-πους, -οδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων κατερρωγότας τοὺς πόδας, Ἐτυμολ. Μέγ. 810. 28, ἐν λέξ. **χειραι,** ἴδε Ἡσύχ. ἐν λέξ. **χειρόποδες.**

ῥᾰ́γω, μόνον παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 703. 3, καὶ τῷ Σουΐδ.: «**ῥαγῶσαι**· τεμεῖν», πιθαν. ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ **ῥακῶσαι.**

ῥᾱγώδης, ες, = **ῥαγοειδής,** Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 15, 4, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 76.

ῥάδα· «τὰ ῥόδα· ὅθεν καὶ ῥαδινή» Ἡσύχ.

ῥᾰδᾰλός, ἡ, ον, ἴδε **ῥοδανός,** «ῥαδαλόν· ἁπαλόν, εὐδιάσειστον» Ἡσύχ.

ῥαδαμεῖ· «βλαστάνει» Ἡσύχ.

ῥάδαμνος, ὁ, ἴδε **ὁράδαμνος.** — Καθ' Ἡσύχ.: ῥάδαμνος· βλαστὸς ἁπαλός. κλάδος. ἄνθος. ὅρπαξ καὶ τὰ τοιαῦτα».

ῥᾰδαμνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος μικρῷ κλάδῳ ἢ βλαστῷ, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 543.

ῥαδανᾶται· «πλανᾶται» Ἡσύχ.

ῥαδάνη· «κρόκη. ὁμοίως ῥοδάνη» Ἡσύχ.

ῥᾰδᾰνίζω, ἴδε **ῥοδάνη**· — **ῥαδανίζεται**· «τινάσσεται» Ἡσύχ.

ῥᾰδᾰνός, ἡ, όν, ἴδε **ῥοδανός.**

ῥαδανῶροι· «οἱ τῶν ἰαχάνων κηπουροί. Ταραντῖνοι» Ἡσύχ.

ῥαδαρός, ά, όν, = **ῥαδανός,** Ἰώσ. Φλάβ.

ῥάδια, τά, εἶδος σανδαλίων ἢ ἐμβάδων, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 76, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 55.

ῥαδινάκη, ἡ, Περσικὸν ὄνομα μέλανός τινος ὀρυκτοῦ ἔλαίου ἢ πετρελαίου, ὅπερ εὑρίσκεται ἐν Ἀρδερίκκῃ παρὰ τὰ Σοῦσα. ἔλαιον .. τὸ οἱ Πέρσαι καλέουσι ῥαδινάκην· ἔστι δὲ μέλαν καὶ ὀδμὴν παρεχόμενον βαρεῖαν Ἡρόδ. 119, 4.

ῥᾰδῐνός, ἡ, όν, Αἰολ. **βραδινός, ἡ, όν**· — ποιητ. ἐπίθ., λεπτός καὶ ἐπιμήκης, ἱμάσθλη Ἰλ. Ψ. 583· ῥαδινοὺς ἄκοντας Στησίχ. 50· κίονες Ἴβυκος 52· ἐπὶ φυτῶν, ὄρπαξ Σαπφὼ 105· φοίνιξ Θέογν. 6· κυπάρισσοι Θεόκρ. 11. 45., 27. 45. **2)** ἐπὶ τοῦ σχήματος νεανικῶν μελῶν καὶ νεανικοῦ σώματος, λεπτοφυής, «λεπτοκαμωμένος», λεπτός, ἁπαλός, πόδες Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 183, Ἡσ. Θεογ. 195· χεῖρες Θέογν. 1002· μηροί Ἀνακρ. 65· πῶλοι ὁ αὐτ. 104, ἔνθα ἴδε Bgk.· βραδινάν Ἀφροδίταν Σαπφὼ 91, πρβλ. Θεόκρ. 10. 24· σώματος Ξεν. Λακ. 2, 6· ῥαδινὸς τῷ μήκει τοῦ σώματος Πλούτ. 2. 723D· συγκ. ἐν τῇ Ἀνθ. **3)** καθόλου, λεπτός, ἁπαλός, ἢ εὐκίνητος, ὅσσε Αἰσχύλ. Πρ. 400· καὶ οἱ γραμματ. μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἑρμηνειῶν ἔχουσι καὶ τὴν ἑρμηνείαν **εὐκίνητος.** (Ἐκ τῆς √ΡΑΔ ἢ ΒΡΑΔ· πρβλ. **ῥοδ-άνη, ῥαδ-άνη, ῥοδ-ανός** καὶ **ῥαδ-αλός, ὁράδ-αμνος ῥάδ-αμνος, ῥάδ-ιξ, ῥίζα,** ἴσως δὲ καὶ **ῥόδ-ον** (Αἰολ. **βρόδον**)· ὥστε ἡ πρώτη ἔννοια θὰ ἦτο εὐκαμπτος, εὐλύγιστος, «λυγερός».— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥαδινόν· λεπτόν, ἰσχνόν, εὐκίνητον, ἁπαλόν, εὐδιάσειστον», πρβλ. «**ῥαδές**· τὸ ἀμφοτέρωσε ἐγκεκλιμένον» παρὰ τῷ αὐτῷ.

ῥάδιξ [ᾰ], **-ῖκος,** ὁ, κλάδος, Νικ. Θηρ 378, 533, Ἀλεξιφ. 57, 331· τοῦ φοίνικος, πάντη τοὺς ῥάδικας ἔχει περικεχυμένους Διόδ. 2. 53. (Πρβλ. Λατ. radix).

ῥᾴδιος, α, ον· παρ' Ἀττικ. καὶ **ος, ον** Εὐριπ. Μήδ. 1375· Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. **ῥηϊδιος, η, ον,** [ῐ], ὡς ἀεὶ παρ' Ὁμ.· παρὰ Θεόγνιδι ὡσαύτως **ῥηΐδιος, η, ον** (ἀλλ' ἴδε κατωτ.).— Βαθμοὶ παραβάσεως: τὸ ὁμαλὸν συγκριτ. **ῥᾳδιώτερος** (ὅπερ ἁπαντᾷ παρὰ τοῖς Βυζ.) μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ὑπερείδ. ὑπὸ Πολυδ. Ε', 107, ἴσως ἡμαρτημένως ἀντὶ **ῥᾳδιέστερος,** ὅπερ εὑρηται παρ' Ὑπερείδῃ ἐν Ἀθην. 424D, Ἀριστ. Προβλ. 2. 42, 2, Πολύβ. 11. 1, 1., 16. 20, 4· — ἀλλ' ὁ τύπος **ῥᾴων, ῥᾶον** (ἐκ τοῦ **ῥᾳ**) εἶναι συνηθέστερος, Θουκ. 5. 36, κτλ.· Ἰωνικ. **ῥηΐων, ῥηΐτον** Ἱππ. 538. 26· Ἐπικ. **ῥηΐτερος** Ἰλ. Σ. 258, Ω. 243· συνηρ. **ῥᾴτερος** Θέογν. 1370 (καὶ ὁ Lachm. ἀποκαθίστησι τὸν τύπον τοῦτον ἀντὶ τοῦ **ῥηΐδιος** ἐν στ. 574, 577)· Δωρικ. **ῥᾴτερος** Πινδ. Ο. 8. 78 (πρβλ. Böckh διάφ. γραφ. ἐν 60, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 402)· ὁ τύπος **ῥᾳσῶν** μνημονεύεται παρὰ τῷ Μεγάλῳ Ἐτυμολόγῳ 158. 15· — ὑπερθ. **ῥᾷστος, η, ον,** Ἀττ.· Ἰων. καὶ Ἐπικ. **ῥηΐστος,** Ὀδ. Δ. 565, Δωρικ. **ῥᾴστος** Θεόκρ. 11. 7· συνηρ. **ῥᾶστος** Τίμωνος Ἀποσπ. 11· Ἐπικ. **ῥηΐτατος,** ἴδε κατωτ. Β. III ἐν τέλ.· ὁ ὁμαλὸς τύπος **ῥᾳδιώτατος** μόνον παρὰ τῷ Θεοδ. Προδρ.· πρβλ. ὡσαύτως τὸ **ῥᾷος.** («Ἴδε **ῥᾳ, ῥέα, ῥεῖα**). Εὔκολος, ἕτοιμος· ὅθεν ἕτοιμος νὰ ποιήσῃ ἢ νὰ πράξῃ τι, ἀντίθετον τῷ **χαλεπός** (Ἀριστ. Ρητορ. 1. 6, 27), οὐδ' ἑνόησε .. ὡς οὐ ῥηΐδι' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα ἀνδράσι γε θνητοῖσι βαιμέμεναι κτλ. Ἰλ. Υ. 265, Ὀδ. Π. 221· ῥηΐδιόν τοι ἔπος ἐρέω, θά σοι εἴπω λόγον εὔκολον, ὃν εὐκόλως δύνασαι νὰ καταλάβῃς, Λ. 146, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 534· οἶμος ῥηιδίη, εὔκολος ὁδός, εὐδιάβατος, Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 290· ταχὺς γὰρ Ἄιδης ῥᾷστος ἀνδρὶ δυστυχεῖ Εὐρ. Ἱππ. 1047· — μετ' ἀπαρ., τάφρος ῥηιδίη περῆσαι, ἣν εὐκόλως δύναται νὰ περάσῃ τις, Ἰλ. Μ. 54· ὄφρα μὲν οὖτος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μήνιε δίῳ, τόφρα δὲ ῥηΐτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί, ὅτε οὗτος ὁ ἀνὴρ ἐμνησικάκει τῷ ἐνδοξοτάτῳ Ἀγαμέμνονι, τότε ἦτο εὐκολώτερον νὰ πολεμῇ τις τοὺς Ἕλληνας, Σ. 258· ῥηΐτεροι .. Ἀχαιοῖσιν ἐναιρέμεν, εὐκολώτερον εἰς αὐτοὺς νὰ φονεύσωσιν, Ω. 243, πρβλ. Ὀδ. Π. 211. **2)** **ῥᾴδιόν ἐστι,** εἶναι εὔκολον, μετ' ἀπαρεμφ., ῥᾴδιον πόλιν σείσαι ἀφαυροτέροις Πινδ. Π. 4. 484· τοῖς γὰρ δικαίοις ἀντέχειν οὐ ῥᾴδιον Σοφ. Ἀποσπ. 99, πρβλ. Φιλ. 1395, Ἀριστοφ. Θεσμ. 68, Λουκ. 6. 21, Πλάτ., κλ.· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ., τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥᾴδιον Σοφ. Αἴ. 1350, πρβλ. Ξεν. Ἑλλην. 6. 2, 10· χαλεπὸν τὸ ποιεῖν, τὸ δὲ κελεῦσαι ῥ. Φιλήμων ἐν «Ἐφεσίαις» 2· ῥᾴον παραινεῖν ἢ παθόντα καρτερεῖν Μενάνδρου Μονόστ. 471, κτλ.· — ὡσαύτως, ῥᾷστοί εἰσιν ἀμύνεσθαι ῥᾴδιόν ἐστιν αὐτοὺς ἀμύνεσθαι, Θουκ. 4. 10· ὡσαύτως, ῥᾷσται ἐς τὸ βλάπτεσθαι (δηλ. αἱ νῆες) ὁ αὐτ. 7. 67. **c)** ὡσαύτως, **ῥᾴδιόν ἐστι,** εὔκολον πρᾶγμα, τάχ' οὖν παρ' ὑμῖν ῥᾴδιον ξενοκτονεῖν, ἴσως παρ' ὑμῖν ῥᾴδιον (ποῖς βαρβάροις) δὲν θεωρεῖται κακὸν νὰ φονεύῃ τις τοὺς ξενιζομένους, Εὐρ. Ἰὼν. 1247· τὸ ἐπιτιμᾶν ῥ. καὶ παντὸς εἶναι Δημ. 13. 27. **II.** ἐπὶ προσώπων, εὔκολος, ἕτοιμος, πρόθυμος, «ὑποχρεωτικός», Λατιν. facilis, commodus, ῥᾴονι χρῆσθαι τῷ Φιλίππῳ ὁ αὐτ. 11. 21· οὕτω, ῥ. ἦθεα Εὐρ. Ἱππόλ. 1115· ῥᾴδιος τὸν τρόπον Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 40. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀπερίσκεπτος, ἀμελής, ἀδιάφορος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 4· πρβλ. Β. 1. 2, **ῥᾳδιουργός.** **3)** **ῥᾴων γίγνομαι,** γίνομαι ἡσυχώτερος, βελτιοῦμαι κατὰ τὴν ὑγείαν, «καλλιτερεύω», ἐπὶ ἀνθρώπου νοσοῦντος, Ἱππ. 419. 43, (καὶ ἐπὶ πόνου, ἢν δὲ μὴ ῥᾴων ἢ αὐτόθι 45)· ὥσπερ ῥ. ἔοσμαι, θὰ αἰσθανθῶ ἐμαυτὸν εἰς καλλιτέραν κατάστασιν, Δημ. 1118. 29· ταῦτ' ἦν ποιῇς, ῥ. ἔσει Θεόπομπ. Κωμῳδοποιὸς ἐν «Φινεῖ» 1· Εὐριπίδου μνησθητι, καὶ ῥ. ἔσει Φιλιππίδης ἐν «Φιλαδέλφοις» 1· πρβλ. **ῥᾳίζω.**

Β. Ἐπίρρ. **ῥᾴδιως.** Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. **ῥηϊδίως,** ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ., εὐκόλως, εὐχερῶς, ἑτοίμως, προθύμως, Ὁμηρ., Ἡρόδ., κλ.· παρ' Ἀττικ. συχνάκις, **ῥᾳδίως φέρω, φέρω εὐχερῶς,** Εὐρ. Ἀνδρ. 744, κτλ.· ῥ. ἀνέχεσθαι αὐτόθι 232· ῥ. ἀπολείπειν, εὐχερῶς, Θουκ. 1. 2. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, εὐτόλμως, μετ' ἐλαττότητος, ἀπερισκέπτως, ἀστοχάστως, ῥ. περὶ μεγάλων βουλεύεσθαι αὐτόθι 73, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 917B· **ῥᾳδίως** οὕτως, κατὰ τὸν ἀπερίσκεπτον τοῦτον καὶ εὔκολον τρόπον, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 377B, 378A. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, ἀγρὸν .. ταλάντου **ῥᾳδίως** ἄξιον, εὐκόλως δυνάμενον νὰ πωληθῇ ἐν τάλαντον, Ἰσαί. 72. 35· οὐ **ῥᾳδίως,** μόλις, δυσκόλως, Πλουτ. Λυκοῦργ. 31, πρβλ. Wyttenb. 2. 39B. **II.** Συγκρ. **ῥᾶον φέρειν** Θουκ. 8. 87· **ῥᾶον** ὀμνύναι καὶ ἐπιορκεῖν ἢ ὁτιοῦν Δημ. 1269. 13· Ἰων. **ῥηΐων** Ἱππ. 538. 26· ὡσαύτως **ῥηΐτερως,** αὐτόθι 588. 23., 601. 10. **III.** ὑπερθ. **ῥᾶστα,** μάλιστα ἐν ταῖς φράσεσι, **ῥᾶστα φέρειν** Σοφ. Ο. Τ. 320, 983· ὡς **ῥᾶστα φέρειν** Αἰσχύλ. Πρ. 104, Σοφ. Ἀποσπ. 236, πρβλ. Εὐρ. Ἱκέτ. 954, Θουκ. 3. 82, κτλ.· ῥ. τε καὶ **ἥδιστα** βιοτεύειν Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 9· παρὰ μεταγεν., ἀπὸ τοῦ ῥᾳστου, ἐκ τοῦ ῥ. Διον. Ἁλ. π. Συνθ 25, Πλουτ. Φάβ. 11.— Ἐπικ. **ῥηΐτατα** Ὀδ. Τ. 577, Φ. 75.

ῥᾳδιουργέω, πράττω ἢ ἐνεργῶ μετ' εὐκολίας ἢ ἐκ τοῦ προχείρου, πράττω τι ἀπόνως, οἷα πολλὰ ἡ θεὸς ἐκείνη **ῥᾳδιουργεῖ,** ἡ Εὐχή, μεγαλόδωρος οὖσα Λουκ. Ἑρμότ. 71. **2)** πράττω τι ἀπερισκέπτως ἢ ἀλογίστως, ἐνεργῶ κακῶς, φέρομαι κακῶς, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 25., 8. 4, 5, Οἰκ. 20, 16· οὕτως ἐν τῷ παθητ., γνοὺς πλεῖστα (κατὰ L. Dind. ἀντὶ πλείστους) **ῥᾳδιουργεῖσθαι** ὁ αὐτ. ἐν Λακεδ. Πολιτ. 5, 2· — καθόλου, ὡς καὶ νῦν, φέρομαι μετὰ πονηρίας καὶ μοχθηρίας, φέρομαι πανούργως καὶ δολίως, διαβάλλω, ἐνσπείρω δυχονοίας, ἀπατῶ, διαφθείρω, κλέπτει, τελωνεῖ, **ῥᾳδιουργεῖ** Ἀπολλόδωρ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 1. 13· οἱ φαῦλοι ψεύδονται καὶ **ῥᾳδιουργοῦσι** καὶ τοιχωρυχοῦσι καὶ ἀποκτιννύουσιν ἀλλήλους Πλούτ. 2. 1076E· **ῥᾳδιουργοῦσιν** ἐν ταις ἑαυτῶν ἐφημερίσι, γράφοντες ὅτι τῷ δεῖνι τοσοῦτον ἔδοσαν, ἐλαττον διδόντες αὐτόθι 829A· **II.** διάγω βίον ἀπράγμονα καὶ ἀφρόντιστον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πρωτεύειν, φιλοπονεῖν, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 8, πρβλ. Ἱέρ. 8, 9, κτλ. **III.** μετ' αἰτ., παραμελῶ, Ἰακώβ. εἰς Φιλοστρ. Κίνδ. σ. 284.— Ἴδε Κόντου ἐν «Σωκράτει» σελ. 162, ἔνθα καὶ πραμ. **ῥαῥαδιουργήκασι,** Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. Ε', κη', 13.

ῥᾳδιούργημα, τό, πρᾶξις ἀπερίσκεπτος, κακούργημα, Διον. Ἁλ. 1. 77, Πλουτ. Πύρρ. 6, κτλ.

ῥᾳδιουργία, ἡ, εὐκολία ἐν τῷ πράττειν τι, εὐχέρεια, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 34· (πιθανῶς ἡ ἑρμηνεία **εὐκολία** παρὰ Σουΐδ., Φωτ., κλ., εἰς τοῦτο τὸ χωρίον ἀναφέρεται). **II.** ὀκνηρία, ῥᾳθυμία, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 74· τὸ ἀπόνως πράττειν τι, αἱ **ῥᾳδιουργίαι** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν διὰ καρτερίας ἐπιμέλειαν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 1,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

20· τὸ ἀκωλύτως καὶ εὐκόλως πράττειν τι, ῥᾳδιουργίας προσγενομένης Ξεν. Κύρ. 1. 6, 34· ἀπάτη, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 16.

ῥᾳδιουργικῶς, Ἐπίρρ., ἀπατηλῶς· Συγκριτ. **-ότερον**, οὐκ ἀναφανδόν, ῥᾳδιουργικώτερον δέ πως καὶ δολερώτερον Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἰστ. 17β.

ῥᾳδιουργός, όν, (*ἔργω) κυρίως, ὁ πράττων τι ῥᾴδίως, ἀκόπως· ἀλλὰ κεῖται μόνον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἐπὶ ἀκολάστου ἀνθρώπου καὶ ἐν λόγοις καὶ ἔργοις, Ἀριστ. π. Ἀρετ. καὶ Κακ. 6, 5· ὡς οὐσιατ., μοχθηρὸς ἄνθρωπος καὶ διεφθαρμένος, πανοῦργος, ἀναιδής, πᾶν αἰσχρὸν καὶ κακὸν πράττων, Πολύβ. 4. 29. 4, Πλουτ. 2. 602Δ· μάλιστα ἀντὶ τοῦ **πλαστογράφος**, Φώτ, κλ.—Ἐπίρρ. **-γῶς**, Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 87C. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἀντίθεταν τῷ **ἁγνός**, ἀκάθαρτος, θυσίαι Ξεν. Συμπ. 8, 9. — Συγκρ. ἐπίρρ. **-ότερον** ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, Ἀρρ. Ἀνάβ. 2. 5.—Ἴδε Κόντον ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ, τεῦχος Ε', σ. 72, ἔνθα τὸ ἡμαρτημένον **ῥᾳδιοῦργος** καὶ τὰ ὅμοια ἀποδοκιμάζονται.

ῥάζω, = **ῥύζω**, (ὃ ἴδε), γρυλλίζω, ὑλακτῶ ὡς κύων, μεταφορ. ἐπὶ ἀνθρώπων, Κρατῖνος ἐν «Δηλιάσιν» 3.

ῥᾰθᾰγέω, κάμνω κρότον, θόρυβον, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἐρραθάγει**· πρβλ. **συρραγαθέω**.

ῥάθᾰγος [ᾰ̆], ὁ, = **ῥόθος**, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 194, πρβλ. Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1049. 4.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥάθαγος· τάραχος, ἦχος, θόρυβος, ψόφος».

ῥαθαίνω, = **ῥαίνω**, «ῥαθαίνεται· ῥαίνεται, βρέχεται» Ἡσύχ.· ἀλλὰ παρὰ Φωτ. = **σπείρω**, «ῥαθαίνεται: ἀντὶ τοῦ σπείρεται», ὡς ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ **ῥανάω**, «ῥανᾶται· πλανᾶται· σπείρεται».

ῥᾰθάμιγξ [ᾰ̆ θᾰ̄], **-ιγγος**, ἡ, σταγών, ῥανίς, Ἰλ. Λ. 536, Υ. 501, Ἡσ. Θεογ. 183. **II.** ἐπὶ στερεῶν, κόκκος, κονίης ῥαθάμιγγες Ἰλ. Ψ. 502.— πρβ. **ῥανίς**.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥαθάμιγγες· ῥανίδες, σταγόνες. καὶ ἀπὸ τῶν ἵππων κονιαρτός».

ῥᾰθᾰμίζω, = **ῥαίνω**, Ὀππ. Ἁλ. 5. 657, Νόνν. Δ. 6. 256.

ῥᾰθᾰπυγίζω, (ῥάσσω, πυγή) κτυπῶ τινα μὲ τὴν παλάμην ἢ τὸν πόδα εἰς τὰ ὀπίσθια, τὰς πρασσείας τ' ἀπελαύνεις ἐκ τῆς πόλεως ῥαθαπυγίζων, «λάθρα τύπτων κατὰ τῆς πυγῆς πλατείᾳ τῇ χειρὶ καὶ πλατεῖ τῷ ποδὶ» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 796· φέρεται **ῥοθοπυγίζω** παρὰ Σουίδ., ὁ δὲ Θωμ. Μάγιστρ. μνημονεύει τὴν λέξιν **ῥοθοπυγισμός**, ὁ.

ῥᾰθάσσω, = **ῥαίνω**, Φώτ., Ἡσύχ. **II.** = **πλήσσω**, Ἡσύχ.

ῥαθμίζεσθαι· «ῥαίνεσθαι» Ἡσύχ.

ῥᾰθῡμέω, εἶμαι **ῥᾴθυμος**, ἀργῶ, τρυφῶ, Πολύβ. 10. 20, 2. **2)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀμελῶ, μένω ἀργός, δὲν πράττω τι, ἀντίθετον τῷ **πονέω**, ἐξὸν δὲ ῥᾳθυμεῖν βούλεται πονεῖν ὥστε πολεμεῖν Ξεν. Ἀν. 2. 6, 6, Ἰσοκρ. 3D, κτλ.· ῥ. ἐπί τινι Δημ. 427 ἐν τέλ.· περί τινος Πολύβ. 2. 49, 9· τι, περί τι Διόδ. 2. 18., 14. 88.

ῥᾰθῡμητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ῥᾳθυμῶ**, δεῖ ῥᾳθυμεῖν, Βασίλ. III, 580C.

ῥᾰθῡμία, ἡ, τὸ ἀνειμένως διαιτᾶσθαι, Θουκ. 2. 39. **2)** εὐθυμία, διασκέδασις, τί τάδε; τίς ἡ ῥᾳθυμία; τί βακχιάζετ'; Εὐρ. Κύκλ. 203· ἐν τῷ πληθ., αἱ ῥ. καὶ αἱ ἀπονίαι καὶ ἀμέλειαι Ἀριστ. Ρητορ. 1. 11, 4, πρβλ. Πολύβ. 10. 19, 5. **II.** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀδιαφορία, ἀφροντισία, ὀκνηρία, Αὐσ. 117. 10, Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 5, κ. ἀλλ.· ῥ. καὶ ἀμέλεια Δημ. 112. 4· ῥ. κτήσασθαι, κτήσασθαι φήμην ἐπὶ ὀκνηρίᾳ, Εὐρ. Μηδ. 218. **2)** ἀπερισκεψία, τὸ ἀλόγιστον, τοῦ λόγου Πλάτ. Φαίδων 99Β.

ῥᾰθῡμοποιούς, όν, (ποιέω) ὁ ποιῶν τινα ῥᾴθυμον, ἀμελῆ, ἄφροντιν, κτλ., Ἐκκλ.

ῥᾰ-θῡμος, ον, (ῥᾴδιον, ῥᾳον) ἀμέριμνος, ἄφροντις, ὦ ῥᾳθυμότατε Πλάτ. Θεαίτ. 166Α. **2)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἄνθρωπος ἀδιάφορος, ὀκνηρός, νωθρός, Λατ. socors, Σοφ. Ἠλ. 958, Ἰσοκρ. 195D· οὐδεὶς γὰρ ὢν ῥ. εὐκλεὴς ἀνήρ Εὐρ. Ἀκοσπ. 239. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, εὔκολος, ἥσυχος, ἀπράγμων, Λατ. securus, βίος Ἰσοκρ. 63Β· ῥᾳθυμοτάτη καταφυγὴ ὁ αὐτ. 230Δ· τὰ ῥᾳθυμότατα αἱρεῖσθαι Πλάτων Κρίτων 45D, πρβλ. Ἀριστ. Ρητορ. 1. 10, 4. **III.** Ἐπίρρ. **-μως**, Πλάτ. Νόμ. 659Β, κτλ. **2)** σχεδὸν ὡς τὸ **ῥᾳδίως**, εὐχερῶς, μετ' ἐλαφρότητος, μεθ' ἡσυχίας, ῥ. φέρειν, ὑποφέρειν Ἀνδοκ. 32. 17, Πλάτ. 549D, Νόμ. 879C· ῥ. ἔχειν Ἰσοκρ. 236C· περί τι Πολύβ. 4. 7, 6· συγκρ. **-ότερον**, Ἰσοκρ. 127D, 142Δ· ῥᾳθυμοτέρως διάγειν Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 14.

ῥαῖα, ἡ, τὸ ἐκ νόσου ἀναλαβεῖν, «ὑγεία» Ἡσύχ.· ἴδε **ῥαΐζω**.

ῥαιδηδόν, Ἐπίρρ., (ῥαιδὸς) διεστραμμένως, πλαγίως, Ἐτυμ. Μέγ. 701. 12.

ῥαιδο-ειδής, ές, ἔχων σχῆμα ῥαιβδόν, στρεβλός, στραβός, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 810, Μοχλ. 842, ἴδε Foës Oecon.· πρβλ. **ῥοικοειδής**.

ῥαιδό-κρανος, ον, ὁ ἔχων ῥαιβήν, στρεβλὴν κεφαλήν, κορύνη Ἀνθ. Π. 6. 35.

ῥαιδός, ή, όν, καμπύλος, κυρτός, μάλιστα ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὰ σκέλη καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **βλαισός** (ἴδε τὸ ἑπόμ.), τὸ ῥαιδὸν Ἀριστ. π. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 31, 3· πρβλ. **βλαισός**, **βοικός**· ὡσαύτως, ῥ. γυῖα, βάσις Νικ. Θ. 801, Λυκόφρων 262· νηρῖται, δράκων ὁ αὐτ. 238, 917.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥαιδὸν· ἐπικαμπές, τὸ μὴ ὀρθόν, καμπύλον, στρεβλόν, σκαμβόν».—(Ὁ ἀρχικὸς τύπος φαίνεται ὅτι ἦτο **Fραγ-ός**, πρβλ. Λατ. valgus, Γοτθ. vraig (σκολιός)· — περὶ τῆς διφθόγγου πρβλ. √ΡΑΓ (ῥήγνυμι), **ῥαίω**, εἰ αἱ δύο αὗται λέξεις ὄντως εἶσι συγγενεῖς).

ῥαιδοσκελής, ές, (σκέλος) ὁ ἔχων τὰ σκέλη ῥαιβά, καμπύλα πρὸς τὰ ἔνδον, «στραβοπόδης», πάγουρος Ἀνθολ. Π. 6. 196.

ῥαιδότης, ητος, ἡ, στρεβλότης, Εὐστ. 914. 47.

ῥαιδόω, (ῥαιδὸς) ποιῶ τι ῥαιβόν, ἐπικάμπτω, ἐν χάρμαισι ῥαιδώσας κέρας, «κυκλοτερὲς ποιήσας τὸ τόξον» (Τζέτζ.), Λυκόφρ. 563· — Παθ., Εὐστ. Πονημάτ. 78. 16, κτλ.

ῥαΐζω, Ἰων. **ῥηΐζω**· μέλλ. **-ίσω** (ῥᾷ, ῥᾴων)· γίνομαι ἡσυχώτερος, μᾶλλον ἀνεκτός, ὑποφερτός, ἐπὶ νοσημάτων, Ἱππ. 1034Β, 1139, κτλ. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἀναλαμβάνω ἐκ νόσου, Ἱππ. Ἀγμ. 755, Πλάτ. Πολ. 462D, Δημ. 13. 2· ἀναπαύομαι, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 68 (ἂν καὶ ἡ γραφὴ ποικίλλει)· ἐνίοτε μετὰ γεν., ῥ. πόνων, ἀναπαύομαι ἐκ τῶν μόχθων, ἡσυχάζω, Μέμνων 4· ῥ. ἐκ νόσου, Ἀχιλλ. Τάτ. 4. 16· πρβλ. **ῥᾴδιος** II. 3. **II.** μεταβ., κάμνω ἡσυχώτερον, ἀνακουφίζω ἀσθένειαν, Ἱππ. Ἀφορ. 1254. Καθ' Ἡσύχ.: «ῥαΐσαι· τρισυλλάβως Ἀττικοὶ τὸ ἐκ νόσου ἀναλαβεῖν».— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 262.

ῥαίνω, Πίνδ., Ἀττ.· μέλλ. **ῥᾰ̄νῶ** Ἀντιφάνης ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1. 12, Λυκόφρ. 1104, ἀλλὰ παρ' Ἀττ. καὶ **ῥανῶ** (ὡς τὸ **φᾰ̄νῶ**), Ἀπολλ. Δύσκ. περὶ Ἐπιρρ. 600. 28· — ἀόρ. **ἔρρᾰνα** Ἀρχέπτολις ἐν «Θησαυρῷ» 1, πρβλ. Εὐρ. Ῥῆσ. 73, Κύκλ. 402· Ἰων. **ἔρρηνα** Ἱππ. (ἴδε κατωτ.).— Μέσ., ἀόρ. **ἐρρᾰνάμην** (περι-) Πλούτ., Ἀθήν.— Παθ., ἀόρ. **ἐρράνθην** Πτνδ. Π. 5. 135, Ἀριστ. Προβλ. (;)· — πρκμ. **ἔρραμαι** (νῦν **ἔρρασμαι**) Περσαῖος παρ' Ἀθην. 140F, γ' πληθ. **ἔρρανται** Αἰσχύλ. Πέρσ. 571 (ἂν τοῦ Herm. ἡ γνώμη εἶναι ὀρθή)· παρὰ μεταγεν., **ἔρρασμαι** Σχόλ. Ἰλ. Μ. 431.— Δύο ἀνώμαλοι Ἐπικ. τύποι σημειωτέοι ἐνταῦθα: προστακτ. ἀορ. **ῥάσσατε** Ὀδ. Υ. 150· καὶ γ' πληθ. πρκμ. **ἐρράδαται** Υ. 354, μετὰ ὑπερσ. **ἐρράδατο**, Ἰλ. Μ. 431 [ᾰ̆]· — οὗτοι ἐσχηματίσθησαν ἐξ ἄλλου ἐνεστ. **ῥάζω**, ὅστις ὅμως δὲν εἶναι ἐν χρήσει. (Οἱ συνώνυμοι τύποι **ῥαθαίνω**, **ῥαθαμίζω**, **ῥαθάσσω** (μνημονευόμενοι ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ. καὶ ἑτέρων) καὶ **ῥαθάμιγξ** φαίνονται δεικνύοντες ὅτι ὑπῆρχε τριπλῆ ῥίζα ΡΑΝ (ῥανίς), ΡΑΔ (ἡ ΑΡΔ, ἴδε ἐν λ. **ἄρδω**), καὶ ΡΑΘ). **I.** ῥαντίζω, μετ' αἰτ. τοῦ ῥαντιζομένου πράγματος ἢ προσώπου, **1)** κυρίως δι' ὑγροῦ τινος, ῥάσσατε (δηλ. δῶμα ὕδατι) Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ., ῥᾶναν δόμους Κωμικ. Ἀνώνυμ. 17, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 3, 3· φόνῳ πεδίον Πινδ. I. 8 (7). 110· αἵματι βωμὸν Εὐρ. Ι. Α. 1589· ἐλαίῳ ῥήνας Ἱππ. Ἀγμ. 765· μύροις ῥ. ἐκ καλπίδων Πολύβ. 31. 3, 17.— Παθ., πύργοι καὶ ἐπάλξεις αἵματι φωτῶν ἐρράδατ' Ἰλ. Μ. 431· αἵματι δ' ἐρράδατε τοῖχοι Ὀδ. Υ. 354· τὰ πρόσωπα διὰ τὸ ραίνεσθαι μέλανα γίνεται Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 29, 6. **2)** ὡσαύτως ἐπὶ στερεῶν, ῥαίνω, ἐπιπάσσω, καλύπτω, ἵπποι ραίνοντο κονίῃ Ἰλ. Λ. 282· ῥ. χθόνα καρπῷ Νόνν. Δ. 2. 65. **3)** μεταφορ., ῥ. τινὰ ὕμνῳ, νῆσον εὐλογίαις Πινδ. Π. 8. 81, Ι. 6 (5). 30 (πρβλ. **ἄρδω** II). **II.** διασκορπίζω, μετ' αἰτ. τοῦ διασκορπιζομένου πράγματος, ῥανῶ τε πεδόσ' ἐγκέφαλον, θὰ τὸν σκορπίσω κατὰ γῆς, Εὐρ. Ἀποσπ. 388 (πρβλ. **ῥαίω** I. ἐν τέλ.)· ραίνειν, ραντίζειν (ὕδωρ) ἐπὶ τῶν ἰχθύων, Ξέναρχος ἐν «Πορφύρᾳ» 1, 7· ραίνειν ἐς τὰ βλέφαρα, ραντίζειν (ὄξος) εἰς τὰ βλέφαρα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1441· ῥ. πυρούς Ὀππ. Ἁλ. 2. 100· χοὰς Λυκόφρ. 1185· πρβλ. Λουβ. εἰς Σοφ. Αἴ. 376. **III.** ἀπολ., ῥαντίζω ὕδωρ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 37, 6· ραίνει ῥ., ἀφίνω τὸ ὕδωρ νὰ πίπτῃ κατὰ ῥανίδας, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 3. 4, 17.

ῥάϊος, α, ον, Ἰων. **ῥήϊος**, η, ον, **ῥᾴδιος**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ὀππ. ἐν Κυν. 101 (ἔνθα ὅμως **ῥήϊον** εἶναι πιθαν. τὸ οὐδέτ. συγκριτικόν).

ῥαιστάζω· «ῥαιστάζει· πονεῖ. ὥθεῖ» Ἡσύχ.

ῥαιστήρ, -ῆρος, ὁ καὶ ἡ, (ῥαΐω) ὁ κατασυντρίβων, συνθλῶν, δηλ. σφῦρα, Ἰλ. Σ. 477 (ἔνθα εἶναι θηλ.), Αἰσχύλ. Πρ. 56, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 59· ἄρσεν. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 117· χρύσειον ἀπὸ ῥαιστῆρος στῆσαι, στῆσαι ἄγαλμά τινος σφυρήλατον ἐκ χρυσοῦ, Ἀνθ. Π. 7. 5· — καθόλου, κατασκευαστής, ὄλβος ῥ. μεγάρων Ὀππ. Ἁλ. 5. 120.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥαιστήρ· σφῦρα σιδηρᾶ μονοκέφαλος. τινὲς δὲ σιαγόνα».

ῥαιστήριος, α, ον, ὁ κατασυντρίβων, συνθλῶν· τὰ ῥαιστήρια, τὰ σφυρία, Ὀππ. Ἁλ. 5. 153, **ῥαιστήριος** ἱδρώς, ὁ τοῦ σφυρηλατοῦντος, αὐτόθι 2. 28. **II.** καθόλου, φαρμακώδης, ἀφανιστικός, καταστρεπτικός, ὀλέθριος, ῥ. φάρμακα, ἀντίθετον τῷ ἐσθλά, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 803· μετὰ γεν., ῥ. θυμοῦ αὐτόθι 790· νηῶν Δ. 921.

ῥαιστηρο-κοπία, ἡ, τὸ ἐργάζεσθαι διὰ τῆς σφύρας, τὸ σφυρηλατεῖν, Φίλων Βυζ. περὶ τῶν ἑπτὰ Θαυμ. 4.

ῥάϊστος, α, ον, Δωρ. ἀντὶ **ῥήϊστος**· ἴδε **ῥᾴδιος**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ῥαιστό-τῠπος, ον, ὁ ὑπὸ τῆς σφύρας τυπτόμενος, ἄκμονες Μανέθων 1. 289, κτλ.

ῥαίω, ποιητ. ὑποτ. ῥαίῃσι Ὀδ. Ε. 221· μέλλ. ῥαίσω (διαρ-) Ὅμ., Ἐπικ. ἀπαρ. ῥαισέμεναι Ὀδ. Θ. 569: ἀόρ. ἔρραισα, ὑποτακτ. ῥαίσῃ Ψ. 235 — Παθ., μέλλ. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ ῥαίσασθαι (διαρ-) Ἰλ. Ω. 355: ἀόρ. ἐρραίσθην Ὅμ. (Ἴσως συγγενὲς τῷ ῥήγνυμι, πρβλ. ῥαιβός). Θραύω, συντρίβω, κατασυντρίβω, ῥ. νῆα, κατασυντρίβειν πλοῖον, Ὀδ. Θ. 569, Ν. 151, Ψ. 235· ῥ. τινα, ἐπιφέρω ναυάγιον εἴς τινα, Ε. 221.— ἐν τῷ παθ., ῥαιόμενος, ὁ ναυαγῶν, Ὀδ. Ζ. 326· ναῦς ῥαισθεῖσα Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1113· ὡσαύτως, φάσγανον ἐρραίσθη, ἐθραύσθη, συνετρίβη, Ἰλ. Π. 339· τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλος γε διὰ σπέος .. ῥαῖστο πρὸς οὖδεΐ, ὁ ἐγκέφαλος του ἤθελε σκορπισθῇ κατὰ γῆς καθ' ὅλον τὸ σπήλαιον, Ὀδ. Ι. 459 (ὁ Εὐρ. τὴν ἔννοιαν ταύτην ἐκφέρει διὰ τοῦ ῥαίνω, ἴδε ῥαίνω ΙΙ)· οὕτως, αἰῶν δι' ὀστέων ἐρραίσθη, ὁ νωτιαῖος μυελὸς ἐξῆλθεν ὁρμητικῶς ἐκ τῶν ὀστῶν, Πινδ. Ἀποσπ. 77. **ΙΙ.** καθόλου καταστρέφω, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 617, Ἀνθ. Π. 7. 529, κτλ.— Παθ., κατασυντρίβομαι, καταβάλλομαι ἐκ τῶν παθημάτων, ὅταν .. ῥαισθῇ Αἰσχύλ. Πρ. 189, πρβλ. Σοφ. Τρ. 268.

ῥακά, ἑβραϊκὴ λέξις ἐκφράζουσα ἄκραν περιφρόνησιν, κενός, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 22

ῥακάμφιος, ον, ὁ ῥάκη ἠμφιεσμένος, ῥακένδυτος, Καισάρ. σ. 1117, ἔκδ. Mi.

ῥᾰκ-ενδῠτής, [ῠ], ου, ὁ, ὁ φορῶν ῥάκη, ἐπώνυμον Ἰωσήφ τινος μοναχοῦ γράψαντος περὶ τῶν ῥητόρων, Ρήτορες (Walz) 3. 465 κἑξ.· θηλ. ῥακενδῦτις, -ιδος, Συλλ. Ἐπιγρ. 8721. 11· ὡσαύτως ῥακένδῠτος, ον, Ἡσύχ.· καὶ ῥῆμα ῥᾰκενδῠτέω, φορῶ ῥάκη, ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Ἑκκλ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 431.

ῥᾰκετρίζω, = ῥαχετρίζω, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 67.

ῥάκετρον, τό, ἐργαλεῖον μαγειρικόν, Πολυδ. Ζ', 25· ὁ Ἡσύχ. ἔχει βράκετρον (Αἰολ.ξ) ὀρέπανον, κλαδευτήριον.

ῥακία, ἴδε ῥαχία.

ῥᾰκίζω, ῥακκίζω, ῥακχίζω, τύποι ἰσοδύναμοι τῷ ῥαχίζω.

ῥᾰκῖνος [ᾰ], η, ον, ὁ ἐκ ῥακῶν, Γλωσσ.

ῥάκιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ ῥάκος, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ῥάκι' ἐκ τραγῳδίας Ἀριστοφ. Ἀχ. 412, Σφ. 128, κ. ἀλλ.— ἐν τῷ ἑνικῷ, ῥακίον τι τοῦ παλαιοῦ δράματος Ἀχ. 415.

ῥᾰκιο-συρραπτάδης, ου, ὁ, ὁ συρράπτων ῥάκη, παρ' Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 842, περὶ τοῦ Εὐριπίδου, ὅστις τοὺς ἡρώας του μὲ ῥάκη ἐκόσμει, πρβλ. Ἀχ· 411 κἑξ.

ῥακίς, -ῐδος, ἡ, κλάδος, «ῥακίδες (-ῖδες Schm.)· ὀρόδαμνοι, κλάδοι» Ἡσύχ.

ῥᾰκο-δῠτής [ῠ], ου, ὁ, (δῦω) ὁ ἐνδεδυμένος ῥάκη, ῥακενδύτης, Ἰω. Χρυσ.— ῥακόδυτος, ον, ὅλος ῥάκη, στολὴ Εὐρ. Ῥῆσ. 712· ἐντεῦθεν ῥᾰκοδῠτέω, εἶμαι ἐνδεδυμένος ῥάκη, Ὡριγέν. 3. 346C· αὐχμῶσα, πεινῶσα, ῥακοδυτοῦσα Ἰω. Χρυσ. τόμ. 9, σ. 541D.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 431

ῥᾰκώδεις, εσσα, εν, ῥακώδης, ἐσχισμένος, «κουρελιασμένος», Ἀνθ. Π. 6. 21. **ΙΙ.** ὡς τὸ ῥαγόεις, ἐρρυτιδωμένος, αὐτόθι 11. 66.

ῥάκος [ᾰ], εος, τό, ἔνδυμα ἐσχισμένον καὶ ἐφθαρμένον, ῥάκος ἀμφιδαλέσθαι Ὀδ. Ζ. 178, πρβλ. Ν. 434, Ξ. 342, 349· ἀνθ' ἱματίου μὲν ἔχειν ῥάκος Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 540· ῥάκος φορεῖ Ἀντιφάνης ἐν «Στρατιώτῃ» 1. 6, πρβλ. Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 53· — συχν. ἐν τῷ πληθ. ῥάκεα, Ἀττ. ῥάκη, ἐφθαρμένα καὶ ἐσχισμένα ἐνδύματα, «κουρέλια», Ὀδ. Ξ. 512, Σ. 67, 74, Τ. 507, κ. ἀλλ., Ἡρόδ. 3. 129, Σοφ. Φιλ. 39, 274· (οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ἰλ.). **2)** καθόλου, λωρὶς ἢ ταινία ὑφάσματος, ῥάκεα φοινίκεα Ἡρόδ. 7. 76· ἔτι δὲ καὶ λωρὶς σαρκός, τεμάχιον ἀπεσπασμένον, σώματος ῥ. Αἰσχύλ. Πρ. 1023. **3)** περιληπτικῶς, τεμάχιον παλαιοῦ ὑφάσματος, μοτόν, ξαντόν, Ἱππ. 472. 30, Διοσκ. κλ. **ΙΙ** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, ῥυτίδες τοῦ προσώπου, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1065. **ΙΙΙ.** μεταφορ., ῥάκος, λείψανον, ὑπόλοιπον, εἰκάσαι τὸ ἐρείπιον ῥάκει οἰκίας Ἀνώνυμ. παρ' Ἀριστ. ἐν Ρητορ. 3. 11, 13· ἐπὶ γέροντος ναύτου, ἁλίοιο βίου ῥάκος Ἀνθ. Π. 9. 242, πρβλ. 7, 380, Λουκ. Τίμ. 32.— Ὁ Αἰολ. τύπος βράκος (ὃ ἴδε) δὲν ἔχει τὴν περιφρονητικὴν σημασίαν. (Ὁ Αἰολ. οὗτος τύπος ὡς καὶ ἡ σημασία τῆς λέξεως ὑποδεικνύουσιν ἐτυμολογίαν ἐκ τῆς ΓΡΑΓ (ἴδε ῥήγνυμι)· ἀλλ' ἡ ἐναλλαγὴ τοῦ γ καὶ κ δὲν εἶναι ἀναμφισβητήσιμος· ὁ δὲ Κούρτ. προτιμᾷ νὰ ἀναφέρῃ τὴν λέξιν ῥάκος «εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν εἰς ἣν καὶ τὰς λέξεις λάκος, λακίς, lacero, lacerna, πρβλ. Σανσκρ. vraśk (scindere) Ἀλλ' ὅμως ἡ χρῆσις τοῦ ῥακόομαι, ῥάκωσις, παραβαλλομένου πρὸς τὸ Λατ. ruga (vruga), Ἀγγλο-Σαξον. wrinc-le, δικαιολογεῖ μᾶλλον τὴν παλαιὰν ἐτυμολογίαν).

ῥᾰκο-φορέω, φορῶ ῥάκη, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 739·— τὸ ἐπίθ. -φόρος, ον, ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Ἑκκλ., ὡς π. χ. παρὰ Καισαρίῳ 989.

ῥᾰκόω, (ῥάκος) σχίζω εἰς ῥάκη· Παθητ., Πλούτ. 2. 642E. **ΙΙ.** μεταφορ., καθιστῶ τι ῥυτιδῶδες, ῥακοῖ τὰ σώματα καὶ προγηράσκειν ἀναγκάζει Κλήμ. Ἀλ. Παιδαγ. 3. 9, 46:— Παθ., ἐρρακωμένα πρόσωπα, ἐρρυτιδωμένα πρόσωπα, Διοσκ. 5. 102. **2)** ἐν τῷ παθ., διασκορπίζομαι πανταχοῦ, ῥακοῦσθαι ἐν τῷ σώματι Ἱππ. 507. 51.

ῥακτήριος, α, ον, (ῥάσσω) ἐπιτήδειος ὅπως κτυπήσῃ τις δι' αὐτοῦ, κέντρα Τραγ. παρ' Ἡσυχ. **ΙΙ.** μέλη βοῶν ἄναυλα καὶ ῥακτήρια («ψοφώδη καὶ θαρυβώδη» Ἡσύχ.) Σοφ. Ἀποσπ. 631.

ῥακτός, ή, όν, (ῥάσσω) τραχύς, ῥακτῶν βουστάθμων, «τραχειῶν βουστάσεων» (Τζέτζ.), Ανκόφρ. 92. **ΙΙ.** ὡς οὐσιαστ., «ῥακτοί· φάραγγες. πέτραι. χαράδραι» Ἡσύχ.

ῥάκτρια, ή, (ῥακτὸς) ῥάβδος δι' ἧς κτυποῦσι τὰ ἐλαιόδενδρα ὅπως πέσῃ ὁ καρπὸς κάτω, ὡς πράττουσι καὶ νῦν, Πολυδ. Ζ', 146, 1', 130· ῥάκτιον, τό, εἶναι ἀμφίβολ. παρὰ Φωτ. καὶ Ἡσυχ.

ῥᾰκώδης, ες, (εἶδος) κατεσχισμένος, «κουρελιασμένος», χιτωνίσκος Δίων Κ. 65. 20. **2)** ἐρρυτιδωμένος, Ἀνθ. Π. 5. 21· παρὰ Γαλην. ἐπὶ τοῦ ἐρρυτιδωμένου δέρματος τῶν λιποσάρκων ἀσθενῶν τῶν ἐπὶ τῆς κλίνης ἐπὶ πολὺ μεινάντων.

ῥάκωμα, τό, (ῥακόω) ἐν τῷ πληθ., = ῥάκη, ῥάκια, Ἀριστοφ. Ἀχ. 432.

ῥάκωσις, ἡ, (ῥακόω) ῥυτίδωσις τοῦ δέρματος, ζάρωμα, ἵνα μὴ τὴν ῥάκωσιν τοῦ σώματος ἐλέγξῃ Ζηνόδ. ἐν Παροιμ. 6. 42. — Κατὰ τὸν Γαλην. ἐν Ὅροις Ἰατρ. (τ. 19, σ. 448 Kühn) «ῥάκωσίς ἐστιν ἐπέκτασις πολλὴ τοῦ ὀσχέου», κατὰ δὲ τὸν Παῦλ. Αἰγ. 6, 67, «χαλωμένου τοῦ κατὰ τὸ ὄσχεον δέρματος, χωρὶς τῶν ἔνδον αὐτοῦ σωμάτων, ἡ ῥάκωσις γίνεται».

ῥάμματα· «βοτρύδια σταφυλίς. Μακεδόνες» Ἡσύχ.

ῥαμάς· «ὁ ὕψιστος θεός» Ἡσύχ., πρβλ. Στέφ. Βυζ. ἐν λέξει **Λαοδίκεια**, ἔνθα λέγει: «ῥαμάνθας, τουτέστιν, ἀφ' ὕψους ὁ θεός· ῥάμαν γὰρ τὸ ὕψος, ἄθας δὲ ὁ Θεός, οὕτω Φίλων».

ῥαμβάς· «ὁ δήμιος» Ἡσύχ.

ῥαμίδα, Ἀραβ. ῥαμαδάν, μήν ῥαμίδα, Τουρκ. ὁ μὴν Ραμαζάν, τὸ «ῥαμαζάνι», Νικήτ. Βυζάντ. 121B.

ῥάμμα, τό, (ῥαίνω) τὸ ἐρραντισμένον, Ἀπολλόδ. ἐν Ἀρχ. Μαθημ. σ. 37.

ῥάμμα, τό, (ῥάπτω) ῥαφή, «Πίνδαρος δὲ φησι Αὐθιράμβου· καὶ γὰρ Ζεὺς τικτομένου αὐτοῦ (δηλ. τοῦ Διονύσου) ἐπεδέσατο Λύθι ῥάμμα, ἵν' ἡ Λυθίραμμος» Πινδ. Ἀποσπάσμ. 55· νῆμα, κλωστή, ῥάμμ' ἐπέκλωσας Ἑρμιππος ἐν «Μοίραις» 9, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Ἑορταῖς» 11, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 5, Διόδ. 1. 87, Ἱππιατρ.

2) ἡ στερέωσις ἐπιδέσμου διὰ ῥαφῆς (ὡς τὸ ἄμμα διὰ κόμβου), Ἱππ. π. Ἠητρείου 743.

ῥαμμᾰτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ῥάμμα, κλωστήν, Ἡσύχ. ἐν λ. κροσσούς.

ῥαμνοδοκέντρια, τά, κεντρία ῥάμνου, Κ. Μανασσ. Χρον. IX, σ. 34

ῥάμνος, ἡ, εἶδος ἀκανθώδους θάμνου, = παλίουρος, «παλιουριά», Rhamnus paliurus, Εὔπολις ἐν «Αἴξιν» 1. 5· ὁ Θεόφραστ. μνημονεύει δύο εἴδη ῥάμνου, λευκὴν καὶ μέλαιναν, π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 2· ὁ Διοσκ. 1. 119, τρία εἴδη.

Ῥαμνοῦς, -οῦντος, (συνηρ. ἐκ τοῦ ῥαμνόεις), ὁ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς (κληθεὶς οὕτως ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ φυομένων ῥάμνων), ἡ ἐν Ῥαμνοῦντι θεός, δηλ. ἡ Νέμεσις, Παυσ. 1. 33, 2, πρβλ. Στράβ. 396, 399, Wordsw. Athens and Att. σ. 43· Ῥαμνοῦντι, οὐχὶ ἐν Ῥαμνοῦντι, Cobet V. LL. σ. 201.— Ἐντεῦθεν **Ῥαμνούσιος**, α, ον, Ρήτορες: ἡ **Ῥαμνουσία**, ἐπίθετ. τῆς Νεμέσεως ἐκ τοῦ ὅτι «ἐν Ραμνοῦντι Νεμέσεως ἕδρυτο ἄγαλμα δεκάπηχυ, ὀλόλιθον, ἔργον Φειδίου, ἔχον ἐν τῇ χειρὶ μηλέας κλάδον» Ἡσύχ., κλ.· ὡσαύτως **Ῥαμνουσιάς**, -άδος, ἡ, Ἀνθ. Π. παράρτ. 50. 2.

ῥαμνο-φᾰγέω, τρώγω ἀκάνθας, ῥαμνοφαγοῦν ὀνάριον Μανασσ. Χρον. 4205.

ῥαμφάζομαι, Παθ., ἔχω ῥάμφος, «ῥαμφάζει· ῥυγχωθήσει» Φώτ., — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥαμφάζει· ῥύγχει ὠθήσει».

ῥαμφή, ἡ, δρεπανοειδὴς μάχαιρα, Πολύβ. 10. 18, 6.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥαμφή· κοπίς. μάχαιρα».

ῥαμψητής, οῦ, ὁ, ἰχθύς τις, πιθανῶς ὁ κοινῶς καλούμενος βελονίδι, Ἡσύχ., πρβλ. Ξενοκρ. ιδ', ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ.

ῥάμφιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ ῥάμφος, Γραμμ. παρὰ Schäf. εἰς Γρηγ. Κορίνθου σ. 29.

ῥαμφίς, ίδος, ἡ, ἄγκιστρον, Ἥρων Βελοπ. 140. **ΙΙ.** πλοῖον λίαν κυρτὸν τὸ σχῆμα, «ῥαμφίς· νεὼς εἶδος» Ἡσύχ.

ῥάμφος, εος, τό, τὸ ἐπικαμπὲς ῥάμφος τῶν ἁρπακτικῶν πτηνῶν· καὶ καθόλου, ῥάμφος, μύτη πτηνοῦ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 99, Πλάτων Κωμικ. ἐν «Σοφισταῖς» 5, Πλούτ. 2. 980E· πρβλ. ῥύγχος. Ὑπάρχει ἐπίθ. ῥαμφώδης, στράβος, καμπύλος, παρ' Ἡσυχ.

ῥαμφώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ῥάμφους, Φιλόστρ. 576.

ῥαμψός, ή, όν, = ῥαιβός, «ῥαμψόν· καμπύλαν, βλαισόν» Ἡσυχ.

ῥᾶνα· «ἄρνα· Ρωμαῖοι δὲ βάτραχον» Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρανάω· «ῥανᾶται· πλανᾶται. σπείρεται» Ἡσύχ., ἴδε ἐν λ. **ῥαθαίνω**.

ραντίζω, = **ῥαίνω**, Πολυδ. Ι', 30.

ῥᾶνές, ίδος, ἡ, (ῥαίνω) ὡς τὸ τοῦ Ὁμήρου **ῥαθάμιγξ**, σταγών, «σταλαγματιά», πέτραν κοιλαίνει ῥ. ὕδατος ἐνδελεχείῃ Χοιρίλ. 9 (α. 169 Näke)· ὑγραὶ ῥ. Εὐρ. Ἀνδρ. 227· ὄρασσον Ἴων 106· ἡ ῥ βέβληκέ με, σταγὼν βροχῆς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 171, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13. 10., 3. 4, 17. **2)** τὸ ἀνδρικὸν σπέρμα, ἐξ ἀκολάστου λαγνείας γέγονας καὶ μιαρᾶς ῥανίδος Ἀνθ Π. 10. 45. **3)** μεταφορ., στίγμα, τὰ πτίλα ἔχει ῥανίδας olovεὶ κρόκῳ παρεικασμένας Ἀλ. π. Ζ. 17. 23 πέτραι ἐστιγμέναι ταῖς τοῦ χρυσοῦ ῥανίσιν Φιλόστρ. 134.

ῥαντήρ, ῆρος, ὁ, (ῥαίνω) ὁ ὑγραίνων, μάλιστα ἐπὶ τοῦ ἐσωτέρου κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὃς καλεῖται καὶ πηγή, Νικ. Θ. 673, πρβλ. Πολυδ. Β', 71.

ῥαντήριος, α, ον, ὁ ὑποκείμενος εἰς ῥαντισμόν, πέδον ῥαντήριον, ἐρραντισμένον, κεκηλιδωμένον δι' αἵματος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1092· ὁ Πόρσων ἀνέγνω πέδου ῥαντήριον (ὡς οὐσιαστ.), μολυσμός· καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ὁ Dobree προτείνει τὸ σύνθετον: **πεδορραντήριον**.

ῥαντίζω, = **ῥαίνω**, Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. 6', 13, 10', 21.— Παθ., ῥαντίζομαι, Ἀθήν. 521Δ, Ἑβδ. Ἀευιτ. Ϛ', 27, κ. ἀλλ.). **II**. ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος, καθαρίζω, ἐξαγνίζω, αὐτόθι (Ψαλμ. ΝΔ', 7), Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. ι', 22).

ῥαντισμός, ὁ, τὸ ῥαντίζειν, ῥάντισμα, ὕδωρ ῥαντισμοῦ Ἑβδ. (Ἀριθμ. ΙΘ', 9 κέξ.)· αἷμα ῥαντισμοῦ Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. 12', 24· πρβλ. Α' Ἐπιστ. Πέτρου α', 2·— οὕτω, **ῥαντισις, εως**, ἡ, Achmes Ὀνειροκρ. 188, ἐν τῇ ἐπιγραφ., καὶ **ῥάντισμα**, τό, Βασίλ. τ. 2, σ. 242D, κλ.

ῥαντιστρον ἢ **-τήριον**, τό, καὶ **ῥαντιστήρ**, ὁ, ἀγγεῖον πρὸς ῥαντισμόν, ῥαντιστήριον, Βυζ., Ἐκκλ.

ῥαντός, ή, όν, (ῥαίνω) στικτός, κατάστικτος, ποικίλος, Ἑβδ. (Γένεσ. Λ', 32), Γραμμ.

ῥᾶξ, ῥαγός, ἡ, παρ' Ἴωσι καὶ τοῖς μεταγεν. **ῥῶξ, ῥωγός**, (ὁ ῥώξ παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἡσαΐ. ΞΕ', 8)), πρβλ. **πτάξ, πτῶξ**, Λοβ. εἰς Φρύν. 76·— «ῥῶγα» σταφυλῆς, Ἀρχίλ. 179 (ῥώξ), Σοφ. Ἀποσπ. 464· κατὰ ῥᾶγα βοτρύων, δι' ἑκάστην ἐν τῇ σταφυλῇ ῥᾶγα, Πλάτ. Νόμ. 845Δ· ῥᾶγες βότρυος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 5. 18, 7, πρβλ. Ἰρυθρ. 20. 23· ῥᾶγας .. ἐν αὐτῷ τῷ βότρυϊ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἴστ. 5. 1, 1· τὰς σταφυλὰς καὶ ὡς κατὰ μίαν τὰς ῥᾶγας Φιλόστρ. 809·— καθόλου, κόκκος, ῥ. γλυκυαίθης Διοσκ. Παραθ 2. 111· σκελὶς σκορόδου, ὁ αὐτ. 2. 181. **2)** εἶδος δηλητηριώδους ἀράχνης, κοινῶς «ῥῶγα.» κληθείσης οὕτως ἐκ τοῦ σχήματος αὐτῆς, Δίλ. π. Ζ. 3. 36· ῥώξ ἐν Νικ. Θ. 717. **3)** παρὰ Πολυδ. Β', 146, **ῥᾶγες**, «τὰ ἔνδοθεν τῶν δακτύλων πέρατα». —Ὁ Δράκων γράφει τὴν ὀνομ. **ῥᾶξ**, ἀλλ' ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 76. — (Πρβλ. Λατ. rac-emus). [Ἐν Νικ. Ἀλεξιφ. 184, **ῥᾶγεσσι** ἀναγνωστέον ἀντὶ **ῥᾶγέεσσι**].—Ἴδε Χατζιδάκι περὶ τῆς Ποικίλης παραδόσεως ἐν «Ἀθηνᾶς» τ. ΙΔ', σ. 390.

ῥᾴονως, = **ῥᾷον**, Ἐπίρρ. τοῦ **ῥᾴων**, Νικήτ. Χρον. 114C, κτλ.

ῥᾶπας, τύπος παράλληλος τοῦ **ῥᾶβδος**, σχηματισθεὶς ἡμαρτημένως ὑπὸ τῶν Γραμμ. ἐκ τοῦ συγκρ. **ῥᾷον**, καὶ ἐνίοτε εἰσαγόμενος εἰς τὰ Ἀττιγράφα ἀντὶ τοῦ **ῥᾴδιον**, ὡς παρ' Ἰσοκρ. 214D· ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 403. Περὶ τοῦ συγκρ. **ῥᾴδτερος** παρὰ τοῖς μεταγεν., ἴδε Λοβ. ἔνθ' ἀνωτ., καὶ πρβλ. **ἀμεινότερος, μειζότερος**. — Τὰ ἐπίρρ. **ῥᾴως** μόνον παρὰ Σουΐδ.

ῥάπα, ἡ, = τῷ Λατ. rapa, = **γογγυλίς**, Διοσκ. 2. 134.

ῥαπάτη, ἡ, ποιμενικὸς αὐλός, Ἡσύχ.· ὅθεν ὁ Casaub. **ῥαπατ-αύλης, ου**, ὁ, αὐλητής, ἀντὶ **ῥαπαύλης** ἐν Ἀμερίᾳ παρ' Ἀθην. 176D· ἀντὶ **ῥαπταύλης** παρ' Εὐστ. 1157. 39· καὶ **ῥαπάταυλος**, ἀντὶ **ῥαπάλους** παρ' Ἡσυχ., ἐν λ. **ῥάπα**.

ῥᾰπήιον, τό, συνώνυμ. τῷ **λεοντοπέταλον**, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθων) 3. 110, Πλίν. 27. 72.

ῥαπιδο-ποιός, ον, = **κρηπιδοποιός**, Ἡσύχ.

ῥᾰπίζω, μέλλ. **-ίσω**, (ῥαπίς) κτυπῶ τινα διὰ ῥαβδίου, ῥαβδίζω, μαστιγῶ, εἴρω, τινὰ Ξενοφάν. παρὰ Διογ. Λ 8. 36, Ἱππῶναξ 54, Ἡρόδ. 7. 35, 223, Δημ. 787. 23· τινὰ ῥάβδῳ Ἀνακρεόντ. 32. 2.— Παθ., ἐκ τῶν ἀγώνων ἐκβάλλεσθαι καὶ ῥαπίζεσθαι Ἡράκλειτος παρὰ Διογ. Λ. 9. 1, πρβλ. Ἡρόδ. 8. 56· πρκμ. μετ' ἀναδιπλ. **ῥαραπισμένῳ νώτῳ** Ἀνακρ. 163.—Ἴδε Κόντον ἐν «Σωκράτει» σ. 162, ἔνθα περὶ τοῦ πρκμ. **ῥαραπισμένος**. Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ζ. 59 (σ. 299 ἔκδ. Δινδ.). **II**. ὡς καὶ νῦν, ῥαπίζω εἰς τὸ πρόσωπον, λέξις μεταγενεστέρ. ἀντὶ τοῦ Ἀττ. ἐπὶ κόρρης πατάξαι (Δοβέκ. εἰς Φρύν. 175), ἐπὶ κόρρης ῥαπ. Πλούτ. 2. 713C· κατὰ κόρρης Ἀχιλ. Τάτ. 2. 24· ἐπὶ τὴν σιαγόνα Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 22.— Παθ., ῥαπισθῆναί τε καὶ πληγὰς λαβεῖν ἀπαλαῖσι χερσὶν Τιμοκλῆς ἐν «Μαραθωνίοις» 1. ὅ, πρβλ. Α. Β. 300, καὶ ἴδε ἐν λέξ. **ῥάπισμα**· τὸ **ῥαπίζειν** διακρίνεται ἀπὸ τοῦ **κολαφίζειν** ἐν τῷ κ. Ματθ. Εὐαγγελίῳ κζ', 67, καὶ ἐκολάφισαν αὐτόν· οἱ δὲ ἐρράπισαν. **III**. καθόλου, τύπτω, κτυπῶ, πλήττω, τὸν ἀέρα Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 8, 3. — Παθ., ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 8, 33., 9. 17, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 96·

ῥᾰπίς, -ίδος, ἡ, ῥάβδος, ῥαβδίον, Εὐστ. 1658. 58· πρβλ. **χρυσόῤῥαπις**. **II**. εἶδος ὑποδήματος ἢ πεδίλου, = **κρηπίς**, Ἡσύχ., Ἐτυμολ. Μέγ. 702. 33.

ῥάπισμα, τό, (ῥαπίζω) κτύπημα, ἀνθράκων ῥαπίσμασι (Abresch ῥιπ-) Ἀντιφάνης ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1. 21. **2)** ὡς καὶ νῦν, ῥάπισμα εἰς τὸ πρόσωπον, ῥ. λαμβάνειν Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 8. 2· ῥ. ἀμφὶ πρόσωπα Ἀνθ. Π. 5. 289· πρβλ. **ῥαπίζω**.

ῥᾰπισμός, ὁ, (ῥαπίζω) κτύπημα, τὸ δέρειν, μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Κορνούτου, Νείλου Ἐπιστ. 130, 7, κλ.

ῥάπτης, ου, ὁ, (ῥάπτω) ὁ ῥάπτων, ὁ «ἐμβαλώνων», Παλλαδ. Λαυσ. 1100D.—Ἴδε Κόντον Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 428.

ῥαπτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ ῥάπτειν, ῥαπτικὴ τέχνη Σχόλ. εἰς Φιλόστρ. σ. 464 Boiss.

ῥάπτις, -ίδος, θηλ. τοῦ **ῥάπτης**, Γλωσσ.

ῥαπτός, ή, όν, (ῥάπτω) ἐρραμμένος, χιτών, κνημῖδες Ὀδ. Ω. 228, 229· ἐν σκυταρίοις ῥ. Ἀναξίλας ἐν «Λυροποιῷ» 1· πλοῖα ῥ., πεποιημένα ἐκ δερμάτων συνερραμμένων, Στράβ. 308. **2)** μεταφορ., συνειρμένος, «ἀραδιασμένος» κατὰ σειράν, συνεχής, ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδοί Πινδ. Ν. 2. 2· πρβλ. **ῥαψῳδός**. **II**. ὁ διὰ τῆς βελόνης εἰργασμένος· ὅθεν **ῥαπτόν**, τό, κεντητὸς τάπης (πρβλ. consuta tapetia, Πλούτ.), Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 30· ῥαπτὴ σφαῖρα, σφαῖρα ἐκ δερμάτων διαφόρων χρωμάτων συνερραμμένη, Ἀνθ. Π. 12. 44.

ῥάπτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **ῥάπτης**, Εὐστ. 1764. 60.

ῥάπτω, Ὅμ., κτλ.·— μέλλ **ῥάψω** (ἀπωρ-) Αἰσχίν. 31. 5·— ἀόρ. **ἔρραψα**, Ἡρόδ., Ἀττ.· Ἐπικ. **ῥάψα** Ἰλ. Μ. 296· ἀόρ. 6' **ἔρρᾰφον** (συν-) Νόνν. Δ. 7. 152·— ὑπερσ. **ἐρραφήκει** (συν-) Ξενοφ. Ἐφέσ. 1. 9.— Μέσ., ἀόρ. **ἐρραψάμην** Ἀριστοφ. Ἱππ. 784, κτλ.— Παθ., μέλλ. **ῥαφήσομαι** (συν-) Γαλην.· ἀόρ. **ἐρράφην** [ᾰ] Δημ. 1270. 2, ἴδε κατωτ.· πρκμ. **ἔρραμμαι** Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 24, Δημ. 1268. 3· ποιητ. ὑπερσ. **ἔραπτο** (συν-) Κόϊντ. Σμ. 9. 359. Ὡς καὶ νῦν, ῥάπτω ἢ συῤῥάπτω, βοείας Ἰλ. Μ. 296· τὸ ἔπος ον Ξεν. Ἱππ. 12, 9· ἀπολ., Ἀριστοφ. Πλ. 513.— Μέσ., ῥάπτεσθαι ὀχετὸν δερμάτων, κατασκευάζειν ὀχετὸν ἢ σωλῆνα ἐκ δέρματος, Ἡρόδ. 3. 9· ῥαψάμενός σοι τουτί (ἔηλ. τὸ προσκεφάλαιον), παραγγείλας νὰ ῥαφῇ διὰ σέ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 783 ἀλλ' ὡσαύτως, ῥάπτω ἐπί τινος ἢ πλησίον τινός, ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 538. — Παθητ., ἐῤῥάφθαι τὸ χεῖλος, ἔχειν ἐῤῥαμμένον τὸ χεῖλος, Δημ. 268. 2., 1270. 2· ἔχειν πώγωνα ἐῤῥαμμένον Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 24· ἐν μηρῷ Διὸς ἐῤῥάφη .., Ψευδο-Εὐρ. Βάκχ. 243· ἐῤῥαμμένα, ἔηλ. προσκεφάλαια, Ἄλεξις ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1. 11.

II. μεταφορ., ἐπινοῶ, μηχανῶμαι, σχεδιάζω, κακὰ ῥάπτειν Ὀδ. Γ. 118, Ἰλ. Σ. 367· φόνον, θάνατον, μόρον ῥ. Ὀδ. Π. 379, 422· τινί, διά τινα, Ὅμ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 681· ὡσαύτως, ἐπί τινι φόνον ῥ. Ἡρόδ. 9. 17· εἰς τινα Εὐρ. Ἀνδρ. 911· ἐπιβουλὰς ῥ. τινί, Λατ. suere dolos, Ἄλεξις ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1. 3· παροιμ., τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔρραψας μὲν σύ, ὑπεδήσατο δὲ Ἀρισταγόρης Ἡρόδ. 6. 1· πρβλ. **κασσύω, κάσσυμα**. **2)** καθόλου, συναρμολογῶ, συνείρω, «ἀραδιάζω» κατὰ σειράν, ἑνώνω, συγκολλῶ, συνάπτω, ἀοιδὴν Ἡσ. Ἀποσπ. 34· ῥ. ἔπη, ἴδε **ραπτός** 1. 2.

ῥάφυς [ᾰ], **υος**, ἡ, ῥαφανίς, γογγυλίς, ἀνάῤῥινον, brassica rāpa, Γλαῦκος παρ' Ἀθην. 369B· ὡσαύτως **ῥάφυς**, Σπεύσιππος αὐτόθι, πρβλ. Varro L. L. 5. 21, κατὰ τὸν Scaliger·—**ῥαπίς** παρ' Ἡσυχ. καὶ **ῥάφις** παρὰ Νουμηνίῳ ἐν Ἀθην. 371C, εἶναι πιθανῶς ἡμαρτημένα.— Πρβλ. **ῥάφανος, ῥαφανίς**· Λατ. rāpa, rapum· Σλαυ. repa· Λιθ. ropė· Μέσ. Γερμ. rūebe (rūbe)· τὸ παρ' Ἄγγλοις rape εἶναι διαφόρου εἴδους).

ῥάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ῥάρος**, Ἡσύχ.

Ῥάρος, ου, ὁ, (μετὰ ψιλοῦ πνεύματος), πατὴρ τοῦ Τριπτολέμου, Παυσ. 1. 14., 3, Ἡσύχ., Φώτ.· παρὰ Φωτίῳ **Ῥάρ**, ἴδε Λοβ. Παραλ. 74·— τὸ Ῥάριον πεδίον, τὸ ἀνῆκον εἰς τὸν Ῥάρον, ὅπου κατὰ πρῶτον ἐκαλλιεργήθη ἡ γῆ καὶ ὅπερ ἦν ἱερὸν τῆς Δήμητρος, Παυσ. 1. 38, 6, Στέφ. Β. (καὶ ἄνευ τοῦ πεδίον) **Ῥάριον**, τό, Ὅμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 450 ὅθεν καὶ ἡ θεὰ αὐτὴ ἐκαλεῖτο **Ῥαριάς**, ἡ, Στέφ. Β. [Τὸ α εἶναι εἶναι μακρόν, Ὅμ. Ὕμν. ἔνθ' ἀνωτέρ., ὥστε ὁ τονισμὸς πρέπει νὰ εἶναι **Ῥᾶρος**, οὐχὶ **Ῥάρος**, ὡς ἐν τοῖς πλείστοις τῶν Ἀντιγράφων.— Περὶ τοῦ ψιλοῦ πνευματισμοῦ ἴδε Ἀρκάδ. 200. 21, Χοιροβ. 905. 3].

ῥάρος, ὁ, λέξις εὑρισκομένη μόνον παρὰ τοῖς γραμμ., καὶ ἑρμηνευομένη ὡς = **γαστὴρ** παρὰ τῷ Μεγάλῳ Ἐτυμολόγῳ 702. 37, Σουΐδ.· ὡς Δίαλικὸν ἀντὶ **βρέφος** ἐν Δ. Β. 693· ὡς = **ἀμβλωθρίδιον βρέφος** ἐν Ἀτθικῷ περὶ Πνευμάτων Valck σ. 242· ὡς = **ταχυρός** (πρβλ. **ῥωρός**), Ἡσύχ., Φώτ., Σουΐδ. [Ψιλοῦται ὡς τὸ **Ῥᾶρος**, Α Π, καὶ Λεξικ. περὶ Πνευμάτων ἔνθ' ἀνωτ.].

ῥᾶσμα, τό, (ῥαίνω) ῥαντισμός, μύρων Ἀθήν. 542C.

ῥάσσατε ἐν τῇ Ὀδ. Υ. 150 ἀνήκει εἰς τὸ **ῥαίνω**.

ῥάσσω, Ἀττ.-ττω, (συρ-) Διον. Ἁλ. 8. 18·— μέλλ. **ῥάξω** (ξυρ-) Θουκ. 8. 96· ἀόρ. **ἔρραξα** Δημ. 1259. 11, (συν-) Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 16.— Παθ., μέλλ., (ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ) **ῥάξυμαι** (κα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ταρ-) Πλουτ. Καῖσ. 44· ἀόρ. ἐρράχθην (ἐπι-) Διον. Ἁλ. 8. 18· Ὡς τὸ ἁράσσω, κτυπῶ, καταρρίπτω, ῥίπτω μεθ' ὁρμῆς, ὠθῶ, εἶθ' ὑποσκελίσαντες καὶ ῥάξαντες εἰς τὸν βάρβορον, οὕτω διέθηκαν ἐναλλόμενοι καὶ ὑφίζοντες ὥστε κτλ. Δημ. ἔνθ' ἀνωτ.· πατάσσω, ῥάξει ὁ Θεὸς τοὺς ἐπανισταμένους ἐπὶ ὄρος Σιὼν ἐπ' αὐτόν Ἑβδ. (Ἡσαΐ. Θ', 11).

ῥάσσων, ῥᾶττος. ἴδε ἐν λ. ῥᾴδιος.

ῥαστώνεσις, ἡ, **ῥαστώνη,** Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. Ἀπίκιος.

ῥαστωνεύω, = ῥᾳθυμέω, διάγω ἐν ῥαστώνῃ, ὅταν ὁ μὲν πράττῃ ἐφ' ὑπερ ὥρμηται ὁ δὲ ῥαστωνεύῃ τῇ ψυχῇ παρὰ κρήναις καὶ ὑπὸ σκιαῖς ἀναπαυόμενος Ξεν. Οἰκ. 20, 18, Δίων Κ. 38. 39, κτλ.· — παθ. πρκμ. ἐρρᾳστώνευμαι μὲ μίσην σημασίαν, Ἀριστείδ. Λεπτ. 3, Μάγιστρ. σ. 775.

ῥαστωνέω, πραΰνομαι, γίνομαι ἡσυχώτερος, ἥττον ὀδυνηρός, Ἱππ. Προρρ. 71.

ῥαστώνη, Ἰων. **ῥηστώνη,** ἡ, (ῥᾷστος) εὐχέρεια, εὐκολία περὶ τὸ πράττειν τι, Πλάτ. Πολ. 460D, κ. ἀλλ.· ἀντίθετον τῷ χαλεπότης, ὁ αὐτ. Κριτί. 107B· ῥαστώνῃ ἢ μετὰ ῥαστώνης, μετ' εὐκολίας, εὐχερῶς, εὐκόλως, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιν. 991C, Νόμ. 625B· ῥαστώνην παρασκευάζεσθαί τινος, τὸ εὑρίσκειν τρόπον εὔκολον εἰς τὸ ποιεῖν τι, αὐτόθι 720C, πρβλ. 684D· πολλὴ ῥ. γίγνεται, μετ' ἀπαρ., ἔχει τις μεγάλην εὐκολίαν ἐν τῷ ποιεῖν τι, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 459C· ὄχλῳ ῥαστώνην φυγῆς παρέχειν, παρέχειν εὔκολον τρόπον ἐκφυγῆς, Πλουτ. Κάμιλλ. 20· πρὸς τὰς ῥ., πρὸς τὴν εὐκολίαν τοῦ παρίζεσθαι τροφήν, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 8, 5. **II.** πραότης, εὐμενὴς διάθεσις, ἠπιότης, Λατ. facilitas, μετὰ γενικῆς τοῦ ἀντικειμένου, ἐκ ῥαστώνης τῆς Δημοκήδους, ἐξ ἀγαθῆς διαθέσεως πρὸς τὸν Δημοκήδην, Ἡρόδ. 3. 136, πρβλ. Πολύδ. 38. 3, 11· μηδεμίαν ῥ. διδόναι τοῖς ἀδικοῦσι Δημ. 722. 21, πρβλ. Λυσ. 138Δ. **III** ἀνακούφισις ἀπὸ πράγματος δυσαρέστου, ἀνακούφισις ἀπὸ πόνου, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1107· ῥ. τῆς πόσεως, ἀνάνηψις ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς πόσεως, Πλάτ. Συμπ. 176B· ἐκ τῶν πόνων ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 779C· ἀσφάλεια καὶ ῥαστώνη τισὶν ἀπὸ Λακεδαιμονίων Πολύβ. 17. 14, 15. 2) ἀπολ., ἀνάπαυσις, ἀνάπαυλα, ἡσυχία, ῥαστώνην τινὰ ζητεῖν, ζητεῖν ἀνάπαυσίν τινα, Λυσ. 169, 8, Πλάτ., κλ.· ὀλίγοις πόνοις πολλὰς ῥαστώνας κτώμενος Ἰσοκρ. 198Δ· ῥαστώνην τινὰ ἔχει τὸ λέγειν, παρέχει ἀνακούφισίν τινα, Δημ. 1485. 22· ἀναπνοὴν καὶ ῥ. ἐν τῷ καύματι παρέχειν Πλάτ. Τίμ. 70C· διὰ ῥαστώνην, χάριν ἀναπαύσεως, πρὸς ἀνάπαυλαν, Ξεν. Ἀνάβ. 5. 8, 16· πρὸς ῥ. καὶ διαγωγὴν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 2, 11. 6) ἡ μετὰ τρυφῆς ἀνάπαυσις καὶ ἡσυχία, τῆς ῥ. τὸ τερπνὸν Θουκ. 1. 120· ῥ. καὶ ῥᾳθυμία, νωχέλεια, ἀδράνεια, ὀλιγωρία, Δημ. 133. 12, πρβλ. 241. 2 (ἀλλ' ἀντίθετον τῷ ῥᾳθυμία παρ' Ἰσοκρ. ἔνθ' ἀνωτ.) γ) χρόνος ἀναπαύσεως, ἐποχὴ ἡσυχίας καὶ ἠρεμίας, ἐν ἀπεριστάτοις ῥ. σφάλλεσθαι Πολύβ. 6. 44, 8.— Κατὰ Φώτ., «ῥαστώνη· ἀνάπαυσις. τέρψις· τρυφή· εὐκολία· ῥᾳθυμία· ἡδυπάθεια· χαυνότης· ἀργία».

ῥατάνη, ἡ, Δωρ. **ῥατάνα,** Αἰολ. **βρατάνα,** «ῥατάναν· τορύνην» Ἡσύχ.

ῥᾴτερος, α, ον, ἀνώμαλ. συγκρ. τοῦ ῥᾴδιος, ὃ ἴδε.

ῥάτρα, Δωρ. ἀντὶ ῥήτρα.

ῥᾶττεν: «ἐπιφώνημα χαιρόντων καὶ ὑπορχουμένων» Φώτ.

ῥᾰφᾰν-έλαιον, τό, ἔλαιον ἐκ ραφανίδων (ῥεπανίων), Διοσκ. 1. 45, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

ῥᾰφάνη [ᾰφᾰ], ἡ, = **ῥάφανος,** ραφάνης τῆς τρωξίμης Ἱπποκρ. 111, 10.

ῥᾰφᾰνηδόν, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον ραφανίδων, ἐπὶ καταγμάτων, Ἑρωτιαν. Ἱππ. Λέξ. Συναγωγή, σ. 36, Σωραν.· πρβλ. καυληδόν.

ῥᾰφᾰνίδιον [ῐδ], τό, ὑποκορ. τοῦ ῥαφανίς, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Ὑπερβόλῳ» 6.

ῥᾰφᾰνῐδόω, ἐμπήγω ραφανίδα (ῥαπάνι) εἰς τὸν πρωκτόν, τιμωρία τῶν μοιχῶν ἐν Ἀθήναις, τί δ' ἦν ῥαφανιδωθῆ .. τέτρα τε τιλθῆ; Ἀριστοφ. Νεφ. 1083· ῥαφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος Λουκ. Περεγρ. 9, Boiss. Anecd. 3. 133, 137· — ἀπυραφανιδωσις, εως, ἡ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 168.— Ἴδε Κόντον ἐν «Σωκράτει» σ. 162, ἔνθα καὶ πρκμ. βεραφανεδωμένος.

ῥᾰφᾰνῐδώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ραφανίδι, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 6, 2.

ῥαφᾰνῖνος, η, ον, ὁ ἐκ ραφανίδων, ἔλαιον Διοσκ. 1. 45.

ῥᾰφᾰνίς, -ῖδος, ἡ, τὸ «ραπάνι», Λατ. raphanus, Ἀριστοφ. Νεφ. 981, Πλ. 544, Ἀποσπ. 249, Κωμικὸς παρ' Ἀθην. 56E κέξ.· πρβλ. ῥάφανος. (Ἴδε ῥάπυς). [-ῖς, -ῖδος ἐν ἅπασι τοῖς γνωστοῖς χωρίοις, ἂν καὶ ὁ Ἀθήν. ἔνθ' ἀνωτ. καὶ ἡ Δοάκων λέγουσιν ὅτι τὸ ε κατὰ τὸν χρόνον εἶναι κοινόν].—Ἴδε Χατζιδάκι Περὶ τῆς ποικίλης παραδόσεως ἐν Ἀθηνᾶς τ. ΙΑ', σ. 391.

ῥᾰφᾰνῖτις, -ιδος, ἡ, εἶδος κρίνου κληθέντος οὕτως ἐκ τοῦ σχήματος τῆς ῥίζης αὐτοῦ, ἴδε Πλίν. Ν. Ι. 21. 19.

ῥᾰφᾶνος [ᾰ], ἡ, Ἀττικ. ἀντὶ **κράμβη,** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 163· οἶδ' ὅτι καλοῦμεν ῥάφανον, ἡμεῖς δ' οἱ ξένοι κράμβην Ἀπολλόδωρος Καρύστιος παρ' Ἀθην. 34D· ἐτρώγετο ἐφθή (βεβρασμένη), Νικοχάρης ἐν Ἀδήλ. 1, Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 22· τῆς ῥ., ἣν καλοῦσί τινες κράμβην Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 5, πρβλ. Schneid. Πίνακα εἰς Θεόφρ., Λοβέκ. εἰς Φρύν. 141 **II.** ὡσαύτως = ραφανίς, Ἀριστ. Προβλ. 20. 13, 2· οὐ τρώγω ῥαφάνους, οὐ κράμβας, οὐ κολοκύντας Πατραχομυομ. 53 (ἔνθα κοιν. ῥαφάνας), Πολυδ. Δ', 247. (Ἴδε ῥάπυς).— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥαφανὶς καὶ ῥάφανος διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· ῥάφανος μὲν γὰρ ἡ κράμβη, ῥαφανὶς δὲ ἡ παρ' ἡμῖν ῥάφαν(ος). Τρύφων δέ φησι, παρὰ Δωριεῦσι τὰς μικρὰς ραφανῖδας λέγεσθαι, τὰς δὲ μεγάλας ῥάφας», καὶ κατὰ Φώτιον: «ῥάφανος· κράμβη· ραφανὶς δέ, ἣν ἡμεῖς ῥάφανον».

ῥᾰφᾰν-ουρός, ὁ, κυρίως ὁ φύλαξ καὶ ἐπιμελητὴς τῶν κραμβῶν, λαχάνων, ἀλλὰ καθ' Ἡσύχ.: «ῥαφανουροί· κηπουροί».

ῥᾰφᾰνο-φᾰγία, ἡ, τὸ ἐσθίειν ραφανῖδας, Ἱππόλυτ. πρὸς Δίρετ. 8. 19.

ῥαφανώδης, ἁμαρτημ. ἀντὶ ραφανιδώδης, ὃ ἴδε.

ῥᾰφεῖον, τό, ἐργαστήριον ῥαφέως, «ραπτάδικον», Γλωσσ.

ῥᾰφεύς, έως, ὁ, (ῥάπτω) ῥάπτης, Πολυδ. Ζ', 42. **2)** μεταφορ., φόνου ραφεύς, ὑϊκὸς αὐτουργὸς φόνου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1604.

ῥᾰφή, ἡ, (ῥάπτω) Λατ. sutura, ἰμάντων Ὀδ. Χ. 186· χιτῶνος Πλουτ. Κλεομ. 31. **2)** ῥαφὴ τῶν ὀστῶν τοῦ κρανίου, κεφαλὴ οὐκ ἔχουσα ῥαφήν Ἡρόδ. 9. 83, πρβλ. Ἱππ. Τρωμάτ. Κεφαλ. 895, Πλάτ. Τίμ. 76Δ, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 7, 3, 3. 7, 3· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ ἄλλων μερῶν, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 4, 26., 4. 3, 2· ῥαφαὶ ὀστέων Εὐρ. Φοίν. 1159, Ἰκέτ. 503. **II.** τὸ ῥάπτειν, «ῥάψιμον, τρῆσει καὶ ῥαφῇ χρῆσθαι Πλάτ. Πολιτικ. 280C· αἱ ῥ. τοῦ τραύματος, ἐπὶ τραύματος ὅπερ συνεκλείσθη διὰ ῥαφῆς, Δίων Κ. 43. 21.

ῥᾰφή ἡ, εἶδος μεγάλης ραφανίδος, μέγα ῥαπάνι, Τρύφων παρ' Ἡσυχ. ἐν λ. ραφανίς, ἴδε ῥάφανος ἐν τέλει.

ῥαφῐδεύς, έως, ὁ,=ῥαφεύς, Ἀνθ. Π. 11. 288.

ῥᾰφῐδευτής, οῦ, ὁ, ὁ κεντῶν, ὁ ποικίλλων, τῇ ποικιλίᾳ τοῦ ῥαφιδευτοῦ Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΖ', 18), πρβλ. Ὠριγέν. 3. 681B.

ῥᾰφῐδευτός, ή, όν, = ῥαπτός, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΑΖ', 21).

ῥᾰφῐδεύω, = ῥάπτω, Φωτ. Ἐπιστ. σ. 325.— ἡ ῥαφιδευτικὴ (ζηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ῥάπτειν, Ἰω. Χρυσ. τόμ. 6, σ. 733, 41.

ῥᾰφῐδο-θήκη, ἡ, βελονοθήκη, Γλωσσ.

ῥᾰφῐς, Δωρ. **ῥαπῐς,** -ῖδος, ἡ, (ῥάπτω) βελόνη, Ἱππ. 484. 31 (ἔνθα ὁ Γαλην. ῥαφίῳ, ἴσως δὲ γραφίσι), ραφὶδα καὶ λίνον λαβὼν τὸ ῥῆγμα σύρραψον τόδε Ἀρχιππ. ἐν «Πλούτῳ» 4, Ἀνθ. Π. 11. 110· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 90. **II.** θαλάσσιός τις ἰχθὺς κληθεὶς οὕτω, διότι ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ λήγει εἰς ὀξύτατον σχῆμα, ἄλλως βελόνη, ὀξυρύγχους ραφίδας Ἐπίχ. 40 Ahr., Ἀριστ. Ἀποσπ. 278, Ὀππ. Ἁλ. 1. 172, ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκράτ. σ. 58, 10.

ῥάφυς [ᾰ], -υος, ἡ, = ῥάπυς, ὃ ἴδε, Νουμήνιος παρ' Ἀθην. 371C.

ῥᾰχάδην, Ἐπίρρ. (ῥάχις) «ἐπὶ τῆς ῥάχεως» Ἡσύχ.

ῥᾰχάς, -άδος, ἡ, «χωρίον σύνδενδρον καὶ μετέωρον» Ἡσύχ.· «ῥαχάδας· τὰ δενδρώδη χωρία» Φώτ.

ῥᾰχετρίζω, (ῥάχις) κόπτω τὴν ῥάχιν εἰς δύο, Πολυδ. Β', 136· πρβλ. ῥακετρίζω.

ῥάχιτρον, τό,= ῥάχις, «ῥάχετρον· ραχὶς· ὡς πλευρὸν καὶ πλευρά· οἱ δὲ τὴν ῥάχιν τοῦ ἱερείου» Ἡσύχ.· κατὰ Φώτ. «ῥάχετ(ρ)ον· τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου, ἀφ' οὗ ἡ ἀρχὴ τῆς ῥάχεως· δίδυμος δὲ πλευρόνι· κατὰ δὲ τὸν Πολυδ. Β', 136 «τὸ μέσον τῆς ῥάχεως». **II.** ἐργαλεῖον κρεοπώλου, Πολυδ. Ζ', 25· ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει βράκετ(ρ)ον, ὄρεπανον, κλαδευτήριον.

ῥάχη, ἡ, πλημμελὴς γραφὴ ἀντὶ ῥάχος, (ἡ), Ι. 2, ὃ ἴδε.

ῥαχία, Ἰων. **ῥηχίη,** ἡ (ἴδε ἐν τέλει)·—ὡς τὸ ῥηγμίν, ἡ ῥηγνυομένη ἐπὶ τῆς ἀκτῆς θάλασσα, μάλιστα ἡ πλημμυροῦσα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἄμπωτις, Ἡρόδ. 2. 11., 7. 198· συνάπτεται μετὰ τοῦ πλημμυρίς, ὁ αὐτ. 8. 129 (ἔνθα ἴδε Valck.), Πολυδ. 1. 37, 2, κ. ἀλλ. **2)** ὁ κρύος τῶν κυμάτων ῥηγνυομένων κατὰ τῆς ἀκτῆς, μεταφορ., ἐπὶ τοῦ θορύβου πολλοῦ ὄχλου, νέει ὄχλου τοιούτου ῥαχίαν ἠθροισμένην Ποσείδιππ. ἐν Ἀδήλ. 1. 11· ῥ. ποιεῖν ἐν τῷ ὄγμῳ Πλούτ. 2. 789D, πρβλ. 791A· παροιμ., ῥαχίας λαλίστερος Διογενειαν. 7. 99. **II.** «πᾶς πετρώδης αἰγιαλὸς» (Ἡσύχ.), ἁλίστονοι ῥ. Αἰσχύλ. Πρ. 713· παρ' αὐτὴν τὴν ῥ. Θουκ. 4. 10, πρβλ. Πολυδ. 3. 39, 4, κ. ἀλλ.· ἀκτὴ ἐξέχουσα, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 2, 12. **2)** = ῥάχις II. 1, Σοφ. Ἀποσπ. 934. (ῥηχίη, ῥαχία παράγεται βεβαίως ἐκ τοῦ ῥήγ-νυμι, ὡς τὸ ῥηγμίν· πρβλ. ὡσαύτως ῥάχις). [ρᾰ- χάριν τοῦ μέτρου μόναν παρὰ μεταγενεστ. ποιηταῖς, ὡς ἐν Ἀνθ. Π. 7. 393.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 74.

ῥαχιαῖος, α, ον, (ῥάχις) τῆς ῥάχεως, μῦες Ἱππ. Ἀφ. 1259, κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ῥᾰχίζω: μέλλ. **-ίσω**, (ῥάχις) διασχίζω τὴν ῥάχιν, ὅπερ μάλιστα ἐγίνετο ἐν θυσίαις (Ἡσύχ.), ὀπτάζω, κόπτω εἰς δύο, διαιρῶ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 426 (καὶ αὐτόθι Blomf.), Σοφ. Αἴ. 56, 299. **II.** φέρομαι ἀλαζονικῶς, κομπάζω, μεγαλαυχῶ, ψεύδομαι, «ῥαχίζει· ἀντὶ τοῦ μεγάλα ψεύδεται. Δείναρχος κατὰ Δημοκλέους» Δ. Β. 113· «ῥαχίζειν· τὸ εἰκαίως καὶ ῥᾳδίως ψεύδεσθαι» Ἡσύχ.

ῥαχίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ῥάχις** II. 1, Ἰω. Φωκᾶ Ἔκφρασις τῶν ἀπ' Ἀντιοχ. μέχρις Ἱεροσολ. κάστρων, κτλ., ὅηλ. Περιγραφ. Παλαιστ. σ. 27.

ῥάχις, [ᾰ], **-τος**, Ἀττ. **εως**, ἡ, τὸ κατώτατον μέρος τῆς ῥάχεως, συὸς ῥ. Ἰλ. Ι. 208. **2)** ἡ ῥάχις ἢ ἄκανθα, κοινῶς «ῥαχοκόκκαλον», Λατ. spina dorsi, σύγκειται ἡ ῥ. ἐκ σφονδύλων, τείνει δ' ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι πρὸς τὰ ἰσχία Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 7, 1, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 2. 9, 4, κ. ἀλλ.· ὑπὸ ῥάχιν παγέντες, ἀνασκολοπισθέντες, Αἰσχύλ. Εὐμ. 190, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 21, Εὐρ. Κύκλ. 643· μυελὸς κοίλης ῥάχεως Ἀρχέλ. παρ' Ἀντιγ. Καρυστ. 96 (89), πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 77D, 91Δ.

II. πᾶν τὸ ἔχον σχῆμα ῥάχεως: **1)** ῥάχις ὄρους, ὡς καὶ νῦν, ὀρεινὴ σειρά, Ἡρόδ. 3, 54., 7. 216, Πολύβ. 3. 101, 2, κτλ.· κατὰ ῥάχιν, κατὰ μῆκος τῆς ὀρεινῆς σειρᾶς, Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 150 — οὕτως ὁ Ἀρχίλ. 18 παραβάλλει τὴν Θάσον πρὸς ὄνου ῥάχιν. **2)** ῥινὸς ῥάχις, «τὰ δ' ἑκατέρωθεν ἐπὶ τὰ μῆλα νεύοντα ὀστώδη ῥινὸς ῥάχις» Πολυδ. Β', 79. **3)** ῥάχις φύλλου, τὸ μέσον νεῦρον τοῦ φύλλου, Θεοφ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 7, 5., 3. 17, 4, κτλ. **4)** ἡ ἐν ῥεσῷ ὑπεροχὴ τῆς ὠμοπλάτης, Γαλην. **5)** ἡ ἐξωτερικὴ ἄκρα (;) τῶν πλοκάμων τοῦ πολύποδος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 10. (Πρβλ. **ῥάχετρον**, **ῥαχίτης**, κτλ.· Ἀρχ. Γερμ. brucki (rücken)· Ἀρχ. Σκανδ. bryggr (Σκωτ. rigg, Ἀγγλ. ridge)· — τὸ **ῥαχὸς** εἶναι ἴσως συγγενὲς (πρβλ. **ἄκανθα**, spina dorsi), — ἐπειδὴ ἡ κοινὴ ἔννοια εἶναι ἡ τῆς εἰς τραχεῖαν καὶ ἀνώμαλον ἄκραν ληγούσης σειρᾶς, καὶ ἡ √ΡΑΓ, **ῥηγμὶν** δὲν δύναται εὐκόλως νὰ χωρισθῇ τῆς τοιαύτης θεμελιώδους ἐννοίας· ἴδε Κούρτ. σ. 743).

ῥᾰχιστής, **οῦ**, ὁ, (ῥαχίζω) ὁ διατέμνων τὸ σφάγιον κατὰ μῆκος τῆς ῥάχεως, Φώτ. **II.** ὁ ἁλαζών, Θεόπομπ. Κωμικ. ἐν «Παμφίλῃ» 4· ὡσαύτως **ῥαχιστήρ**, ὁ, «ῥαχιστήρ· ψεύστης. ἀλαζών, μεγαλουργός, μεγάλα κακουργῶν, μεγάλα ψευδόμενος» Ἡσύχ.

ῥαχιστός, **ἡ**, **όν**, σχιστός, Ἄμφις ἐν «Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις» 1.

ῥᾰχίτης, **ου**, ὅηλ. **ῥαχῖτις**, **ιδος**, (ῥάχις) ὁ τῆς ῥάχεως ἢ ὁ ἐν τῇ ῥάχει, ῥ. μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 6, 3., 1. 7, 2, πρβλ. **ῥάχις** Ι· ῥ. μύες Γαλην. **II.** ἡ ῥαχῖτις (ἐξυπ. νόσος), νόσημα τῆς ῥάχεως τῆς σπονδυλικῆς στήλης, Ἰατρ.

ῥᾰχιώδης, **ες**, πετρώδης, ἔχων βράχους, αἰγιαλός, ἀκτὴ Στράβ. 243, 545, 753.

ῥᾰχός, **οῦ**, ἡ, (ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις πολλάκις **ῥᾶχος**, ἀλλ' ὁ Ἴων. τύπος **ῥηχός** Ἡρόδ. 7. 142, καὶ τὸ σύνθετον **εὐρηχος** δεικνύουσιν ὅτι πρέπει νὰ εἶναι ἡ **ῥᾶχος** ἢ **ῥᾰχος**· — παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 703. 1 φέρεται **ῥάχις**, ὁ)· — θάμνος ἀκανθώδης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ μεγάλα δένδρα, ἐξ ὧν ξυλεύεταί τις, καὶ τὸν περίφραγμον ἐξάπτειν ἀπὸ δένδρου ἰσχυροῦ καὶ μὴ ἐκ ῥάχου Ξεν. Κυν. 10, 7. — περιληπτικῶς, φραγμὸς ἐξ ἀκανθῶν Σοφ. Ἀποσπ. 935, πρβλ. Πολυδ. Δ', 225 παρ' Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ. τὸ **ῥηχός** φαίνεται ὅτι σημαίνει φραγμὸν ἢ «φράκτην» ἐκ κλάδων συμπεπλεγμένων. **2)** καθόλου, κλῆμα ἀμπέλου, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 3 (ἔνθα ὁ Schneid. διώρθωσε **ῥαχοὺς** ἀντὶ **ῥάχας**)· πρβλ. Ἡσύχ. καὶ Φώτ. **II.** ἐν Τροιζῆνι ἡ ἀγρία ἐλαία, Παυσ. 2, 32, 10. (Ἴδε ἐν λ. **ῥάχις**).

ῥαψαϝῳδός, Βοιωτ. ἀντὶ τοῦ **ῥαψῳδός**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1583. 11.

ῥάψις, **εως**, ἡ, (ῥάπτω) ῥάψιμον, σύρραψις, ἐπῶν Εὐστ. 6. 36.

ῥαψῳδέω, εἶμαι **ῥαψῳδός**, ἀπαγγέλλω τὰ ποιήματα ἑτέρου τινός, μάλιστα τοῦ Ὁμήρου, τί δή ποτ' οὖν .. ῥαψῳδεῖς .. περιών; Πλάτ. Ἴων 541Β· ἅτε εὖ ῥαψῳδεῖ ἅτε μὴ αὐτόθι 533C, πρβλ. Ἰσοκρ. 239D· τι περὶ τινος Λουκιανοῦ Ζεὺς Ἐλεγχόμενος 1· — Παθ., ἐπὶ τῶν ποιημάτων, ἀπαγγέλλομαι, Λυκοῦργ. 161. 11.

2) ἀπολ., Ἀριστ. Ποιητ. 26, 6· — ἐπὶ τοῦ Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. ῥ. περιιόντας, ἀπαγγέλλειν τὰ ἴδια ποιήματα, Πλάτ. Πολ. 600D, πρβλ. Διογ. Λ. 9. 18· ἐμμέτρως ῥ. πρὸς φίλους Λουκ. Νεκυομαντ. 1. **3)** περιφρονητικῶς, ἀπαγγέλλω ἀπὸ στήθους, μανθάνω καὶ λέγω τι ἀπὸ μνήμης, Δημ. 181. 14, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 15. 2· λόγοι ἄνευ ἀνακρίσεως καὶ διδαχῆς ῥαψῳδούμενοι Πλάτ. Φαῖδρ. 277Ε· μετ' ἀπαρ., ἐξακολουθῶ λέγων ὅτι .., Δημ. 770. 13. **II.** μετ' αἰτ. προσ., ᾄδω περί τινος, ἐγκωμιάζω, τοὺς ἀνδρείους Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 679.

ῥαψῳδημα, τό, τὸ ὑπὸ **ῥαψῳδοῦ** ἀπαγγελλόμενον· — περιφρονητικῶς δέ, τὸ ἀπὸ στήθους ἀπαγγελλόμενον, «μαθημένον ἀπ' ἔξω», Κύριλλ.

ῥαψῳδία, ἡ, (ῥαψῳδὸς) ἀπαγγελία ἐπικῶν ποιημάτων, Πλάτ. Ἴων 533Β· ἆθλα .. οἱ πατέρες ἔθεσαν ῥαψῳδίας ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 21Β. **2)** ἐπικὴ ποίησις ἢ σύνθεσις ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν λυρικὴν (κιθαρῳδίαν), ἐπιδεικνύναι ῥ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 758Β. ἀποτελεῖν Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 275 ἐν τέλ.· ἀκολούθως ἐπὶ παντὸς εἴδους ποιήσεως, ποιεῖν μικτὴν ῥ. ἐξ ἁπάντων μέτρων Ἀριστ. Ποιητ. 1, 12. **II.** μέρος ἐπικοῦ ποιήματος κατάλληλον ὅπως ἀπαγγελθῇ κατά τινα περίστασιν· π. χ. ἓν στοιχεῖον τῆς Ἰλιάδος ἢ τῆς Ὀδυσσείας, Πλούτ. 2. 186D, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 20. 2, Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 7. **III.** περιφρονητικῶς, μακρὰ διήγησις, σχοινοτενὴς ἀφήγησις, Πλούτ. 2. 514C.

ῥαψῳδικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ῥαψῳδόν, ἡ ῥαψῳδικὴ (μετὰ τῆς λέξ. τέχνη ἢ ἄνευ αὐτῆς), ἡ τέχνη τοῦ ῥαψῳδοῦ, Πλάτ. Ἴων. 538Β, 540Δ, κ. ἀλλ. Ἐπίρρ. **-κῶς**. Εὐστ. 3. 55.

ῥαψῳδο-ποιία, ἡ, (ποιέω) = **ῥαψῳδήμα**, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 649Β.

ῥαψῳδός, ὁ, (ῥάπτω, ᾠδή) κυρίως ὁ ῥάπτων, συρράπτων ἢ συνείρων, συναρμολογῶν ᾠδάς· μάλιστα δὲ ὁ ἀπαγγέλλων Ἐπικὰ ποιήματα· ἐνίοτε λέγεται ἐπὶ τοῦ ποιητοῦ ἀπαγγέλλοντος τὰ ἴδια ἑαυτοῦ ποιήματα, οἷον ἐπὶ τοῦ Ὁμήρου, Πλάτ. Πολ. 600D· οὕτως ἐπὶ τοῦ Ἡσιόδου, Νικοκλ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Πινδ. Π. 2. 2 (ἴδε κατωτ.)· ἀλλὰ **ῥαψῳδοὶ** συνήθως ἐλέγοντο ἄνθρωποι ἢ τάξις ἀνθρώπων ἀποτελούντων σχολήν, οἵτινες ἐπορίζοντο τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀπαγγέλλοντες τὰ Ὁμηρικὰ ποιήματα, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 5. 67· πρβλ. τὸν Ἴωνα τοῦ Πλάτωνος ἐν ᾧ μετά τινος ἀπουδαιότητος ἐξετάζεται τὸ ἔργον τῶν ῥαψῳδῶν. — Ἐντεῦθεν τὰ Ὁμηρικὰ ποιήματα διηρέθησαν εἰς μέρη ἅτινα ἐκλήθησαν ῥαψῳδίαι (ἴδε **ῥαψῳδία** II), ἀλλὰ δὲν φαίνεται ὅτι ἡ λέξις **ῥάπτειν** σημαίνει ἐκεῖ πλέον τι ἢ τὴν ἥσυχον καὶ συνεχῆ ῥοήν, οὕτως εἰπεῖν, καὶ τὸν συνειρμένον καὶ ὁμοιόμορφον τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον τὰ ἀρχαῖα Ἐπικὰ ποιήματα ἀπηγγέλλοντο· ὅθεν καὶ οἱ **ῥαψῳδοὶ** ἐκαλοῦντο ὡσαύτως **στιχῳδοί**, ὥστε οὐδόλως δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ ἐκ τῆς λέξεως ὅτι τὰ ποιήματα ταῦτα συνερράφησαν, οὕτως εἰπεῖν, ἐκ μικροτέρων τεμαχίων, ἐπειδὴ τὸ **ῥαψῳδὸς** ἠδύνατο νὰ ῥηθῇ καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ· ὡσαύτως ὁ Ἡσιόδ., ἐν Ἀποσπ. 34, περὶ ἑαυτοῦ καὶ τοῦ Ὁμήρου λέγει, ῥάψαντες ἀοιδήν· ὁ δὲ Πινδ., Ν. 2. 2, καλεῖ τοὺς Ἐπικοὺς ποιητὰς ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδούς· προσέτι δὲ ὁ ὅρος οὗτος ἐλέγετο καὶ ἐπὶ ἄλλων ποιημάτων παρὰ τὰ Ἐπικά, Χαμαιλέων παρ' Ἀθην. 620C· ἴδε Müller Ἕλλην. Φιλολογ. 1, σελ. 33 κέξ., καὶ πλείονα ἐν Οὐολφ. Προλεγ. σελ. xcvi κέξ., Heyne εἰς Ἰλ. Α. 8, σ. 793, Nitzsch Quaest. Hom. iv. σ. 13. — Οἱ **ῥαψῳδοί**, ἀπαγγέλλοντες εἶχον ἐν τῇ χειρὶ ῥαβδίον (πρβλ. **ῥάβδος** I. 5), ὑπόθεν τινὲς ἠθέλησαν νὰ ἐτυμολογισήσω τὴν λέξιν οἱονεὶ **ῥαβδῳδός**. **II.** Ὁ Σοφ. ἐν Ο. Τ. 391, καλεῖ τὴν Σφίγγα **ῥαψῳδὸν** κύνα, ἐπειδὴ προέτεινε τὸ αἴνιγμα αὐτῆς πρὸς πάντα ὃν συνήντα, ὡς οἱ **ῥαψῳδοὶ** τὰ ἔπη αὐτῶν, πρβλ. Welcker Cycl. σ. 363.

ῥᾴων, **ον**, **ῥᾷος**· — ἴδε ἐν λέξ. **ῥᾴδιος**.

ῥέᾶ, Ἐπικ. ἐπίρρ. τοῦ **ῥᾴδιος**, εὐκόλως, εὐχερῶς, Ἰλ. Ε. 304, Θ. 179, κτλ.· πρβλ. **ῥεῖα**, **ῥᾳ**. [υυ, ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλὰ ὡς μία μακρὰ συλλαβὴ ἐν Ἰλ. Μ. 381, Ν. 144, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 5].

***ῥέᾱ**, ἡ, Ἐπικ. ***ρεία** Ἰλ. Ξ. 203, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 93, εἰς Ἀφρ. 43, Ἡσιοδ.· Ῥεῖα δ' ὑποσιμηθεῖσα Ἡσ. Θεογ. 453 (ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφῆς, Ῥείη δ' αὖ ὁμηθεῖσα)· γεν. ***ρείας** Ἀνθ. Π. 6. 219, 20· ὁ κοινὸς τύπος ***ῥέα** εὑρηται ἐν Ἰλ. Ο. 187, ὡς μονοσύλλ.· τὸ συγκρ. ***ῥέῃ** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φερεκύδ. ὑπὸ τοῦ Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 7· ***ῥείη** Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 459, Ἡσ. Θ. 647. Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας, σύζυγος τοῦ Κρόνου, μήτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῶν θεῶν, Ὁμηρ., κλ.· ὅθεν ἐκαλεῖτο Μήτηρ θεῶν Συλλ. Ἐπιγρ. 99. 1., 189, κ. ἀλλ.· καί, ἡ Μήτηρ ἡ Φρυγία, αὐτόθι (προσθῆκαι) 2107b.

ῥεγεύς, ὁ, ὁ βαφεύς, ῥεγεῖς ἔλεγον τοὺς βαφεῖς καὶ ῥέγος τὸ βάμμα Ἐτυμολ. Μέγ. 703. 28 (διάφ. γραφὴ **ῥαγεῖς**)· **ῥεγιστής**, οῦ, ὁ, «ῥεγισταί· οἱ βαφεῖς» Ἡσύχ.

ῥεγεών, **-ῶνος**, ἡ, Λατ. regio, τὰ προάστεια πόλεως, Σύνοδ. Χαλκηδ. 1632Β, C. **2)** ὅλος, διαμέρισμα πόλεως, συνοικία, Γρηγέντ. 577C, Χρον. Πασχ. 571, 595, Μαρτύρ. Κλήμ. Ρώμ. 620Α, πρβλ. Συλ. Ἐπιγρ. 3436.

ῥεγιών, **-ῶνος**, ἡ, **ῥεγεών**, Achmes 132.

ῥέγκος, **-εος**, τό, ἦχος ῥεγκόντος, «ῥοχάλισμα», ἰσχυρὰ ἀναπνοή, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 386, πρβλ. 1155C, 1229D· ἀλλ' ἐν τῷ τύπῳ **ῥέγχος** 1215F· πρβλ. **ῥέγκω** ἐν τέλει, **ῥεγχώδης**.

ῥέγκω, μέλλ. **ῥέγξω**, ῥέγχω, «ροχαλίζω», Λατ. sterto, Αἰσχύλ. Εὐμ. 53, Ἀριστοφ. Νεφ. 5, κ. ἀλλ.· ἐπὶ ἵππων, φυσῶ, φρυάττομαι, Εὐρ. Ῥῆσ. 785· ἐπὶ δελφίνος κοιμωμένου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 10, 11., 6. 12, 4· — ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 115, ὡσαύτως ὡς ἀποθ. **ῥέγκεται**, ἀλλ' (ὡς ὁ Σχολ. παρατηρεῖ) στέθη οὕτως ὅπως ἡ ὁμοιοκατάληκτον τῷ **πέρδεται**· ἀλλ' ἴδε Ἀνθ. Π. 11. 343. — Ὁ τύπος **ῥέγχω** ἀπαντᾷ παρ' Ἱππ. ἐν Ἀφ. 1258, Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ., Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 711, πρβλ. **ῥέγκος**. (Ἐντεῦθεν **ῥέγκας** ἢ **ῥέγγος**, **ῥαγκιάω**, καὶ ἴσως ὡσαύτως **ῥύζω**, **ῥύγχος**).

ῥεγκώδης, **ες**, (εἶδος) οἱονεὶ ῥέγχων, ὡσεὶ «ροχαλίζων», μόνον ἐν τῷ τύπῳ **ῥεγχ-**, Ἱππ. 1162Η.

ῥέγμα, τό, (ῥέζω) τὸ βεβαμμένον, ὡς τὸ **ῥέγος**, Ἡσυχ. 53.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ῥέγξις, εως, ἡ, (ῥέγκω) ῥεγκώδης ἀναπνοή, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 386.

ῥέγος, εος, τό, = **ῥῆγος**, ὃ ἴδε, σκέπασμα, ἐφάπλωμα, Ἀνακρ. 97.

ῥέγχος, ῥέγχω, ῥεγχώδης, ἴδε ῥεγκ-.

ῥέδη, ἡ, Λατ. rheda, ἅμαξα, καὶ ἵππων καὶ ῥεδῶν Ἀποκάλ. Ἰωάννου ιη', 13·— ὑποκορ. **ῥέδιον,** τό, «ῥεδίων· ἁρμάτων» Ἡσύχ.

ῥέεθρον, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ **ῥεῖθρον** (ὃ ἴδε), Ὅμ., Ἡρόδ. Τραγικ.

ῥέζω, Ὅμηρ., Ἡσίοδ., κλ., ἀλλὰ σπάνιον παρ' Ἀττ. (τὸ τοῦ Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 2 εἶναι παρῳδία ἡρωϊκοῦ ὕφους)· παρατ. **ἔρεζον** Ὅμ., Ἐπικ. **ῥέζον** Ὀδ. Γ. 5, Ἰωνικ. **ῥέζεσκον** Ἰλ. Θ. 250·— μέλλ. **ῥέξω** Ὀδ. Δ. 31, Τραγ·— ἀόρ. **ἔρρεξα** Ἰλ. Ι. 536, Κ. 49, Πλάτ. Νόμ. 642C· παρὰ ποιηταῖς ὡσαύτως **ἔρεξα** Ὅμηρ., Τραγ., Δωρικ. μετοχ. **ῥέξαις** Πινδ. Ο. 9. 142·— Παθητ., ἀόρ. α' εὐκτ. **ῥεχθείη** Ἱππ. 1213B (κοιν. **ὀρεχθείη**)· μετοχ. **ῥεχθεὶς** Ἰλ. Ι. 250, Υ. 198. (Ἐκ τῆς √ϜΡΕΓ - ϜΕΡΓ, ὥστε τὸ **ῥέζω** εἶναι ἁπλῶς ποιητικὸς τύπος (ἐν χρήσει ἅπαξ παρὰ Πλάτωνι) τοῦ ***ἔργω, ἔρδω** (πρβλ. Δωρ. καὶ Βοιωτ. **ῥέδδω** παρ' Εὐστ. 226. 8., 984. 1, Ahr. D. Dor. σ. 96) **I.** ἐνεργῶ, πράττω, ἀντίθετον τῷ **εἰπεῖν,** Ὀδ. Δ 205, Χ. 314· τῷ **παθεῖν,** ἴδε κατωτέρῳ.— Συντάσσεται, **1)** ἀπολ., ὧδέ γε ῥέξαι Ἰλ. Β. 802· οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας Ὀδ. Ι. 352, κτλ. **2)** συχνότερον μεταβατ. μετ' αἰτ. πράγμ., πράττω, ἐκτελῶ, κάμνω, κατορθώνω, ὅσ' ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ εἴποι καὶ ῥέξειε Ὀδ. Δ. 205 μέρμερα ἔργα, ὅσσ' ἄνδρες ῥέξαντες .. Ἰλ. Κ. 524, πρβλ. Ὀδ. Χ. 314· τί ῥέξομεν; Ἰλ. Λ. 838· μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι Χ. 305, πρβλ. Β. 274· ὅ τι ποσσίν τε ῥέξει καὶ χερσὶν Ὀδ. Θ. 148· οὕτω παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικε Πινδ. Ν. 4. 52· τί ῥέξω; Αἰσχύλ. Εὐμ. 789, πρβλ. Θήβ. 105· τί ῥέξας τύχοιμ' ἄν ..; ὁ αὐτ. ἐν Χο. 315, κτλ.· πρβλ. **δράω.**— Παθ., οὐδὲ τι μῆχος ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὑρεῖν, κακοῦ ὅπερ ἐλέχθη ἤδη, Ἰλ. Ι. 250· ῥεχθὲν δὲ καὶ νήπιος ἔγνω Ρ. 32. **3)** μετὰ διπλῆς αἰτ. προσ. καὶ πράγμ., κάμνω τι εἴς τινα, συχν. παρ' Ὁμ.· κακὸν ῥέζειν τινὰ Ἰλ. Γ. 354, Δ. 32, Ὀδ. Β. 72· ἀγαθὰ ῥ. τινὰ Χ. 209, πρβλ. Ἰλ. Ι. 647· προσέτι, οὐδέν σε ῥέξω κακὰ Ἰλ. Ω. 370· ὡσαύτως μετ' ἐπιρρ., κακῶς ῥ. τινά, κακῶς μεταχειρίζομαί τινα, Ὀδ. Ψ. 56· οὕτως, ἡ πόλις ἡμᾶς οὐ καλῶς ἔρρεξε Πλάτ. Νόμ. 642C· σπανιώτερον μετὰ δοτ. προσ., μηκέτι μοι κακὰ ῥέζετε, μή με βλάπτετε πλέον, Ὀδ. Υ. 314· ὅσα βροτοῖς ἔρεξας κακὰ Εὐρ. Μήδ. 1292. **4)** μετά τινος ἐπιτάσεως τῆς σημασίας, εἴ τι νόος ῥέξει, ἐὰν ὁ νοῦς ὠφελήσῃ εἴς τι, ἐὰν ἡ βουλὴ φανῇ χρήσιμος κατά τι, Ἰλ. Ξ. 62. **II.** ἐν εἰδικῇ σημασίᾳ, τελῶ θυσίας, ὡς τὸ Λατ. sacra facere, operari, ἱερὰ ῥέζων Ὀδ. Α. 61, πρβλ. Γ. 5· ἑκατόμβας ῥέζειν ἀθανάτοις, θύειν ἑκατόμβας τοῖς θεοῖς, Ἰλ. Ψ. 206, Ὀδ. Ε. 102, Πινδ. Π. 10. 53· ῥ. θαλύσιά τινι Ἰλ. Ι. 535· θύματα Ζηνὶ τῆς ἀλώσεως Σοφ. Τρ. 288· καὶ ἀπολ., προσφέρω θυσίαν, ὡς τὸ Λατ. operari, facere, ῥέζειν θεῷ Ἰλ. Β. 400, Θ. 250, Ὀδ. Ι. 553, κτλ.·— ἐνίοτε τὸ θῦμα τίθεται κατ' αἰτιατ., ῥέξω βοῦν ἦνιν, θὰ θυσιάσω, Ἰλ. Κ. 292, Ὀδ. Γ. 382, πρβλ. Κ. 523.

ῥέζω, Δωρ. ῥῆμα, = **βάπτω,** «βάφω», Φώτ. καὶ Ἐτυμ. Μέγ. 703. 28, πρβλ. Ἐπίχ. παρ' Ὠρίωνι σ. 139. (Πρβλ. **ῥέγος, ῥεγεύς, ῥεγιστής,** καὶ κατ' ἐπέκτασιν **ῥῆγος, ῥηγεύς**·— ἡ Σανσκρ. ῥίζα εἶναι raṅg, ὅθε raǵ-âmi, raǵ-yâmi (tingo, coloro), râg-as (rubor), rak-tas (ruber).)

ῥεθο-μᾱλίδης, ου, ὁ, (**μῆλον** Β) ὁ ἔχων παρειὰς ὁμοίας πρὸς μῆλα, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Σ. 68.

ῥέθος, εος, τό, μέλος τοῦ σώματος, ἐν τῷ πληθ., τὰ μέλη τοῦ σώματος, ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἰλ. Π. 856, Χ. 362· ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἐλέσθαι Χ. 68· πρβλ. Θεόκρ. 23· 39. **II.** ἐν τῷ ἑνικῷ, τὸ πρόσωπον, Σοφ. Ἀντ. 529, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1204. **2)** τὸ σῶμα, Λυκόφρ. 73.

ῥεῖα, Ἐπικ. ἀντὶ **ῥέα, ῥᾷ,** (ἐνίοτε ἐκθλίβεται, Ἰλ. Ο. 356, Ὀδ. Ρ. 273), ἐπίρρ. τοῦ **ῥᾴδιος,** εὐκόλως, εὐχερῶς, συχν. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδῳ· θεοὶ ῥεῖα ζώοντες, ἐν ἀνέσει καὶ εὐμαρείᾳ ζῶντες, Λατ. securum agentes aevom, Ἰλ. Ζ. 138, Ὀδ. Δ. 805· τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ ἀοιδή, ῥεῖα, εὐαρέστως, Ὀδ. Α. 160· ἐπιτείνεται, ῥεῖα μάλ' Ἰλ. Γ. 381, Ο. 362, κτλ.· ὡς ῥεῖα, μετὰ πόσης εὐκολίας, πόσον εὐχερῶς, μετὰ πόσης εὐκινησίας! Π. 745, 749.

***Ῥείη,** ἡ, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ***Ῥέα.**

ῥεῖθρον, τό, Ἀττ. συνηρ. ἐκ τοῦ Ἰων. καὶ Ἐπικ. **ῥέεθρον,** ὅπερ παρὰ τοῖς Τραγ. κεῖται ἅπαξ ἐν διαλόγῳ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 497, ἀλλ' ἐν τοῖς λυρικοῖς συχνάκις; (**ῥέω**): ὡς καὶ νῦν, ῥεῦμα, ποταμοῖο ῥεῖθρα, τὰ ῥεῖθρα τοῦ ποταμοῦ .., Ἰλ. Ο. 245· ἐρατεινὰ ῥ. Φ. 218· Στυγὸς ὕδατος αἶπα ῥ. Θ. 369· ῥεῖθρα, πρῶτον ἐν Ὕμν. Ὁμ. 18. 9, ἀκολούθως παρὰ Τραγ.· ῥύακες αἵματος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 210.— ἑνικ., ἐκτρέψας τοῦ ποταμοῦ τὸ ῥέεθρον .. ἐς τὸ ὤρυσσε χωρίον Ἡρόδ. 1. 186, πρβλ. 75., 179· ῥέεθρον Ἀλφειοῦ Πινδ. Ο. 9. 29· ῥέεθρον ἀγνοῦ Στρυμόνος Αἰσχύλ. Πέρσ. 497· ὅταν περάσῃς ῥεῖθρον ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 790· μάλιστα ἐπὶ ποταμίων καὶ ῥυακίων, Πολύβ. 3. 71, 4, κτλ. **II.** ἡ κοίτη ποταμοῦ, ἄψορρον..κῦμα κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα Ἰλ. Φ. 382· ποταμοῦ ῥ. ἀπεξηρασμένον Ἡρόδ. 7. 109· ποταμὸν ἐκτραπέσθαι ἐκ τῶν ἀρχαίων ῥ. ὁ αὐτ. 1. 75· παρατρέψας [τὸν ποταμὸν] δι' ὧν νῦν ῥέει ῥεέθρων, δηλ. ἐκ τῶν ῥεέθρων δι' ὧν νῦν ῥέει, ὁ αὐτ. 7. 130, πρβλ. 127., 9. 51·— ἂν καὶ δὲν δύναταί τις εὐκόλως πάντοτε νὰ διακρίνῃ τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ ἀπὸ τῶν ὑδάτων τῶν ῥεόντων ἐν τῇ κοίτῃ, ἴδε Ἡρόδ. 1. 191., 2. 11· πρβλ. **ἀπολείπω IV.** (Περὶ τῆς καταλήξ., πρβλ. **πτολίεθρον.**)

ῥείτης, ὁ, μόνον παρὰ τοῖς Γραμμ. ὡς δ' συνθετικὸν μέρος τῶν συνθέτων **βαθυρ-, ἐϋρ-ρείτης.**

ῥείω, Ἐπικ. ἀντὶ **ῥέω.**

ῥέκος, (τὸ γένος ἄγνωστον), ἑρμηνεύεται παρὰ Θεογνώστ. 11 κλ. διὰ τῶν λέξεων **ζῶμα, ζώνη,** Ἡσύχ.

ῥέκτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ ἐπομ., Μανέθων 1. 212.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 195.

ῥεκτήρ, ῆρος, ὁ, (ῥέζω) ὁ πράττων, ἐργαζόμενος, ὡς τὸ τοῦ Ὁμήρου **πρηκτήρ,** κακῶν ῥεκτῆρα, ἐργάτην κακῶν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 189· ἀρετῆς Κλήμ. Ἀλ. 313 **2)** μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, ὁ ἐργαζόμενος εἴς τι πρᾶγμα, χρυσοῖο Μανέθων 1. 297, πρβλ. 4, 149.

ῥεκτήριος, α, ον, ἐνεργητικός, δραστήριος, Ἴων παρ' Ἀθην. 604D.

ῥέκτης, ου, ὁ, δραστήριος, ἐνεργός, Πλουτ. Βρουτ. 12, Συνέσ. 209D, κ. ἀλλ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 428.

ῥέκτορες, (= **ῥεκτῆρες**) κακῶν Θεοφάν. Κεραμ. σ. 981, ἔκδ. Μι., Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ῥεμβάζω, = **ῥέμβομαι,** Ἐκκλ.

ῥεμβάς,-άδος, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **ῥεμβός,** Ἑβδ. (διάφ. γραφ. Σειράχ. ΚϚ', 8), Ἐκκλ.

ῥεμβασμός, ὁ, τὸ ῥέμβεσθαι, περιπλανᾶσθαι· μεταφ., ἀνήσυχος καὶ τεταραγμένη διάθεσις τῆς ψυχῆς, ἀνησυχία τοῦ νοῦ, ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας Ἑβδ. (Σοφ. Σολομ. Δ', 12). Ὁ Βαρῖνος ἑρμηνεύει τὴν λέξιν: «ἀχαλίνωτος ἔννοια» καὶ «ζωῆς ἀφανισμός».

ῥεμβεύω, **ῥέμβομαι,** Ἑβδ. (Ἡσαΐ. ΚΓ', 16), Ἰουστῖν. Μ.

ῥέμβη, ἡ, (ῥέμβω) τὸ πλανᾶσθαι, πλάνη, ἐν ῥέμβῃ εἶναι, ἐν παραλύσει, Γαλην. εἰς Ἱππ. 1215E (τὰ τοῦ Ἱπποκρ. Ἀντίγραφα ἔχουσι **ῥεμβίῃ**).

ῥεμβο-ειδής, ές, πλημμελὴς γραφὴ παρ' Ἐρωτιαν. ἀντὶ **ῥαιβοειδής.**

ῥεμβονάω, = **ῥυμβονάω,** Ἡσύχ.

ῥεμβός, όν, (ῥέμβω) ὁ περιπλανώμενος, ψυχὴ Μ. Ἀντωνῖν. 2. 17, Ἐκκλ.

ῥέμβος, ὁ, = **ῥέμβη,** Πλούτ. 2. 603E.

ῥέμβω, στρέφομαι ὁλόγυρα, περιστρέφομαι· τὸ ἐνεργητικὸν μόνον παρ' Ἡσυχ., ὅστις ἔχει καὶ παθ. ἀόρ. **ῥεμφθῆναι.** **II.** **ῥέμβομαι,** ἀποθ., περιφέρομαι, περιπλανῶμαι, Μένανδρος ἐν «Ὑποβολιμαίῳ» 2, 15· ἔξω ῥ. Ἑβδ. (Παροιμ. Ζ', 12)· ἀπὸ τόπου Πλουτ. Φάβ. 20· ἐν τόπῳ ὁ αὐτ. ἐν Δημοσθ. 6, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 415· ὄμμασι αὐτόθι 5. 289· μεταφ., εἶμαι ἄστατος, ἐνεργῶ ὡς τύχη καὶ ἀλογίστως, ἐν τοῖς πράγμασι Πλουτ. Πομπ. 20· ἐν εἰδώλοις καὶ σκιαῖς ὁ αὐτ. 2. 80F. ἐπὶ τροφῆς ἣν ἐσθίει τις ἄνευ ὀρέξεως, αὐτόθι 664A· ῥέμβεται ἡ λέξις, εἶναι ἄδηλος καὶ ἀσαφής, ἀόριστος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 52. (Ἐντεῦθεν **ῥόμβος, ῥύμβος, ῥυμβών, ῥυμβονάω**).

ῥεμβώδης, ες, (εἶδος) πλανώμενος περιφερόμενος, βλέμμα Πλούτ. 2. 45D· διατριβαὶ ὁ αὐτ. ἐν Δίωνι 7. **2)** μεταφορ., ἀμελής, χαλαρός, πολιορκία Πολύβ. 16. 39, 2· τὸ ῥεμβῶδες (κοιν. ῥομβ-) καὶ ἀκόλαστον Πλούτ. 2. 715C.— Ἐπίρρ. -δῶς Ἡσύχ.

ῥέμφος, εος, τό, Ἰων. ἀντὶ **ῥάμφος.**

ῥέμω, = **πειρῶμαι, δύναμαι,** Θεογνώστ. Κανόν. 11.

ῥέον, τό, (ῥέω) = **ῥυτόν** (ῥυτὸς Π.), Ἀστυδάμας παρ' Ἀθην. 496E.

ῥέος, τό, (ῥέω) ὡς τὸ ῥεῦμα, τὸ ῥέον, ῥυάκιον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 901, Πρ. 676, 812· ὡσαύτως ἐπὶ δακρύων, δακρυσίστακτον ῥ. αὐτόθι 400.

ῥεπανόσπορον, τό, ὡς καὶ νῦν, Γαλην. τ. 14, σ. 562, 17 (**ῥεπαπόσπορον** Kühn).

ῥεπτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ῥέπω,** δεῖ ῥέπειν, ἐπί τι Ὀρειβάσ. 162 Matth.

ῥέπω, τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.: μέλλ. **ῥέψω,** Ἡρόδ. 7. 139, Παυσ. 9. 37, 8: ἀόρ. **ἔρρεψα** Ἱππ. 803D, 816B (κοιν. **ἔρευσα**), Πλάτ. Φίληβ. 46E. (Ἐντεῦθεν **ῥοπή, ἀντίρροπος, ἀμφιρρεπῆς, ῥόπαλον, ῥόπτρον, ῥαπίς, καλαῦροψ**), δηλ. **καλᾱ-Ϝροψ**·— ἡ τελευταία αὕτη λέξις παραβαλλομένη πρὸς τὸ Λιθ. virpiu (κλονοῦμαι, κυμαίνομαι) δεικνύει ὅτι ἡ ἐξ ἀρχῆς ῥίζα ἦτο ϜΡΕΠ· ὁ Κούρτ. ἀναφέρει καὶ τὸ Λατιν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

rep-ens, rep-ente εἰς ταὐτὴν τὴν ῥίζαν, ὡς ἴσως καὶ τὰ ῥέμ-β-ω, ῥάμ-β-ος). Κυρίως ἐπὶ τῆς καταβαινούσης πλάστιγγος, κλίνω πρὸς τὰ κάτω, καταβαίνω, «γέρνω», Λατιν. vergere, inclinare, ἐτίτανε τάλαντα, ἔλκε δὲ μέσσα λαβών, ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν, ἔνθα ἡ ῥέπουσα ἢ πρὸς τὰ κάτω κλίνουσα πλάστιγξ προμηνύει ἦτταν καὶ θάνατον, Ἰλ. Θ. 72· οὕτω, ῥέπε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ Χ. 212· τὸ τοῦδέ γ' αὖ ῥέπει Ἀριστοφ. Βάτρ 1393· τοῦ ταλάντου τὸ ῥέπον κάτω βαδίζει τὸ δὲ κενὸν πρὸς τὸν Δία ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 445Α· τὸ μὲν κάτω ῥέπον ἐν τοῖς ζυγοῖς βαρύ· τὸ δὲ ἄνω, κοῦφον Πλάτ. περὶ Δικαίου 373Ε· εἰς τοὐναντίον ῥ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 550Ε·— ἐντεῦθεν ἐν ποικίλαις ἐννοίαις, **1)** ἐπὶ πραγμάτων, κλίνω πρὸς τὸ ἓν μέρος ἢ πρὸς τὸ ἕτερον, ὅ τι πολλᾷ ῥέπει, ὅ,τι λαμβάνει πολλὰς ῥοπάς, Πινδ. Ο. 8. 31· βλεμμάτων ῥέπει βολή, κλίνει πρὸς τὰ κάτω, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν νεαρᾶς κόρης, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 238· ὕπνος ἐπὶ βλεφάροις ῥέπων, πίπτων ἐπὶ τῶν βλεφάρων, καταλαμβάνων τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀνθρώπου, Dissen εἰς Πινδ. Π. 9. 25 (44)· ῥ. πρὸς τὴν γῆν Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 4. 10, 9, κτλ. **2)** ἐπὶ τῆς μιᾶς ἐκ τῶν δύο ἀντιμαχομένων μερίδων, ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ, ἐπὶ ὀκότερα [οἱ Ἀθηναῖοι] ἐτράποντο, ταῦτα ῥέψειν ἐμελλεν Ἡρόδ. 7. 139· σκοπουμένῳ μοι ἔρρεψε δεῖν, ἐν ᾧ ἐσκεπτόμην, ὑπερίσχυσεν [ἡ γνώμη] ὅτι ἔπρεπε .., Πλάτ. Ἐπιστ. 328Β· ἦθῶν .. ἃ ἂν ὥσπερ ῥέψαντα τἄλλα ἐφελκύσηται Πλάτ. Πολ. 544Ε· ὁπότερ' ἂν ῥέψῃ ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 46Ε. **3)** ἐπὶ προσώπων, εὖ ῥέπει θεός, εὐμενῶς διάκειται, Αἰσχύλ. Θήβ. 21· ῥέπω ἐπί τι, κλίνω πρὸς τι πρᾶγμα, Ἰσοκρ. 311Α· ἐπὶ τὸ λῆμμα Δημ. 325. 13· πρὸς τὴν ἀνδρείαν Πλάτ. Πολιτικ. 308Δ, πρβλ. Νόμ. 802Ε· ὡσαύτως, ῥ. τῇ γνώμῃ ἐπί τινα Πολύβ. 33. 15, 2· εἴς τινα Δουκ. Δὶς Κατηγ. 6 — ἀλλά, νομίζων τούτους (ἀηλ. τοὺς ἡθῶντας) εἰ γένοιντο οἵους δεῖ πλεῖστον ῥέπειν ἐπὶ τὸ ἀγαθὸν τῇ πόλει, ὅτι ταῦτο πολὺ συντελεῖ πρὸς τὸ ἀγαθὸν τῆς πόλεως, Ξεν. Ἀπ. 4, 1· — οὕτω καί, εἰς ἓν τι αἱ ἐπιθυμίαι σφόδρα ῥέπουσιν Πλάτ. Πολ. 485Ὁ· ῥ. πρὸς ἡδονὴν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 1, 2· ῥ. πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 4, 7, 5. **4)** ἐπὶ καθηκόντων, αἰσθημάτων, κτλ., τὸ μητρὸς ἐς σὲ μοι ῥέπει στέργηθρον Αἰσχύλ. Χ. 240· τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον Σοφ. Ο. Τ. 847. **5)** ἐπὶ γεγονότων, πίπτω, συμβαίνω κατά τινα τρόπον, φιλεῖ τοῦτο μὴ ταὐτὴ ῥέπειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 722· τῇδε ἢ ἐκείνῃ ῥ. Πλάτ. Νόμ. 862C, Τίμ. 79Ε· ῥ. εἴς τι, ἔχω κλίσιν πρός τι, καταλήγω εἴς τι, συμφοραὶ .. κακῶν ῥέπουσαν ἐς τὰ μάσσονα Αἰσχύλ. Πέρσ. 440· τὰ μηδὲν εἰς οὐδὲν ῥέπει, τὸ μηδὲν καταντᾷ εἰς τὸ μηδέν, Εὐρ. Ἀποσπ. 536· ὁ χρησμὸς ἐς τοῦτο ῥέπει Ἀριστοφ. Πλ. 51· ὁ γρῖφος ἐνταῦθα ῥ. Ἀντιφάνης ἐν «Κνωσιθείῃ» 1. 11. **II.** μεταφ., κάμνω νὰ κλίνῃ ἡ πλάστιγξ πρὸς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος, μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις ἐπιρρέπω, καταρρέπω, πλὴν ὅτι ὁ Αἰσχύλ. οὕτω χρῆται τῷ παθητ., τῶνδ' ἐξ ἴσου ῥεπομένων, ὅταν εὑρίσκωνται ἐν ἰσορροπίᾳ, Ἱκέτ. 405.

ῥερῠπωμένος, ἴδε **ῥυπόω.**

ῥεῦμα, τό, (ῥέω) τὰ ῥέοντα, ῥεῦμα, ῥύσις, Αἰσχύλ. Πρ. 139, Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 11· μειλιχίων ποτῶν ῥεῦμα Σοφ. Ο. Τ. 160· ἐλαίου ῥ. ἀψοφητὶ ῥέοντος Πλάτ. Θεαίτ. 144Β· — μεταφορ., ῥ. αὐξῆς καὶ τροφῆς, ὄψεως Πλάτ. Τίμ. 44Β, 45C. **2)** ῥεῦμα ποταμοῦ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ἡρόδ. 2. 20, 24· ῥ. Ἰσχυροῦ ὁ αὐτ. 8 12· ἐν τῷ ἑνικ., ῥ. Δίρκαιον Εὐρ. Ἱκέτ. 637, πρβλ. Ι. Τ. 401· ῥ. Νείλου Πλάτ. Τίμ. 21Ε· ὡσαύτως ῥύαξ λάβας, Θουκ. 3. 116, Καρκίνος ὁ τραγῳδιῶν ποιητὴς παρὰ Διοδ. 5. 5· μεταφορ., ῥεῦμα ἢ πλῆθος ἀνθρώπων, μεγάλῳ ῥ. φωτῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 87· ῥ. Περσικοῦ στρατοῦ ὁ αὐτ. 412, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 1437· πολλῷ ῥ. προσνισσόμενοι Σοφ. Ἀντ. 129· ῥ. ἐπῶν Κρατῖνος ἐν «Πυτίνῃ» 7· κλαυθμιῶν καὶ ὀδυρμῶν Πλούτ. 2. 609Β· μελισσῶν Ἀνθ. Π. 9. 404. **3)** πλήμμυρα, κατελθόντος αἰφνιδίου τοῦ ῥ. Θουκ. 4. 75· φερομένῳ συναπενεχθῆναι τῷ ῥ. Δημάδ. 180. 17. **II.** τὸ ἀεὶ ῥέον ἢ μεταβαλλόμενον, τὸ τῆς τύχης γὰρ ῥεῦμα μεταπίπτει ταχύ, ἡ πεῖρρωται τῆς τύχης, Μενάνδρ. ἐν «Γεωργῷ» 1. **III.** Ἰατρ. νοσώδες ῥευστὸν ἐκκρινόμενον ἀπὸ τοῦ σώματος ἢ κυκλοφορούν ἐν αὐτῷ, καταρροή, κτλ., διὰ τῶν ῥινέων Ἱπποκρ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15. ῥευματισμός, ῥ. εἰς τοὺς πόδας κατελυλίθει Λουκ. Φιλοψ. 6· ῥ. νοσηματικὰ Ἀριστ. π. Ἀίσθ. 5, 16· στομάχου καὶ κοιλίας ῥ. Διοσκ. 1. 110· κατασκῆψαι ῥ. εἰς τὰ νεῦρα Παυσ. 6. 3, 10· — ἀπολ., Πλουτ. Μάρ. 34, κτλ.

ῥευμᾰτίζομαι. Παθ., ῥέω ὡς ῥεῦμα, Στράβ. 52. **II.** πάσχω ἐκ καταρροῆς ἢ ῥευματισμοῦ, Τίμ. Λοκρ. 103Δ, Διοσκ. 4. 40, Πλούτ. 2. 902Α· οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., **ῥευματίζω.** Παρρ. π. Ἀποχῆς Ἐμψ. 1. 28.

ῥευμᾰτικός, ἡ, ὁν, (**ῥεῦμα** ΙΙΙ.) ὑποκείμενος εἰς ῥεῦμα, καταρροήν ἢ ῥευματισμόν, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἀριστ. Προβλ. 31. 5, 1· ἕλκη ῥ. Διοσκ. 2. 153· τραῦμα Πλούτ. 2. 131Β.

ῥευμᾰτίτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ῥεῦμα,** ποταμίσκος, ῥυάκιον, Ἀριστ. Προβλ. 11, 18, Πλουτ. Θησ. 27.

ῥευμᾰτισμός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ἴδε **ῥεῦμα** (σημασ. ΙΙΙ.), Διοσκ. 4. 65, Γαλην., κλ.

ῥευματόω, κάμνω τι νὰ ῥέῃ, μεταβάλλω εἰς ῥεῦμα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **χερσόω,** χερσοῖ τὰ ῥεῖθρα, ῥευματοῖ δὲ τοὺς λίθους Γεώργ. Πισίδ. κατὰ Περσῶν Ἐκστρατ. 2. 311.

ῥευματώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ῥεῦμα, ἤτοι ῥευματισμὸν ἢ καταρροήν, Ἱπποκρ. 1210C, Γαλην. **II.** ἐν τῇ κυριολεκτικῇ σημασίᾳ, ὃ ἐν εἴδει ῥεύματος ἐξωγκωμένος, μόνον ἐν Τζέτζ. Ἱστ. 3. 122.

ῥεῦσις, εως, ἡ, ῥοή, ῥύσις, Διοσκ. 1. 116., 2. 181· συχν. ὡς διάφ. ἀντὶ **ῥύσις.**

ῥευστᾰλέος, α, ον, (**ῥέω**) ῥευστός, ὁ ῥέων, ὑγρός, Χρησμ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 146Β.

ῥευστικός, ἡ, όν, (**ῥέω**) ὁ ῥέων, ὁ δυνάμενος νὰ ῥεύσῃ, ὑγρός, Πλουτ. Αἰμίλ. 14., 2. 905Ε.— Ἐπίρρ.-κῶς, αὐτόθι 874Ε, πρβλ. **ῥύδην.**

ῥευστός, ἡ, όν, (**ῥέω**) ὁ ἐν καταστάσει ῥοῆς ἢ ῥύσεως, ἡ ὕλη Ἀριστ. Ἀποσπ. 201, Σέξτ. Ἐμπ. π. Ἠ. 1. 217 **2)** μεταφ., ἄστατος, κυμαινόμενος, ἀσταθής, οὐσία Πλούτ. 2. 268Ὁ· πολυπραγμοσύνη ῥ. εἰς ἅπαντα αὐτόθι 522Α.

ῥέφανος, Ἰων. ἀντὶ **ῥάφανος.**

ῥεφερενδάριος, καὶ παρὰ Σουίδ. **ῥαιφερενδάριος:** «ἀξίωμα Ρωμαϊκόν. ἦγουν ὁ ἀναφορεύς» Σουίδ., Νεῖλ. 364C, 425C, Ἰουστιν. Κῶδ. 1. 15, 2, κτλ. **2)** τίτλος διδόμενος εἰς ἐκκλησιαστικούς, Ἰουστινιαν. Νεαραὶ 6, 3, Κουροπαλ. 4, 17.

ῥέψις, εως, ἡ, (ῥέπω) ῥοπή, κλίσις, πρός τι, ῥέψις πρὸς τὰ αἰσθητά Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 231.

ῥέω, Ὅμηρ., κλ.· Ἐπικ. **ῥείω,** Ἡσιοδ. παρὰ Σερ. Οὐεργιλ. ἐν Γεωργ. 1. 245, Ἀνθ. Π. 7. 36, ἀλλ' οὐχὶ παρ' Ὁμήρῳ, γ' ἐνικ. παρατ. ἔρρειε Ἰλ. Ρ. 86, Ἀττ., ἀλλ' ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμ. ἔρρεε ἢ ῥέε·— μέλλ. **ῥεύσομαι,** Θέογν. 448, Εὐρ. Ἀποσπ. 388, Κράτης ἐν «Θηρίοις» 2, Φερεκράτης ἐν «Πέρσαις» 1. 5, Ἱππ. 893Η· Δωρ. **ῥευσοῦμαι,** ὡσαύτως ἐν Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 2, 23., 2. 4, 20· μεταγεν., **ῥεύσω** Ἀνθ. Π. 5. 125, Χρησμ. Σιβ., κτλ.· ἀόρ. **ἔρρευσα** Ἀριστοφ. Ἱππ. 527 (Ἀνρ.), Ἱππ. 515. 24, Αἰθ., κτλ.· — ἀλλ' ὁ Ἀττ. μέλλ. καὶ ἀόρ. ἔχουσι παθ. τύπον, **ῥυήσομαι** Ἰσοκρ. 187Α· **ἐρρύην** Θουκ. 3. 116, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 30, Πλάτ. κτλ., ὡς καὶ παρ' Ἡρόδ. 8. 138· Ἐπικ. γ' ἐνικ. **ῥύη** Ὀδ. Γ. 455· πρκμ. **ἐρρύηκα** Πλάτ. Πολ. 485Ὁ, Ἰσοκρ. 159Ὁ· μεταγεν. τύποι **ἔρρυκα, ῥέρευκα** παρὰ Γαλην., Ὠριγέν.— Ὡσαύτως ἁπαντᾷ ὁ μέσ. ἐνεστ. **ῥέομαι** ἐν Πλουτ. Κοριολ. 3, Φιλόστρ. 541, Λουκ. περὶ Ὀρχ. 71, κτλ., ἴδε Λοιδ. εἰς Σοφ. Αἴ. 76· οὕτως ἐρρεῖτο Εὐρ. Ἑλ. 1602 (ἐκτὸς ἂν ἀναγνώσωμεν μετὰ τοῦ Elmsl. ἔρρει· τὸ παρακέλευσμα κτλ.), Φιλόστρ. 371, κτλ.— Τὸ ῥῆμα τοῦτο, ὡς τὰ ῥήματα πνέω, χέω, δὲν συναιρεῖ τὰ εη, εο, εω. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται αἱ λέξεις **ῥε-ος, ῥε-έθρον, ῥό-ος, ῥο-ή, ῥύ-σις, ῥυ-τός, ῥύ-αξ, ῥεῦ-μα, ῥεῦ-σις,** ὡσαύτως **ῥύ-μη, ῥυθ-μός·** πρβλ. Σανσκρ. sru, srav-āmi (fluo), srav-as, srō-tas (flumen)· Λατ. ru-o, riv-us, ru-mis, (τὸ Ἀγγλικὸν river παράγεται ἐκ τοῦ Γαλλ. rivière, Λατ. riparia)· Λιθ. srav-ju, srov-ė, srav-a. Ἡ ῥίζα εἶναι ΣΡΥ, ὡς φαίνεται ἐκ παραβολῆς τῶν ἀνωτέρω τύπων, ταῦ Σ ἐκλιπόντος ἐν τῇ Ἑλλ. καὶ Λατ.·— ἡ ῥίζα αὕτη τοὐναντίον ἐπετάθη τῇ παρεμβολῇ τ ἐν τῷ Ἀρχ. Γερμ. stroum (stream) καὶ τῷ Λιθ. struja (fluentum), ὥστε ὁ ποταμὸς **Στρυμών** ἀναφέρεται εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν·— ὡσαύτως τὸ ὄνομα **Εὐρώ-τας** φαίνεται ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν). **Ῥέω,** ὁρμητικῶς ῥέω, τρέχω, χύνομαι, συχνὸν παρ' Ὁμ., κλ.· ἐπὶ ὕδατος, ὡς καὶ ἐπὶ αἵματος, δακρύων, ἱδρῶτος, κτλ., Ὀδ. Τ. 204, Ἰλ. Γ. 300, Ρ. 80, κτλ.·— μετὰ δοτικῆς τοῦ ῥέοντος πράγματος, πηγὴ ῥεῖ ὕδατι Ἰλ. Χ. 149, πρβλ. Ὀδ. Ε. 70· ῥέεν αἵματι γαῖα Ἰλ. Θ. 65, κτλ.· φάραγγες ὕδατι ῥέουσσι Εὐρ. Τρῳ. 449· ῥεῖ γάλακτι πεδίον ῥεῖ δ' οἴνῳ ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 142· οἴνῳ γὰρ ἅπασ' ἔρρει χαράδρα Τηλεκλείδης ἐν «Ἀμφικτύοσι» 1. 4 (ἴδε ἐν τέλ.)· καὶ ἐν ἀσυνήθει τινὶ τύπῳ μετοχ. τοῦ μέσ. ἐνεστ., ἱδρῶτι ῥεούμενοι (ἀντὶ ῥεόμενοι, ἐσχηματίσθη δὲ κατὰ τὸ μαχεούμενοι) Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 7. 140· πόλιν χρυσῷ ῥέουσαν Εὐρ. Τρῳ. 995· φόνῳ ναῦς ἔρρει ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1602 (ἴδε ἄνωτ.) οὕτω μεταφορ., πολλῷ ῥ. ἐπαίνῳ Ἀριστοφ. Ἱππ. 527·— σπανίως μετ' αἰτ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας (ἴδε κατωτ. ΙΙ. 2)·— ἐνίοτε μετ' ὀνομ., Ζεὺς χρυσὸς ῥυεὶς Ἰσοκρ. 217D, πρβλ. Ἀνθ. Π. 5. 33. **6)** ἡ μεθ' Ὁμήρου φράσις εἰς δήλωσιν μεγάλου ποταμοῦ εἶναι: μέγας ῥεῖ, μεγάλοι ῥέουσι Ἡρόδ. 2. 25· μέγας ἔρρυη ὁ αὐτ. 8, 138, πρβλ. Θουκ. 2, 5· ῥ. οὐδὲν ἔσσον ἢ νῦν ὁ αὐτ. 7. 129· οὕτω καί, πολὺς ῥεῖ, μεταφορ., ἐπὶ ἀνθρώπων, ῥεῖ πολὺς ὅδε λεὼς Αἰσχύλ. Θήβ. 80· Κύπρις ἦν πολλὴ ῥυῆ Εὐρ. Ἱππ. 443 (πρβλ. κατωτ. 2)· ῥ. μου τὸ δάκρυον πολὺ Ἀριστοφ. Λυσ. 1034· οὕτω καί, ἐς ἐρῶτα ἅπας ῥ. Πλουτ. Ἀλκιβ. 21. **γ)** ἐπὶ ποταμοῦ ὡσαύτως, ὁ ἀπὸ χιόνος, λαμβάνει τὰ ὕδατα αὐτοῦ ἐκ τῆ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κομένης χιόνος, Ἡρόδ. 2. 22. **6)** παροιμ., ἄνω ῥέειν, ῥέειν πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπὶ ἀδυνάτων γενέσθαι, Εὐρ. Ἱκέτ. 520· ἄνω ποταμῶν ἐρρύησαν οἱ .. λόγοι, ἐπὶ συγκεχυμένου ἢ διεστραμμένου τρόπου τοῦ σκέπτεσθαι, Δημ. 433. 23, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 410· ὡσαύτως, ταῦτα μὲν ῥείτω κατ' οὖρον (ἴδε οὖρος) Σοφ. Τρ. 468. **2)** μεταφορ., ἐπὶ πραγμάτων, ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον, ἐκ τῶν χειρῶν των ἔρρεον, δηλ. ἐρρίπτοντο ὡς βροχὴ βέλη, Ἰλ. Μ. 159· ῥεῖ μάλιστα ὁ ἀὴρ .. ἐν τοῖς ὑψηλοῖς, χύνεται, πνέει, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 10, 3, πρβλ. 13, 3 κέξ· φλὸξ ῥυεῖσα Πλουτ. Βρουτ. 31, οὕτω, τὴν Αἴτνην ῥυῆναι Αἰλ. παρὰ Στοβ. 79. 38· — μάλιστα ἐπὶ ῥύσεως λόγων, ἐπὶ ὁμιλίας, ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδὴ Ἰλ. Α. 249, Ἡσ. Θ. 39, 97· ἔπε' ἐκ στόματος ῥεῖ μείλιχα αὐτόθι 84· ἀπολ., ἐπὶ τῆς γλώσσης, εὐχερῶς κινοῦμαι, ἀπροσκόπτως ἐνεργῶ ἐν τῇ προφορᾷ καὶ τῇ ὁμιλίᾳ, Αἰσχύλ. Θήβ. 557· οὕτω, θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν Δημ. 272. 20 (πρβλ. Ὁρατ. Σατ. 1. 7, 28, salso multoque fluenti)· ἐντεῦθεν ἐπὶ φήμης, χάνομαι, τί δῆτα δόξης ἢ τί κληδόνος καλῆς μάτην ῥεούσης ὠφέλημα γίνεται ..; Σοφ. Ο. Κ. 259. **3)** πίπτω, ἐπὶ τῶν τριχῶν τοῦ σώματος, τῶν δ' ἐκ μελέων τρίχες ἔρρεον, ἃς πρὶν ἔφυσε φάρμακον οὐλόμενον, τό σφιν πόρε πότνια Κίρκη Ὀδ. Κ. 393, Ἡσ. Ἀποσπ. 5, Θεόκρ. 2. 89, κτλ.· ἐπὶ ὡρίμου καρποῦ, Πολύβ. 12. 4, 14· ἐπὶ σίτου ὡριμάσαντος πέραν τοῦ δέοντος, ἤδη ῥέοντα τὸν στάχυν Βαβρ. 88. 14. **4)** καθόλου, διαρρέω, καταρρέω, ῥέω, ἀπόλλυμαι, ῥεῖ πᾶν ἄδηλον Σοφ. Τρ. 698· εἰ ῥέοι τὸ σῶμα καὶ ἀπολλύοιτο Πλάτ. Φαίδων 87D· τήκεται ὁ λίθος .. ὥστε καὶ ῥεῖν Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 6, 10. **5)** ἀείποτε ῥέω καὶ μεταβάλλομαι, ἅπανθ' ὁρῶ .. ῥέοντα μεταπίπτοντά τε Κωμικ. Ἀνώνυμ. 355· ὡς ἰόντων πάντων καὶ ἀεὶ ῥεόντων Πλάτ. Κρατ. 439C, πρβλ. 411C· κινεῖται καὶ ῥεῖ .. τὰ πάντα ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 182C· ὅθεν, οἱ ῥέοντες ἐκαλοῦντο σκωπτικῶς οἱ ἀπὸ τοῦ Ἡρακλείτου φιλόσοφοι οἱ πρεσβεύοντες ὅτι τὰ πάντα διετέλουν ἐν διηνεκεῖ ῥοῇ καὶ μεταβολῇ, οἱ τὰ ἀκίνητα κινοῦντες, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ τοῦ ὅλου στασιῶται, Πλάτ. Θεαίτ. 181A, Κρατ. 402A, πρβλ. Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 1, 8, Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 5. 18., 12. 9, 21. **6)** ἐπὶ προσώπων, ῥ. ἐπί τι, ἔχω ῥοὴν ἢ κλίσιν, ῥέπω πρός τι, Ἰσοκρ. 159D· εἴς τι Πλάτ. Πολ. 485D· οἱ ταύτῃ ῥυέντες αὐτόθι 495B. **7)** ἐπὶ πλοίου, «κάμνω νερά», ἀντίθετ. τῷ στεγανὸν εἶναι, Ἀριστ. Ἀποσπ. 513, Παυσ. 8. 50, 7. **8)** ἔχω ῥύσιν, ῥοήν, τὰς κοιλίας τὰς ῥεούσας Διόδ. 5. 41. **II.** λίαν σπανίως μεταβ., χύνω, ἐκχέω, ἔρρει χοὰς Εὐρ. Ἑκ. 528, Ruhnk. Ep. Cr. 264, Wolf εἰς Δημ. Λεπτ. 273 — Ἡ χρῆσις αὕτη διαφέρει τῆς ἑπομ., **2)** μετὰ συστοίχ. αἰτ., ῥείτω γάλα, μέλι, ἃς τρέχῃ γάλα, μέλι, Θεόκρ. 5. 124, 126· ποταμῷ οἶνον ῥέοντι Λουκιαν. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 1. 7, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 287, Ἑβδ. (Ἰωὴλ Γ', 18)· — ἡ τοιαύτη αἰτιατικὴ ἐν τῷ δοκίμῳ λόγῳ συνήθως ἐξεφέρετο κατὰ δοτ., ἴδε ἀνωτ. I. 1. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 551.

*ῥέω, λέγω, ἴδε ἐν λέξ. ἐρῶ.

ῥηγεύς, έως, ὁ, (ῥῆγος) βαφεύς, Σχόλ. εἰς Ἰλ. I. 661 (657), Ἡσύχ.

ῥηγή, πλημμελὴς γραφὴ ἀντὶ τοῦ ῥαγή, Γαλην. Λεξ. Ἱππ.

ῥήγιος, α, ον, ἀντὶ τοῦ Λατ. regius, — βασίλειος, βασιλικός, Στράβ., Ἰω. Λυδ. 321, 8, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 230, 21, κλ.

ῥῆγλα, ας, ἡ, = ῥόχανον, (Λατ. regula), κοινῶς ῥῆγλα, δι' ἧς ὁμαλίζουσι, «κόπτουσι» τὸν διὰ κοιλοῦ μετρούμενον σῖτον, «ῥῆγλαι· σίδηρα ὡς ῥαβδοι» Ἡσύχ. **2)** = ἔστωρ, Διοκλητ. Ἀποσπ. ὑπὸ Mommsen (Lipsiae 1851) 15, 13.

ῥῆγμα, τό, (ῥήγνυμι) διάρρηξις, μέρος διερρωγός, κάταγμα, συνάπτεται τῷ στρέμμα (στραγγούλισμα), Δημ. 24. 6., 156. 1, 294. 21. **2)** διάρρηξις, ῥάγισμα, Ἰατρ., πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 2, 5. **3)** σχίσμα, ἄνοιγμα ἐν τοῖς ἱματίοις, Ἀρχιππ. ἐν «Πλ.» 4. **4)** μέρος γῆς διερρωγός, ὡς τὸ χάσμα, περὶ τοὺς κρημνοὺς καὶ τὰ ῥήγματα τῆς γῆς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 41, 16· ῥωγμή, «χαραμάδα», ἐν τοίχοις Πολύβ. 13. 6, 8. **5)** = ἀπόρρηγμα Francke εἰς Καλλῖνον σ. 81. **II.** ἀπόστημα, Ἱππ., πρβλ. Foes. Oecon.· ἐντεῦθεν ῥηγμᾰτίας, ου, ὁ, ἔχων ἀπόστημα, Λατ. vulsus, Διοσκ. 3. 163· ῥηγμᾰτώδης, ους, ὁ, Ἱππ. 1217C.

ῥηγμὶν ἢ ῥηγμὶς (ἂν καὶ πιθανῶς οὔτε ὁ εἷς οὔτε ὁ ἄλλος τῶν τύπων τούτων εὕρηται ἐν χρήσει), γεν. -ῖνος, ὁ. **2)** συνεκδοχ. ὁ τόπος ἔνθα ῥήγνυνται τὰ κύματα, ἡ ἀκτή, ὁ αἰγιαλός, ἡ «ἀκροθαλασσιά», ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης ἔνθα ὑψοῦνται καὶ διαρρήγνυνται τὰ κύματα, ἡ κορυφὴ τοῦ ἐκρηγνυμένου καὶ ἀφρίζοντος κύματος, ἀλλ' ὅτε δὲ (οἱ πῶλοι) σκιρτῷεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης, ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο θέεσκον Ἰλ. Υ, 229· κώπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν τύπτετε, ἐπὶ τῆς θραυομένης θαλάσσης μεταξὺ Σκύλλης καὶ Χαρύβδεως, Ὀδ. Μ. 214· ἐκ .. βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης Ἰλ. Α. 437· κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης Ὀδ. I. 169· πρβλ. Πινδ. Ν. 5. 24· ἄκραις ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἀξένου πόρου Εὐρ. Ι. Τ. 253· οὕτω μετὰ τῆς προθ. παρά· λαοὶ δὲ παρὰ ῥ. θ. δίσκοισιν τέρποντο Ἰλ. Β. 773, πρβλ. Δ. 449· — ἡ κυρία σημασία τῆς λέξεως γίνεται κατάδηλος ἐκ τοῦ Ἀριστοτ. (Μετεωρ. 2. 8, 25), ὅταν κυμαίνουσα ἐκβάλλῃ [ἡ θάλαττα], .. παχεῖαι καὶ σκολιαὶ γίνονται αἱ ῥηγμῖνες· ὅταν δὲ γαλήνη ᾖ, .. λεπταί εἰσι καὶ εὐθεῖαι. **2)** μεταφορ., ῥ. βίοιο, τὸ τέλος τῆς ζωῆς, δηλ. ὁ θάνατος, Ἐμπεδοκλ. 186· ὥσπερ ῥηγμῖνα οὖσαν ἀέρος τὴν νεφέλην Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 26. — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥηγμίν· αἰγιαλός, περὶ ὅνπερ ῥήγνυται τὸ κῦμα». **II.** σχίσμα, ῥωγμή, Ἡσύχ.

ῥηγμός, ὁ, = τῷ προηγ., Γραμμ.

ῥήγνῡμι, ἢ -ύω, (ἀναρ- Ἱππ. 299. 29· καταρ- Δημ. 535 2· κτλ.) ῥήσσω (ἴδε κατωτ. I. 1., II) εἶναι ἕτερος τύπος· — Ἰων. παρατατ. ῥήγνυσκε Ἰλ. Η. 141· — μέλλ. ῥήξω Ἰλ., Ἡρόδ., (ἐκ- Σοφ. Αἴ. 775· — ἀόρ. ἔρρηξα Ἰλ., Ἀττ.· — πρκμ. ἔρρηχα (δι-) μόνον παρὰ τοῖς Ἑβδ. — Μέσ., ῥήγνῡμαι, μέλλ. ῥήξομαι, ἀόρ. ἐρρηξάμην ἅπαντα ἐν τῇ Ἰλ.· Ἐπικ. ἀόρ. ῥηξάμην Ἰλ. Λ. 90· σπάν. παρ' Ἀττ., Εὐρ. Ἡρακλ. 835· — Παθ., ὑποτακτ. ῥήγνῡται Ἱππῶναξ 13· Ἐπικ. γ' πληθ. παρατ. ῥηγνύατο Ἄρατ. 817· μέλλ. ῥᾰγήσομαι Πλούτ., (διαρ-, ἐκ-, καταρ-) Ἀριστοφ. Ἱππ. 340, Αἰσχύλ. Πρ. 367, κτλ. — ἀόρ. ἐρράγην [ᾰ], ὁ μόνος παθ. ἀόρ. ὁ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ.· ἐρρήχθην Τρυφ. 11· πρκμ. ἔρρηγμαι (συν-) Ὀδ. Θ. 137, (κατ-) Ἡρόδ. 2. 12· ἀλλ' ὁ ἀμετάβ. πρκμ. ἔρρωγα εἶναι συνηθέστερος, ἴδε κατωτ. Γ. Η. Τὴν λέξιν ταύτην σχεδὸν οὐδόλως μεταχειρίζονται οἱ δόκιμοι τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων εἰμὴ ἐν τῷ παθ. Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται αἱ λέξεις ῥηκ-τός, ῥῆγ-μα, ῥηγ-μίν· ὡσαύτως ῥαγ-ή, ῥαγ-ᾶς, καὶ ῥώξ, ἀπορ-ρώξ, διαρ-ρώξ, ῥωγ-αλέος, ῥωγ-ᾶς· πιθανῶς ὡσαύτως καὶ τὰ ῥάχ-ις, ῥαχ-ία, ῥηχ-ίη· ἀλλ' οὐχὶ τὸ ῥάκος, ὅπερ ἴδε. — Ἡ ῥίζα αὕτη εἶναι ϜΡΑΓ, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Αἰολ. Ϝρῆξ-ις. (Abr. 33), Λατ. FRAG, frang-o, freg-i, frag-men, frag-mentum, frag-ilis· Σλαυ. breg-a (ripa)· Γοτθ. brik-an (κλᾶν), ga-bruk-a (κλάσμα)· Ἀρχ. Σκανδιν. brak-a· Ἀγγλο-Σαξον. brec-an· — πρβλ. καὶ ῥαίω). Διαρρηγνύω, σπάζω, συντρίβω, σχίζω, κόπτω, καταστρέφω, τεῖχος, πύλας, σάκος, θώρηκας, ἱμάντα, νευρήν, ὀστέον, χρόα, κτλ., Ἰλ., Ἡσ.· μόνον ἅπαξ ἐν τῇ Ὀδ., προτόνους ἔρρηξε Μ. 409· — ὕστερον μάλιστα ἐπὶ ἐνδυμάτων, σχίζω τὰ ἐνδύματά μου εἰς σημεῖον πένθους, ῥ. πέπλους Αἰσχύλ. Πέρσ. 199, 468· ἀνόμοια .. ἕλκεα ῥῆξαν, οὐχ ὅμοια τραύματα κατήνεγκαν, οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπολέμησαν, Πινδ. Ν. 8. 50· ῥ. ὀστᾶ, σάρκας Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 994, Βάκχ. 1130· γῆς δάπεδον ἀρότροις Ἀριστοφ. Πλ. 515· — ἀκολούθως παρὰ μεταγενεστ. πεζογράφοις, ῥήττειν νευρὰν Στράβ. 711· τὰ δεσμὰ Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 17. 1· τὰς πύλας ὁ αὐτ. ἐν Παρασ. 46· καὶ ὅπου ἐὰν αὐτὸν καταλάβῃ (τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον) ῥήσσει, κατασπαράσσει αὐτόν, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. θ', 18. — Μέσ., διαρρηγνύω, κρημνίζω, καταστρέφω πρὸς ἰδίαν ἐμοῦ ὠφέλειαν, ὄρνυσθ' .. ῥήγνυσθε δὲ τεῖχος Ἰλ. Μ. 440, πρβλ. 224, 257, 291. — Παθ., ἴδε κατωτ. Β. **2)** ὡς ὅρος τῆς παλαιοτάτης πολεμικῆς τέχνης, διαρρηγνύω τὰς τάξεις τῶν ἐχθρῶν, διασχίζω σῶμα στρατιωτικόν, ῥ. φάλαγγα, ὅμιλον, στίχας ἀνδρῶν Ἰλ. Ζ. 6, Λ. 538, Ο. 615· ῥήξαντες (δηλ. τὸ μέσον τοῦ στρατοπέδου) ἐδίωκον ἐς τὴν μεσόγαιαν Ἡρόδ. 6. 113· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ ῥήξασθαι φάλαγγας, στίχας Ἰλ. Λ. 90, Ν. 680, πρβλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 835· ἀπολ., ἐρρηξάτην ἐς κύκλα .. ὅπλων, διῆλθον βιαίως διὰ μέσου, Σοφ. Ἀποσπ. 731· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ῥηξαμένῳ θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον Ἰλ. Μ. 411. **3)** ἐγείρω, διεγείρω, ἔριδα ῥήγνυντο, ἤγειρον μάχην, Γ. 55. **4)** μεθ' Ὅμηρον, ἔρρηξε φωνήν, ἐξέβαλε φωνήν, «ξεφώνησε»· ὁ δὲ παῖς οὗτος ὁ ἄφωνος ὡς εἶδε ἐπιόντα τὸν Πέρσην ὑπὸ δέους τε καὶ κακοῦ ἔρρηξε φωνήν Ἡρόδ. 1. 85., 2. 2· ἐπεί τε δὲ Σωσικλέους ἤκουον εἴπαντος ἐλευθέρως ἅπας τις αὐτῶν φωνὴν ῥήξας αἱρέετο τοῦ Κορινθίου τὴν γνώμην Ἡρόδ. 5. 93, Ἀριστοφ. Νεφ. 356, 960· ῥῆξαι αὐδὴν Εὐρ. Ἱκέτ. 710· ῥήξασθαι φωνήν, θρόον αὐδῆς, φθόγγον Ἀνθ. Π. 5. 222., 7. 597., 9. 61· καὶ ἀπολ., ῥῆξον, κραύγασον ἠχηρῶς, Ἑβδ. (Ἡσαΐ. ΝΔ', 1)· ἴδε κατωτ. Γ. **5)** ὡσαύτως, δακρύων ῥήξασα .. νάματα, ἀφήσασα ἐλευθέραν τὴν ῥοὴν τῶν δακρύων, «ἐκραγεῖσα» εἰς δάκρυα, Σοφ. Τρ. 919· οὕτω καί, ῥ. κλαυθμὸν Πλουτ. Περικλ. 36· ῥ. εὐφροσύνην Ἑβδ. (Ἡσαΐ. ΜΘ', 13)· καί, ὁ χῶρος ῥήγνυσι πηγὰς Πλουτ. Μάρ. 19· ῥ. νεφέλην ἐς τινας Φιλόστρ. 853· ἴδε κατωτ. Β. **II.** ἀπολ., ἐν τῷ τύπῳ ῥήσσω, ἐπὶ ὀρχήσεως, κτυπῶ ἐν ῥυθμῷ τὸ ἔδαφος, Λατιν. tripudiare, ὀρχοῦμαι, χορεύω, ῥήσσοντες ἁμαρτῇ μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο Ἰλ. Σ. 571· οἱ δὲ ῥήσσοντες ἕποντο Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 516· ἀνθ' οὗ ὁ Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 539 ἔχει τὸ πλῆρες, ὥστε .. πέδον ῥήσσωσι πόδεσσι· — οὕτω καί, ῥήσσειν τύμπανα, κρούειν αὐτὰ σφοδρῶς, Ἀνθ. Π. 7. 709. **III.** ὕστερον ὡς ὅρος μαχομένων, κτυπῶ τινα καὶ ῥίπτω αὐτὸν κάτω, ὑποσκελίσαντες καὶ ῥήξαντες (συνήθ. ῥάξαντες) εἰς τὸν βόρβορον οὕτω διέθηκαν Δημ. 1259. 10· ἂν καὶ φαίνεται ὅτι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ ῥᾶσσω ἦτα εὐχρηστότερον ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας, Ἰακώψιος εἰς Ἀχιλλ. Τάτ. σ. 821.

Β. Παθ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ ἀορ. ἐρράγην, θραύομαι, διαρρήγνυμαι, συντρίβομαι, κῦμα θαλάσσης ῥήγνυτο Ἰλ. Σ. 67· κῦμα .. χέρσῳ ῥηγνύμενον Δ. 425, Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 377· ἐπὶ νεφελῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 377· ῥαγῆναί τι τῆς γῆς, ὡς ἐν καιρῷ σεισμοῦ, Πλάτ. Πολ. 359D· ῥαγεῖσα Θηβαίων κόνις Σοφ. Ἀποσπ. 781· ἱμάτια ῥαγέντα Ξεν. Κύρ. 1. 6, 16· ῥήττονται ὑδρίαι (ἐκ τοῦ παγετοῦ) Στράβ. 307· ῥήγνυσθαι ὑπὸ φθόνου, Λατ. rumpi invidia, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀριστείδου

2) ἐκρήγνυμαι ὡς ἡ βροντή, βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς Σοφ. Ἀποσπ. 507, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 583, Πλούτ. 2. 919C· — οὕτω, τὰ καταμήνια ῥ. Ἱππ. Ἀφ. 1254, πρβλ. 567, 30, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 2, 3, κτλ. **3)** ἐπὶ πλοίων, συντρίβομαι, Δημ. 1289. 14· μεταφορ., πολλῶν ῥαγεισῶν ἐλπίδων Αἰσχύλ. Ἀγ. 505.

Γ. ἀμεταβ., ὡς τὸ παθ., ἐκρήγνυμαι, ἔρρηξεν ἔμετος Ἱππ.· εἰ ἐθελήσει ῥήξας ὑπερβῆναι ὁ ποταμὸς Ἡρόδ. 2. 99· — μεταφορ., ἐπὶ ὑετῶν, ἐπὶ βοῆς δακρύων, ἐπὶ χειμάρρων, ἐπὶ αἰφνιδίων δυστυχημάτων, ἐπὶ ἐκρήξεως ὀργῆς, κτλ., Σοφ. Ο. Τ. 1076, ἔνθα εἰς ἀπάντησιν τῶν λεγομένων, δέδοικ' ὅπως μὴ .. ἀναρρήξει κακά, ὁ Οἰδίπους ἀποκρίνεται, ὁποῖα χρήζει ῥηγνύτω (ἐξυπακ. κακά), ὅπου ὅμως ἕτεροι (οὐχὶ ὀρθῶς) λαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς μεταβ. μετὰ ὑποκειμένου Ἰοκάστην· — ἀλλά, **II.** ἐπὶ τοιαύτης ἀμεταβάτου σημασίας συνήθως κεῖται ὁ πρκμ. ἔρρωγα καὶ οὗτος ἔχει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν σημασίαν τοῦ ἔχω ἐκραγῆ, ἐν ᾧ ὁ παθητ. ἐνεστ. ῥήγνυμαι σημαίνει ἐκρήγνυμαι, ἔρρωγε παγὰ δακρύων Σοφ. Τρ. 852· μεταφορ., κακῶν πέλαγος ἔρρωγεν Αἰσχύλ. Πέρσ. 433· τάδ' ἐκ δυοῖν ἔρρωγεν .. κακὰ Σοφ. Ο. Τ. 1280· ὀσὶ τάδ' ἔρρωγεν κακά Εὐρ. Ἱππ. 1338· ἐρρωγότες λόγοι, διερρωγότες, οὐχὶ συνημμένοι, Κωμ. Ἀνώνυμ. 265.

III. ἐν κυριολεκτικῇ σημασίᾳ, γῆ ἐρρηγεῖα (οὕτως ἀντὶ ἐρρωγυῖα) τετριμμένη, δηλ. γεωργήσιμος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἄρρηκτος**, Ἡρακλειωτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 19 κἑξ.

ῥῆγος, -εος, τό, σκέπασμα, κάλυμμα, «ἑφάπλωμα», συχν. παρ' Ὁμήρ. ἐν τῷ πληθ. (ὁ ἑνικ. ἐν τῇ Ἰλ. Ι. 661, Ὀδ. Ν. 73, 118)· τὸ πλεῖστον μετ' ἐπιθέτου, καλά, πορφύρεα Ἰλ. Ω. 664, Ὀδ. Δ. 297· ἢ σιγαλόεντα, Ζ. 38, Λ. 189, κτλ.· ἦν δὲ τοῦτο ἐν χρήσει ἢ ὡς κάλυμμα κλίνης (ἴδε ἐν λέξει **δέμνιον**), Ἰλ. Ι. 661· Ω. 644, Ὀδ. Γ. 349, κτλ.· ἢ ἀκλίντρου ἢ καθίσματος ὡς ὑπόστρωμα, Κ. 352· ὡσαύτως ὡς τὸ **φᾶρος**, ὡς ἱμάτιον, Ζ. 38· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν Ν. 73, 118, ὁ Ὅμηρος ῥητῶς διακρίνει τὸ ῥῆγος ἀπὸ τοῦ λίνου, εἶναι πιθανὸν ὅτι τὸ ῥῆγος ἦτο κατεσκευασμένον ἐξ ἐρίων· ἴδε Nitzsch εἰς Ὀδ. Γ. 349. (Τὰ ἐπίθετα **καλά**, **πορφύρεα**, **σιγαλόεντα** ὑποστηρίζουσι τὴν ἐκ τοῦ **ῥέζω** (βάπτω) ἐτυμολογίαν). — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥῆγος· ῥάκος, περίστρωμα, σπάραγμα, προσκεφάλαιον».

ῥῆδην, Ἐπίρρ. μόνον ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 363. 42, ὡς συνθετικὸν μέρος τῆς συνθέτου λέξεως **διαρρῆδην**.

ῥᾳδιος, Ἰων. συνηρ. ἀντὶ **ῥηϊδιος**.

ῥᾳθῆναι, ῥᾳθήσομαι, ἴδε **ἐρῶ**.

ῥᾳιδιος, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ῥᾴδιος**.

ῥᾳίζω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ῥαΐζω**.

ῥᾳιστος, ῥᾳίτατος, ῥᾳίτερος, ἴδε **ῥᾴδιος**.

ῥᾑκτης, ου, ὁ, (ῥήγνυμι) ὁ ῥήσσων, διαρρηγνύς· ἐπὶ σεισμοῦ σχίζοντος τὴν γῆν εἰς ῥήγματα καὶ χάσματα, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 30.

ῥᾑκτικός, ἡ, όν, ὁ δυνάμενος ἢ ἱκανὸς νὰ διαρρήξῃ, τὸ ψυχρὸν φλεβῶν ῥηκτικὸν Ἱππ. 1175B.

ῥᾑκτός, ἡ, όν, (ῥήγνυμι) ὃν δύναται τις νὰ διαρρήξῃ, συντρίψῃ, εὐδιάρρηκτος, ἐπὶ ἀνδρὸς θνητοῦ, ὅς .., χαλκῷ τε ῥηκτὸς μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν Ἰλ. Ν. 323.

ῥῆμα, τό, (ῥέω, ἐρῶ) τὸ λεγόμενον ἢ λαλούμενον, λέξις, λόγος, ἀπόφθεγμα, Θέογν. 1148, Ἀρχίλ. 45, Σιμωνίδ. 44. 15., 95 (ἔνθα ἴσως = **ῥήτρα** ΙΙ), Πίνδ., κλ.· ἐκ τῶν πεζολόγων πρώτων παρ' Ἡροδ., ὁ νόος τοῦ ῥήματος 7. 162· τὰ λεγόμενά τινος ῥήματα 8. 83· τοῦ Πιττακοῦ περιεφέρετο τοῦτο τὸ ῥ. Πλάτ. Πρωτ. 343B. τὸ δόγμα τε καὶ ῥῆμα ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 464E· ῥήματα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **ἔργματα**, Πινδ. Ν. 4. 10· πρὸς τὰ ἔργα, Σοφ. Ο. Κ. 783, Θουκ. 5. 111· πρὸς τὰ **ἀληθές**. Πλάτ. Φαίδων 102B· παροιμ., ῥήματα ἀντ' ἀλφίτων, «μὲ λόγια ἡ κοιλιὰ δὲν γεμίζει», «ἐπὶ τῶν μὴ ὧν τις δεῖται διδάντων, ἀλλὰ φωνὰς μόνας πραττεμένων» Σουΐδ. — ῥήματα πλέκειν Πινδ. Ν. 4. 154· ῥήματα θηρεύειν, κυνηγεῖν τὰς λέξεις τινός, Ἀνδ. 2. 23· — ῥ. ἱπποδάμοιο, ῥ. μυριάμφορον Ἀριστοφ. Βάτρ. 821, Εἰρ. 521· ῥήματος ἔχεσθαι Πλάτ. Νόμ. 656C· τῷ ῥήματι τῷδε προσχρώμενοι, εἰς τὴν λέξιν· **τόδε**, ὁ αὐτ. ἐν Τίμ. 49E· τῷ ῥήματι οὕτως εἶπες ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 450E· κατὰ ῥῆμα ἀπαγγέλλειν, λέξιν πρὸς λέξιν, Αἰσχίν. 44. 16. **2)** = φράσις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὄνομα** (ὅπερ = μία μόνη λέξις), Πλάτ. Κρατ. 399B· λέγοντες ἐν μύθοις τε καὶ ἐν ῥήμασι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 840C. **3)** ἡ ὑπόθεσις τοῦ λόγου, πρᾶγμα, Ἑβραϊσμὸς παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ ἐν τῇ Καιν. Διαθ. (π. χ. Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 37, 65, 6', 15)· πρβλ. **ῥητὸς IV. 2.** **II.** παρὰ τοῖς γραμμ., ῥῆμα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὄνομα**, ῥήματα καὶ ὀνόματα Πλάτ. Σοφιστ. 262A κἑξ., Κρατ. 425A, κ. ἀλλ., Ζήνων παρὰ Διογ. Λ. 7. 58, Ἀριστ. Ποιητ. 20, 9· — ἐπειδὴ δὲ συνήθως τὸ ῥῆμα ἀποτελεῖ τὸ κατηγορούμενον (Ἀριστ. περὶ Ἑρμην. 3, 1), διὰ τοῦτο ἡ λέξ. **ῥῆμα φαίνεται** ὅτι λέγεται ἐνίοτε ἐπὶ ἐπιθέτου ὅταν τοῦτο κεῖται ὡς κατηγορούμενον, αὐτόθι 1. 4., 10, 16.

ῥηματᾶτικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ῥῆμα, τὸ ῥηματικόν, τὸ ῥῆμα, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 22, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 195, Ἀπολλών. — Ἐπίρρημ. **-κῶς**, Εὐστ. 381, 22.

ῥημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ῥῆμα**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 444. 447, Νεφ. 943· — ὡσαύτως **ῥηματᾶτίσκιον**, τό, Πλάτ. Θεαίτ. 180A.

ῥήμων, -ονος, ὁ, = **ῥήτωρ**, κατὰ τὸν Πλούτ. 2. 675A, ἀρχαία τις διάφ. γραφ. ἐν Ἰλ. Ψ. 886, ἀντὶ, καὶ ῥ' ἥμονες ἄνορες.

ῥήν, ἡ, πρόβατον, ἀρνίον, μεταγεν. ποιητ. λέξις (ληφθεῖσα ἐκ τοῦ Ὁμηρικοῦ συνθέτου **πολύρρηνος**, **-ρρηνες**, πρβλ. **ῥηνικός, ῥῆνις**), **ῥήνεσσι** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1497· ῥῆνα Νίκ. Θηρ. 453· ἀλλ' ἔχομεν **Ῥῆνη** ἀντὶ **Ἄρνη** ὡς κύριον ὄνομα, Ἰλ. Β. 728.

ῥηνικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων εἰς πρόβατον, Ἱππ. 1155E, κτλ.

ῥῆνις, -ιος, ἡ, = **ἀρνακίς**, Ἱππ. 611. 14 (ὡς ὁ Γαλην. ἀνέγνω τὰ χωρίον).

ῥηνο-φορεύς, ὁ, ἐνδεδυμένος δορὰν προβάτου, ἓν ἐκ τῶν πολλῶν ἐπιθέτων τοῦ Διονύσου, Ἀνθ. Π. 9. 524, 18.

ῥῆξ, ῥηγός, ὁ, βασιλεύς, τὸ Λατ. rex, Συλλ. Ἐπιγρ. 8727, κ. ἀλλ. **2)** παρὰ τοῖς Βυζαντ. συγγραφ. ἡ λέξις **ῥῆξ** εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν βασιλέων τῆς Ἑσπερίας μόνον, τὸν δὲ αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντ. κράτους ἐκάλουν βασιλέα, ὡς καὶ τὸν τῆς Περσίας, Χρυσ. ΙΙΙ, 601A, Προκόπ. Π, 204, 15, Εὐάγρ. 2545 A, κλ.

ῥηξηναρία, ἡ, ἰσχὺς εἰς τὸ νὰ διαρρηγνύῃ τις τάξεις ἐνόπλων ἀνδρῶν, θάρσος μοι Ἄρης τ' ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη καὶ ῥηξηναρίην, κατὰ τὸν Σχολιαστὴν «ἀνδρείαν, παρὰ τὸ ῥηγνύειν τὴν δύναμιν τῶν ἐναντίων».—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 138

ῥηξήνωρ, ορος, ὁ, ὁ διαρρηγνύων τάξεις ἐνόπλων ἀνδρῶν, παρ' Ὁμήρῳ ἀείποτε ἐπίθετον τοῦ Ἀχιλλέως, Ὀδ. Δ. 5, Ἰλ. Ζ. 228, κτλ.· οὕτως, Ἡσ. Θεογ. 1007· ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀνθ. Π. 9. 525, 18.

ῥηξί-κέλευθος, ον, ὁ ἀνοίγων ὁδόν, ἀνοίγων δρόμον, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀνθ. Π. 9. 525, 18.

ῥηξί-νοος, ον, ὁ διαρρηγνὺς τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου, φέρων παραφροσύνην, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Ἀνθ. Π. 9. 524, 18.

ῥῆξις, εως, ἡ, (ῥήγνυμι) διάρρηξις, «σπάσιμον», φλεβίου Ἱππ. Ἀφ. 1252· ὀστέου ὁ αὐτ. ἐν Τρωμ. Κερ. 903· — ἐμπύρους τ' ἀκμὰς ῥήξεις τε ἐνώμων, παρετήρουν (οἱ μάντεις) τὰς εἰς ὀξὺ λιγυούσας φλόγας καὶ τὰς διαρρηγνυμένας ἀτάκτως (ὧν αἱ πρῶται ἦσαν καλὸς οἰωνός, αἱ δὲ δεύτεραι κακός), Εὐρ. Φοίν. 1255, πρβλ. πυρὸς ἀκμαῖς Ἐπικράτ. ἐν «Ἐμπόρῳ» 1· κατὰ ῥῆξιν νέφους Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 11· ῥ. ἀέρος, ὡς ἀποτέλεσμα ἰσχυροῦ ἤχου, Πλουτ. Φλαμ. 10. **2)** διάρρηξις, ἐκροή, τῶν καταμηνίων Ἱππ. Ἀφ. 1248· αἵματος ῥ. ἐκ τῶν ῥινῶν ὁ αὐτ. 38. 46· — πύωσις, «ὄμπυωσμα», ὁ αὐτ. ἐν Ἀφ. 1253, πρβλ. 1191A.

II. ὡς τὸ **ῥῆγμα**, βάθεσι μεγάλοις καὶ ῥήξεσιν Πλούτ. 2. 935C.

ῥηξι-σθενής, ές, ὁ ῥηγνύς, συντρίβων τὴν δύναμιν, Ἀπολλιναρ. Μεταφρ. σ. 279.

ῥηξί-φλοιος, ον, ὁ ἔχων τὸν φλοιὸν διερρωγότα, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 5, 2. — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥηξίφλοια· ῥήξαντα τὸν φλοῦν». — «ῥηξίφλοια· ῥήξαντα τὸν φλοῦν, οἷαν κάρυα» Σουΐδ., πρβλ. καὶ Φώτ. καὶ ἴδε **φλοιορραγής**.

ῥηξίφρων, -ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) = **ῥηξίνους**. «ῥηξίφρονα· καταβαλόντα τὴν φρένα» Ἡσύχ.

ῥηξίχθων -ονος, ὁ, ἡ, ὁ τὴν γῆν διασχίζων, Ὀρφ. Γνμν. 51. 9.

ῥῆον, τό, = **ῥᾶον**, ἄρῆον, ἔνιοι δὲ προσαγορεύουσιν αὐτὸ ῥᾶον Γαλην. τ. 13, σ. 224.

ῥησί-αρχος, ὁ, ὁ ἄρχων τῶν ῥήσεων, ἄρχων ἐν τοῖς λόγοις, ἀμφ. ἐν Ἐπιχάρμῳ παρ' Ἡσυχ., ἔνθα: **ῥησάοαρχος**.

ῥησίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ῥῆσις**, = λεξίδιον, βραχεῖα ῥῆσις, Κύριλλ., Ἡσύχ.· φέρεται καὶ **ῥησειδιον** (οὐχὶ ὀρθῶς) Συμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. 31, 235.

ῥησῑ-κοπέω. = **ῥημηγορέω**. κυρίως κόπτω, σχηματίζω φράσεις, Πολυβ. Ἔκλογ. Βατικ. σ. 396, Πολυβ. Ϛ', 119.

ῥησι-μετρέω, μετρῶ τὰς ῥήσεις, Λουκ. Λεξιφάν. 9, Ψευδολ. 24. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 293.

ῥῆσις, εως, Ἰων. **-ιος**, ἡ, (**ῥέω, ἐρῶ**), λόγος, ὁμιλία, μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος, «γνώμης» (Σχόλ.), «μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος ταὐτὰ δηλούσιν» (Εὐστ.), Ὀδ. Φ. 291· ῥ. ἀγγέλων Πινδ. Ν. 1. 89· καταπλέξαι τὴν ῥῆσιν, τελευτῆσαι τὸν λόγον, Ἡρόδ. 8. 83· ῥ. βραχεῖα Σοφ. Ἀποσπ. 62· ξυνεχὴς Θουκ. 5. 85· μακρὰν ῥῆσιν οὐ στέργει πάλις Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 273· εἰπεῖν ῥῆσιν ἢ θρῆνον θέλω ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1296· ῥῆσιν λέγειν ἀμφί

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 615· περὶ σμικροῦ πράγματος ῥήσεις παμμήκεις ποιεῖν Πλάτ. Φαῖδρ. 268C· μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνειν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 605D, Δουκ. Προμ. 6.— ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις, ἡ τῶν Σκυθῶν ἀπόκρισις, Ἡρόδ. 4. 127 (φράσις γενομένη παροιμιώδης, Παροιμιογρ.). **2)** ἀπόφασις, ψήφισμα, ῥ. Λακεδαιμονίων (σχεδὸν ὡς τὸ ῥήτρα) Ἡρόδ. 1. 152, «ῥῆσις: τὸ ψήφισμα. οὕτω Κράτης.» Φώτ. (Κράτης ἐν Ἀδήλ. 14). **3)** ὁμιλία, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν, Διον. Ἁλ. π. Ἰσοκρ. 2. **II.** διήγημα, μῦθος, ἀνθρώπων παλαιῶν ῥήσεις Πινδ. Ο. 7. 101. **III.** ῥητὸν ἢ χωρίον συγγραφέως· μάλιστα δὲ λόγος ἐν δράματι, Ἀριστοφ. Νεφ. 1371, Σοφ. 580, Βάτρ. 151, πρβλ. Δημ. 315. 22· ῥ. τινὲς τῶν Ἀριστοφανείων Πλούτ. 2. 712D· — Κατὰ Φώτ.: «ῥήσεις καλεῖται τὰ ὑπὸ τῶν εἰσαγομένων προσώπων λεγόμενα· ἀνάμεσον δὲ τούτων τὸ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ· οἷον, τόνδ' ἀπαμειβόμενος». **IV.** τρόπος τοῦ λέγειν, ὕφος, ἡ κατὰ πεζὸν ῥ. Λογγίνου Ἀποσπ. 3. 4.

ῥήσκω, ἰσοδύναμος τύπος τοῦ *ῥέω, (ἐρῶ), = λέγω, Ἡσύχ., Φώτ.

ῥήσσω, σπανιώτερος τύπος τοῦ ῥήγνυμι.

ῥηστώνη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ῥαστώνη.

Ϝρῆται, αἱ, = ῥῆτραι, μὴ λῦσαι τὰς Ϝρήτας τάσδε Ἐπιγρ. Ἰδαλίου Κύπρου, Cau. 418. Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

Ϝρητάομαι, ῥητὰς συνθήκας ποιῶ· εὐϜρητάσα(ν)τευ, μέσ., ἀόρ., Ἐπιγρ. Ἰδαλίου Κύπρου, Cau. 118, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

ῥητέον, λεκτέον, μνημονευτέον, τι Πλάτ. Νόμ. 730B, Σοφ. 227D· πρέπει τις νὰ προφέρῃ, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 410C. **II.** **ῥητέος, α, ον,** λεκτέος, μνημονευτέος, Ἑρμογ.

ῥήτερος, Ἰων. ἀντὶ **ῥήτειρος,** Θέογν. 1370· πρβλ. Δοβ. εἰς Φρύν. 402.

ῥητήρ, ῆρος, ὁ, (*ῥέω, ἐρῶ) ὡς τὸ **ῥήτωρ.** ὁ ἀγορεύων, ὁμιλῶν, μύθων τε ῥητῆρ' ἐμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων Ἰλ. Ι. 433· πρβλ. Ἱππώνακτα 59, Ἀνθ. Π. 7. 579, κτλ

ῥητιάριος, ὁ, τὸ Λατ. retiarius, δικτυοβόλος μονομάχος· ἐλέγοντο δὲ οὕτω οἱ δι' ἀμφιβλήστρου μονομαχοῦντες, δι' οὗ ἐπειρῶντο νὰ περιβάλωσι τὸν ἀντίπαλον, Ἀρτεμίδ. 2. 32.

ῥητίνη, ἡ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «ρετσίνα», ἡ ἐκ πεύκης ῥέουσα, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 829, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 20, Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. 9. 2, 1, κτλ. (Κατὰ τὸν Ἰσίδωρ. ἐκ τοῦ ῥέω, ἡ ἐκρέουσα ἀπὸ τοῦ δένδρου· ἀλλ' ἕτεροι νομίζουσι τὴν λέξιν ξένην.) [ῑ, Νικ. Ἀλεξιφ. 300, 567· οὕτω Λατ. resīna, Mart. 12. 32.]

ῥητίνιτες [ῑ], ὁ, ὁ περιέχων ῥητίνην, οἶνος ῥ.. Λατ. vīnum resinātum, «ρετσινᾶτο κρασί», ἔτι καὶ νῦν ἀρθόνως ἐν Ἑλλάδι παρασκευαζόμενον, Διοσκ. 5. 43.

ῥητίνα-λόγος, ον, (λέγω) ὁ συλλέγων ῥητίνην, Γλωσσ.

ῥητινόω, ἀναμιγνύω ἢ ἀλείφω τι μὲ ῥητίνην, μετοχ. παθ. πρκμ., **ἐρρητινωμένος.** κηρωτὴ ἐρρητινωμένη εὖ (διαφ. γραφ. ῥερητινωμένη) Ἱππ. π. Ἄρθρ. 827.—Ἴδε Κόντον ἐν «Σωκράτει» σ. 163.

ῥητινώδης, ες, ὅμοιος ῥητίνῃ, περιέχων ῥητίνην ἢ πλήρης ῥητίνης, Ἱππ. Μοχλ. 858, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 57C.

ῥητίνωτός, ή, όν, ὁ παρασκευασμένος μὲ ῥητίνην, Γλωσσ.

ῥητο-λογία, ἡ, (λέγω) σύνθεσις λόγου, Ἐπίπλαστος ῥ. Ταϊαν. σ. 176B, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 495B.

ῥητορεία, ἡ, ἐμπειρία ἢ δεξιότης περὶ τὰ δημόσια ἀγορεύειν, εὐγλωττία, ῥητορική, Πλάτ. Πολιτικ. 304A, Πλούτ. 2. 975C. **II.** ῥητορικὸς λόγος, παρασκευασμένος ῥητορικῶς, Ἰσοκρ. 87D, 233B, Ἀριστ. Ρητορ. 1. 2, 10, ἐν τῷ πληθ. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 138.

ῥητορευτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ῥητορεύω,** δεῖ ῥητορεύειν, Ἑρμογέν. προγυμν. ἐν Rhet. gr. ἔκδ. Speng. τ. II, σ. 17, 28.

ῥητορεύω, εἶμαι ῥήτωρ, δημηγορῶ, ὁμιλῶ δημοσίᾳ, ποιοῦμαι χρῆσιν τῆς ῥητορικῆς, Ἰσοκρ. 425D, Πλάτ. Γοργ. 502D· ῥ. καὶ πολιτεύεσθαι Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1034B.— Παθ., ἐπὶ τοῦ λόγου, λέγομαι, ἀπαγγέλλομαι, τοὺς μὲν [λόγους] ῥητορεύεσθαι, τοὺς δὲ γεγράφθαι Ἰσοκρ. 87C· καὶ οὕτω παρὰ μεταγεν. ἐν τῷ ἐνέργ. μετ' αἰτ., ῥ. τὴν πρεσβείαν, ῥητορεύω ὡς ἀπεσταλμένος πρεσβευτής, Δουκ. Ὑπὲρ τοῦ ἐν Προσαγ. πταίσματ. 2· **II.** διδάσκω τὴν ῥητορικήν, Στράβ. 650. Ἴδε Κόντον ἐν «Σωκράτει» σ. 162.

ῥητορικός, ή, όν, (ῥήτωρ) ὁ εἷς τὸν ῥήτορα ἀνήκων, ἡ ῥητορικὴ (ἐξυπακ. τέχνη) Πλάτ. Φαῖδρ. 266D· οὕτω, τὸ ῥητορικὸν αὐτόθι C, Πολιτικ. 304D· καὶ τὰ ῥητορικὰ Διογ. Λ. 4. 49, κτλ.· ῥητορικὴν δειλίαν ὁ δημόσιος καιρὸς οὐκ ἀναμένει, δειλίαν ῥήτορος, Αἰσχίν. 77. 7· ῥ. γραφή, ἀγωγὴ ἐναντίον ῥήτορος (παρανόμων), Ἰσαῖ. παρ' Ἁρποκρ ἐν λέξ., πρβλ. Att. Proc. 209·—Ἐπίρρ. **-κῶς,** Πλάτ. Γοργ. 471E, Αἰσχίν. 10. 30· Συγκρ. ῥητορικώτερον λέγεσθαι Διον. Ἁλ. π. Ἰσαί. 8. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἔμπειρος εἰς τὸ ῥητορεύειν, ἄξιος ἢ κατάλληλος νὰ γείνῃ ῥήτωρ, Ἰσοκρ. 28B, Πλάτ. Φαῖδρ. 260C, 272D, κ.ἀλλ.· φύσει ῥ. αὐτόθι 269D, κτλ.

ῥητορίσκος, ὑποκορ. τοῦ **ῥήτωρ,** μικρός, ἄσημος ῥήτωρ, Α. Gel. XVII, 20, 4.

ῥητορο-διδάσκαλος, ὁ, ὁ διδάσκαλος ῥητόρων ἢ τῆς ῥητορικῆς, Α. Β. 1417.

ῥητορο-μάστιξ, ῖγος, ὁ, ἡ μάστιξ τῶν ῥητόρων, ὡς ἐκαλεῖτο Αἰσχίνης ὁ Μυτιληναῖος, Διογ.Λ. 2. 64. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρητηρ. σ. 366.

ῥητορο-μυκτος, ον, ὁ, (μύζω) ὁ τῶν ῥητόρων χλευαστής, μυκτὴρ ῥ. Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 2. 19.

ῥητός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ *ῥέω, ἐρῶ. ὡρισμένος, ἰδιαιτέρως ὡρισμένος, συμπεφωνημένος, Λατ. ratus, μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ Ἰλ. Φ. 445· ἐς χρόνον ῥ. παρεῖναι, εἰς ὡρισμένον, προσυμπεφωνημένον καιρόν, Ἡρόδ. 1. 77, πρβλ. Αἰσχίν. 71. 12· ἡμέραι ῥ. Θουκ. 6. 29· ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι, μὲ ὡρισμένας προνομίας (πρβλ. ἐπὶ τισι ὡρισμένοις Ἀριστ. Πολιτ. 3. 14, 14), ὁ αὐτ. 1. 13· ῥ. ἀργύριον, ὡρισμένον χρημάτων ποσόν, ὁ αὐτ. 2. 7., 4. 69· ἐπὶ ῥητοῖσι, Ἀττ. ἐπὶ ῥητοῖς, ἐπὶ ὅροις ὡρισμένοις, κατὰ τὴν συμφωνίαν, ἢ συνθήκην, Ἡρόδ. 5. 57, Εὐρ. Ἱππ. 461, Θουκ. 1. 122, Ἀνδοκ. 26. 15, κ. ἀλλ.· παρεῖναι εἰς ῥ. ἡμέραν Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 6· ῥ. ἀπόκρισις, ὡρισμένη, σαφής, Πολύβ. 32. 22, 7 — ἐντεῦθεν ἐπίρρ. **ῥητῶς,** ὡρισμένως, σαφῶς, ὁ αὐτ. 3. 23, 5, κτλ., πρβλ. Wetst. εἰς Δ' Ἐπιστ. πρ. Τιμ. δ', 1· οὕτω, ῥητότατα Σέξτ. Ἐμπ. 7. 16. **2)** περὶ οὗ γίνεται λόγος, περίφημος, διάσημος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 4. **II.** ὃν δύναταί τις νὰ εἴπῃ, εἰ ῥητόν, φράσον Αἰσχύλ. Πρ. 765· ἢ ῥητόν; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι; Σοφ. Ο. Τ. 993· αὐδῶν ἀνάσσ' οὐδὲ ῥητά μοι αὐτόθι 1289· ῥ. ἄρρητόν τ' ἔπος Λατ. fas nefasque, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1001· δεινὸν γάρ, οὐδὲ ῥ. ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 756· πρβλ. ἄρρητος III. 3. **2)** ὃν δύναταί τις νὰ προφέρῃ, ἀπαγγείλῃ, συλλαβῇ Πλάτ. Θεαίτ. 202B, πρβλ. 205D, Ε· ὃν δύναταί τις νὰ ἀνακοινώσῃ διὰ λέξεων, Πλάτ. Ἐπιστ. 341C. **III.** ἐν τοῖς Μαθηματικοῖς, **ῥητὰ** λέγονται τὰ ποσὰ τὰ ἔχοντα λόγον πρὸς ἄλληλα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **ἄλογα·** ῥητὰ πρὸς ἄλληλα Πλάτ. Πολ. 546C, Ἱππ. Μείζων 303B, πρβλ. Εὐκλείδ. 10, ὁρισμ. 3-9· ἴδε ἄρρητος IV, **ἀπόρρητος** II. **IV.** τὸ ῥητόν, τὸ ἀριθεῖ ἢ κατὰ γράμμα περιεχόμενον ἐγγράφου τινός, (τὸ γράμμα, Καινὴ Διαθ.), Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 3. 36, κτλ.· ὡσαύτως, τὰ ῥ. τοῦ προφήτου, ὁ λόγος αὐτοῦ, Κλήμ. Ἀλ. 772. **2)** = τὸ ῥῆμα I. 3, ἔτι καὶ ἐπὶ ἐμψύχου, Ἑβρ. dāvār, Ἐξόδ. (*Ἐξοδ. Θ', 4).

ῥήτρα, ἡ, Ἰων. **ῥήτρη,** Αἰολ. **Ϝρήτρα.** ἴδε κατωρ.· (*ῥέω, ἐρῶ)· ἡ ἐπὶ ῥητοῖς καὶ ὡμολογημένοις συνθήκη, συμφωνία ἐπὶ ῥηταῖς, ἤ ἐστιν ἐπὶ ὡρισμένοις, ἀλλ' ἄγε νῦν ῥήτρην ποιησόμεθ' Ὀδ. Ξ. 393· παρὰ τὴν ῥήτραν Ξεν. Ἀνάβ. 6. 6, 28· ῥ. πρὸς αὐτὸν καὶ ὁμολογία γίνεται Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 7, πρβλ. 10. 18· ποιοῦνται ῥήτρας ἐπὶ χρυσίῳ παμπόλλῳ, «βάλλουν, κάμνουν στοιχήματα», ὁ αὐτ. περὶ Ζ. 15. 24, ἔνθα ἴδε Ἰακώβιον. **II.** λέξις ἐν πολλῇ χρήσει ἐν ταῖς Αἰολ. καὶ Δωρ. πολιτείαις, συμφωνία, συνθήκη, Ϝράτρα τοῖς Ϝαλείοις καὶ τοῖς Ἡραεῦσι (δηλ. ῥήτρα τοῖς Ἠλείοις καὶ τοῖς Ἡραιεῦσι) Ἀρχαία ἐπιγραφὴ τῶν Ἠλείων ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 11, ἔνθα ἴδε Böckh (σ. 26). **2)** ἐπὶ τῶν ἀγράφων νόμων τοῦ Λυκούργου, οἵτινες ἦσαν οὕτως εἰπεῖν συμβόλαιον ἢ συνθήκη μεταξὺ τοῦ νομοθέτου καὶ τοῦ λαοῦ, Νόμ. ἐν Πλουτ. Λυκούργ. 6, πρβλ. 13· ἀκολούθως, ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις, διάταγμα τῶν Σπαρτιατῶν βασιλέων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγιδι 8· εὐθείαις ῥήτραις ἀνταπαμειβόμενους (ἴσως ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν σκολιὰν ῥήτραν μνημονευομένην ἐν τῇ ῥήτρᾳ τῶν βασιλέων Πολυδώρου καὶ Θεοπόμπου, Πλουτ. Λυκούργ. 6), Τυρταῖ. 2. 8. **3)** ἐν Βυζαντίῳ = προβούλευμα· ἐκ τᾶς βωλᾶς λαβὼν ῥήτραν (ῥάτραν ;) ψήφισμα Βυζαντίων παρὰ Δημ. 255. 21 (ἔνθα ὁ Schäf. ἑρμηνεύει τὴν λέξιν ὡς σημαίνουσαν δέσειαν τοῦ ὁμιλεῖν, ἴδε κατωτ.). **4)** καθόλου, = νόμος, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 33. **III.** ὁμιλία, λόγος, ῥήτρης εὐκελάδοιο πατήρ, ἐπὶ τοῦ Δημοσθένους, Χριστοδ. Ἔκφρ. εἰκ. 24, πρβλ. 256· ῥ. παραλαβεῖν, παραλαβεῖν τὸν λόγον, Δουκ. Ἐπὶ μισθ. συνόντ. 2· παραδιδόναι ὁ αὐτ. ἐν Τοξ. 35·— ἐν τῷ πληθ., λόγοι, ὁμιλίαι, Ανκόφρ. 470, 1037, Νικ. Ἀλεξιφ. 132.

ῥητρεύω, δικάζω, δίκας Ανκόφρ. 1400.

ῥητροσύνη, ἡ, εὐγλωττία, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notices des Mss. 7. 2, 257.

ῥητρο-φύλαξ [ῠ], **-ακος,** ὁ, ὁ φύλαξ τῶν ἀρχείων, ἀρχειοφύλαξ, Φώτ., κλ.

ῥήτωρ, -ορος, ὁ, ὡσαύτως ἡ Ἀριστοφ. Ἀποσπ 673· (*ῥέω, ἐρῶ)·— ὡς καὶ νῦν, ὁ δημοσίᾳ ἀγορεύων, δικηγόρος, Λατ. orātor, ῥ. μύθων Εὐρ. Ἑκ. 126, κτλ.· μάλιστα ἐν Ἀθήναις, οἱ ῥήτορες, οἱ δημοσίᾳ ἀγορεύοντες ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, καὶ οἱ μετερχόμενοι τοῦτο τὸ ἐπάγγελμα πολλάκις προήγοντο εἰς τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα τῆς πόλεως, Ἀριστοφ. Ἀχ. 38, 680, Ἱππ. 60, 358, κ. ἀλλ., Θουκ. 8. 1, Ἀνδοκ. 23. 31, Πλάτ., κλ.· συχν. ἐπὶ κακῆς σημασίας, Ἰσοκρ. 185B, Ἀριστ. Τοπ. 6. 12, 5· οἱ δέκα ῥήτορες, οἱ Ἀττικοί, συνή-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θως ἐκδιδόμενοι ὁμοῦ, Λουκ. Ἔρωτες 29. **2)** ἐν Σοφ. Ἀποσπάσμ. 937, ὁ ἐκδίδων ἀπόφασιν, δικαστής. **3)** παρὰ μεταγεν. ἰδίως, διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς, ῥητοροδιδάσκαλος, Λατιν. rhetor, Πλούτ. 2. 131Α, κτλ. **II.** ὡς ἐπίθετ., ῥ. λόγος Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 852. 7.

ῥηχιάδης ἢ **ῥηχάδης**, ὁ, ὁ ῥίπτων τοὺς καταδίκους εἰς τὴν θάλασσαν, «ῥηχιάδαι ἢ ῥηχάδαι, οἱ τοὺς καταδίκους εἰς τὰς ῥαχίας βάλλοντες» Σουΐδ., Ἡσύχ.

ῥηχίη, **ῥηχός**, Ἰων. ἀντὶ **ῥαχία**, **ῥαχός**.

ῥαχώδης, **ες**, (εἶδος) ἀκανθώδης, τραχύς, Νικ. Ἀλεξιφ. 230.

ῥήων, **ον**, Ἰων. ἀντὶ **ῥᾴων**, συγκρ. τοῦ **ῥᾴδιος**, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 402.

ῥίγα· «σιώπα» Ἡσύχ.

ῥιγᾱλέος, **α**, **ον**, (ῥῖγος) ψυχρός, παγετώδης, ὄμβρος Ἐμπεδ. 124.

ῥῑγεδᾰνός, **ή**, **όν**, κυρίως ὁ κάμνων τινὰ νὰ ἀνατριχιάσῃ ἐκ τοῦ ψύχους, παγετώδης, παρ' Ὁμήρῳ μόνον μεταφορ., ῥιγεδανὴ Ἑλένη, ἧς τὸ ὄνομα προξενεῖ φρίκην, φρικτή, χαλεπή, Ἰλ. Τ. 325· οὕτω, ῥ. γῆρυς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1343, πρβλ. Ὀππ. Ἀλ. 5. 37· μοῖραν ῥιγεδανοῦ βιότου Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 191. 6·— ἐν τῇ κυριολεκτικῇ σημασίᾳ, ῥ. πηγυλὶς Ἀνθ. Π. 9. 384 (Περὶ τῆς καταλήξεως πρβλ. **ἠπεδανός**, **μηκεδανός**, **οὐτιδανός**).— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥιγεδανῆς· φρικώδους, χαλεπῆς, κακίστης, φοβερᾶς».

ῥιγείω, **ῥιγέω**, Ἐτυμολ. Μέγ. 620. 46.

ῥῑγεσί-βιος, **ον**, ὁ ἀεὶ ῥιγῶν, «τοὺς δ' ἀεὶ ῥιγῶντας οἱ παλαιοὶ ῥιγεσιβίους ἔλεγον, οὓς οἱ νῦν δυσρίγους» Πολυδ. Δ', 186· «ῥιγεσίβιοι: ἐπὶ τῶν πτωχῶν καὶ γυμνῶν, προσποιουμένων δὲ ἀσκεῖν τὸ σῶμα» Α. Β. 61, 29.

ῥῑγέω, Πινδ. Ν. 5. 91· μέλλ. **-ήσω** Ἰλ. Ε. 351· ἀόρ. **ἐρρίγησα**, Ἐπικ. **ῥίγησα**, Ὅμηρ.· — πρκμ. (μετὰ σημασίας ἐνεστ.) **ἔρρῑγα**, Δωρικ. γ' πληθ. **ἐρρίγαντι** Θεόκρ. 16. 77· Ἐπικ. ὑποτακτ. **ἐρρίγῃσι** Ἰλ. Γ. 353· Ἐπικ. δοτ. μετοχ. **ἐρρίγοντι** (ἀντὶ **ἐρριγότι**) Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 228· ὑπερσ. **ἐρρίγειν** Ὀδ. Ψ. 216. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται αἱ λέξ. **ῥῑγ-ος**, **ῥίγ-ιον**, **ῥίγιστος**, **ῥιγ-όω**, **ῥιγ-ηλός**, **ῥιγ-εδανός**· αἱ δὲ Λατιν. λέξεις frīg-us, frīg-eo, frīg-idus δεικνύουσιν ὅτι ἡ ῥίζα πιθανῶς ἦτο FΡΙΓ, ὥστε ἴσως καὶ αἱ λέξ. **φρίσσω**, **φρίξ**, **φρίκη** συγγενεύουσιν·— ἡ πρὸς τὴν ῥίζαν ταύτην σχέσις τοῦ Ἀρχ. Γερμ. frius-au (Ἀγγλ. to freeze, «παγώνω») κτλ. ἀμφισβητεῖται, ἀποδοκιμάζεται δὲ καὶ ἡ πρὸς τὰς λέξεις rīgeo, rīgidus ὑπὸ τοῦ Κουρτίου). Κυρίως σημαίνει, αἰσθάνομαι ῥῖγος, τρέμω ἐκ τοῦ ψύχους, κρυώνω (πρβλ. **ῥιγόω**)· ἀλλ' ἡ σημασία αὕτη μόνον μεθ' Ὅμηρ.· διότι παρ' Ὁμήρῳ ἡ λέξις κεῖται μόνον μεταφορ., φρίττω, ἀνατριχιάζω ἐκ φόβου ἢ φρίκης, ἰδὼν ῥίγησε Ἰλ. Ε. 596, κτλ.· ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον Μ. 208· οὕτως, κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἱ δὲ παρθένοι ῥίγησαν (παραλειφθείσης τῆς αὐξήσεως ἐν ἰαμβικῷ στίχῳ) Σοφ. Ο. Κ. 1607· — μετ' ἀπαρ., τρομάζω νὰ πράξω τι, ἀποφεύγω τὸ νὰ πράξω τι, ὄφρα τις ἐρρίγῃσι .. ξεινοδόχον κακὰ ῥέξαι Ἰλ. Γ. 353, πρβλ. Η. 114· πρβλ. **ἀπορριγέω**·— ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, θυμὸς ἐρρίγει μή .. Ὀδ. Ψ. 216. **2)** ὡς τὸ Λατ. frigere, ψυχραίνομαι, ὁ ζῆλός μου ἢ ἡ προθυμία μου καταπίπτει, Πινδ. Ν. 5. 91. **3)** παρὰ Θεοκρ. ἔνθ' ἀνωτ., Φοίνικες .. ἐρρίγαντι φαίνεται ὅτι σημαίνει, εἶναι ἔντρομοι ἐκ φόβου. **II.** μεταβ., φρίττω, ἀνατριχιάζω πρός τι, ῥιγήσειν πόλεμον Ἰλ. Ε. 351· ἔρριγα μάχην Ρ. 175· ἐν Π. 119, τὸ ῥίγησέν τε συνήθως λαμβάνεται παρενθετικῶς.

ῥῑγηλός, **ή**, **όν**, ὁ προξενῶν ῥῖγος, φρίκην, ῥίστοι Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 131· οὕτως ἐν Νικ. Ἀλεξιφ. 220, κτλ.· ἐπὶ προσώπων, Ποιητὴς παρὰ Σουΐδ.— Ἐπίρρ. **-λῶς**, Πολυδ. Ε', 111.

ῥίγιον, συγκρ. οὐδέτ. ἐπίθετ. σχηματισθὲν ἐκ τοῦ **ῥῖγος**, ψυχρότερον, παγερώτερον, ποτὶ ἕσπερα ῥ. ἔσται Ὀδ. Ρ. 191. **II.** μεταφ. φοβερώτερον, οἰκτρότερον, τό οἱ καὶ ῥ. ἔσται Ἰλ. Α. 325, πρβλ. 563, Α. 405· τὸ δὲ ῥ. ἔσται .. ἄλγεα πάσχειν Ὀδ. Υ. 220 κακῆς οὐ ῥ. ἄλλο Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 701· πρβλ. Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 7.— Τὸ ἄρσεν. **ῥιγίων** φαίνεται ὅτι δὲν ἀπαντᾷ.

ῥίγιστος, **η**, **ον**, ὑπερθετ. ἐπίθετ. σχηματισθὲν ἐκ τοῦ **ῥῖγος** (ὡς τὸ **κύδιστος** ἐκ τοῦ **κῦδος**), ψυχρότατος, τρομερώτατος, ῥίγιστα θεοὶ τετλήοτες εἰμὲν Ἰλ. Ε. 873· Ζεὺς ῥίγιστος ἀλιτροῖς «ὅστις φοβερός ἐστι τοῖς ἁμαρτάνουσιν εἰς ἱκέτας» (Σχόλ.) Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 215· ὃ δὴ ῥίγιστον ὄδωδε Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 55Α.

ῥιγίτανον, τό, ὄνομα φυτοῦ, Γεωπ. 12. 1.

ῥιγνός, **ή**, **όν**, = **ῥικνός**, Ἡσύχ.· — **ῥιγνόομαι**, = **ῥικνόομαι**, ὁ ἴδε.

ῥιγόλεθρον, τό, θερμὸν ὕδωρ, εἰς ὃ ἐμβάλλονται ἄρρωστοι πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ ῥίγους, Cael. Aurel. Chron. IV, 93, ἔνθα ὅμως τὸ χειρόγρ. ἔχει pygoliton.

ῥῑγο-μάχης, **ἢ** **-χος**, **ου**, ὁ, ὁ πρὸς τὸ ψῦχος μαχόμενος, Ἀνθ. Π. 11. 115.

ῥιγοπυρεκτικαὶ βλάβαι ΣΗΘΙ ἔκδ. Langkav. σ. 122, 21.

ῥῑγο-πύρετος, ὁ, πυρετὸς μετὰ ῥίγους, ψύξεις πυκναὶ ῥιγοπύρετοι Γαλην. τ. 19, σ. 567, 16· ὡσαύτως **ῥιγοπύρετον**, τό, Α. Β. 42· καὶ ὑποκορ. **ῥιγοπυρέτιον**, τό, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἠπιόλιον**.

ῥῖγος, **εος**, τό, (ἴδε (**ῥιγέω**) ψῦχος, παγετός, Ὀδ. Ε. 472, Ἡρόδ. 6. 44, καὶ Ἀττ.· ὑπὸ λιμοῦ καὶ ῥίγους Πλάτ. Εὐθύφρων 4D λιμῷ καὶ ῥίγει μαχόμενος Ξεν. Κύρ. 6. 1, 14· πληθ., ῥίγη καὶ θάλπη ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 7, 23. **2)** τὸ τρέμειν ἐκ τοῦ ψύχους, Πλάτ. Τίμ. 62Β· ὡσαύτως, τὸ μετὰ τοῦ πυρετοῦ ῥίγος, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15, Ἀφορ. 1250· ῥίγεα πυρετώδη ὁ αὐτ. ἐν Ἀγμ. 774.

ῥῑγόω· μέλλ. **-ώσω** Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 17, Ἐπικ. ἀπαρέμφ. **-ωσέμεν** Ὀδ. Ξ. 481·— ἀόρ. **ἐρρίγωσα** Ἱππ. 1073Η, (ἐν-) Ἀριστοφ. Πλ. 846·— πρκμ. **ἐρρίγωκα** Θεοφρ. π. Πυρὸς 74 (κατὰ τὰ Ἀντίγραφ.).— Τὸ ῥῆμα τοῦτο ὡς τὸ **ἱδρόω**, ἔχει ἀνώμαλον συναίρεσιν εἰς **ω**, **ῳ**, ἀντὶ **ου**, **οι**, ὡς γ' ἑνικ. ὑποτακτ. **ῥιγῷ** Πλάτ. Γοργ. 517D, Φαίδων 85Α (ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα **ῥιγοῖ**)· εὐκτ. **ῥιγῴη** Ἱππ. 337. 34, Πλούτ. 2. 233Α· ἀπαρ. **ῥιγῶν** Ἀριστοφ. Ἀχ. 1146, Σφ. 446, Ὄρν. 935 (ἂν καὶ ὑπάρχει διάφ. γραφὴ **ῥιγοῦν** παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Νεφ. 442, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 440C, Ξεν. Κύρ. 5. 1, 10)· μετοχ. θηλ. **ῥιγῶσα** Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 6. 26· αἰτ. **ῥιγῶντα** Κράτης ἐν «Τόλμαις» 1 Σημαίνει δὲ ὡς καὶ τὸ **ῥιγέω**, 1, κρυώνω, τρέμω ἐκ τοῦ ψύχους ἢ ἐκ τοῦ παγετοῦ, Ὀδ. Ξ. 481, Ἡρόδ. 5. 92, 7, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15, π. Ἀέρ. 282, καὶ Ἀττ.· συχνάκις ὅμως οἱ τύποι δύνανται νὰ ἀνήκωσιν εἰς ἑκάτερον ῥῆμα εἴς τε τὸ **ῥιγόω** καὶ τὸ **ῥιγέω**, ὡς ῥιγῶν τε καὶ πεινῶν Ἀριστοφ. Ἀχ. 857, πρβλ. Νεφ. 416, Πλάτ. Γοργ. 517D.

ῥῑγώδης, **ες**, παγετώδης, «κρύος», συνοδευόμενος μὲ ῥῖγος, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 219, Γαλην.

ῥίγωσις, ἡ «τρεμούλιασμα», «τουρτούρισμα», Achmes Ὀνειρ. 191.

ῥίζα, **ης**, ἡ· αἰτ. **ῥίζην** ἀντὶ τοῦ **ῥίζαν** Μάρκελλ. Σιδήτης 89 χάριν τοῦ μέτρου· (ἴδε κατωτ.)·— ῥίζα, Ὀδ. Κ. 304, Ψ. 196, Ἀττ.· ὡς φάρμακον, Ἰλ. Κ. 846· ῥ. ἐλατήριος, καθαρτικὸν φάρμακον, καθάρσιον, Foës Oecon. Hipp.·— ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., αἱ ῥίζαι, Ἰλ. Μ. 134, Ὀδ. Μ. 435, κτλ.· δένδρεα μακρὰ αὐτῇσι ῥίζῃσι Ἰλ. Ι. 542· ἐντεῦθεν **2)** ἐπὶ πολλῶν μεταφορικῶν χρήσεων, π. χ. αἱ ῥίζαι τῶν ὀφθαλμῶν, Ὀδ. Ι. 390, πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 933· αἱ ῥίζαι ἢ τὰ θεμέλια τῆς γῆς, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 19· χθόνα . αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι Αἰσχύλ. Πρ. 1047· ἱπούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο αὐτόθι 366· ἐπὶ πτερῶν, τριχῶν, κτλ., Πλάτ. Φαῖδρ. 251Β, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 11, 12· τῶν ὀδόντων, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 5. 8, 9· γαστρὸς ῥ. ὁ ὀμφαλὸς ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 13, 1, κτλ. **3)** ἐκ ῥιζῶν ἀναιρεῖν, radicitus, Πλουτ. Πομπ. 21, Ἡρακλείδ. παρ' Ἀθην. 523F· πρβλ. **ῥιζόθεν**, **πρόρριζος**. **II.** τὸ ὡς ῥίζα ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πρέμνου φυόμενον, ὅθεν ὁ Πίνδαρος καλεῖ τὴν Αἰβύην τρίτην ῥίζαν χθονός, θεωρῶν τὴν γῆν ὡς διῃρημένην εἰς τρεῖς ἠπείρους, Π. 9. 14. **III.** ὡσαύτως, τὸ πρᾶγμα ἐξ οὗ ἄλλο τι φύεται ἢ παράγεται οἱονεὶ ἀπὸ ῥίζης, ἀστέων ῥίζα, ἐπὶ τῆς Κυρήνης ὡς τῆς μητρὸς ἢ ἀρχῆς τῆς Κυρηναϊκῆς πενταπόλεως, ὁ αὐτ. ἐν Π. 4. 26· ἡ ῥίζα ἢ ἀρχὴ ἐξ ἧς οἰκογένειά τις κατάγεται, Λατ. stirps, ῥ. σπέρματος, γένους, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Ο. 2. 83, Ι. 8 (7). 123, Αἰσχύλ. Ἀγ. 966, Σοφ. Αἴ. 1178, κτλ.· ὅθεν, γένος, οἰκογένεια, Αἰσχύλ. Θήβ. 755, Εὐρ. Ι. Τ. 610, κτλ.· συκοφάντου .. σπέρμα καὶ ῥ. Δημ. 784. 28· ὡσαύτως, ῥ. κακῶν, ὡς τὸ τοῦ Οὐεργιλίου fons et origo mali, Εὐρ. Ἀποσπ. 904· 11· παντὸς ἀγαθοῦ Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 280Α· καλοκαγαθίας Πλούτ. 2. 4Β· ἀρχαὶ καὶ ῥ. γῆς καὶ θαλάττης Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 2, κτλ. πρβλ. **ῥίζωμα** Π. **2)** θεμέλιον, ῥ. πάντων καὶ βάσεις ἀ γᾶ ἐρήρεισται Τίμ. Λοκρ. 97Ε, πρβλ. Πλάτ. Τιμ. 81C. (Αἰολ. **βρίσδ-α**·— πρβλ. rad-ix· Γοτθ. v urt-s· Ἀρχ. Γερμ. wurz-a (wurzel, wurtz)· παρ' Ἄγγλοις root· ἴδε Κουρτ. ἀρ. 515.)

ῥιζ-άγρα, ἡ, ἐργαλεῖον πρὸς ἐξαγωγὴν τῶν ῥιζῶν τῶν ὀδόντων, Παῦλ. Αἰγ. 352.

ῥιζάριν, ἀντὶ **ῥιζάριον**, **ου**, τό, = **ἐρυθρόδανον** Γεωπ. 12. 1, 7.

ῥιζεῖον, τό, = **ῥίζιον**, Νικ. Ἀλεξιφ. 265.

ῥιζηδόν, Ἐπίρρ., (ῥίζα) κατὰ τρόπον ῥίζης, ὡς ῥίζα, Ἡλιόδ. 1. 29, Ἀθανάσ. τ. 2, σ. 265Α.

ῥίζηθεν, Ἐπίρρ, (ῥίζα) πρόρριζα ἀπὸ τῆς ῥίζης, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1400.

ῥιζημαῖαι πέτραι ἐν ποταμῷ, ἐρριζωμέναι, Κ. Πορφ. πρὸς τὸν ἴδιον υἱὸν Ρωμ. ἐν τ. 3, σ. 75, ἔκδ. Β., ἔνθα ὅμως κακῶς καὶ παρὰ τὰ χειρόγραφα ἐξεδόθη **ῥιζικαῖαι**. Ὁ Δουκάγγιος πρῶτος ἐσφάλη ἀποδοκιμάσας τὴν ὀρθὴν γραφὴν τῶν χειρογράφων, ἣν ἔτι εὑρίσκομεν καὶ ἐν τοῖς κατὰ Λυβ. κ. Ροδ. στ. 2435 (**ῥιζημήαν πέτραν**) καὶ ἡ συνήθεια ἡμῶν μαρτυρεῖ, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη— Κατὰ τὸν Ζηκίδην γραπτέον: **ῥιζιμαῖαι πέτραι**.

ῥιζίας, **ου** ὁ, ὁ παρασκευαζόμενος ἐκ τῆς ῥίζης φυτοῦ τινος, ὁπὸς ῥ., ἀντίθετ. τῷ **καυλίας**, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 3, 2, πρβλ. Πλίν. 19. 15.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ῥιζικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν ῥίζαν, Πλουτ. Ἀποσπ. 49, Εὐστ. Πονημάτ. 305. 37, κτλ.

ῥίζιον ἢ **ῥιζίον,** τό, ὑποκορ. τοῦ **ῥίζα,** μικρὰ ῥίζα, Ἀριστοφ. Ὄρν. 654, ῥίζιον τρίψας τι μικρὸν Ἀντιφάν. ἐν «Ἀσκληπιῷ» 1, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 18, 2, κτλ.

ῥιζίς, ίδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **ῥίζα** ἐν Νικ. Ἀλεξιφ. 403, 531 (μετὰ διαφ. γραφ. **ῥιζάς**).

ῥίζις, ὁ, Αἰθιοπικόν τι ζῷον ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἐλεφάντων, Στράβ. 827.

ῥιζο-βόλος, ον, ὁ σχηματίζων ῥίζας, ῥιζοβολῶν, Νικ. Θ. 69 — **ῥιζοβολέω,** ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «πιάνω ῥίζαν», Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 57, Ἀνθ. Π. 11. 246·— **ῥιζοβόλησις, εως,** ἡ, τὸ ῥιζοβολεῖν, Βυζ.

ῥιζο-βουνο-θεσίαι, αἱ, θέσεις παρὰ τὰς ῥίζας βουνοῦ, Λυβ. κ. Ροδ. στ. 125, ἔκδ. Wr.

ῥιζο-δάκτυλος, ον, = **ῥίζα δακτύλου,** ἡ ῥίζα, ὁ πρῶτος ἁρμὸς δακτύλου, «τοῦ δακτύλου ὁ πρῶτος κόνδυλος λέγεται προκόνδυλος καὶ ῥιζοδάκτυλος» Μελέτ. ἐν τοῖς Ὀξ. Ἀνεκδ. Κραμήρου τ. 3, σ. 119.

ῥιζο-ειδής, ές, ὁ πρὸς ῥίζαν ὅμοιος, Boisson Anecd. 2. 404, 7.

ῥιζόθεν, Ἐπίρρ. = **ῥίζηθεν,** ἐκ τῆς ῥίζης, ἀπὸ τῆς ῥίζης, Νικ. Ἀλεξιφ. 257, Θηρ. 307, Λουκ. Τύρανν. 13·— ὡσαύτως **ῥιζόθι,** Νικ. Ἀποσπ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Νικ. ἐν Θηρ. 462.

ῥιζο-κέφαλος, ον, ἐπὶ φυτῶν, ἐν οἷς τὸ ἄνθος φύεται ἀπ' αὐτῆς τῆς ῥίζης, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 10, 5.

ῥιζο-λογέω, ἐκριζώνω, καθόλου πάντας τυράννους ῥιζολογήσας Διόδ. 16. 82.

ῥιζο-λόγος, ὁ, ἡ, ὁ συλλέγων ῥίζας, μεταγεν.

ῥιζο-πάγής, ές, (πήγνυμι) ὁ στερεῶς ἐρριζωμένος, Νόνν. Διον. 2, 247.

ῥιζο-πρέμνων, ὁ, ἡ, ἡ ἀρχὴ καὶ ῥίζα, τινὸς Συλλ. Ἐπιγρ. 8735.

ῥιζό-πρεμν(ο)ν, τό, πρέμνον ἀποτελοῦν καὶ ῥίζαν, Ἐπιγραφ τοῦ ιβ' μ. Χ. αἰῶνος, νῦν ἐν Γαλλίᾳ, CJG 8735.

ῥιζο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ῥίζας, Πολυδ. Ζ', 196.

ῥιζ-ορύκτης, ὁ, = **ῥιζωρύχος,** μνημονεύεται ἐκ τῶν στίχων τοῦ Φιλῆ Περὶ Ζῴων ἰδιότητος (Ἐλέφας 86;).

ῥιζο-σύνετος, ον, συνετὸς μέχρι ῥίζης, πάνυ συνετός, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7, σ. 498.

ῥιζο-τηξικάρδιος, ον, ὁ κατατήκων καρδίαν μέχρι ῥίζης, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7, σ. 498.

ῥιζοτομέω, κόπτω ἢ κλαδεύω τὰς ῥίζας δένδρου σκάπτων τὸν περὶ αὐτὰς χῶρον, συκῆ ῥιζοτομηθεῖσα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 17, 10, κτλ. **Π.** κόπτω ἀπὸ ῥίζης, ἐκριζώνω, καταστρέφω, Διοδ. Ἐκλογ. 590. 70·— μάλιστα πρὸς ἰατρικὴν χρῆσιν, ῥ. βοτάνας, τέμνω καὶ συλλέγω τὰς ῥίζας βοτανῶν, Ἱππ. 1278. 38.

ῥιζοτομία, ἡ, τὸ τέμνειν καὶ συλλέγειν ῥίζας, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 3, 2., 9. 8, 2·— ὡσαύτως **ῥιζοτόμησις,** ἡ, Βυζ.

ῥιζοτομικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ῥιζοτομίαν, ἤτοι συλλογὴν ῥιζῶν· **ῥιζοτομικόν,** τό, σύγγραμμα βοτανικὸν τοῦ Ἀμερίου μνημονευόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀθην. 681F· **ῥιζοτόμος,** «καὶ Κρατεύας δὲ ὁ ῥιζοτομικὸς τὰ αὐτὰ εἶπε» Διοσκ. 2. 199 ἐν τέλ.

ῥιζο-τόμος, ὁ, (τέμνω) τέμνων ἢ συλλέγων ῥίζας, μάλιστα πρὸς ἰατρικὴν χρῆσιν ἢ μαγείαν, Διοσκ. ἐν τῷ Προοιμίῳ, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 13. 1, Φώτ., κλ. ὁ Σοφ. ἔγραψε δρᾶμα καλούμενον **Ῥιζοτόμοι,** οἱονεὶ Φαρμακεῖς, Veneficae, ἴδε Δινδ. εἰς Ἀποσπ. 479· ῥιζοτόμος ὥρα, ἡ πρὸς ῥιζοτομίαν ὥρα τοῦ ἔτους, Νικ. Θηρ. 494. **Π.** ἡ ῥιζοτόμος, ὄνομα εἴδους τινὸς ἴριδος, Πλιν. Η. Ν. 21. 19.

ῥιζο-τραγέω, τρώγω ῥίζας, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 126, ἔκδ. Mil. — Αὐτόθι καὶ **ῥιζοτρυγέω.**

ῥιζο-τροφέω, (τρέφω) φύω, τρέφω, παράγω ῥίζας, Πολυδ. Α', 235.

ῥιζουχία, ἡ, ἡ ῥίζα, ἡ ἀρχὴ οἰκογενείας, Τζέτζ. Ἱστ. 4. 330.

ῥιζουχίζω, μεταφυτεύω, Νικ. Χρον. 97D.

ῥιζοῦχος, ον, (ἔχω) ἔχων, κρατῶν, ὑποβαστάζων τὰς ῥίζας ἤτοι τὰ θεμέλια, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς τὸ **γαιήοχος,** Καλλ. Ἀποσπ. 285· καθόλου, ὁ ἀνέχων, ὑποστηρίζων τι, θεμείλια ῥ. Ὀππ. Ἀλ. 5. 680.

ῥιζοφαγέω, ἐσθίω ῥίζας, Στράβ. 513· μετ' αἰτ., ῥ. τὰ σπέρματα, καταστρέφων αὐτὰ δάκνων ἢ τρώγων τὰς ῥίζας, ὁ αὐτ. 144.

ῥιζο-φάγος [ᾰ], **ον,** ὁ τρώγων ῥίζας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 6, 2, π. Ζ. Μορ. 3. 1. 17· οἱ Ῥιζοφάγοι, ὄνομα Αἰθιοπικῆς τινος φυλῆς παρὰ Διοδ. 3. 23.

ῥιζο-φοίτητος, ον, ὁ προερχόμενος ἐκ ῥιζῶν, φλέβες φοίνικος Χαιρήμων παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 9, 5 (ἔνθα ὅμως ὁ Schneidewin ἀναγινώσκει -**φίτυτος**)

ῥιζο-φόρος, ον, (φέρω) ὁ φέρων ῥίζας, Ἐτυμολ. Μέγ. 515. 10.

ῥιζο-φυέω, φύω ῥίζας, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 2, 1.

ῥιζο-φυής, ές, ὁ φύων ῥίζας, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 8, 1.

Π. ὁ ἐκ ῥίζης τινὸς φυόμενος, ὁ αὐτ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 10, 1.

ῥιζοφυΐα, ἡ, τὸ φύειν ῥίζας, Σχόλ. εἰς Ἡσ. Θεογ. 304.

ῥιζό-φυλλος, ον, ὁ φύων φύλλα ἀπὸ τῆς ῥίζης, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 9.

ῥιζο-φύτευτος, ον, ὁ πεφυτευμένος καὶ ἤδη ἔχων ῥίζας, ἐρριζωμένος, Διήγ. Ἀχιλλ. στ. 1541, ἔκδ. Wr.

ῥιζό-φυτος, ον, ὁ φυόμενος, φυτρώνων ἀπὸ τῆς ῥίζης, Ὄκελλος Λευκανὸς 13. σ. 513.

ῥιζόω, (ῥίζα) ῥιζώνω, κάμνω νὰ ῥιζοβολήσῃ· μεταφορ., στερεώνω, ὅς μιν [τὴν ναῦν] λᾶαν ἔθηκε καὶ ἐρρίζωσεν ἔνερθεν, «ἀκίνητον ἐποίησεν» (Σχόλ.), Ὀδ. Ν. 163· νήσους κατὰ βένθος πρέμνοθεν ἐρρίζωσε Καλλ. εἰς Δῆλ. 35.— Παθ., ἐπὶ δένδρων καὶ φυτῶν, ῥιζοβολῶ, «πιάνω ῥίζαν», Ξεν. Οἰκ. 19, 9, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 2, 1· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀρίστη ῥιζώσασθαι ἡ συκῆ ὁ αὐτ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 5, 6· καὶ ἐν τῷ ἐνεργ. ἔτι, Schneid. ἐν τῷ π. Φυτ. Αἰτ. 2. 4, 1· οὕτως, αἱ πῖνναι ἐρρίζωνται, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀρρίζωτοι.** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 20· ῥ. ἐπί τινι Ἀνθ. Π. 66· ὁδὸς βάθροισι γῆθεν ἐρριζωμένος, ἐστερεωμένος, στερεός, Σοφ. Ο. Κ. 1591· ἐπὶ γεφύρας, αἰώνιος ἐρρίζωται Συλλ. Ἐπιγρ. 4440. **2)** μεταφορ., ἐρρίζωσε τὴν τυραννίδα Ἡρόδ. 1. 64, ἴδε κατωτ. — Παθ., τυραννὶς ἐρριζωμένη αὐτόθι 66, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 839A· ἐξ ἀμαθίας πάντα κακὰ ἐρρ., ἔχουσι τὴν ῥίζαν αὐτῶν ἐν τῇ ἀμαθείᾳ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 271, πρβλ. Πλάτ. Ἐπιστ. 336B· ἐν ἀγάπῃ ἐρριζωμένοι καὶ τεθεμελιωμένοι Ἐπιστ. πρ. Ἐφεσ. γ', 18. **Π.** Παθ., ὡσαύτως ἐπὶ ἐδάφους, εἶμαι πεφυτευμένος μὲ δένδρα, φυτά, ἀλωὴ ἐρρίζωται, «πεφύτευται» (Σχόλ.), Ὀδ. Η. 122.

ῥιζώδης, ες, (εἶδος) ὁ ὅμοιος ῥίζῃ, διάφ. γραφ. ἀντὶ **ῥοιζώδης** παρὰ Πλουτ.

ῥίζωμα, τό, (ῥιζόω) τὸ σύνολον τῶν ῥιζῶν δένδρου, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 3, 4. **Π. ῥιζώματα** = στοιχεῖα, τέσσαρα μὲν πάντων ῥιζώματα πρῶτον ἄκουε Ἐμπεδ. 59, πρβλ. 159 ἀενάου φύσεως ῥ. Πυθαγ. παρὰ Πλουτ. 2. 877A. **2)** ἡ ῥίζα, τὸ γένος, Αἰσχύλ. Θήβ. 413· θείων δ' ἀπ' ἀμφοῖν ἔκγονον ῥιζωμάτων, δηλ. πρός τε πατρὸς καὶ πρὸς μητρός, ἐκ μέρους ἀμφοτέρων τῶν γονέων, Θεοδέκτης ἐν Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 6, 7.

ῥιζ-ωνῦχία, ἡ, ἡ ῥίζα τοῦ ὄνυχος, ἀναγνωστέον παρὰ Πολυδ. Β', 145, πρβλ. Παῦλ. Αἰγιν. 6. 85· — παρὰ Ρούφῳ Ἐφεσ. σ. 30, -**νύχια,** τά.

ῥιζωρυχέω, ἐξορύσσω ἐκ τῆς γῆς ῥίζας, Πλούτ. 2. 473A· τὰ μὲν γὰρ τῶν ζῴων ῥιζωρυχοῦντα τρέφεται Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 535C.

ῥιζ-ωρύχος, ον, ὁ ἐξορύσσων ῥίζας, ἐπὶ τῶν γραμματικῶν, γραμματικῶν περίεργα γένη, ῥιζωρύχα (ῥιζώρυχα κακῶς) μούσης ἀλλοτρίης Ἀνθ. Π. 11. 322.— Ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β', σ. 308.

ῥίζωσις, εως, ἡ, (ῥιζόω) τὸ ῥιζοῦσθαι, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 12, 5, Πλούτ. 2. 227D·— μεταφορ., ἡ τῶν γεννωμένων ῥίζωσις, ἐπὶ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ ἐμβρύου, Πλουτ. Λυκοῦργ. 14, Ποπλικ. 8.

ῥιζωτής, οῦ, ὁ, ὁ θεμελιωτής, ἱδρυτής, Συνεσ. Ὕμν. 5. 18.

ῥιζωτός, ή, όν, ἔχων ῥίζαν, π. Δυστυχ. κ. εὐτυχ. στ. 252, ἔκδ. Λ.

ῥικνήεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ **ῥικνός,** Νικ. Θηρ. 137, Χριστοδ. Ἔκφρ. 338.

ῥικνόομαι, Παθ. (ῥικνός) γίνομαι ῥικνός, «ζαρώνω» ἐκ παγετοῦ, καύσωνος ἢ γήρως, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 20, 5, Ὀππ. Ἀλ. 5. 592· μεταφορ., ἐπὶ ἱματίων, Ἐπιφάν. **Π.** ὀρχοῦμαι ποιῶν ἀσέμνους συστροφὰς τοῦ σώματος, Σοφ. Ἀποσπ. 297, πρβλ. Λουκ. Λεξιφ. 8· ὅθεν καὶ ὁ Βάκχος λέγεται γήραϊ ῥικνώδης ἐν Ἀνθ. Π. 5. 273. — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥικνοῦσθαι· διέλκεσθαι, καὶ παντοδαπῶς διαφέρεσθαι κατ' εἶδος», καὶ «ῥικνοῦται· λεπτύνεται, ἐπὶ τῶν ὀστέων τῶν γερόντων».

ῥικνόπους ταώς, ὁ ῥικνοὺς ἔχων πόδας, Μ. Φιλῆς τ. Α', σελ. 106, ἔκδ. Mil.

ῥικνός, ή, όν, κατάξηρος, «ζαρωμένος» ἐκ τοῦ ψύχους, «ῥικνός: ὁ πεφρικώς, παρὰ Σοφοκλεῖ» Φώτ., Σοφ. Ἀποσπ. 942· «ῥικνοῖσι, ῥυσοῖς. ἡ δὲ λέξις παρὰ Καλλιμάχῳ» Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 669 (Καλλ. Ἀποσπ. 49), κτλ.· ἴδε Littré εἰς Ἱππ. Προγν. 37·— καθόλου, ἐξηραμμένος, κεκυρτωμένος, «στραβός», ῥικνὸς πόδας Ὀμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 317· ἄψεα Ὀππ. Κυν. 2. 346· ῥικνοὶ πόδες Ἀπολλ. Ρόδ. ἔνθ ἀνωτ.· γούνατα Ἀνθ. Πλαν. 306· ῥ. κῴδιον Συλλ. Ἐπιγρ. 6203 ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μακρός,** μικρόσωμος, λεπτῇ, παχείᾳ, μακρᾷ, ῥικνῇ, νέᾳ, παλαιᾷ Ξέναρχος ἐν «Πεντάθλῳ» (Πιθαν. ἀντὶ **ῥιγνός** (ὅπερ παρ' Ἡσυχ.), ἐκ τοῦ **ῥῖγος**).— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥικνοί· ἰσχνοὶ σαρξίν, ἐπικεκαμμένοι, σκαμβοί, σκολιοί», καὶ «ῥικνοτέρους· ἀσθενεστέρους», καὶ «ῥικνὴν ὄψιν· φρικτήν».

ῥικνότης, -ητος, ἡ, «καμπυλότης» (Ἡσύχ. ἐν λέξ. **διερρικνοῦντο**), Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 933A.

ῥικνο-φυής, ές, στρεβλός, πεπιεσμένος, Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ῥικνώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων ῥικνότητα, ῥικνός, Ἱππ. 1175H· — πρβλ. ῥικνόομαι ΙΙ.

ῥίκνωσις, εως, ἡ, συστολὴ τοῦ δέρματος, «ζάρωμα», Ἱππ. 1176Δ, Γαλην.

ῥίμβαι· «ῥοιαὶ μεγάλαι, ἄμεινον δὲ διὰ τοῦ ξ ῥίμβαι» Ἡσύχ.

ῥίμβηαις· «ἀγκύλη τοῦ ὤμου. οἱ δὲ τὸν βραχίονα τοῦ ἱερείου» Ἡσύχ.

ῥίμμα, τό, (ῥίπτω) τίναγμα, κίνησις, κούφοισι ποδῶν ῥίμ-μασι Ἀρίων παρ' Αἰλιανῷ π. Ζῴων 12, 45.— Καθ' Ἡρῳδιαν. ἐν Ἐπιμερ. 118, 8 «ῥῖμμα, ἡ ῥῖψις καὶ τὸ βέλος».

ῥιμμός, ὁ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ ῥῖψις, Νικήτ. Χρον. 150Δ.

ῥίμφᾰ, Ἐπίρρ., ῥᾳδίως, ταχέως, ἐλαφρῶς, εὐκινήτως, ῥίμφα δ' γοῦνα φέρει Ἰλ. Ζ. 511, κτλ., καὶ Ἡσίοδ.· τοὶ δ' ἐπέτοντο ῥ. μάλ' Ἰλ. Ν. 30· ῥίμφα μάλα τρωχῶσι Χ. 163· δεῖπνον ἕλοντο .. ῥ. Θ. 54· ῥ. τοξεύειν Πινδ. Ι. 2. 5· ῥ. βαίνειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 407, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 387, 1194. (Πιθαν. ἐκ τοῦ ῥίπτω, ἔρριμμαι). — καθ' Ἡσύχ.: «ῥίμφα· ῥᾳδίως, εὐχερῶς, συνεχῶς. ἢ ταχέως».

ῥιμφᾰλέος, α, ον, ἐλαφρός, ταχύς, εὐκίνητος, Ἐτυμολ. Μέγ. 262, κλ.

ῥιμφ-ᾰρμᾰτος, ον, ὁ μετὰ ταχέος ἅρματος, ῥ. διφρηλασία Πινδ. Ο. 3. 67· ῥ. ἁμίλλαις, μὲ τὴν ταχεῖαν ἁμιλλαν ἁρμάτων, Σοφ. Ο. Κ. 1063.

ῥίν, ἡ, μεταγεν. τύπος τοῦ ῥίς, ὃ ἴδε.

ῥῖνα, ἡ, = ῥίνη Ι, κατὰ τὸν Μοῖριν 338.

ῥῑνάριον, τό, εἶδος ἁλιφῆς τοῦ δέρματος, Παῦλ. Αἰγ. 3. 22.

ῥῑν-αυλέω, αὐλῶ διὰ τῆς ῥινός, ἀποτελῶ ποιόν τινα ἦχον αὐλοῦ διὰ ῥινός, Gesn. εἰς Λουκ. Λεξιφ. 19· ῥιναυλοῦσι τὰ αἰσχρά, «ῥινοκτυποῦσιν, οἱονεὶ τὸ πνεῦμα τοῖς ῥώθωσι συνέλκοντες ποιὸν ἦχον ἐπὶ καταγέλωτι ἀποτελοῦσιν» (Σχολιαστ.), Τατιαν. πρὸς Ἕλληνας 22.

ῥῑνάω, (ῥίς) ἄγω ἀπὸ τῆς ῥινός, Φερεκρ. ἐν «Αὐτ.» 1, Μένανδρος ἐν Δοκῇ. 327. — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥινᾶν· ἐπὶ τοῦ ἐξαπατᾶν καταβουκολοῦντας».

ῥῑνάω, (ῥίνη) ῥινίζω, Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 35 καὶ 45, Αἰλ. π. Ζῴων 6. 3· ψῆγμα ῥινηθὲν Ἀνθ. Π. 9. 310· μεταφορ., ἐπὶ φιλολογικοῦ ἔργου, Διον. Ἁλ. π. Θουκ. ἰδιωμάτ. 24.

ῥίνεαι· «αἱ μέλαιναι ἰσχάδες» Ἡσύχ.

ῥῑν-εγκᾰτᾰπηξῐ-γένειος, ον, (ῥίς, ἐγκαταπήγνυμι) ὁ ἔχων ῥῖνα καθικνουμένην μέχρι τοῦ γενείου, εἰς φιλόσοφον, Ἀνθ. Π. παράρτ. 288.

ῥῑν-έγχῠτον, τό, ἔγχυμά τι διὰ τὴν ῥῖνα, Γαλην.· — ῥῑνεγχύτης, ου, ὁ, ἐργαλεῖον πρὸς ἔνεσιν τοιούτων ἐγχύσεων, Ἰατρ.· — ῥινεγχῠτέω ἢ -όω, κάμνω ἐγχύσεις εἰς τὴν ῥῖνα, Διοσκ. 2. 210, ἐν τῷ Παθητ.

ῥῑνέω, = ῥινάω, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 931.

ῥίνη [Ι], ἡ, ῥινίον, «λίμα», Ξεν. Κύρ. 6. 2, 33, Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 45· ῥῖναι χαρακταὶ Ἀνθ. Π. 6. 205. **ΙΙ.** εἶδος ἰχθύος (ἡ «ῥῖνα») ἔχοντος δέρμα ἰσχυρὸν χρησιμεῦον πρὸς ἐπίξεσιν ξύλων καὶ μαρμάρων, Λατ. squatina, Ἐπίχ. 30 Ahr., Ἄρχιππ. ἐν «Ἰχθ.» 1, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 5, 2, κ. ἀλλ. (Κατὰ τὸν Ἀρκάδιον σ. 111.24, τὸ ἐργαλεῖον ἦτο ὀξύτονον ῥίνη, ὁ δὲ ἰχθὺς παροξύτονον ῥίνη· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Παθ. 66. — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥίνη· ἰχθύος ὁρᾶσι.

ῥῑνηλᾰσία, ἡ, τὸ διὰ τῆς ὀσφρήσεως ἀνιχνεύειν ὡς ποιοῦσιν οἱ κύνες, Λόγγος 1. 9.

ῥῑνηλᾰτέω, ἰχνηλατῶ διὰ τῆς ῥινός, διὰ τῆς ὀσφρήσεως, ἴχνος κακῶν ῥ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1185· ῥ. ἐκ τῆς ὁδμῆς Κλήμ. Ἀλ. 210, πρβλ. Φίλωνα 1. 628, κτλ.

ῥῑν-ηλᾰτης, ου, [ᾰ] ὁ, (ἐλαύνω) ὁ διὰ τῆς ῥινὸς ἰχνηλατῶν ἀνιχνευών, κύων ῥ. Παλυδ. Β', 74.

ῥῑν-ηλᾰτος, ον, ὁ διὰ τῆς ῥινὸς ἢ τῆς ὀσφρήσεως ἀνιχνευόμενος, ἴχνος Ὀππ. Ἁλ. 2. 290.

ῥίνημα, τό, (ῥινέω) τὸ ἐκ τοῦ ῥινιζομένου πράγματος πῖπτον ψῆγμα, «ῥινίδι», ἐν τε τῷ ἑνικῷ καὶ τῷ πληθυντικῷ, χαλκοῦ Ἱππ. 628. 41· ἀργύρου Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 129, πρβλ. Κλήμ. Ἀλ. 43· ἐλέφαντος τοῦ ὀδόντος Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 13· πριστοῖσι λόγχης .. ῥινήμασιν Εὐρ. Ἀποσπ. 725.

ῥῑνητής, οῦ, ὁ, (ῥινέω) ὁ ῥινίζων, ῥινιστής, Γλωσσ.

ῥῑνίζω, = ῥινέω, Achmes Ὀνειρακρ. 64, ἐν τῷ παθ.

ῥῑνίον, τό, = ῥίνη, μικρὸν ῥινίον, «λιμίτσα», Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. σ. 119. **2)** = ῥινάριον, Γαλην. τῶν κατὰ τόπ. βιβλ. 4, Κέλσος. **ΙΙ.** ὑποκορ. τοῦ ῥίς, ἐν τῷ πληθ. ῥινία, οἱ μυκτῆρες, Ἀριστ. Φυσιογν. 3. 14, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 211.

ῥινισμα, τό, (ῥινίζω) = ῥίνημα, Κτησ. Ἰνδ. 25, Ὀρειβάσ. 311 Matth.

ῥῑνό-βᾰτος, ὁ, ἰχθὺς τις ἔχων τραχὺ δέρμα καὶ ὁμοιότητα πρὸς ῥίνην (σημ. ΙΙ) καὶ βάτον, ἴσως Raia rhinobatos, «ἔστι γάρ τις ἰχθύς, ὃς καλεῖται ῥινόβατος, ἔχει γὰρ τὴν μὲν κεφαλὴν καὶ τὰ ἔμπροσθεν βάτου, τὰ δὲ ὄπισθεν ῥίνης, ὡς γενόμενος ἐξ ἀμφοτέρων τούτων» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 11, 7· ὡσαύτως ῥινοβάτης, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 2. 5, 11.

ῥῑνο-βόλος, ον, ὁ πλήττων τὴν ὄσφρησιν, ἐπὶ ὁσμῶν, Ἡσύχ.

ΙΙ. ῥῑνόβολος, Παθ., ὁ διὰ τῆς ῥινὸς γινόμενος, μηδ' ἀναροιβδήσῃς ῥινοβόλῳ πατάγῳ Ἀνθ. Π. 9. 769.

ῥῑνο-βρέψης, ου, ὁ, (ῥινὸς) ὁ κατεργαζόμενος δέρματα, βυρσοδέψης, Ἡσύχ.

ῥῑνόκερως, ωτος, ὁ, (ῥίς) τὸ γνωστὸν θηρίον, Στράβ. 774 κἑξ., Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 201C, Αἰλ. π. Ζ. 17. 44, Συλλ. Ἐπιγρ. 6131b. **2)** = μονόκερως, Ἀκύλας ἐν Ἰὼβ ΑΘ', 9. **3)** πτηνόν τι Αἰθιοπικόν, «ποιὸς ὄρνις ἐν Αἰθιοπίᾳ» Ἡσύχ.

ῥῑνο-κόλουρος (ῥινοκολοῦρος Kühn), ὁ ἔχων τὴν ῥῖνα ἠκρωτηριασμένην, Γαλην. τ. 19. σ. 142, ἔκδ. Kühn.

ῥῑνο-κολούστης, ου, ὁ, (ῥίς) ὁ ἀκρωτηριάζων, ἀποτίμνων τὴν ῥῖνα, ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, Παυσ. 9. 25, 4.

ῥῑνο-κοπέω, (ῥίς) ἀποκόπτω τὴν ῥῖνα, Θεοφάν. 553, 9, Ἀρμενόπ. 6. 4, 1. κλ.

ῥῑνο-κτυπέω, ποιῶ θόρυβον διὰ τῆς ῥινός, ῥιναυλέω, «τῇ διὰ τῶν ῥινῶν ἀναρροφήσει τοῦ πνεύματος κτύπον ἀποτελῶν» Σωφρόν. 3521B.

ῥῑνο-κτῡπία, ἡ, τὸ ῥινοκτυπεῖν, τὸ ῥιναυλεῖν, Σωφρόν. 3521B.

ῥῑνο-λᾰβίς, ίδος, ἡ, κολαστήριον ὄργανον δι' οὗ ἀφίγγεται ἡ βίς, Συνέσ. 201C.

ῥινολωβητος, ὁ, ἡ, ὁ ἠκρωτηριασμένος τὴν ῥῖνα, Κ. Μανασσ. Χρον. 4069.

ῥινό-μακτρον, τό, μάκτρον τῆς ῥινός, μανδήλιον, μεταγεν.

ῥινομήλη, ἡ, = βλεφαρόξυστον, Trilleri Opusc. 1, σ. 477.

ῥῑνόν, τό, = ῥινὸς ΙΙ, 1, δέρμα, Ἰλ. Κ. 155, Ἀνθ. Π. 9. 328. **2)** = ῥινὸς ΙΙ, 2, ἀσπίς, Ὀδ. Ε. 281, ἴδε Σχόλ.

ῥῑνο-πύλη [ῠ], ἡ, πλαγία πύλη, πυλίς, Πολύθ. 8. 27, 8., 8. 31, 5, κτλ.

ῥῑνός, οῦ, (ἴδε ἐν τέλ.) τὸ δέρμα ζῶντος ἀνθρώπου, Ἰλ. Ε. 308, Ὀδ. Ε. 426, 435, κτλ.· σπανίως τὸ δέρμα νεκροῦ, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 152· τὸ δέρμα ἀνθρώπου νομιζομένου νεκροῦ, Ὀδ. Ξ 134· πρβλ. Ἰακώβ. εἰς Ἀνθ. Π. σ. 746. **ΙΙ.** τὸ δέρμα ζώου, μάλιστα δὲ τὸ τοῦ βοός, συχν. παρ' Ὁμήρ.· ῥ. ἀγραύλου βοὸς Σοφ. Ἀποσπ. 122· ὡσαύτως, ῥ. πολιοῖο λύκοιο Ἰλ. Κ. 334· ῥ. λέοντος Πινδ. Ι. 5 (6). 53· παρ' Ὁμήρῳ ἡ λέξις δὲν λαμβάνεται ἐπὶ τοῦ δέρματος ζῶντος ζώου· γίνεται ὅμως τοῦτο παρ' Ἡσιόδ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 513, Ἀσπ. Ἡρ. 427· οὕτω καὶ, πωλικῆς ῥινοῦ Εὐρ. Ῥῆσ. 784. **2)** ἀσπὶς ἐκ βοείου δέρματος, σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς Δ. Δ. 447 (ὅπερ μιμεῖται ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρν. 1274)· πρβλ. Ἰλ. Π. 636, Ὀδ. Ε. 281. **3)** πληθ., οἱ ἱμάντες τῶν πυκτῶν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 58.— Ἡ λέξις εἶναι γένους θηλ. ἐν Ἰλ. Η. 248, Ὀδ. Χ. 278, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 152, Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ., Νικ. Θηρ. 361, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 174· ἄρσεν. δὲ ἐν Νικ. Ἀλεξιφ. 476, Ὀππ. Κυν. 3. 277· πρβλ. ῥινόν, τό.

ῥῖνος, ὁ, = ῥίνη Ι, Συντίπα Μῦθοι 5.

ῥῑνό-σῐμος, ον, (ῥίς) ὁ σιμὸς τὴν ῥῖνα, Λουκ. Διόνυσος 2.

ῥινοσπάθιον, τό, ἐργαλεῖον χειρουργικόν. Ἴδε τοὺς πίνακας τῆς ὑπὸ Val Rose ἐκδόσ. τοῦ Cassii Felicis, σ. 244.

ῥῑνό-τμητος, ον, (ῥίς) ὁ ἔχων τὴν ῥῖνα ἀποτετμημένην, ἠκρωτηριασμένος τὴν ῥῖνα, Παλλαδ. Λαυσ. 1034A, Στέφ. Διάκ. 1160C, κτλ.

ῥῑνο-τομέω, = ῥινοκοπέω, Εὐστ. 1839. 16.

ῥῑνο-τόμος, ον, (ῥίς) διατρυπῶν τὰς ἀσπίδας ἢ δέρματα, ἀμφίθ. γραφ. ἀντὶ -τόρος Νόνν. Δ. 21. 87.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 369.

ῥῑνο-τόρος, ον, (ῥινὸς) ὁ διατρυπῶν δέρματα, διατρυπῶν ἀσπίδας, ἐπὶ τοῦ Ἄρεως, Ἰλ. Φ. 392, Ἡσ. Θ. 934· θύρσος Νόνν. Δ. 45. 288, κτλ.

ῥινοῦχος, ὁ, (ῥίς ΙΙ) ὑπόγειος ὀχετός, cloaca, Στράβ. 640.

ῥῑνο-φᾰλίος, ον, ὁ ἔχων τὴν ῥῖνα λευκήν, Achmes Ὀνειροκρ. 152.

ῥῑνο-χόος, ὁ, (ῥίς) = ῥινεγχύτης, Ἡσύχ.

ῥῑν-όλεθρος, ὁ, (ῥίς) «ῥινόλεθρος ὀσμή: ἐπὶ δυσώδους ἐρεῖς» Δ. Β. 61, 25 (ἔνθα ῥινώλεθρος κακῶς).

ῥῑνωτηρία, ἡ, = ἐφυλκίς, «τῇ δὲ στείρᾳ προσηλοῦται ὁ καλούμενος φάλκης. ἐνδοτέρω δὲ ἐστιν ἑκατέρωθεν ἡ ἐφολκίς, ἣν καὶ ῥινωτηρίαν ὀνομάζουσι» Πολυδ., Α', 86.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥινωτηρία· μέρος τι τῆς νεώς».

ῥίον, τό, ἐξέχον μέρος ὄρους εἴτε πρὸς τὰ ἄνω εἴτε πρὸς τὰ ἔμπρὸς προῒσχον, ὄθεν, **1)** ἡ κορυφὴ ὄρους, περὶ ῥίον Οὐλύμποιο Ἰλ. Θ. 25, πρβλ. Ξ. 154, 225, κτλ.· ῥίον ὀρέων Ὀδ. Ι. 191· ῥίον οὔρεος Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 139. **2)** ἀκρωτήριον, ἐξέχων κρημνός, Ὀδ. Γ. 295· ὅθεν καὶ ὡς κύρ. ὄνομα πολλῶν τόπων, μάλιστα δὲ ἐκληθησαν οὕτω τὰ **Ῥίον Μολυκρικόν** καὶ τὸ **Ῥ. Ἀχαϊκόν**, κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, Θουκ. 2. 86 (πρβλ. 84). **3)** παρὰ μεταγεν. οὕτω καλεῖται καὶ κόλπος ὑπὸ ἀκρωτηρίου σχηματιζόμενος, Αἰλ. π. Ζ. 15. 3. (Ἴσως συγγενὲς τῷ ῥίς, πρβλ. Ness, Naze πρὸς τὸ Ἀγγλικ. nose).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ῥῑπή, ἡ, (ῥίπτω) ποιητ. ὄνομα, ῥύμη, φορά, ὁρμὴ μεθ' ἧς φέρεται πρᾶγμά τι ριπτόμενον, Λατ. impetus, ὅσσῃ δ' αἰγανέης ῥιπὴ ταναοῖο τέτυκται, «ὅση δὲ ἀκοντίου ὁρμὴ ἐπιμήκους γίνεται» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Π. 589· λᾶας ὑπὸ ῥιπῆς Μ. 462, Ὀδ. Θ. 192· οὔτω πέτριναι ῥ. Εὐρ. Ἑλ. 1123· βελέων ῥ. Πινδ. Ν. 1, 102· ὑπὸ ῥιπῆς .. Βορέαο Ἰλ. Ο. 171, Τ. 358· ῥιπαὶ κυμάτων ἀνέμων τε Πινδ. Π. 4. 346, πρβλ. Ἀποσπ. 58. 6· ῥ. ἀνέμων ὁ αὐτ. ἐν Π. 9. 84· ῥιπαὶ ἐχθίστων ἀνέμων Σοφ. Ἀντ. 137 (ἔνθα κεῖται μεταφορικῶς ἐπὶ τῆς μανιώδους παραφορᾶς τοῦ Καπανέως, 929)· οὕτω καί, ῥιπὴ Διόθεν τεύχουσα φόβον, καταιγίς, Αἰσχύλ. Πρ. 1089, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1016· — ἐν τῷ οἵ δ' ἀνὰ μέσσαν ἄκτῖν', αἱ δ' ἐννυχίᾱν (κατὰ Lachm.) ἀπὸ ῥιπᾶν (Σοφ. Ο. Κ. 1248), τὸ ἐνν. ἀπὸ ῥιπᾶν πιθανῶς σημαίνει ἀπὸ τοῦ μέρους τῶν νυκτερινῶν καταιγίδων δηλ. ἀπὸ Βορρᾶ ὅπου ὑπάρχει ὁ τόπος τοῦ σκότους καὶ τοῦ γνόφου· (ὁ Σχολ. ἀνεγίνωσκε 'Ριπᾶν, δηλ. τῶν Ριπαίων ὀρέων· πρβλ. Ῥίπας ἔρος Ἀλκμὰν 42· ὑπ' αὐτὴν δὲ τὴν ἄρκτον ὑπὲρ τῆς ἑσπερίας Σκυθίας αἱ καλούμεναι Ῥῖπαι Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 19, ἴδε σημ. Jelib ἐν τόπῳ)· — ῥ. πυρός, ἡ ὁρμὴ τοῦ πυρός, Ἰλ. Φ. 12· ῥ. ἀνδρὸς Θ. 355· ἀθανάτων Ἡσ. Θ. 681, 849· κεραυνῶν, χαλάζης Ὀππ. Ἁλ. 3. 21, Κόντ. Σμ. 14. 77· ὑπὸ ῥιπῆς Ἀφροδίτης, ἐπὶ τοῦ ἔρωτος, Ὀππ. Ἁλ. 4. 141· — οὕτω, **2)** ῥ. πτερύγων, κίνησις τῶν πτερύγων, Αἰσχύλ. Πρ. 126· ἐπὶ τοῦ ἤχου τοῦ κώνωπος, ἐν ὃ' ὀνείρασιν λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην ῥιπαῖσι θωύσσοντος ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 893· ἐπὶ τῶν παλλομένων φθόγγων τῆς λύρας, Πινδ. Π. 1. 18· — ἔπειτα **3)** ἐπὶ τοῦ ὑποτρέμοντος φωτὸς τῶν ἀστέρων, ῥιπαὶ ἄστρων Σοφ. Ἠλ. 106· καὶ ἐπὶ πάσης ταχείας κινήσεως, ῥ. ποδῶν Εὐρ. Ι. Τ. 885· ῥ. ὠκυάλῳ, ἐπὶ δελφῖνος, Ὀππ. Ἁλ. 2. 535· ἐν ῥ. ὀφθαλμοῦ, ὡς καὶ νῦν, ἐν μιᾷ στιγμῇ, Ἐπιστ. Α' πρὸς Κορινθ. ιε', 52, Ἐκκλ.· — ἐν τέλ. **4)** ἐπὶ ἰσχυρᾶς ὁσμῆς, ῥ. οἴνου Πινδ. Ἀποσπ. 147. — Πρβλ. **βολή**, **ὁρμή**, **ῥύμη**, **φορά**. **II.** ἡ πτέρυξ ὡς ὄργανον ταχείας κινήσεως, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 935.

ῥίπημα, τό, = τῷ προηγ., Ἡσύχ. ἐν λέξει ἐν ἀτόμῳ, ἣν ἑρμηνεύει: «ἐν ῥιπήματι, ἐν τάχει».

ῥῑπίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ῥιπίς, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. σ. 118. **2)** ὡς καὶ νῦν, τὸ δι' οὗ ῥιπίζει τίς τι, κοινῶς «μυιαστῆρι», Μοσχίων 136, Ἀποστ. Διαταγ. 8, 12, Ἰω. Μόσχ. 3016Β, Ψευδο-Γερμαν. 432D, Χρον. Πασχ. 714, 13. [Τὰ ῥιπίδια κατ' ἀρχὰς ἦσαν ἐν χρήσει πρὸς ἀποσόβησιν τῶν μυιῶν ἐκ τῶν ποτηρίων τῆς μεταλήψεως (ἴδίως ἐν Αἰγύπτῳ ἔνθα ὑπάρχουσι πολλαὶ μυῖαι) κατεσκευάζοντο δὲ συνήθως ἐκ πτερῶν· ἀλλ' ἀκολούθως κατεσκευάζοντο ἐξ ἀργύρου ἢ χρυσοῦ καὶ κατέστησαν ἁπλῶς κοσμήματα τῆς ἁγίας Τραπέζης, οἷα εἶναι τὰ νῦν ἐξαπτέρυγα λεγόμενα.] **II.** μικρὸν καλάθιον, Ἐκκλ.

ῥῑπίζω, μέλλ. **-ίσω**, (ῥιπίς) φυσῶ, ἀερίζω, ἀνεμίζω τὴν φλόγα, ἀνάπτω, Λατ. conflare, πολέμου ἔριν Ὅμ. Ἀποσπ. 26· στάσιν ἀνεγείρει καὶ ῥιπίζει Ἀριστοφ. Βάτρ. 360· ῥ. πῦρ Πλουτ. Φλαμ. 21· φλόγα Ἀνθ. Π. 5. 122. — Παθ., τεμάχη ῥιπίζεται, τεμάχια ἰχθύος ῥιπίζονται μέχρι βρασμοῦ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 842. **2)** ανεμίζω, ἀερίζω τινά, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 14, Μοσχίων 136. — Παθ., ῥιπίζεσθαι ὑπὸ τῶν περιστερῶν Ἀντιφάνης ἐν «Στρατιώτῃ» 2. 5· φέρομαι τῇδε κἀκεῖσε ὑπὸ ἀνέμου, ὑπ' ἀνέμου Κωμικ. Ἀνώνυμ. *48, Ἀριστ. Προβλ. 38· 6· πρὸς ἀνέμων Φίλων 2. 511· κλύδων ἀνεμιζόμενος καὶ ῥιπιζόμενος Ἐπιστ. Ἰακώβ. α', 6· ῥιπιζομένη ἄχνη Δίων Κ. 70. 4· μεταφορ., ῥ. ταῖς ἐλπίσι Ἀλκίφρων 3. 47.

ῥῑπίς, ἡ, (ῥίπτω) φυσητήριον, ἀνεμιστήριον πρὸς ἔξαψιν τοῦ πυρός, Ἀριστοφ. Ἀχ. 669, 888· ῥ. δ' ἐγείρει .. Ἡφαίστου κύνας, δηλ. τὰς κοιμωμένας φλόγας, Εὔβουλος ἐν «Ὀρθάνῃ» 1. 7· ῥ. πτερίνα Ἀνθ. Π. 6. 306. **II.** ῥιπίδιον γυναικός, Στράττις ἐν «Ψυχασταῖς» 6, Διον. Ἁλ. 7. 9, Ἀνθ. Π. 6. 290. **III.** = ῥίψ, Κράτης ἐν «Ἥρωσιν» 6. [Ἡ αἰτ. ῥιπίδα ἀπαντᾷ ἐν Ἀνθ. Π. 306, ὁ δὲ Δράκων 23 λέγει ὅτι αὕτη ἡ ποσότης ἦν κοινὴ παρ' Ἕλλησιν· ἀλλὰ ῥιπίδα, -ίδι παρ' Ἀριστοφ., κλ.].

ῥιπίσιος, ἡ, (ῥιπίζω) τὸ ῥιπίζειν, ἀνεμίζειν ἢ φυσᾶν διὰ φυσητήρων ἢ ῥιπιδίου, Θεοφρ. π. Πυρὸς 36, Ἀλεξ. Ἀφροδ. Προβλ. 1. 113, Γαλην.: ὅθεν **ῥῑπισμός**, ὁ, Βυζ.

ῥίπισμα, τό, φύσημα, κτλ., ῥ. λώπης Ἀνθ. Π. 5. 294.

ῥῑπιστήρ, ῆρος, ὁ, ῥιπίδιον, Ψευδο-Ἀθαν. ΙΙΙ, 953D· οὕτω **ῥιπιστής**, οῦ, ὁ, Γλωσσ. **ῥιπιστήριον**, τό, Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 352Α· τὸ ῥιπιστήριον τὸ λειτουργικόν, ὁ αὐτ. 351D.

ῥιπιστός, ή, όν, (ῥιπίζω) εὐάερος, ὑπερῷα Ἐβδ. (Ἱερεμ. ΚΒ', 14). — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥιπιστά· διαπνεόμενα».

ῥῖπος, (οὐχὶ **ῥίπος**), εος, ὡς τὸ ῥίψ, ψίαθος, ψάθα, ῥίπει καλάμων Ἡρόδ. 2. 96· ὡσαύτως **ῥῖπος**, ὁ, Διοσκ. 1. 55, Ἀγαθαρχ. σ. 47.

ῥιπτάζω, μέλλ. **-άσω**, θαμιστικὸν τοῦ ῥίπτω, ῥίπτω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, «πετῶ δεξιὰ καὶ ἀριστερά», Λατ. jaclare, ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεούς, «ῥίπτων, συνελαύνων» (Σχόλ.), Ἰλ. Ξ. 257· ὀφρύσι ῥιπτάζειν, κινεῖν τὰς ὀφρῦς ἄνω καὶ κάτω, Ὅμ. Ἴμν. εἰς Ἑρμ. 279. — Παθ., κινοῦμαι, στρέφομαι δεξιὰ καὶ ἀριστερά, κυρίως ἐν τῇ κλίνῃ, Ἱππ. 1133Ε, (οὕτω ῥιπτάζειν ἑαυτὸν 485. 28· καὶ μόνον ῥιπτάζειν 399. 40)· πρᾶγμα ἀγρυπνίαις πολλαῖσιν ἐρριπτασμένον Ἀριστοφ. Αυσ. 27· τῇ γνώμῃ πολλὰ ῥιπτασθεὶς ἐπ' ἀμφότερα Πλουτ. Κικ. 37. **II.** Παθ. ὡσαύτως, = ῥίπτομαι, Ἀνθ. Π. 5. 165.

ῥιπτάριον, τό, ἀκόντιον, Ἀσόντ. Τακτ. 5, 3, Κ. Πορφυρ. Πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν. 124, 15: — **ῥιπταριστής**, ὁ, ἀκοντιστής, Ἰουλ. Ἀφρικ. Κεστ. σ. 313, 7.

ῥιπτασμός, ὁ, τὸ ῥιπτάζεσθαι, ἡ ἀνήσυχος κίνησις, τῶν μελλόντων Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 393· ἀπολ., τὸ ἀνησύχως στρέφεσθαι ἐν τῇ κλίνῃ, ὁ αὐτ. ἐν Κωακ. Προγν. 129, Πλούτ. 2. 455Β. — Περὶ τῆς ἠμαρτημένης γραφῆς ῥυπασμὸς παρ' Εὐστ. 1849, 13, ἀντὶ ῥιπτασμός, ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. 15', σ. 534, κἑξ., ἴδε ῥύπασμα.

ῥιπταστικός, ή, όν, ὁ ἀνησύχως κινούμενος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· τὸ ῥιπταστικὸν = **ῥιπτασμός**, Μ. Ἀντωνῖν. 1. 16.

ῥιπτέω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ παρατ., ἰσοδύναμος τύπος τοῦ ῥίπτω, πρῶτον ἐν τῇ Ὀδ., ἀν-ερρίπτουν ἄλα πηδῷ Ν. 78, ὅπου ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου· οὕτω παρὰ τῷ Ἀριστοφ., ῥιπτεῖτε χλαῖνας Ἐκκλ. 507· ἐν ἅπασι ταῖς χωρίσεις τῶν Τραγικῶν ἡ μόνη διαφορὰ εἶναι ὡς πρὸς τὸν τονισμόν, καὶ ὁ Elmsl. (Ἡρακλ. 150) πανταχοῦ προτιμᾷ νὰ ἀναγινώσκῃ ῥίπτω· ἀλλὰ τὰ Ἀντίγραφα συμφώνως ἔχουσι τὴν γραφὴν ῥιπτέω ἐν πολλοῖς χωρίοις τῶν τε ποιητῶν καὶ τῶν πεζογράφων, ῥιπτεῦσι Ἡρόδ. 4. 94· ῥιπτέουσι 4. 188, πρβλ. 7. 50., 8. 53, Σοφ. Ἀντ. 131, Αἴ. 239, Εὐρ. Ἑνθ' ἀνωτ., Θουκ. 4. 95, Πλάτ. Τίμ. 80Α, κτλ.

ῥιπτίζομαι, Παθ., = **ῥιπίζομαι** (ἴσως πλημμελὴς γραφὴ ἀντὶ ῥιπίζομαι). Ἀριστ. Προβλ. 1. 55, 2.

ῥιπτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ῥιπτέω, ὁ διὰ καταρρίψεως, οὐδὲ ὁ ῥιπτὸς Ἰφίτου μόρος Σοφ. Τρ. 357.

ῥίπτω, καὶ **ῥιπτέω**, καὶ (ἐπὶ θαμιστικῆς ἐννοίας) **ῥιπτάζω**, ἴδε· — Ἰων. παρατ. **ῥίπτασκον** (ἢ **-εσκον**) Ἰλ. Ο. 23, Ὀδ. Λ. 591, Νικ. Ἀποσπ. 26· — μέλλ. **ῥίψω** ἀόρ. ἔρριψα (ἀπίριψα Πινδ. Π. 6. 37), Ἐπικ. ῥίψα Ἰλ. Γ. 378· ὡσαύτως γ' ἐνικ. ἀορ. 6' ἔρριφε, Ὀππ. Κυν. 4. 350 — πρκμ. ἔρριφα Λυσ. 117. 5. — Παθ., μέλλ. **ῥιφθήσομαι** (ἀπορ.) Σοφ. Αἴ. 1019· **ῥῖφήσομαι** Πλουτ. Γ. Γράκχος 3, Ἐβδ., (διάφορ. γραφὴ παρὰ Σοφοκλ. ἐνθ' ἀνωτ.)· γ' μέλλ. **ἐρριφθήσομαι** Λουκ. Ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 17· — ἀόρ. **ἐρρίφθην** Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 484, Εὐρ. Ἐκάδ. 335, Ἀνδρ. 10, Πλάτ., κλ.· ποιητ. **ἐρίφην** Ἀνθ. Π. 12. 234· — πρκμ. ἔρριμμαι παρ' Ἡρῳδ. 1. 62, Εὐρ., κλ.· ποιητ. ἀναδιπλ. **ῥερίφθαι** Πινδ. Ἀποσπ. 281· ὑπερσ. ἔρριπτο Λουκ. Νεκυομαντ. 17· Ἐπικ. **ἐρέριπτο** Ὁμηρ. (Ἐκ τῆς √ΡΙΠ παράγονται ὡσαύτως τὰ ῥῖμ-μα, ῥῖψ ις, ῥῖπ ή, καὶ ἴσως τὸ ἐ-ρεί-πω· πρβλ. Γοτθ. vaírp-a (βάλλειν), Ἀρχ. Σκανδ. verp-a, Ἀγγλο-Σαξον. weorp-an (Ἀγγλ. warp), Ἀρχ. Γερμ. werph-an (werfen), κτλ.). [ῐ φύσει, ὥστε ὁ Ἐπικ. ἀόρ. α' εἶναι ῥῖψα· οὐχὶ ῥῖψα· ἔ ἐν τῷ μέλλ. 6' καὶ τῷ ἀορ. 6' παθ.] Ῥίπτω, ἐξακοντίζω, δίσκον, σφαῖραν Ἰλ. Ψ. 842, Ὀδ. Χ. 110· κεραυνὸν Πινδ. Π. 3. 101· ῥ. ἀπὸ βηλοῦ Ἰλ. Α. 591, κτλ.· ἡ μὲν ἐλῶν ῥίψω ἐς Τάρταρον Ἰλ. Θ. 13, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 1051· ἐς τὸ δύστυχὲς ὁ αὐτ. ἐν Χο. 913· ἐς φλόγα Σοφ. Τρ. 695· ποτὶ νέφεα Ὀδ. Λ. 591· ῥ. χθονί, ῥίπτειν κατὰ γῆς, Σοφ. Τρ. 790, πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 39· ἐς ὕδωρ ψυχρὸν Θουκ. 2. 49· ἀπολ., **ἐρριμμένος**, ἐρριμμένας κατὰ γῆς, Πολύδ. δ. 48, 2· — ῥίπτω δίκτυον, ἔρριπται ὁ βόλος, ἐρρίφθη τὰ δίκτυα, Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 1. 62· — ῥ. τί τινος, πρός τινα ἐπί τινα, Εὐρ. Ἱκέτ. 1097 (ἔνθα ἴδε Elmsl.), Κύκλ. 51· — ῥ. τινὰ πρὸς πέτραν Σοφ. Τρ. 780· ἀλλά, κατὰ στύφλου πέτρας, κατὰ κρημνῶν, ἐκ κρημνοῦ κάτω, Εὐρ. Ι. Τ. 1430 (πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 748), Θουκ. 7. 44, Πλάτ. Νόμ. 944Δ· ὀρθὰς ὠλένας πρὸς οὐρανὸν ῥίπτονθ' Εὐρ. Ἑλ. 1096. **II.** ὡς τὸ ῥιπτάζομαι, ῥ. ἑμαυτόν, ῥίπτω ἐμαυτὸν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀνησύχως κινοῦμαι, οἷον ἐν πυρετῷ, Ἱππ. 590. 9· ἐπὶ λαιὰ καὶ ἐπὶ δεξιὰ Ἀνθ. Π. 5. 119· — ῥίπτω πέριξ, πλοκάμους Εὐρ. Ι. Α. 758, Ἠλέκτρ. 150. **III.** ῥίπτω ἔξω, ἀποβάλλω ἐκ τῆς οἰκίας ἢ τῆς χώρας, Σοφ. Ο. Τ. 719, Φιλ. 265, κτλ.· μὴ ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος Αἴ. 830. **IV.** ῥίπτω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ῥίπτω μακράν, ἀποβάλλω, ἐπὶ ὅπλων, ἐνδυμάτων, Εὐρ. Ἡλ. 820, Πλάτ. Πολ. 474Δ· τὸ ἱμάτιον Αυσίας 97. 30· οὕτως, ἔρριψε Πάγασος δεσπόταν Πινδ. Ι. 6 (7). 64· μάλιστα, ῥ. ἀσπίδα (πρβλ. ῥίψασπις), Λυσ. 117. 1, κτλ. **V.** ῥ. λόγους, ῥίπτω λόγους, ἐξακοντίζω, ἐκφενδονῶ αὐτούς, Αἰσχύλ. Πρ. 312, Εὐρ. Ἄλκ. 680· — ἀλλ' ὡσαύτως, ῥίπτω αὐτοὺς ματαίως εἰς τὸν ἀέρα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1068, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 1404· λόγοι μάτην ῥιφέντες ὁ αὐτ. ἐν Ἐκάβ. 335· οὕτως, σίγεται .. ταῦτ' ἐρριμμένα, εἰς οὐδὲν ναριζόμενα, Σοφ. Αἴ. 1271· πρβλ. ἀπομρίπτω ΙΙΙ. **VI.** ῥ. κλῆρον ἐπὶ πάντας Πλάτ. Πολ. 617Ε· οὕτω, ῥ. πάντα κύβον κεφαλῆς ὑπερθεν ἐμῆς Ἀνθ. Π. 5. 21· οὕτω, ῥίπτεις κυβεύων .. Ἄρη Εὐρ. Ῥῆσ. 466· ἐντεῦθεν, ῥ. κίνδυναν, ῥιψοκινδυνεύω, τολμηρῶς διακινδυνεύω, Εὐρ. Ἀποσπ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

406. 7· πρβλ. ἀναρρίπτω II. **VII**. ἀποθνήσκουσιν, οἱ μὲν ῥίπτοντες ἑαυτούς, οἱ δὲ ἀπαγχόμενοι Ξεν. Κύρ. 3. 1, 25· — ἀκολούθως **ῥίπτειν**, ἀπολύτως, ῥίπτειν ἑαυτόν, ἐς πόντον Θέογν. 176· ἐς ἅλμην Εὐρ. Κύκλ. 166· ἐς τάφρον ὁ αὐτ. ἐν Ἄλκ. 897· ῥίπτει (δηλ. ἑαυτήν) ὅ' ἐν πένθει πέτρινα κατὰ ὄρια πολυνιφέα ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1325, πρβλ. Ι. Α. 758, Μένανδρ. ἐν «Λευκαδίᾳ» 1· ἴδε **βάλλω** III, **κρύπτω** II.

ῥίς, ἡ, γεν. **ῥῑνός**, αἰτ. **ῥῖνα**, πληθ. **ῥῖνες**, Ἰων. γεν. πληθ. **ῥινέων** Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 15· — μύτη, Λατ. nasus, ἐπί τε ἀνθρώπων καὶ ζώων, συχν. παρ' Ὁμ. οἷον Ἰλ. Ε. 291, Ὀδ. Δ. 445, οὕτως Ἡρόδ. 3. 154, Ἀριστοφ. Εἰρ. 21, κτλ. **2)** ἐν τῷ πληθ., οἱ μυκτῆρες, ῥώθωνες, ἀλλὰ συχνάκις ὡς τὸ Λατ. nares, ἡ ῥίς, Ἰλ. Ι. 503, Ὀδ. Ε. 456, κ. ἀλλ. Ἡσ. Ἀσπὶς Ἡρ. 267, Σοφ. Δῆ. 918, Ἀριστοφ. Νεφ. 344, κτλ.· στόμα τε ῥῖνές τε Ἰλ. Ξ. 467, κ. ἀλλ., πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 70Ε· ἕλκω τινὰ τῆς ῥινός, σύρω τινὰ «ἀπὸ τὴν μύτην», Λουκ. Ἑρμότ. 73· ἐλέσθαι τῆς ῥ. αὐτόθι 68· — πρβλ. **γρυπός**, **σιμός**, **μυκτήρ**. **II**. ἓν τινι Σικελ. ἐπιγραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγραφ. 5594, στήλ. 11. 36, 39, 53, 63, ἑρμηνεύεται ἀγωγός, ὄχετὸς (πρβλ. **ῥινοῦχος**), ἢ προέχον μέρος γῆς, ἴδε Franck σ. 619. — Ὑπάρχει καὶ μεταγεν. τύπος ῥίν, Ἱππ. 346, 50, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1, 2, Λουκ. Ὄν. 12, πρβλ. Λοβ. Παραλ. 196. [ῑ, ἐξαιρουμένης τῆς μεταγενεστέρας στιχουργίας, Ἰακ. εἰς Ἀνθ. Π. σ. 729.]

ῥίσκος, ὁ, κιβώτιον, θήκη, κίστη, μάλιστα ἀργυρῶν σκευῶν ἢ χρημάτων, Λατ. riscus, Ἀντιφάν. ἐν «Κυβευταῖς» 1, Φύλαρχ. 9· — ἐντεῦθεν **ῥισκοφυλάκιον**, τό, θησαυροφυλάκιον, ταμεῖον, καὶ **-φύλαξ**, ὁ, ὁ θησαυροφύλαξ, ταμίας, Ἀριστέας. **II**. σαρκοφάγος, Συλλ. Ἐπιγρ. 6270a. 3.

ῥῖφή, ἡ, = **ῥῖμμα** καὶ **ῥῖψις**, Λυκόφρ. 235, 1326.

ῥιχνοῦσθαι· «κινεῖσθαι ἀσχημόνως» Ἡσύχ.

ῥιψ, **ῥῑπός**, ἡ, (παρὰ μεταγεν. καὶ ὁ, Λοβ. Παραλ. 114)· — πλέγμα ἐκ καλάμων ἢ βούρλων, καλαμωτή, ψάθα, Λατ. crates, φράξε δέ μιν [σχεδίην] ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι, κύματος εἶλαρ ἔμεν, «πλέγμασι ψιαθώδεσι..., οἰσυΐνῃσι δέ, τοῖς τῆς ἰτέας κλάδοις» (Σχόλ.), καὶ κατ' Εὐστάθ. «ῥῖπες πλέγμα φασὶ καλάμου πλατύ, ὡς ψιαθος, καὶ ἔοικεν ἐντεῦθεν τοῖς ναυτικοῖς καλαμωτὴ λέγεσθαι ὁ ἑκατέρωθεν περὶ τὰ χείλη τῶν πλοίων φραγμός» (πρβλ. παράρρυμα), Ὀδ. Ε. 256· ῥιψὶ καταστεγάζειν Ἡρόδ. 4. 71· — παρεμβ., θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 405Β, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 699, Λουκ. Ἑρμότ. 28. — Ὑπάρχει ὁ μεταγενέστερος τύπος ῥῖπος (ἀρσ. καὶ οὐδ.) ἰσοδύναμος τῷ προκειμένῳ. (Ἐντεῦθεν **ῥιπ-ίς**, **ῥιπ-ίζω**, **ῥιψ-**· Λατ. scirp-us Ἀρχ. Γερμ. sciluf (schilf)· πρβλ. ὡσαύτως **γρῖφ-ος**, **γρῖπ-ος**.

ῥιψασπία, ἡ, τὸ ῥίπτειν ἐν τῇ μάχῃ τὴν ἀσπίδα καὶ φεύγειν, Σχόλ. εἰς Ἑρμογ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 4, σ. 253, 17.

ῥιψ-ασπις, **ιδος**, ὁ, ἡ, ὁ ῥίπτων τὴν ἑαυτοῦ ἀσπίδα ἐν τῇ μάχῃ, δειλός, Ἀριστοφ. Νεφ. 353, Εἰρ. 1186, Πλάτ. Νόμ. 944Β. — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥίψασπις· ὁ ἐν τῷ πολέμῳ τὰ ὅπλα ῥίψας ἐκ φόβου, δειλός».

ῥιψ-αυχενέω, ῥίπτω ἄνω, ὑψῶνω τὸν αὐχένα ὡς οἱ ἵπποι, Θεοδωρήτ. Θεραπ. σ. 137, 17.

ῥιψ-αύχην, **ενος**, ὁ, ἡ, ὁ ὑψῶνων τὸν αὐχένα, κυρίως ἐπὶ ἵππων· μεταφορ., ῥιψαύχενι σὺν κλόνῳ Πινδ. Ἀποσπ. 224· πρβλ. **ὑψαύχην**, **ἐριαύχην**.

ῥιψ-έπαλξις, **ιδος**, ὁ, ἡ, ὁ καταρρίπτων ἐπάλξεις, οὐδ' ὡς βαλοῦντες ῥιψεπάλξιδας λίθους ἐκ πετροπομπῶν εἰς τὸ τεῖχος ὀργάνων Νικήτ. Εὐγεν. 1, 8, Κ. Μανασσ. Χρον. 3552, 4819, κλ.

ῥίψιμον, τό, (ῥίπτω) ἀποπάτημα, κόπρος, Ὀρνεοσόφ. 246 (σ. 579 Hercher)

ῥῖψις, (οὐχὶ **ῥιψις**), **εως**, ἡ, τὸ ῥίπτειν ἑξακοντίζειν, ἐκσφενδονᾶν, «ῥίψιμον», τοξικὴ καὶ πᾶσα ῥ. Πλάτ. Νόμ. 813D, πρβλ. Ἀριστ. Φυσ. 7. 2, 3., 8. 5, 12. **2)** μεταφορ., τὸ στρέφειν, τῇδε κἀκείσε, ῥίψεις ὀμμάτων Πλουτ. Σύλλ. 35. **II** τὸ ῥίπτεσθαι ἢ ἐξακοντίζεσθαι, Ἡφαίστου ῥίψεις ὑπὸ πατρὸς Πλάτ. Πολ. 378D· ῥ. ἐπὶ πρόσωπον Πλουτ. 2. 166Δ· ῥ. καὶ πτῶσις οὐρανίων σωμάτων ὁ αὐτ. ἐν Λυσάνδρ. 12.

ῥιψοκινδῡνευσία, ἡ, τὸ ῥιψοκινδυνεύειν, Πτολεμ. Τετράβ. σ. 182, 15, Ἱππ. Ἐπιστ. τ. 3, σ. 809 (Kühn).

ῥιψοκινδῡνέω, ἐκτίθεμαι εἰς κινδύνους, ἐπιχειρῶ ἔργα ἐπικίνδυνα, εἶμαι ῥιψοκίνδυνος, Δίων Κ. 66. 8, διάφορ. γραφ. ἐν Ἱππ. Ἐπιστ. πρὸς Δαμάγητ. σ. 809 (Kühn) ἀντὶ **ῥιψοκίνδυνος** ἦ. — Ἴδε Κύντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 299—300.

ῥιψο-κίνδῡνος, ον, ὁ ἄνευ ἀνάγκης διακινδυνῶν, παράτολμος, ἀπερίσκεπτος, ἐπικίνδυνος, Ἔργον Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 9· ναυτιλία Ἀλκίφρ. 1. 3· ἐπὶ πρασώπων, vir projectae audaciae, ἦν ῥιψοκίνδυνος ἦ Ἀλκίφρ. 3. 52, Πολυδ. Α', 179· τὸ ῥ. Ἀππ. Ἐμφύλ. 5. 84· — πρβλ. **ἀναρρίπτω** II. — Ἐπίρρ. **-νως**, Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 103. — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥιψοκίνδυνος· παράβολος, τολμηρός, ἐπικίνδυνος».

ῥιψο-λογέω, λέγω ἀπερισκέπτως, φλυαρῶ ἀνοήτως, τι Πολύβ. 32. 6, 8, πρβλ. 12. 9, 5.

ῥίψ-οπλος, ον, ὁ ῥίπτων τὰ ἑαυτοῦ ὅπλα, ἄτη ῥ., ἐκ πανικοῦ φόβου, ἐπὶ ὀλοσχεροῦς φυγῆς, Αἰσχύλ. Θήβ. 315.

ῥιψ-οφθαλμία, ἡ, τὸ ῥίπτειν βλέμματα ἐπί τι, Ἀνδρόνικος Ῥόδ. περὶ Παθ. σ. 743.

ῥιψ-όφθαλμος, ον, ὁ ῥίπτων ἀσελγῆ βλέμματα ἐπί τι, Πτολεμ. Τετράβ. 164, 171, Ἀποστολ. Διαταγ. 7, 6.

ῥόα, ἡ, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **ῥοιή**· παρὰ τοῖς μεταγεν. Ἀττ. **ῥοιά**, Ἀριστ. περὶ Χρωμ. 5. 21, Πρβλ. 20 9, κ. ἀλλ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 3, κ. ἀλλ.· πρβλ. **πόα**· — ῥοιά, κοινῶς «ῥωδιά», Ὀδ. Η. 115, Λ. 589. **II**. ὁ καρπὸς τῆς ῥοιᾶς, Ὁμ. Ὕμ. εἰς Δήμ. 373, 412, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 328, Ἀριστοφ. Σφ. 1268, Ἀποσπ. 506, Ἑρμιππ. ἐν «Κέρκωψι» 3, καὶ συχν. παρὰ τοῖς Κωμ., Πλάτ. Νόμ. 845Β. **2)** κόμβος ἔχων τὸ σχῆμα ῥοιᾶς, ῥοιαὶ χρύσεαι, ἀργύρεαι Ἡρόδ. 4. 143· κροσσὸς ὁμοίου σχήματος, ὡς τὰ **ῥοΐσκος**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 4, Ἰουδ. Πόλ. 5, 5, 7. — Ἰδε **σῖδη**.

ῥοά, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **ῥοή**, ὃ ἴδε, Πινδ.

ῥοάς, **-άδος**, ἡ, (ῥέω) ἡ νόσος τῶν ἀμπέλων, ὅταν ἀπορρέωσιν αἱ ῥᾶγες, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 6 **ῥυάς** ἐν τῷ Γεωπ.· «ἐκλήθησαν δὲ ῥυάδες αἱ μὴ συνέχουσαι τὸν καρπόν, ἀπὸ τοῦ ῥεῖν» Γεωπ. 5. 39, 4, πρβλ. **ῥυάς**.

ῥοβδέω· ἀντὶ **ῥοιζδέω**, «ῥοβδεῖ· ἀναρριπτεῖ μετ' ἤχου», προσέτι· «ῥοβλεῖ· ῥοφεῖ, πνεῖ» Ἡσύχ.

ῥόβιλλος· «βασιλίσκος, ὄρνις» Ἡσύχ.

ῥόγαν· «τὸν φονέα, τὸν αὐτόχειρα» Ἡσύχ.

ῥογεῖ· «ὀργᾷ. ἀκμάζει. δαμάζει» Ἡσύχ.

ῥογεύς· «βαφεύς» Ἡσύχ.

ῥογία· «ἀκέστρια» Ἡσύχ.

ῥογκιάω, = **ῥέγκω**, Δωρικ. ἀπαρ. **ῥαγκιῆν**· «ῥογκιῆν· ῥέγκειν. Ἐπίχαρμος» Ἡσύχ.

ῥογάς, ὁ, ἐν Σικελίᾳ καὶ ἐν Μεγάλῃ Ἑλλάδι, ἀποθήκη αἴτου, σιτοβολών, «σιτοβόλια· ταῦτα δὲ ῥογοὺς Σικελιῶται ὠνόμαζον, καὶ ἔστι τοὔνομα ἐν Ἐπιχάρμου Βουσίριδι» Πολυδ. Θ', 45, Ἡρακλειωτ. Πίν. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 102. — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥογοί σιτικοί, σιτοβολῶνες». (Πρβλ. Γοτθ. rik-a (σωρεύω), Ἀγγλο-Σαξον. hreac (a rick, σωρός).)

ῥογχάζειν, = **ῥέγκειν**, «παρὰ τὸ ῥοχθεῖν τὸ ἠχεῖν» Βαρῖνος.

ῥογχαλίζω, ὑλακτῶ, γλώσσημα εἰς Θεόκρ. 6. 30.

ῥογχασμός, ὁ, = **ῥέγχος**, Γαλην. 2. 61Ε.

ῥοδ-άκανθα, ἡ, ἄγριαν ῥόδον, Γλωσσ.

ῥοδακινέα, ἡ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «ῥοδακινιά», Ἀλέξ. Τραλλ. 311, 2, ἴδε Lobeck. Pathol. σ. 247. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 570.

ῥοδάκινον, τό, = **περσέα**, Ἀλέξ. Τραλλ. 7. 323.

ῥοδάλος, ἡ, ὁν, = **ῥόδιος**, εὔχρους, παρειαί Ὀππ. Κυνηγ. 1. 501.

ῥάδαμνος, ὁ, = **ῥάδαμνος**, **ὀρόδαμνος**, «ῥάδαμνοι· κλῶνες, βλαστοί» Ἡσύχ.

ῥοδάνη, ἡ, (ῥοδανὸς) ὡς τὸ **κρόκη**, ὑφάδι, νῆμα, κλωστή, πέπλον μοι κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα ἐκ ῥοδάνης λεπτῆς καὶ στήμονα μακρὸν ἔνησα Βατραχομυομ. 183, πρβλ. Εὐστάθ. 1527. 60, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1137, κτλ.· ὁ Ἡσύχ. ἔχει **ῥαδάνη**, ἀλλὰ (ἐν λέξ. **τολύπη**) **ῥοδάνη**· — ἡφοία διαφορὰ παρατηρεῖται καὶ ἐν τῷ ῥήματι **ῥοδανίζω**, ὡς καὶ νῦν, Σχόλ. Ἐνετ. Β. 18. 576, Εὐστ. 1527. 60, **ῥαδανίζω**, Εὐστ. 1165. 22, πρβλ. Ἐτυμολ. Μέγ. 702. 9, Ἡσύχ.

ῥοδᾶνος, ἡ, όν, τρυφερός, ἁπαλός, εὐδιάσειστος, παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα Ὀ. Σ. 576· — αὕτη εἶναι ἡ κοινῶς ἀποδεδεγμένη γραφή· καὶ ἅπαντες μὲν συμφωνοῦσι περὶ τὴν σημασίαν, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸν τύπον ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ γνωμῶν· ὁ Ζηνόδοτ. ἔγραφε: διὰ ῥοδαλόν· ἡ κραδαλόν· ὁ Ἀριστοφ. παρὰ ῥοδαλόν· ἄγνωστον πῶς ἀνεγίνωσκεν ὁ Ἀρίσταρχος· ἴδε Σχόλ. Ε τετ. καὶ τὴν σημείωσιν Spitzner ἐν τόπῳ· πρβλ. ὡσαύτως **ῥαδινός**.

ῥοδάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ῥόδον**· ἐξ εἰκασίας παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ **ῥοδόριον**.

ῥοδέα, ἡ, συνηρ. **ῥοδῆ**, ὃ ἴδε.

ῥόδειος, ον, = **ῥόδεος**, Σουΐδ.

ῥοδ-έλαιον, τό, ἔλαιον ἐκ ῥόδων, «τριανταφυλλόλαδον», Γαλην. 14. 545 Kuhn.

ῥόδεος, α, ον, ὁ ἐκ ῥόδων, εἰς ῥόδα ἀνήκων, ἄνθεα, πέταλα Ἴδυκος 4, Εὐρ. Ἑλ. 245· ἄνθη ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 841 λίπος Νεκ. Ἀλεξιφ. 155. **II**. ὅμοιος πρὸς ῥόδον, σταφυλὴ Ἀνθ. Π. 6. 102· μαζοὶ Νόνν. Δ. 9. 296.

ῥοδεών, **-ῶνος**, ὁ, τόπος κατάφυτος ἐκ ῥόδων, ὡς τὸ **ῥοδών**, Bgk. Λυρ. σ. 741.

ῥοδῆ, ἡ, συνηρ. ἀντὶ τοῦ **ῥοδέα**, «τριανταφυλλιά», Ἀρχίλ. 25, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 4· Ἰωνικ. **ῥοδέη**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1020. — Ἴδε Κόντου Φιλολ. Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 570.

Ῥοδιακός, ἡ, όν, ὁ ἐκ Ῥόδου, Στράβ. 119 ὡσαύτως **Ῥο-**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διανός, ή, όν, Διοσκ. 3. 101· — **Ῥοδιακόν** (ἐξυπακ. σκύφος), τό, εἶδος ποτηρίου ἐν Ῥόδῳ κατασκευαζόμενον, Ἐπιγένης ἐν «Ἡρωίνῃ» 2, Δίφιλος ἐν «Αἱρησιτείχει» 1, κτλ.· ἐκαλεῖτο δὲ τοῦτο καὶ **Ῥοδιακὴ χυτρίς**, Ἀριστ. Ἀποσπ. 105, πρβλ. Κωμ. Ἀποσπ. 4. 544· καὶ **Ῥοδιάς, -άδος**, ἡ, Ἀθήν. 496F, Φώτ.

ῥοδίζω, μέλλ. **-ίσω**, (ῥόδον) εἶμαι ὅμοιος ῥόδῳ, Ἀθήν. 677F, τῇ ὀσμῇ Διοσκ. 1. 12· κατὰ τὸ χρῶμα, Γεωπ. 14. 16, 2.

II. μεταβ., κάμνω τι εὐῶδες διὰ ῥόδων, τὰς συνθέσεις Θεοφρ. π. Ὀσμῶν 47. — Παθ., κοσμοῦσι τὸν τάφον μου διὰ ῥόδων, Συλλ. Ἐπιγρ. 3754.

ῥοδινο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων ῥοδόχρουν πρόσωπον, Οἱ μετὰ Θεοφάν. VI, 5, σ. 472, ἔκδ. Β.

ῥόδινος, η, ον, (ῥόδον) ὁ ἐκ ῥόδων πεποιημένος, στέφανος Ἀνακρ. 95· μύρον ἴρινον καὶ ῥόδινον Κηφισόδωρος ἐν «Τροφωνίῳ» 1, Θεοφρ. π. Ὀσμῶν 20· πρβλ. **Ἔλαιον**.

Ῥόδιος, α, ον, (Ῥόδος) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ῥόδον ἢ ὁ ἐκ Ῥόδου, Ἰλ. Β. 654, Ξεν., κτλ.· Ῥοδία τέχνη, ἡ τέχνη ἡ ζωγραφική, Mehlhorn εἰς Ἀνακρ. 15. 3, πρβλ. σ. 248· — ἡ Ῥοδία (ἐξυπ. χώρα) Στράβ. 651, κτλ.· — **Ῥόδια, τά**, εἶδος ὑποδημάτων ἀνδρικῶν, Ἡσύχ.· — πρβλ. **Ῥοδιακός**.

ῥοδίς, ίδος, ἡ, εἶδος ἀρώματος πεποιημένου ἐκ ῥόδων, Διοσκ. 1. 131.

ῥοδίτης οἶνος, ὁ, παρεσκευασμένος μετὰ ῥόδων, Διοσκ. 5. 35· — **ῥοδῖτις**, ἡ, λίθος τις τῶν τιμίων, Πλιν. h. n, XXXVII, 191.

ῥοδο-βαφής, ές, ὁ ἔχων χρῶμα ῥόδων, Πλανούδ. Ὀθιδ. Μετάφρ. 7. 705.

ῥοδοβολέω, ῥόδου ὀσμὴν ἐκβάλλω (ὡς τὸ **μοσχοβολῶ**), Θ. Πτωχοπρ. κ. ἡγουμ. Β', 217.

ῥοδό-βοτρυς χιτών, ἴσως ὁ διηνθισμένος ῥόδοις καὶ βότρυσιν, ἢ ὁ ἔχων χρώματα ῥόδων καὶ βοτρύων, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. τάξ. σ. 505, ἔκδ. Β.

ῥοδο-δάκτῡλος, ον, ἐπίθ. τῆς Ἠοῦς παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ., ἡ ἔχουσα ῥοδίνους δακτύλους, πρβλ. Nitzsch εἰς Ὀδ. Β. 1· Κύπρις Κόλουθ. 98.

ῥοδο-δάφνη, ἡ, πικροδάφνη, Nerium oleander, ἢ τὸ ἄλλως ῥοδόδενδρον, Rhododendron, Διοσκ. 4. 82, πρβλ. Πλίν. 16. 33.

ῥοδό-δενδρον, τό, = τῷ προηγ., Διοσκ. 4. 82, Πλίν. 16. 33.

ῥοδο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ῥόδον, ῥόδινος, Μουσαῖος 114, Ἀνθ. Π. 15· 40· χιτών Πολυδ. Β', 70. Ἐπίρρ. **-δῶς**, Ἐκκλ.

ῥοδόεις, εσσα, εν, ὁ ἐκ ῥόδων, ἔλαιον Ἰλ. Ψ. 186· ἄνθεα Εὐρ. Ι. Α. 1298· ῥ. χάρις, οἵα ἡ χάρις ῥόδων, Ἀνθ. Π. 5. 81.

II. ὁ ἔχων ῥόδινον χρῶμα, εἶρια αὐτόθι 6. 250.

ῥοδό-κισσος, ὁ, ῥοδὴ ἅμα καὶ κισσός, ἀμφίβ. γραφ. ἐν Θεοκρ. 5. 131 ἀντὶ **ῥόδα κίσθος**.

ῥοδό-κολπος, ον, ὁ ἔχων ῥόδινον κόλπον, εὐνομία Λυρ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 174.

ῥοδο-κρινο-πρόσωπος, ον, οὗ τὸ πρόσωπον ἔχει τὸ χρῶμα ῥόδων καὶ κρίνων, Ψελλ. ἐν Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. τ. 10, σ. 93, ἔκδ. Harl.

ῥοδό-μαλον, τό, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ῥοδόμηλον**, ὃ ἴδε.

ῥοδό-μελε, ετος, τό, μετὰ ῥόδων παρεσκευασμένον μέλι, Ὀρειβάσ. 65 Matth.

ῥοδό-μηλον, Δωρ. **-μᾶλον**, τό, ῥόδινον μῆλον μεταφορ., παρεια εὐτραφὴς καὶ ῥοδόχρους, Θεόκρ. 23. 8. **II**. γλύκυσμα ἐκ ῥόδων καὶ κυδωνίων, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 8.

ῥοδο-μῖγής, ές, (μίγνυμι) μεμιγμένος μετὰ ῥόδων, βάμμα Κλήμ. Ἀλ. 235.

ῥόδον, τό, κατὰ μεταπλασμὸν δοτ. πληθ. **ῥοδέεσι** ἀπαντᾷ ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Γ'. 1020· — «τριαντάφυλλον», Λατ. rosa, πρῶτον ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 6, Θέογν. 537, Πινδ. Ι. 4. 31, Ἡρόδ. 8. 138· ἐν τῷ Δίολ. τύπῳ **βρόδον**, Σαμφὼ 19 — μεταφορ., ῥόδα μ' εἶρηκας, μὲ τριαντάφυλλα μὲ ἐστόλισες, Ἀριστοφ. Νεφ. 910· πάττε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις αὐτόθι 1330 παροιμ., ὃς διὰ ῥόδων, ἐπὶ τῶν σκαιῶν καὶ ἀναγώγων, Κράτης ἐν «Γειτόσιν» 6. **2**) **ῥοδῶνιά**, Κόλουθ. 348. **II**. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, κόραι ἀρτίως ἠβυλλιῶσαι καὶ τὰ ῥόδα κεκαρμέναι Φερεκράτ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 29· οὕτω **ῥοδωνιά**, Κρατῖνος ἐν «Νεμέσεσι» 5· ῥοδῶν Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 11. 10· πρβλ. Ἡσύχ.

ῥοδό-πεπλος, ον, γηθεῖτω ῥοδόπεπλος ἂν οὐρανὸν Ἡριγένεια, ἡ ἔχουσα ῥοδόχρουν πέπλον, Κόϊντ. Σμ. 3. 608.

ῥοδό-πηχυς, Δωρ. **-πᾶχυς**, υ, γεν. **-υος**, ἐπὶ τῆς Ἠοῦς, ἡ ἔχουσα ῥοδοχρόους βραχίονας, Ὁμ. Ὕμν. 31. 6, καὶ ἐπὶ ἄλλων, Εὐνείκη ῥοδόπηχυς Ἡσ. Θεογ. 247, 251, Σαπφὼ 69, Θεόκρ. 2. 148, κτλ.

ῥοδό-πλοκοι σταυροί, πεπλεγμένοι μετὰ ῥόδων, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. βασ. Τάξ. σ. 111. 344· ῥοδόπλοκα ὀσφράδια σ. 536, ἔκδ. Β.

ῥοδό-πνοος, ον, ὁ ἀναδίδων πνοὴν ῥόδων, ὁ ἐκπέμπων εὐωδίαν ῥόδων, Meineke εἰς Κωμ. 5. σ. CXCVI.

ῥοδό-πῡγος, ον, ὁ ἔχων ῥοδόχρουν πυγήν, Ἀνθ. Π. 5. 55.

ῥοδο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ῥόδα, Γλωσσ.

Ῥόδος, ου, ἡ νῆσος Ῥόδος, Ἰλ., κτλ.· πρβλ. **Ῥοδιακός· Ῥόδιος**.

ῥοδο-σάκχαρ, τό, σάκχαρις μετὰ ῥόδων παρεσκευασμένη, **-ροδοζάχαρη**, Γαλην. τ. 14, σ. 554, 5.

ῥοδό-σταγμα, τό, (στάζω) εὐῶδες ὑγρὸν ἐκ τῶν ῥόδων λαμβανόμενον καὶ μετὰ μέλιτος παρασκευαζόμενον, ὡς τὸ **ῥοδόμελε**, Γαλην., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 527· ὡσαύτως **ῥοδό-στακτον**, τό, Παῦλ. Αἰγιν. 7. 15, πρβλ. τὸ νῦν: **ῥοδόσταμον**.

ῥοδό-στερνος, ον, ὁ ἔχων ῥοδόχρουν στέρνον, ὄνομα τῆς Ἴσιδος, Συλλ. Ἐπιγρ. 5115.

ῥοδο-στεφής, ές, (στέφω) ὁ διὰ ῥόδων ἐστεμμένος, **ῥοδοστεφέος** πόσιν Ἠοῦς Νόνν. Δ. 48. 681.

ῥοδό-σφῡρος, ον, ὁ ἔχων σφυρὰ ῥοδόχροα, ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐπόρρυσε ῥοδόσφυρος Ἠριγένεια Κόϊντ. Σμ. 1. 138, Χριστοδ. Ἔκφρ. 160.

ῥοδουντία, ἡ, ἔδεσμα παρεσκευασμένον μετὰ ῥόδων, Ἀθήν. 403D· πρβλ. **ῥοδωνιά** IV.

ῥοδο-φόρος, ον, ὁ φέρων ῥόδα, Ἑβδ. (Γ' Μακκ. Ζ', 13).

ῥοδό-χειρ, χειρος, ὁ, ἡ, = **ῥοδόπηχυς**, Σχόλ. Θεοκρ. 2. 148.

ῥοδό-χροια, ἡ, τὸ ῥόδινον χρῶμα, Κ. Μανασσ. Χρον. 181.

ῥοδό-χροος, ον, συνηρ. **-χρους, ουν**, (χρόα) ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῶν ῥόδων, Ὀππ. Ἁλ. 1. 130, Ἀνακρεόντ. 57. 3· — ὡσαύτως **ῥοδόχρ-**, Κ. Μανασσ. Χρον. 1164.

ῥοδό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Θεόκρ. 18. 31.

ῥοδῶν, ῶνος, = **ῥοδεών**, Ἀνθ. Π. 5. 36 (ἐξ εἰκασίας τοῦ Ἰακωβίου). **II**. ἴδε **ῥόδον** II.

ῥοδωνιά, ἡ, (ῥόδον) τόπος κατάφυτος ἐκ ῥόδων, κῆπος ῥόδων, Λατ. rosarium, Δημ. 1251. 27, κτλ.· θάμνος ῥοδῆς, «τριανταφυλλιά», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 2, 1, Δίλ. π. Ζώων 14. 24, πρβλ. Ἰωνιά. **II**. ἄμπελος μετὰ σταφυλῶν ῥοδοχρόων, Φώτ. **III**. = **ῥοδοδάφνη** Φώτ., Α. Β. 299. **IV**. = **ῥοδουντία**, Ἀθήν. 406Α. **V**. = **ῥόδον** II., Κρατῖν. ἐν «Νεμέσει» 5.— Ἕτεροι γράφουν **ῥοδωνία** (παρὰξ.) ἴδε Lob. Paral. 317.

ῥοδ-ωπός, ών, (ὤψ) ὁ ἔχων ὄψιν ῥοδίνην, «ῥοδοκόκκινος», Διοσκ. 5. 130· ποιητ. θηλ. **ῥοδῶπις, ιδος**, Νόνν. Δ. 10. 176.

ῥοδωτός, ή, όν, ὥσπερ ἐκ ῥήμ. **ῥοδόω**· τὸ ῥ., ὕδωρ παρεσκευασμένον μετὰ ῥόδων, «ῥοδόσταμον», Λατ. rosatum, Γλωσσ.

ῥοειδέον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ῥόος**, ὀχετός, ῥυάκιον, Ἐπιγραφ. παρὰ τῷ Gruter σ. 212.

ῥόζω, = **ῥύζω**, «ῥόζειν, ῥέγχειν, ὑλακτεῖν, κυρίως μὲν ἐπὶ τῶν κυνῶν, μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων» Σουίδ., πρβλ. Φώτ.

ῥοή, ἡ, Δωρ. **ῥοά**, ἀλλὰ παρ' Ἀττ. ὁ ἐν χρήσει τύπος ἦν **ῥοή** (ἴδε κατωτ.), ἴσως πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ **ῥόα**· ῥοιά, (ῥέω)· — ῥεῦμα, ῥεῖθρον, συχν. παρ' Ὁμ., ἀεὶ ἐν τῷ πληθ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ προστιθεμένης γενικῆς, ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων Ἰλ. Γ'. 5· Μαιάνδρου τε ῥοὰς Β. 869· ποταμοῖο ὕδατος κτλ.· οὕτω καὶ παρ' Ἡσ καὶ τοῖς Τραγ.· τεναγέων ῥ. Πινδ. Ν. 3. 43· ἀμπέλου ῥ., ὁ χυμὸς τῆς ἀτάφυλῆς, Εὐρ. Κύκλ. 123· μέλιτος Βάκχ. 711· αἵματος Ἱκέτ. 690· σπανίως καθ' ἑνικόν, παρ' Ἰαμήνου ῥοὰν Πινδ. Ν. 11. 46· ἀμπέλου ῥοὴ Εὐρ. Βάκχ. 281· — μεταφορ., ἐπὶ ποιήσεως, ῥοαὶ Μοισᾶν, ἐπέων Πινδ. Ν. 7. 17, Ι. 7 (6). 26· ἡ διὰ τοῦ στόματος ῥ. Πλάτ. Θεαίτ. 206D· προμαθείας δὲ ἀπόκεινται ῥοαί, «ἤτοι, τῆς δὲ προγνώσεως αἱ ὁδοὶ ἄπωθεν ἡμῶν κεῖνται, ἀντὶ ταῦ, οὐ δυνάμεθα, ἄνθρωποι ὄντες τὰ μέλλοντα προγινώσκειν» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 11. 61· ὡσαύτως, ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι εὐθυμιᾶν τε καὶ μετὰ πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν, «ῥεύματα, μεταβολαί, αἱ τῆς τύχης φοραὶ ἄλλοτε εἰς ἄλλους ἀνθρώπους μεταβαίνουσιν, ἢ εὐθυμίαν ἢ πόνον παρέχουσαι» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. ἐν Ο. 2. 62. **2**) ῥύσις, ῥοή, ὡς ὅρος φιλοσοφικός, ἔκγονα ῥοῆς τε καὶ κινήσεως Πλάτ. Θεαίτ. 152Ε, ἴδε Κρατ. 402Α· πρβλ. ῥέω Ι. 5. Πρβλ. **ῥόος II, ροία I**.— Ἴδε Γ. Χατζιδάκι ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 400.

ῥοη-τόκος, ον, ὁ παράγων ῥεύματα, χειμάρρους, Ἰω. Γαζῆ Ἔκφρ. 2, 311.

ῥοθέω, (ῥόθος) παράγω ῥόθον, βοήν, οἷα γίνεται ὑπὸ τῶν κυμάτων ἢ τῆς εἰρεσίας, ἐντεῦθεν ἐπὶ τοῦ ῥόθου τοῦ πυρός, ἐν ῥοθοῦντι κριδάνῳ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 321. **2**) ἐπὶ παντὸς συγκεχυμένου θορύβου, ταῦτα .. ἐρρόθουν ἐμοί, ταῦτα ἐφυλάρουν ἐναντίον μου, Σοφ. Ἀντ. 290· λόγοι .. ἐρρόθουν κακοί, ὑπῆρχε θόρυβος λόγων ὀργίλων, αὐτόθι 259. — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥοθεῖν· ὁρμᾶν, τρέχειν, λέγειν, διώκειν».

ῥοθιάζω, ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ προηγ., ἐπὶ ἐρετῶν, χειρίζομαι τὴν θορυβοῦσαν ἢ παταγοῦσαν κώπην, κωπηλατῶ εὐτόνως, ῥοθιάζε, κἀνάπιπτε Κρατῖν. ἐν Ἀδηλ. 8, Ἕρμιππος ἐν «Στρατιώταις» 5· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ πλοίου, ναῦς ὅτ' ἂν ἐκ πιτύλων ῥοθιάζῃ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 60. **2**) ἐπὶ χοίρων ἐσθιόντων μετὰ θορύβου, ὃ αὐτ. ἐν Ἀχ. 807· πρβλ. **ῥόθιος** Ι. 2.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥοθιάζειν· ἐλαύνειν, ἀπὸ τοῦ ψόφου τῆς εἰρεσίας».

ῥοθιάς, -άδος, ἡ, θηλ. ποιητ. τοῦ **ῥόθιος**, πλήττουσα μετὰ ῥόθου, παταγοῦσα, κώπη Αἰσχύλ. Πέρσ. 396.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ροθίζω, κινῶ ὁρμητικῶς, θέτω εἰς κίνησιν μετὰ ῥόθου, μετὰ πατάγου, θέτω εἰς κίνησιν ὁρμητικὴν ὡς τὰ κύματα, Πλανούδ.

ῥόθιον, τό, ἴδε τὸ ἑπόμ. Π. — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥόθιον· ταχύ, ὁρμητικόν».

ῥόθιος, **ον**, ὡσαύτως **α**, **ον**, Ἀνθ. Π. 9. 32., 10. 2· (ῥόθος)· —ὁρμητικός, βρυχώμενος, ὁρμῶν θορυβωδῶς, μάλιστα ὡς τὰ κύματα, «ῥόθιον· ῥεῦμα, κῦμα τὸ μετὰ ψόφου γινόμενον» (Ἡσύχ.), ἀμφὶ δὲ κῦμα βέβρυχε ῥόθιον Ὀδ. Ε. 412· οὕτως ἐπὶ κωπῶν, ῥ. κῶπαι, πλάται Εὐρ. Ι. Τ. 407, 1133· ἐπὶ πλοίου ὁρμητικῶς φερομένου διὰ μέσου τῶν κυμάτων, Ἀνθ. Π. 10. 2· μετὰ ῥοθίου βίας Ἀριστ. π. Κόσμου 4, 32· —μεταφορ., ἐπὶ ῥήτορος, Πολυδ. Ϛ', 147· ἐπὶ ἵππου, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 2, 8.—Ἐπίρρ. **ῥοθίως** Πολυδ. Δ', 24. **2)** ἐπὶ χοίρων μετὰ ψόφου ἐσθιόντων, Νουμήνιος παρ' Ἀθην. 327Δ· πρβλ. **ῥοθιάζω** 2. **II.** ὡς οὐσιαστ. **ῥόθια**, τά, κύματα ὁρμητικῶς φερόμενα κατὰ τῆς παραλίας, κύματα, Σοφ. Φιλ. 689, Εὐρ. Κύκλ. 17, κτλ.· πρβλ. **οὐτιδανός** Ι' —καὶ περιληπτικῶς ἐν τῷ ἑνικῷ, τραχεῖ ῥοθίῳ, «σφοδρῷ ῥεύματι» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Πρ. 1048, Εὐρ. Ι. Τ. 426, Θουκ. 4. 10· μάλιστα ἐπὶ τοῦ πατάγου, τῆς ὁρμῆς καὶ τοῦ ἐξ αὐτῆς ἤχου τῶν κωπῶν, Ὑπερείδ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ., Στράβ. 725, κτλ.· οἷα δὲ λέμβοι κισαύδια γλυκερῶν νήχιθ' ὑπὲρ ῥοθίων, ἐπὶ οἴνου, Ἀνθ. Π. 11. 64 —καθόλου, ἐπὶ κινήσεως βιαίας, ὁρμητικῆς ἢ μετὰ ῥόθου γενομένης, τῆς ἵππου τὰ ῥ. ἀνέχεσθαι Διον. Ἁλ. 6. 10· οὕτω, τῆς ὁρμῆς, τοῦ θυμοῦ Λουκιαν. Τόξ. 19. 55. **2)** μεγάλη κραυγή, μάλιστα δὲ ἐπὶ τοῦ εὐμενῶς ἐπιθορυβεῖν, ῥ. αἴρεσθαί τινι Ἀριστοφ. Ἱππ. 546· καθόλου, θόρυβος, ταραχή, ἐχώρει ῥ. ἐν πόλει κακόν Εὐρ. Ἀνδρ. 1906.

ῥοθιότης, **-ητος**, ἡ, ὁρμητικότης, τὸ βίαιον, ἐπὶ γλώσσης, Πολυδ. Δ', 22.

ῥοθοπῡγίζω, ἴδε **βαθαπυγίζω**.

ῥόθος, ὁ, ἦχος ὁρμητικός, θόρυβος, πάταγος ἢ θορυβώδης ἦχος τῶν κυμάτων, ὁ πάταγος τῆς κώπης πληττούσης τὴν θάλασσαν, ἐξ ἑνὸς ῥόθου, μὲ ἓν κτύπημα, δηλ. ἐν τῷ ἅμα, Αἰσχύλ. Πέρσ. 462, πρβλ. **κέλευσμα**· ποταμοὶ ῥόθῳ φερόμενοι Κλήμ. Ἀλ. 122. **2)** ἐπὶ παντὸς συγκεχυμένου, ἀναρθρου ἤχου, Περσίδος γλώσσης ῥ., ὁ θορυβώδης ἦχος τῆς Περαικῆς (ὅ ἐστι βαρβάρου) γλώσσης, Αἰσχύλ. Πέρσ. 406. **3)** ἐπὶ πάσης ὁρμητικῆς κινήσεως, τῆς δὲ Δίκης ῥόθος ἐλκομένης, ἢ κ' ἄνδρες ἄγωσι δωροφάγοι, σκολιαῖς δὲ δίκαις κρίνωσι θέμιστας, «τῆς δὲ δικαιοσύνης ἑλκομένης, καὶ μεπατρεπομένης, ἢ καὶ ὅπου ἂν ἄγωσιν αὐτὴν οἱ δωροφάγοι κριταί, ῥόθος καὶ ἦχος καὶ θόρυβος γίνεται τῶν ἀδικουμένων, δηλονότι ὀδυρομένων καὶ θρηνούντων» (Τζέτζ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 222· πτερύγων ῥ. Ὀππ. Ἁλ. 5. 17· αἰγὸς ῥ., αἰγὸς πάτημα ἢ πορεία, Νικ. Θηρ. 672. (Κατ' ὀνοματοποίαν ὡς αἱ λέξεις **ῥοῖζδος**, **ῥοῖζος**).—Καθ' Ἡσύχ.: «ῥόθον· τὸν ἀπὸ τῶν κυμάτων ψόφον», καὶ «ῥόθῳ· ὁρμῇ μετὰ ψόφου».—Ἴδε Γ. Χατζιδάκι περὶ τοῦ Γλωσσ. Ζητήματος ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ζ', 190.

ῥοία, ἡ, (ῥέω) ῥοή, ῥεῦσις, Ἱππ. 411. 54. **II.** «κυλίστρα τῶν ἵππων παρὰ τῷ ποταμῷ καὶ ψάμμῳ» Ἡσύχ.· ἐντεῦθεν τὸ νεώτερον **ῥοΐζω**.

ῥοιά, ἡ, Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ **ῥόα**, «ῥοιδιά».

ῥοιάς, **-άδος**, ἡ, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ῥυάς**, Γαλην. **II.** εἶδος μήκωνος ἤτοι «παπαρούνας», papaver rhoeas, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 12, 4.

ῥοιβδέω : μέλλ. **-ήσω**, ὡς τὸ **ῥοφέω**, ῥοφῶ μετὰ θορύβου, ἐπὶ τῆς Χαρύβδεως, μὴ σύγε κεῖθι τύχοις, ὅτε ῥοιβδήσειεν Ὀδ. Μ. 106, Τραγ. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 445C, Ἀνθ. Π. 7. 636· πρβλ. **ἀναρροιβδέω**. **2)** κάμνω ὥστε νὰ ἐκρεύσῃ, ἐξορμήσῃ, κρηναῖον ἐξ ἄρμου γάνος Λυκόφρ. 247. **II.** ὡς τὸ **ῥοιζέω** (πρβλ. **ῥοῖζδος**), κινοῦμαι μετὰ θορυβώδους ἦχου, ῥοιβδοῦσα κόλπον αἰγίδος, ποιοῦσα τὴν κολπουμένην αἰγίδα νὰ θορυβῇ (ἐν ᾧ αὐτὴ πέτεται), Αἰσχύλ. Εὐμ. 404.

ῥοιβδηδόν, = **ῥοιζηδόν**, Κύντ. Σμ. 5. 381· ὡσαύτως **ῥοιβδην**: «ὡς ἐπὶ ῥεύματος· σφοδρῶς. φοβερῶς» Φώτ. πρβλ. **ῥύβδην**.

ῥοῖβδησις, ἡ, συριγμός, αὔλησις, βουκόλων Εὐρ. Ι. Α. 1086.

ῥοῖβδος, ὁ, πᾶς ὁρμητικὸς θόρυβος ἢ βιαία κίνησις, πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν, ὁ ὁρμητικὸς ἦχος ὁ ἐκ τῆς βιαίας κινήσεως τῶν πτερύγων, stridor alarum, Σοφ. Ἀντ. 1004· ἀνέμου ῥ. καὶ ῥύμη, ἡ ὁρμὴ τοῦ ἀνέμου, Ἀριστοφ. Νεφ. 407.
(Ἡ χρῆσις τῶν λέξεων **ῥοῖβδος**, **ῥοιβδέω**, συμφωνεῖ πρὸς τὴν τῶν **ῥοῖζος**, **ῥοιζέω**, πρβλ. **ἀπορροιβδέω**, **ἐπιρροιβδέω**· ἂν καὶ παρ' Ὁμ. τὸ ῥῆμα **ῥοιβδέω** κεῖται ὡς τὸ **ῥοφέω**, οἷον ἐν τῷ συνθέτῳ **ἀναρροιβδέω**).

ῥοιβδ-φδέω, «ῥοιβδῳδεῖ, μετὰ ῥοίζου σαλεύει, ᾄδει» Θεογνώστ. Κανόν. 24. 2· παρ' Ἡσυχ. πιθανῶς ἀναγνωστέον «ῥοιβδῳδεῖ μετὰ ἤχου ᾄδει».

ῥοιδάριον ἢ **ῥοΐδαριον**, τό, = **ῥοΐδιον**, ἀμφότερα παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξ. **ἄφυκα**.

ῥοΐδεα, ἡ, Ἑλλην. τύπος τοῦ **ῥόα**, Μοσχόπ.

ῥοΐδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ῥοιά**, **ῥόα**, «ῥοΐδι», καὶ τῶν ῥοιδίων ἐτρώγομεν Μένανδρ. ἐν «Ἑαυτὸν τιμωρουμένῳ» 7. Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Πόρσωνος προοίμιον εἰς Εὐρ. Ἑκάβ. καὶ Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 87.

ῥοιζαῖος, **α**, **ον**, = **ῥοιζήεις**, Ὀρφ. Ἀποσπ. 23, πρβλ. Λοβεκ. Ἀγλαοφ. 106 κἑξ.

ῥοιζέω, Ἰων. καὶ Ἐπικ. παρατ. **ῥοίζασκε** ἢ **-εσκε** Ἡσ. Θ. 835· ἀόρ. **ἐρροίζησα** Ὀππ., Ἐπικ. **ροίζησα** Ὁ. Κ. 502.— Παθ., ἴδε κατ.· — (ῥοῖζος). Συρίζω, Λατ. stridere, Ἰλ. Ἑνθ' ἀ.ωτ.· ἐπὶ ὄφεως, συρίττω, «σφυρίζω», Ἡσιοδ. Ἑνθ' ἀνωτ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 129, κτλ.· ἐὸν νόμον ἐρροίζησε Ὀππ. Ἁλ. Ι. 563 ἐπὶ τῶν πτηνῶν, ὁρμῶ, πέτομαι μετὰ ῥοίζου ἐν τῷ ἀέρι, Λουκ. Ἔρωτ. 22, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 7· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Λυκόφρ. 1426, πρβλ. 1325· καὶ ἐν τῷ παθ. ὑπερσ., τάχ' ἂν ἐρροίζητο δι' αἰθέρος Ἀνθ. Π. 11. 106· κύφελλα Ἰῶν τηλόθεν ῥοιζουμένων, νέφη βεβῶν μακρόθεν φερομένων μετὰ ῥοίζου, Λυκόφρων 1426. — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥοιζεῖ· διώκει. ὁρμᾷ. τρέχει», καὶ «ῥοιζῆσαι· ποιὸν ἦχον ἀποτελέσαι», καὶ «ῥοιζοῦντος· ἠχοῦντος», καὶ «ῥοίζησαν· ἤχησαν σφοδρῶς».

ῥοιζηδά, Ἐπίρρ., μετὰ ῥοίζου, θορυβώδους ἤχου ἢ μετὰ κινήσεως θορυβώδους, Νικ. Ἀλεξιφ. 182, 498· οὕτω, **ῥοιζηδά**, ὁ αὐτ. ἐν Θηρ. 556, Λυκόφρ. 66.— Κατὰ Φώτ. καὶ Σουίδ.: «ῥοιζηδόν· σφοδρῶς μετ' ἤχου. ἀπειληκικῶς».

ῥοιζήεις, **εσσα**, **εν**, μετὰ ἤχου θορυβώδους, μεθ' ὁρμῆς ἐξείας, ὀξύς, διαπεραστικός, συριγμὸς Νόνν. Δ. 6. 191.

ῥοίζημα, τό, κίνησις ὁρμητικὴ ἢ μετὰ ῥοίζου γινομένη, οἷον ἐπὶ πτηνῶν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1182, πρβλ. Λουκ. Μυΐας Ἐγκώμ. 2· στεροπᾶς ὁ αὐτ. ἐν Διὶ Τραγ. 1.

ῥοίζησις, **εως**, ἡ, θόρυβος, συρ.γμός, Ἀκύλ. Ἔξοδ. 19', 13.

ῥοιζητικός, ἡ, **όν**, θορυβώδης, ὁρμητικός, Εὐσταθ. ἐν Mai's Spicil. 5. 2, 230.

ῥοιζήτωρ, **-ορος**, ὁ, ἡ, ὁ μετὰ θορύβου ὁρμητικῶς κινούμενος, Ὀρφ. Ὁμν. 5. 5., 7. 6.

ῥοιζώ-θεμις, ἡ, θορυβώδης φιλονεικία, ἔρις, Κικ. πρὸς Ἀττ. 14. 10, 3, ἀμφίβ.

ῥοῖζος, ὁ, Ἰωνικ. ἡ, ὁ συριγμὸς βέλους, Ἰλ. Π. 361, πρβλ. Πλουτ. Μάρκελλ. 15, κτλ.· ἢ μάστιγος, Ὀππ. Ἁλ. 2. 352· — πᾶς ἦχος συριγματώδης ἢ αὐλητικός, οἷον σύριγμα τοῦ ποιμένος, πολλῇ ῥοίζῳ Ὀδ. Ι. 315· ῥ. πνευμάτων Πλούτ. 2. 18B· ἡ ὁρμητικὴ κίνησις τῶν πτερύγων πτηνοῦ, Ἀἰλ. π. Ζ. 2. 26· ἡ βιαία καὶ θορυβώδης κίνησις ῥεύματος, ῥύακος, αὐτόθι 17. 17· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1028. 60· ὁ συριγμὸς ὄφεως, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 138, 1543· ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ ἤχου τοῦ παραγομένου ἐκ τῆς ῥινήσεως, Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 35· ἐπὶ τοῦ γράμματος ῥ, Διον. Ἁλ. περὶ Συνθέσ. 14.— Πρβλ. **ῥοῖζδος**, **ῥόθος**. **II.** ὁρμητικὴ κίνησις, ὁρμή, φορά, οἷον **ῥόθος**, **ῥύμη**, Πλουτ. Μάρκελλ. 15, Δημήτρ. 21.

ῥοιζόω, = **ῥοιζέω**, Ἡσύχ.· καὶ **ῥοιζομαι** ἀπαντᾷ παρὰ τῷ Ἰαμβλ. π. Μυστηρίων 103 (Parthey).

ῥοΐζω ἵππον, (ῥοή) βάλλω τὸν ἵππον εἰς τὸ ὕδωρ νὰ κολυμβήσῃ, Συγγραφεὺς παρὰ τῷ Σαλμασ. εἰς Σολῖν. σ. 336. — Ὁ τύπος **ῥοΐζομένους** εἶναι παρεφθαρμένος ἐν Στράβ. 673, ἴδε Kramer ἐν τόπῳ.

ῥοιζώδης, ες, (εἶδος) ὁ ὅμοιος πρὸς ὁρμητικὸν ἦχον ἢ μετὰ ἤχου ὁρμητικοῦ, θορυβώδης, Γαλην.· τὸ **ῥοιζῶδες**, ὁρμητικὴ μετὰ συριγμοῦ καὶ θορύβου κίνησις, Πλούτ. 2. 923C.

ῥοιή, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **ῥόα**, «ῥοιά».

ῥοικο-ειδής, ές, ὁ καμπυλοειδής, κυρτοειδής, Γαλην. 18. 537· πρβλ. **ῥοιδο-ειδής**.

ῥοικός, ἡ, όν, ὡς τὸ **ῥοιδός**, καμπύλος, κορύνη Θεόκρ. 7. 18, πρβλ. 4. 49· περὶ κνήμας ῥοικός, ὁ ἔχων τὰς κνήμας κυρτὰς πρὸς τὰ ἔσω, Ἀρχίλ. 52 (διάφορος γραφὴ **ῥοιδός**, ὅ ἴδε)· ῥ. μηροί Ἱππ. Μοχλ. 853· τὸ ῥοικόν, κυρτότης τοῦ σκέλους, Ἀριστ. π. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 31, 3.— Ἰωνικὴ λέξις κατὰ Γρηγόρ. Κορίνθου 554.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥοικόν· σκολιόν, καμπύλον, σκαμβόν, ῥυσόν, ῥικνόν».

ῥοϊκός, ἡ, όν, (ῥέω, ῥόος) ῥευστός· ὄθεν, ἀσθενής, ἀδύνατος, Ἱππ. 292. 36, Γρηγ. Ναζ. **II.** ὁ πάσχων ἐκ ῥοῆς, διαρροίας δηλ. καὶ τῶν τοιούτων, Διοσκ. 5. 43.

ῥοικώδης, ες, = **ῥοικοειδής**, ἀστέα Ἱππ. Μοχλ. 856· πιθανὴ γραφὴ ἀντὶ **ῥοιώδης**, 840F.

ῥόϊνος, η, ον, ὁ ἀνήκων εἰς ῥόαν, ἐκ ῥοιᾶς (ῥοιδίας), ῥάβδος Ἀνέκδ. Ὀξων. 3. 226.

ῥοΐσκος, ὁ, ὑποκορίστ. τοῦ **ῥόα**, μικρὰ ῥοιά, ὡσαύτως κόμπος κοσμητικὸς ἢ κροσσὸς ἔχων τὸ χρῶμα ῥοδίου, Λύκιων παρὰ Διογ. Δ. 5. 72, Ἐβδ (Ἔξοδ. ΚΗ', 29), Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 4, πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst § 343. — Κατὰ Σουίδ.: «ῥοΐσκοι, κόμποι χρυσοῦφαντοι, ὅμοιοι ῥοιαῖς, εἰς κόσμον δὲ ὄντες τῆς τοῦ ἱερέως στολῆς».

ῥοΐσκος, ὁ, ὑποκορίστ. τοῦ **ῥοή**, μικρὸς ῥύαξ, ῥυάκιον, Συλλ. Ἐπιγρ. 5594. 16 κἑξ.

ῥοϊσμός, ὁ, (ῥοΐζω) κολύμβημα, ἐπὶ ἵππων, «ῥοΐσμός· ὁ τῶν ἵππων» Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ροΐτης οἶνος [ῑ], ὁ, ὁ ἐκ ῥοῶν, ῥοϊδίων, Διοσκ. 5. 34.

ῥομβέω, (ῥόμβος) περιστρέφω ὡς ῥόμβον, συστρέφω, περιδινῶ, ἐκφενδονῶ, «ῥομβεῖν, ῥομβεῖν· τοῦτο δὲ ἀπὸ τῆς κινήσεως τοῦ ῥόμβου» Τιμ. Λεξ. Πλάτ.· ἀλλὰ παρὰ Πλάτ. ἐν Κρατ. 426Ε, τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι τὸν τύπον **ῥομβέω**.— Κατὰ Σουΐδ.: «ῥομβεῖν, σφενδονᾶν», πρβλ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξει: **ῥεμβεικίζει**, ἣν ἑρμηνεύει: «ῥομβεῖ, στρέφει, διώκει».

ῥομβηδόν, Ἐπίρρ., ὡς ῥόμβος, Μανέθων 4. 108.

ῥομβητής, οῦ, ὁ, ὁ περιστρεφόμενος ὡς ῥόμβος, Ὀρφ. Ὕμν. 30. 2.

ῥομβητός, ἡ, όν, ὁ περιδινούμενος, περιστρεφόμενος ὡς ῥόμβος, ῥομβητοὺς δονεῶν πλοκάμους Ἀνθ. Π. 6. 219, πρβλ. 218.

ῥομβίον, Ἀττ. **ῥυμβ-**, τό, ὑποκορ. τοῦ **ῥόμβος** I. 2, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 144.

ῥομβο-ειδής, ές, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ῥόμβου, ὅμοιος ῥόμβῳ, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802, Στράβ. 78, κτλ.· ῥ. σχῆμα, τετράπλευρον ἔχον μόνον τὰς ἀπέναντι πλευρὰς καὶ γωνίας ἴσας, λίθους .. τῷ σχήματι ῥομβοειδεῖς Ἡγήσανδρος παρ' Ἀθην. 107Α, Εὐκλ. 1. ὁρισμ. 33·—τὸ ῥομβοειδές, τόπος ἐν Μεγάροις, Πλουτ. Θησ. 27.

ῥόμβος ἢ ῥύμβος, ὁ (ῥέμβω) —Λατ. rhombus,turbo,«ῥόμβος· τροχίσκος, ὃν στρέφουσιν ἱμᾶσι τύπτοντες καὶ οὗτως κτύπον ἀποτελοῦσι» (Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1139)· ῥόμβων θ' εἱλισσομένα κύκλιος ἑνοσις αἰθερία Εὐρ. Ἑλ. 1362 (ἔνθα ἴδε Musgr. παρὰ τῷ Δινδ.), Ἀνθ. Π. 6, 309. **2)** μαγικὸς τροχός, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς μάγοις καὶ ταῖς φαρμακευτρίαις, ὅπως βοηθῇ ταῖς μαγείαις αὐτῶν, παρὰ Προσπερτ. rhombi, rotæ, χὡς δινεῖθ'ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας, ὥς τῆνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν, «καθὰ στρέφεται οὗτος ὁ χάλκεος τροχός, οὕτως ἐκεῖνος στρέφοιτο παρὰ ταῖς ἐμαῖς θύραις» (Σχόλ.), Θεόκρ. 2. 30, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 4. 5· πρβλ. Ὁρατ. Ἐπωδ. 17. 7, καὶ ἴδε ἐν λέξ. ζυγξ. **3)** εἶδος τυμπάνου μικροῦ οὗ ἐγίνετο χρῆσις ὁμοία τῇ τοῦ **ῥόπτρου** II, κατὰ τὴν λατρείαν τῆς Ρέας, Εὔπολις ἐν «Βάπταις» 15, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 288, Διογένης ὁ Τραγικὸς παρ' Ἀθην. 636Δ. Ἀπολλ. Ῥόδ. ἔνθ' ἀνωτ. **II.** κίνησις περιστροφικὴ οἵα ἡ τοῦ ῥόμβου («σβούρας») ἢ τροχοῦ, ἰέντα ῥόμβον ἀκόντων, ἐκπέμποντα περιστρεφόμενα βέλη, Πινδ. Ν. 13. 134· ῥ. αἰετοῦ, ἡ κυκλοτερὴς κίνησις αὐτοῦ καὶ ὁρμή, ὁ αὐτ. ἐν Ι. 4. 81 (3. 65)· ῥ. κυμβάλων ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 48· ἐν αἰθερίῳ ῥόμβῳ Εὐρ. Ἀποσπ. 596 —μεταφορ., Νέμεσις καὶ ῥ. ἀλάστωρ Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1046. 93.—Κατὰ τοὺς γραμμ. τὸ μὲν **ῥόμβος** εἶναι Ἀττικ., τὸ δὲ **ῥόμβος** Ἑλληνικ., «τὸν δὲ ῥόμβον οἱ Ἀττικοὶ ῥύμβον καλοῦσι» Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 2. 30.

Β. παρὰ τοῖς μαθηματικοῖς ῥόμβος εἶναι σχῆμα εὐθύγραμμον ἔχον δύο ὀξείας γωνίας καὶ δύο ἀμβλείας καὶ οὗ αἱ πλευραὶ εἰσὶ παράλληλοι καὶ τὸ ὅλον τετράγωνον, κοινῶς «μπακλαβωτὸν» οὗτως: ◇, Ἀριστ. Μηχαν. 23, 1, Εὐκλείδ. 1, Ὅροι 32: ῥ. στερεός, σχῆμα συνιστάμενον ἐκ δύο κώνων συνημμένας ἐν τῷ αὐτῷ τὰς βάσεις ἐχόντων, Ἀρχιμήδ. **2)** εἶδος ἰχθύος, ὁ κατὰ τοὺς Βυζαντίνους **σύαξ**, κοινῶς «συάκι». — Κατὰ τὸν Ἀθήν. 330Β: «Ῥωμαῖοι δὲ καλοῦσι τὴν ψῆτταν ῥόμβον, καὶ ἔστι τὸ ὄνομα Ἑλληνικόν. Ναυσικράτης ἐν Ναυκλήροις κτλ.» καὶ τὴν παρ' Ἀριστοτέλει ψῆτταν ὁ Πλίνιος μεθηρμήνευσε rhombum, «παραπλήσια γὰρ τὰ ζῷα καὶ δυσδιάκριτα, ῥομβοειδῆ ἀμφότερα ὄντα· ἀλλ' ἔστιν ἡ μὲν ψῆττα ἢ ψῆσσα τὸ παρ' ἡμῖν ψησσίον, ὁ δὲ ῥόμβος (Γαλλ. turbot) τὸ συάκιον, ὃ σύαξ ἀρσενικῶς ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν συγγραφέων» κτλ. Σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 90. **3)** χειρουργικός τις ἐπίδεσμος κληθεὶς οὕτως ἐκ τοῦ σχήματος αὐτοῦ, Ἱππ. π. Τητρείων 742. **4)** σχῆμα ῥόμβου ἐνυφασμένον εἰς ὑφάσματα, ἰοδαφῆ καὶ πορφυρᾶ καὶ κρόκινα ῥόμβοις ὑφαντὰ (δηλ. ἱμάτια) Δημόκρ. παρ' Ἀθην. 525C.

ῥομβο-τετράγωνον σχῆμα, ἰσόπλευρον παραλληλόγραμμον, σχῆμα ῥομβοειδές, τετράγωνον, Τζέτζ. Ἰστ. 8 58!

ῥομβόω, δίδω εἴς τι τὸ σχῆμα ῥόμβου, Ἥρων Βελοπ. 137.

ῥομβώδης, ες, ἴδε ῥεμβώδης.

ῥομβωτός, ἡ, όν, ῥηματ. ἐπίθ., πεποιημένος εἰς σχῆμα ῥόμβου, Καλλιξ. παρ' Ἀθην. 205D, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 2, 10, Ἀνθ. Π. 6. 111.

ῥόμμα, τό, (ῥοφέω) = **ῥόφημα**, Γαλην. Λεξ. Ἱππ. 554.

ῥόμος, ὁ, ὁ ἐν τοῖς ξύλοις γινόμενος σκώληξ, Λατ. teredo, Ἀρκάδ. 59, Ἡσύχ.

ῥομφάζω, = **βαστάζω**, «ῥομφάζει· βαστάζει (ὡς ῥομφαίαν)» Ἡσύχ.

ῥομφαία, ἡ, πλατεῖα μάχαιρα, πλατὺ ξίφος ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Θραξίν, ὀρθὰς ῥομφαίας βαρυσιδήρους ἀπὸ τῶν δεξιῶν ὤμων ἐπισείοντες Πλουτ. Δημήτ. 18, πρβλ. Φυλάρχ. Ἀποσπ. 58·—καθόλου, ξίφος, Ἑβδ. (Γέν. Γ', 24 κτλ.), Εὐσγγ. κ Λουκ. 6', 35, Ἀποκάλ. Ϛ', 8· ἐπὶ τοῦ ξίφους τοῦ Γολιάθ, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. ΙΖ', 51), Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 12, 4.

ῥομφαια-φόρος, ον, ὁ φέρων ῥομφαίαν, Κ. Μανασσ. Χρον. 4701.

ῥομφάνω, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **ῥοφάνω** ἢ κάλλιον **ῥυφάνω** παρ' Ἱππ.

ῥομφεύς, έως, ὁ, ἡ κεκηρωμένη κλωστὴ τῶν ὑποδηματοποιῶν, συνήθως ἐν τῷ πληθ., «ῥομφεῖς· ἱμάντες οἷς ῥάπτεται τὰ ὑποδήματα» Ἡσύχ.

ῥόος, ου, ὁ, Ἀττ. συνηρ. **ῥοῦς**, ἴδε ἐν τέλ.: μεταγενέστεροι συγγραφεῖς ἔχουσι τὴν ἑτερόκλιτ. δοτ. **ῥαΐ**, ὡς νυΐ ἐκ τοῦ νηῦς, Ἑλλάνικ. (;) παρὰ τῷ Σχολ. Ἰλ. Φ. 242 (Ἀποσπ. 132)· ὡσαύτως γεν. **ῥοός**, αἰτ. **ῥόα**, Λοβ. εἰς Φρύν. 454, Paral. 173· (ῥέω)· — ὡς τὸ **ῥοή**, ῥεῦμα, ῥεῦσις, ῥοὴ ὕδατος, συχν. παρ' Ὁμ., ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ ἐνικῷ· συχνάκις παρ' αὐτῷ προστίθεται καὶ προσδιορισμὸς διὰ γενικῆς, ῥ. Ἀλφειοῖο, Ὠκεανοῖο, κτλ., Ἰλ. Β. 131., Α. 726· κῦμα ῥόοιο Φ. 263· προχέειν ῥόον εἰς ἅλα αὐτόθι 219· ποταμοὺς ἔτρεψε νέεσθαι κάρ ῥόον, τοὺς ἔτρεψε νὰ ῥέωσιν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν κοίτῃ, Μ. 33· κατὰ ῥόον, κατὰ τὸ ῥεῦμα, κατὰ τὴν ροὴν τῶν κυμάτων, τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῦμα κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα περὶ τῆς **σχεδίης** τοῦ Ὀδυσσέως, Ὀδ. Ε. 327, 461, Ἡρόδ. 2. 96, κτλ.· μεταφορ., κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι Πλάτ. Πολ. 492C· ταυτὶ κατὰ ῥ. προχωρεῖ Λευκιανοῦ Ζεὺς Τραγῳδ. 50· πρὸς ῥόον, ἐναντίον τοῦ ῥεύματος, Ἰλ. Φ. 303 (πρβλ. κατὰ Β. Ι. 1)· Βόσπορος, ῥ. θεοῦ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 746·— ῥεῦμα ἐν θαλάσσῃ, ὑπό τε ῥοῦ καὶ τοῦ ἀνέμου Θουκ. 1. 54·— ῥεῦμα ἀέρος, Ἐμπεδ. 356· ὁμοίως, ῥόος καπνοῦ Πινδ. Π. 1. 43. **II.** ῥύσις, ἐκροὴ νοσηρῶν ὑγρῶν ἐκ τοῦ σώματος, Ἱππ. Ἀφ. 1255, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 19, 11· ἴδε Foës Oecon. **III.** = ροὴ 2, Πλάτ. Κρατ. 411D, πρβλ. 419D.— Ἴδε Κάντον ἐν «Σωκράτει» σ. 3 κἑξ.

ῥοπάλη, ἡ, ῥόπαλον, Γλώσσημα ἐν Πινδ. Ὀλυμ. 9, 45.

ῥοπάλη-φορέω, φέρω ῥόπαλον, Κύριλλ. Ἀλ. Χ, 544C.

ῥοπάλιζω, στρέφω, κινῶ ὡς ῥόπαλον, Ἡσύχ., Φώτ., Σουΐδ.· κτυπῶ διὰ ῥοπάλου, Βυζ.

ῥοπαλικός, ἡ, όν, ὅμοιος ῥοπάλῳ, δηλ. παχύτερος πρὸς τὸ ἄκρον· ἐντεῦθεν, versus rhopalicus, στίχος, ἐν ᾧ ἑκάστη λέξις εἶναι κατὰ μίαν συλλαβὴν μακροτέρα τῆς προηγουμένης, ὡς ἐν Ἰλ. Γ. 182, ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδη, μοιριγενές, ὀλβιόδαιμον, Servius in Centimetro 9, 25.

ῥοπάλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ῥόπαλον**, Ἀθήν. 489D.

ῥοπαλισμός, πριαπισμός, «ἡ τάσις τοῦ αἰδοίου, ὁ τέτανος» (Σουΐδ. ἐν λ. **ῥοπαλίζει**), Ἀριστοφ. Λυσ. 553.

ῥοπάλο-ειδής, ές, ὅμοιος ῥοπάλῳ, ῥίζα Διοσκ. 3. 148.

ῥοπάλο-μάχος, ον, = **κορυνήτης**, Ἡσύχ. ἐν λ. **κορυνήτης**.

ῥόπαλον, τό, (ῥέπω) ῥάβδος ἰσχυρὰ οὖσα παχυτέρα πρὸς τὸ ἕτερον ἄκρον· ἐν χρήσει εἰς ξυλοκόπημα ὄνου, Ἰλ. Λ. 559, 561· ὡς βακτηρία κατὰ τὸ βάδισμα, Ὀδ. Ρ. 195· ἐπὶ τοῦ ῥοπάλου τοῦ Κύκλωπος, Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σηκῷ, χλωρὸν ἐλαΐνεον Ι. 319· τὸ τοῦ Ἡρακλέους, Σαφ. Τρ. 512, Ἀριστοφ. Βάτρ. 47, 495· ῥόπαλον χρησιμεῦον ἐν πολέμῳ κεκαλυμμένον διὰ μετάλλου, παγχάλκεον Ὀδ. Α. 575, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 20· ῥόπαλα ξύλων τετυλωμένα σιδήρῳ Ἡρόδ. 7. 63, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 20· κυνηγετικὰν ῥόπαλον, Ξεν. Κυν. 6. 11, καὶ 17. **II.** τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, Ἀνθ. Πλαν. 261. **III.** = **ῥόπτρον** III, Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 36.

ῥοπάλο-φόρος, ον, ὁ φέρων ῥόπαλον, ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, Εὐσταθίου 1699, 31.

ῥοπάλωσις, εως, ἡ, «ῥοπάλωσίς ἐστιν ἡ κατὰ τὸ ἄκρον τῶν τριχῶν ἀμερὶς σχίσις μετὰ τοῦ μηκέτι συναύξεσθαι» Γαληνοῦ Ὅρωι Ἰατρικ. π. 19, σ. 430, τζ', ἔκδ. Kühn.

ῥοπάλωτός, ἡ, όν, ὡς ἐκ ῥήματος **ῥοπαλόω**· ὁ ἔχων σχῆμα ῥοπάλου, κύλιξ Δίων Κ. 72. 18.

ῥοπή, ἡ, (ῥέπω) κλίσις πρὸς τὰ κάτω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴ ἀνῶ (ὅπερ σημαίνει κίνησιν πρὸς τὰ ἄνω)· μάλιστα ἐπὶ τῆς ῥοπῆς τῆς πλάστιγγος (πρβλ. **ἀντιστηκόω** II), Αἰσχύλ. Πέρσ. 437· ῥοπὴν ἔχειν μέχρι τινός .., Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 14· ῥ. ποιεῖν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 4, 7· ἃ γᾶ ἐπὶ τᾶς αὐτᾶς ῥοπᾶς ἐρήρειται, ἐν ἰσορροπίᾳ, Τίμ. Λοκρ. 97· διαφέρειν τὴν ῥ., διαταράττειν αὐτήν, Πλουτ. Κάμιλλ. 28· ἔχειν ῥοπὴν μνᾶς πέντε, κτλ., ἔχειν βάρος, Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 35, κ. ἀλλ. **2)** μεταφορ., ἡ κλίσις τῆς πλάστιγγος, ἡ κρίσιμος στιγμή, ἐξ ἧς δὰ ἀποφασισθῇ ἡ ἔκβασις, Λατ. momentum, ἃ δ' ἔχεται ῥοπᾶς (δηλ. ἡ πόλις), διατελεῖ ἐν κρισίμῳ στιγμῇ ὡς πρὸς τὴν ἑαυτῆς τύχην, Ἀριστοφ. Σφ. 1235· ῥοπὴ δ' ἐπισκοπεῖ δίκας ταχεῖα τοὺς μὲν ἐν φάει κτλ., «ἡ δὲ τῆς δίκης ῥοπὴ τοὺς μὲν ἐπισκοπεῖ ταχίως καὶ ἀμύνεται» κτλ. (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Χο. 61, πρβλ. Ἀγ. 250· ἐν οὖν ῥοπῇ τοιᾶδε κειμένῳ Σοφ. Τρ. 82· οἱ ποντοναῦται .. λεπταῖς ἐπὶ ῥοπαῖσιν ἐμπολὰς μακρὰς ἀεὶ παραπίπτοντες, διακινδυνεύοντες μεγάλα φορτία εἰς μικρὰς τῆς τύχης ῥοπάς, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 499· οὕτω, σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή, μικρὰ τραπὴ καταρρίπτει αὐτά, τὰ ἀποτελειώνει, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 961· δίξορκε φῶς ἐπὶ σμικρᾶς ῥοπῆς, ἐπὶ ἀνθρώπου ἐγγίζοντος εἰς τὸν θάνατον, Εὐρ. Ἱππ. 1163· βλέπω δύο ῥοπάς· ἢ γὰρ θανεῖν δεῖ ἢ .. ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1090· ἐπὶ ῥοπῆς μιᾶς ὄντες, ἐξαρτώμενοι ἐκ τῆς ἐλαχίστης τροπῆς τῶν περιστάσεων, δηλ. «ὑρι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σκόμενοι εἰς κρίσιμον κατάστασιν, Θουκ. 5. 103 σῶμα νοσῶδες μικρᾶς ροπῆς .. δεῖται προσλαβέσθαι πρὸς τὸ κάμνειν Πλάτ. Πολ. 556Ε· ῥ. βίου μοι, τὸ σημεῖον τῆς τροπῆς ἢ καταστροφῆς τοῦ βίου, ὁ θάνατος, Σοφ. Ο. Κ. 1508· ῥ. 'στιν ἡμῖν ὁ βίος Μενάνδρου Μονόστ. 465· μεγάλας τὰς ῥοπὰς ποιεῖν Ἰσοκρ. 69C· μεγάλην ἔσεσθαι ῥοπήν, εἰ .. ἤ .. γενήσεται ὁ αὐτ. 302E, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 4. 2, 14· ναυμαχίαν τὴν ποιήσασαν ῥοπὴν ἅπαντος τοῦ πολέμου, τὴν ἀποφασίσασαν τὴν τύχην ὅλου τοῦ πολέμου, Ἰσοκρ. 242E, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 4. 11, 10· πλείστην ῥ. παρέχεσθαι εἴς τι Πολύβ. 6. 52, 9· λαμβάνειν ῥοπὰς εἰς ἑκάτερα τὰ μέρη ὁ αὐτ. 1. 20, 7, πρβλ. 6. 10, 10· ῥοπὰς διδόναι ταῖς αὐτῶν πατρίσι, νὰ λαμβάνωσι τὸ μέρος τῶν πατρίδων αὐτῶν, ὁ αὐτ. 16. 14, 6. **II.** τὸ προξενοῦν ῥοπὴν πρὸς τὰ κάτω, Ἀριστ. Μηχαν. 2, 3., 32. 1, π. Οὐρ. 4. 1, 1, κ. ἀλλ.· μεταφορικῶς, ἐπίδρασις, «ἐπιρροή», μεγάλη γὰρ ῥοπή, μᾶλλον δὲ ὅλον, ἡ τύχη παρὰ πάντα ἐστὶ τὰ πράγματα Δημ. 24. 14· ῥοπὴν ἔχω, ἑξακοῦ ἐπίδρασιν, «ἐπιρροήν», ἔχω βαρύτητα, ὁ αὐτ. 154. 18· ἔχειν βρῖθος καὶ ῥ. πρὸς τὸν βίον Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 11, 3, πρβλ. 1. 2, 3., 1. 7, 21., 10. 1, 1.

ῥοπικός, ή, όν, ὁ ἔχων ῥοπὴν πρός τι, ῥοπικὸς πρὸς τὴν συνουσίαν Ἀντίγον. 127.

ῥοπτίον· «κλειδίον» Ἡσύχ.

ῥοπτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ῥοφῶ,** = **ῥοφητός,** «ῥοπτῶν, ῥοφημάτων, ἢ πάντων τῶν ὑπωσοῦν ῥοφουμένων» Γαλην. Λεξ. Ἱπ. 554.

ῥόπτρον, τό, (ῥέπω) τὸ ἐν τῇ παγίδι ξύλον ὅπερ ἅμα ψαυσθὲν ἀναπηδᾷ καὶ συλλαμβάνει τὸν μῦν, «σκανδάληθρα λέγεται τὰ ἐν ταῖς παγίσιν ἐπικαμπῆ ξύλα, εἰς ἃ ἐρείδει, ἅπερ Ἀρχίλοχος λέγει ῥόπτρα» (Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 687), Πολυδ. Ζ', 114· = **ῥύπαλον,** μεταφορ. τιμωρία, δίκης ἔπαισεν αὐτὸν ῥόπτρον Εὐρ. Ἱππ. 1172· πρβλ. **ὑσπληγξ II.** **II.** μουσικόν τι ὄργανον τῶν Κορυβάντων, εἶδος μικροῦ τυμπάνου, Λουκ. Τραγῳδοποδάγρα 36, Ἀνθ. Π. 6. 74· ῥ. βυρσοπαγῆ καὶ κοῖλα περιτείναντες ἠχείοις χαλκοῖς Πλουτ. Κράσσ. 23· ὅπερ καλεῖται καὶ **ῥόμβος** ἢ **ῥύμβος.** **III.** τὸ σιδήριον δι' οὗ κρούεται ἡ ἐξώθυρα οἰκίας, Εὐρ. Ἴων 1612, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 103, Λυσίας 103. 16· πρβλ. **ῥύπαλον** III.—Καθ' Ἡσύχ. «ῥόπτρον, ῥόπαλον· ἢ τὸ ἐπικαταπίπτον τῆς παγίδος καὶ συλλαμβάνον· καὶ τὸ ἐπίσπαστρον τῆς θύρας· ἔνιοι κρίκον, καὶ τὸ αἰδοῖον καὶ τὸ καμπύλον ξύλον».

ῥοσᾶτον, τό, τὸ Λατ. rosatum, = **ῥοδωτόν,** Γαλην., Ἀλέξ. Τραλλ., κλ.

ῥούδιον, τό, μεταγεν. τύπος τοῦ **ῥοΐδιον,** Λουβέκ. εἰς Φρύνιχ. 87, Δουκάγγ.

ῥοῦς, ὁ, Ἀττ. συνηρ. ἀντὶ **ῥόος.**

ῥοῦς, ὁ, καὶ ἡ γεν. **ῥοῦ** Ἱππ. 572. 10 , 576. 27, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 5, κτλ.· ἀλλὰ **ῥοὸς** Διοσκ. 1. 147, δοτ. **ῥοΐ** Δωρίων παρ' Ἀθην. 309F ἴδε Λουβέκ. εἰς Φρύνιχ. 454· — μικρόν τι δένδρον ἐξ οὗ λαμβάνεται καὶ βαφή τις τὸ χρῶμα ἔχουσα πορτοκαλλίου (ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς γλώσσῃ **χρυσόξυλον,** ἐν Κύπρῳ σῴζεται τὸ ἀρχαῖον ὄναμα **ῥοῦς·** πολλαχοῦ νῦν λέγεται «ῥοῦδι»), Rhus cotinus ἢ Coriaria, Διοσκ. 1. 147. **II.** ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου τούτου, Σόλων 43, Ἀντιφάνης ἐν «Λευκαδίᾳ» 1, Ἄλεξις ἐν «Λέβητι» 2· ἐκοπανίζετο (ὡς καὶ νῦν) καὶ ἐπάσσετο ἐπὶ τοῦ κρέατος, Sibth. ἐν Walpole's Travels, 1. σ. 238· ὡσαύτως εὔχρηστον ἐν τῇ ἰατρικῇ, ἔνθ' ἄνωτ.· — ὁ καρπὸς ἑνός τινος εἴδους (ῥ. μαγειρικὸς ἢ Συριακὸς Γαλην.) ἦν εὔχρηστος ὡς ἄρωμα.

ῥουσαῖος, α, ον, = **ῥούσιος,** Παλαίφ. 52.

ῥουσαῖς, -ίδος, ἡ, = **ῥυτίς,** Ἀποφθέγμ. Πατέρ. 361Δ.

ῥουσίζω, εἶμαι κοκκινωπός, «ἵα τὰ πορφύρεα καὶ τὰ ἄλλα πάντα, τά τε χρυσίζοντα καὶ τὰ ῥουσίζοντα» Γεωπ. 11. 23.

ῥούσιος, ον, κοκκινωπός, ὑποκόκκινος, ξανθοκόκκινος, Λατ. russus, russeus, Διοσκ. 4. 133, πρβλ. Ἀνθ. Πλαν. 386. **II.** οἱ **Ῥούσιοι,** οἱ Ἐρυθροί, οἱ τῆς φατρίας τῶν Ἐρυθρῶν ἐν τῷ Ἱπποδρομίῳ, Ἰω. Λυδ. περὶ Μην. 3. 20· πρβλ. Juvenc. 7. 114.

ῥουσιώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων τὸ χρῶμα ὑποκόκκινον, Σχόλ. εἰς Ὀδ. 1. 125.

Ῥουσᾶτοι, οἱ, = **Ῥούσιοι,** Ἰω. Λυδ. περὶ Μην. 4. 25.

ῥοφέω, Ἰων. **ῥυφέω,** Ἱππῶναξ 88, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 108· ἕτερος ἐνεστ. **ῥοφάνω** (ῥυφ-) παρ' Ἱππ. 465. 4., 468. 3, κτλ.· **ῥοφάω** παρὰ Θεοφ. Νόνν. 145· — μέλλ. **ῥυφήσομαι** Ἀριστοφ. Σφ. 814· ὅθεν ὁ Elmsl. μεταβάλλει τὸ **ῥοφήσεις** εἰς **-ήσει** ἐν Ἀχ. 278, Ἱππ. 360, Εἰρ. 716· — ἀόρ. ἐρρόφησα Ἱππ. 474. 7, Ἀριστοφ. Ἱππ. 51, (ἐκ-) αὐτόθι 701, (ἀπ-) Ξεν. Κύρ. 1. 3, 10. — Παθ., μετοχ. ἀορ. **ῥοφηθείς** Νικ. Ἀλεξιφ. 389· — ὁ τύπος **ῥυφέω** (Ἰων. κατὰ τὸν Φώτ.) ἀπαντᾷ παρὰ τῷ Ἱππώνακτι 115· ὀόρ. **ῥυφῆσαι** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 108α· μέσ. **ῥυφήσασθαι** Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ ζ', 1213. Ῥοφῶ ἀναμάργως, ῥοφῶ, ἀποζώντων ῥοφεῖν ἐρυθρὸν .. πέλαγον Αἰσχύλ. Εὐμ. 264, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 812, 814, κτλ.· τινος, μέρος ἔκ τινος πράγματος, Λουκ. Λεξιφάν. 5· ῥοφοῦντα πιεῖν ὥσπερ βοῦν Ξεν. Ἀνάβ. 4. 5, 32· ἀπολ., Ἀριστοφ. Ἱππ. 51, Σφ. 906, 982· ἐπὶ τῆς Χαρύβδεως, Ἀριστ. Μετεωρ. 2, 3, 2. **2)** κενῶ, «ἀδειάζω», καταβροχθίζω τὸ περιεχόμενον, ἐκ κραιπάλης ἔωθεν εἰρήνης ῥοφήσει τρυβλίον Ἀριστοφ. Ἀχ. 278, Ἱππ. 905· οὕτω, ῥ. ἀρτηρίας, ἐπὶ τοῦ ὀδηγητηρίου τοῦ ἐπὶ τοῦ χιτῶνος τοῦ Ἡρακλέους, βέβρωκε σάρκας, πλεύμονός τ' ἀρτηρίας ῥοφεῖ ξυνοικοῦν Σοφ. Τρ. 1055. **II.** τρέφομαι διὰ ῥοφημάτων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ξηρὸν σιτίον, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 10. (Ἐντεῦθεν **ῥόμ-μα, ῥόφ-ημα, ῥοπ-τός·** πρβλ. Λατ. sorb-eo, sorp-tus, sorb-ilis· Λιθ. sreb-iu, surb-iu (sorbeo), sriub-a (ζωμός, «σοῦπα»).)

ῥόφημα, Ἰων. **ῥύφ-,** τό, πυκνὴ καὶ ῥευστὴ τροφὴ ἣν ῥοφεῖ τις, πυκνὸς πολτώδης ζωμὸς ἐκ φακῆς, χόνδρου, κλ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πόμα,** Ἱππ. Ἀφ. 1261, π. Ἀρχ. Ἰητρ. 10, Ἀριστ. Προβλ. 1. 37, 2.

ῥοφημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Γλωσσ.

ῥοφημάτῳδης, ες, (εἶδος) ὁ ὅμοιος πρὸς **ῥόφημα,** πολτώδης, Γαλην.

ῥόφησις, ἡ, τὸ ῥοφεῖν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐδωδή,** Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 3, 14.

ῥοφητικός, ή, όν, ὁ ἀπορροφῶν, τινος Στράβ. 703.

ῥοφητός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ ῥοφήσῃ, Στράβ. 709, Διοσκ. 5. 124, Γαλην., πρβλ. **ῥοπτός.**

ῥόφω, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **ῥυφέω,** μνημονευόμενος ὑπὸ τοῦ Μεγ. Ἐτυμολ. 705. 26, κτλ., Λουβέκ. εἰς Σοφ. Αἴ. σ. 181· ἐντεῦθεν **ῥοπτός.**

ῥόχανον, τό, ξύλον, δι' οὗ ἰσάζουσι τὸ μέτρον τοῦ γεννήματος, κοινῶς «ῥῆγλα», «ῥόχανον· σκυταλίδα, ἀπορ(ρ)ακτήριον, ἢ ἀπορ(ρ)ηγλιῶσι τὸ μέτρον» Ἡσύχ.

ῥοχθέω, (ῥόχθος) κτυπῶ μετὰ ῥόχθου, ἐπὶ τῶν διαρρηγνυμένων κυμάτων ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ῥόχθει γὰρ μέγα κῦμα ποτὲ δεῖρον Ὀδ. Ε. 402· προτὶ δ' αὐτὰς [πέτρας] κῦμα μέγα ῥοχθεῖ Μ. 60· ὑπὸ κύματι πέτραι ῥόχθεον, ποιὸν ἦχον ἀπετέλουν ἐκ τῆς δρμητικῆς τῶν κυμάτων φορᾶς, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 925· ῥοχθεῦσιν δὲ κάλως (πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργ. strider rudentum) Ὁππ. Ἁλ. 1. 228. — Πρβλ. **ὀρεχθέω.** — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥοχθεῖ· ἠχεῖ, φωνεῖ. κλύζει».

ῥόχθος, ὁ, ὁ πάταγος καὶ ἡ βοὴ τῶν κυμάτων, Νικ. Ἀλεξιφ. 390, Λυκόφρ. 402, 696, κτλ.

ῥωῶδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων ἰσχυρὸν ῥοῦν, ῥέων ὁρμητικῶς, λέγεται ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐν ᾗ ὑπάρχουσι ἰσχυρὰ ῥεύματα, Θουκ. 4. 24, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 8· τὰ μάλιστα ῥ. τοῦ πελάγους Αἰλ. π. Ζ. 7. 24· — ἐντεῦθεν ἐπὶ κρημνῶν, ἀκρωτηρίων κλ., ἐκτεθειμένων εἰς τοιαύτας θαλάσσας, κρημνὸς Στράβ. 362· ἄκραι Αἰλ. π. Ζ. 14. 24· — παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 9, τόποι ῥ. φαίνεται ὅτι σημαίνει τοὺς εἰς πλήμμυραν ὑποκειμένους τόπους, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 3, 3. **II.** παρὰ τοῖς ἰατρικοῖς, ῥέων, «τρέχων», ὀφθαλμὸς Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ Δ', 943· ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ προσβεβλημένος ὑπὸ διαρροίας ἢ ἄλλων τοιούτων ἐκκρίσεων, ὁ αὐτ. π. Ἀέρ. 281· αἱ ὑπέρλευκοι ῥωϐδέστεραι αὐτόθι 638· πυρετοὶ ῥ. (fluentes Κέλσ.), Γαλην.· ἐντεῦθεν ἐπίρρ., **ῥωϐδῶς πυρέττειν** Κασσ. Προβλ. **III.** ὁ ἐκπίπτων, καρπὸς Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 10.

ῥωών, ῶνος, ὁ, (ῥόα) ἄλσος ἐκ ῥοῶν, τόπος κατάφυτος ἐκ ῥοιῶν, Ἑβδ. (Ζαχ. 1Β', 11).

ῥυᾶδικός, ή, όν, (ῥυάς) ὁ ὅμοιος πρὸς διάρροιαν, ῥυαδικὸν πάθος = **ῥυάς,** Παῦλ. Αἰγ. 6, 7. **II.** ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ πάσχων ἐκ ῥυάδος, Γαλην. τ. 2, σ. 396.

ῥυάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ῥυάξ,** Εὐαγγ. Θωμᾶ σ. 280, 7.

ῥυακώδης, ες, ὁ ἔχων ἀφθονίαν ῥυάκων, Γλωσσ.

ῥυάξ, ᾶκος, ὁ, (ῥέω) ῥεῦμα ὁρμητικόν, ῥυὰξ τῶν ὀρίων ἢ χειμάρρους ἐκ τῶν βροχῶν ἐξογκούμενος, Θουκ. 4. 96. **2)** μάλιστα δὲ ῥεῦμα λάβας ἐκρέον ἐξ ἡφαιστείου, ὁ ῥ. τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς Αἴτνης Θουκ. 3. 116, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 111E, 113B, Ἀριστ. π. Θαυμ. 38, Θεοφρ. π. Λιθ. 22· ὁ καλούμενος ῥ. Διόδ. 14. 59 ῥ. τοῦ πυρὸς παρὰ Θουκ. 3. 116. **3)** μεταφορ., ῥ. ἀργύρου γενέσθαι Διόδ. 5. 35. **4)** ἐπὶ τῶν μαστῶν τοῦ θελκτῆνος, ὁ θελφὶς ζωοτοκεῖ, διὸ ἔχει μαστοὺς δύο .. ἔχει δ' οὐχ ὥσπερ τὰ τετράποδα ἐπιφανεῖς θηλάς, ἀλλ' οἷον ῥυάκας δύο, ἐξ ὧν τὸ γάλα ῥεῖ, δύο ὀπὰς πρὸς ἑκροήν, Ἀριστ. π. Ζ. Ἰστ. 2. 13, 3.

ῥυᾶς, ᾶδος, ὁ, ἡ, τό, (ῥέω) ὑγρός, ῥευστός, ῥοώδης, ἀσθενής, ἐναντίον τοῦ στερεός, ῥυάδος σώματος γενομένου Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 5, 14. **II.** ἐκπίπτων, «μαδῶν», ῥ. ὄρτυξ ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 10. 63· ῥ. ἄμπελος, ῥίπτουσα, μὴ διατηροῦσα τοὺς ἑαυτῆς βότρυς, Ἡσύχ., ὅθεν πιθανῶς ἐπανορθωτέον ἀντὶ τοῦ ῥοὰς παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 14, 6. **III.** ὡς οὐσιαστ., ῥυάδες, οἱ, ἰχθύες, φερόμενοι μετὰ τῶν θαλασσίων ῥευμάτων, «σχεδὸν δὲ καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν ῥυάδων καὶ ἀγελαίων ἰχθύων (εἰς τὸν Πόντον εἰσβάλλουσι τοῦ ἔαρος)» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 8, 22., 5. 11, 2, κ. ἀλλ. **2)** ῥυάς, ἡ, νόσος τῶν ὀφθαλμῶν προξενοῦσα συνεχῆ ῥοὴν δακρύων, Γαλην. τ. 7, σ. 12., 10, σ. 337.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρύᾶτο, γ' πληθ. συγκεκομ. ἀορ. τοῦ **ρύομαι**.

ρυάχετος, [ᾰ], ὁ, Λακων. λέξ. παρ' Ἀριστοφ. ἐν Λυσ. 170, ὁ τῶν Ἀσαναίων ρυάχετος, τὸ ἄστατον καὶ θορυβῶδες πλῆθος τῶν Ἀθηναίων· ὁ Ἡσύχ. καὶ ὁ Φώτ. ἑρμηνεύουσι τὸ ρυάχετος διὰ τοῦ ὁ ῥέων ὀχετός· ἡ δὲ μαρτυρία αὐτῶν ὡς καὶ ἡ πιθανὴ ἐκ τοῦ **ρύαξ** ἐτυμολογία βεβαιοῦσι τὸν τύπον τοῦτον· τὸ Ραβ. Ἀντίγραφ. τοῦ Ἀριστοφ. ἔχει **ρυάγχετος**· ἕτερα Ἀντίγραφα καὶ ὁ Σουίδ. ἔχουσι **ρυχάχετος**.—πρβλ. σύρφαξ.

ρύβδην, Ἐπίρρ., μετὰ θορύβου, Ἰππῶναξ 2ῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 12.

ρυγχάζω, = **μυκτηρίζω**, Φώτ.

ρύγχαινα, ἡ, ἡ ἔχουσα μέγα ῥύγχος, «μυταροῦ», Λατ. nasuta, Γλωσσ.

ρυγχ-ελέφας, ὁ, ὁ ἔχων ῥύγχος ἐλέφαντος, Ἀνθ. Π. 11. 204.

ρυγχιάζω, = **ῥαγχάζω**, ῥέγχω, Ἡσύχ.

ρυγχίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ῥύγχος**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 774, Θεόφιλος ἐν «Παγκρατιαστῇ» 1.

ρυγχόομαι, Παθ., = **ῥαμφάζομαι**, ἀλλὰ καθ' Ἡσύχ.: «ῥαμφάζει· ῥύγχει ὠθήσει» (Schm.), Φώτ. «ῥαμφάζει: ῥυγχωθήσει».

ῥύγχος, εος, τό, (ῥύζω) ἡ ῥίς, ἡ «μούρη», κυρίως ἐπὶ τῶν συῶν, Στησίχορος παρ' Ἀθην. 95D, Φερεκρ. ἐν «Ἀγρίοις» 3, Ἀναξίλας ἐν «Καλυψοῖ» 1, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 348· ἐπὶ κυνῶν, Θεόκρ. 6. 30, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 6, 2, π. Ζ. Μορ. 2. 16, 1· ἐπὶ πτηνῶν, ῥάμφος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 348, 364, κ. ἀλλ.· ταύτην δὲ τὴν σημασίαν ἀναγνωρίζει ὡς κυριολεκτικὴν ὁ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 12, 6, π. Ζ. Μορ. 2. 16, 12., 4 12, 9· πρβλ. **ῥάμφος**. **2)** κωμικῶς ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, Κρατῖνος ἐν Ἀδηλ. 83, καὶ ταῦτ' ἔχων τὸ ῥύγχος οὑτωσὶ μακρὸν Ἄρχιππος ἐν «Ἀμφιτρύωνι» 1· παρὰ Κωμικ. παρ' Ἀθην. 95, Meineke εἰς Ἀραρότα ἐν «Ἀδώνιδι» 1.

ῥύδην [ῠ], Ἐπίρρ., (ῥέω) «σφοδρῶς καὶ ἀθρόως· οὕτως Κρατῖνος» Φώτ. ἐν λέξει, ὡς λέγομεν νῦν «τρεχάτα», κατὰ ῥοήν, ὡς ῥέει τὸ ῥεῦμα, ἐν εἴδει ὁρμητικῆς ῥοῆς, ἐντόνως καὶ ῥύδην ἐλαυνόντων Πλουτ. Σύλλ. 21, κτλ. Πρβλ. **ῥύβδην**.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥύδην· εὐκόλως, ἢ ἀθρόως ἐπιτρέχοντες».

ῥύδον, Ἐπίρρ., = τῷ προηγ., καύρῃ δ' εἶμ' Ἀρύδαντος ἐγὼ ῥυδὸν ἀφνειοῖο, «ῥύδην πλοῦτον ἔχοντος, τουτέστι, τῷ πλούτῳ χύδην πλουτοῦντος, ... πλουσίου» (Σχόλ.) Ὀδ. Ο. 426. — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥυδὸν ἢ ῥύδην· χύδην, ἁψιλῶς, ῥευστικῶς, ἀφοδρῶς».

ῥυζέω ἢ **ῥύζω**, ὡς τὸ ῥάζω, γρυλίζω, «γουρλιάζω», ὡς ὁ ἐξωργισμένος νύων, ὁ δεικνύων τοὺς ὀδόντας καὶ ἕτοιμος νὰ ὁρμήσῃ κατά τινος, (Πολυδ. Ε', 86),— Κατὰ Σουίδ.: ῥαζεῖν καὶ ῥυζεῖν, τὸ ὑλακτεῖν· Ἑρμιππος Εὐρώπῃ 'ῥυζῶν ἅπαντας ἀπέδομαι τοὺς δακτύλους'», ἴδε Meineke εἰς Ἑρμιππον ἐν «Εὐρώπῃ» 1· ῥύζει ἐπίκλαυτον νόμον, ὑλακτεῖ μελαγχολικὸν μέλος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 684·— ὡσαύτως ἐπὶ Ἱεράνων, Πολυδ. Ε', 89. (Πρβλ. τὸ Λατιν. rudo, rugio, ringo.)— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥύζειν· ὑλακτεῖν» καὶ «ῥύζουσι· διαμωκῶνται, μισοῦσι, γεγγύζουσιν» καὶ «ῥύζῶν· πενθῶν· διὰ τὸ τοὺς πενθοῦντας ἄναυδόν τινα ἦχον προφέρειν».

ῥύημα, τό, (ῥέω, ῥυῆναι) εἶδος πέμματος μετὰ μέλιτος, Γαλην. τ. 6. 492, 4, κτλ.

ῥύησις, ἡ, = **ῥύσις**, Μεθόδ. 308C.

ῥυηφενής, ές, (ῥέω, ἄφενος) ὁ ἔχων πλοῦτον ῥέοντα, ἄφθονον, Διον. Π. 337, Νόνν. Δ. 10. 152· πρβλ. **εὐηφενής**, καὶ ἴδε Ὀδ. Ο. 426.

ῥυηφενία, ἡ, ἀφθονία πλούτου, Καλλ. εἰς Δία 84.

ῥυθμιητικός, ἡ, όν, = **ῥυθμικός**, ἀμφίβολ., Κλήμ. Ἀλ. I, 900A, Λογγίνου Ἄποσπ. 8, 2.

ῥυθμέω, ἀμφίβολ. γραφὴ ἀντὶ **ῥυθμίζω**, παρὰ τῷ Κλήμ. Ρώμ. ἐν Ἀποσπ. 8 Ταχώφ.

ῥυθμίζω: μέλλ. Ἀττ. -τῶ, φέρω εἰς ῥυθμὸν χρόνου ἢ εἰς ἀναλογίαν, περιόδους Πλούτ. 2. 350E· = **ποσίζω** III, ἀναγινώσκω στίχον ἐμμέτρως, οὐ γὰρ δὴ γε ὡς Ἴαμβον ἀξιώσαιμ' ἄν ἔγωγε τὸ κῶλον τουτὶ ῥυθμίζειν Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. 116, 7.—Παθ., ἐν δυσὶ τετραχόρδοις ῥ. τὰ μέρη (ἑξυπακ. τοῦ οὐρανοῦ) Ἀριστ. Ἄποσπ. 43. **II.** καθόλου, διευθετῶ, συντίθημι, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 11. 10, 8, Πνευμ. 5, 3.—Παθ., ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 7. 3, 2. **2)** ὡς καὶ νῦν, ῥυθμίζω, τὰ παιδικὰ Πλάτ. Φαῖδρ. 253B, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8. 8, 20· τὰν ψυχὰν Τίμ. Λοκρ. 103D τὸ πρόσωπον Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 30· τὰς γνώμας ὁ αὐτ. ἐν Ἀναχ. 22· δένδρα ῥ. ὥστε πρὸς μεσημβρίαν βλέπειν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 9· ῥυθμίζω τινά, διορθώνω, Ἐπιγραφὴ Κρήτης ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 60· ῥ. καὶ διδάσκει τινὰς κινεῖσθαι κινήσεις Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 409· τί δὲ ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου, πρὸς τί θέλεις νὰ ὁρίσῃς τὸν τόπον τῆς ἐμῆς λύπης; (ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸν προηγούμενον στίχον· ἐν τοῖσιν ὠσὶν ἢ 'πὶ ψυχῇ ἔσκνει;) Σοφ. Ἀντ. 318.—Μέσ., ῥ. πλόκαμον μίτραισι Εὐρ. Ἱκέτ. 924.— Παθ. νηλεῶς ὦδ' ἐρρύθμισμαι, οὕτως ἀνηλεῶς εἰς τάξιν ἐπαναφέρομαι, Αἰσχύλ. Πρ. 241· ὄρνεις ἐρρυθμισμένοι τὴν γλῶτταν, διδαχθέντες νὰ ὁμιλῶσι, Φιλόστρ. 9.

ῥυθμικός, ἡ, όν, ὁ ἐν ῥυθμῷ ἢ κατὰ ῥυθμὸν γινόμενος, κίνησις Πλάτ. Πολιτικ. 307A, κτλ.· ἐπὶ ἀνθρώπου, Πλούτ. 2. 1014C. **2)** ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ῥυθμόν, αὐτόθι 1138B. 1144C ἡ ῥ. λέξις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἡ πεζή. Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 41· ὁ ῥυθμικός, ὁ τῆς ῥυθμικῆς ἐμπειρος, αὐτόθι 17.—Ἐπίρρ. **ῥυθμικῶς**, σὺν ῥυθμῷ, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ.

ῥυθμιστής, οῦ, ὁ, ὁ ῥυθμίζων, διευθετῶν, Θεοδώρητ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 508. 21.

ῥυθμιστικός, ἡ, όν, ὁ εὐκόλως ῥυθμιζόμενος, εὐάγωγος, Οἰκουμέν. ἐν Ἀποκαλ. 323, 31.

ῥυθμογραφία, ἡ, τὸ γράφειν ἢ σημειοῦσθαι τοὺς ῥυθμούς, Συλλ. Ἐπιγρ. 3088.

ῥυθμο-γράφος [ᾰ]. ον, ὁ γράφων περὶ ῥυθμῶν, ἐπὶ τοῦ Ἡφαιστίωνος, Τζέτζ. ἐν Κραμήρ. Παρισ. Ἀνεκδ. 1. 95.

ῥυθμο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ῥυθμόν, ῥυθμικός, ἔρρυθμος Διον. Ἀλ. π. Ἰσοκρ. 2.

ῥυθμόομαι, Ἰων. **ρυσμ-**, Παθ., λαμβάνω τὸν τύπον τινός, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 56. 33.

ῥυθμοποιία, ἡ, τὸ ποιεῖν ῥυθμούς, Πλούτ. 2. 1135C, κτλ.

ῥυθμο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν ῥυθμούς, Πλούτ. 2. 1135C.

ῥυθμός, Ἰων. **ρυσμός** (ἴδε κατωτ. III, IV), ὁ (ἴδε ἐν λέξ. ῥέω)· — πᾶσα ὁμαλῶς ἐπαναλαμβανομένη κίνησις (πᾶς ῥ. ὡρισμένη μετρεῖται κινήσει Ἀριστ. Προβλ. 5. 16): **I.** κίνησις ἐμμετρος, χρόνος, Λατ. numerus, εἴτε ἐπὶ ἤχου εἴτε καθόλου ἐπὶ χρόνου, ἡ τῆς κινήσεως τάξις Πλάτ. Νόμ. 665A, πρβλ. 654D, 672E· ὁ ῥ. ἐκ τοῦ ταχέος καὶ βραδέος διενηνεγμένων πρότερον, ὕστερον δὲ ὁμολογησάντων γέγονε ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 187B, πρβλ. Κικ. Orator 20 καὶ 51, Σουίδ. ἐν λέξ.· ὅθεν ἀντίκειται πρὸς τὰς λέξεις μέτρον καὶ ἁρμονία, διότι ὑπάρχει ῥυθμὸς καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ὡς ὑπάρχει ἐν τῇ ποιήσει, Ἀριστοφ. Νεφ. 638 κἑξ., Πλάτ. Πολ. 397B, 398D, 601A, Ἀριστ. Ρητ. 3. 1, 4· λόγοι μετὰ μουσικῆς καὶ ῥυθμῶν πεποιημένοι Ἰσοκρ. 319C· ἐπὶ τῶν εἰδῶν τοῦ ῥυθμοῦ ἅσα οἱ παλαιοὶ διακρίνουσιν, ἴδε Böckh. εἰς Πινδ. **2)** ἰδιαίτεραι φράσεις: ἐν ῥυθμῷ, μετὰ ῥυθμοῦ, ἐπὶ ὀρχήσεως, βαδίσματος, κτλ., τὸ τοῦ Οὐεργιλίου in numerum, ἐν ῥ. βαίνειν Πλάτ. Νόμ. 670B, Ξεν. Ἀνάβ. 5. 4, 14, πρβλ. Πολύβ. 4. 20, 6· ὀρχεῖσθαι Ξεν. Κύρ. 1. 3, 10 ἐν τῷ ῥ. ἀναπνεῖν, ἀναπνεῖν ὁμαλῶς, Ἀριστ. Προβλ. 5. 16, 1· αὐτοσ. σώζεσθαι ῥ. Αἰσχύλ. Χο. 797· μετὰ ῥυθμοῦ Θουκ. 5. 70· ῥυθμὸν χορείας ὑπάγω, τηρῶ ῥυθμόν, «κτυπῶ τὸν χρόνον», Ἀριστοφ. Θεσμ. 956· θάττονα ῥυθμὸν ἐπάγω, παίζω μὲ ταχύτερον «χρόνον», Ξεν. Συμπ. 2. 22· πυρριχίῳ ὁρμῇ καὶ ῥυθμῷ Ἡρῳδιαν. 4. 22. **II.** μέτρον, συμμετρία, ἀναλογία μερῶν ἐν στάσει ὡς καὶ ἐν κινήσει, κατὰ τὸν αὐτὸν ῥ. Πλάτ. 738E. **III.** καθόλου, ἀναλογία, διευθέτησις, τάξις, ῥυθμῷ τινι Εὐρ. Κύκλ. 398· οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ, οὐχὶ ἄνευ λόγου, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 44. 5. **IV.** ἡ κατάστασις παντὸς πράγματος, οἷον ἡ κατάστασις τῆς ψυχῆς, διάθεσις, Θέογν. 958 (ἔνθα συνδυάζεται μετὰ τοῦ ὀργὴ καὶ τρόπος)· οἷος ῥυσμὸς ἀνθρώπους ἔχει Ἀρχιλ. 60· ὅσοι χθονίους ἔχουσι ῥυσμοὺς καὶ χαλεπούς Ἀνακρ. 78· μ!νει .. χρλμ' οὐδὲν ἐν ταὐτῷ ῥ. Εὔπολις ἐν Ἀδηλ. 4. **V.** τὸ σχῆμα ἢ ἡ μορφὴ πράγματός τινος, Δημόκρ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 47· ὅτε ὁ Ἀριστ. ταυτίζει τὴν λέξιν μετὰ τοῦ σχήματος. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 4, 11., 7. 2, 2, πρβλ. Trendelenb. εἰς τὸ περὶ Ψυχῆς α. 214· μετάβαλον τὸν ῥ. τῶν γραμμάτων, τὴν μορφήν, τὸ σχῆμα αὐτῶν, Ἡρόδ. 5. 58· οἷον αἱ Χαὶ κρηπῖδες ῥυθμὸν εἶχον Ἱππ. π. Ἄρθρ. 828· ἐπὶ τοῦ σχήματος πυτηρίου, «οὔτε τρυβλίῳ οὔτε φιάλῃ, μετείχε δ' ἀμφοῖν τὸν ῥυθμόν» Ἄλεξις ἐν «Δρωπίδῃ» 1. 4· ἐπὶ θώρακος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10. 10· οὕτως ἐπὶ τῆς γεωγραφίας χώρας τινός, Λιβύης ῥυσμὸς πέλει Διον. Π. 271, σχῆμα δέ τοι Ἀσίης ῥυσμὸς πέλει ἀμφοτέρων 620, κτλ. **VI.** ὁ τρόπος τοῦ σχηματισμοῦ πράγματός τινος, Ἕλλην ῥ. πέπλων Εὐρ. Ἡρακλ. 130· τίς ῥ. φόνου; ποίου εἴδους φόνος; ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 772, πρβλ. Ἱκέτ. 94· ἐν τριγώνοις ῥυθμοῖς Αἰσχύλ. Ἄποσπ. 72. [Παρὰ τοῖς Ἀττικ. καὶ μάλιστα τοῖς μεταγεν. ποιηταῖς ὕ εἶναι οὐχὶ σπάνιον].

ῥύῐσκομαι, ἀποθετ., (ῥέω) πάσχω ἐκ διαρροίας, Ἡλιόδ. 2. 19.

ῥυκάνη [ᾰ], ἡ, «ροκάνι», Λατιν. runcina, (πρβλ. τρυτάνη, Λατιν. trutina), Ἀνθ. Π. 6. 204· — ἐντεῦθεν **ῥυκάνησις**, ἡ, τὸ ροκάνισμα, Βίτων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 109 καὶ **ῥυκᾰνίζω**, ροκανίζω, Γλωσσ.

ῥυκᾰνίσματα, τά, ροκανίσματα, ροκανίδια, Ἀνώνυμ. ἐν Wesch. Poliorc. d. Gr. σ. 213.

ῥύμα [ῠ], τό, (ῥέω) = **ῥεῦμα**, πᾶν ὅ,τι ῥέει, ῥεῦμα, Συλλ. Ἐπιγρ. 1838. b. 5· μεταφορ., θοὸν ῥύμα δινεύουσα Ὀρφ. Ὕμν. 9. 22· ἁρμονίης ῥ. Πρόκλ. Ὕμν. εἰς Σελ. 4.

ῥῦμα, τό, (*ῥέω, ἐρύω) τὸ συρόμενον· **1)** τόξου ῥῦμα, δηλ. οἱ Πέρσαι τοξόται, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ λόγχης ἰσχύς, δηλ. οἱ λογχοφόροι Ἕλληνες, πότερον τόξου ῥῦμα τὸ νικᾶν, ἢ δορυκράνου λόγχης ἰσχύς κεκράτηκεν; «ἆρα οἱ Πέρσαι ἐνίκησαν τοὺς Ἀθηναίους, ἢ οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς Πέρσας;» (Σχόλ.), Αἰσχύλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πέρσ. 147· ἐκ τόξου ῥύματος, ἐξ ἀποστάσεως ὅσην διατρέχει τὸ ξυμα, Ξεν. Ἀν. 3. 3, 15· οὕτως, ἐς τόξου ῥῦμα μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐναπ. **2)** σχοινίον πρὸς ῥυμούλκησιν, Πολύβ. 1. 26, 14., 3. 46, 5, κτλ. **II.** (ῥύομαι) ὑπεράσπισις, προστασία, βωμὸς φυγάσιν ῥ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 84· ἅπασι κοινὸν ῥ. δαιμόνων ἕδρα Εὐρ. Ἡρακλ. 260 πύργου ῥ., πύργος ἀμύνης, Σοφ. Αἴ. 159· μετὰ γενικ. ἀντικειμένου, προπύργιον, [θάνατος] μέγιστον ῥ. τῶν πολλῶν κακῶν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 301· πρβλ. πύργος I. 2. **III.** (ῥέω) = ῥεῦμα, Συλλ. Ἐπιγρ. 1838h (δίς).

ῥῡμ-άρχης, ου, ὁ, (ῥύμη II) ἐπιθεωρητὴς τῶν ὁδῶν, Αἶν. Τακτ. 3.

ῥυμβέω, ῥυμβίον, Ἀττ. ἀντὶ ῥομβ-, ὃ ἴδε.

ῥυμβανάω, (ῥυμβὼν) περιστρέφω, περιδινῶ καὶ ἐκσφενδονῶ, ῥίπτω, διασκορπίζω, ῥ. τὰ τιμιώτατα, σπαθᾶν, κατασπαταλᾶν τὰ τιμιώτατα, Αἰλ. παρὰ τῷ Ruhnk. εἰς Τίμ.

ῥύμβος, ου, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ ῥόμβος, ὃ ἴδε.

ῥυμβών, -όνος, ἡ, ἀπειρεσίας ἐλέλιξαν ῥυμβόνας, «ῥυμβόνας δέ, τὰς εἱλήσεις τῆς σπείρας, τὰς περιδινήσεις» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 144.

ῥύμη, ἡ, (ῥέω) ἡ δύναμις, ὁρμὴ σώματος ἐν κινήσει εὑρισκομένου, ἡ φορά, Λατιν. impetus, ῥύμῃ ἐμπίπτειν, μεθ' ὁρμῆς, Θουκ. 2. 76, πρβλ. 81· πτερύγων ῥύμη, ἡ ὁρμὴ τῶν πτερύγων, Ἀριστοφ. Εἰρ. 86, πρβλ. Ὄρν. 1182· πότερ', ὅταν μέλλω, λέγειν τοι τὴν χύτραν, χύτραν λέγω, ἢ τροχοῦ ῥύμαισι τευκτὸν κοιλοσώματον κύτος, κατασκευασθὲν διὰ τῆς ὁρμητικῆς περιστροφῆς τοῦ τροχοῦ τοῦ κεραμέως, Ἀντιφάνης ἐν «Ἀφροδισίῳ» 1. 2, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 4· ἡ ῥ. τῶν ἵππων Ξεν. Κύρ. 7. 1, 31· ἡ ῥ. τοῦ αἵματος, ἡ ῥοὴ τοῦ αἵματος ἐντὸς τῶν φλεβῶν, Ἱππ. 20. 29· ἡ ῥ. τῆς ἐκκρούσεως Ξεν. Κυν. 10, 12· τῆς ῥ. τῆς ἁλιάδος ὁ ψόφος, ἐπὶ τοῦ ψόφου ὃν παράγει πλοῖον ἐν κινήσει, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 8, 12· — μεταφορ., εὐτυχεῖ ῥύμῃ θεοῦ Εὐρ. Ῥῆσ. 64· ἡ ῥύμη τῆς τύχης Πλουτ. Καῖσ. 53· ἡ ῥ. τῆς ὀργῆς, κτλ., ἡ σφοδρότης, ὁρμὴ τῆς ὀργῆς, Δημ. 546. 29· πρβλ. Ἰακωβ. εἰς Ἀχιλλ. Τάτ. 462. **2)** ἀπολ., ὁρμή, ἐπίθεσις τῶν στρατιωτῶν, ἔφοδος, Θουκ. 7. 70, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 31, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 404· ὑπὸ τοῦ ῥοίβδου καὶ τῆς ῥύμης Ἀριστοφ. Νεφ. 407 πρβλ. ὡσαύτως ῥιζῖς. **II.** στενὴ ὁδός, στενωπός, (ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ἡ λέξις σῴζεται ἐν Ἀρτάκῃ τῆς Κυζίκου), «ῥύμην οὔ φασι δεῖν λέγειν, ἀλλὰ στενωπόν» Δ. Β. 113, 5· ὀρθῶς γε τὴν ῥύμην ὁδοιπεπορήκαμεν (διάφ. γραφὴ ὡδοιπορήκαμεν) Φιλιππίδης ἐν «Ἀκακιάδαις» 2· ἐπὶ Ρωμαϊκοῦ στρατοπέδου, Πολύβ. 6. 29, 1· παρεύθητι ἐπὶ τὴν ῥύμην τὴν καλουμένην εὐθεῖαν Πράξ. Ἀποστ. 6', 11· ἔσται μὲν Ῥώμη ῥύμη καὶ Δῆλος ἄδηλος Χρησμ. Σιβ. 8. 165.

ῥυμηδάν, Ἐπίρρ., μετὰ ῥύμης ἢ ὁρμῆς, Πολύαινος 4. 3, 5.

ῥύμινα· «ἐλαφρά, πυκνὰ» Θεογνώστ. Κανόν. ᾱ ρλα' (σ. 23, 31, Κραμ. Ἀν. τ. 2).

ῥυμίς, ἡ, ὑποκορ. τοῦ ῥύμη, Acta et diplom. gr. ἐκδ. Micl. et Müll. α. 50.

ῥυμίσκη, ἡ, ὑποκοριστ. τοῦ ῥύμη, Λέων φιλόσοφ. σελ. 1145, ἐκδ. Mi.

ῥύμμα, τό, (ῥύπτω) πᾶν τὸ χρησιμεῦον πρὸς πλύσιν ἐνδυμάτων, ὕδωρ μετὰ τέφρας, νίτρου, σάπωνος, κ. τ. τ., Ἀριστοφ. Λυσ. 377, Πλάτ. Πολ. 429Ε κἑξ. **II.** ῥύπος, ἀκαθαρσία ἐξερχομένη διὰ τῆς πλύσεως, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 96.

ῥυμο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ῥύμην· ἐπίρρ. **-δῶς,** Ἰουλ. Ἀφρ. Κεστ. 314, 27.

ῥῡμός, οῦ, ὁ, (ῥύω, ἐρύω) τὸ πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἐκτεινόμενον ξύλον τῆς ἁμάξης ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ ἄξονος μέχρι τοῦ ζυγοῦ, Ἰλ. Κ. 505, Ψ. 393, Ω. 271, Ἡρόδ. 4. 69· ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, «ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ ῥυμοῦ» (Σχόλ.), Ἰλ. Ζ. 40, Π. 371· — ὡσαύτως, τρεῖς ἀστέρες ἐν τῷ ἀστερισμῷ τῆς Ἄρκτου, «καὶ τῆς ἅρκτου οἱ κατὰ τὴν οὐρὰν τρεῖς ἀστέρες ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείτου» Σουΐδ. **II.** = ῥυτὴρ 2, ὁ ἱμὰς δι' οὗ ὁ ἵππος σύρει τὴν ἅμαξαν, Αἰλ. περὶ Ζ. 10. 48. **III.** ὁλκός, Λατ. tractus, ἐπὶ τῆς γραμμῆς ἣν σχηματίζει διάττων ἀστήρ, Ἄρατ. 927. **IV.** = τάξις, (ἀλλὰ; ῥύμη· τάξις ἕρπυος» Schm)· Ἡσύχ.· καὶ αὕτη φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ ἕννα α ἓν τινι Ἀττικ ἐπιγρ. (Συλλ. Ἐπιγρ. 150. 17 κἑξ.), πρῶτος ῥ., δεύτερος ῥ., κτλ.· ἴδε Böckh. σελ. 234. **V.** «σταθμίον τι παρὰ Ῥοδίοις» Σουΐδ.

ῥῡμο-τομέω πόλιν, διαιρῶ πόλιν εἰς ὁδοὺς ἢ συνοικίας, διαμετρήσας τὸν τόπον καὶ ῥυμοτομήσας φιλοτέχνως Διόδ. 17. 52· ῥυμοτομήσας δὲ εὐθισθέτως εἶσω τὸ στρατόπεδον Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 5, 2· — Παθ., ἐρρυμοτομημένος πρὸς ὀρθὰς γωνίας Στράβ. 565. — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥυμοτομεῖται· εἰς ὀρθὰς κόπτεται.»

ῥῡμοτομία, ἡ, ἡ διαίρεσις πόλεως εἰς ὁδοὺς ἢ συνοικίας, Πολύβ. 6. 31, 10, Διόδ. 17. 52, Στράβ. 646· ἐν τῷ πληθ., ὁδοὶ ἢ συνοικίαι, Ἄννα Κομν. 2. 6.

ῥῡμουλκέω, (ῥῦμα I. 2, ἕλκω) ὡς καὶ νῦν, ἕλκω διὰ σχοινίου, σύρω κατόπιν μου, Λατ. remulcare ἢ remulco agere, ναῦν Πολύβ. 1. 27, 9, Στράβ. 233, κτλ.

ῥυνδάκη [ᾰ], ἡ, Ἰνδικόν τι πτηνὸν ἔχον τὸ μέγεθος περιστερᾶς, Κτησίας Περσ. 61· παρὰ Ἰλουτ. ἐν Ἀρτοξ. 19, **ῥυντάκης, ου,** ὁ. — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥυνδάκη· ὀρνίθιον ἡλίκον, περιστερά».

ῥύομαι, Ἰλ., Ἡρόδ., Τραγ.· Ἐπικ. 6' ἐνικ. παρατ. **ῥύσκευ** ἐκ παραλλήλου τύπου ῥύσκομαι, Ἰλ. Ω. 730· — μέλλ. **ῥύσομαι** [ῡ] Ἡσ. Θεογ. 662, Ἡρόδ., Τραγικ.· γ' πληθ. **ῥυσεῦνται** Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ. 112· — ἀόρ. **ἐρρῡσάμην** Ἰλ., Τραγ., Διον. Ἁλ. 4. 68. κτλ.· ὡσαύτως Ἐπικ. συγκεκρ. ἀόρ. 6' (ἔχων τύπον ὑπερσ.) **ἐρῦτο** (ἴδε κατωτ.), γ' πληθ. **ῥύατο** Ἰλ. Σ. 515, **ἔρυντο** Θεόκρ. 25. 78· ἀπαρ. **ῥῦσθαι** Ἰλ. Ο. 141· — ἀποθ.· ἀλλὰ παρὰ μεταγεν. ὁ ἀόρ. ἐρρῡσθην εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ παθ. σημασίας, Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 74, Β' Ἐπιστ. πρ. Τιμ. δ', 17, Ἡλιόδ. 10. 7. (Τὸ ἐνεργ. **ῥύω** δὲν ἀπαντᾷ, ἀντ' αὐτοῦ δὲ εἶναι ἐν χρήσει τὸ ἐρύω, σύρω. Ἀλλὰ τὰ παράγωγα **ῥύσιον, ῥυσός, ῥυτήρ, ῥύτωρ, ῥυτόν, ῥυτίς,** κτλ. δεικνύουσιν ὅτι τὸ ἐνεργ. **ῥύω** ὑπῆρχε τοὐλάχιστον κατ' ἔννοιαν ἂν μὴ κατὰ τύπον — καὶ ὅτι ἡ ἐνεργ. σημασ. τοῦ **ἐρύω** μετέπιπτεν ἐνίοτε εἰς τὴν τοῦ **ῥύομαι**, φαίνεται ἐκ τῆς σημασίας III, ὡς καὶ ἐκ τῶν λέξεων **ῥύσιον, ῥύσιος, ῥυτήρ**). [Ὁ Ὅμηρος καὶ οἱ Ἀττικ. ποιηταὶ ἔχουσιν ῡ ἐν τῇ ὁριστικῇ τοῦ ἐνεστ.· ἀλλ' ὁ Ὅμηρ. ποιεῖ τὸ υ μακρὸν ἐν τοῖς **ῥύομ'** **ῥύετ'** ἐν ἀρχῇ στίχου, Ἰλ. Ο. 257, Π. 799· οὕτω, ῥυομένους Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 449· — ὁ Ὅμηρ. ἔχει ἀεὶ ῡ ἐν τῇ εὐκτικῇ **ῥύοιτο**, Ἰλ. Μ. 8, Ρ. 224· ἐν τῷ γ' πληθ. τοῦ ἀόρ. 6' **ῥύατο**, Σ. 415, Ὀδ. Ρ. 201· — ῡ ἀεὶ ἐν τῷ μέλλ. **ῥύσομαι**, Ἡσ. καὶ Ἀττ.· καὶ ἐν τῷ ἀόρ. α', οὗ ὁ Ὅμηρ. ἔχει τοὺς τύπους **ἐρρύσατο, ῥυσάσθην, ῥύσαιτο, ῥῦσαι,** (ῡ μόνον ἅπαξ ἐν τῷ **ῥῦσάμην** Ἰλ. Ο. 29)· ῡ ὡσαύτως ἐν τῷ τύπῳ **ἐρῦτο** Ψ. 819, Σοφ. Ο. Τ. 1351 (ἐν λυρικ. χωρίοις), ἂν καὶ ὁ Ἡσ. ἐν Θεογ. 301 ἔχει **ἐρῦτο**]. Κυρίως, σύρω πρὸς ἑμαυτόν, δηλ. σύρω ἐκτὸς κινδύνου, λυτρώνω, σῴζω, Ὅμηρ. Ἡσ. καὶ Ἀττ. ποιητ.· ὡσαύτως παρ' Ἡροδ., ἀλλὰ σχεδὸν δὲν εὑρίσκεται ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ, ῥ. τινα Ὅμηρ., κλ.· συχνάκις ἔπεται προσδιαρισμὸς ἐμπρόθετος, ῥ. τινα ὑπὲκ θανάτου, ὑπὲκ κακοῦ, σῴζειν τινὰ ἐκ.., Ἰλ. Υ. 300, Ὀδ. Μ. 107· ὑπ' ἠέρος Ἰλ. Ρ. 645, πρβλ. 224· ἐκ πόνων Πινδ. Π. 12. 32· ἐκ τοῦ κακοῦ Ἡρόδ. 1. 87, κτλ.· ἐκ χερῶν μιαιφόνων Εὐρ. Ὀρ. 1563· ὡσαύτως, ἀπὸ φόνου Σοφ. Ο. Τ. 1352· ἀπὸ τοῦ πονηροῦ Εὐαγγ. κ. Ματθ. ς', 13· — οὕτω μετὰ γεν., ῥ. τινα τοῦ μὴ κατακαυθῆναι Ἡρόδ. 1. 86· τινα μάχας Πινδ. Ι. 8 (7). 114· κακῶν μυρίων Εὐρ. Ἄλκ. 77· τόξων ὁ αὐτ. ἐν Ἴωσι 165· πολέμου καὶ μανιῶν ῥ. Ἑλλάδα Ἀριστοφ. Λυσ. 342· μόνον μετ' ἀπαρ., ῥ. τινα θανεῖν Εὐρ. Ἄλκ. 11· τινα μὴ καθθανεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 197, πρβλ. Ὀρ. 599, Ἡρόδ. 7. 11· — ὡσαύτως, σῴζω ἀπὸ ἀσθενείας, θεραπεύω, ἰῶμαι, ὁ αὐτ. 4. 187· καθόλου, 3. 132.

2) ἀπολυτρώνω, τὸν ἔνθεν ῥυσάμην Ἰλ. Ο. 29· ἐκ δουλοσύνης Ἡρόδ. 5. 49., 9. 90· δουλοσύνης αὐτόθι 76.

II. καθόλου, προστατεύω, φυλάττω, προφυλάττω, μάλιστα ἐπὶ τῶν προστατῶν θεῶν, Ἰλ. Ο. 257, 290, Αἰσχύλ. Θῆβ. 92, κτλ.· καὶ πῶς βέβηλον ἅλσος ἂν ῥύσιτό με; ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 509· οὕτως ἐπὶ βασιλέων καὶ ἡγεμόνων, Ἰλ. Ι. 396· ἐπὶ φυλάκων ἢ φρουρῶν, Κ. 417· ἐπὶ χοιροβοσκῶν, Ὀδ. Ξ. 107, κτλ.· — ἐντεῦθεν ὁ Ὅμηρ. συχνὰ συνάπτει, ῥ. καὶ φυλάσσειν, Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ.· ῥ. καὶ σαῶσαι Ἰλ. Ο. 290· οὕτως, ἀρήγειν καὶ ῥ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 232· ῥύου με κἀκφύλασσε Σοφ. Ο. Κ. 285. **2)** αὐχν. παρ' Ὁμ. ἐπὶ ἀμυντικῶν ὅπλων, καλύπτω, προασπίζω, προφυλάττω, Ἰλ. Κ. 259, Π. 799, κτλ.· ἐπὶ τείχους, Μ. 8. **3)** ἄνευ ἐννοίας τινὸς ὑπερασπίσεως, ἁπλῶς, καλύπτω, προκαλύπτω, Ὀδ. Ζ. 129. **4)** παρὰ Σοφ. ἐν Ο. Τ. 312, 313, ἡ λέξις κεῖται ἐπὶ διπλῆς σημασίας, ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ῥῦσαι δ' ἐμέ, ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τοῦ τεθνηκότος, λύτρωσαι σεαυτὸν καὶ τὴν πόλιν καὶ ἐμέ, — καὶ ἀπάλλαξον ἡμᾶς ἐκ παντὸς μιάσματος..· — ἡ τελευταία δὲ αὕτη χρῆσις τοῦ ῥήματ. τούτου ὁμοιάζει πρὸς τὴν παρὰ Θουκ. 5. 63, ἔργῳ γὰρ ἀγαθῷ ῥύσεσθαι τὰς αἰτίας, νὰ ἀφαιρέσῃ, ἀναιρέσῃ τὰς κατηγορίας δι' ἔργου ἀγαθοῦ· οὕτω, πάντα ταῦτα.. ῥύσομαι, θὰ ἀποκρούσω, Εὐρ. Ι. Α. 1383· ῥ. καιμάτους Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 853. 6. **III.** σύρω ὀπίσω, κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, «Ἥ ῥύσατ' ἐπ' ὠκεανῷ, «ἐκώλυσεν» (Ἡσύχ.), Ὀδ. Ψ. 244· νόστον ἐρυσσάμενοι Πινδ. Ν. 9. 55. **IV** ἀποκρούω, ἀπομακρύνω, ὁ αὐτ. ἐν Ι. 8 (7). 114. — Ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β', σ. 277 κἑξ.

ῥύπα, τά, Ἑτερόκλ. πληθ. τοῦ ῥύπος, ὃ ἴδε, αὐτάρ ἐπεὶ πλυνάν τε καὶ κάθηραν ῥύπα πάντα Ὀδ. Ζ. 93.

ῥυπαίνω· μέλλ. **ῥυπάνῶ** (καταρ-) Ἰσοκρ. 245D· — Παθ., ἀόρ. ἐρρυπάνθην Πλουτ. 2. 434B· (**ῥύπος**). Μολύνω, ἀσχημίζω, ἐνίων δὲ τητώμενοι ῥυπαίνουσι τὸ μακάριον, «τινῶν τούτων στερισκόμενοι ἀκαλῆ τινα τὴν εὐδαιμονίαν ποιοῦσι» (Παράρρ.), Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 8, 16· μεταφορ., κακῶς μεταχειρίζομαι, ἀτιμάζω, «ῥυπαίνω· ἀντὶ τοῦ ὑβρίζω· Φερεκράτης» Φώτ., Σουΐδ., Ἀριστ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ρητορ. 3. 2, 10· — Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι ἀκάθαρτος, ῥυπαρός, ἀντίθετον τῷ **λαμπρύνεσθαι**, Ξεν. Λακ. 11. 3· ὁ ἀδικῶν ἀδικησάτω ἔτι, καὶ ὁ ῥυπαρὸς ῥυπανθήτω ἔτι Ἀποκάλ. κϐ', 11.

ῥύπανσις, εως, ἡ, τὸ ῥυπαίνειν, ἀκάθαρτον ποιεῖν, Achmes Ὀνειροκρ. 233.

ῥύπαξ [ῠ], **ακος**, ὁ, ῥυπαρός, βρωμερὸς ἄνθρωπος, ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ **πλούταξ**, κτλ.· Salmas Tertull. de Pallio σ. 283, παραβάλλει δὲ αὐτὸ πρὸς τὸ Λατ. rupex.

ῥυπαπαί, ἴδε **ῥυππαπαί**.

ῥῠπᾰρεύομαι, Παθ., = **ῥυπαίνομαι**, διάφ. γραφ. ἐν Ἀποκαλ. κϐ', 11.

ῥῠπᾰρία, ἡ, ἀκαθαρσία, ῥύπος, Πλούτ. 2. 142Α, Διοσκ. 1. 80. 2) μεταφορ., ἀγένεια, μικροπρέπεια, δουλοπρέπεια, Κριτίας 47 (παρὰ Πολυδ. Γ', 116), Τέλης παρὰ Στοϐ. 522. 8, Πλούτ., κλ.

ῥῠπᾰρό-βιος, ον, ὁ διάγων ῥυπαρὸν βίον, ἀγενής, πρόστυχος, Κ. Μανασσ. Χρον. 1995, 5289.

ῥυπαρο-γνώμων, ονος, ὁ ἔχων γνώμην ῥυπαράν, χυδαῖος, μικροπρεπής, Κ. Μανασσ. Χρον. 61, 32.

ῥυπαρογραφία, ἡ, ζωγραφία ποταπῶν καὶ μηδαμινῶν πραγμάτων, Letronn. Lettres d'un ant. σ. 468.

ῥῠπᾰρο-γράφος, ον, ζωγραφῶν ῥυπαρὰ ἢ ἀνάξια λόγου πράγματα, Πλίν. 35. 37· πρϐλ. **ῥωπογράφος**.

ῥῠπᾰρο-δίαιτος, ον, = **ῥυπαρόβιος**, Τιμαρίων ἐν Notices de Mss. 9. 2. 242.

ῥῠπᾰρο-κέρᾱμος, ον, ὁ ἔχων χρῶμα ῥυπαροῦ κεράμου, πηλίνου ἀγγείου, Ἀλέξανδρ. ὁ Μύνδιος παρ' Ἀθην. 395D (διάφ. γραφαὶ **ῥυποκέραμος** καὶ **ὑποκέραμος**).

ῥῠπᾰρο-μέλᾶς, αινα, αν, ὁ ἔχων μέλαν ῥυπαρὸν (χρῶμα), Ἀλέξανδρ. ὁ Μύνδιος παρ' Ἀθην. 395D.

ῥῠπᾰρός, ά, όν, ὡς καὶ νῦν, ἀκάθαρτος, δουλοπόνηρον ῥυπαρὸν σκόλυθρον Τηλεκλείδης ἐν «Ἀμφικτύοσι» 5· ἦϐη χορηγὸν πώποτε ῥυπαρώτερον τοῦδ' εἶδες; Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 7· ῥ. ἔριον, πιναρόν, «ἐρωμένον» (πρϐλ. **οἰσύπη**), Ἱππ. π. Ἀγμ. 765· ἐπὶ μετάλλων, ἀκάθαρτος, Διοσκ. 5. 84. 2) μεταφορ., τοὺς τρόπους ῥυπαροὺς ἔχοντες Φιλέταιρος ἐν «Φιλαύλῳ» 1. 4· βίος δουλοπρεπὴς καὶ ῥ. Ἀριστ. π. Ἀρετ. κ. Κακ. 7. 4· ῥ. πολῖται, ὄχλος Διον. Ἁλ. 7. 8.. 9. 44· ἐπὶ ὕφους, Λογγῖν. 43. 5· — Ἐπίρρ., **-ρῶς**, Μένανδρ. ἐν τῷ «Ἑαυτὸν τιμωρουμένῳ» 3, Ἀνθ. Π. 10. 48· ὑπερθ. **-ώτατα** Δίων Κ. 59. 4, 5. — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥυπαρός· περίψημα. αἰσχροκερδής», καὶ «ῥυπαρόν· αἰσχρόν.»

ῥῠπᾰρότης, ητος, ἡ, = **ῥυπαρία**, Ἀθήν. 220Δ.

ῥῠπᾰρο-φάγος, ον, ὁ τρώγων ῥυπαρὰν τροφήν, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 513.

ῥυπαροφορέω, ἴδε **ῥυποφορέω**.

ῥυπαρυχίτων, ὁ φορῶν ῥυπαρὸν χιτῶνα, Κοσμ. εἰς Γρηγ. Ναζ. ἐν Spicil. Rom. τ. Π, σ. 116, Γερμ. Κωνστ/λεως, Cod. Coisl. 278, fol. 109 v°.

ῥυπαροψυχία, ἡ, τὸ ἔχειν ψυχὴν ῥυπαράν, Μανασσ. Χρον. 1939.

ῥῠπᾰρό-ψυχος, ον, ὁ ἔχων ψυχὴν ῥυπαράν, Μανασσ. Χρον. 4456.

ῥῠπᾰρώδης, ες, ῥυπαρός, ἀκάθαρτος, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 975.

ῥυπαρῶς, Ἐπίρρ., ἴδε **ῥυπαρός** ἐν τέλει.

Ῥύπας· «τοὺς ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ Ἀχαιοὺς» Ἡσύχ.

ῥύπασμα, τό, ῥύπος, ἀκαθαρσία, μίασμα, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 247D· — ὑποκορ. **ῥυπάσμιον**· τό, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 655.

ῥῠπασμός, = τῷ προηγ., — ὅλως ἡμαρτημ. λέξις παρ' Εὐστ. 1819. 12 ἀντὶ **ῥιπτασμός**, ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. ΙϚ', σ. 534 κἑξ.

ῥῠπάω, Ἐπικ. **ῥῠπόω**, (ῥύπος) εἶμαι ῥυπαρός, ἀκάθαρτος, πλήρης ῥύπου, μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι Ὀδ. Ζ. 87· ῥωγαλέα, ῥυπόωντα Ν. 435· ἢ ὅτι δὴ ῥυπόω Τ. 72· νῦν δ' ὅττι ῥυπόω Ψ. 115· ῥυπόωντα δὲ ἕστο χιτῶνα Ω. 227· παρατ. **ἐρρύπων** Ἀριστοφ. Ὄρν. 1282· ῥυπῶντα, κυφόν, ἄθλιον ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 226· ἐπὶ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ τῶν φιλοσόφων, ἐρρύπων, ἐσωκράτων ὁ αὐτ. 1282· τοὺς Πυθαγοριστάς.. ῥυπᾶν ἐκόντας Ἀριστοφῶν ἐν «Πυθαγοριστῇ» 3, πρϐλ. Λουκ. Νεκυομ. 4.

ῥῦπ-ἔλαιον, τό, ῥυπαρόν, ἀκάθαρτον ἔλαιον, Παῦλ. Αἰγ. 7. 17.

ῥυπέω, ἡ **ῥυπόω**, = **ῥυπάω**, διάφ. γραφ. Αἰλ. π. Ζ. 14. 4.

ῥυπήμων, ον, = **ῥυπαρός**, Καισάριος 989. 1117.

ῥῦπο-γράφος, ον, ἴδε **ῥυπαρογρ-**.

ῥυπόεις, εσσα, εν, = **ῥυπαρός**, Νικ. Ἀλεξιφ. 469· ὄλπη Ἀνθ. Π. 6. 293, πρϐλ. 11. 158. — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥυπόεν· αἰσχρόν.· αἰσχροκερδές».

ῥῦπο-κέρᾱμος, ον, διάφ. γραφὴ ἀντὶ **ῥυπαροκέραμος**.

ῥῦπο-κόνδῡλος, ον, ὁ ἔχων ῥυπαροὺς κονδύλους, μάλιστα δὲ ὁ μιμούμενος τοὺς Λάκωνας, γλίσχρος, Πλάτων Κωμικ. ἐν «Ἡρίσθαις» 2 (ἔνθα ἴδε Meineke), πρϐλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 620. — Ἡσύχ.: «ῥυποκονδύλους· ἀεὶ ῥυπῶντας καὶ ῥυπαρούς».

ῥύπον, [ῠ], τό, = **ὄρος**, «ὄρος· τὸ λεγόμενον ὑφ' ἡμῶν ῥυπὸν (γραφ. ῥύπον)· ἔστι δὲ ὑποστάθμη γάλακτος» Φώτ. ἐν λ. **ὄρος**· ἴδε Λοϐ. εἰς Φρύνιχ. 150.

ῥύπος [ῠ], ὁ, ἀκαθαρσία, ῥυπαρία, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ ἑτεροκλ. πληθ., κάθηράντε ῥύπα πάντα Ὀδ. Ζ. 93· δεύτερον ἐν τῷ ἑνικ., Σιμων. Ἀμοργ. 6. 63, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 76, Πλάτ., κτλ.· ἅπαν ῥύπον, ὁλόκληρον τὸ πρᾶγμα ἀκάθαρτον.., Θεόκρ. 15. 20· ἐπὶ προσώπων, πρὸς τὸ μὴ λοῦσθαι ῥύπος Ἀριστοφῶν ἐν «Πυθαγοριστῇ» 1. 4· — ὡσαύτως **ῥύπος, εος**, τό, ὁ ἁλοιὸς ἢ τὸ ἀκάθαρτον μέρος τυροῦ, Ἱππ. 614. 54· πληθ. **ῥύπη** Γρηγ. Ναζ., Ἐπιφ.· — ἀλλ' ἡ ὕπαρξις οὐδετέρου ἐνικοῦ **ῥύπον** δὲν εἶναι ἀποδεδειγμένη, ἴδε Λοϐ. εἰς Φρύνιχ. 150. 2) μεταφορ., τὸ χαμερπές, «περισκοπεῖν ἄστρων δρόμους.. καὶ τὰς τῶν στοιχείων εἰς ἄλληλα μεταβολὰς συνεχῶς ἐννοεῖν. Ἀποκαθαίρουσι γὰρ αἱ τούτων φαντασίαι τὸν ῥύπον τοῦ χαμαὶ βίου» Μ. Ἀντωνῖν. 7. 47. **II.** κηρὸς πρὸς ἀφράγισιν, τοὺς ῥύπους ἀνασπάσαι Ἀριστοφ. Λυσ. 1200. — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥύπον Ἀττικοὶ τὸν εἰς τὰς σφραγῖδας κηρὸν λέγουσιν».

ῥυπο-φορέω, φορῶ ῥυπαρὰ ἐνδύματα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ., ἔνθα ὁ Hemst. **ῥυπαροφορέω**.

ῥῠπόω, ποιῶ ῥυπαρόν, ῥυπαίνω, λερώνω (πρϐλ. **ῥυπάω**). — Παθ., εἶμαι ῥυπαρός, ἀκάθαρτος, Ἐπικ. μετοχ. παθ. πρκμ. **ῥερῠπωμένος**, ὅλος ἀκάθαρτος, ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι ἐς ποταμὸν πλυνέουσα τά μοι ῥερυπωμένα κεῖται Ὀδ. Ζ. 59, Ἱππ. 616, 36, 859Β (ἀνθ' οὗ τινες τῶν γραμματικῶν γράφουσι μετὰ ψιλῆς ἐπὶ τοῦ ῥ: **ἐρρυπωμένος**)· ἐρρυπωμένος Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 425. — Ἴδε Κόντου ἐν «Σωκράτει» σ. 161.

ῥύπόω, ῥυπόωντα, Ἐπικ. ἀντὶ **ῥυπάω, ῥυπάοντα**.

ῥυππάπαι, ἐπίρθεγμα ναυτικόν, παρακελευστικὸν κωπηλασίας, ὡς τὸ **ὠὸπ**, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1073· ἐντεῦθεν κωμικῶς, τὸ **ῥυππαπαί**, τὸ πλήρωμα πλοίου ἢ τὸ ναυτικὸν στράτευμα, ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 909. — Πρϐλ. **ἱππαπαί**.

ῥύπτειρα, οἱονεὶ θηλ. τοῦ **ῥυπτὴρ** (ὅπερ εἶναι ἁπλῶς πλημμ. γραφὴ παρὰ τῷ Διοσκ. 2. 84 ἀντὶ **ἀρυτὴρ**), ἡ ἀπὸ τοῦ ῥύπου καθαρίζουσα, ῥ. κονία, σάπων, Νικ. Ἀλεξιφ. 370.

ῥυπτικός, ἡ, όν, ὁ ἁρμόδιος πρὸς κάθαρσιν ἀπὸ ῥύπου, ἀπὸ ἀκαθαρσίας, **ῥυπτικωτάτη** κόνις Πλούτ. 2. 697Α· μετὰ γεν., ῥ. τοῦ φάρυγγος, ὁ καθαρίζων τὸν φάρυγγα, Ἀριστ. Προϐλ. 11 39, πρϐλ. Πλάτ. Τίμ. 65D· ἀλλὰ μετὰ γεν. ἀντικειμένου, ῥ. ξηρότητος, ἁρμόδιος ὅπως ἀποκαθάρῃ αὐτήν, Ἀριστ. π. Δίσθ. 5, 1. 2) καθαρτικός, ὁ αὐτ. ἐν Προϐλ. 3. 17, 1.

ῥύπτω, (ῥύπος) ἀφαιρῶ ἀκαθαρσίαν ἀπό τινος, καθαρίζω, πλύνω, μάλιστα διὰ σάπωνος ἢ στακτῆς κονίας ἐκ τῆς τέφρας, ῥ. τὰ ἱμάτια Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 36· τὰν γλῶτταν Τίμ. Λοκρ. 100Ε· τὰς χεῖρας Φιλότιμ. παρ' Ἀθην. 79C. — Παθ., λούομαι, Ἀντιφάνης ἐν «Μαλθακῇ» 1, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 9, 3, Νικ. Ἀλεξιφ. 530· παροιμία, ἐξ ὅτου γὼ ῥύπτομαι, ἀφ' ὅτου ἤρχισα νὰ νίπτωμαι, δηλ. ἐκ παιδικῆς μου ἡλικίας, Ἀριστοφ. Ἀχ. 47, πρϐλ. Ἰουβεν. 2. 152. — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥύψαι· ἀρῆξαι, πλῦναι. λοιδορῆσαι. ῥοφῆσαι. καθᾶραι».

ῥῠπώδης, ες, (εἶδος) ἀκάθαρτος, ῥυπαρός, Διοσκ. 1. 99.

ῥύπωσις, εως, ἡ, ῥύπος, λέρωμα, σπόγγῳ τὴν ῥύπωσιν ἐκμάξας Γεωργ. Πισίδ. Ἑξαήμερ. 1749, Εὐστ. Πονηριάτ. 107. 58.

ῥυπωτός, ἡ, όν, ῥερυπωμένος, μεμιασμένος, μεμολυσμένος, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 180.

ῥῡσαίνομαι, Παθ., ῥυτιδοῦμαι, ἐπὶ τῶν οὔλων, Νικ. Ἀλεξιφ. 78, Ἀνθ. Π. 14. 103.

ῥῡσᾰλέος, (ποιητ. **ῥυσσαλέος**) α, ον, ἐρρυσωμένος, ἐρρυτιδωμένος, πεπανθείς, ὁπώρην ῥυσσαλέην, «ἤτοι τὴν πεπανθεῖσαν καὶ πέπειρον» (Σχόλ.), Νικ. Ἀλεξιφ. 180.

ῥῡσάω, = **ῥυσαίνομαι**, Ἡσύχ. ἐν λέξ **ῥυσοῦσαι**.

ῥῡσή, Δωρ. **ῥυσά**, ἡ, «μάρανσις, ἢ γήρασις. Λέγεται καὶ ῥυσὴ» Σουΐδ.

ῥῡσημα, τό, «ῥυσήματα· τὰ ἐπὶ τῶν ὄψεων τῶν γεγηρακότων σπιλώματα» Φώτ., Σουΐδ.

ῥῡσθαι, ἴδε **ῥύομαι**, Ἰλ. Ο. 141.

ῥῡσία· «ἡ τῶν τόξων τάσις» Φώτ.

ῥῡσία· «ἐνέχυρα· καὶ ῥυσιάζεσθαι· τὸ ἐνεχυριάζειν» Φώτ.

ῥῡσῐάζω· μέλλ. **-άσω**, (ῥύσιον) ἁρπάζω ὡς λάφυρον, μετὰ βίας σύρω, ψευδόδειπνα .. μαργώσης γνάθου ἐρρυσίαζον Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 251, Εὐρ. Ἴων 523, Φίλων 1, 638. — Παθητ., βιαίως σύρομαι, ἁρπάζομαι, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 424, Εὐρ. Ἴων 1406· ἀγομένους .. καὶ ῥυσιαζομένους Πλουτ. Κοριολ. 5. 2) διαρπάζω, τὴν πόλιν Διοδ. Ἔκλογ. 548. 59. 3) ῥυσιάζεσθαι = ἐνεχυριάζειν Φώτ. ἐν λ. **ῥύσια**.

ῥῡσί-βωμος, ον, ὁ τοὺς βωμοὺς ὑπερασπίζων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 920.

ῥῡσι-γένεθλος, ον, (γενέθλη) ὁ ὑπερασπίζων τὰ ἑαυτοῦ ἔκγονα, Βυζ.

ῥῡσί-διφρος, ον, ὁ διαφυλάττων τὸν δίφρον, ἐπὶ διφρηλάτου, Πινδ. Ι. 2. 31.

ῥῡσί-κοσμος, ον, ὁ φυλάττων τὸν κόσμον, Ἀνωνύμ. Ἔμν. εἰς τὴν Παρθένον Μαρίαν 18 [ῡσι-].

ῥῡσίλλα, ἡ, = **ῥυτίς**, Ἡσύχ.

ῥύσιμον [ῠ], τό, ποιητ. ἀντὶ **ἐρῠσιμον**, Νικ. Ἀλεξιφ. 607.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρύσῐον [ῠ], τό, (ῥύομαι, ἐρύω) τὸ ἁρπαζόμενον καὶ συρόμενον διὰ τῆς βίας: **I.** λάφυρον, λεία, ῥύσι' ἐλαύνεσθαι, ἐπὶ βοσκημάτων, Ἰλ. Λ. 674· τοῦ ῥυσίου θ' ἥμαρτε Αἰσχύλ. Ἀγ. 535 (ὅπερ ὅμως δύναται νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν σημασίαν II, ἴδε Ἔρμαν. ἐν τόπῳ) ῥύσιον πολεμίων ἄγων Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1, 19, 2· κατὰ ῥύσιον, ἐπὶ σκοπῷ λαφυραγωγήσεως, Συλλ. Ἐπιγρ. 2347c. 12. **II.** τὸ ἁρπαζόμενον ὡς ἐγγύησις, ἀσφάλεια, ἐνέχυρον, ῥύσια δοῦναι Σόλων 19. 3 (ἔνθα ἴδε Κοραῆν παρὰ τῷ Bach.)· ῥυσίων ἐφάψεται, θά σε ἁρπάσῃ ὡς ἐνέχυρον, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 412· ῥυσίων ἐφάπτορες αὐτόθι 728· μεῖζον ῥύσιον πόλει θήσεις· ἐφάψομαι γὰρ οὐ ταύτην μόναιν, διότι οὐ μόνον ταύτας θὰ ἀπαγάγω (πρὸς ἀσφάλειαν τῶν Θηβῶν), ἀλλὰ καὶ κάτι σπουδαιότερον, αὐτὸν τὸν Οἰδίποδα, Σοφ. Ο. Κ. 858· ῥύσιον θεῖναι τὸν παῖδα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 14, 1· ῥύσια κατέχειν ἀντί τινος Διον. Ἁλ. 5. 33. **III.** τὸ λαμβανόμενον ὡς ἀποζημίωσις ἢ αὐτὴ ἡ ἀποζημίωσις, φόνον φόνου ῥύσιον τῖσαι, ἀποτῖσαι φόνον ἀντὶ φόνου, Σοφ. Φιλ. 959· ῥύσια καταγγέλλειν, ἀπειλεῖν ἀντίποινα, Πολύβ. 4. 53, 2. **2)** ῥύσια, τά, ἀπαιτήσεις ἀποζημιώσεως διὰ πρόσωπα ἢ πράγματα βίᾳ καταληφθέντα, ῥύσια αἰτεῖσθαι, ἐγείρειν τοιαύτην ἀπαίτησιν, ὁ αὐτ. 32. 17, 1· ὡσαύτως, ῥ. ἀποδοῦναί τινι κατά τινος ὁ αὐτ. 23. 2, 13. **IV.** ῥύσια, τά, (πρβλ. ῥύσιος), ἀπολύτρωσις, ἀπελευθέρωσις, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 314. **2)** προσφορά, δῶρα ἐπὶ σωτηρίᾳ, ῥ. ἀνάγειν Διον. Π. 527, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 605· ὠδίνων ῥύσια αὐτόθι 6. 274.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥύσιον· ἐλκυστόν. λύτρον, τίμημα, ἢ τὸ ἕνεκα ἐνεχύρου κατεχόμενον, παρὰ τὸ ῥύεσθαι τὸν κατεχόμενον».

ῥύσιος, ον, (ῥύομαι) ὁ ἀπολυτρῶν, ἀπελευθερῶν, σώζων, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 150· ῥύσια ψυχῆς δῶρα Ἀνθ. Π. 7. 605.

ῥῡσί-πολις, -εως, ὁ, ἡ, ὁ σώζων τὴν πόλιν, Αἰσχύλ. Θήβ. 130· ῥ. Δαναῶν, ἀντίθετον τῷ περσέπολις Τρώων Ποιητὴς παρ' Ἡσιοδ. 3. 2.

ῥῡσί-πονος, ον, ὁ ἀπελευθερῶν ἀπὸ κόπων, Ἀνθολ. Π. 9. 525. 18.

ῥῡσί-πτολις, ποιητικ. ἀντὶ **ῥυσίπολις,** Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. (προσθῆκαι) 888a.

ῥῦσις, ἡ, (ῥύομαι) ἀπελευθέρωσις, θανάτου, ἐκ θανάτου, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 200, Ἑβδ. (Σειρὰχ ΝΑ', 9).

ῥύσις [ῠ], ἡ, (ῥέω) ὡς τὸ **ῥεῦσις,** ῥοή, ὕδατος Πλάτ. Νόμ. 941B· εἰς τὸ κοιλότατον ἡ ῥ. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 2, 16· ἀντίθετον τῷ ἄμπωτις, αὐτόθι 2. 8, 7· ῥ. αἵματος, κοιλίας Ἱππ. Ἀφ. 1248, 1244· φλεβῶν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 5, 8· ἐπὶ πυρός, Θεοφρ. π. Πυρ. 54· πτῶσις, πέσιμον, τριχῶν Γαλην.· ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ **γονόρροια,** Ἑβδ. (Λευτ. ΙΕ', 2 κἑξ.). **II.** ὁ ῥοῦς ποταμοῦ, τὸ ῥεῦμα, ἡ ῥοὴ αὐτοῦ, ποταμὸς ποιεῖται τὴν ῥ. Πολύβ. 2. 16, 6, κτλ.

ῥῦσις, ῐδος, ἡ, = **ῥῦτόν,** εἶδος ποτηρίου, Κρατῖν. ἐν «Νόμοις» 7· ἀλλ' ὁ Piers. (Μοῖρ. 412) ἀνέγνω χρυσίδι, ἴδε Meineke ἐν τόπῳ.

ῥύσκομαι, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **ῥύομαι**· **ῥύσκευ,** Ἐπικ. 6' ἐνικ. παρατ., ὅς τέ μιν αὐτὴν ῥύσκευ Ἰλ. Ω. 730.

ῥυσμός, ῥυσμῶδω, Ἰων. ἀντὶ **ῥυθμός, ῥυθμῶδω.**

ῥῡσό-καρφος, ον, ὁ ἔχων ῥυσοὺς κλάδους, δηλ. συνεσταλμένους, «ζαρωμένους», Διοσκ. 1. 13.

ῥῡσόομαι, (ῥυσὸς) Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι ῥυτιδωτός, πληροῦμαι ῥυτίδων, «ζαρώνω», δέρμα Ἀριστ. Προβλ. 24. 10, 2· ἐπὶ καρπῶν, Διοσκ. 3. 12.— Τὸ ἐνεργ. ὁπαντᾷ ἐν Ἱπποκρ. 48, 23.

ῥῡσός, ἡ, ὁν, (*ῥύω, ἐρύω) ἐρρυτιδωμένος, «ζαρωμένος», ῥυτιδωτός, Ἰλ. Ι. 503, Εὐρ. Ἡλ. 490, Ἀριστοφ. Πλ. 266, Πλάτ. Πολ. 452B ῥυσὰ πολιτῶν σαρκῶν καταῤῥύμματα (πρβλ. **ῥυτίς**) Εὐρ. Ἱκέτ. 50· ῥ. βουλευτήρια, πιθ., = ῥυσοὶ βουλευταί, Θεόπομπ. Κωμικ. ἐν Ἀθήν. 6· ῥυσότερον βαλλαντίου πρόσωπον Μένανδρ. ἐν Ἀθήν. 117· ῥ. ἐπισκύνιον, ἐπὶ συνοφρυώσεως, Ἀνθ. Π. 6. 64· — ὡσαύτως ἐπὶ καρπῶν, κτλ., ἀκρόδυα ἰσχνὰ καὶ ῥ. Πλούτ. 2. 735D· ἐλαῖαι Ἀρχίστρ. παρ' Ἀθην. 56C· σῦκα Φιλόστρ. 869.— Οἱ τύποι **ῥυσσός, ῥυσσαίνομαι,** κτλ., προῆλθον ἐξ ἀγνοίας ὅτι τὸ υ ἦν φύσει μακρόν, πρβλ. Ἰακώψ. εἰς Ἀνθ. Π. σ. 60, Seidl. εἰς Εὐρ. Ἡλ. 485.

ῥῡσότης, -ητος, ἡ, ῥυτίδωσις, Πλουτ. Γάλβ. 13, κτλ.

ῥῡσο-χίτων, -ωνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ῥυσὸν χιτῶνα ἢ φλοιόν, κόκκος Ὀρφ. Λιθ. 715, κατὰ τὸν Tyrwhitt ἀντὶ **χρυσ-.**

ῥυσσαίνομαι, ῥυσσός, ῥυσσόομαι, κτλ. ἴδε ἐν λέξ. **ῥυσός.**

ῥύσταγμα, τό, τὸ σύρειν διὰ τῆς βίας, κακὴ μεταχείρισις, Λυκόφρ. 1089.

ῥυστάζω, θαμιστ. τοῦ *ῥύω, **ἐρύω,** ἕλκω, σύρω τῇδε κἀκεῖσε περιφέρω βιαίως, πολλὰ ῥυστάζεσκεν .. περὶ σῆμα, ἔσυρε πολλάκις περὶ τὸν τάφον τοῦ Πατρόκλου, Ἰλ. Ω. 755· ὁμοῶς ῥυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δῶματα, «ἕλκοντας, βιαζομένους» (Σχόλ.), Ὀδ. Π. 109, Υ. 319· πρβλ. τὸ ἑπόμ.— περὶ τοῦ τύπου πρβλ. τὰ **ἑλκυστάζω, ῥυπτάζω.**

ῥυστακτύς, ὑος, ἡ, βίαιος ἑλκυσμός, αἰκία, Ὀδ. Σ. 224.

ῥυστήρ, σπάνιος τύπος καὶ μεταγεν. ἀντὶ τοῦ **ῥυτήρ,** σωτήρ, λυτρωτής, Χρ. Σιβ. 3. 561, Wern. εἰς Τρυφ. (γραπτ. Τριφ.) 266.

II. «ῥυστῆρας· καὶ βρυτῆρας· τὰς ἡνίας» Φώτ.

ῥύστης, ου, ὁ, (ῥύομαι) σωτήρ, λυτρωτής, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρις 6, Ἑβδ. καὶ Ἐκκλ.— ὡσαύτως θηλ. **ῥῦστις, -ῐδος,** Ἀνωνύμου Ὕμν. εἰς Παρθένον Μαρίαν 18.

ῥῡσώδης, ες, (εἶδος) = **ῥυτιδώδης,** Ἀνθ. Π. 5. 76.

ῥύσωσις, ἡ, (ῥῡσόω) ῥυτίδωσις, Γαλην. τ. 14, σ. 766, 8.

ῥῡτά, τά, ἴδε **ῥῦτός** 2.

ῥῡτ-ᾰγωγεύς, έως, ὁ, τὸ σχοινίον δι' οὗ σύρεται ἵππος, τὸ «καπίστρι», Ξεν. Ἱππ. 7. 1, Πολυδ. Γ', 25· πρβλ. **ῥυτῆρ** 2. 6, **ἀγωγεύς** II.

ῥῡτειρα [ῠ], ἡ, ὡς θηλ. τοῦ **ῥυτῆρ** II, «ἡ σώζουσα» Συνίδ.

ῥυτή, ῆς, ἡ, λέξις Πελοποννησιακὴ ἀντὶ τοῦ πήγανον, Λατ. ruta, rue, Νικ. Ἀλεξιφ. 306, Θηρ. 523 πρβλ. Valck. Adon σ. 220· ἴδε **ῥυτόν.**

ῥῡτῆρ, -ῆρος, ὁ, (*ῥύω, ἐρύω) ὁ σύρων ἢ τεντώνων, ῥυτῆρας ὁἱστῶν, τοξότας, Ὀδ. Σ. 262· ῥυτῆρα βιοῦ, ἑλκυστῆρα τόξου, τοξότου, Φ. 173. **2)** ὡς τὸ **ἱμάς,** τὸ λωρίον δι' οὗ ὁ ἵππος σύρει τὴν ἅμαξαν, Ἰλ. Π. 475· ὡσαύτως. **6)** ὁ ἱμάς, κυρίως δὲ τὰ ἡνία τοῦ ἵππου σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος, Λατ. immissis habenis, κοινῶς «εἰς τὰ τέσσερα», Σοφ. Ο.Κ. 900 ἀπὸ ῥ. ἐλαύνειν τοὺς ἵππους Διον. Ἁλ. 4. 85, πρβλ. 11. 33, Διόδ. 19. 26·— ὁ Φρύνιχ. ἐν Α. Β. 24 ἔχει, «ἀπὸ ῥυτῆρος τρέχειν ἵππον· οἷον ἀπὸ χαλινοῦ ἢ ἄνευ χαλινοῦ», πρβλ. Πολυδ. Α', 214.

γ) λωρίον πρὸς μαστίγωσιν, Δημ. 402 ἐν τέλ., Αἰσχίν. 49. 20, πρβλ. Σοφ. Δῆ. 211, Ἀποσπ. 938. **II.** (ῥύομαι) ὁ σῴζων, διαφυλάττων, ὑπερασπίζων, ῥ. σταθμῶν Ὀδ. Ρ. 187, 223· — ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 318, **ῥύτορες** εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφή.

ῥῡτῐδό-φλοιος, ον, ὁ ἔχων τὸν φλοιὸν ἐρρυτιδωμένον, σῦκον Ἀνθ. Π. 6. 22.

ῥῡτῐδόω, ῥυτιδώνω, καθιστῶ τι ῥυτιδῶδες, διὰ τί τὸ θερμὸν ὕδωρ ῥυτιδοῖ, τὸ δὲ πῦρ θερμὸν ὄν, οὔ; Ἀριστ. Προβλ. 24. 7.— Παθητ., πληροῦμαι ῥυτίδων, ῥυτιδούμενοι ὀφθαλμοί Ἱππ. 1165E· δέρμα ἐρρυτιδωμένον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 25, 1, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 5. 1, 30· φύλλα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 10, 3, μῆλον Διοσκ. 1. 166· ἐρρυτιδωμένος τὴν ὄψιν Λουκ. περὶ Πένθους 16.— Ἴδε Κόντον ἐν «Σωκράτει» σ. 162.

ῥῡτῐδώδης, ες, (εἶδος) ἔχων ῥυτίδας, πλήρης ῥυτίδων, γαστέρες Ἱππ. Προρρ. 105, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 2· τὰ περὶ τὰ ὄμματα ῥ. ὁ αὐτ. ἐν Φυσιογν. 3, 1· φύλλον ῥ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 6, 6.

ῥῡτῐδωμα, τό, ῥυτίς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1052, 1066.

ῥῡτῐδωσις, ἡ, τὸ ῥυτιδοῦσθαι, ἡ συστολή, σμίκρυνσις, π. χ. τοῦ ὀφθαλμοῦ, Γαλην. τ. 10, 58, πρβλ. **ῥύσωσις.**

ῥῡτῐζω, = **ῥυτιδόω,** Γλωσσ.

ῥῡτῐς, -ῐδος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, κυρίως τοῦ προσώπου, κοινῶς «ζαρωμάτια» ἢ «ζαρωμάδα», Λατ. ruga, ὦ Ποντοπόσειδον καὶ θεοὶ πρεσβυτικοί, ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ῥυτίδων ὅσας ἔχει Ἀριστοφ. Πλ. 1051· τὰς ἄλλας ῥυτίδας τὰς πολλὰς ἐξελείσαινε Πλάτ. Συμπ. 190E· τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας αὐτόθι 191A. [Ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ *ῥύω (ἴδε **ῥύομαι**)· ἀλλ' ἔχει ῦ, πλὴν παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, οἷον Γρηγ. Ναζ., ἴδε Ἰακώψ. εἰς Ἀνθ. Π. σ. 726].

ῥύτισμα, τό, (ῥῡτίζω) «ἐμβάλωμα», «ῥυτίσματα· αἱ ἀκέστριαι τῶν διερρηκότων ἱματίων τὰ ἀναπληρώματα ῥυτίσματα ἐκάλουν· οὕτω Μέναδρος· Φώτ.

ῥῦτόν, τό, = **πήγανον,** Κρατῖνος ἐν «Ὥραις» 16, ἔνθα ἴδε Meineke· ἴδε **ῥῦτή.**— Καθ' Ἡσύχ. «ῥυτά· τὰ στέμφυλα».

ῥῦτόν, τό, ἴδε **ῥυτός** (ῥέω) II.

ῥῦτός, ἡ, ὁν, (ῥύω, ἐρύω) ἑλκυστός, ῥυτοῖσι λάεσσι, ἑλκυστοῖς λίθοις διὰ τὰ μέγεθος, Ὀδ. Ζ. 267, Ξ. 10· ἱερῶν ῥυτῶν λίθων Κλήρ. Ἁλ. 511. **II.** πλὴθ. **ῥῦτά,** τά, ἡνίαι (πρβλ. **ῥυτήρ** 2. 6), ῥυτὰ χαλαίνειν Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 308.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥυτοί· ἑλκυστοί. λίθοι μεγάλοι, διὰ τὸ μέγεθος οὐ δυνάμενοι βασταχθῆναι».

ῥῦτός, ἡ, ὁν, (ῥέω) ῥέων, ῥευστός, ὑγρός, ῥυτᾶς ἐξ ἁλὸς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1408· ῥ. πάροι (ἴδε **πόρος** I. 3) ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 452· ῥυτῶν ὑδάτων λουτρὰ Σοφ. Ο. Κ. 1598· παγὰ Εὐρ. Ἱππ. 123· ῥ. ὕδωρ, ἀντίθετον τῷ **πηκτόν,** Τίμ. Λοκρ. 99C· τῷ **στάσιμον,** Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 5· τῷ **ὄμβριον,** Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 6, 3· τῷ **φρεατιαῖον,** Πλούτ. 954C.

II. **ῥῦτόν,** τό, ποτήριον ἢ κέρας καταλῆγον εἰς ὀξὺ ἄκρον, **καθ' ἃ** ὑπῆρχε μικρὰ ὀπή, δι' ἧς ὁ οἶνος ἔρρεεν ἐν λεπτῇ ῥοῇ, «Δωρόθεός γ' ὁ Σιδωνιὸς φησι τὰ ῥυτὰ κέρασιν ὅμοια εἶναι, διατετρημένα δ' εἶναι, ἐξ ὧν κρουνιζόντων λεπτῶς κάτωθεν πίνουσιν. ὀνομάσθαι δὲ ἀπὸ τῆς ῥύσεως» Ἀθήν. 497E, Δημ. 565 ἐν τέλ.· πολλάκις δὲ ἦτο κατεσκευασμένον ἐν σχήματι ζώων, Ἐπίνικος ἐν «Ὑποβαλλομέναις» 1, Δαμόξενος ἐν «Αὐτὸν πευθοῦντι» 1· πρβλ. Λεξικ. Ἀρχαιοτ. ἐν λέξ. καὶ ἴδε **κρουνίζω**· — ἐκ τοῦ Λατ. rhytium παρὰ Μαρτιάλ. 2. 35, 2, δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν καὶ Ἑλληνικὸν ὑποκορ. **ῥυτίον,** τό.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ῥύτρον, τό, θυσία, προσφορὰ ἐπὶ σωτηρίᾳ, «ῥύτρα· λυτήρια, σωτήρια, σῶτρα» Ἡσύχ. ἴδε ῥύσιον IV.

ῥύτρος, τό, φυτόν τι ἔχον ἀκάνθας κατὰ τὰ ἄκρα, κατά τινας Echinops, Θεοφ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 4.

ῥύτωρ [ῠ], **-ορος**, ὁ, (*ῥύω, ἐρύω) ὁ ἕλκων τι, ὡς τὸ **ῥυτὴρ** I, χρυσίων ῥ. τόξων, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 108. **II.** (ῥύομαι) σωτήρ, λυτρωτής, προστάτης, φύλαξ, πόλεως Αἰσχύλ. Θήβ. 318 (ἴδε **ῥυτὴρ** II)· σωφροσύνης ῥ. καὶ βιότου Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 969. 6· ῥ. βουκολίων Ἀνθ. Π. 6. 37· κεκρύφαλος ῥ. χαίτας αὐτόθι 6. 207· μετὰ γεν. ἀντικειμένου, ὁ σώζων ἢ λυτρώνων ἀπό τινος, λιμοῦ καὶ θανάτου αὐτόθι 9. 351.

ῥῦφάνω, ῥῦφέω, ῥύφημα, Ἰων. ἀντὶ **ῥοφάνω**, κτλ., ἃ ἴδε. **ῥυχάχετος**, ἴδε **ῥυάχετος**.

ῥύψις, ἡ, (ῥύπτω) «κάθαρσις, καθαρισμός» (Ἡσύχ.), Πλάτ. Τίμ. 65Ε, πρβλ. Τίμ. Λοκρ. 100Ε.

***ῥύω**, ὑπόθεν τὸ **ἐρύω**, ἕλκω· ἴδε ἐν λ. **ῥύομαι**.

ῥυώδης, ες, (εἶδος) ὁ ῥέων, ἐπὶ προσώπων, ῥυώδεες τὰ οὖρα, οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ κρατήσωσι τὰ οὖρα, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 815· σπέρμα πολὺ καὶ ῥ., ἐλευθέρως ῥέον, Πλάτ. Τίμ. 86C, D· ἐπὶ πυρετῶν, συνεχὴς καὶ συχνός, Γαλην. τ. 19, σ. 552, 17.

ῥῶ, ἴδε ***ῥρ**.

ῥωδικός, ἡ, όν, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ προφέρῃ τὸ γράμμα **ῥῶ**, ῥωδικώτερος Διογ. Α. 2. 108· πρβλ. **ῥωποπερπερήθρα**.

ῥωγᾶλέος, α, ον, (ῥώξ) διερρωγώς, διερρηγμένος, διεσχισμένος, κατατετρημένος, ῥακώδης, χιτῶνα χαλκῷ ῥωγαλέον, «σιδήρῳ διεσχισμένον» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 417· πήρην πυκνὰ ῥωγαλέην, διεσχισμένην, ῥακώδη, Ὀδ. Ρ. 198, Σ. 109· ῥάκος.. ἠὲ χιτῶνα, ῥωγαλέα Α. 435, 438, κτλ.

ῥωγάς, άδος, ὁ, ἡ, (ῥώξ) = τῷ προηγ., διεσχισμένη, διερρωγυῖα, πήρη Βάθρ. 86· ῥ. πέτρα, κρημνὸς διεσχισμένος, Θεόκρ. 24. 91, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1448, πρβλ. Νικ. Θ. 389· κάπετος ῥ. Ποσειδίππος παρ' Ἀθην. 414Ε· — πρβλ. **ῥαγάς, ἀπορρώξ**. **II.** ὡς οὐσιαστ., ῥῆγμα ἐν τοίχῳ, παρ' Ἡσυχ., ὅστις μνημονεύει καὶ τὴν λέξιν **ῥωγή**, ἡ.

ῥωγιᾶτίας, ου, ὁ, = **ῥηγματίας**, Γαλην.

ῥωγμή, ἡ, = **ῥωγή**, Ἱππ. Κερ. Τρωμ. 898· ῥ. ξύλου, χαραγματιά, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 9, 4, πρβλ. 5. 28, 4· ὡσαύτως **ῥωγμάς**, ὁ, Βίωνος Ἀποσπ. 15.

ῥωγμο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ῥωγμήν, ῥαφὴ Ἱππ. Κερ. Τρωμ. 903.

ῥῶδιγξ, ιγγος, ἡ, «ῥώδιγγες· πληγαὶ ὕφαιμοι διακεκομμέναι. οἱ δὲ μώλωπες» Ἡσύχ.

ῥῳδιός, ὁ, = **ἐρῳδιός**, «ῥῳδιόν· τὸν ἐρῳδιὸν» Ἡσύχ. (Ἰππῶναξ 59).

ῥώθων, ωνος, ὁ, μυκτήρ, Ἱππιατρ.· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., οἱ μυκτῆρες, «ῥουθούνια», Νικ. Θ. 213, Ἀλεξιφ. 117, Στράβ. 312, Πολυδ. 2. 72, κτλ.

ῥωθώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., τὸ ῥάμφος πτηνοῦ, Ὀρνεοσόφ. 245, 250. **II.** ἡ ἄκρα (κοινῶς μύτη) ὑποθήματος εἰς ὃ ξῦ ἀπολήγοντος, Βυζ.

ῥῶμα, τό, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ῥώμη**, «ῥῶμα· ῥώμην, ἰσχύν. ὅρμημα. ὡς γνῶμα γνώμην» Ἡσύχ.

***Ῥωμαΐζω**, λαῖῶ τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν, λέγω τι Λατινιστί, Ἀπ. Ἀννίβατ. 41, Φιλόστρ. 221. **2)** φρονῶ τὰ τῶν Ρωμαίων, ἀνήκω εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν φατρίαν ἢ μερίδα, ὁ αὐτ. ἐν Καρχηδονικ. 68, Μακεδ. 5.

***Ῥωμαϊκός, ἡ, όν**, καὶ ***Ῥωμαῖος, α, ον**, ὡς καὶ νῦν, Πολύβ., κτλ.· ὑπερθ. **-ώτατος**, Ἀνθ. Π. 9. 502· — τὰ Ρωμαῖα, ludi Romani, Δίων Κ. 37. 8· — θηλ., ***Ῥωμαΐς, ΐδος**, γυνὴ Ρωμαία, Φιλοδήμ. Ἐπιγρ. 9. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Λατινιστί, Ἀνθ. Π. 9. 502, κτλ.

***Ῥωμαΐστί**, Ἐπίρρ., Λατινιστί, Ἀπ. Μιθρ. 2, Πλούτ. 2. 318D, κ. ἀλλ.

ῥωμαλεόομαι, γίνομαι ἢ εἶμαι ῥωμαλέος, Ἀριστ. Φυσιογν. 5. 2.

ῥωμαλέος, α, ον, (ῥώμη) ἰσχυρὸς τὸ σῶμα, πλήρης ῥώμης, ῥ. τῷ σώματι Πλάτ. Ἀξίοχ. 365Α· κατὰ χεῖρα Πλούτ. 2. 597D· ῥ. ὦμοι Ἀριστ. Φυσιογν. 5. 8· ῥ. ἐν τῷ λέγειν Πλουτ. Γ. Γράκχ. 4. **4)** ἐπὶ πραγμάτων, ἰσχυρός, δυνατός, ῥωμαλεώτεραι πέδαι Ἡρόδ. 3. 22· βίοτος Ἀνθ. Π. 7. 413. Ἐπίρρ. **ῥωμαλέως**, ἰσχυρῶς, Θεμίστ. 249D, Γαλην. τ. 6, σ. 139, 19· — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥωμαλέος· ἰσχυρός, ἀνδρεῖος, ὑγιής, γενναῖος, θρασύς».

ῥωμᾰλεότης, -ητος, ἡ, σωματικὴ ἰσχύς, δύναμις, Ῥήτορες (Walz) 3. 599.

ῥώμη, ἡ, (ἴδε **ῥώομαι**) σωματικὴ ἰσχύς, δύναμις, Ἡρόδ. 1. 31, 8. 113· γυίων ῥ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 913· μεῖζον ἢ κατ' ἐλπίδ' ῥώμαν Σοφ. Τρ. 1019· ἐπ' ἀσθενοῦς ῥώμης ὠχαύμεθ' Εὐρ. Ὀρ. 69· ῥώμῃ χειρῶν χρῆσθαι Ἀντιφῶν. 127. 25· εἴ τω.. προλείποι ἡ ῥ. καὶ τὸ σῶμα; δηλ. ἡ σωματικὴ αὐτοῦ ῥώμη, δύναμις, Θουκ. 7. 75· μετὰ ῥώμης ὁ αὐτ. 2. 43· ὑγίειαν καὶ ῥ. Πλάτ. Φαῖδρ. 270Β· τὴν ἰσχὺν δεῖνα καὶ τὴν ῥ. ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 190Β· ῥ. καὶ τόλμη Δημ. 301. 26· ῥώμης ἀκμὴ Εὐδουλος ἐν «Ἀμαλθείᾳ» 1· — ἐν τῷ πληθ., πιστεύοντες ἐν τοῖς ἑαυτῶν ῥ. Λυσ. 169. 38· ταῖς τῶν σωμάτων ῥ. Ξεν. Κύρ. 3. 3, 19. **2)** ἐπὶ ἐθνῶν, στρατῶν καὶ τῶν τοιούτων, τὴν παροῦσαν νῦν ῥ. πόλεως Θουκ. 4. 18· τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐγεγένητό τις ῥ. ὁ αὐτ. 7. 18, πρβλ. 42., 4. 29. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, δύναμις, ἰσχύς, ἔρως Εὐρ. Ἱκέτ. 26· πνίγους Πλάτ. Νόμ. 633C· πνεύματ' ἀνέμων ῥώμην ἔχει Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 102· ὁμοίως, ῥ. ψυχῆς Ξεν. Κύρ. 4. 2, 14· ἡδονῶν Πλάτ. Νόμ. 841Α· τοῦ λέγειν αὐτόθι 711Ε· λόγου ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 267Δ· τῆς τῶν λόγων ῥώμης Κρατῖνος Νεώτερος ἐν «Ταραντίνοις» 1. **4)** οὐ μιᾷ ῥώμῃ, οὐχ ἑνὸς ῥώμῃ, ληστὰς ἔφασκε συντυχόντας οὐ μιᾷ ῥώμῃ κτανεῖν νῦν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χειρῶν Σοφ. Ο. Τ. 123· ὡς τὸ **δύναμις**. **5)** στρατιωτικὴ δύναμις, στράτευμα, Ξεν. Ἀνάβ. 3. 3, 14, Ἑλλ. 7. 4, 16. — — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥώμη· δύναμις, ἰσχύς, ὄγκος, ὑγεία, ἀνδρεία».

II. *Ῥώμη, ἡ, κατὰ πρῶτον μνημονεύεται παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐν Ἀριστ. Ἀποσπ. 568, πρβλ. Πλαῦτ. 1. 7, 5· θεοποιεῖται ἐν ἐπιγραφαῖς, θεὰ Ῥώμη Συλλ. Ἐπιγρ. 478, 2696, κ. ἀλλ.

ῥώνεξις· «ποταμίας νέως εἶδος» Ἡσύχ.

ῥ' ὤνιος· «ἄξιος πλούσιος» Ἡσύχ.

ῥώννῡμι Ἱππ. 380. 42· **ῥωννύω** Τίμ. Λοκρ. 103Ε· **ῥώσω** (ἐπιρ-) Πλούτ. 2. 9Ε· ἀόρ. **ἔρρωσα** Πλούτ., (ἐπ-) Ἡρόδ. 8. 14, Θουκ. 4. 36. — Παθ., **ῥώννῡμαι** Πλουτ. Ρωμ. 25, Κοριολ. 24, κτλ.· μέλλ. **ῥωσθήσομαι** Ἀπολλόδ. 1. 6, 3, (ἐπιρ-) Λουκ.· ἀόρ. **ἐρρώσθην** Θουκ. 4. 72, Πλάτ. Φαῖδρ. 238C, (ἐπ-) Σοφ.· πρκμ. **ἔρρωμαι**, ἴδε κατωτ. (ἴδε ἐν λέξ. **ῥώομαι**). Δίδω ἰσχύν, δύναμιν, δυναμώνω, τροφὴ ῥώννυσι Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ. ῥ. ἀλκάν, ὁρμιάν Τίμ. Λοκρ. ἔνθ' ἀνωτ.· τὰς πόλεις Πλουτ. Περικλ. 19· ἀλλά, **II.** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κεῖται κατὰ πρκμ. μὲ σημασίαν ἐνεστ. **ἔρρωμαι**, καὶ ὑπερσ. **ἐρρώμην** (μὲ σημασίαν παρατ.)· — προβάλλω ἰσχύν, ἔχω ἰσχὺν ἢ δύναμιν, γυναῖκες ἔσμεν κοὐδαμῶς ἐρρώμεθα Εὐρ. Ἡρακλ. 686, πρβλ. Θουκ. 7. 15· ἔρρωντο ἐς τὸν πόλεμον ὁ αὐτ. 2. 8, πρβλ. 8. 78· ἐρρῶσθαι τὴν ψυχὴν Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 29 οὕτως, ἐρρώσθη χρήμασιν Πλουτ. Ποπλ. 23· — μετ' ἀπαρ., ἔχω δύναμιν νὰ πράξω τι, εἶμαι πρόθυμος νὰ πράξω, ἔρρωτο πᾶς ξυνεπιλαμβάνειν Θουκ. 2. 8, πρβλ. Λυσίαν 132. 32, Πλάτ. Συμπ. 176Β. **2)** συχν. ἐν τῇ προστ. **ἔρρωσο**, ἔχε ὑγείαν, χαῖρε, Λατ. vale, ὁ συνήθης τρόπος καθ' ὃν ἐτελείωνον τὰς ἐπιστολάς, οἷον παρὰ Ξεν. ἐν Κύρ. 4. 5. 33, καὶ ἐν ταῖς ἀποδιδομέναις τῷ Πλάτωνι, κτλ.· ὡσαύτως, φράζειν τινὶ ἐρρῶσθαι, Λατ. valere jubere, Πλάτ. Φαίδων 61Β, Δημ. 278. 6., 419. 12. **3)** μετοχ. **ἐρρωμένος**, = **ῥωμαλέος**, ἴδε ἐν λέξ.

ῥώξ· «κόκκος, ἢ εἶδος φαλαγγίου» Ἡσύχ.

ῥώξ, ῥωγός, ἡ, (ἴδε **ῥήγνυμι**)· — ῥῆγμα, ἄναιγμα ἐν Ὀδ. Χ. 143, τό· ἀνὰ ῥῶγας μέγαρον φαίνεται ὅτι σημαίνει· διὰ τῶν στενῶν διόδων ἢ διαδρόμων τῶν ἀγόντων εἰς τὸ μέγαρον, ἴδε τὸ περὶ Ὁμήρου πόνημα τοῦ Jebb (Jebb's Homer) σ. 184. **2)** τεθραυσμένον τεμάχιον, σύντριμμα, Κλήμ. Ἀλ. 473. **II.** = **ῥάξ**, ὃ ἴδε.

ῥώομαι, ἀρχ. Ἐπικ. ἀποθ., οὗ ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὸ γ' πληθ. τοῦ παρατατ. **ἔρρωοντο**, Ἐπικ. **ῥώοντο**, καὶ τὸ γ' πληθ. τοῦ ἀόρ. **ἐρρώσαντο** (ἴδε κατωτ.)· ὁ Νίκ. ἔχει ὡσαύτως **ῥώετο**, Θηρ. 351. Κινοῦμαι μετὰ ταχύτητος ἢ ὁρμῆς, ὁρμῶ, τινάσσομαι, πηδῶ, ἐφορμῶ, μάλιστα ἐπὶ πολεμιστῶν, Ἰλ. Λ. 50, Π. 166, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 230· πολλοὶ δὲ ἥρωες Ἀχαιοὶ τεύχεσιν ἐρρώσαντο περὶ πυρήν, ἐρρωμένως ἐκινήθησαν, Ὀδ. Ω. 69· Νυμφάων, αἳ τ' ἀμφ' Ἀχελῷον ἐρρώσαντο, ἐχόρευσαν, Ἰλ. Ω. 616 (πρβλ. **ἐπιρρώομαι** ΙΙ)· ἢ μετὰ συστοίχου αἰτ., κάλὸν χορὸν ἐρρώσαντο, ἐχόρευσαν ἐρρωμένως τρυφηλὸν χορόν, Ὁμ. Ἔπιν. εἰς Ἄφρ. 262· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι, ὑπερρώοντο ὑπ' αὐτῷ, ὑφώρμων, ἔτρεχον αἱ θεράπαιναι (ὑποστηρίζουσαι τὸ κύριόν των, δηλ. τὸν Ἥφαιστον), Ἰλ. Σ. 417· οὕτως, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί, «καὶ δὲ ἀσθενεῖς καὶ λεπταὶ αὐτοῦ κνῆμαι ὑπερεκινοῦντο μετὰ κακοπαθείας» (Σχόλ.), αὐτόθι. 411· γούνατα δ' ἐρρώσαντο, «ἐρρωμένως ἐκινήθησαν» (Εὐστ.), Ὀδ. Ψ. 3· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς κόμης, χαῖται δ' ἐρρώοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο, ἑαείουτο μετὰ τῆς πνοῆς τοῦ ἀνέμου, Ἰλ. Ψ. 367. (Ἐντεῦθεν πιθανῶς **ῥώννυμι, ῥώμη**, Λατ. robur, robustus ἴσως καὶ συγγενὲς τῷ *ῥύω, ἐρύω, ῥῦμαι). — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥώοντο· ὥρμων, ἐρρωμένως ἐκινοῦντο, ὁρμὴν ἐλάμβανον».

ῥωπάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Σουΐδ.

ῥωπάς, -άδος, ἡ, = **ῥῶψ**, Ὀππ. Κυν. 4. 393· οὕτω, **ῥῶπαξ, -ᾶκος**, ὁ, Ἐπιφάν.

ῥωπεῖον, τό, ἴδε **ῥωπήϊον**.

ῥωπεύω, (ῥῶψ) κόπτω «λόδους καὶ χαμαίκλαδα, πιθαν. γραφὴ ἐν Ἀνθ. Π. 226. **II** (ῥῶπος) **ῥωποπωλέω**, Ἡσύχ.

ῥωπήεις, εσσα, εν, (ῥῶψ) κατάφυτος μὲ θάμνους, ἄγκος Κόιντ. Σμ. 7. 715.

ῥωπήϊον, τό, (ῥῶψ) λέξις Ἐπικ. αὐδαμοῦ εὑρισκομένη ἐν τῷ Ἀττ. τύπῳ, **ῥωπεῖον**, καὶ ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ πληθ., θάμνοι,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χαμαίκλαδα, ῥωπήια πυκνά Ὶ. Ν. 199, Ψ. 122, κτλ.· κατά τε ῥωπήια δύω Φ 559

ῥωπίζω, (ῥῶπος) «ἐρρωπίζομεν· σύμμικτα καὶ συμπεφυρμένα ἐποιοῦμεν· ῥῶπος γὰρ ὁ ποικίλος καὶ λεπτὸς φόρτος» (Φώτ.), ἀλλὰ καθ' Ἡσύχ.: «ἐρρωπίζομεν (ἠτεχνιτεύομεν ἢ σύμμικτα χρώματα εἴχομεν)· Ἴων Ὀμφάλῃ (Ἀποσπ. 31). Τινὲς ῥωπίζειν ἀπέδοσαν τὸ ἀτεχ(ιτ)εύεσθαι καὶ ἀμαθεύεσθαι, κακῶς· ἔστι γὰρ ῥῶπος ὁ λεπτὸς φόρτος καὶ ποικίλος καὶ .. τὰ ἐκ τῶν ῥωπῶν πλέγματα, κανᾶ καὶ σήτρα κυρίως».

ῥωπικός, ἡ, όν, (ῥῶπος) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς μικρὰ πράγματα, εἰς εὐτελῆ ἐμπορεύματα, Πλουτ. Λυκοῦργ. 9· ὄῶρον Ἀνθ. Π. 6. 355· ἐπὶ προσώπων, Πολύβ. 24. 5, 3 ῥωπικὰ γράψασθαι, εὐτελῆ πράγματα ζωγραφῆσαι, Ἀνθ. ἔνθ' ἀνωτ.· πρβλ. Πλούτ. 2. 495C, καὶ ὧδε ἐν λέξ. **ῥωπογράφος**· — **τὰ ῥωπικόν**, εὐτελὴς καὶ ἄτεχνος διακόσμησις τοῦ λόγου, πρασποιήσεις, ἐποκέλλοντες δὲ εἰς ῥωπικὸν καὶ κακόζηλον Toup. εἰς Λογγῖν. 3. 4, πρβλ. Πολύβ. 24. 5, 5, Πλούτ. 2. 495C

ῥωπίον, **τό**, (ῥώψ) **ῥωπεῖον**, θάμνος, κλάδος, «κλαδάκι», Δίων Κ. 63, 28.

ῥωπο-γράφος, **ον**, (ῥῶπος) ὁ ζωγραφῶν πράγματα ἀνάξια λόγου, μηδαμινά, κοινὰ πράγματα ὡς οἱ Ὁλλανδοὶ ζωγράφοι, Welcker παρὰ τῷ Ἰακωβ. εἰς Φιλόστρ. Εἰκόν. 1. 31, 397, Müller Archäol. d. Kunst § 163. 5· πρβλ. **ῥυπαρογράφος**· — **ῥωπογραφία**, ἡ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μεγαλογραφία**, Κικ. πρ. Ἀττ. 15. 16 6.

ῥωπο-περπερήθρα, ἡ, (πέρπερος) χυδαία καὶ ποταπὴ φλυαρία, ἀπῆλθ' ἔχων Δημοσθένους τὴν ῥωποπερπερήθραν Διογ. Λ. 2. 108 (ὡς διωρθώθη ὑπὸ Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 4. 618), ἀντὶ **ῥωποστωμυλήθρα**, ἐκ τοῦ Πλουτ. Δημ. 9· «ῥωποπερπερήθρα τις προσερρήθη ἐπὶ χυδαιότητι καὶ φλυαρίᾳ σκωπτόμενος» Εὐστ. 927, 56· «εἰς ῥωποπερπερήθραν σκώπτεσθαι» ὁ αὐτ. ἐν Πονημάτ. 106, 95, 224, 70.

ῥωπο-πώλης, **ου**, ὁ, πωλητὴς ῥώπων ἤτοι μικρῶν καὶ ποικίλων πραγμάτων, μικρέμπορος, πωλητὴς μεταβατικός, Ἐβδ. (Νεεμ. Γ', 31), Γαλην.· — **ῥωποπωλέω**, πωλῶ ποικίλα μικρᾶς ἀξίας πράγματα, πωλῶ «ψιλικά» ὡς λέγομεν νῦν, ὧδε ἐν λέξ. **ῥωπεύειν**· — **ῥωποπωλεῖον**, τό, κατάστημα ψιλικῶν, Γλωσσ. — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥωποπώλης· ὁ ῥῶπον πωλῶν, ῥῶπον δὲ ἔλεγον τὸν λεπτὸν καὶ ποικίλον φόρτον».

ῥῶπος, ὁ, ἐμπορεύματα μικρὰ καὶ παντοειδῆ, ὅστις ῥῶπον ἐξάγει χθονὸς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 256· ἰσχάραν, κλίνην, κάδον, στρώματα, .. θύλακον, .. τοσοῦτος ἐσθ' ὁ ῥῶπος ἂν οὐ περιφέρεις Δίφιλος ἐν «Μαινομένῳ» 1· ἅπρατον εἶναι τὸν ῥ Δημ. 910.1· ἔλαιον καὶ ἄλλον ῥ. ναυτικὸν Ἀριστ. π Θαυμασ. 135· ὐαλᾶ σκεύη καὶ ἄλλος ῥ τοιοῦτος Στράβ. 200, πρβλ. 376.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥῶπος· ῥωπικόν. ἀντὶ τοῦ οὐδενὸς ἄξιον. ὁ γὰρ ῥῶπος λεπτὸς φόρτος, ἤγουν μίγματα, χρώματα, ὅσα ζωγράφοις, βαφεῦσι, μυρεψοῖς χρησιμεύει».

ῥωπο-στωμύλήθρα, ἡ, ὧδε **ῥωποπερπερήθρα**.

ῥωρός, ά, όν, (ῥώννυμι)· «ἀσφοδρὸς καὶ τὰ κάρτα .. » Ἡσύχ. πρβλ. **ῥάρος**.

ῥῶς, οἱ, Σκυθ. ἀντὶ τοῦ **ταῦροι**, «σαφέστερον ἐδήλωσα ταύρους τοὺς ῥῶς καλεῖσθαι» Τζέτζ. Ἱστ. 11. 881.— **Ρῶς**· **Ρῶσσοι**, «Ρῶς ὁ κοινῶς Ροῦσος» Μοσχόπουλος περὶ Σχεδῶν σ. 200· «ἐς τοὺς Ταυροσκύθας, οὓς ἡ κοινὴ διάλεκτος Ρῶς εἴωθεν ὀνομάζειν» Λέων Διάκον. 63. 9.—Κατὰ τὸν Εὐστάθ. εἰς Διον. Π. σ. 202· «καὶ Ταῦροι οἱ καὶ Ρῶσσοι».— **Ῥωσσιστί**, ὡς καὶ νῦν, ἐν τῇ Ρωσσικῇ γλώσσῃ. Κ. Πορφυρ. Πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμανὸν 75.

ῥῶσις, **-εως**, ἡ, (ῥώννυμι) ἐνίσχυσις, ἐνδυνάμωσις, «δύναμμα», Θεοφρ. π. Ἀνέμων 23 Schneid.· ῥ. καὶ θρέψις σώματος Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 97· ῥῶσιν εὔχεσθαί τινι Συλλ. Ἐπιγρ. 5100· **ΙΙ**. παραθάρρυνσις, ἐμψύχωσις, ἦθους Πλωτῖν. 284F.

ῥωσκομένως, Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ. ὥσπερ ἐκ ῥήματ. **ῥώσκομαι** = **ῥώννυμαι**, ἰσχυρῶς, Ἱππ. 268, 23.

ῥῶσταξ, **ακος**, ὁ, μέρος μήχανῆς, ὑπόβαθρον, ἔρεισμα, βάθρον ἐφ' οὗ τίθεταί τι, «ἐλέπολις αὕτη ἐκ τριῶν τῶν μερῶν σύγκειται, ἔκ τε σταυρειδοῦς βάσεως καὶ ῥώστακος κατὰ τὸ μέσον ἀνεστηκότος καὶ περιπάτου,» κτλ. Ἀπολλόδ. Πολιορκ. σ. 44.

ῥωστήρ, **-ῆρος**, ὁ, (ῥώννυμι)· «σφῦρα» Ἡσύχ. πρβλ. **ῥαιστήρ**.

ῥωστήριον· «παρορμητήριον» Φώτ., Σουΐδ., καὶ καθ' Ἡσύχ.: «ῥωστήριον· φρενῶν κίνημα, καὶ παρορμητικόν. ῥῶσαι γὰρ τὸ εἰς ἀλκὴν παρορμῆσαι».

ῥωστικός, ἡ, όν, δυναμωτικός, ῥωστικὸν οὐδὲν ἔχουσι (περὶ ἀπίων καὶ βοτρύων) Γαληνοῦ περὶ τροφῶν τ. 6, σ. 404, 2, Kühn. φάρμακα ῥωστικὰ στομάχου ὁ αὐτ. τ. 19, 687, 3, Kuhn **ΙΙ**. ἰσχυρός, δυνατός, Κλήμ. Ἀλ. 26.

ῥωστικίζω, «ῥωστικίζειν, τῷ ῥωστικείῳ συνεχῶς χρῆσθαι». Ἡσύχ.

ῥωχμή, ἡ, = τῷ ἑπομ. Εὐστ. Πονημάτ. 176, 24, κλ.· ἐπὶ ῥυτίδων, Μάρκελλ. Σιδ. 79.

ῥωχμός, **οῦ**, ὁ, (ῥώξ) ὡς τὸ **ῥῆγμα**, «σχισμάδα», ῥωχμὸς ἦεν γαίης, σχίσμα γῆς προξενηθὲν ἐκ ῥαγδαίας βροχῆς, «τόπος κεχαραγμένος ὑπὸ ὄμβρίου ὕδατος» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 420 πρβλ. Ὀππ. Κυν. 3. 323· τῆς πέτρας Πλουτ. Κράσσ. 4· οἱ ἀπὸ τῶν σεισμῶν ῥωγμοὶ Στράβ. 567· πρβλ. **ῥωγμή**.

ῥωχμός, **οῦ**, ὁ, ῥίγκος, «ῥουχάλιασμα», Ἀρετ. π. Αἴτ. Χρον. Παθ. 1, 11, ἐκ τοῦ **ῥώχω**, Σωραν. 185 Ermerius· ἀλλὰ παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 215, φαίνεται ὅτι σημαίνει ἐρυγήν, «ῥέψιμον».

ῥώψ, ή, γεν. **ῥωπός**, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ πληθ., σπασάμην ῥῶπάς τε λύγους τε, «ἱμαντώδη φυτὰ ἐπιμήκεις καὶ εὐκάμπτους ῥάβδους ἔχοντα» (Σχόλ.)· «ῥῶπες καὶ λύγοι, φυτὰ ἱμαντώδη καὶ οὕτως εὐλύγιστα, ὡς καὶ πεῖσμα, ὅ ἐστι σχοινίον, ἐξ αὐτῶν στρέφεσθαι ἤγουν κλώθεσθαι» (Εὐστ.), Ὀδ. Κ. 166, ἐχρησίμευσαν καὶ ὡς πρόχειρος στιβάς, Ξ. 49· χεῦον ὑπο χλωρὰς ῥῶπας καὶ κῶας ὑπερθεν Π. 47· — πρβλ. **ῥωπήιον**· (**ῥώψ** καὶ **ῥιψ** εἶναι συγγενεῖς τύποι).

Σ

Σ σ, σίγμα, ἢ κάλλιον **σῖγμα** (ἂν τὸ **σίζω** δεχθῶμεν ὡς ῥίζαν), τό, ἄκλιτον, τὸ δέκατον ὄγδοον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμητικὸν **σ'** = 200, ἀλλὰ ,σ = 200,000· ἡμίφωνον, Ἀριστ. Ποιητ. 20. 3, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 203B.

Α. Τὸ ἀρχαιότατον αὐτοῦ σχῆμα ἦτο Ϣ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1-7, 20, 30· ἀκολούθως Ϛ ἢ τ, αὐτόθ. 8. 9, 11, 12· μετὰ ταῦτα ἔλαβε τὸ σχῆμα ς, Εὐριπ. Ἀποσπ. 385. 7, Θεοδέκτ. παρ' Ἀθην. 454D· ἀκολούθως δὲ ἐσχηματίσθη διὰ τεσσάρων γραμμῶν κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ Σκυθικοῦ τάξου (Ἀγάθων αὐτόθι D), Ξ, ἐξ οὗ προέκυψε τὸ μετὰ ταῦτα σχῆμα **Σ**· μετέπειτα, εἰς παλαιοὺς ὅμως ἔτι χρόνους, ἔλαβε τὸ σχῆμα ἡμικυκλίου **C**, ὅθεν ὁ Αἰσχρίων (κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου) καλεῖ τὴν νέαν σελήνην· τὸ καλὸν οὐρανοῦ νέον σῖγμα, πρβλ. Näke εἰς Χοιρίλ. σελ. 189, Böckh εἰς Συλλ. Ἐπιγρ. 1, σ. 85· ἐντεῦθεν καὶ ἡ ὀρχήστρα καλεῖται τὸ τοῦ θεάτρου σῖγμα, Τιμ. Λεξ. σελ. 196· καὶ οἱ Λατῖνοι συγγραφεῖς ἐκάλουν sigma ἡμικυκλισειδές τι ἀνάκλινητρον, Mart. 10. 48, κτλ.· πρβλ. ὡσαύτως **σιγμοειδῆς**. Ἐνίοτε ἡ λέξις **σῖγμα** κειμένη μεταφορικῶς ἐκλίνετο, ἂν καὶ ὁ Πόρσων εἰς Εὐρ. Μήδ. 476 ἀρνεῖται τὸ τοιοῦτον παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ. συγγραφέων· αἱ δὲ διορθώσεις αὐτοῦ ἐγένοντο δεκταὶ παρὰ Meineke ἐν Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Ἑορταῖς» 7 (ἐσώσας ἐκ τῶν σῖγμα τῶν Εὐριπίδου, ἀντὶ ἐκ τῶν σιγμάτων), Δινδ. εἰς Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 10· — μεταγενέστεροι ὅμως συγγραφεῖς ὡς ὁ Εὐστ. ἔχουσιν αὐτὸ ὡς κλιτὸν ἐν πάσῃ σημασίᾳ. **Β.** κατὰ τὸν μεταγενέστερον τρόπον τοῦ γράφειν τὸ τελικὸν **σ** ἐγένετο **ς**· καὶ πολλοὶ Γερμανοὶ ἐκδόται διατηροῦσιν αὐτὸ ἐν τέλει τοῦ πρώτου συνθετικοῦ μέρους λέξεων συνθέτων μετὰ τῶν **εἰς, πρός** καὶ **δυσ-**, καὶ ἐν λέξεσιν οἷαι αἱ ἑξῆς: **νεώοικοι, κυνόσουρα, Ἑλλήσποντος, πρόσωπον**, κτλ. ἐκδόται δὲ τινες ἑπόμενοι τῷ Εὐστ. 880. 10 γράφουσι **σ** ἀντὶ **σσ**, ἐν συνθέσει, οἷον **προσχέσθαι** ἀντὶ **προσσχέσθαι**, ὧδε ἐν λέξει **δυσστ-**, καὶ πρβλ. Ἐτυμολ. Μέγ. 700. 16, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 673. **2)** ἀπὸ τοῦ τελικοῦ **ς** διακριτέον τὸ γράμμα **ϛ'** = 6, ὧδε ἐν λέξει **δίγαμμα**. **3)** γίνεται ὡσαύτως μνεία καὶ τοῦ **σὰν** [Ϡ] ὅπερ ἦν Δωρικ. τύπος τοῦ **σῖγμα**, Ἡρόδ. 1. 139, Πινδ. Ἀποσπ. 47, Ἀθήν. 467A· ἀλλὰ ἀναφαίνεται καὶ παρ' Ἀττικ., Ἀθήν. 453D, 454F, 466F, πρβλ. τὸ σύνθετον **σαμ-φόρας**· ἦτο δὲ τοῦτο ἴσως δεύτερον σῖγμα κατ' ἦχον ὅμοιον τῷ Ἑβραϊκῷ shin, ὡς τὸ σῖγμα ἦν ὅμοιον τῷ Ἑβραϊκῷ samech, Franz Elem. Epigr. Gr. σ. 16· — ὡς ἀριθμητικὸν τὸ **σὰν** ἀπαντᾷ ἐν τέλει τοῦ ἀλφαβήτου καλούμενον **σαμπῖ** ἢ **σαμπῖ**, = 900, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 23. Τὸ ὄνομα τοῦτο φαίνεται ἐδόθη ἐξ αὐτοῦ ὡς ἐκ τοῦ σχήματος Ϡ, ὅπερ ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις· ἀλλ' οὐδέποτε ἐν ἐπιγραφαῖς ἢ ἐπὶ νομισμάτων, πόθεν ὅμως παρήχθη τὸ σχῆμα τοῦτο διαμένει ἀνεξήγητον. **Γ.** Ἐν ταῖς Ἰνδο-ευρωπαϊκαῖς γλώσσαις τὸ **σ** συνήθως μένει ἀμετάβλητον.

ΙΙ. Διαλεκτικαὶ καὶ ἄλλαι μεταβολαί· **1)** Αἰολ. καὶ Ἰων. εἰς **δ**, οἷον ὁμὴ ἔδμεν ἀντὶ ὁσμὴ ἴσμεν, Ahr. D. Aeol. § 11, 2. **2)** Αἰολ. καὶ Δωρ. εἰς **τ**, ἐν ταῖς λέξεσιν **τύ, τέ, ἴττω, Ποτίδαν, ποτί**, φατὶ ἀντὶ **σύ, σέ, ἴστω, Ποσειδῶν, πρός, φησί**. **6)** οὕτω συχνάκις καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις Ἀττ., οἷον μέταυλος, ναυτία, τεῦτλον, τήμερον, τῦκον ἀντὶ μεσαυσος, ναυσία, σεῦτλον, σήμερον, σῦκον, πρβλ. Λουκ. Δίκη Φωνηέντ., Λοβεκ. εἰς Φρύνιχ. 194. **γ)** παρὰ τοῖς νεωτέροις Ἀττ. ὡσαύτως τὰ δύο **σ** ἐγίνοντο δύο **τ**, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τοῖς ῥήμασιν, οἷον **πράττω, τάττω** ἀντὶ **πράσσω, τάσσω**, ἀλλα καὶ ἐν οὐσιαστικοῖς καὶ ἐπιθέτοις, οἷον **θάλαττα, δίττός, ἥττων** ἀντὶ **θάλασσα, δισσός, ἧσσων**· — **σσ** εἶναι Ἰων. καὶ ἀρχ. Ἀττ., τὰ Δωρ., Βοιωτ., καὶ νεώτ. Ἀττ.· ἂν καὶ ἡ μεταβολὴ δὲν ἐγένετο διαρκὴς καὶ σταθερά, καὶ πολλοὶ συγγραφεῖς νεωτέρων χρόνων ἐπανῆλθον εἰς τὰ δύο **σ**· — παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς τὰ δύο **σ** ἐλάμβανον καὶ τὸν τύπον τοῦ ἑνὸς **σ**, οἷον **δπόττος, σκευάστη**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀντὶ **ὀπόσος σκευάσῃ.** Ἐν Ἀθήναις λέγεται δεῖ ὁ Περικλῆς πρῶτος ἔδωκε τὸ παράδειγμα τῆς ἀπορρίψεως τοῦ συριστικοῦ διπλοῦ σῖγμα καὶ κατὰ τοὺς χρόνους Πλάτωνος τοῦ Κωμ. τὰ δύο τ ἐπεκράτησαν. Ἔτι δὲ καὶ θηλυκὰ ἐπίθετα ὡς τὰ **οἰνοῦσσα, μελετοῦσσα** (ἐξ ἀρσενικῶν εἰς **-όεις**) ἐλάμβανον τὸ διπλοῦν τ καταλήγοντα εἰς **-οῦττα,** Λοβ. Παραλ. 335· καὶ κύριά τινα ὀνόματα ἀντὶ τῶν δύο σ ἐλάμβανον δύο τ, ὡς **Ὑμηττός** ἀντὶ **Ὑμησσός.** **3)** ἐν τῇ Αἰολικῇ καὶ Δωρικῇ διαλέκτῳ τὸ σ συχνάκις ἐδιπλασιάζετο, τὴν δὲ συνήθειαν ταύτην παρέλαβον οἱ ποιηταί. οἷον **ὄσσος μέσσος** ἀντὶ **ὅσος μέσος,** καὶ συχνότατα ἐν τοῖς τύποις μέλλ. καὶ ἀορ. **ἄσω, ἐσω, ἴσω** κτλ., ὅπως καταστῇ ἡ παραλήγουσα μακρά, Ahr. D. Aeol. § 9, D. Dor. § 13. **6)** ἐν πολλοῖς, μάλιστα δὲ γεωγραφικοῖς κυρίοις ὀνόμασιν, ὅταν πρὸ τοῦ σῖγμα ὑπάρχῃ μακρὸν φωνῆεν (οἷον **Παρνᾶσός Ἀλικαρνᾶσός Κρῖσα Κηφῑσός Ἴλῑσός Κνωσός Ταρτησός,** καὶ θηλ. εἰς **-ουσα**) οἱ μεταγεν. ἐδιπλασίαζον τὸ **σ,** Wess. εἰς Ἡρόδ. 1. 1, Böckh διάφορ. γραφ. εἰς Πινδ. Ο. 9. 47., 13. 102, Π. 1. 39· — οὕτως ἐν τοῖς **κνῖσα ῥῦσός.** **γ)** παρὰ ποιηταῖς τὸ **σ** διπλασιάζεται ἔν τισι συνθέτοις, ὅταν τὸ δεύτερον συνθετικὸν μέρος ἄρχηται ἀπὸ **σ,** ὡς **βοοσσόος λαοσσόος,** ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 647· καὶ παρεμβάλλεται ἔν τισι συνθέτοις, οἷον **ἐπεσβόλος ἐγχέσπαλος σακέσπαλος θέσκελος θέσπις θεσπέσιος θέσφατος** κτλ., ἴδε Buttm. Lexil. ἐν λέξ. **θέσκελος** I· πρβλ. ὅμως Λοβέκ. εἰς Φρύν. 672. **4)** τὸ **σσ** ἐνίοτε μετατρέπεται εἰς **πτ** καὶ ταναπαλιν, οἷον **πέσσω** καὶ **πέπτω, ὄπτω** ὀψομαι καὶ **ὄσσομαι, ἐνίσσω** καὶ **ἐνίπτω,** Buttm. Lexil. ἐν λέξ. **ἀνήνοθεν** 19. **5)** εἰς **ξ·** **α)** Δωρ., ἐν τῷ μέλλ. καὶ ἀορ. τῶν ῥημάτων μετὰ τῶν παραγώγων, οἷον **ἐργάξομαι, ἐμέριξα. χειρῐξις,** Ahr. D Dor. § 11. **β)** οὕτως ἐν τῇ Ἰων. διαλέκτῳ, **δῖξός τριξός** ἀντὶ **δῖσσός τρισσός.** **γ)** παρὰ τοῖς παλαιοτέροις Ἀττικοῖς ἡ πρόθεσις **σὺν** μεθ' ὅλων αὐτῆς τῶν συνθέτων ἐγράφετο **ξύν,** Πόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 11, Elmsl. αὐτόθι 2. **δ)** παρ' Ἀττικ. **σ** καὶ **σσ** ἐνίοτε μετεβάλλοντο εἰς **ψ,** πρβλ. ΨΨ III· καὶ ἐνίοτε ἐν τῇ Αἰολ. διαλέκτῳ, ὡς **Ψαπφοΐ,** Ahr. d. Aeol. § 7, 5. **7)** τὸ **σ** προὐτάσσετο, **α)** ἐν λέξεσιν ἀρχομέναις ἀπὸ δασυνομένου φωνήεντος, μάλιστα ἐν τῇ Αἰολ. διαλέκτῳ, ὡς ἐν τῇ Λατ., ὅτε τὸ **σ** παριστάνει τὴν δασεῖαν, **Σελλοί Ἕλλοι, Σαλμυδήσσος Ἁλμυδήσσος, σῦς** (Λατ. sus) **ὗς·** οὕτως ἐν τῇ Λατ. **ἅλς** sal, **ἕξ** sex, **ἑπτά** septem, **ἕρπω** serpo, **ὅλκος** sulcus, **εἴρω** sero **σειρά,** **ὕλη** sylva· — ἡ αὐτὴ σχέσις ὑπάρχει μεταξὺ Σανσκρ. καὶ Ζενδ. **β)** εἰς λέξεις ἀρχομένας ἀπὸ φωνήεντος, μάλιστα δὲ ἀπὸ μ καὶ τ· **μάραγδος σμάραγδος, μάραγνα σμάραγνα, μύραινα σμύραινα, μικρός σμικρός, τέρφος στέρφος, τέγος στέγω** Λατ. tego· σπανιώτερον πρὸ τοῦ κ καὶ φ· **σκίδναμαι κῐδνᾰμαι, σφάλλω** fallo, **σφενδόνη** funda. **γ)** τὸ **σ** παρενεβάλλετο ἐν τῷ μέσῳ λέξεως πρὸ τοῦ **θ.** μάλιστα παρὰ ποιηταῖς, ἐν τῷ α' πληθ. προσώπῳ παθητ. καὶ μέσῳ τῶν ῥημάτων, οἷον **τυπτόμεσθα** ἀντὶ **τυπτόμεθα·** οὕτω καὶ τὸ ἐπίρρ. εἰς **θεν,** οἷον **ὄπισθεν** ἀντὶ **ὄπιθεν,** Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 8· ἴδε ἄνωτ. 3.

9) ταναπαλιν οἱ Λάκωνες συνήθως ἀπέβαλλον τὸ **σ** ἐκ μέσου δύο φωνηέντων καὶ ἔγραφον **Μῶα** ἀντὶ **Μοῦσα, πᾶα** ἀντὶ **πᾶσα. ὄρμαον** ἀντὶ **ὁρμᾶσον, ποιῆαι** ἀντὶ **ποιῆσαι,** Koen εἰς Γρηγ. Κορίνθου σ. 252, 301· κατὰ δὲ τὴν προφορὰν τὸ δεύτερον φωνῆεν ἐδασύνετο, ὡς εἰ ἐγράφετο **Μῶά, πᾶά, ὁρμᾶόν, ποιῆαί,** καὶ ἔπρεπεν ἴσως οὕτω νὰ γράφωνται, Ahr. D. Aeol. § 36, 3, Dor. § 9. **6)** Αἰολ. τὸ **σ** πρὸ τῶν **λ, μ, ν,** ἀφομοιοῦται πρὸς αὐτά, οἷον **χρῖμμα** ἀντὶ **χρῖσμα·** Λακων. ὡσαύτως πρὸ τοῦ **κ, διδάκκει** ἀντὶ **διδάσκει,** Ahr. d. Dor. σ. 104.

10) τὸ **σ** μεταβάλλεται εἰς **ρ** ἔν τισι τῶν Δωρ. διαλέκτων, **πελαργὸς θέρμιος** ἀντὶ **πελασγὸς θέσμιος,** Ahr. d. Aeol. § 52, D. Dor. § 8· μάλιστα παρὰ τοῖς Λάκωσι, παρ' οἷς αἱ καταλήξεις **-ας, -ης, -ος, -ως** γίνονται **-αρ, -ηρ, -ορ, -ωρ.** **β)** οὕτω δὲ καὶ παρὰ τοῖς Δωρ. καὶ Ἀττ. ὅταν προηγῆται ἕτερον ρ (πλὴν ἐν συνθέσει, οἷον **ἄρρην** ἀντὶ **ἄρσην, θάρρος** ἀντὶ **θάρσος·** ἀλλ' οἱ νεώτεροι Ἀττ. ἀνέλαβον τὸ διπλοῦν ρρ). **11)** Παρὰ τοῖς Λάκωσι τὸ **σ** κεῖται ἀντὶ τοῦ **θ,** οἷον **αὐός Ἀσάνα ἀγασός παρσένος** ἀντὶ **θεός Ἀθήνη ἀγαθός παρθένος·** ἡ τοιαύτη χρῆσις τοῦ **σ** εἶναι ἀμφίβολος παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς, τοῖς Κρησὶ καὶ τοῖς Ἠλείοις, Ahr. d. Aeol. § 36, 2., 52, 3, Dor. § 7, 3. **12)** ἀντικατέστησε τὸ **ν** τελικὸν ἐν τῷ α' πληθ. τοῦ ἐνεργ. τῶν ῥημάτων καὶ ἔν τισιν ἐπιρρήμασιν, οἷον **αἶες πέρυτις** ἀντὶ **αἶεν πέρυσιν.** **13)** ἀντικατέστησε δὲ τὸ τελικὸν **ξ** ἐν Μεγάλῃ Ἑλλάδι, οἷον **βάννας = Φάναξ, κόϊς** ἀντὶ **κόϊξ.** **14)** **σσ** ἀντὶ **θ,** Ἰων., ὡς **βυσσός** ἀντὶ **βυθός,** Ἐτυμολ. Μέγ. 217. **β)** **σκ** ἀντὶ **ξ,** Αἰολ. καὶ Δωρ., ὡς **ἀκίφος** ἀντὶ **ξίφος,** Ahr. d. Aeol. § 7, 5, Dor. § 12, 6· **σπ** ἀντὶ **ψ,** Γραμμ. παρὰ τῷ Ahr. d Aeol. § 7, 5. **γ)** **σδ** ἀντὶ **ζ,** Δωρ., ὡς **σδεύγλα μασδὼς τράπεσδα παῖσδε** ἀντὶ **ζεύγλη μαζὼς τράπεζα παῖζε·** ἀλλ' ἐν ἐπιγραφαῖς καὶ τοῖς Ἀντιγράφοις τὸ **σ** ἐνίοτε γίνεται **ζ** πρὸ συμφώνου, οἷον **Ζμύρνα, ζβέννυμι,** Buttm. Ausf. Spr. § 3, Anm. 7 **15)** **ς** προσάπτεται τοῖς **οὕτω, ἄχρι, μέχρι** πρὸ φωνήεντος, ἴδε τὰς λέξεις.

σ' κατ' ἔκθλιψιν ἀντὶ **σέ·** ὡσαύτως, εἰ καὶ σπανίως, ἀντὶ **σοί·** ἴδε ἐν λέξ. **σύ.** **II.** ἀντὶ **σά,** ἀλλὰ παρ' Ὅμ. μόναν ἐν ταῖς φράσεσι: τά **σ'** αὐτοῦ, τά **σ'** αὐτῆς, Ν. Ζ. 490, Ὀδ. Α. 356, κτλ.· οὕτω παρὰ Τραγικ. καὶ μεταγεν. ποιηταῖς, τὰ **σ',** Σοφ. Ο. Τ. 329, 405, Φιλ. 339, Ἡλ. 1499, Εὐρ. Ἱκέτ. 456.

σᾶ, θηλ. ἐνικ. καὶ οὐδ. πληθ. τοῦ **σῶς.**

σά μάν ; Δωρ. ἦ Κύπριον ἀντὶ **τί μήν ;** Ἀριστοφ. Ἀχ. 757, 784, ἔνθα ἀνήκει εἰς Δωριέα ἐκ Μεγάρων, ἴδε Ahr. d. Dor. § 33, 7.

σάᾱμον, τό, Λακων. ἀντὶ **σήσαμον,** ὃ ἴδε, πρβλ. καὶ Κύντου Φιλολογικὰ Συμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 284.

Σαβάζιος, ὁ, (Σαβὸς) Φρυγία θεότης, ἧς τὰ μυστήρια ὠμολόγιζον πρὸς τὰς τελετὰς τοῦ Βάκχου· ἐντεῦθεν μετὰ ταῦτα λαμβάνεται ὡς ὄνομα αὐτοῦ τοῦ Βάκχου, Ἀριστοφ. Σφ. 9, Ὄρν. 875, 388· θεῷ Σαβαζίῳ παγκοιράνῳ Σύλλ. Ἐπιγρ. 3791, πρβλ. 2447c (Προσθῆκ.)· ἴδε Λοβέκ. Ἀγλαόφ. σ. 642, 1046 κἑξ. **II.** Ἐπίθ. **Σαβάζειος, α, ον,** Βακχικός, θύσθλα Ὀππ. Κυν. 1. 26, μυστήρια Κλήμ. Ἀλ. 14· τά Σαβάζια Στράβ. 471.

Σαβάζω, ἑορτάζω τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 874.

σαβάζω, καταβραύω, κατασυντρίβω, καταστρέφω, «σαβάξας· διασκεδάσας. διασαλεύσας» Ἡσύχ., Φώτ.

σαβαΐ, κραυγὴ τῶν βακχευόντων, ὡς τὰ **εὐαί, εὐοῖ,** Εὔπολις ἐν «Βάπταις» 10,

σᾰβᾰκός, ἡ, ὁν, ὡς τὸ **σαθρός,** σεσαθρωμένος, ἐτοιμόρροπος· ἐπὶ ἕλκους, σεσηπώς ἢ σχεδὸν σεσηπώς, Ἱππ. 461. 7. **2)** συντετριμμένος, ῥηγματίας (ὅθεν ὡς τὸ **τεθρυμμένος, τρυφερός,** Λατ. fractus), ἐκνενευρισμένος, σαθρὰ σαλιακὶς Ἀνθ. Π. 7. 222·—Ὁ Ἡσύχ. λέγει τὴν λέξιν Χίαν.

σαβᾰκτής, οῦ, ὁ, (σαβάζω) ὁ συντρίβων, καταστρέφων, ἐπὶ κακοποιοῦ τινος δαιμονίου ὅπερ κατέθραυε σκεύη, Ὅμ. Ἐπ. 14. 9· θηλ. **σαβακτίδες.** «ὀστράκινα ζῷδια» Ἡσύχ.

σάβᾰνον, τό, λινοῦν ὕφασμα, «ποδιά» τοῦ λουτροῦ ἀπὸ χονδροπανον, Λατ. sabanum, Κλήμ. Ἀλ. 190·— ὡσαύτως **σαβακάθιον,** τό, Ἡσυχ. ἐν λεξ. **κεκρύφαλος, σαββακ-** Φώτ., **σαβάκανον** Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κρύφαλον.**

σαβαρίχις, ἡ, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Τηλεκλ. ἐν Ἀδηλ. 21· ὡσαύτως **σαβαρίχη** ἢ **σαμαρίχη** Φώτ., Θεόγνωστ. ἐν τοῖς Ὀξ. Ἀνεκδ. 2. 118· **σάραβον** Φώτ.

Σαβασμός, ὁ, (Σαβάζω) ἡ ἑορτὴ τοῦ Σαβαζίου ἢ Βάκχου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 874· — ἡ κραυγὴ **Σαβαΐ** ἣν ἐπαναλάμβανον πολλάκις κατὰ τὴν ἑορτήν του, Ἅρποκρ.

Σαββάτ, ὁ, ἴδε **Σάββατον.**

Σαββατεῖον, τό, οἶκος ἐν ᾧ ἐτελεῖτο ἡ λατρεία τοῦ Σαββάτου, ἴσως συναγωγή, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 6, 2.

Σαββατίζω, φυλάττω τὸ Σάββατον, Ἐξοδ. |Ἔξοδ. 16', 30, κ. ἀλλ.)· ἡ γῆ **σ.,** φυλάττει Σάββατον ὡς μὴ καλλιεργουμένη, αὐτόθι (Β' Παραλ. Λϛ', 21)· μέλλ. **σαββατιεῖ** αὐτόθι (Ἔσδρ. Α', 58)· πρκμ. **σεσαββάτικα** Ἰουστ. Μάρτ. Τρυφ. 12.

Σαββάτικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ Σάββατον, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 10, 6, Ἰουδ. Πόλ. 7. 5, 1· **Σ.** πάθος, ἀγάπη πρὸς Ἰουδαῖον ἢ Ἰουδαίαν, Ἀνθ. Π. 5. 160.

Σαββᾰτισμός, ὁ, ἡ τήρησις ἢ ἀπόλαυσις ἡμερῶν ἀναπαύσεως, Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. δ', 9, πρβλ. Πλούτ. 2. 166A.

Σάββᾰτον, τό, τὸ Ἑβραϊκὸν Sabbath, δηλ. ἀνάπαυσις (δηλοῖ δὲ ἀνάπαυσιν .. τὸ ὄνομα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 1, 1), Ἰδέα καὶ Καιν. Διαθ.· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ τῆς ἑβδόμης ἡμέρας, ὑφ' τῶν **Σ.** Εὐαγγ. κ. Ματθ. κη', 1· ἡ ἡμέρα τῶν **Σ.** κ. Μάρκ. ιϛ', 23, κ. Λουκ. δ', 16, κ. ἀλλ.· (ἀλλά, ἡ ἡμέρα τοῦ **Σ.** ὁ αὐτ. ιγ', 14)· ἑτερόκλ. δοτ. πληθ. **σαββασι.** Καιν. Διαθ., Ἰώσηπ., συχν. μετὰ διαφ. γραφ. **σαββάτοις**· ἀλλὰ ἡ δοτ. **σαββασι** εἶναι βεβαία ἐν Ἀνθ. Π. 5. 160. **2)** περίοδος ἑπτὰ ἡμερῶν, ἑβδομάς, εἷς μίαν σαββ., κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κη', 1, κ. Μάρκ. ιϛ', 2, πρβλ. Α' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ιϛ', 2· πρώτη **σ.** Εὐαγγ. κατὰ Μάρκ. ιϛ', 9· δὶς τοῦ σαββ., δὶς τῆς ἑβδομάδος, κατὰ Λουκ. ιη', 12. **3)** ὁ μὴν **Σαββάτ** ἦτο ὁ 11ος τοῦ Ἑβραϊκοῦ ἔτους, ἀντιστοιχῶν περίπου πρὸς τὸν νῦν Φεβρουάριον (Γρηγορ. Ἡμερολ.), Ἑβδ. (Δ' Μακκ. Ιϛ', 14).

σαββάτωσις, εως, καὶ **σαββᾶ, ῶς,** ἡ, νόσος τις ἐν Αἰγύπτῳ τῶν κατὰ τὸ περίνεον μερῶν τοῦ σώματος, Ἰώσηπος κατὰ Ἀπίωνος 2. 2.

Σαβῖνα (ἢ **Σαβῖνα, Ἀρκάδ. 96**), ἡ, Herba salina, βοτάνη τις, Ἱπποιατρ.

σάβοϊ, κραυγὴ τῶν Σαβῶν κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Σαβαζίου, εὐοῖ **σαβοῖ** Δημ. 331. 27, Στράβ. 471, πρβλ. **σαβαΐ.**

Σάβος ἢ **Σαβός,** = **Σαβάζιος,** Ὀρφ. Ὕμν. 48 (49). 2·— ἐντεῦθεν **Σάβοι,** οἱ, ἄνθρωποι ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Σαβαζίου, βακχεύοντες, Πλουτ. 2. 671E· ἡ λέξις εἶναι Φρυγικὴ κατὰ τὸν Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. **Σάβοι.** — Παρὰ τοῖς νεωτέροις Ἕλλησιν ἐνίοτε ὁ παράφρων καλεῖται **ζαβός,** Κοραῆς εἰς Στράβ. σελ. 222· — «σάβος· βακχεία» Ἡσύχ., ἴδε ἰδίως Φώτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σαβούρα, ἡ, = Λατ. saburra, Νεῖλος, πρβλ. Α. Β. 401· **σάβουρος, ον,** κενός, Ἐκκλ.

σαβρίας, ὁ, εἶδος ποτηρίου, Ἀθήν. 262B.

σάβυττος, ὁ, τρόπος κουρᾶς τῆς κόμης, Ἡσύχ., Φώτ. **II.** τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, αὐτόθι· **σάβυττα,** Κωμικ. Ἀνώνυμ. 231.

σαγάλινος, ἴδε **σάνδαλον.**

σάγάπηνον, τό, φυτόν τι, πιθαν. Ferula Persica, Γαλην.· ὡσαύτως τὸ κόμμι αὐτοῦ, Διοσκ. 3. 95 καὶ 85· καὶ ὡς ἐπίθ., ὁποῖος σαγαπηνὸς Γαλην.· — ἐντεῦθεν **σαγᾰπηνίζω,** ἔχω ὀσμὴν ἢ γεῦσιν ὁμοίαν πρὸς τὸ σαγάπηνον, ὁ αὐτ.

σάγᾰρις, -εως Ἰων. **-ιος,** ἡ· πληθ. **σαγάρεις** Ἰων, **-ῑς·** — ὅπλον ἐν χρήσει παρὰ ταῖς Σκυθικαῖς φυλαῖς, Ἡρόδ. 1. 215., 4. 5· ἀξίνας σαγάρις εἶχον ὁ αὐτ. 7. 64· παρὰ τοῖς Πέρσαις, ταῖς Ἀμαζόσι, τοῖς Μοσυνοίκοις, κλπ., Ξεν. Ἀν. 4. 4, 16., 5. 4, 13· κατὰ τὸν Ἡσύχ. εἶχε μίαν μόνον ἀκμὴν («κόψιν»), ὁ δὲ Ξεν. συνάπτει αὐτὸ μετὰ τοῦ **κοπὶς** καὶ **μάχαιρα.** Κύρ. 1. 2, 9., 2. 1, 9, 4. 2, 22· πιθανῶς ἦτο εἶδος βραχέος πελέκεως ἢ κλαδευτηρίου. (Ἡ λέξις λέγεται ὅτι εἶναι Περσικὴ σημαίνουσα ξίφος).

σαγγάδης ἢ **σαγγάνδης, ου,** ὁ, Περσικὴ λέξις σημαίνουσα ἀγγελιαφόραν, Φώτ.

σάγγαρον, τό, εἶδος λέμβου ἢ μονοξύλου, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. θαλάσσ. σ. 34.

σάγδας ἢ **σαγδᾶς,** ὁ, ἴδε **φάγδας.**

σάγη [ᾰ], ἡ, «τὰ πράγματα» τινος, τὸ φορτίον τῶν ἀποσκευῶν τῶν ἀνηκουσῶν εἰς ὁδοιπόρον, κ.τ.τ., αὐτόφορτος οἰκεία σάγη, ὅηλ. φέρων ὁ ἴδιος τὰς ἀποσκευάς του, κτλ., Αἰσχύλ. Χο. 675· σάκκος, «δισάκκι», τὸ περιέχον τὴν ἀποσκευήν τινος, Ἴων παρὰ Πολυδ. Γ', 92· — ἀκολούθως καθόλου, σκευή, ἔπιπλα, παντελὴ σαγὴν ἔχων Αἰσχύλ. Χο. 560, πρβλ. Εὐρ. Ρῆσ. 207· τοξήρης σ. ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 188· μάλιστα δὲ ὁπλισμός, Σοφ. Ἀποσπ. 939, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 157· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., φεράσπιδες σαγαὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 240, πρβλ. Θήβ. 125, 391. **II.** παρὰ μεταγεν., = **σάγμα** II, ἐπίσαγμα, «σαμάρι», Βάθρ. 7. 12, πρβλ. Πολυδ. Α', 185, Γ', 54· καμήλου Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 19, 10· — ὡσαυτως, τὸ γέμισμα σάγματος ἢ σαμαρίου, Στράβ. 693. (Πιθαν. ἐκ τοῦ **σάττω·** ἐντεῦθεν **παναγία** ἢ **πασσαγία, σάγματα·** ὡσαύτως συγγενὲς τῷ **σάγος** καὶ **σάκος.** — Περὶ ταῦ τονισμοῦ ἴδε Ἡρῳδιαν. παρ' Ἀρκαδ. 104. 25, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ρῆσ. 207).

σαγηναῖος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς σαγήνην, ἁλιευτικός, Ἀνθ. Π. 6, 23 καὶ 192.

σαγηνεία, ἡ, ἡ διὰ τῆς σαγήνης ἁλιεία, Πλούτ. 2, 730B, Ἰμέριος ἐν Φωτ. Βιβλ. 364, 26.

σᾰγηνεύς, έως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 7. 276, 295, Πλουτ. Πομπ. 73.

σᾰγηνευτήρ, -ῆρος, ὁ, ὁ ἁλιεύων διὰ σαγήνης· ἐντεῦθεν ἐπὶ τοῦ κτενίου, πλατὺς τριχῶν σαγ., Ἀνθ. Π. 6, 211.

σαγηνευτής, οῦ, ὁ, = τῷ προηγ., Πλούτ. 2. 966D, Ἀνθ. Π. 9. 370.

σᾰγηνεύω, περικλείω καὶ ἁγρεύω ἰχθῦς διὰ τοῦ συρομένου δικτύου (σαγήνη), Φιλόστρ. 29, Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 3, Θεῶν Διάλ. 15. 3. **II.** μεταφορ., ἐκδιώκω πάντας τοὺς κατοίκους χώρας τινὸς σχηματίσας στρατιωτικὴν γραμμὴν καὶ οὕτως ἐπιτρέχων τὴν χώραν, Περσικὴ συνήθεια, σ. ἀνθρώπους Ἡρόδ. 6. 31, Στράβ. 448, Διογ. Α. 3. 33· σ. ὥσπερ ἐν δικτύοις Ἡρῳδιαν. 4. 9· σ. Σάμον, ἐρημώνω αὐτὴν ἀπὸ ἀνθρώπων, Ἡρόδ. 3. 149· οὕτως, [ὡς] συνάψαντες .. τὰς χεῖρας σαγηνεύσαιεν πᾶν, σαν τὴν Ἐρετρικὴν οἱ στρατιῶται τοῦ Δάτιδος Πλάτ. Νόμ. 698D· πρβλ. Ἀππ. Μιθρ. 67. **2)** καθόλου, συλλαμβάνω ὡς ἐν δικτύῳ, σοφισταὶ σαγ. τοὺς νεοὺς Λῦσις παρ' Ἰαμβλίχ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 76, πρβλ. Λουκ. Τίμ. 25· σαγηνευθεὶς ὑπ' ἔρωτι Ἀνθ. Π. 14. 52, πρβλ. Ἰλιάδ. 1. 9. **3)** παρὰ τοῖς Ἐκκλ., συλλαμβάνω ζῶντα, σῴζω, ὡς τὸ **ζωγρέω** ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ.

σᾰγήνη, ἡ, μέγα δίκτυον ὅπερ σύρεται πρὸς ἁλιείαν, Ἰταλ. sapena, Λουκ. Τίμ. 22, Ἀλ. 51, Πλούτ. 2. 169C, Καιν. Διαθ., κλ.· σαγήνην βάλλειν Βάθρ. 4. 1., 9. 6· — δίκτυον κυνηγετικόν, ὁ αὐτ. 43. 8. **2)** = **ἐπίπλοον,** Πολυδ. Β', 169.

σᾰγηνο-βόλος, ὁ, ὁ ῥίπτων τὴν σαγήνην, ὁ ψαρεύων μὲ τὴν σαγήνην, ἁλιεύς, Ἀνθ. Π. 6. 167., 10. 10.

σᾰγηνό-δετος, ον, (δέω) δεδεμένος εἰς σαγήνην, ὁ προσδεδεμένος, προσηρτημένος εἰς δίκτυον, ἅμμα Ἀνθ. Π. 9. 299.

σᾰγη-φορέω, (σάγος) φορῶ ἐπενδύτην, μανδύαν στρατιωτικόν, Στράβ. 196.

σαγίον (οὐχὶ **σάγιον,** Α. Β. 793), τό, ὑποκορ. τοῦ **σάγος,** Ἐκκλ.· ἴδε Δουκάγγ.

σάγις, -ίδος, ἡ, σάκκος μικρός, σακκίδιον, «δισάκκιον», «ταγάρι» διὰ ταξειδιον, Ἡσύχ.

σάγισμα, τό, καὶ **σάγιστρον,** τό, ἐπίστρωμα (σκέπασμα ἵππου), Βυζ.

σαγίττα, ἡ, τὸ Λατ. sagitta, οἰστός, τόξευμα, βέλος, Βυζ.

σάγκτος, ὁ, τὸ Λατ. sanctus, ἅγιος, σεμνός, σεβαστός, Συλλ. Ἐπιγρ. 5934.

σάγμα, τό, (σάττω) κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., κάλυμμα, ἐπένδυμα, ὡς τὸ **σάγος,** μέγα ἐπανωφόριον, ὃ δοκεῖ ἐοικέναι μάλιστα Μερύχου σάγματι Ἀριστοφ. Σφ. 1142· — τὸ ἐπικάλυμμα ἢ ἐπένδυμα ἀσπίδος, Εὐρ. Ἀνδρ. 618, Ἀριστοφ. Ἀχ. 574. **II.** παρὰ μεταγεν. ὡς τὸ **σαγή** II, ἐπίσαγμα, «σαμάρι» πρὸς φόρτωσιν, Στράβ. 693· τὰ σ. τῶν ὑποζυγίων Πλουτ. Πομπ. 41, Ἀρατ. 25· τῆς καμήλου Ἐδδ. (Γένεσ. ΑΔ', 34). **III.** πράγματα σεσωρευμένα εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, σωρός, ὄπλων Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 20.

σαγμάριον, τό, ἵππος φορτηγός, Λέων Τακτ. 4. 36, κτλ.· — ὡσαύτως **σαγματάριος** ἵππος ὁ αὐτ. 6. 29.

σάγματίζω, φορτώνω μὲ σάγματα, Νείλου Ἐπιστ.· — **σαγματόομαι,** φορτώνομαι μὲ σάγματα, Βυζ.

σαγμάτιον, ὑποκορισ., τοῦ **σάγμα** ἐπὶ τῆς σημασίας I, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 80.

σαγματᾰτυφήνη, ἡ, Ἰνδικόν τι ὕφασμα, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. θαλάσσ. σ. 5, ἀμφίβ.

σαγματο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων σάγματα, «σαμαρᾶς», Γλωσσ.

σαγματόω, ἐπισάττω, «σαμαρώνω», ἢ φορτώνω ἵππον ἢ ἡμίονον, Βυζ.

σᾰγμο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ἐπανωφόριον, Φαβωρῖν. ἐν λέξ. **ἀμφιβάσεια.**

σαγο-πώλης, ου, ὁ, ἔμπορος, ἐπανωφορίων, μανδυῶν, Ἐκκλ.

σάγος [ᾰ], ὁ, χονδρὸς μανδύας, ἐπανωφόριον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Γαλάταις, τὰς ἀναξυρίδας ἔχοντες καὶ τοὺς ὑπετεῖς τῶν σάγων περὶ ἑαυτοὺς ἐξέτασαν Πολύδ. 2. 28, 7., 7. 30, 1, Διόδ. 5. 30· παρὰ τοῖς Ἱσπανοῖς, Ἀππ. Ἰβήρ. 42· μανδύας στρατιωτικός, Λατ. sagum, Πλούτ. 2. 201C. (Λέγεται ὅτι εἶναι λέξις Γαλατικὴ ἢ Κελτιβηρική· ἀλλὰ φαίνεται συγγενὴς τοῖς **σάγη, σάγμα, σάκος, σάκκος, σάττω.** — Καθ' Ἡσύχ.: «σάγος· μέρος τι τῆς πανοπλίας»,

Σαβδουκαῖοι, οἱ, ὄνομα Ἰουδ. αἱρέσεως, περὶ ἧς ἴδε μάλιστα Πράξ. Ἀποστ. κγ', 8, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 13, 5, 9.

σαβαρυγά· «ταραχὴ» Ἡσύχ.

σαβαρπᾶν (= **σατραπῶν**), πτ. γεν. πληθ., Ἐπιγρ. Νασιωτῶν ἐν Hicks gr. histoir inscr. ἀρ. 138, στ. 18.

σᾰθέριον, τό, πιθανῶς εἶδος κάστορος, «σαμούρι τοῦ νεροῦ», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 5, 8.

σάθη [ᾰ], ἡ, τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, Ἀριστοφ. Λυσ. 1119.

σάθραξ, -ακος, ὁ, φθεῖρ, «ψεῖρα», Ἡσύχ.

σαθρο-δοξία, ἡ, σαθρότης δοξασιῶν, κακοδοξία, Νείλου Ἐπιστ.

σαθρο-ποιέω, ποιῶ τι σαθρόν, ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω, Γρηγ. Νύσσ.

σαθρός, ά, όν, σεσηπώς, ἐφθαρμένος, νοσηρός, ἐπισφαλής, σκυτέες τὰ σ. ὑγιέα ποιέουσι Ἱππ. 345, 37· ἐπὶ νοσούντων ἢ οὐχὶ ἐν καλῇ καταστάσει μερῶν τοῦ σώματος, τὰ σ. ὑπὸ τῶν [ἰητρῶν ὑγιαίνονται αὐτόθι 42· εὕροιμ' ἂν ὅπῃ σαθρός ἐστι Πλάτ. Εὐθύφρων 5B· εὑρήσει τὰ σαθρὰ αὐτοῦ (δηλ. Φιλίππου) ὁ πόλεμος Δημ. 52 ἐν τέλ., πρβλ. 24, 5., 155· τὰ σ. τῆς τυραννίδος Πλουτ. Δίων 23. — Ἐπίῤῥ., σαθρῶς ἱδρυμένος, ᾠκοδομημένος ἐπὶ οὐχὶ στερεοῦ θεμελίου, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 10, 8. **2)** ἐπὶ τοῦ ἤχου ὃν ἀποδίδει τεθρυσμένον σκεῦος κρουόμενον, ἀντίθετον τῷ **ὑγιής,** εἴ πή τι σαθρὸν ἔχει, πᾶν περικρούωμεν Πλάτ. Φίλημ. 55C· εἴτε ὑγιὲς εἴτε σ. φθέγγεται ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 179D· ἄγγεῖα τετρημένα καὶ σ. ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 493E· [φωναὶ] σαθραὶ καὶ παρερρυηκυῖαι Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 66· ἡ κολακεία σαθρὸν ὑπηχεῖ Πλούτ. 2. 64D. **3)** μεταφορ., σ. κῦδος, σαθρά, οὐχὶ ὑγιὴς δόξα, φήμη, Πινδ. Ν. 8, 59· πρίν τι καὶ σαθρὸν ἐγγίνεσθαί σφι, πρὶν ἢ νοσηρά τις σκέψις ἐπέλθῃ εἰς αὐτούς, ὅηλ. πρὶν ἢ γίνωσι προδόται, Ἡρόδ. 6. 109· σ. λόγοι Ῥῆσ. 639· τί τοῦτ' αἴνιγμα σημαίνεις σαθρόν; ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 1064· τοῦτ' ἐς γυναῖκας ὄλιόν ἐστι καὶ σαθρὸν ὁ αυτ. ἐν Βάκχ. 487· σ. μετάβασις Πλάτ. Νόμ. 736E, πρβλ. Φίλημ. 55C· σαθρόν ἐστι .. πᾶν ὅ τι ἂν μὴ δικαίως ᾖ πεπραγμένον Δημ. 303. 25. — Καθ' Ἡσύχ.: «σαθρά· ἀσθενῆ, κεκλασμένα». (Ἡ ἀρχὴ τῆς λέξεως ἄγνωστος).

σαθρότης, -ητος, ἡ, ἡ τοῦ σαθροῦ κατάστασις, ἀσθένεια, ἐπισφαλές, Εὐστ. 187. 39, Ἐκκλ.

σαθρόω, (σαθρὸς) ποιῶ τι σαθρόν, ἀδύνατον, εὔθρυστον, Ἐδδ. (διάφ. γραφ. ἐν Ἰουδ. Γ', 8), Ἐκκλ.· — εἶμαι ἢ γίνομαι σαθρός, Ἐκκλ.

σάθρωμα, τό, τὸ οὐχὶ ὑγιές, ἐλάττωμα, ἡ οὐχὶ ὑγιὴς κατάστασις, σαθρότης, Ἡσύχ. ἐν λ. **σκπρία.**

σάθρωσις, ἡ, = τῷ προηγ., σάθρωσις γινομένη ἀπὸ τοῦ πυρὸς Ἀρμενόπ. Β', δ', 16.

σάθων, -ωνος, ὁ, ἐκ τοῦ **σάθη, ὡς πόσθων ἐκ τοῦ πόσθη,** ὑποκόρισμα λεγόμενον ὑπὸ τῶν τροφῶν περὶ μικρῶν παιδίων, ὁ ἔχων μεγάλην σάθην, Τηλεκλείδ. ἐν Ἀθήν. 22.

σαικωνέω ἢ **-ίζω,** κινῶ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 674· πρβλ. **σαλακωνίζω.**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σαινί-δωρος, ον, ὁ διὰ δώρων κολακεύων, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Δ. 10. 8.

σαινο-λόγος, ον, ὁ κολακεύων, θωπεύων διὰ λόγων, Μοσχόπ.

σαιν-ουρίς, -ίδος, ἀνώμαλον θηλ. τοῦ ἑπομ., Ἡσύχ.

σαίν-ουρος, ον, (οὐρά) ὁ σαίνων, κινῶν τὴν οὐράν, ἐπὶ κυνός, Φώτ., Εὐστ. 1821. 51.

σαίνω· Ἐπικ. παρατ. **σαῖνον** Ὀδ. Κ. 219· ἀόρ. **ἔσηνα** Ρ. 302· Δωρικ. **ἔσᾶνα** Πινδ. Ο. 4. 7, Π. 1. 100.— Παθητ., Αἰσχύλ. Χο. 191. Κυρίως ἐπὶ κυνῶν, σείω τὴν οὐράν, κολακεύω, θωπεύω, ὅτ' ἂν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες .. σαίνωσιν Ὀδ. Κ. 217· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς σαίνοντάς τε κύνας Π. 6· σαίνουσα δάκνεις καὶ κύων λαίθαργος εἶ Σοφ. Ἀποσπ. 902· ἡ κύων ἔσηνε καὶ προσῆλθ' Ἀπολλόδ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 1·— μετὰ προσδιορισμοῦ κατὰ δοτ., οὐρῇ μέν ῥ' ὅ γ' ἔσηνε, ἐπὶ τοῦ κυνὸς Ἄργου, Ὀδ. Ρ. 302· οὐρῇ τε καὶ οὔασι σαίνειν Ἡσ. Θ. 771· ἔσαιν' ἐπ' οὐράν Σοφ. Ἀποσπ. 619 (ἔνθα πρατείνουσι τὴν ἀνάγνωσιν: ἔσαινεν οὐράν —, ἥτις σύνταξις ἀπαντᾷ παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 704, Θεοκρ. 2. 109)· — παροιμ., σαίνουσα δάκνει Σοφ. Ἀποσπ. 902. **II.** μεταφορ., ἐπὶ προσώπων, φέρομαι θωπευτικῶς, περιποιοῦμαι, ὑδαρεῖ σ. φιλότητι Αἰσχύλ. Ἀγ. 798, πρβλ. Πέρσ. 97· ὡσαύτως, σ. πρός τινα Πινδ. Π. 2. 151· σ. ποτί ἀγγελίαν, δέχομαι αὐτὴν μετὰ χαρᾶς, ὁ αὐτ. ἐν Ο. 4. 7. **III.** μετ' αἰτ. προσώπ., σαίνω πρός τινα, φέρομαι κολακευτικῶς πρός τινα, κέρκῳ τινά Ἀριστοφ. Ἱππ. 1031, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 604· οὕτως ἐπὶ ἰχθύων, σαίνοντες οὐραίοισι τὴν κεκτημένην Σοφ. Ἀποσπ. 700. **2)** θωπεύω, περιποιοῦμαι, χαιρετίζω, τινά Πινδ. Π. 1. 100· σ. μόρον, φέρομαι κολακευτικῶς, προσπαθῶ νὰ ἀποφύγω τι, Αἰσχύλ. Θήβ. 383. 704· παιδός με σαίνει φθόγγος, μὲ χαιρετίζει, Σοφ. Ἀνε. 1214, Εὐρ. Ἰων 685· οὕτω, φιλέρα γοῦν ἀπ' ὀμμάτων σαίνει με, μὲ χαιρετίζει, μὲ θαρρύνει διὰ τῆς φαιδρότητος τοῦ βλέμματός της, Σοφοκλ. Ο. Κ. 321· τὰ λεγόμενα .. σ. τὴν ψυχὴν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 3, 5· οὕτω, σ. τὴν ὑπόσχεσιν, λαμβάνω, δέχομαι αὐτὴν μετὰ σημείων χαρᾶς, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 20.— Παθ., σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος Αἰσχύλ. Χο. 191. **3)** ἐξαπατῶ, παραπλανῶ, αὐτόθι 420· ἡ ὅ' ἄρ' ἐν σκότῳ λαθοῦσά μ' ἔσαινε' Ἐρινὺς Σοφ. Ἀποσπ. 408· σ. μ' ἐννυχὸς φρυκτωρία Εὐρ. Ῥῆσ. 55. **4)** ἐν τῇ πρὸς Θεσσ. Α' Ἐπιστ. γ', 3, σαίνεσθαι ἐν ταῖς θλίψεσι, φαίνεται ὅτι σημαίνει: σείεσθαι, ταράττεσθαι. — Καθ' Ἡσύχ. «σαίνεται· κινεῖται, σαλεύεται, ταράττεται».

Σάϊοι· «πολέμιοι. νεκροί, καὶ ἔθνος, οἱ πρότερον Κίκονες (Ἀρχιλ. Ἀποσπ. 6)» Ἡσύχ.

σαίρω· ἀόρ. α' **ἔσηρα**, μετοχ. **σήρας** Σοφ. Ἀντ. 409·— πρκμ. μὲ ἀνημασ. ἐνεστ. **σέσηρα**, ἴδε κατωτ.· **I.** ἐν τῷ πρκμ., σύρω πρὸς τὰ ὀπίσω τὰ χείλη καὶ δεικνύω τοὺς ὀδόντας ὡς ὁ κύων, Λατ. rimari, **σέσηρε** Ἄλεξις ἐν «Ἰασπασίῳ» 1. 26· **σεσηρέναι** Δίλιαν. Ποικ. Ἱστ. 3. 40· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ., ἁπλῆτον σεσαρυῖα (Ἐπικ. ἀντὶ **σεσηρυῖα**) Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 268· οἷον σεσηρὼς ἐξαπατήσειν μ' οἴεται Ἀριστοφ. Σφ. 900· ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηράτας ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 620, πρβλ. Σφ. 901· ἅμα σ. καὶ γελῶν Κωμικ. Ἀνώνυμ. 236 γελῶντα καὶ σ. Πλούτ. 2. 223Β· σιμὰ σ. Ἀνθ. Π. 5. 179· — ἀλλ' ὡσαύτως ἄνευ τοιαύτης κακῆς ἐννοίας, εἶπε σεσαρὼς ὀμματι μειδιόωντι, μειδιῶν, Θεόκρ. 7. 19 (πρβλ. **προσσαίρω**). **2)** λεγόμενον ἐπὶ γέλωτος μὲ χεῖλη διεσταλμένα, μειδιάσαι σεσηρόσι Ἱππ. 272. 49· σεσηρότι γέλωτι Λουκ. Ἔρωτ. 13· — τὸ οὐδέτ. κεῖται ἐπιρρηματικῶς, σεσαρὸς γελᾶν Θεόκρ. 20. 14· σεσηρὸς σικάλλειν, ἐπὶ ἀλώπεκος, Βάβρ. 50. 14, πρβλ. Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 26. **3)** ἐπὶ πληγῆς ἢ ἕλκους, ἕλκος σεσηρὸς καὶ ἐκπεπλιγμένον, χαῖνον, Ἱππ. Ἀγμ. 773, πρβλ. Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 2· ὡσαύτως, σ. χάσμημα, ἐπὶ μετρικῆς χασμῳδίας, Εὐστάθ. 840. 43. **II.** κατ' ἐνεστ. καὶ ἀόρ. α', σαρόω, καθαρίζω, σαίρειν τε δῶμα Εὐρ. Ἑκάβ. 363· σαίρειν στέγας ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 29· μυρσίνας ἱερὰν φάβαν, ἃ σαίρω δάπεδον θεοῦ ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 120, πρβλ. 115. **2)** σαρώνων ἀπορρίπτω, πᾶσαν κόνιν σήραντες Σοφ. Ἀντ. 409. — Καθ' Ἡσύχ.: «σαίρει· κοσμεῖ. φιλοκαλεῖ. καλλύνει», καὶ «σαίρειν· σαροῦν. κοσμεῖν».

Σαισαρία· «ἡ Ἐλευσὶν πρότερον» Ἡσύχ.

σαιστός· «ἐλαία θλαστὴ» Ἡσύχ.

σαίτης, ὁ, μέτρον ὑγρῶν, = 22 ξέσταις, Ἐπιφάν.· ὡσαύτως ὑποκορισ. **σαίτιον**, τό.

σακάδιον, τό, μουσικὸν ὄργανον κληθὲν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ μουσικοῦ Σακάδα, Ἡσύχ.

σάκ-ανδρος, ὁ, τὰ γυναικεῖον αἰδοῖον, Ἀριστοφ. Λυσ. 824·— οὕτω, **σάκας**, ὁ, Ἡσύχ.· **σάκτας**, ὁ, Φωτ.

σακελίζω (ἐνίοτε **σακκ-**), Βυζαντ. τύπος ἀντὶ τοῦ **σακίζω**, στραγγίζω, «σουρώνω»· ὡσαύτως **σακέλισμα**, καὶ **σακελιστήριον**, τό, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς μεταγεν. γραμμ. εἰς ἑρμηνείαν τοῦ **ἠθμός**.

σακέλλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σάκος**, Φώτ., Ἡσύχ.

σᾰκέσ-πᾰλος, ον, (πάλλω) ὁ πάλλων τὴν ἀσπίδα, χειριζόμενος αὐτήν, πολεμικός, οἷον ἔχεσκε σακέσπαλος Ἱππότα Τυδεὺς Ὁ. Ε. 126, Καλλ. εἰς Δία 71· σ. πορείη Νόνν. Δ. 23. 140, πρβλ. 8. 178.— Καθ' Ἡσύχ.: «σακίσπαλος· πολεμιστής».

σᾰκεσ-φόρος, ον, ἀσπιδοφόρος, ἐπὶ τοῦ Αἴαντος, τὸ τοῦ Οὐέργιλ. clypei dominus septemplicis, Αἴαντι τῷ σακεσφόρῳ Σοφ. Αἴ. 19· σακεσφόραι γὰρ πάντες Αἰτωλοί (πρβλ. **σάκος** I ἐν τέλ.) Εὐρ. Φοίν. 139. **II.** (**σάκκος** ἢ **σάκος** III) ὁ πωγωνοφόρος, γενειῶν, ἐπίθετον τοῦ δημαγωγοῦ Ἐπικράτους, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Πρεσβ.» 4, ἔνθα ἴδε Meineke.

σάκεύω, στραγγίζω, διηθῶ, «σουρώνω», μνημονεύεται ὑπὸ Αἰλ. Διονυσ. παρ' Εὐστ. 940. 19, Δ. Β. 113, καὶ Σουΐδ. ἐκ τοῦ Ἡροδ. 4. 23, ἔνθα οἱ ἐκδόται ἔχουσι: σακκέουσι ἱματίοισι (ἴδε **σάκκος**).

σᾰκίζω, = τῷ προηγ., Λυκόφρ. παρὰ Φωτ.· **σακκίζω** παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 7, 4.— Καθ' Ἡσύχ.: «**σακκίζειν**· ἐπὶ τοῦ ἐκκενῶσαι διὰ κλοπὴν τοὺς **σάκκους**».

σᾰκίον, ἴδε **σακκίον**.

σᾰκίτας, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **σηκίτης**.

σακκέω, = **σακεύω**, ἔνθ' ἴδε· ὡσαύτως **σακκελίζω**, Γαλην.

σακκίας (ἢ **σακίας**) οἶνος, οἶνος στραγγιζόμενος, «σακκίας δὲ ὁ διυλισμένος καὶ σακτὸς παρ' Εὐπόλιδι» Πολυδ. Ϛ', 18.

σάκκῐνος, η, ον, (σάκκος) ὁ ἐκ σάκκου, τρίχινος, ὑλιστήρ Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1088.

σακκινόσακοι· «δασύπρωκτοι» Ἡσύχ.

σακκίον, Ἀττ. **σάκιον**, τό, ὑποκορ. τοῦ **σάκκος** ἢ **σάκος**, μικρὸς σάκκος, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 36· σακίον, ἐν οἵσπερ τάριχος ταμιεύεται, σακκίδιον ὡς ἐκεῖνα ἐν οἷς .. , Ἀριστοφ. Ἀποσπάσμ. 305. **2)** παρὰ μεταγεν., ἔνδυμα τρίχινον, Μένανδρ. ἐν «Δεισιδαίμονι» 4· πένθος, Βυζ.

σακκίτις, -ίδος, ἡ, ὄνομα τοῦ νάρδου.

σακκο-γενειο-τρύφας, ον. (σάκκος III) ὁ τρέφων μεγάλην γενειάδα («ἕνα σακκὶ γένειο»), Ἀνθ. Π. παράρτημα 288.

σακκομάχη, ἡ, ἔνδυμα ἐξ ὑφάσματος σακκίνου, Ἐκκλ.

σακκο-πήρα, ἡ, πήρα ἐκ σάκκου, σακκίον ὁδοιπορικόν, «ταγάρι», ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Πολυδ. Γ', 161, μνημονεύοντος τὴν λέξιν ἐκ τοῦ Ἀπολλοδ. Κωμ. («Ἀμφ.» 1).

σακκο-πλόκος, ον. (πλέκω) ὁ πλέκων ἠθμούς, στραγγιστήρια ἢ κόσκινα λεπτά, Γλωσσ.

σάκκος ἢ **σάκος**, ὁ, ἴδε ἐν τέλ.· πρώτιστον ὕφασμα ἐκ τριχῶν μάλιστα δὲ ἐξ αἰγείων τριχῶν, Λατ. cilicium, σάκκος τρίχινος Ἀποκάλ. Ϛ', 12, πρβλ. Ἐσθ. (Ἡσαΐ. Ν', 3, Σειρὰχ ΚΓ', 17). **II.** τὸ ἐκ τοιούτου ὑφάσματος πεποιημένον: **1)** σάκκος, σακκίον, σάκκους τε ἐπ' ἀμαξέων εὕρισκον Ἡρόδ. 9. 80, Ἀριστοφ. Ἀχ. 745, Λυσ. 1211. **2)** κόσκινον λεπτόν, «σῆττα», ἢ ἠθμός, στραγγιστήριον, μάλιστα τοῦ οἴνου, Ἱππῶναξ 48 (ἴδε Welcker, 42), Πολυδ. Ϛ', 19. **3)** ἔνδυμα τραχύ, ὅπερ ἐνεδύοντο οἱ Ἰουδαῖοι πενθοῦντες, Ἐσθ. (Γένεσ. ΑΖ', 34), Εὐαγγ. κ. Λουκ. ϛ', 13, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 12, 5, πρβλ. Πλούτ. 2. 239C· ἀκολούθως λέγεται ἐπὶ τοῦ ἱματισμοῦ τῶν μοναχῶν, Ἐκκλ.· — ἀλλὰ παρὰ Βυζαντίνοις, ἐπενδύτης στενῶς ἐφαρμοζόμενος εἰς τὸ σῶμα, ὃν ἔφερον οἱ αὐτοκράτορες καὶ οἱ πατρίκιοι. **III.** τραχεῖα γενειὰς ὁμοία πρὸς ὕφασμα τρίχινον, σάκον πρὸς ταῖν γνάθοιν ἔχειν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 502· πρβλ. **σακεσφόρης** II.— Λέγεται ὅτι ὁ τύπος **σάκος** εἶναι Ἀττικός, Δίλ. Διον. παρ' Εὐστ. 940. 17, Φρύνιχ. 257, Θωμ. Μάγιστρ. 789, κλπ.· τὸν δὲ τύπον **σάκκος** καλεῖ Δωρικὸν ὁ Φρύνιχ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἑλληνικὸν ἡ Μοῦρις καὶ Θωμᾶς Μάγιστρ., κωμικὸν δὲ ὁ Πολυδ. Ζ', 191. Ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 822, Ἐκκλ. 502, **σάκος** ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον, ὡς ἀπαιτεῖ **σάκκος** ἐν Ἀχ. 745, καὶ παρ' Ἱππῶν. ἔνθ' ἀνωτ.· τὰ Ἀντίγραφα τοῦ Ἡροδ. ἔχουσι **σάκκος**. (Ἴσως ἡ λέξις, ὡς τὸ πρᾶγμα, παρελήφθη ἐκ τῶν Φοινίκων, πρβλ. τὸ Ἑβραϊκὸν σπιρ)

σακκο-φόρος, ον, ὁ φορῶν τραχύ, τρίχινον ὕφασμα, Πλούτ. 2. 239C· — ἐντεῦθεν **σακκοφορέω** καὶ **σακκοφορία**, ἡ, Ἰουστῖν. Μάρτ.

σακκ-ώνυμος, ον, ὁ λαβὼν τὸ ὄνομα ἐκ σάκκου, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 183.

σακο-δερμίτης (-**δερμηνητής**), ου, ὁ, ὁ ἔχων δέρμα ἐξ ἀσπίδων, ἐπὶ ὄφεως, Σοφ. Ἀποσπ. 562. — Παρ' Ἡσυχ. εὕρηται **σακοδερμεστής**.

σάκοιτοι· «οἱ Ἰστῶντες τὸν κέραμον» Ἡσύχ.

σάκος [ᾰ], ὁ, ἴδε **σάκκος**. **II.** **σᾰκός**, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ **σηκός**.

σάκος [ᾰ], **εος**, τό, Ἰων. γεν. **σάκευς** Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 334· (**σάττω**)· — ἀσπίς, παρ' Ὁμήρ. καὶ ἄλλοις ποιηταῖς, καὶ παρ' Ἡροδ. 1. 52. Αἱ παλαιόταται ἀσπίδες ἦσαν πεποιημέναι ἐκ πλέγματος κλάδων ἢ ἐκ ξύλου, κεκαλυμμέναι δὲ ὑπὸ ἑνὸς βοείου δέρματος, ἢ πλειόνων, καὶ ἐνίοτε ἦσαν κεκαλυμμέναι μὲ πλάκας μεταλλίνας (ἡ τοῦ Αἴαντος εἶχεν ἑπτὰ βόεια δέρματα καὶ τὸ ὄγδοον στρῶμα ἐκ μετάλλου, Ἰλ. Ζ. 222)· ἡ ἀσπὶς τοῦ Ἀχιλλέως ἦν ὅλη μεταλλίνη ἐκ πέντε πλακῶν ἀλληλαλλήλων, Τ. 270 κἑξ.·—

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐντεῦθεν τὰ ἐπίθετα **χάλκεον, χαλκῆρες, τετραθέλυμνον, ἑπταβόειον**· ἦτο δὲ κοῖλον, ὅθεν πολλάκις ἐχρησίμευεν ὡς ἀγγεῖον πρὸς ὑποδοχὴν ὑγροῦ, Αἰσχύλ. Θήβ. 540. Πόσον δὲ ἡ τέχνη τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐκείνων ἐκόσμει τὰς ἀσπίδας φαίνεται ἐκ τῶν ἐπιθέτων **δαιδάλεον, ποικίλον, αἰόλον, παναίολον, φαεινόν**, καὶ ἐκ τῆς περιγραφῆς τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως ἐν Ἰλ. Σ. 478 κέξ., καὶ τῆς τοῦ Ἡρακλέους παρ' Ἡσ. ἐν Ἀσπ. Ἡρ. 139 κέξ. Τὸ **σάκος** παρὰ τοῖς μετέπειτα ἐθεωρεῖτο ὡς ὅπλον τῶν μὴ Ἑλληνικῶν ἐθνῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ **ἀσπὶς ἢ ὅπλον**, Εὐρ. Φοίν. 138 κέξ.— Καθ' Ἡσύχ.: «σάκος· ἀσπίς, ἀφ' οὗ καὶ οἱ νεώτεροι σάγην τὴν πανοπλίαν φασί», καὶ «σάκος αἴγειος· ἀντὶ τοῦ τεῦχος αἴγειον· θέλει δὲ εἰπεῖν τὴν πήραν, κατὰ μετάληψιν». **2)** μεταφορ., ὑπεράσπισις, προστασία, βωμός, ἄρρηκτον σ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 190.

σάκουτος, ὁ, εἶδός τι ἰχθύος, Γεωπ. 20. 7, 1.

σᾰκο-φόρος, ον, = **σακεσφόρος**. Ἡσυχ.

σάκταρον «τοῦτο ἐμφερές ἐστι κόμμει, γεννώμενον ἐν τῇ Ἰνδικῇ, διαλυτικόν» Ἡσύχ.

σάκτας, ου, ὁ, (σάττω) σάκκος, ἔπειτα ταῦτ' ἤγγιζεν εἰς σάκταν τινὰ Ἀριστοφ. Πλ. 681, Πολυδ. Γ', 155, Ι', 64. **II** πρβλ. **σάκανδρος**. — Καθ' Ἡσύχ.: «σάκτας· ὁ θύλακος».— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 434.

σάκτας, ὁ, Βοιωτ. ἀντὶ **ἰατρός**. Στράττις ἐν «Φοιν.» 3. 5.

σακτήρ, -ῆρος, ὁ, (σάττω) σάκκος, θύλακος, Ἡσύχ.

σακτός, ή, όν, (σάττω) γεμιστός, παραγεμισμένος, Ἀντιφ. ἐν «Κύκλ.» 1. 3. **II**. διελθὼν διὰ τοῦ ἠθμοῦ, στραγγισμένος (πρβλ. **σακεύω**). Εὔπολις ἐν Ἀβήλ. 107. — Καθ' Ἡσύχ.: «σακτός· ὁ τεθησαυρισμένος, ὁ πολυχρόνιος καὶ ἤδη ἀποκείμενος, καὶ χιτῶνος εἶδος, καὶ θύλακος»

σάκτρα, ἡ, (σάττω) = **φορμός**, «ζεμπίλι», Φώτ.

σάκτωρ, -ορος, ὁ, (σάττω) ὁ φορτώνων, γεμίζων, Ἅιδου σάκτορι Περσᾶν, ὁ πληρῶν τὸν κάτω κόσμον μὲ Πέρσας, ἐπὶ τοῦ θανάτου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 924 (ἂν μὴ ἡ γεν. **Περσᾶν** συναφθῇ μετὰ τοῦ **ἥβαν**, οὐχὶ μετὰ τοῦ **σάκτορι**).

σακυνδάκη· «ἔνδυμα Σκυθικὸν» Ἡσύχ.

σάκχᾰρ, -αρος, Γαλην.· ὡσαύτως **σάκχᾰρι** Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. θαλάσσ. σ. 9· **σάκχαρις**, ἡ, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 1. 41· καὶ **σάκχᾰρον**, τό, ὁ αὐτ. 2. 104·— «ζάχαρις» λαμβανομένη ἐξ Ἰνδικοῦ τινος καλάμου ἢ φοίνικος, Λατ. saccharum. (Λέξις τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν, Σανσκρ. śarkara, παρὰ τοῖς Μαλαισίοις jagara).

σακχ-ῠφάντης, ου, ὁ, (ὑφαίνω) ὁ ὑφαίνων σάκκον, «σακκιά», τρίχινον ὕφασμα, Δημ. 1170. 27, Πολυδ. Γ', 192.

σάκωσε· «(Δωρ.)· κατέκλεισεν» Ἡσύχ.

σάλα· «φροντίς, βλάβη» Ἡσύχ.

σαλαβάρ· «μάγειρος, Λάκωνες» Ἡσύχ.

σᾰλάβη, ἡ, ἴδε ἐν λ. **σαλάμβη**.— Καθ' Ἡσύχ.: «σαλάβη· θύρας ὀπή».

σαλᾰγέω. = **σαλάσσω**, ὡς **παταγέω** = **πατάσσω**, κροτῶ, ἠχῶ, βούζω, σαλαγεῦντος ἐπὶ ἐνοφεροῖο νότοιο Ὀππ. Κυν. 4. 74 (ἔνθα ὅμως ὑπάρχει τμῆσις τοῦ **ἐπισαλαγέω**), 3. 352. **2)** μεταβ., ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, = **ὀπυέω, βινέω**, subagito, Λουκ. Ἀλέξ. 50.— Καθ' Ἡσύχ.: «σαλαγεῖ· ταράσσει».

σᾰλάγη ἢ **σαλαγή** (Wernick εἰς Τριφιόδ. 428), ἡ, θόρυβος, κραυγή, «βοή» Ἡσύχ.

σαλαΐζω, κραυγάζω θρηνωδῶς, Ἀνακρ. 126·— **σαλαΐσμός**, ὁ, ἀναγινώσκεται ὑπὸ τοῦ Σαλμασίου παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ **σαλαΐς**.— Καθ' Ἡσυχ.: «σαλαΐζειν· κόπτεσθαι».

σαλακύρων· «εὐήθων» Ἡσύχ.

σᾰλάκων, -ωνος, ὁ, λέξις ἀγνώστου ἐτυμολογίας σημαίνουσα τὸν ματαιόφρονα καὶ μεγάλαυχον, «ξηπασμένος», Ἀριστ. Ρητ. 2. 16, 2, Ἠθικ. Εὐδήμ. 2. 3, 9., 3. 6, 2·— ἐντεῦθεν **σᾰλᾰκωνεία**, ἡ, ματαιοφροσύνη, ἀλαζονεία, Ἀριστ. Μ. Ἠθικ. 1. 27, 1· **σαλακωνία**, ἡ, Ἀλκίφρων 2. 3, Ἀθήν. 691Ε·— καὶ **σᾰλακωνίζω** ἢ **-ίζομαι**, καὶ **σαλακωνεύομαι**, ὑπερηφανεύομαι, ἀλαζονεύομαι, «μεγαλοπιάνομαι», Φώτ., Σουΐδ., Ἡσύχ.· **σεσαλακωνισμένη** εἶναι ἡ πιθανὴ γραφὴ ἐν Meineke Ἑλλ. Κωμικ. 1. 98., 5. 2· καὶ **διασαλακωνίζω** ἀπαντᾷ παρ' Ἀριστοφ. ἐν Σφ. 1169, μετὰ παιδιᾶς ἀπὶ τῆς φράσεως: σαλεύειν τὸν πρωκτὸν (ἴδε **σαλεύω** II. 3 καὶ Σχολ. ἔνθ' ἀνωτ.), πρβλ. ὡσαύτως **σαυλοπρωκτιάω**.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 126.

σᾰλᾰμάνδρα, ἡ, (Λοβεκ. Παραλ. 212), εἶδος σαύρας, «γουστερίτσας», salamandra vulgaris, περὶ ἧς λέγεται ὅτι σβύνει τὸ πῦρ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 25, Θεοφρ. π. Πυρὸς 60, ἔνθα ἴδε τὸν Scheider.

σᾰλᾰμάνδρειος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς σαλαμάνδραν ἢ ὅμοιος πρὸς αὐτήν, σ. δάκος Νικ. Θηρ. 819.

σᾰλάμβη, ἡ, ὀπή, φεγγίτης, καπνοδόχη ἢ θύρα, Σοφ. Ἀποσπ. 940, Λυκόφρ. 98·— **σαλάβη**, ὡς φέρεται παρὰ Φωτ. 497, Ἡσυχ., φαίνεται ὅτι εἶναι ἁμάρτημα· διότι παρὰ τῷ Λυκόφρ. ἔνθ' ἀνωτ. τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ **σαλάμβη**.

Σᾰλᾰμίν, -ῖνος, ἡ, ἴδε **Σαλαμίς**.

Σᾰλᾰμῖν-ᾰφέτης, ου, ὁ, ὁ προδότης τῆς Σαλαμῖνος, ὁ ἐγκαταλιπὼν αὐτήν, Σόλων 2. 4.

Σαλᾰμίνιος, α, ον, καὶ **ος, ον**, ὁ ἐκ Σαλαμῖνος, Ἡρόδ. 5. 104, κτλ.· ὡσαύτως **Σαλαμῖνιακός, ή, όν**, Στράβ. 335· καὶ ἀνώμαλον θηλ. **Σαλαμῖνιάς, -άδος**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 964. **II**. **Σαλαμινία** (ἐξυπακ. τὸ ναῦς ἢ τριήρης), ἡ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 144, Θουκ. 3. 33· ἴδε ἐν λέξ. **πάραλος** III.

Σαλᾰμὶς ἢ (ἧττον δόκιμον) **Σᾰλᾰμὶν** [ῑ], γεν. **-ῖνος**, ἡ, νῆσος καὶ πόλις ὁμώνυμος, ἀκριβῶς ἀπέναντι τῶν Ἀθηνῶν, Ἰλ., κλπ. **II** πόλις τῆς Κύπρου ἱδρυθεῖσα ὑπὸ Τεύκρου τοῦ ἐκ Σαλαμῖνος, Ὕμν. Ὁμ. 9. 4, Ἡρόδ. 4. 162.

σαλάννη· «φαρέτρα» Ἡσύχ.

σάλαξ, -ακος, ὁ, (σαλάσσω) κόσκινον τῶν μεταλλουργῶν, Θεόφρ. ἢ Ἀριστ. παρὰ Πολυδ. Γ', 149· Ἡσύχ. **σάλαγξ**.

σάλασσα, σαλασσομέδοισα, Δωρ. ἀντὶ **θάλ-**.

σᾰλάσσω, = **σαλεύω**, σείω, «κουνῶ», ταράσσω, τινὰ Νικ. Ἀλεξιφ. 457. **II**. φορτώνω πολύ, παραφορτώνω, ὑπερπληρῶ, γεμίζω, σεσαλαγμένος οἴνῳ Ἀνθ. Π. 6. 56, πρβλ. 11. 57, ὁ Ἀνθ. Πλαν. 306. Πρβλ. **σαλεύω, ἀστάλακτος**.—Καθ' Ἡσύχ.: «σαλάξαι· κατακλύσαι, κινῆσαι», καὶ «σαλαχθέν· σεισθέν».

σᾰλεία, ἡ, (σαλεύω) κίνησις ἀσταθής, ταραχή, κυματισμός, ἀνησυχία, Πολέμωνος Φυσιογν. 11. 11 (ἔνθα **σαλίας**)· — Ἐπικ. **σαλέη**, Wern. εἰς Τρυφιόδ. (γραπτ. Τριφ-) 428, ἐπὶ σειομένων ξιφῶν.

σάλευμα, τό, (σᾰλεύω) κίνησις ἀσταθής «κούνημα», σάλος, κλονισμός, Ἀρτεμίδ. 1. 79· σάλ. πολεμικὸν ἵππου Δίων Χρ. 2. 326.

σάλευσις, εως, ἡ, σάλος, κίνησις, Ἀριστ. Μηχαν. 27. 1.

σᾰλευτός, ή, όν, ὁ ἄνω καὶ κάτω κινούμενος, σαλευόμενος, Ἀνθ. Π. 5. 175.

σᾰλεύω· μέλλ. **-σω**, Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 177· ἀόρ. **ἐσάλευσα** Ἰσοκρ. 178D, Ἀνθ. Π. 11. 83·— Παθ., μέλλ. **σαλευθήσομαι** Ἐβδ. (Σειρὰχ ΙϚ', 16), Εὐαγγ. κ. Λουκ. κα', 26· ἀλλὰ **σαλεύσομαι** (ἐπὶ παθητ. σημασίας) Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 675, 714, 751· ἀόρ. **ἐσαλεύθην** Ἐβδ. (Α' Μακκ. Θ', 13), Πράξ. Ἀποστ. δ' 31, Β' Ἐπιστ. πρ. Θεσσ. β', 2, διάφ. γραφ. παρ' Ἰσοκρ. ἔνθ' ἀνωτ.· πρκμ. **σεσάλευμαι**, ἴδε κατωτ.· (σάλος). Κάμνω τι νὰ σαλευθῇ, νὰ κινηθῇ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, νὰ κλονῆται, κραδαίνω, σείω, «κουνῶ», μετ' αἰτ., σαλεύει χειμὼν οὐδεὶς τὰς ἀγκύρας Πυθαγ. παρὰ Στοβ. σ. 3. 48· πτέρυγα σ. Εὐρ. Κύκλ. 434· σ. τρικυμίᾳ πέδον, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Λυκόφρ. 475· ἐπὶ σεισμοῦ, Ἀνθ. Π. 11. 83, πρβλ. 259·— μεταφορ., σ. τὴν δόξαν Πλούτ. 2. 1123F, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 56, 337, κτλ.· σαλ. τινὰ ἐκ θεμελίων Ἐβδ. (Σοφ. Σολομ. Δ', 19)· σαλ. τοὺς ὄχλους, ἀνακινῶ, ἀναταράττω, Πράξ. Ἀποστ. ιζ', 13, πρβλ. Ἐβδ. (Σειρὰχ ΚΗ', 14), — Παθ., κυμαίνομαι, διασείομαι, περιστρέφομαι, χθὼν σεσάλευται Αἰσχύλ. Πρ. 1081· κύκλος σαλευόμενος Πλάτ. Τίμ. 79Ε, πρβλ. Ἀριστ. Μηχαν. 27, 1· ἐπὶ προσώπων, ἐκ Βρομίου γυῖα σαλευόμενον Ἀνθ. Π. 11. 26, πρβλ. 12. 31· ὑφ' ἡδονῆς σαλευομένη κορώνη Ἀρχίλ. 93 (ἀντὶ σαλουμένη, ἐκ παραλλήλου τύπου **σαλέω**, μνημονευομένου παρὰ Φωτ.) Ἀνθ. Π. 5. 54. **2)** διασείω τὸ μέτρον τοῦ σίτου, παρέχω μέτρον καλῶς πεπληρωμένον, μέτρον σαλευόμενον Εὐαγγ. κατὰ Λουκ. ς', 38· πρβλ. **σαλάσσω** II. **II**. ἀμεταβ., κινοῦμαι ἄνω καὶ κάτω, κυμαίνομαι, μᾶλλον ἐπὶ πλοίων ἐν θαλάσσῃ ἢ ἐπὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἀνθρώπων, σ. ἐν πλοίοις Ξεν. Οἰκ. 8, 17, κτλ.· καθόλου, εἶμαι ἐν τῇ θαλάσσῃ, πλέω, Ἀππ. Μιθρ. 77·— μεταφορ., κινοῦμαι ὡς πλοῖον ἐν θαλάσσῃ, ἄνω καὶ κάτω ταράττομαι, ὑποφέρω ἐκ τρικυμίας, διατελῶ ἐν δυστυχίᾳ, πόλις γὰρ .. ἄγαν ἤδη σαλεύει Σοφ. Ο. Τ. 23· πρόδοτος δὲ .. σ. Ἠλέκτρα ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1074· ὅταν .. σαλεύῃ πόλις Εὐρ. Ρῆσ. 249· οὕτως, ἐν νόσοις ἢ γήρᾳ σαλ. Πλάτ. Νόμ. 923Β, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 5. 24· ἐν κινδύνῳ σ. Διον. Ἀλ. 19. 11· σ. ὑπέρ τινος Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **Πυθαγόρας**· εἶμαι ἀσταθής, Πολυδ. Ϛ', 121· — ὡσαύτως ἁπλῶς ὡς τὸ Λατ. versari, ἐνασχολοῦμαι, ἐν τούτοις Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 65· ἴδε ἐν λέξ. **σάλος** II. **2)** ἐπὶ πλοίου ὡσαύτως, σ. ἐπ' ἀγκύρας, εἶμαι ἠγκυροβολημένος, Πλούτ. 2. 493D· ἐπὶ μιᾶς ἀγκ. Συνέσ. 164A, πρβλ. 163D, Πολύαιν. 2. 2, 7·— ἐντεῦθεν μεταφορ., σ. ἐπὶ τῶν ἐλπίδων Ἠλιόδ. 1. 9· ὡσαύτως, σ. ἐπί τινι, στηρίζομαι ἐπί τινος φίλου μου, Πλουτ. Δημήτρ. 38, Ἠλιόδ. 1. 26· γραῦν ἐπὶ ἑνὶ γομφίῳ σ. Ἀλκίφρων 3. 28· ἐπὶ τοιούτοις παραγγέλμασιν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 12 (ἐντεῦθεν μετέπειτα ἐπὶ σημασ. μεταβατικῆς, σ. ἐπί τινι τὸν βίον, τὰς ἐλπίδας, ἀγκυροβολῶ, «ἀράζω» τὸν βίον, τὰς ἐλπίδας, Μακάρ. παρὰ τῷ Villois. Anecd. 2, 60, Ἠλιόδ. 2. 33, Εὐμάθ. 93A)· πρβλ. **ὀχέω** II. 3. **3)** μεταφορ., περιπατῶ, κινοῦμαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡς πλοῖον ἐν θαλάσσῃ, βαδίζω ἀσταθῶς, ἐπὶ ἀνθρώπων ἐχόντων διισταμένην τὴν κατὰ τὰ ἰσχία ἄρθρωσιν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 823, Θεοφρ. Ἀποσπ. 7. 12.— Καθ' Ἡσύχ.: «σαλεύειν· ῥιπτάζεσθαι».

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σαλέω, παράλληλος τύπος τοῦ **σαλεύω**. ἴδε ἐν τῷ προηγ. I. 1.

σάλη, Δωρ. **σάλα**, ἡ, = **σάλος** II. 2, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 362.

σαλητόν· «Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ (ἀποσπ. 123). Ἀντίπατρος βαρβαρικὸν χιτῶνα».

σᾰλέα, ἴδε **σαλεία**.

σάλλω, Δωρ. ἀντὶ **θάλλω**, Ἀλκμὰν 64.

σαλμακίδες, αἱ, ἄλλως **ἑταῖραι**, Ἀνθ. Π. 7. 222 (πρβλ. Στράβ. 656).

σαλόομαι, βαδίζω μεθ' ὑπερηφανίας καὶ ἀβρότητος, κάμνω «τσακίσματα», Ἐτυμολ. Μέγ. 270· συγγενὲς τῷ σαλακωνεύω.

σάλος (ᾰ), ὁ, ἑτερόκλ. δοτ. πληθ. Ἀλκμὰν παρ' Ἀπολλ. Δυσκ. **σάλεσσιν** ὡς εἰ ἐξ ὀνομαστ. **σάλος**, τό· — πᾶσα ἀσταθὴς καὶ παλμικὴ ἢ ἐπαναληπτικὴ κίνησις, ἐπὶ σεισμοῦ, χθονὸς νῶτα σεισθῆναι σάλῳ Εὐρ. I. T. 46· μάλιστα ἡ ἀσταθὴς ἄνω καὶ κάτω κίνησις τῆς θαλάσσης, πόντου σ., πόντιος σ. ὁ αὐτ. ἐν Ἑκάβ. 28, I. T. 1443· οὕτως ἐν τῷ πληθ., πόντιοι σάλοι ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 994. **2)** ἀνοικτὴ θάλασσα, πέλαγος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν λιμένα, **ἐν σάλῳ στῆναι** = **σαλεύειν** II. 2, Λατ. in salo stare in ancoris, ἀλίμενον μὲν σάλους δὲ ἔχον Πολύβ. 1. 53, 10· οὔτε λιμὴν οὔτε σ. Διόδ. 3. 44, πρβλ. Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. θαλάσσ. σ. 5. **II.** ἐπὶ πλοίων ἢ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀνθρώπων, ἡ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἄνω καὶ κάτω κίνησις, ταραχή, κλύδων, ἐκ πολλοῦ σάλου εὔδοντ' ἐπ' ἀκτῆς Σοφ. Φιλ. 271· σάλον εἶχεν ἡ θάλασσα Πλουτ. Λούκ. 10· καρηβαρεῖν ὑπὸ σ. Λουκ. Ἑρμότ. 28· ἐν τοσούτῳ σ. ναυτιάσαι ὁ αὐτ. ἐν Τοξ. 19· — μεταφορ., ἐπὶ τοῦ πλοίου τῆς πολιτείας, ταραχὴ ἐν τρικυμίᾳ, τὰ μὲν δὴ πόλεως θεοὶ πολλῷ σ. σείσαντες ὤρθωσαν πάλιν Σοφ. Ἀντ. 162· πόλις .. σαλεύει κἀνακουφίσαι κάρα βυθῶν ἔτ' οὐχ οἵα τε φοινίου τε σάλου ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 22· πόλις ἐν σάλῳ ἐστὶ Λυσ. 107. 28· ἐπὶ στρατιωτῶν, σάλον ἔχειν, διατελεῖν ἐν λύπῃ καὶ δυστυχίᾳ, Πλουτ. Ἀλέξ. 32, πρβλ. Αἰμίλ. 18· πρβλ. **σαλεύω** II. 1. **2)** δυσάρεστος κατάστασις, ἀνησυχία, ταραχή, Ἀλκμὰν ἔνθ' ἀνωτ., Ἑβδ. (Σειρὰχ Μ', 5). Ἐκ τῆς √ΣΑΛ παράγονται ὡσαύτως τὰ **σάλ-η**, **σαλ-εύω**, **σαλ-εία**, **σαλ-άσσω**, **σαλ-αγέω**, **σάλ-αξ**, **σαλ-άγη**, **σαλ-ύγη**· καὶ **σόλ-ος**· ὡσαύτως **σαλ-αΐζω**, **σαλ-άκων**· πρβλ. Λατ. sal-um· Ἀρχ. Γερμαν. swëll-an (schwellen, swell)· τὸ **σάλος** συνήθως ἀναφέρεται εἰς τὸ **ἅλς** (mare)· ἀλλ' ἡ ἐξ ἀρχῆς σημασία τοῦ **σάλος** εἶναι ἡ τῆς ἀστάτου κινήσεως, ἐν ᾧ τὸ **ἅλς** (ἡ) = mare ἔχει στενὴν σχέσιν πρὸς τὸ **ἅλς** (ὁ) = sal. — Καθ' Ἡσύχ.: «σάλος· φροντίς, ταραχή, κλύδων, καὶ ἡ τῆς θαλάσσης κλύδωνος κίνησις».

σαλός, ή, όν, ἀνόητος, μωρός, ἠλίθιος, Βυζ.· (ὁ Λοβέκ. ἐν Παθ. 276, παραβάλλει τὸ **σίαλος**)· — ἐντεῦθεν **σαλότης**, ἡ, μωρία, εὐήθεια, ἠλιθιότης, Ἐκκλ. — Ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ νῦν ἐπὶ τῆς ἰδίας σημασίας εὕρηται ἡ λέξις.

σαλοῦσα· «φροντίζουσα» Ἡσύχ.

σάλπη, ἡ, θαλάσσιος ἰχθύς, Λατ. salpa, Γαλλ. saupe, Ἐπίχ. (πρβλ. Ἀθήν. 321D κέξ.), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 9, 5, κ. ἀλλ.· ὡσαυτως **σάλπης**, ὁ, Ἄρχιππ. ἐν «Ἰχθύσιν» 11· **σάλπος** εἶναι διάφορ. γραφ. παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 19· **σάρπη** αὐτόθι 18., 9. 37, 14, κ. ἀλλ.· **σάλπιγξ** 5. 9, 5.— Καθ' Ἡσύχ.: «σάλπη· ἰχθὺς ποιός, ὃν καὶ βοῦν καλοῦσιν».

σαλπίγγιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σάλπιγξ**, σωλήν, Γαλην.· κυρίως μικρὰ σάλπιγξ, Ἡσύχ. **2)** ὄνομα φυτοῦ, = **ἵππουρις**, Γεωπ. 2. 6, 27.

σαλπιγγο-ειδής, ές, ὅμοιος σάλπιγγι, Ροῦφος, Βυζ.

σαλπιγγο-λογχ-ῠπηνάδαι, οἱ, οἱ ἔχοντες λογχοειδῆ γένεια σαλπιγκταί, Ἀριστοφ. Βάτρ. 966.

σαλπιγγο-φᾰνής, ές, ὁ ὅμοιος πρὸς σάλπιγγα, ἦχος Ἐκκλ.

σαλπιγγωτός, ή, όν, πεποιημένος ἐν σχήματι σάλπιγγος, λυχνία Συλλ. Ἐπιγρ. 3071. 8, Ἡσύχ.

σαλπιγκτής, οῦ, ὁ, ὁ σαλπίζων, Θουκ. 6. 69, Ξεν. Ἀν. 4. 3, 29, κτλ.· ὁ τύπος **σαλπικτᾶς** ἢ **-ῆς** ἀπαντᾷ ἐν Βοιωτικαῖς Ἐπιγρ. (Συλλ. Ἐπιγρ. 1585-6)· **σαλπιστής** ἔν τινι Ἀττ. Ἐπιγρ. (Συλλ. Ἐπιγρ. 306), ἐν Βοιωτ. (1584 καὶ -7), καὶ ἐν ἄλλαις, ὡσαύτως παρὰ Πολυβ. 1. 45, 13, Διον. Ἀλ. 4. 17, κτλ.· — ὁ Schäf. καὶ ὁ L. Dind. προτιμᾷ τὸν τυπον **σαλπικτής** παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς (κατ' ἀναλογίαν τοῦ **συρικτής**, **φορμικτής**)· ἀλλὰ πλείονες οἱ συνηγοροῦντες ὑπὲρ τοῦ τύπου **σαλπιγκτής**, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 191, Ἡσύχ.

σάλπιγξ, **-ιγγος**, ἡ, πολεμικὸν (μουσικὸν) ὄργανον δι' οὗ δίδονται προστάγματα καὶ τὸ σημεῖον τῆς μάχης, κτλ., ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ Ἰλ. Σ. 219· αὕτη κατόπιν ἐκαλεῖτο **σ. στρογγύλη**· ἑτέρα δὲ ἐν χρήσει πρὸς ἱεροὺς σκοπους, **σ. ἱερὰ** Ἀρτεμίδ. 1. 56· — περὶ τῶν διαφόρων σαλπίγγων ἴδε Πολυδ. Δ', 85 κέξ., Σχόλ. εἰς Ἰλ. καὶ Εὐρ. Φοιν. 1377· — ἡ **σάλπιγξ** ἐκαλεῖτο ἰδίως **Τυρσηνική** Αἰσχύλ. Εὐμ. 568, Σοφ. Αἴ. 18, Εὐρ. Φοίν. 1377, Ἡρακλ. 831· — ὑπὸ σάλπιγγος, διὰ τοῦ ἤχου τῆς σάλπιγγος, Σοφ. Ἠλ. 711, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1001· ὡσαυτως, ἀπὸ σάλπ., Ξεν. Ἱππαρχ. 3, 12, Πολυβ. 4. 13, 1· πρβλ. **σημαίνω** II. 2, **ὑποσημαίνω** I. 2, **φθέγγομαι** I. 3. **2)** μεταφορ., Πιερικὰ σ., ἐπὶ τοῦ Πινδάρου, Ἀνθ. Π. 7. 34· Παιανέων σ., ἐπὶ τοῦ Δημοσθένους, Χριστοδ. Ἔκφρ. 23· σύρανίη σ., βροντή, Τρυφιόδ. (γρ. Τριφ-.) 327, Νόνν. Δ. 2. 557. **II.** = **σάλπισμα**, παρ' Ἀριστ. ἐν Ῥητορ. 3. 6, 7. **III.** **σάλπιγξ θαλασσία**, ἀλλαχοῦ **στρόμβος** (2), Ἀρχίλ. 181b· πρβλ. **σάλπη**. **IV.** πτηνόν τι ἐκπέμπον φωνὴν ὁμοίαν τῇ τῆς σάλπιγγος, κατὰ τοὺς Γραμματικοὺς = **τροχίλος**. **V.** εἶδος κομήτου, ἴσως **λογχίας**, Ἰω. Λυδ. π. Μηνῶν 4. 73. (Ἐὰν σχετισθῇ πρὸς τὸ Λιθ. szvilp-ju (συρίζω), szvilp-ine (αὐλός, συρίκτρα), Ἀρχ. Γερμαν. swalv-e (cithara), θὰ προῆλθεν ἐκ τῆς √ΣϜΑΛΠ· ἕτεροι ὅμως ἀναφέρουσι τὴν λέξιν εἰς τὸ Σανσκρ. svar (sonare), καὶ σχετίζουσι **σάλπιγξ** καὶ **σῦριγξ**· — περὶ τῆς καταλήξεως **-ιγξ**, πρβλ. **φόρμιγξ**, **λᾶϊγξ**, **πλάστιγξ**), Ἡσυχ.

σαλπίζω, μέλλ. **-ιῶ** Ἑβδ. (Ἀριθμ. Γ', 4)· ἀόρ. **ἐσάλπιγξα** Ξεν. Ἀν. 1. 2, 17, Ἄρχιππος ἐν «Ἰχθύσιν» 11· Ἐπικ. **σάλπιγξα** Ἰλ.· — μεταγεν. μέλλ. **σαλπίσω** Α' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ιε', 52· ἀόρ. **ἐσάλπισα** Λουκ. Ὠκύπ. 114, Ἑβδ., κλ.— Παθ., πρκμ. **σεσάλπιγκται** Εὐδαίμ. παρὰ Στοβ. 366. 54· **σεσάλπισται** (περι-) Πλούτ. 2. 192B, 220E· — **σαλπίσσω** εἶναι τῶν Ταραντίνων, Εὐστ. 1654, Ἀνέκδ. Ὀξων. 1. 62· **σαλπίττω**, Ἀττ., παρὰ Φωτ. καὶ Λουκ. ἐν Δίκῃ Φωνηέντων 10· **σαλπίδδω** Βοιωτ., Ἀνέκδ. Ὀξων. 4. 325. Δίδω σημεῖον διὰ σάλπιγγος, σαλπίζω, ὡς καὶ νῦν, σάλπιγξι σαλπ. Ξεν. Ἀνάβ. 7. 3, 32· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., σαλπ. πολέμου κτύπον Βατραχομυομαχ. 203· ῥυθμοὺς Ξεν. Ἀν. 7. 3, 32· σαλπ. ἀνακλητικὸν Ἀνθ. Π. 11. 136· λιγὺν ἦχον αὐτόθι παράρτ. 30· τὸ .. δείπνου σημεῖον Ἀθήν. 130B· μεταφορ., ἀμφὶ δὲ σάλπιγξε μέγας οὐρανός, ὁ οὐρανὸς ἐσάλπιγξε .., ἐπὶ τῆς βροντῆς ἐκλαμβανομένης ἀντὶ σημείου πρὸς μάχην, Ἰλ. Φ. 388, πρβλ. Wern. εἰς Τρυφιόδ. (γραπτ. Τριφιόδ-.) 327· — ἀπροσ., ἐπεὶ ἐσάλπιγξε (δηλ. ὁ σαλπιγκτής), ὅταν ἡ σάλπιγξ ἤχησε, Ξεν. Ἀνάβ. 1. 2, 17· πρβλ. **σημαίνω** II. 2, **κηρύσσω** I. 2. **2)** μετ' αἰτ., σ. ἡμέραν, προαγγέλλω, ἀναγγέλλω τὴν ἡμέραν, ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος, Λουκ. Ὠκύπ. 114.

σαλπικτής, ἴδε **σαλπιγκτής**.

σάλπισμα, τό, ἦχος σάλπιγγος, Πολυδ. Δ', 86· **σαλπισμός** ἢ **-ιγμός**, ὁ, αὐτόθι.

σαλπιστής, ἴδε **σαλπιγκτής**.

σαλπιστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σάλπιγγα, κρούματα Πολυδ. Δ', 84.

σάλπος, ὁ, ἴδε **σάλπη**.

σαλύγη, ἡ, (σάλος) συνεχὴς κίνησις ὡς ἡ τῆς ἀτράκτου, Ἡσύχ. μετὰ διαφ. τονισμοῦ **σαλυγά**, **-ήν**.

σάλυξ, ἡ, = **ἄγχουσα**, Διοσκ. 4. 23.

σαλώμη, ἡ, φάρμακόν τι (πιθαν. ἐκ τοῦ ὁμωνύμου καὶ κυρίου ὀνόματος), Γαλην.

σαλῶος· «ὁ πεφροντισμένος» Ἡσύχ.

σᾶμα, τό, Δωρικ. ἀντὶ **σῆμα**, Πίνδ. — Καθ' Ἡσύχ.: «σᾶμα· μνῆμα, Δωριεῖς δὲ στοιχεῖον».

σαμαγόρειος οἶνος, ὁ, εἶδος οἴνου, «τὸν δὲ Σαμαγόρειον οἶνον .. ἀπὸ τριῶν κοτυλῶν κερασθεισῶν μεθύσκειν ὑπὲρ τεσσαράκοντα ἄνδρας» Ἀθήν. 429F.

Σάμαινα, ἡ, (Σάμος) πλοῖον Σάμιον, ὅπερ ἐτίθετο ὡς σημεῖον ἢ τύπος ἐπὶ τῶν νομισμάτων τῆς Σάμου, Πλουτ. Περικλ. 26 (περὶ τοῦ ὁποίου χωρίου ἴδε Bergk εἰς Ἀριστοφ. Βαβυλ. 2)· εἶχον δὲ τὰ πλοῖα ταῦτα πρῴρας ὁμοίας πρὸς τὸ ῥύγχος χοίρου (πρβλ. **ὑόπρῳρος**)· οὕτως ὁ Ἡρόδ. 3. 59, λέγει: τὰς πρῴρας νέες καπρίους ἔχουσαι, πρβλ. Näke εἰς Χοιρίλ. σελ. 155 κέξ.— Καθ' Ἡσύχ.: «σάμαινα· εἶδος νεὼς ὑὸς ἔχουσα προτομήν».

σᾱμαίνω, Δωρ. ἀντὶ **σημαίνω**.

σαμάκιον, τό, μέρος γυναικείας στολῆς, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 319. — Καθ' Ἡσύχ.: «σαμάκια· κοσμαρίου εἶδος».

σαμαμίθιον, τό, εἶδος σκώληκος, «σαμιαμίθι», Σωφρόνιος παρὰ Maii Spicil. 3. 477, 481.

σάμαξ, **-ᾰκος**, ὁ, πλέγμα ἐκ βούρλων, «ψάθα» ἐν χρήσει ἀντὶ στρωμνῆς ἐν καιρῷ πολέμου, Χιωνίδ. ἐν Ἥρωσιν 1.—Καθ' Ἡσυχ.: «ὕλη τις δρυώδης, οἷον βούτομον, οἱ δὲ φορμόν», Πολυδ. Γ', 43.

σάμαον, τό, Δωρ. ἀντὶ **σημεῖον**, Συλλ. Ἐπιγρ. 5168 ἢ 5108.

σαμάρδακος, ὁ, γελωτοποιός, Ἰω. Χρυσ., ἴδε Suicer.

Σᾰμάρεια, ἡ, πόλις τῆς Παλαιστίνης ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου κληθεῖσα Σεβαστή, Συλλ. Ἐπιγρ. 889, Στράβ. 760, κτλ.· — **Σαμαρείτης**, **ου**, ὁ, κάτοικος Σαμαρείας, Καιν. Διαθ., κλ.· θηλ. **-ιῖτις**, **-ιδος**, αὐτόθι· — ἐπίθετ. **-ειτικός**, ή, όν, Ἐπιφάν.· — ῥῆμα **Σαμαρειτίζω**, ἕπομαι τῇ αἱρέσει τῶν Σαμαρειτῶν, Χρον. Πασχ. 1. 620· καὶ **Σαμαρειτισμός**, οῦ, ὁ, Ἐπιφάν.

Σαμάτης, **ου**, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **Σαρμάτης**, Διον. Π. 304.

σάμβᾰλον, **σαμβᾰλίσκος**, ἴδε ἐν λέξ. **σάνδαλον**, Ἡσύχ.

σαμβύκη, ἡ, τριγωνικὸν μουσικὸν ὄργανον ἔχον τέσσαρας χορδάς, Λατιν. sambuca, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 6. 13, Ἀθήν. 175D, 633F· ἦσαν δὲ οἱ τόνοι αὐτῆς τοσοῦτον ὀξεῖς ὥστε ὀλίγον ἦτο χρήσιμος· — ἦτο δὲ βαρβαρικῆς ἀρχῆς (Στράβ. 471, Ἀθήν. ἔνθ' ἀνωτ.), ταὐτὸν τῷ παρὰ Συρίοις sabkâ, μετὰ παρεμβολῆς τοῦ μ, οἷον ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῷ ambubaia (ἐκ τοῦ Συριακοῦ abûbo, αὐλός)· πρβλ. **κινύρα, νάβλα.** **2)** = **σαμβυκίστρια**, μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς σημασ. II, Πολύβ. 5. 37, 10., 8. 8, 6, πρβλ. Meineke εἰς Ἑλλ. Κωμικ. 4. 197. **II.** ὁμοία τὸ σχῆμα πολεμικὴ μηχανὴ ἐν χρήσει ἐν πολιορκίαις, Πολύβ. 8. 6, 2-11, Πλουτ. Μάρκελλ. 15, Ἀθήν. 634Α. — Πρβλ. **σάμβυξ**. — Καθ' Ἡσύχ.: «σαμβύκη· οὐ μόνον τὸ μουσικὸν ὄργανον, οὗ μέμνηται Ἰβῦκος· ἀλλὰ καὶ πολιορκητικόν, οὗ Βίτων». [Ἡ παραλήγουσα μακρὰ ἐν τῷ sambūca. Πέρσ. 5. 95].

σαμβῡκιστής, οῦ, ὁ, ὁ παίζων τὴν σαμβύκην, Εὔφορ. 31· — θηλ. **σαμβῡκίστρια**, Φιλήμων ἐν «Μοιχῷ» 1. 5, Πλουτ. Κλεομ. 35, Ἀντών. 9.

σάμβυξ, ή, λέξις ἡμαρτημένως μνημονευομένη ὑπὸ Σουΐδ. ἐκ τοῦ Πολυδ. 5. 37, 19.

σάμεα, ων, τά, σημεῖα ἐπὶ τῆς ἄκρας ἢ τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου, Λακων. λέξις, Ἡσύχ.

σαμένορα· «τὸν βραβευτὴν τῶν σφαιριζόντων» **Ἡσύχ.**

σάμερον, Δωρ. ἀντὶ **σήμερον**, Πίνδ.

Σάμη, ἴδε **Σάμος.**

σᾱμῆον, τό, Δωρ. ἀντὶ **σημεῖον**, Πυθαγ. Ἀποσπ.

σαμίθη· «βόφημά τι, ὡς Γλαυκίας ὁ ἰατρός» Ἡσύχ.

σαμινά, Λακων. ἀντὶ **θαμινά**, «συνεχῶς. Λάκωνες» Ἡσύχ.

Σάμο-θρᾴκη, Ἰωνικ. **-θρηΐκη**, ἡ, νῆσος πλησίον τῆς Θράκης ἀξία λόγου ἐπὶ τῷ πρωΐμῳ πολιτισμῷ τῶν κατοίκων αὐτῆς, Ἡρόδ. 6. 47· ὑπῆρξε δὲ ἡ ἕδρα τῶν μυστηρίων τῶν Καβείρων, ὁ αὐτ. 2. 51· καλεῖται **Σάμος Θρηΐκη** παρ' Ὅμ., Ἰλ. Ν. 12, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 34· καὶ ἁπλῶς **Σάμος**, Ἰλ. Ω. 78, 753. — Παλαιότερον ἔτι ὄνομα αὐτῆς ἦν **Λευκωσία**, Ἀριστ. Ἀποσπ. 538· καὶ **Δαρδανία**. Παυσ. 7. 4, 3. Ὁ κάτοικος τῆς νήσου ἐκαλεῖτο **Σᾰμόθρᾳξ** (οὐχὶ **Σαμοθρᾴξ**), Χοιροβοσκ. 176, 4, Ἐτυμολ. Μέγ.· Ἰων. πληθ. **Σαμοθρήϊκες**, Ἡρόδ. 2. 51., 8. 90· ἐπίθετ. **Σᾰμοθρᾴκιος**, Ἰωνικ. **-θρηΐκιος, η, ον**, Ἡρόδ. 7. 59, 108· πρβλ. τὸ ἐπόμ., καὶ ἴδε **Κάβειροι.**

Σάμος [ᾰ], ἡ, ὄνομα πολλῶν Ἑλληνίδων νήσων: **1)** ἀρχαῖον ὄνομα τῆς **Κεφαλληνίας** (ἃ ἴδε), Ἰλ. Β. 634, Ὀδ. Δ. 671, Ο. 29· καλεῖται δὲ καὶ **Σάμη**, Δ. 246, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 429· ἂν καὶ αὕτη κατ' ἄλλους ἦτο πόλις τις ἐπὶ τῆς νήσου· — ἐντεῦθεν **Σαμαῖος, α, ον**, Στράβ. 455. **2) Σάμος Θρηικίη**, ἴδε **Σαμοθρᾴκη.** **3)** ἡ Σάμος ἡ μεγάλη νῆσος ἡ ἀπέναντι τῆς Ἐφέσου, πρώτον ἐν τῷ Ὁμηρ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 41· — ἐντεῦθεν ἐπίθετ. **Σάμιος, α, ον**· Ἡρόδ. 1. 70, κτλ.· **ἡ Σαμία** (δηλ. γῆ), αὐτόθι, Θεοφρ. π. Λίθ. 62· ὡσαύτως, **Σ. ἄστηρ**, ἄργιλος ἔχουσα ἰδιότητας ἰαματικάς, Γαλην. — **Σαμιακός, ή, όν**, Κρατῖνος ἐν «Ἀρχιλόχοις» 11. (Κατὰ τὸν Στράβ. 346, 457, **σάμος** ἦτο ἀρχαία λέξις σημαίνουσα ὕψος μάλιστα παρὰ τὴν ἀκτήν).

σαμπῖ ἢ **σάμπι**, ἴδε **Σσ** Β. 4.

σαμυλίς· «ἡ πρόπολις ὑπὸ τῶν μελισσουργῶν» Ἡσύχ.

σαμφαριτικὴ νάρδος, ἡ, εἶδός τι νάρδου, Διοσκ. 1. 6.

σᾱμφειρος, ἴδε **σάπφειρος.**

σαμ-φόρας, ου, ὁ, (φέρω) ἵππος φέρων στίγμα παριστάνον τὸ ἀρχαῖον γράμμα **σᾶν** (ἴδε ὑπὸ τὸ στοιχεῖον **Σσ** Β. 4), οὐκ ἐλᾶς, ὦ σαμφόρα; Ἀριστοφ. Ἱππ. 603, Νεφ. 122, 1298· πρβλ. **κοππατίας**, καὶ Εὐστ. 785, Ἡσύχ. — Ἴδε Κόννου Φιλολογ. Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 531.

σαμψήρα, ἡ, εἶδος ξίφους τῆς πολιτείας, παριστάνον δηλ. τὴν ἐξουσίαν τῆς πολιτείας, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 20. 2, 3, πρβλ. Σουΐδ.

σαμψυχεῖον· «πλείστη γίνεται ἐν Αἰγύπτῳ· ἄλλοι δὲ μάραθον καλοῦσιν αὐτήν» Ἡσύχ.

σαμψυχίζω, ὁμοιάζω πρὸς σάμψυκον ἢ ἀμάραχον, τῇ ὀσμῇ Διοσκ. 3. 40.

σαμψυχῖνος, η, ον, ἐκ σαμψύκου ἢ ἀμαράχου, Διοσκ. 1. 58 (ἐν τῇ ἐπιγραφῇ), Ἀέτ. 4. 42.

σάμψῡχον, τό, ξενικὴ λέξις σημαίνουσα τὸ φυτὸν **ἀμάρακος**, «μαντζουράνα», Διοσκ. 3. 47, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 10· — φέρεται καὶ **σάμψυχον**, Νικ. Θηρ. 617, Παυσ. 9. 28, 3, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 548· **σάμψυχος**, ἡ, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 6· ὁ, Πολυδ. 5. 107.

σάν, ἴδε ὑπὸ τὸ στοιχεῖον **Σσ** Β. [ᾶ, ἴδε παρ' Ἀθην. 454F].

σανδάλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σάνδαλον**, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ἡρόδ. 2. 91, Κρατῖν. ἐν «Νόμ.» 10. Κηφισόδ. ἐν «Τροφ.» 2, κτλ. **II.** χειρουργικὸς ἐπίδεσμος, Ὀρειβάσ. 180· ὡσαύτως **σανδάλιος**, ὁ, ὁ αὐτ. 84. — Καθ' Ἡσύχ.: «σανδάλια· σάνδαλα. γυναικεῖα ὑποδήματα, ἃ καὶ βλαυτία. καὶ ἰατρικὸς ἐπίδεσμος σανδάλιον».

σανδᾰλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **σάνδαλον**, Ἀριστοφ. Βάτρ. 405· πρβλ. **σαμβαλ-.**

σανδᾰλο-θήκη, ἡ, θήκη σανδαλίων, Μένανδρ. ἐν «Μισογύνῃ» 3.

σάνδᾰλον, τό, ὑπόδημα προσδενόμενον διὰ λωρίων κατὰ τὸ ἄνω μέρος τοῦ ποδός, Εὔπολις ἐν «Χρυσῷ γένει» 20· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθυντ., πρῶτον ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 79, 83, 139· περὶ τῶν Τυρρηνικῶν σανδαλίων ἴδε Meineke εἰς Κρατῖν. ἐν «Νόμ.» 10, Πολυδ. Ζ', 86 κἑξ.· — **Αἰολ. σάμβαλον**, Σαπφὼ 99, Ἀνθ. Π. 6. 267, ἴδε Bgk. εἰς Ἀνακρ. 15· ὑποκοριστ. **σαμβαλίσκος**, ὁ, ἑτερογεν. πληθ. **-ίσκα**, Ἱππῶναξ 12. **II.** πλατύς τις ἰχθύς, Μάτρων παρ' Ἀθην. 136Β· ὡσαύτως **σανδάλιον**, καθ' Ἡσύχ. ταὐτὸν καὶ **ψῆττα**, ἀλλὰ διακρίνεται ἀπ' αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ἀλκίφρονος 1. 7. (Πιθαν. παρελήφθη ἐκ τοῦ Περσικοῦ sandal (calceus)).

σανδᾰλόομαι, Παθ., ἐφοδιάζομαι μὲ σανδάλια, «παπουτσώνομαι», Εὐμάθ. σ. 110.

σανδᾰλώδης, ες, ὅμοιος πρὸς σάνδαλον, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1371.

σανδᾰράκη [ᾰ], ἡ, ἐρυθρὸν θειοῦχον ἀρσενικόν, (**ἀρσενικὸν** δὲ καλεῖται τὸ κίτρινον, Διοσκ. 5. 121), Λατ. sandaraca, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 8· φέρεται **σανδαράχη** παρ' Ἱππ. 466. 20, Διοσκ. 5. 103, Ἀλκίφρ. 1. 33, κτλ. **2)** χρῶμα ἐρυθρόχρυσον ἢ τοῦ πορτοκαλίου λαμβανόμενον ἐξ αὐτῆς, Θεοφρ. π. Λίθ. 40 καὶ 50. (Πρβλ. Σανσκρ. sindûra = minium). **II.** τροφὴ τῶν μελισσῶν, «κέραθος», τὸ αὐτὸ καὶ **κήρινθος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 5· καὶ **ἐρεθάκη**, αὐτόθι 52. — Καθ' Ἡσύχ.: «τροφὴ τις τῶν μελισσῶν, ὡς Ἀριστοτέλης. καὶ εἶδός τι μεταλλικόν».

σᾰνδᾰρακίζω, ἤ -χίζω, ἔχω χρῶμα λαμπρὸν ἐρυθρόν, Διοσκ. 5. 113.

σανδᾰρᾰκῖνος, η, ον, ὁ ἔχων χρῶμα σανδαράκης, ἢ «πορτοκαλί», Ἡρόδ. 1. 98, Αἰλ. π. Ζ. 17. 23· — ὡσαύτως **σανδαραχώδης, ες**, Ideler Φυσ. 2. 74.

σανδᾰρᾰκουργεῖον, τό, (*ἔργω) φρέαρ ἐν ᾧ ἡ σανδαράκη ἐξορύσσεται, Στράβ. 562 (ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα **-ούργιον**).

σάνδυξ, -υκος, ἡ σάνδιξ, -ικος, ἡ, λαμπρὸν ἐρυθρὸν χρῶμα καλούμενον καὶ **ἁρμένιον**, Στράβ. 529, Διοσκ. 5. 103· λαμβάνεται δὲ τοῦτο ἐκ σανδαράκης μεμιγμένης μετ' ἐρυθρᾶς ὤχρας (rubrica), Πλίν. 35. 23· ἂν καὶ ὁμοιόν τι χρῶμα ἐλαμβάνετο ἐκ φυτοῦ ἔχοντος τὸ αὐτὸ ὄνομα, Σωσίβιος παρ' Ἡσυχ., Οὐεργιλ. Ἐκλ. 4. 45, Πλίν. ἔνθ' ἄνωτ. **2) σάνδυκες** παρὰ τοῖς Αὐδοῖς ἐκαλοῦντο διαφανῆ ἐνδύματα γυναικῶν ἔχοντα τὸ χρῶμα τῆς σαρκός, κρεατόχροα (βεβαμμένα δὲ διὰ ταύτης τῆς βαφῆς), Ἰω. Αὐδ. π. Ἀρχῶν Πολιτικ. 3. 64. **3)** εἶδος ἁλιφῆς, Ἡσύχ. **II.** μικρὰ θήκη, Ἡσύχ. |ῡ ἐν τῇ γενικῇ, Προπ. 2. 19, 81· ἀλλὰ ῠ παρὰ τῷ Κρατ. ἐν «Κυνηγ.» 86].

σανδών, -ῶνος, ὁ, ἑσθὴς διαφανής, Ἰω. Αὐδ. π. Ἀρχῶν Πολιτικ. 3. 64.

σᾰνίδιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **σανίς**, μικρὸς δίσκος, χυτρίδια καὶ σανίδια κάμφορείδια Ἀριστοφ. Εἰρήν. 202, Μενάνδρος ἐν «Ἡνιόχῳ» 2. **II.** ὡς τὸ **πινάκιον**, πίναξ, πινακὶς πρὸς γραφήν, ἐκ σανιδίου Λυσίας 146. 6, πρβλ. Αἰσχίν. 82. 29.

σᾰνῐδόω, (σανὶς) καλύπτω μὲ σανίδας, στρώνω μὲ σανίδια, σεσανιδωμένα πλοῖα, ἔχοντα κατάστρωμα, Σχόλ. εἰς Θουκ. 1. 10, πρβλ. Ἀθηνίων. π. Μηχαν. 6Α.

σᾰνῐδώδης, ες, [εἶδος) πλατὺς ὡς σανίς, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 8.

σᾰνίδωμα, τό, (σανιδόω) πάτωμα ἐκ σανίδων, Πολύβ. 1. 22, 6., 6. 23, 3· τὸ κατάστρωμα πλοίου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 5.

σᾰνῐδωτός, ή, όν, ὁ ὑπὸ σανίδων κεκαλυμμένος, πατωμένος μὲ σανίδια, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΖ', 8, κ. ἀλλ.).

σᾰνίς, -ίδος, ἡ, «σανίδα», «σανίδι», Ἀνθ. Π. 9. 269, Πολύβ. 1. 22, 9, κτλ.· σ. ἄξοος Καλλ. Ἀποσπ. 105· — ἐντεῦθεν, πᾶν πρᾶγμα ἐκ σανίδος πεποιημένον, **1)** θύρα, παρ' Ὁμ. ἀείποτε δίφυλλος, Λατ. fores, Ἰλ. Μ. 453, 461, Ὀδ. Χ. 128, κτλ.· κολλῆται σανίδες Ὀδ. Β. 344, πρβλ. Χ. 128, Ἰλ. Φ. 535· σ. πύλῃσιν ἐπικεκλιμέναι Ἰλ. Μ. 121· — σπανίως ἐν τῷ ἑνικῷ, Εὐρ. Ὀρ. 1221. **2)** ξύλινον ἱκρίωμα ἢ πάτωμα ἐν εἴδει σκηνῆς, ἐφ' ὑψηλῆς σ. Ὀδ. Φ. 51. **3)** ξύλινον πάτωμα, μάλιστα κατάστρωμα πλοίου, Εὐρ. Ἑλ. 1556, Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 48, Ἀνθ. Π. παράρτ. 15, 3. **4)** ἐν τῷ πληθ., ξύλιναι πινακίδες πρὸς γραφήν, Εὐρ. Ἄλκ. 968· μάλιστα ἐν Ἀθήναις, πίνακες κεκαλυμμένοι μὲ γύψον (ὡς τὸ Λατ. album), ἐφ' ὧν ἐγράφοντο παντὸς εἴδους δημόσιαι γνωστοποιήσεις, μάλιστα δὲ αἱ πρὸς ἐκδίκασιν ὑποθέσεις ἐν τοῖς δικαστηρίοις, Ἀριστοφ. Σφ. 349, 848· οἱ μέλλοντες νὰ προταθῶσι νόμοι, Ἀνδοκ. 11. 28· οἱ ὑπὸ τῶν θεσμοθετῶν διορθωθέντες νόμοι, Αἰσχίν. 59, 11· κατάλογοι ἀρχόντων, Λυσί. 176. 9· ὀνόματα ὠφειλετῶν, Δημ. 791. 11 (ἔνθα κεῖται τὰ ἑνικόν)· πρβλ. ἐπὶ πᾶσιν Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 253. Οὕτως ἐν Ῥώμῃ ἐκαλοῦντο οἱ πίνακες ἐφ' ὧν ἦσαν γεγραμμένοι οἱ νόμοι, Δίων Κ. 42, 32. **5)** ἡ σανὶς ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐδένοντο οἱ κατάδικοι ἢ καὶ προσηλοῦντο ἐνίοτε ὡς εἰς σταυρόν, πρὸς σανίδα προσπασσαλεύειν τινά Ἡρόδ. 7. 33., 9. 120· ἐν καὶ πρὸς τῇ σ. δεῖν Ἀριστοφ. Θεσμ. 931, 940 (ἔνθα ὁ Σχολ. μνημονεύει τὸν Κρατῖν.)· σανίδι προσδεῖν Πλουτ. Περικλ. 28. — Καθ' Ἡσύχ.: «σανίς· θύρα. λεύκωμα, ἐν ᾧ αἱ γραφαὶ ἐγράφοντο πρὸς τοὺς κακούργους».

σαννάβας· «τὰς ἀγρίας αἶγας» Ἡσύχ.

σαννάκιον ἢ **σάννακρον**, τό, εἶδος ποτηρίου, Φιλήμων ἐν «Χήρᾳ» 1.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σάννας, **ου**, ὁ, γελωτοποιός, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 32Α· πρβλ. **σαννίων**.

σαννίον, τό, (σαίνω) ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, ὡς τὸ Λατιν. cauda, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 86·— **σαννιόπληκτος**, **ον**, = **αἰδοιόπληκτος**, Ἡσύχ.· πρβλ. Lob. Rhem 113.

σαννίων, ὁ, = **σάννας**, Λατ. sannio, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 3, 22, 83.

σάννορος· «μωρός, παρὰ Ῥινθωνι. Ταραντῖνοι» Ἡσυχ.

σαννυρίζω, ἐμπαίζω, περιγελῶ, πιθαν. γραφ. παρ' Ἡσυχ.

σάντᾶλον, τό, δένδρον εὐῶδες Ἰνδικόν, Salmas. in Solin. 726· **σάνδανον** παρ' Ἀετ.· **σαντάλινος**, **η**, **ον**, ὁ ἐκ σανταλου, ξύλα Ἄρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. θαλάσσ. σ. 20 (κοινῶς **σαγαλίνα**).

σαντόνιον, τό, εἶδος ἀφινθίου εὑρισκομένου ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαντόνων (Santones), ἐν Γαλατίᾳ, «λεβιθόχορτον», Διοσκ. 3. 28· παρὰ Γαλην. **σαντονικόν**.

σάξις, **εως**, ἡ, (σάττω) ἡ εἰς ὑπερβολὴν πλήρωσις, παραγέμισμα, στοίβαγμα, Ἀριστ. Προβλ. 25. 8, 4.

σαόμβροτος, **ον**, ὁ σῴζων τοὺς βροτούς, Πρόκλ. Ὕμν. εἰς Ἀθην.· 40.

σαό πτολις, **ιος**, ὁ, ἡ, ὁ σῴζων ἢ ὑπερασπίζων τὰς πόλεις, Κόλουθ. 140. Νόνν. Δ. 41. 395.

σάος, ὡς θετικὸν εὕρηται μόνον ἐν τῷ συνηρ. τύπῳ **σῶς**, **σᾶ** (ἴδε **σῶς**)· ἀλλ' εὑρίσκομεν συγκρ. **σαώτερος** ἐν Ἰλ. Δ. 32, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 4, Θεόκρ. 25. 59· συγκρ. ἐπίρρ. **σαώτερον**, Ἀνθ. Π. 9. 788· πρβλ. **σάως**.

σαοσίμβροτος, **ον**, = **σαόμβροτος**, ἀμφίβολ. παρ' Ἡσυχ. «σῴζων ἀνθρώπους».

σαοφρονέω, **σαοφροσύνη**, **σαόφρων**, ποιητ. ἀντὶ **σωφρ-**· ὡσαύτως παρ' Ἀρεταίῳ.

σαόω, = **σῴζω**, ἴδε ἔνθ.

σαπάνα, **ης**, ἡ, Γαλατικὸν ὄνομα τῆς ἀναγαλλίδος, Διοσκ. (ἐν τοῖς νόθοις) 2. 209.

σαπέρδης, **ου**, ὁ, Ποντικὸν ὄνομα τοῦ ἰχθύος κορακίνου, Ἰππ. 546. 14, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 365, 546, Ἄρχιππον ἐν «Ἰχθύσι» 10, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 117Α· ἀλλὰ κατὰ τὸν Παρμένωνα, τὸ ὄνομα ἰδίου εἴδους ἰχθύος, πρβλ. Ἀθήν. 308Γ· πρβλ. **σαπερδίς**, Ἡσυχ. [ᾰ ἔνθ' ἀνωτ., Pers Sat 5. 134].

σαπέρδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ.· σκωπτικὸν ὄνομα πόρνης, Ἀθήν. 391C.

σαπερδίς, ἡ, ὄνομα ἰχθύος ποταμίου, ὅθεν διαφέροντος ἀπὸ τοῦ **σαπέρδου**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 30, 7.

σᾰπήη, ἴδε **σήπω**.

σαπήριον, τό, ἄγνωστόν τι ζῷον, Med. Matthaei σ. 54· πρβλ. **σατύριον** ΙΙ.

σάπιθος· «θυσία. Πάφιοι» Ἡσύχ.

σαπρία, ἡ, (σαπρὸς) = **σαπρότης**, Διοσκ. 1. 112, Ἀνθ. Π. 15. 38, Ἡσύχ.

σαπρίας οἶνος, ὁ, παλαιός, κατειργασμένος οἶνος (ἴδε **σαπρὸς** ΙΙ. 3), Ἕρμιππ. ἐν «Φορμ.» 2. 6.

σαπριάω, = **σαπρίζομαι**, Νικήτ. Χρον. 158ι).

σαπρίζω, μέλλ. **-ιῶ**, (σαπρὸς) κάμνω τι σαπρὸν ἢ βρωμερόν, Ἐβδ. (Ἐκκλ. Γ', 1).— Παθητ., σήπομαι, φθείρομαι, σεσάπρισται τὰ ὀστέα Ἱππ. Ἀγμ. 774.

σαπρό-γηρος, **ον**, σεσηπὼς ἐκ τοῦ γήρως, Νικήτ. Χρον. 182D.

σαπρό-κνημος, **ον**, ὁ φέρων σῆψιν εἰς τὰς κνήμας, ὁ σαπρὰς κνήμας ἔχων, ἕλκος Διοσκ. 4. 184.

σαπρολογία, ἡ, σαπροὶ λόγοι, ὕβρεις, αἰσχρολογίαι, Νικήτ. Χρον. 16D, κτλ.

σαπρό-πλουτος, **ον**, οὗ ὁ πλοῦτος σήπεται, παλαιόπλουτος, ἢ ῥυπαρὸς καὶ πλούσιος, ἴσως παρῳδία τοῦ **ἀρχαιόπλουτος**, Ἀντιφάν. ἐν «Χρυσίδι» 1. Ὁ Dobree προΰτεινε **σατραπόπλουτος**, πλούσιος ὡς σατράπης).

σαπρός, **ά**, **όν**, (√ΣΑΠ, **σήπω**) σεσηπώς, «πάπιος», Ἱππῶν. 16, Ἱπποκρ. 278. 19· ἐπὶ τῶν πνευμόνων, ἀσθενικός, νοσῶν, ἐφθαρμένος, Λατ. labidus, ὁ αὐτ. 451. 6· ἐπὶ ὀστῶν προσβεβλημένων ὑπὸ φθοροποιοῦ νόσου ἢ φθίσεως, Ἰατίον Ἀριστοφ. Ἱππ. 918· βύρσαι ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 38· πινακίσκος φορμὸς, σχοινίον ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 813, 542, Σφ. 1343· ἐλαῖαι Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 10· παροιμ., σαπροῦ πείσματος ἀντιλαβέσθαι Θέογν. 1362· — ἰδίως ἐπὶ ἰχθύος ἐπὶ μακρὸν μείναντος ἐν τῇ ἅμμῃ, «ταγκός», τάριχος Ἀριστοφ. Ἀχ. 1101· ἀντίθετον τῷ **πρόσφατος**, Ἀντιφάνης ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 2, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν «Κνοιθιδεῖ» 2· Ἰμὰς Μένανδρος ἐν «Δεισιδαίμοσι» 2· ἐπὶ μεμαραμμένων ἀνθέων, σαπροὺς (τοὺς στεφάνους) εἶναι διὰ τὸν χρόνον Δημ. 615. 11. —Ἐπίρρ. σαπρῶς λούειν, οὕτως ὥστε ὁ λουσθεὶς πάλιν ἀκάθαρτος νὰ εἶναι, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 2. 21, 14. **ΙΙ** καθόλου, παλαιός, πεπαλαιωμένος, ἐφθαρμένος, Λατιν. obsoletus, ἀρχαῖον καὶ σαπρὸν Ἀριστοφ. Πλ. 322. **2)** ἐπὶ προσώπων, γέρων ὢν καὶ σ. ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 698· ὦ σαπρά, λεγόμενον πρὸς γραῖαν, ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 884, Ἕρμιππ. ἐν «Ἀρτοπώλ.» 2· οὕτως, εἶναι σαπρὸν κούδὲν δύνασθαι Ἀριστοφ. Σφ. 1381· οὐδὲν ἐσμὲν οἱ σαπρ. Εὔπολις ἐν «Πόλεσιν» 27· σαπρ. γυναῖκα .. ὁ τρόπος εὐμορφον ποιεῖ Φιλήμων ἐν Ἀδήλ. 47, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 377. **3)** ἐπὶ οἴνου, ἄνευ κακῆς τινος σημασίας, ὡριμος, παλαιός, «ἀργασμένος» (πρβλ. **σαπρίας**). «σαπρὸν οὐ τὸ μοχθηρόν .. , ἀλλὰ παλαιόν, Εὔπολις» Φώτ., πρβλ. Φιλυλλίων ἐν Ἀδήλ. 6· οὕτω, τρὺξ παλαιὰ καὶ σαπρὰ Ἀριστοφ. Πλ. 1086· καὶ ὁ Ἄλεξις ἐν «Ὀρχ.» 1 περιγράφων τὸν παλαιὸν οἶνον λέγει: ὀδόντας οὐκ ἔχων, ἡδὺ σαπρὸς .. γέρων γε δαιμονίως· ἴδε Piers. εἰς Μοῖριν 353, Ruhnk. εἰς Πλάτ. Τίμ. καὶ εἰς Ruti'. Lop. 102. **4)** εἰρήνη σαπρά, παλαιά, ἀστεῖος λόγος, παρὰ προσδοκίαν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 554. **ΙΙΙ**. ἐπὶ ἤχου, αὐλεῖ γὰρ σαπρὰ .. κρουμάτια Θεόπομπ. Κωμικ. ἐν «Σειρῆσι» 2· ἴσως ἀντὶ τοῦ **σαθρά**, ἴδε **σαθρός** 2.— Καθ' Ἡσύχ.: «σαπρόν· ἀκάθαρτον».

σαπρο-σκελής, **ές**, ὁ ἔχων τὰ σκέλη σαπρά, σεσηπότα, Θεόδ. Πρόδρ.

σαπρό-στομος, **ον**, ὁ ἔχων τὴν πνοὴν τοῦ στόματος βρωμεράν, βρωμόστομος, Στοβ. 72. 53.

σαπρότης, **-ητος**, ἡ, σηπεδών, «σαπίλα», «μοῦχλα», εἴτε παλαιότης, εἴτε σαπρότης .. οὐκ οἰόμεθα δεῖν σώμα ἀπόλλυσθαι Πλάτ.Πολ. 609Ε, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 6, 1, κ. ἀλλ., Θεοφρ. π. Ὀσμ. 2.

σαπρο-φᾰγέω, τρώγω πράγματα σαπρά, σεσηπότα, πρβλ. Μαρτιάλ. 3. 77.

σαπρό-φῐλος, **ον**, (**σαπρὸς** ΙΙΙ) ὁ ἀγαπῶν τοὺς ψευδεῖς καὶ πλημμελεῖς φθόγγους, τὰς κακοφωνίας, Ἀρχ. Μουσ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 325.

σαπρο-φόρος, **ον**, (φέρω) ὁ φέρων σεσηπότα πράγματα, Εὔστ. Πονημάτ. 2. 88.

σαπρόω, = τῷ ἑπομ., Θωμ. Μάγιστρ. σ. 790.

σαπρύνομαι, Παθ., γίνομαι σαπρὸς ἢ βρωμερός, Νικ. Ἀλεξιφ. 468.

σαπρώνῠμος, **ον**, (ὄνομα) ὁ ἔχων σαπρὸν, βρωμερὸν ὄνομα, Εὔστ. Πονημάτ. 4. 7.

σαπύλλειν· «σαίνειν. Ῥινθων» Ἡσύχ.

σαπφειρινος, **η**, **ον**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σάπφειρον, κατεσκευασμένος ἐκ σαπφείρου, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 9, 8, Φιλόστρ. 34· ὡσαύτως **ος**, **ον**, Ψευδο-Καλλισθ. 1. 4.

σαπφειρίτης λίθος, ὁ, = **σάπφειρος**, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 395.

σαπφειρο-ειδής, **ές**, ὅμοιος πρὸς σάπφειρον, παρὰ τῷ Wolf. ἐν Ἀνεκδ. 3, 155.

σάπφειρος, ἡ, κατὰ τὸν Beckmann ἐν Hist. of Invent., καὶ τὸν King ἐν Antique Gems, οὐχὶ ὁ νῦν σάπφειρος ἀλλ' ὁ lapis lazuli, λίθος τῆς ὁποίας ὑπῆρχον δύο εἴδη, **κυανῆ** καὶ **χρυσῆ**, εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοφράστου μνημονευόμενος ἐν τοῖς π. Λίθ. 23 καὶ 37, Διον. Π. 1104. (Πιθαν. ἡ λέξις παρεληφθη ἐκ τῶν Φοινίκων, πρβλ. τὸ Ἑβρ. sappir).

Σαπφώ, **-οῦς**, αἰτ. **-οῦν** Γρηγόρ. Κορίνθ. 427, κλητ. **-αῖ**, ἡ· — ἡ ποιήτρια, Ἀλκαῖ. 54, κτλ.· Αἰολ. **Ψαπφὼ** αὐδᾶι 64, Ahr. D. Aeol. § 7, 5· ἐν ἐπιγραφαῖς καὶ ἐπὶ νομισμάτων ἐνίοτε φέρεται **Σάφφω**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1211. 4, Mionnet Descr. 2, σ. 46· — ἐπίθετ. **Σαπφῷος**, **α**, **ον**, Ποσειδιππ. παρ' Ἀθην. 596D· ἡ **Σαπφικός**, **ή**, **όν**, ὁ ἔχων τὸ Σαπφικὸν μέτρον, Ἡφαιστ.

σᾰπών, μετοχ. ἀορ. τοῦ **σήπω**.

σάπων, **-ωνος**, ὁ, Λατ. sapo, «σαποῦνι», Γερμ. Seife, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 13· — λέξις Κελτικὴ ἢ Γερμανική, Πλιν. Ν. Η. 28. 12. [ᾰ, Seren. Samm n. 158].

σᾰπωναρικός, **ή**, **όν**, σαπωνοειδής, σαπωνώδης, στακτός, Ἰατρ.

σᾰπώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σάπων**, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 3. 17.

σᾰπωνίς, **-ίδος**, ἡ, = **ὕσσωπον**, λέξις ἀρχ.

σαράβαρα, τά, Περσικαὶ πλατεῖαι ἀναξυρίδες, «βρᾶκαι», Ἀντιφάν. ἐν «Σκύθ.» 1· ὡσαύτως ἐγένετο χρῆσις τῆς λέξεως **σαράβαρα** παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ τῷ Θεοδότῳ εἰς μετάφρασιν τοῦ Ἑβραϊκοῦ sar'balim ἐν Δανιὴλ Γ', 27 (πρβλ. 21), ἔνθα ὁ Σύμμαχος ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ **ἀναξυρίδες**· — πιθανῶς τὸ Περσικὸν «σαλβάρι», shalvār ἢ shulvār (braccae), Ἡσύχ. **ΙΙ**. μουσικὸν ὄργανον, εἶδος κυμβάλων, κτλ.

σάραβος, ὁ, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Ἀρχαδ. 46, Ἡσύχ.

σάραγος· «ὑπηρέτης» Ἡσύχ.

σαράκοντα, **σαρακοστός**, Βυζ. τύποι τῶν **τεσσαρά-κοντα**, **-κοστός**, Χρον. Πασχ. 352. 12, κτλ.

Σᾰρᾶπις, **-ιδος**, ὁ, ὡσαύτως **Σέρᾶπις**, Αἰγυπτία θεότης, κατ' ἀρχὰς σύμβολον τοῦ Νείλου καὶ τῆς εὐφορίας, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 38. 5, Διόδ. 1. 25, Πλούτ. 2. 362· συχνάκις δὲ εὑρίσκεται ἐν ἐπιγραφαῖς συνημμένον μετὰ τοῦ **Ζεὺς Ὕπατος**, Συλλ. Ἐπιγρ. 4042, 4262, 4713, κ. ἀλλ.· — ἐντεῦθεν **Σᾰρᾶπεῖον** ἢ **Σεραπεῖον**, τό, ὁ ναὸς τοῦ Σεράπιδος, αὐτόθι 4401, Πλουτ. Ἀλέξ. 76, Δίων Κ. 66. 24· **Σαραπιεῖον**, τό, Πολυβ. 4. 39, Mail Class Auctt. 4. 445· **Σαράπιον** ἢ **Σερ-**, Στράβ. 795, Συλλ. Ἐπιγρ. 2715b. 4.—

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σαραπιασταί, οἱ, σύνδεσμός τις ἢ ἑταιρεία ἀποτελουμένη ἐκ λατρευτῶν τοῦ Σεράπιδος, αὐτόθι 120.

σάρᾶπις, γεν. **εως** ἢ **ιος,** ὁ, λευκὴ Περσικὴ ἐσθὴς μετ' ἐρυθρῶν ταινιῶν, καὶ σαράπεις μήλινοι καὶ πορφυροῖ καὶ λευκοί, οἳ δὲ ἀλουργεῖς Δημόκρ. Ἐφ. παρ' Ἀθην. 525C, Κτησ. παρὰ Φωτ.

σάράπους [ρᾰ], -ποδος, ὁ, ἡ, αἰτ. **σαράπουν** καὶ παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ 38· **σάραπον·** (**σαίρω** II, **πούς**) ὁ διὰ τῶν ποδῶν του σαρώνων, δηλ. ὁ ἔχων πόδας στρεβλοὺς καὶ σύρων αὐτοὺς κατὰ γῆς ἐν ᾧ βαδίζει, πλατύπους, Λατ. plautus, Ἀλκαῖ. ἔνθ' ἀνωτ., Γαλην. —Ἴδε Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Α', σ. 396.

σάργαλος, ὁ, τόπος ἐν τῷ δίφρῳ ὅπου ἐστηρίζετο ἡ μάστιξ, «οὗ ἐν τοῖς ἅρμασιν ἀπετίθεντο τὰς μάστιγας, ἡ οἱονεὶ τομὴ σάργαλος ἐκαλεῖτο» Ἡσύχ.

σαργάνη, ἡ, ὡς τὸ **ταργάνη,** πλέγμα, δεσμός, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 788. **2)** καλάθιον, Τιμοκλ. ἐν «Ἀηθ.» 1, Λουκ. Λεξιφάν. 6, Β' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ια', 33, Ἡσύχ.

σαργανίς, -ίδος, ἡ, = τῷ προηγ, Κρατῖνος ἐν «Διονυσαλεξάνδρῳ» 7.

σάργανος· «ὁ ἀγροῖκος» Ἡσύχ.

σαργῖνος, ὁ, εἶδος ἰχθύος κατ' ἀγέλας πορευομένου, Ἐπίχ. 31 Ahr., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 2, 1.

σαργὸς (συχὶ **σάργος,** Ἀρκάδ. 46), ὁ, ὄνομα θαλασσίου ἰχθύος, Λατ. sargus, Ἐπίχ. 44 Ahr., Φιλύλλ. ἐν «Πόλεσιν» 1· ὁ Ἀριστ. φαίνεται ὅτι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐννοεῖ δύο διαφόρους ἰχθῦς, **1)** εἶδος μύλλου (**κεστρεύς**), π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 11, κἑξ., 6. 17, 3. **2)** τὸν ἔτι καὶ νῦν καλούμενον σαργόν, αὐτόθι 5. 9, 5., 8. 2, 31.

σάρδα, ἡ, εἶδος θύννου ἀγρευσομένου πλησίον τῆς Σαρδοῦς, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 120E.

σαρδάζω, γελῶ πικρὸν γέλωτα, ἴδε **σαρδάνιος.**

σαρδανάφυλλος· «γελωτοποιός» Ἡσύχ.

σαρδάνιος, α, ον, ἐπίθετ. ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ γέλωτος πικροῦ ἢ εἰρωνικοῦ καὶ χλευαστικοῦ, σαρδάνιον γελᾶν (δηλ. γέλωτα), γελῶ γέλωτα πικρὸν ἐξ ὀργῆς ἢ ἐξ ἐκδικήσεως, μεῖδησε δὲ θυμῷ σαρδάνιον μάλα τοῖον Ὀδ. Υ. 302· οὕτως, ἀνεκάγχασε μάλα σαρδάνιον Πλάτ. Πολ. 337A· τί μάταια γελᾶς..; τάχα που σαρδάνιον γελάσεις Ἀνθ. Π. 5. 179· πεφύλαξο σίνεσθαι, μὴ καὶ σ. γελάσῃς Ἀνθ. Πλαν. 86· ἁπλῶς, γελῶ, γέλωτα σαρδάνιον Κικ. Fam 7. 25, 1. (Ἡ ῥίζα ἴσως εἶχε σχέσιν πρὸς τὴν τοῦ **σεσηρώς**, μὲ διεσταλμένα χείλη, ἐμπαικτικῶς, χλευαστικῶς, Σχόλ. εἰς Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ. πρβλ. **σαρδάζειν**· «μετὰ πικρίας γελᾶν» Φώτ., Σουΐδ.— Ἡ συνήθης ἐξήγησις τούτου τοῦ γέλωτος ἦτο ὅτι ὡμοίαζε πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ὁποῖον παρῆγε φυτόν τι ἐκ Σαρδοῦς (ranunculus Sardoüs, καλούμενον **σαρδάνη** παρὰ τῷ Τζέτζ.), Πολύβ. 17. 7, 6, Πλουτ. Γ. Γράκχ. 12, Νόνν. Δ. 20. 309, Χρησμ. Σιβυλλ. 1. 182, ὅπερ ἐσθιόμενον διέστελλε καὶ ἐνέτεινε τὸ πρόσωπον τοῦ τρώγοντος, ἐκεῖνει δὲ εἰς σπασμωδικὸν γέλωτα, Παυσ. 10. 17, 13, Σχόλ. εἰς Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ., Φώτ., Serv εἰς Οὐεργιλ. Ἐκλ. 7. 41· ὅθεν μεταγενέστεροι ἐκδόται ἔγραψαν **Σαρδόνιον** ἀντὶ **Σαρδάνιον** (ἐκ τοῦ **Σαρδώ**), Πολύβ. ἔνθ' ἀνωτ., Λουκ. Ὅνος 24, κτλ., τοῦτο δὲ φέρεται καὶ ὡς διάφ. γραφ. παρ' Ὁμ. καὶ Πλάτ.· ὅθεν τὸ Ἀγγλ. sardonic·— πρβλ. Παροιμιογρ. σελ. 102, 370, Gaisf.).

Σάρδεις, εων, αἱ, πρωτεύουσα πόλις τῆς Λυδίας, Αἰσχύλ. Πέρσ. 45· δοτ. **Σάρδεσι** αὐτόθι 321·— Ἰων. **Σάρδιες** Ἀνθ. Π. 7. 709, κτλ., ἢ **Σάρδῐς** Ἡρόδ. 5. 102· γενικ. **Σαρδέων,** δοτ. **Σαρδῐ́σι** Ἡρόδ. 1. 7., 5. 101, κτλ.· αἰτ. **Σάρδιας** Καλλ. εἰς Ἄρτ. 248, ἢ **Σάρδῐς** Ἡρόδ. 1. 27·— ἐπίθετ. **Σαρδιᾱνός,** Ἰων. **-ηνός,** ἡ, όν, Ἡρόδ. 1. 22, 80, Εὐρ. Ἀποσπ. 631· **οἱ Σαρδιανοί** Ξεν. Κύρ. 7. 2, 3· **αἱ Σάρδιαι** Παρθέν. 22·— **Σαρδιᾱνικός, ή, όν,** Ἀριστοφ. Ἀχ. 112, Εἰρ. 1174· ἴδε **βάμμα.**

σάρδη καὶ **σαρδίνη,** ἡ, ἡ σαρδέλλα, Λατ. sardina, Γαλην.· οὕτω **σαρδῖνος,** ὁ, Ἐπαίνετ. παρ' Ἀθην. 328F.

σάρδιον, τό, λίθος πολύτιμος, Πλάτ. Φαίδων 110D, Θεοφρ. π. Λίθ. 8 καὶ 23· **σάρδια,** ἐπὶ γυναικείων κοσμημάτων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 13.— Ὁ λίθος οὗτος ἦτο δυο εἰδῶν, ὁ διαφανὴς ἐρυθρὸς ἢ ὑάλυς (ἀγγλ. carnelian) καὶ ὁ διαφανὴς μελαφὸς ἢ ἄρρην, ἀγγλ. sardine, Θεοφρ. π. Λίθ. 30·— παρὰ μεταγεν., λίθος **σάρδιος** Φιλόπον. παρὰ Σουΐδ.· **σάρδινος** λίθος Ἀνέκδ. Ὀξων. 4. 229· **σαρδόνιον** Ἡσύχ. ἐν λέξ. **σαρδώ.**

σαρδόνιον, τό, = **σαρδῶν,** Ξεν. Κυν. 6, 9.

σαρδόνιος, α, ον, ἴδε **σαρδάνιος.**

σαρδ-όνυξ, ὄνυχος, ὁ, (σάρδιον) λίθος πολύτιμος, Φιλήμ. ἐν Ἀδηλ. 130b, Ἀνθ. Π. 1. 116, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 5, κτλ.· πλημμελῶς φέρεται **σαρδώνυξ** ἐν Ἰουδ. Πολ. 5. 5, 7, Πλουτ. 2. 1160F, κτλ.· **σαρδόνυχος** παρὰ τοῖς Βυζαντίνοις. Ὁ λίθος ἐκαλεῖτο ἁπλῶς **ὄνυξ** ὅταν τὸ μελανὸν ἔδαφος αὐτοῦ εἶχεν ἁπλῶς στίγματα ἢ σειρὰς λευκοῦ, ἀλλὰ **σαρδόνυξ** ἐὰν τὰ διάφορα χρώματα ἦσαν διατεθειμένα κατὰ στρώματα παράλληλα.

Σαρδώ, ἡ, γεν. **οῦς,** συνηρ. **οῦς,** δοτικ. **οῖ,** ἡ «Σαρδινία», Ἡρόδ. 1. 170, Ἀριστοφ. Σφ. 700· αἱ πλάγιαι πτώσεις ἐνίοτε φέρονται **Σαρδόνος, -όνι, -όνα** (οἱονεὶ ἐξ ὀνομ. **Σαρδών**), Πολύβ. 1. 24, 5 κἑξ., 1. 79, 1, κτλ.· **Σαρδῶνος** εἶναι πιθαν. πλημμελὴς γραφ. παρὰ Στράβ. 106· ὀνομ. **Σαρδῶνη** παρ' Ἡσυχ.— Ἐντεῦθεν ἐπίθετ. **Σαρδόνιος,** Ἡρόδ. 1. 166, Θεόκρ. 16. 86· πρβλ. **σαρδάνιος**· (ἐντεῦθεν **Σαρδονία,** = **Σαρδώ,** Συλλ. Ἐπιγρ. 2509. 14)·— ὡσαύτως **Σαρδονικός,** Ἡρόδ. 2. 105, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 11, Πολυδ. Ε', 26· **Σαρδώνιος,** Στράβ. 106, 122, κτλ.· (ἀλλὰ **Σαρδωνικός** εἶναι πιθανῶς πλημμελὴς γραφὴ παρὰ τῷ Λυκόφρ. 796, Πολυδ. Ζ', 77· παρ' Ἡσυχ. **Σαρδῷος, ώα, ῷον,** Πολυδ. 1. 42, 6, κτλ.· — **Σαρδοί,** οἱ, οἱ κάτοικοι τῆς Σαρδοῦς, Διοδ. Ἔκλογ. 491. 10, ἀλλ' ἴδε Schweigh. εἰς Πολύβ. 26. 7, 1· **Σαρδῷοι** ὁ αὐτ. 1. 88, 9. **II.** πολυτιμὸς τις λίθος, ἴσως ὁ αὐτὸς καὶ **σάρδιον** ἢ ὁ **σαρδόνυξ,** Φιλόστρ. 770, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 187.

σαρδών, -όνος, ὁ, τὸ σχοινίον τὸ συγκρατοῦν τὸ ἄνω χεῖλος (μέρος, οὗγια) κυνηγετικοῦ δικτύου, Πολυδ. Ε', 31, Ἡσύχ.· πρβλ. **σαρδόνιον.**

σάρητον, τό, = **σάραπις,** Φώτ., «εἶδος χιτῶνος» Ἡσύχ.

σάρι, τό, πληθ. **σάρια,** Αἰγυπτιακόν τι παρυδάτιον φυτόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 5, Ἡσύχ.

σαρίν, κατὰ τὸν Ἡσύχ., ἰδιος κοσσύφου· πρβλ. **ψάρ.**

σάρισα, ἡ, μακρὸν δόρυ ἐν χρήσει ἐν τῇ Μακεδονικῇ φάλαγγι, λόγχη μακρά, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 11, 2, Πολύβ. 2. 69, 18, κτλ., ἴδε ἐπὶ πᾶσι 18. 12. Κοινῶς φέρεται **σάρισσα,** ἐξ ἀγνοίας ὅτι τὸ σ εἶναι φύσει μακρόν, ἴδε Ὀβίδ. Μεταμορφ. 12. 466, Lucan. 8. 298· πρβλ. **Σάρισα·** ἀλλ' ὑπάρχει ἡ διάφορ. γραφ. **σάρισσα** ἐν τῷ κειμένῳ τῶν πλείστων ἐκ τῶν ἀρίστων Ἀντιγράφων (ἴδε Schweigh. εἰς Πολύβ. 2. 69), καὶ ὁ τύπος οὗτος ἐπιβεβαιοῦται ἐκ τοῦ κανόνος τοῦ Χοιροβοσκ. ἐν τοῖς Ὀξων. Ἀνεκδ. 2. 236· παρὰ τοῖς Βυζ. **σάριττα.**

σᾰ́ρῐσο-φόρος, ον, ὁ φέρων σάρισαν, ὡπλισμένος διὰ σαρίσης, Πολύβ. 12. 20, 2, Ἀρρ. Ἀνάβ. 1. 14, κτλ.· ἴδε τὸ προηγ. Ἐντεῦθεν **-φορέω.** Ζωναρ.

σαρκάζω, (σάρξ) σπαράττω, διασχίζω σάρκας ὡς οἱ κύνες, Ἀριστοφ. Εἰρ. 482, ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.· πρβλ. **σαρκακύων.**

2) κόπτω καὶ τρώγω χόρτον μὲ τὰ χείλη κεκλεισμένα ὡς οἱ ἵπποι βοσκόμενοι, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 785, ἴδε Foës Oecon. **II.** δάκνω τὰ χείλη μου ὑπ' ὀργῆς, Γαλην. Γλωσσ. Ἱππ.· ὅθεν, ὁμιλῶ μετὰ πικρίας, περιπαίζω, χλευάζω, εἰρωνεύεσθαι μετ' ἐπισυρμοῦ τινος Στοβ. Ἔκλογ. 2. 222· **σαρκάζων** , καὶ σεσηρὼς Φίλων 2. 597· ἴδε Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 966 (997), Εὐστ. 1083. 32.— Καθ' Ἡσύχ.: «σαρκάζει· μειδιᾷ· καταγελᾷ· ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι».

σαρκασμο-πῖτῦο-κάμπτης, ου, ὁ, ὁ μετὰ πικρίας καὶ ἐμπαιγμῶν τὰς πίτυς κάμπτων, ὁ χλευάζων πιτυοκάμπτης, λέξις κωμικὴ παρ' Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 966, ἔνθα ὁ Σχολ. «ὡς σαρκάζοντας μὲν καὶ προσποιουμένους τὰ πολεμικά, οὐκ ἀληθῶς δὲ τοιούτους».

σαρκασμός, ὁ, ἐμπαιγμός, εἰρωνεία, χλευασμός, Ρήτορ. (Walz) 8. 591, Α. Β. 10, κτλ.· ἴδε **σαρκάζω.**

σαρκᾶω. ἴδε **σαρκακύων**

σαρκ-ελάφεια (ἐξυπακ. σῦκα) τά, εἶδος σύκων οἱονεὶ ὁμοίων πρὸς σάρκας ἐλάφου, Ἀθήν. 78A.

σαρκήρης, ες, ὁ σαρκώδης, ἐκ σαρκὸς συνιστάμενος, στάχυς παρ' Ἡσυχ.

σαρκίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σάρξ,** μέρος μικρόν, τεμάχιον σαρκός, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 7, 8, Ἀποσπ. 315.

σαρκίζω, ἀφαιρῶ, ἀποξέω τὴν σάρκα, Ἡρφδιαν. 4. 64, πρβλ. Πολυδ. Β', 233.

σαρκικός, ή, όν, = **σάρκινος** I (ὅπερ εἶναι διάφορ. γραφ.), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 10. 2, 7, ἐν τῷ συγκρ. **II.** ἐκ σαρκὸς ἀποτελούμενος, εἰς τὴν σάρκα ἀνήκων, προσηλωμένος εἰς τὰ τῆς σαρκός, ὑλικός, ἀντίθετον τῷ **πνευματικός,** Ἀνθ. Π. 1. 107. —Ἐπίρρ. **-κῶς,** Ἰγνάτ. πρὸς Ἔφεσ. 10· συγκρ. **-ώτερον,** Κλήμ. Ἀλεξ. 802.

σαρκῖνος, η, ον, (σάρξ) ὁ ἐκ σαρκὸς ἢ ὅμοιος πρὸς σάρκα, σαρκώδης, κρεάτινος, σ. ὄζος (ἴδε ἐν λέξ. **ὄζος**)· σ. μόρια, σαρκώδη μέρη, οἷον ἡ γλῶσσα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 11, 12· ἄνθρωποι θνητοὶ καὶ σ., Ἱππαρχ. παρὰ Στοβ. 573. 40· σ. ἰχθὺς (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ὄνειρον), Θεόκρ. 21. 66· τὸ σ. τῶν λόγων, ἡ πραγματικὴ ἢ ὑλικὴ αὐτῶν ἀπουδαιότης καὶ σημασία, Πλούτ. 2. 79C.—Ἐπίρρ. **-νως,** Κλήμ. Ἀλ. 938, Ὠριγέν., κλπ. **2)** = **σαρκικός** II, Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. ζ'. 16, Ἐκκλ. **II.** ὁ παλλὴν ἔχων σάρκα, παλυσαρκος, «σωματώδης», Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 504, Εὔπολις ἐν Ἀδηλ. 100· σώματα Πλάτ. Νόμ. 906C· πύκται Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 9, 3.

σαρκίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σάρξ,** τεμάχιον σαρκός, Ἱππ. Ἀφ 1252, κ. ἀλλ. Δίφιλ. ἐν «Ἀπλήστῳ» 1. 2, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 11, 8, κ. ἀλλ.

σαρκῖτις, ἡ, λίθος τις τῶν τιμίων, Plin. h. n. xxxvii. 181.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σαρκο-βλέπτης, ου, ὁ μόνον πρὸς τὴν σάρκα ἀποβλέπων, Ἐκκλ.

σαρκο-βόρος, ον, (βορά) ὁ τρώγων σάρκα, σαρκοφάγος, ζῷον Πλούτ. 2. 956C· ὄρνιθες Μανέθων 5. 193· — **σαρκοβορέω,** Σχόλ. εἰς Θουκ. 2. 50· **σαρκοβορία,** ἡ, Μανασσ. Χρον. 159.

σαρκοβρώς, -ῶτος, ὁ, ἡ, = **σαρκοβόρος,** Μοσχίων παρὰ Στοβ. Ἐκλ. 1. 242.

σαρκο-γενής, ές, (γενέσθαι) ὁ γεγεννημένος ἐκ σαρκός, μνημονευόμενον ἐξ Ἐκκλ.

σαρκογονία, ἡ, (γενέσθαι) σαρκικὴ γέννησις, Πορφυρ. Ἄντρ. Νυμφ. 14.

σαρκο-δᾰκής, ές, ὁ δάκνων ἢ ἐσθίων σάρκα, δαγκάνων κρέας, βίος Ὀρφ. Ἀποσπ. 12. 2.

σαρκο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς σάρκα, σαρκώδης, κρεατώδης, φύσις Πλάτ. Τίμ. 75E· σ. ὧν τὴν φύσιν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 16· Συγκρ. **-ειδεστέρη** Ἱππ.· πρβλ. **σαρκώδης.**

σαρκό-θλᾰσις, ἡ, καὶ **-θλασμα,** τό, σύντριμμα, θλάσμα τῆς σαρκός, Θεοφάν. Νόνν.· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 501.

σαρκο-κήλη, ἡ, πρήξιμον σκιρρῶδες περὶ τοὺς ὄρχεις, Πολυδ. Δ', 203, Γαλην.· — **σαρκοκηλικός,** ὁ πάσχων ἐκ σαρκοκήλης, ὁ αὐτ.

σαρκό-κολλα, ης, ἡ, Περσικὸν κόμμι, Διοσκ. 3. 89, Γαλην., πρβλ. Πλιν. Η. Ν. 24. 14, Ἡσύχ.· τὸ ὄνομα ἔλαβεν ἐκ τῆς ἰδιότητος ἣν ἔχει νὰ θεραπεύῃ πληγάς, νὰ «σαρκώνῃ».

σαρκο-κύων, ὁ, (σαρκάζω) κύων ἀνασύρων τὰ χείλη καὶ δεικνύων τοὺς ὀδόντας, κύων σεσηρώς, Ἱππῶναξ 116· ὁ Schneid. καὶ ὁ Δινδ. (Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 481) ἀνέγνωσαν **σαρκῶν κύων,** ἐκ τοῦ **σαρκάω,** = **σαρκάζω.**

σαρκο-λᾰβίς, -ίδος, ἡ, Ἱππιατρ., καὶ **-λάβος,** ὁ, Ὀρειβάσ. 41 Mai, χειρουργοῦ λαβίς, δι' ἧς συλλαμβάνεται τὸ κοπτόμενον κρέας· — **σαρκολαβέω,** Mai's Col. Vat. 9. 642.

σαρκο-λάτρης, ου, ὁ, ὁ λατρεύων τὴν σάρκα, Γρηγ. Ναζ.

σαρκο-λαμπής, ές, ὁ τὴν σάρκα ποιῶν λάμπουσαν, λαμπράν, σαρκολαμπὴς μόρφωσις κυρίου Θ. Στουδ. 1777, ἔκδ. Mi.

σαρκο-λιπής, ές, = **λιπόσαρκος,** ἰσχνός, ὀλιγόσαρκος, πλευρά Ἀνθ. Π. 7. 383.

σαρκο-μᾰνέω, μαίνομαι ἐκ σαρκικῆς ἐπιθυμίας, λαγνεύω· καὶ οὐσιαστ. **-μανία,** ἡ, Ἐκκλ.

σαρκ-όμφᾰλον, τό, πρήξιμον σκιρρῶδες τοῦ ὀμφαλοῦ, Γαλην.

σαρκο-πᾰγής, ές, (πήγνυμι) ὁ ἐκ σαρκὸς συμπεπηγμένος, συγκείμενος, σαρκώδης, Ἀνθ. Πλαν. 134.

σαρκο-πέδη, ἡ, ὁ δεσμὸς τῆς σαρκός, Γρηγ. Ναζ.

σαρκο-ποιός, όν, ὁ εἰς σάρκα μεταβάλλων, ποιῶν τι σαρκῶδες, τρέφων, παχύνων, Πλούτ. 2. 771B· — **σαρκοποιέω,** κατασκευάζω τι ἐκ σαρκός, τὸν ἄνθρωπον ὅλον ὁ αὐτ. 2. 1096E· Παθητ., παρὰ τοῖς Ἐκκλ., ἐνσαρκοῦμαι· — **σαρκο-ποιία,** ἡ, τὸ ποιεῖν τι ἐκ σαρκός, μεταβολὴ εἰς σάρκα, Πορφυρ. Ἄντρ. Νυμφ. 14, σ. 14.

σαρκό-πυον, τό, ἀπόστημα σαρκός, οἴδημα μετὰ πύου, Ἱππ. 220C.

σαρκο-πυώδης, ες, (εἶδος) ὁ ὅμοιος πρὸς πυώδη σάρκα, πρὸς σάρκα ἔχουσαν ἔμπυον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱππ.

σαρκόρ-ριζος, ον, ὁ ἔχων ῥίζας σαρκώδεις, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 12, 1, π. Ὀσμ. 63.

σαρκοτᾰκής, ές, (τήκω) ὁ τὴν σάρκα τήκων, φθείρων, νοῦσοι Πρόκλ. Ὕμν. εἰς Ἀθην. 44.

σαρκο-τοκέομαι, Παθ., τίκτομαι ἐν εἴδει ὄγκου ἐκ σαρκός, ἐπὶ τῶν ἀρκτύλων, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 42· ἀντίθετον τῷ **ζῳο-, ῳο-τοκέομαι.** Παρὰ Σουΐδ. **σαρκοτίκτω,** οὐχὶ ὀρθῶς.

σαρκοτροφέω, τρέφω ἢ θεραπεύω, περιποιοῦμαι, κατὰ κόρον τρέφω τὴν σάρκα, Γρηγ. Ναζ.

σαρκο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων τὴν σάρκα, προάγων ἢ παράγων σάρκα, Ideler Φυσ. 1. 208

σαρκοφᾰγέω, ἐσθίω σάρκας, εἶμαι σαρκοφάγος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 42, 1, π. Ζ. Μορ. 3. 1, 14, κ. ἀλλ. **II.** μετ' αἰτ., ἐσθίω τὰς σάρκας τινός, ἀνθρώπους Διόδ. 1. 89· σ. τὰς ζῴων σάρκας ὁ αὐτ. 5. 39· σ. μέλη, σπαράττω εἰς τεμάχια, κατακόπτω, Ἀνθ. Π. 5. 151.

σαρκοφᾰγία, ἡ, τὸ ἐσθίειν σάρκας, κρεοφαγία, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 5. 2· ὁ Πλούτ. ἔγραψε πραγματείαν περὶ σαρκοφαγίας, 2. 993A κέξ.

σαρκο-φάγος, ον, (φᾰγεῖν) ὁ ἐσθίων σάρκας, κρεοφάγος, τὰ σαρκοφάγα (ἐξυπακ. ζῷα) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 26., 5. 31, 1, κ. ἀλλ.· σ. ὄρνεον Πλουτ. Κλεομ. 39. **II.** λίθος σαρκ., εἶδος λίθου τιτανούχου (τοῦ ὁποίου ὁ ἄριστος εὑρίσκετο πλησίον τῆς Ἄσσου ἐν τῇ Τρωάδι), ἀξιόλογος ἐπὶ τῇ ἰδιότητι ἣν εἶχε νὰ καταφθείρῃ τὴν σάρκα τῶν ἐν αὐτῷ ἐγκεκλεισμένων νεκρῶν, Ἔραστ. παρὰ Πολυδ. Γ, 150, Πλιν. Η. Ν. 2. 96· ὅθεν κατεσκευάζοντο ἐξ αὐτοῦ λάρνακες ἢ νεκροθῆκαι, καὶ ἡ τοιαύτη λάρναξ ἐκαλεῖτο ὁμοίως **σαρκοφάγος** (πιθανῶς θηλ.), Συλλ. Ἐπιγρ. 6559, πρβλ. Ἰουβεν. 10. 172.

σαρκο-φᾰνής, ές, ὁ ὡς σὰρξ φαινόμενος, ἔχων σαρκῶδες ἐξωτερικόν, Σέξτ. Ἐμπ. 1. 50.

σαρκο-φθόρος, ον, ὁ τὴν σάρκα φθείρων, κατατήκων, καταστρέφων, αἴγλη Ὀρφ. Ὕμν. 69. 7.

σαρκοφορέω, φορῶ σάρκα, Κλήμ. Ἀλ. 251.

σαρκο-φόρος, ον, περιβεβλημένος σάρκα, Κλήμ. Ἀλ. 665, Χρησμ. Σιβυλλ. 8. 222.

σαρκό-φρων, ον, (φρήν) ὁ φρονῶν τὰ τῆς σαρκὸς (τῆς ὕλης), Βυζαντ.

σαρκο-φῠέω, παράγω σάρκα, ἐνεργῶ εἰς αὔξησιν αὐτῆς, «σαρκώνω», Ἱππ. 525. 55.

σαρκοφυΐα, ἡ, γένεσις καὶ ἀνάπτυξις σαρκός, σάρκωμα, σαρτάχισται Ἱππ. Ἀγμ. 774.

σαρκό-φυλλος, ον, ὁ ἔχων σαρκώδη φύλλα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 4., 4. 6, 7.

σαρκο-χᾰρής, ές, (χαίρω) ὁ εὑρίσκων χαράν, εὐχαρίστησιν καὶ τέρψιν εἰς τὴν σάρκα, φιλόσαρκος, Γρηγ. Ναζ.

σαρκόω, (σάρξ) κάμνω τινὰ σαρκώδη ἢ ἰσχυρόν, ἐνδυναμώνω, Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 745, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 21, 6· ἴδε Wyll εἰς Πλούτ. 2. 79C.— Παθ., γίνομαι σαρκώδης, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 8· σεσαρκωμένος, σαρκώδης, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 784, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 10, 12. **II.** παράγω ἢ κάμνω σάρκα, διὰ σαρκὸς καλύπτω καὶ κλείω πληγήν, σαρκοποιῶ, σαρκοῦσα ἀνάτριψις Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 748.— Παθ., θᾶσσον σαρκοῦνται ὁ αὐτ. π. Ἀγμ. 769. **III.** μεταβάλλω τι εἰς σάρκα, χαλκὸν σ., ἐπὶ χαλκοτύπου ἢ ἀνδριαντοποιοῦ, Ἀνθ. Π. 9. 742 **IV.** ἐν τῷ Παθ., γίνομαι σάρξ, ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 8643, 8961, Σύμβολ. Νικ.

σαρκώδης, ες, = **σαρκοειδής,** ἔχων σάρκα, ἀντίθετον τῷ **ἄσαρκος,** Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18, π. Ἀέρ. 292, Ξεν., κλπ.· θεοὶ ἔναιμοι καὶ σαρκώδεες, ἔχοντες αἷμα καὶ σάρκα, Ἡρόδ. 3. 29· τὸ σαρκῶδες, τὸ μέρος τὸ σάρκινον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 17, 29· ἢ οὐσία ὁμοία σαρκί, αὐτόθι 3. 16· — ὡσαύτως ἐπὶ φυτῶν, σ. τὸ φύλλον ἔχει Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 4, κτλ.· — ἐπὶ οἴνου, Ἀθήν. 27C.

σάρκωμα, τό, σαρκῶδες ἔκφυμα, μάλιστα ἐπὶ τῆς ῥινός, Γαλην., κλπ.

σάρκωσις, εως, ἡ, ἡ ἔκφυσις ἢ γένεσις καὶ αὔξησις σαρκός, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2· ὡσαύτως = τῷ προηγ., Διοσκ. 5. 135. **II.** παρὰ τοῖς Ἐκκλ., ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

σαρκωτικός, ή, όν, ὁ ἐνεργῶν εἰς γένεσιν καὶ αὔξησιν σαρκός, Γαλην.

σάρμα, τό, (**σέσηρα, σαίρω** I) χάσμα ἐν τῇ γῇ, «σχισμάδα», καταβόθρα, Ἐτυμολ. Μέγ. 709. **II.** (**σαίρω** II) = **σάρον** II, σάρωμα, «σκουπίδι», «σάρματα· καλλύσματα καὶ κόπρια παρὰ Ῥίνθωνι» Ἡσύχ.

Σαρμάτης, ου, ὁ, = **Σαυρομάτης,** ὃ ἴδε· ποιητ. **Σᾰμάτης,** Διον. Π. 304.

σάρμοι· «θερμοί» Ἡσύχ.

σαρμός, ὁ, κατὰ τὸν Ἡσύχ., σωρὸς χώματος ἢ ἄμμου, κτλ.· ὅθεν **σαρμεύω** ἐν Ἡρακλεωτ. Πίν. (Συλλ. Ἐπιγρ. 5774, 136) ἑρμηνεύεται ὡς σημαῖνον: ἀνασκάπτω ἄμμον.

σάρξ, ἡ, γεν. **σαρκός.** Αἰολικ. **σῦρξ** Ἐτυμολ. Μέγ. 708. 31· (ἐτυμολ. ἀμφίβολ.)· — Λατιν. caro, Ὅμ., κλ.· παρ' Ὁμήρ. ἀεὶ ἐν χρήσει τὸ πληθ., πλὴν ἐν Ὀδ. Τ. 450, ἔνθα (ὡς παρ' Ἡσιόδ. ἐν Ἀσπ. Ἡρ. 364, 461) σημαίνει τὸν πρόσθιον μῦν τοῦ μηροῦ· διότι διὰ τοῦ πληθ. σημαίνονται πάντες οἱ μυῶνες τοῦ σώματος, κορέει κύνας .. δημῷ καὶ σάρκεσσι Ἰλ. Θ. 380, Ν. 832· ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα Ὀδ. Ι. 293, πρβλ. Λ. 219· σάρκες περιτρομέοντο μέλεσσιν Σ. 76· οὕτω παρ' Ἡσ. ἐν Θεογ. 538, Πινδ. Ἀποσπ. 150, καὶ τοῖς Ἀττ.· τούτου σάρκας λύκοι πάσονται Αἰσχύλ. Θήβ. 1035· ὀπτὰς σάρκας ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1097· σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων .. ἀπέρρεον Εὐρ. Μήδ. 1200· ἀλλ' ἐνίοτε σημαίνει τὸ ὅλον σῶμα, μήτε γῆ δέξαιτό μου σάρκας θανόντος ὁ αὐτ. ἐν Ἱππολ. 1031, πρβλ. 1239, 1343, κτλ.· — τὸ ἐνικ. εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς μετέπειτα ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, τοῦ αἵματος .. πηγνυμένου σὰρξ γίνεται Ἱππ. 237. 13, κτλ.· κορέσαι στόμα πρὸς χάριν ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας Σοφ. Φιλ. 1157· ἔδαπτον σάρκα Εὐρ. Μήδ. 1189, πρβλ. Βάκχ. 1136, Κύκλ. 344, κτλ.· ὡσαύτως περιληπτικῶς, ἐπὶ τοῦ σώματος, γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἠβῶσαν φέρει Αἰσχύλ. Θήβ. 622· σαρκὶ παλαιᾷ ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 72· σαρκὸς περιβόλαια, ἐνδυτά Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1269, Βάκχ. 746· — ὁ Πλάτων χρῆται τῷ ἐνικ. καὶ πληθ. σχεδὸν ὁμοίως, ταῖς σαρξὶ σάρκες προσγίγνονται Φαίδων 96D, πρβλ. Συμπ. 211E, Πολ. 556D, κτλ.· τῆς σαρκὸς διαλυτικὸν Τίμ. 60B, πρβλ. 61C, 62B, κτλ. **2)** ἡ σὰρξ τοῦ σκύτεος, τὸ ἐσωτερικὸν ἢ τὸ πρὸς τὴν σάρκα μέρος τοῦ δέρματος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 799. **3)** τὸ σαρκῶδες, μαλακὸν μέρος τῶν καρπῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 8, 5, πρβλ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 2, 6., 4. 15, 1, κτλ. **II.** ἡ σὰρξ ὡς ἕδρα τῶν αἰσθημάτων,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παθῶν καὶ ἐπιθυμιῶν, ἡ σαρκικὴ φύσις, σαρκὶ δουλεύειν καὶ ταῖς πάθεσι Πλούτ. 2. 107F, πρβλ. 101B· συχν. ἐν τῇ Καινῇ Διαθ. **2)** ἐν τῇ Καιν. Διαθ. ὡσαύτως, ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καθόλου, ὁ ἄνθρωπος, πᾶσα σάρξ, πᾶν τὸ ἀνθρώπινον γένος ἢ εἶδος, Α' Ἐπιστ. Πέτρ. α', 24.

σαρξι-φᾰγὲς καὶ **-φάγυν**, τό, παρὰ τῷ Παύλ. Αἰγ. καὶ ἑτέροις ἰατρικοῖς συγγραφ. πιθαν. ἁπλῆ παραφθορὰ τῶν Λατ. saxifragus, saxiframe· ὁ Γαληνὸς γράφει ὀρθῶς **σαξίφραγος**, ἀδίαντον, πλὴν ἐν 13. 935.

σάρον [ᾰ], τό, (**σαίρω** II) σάρωθρον, «φουρκάλι», σκοῦπα, Πυθαγ. παρὰ Πλουτ. 2. 727C, Ἀν. Π. 11. 207. **II.** σαρώματα, ἀκαθαρσία, σκουπίδια, Λατ. quisquiliae, οἷα τὰ τῆς θαλάσσης φύκη, Καλλ. εἰς Δῆλ. 225· — κωμικῶς ἐπὶ γραίας γυναικός, παλαιὸν οἰκίας σάρον Ἴων παρ' Ἡσυχ. — Οἱ Ἀττικίζοντες ἀποδοκιμάζουσι τὴν λέξιν ταύτην, ἀλλ' ἴδε Πολυδ. Γ', 94, Γ', 29, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 83.

σάρος ἢ **σαρός**, ὁ, Χαλδαϊκὸς κύκλος ἐτῶν (3600), Βηρωσ. παρὰ Συγκέλλῳ 30. 6, πρβλ. Σουίδ., «ἀριθμός τις παρὰ Βαβυλωνίοις» Ἡσύχ. (ἔνθα ἴδε Schmidt.)· ὡσαύτως, κύκλος 3600 ἡμερῶν, Σύγκελλ. 58. 6.

σᾰρόω, = **σαίρω** II, σαρώνω, σκουπίζω, καθαρίζω, τὴν οἰκίαν Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιε', 8, Ἀρτεμίδ. 2. 33. — Παθ., οἶκος σεσαρωμένος Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιβ', 44, κτλ. **II.** Παθ., ὡσαύτως, ἐπὶ σαρουμένου πράγματος, κῦμα .. μεταξὺ χοιράδων σαρούμενον Λυκόφρ. 389. Οἱ Ἀττικίζοντες ἀποδοκιμάζουσι τὴν λέξιν, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 83.

σάρπη, ἡ, καὶ **σαρπίον**, τό, = **σάλπη** (ἴδε), Α. Β. 794· **σαρπὶς** ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **σάρπος** ἐν τοῖς Ὀξων. Ἀνεκδ. 2. 466.

Σαρπηδών, -όνος, ὁ, Ἰλ.· ἀλλ' ὑπάρχει καὶ γεν. **Σαρπήδοντος**, δοτικ. **-οντι**, Ἰλ. Μ. 379, 392, κλητ. **Σαρπῆδον** Ε. 633, ὡς ἐξ ὀνομ. **Σαρπήδων**· — **Σαρπηδονεῖον**, τό, τὸ ἱερὸν αὐτοῦ ἐν Ξάνθῳ, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 78· — ἐπίθετ. **Σαρπηδόνιος, α, ον**, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 869.

σάρπος, ὁ, ξύλινον κιβώτιον ἢ θήκη, «σάρπους· κιβωτούς. Βιθυνοὶ δὲ ξυλίνας οἰκίας» Ἡσύχ.· πρβλ. **σάρπη**.

σάρσαι· «ἅμαξαι» Ἡσύχ.

σάρωμα, τό, (σᾰρόω) «σκουπίδι», Α. Β. 434, Ἀνέκδ. Ὀξων. 2. 453, Σουίδ.

σάρων, -ωνος, ὁ, αἰσχρὸς ἄνθρωπος, λάγνος· ὡσαύτως τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Ἡσύχ.

σᾰρωνίς, -ίδος, ἡ, παλαιὰ ὀρῦς ἔσωθεν κοίλη, Καλλ. εἰς Δία 22, Νικαίν. παρὰ Παρθεν. 11. 2, «σαρωνίδες· πέτραι, ἢ διὰ παλαιότητα κεχηνυῖαι ὀρύες» Ἡσύχ., Ἐτυμολ. Μέγ.· ὁ Ἡσύχ. μνημονευει καὶ **σωρωνίς**, «ἐλάτη παλαιά».

σάρωσις, ἡ, (σαρόω) = **σάρωμα**. Σουίδ.

σᾰρωτής, οῦ, ὁ, (σαρόω) ὁ σαρώνων, «σκουπιστής», Γλωσσ.

σάρωτρον, τό, σάρωθρον, «σκοῦπα», Εὐστ. 1887, 35, Θωμᾶς Μάγιστρ. 547, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 131.

σάσαμον, σασαμώπαστος, κτλ., Δωρ. ἀντὶ **σησαμ-**.

σάσαι, Παφία λέξις ἀντὶ **καθίσαι**, Ἡσύχ.· πρβλ. **θάσσω**.

σάσσω, ἴδε **σάττω**.

Σατὰν ἢ **Σατᾶν**, καὶ **Σατανᾶς**, γεν. ᾶ, ὁ, Ἑβραϊκὴ λέξις σημαίνουσα τὸν ἀντίδικον, τὸν ἐναντίον, Ἑβδ. (Γ' Βασιλ. ΙΑ', 14, 13), ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **ἐπίβουλος** παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Α' Βασιλ. ΚΘ', 4, πρβλ. Ἀριθμ. ΚΒ', 32)· — ὡσαύτως, ὁ κατήγορος, ὁ συκοφάντης, καὶ ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **ὁ διάβολος** ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ Ἰὼβ Α', 6 κἑξ., Ζαχ. Γ', 1· — ἐντεῦθεν ὡς ἄρχων τῶν πονηρῶν πνευμάτων, ὁ Διάβολος, Καιν. Διαθ. καὶ Ἐκκλ.— Ἐπίθετ. **Σατανικός, ἡ, όν**, ὁ ἀνήκων ἀρμόζων τῷ Σατανᾷ, ἐπίβουλος.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἐκκλ.

σατανογνώμων, -ονος, ὁ, ὁ ἔχων τὴν γνώμην τοῦ Σατανᾶ, Θ. Στουδ. σ. 1772, ἔκδ. Mi.

σαταρὶς καὶ **σαταρνίς, -ίδος**, ἡ, εἶδος κεκρυφάλου γυναικείου, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **σάττα**.

σᾶτες ἢ **σᾶτὲς**, Δωρικ. ἀντὶ **σῆτες, τῆτες**, τοῦτο τὸ ἔτος, ἐφέτος, Ἡσύχ.

σᾶτελλα· «πλειὰς τὸ ἄστρον» Ἡσύχ., ἴδε τὸ ἑπόμ.

σᾰτίνη [ῐ], ἡ, πολεμικὸς δίφρος, ἅρμα, ἅμαξα πολεμική, ποιῆσαι σατίνας τε καὶ ἅρματα Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 13· ἐπιβαίνει σατινέων Ἀνακρ. 29. 12· ζυγίους ζεύξασα θεὰ σατίνας Εὐρ. Ἑλ. 1311. — Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει **σάτελλα**, = **πλειάς**, ἐπειδὴ ὁ ἀστερισμὸς οὗτος ἐθεωρεῖτο ὡς παριστάνων ἅρμα.

σάττον, τό, Ἑβραϊκὴ λέξις, τὸ 1]30 τοῦ **κόρου**, = περίπου πρὸς ἕνα καὶ ἥμισυ μόδιον ἢ 24 sextarii, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 33, κ. ἀλλ., πρβλ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 9. 4, 5, Ἡσύχ.

Σατορνάλια, τά, τὸ Λατ. Saturnalia, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 25, 8· πρβλ. **Κρόνιος**.

σάτρα, πιθαν. ἀντὶ **σάρ-τα** = τῷ Ἀρχ. Περσ. zar-anya, χρυσός, Ἀριστοφ. Ἀχ. 100, πρβλ. 103.

σᾰτράπ-ἀρχης, ὁ, = **σατράπης**, **σατραπ-αρχία**, ἡ, = **σατραπεία**, Βυζ.

σᾰτρᾰπεία, Ἰων. **-ηίη**, ἡ, τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ διοικητικὴ περιφέρεια σατράπου, Ἡρόδ. 1. 192., 3. 89, Ξεν. Ἑλλ. 3, 1, 10.

σᾰτρᾰπεῖον, τό, τὸ ἀνάκτορον σατράπου, ἐν τῷ πληθ., Ἡλιόδ. 8. 12 (δίς).

σατρᾰπεύω, εἶμαι σατράπης, ἐνεργῶ ὡς σατράπης, δεῖ τὴν γυναῖκα σατραπεύειν Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 12. **2)** μετὰ γεν., κυβερνῶ ὡς σατράπης, σ. τῆς χώρας αὐτόθι 10, Ἀνάβ. 3. 4, 31· — ὡσαύτως μετ' αἰτ., τὰ ἐν μέσῳ σ. αὐτόθι 1. 7, 6· Αἴγυπτον Ἡλιόδ. 2. 24· πρβλ. **κρατέω** I καὶ V.

σᾰτράπης [ᾰ], **ου**, ὁ, Λατ. satrăpa, ὄνομα ἀντιβασιλέως ἢ κυβερνήτου καὶ διοικητοῦ ἐπαρχίας Περσικῆς, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 7. 4, 2., 8. 6, 3, Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 348, κτλ. (Παρὰ Θεοπόμπῳ ὡσαύτως **ἐξατράπης**, καὶ ἐν Καρικαῖς ἐπιγραφαῖς **ἐξαιθραπεύω**, **ἐκατρανεύω** (ἴδε Böckh. εἰς Συλλ. Ἐπιγρ. 2. σ. 470, ὅπερ μᾶλλον πλησιάζει πρὸς τὸν Ἑβρ. πληθ. achashdarp'nim (Δαν. Γ', 2, Ϛ', 2, Ἐσθὴρ Α', 4, κ. ἀλλ.)· εἶναι δὲ ἡ λέξις ἡ αὐτὴ τῇ Ἀρχ. Περσ. khshatra-pâ = ὁ τοῦ Σάχου ἢ βασιλέως ἀξιωματικός, ἀντιβασιλεύς, πρβλ. Ralwins. εἰς Ἡρόδ. 1. 192. **2)** ὡς πομπώδης λέξις, ἐπὶ πλουσίου ἀνθρώπου ἢ ἐνδόξου καὶ ἐπισήμου, Παυσ. 6. 25, 6· οἱονεὶ «πασσᾶς», «μπέης», σ. ἐκ πένητος Λουκ. Νιγρῖν. 20. — Καθ' Ἡσύχ.: «σατράπαι· ἀρχηγοί, στρατηλάται. Περσικὴ δὲ ἡ λέξις».

σᾰτρᾰπικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων εἰς σατράπην, ἡ σ. οἰκονομία, ἀντίθετον τῷ ἡ βασιλικὴ, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 1, 2 κἑξ. **II.** ὅμοιος ἢ ἁρμόζων σατράπῃ, πολυτελής, συμπόσιον Πλούτ. 2. 616E· αὐλή ὁ αὐτ. ἐν Ἄγιδι 3· ὄψεται Ἀλκίφρων 1. 38· — ἀνώμαλον θηλ. **σατραπίς, -ίδος**, Φιλόστρ. 68.

σατραπό-πλουτος, ἴδε **σαπρόπλουτος**.

σάτρης, ὁ, = **σατράπης**, Φώτ.

σάττα, ἡ, = **σαταρὶς**, «κάλυμμα κεφαλῆς γυναικείας» Ἡσύχ.

σάττω, Ἰων. **σάσσω** Ἱππ. 466. 21· παρατ. **ἔσαττον** Φερεκρ. ἐν «Κυριαννοῖ» 12· ἀόρ. ἔσαξα Ἡρόδ. 3. 7, Ξεν. Οἰκ. 19, 11, Ἄλεξις ἐν «Λευκαδίᾳ» 1. — Μέσ., ἴδε κατωτ. II. 1. γ. — Παθ., ἀόρ. **ἐσάχθην**, ἴδε κατωτ. II. 2· πρκμ. **σέσαχται** Κερκιδ. παρὰ Στοβ. τ. 4, 43· προστ. **σεσάχθω** Ἀντιφάν. ἐν «Φιλωτ.» 1· ἴδε κατωτ.— Παρὰ τῷ Ἱππ. ὁ μέλλων σχηματίζεται διὰ τοῦ **σ** (ὡς τὸ **πλάσω** ἐκ τοῦ **πλάσσω**), **ἐσσάσω** 504. 54· καὶ ἀόρ. **ἐσ-ἔσασα** 500. 13., 504. 55. (Ἡ ῥίζα εἶναι ΣΑΓ, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ **σάγμα, σάγος, σάγη**· πρβλ. ὡσαύτως **σάκος**). Φορτώνω, κυρίως δὲ «σαμαρώνω», ἐπιθέτω τὸ σάγμα ἢ σαμάριον καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὸ φορτίον, πρβλ. **σάγμα**· ἐντεῦθεν, **I.** ἐπὶ πολεμιστῶν, φορτώνω μὲ ὅπλα, ὁπλίζω διὰ πανοπλίας, ἁρματώνω — Παθ., ὁπλίζομαι διὰ πανοπλίας, Ἡρόδ. 7. 62, 70, 73, 86 (ἀείποτε ἐν τῷ Ἰων. γ' πληθ. παθ. ὑπερσυντ. **ἐσεσάχατο**)· ἀσπίδιωται χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμενοι Θεόκρ. 17. 94· πρβλ. **σάγη**. **2)** ἐφοδιάζω μὲ πάντα τὰ ἀναγκαῖα, σάξαντες ὕδατι [τὴν ἐσβολήν], ἐφοδιάσαντες τὴν εἰς τὴν Αἴγυπτον εἴσοδον μὲ ὕδωρ, Ἡρόδ. 3. 7. **II.** καθόλου, καλῶς ἢ βαρέως φορτώνω, καλῶς γεμίζω, ὑπερπληρῶ, πᾶς δ' ἀνὴρ ἔσαττε τεῦχος ἢ κόϊκ' ἢ κωρύκους Φερεκρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἔσαττον τὰς γνάθους, ἐπλήρουν αὐτὰς τροφῆς, Εὔβουλ. ἐν «Καμπ.» 4.— Παθ., ὁ σπλὴν σεσάχθω Ἀντιφ. ἐν «Φιλωτ.» 1. **β)** μετὰ γεν. πράγματος, σ. τῶν ἀρωμάτων (καὶ τὴν κοιλίην) Ἱππ. 682. 43· τὸ δέρμα κνεφάλλων σ. Θεόπομπ. Κωμικ. ἐν «Πανταλ.» 2· ἐν τῷ παθητ. πρκμ., πημάτων σεσαγμένος, φορτωμένος παθήματα, δυστυχίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 644· τριήρης σεσαγμένη ἀνθρώπων Ξεν. Οἰκ. 8, 8· γαστὴρ ἠῶν κἀχύρων σεσαγμένους Φερεκρ. ἐν Ἀδηλ. 14. **γ)** μετὰ δοτ., τυρῷ τε σάξον ἁλοί τ' (δηλ. τὸν σαῦρον) Ἄλεξ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Λουκ. Ἑρμότ. 65, π. τῆς Συρ. Θεοῦ 48· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, χρυσῷ σαξάμενος πήρην ὁ αὐτ. ἐν Περεγρ. 30, πρβλ. Κερκιδ. ἔνθ' ἀνωτ., Διογ. Λ. 6. 9· — οὕτω τὸ ῥῆμα **πίμπλημι** εἶναι ἐν χρήσει καὶ μετὰ γεν. καὶ μετὰ δοτ. πράγματος. **2)** πληρῶ τροφῆς καὶ ποτοῦ, χορταίνω, ἱκανοποιῶ, σ. καὶ πληροῖ τὴν ἐπιθυμίαν Ἀριστ. Προβλ. 21. 14, 2. — Παθ., σεσαγμένος πλούτου τὴν ψυχήν, κορεσθείς, χορτάσας ἐκ πλούτου, Ξεν. Συμπ. 4, 64· τρυφῆς .. σαχθέντες κέαρ Nauck εἰς Τραγικ. Ἀποσπ. σ. 628. **III.** πίζω, συνθλίβω πρὸς τὰ ἄνω, σ. τὴν γῆν περὶ τὸ φυτόν, πατῶ τὴν γῆν περὶ φυτοῦ, Ξεν. Οἰκ. 19, 11· σ. καρπὸν εἰς ἀγγεῖα, «πατῶ», ὥστε πολλοὺς καρποὺς ἀλλεπαλλήλους εἰς .., Πολύδ. 12. 2, 5. — Παθ., στενῶς συσσωρεύομαι, σὺν .. εἵμασιν σεσαγμένος Σιμωνίδ. Ἀμοργ. 19 (κατὰ Welck. σεσαγμένοι), Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 8, Προβλ. 25. 8, 4. **IV.** ἀμεταβ., καταπίπτω, καταβυθίζω, Ἄννα Κομν. 2. 73.

σᾰτῠρῐᾶκή, ἡ, ὄνομα ἀντιδότου τινός, Παῦλ. Αἰγ.

σᾰτῠρῐᾶσις, ἡ, (Σάτυρος) ἐξόγκωσις τῶν γεννητικῶν ὀργάνων καὶ ἀνηρθρωσις τοῦ πέους, πριαπισμός, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 12, Γαλην. **II.** νόσος καθ' ἣν τὰ κατὰ τοὺς κροτάφους ὀστᾶ ὀξογκοῦνται ὡς τὰ κέρα τῶν Σατύρων, Γαλην.· πρβλ. **ἐλεφαντίασις**. **2)** οἴδησις τῶν κατὰ τὰ ὦτα ἀδένων, Ἱππ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀφ. 1248 (διάφορ. γραφ. **σατυρικασμός**, οἷον παρὰ τῷ Ρούφῳ Ἔφεσ., ἴδε Littré), Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 11.

σᾰτῡρῐάω, πάσχω ἐκ σατυριάσεως, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 3, 22, Ρούφος.

Σᾰτῡρῐῖτον [ῑ], τό, ὑποκοριστ. τοῦ **Σάτυρος**, Στράττις ἐν Ἀσήλ. 1. 4.

Σᾰτῡρῐ́ζω, παριστάνω σάτυρον· παρῳδῶ, ἐκθέτω ἐμπαικτικῶς, χλευάζω, Κλήμ. Ἀλ. 52.

Σᾰτῡρῐκός, ή, όν, (Σάτυρος) ὁ εἰς Σάτυρον ἁρμόζων, ὅμοιος Σατύρῳ, Σωκράτης .. σ. καὶ ὑβριστὴς φαινόμενος Πλουτ. Κάτων Πρεσβυτ. 7, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 221E· ἐφήμεροι καὶ Σατυρικοὶ τοῖς βίοις Πλουτ. Γάλβ. 16, πρβλ. Περικλ. 13. **2)** ὁ ἀνήκων εἰς τὸ σατυρικὸν δρᾶμα ἢ ὅμοιος πρὸς αὐτό, Πλάτ. Συμπ. 222D· ποίησις Ἀριστ. Ποιητ. 4, 17· ὄρχησις Διον. Ἀλ. 7. 72· δρᾶμα ὁ αὐτ. ἐν Τέχν. Ρητ. 3. 6, κτλ.· ἀπολ., **σατυρικόν**, τό, σατυρικὸν δρᾶμα, Ξεν. Συμπ. 4, 19, Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὡσαύτως, **σατυρικὴ** Κραμήρου Ἀνέκδ. Παρισ. 1. 7· ἴδε ἐν λέξ. **Σάτυρος** II, καὶ πρβλ. **Σειληνικός**.

σᾰτῡρῐον, τό, φυτόν τι ὅπερ ἐξηρέθιζε τὴν σατυρικὴν ὁρμήν, ὑποτίθεται ὅτι εἶναι εἶδος ὄρχεως, Διοσκ. 3. 143 κἑξ., Πλούτ. 2. 126A. **II.** παρυδάτιον ζῷον ἐκ τοῦ εἴδους τῶν τρωκτικῶν, ἴσως τὸ sorex moschatus, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 5, 8.— Καθ' Ἡσύχ.: «σατύριον· πόα τις συνεργὸς πρὸς τὰς Ἀφροδισίας ὁρμάς. καὶ ζῷον τετράπουν ἢ λιμναῖον».

Σᾰτῡρῐσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **Σάτυρος** (I. 2), Θεόκρ. 4. 62., 27. 3, 47.

σᾰτῡρῐασμός, ὁ, = **σατυρίασις**, Γαλην.

Σᾰτῡρῐαστής, οῦ, ὁ, ὁ παριστάνων ἐν σατυρικῷ δράματι, Σατυριστῶν χοροὶ Διον. Ἀλ. 7. 72· ἀλλ' ὡσαύτως, Σατυρισταὶ χ. (ὡς ἐπίθετ.) αὐτόθι.

Σᾰτῡρο-γράφος, ον, ὁ γράφων σατυρικὰ δράματα, Διογ. Λ. 5. 85, Συλλ. Ἐπιγρ. 1585. 18, πρβλ. 1584. 24.

Σᾰ́τῡρος, ὁ, Δωρικ. **Τίτυρος** (ὁ ἴδε), αὐντρόφος τοῦ Βάκχου, κατ' ἀρχὰς παριστανόμενος μετὰ μακρῶν καὶ εἰς ὀξὺ ἀπολήγοντων ὤτων, σιμῆς ῥινός, οὐρᾶς τράγου καὶ κεράτων μικρῶν μόλις φυομένων (ἴδε **φήρεα**) ὄπισθεν τῶν ὤτων· βραδύτερον προσετέθησαν καὶ πόδες τράγου· εἰς τὸ κατὰ τὸ ἥμισυ δὲ ζῳῶδες τοῦτο πλάσμα ἀπεδόθη φύσις ἀσελγὴς καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ κτηνώδης, ἴδε Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 4. 62, ἔνθα ὁ Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 29), καὶ ὁ Σοφ. (Ἀποσπ. 131) μνημονεύονται· οἱ Σάτυροι ὡς θεοὶ τῶν δασῶν ἀπαντῶσι πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ (γένος οὐτιδανῶν Σατύρων καὶ ἀμηχανοεργῶν Ἀποσπ. 13. 2), ἀλλ' αὐτόθι οὐδὲν περὶ τῆς μορφῆς αὐτῶν λέγεται. Κατὰ τὸν Gerhard (del Dio Fauno, Neap. 1825), ὁ Σάτυρος διέφερε τοῦ Πανὸς καὶ τοῦ Ψαύνου διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν κεράτων· ἦτο δὲ ὅμοιος πρὸς τὸν Σειληνὸν ἀλλ' ἀρχαιότερος αὐτοῦ, Παυσ. 1. 23, 5, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 126, πρὸς τὸν Ξεν. ἐν Ἀν. 1. 2, 13, Πλάτ. ἐν Συμπ. 215A κἑξ. Καὶ αὐτὸς ὁ Βάκχος καλεῖται **Σάτυρος** ἐν Ἀνθ. Π. 9. 524· — σατύρων πράσωπα, ὡς κοσμήματα, Λυσ. Ἀποσπ. 19. **2)** λάγνος, ἀσελγὴς ἄνθρωπος, Λατ. caprineus, Ἰουλιαν. Καῖσ. 5. 5· βασιλεὺς Σατύρων, ἐπὶ τοῦ Περικλέους, Ἑρμιππ. ἐν «Μοίραις» 1· οὕτω **σατύρα**, ἡ, πόρνη, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 106, πρβλ. Lucret. 4. 1169 Lachm.· — ὁ Σωκράτης καλεῖται· ὁ Σάτυρος ὅδε, ὡς ἐκ τῆς εἰρωνείας αὐτοῦ, Πλάτ. Συμπ. 216C. **3)** ἐκ τῆς ὑποτιθεμένης ὁμοιότητος, εἶδος πιθήκου μετὰ οὐρᾶς, πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 3, 22, πρβλ. Παυσ. 1. 23, 5 κἑξ., Αἰλ. π. Ζ. 16. 21, καὶ ἴδε **τίτυρος** II. **II.** δρᾶμα ἐν ᾧ ὁ χορὸς συνίστατο ἐκ σατύρων, τὸ σατυρικὸν δρᾶμα (διάφορον τοῦ Λατ. Satura ἢ Satira)· ἐντεῦθεν ἐν τῷ πληθ., ὅταν Σατύρους ποιῇς Ἀριστοφ. Θεσμ. 157· ἐν τοῖς Σ. οὓς Μενέδημον ἐπέγραψεν [Λυκόφρων] Διογ. Λ. 2. 140, πρβλ. Ἀθήν. 55G· ἐν Ὀμφάλῃ Σατύροις Στράβ. 60. Ἀπετέλει δὲ τὸ δρᾶμα οὗτο τὸ τέταρτον μέρος τῆς τραγικῆς τετραλογίας καὶ λέγεται ὅτι ἐπενοήθη ὑπὸ τοῦ Πρατίνα (κατὰ τὸ 500 π. Χ.) ὡς ἱκανοποίησις διὰ τὸν ἐκ τῆς τραγῳδίας ἀποκλεισμὸν τοῦ Διονυσιακοῦ στοιχείου· τὸ μόνον σῳζόμενον σατυρικὸν δρᾶμα εἶναι ὁ Κύκλωψ τοῦ Εὐρ.· ἀλλὰ ἐν τῇ ὑποθέσει τῆς Ἀλκήστιδος ὑπάρχει ἡ σημείωσις· τὸ δρᾶμά ἐστι Σατυρικώτερον. Τὰ ἀποσπάσματα τῶν σατυρογράφων συνέλεξεν ὁ Friebel (Berlin, 1837)· ἴδε ὡσαύτως τὴν πραγματείαν τοῦ Casaubon de Satyrica Gr. Poesi. (Ἡ ἔτυμολογία ἄγνωστος· ἐκ τοῦ σε-σηρέναι κατὰ τὸν Αἰλ. ἐν Ποικ. Ἱστ. 3. 40). [**Σάτυρος**· ὥστε ὅπου ἡ πρώτη συλλαβὴ εἶναι μακρά, πρέπει πιθανῶς νὰ παραλαμβάνηται ὁ Δωρ. τύπος **Τίτυρος** (ὁ ἴδε)].

Σᾰτῡρόφῃρ, ηρος, ὁ, ἄγριόν τι ζῷον ὅμοιον πρὸς σάτυρον, Ἀρκάδ. 20.

Σᾰτῡρώδης, ες, ὅμοιος πρὸς σάτυρον, ὥτα Λουκ. Ζεῦξις 6· γένειον Αἰλ. π. Ζ. 16. 10.

σατύρωμα, -ατος, τό, παιδιὰ σατυρική, Helpid. Rustic. carm. de Christo 45.

σαυκός, ἡ, όν, ξηρός, λέξις Συρακοσία, «σαυκὸν· ξηρὸν Συρακόσιοι» Ἡσύχ., ἅτις μνημονεύει **σαυχμὸς** καὶ **σαχνός** = «χαῦνος, σαθρός, ἀσθενής».

σαυρός, ά, όν, = **ἀβρὸς** καὶ **σαυκρόπους**, ὁ, ἡ, = **ἁβρόπους**, Ἡσύχ.

σαυλόομαι, Παθ., (σαῦλος) σείομαι ὑπερηφάνως, ὀρχοῦμαι μετὰ προσποιήσεως, κινοῦμαι θηλυπρεπῶς, ἀκκίζομαι, ἀσιδαῖς βαρβίτων σαυλούμενοι Εὐρ. Κύκλ. 40, πρβλ. Λουκ. Ἀτξιφ. 10. — Καθ' Ἡσύχ.: «σαυλοῦσθαι· τρυφᾶν, θρύπτεσθαι, ἐναβρύνεσθαι».

σαυλο-πρωκτιάω, περιπατῶ σείων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὰ ὀπίσθια, «κουνῶν» τὰ ὀπίσθια, Ἀριστοφ. Σφ. 1173· πρβλ. **περι-πρωκτιάω**, **σαῦλος, σαλακωνίζω**.

σαῦλος (οὐχὶ **σαυλός**, Ἀρκάδ. 53, Ἐτυμολ. Μέγ. 270), η, ον· — ἐπίθετον περιγράφον τρόπον βαδίσματος καὶ συμπεριφορᾶς, σαῦλος καὶ διερρυηκὼς (κατὰ τὸν Σχολιαστ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1164)· τοῦτο συνάδει πρὸς τό· σαῦλα ποσὶ βαίνειν, ὅπερ λέγεται ἐπὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν βαίνει ἡ χελώνη, μὲ βήματα μικρὰ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διευθυνόμενα, Ὅμηρ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 28· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ἀνειμένου καὶ ἀκολάστου τρόπου καθ' ὃν περιεπάτουν αἱ ἑταῖραι καὶ οἱ βακχεύοντες, περιπατῶν «καμαρωτά», σ. βαίνειν Ἀνακρ. 165· σαῦλαι Βασσαρίδες ὁ αὐτ. 55· ἀλλ' ἐπὶ γαυριῶντος ἵππου, σ. βαίνειν, ἵππος ὡς κορωνίδης Σιμωνίδ. Ἀμοργ. 16· πρβλ. **σαυλόομαι**.— Καθ' Ἡσύχ.: **σαῦλα**· «καῦρα. ἥμυκα. τρυφερά», καὶ «σαῦλον· ἄβρὸν. καῦφον. ἄκρον. τρυφερόν. Ἀττικοί».

σαύλωμα, τό, (σαυλόομαι) τὸ θηλυπρεπές, Ἡσύχ.

σαυνά· «ἀπαλά» Ἡσύχ.

σαυνάκα, παράδειγμα τῆς ἀδιανοήτου γλώσσης τοῦ Τριβαλλοῦ, ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1615.

σαυνιάζω, ἐξακοντίζω κατά τινος ἀκόντιον, πλήττω δι' ἀκοντίου, τινά Διόδ. 5. 29.

σαύνιον ἢ **σαυνίον**, τό, ἀκόντιον, Μένανδρ. ἐν «Φιλαδέλφοις» 2, Στράβ. 717, 734, Διόδ. 14 27, κτλ. Ὁ Festus ἐτυμολογεῖ τὸ Λατ. Samnites ἐκ τῆς λέξεως ταύτης, παρὰ δὲ Στράβ. 250 ὁ τύπος Σαυνῖται μνημονεύεται ὡς γνήσιος Ἑλληνικὸς τύπος (ἴδε καὶ ἀλλαχοῦ φέρεται παρ' αὐτῷ Σαννῖται, 249 κἑξ.)· οὕτω **Σαυνῖτις** (ὑλὴ. χώρα), ἡ, Samnium, Πολύβ. 3. 90, 7. **II.** τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 122.— Καθ' Ἡσύχ.: «σαυνίον· ἀκόντιον βαρβαρικόν. καὶ σαθρόν. χαῦνον. ἀσθενὲς παρὰ Ἰβρατίνῳ».

σαῦρα, Ἰωνικ. **σαῦρη**, ἡ, σαύρα, γουστέρα, γουστερίτσα, Λατ. lacerta, Ἡρόδ. 4. 192 (πρβλ. 183), Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 145, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 27., 1. 5, 6, κ. ἀλλ.· πρβλ. **σαῦμος**. **II.** φυτόν τι, πιθανῶς εἶδος καρδάμου, Νίκ. παρ' Ἀθην. 684D — ὡσαύτως ὡς ὑποκορ. **σαυρίδιον**, τό, Ἱππ. 875A, Γ'αλην., κλπ. **III.** τὸ αἰδοῖον, μάλιστα παίδων, Ἀνθ. Π. 12, 3 καὶ 242. **IV.** αἱ σαῦραι αἱ ἐκ φοινίκων πεπλεγμέναι, θῆκαι πλεκταὶ ἐκ φλοιοῦ φοίνικος καὶ χρήσιμοι πρὸς διόρθωσιν ἐξηρθρωμένων δακτύλων, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 839· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ παράδοξος καὶ μοναδικὴ αὕτη χρῆσις τῆς λέξεως δὲν μνημονεύεται παρά τινι τῶν παλαιῶν, ὁ Κοραὴς προτείνει ὡς πιθανὴν τὴν γραφὴν **σειραί**.

σαυρίγγη, ἡ, «πόα τις καὶ τὸ ζῷον σαύρα» Ἡσύχ.

σαυρίτης [ῑ], ὁ, εἶδός τι ὄρεως, Ἡσύχ. **II. σαυρῖτις, -ιδος**, ἡ, ἕτερον ὄνομα ἀντὶ τοῦ **ἀναγαλλίς**, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθοις) 2. 109.

σαυρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς σαύραν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 11, 1.

σαυρο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων τὰς σαύρας, ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς παρέστησαν αὐτὸν ὁ Πραξιτέλης, Πλίν. 34. 19, 10, πρβλ. Μαρτιάλ. 14. 172.

Σαυρομάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, Σκυθικὸν ἔθνος, Ἡρόδ. 4. 21, 110, κτλ.· ὡσαύτως **Σαρμάτης**, Böckh εἰς Συλλ. Ἐπιγρ. 2, σ. 83, 109· — θηλ. **Σαυρομάτις**, Πλάτ. Νόμ. 804E, κτλ.· ὡσαύτως θηλ. ἐπίθετ., Ἡρόδ. 4. 123· **Σαρμάτισσα**, Ἀνέκδ. Δελφ. ἀρ. 16· — ἐπίθετ. **Σαυρομάτικός, ή, όν**, Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 5. 3, 19· **Σαρματικός**, Στράβ. 312.

σαῦρος, ὁ, = **σαύρα** (ὡς τὸ lacertus = lacerta, παρὰ Οὐεργιλ.), Ἡρόδ. 4. 183, Ἱππ. 58. 18., 490. 47, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 11, 6, κ. ἀλλ. **II.** θαλάσσιος ἰχθύς, Ἅλιεὶς ἐν «Λευκαδίᾳ» 1· ἴδε παρ' Ἀθην. 322G κἑξ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 2, 1· ἀλλαχοῦ **τρηχοῦρος**.

σαυρωτήρ, -ῆρος, ὁ, σιδήριόν τι ἢ εἶδος αἰχμῆς εἰς τὸ κάτω ἄκρον τοῦ δόρατος, δι' οὗ ἐστήνετο εἰς τὸ ἔδαφος, **αὐρίαχος**, **στῦραξ**, Ἰλ. Κ. 153, Ἡρόδ. 7. 41· πρβλ. Πολύβ. 6. 23, 6., 11. 18, 4, Ἀνθ. Π. 6. 110. **II.** ὁ τύπος **σαυροβριθής** μνημονευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ. δεικνύει ὅτι **σαῦρος** ἐσήμαινεν ὡσαύτως **σαυρωτήρ**.

σαυρωτός, ἡ, όν, (οἱονεὶ ἐκ ῥήματος **σαυρόομαι**) ὁ ἔχων **σαυρωτῆρα**, Ἡσύχ. **II.** ὡσαύτως, ὁ ἔχων στίγματα ὥσπερ σαύρα, ὁ αὐτ.

σαῦσαξ, -ακος, ὁ, εἶδος μαλακοῦ τυροῦ, «εὐεπιφόρου πρὸς συνουσίαν» Ἡσύχ. **2)** φυτόν τι παράγον δάπρια, Ἡρῳδιαν. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξων. 3. 284.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σαυσαρισμός, ὁ, παράλυσις τῆς γλώσσης, Ἀριστ. Προβλ. 27. 3, 3·—ὁ Ἡσύχ.μνημονεύει καὶ **σαυσαρὸς** = **ψιθυρὸς** (**ψίθυρος**;).

σαυτορία· «σωτηρία. Ἀμερίας» Ἡσυχ.

σαυτοῦ, **ῆς**, ἴδε **σεαυτοῦ**.

σαυχμός, **ὁν**, ἴδε **σαυκός**.— Καθ' Ἡσύχ.: «σαυχμόν· σαχνόν. χαῦνον, σαθρόν, ἀσθενές».

σᾰφᾰ [σᾰ], ποιητ. ἐπίρρ. τοῦ **σαφής**, φανερῶς, «ὁλοφάνερα», σαφῶς, βεβαίως, συχν. παρ' Ὁμήρ., κλπ., μάλιστα μετὰ ῥημάτων γνωστικῶν, συχνότατα δὲ **σάφα οἶδα**, **σάφα εἰδὼς**, κτλ., ὡς τὸ **εὖ οἶδα**, **εὖ εἰδὼς**, κτλ., γνωρίζω μετὰ βεβαιότητος, πολὺ καλά, ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, Ἰλ. Β. 192, κτλ.· διὰ τοῦ **εἰ**, Ε. 183· μετ' αἰτ., Ὀδ. Ρ. 373· ἀπολ., Β. 108· μετὰ γενικ., ὃς **σάφα θυμῷ εἰδείη** τεράων Ἰλ. Μ. 228, πρβλ. Ὀδ. Α. 202· μετ' ἀπαρ., Ἰλ. Ο 632· συχν. ὡσαύτως παρὰ Τραγικ., **σάφ' οἶδα**, **σάφ' ἴσθι**, κτλ.· **σάφ' ἴσθι** ὅτι Ἀριστοφ. Πλ. 889· ἐνιαχοῦ παρὰ τοῖς πεζογράφοις, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 829, Ἀντιφῶν 143. 32, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 21· — οὕτω, **σάφα ἐπίστασθαι** Ὀδ. Δ. 730· **σάφα δαείς** Πινδ. Ο. 7. 166·— συχν. ὡσαύτως μετὰ ῥημάτων λεκτικῶν, **σάφα εἰπεῖν**, λέγω **σαφῶς**, φανερά, «καθαρά», «παστρικά», Ὀδ. Β. 31, Πινδ. Ο. 8. 61· λέγω ἐν ἀληθείᾳ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ψεύδεσθαι**, Ἰλ. Δ. 404· σ. φράζειν Ἱππ. 383. 51· μυθήσασθαι Θεόκρ. 25. 198. Πρβλ. **σαφής**.

σαφᾱνής, **ές**, Δωρ. ἀντὶ **σαφηνής**, Πίνδ.

σαφέω, = **σαφηνίζω**, Γραμμ.· ἀλλαχοῦ μόνον ἐν συνθέσει, **διασαφέω**, κτλ.

σαφέως, ἴδε **σαφής** ΙΙ.

σᾰ̆φ-ηγορίᾱ, **-ίδος**, ὡς ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **σαφηγόρος**, ὁ λαλῶν σαφῶς, καθαρά, ἐν ἀληθείᾳ, Σίβυλλα Ἀνθ. Π. παράρτ. 101 (παρὰ Παυσ. 10. 12).

σᾰφήνεια, ἡ, (σαφηνὴς) εὐκρίνεια, καθαρότης, διαύγεια, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 189, Πλάτ. Φαῖδρ. 277D· ἀντίθετον τῷ **ἀσάφεια**, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 478C· πάσῃ σ. λαβεῖν τι ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 254C· σ. τινος ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 524C· τῶν χορδῶν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 812D· τῶν πραχθέντων σαφήνειαν πυθέσθαι, μανθάνειν ὅλην τὴν ἀλήθειαν περί .. , Ἀντιφῶν 112. 44· σαφηνείᾳ λόγου εἰδώς τι Αἰσχύλ. Θήβ. 67.

σᾰφηνέω, = **σαφηνίζω**, Anecd. Boiss. 4. 356· **διασαφηνέω** ἅπαντα παρ' Ἱππ. ἐν Ἐπιστ. 14· πρβλ. **σαφηνής**.

σᾰφηνής, Δωρικ. **-ᾱνής**, **ές**, = **σαφής**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 634, 738, Σοφ. Τρ. 892· τὸ **σαφανές**, ἡ ἁπλῆ καὶ καθαρὰ ἀλήθεια, Πινδ. Ο. 10 (11). 67· — παρ' Αἰσχύλ. ἐν Χο. 197, ἡ τῶν Ἀντιγρ. γραφὴ **σαφηνῆ** παρουσιάζει δυσκολίας· ὁ Paley ἀναγιγώσκει '**σαφήνει**. σαφῶς ἐδήλου, ἐσαφήνιζεν· ὁ δὲ Schütz **σάφ' ἦν** μοι, ἦτο φανερὸν εἰς ἐμέ, ὡς τὸ **ἦν σαφῶς** ἐν Ἀγ.1636. Ἐπίρρ. **-νῶς**. Θέογν. 957· Ἰωνικ. **-νέως**, ἐν Ἡροδ. (ὅστις οὐδαμοῦ ἔχει τὸ ἐπίθετ.) μετὰ τῶν ῥημάτων: **εἰπεῖν**, **λέγεσθαι**, **ἐξαγγέλλεσθαι**. 1. 140., 3. 122., 6. 82· τὰ λοιπά σοι φράσσω σ. Αἰσχύλ. Πρ. 781.

σᾰφηνίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ῶ**, (σαφηνὴς) ποιῶ τι σαφές, καταδηλον, ἐξηγοῦμαι σαφῶς, τοῦτο δὴ σαφηνιῶ Αἰσχύλ. Πρ. 227, πρβλ. 621· **ἐξιστορήσας** καὶ **σαφηνίσας** ὅδὸν ὁ αὐτ. ἐν Χο. 678· σ. τοὺς κρατιστεύοντας Ξεν. Κύρ. 8. 4, 5· τὴν παιδείαν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. Λακ. 2, 1, πρβλ. Ἀπομν. 4. 3, 4., 4. 7, 6· σ. τὴν βασιλείαν, ὁρίζω τὴν διαδοχὴν τῆς βασιλείας, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 7, 9. **2**) ἀπολ., σαφῶς, καθαρῶς προφέρω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 9. 49B, 7. Προβλ. 8. 14., 11. 27, 2.— Καθ' Ἡσύχ.: «σαφήνισον· ἑρμήνευσον». — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 82.

σαφηνισμός, ὁ, ἐξήγησις, διάκρισις, Διον. Ἁλ. 1. 66.

σαφηνιστέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐξηγήσῃ, σαφηνίσῃ, Ἀθανάσ.

σαφηνιστής, **οῦ**, ὁ, ὁ ἐξηγούμενος, ἑρμηνευτής, Ὠριγέν.

σαφηνιστικός, **ή**, **όν**, ἐξηγητικός, τινος (πράγματος), Λουκ. π. Ὀρχ. 36.

σαφής, **ές**, γεν. **έος**, συνῃρ. **οῦς**, σαφής, διακεκριμένος, καθαρός, πρόδηλος, ἐπὶ πραγμάτων ἀκουομένων, νοουμένων ἢ γινωσκομένων, σαφὲς δ' οὐκ οἶδα Τύμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 208, (ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ ἐπίρρ. **σάφα**. ὃ ἴδε)· μῦθος Αἰσχύλ. Πρ. 641· λόγος Ἀγ. 1047· χρησμὸς Ἀριστοφ. Λυσ. 777· κτύπος Σοφ. Ο. Κ. 1501· φθέγματ' ὀρνίθων Ἡλ. 18·— ἀκολούθως, καθόλου ἐπὶ πραγμάτων, σ. ἀρετὰ Πινδ. Ι. 1. 30· τέκμαρ ὁ αὐτ. ἐν Ν. 11. 55· σημεῖον Σοφ. Ἡλ. 23· πρόνοια ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 978· τεκμήριον Εὐρ. Ἱππ. 926· πίστις Θουκ. 1. 35· βάσανος Πλάτ. Νόμ. 957D· σαφὲς τοῦτο παντὶ ὅτι .., εἶναι φανερὸν ὅτι .., ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 239E· σ. τι .. λέξον Αἰσχύλ. Προμ. 705· **σαφῆ** δ' ἀκούεις ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 948· **σαφῆ** ἐκ στρατοῦ φέρων ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 40· **σαφὲς καταστῆσαί** τι, κάμνω τι σαφές, καταδηλον, Θουκ. 1. 140, πρβλ. 3. 40· τὸ **σαφές**, ἡ φανερὰ ἀλήθεια, ὁ αὐτ. 1. 22· σοφόν τοι τὸ **σαφές**, οὐ τὸ μὴ σ. Εὐρ. Ὀρ. 397.

2) παρὰ Τραγικ. ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, σ. ἄγγελος Αἰσχύλ. Θήβ. 82· φίλος Εὐρ. Ὀρ. 1155· μηνυταὶ Πλάτ. Νόμ. 917E· μάλιστα δὲ ἐπὶ μάντεων, προφητῶν, μαντείων, ὡς παρὰ τῷ Οὐεργιλίῳ certus Apollo, βέβαιος, μὴ πλανώμενος, Σοφ. Ο. Τ. 390, 1011, Ο. Κ. 629· ἀκριβής, γραμματεὺς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 370. **ΙΙ**. Ἐπίρρ. **σαφῶς**, Ἰων. **-έως**, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 149, καὶ συχν. παρ' Ἡροδ., μάλιστα (ὡς τὸ **σάφα**) μετὰ ῥημάτων λεκτικῶν, γνωστικῶν καὶ τῶν σημαινόντων τὸ ἀκούειν, καθαρῶς, καλῶς, διακεκριμένως, σαφέως φράσαι, δηλοῦν, δεικνύναι, εἰδέναι, ἐπίστασθαι, Ἡρόδ., Ἀττ.· μαθεῖν Πινδ. Π. 2. 27· ἀκούειν σ. Σοφ. Φιλ. 595· σ. ἤρετο Θουκ. 1. 118, κτλ.·— ἐπιτεταμ., εὖ γὰρ οἶδ' ἐγὼ σ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1302. **2**) φανερῶς, καθαρῶς, βεβαίως, προδήλως, ἀναμφιβόλως, σ. μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος στέλλει πάλιν Αἰσχύλ. Πρ. 387· ἦν σ., ἦτο κατάδηλον, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1636· κατοικεῖ τούσδε τοὺς τόπους σ. Σοφ. Φιλ. 40· σ. φρόνει, ἔσο βέβαιος περὶ αὐτοῦ, αὐτόθι 810· σ. ἀπολωλέναι, εἶμαι ἀναμφιβόλως νεκρός, Ξεν. Κύρ. 3. 2, 15· πήγνυμαι σ. Ἀντιφάνης ἐν «Νεαν.» 1. 7· σ. Σιδηρῶ, ὄντως οὕτω κεκλημένη, Σοφ. Ἀποσπ. 573· τῶν σ. ἀποχειροβιώτων Ξεν. Κύρ. 8. 3, 37, πρβλ. Συμπ. 4, 32. **3**) ἐν καταφατικαῖς ἀποκρίσεσι, βεβαίως, μάλιστα, ναί, αὐτόθι 4, 60. — Συγκεκρ. **-έστερον**, Αἰσχύλ. Χο. 735, 767, συχν. παρὰ Πλάτωνι· **-εστέρως** Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 5, 13·— ὑπερθ. **-έστατα**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 38, Σοφ. Ο. Τ. 286, Ἀριστοφ. Πλ. 46, καὶ Πλάτ. (**σαφὴς ἦν κατ' ἀρχὰς ταὐτὸν τῷ σοφός**, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ Εὐρ., Ὀρ. 397 (ἴδε κατωτ.), ἂν καὶ ἐν παιδιᾷ τίθεται ὡς τὸ ἀντίθετον αὐτοῦ παρ' Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 1434, ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 397· — πιθανῶς ἡ ῥίζα δέον νὰ ἀναζητηθῇ ἐν τοῖς Λατιν. sap-io, sap-or, sap-iens, ὥστε ἡ ἐξ ἀρχῆς σημασία τῆς λέξεως θὰ ἦτο σαφής, ὡρισμένη γεῦσις· πρβλ. **ὀπός**).

σᾰφήτωρ, **-ορος**, ὁ, (ὥσπερ ἐκ ῥήματος **σαφέω**), ὁ ἐξηγούμενος, ἑρμηνευτής, «μάντις ἀληθής, μηνυτής, ἑρμηνεύς» Ἡσύχ.· ἴσως ἐκ τοῦ χωρίου τῆς Ἰλ. Ι. 404, ἔνθα τὸ **ἀφήτωρ**, ὡς ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἑρμηνεύεται **ὑπό** τινων ὡς = **ἀσαφήτωρ**· πρβλ. **Λοξίας**.

Σαφφώ, ἴδε **Σαπφώ**.

σαχνόν· «ἀσθενές, χαῦνον» Ἡσύχ.

σαῳλέ· «ἀγαθὸς δαίμων» Ἡσύχ.

σάω, ῥίζα τοῦ **σήθω**, κοσκινίζω, Ἡρόδ. 1. 200, ἐν τῷ γ' πληθ. **σῶσι**.

σάω, προστ. μέσ. ἐνεστ. καὶ Ἐπικ. γ' ἑνικ. παρατ. ἐνεργ. τοῦ **σαόω**.

σάως, = **σάος**, **σῶς**, Συλλ. Ἐπιγρ. 5773. 15.— Καθ' Ἡσύχ. «σαώς· ἥλιος Βαβυλώνιοι».

σαωμένα· «θεωροῦσα» Ἡσύχ.

σαώσω, μέλλ. τοῦ **σαόω**.

σαωτήρ, **-ῆρος**, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **σωτήρ**, Σιμωνίδ. 128.

σαωτηρία, **ας**, ἡ, (= **σωτηρία**), Ἐπιγρ. Μυτιλήνης, Μουσ. κ. βιβλ. Εὐαγγ. σχολ. Σμύρνης 1878, σ. 12, Ἡσύχ.

σαώτης, **ου**, ὁ, (σαόω) ποιητ. ἀντὶ **σωτήρ**, ἐπίθετ. τοῦ Διονύσου, Ἀνθ. Π. 9. 603, Παυσ. 2. 37, 2.

σβέννῡμι Πλάτ., κλ.· ἡ **σβεννύω** Πινδ. Π. 1. 8, Θεόφρ., κλ.· παρατ. **ἔσβέννυον** Παυσ. 4. 21, 4·— μέλλ. **σβέσω** Ἀπ. Ἐμφυλ. 2. 68, (**κατα-**) Αἰσχύλ., Εὐριπ., Ἐπικ. **σβέσσω** Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 8. 77·— ἀόρ. **ἔσβεσα** Ὅμ., Ἀττ., Ἐπικ. ἀπαρ. **σβέσαι** Ἰλ. Π. 621·— πρκμ. καὶ ἀόρ. β', ἴδε κατωτ.— Μέσ., μέλλ. **σβήσομαι** (**ἀπο-**) Πλάτ. Νόμ. 805C· ἀόρ. **ἐσβέσατο** Ἀνθ. Π. 9. 104. — Παθ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 588· μέλλ. **σβεσθήσομαι** Γαλην.·— ἀόρ. **ἐσβέσθην** Ἱππ. 400. 52, (**κατ-**) Ξεν., κλ.·— πρκμ. **ἔσβεσμαι** Αἰλ. π. Ζ. 9. 54, κτλ., (**ἀπ-**) Ἱππ. 555. 56·— πλὴν τούτων ὁ ἀόρ. β' καὶ ὁ πρκμ. καὶ ὑπερσ. ἐνεργ. κεῖνται ἀμεταβάτως, **ἔσβην** Ἰλ. Ι. 471, (**ἀπ-**) Εὐρ. Ἀποσπ. 961, (**κατ-**) Ἡρόδ. 4. 5· μετοχ. **ἀπασβεὶς** Ἱππ. 1133· πρκμ. **ἔσβηκα** (**ἀπ-**) Ξεν. Κύρ. 8. 8, 13, (**κατ-**) Αἰσχύλ. Ἀγ. 888· ὑπερσ. **ἐσβήκει** (**ἀπ-**) Πλάτ. Συμπ. 218B. (Ἐκ τῆς √ΣΒΕ ἡ ΣΒΕΣ· ἐντεῦθεν καὶ τὸ Λατ. Ve-sev-us, Ve-suv-ius, δηλ. ὁ «ἄσβεστος», κατὰ τὸν Pott Et. Forsch. 1. 87). Σβήνω, Λατ. extinguere, καὶ εὕρηται παρ' Ὁμήρῳ ἐπὶ τῆς κυριολεκτικῆς σημασίας του μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ **κατα-σβέννυμι**, ἃ ἴδε, σβ. τὸ καιόμενον Ἡρόδ. 2. 66· κεραυνὸν Πινδ. Ι. 1. 8· φλόγα αἵματι Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 668.

2) ἐπὶ ὑγρῶν, ἐξαντλῶ, κάμνω νὰ ξηρανθῇ, ἴδε **κατασβέννυμι**. **3**) καθόλου καὶ μεταφορ., σβήνω, καταπνίγω, κατευνάζω, καθησυχάζω, καταπραΰνω, κεῖνός γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον Ἰλ. Ι. 678· ἀνθρώπων σβέσσαι μένος Π. 621· ὕβριν Σιμωνίδ. (133) παρ' Ἡροδ. 5. 77, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 835D· εἰ μὴ θεῶν τις τήνδε πεῖραν ἔσβεσεν Σοφ. Αἴ. 1057· ὡς φόνῳ σβέσαι φόνον Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 40· ἔσβεσε κύματα νήνεμος αἴθρη Ἀριστοφ. Ὄρν. 778· σβ. αὔξην καὶ ἐπιρροὴν Πλάτ. Νόμ. 783A· τὸν θυμὸν αὐτόθι 888A· ὁ βορέας σβ. τὴν θερμότητα Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 10, 4· ὕδατι δίψαν σβ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1349· σβ. τυραννίδα Ἀνθ. Π. παράρτ. 314· κλέος αὐτόθι 9. 104· Ἑλλάδα φωνὴν αὐτόθι 451. **ΙΙ**. Παθητ. **σβέννυμαι** (μετὰ τῶν ἀμεταθ. χρόνων τοῦ ἐνεργ., ἴδε ἀνωτέρ.),

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σβήνομαι, «χάνομαι», Λατ. extingui, κυρίως ἐπὶ τοῦ πυρός, οὐδέ ποτ' ἔσβη πῦρ Ἰλ. Ι. 471, πρβλ. Θεοφρ. περὶ Πυρὸς 61· ἐπὶ ἐξανθημάτων φλεγμαινόντων, καταπίπτω, ἐξαφανίζομαι, Ἱππ. 400. 52· ὡὰ μετὰ ἄλλων σβεσθέντα, ψυχρανθέντα, Δίφιλ. παρ' Ἀθην. 121C· μεταφορ. ἐπὶ ἀνθρώπων, σβήνομαι, ἀπέρχομαι, ἐκλείπω, ἀποθνήσκω, Σιμωνίδ. (;) 190, Ἀνθ. Π. 7. 20. **2)** ἐπὶ ὑγρῶν, ξηραίνομαι, πήγνυμαι, γάλα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 7. 11, 2· (πρβλ. ἡ Μηδικὴ πόα σβέννυσι τὸ γάλα αὐτόθι 3. 21, 4)· πηγαὶ Ἀνθ. Π. 9. 128· αἷμα Πλούτ. 2. 491D· αἶγες σβεννύμεναι, ὧν τὸ γάλα στειρεύει, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 588, πρβλ. Ἰακώψ. εἰς Ἀνθ. Π. 2. 1, σ. 349., 2. 2, σ. 179. **3)** καθόλου, καταπίπτω, ἡσυχάζω, κοπάζω, παύω, ἐπὶ ἀνέμου, οὐδέ ποτ' ἔσβη οὖρος Ὀδ. Γ. 183· τὸ μάχιμον σβεννύμενον ὑπὸ γήρως Πλουτ. Πομπ. 8· ἐσβέσθη Νίκανδρες, ἡ ὁρμὴ τοῦ πάθους του ἐσβέσθη, κατέπαυσεν, Ἀνθ. Π. 12. 39· ἐπὶ ῥήτορος, Διον. Ἀλ. πρ. Γναῖον Πομπ. 4· ἐσθ. τὰ φίλτρα Ἀνθ. Π. 7. 221, πρβλ. Φιλόστρ. 42, Λογγῖν. 21.

σβέσις, ἡ, τὸ κατασβεννύναι, κατάσβεσις ἢ (ἐκ τοῦ παθητ.) «σβήσιμον», τὸ κατασβέννυσθαι, πυρὸς μάρανσις καὶ σβέσις Ἀριστ. π. Ἀναπν. 8, 4· σβέσις καὶ φθορὰ Πλουτ. Λύσ. 8· πρβλ. Ἰουβεν. 5, 1· τὸ ἀντίθετον τῷ **διάλαμψις**, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 9, 19.

σβεστήρ, -ῆρος, ὁ, ὁ σβεννύς, σβήνων, Πλούτ. 2. 1059C.

σβεστήριος, α, ον, ὁ χρησιμεύων εἰς κατάσβεσιν, κατάλληλος πρὸς κατάσβεσιν, κωλύματα [πυρὸς] σβ. Θουκ. 7. 53· καὶ ὡς οὐσιαστ., σβεστήρια τοῦ πυρὸς Διον. Ἀλ. 3. 56, Πλουτ. Κάμιλλ. 34, κτλ.· μεταφορ., σβ. κακοῦ φάρμακον Ἡρακλείτ. Ἀλληγ. Ὁμ.· — ὡσαύτως **σβεστικός, ή, όν**, Ἀριστ. Προβλ. 23. 15, Θεοφρ. π. Πυρὸς 59.

σβεστός, ή, όν, ὁ σβεννύμενος, σβεσθείς, Νόνν. Δ. 28. 189.

σγουρός, ά, όν, σκοτεινός, μελανός, λέξις τῶν Βυζαντ.· ἴδε Δουκάγγ.

σδεύγλα, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ **ζεύγλη**, Ἥρινναι· οὕτω, **Σδεύς, σδύγος**, ἴδε ὑπὸ τὸ στοιχεῖον **Ζ**.

-σε, ἐπιρρηματικὸς προσχηματισμὸς σημαίνων κίνησιν πρός τι, π. χ. **ἄλλοσε**, πρὸς ἄλλον τινὰ τόπον, **ἀμφοτέρωσε**, κτλ.

σεαυτοῦ, -ῆς, συνηρ. **σαυτοῦ, -ῆς**, Ἰων. **σεωυτοῦ, -ῆς**, αὐτοπαθὴς ἀντωνυμ. τοῦ β' προσώπ., σοῦ αὐτοῦ, κτλ., ἐν χρήσει ἐν τῷ ἄρσεν. καὶ θηλ. γεν. δοτ. καὶ αἰτ. τοῦ ἑνικοῦ, πρῶτον παρ' Ἀλκαίῳ 84, Πινδ. Ἀποσπ. 64, Ἡροδ. 1. 45, 108, Ἀττικ.· ἐν σαυτῷ γενοῦ, «κράτησε τὸν ἑαυτόν σου», «ἕλα 'ς τὸν ἑαυτόν σου», Σοφ. Φιλ. 950· σπανίως ἐν τῷ οὐδ., φίλον ξύλον, ἐγειρέμοι σεαυτὸ καὶ γίγνου θρασὺ Εὐρ. Ἀποσπ. 694· — οἱ Τραγικ. ποιοῦνται χρῆσιν τοῦ ἀσυναιρέτου τύπου, ἀλλ' οὐχὶ τόσον συχνὴν ὅσον τὴν τοῦ συνηρ., Σοφ. Ἀντ. 447, 547, Ο. Τ. 312, κτλ.· — ἐν τῷ πληθ. ἀείποτε διηρημένως, **ὑμῶν αὐτῶν**, κτλ.· ἐν ἀρχῇ δὲ καὶ τὸ ἑνικὸν ἐκλίνετο ἀσυναιρέτως ὡς παρ' Ὁμήρ., ὅστις λέγει πανταχοῦ, **σοὶ αὐτῷ, σ' αὐτόν**· οὕτω δὲ καὶ **τά σ' αὐτοῦ, τὰ σ' αὐτῆς** ἀντὶ **τὰ σά**, Ἰλ. Ζ. 490, Ὀδ. Α. 356, Ξ. 185.— Οἱ δὲ κεχωρισμένοι οὕτοι τύποι **σοῦ αὐτοῦ, αὐτοῦ σοῦ**, κτλ., κατήντησε νὰ εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττικ. οὐχὶ ὡς αὐτοπαθεῖς, ἀλλ' ὡς προσωπικαὶ ἀντωνυμίαι μετ' ἐμφάσεως, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 472B, Αἰσχύλ. Θήβ. 632.

σεβάζομαι· Ἐπικ. ἀόρ. **σεβάσσατο** Ἰλ. Ζ. 167, 417· **ἐσεβάσθην**, Ἀνθ. Π. 7. 122, Χρησμ. Σιβ., κλ.· μέλλ. **σεβασθήσομαι** Γρηγ. Ναζ., κλπ. Φοβοῦμαί τι, αἰδοῦμαι, ἐντρέπομαι νὰ πράξω τι, μετ' αἰτ., σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** παρὰ μεταγεν., = **σέβομαι**· ξεῖνον θανόντα Ὀρφ. Ἀργ. 550. **II.** ἐνεργ. **σεβάζω** δὲν ἀπαντᾷ πρὸ τοῦ Κλήμ. Ἀλ. 33.

σέβας, τό, εἶναι ἐν χρήσει μόνον κατ' ὀνομ., αἰτ. καὶ κλητ. τοῦ ἑνικοῦ· πληθ. **σέβη** Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 755, ὥσπερ ἐξ ὀνομαστ. **σέβος**· (**σέβομαι**)· — φόβος μετὰ σεβασμοῦ, αἴσθημα φόβου καὶ σεβασμοῦ ὅπερ ἐγείρεται εἰς τὴν καρδίαν τινὸς καὶ παρακωλύει αὐτὸν ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τι αἰσχρὸν (πρβλ. **αἰδέομαι**), σέβας δέ σε θυμὸν ἰκέσθω Πάτροκλον Τρωῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι Ἰλ. Σ. 178· αἰδώς τε σέβας τε, ἡνωμένα, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 190· ὡσαύτως, σεβασμὸς μετά τινος ἐννοίας θαυμασμοῦ, σέβος μ' ἔχει εἰσορόωντα Ὀδ. Γ. 123, Δ. 75, 142, κτλ.· — καθόλου, σεβασμός, τιμὴ μεγάλη, προσκύνησις, συχν. παρὰ τοῖς Τραγικ.· σ. ἀφίστατ' Αἰσχύλ. Χο. 54· σ. τὸ πρὸς θεῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 396· μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, Διὸς σέβας, σεβασμὸς πρὸς τὸν Δία, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 645· μετὰ γεν. τοῦ ὑποκειμ., πάγος ἄρεσος, ἐν δὲ τῷ σέβας ἀστῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 690· οὕτως, εἰ περ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σ. Σοφ. Ἀντ. 304. **II.** μεθ' Ὅμ., τὸ ἀντικείμενον τοῦ σεβασμοῦ, ἁγιότης, μεγαλοπρέπεια, μεγαλεῖον, ἱερὸν πρᾶγμα, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 84, 776· σ. ἐμπόρων, ἐπὶ λόφου τινὸς ἀνεγερθέντος εἰς τιμὴν νεκροῦ καὶ χρησιμεύοντος εἰς τοὺς ἐμπόρους ὡς σημεῖον τῆς ὁδοῦ ἢ τῆς χώρας, Εὐρ. Ἄλκ. 1000· — ἐντεῦθεν ὡς περίφρασις προσώπου, ὦ μητρὸς ἐμᾶς σ. Αἰσχύλ. Πρ. 1091· σ. κηρύκων, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 515· σέβας ὦ δέσποτ' ὁ αὐτ. ἐν Χο. 157, πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 633· Πειθοῦς σ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 885· τοκέων σ. αὐτόθι 545· Ζηνὸς σέβας Σοφ. Φιλ. 1289· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, σ. μηρῶν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 135· χειρὸς Εὐρ. Ἱππ. 335· σ. ἀρρήτων ἱερῶν Ἀριστοφ. Νεφ. 302· πρβλ. Πύρρ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 750· οὕτω παρὰ τῷ Σαιξπ. λέγεται «my sceptre's awe». **2)** ἀντικείμενον θαυμασμοῦ, θαῦμα, **σέβας πᾶσιν ἰδέσθαι** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 10· θεοῖς σ. ἄφθιτον Χρησμ. παρὰ Διον. Ἀλ. 1. 68· πρβλ. Σοφ. Ἡλ. 685, ἔνθα ὁ Ὀρέστης λέγεται· πᾶσι τοῖς ἐκτὸς **σέβας**· «Ἥλιε, .. Θρῃξὶ πρέσβιστον σέβας (κατὰ τὸν Bothe καὶ Λοβέκ. ἀντὶ τοῦ **σελας**) ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 523· οὕτω καὶ ἐπὶ τιμῆς ἀποδοθείσης εἴς τινα, ὡς ἐδόθησαν εἰς τὸν Ὀδυσσέα τὰ ὅπλα τοῦ Ἀχιλλέως, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 402. — Καθ' Ἡσύχ.: «σέβας· τιμή, θαῦμα, θάμβος, ἔκπληξις, αἰδώς».

σεβάσιος, ἡ, σεβασμός, σέβας, Ἐπίκ. παρὰ Πλουτ. 2. 1117A.

σεβάσμα, τό, τὸ πρᾶγμα πρὸ τοῦ ὁποίου αἰσθάνεταί τις σεβασμόν, ἀντικείμενον σεβασμοῦ καὶ λατρείας Διον. Ἀλ. 1. 30, Πράξ. Ἀποστ. ιζ', 23, Κλήμ. Ἀλ. 696, κτλ. **II.** = **σέβασις**, Διον. Ἀλ. 5. 1, Κλήμ. Ἀλ. 829.

σεβασμιάζω, ἁγιάζω καὶ κάμνω ἅγιον, διεγείρω εἰς σεβασμόν, ἐμπνέω αἴσθημα σεβασμοῦ, τινός, διά τι πρᾶγμα, Ἰω. Δαμασκ. **2)** = **εὐσεβέω**, Ζωναρᾶς.

σεβάσμιος, ον, παρ' Ἡρῳδιαν. καὶ Βυζ. ὡσαύτως ος, α, ον· (σέβας)· — σεβασός, ἄξιος σεβασμοῦ, ἐπιθάλλων σεβασμόν, Πλούτ. 2. 764B, Λουκ. Ἔρωτ. 19, κτλ.· τὸ **σεβάσμιον** Ὀρφ. Ὕμν. 27. 10· — τὸ πρὸς θεοὺς σεβ., σέβας πρός .., Ἡρῳδιαν. 2. 10· — Ἐπίρρ. **-ίως**, Κλήμ. Ἀλ. 439, κτλ. **II.** ὡς ἐπίκλησις ἢ ἐπώνυμον, οἷον **Σεβαστός**, τὸ Ρωμαϊκὸν Augustus, ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων, Ἡρῳδιαν. 2. 3, πρβλ. 2. 8, κτλ. **2)** **Σεβάσμια**, τά, ἀγῶνες εἰς τιμὴν τοῦ αὐτοκράτορος, Eckh. d. Num. 4. 436· πρβλ. **Σεβαστεῖον** II.— Καθ' Ἡσύχ.: «σεβάσμιον· τιμητικὸν· προσκυνητόν».

σεβασμιάτης, -ητος, ἡ, τὸ νὰ εἶναί τις σεβάσμιος ἢ ἀξιοσέβαστος· ἁγιωσύνη, σεβαστότης, ἱερότης, Ἐκκλ.

σεβασμός, ὁ, = **σέβασις**, ὡς καὶ νῦν, θεῶν Πλούτ. 2. 879F, Κλήμ. Ἀλ. 42· ἀρχὴ σεβασμοῦ μεστή, πλήρης μεγαλείου, Διον. Ἀλ. 6. 81· ἐν τῷ πληθυντ., Ὀρφ. Ὕμν. 17. 18, ἴδε Διον. Ἀλ. 2. 75.

σεβασμοσύνη, ἡ, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ **σεβασμιάτης**, Χρησμ. Σιβυλλ. 7. 73.

Σεβαστεῖον, τό, ναὸς τοῦ Σεβαστοῦ, θηλ. τοῦ Αὐγούστου, Φίλων 2. 567 (κοινῶς **-άστειον**)· ὡσαύτως, **Σεβάστειος** ναὸς Συλλ. Ἐπιγρ. 2839. **I. Σεβαστεῖα**, τά, ἀγῶνες εἰς τιμὴν τοῦ αὐτοκράτορος, αὐτόθι 1186. 7, 10· φέρεται **Σεβαστά**, αὐτόθι 2810b. 13 (σ. 1112)· πρβλ. **σεβάσμιος** II. 2.

σεβαστέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ σεβασθῇ, Ψελλ.

σεβαστεύω, = **σεβάζομαι**, Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίωνας 1. 26, ἐν τῷ παθητ. τύπῳ.

Σεβαστιάς, ἡ, τὸ Λατ. Augusta, Ἀνθ. Π. 9. 355.

σεβαστικός, ή, όν, πλήρης σεβασμοῦ, σεβάσμιος, εὐλαβής, Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 324 Kiessl., Πυθ. παρὰ Φωτ. Βιβλ. 438. 20.— Ἐπίρρ., σεβαστικῶς διακεῖσθαι πρός τινα, αἰσθάνομαι σεβασμὸν πρός .., Διον. Ἀλ. πρὸς Γναῖον Πομπ.

σεβαστίους ὅρκος, ὁ, ὅρκος εἰς τὸν δαίμονα τοῦ Αὐγούστου, Συλλ. Ἐπιγρ. 1933.

σεβαστόγνωστος· τιμητική, ὡς φαίνεται, προσηγορία τῶν φίλων τοῦ σεβαστοῦ, ὅηλ. τοῦ αὐτοκράτορος, Ἐπιγρ. Παντικαπαίου τοῦ ἔτους 250 μ. Χ. ἐν Compte-rendu de la Commission Impér. de St-Pétersbourg pour l'an 1862 σελ. 27, Συναγωγὴ Ἀδ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

σεβαστο-κράτεια, κυβερνῶ ὡς Αὔγουστος ἢ Αὐγούστη, Τζέτζ. Ἴστ. 11. 45.

σεβαστο-κράτωρ, -ορος, ὁ, ἐπώνυμον δευτερεῦον μὲν ἀλλὰ βασιλικὸν ἐν τῇ Βυζαντίνῃ αὐλῇ, Ἄννα Κομν. 1. 184· θηλ. **σεβαστοκρατόρισσα**· ἐπίθ. **-κρατορικός**, ἡ, όν· οὐσιαστ. **-κρατορία**, ἡ· ῥῆμα **-κρατορέω**, ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦ αὐτοκράτορος, Συλλ. Ἐπιγρ. 6750.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 120.

σεβαστός, ἡ, όν, ἄξιος σεβασμοῦ, ὃν σέβεταί τις, σεβάσμιος, Διον. Ἀλ. 2. 75· θεοὶ Ἐπιγρ. Βοιωτ. 22 Kirch. **II.** τὸ αὐτοκρατορικὸν ἐπώνυμον Λιμπεῖτις μεταφράζεται διὰ τοῦ **Σεβαστός**, Στράβ. 156, 578, Παυσ. 3. 11, 4, Πράξ. Ἀποστ. κε', 21, Ἡρῳδιαν. 2. 10, κτλ.· Καίσαρος Σ. θεοῦ Λουκ. Μακροβ. 21, πρβλ. 17· ἐπὶ τοῦ πρώτου Σ., κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ πρώτου αὐτοκράτορος, ὁ αὐτ. Ὑπὲρ Προσ. Πεισίστ. 18· κατὰ τὸν Σεβ. μάλιστα π. Ὀρχ. 34, κτλ.· τὸ δὲ Λιμπεῖτις διὰ τοῦ **Σεβαστή** ἢ **Σεβαστιάς** (ἴδε)· συνάπτεται καὶ μετὰ τοῦ **Αὔγουστος, -ούστη**, Συλλ. Ἐπιγρ. 3770· πρβλ. **Σεβάσμιος, Σεβαστεῖον**. — Καθ' Ἡσύχ.: «σεβαστός· προσκυνητός, τιμητός».

Σεβαστότης, -ητος, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ Σεβαστοῦ (II), Κινάμ. 210.

Σεβαστοφάντης, ου, ὁ, ἱερεὺς τοῦ Σεβαστοῦ ἤτοι τοῦ Αὐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γούστου, Λατιν. sodalis Augustalis, Συλλ. Ἐπιγρ. 3187, 3726, κ. ἀλλ.· πρβλ. Τακίτ. Χρον. 1. 54· — ῥῆμα **σεβαστοφαντέω**, σεβαστοφαντούσης τῆς δεῖνα Ἐπιγρ. Ἀγκύρας ἐν G. Perrot, Explor. de la Galatie et de la Bithynie ἀρ. 123, στ. 5.

Σεβαστο-φόρος, ὁ, ἐπώνυμον μεγάλου πολιτικοῦ ἄρχοντος, Ἰω. Αὐδ. π. Μηνῶν 4. 86, Σουΐδ. ἐν λέξ. **Αὔγουστος**· — ἐπίθετ. **σεβαστοφορικός, ή, όν**, σεβαστοφορικά, τὰ (χρήματα δηλ. ἢ νομήματα) Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CIA III. 1128, 1131, 1168· ἐν δὲ 1184 σεβαστοφορικαὶ νομαί.

σεβένιον καὶ **σεβέννιον**, τό, ἡ θήκη ἢ περικάλυμμα τοῦ ἄνθους τοῦ φοίνικος, Ἀρχιγ. παρὰ Γαλην.· — ἐπίθετ. **σεβένινος, η, ον**, Ἐκκλ. — Καθ' Ἡσύχ.: «σεβέννιον· τὸ ἐπ' ἄκρῳ τῷ φοίνικι φλοιῶδες γινόμενον».

σεβερός· «εὐσεβής, δίκαιος» Ἡσύχ.

σέβησις, ἡ, ἴδε **σέβισις**.

σεβίζω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ ἐνεστ.· μέλλ. **σεβιῶ** Δίων Κ. 52. 40· ἀόρ. **ἐσέβισα** Σοφ. Ἀντ. 943, Ἀριστοφ. Θεσμ. 106· — Μέσ. καὶ Παθ., ἴδε κατωτ. Ὡς τὸ **σεβάζομαι**, λατρεύω, τιμῶ, Λατ. revereor, τινά Πινδ. Π. 5. 107, Αἰσχύλ. Εὐμ. 12· σὸν κράτος ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 258, πρβλ. 785· σ. τινὰ τιμαῖς, λιταῖς Σοφ. Ο. Κ. 1007, 1557· εὐχαῖς Εὐρ. Ἠλ. 195· σ. τινά τινος, τιμῶ ἢ θαυμάζω τινὰ διά τι, αὐτόθι 994· καινὰ λέχη σ., ἀφοσιοῦμαι εἰς νέαν σύζυγον, ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 155· εὐσεβίαν σεβίσασα Σοφ. Ἀντ. 943· σ. βάρη, ἀπομνημονεύω αὐτὰ (πιθαν. διὰ θρήνου), Αἰσχύλ. Πέρσ. 945. — Παθητ., σεβιζόμενοι ἐν θυσίαις Πινδ. Ι. 5 (4). 37· σεβ. ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶν Ἐμπεδ. 404· — ὡσαύτως μέσ. μὲ σημασίαν ἐνεργ., σ. δαίμονας Αἰσχύλ. Ἱκ. 815, πρβλ. 922· οὐδὲν σεβίζει γενεθλίους ἀράς, οὐδὲν σέβεται ἢ φοβεῖται αὐτάς, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 912· οὕτως ὁ Σοφ. ποιεῖται χρῆσιν τοῦ παθ. ἀόρ. μετοχ., ἀγὼ σεβισθεὶς Ο. Κ. 636.

σέβις· «πυξὶς» Ἡσύχ.

σέβισις, -εως, ἡ, λατρεία, σεβασμός, προσκύνησις, θεοῦ, ἄστρων Κλήμ. Ἀλ. 760, 795 (κοινῶς **σέβησις**).

σέβισμα, τό, = **σέβασμα**, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Εὐμ. 92.

σεβιστός, ή, όν, = **σεβαστός**, «τιμητὸς» Ἡσύχ.

σέβομαι, ἀποθετ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ.· ἀόρ. **ἐσέφθην** Σοφ. Ἀποσπ. 175, Πλάτ. Φαῖδρ. 254B, Πορφ. εν Βίῳ Πλωτίν. σ. 63, πρβλ. Buttm. Ausf. Gr. 2, 386· μέλλ. **σεβήσομαι** Διογ. Λ. 7. 120. (Ἐκ τῆς √ΣΕΒ παράγονται ὡσαύτως τὰ **σέβ-ας, σεβ-άζομαι, εὐ-σεβ-ής, δυσ-σεβ-ής, σεμνός, σεπ-τός**· πρβλ. Σανσκρ. sêv (venerari)· ἴσως ὡσαύτως Λατιν. sev-erus, se-rius (ὅ ἐστι sev-rius)). Αἰσθάνομαι φόβον καὶ συστολὴν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, μάλιστα ἐν ᾧ μέλλω νὰ πράξω τι ἀπρεπές, αἰσχύνομαι, αἰσθάνομαι θρησκευτικὸν φόβον, εὐλαβοῦμαι, οὐ νυ σέβεσθε; Ἰλ. Δ. 242, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 293· τιμῶν καὶ σεβόμενος Πλάτ. Νόμ. 729C· σ. καὶ φοβεῖσθαι αὐτόθι 798C· σεφθεῖσα, φοβηθεῖσα, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. ἔνθ' ἀνωτ.· — σπανίως μετ' ἀπαρ., φοβοῦμαι, εὐλαβοῦμαι νὰ πράξω τι, διστάζω, δὲν τολμῶ, σ. προσιδέσθαι .., ἀντία φάσθαι Αἰσχύλ. Πέρσ. 694· μιαίνειν τὸ θεῖον Πλάτ. Τίμ. 69D· σέβεται καὶ φοβεῖται .. τό τι κινεῖν τῶν καθεστώτων ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 798B· οὕτω μετ' αἰτ. πράγματ., φοβοῦμαι νὰ πράξω τι, Ἀντιφῶν 120. 28· ὡσαύτως μετὰ μετοχῆς, σ. προσορῶν Πλάτ. Φαῖδρ. 250E. **2)** μεθ' Ὅμ., μετ' αἰτ. προσ., τιμῶ δι' εὐλαβείας καὶ φόβου εὐσεβοῦς, εὐλαβοῦμαι, προσκυνῶ, λατρεύω, Λατιν. veneror, Κρονίδαν Πινδ. Π. 6. 25· θεοὺς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 921, κτλ.· πάντων ἀνάκτων κοινοβωμίαν αὐτόθι 223· Λατὼ Ἀριστοφ. Θεσμ. 123· Λυκοῦργον σέβεσθαι, τιμᾶν ὡς ἥρωα, Ἡρόδ. 1. 66, πρβλ. 7. 197· ὡς θεὸν σ. τινα Πλάτ. Φαῖδρ. 251A· — ἀκολούθως, ἀπονέμω τιμὴν εἰς βασιλεῖς, κτλ., Αἰσχύλ. Πρ. 937· — καθόλου, ἀπονέμω τιμὴν ἢ σεβασμὸν πρὸς ἀνθρώπους, θνατοὺς ἄγαν σ. αὐτόθι 543· φίλον Σοφ. Ο. Κ. 187· ξένον Φιλ. 1163, κτλ.· σ. τινα τύχης μάκαρος Εὐρ. Ι. Τ. 647 **3)** ἐπὶ πραγμάτων, τὰ βιβλία σεβόμενοι μεγάλως Ἡρόδ. 3. 128· ὄργια Ἀριστοφ. Θεσμ. 948· ὦ Πιερία, σέβεταί σ' Εὔιος Εὐρ. Βάκχ. 566· σ. τὸ σῶφρον Πλάτ. Νόμ. 637C. **II.** ὁ ἐνεργ. τόπος **σέβω** ἀνήκει εἰς τοὺς μεθ' Ὅμηρ. καὶ κεῖται μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἀκριβῶς ὡς τὸ **σέβομαι** 2, μετ' αἰτ., λατρεύω, τιμῶ, εὐλαβοῦμαι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν θεῶν, σ. Δήμητρος πανήγυριν Ἀρχίλ. 107· πατρὸς Ὀλυμπίου τιμὰν Πινδ. Ο. 14, 17· θεοὺς Αἰσχύλ. Θήβ. 596· Νύμφας ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 22· Ἅιδην Σοφ. Ἀντ. 777· τὰν Ἅιδου αὐτόθι 780· θεῶν θέσμια ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 713, κτλ.· εἶναι δὲ σπάνιον παρὰ πεζογράφοις, νομίζεται θεοὺς σέβειν Ξεν. Ἀπομν. 4. 4. 19, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 600, ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ τῶν γονέων, Σοφ. Ο. Κ. 1377, πρβλ. Ἀντ. 511· ἐπὶ βασιλέων, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 667, κτλ.· ἐπὶ ἱκετῶν, Αἰσχυλ. Εὐμ. 151· λέγω κατ' ἄνδρα, μὴ θεόν, σέβειν ἐμὲ ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 925· αἰχμὴν .. μᾶλλον θεοῦ σ. ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 529· σ. ὀνείρων φάσματα ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 274· εὖ σέβειν τινὰ ἀντὶ εὐσεβεῖν εἴς τινα, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1340, Seidl. εἰς Εὐρ. Τρῳ. 85 (πρβλ. **εὐσεβέω**)· σέβειν τι ἢ τινὰ ἐν τιμῇ Αἰσχυλ. Πέρσ. 166, Πλάτ. Νόμ. 647A· — μετ' ἀπαρ., ὑβρίζειν ἐν κακοῖσιν οὐ σέβω, ὅ ἐστι τὸ ὑβρίζειν, δὲν σέβομαι, δὲν παραδέχομαι, δὲν ἐπιδοκιμάζω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1612· τὸ μὴ ἀδικεῖν σέβοντες ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 749· — σπανίως ἐπὶ θεοῦ, Ποσειδῶν .. τὰς ἐμὰς ἀρὰς σέβων Εὐρ. Ἱππ. 896· — ἀκολούθως, **σέβομαι** ὡς παθ., μὲ σέβονται, ἡ δ' οἴκοι [πόλις] πλέον δίκῃ σέβοιτ' ἂν Σοφ. Ο. Κ. 760· τὸ σεβόμενον = σέβας, Schäf. εἰς Διον. Ἀλ. π. Συνθ. σ. 205. **2)** ἔτι σπανιώτερον ἀπολ., λατρεύω, εἶμαι εὐλαβής, θρῆσκος, τὸν σέβοντ' εὐεργετεῖν Αἰσχύλ. Εὐμ. 725, πρβλ. 897· οὐ γὰρ σέβεις Σοφ. Ἀντ. 745· κρίνειν .. ἐν ὁμοίῳ καὶ σέβειν καὶ μὴ Θουκ. 2. 53.

σεβομένως, Ἐπίρρ. = **σεβασμίως**, Ἀμμών.

σέδας· «καθέδρας (σέλλας)» Ἡσύχ.

σέθεν, ἴδε **σύ**, Ἡσύχ.

σεῖα· «ἐδίωξα, Βοιωτοὶ» Ἡσύχ.

σειεύς, ὁ, ἴδε **σείσων**.

Σειληνικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς Σειληνὸν ἢ ὅμοιος πρὸς Σειλ., Σατυρικὸν δρᾶμα καὶ Σ. Πλάτ. Συμπ. 222D.

Σειληνός, ὁ, ἀχώριστος σύντροφος τοῦ Βάκχου, ἀκοίτας Σειληνὸς Πινδ. Ἀποσπ. 57, Ἡρόδ. 7. 26., 8. 138, κτλ. ἴδε Voss. εἰς Οὐεργιλ. Ἐκλ. 6. 14, 18, Müller Archäol. d. Kunst § 386· παρίσταται δὲ ὡς πατὴρ τῶν Σατύρων, Εὐρ. Κύκλ. 13, 82, 269· καὶ οἱ παλαιότεροι Σάτυροι ἐκαλοῦντο **Σειληνοί**, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 263, πρβλ. Διόδ. 3. 72, κτλ.· αὐτὸς ὅμως διεκρίνετο μεταξὺ ἐκείνων διὰ τὴν προφητικὴν αὐτοῦ δυναμιν, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 18, Οὐεργιλ. Ἐκλ. 6. 31. Ὁ τύπος **Σειληνός** εἶναι μεταγενέστερος καὶ ἀδόκιμος, πρβλ. Ἰακώψιον εἰς Ἀνθ. Π. σ. 34· Ἴδε **Σάτυρος** Ι. 1. **2)** ὁμοίωμα τοῦ Σειληνοῦ χρησιμεῦον ὡς θήκη πολυτίμων ἀγαλματίων, Πλάτ. Συμπ. 215A, B.

Σειληνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς Σειληνόν, σχῆμα Πλάτ. Συμπ. 219D.

σεῖν, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **θεῖν**, τρέχειν. **II.** **σεῖν** ὡσαύτως σημαίνει συρίττειν, ἐκπέμπειν ἦχόν τινα συριστικὸν ὡς αἱ τροφοὶ ὅπως παρακινήσωσι τὰ νήπια νὰ οὐρήσωσιν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 675, Ἡσύχ.

σεῖο, ἴδε **σύ**.

σεῖος, α, ον, Λακων. ἀντὶ τοῦ **θεῖος**, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 1, 3, πρβλ. Πλάτ. Μένωνα 99D.

σειρά, Ἰων. **σειρή**, Δωρ. **σηρά** Ἀνέκδ. Ὀξων. 2. 260, E. Gud., ἡ· (εἴρω, ἀείρω)· — σχοινίον, δεσμός, σειράς τ' εὐπλέκτους Ἰλ. Ψ. 115· σειρὴν δὲ πλεκτὴν Ὀδ. Χ. 175, 192· σ. χρυσείη, σχοινίον ἢ ἅλυσις ἐκ χρυσοῦ, Ἰλ. Θ. 19, 25, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 153C· ἴδε ὡσαύτως **σαύρα** IV. **2)** λωρίον ἢ σχοινίον δι' οὗ ὁ ἵππος ἕλκει τὴν ἅμαξαν (πρβλ. **σειραφόρος**), Πολυδ. Α', 141. **3)** σχοινίον ἀπολῆγον εἰς βρόχον ὡς τὸ lasso τῶν Gauchos ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀμερικῇ, ᾧπερ ἐχρῶντο οἱ ἀρχαῖοι Σαγάρτιοι καὶ Σαρμάται ὅπως ἐμπλέξωσι καὶ ἀπαγάγωσι τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν, Ἡρόδ. 7. 85, Παυσ. 1. 21, 5· ἐντεῦθεν καὶ οἱ Πάρθιοι καλοῦνται **σειραφόροι**, Σουΐδ. **II.** μεταφορ., ἐπὶ τῆς οὐρᾶς ζῴου, Νικ. Θηρ. 119, 385. **III.** σ. τῆς κεφαλῆς, βόστρυχος τριχῶν, Ἑβδ. (Ἰουδὶθ ΙϚ', 13)· σ. τριχῶν Πολυδ. Β', 30. **IV.** κομβοσχοίνιον, κομβολόγιον, Βυζ. **V.** μεταφορ. ὡσαύτως, γραμμή, καταγωγή, γενεαλογία, Βυζ. **VI.** νόσος τῶν ἵππων, κτλ., Ἱππιατρ. — Καθ' Ἡσύχ.: «σειραί· πλέγματα, ἡνίαι, ἢ πλεκτοὶ ἱμάντες».

σειρ-ἀγωγεύς, ὁ, σχοινίον δι' οὗ ὁδηγεῖ τις τὸ ζῷον, «καπίστρι», (πρβλ. **ῥυταγωγεύς**), Πολυδ. Α', 216.

σειράδην [ᾰ], Ἐπίρρ. (σειρά) μὲ σχοινίον, Παλλαδ. Λαυσ. σ. 55.

σειράδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σειρά**, Εὐστ. 1291. 32., 1923. 55, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 74. — Ἴδε Κόντου Φιλολογ. Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τ. Θ', σ. 82.

σειραίνω, (Σείριος) ξηραίνω διὰ τῆς θερμότητος, καταξηραίνω, στεγνώνω, παρὰ τῷ Μεγάλῳ Ἐτυμολ. 710. 22· πρβλ. **σειριάω**· τύπος τις **σειρεόω**, παρ' Ἱππ. 49. 21 εἶναι λίαν ἀμφίβολ.· πρβλ. **σειρόω**.

σειραῖος, α, ον, (σειρά) ὁ προσδεδεμένος διὰ σειρᾶς, σχοινίου ἢ δεσμοῦ, ἵππος σ. = σειραφόρος, Σοφ. Ἠλ. 722· δυσὶ γὰρ ἵπποις .. τρίτος παρείπετο σ. .. ῥυτῆρσι συνεχόμενος Διον. Ἀλ. 7. 73· νῶτα σειραίου (δηλ. ἵππου) Εὐρ. Ἀποσπ. 779. 8· σ. ἱμάς, δι' οὗ ὁ ἵππος προσδένεται εἰς τὴν ἅμαξαν, Πολυδ. Α', 148· πρβλ. **ὑποσειραῖος**. **2)** ὁ ἐκ συνεστραμμένου ἢ συγκεκλωσμένου σχοινίου, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1011· μήρινθος Ὀρφ. Ἀργ. 241.

σειρᾱ-φόρος, Ἰων. **σειρηφ-, ον**, ὁ διὰ σχοινίου ὁδηγούμενος, κάμηλος Ἡρόδ. 3. 102. **2)** **σειραφόρος** (ἐξυπακ. ἵππος), ὁ, ἵππος σύρων τὴν ἅμαξαν μόνον διὰ τοῦ σχοινίου (ἢ ἱμάντος) ὢν προσδεδεμένος πλαγίως παρὰ τοὺς συνήθεις δύο ἵππους τοὺς ὑπὸ τὸν ζυγὸν (οἱ ζύγιοι), καὶ παρατρέχων αὐτοῖς, ὥστε τὸ **σειραφόρος** λαμβάνεται καὶ μεταφορικῶς ὁτὲ μὲν ἐπὶ βοηθοῦ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 842· ὁτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ ἔχοντος ἐλαφρὸν καὶ εὔκολον ἔργον, αὐτόθι 1640, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1300. — Ἡ συνήθης ἅμαξα εἶχε δύο

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζυγίους, ἡ δὲ τέθριππος εἶχε δύο ζυγίους καὶ δύο σειραφόρους. — Πρβλ. **σειραῖος, παράσειρος, δεξιόσειρος, παρήορος.** **II.** ὁ φέρων βρόχον, ἴδε σειρά I. 3. — Καθ' Ἡσύχ.: «σειραφόρον· ἡγεμονικόν. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν δεξιοσείρων ἵππων».

σειράω, (σειρά) δένω ἢ σύρω διὰ σχοινίου, Φώτ.

σειρέω, ἐκκενῶ, στεγνώνω, ἐξαντλῶ, ξηραίνω, στειρεύω, Ἐτυμολ. Μέγ. 710. 25.

Σειρηδών, -όνος, ἡ, μεταγενέστ. τύπος τοῦ ἑπομ., Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ω. 253.

Σειρήν, -ῆνος, ἡ· ἐν τῷ πληθ. **Σειρῆνες,** αἱ, μυθικὰ πρόσωπα, ἀδελφαί, ἐπὶ τῆς νοτίου παραλίας τῆς Ἰταλίας, αἵτινες διὰ τῆς γλυκύτητος τῆς φωνῆς αὐτῶν ἐγοήτευον τοὺς παραπλέοντας καὶ ἔπειτα τοὺς ἐφόνευον· ὁ μῦθος εὕρηται πρῶτον ἐν Ὀδ. Μ. 39 κέξ., 158 κέξ. Ὁ Ὅμηρ. μνημονεύει μόνον δύο (ὅθεν καὶ ἡ Ἐπικ. δυϊκ. γενικὴ **Σειρήνοιιν,** Ὀδ. Μ. 52, 167)· αἵτινες κατόπιν ἐγένοντο τρεῖς, **Πεισινόη, Ἀγλαόπη, Θελξιέπεια,** ἢ **Μόλπη (Μολπαδία), Ἀγλαοφήμη, Θελξιόπη,** Σχόλ. εἰς Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ., κτλ.· τινὲς δὲ προσέθηκαν καὶ τετάρτην **Λίγεια**· ὑπῆρχον Σειρῆνες ὀκτὼ κατὰ τὸν Πλάτ. ἐν Πολ. 617Β, C, πρὸς παράστασιν τῶν φθόγγων ἐν τῇ μουσικῇ τῶν σφαιρῶν· περιγράφονται δὲ ὡς **πτεροφόροι** παρὰ τῷ Εὐρ. ἐν Ἑλ. 167, πρβλ. Ἀποσπ. 903· ὡς ἔχουσαι πόδας πτηνῶν παρὰ τῷ Ἀναξίλ. ἐν «Νεοττ.» 1. 21, Λυκόφρ. 653. Οἱ Ἕλληνες συχνάκις ἔθετον ὁμοιώματα Σειρήνων ἐπὶ τῶν τάφων ὅπως παραστήσωσι τοὺς πενθοῦντας, Ἥριννα ἐν τῇ Ἀνθ. Π. 7. 710, πρβλ. 491, Λυκόφρ. 1463· πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst § 393. 4. — Περὶ τοῦ μύθου ἴδε Voss Antisymb. 1, σ. 253 κέξ., 2, σ. 338, Nitzsch εἰς Ὀδ. Μ. 44. **II.** μεταφορ., Σειρήν, ἀπατηλὴ γυνή, Εὐρ. Ἀνδρ. 936· ὡσαύτως, ἡ γοητεία ἢ τὰ θέλγητρα τῆς εὐγλωττίας καὶ τῶν πειστικῶν λόγων, κ. τ. τ., Αἰσχίν. 86. 17 κέξ., Ἀνθ. Π. παράρτ. 349· λόγων σ. καὶ χάρις Πλουτ. Μάρ. 44, πρβλ. Schäf. εἰς Διονύσ. Ἀλ. π. Συνθέσ. 20· — μεταγενέστερός τις ποιητὴς καλεῖ τὸν Μένανδρον σειρῆνα θεάτρων, Συλλ. Ἐπιγρ. 6083. **III.** εἶδος μεμονωμένης τινὸς ἀγρίας μελίσσης ἢ σφηκός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 2. **IV.** μικρὸν ᾠδικὸν πτηνόν, Ἡσύχ.· ἴσως ὡς ἑρμηνεία τῆς χρήσεως τῆς λέξεως παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἡσαΐ. Π', 23, ΛΔ', 13, κτλ.), ἔνθα ὅμως φαίνεται ὅτι σημαίνεται ἡ γλαῦξ ἢ τοιοῦτόν τι μελαγχολικὸν πτηνόν. **V.** ἀστερισμός τις, ὡς τὸ **Σείριος,** Εὐστ. 1709. 54. **VI.** ἐλαφρὸν ἔνδυμα, Γραμμ.· πρβλ. **σείρινος.** (Ἡ ἀρχὴ τῆς λέξεως ἄγνωστος. Συνήθως παράγεται ἐκ τοῦ **σειρά,** = αἱ ἐμπλέκουσαι, δεσμεύουσαι). — Καθ' Ἡσύχ.: «σειρῆνες· οἱ λεπτοὶ καὶ διαφανεῖς χιτῶνες». — Ἴδε Γ. Γαρδίκα Ἡ γυνὴ ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Πολιτισμῷ ἐν Ἀθηνᾶς τ. ΙΔ', σ. 487.

Σειρήνειος, ον, ὁ πρὸς Σειρῆνα ὅμοιος· μεταφορ., μαγευτικός, θελκτικός, Ἰωσήπ. Μακκ. 15, Ἡλιόδ. 5. 1· — ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. συχνάκις **σειρήνιος.** Ὡσαύτως **Σειρηνικός, ή, όν,** Σχόλ. εἰς Ὀδ.· θηλ. **Σειρηνίς, -ίδος.** Διον. Π. 360, Τζέτζ.

Σειρηνιακός, ή, όν, «κατά τινα Σειρηνιακὴν κλῆσιν λέγει λίγειαν προπαροξυτόνως τὴν φόρμιγγα Ὅμηρος· μιᾶς γὰρ τῶν Σειρήνων ὄνομα ἡ Λίγεια» Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1586, 14.

σειρηφόρος, ον. Ἰων. ἀντὶ **σειραφόρος.**

σειρίᾱσις, ἡ, (οὐχὶ **σιρ-**) νόσος προερχομένη ἐκ τῆς ἡλιακῆς θερμότητος, ἡλίασις, coup de-soleil, Λατ. sideratio, Παῦλ. Αἰγ. 1. 13.

σειριάω, (οὐχὶ **σιρ-**), (σείριος) εἶμαι θερμός, καυστικός, καταφλέγω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἄρατ. 331. **II.** πάσχω ἐκ σειριάσεως, Διοσκ. 4. 71, π. Εὐπορίστ. 1. 9, κτλ.· σ. τοὺς πόδας, ἐπὶ ἵππων (ἴδε **σειρά** VI), Ἱππιατρ. — Καθ' Ἡσύχ.: «σειριᾷ· φλεγμαίνει, καροῦται».

σειρικόν, τό, κιχόριον, κόνυζα, Σουΐδ.

σείρῐνος, η, ον, (σειρὸς) θερμός, καυστικός, μάλιστα ἐπὶ τῶν θερινῶν καυμάτων, σ. ἱμάτια, ἐλαφρὰ θερινὰ ἐνδύματα, καλοκαιρινά, Λυκοῦργ. παρ' Ἁρποκρ.

σειριόεις, εσσα, εν, (Σείριος) καυστικός, θερμός, ἥλιος Ὀππ. Κυν. 4. 338· ἀτμὸς Νόνν. Δ. 12. 289.

σειριό-καυτος, ον, κεκαυμένος ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἢ ὑπὸ τοῦ Σειρίου, Ἀνθ. Π. 9. 556.

σείριος, ὁ, (σειρὸς) ὁ κατακαίων, θέριος, θερμός, ὄνομα τοῦ κυνάστρου, Λατ. Sirius (ἴδε **κύων** V), ἐπειδὴ ὁ ἀστὴρ οὗτος χαρακτηρίζει τὴν ἐποχὴν τῆς μεγίστης θερμότητος, δηλ. ἀπὸ 12 Αὐγούστου μέχρι 12 Σεπτεμβρίου (Ἰουλ. ἡμερολόγ.), ὅτε ὁ Σείριος δύει μετὰ τοῦ ἡλίου, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 505, 607, Ἀσπ. Ἡρ. 153, 397, Ἀρχίλ. 55, Εὐρ. Ἑκάβ. 1104, Ι. Α. 7· καλεῖται καὶ **Σείριος κύων.** Αἰσχύλ. Ἀγ. 967, Σοφ. Ἀποσπ. 941· **Σείριος ἀστήρ,** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 415· **Σείριον ἄστρον,** Ἀρχίλ. 54. — Ἔν τισι τῶν χωρίων τούτων παλαιοὶ ἑρμηνευταὶ ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν ὡς = **ἥλιος,** ἀλλ' ἄνευ ἀνάγκης, ἴδε Göttl. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 417· ἀλλ' ἐν Ὀρφ. Ἀργ. 121, σ. ἠέλιος. **2)** **σείριον** (δηλ. ἱμάτιον), Ἁρποκρ., Φώτ. (Ὁ Σουΐδ. ποιεῖται μνείαν τοῦ τύπου **Σείρ**· πρβλ. Σανσκρ. svar (caelum), sûr-as, sûr-yas καὶ Ζενδ. hvar-e (ὁ ἥλιος)· Λατ. sol· Γοτθ. sauil· Ἀρχ. Σκανδιν. sól· Λιθ. saul-e· — αἱ λέξεις αὗται δύνανται ὡσαύτως νὰ εἶναι συγγενεῖς τοῖς **εἵλ-η, ἁλ-έα, σέλ-ας** (πρβλ. Ἡσύχ., «βέλα (δηλ. Ϝέλα)· ἥλιος καὶ αὐγὴ ὑπὸ Λακώνων»), ἀλλὰ διαφέρουσι τῶν **ἠέλιος, ἥλιος,** ἴδε **ἥλιος** ἐν τέλ., καὶ πιθανῶς διαφέρουσι τῶν **σέλας, σελήνη,** ἴδε **σέλας** ἐν τέλ.). — Καθ' Ἡσύχ.: «σείριος· ὁ ἥλιος, καὶ ὁ τοῦ κυνὸς ἀστήρ».

σειρίς, -ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **σειρά** II, Ξεν. Κυν. 9. 13, 14, 15, 19, Ἡσύχ. — Ἴδε Κόντου Φιλολογ. Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τ. Θ', σ. 83.

σειρο-ειδής, ές, σχοινοειδής, δίκην σχοινίου, «πολυπλήθειαν, ὡς μέχρι καὶ τῶν ἓξ σταδίων τὴν σειροειδῆ τούτων ἀπαγωγὴν ἐκτείνεσθαι» Ν. Χων. ἐν Σάθ. Μεσ. Βιβλ. τ. Λ', σ. 82.

σειρομάστης καὶ **σειρός,** ὁ, ἴδε ἐν λ. **σιρ-.**

σειρο-μάστιξ, -ῖγος, ἡ, μάστιξ ἔχουσα κόμβους, Ἐκκλ., Βυζ.

σειρόν· «τὸ ἀνδρεῖον, θέριστρον Σικυώνιοι» Ἡσύχ.

σειρο-φόρος, ον, = **σειραφόρος,** μόνον παρὰ τῷ Ψευδο-Εὐρ. ἐν Ι. Α. 223 (σημασ. I), καὶ Σουΐδ. (σημασ. II), Ἡσύχ.

σειρόω, ἀποξηραίνω διὰ θερμότητος, στεγνώνω, τὸ σῶμα σειροῖ (κοινῶς -εοῖ) Ἱππ. 49, 21. **2)** καθόλου, ἐξαντλῶ, ἐκκενῶ, Σύμμαχ. εἰς Ἱερεμ. 48. 12.

σείρωσις, ἡ, (σειρά) δέσμευσις, δέσις, δέσιμον, Φώτ.

σειρωτός, ή, όν, δεδεμένος, Σύμμαχ. ἐν Παλ. Διαθ.

σεισ-άχθεια, ἡ, (σείω) τὸ ἀποσείειν, ἀπορρίπτειν βάρη, Πλουτ. Λούκουλλ. 20· ὄνομα διατάξεώς τινος τῆς νομοθεσίας Σόλωνος, ἧς σκοπὸς ἦτο ἡ ἐλάττωσις πάντων τῶν χρεῶν, Διόδ. 1. 79, Πλουτ. Σόλων 15, πρβλ. Thirlwall Ἱστ. τῆς Ἑλλ. 2. 34· οὕτως ἐπὶ τοῦ Καίσαρος, σεισαχθείᾳ τινὶ τόκων ἐκούφιζε τοὺς χρεωφειλέτας Πλουτ. Καῖσ. 37, Ἡσύχ.

σεῖσις, ἡ, (σείω) σείσιμον, «κούνημα», Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 2· διάσεισις τῆς σπονδυλικῆς στήλης, Γαλην.

σεισί-χθων, -ονος, ὁ, ὁ σείων τὴν γῆν, ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος, Πινδ. Ι. 1. 76, Διον. Ἀλ. 2. 31, κτλ., πρβλ. **ἐνοσίχθων, ἐννοσίγαιος**· ἐπὶ τοῦ Διός, Ὀρφ. Ὕμν. 14. 8.

σεῖσμα, τό, (σείω) «σείσιμον», «κούνημα», Ἑβδ. (Σειρὰχ ΚΖ', 4).

σεισμᾰτίας, ου, ὁ, ἐπὶ σεισμοῦ, ὁ ἔχων κίνησιν τρομώδη ἢ παλμικήν, Διογ. Λ. 7. 154· σεισμ. τάφος, τάφος ἐν τοῖς ἐρειπίοις τοῖς ἐκ σεισμοῦ γινομένοις, Πλουτ. Κίμ. 16.

σεισμο-κράτωρ, ορος, ὁ, ὁ τοῦ σεισμοῦ κύριος, Ἰω. Δαμασκ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 120.

σεισμο-λόγιον, τό, πραγματεία περὶ σεισμῶν, Κωνστ. Πορφυρ. 477.

σεισμός, ὁ, (σείω) σείσιμον, κίνησις σεισμική, γῆς σ., ὡς καὶ νῦν, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 862, Θουκ. 3. 87· χθονὸς Εὐρ. Ι. Τ. 1166· ἀπολ., Ἡρόδ. 4. 28., 5. 85., 7. 129, Σοφ. Ο. Κ. 95, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 791, Θουκ. 1. 23, Ρήτ. τ. 2, σ. 207, κτλ. **2)** καθόλου, τίναγμα, κίνησις, ταραχή, διάσεισις, σ. τοῦ σώματος, Πλάτ. Φίληβ. 33Ε, πρβλ. Τίμ. 88D· ἔξωθεν..προσφέρειν τοῖς.. πάθεσι σεισμόν, τιναγμόν, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 790Ε· σ. τῆς οὐρᾶς Πολυδ. Ε', 61· σ. ἐν τῇ θαλάσσῃ Εὐαγγ. κ. Ματθ. η', 24. — Καθ' Ἡσύχ.: «σεισμός· τρόμος».

σεισό-λοφος, ον, ὁ σείων τὸν λόφον, Ἡσύχ. ἐν λ. **τινακτοπήληξ.**

σεισοπῡγίς, -ίδος, ἡ, ὄνομα τοῦ πτηνοῦ **ἴυγξ** (πρβλ. **κιναίδιον**), Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 2. 17, κτλ.· — ὑποκορ. **σεισοπύγιον,** τό, Τζέτζ. Ἱστ. 11. 577.

σεισό-φυλλος, ον, = τῷ Ὁμηρικῷ **εἰνοσίφυλλος,** Εὐστ. 1631. 42.

σείστης, ου, ὁ, (σείω) ὁ σείων τὴν γῆν, Ἰω. Λυδ. π. Διοσημ. 54, ἔνθα ἐσφαλμένως φέρεται **σειστής,** ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 431, 432.

σειστός, ή, όν, (σείω) ὁ σειόμενος, «τρεμουλιαστός», Ἀριστοφ. Ἀχ. 346. **II.** **σειστός,** ὁ, ὡς οὐσιαστ., κόσμημα γυναικός, Βυζ.· ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 348.

σεῖστρον, τό, (σείω) ὄργανόν τι κρότον παράγον, οὗ ἐγίνετο χρῆσις ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς Ἴσιδος, περιγράφεται δὲ ὑπὸ τοῦ Πλουτ. (περὶ Ἴσιδος 63) 2, 376C κέξ., πρβλ. Φιλόστρ. 769· τὸ Λατιν. sistrum εἶναι συχνόν, ἴδε τὰ Λατ. Λεξικά. **2)** παιγνίδιον παιδίων, Ἰω. Χρυσ. **II.** χαμαιτυπεῖον, πορνεῖον, Σωκρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5. 18.

σεῖστρος, ου, ὁ, φυτόν τι ὅμοιον ὀρόβῳ, καὶ φυόμενον παρὰ τὸν Σκάμανδρον, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 160 (Βεκκῆρ. **σίστρ.**), πρβλ. Πλούτ. 2. 1157Ε.

σειστρο-φόρος, ον, ὁ φέρων τὸ σεῖστρον, Βούβαστος Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1028. 3.

σείσων, -ονος, ὁ, (σείω) ἀγγεῖον πήλινον, ἐν ᾧ ἐνεσείοντο οἱ κύαμοι ψηνόμενοι, οἷον σήμερον τὸ ἐν ᾧ ψήνουσι τὸν καφέν, «καβουρδιστῆρι» (Τουρκ.), Ἄλεξ. ἐν «Λημ.» 1, Ἀξιόνικ. ἐν «Χαλκιδικῷ» 3. Ὡσαύτως **σειεύς, έως,** ὁ, Πολυδ. Ζ', 181.

σειτομέτρησις, -εως, ἡ, = **σιτομετρία,** Ἐπιγρ. Ἀγκύρας δίγλωσσος, CIL, τ. 2, μέρ. 2, σ. 793.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σεῖφα· «σκοτία. Κρῆτες» Ἡσύχ.

-σείω, κατάληξις τῶν ῥημάτων τῶν δηλούντων ἐπιθυμίαν ἢ σκοπόν, τῶν ἐφετικῶν καλουμένων· ὡς ἐν τῇ Λατ. ἡ κατάληξις -urio. Σχηματίζονται δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ μέλλοντος τῶν πρωτοτύπων ῥημάτων, οἷον **γελασείω, παραδωσείω, πολεμησείω**, κτλ.

σείω, ποιητ. **σίω** Ἀνακρ. 42· Ἐπικ. παρατ. **σεῖον** Ὀδ.· Ἰων. **σείασκον** ἢ **-εσκον** (**ἀνασ-**) Γμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 403·— μέλλ. **σείσω** Ἐδδ., (**δια-**) Ἡρόδ. 6. 109, (**ἐπι-**) Εὐρ. Ὀρ. 613·— ἀόρ. **ἔσεισα**. Ἀττ.·— πρκμ. **σέσεικα** (**κατα-**) Φιλήμ. ἐν «Φασματίῳ» 1, (**ἐν-**) Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 30.— Μέσ., Ἐπικ. ἀόρ. **σείσατο** Ἰλ. Θ. 199, (**ἀπεσ-**) Ἀριστοφ. Νεφ. 287, Πλάτ.— Παθ., ἀόρ. **ἐσείσθην** Ἡρόδ. 6. 93, Ἀττικ.· πρκμ. **σέσεισμαι** Πινδ., Ἀττ. (Ὁ Λοβέκκ. ἐν Rhem. 112 ὑποδηλοῖ ὅτι ὡς ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς ἀστάτου ἢ σεισμικῆς κινήσεως ἡ ῥίζα τοῦ ῥήματος τούτου ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν τοῦ **σάλος, σαλεύω**, κτλ.). Σείω, κινῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ὅμ. (μάλιστα ἐν τῇ Ἰλιάδι)· σ. ἐγχείην, ἔγχος, μελίην, κινῶ ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω ὅπως δώσω ὀρθὴν διεύθυναιν, Ἰλ. Γ', 345, Ν. 135, Χ. 133, κτλ.· αἰγίδα Ο. 321· σανίδας σ., σείω τὴν θύραν κρούων. Ι. 583· ἐπὶ ἵππων τρεχόντων, σείων ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες Ὀδ. Γ. 486· σ. λόφον, ἐπὶ πολεμιστοῦ, Ἀλκαῖ. 14 Ahr., Αἰσχύλ. Θήβ. 385· ἡνίας χερσὶν σ. Σοφ. Ἠλ. 713· χαλινοὺς Εὐρ. Ι. Α. 151· σ. χαίτην, κόμην, κτλ., Ἀνακρ. 49, Εὐρ. Κύκλ. 75, Μήδ. 1191· εὔπτερον δέμας ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1204· κάρα σ., ὡς σημεῖον θυσαρεσκείας, Σοφ. Ἀντ. 291· ἀλλ' ἐπὶ ἀνθρώπου ὀρχουμένου, Εὐρ. Βάκχ. 185·— ὡσαύτως, σείειν τῇ οὐρᾷ Ξεν. Κυν. 3, 4, πρβλ. Αἰσωπ. 278. **2)** ἐπὶ σεισμοῦ, ὅστις ἀπεῤῥίζετο εἰς τὸν Ποσειδῶνα (πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 403Α), ὅστις νομίζει Ποσειδεῶνα τὴν γῆν σείειν Ἡρόδ. 7. 129· ἀκολούθως ἄνευ τοῦ **τὴν γῆν**, αὐτοῖς ὁ Ποσειδῶν σείσας ἐμβάλοι σικίας Ἀριστοφ. Ἀχ. 511, πρβλ. Λυσ. 1142· οὕτω, βρονταῖς χθόνα σ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 1752· ὡσαύτως ἄπρασ., σείει, γίνεται σεισμός, Θουκ. 4. 52, Ξεν. Ἑλλ. 4. 7, 4· πρβλ. **νίφω, ὖω**. **3)** μεταφορ., διασείω, ἀνακινῶ, ταράττω, θορυβῶ, πάλιν Πινδ. Π. 4. 485· τὰ πόλεος .. θεοὶ πολλῷ σάλῳ σείσαντες ὤρθωσαν πάλιν Σοφ. Ἀντ. 163· οὕτω, σ. τὴν καρδίαν, ἀναστρέφω τὸν στόμαχον, ἀναταράττω, Ἀριστοφ. Ἀχ. 10· σ. τὴν κεφαλὴν ἐπιφέρω, διάσεισιν εἰς τὴν κεφ., Ἱππ. 80Α, ἴδε κατωτ. ΙΙ. 2· —σ. τινά εἴς τι, ἀνακινῶ ἢ παρορμῶ, Πλουτ. Φωκ. 23, Ἰακώβ. εἰς Φιλοστρ. Εἰκόν. 574. **4)** παρ' Ἀττ., κατηγορῶ ψευδῶς ἢ ἐπίτηδες ὅπως λάβω χρήματα ἵνα σιωπήσω, πρὸς ἀργυρολογίαν (ἴδε **συκοφάντης**). σ. καὶ ταράτειν Ἀριστοφ. Ἱππ. 840· ἔσειον τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 639· ἑτέρους τῶν ὑπευθύνων ἔσειε καὶ ἐσυκοφάντει Ἀντιφῶν 146. 22· πρβλ. Λατ. concussio, concussor. **ΙΙ.** Παθητ., πάσχω σεισμόν, κραδαίνομαι, ἐπὶ τῆς γῆς, ἐσείοντο πόδες Ἴδης Ἰλ. Υ'. 59· Δῆλος .., πρῶτα καὶ ὕστατα .. σεισθεῖσα Ἡρόδ. 6. 98· ἴδε κατωτ. Ι. 2 καὶ **σεισμός** Ι·— μεταφορ., σείομαι μέχρι θεμελίων, διασείομαι, τὸ τερπνὸν πιτνεῖ .. σεσεισμένον Πινδ. Π. 8. 134· οἷς .. ἂν σεισθῇ θεόθεν δόμος Σοφ. Ἀντ. 584. **2)** καθ' ὅλου, κινοῦμαι ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω, ἔγχεα σειόμενα Ἰλ. Ν. 135, 558· φαεινὴ σείετο πήληξ αὐτόθι 805· κάλυκι σείονται Ἀριστοφ. Λυσ. 1312· ὄρχας σειόμενος φύλλοισι, κῆπος δένδρων ὧν τὰ φύλλα σείονται, Ησ. Ἀσπ. Ἡρ. 298· ὀδόντες ἐσείοντο, «ἐκουνοῦντο», Ἡρόδ. 6. 107· σεισθῆναι σάλῳ Εὐρ. Ι. Τ. 46· τὸν ἐγκέφαλον σεσεῖσθαι Ἀριστοφ. Νεφ. 1276, πρβλ. Ἱππ. Ἀφ. 1260· ἐὰν σεισθῇ ὁ ἐγκέφαλος ὁ αὐτ. 197Γ·— ἐπὶ φαρμάκων, κοσκινίζομαι, Ἰατρ. **ΙΙΙ.** Μέσ., σείω τι ἐξ ἐμαυτοῦ, σεισαμένας πτερὰ πατρὸς Θεόκρ. 13. 13· σ. γυίων ἄπο νήχυτον ἅλμην Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1367· σ. πλοκαμῖδας Ἀνθ. Π. 5. 273. **2)** ὡς τὸ παθητ., σείω ἐμαυτόν, κινοῦμαι, Ἥρη σείσατο εἶνι θρόνῳ Ἰλ. Θ. 199· ἐσείσατο δάφνινος ὄρπηξ Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 1.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Α', σ. 733 κἑξ., 766 κἑξ., 887.

σεκυῦα· «σικύα» Ἡσύχ.

σελᾰγέω, (σέλας) φωτίζω, καταφωτίζω, ἐλλάμπω, ἀκτὶς ἀελίου σελάγεσκε .. γαῖαν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1028. 9.—Παθητ., λάμπω, φωτίζω λαμπρῶς, φέγγω, σελαγείτο δ' ἀν' ἄστυ πῦρ Εὐρ. Ἡλ. 714· ἔμπα σελαγεῖται Ἀριστοφ. Νεφ. 285, πρβλ. 604 (ἔνθα τὸ **σελαγεῖ** εἶναι 6' ἐνικ.)· ὡσαύτως, ἀναφλέγομαι, καίομαι, ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 924 κἑξ. **ΙΙ.** ἀμεταβ., λάμπω, ἀκτινοβολῶ, φεγγοβολῶ, Ὀππ. Κυν. 1. 210., 3. 136.

σελᾰγίζω, = τῷ προηγ. ΙΙ., Νόνν. Δ. 7. 195, κτλ. — Καθ' Ἡσύχ.: «σελαγίζει· αἴθεται, φλέγεται, ἀπὸ τοῦ σέλας».

σελάγισμα [ᾰ], τό, Μανέθων 4. 189· καὶ **σελαγισμός**, ὁ, Ἀνεκδ. Ὀξων. 3. 362, λάμψις, ἀστραπή.

σελαη γενέτης, **ου**, ὁ, ὁ γεννήτωρ τοῦ φωτός, Ἀνθ. Π. 9. 525, 19.

σελαη-φόρος, **ον**, (σέλας) ὁ φέρων φῶς, Μανέθων 4. 333.

σελαΐζω, = **σελαγίζω**, Τζέτζ.

σέλαιναι· «λαμπάδες» Ἡσύχ.

σελάνα, **-ναία**, Δωρ. ἀντὶ **σελήνη**, **-ναία**.

σελάοντες· «λάμποντες» Ἡσύχ.

σέλας, **-αος**, τό· παρ' Ὁμ. πλὴν τῆς ὀνομαστ. ὑπάρχει καὶ ἡ δοτ. **σέλαϊ** Ἰλ. Ρ. 739, συνηρ. **σέλᾳ** Ὀδ. Φ. 246· παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς ὑπάρχει ὡσαύτως τὸ πληθ. **σέλᾱ** Ἀνθ. Π. 9, 289· —ποιητ. ὄνομα, φῶς, λαμπρότης, λαμπρὰ φλὸξ πυρός, σ. πυρὸς Ἰλ. Τ. 366, κ. ἀλλ.· καισομέναιο πυρός, π. αἰθομέναιο αὐτόθι 375, Θ. 563, κλ.· σ. ἐν σέλαϊ μεγάλῳ, ἄνευ τινὸς προσδιορισμοῦ, Ρ. 739· δαῖδων σ. Ὀδ. Σ. 353, Ησ. Ἀσπ. Ἡρ. 275· σ. λάβρον Ἀφαίστου Πινδ. Π. 3. 69· Ἥφαιστος .. λαμπρὸν ἐκπέμπων σ., ἐπὶ πυρὸς χρησιμεύοντος πρὸς διαβίβασιν ἀγγελίας ἢ ὡς σημεῖον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 281, πρβλ. 289· Ἡφαιστότευκτον σέλας, ἐπὶ ἡφαιστείου, Σοφ. Φιλ. 986· καμίνου Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 280· ἐφέστιον σ. Σοφ. Τρ. 607·— ἐπὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων, σ. γένετ' ἠύτε μήνης Ἰλ. Τ. 374· ἠλίου σ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 926, Σοφ. Ἠλ. 17, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1711· οὕτως ἐπὶ τοῦ φωτὸς τῆς ἡμέρας, καθαρὸν ἀμέρας σ. Πινδ. Ἀποσπ. 106. 4, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 856· πρὶν θεοῦ δῦναι σέλας Εὐρ. Ἱκέτ. 469· τὸ σ. καὶ τὸ φῶς ταὐτὸν Πλάτ. Κρατ. 409Β·— ἀστραπή, λάμψις ἀστραπῆς, δαιόμενον σ. Ἰλ. Θ. 76· ἧτις καλεῖται καὶ σέλας Διὸς Σοφ. Ο. Κ. 95· σέλας ἐκ τοῦ οὐρανοῦ Ἡρόδ. 3. 28· ἐπὶ μετεώρου, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 23·— πυρσός, λαμπάς, Γμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 52, Ἀνθ. Π. 9. 46, κτλ.·— ἡ λάμψις ὡρισμένων ὀφθαλμῶν, ἐξ ὀμμάτων ἠστραπτε γοργωπὸν σ. Αἰσχύλ. Πρ. 356, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 663 (ὡς παρ' Ὁμ., ὅσσε λαμπέσθην ὡσεί τε πυρὸς σέλας Ἰλ. Τ. 366· ὅσσε δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὠσεί σέλας ἐξεφάανθεν αὐτόθι 17)· μεταφορ., ἔρωτος σ. Θεόκρ. 2. 134, πρβλ. Ἀνθ. Π. 12. 93. (**σέλας** φαίνεται ὅτι κυρίως σημαίνει φῶς (οὐχὶ ἀναγκαίως) συνοδευόμενον ὑπὸ θερμότητος, πρβλ. **σελήνη**· ἐν ᾧ εἶλη, **ἥλιος** ἀείποτε νοοῦσι φῶς καὶ θερμότητα· πρβλ. Lewis Astr. of Ancients, σ. 17, καὶ ἴδε ἐν λέξ. **σείριος**). Ἡσύχ.

σελάσκω, λάμπω, Θεόγνωστ. ἐν τοῖς Ὄξων. Ἀνεκδ. 2. 11.

σέλασμα, τό, λάμψις, «ἀναλαμπή», φεγγοβόλημα, Μανέθων 4. 601· **σελασμός**, ὁ, αὐτόθι 36, κτλ.

σελάσσομαι, ἀποθ., λάμπω· ἄπρασ., **σελάσσεται**, ὑπάρχει λάμψις, Νικ. Θηρ. 46.

σελασ-φόρος, **ον**, φωτοφόρος, φεγγοβόλος, λαμπροφόρος, λαμπὰς Αἰσχύλ. Εὐμ. 1022· ἀστὴρ Χριστοδ. Ἔκφρ. 360· ἐπώνυμον τῆς Ἀρτέμιδος (ἴδε **πυρφόρος**), Παυσ. 1. 31, 4· — **σελασφορέω**, λάμπω, Βυζ.· **-φορία**, ἡ, λαμπρότης, λάμψις, Εὐστ. Πονηρ. 320. 36.— Καθ' Ἡσύχ.: «σελασφόρος· λαμπροφόρος».

σελάτης, **ου**, ὁ, κοχλίας, Ἡσύχ.

σελαχίας· «εἶδος ἰχθύων (οὐ) μεγάλων» Ἡσύχ.

σελάχιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σέλαχος**. Εὔπολις ἐν «Αἰξὶ» 2, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Κλεοφ.» 1, Λουκ. Λεξιφάν. 6· — ποιητ. **σελάχειον**, τό, Ὀππ. Ἁλ. 1. 643, Ἡσύχ.

σέλαχος, τό, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **σελάχη**, τά, τάξις περιλαμβάνουσα πάντας τοὺς ἰχθῦς τοὺς ἔχοντας χόνδρους ἀντὶ ὀστῶν ἐν τῇ ἀκάνθῃ, εἰς ἣν ὑπάγονται καὶ οἱ καρχαρίαι, κοινῶς «σαλάχια», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 13, 6., 3. 1, 26, κ. ἀλλ.· ἰχθύσι σελάχεσι Ἱππ. 478. 54, κτλ. (Τινὲς παρῆγον τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **σέλας**, ἐπειδὴ οἱ τοιοῦτοι ἰχθύες ἀποδίδουσι φωσφορικήν τινα λάμψιν, Γαλην. 6. 737 Kuhn.). — Καθ' Ἡσύχ.: «σελάχη· εἴδη θαλασσίων ἰχθύων».

σελᾰχώδης, **ες**, (εἶδος) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τάξιν τῶν σελαχοειδῶν ἢ ὁμοίας πρὸς τὰ **σελάχη**· ἰχθύες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 5, 5, π. Ζ. Μορ. 3. 7, 5., 4. 13, 20, κ. ἀλλ.

σελάω, (σέλας) ἀμεταβ., λάμπω, ἀκτινοβολῶ, Νικ. Θηρ. 691.

ΙΙ. μεταβ., φωτίζω, φέγγω, Γρηγ. Ναζ. Στίχ. 2. 72.

σελευκίς, **-ίδος**, ἡ, εἶδος γυναικείου ὑποδήματος ἐκ Σελευκείας τῆς Συρίας, Πολυδ. Ζ', 94, Ἡσύχ. **ΙΙ** ποτήριον ὀνομασθὲν οὕτως ἀπὸ Σελεύκου, Ἀθήν. 497F, Πλουτ. Αἰμίλ. 33.

ΙΙΙ. σ. τοιήρης, εἶδος πλοίου, ὁ αὐτ. ἐν Πομπ. 77. **ΙΝ.** πτηνόν τι ἐσθίον ἀκρίδας, Πλίν. 10. 39, Ἡσύχ., κλ.

σεληναίη, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **σελήνη**, Ἐμπεδ. 244, Ἀριστοφ. Νεφ. 614, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, π. χ. Λουκ. π. τῆς Ἀστρολ. 3 καὶ 15· Δωρ. καὶ Ἀττ. **σελαναία**, Εὐρ. Φοίν. 176 (λυρ.), Πλάτ. Κρατ. 509C.

σεληνάζομαι, α. ον, ὁ ὑπὸ τῆς σελήνης φωτιζόμενος, σεληνόφωτος, σ. νύξ, ἔχουσα τὴν σελήνην φωτίζουσαν, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 62· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σελήνην, αἴγλη Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 167· ἀκτίς, αὐγὴ Ἀνθ. Π. παράρτ. 51. 27, κτ.· τοῦ σεληναίου [μεγέθους] Διογ. Λ. 1. 24. **2)** ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τῆς σελήνης ἢ τῆς ἡμισελήνου, ἴδε **σελινεως**· τὸ σεληναῖον, πίταλον ἵππου, Λέων Τακτ. 5. 4. **3)** σ. **πάθος**, = **σεληνιασμός**, Ἐκκλ.

σελήνη, Δωρικ. **σελάνα**, Ἔσπερον .... σελάνας ἐρατὸν φάος Πινδ. Ο. 10, 90, κλ., Αἰολικ. **σελάννα** Σαπφὼ 3. 68 (πρβλ. **κρήνη, κράννα**), Ahr. d. Aeol. 1, σελ. 65· πρβλ. ὡσαύτως **σεληναίη**·— τὸ «φεγγάρι», Λατ. luna, Ὅμ., κλ., πρβλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κύκλος II. 4· σ. πλήθουσα, ἡ πανσέληνος, Τλ. Σ. 484· σ. ἀεξομένη, ὀλίγη κεράεσσι Ἄρατ. 780, 733· νουμηνία κατὰ σελήνην, ὅηλ. κατὰ τὸν σεληνιακὸν μῆνα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν διὰ τοῦ ἡμερολογίου ὑπολογισμὸν τῶν μηνῶν, Θουκ. 2. 28· τὰς ἡμέρας κατὰ σ. ἄγειν Διογ. Α. 1. 59· πρὸς τὴν σελήνην ὁρᾶν, μὲ τὸ φῶς τῆς σελήνης, Ἀνδοκ. 6. 18, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 9· ὡσαύτως, εἰς τὴν σ. Αἰσχίν. 67. 35· ἐν σελήνῃ Ἀχιλλ. Τάτ. 3. 2·— ἡ ἐκ τῆς σ. νόσος, = σεληνιασμός, Αἰλ. π. Ζ. 14. 27·— τὴν σ. καθαίρειν, τὸ τοῦ Ὁρατίου luna deducere, ἐπὶ τῶν Θεσσαλῶν μαγισσῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 750, Πλάτ. Γοργ. 513Α·— ὡσαύτως ἐπὶ μηνός, δεκάτη σελήνη, κατὰ τὸν δέκατον μῆνα, Εὐρ. Ἡλ. 1126, πρβλ. Ἄλκ. 431, Τρῳ. 1075· πολλὰς σελήνας ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 114. — Ἡ πανσέληνος ἐθεωρεῖτο ἐποχὴ εὐοίωνος διὰ γάμους, ἴδε ἐν λέξ. **δειχόμηνις**· ἐν ᾧ ἡ νέα σελήνη ἦτο ὁ χρόνος καθ' ὃν ἐπληρώνοντο οἱ τόκοι τῶν δανείων (ὡς ἐν Ρώμῃ αἱ Calendae), Ἀριστοφ. Νεφ. 17, 1131 κἑξ.· πρβλ. **ἔνος** I. 2. 2) εἶτενος πλακοῦς στρογγύλος τὸ σχῆμα ἢ σεληνοειδής, μηνοειδής, Εὐρ. Ἀποσπ. 352, πρβλ. Ἀλκίφρονα 2. 4, Πολυδ. Ϛ', 76. 3) κυκλικὴ τράπεζα, κτλ., Ἀθήν. 489C. 4) ὄνομα φυτοῦ τινος, Ψευδο-Πλούτ. 1161B, πρβλ. **σεληνιον** II. 5) ἡ φαλακρὰ κορυφὴ τῆς κεφαλῆς, Συνέσ. 74C κἑξ., Νικήτ. Χρον. 222Α. **II.** ὡς θηλ. κύριον ὄνομα, ἡ θεὰ τῆς σελήνης, οὐδαμοῦ παρ' Ὁμ., Nitzsch. εἰς Ὀδ. I. 144· κατὰ τὸν Ἡσ. ἐν Θεογ. 371 κἑξ., ἦτο δὲ θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίονος καὶ τῆς Θείας· ἐν δὲ Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 100, ὁ πατὴρ αὐτῆς ἦτο ὁ Πάλλας, κατὰ τοὺς μεταγεν. ὁ Ἥλιος· ἡ λατρεία τῆς σελήνης συχνάκις συμφωνεῖ πρὸς τὴν τῆς Ἀρτέμιδος, Nitzsch ἔνθ' ἀνωτ. (Τὸ **σελήνη** φανερῶς συγγενεύει πρὸς τὸ **σέλας** (ἴδε), ὡς τὸ Λατιν. luna (Lucina) πρὸς τὸ lucēo· ἴδε **σείριος**, καὶ πρβλ. M. Müller Chips, 1, κεφ. xv).— Καθ' Ἡσύχ.: «σελήνας· πόπανα, τῷ ἄστρῳ ὅμοια πέμματα».

σεληνήεις, εσσα, εν. ὁ ὑπὸ τῆς σελήνης φωτιζόμενος, σεληνόφωτος, Παύλ. Σιλ. Ἄμβων 244.

σεληνιάζομαι, ἀποθ., προσβάλλομαι ὑπὸ τῆς σελήνης, καταλαμβάνομαι ὑπὸ σεληνιασμοῦ ἢ ἐπιληψίας, Εὐαγγ. κ. Ματθ. δ', 24, ιζ', 15, πρβλ. κ. Μάρκ. θ', 17, κ. Λουκ. θ', 39· ἴδε Ὠριγέν. 3. 575-577, κατὰ τὸν Καισάριον ἐν Ζητ. 50, ὅστις φανερῶς ταυτίζει **σεληνιασμὸν καὶ ἐπιληψίαν.**

σεληνιακός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν σελήνην, μὴν Πλουτ. Νουμ. 18· σφαῖρα ὁ αὐτ. 2. 376D· Ἐπίρρ. **-κῶς,** μὲ τὴν σελήνην, κατὰ σεληνιακὸν ὑπολογισμόν, Χρον. Πασχ. 371·— ὡσαύτως **σεληνιαῖος, α, ον,** Βυζ. **II.** ἐπιληπτικός, σεληνιαζόμενος, μνημονευόμ. ἐκ τοῦ Ἀλεξ. Τραλλ., πρβλ. Ὀρφ. Λιθ. 50.

σεληνιασμός, ὁ, ἐπιληψία, ἱερὰ νόσος καθ' Ἱπποκράτην, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθοις) 478F, Ὠριγέν. 3. 578B· πρβλ. **σεληνιάζομαι.**

σεληνιάω, ποιητικ. ἀντὶ **σεληνιάζομαι,** Ἐπικ. γ' πληθ. **-ιόωντι** Μανέθων 4. 548.

σεληνίζω, = **σεληνιάζομαι,** πιθαν. γραφ. παρὰ Μανέθωνι 4. 81· ἀλλαχοῦ **σεληνάζω.**

σεληνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σελήνη,** φῶς τῆς σελήνης, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 55, Ἀθήν. 276D, E. **II.** παιωνία ἢ γλυκυσίδη, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθοις) 3. 157.

σεληνίς, -ίδος, ἡ, ἡ ἐξ ἐλέφαντος ἡμιαέλιον, τὸ ἐπὶ τῶν ὑποδημάτων τῶν συγκλητικῶν νόμισμα, Πλούτ. 2. 282Α· ὑποκορ. **σεληνίσκος,** ὁ, Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχ. Πολιτικ. 2. 13. 2) φυλακτήριον ὁμοίως ἐσχηματισμένον, Ἡσύχ. 3) **σελήνη** I. 2, **Φώτ.**

σεληνίτης λίθος, [ῑ], ὁ, ὁ ἀπὸ τῆς σελήνης λίθος, ὅηλ. θετικὴ ἄσβεστος φυλλώδης κληθεῖσα οὕτως ἐπειδὴ ἐπιστεύετο ὅτι ηὐξάνετο καὶ ἐμειοῦτο συμφώνως πρὸς τὰς φάσεις τῆς σελήνης, Διοσκ. 5. 159, Ψελλ. παρὰ τῷ Ideler Phys. 1. 246. Ἐνίοτε ἐχρησιμεύετο ὡς ὕαλος παραθύρων (ὅθεν καὶ ἐκαλεῖτο **φεγγίτης**)· ὡσαύτως λέγεται καὶ **ἀφροσέληνος.** τῆς σελήνης ἀφρός. 2) οἱ Σεληνῖται, οἱ τῆς σελήνης κάτοικοι, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 18. 3) λαός τις Ἀρκαδικός, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 264.

σεληνό-βλητος, ον, βεβλημένος ὑπὸ τῆς σελήνης, ἐπιληπτικός, σεληνιαζόμενος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 398.

σεληνό-γονος ον, ἡ, ἡ -γονον, τό, ἡ παιωνία ἢ γλυκυσίδη, Διοσκ. 3. 157· ἴδε **σεληνιον.**

σεληνοδρόμια, τά, (δρόμος) ἀστρολογικά τινα βιβλία ἀπὸ τοῦ δρόμου τῆς σελήνης προλέγοντα τὰ συμβησόμενα, Βυζ.

σεληνο-ειδής ἐς, ὁ ὅμοιος τῇ σελήνῃ, ἔχων τὸ σχῆμα αὐτῆς, Κλεομήδ., Σουΐδ.

σεληνό-πληκτος, ον, = **σεληνόβλητος,** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 397, Σουΐδ.

σεληνο-τρόπιον, τό, ὄνομα μυστηριώδους τινὸς φυτοῦ σχηματισθὲν κατὰ τὸ **ἡλιοτρόπιον,** Πρόκλ.

σεληνό-φως, -ωτος, τό, φῶς τῆς σελήνης, φέγγος, Χαιρήμ. παρ' Ἀθην. 608B· ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ **λυκόφως, σκιόφως.**

σελίαρ· «φαῖνιξ» Ἡσύχ.

σελίδη-φάγος [ᾰ], **ον,** (σελίς) ὁ κατεσθίων φύλλα βιβλίων, σκώληξ τῶν βιβλίων, σής, Ἀνθ. Π. 9. 251.

σελίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σελίς,** σελὶς ἢ στήλη βιβλίου, διάφορ. γραφ. παρὰ Πολυδ. 5. 33, 3, Σουΐδ., συχν. παρὰ τῷ Ἡτολ.

σελίδωμα, τό, εὐρεῖα σανίς, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 528.

σελίνῐνος [ῐ], **η, ον,** ὁ ἐκ σελίνου, Λατ. apiaceus, Δίωνος Κ. Ἀποσπ. 3, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 1232· ἀλλ' ὁ Τουρ. εἰς Σουΐδ. προτείνει **σεληναῖος,** ἔχων τὸ σχῆμα τῆς σελήνης.

σελῑνίτης οἶνος, ὁ, παρεσκευασμένος διὰ σελίνου, Διοσκ. 5. 74. **II. -ῖτις, -ῐδος,** ἡ, **χαμαίκισσος,** Διοσκ. 4. 126 (ἐν τοῖς Νόθ.).

σελῑνο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς σέλινον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 12, 5.

σέλῑνον, τό, Αἰολ. **σέλιννον** Ἀνίκδ. Ὀξων. 2. 258·— εἶδος σελίνου, Λατ. apium, Τλ. Β. 776, Ὀδ. Ε. 72· σελίνου σπέρμα Ἡρόδ. 4. 71·— οἱ παλαιοὶ ἔτρωγον τὰς ῥίζας (Ἀριστοφ. Νεφ. 982, Εὔβουλος ἐν «Ἰξίονι» 1, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 11, 10), καὶ ἐκ τῶν φύλλων ἐποίουν στεφάνους (Ἀνακρ. 54, Θεόκρ. 3. 23, Ἀνθ. Π. 4. 1, 32)· διὰ τοιούτων δὲ στεφάνων ἐστεφανοῦντο οἱ νικηταὶ ἐν τοῖς Ἰσθμίοις καὶ τοῖς Νεμέοις, Πινδ. Ο. 13. 46, Ν. 4. 143, I. 2. 23, πρβλ. Διόδ. 16. 79· τοιούτους στεφάνους ἀνήρτων καὶ εἰς τοὺς τάφους, ὅθεν παροιμία ἐπὶ ἀνθρώπων νοσούντων ἐπικινδύνως· σελίνου δεῖται Πλούτ. 2. 676D, πρβλ. Meineke εἰς Εὔφρ. σ. 108· ἐφυτεύοντο δὲ τὰ σέλινα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ τὰ περιθώρια τοῦ κήπου, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία: οὐδ' ἐν σελίνῳ σοὐστὶν οὐδ' ἐν πηγάνῳ, μόλις ἔχει γείνη ἀρχή, Ἀριστοφ. Σφ. 480. **II.** τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Ἡσύχ., Φώτ., πρβλ. Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 11. 10. (Πιθ. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὰ **ἕλιξ, ἑλίσσω,** ὡς ἐκ τῶν σγουρῶν ἢ συνεστραμμένων φύλλων του (ὥσπερ σ, σῦλα, πρβλ. Ποιητὴν παρ' Ἀριστ. ἐν Ῥητ. 3. 11, 13, Ἀνθ. Π. 5. 121· πολύγναμπτον σ. Θεόκρ. 7. 68)· κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ **ἕλος,** ἐπειδὴ αὐξάνεται μάλιστα εἰς τόπους ἑλώδεις καὶ ὑγρούς, ἑλεόθρεπτον σέλινον Ἰλ. Β. 776). [ῑ μόνον ἐν Ἀνθ. Π. 7. 621].

σελῑνό-σπερμον, τό, σπόρος σελίνου, Γεωπ. 8. 30.

Σελῑνοῦς, -οῦντος, πόλις ἐν Σικελίᾳ, Θουκ. 6. 4. — Ἐπίθ. **Σελινούντιος, α, ον,** ὁ κάτοικος, ὁ αὐτ. 8. 26, Στράβ. 275· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

σελῑνούσιος, α, ον, ὁ ἔχων φύλλα ὡς τὰ τοῦ σελίνου, κράμβη Εὐθημ. παρ' Ἀθην. 369E. **II.** παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 21, 2, Σ. πυρὸς εἶναι πιθανῶς εἶτος ἐκ Σελινούντος τῆς Σικελίας, πρβλ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 4, 3., 8. 5, 1, Πλίν. 18. 64· οὗτος γῆ Σελινουσία εἶναι χῶμα ὅτ' οὐ ἐνοδεύετο τὸ ἰνδικὸν («λουλάκι»), Διοσκ. 174, Πλίν. 35. 46 καὶ 194. — Καθ' Ἡσύχ.: «σελινουσία· κράμβης εἶδος».

σελίς, -ίδος, ἡ, σανίς· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., αἱ σανίδες ἢ τὰ τῶν ἑρετῶν καθίσματα ἐν πλοίῳ, πρβλ. **πέλμα,** Εὐστ. 1041. 27, Πολυδ. Α', 88, Ἡσύχ.· ὡσαύτως, τὰ ἐν θεάτρῳ καθίσματα, Α. Β. 62. **II.** μεταφορ., φύλλον (ἢ «κόλλα») παπύρου ὧν πολλὰ ὁμοῦ συνεκολλῶντο ὅπως ἀποτελέσωσι μίαν σελίδα, ἥτις διηρεῖτο εἰς κανονικὰς γραμμὰς (ἴδε Ritschl. Ἀλεξ. Βιβλ. σ. 128), σελίδων κανόνισμα φιλόρθιον Ἀνθ. Π. 6. 295· σελίδων σημάντωρ πλευρῆς, ἐπὶ γραφίδος μολυβδίνης ἢ μολυβδίδος, αὐτόθι 62·— καθόλου, ἡ σελὶς βιβλίου, Πολύδ. 5. 33, 3, Ἀνθ. Π. 6. 227·, 7. 117, 594, κ. ἀλλ.· Σαπφοῦς .. σελίδες Πωσειδιππ. παρ' Ἀθην. 596D· καὶ ἔτι γενικώτερον, βιβλίον, σελ. Ἰλιάδος Ἀνθ. Π. 7. 138, πρβλ. παράρτ. 109, 134, 148. — Καθ' Ἡσύχ.: «σελίς· πτυχίον, (ἢ) καταβατὸν βιβλίου».

σέλκες· «ἀλεκτορίδες» Ἡσύχ. ἐν λ. **σέρκος.**

σέλλα, ἡ, κάθισμα, Λατ. sella, Τζέτζ. Ἱστ. 9. 860. **II.** ἐφίππιον, Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχῶν Πολιτικ. 1. 32· ἐντεῦθεν **σελλάριος,** ὁ, τὸ Λατ. sellarius, Συλλ. Ἐπίγρ. 3372.

Σελλάδαι· «γένος ἰθαγενῶν (Ἐνδοξον)» Ἡσύχ.

σελλίζομαι. Παθ., μιμοῦμαι τοὺς Σελλούς, ἐπιδεικτικῶς πραποιοῦμαι πενίαν, Φρύνιχ. Κωμικ. ἐν «Κρον.» 5, ἔνθα ἴδε Meineke· — **σελλισμός,** ὁ, πιθαν. γραφὴ παρὰ Θεογνώστ. ἐν τοῖς Ὀξων. Ἀνεκδ. 11. — Καθ' Ἡσύχ.: «σελλίζεσθαι· ψελλίζεσθαι. τινὲς δὲ σελλίζει· ἁλαζονεύει».

σέλλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σέλλα,** Βυζ.

Σελλοί, οἱ, ἐξ ἀρχῆς κάτοικοι τῆς Δωδώνης, φύλακες τοῦ μαντείου τοῦ Διός, ἠναγκασμένοι νὰ διάγωσι βίον τραχὺν καὶ ἀσκητικόν, Σελλοὶ ἀνιπτόποδες χαμαιεῦνσε Ἰλ. Π. 234· τῶν ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν .. Σελλῶν Σοφ. Τραχ. 1167· ἐν ἀστρώτῳ πέδῳ εὕδουσι, πηγαῖς δ' οὐχ ὑγραίνουσι πόδας Εὐρ. Ἀποσπ. 368, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 15, Στράβ. 328, ('Ο Πίνδ. ἔχει **Ἕλλοί,** ὅπερ εἶναι τύπος ἀδελφικὸς τῆς αὐτῆς λέξεως, συγγενὲς τῷ **Ἕλλην.** Thirlw. Ἱστ. τῆς Ἑλλ. 1. 81· ὁ Κούρτ. ὑπαινίσσεται ὡς ῥίζαν τὸ ῥῆμα **ἅλλομαι** παραβάλλων τὰ Λατ. Salii ἐκ τοῦ s-lio· ὁ Ἡσύχ. φαίνεται ὅτι σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὴν ἱερὰν τοῦ Διὸς ἕδραν ἐν Δωδώνῃ: «**Ἕλλα**· καθέδρα, καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διὸς ἱερὸν ἐν Δωδώνῃ» (ἴδε ἕλα παρὰ τῷ αὐτῷ), πρβλ. σέλ-μα, Λατ. sell-a).

σέλμα, τό, (συγγενὲς τῷ σελίς;) τὸ ἀνώτερον σανίδωμα τοῦ πλοίου, τὸ κατάστρωμα, Ὕμν. Ὁμ. 6. 47· μεταφορ., γεμισθεὶς ποτὶ σ. γαστρὸς ἄκρας Εὐρ. Κύκλ. 506· καθόλου, πλοῖον, Λυκόφρ. 1216, Ἀνθ. Π. παράρτ. 15. 2) ἐν τῷ πληθ. σέλματα, καθίσματα τῶν κωπηλατῶν, Λατιν. transtra, Ἀρχίλ. 4, Αἰσχύλ. Πέρσ. 358, Ἀγ. 1442, Σοφ. Ἀντ. 717, Εὐρ. Ὀρ. 242· παρ' Ὁμήρ. ζυγά, ἂν καὶ τὸ σύνθετον ἐΰσσελμος δεικνύει ὅτι ἡ λέξις σέλμα δὲν ἦτο ἄγνωστος αὐτῷ. 3) καθόλου, καθέδρα, θρόνος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 183· πρβλ. ἧμαι ἐν τέλ. II. πᾶν ἐκ ξύλων κατασκεύασμα, σέλματα πύργων, πιθαν. ἰκριώματα ὄπισθεν τῶν ἐπάλξεων, ἐφ' ὧν οἱ ὑπερασπίζοντες τὸ τεῖχος ἵσταντο, ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 32. 2) τεμάχια ξύλων πρὸς οἰκοδομήν, Στράβ. 222, Ἡσύχ.

σελμίς, -ίδος, ἡ, «ὁρμιὰ τριχίνη. καὶ τὰ ἰκρία» Ἡσύχ. 2) ὡσαύτως = σέλμα, ὁ αὐτ.· ὡσαύτως σελμός, ὁ, ὁ αὐτ.

σέλπιδες· «σχεδίαι» Ἡσύχ.

σέλπον, τό, = σίλφιον, Ἡσύχ.

σέλω, Λακων. ἀντὶ θέλω, Ἀριστοφ. Λυσ. 1080.

σεμέλη· «τράπεζα. παρὰ δὲ Φρυνίχῳ ἑορτὴ» Ἡσύχ.

σέμελος· «κοχλίας» Ἡσύχ.

σεμίαρ· «χιτών. ἢ πλὰξ ἀντὶ στέγης ἐπικείμενος, ὡς Λάκωνες» Ἡσύχ.

σεμίδᾱλις, ἡ, -εως ἢ -ιος, (Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 112B -εος)· — τὸ λεπτότατον σίτινον ἄλευρον, Λατ. simila, similago, Ἱππ. 356. 28., 405. 39, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 364, Ἕρμιππος ἐν «Φορμοφόροις» 1. 22, Στράττις ἐν «Ἀνθρώπῳ» 2 (ὅστις ἔχει γεν. -ιδος)· — σεμῐδᾱλίτης ἄρτος, ὁ, ἐκ σεμιδάλεως πεποιημένος, Ἱππ. 356. 17, πρβλ. Ἀθήν. 109C, 115C, D. — Βραδύτερον οἱ Ῥωμαῖοι παρεσκεύαζον ἔτι λεπτότερον ἄλευρον, ὅπερ ὁ Γαλην. 6. 483 καλεῖ σίλιγνιν (Λατ. siligo), προστιθεὶς ὅτι ἡ λέξις δὲν εἶναι τοῦ δοκίμου Ἑλληνισμοῦ.

σεμνεῖον, τό, (σεμνὸς) ἱερόν, εὐκτήριον, τέμενος, γραμμ.· παρὰ τοῖς Ἐκκλ., μοναστήριον, κεῖται δὲ ἐπὶ ὁμοίας τινὸς ἐννοίας παρὰ τῷ Φίλωνι 2. 475.

σεμνηγορέω, = σεμνολογέω, περί τινος Φίλων 2. 164· τι Ἡλιόδ. 9. 9· — σεμνηγορία, ἡ, = σεμνολογία, Τίμων παρὰ Πλουτ. ἐν Νουμ. 8.

σεμνό-βιος, ον, ὁ ἄγων βίον σεμνόν, σοβαρόν, ἅγιον, Μανασσ. Χρον. 2574, 4283.

σεμνο-γᾰμία, ἡ, (γάμος) ἅγιος γάμος, σεμνότης γάμου, Ἰω. Χρυσ.

σεμνοδότειρα, ἡ, ἱεροπρεπής, σοβαρά, σεμνοδότειρα Φήμα Βακχυλ. 2. 1, ἔκδ. Blass.

σεμνο-ειδής, ές, ὁ ἔχων σεμνὸν ἐξωτερικόν, μεγαλοπρεπής, Ἐκκλ. — Ἐπίρρ. -ῶς, Ἐκκλ.

σεμνο-ήθης, ες, ὁ ἔχων σεμνόν, σοβαρὸν χαρακτῆρα, Ἐκκλ.

σεμνό-θεοι, οἱ οἱ Δρυΐδαι, οἱ ἱερεῖς τῶν Κελτῶν, Ἀριστ. Ἀποσπ. 30.

σεμνό-θεσμος, ον, ὁ λατρευόμενος διὰ σεμνῶν τελετῶν, ἱεροπρεπῶς, θείου δὲ σεμνόθεσμον αἰθέρος μυχὸν κατὰ Pflugk ἐν Εὐρ. Ἑλ. 866· πρβλ. θειόω.

σεμνο-κομπέω, καυχῶμαι μεγάλως, μεγαλαυχῶ, ὑπερηφανεύομαι, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 123· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 416.

σεμνο-κομψο-ψευδο-μῦθο-πλαστία, ἡ, (πλάσσω) τὸ πλάττειν λεπτῶς ὡραίους καὶ ψευδεῖς μύθους, Θεοδώρητ.

σεμνο-ληρέω, μετὰ σοβαρότητος φλυαρῶ, μωρολογῶ μὲ σοβαρὸν ὕφος, Κύριλλ.

σεμνο-λογέω, ὁμιλῶ σοβαρῶς καὶ ἐν σεμνότητι, μὲ προσποίησιν ὁμιλῶ, σ. τινι ὡς .., λέγω εἴς τινα μετὰ σοβαρότητος ὅτι .., Αἰσχίν. 40. 29· ἀμφὶ ἢ περί τινος Ἀππ. Ἰβηρ. 18, Ἐμφυλ. 1. 9· τι περί τινος Λουκ. π. Θυσιῶν 5· — ὡσαύτως ὡς ἀποθετ. σεμνολογέομαι, ὁμιλῶ μὲ σοβαρὰς φράσεις, Δημ. 42. 19· νεανικῶς σ. τι Λουκ. Ἔρωτ. 50· σ. τὸν Θησέα καὶ τὰ Μηδικὰ Πλουτ. Σύλλ. 13.

σεμνολόγημα, τό, = τῷ ἐπομ., ὑπερηφανία, σέμνωμα, «καμάρι», Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 3. 201. II πᾶν πρᾶγμα περὶ οὗ ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ καυχηθῇ, Δίων Κ. 50. 27.

σεμνολογία, ἡ, σοβαρὰ ὁμιλία ἢ ἱεροπρεπής, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 11, π. Θουκ. 23 καὶ 50, Πλουτ. 2. 1046D.

σεμνολογικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σοβαρὰν ὁμιλίαν, ἐμφαντικός, ἱεροπρεπής, Σουΐδ. ἐν τῷ ἐπίρρ. -κῶς.

σεμνο-λόγος, ὁ, ὁ λαλῶν σοβαρῶς ἢ μὲ προσποίησιν, Δημ. 271. 19· — Ἐπίρρ. -γως, Ἀππ. Μιθρ. 70.

σεμνό-μαντις, εως, ὁ, σεμνὸς καὶ σεβάσμιος μάντις, Σοφ. Ο. Τ. 556. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

σεμνο-μῡθέω, = σεμνολογέω, Εὐρ. Ἱππ. 490, Ἀνδρ. 234· ὡσαύτως ὡς ἀποθ. σεμνομυθέομαι, Φίλων 1. 233.

σεμνομῡθία, ἡ, = σεμνολογία, Σουΐδ. ἐν λ. Ἀδάμ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 393.

σεμνόν, τό, = λόγος, Διοσκ. 1. 35.

σεμνο-νυμφοστολία, ἡ, σεμνοπρεπὴς στολισμὸς τῆς νύμφης, Ἐκκλ.

σεμνο-πανοῦργος, ὁ, σεμνὸς πανοῦργος, σοβαρὸς φαυλόβιος, Εὐστράτ. ἐν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ.

σεμνο-παράσῑτος, ον, πομπώδης, ὑπερήφανος παράσιτος, Ἄλεξ. ἐν «Κυβερνήτῃ» 1. 5.

σεμνο-περιπάτητος, ον, ὁ σεμνῶς ἢ ὑπερηφάνως περιπατῶν, Ἐκκλ.

σεμνοποιέω, κάμνω τινὰ σεβαστόν, μεγαλύνω, ὑψώνω, δοξάζω, Στράβ. 467, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 5 (9), 3· — ἐπαινῶ, ὑμνῶ, ἐξυμνῶ, Εὐστ. 748. 49. II. σέβομαι, τιμῶ, Ἐκκλ.

σεμνο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τινα σεμνόν, παρέχων σεμνότητά τινα, Ἐκκλ.

σεμνό-ποτος, ον, δαπανηρὸς εἰς τὸ νὰ πίῃ τις ἐξ αὐτοῦ, ὁ στοιχίζων πολύ, «ἀκριβός», ἐπὶ Λεσβίου οἴνου, Ἀντιφάνης ἐν Ὁμοίοις» 1. 5.

σεμνό-πους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, ὁ σεμνῶς βαίνων, περιπατῶν μεγαλοπρεπῶς, Βυζ. — Ἴδε Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Α', σ. 865.

σεμνοπρέπεια, ἡ, σοβαρός, σεμνὸς τρόπος, ἐξωτερικόν, μεγαλεῖον, Διογ. Λ. 8. 36· ἐπὶ προσφωνήσεων, ἡ σή σεμν., ὡς τὸ παρ' ἡμῖν «ἡ ὑμετέρα μεγαλειότης», Συνέσ. 266B, κτλ.· ἐπὶ τῆς Παρθένου, Ἐκκλ.

σεμνο-πρεπής, ές, ὁ ἔχων σοβαρὸν ἐξωτερικόν, μεγαλοπρεπής, Δίων Κ. 42. 34· τὸ σεμνοπρεπὲς = σεμνοπρέπεια, ὁ αὐτ. 68. 31. — Ἐπίρρ. -πῶς, Ἡρῳδιαν. 2. 10.

σεμνο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων πρόσωπον σοβαρόν, μεγαλοπρεπὴς τὴν ὄψιν, Εὐστ. Πονημάτ. 119. 2· — ἐντεῦθεν σεμνοπροσωπέω, λαμβάνω ὄψιν σοβαράν, σπουδαίαν, ἐπί τινι Ἀριστοφ. Νεφ. 363, πρβλ. Ἀνθ. Π. 11. 382.

σεμνός, ή, όν· (ἴδε σέβομαι)· — σεβαστός, ἔντιμος, σεπτός, ἅγιος, σεμνοπρεπής: I. κυρίως ἐπὶ θεῶν, ἐπὶ τῆς Δήμητρος, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 1, 486· τῆς Ρέας, Ὕμν. Ὁμ. 12. 1· τῆς Ἑκάτης, Πινδ. Π. 3· 140· τῆς Θέτιδος, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 5. 45· τοῦ Ἀπόλλωνος, Αἰσχύλ. Θήβ. 800· τοῦ Ποσειδῶνος, Σοφ. Ο. Κ. 55· τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς, αὐτόθι 1090· — ἐν Ἀθήναις αἱ Ἐρινύες ἦσαν κυρίως αἱ σεμναὶ θεαί, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 837, Ο. Κ. 90, 459, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1312, Θεσμ. 224, Θουκ. 1. 126, παρ' Ἀριστ. ἐν Ρητ. 2. 23, 12· ἢ ἁπλῶς Σεμναί, Αἰσχύλ. Ευμ. 383, 1041, Εὐρ. Ὀρ. 410· τὸ σ. ὄνομα, τὸ ὄνομα αὐτῶν, Σοφ. Ο. Κ. 41· σ. βάθρον, τὸ κατώφλιον τοῦ ναοῦ αὐτῶν, αὐτόθι 100· σ. τέλη, αἱ τελεταὶ αὐτῶν, αὐτόθι 1050· πρβλ. Meineke εἰς Μένανδρ. σ. 346, πρβλ. Müller εἰς Αἰσχυλ. Εὐμ. § 80, 87. 2) ἀκολούθως ἐπὶ θείων πραγμάτων, ὄργια σ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 478, Σοφ. Τρ. 765· θέμεθλα δίκης Σόλων 3. 14· ὑγίεια Σιμωνίδ. 70· θυσία Πινδ. Ο. 7. 75· σ. ἄντρον, τὸ ἄντρον τοῦ Χείρωνος, ὁ αὐτ. ἐν Π. 9. 50, πρβλ. Ο. 5. 44· σ. δόμος, ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 1 ἐν τέλ.· παιὰν Αἰσχύλ. Πέρσ. 393· σέλμα σ. ἡμένων, ἐπὶ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν, ὁ αυτ. ἐν Ἀγ. 183· σ. ἔργα, ἐπὶ τῶν θεῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 1037· μυστήρια Σοφ. Ἀποσπ. 943, Εὐρ. Ἱππ. 25· οὐρανοῦ τέρμων αὐτόθι 746· σ. βίος, ἀφωσιωμένος εἰς τοὺς θεούς, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 56· σεμνὰ φθέγγεσθαι = εὔφημα, Αἰσχύλ. Χο. 109, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 315, 364· σ. τι ξυναμπέχειν, ἐπὶ χρησμοῦ, Αἰσχύλ. Πρ. 521· τὸ σεμνόν, ἁγιότης, Δημ. 556. 10. II. ἐπὶ ἀνθρώπων, σεβάσμιος, σεβαστός, μεγαλοπρεπής, ἐν θρόνῳ σεμνῷ σεμνὸν θωκέοντα Ἡρόδ. 2. 173, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 975· σ. θάλος Ἀλκαϊδᾶν Πινδ. Ο. 6. 115, καὶ συχν. παρὰ τοῖς Τραγ., μάλιστα δὲ τῷ Εὐρ.· πρόσγημα σεμνὸς κοὐ ταπεινὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 689· αἱ φαυλότεραι .. παρὰ τὰς σεμνὰς καθευδοῦνται, πλησίον τῶν μεγάλων κυριῶν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 617, πρβλ. Ἰσοκρ. 35C· οὕτω παρὰ Πλάτ., σ. καὶ ἅγιος νοῦς Σοφιστ. 249A· οἱ σεμνότατοι ἐν ταῖς πόλεσιν Φαῖδρ. 257D· ἐπὶ τῆς τραγῳδίας, Γοργ. 502A· ἀντίθετον τῷ χαῦνος, Σοφιστ. 227B· τῷ κομψός. Ξεν. Οἰκ. 8, 9· σεμνὸς οὐ προσώπου συναγωγαῖς ἀλλὰ βίου κατασκευαῖς Ἰσοκρ. 197E. 2) ἐπὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων, σεβαστός, μέγας, ἐπίσημος, σπουδαῖος, μεγαλοπρεπής, εὐγενής, λαμπρός, θᾶκοι Αἰσχύλ. Ἀγ. 519· ἱμάτια Ἀριστοφ. Πλ. 940, πρβλ. Βατρ. 1061· ταφὴ Ξεν. Ἑλλην. 3. 3, 1· πράγματα, ἔργα Ἀριστοφ. Σφ. 1472, Ἰσοκρ. 277C· σεμνοτέραν τὴν πόλιν ποιεῖν Ἰσαῖ. 55. 31· οἰκία τοῦ γείτονος οὐδὲν σεμνοτέρα Δημ. 35. 22, πρβλ. 36. 21· ψεύδεσι [τοῦ Ὁμήρου] σ. ἔπεστί τι Πινδ. Ν. 7. 32· λεγόντων .. περὶ αὐτοῦ σ. λόγους Ἡρόδ. 7. 6· οὕτως ἐπὶ ὕφους, Ἀριστ. Ποιητ. 22, 3, πρβλ. Ρητορ. 3. 2, 2, κ. ἀλλ.· ἐπί τινων μέτρων, αὐτόθι 3. 8, 4· ἐπὶ τὸ σ. μιμεῖσθαι, μιμοῦμαί τι κατὰ τὸ εὐγενὲς αὐτοῦ μέρος, Πλάτ. Νόμ. 814E· σ. τι λέγειν, πράττειν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 382B, Εὐρ. Τρῳ. 447· σεμνὰ ἄττα μεμαθηκέναι Πλάτ. Ἐπιστ. 341E· οὐδὲν σ., οὐδὲν ἀξιοθαύμαστον, Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 7. 2, 6· οὕτω, τί ἂν εἴη τὸ σ. (δηλ. τοῦ νοῦ); ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φυσ. 11. 9, 1· — σεμνόν ἐστι, μετ' ἀπαρεμφ., εἶναι σπουδαῖον, εὐγενές, ἀξιόλογον πρᾶγμα νά.., Πλάτ. Κρατ. 392Α, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδόσ. § 6. **III.** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὑπερήφανος, ἀλαζών, Αἰσχύλ. Χο. 795, Εὐρ. Μήδ. 216, κτλ.· τὰ σέμν' ἔπη Σοφ. Δῆ. 1107· σεμνότερος καὶ φοβερώτερος Ἀνδοκ. 31. 27.

2) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ περιφρονήσεως ἢ εἰρωνείας, σοβαρός, πομπώδης, μέγας, ἐπίσημος, μεγαλοπρεπής, σεμνόν ἐστιν ὃ ξυνσμπέχεις Αἰσχύλ. Πρ. 521· σεμνὸν βλέπειν, φαίνομαι σοβαρὸς καὶ σπουδαῖος, Εὐρ. Ἄλκ. 773· σεμνὰ σεμνύνεται ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 996· τὸ σεμνὸν = σεμνότης, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 93· τὸ σ. ἄγαν καὶ τραγικὸν Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 4· — ἡ λέξις εἶναι συχνοτάτη παρὰ τοῖς Κωμικοῖς, ἀνελκτοῖς ὀφρύσι σεμνὸς Κρατῖν. ἐν Ἀδηλ. 123· ὥσπερ κοχλίας σεμνῶς ἐπηρκὼς τὰς ὀφρύς, ἐπὶ τοῦ Πλάτωνος, Ἄμφις ἐν «Δεξιδημίδῃ» 1· ὡς σ. οὐπίτριπτος, πόσον μεγαλοπρεπὴς εἶναι ὁ ἄθλιος! Ἀριστοφ. Πλ. 275· ὡς σ. ὁ κατάρατος ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 178· λόγοι σ. ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1175· σεμνὸς σεμνῶς χλανίδ' ἕλκων Ἔφιππ. ἐν «Πελταστῇ» 1· — ἐπὶ πραγμάτων, σ. βρῶμα, ἔξοχον φαγητόν, Ἀριστοφῶν ἐν «Πειρ.» 1, πρβλ. Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 295C· σ. ὀσμὴ Μνησίμ. ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 60, κτλ. **IV.** Ἐπίρρ. **-νῶς**, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 193, Εὐρ. Ἴων 1133, Ἀριστοφ. Σφ. 585, κτλ.· σεμνῶς κεκοσμημένος Ξεν. Κύρ. 6. 1, 6, κτλ.· περὶ εὐτελῶν σ. λέγειν Ἀριστ Ρητ. 3. 7, 1· — Συγκρ. **-ότερον**, Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 20· ὑπερθετ. **-ότατα**, Πολύβ. 15. 31, 7. — Καθ' Ἡσύχ.: «σεμνή· τιμία, σώφρων».

σεμνό-στομος, ον, σεμνοπρεπῶς λαληθείς, ἐμφαντικός, ὑπερήφανος, εἰρωνικῶς, μῦθος Αἰσχύλ. Πρ. 953· — ἐπίρρ. συγκρ. **-ώτερον**, Τζέτζ. Ἱστ. 6. 35.

σεμνότης, -ητος, ἡ, σοβαρότης, ἀξιοπρέπεια, μεγαλοπρέπεια, μεγαλεῖον, ἱερότης, σεμνότητ' ἔχει σκότος Εὐρ. Βάκχ. 486, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8. 3, 1, Ἰσοκρ. 283C, Πλάτ. Μενέξ. 235B· ἐπὶ τῆς σεμνότητος αὐθάδεις ὑπολαμβάνεσθαι Δημ. 1405. 16· ἡ σ. τοῦ ῥήματος ὁ αὐτ. 1452. 27· τῆς λέξεως Ἀριστ. Ρητ. 2. 17, 4. **II.** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ψευδὴς σοβαρότης, πεπλασμένη σπουδαιότης, τὸ πομπῶδες ἢ ἐπιδεικτικόν, Λουκ. Προμ. 7· καὶ ἐπὶ κορασίου, Εὐρ. Ι. Α. 1344.

σεμνό-τῑμος, ον, σεβάσμιος, διὰ σεβασμοῦ τιμώμενος, Αἰσχύλ. Χο. 358, Εὐμ. 833.

σεμνό-τροπος, ον, ὁ ἔχων σεμνοὺς, σοβαροὺς τρόπους, Ποιητὴς παρὰ Κραμ. ἐν Ἀνεκδ. Παρ. 4. 271.

σεμνο-τῡφία, ἡ, (τῦφος) κενὴ σοβαρότης, ὑπερηφανία, ματαιοφροσύνη, Μᾶρκ. Ἀντων. 9. 29.

σεμνο-φανής, ές, ὁ ἔχων ὄψιν σοβαράν, ὁ σπουδαῖος φαινόμενος, Ὠριγέν., Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. ἐν τῷ προοιμ.

σεμνο-φορέω, εἶμαι σεμνῶς ἐνδεδυμένος, Βυζ.

σεμνό-φωνος, ον, = **σεμνόστομος**. Ἐκκλ.

σεμνό-ψαλτον, τό, (ψάλλω) σεμνὸς ἦχος, ᾄσμα σοβαρόν, Θεόδ. Στουδ.

σεμνόω, μέλλ. **-ώσω**, κάμνω τι σεμνὸν ἢ μέγα, ἐξυψόω, μεγαλύνω, τιμῶ, κοσμῶ, ἐκθειάζω, τὰ περὶ Κῦρον Ἡρόδ. 1. 95· ἄλλως σ. τι ὁ αὐτ. 3. 16. — Παθητ., κρατῶ τὴν κεφαλὴν ὑψηλά, ὑπερηφανεύομαι, Καλλίας ἐν «Πεδ.» 2.

σεμνύνω, = τῷ προηγ., ἐπαινῶ, μεγαλύνω, τὸν σαυτοῦ θεὸν Πλάτ. Φίληβ. 28Α· τῷ ὦ σεμνύνοντες ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 244D· ἑαυτοὺς ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 28C, πρβλ. Πολιτ. 263D· ὑμᾶς Δημ. 415. 12· τὰ παρ' ἑαυτοῖς ὁ αὐτ. 691. 5· ὡσαύτως μετὰ σατυρικῆς σημασίας, ταῦτα περὶ ἐωυτὸν ἐσέμνυνεν, οὕτως ἔρριπτεν ἐφ' ἑαυτὸν ἐπικάλυμμα μεγαλοπρεπείας, Ἡρόδ. 1. 99. — Παθητ., διατελῶ ἐν μεγάλῃ τιμῇ καὶ ὑπολήψει, δικανικὴ καὶ ἰατρικὴ σεμνύνονται Πλάτ. Πολ. 405Α. **II.** Μέσ., μετ' ἀορ. **ἐσεμνυνάμην**, εἶμαι σεμνός, σοβαρός, μάλιστα δὲ προσποιοῦμαι σοβαρότητα καὶ σπουδαιότητα, σεμνὰ γάρ σεμνύνεται Εὐρ. Ι. Α. 996, πρβλ. Ἀποσπ. 916· μηδ' αὐθαδῶς σεμνυνόμενος χαλέπαινε Ἀριστοφ. Βατρ. 1020, πρβλ. Ὀρν. 727· μετὰ μετοχ., σεμνύνονται ὥς τι ὄντες Πλάτ. Φαῖδρ. 242Ε· οὐ σεμνύνεται ἐσχηματισμένη ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 511D· σ. πολίτης ὢν Λουκ. Πατρίδ. Ἐγκώμ. 2· ὡσαύτως, σ. ἐπί τινι, ὡς τὸ λαμπρύνεσθαι, εἶμαι ὑπερήφανος διά τι, Πλάτ. Θεαίτ. 175Α, Ἰσοκρ. 352C, Δημ. 414. 12· ἔν τινι Δημ. 313. 7· ὡσαύτως μετὰ δοτικ., τῷ σπανίως ὁρᾶσθαι σ. Ξεν. Ἀγησ. 9. 1, πρβλ. 2. Ἡρωδιαν. 1. 2· σπανίως μετ' αἰτ., σ. τὴν μοιχείαν ὁ αὐτ. 5. 7, πρβλ. Πλάτ. Θεάγ. 130B· μετ' ἀπαρεμφ., Ἡλιόδ. 2. 34· σ. διότι Πολύβ. 9. 35, 1. — Καθ' Ἡσύχ.: «σεμνύνεσθαι· κομπάζεσθαι. μέγα φρονεῖν. λαμπρύνεσθαι».

σέμνωμα, τό, μεγαλεῖον, μεγαλοπρέπεια, καύχημα, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 77· ἐν τῷ πληθ., Εὐστ. 18. 25.

σέμπαλα· «ὑποδήματα» Ἡσύχ.

σενδούκη, ἡ, ὑποκορίστ. **σενδούκιον**, τό, = **κιβώτιον** ἢ σκευάριον, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Πλ. 711, 810.

Σεξτίλιος [ῑ], ον, = τῷ Λατ. sextilis, Σ. μὴν, ὁ Αὔγουστος, Διον. Ἁλ. 9. 25, Ἰω. Λυδ. π. Μηνῶν 4. 71.

σέο, ἴδε **σύ**.

σεπτάς, -άδος, ἡ, (ἑπτά, septem) = **ἑπτάς**, ἐν τῇ τῶν Πυθαγορείων φιλοσοφίᾳ, Θεολ. Ἀριθμ. 43, πρβλ. Νικόμ. παρὰ Φωτ. Βιβλ. 144. 15.

Σεπτέμβριος, α, ον, = Λατιν. Septembris, Ἰω. Λυδ. περὶ Διοσημ. 25.

σεπτεύς, α, ον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **σέβομαι**, ὃν πρέπει νὰ σέβηται τις, Γρηγ. Ναζ.

σεπτεύω, (σεπτὸς) = **σέβομαι**. Ἡσύχ.

σεπτήριον, τό, ἑορτὴ ἐν Δελφοῖς κατὰ πᾶν ἔνατον ἔτος τελουμένη εἰς ἀνάμνησιν τῆς μάχης τοῦ Ἀπόλλωνος πρὸς τὸν Πύθωνα, Πλούτ. 2. 293B, πρβλ. Ἡσύχ.

σεπτικός, ἡ, όν, ὁ εἰς σεβασμὸν ἀνήκων, δηλῶν σέβας, ἐπὶ λέξεων, Ἡσύχ., Σουΐδ.

σεπτός, ἡ, όν, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **σέβομαι**, σεβαστός, σ. Νείλου ῥέος Αἰσχύλ. Πρ. 813· σεπτὰ μορφὰ βασιληΐδος Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 989. 3, πρβλ. 991. 9· παρὰ μεταγενεστ. πεζογράφοις, Δίων Κ. 53. 18, — Ἐπίρρ. **-τῶς**, Ἐκκλ. — Καθ' Ἡσύχ.: «σεπτά· θαυμαστά. σεβάσμια».

σεπυός· «πυκὶς» Ἡσύχ.

σεραπιάς (ἢ **σαραπιάς**), **-άδος**, ἡ, βολβοειδές τι φυτὸν ἐκ τῶν ὀρχιοειδῶν, ἄλλως **ὄρχις** καὶ **τρίορχις**, Διοσκ. 3. 142, Πλίν. 26. 62.

σεράπιον, τό, «σιρόπι», μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀκτουαρίου.

Σέρᾱπις, Σεραπεῖον, ἴδε ἐν λέξ. **Σάραπις**.

Σεραφεῖμ, οἱ, τὸ Ἑβραϊκ. Seraphim, Ἑβδ. (Ἡσαΐ. ϛ', 2)· — **Σεραφικός**, ἡ, όν, ὁ εἰς τὰ Σεραφεὶμ ἀνήκων, Ἐκκλ.

σερβάρχης, ου, ὁ, ἄρχων τῶν Σέρβων, Ν. Χων. σ. 120, 6, Ἐκδ. Β.

σεργοί· «ἔλαφοι» Ἡσύχ.

Σεριφιάς νῆσος, ἡ Σέριφος, Ἐπιγρ. ἑξάμετρ. Ρηναΐας, Καιb. epigr. gr. 214. 5.

σέρῡς, ἡ, γεν. **-ῡδος**, καὶ παρὰ τοῖς γραμμ. **-εως**· πληθ. **σέρεις** Διογ. Κυν. Ἐπιστ. 32 (Hercher)· — εἶδος κιχωρίου ἢ κιννζης, «πικραλίδα», Λατ. seris, Ἐπίχ. 113 Ahr. (παρ' ᾧ **σερίφεια**), Διοσκ. 2. 160, Ἀνθ. Π. 11. 413· καλοῦνται καὶ **τρώξιμα**, καὶ (ὡς ἐκ τῆς πικρᾶς αὐτῆς ῥίζης) **πικρίς**.

σερῖφος, ἡ, Διοσκ. 3. 27 (μετὰ διαφ. γραφ. **σερίφιον**, τό), ἢ **σερῖφον**, τό, Διοσκ. (ἐν τῷ προοιμ.), Γαλην. — εἶδος θαλασσίου ἀψινθίου, ὅπερ καλεῖται καὶ **ἀψίνθιον θαλάσσιον**, Artemisia maritima L. **II.** γραῦς **σέριφος** ἢ **περίφη**, εἶδος ἀκρίδος = μάντις, τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ ἀγάμου γραίας (γεροντοκόρης), Ζηνόδ. 2. 94, Σουΐδ.

σέρκος· «ἀλεκτρυών, καὶ ἀλεκτορίδες σέλκες» Ἡσύχ.

σερμοί· «θερμοί» Ἡσύχ.

σέρτης· «γέρανος. Πολυρρήνιοι» Ἡσύχ.

σέρφος, ὁ, μικρὸν ἔντομον πτερωτόν, πιθανῶς εἶδος ἐμπίδος ἢ πτερυγοφόρου μύρμηκος, Ἀριστοφ. Σφ. 352 (ἔνθα ἴδε Σχολ.), Ὀρν. 82, 570· — παροιμ., ἔστι κἀν μύρμηκι κἀν σέρφῳ χολή, καὶ ἡ ἐμπὶς ἔτι ἔχει τὸ κέντρον της, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 82, Σφ. 362, πρβλ. Ἀνθ. Π. 10. 49· — φέρεται **συρφὸς** παρ' Ἡσυχ.

σεσᾱρώς, Δωρ. ἀντὶ **σεσηρώς**, Ἐπικ. θηλ. **σεσᾱρυῖα** (ὡς τὸ **ἀρᾱρυῖα**).

σεσελειο-πᾱγής, ές, συνεσκευασμένος μὲ **σέσελιν**, Φιλόξεν. 16.

σέσελις, -εως, ἡ, θάμνος τις τοῦ αὐτοῦ εἴδους καὶ κρότων ἢ σέλι (Tordylium officinale, κατὰ τὸν Littré εἰς Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 5, 1, Διοσκ. 3. 54-55, Πλούτ. 2. 383E· — ὡσαύτως **σέσελι**, τό, Ἄλεξις ἐν «Διδ.» 2. 8, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 15, 5. — Καθ' Ἡσύχ.: «σέσελι· πόα τις».

σεσερῖνος, ὁ, θαλάσσιός τις ἰχθύς, Ἀριστ. Ἀποσπ. 278.

σεσηρότως, Ἐπίρρ. τοῦ **σεσηρα** (σαίρω) μὲ διεσταλμένα τὰ χείλη, Πολυδ. Γ', 132, Boiss. Ἀνέκδ. 5. 455.

σεσῑγημένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., ἐν σιωπῇ, σιωπηρῶς, Ἰω. Χρυσ.

σέσῑλος, ὁ, κοχλίας μετὰ ὀστράκου ζῶν ἐπὶ θάμνων, Ἐπίχ. (;) παρ' Ἀθην. 63C, πρβλ. Διοσκ. 2. 11· ὡσαύτως **σέσηλος** Ἡσύχ.· πρβλ. ὡσαύτως **σέμελος**, ὅστις κατὰ τὸν Ἡσύχ. δὲν ἔχει ὄστρακον.

σεσοβημένως, Ἐπίρρ., μεθ' ὁρμῆς, μετὰ βίας, ἐσπευσμένως, Θωμᾶς Μάγιστρ. ἐν λ. **ἀποσοβῶ**.

σεσοφισμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., εὐρυῶς, μετὰ σοφίας καὶ δεξιότητος, σοφιστικῶς, Ξεν. Κυν. 13. 5.

σεσοῦ· «ποιὸς ἰχθύς» Ἡσύχ.

σεστέρτιος, ὁ, τὸ Λατ. sestertius, Συλλ. Ἐπιγρ. 2905G. **σηστέρτιος** παρὰ Πλουτ. ἐν Φαβ. 4 (;).

σεσύανται· «ὡρμήκασιν» Ἡσύχ.

σεσυκοφαντημένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., μετὰ συκοφαντίας, συκοφαντικῶς, Ἐπιφάν.

σεσυφος· «πανοῦργος» Ἡσυχ.

σεσωφρονισμένως, Ἐπίρρ. παθ. πρκμ., μετὰ σωφροσύνης, σωφρόνως, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 724.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σέτω, Λακων. ἀντὶ **θέτω**, ἴδε ἐν λέξ. **τίθημι**. Ἀριστοφ. Λυσ. 1030.

σεῦ, Ἰων. ἀντὶ **σοῦ**, ἴδε ἐν λ. **σύ**.

σεῦα, **σεῦμα**, ἴδε ἐν λ. **σεύω**, Ἡσύχ.

σευτέρα (**δευτέρα**). Ἐπιγρ. Ἀργείων ἐν Σμύρνῃ μετακομισθεῖσα ἐκ Κιμώλου ἐκεῖσε, L. et W. 1.

Σευτλαῖος, ὁ, (**σεῦτλον**) ὄνομα βατράχου ἐν τῇ Βατραχομ. 212, παρὰ τὸ **σεῦτλον**

σεύτλιον, **σευτλίς**, ἡ, ἴδε ἐν λ. **τευτλ-**.

σιυτλω-μόλοχυν, τό, κυριολεκτικῶς, λάχανόν τι μεταξὺ τεύτλου καὶ μολόχης, τοῦτο δὲ ὑποτίθεται ὅτι εἶναι τὸ «σπανάκι», Γεωπ. 12. 1, 4.

σεῦτλον, τό, Ἰων. καὶ νεώτ. Ἀττ. ἀντὶ **τεῦτλον**, «κοκκινογοῦλι».

σεύω, διπλασιάζει τὸ **σ** μετὰ τὴν αὔξησιν ὡς ἀεὶ παρ' Ὁμήρ. (πλὴν ἐν τῷ **ἐξ-εσύθη** Ἰλ. Ε. 293)· Ἰωνικ. παραταϊ. **σεύεσκε** Κόϊντ. Σμ. 2. 353· ἀόρ. **ἔσσευα** Ἰλ.· Ἐπικ. ὡσαύτως **σεῦα** Υ. 189.— Μέσ., ὑποτακτ. **σεύωνται** Α. 415· παρατ. **ἐσσεύοντο** Β. 808· ἀόρ. **ἐσσεύαντο** Ἰλ.· Ἐπικ. ὡσαύτως **σεύατο** αὐτόθι.— Παθητ., ἀόρ. **ἐσύθην** [ῠ] Εὐρ. Ἑλ. 1302 (**ἐξ-** Ἰλ., ἴδε ἀνωτ.), **ἐσσύθην** Σοφ. Αἴ. 294, ποιητ. ὡσαύτως **σύθην** Αἰσχύλ. Πρ. 135, μετοχ. **συθείς** ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 942, Πέρσ. 865, Σοφ. Ο. Κ. 119 (ἅπαντα λυρικ.), ἀλλ' ἐν ἰαμβ., Ο. Τ. 446'— πρκμ. (μὲ σημασίαν ἐνεστ.) **ἔσσῦμαι**, μετοχ. **ἐσσύμενος** (συχὶ **-μένος**), Ἐπίρρ. **ἐσσῠμένως** Ὅμ.· — τούτοις προσθετέον τὸν ποιητικ. ἀόρ. 6' (μὲ τύπον ὑπερσ.) **ἐσσύμην** [ῠ], 6' ἐνικ. **ἔσσυο** ἀντὶ **ἔσσυσο** Ἰλ. Π. 585, Ὀδ. Ι. 447· γ' ἐνικ. **ἔσσῠτο**, Ἐπικ. **σύτο** Ὅμ., **ἐπέσυτο** Εὐρ. Ἑλ. 1163, Φοίν. 1065· μετοχ. **σύμενος** Αἰσχύλ. Ἀγ. 746, Εὐμ. 1007, πρβλ. 786, 816 (ἅπαντα λυρικ.)· — πλὴν τῶν τύπων τούτων εὑρίσκομεν **σεῦται**, γ' ἐνικ. συγκεκομμ. παθ. ἐνεστ., Σοφ. Τρ. 645· ὡσαύτως **σεῦμαι** (Δωρικ. **σᾶμαι** Ἐπίλυκ. ἐν «Κωρ.» 2), **σεῦνται** Αἰσχύλ. Πέρσ. 25· προστ. **σεῦ** Ἀριστοφ. Σφ. 209· **σεύσθω** Σοφ. Αἴ. 1414· **σεῦσθε** Αἰσχύλ. Θήβ. 31, Ἀριστοφ. Σφ. 458, κτλ.· ἀπαρ. **σεῦσθαι** Πλούτ. 2. 362D· — ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει προστακτ. **σεῦσι** ἢ **σεῦσε**. (Ἐκ τῆς √ΣΥ, δηλ. ΣΓΕ ἢ ΣΕϜ, ὅθεν ἴσως παράγονται ὡσαύτως τὰ **σοβ-ή** (cauda), **σοβ-έω**, **σοβ-αρός**, πρβλ. Ἀρχ. Σκανδ. svîp-a, Ἀρχ. Γερμαν. sweif (schweif)). Ποιητικὸν ῥῆμα (εὔχρηστον ἐνιαχοῦ καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστ. πεζογράφοις, θέτω εἰς ταχεῖαν κίνησιν, διώκω, ἐλαύνω· μάλιστα δέ, **1)** κυνηγῶ, θηρεύω, Διωνύσιοι τιθήνας σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήιον Ἰλ. Ζ. 133· ἀποδιώκω, σεῦεν κύνας ἄλλυδις ἄλλη πυκνῇσιν λιθάδεσσιν Ὀδ. Ξ. 35·— συχνότερον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὡς ὅτε κάπριον ὀμφὶ κύνες σεύωνται Ἰλ. Λ. 415, πρβλ. 549, Γ. 26· ὥς τ'.. ἄγριον αἶγα ἐσσεύαντο κύνες Ο. 272, πρβλ. Υ. 148· μεταφορ., σ. κακότητα ἀπὸ καρήνου Ὑλην. Ὁμ. 7. 12· θάμβος με σ. Ὀρφ. Λιθ. 531. **2)** παρορμῶ ἐναντίον τινός, ἐξερεθίζω, ὅτε πού τις θηρευτὴρ κύνας .. σεύῃ ἐπ' ἀγροτέρῳ συΐ Ἰλ. Λ. 293. **3)** ἀποδιώκω, ἐξελαύνω μετὰ σπουδῆς ἐκ τινος τόπου, ῥίπτω, σφενδονῶ, τινάζω, Αἰνείαν δ' ἔσσευεν ἀπὸ χθονὸς Ἰλ. Υ. 325· ἵππους ἐκ πεδίοιο Ο. 681· [τινὰ] τῶν κατ' Ἰδαίων ὀρέων Υ. 189·— μετ' ἀπαρεμφ., παρακινῶ, προτρέπω, ὑμιόνους ποταμὸν παρὰ δινήεντα τρώγειν .. Ὀδ. Ζ. 89· — μεταφορ., σ. νόον πρὸς μόγθον Ἀνθ. Π. 1. 93. **4)** ἐπὶ πραγμάτων, ῥίπτω, ἐξακοντίζω, [τὸν δὲ] ὄλμον ὡς ἔσσευε κυλίνδεσθαι, τὸν ἔρριψεν οὕτως ὥστε νὰ κυλίηται, Ἰλ. Λ. 147· στρόμβον δ' ὡς ἔσσευε βαλὼν Ξ. 413· ὡσαύτως, αἷμα ἔσσευα (ἴδε ἐν λέξ. **ἀτρεκής**) Ε. 208· ἴδε κατωτ. Π. 1. **II.** Παθ. καὶ μέσ., τίθεμαι εἰς ταχεῖαν κίνησιν, ὁρμῶ, τρέχω, ὁρμῶ, πηδῶ ἢ τινάσσομαι κατὰ μῆκος, ἐπὶ τεύχεα, πρὸς τὰ ὅπλα, Β. 808· ἐπὶ κοῖτον Ὀδ. Ξ. 456· νέρθε δέ ποσσὶν ἔσσυμαι Ἰλ. Ν. 79· **σεύατ' ἔπειτ' ἀνὰ ἄστυ** Ζ. 505· **σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα** Ὀδ. Ε. 51, πρβλ. Ἰλ. Ξ. 227· κατ' ἀμαξιτὸν Χ. 146· παρ' ἐρινεὸν Λ. 167· ἀμφ' Ὀδυσῆα Λ. 419· Ἰθὺς Λυκίων Π. 584· διὰ σπέος Ὀδ. Ι. 447· οὕτω παρὰ Τραγικ., ἐκτόπιος συθείς, ἀπελθών, ἀναχωρήσας, ἀντίθετον τῷ **παρών**, Σοφ. Ο. Κ. 119· ἀφ' ἑστίας Αἰσχύλ. Πέρσ. 865· ἐκ ναοῦ, ἐξ ἕδρας Εὐρ. Ι. Τ. 1294, κτλ.· σύθην δ' ἀπέδιλος ὀχῳ πτερωτῷ Αἰσχύλ. Πρ. 135, κατὰ γᾶς σύμεναι ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 1007, πρβλ. Ἀγ. 746· ἀνὰ νάπη Εὐρ. Ἑλ. 1302· — ἐπὶ πραγμάτων, αἷμα σύτο, ἐτινάχθη, ἐξώρμησεν, Ἰλ. Φ. 167· ψυχὴ κατ'.. ὠτειλὴν ἔσυτο Ξ. 519· ἐκ πυρὸς συθεὶς σίδηρος ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 942· ἐσύθη ἔξω πῦον Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 9. **2)** μετ' ἀπαρεμφ., σπεύδω, ὅτε σεύαιτο δίωκειν, ὅτε ἔσπευδε νὰ καταδιώξῃ, Ἰλ. Ρ. 463· ὅρρα ὕλη σεύαιτο καήμεναι, ἵνα τὸ δάσος σπεύσῃ νὰ καῇ, δηλ. ἵνα καῇ ταχέως, Ἰλ. Ψ. 198, πρβλ. 210· ἔσσυται κελαδῆσαι, σπεύδει νὰ ψάλῃ, Πινδ. Ι. 8 (7). 133. **3)** μεταφορ., εἶμαι πρόθυμος, ἕτοιμος, ποθῶ, θυμὸς ἔσσυται Ὀδ. Κ. 484· μάλιστα κατὰ μετοχ. πρκμ. **ἐσσύμενος** εἶναι ἐν χρήσει ὡς ἐπίθ., (ὅθεν δὲν γράφεται **ἐσσυμένος**), ἴδε ἐν λέξ., Ἡσύχ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 475.

σιφθείς, ἴδε **σέβομαι**.

σέω, Δωρ. ἀντὶ **θέω**.

σέων, γεν. πληθ. τοῦ **σῆς**.

σιωυτοῦ, **-τεῦ**, θηλ. **σεωυτῆς** κτλ., Ἰων ἀντὶ **σεαυτοῦ**, ἴδε Ἡρόδ.

σῆ· «τρέχε (Λάκωνες)» Ἡσύχ.

σηζόν· «γλαυκὸν ἔλαιον» Ἡσυχ.

σήθω (περὶ τοῦ ἐνεστ. ἴδε **ἀπο-σήθω**)· ἀόρ. μετοχ. **σήσας** Ἱππ. 614. 53. — Παθητ., ἀόρ. **ἐσήσθην** ἢ **ἐσήθην** Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4, καὶ μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.· πρκμ. **σέσησμαι** ἢ **σέσημαι** Ἱππ. 491. 1., 533. 44. Κοσκινίζω.

σηκάζω, (σηκὸς) ὁδηγῶ εἰς μάνδραν καὶ κλείω ἐν αὐτῇ, ὅθεν καθόλου, ἐγκλείω εἰς μάνδραν, «μανδρώνω», περικλείω, σήκασθεν (ἀντὶ ἐσηκάσθησαν) κατὰ Ἴλιον, ἐκλείσθησαν, Ἰλ. Θ. 131· ἐν αὐλίῳ σηκασθέντες Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 4.

σηκη-κόρος, ὁ, ἡ, = **σηκοκόρος**, Πολυδ. Ζ', 151, Σουΐδ.

σηκίς, **-ίδος**, ἡ, (σηκὸς) δούλη τῆς οἰκίας, οἰκοφύλαξ, οἰκονόμος, κλειδοῦχος, θυρωρός, Ἀριστοφ. Σφ. 768, Φερεκράτ. ἐν «Ἀγρίοις» 1· πρβλ. Πολυδ. Γ', 76, Φώτ., Ἡσύχ.

σηκίτης [ῐ], **ου**, Δωρικ. **σᾱκίτας**, **α**, ὁ, (σηκὸς) ὁ ἐν τῷ σηκῷ τηρούμενος, θηλάζων, ἐπὶ ἀμνοῦ, «μαννάρι», Θεόκρ. 1. 10, Ἐπιγράμμ. 4. 18.

σηκο-κόρος, ὁ, ἡ, (κορέω) ὁ καθαρίζων σταῦλον ἢ μάνδραν, βουκόλος, Ὀδ. Ρ. 224· πρβλ. **σηκηκόρος**. **II.** νεωκόρος, φύλαξ παρεκκλησίου, Ζωναρ., Ἡσύχ.

σηκ-ολάθης, **ου**, (ὀλλυμι) ὁ τὸν σηκόν, τὸν σταῦλον καταστρέφων, ἀφανίζων, ἐρημώνων, λῃστής Ἡσύχ.

σηκός, Δωρ. **σᾱκός**, ὁ, μάνδρα, μέρος περίφρακτον ἰδίᾳ χρήσιμον πρὸς περιποίησιν ἀμνῶν, ἐριφίων, μόσχων, Ὀδ. Ι. 219, 227, 439, Κ. 412, πρβλ. Ἰλ. Σ. 589, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 785· εἰς τὸν σ. φέρειν, μεταφορ., ἐπὶ νέων τέκνων, Πλάτ. Πολ. 460C· σηκὸν νομίζειν τὸ τεῖχος Πλάτ. Θεαίτ. 174E· σ. δράκοντος, τὸ σπήλαιον τοῦ δράκοντος, Εὐρ. Φοίν. 1010, πρβλ. 931· οἱ πέρδικες δύο ποιοῦνται τῶν ᾠῶν σηκούς, φωλεούς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 8, 4. **II.** ἱερὸς περίβολος, ἱερόν, ναΐσκος, Σοφ. Φιλ. 1328, Εὐρ. (ἴδε κατωτ.), διάφ. γραφ. Ἡρόδ. 4. 62· — κατὰ τὸν Ἀμμώνιον ὁ **σηκὸς** ἦτο ἱερὸν ἥρωος, ἡρῷον, ὁ δὲ **ναὸς** θεοῦ,— ἀλλὰ τὴν διάκρισιν ταύτην δὲν τηροῦσιν οἱ ποιηταί, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 1753, Ῥῆσ. 501, πρὸς τὸν Ἴωνα 300, κτλ., καὶ ἴδε Valck. εἰς Ἡρόδ. 6. 19. **2)** τάφος, κοιμητήριον περίκλειστον καὶ καθιερωμένον, ἀνδρῶν ἀγαθῶν ὅδε σακὸς Σιμωνίδ. 5. 6, πρβλ. Τραγικ. Ἀποσπ. Ὠδ. σ. 137 Nauck, Πλουτ. Κίμ. 8, Ἕλλην. Ἐπιγράμμ. 781. 7, Συλλ. Ἐπιγρ. 4264, -65, -66, κ. ἀλλ. **III.** ὁ κοῖλος κορμὸς παλαιᾶς ἐλαίας, ἴδε Λυσίου Περὶ τοῦ σηκοῦ. **IV.** βάρος, σταθμίον τι ἐν τῇ πλάστιγγι, «βαρῦδι», Εὐστ. 1625. 26. (Πρβλ. τὸ Λατ. saep-es, saep-io).

σηκοφύλαξ, **-ακος**, ὁ, ὁ φυλάττων τὸν σηκόν, aedituus, Πολυδ. Ἐρμηνεύμ. κ. καθημερ. ὁμιλ. ἔκδ. Boucherie σ. 93.

σηκόω, ζυγίζω, Συλλ. Ἐπιγρ. 151, 40, Πλούτ. 2. 928D· πρβλ. **ἀντισηκόω**.

σηκύλη, ἡ, = **σηκίς**, Αἴλ. Διονύσ. παρ' Εὐσταθ. 1625. 24, Φώτ., Ἡσύχ.: «καὶ ταμίαι παιδίσκαι».

σηκώδης, ες, (σηκὸς II, εἶδος) ὅμοιος πρὸς σηκόν, πρὸς ἱερόν, πρὸς ναΐσκον, Αἴλ. π. Ζ. 10. 31.

σήκωμα, Δωρ. **σᾱκωμα**, τό, (σηκόω) βάρος ἢ σταθμίον ἐν τῇ πλάστιγγι, «βαρῦδι», Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 8, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Δ', 172, Ἀριστ. Μηχαν. 20. 5· σμικρὸν τὸ σὸν σ. προστίθης, μικρὸν εἶναι τὸ βάρος τὸ ὁποῖον ῥίπτεις εἰς τὴν πλάστιγγα, Εὐρ. Ἡρακλ. 690· σ. μολύβδινα, βάρη ἐκ μολύβδου ἢ ἀντισηκώματα, Πολύβ. 8. 7, 9· τὸ κατόπιν σ. τῆς προσβολῆς, ἐπὶ τοῦ δόρατος, ὁ αὐτ. 18. 12, 3. **2)** = **ῥοπή**, φορά, κλίσις, βάρος, ὁ αὐτ. 18. 7, 5. **3)** ἀνταπόδοσις, ἀμοιβή, Φάλαρ. 57. **II.** = **σηκός** II, ἱερὸς περίβολος, ἱερὸς τόπος περίκλειστος, Εὐρ. Ἡλ. 1274.

σηκωτήρ, -**ῆρος**, ὁ, (σηκόω) ἡ φάλαγξ ζυγοῦ, τὸ λουρί, «ὁ ἀναφορεὺς τοῦ ζυγοῦ» Ἡσύχ.

σηλαγγεύς, ὁ, χρυσωρύχος, ἐκμεταλλευόμενος χρυσόν, Ἀγαθαρχ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. § 27, 28.

σηλία, ἡ, = Ἀττ. **τηλία**, Α. Β. 382.

σήλιον, τό, μικρόν τι ἀγγεῖον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀρτοποιοῖς, «μικρὰ πιθάρια, καὶ σκεῦος ἀρτοποιητικὸν (σηλίον διάφ. γραφ.)» Ἡσύχ.

σῆμα, Δωρ. **σᾶμα**, τό, σημεῖον, δεῖγμα, δι' οὗ δύναταί τις νὰ γνωρίζῃ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, Ἰλ. Κ. 466, Ψ. 326, Ὀδ. Τ. 250, κτλ.· σημεῖον ἀστροειδὲς ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ἵππου, Ἰλ. Ψ. 455· ἤδης σήματα γιγνομένης Σόλων 25, 4· νέφος σ. χειμῶνος Ἀρχίλ. 49'— μάλιστα δέ, **1)** σημεῖον ἐξ οὐρανοῦ προμηνύον ἢ προαγγέλλον τι, οἰωνός, σημεῖον, Ὅμηρ., κτλ.· ἐν ταῖς φράσεσι: σήματα φαίνειν Ἰλ. Β. 353, πρβλ. 308· κτύπε Ζεῦ, σῆμα τιθεὶς Τρώεσσι Θ. 171· δεικνὺς σῆμα βροτοῖσι Ν. 244· οὕτω, θεοῦ σήμασι πιθέσθαι Πινδ. Π. 4. 355, πρβλ. 1. 5·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φλογωπὰ σ. Αἰσχύλ. Πρ. 498, πρβλ. Χο. 259· ἐφηῦρε .. οὐρανιά τε σ. Σοφ. Ἀποσπ. 379· ἐπὶ πραγμάτων ἀκουομένων τε καὶ ὁρωμένων, ἕπος φάτο σῆμα ἄνακτι Ὀδ. Υ. 111. **2.** καθόλου, σημεῖον διὰ νὰ πράξῃ ἢ νὰ ἀρχίσῃ τίς τι, τόδε σ. τετύχθω Φ. 231· σ. ἀροτοῖο Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 448· ἰδίως, σύνθημα, τί τὸ σῆμα θροεῖ Εὐρ. Ῥῆσ. 12, πρβλ. 688· σημεῖον διὰ νὰ γίνῃ ἀρχὴ τῆς μάχης, σ. μάχης ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1377· παρὰ Βυζ. ἡ σημασία δι' ἧς τὰ τοιαῦτα σημεῖα ἢ προστάγματα ἐδίδοντο· ἴδε ἐν λέξ. **σημαία.** **3)** τὸ σημεῖον δι' οὗ τάφος τις γνωρίζεται, λῶρος χώματος, σωρὸς πετρῶν κτλ., Λατ. tumulus, Ἰλ. Β. 814, κτλ.· τοῦ δὲ τάφον καὶ σῆμ' ἀΐδες ποίησεν Ἄναυρος Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 477· σ. χέειν, σχηματίζειν ὑψηλὸν σωρὸν χώματος, Ἰλ. Ζ. 419, κτλ.· μετὰ δοτ. προσώπ., σῆμά τέ οἱ χεύω Ὀδ. Β. 222· σῆμά τέ μοι χεῦαι .. ἀνδρὸς δυστήνου Λ. 75· παρὰ σάματι Πέλοπος Πινδ. Ο. 10 (11), 30·— καθόλου, τάφος, μνημεῖον, Ἡρόδ. 1. 93., 4. 72· τὸ δημόσιον σ. Θουκ. 2. 34· στῆλαι ἀπὸ σημάτων ὁ αὐτ. 1. 93, πρβλ. 2. 34· βραδύτερον ὡσαύτως, ἐπιτάφιος λίθος, πλάξ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 886, 888, κτλ.·— ὁ Πλάτων παίζει ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης, τὸ μὲν σῶμά ἐστιν ἡμῖν σῆμα Γοργ. 493Α, πρβλ. Κρατ. 400Β, καὶ ἴδε **ἀσήμαντος ΙΙΙ.** **4)** σημεῖον ὅπως φαίνηται τὸ διάστημα μέχρι τοῦ ὁποίου ἐρρίφθη ὁ δίσκος ἢ τὸ ἀκόντιον, ὑπέρβαλε σήματα πάντων Ἰλ. Ψ. 843· ὑπέρπτατο σ. πάντα Ὀδ. Θ. 192 κἑξ.· ὡσαύτως, σημεῖον ὁρίου, Διον. Π. 18. **5)** σημεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐβεβαιοῦτο ἡ ταυτότης τοῦ ἀνθρώπου ἢ ἀπεδεικνύετο ἡ ἀποστολή του, μὴν ἰρέεινε καὶ ἤτεε σ, ἰδέσθαι Ἰλ. Ζ. 176, πρβλ. 178· ὡσαύτως, τὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα ὁ τοιοῦτος ἐπεδείκνυεν, 168, τὰ σήματα λυγρὰ τοῦ Βελλεροφόντου ἦσαν ἀναμφιβόλως γραπτά, ἤτοι «ζωγραφιστὰ» σημεῖα καὶ οὐχὶ γράμματα, ἴδε **γράφω** ἐν ἀρχῇ· — τὸ «σημάδι» ἤτοι σημεῖον τὸ ἐπὶ τοῦ κλήρου τοῦ Αἴαντος, Ζ. 189, πρβλ. 175· οὕτω, τὸ σημεῖον ἢ κόσμημα τὸ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος δι' οὗ ὁ πολεμιστὴς ἀνεγνωρίζετο, συχν. ἐν Αἰσχύλ. Θήβ., ὡς 387, 404, Εὐρ. Ἡλ. 456· ἐπὶ τῆς σφραγῖδος τῆς ἀποτυπουμένης ἐπὶ ἐπιστολῆς, τῶνδ' ἀποίσεις σ. Σοφ. Τρ. 614·— πρβλ. **σημεῖον 5, ταυρόπους.** **6)** ἀστερισμός, σ. κυνὸς Εὐρ. Ἐκ. 1273· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., τὰ οὐράνια σώματα, Λατ. sidera, Σοφ. Ἀποσπ. 379· — πρβλ. Ἰλ. Χ. 30, ἐπὶ τοῦ Σειρίου, λαμπρότατος μὲν δὴ ἐστί, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται. (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος. Ὁ Λοβέκ. λαμβάνων ὡς δεδομένον ὅτι τὰ γράμματα θ καὶ σ ἐναλλάσσονται, ὡς παρὰ τοῖς Λάκωσιν, ἀποδίδει τὴν λέξιν εἰς τὴν ῥίζαν ΘΕ, **τι-θη-μι**). — Καθ' Ἡσύχ.: «σῆμα· τάφος, μνῆμα, ἢ ναοῦ εἶδος», καὶ «σήματα· τέρατα, σημεῖα. Ἀττικοὶ δὲ μνήματα».

σημάδιον, τό, = **σημάτιον,** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 451, Εὐστ. 1675. 46.—Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Θ', σ. 78-79.

σημαία, ἡ, (**σῆμα** 2) στρατιωτικὸν σημεῖον ἐν πολέμῳ, σημαία, ὡς καὶ νῦν, Λατ. signum militare, Πολύβ. 2. 32, 6, Συλλ. Ἐπιγρ. 4040 IV, κ. ἀλλ. **2)** ὁ ὑπὸ μίαν σημαίαν οὐλαμὸς ἢ σῶμα, τὸ παρὰ Ρωμαίοις manipulus, Πολύβ. 6. 24, 5, κτλ. **ΙΙ.** εἰκών, ἄγαλμα, ὡς τὸ Λατιν. signum, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 9, 2. **ΙΙΙ.** παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 963, πανοπλία. — Καθ' Ἡσύχ.: «σημαία· σημεῖον». — Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Θ', σ. 78.

σημαίνω Ἰλ., Ἀττ.· Ἰων. παρατ. **σημαίνεσκον** Κόϊντ. Σμ. 4. 193· — μέλλ. **σημᾶνῶ** Αἰσχύλ. Ἀγ. 497, Θουκ. 6. 20, Ἰων. **-ἀνέω** Ὀδ. Μ. 26, Ἡρόδ. 1. 75·— ἀόρ. **ἐσήμηνα** Ἡρόδ., Ἀττ.· ἀλλ' ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. τοῦ Ξεν. καὶ παρὰ μεταγεν. συγγραφεῦσιν **ἐσήμᾶνα**·— πρκμ. **σεσήμαγκα** Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 26, 29, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 666D, καὶ παρ' ἄλλοις μεταγενεστέροις.— Μέσ., μέλλ. **σημανοῦμαι,** Ἰωνικ. **-ἐομαι** Ἱππ. 383. 52, κτλ.· ἀόρ. **ἐσημηνάμην** Ἰλ. Η. 175, Ἀττ.—Παθ., μέλλ. **σημανθήσομαι** Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 267, (ἐπι-) Εὐρ. Ἴων 1593· μέσ. μέλλ. ἐπὶ παθ. σημασ., Ἱππ. 556. 22·— ἀόρ. **ἐσημάνθην** Δημ. 1143. 26· πρκμ. **σεσήμασμαι** Ἡρόδ. 2. 39, Πλάτ. Νόμ. 954Β, κτλ.· ἀλλὰ γ' ἐνικ. **σεσήμανται** Ἡρόδ. 2. 125, ἀπαρέμφ. **σεσημάνθαι** Ἀριστοφ. Λυσ. 1198· (σῆμα). Δεικνύω διά τινος σημείου, φανερώνω, γνωστὸν ποιῶ, ἐμφαίνω, τέρματα Ἰλ. Ψ. 358, 757· δείξω ὁδὸν ἥδ' ἕκαστα σημανέω Ὀδ. Μ. 26· τοῦτον σημήνας, ἀφ' οὗ ἔδειξε τοῦτον, Ἡρόδ. 1. 5, πρβλ. 34 τέκμαρ Αἰσχύλ. Χο. 667· θησαύρισμα Σοφ. Φιλ. 37· σ. τι περί τινος Πλάτ. Νόμ. 682Α· σ. ὅ τι χρὴ ποιεῖν Ξεν. Ἀπολογ. 12· σ. εὔδια πάντα (ἐξυπ. εἶναι) Θεόκρ. 22. 22.— Μέσ., πάντα σημαίνει, σοὶ δεικνύονται τὰ πάντα, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1039, 11. **2)** ἁπλ., δίδω σημεῖα, φθόγγος, φῶς σ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 245, Ἀγ. 293· ὁ λόγος σ. Σοφ. Τρ. 345· καπνῷ σ., κάμνω σημεῖον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 497· μάλιστα ἐν τῷ μέλλ. μετὰ τοῦ **αὐτός,** πλοῦς αὐτὸς σημανεῖ Εὐρ. Ἑλ. 151· τὸ δ' ἔργον αὐτὸ σημανεῖ ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 265· αὐτὸ σημανεῖ (ἄνευ οὐσιαστ.) ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 623· τἄλλα δ' αὐτὸ σημανεῖ ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 976. **3)** ἐπὶ οἰωνῶν, Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 2, κτλ.· σ. ἐν τοῖς ἱεροῖς ὁ αὐτ. ἐν Ἀναβ. 6. 1, 31· περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 1. 1, 19· ἐπὶ τοῖς μέλλουσι γενήσεσθαι Θουκ. 2. 8· πρὸ τῶν μελλόντων Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 17.— Παθ., σημαίνεσθαι διὰ τῶν ἐμπύρων Πλούτ. 2, 222F, κτλ. **4)** παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις ἀμεταβ., φαίνομαι, εἶμαι φανερός, δῆλος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 4. 8, 4· (ἀλλὰ παθ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, αὐτόθι 8. 1, 7)· σ. ἐκ τῶν εἰρημένων Πλάτ. Ἐπιν. 989Α· ἴδε **δηλόω ΙΙ.** **5)** **σημαίνει** ἄπρωσ., σημεῖα φαίνονται, Ἀριστ. Προβλ. 26. 12, 1.

ΙΙ. δίδω σημεῖον νὰ εἴπῃ τις ἢ πράξῃ τι, μετὰ δοτ. προσ., Ἰλ. Κ. 58, Ρ. 250· μετ' ἀπαρ., σ. τινὶ ποιεῖν τι Ἡρόδ. 1. 116, πρβλ. 6. 78, Αἰσχύλ. Ἀγ. 26, Σοφ. Αἴ. 688, Ξεν. Ἀνάβ. 6. 1, 24· μὴ σημήναντός σου, χωρὶς νὰ διατάξῃς σύ, Πλάτ. Φαίδων 62C· — ὡσαύτως μετὰ γεν., ὡς τὸ **ἄρχειν,** εἶμαι ἀρχηγὸς τινος, ἄρχω, κυβερνῶ, στρατοῦ Ἰλ. Ξ. 85· ὡσαύτως, σ. ἐπὶ ὁμωῆσι γυναιξί Ὀδ. Χ. 427·— δίδω διαταγάς, ὁ δὲ σημαίνων ἐπέτελλεν Ἰλ. Φ. 445, πρβλ. Ὀδ. Χ. 450· πᾶσι δὲ σήμαινεν Ἰλ. Α. 289· ἐν τῇ μετοχ., **σημαίνων = σημάντωρ,** Σοφ. Ο. Κ. 704, Ο. Τ. 957· — ὡσαύτως, σ. ἐπί ἢ πρός τι, δίδω σημεῖον νὰ πράξῃ τίς τι, Wern. εἰς Τρυφιόδ. (γραπτ. Τριφ.) 145. **2)** ἐν πολέμῳ ἢ ἐν μάχῃ, δίδω σημεῖον τῆς προσβολῆς, κτλ., Θουκ. 2. 84, κτλ.· πλῆρες, σ. τῇ σάλπιγγι Ἀνδοκ. 7. 9, Ξεν. Ἀν. 4. 2, 1· σ. τῷ κέρατι ὡς ἀναπαύεσθαι αὐτόθι 2. 2, 4· μετ' αἰτ., σ. ἀναχωρῆσιν, δίδω τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως, Θουκ. 5. 10· ἐπειδὴ ὁ σαλπιγκτὴς σημήνῃ τὸ πολεμικὸν Ξεν. Ἀνάβ. 4. 3, 29, πρβλ. 32· τὸ ἀνακλητικὸν Πλούτ. 2. 236E· μετ' ἀπαρεμ., Ξεν. Κύρ. 1. 4, 18, κτλ.·— ὡσαύτως ἄπρωσ., **σημαίνει** (δηλ. ὁ σαλπιγκτής), δίδεται σημεῖον, οἷον, τοῖς Ἕλλησιν ὡς ἐσήμηνε, ὅταν ἐδόθη τὸ σημεῖον διὰ νὰ ἐπιπέσωσιν οἱ Ἕλληνες, Ἡρόδ. 8. 11, πρβλ. Θουκ. 2. 84· μετ' ἀπαρ., ἐσήμαινε πάντα παρατίθεσθαι, ἐδόθη σημεῖον νὰ ἑτοιμάσωσι τὰ πάντα, Ἡρόδ. 9. 42, πρβλ. Elmsl. εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 830· ἴδε ἐν λέξ. **κηρύσσω** Ι. **σαλπίζω.** **3)** καθόλου, σ. τῷ ἵππῳ τι ἢ ποιεῖν τι Ξεν. Ἱππ. 9, 4., 7, 10. **4)** κάμνω σημεῖα, εἰς τὴν πόλιν ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 6. 2, 33· σ. ὡς πολεμίων ἐπιόντων αὐτόθι 7. 2, 5. — Παθ., ἐσημάνθησαν προσπλέουσαι αὐτόθι 6. 2, 34. **ΙΙΙ.** σημαίνω, φανερώνω, δηλῶ, διακηρύττω, φόνον Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1218· τινί τι Ἡρόδ. 7. 18., 9. 49, Σοφ. Ο. Τ. 225·— ἐπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, σ. ὡς .. , ὅτι .. Ἡρόδ. 1. 34, 108, Σοφ. Ο. Κ. 320· σ. ὅτι χρή σοι συμπράσσειν Αἰσχύλ. Πρ. 295· σ. ὅπῃ γῆς πεπλάνημαι αὐτόθι 565· σ. ὅπου .. Σοφ. Ἡλ. 1294· σ. ὅπου τ' εἰ χώπόθεν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 91· σ. εἴτε .. ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 22· — μετὰ μετοχ., φανερώνω ὅτι πρᾶγμά τι ἔχει κατά τινα τρόπον, σημαίνει φρυκτοῦ φῶς .. μολὸν Αἰσχύλ. Ἀγ. 293· Κρέοντα προσστείχοντα σημαίνουσί μοι Σοφ. Ο. Τ. 79, πρβλ. Ο. Κ. 1669· ταῦτα ὡς πολέμου ὄντος σημαίνει Πλάτ. Νόμ. 626Ε, πρβλ. 722Ε. **2)** καθόλου, δηλῶ, ἑρμηνεύω, ἐξηγοῦμαι, Ἡρόδ. 1. 108., 3. 106, Αἰσχύλ. Πρ. 618· ἀπόλ., **σήμαινε** = λέγε, Σοφ. Ο. Κ. 51, πρβλ. Ο. Τ. 1050· οὐ στηλῶν μόνον σ. ἐπιγραφὴ Θουκ. 2. 43. **3)** ἐπὶ αὐγγραφέως, δηλῶ, λέγω, θέλω νὰ εἴπω, ὅτι .. Στράβ. 639·— ἐπὶ λέξεως, προτάσεων, κτλ., ἔχω σημασίαν τινά, δηλῶ, ταὐτὸν σημαίνει Πλάτ. Κρατ. 393Α, πρβλ. 437G, Φαῖδρ. 275D, Ἀριστ., κλπ.· **σημαίνοντα,** ἤχοι ἔχοντες σημασίαν, ἀντίθετον τῷ **ἄσημα,** Ἀριστ. Ποιητ. 21, 1 κἑξ.— Παθ., τὸ σημαινόμενον, ἡ ἔννοια, ἡ σημασία τῶν λόγων, τῶν λέξεων, ὁ αὐτ. ἐν Ῥητ. 3, 2, 13, Διον. Ἁλ., κλπ.· ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς γραμμ., πρὸς τὸ σημαινόμενον, κατὰ τὴν ἐνυπάρχουσαν ἔννοιαν μᾶλλον ἢ κατὰ τὸ σχῆμα ἢ τὸν τύπον.

ΙΥ. = **σφραγίζω,** ἀποτυπώνω σημεῖόν τι ἢ σφραγῖδα, Λατ. obsignare, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Πλάτ. Νόμ. 954C, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 17, Ἰσαῖ. 63. 6.— Παθ., εὖ σεσημάνθαι, εἶμαι καλῶς ἐσφραγισμένος, Ἀριστοφ. Λυσ. 1198· τὰ σεσημασμένα, ἀντίθετον τῷ τὰ ἀσήμαντα, Πλάτ. Νόμ. 954Α, πρβλ. Λυσίαν 897. 2, Δημ. 999. 16.

Β. Μέσ., **σημαίνομαι,** ὡς τὸ **τεκμαίρομαι,** λαμβάνω ὡς σημεῖον, δηλ. συμπεραίνω ἐκ σημείων, εἰπάζω, τὰ μὲν σημαίνομαι, τὰ δ' ἐκπέπλεγμαι Σοφ. Αἴ. 32· ἄστροις σ. τὸ δεῖπνον, παροιμ. ἐν τῷ Αἰλ. π. Ζ. 7. 48· σ. τι ἐκ τίνος αὐτόθι 2. 7· ἐπὶ κυνῶν ἀνιχνευόντων τὸ θήραμα, μυξωτῆρσι σ. τι Ὀππ. Κυν. 1. 154.

ΙΙ. σημειώνω δι' ἐμαυτόν, σημαίνεσθαι βούλομαι (ἑξυπακ. βούν), δηλ. ἀρταίζων περὶ τὰ κέρας αὐτοῦ λωρίδα βύβλου, Ἡρόδ. 2. 38, πρβλ. 39. **2)** σημειώνω, ἐκλέγω δι' ἐμαυτόν, τοὺς εὐρωστοτάτους Πολύβ. 3. 71, 7. — Καθ' Ἡσύχ.: «σημαίνειν· δεικνύειν. δικάζειν. βουλεύεσθαι. σαλπίζειν».

σημαιο-φόρος, ον, Λατ. signifer, ὁ φέρων, κρατῶν τὴν σημαίαν, ὡς καὶ νῦν, Πολύβ. 6. 24, 6, κτλ.

σημάλεος, α, ον, (σῆμα) ὁ δηλῶν διὰ σημείων, ἐπίθετ. τοῦ Διός, ὅστις δίδει σημεῖα διὰ τῆς βροντῆς, Παυσ. 1. 32, 2.

σήμανσις, ἡ, (σημαίνω) = **σημασία,** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νικομ. Γερασ.

σημαντέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθετ., πρέπει νὰ σημανθῇ, νὰ σημειωθῇ, τόποι Ἀριστ. π. Ἀἰτ. Ὀζ. Παθ. 2. 2. **2)** σημαντέον, πρέπει τις νὰ σημάνῃ, νὰ δηλώσῃ, νὰ ἀποδείξῃ, Δημοσθ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σημαντήρ, -ῆρος, ὁ, = **σημάντωρ**, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 575· σ. κλήρου, ὁ κύριος αὐτοῦ, ὁ αὐτ. Γ. 1403. **II.** σφραγίς, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 6, 12., 20. 2, 3.

σημαντήριον, τό, σημεῖον ἢ σφραγὶς ἐπὶ πράγματος, ὅπερ δέον νὰ τηρηθῇ ἄθικτον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 609· ἀμφίβολον ἔχει σημασίαν παρὰ Σοφ. ἐν Ἀποσπ. 379. **II.** τόπος ἔνθα κόπτονται ἢ ἐκτυποῦνται νομίσματα, νομισματοκοπεῖον, παρ' Ἁρποκρ.

σημαντικός, ἡ, όν, ὁ ἔχων σημασίαν, σημαίνων τι, ἐνδεικτικός, δηλωτικός, ἀντίθετον τῷ **ἄσημος**, ὀνομά ἐστι φωνὴ χρόνου σημαντική Ἀριστ. π. Ἑρμην. 2. 2· ῥῆμα .. φωνὴ σημαντικὴ μετὰ χρόνου ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 20. 9· λόγος .. ἐστὶ φωνὴ σ. κατὰ συνθήκην ὁ αὐτ. π. Ἑρμην. 4, 1·— μετὰ γεν., σ. ὑγιείας ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 1. 15, 10· σ. πάσης κακίας Διόδ. 3. 4· — σ. ὄρη, παρέχοντα σημεῖα τοῦ καιροῦ, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 4, 2.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἀριστ. Τοπ. 1. 15, 10· ὑπερθ. **-ώτατα**, Λογγῖν. 31. 1.

σημαντός, ἡ, όν, σεσημειωμένος, δεδηλωμένος, ἐμφαντικός, ἐπὶ χρόνου ἐν τῇ μουσικῇ, Πλούτ. 2. 1140F, Ἀριστείδ. Μουσ. 1, σ. 37, πρβλ. Böckh Metr. Pind. σ. 23.

σημάντρια, ἡ, θηλ. τοῦ **σημαντήρ**, Ἰάμβλιχ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 236.

σημάντριον, τό, = **σήμαντρον**, Σοφ. Ἀποσπ. 379.

σημαντρὶς γῆ, χῶμα ἐν χρήσει εἰς σφράγισιν ὡς παρ' ἡμῖν νῦν ὁ ἱσπανικὸς κηρός, κοινῶς «βουλλοκέρι», Ἡρόδ. 2. 38.

σήμαντρον, τό, = **σημαντήριον**, σφραγίς, σήμαντρα σῶα, σφραγῖδες οὐχὶ τεθραυσμέναι, Ἡρόδ. 2. 121, 2· σ. ἀνιέναι, ἀνοίγειν Εὐρ. Ι. Α. 325, Ξεν. Λακ. 6. 4· μεταφορ., δεινοῖς σημάντροισιν ἐσφραγισμένοι, δηλ. τετραυματισμένοι, Εὐρ. Ι. Τ. 1372.— Καθ' Ἡσύχ.: «σήμαντρα· σφραγῖδες».

σημάντωρ, -ορος, ὁ, (σημαίνω II) ὁ δίδων τὸ σημεῖον, τὸ σύνθημα, ἀρχηγός, στρατηγός, Ἰλ. Δ. 431, πρβλ. Ὀδ. Τ. 314· ἐπὶ ἵππου, ἱππηλάτης, ἔφιππος, Ἰλ. Θ. 127· ἐπὶ ἀγέλης, βουκόλος, Ο. 325· ὁ Ζεὺς καλεῖται θεῶν σ., Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 56· σημάντορες ἀνδρες Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 542· ἐθνέων ἔσαν ἄλλοι σημάντορες, ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων ἀξιωματικῶν, Ἡρόδ. 7. 81. **2)** ὁ ἀναγγέλλων τι, ὁδηγός, διάφορ. γραφ. παρὰ Σοφ. ἐν Ο. Τ. 957· παγίδων σ. φελλός, ὁ δεικνύων τὰ δίκτυα, Ἀνθ. Π. 6. 27· μόλιβον, σελίδων σημάντορα πλευρῆς (ἴδε **σελὶς** II), κύτῶθι 62, πρβλ. 64. **II.** παρὰ μεταγεν. ἁπλῶς ὡς ἐπίθετον, ἔτι καὶ μετὰ θηλ. οὐσιαστ., σημάντορι φωνῇ Νόνν. Δ. 37. 551, πρβλ. Wern. εἰς Τρυφιόδ. (γραπτ. (Τριφ.) 237. — Καθ' Ἡσύχ.: «σημάντορες· ἐπιτάκτορες, βασιλεῖς. ἡγεμόνες. ἀπὸ τοῦ σημαίνειν, ὃ ἐστι πρὸστάσσειν· ἡνίοχοι. ἐπιστάται».

σημᾰσία, ἡ, (**σημαίνω** II) τὸ σημαίνειν, τὸ νὰ δίδῃ τις σημεῖον ἢ πρόσταγμα, Ἐδδ. (Ἀριθμ. ΚΘ', 1)· αἱ ἀπὸ τῶν ἄρκτων σ. Διόδ. 2. 54. **II.** τὸ δηλοῦν, τὸ σημαίνειν, δεικνύειν, αἱ πράξεις ἦθους σ. ἐστὶν Ἀριστ. Προβλ. 19. 27, πρβλ. Στράβ. 369. **2)** ἡ σημασία λέξεως, Γραμμ.·— σημείωσις τῶν φθόγγων ἐν τῇ μουσικῇ, Gaudent. σ. 20. **III.** ἡ κατάδηλος ἐμφάνισις τῆς νόσου, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 5, κ. ἀλλ. **IV.** σημεῖον, «σημάδι», ἐν δέρματι χρωτὸς Ἐδδ. (Λευιτ. ΙΓ', 2). — Καθ' Ἡσύχ.: «σημασία· φανέρωσις (διὰ σάλπιγγος)».

σημᾰτίζομαι, = **σημαίνομαι**, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 31.

σημᾰτικὸν [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **σῆμα**, Εὐστ. 1675. 44. **2)** ὡς Βυζ., δικανικὸς ὅρος, = **ἐνέχυρον**.

σημᾰτόεις, εσσα, εν, (**σῆμα** 3) πλήρης τάφων, χθὼν Ἀνθ. Π. 7. 628.

σημᾰτουργός, ὁ, (**ἔργω**) ὁ κατασκευάζων σήματα, ἐμβλήματα διὰ τὰς ἀσπίδας, Λατ. signifex, Αἰσχύλ. Θήβ. 491.

σημεῖα, ἡ, μεταγεν. τύπος τοῦ **σημαῖα**, ὃν οἱ Ἀντιγραφεῖς εἰσήγαγον εἰς τὸ κείμενον Διον. τοῦ Ἁλ., Διοδ., κλπ.— Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Θ', σ. 78.

σημειο-γράφος [ᾰ], ον, ὁ γράφων μὲ σημεῖα, ταχυγράφος, στενογράφος, κρυπτογράφος, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 23, Συλλ. Ἐπιγρ. 3902d·— ἐντεῦθεν **-γράφειον**, τό, τὸ γραφεῖον ἢ ἐργαστήριον τοῦ γράφοντος μὲ σημεῖα· καὶ **-γραφικὴ** τέχνη, Βυζ.— Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Θ', σ. 78-79.

σημειο-λύτης, ου, ὁ, ὁ ἑρμηνεύων, λύων τὰ σημεῖα, Βυζ.· **-λῡτέω**, Πλανούδ.

σημεῖον, τό, Ἰων. **σημήϊον**, Δωρ. **σαμᾶον** (ἴδε) = **σῆμα** ἐν πάσῃ ἐννοίᾳ, καὶ συνηθέστερον αὐτοῦ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἀλλ' οὐδαμοῦ παρ' Ὁμήρῳ ἢ Ἡσιόδῳ· σημεῖον, «σημάδι» διὰ τοῦ ὁποίου γνωρίζεταί τι, Ἡρόδ. 2. 38· σημεῖα τῶν δεδικασμένων .., σημεῖα πάντων ὧν ἔπρᾱξαν Πλάτ. Πολ. 614C· καὶ τοῦ μέλλοντος, τυραννίδος σ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1355· σ. λαβεῖν ἐκ τινος Εὐρ. Ἱππ. 514· ἴχνη, «σημάδια», σημεῖα δ' οὔτε θηρὸς οὔτε του κυνῶν .., ἐξεφαίνετο Σοφ. Ἀντ. 257, πρβλ. Ἰλ. 886· τῆς καταβάσεως Ξεν. Ἀνάβ. 6. 2, 2· ἐπὶ τοῦ ἐπιπλέοντος φελλοῦ, Παυσ. 8. 12, 1. **2)** σημεῖον ἐκ μέρους τῶν θεῶν, οἰωνός, Σοφ. Ο. Κ. 94· σ. ἀπὸ θεῶν Ἀντιφῶν 139. 2· πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 244C, Ἀπολογ. 40B, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 1· — μάλιστα ἐπὶ τῶν ἀστερισμῶν, οἵτινες ἐθεωροῦντο ὡς σημεῖα, δύεται τὰ σημεῖα Εὐρ. Ρῆσ. 529, πρβλ. Ἴωνα 1157. **3)** σημεῖον ὅπως πράξῃ τίς τι, γενόμενον διὰ σημαιῶν, ἀνέδειξε σημήϊον τοῖς ἄλλοις ἀνάγεσθαι, ἔκαμεν, ὕψωσε σημεῖον πρὸς τοὺς λοιποὺς διὰ νὰ ἐκπλεύσωσιν, Ἡρόδ. 7. 128· αἴρειν, κατασπᾶν τὸ σ., ὑψώνω ἢ καταβιβάζω τὸ σημεῖον τῆς μάχης, Θουκ. 1. 49, 63, κτλ.· καθαιρεῖν τὸ σ., καταβιβάζειν τὴν σημαίαν, — ὅπερ ἦν σημεῖον τῆς διαλύσεως τῆς ἐκκλησίας, Ἀνδοκ. 6. 4· ὕστερος ἐλθεῖν τοῦ σημείου Ἀριστοφ. Σφ. 690· καθόλου, σημεῖον συμπεφωνημένον, σ. ὑποδηλοῦν τινι ὅτι .. Ἀριστοφ. Θεσμ. 1111· τὰ σημεῖα αὐτοῖς ἤρθη, τὰ προηγούμενα συμφωνηθέντα, Θουκ. 4. 42· τὸ σ. τοῦ πυρός, ὡς εἴρητο, ἀνέσχον αὐτόθι 111. **4)** σημαία ἐπὶ τοῦ πλοίου τοῦ ναυάρχου, Ἡρόδ. 8. 92· ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ στρατηγοῦ, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 13·— ἀκολούθως καθόλου, σημαία, Εὐρ. Ι. Α. 255· ἔξω τῶν σημείων, ἔξω τῆς γραμμῆς, τῆς παρατάξεως, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 19· ἐντεῦθεν, ὅριον, σύνορον, ἔξω τῶν σ. τοῦ ὑμετέρου ἐμπορίου, ἔξω τῶν ὁρίων τοῦ ἐμπορίου σας, Δημ. 932. 15· ἐπὶ τῶν λίθων τῶν δηλούντων τὰ μίλια, Πλουτ. Γ. Γράκχ. 7. **5)** εἰκὼν ἢ χάραγμα ἐπὶ ἀσπίδος, Ἡρόδ. 1. 171, Εὐρ. Φοίν. 143. 1114· ἐπὶ πλοίων, ὡς αἱ κατὰ τὴν πρῷραν κεφαλαὶ ἢ παραστάσεις καὶ τὰ τοιαῦτα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 933, πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 255, Ἀριστοφ. Ἱππ. 952, Σφ. 585, Πλάτ. Θεαίτ. 191D, κ. ἀλλ., Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 30, πρβλ. Δημ. 1039. 11· — εἰκών, παράστασις, σ. Διὸς κτησίου Ἀντικλ. παρ' Ἀθην. 473B· εἰργασμένα ἐπὶ ταπήτων, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἱππαλεκτρυών**·— δεῖγμα τοῦ ἀξιώματος, «παράσημον», τριαίναν σ. θεοῦ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 218·— ἐν τῷ πληθ., γραπτὰ σημεῖα, γράμματα, γράψαι σημήϊα .. φωνῆς Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 580. 11. **6)** σύνθημα τῶν φρουρῶν ἢ τῶν μαχομένων, Πολύϊδ. 5. 69, 8· ἀπὸ σημείου ποιεῖν τι Θουκ. 2. 90, 4, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 28. **II.** σημεῖον, ἔνδειξις, φανέρωσις ὅτι πρᾶγμά τι εἶναι ἢ θὰ εἶναι, Σοφ. Ο. Τ. 1059, Εὐρ. Φοίν. 1332· σ. φαίνεις ἑαθλὸς .. γεγὼς Σοφ. Ἠλ. 24, πρβλ. Ο. Τ. 710· τέχνης σ. τῆς ἐμῆς ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 998· — ἐν τῇ λογικῇ, σημεῖον ἢ ἀπόδειξις, Ἀριστοφ. Νεφ. 369, Θουκ. 1. 6, 10, κτλ., Ἀνδοκ. 22. 42, κτλ.· σ. ἐπιδεικνύναι ὅτι .. Αἰσχίν. 41. 35., 60. 8· τάδε τά σ. ὡς .. Ξεν. Ἀγησ. 1. 5· σ. εἰ .. Πλάτ. Γοργ. 520E· ὅτι ἀγαθὸς ἦν, τοῦτο μέγιστον σ, ὁ αὐτ. ἐν Μίν. 321B· τὸ μὴ ἐκδυθῆναι οὐδὲν σ. ἐστι, δὶν εἶναι ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου, Ἀντιφῶν 117. 2· ὡσαύτως, παράδειγμα, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 17·— σημεῖον δέ· ἢ σημεῖον γάρ· προεξαγγέλλει ἐπιχείρημα λογικὸν (πρβλ. **τεκμήριον** II. 2), Δημ. 563. 6, Ἰσαιρ. 58G, 63A, κτλ. **2)** ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἀριστ. τὸ σημεῖον εἶναι πιθανὸν ἐπιχείρημα, εἰς ἀπόδειξιν τοῦ συμπεράσματος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **τεκμήριον** (ἀπόδειξις βεβαία, ἐπιχείρημα ἀποδεικτικόν), ἴδε Ἀναλυτ. Πρότ. 2. 27, 2, Σοφιστ. Ἔλεγχ. 5, 9, Ρητορ. 1. 2, 16. **3)** παρὰ τοῖς ἰατρ. συγγραφεῦσι, σύμπτωμα, Ἀρετ., κλπ. **III.** = **στιγμή**, τὸ μαθηματικὸν σημεῖον, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 10, 3, Τοπ. 6. 4, 5, Φυσ. 8. 8, 6, Εὐκλ. Ὅρ.· ὡσαυτως, σ. χρόνου, punctum temporis, ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 1. 12, 19, Φυσ. 8. 8, 20 κέξ. **2)** ἐν τῇ προσῳδίᾳ καὶ τῇ μουσικῇ, χρόνος, ἡ μονὰς τοῦ χρόνου, Λατ. mora, Ἀριστόξ. σ. 39· πρβλ. Ἑρμάνν. Πονημάτ. 2. 108. — Καθ' Ἡσύχ.: «σημεῖον· τέρας. ἢ σφραγίς». — Κατ' Ἀμμών. π. διαφ. λέξ. σ. 127 «ἐν τῇ τέχνῃ τὰ μὲν παρῳχημένα σημείοις πιστοῦνται, τὰ δὲ μέλλοντα τεκμηρίοις».

σημειο-σκόπος, ὁ, ὁ παρατηρῶν καὶ ἐξετάζων σημεῖα, οἰωνούς, μάντις, οἰωνοσκόπος, Ἀκύλας ἐν Παλαιᾷ Διαθ.· — ἐντεῦθεν **-σκοπέω**, μαντεύομαι, Σύμμαχ. ἐν Παλαιᾷ Διαθ.· **-σκοπία**, ἡ, μαντική, Τζέτζ.

σημειο-φόρος, ον, ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ **σημαιοφόρος** παρὰ τῷ Διον. Ἁλ. 8. 65, Πλουτ. Βρουτ. 43. **II.** ὁ ποιῶν θαύματα, θαυματουργός, Βυζ.— Ῥῆμα **σημειοφορέω**, Εὐστ. Θεσσ. σ. 672, ἐκδ. Mi.

σημειόω, = **σημαίνω**, σημειώνω (τὰ μίλια διὰ λίθων), ταῦτα γὰρ νῦν βεβημάτισται καὶ σεσημείωται κατὰ σταδίους ὀκτὼ διὰ Ρωμαίων ἐπιμελῶς Πολύϐ. 3. 39, 8, ἐν τῷ Παθητ., πρβλ. 1. 47, 1·— σφραγίζω, ἐπιστολὰς σφραγῖδι Διον. Ἁλ. 4. 57. **II** Μέσ., σημειώνω δι' ἐμαυτόν, παρατηρῶ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 21, 7, Πολύϐ. 22. 11, 12, κτλ. **2)** ἑρμηνεύω τι ὡς σημεῖον ἢ οἰωνόν, ὁ αὐτ. 5. 78, 2, Στράβ. 404. **3)** παρὰ τοῖς γραμμ., ἐπὶ τῶν ἐν τῷ περιθωρίῳ σημειώσεων, **σημείωσαι** = nota bene, Ἀθήν. 55B, συχν. ἐν τοῖς Σχολιαστ.· — ἐν τῷ Παθ. σ: **σημείωσαι**, εἶναι γεγραμμένον ἐν τῷ περιθωρίῳ, Εὐσεϐ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 16· τὰ σεσημειωμένα, τὰ σημειωθέντα ὡς ἐξαιρέσεις, Δ. Β. 1257· μέλλ. **σεσημειώσεται** ὁ αὐτ. 2. 577, 583, 588, κ. ἀλλ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 472, 476.

σημειώδης, ες, (εἶδος) σεσημειωμένος, ἀξιόλογος, ἐπιφανής, ἐπίσημος, Στράβ. 334· ἐπὶ ὕφους παμπώδους, ἰδιότροπος, Διον. Ἁλ. π. Ἰσοκρ. 2. **II.** ὁ σημαίνων μέλλον, σημαντικός, προαισθητικός, χαρακτηριστικός, αἱ ἄλῳ σημειώδεις Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 3, 10, πρβλ. Θεοφρ. περὶ Ἀνέμ. 35· τὰ ἐνύπνια ἔχει τι σ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀριστ. π. Μαντικῆς 1, 2, πρβλ. Πλούτ. 2. 286Α.— Ἐπίρρ. **-σῶς**, Στράβ. 759.

σημείωμα, τό, = τῷ ἑπομ. I. 2, Βυζ.

σημείωσις, **-εως**, ἡ, τὸ σημειοῦν, σημείωμα, ὡς καὶ νῦν, δήλωσις, Πλούτ. 2. 961C. **2)** τὸ σφραγίζειν, ὅθεν, ἐσφραγισμένον ἔγγραφον, διάταγμα, Βυζ. **II.** τὸ παρατηρεῖν τὰ συμπτώματα, Γαλην.· ἴδε Foës Oec. Hipp. **III.** τὸ σημειοῦν ἐν τοῖς περιθωρίοις τὰ παράλληλα χωρία, κτλ., Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 16· ἐν τῷ πληθ., αἱ ἐν τῷ περιθωρίῳ σημειώσεις, αὐτόθι 5. 19. **IV.** ὁρατὸν σημεῖον, οἷον σημαία, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΝΘ', 6).

σημειωτέος, **α**, **ον**, ῥηματ. ἐπίθετ., ὃν πρέπει νὰ σημειώσῃ τις ὡς ἐξαίρεσιν, Λογγίν. Ἀποσπ. 3. 5, κτλ. **2)** **σημειωτέον**, πρέπει τις νὰ σημειώσῃ, Γραμμ.

σημειωτικός, **ἡ**, **όν**, ὁ παρατηρῶν τὰ σημεῖα, παρατηρητικός, ὁ ὄντως φιλόσοφος σ. Πορφύρ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 2. 49. **II.** ἡ σημειωτικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ γνῶσις καὶ διάκρισις τῶν συμπτωμάτων ἐν τῇ ἰατρικῇ, ἡ διάγνωσις, Γαλην.

σημειωτός, **ἡ**, **όν**, ἄξιος σημειώσεως, σημειωθείς, ἐπίσημος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 101.

σημερῖνός, **ἡ**, **όν**, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σήμερον, ὡς καὶ νῦν, Γλωσσ.— Κατὰ Κόντον (Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 333) ἀδόκιμον.

σήμερον, Ἐπίρρ., σήμερον, ὡς καὶ νῦν, Ἰλ. Η. 30, Ὀδ. Ρ. 186, κτλ., Εὐρ. Ρῆσ. 683· Δωρ. **σάμερον** Πινδ. Ο. 6. 47, Π. 4. 1·— ὁ συνήθης Ἀττ. τύπος ἦτο **τήμερον**, Κρατῖν. ἐν «Νομ.» 6, Ἀριστοφ. Ἱππ. 68, κτλ., Piers. εἰς Μοῖριν σ. 364· (ἂν καὶ ὁ τύπος **σήμερον** ἀπαντᾷ ἐνιαχοῦ τῶν κωμικῶν ποιητῶν, Ἕρμιππος ἐν Ἀδηλ. 29)· εἰς τήμερον Πλάτ. Συμπ. 174Α· τὸ τήμερον αὐτόθι 176Ε· τὸ τ. εἶναι, διὰ τὴν σήμερον, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 396D· ἡ τ. ἡμέρα Δημ. 51. 23·— ὡσαύτως ἐν τῷ τύπῳ **τήμερα** («σήμερα») Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 354. (Τὸ σ ἢ τ πιθανῶς προυτάχθη ἁπλῶς χάριν τῆς προφορᾶς· πρβλ. τὸ Σανσκρ. sa, sá (οὗτος, ἐκεῖνος, Ἀγγλ. he, she)·— τὸ **σήμερον** (**τήμερον**) σχετίζεται πρὸς τὸ **ἡμέρα**, ὡς τὸ **σῆτες** (**τῆτες**) πρὸς τὸ **ἔτος**).— Καθ' Ἡσύχ.: «σήμερον· αὐτίκα. ταχύ».— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 331.

σημῆιον, τό, Ἰων. ἀντὶ **σημεῖον**.

σημικίνθιον ἢ **σιμικίνθιον**, τό, Λατ. semicinctium, «ποδιὰ» ἢ «μανδήλι», Πράξ. Ἀποστ. τ', 12.

σημά·θετος, **ον**, ὁ ἔχων σημεῖον ἐπιτεθειμένον ἢ προσκεκολλημένον, «σημαδευμένος», Ἀνθ. Π. 6. 295.

σημύδα, ἡ, εἶδος δένδρου σκληροῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 14, 4.

σημών, ὁ, Λακων. ἀντὶ **θημών**, Ἐτυμολ. Μέγ.

σήναασα· «προσγελάσασα, προσπαίξασα» Ἡσύχ.

σηνίκη· «ἄτροχος ἅμαξα, καὶ τὸ τετράπουν ζῷον, σαῦρα παραπλήσιον, καὶ ζῷον πολύπουν, ὅμοιον τοῖς κατοικιδίοις ὄνοις» Ἡσύχ.

σηνουρος, **ον**, Ἰων. ἀντὶ **σαίνουρος**, Ἡσύχ.

σηπάς, **-άδος**, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **σηπτός**, ἀμφίδολ. παρ' Ἰακωβ. εἰς Ἀνθ. Π. σ. 857.

σηπεδονικός, **ἡ**, **όν**, ὁ φέρων εἰς σῆψιν, σηπτικός, Ἀρχ. Χειρουργ. Cocch. 158. 39.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι 38.

σηπεδονώδης, **ες**, ὁ ἔχων κλίσιν ἢ διάθεσιν πρὸς σῆψιν, σαπίζων, ἕλκεα Ἱππ. 604. 55.

σηπεδών, **-όνος**, ἡ, (σήπομαι) σῆψις, «σαπίλα», ἐπὶ ζωϊκοῦ σώματος, ἐπὶ ξύλου ἢ καὶ ἐπὶ λίθου, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1083, Πλάτ. Φαίδων 110Ε, κτλ.· σηπεδόνα λαβεῖν αὐτόθι 96Β. **2)** ἐπὶ ζώσης σαρκός, νέκρωσις, οὖσα δύο εἰδῶν, σ. χλωρή, ὅταν ἐκρέῃ ὑγρόν τι, ξηρή, ὅταν εἶναι ξηρά, πρβλ. Ἱππ. Ἐπιδημ τὸ Γ', 1082, καὶ Foës. Oecon. **II.** ἐν τῷ πληθ., ὑγρὰ πλήρη σήψεως, πυώδεις χυμοί, Ἱππ. Ἀφορ. 1259, Πολύδ. 1. 81, 7, κτλ. **III.** ὄφις, τοῦ ὁποίου τὸ δῆγμα ἐπιφέρει σῆψιν, κοινῶς «σαπίτης», Νικ. Θηρ. 326, Αἰλ. π. Ζ. 15. 18. **IV.** καθόλου, ὑγρασία ἐπιφέρουσα σῆψιν, Ἀντιφῶν παρ' Ἁρποκρ. ἐν λέξ. **ἔμβιος**, Ἐτυμολ. Μέγ. 334. 31.

σηπεῖον, τό, ἴδε **σήπιον**.

σῆπες· «ζῷα ἑρπετά, ὄφεις» Ἡσύχ.

σηπετός, ὁ, = **σηπεδών**, Ἡσύχ.· καὶ **σήπη**, ἡ, Ἑβδ. (Ἰὼβ ΙΖ', 13, ΚΔ', 6).

σηπεύω, (σήπω) ἐπιφέρω, γεννῶ σῆψιν, Μανέθων. 4. 269.

σηπία, ἡ, «σουπιά», μαλάκιον ὅπερ διωκόμενον ἐκπέμπει μέλαν τι ὑγρὸν καὶ θολώνει τὰ ὕδατα ὅπως διαφύγῃ· ἐκ τοῦ ὑγροῦ δὲ τούτου παρασκευάζεται καὶ τὸ χρῶμα σηπία, Ἱππῶναξ 62, Ἐπίχ. 33 Ahr., Ἀριστοφ. Ἀχ. 351, κ. ἀλλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 21, κ. ἀλλ.· πρβλ. **θολός** (ὁ), **θολόω**· — ἐν Ἀθήναις ἔτρωγον αὐτὴν ὡς ἔδεσμα ἐκ τῶν ἀρίστων, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1040, κτλ.

σηπιάς, **-άδος**, ἡ, = **σηπία**, Νικ. Ἀλεξιφ. 472.

σηπιδάριον, τό, = τῷ ἑπομ., Φιλύλλ. ἐν «Πόλεσιν» 1, πρβλ. Ἀθήν. 86Ε.

σηπίδιον [ῑ], τό, ὑποκορ. τοῦ **σηπία**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 242, Ἔφιππ. ἐν «Ὀβελ.» 1. 4, κτλ.

σήπιον (ἢ **σηπίον**), τό, τὸ ὑστοῦν τῆς σηπίας, Λατ. os sepiae, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 21., 4. 7, 10, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Ὑστ. 2. 14, 4.

σηπιώδης, **ες**, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς σηπίαν, Γρηγ. Ναζ.

σηποταλίς· «εἶδος ἀμπέλου» Ἡσύχ.

σηπτο-ποιός, **όν**, = **σηπτικός**, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 66.

σηπτικός, **ἡ**, **όν**, ὁ ἐπιφέρων σῆψιν, τὸ σηπτικὸν (ἐξυπακ. φάρμακον) Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 29, 3· σ. φάρμακον Διοδ. Ἐκλογ. 492. 49· — οὕτω, **σηπτήριον** φάρμακον Ἱππ. 420. 9.

σηπτός, **ἡ**, **όν**, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **σήπω**· ἐπὶ τροφῆς, τὸ σ. περίττωμα τοῦ πεφθέντος ἐστὶν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 11, 15· πρβλ. **σῆψις** II. **II.** ἐνεργ. = **σηπτικός**, Διοσκ. 2. 67, κτλ.

σήπω· μέλλ. **σήψω** Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 270· ἀόρ. **ἔσηψα** (ἐξ.) Αἰλ. π. Ζ. 9. 62. Ἐπιφέρω σῆψιν, «σαπίζω» τι, Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ., Πλάτ. Τίμ. 84D· μάλιστα ἐπὶ τοῦ δηλητηρίου ὄφεως, τοῦ «σαπίτου», Αἰσχύλ. Χο. 995· ἐπὶ τοῦ δήγματος τοῦ σηπός, Αἰλ. π. Ζ. 16. 40. **2)** μεταφορ., φθείρω, καταστρέφω, ἀφανίζω, αἱ ἡσυχίαι σήπουσι καὶ ἀπολλύασι Πλάτ. Θεαίτ. 153C· σ. τὰ τῆς πόλεως πράγματα Διον. Ἁλ. 11. 37. **II** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., ὁ δὲ πρκμ. **σέσηπα** κεῖται μὲ σημασίαν ἐνεστ. ἀντὶ **σήπομαι**, Ἰλ. Β. 135, Εὐρ. Ἡλ. 319, (κατα-) Ἀριστοφ. Πλ. 1035, (**ἀπο-**) Ξεν. Ἀν. 4. 5, 12·— ἀόρ. **ἐσάπην** [ᾰ] Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 152, Ἡρόδ. 2. 41., 3. 66, καὶ Ἀττ., **σαπῆν** (**κατα-**), Ἐπικ. ὑποτακτ. ἀντὶ **σαπῇ**, Ἰλ. Τ. 27·— σπανίως **ἐσήφθην** Ἀπολλιν. ἐν Παλ. Διαθ.· μετοχ. πρκμ. **σεσημασμένος** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 1, 10. «Σαπίζω», εἶμαι πλήρης σήψεως, ἀποσυντίθεμαι, ἐπὶ νεκρῶν σωμάτων, χρὼς σήπεται Ἰλ. Ω. 414, πρβλ. Τ. 27, Ἡρόδ. 2. 41· περὶ ῥινὸς σαπείσης Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 152· ἐπὶ ξύλων, δοῦρα σέσηπε Ἰλ. Β. 135· τριήρης ὑπὸ τερηδόνων σαπεῖσα Ἀριστοφ. Ἱππ. 1308. **2)** ἐπὶ ζώσης σαρκός, νεκροῦμαι, ὁ μηρὸς ἐσάπη Ἡρόδ. 3. 66· σηπομένου τοῦ μηροῦ ὁ αὐτ. 6. 136, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 80D· αἷμα σέσηπεν Εὐρ. Ἡλ. 319. **3)** ἐπὶ ὕδατος, Ἱπ. π. Ἀέρ. 285. **4)** ἐπὶ τῆς τροφῆς τῆς μετὰ τὴν χώνευσιν ἀποβαλλομένης, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 3, 22, κ. ἀλλ.· πρβλ. **σηπτός**, **σῆψις** II. **5)** μεταφορ., σ. ὑπὸ τῆς ἡδονῆς Μένανδρ. ἐν «Ἁλιεῦσιν» 3. (Ἡ √ΣΑΠ (**σαπῆναι**, **σαπρός**) εἶναι ἴσως ἡ αὐτὴ καὶ ἡ τοῦ **ὀπός**, sucus, ὥστε ἡ πρώτη σημασία θὰ ἦτο, πίπτω, καταπίπτω εἰς τεμάχια).

Σήρ, ὁ, γεν. **Σηρός**, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **Σῆρες**, Ἰνδικὸς λαός, παρ' οὗ οἱ παλαιοὶ ἐλάμβανον τὸ πρῶτον τὴν μέταξαν, Στράβ. 516, 701·— Ἐπίθ. **Σηρικός**, ἡ ἴδε. **II.** ὁ Σηρικὸς σκώληξ, ὁ βόμβυξ, ὁ μεταξοσκώληξ, Παυσ. 6. 26, 6. **2)** ἐν τῷ πληθ., «μεταξαι», σῆρας Ἰνδικοὺς Κλήμ. Ἀλ. 234·— «σηρῶν· σκωλήκων τῶν γεννώντων τὰ σηρικά· σῆρες γὰρ οἱ σκώληκες» Ἡσύχ.

σήρ, Λακων. ἀντὶ τοῦ **θήρ**, Ἡσύχ.· πρβλ. **σηροκτόνος**.

σηράγγιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σῆραγξ**, τόπος ἐν Πειραιεῖ ἔνθα ὑπῆρχε βαλανεῖον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 173, Λυσίας παρ' Ἁρποκρ., Ἰσαῖ. 59. 30, πρβλ. Bergler εἰς Ἀλκίφρ. 3. 40 (ἔνθα **σηραγγεῖον**), Ἡσύχ.

σηραγγόομαι, Παθητ., εἶμαι ἢ γίνομαι κοῖλος, «κούφιος», Διοσκ. 5. 139.

σηραγγώδης, **ες**, (εἶδος) πλήρης ὀπῶν καὶ σπηλαίων, Ἴδη Παυσ. 10. 12, 4. **2)** πορώδης, σπογγώδης, Ἱππ. Κεφ. Τραυμ. 896, κ. ἀλλ.· πρβλ. Foës Oecon.

σῆραγξ, **-αγγος**, ἡ, σπήλαιον κοιλαινόμενον διὰ τοῦ ὕδατος, βράχος κοῖλος, σπήλαιον, Σοφ. Ἀποσπ. 493, Πλάτ. Φαίδων 110Δ, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 16· ἐπὶ τοῦ σπηλαίου λίαντος, Θεόκρ. 25. 223· ἐπὶ τῶν σπογγοειδῶν πόρων τῶν πνευμόνων, Πλάτ. Τίμ. 70C· φυσικαὶ τῶν μαστῶν σ., Κλήμ. Ἀλ. 122· πρβλ. **σηραγγώδης**, **σῦριγξ** II. 4.— Καθ' Ἡσύχ. «σῆραγξ· σπήλαιον, κοιλότης, ὕφαλος πέτρα ῥήγματα ἔχουσα», καὶ «σηράγγων· σπηλαίων, ἐπιθυμιῶν».

σηρῐκο-διαστής, **οῦ**, ὁ, ὁ ὑφάντης σηρικῶν σημάτων, ὁ ὑφαίνων μεταξωτά, Παλλαδ. Ἱστ. Βραχμ. σ. 17.

σηρῐκο-πλόκος, **ον**, ὁ πλέκων ἢ γνήθων μέταξαν, μεταξουργός, Γλωσσ. πρβλ. **σιρικοποιός**.

σηρῐκός, **ἡ**, **όν**, (Σήρ) μεταξένος, ἐκ μετάξης (ἴδε ἐν λ. **βύσσος**), ἐσθὴς Λουκ. π. Ὀρχ. 63· σκευὴ Δίων Κ. 59. 26· νῆμα Ἠλιόδ. 2. 31· τὰ σ. τῶν ὑφασμάτων Πλούτ. 2. 396Β·— ὡς οὐσιαστ., **σηρικόν** (διάφορ. γραφ. **σιρικόν**), τό, μεταξίνη ἐσθής, μέταξα, Ἀποκάλ. ιη', 12, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. 49· ἐν τῷ πληθ., Στράβ. 693.

σηρῐκο-φόρος, **ον**, ὁ φέρων μέταξαν, φορῶν ἐνδύματα μεταξίνα, Βυζ.

σηρίον· «θηρίον» Ἡσύχ.

σηρο-κτόνος, **ον**, Λακων. ἀντὶ **θηρο-κτ-**, Ἀριστοφ. Δυσ. 1262.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σηρο-σκώληξ, -ηκος, ὁ, ὁ μεταξοσκώληξ, Φιλῆς σελ. 300 Wernsd.

σής, ὁ, γεν. **σεύς** (ὥσπερ ἐξ ὀνομαστ. **σεύς**)· πληθ. ὀνομαστ. **σέες**· γεν. **σέων** Ἑρμιππ. ἐν Ἀδηλ. 20, Βι. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 731· αἰτ. **σέας** Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 1, ἴδε Θωμ. Μάγιστρ. σ. 700· — οἱ ὁμαλοὶ τύποι **σητός, σῆτες**, κτλ., ἐγένοντο εὔχρηστοι μόνον βραδύτερον, οἷον παρὰ Μενάνδρ. ἐν Ἀδηλ. 12, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 32, 1, Φίλων 2. 361· πρβλ. Χοιροβ. 1. 209, Μοῖρ., κλπ.· — ὁ σκώληξ ὁ κατατρώγων τὰ μάλλινα ἐνδύματα, «σκόρος», «βώτριδα», Λατιν. tinea, Πινδ. Ἀποσπ. 243, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτέρ.

2) μεταφορ., ἀπ' Ἀριστάρχου **σῆτες** ἀκανθολόγοι ἢ -βάται, κωμικὸν ἐπώνυμον τῶν γραμματικῶν, τῶν οἱονεὶ βιβλιοσκωλήκων, Ἀνθ. Π. 11. 322, 347.— Καθ' Ἡσύχ.: «σής· σκώληξ ὁ ἐν τοῖς μελισσ(ε)ίοις γινόμενος καὶ ὑφάσμασι».—Ἴδε Χατζιδάκιν ἐν Ἀθηνᾶς τ. Π', σ. 527.

σησᾱμαῖος, α, ον, ὁ ἐκ σησάμου πεποιημένος, πλακοῦς Λουκ. Ἀλ. 41· μουστάκια σ. (σησαμᾶτα ἐν τῷ κειμένῳ), παρεσκευασμένα διὰ σησάμου, Ἀθήν. 647D.

σησάμη [ᾰ], ἡ, ἡ «σουσαμιά», φυτόν τι ὁσπριοφόρον τῆς ἀνατολῆς, ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ ὁποίου (σήσαμον) ἔτι καὶ νῦν ἐξάγεται ἔλαιον (τὸ σησαμόλᾰδο»)· ὁ καρπὸς πολλάκις ψήνεται καὶ τρώγεται ὡς ἡ ὄρυζα, Γεωπ. 3. 2· πρβλ. **σησαμῆ, -μίς, -σεις.** — Καθ' Ἡσύχ.: «σησάμη· σησαμίς. καὶ πλακοῦς ἐκ σησάμης».

σησᾱμῆ, ἡ, συνηρ. ἐκ τοῦ **σησαμέα** (ὅπερ ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Ὀξων. Ἀνεκδ. 2. 306), μῖγμα σησάμου πεφρυγμένου καὶ κοπανισμένου μετὰ μέλιτος, εἶδος «χαλβᾶ», Ἀθηναϊκὸν ἥδυσμα προσφερόμενον εἰς τοὺς κεκλημένους εἰς γάμον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 869· ἐν τῷ πληθ., Ἄμφις ἐν «Γυναικ.» 1, Meineke εἰς Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 435· ἡμαρτημένως φέρεται **σησάμη** ἐν Ἱπποκρ. 355. 7, Γαλην. Γλωσσ., κλπ. Πρβλ. **σησαμίς, -σεις.**—Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 279.

σησᾱμῖνος [ᾰ], **η, ον,** ὁ ἐκ σησάμου λαμβανόμενος ἢ πεποιημένος, σ. ἔλαιον, τὸ «σησαμόλᾰδο», Διοσκ. 1. 41, Στράβ. 742· σ. χρῖσμα Ξεν. Ἀν. 4. 4, 13.

σησάμιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σησαμῆ,** Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. 125.

σησᾰμίς, Δωρ. σᾱσᾰμίς, -ῐ́δος, ἡ, = **σησαμῆ,** Στησίχ. 2, Εὔπολ. ἐν «Κόλαξι» 17, Ἀντιφ. ἐν «Δευκαλίωνι» 2, Ἀθήν. 646F.

II. φυτόν τι, ἄλλως λεγόμενον **σησαμοειδὲς** μέγα, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθοις) 4. 152.

σησᾰμο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς σησάμην ἢ πρὸς κόκκους σησάμου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 13, 6. **2) σησαμοειδὲς** μέγα καὶ μικρόν, δύο φυτὰ ὅμοια πρὸς τὴν σησάμην, εἴδη τοῦ φυτοῦ Reseda, κατὰ τὸν Sprengel, Διοσκ. 4. 152· εἶναι δὲ ἐν χρήσει ὡς φάρμακον, Ἱππ. 406. 38., 1288. 15· ὡσαύτως, σ. φάρμακον Στράβ. 418, Ἡσύχ.

σησᾰμόεις, εσσα, εν, ὁ ἐκ σησάμου παρεσκευασμένος, ἐδέσματα Ἱππ. 527. 53. **II.** ὡς οὐσιαστ. συνηρ. **σησαμοῦς** (ἐξυπακ. πλακοῦς), γλύκισμα ἐκ σησάμου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1092, Θεσμ. 570, Ἡσύχ.

σήσᾰμον, τό, Λακων. **σάαμον** (Συλλ. Ἐπιγρ. 1464), ὁ σπόρος ἢ καρπὸς τῆς σησάμης, Ἱππῶναξ 27, Σόλων 39, Ἡρόδ. 1. 193., 3. 48, 117· ἐν τῷ πληθ., Ἀριστοφ. Σφ. 676, κτλ.· — σ. ἄγριον, = **κίκι,** Διοσκ. 4. 164. **2)** τὰ σ., ἡ ἀγορά, ἔνθα ἐπωλεῖτο τὰ σήσαμον, ἀγορὰ τῶν «σουσαμίνων», Μοῖρις σ. 209

II. = **σησάμη,** τὸ φυτὸν ἡ σησάμη («σουσαμιά»), Ἀριστοφ. Ὄρν. 159, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 22, κτλ.· ἁλείφεσθαι ἐκ τοῦ σ., δηλ. μὲ σησάμινον ἔλαιον, Στράβ. 746· πρβλ. **σήσαμος.**

σησᾰμό-παστος, ον, ὁ πεπασμένος μὲ κόκκους σησάμου, Φιλόξ. παρὰ τῷ Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 3. 636.

σήσᾰμος, ὁ, (ὡς ἤδη φέρεται παρὰ τῷ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 03), = **σήσαμον,** Γεωπ. 9. 18, Σουΐδ.

σησαμό-τῡρον, τό, μῖγμα σησάμου καὶ τυροῦ, Βατραχομ. 36.

σησᾰμο-τῡρο-πᾱγής, ές, παρεσκευασμένος ἐκ σησάμου καὶ τυροῦ, οὕτω **σησαμο-ρῡτο-παγής,** παρεσκευασμένος ἐκ σησάμου καὶ πηγάνου, Φιλόξ. παρὰ Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 3. 636.

σησᾰμοῦς, ἴδε **σησαμάεις**· — **σησαμούντιος, α, ον,** πεποιημένος ἐκ σησάμου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρήν. 869. — Καθ' Ἡσύχ.: «σησαμοῦς· πέμμα ἐκ μέλιτος καὶ σησάμης».

σησαμόφωκτος, ον, ἐψημένος μετὰ σησάμου, πεπασμένος μὲ σήσαμον, Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 3. 641.

σησᾰμώδης, ες, = **σησαμοειδής,** Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 5, 3., 9. 9, 2.

σῆσις, εως, ἡ, (σήθω) κοσκίνισμα, Σουΐδ.

σητεύω, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **σήθω,** πρέπει τις νὰ κοσκινίσῃ, Διοσκ. 5. 103.

σητᾰέρτιος, ὁ, ἴδε **σεστέρτιος.**

Σητιώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς τὸν Σήστιον (Sestius), δηλ. μωρός, ἀνόητος, ἠλίθιος.—Ἐπίρρ. συγκρ. **Σητιωδέστερον,** Κικ. πρ. Ἀττ. 7. 17.

σητός, ἡ, (σήθω) ἄνομα τῆς ἑταίρας Φρύνης, ἐπειδὴ τοὺς ἐραστὰς αὐτῆς ἐξήντλει χρηματικῶς, Ἀθήν. 591C.

Σητός, ἡ, καὶ ὁ, πόλις ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἀκτῆς τοῦ Ἑλλησπόντου ἔναντι τῆς Ἀβύδου, Ἰλ. Β. 836, κτλ. — Ἐπίθετ. **Σήστιος, α, ον,** Ἐπιγραφ.· ἀνώμαλ. ποιητ. θηλ. **Σηστιάς, -άδος,** Μουσαῖ. 24. 189.

σῆστρον, τό, (σήθω) σῆττα, «κόσκινον. ἢ κύμβαλον (σεῖστρον Κρῆτες)» Ἡσύχ.

σητάνειος, ον, Πλούτ. 2. 466D· **σητάνιος, α, ον,** Ἱππ., κλπ.· Δωρ. **σᾱτάνιος** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 626· — ἐτυμολογεῖται κατ' Εὐστ. 1792. 4, Σουΐδ., Ζωναρ. ἐκ τοῦ **σήθω,** = κοσκινισμένος, «καθαρισμένος», ἀλλὰ κατὰ Γαλην. ἐκ τοῦ **σῆτες, τῆτες,** = ἐρετινός, Λατ. hornus, hornotinus· ἡ δὲ ἐτυμολογία αὕτη φαίνεται ἀναγκαία ἐν ταῖς φράσεσι: σ. πυροί, ταύτου τοῦ ἔτους, ἐφετινὸς σῖτος, Ἱππ. 405. 30., 581. 16., 609. 32· σ. κρόμμυα Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 7. 4, 7· μεσπίλη αὐτόθι 3. 12, 5· μῆλα Ἀθήν. 81A·— ἂν καὶ ἐπὶ ἄλλης χρήσεως, οἷον, σ. ἄλευρον Ἱππ. 407. 8, Διοσκ. 2. 107· σ. ἄλητον Ἱππ. 407. 32., 802. 28· ἄρτος Πλούτ. ἔνθ' ἀνωτέρ., ἑκατέρα ἐξήγησις δύναται νὰ δοθῇ, ἴδε Foës. Oecon. Hipp., Πολυδ. Ϛ', 73·— ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως ἑρμηνεύει τὸ **σήτειος** διὰ τοῦ **νέος·** — ὁ Γαλην. ἔχει **σητανώδης, ές,** ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας·— πρβλ. ὡσαύτως **σιτανίας.**

σητάω, (σής) βιβρώσκω, κατατρώγω, ὡς οἱ σῆτες τὰ ὑφάσματα, Σουΐδ.

σῆτες, Δωρ. **σᾶτες,** τοῦτο τὸ ἔτος, εἰς τὸν σᾶτες ἐνισυτὸν Συλλ. Ἐπιγρ. 5475. 10· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον εὑρηται ἐν τῷ Ἀττ. τύπῳ **τῆτες,** ὃ ἴδε.

σητό-βρωτος, ον, ὁ ὑπὸ σητῶν βιβρωσκόμενος, σκωληκόβρωτος, Ἑβδ. (Ἰὼβ Π', 28), Ἐπιστ. Ἰακώβ. ε', 2.

σητόβοκις, -ιδος, ἡ, ψυχή, «πεταλοῦδα», «ψυχαὶ ἢ πτηνὰ ζῷα» Ἡσύχ.

σητό-κοπος, ον, (κόπτω) = τῷ προηγ., Διοσκ. 2. 213, Ἀνθ. Π. 11. 78.

σῆψ, γεν. **σηπός,** ἡ, (σήπω) ἕλκος διαβιβρῶσκον, Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ Γ', 1085. **II. σήψ,** ὁ, Ἀριστ., Θεόφρ., ἡ, Διοσκ. 1. 68, κ. ἀλλ.·— ὄφις, τοῦ ὁποίου τὸ δῆγμα ἐπιφέρει ὑπερβολικὴν δίψαν, «σαπίτης», Ἀριστ. π. Θαυμασ. 164, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 11, 1, κτλ.· δίψιος Νικ. Θηρ. 147· ἀκολουθεῖ δὲ σῆψις, Λίλ. π. Ζ. 16. 40· πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 113. **2)** εἶδος φαρμακερᾶς σαύρας, Νικ. Θηρ. 147. 817· καλουμένη σαύρα χαλκιδικὴ ὑπὸ Διοσκ. 2. 70.

σηψῖ-δᾰκής, ές, ὁ ἐπιφέρων σῆψιν διὰ τοῦ δήγματος, φαρμακερός, Πλάτων παρ' Ἀριστ. ἐν Τοπ. 6. 2, 4.

σῆψις, Δωρ. **σᾶψις, εως,** ἡ, (σήπομαι) ζύμωσις, σάπισμα, «σαπήλα», φθορά, κατάπτωσις, ὑγρῶν Τίμ. Λοκρ. 102C, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 15, 4· τὸ τέλος τῆς κατὰ φύσιν φθορᾶς σ. ἐστιν ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 4. 1, 5 κέξ.· σ. χλωρὴ Ἱππ. Προρρ. 75· σ. ὀστέων = σφάκελος, Μοῖρις. **II.** (σήπω) ἡ ἐνέργεια τοῦ στομάχου, καθ' ἣν οὗτος ἀπορρίπτει τὸ μέρος τῆς τροφῆς τὸ μὴ θρεπτικόν, ἀντίθετον τῷ **πέψις,** Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 11, 15, πρβλ. Ἀθήν. 276E, καὶ ἴδε **σήπω** II. 4.

-σθα, ἀρχαία κατάληξις τοῦ 6ου ἐνικοῦ προσώπου τῆς ἐνεργητ. φωνῆς, ἣν διετήρησεν ὁ Ὅμηρος καὶ ἄλλοι ποιηταί, συχν. ἐν τῇ ὑποτακτ., σπανιώτερον ἐν τῇ εὐκτ., οἷον ἐν τοῖς **ἐθέλῃσθα, ἴχῃσθα, εἰπῇσθα, κλαίοισθα,** κτλ. Ἐν τῇ Δωρ. καὶ Αἰολ. διαλέκτῳ ἦτο συνήθης· ἐν ᾧ παρὰ τοῖς Ἀττ. παρέμεινε μόνον ἐν τισι τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων, οἷον **ἦσθα, ἔφησθα, οἶσθα, ἦδησθα.**

σθενᾰρός, ά, όν, ποιητ. ἐπίθετ., ἰσχυρός, κραταιός, δυνατός, Ἄτη Ἰλ. Ι. 505· βραχίων Εὐρ. Ἡλ. 389· σιδήρια Ἱππ. Ἀγμ. 773.— Συγκρ., σθεναρώτερον ἵππων φυγᾷ πόδα νωμῶν Σοφ. Ο. Τ. 467.

σθένεια, τά, (σθένος) δοκιμασία ἰσχύος, σωματικῆς δυνάμεως, ἀγών τις ἐν Ἄργει, Πλούτ. 2. 1140C, Ἡσύχ. **II. σθένεια,** ἡ, ἡ ἰσχυρά, ἡ σθεναρά, ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Λυκόφρ. 1164· ὡσαύτως **σθενιάς, -άδος,** Παυσ. 2. 30, 6.

σθένιος, ὁ, = **σθεναρός,** ἐπίθετον τοῦ Διὸς ἐν Ἄργει, δυνατός, Παυσ. 2. 32, 7., 2. 34, 6· θηλ. **σθενιάς, -άδος,** ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Τροιζῆνι, δυνατή, αὐτόθι 2. 30, 6., 2. 32, 5.

σθενο-βλᾰβής, ές, ὁ τὴν ἰσχὺν βλάπτων, ἐξασθενίζων, ἐκνευρίζων, Ὀππ. Κυν. 2. 82.

σθενο-βρῑθής, ές, σωματώδης καὶ ἰσχυρός, ῥωμαλέος, ἵπποι Πολύαιν. 4. 7, 12 (Schneid. στερνοβρ-).

σθένος, -εος, τό, ἰσχύς, δύναμις, μάλιστα δὲ σωματικὴ ῥώμη, πρῶτον ἐν τῇ Ἰλ., ἔνθα εἶναι λίαν συχνόν, ἀλλ' οὐχὶ ἐν τῇ Ὀδ.· κάρτεί τε σθένεί τε Ἰλ. Ρ. 329· ἀλκῆς καὶ σθένεος αὐτόθι 499· χεραίν τε ποσίν τε καὶ σθένει Υ. 361· οὕτω, παῶν χερῶν τε σθ. Πινδ. Ν. 10. 90· ἀντίθετον τῷ **φρήν,** ὁ αὐτ. ἐν Ν. 1. 39· γνῶμαι πλέον κρατοῦσιν ἢ χειρῶν σθ. Σοφ. Ἀποσπάσμ. 676·— μετ' ἀπαρεμφ., σθ. πολεμίζειν, ἰσχὺς πρὸς πόλεμον, Ἰλ. Β. 451· σθ. ποιεῖν εὖ Αἰσχύλ. Εὐμ. 87· σθ. ὥστε καθελεῖν Εὐρ. Ἱκέτ. 66· — σπανιώτερον ἐπὶ τῆς ἰσχύος ἢ ὁρμῆς πραγμάτων, οἷον ῥεύματος ὕδατος, Ἰλ. Ρ. 751· οὕτω, σθ. ἁελίου Πινδ. Π. 4. 256· σθένος ἔμαρψαν ὁ αὐτ. ἐν Ν. 6. 20·— σθέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νει, διὰ τῆς βίας, Σοφ. Ο. Κ. 842, Εὐρ. Βάκχ. 953· λόγῳ τε καὶ σθένει, μὲ λόγον καὶ μὲ δύναμιν σωματικήν, Σοφ. Ο. Κ. 68· οὕτως, ὑπὸ σθένους Εὐρ. Βάκχ. 1127· παντὶ σθένει, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν, Θουκ. 5. 23, Πλάτ. Νόμ. 646Α, κτλ., — ἡ μόνη φράσις, ἐν ᾗ οἱ πεζογράφοι μεταχειρίζονται τὴν λέξιν· ἴδε κατωτ. III. **2)** μετέπειτα, ἰσχύς, κράτος, δύναμις παντὸς εἴδους ἠθικὴ τε καὶ φυσική, ἀνάγκης Αἰσχύλ. Πρ. 105· τῆς ἀληθείας Σοφ. Ο. Τ. 369· ἀγγέλων σθ., ἡ δύναμις ἢ τὸ κῦρος αὐτῶν, Αἰσχύλ. Χο. 849· μετὰ γενικ. τοῦ ἀντικειμένου, ἀγωνίας σθ., ἰσχὺς πρὸς ἄμιλλαν, πρὸς ἀγῶνα, Πινδ. Π. 5. 151· εἰ σθ. λάβοιμι, ἐὰν εἶχον ἀρκετὴν δύναμιν, Σοφ. Ἠλ. 333, πρβλ. 348· κτλ. **II** στρατιωτικὴ δύναμις, στράτευμα, ὡς τὸ **δύναμις**, Ἰλ. Σ. 274· ἐπελθὼν οὐκ ἐλάσσονι σθ. Σοφ. Αἴ. 438. **2)** μεταφορ., ὡς τὸ Λατ. vis, ἀντὶ τοῦ copia, ἀφθονία, δαψίλεια, σθ. πλούτου Πινδ. Ι. 3. 3· ὕδατος, νιφετοῦ ὁ αὐτ. ἐν Ο. 9. 77, Ἀποσπ. 74. 8. **III.** ἐν περιφράσει ὡς τὰ **βίη, ης, μένος**, οἷον, σθένος Ἰδομενῆος, Ὠρίωνος κτλ., ὁ Ἰδομενεὺς αὐτός, ὁ Ὠρίων κτλ., Ἰλ. Ν. 248, Σ. 486, Ἡσίοδ., κλ.· σθ. ἵππων, ἵππιον ὁ αὐτ. ἐν Ἀσπ. Ἡρ. 97, Πινδ. Π. 2. 22· κτλ.· — τὸ παρὰ Πλάτ. ἐν Φαίδρ. 267Ο, Χαλκηδονίου σθ. εἶναι εἰρωνικόν. — Καθ' Ἡσύχ.: «σθένος· δύναμις. βία, ἰσχύς».

σθενόω, ἐνισχύω, «σθενώσει· ἐνισχύσει, δυναμώσει» Ἡσύχ.— Κατὰ Κόντον (Γλωσσ. Παρατηρήσ. σ. 85) «σθενοῦν ἀδόκιμον ἀντὶ ἰσχυρὸν ποιεῖν».

σθένω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ῥῆμα τραγ. ἁπαντῶν καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. Ἐπικ. καὶ παρὰ τῷ Αἰλ. π. Ζ. 11. 31· (σθένος). Ἔχω ἰσχύν, δύναμιν, εἶμαι ἰσχυρὸς ἢ δυνατός, οὐκ ἂν σθένοντά γε .. εἶλέν με, ἐν τῇ δυνάμει μου, Σοφ. Φιλ. 947· σθενόντων βραχιόνων Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 312· μετὰ δοτ. τρόπου, σθ. χερί, ποσί, εἶμαι ἰσχυρὸς τὰς χεῖρας, τοὺς πόδας; Σοφ. Ἠλ. 998, Εὐρ. Κύκλ. 651, Ἄλκ. 267· ὡσαύτως, σθ. μάχῃ, χρήμασι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 1035, Ἠλ. 939· σθένοντος ἐν πλούτῳ Σοφ. Αἴ. 488· συχν. μετὰ δοτ. ἐπιθετ., μέγα, μεῖζον σθ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 938, Πρ. 1013· οὐδὲν σθ. Σοφ. Ο. Κ. 846· ὅσον σθ., quantum valet, Αἰσχύλ. Εὐμ. 619· τοσοῦτον σθ. Σοφ. Αἴ. 1062· ὅσονπερ ἂν σθ. ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 946, πρβλ. Τρ. 927· εἰς ὅσον σθ. ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1403. **2)** ἔχω ἰσχὺν ἢ δύναμιν, εἴ τις ἄλλος ἐν πόλει σθ. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 456, πρβλ. 734· οἱ κάτω σθένοντες, οἱ κυδερνῶντες κάτω, οἱ κάτω θεοί, Εὐρ. Ἑκάβ. 49. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, σθένουσα λαμπὰς Αἰσχύλ. Ἀγ. 296· ἀστραπαῖοι λαμπάδων σθένει ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 383. **4)** μετ' ἀπαρεμφ., ἔχω ἰσχὺν ἢ δύναμιν, εἶμαι ἱκανός, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνήσ., οὐδέπω μακρὰν πτέσθαι σθ. Σοφ. Ο. Τ. 17· προσβλέπειν γὰρ οὐ σθ. αὐτόθι 1486· οὐ γὰρ ἂν σθένοι .. ἕρπειν ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 501, πρβλ. 256, 1345, Αἴ. 165, κτλ.· σιγᾶν οὐ σθ. Εὐρ. Ι. Α. 655·— παρελειπομένης τῆς ἀπαρεμφ., τόδ', εἴπερ ἔσθενον, ἔδρων ἂν Σοφ. Ἠλ. 604· εἶμι .. ὅποιπερ ἂν σθ. ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 810, κτλ. **5)** μετ' αἰτ., βάρος οὐκέτι χεῖρες ἔσθενον Ἀνθ. Π. 9, 93.

σιά, Λακων. ἀντὶ τοῦ **θεά**, Ἀριστοφ. Λυσ. 1263, 1320.

σιαγόνιον, Ἰων. **σιηγ-**, τό, ὑποκορ. τοῦ **σιαγών**, Ἱππ. 469. 32, Ἐβδ. (Δευτ. ΙΗ', 3).

σιαγονίτης μῦς, ὁ, ὁ μῦς τῆς σιαγόνος, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 97.

σιαγών, Ἰων. **σιηγών**, **-όνος**, ἡ, τὸ «σαγόνι», τὸ ὀστοῦν τῆς σιαγόνος, Ἱππ. Ἐπιδ. τὰ Γ', 1096, Σοφ. Ἀποσπ. 114, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 278· κινεῖται δὲ τοῖς .. ζῴοις ἄπασιν ἡ κάτωθεν σ., κτλ., Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 7, 4, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11, 10· — πρβλ. **ὑαγών**.

σιάδες· «θυσίαι παρὰ Λάκωσιν» Ἡσύχ.

σιαίνω, σιχαίνω, προξενῶ ἀηδίαν εἴς τινα, μετ' αἰτ., Σχόλ. εἰς Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 10. 9.— Παθητ., ἀόρ. **ἐσιάνθην**, «ἐσιχάθηκα», Ἡσύχ. καὶ Ἐκκλ.— Πρβλ. Λουκ. Ἑρμότ., ἔνθ' ἀνωτ.

σιαλενδρίς, -ίδος, ἡ, = **σιαλίς**, Καλλ. παρ' Ἡσυχ.

σιαλίζω ἢ **σιελ-**, (σίαλον) ἐξάγω σίαλον, «σαλιάζω», Ἱππ. Προρρ. 77· σιαλίζων ἴχος, κινῶν τὸν σίαλον, αὐτόθι, Ἡσύχ.

σιαλικός, ἡ, όν, (σίαλον) ὁ ἀνήκων εἰς σίαλον, Γλωσσ.

σιαλίς, -ίδος, εἶδος πτηνοῦ, Ἀθήν. 392F. — Καθ' Ἡσύχ.: «σιαλίς· βλέννος Ἀχαιοί».

σιάλισμὸς ἢ **σιελ-**, ὁ, τὸ σιαλίζειν, «σάλιασμα», ἔκκρισις σιάλου, Γαλην., Ροῦφος, κλ.

σιαλιστήριον ἢ **σιελ-**, τό, μέρος τοῦ χαλινοῦ, ἐφ' οὗ καταπίπτει τὸ σίαλον, Γεωπ. 16. 1, 12.

σιαλίτης ἢ **σιελ-**, **ου**, ὁ, = **σιαλικός**, μύες Ἀνέκδ. Ὀξων. 3. 136.

σίᾶλον ἢ **σίελον**, τό, (πρβλ. **ὕαλος, ὖελος, πτύαλος, πτύελον**)· — «πάλιο», Ἱππ. Ἀφ. 1259, Φερεκρ. ἐν «Κοριαννοῖ» 3, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 54· σιάλῳ παιδία παραλείφειν Δημόκρ. παρ' Ἀριστ. ἐν Ρητορ. 3. 4, 3· — ἐν Ἀρετ. π. Αἴτ. Ὀξ. Παθ. 2. 2, Ἐβδ. (Ἡσαΐ. Μ', 15) **σίελον** ἐκ διορθώσεως. **II.** ὡσαυτως = **μύξα, κόρυζα**, Ἱππ. 251. 36· πρβλ. **σαλός** (ἐπίθετ.) —(Πρβλ. Λατ. saliva· Ἀρχ. Σκανδιν., Ἀγγλο-Σαξον., καὶ Ἀρχ. Γερμαν. slim Σλαυ. slina· — ὁ Κούρτ. ἀναφέρει καὶ τὸ **σίαλος** εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν· — πρβλ. καὶ τὸ **σιγαλόεις**).

σιαλοπάλλαγος· «ὁ παράληρος καὶ ἀνόητος» Ἡσύχ.

σιᾶλο-ποιός, Ἰων. **σιελοπ-**, **όν**, ὁ παράγων σίαλον, Ξενοκρ. π. Ἐνυδρ. § 47.

σίᾶλος, ὁ, παχὺς χοῖρος τρυφερός, Ἰλ. Φ. 363, Ὀδ. Β. 300, Υ. 163· ὡσαύτως, σῦς σίαλος Ἰλ. Ι. 208, Ὀδ. Σ. 41, 81, κτλ., — ἔνθα τὸ **σίαλος** εἶναι τὸ εἰδικώτερον ὄνομα ἐπαγόμενον πρὸς πληρέστερον προσδιορισμόν, ὡς ἐν τοῖς ἀνὴρ βασιλεύς, ἵρηξ, κίρκος, σῦς κάπριος, κτλ. **2)** πάχος, λίπος, στέαρ, Ἱππ. 403. 11. **II.** = **σίαλον**, Ἐτυμολ. Μέγ. 712. 3, Μοῖρις, κλπ. («Ἴδε **σίαλον**). — Καθ' Ἡσύχ.: «σίαλοι· εὐτραφεῖς. λιπαροί».

σιᾶλο-χόος, ον, (χέω) ὁ ἀφίνων τὸν σίαλον νὰ ῥέῃ, «σαλιάρης», Ἀρετ. π. Αἴτ. Ὀξ. Παθ. 1. 7, π. Αἴτ. Χρον. Παθ. 2. 6· σ. ἀδένες, οἱ σιαλογόνοι ἀδ.· — ἐντεῦθεν **σιᾶλοχοέω**, σίαλον χέω, «σαλιάζω», Ἱππ. 357. 34. — Καθ' Ἡσύχ.: «σιαλόχους· τοὺς προσραλίνοντας σίαλον ἐν τῷ προαδιαλέγεσθαι».

σιᾶλόω, (σίαλος) παχύνω, τρέφω, ἀλείφω μὲ λίπος, Ἡσύχ. — κάμνω τι νὰ λάμπῃ, στιλβώνω, ὁ αὐτ.

σιᾶλώδης, ες, (σίαλον) ὁ ὅμοιος πρὸς σίαλον, παράγων σίαλον, λιπαρός, Ἱππ. 304. 51, Διον. Π. 791. **II.** (σίαλος) ὁ ὅμοιος μὲ πάχος, παχύς, Ἱππ. 678. 31.

σιάλωμα, τό, = **σίαλον**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀρεταί. **II** περιφέρεια τῆς ἀσπίδος πρὸς κόσμησιν, Πολύβ. 6. 23, 4· πρβλ. **σιγάλωμα**. — Καθ' Ἡσύχ.: μέρος τι τοῦ ὅπλου τοῦ καλουμένου θυρεοῦ».

σίαδρ· «θίασος. Λάκωνες» Ἡσύχ.

σιβαία· «ἡ σίββα. πῆρα (κίββα)» Ἡσύχ.

σίββη, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **σίβη**, Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ. 28.— Καθ' Ἡσύχ.: «σίββαι· ροιαί».

σίββηθρα· «πόπανα τὰ περικεκνισμένα» Ἡσύχ.

Σίβυλλα, ἡ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1095, 1116, Πλάτ. Φαῖδρ. 244Β. — Κατὰ τὸν Ἱερών. (πρὸς Ἰοβ. 41) ἀντὶ **Θεο-βούλη** (Δωρικ. **Θεο-βόλλα**), ἡ ἀγγέλλουσα τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ, προφῆτις. Οἱ παλαιότεροι ἀναγνωρίζουσι μόναν μίαν Σίβυλλαν (ἐπειδὴ τὰ Σίβυλλαι καὶ Βάκιδες, Ἀριστ. Προβλ. 30, 1, 19, προδήλως δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσι ὡς ἐξαίρεσις). Ὡς τόπος αὐτῆς ὡρίζοντο αἱ Ἐρυθραὶ ἢ ἡ Κύμη, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 95, Σχόλ. εἰς Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.· βραδύτερον γίνεται λόγος περὶ πολλῶν Σιβυλλῶν, οὕτως ἡ Δελφική, ἡ Σαμία, κτλ., πρβλ. Σαλμάσ. εἰς Σολιν. σ. 75 κἑξ., Ἀλεξάνδρου Χρησμ. Σιβυλλ. Ἐκδρ. 1, σ. 98 κἑξ.— Ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ. ἀπὸ τοῦ 320 π. Χ. φέρεται καὶ **Σίβιλλα**.—"Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 61.

Σῐβυλλαίνω, προλέγω τὰ μέλλοντα ὡς ἡ Σίβυλλα, Διόδ. 4. 66.

Σῐβύλλειος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Σίβυλλαν, Σ. βίβλοι, ἐν Ρώμῃ, Πλουτ. Φάβ. 4· τὰ Σιβύλλεια Διον. Ἁλ. 6. 17, Πλουτ. Μάρκελλ. 3, κτλ.· ὡσαύτως **Σιβυλλιακός, ή, όν**, Διοδ. Ἐκλογ. 602. 37. Περὶ τῶν Σιβυλλείων Χρησμῶν τῶν Ἑλλήνων ἴδε Ἀλεξάνδρου Χρησμ. Σιβυλλ. Ἐκδρ. 2· τῶν Ρωμαίων, αὐτόθι 3· τῶν Χριστιανῶν αὐτόθι 4.

Σῐβυλλιάω, μιμοῦμαι τὴν Σίβυλλαν· μεταφορ., εἶμαι ὅμοιος πρὸς τὴν Σίβυλλαν, φέρομαι ὡς γραῒδιον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 61.

Σῐβυλλιστής, οῦ, ὁ, ὁ πιστεύων εἰς τὴν Σίβυλλαν, Κλισ. παρ' Ὠριγέν. 5. 61· μάντις, προφήτης, Πλουτ. Μάρ. 42.

σῐβύνη, ἡ, καὶ **σῑβύννης** [ῠ], **ου**, ὁ, Ἀλεξ. ἐν «Ἀρυκαδίᾳ» 3, Ἀνθ. Π. 7, 421, αὐτόθι 6. 93· — θηρευτικὴ λόγχη, καὶ καθόλου, λόγχη, δόρυ, Διόδ. 18. 27., 20. 33· — ὑποκορ. **σιβύνιον**, τό, Πολύβ. 6. 23, 9, Ἡσύχ. Πρβλ. **ξιβύνη, σιγύνης, συβήνη**.

σῖγα, Ἐπίρρ. (σιγή) σιωπηλῶς, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττικ. ποιηταῖς, σῖγ' ἔχοντες Σοφ. Φιλ. 258· σῖγ' ἔχουσα πρόσμενε ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1236· ἀλλὰ σῖγα πρόσμενε αὐτόθι 1399· σῖγ' ἀκούειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 819· κάθησο σῖγα Ἀριστοφ. Ἀχ. 59· ὡσαύτως ὡς ἐπιφώνημα, **σῖγα**, σιωπή! «σούτ!» Αἰσχύλ. Ἀγ. 1344· οὕτως, οὐ σῖγα; ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 250· οὐ σῖγ' ἀνέξει; Σοφ. Αἴ. 75·— ὁ δημόσιος κῆρυξ κραυγάζων ἔλεγε· σῖγα πᾶς (ἐξυπακ. ἔστω) Ἀριστοφ. Ἀχ. 238, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 532· σῖγα κηρύσσειν ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1224. **2)** ἐν πολλῇ ἡσυχίᾳ, ὡς ἐν ψιθυρισμῷ, χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ἡσύχως, μυστικῶς (πρβλ. **σιγή** II), τάδε σῖγά τις βαύζει Αἰσχύλ. Ἀγ. 449· σῖγ' ἐπέρχεται φάτις Σοφ. Ἀντ. 700· σῖγα σήμαινε ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 22· σῖγα μὲν ἠρώσαν ἐκέκλετο Ὀρφ. Ἀργ. 700· πῶς αἱ πατρῷαί σ' ἄλοκες φέρειν .. σῖγ' ἐδυνάθησαν; Σοφ. Ο. Τ. 1212.

σίγα, προστ. τοῦ **σιγάω**, ἴδε· — **σιγά**, Δωρ. ἀντὶ **σιγή**.

σῑγᾶ, γ' ἐνικ. τοῦ **σιγάω**· ἢ Δωρ. δοτ. τοῦ **σιγή**.

σιγάζω, παραγγέλλω τινὰ νὰ σιγήσῃ, ἐπιβάλλω σιγὴν εἰς τινα, τινὰ Ξεν. Ἀν. 6. 1, 32· τύμπανα Ὀππ. Κυν. 3. 286.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπὶ τοῦ σιγᾶν λιπαροῦντα».

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σῐγᾰλέος, α, ον, σιωπηλός, ἥσυχος, Ἀνθ. Π. 7. 597, Ὀρφ. Ἀργ. 1001, κτλ.

σῐγᾰλόεις, εσσα, εν, (ἴδε ἐν τέλ.)· — στιλπνός, «ὑαλιστερός», Ἐπικ. ἐπίθετ. **1)** ἐπὶ γυναικείου ἱματισμοῦ, σ. χιτών Ὀδ. Ο. 60, Τ. 232· εἵματα Ἰλ. Χ. 154, Ὀδ. Ζ. 26· ῥήγεα αὐτόθι 38· δέσματα Ἰλ. Χ. 468· — πρβλ. τὸ τοῦ Πινδάρου **νεοσίγαλος,** νέος καὶ στιλπνός. **2)** ἐπὶ τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων, ὁ λάμπων ἐκ μεταλλικῶν κοσμημάτων, Ὀδ. Ζ. 81, Ἰλ. Ε. 226, κτλ.· — οὐχὶ πλαδαρός, εὔκαμπτος, ὡς τὸ **ὑγρός**, οὔτε ἀφρώδης (οἱονεὶ ἐκ τοῦ **σίαλον**)· οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν δικιακῶν ἐπίπλων, θρόνος Ὀδ. Ε. 86· ἐπὶ τοῦ θαλάμου βασιλίσσης, ὑπερώια σιγαλόεντα Π. 449, Σ. 206, κτλ.· κατὰ τοὺς Ὁμηρικοὺς χρόνους τὰ ἀνάκτορα τῶν βασιλέων ἦσαν διακεκοσμημένα διὰ πολυτίμων μετάλλων, ἴδε Η. 84 κἑξ.· πρβλ. Δ. 45· οὕτω, νηὸν σιγαλόεντα Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 832. **II,** παχύς, ἐλαιώδης, ἀμύγδαλα Ἑρμιππ. ἐν «Φορμοφόροις» 20· μνᾶ Νουμᾶν. παρ' Ἀθην. 295C. Ἡ μόνη ὀρθὴ ἐτυμολογία εἶναι ἡ ἐκ τοῦ **σίαλος**, πρβλ. **σιγάλωμα** II πρὸς τὸ **σιάλωμα** II, **Φιγαλεῖς Φιγαλία** πρὸς τὰ **Φιαλεῖς Φιαλία, ἐγὼ ἐγών** πρὸς τὰ Βοιωτ. **ἰὼ ἰών**, καὶ ἴδε Λοβεκ. Παθ. 93, Ἀγλαόφ. 853. Ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ λαμπροῦ ἡ στιλπνοῦ ἐξωτερικοῦ τῶν παχέων πραγμάτων εἶναι εὔκολος ἡ μετάβασις εἰς τὴν καθόλου ἔννοιαν τοῦ πλουσίου, λαμπροῦ, ὡς συνέβη εἰς τὸ **λιπαρός** ἐκ τοῦ **λίπα, λίπος**· καὶ προδήλως οὕτως ἐλήφθη ἡ λέξις ὑπὸ τῶν συγγραφέων τῶν μνημονευθέντων ἐν τῇ διαιρέσει II). [σῐ̄, χάριν τοῦ μέτρου· πρβλ. **ἀθάνατος**]. — Καθ' Ἡσύχ.: «σιγαλόεντα· λαμπρά, ποικίλα, καὶ τὰ ὅμοια».

σῐγᾰλός, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **σιγηλός**, Πίνδ.

σῐγᾰλόω, (σιγαλόεις) ποιῶ τι στιλπνόν, **ἐπίπεδον, στιλβώνω,** ὑαλίζω, Ἀπολλ. Λεξ. Ὀμ.

σῐγᾰλωμα, τό, ἐργαλεῖον πρὸς ἰσοπέδωσιν ἢ στιλβωσιν, μάλιστα τῶν ὑποδημάτοποιῶν πρὸς στιλβωσιν δερμάτων, Ἀπολλ. Λεξ. Ὀμ., Ἡσύχ. **II,** κράσπεδον, ἄκρα ἱματίου, «τὰ περιαπτόμενα ταῖς ὠαῖς» Ἡσύχ., ἴδε **σιάλωμα** II.

σιγᾶε, κατὰ τὴν γραφὴν τῶν Ἀντιγράφων ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 412, ὅ ἐστιν ἴσως **σιγᾷς**. Δωρ. ἀντὶ **σιγῇς, σιγήεις,** σιωπηλός· ἀλλὰ τὸ χωρίον εἶναι ὅλως παρεφθαρμένον.

σῐγάω, μέλλ. **-ήσομαι** παρὰ τοῖς ὁκίμοις, οἷον Σοφ. Ο. Κ. 113, 980, Εὐρ. Βάκχ. 880, κτλ.· παρὰ μεταγεν. **-ήσω** Ἀνθ. Π. 9. 27, Δίων Χρ. (πρβλ. **σιωπάω**)· — πρκμ. **σεσίγηκα** Αἰσχίν. 85. 9.— Παθ., μέλλ. **σιγηθήσομαι** Εὐρ. Ι. Τ. 1076· **σεσιγήσομαι** Πλάτ. Ἐπιστ. 311C· ἀόρ. **ἐσιγήθην** Εὐρ. Ἱκέτ. 298, Αἰσχίν. 39. 28· πρκμ. **σεσίγημαι,** ἴδε κατωτ.· (σιγή). Εἶναι σιωπηλὸς ἢ ἥσυχος, σιωπῶ, ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρ. μόναν ἐν τῇ προστ. **σίγα, σιώπα, ἡσύχαζε**· Ἰλ. Ξ. 90, Ὀδ. Ρ. 203· σιγᾶν Γμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 93, Ἡρόδ. 8. 61, 110· ἀλλὰ συχν. παρὰ Πινδ. ἐν Ν. 10. 53, Αἰσχύλ. Πρ. 198, κτλ.· σ. **περί** τινος Εὐρ. Ἱππ. 312, **πρός** τινα Πλάτ. Φαῖδρ. 276Δ· **πρός** τι, ἐν τινι Ξεν. Κύρ. 5. 5, 20, Ἀνάδ. 5. 6, 27. **2)** μεταφορ. ἐπὶ πραγμάτων, σιγῶν δ' ἐλεθρος καὶ μέγα φωνοῦντ' .. ἀμαθύνει Αἰσχύλ. Εὐμ. 935· σύριγγες οὐ σιγῶσιν ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 181· σ. αἰθὴρ Εὐρ. Βάκχ. 1084· σ. πόντος, σ. ἄῆται, ἃ δ' ἐμὰ οὐ σ. ἄνια Θεόκρ. 2. 38· — ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 781. 13, τὰ σιγῶντ' ὀνόματ' .. δαιμόνων φαίνεται ὅτι εἶναι = τὰ ἄρρητα, μυστικά, μυστηριώδη.— Παθ., μέμψομαι σιωπὴν ὡς ἐσιγήθη κακῶς, ἔνθα τὸ σιωπὴ ἐσιγήθη ἐληφθη ἔκ τινος συντάξεως τοῦ ἐνεργ. μετὰ συστοίχ. αἰτ., σιγᾶν σιωπὴν ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ 298· ὡσαύτως, τί σεσίγηται δόμος Ἀδμήτου; διὰ τί ὑπάρχει σιωπή ..; σχεδὸν ὡς τὸ τί σιγᾷ; ὁ αὐτ. ἐν Ἄλκ. 78. Ἴδε τὸ σόφισμα ὅπερ προκύπτει ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ **σιγᾶν** ἐν σχέσει πρὸς τὸν λόγον καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἦχον, Πλάτ. Εὐθύδ. 300B, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 4. 4. **II,** μεταθ., σιωπῶ τι, φυλάττω τι μυστικόν, Ἡρόδ. 7. 104, Πινδ. Ἀποσπ. 49, Αἰσχύλ. Πρ. 106, 441, Ἀγ. 36, κτλ.— Παθ., τηροῦμαι ἐν σιγῇ ἢ μυστικός, Λατ. **taceri**, σεσιγαμένον χρῆμα Πινδ. Ο. 9. 156 (ἴδε ἐν λ. **σκαιός** Π. 2)· ὁ θάνατος .. ἐσιγήθη Ἡρόδ. 5. 21· σιγώμενος Σοφ. Ἀποσπ. 585, Εὐρ., Πλάτ., κλπ.— Ὁ κανὼν καθ' ὃν τὸ **σιγάω** εἶναι ἀείποτε ἀμεταθ., ἐν ᾧ τὸ **σιωπάω** εἶναι καὶ μεταθ., ἐπαρκῶς ἀναιρεῖται ἐκ τῶν παραδειγμάτων τῶν μνημονευομένων ἐν ἑκατέρᾳ λέξει· πρβλ. τὸ Λατ. **sileo, taceo**, ὧν ἑκάτερον κεῖται ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν ἐννοιῶν.

σιγγλάριος, ὁ, τὸ Λατ. **singularius**. Συλλ. Ἐπιγρ. 3497.

σῐγεῖν, Λακων. ἀντὶ τοῦ **θιγεῖν**, Ἀριστοφ. Λυσ. 1004· — «σίγε· θίγγανε» Ἡσύχ.

σῐγ-έρπης, ου, ὁ, (ἕρπω) ὁ ἐν σιγῇ πλησιάζων πρός τινα τόπον, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 40. 6.— Καθ' Ἡσύχ.: «σιγέρπης· λαθροδάκτης».

σῐγή, Δωρ. **σιγά,** ἡ, (ἴδε ἐν τέλ.), σιωπή, σιγὴν ἔχειν, ἔχω σιωπήν, σιωπῶ, Ἡρόδ. 1. 86· σιγὴν ποιεῖσθαι, κάμνω σιωπήν, ὁ αὐτ. 6. 130· παρέχειν Σοφ. Τρ. 1115, κτλ.· σιγὴν φυλάσσειν Εὐρ. Ι. Α. 542· σιγὴν τῶνδε θήσομαι πέρι ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 66· γύναι, γυναικὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει Σοφ. Αἴ. 293· κόσμος ἡ σ. τε καὶ τὰ παῦρ' ἔπη ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 61· ὦ παῖ, σιώπα· πόλλ' ἔχει σ. καλὰ αὐτόθι 102, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 13, 11, κτλ.· ἡ ἄγαν σ. Σοφ. Ἀντ. 1251, πρβλ. 1250· — ἐν τῷ πληθ., σιγαὶ ἀνέμων Εὐρ. Ι. Α. 10· σιγαὶ .. τῶν νεωτέρων παρὰ πρεσβυτέροις Πλάτ. Πολ. 425B. **III** σιγῇ, ὡς ἐπίρ., ἐν σιωπῇ, εἶναι δὲ αὕτη ἡ μόνη ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. πτῶσις (πρβλ. **σιωπῇ** II), πάντες εἵατο σιγῇ Ἰλ. Τ. 255, κτλ.· καὶ ὡς τὸ **σῖγα**, ὡς ἐπιφώνημα, σιγῇ νυν, σιώπα λοιπόν! Ὀδ. Ο. 440· οὕτω, τῇ σιγῇ Ἡρόδ. 7. 237· ὡσαύτως, χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ἐν ψιθυρισμῷ (πρβλ. **σῖγα** 2), σιγῇ ποιεῖσθαι, λόγον ὁ αὐτ. 8. 74· σιγῇ, βουλεύεσθαι Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 19· ὡσαύτως, διὰ σιγῆς, μετὰ σ. Πλάτ. Γοργ. 450C, Σοφιστ. 264A. **2)** μυστικῶς, σιγῇ ἔχειν τι, τηρῶ τι μυστικόν, ὡς τὸ **σιωπᾶν**, Ἡρόδ. 9. 93· σιγᾷ καλύψαι, στέγειν, κεύθειν Πινδ. Ν. 9. 14, Σοφ. Ο. Τ. 341, Τρ. 989. **3)** μετὰ γεν., σιγὴ τινος, ὡς τὸ κρύφα τινός, ἐν ἀγνοίᾳ τινός, Ἡρόδ. 2. 140, Εὐρ. Μήδ. 587. (Ἐντεῦθεν **σιγ-άω, σῖγ-α, σιγ-ηλός**· — πιθαν. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς τὸ Ἀρχ. Σκανδ. sveig-ja (flectere), τὸ Μέσ. Γερμαν. swig-en (πρβλ. Γερμαν. schweigen), ἂν καὶ κατὰ τὸν κανόνα τοῦ Grimm ἀντὶ τοῦ g ἔπρεπε νὰ ἦτο k· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ῥίζα θὰ ἦτο ΣΓΙΓ ἢ ΣΓΙΚ).

σῐγηλός, ή, όν, Δωρ. **σῐγᾰλός, όν,** Πινδ. Π. 9. 163· — ὁ ἔχων διάθεσιν πρὸς σιωπήν, σιωπηλός, ἄφωνος, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395, Σοφ. Τρ. 416, Φιλ. 741· ἐπὶ ζώων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 29· τὰ σιγηλά, σιωπή, Εὐρ. Βάκχ. 1049.—Ἐπίρρ. **-λῶς**, Πολυδ. Ε', 147.

σιγημανᾷς· «σιγᾷς» Ἡσύχ.

σῐγηρός, ά, όν, ἥττων Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ **σιγηλός**, Μενάνδρ. Μονόστιχ. 167· ἀντίθετον τῷ **φλύαρος, λάλος,** γυνὴ Ἐδδ. (Σειρὰχ ΚΣ', 14).— Καθ' Ἡσύχ.: «σιγηλῶς· ἡσύχως».

σιγῆς, Δωρ. 6' ἐνικ. τοῦ **σιγάω,** Ἀριστοφ. Ἀχ. 778.

σιγητέον, ρημ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ σιγᾷ ἢ σιγήσῃ, Εὐρ. Ἑλ. 1387.

σῐγητικός, ή, όν, = **σιγηλός**, Ἱππ. 22. 48.

σίγηρες· «ὑπηρέται βάρβαροι» Ἡσύχ.

σῐγιλλάρια, τά, τὸ Λατ. **sigillaria**, ἀγαλμάτια, πλαγγόνες, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 7. 3.

σίγιον, τό, εἶδος τέττιγος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1095.

σίγλαι, αἱ, ἐνώτια, λέξ. Αἰολ., Πολυδ. Ε', 97, καὶ Ἡσύχ.

σίγλος ἢ σίκλος, ὁ, τὸ Ἑβραϊκ. **shekel**, βάρος (σταθμίον) καὶ νόμισμα, μεταφραζόμενον διὰ τοῦ **δίδραχμον** παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Γένεσ. ΚΓ', 15, κ. ἀλλ.)· ἀλλὰ = 4 Ἀττικ. **δραχμαὶ** παρ' Ἰωσήπ. ἐν Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 8, 2· ἡ δὲ δευτέρα αὕτη ἐκτίμησις συνάδει τῷ Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιζ', 24, ἔνθα **δίδραχμον** σημαίνει τὸν ἡμισυν σίκλον, ὃν ἐτέλουν ὡς φόρον διὰ τὸν ναόν, πρβλ. Ἔξοδ. Λ', 13, Dict. of Bible, 2, σ. 408 κἑξ. **2)** ὁ Περσικὸς **σίγλος** ἦτο τὸ $^1/_{3000}$ μέρος τοῦ Βαβυλωνιακοῦ ταλάντου ἀργύρου, ἦμισυ δὲ τοῦ στατῆρος τῆς Μ. Ἀσίας καὶ = πρὸς 7 $^1/_2$ Ἀττικοὺς ὀβολούς, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 6· ἢ πρὸς 8 ὀβολούς, κατὰ τὸν Φώτ.· ἴδε Mommsen Röm. Munzwesen σ. 13. **II.** ἐνώτιον, Φώτ.· ὅθεν **σιγλοφορέω,** φορῶ ἐνώτια, παρ' Ἡσυχ. **III,** μέτρον σίτου, κτλ., = **μέδιμνος**, παρὰ Πολυδ. 34. 8, 7,— ἴσως κατὰ παραφθορὰν ἀντὶ τοῦ **Σικελικὸς** (ἑξυπακ. μέδιμνος).

σιγλοφόρος, ον, ὁ φέρων σίγλον, ἐνώτια, Ἡσύχ.

σίγμα ἢ **σῖγμα,** τὸ γράμμα, ἴδε ὑπὸ τὸ στοιχεῖον **Σσ**. **II.** στοὰ ἔχουσα τὸ σχῆμα **Ϲ**. Βυζ.· ἴδε Δουκάγγ. — Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 529 κἑξ. καὶ περὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ ἐπιθέτων καὶ ῥημάτων.

σιγμᾰτίζω, γράφω διὰ τοῦ **σ**, διπλῶς σιγματίζεται, γράφεται διὰ διπλοῦ σ, Εὐστ. 1389. 15.

σιγμα-ειδής, ές, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ σίγμα (**Ϲ**), ἡμικυκλοειδής, μηνοειδής, Γαλην. 4. 133· — ὡσαύτως **σιγματο-ειδής**, Ὀνήσανδρ. 21, Μαλαλ., κλπ. Πρβλ. Bast. εἰς Γρηγ. Κορίνθ. 916.

σιγμός, ὁ, (σίζω) τὸ σίζειν, σύριγμα, ἢ συριστικὸς ἦχος, οἷος ὁ τῶν χελωνῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 9· ὡς σημεῖον, Ἡλούτ. 2. 593B· παρὰ τοῖς γραμματ., ἐπὶ συριστικῶν γραμμάτων, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 102.

σίγνον, τό, τὸ Λατ. **signum**, ἄγαλμα, Συλλ. Ἐπιγρ. 6015, Ἄννα Κομν. 2. 246.

σιγνο-φόρος, ὁ, τὸ Λατιν. **signifer**, ἐπὶ **ὑπαιτούντων ἱερίων (μητραγύρται)**, Τζέτζ. Ἱστ. 13. 246.

σίγος, -εος, τό, = **σιγή**, Ἀνέκδ. Ὀξων. 2. 319.

σίγρα, οἱ, κατὰ τὸν Ἡσύχ., εἶδος ἀγρίων χοίρων, «βραχέων καὶ σιμῶν».

σῐγύνης, ου, ὁ, λόγχη ἢ δόρυ, ὡς ἡ **σιβύνη**, Ἡρόδ. 5. 9, Ὀππ. Κυν. 1. 152· ὡσαύτως **σίγῡνος,** ὁ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 99, Ἀνθ. Π. 6. 176· **σίγῡνον,** τό, Ἀριστ. Ποιητ. 21, 6, Ἀνθ. Π. 7. 578· καὶ ἐν Λυκόφρ. 556, **σίγυμνον**. — Ὡς φαίνεται διαλεκτικὸς τύπος τοῦ **σιβύνη** ἢ **-βύνης**, Κυπρίων κατὰ τὸν Ἡρόδ. καὶ Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ., Θρᾳκικὸν δὲ καὶ Μακεδονικὸν κατὰ τὸν Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 320, κτλ. (πρβλ. σημασ. III)· ἴδε Sturz Μακεδ. Διαλ. σ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

46 κέξ. **II.** **σιγύνης** ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς Αἰγυσι τοῖς παρὰ τὴν Μασσαλίαν ὁ **κάπηλος**, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ. **III.** οἱ **Σιγῦναι** ἦσαν λαός τις κατὰ τὸ μέσον τοῦ Ἴστρου, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 320, **Σιγῦνοι**· παρὰ Στράβ. 520, **Σίγιννοι**. [Παρ' Ἀπολλ. Ροδ. καὶ Ἀππ. ῡ· ὅθεν καὶ πολλάκις γράφεται διὰ διπλοῦ ν, **σιγύννης**, κτλ.· — ἀλλὰ ῠ ἐν τῷ **σιβύνη**].

σίγχος, ὁ, ἴδε **σκίγγος**.

σιγῴδης, ες, (εἶδος) σιγηλός, σιωπηλός, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱπποκρ.

σίδᾶρος, Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ **σίδηρος**· περὶ πάντων τῶν **σιδαρ-**, ἴδε ἐν λέξ. **σιδηρ-**.

σίδειος, α, ον, (σίδη) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ῥοιάν, Θεογνώστ. Κανόν. 54.

σιδεύνης, ου, ὁ, Λακων. λέξις, παῖς ἡλικίας δεκαπέντε ἢ δέκα ἐξ ἐτῶν, Φώτ.· ἴδε Müller Dorians 4. 5, § 2.

σίδη, ἡ, = **ῥόα**, δένδρον καὶ καρπὸς ῥοιᾶς, ἡ «ῥωξιὰ» καὶ τὸ «ῥῆξι» ἢ «ῥάξι», Ἐμπεδ. 287, Ἱππ., Νίκ. (ἴδε κατωτ)· **σιδέα** ἔν τινι Σικελ. Ἐπιγρ. (Συλλ. Ἐπιγρ. 5594. 1. 54)· **σιδδα** παρὰ Καλλ. ἐν Λουτρ. Παλλ. 28. **II.** ἔνυδρόν τι φυτὸν παρὰ τὸν Ὀρχομενὸν ἐν Βοιωτίᾳ, ἴσως τὸ Λατιν. Nymphaea alba, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 10, 1, κτλ. [ῑ ἐπὶ τῆς σημασ. I, Ἐμπεδ. ἔνθ' ἀνωτ., Νικ. Θηρ. 72. 870, κτλ., καὶ οὕτως ἐν πᾶσι τοῖς παραγώγοις, ἴδε **σίδιον**· ῐ ἐπὶ τῆς σημασίας II, αὐτόθι 887]. — Καθ' Ἡσύχ.: «Θεόφραστος (4, 11) φυτὸν ἕτερον τῆς ῥοιᾶς φησιν εἶναι τὴν σίδην, φύεσθαι δὲ ἐν τῷ Νείλῳ».

σῐδηρ-αγωγός, όν, ὁ τὸν σίδηρον ἕλκων, μάγνης σ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ, 1. 226.

σῐδηρεία, ἡ, τὸ ἐργάζεσθαι τὸν σίδηρον, Ξεν. Ἀν. 5. 5, 1.

σῐδήρεια, τά, τόπος ἔνθα ὁ σίδηρος καμινεύεται, μεταλλεῖον σιδήρου, Ἀριστ. Πολ. 1. 11, 11, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 5. 9, 2, περὶ Λίθ. 52· πρβλ. **σιδηρουργεῖον**.

σῐδηρ-ένδῡτος, ον, ὁ διὰ σιδήρου ἐνδεδυμένος, Θεόδ. Πρόδρ.

σῐδήρεος, α, Ἰων. καὶ Ἐπικ. η, ον, Ἀττ. **σιδηροῦς**, ᾶ, οῦν (πρβλ. **χάλκεος**, **-οῦς**, **χρύσεος**, **-οῦς**)· παρὰ μεταγεν. συγγραφεῦσιν ὡσαύτως ος, ον, Θεογνώστ. Καν. 56· Ἐπικ. ὡσαύτως **σιδήρειος**, η, ον, **-αιος** Κύριλλ.· Δωρ. **σιδάρεος**, **-ειος**, Αἰολ. **σιδάριος** Ahr. D Aeol. § 12. 4· (σίδηρος)· — ὁ ἐκ σιδήρου ἢ χάλυβος πεποιημένος, σιδηροῦς, Λατ. ferreus, Ὅμηρ., κλπ.· σιδήρεος ἄξων Ἰλ. Ε. 723· σιδηρείη κορύνη Η. 141· σιδήρειαι πύλαι Θ. 15· ὑποκρητηρίδιον Ἡρόδ. 1. 25· σκύταλον Θεόκρ. 17. 31· χεὶρ σιδηρᾶ, σίδηρος πεποιημένος ἐν εἴδει χειρός, ὅπως ὄνομ. ἁρπάζῃ, ἁρπάγη, Θουκ. 4, 25., 7. 62· — ὡσαύτως, σιδήρειος δ' ὀρυμαγδός, ὁ τῶν ὅπλων κρότος, Ἰλ. Ρ. 424· σιδήρεος οὐρανός, τὸ στερέωμα, ὅπερ οἱ παλαιοὶ ἐνόμιζον ὡς μετάλλινον, Ὀδ. Ο. 329, Ρ. 565 (πρβλ. **χάλκεος**)· — ἡ τελευταία καὶ χειρίστη γενεὰ κατὰ τὸν Ἡσίοδον ἦτο ἡ σιδηρᾶ, Ἔργ. κ. Ἡμ. 174 κέξ. **2)** μεταφορ., ἦ γάρ σοί γε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός, ψυχὴ σιδηρᾶ, ὄνομ. σκληρά, ἄκαμπτος ὡς ὁ σίδηρος (πρβλ. **σίδηρος** I. 2), Ἰλ. Χ. 357, Ὀδ. Ψ. 172· οὐδέ μοι .. θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σ., ἀλλ' ἐλεήμων Ε. 191· οὐδ' εἰ οἱ κραδίη γε σιδηρέη ἔνδοθεν ἦεν Δ. 293· σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ Ἰλ. Ω. 205, 521· ἦ ῥά νυ σοίγε σιδήρεα πάντα τέτυκται, εἶσαι ὅλος ἐκ σιδήρου, Ὀδ. Μ. 280· πυρὸς μένος .. σιδήρειον, ἡ ἀκατάσχετος ὁρμὴ τοῦ πυρός, Ἰλ. Ψ. 177· — ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, οἱονεὶ ἔχοντος τὰ πλευρὰ σιδηρᾶ, Σιμωνίδ. 16· οὕτως ἐπὶ ἀνδρῶν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 496· σὰρξ σ. Θεόκρ. 22. 47· ὦ σιδήρεοι, ὦ τὴν καρδίαν σιδηροῖ, γενναῖοι! Αἰσχίν. 77. 25, πρβλ. Αὐσί. 117· 44· εἰ μὴ σιδηροῦς ἐστιν, οἶμαι ἔννουν γεγονέναι ὁ αὐτ. 17. 44· σ. λόγοι Πλάτ. Γοργ. 509Α. **II.** **σιδάρεοι**, οἱ, σιδηροῦν τι νόμισμα τοῦ Βυζαντίου ἀεὶ ἐν τῷ Δωρικῷ τύπῳ ὄτι καὶ ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Νεφ. 249, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Πεισάνδρῳ» 3, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 105, Ἡσύχ.

σῐδηρεύς, έως, ὁ, ὁ ἐργαζόμενος τὸν σίδηρον, σιδηρουργός, Ξεν. Ἀγησ. 1, 26, Πόροι 4, 6.

σῐδηρεύω, (σίδηρος) ἐργάζομαι τὸν σίδηρον, Πολυδ. Ζ', 105.

σῐδηρήεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ **σιδήρεος**, Νίκ. Ἀλεξιφ. 51, Μανέθων 1. 313.

σῐδηρίζω, εἶμαι ὅμοιος σιδήρῳ, ἐπὶ τοῦ μαγνήτου, Γαλην.· ἐπὶ σιδηρούχων λουτρῶν, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. 279 Matth.

σῐδηρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σίδηρον ἢ εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ σιδήρου, Γλωσσ.

σῐδήριον, τό, (σίδηρος) ἐργαλεῖον ἐκ σιδήρου, θερμοῖσι σ. ἐκκαίειν τοὺς ὀφθαλμούς, μὲ καίοντα τεμάχια σιδήρου, Ἡρόδ. 7. 18· σιδηρίων ἐπαΐειν, αἰσθάνομαι τὸν σίδηρον, δὲν δύναμαι νὰ ἀντιστῶ κατὰ τοῦ σιδήρου, ὁ αὐτ. 3. 29· ἐπὶ μαχαίρας, ὁ αὐτ. 9. 37, πρβλ. Αὐσί. 95. 35· σ. λιθουργά, ἐπὶ τῶν ἐργαλείων λιθοξόου, Θουκ. 4. 4, πρβλ. Πλάτ. Εὐθύδ. 300Β, Θεοφρ. π. Λίθ. 41· — σ. πλατέα, Ἀριστ. π. Οὐρ. 4. 6, 1.

σῐδηρῖτης, ου, ὁ, θηλ. **-τις**, **-ιδος**· — Δωρ. **σιδαρίτας**, **ᾱ**, **ὁ**· — ὁ ἐκ σιδήρου, μὲ σίδηρον, σ. πόλεμος, διὰ τοῦ σιδήρου πόλ., Πινδ. Ν. 5. 35· σ. τέχνη, ἡ τοῦ σιδηρουργοῦ, Εὔπολις ἐν «Ταξιάρχοις» 13· σ. πέτρα, βράχος ἔχων μέταλλον σιδήρου, Διόδ. 5. 13· οὕτω, σ. γῆ Ἀριστ. Ἀποσπ. 326, Πολυδ. Γ', 87.— Καθ' Ἡσύχ.: «σιδηρῖτιν τέχνην· τὴν πολεμικήν. ἄλλοι δὲ τὴν Ξανθίου φασίν, ἥγουν τὴν χαλκευτικήν». **2)** ἡ σιδηρῖτις λίθος, σιδηροπέτρα, φυσικὸς μαγνήτης, Στράβ. 703, Πλούτ. 2, 1005C, κτλ.· (ἀλλὰ **σιδηρίτης** λίθος Ὀρφ. Λιθ. 365, 384, 413)· — παρὰ Πλιν. Ν. Η. 37. 4, 10, κτλ., πολύτιμός τις λίθος, Ἡσύχ. **II.** **σῐδηρῖτις**, εἶδος βοτάνης, Διοσκ. 4. 33 κέξ. (ἔνθα ἴδε Sprengel.), Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 12· ὡσαύτως, σ. πόα Ἡσύχ.· βοτάνη ἡ σ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 6.

σῐδηρό-βαφος, ον, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ σιδήρου, Ἰω. Λυδ. π. Μηνῶν 4. 27.

σῐδηρο-βόλιον, τό, ἄγκυρα, Σχόλ. εἰς Λουκ. Λεξιφάν. 15.

σιδηρο-βόρος, ον, = **σιδηροβρῶς**, σ. σίδηρος, ῥίνη, ῥινίον, Ὀππ. Κυν. 2. 174.

σῐδηρο-βριθής, ές, πεφορτωμένος σίδηρον, σίδηρον ἔχων, ξύλον Εὐρ. Ἀποσπ. 535.

σῐδηρο-βρώς, **-ῶτος**, ὁ, ἡ, (βιβρώσκω) ὁ τρώγων τὸν σίδηρον, θηγάνη Σοφ. Αἴ. 820· ἔνθα ὁ Σχολιαστ. ἔχει θηλ. τύπον **-βρῶτις**, **-ιδος**.

σῐδηρο-γνώμων, ον, ἰσχυρογνώμων, Θεόδ. Στουδ. σ. 58 ἐκδ. Μαϊ., Κ. Μανασσ. Χρον. 9, σ. 32.

σῐδηρο-δάκτῡλος, ον, ὁ ἔχων δακτύλους ἐκ σιδήρου, κρεάγρα Ἀνθ. Π. 6. 101.

σῐδηρό-δεσμος, ον, ὁ ἔχων δεσμὰ ἐκ σιδήρου, ἀνάγκαι Ἐδδ. (Γ' Μακκ. Α', 9)· ὡσαύτως **-δέσμιος**, ον, Χρον. Πασχ. 729. 4· καὶ παρὰ τῷ Σῳζομεν. ἐν Ἐκκλ. Ἱστ. 2. 9, **-δεσμώτης**.

σῐδηρο-δετέω, (δέω) δεσμεύω ἐν σιδήρῳ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἡρακλείτου.

σῐδηρό-δετος, ον, ὁ διὰ σιδήρου δεδεμένος, πόρπακες Βακχυλ. 13. 6· ἐδέδετο ἐν ξύλῳ σ., ἐπὶ ποδοκάκης, Ἡρόδ. 9. 37. **II.** ἐπὶ πρωσώπων, σιδηροδέσμιος, ἐν δεσμοῖς ὤν, σ. ἔχειν τινὰ Ἄννα Κομν. 1. 401.

σῐδηρο-θήκη, ἡ, ὁπλοστάσιον, ὁπλοθήκη, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀγκίαι**.

σῐδηρο-θώρᾱξ, ᾶκος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων σιδηροῦν θώρακα, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β', 47, κτλ.

σῐδηρο-κατάδῐκος, ον, ὁ εἰς σίδηρον καταδεδικασμένος, δηλ. εἰς ἀκρωτηριασμόν, Βασίλ.

σῐδηρο-κμής, ῆτος, ὁ, ἡ, (κάμνω) ὁ σφαγεὶς διὰ σιδήρου, δηλ. διὰ τοῦ ξίφους, εὑρηται δὲ μετὰ δοτ. πληθ. οὐδετ. βατοῖς, Σοφ. Αἴ. 325· πρβλ. **ἀνδροκμής**.

σῐδηρο-κόπος, ον, (κόπτω) ὁ σφυρηλατῶν σίδηρον, Ἰω. Χρυσ.

σῐδηρο-κρύτητος, ον, ὁ ἐκ σιδήρου σφυρηλατούμενος, Βυζ.

σῐδηρό-κτιστος, ον, ὁ διὰ σιδήρου ἐκτισμένος, πύργος Κ. Μασσ. Χρον. 9, σ. 56.

σῐδηρο-μήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, μήτηρ τοῦ σιδήρου, αἶα Αἰσχύλ. Πρ. 301.

σίδηρον, τό, ἴδε **σίδηρος**.

σῐδηρο-νόμος, ον, (νέμω) ὁ διὰ τοῦ σιδήρου διανέμων, δηλ. διὰ τοῦ ξίφους, χεὶρ Αἰσχύλ. Θήβ. 788.

σῐδηρό-νωτος, ον, ὁ ἔχων σιδηρᾶ νῶτα, ἀσπίδος τύποι Εὐρ. Φοίν. 1130.

σῐδηρο-πέδη, ἡ, δεσμὰ τῶν ποδῶν σιδηρᾶ, Εὐσατ. 1411. 32.

σῐδηρό-πλαστος, ον, πεπλασμένος ἐκ σιδήρου, Λουκ. Ὠκύπ. 164.

σῐδηρό-πληκτος, Δωρ. **-πλακτος**, ον, ὁ ὑπὸ σιδήρου πληγείς, Αἰσχύλ. Θήβ. 911.

σῐδηρό-πλοκος, ον, ὁ διὰ σιδήρου πλεχθείς, Ἡλιόδ. 9. 15.

σῐδηρο-πλύτης [ῠ], ου, ὁ, ὁ πλύνων σίδηρον, Ἡσύχ. ἐν λ. **σάλαγξ**.

σῐδηροποιία, ἡ, τὸ ἐργάζεσθαι τὸν σίδηρον, Εὐσατ. Πονημάτ. 34. 33.

σῐδηρο-ποικῐ́λος, ὁ, ὄνομα λίθου τινὸς ποικίλου, παρὰ Πλιν. Ν. Η. 37. 67.

σῐδηρό-πους, ουν, ὁ ἔχων τοὺς πόδας σιδηροῦς, ἵπποι Νόνν. Δ. 29. 206.

σῐδηρό-πτερος, ον, ὁ ἔχων πτέρυγας σιδηρᾶς, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1032, κτλ.

σῐδηρο-πώλης, ου, ὁ, ὁ ἐμπορευόμενος, πωλῶν σίδηρον ἢ ἀντικείμενα ἐκ σιδήρου, Πολυδ. Ζ', 196.

σίδηρος, Δωρικ. **σιδᾶρος**, ὁ· ὡσαύτως θηλ., Νίκ. Θηρ. 923· τύπος τις οὐδ. **σίδηρον** εὑρηται ὡς διάφορ. γραφ. παρ' Ἡροδ. 7. 65, πρβλ. Σχόλ. Μι. εἰς Ἰλ. Δ. 151. πληθ. **σίδηρα** Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 12, Τζέτζ.· (ἴδε ἐν τέλ.)· — «σίδερος», Λατιν. ferrum, πρῶτον παρ' Ὁμ. μετὰ τοῦ ἐπιθ. **παλιός**, Ἰλ. Ι. 366, Ὀδ. Ω. 168· ἰδιοτ. Ἰλ. Ψ. 850· (σημειωτέον δὲ ὅτι τὰ **φαλιός**, **ἰσειδής** εἶναι ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης)· μέλας Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 150· ὡσαύτως αἴθων σ., ὅπερ φαίνεται ὅτι δηλοῖ ἐσπιλδωμένον σίδηρον, Ἰλ. Δ. 458, Ὀδ. Α. 184. Ἐπειδὴ ὁ σίδηρος εὑρίσκε,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ται μόνον ἀνάμικτος μὲ ἄλλας ὕλας καὶ παρέχει δυσκολίας εἰς τὴν χώνευσιν, ὑψιμώτερον τῶν ἄλλων μετάλλων ἐχρησιμοποιήθη παρ' Ἕλλησιν ἐν καθολικῇ χρήσει, Ἡσίοδ. ἔνθ' ἀνωτ. (πρβλ. **χαλκός**). Ἐντεῦθεν καλεῖται **πολύκμητος**, διὰ πολλοῦ κόπου κατεργαζόμενος, Ἰλ. Ζ. 48, Λ. 379, Μ. 133, Ὀδ. Φ. 10·— ἀλλ' ἤδη παρ' Ὁμήρῳ ἐχρησίμευεν εἰς κατασκευὴν τῶν γεωργικῶν ἐργαλείων (ἴδε κατωτ. II), καὶ ἐξ αὐτοῦ ἦτο κατεσκευασμένος ὁ ἄξων τῆς ἁμάξης τῆς Ἥρας, Ἰλ. Ε. 723·— ἐγίνωσκον δὲ τότε καὶ τὸν τρόπον τῆς σκληρύνσεως τοῦ σιδήρου, Ὀδ. Ι. 391 κέξ., (ὥστε ὁ **κύανος** δυνατὸν νὰ εἶναι χάλυψ)· πρωΐμως δὲ ἦτο ἀντικείμενον ἐμπορίας, οἰνίζοντο .. Ἀχαιοί, ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἴθωνι σ. Ἰλ. Η. 472· πλέων μετὰ χαλκόν· ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον Ὀδ. Α. 184, ἔνθα ἴδε Nitzsch· καὶ ἐλογίζετο βεβαίως πολύτιμος, ἀφ' οὗ παρείχετο μετὰ τοῦ χαλκοῦ καὶ χρυσοῦ εἰς πληρωμὴν λύτρων, Ἰλ. Ζ. 46, Κ. 338· τεμάχια αὐτοῦ ἐδίδοντο ὡς βραβεῖα, Ψ. 261, 850. Κατὰ τὸ πλεῖστον προήρχετο ἐκ τῶν βορείων καὶ ἀνατολικῶν μερῶν τοῦ Εὐξείνου, ὅθεν, Σκύθης σ. Αἰσχύλ. Θήβ. 817· καλεῖται ὁ πόντιος ξεῖνος αὐτόθι 942· πρβλ. **χάλυψ**. **2)** πολλάκις φέρεται ὡς σύμβολον τῆς σκληρότητος (πρβλ. **σιδήρεος** 2), ἢ τῆς ἀκάμπτου δυνάμεως, Ἰλ. Υ. 372, Ὀδ. Τ. 494· ὀφθαλμοὶ ὡσεὶ κέρα ἔστασαν ἠὲ σ. αὐτόθι 211· οὔ σφι λίθος χρὼς οὐδὲ σ. Ἰλ. Δ. 509· ἐκ σιδ. κεχάλκευται .. ψυχάν Πινδ. Ἀποσπ. 88, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 573· ἦσθα πέτρος ἢ σ. Εὐρ. Μήδ. 1279, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 666C· ὡσαύτως, ἐπὶ στερεότητος, σταθερότητος, πέτρης νόος ἠὲ σ. Μόσχ. 4. 44, πρβλ. Ἀχιλλ. Τάτ. 5. 22. **II.** ὡς τὸ Λατ. ferrum, τὸ ἐκ σιδήρου πεποιημένον, σιδηροῦν ἐργαλεῖον, μάλιστα γεωργικόν, Ἰλ. Ψ. 834, πρβλ. Δ. 485· μάλιστα ἐπὶ ὅπλων, ἡ κεφαλὴ ἢ αἰχμὴ βέλους, Δ. 123· ξίφος ἢ μάχαιρα, Σ. 34, Ψ. 30, Ὀδ. Π. 294, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 966· κοπὶς πελέκεως, Ὀδ. Τ. 587·— ὡσαύτως καθόλου, ὅπλα, ὁπλισμός, οἱ Ἀθηναῖοι σίδηρον κατέθεντο Θουκ. 1. 6· πρβλ. **σιδηροφορέω**·— ὡσαύτως, μάχαιρα, δρέπανον, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 385· ἐν τῷ πληθ., ἄγκιστρα ἁλιευτικά, Θεόκρ. 21. 49· δεσμά, «σίδερα», Τζέτζ. 13. 302· πρβλ. **σιδήριον**. **III.** τόπος ἔνθα πωλοῦνται ἀντικείμενα ἐκ σιδήρου, μαχαιροποιεῖον, κτλ., Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 7. (Ὁ Κούρτιος πρβλ. τὸ Σανσκρ. svid-itas (κεχωνευμένος, τετηκώς), svēd-ani (πλὰξ σιδήρου), Ἀρχ. Γερμαν. swēiz-an (frig're), καὶ τὸ ὄνομα Swed-en (Σουηδία). Ἀλλὰ τὸ **σίδηρος** ὡς ὄνομα τοῦ γνωστοῦ μετάλλου ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ, πρβλ. **χαλκός** ἐν τέλει· καὶ περὶ τῆς ἱστορίας τῶν διαφόρων ὀνομάτων τοῦ μετάλλου τούτου ἴδε M. Müller Sc. of L. 2, σ. 230 κέξ.

σῐδηρό-σπαρτος, ον, ἐσπαρμένος ἢ παραγόμενος διὰ σιδήρου, Λουκ. Ὠκύπ. 100.

σῐδηρό-στομος, ον, ὁ ἔχων σιδηροῦν στόμα, σκληρόν, ἀνυπότακτον στόμα, ἵππος Ἐπιφάν.

σῐδηρο-τέκτων, -ονος, ὁ, ὁ κατεργαζόμενος τὸν σίδηρον, Αἰσχύλ. Πρ. 714.

σῐδηρό-τευκτος, ον, ὁ ἐκ σιδήρου κατειργασμένος, κατεσκευασμένος, βέλος Φιλιππίδ. (;) παρὰ τῷ Meineke εἰς Ἑλλ. Κωμικ. 1. 529, ἐκ τοῦ Ἀθην. 699F, πρβλ. Meineke ἔνθ' ἀνωτ.

σῐδηρο-τοκέω, παράγω σίδηρον, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1323.

σῐδηρο-τόκος, ον, ὁ παράγων, γεννῶν σίδηρον, Ἀνθ. Π. 9. 561.

σῐδηρο-τομέω, κόπτω, τέμνω, χωρίζω, σχίζω διὰ σιδήρου, Ἀνθ. Π. 9. 311.

σῐδηρό-τροχος, ον, ὁ ἔχων σιδηροῦς τροχούς, ἅμαξα Σουίδ.

σῐδηρο-τρύπᾰνον [ῠ], τό, τρύπανον ἐκ σιδήρου, ἢ δι' οὗ τρυπᾶται ὁ σίδηρος, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἴδε **Λακεδαίμων**.

σῐδηρό-τρωτος, ον, ὁ τρωθείς, τετρωμένος διὰ σιδήρου, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 323.

σῐδηρουργεῖον, τό, ἐργαστήριον σιδήρου, Στράβ. 191, 214, 821.

σῐδηρουργία, ἡ, τὸ κατεργάζεσθαι τὸν σίδηρον, Πολυδ. Ζ. 105.

σῐδηρουργός, ὁ, ὁ κατεργαζόμενος τὸν σίδηρον, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 8. 5, ἴδε Franz εἰς Συλλ. Ἐπιγρ. 3. σ. 297.

σῐδηροῦς, ᾶ, οῦν. ἴδε ἐν λέξ. **σιδήρεος**.

σῐδηρο-φορέω, φέρω σίδηρον, φέρω ὅπλα, ὁπλοφορῶ, διάγω ὡπλισμένος, Θουκ. 1. 6· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὁ αὐτ. 1. 5, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 19·— μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., σ. πελέκεις Διόδ. 5. 9. **II.** διατελῶ συνοδευόμενος ὑπὸ ὁπλοφόρων, Πλουτ. Κικ. 31, ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ.

σῐδηροφορία, ἡ, τὸ φέρειν ὅπλα, ὁπλοφορεῖν, Βυζ.

σῐδηρο-φόρος, ον. ὁ παράγων σίδηρον, γαῖα σιδ., ἐπὶ τῶν Χαλύβων, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 141, πρβλ. 1005. **II.** ὁ ἐκ σιδήρου κατεσκευασμένος, γόμφοι Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 18. 5, κτλ. **III.** ὁ φέρων ὅπλα ἢ ἐργαλεῖα, ὁ αὐτ. ἐν Δ. 46. 2, Ἀνθ. Π. 8. 203.

σῐδηρό-φρων, ον, γεν. **-ονος,** ὁ ἔχων σιδηρᾶν καρδίαν, σιδηροῦν νοῦν, σκληροκάρδιος, Αἰσχύλ. Πρ. 242· σ. θυμὸς ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 52· φόνος Εὐρ. Φοίν. 672.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. σ. 421.

σῐδηρο-φυής, ές, (φύω) ὁ τὴν φύσιν σιδηροῦς ἢ τὴν κατασκευήν, ἀμφίβ. γραφὴ παρὰ Πολυδ. Ζ', 106, ἔνθα ὁ Βεκκῆρ. ἀναγινώσκει **σιδηρόφυσα**, φυσητήριον σιδηρουργοῦ.

σῐδηρό-χαλκος, ον, ὁ ἐκ σιδήρου καὶ χαλκοῦ, τομή Λουκ. Ὠκύπ. 90.

σῐδηρο-χάρμης, ου, ὁ, ὁ μαχόμενος (ἢ ἴσως ὁ γαυριῶν) ἐν τῷ σιδήρῳ, ἐπὶ τεθωρακισμένων ἵππων, φιλοπόλεμος, Πινδ. Π. 2. 4· πρβλ. **χαλκοχάρμης**.

σῐδηρο-χίτων [ῐ], **-ωνος,** ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χιτῶνα ἐκ σιδήρου, Νόνν. Διον. 31. 162.

σῐδηρόω, (σίδηρος) ἐπικαλύπτω διὰ σιδήρου, σιδηρώσας ἐπὶ πολὺ τῆς ὁρμιᾶς Λουκ. Ἀλ. 51·— κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., ἐσεσιδήρω ὁ ἐπὶ μέγα καὶ τοῦ ἄλλου ξύλου, εἶχεν ἐπιτεθῇ σίδηρος καὶ εἰς μέγα μέρος τοῦ ἐπιλοίπου ξύλου, Θουκ. 4. 100· δράκοντα .. σεσιδηρωμένον Ποσείδιππ. ἐν «Χορευούσαις» 1. 8· ὡσαύτως, κεκαλυμμένον ὑπὸ σιδήρου, Ἐκκλ. **2)** βάλλω τινὰ εἰς τὰ «σίδερα», ἁλύσεις, Ψευδο-Καλλισθ. Α', 39.

σῐδηρώδης, ες, (εἶδος) ἐκ σιδήρου, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 64.

σῐδήρωμα, τό, σιδηρᾶ ἀντικείμενα, Νικήτ. Εὐγεν. 8. 96.

σῐδηρωρυνεῖον, τό, μεταλεῖον σιδήρου, Πτολ.· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 232.

σῐδήρωσις, εως, ἡ, ἐργασία σιδήρου, σιδηροῦν κατασκεύασμα, τὸ σιδηρώνειν, Βίτωνος Μηχαν. 107.

σιδηρωτὸς μόδιος, ἐκ σιδήρου, Ἐπιγρ. Στρατονικείας (Edict. Dioclet.) L. et W. 535, cap. 15. 41.

σῐδιο-ειδής, ές, ὁ ἔχων χρῶμα χρυσοκίτρινον ὡς ὁ φλοιὸς τῆς ῥοιᾶς, χλωμός, Ἱππ. 58. 17., 490. 47, κτλ.· ἴδε Foës Oecon.

σίδιον, τό, (σίδη) φλοιὸς ῥοιᾶς («ῥοϊδίου»), Ἱππ. 574. 25, Ἀριστοφ. Νεφ. 881, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 1· τὰ σίδια = τὰ περικάρπια τῶν ῥοιῶν, Ἀλκίφρ. 3. 80. — Καθ' Ἡσύχ.: «σίδια· τὰ τῶν ῥοιῶν λέπυρα· σίδαι γὰρ αἱ ῥοιαί. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ πάντων χλωρῶν», καὶ «σιδίῳ· κόκκῳ ῥοιᾶς». [**σῐ-** Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· **σῑ-** Λουκ. Τραγ. 156].

σιδιωτόν, τό, φάρμακον παρασκευαζόμενον ἐκ τοῦ σιδίου ἢ μὲ σίδιον, Παῦλ. Αἰγ. 6. 22.

σῐδόεις, εσσα, εν, ὁ ἐκ σίδης (ῥοιᾶς), ὅμοιος ῥοιᾷ, Νικ. Ἀλεξιφ. 276.

Σῐδονίηθεν, Ἐπίρρ., ἐκ τῆς Σιδῶνος, Ἰλ. Ζ. 291.

Σῐδον-ῠφής, ές, ὑφασμένος ἐν Σιδῶνι· κατ' εἰκασίαν ἀντὶ **σινδον-**.

Σῐδοῦς, -οῦντος, ὁ, τόπος τις πλησίον τῆς Κορίνθου ἔνθα (ἀναμφιβόλως) ἐφύοντο ῥοιαί, Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 13, Νίκ. παρ' Ἀθην. 82Α· ὡσαύτως **Σιδόεις**, Εὐφορ. κλπ. παρ' Ἀθην. 82Α· ἐπίθετ. **Σῐδούντιος, α, ον,** Στέφ. Βυζ.· θηλ. **-τιάς, -άδος,** Ἡσύχ.

Σῐδών, -ῶνος, ἡ, μία τῶν ἀρχαιοτάτων πόλεων τῆς Φοινίκης, Ὀδ. Ο. 425, Ἡρόδ., κλπ.· ἐντεῦθεν ἐπίθετ. **Σῐδόνιος, α, ον,** Ἰλ. Ζ. 290, Αἰσχύλ.· βραδύτερον **Σιδώνιος**, Ἡρόδ., Ἀττ.· θηλ. **Σιδωνιάς, -άδος**, Εὐρ. Ἑλ. 1451·— **Σῐδόνες,** οἱ, κάτοικοι τῆς Σιδῶνος, Ἰλ. Ψ. 743· ὡσαύτως **Σιδόνιοι** Ὀδ. Δ. 84, 618· **Σιδονίη** (ἐξυπακ. γῆ) Ν. 485. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε Δράκοντα σ. 81. 23].— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 221-224.

σιειδής, ές, θεοειδής, Ἀλκμ. παρθέν. ἔκδ. Canini, σελ. 11, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

σιελίζω, σίελον, κτλ., Ἰων. ἀντὶ **σίαλ-**· **σίελος** παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἡσαΐ. Μ', 51).

σιζεύς· «ἄγναφος» Ἡσύχ.

σίζω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ.· ἀόρ. α' **ἔσιξα** Παύλ. Σιλ. Ἔκφρ. Ἀγ. Σοφ. 910 (Βεκκῆρ. **σίζεν**)· ῥῆμα σχηματισθὲν κατ' ὀνοματοποιίαν, = ἐκφέρω ἦχον συριστικόν, καὶ λέγεται μάλιστα ἐπὶ τοῦ ἤχου ὃν ἐκφέρει τὸ θερμὸν μέταλλον ἐμβαπτόμενον εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, πρὸς ὃν παραβάλλεται ὁ ἦχος ὃν ποιεῖ ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ Κύκλωπος, ὅταν ὁ περιφλεγὴς κοντὸς ἐνεπήχθη εἰς αὐτόν, ὣς τοῦ σίζ' ὀφθαλμὸς ἐλαϊνέῳ περὶ μοχλῷ Ὀδ. Ι. 394· οὕτως, ἐπὶ ἀγγείου ἐν βρασμῷ, Μάγνης ἐν «Διονυσ.» 2, Ἀριστοφ. Ἱππ. 930· ἐπὶ ἰχθύων τηγανιζομένων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 1158, καὶ συχν. παρὰ τοῖς Κωμικ.·— σίζει δὲ ταῖς ῥίνεσσι κινεῖ δ' οὔατα, ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους ῥέγχοντος ἐν ᾧ τρώγει, Ἐπίχ. 10 Ahr.·— ἐπὶ τῆς φωνῆς τοῦ κοψίχου, Πολυδ. Ε', 89. — (Ἐντεῦθεν **σιγμός, σισμός, σῖγμα, σῖξις**).— Καθ' Ἡσύχ.: «σίζε· ἤχει. κατὰ μίμησιν ἤχου».— Ὁ Ζηκίδης ἐν Χρηστ. Λεξ. γράφει **σίζω** [ῐ].

Σῐθωνία, Ἰωνικ. **-ίη**, Ἡρόδ. 7. 122, μέρος τῆς Θρᾴκης, καὶ ποιητ. καθόλου ἡ Θρᾴκη· ἐντεῦθεν **Σῐθώνιος, α, ον,** Θρᾷξ, Στέφ. Βυζ., **Σῐθών, -όνος** καὶ **-ῶνος**, ὁ, Θρᾷξ, Λυκόφρ. 1357, 583· καὶ **Σιθωνίς, -ίδος**, ἡ, γυνὴ ἐκ Θρᾴκης, Θρᾷσσα, Νόνν. Δ. 13, 336. Παρὰ ποιηταῖς χάριν τοῦ μέτρου εἶναι ἐν χρήσει τύποι τινὲς εἰς **ο**, **Σιθονία** Εὐφορ. Ἀποσπ. 55, **Σιθονίς** Νόνν. Δ. 48.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

113· οὕτω παρὰ Οὐεργιλ. καὶ Ὀβιδίῳ, Sīthonis, Sīthonius. — Καθ' Ἡσύχ.: «Σιθωνίη· ἡ Θεσσαλία».

σίκα· «ὗς. Λάκωνες» Ἡσύχ.

Σῑκᾰνία, Ἰωνικ. **-ίη,** ἡ, Sicania, κυρίως μέρος τῆς Σικελίας παρὰ τὸν Ἀκράγαντα, εἶτα καθόλου ἀντὶ **Σικελία,** Ὀδ. Ω. 307· — **Σικανός** [Ι Καλλ. εἰς Ἄρτ. 57], ὁ, Σικελός, Θουκ. 6, 2, κτλ.· ἐπίθετ. **Σικανικός, ή, όν,** αὐτόθι 62· ἐν τῇ Σικανικῇ τῆς Σικελίας Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 40, Ἡσύχ.

σικάριος, ὁ, Λατ. sicarius, φονεύς, δολοφόνος, Πράξ. Ἀποστ. κα', 38, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 20. 8. 10, κ. ἀλλ.

Σῐκελία, ἡ, Πίνδ., Ἡρόδ., κλπ.· ἐντεῦθεν **Σικελίδης, ου,** ὁ, Σικελός, Θεόκρ., κλπ.· **Σικελίᾱθεν,** ἐκ Σικελίας, Εὐστ. Πονημάτ. 275. 84. [**Σῑ-,** ἐν δακτυλικοῖς μέτροις, οἷον, ἄρχετε Σῑκελικαί ., Βίων 1. 8, κτλ.· **Σῑκελίδας,** Θεόκρ. 7. 40· πρβλ. Οὐεργιλ. Ἐκλογ. 4. 1].

Σῐκελίζω, μιμοῦμαι τοὺς Σικελούς· ὅθεν, **1)** = **ὀρχέομαι,** Θεόφρ. παρ' Ἀθην. 22C, ἔκ τινος Ἄνδρωνος αὐλητοῦ ἐκ Κατάνης. **2)** φέρομαι πανούργως καὶ δολίως, ἀπατῶ, πονηρεύομαι, Ἐπίχ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ., Ἡσύχ., πρβλ. **κατασικελίζω.**

Σικελικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Σικελούς, Ἀριστοφ. Σφ. 838, κτλ.· Σ. ποικιλία ὄψου, διότι παροιμιώδεις ἦσαν αἱ Σικελικαὶ εὐωχίαι, Πλάτ. Πολ. 404D, πρβλ. Hemst. εἰς Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 9. 2, Ὁρατ. Ὠδ. 1. 3, 18·— Ἐπίρρ. **-κῶς,** Ἔφιππ. ἐν «Φιλύρᾳ» 1.

Σῐκελιώτης, ου, ὁ, Ἕλλην κάτοικος Σικελίας, κατὰ διάκρισιν ἀπὸ τοῦ ἐγχωρίου, ὅστις ἐκαλεῖτο **Σικελός,** Θουκ. 7. 32, κτλ. — Ἐπίθ. **-ιωτικός, ή, όν,** Διοσκ. 3. 29· καὶ ὡς ἐπίθ. **-ιῶτις, -ιδος,** Παυσ. 10. 11. Πρβλ. **Ἰταλιώτης.**

Σῐκελός, ή, όν, ὁ ἐκ Σικελίας, κάτοικος αὐτῆς, αὐτόχθων, Λατ. Siculus, γυνὴ Σικελική Ὀδ. Ω. 211, 389· ἀμφίπολος αὐτόθι 366· γαῖα Θέογν. 783· πάγος, πόντος Εὐριπ. κλπ.· σπάνιον παρὰ πεζογράφοις, πυροὶ Σ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 4, 3.

II. Σικελοί, οἱ, κάτοικοι τῆς Σικελίας, Ὀδ. Κ. 383, Ἡρόδ., κλπ.· περὶ τῆς μετοικήσεως αὐτῶν ἐξ Ἰταλίας, ἴδε Θουκ. 6. 2, Niebuhr R. H. 1, 47.

σίκερα, τό, ποτὸν πνευματῶδες διὰ ζυμώσεως παρασκευαζόμενον, μεθυστικόν, Ἑβδ. (Λευιτ. Γ', 9, Ἡσαΐ. ΚΔ', 9), Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 15· γεν. **σίκερος** Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 275B·— **σικεροποτέω,** Καισαρ. Ζητ. 47· — **σικερατίζω,** Εὐσ. ἔνθ' ἀνωτ. (ἐκ τοῦ Ἑβρ. shêkâr).

σίκη, ἡ, τὸ Λατ. sica, ἐγχειρίδιον, ξιφίδιον, ἀκωκή, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 20. 8, 10.

σικιννίζω, ὀρχοῦμαι τὴν σίκιννιν, Κλήμ. Ἀλ. 130.

σίκιννῐς [σῐ], ἡ **σίκῑνις** (Δινδ. εἰς Εὐρ. Κύκλ. 37), **-ιδος,** ἡ, ἀλλ' αἰτ. **Σίκιννιν** Διον. Ἀλ. 7. 72· — ὄρχησις τῶν σατύρων ἐν τοῖς σατυρικοῖς δράμασιν, Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ., Διον. Ἀλ. ἔνθ' ἀνωτ., Λουκ. π. Ὀρχ. 22· ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τοῦ ἐπινοήσαντος αὐτὴν Σικίννου, παρ' Ἀθην. 20E, 630B· ἢ ἐκ τῆς Σικίννιδος, νύμφης τῆς Κυβέλης, Ἀρρ. παρ' Εὐστ. 1078. 20. — Φέρεται καὶ **Σίκιννον,** τό, Κλήμ. Ἀλ. 271, Σουίδ.· **Σίκιννα,** τό, Α. Β. 267. Ἐξ ἀρχῆς χορὸς Κρητικὸς εἰς τιμὴν τοῦ Σαβαζίου, Höck's Kreta, 1, σ. 209. Ἡσύχ.

σῐκιννιστής, οῦ, ὁ, ὁ ὀρχούμενος τὴν σίκιννιν, παρ' Ἀθην. 20A.

σῐκιννο-τύρβη, ἡ, κοινόν τι μέλος ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ παιζόμενον διὰ τὴν σίκιννιν, Τρύφων παρ' Ἀθην. 618E.

σίκλαι· «ἐνώτια» Ἡσύχ.

σίκλος, ὁ, = **σίγλος,** ὃ ἴδε· — ὑποκορ. **σικλίον,** τό, Ψευδο-Γαλην.

σῐκύα, Ἰωνικ. **-ύη,** ἡ, καρπός τις ὅμοιος τῷ ἀγγουρίῳ (πρβλ. **σίκυος**), ἀλλὰ δὲν ἐτρώγετο εἰ μὴ ὥριμος, ἴσως = πέπων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 14, 2, Σπεύσιππ. παρ' Ἀθην. 68F· τὸ δὲ φυτὸν ηὐξάνετο εἰς τὸ ὕψος δένδρου, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 1. 10, 4. **2)** κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Ἑλλησποντίων, ἡ μακρὰ κολοκύνθη ἢ «δολμᾶς» (ἡ συνήθης ἐκαλεῖτο ἁπλῶς **κολοκύνθη**), Ἀθήν. 58F κέξ., πρβλ. Schneid. εἰς Θεόφρ. ἔνθ' ἀνωτέρ.· — παρ' Ἀττ. **κολοκύντη** ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ γένους. **3)** = **κολοκυνθίς,** ἡ, Ἱππ. 605. 46· ὡσαύτως **σικυώνη.** **II.** «βεντοῦζα», ὑάλινον δοχεῖον πρὸς ἀφαίρεσιν αἵματος, ἔχον τὸ σχῆμα κολοκύνθης, cucurbita, Κράτης ἐν Ἀδήλ. 5, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 17, Ἀφ. 1255, Ἀριστ. Ρητορ. 3. 2, 12· πρβλ. **κύαθος** ΠΙ, Ἡσύχ.

σῐκυάζω, (**σικύα** II) ἀφαιρῶ αἷμα διὰ τῆς σικύας, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 17, 9, Achmes Ὀνειροκρ. 32· μεταγεν. ὡσαύτως **σικυάω,** Θεοφάν. Νόνν., παρ' ᾧ ὑπάρχει καὶ ῥηματ. ἐπίθετ. **-αστέον·** — ἐντεῦθεν **σικύᾰσις, εως,** ἡ, ἡ διὰ σικύας ἀφαίρεσις αἵματος, Achmes ἔνθ' ἀνωτ.· **σικυασμός,** ὁ, Ideler Φυσ. 2. 281.

σῐκύδιον, τό, ὑποκορ. τῶν **σικύα, σίκυος,** Φρύνιχ. Κωμικ. ἐν «Μονοτρόπῳ» 7.

σῐκυηδόν, Ἐπίρρ. (σικύα) κατὰ τρόπον κολοκύνθης, ἐπὶ κατάγματος, ὅταν δηλ. τὸ ὀστοῦν θραύηται χωρὶς νὰ ἀφήσῃ βελονοειδεῖς εἰσοχὰς καὶ ἐξοχάς, ἄνευ ῥωγμῶν, Παῦλ. Αἰγ. 6. 89· πρβλ. **καυληδόν, ῥαφανηδόν.**

σῐκυήλᾰτον, τό, μέρος κήπου κατάφυτον μὲ «ἀγγούρια», Ἱππ. 234. 44, Εὐστ. Πονημάτ. 275. 4· — **σῐκυήρᾰτον,** παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἡσαΐ. Α', 8), Ἐκκλ.· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 86.

σίκυον, τό, ὁ σπόρος τῶν ἀγγουρίων ἢ κολοκυνθῶν, ἀμφίβολ. παρὰ Θεοφρ.

σῐκυο-πέπων, -ονος, ὁ, = **σίκυος πέπων** (ἴδε **πέπων** I. 2), Γαλην.

σίκυος ἢ **σικυός,** ὁ, τὸ κοινὸν ἀγγούριον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 520, Εἰρ. 1001· ἐσθιόμενον ἄωρον καὶ ὠμόν, Ἱππ. 360. 26· καλούμενον καὶ **σίκυος** ἄγριος, ὁ αὐτ. 584. 13., 623. 27· καὶ **σίκυς, -υος,** ὁ, Ἀλκαῖ. 144. Ἡ **σικύα** ἦτο διάφορος τὸ εἶδος καὶ ἐτρώγετο ὥριμος, = **σίκυος** σπερματίας, **σίκυος** πέπων, ἢ καὶ ἁπλῶς **πέπων,** πρβλ. Foës Oecon. Hipp., Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. σελ. 258 κέξ. Τὸ Λατ. cucumis, περιλαμβάνει ἀμφότερα τὰ εἴδη. [**σῐ-** Κρατῖν. ἐν «Ὀδυσσεῦσιν» 8, Πράξιλλα 1]. — Καθ' Ἡσύχ.: «σικυός σπερματίας· ὃν ἡμεῖς μηλοπέπονα».

σικύς· «ὁ γναφεύς» Ἡσύχ.

σῐκυώδης, ες, ὅμοιος πρὸς **σικύαν,** ἢ **σικυόν,** φύλλον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 13, 1.

σῐκυών, -ῶνος, ὁ, (σικύα, σίκυος) μέρος κήπου ἐν ᾧ φύονται ἀγγούρια, Εὐστ. 291. 36, κτλ. **II.** ὡς κύριον ὄνομα **Σῐκυών, -ῶνος,** ἡ, ἡ πόλις ἡ ἐν Σικυωνίᾳ τῆς Πελοποννήσου, Ἰλ. Β. 572, Πίνδ., κλπ.· ὡσαύτως ὁ, Ξεν. Ἑλλ. 4. 2. 14., 7. 2, 11, πρβλ. Schweigh. εἰς Ἀθήν. 629A· ἀκολούθως ὡς ἐπίθετ., γῆ Σικ. Ἀνθ. Π. παράρτ. 9. 60.— ὁμαλ. ἐπίθετ. ἐθνικὸν **Σῐκυώνιος, α, ον,** κάτοικος τῆς Σικυῶνος, Θουκ. 1. 28, κτλ.· **Σικυωνικός** ἢ **-ιακός, ή, όν,** Ἀθήν. 196E, 271D, κτλ. — Ἐπίρρ. **Σῐκυωνόθε,** ἐκ Σικυῶνος, Πινδ. Ν. 9. 2.— Οἱ Σικυώνιοι ἐκάλουν τὴν ἑαυτῶν πόλιν **Σεκυών,** Α. Β. 555· τὸ ἀρχαιότατον τῆς πόλεως ὄνομα ἦτο **Μηκώνη,** Στράβ. 382.

σικυώνη καὶ **-ία,** ἡ, = **σικύα,** ἐν πάσῃ σημασίᾳ, Ἱππ. 423. 55., 424. 2, κτλ.· πρβλ. Wytt. εἰς Πλούτ. 2. 154C.— Καθ' Ἡσύχ.: «σικυωνία· κολοκύνθη».

Σῐκυώνια (ἐξυπακ. ὑποδήματα), τά, εἶδος γυναικείων ὑποδημάτων, Λουκ. Ρητ. Διδάσκ. 15, Πολυδ. Ζ', 93, πρβλ. Λουκρέτ. 4. 1118, Ἡσύχ.

σικχάζομαι, ἀποθετ., = τῷ ἑπομ., «σκώπτομαι» Εὐστ. Πονημάτ. 158. 75. **2)** ἐμπαίζω, Ἡσύχ.

σίκχαι· «κράσπεδα» Ἡσύχ.

σικχαίνω, (σικχός) «σιχαίνομαι», ἀποστρέφομαι, βδελύσσομαι, σικχαίνω πάντα τὰ δημόσια Καλλ. Ἐπιγράμμ. 29. 4· ἀπολ., Πολυβ. Ἐκλ. Βατ. σ. 456, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 16, 7, κτλ. **II.** οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 30. 4, καὶ συχν. παρὰ μεταγεν. συγγραφ., Gataker εἰς Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 5. 9, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 226· ἀόρ. **ἐσικχάνθην** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 442.

σικχαντός, ή, όν, βδελυρός, «σιχαμερός», Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 8. 24, Ἐκκλ.

σικχασία, ἡ, ἀποστροφή, ἡ πρὸς ἔμετον τάσις, ναυτία, ἀηδία, Μοσχίων π. Γυναικ. Παθῶν 28· **σικχασμός,** ὁ, Εὐστ. Πονημάτ. 251. 93.

σικχός, ὁ, ὁ σιχαινόμενος, μὴ εὐκόλως εὐχαριστούμενος, δύσκολος, δύστροπος, μάλιστα ἐν τῷ τρώγειν, ἀντίθετον τῷ **παμφάγος,** Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδήμ. 3. 7, 6, Πλούτ. 2. 87B, Ἀθήν. 262A. **II.** βδελυρός, σιχαμερός, «ὁ μικρόσιτος, ἢ ὁ ἀηδής» Ἡσύχ., Εὐστ. 1817. 63. Πρβλ. **ἄσικχος, σικχαίνω.**

σίκχος, εος, τό, = **βδέλυγμα,** Σύμμαχ. ἐν Παλαιᾷ Διαθ.·— ὡσαύτως **σικχότης, -ητος,** ἡ, Εὐστ. 972. 35.

σίλβαι· «ῥοιαὶ» Ἡσύχ.

σιλβία· «σιδία» Ἡσύχ.

Σιλεντιάριος, ὁ, τὸ Λατ. Silentiarius, ὑπάλληλος ἢ ἀξιωματικὸς ἔχων ὡς ἔργον νὰ ἐπιβλέπῃ εἰς τὴν ἡσυχίαν τῶν ἐν Βυζαντίῳ ἀνακτόρων, ἔχων τὸ ἀξίωμα συγκλητικοῦ, Εὐαγρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 3. 29, Ἀγαθ. 297. 2, Προκόπ. 1. 243· ἴδε Gibbon.

σιλέντιον, τό, μυστικὸν συμβούλιον τοῦ Βυζαντίνου αὐτοκράτορος, Μαλαλ. 438. 23, κτλ.

Σιληνός, ὁ, ἴδε **Σειληνός.**

σιλη-πορδέω, Δωρ. **σιλᾱ-,** (πέρδομαι) λέξις ἐν χρήσει παρὰ Σώφρονι κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Λουκ. Λεξιφάν. 21, Πυσειδών, παρ' Ἀθην. 212C, φέρομαι χυδαίως καὶ ἀναιδῶς. — Οὐσιαστ. **σιληπορδία,** ἡ, Λουκ. ἔνθ' ἀνωτ. [Τὸ πρῶτον μέρος τῆς λέξεως εἶναι ἀμφίβολον· — ἡ λέξις διαμένει ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλληνικῇ «τσιληπορδῶ»), Ἡσύχ.

σίλι, τό, = **κρότων** ἢ **κέκι,** ὅπερ καλεῖται παρ' Ἡροδ. 2. 94 **σιλλικύπριον,** τό, ἴδε Πλιν. Ν. Η. 20. 5· πρβλ. ὡσαύτως **σέσελι.**

σῐλίγνιον, τό, Λατ. silīgo, λεπτὸς πρώϊμος σῖτος, «ἀσπροσίταρον», ὅπερ οἱ Ἕλληνες τὸ πρῶτον παρὰ τῶν Ῥωμαίων παρέλαβον, Ἐκκλ.· — **σίλιγνις, εως,** ἡ, ἄλευρον ἐκ σιλιγνίου, λεπτότερον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ τῆς **σιμιδάλεως** (ᾰ ῐδε), Γαλην. 6. 483, Εὐστάθ. 1753, 6, Ἐτυμολ. Μέγ. 793. 8· — **σιλιγνίτης** ἄρτος, ὁ, παρεσκευασμένος ἐκ τοιούτου ἀλεύρου, Γαλην. ἔνθ' ἀνωτ.· καὶ **σιλιγνίας, ου,** ὁ Εὐστ. 1753. 7.

σιλλαίνω, (σίλλος) ὑβρίζω, σκώπτω, ἐμπαίζω, χλευάζω, διαπύρω, «ἀπὸ τοῦ τοῖς ἴλλοις, ταυτέστι τοῖς ὀφθαλμοῖς, σίνεσθαι» Ἡσύχ., Διογ. Α. 9. 111, Λουκ. Προμ. 8, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 40, Πολυδ. Β', 54, κτλ.

σιλλικύπριον, ἴδε **σίλι.**

σιλλο-γράφος [ᾰ], **ον,** ὁ γράφων σίλλους, σατυρογράφος, ἴδε **σίλλος** II· — ἐντεῦθεν **σιλλογράφέω,** Εὐσταθ. Πονημάτ. 221. 1, Ζωναρ., κλπ.· **σιλλογράφία,** ἡ, Εὐστ. 1850. 34.

σίλλος (οὐχὶ **σιλλός,** Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. σ. 11), ὁ, παραβλώψ, «ἀλλοίωπος», ἐγώ σ. γεγένημαι σε περιορῶν Λουκ. Δεξιφάν. 3· — πιθαν. παραλλαγὴ τοῦ τύπου **ἴλλός·** πρβλ. **σιλλόω.**

II, κοινῶς, ποίημα σκωπτικὸν ἐν ἑξαμέτρῳ, οἷα τὰ ὑπὸ τοῦ Τίμωνος τοῦ Φλιασίου γραφέντα (περὶ τὸ 268 π. Χ.), ὅστις ἐκλήθη **σιλλογράφος,** Ἀθήν. 22D, Ἰουλιαν. 207C· ἐν τοῖς **σίλλοις** ἐπετέθη κατὰ πάντων τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων πλὴν τοῦ Πύρρωνος καὶ τῶν σκεπτικῶν, εἰς ὧν τὴν σχολὴν αὐτὸς ἀνῆκεν, ἴδε Διογ. Α. 7. 109-116· — τὰ Ἀποσπ. αὐτοῦ εὑρηνται παρὰ τῷ Brunck ἐν Ἀναλέκτοις (σ. 67 κἑξ.), ἰδίᾳ δὲ ἐξέδωκεν αὐτὰς ὁ Wölke (Warsaw 1820), καὶ ὁ F. Paul (Berlin 1821)· — ἂν τὰ ποιήματα Ξενοφάνους τοῦ Κολοφωνίου (538 π. Χ.) ἐκλήθησαν ὑπ' αὐτοῦ τούτου **σίλλοι** (ὡς δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ ἐκ τοῦ Στράβ. 143, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 496, Εὐστ. 204. 21), ἡ πρώτη χρῆσις τῆς λέξεως πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἀρχαιοτέρα· ἀλλ' εἶναι πιθανὸν ὅτι εἰς τὸν Ξενοφάνην ἀπεδόθησαν **σίλλοι,** τὸ μὲν ἐπειδὴ τὰ ποιήματα ἐν οἷς προσέβαλλε τὴν θεολογίαν τοῦ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου ἦσαν ὅμοια πρὸς τοὺς σίλλους τοῦ Τίμωνος, τὸ δὲ διότι ὁ Τίμων εἰσῆγε τὸν Ξενοφάνην ὡς λαλοῦν πρόσωπον ἐν τοῖς ἰδίοις ἑαυτοῦ σίλλοις, ἴδε Διογ. Α. 9. 111· οὕτω παρὰ μεταγενεστ. τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδόθη εἰς πᾶν σκωπτικὸν ποίημα γεγραμμένον κατὰ τὸ ὕφος τῶν τοῦ Τίμωνος ποιημάτων, Λατ. sillus, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1, 224, Πολυδ. Β', 54, κτλ.· τὸν σ. ψόγον λέγουσι μετὰ παιδιᾶς δυσαρέστου Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 40. (Πρβλ. **σιλλάω**).— Καθ' Ἡσύχ.: «σίλλοι· ἔμμετρον σκῶμμα».

σιλλόω. = **σιλλαίνω.** Πολυδ. Θ', 148· ἑρμηνεύεται παρ' Ἡσυχ. καὶ Φωτ. (ὅστις μνημονεύει τοῦ Ἀρχίππ.): «τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠρέμα περιφέρειν, ἀναξαίνειν, λυπεῖν, μωκᾶσθαι, ψέγειν, κακολογεῖν».

σιλλυδιᾶν· «τὸ τοὺς κροσσοὺς ἀποσείεσθαι» Ἡσύχ.

σίλλυδος, ὁ, εἶδος ἀκάνθου, ἧς οἱ βλαστοὶ ἠσθίοντο, Διοσκ. 4. 159. **II** τεμάχιον περγαμηνῆς (Λατ. index) προσηρτημένον ἔξωθεν τοῦ βιβλίου καὶ περιέχον τὴν ἐπιγραφὴν αὐτοῦ κτλ., Κικ. πρὸς Ἀττ. 4. 4b, πρβλ. 4. 5, 3· — ἀλλὰ πληθ. **σίλλυβα,** τά, = **θύσανοι,** Πολυδ. Ζ', 64· ἐν ᾧ ὁ Ἡσύχ ἑρμηνεύει: «σίλλυβον· ἀκάνθιον ἀδρὸν καὶ ἐδώδιμόν τι· καὶ τὸ τῶν βιβλίων δέρμα», καὶ ὁ Διοσκ. 3. 10., 4. 150 παρέχει τὸν τύπον **σίλυβαν** ἐπὶ τῆς προτέρας τῶν δύο τούτων σημασιῶν.

σιλόδουροι, οἱ, οἱ τοῦ Καίσαρος soldurii (B. G. 3. 22), Γαλατικὴ λέξις ἑρμηνευομένη διὰ τοῦ **εὐχωλιμαῖοι,** δουλοπάρικοι ὁμόσαντες νὰ ζήσωσι καὶ ἀποθάνωσι μετὰ τοῦ κυρίου των, Νικ. Δαμασκ. παρ' Ἀθην. 249B.

σιλουρισμός, ὁ, τὸ ἐσθίειν σίλουρον, τὸ παρουσιάζειν αὐτὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης, Δίφιλ. ἐν «Ἀπολιπούσῃ» 1. 11.

σίλουρος [Ῐ], ὁ, ποτάμιος ἰχθύς, Λατ. silurus· ἦτο τοσοῦτον μέγας ὥστε ἵπποι ἢ βόες ἔπρεπε νὰ σύρωσιν αὐτὸν ἔξω, Αἰλ. π. Ζ. 14. 25· — «μερσίνι» (;) Διόδωρ. ἐν «Ἐπικλήρ.» 1. 36, Σώπατ. παρ' Ἀθην. 230E, Ἰουβενάλ. 4. 33.

σίλφη, ἡ, ἔντομόν τι, «βρωμοῦσα», blatta, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 17, 8, Αἰλ. π. Ζ. 1. 37, Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 31· ὡσαύτως tinea, βιβλιοφάγος σκώληξ, «σκῶρος», Λουκ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 17 (ἔνθα ἁπαντᾷ ὁ τύπος **τίλφη.** πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 300), Ἀνθ. Π. 9. 251. **II** εἶδος λέμβου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 143, Σουΐδ. Πρβλ. **τίφη.**

σιλφιάειος, εσσα, εν, ὁ ἐκ σιλφίου, Νικ. Ἀλεξιφ. 329.

σίλφιον, τό, Λατιν. laserpitium, φυτόν τι οὗ τὸν ὀπὸν μετεχειρίζοντο εἰς τροφὴν καὶ φαρμακοποιΐαν, Σόλων 38, Ἡρόδ. 4. 169· ὀπὸς σ. Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387· ὀπὸς καὶ καυλὸς αὐτοῦ 389, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 945· συχν. παρ' Ἀριστοφ. ὡς πρᾶγμα ἐδώδιμον, μάλιστα συμφυρόμενον μετὰ τυροῦ, Ὄρν. 534, 1579· ἔχον δὲ ἰσχυρὰν δσμήν, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 895 κἑξ. — Ἔφυετο ἀφθόνως περὶ τὴν Κυρήνην καὶ ἀπετέλει ἐμπόριον ἐξαγωγῆς (πρβλ. **καυλός**). ἴδε Rawlinson εἰς Ἡρόδ. 4. 169· ἐντεῦθεν ἡ παροιμία, τὸ Βάττου σίλφιον, ἐπὶ σπανίων καὶ πολυτίμων πραγμάτων, Ἀριστοφ. Πλ. 925, Ἀριστ. Ἀποσπ. 485. — Ὁ Ἡρόδ. χρῆται τῷ ὀνόματι **τὸ σίλφιον** σχεδὸν ἐπὶ τῆς σημασίας: ἡ τοῦ σιλφίου χώρα, 4. 192. — Ἐνίοτε **σίλφιον** ἐκαλεῖτο καὶ ἡ ῥίζα τοῦ φυτοῦ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ στέλεχος (καυλός)· τὸ σπέρμα (μαγύδαρις), καὶ τὸ φύλλον (μάσπετον), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 3, πρβλ. Ἀντιφ. ἐν «Δυσέρ.» 1, Ἄλεξ. ἐν «Λεδ.» 2. 5, Πολυδ. Ϛ', 67. — Ὁ Bentl. (Correspondence, Letters 235, παρὰ τῷ Gaisf. εἰς Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.) νομίζει ὅτι εἶναι ἡ assafoetida, ἣν εἰσέτι μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως ἐσθίουσιν ἐν τῇ Ἀνατολῇ· ἤδη δὲ νομίζεται ὅτι τὸ Περσικὸν εἶδος, ὅπερ παρῆγε τὸν ὀπὸν Μηδικόν, ἦτο ἡ assafoetida, τὸ δὲ Ἀφρικανὸν εἶδος, ὅπερ παρῆγε τὸν ὀπὸν Κυρηναϊκόν, ἦτο (κατὰ τὸν Della Cella) ἡ Ferula tingitana, ἡ (κατὰ τὸν Sprengel) ἡ Thapsia gummifera, ἴδε Bähr εἰς Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., ἴδε ὡσαύτως Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 3. — Καθ' Ἡσύχ.: «σίλφιον· ξηρόν. οἱ δὲ νεκρόν».

σιλφιο-φόρος, ον, ὁ φέρων σίλφιον, Στράβ. 133.

σιλφιόω. παρασκευάζω διὰ σιλφίου, **σεσιλφιωμένος** = τῷ ἐπομ., Φιλόξ. 2. 31 παρὰ τῷ Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 3, σελ. 644.

σιλφιωτός, ή, όν, ὁ διὰ σιλφίου παρεσκευασμένος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 180.

σίμαι· «τῆς κιθάρας τὰ ἄκρα, καὶ ἐν ταῖς ἀροφαῖς θέσεις τινές» Ἡσύχ.

σῑμαίνω, εἶμαι **σιμὸς** (ῐ ῐδε), Ἀνέκδ. Ὀξων. 1. 138.

σίμαλος, ὁ, = **σιμός.** Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. 377.

σιμ-αύχην, ενος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πλάγιον, λοξὸν αὐχένα, ἀμφιθ. παρὰ Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. 669.

σιμβεύω, (σίμβλος) ἀμετάβατ., σχηματίζομαι ἢ αὐξάνομαι ἐντὸς σίμβλου, κυψέλης, σ. κηρότροφα ὄῶρα μελισσῶν Ἀνθ. Π. 6. 236.

σίμβλη, ἡ, = **σίμβλος,** «ὅπου αἱ μέλισσαι τὸ μέλι τιθέασι, κύθεθρα» Ἡσύχ.

σιμβλήϊος, η, ον, ὁ ἐκ τοῦ σίμβλου, τῆς κυψέλης, σ. ἔργα, μέλι, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1036· — ἀνώμαλ. θηλ. **σιμβλῆις, -ίδος,** πέτρα σ., ὑπὴ ἐντὸς βράχου, ἧς ποιοῦνται χρῆσιν αἱ μέλισσαι ἀντὶ κυψέλης, ὁ αὐτ. 1. 880· ὡσαύτως, μέλισσαι σιμβληΐδες Ἀνθ. Π. 9. 226· φέρεται σιμβλίδες παρ' Ἡσυχ.

σίμβλιος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς σίμβλον, εἰς κυψέλην, ἀμφιθ. παρὰ τῷ Διοσκ. 2. 104.

σιμβλο-ποιέω, συνάγω εἰς κυψέλην ἢ κάμνω ἐντὸς κυψέλης, μέλι Εὐστ. Πονημάτ. 270. 92· Μέσ., αὐτόθι 145. 83.

σίμβλος, ὁ, κυψέλη μελισσῶν, «κρηνίον», Ἡσ. Θ. 598, Θεόκρ. 19. 2, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 132, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 49. **2)** μεταφορ., ταμεῖον, ἀποθήκη, σ. χρημάτων Ἀριστοφ. Σφ. 241· πρβλ. Λατ. favissae ἀντὶ thesaurus· — μεταγεν. **σίμβλον,** τό, Εὐριάθ. 237, 381· πληθ. **σίμβλα,** Ὀππ. Κυν. 1. 128, Ἀλκίφρ. 3. 23, Ἡσύχ.

σιμικίνθιον, τό, ἴδε ἐν λ. **σημικίνθιον.**

σιμίκιον, τό, μουσικὸν ὄργανον ἔχον 35 χορδάς, Πολυδ. Δ', 59 (διάφορ. γραφ. **σιμικόν**).

σῑμο-ειδής, ές, σιμός, στόμα Αἰλ. π. Ζ. 12. 27.

Σῑμόεις, -εντος, ὁ, Simois, Ἰλ.· συνηρ. **Σῑμοῦς, οῦντος,** Ἡσ. Θ. 342· — ἐπίθετ. **Σιμοέντιος,** συνηρ. **Σιμούντιος, α, ον,** Εὐρ. Ὀρ. 809. Ι. Α. 767· ὡσαύτως **ος, ον,** ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 250· ποιητ. θηλ. **Σιμοεντίς, -ίδος,** ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 1018· **Σιμοῦντις** Ἀριστοφ. Θεσμ. 110· ὡσαύτως **Σιμοείσιος, ον,** Στράβ. 597, Τρυφιόδ. (γραπτ. Τριφ-.) 326.

σῑμο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων τὴν ῥῖνα σιμήν, τὸ πρόσωπον πεπλατυσμένον, Ἵππος Πλάτ. Φαῖδρ. 253E.

σῑμός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν ῥῖνα σιμήν, πεπλατυσμένην, ὡς οἱ Τάρταροι (ἢ οἱ Σκύθαι, ὡς οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν αὐτούς), Ἡρόδ. 4. 23, πρβλ. 5. 9· φαυλότεραι καὶ σ., σ. καὶ αἰσχροὶ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 617, 705, πρβλ. Θεόκρ. 3. 8· λέγεται δὲ ὅτι εἶχον ἰταμὴν καὶ σκωπτικὴν ὄψιν (ὡς τὸ Γαλλ. nez retroussé), σιμὸς ἐπίχαρις κληθεὶς Πλάτ. Πολ. 474D, πρβλ. Πλούτ. 2, 56C, Πολυδ. Β', 73· ὁ Ἀριστ. λέγει ὅτι ἅπαντα τὰ παιδία εἶναι σιμοί, Προβλ. 33. 18· λέγεται περὶ τῶν δελφίνων, Ἀρίων ἐν Bgk. Λυρ. σ. 567· ἐπὶ τῶν κυνῶν, Ξεν. Κυν. 4, 1· ἐπὶ τοῦ Ἱπποποτάμου, Ἡρόδ. 2. 71, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 7, 2· ἐπὶ τῶν ἱππαρίων τῶν Σιγυννῶν, Ἡρόδ. 5. 9, 3· ἐπὶ τῶν αἰγῶν καὶ μελισσῶν, Θεόκρ. 7. 80., 8. 50· καὶ τὸ Λατ. simius, simia, δεικνύει ὅτι ἡ λέξις ἐλέγετο καὶ ἐπὶ τῶν πιθήκων. **2)** ἐπὶ τῆς ῥινός, πεπλατυσμένης, πλατύς, ἀντίθετον τῷ **γρυπός,** Πλάτ. Θεαίτ. 209C· τὸ σ. τῆς ῥινός, = σιμότης, Ξεν. Συμπ. 5, 6, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 9, 7. — Ἐπειδὴ δὲ τὸ τοιοῦτον σχῆμα τῆς ῥινὸς παρέχει ἔκφρασιν σκωπτικήν, εὑρίσκομεν, σιμὰ γελᾶν (πρβλ. Λατιν. naso suspendere adunco), Ἀνθ. Π. 5. 177· σιμὰ σεσηρὼς μυχθίζεις αὐτόθι 179· πρβλ. **σιμόω** I. **II** μεταφορ., κεκλιμένος πρὸς τὰ ἄνω, ὡς τὸ κυρτὸν μέρος λόφου· ἀκολούθως, ὡς τὸ **προσάντης,** Λατ. acclivis, πρὸς τὰ ἄνω φέρων, ἀνωφερής, ἀντίθετον τῷ **κατάντης,** Λατιν. declivis, χωρίον Ἀριστοφ. Αυσ. 288, ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.· πρὸς τὸ σιμὸν διωκεῖν, καταδιώκω πρὸς τὰ ἄνω, «τὸν ἀνήφορον». Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 23· πρὸς τὸ σ. ἀνατρέχειν Διονύσ. Κωμ. ἐν «Ὁμωνύμοις» 2, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 2. 38· ὁδὸς Ξεν. Κυν. 6, 5· τὰ σιμὰ ὑπερβαλεῖν αὐτόθι 5, 16· — αἱ σιμαί, τὰ ἄκρα τῆς λύρας, Ἡσύχ.· ὡσαύτως, μέρη τοῦ γείσου, ὁ αὐτ., πρβλ. Βιτρούβ. 3, § 63. **2)** καθόλου, πρὸς τὰ ἄνω κεκαλυμμένος, κοῖλος, ἀντίθετ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῷ **κυρτός**, ἡ γαστὴρ τῶν ἀδειπνων σιμὴ Ξεν. Κύρ. 8. 4, 21· τὰ σιμὰ τοῦ ἥπατος, τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ἥπατος, Πολυδ. Β', 213, Γαλην.· χεὶρ σιμὴ Ἀθήν. 630Α·— ἐπὶ ξυλαρίων πρὸς ἐπίδεσιν κατάγματος, παρ' Ἱππ. περὶ Ἰητρ. 745, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸν Γαλην. εἶναι στρογγύλα καὶ βαθμηδὸν λεπτυνόμενα ὥστε ἡ πίεσις νὰ γίνηται ὀλιγωτέρα· ὡσαύτως εἴδος ἐπιδέσμου, αὐτόθι 742.

Σῖμος, ὁ, ἀρσεν. κύριον ὄνομα, ὁ ἔχων τὴν ῥῖνα σιμήν, Πλακομύτης, Ἀνθ. Π. 6. 310, κ. ἄλλ., (ἔνθα ὁ τονισμὸς **Σίμος** εἶναι πλημμελής)·— κεῖται εἰς δήλωσιν Σατύρου, Συλλ. Ἐπιγρ. 7417, 59.-60. κ. ἄλλ.·— **Σίμυλος** εἶναι τύπος ὑποκοριστικός. **II.** εἶδος θύννου ἢ ἄλλου τινὸς ἰχθύος, Ὀππ. Ἁλ. 1. 170.

σῖμότης, ητος, ἡ, (σιμὸς) τὸ σχῆμα τῆς σιμῆς ἢ πλατείας ῥινός, ἀντίθετον τῷ **γρυπότης**, Πλάτ. Θεαίτ. 143Ε, 209C, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 21. **II.** μεταφορ., τὴν σ. τῶν ὀδόντων, ἡ πρὸς τὰ ἄνω κυρτότης τῶν χαυλιοδόντων ἀγρίου κάπρου, Ξεν. Κυν. 10, 13.

σῖμο-τομέω, (τέμνω) ἐν Γεωπον. 5. 17, 6, ἴσως ἀποκόπτω πλησίον, «σιμά».

σῖμο-τράχηλος, ον, = **σιμαύχην**, Τζέτζ. Ἰστ. 11. 100.

Σῖμοῦς, οῦντος, ὁ, συνηρ. ἀντὶ τοῦ **Σιμόεις**.

σῖμόω, (σιμὸς) ποιῶ σιμήν, «ζαρώνω» τὴν ῥῖνά μου, καὶ μεταφορ. = **μέμφομαι** (πρβλ. **σιμός** I. 2), Ἡσύχ. **II.** καθόλου, κάμπτω πρὸς τὰ ἄνω, τὴν ἰγνύαν Ἠλιόδ. 10. 31· τὸν αὐχένα, τὰ νῶτα Ἰακώβ. εἰς Ἀχιλλ. Τάτ. σ. 460·— γίνομαι σιμός, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802· ἐπὶ τῆς ῥινός, ὁ αὐτ. 1164Ε· πόδες σεσιμωμένοι, κεκυρτωμένοι πόδες, ὡς οἱ πόδες νηκτικῶν τινων πτηνῶν, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 8, πρβλ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 826.

σῖμ-φδία, ἡ, εἶδος αἰσχρᾶς ᾠδῆς κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ **Σίμωνος**, Στράβ. 648·— **σῖμ-φδός**, ὁ, Ἀριστόδ. παρ' Ἀθην. 620D· πρβλ. **ἴλαρ-ῳδός**.

σίμωμα [ῑ], τό, πᾶν πρᾶγμα κεκυρτωμένον ἢ ἀνεστραμμένον, σ. νηός, ἡ κεκυρτωμένη πρῷρα τοῦ πλοίου, Πλουτ. Περικλ. 26· πρβλ. **σάμαινα**.

Σίμων, ωνος, ὁ, εἷς τῶν Τελχίνων (ἴδε **Τελχίν**), λέγεται δὲ παροιμιωδῶς ἐπὶ τῶν συνηπισμένων πρὸς κακόν, οἷδα Σίμωνα καὶ Σ. ἐπὶ Ζηνοδ. Παροιμ. 5. 41. **II.** ὄνομα βόλου τῶν κύβων, Εὐδουλ. ἐν «Κυβευταῖς» 2. 6.

Σῑμωνίδης, ου, καὶ Ἰων. **εω**, ὁ, Δωρ. **-δας, α**, κλητ. **-ίδη** (Θεόγνωστ. 469), ὄνομα δύο περιωνύμων ποιητῶν, Ἡρόδ. 5. 102, Πλάτ. Πρωτ. 339Α· Ἀθήν. 460Β, κτλ.·— ἐπίθετ. **Σιμωνίδειος, ον**, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Σιμωνίδην ἢ ὅμοιον αὐτῷ, τρόπος Πλούτ. 2. 1137F.

Σιμωνίζω, μιμοῦμαι τὸν Σίμωνα, Εὐστ. Πονημ. 261. 57.

σὶν (σιόν, ἤτοι θεόν) τὸν σὶν φέρων Ἐπιγρ. Σπάρτης L. et F. 163b, c, Συναγ. Λέξ. Ἀθηνᾶ, Κουμανούδη, Ἡσύχ.

σῑνᾰμώρευμα, τό, κλοπὴ ἡδύσματος, λιχνεύματος, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 10.

σῑνᾰμωρέω, (σινάμωρος) βλάπτω, λυμαίνομαι, καταστρέφω ἀκολάστως, τῆς Ἑλλάδος μηδεμίην πόλιν σιναμωρέειν Ἡρόδ. 1. 152, πρβλ. 8. 35· ὡσαύτως ἀμεταθ., σ. ἐς τι Παυσ. 2. 32, 3· — Παθ., μὲ μεταχειρίζεται τις ἀκολάστως, αἰσχρῶς, λάγνως, γυνὴ συναμωρουμένη χαίρει Ἀριστοφ. Νεφ. 1070.

σῑνᾰμωρία, ἡ, ἡ πρὸς βλάβην τάσις, συνάπτεται μετὰ τοῦ **ὕβρις**, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 6, 6· λαιμαργία, λιχνεία, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1690· ἀκολασία, Θεμίστ. 294Α.

σῑνᾰμωρος [ᾰ], ον, βλαπτικός, ἐπιβλαβής, ὀλέθρια καὶ σ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 816· ἀκολάστως βλαπτικός, αἰσχρός, λάγνος, Ἀνακρ. 52· ἐπὶ κυνός, Πλούτ. 2. 3Α, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1009· — μετὰ γεν. πράγμ., τῶν ἑωυτοῦ σ., βλάπτων τὰς ἰδίας του ὑποθέσεις, Ἡρόδ. 5. 92, 6. **2)** αἰσχρός, λάγνος, Ἰακώβ. εἰς Ἀχιλλ. Τάτ. 609. (Εἶναι κατάβλητος ἡ ἐκ τοῦ **σίνομαι** ἐτυμολογία· περὶ δὲ τῆς καταλήξεως **-μωρος**, ἴδε τὴν λ. **ἰόμωρος**). — Καθ' Ἡσύχ.: «σινάμωρος· κακόσχολος».

σῑνᾰπ-έλαιον, τό, ἔλαιον σινάπεως, Διοσκ. 1. 47.

σῑνᾶπῐ [σῐ], **εως**, Ἀνδξιππ. ἐν «Ἐγκαλυπτομένῳ» 1. 45, Καιν. Διαθ., καὶ **σίνᾰπυ**, **υος** Διοκλ. παρ' Ἀθην. 68Ε, τὸ· Ἰων. **σίνηπι, εως** ἢ **ιος**, Ἀριστ. περὶ Φυτ. 1. 5, 5, Ἀρχιγ. παρὰ Γαλην., κλπ., ἢ **σίνηπυ** Νίκ. παρ' Ἀθην. 366D· ὡσαύτως **σίνηπυς**, αἱτ. **υν**, ὁ, Νικ. Ἀλεξιφ. 533, «σινᾶπι», Λατιν. sinapi· — παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττικῶν οὐδεὶς τοιοῦτος τύπος εἶναι ἐν χρήσει, ἀλλὰ **νᾶπυ**, Ἀθήν. 367Α, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 288.

σῑνᾰπίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σίναπι**. Ἀλέξ. Τραλλ. 7. 311.

II. = **μίλτος**, ὡς εἶ = **σ νωπική**, Εὐστ. εἰς Διον. Π. 1178.

σῑνᾰπίζω, πρβλ. **σεσινᾶπικα**, ἐπιθέτω σιναπισμὸν εἴς τινα, τινὰ Ξέναρχ. ἐν «Σκυθ.» 1, ἴδε Matthaei Med σ. 298 κέξ. — Παθ., ἔχω ἐπιβεβλημένον σιναπισμόν, τὰ σεσιναπισμένα μέρη αὐτόθι σ. 300.

σῑνᾰπῖνος [ᾰ], **η, ον**, ὁ ἐκ σινάπεως, Διοσκ. 1. 47, Γαλην.

σῑνᾰπιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **σίναπι**, Ἐτυμολ. Μέγ. 713. 38.

σῑνᾰπισμα, τό, σινᾰπισμός, Σωραν. Μαιευτ. 227 ἐν τέλ.

σῑνᾰπισμός, ὁ, ἡ χρῆσις σιναπισμοῦ, Διοσκ. περὶ Ἰοβόλ. 3, Ἀέτ., κλπ.

σῑνᾰπιστέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ ἐπιθέσῃ σιναπισμόν, Διοσκ. π. Ἰοβόλ. 2.

σινάπυξ· «γογγυλίς» Ἡσύχ.

σῑνᾰρός, ά, όν, (σίνομαι) βεβλαμμένος, κεκακωμένος, δδόντες, σκέλος Ἱππ. 781F, 800D, 819G· τὸ σιναρὸν ὁ αὐτ. περὶ Ἀγμ. 774.— Καθ' Ἡσύχ.: «τὸ κεκακωμένον καὶ βεβλαμμένον πονηρόν».

σῖνάς, άδος, ἡ, ἀλεθρία, καταστρεπτική, «φθαρτική» Ἡσύχ.

σίνδις· «γέρων» Ἡσύχ.

σινδο-κόθορνος· «ὑπόδημα ποιόν» Ἡσύχ.

σινδόνη, ἡ, πλημμελὴς γραφὴ ἀντὶ **σινδόνιον**, παρὰ Γαλην. Γλωσσ.

σινδόνιον, τό, παραπέτασμα, ἔνδυμα κτλ., πεποιημένον ἐκ σινδόνος ἤτοι λεπτοῦ ὑφάσματος, Δίων Κ. 79. 13, Πολυδ. Ζ', 73· ὡσαύτως **σινδονίσκη**· ἡ, Πλούτ. 2. 340D.

σινδονίτης [ῑ] **ου**, ὁ, ὁ φορῶν σινδόνα, Στράβ. 719·— πεποιημένος ἐκ σινδόνος, τελαμὼν Πολυδ. Δ', 181· χιτὼν Φώτ.

σινδονο-ειδής, ές, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς σινδόνα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐσταθ.

σινδονο-φορέω, φορῶ ἐνδύματα ἐκ σινδόνος ἤτοι λεπτοῦ ὑφάσματος, Στράβ. 711.

σινδονο-φόρος, ον, ὁ, ὁ φορῶν σινδόνην ὡς ἔνδυμα, Ἐπιγρ. Τεγέας 1., et F. 341c.

σινδον-ῶφής, ές, ὑφασμένος ὡς ἡ σινδών, Φιλόξ. 2, 43· ἴδε **Σιδον-**.

σίνδρων, ωνος, ὁ, = **σιναρός** II, **βλαπτικός**, βλαβερός, Ἑρμων παρ' Ἀθην. 267Β·— ὡσαύτως = **δουλεκδουλος**, ὃηλ. ἀεὶ τὴν βλάβην τοῦ κυρίου του σχεδιάζων, Ἀθήν. Ἐνθ' ἀνωτ.·— ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως μνημονεύει **σινδρός**, ὁ.

σινδών, όνος, ἡ, (αἰτιατ. πληθ. παρ' Ἡσυχ. **σινδοῦς**, ὡς **εἰκοῦς** ἐκ τοῦ **εἰκών**)·— λεπτὸν ὕφασμα εἴδους «μουσελίνας» (πιθ. παράγεται ἐκ τοῦ **Ἰνδός**, Sind), Ἡρόδ. 1. 200., 2. 95, ἴδε Ritter Erdkunde 5. 436· σινδὼν βυσσίνη, ἧς ἐπιουῦντο χρῆσιν πρὸς περιβολὴν τοῦ ταριχευθέντος νεκροῦ («μουμίας»), Ἡρόδ. 2. 86, 7. 181 (ἴδε ἐν λ. **βύσσος**)· ἀλλ' ὡσαύτως, ἐξ ἐρίου τὰς σινδόνας ὑφαίνουσιν, λέγει ὁ Θεόφρ. ἐν τῷ π. Φυτ. Ἱστ. 4. 7, 7, πρβλ. Στράβ. 693·— βραδύτερον καθόλου, λεπτὸν ὕφασμα, βρόχῳ μιτοῖσι σινδόνος Σοφ. Ἀντ. 1222· σινδόνος βυσσίνης τελαμῶνες, ἐπίδεσμοι, ὧν χρῆσιν ποιεῖται ὁ χειρουργός, Ἡρόδ. 7. 181· τῶν πάνυ λεπτῶν (ματίων καὶ σινδόνων Θουκ. 2. 49, 4.

2) πᾶν πρᾶγμα ἐκ τοιούτου ὑφάσματος πεποιημένον οἷον ἔνδυμα λεπτόν, Λουκ. Θεῶν Ἐκκλ. 10· μάκτρον, χειρόμακτρον, Λατ. mappula, Ἀλκίφρων 3. 66· πλοίου ἱστίον, Εὐρ. Ἀποσπ. 775. 36, Ἀλκίφρων 1. 12, κτλ. Πρβλ. Bast. Ep. Cr. σ. 180.

σῑνέομαι, ἀμφίβ. Ἰων. τύπος ἀντὶ **σίνομαι**.

σίνηπι, Ἰων. ἀντὶ **σίναπι**.

σινιάζω, (σινίον) = **σήθω**, κοσκινίζω, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κβ', 31, Ἡσύχ., Φώτ.·— παθητ. ἀόρ. **σινιάθῆναι** (ἐκ τοῦ **σινιάω**), ἴδε Εὐστ. Πονημ. 140. 77.

σινίασμα, τό, τὸ διὰ τοῦ κοσκινίσματος ἀποχωριζόμενον, τὸ ἄχυρον, Παλλαδ. Λαυσ. 39.

σινίον, τό, λέξις μεταγενεστ. σημαίνουσα κόσκινον· οὕτω **σινιατήριον**, τό, Ἡσύχ., **σινιάτρον**, Συντείπας παρὰ τῷ Δουκαγγ.· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 131.

σίνις [σῐ], **εως**, ὁ, αἰτ. **σίνιν**, (σίνομαι) ὁ βλάπτων, ἐρημῶν, λυμαινόμενος, διαρπάζων, σ. κτεάνων Σοφ. Ἀποσπ. 230· λέοντα σίνιν δόμοις (ὁ Conimbr. προτείνει λέοντος ἶνιν ἑαυτοῦ καὶ ἦθος ἐν σπίγ. 728). Αἰσχύλ. Ἀγ. 718, πρβλ. Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 90, Ἀνυσῶρρ. 539· — ὡσαύτως ὡς ἐπίθετον, καταστρεπτικός, σ. ἀνήρ, ὡς παράδειγμα γλώσσης, Ποιητὴς παρ' Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 2. **II.** ὡς κύριον ὄνομα, **Σίνις**, ὁ καταστρέφων, ὀλέθριος, ὁ Ὄλεθρος, διαβάντος ληστὴς ἐν τῷ Ἰσθμῷ τῆς Κορίνθου καλούμενος **Πιτυοκάμπτης**, Εὐρ. Ἱππ. 977, Χρον. Πάρ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2374. 36, Ξεν., κλπ. Ὁ τύπος **Σίννις** εἶναι πλημμελής.

σιν-ώδους, οντος, ὁ, ἡ, ὁ διὰ τῶν ὀδόντων βλάπτων, Ἡσύχ. —Πρβλ. **συνώδους**.

σιν-ώδων, οντος, ὁ, εἶδος ἰχθύος κατ' ἀγέλας ζώντος καὶ σαρκοβόρου, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 24., 9. 2, 1, κ. ἄλλ.· τὰ Ἀντίγραφα ποικίλλουσι μεταξὺ τῶν γραφῶν **σινόδων, σινώδων, συνόδων**.

σίνομαι, Αἰολ. **σίννομαι** Σαπφὼ 14· 6' ἐνικ. **σίνηαι** Ὀδ. Μ. 139· Ἰων. παρατ. **σινέσκετο, -οντο** Ἡσ. Ἀποσπ. 137 Marksch., Ὀδ. Ζ. 6·— μέλλ. **σινήσιμαι** Ἱππ. 610. 10· — ἀορ. γ' πληθ. **ἐσίναντο** Ἡρόδ. 8. 31, **-έατο** 7. 147· — τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι τὸν τύπον **σινέεσθαι** ἐν Ἡροδ. 1. 123., 5. 81, κτλ., Ἱππ. 500. 47 κέξ., 510. 52· ἀλλὰ ὁ τύπος **σίνομαι** εἶναι ὁ μόνος παρ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὅμ., καὶ πιθανῶς διορθωτέαν οὕτως ἀπανταχοῦ, ἴδε Δινδ. Διάλ. Ἡροδ. σ. xlii'—τὸ ἐνεργ. **σίνω** δὲν ἀπαντᾷ (εἰμὴ παρὰ Γαληνῷ). ἀλλὰ τὸ **σίνομαι** κεῖται ὡς παθ. ἐν Ὀρφ. Ἀργ. 212. (Ἐκ τῆς √ΣΙΝ παράγονται ὡσαύτως τὰ **σίν-ος, σίν-ις, σίν-τωρ, Σίντιες, Σίν-ων, σινά-μωρος**). [ῑ παρ' Ὁμ., Ἡσ. καὶ μεταγεν. Ἐπικ.· ἀλλὰ ῐ ἐν τῷ **ἀσινής**· καὶ ὁ Αἰσχύλ. δὲ καὶ ὁ Σοφ. ἔχουσι **σίνος, σίνις** μετὰ ῑ]. **I.** βλάπτω, ἐπιφέρω βλάβην ἢ ζημίαν εἴς τινα, παρ' Ὁμήρ., ὅστις ποιεῖται χρῆσιν τοῦ ῥήματος μόνον ἐν τῇ Ὀδ. (ἀλλ' ἴδε κατωτ. II, καὶ πρβλ. **σίντης**) ἐπὶ ληστῶν, οἳ σφέας σινέσκοντο, ἐπὶ τῶν Κυκλώπων, οἱ ὁποῖοι ἐλήστευον καὶ διήρπαζον τὰ τῶν Φαιάκων, Ὀδ. Ζ. 6· ὅτε μοι σίνοιτό γ' ἑταίρους, ἐπὶ τῆς Χαρύβδεως, ἥτις κατέστρεψε τοὺς συντρόφους του, Μ. 114· εἰ δέ κε σίνηται (ἐξυπακ. Ἠελίου βόας) Α. 112, Μ. 139 (πρβλ. βόες ἀσινέες αὐτόθι 110)· οὕτως, οὐ σινέσκετο καρπὸν Ἡσ. Ἀποσπ. 2. 3· καὶ παρὰ μεταγενεστ. Ἐπικ., ἀλώπηξ .. σινομένα τὰν τρώξιμον, διαρπάζουσα τὰς σταφυλάς, Θεόκρ. 1. 49· σ. ἔπαυλα καὶ .. ἀνδρας Ἀνθ. Π. 6. 272, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 951, 1260, κτλ.· — οὕτω παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογράφοις, διαρπάζω, ληφυραγωγῶ, λῃστεύω χώραν, Ἡρόδ. 5. 74, 2., 6. 97, 2., 8. 31, 3· καταστρέφω, φθείρω τὰ γεννήματα, ὁ αὐτ. 1. 17, 3.. 4. 123, 1· οὕτως ἔν τινι Κρητικῇ ἐπιγραφῇ, αἱ δέ κα σίνηται [τοὺς καρπούς], ἀποτεισάτω τὰ ἐπιτίμια ὁ σινόμενος Συλλ. Ἐπίγρ. 2556. 28· ἔν τινι Δελφικῇ ἐπιγραφῇ, 1688. 42· ἔν τινι Σικελικῇ ἐπιγραφ. 5774. 81· σ. τὴν Μηδικὴν Ξεν. Κύρ. 5. 5, 4, πρβλ. 3. 3, 5· ἐὰν ὑποζύγιον .. σίνηταί τι τῶν πέλας Πλάτ. Νόμ. 936Ε. **II** καθόλου, ἐπιφέρω βλάβην, ὡς τὸ Ἀττ. **βλάπτω**· αἰδώς, ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡσ. 316 (παρεμβάλλεται καὶ ἐν Τλ. Ω. 45, ἴδε Σχόλ. Ἑνετ.)· [ὁ κροκόδειλος] οὐδέν σ. τὸν τροχίλον Ἡρόδ. 2. 68, 5· τὴν ἔδραν τοῦ ἵππου μὴ σ., νὰ μὴ βλάπτωνται τὰ ὀπίσθια αὐτοῦ, Ξεν. Ἱππ. 12, 9· μάλιστα ἐν πολέμῳ, βλάπτω, συνταράττω, σ. τὸν στρατὸν Ἡρόδ. 5. 27, 2· τοὺς πολεμίους μέγα σ. ὁ αὐτ. 7. 147, 1, πρβλ. 9. 49, 2, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 16· ἀντίθετον τῷ **ὠφελεῖν**, ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 12, 5.— Ἡ λέξις εἶναι Ἰωνικὴ τὴν ἀρχὴν καὶ οὐδαμοῦ εὑρηται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ποιηταῖς, καὶ ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζογράφων κυρίως ποιεῖται χρῆσιν αὐτῆς ὁ Ξενοφ.· ἀλλὰ πρβλ. **σίνος, σίνις**, Ἡσύχ.

σίνος, εος, τό, βλάβη, φθορά, πληγή, Ἱππ. 739Δ· πληθ., πληγαί, ὁ αὐτ. π. Διαίτ. Ὀξ. 393, κ. ἀλλ.· καθόλου, βλάβη, ζημία, Ἡρόδ. 8. 65. **II** ἐπὶ πραγμάτων, ὄλεθρος, φθορά, συμφορά, κακόν, ἐν χρήσει παρ' Αἰσχύλ. μόνῳ ἐκ τῶν Τραγικ., πρέπει σ., εἶναι καταφανὲς τὸ κακόν, ἡ βλάβη, Ἀγ. 388 (λυρ.)· σ. ἰσοζηλώτατον, ὄλεθρος, καταστροφὴ τῶν ἐνδυμάτων, αὐτόθι 561 (ἰαμβ.)· σ. πολυκτόνον, ἐπὶ τῆς Ἑλένης, αὐτόθι 733 (λυρ.)· ἐπὶ τοῦ ἀστέρος (τοῦ θαλασσίου ἀκτινωτοῦ, κοινῶς «σταυροῦ»), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 20, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 7, 3.— Ἰωνικὸν λέξις λίαν σπανία παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν πεζογράφων, οἷον Ἱσοκρ. 415Ε. [σῐ̄, Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ., Νικ. Θηρ. 1. 653· ἀλλ' ἐν Ἀλεξιφ. 231, **σίνεα**, ἴδε ἐν λέξ. **σίνομαι**]. — Καθ' Ἡσύχ.: «σίνος· βλάβος».

σῑνότης, -ητος, ἡ, τὸ εἶναι βεβλαμμένον, τὸ ἔχειν ἐλλείψεις, Γλωσσ.

σῑνόω, μεταγεν. τύπος τοῦ **σίνομαι**, Μανέθων. 6. 552, πρβλ. Φωτ. Βιβλ. 55. 38.— Καθ' Ἡσύχ. «σινοῦται· βλάπτεται».

σίντης, ου, ὁ, (σίνομαι) ποιητ. λέξ., ὁ σπαράττων, διασχίζων, ἁρπακτικός, ἐπὶ τοῦ λέοντος, ὡς βραδύτερον τὸ **σίνις**, Ἰλ. Λ. 481, Υ. 165· ἐπὶ τοῦ λύκου, Π. 353· μετὰ θηλ. οὐσιαστ., σίντες φάλαγγος Νικ. Θηρ. 715. **2)** ὡς οὐσιαστ., = **ἔχις**, αὐτόθι 623· ὁ διαρπάζων, κλέπτης, Ὀππ. Ἁλ. 4. 602.— Καθ' Ἡσύχ.: «σίνται· κακοῦργοι».— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 434.

Σίντιες, οἱ, ὄνομα τῶν ἀρχαιοτάτων κατοίκων τῆς Λήμνου, οἱ ὁποῖοι ἦσαι πειραταί (πρβλ. **σίνομαι**), Ἰλ. Α. 594, Ὀδ. Θ. 294· — ἐντεῦθεν **Σιντηίς, -ίδος**, ἡ, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Λήμνου, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 608, Δ. 1759· — ἐπίθετ. **Σιντιακός, ή, όν**, Ὀρφ. Ἀργ. 473.

σίντωρ, -ορος, ὁ, = **σίντης**, Ἀνθ. Π. 6. 45.

σινώδων, ἴδε **σινόδων**.

σίνων, -ωνος, ὁ, (σίνομαι), δηλ. ὁ βλαπτικός, ὁ Ἕλλην, ὅστις ἔπεισε τοὺς Τρῶας νὰ δεχθῶσιν εἰς τὴν πόλιν τὸν δούρειον ἵππον· ὁ μῦθος οὗτος δὲν εὑρίσκεται παρ' Ὅμ., ἀλλ' ὁ Σοφοκλ. ἐποίησε δρᾶμα ἔχον τοιαύτην ἐπιγραφήν, πρβλ. Ἀρκτῖν. παρὰ Πρόκλ. Χρηστομ. σ. 11 Βεκκῆρ.

Σῑνώπη, ἡ, πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου, Ἡρόδ. 1. 76, κτλ.· **Σινωπεύς, έως**, ὁ, κάτοικος αὐτῆς, Σιμωνίδ. 119, Ξεν. Ἀνάβ. 5. 3, 2, κτλ.· **Σινωπίτης**, Διον. Π. 225· ἡ **Σινωπὶς** ἢ **Σινωπῖτις** ἡ χώρα, Στράβ. 561 ἐν τέλ. 546· ἐπίθετ. **Σινωπικός, ή, όν**, Στέφ. Βυζ. **II.** ἡ **Σινωπικὴ** (ἐξυπακ. μίλτος), ἐρυθρὸν χῶμα εὑρισκόμενον ἐν Καππαδοκίᾳ καὶ εἰσαγόμενον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐν τῆς Σινώπης, Λατ. rubrica Sinopica, ἴδε Θεοφρ. π. Λίθ. 52, Διοσκ. 5. 111, Στράβ. 540, κτλ.· οὕτως, ἡ Σινωπὶς Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1 8· καὶ **σινωπίδιον**, τό, Τζέτζ. Ἱστ. 13. 44.

Σινωπίζω, φέρομαι ὡς ἡ πόρνη Σινώπη, Ἡσύχ.

σινωτικός, ή, όν, (σινόω) βλαπτικός, ἐπιβλαβής, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 231, Πτολ.

σίξις, εως, ἡ, (σίζω) ὁ συριστικὸς ἦχος ὃν παράγει θερμὸν μέταλλον ἐμβαπτόμενον εἰς τὸ ὕδωρ, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 9, 16.

σιο-ειδής, ές, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς σίον, Ἐτυμολ. Μέγ. 134. 25.

σιο-κόμος, ον, Λακων. ἀντὶ τοῦ **θεο-κόμος**, ὁ ἔχων κόμην οἵαν αἱ θεαί, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 129 (ὡς ὁ Meineke διορθοῖ **σιῶ-κολλοι**).

σιο-κόρος, ὁ, Λακων. ἀντὶ **θεο-κόρος**, = **νεωκόρος** (ὃ ἴδε), Ἡσύχ.

σίον, τό, ἑλώδές τι φυτόν, ἴσως τὸ Sium latifolium καὶ augusti., ἢ τὸ heliosciadium nodiflorum, Θεόκρ. 5. 125 (ἐν τῷ πληθ.) Διοσκ. 2. 154·— ἴδε **ἔον** ἐν τέλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «λάχανον ἐμφερὲς σελίνῳ».

σιόρ· «θεός. Λάκωνες» Ἡσύχ.

σιός, Λακων. ἀντὶ **θεός**, Ἀριστοφ. Λυσ. 81, 174, κ. ἀλλ., ἴδε παρὰ Θουκ. 5. 77, καὶ **θεός** II.

σιοφόρος, ὁ, (= **θεοφόρος**), Ἐπιγρ. Σπάρτης I., et F. 163d.

σῐπάλός, μύωψ, «κοντόφθαλμος», σχεδὸν τυφλός, Ποιητὴς παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 714. 5, Εὐστ. 982. 30, Ἡσύχ.· — ἴδε **σιφλός**·

σίπτα· «σιώπα, Μεσάπιοι» Ἡσύχ.

σιπτηχόρας, ου, ὁ, Ἰνδικόν τι δένδρον μνημονευόμενον παρὰ τῷ Κτησ. ἐν Ἰνδ. 19.

σιπτῶναι· «ἀπεικάσαι» Ἡσύχ.

σίπυδνος, ἡ, τύπος ἰσοδύναμος τῷ ἑπομ., Ποιητὴς παρὰ τῷ Λουκ. ἐν Ἀλεξ. 25.

σῐ̆πύη, ἡ, ἀγγεῖον ἐν ᾧ φυλάττουσιν ἄλευρον, δοχεῖον ἀλεύρου ἢ κάδος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1296, Πλ. 806, Φερεκρ. ἐν «Τυραννίδι» 3, Ἀνθ. Π. 6. 302· ὁ Ἀττ. τύπος **σιπύα**, καίπερ μνημονευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἁρποκρ. καὶ τοῦ Ἡσυχ. δὲν ἀπαντᾷ· περὶ δὲ ἰσοδυνάμου τινὸς τύπου ἄνευ τοῦ **σ** ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 301· πρβλ. ὡσαύτως **σίφνις**.

σῐ̆πύηθεν. Ἐπίρρ., ἐκ τοῦ κάδου τοῦ ἀλεύρου, ἐκ τῆς ἀποθήκης ἢ τοῦ κιβωτίου τοῦ ἄρτου, Καλλ. Ἀποσπ. 454.

σίραιον [ῐ], τό, ὁ νέος οἶνος βραζόμενος, μοῦστος βρασμένος, Τουρκ. «πετμέζι»), Λατ. defrutum, Ἀριστοφ. Σφ. 878, Ἀντιφ. ἐν Λευκαδίᾳ» 1, Ἄλεξ. ἐν «Λεβ.» 2. 8, «Πονήρᾳ» 2. 3· ὡσαύτως, οἶνος **σίραιος** Διοσκ. 5. 9, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1, ἢ **σίρινος** Εὐστ. 1385. 14· ὡσαύτως ἐπὶ σύκων, Γαλην., Ἡσύχ.

σιρθηνον· «πόπανόν τι ὃ παρετίθετο τῇ Ἀφροδίτῃ» Ἡσύχ.

σιρία· «ἀσφάλεια. Λάκωνες» Ἡσύχ.

σιρίασις, σιρῐάω, σίριος, τύποι ἰσοδύναμοι ἀντὶ **σειρ-**.

σῐρῐκόν, τό, μέταξα, ἴδε ἐν λέξ. **σηρικός**.

σῐρῐκοποιός, ὁ, ὁ κατεργαζόμενος μέταξαν, Συλλ. Ἐπιγρ. 5834, ἴδε προσθ.

σῖρις ἢ **σίρις, -ιδος**, ἡ, ὄνομα φυτοῦ, ὡσαύτως **ξῦρις** ἢ **ξύρις**. Ἐτυμολ. Μέγ.— Καθ' Ἡσύχ.: «σίρις· ἀπαίδευτος».

σιρο-μάστης, ου, ὁ, κυρίως ὁ ἐρευνῶν βόθρους, δηλ. εἶδος ἐργαλείου, δι' οὗ οἱ τελῶναι καὶ εἰσπράκτορες φόρων ἐξήταζον ἀποθήκας σίτου· ἐχρησίμευε δὲ καὶ ἐν πολέμῳ εἰς ἐξέτασιν τοῦ ἐδάφους μήπως ὑπάρχουσιν ὑπόνομοι καὶ βόθροι, Ἀρχ. Μαθ. **II.** λόγχη μετ' ἀκίδων πρὸς τὰ ὀπίσω ἐστραμμένων, ἔχουσα τὸ σχῆμα τοῦ μνημονευθέντος ἐργαλείου, Ἐθδ. (Γ' Βασιλ. ΙΗ', 28, κτλ.), Φίλων 1. 135, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 2, 2.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 427.

σιρός, ὁ, βόθρος ἢ ὀχετὸν ἐν ᾧ τηρεῖται σῖτος, Εὐρ. Ἀποσπ. 824, Ἀναξανδρ. ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 28, Δημ. 100 ἐν τέλ. **II.** βόθρος, παγίς, Λατ. sirus, Λύγγ. 1. 11, Ἡσύχ. [ῐ̆ Ἀναξανδρ. ἔνθ' ἀνωτέρ., Ἀνθ. Π. παράρτημ. 25· ἀλλ' ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ ῐ̄, Δράκων σ. 81, ὅθεν ὁ τύπος **σειρός**].

σισαμίς· «τὰ παρὰ τοῖς ἰατροῖς λεγόμενον σέσελι» Ἡσύχ.

σίσανον· «τὸν ὀξίνην οἶνον» Ἡσύχ.

σισάριον, τό, χρυσοῦν κόσμημα γυναικός, Πολυδ. Ε', 101, Ἡσύχ.

σισάρον, τό, φυτόν τι ἔχον ἐδώδιμον ῥίζαν, ἴσως τὸ παρὰ φυταλόγοις Sium sisarum, Λατιν. s ser, Ἐπίχ. παρ' Ἀθην. 120C, Διοσκ. 2. 139.

σισίλαρυς· «πέρδιξ» Ἡσύχ.

σισιλισμός, ἢ **-ιγμός**, ὁ, = **σισμός**, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ι. 394, Εὐστ. 1636. 17.

σισίλλος· «νόσημα, καθάπερ σκωληκίασις, καὶ ζῷόν τι» Ἡσύχ.

σισινδιος· «γέρων» Ἡσύχ.

σισμός, ὁ, (σίζω) = **σίξις**, ἦχος συριστικός, Σουίδ.

σισόη, ἡ, συστροφὴ ἢ συμπλοκὴ τῆς κόμης, ὡς τὸ **νρωδύλος**, Ἐθδ. (Λευιτ. 19', 27).— Καθ' Ἡσύχ.: «κουρὰ ποιά. Φασηλῖται» Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σίστρος, ἡ, εἶδος φυτοῦ, Ἀριστ. περὶ Θαυμασ. 160, Πλούτ. 2. 1155Ε.

σίσῦβος, ὁ, σπάνιος διαλεκτικὸς τύπος ἀντὶ τοῦ **θύσανος**, συγγενὲς τῷ **σίλλιβος** καὶ **σίττυβος**. Εὐστ. 976. 28, Φώτ.

σισύμβρινος, **η**, **ον**, **ἐκ σισύμβρου**· μύρον Ἀντιφάνι ἐν «Θηρικ.» 1. 5, Θεόφρ.

σῖσύμβριον, τό, = τῷ ἑπομ., Κρατῖν. ἐν «Μαθ.» 1. 3, Ἀριστοφ. Ὄρν. 160, Ἀριστ. Ἀπόσπ. 325, Θεόφρ., κλ. **II**. γυναικεῖον κόσμημα, Πολυδ. Ε', 101.

σίσυμβρον, τό, φυτόν τι ἔχον ἡδεῖαν ὀσμήν, ἴσως τὸ ἡδύοσμον (μίνθη) ἢ ὁ θύμος. [σῖ Ἀνθ. Π. 4. 1, 19, ἀλλὰ σῐ Νικ. Θηρ. 896].

σίσῦρα [ῡ], ἡ, ἐπενδύτης, ἐπανωφόριον ἐξ αἰγείων τριχῶν, ὅπερ ἐχρησίμευεν ὡς ἔνδυμα ἐν καιρῷ ἡμέρας καὶ ὡς σκέπασμα ἐν καιρῷ νυκτός, ὡς παρὰ τοῖς νεωτέροις Ἕλλησιν ἡ «κάπα» (πρβλ. **βαΐτη** καὶ ἴδε ἐν λέξ. **χλαῖνα**). Ἀριστοφ. Βάτρ. 1459, πρβλ. Σφ. 738, Ἐκκλ. 347· ἐν πέντε σ. ἐγκεκορδυλημένος ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 10· σ. δερματίνη Πλάτ. Ἐρυξ. 400Ε· πρβλ. **σίσυρνα**· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ὡσαύτως **σίσυς**.—Ὁ Τζέτζ. (Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 634) διακρίνει τὴν σισύραν ὡς πεποιημένην ἐκ δέρματος ἐντρίχου (= «γοῦνα») ἀπὸ τῆς σισύρνης = ἄτριχον δερμάτιον.

σῐσῡρίγχιον, τό, φυτόν τι βολβοειδὲς ἐκ τοῦ εἴδους τῆς Ἰριδος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 7., 7. 13, 9, π. Φυτ. Αἰτ. 6. 11, 11.

σίσυρνα, ἡ, = **σισῦρα**. ἔνδυμα ἐκ δορᾶς, διάφορ. γραφ. παρ' Ἡροδ. 4. 109., 7. 67· τῆς σ. τῆς λεοντείας Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 108· ὡσαύτως **σίσυρνος**, ὁ, **σίσυρνον**, τό, Ἡσύχ.· — ὑποκοριστ. **σισύρνιον** (καὶ **σισυρίνιον**), τό, παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Θεόκρ. 5. 15.

σῐσυρνο-δύτης [ῡ], **ου**, ὁ, ὁ ἐνδεδυμένος σίσυρναν, Λυκόφρ. 634.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 431.

σίσυρνος· «οὕτω καλεῖταί τις τῶν ἰατρικῶν ἐπιδέσμων» Ἡσύχ.

σῐσυρνο-φόρος, **ον**, = **σισυροφόρος**, Ἡρόδ. 7. 67.

σῐσυρνώδης, **ες**, (εἶδος) ὁμοιος πρὸς δορὰν ἢ «γοῦνα», Σοφ. Ἀποσπ. 362, Ἡσύχ.

σίσυρος· «ράμματος εἶδος» Ἡσύχ.

σῐσῦρο-φόρος, **ον**, ὁ φορῶν σισύραν, Συνέσ. 23C· **-φορέω**, Ἄννα Κομν.

σίσυς, ὁ, τραχὺ ἢ εὐθηνὸν ἔνδυμα, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 634, Ἡσύχ.

σῐσῡφίζω, ἐνεργῶ ὡς ὁ Σίσυφος, δηλ. φέρομαι πανούργως, δολίως, οὐχὶ εἰλικρινῶς, Α. Β. 64.

Σῐσῦφος [ῐ], **ου**, ὁ, μυθικὸς βασιλεὺς τῆς Κορίνθου φημιζόμενος ὡς ὁ πανουργότατος τῶν ἀνθρώπων, Ἰλ. Ζ. 153· βασανιζόμενος ἐν τῷ Ἅδῃ κάτω, Ὀδ. Λ. 593· παροιμ., πλείονα δ' εἰδεῖης Σισύφου Θέογν. 702· Σισύφου μηχαναί Ἀριστοφ. Ἀχ. 391· σκωπτικὸν ὄνομα τοῦ Σπαρτιάτου Δερκυλίδα, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 8· ἐπίθετ. **Σισύφιος**, **α**, **ον**, Εὐρ., κλπ.· ὡσαύτως **Σισυφία** χθών, ἡ Κόρινθος, Ποιητὴς παρὰ Παυσ. 5. 2, 5· ἢ **Σισυφὶς** ἀκτή, αἱ Θεόκρ. 22. 158, Ἀνθ. Π. 7. 354·— **Σισύφειον**, τό, τὸ ἱερὸν τοῦ Σισύφου, Διόδ. 20. 103, Στράβ. 379. (Πίθαν. μετ' ἀναβιβλ. τύπος τοῦ **σοφὸς** (μετὰ τοῦ Αἰολ. υ ἀντὶ ο), ὁ Σοφὸς ἢ Πανοῦργος· ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει· «σέσυφος· πανοῦργος».

σίσων, ὁ, τῆς Συρίας φυτόν, Sison amomum, οὗ οἱ σπόροι ἐχρησίμευον ὡς ἄρωμα καὶ ὡς φάρμακον, Διοσκ. 3. 64· κατὰ τὸ φαινόμενον τὸ αὐτὸ καὶ **σίνων** παρ' Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 5, κτλ.

σῖτα, τά, ἑτερογεν. πληθ. τοῦ **σῖτος**. Ἡσύχ.

σῖτ-ἀγέρτης, **ου**, ὁ, (ἀγείρω) ὁ συνάγων σῖτον χάριν τῆς πολιτείας, ὁ σιτώνης, ὁ εἰσπράκτωρ τῶν γεννημάτων τοῦ δημοσίου, Ἡρακλειωτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 177· οἱ τοιοῦτοι καλοῦνται ἀγέρται οἱ ἀπὸ σιτωνίας ἔν τινι Ταυρομ. Ἐπιγραφ. (Συλλ. Ἐπιγρ. 5640 ΙΙΙ. 34), ἢ ἁπλῶς ἀγέρται αὐτόθι 1. 35, ἀ. ἀλλ.· πρβλ. **σιτολόγος**, **σιτοφύλαξ**.

σῖτᾰγωγέω, φέρω σῖτον, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 14· — μετὰ συστοίχ. αἰτ., σ. σιταγωγίαν Λουκ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀπολ., Δίων Κ. 47. 37., 49. 27.

σῖτᾰγωγία, ἡ, τὸ φέρειν ἢ μεταφέρειν σῖτον, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 14.

σῖτ-ἀγωγός, **όν**, (ᾰ, ω) ὁ φέρων ἢ μεταφέρων σῖτον εἴς τινα τόπον, σ. πλοῖα, φέροντα τὰς τροφάς, Ἡρόδ. 7. 147· ἄκατοι αὐτόθι 186· ναῦς Ἀνδοκ. 22. 21, Θουκ. 8. 4· ὁλκὰς αὐτόθι 6. 30· πρβλ. **σιτηγός**, καὶ ἴδε Φρύνιχ. σ. 430.

σιταῖα· σιτικὴ πρόσοδος, σιτικὰ τελέσματα, Ἐπιγρ. Ὁλυμέων Καρίας, L. et W. 331.

σῖτανίας πυρός, ὁ, πίθαν. εἶδος σίτου θαμινώδους, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 2, 3· πίθαν. διάφορ. τοῦ **σητάνιος**, ἴδε π. Φυτ. Αἰτ. 4. 10, 3.

σῖτ-ἀποχία, ἡ, (ἀπέχω) ἀποχὴ ἀπὸ τροφῆς, νηστεία, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **βουβῶλιξ**.

σῖτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σῖτος**, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ὀλίγος σῖτος, Φιλήμ. ἐν Ἀθλ. 12, Πλούτ. 2. 1097D· ὀλίγος ἄρτος, «ψωμάκι», Πολύβ. 16. 24, 5· ὀλίγη τροφή, Ἱππ. 1093 .

σῖτάρκεια, ἡ, = **σιτᾰρκία**, διάφορ. γραφ. παρὰ Πολυβ.

σῖτ-αρκέω, ἐφοδιάζω μὲ τροφάς, τροφοδοτῶ, **σιταρκῆσαι** (κοινῶς **-χῆσαι**) Διοδ. Ἔκλογ. Βατ. σ. 39, πρβλ. Εὐστ. 626, 55·— Πολ., Στράβ. 833.

σῖτάρκησις, **εως**, ἡ, τὸ παρέχειν τροφάς, τροφοδότησις, Ζωναρ.

σῖτ-αρκία, ἡ, ἐπαρκεῖς ζωοτροφίαι, τροφαί, τριμήνου σ. Ἀριστ. Οἰκ. 2. 24, 2· καὶ αὐτὸς ὁ τύπος δέον πιθανῶς νὰ ἀποκατασταθῇ ἐν 2. 29., 2. 30· ἂν καὶ τὸ κῦρος τοῦ Ἀντιγράφου εἶναι ὑπὲρ τῆς γραφῆς **σιταρχία**· ὑπάρχει ἡ αὐτὴ ἀβεβαιότης ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις τοῦ Πολυδ., π. χ. 1. 52. 5., 1. 70, 3, κτλ.

σῖτ-άρκιον, τό, κιβώτιον ζωοτροφιῶν, Ἐκκλ.

σιταρχέω, ἴδε **σιτᾰρκέω**.

σῖτάρχημα (**-ἄρκημα**;), τό, τοῦ στρατιώτου τὸ σιτηρέσιον, Ἀντιφάν. ἐν «Διδύμοις» 2. 12.

σῖτ-άρχης, **ου**, ὁ, (ἄρχω) ὁ πρόεδρος τῆς ἐπὶ τῶν τροφῶν ἐπιτροπείας, ἐπιμελητὴς τῶν τροφῶν, γενικὸς τροφοδότης, Φίλων 2. 69·—**σῖταρχος**, ὁ, Ἀρμοῦδ. πρρ' Ἀθην. 148Ε

σῖταρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀναλαμβάνοντος τὴν παροχὴν τροφῶν εἰς πόλιν ἢ στράτευμα, τοῦ τροφοδότου, ἡ περὶ τῶν τροφῶν ἐπιμελητεία, Φίλων 2. 64, Φώτ., Ἡσύχ., κλπ. **II**. αἱ παρεχόμεναι τροφαί, τὰ ἐπιτήδεια, ἴδε **σιταρκία**.

σῖτεία, ἡ, (σιτεύω) τὸ τρέφειν, παχύνειν, Γλωσσ.

σῖτεύσιμος, **η**, **ον**, = **σιτευτός**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ τρέφειν ἢ τρέφεσθαι, Ἐπιγρ. ἐν Ἀνθ. Π. 9. 484 καὶ 486.

σίτευσις, **εως**, ἡ, = **σιτεία**. Γλωσσ.

σῖτευτής, **οῦ**, ὁ, ὁ τρέφων κτήνη, κτλ., Πλούτ. 2. 750C.

σῖτευτός, **ή**, **όν**, τρεφόμενος, παχυνόμενος, τεθραμμένος, παχύς, παῖδες Ξεν. Ἀν. 5. 4, 32· ἐπὶ κτηνῶν, Πολυδ. 39. 2, 7, Καιν. Διαθ.· σ. χήν, Λατ. altilis, Ἐπιγέν. ἐν «Βάκχ.» 2. κτλ.

σῖτεύω, τρέφω, παχύνω, σιτεύεσκον κτήνεα (Ἰων. παρατ.) Ἡρόδ. 7. 119, πρβλ. Πλούτ. 2. 661B· ἀλλὰ **πιαίνω** εἶναι ἡ παρ' Ἀττικοῖς λέξις, Μοῖρ. 332. **II** Παθ., τρέφομαι ἐκ τινος, τρώγω, μετ' αἰτ., Πολυδ. 12. 2, 5 (διάφορ. γραφ. **σιτεύομαι**), Πλουτ. Λούκουλλ. 40, Ἀθήν. 651Ε· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

σῖτέω, μετοχ. γεν. **σιτεόντων** Ἱππ. 228. 40 (διάφορ. γραφ. **σιτευμένων**)· ἀόρ. α' μετοχ. **σιτήσας** Ἡσύχ.· — ἀλλαχοῦ ὡς ἀποθετ. **σιτέομαι**, Ἰων. παρατ. **σιτέσκοντο** Ὀδ.· μέλλ. **σιτήσομαι** Ἀριστοφ. Νεφ. 491, Εἰρ. 724, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 34· ἀόρ. **ἐσιτήθην** Συλλ. Ἐπιγρ. 1327, Δωρ. ποιητ. **σιτάθην** Θεόκρ. 9. 26· (σῖτος). Λαμβάνω τροφήν, τρώγω, οἶκος ἐν τῷ σιτέσκοντο Ὀδ. Ω. 200, οὕτως, Ἡρόδ. 1. 94, 133, Πλάτ. Ἀπολ. 36D· ἴδε **πρυτανεῖον** I. **2**) μετ' αἰτ., ὡς τὸ Λατ. vescor, τρέφομαι ἔκ τινος, ἐσθίω, τρώγω τι, ἰχθῦς, καρποὺς σιτέεσθαι Ἡρόδ. 1. 71, 200, 202· ἐλπίδας Αἰσχύλ. Ἀγ. 1668· ἀπομαγδαλίας Ἀριστοφ. Ἱππ. 415 κἑξ. (ἔνθα ἴδε Br. καὶ Diod.) τὴν σοφίαν ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὅπως, οἷς αὐτὸς σιτοῖτο σίτοις, τούτοις ὅμοια παρατίθοιτο αὐτῷ Ξεν. Κύρ. 8. 1, 3· κρέας σ. Θεόκρ. ἔνθ' ἀνωτ. **3**) μετὰ γεν., τρώγω μέρος ἔκ τινος, Φιλῆς π. Ζώων ἰδιότ. 1. 24· ἀπό τινος Ἡλιόδ. 2. 23· τινι Σκύμν. 8. 54.

σῖτη-βόρος, **ον**, (βορὰ) ὁ ἐσθίων σῖτον, σιτοφάγος, Νικ. Ἀλεξιφ. 115.

σῖτηγέω, = **σιταγωγέω**, φέρω ἢ μεταβιβάζω σῖτον, εἰς τὸ Ἀττικὸν ἐμπόριον Δημ. 917. 26, Ἀθήναζε ὁ αὐτ. 941. 4, πρβλ. Λυκοῦργ. 151. 21· εἰσάγω σῖτον, παρά τινος Δημ. 467. 25.

σῖτηγία, ἡ, εἰσαγωγὴ σίτου, εἰς τόπον Δημ. 1286. 17.

σῖτήγονος, **ον**, ὁ πρὸς τροφὴν τῶν ἀνθρώπων γεννώμενος, παραγόμενος, Νικ. Ἀλεξιφ. 424 (Schneid. **χειλήγ-**).

σῖτ-ηγός, **όν**, (ἄγω) = **σιταγωγός**, σ. πλοῖα Δημ. 1213. 2· τὰ σιτηγὰ (ἐξυπακ. πλοῖα) Πλουτ. Γάλβ. 13.

σῖτηρεσιάζω, παρέχω σιτηρέσιον, τροφάς, εἰς δίμηνον Ἀριστ. Οἰκ. 2, 38.

σῖτηρέσιον, τό, τροφαί, ζωοτροφίαι, μάλιστα δὲ τοῦ στρατιώτου ὁ μισθὸς πρὸς ἀγορὰν τροφῆς, Ξεν. Ἀν. 6. 2, 4· δέκα ἕκαστος τοῦ μηνὸς δραχμὰς σιτηρέσιον λομβάνει Δημ. 48. 4· ἐδίδου τοῖς ναύταις σ. ὁ αὐτ. 1223. 6, πρβλ. Böckh P. E. 1. 365, Ἡσύχ.· — ἐν Ρώμῃ, σιτ. ἐμμηνον, ὁ κατὰ μῆνα χορηγούμενος σῖτος εἰς τοὺς πενεστέρους τῶν πολιτῶν, Λατ. frumentarii, Πλουτ. Καῖσ. 8. 57, Κάτων Νεώτ. 26· πρβλ. **σιτοδοτέω**.

σῖτηρός, ά, όν, (σῖτος) ὁ ἐκ σίτου, τὰ σ. γεύματα, τροφὴ παρασκευαζομένη ἐκ σίτου, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 385· — μέτρα σ., μέτρα διὰ τὸν σῖτον, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 5. 7, 5· μέδιμνος σ. Συλλ. Ἐπιγρ. 123, 27. **II**. ὁ πρὸς τροφὴν καταλληλος, ἐδώδιμος, Ξενοκρ. π. Ὑγιειν. 41. **III** καρπὸς ὁ σ., σῖτος ἢ σιτηρὰ παντὸς εἴδους, γενικώτερα, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 13· οὕτω, τὰ σιτηρὰ = τὰ σιτώδη, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ **ξύλα**, **λάχανα**, ὁ αὐτ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 7, Διοσκ. 3 ἐν προοιμ.

σῖτησις, **εως**, ἡ, (σῖτέω) τὸ ἐσθίειν, τρέφεσθαι, ἐπὶ σιτήσει, πρὸς φαγητόν, πρὸς τὴν κατ' οἶκον δαπάνην, ἀνεῖσθαι ἐν τῷ πράσει, Ἡρόδ. 4. 17· σ. καὶ ὄψαιτα Πλάτ. Πολ. 404D· σ. ἐν Πρυτα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νείῳ, δημοσία διατροφὴ ἐν τῷ Πρυτανείῳ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 764, Ἀνδαν. 33. 14, Πλάτ. Ἀπολ. 37Α·— οὕτως, ἀπολ., σίτησιν αἰτεῖν Ἀριστοφ. Ἱππ. 574· γέρα .. δίδοται σ. Τιμοκλ. ἐν «Δρακ.» 1. 18· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., Δημ. 489. 25· πρβλ. **Πρυτανεῖον** I. **σιτεῖον** II. 3. **II.** τροφή, σίτησιν εἶναι κρέα ἐφθά Ἡρόδ. 3. 23, 1.

σῖτη-φάγος, ον. (φᾰγεῖν) = **σιτηβόρος**, σιτοφάγος, ἀκρὶς Ἀνέκδ. Ὀξων. 1. 210.

σῑτίζω, ἀόρ. **ἐσίτισα** Ξεν. Συμπ. 4, 9·— Μέσ., μέλλ. **-ισομαι (ἐπι-)** Ἀρρ. Ἀν. 3. 20· Ἀττ. **-ιοῦμαι** Φερεκρ. ἐν «Γραυσὶ» 1· Ἰων. **-ιεῦμαι (ἐπι-)** Ἡρόδ. 9. 50· ἀόρ. **ἐσιτισάμην (ἐπ-)** Θουκ.· πρκμ. **σεσίτισμαι**, ἴδε κατωτ.· (σῖτος). Τρέφω, παχύνω, πιαίνω, τινά Ἡρόδ. 6. 52. Ἀριστοφ. Ἱππ. 716, Ἰσοκρ. 8C· τινά τι Ξεν. Συμπ. 4, 9· πρβλ. **σιτεύω**. — Παθ. = **σιτέομαι**, τρώγω, μετ' αἰτ., πρῶκας σιτίζεται Θεόκρ. 4. 16·— μεταφορ., τὸν Ἴσαῖον ὅλον σεσίτισται (ἐπὶ τοῦ Δημοσθένους), Πυθ. παρὰ Διον. Ἀλ. π. Ἰσαίου 4.— Καθ' Ἡσύχ.: «σιτίζειν· ψωμίζειν» καὶ «σιτίζοντος· σῖτον παρέχοντος».

σῑτικός, ἡ, όν. (σῖτος) ὁ τοῦ σίτου, εἰς τὸν σῖτον ἀνήκων, σ. ἐξαγωγή, ἐξαγωγὴ σίτου, Πολύβ. 28. 14, 8· οἱ σ. καρποί Διόδ. 5. 21, κτλ.· σ. τροφὴ Στράβ. 242· ὁ σ. νόμος, lex frumentaria, Πλουτ. Γ. Γράκχ. 5· σ. πρόσοδοι Συλλ. Ἐπιγρ. 4697. 11.

σίτινος, η, ον. = **σιτικός**. Γεωπ. 2. 23, 9.

σῖτῐον, τό, (σῖτος) κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., **σιτία** (ὁ ἑνικ. παρ' Ἱππ. 10. 33., 610. 10, Πλάτ. Πολ. 338C, Φαίδρ. 241C, καὶ παρά τινι μεταγεν. ἐπὶ τῆς σημασίας II. 2)· ἐν χρήσει μόνον παρὰ πεζογράφοις καὶ τοῖς κωμικοῖς· **1)** κόκκος σίτου, σῖτος, «σιτάρι», ἦλθον ὀρθρίαι τὰ σ. Φερεκρ. ἐν «Ἀγρίοις» 1. **II.** τροφὴ ἐκ σίτου πεποιημένη, ἄρτος, σιτία .. μάλιστα μὲν τοὺς ἐκ πυρῶν ἄρτους λέγων Ἱππ. 404. 32· ποιεῖσθαι σιτία ἀπὸ ὀλυρέων, τρέφονται διὰ ζειᾶς, Ἡρόδ. 2. 36, πρβλ. **ἀποζάω**. **2)** καθόλου, τροφή, τροφαί, ζωοτροφίαι δι' ἀνθρώπους, ἀντίθετον τῷ **χόρτος** (τροφὴ διὰ τὰ κτήνη), ὁ αὐτ. 1. 94, 188, κτλ.· σιτί' ἡμερῶν τριῶν, τροφὰς τριῶν ἡμερῶν, ἐπὶ στρατιωτῶν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 197, Εἰρ. 312, πρβλ. Θουκ. 1. 48., 3. 1· σιτία καὶ ποτά, φαγητὰ καὶ ποτά, Πλάτ. Γοργ. 490B, Ξεν. Ἀν. 1. 10, 9· ἐν τοῖς σ. τε καὶ ὄψοις Πλάτ. Πρωτ. 334C· ἀντίθετ., τῷ **ῥοφήματα**, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 385· πρβλ. **σῖτος** I ἐν τέλ. **3)** τὰν Πρυτανείῳ σιτία, ἡ δημοσία δαπάνη ἐν τῷ Πρυτανείῳ τροφή, Ἀριστοφ. Ἱππ. 709· πρβλ. **σίτησις**. **4)** σπανίως τροφὴ διὰ τοὺς κύνας, Ξεν. Κυν. 7, 11. **III.** = **σῖτος** III, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 355.— Καθ' Ἡσύχ.: «σιτία· δαπάνημα, βρῶμα (σιτεία), σιτηρέσιον».

σίτισις, εως, ἡ, συχν. διάφορ. γραφ. ἀντὶ **σίτησις**, ὅπερ νῦν γενικῶς διορθοῦται.

σίτισμα, τό, τὰ τρέφειν, παχύνειν, «τάγισμα», Ἀνώνυμ. παρὰ τῷ Wernsd. εἰς Φιλήμ. σ. 42· **σῑτισμός**, ὁ, Σχόλ. εἰς Νίκ.

σῑτιστής, οῦ, ὁ, = **σιτευτής**, Φιλῆς π. Ζώων ἰδιότ. 5. 96.

σῑτιστός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **σιτίζω**, = **σιτευτός**, Ἀθήν. 656E, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κϐ', 4, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 2, 4.

σίτλα, ἡ, = τῷ Λατιν. situla, Ἀλέξ. Τραλλ. 1, 2·— ὑποκορ. **σιτλίον**, τό. **II.** καδίσκος ὕδατος, «κουβᾶς», Ulp. εἰς Δημ. Μιδ., Ἐκκλ.

σιτνίδες· «θυσία τις Νύμφαις ἐπιτελουμένη» Ἡσύχ.

σῖτο-βολών, -ῶνος, ὁ, (βάλλω) τόπος πρὸς συσσώρευσιν σίτου, ἀποθήκη σίτου, Λατιν. horreum granarium, Φίλων Βελοπ. σ. 87, Γεωπ.· πρβλ. **βολεών**·— οὕτω **σῑτοβόλιον**, τό, Πολύβ. 3. 100, 4· **σῑτοβολεῖον**, Μένανδρ. ἐν «Εὐν.» 6, **σῑτόβολον**, τό, Συλλ. Ἐπιγρ. 2058B. 48.

σῖτο-βόρος, ον. = **σιτοφάγος**, ἀναγινώσκεται παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. εἰς Νίκ. Θηρ. 802.

σῖτο-βρύτις, -ιδος, ἡ, ἔχουσα ἀφθονίαν σίτου, περὶ τῆς Δήμητρος, Ποιητὴς παρὰ Wernsd. εἰς Φιλῆν σ. 40.

σῖτο-βάπης, ὁ, ὁ ἐσθίων σῖτον, Θεοδ. Πρωτοπ. Γαλεομ.

σῖτο-δεία, ἡ, ἔλλειψις σίτου ἢ τροφῆς, Ἡρόδ. 1. 22, 94. Θουκ. 4. 36.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. τ. Α', σ. 444.

σῖτο-δόκη, ἀποθήκη σίτου, σιτοβολών, Πολυδ. Ϛ', 34.

σῖτο-δόκος, ον. ὁ περιλαμβάνων, περιέχων τροφήν, πήρα, γαστὴρ Ἀνθ. Π. 6. 95., 11. 60.

σῑτοδοσία, ἡ, δωρεὰν διανομὴ σίτου, τροφοδοσία, Διον. Ἀλ. 7. 45, Ἀντιφῶν παρὰ Πολυδ. Η', 103.

σῑτοδοτέω, παρέχω σῖτον ἢ ζωοτροφίας, ὡς τὸ **σιτομετρέω**, Πολυδ. Ϛ', 36. **II.** ἐφοδιάζω μὲ σῖτον ἢ μὲ τροφάς, τινας Θεμίστ. 292D.— Παθ., λαμβάνω τροφάς, ζωοτροφίας, Θουκ. 4. 39· μάλιστα ἐν Ρώμῃ, ὁ σιτοδοτούμενος ὄχλος ἢ ὅμιλος Δίων Κ. 43. 21., 55. 10· πρβλ. **σιτηρέσιον**. **σιτοδοσία**.

σῖτο-δότης, ου, ὁ, ὁ παρέχων σῖτον, τροφοδότης, ὡς τὸ **σιτομέτρης**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2804, Μανέθων 5. 308.

σῖτο-δοχεῖον, τό, = **σιτοδόκη**, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ., Ἐκκλ.

σῖτο-θήκη, ἡ, ἀποθήκη σίτου, σιτοβολών, Θεμίστ. 221B.

σῖτο-κάπηλεύω, ἐμπορεύομαι σῖτον, Πολυδ. Ζ', 18.

σῖτο-κάπηλος, ον, ὁ ἐμπορευόμενος σῖτον, σιτέμπορος, Φιλόστρ. 19, Πολυδ. Ζ', 18.

σῖτο-κλέπτης, ου, ὁ, ὁ κλέπτων σῖτον, Βυζ.

σῖτο-κλονέομαι, Παθ., εὑρίσκομαι ἐν ἐλλείψει σίτου, εἶμαι ἐνδεὴς σίτου, Ἡσύχ.

σιτοκόπτης, ου, ὁ, ὁ κόπτων, ἀλέθων τὸν σῖτον, Πάπυρος Βερολίνου 401, 10 (a 618 σ. C).

σῖτό-κουρος, ον, (κείρω) ὁ καταναλίσκων σῖτον καὶ μηδὲν ἕτερον ποιῶν, «ὁ μάτην τρεφόμενος» Ἡσύχ., fruges consumere natus, Ἄλεξις ἐν «Παννυχίδι» 6, Μένανδρος ἐν «Θρασυλέοντι» 4, «Πωλουμένοις» 1.

σῖτό-κριθον, τό, εἶδος φόρου συνισταμένου εἰς σῖτον καὶ κριθήν, Βυζ.

σῖτ-όλεθρος, ὁ, ὄλεθρος, καταστροφὴ τοῦ σίτου, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 203.

σῖτο-λειψία, ἡ, (λείπω) = **σιτοδεία**, Γρηγ. Νύσσ.

σῖτολογέω, συνάγω σῖτον, συναθροίζω γεννήματα, προνομὰς ποιοῦμαι, Πολύβ. 1. 17, 9· μετ' αἰτ., σ. τὴν χώραν ὁ αὐτ. 3. 101, 2.

σῖτολογία, ἡ, ἡ συνάθροισις, συλλογὴ σίτου, Διόδ. 20. 42, Πλουτ. Φάβ. 8· ὡσαύτως **σιτολόγιον**, τό, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. 237.

σῖτο-λόγος, ὁ, (λέγω) ὁ συλλέγων σῖτον ἢ ζωοτροφίας, Ἐπιγραφ. Αἰγ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 486b. A, πρβλ. **σιταγέρτης**.

σῖτομετρέω, (σιτομέτρης) μετρῶ ἢ παρέχω μερίδας σίτου ἢ ζωοτροφιῶν, Πολυδ. Ἀποσπ. 44· σ. τινι Διόδ. 13. 58· μετὰ συστοίχ. αἰτ., σ. σῖτον Ἐ66. (Γένεσ. ΜΖ', 12). **2)** μεταφ., σ. δύναμιν, ἐφοδιάζω στράτευμα μὲ τροφάς, Πολύβ. 4. 63, 10, κτλ.— Παθ., οἱ πεζοὶ σιτομετροῦνταί τι, λαμβάνουσί τι κατὰ μερίδας ὡς τὴν τροφήν, ὁ αὐτ. 6. 39, 13. — Ὁ Φρύνιχ. 383 καὶ ὁ Θωμ. Μάγιστρ. 795 ἀποδοκιμάζουσι τὴν λέξιν προτιμῶντες σῖτον μετροῦμαι. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 292.

σῖτο-μέτρης, ου, ὁ, ὁ μετρῶν καὶ παρέχων μερίδας σίτου ἢ τροφῶν, τροφοδότης, Βυζ. **2)** ὑπάλληλος ἔχων ἔργον νὰ ἐπιθεωρῇ τὰ μέτρα τοῦ σίτου, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 18, Ἀριστ Πολιτικ. 4. 15, 3.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 292.

σῖτομετρία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ σιτομέτρου, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 8. **II.** μεμετρημένη παροχὴ σίτου, μερίδες σίτου, Διόδ. 2. 41, Συλλ. Ἐπιγρ. 4039. 29· οὕτω **σῖτομέτριον**, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιϐ', 42· **-μετρον**, τό, Πλούτ. 2. 313B.

σῖτο-μνημονέω, (μνήμων) = **σιτομετρέω**, Α. Β. 62, Ἡσύχ.

σῖτο-νόμος, ον, (νέμω) ὁ μετρῶν καὶ παρέχων σῖτον ἢ τροφάς, τροφοδότης, σ. ἐλπίς, ἡ ἐλπὶς τοῦ λαμβάνειν τροφάς, Σοφ. Φιλ. 1091.

σῖτοποιέω, παρασκευάζω καταλλήλως σῖτον πρὸς τροφήν, κατασκευάζω ἄρτον, Εὐρ. Τρῳ. 494· σ. τινι, παρέχω τροφὰς εἴς τινα, Ξεν. Κύρ. 4. 4, 7. **II.** Μέσ., παρασκευάζω τροφὴν δι' ἐμαυτόν, αὐτόθι 6. 2, 31· λαμβάνω τροφήν, αὐτόθι 1. 6, 36.

σῖτοποιία, ἡ, ἀρτοποιία, προετοιμασία τῶν τροφῶν, Ξεν. Οἰκ. 7. 21.

σῖτοποικός, ή, όν, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀρτοποιΐαν, ἔργανα, σκεύη Ξεν. Κύρ. 6. 2, 31, Οἰκ. 9, 9· μηχάνησις Πολύβ. 1. 22, 7·— παρὰ Γαληνῷ **σιτοποικτικός**.

σῖτο-ποιός, ὁ, ἡ·—σ. ἀνάγκη, τὸ ἔργον τοῦ ἀλέθειν καὶ ψήνειν, Εὐρ. Ἑκ. 362. **II.** ὡς οὐσιαστ., ὁ ἀλέθων τὸν σῖτον εἰς τὸν χειρόμυλον, οἱ σ. ἐκ τῶν μυλώνων Θουκ. 6. 22· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον θηλ., γυνὴ παρασκευάζουσα ἄρτον, ψήνουσα αὐτόν, Ἡρόδ. 3. 150· γυναῖκες σ. ὁ αὐτ. 7. 187, Θουκ. 2. 78· ἀντίθετον τῷ **ὀψοποιός** (ὁ παρασκευάζων τὰ φαγητά), Πλάτ. Γοργ. 517D, Ξεν. Κύρ. 8, 5, 3· τῷ **μάγειρος**, Πλουτ. Ἀλέξ. 23.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἀρτοκόπος».— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 151.

σιτοπομπεῖον, τό, μέρος ἐν ᾧ μεταφέρεται σῖτος, ἀποθήκη, Σουίδ. ἐν λ. **δηλητατίων**. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 203.

σῖτο-πομπία (ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συχν. ἐσφαλμ. **-εία**), ἡ, ἡ μεταφορά, μετακόμισις σίτου ὑπὸ συνοδίαν, Δημ. 254. 22., 307. 16., 326. 11., 671. 13. **II.** ἐφόδιον σίτου, σῖτος ἐν ἀποθήκῃ, τῆς σ. ἐπιλειπούσης Διόδ. 14. 55.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 201.

σιτοπομπός, ὁ, ὁ μεταφέρων σῖτον, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 171, ἔκδ. Mil.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 201.

σῖτοπονέω, = **σιτοποιέω**, Φίλων 2. 233., 467·— οὕτω **σιτοπονία**, ἡ, ὁ αὐτ. 1. 392·— **σιτο-πόνος**, ὁ, ἡ, αὐτόθι 131, κ. ἀλλ.

σῖτο-πράτης [ᾰ], **ου**, ὁ, = **σιτοπώλης**, Ποιητὴς παρὰ Wernsd. εἰς Φιλῆν σ. 36, Τζέτζ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 536.

σῖτοπωλέω, πωλῶ σῖτον, Πολυδ. Ζ', 18.

σῖτο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν σῖτον, ἔμπορος σίτου, Λυσ. Λόγ. 22 (κατὰ τῶν Σιτοπωλῶν), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 24, 3 (ἔνθα ὁ Βεκκῆρ. **-πώλους**).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σῖτος, ὁ, ἑτερογεν. ἐν τῷ πληθ. **σῖτα**, τά, Ἡρόδ. 4. 128., 5. 34, καὶ Ἀττ., πρβλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 494·— οὐδαμοῦ εὕρηται οὐδ. ἑνικ. **σῖτον** καὶ ὁ ἀρσ. πληθ. **σῖτοι**, **σίτους** μόνον παρ' Εὐστ. ἐν Πονηματ. 140. 77· — ὄνομα περιλαμβάνον καὶ τὸ «σιτάρι» (πυρὸς) καὶ τὴν **κριθήν**· ἐν [Ἰθάκῃ] σ. ἀθέσφατος ἠδὲ καὶ οἶνος γίγνεται Ὀδ. Ν. 244· περὶ σίτου ἐκβολήν, κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν ὁ σῖτος σχηματίζεται εἰς στάχυν, Θουκ. 4. 1· τοῦ σίτου ἀκμάζοντος, ὡριμάζοντος, ὁ αὐτ. 2. 19· σ. ἐν ἀκμῇ ἐστι ὁ αὐτ. 3. 1., 4. 2· τὸν νέον σ. σὺν τῇ καλάμῃ ἀποκείμενον Ξεν. Ἀν. 5. 4, 27· σ. ἀληλεσμένος, ἀπηλοημένος, ἀληλεσμένος, κοπανισμένος, Ἡρόδ. 7. 23, Θουκ. 4. 26, Δημ. 1040. 22· σῖτον εἰσάγειν Θουκ. 2. 6, κτλ.· σ. ἐπείσακτος Δημ. 254. 20· σίτου εἰσαγωγή, ἐξαγωγή Ἀριστ. Ἀποσπ. 410, Ἠθικ. Ν. 5. 5, 13· συγκομιδὴ Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 14· πρβλ. **σιτοφύλακες**.

2) τροφὴ παρασκευαζομένη ἐκ σίτου, ἄρτος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐκ κρέατος τροφήν, σῖτος καὶ κρέα Ὀδ. Ι. 9, Μ. 19, Ἡρόδ. 2. 168· σῖτον ἔδοντες, γενικὸν ἐπίθετον τῶν ἀνθρώπων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ κτήνη, ὅσσοι νῦν βροτοί εἰσιν ἐπὶ χθονὶ σ. ἔδ' Ὀδ. Θ. 222, πρβλ. Ι. 90· ἐντεῦθεν λέγεται ἐπὶ τῶν ἀγρίων, οἵτινες ἔτρωγον μόνον κρέας, ὅτι οὐδέ τι σῖτον ἤσθιον, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡσ. 145· καὶ πρὸς ἔνδειξιν ὅτι ἄνθρωποί τινες δὲν εἶναι ἄγριοι λέγεται ὅτι, σῖτον καὶ σπείρουσι καὶ σιτέονται Ἡρόδ. 4. 17· σωρὸν σίτου κεχυμένον ὁ αὐτ. 1. 22· οὕτω λέγεται ὅτι ὁ Παλαμήδης ἐδίδαξε τοὺς ἀνθρώπους σῖτον εἰδέναι, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 181· πρβλ. **σιτοφάγος**· — ὡσαύτως, ἐσθίειν ἐπὶ τῷ σ. ὄψον Ξεν. Ἀπομν. 3. 14, 2· κάρδαμον ἔχειν ἐπὶ τῷ σ. ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 2, 11· ὕδωρ πίνειν ἐπὶ τῷ σ. αὐτόθι 6. 2, 27, πρβλ. Πλουτ. Θεμ. 29, πρὸς τὸ παρὰ τῷ αὐτῷ 2. 328F.

3) ἐν εὐρυτέρᾳ σημασίᾳ, σίτοιο ἠδὲ ποτῆτος Ὀδ. Ι. 87, Ἰλ. Τ. 306· σ. καὶ οἶνος Ὀδ. Γ. 479, Ἰλ. Ι. 706· σ. καὶ μέθυ Ὀδ. Δ. 746, κτλ.· ἔτι καὶ ἐπὶ πόλτου (κυκεών), Κ. 235· οὕτω, σῖτα καὶ ποτά Ἡρόδ. 5. 34, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 27· σ. ποιεῖν καὶ οἶνον Πλάτ. Πολ. 372Α·— καθόλου, τροφή, ἄκμηνος σίτοιο Ἰλ. Τ. 163, πρβλ. 166, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 181· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ὕπνον, σῖτος καὶ εὐνὴ Ὀδ. Υ. 130, Ἰλ. Ω. 129· ὕπνον καὶ σ. αἱρεῖσθαι Θουκ. 2. 75· ζωοτροφίαι, σῖτα ἀναιρέεσθαι Ἡρόδ. 4. 128· σῖτα καὶ νέας παρέχειν ὁ αὐτ. 7. 21· τριάκοντα ἡμερῶν σ. Συνθήκ. παρὰ Θουκ. 5. 47. **4)** σπανίως ἐπὶ κτηνῶν, τροφή, φορβή, χόρτος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 602, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 383, Ξεν. Ἱππ. 4, 1·— ἐπὶ τῆς γενικῆς ἐννοίας τροφὴ οἱ πεζογράφοι προτιμῶσι τὸν ὑποκοριστ. τύπον **σιτία**, τά. **II.** ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, τὸ δημοσίᾳ παρεχόμενον μέρος σίτου εἰς τὰς χήρας καὶ τὰ ὀρφανά, σῖτον διδόναι, ἀποδιδόναι Δημ. 818. 6., 839. 4, Ἀριστ. Ἀποσπ. 384. **2)** σίτου δίκαι, ἀγωγαὶ ἐν Ἀθήναις κατὰ τοὺς περὶ σίτου νόμους ἐναντίον τῶν νοθευόντων αὐτόν, Ἰσαῖ. 38. 38, Δημ. 1362. 27, πρβλ. Att. Proc. σ. 425. **3)** ἡ μερὶς ἡ παρεχομένη εἰς τοὺς **Ἱππεῖς**, Συλλ. Ἐπιγρ. 147· ἴδε Böckh P. E. 2. 19. **4)** ἡ δημοσία διανομὴ σίτου ἐν Ῥώμῃ, τὸν ἐπὶ τοῦ σίτου ὄντα ἐν τῇ Ῥώμῃ Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 10, 2. **III.** παρὰ τοῖς Ἰατρικοῖς συγγραφεῦσιν ὡσαύτως, τὸ μέρος τῆς τροφῆς τὸ κατὰ τὴν πέψιν ἀπορριπτόμενον, τὰ περιττώματα, Ἱππ. 1143Α, 1164F, κ. ἀλλ.· ἴδε Foës Oecon.

σῖτό-σπορος, ον, ὁ ἐσπαρμένος μὲ σῖτον, Διον. Ἀλ. 4. 56.

σῖτουργία, ἡ, = **σιτοποιία**, Σχόλ. εἰς Καλλ. Δήμ. 22.

σῖτουργός, όν, (*ἔργω) = **σιτοποιός**, Πλάτ. Πολιτικ. 267Ε.

σῖτοφαγέω, τρέφομαι ἐκ σίτου, ἐσθίω σῖτον, κτλ., Εὐστ. εἰς Διον. Π, 310.

σῖτο-φάγος [ᾰ], **ον**, ὁ τρώγων σῖτον ἢ ἄρτον, Ὀδ. Ι. 191, Ἡρόδ. 4. 109,— κοινὸν ἐπίθετον τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὸ **σῖτον ἔδοντες**, ἀντίθετον τῷ **ὀψοφάγος**, Κλήμ. Ἀλ. 202.

σῖτο-φόρος, ον, ὁ φέρων σῖτον ἢ τροφάς, ἐπὶ ὑποζυγίου, Ἡρόδ. 1. 80., 3. 153., 7. 125. **II.** ὁ παράγων σῖτον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 2, 8, Φίλων 2. 390.

σῖτο-φῠλᾰκεῖον, τό, ἀποθήκη σίτου, σιτοβολών, Σουΐδ.

σῖτο-φύλᾰκες, οἱ, Ἀθηναῖοι ὑπάλληλοι κατ' ἀρχὰς τρεῖς, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα πέντε κατὰ τὸ ἄστυ καὶ πέντε ἐν Πειραιεῖ, καταγράφοντες πᾶσαν εἰσαγωγὴν σίτου καὶ ἐπιβλέποντες τὴν πώλησιν τοῦ σίτου, ἀλεύρου καὶ ἄρτου, ὥστε νὰ γίνηται αὕτη κατὰ τὰ νόμιμα μέτρα, Λυσ. 165. 35, Δημ. 467. 5, Ἀριστ. Ἀποσπ. 411, ἴδε 396· πρβλ. Böckh P. E. 1, σ. 113. **II.** ὅμοιοι ὑπάλληλοι ἐν Ταυρομενίῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 5640 Ι. 28, Π. 26, κ. ἀλλ. (ἔνθα γίνεται χρῆσις τῆς κατὰ μεταπλασμ. δοτ. **σιτοφυλάκοις**), ἴδε Franz σ. 643.

σῖτοφῠλᾰκέω, ἐνεργῶ ὡς σιτοφύλαξ, φυλάσσω τὸν σῖτον, Ἀππ. Καρχηδ. 8. 47. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 297.

σῖτό-χροος, ον, συνηρ. **-χρους, ουν** (χρόα)· — ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ὡρίμου σίτου, Λατ. robeus, Ὀππ. Κυν. 1. 435·— ἐπὶ προσώπων, σ. τὴν ὄψιν Ἄννα Κομν. 1. 446.

σίττᾰ, ἐπιφώνημα τῶν βοσκῶν, δι' οὗ παρεκίνουν τὰ ποίμνια αὐτῶν εἰς βοσκὴν (Ἡσύχ.), στ! σίττα, νέμεθσε νέμεσθε Θεόκρ. 8. 69· σίτθ', ὁ λεπαργὸς ὁ αὐτ. 4. 45·— μετὰ τῆς ἀπὸ ἐλέγετο πρὸς ἀποδίωξιν αὐτῶν: οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ', ἀμνίδες; ὁ αὐτ. 5. 3· σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω αὐτόθι 100· μετὰ δὲ τῆς **πρὸς** ὅπως ὁδηγήσωσιν αὐτὰ πρός τι, σίτθ', ἁ Κυμαίθα, ποτὶ τὸν λόφον ὁ αὐτ. 4. 46· ὡσαύτως **ψίττα**, **ψύττα**.— Τὸ ἐπιφώνημα τοῦτο εἶναι ἔτι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ποιμέσι τῆς κάτω Ἰταλίας κατὰ τὸν Stollberg (καὶ ἐν Θεσσαλικοῖς Ἀγράφοις).

σιττάκη, ἡ, κατὰ μαλακωτέραν προφορὰν ἀντὶ **ψιττακός**, Φιλοστοργ. Ἐκκλ. Ἱστ. 3. 11. Ἴσως τὸ **σίττας**, ὁ, μνημονευόμενον ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ., εἶναι τὸ αὐτό.

σίττη, ἡ, πτηνόν τι, Sitta Europaea, (Ἱππῶναξ) παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 704, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 21., 9. 17, 1, Καλλ. Ἀποσπ. 173·— ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως ἔχει **σίττος**, ὁ, εἶδος γλαυκὸς ἢ ἱέρακος.

σιττύβη, ἡ, ἔνδυμα δερμάτινον, σισύρα, «γοῦνα», Ἡσύχ., καὶ πιθαν. γραφὴ παρὰ Πολυδ. Ζ', 70.

σίττυβον, τό, μικρὸν δερμάτιον, τεμάχιον δέρματος, Ἀρκάδ. 122, Φώτ.

σιττῠβος, ὁ, = **κάκκαβος**, **λοπάς**, Ἀντιφάν. ἐν «Παρασίτῳ» 1. 7.

Σῖτώ, οῦς, ἡ, ἐπίθετον τῆς Δήμητρος, Πολέμων παρ' Ἀθην. 416Β, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 1. 27.

σῖτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς σῖτον, Ἱππ. 339. 25, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1· τὰ σιτ., σιτηρά, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 1, 1· πρβλ. **σιτηρός** III.

σῖτών, -ῶνος, ὁ, ἀγρὸς ἐσπαρμένος μὲ σῖτον, διάφορ. γραφὴ παρὰ Πλουτ. 2. 524Α· σιτοβολών, ἀποθήκη σίτου, Βυζ.

σῖτ-ώνης, ου, ὁ, (ὠνέομαι) ὁ ἀγοράζων σῖτον, ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν ἀγορὰν σίτου, ὑπάλληλος ἐν πολλαῖς Ἑλληνικαῖς πολιτείαις, οἷον ἐν Ἀθήναις, Δημ. 310. 1· ἐν Λακωνικῇ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1370· ἐν Θυατείροις, 3490· ἐν Ταυρομενίῳ, 5640 Ι. 32, κ. ἀλλ.· πρβλ. **σιταγέρτης**·— **σῖτωνέω**, εἶμαι σιτώνης, Συλλ. Ἐπιγρ. 1370., 1058Α. 65. **II.** ἔμπορος σίτου, Λιβάν. 4. 164, Γρηγ. Ναζ.

σῖτωνία, ἡ, ἀγορὰ σίτου, τὸ ἀξίωμα τοῦ σιτώνου, Δημ. 918. 27, Συλλ. Ἐπιγρ. 2085Α. 67., 5640 Ι. 35, Φίλων 2. 64, κτλ.·— οὕτω **σιτωνικόν**, τό, Συλλ. Ἐπιγρ. 5640 Ι. 1. 37, 41., III. 33, κ. ἀλλ. **2)** χορήγησις σίτου δι' ἄρτον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Peyron Pap. Gr.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 132.

σιφαῖος ἄρτος, ὁ, ἀμφίβολος φράσις ἐν Λουκ. Λεξιφάν. 6· ὁ Σουΐδ. ἔχει **σιλφαῖος**.

σίφαρος, ὁ, Λατ. supparum, τὸ ἀνώτατον ἱστίον, ἐπαίρειν τοὺς σ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 2, ἐν τέλ.

σιφλός, ή, όν, χωλός, πηρός, ἠκρωτηριασμένος, «σακάτης», Λατιν. mancus, πόδα σιφλὸς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 204· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, μύωψ. ἔχων ἀδυνάτους τοὺς ὀφθαλμούς, ἴδε Ἰακώψ. εἰς Ἀνθ. Π. σ. 662. **II.** κενός, κοῖλος, «κούφιος», νάρθηξ τὰ ἐντὸς σ., μνημονεύεται ὡς Λυκία φράσις παρὰ τῷ Εὐσταθ. 972. 38· ἐπὶ προσώπων, ὁ ἔχων κενὸν τὸν στόμαχον, δηλ. πειναλέος, ἄπληστος, πλεονέκτης, σ. γένος πλωτῶν Ὀππ. Ἀλ. 3. 183· μεταφορ., ἐπὶ ἀνθρώπου ἐλαφροῦ τὸν χαρακτῆρα, ἀναξίου πίστεως, Εὐστ.— Ἡ λέξις εἶναι μεταγεν., ἦτο ὅμως γνωστὴ εἰς τὸν Ὅμηρον ἐν τῷ ῥήματι **σιφλόω**· ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει τύπον **σιφνός**· «κενός»· ὑπάρχει δὲ καὶ ἄλλος προσέτι τύπος **σιπαλός**, οὗ μνείαν ποιοῦνται ὁ Ἡσύχ. καὶ Ζωναρ. μετὰ τῆς ἑρμηνείας «χαλεπός, ἀκάθαρτος, ἄμορφος».

σίφλος, ὁ, ἔλλειψις, ἐλάττωμα, ὄνειδος, μορφῆς Λυκόφρ. 1134.

σιφλόω, ἀκρωτηριάζω, κολοβώνω, «σακατεύω», ἐμβάλλω τινὰ εἰς δυστυχίαν, Ἰλ. Ξ. 142, καὶ αὐτόθι ἴδε τὸν Heyn.· πρβλ. **σιφλός**.— Καθ' Ἡσύχ.: «σιφλοῦν· αἰσχύνειν. πηροῦν. βλάπτειν», καὶ «σιφλῶσαι· ἀφανίσαι».

σιφλώζω, (σιφλὸς) ἐμπαίζω, χλευάζω, Γλωσσ.

σίφλωμα, τό, ἀδυναμία, ἐλάττωμα, Εὐστ. 972. 41.

σίφνα· «ποιὸς ἰχθὺς» Ἡσύχ.

σιφνεύς, έως, ὁ, (σιφνὸς) ὁ ἀσπάλαξ, κληθεὶς οὕτω διὰ τὴν νομιζομένην αὐτοῦ τυφλότητα, Λυκόφρ. 121.

σιφνιάζω, φέρομαι ὡς Σίφνιος, μιμοῦμαι τὸν Σίφνιον, Ἀριστοφ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **χιάζειν**, πρβλ. Πολυδ. Δ', 65.— Καθ' Ἡσύχ.: «σιφνιάζειν· καταδακτυλίζειν, διαβέβληνται γὰρ οἱ Σίφνιοι ὡς παιδικοῖς χρώμενοι· σιφνιάσαι οὖν τὸ σκιμαλίσαι».

σιφνίς, ἡ, = **σιπύα**, Πολυδ. Γ, 162.

Σίφνος, ἡ, μία τῶν Κυκλάδων, Ἡρόδ. 3. 57, κτλ.· ἐπίθετ. **Σίφνιος, α, ον**, Στράβ. 484· οἱ Σίφνιοι Ἡρόδ., κλπ. — Καθ' Ἡσύχ.: «Σίφνιοι· ἀκάθαρτοι, ἀπὸ Σίφνου τῆς νήσου».

σιφνός, ή, όν, = **σιφλός**, «κενὸς» Ἡσύχ., Κύριλλ.

σιφνύω, = **σιφλόω**, «κενῶ» Ἡσύχ.

σίφων, -ωνος, ὁ, σωλήν, Λατ. sipho, μάλιστα δέ, **1)** ὁ κεκαμμένος σωλήν, δι' οὗ ἐξῆγον οἶνον ἐκ πίθου ἢ ἀμφορέως, Ἱππῶναξ 47. **2)** πυροσβεστικὴ μηχανὴ ἢ σωλῆνες αὐτῆς, Ἀπολλοδ. Πολ. 32D· καθόλου, ὁ σωλὴν πρὸς οἰκονομίαν τοῦ ὕδατος εἰς οἰκιακὰς ἀνάγκας, Στράβ. 235. **3)** ἐργαλεῖον χειρουργικόν, =

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καθετήρ, Γαλην., Παῦλ. Αἰγ. **4)** σωλήν, δι' οὗ ἐξηκόντιζον τὸ ὑγρὸν πῦρ, Λέων. Τακτ. 19. 6 (ὅστις ἔχει καὶ τὸν τύπον **σιφωνάτωρ**, ὁ, ὁ ἐξακοντίζων τὸ ὑγρὸν πῦρ). **5)** τὸ μετεωρολογικὸν φαινόμενον σίφων, Ὀλυμπιόδ. εἰς Ἀριστ. Μετεωρ.· πρβλ. **συφών, τυφῶς** II. **6)** οἱ κώνωπες καλοῦνται αἵματος ἀνδρὸς σίφωνες, ὡς ἀναμυζῶντες τὸ ἀνθρώπινον αἷμα διὰ τῆς προβοσκίδος, Ἀν. Π. 5. 151. **7)** ἐν Εὐρ. Κύκλ. 439, ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας = τὸ **αἰδοῖον**. [τ ἐν Ἀν. ἔ.θ' ἄνωτ, Ἰουβεν. 6. 310, Λουκαν. 7. 156· ἀλλὰ τ ἐν Εὐρ. ἔ.θ' ἄνωτ.].—Καθ' Ἡσύχ.: «σίφων· ῥυπαρὸς ἄνθρωπος, καὶ λίχνος. ἢ εἶδος θηρίου μυρμηκοειδές, καὶ ὄργανον σκόλοπι ὅμοιον, ἐν ᾧ τοὺς μαρσίππους ἐπισκοποῦσι. καὶ τῶν σταχύων καὶ ταῦ πυρεῦ οἱ καυλίσκοι. καὶ οἷς οἱ κάπηλοι τὸν οἶνον ἀρύονται. καὶ ὄργανόν τι εἰς πρόεσιν ὑδάτων ἐν τοῖς ἐμπρησμοῖς».

σῐφωνάτωρ, -ορος, ὁ, ἴδε **σίφων** 4.

σῐφωνίζω, ἀντλῶ οἶνον διὰ σίφωνος, οἶνον Ἀριστοφ. Θεσμ. 557.

σῐφώνιον, τό, ὑποκορισ. τοῦ **σίφων**, Ἡσύχ. **II.** εἶδος ζειᾶς, Διοσκ. 4. 139.

σῐφωνο-φόρος, ον, ὁ φέρων σίφωνας (σημασ. 4), Βυζ.

σιχθαρίς· «Λιβυκαὶ ἀρχήσεις» Ἡσύχ.

σίω, σπάνιος τύπος ἰσοδύναμος τῷ **σείω**, ἐν χρήσει χάριν τοῦ μέτρου, Ἐgk. εἰς Ἀνακρ. 40 (47), Ἐρμάνν. Ἐλλ. Μετρ. σ. 484.

σιὼ, Λακων. δυϊκ. τοῦ **θεός**, Ἀριστοφ. Λυσ. 142· οὕτω δοτ. **σιῷ** ἀντὶ **θεῷ**, αὐτόθι 174.

σιωπάω, ἀπαρ. **σιωπᾶν** (συνηρ.) Ἰλ. Β. 280· μέλλ. **-ήσομαι** παρὰ τοῖς δοκίμοις, οἷον Σοφ. Ο. Τ. 233, Ἀριστοφ. Εἰρ. 309, Ὀρν. 225, Λυσ. 364, Πλάτ., κλπ.· μεταγεν. **-ήσω** Διον. Ἁλ. 11. 6, Πλούτ., κλπ. (ἴδε **σιγάω**)· — ἀόρ. **ἐσιώπησα** Ὁμηρ., Ἀττ.· — πρκμ. **σεσιώπηκα** Ἀριστοφ. Σφ. 944, Δημ. 74. 2. — Μέσ. καὶ Παθ., ἴδε κατωτ.· — ὡσαύτως ἁπαντᾷ Δωρ. τύπος **σωπάω**, ἴδε ἐν λέξ. Εἶμαι σιωπηλός, ἥσυχος, σιωπῶ, σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει Ἰλ. Β. 280, πρβλ. Ψ. 568, Ὀδ. Ρ. 513 (ἔνθα δύναται νὰ ληφθῇ ὡς μεταβ.)· ἀκολούθως παρ' Ἡροδ. 7. 10 ἐν ἀρχ., καὶ Ἀττ.· Σιμωνίδης τὴν ζωγραφίαν ποίησιν σιωπῶσαν προσαγορεύει Πλουτ. 2. 346F· φησὶν σιωπῶν, δηλ. ἡ σιωπή του σημαίνει συναίνεσιν, Εὐρ. Ὀρ. 1592, πρβλ. Ι. Α. 1245· πονηρῶν ἔργων δόξει κοινωνεῖν τῷ σιωπῆσαι Δημ. 351. 17· σ. τινι, τηρῶ σιγὴν πρός τινα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1134, Λυσ. 530· σ. πρός τινα Πλάτ. Φαῖδρ. 234Α· πρός τι Ξεν. Κύρ. 5. 5, 20· ὑπέρ τινος Τραγικ. παρὰ Πλουτ. 2. 1108Β· περί τινος Ἰσοκρ. 218Α· — ὡσαύτως ὡς τὸ **σιγάω**, ἐν τῇ προστ. **σιώπα**, σιωπή! ἥσυχα! Σοφ. Ἀποσπ. 102, Ἀριστοφ. Λυσ. 530, κτλ. **2)** ἐπὶ μελισσῶν, ἡσυχάζω, ἀντίθετον τῷ **βομβέω**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 53. **II.** μεταβ., φυλάττω σιωπὴν περί τινος, τηρῶ τι μυστικόν, δὲν λέγω τι, Εὐρ. Ἀποσπ. 1024, Ἀριστοφ. Θεσμ. 27, Ξεν. Συμπ. 6, 10, κτλ.· — Παθητ., τηρεῖται τι μυστικόν, ἂν σιωπηθῇ τὰ παρὰ τῶν πολεμίων Ἰσοκρ. 6Ε, κτλ.· τί σιγῶσ' ὧν σιωπᾶσθαι χρεών; Εὐρ. Ἴων 432· σιωπώμενον καὶ ἀδιανόητον ἐᾶν Ἀντιφῶν 112, ἐν τέλ.· οὐ τὸ αἰσχρὸν σιωπηθήσεται Αἰσχίν. 75. 37· ταῦτα σιωπᾶσθαι συνέφερεν Δημ. 354. 20· ἡ σεσιωπημένη ἀλήθεια Διον. Ἁλ. 1. 76.— Περὶ τῆς σχέσεως αὐτοῦ πρὸς τὸ **σιγάω**, ἴδε ἐν λέξ. **σιγάω**. **III** Μέσ., κάμνω τινὰ σιωπηλόν, ἐπιβάλλω σιγὴν εἴς τινα, τὰ πλήθη σιωπησάμενος Πολύδ. 18. 29, 4.

σιωπή, ἡ, σιγή, Σοφ. Ο. Τ. 1075, Ἀποσπ. 667, Εὐρ. Ἱππ. 911· σιωπὴ ὑπεσημάνθη Θουκ. 6. 32· σιωπὴν ποιεῖν, ποιεῖσθαι Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 10, Ἰσοκρ. 281D· ἦν σ., ὑπῆρχε μεγάλη ἡσυχία, γαλήνη, Σοφ. Ο. Τ. 1623, πρβλ. Αἰσχίν. 33. 3· — ἐν τῷ πλήθ., τῶν ἀπείρατων ἄγνωστοι σιωπαί, ἄδηλος σιωπὴ εἶναι ἡ μερὶς τῶν μὴ δοκιμαζόντων, μὴ ἀποτολμώντων, Πινδ. Ι. 4. 51 (3. 48). **2)** ἡ ἕξις, ἡ συνήθεια τῆς σιωπῆς, ἐκ τῆς σ. τὴν τῆς σωφροσύνης δόξαν θηρᾶσθαι Δημ. 1407. 16, πρβλ. Πλούτ. 2. 39B, κτλ. **II.** δοτ. **σιωπῇ** ὡς ἐπίρρ., ἐν σιωπῇ, εἶναι δὲ αὕτη ἡ μόνη πτῶσις ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρ. (πρβλ. **σιγή** II), ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ Ἰλ. Γ. 95, κτλ.· σ. ἧσο Δ. 412· ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σ., ἔκαμε νεῦμα χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ, Ι. 620· σ. πίνειν Ὀδ. Δ. 339· σ. ἄλγεα πάσχειν Ν. 309· οὕτω παρὰ Πινδ. Π. 4. 100, καὶ Ἀττ.· στῆναι, περεύεσθαι, καθῆσθαι σ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 930, Ξεν. Κύρ. 5. 3. 43, Δημ. 1176. 2· — μυστικῶς, Ἰλ. Ξ. 310· σιωπῇ τοῦτ' ἀκύρυκτον μένει Εὐρ. Ἴων 801, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1212.

σιωπηλός, ή, όν, σιωπῶν, σιωπηλός, ἥσυχος, Εὐρ. Μήδ. 320, Ἀριστ. Προβλ. 30. 1, 6, Πλούτ., κλπ.· σιωπηλότερος τῶν Πυθαγόρα τελεσθέντων, παροιμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **σιωπή**· τὸ σιωπηλόν, ἡ σιωπή, Πλούτ. 2. 47D· ἐπὶ πραγμάτων, σ. κίθαρις Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 12. Ἐπίρρ. **-λῶς**, Πολυδ. Ε', 147.

σιωπηρός, ά, όν, τύπος ἰσοδύναμος πρὸς τὸν προηγούμενον, Ἀν. Π. 7. 199, 211· **σιωπηρότερος** (**-λότερος**), ὡς μνημονεύεται ἐν Ἀθην. 188Δ), Ξεν. Συμπ. 1, 9. Ἐπίρρ. **-ρῶς**, Mai Coll. Vat. 7, ἐν τέλ..

σιώπησις, εως, ἡ, σιωπή, τὸ σιωπηλόν· μεταφορ. κάλυμμα, ἐπικάλυμμα, Ἐβδ. (Ἆσμα Ἀσμάτ. Δ', 1 καὶ 3, Ϛ', 6, πρβλ. Σύμμαχ. ἐν Ἡσαΐ. ΜΖ', 2, ἔνθα οἱ Ἑβδ. ἔχουσι **κατακάλυμμα**).

σιωπητέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθετ., ὃν πρέπει τις νὰ παρέλθῃ ἐν σιωπῇ, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 35. **II. σιωπητέον**, πρέπει τις νὰ παρέλθῃ ἐν σιωπῇ, αὐτόθι 6.

σιωπητικός, ή, όν, σιωπηλός, Βυζ.

σκάζω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ., χωλαίνω, «κουτσαίνω», Ἰλ. Τ. 47· ἐκ πολέμου Α. 811, πρβλ. Πλούτ. 2. 317Ε· μεταφορ., δόμος σκάζει, σκλεύεται, Ἀν. Π. 1, 2, 3· ὁρῶ τὰ ἡμέτερα σκάζοντα, ἐπὶ παρασίτων, Ἀλκίφρων 3. 50· σ. τῇ πίστει Ὠριγέν.· πρὸς τὴν θεραπείαν Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 39. **II. ὁ σκάζων καὶ χωλίαμβος**, ὁ ἰαμβικὸς στίχος τοῦ Ἱππώνακτος, ὅστις ἦτο κανονικὸς τρίμετρος ἰαμβικός, ἔχων ὅμως ἐν τῷ τελευταίῳ ποδὶ σπονδεῖον ἢ τροχαῖον, σκάζοντα μέτρα Ἀν. Π. 7. 405. (Ἐκ τῆς √ΣΚΑΓ, πρβλ. Σανσκρ. (μετὰ ἐρρίνου) khaṅg, khaṅg-âmi· Ἀρχ. Γερμ. hinken).— Καθ' Ἡσύχ.: «σκάζει· χωλεύει, χωλαίνει».

σκαιο-βατέω, βαδίζω ἢ ὀρχοῦμαι μὲ τρόπον ἄχαριν, σκαιῶς, Εὐστ. 1468 ἐν τέλ.· **σκαιεμβατέω**, Σουΐδ., Φώτ.

σκαιο-βούλως, (βουλὴ) μὲ σκαιὰν βουλήν, μὲ κακὴν σκέψιν, Βυζ.

σκαιο-γραφέω, γράφω σκαιῶς, μετὰ σκαιότητος, τὸν τὴν ἀξέμιτον ἐκείνην καὶ ἀπατηλὴν βίβλον σκαιογραφήσαντα Νικήτ. Βυζ. σ. 792, ἐκδ. Mi.

σκαιόθεν, Ἐπίρρ., ἀριστερόθεν, Σουΐδ.

σκαιο-λογέω, ὁμιλῶ σκαιῶς, μετὰ σκαιότητος, Σουΐδ. ἐν λέξ. **βάζειν**.

σκαιός, ά, όν, (ἴδε ἐν τέλει), ἀριστερός, ὁ κατὰ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἢ τὸ ἀριστερὸν μέρος, λέξις ποιητικὴ ἀντὶ τοῦ κοινοῦ **ἀριστερός** (ἀλλ' εἶναι ἐν χρήσει παρὰ πεζογράφοις μεταφορικῶς, καὶ ἅπαξ παρὰ τῷ Πλάτωνι κυριολεκτικῶς, Φαῖδρ. 266Α)· τὸ σκ. ἅρμα παραβαλὼν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 297 (ἴδε Ἀθην. 303Δ)· — ὁ Ὅμηρ. ἀείποτε σκαιῇ (ἐξυπακ. χειρί), μὲ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, Ἰλ. Α. 501, κτλ.· χειρὶ σκαιῇ Ἡσ. Θ. 179 — ἐντεῦθεν, **II.** δυσμικός, ὁ πρὸς δυσμάς, ἐπειδὴ ὁ Ἕλλην οἰκονομῶν ἔβλεπε πάντοτε πρὸς βορρᾶν, ὥστε εἶχε τὴν ἀριστερὰν χεῖρα πρὸς δυσμάς· ἐντεῦθεν, Σκαιαὶ πύλαι, ἡ πρὸς δυσμὰς πύλη τῆς Τροίας, Ἰλ. Γ. 149, κτλ.· οὕτως ἐν Ὀδ. Γ. 295, σκαιὸν ῥ' ὄν, σημαίνει πιθανῶς τὸ πρὸς ἀριστερὰν ἀκρωτήριον· οὕτω καὶ σκ. λιμὴν Χρησμ. παρὰ Διοδ. ἐν Ἐκλογ. Βατ. σ. 11· πόρος Διον. Π. 161, 481. 541.

2) ἀτυχής, ἀπαίσιος, δυσοίωνος, ἐπιβλαβής, ἐπειδὴ πτηνὰ προμηνύοντα τὸ κακὸν ἀείποτε ἐφαίνοντο πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἢ πρὸς δυσμάς, τὰ δὲ προμηνύοντα τὸ καλὸν πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ πρὸς ἀνατολάς (πρβλ. **δεξιός** II, Nitzsch εἰς Ὀδ. Β. 154), φιλοτιμία κτῆμα σκαιὸν Ἡρόδ. 3. 53· σεσιγαμένον οὐ σκαιότερον χρῆμ' ἕκαστον, πᾶν πρᾶγμα δὲν γίνεται χειρότερον μὴ λεγόμενον, Πινδ. Ο. 9. 157· σκαιὸν ἐκλύσων σ' ὄμμα, μέλλων νὰ ὁμιλήσῃ βλαθερά, Σοφ. Αἴ. 1225. **III.** μεταφορ. ἐπὶ προσώπων, ὡς τὸ Γαλλ. gauche, ὁ μεταχειριζόμενος τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, δυσκίνητος, ἄχαρις, ἀνεπιτήδειος, σκαιότατος καὶ ἀδικώτατος Ἡρόδ. 1. 129· σκ. ἰατροὶ Ἱππ. π. Ἀγμ. 808· σκαιοῖσι πολλοῖς εἷς σοφὸς διόλλυται Σοφ. Ἀποσπ. 660, πρβλ. 707· ὅπου δ' Ἀπόλλων σκαιὸς ἦ, τίνες σοφοί; Εὐρ. Ἰλ. 972, πρβλ. Ἡρακλ. 258, Ἡρακλ. Μαιν. 283· ὦ σκαιὲ κἀπαίδευτε Ἀριστοφ. Σφ. 1183, πρβλ. 1266· ἐπιλησμότατον καὶ σκαιότατον γερόντιον ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 290· οὕτως σκ. ὥστε μαθεῖν οὐ δύνασθαι Λυσ. 117, 27, πρβλ. Πλάτ. Εὐθύδ. 295D· σκ. καὶ βάρβαρος Δημ. 805. 19· σκ. καὶ ἀναίσθητος ὁ αὐτ. 267. 12· σκ. καὶ ἀνήκοος ὁ αὐτ. 441. 15· — οὕτως ἐπίρρ., σκαιῶς λέγειν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 644, πρβλ. Πλ. 60. **2)** ἐπὶ λέξεων ἢ διανοημάτων, σκαιότατον ἔπος ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 174, πρβλ. Ἀριστ. Ῥητ. πρ. Ἀλέξ. 13, 2.— Ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις τὸ **σκαιός** εἶναι ἀντίθετον τῷ **δεξιός**, ὃ ἴδε. **IV** ὡς τὸ **πλάγιος**, λοξός, σκολιός, «στραβός», Λατ. obliquus, ἐπὶ ὄψεων, Νικ. Θηρ. 266· περὶ δὲ τοῦ ἐν 660, ἴδε **σκοιός**. (Ἐκ τῆς √ΣΚΑΓ ἢ ΣΚΑΙΓ· πρβλ. τὸ Σανσκρ. sav-yas (left)· Λατ. scaev-us, Scaev-ola· Ἀρχ. Σκανδ. skeif-r (skew)· Ἀρχ. Γερμ. scheib (schief)· ἴσως ὡσαύτως συγγενὲς τῷ **σκαῦ-ρος**, Scau-rus).— Καθ' Ἡσύχ.: «σκαιός· δύσκολος, πονηρός, κακός, μωρός, ἀπαίδευτος, ἀμαθής, ἀπάνθρωπος, ἄδικος, τραχύς, σκληρός, ἐπαχθής, ταραχώδης, ἀριστερός», ἴδε καὶ «σκαιῇ» αὐτόθι.

σκαιοσύνη, ἡ, = τῷ ἑπομ., Σοφ. Ο. Κ. 1213.

σκαιότης, -ητος, ἡ, (**σκαιός** II) τὸ χρῆσθαι τῇ ἀριστερᾷ χειρί, ἀδεξιότης, ἀνεπιτηδειότης, ἀγνωμοσύνη καὶ σκ. Ἡρόδ. 7. 9, 2· αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει Σοφ. Ἀντ. 1028· ἐν ἀμαθίᾳ καὶ σκ. Πλάτ. Πολ. 411Ε· σκ. τῶν τρόπων Δημ. 70. 20.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἀναισθησία. μωρία. ταραχή».

σκαιό-τροπος, ον, ὁ σκαιὸς τοὺς τρόπους, τὰ ἤθη, τὴν κατάστασιν, Ἀδαμάντ.· — οὐσ. **σκαιοτροπία**, ἡ, Γ. Κεδρην. τ. Β', σ. 56. 21., 76. 13, ἐκδ. B.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σκαιουργέω, φέρομαι σκαιῶς, κακῶς, ἀτόπως, περὶ γονέας, πρὸς τοὺς γονεῖς μου, Ἀριστοφ. Νεφ. 994· —**-ούργημα**, τό, κακὴ συμπεριφορά, Τζέτζ.

σκαιουργία, ἡ, τὸ φέρεσθαι σκαιῶς, ἀτόπως, κακῶς, Ἀνών. Cod Par. 400, fol. 13 r°.

σκαίρω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. **σκαίρεσκε** Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1402· — πηδῶ, σκιρτῶ, χορεύω, «τσινῶ», ἐπὶ μόσχου, Ὀδ. Κ. 410, πρβλ. Θεόκρ. 4. 19· ὁ ῥῆ σκ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1942· ἐπὶ ὀρχηστῶν, ποσὶ σκαίρειν Ἰλ. Σ. 572, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 2. 31, 2. (Ἐντεῦθεν **σκαρθμός**, **σκαρίζω**, πρβλ. **ἀσκαρίζω**· — **σκιρτάω** εἶναι πιθανῶς τύπος θαμιστικός). — Καθ' Ἡσύχ.: «ἄλλεται, σκιρτᾷ. πηδᾷ, τρέχει, ὀρχεῖται».

σκαιωρέω, = **πανουργέω**, ἐπινοῶ μετὰ πανουργίας, μηχανῶμαι πανούργως, «παράττομαι» Ἡσύχ., Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 673, κτλ. — Παθητ., **ἐσκα ωρημένα** Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 9. 8· πρβλ. **σκευωρέομαι**· — **σκαιωρία**, ἡ, βλάβη, Θεόδ. Πρόδρ., Τζέτζ. Ἱστ. 8. 903, κτλ., ἀλλὰ καθ' Ἡσύχ.: «ὄρχησις, χορεία, καιρία, παιδιὰ καὶ τὰ ὅμοια». — **σκαιώρημα**, τό, ἐπιβλαβὲς ἐπινόημα, Πολυδ. Ϛ', 182, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Χο. 728. Ἐκκλ.

σκάλα, ἡ, = τῷ Λατ. scala, κλῖμαξ, ἀναβάθρα πλοίου, κτλ., Πολυδ. Α', 93, Βυζ.· — ἐν Θεοφ. Κοντ. 687 φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸν ἀναβολέα (ὡς καὶ νῦν ἔτι).

σκαλᾰβώτης, **ου**, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἀσκαλαβώτης**, Ἑκάτη παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 200C· ἀλλ' ὁ Meineke εἰς Ἕλλ. Κωμικ. 4. 124, προτείνει **καλαβώτας**.

σκαλαθάρβα· «τύρβη, ἀπὸ τοῦ σκαλεύειν» Ἡσύχ.

σκαλαθαρβία, ἡ, «ἀκηδία» Ἡσύχ.

σκᾰλᾰθυρμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σκαλάθυρμα** (μνημονεύεται παρὰ Φωτ. καὶ Ἡσυχ.), λεπτολόγος εὐφυΐα ἢ τέχνη, μικρὰ σοριτικὴ παιδιά, μικρολογία, Ἀριστοφ. Νεφ. 630.

σκᾰλᾰθύρω [ῡ], (σκάλλω) σκάπτω, σκαλίζω, «λάθρα πλησιάζω» καὶ «ἀκολασταίνω» Ἡσύχ.· — ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, = **βινέω**, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 611.

σκαλαπάζω, περιφέρομαι, «ῥέμβομαι» Ἡσύχ.

σκάλαυθρον καὶ **σπάλαυθρον** [ᾰ], τό, ὄργανον δι' οὗ σκαλεύεται ἢ ἀναβαυλίζεται τὸ πῦρ, Ἡσύχ., Φώτ.· ὁ Πολυδ. Γ', 113 ἔχει **σπάλαθρον**, καὶ ἐν Ζ', 22 **σκάλευθρον**· — οἱ ὀκιμοι τύποι φαίνεται ὅτι εἶναι **σκάλευθρον**, **σπάλαθρον**.

σκᾰλεία, ἡ, (σκαλεύω) σκάλισμα διὰ σκαπάνης ἢ «τσάπας», σκάψιμον, Γεωπ. 2. 24.

σκάλευμα, τό, τὸ σκαλιζόμενον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 630, Ἡσύχ.

σκᾰλεύς, **έως**, ὁ, (σκάλλω) ὁ σκαλίζων, «τσαπίζων», Ξεν. Οἰκ. 17. 12 καὶ 15.

σκάλευσις, ἡ, σκάλισμα, **σκᾰλευτής**, **οῦ**, ὁ, = **σκαλεύς**, Γλωσσ.

σκᾰλεύω, = **σκάλλω**, ἀνακινῶ, ὑποδαυλίζω, ἄνθρακας Ἀριστοφ. Εἰρ. 440, πρβλ. Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 28· πῦρ μαχαίρᾳ μὴ σκ., δηλ. μὴ ἐρέθιζε ἄνθρωπον ὠργισμένον, Πυθαγ. παροιμ. ἐν Ἀριστ. Ἀποσπ. 192, πρβλ. Διογ. Λ. 8. 17, Πλουτ. Νουμ. 14· σκ. τὰ ὦτα, τὸ οὖς Ἀριστ. Προβλ. 32. 6 καὶ 13· — ἀπολ., ἐπὶ ὀρνίθων, «σκαλίζω», Πλούτ. 2, 516D. — Καθ' Ἡσύχ.: «κινεῖ, ἀναστρέφει, ὀρύσσει».

σκαληνής, **ές**, = **σκαληνός**, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 5, 4, Φυσ. 4. 14, 11 (ἀλλ' ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις μετὰ διαφόρ. γραφ. **σκαληνόν**).

σκᾰληνία, ἡ, ἀνισότης, ἀνωμαλία, Πλούτ. 2. 697A.

σκᾰληνο-ειδής, **ές**, σκολιός, λοξός, σκ. ὀχετός, ὁ οὐρητήρ, «ἔντερα» Ἡσύχ., Ἱππ. 716B.

σκᾰληνόομαι, Παθ., ἔχω τὴν ἀντίληψιν ἢ ἐντύπωσιν σκαληνοῦ τινος ἢ σκολιοῦ καὶ ἀνωμάλου πράγματος, γίνομαι σκαληνὸς (ἄνισος), Πλούτ. 2. 1121A.

σκαληνός, **ή**, **όν**, καὶ ἐν Ἀνθ. Π. παράρτ. 48. 3, **ός**, **όν**, ἀνώμαλος, ἄνισος, Δημόκρ. παρὰ Θεοφρ. περὶ Αἰσθ. 66· ἀτραπὸς σκ., ἀκανόνιστος, ἀνώμαλος, σκολιὰ ἀτραπός, Ἀνθ. ἔνθ' ἀνωτ.· σκ. φλέψ, λοξὴ φλ., Ἱππ. 910B· — ἀριθμὸς σκ., περιττὸς ἀριθμὸς (ἴδε **ἰσοσκελής**), Πλάτ. Εὐθύφρων 12D· τρίγωνον σκ., ἔχον τὰς τρεῖς πλευρὰς ἀνίσους, Τίμ. Λοκρ. 98B· οὕτω, τὸ σκαληνὸν Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 23. 1· πρβλ. **σκαληνής**, Ἡσύχ. Ἐπίρρ. **-νῶς**, Ἐπιφάν. (Πιθαν. συγγενὲς τῷ **σκολιός**).

σκᾰλίας, **ου**, ὁ, ἡ κορυφὴ τῆς «ἀκτοῦ (=φραγκοσυκιᾶς») ἢ ἀγκινάρας, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 11.

σκᾰλῐδεύω, (σκαλίς) = **σκαλίζω**, **σκάλλω**, Γλωσσ.

σκᾰλίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σκαλίς**, μικρὰ σκαπάνη, σκαλιστῆρι, «τσαπίτσα», Ἐκκλ.

σκαλίδριος, **ιος**, ἡ, παρυδάτιόν τι πτηνὸν ἔχον στίγματα, ἴσως ὁ ἐρυθρόπους πελαργός, Scolopax calidris, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 13 (μετὰ διαφ. γραφ. **καλίδριος**).

σκᾰλίζω, ὡς τὸ **σκάλλω**, **σκαλεύω**, σκαλίζω, σκάπτω, Ἀττ. **ἀσκαλ-**, Δ. Β. 24.

σκᾰλίς, **-ίδος**, ἡ, ἐργαλεῖον πρὸς ἀνατάραξιν τοῦ χώματος ἢ σκαφήν, σκαπάνη, «τσάπα», δίκελλα, «σκαλιστῆρι», Στράβ. 147, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 8, 9. **II**, πῶμα, ποτήριον, «σκαφεῖον» Ἡσύχ.

σκᾰλῐσις, ἡ, = **σκάλισις**, διάφορ. γραφ. ἐν Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 20, 6., 4. 13, 3· **σκᾰλισμός**, ὁ, ἴδε Εὐνάπ. σ. 59.

σκᾰλῐστήριον, τό, = **σκαλίς**, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 10. 14.

σκαλλίον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **σκαλίς** II, Φιλητ. 53. — Καθ' Ἡσύχ.: «κυλίκιον μικρόν. οἱ δὲ σκαλλόν».

σκάλλω, ἀνακινῶ, σκάπτω, Ἡρόδ. 2. 14· σκ. καὶ σκάπτειν Ἀριστ. π. Θαυμασ. 91, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 7, 5, κτλ.· — μεταφορ., ἀνερευνῶ, ἀναζητῶ, ἀναδιφῶ, σκ. τὸ πνευμάτιον Ἐβδ. (Ψαλμ. ΟΖ', 7). (Ἐκ τῆς √ΣΚΑΛ παράγονται ὡσαύτως τὰ **σκαλ-ίς**, **σκαλ-εύς**, **σκαλ-εύω**, **σκαλ-ίζω**, **σκαλ-ιδεύω**, **σκαλ-αθύρω**, **σκάλ-οψ**, **σκάλ-μη**· Ἀρχ. Γερμ. «ear ('Αγγλ. plough-share, τὸ ὑνίον)· — ἐκτεταμένος δὲ αὐτῆς τύπος εἶναι πιθανῶς ἡ √ΣΚΑΛΠ, ὅθεν τὸ **σπάλ-αξ**, **ἀ-σπάλ-αξ**· Λατ. scalp-o, talp-a (ἀντὶ stalpa). — Καθ' Ἡσύχ.: «σκάλλοντες· σκάπτοντες».

σκάλμη, ἡ, (σκάλλω) μάχαιρα, ξίφος, Σοφ. Ἀποσπ. 549, ἴδε Galak. εἰς Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 11. 15. Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀρκάδ. 110, 2. — Καθ' Ἡσύχ.: «μάχαιρα Θρᾳκία. καὶ σιδηρολάβον δὲ αὐτήν τινες λέγουσιν».

σκαλμίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 714, [-μῐ, Meineke εἰς Μενάνδρ. «Τροφώνιον» 1, σ. 160].

σκαλμός, ὁ, τὸ ξύλον ἢ πασσαλίσκος πρὸς ὃν παρ' Ἕλλησιν ἡρμόζετο ἡ κώπη διὰ τοῦ **τροπωτῆρος**, «σκαρμός», Λατιν. scalmus, paxillus, Ὕμν. Ὁμ. 6. 42, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 376, Εὐρ. Ἑλ. 1598, I. T. 1347· ὑπομόχλιον ὁ σκ. γίνεται Ἀριστ. Μηχαν. 4, 1. **II**, σκ. ὀρυχητής, κάθισμα ἑρετῶν, Πολύδ. 10. 3, 4.

σκαλο-βάτης, ὁ, (σκάλη) ὁ ἀναβαίνων κλίμακα, Γλωσσ.· — **σκαλοβατέω**, ἀναβαίνω κλίμακα ἢ ἀναβάθραν, Ἡσύχ.

σκᾰλοπιά, ἡ, ὁ σωρὸς χώματος ἢ ὁ ὑπόνομος, ἢ ὑπόγειος ὁδὸς τοῦ ἀσπάλακος, τρῦπα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 12, 3.

σκάλοψ, **-οπος**, ὁ, (ἴδε **σκάλλω**), δηλ. ὁ ἀσπάλαξ, «ζῷον γεωρύχον. τυφλόν» Ἡσύχ., (Ἀρχ. Ἀγγλ. mould warp, ὁ ἀνασκάπτων γῆν, ἐπιαωρεύων χῶμα), Ἀριστοφ. Ἀχ. 879· πρβλ. **σπάλαξ**· ὁ Φώτ. μνημονεύει τύπον **σκάλωψ** (**σκάλυψ**;) ἐκ τοῦ Κρατίν. ἐν «Κλεοβουλίνῃ» 6.

σκαλπάζειν· «ῥεμβωδῶς βαδίζειν» Ἡσύχ.

σκάλσις, **εως**, ἡ, (σκάλλω) σκάλισμα, σκαφή, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 2. 7, 5 (ἀλλ. **σκαλσις**). πρβλ. **σκάλισις**· — ὡσαύτως **σκαλεία**, **σκάλευσις**.

σκαλώμματα, τά, παρὰ Πολυδ. 5. 59, 9, φαίνεται ὅτι σημαίνουσι τὰς γωνίας καὶ σκολιότητας ποταμοῦ — **σκάλωμα** καὶ **σκάλωσις**, εὑρίσκονται σημαίνοντα κλίμακα ἐκ σχοινίου, Cotelier. Mon. Eccl. 3, σ. 336B.

σκαλωτής, ὁ, = τῷ Λατ. scandularius, ὁ σανιδώνων, ἐπιστεγάζων οἰκίαν, Θεοφρ. 808.

σκάμαια· «κύων» Ἡσύχ.

Σκάμανδρος, ὁ, ὁ περίφημος τῆς Τροίας ποταμός, ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον Ἰλ. Υ. 74 (πρβλ. **κύμινδις**), — τὰ νῦν καλεῖται Bounâbashi· — ἐπίθετ. **Σκᾰμάνδριος**, **ον**, Ἰλ. Β. 465, Σοφ. Αἴ. 419, Εὐρ. Τρῳ. 374, κτλ.· ὅθεν ὁ Ἕκτωρ ὠνόμασε τὸν υἱὸν του **Σκαμάνδριον**, Ἰλ. Ζ. 402. [**Σκᾰ**· παρ' Ὁμ. βραχὺ φωνῆεν δὲν ἐκτείνεται πρὸ τοῦ **σκ-**· πρβλ. **σκέπαρνον**].

σκαμβάλυξ· «σκαμβός. στρεβλὸς» Ἡσύχ.

σκαμβηρίζοντες· «ἀλισθαίνοντες» Ἡσύχ.

σκαμβίς· «θερμοποτὶς» Ἡσύχ.

σκαμβόπους, **ουν**, ὁ ἔχων σκαμβούς, στραβοὺς πόδας, Θ. Λάσκαρ. Cod. Par. Supplém. 472, fol. 73 r°.

σκαμβός, **ή**, **όν**, στραβός, κεκαμμένος, «στρεβλὸς» Ἡσύχ., σκ. ξύλον οὐδέποτ' ὀρθὸν Παροιμιογρ.· μάλιστα δὲ ὁ κεκαμμένος κατ' ἀναντίαν διεύθυνσιν, ἀντίθετον τῷ **βλαισός**, Γεωπ. 10. 2, 1· — μεταφορ., σκ. καρδία Ἐβδ. (Ψαλμ. Ρ', 4). — Ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει **σκαμβάλυξ** = **σκαμβός**, **σκαμβᾶς** = **πόρνη**, **σκάμβυξ** = **σκόλοψ**, **χάραξ**.

σκαμβότης, **-ητος**, ἡ, σκολιότης, καὶ **σκαμβόω**, συγκάμπτω, συστρέφω, στρεβλώνω, Ἀθανάσ.

σκαμβώδης, **ες**, (εἶδος) = **σκαμβός**, Νικήτ. Χρον. 386D.

Σκαμβωνίδαι· «δῆμος τῆς Λεωντίδος φυλῆς» Ἡσύχ.

σκάμβωσις, **εως**, ἡ, κύρτωσις, κάμψις, στρέβλωμα, Ἐκκλ.

σκάμμα, τό, (σκάπτω) τὸ ἐσκαμμένον, τάφρος, βάραθρον, βόθρος, Πλάτ. Νόμ. 845E. **II**, ἐν τοῖς γυμνασίοις, τύπος ἐσκαμμένος καὶ ἐπεστρωμένος ἄμμῳ, ἐφ' οὗ ἐγυμνάζοντο εἰς τὸ ἅλμα, Συλλ. Ἐπιγρ. 2758 III, στήλ. 3D. 8. κτλ.· παροιμ., ἐπὶ σκάμματος εἶναι, διαγωνίζομαι, Πολύδ. 40. 5, 5· εἶσω τοῦ σκ. ἑστηκέναι Ἰω. Χρυσ. ἐπὶ μείζονα σκ. καλεῖν, εἰς μείζονας κινδύνους ἢ δοκιμασίας, ὁ αὐτ. Περὶ τοῦ **τὰ ἐσκαμμένα**, ἴδε ἐν λέξ. **σκάπτω** II. 3.

σκαμματίζω, ἀγωνίζομαι εἰς τὸ **σκάμμα** (II), Ἐκκλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σκάμμωνία, ἡ, φυτόν τι, «εἶδος βοτάνης» Ἡσύχ., Convolvulus Scammonia, ἐκ τῶν ῥιζῶν τοῦ ὑπαίου παρασκευάζεται φάρμακον καθαρτικόν, Εὔβουλ. ἐν «Γλαυκ.» 1, Ἀριστ. Πρόβλ. 1. 41, 43, Θεόφρ. (Schneid Ind.), Διοσκ. 4. 171· — παρὰ τῷ Νικ. ἐν Ἀλεξιφ. 578 εὑρίσκομεν **σκαμμώνιον**, τό· καὶ ἐν ατέχ. 484 ἀπαντᾷ ποιητικὸς κατὰ τὸ φαινόμενον τύπος **κάμμων, -ωνος**.

σκαμμωνίτης οἶνος [ῑ], οἶνος παρεσκευασμένος διὰ σκαμμωνίας, ἐν χρήσει ἀντὶ καθαρσίου, Διοσκ. 5. 83, Πλίν. 14. 19, 5.

σκάμνον, τό, Λατ. scamnum, κάθισμα, σκαμνί, Βυζ.· — ἀλλὰ **σκάμνος**, ὁ, = **σκίμπους**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 633· ἴδε **ἀσκάντης**.

σκᾶνά, Δωρ. ἀντὶ **σκηνή**, Θεόκρ.

σκάναμα· «τόπος πρὸς τὸ εὖ στιβάσασθαι» Ἡσύχ.

σκανδάλᾱ, ἡ, ἢ μᾶλλον **σκανδάλη**, = τῷ ἑπομ., Ἀλκίφρων 3. 22.

σκανδάληθρον [ᾰ], τό, τὸ ῥαβδίον ἢ ξυλάριον τῆς παγίδος, ἐφ' οὗ τίθεται τὸ δέλεαρ καὶ τὸ ὁποῖον ἅμα ψαυόμενον ὑπὸ τοῦ ζῴου ἀναπηδᾷ καὶ κλείει τὴν παγίδα, τὸ ἐλατήριον, οὕτως εἰπεῖν, τῆς παγίδος, καλούμενον ὡσαύτως καὶ **πάσσαλος** ἢ **ῥάπτρον**, Πολυδ. Ζ', 114, Γ, 156· μεταφορ., σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν, στήνων παγίδας λόγων, ὅηλ. προφέρων λόγους, οὓς ἁρπάζει ὁ ἐναντίος καὶ αὖτω δι' αὐτῶν ἡττᾶται ἐν τοῖς λόγοις, Ἀριστοφ. Ἀχ. 687, ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ. (**σκάνδαλον** εἶναι ὁ ἁπλούστερος τύπος, ἂν καὶ δὲν εὑρίσκεται παρὰ τοῖς δοκίμοις).

σκανδαλίζω, κάμνω νὰ προσκόψῃ τις, ἐμβάλλω εἰς πειρασμόν, ἢ πειράζω, τινά Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 29, ιζ', 27, κτλ.— Παθητ., προσκόπτω, σκανδαλίζομαι, πειράζομαι, αὐτόθι κς', 33, κτλ.· ἔν τινι αὐτόθι ια', 6, κς', 31, κτλ.· ἀπὸ πίστεως Ἐκκλ.

σκάνδαλον, τό, (ἴδε **σκανδάληθρον**), παγὶς ἢ βρόχος στηθεὶς ὑπὸ ἐχθροῦ, Ἑβδ. (Ἰησ. ΚΓ', 13, Α' Βασ. ΙΗ', 21), πρβλ. Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ια', 7, Α' Ἐπιστ. Πέτρ. δ', 7· — μεταφορ., πειρασμός, πρόσκομμα, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιη', 7, κ. Λουκ. ιζ', 1, κτλ.

σκανδαλο-πλόκος, ον, μηχανώμενος σκάνδαλα ἢ παγίδας, σκανδαλοποιός, Ἐπίρρ. **-πλόκως**, Θεοδ. Προδρ. Γαλεομ. 31.

σκανδαλο-ποιός, όν, ὁ προξενῶν σκάνδαλα, πειρασμός, Ἐκκλ.

σκάνδᾰλος, ὁ, = **σκάνδαλον**, «ἐμποδισμός» Ἡσύχ.

σκανδαλ-ουργός, όν, = **σκανδαλοποιός**, Ἐκκλ.

σκανδαλόω, = **σκανδαλίζω**, πιθαν. γραφ. παρὰ τῷ Ἀκύλᾳ ἐν Παλαιᾷ Διαθ.

σκανδαλώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἐγείρων πρόσκομμα, φέρων εἰς πειρασμόν, Ἐκκλ.

σκανδίκο πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ἄγρια λάχανα, ὡς ὁ Ἀριστοφ. καλεῖ τὸν Εὐριπίδην, Φώτ., Ἡσύχ., πρβλ. Ἀθήν. 478 κἑξ.

σκανδῐκώδης, ες, ὅμοιος πρὸς σκάνδικα, ἔχων τὰς ἰδιότητας τῆς σκάνδικος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 11, 1.

σκάνδιξ, -ῐκος, ἡ, (Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.), εἶδος λαχάνου (τὸ Chaerophyllum), ὅπερ ἐτρώγετο παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 478, Ἀνδοκ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 8, 1· πρβλ. **σκανδικοπώλης**, Ἡσύχ.

σκάνδυξ, ῡκος, ὁ, = τῷ πραηγ., Διοσκ. 2. 178.

σκανεύεσθαι· «ἐπαριστερεύεσθαι» Ἡσύχ.

σκάνθαν· «κράδατον» Ἡσύχ.

σκανθᾰρίζω, = **σκινθαρίζω**, Πολυδ. Θ', 122, 126.

σκάνις, -ικος, ὁ, ἡ, = **σκαιός**, «ἐπαρίστερα» Ἡσύχ.

σκανο-θήκα, ἡ, θήκη σκηνῶν, πλίνθοι δαμόσιαι σκανοθήκας Ἐπιγρ. Σπάρτης ἐν Mitt. d. d. arch. Inst. Π. σ. 441.

σκᾶνος, Δωρ. ἀντὶ **σκῆνος**, Τίμ. Λοκρ.

σκᾰπᾰνεύς, έως, ὁ, = **σκαφεύς**, ὡς καὶ νῦν, Λυκόφρ. 652, Λουκ. Τίμ. 7, Βίων Πρᾶσ. 7, Ἡσύχ.

σκᾰπάνη [ᾰ], ἡ, (σκάπτω) «τσάπα», ἐργαλεῖον δι' οὗ σκάπτει τις, δίκελλα, ἧς ἐποιοῦντο χρῆσιν οἱ ἀθληταὶ πρὸς γύμνασιν, Wüstem. εἰς Θεόκρ. 4. 10, Ἀνθ. Π. 5. 240., 9. 644· πρβλ. **σκαφεῖον**. **ΙΙ**, ἡ τέχνη τοῦ σκάπτειν, τὸ ἀνοίγειν τάφρους καὶ βόθρους περὶ τὸ δένδρον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 7, 1, Ἀνθ. Π. 9. 644.

σκᾰπᾰνήτης, ου, ὁ, = **σκαπανεύς, σκαφεύς**, Ζωναρ.

σκᾰπάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σκαπάνη**, Ἐκκλ.· — ἀλλὰ **σκᾰπ-**, Δωρ. ἀντὶ **σκηπ-**.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἡ βακτηρία. ἄλλοι σκίπωνα».

σκάπαρδος· «ὁ ταραχώδης καὶ ἀνάγωγος» Ἡσύχ.

σκαπέρδα, ἡ, παιδιὰ τῶν νεανιῶν ἐν τοῖς Διονυσίοις: σχοινίον ἐπερᾶτο διὰ μέσου τῆς ὀπῆς ἑστημένου ξύλου, παῖδες δὲ ἑκατέρωθεν ἐπιλαβόμενοι τῶν ἄκρων καὶ τὰ νῶτα ἔχοντες ἀμοιβαίως ἑστραμμένα πρὸς τοὺς ἐναντίους, ἐπειρῶντο νὰ ἕλξωσιν ἀλλήλους πρὸς τὸ ξύλον, Πολυδ. Θ', 116, Ἡσύχ.· ἡ παιδιὰ αὕτη ἐλέγετο σκαπέρδαν ἕλκειν Πολυδ. ἔνθ' ἀνωτ.· μεταφορ., ἀγωνίζεσθαι δύσκολον ἀγῶνα.

σκαπερδεύω, παρ' Ἱππών. 1, ἑρμηνευόμενον ὑπὸ τοῦ Τζέτζ. (Ἀνέκδ. Ὀξων. 3. 351) **συμμαχῆσαι**· ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ. **λοιδορῆσαι**.

σκάπετος, ὁ, (σκάπτω) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ τύπῳ **κάπετος**, ὃ ἴδε· **σκαφετὸς** καὶ **σκαφητὸς** μνημονεύονται ὡσαύτως ὑπὸ τῶν γραμματικῶν.— Καθ' Ἡσύχ.: «τάφρος. ἄλλοι τάφος».

σκᾶπος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **σκῆπτρον**, Λατ. scapus· «κλάδος. καὶ ἄνεμος ποιὸς» Ἡσύχ.

σκάπος, ὁ, = **κάπος**, Ἡσύχ.

σκάπτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **σκαπτήρ**, σ. δίκελλα Ἀνθ. Π. 6. 21.

σκαπτέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ σκάψῃ, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 884· πληθ. **-ἔα**, Πολυδ. Α', 226.

σκαπτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ σκάπτων, Ὅμ. παρ' Ἀριστ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 6. 7, 2.

σκᾶπτον, τό, Δωρ. ἀντὶ **σκῆπτρον**.

σκαπτός, ή, όν, (σκάπτω) ἐσκαμμένος, ὃν δύναταί τις νὰ σκάψῃ·— Σκαπτὴ ὕλη, χώρα ἐν Θράκῃ κληθεῖσα οὕτως ἐκ τινος δάσους, Ἡρόδ. 6. 46, Θεοφρ. π. Λίθ. 17·— ἐν τῇ σκαπτῇ ὕλῃ Πλουτ. Κίμ. 4, Μαρκελίν. Βίος Θουκ. 40. 74· — ὁ τύπος **Σκαπτη-σύλη** (πρβλ. **ὕλη**, sylva) διετηρήθη παρὰ Θεοφρ. π. Λίθ. 17, Στέφ. Βυζ.· οὕτω, Scapten-sula Lucret. 6. 810.

σκαπτο-φόρος, ον, Δωρ. ἀντὶ **σκηπτροφόρος**.

σκάπτω, μέλλ. **σκάψω** Πλάτ. Νόμ. 778Ε, (**κατα-**) Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 566·— ἀόρ. **ἔσκαψα** Ἱππ. 789G, (**κατ-**) Ἡρόδ., κλπ.· πρκμ. **ἔσκᾰφα** (**κατ-**) Ἰσοκρ. 298Α, 303Β.— Παθ., μέλλ. **σκαφήσομαι** Πολύαιν. 5. 10, 3· ἀόρ. **ἐσκάφην** [ᾰ] Γεωπ., (**κατ-**) Εὐρ., κλπ.· πρκμ. **ἔσκαμμαι** Πλάτ. Κρατ. 413Α, Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 6. Ἐκ τῆς √ΣΚΑΠ παράγονται τὰ **σκαπ-άνη, σκάπ-ετος (κάπετος)**· πρβλ. Σλαυ. kop-ati (fodere)· Λιθ. kap-as (tumulus)·— τὸ π δασύνεται ἐν τοῖς **ἔ-σκαφ-α, ἐ-σκάφ-ην, σκάφ-ος, σκάφ η)**. Σκάπτω, ἀπολ., Ἱππ. π. Ἄρθ. 789, Πλάτ. Νόμ. 778Ε· μοχθεῖν καὶ σκ. Ἀριστοφ. Πλ. 525· παροιμ., σκάπτειν οὐκ ἐπίσταμαι ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 1432, πρβλ. Ἀποσπ. 4· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, σκ. δικέλλῃ Ψευδο-Φωκυλ. 146.

ΙΙ, μετ' αἰτ., **1)** σκάπτω, σκαλίζω, ἀποσκάπτω πρὸς καλλιέργειαν, σκάπτων, ἀρῶν γῆν, ποιμνίοις ἐπιστατῶν Εὐρ. Ἀποσπ. 188, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 16, 15· τοὺς ἀμπελῶνας Διόδ. 4. 31· ὑπόλιθον γῆδιον Λουκ. Τίμ. 31. **2)** περισκάπτω, καλλιεργῶ ἢ περιποιοῦμαι σκάπτων, φυτὰ σκ. Ὕμν. Ὅμ. εἰς Ἑρμ. 90, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 20, 20·— μεταφορ., σκάπτει, μοχλεύει θύρετρα, συνάπτει περὶ αὐτά, ἀνασκάπτει, «ξεπατώνει», Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 999. **3)** ἐπὶ τοῦ σκαπτομένου πράγματος, σκ. τάφρον, σκάπτω, ἀνοίγω τάφρον, Θουκ. 4. 90· σκ. βαθεῖαν (ἐξυπακ. τάφρον) Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 20, 4· θεμελίους Λουκ. Ἀλέξ. 20.— Παθητ., τὰ ἐσκομμένα, γραμμὴ ἐσκαμμένη καὶ σημειοῦσα τὸ ὅριον τοῦ ἅλματος τῶν πενταθλων, ὅθεν μεταφορ., ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἄλλεσθαι, ὑπερβαίνω τὰ ὅρια, Πλάτ. Κρατ. 413Α, πρβλ. Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 6, Bast Ἐπ. Cr. σ. 243, καὶ ἴδε **σκάμμα** ΙΙ.

σκαρδᾰμυκτέω, = **σκαρδαμύσσω**, Λουκ. Λεξιφάν. 4· τοὺς ὀφθαλμοὺς Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 443.

σκαρδᾰμυκτής, οῦ, ὁ, ὁ συχνάκις ἀνοίγων καὶ κλείων τοὺς ὀφθαλμούς, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 47.

σκαρδᾰμυκτικός, ή, όν, ὁ εἰθισμένος νὰ ἀνοιγοκλείῃ συχνάκις τοὺς ὀφθαλμούς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 10, 3, πρβλ. Φυσιογν. 3. 6.

σκαρδᾰμύσσω, Ἀττ. **-ττω**· μέλλ. **-ξω**· — ἀνοιγοκλείω τοὺς ὀφθαλμούς, βλεφαρίζω πυκνῶς, Λατ. nictare, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀτενὲς βλέμμα, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 128, Εὐρ. Κύκλ. 626, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 28, Συμπ. 4, 24· σκ. τοῖσιν ὀφθαλμοῖσι Ἱππ. 555. 54· ἐπὶ πτηνῶν, σκ. ὑμέναι Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 13, 1., 4. 11, 8, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 12, 7· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὁ αὐτ. ἐν Φυσιογν. 3, 2 καὶ 6· πρβλ. **ἀσκαρδάμυκτος**·— Ὡσαύτως φέρεται **καρδαμύσσω**. — Καθ' Ἡσύχ.: «σκαρδαμυττειν· τὸ πυκνῶς καταμύειν καὶ ἀναβλέπειν τοῖς ὄμμασι».

σκαρθμός, ὁ, (σκαίρω) πήδημα, σκίρτημα, «τρέξιμον», Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1260, Νικ. Θηρ. 139· ἵππου σκ., ὁ πους τοῦ ἀνατινασσομένου ἵππου, Ἄρατ. 281· σκ. στόλου, ἐπὶ πλοίου, Λυκόφρ. 101, πρβλ. Ἐπίγραμμ. παρὰ Σουΐδ. (ἐν Ἀνθ. Π. 7. 215 **σκαλμοῖσι**).

σκαρία «παιδιὰ» Ἡσύχ.

σκαρίζω, (σκαίρω) πηδῶ, ἀναπηδῶ, τινάσσομαι, πάλλομαι, Γεωπ., Ἐκκλ.· πρβλ. **ἀσκαρίζω, σκαρίζω**. — Καθ' Ἡσύχ.: «σκαρίζεται· ταράττεται. βράζει».

σκᾰρίς, -ίδος, ἡ, ἕτερος τύπος τοῦ **ἀσκαρίς**· «εἶδος ἑλμίνθων» Ἡσύχ.

σκᾰρισμός, ὁ, (σκαρίζω) = **σκαρθμός**, Ἡσύχ., Εὐστάθ. 1164, 31.

σκᾰρῖτις, ιδος, ἡ, λίθος ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἰχθύος τοῦ καλουμένου **σκάρος**, ἴδε Πλίν. 37, 72.

σκᾰρῐφάομαι, ἀποθ. (σκαρίφος)·— ξέων ἐπιπολαίως σχηματίζω σχεδίασμα, σχεδιάζω ἐλαφρῶς, πράττω τι ἐπιπολαίως ἢ μετὰ βαθυμίας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1545 (1497)· οὕτω **σκᾰρῐφεύω**, αὐτόθι· πρβλ. **διασκαριφάομαι**. Ἐντεῦθεν Λατ. sca-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

rificare— Καθ' Ἡσύχ.: «σκαριφᾶσθαι· ξύειν, σκάπτειν, γράφειν».

σκᾰρῐ̄φισμός, ὁ, τὸ ἐπιξέειν, ἐπίξεσις, σκαριφισμοὶ λήρων, μικραὶ ἐπικρίσεις, μικρὰ σοφίσματα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1497, ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.· ὡσαύτως **σκαριφηθμοί**. Νουμήν., παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 728Β· **σκαριφήματα**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 630, Φώτ.· **-εὐματα**, Σουΐδ.· **-ἰσματα**, Ἡσύχ. ἐν λ. **σκαλαθυρμάτια**.

σκάρῐφος, ὁ, κυρίως ταὐτὸν τῷ **κάρφος**, πρβλ. **σκαρφίον**· — ἀλλ' ἐν τῇ χρήσει σημαίνει, **1)** μολυβδοκόνδυλαν ἢ γραφίδα, κονδύλιον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1545 (1497), Ἡσύχ.· ὡσαύτως **σκάριφον**, Ἐτυμολ. Μέγ. 723. 34. **2)** σχέδιον, ἰχνογράφημα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. «ξέσις, γραφή, μίμησις ἀκριβὴς τόπου» Ἡσύχ.· ὡσαύτως **σκάριφον**, τό, Εὐσταθ. Πονημάτ. 326. 61.

σκάρκη· «Θρᾳκιστὶ ἀργύρια» Ἡσύχ.

σκαρμός, = **σκαλμός** I, Λέων Τακτ. 19. 5.

σκαρο-λάχᾰνον, τό, φυτόν τι, ἴσως ἡ Ἑρμοῦ πόα, λινόζωστις ἢ κόνυζα, Γεωπ.

σκάρος, ὁ, θαλάσσιος ἰχθύς, scarus Cretensis, περὶ οὗ ἐνόμιζον οἱ παλαιοὶ ὅτι εἶναι μηρυκαστικόν, Ἐπίχ. 24 Ahr., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 17, 25, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 320Α. (Πιθαν. ἐκ τοῦ **σκαίρω**, Ἀριστ. Ἀποσπ. 313). [ᾰ, ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλὰ παρὰ τῷ Ἐννίῳ scārus, Meineke εἰς Φιλήμ. («Στρατ.» 1. 20), σ. 386].

σκάρος, τό, = **σκαρθμός**, Ἐτυμολ. Μέγ. 723. 2.

σκαρπαδεῦσαι· «κρῖναι» Ἡσύχ.

σκάρτης, ου, ὁ, (σκαίρω) ὁ ἀναπηδῶν, κοῦφος, εὐκίνητος, «ταχύς» Ἡσύχ.

σκαρφᾶσθαι· «σκεδάννυσθαι» Ἡσύχ.

σκάρφη, ἡ, μέλας ἑλλέβορος, παρὰ τῷ Δουκαγγ.

σκαρφίον, τό, τεμάχιον ἢ ἀκὶς ἐκ σανίδος ἐν χρήσει ἀντὶ κλήρου, Βυζ.

σκασμός, ὁ, (σκάζω) τὸ σκάζειν, χωλαίνειν, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθήκῃ.

σκατός καὶ **σκάτους**, γεν. τοῦ **σκῶρ**.

σκᾰτοφᾰγέω, ἐσθίω κόπρον, περιττώματα ἢ ἀκαθαρσίας, Ἀντιφ. ἐν «Κορ.» 1. 4.

σκᾰτο-φάγος, ον, (φᾰγεῖν) ὁ ἐσθίων κόπρον ἢ ἀκαθαρσίας, Ἐπίχ. 34 Ahr., Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 237· ἐπίθετον τοῦ Ἀσκληπιοῦ μετ' ἀναφορᾶς (καθ' ἃ λέγει εἰς τῶν Σχολιαστ.) πρὸς ἀκάθαρτόν τινα ἕξιν τοῦ Ἱπποκράτους, Ἀριστοφ. Πλ. 706, πρβλ. Ὑπόθ. μετρ. τῶν τοῦ Ἀριστοφ. Ἱππέων.

σκαῦρος, ὁ, Λατιν. scaurus, ὁ ἔχων τὰ σφυρὰ προεξέχοντα, Ἱππιατρ. (Πρβλ. **σκαιός**).

σκάφαλος, ὁ, (σκᾰφή) καδίσκος πρὸς ἄντλησιν ὕδατος, «κουβᾶς», «ἀντλητὴρ» Ἡσύχ.

σκᾰφεῖα, ἡ, τὸ σκάπτειν, Σουΐδ.

σκᾰφεῖδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 239 (δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὸ **σκαφίδιον**, ὃ ἴδε).

σκᾰφεῖον, τό, ἐργαλεῖον πρὸς σκαφήν, σκαπάνη, «τσάπα», δίκελλα, Διόδ. 4. 31, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 648F, ἐπιγραφ. ἐν τῷ Böckh's Urkunden σ. 106, 540· πρβλ. **σκάφιον** IV. **2)** κοῖλον κάτοπτρον, ἴδε **σκάφιον** I. 3.

σκᾰφετός, ὁ, = **σκάπετος**, Γλωσσ.

σκᾰφεύς, έως, ὁ, (σκάπτω) ὁ σκάπτων, ἀνασκάπτων, ἀνοίγων τάφρον, Εὐρ. Ἡλ. 252, Ἀρχιππ. ἐν Ἀδηλ. 2· — παρὰ τῷ Ἀλκμᾶνι 59 ὁ Δινδ. γράφει **σκάφευς** ὡς Δωρ. γεν. τοῦ **σκάφος**.

σκᾰφευσις, ἡ, = **σκαφεία**, Σουΐδ. **II.** σκληρὸς τρόπος θανατώσεως, ἴδε **σκαφεύω**, Εὐνάπ. στλ. 59, Τζέτζ. Ἱστ. 10. 885.

σκᾰφευτής, οῦ, ὁ, = **σκαφεύς**, Μανασσ. Χρον. 6707.

σκᾰφεύω, (σκάφη) ἐξαπλώνω τινὰ ἐντὸς σκάφης ἔχοντα κεφαλήν, χεῖρας καὶ πόδας ἐκτός, οὕτω δὲ ἐκτίθημι αὐτὸν εἰς τὸ καῦμα τοῦ ἡλίου ἕως ὅτου ἀποθάνῃ καταφαγωθεὶς ὑπὸ ἐντόμων,— Περσικὸς τρόπος βασάνου, πρβλ. Κτησίου Περσ. 30, Πλουτ. Ἀρτοξ. 16.

σκάφη [ᾰ], ἡ, (σκάπτω) ὡς τὸ **σκάφος**, πρᾶγμα ἐσκαμμένον καὶ διακοιλανθέν, ὡς, **1)** «σκάφη» ἢ κάδος, ἢ λεκάνη, (καὶ εἶναι ἡ λέξις γνωστὴ τῷ Ὁμήρῳ μόνον ἐν τῷ ὑποκορ. τύπῳ **σκαφίς**), Ἡρόδ. 4. 73, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 742, Ἀποσπ. 154 καὶ συχν. παρὰ τοῖς Κωμ.· σκάφη ζυρωτική, Τιμακλ. ἐν «Ψευδολησταῖς» 1, πρβλ. Πολυδ. Γ, 102· κάδος πρὸς λοῦσιν, λουτήρ, Ἱππ. 684. 53, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 224· λεκάνη ἢ ἴσκος ἐν ᾧ ἔφερον ἀναθήματα καὶ προσφορὰς οἱ μέτοικοι ἐν τοῖς Παναθηναίοις, Συλλ. Ἐπιγρ. 150. 46., 151, 26· πρβλ. **σκαφηφόρος**. **2)** ἐλαφρὰ λέμβος, Λατ. scapha, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1315 (μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς σημασ. I). **3)** κιβώτιον ἐν ᾧ βρέφη ἐξετίθεντο, Σοφ. Ἀποσπ. 574, πρβλ. Ἀριστ. Ποιητ. 16, 3, Φύλαρχ. 56, Πλουτ. Ρωμ. 3. **4)** παροιμ., τὴν σκάφην σκάφην λέγειν, καλῶ τὰ πράγματα μὲ τὰ ἴδιά των ὀνόματα ἄνευ προσπεποιημένης λεπτότητος, Πλούτ. 2. 178Β, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 41. **II.** εἶδος ταινίας τῆς κεφαλῆς ἢ ἐπιδέσμου, Γαλην. 12. 408· πρβλ. **σκάφειον**. Π. **III** κοῖλον ἡλιακὸν ὡρολόγιον (πρβλ. **πόλος**), Λατιν. scaphium, Βιτρούβ. Ψ. 9, § 42, Πολυδ. Ϛ', 110· **σ. αφὶς** παρὰ τῷ Μαρτιαν. Cap. 6, § 597.

σκάφη, ἡ, (σκάπτω) τὸ σκάπτειν, ὡς τὸ **σκαφεία**, Πρόκλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 569· πρβλ. Ἀρκάδ. 115. **2)** παρ' Ἀπολλ. ἐν Καρχηδ. 8. 136, = **κατασκαφή**.

σκᾰφη-φόρος, ον, ὁ φέρων σκάφην (λεκάνην ἢ ὄισκον)· — ἐν Ἀθήναις οἱ **μέτοικοι** ἰδίᾳ ἐκαλοῦντο **σκαφηφόροι**, ἐπειδὴ κατὰ τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων εἶχον τὸ καθῆκον νὰ φέρωσι λεκάνας ἢ ὄισκους (ἴδε **σκάφη** I ἐν τέλ.) πεπληρωμένους προσφορῶν μελίτος, πλακούντων, πεμμάτων, κτλ., ὡς αἱ γυναῖκες αὐτῶν ἐκαλοῦντο **ὑδριαφόροι**, ἐπειδὴ ἔφερον ὑδρίας χάριν τῶν γυναικῶν τῶν πολιτῶν· αἱ δὲ θυγατέρες αὐτῶν ἐκαλοῦντο **σκιαδηφόροι**, ἐπειδὴ ἔφερον ἀνθήλια (σκιάδια) ὑπὲρ τὰς κεφαλάς των, Δείναρχ. παρ' Ἁρποκρ., Πολυδ. Γ', 55, Φώτ.· — τὰ δὲ καθήκοντα ταῦτα ἐνομίζοντο δουλικά, ἴδε Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 6. 1, Ἑρμάνν. Pol. Ant. § 115, 10. — Ἐντεῦθεν **σκαφηφορέω**, εἶμαι σκαφηφόρος, Αἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.· καὶ ἐν τοῖς Α. Β. 280, **σκαφηφορία**, ἡ. — Καθ' Ἡσύχ.· «οἱ μέτοικοι οὕτως ἐκαλοῦντο. σκάφος γὰρ ἔφερον ἐν ταῖς Παναθηναίοις, ἵνα ὡς εὐνοι ἀριθμῶνται μετέχοντες τῶν θυσιῶν».

σκᾰφιά, ἡ, Σικελ. ἀντὶ **σκάφος**, τάφρος, χαράδρα, βόθρος, Συλλ. Ἐπιγρ. 5594.

σκᾰφίδιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ **σκαφὶς** I. 2, μικρὰ σκάφη, Πολύδ. 34. 3, 2, Στράβ. 24· πρβλ. **σκαφείδιον**. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. τ. Α', 410.

σκαφιό-κουρος, ον, ὁ ἔχων τὴν κόμην του κεκαρμένην κατὰ τὸν τρόπον τὸν καλούμενον **σκάφιον** (II), Φώτ.

σκάφιον [ᾰ] (νύχι **σκαφίον**), τὸ, ὑποκορ. τοῦ **σκάφη**, μικρὰ σκάφη ἢ λεκάνη, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 16, 3· ἐν χρήσει ἐν ταῖς λουτροῖς, Δυκόφρ. παρ' Ἀθην. 501Ε, παρ' Ἡσυχ. ἐν λ. **χύτλον**· μικρὸν ποτήριον, Ἀθήν. 142D. κτλ. **2)** γυναικὸς οὐροδοχεῖον νυκτερινόν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 633, πρβλ. Δ. Β. 301· οὕτω Λατιν. scaphium παρὰ τῷ Ἰουβεν. 6. 264. **3)** κοῖλον κάτοπτρον χρησιμεῦον πρὸς συγκέντρωσιν τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, δι' οὗ αἱ Ἑστιάδες παρθένοι ἀνῆπτον τὸ πῦρ, Πλουτ. Ἄρατ. 3, καὶ (ἐν τῷ τύπῳ **σκαφεῖον**) ὁ αὐτ. ἐν Νουμ. 9· πρβλ. **ὄαλος**. **II.** τρόπος τοῦ κείρειν τὴν κόμην (παραληφθεὶς ἀπὸ τῶν Σκυθῶν), καθ' ὃν αὐτὴ ἐκείρετο μέχρι τοῦ δέρματος ὀλόγυρα περὶ τὴν κεφαλήν, οὗ ὡς ὥστε νὰ μένωσι τρίχες ἐξέχουσαι μόνον ἐπὶ τῆς κορυφῆς, ἡ ὁποία οὕτως ἐφαίνετο ὡς τις λεκάνη, σκάφιον ἀποκεκαρμένος, ἔχων κεκαρμένην τὴν κόμην κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον, Ἀριστοφ. Θεσμ. 838· σκάφιον ἀποτετιλμένος ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 806· — ἐντεῦθεν, **2)** ἡ κορυφὴ τῆς κεφαλῆς, μὴ καταγῇς τὸ σκάφιον ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 502. **III.** ἐν τῷ πληθ. = **ἰσχία**, τά, Πολυδ. Β', 183. **IV.** **σκαφεῖον**, Ἱππ. Ἀγμ. 757.

σκαφὶς, -ίδος, ἡ, ὡς τὸ **σκάφιον**, ὑποκορ. τοῦ **σκάφη**· μάλιστα δέ, **1)** λεκάνη, ἄγγεα πάντα, γαυλοί τε σκαφίδες τε, μερικοὶ καδίσκοι τοῦ ἀμέλγματος, «καρδάρια», Ὀδ. Ι. 223· μνημονεύεται δὲ καὶ μεταξὺ τῶν σκευῶν τοῦ σιτοποιοῦ παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἀποσπ. 367· βραδύτερον, σκεῦος πρὸς πόσιν ἢ μέτρον, ὡς τὸ **κύγχη**, Ἱππ. 632. 30, κλπ., ἴδε Foës Oecon.· — ἀγγεῖον μέλιτος, Θεόκρ. 5. 69. **2)** μικρὸς λέμβος, «βαρκίτσα», μονόξυλον, Ἀνθ. Π. 7. 214. **3)** πρβλ. **σκάφη** III. **II.** = **σκαφεῖον**, σκαπάνη, πτύον, αὐτόθι 6. 297, Συνέσ. 661).

σκᾰφίτης, ου, ὁ, (**σκαφὶς** I. 2) ὁ ὁδηγῶν σκαφίδα ἢ μονόξυλον, κωπηλάτης, πηδαλιοῦχος, Δημ. Φαληρ. 97, Στράβ. 817.

σκᾰφο-ειδής, ές, ὁ ὅμοιος πρὸς λέμβον ἢ πλοιάριον, Διόδ. 2. 31· ὅμοιος πρὸς σκάφην ἢ λεκάνην, Στοβ. Ἐκλ. Φυσ. σ. 46 Gaisf., Πλούτ. 2. 890D κέξ.· τὸ σκαφοειδές, σῶμα ἔχον τὸ σχῆμα λεκάνης ἢ σκάφης, Πλούτ. 2. 891Ε.

σκᾰφο-λουτρέω, λούομαι ἐντὸς σκάφης, Ἀλέξ. Τραλλ. 12. 696.

σκάφος [ᾰ], ὁ (√ΣΚΑΠ, **σκαφῆναι**) τὸ σκάπτειν, ἡ σκαφεία, τότε δὴ σκ. οὐκέτι οἰνέων, ὁ καιρὸς τῆς σκαφῆς τῶν ἀμπέλων, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 570· ὁ δεύτερος σκ. τῶν νέων ἀμπέλων Γεωπ. 3. 4, 5.

σκάφος [ᾰ], **εος**, τό, (ΣΚΑΠ, **σκαφῆναι**) πρᾶγμα κοῖλον ὡς ἡ σκάφη, τὸ κύτος τοῦ πλοίου, Λατιν. alveus, Ἡρόδ. 7. 182, Θουκ. Ι. 50· ἐν τῷ μέσῳ σκάφει Σοφ. Τρ. 803· ὑπτιοῦτο δὲ σκάφη νεῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 419 (ἴδε Blomf. Gloss. 425)· ναυσκάφη νεῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 419 (ἴδε Blomf. Gloss. 425)· ναυτικὰ σκ. Σοφ. Αἴ. 1278· Ἀργοῦς σκάφος Εὐρ. Μήδ. 1· ναὸς ἢ νεὼς σκάφος κεῖται ποιητικ. = **ναῦς**, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 732, κ. ἀλλ.· — καθόλου, πλοῖον, σύδ' ἐπέντισε σκάφος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1014, πρβλ. Ἰκέτ. 440, Ἀριστοφ. Ἀχ. 541, Δημ. 138, 21· σκάφους ἀνάσσων Ἀνακρ. 59· — μεταφορ., σκ. πόλεως, «τὸ σκάφος τῆς πολιτείας», Ἀριστοφ. Σφ. 29. **2)** τὸ κοῖλον τοῦ ἐξωτερικοῦ ὠτός, Πολυδ. Β', 85. **II.** = **σκαφεῖον**, Ἀνθ. Π. 6. 21. — Καθ' Ἡσύχ.: «σκάφος· πλοιάριον».

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σκᾰφώρη, ἡ, = **καφώρη**, θήλεια ἀλώπηξ, Αἰλ. π. Ζ. 7. 47, Ἡσύχ.

σκεδάζω, μεταγεν. τύπος τοῦ ἑπομ., Ἐκκλ.

σκεδάννυμι, Θεόφρ., κλπ.· ὡσαύτως **σκεδάω** Νικ. Ἀλεξιφ. 596· — μέλλ. **σκεδάσω** [ᾱ] Θέογν. 883, Πλούτ., κλπ.· Ἀττικ. **σκεδῶ** Αἰσχύλ. Πρ. 25. 925, (**ἀπο-**) Σοφ. Ο. Τ. 138· (**δια-**) Ἀριστοφ. Σφ. 222, Ὄρν. 1053 (ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 8. 68)· (**συσκ-**) Ἀριστοφ. Βάτρ. 903· — ἀόρ. **ἐσκέδασα**, Ἐπικ. **σκέδασα**, ὁ μόνος ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. χρόνος. — Μέσ., ἀόρ. **ἐσκεδασάμην** (**κατ-**) Ξεν. Ἀν. 7. 2, 32, (**ἀπ-**) Πλάτ. Ἀξίοχ. 365Ε. — Παθ., μέλλ. **σκεδασθήσομαι** Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 6. 4, Γαλην.· — ἀόρ. **ἐσκεδάσθην**, πρκμ. **ἐσκέδασμαι**, ἴδε κατωτ. (Ἐκ τῆς √ΣΚΕΔ παράγονται καὶ τὰ **σκέδ-ασις**, **σκέδ-ναμαι**, κτλ., καὶ ἄνευ τοῦ **σ**, **κεδ-άννυμι**· ἢ μετὰ τοῦ κ δασυνθέντος, ΣΧΕΔ, ὅθεν τὰ **σχέδ-ος**, **σχεδ-ία**· ὡσαύτως ΣΧΑΔ, ὡς ἐν τοῖς **σχάζ ω**, πρβλ. **χάζω**). Σκορπίζω, διασκορπίζω, ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον [λαὸν] Ἰλ. Ψ. 158, πρβλ. Τ. 171· λαὸν σκέδασεν κατὰ νῆας Ψ. 162· — ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ Ὀδ. Θ. 149· ἠέρα μὲν σκέδασεν Ἰλ. Ρ. 649, πρβλ. Ὀδ. Ν. 352· τῶν νῦν αἷμα .. ἐσκέδασ' ὀξὺς Ἄρης, ἔχεεν ὀλόγυρα, Ἰλ. Η. 330· πάχνην .. ἥλιος σκεδᾷ πάλιν Αἰσχύλ. Πρ. 25· τρίαιναν .. σκεδᾷ, θὰ συντρίψῃ εἰς τεμάχια, αὐτόθι 925· μὴ σκεδάσαι τῷδ' ἀπὸ κρατὸς βλεφάρων θ' ὕπνον, τοῦ ὕπνου θεωρουμένου ὡς νέφους κεχυμένου ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Σοφ. Τρ. 989· σκορπίζω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, διασκορπίζω, ἐπὶ τῆς Πανδώρας ἀνοιγούσης τὸ ὀλέθριον κιβώτιον, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 95. **Π.** Παθ., σκορπίζομαι, διασκορπίζομαι, σκεδασθῆναι ἀνὰ τὰς πόλιας Ἡρόδ. 5. 102· μάλιστα ἐπὶ ἡττηθείσης στρατιᾶς, Θουκ. 4. 56, 112., 6. 52· σκ. καθ' ἁρπαγήν, ἐπὶ λαφυραγωγούντων στρατιωτῶν, Ξεν. Ἀν. 5. 5, 2· ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια ὁ αὐτ. ἐν Ἱππαρχ. 7. 9· — ἐπὶ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, πρὶν σκεδασθῆναι θεοῦ ἀκτῖνας, διαχέομαι (πρβλ. **σκίδναμαι**), Αἰσχύλ. Πέρσ. 502· — ἐπὶ φήμης ἢ λόγου, διαφημίζομαι, γίνομαι κοινός, κοινολογοῦμαι, ἐσκεδασμένου τοῦ λόγου Ἡρόδ. 4. 14· ὡσαύτως, ὄψις ἐσκεδασμένη, μὴ περιοριζομένη εἰς ἓν καὶ μόνον ἀντικείμενον, Ξεν. Κυν. 5. 26.

σκέδασις, ἡ, διασκόρπισις, σκέδασιν θεῖναι = σκεδάσαι, Ὀδ. Α. 116, Υ. 225· σκ. τοῦ ζοφώδεος Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 3.

σκεδασμός, ὁ, = **σκέδασις**, Φίλων 1. 686, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 7. 32, κτλ.

σκεδαστής, **οῦ**, ὁ, ὁ διασκορπιστής, διασκορπίζων, Φίλων 1. 135, Φώτ.

σκεδαστός, **ή**, **όν**, ῥηματ. ἐπίθετ., ὃν δύναταί τις νὰ διασκορπίσῃ, οὐσία σκ., ὕλη εὐδιάλυτος, materia mutabilis Κικέρ., Πλάτ. Τίμ. 37Α, Πλούτ., κλπ.

σκεδάω, μεταγεν. τύπος τοῦ **σκεδάννυμι**.

σκεθρός, **ά**, **όν**, ἀκριβής, ἐπιμελής, προσεκτικός, γνώμῃ σκεθρῇ βασανίσας Ἱππ. 595. 27· ἴησις σκεθροτέρη ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 817· δίαιτα Γαλην., κλπ., ἴδε Foës Oecon.· τάλαντον τρυτάνης Λυκόφρ. 270. Ἐπίρρ., σκεθρῶς προ' ἐπίστασθαι Αἰσχύλ. Πρ. 102, πρβλ. 488· ὁρᾶν Εὐρ. Ἀποσπ. 88. — Καθ' Ἡσύχ.: «σκεθρόν· ἀκριβές».

σκειρός, **σκεῖρος**, **Σκείρων**, κτλ., ἡμαρτημένοι τύποι τῶν **σκῖρός**, κτλ.· ἴδε Schmidt εἰς Ἡσύχ. ἐν λέξ.

σκειρώσασθαι· «σκληροῦσθαι».

σκελε-ᾱγής, **ές**, (ἄγνυμι) ὁ θραύων, συντρίβων τὰ σκέλη, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Η. 101· τὸ σκελεαγές, κάταγμα τῶν σκελῶν, Γλωσσ.

σκελέαι, αἱ, (σκέλος) περισκελίδες, ἀναξυρίδες, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀνταίῳ» 3· πρβλ. **περισκελίς**, **ἀναξυρίδες**, **σαράβαρα**, καὶ ἴδε Πολυδ. Ζ', 59· «τὰ τῶν σκελῶν σκεπάσματα. Πάρθοι σαράβαρα» Ἡσύχ.

σκελέεσθαι· «ἄγαν σκληρῶς διακεῖσθαι» Ἡσύχ.

σκελετά· «σκίλλα» Ἡσύχ.

σκελετεία, Ἰωνικ. **-ίη**, ἡ, ξηρότης, ἰσχνότης, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 13.

σκελέτευμα, τό, τὸ ἐξηραμμένον, κάτισχνον, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 696.

σκελετεύω, = **σκέλλω**, Πολυδ. Β', 194, Ζωναρ. — Παθ., ξηραίνω ἢ φθείρω καὶ καταστρέφω, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 677. **Π.** ξηραίνω ἢ ἀλατίζω κρέας, Διοσκ. 2. 2· πλῆρες: σκελ. δι' ἁλὸς ὁ αὐτ. 2. 27· ὡσαύτως ταριχεύω νεκρόν, Τέλης παρὰ Στοβ. 234. 11· καὶ παθ., βαλσαμώνομαι, Γαλην.

σκελετίζω, = **σκελετεύω**, Ζωναρ.

σκελετός, **ή**, **όν**, (√ΣΚΕΛ, **σκέλλω**) ὁ ἀπεξηραμμένος, κατάξηρος, Κινησίας σκ., ἄπυγος Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 2· σκ. δάκος Νικ. Θηρ. 696. **Π.** **σκελετόν** (ἐξυπακ. σῶμα), τό, ἀπεξηραμμένον σῶμα, «μομμία», Πλούτ. 2. 736Α, πρβλ. 148Α· ὡσαύτως ἀρσεν., Λαμπρὸς .. Μουσῶν σκελετὸς Φρύνιχ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 1· ἡμιθανῆ σκελετὸν Ἀνθ. Π. 11. 392· τῶν ὑπὸ γῆν σκελετῶν λεπτότατος αὐτόθι 92· κείσεται σκελετὸς καὶ τὸ μηδὲν γενόμενος Πλουτ. Ἀντών. 75 **2)** «σκελετός», τὸ σύνολον τῶν ὀστῶν, Γαλην. 2. 221, 222, κ. ἀλλ.

σκελετώδης, **ες**, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ἀπεξηραμμένον ἢ τεταριχευμένον σῶμα, ὅμοιος πρὸς «μομμίαν», Λουκ. π. Ὀρχ. 75, Ἐρωτιαν.

σκέλεφερ· «βόλου ὄνομα. Λάκωνες» Ἡσύχ.

σκελίδιον· τό, ὑποκορ. τοῦ **σκελίς**, **σκελλίς**, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 432.

σκελίζω, (σκελὶς) = **ὑποσκελίζω**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 159, Ἐββ. (Παροιμ. ΙΘ', 3).

σκελίς, **-ίδος**, μεταγεν. τύπος τοῦ **σχελίς**, ὃ ἴδε. **Π.** ἴδε ἐν λέξ. **σκελλίς**. — Καθ' Ἡσύχ.: «σκελίδες· τὰ περιμήκη τμήματα».

σκελίσκος, **ου**, ὁ, ὑποκοριστ. τοῦ **σκέλος**, Ἀριστοφ. Ἐκκλ 1168.

σκέλισμα, τό, καὶ **σκελισμός**, ὁ, τὸ ὑποσκελίζειν, ὑποσκελισμός· παγίς, δόλος, Ἐκκλ.· «δρόμημα» Ἡσύχ.

σκελιστής, **οῦ**, ὁ, ὁ ὑποσκελίζων, ἀνατρέπων διὰ τῆς ὑποβολῆς τοῦ ποδός, «πεδικλώνων», Ἐκκλ.

σκελιφρός, (παρὰ τῷ Ἐρωτιαν. **σκελεφρός**), **ά**, **όν**, ξηρός, κατάξηρος, κάτισχνος, Ἱππ. π. Ἀέρ. 282, π. Ἄρθρ. 785· Ἀττ. **σκληφρός**, ὃ ἴδε.

σκελλίς, **-ίδος**, ἡ, = **ἀγλίς** (ς), Πλούτ. 2. 349Α.

σκελλός, **ή**, **όν**, (σκέλος) ὁ ἔχων τὰ σκέλη στρεβλά, στραβοπόδης, Σχόλ. Ἐνετ. εἰς Ἰλ. Π. 234· «διεστραμμένος» Ἡσύχ.· κοινὴ λέξις ἀντὶ τοῦ **ῥαιβός**, Ἐτυμολ. Μέγ. 701, 10.

σκέλλω· μέλλ. **σκελῶ** Γαλην. 6. 558· ἀόρ. α' **ἔσκηλα**, εὐκτ. **σκήλειε** Ἰλ.· **ἔσκειλα** Ζωναρ. 1650. — Παθητ., ἴδε κατωτ. Π. (Ἐκ τῆς √ΣΚΕΛ παράγονται καὶ τὰ **ἀ-σκελ-ής**, **περι-σκελ-ής**, **σκελ-ιφρός**, ὡσαύτως **σκλη-ρός**, **σκληφ-ρός**· ἴσως συγγενὲς τῷ Λατ. squal-eo). Ξηραίνω, καταξηραίνω, στεγνώνω, μὴ μένος ἠελίοιο σκήλει' ἀμφὶ ἐπὶ χρόα ἵνεσιν ἠδὲ μέλεσσιν Ἰλ. Ψ. 191· πρβλ. **ἐνσκέλλω**. **Π.** Παθ., **σκέλλομαι** (**κατα-** Αἰσχύλ. Πρ. 481)· μέλλ. **σκελοῦμαι** Ἡσύχ.· μετὰ πρκμ. ἀμεταβ. ἐνεργ. **ἔσκληκα** ἔχοντος σημασ. ἐνεστ.· — (ἐν δὲ τοῖς συνθέτοις καὶ μετ' ἀμεταβ. ἀορ. β' ἐνεργ. **σκλῆναι**, πρβλ. **ἀπόσκλημι**)· — εἶμαι κατάξηρος, στεγνός, κάτισχνος, ἐσκληκότα καπνῷ, ἐξηραμμένη εἰς τὸν καπνόν, Χοιρίλ. 4, πρβλ. Νικ. Θηρ. 718· χρῶς ἐσκλήκει Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 201· Ἐπικ. μετοχ. ὀνομαστ. πληθ. **ἐσκληῶτες** αὐτόθι 53· πρβλ. **ἐν-**, **ἐξ-έσκληκα**.

σκελό-δεσμος, ὁ, ὁ περὶ τὰ σκέλη δεσμός, περικνημίς, «καλτσοδέτης», = **περισκελίς**, Γλωσσ.

σκελο κοπία, ἡ, (κόπτω) κάταγμα τοῦ σκέλους, Γλωσσ.

σκελο-πέδη, ἡ, δεσμά, Γλωσσ.

σκέλος, **εος**, τό, ἓν τῶν κάτω ἄκρων ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸ ἰσχίον συνδέσμου πρὸς τὰ κάτω, μόνον ἅπαξ παρ' Ὁμ., πρυμνὸν σκέλος, ὁ γλουτός, Ἰλ. Π. 314· κάμηλος ἐν τοῖσι ἐπισθίοισι σκέλεσι ἔχει τέσσερας μηροὺς καὶ γούνατα τέσσερα Ἡρόδ. 3. 103, πρβλ. 7. 61, 88· τὰ σκέλη τε καὶ τὰ ἰσχία πρὸς τὴν γῆν ἐρείσας Πλάτ. Φαῖδρ. 254Ε, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 15, 5· ἐπὶ ὀρχηστῶν, σκέλη ῥίπτειν, αἴρειν Ἀριστοφ. Εἰρ. 332, Ἐκκλ. 295· σκ. οὐράνιον ἐκλακτίζειν ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1492, πρβλ. 1525· οὐρανῷ σκέλη προφαίνων, ἐπί τινος ῥιφθέντος κατακέφαλα, Σοφ. Ἠλ. 753· βαδίζειν ἐπὶ δυοῖν σκελοῖν, ἐφ' ἑνὸς σκέλους πορεύεσθαι Πλάτ. Συμπ. 190D· ὁ δεινός, ὁ ταλαύρινος, ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν, ὁ ἔχων τὰ σκέλη μεγάλα, ὁ μακρὰ βήματα ποιῶν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 241· ἐπὶ ἀνθρώπων συνήθως **τὼ σκέλη**, οὐχὶ **τὰ σκέλη**, Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 3, σ. 451· ἀλλὰ τὰ σκέλη Λουκ. πρ. Ἀπαίδευτ. 9. **2)** ἐν στρατιωτικῇ φράσει, ἐπὶ σκέλος πάλιν χωρεῖν, ἀνάγειν, ὑποχωρῶ ἔχων τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν ἐχθρὸν ἐστραμμένον, ὑποχωρῶ ἡσύχως ἠρέμα, Λατ. pedetentim, Εὐρ. Φοίν. 1400, Ἀριστοφ. Ὄρν. 383· (ὡς τὸ ἐπὶ πόδα παρὰ Ξεν., πρβλ. **πούς** 1.6. β). **3)** κατὰ σκέλος βαδίζειν, ἐπὶ τοῦ λέοντος καὶ τῆς καμήλου, βαδίζω κινῶν τὸν ὀπίσθιον πόδα μετὰ τὸν πρόσθιον κατὰ τὴν αὐτὴν πλευρὰν (καὶ οὐχὶ σταυροειδῶς ὡς τὰ πλεῖστα τῶν τετραπόδων), pedatim gradi Πλίν. 11. 105), Ἀριστοφ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 15., 9. 44, 3. **4)** παρὰ σκέλος ἀπαντᾷ, συναντᾷ τινα, κόπτει τινὸς τὸν δρόμον, ἐναντιοῦται εἴς τινα, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 12, 2 (εἰ μὴ ἀναγνώσομεν π. μέλος). **Π.** μεταφορ., τὰ σκέλη, δηλ. τὰ δύο μακρὰ τείχη τὰ ἑνοῦντα τὰς Ἀθήνας μετὰ τοῦ Πειραιῶς, Στράβ. 395, Πλουτ. Κίμ. 13· τὰ μακρὰ σκέλη Διόδ. 13. 107, Πλουτ. Λύσ. 14· ἃ καλοῦσι brachia ὁ Λίβ. 31. 26, καὶ Προπέρτ. 3. 20, 23· ἴδε Wordsw. εἰς Ἀθήν. καὶ Ἀττ. κεφ. 24· — ὡσαύτως, τὰ μακρὰ τείχη ἀπὸ Μεγάρων εἰς Νίσαιαν, Ἀριστοφ. Λυσ. 1170, πρβλ. Θουκ. 4. 109· τὰ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Λεχαίου, Στράβ. 380. **2)** τὰ πλάγια ξύλα ἢ ὑποστηρίγματα μηχανῆς, Ὀρειβάσ. 122 Μαί. **3)** μέρος χειρουργικοῦ ἐπιδέσμου, αὐτόθι 92. **4)** τὰ μέρη περιόδου, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 94.

σκελο-τύρβη, ἡ, χωλότης ἐν τῷ σκέλει, ἀναγκάζουσα τὸν πά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σχόντα νὰ περιφέρηται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σφαλλόμενος, συχνὴ ἐν Ἀραβίᾳ, Στράβ. 781· κατὰ τὸν Γαληνόν, εἶδος παραλύσεως.

σκελύδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σκέλος**, Δρρ. Ἐπίκτ. 1, 12, 24. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 147, Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. τ. Α', σ. 409.

σκελύθριον, σκέλυθρος, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **σκολύθριον, -θρος**, ἃ ἴδε.

σκέμμα, τό, (σκέπτομαι) ὑπόθεσις πρὸς σκέψιν, πρᾶγμα ἄξιον σκέψεως, ζήτημα, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 384, Πλάτ. Πολ. 435C, 445A. **II**, σκέψις, θεωρία, ὁ αὐτ. ἐν Κρίτωνι 48C· τὸ σκ. περὶ δυοῖν ἐστιν Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 15, 2· «διάνοια» Ἡσύχ.

σκεμμός, ὁ, μεταγενέστ. τύπος ἀντὶ τοῦ **σκέψις**, μόνον παρὰ Σουΐδ.

σκενδύλη, ἡ, ἴδε τὰ Ἀττικ. **σχενδύλη**· — ὑποκορ. **σκενδύλιον**, τό, Ἥρων Βελοπ. 123.

σκένος, Αἰολ. ἀντὶ **ξένος**.

σκέπᾱ, ἴδε **σκέπας**.

σκεπάζω, μέλλ. **-άσω**, (σκέπω) πεζὸς τύπος τοῦ **σκεπάω**, καλύπτω, σκέπω, στεγάζω, προφυλάττω, σκ. τὰ δεόμενα σκέπης Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 9, πρβλ. Ἱππ. 12, 8, Ἀριστ. π. Ζώων Πορείας 12, 11· αἱ τρίχες σκεπάζουσι ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 14, 6, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 5. 5, 5· — μέσ. ἀόρ. α', Γαλην. 4. 549. — Παθ., ὑφ' ἱματίου Ἱππ. π. Ἀέρ. 285, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8. 8. 17· μάλιστα ἐπὶ ὁπλισμοῦ, Πολύβ. 1. 22, 10, κτλ.· ἐσκεπασμένην σκοπαῖς, φυλαττομένην, Λυκόφρ. 1311· σκ. ἀπὸ καύματος Ἐβδ. (Σειρὰχ ΙΔ', 27)· — πρβλ. **στεγάζω**. **II**, μετ' αἰτ. πράγμ., ἀποκρύπω, Λατιν. defendo, τὸ καῦμα σκ. τινί Ἀνακρεόντ. 17 (18), 9.

σκέπασμα, τό, σκέπασμα, κάλυμμα, κεφαλῆς Ἀνθ. Π. 6. 298.

σκεπαστός, ή, όν, ὁ ἐσκεπασμένος ἢ ὁ σκεπάζων, καλύπτων, κευθμῶνες Ὀππ. Ἁλ. 3. 636· ὑφόρμισις Ἀνθ. Π. 7. 699· πρβλ. **σκεπεινός**.

σκέπασις (οὐχὶ **σκεπανός**), ὁ, ἰχθύς τις ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ θύννου, Λατιν. umbra, Ὀππ. Ἁλ. 1. 106· ὁ Δωρίων παρ' Ἀθην. 322E **σκέπινος**, ὁ δὲ Ἡσύχ. **σκεπινός**.

σκεπαρνηδόν, Ἐπίρρ., κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ἐπιδέσμου τοῦ καλουμένου **σκέπαρνον**, Ἱππ. Ἀγμ. 770.

σκεπαρνίζω, πελεκῶ διὰ σκεπάρνου, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 244.

σκεπάρνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σκέπαρνον**, Βυζ.

σκεπαρνισμός, ὁ, ὁ ἀποχωρισμός, διχοτόμησις τοῦ κρανίου, μνημον. ἐκ τοῦ Ἱππ.

σκέπαρνον, τό, ἢ **σκέπαρνος**, ὁ, (τὰ Ὁμηρικὰ χωρία ἀφίνουσι τὸ γένος ἀδέβαιον, ἀλλὰ κατὰ τὸν Φώτ. ὁ ἀρσεν. τύπος ἦτο ὁ ἀρχαιότερος, ὡς παρ' Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802, Σοφ. Ἀποσπ. 787· παρὰ δὲ μεταγεν. ἐπεκράτησε τὸ οὐδέτ., Λεων. Ταραντ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 205, Λουκ. Ζεὺς Ἐλεγχόμ. 11, Πολυδ. Γ', 146)· — τὸ «σκεπάρνι» τοῦ τέκτονος ἢ ξυλουργοῦ δι' οὗ πελεκᾷ καὶ ἐξομαλίζει τὸ ξύλον, διάφορον τοῦ **πελέκεως** (δι' οὗ κόπτονται τὰ δένδρα), Ὀδ. Ε. 235-7, Ι. 391· ἀμφίξυον Λεων. Ταραντ. ἔνθ' ἀνωτ. **II**, ὡς ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος, χειρουργικὸς ἐπίδεσμος ὀλίγου μόνον περιτυλισσόμενος, Λατ. ascia, Ἱππ. π. Ἠητρείων 742, κατ' οὐδέτ. τύπον· πληθ. ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 802, πλείους σκεπάρους, πλειότεροι ἑλιγμοὶ τοῦ ἐπιδέσμου τούτου. **III**, κωμικῶς, ὡς παιδιὰ ἐν λόγοις λέγεται ἐπὶ δορᾶς ἀρνίου, οἱονεὶ **σκέπαρνον**, Ἀρτεμίδ. 4. 24, πρβλ. Διον. Τύρ. παρὰ Παλλαδ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 532, 28, A. B. 734. — Καθ' Ἡσύχ.: «σκέπαρνον· τὸν ἀμφίστομον πέλεκυν». (Ἡ √ΣΚΕΠ φαίνεται ὅτι συγγενεύει πρὸς τὴν √ΣΚΑΠ τοῦ **σκάπτω**, ἴσως δὲ καὶ πρὸς τὴν √ΚΟΠ τοῦ **κόπτω**). [Ὁ Ὅμηρος δὲν μηκύνει τὸ βραχὺ φωνῆεν πρὸ τοῦ **σκ-**, ὥστε ἴσως πρωϋφέρετο **κέπαρνον**, πρβλ. **Σκάμανδρος**].

σκέπας, ως, τό, (σκέπω) κάλυμμα, σκέπασμα, σκέπη, Ὅμ. (ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ Ὀδ.)· κάδ δ' ὄρ' Ὀδυσσῆ εἶσαν ἐπὶ σκέπας, ἔθηκαν αὐτὸν ὑπὸ σκέπην, Ζ. 212, πρβλ. 210· σκέπας ἀνέμοιο, σκέπη ἢ προφύλαξις ἀπὸ τοῦ ἀνέμου, Ε. 443, Η. 281, Μ. 336· ἀπολ. ἐν ποιητικ. ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. **σκέπα** (πρβλ. **κρεᾶ**) Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 530, πρβλ. Ruhnk. εἰς Τίμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 12· οὕτω, σκ. ὄρμου Λυκόφρ. 736· ἐπὶ ἐνδυμάτων, Ἀνθ. Π., κλπ., ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Μακεδονικοῦ πίλου (**καυσίᾳ**), αὐτόθι 6. 335· — ἐν τῷ πληθ., ζωσάμενοι σκέπασι λινοῖς Ὁρφύρ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 4. 12. — Παρὰ πεζογράφοις συνήθως **σκέπη** (ὃ ἴδε), ἢ **σκέπασμα**. — Καθ' Ἡσύχ.: «σκέπας· σκέπη. ὑποδοχή».

σκέπασμα, τό, (σκεπάζω) κάλυμμα, σκέπασμα, τῶν σκ. ὑποπετάσματα μὲν ἄλλα, περικαλύμματα δὲ ἕτερα Πλάτ. Πολιτικ. 276D· ἐπὶ καλύμματος τῆς κεφαλῆς ἢ πεδίλου, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 942D· ἐπὶ τοῦ ἱματισμοῦ καθόλου, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 17, 3· ὡσαύτως, ὄνυχες σκ. τῶν ἄκρων χηρίων εἰσὶν ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 28· ἐπὶ τῶν βλεφαρίδων, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 5. 1, 36· ἐπὶ τοῦ περικαρπίου τῶν φυτῶν, ὁ αὐτ. π. Ψυχ. 2. 1, 6· οἰκία σκ. ἐκ πλίνθων καὶ λίθων ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 3, 1. — Ὡσαύτως **σκεπασμός**, ὁ, Ἐτυμολ. Μέγ. 531, 11.

σκεπαστέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ καλύψῃ, Γεωπ. 9, 11, 3· **-τέα**, Ἰατρ.

σκεπαστήριος, α, ον, κατάλληλος πρὸς σκέπασμα, πρὸς ὑπεράσπισιν, ὅπλοις χρῆσθαι σκ. Διόδ. 1, 25· ὅπλον ὁ αὐτ. 5, 18· τὰ σκ. ὅπλα Διον. Ἁλ. 2, 38, 39· ὡσαύτως, τὸ σκεπαστήριον (ἄνευ τοῦ ὅπλον) ὁ αὐτ. 8, 89· ἐπὶ ἐπανωφορίου, Φίλων 1, 20.

σκεπαστής, οῦ, ὁ, (σκεπάζω) ὁ σκέπων, φρουρῶν, ὑπερασπιστής, προστάτης, Ἐβδ. (Ἔξοδ. Β', 2, Γ' Μακκ. Ϛ', 9, κτλ.).

σκεπαστικός, ή, όν, = **σκεπαστήριος**, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1, 12, 5· ἄγγειον σκ. σωμάτων ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 2, 8· σκ. ὅπλα Ἀθήν. 193C. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἱππ. 20, 10.

σκεπαστός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., ἐσκεπασμένος, ἐστεγασμένος, **σκεπαστή** (ἐξυπακ. κλισία), ἡ, ἐστεγασμένον παράπηγμα, Εὐστ. 1165, 52, κτλ.· — **σκεπαστόν**, τό, ἀμάξιον ἐστεγασμένον, Ἡρωδιαν. σ. 444 Piers· ἐν Γλωσσ., κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, «κουκούλα».

σκεπάστρα, ἡ, χειρουργικὸς ἐπίδεσμος, Γαλην.

σκέπαστρον, τό, συνηρ. ἀντὶ **σκεπαστήριον**, Σύμμαχ. ἐν Παλ. Διαθ.

σκεπάω, (σκέπω) ὡς τὸ παρὰ πεζογράφοις **σκεπάζω**, καλύπτω, στεγάζω, προφυλάττω, ἀνέμων σκεπόωσι κῦμα (Ἔπικ, ἀντὶ **σκεπάουσι, σκεπῶσι**), σχηματίζουσι σκέπην, προφύλαξιν κατὰ τῆς θαλάσσης ὑπὸ τῶν ἀνέμων διεγειρομένης, Ὀδ. Ν. 99· κόρυν σκεπάουσιν ἔθειραι Θεόκρ. 19, 81.

σκεπεινός, ή, όν, = **σκεπανός**, ὑπὲρ αὐχένος σκεπεινῆς (κοινῶς ταπεινῆς) Σκύμν. 335· ἐν τοῖς σκεπεινοῖς, εἰς τόπους ἐσκεπασμένους, προφυλαττομένους, Ἐβδ. (Νεεμ. Δ', 13).

σκέπη, ή, ὡς τὸ Ἐπικ. **σκέπας** (ὃ ἴδε), σκέπασμα, κάλυμμα, ὑπεράσπισις, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 14· σκ. ἄκοπος ὁ αὐτ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395· ἐπὶ ἱματίων, ὁ αὐτ. π. Ἀέρ. 285· ἐπὶ ὅπλων, Πολύβ. 6. 22, 3, κτλ.· ἐπὶ τῆς σαρκὸς ὡς ἐπικαλύμματος τῶν ὀστῶν, Τίμ. Λοκρ. 100B· ἐπὶ τῆς κόμης, σκέπης χάριν αἱ τρίχες Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 14, 3· δεῖσθαι σκέπης αὐτόθι· ἡ σκέπη εἶναι αὐτόθι 4. 10, 57· σκ. δερματική ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 1. 12. 2· σκ. φλοιώτις = φλοιός, Λυκόφρ. 1422. **II** προφύλαξις, προστασία, τὰ δεόμενα σκέπης, τὰ μέρη τοῦ σώματος τὰ ἔχοντα ἀνάγκην προφυλάξεως, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 9· σκέπη καὶ σκ. παρέχειν Πλάτ. Τίμ. 76D· ἐν σκέπῃ εἶναι Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 57· σκέπην ἔχειν Διόδ. 5. 65. 2) μετ. γεν., σκέπη πνευμάτων, προφύλαξις ἀπὸ τῶν ἀνέμων, Ἱππ. π. Ἀέρ. 181· οὕτως, ἐν σκέπῃ τοῦ πολέμου Ἡρόδ. 7. 172, 2· τοῦ φόβου ὁ αὐτ. 1. 143· τοῦ κρύους Ἀλ. π. Ζ. 9. 57· — ἀλλά, ὑποστέλλειν ἑαυτὸν ὑπὸ τὴν Ῥωμαίων σκέπην, ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῶν, Πολύβ. 1. 16, 10. — Καθ' Ἡσύχ.: «σκέπη· σκέπασμα».

σκεπίνός, ή, όν, = **σκεπανός**, Ἀρχιγέν. ἐν Cocch. Χειρουργ. σ. 118.

σκέπινος, ὁ, = **σκέπανος**, ἃ ἴδε.

σκέπος, εος, τό, = **σκέπη**, Ἐτυμολ. Μέγ. 597, 19.

σκεπόωσι· «σκέπωσι. παρέχωσιν» Ἡσύχ., ἴδε **σκεπάω**.

σκεπτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **σκέπτομαι**, πρέπει τις νὰ σκεφθῇ ἢ ἐξετάσῃ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 35, Θουκ. 1, 72· σκ. τί ταῦτά Πλάτ. Θεαίτ. 188C· περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Τίμ. 28B· τόδε, εἰ.., Ξεν. Ἱππ. 3, 4· τί ἐστι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1, 3, 17· ποῖά ποτε.., ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 8, 39· ὅπως.. ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 1, 3, 11. **2) σκεπτέος, α, ον**, ὃν πρέπει τις νὰ θεωρήσῃ ἢ ἐξετάσῃ, ἡ ἀλήθεια αὐτῶν σκ. Ἀντιφῶν 124, 10.

σκεπτήριον, τό, = **τεκμήριον**, ἀπόδειξις, Μανέθων 4, 65.

σκεπτικός, ή, όν, (σκέψις) ὁ σκεπτόμενος, διαλογιζόμενος, ἐξετάζων τὰ πράγματα, οἱ σκεπτικοί, ὡς καὶ **ἀπορητικοί, ἐφετικοί**, οἱ ἐπέχοντες φιλόσοφοι οἱ μηδὲν ἰσχυριζόμενοι μετὰ βεβαιότητος ἀλλὰ μόναν γνώμην τινὰ ἔχοντες περὶ τῶν πραγμάτων, κατὰ Κικέρωνα orīnatores, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Πύρρωνος, Λουκ. Βίων Πράσις 27, Διογ. Λ. ἐν προοιμ. 20, 9. 69 κέξ., ἴδε Γέλλ. 11, 5· ἡ σκ. φιλοσοφία ἢ ἀγωγὴ Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1, 5, 7 κτλ. — Ἐπίρρ., σκεπτικῶς ἔχειν, ἀποδέχεσθαι τὰ δόγματα τῆς Σκεπτικῆς φιλοσοφίας, Διογ. Λ. 9, 71· συγκρ. **-ώτερον**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8, 295, κτλ.

σκέπτομαι, Ὅμ., Θίογν., καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογράφοις· ἀλλ' οἱ Ἀττ. (πρὸ τοῦ Ἀριστ.) σχεδὸν οὐδαμοῦ ἔχουσι τὸν ἐνεστ. καὶ παρατ. **σκέπτομαι, ἐσκεπτόμην** (Πλάτ. Λάχ. 185C, Ἀλκ. 2. 140A εἶναι ἐξαιρέσεις· παρὰ Θουκ. 8. 66, ὁ Elmsl. διορθωσεν ὑπέρα. **προϋσκεπτοι**· — οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται τῷ **σκοπῶ** ἢ **σκοποῦμαι** ὡς ἐνεστ., ἐν ᾧ τοὺς λοιποὺς χρόνους παραλαμβάνουσιν ἀείποτε ἐκ τοῦ **σκέπτομαι**. — δηλ. μέλλ. **σκέψομαι** Ἀριστοφ. Εἰρ. 29, Θουκ. 6. 40, κτλ.· ἀόρ. **ἐσκεψάμην** Αἰσχύλ. Χο. 229, Σοφ., Εὐρ., Θουκ., κλπ.· πρκμ. **ἔσκεμμαι**, Εὐρ., Πλάτ., κλπ., ἴδε Elmsl. εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 148, πρβλ. **σκοπέω**· — ἀλλ' ὁ πρκμ. κεῖται καὶ ἐπὶ παθ. σημασίας ὡς καὶ τινες ἄλλοι χρόνοι, ἴδε κατωτ. II, 4. (Ἐκ τῆς √ΣΚΕΠ παράγονται ὡσαύτως τὰ **σκοπ-ή, σκοπ-ιά** (καὶ ἴσως **σκόπ-ελος**), **σκοπ-ός, σκώψ**· πρβλ. Λατ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

spec-io (pro-spicio, κτλ.], spec-ula, spec-ulum, spec-to· Σανσκρ. spaś (speculor), spaś-as (speculator)· Ζενδ. spaś (speculor)· Ἀρχ. Σκανδ. spâ (Σκωτ. spae, προλέγω)· Ἀρχ. Γερμ. speh-ôn, spâh-i (prudens, callidus)· κτλ.). **I.** βλέπω ὀλόγυρα, παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, παρατηρῶ, ὡς κατάσκοπος κυττάζω, κατασκοπεύω, σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἅμα καὶ μεθ' ἑταίρους Ὀδ. Μ. 247· οὕτω, σκέψασθε δ' ἐς τόνδ' Εὐρ. Ἱππ. 943· μετ' αἰτ., σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων, ἦτα προσεκτικὸς εἰς τὸ σύριγμα τῶν βελῶν ὥστε νὰ ἀποφεύγῃ αὐτά, Ἰλ. Π. 361· σκέπτεο δὴ νῦν ἄλλον Θεόγν. 1095· σκεπτόμενος τοὺς νεκροὺς Ἡρόδ. 3. 37· σκέψαι .. βόστρυχον τριχός, παρατήρησον καλῶς, Αἰσχύλ. Χο. 230· τὴν ἔγχελυν Ἀριστοφ. Ἀχ. 889· κλόνον Εὐρ. Ἴων 206· τὰ ἔνδον Ξεν. Ἑλλ. 4. 4. 8· τιν' ἐς σὲ μωρίαν ἐσκεμμένοι, παρατηροῦντές σε καὶ βλέποντες .., Εὐρ. Ἡρακλ. 147· — ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, σκέπτεο νῦν .. αἴ κεν ἴδηαι Ἰλ. Ρ. 652· σκ. πόθεν ἡ στάσις, ἢ τίς ὁ θρῦλος Βατραχομυομ. 135· τί εἴη τὸ κωλῦον Ξεν. Ἀνάβ. 4. 5, 20· εἰ εἴη τύχη ἀνθρώπων αὐτόθι 7. 3, 42· — ἀπολ., παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, ἐξετάζω, κατασκοπεύω, σκέπτεσθαι Ἡρόδ. 4. 196· εἰς τὸ σκεφθῆναι, πρὸς παρατήρησιν, ἔρευναν, Ἱππ. 6. 43· σκέψαι, «κύτταξε», Αἰσχύλ. Χο. 229, κτλ.· σκέψασθε, παῖδες, προσέξατε, παιδιά! Ἀριστοφ. Ἱππ. 419. **II.** βραδύτερον ἐπὶ τοῦ νοῦ, παρατηρῶ διὰ τοῦ νοῦ, ἐξετάζω, κρίνω, σκέψασθε .. τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν Σοφ. Αἴ. 1028· σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 584· ὃ πολλάκις ἐσκεψάμην Θουκ. 6. 38, κτλ.· τὸ δίκαιον Εὐρ. Ὀρ. 494· μηδὲν ἐσκέφθαι δίκαιον Δημ. 576. 27· τι πρὸς ἑαυτὸν Πλάτ. Φαίδων 95Ε· τι ἐκ τῶνδε, ἐκ τῶν πραγμάτων ἢ γεγονότων τούτων, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 38, Δημ. 23. 1· ὡσαύτως, περί τινος Πλάτ. Λάχ. 185C, Κρατ. 401Α· — ἀπολ., σκέψασθε νῦν ἅμεινον Εὐρ. Ὀρ. 1291· σκεψώμεθα δὴ Ἀριστοφ. Θεσμ. 802· σκέψασθαι ἀπὸ τῶν παίδων, κρίνω ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα πράττουσιν αἱ παῖδες, Ἀριστοφ. Πλ. 570· ἐν σοὶ σκεψώμεθα Πλάτ. Σοφ. 239Β — σκέψασθε δέ· μόνον σκέψησθε .., δι' οὗ διεγείρεται ἡ προσοχὴ τῶν ἀκροατῶν, Ἀντιφῶν 146. 10, Θουκ. 1. 143· — ἑπομένης ἐξηρτημένης πρατάσεως διὰ τοῦ **οἷος, ὁποῖος, ὅπως, ὡς**, Αἰσχύλ. Πρ. 1015, Σοφ. Τρ. 1077, Εὐρ. Ι. Α. 1377, κτλ.· διὰ τοῦ ὅτῳ τρόπῳ, Θουκ. 1. 107· διὰ τῶν πῶς .., πόθεν .., πότερον .., ἢ .., Ξεν. Ἀν. 4. 5, 22., 5. 4, 7., 3. 2, 20, κτλ.· διὰ τοῦ εἰ, ἐνθα δέον νὰ νοήσωμεν ἢ μή, ἐξετάζω ἄν .. ἢ ἄχι, Ἀριστοφ. Εἰρ. 29, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 22· πλήρες: σκ. τοῦτο, εἰ .., Σοφ. Ο. Τ. 584, πρβλ. Ἠλ. 442, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1141, κτλ.· σκεπτόμεθα τί ἐστιν ἡ ἀρετή Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 2. 2, 1. **2)** σπανίως, σκέπτομαι ἢ νομίζω ὅτι πρᾶγμά τι ἔχει οὕτω καὶ οὕτω, καλλίω θάνατον σκεψόμενος Πλάτ. Νόμ. 854C. **3)** σκέπτομαι περί τινος ἐκ τῶν προτέρων, προνοῶ, τἀναγκαῖα ἑκάστης ἡμέρας Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 28· τὸ ξυμφέρον Πλάτ. Πολ. 342Α· παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, προμελετῶ, προσχεδιάζω, λόγους Δημ. 749. 18· εἴ τι χρήσιμον ἐσκεμμένον ἦκει ὁ αὐτ. 9. 6. **4)** ὁ πρκμ. εἶναι ὡσαύτως ἐν χρήσει ἐπὶ παθ. σημασ., πάντα ἐσκεμμένα ἡτοίμασται, μετὰ σκέψεως, μὲ μελέτην, Θουκ. 7. 62· σκοπεῖτε οὖν. Ἀπόκρ. ἐσκεπται Πλάτ. Πολ. 369Β, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 8, Δημ. 576. 27., 1403. 21· οὕτω γ' ἐνικ. μέσ. μέλλ. τετελεσμ. μὲ παθητ. σημασ. **ἐσκέψεται**, Πλάτ. Πολ. 392C· ἀόρ. **ἐσκέψθην** Ἱππ. 6, 43· ἀόρ. 6' καὶ μέλλ. 6' **ἐσκέπην** (ἐπ-), **σκεπήσομαι (ἐπι-)**, Ἐδδ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 471.

σκεπτοσύνη, ἡ, ποιητ., **σκέψις**, Τίμων παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π Π. 1. 224.

σκέπω, ῥιζικὸς τύπος τοῦ **σκεπάζω**, μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατατ., Ἱππ. π. Ἄρθρ. 789, Πολύβ. 16. 26, 13· ἀλλὰ συχν. παρὰ τῷ Λουκ. καὶ τοῖς ἔτι μεταγεν. πεζογράφοις, Τίμ. 21, Ἀλιείς 29, κτλ., Ἡρῳδιαν. 3. 3., 5. 3, κτλ.

σκέρᾰφος ἢ **σχέραφος**, τό, παρ' Ἡσυχ., κλπ., ὅστις ἑρμηνεύει διὰ τοῦ «λοιδορία, κακολογία, βλασφημία», κτλ.

σκερβόλλω, σκώπτω, ὀνειδίζω, ὑβρίζω, σκ. πονηρά, ὑβρίζω, ὀνειδίζω, μεταχειρίζομαι ὕβρεις ψυδαίας, κακολογῶ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 822· «σκέρβολλε· λοιδόρει» καὶ «σκερβόλλει· ἀπατᾷ» Ἡσύχ. (ὅστις μνημονεύει τύπον **κερβολέω**).

σκέρβολος, κακολόγος, ὑβριστής, Καλλ. Ἀποσπ. 287· «λοίδορος καὶ τὰ ὅμοια» Ἡσύχ.

σκερός· «αἰδοιολείκτης» Ἡσύχ.

σκευᾰγωγέω, συνάγω καὶ δένω ὁμοῦ καὶ μεταχομίζω σκεύη, ἐκ τῶν ἀγρῶν σκ., συνάγω τὰ σκεύη μου ἐκ τῶν ἀγρῶν καὶ τὰ μεταφέρω εἰς τὴν πόλιν, Δημ. 237. 21, Αἰσχίν. 46, 28., 65. 10. — Μέσ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 631.

σκευᾰγώγημα, τό, ἁμάξιον πρὸς μεταφορὰν ἐμπορευμάτων, Νικήτ. Χρον. 67Δ.

σκευ-ᾰγωγός, **όν**, (σκεῦος) ὁ μεταφέρων σκεύη, ἅμαξαι Πολυδ. Γ', 14· ἡμίονοι Συνέσ. 118D· τὰ σκευαγωγά, αἱ ἅμαξαι αἱ μεταφέρουσαι τὰ σκεύη, ὅπλα κλπ., Πλουτ. Πομπ. 6· — ὡσαύτως καὶ πλοῖα φορτηγά, ἐνεργοῦντα μεταχομίσεις, Στράβ. 780.

II. ὡς οὐσιαστ., ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν ἐπιτήρησιν τῶν ἀποσκευῶν, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 4. Πρβλ. **σκευοφόρος**.

σκευάζω, μέλλ. **-άσω** Ἀριστοφ. Ἱππ. 372· ἀόρ. **ἐσκεύασα** Ἀριστοφ., Πλάτ.· Δωρ. **-αξα (κατ-)** Τίμ. Λοκρ. 99Α. — Μέσ., ἀόρ. **ἐσκευασάμην** Δεινάρχ. Ἀποσπ. 31· πρκμ., ἴδε κατωτ. — Παθητ., μέλλ. **-ασθήσομαι** Ὀρειβάσ.· **(κατα-)** Δημ.· — πρκμ. **ἐσκεύασμαι**, Ἰων. γ' πληθ. **ἐσκευάδαται**, καὶ τοῦ ὑπερσυντ. **-ατο**, Ἡρόδ.· κεῖται δὲ ἐπὶ μέσ. σημασ., Εὐρ. Ἱκέτ. 1057, Λυσ. Ἀποσπ. 54· (σκεῦος, σκευή). Παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, μάλιστα δὲ ἑτοιμάζω τροφήν, μαγειρεύω, πρόβατα Ἡρόδ. 1. 207, πρβλ. 73· ὅ τι ἂν τις .. σκευάσῃ Ἀριστοφ. Ἱππ. 53· ἅλφιτα αὐτόθι 1104· ὄψον Ἄλεξ. ἐν «Δημητρίῳ» 5, Φιλήμ. ἐν «Στρατιώτῃ» 1· τὸ δεῖπνον Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Διὶ κακουμένῳ» 1· θοίνην Πλάτ. Θεαίτ. 178D· σκ. ἐλλέβορον μετὰ φαρμάκου Στράβ. 418· κρέα ὀπτά σκ. Διόδ. 2. 59· μεταφορ., ἐπίστασαι τὸν σαῦρον ὡς χρὴ σκευάσαι Ἄλεξ. ἐν «Λευκαδίᾳ» 1· σκ. ἐκ τινος περικόμματα, «κοπανιστόν» φαγητόν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 372· ὑμᾶς .. φρυκτοὺς σκευάσω ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1331. — Μέσ., παρασκευάζω δι' ἐμαυτόν· καὶ ἀκολούθως σχεδὸν ὡς τὸ ἐνεργ., θοίνην Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 956· ἅλφιτα Πλάτ. Πολ. 372Β. **2)** καθάλου, ἑτοιμάζω, σκ. κατὰ οἶκον, ἑτοιμάζω τὰ πάντα ἐν τῇ οἰκίᾳ, Γμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 285· χαλινὸν .. χαλκεῖ ἐκδιδόντα σκευάσαι, νὰ κατασκευάσῃ, Πλάτ. Παρμ. 127Δ· σκ. ἡδονάς, προπαρασκευάζω, «προμηθεύομαι», ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 559D· ὡσαύτως, τέκεα σκ. ἑαυτοῦ παισί, διὰ τὰ τέκνα του (δηλ. ἐναντίον αὐτῶν), Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 969· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὡς τὸ **μηχανᾶσθαι**, ἐπινοῶ, παρασκευάζω, ἐπιφέρω, πόλεμον, προδοσίην, σκ. Ἡρόδ. 5. 103., 6. 100· ἐντεῦθεν, ἐξασφαλίζω, ἀπολαμβάνω, Λυσ. Ἀποσπ. 32, Δείναρχ. παρὰ Πολυδ. Γ', 16· πρβλ. **συσκευάζω**.

II. ἐπὶ προσώπων, χορηγῶ, παρέχω, «προμηθεύω», μόνον ἐν τῷ παθ., σιτίοισι καὶ προβάτοισι εὖ ἐσκευασμένος Ἡρόδ. 1. 188· ποταμοῖσι οὕτω Σκύθαι ἐσκευάδαται ὁ αὐτ. 4. 58· ἐς πρᾶγμα νεοχμὸν ἐσκευάσμεθα Εὐρ. Ἱκέτ. 1047. **2)** ἐνδύω, στολίζω, τὴν γυναῖκα σ. πανοπλίῃ Ἡρόδ. 1. 60, πρβλ. 80· ἄνδρας τῇ τῶν γυναικῶν ἐσθῆτι ὁ αὐτ. 5. 20· τὴν ἀδελφεὴν ὡς εἶχον ἄριστα αὐτόθι 12· σκ. τινὰ ὥσπερ γυναῖκα Ἀριστοφ. Θεσμ. 591· σκ. τινα [ὡς] χοῖρον ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 739· σκ. [αὐτήν] ὡς ἐδύνατο κάλλιστα Ξεν. Ἀν. 6. 1, 12· οὕτω σκευάσαντες ἑαυτοὺς (ἐξυπακ. ὡς οἰκέτας) Πλουτ. Καῖσ. 31· ὡσαύτως, σκ. τινὰς ἐς ὑπηρέτας, ἐς στρατιώτας Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 45, 46· — σκ. εἴδωλόν τινι, ἐνδύω ὁμοίωμά τι κατὰ τὸν τρόπον αὐτοῦ, Ἡρόδ. 6. 58· πρβλ. **ἐνσκευάζω**. — Παθ., **ἐσκευασμένος**, ἐντελῶς παρεσκευασμένος, ἐνδεδυμένος τελείως, Θουκ. 4. 32· εὐνοῦχος ἐσκευασμένος, ἐνδεδυμένος ὡς .., Ἀριστοφ. Ἀχ. 121· σπανίως ἐπὶ πραγμάτων, τὰ προπύλαια τύποισι .. ἐσκευάδαται, εἶναι κεκοσμημένα διά .., Ἡρόδ. 2. 138.

σκεύακας· «εὐωνύμους» Ἡσύχ.

σκευάριον, τό, ὑποκορ. **I.** τοῦ **σκεῦος**, μικρὸν σκεῦος ἢ ἀγγεῖον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 451, Βάτρ. 172, Ἰλ. 809, κ. ἀλλ.· ἐν τῷ ἑνικῷ, αὐτόθι 1139. **2)** ὄργανα παιγνιδίου, Αἰσχίν. 9. 8. **II.** τοῦ **σκευή**, μικρὸν ἔνδυμα, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 113Ε.

σκευᾰσία, ἡ, (σκευάζω) τὸ παρασκευάζειν, ἑτοιμασία, μάλιστα φαγητοῦ, ὄψου Πλάτ. Λῦσ. 209Ε, Ἀλκ. 1. 117C, Μίν. 316Ε· καὶ ἀπολ., ἐὰν ἡ σκ. καθάριος ἢ Μένανδρ. ἐν «Φάσματι» 1· σκ. φαρμάκων Διόδ. 5. 74· ἐν τῷ πληθ., τρόπος παρασκευῆς φαγητῶν, συνταγαί, Ἄλεξ. ἐν «Κρατείᾳ» 1. 24· μεταφορ., σκ. τῆς μουσικῆς Ἀστυδάμ. παρ' Ἀθην. 411Α. **II.** ἐπιπλα, ἔνδυμα Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 200Ε.

σκευᾱσις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., ἀμφιδ., Ἄλεξ. ἐν «Κρατεύᾳ» 1. 24.

σκεύασμα, τό, προπαρασκευή, ἑτοιμασία φαγητοῦ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 664· ἐπὶ τοῦ τῆς Δηλαιείρας φίλτρου, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 594. **II.** ἐν τῷ πληθ., συσκευή, ἀποσκευή, Ἐδδ. (Ἰουδὶθ ΙΕ', 11).

σκευαστέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ παρασκευασθῇ ὅπως πράξῃ τι, μετ' ἀπαρεμφ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 885. **II.** πρέπει τις νὰ παρασκευάσῃ, συσκευάσῃ φάρμακον, Διόδ. 2. 90.

σκευαστής, οῦ, ὁ, ὁ συσκευάζων, παρασκευάζων, φαρμάκων Τζέτζ. Ἱστ. 8. 920.

σκευαστός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **σκευάζω**, παρεσκευασμένος διὰ τέχνης, τεχνητός, ἀντίθετον τῷ **φυτευτός**, Πλάτ. Πολ. 510Α· ἐπὶ φαρμάκων, Λουκ. Ἀλέξ. 31· τὰ σκευαστὰ Πλάτ. Πολ. 515C, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 2, 7.

σκευή, ἡ, (ἴδε **σκεῦος** ἐν τέλ.)· — παρασκευή, ἑτοιμασία, ἐνδυμασία, Λατ. apparatus, Ἡρόδ. 7. 15, Σοφ. Ο. Κ. 555, Εὐρ., κλπ.· σκ. Μηδικὰς ἐνδύεσθαι Θουκ. 1. 130· σκευήν τινα περιθέσθαι Πλάτ. Κρίτων 53D· σκευῆς ἀνάθεσις, ἐπὶ τοῦ χοροῦ, Λυσίας 162. 2· μάλιστα ἐπὶ τῆς ἐνδυμασίας ἀοιδοῦ ἢ ὑποκριτοῦ, ἐνδὺς πᾶσαν τὴν σκ. Ἡρόδ. 1. 24, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

108· τραγική σκ. Πλάτ. Πολ. 57Β· ἐπὶ στρατιωτῶν, σκ. ψιλή Θουκ. 3. 94· ἐπὶ τῶν χρειωδῶν τῶν ἵππων, «χάμουρα», ὁ αὐτ. 6. 94· ἐπὶ τοῦ ἱματισμοῦ τῶν ἱερέων καὶ τῶν ὑημοσίων ὑπαλλήλων, Ἄνδοκ. 15. 10. **2)** τρόπος τοῦ ἐνδύεσθαι, ἱματισμός, «μάδα». Μηδικὴ αὕτη ἡ σκ. ἐστι Ἡρόδ. 7. 62· τὴν αὐτὴν σκ. ἔχοντες ὁ αὐτ. 7. 66, πρβλ. 73, κ. ἀλλ.· ἐπὶ πολὺ αὕτη ἡ σκ. κατέσχεν Θουκ. 1. 6· ἡ σκ. τῶν ὅπλων αὐτόθι 8. **II.** ὅλα ὁμοῦ τὰ χρειώδη διά τι, οἷον τὰ τοῦ δικτύου, Πινδ. Π. 2. 145, πρβλ. **ἐνάλιος**· ἐπὶ πλοίου, Διόδ. 14. 79, Πράξ. Ἀποστ. κζ', 19. **2)**=**αἰδοῖον**, Ἀνθ. Π. 5. 242· πρβλ. **σκεῦος** II.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὅπλισις. στολή».

σκευη-φορέω, -φόρος, ον, = **σκευοφ-**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 14.

σκευο-γρᾰφικός, ή, όν, ὁ περιγράφων ἐργαλεῖα ἢ σκεύη, τὸ σκευογραφικόν, ὄνομα συγγράμματος τοῦ Ἐρατοσθένους, Πολυδ. Γ', 1.

σκευο-θήκη, ἡ, θήκη ἐν ᾗ ἀποτίθενται παντοειδῆ σκεύη, ἰδίως δὲ ἀποθήκη, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 273, πρβλ. Αἰσχίν. 57. 27, Φιλόχ. 135, Ἀθήν. 460D.

σκευοῦσθαι· «ἑτοιμάζεσθαι» Ἡσύχ.

σκευο-πλαστία, ἡ, τὸ πλάττειν σκεύη ἢ ἀγγεῖα, ἀγγειοπλαστική, Σουΐδ. ἐν λ. **Κωλιάς**·—ἐπίθ., **σκευοπλαστικὸς** τροχός, ὁ, ὁ τροχὸς τοῦ κεραμέως, αὐτόθι.

σκευοποιέω, κατασκευάζω, ὄργανα Πλουτ. Μάρκελλ. 16· ῥυτὸν Ἀθήν. 497Β. **II.** ἰδίως, παρασκευάζω διὰ τέχνης ἢ εὐφυίας, σκ. τὰς ὄψεις, ἐπὶ γυναικῶν βαπτουσῶν τὰ ἑαυτῶν πρόσωπα, Ἄλεξ. ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1. 27· σκ. διαθήκας, πλαστὴν διαθήκην γράφω, πρβλ. Ἰσαῖ. παρὰ Πολυδ. Γ', 15, Ὑπερείδ. παρ' Ἁρποκρ.·— Παθητ., μεταβάλλομαι τὴν σκευήν, ἀλλάσσω ἔνδυμα, μεταμφιέννυμαι, τοῖς τοῦ φίλου ἐπισήμοις Πλούτ. 2. 59Β· πρβλ. **σκευωρέομαι** II.

σκευοποίημα, τό, ἐν τῷ πληθ., τὸ προσωπεῖον καὶ τὰ ἐνδύματα τραγικοῦ ὑποκριτοῦ, Πλουτ. Κράσσ. 33. **II.** παιγνίδιον, τέχνασμα, δόλος, πανουργία, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Γ', 15.

σκευοπαία, ἡ, κατασκευὴ προσωπίδων καὶ ἄλλων τοιούτων σκηνικῶν σκευῶν, Φιλόστρ. 245, Πολυδ. Γ', 15.

σκευο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων προσωπίδας καὶ ἄλλα τοιαῦτα σκηνικὰ σκεύη, Ἀριστοφ. Ἱππ. 232, πρβλ. Ἀριστ. Ποιητ. 6, 28, Ἀθήν. 621Ε, Πλούτ. 2. 1123C. — Καθ' Ἡσύχ.: «οἱ τὰ πρόσωπα ποιοῦντες».

σκευο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν σκεύη, Πολυδ. Ζ', 197.

σκεῦος, εος, τό, (ἴδε ἐν τέλ.), ἀγγεῖον ἢ ἐργαλεῖον οἱονδήποτε, ἐν τῷ ἐνικ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 402, Θουκ. 4. 128· ἐν τῷ ἐνικ., σκεῦη δύο χρησίμω Ἀριστοφ. Ἱππ. 983, πρβλ. Πλάτ., Πολ. 595Β· καὶ ἐν πληθ., κλῖναι καὶ τάλλα σκεύη αὐτόθι 573Α, κ. ἀλλ.· — ἀλλ' ὁ πληθ. πολλάκις κεῖται περιληπτικῶς, = πᾶν ὅ τι ἀνήκει εἰς ὅλον τι πλῆρες, ἔπιπλα οἴκου, σκεύη μαγειρικά, κτλ., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ κτήνη καὶ τὴν ἀκίνητον περιουσίαν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1318, Λυσίας 154. 35, Πλάτ., κλπ.· σκ. γεωργικά, τὰ γεωργικὰ σκεύη ἢ ἐργαλεῖα, Ἀριστοφ. Εἰρ. 552· σκ. ἱερά, σκεύη καὶ ἐργαλεῖα ἱερά, Θουκ. 2. 13· — ἰδίως ἐπὶ στρατιωτικῶν σκευῶν, καὶ τὰ περὶ τὸ σῶμα σκεύη ὁ αὐτ. 6. 31· τὰ τῶν ἵππων σκ. Ξεν. Κύρ. 4, 5, 55· οὕτω καὶ αἱ ἀποσκευαὶ στρατεύματος, καὶ καθόλου ἀποσκευαί, Λατιν. impendimenta, Ἀριστοφ. Βάτρ. 12, 15, Ξεν. Ἀπομν. 3. 13, 6· ἄνοι αὐτοῖς σκεύεσι, ὁμοῦ μὲ τὰ φορτία των, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 5. 4, 17.— τὰ τοῦ πλοίου ἀναγκαῖα, Πλάτ. Κριτί. 117D, Λάχ. 183Ε, Ξεν. Οἰκ. 8, 11· σκ. τριηρικά Δημ. 1145. 2· (οὕτω περιληπτικῶς ἐν τῷ ἑνικῷ, Πράξ. Ἀποστ. κζ', 17)·— πάντα τὰ εἴδη τῶν σκευῶν γράφονται ἐν καταλόγῳ ὑπὸ τοῦ Πολυδεύκους (Γ'). **2)** ἄψυχον ἀντικείμενον, πρᾶγμα, ἀντίθετον τῷ **ζῷον, σῶμα,** Πλάτ. Πολ. 601D, Γοργ. 506D·— ὁ Πρωταγόρας ἐκάλει **σκεύη** πάντα τὰ οὐδέτερα οὐσιαστικά, ἄρρενα καὶ θήλεα καὶ σκεύη Ἀριστ. Ρητ. 3. 5, 5· τὰ ἄλλως καλούμενα τὰ μεταξὺ ὀνόματα, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. Ἐλέγχ. 14, 4·— οὕτω, σκεῦος ὑπηρετικόν, πρόσωπον ὑπάλληλον ἢ δευτερεῦον, χρησιμεῦον ὡς ἁπλοῦν ὄργανον, Πολύβ. 13. 5, 7·— ἐν τῇ Καινῇ Διαθ. ἐπὶ καλῆς σημασίας, σκ. ἐκλογῆς, ἐκλεκτὸν ὄργανον εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ τοῦ ἀποστόλου Παύλου, Πράξ. Ἀποστ. θ', 15. **II. τὸ σκεῦος,** τὸ σῶμα ὡς τὸ περιέχον τὴν ψυχήν· ἡ δὲ μεταφορὰ αὕτη σαφῶς ἐκφέρεται ἐν τῇ πρὸς Κορινθ. Β' Ἐπιστ. δ', 7, ἔχομεν δὲ τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσιν, πρβλ. Α' πρ. Θεσσ. δ', 4, Α' Πέτρ. γ', 7·— οὕτω τὸ σῶμα καλεῖται τὸ τῆς ψυχῆς ἀγγεῖον παρὰ Φίλωνι 1. 223, 467· vas animi παρὰ Κικ. Tusc. 1. 22, πρβλ. Λουκρήτ. 6. 17. **III.** =**αἰδοῖον**, Δίλ. π. Ζ. 17. 11, Ἀνθ. Πλαν. 243· οὕτω vas παρὰ τῷ Πλαύτῳ. ('Ἐκ τῆς √ΣΚΥ παράγονται ὡσαύτως τὰ **σκευ-ή, σκευ-άζω**· πιθαν. ὡσαύτως **σκῦ-τος, κύ-τος** (cutis)·— πρβλ. Σανσκρ. skū, sku-nōmi (tego), Λατιν. ob-scurus, scū-tum, cū-tis· Ἀγγλο-Σαξον scu-a (umbra). hûd (hide)· Σλαν. sti-tu (ἀσπίς)· Λιθ. sku-ra (δέρμα)·— πρβλ. ὡσαύτως **σκῦλον, σκύλ-ος**).— Καθ' Ἡσύχ.: «ἀγγεῖον ἅπαν».

σκευό-τριψ, -τῖβος, ὁ, ἡ, (τρίβω) ὁ συντρίβων σκεύη, Ἀρκάδ. 94.

σκευουργία, ἡ, (*ἔργω) = **σκευοποιία**, Πλάτ. Πολιτικ. 299D· ὡσαύτως **σκευουργικὴ** (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ, Πολυδ. Ζ', 210.

σκευοφορεῖον ἢ **-φόριον,** τό, ξύλον ἀτηριζόμενον ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ ἔχον καθ' ἑκάτερον ἄκρον σκεύη ἢ καδίσκους, ἀλλαχοῦ ἀναφόριον, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Διὶ κακουμένῳ» 8. **II.** πληθ., σκεύη, ἀποσκευαί, Λέων Τακτ. 5. 7.— Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Θεόγνωστ. Κανόν. 129.

σκευοφορέω, φέρω σκεύη ἢ ἀποσκευάς, εἶμαι σκευοφόρος, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 28, Κύρ. 3. 1, 43., 8. 3. 7. — Παθ., σκευοφορεῖσθαι καμήλοις, ἔχω καμήλους πρὸς μεταφορὰν τῶν ἀποσκευῶν μου, Πλουτ. Κράσσ. 21.

σκευοφορικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σκευοφορίαν, στρατὸς σκ., τὸ σῶμα τῶν σκευοφόρων, Ξεν. Λακ. 73, 4· βάρος σκ., τὸ βάρος, ὅπερ συνήθως ἐπεβάλλετο εἰς ἕκαστον ζῷον, τὸ φορτίον ἑνὸς κτήνους, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6. 1, 54.

σκευοφόριον, τό, ἴδε **σκευοφορεῖον.**

σκευοφοριώτης, ου, ὁ, κωμικὸς τύπος τοῦ **σκευοφόρος**, ἐσχηματισμένος κατὰ τὸ **εἰραφιώτης**, Εὔπολ. ἐν «Ταξιάρχαις» 9.

σκευοφόρος, ον, ὁ φέρων ἢ μεταφέρων **σκεύη**, αἱ σκ. κάμηλοι, αἱ τὰς ἀποσκευὰς μεταφέρουσαι κάμηλαι, Ἡρόδ. 1. 80· ὑποζύγια Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 24· ὄνος Πολυδ. Α', 139· οὕτω, τὰ σκευοφόρα (ἐξυπακ. κτήνη), τὰ ὑποζύγια τὰ ἀκολουθοῦντα τὸν στρατόν, Θουκ. 2. 79, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 45, Ἀν. 1. 3, 7, κ. ἀλλ.· ἐν τῷ ἑνικ., Πολυδ. 3. 79. 2, κτλ. **II.** ὡς οὐσιαστ., ἐπὶ προσώπων, ὁ φέρων σκεύη, ἀχθοφόρος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 497· οἱ σκευοφόροι, οἱ ἀκολουθοῦντες τὸν στρατόν, ἰδίως δὲ οἱ ὑπηρέται τῶν ὁπλιτῶν, οἵτινες ἔφερον τὰς ἀποσκευὰς αὐτῶν καὶ τὰς ἀσπίδας, οἱ σκ. τε καὶ τὰ ὑποζύγια Ἡρόδ. 7. 40, πρβλ. Θουκ. 2. 79, Ξεν. κλπ. Πρβλ. **σκευαγωγός.**

σκευοφυλᾰκέω, φυλάττω τὰς ἀποσκευάς, Πλουτ. Ἀλέξ. 32. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 297.

σκευοφυλᾰκίον, τό, τόπος ἔνθα φυλάττονται τὰ σκεύη (ὡσαύτως φέρεται **-εῖον**), Βυζ.

σκευοφύλαξ [ῠ], **-ᾰκος,** ὁ, ὁ φυλάττων τὰ σκεύη, Πολυδ. Γ', 16, Ἐδδ. (Α' Βασιλ. ΙΖ', 22). **II.** παρὰ τοῖς Ἐκκλ., ὑπάλληλος φροντίζων περὶ τῆς φυλακῆς τῶν ἱερῶν σκευῶν· — ἔθεν, ἡ τῆς .. σοφίας σκ. Συλλ. Ἐπιγρ. 8694.

σκευόω, (σκεῦος) = **σκευάζω**, Ἡσύχ.

σκευύφιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **σκεῦος**, Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχ. Πολιτικ. 2. 7.

σκευωρέομαι· ἀόριστ. **ἐσκευωρησάμην** Δημ. 1116. 8· πρκμ. **ἐσκεύωρημαι** ὁ αὐτ. 884. 22., 885. 10, καὶ ἀποθ. ἀλλὰ τὸ ἐνεργ. **σκευωρέω** ἁπανταχοῦ παρὰ Φίλωνι 2. 569· καὶ πρκμ. **ἐσκεύωρημαι** ἐπὶ παθ. σημασίας, Δημ. 1103. 9· (**σκευωρός**). Κυρίως, ἐπιμέλομαι τῶν σκευῶν, φροντίζω περὶ αὐτῶν, ἀλλ' ἁπανταχοῦ μόνον ἐπὶ τῆς γενικῆς σημασίας, ἐπιθεωρῶ, ἐξετάζω μετὰ προσοχῆς, τοὺς τάφους Σεράθ. 741· σκ. τὴν Πομπηίου οἰκίαν, ἐρευνῶ, λαφυραγωγῶ, Πλουτ. Καῖσ. 51, πρβλ. Κάμιλλ. 32., 2. 587F. **II.** παρασκευάζω, κατασκευάζω, μηχανῶμαι, Δημ. 884. 22., 885. 10., 1116. 8., 1134. 7· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀπατῶν, δολιεύεσθαι, τὰ ἐν Πελοποννήσῳ ὁ αὐτ. 115. 5· σκ. ὑποκρίσεις, ἐπινοῶ μέσον ὅπως κάμω δραματικὴν ἐντύπωσιν, Πλούτ. 2. 711Ε. **III.** ἀμεταβ., σκ. περὶ τὰς νεοττιάς, ἀσχολοῦμαι ἐπιμελῶς εἰς αὐτάς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 32, 8· ὡσαύτως πρκμ. ἐπὶ παθ. σημασ., πρὸς ἀπάτην, ἐπὶ ἀπάτῃ **ἐσκευωρημένα** Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 131C, 213C, πρβλ. Βίον Κωνστ. 3. 57,— ἀλλ' ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χωρίαις μετὰ διαφόρ. γραφ. **ἐσκαιωρημένα**, πρβλ. **σκαιωρέω.** **2)** ἐνεργῶ πανούργως, Δημ. 217. 16. **3)** ἀποθ., κλέπτω τὰς ἰδίας ἄλλου, ἀντιγράφω ἄλλων τὰ συγγράμματα, Διογ. Δ. 2. 61.

σκευώρημα, τό, ἐπινόημα, τέχνασμα, ἀπάτη, Δημ. 955. 3., 1035. 14. — Καθ' Ἡσύχ.: «πλάσμα. κακουργία. κατασκευή. τὸ γινόμενον κατασκεύασμα εἰς βλάβην».

σκευωρία, ἡ, προσοχὴ ἢ φύλαξις τῶν σκευῶν, κτλ., Πολυδ. Γ', 15· ἀκολούθως καθόλου, μεγάλη φροντίς, ὑπερβολικὴ μέριμνα, σκ. ποιεῖσθαι περὶ τοὺς νεοττοὺς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 49, 3, κτλ.· ἡ περὶ ταῦτα σκευωρία ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 1. 7, 3· σκ. γίγνεται περί τι Φιλήμ. ἐν «Παρεισιόντι» 2· λεπτότης καὶ πρακτικὴ ἢ τεχνικὴ ἐξεργασία, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 25· σκ. ποιητική ὁ αὐτ. π. Θουκ. 29· τεχνικὴ αὐτόθι 5. **II.** τέχνασμα, πανουργία, ῥαδιουργία, Δημ. 1272. 8, πρβλ. Πλουτ. Δύσανδρ. 25, Διον. 30.

σκευωρός, όν, (ὦρα, οὖρος) = **σκευοφύλαξ**, Κρατῖν. ἐν «Πανόπταις» 7.

σκέψις, εως, ἡ, (σκέπτομαι) παρατήρησις, τὸ θεᾶσθαι, παρατηρεῖν διὰ τῶν αἰσθήσεων, ἢ διὰ τῶν ὀμμάτων σκ. Πλάτ. Φαίδων 83Α· τὸ ἀγρυπνεῖν, φυλάττειν, Ἡριφιαν. 8. 3. **II.** ἐξέτασις, ἔρευνα, θεωρία, πολλῆς σκέψιος τὸ εὕρημα Ἱππ. π.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀρχ. Ἰητρ. 9, πρβλ. Πλάτ. Ἀλκ. 1. 130D· βραχείας σκέψεως ἐστὶ ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 201A· νέμειν σκέψιν, σκέπτομαι περί τινος, Εὐρ. Ἱππ. 1323· ἐνθεὶς τῇ τέχνῃ σκέψιν Ἀριστοφ. Βάτρ. 974· σκέψιν ποιεῖσθαι Πλάτ. Φαῖδρ. 237D· προβάλλειν σκ. ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 65D· σκ. λόγων ὁ αὐτ. ἐν Παλ. 336E· σκ. περί τινος, ἐξέτασις, διάσκεψις περί τινος, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 487E, κτλ.· περί τι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 636D· ἐπὶ σκέψιν τινὸς ἐλθεῖν, ἰέναι, ἐρμᾶν Ξεν. Οἰκ. 7, 13, Πλάτ., κλπ. **2)** ἔρευνα, ζήτησις, τοῦτα ἐξωτερικωτέρας ἐστὶ σκέψεως Ἀριστ. Πολιτικ. 1, 5, 4· ἔξω τῆς νῦν σκ. ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 5. 4, 9· οὐκ οἰκεῖα τῆς παρούσης σκ. ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 8. 1, 7, κτλ. **3)** δισταγμός, ἀμφιβολία, μάλιστα ἐπὶ τῶν σκεπτικῶν ἢ Πυρρωνικῶν φιλοσόφων, Ἀνθ. Π. 7. 576· ἴδε **σκεπτικός** II. **4)** ἐν τῇ πολιτικῇ, ἀπόφασις, ψήφισμα, Λατ. consultum, συνεδρίου Ἡρῳδιαν. 4. 3, 21, πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 178.

σκῆλαι, ἴδε **σκέλλω**.

σκῆν· αἷ τινες μὲν ψυχήν, τινὲς δὲ φάλαιναν» Ἡσύχ.

σκηναρχήσας ἐν τοῖς ἐφήβοις, ἀξιωμά τι ἐπὶ τῶν ἐφήβων, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CIA. III. 1096· **ἐσκηνάρχησεν** αὐτόθι 1124.

σκηνάω, =**σκηνέω**. **σκηνῶσιν**, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **-ωῦσιν**, Ξεν. Ἀνάβ. 7. 4, 12. **II.** ἁλλαχοῦ ὡς ἀποθ., μετὰ πρκμ. καὶ ὑπερσ. παθ., κατασκῶ, διαμένω, σκηνᾶσθαι παρά τὸν ποταμὸν Πλάτ. Παλ. 621A· σκηνησάμενος ἐν θαλάττῃ ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 866D· ἐσκηνημένοι, παθ., ἐν κεκαλυμμένοις ἁμαξίοις (ἴδε **σκηνή** III), Ἀριστοφ. Ἀχ. 69· τὰ .. ἱερὰ ἐν οἷς ἐσκήνηντο, ἐν οἷς εἶχον καταφύγει, κατασκηνώσει, Θουκ. 2. 52. **2)** μετ' αὐτ., σκηνησαμένου καλύβην, οἰκοδομήσαντος καλύβην, ὁ αὐτ. 1. 133.— Πρβλ. **σκηνέω**.

σκηνεύομαι, ἀποθ., προσποιοῦμαι, **ὑποκρίνομαι**, εὐήθειαν Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχ. Πολιτικ. 1. 31.

σκηνέω, μέλ. **-ήσω**, (σκηνή) εἶμαι ἢ **κατοικῶ** ἐν σκηνῇ, εἶμαι ἐστρατοπεδευμένος, συχν. παρὰ Ξεν., ἴδε **σκηνάω**· καθόλου, καταλύω, ἔχω κατάλυμα, ἐπὶ στρατιωτῶν, ἐν οἰκίαις Θουκ. 1. 89· ἐν κώμαις, κατὰ τὰς κώμας Ξεν. Ἀν. 1. 4. 9., 4. 5, 23· κατὰ ναῦν ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 5. 1, 20· σκ. εἰς τὰς κώμας, ἀπερχόμεθα εἰς τὰ χωρία καὶ ἐκεῖ καταλύομεν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 7. 7, 1· πρὸς τῷ ἄρει ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 4. 6, 7· ἐν τῷ ὄρει, ἐν τῷ αἰγιαλῷ πρὸς τῇ θαλάττῃ ὁ αὐτ. ἐν Ἀναβ. 4. 8, 25., 6. 4, 7, κτλ.· οἵκοι, ἔξω σκ., διατρίβω, λαμβάνω τροφὴν ἐν τῷ οἴκῳ μου, ἔξω, ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 5, 2., 15, 4· ἐντεῦθεν, συμποσιάζω, εὐωχοῦμαι, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναβ. 4. 5, 33., 5. 3, 9, κτλ.— Ὁ μέλλ., ὁ ἀόρ., καὶ ὁ πρκμ. τοῦ παθ. δύνανται νὰ ἀνήκωσιν εἴτε εἰς τὸ **σκηνέω**, εἴτε εἰς τὸ **-άω**· ἔχομεν δὲ περιορίσῃ τὴν ἐν εἴδει ἀποθετικοῦ χρῆσιν τῶν παθ. τούτων χρόνων εἰς τὸ **σκηνάω**, διότι μετὰ βεβαιότητος εὕρηται τὸ **σκηνᾶσθαι** παρὰ Πλάτ., καὶ οἱ λοιποὶ ἀποθετικοὶ τύποι δυνατὸν νὰ ἀνήκωσιν εἰς αὐτό· πρβλ. **σκηνόω** I. 2.— Ἡ κυρία διαφορὰ μεταξὺ τοῦ **σκηνέω** (ἢ **-άω**) καὶ τοῦ **σκηνόω** εἶναι ὅτι τὸ πρῶτον σημαίνει. εἶμαι ἐν σκηναῖς, εἶμαι ἐστρατοπεδευμένος τὸ δὲ δεύτερον: στήνω σκηνάς, στρατοπεδεύομαι, ἂν καὶ ἡ διάκρισις αὕτη δὲν τηρεῖται μετ' ἀκριβείας, ἴδε Εὐστ. 70 κέξ., Rost Indices εἰς Ξεν. Ἀνάβ. καὶ Κύρ.

σκηνευτής, οῦ, ὁ, =**σκηνίτης**, κατὰ τὸ Μέγ. Ἐτυμολ. 743, Δ. Β. 304.

σκηνή, ἡ, (ἴδε **σκιὰ** ἐν τέλ.), τόπος ἐστεγασμένος, ἐσκεπασμένος· (ὁ Ὅμηρ. ἔχει μόνον **κλισίη**, ἃ ἴδε)· ἰδίως, **I.** σκηνή, σκιάς, καλύβη, ἐπὶ σκηναῖς .. ναυτικαῖς Σοφ. Αἴ. 3· σκηνῆς ἔνδον αὐτόθι 218· ὑπὸ σκηναῖσιν αὐτόθι 754· σκηνῆς .. ὕπαυλος αὐτόθι 796· σκηνὴν ποιεῖν Θουκ. 2. 34· πήξασθαι Ἡρόδ. 3. 83, πρβλ. Ἀνθαχ. 83. 8· ἵστασθαι Ξεν. Κύρ. 8. 5, 3· τὰς σκηνὰς καταλύειν, διαλύειν Πολύβ. 6. 40, 2, Παυσ. 10. 25, 3·— καλύβη, παράπηγμα ἐν τῇ ἀγορᾷ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 658, Δημ. 284. 24·— ἐν τῷ πληθ., στρατόπεδον, Λατ. castra, Αἰσχύλ. Εὐμ. 686, Ἀριστοφ. Εἰρήν. 731, συχν. παρὰ Ξεν. **2)** καθόλου, κατοικία, οἰκία, ναός, Εὐρ. Ἑκ. 1289, Ἴων 806. **II.** ξυλίνη σκηνὴ ἢ παράπηγμα ἐφ' οὗ οἱ ὑποκριταὶ θεάτρου παριστάνουσι, Πλάτ. Νόμ. 817C, πρβλ. Βιτρούβ. 5. 8· σκανὰ ἐμ Πυλαίᾳ ἃ πρῶτα Ἀνέκδ. Δελφ. 45· —ἐν τῷ συνήθει θεάτρῳ ἡ **σκηνὴ** ἦτο ὁ κατὰ τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς νῦν καλουμένης σκηνῆς τοῖχος ἔχων κίονας καὶ θύρας πρὸς εἴσοδον καὶ ἔξοδον· ἡ δὲ νῦν καλουμένη σκηνὴ ἐκαλεῖτο **προσκήνιον** ἢ **λογεῖον**, τὰ δὲ πλάγια ἢ αἱ πτέρυγες αὐτῆς **παρασκήνια**, ὁ δὲ τοῖχος ὁ κάτωθεν καὶ ἐνώπιον τῆς νῦν σκηνῆς ὁ ἐναντι τῆς ὀρχήστρας **ὑποσκήνια**.— Αἱ «σκηναὶ» ἢ σκηνογραφίαι καὶ παραστάσεις μετεβάλλοντο διὰ πολλῶν μηχανημάτων (ἴδε **ἐκκύκλημα**, **ἐξώστρα**, **περίακτος**). — Περὶ τῆς ζωγραφήσεως τῶν σκηνῶν ἴδε **σκηνογραφία**·— τραγικὴ **σκηνὴ** ἦτο ἰδίως εἶδος ὑψηλοῦ πύργου, οἷος ὁ πύργος ἐφ' οὗ ἴσως ἀπηγγέλθη ὁ πρόλογος τοῦ Αἰσχύλ. Ἀγ., πρβλ. Ξεν. Κύρ. 6. 1, 54, Πλουτ. Δημήτρ. 44, Σουΐδ.— Περὶ τῆς ὅλης ὑποθέσεως ἴδε Πολυδ. Δ', 123-132, Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. σ. 1122. **2)** οἱ ἀπὸ σκηνῆς, οἱ ὑποκριταί, ἠθοποιοί, οἱ **σκηνικοί**, ἀντίθετον τῷ **θυμελικοί** (μέλη τοῦ χοροῦ), Δημ. 288. 18· ὡσαύτως, οἱ περὶ σκηνὴν Πλουτ. Γάλβ. 16· οἱ ἐπὶ σκ. Ἀλκίφρων 3. 65, Λουκ. Νεκυομ. 16, ἴδε Schäf. Mel. 27· πρβλ. **σκηνικός**. **3)** τὸ ἐπὶ σκηνῆς μέρος, τὸ παριστανόμενον ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Ἀριστ. Ποιητ. 24. 6·— καί, τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς (ἐξυπακ. ἁσματα), ἄσματα ἢ ᾠδαὶ ἃ ἔψαλλεν εἷς τῶν ὑποκριτῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς (οὐχὶ ὁ χορὸς ἐκ τῆς ὀρχήστρας), αὐτόθι 12, 2· τὰ μὲν ἀπὸ τῆς σκηνῆς οὐκ ἀντίστροφα, τὰ δὲ τοῦ χοροῦ ἀντίστροφα ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 19. 15, πρβλ. 48. **4)** μεταφορ., σκηνικὴ παράστασις, ὑπόκρισις, οὐχὶ πραγματικότης, σκηνῇ πᾶς ὁ βίος Ἀνθ. Π. 10. 72· θεατρικὸν τέχνασμα, ἀπάτη, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 21, 2. Ἡρῳδ. 3. 12. **III** τὸ ὡς σκηνὴ ἐπικάλυμμα ἁμάξης, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 11· σκ. τροχήλατοι Αἰσχύλ. Πέρσ. 1000, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 69· ὡσαύτως παραπέτασμα τῆς κλίνης, Δημ. 1031. 10. **2)** ἐν μεγάλοις πλοίοις, ἐπίσημος αἴθουσα ἐπὶ τῆς πρύμνης ἢ ἐπὶ τοῦ δευτέρου καταστρώματος τῆς πρύμνης, Πολυδ. Α', 89. **IV.** εὐωχία παρεχομένη ἐν σκηναῖς, συμπόσιον, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 1., 4. 2, 34, κτλ.· σκ. δημοσία ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 15, 4.

σκήνημα, τό, =**σκηνή**, κατοικία Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 19, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.· ἐν τῷ πληθ., φωλεά, Αἰσχύλ. Χο. 251.

σκηνήτης, ου, ὁ, ἁμαρτῆμ. γραφ. ἀντὶ **σκηνίτης**, ὃ ἴδε.

σκηνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σκηνή**, Θουκ. 6. 37.

σκηνίζομαι, ἀποθετ., κυρίως, παριστάνω τι ὡς ὑποκριτής· μεταφορ., ἐξαπατῶ τινα εἴς τι, τινί τι Μένων 51.

σκηνικός, ή, όν, (**σκηνή** II) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σκηνήν, σκηνικός, θεατρικός, Πλούτ. 2, 1142B· ἀγὼν Συλλ. Ἐπιγρ. 2820A, 15· σκ. φιλόσοφος, ἐπὶ τοῦ Εὐριπίδου, Ἀθήν. 561A.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. **2)** ὁ σκηνικός, ὑποκριτής, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἐκ τοῦ χοροῦ (θυμελικός), Πλουτ. Ὄθων 6· πρβλ. **σκηνή** I. 2.

σκηνίπτω, παρ' Ἡσυχ. ἑρμηνεύομ. **διαφθείρω**· — ὁ Νίκ. ἐν Θηρ. 193 ἔχει τὸ σύνθετ. **διασκηνίπτω**, ἐπὶ τοῦ ἰχνεύμονος καὶ τῶν ᾠῶν τοῦ κροκοδείλου.

σκηνίς, **-ίδος**, ἡ, =**σκηνή**, Πλουτ. Λούκουλλ. 7.

σκηνίτης (ἐν Ἀντιγράφοις ἐνίοτε πλημμελῶς **σκηνήτης**), ου, ὁ, ὁ κατοικῶν ἐν σκηναῖς ἢ καλύβαις, ἐπὶ νομαδικῶν φυλῶν, Στράβ. 130, 492, κτλ.· ὁ ἀντὶ ἐργαστηρίου ἔχων σκηνήν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 53, ἴδε Keil Inscr. Boeot. σ. 143· ὅθεν ἄνθρωπος πένης, ἄπορος, Ἰσοκρ. 365C. **II.** ὡς ἐπίθετ., ὁ ἐν σκηναῖς ἢ ἀνήκων εἰς σκηνάς, βίος Διόδ. 2. 40· κισσὸς Ἀνθ. Π. 7. 36.

σκηνο-βατέω, πατῶ τὴν σκηνήν, βαδίζω ἐπὶ τῆς σκηνῆς (τοῦ θεάτρου), Συνέσ. 20A, πρβλ. Κλήμ. Ἀλ. 293. **II.** παριστάνω ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐκτίθημι δημοσίᾳ, τὴν μοχθηρίαν Ἡρακλειτ. εἰς Ἑρμόδ.— Παθ., ποιήματα σκηνοβατεῖται, φέρονται ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Στράβ. 233, πρβλ. Ἡρακλείδ. Ἀλληγ. 30, Φίλων 2. 597.

σκηνογραφέω, ζωγραφῶ σκηνογραφικῶς, ὡς ἐν θεάτρῳ, Κλήμ. Ἀλ. 768. **2)** θεατρικῶς παριστάνω, ἐξογκώνω, Ἡλιόδ. 10. 38.

σκηνογραφία, τὸ ζωγραφεῖν τὴν σκηνήν, σκηνικὴ ζωγραφία, Ἀριστ. Ποιητ. 4, 16 (ὅστις ἀποδίδει τὴν ἀρχὴν αὐτῆς εἰς τὸν Σοφοκλέα). **2)** μεταφορ., ἀπάτη, σκ. καὶ τραγῳδία Πλουτ. Ἄρατ. 15, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 88.

σκηνογραφικός, ή, όν, κατὰ τὸν τρόπον σκηνογραφίας, θεατρικός, ὄψις Στράβ. 236· θαυματουργία Ἡλιόδ. 7. 7.

σκηνογράφος [ᾰ], ὁ, ὁ ζωγραφῶν σκηνάς, Διογ. Λ. 2. 125.

σκηνο πᾱγής, ές, (πήγνυμι) ὁ συμπεπηγμένος, ἑστημένος ἐν εἴδει σκηνῆς (τέντας), θαλάμαι Ἐπίγρ. παρὰ Σουΐδ., (ἀλλ' ἐν Ἀνθ. Π. 6. 239 φέρεται **κηροπαγεῖς**).

σκηνοπηγέω, στήνω σκηνήν, σκ. τὰ καπηλεῖα, στήνω, ἱδρύω αὐτὰ ὡς σκηνάς, Ἀθήν. 442C. **2)** ἐπὶ τῆς ἑορτῆς τῆς σκηνοπηγίας, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 11, 1.

σκηνοπηγία, ἡ, τὸ στήνειν σκηνάς, ἱδρύειν ἢ κτίζειν φωλεάν, ἡ τῆς χελιδόνος σκ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 7, 1. **2)** ἡ ἑορτὴ τῶν σκηνῶν παρὰ τοῖς Ἰσραηλίταις, Ἑβδ. (Δευτερ. ΙϚ', 16, Β' Μακκ. Α', 9), Εὐαγγ. κ. Ἰω. ζ', 2· ὁ σύλλογος τῆς σκ. Ἐπίγρ. Δίγ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5361·— παρὰ τοῖς Ἑκκλ. καὶ **σκηνοπήγια**, τά.

σκηνοποιέω, κατασκευάζω σκηνὴν ἢ καλύβην, Ἑβδ. (Ἡσαΐ. ΙΓ', 20, ΚΒ', 15), Γρηγ. Ναζ.· οὗτος ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Διοσκ. 2. 176·— ἀλλὰ τὸ μέσ. κυρίως, κατασκευάζω δι' ἑμαυτὸν σκηνὴν ἢ καλύβην, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 12, 16, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 522E, Διόδ. 3. 27.

σκηνοποιία, ἡ, τὸ ποιεῖν σκηνάς, στήνειν σκηνάς, Πολύβ. 6. 28, 3· μεταφορ., σκ. τῆς τύχης, ἡ συχνὴ μεταβολὴ τῆς τύχης, ὡς εἰ αὕτη ἦτο νομαδικής τινος φυλῆς, Ἡλιόδ. 10. 16. **II.** θεατρικὴ ἐπίδειξις, Ἰουλιαν. 216D.

σκηνο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν, κατασκευάζων σκηνάς, φύσις Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1084·— ὡς οὐσιαστ., ὁ ἔχων ὡς ἐπάγγελμα τὴν σκηνοποιίαν, Πράξ. Ἀποστ. ιη', 3. **II.** ὁ κατασκευάζων πράγματα ἀνήκοντα εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 312.

σκηνορραφεῖον, τό, τὸ ἐργαστήριον τοῦ **σκηνοποιοῦ**, Ζωναρ.·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

—παρ' Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 306, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **σκιρακτεῖον**.

σκηνορραφέω, (ῥάπτω) ῥάπτω ἢ κατασκευάζω σκηνάς, Νικήτ. Χρον. 143B.

σκηνορράφος, ον, ὁ ῥάπτων σκηνάς· ὡς οὐσιαστ., ὁ ἐπαγγελλόμενος τὸν σκηνοποιόν, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 1· — ὡσαύτως, **σκηνορραφικός, ή, όν,** Νικήτ. Εὐγεν. 1. 115.

σκῆνος, Δωρικ. σκᾶνος, ευς, τό, ὡς τὸ **σκηνή**, καλύβη, σκηνή, κτλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 3071. **II.** τὸ σῶμα (ὡς κατοικητήριον τῆς ψυχῆς), Ἱππ. 269. 22., 916A, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 133. 40, Πλάτ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 703, Τίμ. Λοκρ. 100A, 101C, E, B' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ε', 1· σκ. μελίσσης Ἀνθ. Π. 9. 404. **2)** νεκρὸν σῶμα, πτῶμα, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 97, 226, 422, κ. ἀλλ.· ἔτι καὶ ἐπὶ ζῴου, σκ. μόσχου Νικ. Ἀλεξιφ. 447, πρβλ. Θηρ. 742· πρβλ. **σκεῦος** II.

σκηνουργός, ὁ, δραματουργός, ἐν μεταφορ. σημασίᾳ, Μ. Ψελλὸς ἐν Σάθ. Μεσ. Βιβλ. τ. Δ', σ. 171.

σκηνο-φύλαξ [ῠ], **-ᾰκος,** ὁ, ἡ, ὁ φυλάττων, φρουρῶν ἐν καλύβῃ, ἐν σκηνῇ, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 5, Διον. Ἀλ. 10. 44.

σκηνόω, στήνω σκηνάς, στρατοπεδεύομαι, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 14., 7. 4, 11. **2)** = **σκηνέω** (ὃ ἴδε ἐν τέλ.), ζῶ, κατοικῶ ἐν σκηνῇ, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 2. 1, 25· καθόλου, κατοικίζομαι, καταλύω, κατὰ τὰς κώμας ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 4. 5, 23· ταῖς οἰκίαις αὐτῶν 5. 5, 11· ἐν τῇ ἀκροπόλει ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 5. 4, 36· — ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθ. πρκμ., ζῶ, εἶμαι, ὑπάρχω, πάρρω ἐσκήνωται (διάφορ. γραφ. ἐσκήνηται) τοῦ θανάσιμος εἶναι Πλάτ. Πολ. 610E. **II.** στήνω σκηνήν, Πολύαιν. 7. 21, 6. **2)** κατοικῶ μετὰ σκηνῶν, ἐρείπια Πλουτ. Κάμιλλ. 31.

σκηνύδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σκηνή**, Πλουτ. Μάρ. 37.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 147.

σκήνωμα, τό, = **σκήνημα**, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. Ἑκ. 616, Ἴων 1133, Κύκλ. 323, Ξεν., κλπ.· τῶν στρατιωτῶν καταλύματα, Ξεν. Ἀν. 7. 4, 16. **2)** ἐν τῷ ἑνικ. μεταφορ., τὸ σῶμα, = **σκῆνος** II, Β' Ἐπιστ. Πέτρ. α', 13· — νεκρός, πτῶμα, Βυζ.

σκήνωσις, ἡ, ἡ κατασκευὴ σκηνῆς ἢ οἰκίας, Ἀγαθαρχ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ. 35. **II.** τὸ κατοικεῖν ἐν σκηνῇ ἢ ἐν οἰκίᾳ, Διόδ. 3. 19.

σκηνωτής, οῦ, ὁ, σύντροφος ἐν σκηνῇ, σύσκηνος, «συσκηνοῦντες» Ἡσύχ.

σκηνωτός, ή, όν, ὁ ἐπὶ τῆς σκηνῆς παριστανόμενος, σκηνικός, θεατρικός, Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχῶν Πολιτικ. 1. 40.

σκηπάνη [ᾰ], ἡ, Δ. Β. 794· ὑποκορ. **σκηπάνιον,** τό, Ἰλ. Ν. 59, Ω. 247· «βακτηρία ἢ σκῆπτρον» Ἡσύχ.

σκηπήϊον· «πτύον» Ἡσύχ.

σκηπήνιον· «βακτηρία. τρίαινα. βάκτρον. κηρύκειον. ῥάβδος» Ἡσύχ.

σκηπίων, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ **σκίπων**, ὃ ἴδε.

σκηπταρχέω, χειρίζομαι, κρατῶ τὸ σκῆπτρον, ἄρχω, βασιλεύω διὰ τοῦ σκήπτρου, Τζέτζ. Ἀλληγ. Ἰλ. Φ. 68.

σκηπτεργάτης, ὁ, μία τῶν προσηγοριῶν τοῦ Θεοῦ, Θ. Ἀδασκαρ. σ. 768, ἔκδ. Mi.

σκηπτο-δάμων [ᾰ], **ον,** γεν. **-ονος,** ὁ ἐπὶ τοῦ σκήπτρου καθήμενος, ὁ σκ. ἀετός, κύων Διὸς Σοφ. Ἀποσπ. 766, πρβλ. Πινδ. Π. 1. 10.

σκῆπτον, τό, ἀντὶ **σκῆπτρον**, φαίνεται ὅτι εὑρίσκεται μόνον ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ **σκᾶπτον**, καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις **σκηπτοῦχος, σκηπτουχία, σκηπτοδάμων.**

σκηπτός, ὁ, (σκήπτω) κεραυνός, (σκηπτοὶ λέγονται τῶν κεραυνῶν ὅσοι κατασκήπτουσιν εἴς τι Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 20), Σοφ. Ἀντ. 418, Ξεν. Ἀν. 1, 11· οἷα σκ. ἐμπίπτων Ἀρετ. π. Αἴτ. Χρον. Παθ. 1. 6· — μεταφορ., λοιμοῦ σκ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 715, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 28· ἐπὶ πολέμου, Εὐρ. Ἀνδρ. 1047, πρβλ. Ῥῆσ. 674, Δημ. 292. 28· καλοῦσί μ' οἱ νεώτεροι .. σκηπτόν, λέγει παράσιτός τις, Ἀντιφάν. ἐν «Προγόνοις» 1. 10· σκ. πόθος, ἐμπίπτων ὡς κεραυνός, Ἡρόδικ. παρ' Ἀθην. 219E.—Καθ' Ἡσύχ.: «σκηπτὸς· κεραυνὸς ἄνωθεν διάπυρος».

σκηπτουχία, ἡ, τὸ φέρειν ῥάβδον ἢ σκῆπτρον ὡς τὸ σημεῖον τῆς ἀρχῆς, στρατιωτικὴ ἀρχή, στρατηγία, μάλιστα μεταξὺ τῶν Περσῶν, ἐπὶ σκηπτουχίᾳ ταχθεὶς Αἰσχύλ. Πέρσ. 297· καὶ ὡς τεχνικ. ὅρος, τὸ ἀξίωμα ἢ ἐξουσία Πέρσου σκηπτούχου (ἴδε τὸ ἑπόμ. 2), Στράβ. 498. **2)** καθόλου, ἀρχηγία, ἐξουσία, Λυκόφρ. 111, Ἀνθ. Π. παράρτ. 357.

σκηπτοῦχος, Δωρ. **σκαπτ-**, **ον,** (σκῆπτον, ἔχω) ὁ φέρων ῥάβδον ἢ σκῆπτρον ὡς σημεῖον τῆς ἀρχηγίας, σκ. βασιλεύς, ἔχων σκῆπτρον, σκηπτροφόρος, Ἰλ. Β. 86, Ὀδ. Β. 231, κτλ.· ὅστις σκ. εἴη Ἰλ. Ξ. 93· μετὰ γεν., σκ. θεῶν, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, Ὀρφ. Ὕμν. 54 (55). 11· Ἄρης ἡνορέης σκ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἄρην 6. **2)** ὡς οὐσιαστ., ὁ φέρων ῥαβδίαν, σκῆπτρον, μέγας ἀξιωματικὸς τῆς Περσικῆς αὐλῆς· καθόλου, εὐνοῦχος, ἢ τύραννος ἢ σκ. Σιμωνίδ. Ἰαμβ. 6. 69, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 7. 3, 16., 8. 1, 38., 8. 3, 15, Ἀνάβ. 1. 6, 11.

σκηπτο-φόρος, ον, = **σκηπτροφόρος**, Ἀνθ. Π. 7. 428.

σκῆπτρον, τό· Δωρ. **σκᾶπτον** (Πινδ. Ο. 7. 50, Π. 1. 9, κτλ.), μεταγεν. **σκᾶπτρον** (Ἀνθ. Π. 7. 428), ἀλλὰ **σκῆπτρον** ἐν λυρ. χωρίοις τῶν Τραγικ., οἷον Σοφ. Φιλ. 140· (σκήπτω)· — ῥάβδος, βακτηρία ἐφ' ἧς στηρίζεται ὁ φέρων, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς προϊοῦσιν, Ἰλ. Σ. 416, Ὀδ. Ν. 437, Ξ. 31, Ρ. 199, Σ. 103· ἰσχύν .. νέμοντες ἐπὶ σκήπτροις Αἰσχύλ. Ἀγ. 75· σκήπτρῳ προβεικνύς, ἐπὶ ἀνθρώπου τυφλοῦ εἰσεταζόντος τὴν ὁδὸν διὰ τῆς προεκτεταμένης ῥάβδου του, Σοφ. Ο. Τ. 456· πρεσβῦται .. σκήπτροισιν ἄκασκα προβῶντες Κρατῖν. ἐν «Νόμοις» 5· μεταφορ., ἐπὶ τῶν θυγατέρων τοῦ Οἰδίποδος, ὦ σκῆπτρα φωτός, βακτηρίαι ἢ στηρίγματα αὐτοῦ, Σοφ. Ο. Κ. 1109, πρβλ. 848, Εὐρ. Ἑκ. 281· — **σκίπων** ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, ἀλλ' ἡ παρὰ τοῖς πεζογράφοις λέξις εἶναι **βακτηρία.** **II.** ῥάβδος, ῥαβδίον, μάλιστα δὲ ἡ δηλοῦσα ἀξίωμα, ἀρχήν· παρ' Ὁμήρῳ φέρουσιν αὐτὸ οἱ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες, μεταβαίνει δὲ ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱόν, ὅθεν τὸ χωρίον ἐν Ἰλ. Β. 100 κέξ. καλεῖται· ἡ τοῦ σκήπτρου παράδοσις, Θουκ. 1. 9· — ὡσαύτως φέρουσιν αὐτὸ οἱ δικασταί, Ἰλ. Δ. 238, Ι. 156, Ὀδ. Α. 569· οἱ κήρυκες, Ἰλ. Η. 277, κτλ.· οἱ ἀγορεύοντες, οἱ ὁποῖοι ἐγειρόμενοι νὰ ὁμιλήσωσιν ἐλάμβαναν αὐτὸ παρὰ τοῦ κήρυκος, Ἰλ. Ψ. 568, Ὀδ. Β. 37· οἱ ἱερεῖς καὶ μάντεις, Ἰλ. Α. 15, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1265· βραδύτερον δὲ καὶ οἱ ῥαψῳδοί, Ἡσ. Θ. 30· πρβλ. **ῥάβδος, ῥαψῳδός.** Τὸ **σκῆπτρον** ἦτο ἐκ χρυσοῦ ἢ ἐπίχρυσον, χρύσειον Ἰλ. Α. 15, Β. 268, Ὀδ. Α. 91, 569· ἔν τι σκῆπτρον εἶχε κατασκευάσῃ ὁ Ἥφαιστος, Ἰλ. Β. 101· χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον Α. 246. Ὀμνύοντες ἢ διαμαρτυρόμενοι ὕψουν αὐτὰ καὶ ἐπεκαλοῦντο μάρτυρας τοὺς θεούς, αὐτόθι 234, Π. 412, Κ. 321, 328· ὁ ὅ' ὅρκος ἦν τοῦ σκήπτρου ἐπανάτασις Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 14, 12. Ἐχρησίμευε καὶ ὡς τιμωρητικὸν ὄργανον, ὡς ῥάβδος πρὸς ὡφρονισμὸν τῶν ἀτακτούντων, Ἰλ. Β. 199, 265, πρβλ. Πινδ. Ο. 7. 50, Σοφ. Ο. Τ. 811. **2)** σύγχρονα ὡς καὶ νῦν, = βασιλικὴ ἐξουσία, βασιλεία, ἀρχή, κτλ., Ἰλ. Ζ. 159, Ι. 38· ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας Β. 206, πρβλ. Ι. 156, 298, Αἰσχύλ. Πρ. 171· τὸ θεῖον Διὸς σκ. Σοφ. Φιλ. 140· συνήθως ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης, Ἡρόδ. 7. 52· τύραννα σκ. Αἰσχύλ. Πρ. 761, πρβλ. Εὐμ. 626· ὅς .. σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει Σοφ. Ο. Κ. 425, πρβλ. 449, κτλ.· οὕτω, σκῆπτρα χώρας Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1167· πρβλ. Πέρσ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 600, 1268. **III** παρὰ τοῖς Ἑβδ., **σκῆπτρον - φυλή,** ἐπὶ τῶν Ἰσραηλιτικῶν φυλῶν, ὡς μετάφρασις τῆς Ἑβρ. λέξ. Shevet, (ἀλλ' ἐν Α' Βασιλ. Γ, 20 κέξ., **φυλή** «εἶναι ὑποδιαίρεσις τοῦ **σκήπτρου**)· ἴδε **δωδεκάσκηπτρον.** — Καθ' Ἡσύχ.: «κυρίως μὲν πᾶσα ῥάβδος, ἀπὸ τοῦ σκηρίπτεσθαι ἐπ' αὐτῇ, ὅ ἐστιν ἐπερείδεσθαι, καὶ τὸ βασιλικὸν δὲ σκῆπτρον».

σκηπτρο-φόρος, ον, ὁ φέρων σκῆπτρον, βασιλικός, ἔξοχος, σοφία Ἀνθ. Π. 7. 428· — **σκηπτροφορέω,** φέρω σκῆπτρον, γῆς ὁ αὐτ. 12. 56· ἀπολ., Φίλων 2. 363.

σκήπτω, Αἰσχύλ.· μέλλ. **σκήψω (ἐπι-)** Πλάτ. Θεαίτ. 145D· ἀόρ. **ἔσκηψα** Τραγ.· πρκμ. **ἔσκηφα (ἐπ-)** Διογ. Α. 1, 117· — Μέσ., μέλλ. **σκήψομαι** Ἡρόδ., Ἀττικ.· **ἐσκηψάμην** Ἀττικ.— Παθ., ἀόρ. **ἐσκήφθην** Ἐπιγραφ. ἐν Böckh. Urk. σ. 214, (**ἐπ-**) Πλάτ.· πρκμ. **ἔσκημμαι (ἐπ-)** Ἰσαῖ. 39. 15. (Ἐκ τῆς √ΣΚΑΠ παράγονται καὶ τὰ **σκᾶπ-ος** (Δωρ.), **σκῆπ-τρον, σκηπ-άνιον, σκήπ-ων (σκηρίπτω), ὡσαύτως σκηπ-τός, σκῆψ-ις·** καὶ ἐξ ἑτέρας ῥίζης ΣΚΙΠ, **σκίπ-ων, σκίμπ-τω·** πρβλ. **σκηρίπτω·** Λατιν. **scā-pus, scīp-io, scŭp-us, scam-num·** Ἀρχ. Σκανδιν. **skap-t·** Ἀρχ. Γερμ. **scaf-t (shaft)).** **I.** ὑποστηρίζω, ὑπερείδω, πιέζω τι ἐπί τινος, Παθ. καὶ μέσ., στηρίζομαι, ἀκκουμβῶ ἐπί τινος, πτῶχῳ .. ἐναλίγκιαν ἠδὲ γέροντι, σκηπτόμενον Ὀδ. Ρ. 203, 338, Ω. 158· ἐπὶ τετραυματισμένου ἀνθρώπου, αὐτῷ σκηπτόμεναν (ἐξυπακ. τῷ ἀκοντι) Ἰλ. Ξ. 457· βάκτρῳ Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 198· μεταφορ., ἀκκουμβῶ, στηρίζομαι ἐπί τινος προσώπου ἢ πράγματος, μάρτυρι Δημ. 915. 14., 921. 13. **2)** μετ' αἰτ. πράγματ., προσβάλλω πρὸς ὑποστήριξιν, ἀναφέρω πρὸς δικαιολογίαν, τὴν βίαν σκήψασ' ἔχει = σκήπτει, Εὐρ. Ἑλ. 834· — ἀλλ' ἡ σημασία αὕτη εἶναι συνηθεστάτη ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀναφέρω εἰς ὑπεράσπισίν τινος, ὑπέρ τινος, τὸ σκηπτόμενοι οἱ Πέρσαι Ἡρόδ. 5, 102· σκ. τὸ μὴ εἰδέναι ὁ αὐτ. 7. 28· σκήπτεσθαί τι πρός τινα Θουκ. 6. 18, Πλάτ. Σοφιστ. 217B· σκ. ἀσθένειαν, ἀναφέρω ἢ προσποιοῦμαι νόσον, Πολύβ. 40. 6, 11· σκ. πρόφασιν Ba-t Ep. Cr. 201· — ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., προσποιοῦμαι ὅτι εἶμαι, σκήπτομαι ἔμπορος εἶναι Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1027, πρβλ. Πλ. 904, Δημ. 69. 13, κτλ.· σκ. εἶναι φυλῆς τινος Λυσ. 166. 34· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ., ἀναφέρω ἢ ἰσχυρίζομαι ὅτι .., σκ. [τινα] παίζοντα λέγειν Πλάτ. Θεαίτ. 145C, πρβλ. Ἰσαῖ. 57. 20· οὕτω, σκ. τοῦτο ὡς .. Αἰσχίν. 88. 21· σκ. ὅτι .., Πλάτ. Συμπ. 217D· — ἀπολ., σκήπτεσθαι ὑπέρ τινος, συνηγορῶ ὑπέρ τινος, ὑπερασπίζω τινά, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 864D. **II.** ὡς τὰ **ἐνασκήπτω, ἐνασκίμπτω, ἐπισκήπτω,** ἄρξομαι νὰ πέσω ἐπί τινος, ἐξακοντίζω κατά τινος, ἐκφενδονίζω, ἐκτοξεύω, βέλος Αἰσχύλ. Ἀγ. 366· μεταφορ., σκ. ἀλάστορα εἴς τινα Εὐρ. Μήδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

1333· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, σκήψασθαι κότον τῇ γῇ Αἰσχύλ. Εὐμ. 801. **2)** ἀμετάβ., πίπτω βαρέως, πέδῳ (ἢ πέδοι) σκήψασα, καταπεσοῦσα εἰς τὴν ὑποκάτω πεδιάδα, ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 749· Διὸς ἔριν πέδῳ (ἢ πέδοι) σκήψασαν ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 429· ἐπὶ λοιμοῦ, σκήψας ἐλαύνει .. πόλιν Σοφ. Ο. Τ. 28· λίμνην ὑπὲρ Γοργῶπιν ἔσκηψε φάος, ἔπεσον αἱ ἀκτῖνές του, ἐρώτισε .. , ἐπὶ τοῦ φωτὸς τῆς φρυκτωρίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 302, πρβλ. 308, 310.

σκήπων, ωνος, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **σκίπων.**

σκηρίπτω, ὡς τὸ **σκήπτω,** στηρίζω, ἐμπήγω, φυτεύω στερεῶς, χηλὰς ἐνὶ γαίῃ Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 667. **II.** ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ μέσ., δὸς δέ μοι ῥόπαλον], .. σκηρίπτεσθ', νὰ στηριχθῶ ἐπ' αὐτοῦ, Ὀδ. Ρ. 196· σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε, στηριζόμενος, ὠθῶν μὲ χεῖρας καὶ πόδας, Λ. 595· οὕτω, φρίκη ἐν ῥέθεϊ σκ. Νικ. Θηρ. 721· ἐπί τινος Φίλων 2. 274· βακτηρίᾳ αὐτόθι 317· ἀπολ., πῦρ σκηριπτόμενον ὀρθοῦται, ὑποστηριζόμενον, ὑποδαυλιζόμενον, αὐτόθι 512, πρβλ. 1. 352, Ἡσύχ. **σκηρόν·** «σκληρόν, τραχύ» Ἡσύχ.

σκῆψις, εως, ἡ, (**σκήπτω** I. 2) πρόφασις, δικαιολογία, τοιάδε μέντοι σκ. οὐ δόλον φέρει Αἰσχύλ. Ἀγ. 886· μὴ σκ. οὐκ οὖσαν τιθῆς Σοφ. Ἠλ. 584, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 122, κτλ.· — μετὰ γεν., κατὰ φόνου τινὰ σκῆψιν, ἐπὶ προφάσει φόνου, Ἡρόδ. 1. 146 (ἔνθα ἡ γεν. σημαίνει τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι οὐχὶ φόνον ἀλλ' ἄλλο τι ἔπραξαν)· ἀλλ' ὡσαύτως, σκ. τοῦ μὴ τὰ δέοντα ποιεῖν, πρόφασις, δικαιολογία περὶ τοῦ μὴ ποιεῖν τι, Δημ. 10. 27· σκ. ἡ νόσος, ἤτοι πρόφασις οὐχὶ ἀλήθεια, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 31· — μετὰ ῥημάτων, σκῆψιν ποιεῖσθαί τι, χρῶμαι προφάσει, προφασίζομαι, Ἡρόδ. 5. 30· πρὸς Ἕλληνάς σφι σκ. ἐπεποίητο ὁ αὐτ. 7. 168· σκῆψιν εὐπρεπεστάτην ἔχειν ὁ αὐτ. 3. 72· σκῆψιν εἶχ' ὁλωλότα (ἐξυπακ. τὰ τέκνα) Εὐρ. Ἠλ. 29· σκ. προτείνειν, δεικνύναι αὐτόθι 1067, Μήδ. 744· τοῖς νέοις σκῆψιν φέρει ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 122· σκήψεις καὶ προφάσεις ἐρεῖ Δημ. 373. 10· ἀντίθετον τῷ σκ. ἐσδέχεσθαι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 392· σκ. ἐκδέχεσθαι Ὑπερείδ. Ὑπὲρ Εὐξεν. 22· εὑρίσκειν Δημ. 540· 26· διδόναι Ἀριστ. Τοπ. 5. 3, 7· προβάλλεσθαι, πορίζεσθαι κτλ., Πολύβ. κλπ.

σκιά, ᾶς, Ἰων. **σκιή, ῆς,** ἡ· (ἴδε ἐν τέλ.)· — σκιά, «ἴσκιος», Ὀδ. Λ. 207· σκιὰ ἀντίστοιχος ὡς, ὡς ἡ σκιά, ἥτις εἶναι σύντροφος τοῦ ἀνθρώπου, Εὐρ. Ἀνδρ. 745· ὑπὸ κίονος σκιὰν ἔπτηξεν ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 973· παροιμ., τὴν αὐτοῦ σκιὰν δέδοικεν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 62, Πλάτ. Φαίδων 101D. **2)** ἡ σκιὰ νεκροῦ, φάσμα, φάντασμα, Ὀδ. Κ. 495, Αἰσχύλ. Θήβ. 988 (πρβλ. Ἔρμανν. 955), Σοφ. Αἴ. 1257· σποδόν τε καὶ σκιὰν ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1159· κατθανὼν δὲ πᾶς ἀνὴρ γῆ καὶ σκιὰ Εὐρ. Ἀποσπ. 536· σκιᾷ τινι λόγους ἀνέσπα Σοφ. Αἴ. 301· ὡσαύτως, ἐπὶ ἀνθρώπου κατίσχνου, καταντήσαντος ὡς σκιά, Αἰσχύλ. Εὐμ. 302· φωνὴ καὶ σκιὰ γέρων ἀνὴρ Εὐρ. Ἀποσπ. 512· — συχν. ἐν παροιμίαις ἐπὶ τῆς θνητῆς τοῦ ἀνθρώπου καταστάσεως, σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος Πινδ. Π. 8. 136· εἴδωλον σκιᾶς Αἰσχύλ. Ἀγ. 839· πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 587. 6· ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἄλλο πλὴν εἴδωλα .. ἢ κούφαν σκιὰν ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 126· ἄνθρωπός ἐστι πνεῦμα καὶ σκιὰ μόνον ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 13· οὐδὲν ἐσμεν πλὴν σκιᾶς ἐοικότες αὐτόθι 682· ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, εὐτυχοῦντα μὲν σκιά τις ἂν τρέψειεν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1328· οὐδὲν μᾶλλον ἢ καπνοῦ σκιὰ Σοφ. Ἀποσπ. 295· ἐπὶ πραγμάτων ἀναξίων λόγου, τἄλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς οὐκ ἂν πρισίμην ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1170, πρβλ. Φιλ. 946· καπνοὺς καὶ σκιὰς Εὔπολ. ἐν «Αὐτολύκῳ» 14· — τὰ πάντ' ὄνου σκιά Σοφ. Ἀποσπ. 308· περὶ ὄνου σκιᾶς μάχεσθαι Ἀριστοφ. Σφ. 191, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 260C· ὁ Ἀρχιππ. ἔγραψε κωμῳδίαν ἐπιγραφομένην "Ὄνου σκιά"· — ἡ ἐν Δελφοῖς σκιά, τὸ ἐν Δελφοῖς ἐκεῖνο φάντασμα, δηλ. τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον, Δημ. 63 ἐν τέλ.· αἱ τοῦ δικαίου σκ., ἁπλαῖ σκιαὶ δικαιοσύνης καὶ οὐδὲν πλέον, Πλάτ. Πολ. 517D· σκιαὶ καὶ ἐν ὕδασιν εἰκόνες αὐτόθι 510E· σκιαὶ τῶν ὄντων, ἀλλ' οὐκ εἰδώλων σκ. αὐτόθι 532C· στιγμὴ ἢ σκιὰ τούτων Δημ. 552. 7· ἂν ἔχῃ φίλου σκιὰν Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 24. **II.** ἡ σκιὰ δένδρου, κτλ., ὡς προφύλαξις ἀπὸ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου, πετραίη σκιή, ἡ σκιὰ βράχου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 587 (ἔνθα ὑπάρχει βραχεῖα συλλαβὴ πρὸ τοῦ **σκ-**)· ἐν σκιῇ ἑζόμενος αὐτόθι 591· εἰ ὑπὸ σκιῇ ἔσοιτο ἡ μάχη Ἡρόδ. 7. 226· ὑπὸ σκιᾶς Εὐρ. Βάκχ. 458, ἴδε **συμμιγής**· ὑπὸ σκιὰν εἰσελθὼν καθίζεσθαι Ἀνδοκ. 6. 14· σκιὰν παρέχειν Πλάτ. Τίμ. 76D· ἐν σκιᾷ, δηλ. ἐν τῇ οἰκίᾳ, Ξεν. Συμπ. 2, 18, πρβλ. 3, 3 (ἴδε ἐν λ. **σκιατροφέω**)· σκιὰν ὑπερτείνασα Σειρίου κυνός, σκιὰν ἀπὸ τῆς θερμότητος αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 967· — ἐν τῷ πλησ., αἱ τῶν δένδρων καὶ αἱ τῶν πετρῶν σκιαὶ Ξεν. Κύρ. 8. 8, 17· ὑπὸ σκιαῖς ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 20, 18, πρβλ. 5, 9. **III.** σκιὰ ἐν τῇ ζωγραφικῇ, τὰ λαμπρὰ τῇ σκιᾷ τρανότερα ποιοῦσι Πλούτ. 2. 863E, πρβλ. 407A, καὶ ἴδε **σκιαγράφος.** **IV.** ὡς τὸ Λατ. umbra, ἀπρόσκλητος φίλος, ὃν δηλ. ἄλλος φίλος προσκαλεῖ καὶ φέρει μεθ' ἑαυτοῦ, Πλούτ. 2. 707A, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **Ἀπίκιος,** Ἡσύχ. Ἐντεῦθεν

σκι-άω, σκι-άζω, σκι-ερός, σκι-άς, σκι-άδειον· πρβλ. Σανσκρ. khâ-yâ ἀντὶ skâyâ (σκιά)· Ἀρχ. Σκανδιν. sky, Ἀρχ. Σαξον. sci-o (νέφος)· ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται τὰ **σκη-νή, σκό-τος·** — ἐξ ἐπιτεταμένου δὲ τύπου τῆς ῥίζης ὑπάρχει τὸ Γοτθ. skad-us (σκιά), καὶ ἴσως τὸ Λατ. ca-sa, ca-ssis, ca-strum (ἀντὶ scad-sa, κτλ.)· — **σκέπω, σκέπας, σκέπη** εἶναι ὡσαύτως συγγενῆ πιθανῶς).

σκιᾰγρᾰφέω, ζωγραφῶ μὲ ἀποχρώσεις φωτὸς καὶ σκιᾶς, ζωγραφῶ ἰχνογραφικῶς, Λατ. adumbrare, Φιλόστρ. 728· βέλεσι σκ. τινα ὁ αὐτ. 81. — Παθητ., τὰ πόρρωθεν .. φαινόμενα .. καὶ τὰ ἐσκιαγραφημένα Πλάτ. Πολ. 523B· ὡς ἐσκιαγραφημένα τὰ δίκαιά ἐστι ὁ αὐτ. ἐν Παρμ. 165C· μεταφορ., ἐσκ. ἡδονή, ἐζωγραφημένη ἀμυδρῶς, οὐχὶ πραγματική, ἀντίθετον τῷ **παναληθής, καθαρά,** ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 583B, πρβλ. 586B· πρβλ. **σκιαγραφία.**

σκιᾰγρᾰφημα, τό, ἰχνογράφημα διὰ φωτὸς καὶ σκιᾶς, ἁπλοῦν ἰχνογράφημα, Λατ. adumbratio (πρβλ. **σκιαγραφία**), ἐπειδὴ ἐγγὺς ὥσπερ σκιαγραφήματος γέγονα τοῦ γενομένου, ξυνίημι οὐδὲ σμικρὸν Πλάτ. Θεαίτ. 208E, πρβλ. Εὐστ. Πονημάτ. 57. 76. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 97.

σκιᾰγρᾰφία, ἡ, τὸ ἔργον τοῦ σκιαγράφου, (ἃ ἴδε)· σχέδιον, ἰχνογράφημα πρόχειρον δυνάμενον νὰ κάμῃ ἐντύπωσιν μακρόθεν θεωρούμενον, σκηνογράφημα, σκ. ἀσαφεῖ καὶ ἀπατηλῷ χρώμεθα Πλάτ. Κριτί. 107G· σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγράφειν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 365C, πρβλ. 602D, Φαίδων 69B· ἡ σκιὰ καὶ τὰ ἐνύπνια, παραβάλλονται ὡς ἀπατῶντα ἀμφότερα, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 29, 2· ἡ δημηγορικὴ λέξις ἔοικε τῇ σκ., δηλ. κατὰ τὸν σκοπὸν ὃν ἔχει ὅπως κάμῃ ἐντύπωσιν, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 3. 12, 5.

σκιᾰγρᾰφικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **σκιαγραφίαν**· ἡ σκιαγραφικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), = τῷ προηγ., Πρόκλ. ἐν Wyttenb. Φιλομαθ. 3, σ. 91.

σκιᾰ-γράφος [ᾰ], **ον,** ὁ ζωγράφων διὰ φωτὸς καὶ σκιᾶς, ἰχνογράφος, Θεόδ. Πρόδρ. σελ. 81· πρβλ. **σκιαγραφέω, -γράφημα, -γραφία.** **II.** ὁ ζωγράφων εἰκόνας διὰ τῆς προσηκούσης διανομῆς φωτὸς καὶ σκιᾶς, τὴν ὁποίαν τέχνην πρῶτος ἐποίησεν ὁ ζωγράφος Ἀπολλόδωρος, ἀνθρώπων πρῶτος ἐξευρὼν φθορὰν καὶ ἀπόχρωσιν σκιᾶς Πλούτ. 2. 346A· ἐντεῦθεν, **2)** καθόλου, **σκιαγράφος,** ὁ, ὁ κατέχων καὶ ἐννοῶν τὰς ἀρχὰς τῆς ζωγραφικῆς, καὶ μάλιστα τῆς προοπτικῆς, ὁ ζωγράφων σκηνὰς ἐν θεάτρῳ, (πρβλ. **σκηνογράφος**). ἴδε Müller Ἀρχαιολογ. τῆς Τέχνης § 136. — Οἱ τύποι **σκιογρ-** εἶναι μεταγεν., Φωτ. Βιβλ. 187. 24, Ἐθδ., κλπ., ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 646, Ἡσύχ.

σκιάδειον [ᾰ], τό, (σκιά) ἀνθήλιον, ἀλεξήλιον, ἐξεπετάνυτο ὥσπερ σκ. καὶ πάλιν ξυνήγετο Ἀριστοφ. Ἱππ. 1348, πρβλ. Ὄρν. 1508, 1550· ὡς σημείων ἐκθηλύνσεως, καθήμενον ὑψηλῶς ὑπὸ σκιαδείῳ Φερεκρ. ἐν «Ἰπνῷ» 1· ὁ Βάκχος συχν. παρίσταται οὕτως ἐπὶ ἀγγείων, πρβλ. Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 130, Σωράτις ἐν Ἀδήλ. 6· (οὕτως, Ἀνακρ. 19, πάϊς Κύκης .. σκιαδίσκην φορεῖ γυναικεῖν αὕτως)· — πρβλ. **σκιάς, σκιαδίσκη.** **2)** εἶδος πίλου ἔχοντος πλατὺν γύρον, ἄλλως **θολία,** Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 19. 38, Ἡσύχ. **3)** ἄμαξα ἔχουσα σκέπην ἢ στέγασμα, Εὐστ. 613. 43, Φώτ. **4)** = **σκιάς** II, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 12, 2, Διοσκ. 3. 58. — Τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι **σκιάδιον** παρὰ Φερεκρ., Θεοφρ., κλπ.· ἀλλ' ὁ τύπος οὗτος τοὐλάχιστον εἶναι μεταγενέστερος, ἴδε Δινδ. εἰς Στεφ. Θησ.

σκιᾰδεύς, έως, ὁ, = **σκίαινα,** Νουμήν. παρ' Ἀθην. 322F, Ἡσύχ.

σκιᾰδηφορέω, φέρω σκιάδειον, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 6. 1· μεταγεν. **σκιαδαφ-.**

σκιᾰδη-φόρος, ον, (σκιάς) ὁ φέρων σκιάδειον ἢ ἀνθήλιον, ἐκαλοῦντο δὲ οὕτως αἱ θυγατέρες τῶν μετοίκων, αἵτινες ὤφειλον νὰ φέρωσι σκιάδεια καὶ σκιάζωσι τὰς κανηφόρους κατὰ τὴν πομπήν, Πολυδ. Ζ', 134 (ἀλλ' αὐτόθι 174, **σκιαδοφόρος**)· πρβλ. **σκαφηφόρος.** **II.** καθόλου, ὁ σκέπων, σκιάζων, σκιερός, Αἰλ. π. Ζ. 16. 18.

σκιᾰδίσκη, ἡ, ἴδε **σκιάδειον.**

σκιαδο-φόρος, ἴδε ἐν λέξ. **σκιαδηφόρος.**

σκιάεις, εσσα, εν, = **σκιόεις,** Χοιροβοσκ. σ. 59. 35.

σκιάζω, (πρβλ. **σκιάω**)· μέλλ. Ἀττ. **σκιῶ (κατα-)** Σοφ. Ο. Κ. 406· ἀόρ. **ἐσκίασα** Ὅμ., Ἡσ., Λουκ.— Παθητ., **ἐσκιάσθην** διάφορ. γραφ. ἐν Εὐρ. Ἀνδρ. 1115, Ἀριστ. π. Χρωμ. 2, 4· πρκμ. **ἐσκίασμαι (ἐπ-)** Σοφ.· (σκιά). Ἐπισκιάζω, ἐπισκοτίζω, «σκεπάζω» Ἡσύχ., εἰσόκεν ἐλθὴ δείελος ὄψὲ βοῶν, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν Ὑ. Φ. 232· Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοὸς Σοφ. Ἀποσπ. 348· σκ. τὰ ἡλιούμενα Ξεν. Οἰκ. 19, 18· σκ. ἔθειραν, ἐστεμμένην, Σιμωνίδ. 150· φάρεα .. περιβαλλόμενα γένυσιν .. ἐσκίαζον Εὐρ. Ι. Τ. 1152, πρβλ. Ἱππ. 134· ἀπολ., ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ῥίπτω σκιάν, σκιάζω, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 4, 17· — ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ ὡρολογίου, ὁ γνώμων σκιάζει τὴν ἕκτην, δηλοῖ διὰ τῆς σκιᾶς του, Ἀλκίφρων 3. 4. — Παθ., εἶμαι ἐν σκιᾷ, Ἀριστ. π. Χρωμ. 2, 4· πρβλ. **σκιάω·** σκιάζεσθαι τοῖς ποσί,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπὶ τῶν **Σκιαπόδων**, Κτησ. παρ' Ἀρποκρ. **II**. καθόλου, ἐπισκιάζω, καλύπτω, Ἰτῆναι βελέεσσιν Ἡσ. Θ. 716· τὸ γένειον, τὴν ἀσπίδα πᾶσαν σκιάζειν Ἡρόδ. 6. 117· σκιάσαι γένυν, ἐπὶ τῆς γενειάδος νεανίου μόλις μελανιζούσης τὴν κάτω σιαγόνα, Ἀνθ. Π. 12. 26· οὕτως ἐν τῷ παθητ., ἐπὶ δὲ τέκνων γένυς ἐμῶν σκ. Εὐρ. Φοίν. 63. **III**. σκιάζω ζωγραφῶν, Λουκ. Ζεῦξις 5· πρβλ. **σκιαγράφος** II. **IV**. καῦμα σκ., ἀποκρούω τὸ καῦμα τοῦ ἡλίου, Λατ. defendere aestatem, Ἀλκίφρων 3. 12.

σκιᾰθήρας, ου, ὁ, (θηράω) ὁ θηρεύων τὴν σκιάν, δηλ. ἡλιακὸν ὡρολόγιον, Βιτρούβ. 1. 6· διάφορ. γραφὴ **σκιοθήρας**, ἴδε **σκιάθηρον**.

σκιᾰθηρέω, ἐπιζητῶ τὸν μεσημβρινόν, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **φρέαρ** (ἔνθα **σκιαθ-**).

σκιᾰθηρικός, ή, όν, ὄργανον, = **σκιαθήρας**, Βυζ.· τὸ σκιαθηρικὸν παρὰ Κλεομήδ.· καὶ **σκιοθηρικοὶ** γνώμονες παρὰ Στράβ. 125.

σκιά-θηρον (ἐξυπακ. ὄργανον), τό, = **σκιαθήρας**, Διογ. Α. 2. 1· — ὡσαύτως **σκιόθηρον**, Πλουτ. Μάρκελλ. 19, Διογ. Α. 2. 1· **σκιόθηρος**, ὁ, Σχόλ. εἰς Πτολ.· καὶ ὡς ἐπίθετ., σκ. ὄργανον Πτολ.— Ὑποκορ. **σκιοθήριον**, τό, Σχόλ. εἰς Λουκ.

σκίαινα, ἡ, θαλάσσιος τις ἰχθύς, Λατ. umbrina, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 19, 5, πρβλ. Ἀθήν. 322F· — ὡσαύτως **σκιᾶνίς, -ίδος**, ἡ, Ἐπίχ. 28 Ahr.· καὶ παρὰ Γαληνῷ **σκινίς, -ίδος**.

σκιᾶνός, ή, όν, σκιερός, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. 126, πιθαν. πλημμ. γραφ. ἀντὶ **σκιερός**.

σκιᾰ-μᾰχέω, μάχομαι ἐν τῇ σκιᾷ, δηλ. ἐν τῷ σχολείῳ (χάριν ἀσκήσεως), σκ. πρὸς τὸν οὐρανόν, ἀσκῶ τοὺς βραχίονας δέρων τὸν ἀέρα, Κρατῖν. ἐν «Βουκόλοις» 3, πρβλ. Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 154A, καὶ αὐτόθι Schweigh. **II**. μάχομαι πρὸς σκιάν, Πλάτ. Ἀπολ. 18D· μάχομαι, ἀγωνίζομαι ματαίως, σκ. πρὸς ἀλλήλους ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 520C· πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 830C· — Παθ., ἔπη μάτην σκιαμαχούμενα, ῥιπτόμενα ἀλογίστως κατὰ τὴν συζήτησιν, Λουκ. Ἁλ. 35· — **σκιομαχέω** εἶναι τύπος μεταγεν., Φίλων 2. 356, Ἀντυλλ., κλπ.

σκιᾰ-μᾰχία, ἡ, τὸ μάχεσθαι ὑπὸ σκιάν, δηλ. τὸ γυμνάζεσθαι ἐν τῷ σχολείῳ, Λατ. umbratilis exercitatio· ἴδίως, γυμνάζομαι σὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, οὐχὶ πολὺ διάφορον τοῦ **χειρανομία**, πρβλ. Παυσ. 6. 10, 3. **II**. τὸ μάχεσθαι πρὸς σκιάν, ψευδὴς μάχη, Πλούτ. 2. 130E, Εὐστ. 663. 16.— **σκιομαχία** εἶναι μεταγεν. τύπος, Γαλην.

Σκιά-ποδες [ᾰ], οἱ, οἱ ἔχοντες τοὺς πόδας ὡς σκιάδεια, μυθικός τις λαὸς τοῦ θερμοτάτου μέρους τῆς Λιβύης, ἔχοντες πόδας ὑπερμεγέθεις, οἷς ἐχρῶντο ἀντὶ σκιαδείων, ὅτε ἀνεπαύοντο, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1553, πρβλ. Σχόλ. ἐν τόπῳ, Κτησ. Ἀποσπ. 89, Ἡσύχ.

Σκιάρα· «ἡ Κεφαλληνία» Ἡσύχ.

σκιᾰρό-κομος, ον, ὁ ἔχων φύλλα σκιάζοντα, «φουντωτός», Ὕλη Εὐρ. Βάκχ. 876, ἴδε Elmsl.

σκιᾰρός, ά, όν, ἴδε **σκιερός**.

σκιάς, -άδος, ἡ, (σκιά) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς σκιάν, εἶδος εὐρέος σκιαδείου ἐν εἴδει οὐρανοῦ (τὸ σχῆμα ἔχοντος ἀλεξηλίου), «τέντα» μὲ θολωτὴν ὀροφήν, «κιόσκι», Θεόκρ. 15. 119, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 141F, Πλουτ. Θεμιστ. 16· οἷον τὸ τοῦ Διονύσου (πρβλ. **σκιάδειον**), Πολυδ. Ζ', 174, Ἡσύχ. **2) Σκιάς** = ὁ ἐν Ἀθήναις **θόλος**, Ἐπιγραφ. Ἀττ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 39· ἐπὶ σκιάδος, holo praelectus, αὐτόθι 184, 191-4, ἴδε Böckh σ. 326, Ἀμμών. παρ' Ἀρποκρ.· ὡσαύτως, κυκλικόν τι οἰκοδόμημα ἐν Σπάρτῃ ἐν ᾧ ἠθροίζετο ὁ λαὸς ἐν Ἐκκλησίᾳ, Παυσ. 3. 12, 8, Ἀνθ. Π. 9. 488. **II**. ὁ κόρυμβος τῶν κορυμβοειδῶν φυτῶν, Φανίας παρ' Ἀθην. 371D. **III**. = **ἀναδενδράς**, Ἡσύχ.

σκίασμα, τό, (σκιάζω) σκιὰ ἐπιρριπτομένη, πρᾶγμα ἐπιρριπτόμενον πρὸς σκιάν, πᾶν ὅ,τι σκιάζει, τῆς γῆς, ἐπὶ ἐκλείψεων, Διόδ. 2. 31, Πλούτ. 2. 891F· εἰκὼν ἀνταναλωμένη ἐν τῷ ὕδατι, Καλλίστρ. σ. 896, κτλ.· — καθόλου, προκάλυμμα, σκέπη, = **σκιάδειον**, Εὐστ. Πονημάτ. 284. 36.

σκιασμός, ὁ, = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 869.

σκιαστής, οῦ, ὁ, ἀμφίβ. λέξ. παρὰ Γρηγ. Ναζ., ἣν τινες ἑρμηνεύουσιν ὡς σημαίνουσαν «σκιαθήρας»· ἕτεροι δὲ ὡς σημαίνουσαν «κεντητής» (πρβλ. **σκιωτός**)· θηλ. **σκιάστρια**, Βυζ.· ἴδε Δουκάγγ.

II. ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἀμφιβ. σημασίας, Λυκόφρ. 562.

σκιαστικός, ή, όν, ὁ σκιάζων, καλύπτων, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 318.— Ἐπίρρ. **σκιαστικῶς**, Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1703. 13.

σκιᾰτρᾰφέω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ **σκιατροφέω**, παρὰ Πλάτ. καὶ Στοβ. ἔνθ. ἀνωτ.

σκιᾰτρᾰφής, ές, (τρέφω) ὁ ἀνατρεφόμενος ἐν τῇ σκιᾷ, δηλ. ζῶν ἐν σκιᾷ, διάγων βίον ἑδραῖον, «καθιστικόν», Λατ. umbratilis, Ἀγαθ. Ἱστ. 1. 7.

σκιατρᾰφία, ἡ, τὸ διάγειν ἐν σκιᾷ, διάγειν βίον καθιστικόν, θηλυπρεπῆ, Πλουτ. Αἰμίλ. 31· ἐν τῷ πληθ., ἕξεις ἐκτεθηλυμμέναι, γυναικωδεῖς, ὁ αὐτ. 2. 209C· καὶ οὕτως ὁ Δινδ. ἀγαγινώσκει ἀλλαχοῦ παρὰ Πλουτ. καὶ Διοδ. 20. 62, ἔνθα ἕτεροι **σκιατροφία**.

σκιᾰτρᾰφίας, ου, ὁ, = **σκιατραφής**, Πολυδ. Δ', 147, Ζ', 185 (διάφ. γραφ. **-τροφίας**).

σκιᾰτροφέω, Ἰων. **σκιητροφέω**· παρ' Ἀττ. ὡσαύτως **σκιᾰτρᾰφέω**, ἴδε κατωτ. καὶ πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 578· (**σκιά, τρέφω**). Ἀνατρέφω ἐν τῇ σκιᾷ ἢ ἐντὸς τῆς οἰκίας, δηλ. ἀνατρέφω τρυφηλῶς, σκ. τὰ σώματα Μάξ. Τύρ. 28. 3. — Παθ., μένω ἐν τῇ σκιᾷ συνεχῶς, ἀποφεύγω τὸν ἥλιον καὶ τὸν κόπον, σκινάξ πηξάμενοι ἐσκιητροφέοντο Ἡρόδ. 6. 12· μὴ σκιατραφούμενος Ποιητὴς παρὰ Στοβ. 520. 38· καθῆσθαι καὶ σκιατραφεῖσθαι Ξεν. Οἰκ. 4, 2· ἐσκιατραφημένη σωμάτων ἕξις Πλούτ. 2. 8D· ἐπὶ φυτῶν, φύομαι καὶ αὐξάνομαι ἐν τῇ σκιᾷ, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 2. 7, 4. **II**. ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., φορῶ καλύπτραν ἢ κουκούλαν, ἔχω τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην, σκιητροφοῦσι ... τιάρας φορέοντες Ἡρόδ. 3. 12· ἐντεῦθεν καὶ ὡς τὸ παθητ., πλούσιος ἐσκιατροφηκὼς, ἄνθρωπος πλούσιος καὶ ἐκτεθηλυμμένος, ἀντίθετον τῷ, πένης ἡλιωμένος, δηλ. πτωχὸς ἐκτεθειμένος ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸν ἥλιον, Πλάτ. Πολ. 556D, πρβλ. Φαίδρ. 239C, Pers. Sat. 4. 18, 33.

σκιᾰτροφία, ἡ, ἴδε **σκιατραφία**.

σκιαυγέω, (σκιά, αὐγή) ἔχω ἀσθενῆ τὴν ὅρασιν, εἶμαι μύωψ, βλίπω ὥσπερ ἔχων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου σκιάν, Ἱππ. 57. 11, 558. 22.

σκιάω, = **σκιάζω**, ἐπισκιάζω, κάμνω τινὰ σκιερόν, Λήμνεν.· ἀκρατάτῃ κορυφῇ σκιάει Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 604, πρβλ. Νικ. Θηρ. 30, Ἄρατ. 864· — Παθητ., γίνομαι σύσκιος, σκοτεινός, βύσει ὁ τ' ἠέλιος σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί (Ἐπικ. γ' πληθ. παρατ.), Ὀδ. Β. 388, Γ. 487, κτλ.

σκίγγος ἢ **σκίγκος**, ὁ, εἶδος σαύρας εὑρισκομένης ἐν Ἀφρικῇ καὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ, χρησιμευούσης ὡς φάρμακον, Διοσκ. 2. 71, πρβλ. Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 5 (διάφορ. γραφ. **σίγγος**).

σκιδνημι, ἰσοδύναμος τύπος τῷ **σκεδάννυμι** (δ' ἴδε), διασκορπίζω, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 5, Πλούτ. 2. 933D· ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἐν τῷ συνθέτῳ **διασκίδνημι**. **II**. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ παθ. **σκίδναμαι**, καὶ σχεδὸν ἀπαντᾷ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατατ. (παρ' Ἱππ. 336. 3 ὁ Littré διώρθωσε **σκεδασθῇ** ἐξ Ἀντιγράφ.)· — σκορπίζομαι, διασκορπίζομαι ὡς πλῆθός τι ἢ συνάθροισις, αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε Ἰλ. Α. 487· ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι Ὀδ. Δ. 274· ἐσκίδναντο ἐὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος Ἰλ. Τ. 277, Ψ. 3· ἐπὶ νῆας ἕκαστος ἐσκίδναντ' ἴέναι Ω. 2· σκίδνασθ' ἐπὶ ἔργα ἕκαστος Ὀδ. Β. 252· ἐσκίδναντο ἐὰ πρὸς δώματ' ἕκαστος αὐτόθι 258· ἐπὶ ἁρπῆ θαλάσσης, ὑψόσε δ' ἄχνη σκίδναται Ἰλ. Α. 308· ἐπὶ νέφος κονιορτοῦ, ὕψι δ' ἄελλα σκίδναται Π. 375· ἐπὶ ῥεύματος ὕδατος, ἀνὰ κῆπον ἅπαντα σκίδναται Ὀδ. Η. 130· ὡσαύτως, ὀδμὴ σκίδνατο Ὕμν. εἰς Δήμ. 279· ἓψ σκιδναμένη Ἡσ. Θ. 42· σκιδναμένα γὰρ Σιμωνίδ. 51· σκιδνάμεναι ἐν στάθεσιν ὀργαὶ Σαπφὼ 31· σκιδναμένης Δημήτερος, δηλ. κατὰ τὸν χρόνον τοῦ ἀπορητοῦ, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 14· ἅμα ἠλίῳ σκιδναμένῳ, ὡς ὁ ἥλιος ἄρχεται διασκορπίζων τὸ φῶς του, δηλ. εὐθὺς μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ὁ αὐτ. 8. 23· ὡσαύτως οὐχὶ σπανίως παρ' Ἱππ. ἐπὶ τῆς ἐξαπλώσεως νόσου τινὸς εἰς ὅλον τὸ αὐστημα τοῦ ἀνθρώπου, 305. 36., 408. 44, κτλ.· ὡσαύτως παρὰ Πλουτ.· ἀλλὰ δὲν ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ., εἰ μὴ ἐν τῷ συνθ. **διασκίδναμαι** παρὰ Θουκ. 6. 98· καὶ τὰ ἁπλοῦν **σκίδναμαι** παρὰ Θεοφρ. π. Δίσθ. 55, 56, Ἡσύχ.

σκιερός ἢ **σκιᾰρός, ά, όν**, ἀλλ' ἐπικρατεῖ ὁ διὰ τοῦ ε τύπος, ἴδε τὰ χωρία· (σκιά) — ὁ παρέχων σκιάν, σύσκιος, κατάσκιος, ἐν νέμεϊ σκιερῷ Ἰλ. Λ. 480· ἄλσος ὑπὸ σκιερὸν Ὀδ. Υ. 278· σκιαρόν τε φύτευμα Πινδ. Ο. 3. 32· σκιεροῖσιν ὑφ' ἕρνεσιν Ἴδυκ. 1. 3· σκιερὰ δάφνα Εὐρ. Ι. Τ. 1246· ὦ σκιερὰ φυλλὰς ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 310· ὄρος σκιερὸν Ἀριστοφ. Ὄρν. 310· — παροδόξως, σκιεροῖσι πόθοισι, μὲ ἐπιθυμίαν σκιᾶς, Ὀππ. Ἁλ. λ. 438.

2) ὁ ἐν σκιᾷ, σκιεροὺς θώκους Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 572· ἀπὸ σκιαρὰν παγὰν Πινδ. Ο. 3. 24· ἀνάπαυλαι σκιεραί (διάφ. γραφ. -εραί) Πλάτ. Νόμ. 625B. **3)** ὁ ἔχων χρῶμα σκοτεινόν, «σκοῦρον», Ἱππ. 1082A· τὸ σκ. μέλαν φαίνεται Ἀριστ. περὶ Χρωμ. 1, 5· ἄνθος ὀπώρης Ἀνθ. Π. 6. 154· φρίκη σκ. Θάλαττα Ἀλκίφρ. 1. 17· κεῖται ὑπὸ σκ. κόνιν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 212, κτλ., Ἡσύχ.

σκιή, σκιητροφέω, Ἰων. ἀντὶ **σκιά, σκιατροφέω**.

σκιθακός· «ἰχθὺς ὁ καὶ τράχουρος» Ἡσύχ.

σκίλλα, ης, ἡ, «σκιλλοκρόμμυδον», ἄλλως **σχῖνος**, Θέογν. 537, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 30, 4, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 9, 4, Θεόκρ. 7. 107· χρῆσις αὐτῆς ἐγίνετο εἰς τελετὰς ἁγιστικάς, Δίφιλ. ἐν Ἀδῇλ. 3, Θεοφρ. Χαρακτ. 16, ἔνθα ἴδε Casaub.· — Ὑποκορ. **σκιλλάριον**, τό, Ἀέτ. — Καθ' Ἡσύχ.· «σκαμμωνία, θανατηφόρος μυῶν».— Ἴδε Κλύντου Γλῶσσ. Παρατηρ. σ. 377.

σκιλλῖτικός, ή, όν, (σκίλλα) ὁ ἐκ «σκιλλοκρομμύδου» ἕξις σκ. Διοσκ. 2. 202, Ὀρειβάσ. 31 Mai, κτλ.· ἐνίοτε φέρεται ἡμαρτημένως **σκιλλητικός**· — ὡσαύτως **σκιλλῖνος, ή, όν**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 1. 78, Ὀρειβάσ. 65 Mai· καὶ **σκιλλίτης, ου**, ὁ, μεταγεν. Ἰατρ.

σκιλλο-κρόμμυον, τό, = **σκίλλα**, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 5. 121.

σκίλλος· «ἰκτῖνος» Ἡσύχ.

σκιλλώδης, ες, ὅμοιος πρὸς σκίλλην ἢ «σκιλλοκρόμμυδον», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 18, 3· ἐπὶ γεύσεως, ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 7, 4, Ἱκέσ. παρ' Ἀθην. 87C· συγκρ. **-έστερος**, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 121A.

σκιμᾱλίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, ἐμπαίζω, περιπαίζω, περιγελῶ, «μουτζώνω», «φασκελώνω», κτυπῶ μὲ τὸν μεσαῖον δάκτυλον εἰς τὴν μύτην (πρὸς ὕβριν), τινά Ἀριστοφ. Εἰρ. 549· ῥηματίοις ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 444· σκ. ποδί, λακτίζω, «κλωτσῶ», Διογ. Λ. 7. 17· — ἑρμηνεύεται ὡς Ἀττ. ἰσοδύναμον τῷ κοινῷ Ἑλλην. **καταδακτυλίζω** παρὰ Μοίρ. 360, Α. Β. 48, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἑτέραν ἑρμηνείαν παρέχει ὁ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. ἔνθ' ἀνωτ., δηλ., ὑψώνω τὸν μέσον δάκτυλον (μετ' αἰσχρᾶς σημασίας), ἴδε Ἰουβεν. 10. 53, Μαρτ. 2.28· καλεῖται digitus infamis παρὰ τῷ Περσ. 2. 33. [Ἡ ποσότης τῆς συλλαβ. **σκι-** δὲν εἶναι ὡρισμένη].

σκιμβάζω, χωλαίνω, ὀκλάζω, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 678· ὡσαύτως **κιμβάζω, ὀκιμβάζω**. Ἡσύχ., ὅστις ἀναφέρει καὶ τὸ ἐπίθετον **σκιμβός, ή, όν**, χωλός, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 254.

σκιμβασμός· «φιλήματος εἶδος» Ἡσύχ.

σκιμβάδες· «ὕλη εὔθετος εἰς τοίχων ἐπίθεσιν, σκέπης χάριν» Ἡσύχ.

σκιμβόλος· «ἠλίθιος» Ἡσύχ.

σκίμβρον, τό, = **σισύμβριον**, Γεωπ. 12. 35.

σκιμπόδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σκίμπους**, Φιλήμ. ἐν «Ἐφεδρ.» 1, Λουκ. Ὄν. 3, κτλ.· οὕτω **σκιμποδίσκος**, ὁ, Συνέσ. 23D.

σκίμπους, -οδος, ὁ, = **ὀκλαδίας**, «σκαμνὶ» διπλωτόν, ὡς τὸ **ἀσκάντης ἢ κράββατος**, Ἀριστοφ. Νεφ. 254, 709, Πλάτ. Πρωτ. 310C, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 4. **II** εἶδος κλινιδίου ἢ φορείου πρὸς μεταφορὰν ἀσθενῶν, Γαλην.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. τόμ. Α', σ. 396, Κόντου Κριτικὰς καὶ Γραμμ. Παρατηρ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Ζ', σ. 359.

σκίμπτομαι, = **σκήπτομαι**, ἐμπήγομαι, καρφώνομαι, μεθαρμόζομαι, ἄροτρον σκίμψατο καὶ βόας Πινδ. Π. 4. 399, ἴδε Böckh διάφορ. γραφ. εἰς Ο. 6. 101 (171). **II** Παθ., ἢν [τὸ ῥῆγμα] ἐς τὴν φλέβα σκιμφθῇ, πέσῃ ἐπὶ τῆς φλεβός, «ἐγγίσῃ, προσπελασθῇ» (Ἡσύχ.), Ἱππ. 455. 16.—Ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ ἐνεργ. «**σκίμπτει**· χαλεπαίνει, ἐρείδεται, ἐπιπίπτει», καὶ «**σκίμψαι**· ἐμπαγῆναι, ἐμπελασθῆναι».

σκίμπων, μεταγεν. τύπος τοῦ **σκίπων**, ἐνίοτε εἰσαγόμενος καὶ εἰς τὰ Ἀντίγραφα τῶν δοκίμων συγγραφέων.

σκίναξ [ῑ], **ᾰκος**, ὁ, ἡ, (συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ **κινέω**)· ταχύς, εὐκίνητος, πηδηκτός, ἐπίθετον τῶν λαγωῶν, σκ. νεαροῖο λαγωοῦ Νικ. Θηρ. 577· οὕτως, σκίναξ, = λαγώς, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξιφ. 67· καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὴν λέξ. **κίνδαξ** ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας.

σκίνᾰρ [ῑ], **-ᾰρος**, τό, τὸ σῶμα, Νικ. Θηρ. 694· πρβλ. **σκῆνος** II.

σκινδᾰλᾰμίζω, ἐξετάζω ἐντελῶς, ἐρευνῶ, «ψάχνω», «σκαλίζω», Θεοφυλ. Σιμ. Ἐπιστ. 24.

σκινδᾰλᾰμός, Ἀττ. **σχινδάλαμος**, ὁ, τεμάχιον ξύλου ἐσχισμένον, ξυλάριον, σχίζα λεπτή, πελεκοῦδι, ἀγκίδα, Λατ. scindula, **σχινδαλμός** Ἱππ. 649. 49· συγκεκομ. **σκινδαλμός** Διοσκ. 1. 17, Ἀλκίφρων 3. 64, Ἡσύχ. **II** μεταφορ., λόγων ἀκριβῶ· σχινδάλαμοι, λεπτολογίαι, σοφίσματα, Ἀριστοφ. Νεφ. 130, πρβλ. Βατρ. 819, Λουκ. Ἡσ. 5·— πρβλ. **ἀνασχινδυλεύω**.

σκινδᾰλᾰμο-φράστης, ου, ὁ, ὁ διασχίζων τὰ ἄχυρα, διυλίζων τὸν κώνωπα, λεπτολόγος, σοφιστής, Ἀνθ. Π. 11. 354.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 428.

σκινδάρ(ε)ιος· «ὄρχησις οὕτω καλουμένη» Ἡσύχ.

σκινδάριον, τό, ἄγνωστός τις ἰχθύς, Ἀναξανδρ. ἐν «Λυκούργ.» 1. 4.

σκίνδαρος, ὁ, ἀπρεπὲς σχῆμα, τρόπος ἀπρεπής, «φάσκελον», «ἡ ἐπανάστασις νυκτὸς ἀφροδισίων ἕνεκα» Ἡσύχ., Φώτ.· ὁ Ἡσυχ. ὡσαύτως μνημονευει ῥήμ. **σκινδαρεύομαι** «δακτυλίζεσθαι, σκιμαλίζεσθαι»· **σκινθαρίζω** «ἔνιοι σκα(νθα)ρίζειν· τὸ γὰρ τῷ μέσῳ δακτύλῳ τὴν μυκτῆρα παίειν δηλοῖ, ὡς Δίδυμος»· **σκινθίζομαι** «λακτίζομαι».

σκίνδᾰφος, ἡ, θήλεια ἀλώπηξ, Αἰλ. π. Ζ. 7. 47· πρβλ. **κίδαφος**.

σκινδαψός, ὁ, μουσικὸν ὄργανον ἔχον τέσσαρας χορδάς, Ἀναξίλ. ἐν «Λυροποιῷ» 2, Θεόπομπ. Κολοφ. κ. ἄλλ. παρ' Ἀθην. 182A, πρβλ. 636B. **2)** λέξις ἄνευ σημασίας, = «πῶς τὸ λένε», τὸ ὁποῖον λέγει τις ὅταν δὲν εἶναι βέβαιος περί τινος λέξεως, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 7. 15, Ἀρτεμ. 4. 2, Γαλην. (οὗτος μάλιστα ἔχει καὶ τὸ ῥῆμα **σκινδαψίζομαι**, 8. 662), Ἰω. Δαμασκ. 1. 12C, κτλ. **II** δένδρον ὅμοιον κισσῷ, Κλείταρχ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 906. **III** ἄγνωστόν τι πτηνόν, Ἡσύχ.

σκίνδιον, τό, = **λεύκωμα**, Λατ. album, Θεόγνωστ. ἐν τοῖς Α. Β. 2. 15.

σκινθός, ή, όν, δύτης, κολυμβητής, Θεόφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 6, 9.

σκιο-γράφος, κτλ., μεταγεν. τύποι ἀντὶ **σκια-γράφος**, Λοβ. εἰς Φρύνιχ. 646.

σκιο-ειδής, ές, ὁ ὡς σκιὰ παρερχόμενος, σκιώδης, σκιοειδέα φῦλ' ἀμενηνά Ἀριστοφ. Ὄρν. 686 (ἐν παρῳδουμένῳ ἡρωϊκῷ στίχῳ)· σκιοειδῆ φαντάσματα Πλάτ. Φαίδων 81D· θυσίην σκ. Ἀνθ. Π. 11. 34.— Ἐπίρρ. **-δῶς** Ἐκκλ. **2)** ἐπὶ χρωμάτων, Ἀριστ. π. Χρωμ. 5, 11· πρβλ. **σκιώδης**.

σκιόεις, εσσα, εν (οὐδέτ. **σκιόειν** χάριν τοῦ μέτρου, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 404)· — ὡς τὸ **σκιερός**, σύσκιος, ἔχων σκιὰν πολλήν, οὔρεα, ὄρεα σκ., σύσκια, κατάσκια, Τρυφιόδ. (γραπτ. Τριφιόδ-.) 236. **2)** ἐνεργ., νέφεα σκ., σύννεφα ἐπισκιάζοντα, Ἰλ. Ε. 525, Ὀδ. Θ. 374, κτλ. **II** οὐχὶ πραγματικός, ἐπὶ ἀνταναχλάσεως ἐν κατόπτρῳ, τύπος Ἀνθ. Π. 6. 20., 9. 807· κέρδος ὀνείρου αὐτόθι 11. 366.— Καθ' Ἡσύχ.: «σκιερόν. μέλαν. βαθυ».

σκιο-θήρας, -θήριον, -μαχέω, -μαχία, -τραφέω, -τραφής, κτλ., μεταγεν. τύποι ἀντὶ **σκια-**.

σκιουργέω, (*ἔργω) ἐνασχολοῦμαι εἰς σκιάς, Θεόδ. Μετοχ. σ. 389.

σκί-ουρος, ὁ, (οὐρά) κυρίως ὁ διὰ τῆς οὐρᾶς κάμνων εἰς ἑαυτὸν σκιὰν (πρβλ. **σκιάποδες**), τὸ ζῷον ἡ «βερβερίτσα», Ὀππ. Κυν. 2. 586· πρβλ. Πλίν. 8. 58· καλεῖται καὶ **καμψίουρος, ἵππουρος**. (Ἐντεῦθεν τὸ Ἀγγλ. squir-rel, διὰ μέσου τοῦ Λατ. ὑποκορ. sciur-iolus), Ἡσύχ.

σκιοφᾰνής, ές, ὅμοιος πρὸς σκιάν, πρὸς φάντασμα, Εὐστάθ. 1699. 8.

σκιο-φόρος, ον, ὁ φέρων σκιάν, σκιερός, Γλωσσ.

σκιό-φως, -ωτος, τό, τὸ μετὰ τὴν δύσιν ὀλίγον φῶς, ὡς τὸ **λυκόφως**, Ἡλιόδ. 5. 27, Ἐκκλ.

σκιόψυκτος, ον, ὁ ψυχθεὶς ἢ ξηρανθεὶς ἐν τῇ σκιᾷ, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 97, 693.

σκίπει· «νύσσει» Ἡσύχ.

σκιπός· «σκιφός, ὁ μικρολόγος» Ἡσύχ.

σκίπτω, = **σκίμπτομαι**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 220· **σκίπω** Ἡσύχ.

σκίπων, -ωνος, ὁ, (σκίμπτομαι) = **σκῆπτρον**, «βακτηρία, ῥάβδος» Ἡσύχ., Ἡρόδ. 4. 172, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 820, Εὐρ. Ἐκ. 65, Κρατῖν. ἐν «Χειρ.» 2, Ἀριστοφ. Σφ. 727· σκ., γεροντικὸν ὅπλον Καλλ. Ἐπιγράμμ. 1. 7·— Ὁ τύπος **σκίμπων** ἀπαντᾷ ὡς διάφ. γραφ. παρ' Ἡροδ., Εὐρ., κλπ.· **σκήπων** ἐν Ἀνθ. Π. 6. 293, 294., 7. 65, 89, κτλ., μνημονεύεται δὲ καὶ παρ' Ἡρῳδιαν. ἐν Ἐπιμερ. 127, Θεόγνωστ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξων. 2. 34· τὸ Λατ. κύρ. ὄνομα Scipio ἑρμηνεύεται **Σκιπίων** παρὰ Παυσ. 6. 30, 9, Συλλ. Ἐπιγρ. 2656b (σ. 1107), **Σκιπίων** ἐν Ἀντιγράφ. τοῦ Πλουτ., κλπ. —Ἴδε Κόντου Κριτικὰς καὶ Γραμμ. Παρατηρ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Ζ', σελ. 358.

Σκίρα [ῑ], τά, ἡ ἑορτὴ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς τελουμένης κατὰ τὸν μῆνα Πυανεψιῶνα (δηλ. κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ Γρηγ. ἡμερολογ.), Ἀριστοφ. Θεσμ. 834, Ἐκκλ. 18, 59, Θερεκράτ. ἐν Ἀδήλ. 49· πρέπει δὲ νὰ διακρίνηται ἀπὸ τῶν **Σκιροφορίων**, ἃ ἐτελοῦντο κατὰ τὸν μῆνα Σκιροφοριῶνα (Ἰούνιον), Κλήμ. Ἀλ. 14, Φώτ., κλπ.· ἴδε C. F. Herm. in Dind. Annot. ad Dem. 2. σ. 740.

σκῑραίνω, = **σκιρόω**, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 651.

Σκῑράς, -άδος, ἡ, ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς (ἴδε **σκίρον**), Στράβ. 393, Παυσ. 1. 1, 4., 1. 36, 4.

σκῑρᾰφεῖον (ἐν Ἀντιγράφ. ἐνίοτε **σκιράφιον**), τό, τόπος ἔνθα παίζουσι τοὺς κύβους, κυβευτήριον, Ἰσοκρ. 149C, π. Ἀντιδ. § 306, πρβλ. Ἄμφιδα ἐν «Κυβευταῖς» 1, Θεοπόμπ. Ἱστ. 254.— Ἐντεῦθεν, **σκῑραφεία**, ἡ, τὸ κυβεύειν, ἡ, κυβεία, Γλωσσ.

σκῑρᾰφευτής, οῦ, ὁ, ὁ παίζων τοὺς κύβους, κυβευτής, Ἄμφις ἐν «Κυβευταῖς» 1.

σκίρᾰφος [ῑ], ὁ, τὸ κιβώτιον τῶν κύβων, δι' οὗ παίζουσι ῥίπτοντες τοὺς κύβους, «ζάρφι», Ἐτυμολ. Μέγ. 717·— μεταφορ., ἀπάτη, δόλος, Ἱππῶν. 84. (Κοινῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ τόπου τοῦ καλουμένου **Σκίρον**, ἴδε **σκίρον** II).

σκῑρᾰφώδης, ες, (εἶδος) ἀπατεών, δόλιος, Α. Β. 101.

σκίρθακος· «ἰχθὺς ὁ καὶ τράχουρος» Ἡσύχ.

σκῑρία, ἡ, = **σκῖρος** I. 2, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 14.

σκῑρίδιον, τό, ὄνομα τοῦ ἰχθύος **βασιλίσκου**, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 1. 129.

Σκῑρῖται, οἱ, διάσημος διαίρεσις τοῦ Σπαρτιατικοῦ στρατοῦ, σῶμα συνιστάμενον ἐξ ἑξακοσίων πεζῶν μαχομένων κατὰ τὸ ἀριστερὸν κέρας πλησίον τοῦ βασιλέως, ἦσαν δὲ (τουλάχιστον κατ' ἀρχὰς) περίοικοι ἐκ τῆς Ἀρκαδικῆς πόλεως **Σκῖρος**, καὶ ἐκ τοῦ διαμερίσματος ὃ ἐκαλεῖτο **Σκιρῖτις**, Θουκ. 5. 67, 68, 71, Ξεν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑλλ. 5. 2, 24, πρβλ. Θουκ. 5. 33, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 21· ὡσαύτως, Σκιρῖτης λόχος Διόδ. 15. 32. Τινὲς ὑπέθετον ὅτι ἦσαν ἱππεῖς ἐκ τοῦ Ξεν. ἐν Κύρ. 4. 2, 1, ἀλλὰ πλημμελῶς· ἴδε Müller Dor. 3. 12. § 6.

σκῑρῖτης, ὁ, (σκῖρος) ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὴν διὰ γύψου ἐπίχρισιν, μὲ «στόκον», Ζωναρ. 1651.

σκῖρον [ῐ], τό, τὸ λευκὸν σκιάδειον ὅπερ ἐφέρετο ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν (Στράθ. 393, Λυσίμαχ. παρ' Ἁρποκρ. ἐν λ.), ἐν τῇ ἑορτῇ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς, ἥτις ἑορτὴ ἐκαλεῖτο ἕνεκα τούτου **Σκίρα** καὶ **Σκιροφόρια** (ἴδε **Σκίρα**)· ἕτεροι παράγουσι τὰ ὀνόματα ταῦτα ἔκ τινος εἰδώλου τῆς Ἀθηνᾶς πεποιημένου ἐκ γύψου (σκῖρος), πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 925 (921), A. B. 304· (ὅτε πρέπει νὰ γράφηται **σκῖρον**). Ἕτεροι ἐτυμολογοῦσιν ἐκ τοῦ **Σκίρος**, ὃς ἦν μάντις οἰκοδομήσας ναὸν τῇ Ἀθηνᾷ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐν τῷ μέρει τῆς πόλεως τῷ καλουμένῳ **Σκίρον** (ἴδε σημασ. II), Παυσ. 1. 36, 4, Πλουτ. Θησ. 17· — καὶ ἀκρωτήριον δέ τι τῆς Ἀττικῆς ἔναντι Σαλαμῖνος ἐκαλεῖτο **Σκιράδιον**, Πλουτ. Σόλ. 9. **II. Σκίρον**, τό, ὡς τὸ Λατ. Suburra, τὸ δυσώνυμον μέρος τῆς πόλεως, ἡ συνοικία τῶν πορνείων καὶ τῶν τοιούτων, Ἀλκίφρων 3. 8, 25, Στέφ. Βυζ.

σκῖρον, τό, = **σκῖρος** (ὃ ἴδε), ὁ σκληρὸς φλοιὸς τοῦ τυροῦ, αἱ ἀκαθαρσίαι τοῦ τυροῦ, Εὔπολ. ἐν «Χρυσῷ γένει» 5, Ἀριστοφ. Σφ. 925, ἔνθα ἴδε τὸν Δινδ. **II.** οὐλή, πληγὴ ἐπουλωμένη, Τζέτζ. Ἱστ. 5. 702.

σκιρός ἢ **σκιρρός** (ἴδε **σκῖρος** ἐν τέλει), **ά, όν**, σκληρός, νοσήματα **Θεμίστ.** 110C· μεταφορ. σκιρροὶ θεοί (διάφορ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ **σκληροί**) Πλούτ. 2. 421E, παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 188D· γέροντες Schäf. εἰς Λόγγ. σ. 364.

σκῖρος ἢ **σκίρρος** (ἴδε ἐν τέλ.), ὁ, γύψος· ὡσαύτως **λατύπη** Π, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 925 (921), Σουΐδ.· παρὰ Σουΐδ. καὶ **σκίρρα**, ἡ· ὡσαύτως γῆ **σκιρρᾶς**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** σκληρὸν ἐπικάλυμμα, οἴδημα σκληρυνθέν, σκλήρωμα, Λατ. scirrhus, Ἱππ. 598. 48, πρβλ. Foës. Oecon.· ἐπίστρωμα ἀκαθαρσίας, σκῖρον ἠμφιεσμένη Εὔπολ. ἐν «Χρυσῷ γένει» 5, πρβλ. Κρατῖν. ἐν **Ἀδηλ.** 28. **II.** δάσος, δρυμός, Ἡρακλειωτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. **Ἐπιγρ.** 5774. 144 (ἴδε Franz, σελ. 706a). **2)** ῥίζα ἢ πρέμνον, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ., ὅταν τοὺς δύο στίχους Ἰλ. Ψ. 332, 333 συνεχώνευσεν εἰς ἕνα: ἦέ σκῖρος ἔην· νῦν αὖ θέτο τέρματ' **Ἀχιλλεύς**, ἴδε Σχόλ. Victor. ἐν τόπῳ. **III. Σκῖρος**, ἡ, πόλις ἐν **Ἀρκαδίᾳ**· ἴδε ἐν λέξ. **Σκιρῖται**. (Οἱ τύποι **σκίρρος, σκεῖρος** ἐγεννήθησαν ἐξ ἀγνοίας ὅτι τὸ ι εἶναι φύσει μακρόν· πρβλ. **κνῖδα, ὀρυλεών**· οὕτω, **Σκειρών, Σκειρωνίδες**, κτλ., ἴδε Schmidt εἰς Ἡσύχ. ἐν ταῖς λέξ.).

Σκῑροφόρια, τά, ἴδε **Σκίρα**, τά, «ὄνομα ἑορτῆς» Ἡσύχ.

Σκῑροφοριών, -ῶνος, ὁ, ὁ Σκιροφοριών, ὁ 12ος Ἀττικὸς μήν, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ Ἰουνίου καὶ πρῶτον τοῦ Ἰουλίου (Γρηγ. ἡμερολ.), καλούμενος οὕτως ἐκ τῆς ἑορτῆς **Σκιροφόρια**, Ἀνεκδ. 146. 18, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 11, 1., 6. 21, 7, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 11, 5. Συλλ. Ἐπιγρ. 109. 1., 113. 9, κ. ἀλλ.

σκῑρόομαι, Παθ., γίνομαι σκληρός, σκληρύνομαι, Ἱππ. 658. 45, πρβλ. 569. 44· εἰσδύομαι, πρὶν τὰν νόσον εἰς τὸν μυελὸν σκιρωθῆναι Σώφρων παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 718. — Ἐν Νικ. Θηρ. 75, ἀντὶ **σκῑρώσαι**, φαίνεται ὅτι ἀναγνωστέον **σκιρτῶσαι**, Ἡσύχ.

σκιρραίνω, -ρρᾶς, -ρρία, -ρριτης, -ρρον, -ρρος, -ρράς, -ρρών, -ρρων, ἴδε **σκῖρ-**.

σκιρτασμός, ὁ, = **σκίρτημα**, τῶν ἀρνῶν Λυδ. κ. Ροδ. σ. 895 ἔκδ. Wr.

σκιρτάω, Ἰων. **-έω** Ὀππ. Κυν. 4. 342· — εἶδος θαμιστικοῦ τύπου τοῦ **σκαίρω**, ἀναπηδῶ, πηδῶ, τινάσσομαι, «τσινῶ», ἐπὶ νέων ἵππων, αἱ δ' ὅτε μὲν σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.., ἀλλ' ὅτε δὴ σκ. ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης Ἰλ. Υ. 226 κέ.· πῶλοι ἐσκίρτων φόβῳ Εὐρ. Φοίν. 1125· ἐπὶ αἰγῶν, Θεόκρ. 1. 152· ἐπὶ τῶν Βακχῶν, Εὐρ. Βάκχ. 446· ὀρχεῖσθε καὶ σκ. καὶ χορεύετε Ἀριστοφ. Πλ. 761, πρβλ. Σφ. 1305· ἄλλεσθαι καὶ σκ. Πλάτ. Νόμ. 653E· εἶμαι ἀνυπότακτος, ἀκατάστατος, ἀνυβέρνητος, ἀπεριόριστος, Εὐρ. Ἀποσπ. 364. 31, Πλάτ. Πολ. 571C, κτλ.· — μεταφορ., σκιρτᾷ δ' ἀνέμων πνεύματα πάντων Αἰσχύλ. Πρ. 1086. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἅλλεται, κινεῖται, ὀρχεῖται, τρέχει, ἀναστρέφεται».

σκιρτηδόν, Ἐπίρρ., διὰ σκιρτημάτων ἢ πηδημάτων, Ὀρφ. Ἀποσπ. 24.

σκιρτηθμός, ὁ, = **σκίρτησις**, Ὀρφ. Λιθ. 218.

σκίρτημα, τό, τίναγμα, πήδημα, μάλιστα ἐπὶ δυσπειθῶν ἢ πεφοβημένων ζώων, σκιρτημάτων δὲ νήστισιν αἰκίαις λαβρόσυτος ἦλθον Αἰσχύλ. Πρ. 600, πρβλ. 675· ποδῶν σκιρτήματα ἔλαυνε Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 836, πρβλ. Ἑκ. 526, κτλ. — Ἐντεῦθεν ἐπίρρ. **σκιρτημᾰτικῶς**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1125.

σκίρτησις, ἡ, πήδημα, τίναγμα, Πλουτ. Κλεομ. 34., 2. 1091C· — ταραχή, ἐπανάστασις, σκιρτήσεις ἐθνῶν ὁ αὐτ. 2. 341F.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἰσχύς, δύναμις, καὶ τὰ ὅμοια».

σκιρτητής, οῦ, ὁ, ὁ πηδῶν, τινασσόμενος, Σάτυρος Μόσχ. 6. 2· Πὰν Ὀρφ. Ὕμν. 10. 4, κτλ.

σκιρτητικός, ή, όν, ὁ σκιρτῶν, ἀνυπότακτος, Πλούτ. 2. 12B, Κορνοῦτ. π. Θεῶν Φύσ. 20.

σκιρτο-βᾰτέω, σκιρτῶ, πηδῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, τι Ἐκκλ.

σκιρτο-πόδης, ου, ὁ, ὁ ἔχων πόδας σκιρτῶντας, ἐλαστικούς, Σάτυρος Ἀνθ. Πλαν. 15*.

σκιρτο-ποιέω, κάμνω τινὰ νὰ σκιρτήσῃ, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΚΓ', 6)· ὁ Ἀκύλ. **σκιρτώσει**.

Σκίρτος, ὁ, ὁ Πηδητής, ὄνομα Σατύρου, Ἀνθ. Π. 7. 707, Νόνν.· **Σκίρτοι**, θεράποντες τοῦ Βάκχου, Κορνοῦτ. π. Θεῶν Φύσ. 30.

σκῑρώδης, ες, (εἶδος) ὁ τὴν φύσιν σκληρός, ἐσκληρυμμένος, τυλώδης, ξηρός, Πολυδ. Δ', 203, Γαλην.

σκῑρωμα, τό, = **σκῖρος** I. 2, Διοσκ. 1. 1, Πολυδ. Δ', 108.

Σκίρων [ῐ], **-ωνος**, ὁ, Ἀττ. ὄνομα τοῦ ἀνέμου τοῦ πνέοντος ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν τῶν κατὰ τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 238, Στράθ. 28, 391· ἀλλὰ σημαίνει τὸν βορειοδυσμικὸν ἄνεμον, ὡς τὸ **ἀργέστης**, ἐν Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 8· — ὁ τύπος **Σκίρων** βεβαιοῦται ἐξ Ἀττικ. ἐπιγραφ. (Συλλ. Ἐπιγρ. 518), πρβλ. **σκῖρος** καὶ ἴδε Elmsl. εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 860. **II.** μυθολογούμενός τις ληστὴς συχνάζων εἰς τοὺς βράχους τοὺς μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ Μεγάρων, ὃν ὁ Θησεὺς ἐφόνευσε, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 14, Πλάτ., κλπ.· Σκείρωνος ἀκτή ἢ ἀκταί, ὁ παρὰ τοὺς βράχους τούτους αἰγιαλός, Σοφ. Ἀποσπ. 19, Εὐρ. Ἱππ. 1208· ἡ πλησίον θάλασσα καλεῖται **Σκιρωνικὸν** οἶδμα θαλάσσης Σιμωνίδ. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 496· αὐτοὶ δὲ οἱ βράχοι **Σκειρωνίδες** πέτραι, Εὐρ. Ἱππ. 979, Ἡρακλ. 860, Στράθ. 391· ἄνευ τοῦ πέτραι, Πολύβ. 16. 16, 4· φέρεται **Σκειρωνίδες** παρ' Ἀριστ. Σκιρωνὶς ὁδός, ἡ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Μέγαρα, Ἡρόδ. 8. 71.

Σκῑτᾶλαι [ῐ], οἱ, λάγνα πρόσωπα ἃ ἐπικαλοῦνται ὡς δαίμονας ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 634· ἡ λέξις εἶναι ὅλως ἀγνώστου ἀρχῆς· — ὁ Tourr διώρθωσεν **ἐσκιτάλισε**, ἦτο λάγνος, ἀντὶ **ἐσκυτ-**, παρὰ τῷ Λόγγῳ 3. 13, Ἡσύχ.

Σκίτων, ὁ, = **Ἀδύνατος**, Φερεκρ. ἐν **Ἀδηλ.** 50· ἴδε Φώτ.

σκιφατόμος, ὁ, ὁ τέμνων τὴν σκίφην, Ἐπιγρ. Σπάρτης, L. et F. 163b, c, d.

σκίφη [ῐ], ἡ, (σκιφὰς) = **κνιπεία**, Κράντωρ παρὰ Διογ. Α. 4. 27· — ὡσαύτως **σκιφία**, ἡ, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κυμβίκ.**

σκῐφίας, ου, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **ξιφίας**, ὁ ἰχθύς, Ἐπίχ. 29 Ahr., Ἡσύχ.

σκῐφίζω, Δωρ. ἀντὶ **ξιφίζω**, Ἡσύχ.

σκῐφίνιον, τό, καλάθιον ἐκ φύλλων φοίνικος, Ἡσύχ.

σκίφος [ῐ], τό, Αἰολ. ἀντὶ **ξίφος**, «σπαθί», Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 220, Ἐτυμολ. Μέγ. 718. 11, Ἡσύχ., κλπ.· **κείφος** Α. Β. 815. — Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 3. 73.

σκῐφύς, ή, ύν, = **κνιπός**, Ἡσύχ., Σουΐδ.

σκῐφύδριον, τό, Δωρ. ἀντὶ **ξιφύδριον**, Ἐπίχ. 23. 5 Ahr.· — «εἶδος κογχυλίου» Ἡσύχ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 147.

σκίψ, ὁ, = **σκνίψ**, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 400.

σκίψαι· «ἀκλάσαι. Ἀχαιοί» Ἡσύχ.

σκιώδης, ες, συνηρ. ἐκ τοῦ **σκιοειδής**, σκιερός, πέτρα Εὐρ. Ἰκέτ. 759· χωρία Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 18, 2. **2)** ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως, σκοτεινός, ἀχλυώδης, θολός, Ἱππ. Ἐπίδημ. τὸ γ', 1082· ἐπὶ χρωμάτων, σκοτεινός, μαῦρος, Ἀριστ. π. Χρωμ. 3, 9.— Ἐπίρρ. **-δῶς**, Βυζ.

σκιωτός, ή, όν, (σκιάω) ἔχων σκιάν, σκ. ζώνη, ἔχουσα γραμμὰς μὲ χρώματα κατὰ μικρὸν προσεγγίζοντα ἀλλήλοις καὶ μεταπίπτοντα εἰς ἄλληλα, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρύθρ. Θαλάσσ. σ. 13.

σκλαρός, = **σκληρός**, Τίμ. Λοκρ. 104C, ἐκδ. Stallb.

σκλῆμα, τό, ξηρότης, σκλήρωμα, Γαλην.

σκληναι, ἴδε **σκέλλω**.

σκληραγωγέω, ἀνατρέφω μὲ τραχύτητα, μὲ σκληρὰν ἀγωγήν, τὰς θυγατέρας Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 16. 1· σκλ. τὴν λέξιν, ποιῶ τὸ ὕφος τραχὺ καὶ αὐστηρόν, Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 30.

σκληραγωγία, ἡ, σκληρὰ τραχεῖα ἀνατροφή, γύμνασις εἰς τὴν κακοπάθειαν, Λακωνικὴ Φίλων 2. 482, Σουΐδ.

σκληρ-άργελλος, ον, ὁ ἐκ σκληρᾶς ἀργίλλου ἢ μὲ σκληρὰν ἄργιλλον, Γεωπ. 9. 4.

σκληρ-αύχην, ενος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων σκληρὸν αὐχένα, σκληροτράχηλος, ἀτίθασος, κυρίως ἐπὶ ἵππων, Φίλων 1. 528, Πλούτ. 2. 1C, Κλήμ. Ἀλ. 2Γ, 73· — **σκληραυχενία**, ἡ, σκληρότης τοῦ αὐχένος, πιθαν. γραφ. παρ' Ἐπιφ. — Πρβλ. **σκληροτράχηλος**.

σκληρ-συνία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ἡ χρῆσις σκληρᾶς κλίνης, τὸ ἐπὶ σκληρᾶς εὐνῆς κοιτεσθαι, Ἱππ. 366. 55.

σκληρία, ἡ, = **σκληρότης**, Πλούτ. 2. 376B, Κλήμ. Ἀλ. 488. **2)** σκλήρωμα, σκίρωμα, Διοσκ. 2. 81, Ἀρεταῖ., κλπ. **II.** μεταφορ., = **σκληροκαρδία**, Εὐσ. Εὐαγγ. Ἀποδ. 24B.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σκληρίασις, ἡ, σκλήρυνσις τῶν βλεφάρων, σκίρωσις, Γαλην.

σκληρό-βιος, ον, ὁ διάγων σκληρὸν βίον, σκληροδίαιτος, Τζέτζ.· **-δίοτος**, Α. Β. 62.

σκληρό-γεως, ων, ὁ ἔχων σκληρὰν γῆν, σκληρὸν ἔδαφος, χῶμα· ἡ σκληρ. (ἐξυπακ. γῆ) Φίλων 2. 619.

σκληρο-γνώμων, ον, σκληροκάρδιος, Μοσχόπ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 146· — οὐσιαστ. **σκληρυγνωμοσύνη**, ἡ, Βυζ.

σκληρό-δερμος, ον, ὁ ἔχων σκληρὸν δέρμα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 33, 2, κ. ἀλλ.· τὰ σκληρόδερμα, τὰ μαλακόστρακα, ὡς ὁ **κάραβος**, αὐτόθι 1. 5, 10, π. Ζ. Μορ. 2. 13, 2, κ. ἀλλ.

σκληρο-δίαιτος, ον, ὁ διάγων βίον σκληρόν, ζῶν εἰς κακοπάθειαν, Φίλων 2. 163.

σκληρο-ειδής, ές, ὁ ἔχων φύσιν σκληρὰν ἢ σκληρὸς τὸ εἶδος, Ἡσύχ.

σκληρό-θριξ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων σκληράν, τραχεῖαν τρίχα, «ἀδρὰ μαλλί», πρόβατα Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 5. 3, 19· ἀντίθετον τῷ **μαλακόθριξ**, ὁ αὐτ. ἐν Φυσιογν. 2, 7.

σκληρο-καρδία, ἡ, σκληρότης καρδίας, ἀσπλαγχνία, Ἑβδ. (Ἱερεμ. Δ', 4), Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιϛ', 14.

σκληρο-κάρδιος, ον, ὁ σκληρὸς τὴν καρδίαν, ἰσχυρογνώμων, ἀσπλαγχνος, Ἑβδ. (Παροιμ. ΙΖ', 20, Ἰεζεκ. Γ', 7).

σκληρο-κέφᾰλος, ον, ὁ ἔχων σκληρὰν κεφαλήν, ἰσχυρογνώμων, Θεοφάν. Νόνν.

σκληρό-κηρος, ον, ἐπαληλιμμένος διὰ σκληροῦ κηροῦ, δέλτοι Διογ. Α. 7. 37.

σκληρο-κοίλιος, ον, δυσκοίλιος, Διοσκ. 5. 27.

σκληροκοιτέω, (κοίτη) κοιμῶμαι ἐπὶ σκληρᾶς εὐνῆς ἢ κοίτης, Ἱππ. 388. 23· — **σκληρόκοιτος**, ον, ὁ ἔχων σκληρὰν κοίτην, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 367. 17, Ἐκδ. Α.

σκληροκοιτία, ἡ, = **σκληρευνία**, Θεοφρ. Ἀποσπ. 7. 2.

σκληρό-κοκκος, ον, ὁ ἔχων σκληροὺς κόκκους, «κουκκούτσια», ῥόαι Ἀντιφάν. ἐν «Βοιωτοῖς» 2.

σκληρο-λέκτης, ου, ὁ τραχύς, σκληρὸς τοὺς λόγους, ἔχων ξηρὸν λεκτικόν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 1367.

σκληρο-πάγής, ές, ὁ σταθερῶς συγκεκολλημένος, συμπαγής, τραχύς, σκληρόσαρκος, Ξενοκρ. π. Ἐνυδρ. 8.

σκληρο-παίκτης, ου, ὁ, (παίζω) εἶδος γελωτοποιοῦ καλουμένου καὶ **σκιροπαίκτης**, Ἱππόλοχ. παρ' Ἀθην. 129D.

σκληρο-πετρό-στερνος, ον, σκληροκάρδιος, ἔχων λίθινον στέρνον, Νικήτ. Εὐγεν. 6. 468.

σκληροποιέω, ποιῶ τι σκληρόν, σκληρύνω, Ξενοκράτ. περὶ Ἐνυδρ. 18.

σκληρο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τι σκληρόν, ὁ σκληρύνων, Πλούτ. 2. 953C.

σκληρό-πους, **-οδος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πόδας σκληρούς, τραχεῖς, Γλωσσ.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ἠθικὰ Φιλολογ. τόμ. Α', σ. 396.

σκληρο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων πρόσωπον σκληρόν, θαρραλέον, ἀπτόητον, Θεόδοτ. ἐν Παλ. Διαθ.

σκλῆρος· «νόσημά τι ἀραχνίδιον ἐν τοῖς σμήνεσι, πρὸς τὸ σήπεσθαι τὰ κηρία» Ἡσύχ.

σκληρός, ά, όν, Δωρικ. **σκλᾱρός** Τίμ. Λοκρ. 104C· (ἴδε ἐν τέλ.)· — τραχύς, σκληρός, ἄκαμπτος, Λατιν. durus, ἀντίθετον τῷ **μαλακός** ἐν πάσῃ σημασίᾳ· **1)** τραχὺς εἰς τὴν ἁφήν, ξύλον σκληρὸν ἢ μαλακόν Θέογν. 1194· ἐλαία Πινδ. Ο. 7. 53· γῆ Αἰσχύλ. Πέρσ. 319, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 16, 11· κοίτη Πλάτ. Νόμ. 942D, κτλ. **2)** ἐπὶ ἤχου, τραχύς, βαρύς, βαθύς, κρατερός, σκληρὸν ἔβρόντησε Ἡσ. Θεογ. 839· σκλ. βρονταὶ Ἡρόδ. 8. 12· σκληροτέρα ἡ φωνὴ Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 17, 27, κ. ἀλλ.· τόνος ἀπηνὴς καὶ σκ. Πλουτ. Φωκ. 2· πρβλ. **αὖος**, καὶ τὸ τοῦ Οὐεργιλ. aridus frigor. **3)** ἐπὶ γεύσεως καὶ ὀσμῆς, τραχύς, δυσάρεστος, αὐστηρός, δριμύς, πνιγηρός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ γλυκὺ καὶ εὐάρεστον, Λατ. asper, σκλ. ὕδατα (ἐκ πετρώδους ἐδάφους ἀναβλύζοντα) Ἱππ. π. Ἀέρ. 280· οὕτω, σκληρότατος ἀνὴρ καὶ τόπος Πολύβ. 4. 21, 5· ἄνεμος Πολυβ. Α', 110, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 9. 57· ἐπὶ οἴνου, τραχύς, βαρύς, στυφός, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 563· ὀσμαὶ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 14, 12· μεταφορ., σκ. φράσις Διον. Ἁλ. πρ. Γναῖον Πομπ. 1. 2, 6. **4)** τραχύς, ἄκαμπτος, μὴ ὑποχωρῶν εἰς πίεσιν, Λατ. rigidus, ἀντίθετον τῷ **ὑγρός** (μαλακός, εἰς πίεσιν ὑποχωρῶν), τιτθίων, σκλ. καὶ κυδώνια Ἀριστοφ. Ἀχ. 1199· σκληρότεροι μαστοὶ Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 33· σκέλη, χαλινὸς Ξεν. Ἱππ. 1, 5· τί τὸ ὑγρὸν τοῦ χαλινοῦ καὶ τί τὸ σκλ. αὐτόθι 10, 10· ἐπὶ τῆς κόμης (πρβλ. **σκληρούριξ**), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 10, 4, κ. ἀλλ.· σκλ. δέρμα, σάρξ, κτλ., ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 3, 14, κτλ.· — ἐπὶ προσώπων, Πλάτ. Θεαίτ. 162B· ἐπὶ κυνῶν, σκλ. τὰ εἴδη Ξεν. Κυν. 3, 2· τράχηλος αὐτόθι 5, 30· οἱ τὸ σῶμα σκληροί Ἀριστ. Προβλ. 3. 16, κ. ἀλλ. **5)** κοιλία σκλ., δύσκολος, ἐμπεφραγμένη, Ἱππ. Ἀφορ. 1248, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 7, 15. **6)** ἐπὶ παίδων, οἵτινες φαίνονται τὴν ἡλικίαν μεγαλείτεροι ἀφ' ὅ,τι εἶναι, Πλουτ. Ἀγησ. 15, Λουκ. π. Ὀρχ. 21, πρβλ. Stellb. εἰς Πλάτ. Συμπ. 196A. **7)** ἐπὶ φωτὸς ἰσχυροῦ, ἐν σκληρᾷ αὐγῇ ἢ μαλακῇ Ἀριστ. π. Χρωμ. 3, 11. **II.** μεταφορ., **1)** ἐπὶ πραγμάτων, δύσκολος, μὴ τὰ μαλακὰ μῶσο, μὴ τὰ σκλ. ἔχῃς Ἐπίχ. 121 Ahr.· τροφὴ Σοφ. Ο. Κ. 1615· δίαιτα Εὐρ. Ἀποσπ. 529· ἀγωγαὶ Πλάτ. Νόμ. 645A· βίος Μένανδρ. ἐν «Ψευδηρακλεῖ» 5· τὰ σκλ., δύσκολα ἔργα, σκληραγωγία, Σοφ. Ο. Κ. 1408, κτλ.· σκλ. συμφοραὶ Εὐρ. Ἀποσπ. 685· σκληρὰ μαθήσεις λέγων Σοφ. Ο. Κ. 774· τὸ σκ. = σκληρότης, ἡ δίαιτα.. ὑπερβάλλει ἐπὶ τὸ σκλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 24. **2)** ἐπὶ προσώπων, αὐστηρός, δύσκολος, τραχύς, σκληρός, ἰσχυρογνώμων, σκληροτράχηλος, Σοφ. Ἀποσπ. 19, Πλάτ. Θεαίτ. 155E, Τίμ. Λοκρ. ἔνθ' ἀνωτ.· σκλ. ἀοιδός, ἐπὶ τῆς Σφιγγός, Σοφ. Ο. Τ. 36· σκλ. γὰρ ἀεὶ Εὐρ. Ἄλκ. 500· σκλ. δαίμων Ἀριστοφ. Νεφ. 1264· σκληρὸς τοὺς τρόπους ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 350· ἄγριοι καὶ σκλ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4, 8, 3· — οὕτω, σκλ. ψυχὴ Σοφ. Αἴ. 1361, Τρ. 1260· σκλ. ἄγαν φρονήματα ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 473· ἦθος Πλάτ. Συμπ. 195E· σκλ. θράσος, θάρρος ἐπίμονον, Εὐρ. Ἀνδρ. 260· — ἐπὶ ἀνέμου, ἰσχυρός, σφοδρός, Ἐπιστ. Ἰακώβ. γ', 4. **III.** Ἐπίρρ., σκληρῶς καθῆσθαι, δηλ. ἐπὶ σκληροῦ καθίσματος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 783· εὐνάζεσθαι Ξεν. Κυνηγ. 12, 2. **2)** μετὰ δυσκολίας, Εὐρ. Ἀποσπ. 284, 9. **3)** τραχύς, μετ' ἐπιμονῆς καὶ ἰσχυρογνωμοσύνης, σκλ. διαμάχεσθαι Πλάτ. Νόμ. 629A· ἀπειλεῖν αὐτόθι 885D· τὰ μαλακὰ σκλ. καὶ τὰ σκληρὰ μαλακῶς λέγειν Ἀριστ. Ρητ. 3. 7, 10· σκλ. αὐλεῖν ὁ αὐτ. π. Ἀκουστ. 48. (Ἡ ῥίζα φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ τοῦ **σκέλλω**, **σκλῆναι**, ἴδε ἐν λέξ. **σκέλλω**).

σκληρό-σαρκος, ον, ὁ ἔχων σκληρὰν σάρκα, τραχὺ κρέας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 7, π. Ψυχῆς 2. 9, 4.

σκληρό-στομος, ον, ὁ ἔχων σκληρὸν στόμα, δυσπειθής, δυσήνιος, ἐπὶ ἵππων, Πολυβ. Α', 197 **II.** ὃν δυσκόλως προφέρει τις, αἴγμα Ἀριστοξ. παρ' Ἀθην. 467B.

σκληρ-όστρᾰκος, ον, ὁ ἔχων σκληρὸν ὄστρακον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 9.

σκληρότερ, κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Ἐρετριέων ἀντὶ **σκληρότης**, Πλάτ. Κρατ. 434C.

σκληρό-στρωτος, ον, ὁ ἔχων σκληρὸν στρῶμα, σκληρῶς ἐστρωμένος, κοίτασμα Μανασσ. Χρον. 5843.

σκληρο-σώμᾰτος, ον, ὁ ἔχων σκληρὸν σῶμα, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 120.

σκληρότης, **-ητος**, ἀντίθετον τῷ **μαλακότης**, Πλάτ. Πολ. 523E, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 4, 8, κ. ἀλλ. **2)** ἐπὶ γεύσεως, τραχύτης, δριμύτης, στυφότης, οἴνου Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 6. 14, 12. **3)** δυσκαμψία, Ἀριστ. Πρβλ. 5. 6· ἡ τῆς κοιλίας σκλ., δυσκοιλιότης, Ἱππ. π. Ἀέρ. 284. **II.** ἐπὶ προσώπων, αὐστηρότης, τραχύτης, τοῦ δαίμονος Ἀντιφῶν 122. 44· σκλ. καὶ ἀγροικία Πλάτ. Πολ. 607B, πρβλ. 410D· ὁ Ἀχιλλεὺς φέρεται ὡς παράδειγμα σκληρότητος, Ἀριστ. Ποιητ. 15, 11.

σκληρο-τράχηλος, ον, ὁ ἔχων τὸν τράχηλον σκληρόν, δύσκαμπτον, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΑΓ', 3, κ. ἀλλ.), Πράξ. Ἀποστ. ζ', 51· πρβλ. **σκληραύχην**· — **σκληροτραχηλέω**, Φώτ., Ἡσύχ.· ὡσαύτως **-ιάω**, Βυζ.· — **σκληροτραχηλία**, ἡ, Ἐκκλ.

σκληρο-τυχία, ἡ, τὸ ἔχειν σκληρὰν τύχην, Μ. Ἀτταλ. σελ. 193. 22, Ἐκδ. Β.

σκληρ-ουργός, ὁ, ὡς φαίνεται, ὁ ἀνήκων εἰς σῶμά τι οἰκοδόμων ἐν τῷ Ρωμαϊκῷ στρατῷ, Συλλ. Ἐπιγρ. 4716d. 15, 20, 35.

σκληρουχία, ἡ, (ἔχω) αὐστηρότης, τραχύτης, κακουχία, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 8, 2.

σκληροφθαλμία, ἡ, σκληρότης (ἀκινησία) τῶν ὀφθαλμῶν, Παῦλ. Αἰγ. 3. 22.

σκληρ-όφθαλμος, ον, ὁ ἔχων τραχεῖς (ἀκινήτους) ὀφθαλμούς, ἀντίθετον τῷ **ὑγρόφθαλμος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 13, 12, π. Ζ. Μορ. 2. 2, 8, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, σκλ. ὄμματα π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2. 10.

σκληρό-φρων, ον, ὁ ἔχων σκληρὸν νοῦν ἢ ψυχήν, σκληρογνώμων, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 926.

σκληρο-φυής, ές, ὁ ἔχων σκληράν, τραχεῖαν φύσιν, τραχύς, Ξενοκρ. π. Ἐνυδρ. 7.

σκληρό-φυλλος, ον, ὁ ἔχων σκληρὰ φύλλα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 2.

σκληρο-χάλῑνος, ον, ὁ ἔχων σκληρὸν χαλινόν, δυσήνιος, σκληρόστομος, Achmes Ὀνειροκρ. 152.

σκληρό-χειρ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων σκληρὰν χεῖρα, Ἡσύχ.

σκληρό-ψῡχος, ον, ὁ ἔχων σκληρὰν ψυχήν, σκληροκάρδιος, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 242.

σκληρυντικός, ή, όν, ὁ σκληρύνων, Ἰατρ.

σκληρύνω, [ῠ], ποιῶ τι σκληρόν, ἀντίθετ. τῷ **μαλάσσω**, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 391, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 16, 7. — Παθ.· μετὰ πρκμ. **ἐσκλήρυσμαι** Ἱππ. 427. 20, καὶ **-υμμαι**, γίνομαι σκληρός, ὁ αὐτ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18. **2)** μεταφορ., σκλ. τὴν καρδίαν τινός, ποιῶ τινα σκληρὸν κατὰ τὴν καρδίαν, Ἑβδ. (Ἔξ. Ζ', 3, κτλ.), πρβλ. Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. θ', 18, πρ. Ἑβρ. γ', 8. — Παθ., Ἑβδ. (Σειράχ Α', 11).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σκλήρυσμα, τό, = **σκλήρωμα**, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 167.

σκληρυσμός, ὁ, τὸ σκληρύνειν, ἐπιφέρειν σκλήρυνσιν, Ἱππ. Προρρ. 68, πρβλ. 131D, κτλ.

σκληρώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ **σκληροειδής**, Μανέθων 4. 325.

σκλήρωμα, τό, ἐσκληρωμένον μέρος, σκίρρωμα, Ἱππ. 1135G, Ὀρειβάσ. 39 Mai.

σκλήρωσις, **έως**, ἡ, = **σκλήρωμα**, Μοσχίων 133.

σκληφρός, **ά**, **όν**, (πιθαν. ἐκ τοῦ **σκέλλω**), ἰσχνός, λεπτός, λαγαρός, «κοκκαλιάρης», Πλάτ. Εὐθύδημ. 271B, καὶ πιθαν. γραφ. παρ' Ἀριστ. π. Ἐνυπν. 3, 17, Προβλ. 30. 1, 14· ἐπὶ γυναικός, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Στρατιώτῃ» 4, Ἡσύχ.

σκλοζος, **α**, **ον**, = **σκολιός**, Ἀρκάδ. 37.

σκνήφη, ἡ, = **ἀσκαλάφη**, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κνῖδαι**.

σκνῖπαῖος, **α**, **ον**, (**σκνιπός** Β) ὡς τὸ **κνεφαῖος**, σκοτεινός, σκνιπ. δδίτης, ὁ κατὰ τὸ σκιόφως πλανώμενος, ὁδεύων, περιπατῶν, Θεόκρ. 16. 93.

σκνῖπία, ἡ, = **κνιπία**, Βυζ.

σκνῖπός (Α), **ή**, **όν**, (σκνίψ) μικρολόγος, γλίσχρος, κυμινοπρίστης, φιλάργυρος, Ἀσπάσ. εἰς Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. φύλλ. 51Λ, Ἡσύχ.· **σκνιφός** παρὰ Φρυνίχ. 398.

σκνῖπός (Β), ἡ, **όν**, ὁ ἔχων ἀμυδρὰν τὴν ὄψιν ἢ τὴν ὅρασιν, ἀμυδρῶς ὁρῶν, μύωψ, ἢ τυφλὸς ἢ τις σκνιπὸς Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 17· **σκνιφὸς** παρ' Ἡσυχ. (ὅστις μνημονεύει καὶ «**σκνίφος**· τὸ σκότος»), πρβλ. **σκνιπαῖος**.

σκνῖπότης, **ητος**, ἡ, μικρολογία, γλισχρότης, φιλαργυρία, ὡς τὸ **κνιπότης**, Σχόλ. εἰς Λουκ. Δία Τραγ. 15.

σκνῖπο-φάγος [ᾰ], **ον**, ὁ ἐσθίων σκνῖπας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 8. 3, 7.

σκνίπτω, «τσυμπῶ», κνίζω, «νύσσω» Ἡσύχ. (Συγγενὲς τῷ **σκνίψ**). Ὁ τύπος **σκνηνίπτω** ἀπαντᾷ ὡσαύτως παρ' Ἡσυχ. = **διαφθείρω**, κτλ.).

σκνῖφός, ἡ, **όν**, ἴδε **σκνιπός**.

σκνῖφότης, **-ητος**, ἡ, = **σκνιπότης**, Βυζ.

σκνίψ, ὁ, οὐχὶ ἡ, (Λοβ. Παραλ. 114), γεν. **σκνῖπός**· ὄνομ. πληθ. **σκνῖφες** Ὠριγέν. κατὰ Κέλσ. 5, 7· — ἔντομον κωνωπῶδες εὑρισκόμενον ὑπὸ τὸν φλοιὸν τῶν δένδρων, ὅπερ ἐσθίει ἀνευρίσκων ὁ δρυοκολάπτης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 9, 1, π. Δίσθήσ. 5, 22 (ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις μετὰ τῆς διαφόρ. γραφ. **κνίψ**, ὡς παρὰ Θεοφρ.), Πλούτ. 2. 636D· ὡς ἐκ τοῦ ταχέος αὐτοῦ πηδήματος προέκυψεν ἡ παροιμία, ὁ σκνὶψ ἐν χώρᾳ, Στράττις ἐν Ἀδηλ. 12, Παροιμιογρ.— Καθ' Ἡσύχ.: «ζῷον χλωρόν τε καὶ τετράπτερον». Πρβλ. τὸ Σλαυ. sknipa = κώνωψ.

σκοίδιον, τό, = **σκιάδειον**, Ἡσύχ.

σκοῖδος ἢ **κοῖδος** (Ἀρκάδ. 47), ὁ, Μακεδ. ἀντὶ **διοικητὴς** ἢ ταμίας, Πολυδ. Ι', 16, Φώτ., Ἡσύχ.· ὡς ἐπίθετ. τοῦ Διονύσου, Μένανδρ. ἐν «Κιθαρῳδῷ» 9, ἴδε Hemst. εἰς Πολυδ. ἔνθ' ἀνωτ.

σκοιός, **ά**, **όν**, ἀναγινωσκόμενον ὑπὸ τοῦ Schneid. εἰς Νικ. Θηρ. 660, ἐκ τοῦ Σχολ. (ὅστις ἑρμηνεύει τὴν κοιν. γραφ. **σκαιοῖς διὰ τοῦ σκιεροῖς, ἀνηλίοις**), καὶ Ἡσύχ.

σκοῖπος, ὁ, «ἡ ἐξοχὴ τῶν ξύλων ἐφ' ὧν εἰσιν οἱ κέραμοι» Ἡσύχ.

σκοῖφ· «ψώρα» Ἡσύχ.

σκόλεφραι· «κατακεκαυμέναι τὰς τρίχας» Ἡσύχ.

σκολιάζω, εἶμαι σκολιός, στραβός, σκ. ταῖς ὁδοῖς, περιπατῶ σκολιὰς ὁδούς, σκολιοδρομῶ, Ἐβδ. (Παροιμ. ΙΔ', 2).

σκολιαίνομαι, αὐξάνομαι σκολιῶς, ἰδίως αὐξάνομαι πρὸς τὸ ἓν μέρος, πλαγίως, στραβώνομαι, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 812· εἴσω σκ., αὐτόθι 815.

σκολιό-βουλος, **ον**, ὁ ἔχων σκολιὰν βουλήν, σκολιὰ βουλευόμενος, Α. Β. 329, Σουΐδ.

σκολιό-γνωμος, **ον**, ὁ σκολιὸς τὴν γνώμην, τὸν νοῦν, Θεόδ. Στουδ.

σκολιό-γραπτος, **ον**, ὁ μὲ σκολιὰς γραμμὰς σεσημειωμένος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 281.

σκολιο-γράφέω, γράφω σκολιῶς, Βυζ.

σκολιοδρομέω, τρέχω σκολιῶς, διαγράφω σκολιὸν δρόμον, τρέχω λοξῶς, Κύριλλ.

σκολιο-δρόμος, **ον**, ἐπὶ τῆς σελήνης ὡς διαγραφούσης σκολιὸν, λοξὸν δρόμον, Ὀρφ. Ὕμν. 50. 4, Μανέθων 4. 478.

σκολιό-θριξ, **-τρῖχος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων κόμην ἑλικτήν, βοστρυχώδη, «σγουρά», Νόνν. Δ. 15. 137· ὁ ἔχων φύλλα σύλα, «σγουρωτά», ἄκανθα Ἀνθ. Π. 4. 1, 37.

σκολιό-καυλος, **ον**, ὁ ἔχων καυλὸν στραβὸν ἢ λοξόν, διάφορ. γραφ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 8. 2.

σκόλιον, τό, κυρίως οὐδέτ. τοῦ **σκολιὸς** (ἐξυπακ. τοῦ μέλος), εἶδος ἄσματος, ὅπερ ἔψαλλον πρὸς λύραν οἱ συμποσιάζοντες ἀλληλοδιαδόχως, μάλιστα δὲ ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον. Λέγεται ὅτι εἰσήγαγε τοῦτο ὁ Τέρπανδρος (Πλάτ. Γοργ. 451E κἑξ.), σκόλια δὲ μέλη ἀποδίδονται εἰς τὸν Ἀλκαῖον καὶ τὸν Ἀνακρέοντα, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 2 (σελ. 530), πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 14, 10· ἀλλὰ τὰ πρῶτα σωζόμενα παραδείγματα σκολίων ἀπαντῶσι παρὰ Πινδ. ἐν Ἀποσπ. 87. 9, Ἀριστοφ. ἐν Ἀχ. 532, Βατρ. 1302, πρβλ. Σφ. 1222-1248. Ἡ ἀρχὴ τοῦ ὀνόματος εἶναι ἀμφίβολος· τινὲς ἀναφέρουσιν αὐτὸ εἰς τὸ εἶδος τῆς μουσικῆς (νόμος **σκολιός** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν **ὀρθιον**), ὅτερον εἰς τὸν ῥυθμὸν **σκολιόν**, ἤτοι τὸν ἀμφιβραχικόν, ὅστις φαίνεται ἐν πολλοῖς σκολίοις ἀλλ' οἱ πλεῖστοι, ἑπόμενοι τῷ Δικαιάρχῳ, τῷ Πλουτ. κλπ., ἀναφέρουσι τὸ ὄνομα εἰς τὴν ἀκανόνιστον τάξιν, καθ' ἣν ὑπὸ τῶν συνδαιτυμόνων ἤδετο, ἑκάστου αὐτῶν κρατοῦντος, ἐν ᾧ ἦδε, κλάδον μυρσίνης (μυρρίνη), ἣν μετέδιδεν εἰς ὃν τινα ἤθελεν, ὅπως ἐξακολουθήσῃ ἐκεῖνος τὸ ἆσμα, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1364, καὶ αὐτόθι τὸν Σχολ.— Ὑπάρχει συλλογὴ τῶν σωζομένων σκολίων ὑπὸ Hgen., Carm. G nviv. Graec. (Jena 1798), ἴδε καὶ Bgk. Lyr. Gr. σ. 871 κἑξ. Περὶ τοῦ εἴδους αὐτῶν ἴδε Hgen σ. lxxxv. κἑξ., Ἀθήν. 649 κἑξ., Ἡσύχ.

σκολιόομαι, Παθ., κάμπτομαι, κυρτοῦμαι, γίνομαι σκολιός, στραβός, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 807· ἐπὶ φυτῶν ἐχόντων σκολιὰς ῥίζας, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 4.

σκολιο-πλάνης, ές, ὁ σκολιῶς πλανώμενος, σκολιῶς, λοξῶς βαίνων, οὐχὶ κατὰ σειράν, κερασταὶ Νικ. Θηρ. 319.

σκολιο-πλόκαμος, **ον**, ὁ ἔχων σκολιοὺς, συνεστραμμένους πλοκάμους, Νόνν. Δ. 26. 65.

σκολιο-πόρος, **ον**, ὁ ἔχων σκολιοὺς πόρους, σκολιὰς ὁπάς, ὦτα Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 126· — **σκολιοπορία**, ἡ, Καισάρ. σ. 944, ἔκδ. Mi.

σκολιός, **ά**, **όν**, κεκαμμένος, κυρτός, «στραβός», λοξός, Λατ. obliquus, ἀντίθετον τῷ **ὀρθός**, **εὐθύς**· σκ. σίδηρος Ἡρόδ. 2. 86· σκ. σκίπωνι Εὐρ. Ἐκ. 65· ἐπὶ ποταμῶν ἢ ἀτραπῶν, ἑλικοειδής, ποταμὸς Ἡρόδ. 1. 185., 2. 29· Μαίανδρος σκ. εἰς ὑπερβολὴν Στράβ. 577· σῖμος, ἀτραπιτός, κτλ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1541, Νικ. Θηρ. 478, κτλ.· ῥηγμῖνες Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 25· οὕτω, λαβύρινθος Καλ. εἰς Δῆλ. 311· πλέγμα ἕλικος Ἀνθ. Π. 7. 24· πλοκαμῖδες Νόνν. Δ. 14. 182· συνεστραμμένος, συμπεπλεγμένος, «ἐμπεπλευμένος», βάτος Ἀνθ. Π. 7. 315, πρβλ. 11. 33· εἰς τὸ σκ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 803. **2)** ὁ κεκαμμένος πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, βουλεία κεφαλή, σκολιή (Ὁράτ. capite obstipo), Θέογν. 536· πόδες Πινδ. Ἀποσπ. 217· ἵππος σκ., στραβοκαμωμένος ἢ βαδίζων λοξῶς, Πλάτ. Φαῖδρ. 253D. — Πρβλ. **σκόλιον**. **II**, μεταφορ., διεστραμμένος, δηλ. ἄδικος, «στραβός», Θέμιστες Ἰλ. Π. 887· μῦθοι, δίκαι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 192, 219· λόγος Θέογν. 1147· ἀπάται Πινδ. Ἀποσπ. 232, 2· πατέων ὁδοῖς σκολιαῖς ὁ αὐτ. ἐν Π. 2. 156· αἰνιγματώδης, σκοτεινός, ἀσαφής, ῥημάτια Λουκ. Δὶς Κατηγ. 16· — ἀπανίως ἐπὶ ἀνθρώπων, ἰθύνει σκολιόν, εὐθύνει, εὐθὺ ποιεῖ τὸν οὐχὶ εὐθύν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 7· σκ. καὶ φοβερὸς Πλούτ. 2. 551F· παρὰ τοῖς Ἐκκλ., ὁ σκολιός, ὁ Πονηρός, ὁ Σατανᾶς· — μετὰ ῥημάτων, σκολιὰ φρονεῖν, ἀντίθετον τῷ εὐθὺς ἔμμεν, Scol. Gr. 15 Bgk.· σκ. πράττειν, εἰπεῖν Πλάτ. Θεαίτ. 173A· τυφλὰ καὶ σκ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 506C, πρβλ. Γοργ. 525A· — οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ. **σκολιῶς**, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 256, 260· σκ. ἔχειν Διόδ. 16. 91· οὕτως, εἰς σκολιὰ Πλάτ. Θεαίτ. 104B. **III**, τὸ τοῦ Στράβωνος σκολιὰ ἔργα (σ. 640), ὅπερ μεγάλην ἤγειρε συζήτησιν, εἶναι ἁπλῶς ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ Σκόπα ἔργα, καθ' ἃ διώρθωσεν ὁ Tyrwhitt., Ἡσύχ. (Πιθαν. συγγενὲς τῷ **σκαληνός**).

σκολιότης, **-ητος**, ἡ, τὸ σκολιόν, ἡ κυρτότης, τὸ λοξόν, σκ. καμπῆς, ἐπὶ τοῦ Παρθικοῦ τόξου, Πλουτ. Κράσσ. 24· ἐν τῷ πληθ., οἱ ἑλιγμοὶ ποταμοῦ, κτλ., Στράβ. 577. **II** μεταφορ., τὸ ἄνισον, σκολιότητα ἔχειν, ἀνίσως προσβάλλομαι, Ἱππ. 100. 8, **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων μὲ διεστραμμένον ἦθος, ἀπιστία, ἀδικία, Ἐβδ. Ἰεζεκ. ΙϚ', 5).

σκολιόφρων, **ον**, ὁ, ἡ, (φρήν) ὁ σκολιὸς τὰς φρένας, τὸν νοῦν, Ἱππ. 1283. 35, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 8. 128, κτλ.· πρβλ. **σκολιόβουλος**.

σκολιό-χειλος, **ον**, ὁ ἔχων τὸ χεῖλος σκολιόν, ὁ ἔχων ῥάμφος λοξόν, ὡς τὸ **ἀγκυλοχείλης**, Α. Β. 329.

σκολιώδης, ες, (εἶδος) ὁ φαινόμενος σκολιός, λοξός, Ἀπολλ. Λεξικ. Ὁμ.

σκολίωμα, τό, καμπή, κυρτότης, λοξότης, Στράβ. 107, 193.

σκολιωπός, **όν**, (ὤψ) ὁ φαινόμενος λοξός, καὶ καθόλου, πλάγιος, ὡς μνημονεύεται ἐκ τοῦ Μαξίμου ἐν τῇ Bandin. Bibl. Med.· οὐδέτερ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., Μανέθων 4. 78.

σκολίωσις, **εως**, ἡ, λοξότης, πλαγιότης, ῥινός, τραχήλου Σωραν., κλπ.

σκόλλε· «σκύλλε. Κύπριοι» Ἡσύχ.

σκολλοῖς· «δρεπάνοις» Ἡσύχ.

σκόλλυς, **υος**, ὁ, (σκολλύπτω) τρόπος κουρᾶς, καθ' ὃν ἀφίενται λόφος τις τριχῶν ἐπὶ τῆς κορυφῆς, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 2. 93· σκόλλυν ἀποκείρειν Πάμφιλ. παρ' Ἀθην. 494F· — ὡσαύτως **σκολλὺς** ὀξυτόν., Ἡσύχ., καὶ **σκόλλις**, Εὐστ. 1528. 18.

σκολλυ-φόρος, **ον**, ὁ φέρων λόφαν τριχῶν ἐπὶ τῆς κορυφῆς, Ἡσύχ.

σκολοβράω, δυσαρεστοῦμαι, βαρέως φέρω, ἀγανακτῶ, Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σκολόπᾰξ, -ᾰκος, ὁ, ἴσως ἡ ξυλόκοπτα, εἶδος μπεκάτσας, Scolopax rusticola, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 8, 12· scolopax παρὰ τῷ Nemesian. Aucup. 21· καὶ ὁ Ἀριστ. δὲ ἔχει **ἀσκαλώπας**, ὃ ἴδε, Ἡσύχ.

σκολόπενδρα, ἡ, scolopendra, ἡ «σαρανταπόδαρος», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 5, 6., 4. 7, 4, κ. ἀλλ.· ταξινομεῖται μετὰ τοῦ **ἰούλου**, αὐτόθι 4. 1, 6. **2)** θαλασσία σκολόπενδρα, ζῷον ἐκ τοῦ γένους «Νηρηΐς ἡ Ἀφροδίτη», αὐτόθι 2. 14, 2., 9. 37, 9, Αἰλ. π. Ζ. 7, 26, Ἡσύχ. **II. σκολοπένδριον**, Γαλην.

σκολοπένδρειος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς σκολόπενδραν ἢ ὅμοιος αὐτῇ, Νικ. Θηρ. 684.

σκολοπένδριον, τό, εἶδος πτερίδος (κληθὲν οὕτως ἔκ τινος κατὰ φαντασίαν ὁμοιότητος πρὸς τὴν σκολόπενδραν), Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 18, 7, Διοσκ. 3. 151· πρβλ. **ἀσπληνον**.

σκολοπενδρώδης, ες, (εἶδος) βουνὸν ἐκτεῖνον πολλοὺς πρόποδας, δίκην σκολοπένδρας, Στράβ. 583.

σκολοπεύς, έως, ὁ, = σκόλοψ, παρὰ τῷ Bandin. Bibl. Med. 1. 231, ἴδε 191.

σκολοπηΐς μοῖρα, ἡ, ἡ μοῖρα τοῦ ἀνεσκολοπισμένου, «παλούκωμα», Μανέθων 4. 198.

σκολοπίζω, (σκόλοψ) «παλουκώνω», πρβλ. **ἀνασκολοπίζω**. — Παθ., **σκολοπισθῆναι**, κεντοῦμαι ὑπὸ σκόλοπος, «παίρνω ἀγκίδα», Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) σ. 477F.

σκολόπιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **σκόλοψ** I. 3, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. 184 Mai.

σκολοπισμός, οῦ, ὁ, σταύρωσις, «παλούκωμα», Εὐστ. Πονημάτ. 286, 16.

σκολοπο-ειδής, ές, ὁ εἰς ὀξὺ ὡς σκόλοψ ἀπολήγων, «σουβλερὸς σὰν τὰ παλοῦκι», Ἄκανθα Διασκ. 1. 134.

σκολοπο-μάχαιριον, τό, χειρουργικὴ μάχαιρα **εἰς** ὀξὺ ἀπολήγουσα, Γαλην., Παῦλ. Αἰγ.

σκολοπώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ **σκολοποειδής**, παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10. 5, πληθμ. γραφ. ἀντὶ **κορωνοποδώδης**.

σκολοφρή· «κατακεκαυμένη» Ἡσύχ.

σκόλοφρον· «θρανίον» Ἡσύχ.

σκόλοψ, -οπος, ὁ, πᾶν τὸ εἰς ὀξὺ ἀπολῆγον· μάλιστα δὲ πάσσαλος, «παλοῦκι» ἐφ' οὗ ἐνεπήγνυντο αἱ κεφαλαὶ τῶν ἐχθρῶν, Ἰλ. Σ. 177· ἢ πρὸς ἀνασκολοπισμὸν («παλούκωμα»), Εὐρ. Βάκχ. 983, Ι. Τ. 1430, Ἰλ. 898· ἐπὶ σκόλοψιν ἀναρτᾶσθαι Διοδ. Ἐκλογ. 596. 65· — ὅθεν ἐν τῷ πληθ. **σκόλοπες**, πάσσαλοι πρὸς ὀχύρωσιν ἢ χαράκωμα χρήσιμοι ἔτι παρ' Ὁμήρῳ, τείχεα .. σκολόπεσσιν ἀρηρότα Ὀδ. Η. 45· καὶ συχν. ἐν τῇ Ἰλιάδι, ἐν δὲ [τάφρῳ] σκόλοπας κατέπηξαν Η. 441· διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔδησαν Θ. 343, πρβλ. Μ. 63, Ο. 344· οὕτω, σκόλοπας περὶ τὸ ἕρκος κατέπηξεν Ἡρόδ. 9. 97, πρβλ. Εὐρ. Ρῆσ. 116, Ξεν. Ἀν. 5. 2, 5· — ἂν καὶ τὸ σύνηθες παρ' Ἀττικ. ὄνομα εἶναι **σταύρωμα**. **2)** ἄκανθα, Ἐδδ. (Ἀριθμ. ΛΓ', 55, κ. ἀλλ.), Βάθρ. 122, Διοσκ. 4. 49, πρβλ. Β' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ιβ', 7. **3)** ἐργαλεῖον πρὸς χειρουργικὴν ἐγχείρησιν ἐν τῇ οὐρήθρᾳ, Ὀρειβάσ. σ. 187 Mai. **4)** τὸ ὀξὺ ἄκρον ἁλιευτικοῦ ἀγκίστρου, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 3. **II.** δένδρον, Εὐρ. Βάκχ. 983, ἔνθα ἴδε Elmsl., Ἡσύχ.

σκόλυβος· «ὁ ἐσθιόμενος βολβὸς» Ἡσύχ.

σκολύβρα· «ἡ σκυθρωπὴ» Ἡσύχ.

σκόλυθρον, τό, κάθισμα χαμηλόν, ἐδώλιον, «σκαμνί», Τηλεκλεΐδ. ἐν «Ἀμφικτύοσι» 5· — ὑποκορ. **σκολύθριον, τό**, Πλάτ. Εὐθύδημ. 278B, πρβλ. Πολυδ. Γ', 90, Γ', 48, Ἡσύχ.

σκόλυθρος, ον, χαμηλός, ταπεινός, οὐτιδανός, μικρόφρων, χαμερπής, Φώτ., Σουΐδ.

σκόλῡμος, ὁ, εἶδος ἀκάνθου ἐδωδίμου ἀνθοῦντος ἐν τῇ ἀκμῇ τοῦ θέρους, ἴσως ἡ ἀγκινάρα, «λάχανον ἄγριον ἀκανθῶδες» Ἡσύχ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 580, Ἀλκαῖ. 39, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 3, κτλ.· — παρὰ Νουμηνίῳ (παρ' Ἀθην. 371C) θηλ.· καὶ παρὰ Ζωναρᾷ **σκόλυμον**, τό.

σκολῡμώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς **σκόλυμον**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 4, 5.

σκολύπτω, = κυλούω, κολοβόω, «ἐκτίλλω, κολούω» καὶ «σκολύψαι· κολοῦσαι, κολοβῶσαι» Ἡσύχ.· πρβλ. **ἀποσκ-**.

σκολύφρα· «σκυθρωπὴ» Ἡσύχ.

σκομβρίζω, = γογγύζω, «καὶ παιδιᾶς ἀσελγοῦς εἶδος» Ἡσύχ., Φώτ.· πρβλ. Ἡσυχ. ἐν λ. **βαθαπυγίζειν**.

σκομβρίς, -ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἡσύχ.· — ἴδε ἐν λ. **σκορπίς**.

σκόμβρος, ὁ, εἶδος θαλασσίου ἰχθύος κατ' ἀγέλας ζώντος, καταπασσομένου μετὰ τοῦ θύννου καὶ τῆς πηλαμύδος, Scomber scombrus, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 17, 12., 8. 12, 6., 9. 2, 1, πρβλ. Ἐπίχ. 32 Ahr.· ἀγρεύεται δὲ ἐν τῷ Ἑλλησπόντῳ, Ἑρμιππ. ἐν «Φορμοφόραις» 1. 5, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1008.

σκόμιον, τό, γεῖσον, προεξοχή, Σχόλ. εἰς Ἄρτ. 970.

σκονθύλλω, φθυρίζω, «μουρμουρίζω», γογγύζω, Φώτ.

σκόνυζα, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ **κόνυζα**, Φερεκρ. ἐν Δεῇλ. 15, Ἡσύχ.

σκοπ-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἄρχων τῶν σκοπῶν, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ σώματος τῶν προσκόπων ἤτοι τῶν ἐνεργούντων κατοπτεύσεις, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 6.

σκοπάω, = σκοπιάζω, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 679.

σκοπελισμός, ὁ, τὸ τιθέναι μεγάλους λίθους εἴς τινα χώραν ὅπως ἐμποδισθῇ ἡ κατάληψις καὶ καλλιέργεια αὐτῆς· — οἱ τοῦτο ποιοῦντες ἐκλήθησαν **σκοπελισταί**, οἱ, Βυζ.

σκοπελο-δρόμος, ον, ὁ διατρέχων ὑπεράνω σκοπέλων, βράχων, πέρδιξ Ἀνθ. Π. 6. 74.

σκοπελο-ειδής, ές, ὁ ὅμοιος πρὸς βράχον· καθόλου, βραχώδης, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 4. 370.

σκόπελον, τό, = **σκόπελος**, Ἐδδ. (Δ' Βασιλ. ΚΓ', 17).

σκόπελος, ὁ, ἴσως ἐξ ἀρχῆς ὡς τὸ **σκοπιά**, τόπος κατάλληλος ὅπως παρατηρῇ τις ἐξ αὐτοῦ· ὄθεν, ὑψηλὸς βράχος ἢ κορυφή, ἀπόκρημνον μέρος πρὸς τὴν θάλασσαν, ἀκρωτήριον, Λατ. scopulus, Ὁμηρ., μάλιστα ἐν τῇ Ὀδ., οἷον Μ. 73, 83, 430, κτλ.· προβλὴς σκ., Ἰλ. Β. 396· φάραγγος σκ. ἐν ἄκροις Αἰσχύλ. Πρ. 142· σκ. πέτρας Εὐρ. Ἴων 274· Θηβῶν σκ., ἡ τῶν Θηβῶν ἀκρόπολις, Πινδ. Ἀποσπ. 209· Ἀθάνας σκ., ἡ τῶν Ἀθηνῶν, Εὐρ. Ἴων 1434, πρβλ. 871, 1578· σκ. νιφόεντα Μίμαντος Ἀριστοφ. Νεφ. 273, Ἡσύχ.

σκοπελώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ **σκοπελοειδής**, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 13. 22, κτλ.

σκοπεύς, έως, ὁ, κατάσκοπος, Ἄννα Κομν.

σκόπευσις, εως, ἡ, κατασκόπευσις, κατόπτευσις, παρατήρησις μετὰ προσοχῆς, Ἀκύλας ἐν Παλαιᾷ Διαθ., Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 784.

σκοπευτήριον, τό, = σκοπιά, τόπος ὑψηλός, ἐφ' οὗ τις ἱστάμενος παρατηρεῖ ἢ κατασκοπεύει ἢ δίδει σημεῖα, Ὠριγέν. 2. 745D, κ. ἀλλ.

σκοπευτής, οῦ, ὁ, = σκοπός I. 2, φρουρός, Εὐστ. 810. 25.

σκοπευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κατάσκοπον ἢ εἰς κατασκόπευσιν, Σχόλ. εἰς Αυκόφρ. 784, Ὠριγέν.

σκοπεύω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **σκοπέω**, Διόδ. 3. 25, Στράβ. 520, Ἐδδ. (Ἰὼβ ΛΘ', 29, κτλ.)· ἀνεγινώσκετο ἄλλοτε ὁ τύπος οὗτος ἐν Ἡροδ. 1. 8, καὶ ἔτι ἀναγινώσκεται παρὰ Ξεν. ἐν Ἱππαρχ. 7, 6· ἴδε Α. Β. 435, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 591.

σκοπέω, παρὰ τοῖς ἀκριβοῖς εἶναι ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐνεργ. καὶ μέσ. (ἴδε κατωτ. II), τοὺς δὲ λοιποὺς χρόνους παραλαμβάνει ἐκ τοῦ **σκέπτομαι**, ὃ ἴδε· — ἀλλὰ παρὰ μεταγεν. συγγραφ. εὑρίσκομεν μέλλοντα **σκοπήσω**, Ρήτορες (Walz) 1. 615, Γαλην., κλπ.· ἀόρ. **ἐσκόπησα** Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 7, 10, Θεοφρ. π. Σημ. Ὑδάτ. 1. 1, Πολύβ., κτλ.· καὶ ἐκ τοῦ μέσου τύπου τὸν ἀόρ. **ἐσκοπησάμην (περι-)** Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 32· πρκμ. **ἐσκόπημαι (προαν-)** Ἰώσηπ.· (ἴδε ἐν λέξ. **σκέπτομαι**). Βλέπω πρός τι πρᾶγμα, παρατηρῶ ἢ ἐξετάζω τι, βλέπω, θεωρῶ, ἄστρον Πινδ. Ο. 1. 7· πλοῦν μὴ 'ξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ 'γγύθεν σκόπει Σοφ. Φιλ. 467, πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 490· τὰ πόρρω ὁ αὐτ. ἐν Ρήσ. 482· τὰ ἔμπροσθεν Ξεν. Ἀν. 6. 3, 14· — ἀπολ., ἄλλοσε σκ. Σοφ. Ἠλ. 1474· σκοπεῖτε, προσέχετε, ἀγρυπνεῖτε, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 232· εὖ σκοπῶν εὕρισκον Σοφ. Ο. Τ. 68· κτλ.· — μετ' ἐξηρτημένης προτάσεως, σκ. ὅπου .. ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 16· σκ. ποῦ .. Ξεν. Κύρ. 3. 2, 1, κτλ.· — μετὰ ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ, σκ. εἰς .. Εὐρ. Ἀποσπ. 809. 6, Πλάτ. Πολιτικ. 305B· **2)** μεταφορ., προσέχω, θεωρῶ, ἐξετάζω, τὰ ἑαυτοῦ σκ., προσέχω εἰς τὰς ἰδίας μου ὑποθέσεις, Ἡρόδ. 1. 8· τὸ σεαυτοῦ Πλάτ. Φαῖδρ. 232D· τὸ ὑμέτερον Ἀντιφῶν 126. 36· τὸν καιρὸν Θουκ. 4. 23· τὸ συμφέρον Πλάτ. Πολ. 342B κἑξ.· τὰ πρὸς ποσίν Σοφ. Ο. Τ. 130· τοὺς νόμους πρὸς τοὺς τῇδε, ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ἐνταῦθα νόμους, Πλάτ. Τίμ. 24A· τι πρὸς ἑμαυτὸν ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρονι 9C· — ἀπολ., σκοπῶν εὕρισκον ἔασιν Σοφ. Ο. Τ. 68, πρβλ. Φιλ. 282· — μετ' αἰτ. καὶ ἐξηρτημένης προτάσεως, σκοπεῖν τὴν τελετὴν κῇ ἀποβήσεται Ἡρόδ. 1. 32, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 506, Ο. Τ. 407· — μετ' ἐξηρτημένης προτάσεως μόνον, σκ. πόθεν χρὴ ἄρξασθαι Ἀνδοκ. 2. 9· σκ. εἰ .. Σοφ. Ἀντ. 41, Πλάτ. Νόμ. 861E· ὅπως .., Ξεν. Κύρ. 2. 2, 26· σκόπει μή .., πρόσεχε μήπως .., Σοφ. Ο. Κ. 1179, Πλάτ. Γοργ. 458C· — ἐνίοτε μετὰ γεν. προσώπ. ὡς καὶ μετ' αἰτ. καὶ ἐξηρτημένης προτάσεως, σκόπει δὴ τόδε αὐτῶν ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 182A· πρῶτον αὐτῶν ἐσκόπει πότερα .. Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 12· — ὡσαύτως μετὰ ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ, ἐξ ὧν ἀγγέλλουσι σκοποῦντες λογιεῖσθε τὰ εἰκότα Θουκ. 6. 36, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 3. 1, 13· πρὸς τὸ ἄρχειν σκοπῶν λογίζεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 6, 8· πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς σκ. Ἀντιφῶν 114. 37· πρὸς ἀλλήλους Πλάτ. Πολ. 348B· σκ. περί τινος αὐτόθι 351B, κτλ.· περί τι ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 239B· — μετ' ἐπιρρ., ἀκολ., ἐρθῶς σκοπεῖν Εὐρ. Φοίν. 155· καιρίως Ρῆσ. 339· ἀμείνων Πλάτ. Συμπ. 219A. **3)** προσέχω ζητῶν τι, ἀναζητῶ, παῦλαν Ξεν. Ἀν. 5. 7, 32· τι ἀγαθὸν ὁ αὐτ. ἐν Ἱέρωνι 9, 10· ἐσκόπει γυναῖκά μοι Ἰσοκρ. 2. § 22, πρβλ. Δημ. 1470. 1· σκ. ὄνομα καλλιον αὐτῇ Πλούτ. 2. 991F. **4)** ἐρευνῶ, μανθάνω, ἀπό τι·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νος Br. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 286. **II.** Μέσ., ἐν χρήσει ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐνεργ., σημασ. I. 1 (ἴσως ἡ διαφορὰ κεῖται εἰς τὸ ὅτι τὸ μέσον ἐκφέρει παρατήρησιν μετὰ περισσοτέρας ἐντάσεως τῶν δυνάμεων καὶ σκέψεως), μετ' αἰτ., αὐτόθι 964, Εὐρ. Ι. Τ. 68, Ἑλ. 1537· τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1166.

2) = I. 2, σκ. τύχας βροτῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 264· καὶ συχν. ἀπαντᾷ συντασσόμενον κατὰ πάσας τὰς συντάξεις τοῦ ἐνεργ. παρὰ Πλάτ., Ξεν., κλπ.· ὡσαύτως ἀπολ., ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις ταρβεῖν .. Σοφ. Τρ. 296. **3)** = I. 3, ὅταν περ ἀδικεῖν ἐπιχειρῶσιν, ἅμα καὶ τὴν ἀπολογίαν σκοποῦνται Ἰσοκρ. 403Α. — Ὡς τὰ **θεάομαι, θεωρέω** ἀναφέρονται εἰς γενικὴν ἢ καθολικὴν ἐξέτασιν, οὕτω τὰ **σκοπέω, σκοπέομαι** ἀναφέρονται εἰς μερικὴν τὴν καθ' ἕκαστα ἐξέτασιν τῶν πραγμάτων, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 30, Θουκ. 1. 1, Πλάτ. Φαίδων 99D. **II.** Παθ., δὲν εἶναι κοινὸν παρὰ τοῖς δοκίμοις· ἀλλ' εὕρηται σκοπῶν καὶ σκοπούμενος ὑπ' ἄλλων, ἐξετάζων καὶ ἐξεταζόμενος, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 772D· καὶ ἴσως οὕτω κεῖται παρὰ Δημ. 473. 13, ὁ λόγος .. αἰσχρὸς τοῖς σκοπουμένοις, εἶναι αἰσχρὸς ἐν αὐτοῖς τοῖς ἐξεταζομένοις πράγμασι· — παρὰ μεταγενεστ., σκοπεῖται τὸ ἄστρον Ἱερόφιλ. ἐν Ideler Phys. 1. 410· τὸ σκοπηθὲν Ἄννα Κομν. 139Β. — Ἴδε Κόντου Λόγ. Ἑρμῆν σ. 566.

σκοπή, ἡ, = **σκοπιά**, τόπος ὑψηλὸς ἀφ' οὗ τις παρατηρεῖ ἢ κατασκοπεύει, πύργος χρησιμεύων πρὸς κατόπτευσιν, «ἄποψις» Ἡσύχ., Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 713· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 289, 309, Ξεν. Κύρ. 3. 2, 11, κτλ.· πρβλ. Ἕρμανν. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 223.

II. προσοχή, παρατήρησις μετὰ προσοχῆς, φύλαξις, πατρὸς σκοπαὶ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 786, πρβλ. Λυκόφρ. 1311· σκοπὰς ποιεῖσθαι ἀπὸ δένδρων Διόδ. 3. 26, πρβλ. Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 29.

σκόπησις, ἡ, = **σκέψις**, ἀμφίβολ. παρ' Ἡσυχ.

σκοπητέον, μεταγενέστ. τύπος τοῦ **σκεπτέον**, Κλήμ. Ἀλ. 773, κτλ.

σκοπιά, Ἰων. -ιή, ἡ, (σκοπός, σκοπέω) τόπος ὑψηλὸς ἐξ οὗ δύναταί τις νὰ παρατηρῇ ἢ φυλάττῃ ἢ κατασκοπεύῃ, παρ' Ὁμήρ. ἀείποτε σημαίνει κορυφὴν ὄρους, σκοπιὴν εἰς παιπαλόεσσαν Ὀδ. Κ. 97· ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν Ἰλ. Δ. 275, Ὀδ. Δ. 524· ἥμενος ἐν σκοπιῇ Ἰλ. Ε. 771· ὀπτῆρας δὲ κατὰ σκοπιὰς ὤτρυνα νέεσθαι, νὰ ἀπέλθῃ ἕκαστος εἰς τὴν θέσιν του ὅπως φυλάττῃ, Ὀδ. Ξ. 261· ἄγγελος .. ἀπὸ τηλαυγέος φαινόμενος σκ. Θέογν. 550· ἐπὶ τοῦ Κιθαιρῶνος, Σιμωνίδ. 130· ἐπὶ τοῦ Ἄθω, Σοφ. Ἀποσπ. 229· Ἰλιὰς σκ., ἐπὶ τῆς Τρωϊκῆς ἀκροπόλεως, Εὐρ. Ἑκ. 931, πρβλ. Φοιν. 233, Ἀριστοφ. Νεφ. 281, κτλ., καὶ ἴδε **σκόπελος**.

2) μεταφορ., τὸ ὕψος ἢ τὸ ὕψιστον σημεῖον παντὸς πράγματος, Πινδ. Ν. 9. 112. **3)** παρὰ πεζογράφοις ἁπλῶς, πύργος ἐν ᾧ ἀγρυπνοῦσι φύλακες, Λατ. specula, Ἡρόδ. 2. 15· ὥσπερ ἀπὸ σκ. μοι φαίνεται Πλάτ. Πολ. 445C. **II.** φυλακή, προσοχή, ἀγρυπνία, σκοπιὴν ἔχειν, φυλάττειν, ἀγρυπνεῖν, Ὀδ. Θ. 302· οὔ κῃ .. σκ. ἔχοντες τούτων Ἡρόδ. 5. 13· κρυπταὶ σκ. Ξεν. Ἱππαρχ. 4, 10, πρβλ. Ἄρατ. 883. **III.** **σκοπιαί**, αἱ, = **Ὀρειάδες**, Welcker παρ' Ἰακωψ. εἰς Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 421. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἀκρώρειαι, ὑψηλοὶ τόποι».

σκοπιάζω (σκοπιά) ποιητ. ῥῆμα ὅπερ εἶναι ἐν χρήσει σχεδὸν μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., βλέπω περὶ ἐμαυτόν, παρατηρῶ, θεῶμαι ἀφ' ὑψηλοῦ, περιβλέπω ἀπὸ σκοπιᾶς, Ἰλ. Ξ. 58· καθόλου, παρατηρῶ, ἐξετάζω, ἔτι καὶ ἐπὶ πεδιάδος εὑρισκόμενος ἢ ἐπὶ χαμηλοῦ τόπου, Ὀδ. Κ. 260. **II.** μεταβ., μετὰ προσοχῆς ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ἀνακαλύπτω, μετ' αἰτ., Ἰλ. Κ. 40, Ἀνθ. Π. 9. 606, κτλ.· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, προσέχω εἴς τι, παραφυλάττω, τὼς θύννως Θεόκρ. 3. 26· νῆα Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 918, κτλ. ἀόρ. **σκοπιασάμενος** Καλλικρ. παρὰ Στοβ. 487. 14.

σκοπιάω, μεταγενέστ. τύπος ἀντὶ τοῦ προηγ., **σκοπίασκον** Κόϊντ. Σμ. 2. 6 (ἕτεροι -ίαζον)

σκοπιήτης, ου, ὁ, (σκοπιά) ὀρεινός, ἐπίθ. τοῦ Πανός, Ἀνθ. Π. 6. 16, 34., 109· ἔνθα ὁ Σουΐδ. ἑρμηνεύει: «κατάσκοπος, πρόσκοπος», ἐκ τοῦ **σκοπιάω**.

σκοπικόν, τό, ἔρευνα, ἐξέτασις, θεωρία, ζωῆς καὶ θανάτου παρὰ τῷ Bandin. 3. 168.

σκόπιμος, ον, (σκοπός) ὁ ἁρμόδιος πρός τινα σκοπόν, Εὐστ. Πονημάτ. 13. 28, κτλ.

σκοπιωρέομαι, ἀποθ., προσέχω διά τι, φυλάττω, Ἕρμιππ. ἐν Ἀδήλ. 9, Ἀριστοφ. Σφ. 361, Ξεν. Κυν. 9, 2, Φιλόστρ. 784. Ἡσύχ.

σκοπιωρός, ὁ, (ὥρα) φύλαξ, σκοπός, Φιλόστρ. 784, Ἀλκίφρ. 1. 17.

σκοπός, ὁ, ὡσαύτως ἡ, Ὀδ. Χ. 396, Καλλ. εἰς Δῆλ. 66: (√ΣΚΕΠ, **σκέπτομαι**)· — ὁ φυλάττων, προσέχων, ὁ παρατηρῶν τὰ γινόμενα, παρὰ δὲ σκοπὸν εἷσεν Ἰλ. Ψ. 359· γυναικῶν δμωάων σκ. ἔσσι, ἐπὶ οἰκονόμου ἢ ἐπιτηρητοῦ τοῦ οἴκου, Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ.· παρὰ Πινδ., ἐπὶ τῶν θεῶν καὶ τῶν βασιλέων, μετὰ γεν. τόπου, ὁ φύλαξ καὶ προστάτης αὐτῶν, Ὀλύμπου σκ. Ο. 1. 86· Δάλου 6. 101· Μαγνήτων σκ., ἐπὶ τοῦ Πηλέως, Ν. 5. 61· τὸν ὑψόθεν σκ., φύλακα βροτῶν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 381· ὡσαύτως, σκοποὶ τῶν εἰρημένων Σοφ. Ἀντ. 215· — ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὁ παρατηρῶν ἢ παραφυλάττων τι, Ὀδ. Χ. 156· ἄγρυπνος, ζηλωτὴς κύριος, Σοφ. Αἴ. 945. **2)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὁ ἀγρύπνως ἐπιτηρῶν τι φύλαξ, φρουρὸς ἐπί τινος ὑψηλοῦ τόπου ἱστάμενος (σκοπιά) ὅπως ἐποπτεύῃ τὴν χώραν μάλιστα ἐν πολέμῳ, Λατ. speculator, Ἰλ. Β. 792, Ὀδ. Π. 365, Ξεν. Κύρ. 3. 2, 1., 4. 1, κτλ.· ἐντεῦθεν, ἠέλιον .. θεῶν σκ. ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 62· ὡσαύτως, ὁ παρατηρῶν ἢ παραφυλάττων θήραμα ἢ ὑποδεικνύων αὐτό, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 40. **3)** παρ' Ὁμ. ὡσαύτως, κατάσκοπος, πρόσκοπος, Ἰλ. Κ. 324, 526, 561 (ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ὁ Ξεν. προτιμᾷ **κατάσκοπος**)· σκ. καὶ κατοπτῆρας στρατοῦ ἔπεμψα Αἰσχύλ. Θήβ. 36, πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 956· — οὕτως, ἐπὶ ἀγγελιαφόρου, ὅστις ἐπέμφθη ὅπως φέρῃ ἀγγελίας, Σοφ. Ο. Κ. 35, πρβλ. Φιλ. 125· σκοπός, ναῶν κατόπτας Εὐρ. Ρῆσ. 556. **II.** ἀπέχον τι σημεῖον ἢ ἀντικείμενον εἰς ὅ τις προσηλώνει τὸν ὀφθαλμόν, «σημάδι», Λατ. scopus, σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὔπω τις βάλεν ἀνήρ, εἴσομαι αἶκε τύχωμι Ὀδ. Χ. 6· ἀπὸ σκ. εἰρηκέναι, εἰρῆσθαι Πλάτ. Θεαίτ. 179C, Ξεν. Συμπ. 2. 10· οὕτω, παρὰ σκοπὸν Πινδ. Ο. 13. 134· σκοπῷ ἐπέχειν τόξον, σκοπεύω διὰ τοῦ τόξου πρὸς τὸ «σημάδι», αὐτόθι 2. 160· σκοποῦ τυχεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ν. 6. 46· ἔκυρσας ὥστε τοξότης .. σκοποῦ Αἰσχύλ. Ἀγ. 628· ὥστε τοξότας σκοποῦ, τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε Σοφ. Ἀντ. 1033· σκοπὸν ἀκοντίσας ἄθλιον ἐμοὶ Ἀντιφῶν 123. 10· ἐπὶ σκοπὸν βάλλειν Ξεν. Κύρ. 1. 6, 29· παραλλάξαι τοῦ σκοποῦ καὶ ἁμαρτεῖν Πλάτ. Θεαίτ. 194Α· ἀποτυγχάνειν σκοποῦ ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 744Α· στοχάζεσθαι σκοποῦ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 519C. **2)** μεταφορ., σκοπός, ἀντικείμενον τῆς ἐνεργείας, τέλος, οὗτος .. δοκεῖ ὁ σκ. εἶναι πρὸς ὃν βλέποντα δεῖ ζῆν ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 507D· τὴν ἡδονὴν σκ. ὀρθὸν πᾶσι ζῴοις γεγονέναι ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 60Α· σκοπὸς τυραννικὸς τὸ ἡδὺ Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 9· κτλ. **III.** ὄνομα εἴδους ὀρχήσεως, Ὑπολ. ἐν Ἀδήλ. 131.

σκορᾰκίζω, μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, στέλλω τινὰ ἐς κόρακας, στέλλω εἰς τὸν διάβολον, ἀποπέμπω μετὰ περιφρονήσεως, Λουκ. Ρητ. Διδάσκ. 16, Ἀλκίφρων 1. 38. — Παθ., μὲ μεταχειρίζεταί τις περιφρονητικῶς, Λατιν. contumelia affici, Δημ. 155, 15 (ἀλλ' ἴδε Cobet V. LL. σ. 48), Πλουτ. Ἀρτοξ. 27· σκ. εἰς χῶρον ἀσεβῶν Φίλων 1. 139, Ἡσύχ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 5, καὶ Λόγ. Ἑρμῆν σ. 317.

σκορᾰκισμός, ὁ, περιφρόνησις, καταφρόνησις, «χλευασμός, ἀπάτη, ὕβρις, φαυλισμός, ἀποδοκιμασία» Ἡσύχ., Πλούτ. 2. 467Α, Ἑβδ. (Σειρὰχ ΜΑ', 19).

σκορᾰκιστέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ ἀπορρίψῃ μετὰ περιφρονήσεως, Φίλων 1. 267, κ. ἀλλ.

σκορδάζειν· «σπᾶσθαι» Ἡσύχ.

σκορδαμυκτεῖ· «πυκνὰ κλείει καὶ ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς» Ἡσύχ.

σκόρδαξ, διάφ. γραφ. ἀντὶ **κόρδαξ**, Μνησίμ. ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 18.

σκορδῐνάομαι, Ἰων. -έομαι, ἀποθ.· — ἐκτείνω τὰ μέλη μου, τεντώνομαι, τανύομαι, χασμῶμαι, κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπων ἢ κυνῶν ἐκ τοῦ ὕπνου ἐγερθέντων, Λατ. pandiculari, Ἱππ. 262, 28, πρβλ. Πολυδ. Ε', 168· ἐντεῦθεν καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου ἀπηυδηκότος ἢ εὑρισκομένου ἐν ἀνίᾳ, στένω, κέχηνα, σκορδινῶμαι Ἀριστοφ. Ἀχ. 30· σκ. καὶ δυσφορεῖς ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 922, πρβλ. Σφ. 642.

II. παρὰ τοῖς ἰατρικοῖς συγγραφ., ἐπὶ ἀνθρώπου διατεθειμένου πρὸς ἔμετον, ζαλίζομαι, ἀγωνιῶ πρὸς ἔμετον, Ἐρωτιαν.· καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας **σκορδίνημα**, τό, **σκορδινησμός**, ὁ, «ξηροτάνυσμα», Ἱππ. 1020F, 1184E· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 511, Ἡσύχ., ἴδε Κόντου ἐν Ἀθηναίῳ τ. Ζ', σ. 371-374.

σκορδίζω, (σκόρδον) ὁμοιάζω πρὸς τὸ σκόροδον, τῇ ὀσμῇ Διοσκ. 3. 115.

σκόρδιον, τό, φυτόν τι ἔχον τὴν ὀσμὴν σκορόδου, Διοσκ. 3. 125, Ὀρειβ. 196 Μαῖ. [ἡ, Ἀνδρομ. (127) παρὰ Γαλην. 4. 429].

σκορδό-ζεμα, τό, ἀφέψημα σκορόδων, Ἱερόφ. ἐν Ideler Phys. 1. 410.

σκορδο-λάσκρον, τό, παρὰ μεταγεν. Ἰατρ., assafoetida, laserpitium, Δουκάγγ.

σκόρδον, τό, μεταγενέστ. τύπος ἀντὶ **σκόροδον**, «σκόρδον», συχν. ἐν τῷ Γεωπ., κλπ.· καὶ ἐν χρήσει χάριν τοῦ μέτρου παρὰ τῷ Κράτ. ἐν Διογ. Λ. 6. 85· — ὑποκορ. **σκορδόνιον**, τό, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 2. 112.

σκορδό-πρᾶσον, **σκορδοφαγία**, **σκορδοφόρος**, ἴδε ἐν λέξ. **σκοροδ-**.

σκορδύλη [ῠ], ἡ, μικρὸς ἰχθὺς ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ θύννου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 17, 13, Ἡσύχ.· πρβλ. **κορδύλη** III.

σκόρθοι· «τόρνοι» Ἡσύχ.

σκόρνος· «κόρνος, μυρσίνη τὸ φυτὸν» Ἡσύχ.

σκορόβολος, ὁ, εἶδος κανθάρου, Ἡσύχ.

σκοροδ-άλμη, ἡ, «τουρσὶ» ἢ καρύκευμα («σάλτσα») ἐκ σκο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρόδων καὶ ἅλμης, εἶδος «σκορδαλιᾶς», Κρατῖν. ἐν «Ὀδυσσεῦσι» 5, Ἀριστοφ. Ἱππ. 199, 1095, Ἐκκλ. 292.

σκοροδίζω, χορηγῶ σκόροδον, παρέχω εἰς τραφήν, δίδω (ἀναγκαστικῶς) σκόροδον ὡς φάρμακον εἴς τινα, κυρίως ἐπὶ ἀλεκτρυόνων οὓς ἔτρεφον διὰ σκορόδου πρὶν ἢ κινήσωσιν αὐτοὺς εἰς μάχην κατ' ἀλλήλων, φάσκων φιλεῖν μ' ἐσκορόδισας Ἀριστοφ. Ἱππ. 946. — Παθ., **ἐσκοροδισμένος**, παρεσκευασμένος, «ταγισμένος» διὰ σκορόδου, αὐτόθι 494, Ἀχ. 166, πρβλ. Ξεν. Συμπ. 4, 9, καὶ ἴδε **φυσιγγόω**. **II**. παρασκευάζω διὰ σκορόδου, καρυκεύω δι' αὐτοῦ, κάθαλα ποιήσας .. κἀσκοροδισμένα Δίφιλ. ἐν «Ἀπολιπούσῃ» 1. 13, Ἡσύχ.

σκορόδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σκόροδον**, ἐν τῷ πληθ., Ἀριστοφ. Πλ. 818, Ἀντιφ. ἐν «Βομβυλίῳ» 3.

σκοροδοειδής, ές, ὅμοιος σκορόδῳ, Διοσκ. 3. 47.

Σκοροδα-μάχοι [ᾰ], οἱ, οἱ διὰ σκορόδων μαχόμενοι ἀντὶ λίθων, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 13.

σκοροδο-μίμητός, ή, όν, ὁ ὅμοιος πρὸς σκόροδον, φύσις Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 122.

σκόροδον, τό, συγκεκομμ. **σκόρδον** (ὃ ἴδε), «σκόροδον», Λατ. allium, οὗ ἡ ῥίζα συνίσταται ἐκ πολλῶν σκελίδων (γέλγιθες), καὶ οὕτω διακρίνεται ἀπὸ τοῦ κρομμύου καὶ ἀπὸ τοῦ πράσου, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 2. 125., 4. 17, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 389· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., σκορόδων κεφαλαί Ἀριστοφ. Σφ. 679, πρβλ. Πλ. 718· σκορόδοις ἀλείφειν = σκορδίζειν, ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 502· σκόροδα φαγεῖν = ἐσκοροδίσθαι, ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 690. **II**. τὰ σκόροδα, τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ἔνθα ἐπωλοῦντο τὰ σκόροδα, Εὔπολ. ἐν Δόκῃ. 5.

σκοροδο-πανδοκευτρι-αρτόπωλις, ιδος, ἡ, ξενοδόχος πωλοῦσα σκόρδα καὶ ἄρταν, κωμικὴ λέξ. ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 458, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 533.

σκοροδό-πρασον, τό, εἶδος σκορόδου, Διοσκ. 2. 183, ἐν τῷ τύπῳ **σκορδ-**.

σκοροδο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν σκόροδα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 680, Πολυδ. Ζ', 198.

σκοροδο-φᾰγέω, ἐσθίω σκόροδα, Ἡσύχ.· **σκοροδο-φᾰγία**, ἡ, τὸ ἐσθίειν σκόροδα, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 2. 15· **σκορδ-**, Θεοφρ. Νόνν.

σκοροδο-φόρος, ον, ὁ φέρων (παράγων) σκόροδα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 718, Εἰρ. 245· **σκορδ-**, Εὐστ.

σκοροδόω· «συνουσιάζω» Ἡσύχ.

σκοροδών, -ῶνος, ὁ, μέρος τοῦ κήπου ἐν ᾧ φύονται σκόροδα, Ἡσύχ.

σκόρπαινα, ἡ, εἶδος ἰχθύος, «σκορπιδομάννα», Ἀθήν. 320F· θηλ. τοῦ **σκορπίος**, κατὰ τὸν Εὐστ. 1129. 24, ἴδε Λοβεκ. Παθ. 279.

σκόρπειος, α, ον, Ἰωνικ. **-ήιος**, η, ον, ὁ τοῦ σκορπίου, Ὀρφ. Λιθ. 504, 616, Μανέθων 1. 35.

σκορπιαίνομαι, Παθ., ἐξοργίζομαι, «λυσσάζω», Προκόπ., Σουίδ.

σκορπιᾰκός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σκορπίον, τὸ σκορπιακόν, φάρμακον ἐναντίον τοῦ δήγματος σκορπίου, Βυζ.

σκορπιανός, ή, όν, ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Σκορπίου, Βασίλ., πρβλ. **κριανός**.

σκορπίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σκορπίος** V, Πολύβ. 8. 7, 6, Ἐδδ. (Α' Μακκ. Ϛ', 51).

σκορπίζω, μέλλ. **-ίσω**, διασκορπίζω, διαχέω, ἀπομακρύνω, ἀκριβῶς ὡς τὸ **σκεδάννυμι**, Ἰων. λέξ. ἐν χρήσει παρὰ τῷ Ἑκαταίῳ (Ἀποσπ. 371), πρβλ. Φρύνιχ. 218, Λοβέκ.· ἀλλ' ἀλλαχοῦ μόνον παρὰ μεταγεν., οἷον Στράβ. 198, Ἐδδ. καὶ Καιν. Διαθ.

σκορπιό-δηκτος, ον, ὁ ὑπὸ σκορπίου δηχθείς, Διοσκ. 1. 4, Γεωπ. 12. 13, 6.

σκορπιο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς σκορπίον, πρβλ. **σκορπιώδης**. **II**. τὸ σκορπιοειδές, φυτόν τι καλούμενον οὕτως ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ σπόρου αὐτοῦ πρὸς τὴν οὐρὰν σκορπίου, Διοσκ. (ἐν ταῖς Νόθ.) 4. 195· ὡσαύτως **σκορπίουρος**.

σκορπιόεις, εσσα, εν, ὁ ἀνήκων εἰς σκορπίον, ἐκ σκορπίου προερχόμενος, τύμμα Νικ. Θηρ. 654, πρβλ. Ἀλεξίφ. 145.

σκορπιόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ σκορπίου, διὰ σκορπίου, σκ. βεβολημένος Ὀρφ. Λιθ. 755.

σκορπιο-κτόνον, τό, συνώνυμον τῷ **ἡλιοτρόπιον**, παρὰ Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 4. 193.

σκορπιο-μάχος [ᾰ], **ον**, ὁ πρὸς σκορπίους μαχόμενος, ἀκρὶς Ἀριστ. π. Θαυμασ. 139.

σκόρπιον, τό, ἕτερον ὄνομα ἀντὶ τοῦ **σίκυος ἄγριος**, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 4. 152.

σκορπιόομαι, = **σκορπιαίνομαι**, «ἀγριαίνεται, ἐρεθίζεται» Ἡσύχ.

σκορπιό-πληκτος, ον, = **σκορπιόδηκτος**, Διοσκ. 4. 195.

σκορπίος, ὁ, «σκορπιός», Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 165, Πλάτ., κλπ.· σκ. ὁ χερσαῖος (ἴδε κατωτ. II) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 26· — παροιμ., ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίον φυλάσσεο Πραξίλλα 4· ἐν παντὶ σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ Σοφ. Ἀποσπ. 35· ὥσπερ ἔχις ἢ σκ. ἥρκως τὸ κέντρον Δημ. 786. 4· ἐν χρήσει πρὸς τιμωρίαν τῶν μοιχῶν, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Φάωνι» 1. 21. (Ἴσως συγγενὲς τῷ **σκορυβάζος**, ὅπερ ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει ὡς ἰσοδύναμον τῷ **σκάραβος, κάραβος**). **II**. ἀκανθοφόρος θαλάσσιος ἰχθὺς «σκορπιὸς» καὶ νῦν καλούμενος, Κωμικοὶ παρ' Ἀθην. 320, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 17, 26. **III**. ἀκανθώδες τι φυτόν, ἴσως τὸ Spartium scorpius, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 18, 2, κτλ. **IV**. ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Σκορπίου, Ἄρατ. 85, Ἐρατοσθ. Καταστ. 7, Ἡσύχ. **V**. πολεμικὴ τις μηχανὴ πρὸς ἐκτόξευσιν βελῶν, Πλουτ. Μάρκελλ. 15, Böckh Urkunden σ. 411, κτλ.

σκορπίουρος, ον, (οὐρά) ὁ ἔχων οὐρὰν σκορπίου· μάλιστα ὡς ὄνομα φυτοῦ, Scorpiurus sulcatus (Sprengel), Διοσκ. 4. 28.

σκορπιο-φόρος, ον, ὁ φέρων, παράγων σκορπίους, Εὐστ. Πονημάτ. 113. 5, Πτολ.

σκορπίς, -ίδος, ἡ, εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 10, 5· διάφορ. γραφ. **σκομβρίς**.

σκορπισμός, ὁ, διασκορπισμός, Ἀκύλλ., κ. ἄλλ., Παλ. Διαθ.· — **σκόρπισμα**, τό, Βυζ.

σκορπιστός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **σκορπίζω**, διεσκορπισμένος, Ἰω. Χρυσ.

σκορπίτης [ῐ], ου, ὁ, ὁ πρὸς σκορπίον ὅμοιος, ὄνομα λίθου, Πλιν. Ν. Η. 37. 10.

σκορπιώδης, ες, συνῳρ. ἀντὶ **σκορπιοειδής**· — μεταφορ., ὅμοιος σκορπίῳ, Φίλων 2. 576· κακός, δυσμενής, ἄγριος, Πολυδ. Ϛ', 125, Εὐστ. 851. 52. **II**. τὸ σκορπιῶδες, ἔντομόν τι εὑρισκόμενον ἐν βιβλίοις, τὸ Chelifer cancroides, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 7, 7, πρβλ. 5. 32, 3.

σκορπίων, ό, = **σκορπίος** V, Γλωσσ.

σκοτάζω, γίνομαι σκοτεινός, «σκοτεινιάζω», Ἐδδ. (Ἰεζεκ. ΛΑ', 15, κτλ.), πρβλ. **συσκοτάζω**· — οὕτως ἐν τῷ παθ., **σκοταση-σεται** Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 4. 64.

σκοταῖος, α, ον, καὶ παρὰ Διοδ. καὶ Πλουτ. **ος, ον**· (σκότος)· — ὁ ἐν σκότει ὢν ἢ γινόμενος· συνάπτεται μετὰ ῥήματος, ἐπὶ προσώπων, **1**) ὁ πρὸ τῆς πρωΐας, ἔτι ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός, ἐλείπετο τῆς νυκτὸς ὅσον σκοταίους διελθεῖν τὸ πεδίον Ξεν. Ἀν. 4. 1, 5, πρβλ. 10· ἔτι σκ. παρῆλθεν ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 4. 5, 18· ἦ, **2**) ὁ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτός, ὑπὸ τὸ σκότος τῆς νυκτός, ἦδη σκ. ἀναγαγὼν ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 7. 1, 45· σκοταῖοι προσιόντες ὁ αὐτ. ἐν Ἀναβ. 2. 2, 17· πρβλ. **νεφαῖος**. **II**. ἐπὶ πραγμάτων, ἀμαυρός, σκοτεινός, νὺξ Διόδ. 3. 48· ἐνέδραι Πλουτ. Φάβ. 7, Ἡσύχ.— Πρβλ. **σκοτιαῖος**.

σκοταῖρα, ἡ, σκότος, σκοτία, «ζόφος. Ἀχαιοί» Ἡσύχ.

σκοτάρχης ἢ **σκόταρχος**, ὁ, ὁ ἄρχων τοῦ σκότους, ὁ διάβολος, Θεόδ. Στουδ., παρ' ᾧ εἶναι ἐν χρήσει καὶ τὸ ῥῆμα **σκοταρχέω**.

σκοτασμός, ὁ, τὸ νὰ εἶναι ἢ νὰ γίνηται τις σκοτεινός, «σκοτεινιασμα», τῶν ὀφθαλμῶν Διοσκ. 7. 8.

σκοτάω, = **σκοτάζω**· Ἐπικ. γ' πληθ. **σκοτόωσι**, Νικ. Ἀλεξιφ. 35.

σκοτεία, ἡ, = **σκοτία**, Ἐδδ. (Μιχ. Γ', 6).

σκοτεινίασμα, τό, τὸ νὰ γίνηται σκότος, ἡ ἀρχὴ τοῦ σκότους, Γλωσσ.

σκοτεινοειδής, ές, = **σκοτώδης**, Σχόλ. εἰς Ὀπ. Ἀλ. 3. 163.

σκοτεινό-μορφος, ον, ὁ ἔχων σκοτεινὴν μορφήν, Γερμαν. Β', Κων/πόλεως σ. 224. 664, 672, ἔκδ. Μι.

σκοτεινός, ή, όν, (σκότος) ὡς τὸ **σκότιος**· νυκτὸς ἄρμ' ἐπείγεται σκ. Αἰσχύλ. Χο. 661· σκ. τῶν ἐνερτέρων βέλος αὐτόθι 286· σκ. περιβολαί, ἐπὶ τῆς θήκης ξίφους, Εὐρ. Φοίν. 276· τόπος Πλάτ. Πολ. 432C· ὁδοὶ Ξεν. Κυν. 6, 5· τὰ σκ. θεάσασθαι Πλάτ. Πολ. 520C· τὰ σκ. καὶ τὰ φανὰ Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 1· ἀνὰ τὰ σκ. προϊδεῖν, ἐν τῷ σκότει, Θουκ. 3. 22· — ἐπὶ προσώπων, τυφλός, καίπερ σκ. Σοφ. Ο. Τ. 1326· σκ. ὄμμα Εὐρ. Ἄλκ. 385· — τὰ σκοτεινά, αἱ σκοτειναὶ σκιαὶ ἐν εἰκόνι, Πλούτ. 2. 57C· σκοτεινὸν ζῆν, ζῆν ἐν τῷ σκότει, Πλάτ. Νόμ. 781C. **II**. μεταφορ., ὡς τὸ **σκότιος**, σκοτεινός, ἀσαφής, ἀντίθετον τῷ ἐλλάγιμος καὶ φανός (καλῶς γινωσκόμενος), ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 197A· σκ. καὶ δυσδιερεύνητος ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 432C, οὕτως ὁ Ἡράκλειτος ἐκαλεῖτο ὁ σκοτεινός, Ἀριστ. π. Κόσμ. 5, 5, Κικ. Fin. 2. 5, 15· σκ. προοίμιον Αἰσχίν. 32. 41· σκοτ. ἀκοαί, ἀσαφεῖς φῆμαι Πλάτ. Κριτί. 109E· σκ. μηχανήματα, μυστικά, ἀπόκρυφα. Εὐρ. Ἀποσπ. 290· ὀρκάνα ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 611. — Ἐπίρρ., σκοτεινῶς διαλέγεσθαι Πλάτ. Πολ. 558D, πρβλ. Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 32. 1· περὶ τοῦ παρὰ Πινδ. ἐν Ν. 7. 90, ἴδε **σκοτεινός**.

σκοτεινότης, -ητος, ἡ, σκότος, ἀσημότης, Πλάτ. Σοφ. 254A.

σκοτεινο-φόρος, ον, ὁ φέρων σκότος, Ἰω. Χρυσ.

σκοτεινώδης, ες, (εἶδος) = **σκοτώδης**, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 28, Ἡσύχ., κλπ.

σκοτερός, ά, όν, = **σκότιος**, σκ. νὺξ Ὀρφ. Ἀργ. 1045· πρβλ. **νύκτερος** ἀντὶ **νύχιος, ζοφερὸς** ἀντὶ **ζόφιος, ὀνοφερός**, κτλ.

σκοτεύω, (σκότος) κρύπτομαι ἐν τῷ σκότει, Ἡσύχ.

σκοτέω, = **σκοτόω**, παρὰ Φίλωνι τῷ Βυζ. π. τῶν 7 Θαυμ. 2,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γρηγ. Ναζ. 2. 670B, ἀλλὰ πιθαν. γραφ. ἀντὶ **σκοτόω**, ἴδε Bast. Ep. Crit. σ. 44.

σκοτία, ἡ, (σκότος) σκότος, γνόφος, ἀχλύς, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1698, Γρηγόρ. ἐν Ἀνθ. Π. 8. 187, 190, καὶ παρ' ἄλλοις μεταγεν.· ἴδε Μοῖρ. σ. 354. **II.** ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, τὸ ὑπὸ ἐξέχουσαν γραμμὴν βαθὺ ὑπόσκαμμα, cavetto, κληθὲν οὕτως ἐκ τῆς βαθείας ἢ σκοτεινῆς σκιᾶς ἣν σχηματίζει, Ἡσύχ., Βιτρούβ. 3. 3.

σκοτιαῖος, α, ον, τύπος ἰσοδύναμ. τῷ **σκοταῖος**, Ἱππ. 595. 24, Πολυδ. Α', 69· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 552.

σκοτίας, ου, ὁ, ὁ ἐν τῷ σκότει κρυπτόμενος, δοῦλος δραπέτης, Λατ. tenebrio, Ἡσύχ.

σκοτίζω, κάμνω τι σκοτεινόν, Θεμίστ. 153A.— Παθ., γίνομαι σκοτεινός, Πλούτ. 2. 1120E· τῇ διανοίᾳ Ἐπιστ. πρ. Ἐφεσ. δ', 18· χολῇ τὰς φρένας Τζέτζ.

σκότιον, τό, = **σκότος**, Χρησμ. Σιβυλλ. 14. 6, ἔνθα ὁ Δινδ. **σκοτίην**.

σκότιος, α, ον, ὡσαύτως **ον, ον**, Εὐρ. Ἄλκ. 125, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 19, 7, 1· (σκότος)·— σκοτεινός. **I.** ἐπὶ προσώπων, ὁ ἐν τῷ σκότει διατελῶν, σκοτεινός, μυστικός, σκότιον δὲ ἐ γείνατο μήτηρ, δηλ. οὐχὶ ἐν φανερῷ, νομίμῳ γάμῳ, Ἰλ. Ζ. 24· οὕτω πιθανῶς, καὶ σκότιοι φθινύθουσι παῖδες ἐν θανάτῳ (ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει, οἱ μὴ γνήσιοι ὄντες τῶν θεῶν παῖδες) Εὐρ. Ἄλκ. 989· οὕτω καί, σκ. εὐναί, ἔρωτες μυστικοί, ἀπόκρυφοι, παράνομοι, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 860· γαμεῖ .. σκ. λέχος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν νόμιμον σύζυγον, ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 44· λέκτρων σκότια νυμφευτήρια αὐτόθι 252· λέχη σκότια νυμφεύειν Εὔβουλ. ἐν «Ναννίῳ» 1· σκ. Κύπρις Ἀνθ. Π. 7. 51· σπάνιον παρὰ τοῖς πεζογράφοις, Χάραξ παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 508. **2)** ἐν Κρήτῃ οἱ παῖδες ἐκαλοῦντο **σκότιοι**, ἐπειδὴ διέτριβον ἐν τῷ γυναικῶνι, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἄλκ. ἔνθ' ἀνωτ. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, σκοτεινός, μαῦρος, νὺξ Εὐρ. Ἑκ. 68, Ἄλκ. 269, κτλ.· θάλαμοι Εὐρ. Φοίν. 1542· ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 125. **2)** μεταφορ., ὡς τὸ **σκοτεινός**, ἀσαφής, δύσκολος, ἀκατάληπτος, ἐπὶ διθυράμβων, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1389· ἡ διὰ τῶν αἰσθήσεων κρίσις Δημόκρ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 138, Ἡσύχ. — Ἐπίρρ. **-ίως**, Βυζ.

σκοτισμός, ὁ, τὸ σκοτίζειν, ἐπισκοτίζειν, σκ. καὶ φωτισμοὶ ἀέρος Κλεομήδ. Μαθ. σ. 49, πρβλ. Εὐστ. 849. 24· μεταφορ., ἐπὶ τοῦ πνεύματος, Κλήμ. Ἀλ. 214· = **σκοτοδινία**, Ἡσύχ.

σκοτίτας, ου, ὁ, ἐπίθετον τοῦ Διός, ὡς τὸ **κελαινεφής, νεφεληγερέτης**, κτλ., Παυσ. 3. 10, 6· οὕτω παρὰ Στεφ. τῷ Βυζ., Ζεὺς **Σκοτίνας** ἢ **-νᾶς**.

σκοτο-βῑνῐάω, (βινέω) κωμικὴ λέξις σχηματισθεῖσα κατὰ τὸ **σκοτοδινιάω**, ἐν τῷ σκότει συγκοιμῶμαι μετὰ γυναικός, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1221.

σκοτο-δᾰσῠ-πυκνό-θριξ, -τρῐχος, ὁ, ἡ, ὁ σκοτεινὸς ἐκ τῆς πυκνότητος καὶ δασύτητος τῶν τριχῶν, κυνῆ σκ., κάλυμμα σκοτεινῶν πραγμάτων, Ἀριστοφ. Ἀχ. 390.

σκοτό-δειπνος, ον, ὁ ἐσθίων ἐν τῷ σκότει, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ζοφοδερκέας**.

σκοτο-δῑνέω, = **σκοτοδινιάω**, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 1.

σκοτο-δῑνία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, «ζάλη», σκοτασμός, σκότισις τοῦ ἐγκεφάλου, vertigo, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 12. 11., 144A, 463. 3, Πλάτ. Σοφ. 264C· πρβλ. **ἴλιγγος**.

σκοτο-δῑνίᾱσις, ἡ, = τῷ προηγ., Πολυδ. Β', 41, Δ', 184, Ἡσύχ.

σκοτο-δῑνιάω, πάσχω ἐκ σκοτοδινίας, «ζαλίζομαι», Ἀριστοφ. Ἀχ. 1219, Πλάτ. Θεαίτ. 155C, Νόμ. 663B, κτλ.·— περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβ. εἰς Φρύνιχ. 82· «σκοτοῦται» Ἡσύχ.

σκοτό-δῑνος, ὁ, = **σκοτοδινία**, Ἱππ. Ἀφ. 1249, 109H.— Ἐπίρρ. **-νως**, Ἀρεταῖ.

σκοτο-δότης, ου, ὁ, ὁ παρέχων τὸ σκότος τοῦ θανάτου, θανατηφόρος, Μανασσ. Χρον. 4459.

σκοτο-ειδής, ές, ὁ φαινόμενος σκοτεινός, Πλάτ. Φαίδων 81D Βεκκῆρ. (ἕτεροι **σκιοειδ-**).

σκοτόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ **σκότιος**, σκοτεινός, νέφος Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 553· ζόφος Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1106· νὺξ Νικ. Ἀλεξιφ. 188· μεταφορ., σκοτόεσσα θεῶν πέρι δόξα, σκοτεινή, ἀμφίβολος δοξασία, Ἐμπεδ. 388. **II.** **Σκοτοῦσσα**, ἡ, πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ, Πολύβ., κτλ.· ἐνίοτε φέρεται **Σκοτοῦσα**· ἀλλὰ τὸ διπλοῦν σ ἀπαντᾷ ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1936. 23, καὶ ἐπιβεβαιοῦται ὑπὸ τοῦ ἀσυναιρέτου τύπου **Σκοτόεσσα** ἔν τινι στίχῳ μνημονευομένῳ ὑπὸ τοῦ Παυσανίου 7. 27, 6.

σκοτο-εργός, όν, ὁ ἐν τῷ σκότει ἐργαζόμενος, κλιβανεὺς Μανέθων 1. 80.

σκοτοιβόρος, ον, (βορά) ὁ κατατρώγων ἐν τῷ σκότει· μεταφορ., ὕπουλος, δόλιος, καταστρεπτικός, βλαπτικός, «συννεφής, σκοτεινός» Ἡσύχ., Εὐστ. 1496. 38.

σκοτόμαινα, ἡ, = **σκοτομήνη**, Ἀνθ. Π. 13. 12, Χρησμ. Σιβ. 5. 479· καθόλου, σκότος, Γρηγ. Ναζ.·— πρβλ. Φρύνιχ. 499· «βαθεῖα νὺξ» Ἡσύχ.

σκοτο-μήδης, ες, ὁ ἔχων σκοτεινὰς σκέψεις, δόλιος, πανοῦργος, κρυψίνους, Εὐστ. 1496. 37.

σκοτο-μήνη, ἡ, νὺξ ἀσέληνος, «σκοτάδι», Ἀριστείδ. 1. 570, Εὐσέβ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 1. 59· ὡσαύτως **σκοτομηνία**, Χρύσιππ. ἐν τοῖς Ἐνετ. Σχολ. εἰς Ἰλ. Φ. 483, Ἀκύλλας ἐν Παλ. Διαθ.

σκοτομήνιος, ον, σκοτεινὸς καὶ ἀσέληνος, νὺξ Ὀδ. Ξ. 457, Ἡσύχ.

σκοτο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν, προξενῶν σκότος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 952· — ἐντεῦθεν **σκοτοποιέω**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Υ. 38· καὶ **σκοτοποιία**, ἡ, Διον. Ἀρεοπ.

σκότος, ου, ὁ, σπανιώτερον **σκότος, εος**, τό, ἴδε ἐν τέλ.· (ἴσως συγγενὲς τῷ **σκιά**)· — «σκοτάδι», ἔλλειψις φωτός, γνόφος, Ὀδ. Τ. 389, Πίνδ. καὶ Ἀττ.· ἀντίθετον τῷ **φάος**, Αἰσχύλ. Χο. 320, Σοφ. Αἴ. 394, κτλ.· τῷ **ἡμέρα**, Πλάτ. Ὅροι 411B. **2)** ἐν τῇ Ἰλ. ἀείποτε ἐπὶ τοῦ σκότους τοῦ θανάτου, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ φράσει, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν Δ. 461, Ζ. 11, κ. ἀλλ.· στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλεν Ε. 47, Ν. 672· οὕτω παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς, π. χ., σκότῳ θανεῖν Εὐρ. Ἱππ. 837· ἤδη με περιβάλλει σκ., ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1453· σκ. γίγνεται Φερεκρ. ἐν «Δουλοδιδασκάλῳ» 5· σκότον εἶναι τεθνηκότος (ἐξυπακ. Αἰσχύλου) Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 565. **3)** οὕτως ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, Πινδ. Ἀποσπ. 95· σκότον νέμονται Ἰάρταρόν τε Αἰσχύλ. Εὐμ. 72, πρβλ. Πέρσ. 223· τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος Σοφ. Ο. Κ. 1701· παῖδες ἀρχαίου σκότου αὐτόθι 106· ἰὼ σκ., ἐμὸν φάος ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 394· γῆς σκότῳ κέκρυπται Εὐρ. Ἑλ. 62, πρβλ. Ἱππ. 837· σκότου πύλαι ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 1. **4)** τὸ σκότος τῆς μήτρας, φυγόντα μητρόθεν σκότον Αἰσχύλ. Θήβ. 664· ἐν τῷ πληθ., ἐν σκότοισι νηδύος τεθραμμένη ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 665. **5)** ὡσαύτως ἐπὶ τυφλότητος, σκότου νέφος Σοφ. Ο. Τ. 1313· ὀθούνεκ' .. ἐν σκότῳ .. ὀψοίατο, ὅ ἐστιν, οὐκέτι ὀψοίατο, αὐτόθι 1273· βλέποντα νῦν μὲν ὀρθ', ἔπειτα δὲ σκότον, ὅ ἐστι, μηδέν, αὐτόθι 419· σκότον δεδορκώς Εὐρ. Φοίν. 377, πρβλ. Ἡρακλ. Μαιν. 563·— ὡσαύτως, ζάλη, σκοτασμός, ἴλιγγος, vertigo, Ἱππ. 1149B· σκότοι πρὸ τῶν ὀμμάτων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 4, 3· πρβλ. **σκοτόδινος, -ιάω**. **6)** μεταφορ., σκότῳ κρύπτειν, ὡς τὸ τοῦ Ὁρατίου nocte premere, κρύπτομαι ἐν τῷ σκότει, Σοφ. Ἠλ. 1396, πρβλ. Πινδ. Ἀποσπ. 171. 5., 252· ἀντίθετον τῷ σκότον ἔχειν, εἶμαι ἐν τῷ σκότει, ἐν ἀφανείᾳ, ἐν ἀσημότητι, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 7. 19, Εὐρ. Ἀποσπ. 1039. 8· ἀπορία καὶ σκ. Πλάτ. Νόμ. 837A· καὶ περικαλύψαι τοῖσι πράγμασι σκότον Εὐρ. Ἴων 1522· οὕτω μετὰ προθέσεων, διὰ σκότους ἐστί, εἶναι σκοτεινόν, ἀσαφές, ἀβέβαιον, Ξεν. Ἀνάβ. 2. 5, 9· ἐν σκ. καθήμενος Πινδ. Ο. 1. 134· ἐν σκ. τεχνᾶσθαι Σοφ. Ἀντ. 494· κατὰ σκότον ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 578· ὑπὸ σκότου ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 692, Εὐρ. Ὀρ. 1457, Ξεν. Κύρ. 4. 6, 4· ὑπὸ σκότῳ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1030, Εὐρ. Φοίν. 1214. **7)** ἐπὶ προσώπου, Μητρότιμος ὁ σκ., ὡς τὸ ὁ σκοτεινός, ὁ μυστηριώδης, διάφορ. γραφ. ἐν Ἱππώνακτ. Ἀποσπ. 112· — ὡσαύτως, σκότος, δηλ. ἄγνοια, Δημ. 411. 25· ἀλλ' ὡσαύτως, ἀπάτη, δόλος, σκ. καὶ ἀπάτη Πλάτ. Νόμ. 864C. **8)** τὸ σκοτεινὸν μέρος ἢ ἡ σκιὰ εἰκόνος, Εὐστ. 953. 51, Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἀπεσκοτωμένα**. — Ὑπάρχει ἐν χρήσει ὡσαύτως καὶ οὐδέτ. **σκότος**, ἂν καὶ ὁ Αἴλ. Διον. παρ' Εὐστ. 1390. 56 ἐθεώρει τὸν ἀρσενικὸν τύπον ὡς Ἀττικόν· τὸ οὐδέτερον οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ παρ' Ἀριστοφ., καὶ οὐδαμοῦ ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου παρὰ τοῖς Τραγικοῖς, εἰ καὶ εὕρηται ἐνιαχοῦ παρ' αὐτοῖς ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ὡς διάφ. γραφ., Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 5, Σοφ. Ο. Κ. 40, Εὐρ. Ἑκάβ. 831, Ἡρακλ. Μαιν. 563, 1159, Ἀποσπ. 538· εὕρηται ὅμως ἄνευ ἑτέρας γραφῆς ἐν τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν Ἀττικῶν πεζογράφων, Πλάτ. Πολ. 516E, Κρατ. 418C, Ξεν. Ἀν. 2. 5, 9, 7. 4, 18, Δημ. 281. 3, κτλ.· ὡσαύτως ἐν Ἡροδ. 2. 121, 5.

σκοτο-φόρος, ον, ὁ φέρων, προξενῶν σκότος, Εὐστ. Πονημάτ. 174. 68· **-φορέω**, αὐτόθι 236. 53.

σκοτό-φρων, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων φρένας σκοτεινάς.— ὄνομα σκωπτικὸν σχηματισθὲν κατὰ μίμησιν τοῦ κυρίου ὀνόματος **Λυκόφρων**, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 1.

σκοτόω, ποιῶ τι σκοτεινόν, σκοτίζω, τυφλώνω, σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα Σοφ. Αἴ. 85.— Παθ., εἶμαι ἐν τῷ σκότει, τυφλοῦμαι, σκοτίζομαι, πάσχω ἐκ σκοτοδινίας, ὡς τὸ **σκοτοδινιάω**, Πλάτ. Πολ. 518A, Πρωτ. 339E, Θεαίτ. 209E. **II.** φονεύω, «σκοτώνω», Βυζ.· ἴδε Δουκάγγ.

σκοτώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ **σκοτοειδής**, σκοτεινός, μαῦρος, Πλάτ. Φαίδων 81B, Πολ. 518C. **2)** ἀσαφής, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 412B. **II.** σκοτοδινιῶν, Ἱππ. 72F· τὰ σκ. = σκοτοδινία, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδημ. τὸ Α', 948, πρβλ. 948H.

σκοτωδία, ἡ, σκοτώδης κατάστασις, «σκοτάδι», Φωτ. Βιβλ. 143. 28, Θεολ. Ἀριθμ. 6.

σκότωμα, τό, «ζάλη», σκοτοδινία, ἴλιγγος, Πολύβ. 5. 56, 7 (ἐν τῷ πληθ.), Πλούτ. 2. 137D, κτλ. **II.** φόνος, σφαγή, Βυζ.· ἴδε Δουκάγγ.

σκοτωματικός, ή, όν, ὁ προξενῶν ἴλιγγον, «ζάλην», Διοσκ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

5. 43. **2)** ὁ πάσχων ἐκ σκοτοδινίας, ὁ αὐτ. 2. 78, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 71, κτλ.

σκότωσις, ἡ, (σκοτόω) σκότισις, ἔκλειψις, μαντικῶν δυνάμεων σκοτώσεις Πλούτ. 2. 414D. **II**, σκοτοδινία, ἴλιγγος, vertigo, Γαλην., Θεόφιλ. Πρωτοσπ. σ. 133· πρβλ. **σκότωμα**.

σκοῦλαι· «κνῆσαι. Λάκωνες» Ἡσύχ.

σκουτουλᾶτος, ον, Λατ. «scutulatus, ὁ κεχρωματισμένος εἰς τετραγωνίδια, «ἀμωτός», ἢ ἔχων ἀνοικτὸν χρῶμα, ἐπὶ ἱματίων, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ. 13, πρβλ. Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχῶν Πολιτικ. 1. 10· — οὐσιαστ. **σκουτλωσις, εως**, ἡ, τὸ νὰ εἶναι τις κεχρωματισμένος εἰς τετραγωνίδια μικρά, Πρων· — ἴδε Δουκάγγ.

σκριβλίτης, ὁ, εἶδος πλακοῦντος μετὰ τυροῦ, Χρύσιππ. Τυαν. παρ' Ἀθην. 647D.

σκύβα· «λάχανον ἡ λαψάνη· τινὲς δὲ σκοῦβα» Ἡσύχ.

σκῦβᾰλίζω, θεωρῶ τι ὡς σκύβαλα, ἀπορρίπτω μετὰ περιφρονήσεως, Διον. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 1.— Παθ., ἀντίθετ. τῷ **λαμπρίζομαι**, Ἡμπελ. παρὰ Στοβ. 460. 51· — ὡσαύτως **σκυβαλεύω**, Σχόλ. εἰς Λουκ. Νεκυομ. 17, Ἡσύχ.

σκῦβᾰλικτός, ή, όν, ἀκάθαρτος, ῥυπαρός, ταπεινός, ἄξιος καταφρονήσεως, ἄτιμος, σκ. ἀργύρια, ἐκ δωροδοκίας, Τιμοκρέων 1. 6· τὰ Ἀντίγραφ. **σκυβαλικά**, ἐναντίον τοῦ μέτρου.

σκῦβάλισμα [ᾰ], τό, = **σκύβαλον**, Ψευδο-Φωκυλ. 144.

σκῦβάλισμός, ὁ, ἀπόρριψις μετὰ περιφρονήσεως, Πολύβ. 30. 17, 12, Ἡσύχ.

σκύβᾰλον, τό, κόπρος, περίττωμα, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 18, Πλούτ. 2. 352D· πληθ., σκ. λευκὰ καὶ ἀργιλώδεα Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 15, πρβλ. Ἐπιστ. πρ. Φιλιππ. γ', 8, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πάλ. 5. 13, 7. **2)** ἀπομεινάριον, ὑπόλοιπον, ἀπόβλημα, «σκουπίδι», ἀποδειπνίδιον σκ. Ἀνθ. Π. 6. 302· ἄνδρα πολύκλαυτον, ναυτιλίης σκ. Ἀνθ. Π. 7. 276· τέφρης λοιπὸν ἔτι σκ. αὐτόθι 382· πληθ., δεῖπνον ἀπὸ σκυβάλων αὐτόθι 6. 303· σκ. ἀνθρώπου Ἐδδ. (Σειρὰχ ΚΖ', 4). (Συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ἐς κύνας βαλεῖν, πρβλ. **σκορακίζω**).

σκῦβᾰλώδης, ες. (εἶδος) ὅμοιος πρὸς σκύβαλα ἢ πρὸς ἀκαθαρσίας, Βυζ.· τὸ σκ. = σκύβαλον, Ἐκκλ.

σκυβελίτης οἶνος [ῑ], ὁ, ὁ ἄνευ θλίψεως ἐκ τῶν σταφυλῶν ἐκρέων καὶ λαμβανόμενος, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 9, Χρον. 1. 3, Γαλην., κλπ.

σκυδᾶ· «σκιά. Εὔκλος» Ἡσύχ.

σκυδίζω. = **σκινθίζω**, «λακτίζω» Ἡσύχ.

σκύδμαινος, ον, = **σκυθρωπός**, ἀμφίβολ. παρ' Ἡσυχ.· ἴδε Λοβεκ. Τεχν. 279.

σκυδμαίνω. = **σκύζομαι**, μή μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν Ἰλ. Ω. 592. — Καθ' Ἡσύχ.: «σκυθρωπάζειν, νεμεσᾶν, ὀργίζεσθαι».

σκύζα, ἡ, (κύω, κυέω) ὀργασμός, ἐπιθυμία, ἀσέλγεια, Φιλέτ. 32, ἀλλ' ἴδε Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 4, σ. 648.

σκυζάω, ἔχω σφοδρὰν ἐπιθυμίαν, κατέχομαι ὑπὸ ὀργασμοῦ, ἐπὶ κυνῶν (πρβλ. **καπράω**), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 8· ἐπὶ γυναικῶν, Α. Β. 12. **II**, ὑλακτῶ κοιμώμενος, Πολυδ. Ε', 86.

σκύζομαι, Ἐπικ. ἀποθετ., ἐν χρήσει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ ἐνεστ.· παρατ. **ἐσκύζοντο, σκύζοντο** Κόιντ. Σμ. 3. 133., 5. 338· Ἐπικ. ἀόρ. εὐκτ. **σκύσσαιτο (ἐπι-)** Ὀδ. Π. 306. Ὀργίζομαι ἐναντίον τινός, εἶμαι ὠργισμένος, «λυποῦμαι, χολοῦμαι, θυμοῦμαι, σκυθρωπάζω» Ἡσύχ., σκυζομένη Διὶ πατρὶ Π. Δ. 23, Θ. 460· σκύζεσθαί οἱ εἶπε θεοὺς Ω. 113· μή μοι σκύζευ Ὀδ. Ψ. 209· ἀπολ., εἶμαι ὠργισμένος, οὐ σεῦ ἐγώγε σκυζομένης ἀλέγω Ἰλ. Θ. 483, πρβλ. Ι. 198. (Πιθαν. ἐκ τῆς √ΣΚΥΔ (πρβλ. **σκυθ-μαίνω**), ἥτις γίνεται ΣΚΓΘ πρὸ τοῦ **ρ**, ὡς ἐν τοῖς **σκυθρός, σκυθ-ρωπός**, εἰ καὶ δύσκολον εἶναι νὰ εὑρῇ τις ἄλλα παραδείγματα ὁμοίας μεταβολῆς).

Σκύθαινᾰ, ἡ, θηλ. τύπος τοῦ **Σκύθης**, Ἀριστοφ. Αυσ. 184, Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 64.

σκῦθάριον, τό, **σκυθικὸν ξύλον**, = **ὄαφος**, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 2. 88.

Σκῦθ-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἄρχων τῶν Σκυθῶν, Βυζ.

Σκύθης [ῠ], **ου,** ὁ· κλητ. **Σκύθᾰ** Θέογν. 829, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1112, κτλ.· — κάτοικος τῆς Σκυθικῆς, πρῶτον παρ' Ἡσ. ἐν Ἀποσπ. 17· παροιμ., Σκυθῶν ἐρημία, ὡς θὰ ἐλέγομεν σήμερον «Ἀφρικανὴ ἐρημία», Ἀριστοφ. Ἀχ. 704, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 2·— μεταφορ., ἄνθρωπος ἄξεστος καὶ τραχύς, ἐν λόγοις Σκύθ. Πλούτ. 2. 847F· πρβλ. Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 4. 13. **2)** ὡς ἐπίθετον, Σκυθικός, Σκ. ὅμιλος Αἰσχύλ. Πρ. 417· σίδηρος ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 817 (πρβλ. **Χάλυψ**)· κύανος Θεοφρ. Ἀποσπ. 2. 55. **II**, ἐν Ἀθήναις, ἀστυνομικὸς ὑπηρέτης ἢ κλητήρ, διότι οἱ τοιοῦτοι κατὰ τὸ πλεῖστον ἦσαν Σκῦθαι δοῦλοι, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1017, 1026, Αυσ. 451· πρβλ. **τοξότης** ΙΙΙ. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Δ', σ. 357 κἑξ.

Σκυθία, ἡ, ἡ Σκυθικὴ χώρα, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 174· **Σκυθίηνδε**, αὐτόθι 256· — **Σκυθιάς**, ἡ, ὄνομα τῆς Δήλου, Νικάνωρ παρὰ Στεφ. τῷ Βυζ., πρβλ. Ἡρόδ. 4. 33. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 345.

Σκῦθίζω, μέλλ. **-ίσω**, φέρομαι ὡς Σκύθης· ὀηλ., **1)** πίνω ἀμέτρως, Ἱερώνυμ. Ρόδ. παρ' Ἀθην. 499F· πρβλ. **ἐπισκυθίζω**. **2)** ἐκ τῆς συνηθείας τῶν Σκυθῶν ταῦ νὰ ἀποσπῶσι τὸ δέρμα ἐκ τῶν κεφαλῶν τῶν ἐχθρῶν (Ἡρόδ. 4. 64), κατήντησε νὰ σημαίνῃ ξυρίζω τὴν κεφαλήν, ἐσκυθισμένος ξυρῷ Εὐρ. Ἡλ. 241· οὕτω, [χαίτην] ἐσκύθιζε, ἕκειρεν αὐτὴν μέχρι τοῦ δέρματος εἰς σημεῖον πένθους, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 970. 8· πρβλ. **ἀποσκυθίζω, χειράμακτρον.** — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 44.

Σκῦθικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Σκύθας, Αἰσχύλ. Χο. 160, κτλ.· ἐπὶ ἀνθρώπων ἐχόντων ξανθὰς τρίχας καὶ ἐπιδερμίδα, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 64·— ἡ Σκυθικὴ (ἔξυπακ. γῆ), Ἀλκαῖ. 49, Ἡρόδ., κλπ.· — τὸ Σκυθικόν, ἡ Σκυθικὴ φυλή, Ζώσιμ. 4. 20, πρβλ. Λουκ. Τόξ. 54·— θηλ. **Σκυθίς, -ίδος**, αἰτ. **-ίν**, Αἰσχίν. 78. 19. **II**, αἱ Σκυθικαί, εἶδος πεδίλων, ὡς αἱ **Περσικαί, Σικυών α**, κτλ., Αυσ. παρ' Ἁρποκρ. **III**, Ἐπίρρ. **-κῶς**, Στράβ. 513, Πλούτ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 345, Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Α', σ. 357 κἑξ.

Σκῠθισμός, ὁ, ὁ Σκυθικὸς αἰών, προηγούμενος τοῦ Ἑλληνικοῦ, Ἐπιφάν.

Σκῠθιστὶ [τῐ], Ἐπίρρ. (Σκυθίζω) κατὰ τὸν Σκυθικὸν τρόπον, Σοφ. Ἀποσπ. 420. **2)** ἐν τῇ Σκυθικῇ γλώσσῃ, Ἡρόδ. 4. 27, 59.

Σκῠθό-γλωσσος, ον, ὁ λαλῶν Σκυθιστί, Μανασσ. Χρον. 6698· — **Σκυθογνώμων, ον,** ὁ ἔχων γνώμην ἢ φρονήματα Σκυθικά, αὐτόθι 3948·— **Σκυθολογέω**, ὁ, ὁ φονεύων τοὺς Σκύθας, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν τῷ Notices d.s Mss. 8, 2, σ. 171·— **Σκυθόμητρες**, αἱ, τέκνα Σκυθικῶν μητέρων, Τζέτζ. Πρὸ Ὁμήρ. 22·—**Σκυθοτρόφος, ον,** ὁ ἀνατρέφων Σκύθας, Μανασσ. Χρον. 3754· — **Σκυθογενής, ές,** ὁ γεννηθεὶς ἐκ Σκύθου, Acta Patriarch. Cslpltani ed. Mic.s et Mül. τ. II, σ. 573.

σκύθος, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ **σκύφος**, Παρμένων παρ' Ἀθην. 500B.

Σκῦθο-τοξότης, ου, ὁ, Σκύθης τοξότης, διάφ. γραφ. ἐν Ξεν. Ἀν. 3. 4, 15.

σκυθράζω, = **σκυθμαίνω**, «σκυθρωπάζω» Ἡσύχ., Εὐρ. Ἰλ. 830.

σκύθραξ, ὁ, ἴδε **κυρσάνιος**· «μεῖραξ, ἔφηβος» Ἡσύχ.

σκυθρός, ά, όν, (√ΣΚΥΔ, **σκύζομαι**), ὠργισμένος, δυσηρεστημένος, Μένανδρ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 13, Ἄρατ. 1120. — Καθ' Ἡσύχ.: «στυγνὸς τὰς ὄψεις, χαλεπός, ὠμός, σκυθρωπός».

σκυθρωπάζω, ἔχω ὄψιν δυσηρεστημένου ἢ ὠργισμένου, ἔχω ὄψιν κατηφῆ, «κατσουφιάζω», τὸ πλεῖστον ἐν τῷ ἐνεστ., μὴ σκυθρωπάζε, ὦ τέκνον Ἀριστοφ. Αυσ. 7, Πλ. 756· ὡς οὐδὲν ἦθα πλὴν σκυθρωπάζειν μόνον Ἄμφις ἐν «Δεξιδημίδῃ» 1, πρβλ. Ἀντιφάν. ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 2· ἀόρ. α', ἐσκυθρώπασαν ἀκούσαντες Ξεν. Κύρ. 6. 2, 21· σφόδρα πάνυ σκυθρωπάσας Αἰσχίν. 33. 5· πρκμ. **ἐσκυθρωπακέναι** Πλάτ. Ἀλκ. 2 ἐν ἀρχ.· **ἐσκυθρωπακώς** Δημ. 1122. 12· πρβλ. **σκυθρωπός**. **2)** ἔχω χρῶμα λυπηρόν, μελαγχολικόν, κλίνω εἰς τὸ μέλαν, Ἰακώβ. Φιλοστρ. Εἰκόν. σ. 378.

σκυθρωπασμός, ὁ σκυθρωπότης προσώπου, τῶν φιλοσόφων Πλούτ. 2. 49F.

σκυθρ-ωπός, όν, ὡσαύτως **ή**, Ἱππ. 1114A, Ἐφόρ. Ἀποσπ. 155, Πλούτ. 2. 417C, κλπ., πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 105· (σκυθρός, ὤψ)· — ὁ φαινόμενος ὡς ὠργισμένος, ἔχων ὄψιν τεθλιμμένην ἢ ὠργισμένην, δυσηρεστημένος, κατηφής, Εὐρ. Μηδ. 271, Ἱππ. 1172· γέλως Αἰσχύλ. Χο. 738· ὄνομα, πρόσωπον Εὐρ. Φοίν. 1333, κτλ.· σκ. τινι ὁ αὐτ. ἐν Ἄλκ. 774· ἐπί τινι Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 4· ἀντίθετον τῷ **ἵλαρός, φαιδρός**, αὐτόθι 2. 7, 12., 3. 10, 4·— ὡσαύτως ἐπὶ προσπεποιημένης σοβαρότητος, Δημ. 1122. 20, Αἰσχίν. 56. 31· — τὸ σκυθρωπόν, = τῷ ἐπομ., Εὐρ. Ἄλκ. 797, πρβλ. Βάκχ. 1252, Πλάτ. Συμπ. 206D.—Ἐπίρρ., σκυθρωπῶς ἔχειν Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 1. **II** ἐπὶ πραγμάτων, κατηφές, μελαγχολικόν, λυπηρόν, γῆρας Εὐρ. Βάκχ. 1252· σκυθρωπότερα ὁδὸς Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. 13. 2· μέλη Παυσ. 10. 7· πυλοὶ Πλουτ. Δημοσθ. 30, κτλ.· — ἐπὶ χρώματος, ὁ ἔχων χρῶμα μελαγχολικόν, σκοτεινὸς καὶ ἀμυδρός, Λατ. tristis, ἀντίθετον τῷ **λαμπρός**, Ἰακώβ. εἰς Φιλοστρ. Εἰκ. σ. 378.

σκυθρωπότης, ητος, ἡ, ὁ σκυθρωπὸς χαρακτήρ, μελαγχολία, κατήφεια, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 152D, Διον. Ἁλ. Τέχν. Ρητ. 8.

σκυλαγωγός, ὁ, ὁ ἄγων τοὺς σκύλους, Κ. Παντεχν. ἐν Χρον. VI, σ. 48, 49.

σκυλαδέψης ἢ **-ος**, ὁ, = **σκυλοδέψης**, Εὐστ. 450. 6.

σκυλαίας· «τὰ σκῦλα, καὶ λάφυρα. οἱ δὲ τὰς πανοπλίας» Ἡσύχ.

σκῠλάκαινα [ᾰ], ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ **σκύλαξ**, Ἀνθ. Π. 9. 604, Ὀρφ. Ἀργ. 982.

σκῠλακεῖα, ἡ, τὸ τρέφειν κύνας, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 5, Πολυδ. Ε', 51.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 132.

σκῠλάκειος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς σκύλακας, εἰς νεογνὰ σκυλάκια, «κουτάβια», κρέα Ἱππ. 536. 10, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 3. 225.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σκῠλᾰ́κευμα [ᾰ], τό, «σκυλάκι», τὸ νεογνὸν τοῦ κυνός, περιφραστικῶς ἐπὶ παιδός, Ἐπιγρ. παρὰ Πλουτ. 2. 241Α, Ἀνθολ. Π. 3. 7.

σκῠλᾰ́κευς, ὁ, = **σκύλαξ**, Ἐπικ. γεν. **-ῆος**, **-ήων** Ὀππ. Κυν. 1. 481., 4. 227.

σκυλᾰκευτής, οῦ, ὁ, ὁ ἀνατρέφων κύνας, Ἰμέριος παρὰ Φωτίῳ 373.

σκῠλᾰκευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς σκύλακας, Φίλων 1. 202.

σκῠλᾰκεύω, (σκύλαξ) ζευγαρώνω κύνας πρὸς ἀπόκτησιν σκυλάκων, μετ' αἰτ., Ξεν. Κυν. 7, 1, Ἀρρ. Κυν. 31, 3.— Παθ., ὑπὸ λυκαίνης σκυλακεύεσθαι, θηλάζομαι ὑπὸ λυκαίνης, Στράβ. 299.

σκῠλᾰκηδόν, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον σκύλακος, ὁμοίως πρὸς σκύλακα, Συνέσ. 90Α.

σκῠλᾰκῐ́νος [ᾰ], ή, ον, ὁ ἀνήκων εἰς μικροὺς κύνας, Γλωσσ.

σκῠλᾰ́κιον [ᾰ], τό, ὑποκοριστ. τοῦ **σκύλαξ**, μικρὸς σκύλαξ, Πλάτ. Πολ. 539Β, Ξεν. Κυν. 7, 3. **2)** ἐπὶ τῶν νεογνῶν ἄλλων ζώων, Πολυδ. Ε', 15.

σκῠλᾰκῖτις, ῖδος, ἡ, ἡ προστάτις τῶν κυνῶν, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Ὀρφ. Ὕμν. 35. 12.

σκῠλᾰκο-ῥρᾰ́μος, ον, ὦρα, αἱ ἡμέραι τῶν κυνικῶν καυμάτων, Ποιητὴς π. Δυνάμ. Βοταν. 140.

σκῠλᾰκο-κτόνος, ον, ὁ τοὺς σκύλακας κτείνων, Γλαύκων παρ' Ἀθην. Ἡφαιστ. 62.

σκῠλᾰκοτροφία, ή, τὸ τρέφειν κύνας, ἀνατρέφειν σκύλακας, Ὀππ. Κυν. 1. 436.

σκῠλᾰκοτροφικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς τὴν ἀνατροφὴν ἢ ἀγωγὴν τῶν σκυλάκων, **ἡ σκυλακοτροφικὴ** (ἐξυπακ. τέχνη), Αἰλ. π. Ζ. 6. 8.

σκῠλᾰκο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων ἢ ἀνατρέφων κύνας, εὐνὴ Ὀππ. Ἀλ. 719.

σκῠλᾰκώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς σκύλακα, τὸ σκυλακῶδες, χαρακτὴρ κυνικός, σκυλακώδης, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 4.

σκύλαξ [ῠ], ᾰκος, ὁ, καὶ (ὡς ἀεὶ παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσ.) ἡ·— τὸ νεογνὸν τοῦ κυνός, «σκυλάκι», Ἀκτ. canulus, Ὀδ. Ι. 289, Μ. 86, Ἡσ. Θεογ. 834· κύων ἁμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα Ὀδ. Τ. 14· πλῆρες, σκ. κυνὸς Ἡρόδ. 3. 32· — καθόλου, κύων, ἀρσ. ἐν Εὐρ. Βάκχ. 338, Πλάτ. Πολ. 375Α, 537Α· θῆλυκ. παρὰ Πλάτ. Παρμ. 128C, Ξεν. Κυν. 7, 6· ᾅδου τρίκρανος σκ., ὁ Κέρβερος, Σοφ. Τρ. 1098. **2)** ἐπὶ τοῦ νεογνοῦ ἄλλων ζώων ὡς τὰ **σκύμνος**, = νεογνὸν «μικρόν», ὀρεσκόων σκυλάκων πελαγίων τε Εὐρ. Ἱππ. 1277· ἄρκτου Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 1· 5· γαλέης Νικ. Θηρ. 689· τοῦ δελφῖνος, Ἀρίων Bgk. σ. 567·— αἱ γραμματικοὶ καλοῦνται σκύλακες Ζηνοδότου, τῆς φωλεᾶς τοῦ Ζηνοδ. σκυλάκια, ἐν Ἀνθ. Π. 11. 321. **II.** ἅλυσις (πρβλ. canis, catellus, παρὰ Plaut.), Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἑλλάδι» 5· ἅλυσις ἢ κλοιὸς τοῦ τραχήλου, Πολυδ. 20. 10, 8· ὅθεν ὁ Hemsterh. διορθοῖ **σκύλακα** ἀντὶ **κόρακα** ἐν Λουκ. Νεκυομ. 11. **III.** σχῆμα ἀφροδισιακόν, Ἡσύχ. (Πιθαν. ἐκ τῆς √ΣΚΥΛ, **σκύλλω**, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῶν σκυλάκων· πρβλ. **Σκύλλα**).

σκῠλάω, = **σκυλεύω**, Ἀνθ. Π. 3. 6.

σκῦλεία, ή, σκύλευσις, λαφυραγωγία, Ἑβδ. (Δ' Μακκ. Δ', 23).

σκύλευμα [ῠ], τό, μάλιστα ἐν τῷ πληθ., τὰ ὅπλα τὰ λαμβανόμενα ἐκ φονευθέντος ἐχθροῦ, λάφυρα, Εὐρ. Φοίν. 857, Ἴων 1145, Θουκ. 4. 44.

σκύλευσις, ή, = **σκυλεία**, Σύμμ. ἐν Παλ. Διαθ.·— **σκυλευμός**, ὁ, Εὐστ., κλπ.

σκῦλευτής, οῦ, ὁ, ὁ σκυλεύων, ἀπογυμνῶν τῶν ὅπλων φονευθέντα ἐχθρόν, Σύμμαχ. ἐν Παλ. Διαθ., Βυζ.

σκῦλευτικός, ή, όν, ὁ ἀπογυμνῶν τῶν ὅπλων φονευθέντα ἐχθρόν, ἐπιτήδειος πρὸς ταῦτο, Ἀθηνᾶ Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 853.

σκῦλεύω, (σκῦλον) ἀπογυμνῶ ἐχθρὸν φονευθέντα λαμβάνων τὰ ὅπλα αὐτοῦ ὡς λάφυρα (δὲν ἐθεωρεῖτο δὲ δίκαιον νὰ ἀφαιρέσῃ τις καὶ τὰ ἐνδύματα τοῦ νεκροῦ, Πλάτ. Πολ. 469C), Λατ. spoliare, πρῶτον παρ' Ἡσ. καὶ Ἡροδ., μετ' αἰτιατ. προσώπ. καὶ πράγμ., Κύκνον σκυλεύσαντες (διάφ. γραφ. συλήσ-) ἀπ' ὤμων τεύχεα Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 468· μετ' αἰτιατ. προσ. καὶ γενικ. πράγμ., σκ. τοὺς τελευτήσαντας πλὴν ὅπλων Πλάτ. Ἐνθ' ἀνωτέρ.· ἀμφισβαιναν δέρματος Νικ. Θηρ. 379· — μόνον μετ' αἰτιατ. προσώπου, σκ. τοὺς νεκροὺς Ἡρόδ. 1. 82, Θουκ. 4. 44, 97· σκ. τὰς πόλεις Πολύβ. 9. 10, 13. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ. καὶ γεν. προσώπ., ἀφαιρῶ τὰ ὅπλα ἀπὸ τοῦ νεκροῦ ἐχθροῦ, τὰ ὅπλα σκ. τῶν πολεμίων Ἀυσί. 123. 44, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 6. 1, 6, Ἑλλ. 2. 4, 19· οὕτως, ἀπὸ τῶν νεκρῶν .. σκ. ψέλια κτλ. Ἡρόδ. 9. 80.— Καθ' Ἡσύχ.: «σκυλεύσας· αἰχμαλωτίσας».

σκῦλέω, = **σκυλεύω**, Συλλ. Ἐπίγρ. 3757, 4077, κ. ἀλλ., Εὐστ.

σκῦλήτρια, ή, ἡ ἀπογυμνοῦσα τῶν ὅπλων τὸν φονευθέντα ἐχθρόν, παρθένος Λυκόφρ. 853.

σκῦλη-φόρος, ον, ποιητικ. ἀντὶ **σκυλοφόρος**, Ἀνθ. Π. 9. 428.

σκύλιον, τό, «σκυλόψαρον», Λατ. canicula, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 10, 10 κἑξ.

Σκύλλᾱ, ης, ἡ, Ὀδ. Μ. 235· ἄλλαχοῦ ἐν τῇ Ὀδ. **Σκύλλη**, θυγάτηρ τῆς Κραταιΐδος, τέρας ὑλακτοῦν ὡς κύων, ἔχων δὲ δώδεκα βραχίονας καὶ ἓξ αὐχένας καὶ κατοικοῦν ἐν σπηλαίῳ κατὰ τὰ μεταξὺ Σικελίας καὶ Ἰταλίας στενά, Ὀδ. Μ. 85 κἑξ., 108, 230, 245· πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1233, κτλ.·— ὁ μῦθος οὗτος μετὰ ταῦτα πολλαχῶς μετεβλήθη, ἴδε Dict of Biogr. ἐν λέξ.·— Σκύλλαν αὐλεῖν ἐν ἀναφορᾷ πρός τι φέρον τὸ ὄνομα τοῦτο, Ἀριστ. Ποιητ. 26. 3. (Ἐκ τοῦ **σκύλλω**, διότι αὕτη ἐσπάραττε τὴν λείαν αὐτῆς καὶ ὑλάκτει ὡς **σκύλαξ**, Ὀδ. Μ. 86, 96, 245).

σκυλλανίς· «ἡ πολεμική· ἴσως ἀπὸ τοῦ σκυλεύειν» Ἡσύχ.

σκύλλᾰρος, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **κύλλαρος** ἐν Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 32.

σκυλλίς· «κλῆματις» Ἡσύχ.

σκυλλο-πνίκτης, ου, ὁ, ὁ πνίγων τοὺς σκύλλους ἢ σκύλους, ὡς ἑρμηνεύεται τὸ Λυδικὸν ὄνομα Κανδαύλης (Candaules), Τζέτζ. Ἱστ. 6. 482· ἴδε Κουρτ. Gr. Et. ἀρ. 84.

σκύλλυς ἢ **σκύλος**, ὁ, = **σκύλαξ**, Ἐτυμ. Μέγ. 720. 191, Ἡσύχ.

σκύλλω, ἀόρ. ἔσκυλα. — Παθ., ἀόρ. **ἐσκύλθην** Εὐστ. 769. 41., 1516. 57· παρὰ τοῖς Ἑκκλ. ὡσαύτως **ἐσκύλην** [ῠ]· πρκμ. **ἔσκυλμαι**, ἴδε κατωτ. (Ἐκ τῆς √ΣΚΥΛ παράγονται καὶ τὰ **σκύλ-ον**, **σκύλ-μα**, **σκυλ-μός**, **Σκύλ-λα**, **σκύλ-αξ**· — ὁ Κούρτ. παραβάλλει καὶ τὸ **κο-σκυλ-μάτια**, Λατ. qui-quil-iae). Σπαράττω, διασχίζω, ξεσχίζω, «μαδῶ».— Μέσ., σκύλαιο κόρῃ, εἴθε νὰ μαδήσῃς τὴν κεφαλήν σου, Νικ. Ἀλεξιφ. 412. — Παθητ., **σκύλλονται**, ἐπὶ νεκρῶν σωμάτων, σχίζονται ὑπὸ τῶν ἰχθύων, σπαράττονται, Αἰσχύλ. Πέρσ. 577· ἔσκυλται .. κἀκίνησε Ἀνθ. Π. 5. 175· ἔσκυλται δὲ κόμη αὐτόθι 259. **2)** μεταφορ., ταράττω, εἰς ταραχὴν ἐμβάλλω, δυσαρεστῶ, ἐνοχλῶ, Λατ. vexare, σκύλας καὶ ὑβρίσας Ἡρωδιαν. 7. 3· σκ. τὸν στρατὸν ὁ αὐτ. 4. 13· μὴ σκύλλε τὸν διδάσκαλον Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ε', 35, Εὐαγγ. κ. Λουκ. η', 49·— Παθ. καὶ μέσ., μὴ σκύλλου, μὴ λάμβανε τὸν κόπον .., Εὐαγγ. κ. Λουκ. ζ', 6· σκυλῆναι πρός τινα, ἐνοχλοῦμαι, ὑποβάλλομαι εἰς κόπον διά τινα, Ἑκκλ.· ἐσκυλμένοι Εὐαγγ. κ. Ματθ. θ', 36.— Καθ' Ἡσύχ.· «σκύλλειν· τὸ τοῖς ὄνυξι σπᾶν».

σκύλμα, τό, ἐκτετιλμένη κόμη, κόμης σκύλματα Ἀνθ. Π. 5. 130· σκύλμα κόμης αὐτόθι 248· πρβλ. Rufinus Ἐμ. Cr. 73.

σκυλμός, ὁ, (σκύλλω) σπαραγμός, διασπάραξις, «ξέσχισμα», Ἀνθ. Π. 5. 199, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ρ. 62·— ἐν τῷ πληθ., ἐνοχλήσεις, Ἑβδ. (Γ' Μακκ. Γ', 25, Δ', 6), Ἀρτεμίδ. 2. 30, Μανέθων 4. 364.

σκῠλοδῐ-ψέω, κατεργάζομαι δέρματα, Ἀριστοφ. Πλ. 514 (κατὰ τὸν Bent. **σκῠτοδεψεῖν**).

σκῦλοδέψης, ου, ὁ, (δέφω, δεψέω) ὁ κατεργαζόμενος δέρματα, βυρσοδέψης, Ἀριστοφ. Ὄρν. 490, Ἐκκλ. 420· πρβλ. **σκῠτοδέψης**, οὗ διαφέρει μόνον κατὰ τὴν ποσότητα τῆς πρώτης συλλαβῆς· οὕτω **σκῦλό δεψος**, ὁ, Δημ. 781. 18· ἴδε **σκυλοδέψης**, **-ας**, Ἡσύχ.

σκῦλον, τό, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθυντ. **σκῦλα**, ὡς τὸ ἔναρα, τὰ ὅπλα ἃ ὁ νικήσας λαμβάνει ἀπὸ τοῦ νεκροῦ τοῦ ἡττηθέντος ἐχθροῦ, λάφυρα, Λατ. spolia, Σαφ. Φιλ. 1428, 141, Ι. Τ. 74, Ἡλ. 7, 1000, Θουκ. 4. 134· **σκῦλα γράφειν**, ἐπιγράφειν τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα ἐπὶ ὅπλων ληφθέντων ὡς λαφύρων, τὰ ὁποῖα τότε ἀφιεροῦντο εἰς θεόν τινα, Εὐρ. Φοίν. 574, πρβλ. Κύκλ. 9, Θουκ. 2. 13, 3. 57·— σπανίως ἐν τῷ ἑνικῷ, ὡς τὰ **ἕλωρ**, λάφυρον, λεία, **σκῦλον οἰωνοῖς** Εὐρ. Ἡλ. 897, πρβλ. Ῥῆσ. 620· τὰς πτέρυγας .. τῇ Νίκῃ φορεῖν ἔδοσαν, .. **σκῦλον** ἀπὸ τῶν πολεμίων Ἀντιφῶν ἐν «Πυθαγοριστῇ» 2. 9· **σκῦλον** τὴν ὑπατείαν φέρεσθαι Πλουτ. Μάρ. 9. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **σκεῦος**· συγγενὲς τῷ **σῦλον**, **σύλ-η**, **συλ-άω**, καὶ τῷ Λατιν. spol-ia· — ἴσως δὲ καὶ τῷ **σκύλος** [ῠ], πρβλ. **σκῦτος**, **κύτος**).

σκύλυς [ῠ], εος, τό, δέρμα ζώου, δορὰ λέοντος, κτλ., τὸ δὲ σκ. ἀνδρὶ καλύπτρη Καλλ. Ἀποσπ. 142, πρβλ. Θεόκρ. 25. 142, Ἀνθ. Π. 6. 35, 165· ὁ ἐξώτερος φλοιὸς καρύου, Νικ. Ἀλεξιφ. 270, Ἡσύχ.·— ἐν Νικ. Θηρ. 422 ἁπαντᾷ ὁ ἑτερόκλ. πληθ. **σκύλα**. (Ἴδε ἐν λέξ. **σκῦλον**).

σκῦλοφορία, ή, σκύλευσις, Φιλόδημ. π. Ρητ.

σκῦλο-φόρος, ον, ὁ λαμβάνων, ἔχόμενος τὰ σκῦλα, τὰ λάφυρα, Ἀνθ. Π. 6. 161· Ζεὺς σκ., ὡς μετάφρασις τοῦ παρὰ Ρωμαίοις Jupiter Feretri s. Διον. Ἁλ. 2. 34.

σκῦλο-χᾰρής, ές, ὁ εὐφραινόμενος εἰς τὰ λάφυρα, Ἀνθ. Πλαν. 214.

σκῦλόω, (σκύλος) καλύπτω, σκεπάζω, Ἡσύχ.

σκύλσις, (σκύλλω) = **σκυλμός**, «θυμός, σάλος, ταραχή» Ἡσύχ., Ἑκκλ.

σκυμν-αγωγέω, ἄγω, ἀνατρέφω ἢ περιφέρω σκύμνους, Κύστ. 1098. 49, Σχόλ. εἰς Δ. Ρ. 133.

σκύμνεος, α, ον, ὁ εἷς σκύμνους ἀνήκων, Σουΐδ.

σκυμνεύω, = **σκυλακεύω**, Φιλοστρ. Εἰκόν. 2. 18.

σκυμνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σκύμνος**, σκ. τῆς φώκης, τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄρκτου Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 9., 9. 6, 1·— **σκυμνίσκος**, ὁ, Θεόδ. Πρόδρ.

σκύμνος, ὁ, (καὶ ἐν Εὐρ. Ὀρέστ. 1493, ἡ), νεογνὸν ζῴου (πρβλ. **σκύλαξ** I. 2), μάλιστα δὲ τὸ νεογνὸν λεαίνης, Ἰλ. Σ. 319· πλῆρες: σκ. λέοντος Ἡρόδ. 3. 32, Εὐρ. Ἱκέτ. 1222, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1431, πρβλ. Ἱππ. 1039· λεαίνης Σοφ. Αἴ. 987· ὡσαύτως καὶ ἄλλων ζῴων, σκ. λύκου Εὐρ. Βάκχ. 699· λυγκὲς Λᾶσος 4 Bgk.· τῆς ἄρκτου, τῆς ἐλέφαντος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 5., 6. 27· ἀλώπεκος Πλουτ. Λυκοῦργ. 18. **2)** παρὰ ποιηταῖς καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἀχίλλειος σκ., Ἀνθ. 1171, πρβλ. Ῥῆσ. 382· ἐπὶ γυναικῶν, Ὀρ. 1213, 1388, Ἡσύχ.

σκυμνο-τοκέω, γεννῶ τέκνα ζῶντα, Ἀριστ. Ἀποσπ. 305.

σκυμνο-τρόφος, **ον**, ὁ θηλάζων, τρέφων σκύμνους, Μανασσ. Χρον. 5861.

σκυνίζει· «λακτίζει» Ἡσύχ.

σκύνιον [ῠ], τό, (σκύζω) τὸ ὑπὲρ τοὺς ὀφθαλμοὺς δέρμα, Νικ. Θηρ. 177, 443, Πολυδ. Β', 66, ἐν τῷ πληθ.· πρβλ. **ἐπισκύνιον**.

σκύπφεως, **σκύπφος**, ἴδε ἐν λέξ. **σκύφεως**, **σκύφος**.

σκῦράω, σκιρτῶ, χοροπηδῶ (ὡς τρώγων τὸ φυτὸν **σκῦρον**), Νικ. Θηρ. 75.

σκύρβια· «κρόμμυα» Ἡσύχ.

σκυρβαλίας, **σκυρβάλιος**, **σκυρβάνιος**, ἴδε **κυρσάνιος**. — Καθ' Ἡσύχ.: «σκυρβάλια· Θεόφραστος τοὺς ἐφήβους οὕτω φησὶ καλεῖσθαι, Διονύσιος δὲ τοὺς μείρακας», καὶ «σκυρβάλιος· νεανίσκος».

σκυριπτῶ, = **κυρίττω**, Σουΐδ.

σκύρον [ῠ], τό, φυτάν τι, πιθανῶς ταὐτὸν τῷ **ἄσκυρον**, Νικ. Θηρ. 74· πρβλ. **σκυράω**.

σκυρόομαι, Παθητ., διὰ λίθων στρώνομαι, Ἡσύχ.· καὶ ὁδὸς **σκιρωτή**, v a strata, ὁ αὐτ.·— **ὡσαύτως σκυρώδης**, **ες**, λιθώδης, πετρώδης, Εὐστ. εἰς Διον. Π. 520.

σκύρος, ὁ, = **λατύπη**, τὰ κατὰ τὴν λάξευσιν τοῦ λίθου ἐκπίπτοντα τεμάχια, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 5. 124, Ἡσύχ.

Σκῦρος, ἡ, νῆσος, μία τῶν Σποράδων οὐ μακρὰν ἀπὸ τῆς Εὐβοίας, καλουμένη οὕτως ἐκ τοῦ πετρώδους αὐτῆς ἐδάφους, (πρβλ. **σκύρος**, **σκυρόομαι**), Ὅμηρ.· αἰπεῖα Ἰλ. Ι. 688. — Ἐπίρρ. **Σκύριος**, **α**, **ον**, ὁ ἐκ Σκύρου, Πινδ. Ἀποσπ. 73, κτλ.· Σκ. ὀργή, παροιμία ἐπὶ ἀξιώματος, Εὐστ. 782. 52, Παροιμιογρ. Ζηνοδ. Ι. 32, Διογεν. Ι. 30, κτλ.· — **Σκύριος**, ὁ, κάτοικος τῆς Σκύρου, Ἡρόδ. 7. 183, κτλ.· Σκυρία δίκη, φράσις σημαίνουσα αὐστηρὰν τιμωρίαν οἵα ἦτό ἡ εἰς Σκῦρον ἐξορία, Πολυδ. Η', 81, Ἡσύχ., ἀλλ' ἴδε Π. Σ. Φωτιάδου Συμβολὰς εἰς τὸ Ἀττικὸν Δίκαιον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΔ', σ. 109 σημ. α', καὶ 122. — Ἐπίρρ. **Σκῦρόθεν**, ἐκ τῆς Σκύρου, Ἰλ. Τ. 332.

σκυσμός, **οῦ**, ὁ, (σκύζομαι) ὀργή, θυμός, Τζέτζ. Ἱστ. 9. 134.

σκύτα· «τὸν τράχηλον· Σικελοί» Ἡσύχ., ἴδε **σκύτη**.

σκῦτάλη [ᾰ], ἡ, ῥάβδος, ῥόπαλον, κορύνη, «ματσοῦκα», Διόδ. 3 8· σκ. ἀγριέλαιος, τὸ ῥόπαλον τοῦ Ἡρακλέους, Ἀνθ. Π. 9. 237· πρβλ. **σκύταλον**·— ἰδιαίτεραι χρήσεις: **1)** ἐν Σπάρτῃ ἐκαλεῖτο οὕτω ῥάβδος κυλινδρικὴ χρησιμεύουσα πρὸς γραφὴν μυστικῶν παραγγελιῶν, οὕτω: — περιείλισσον ἱμάντα ἐκ δέρματος λοξῶς περὶ αὐτὴν καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἔγραφον τὴν παραγγελίαν κατὰ μῆκος, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ νοηθῶσι τὰ γεγραμμένα ἐκτυλισσομένου τοῦ ἱμάντος· οἱ δὲ ἀποδημοῦντες στρατηγοὶ εἶχον ῥάβδον τοῦ αὐτοῦ πάχους καὶ οὕτω τυλίσσοντες ἐπ' αὐτὴν τὸν ἱμάντα ἠδύναντο νὰ ἀναγνώσωσι τὰ γεγραμμένα· — ἐντεῦθεν **σκυτάλη** κατήντησε νὰ σημαίνῃ παραγγελίαν τῶν ἐν Σπάρτῃ ἀρχῶν, Θουκ. 1. 131, Ξεν. Ἑλλ. 3, 3, 8, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 991, Πλουτ. Λύσανδρ. 19, Α. Γέλλ. 17, 9· καὶ καθόλου, παραγγελία, ἄγγελμα, ὡς ὁ Πίνδ. καλεῖ τὸν φέροντα τὴν ὠδὴν αὐτοῦ σκυτάλα Μοσᾶν, Ο. 6. 154, ἔνθα ὁ Σχολ. μνημονεύει τὴν φράσιν ἀχνυμένη σκυτάλη ἐκ τοῦ Ἀρχιλ. (Ἀποσπ. 82), πρβλ. Πλούτ. 2. 152Ε· — ἡ σκυτάλης περιτροπή, ἐπὶ κόπου ματαίου (ἴδε ἐν λέξ. **ὕπερος**), Πλάτ. Θεαίτ. 209D. **2)** ῥάβδος, ξύλον, οἷον τὸ ξύλον φορείου, Ἐβδ. (Ἐξ. Α', 4). **3)** κανὼν δι' οὗ «ἔκοπτον» τὸν ἐντὸς μέτρου σῖτον καὶ ἰσοπέδωνον αὐτὸν πρὸς τὰ χείλη τοῦ μέτρου, «κόφτρα», Πολυδ. Δ', 170. **4)** ξύλινον πινάκιον ἢ ἀβάκιον ἐπὶ βαλλαντείου ἢ σακκιδίου χρημάτων, κτλ., Διόδ. 13. 106. **5)** ταινία ἢ ῥάβδος ἐκ μετάλλου, Ἡλιόδ. 9. 15. **II**, βλαστὸς ἢ παραφυὰς ἀπὸ τοῦ κορμοῦ, Γεωπ. 9. 11, 4, κ. ἀλλ. **III**, κύλινδρος ἐφ' οὗ κυλινδοῦμενα μεγάλα βάρη μετακινοῦνται, Ἀριστ. Μηχαν. 9. 1., 11, 1· οὕτω Λατ. scutula παρὰ τῷ Καῖσ. ἐν Γαλ. Πολ. 3. 40. **IV**, ὄφις ἔχων τὸ αὐτὸ πάχος καὶ στρογγυλότητα, Νικ. Θηρ. 384. **2)** ἰχθὺς ὅμοιος κατὰ τὸ σχῆμα, Ὀππ. Ἁλ. 1. 184. **V**, = **φάλαγξ** III, Τζέτζ. Ἱστ. 9, 126, Ἡσύχ.

σκῦτάλη-φορέω, φέρω σκυτάλην, ῥόπαλον, Στράβ. 688· — **-φόρος**, **ον**, «μαγκουροφόρος», ὁ αὐτ. 776.

σκῦτάλίας, **ου**, ὁ, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα σκυτάλης, ῥοπάλου, σκ. σίκυος, μακρὸν ἀγγούριον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 4, 6, Ἀθήν. 74Δ· αὐλὸς σκ. Ἰόβας παρ' Ἀθην. 177Α.

σκῦτάλίζω, διὰ τῆς σκυτάλης δέρω, ξυλοκοπῶ, τινὰ Τζέτζ.

σκῦτάλιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **σκυτάλιον**, μικρὰ ῥάβδος, ῥαβδίον, σκυτάλι· ἐφόρουν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1283, ἔνθα ὁ Σχολ. σημειοῖ τὴν ἐξαιρετικὴν ποσότητα σκυτάλι' ἐφόρουν, μνημονεύων τὸ τοῦ Νικορ. ἐν «Ἀφρ.» (2) ὡς ἕτερον παράδειγμα· ὁ Πόρσ. ὅμως ἀμφέβαλλε καὶ προὔτεινε τὴν γραφὴν **ἐσκυτάλιοφόρουν** παρ' Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἴδε ὡσαύτως Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 2, σ. 848. **2)** σωληνίσκος, αὐλός, Πολυδ. Δ', 82.

3) μοχλός, λαβὴ πρὸς στροφὴν τοῦ κυλίνδρου γεράνου, κλπ., Ἥρων Πνευμ. 230Α. **II**, ὄνομα φυτοῦ, = **κοτυληδών** 5, Διοσκ. 4. 92.

σκῦτάλίς, **-ίδος**, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **σκυτάλη**, ῥαβδίον, Ἡρόδ. 4. 60. **2)** = **σκυτάλιον** I. 3, μάλιστα ὡς χρήσιμον εἰς ἁλιεῖς ὅπως ἕλκωσι τὸ δίκτυον εἰς τὴν ξηρὰν (Λατ. scutula), Αἰλ. π. Ζ. 12. 43. **3)** = **σκυτάλη** I. 2, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6. 3. **4)** = **σκυτάλη** I. 1, Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 12, Αἰν. Τακτ. 22 ἐν τέλ., κτλ. **5)** μηχανὴ δι' ἧς ἐρρίπτετο πῦρ, Σουΐδ. **6)** φάλαγξ ἢ κόνδυλος δακτύλου, ὡς τὸ **σκυτάλη** II, Πολυδ. Β', 144, Γαλην. **II**, = **σκυτάλη** II, Γεωπ. 4, 3, 11· ἐντεῦθεν, ῥαβδίον εὐκαμπτον ἐξ ἰτέας, Στράβ. 818. **III**, μικρὸς καρκίνος ἐκ τοῦ εἴδους τῆς καρίδος, Ἡσύχ. **2)** εἶδος κάμπης, Ἐτυμολ. Μέγ. 720. 45.

σκῦτάλισμός, ὁ, ξυλοκοπία, ῥαβδισμός, «ξυλοφόρτωμα», ἐν πολλῇ χρήσει ἐν Ἄργει, Διόδ. 15. 57, Πλούτ. 2. 814Β, Ἑλλάδ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 534, 34.

σκῦτάλον [ῠ], τό, = **σκυτάλη**, ῥόπαλον, «μαγκούρα», Πινδ. Ο. 9. 45, Ἡρόδ. 3. 137, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 76, Ξεν. Ἀνάβ. 7. 4, 15·— οὕτω **σκύταλος**, ὁ, Τζέτζ. **II**, ἴδε **σκύτη**.

σκῦτάλόω, «ξυλοκοπῶ», «ξυλοφορτώνω», δέρω, Ἐτυμολ. Μέγ. 720· «σκυταλουμένη· τυπτομένη» Ἡσύχ.

σκῦτάλωτός, **ή**, **όν**, = **ῥαβδωτός**, «ἀραδωτός», Ἐτυμολ. Μέγ. 720.

σκῦτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σκῦτος**, Ἀναξίλ. ἐν «Λυροποιῷ» 1. **II**, μικρὰ ἀσπὶς (scutum), Ἡσύχ. ἐν λέξ. **σκουτάριον**.

σκῦτεία, ἡ, ὑποδηματοποιΐα, Ἱππ. 820D (κοινῶς: **σκυτίνης**), Πολυδ. Ζ', 80· ὡσαύτως, σκ. τέχνη, Μανέθων 4. 321.

σκῦτεῖον, τό, ἐργαστήριον σκυτοτόμου, ὑποδηματοποιεῖον, Τέλης παρὰ Στοβ. 95. 21, Βίος Ὁμ. 9.

σκῦτεύς, **ἔως**, ὁ, (σκῦτος) = **σκυτοτόμος**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 491, Πλάτ. Γοργ. 491Α, Ξεν. Ἀγγη. 1, 26, κτλ.

σκύτευσις [ῠ], **εως**, ἡ, = **σκυτεία**, Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδήμ. 2, 1, 6.

σκυτευτικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σκυτοτόμον, Θ. Λάσκ. σ. 1269, 1345, ἔκδ. Μί.

σκῦτεύω, εἶμαι ὑποδηματοποιός, σκυτοτόμος, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 22.

σκύτη, Δωρ. **σκύτα**, ἡ, = **κεφαλή**, Ἡσύχ., πρβλ. Boisson. Ἀνέκδ. 1. 239·— παρ' Ἀρχιλ. 109 φέρεται **σκύταν** (Bgk. **σκύτην**), ὅπερ ἑρμηνεύει ὁ Ἐρωτιαν. ὡς σημαῖνον μέρος τοῦ τραχήλου, ἢ τὸ ἐπὶ τοῦ κρανίου τριχοφόρον δέρμα, ἢ τὸν νωτιαῖον μυελόν· ὁ Ἡσύχ. ὁμοίως ἔχει «**σκύτα**· τὸν τράχηλον, Σικελοί» καὶ παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1283, «τὰ σκύταλα (σκύτα;) .., ὅ ἐστι τοὺς τραχήλους».

σκυτίζω, μαστιγώνω, «σπαράττω» Ἡσύχ.

σκῦτικός, **ή**, **όν**, (σκῦτος) δεξιός, ἔμπειρος εἰς σκυτοτομικὴν ἢ ὑποδηματοποιΐαν, Ἐπιστ. Σωκρ. 13· ἡ σκυτικὴ (ἐξυπακ. τοῦ τέχνη), = **σκυτοτομία**, Πλάτ. Πολ. 374Β, κ. ἀλλ.

σκυτίνος, **η**, **ον**, (σκῦτος) δερμάτινος, ἐκ δέρματος πεποιημένος, μάστιξ Ἀνακρ. 19· ἀναξυρίδες, ἐσθής, σκευὴ Ἡρόδ. 1. 71., 4. 189., 7. 71· πλοῖον 1. 194· ἀμφὶς Ἀριστοφ. Νεφ. 880· χύτρα Κράτης ἐν «Σαμίοις» 1· ὑποκεφάλαιον Ἱππ. π. Ἄρθρ. 798· κράνη Ξεν. Ἀν. 5. 4, 13·— σκύτινον καθειμένον, φαλλὸς ἐκ δέρματος, Ἀριστοφ. Νεφ. 538· πρβλ. **σκῦτος** II. ἐν τέλ.· οὕτω, σκυτίνη ἐπικουρία ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 110· φράσις ἧς ἐποιήσατο χρῆσιν ὁ Στράττις ὅπως σημάνῃ τὴν «ἀδυναμίαν» τοῦ Σαννυρίωνος, «Ψυχαστ.» 4· πιθανῶς ἀμφότεροι οἱ συγγραφεῖς ἤθελον νὰ παίξωσιν ἐπὶ τῆς παροιμίας συκίνη ἐπικουρία, ἴδε **σύκινος**.

2) μεταφορ., ὁ ἔχων μόνον δέρμα καὶ ὀστᾶ, κάτισχνος, «κοκκαλιάρης», σκ. δαιμόνια Ἀνθ. Π. 11. 361.

σκῦτίς, **-ίδος**, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **σκῦτος**, Διογ. Λ. 4. 56.

σκῦτο-βράχίων, **-ονος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων σκύτινον βραχίονα, ὄνομα σκωπτικὸν Διονυσίου τοῦ ἱστορικοῦ, Ἀθήν. 515D, πρβλ. Sueton. Gramm. 7.

σκῦτοδεψέω, κατεργάζομαι δέρματα, βυρσοδεψῶ, Πολυδ. Ζ', 81.

σκῦτο-δέψης, **ου**, ὁ, ὁ κατεργαζόμενος δέρματα, βυρσοδέψης, Θεοφρ. Χαρακτ. 17, Πλουτ. Νουμ. 17· πρβλ. **σκυλοδέψης**.

σκῦτοδεψικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς βυρσοδέψας ἢ τὴν βυρσοδεψικήν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 17, 5., 5. 15, 2·— ἡ σκυτοδεψικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ βυρσοδεψική, ἡ τῆς κατεργασίας τῶν δερμάτων.

σκῦτόδεψος, ὁ, = **σκυτοδέψης**, Πλάτ. Γοργ. 517Ε, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 11.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σκύτον, τό, ἴδε ἐν λέξ. **σκύτη**.

σκῦτο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν δέρματα, Πολυδ. Ζ', 80.

σκῦτορράφος [ᾰ], ὁ, (ῥάπτω) ὑποδηματοποιός, ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὴν ραφὴν δερμάτων, Ὀρειβάσ. παρὰ Cocch. Χειρουργ. 161· — ῥημ. **-ραφέω**, Θεόδ. Μετοχ.

σκῦτος, τό, ὡς τὸ **κύτος** [ῡ], δέρμα, μάλιστα δὲ κατειργασμένον δέρμα, βύρσα, «πετσί», «τομάρι», Ὀδ. Ξ. 34, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 799, Ἀριστοφ. Ἱππ. 868, Εἰρ. 669· εἰ ἐμβάται γένοιντο σκύτους Ξεν. Ἱππ. 12, 10· τῶν σκυτῶν ῥυτίδες Πλάτ. Συμπ. 191Α· σκυτῶν τομὴ ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 173D, ἴδε ἐν τέλ. **II**. ἱμὰς ἐκ δέρματος, μάστιξ, Δημ. 572. 27, Πλουτ. Πομπ. 18, κτλ.· σκύτη βλέπειν, βλέπω ὡς ἐὰν πρόκειται νὰ μαστιγωθῶ Εὔπολ. ἐν «Χρυσῷ γένει» 12, Ἀριστοφ. Σφ. 643· ὁ νοῦς γάρ ἡμῶν ἦν τότ' ἐν τοῖς σκύτεσι (ἀλλὰ μετά τινος ἀναφορᾶς πρὸς Κλέωνα τὸν βυρσοδέψην), ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 667· σκ. τέμνειν εἰς νουθεσίαν ἀφρόνων Σωκρ. Ἐπιστ. σ. 28. **2)** ὁ ἐκ δέρματος φαλλός, ὁ εἰσαχθεὶς εἰς τὴν Ἀττικὴν κωμῳδίαν· πρβλ. **σκύτινος**. (Πρβλ. τὸ Σανσκρ. sku, sku-nômi (tego)· Λατ. ob-scū-rus· καὶ πρὸς τὸ **σκῦτος, κύτος** [ῡ], πρβλ. scū-tum, cū-tis· — ἴδε **σκεῦος**). [**σκύτος** μετὰ ῡ ἁπανταχοῦ ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις· ἀλλὰ παρ' Ἀριστοφ. ἐν Πλ. 514 ὁ Bentl. διώρθωσε **σκύλαδεψεῖν**· οὕτω παρὰ Θεοκρ. 25. 142 ὁ Toup διώρθωσε **σκύλος**, καὶ παρὰ Λυκόφρ. 1316 ὁ Baclm. διορθοῖ **κύτος**].

σκῦτοτομεῖον, τό, τὸ ἐργαστήριον τοῦ σκυτοτόμου ἢ ὑποδηματοποιοῦ, Λυσ. 170. 9, Μάχων παρ' Ἀθην. 581D (διάφορ. γραφ. **-τον**).

σκῦτο-τομέω, κόπτω δέρμα πρὸς κατασκευὴν ὑποδημάτων, εἶμαι ὑποδηματοποιός, Ἀριστοφ. Πλ. 162, 514, Πλάτ. Πολ. 454C, κ. ἀλλ.· σκ. ὑποδήματα ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 161Ε.

σκῦτοτομία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ὑποδηματοποιοῦ, Πλάτ. Πολ. 397Α, πρβλ. Χαρμ. 173D.

σκῦτοτομικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σκυτοτόμον, τὸ σκ. πλῆθος Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 432· ὁ σκ. = ὁ σκυτοτόμος, Πλάτ. Πολ. 443C· ἡ σκυτοτομικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), = τῷ προηγ., αὐτόθι 333Α, κτλ.· ἡ σκ. τέχνη Αἰσχίν. 14. 1.

σκῦτο-τόμος, ὁ, (√ΤΕΜ, τέμνω) ὁ κόπτων δέρματα, ἐργαζόμενος εἰς δέρματα, Ἰλ. Η. 221, Πλάτ. Πολ. 601C, Ξεν., κλπ.· μάλιστα δὲ ὑποδηματοποιός, ἢ διορθωτὴς παλαιῶν ὑποδημάτων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 740, Λυσ. 414, Πλάτ. Γοργ. 447D, κ. ἀλλ.— Καθ' Ἡσύχ. «λωροτόμος, σκηνορράφος». — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 319.

σκῦτο-τρᾰγέω, τρώγω, «βοκανίζω» δέρματα, κύων Λουκ. πρὸς Ἀπαΐδ. 25, Ἀλκίφρων 3. 47.

σκῦτο-τρώκτης, ου, ὁ, ὁ τρώγων δέρματα, οὕτως ὠνόμασεν ὁ αὐτοκράτωρ Νικηφόρος τὸν ἐπ' αὐτοῦ ἄρχοντα τῶν Βουλγάρων, πρὸς δὲ καὶ **διαφθερίαν**, Λέων Διάκ. σ. 62. 5, ἔκδ. Β., Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη ἐν λέξ.

σκῦτο-φάγος, ον, [φᾰγεῖν] ὁ ἐσθίων δέρματα, διάφορ. γραφ. ἐν Πολυδ. Ϛ', 40.

σκῦτόω, καλύπτω ἢ προφυλάττω διὰ δέρματος, «πετσώνω», ξύλιναι ἐσκυτωμέναι μάχαιραι Πολύδ. 10. 20, 3· τόξα ἐσκ. Böckh Urk. σ. 111, κτλ.

σκῦτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς δέρμα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 24.

σκύφειος, α, ον, ὅμοιος πρὸς **σκύφον**, ζέπας Στησιχόρ. Ἀποσπ. 7. [ῠ· ἀλλὰ παρὰ τῷ Στησιχ. ἔνθ' ἀνωτ. ὑπάρχει ῡ (ἂν μὴ ἀναγνώσωμεν μετὰ τοῦ Bgk. **σκῦφιον**)· ἴδε ἐν λέξ. **σκύφος**].

σκύφη, ἡ, = **σκύφος**, Γλωσσ.

σκῦφίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σκύφος**, Ἀθήν. 477F· — ὡσαύτως **σκυφίδιον**, Ἐτυμολ. Μέγ. 549. 13· **σκυφάριον**, Γλωσσ. **II**. Ἰατρ., τὸ κρανίον, Παῦλ. Αἰγ. 3. 22.

σκυφισμός, ὁ, ἐγχείρησις ἰατρικὴ ἢ χειρουργία πρὸς ἀνακούφισιν τοῦ ὀφθαλμοῦ, Boiss. Ἀνέκδ. 1. 230.

σκῦφο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς σκύφον, Ἀθήν. 499Α.

σκυφο-κώνακτος, ον, ὁ ἐν ποτηρίοις περιφερόμενος, Ἐπίχ. παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξ.

σκύφος, ου, ὁ, καὶ **σκύφος, εος**, τό· — ποτήριον, μάλιστα ἐν χρήσει παρὰ τοῖς πενομένοις τῶν ἀγροτῶν, Ὀδ. Ξ. 112 (ἔνθα ὁ Ἀρίσταρχ. ἀνεγίνωσκε δῶκε σκύφον, Ἀριστοφ. δὲ ὁ Βυζ. σκύφο-)· τὸ οὐδέτερον εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ἐπίχ. 61 Ahr., Εὐρ. Κύκλ. 390, 411, Ἀποσπ. 135, Ἐπιγέν. ἐν «Βακχίδι» 3, Ἄλεξ. ἐν «Λευκαδίᾳ» 2, Ἄρχιππ. ἐν «Ἀμφιτρύωνι» 3· ἀλλὰ τὸ ἀρσενικὸν παρ' Ἀλκμ. 18, Ἀνακρ. 82, Σιμωνίδ. 247, Εὐρ. Κύκλ. 256, 556, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 2, 11, Συλλ. Ἐπιγρ. 2852, 55, κτλ.· — ἐπὶ ξυλίνων ποτηρίων, «καυκί», Θεόκρ. 1. 143, κισσοῦ σκ., κίσσινον σκ., = κισσύδιον, Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀποσπ. 135. (Πιθ. ἐκ τοῦ **κύω**, περιέχω, συγγενὲς τῷ **κῦφος** Π, **κύπελλον**, **κύπη**, Λατ. cūpa). [ῠ· — μάλιστα ὁ Ἡσ. ἐν Ἀποσπ. 42. 2, 5, ὁ Ἀναξίμανδρ. καὶ ὁ Πανύασ. παρ' Ἀθην. ἔνθ' ἀνωτ. ἔχουσιν ῡ, ὅτε προτείνεται ἡ γραφ. **σκύπφος**· ἀλλὰ καὶ ἂν οὕτω προεφέρετο ἡ λέξις παρὰ τοῖς Ἴωσι καὶ τοῖς Αἰολεῦσιν, ἡ γραφὴ τοῦ παλαιοῦ τύπου π^θ ὡς ὀλίγ ματεσθλήθη, Scaliger εἰς Εὐσ. Χρον. 119, Wolf προσίμ. εἰς Ἰλ. σ. lxxi· πρβλ. **Ζεφ· ρίη, ὄφις, φιλόσοφος, βρόχος, ἰαχέω**].

σκύφωμα, τό, = **σκύφος**, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 184.

σκωληκίασις, ἡ, = **σκωλήκωσις**, Θεόδοτ. ἐν Παλ. Διαθ.

σκωληκιάω, σκώληκας γεννῶ, «σκωληκιάζω», γίνομαι σκωληκόβρωτος, Ac' mès Ὀνειροκρ. 60 καὶ 65, Γεωπ. 10. 90, 5.

σκωληκίζω, κινοῦμαι ἑλικοειδῶς ὡς σκώληξ, Ἡσύχ.· ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ, ἔχω ἀσθενεῖς καὶ ἀκανονίστους κινήσεις, πάλλω βραδέως καὶ ἀτάκτως, Γαλην.

σκωλήκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σκώληξ**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 18., 6. 17, κ. ἀλλ.

σκωληκίτης [ῐ], **ου**, ὁ, ὅμοιος πρὸς σκώληκα, κηρὸς Διοσκ. 1. 79.

σκωληκό-βρωτος, ον, ὁ ὑπὸ σκωλήκων φαγωμένος, ἐπὶ ξύλου, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 1· ὁ σκωλήκων πεπληρωμένος, ἐπὶ ἀνθρώπου, Πράξ. Ἀποστ. ιϐ', 23· πρβλ. **σκωληκοτόκος**.

σκωληκο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς σκώληκα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 20, 3, Γαλην. 2. 730.

σκωληκο-κάμπη, ἡ, εἶδος κάμπης, Ἐκκλ.

σκωληκό-μεστος, ον, πλήρης σκωλήκων, Θύλοξ Σωφρόν. Ἱεροσ. ἐν Spicil. Rom. τ. ΙΙΙ. σ. 158.

σκωληκόομαι, Παθ., φύω, γεννῶ σκώληκας, γίνομαι σκωληκόβρωτος, «σκωληκιάζω», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 2, π. Φυτ. Αἰτ. 4. 14, 4, κτλ.

σκωληκοτοκέω, γεννῶ, τίκτω σκώληκας· λέγεται ἐπὶ ζώων, ἅτινα γεννῶσι τὰ τέκνα αὐτῶν κατὰ τὸ σχῆμα ὅμοια πρὸς σκώληκας, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 21, 7, κ. ἀλλ. — Παθ., τίκτομαι ἐν τοιούτῳ σχήματι, αὐτόθι 2. 1, 28, κ. ἀλλ.

σκωληκο-τόκος, ον, ὁ τίκτων σκώληκας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 11, 9, κ. ἀλλ.

σκωληκο-φάγος, ον [ᾰ], ὁ τρώγων σκώληκας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 4.

σκωληκώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ **σκωληκοειδής**, ᾠὰ Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 1, 22· τὰ σκωληκώδη, τὰ ᾠὰ ἢ τὰ ἔμβρυα τῶν σκωλήκων, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 9, 6.

σκωλήκωσις, εως, ἡ, τὸ νὰ πληρωθῇ τις ὑπὸ σκωλήκων, τὰ νὰ γείνῃ σκωληκόβρωτος, «σκωληκίασμα», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 5, 6.

σκώληξ, -ηκος, ὁ, «σκουλῆκι», μάλιστα ὁ σκώληξ τῆς γῆς, Λατ. lumbricus, ὥστε σκώληξ ἐπὶ γαίης κεῖτο τοῦ ἰε Ἰλ. Ν. 654. **2)** τὰ ἔμβρυα τῶν ἐντόμων, Ἀριστοφ. Σφ. 1111, Ἀποσπ. 503, Νικοφῶν ἐν «Ἀφρ.» 1· ἐξ οὗ ὅλου ἕλον γίγνεται τὸ ζῷον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ᾠόν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 5, 3, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 2. 1, 10, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 2 κέξ., κ. ἀλλ. **3)** ἐπὶ σκωλήκων τῶν ἐν τῇ κόπρῳ, ἐν σεσηπυίαις ὕλαις, ἐν δένδροις καὶ τῷ ξύλῳ, αὐτόθι 5. 19, 3., 9. 10, 4, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 12, 6, κτλ. **4)** ἐν ζώοις, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 15, 10, κ. ἀλλ. **5)** ὁ μεταξοσκώληξ ἢ βόμβυξ, Εὐστ. Παυημάτ. 304. 70. **6)** μεταφορ., οἱ κόλακες εἰσὶ... οὐσίας σκώληκες Ἀναξίλ. ἐν Ἀθήν. 1. **II**. τὸ νῆμα τὸ ἐκ τῆς ἠλακάτης («ῥόκας») ἐξελισσόμενον, Ἐπιγέν. ἐν «Ποντ.» 1. **III**. Αἰολ. ἀντὶ **κολόκυμα**, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Ἑλλάδι» 8· πρβλ. Α. Β. 62. 20, Ἡσύχ., Φώτ. **IV**. πλακοῦντιον ἔχον τὸ σχῆμα σκώληκος, Ἀλκίφρ. Ἀποσπ. 10. **V**. σωρὸς ἠλωνισμένου γεννήματος, ὡσαύτως **ἅντλος**, Ἡσύχ.

σκωλοβάστης, ου, ὁ, εἶδος μικροῦ καλάθου, «ὄνομα θηρίου μικροῦ παραπλησίου ἐρυσίβῃ, τὸ γινόμενον ἐν τῇ ἅλῳ καὶ τῷ σίτῳ λυμαινόμενον» Ἡσύχ.

σκωλο-βᾰτίζω, βαδίζω ἐπὶ ὑψηλῶν ξύλων ἐχόντων προεξοχήν τινα ἐφ' ἧς στηρίζεται ὁ πούς, περιπατῶ μὲ ξυλοπόδαρα, Ἐπίχ. παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 155. 39· πρβλ. **ἀσκωλιάζω**.

σκῶλον, τό, = **σκῶλος**, Ἐτυμολ. Μέγ., Ἡσύχ. **II**. πρόσκομμα, κώλυμα, ἐμπόδιον, ὡς τὸ **σκάνδαλον**, Ἐβδ. (Ἐξελ. Γ', 7, κ. ἀλλ.)· — ἐντεῦθεν **σκωλύομαι**, Παθ., πειράζομαι, προσκόπτω, σκανδαλίζομαι, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ.

σκῶλος, ὁ, ὡς τὸ **σκόλοψ**, πάσσαλος ἀπολήγων εἰς ὀξύ, «παλούκι», ὥστε σκ. πυρίκαυστος Ἰλ. Ν. 564· ὡσαύτως, ἄκανθα, κέντρον («κεντρί»), «ἀγκάθι», Ἀριστοφ. Αὐσ. 810. **2)** μεταφορ., κακόν, ὄλεθρος, ἀπώλεια, Ἐβδ. (Β' Παραλ. ΚΗ', 13).

σκωλύπτομαι, ἀποθ., κινῶ, σείω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, νεάτην σκ. οὐρήν Νικ. Θηρ. 229.

σκῶμμα, τό, (σκώπτω) παιδιά, ἀστεϊσμός, «πείραγμα», ἐμπαιγμός, Εὔπολ. ἐν «Κόλακι» 1. 15, ἐν «Προσπαλτίοις» 2, Ἀριστοφ. Νεφ. 542, Εἰρ. 750, Πλ. 316, Πλάτ., κλπ.· ἐν σκώμματος μέρει, ἐν εἴδει ἀστείας παιδιᾶς, Αἰσχίν. 17. 41· εἰς γέλωτα καὶ σκώμματα ἐμβαλεῖν Δημ. 1261. 14· εἰς σκ. καταστῆναι Αὐσ. Ἀποσπ. 45· σκ. παρὰ γράμμα, παιδιὰ ἐν λόγοις, «λογοπαίγνιον», Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 6· καθόλου ὑποθέτει βωμολοχικωτέραν γλῶσσαν ἀλλ' οὐχὶ ἀναγκαίως, ἴδε Ἠθικ. Νικ. 4. 8, 9 κέξ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σκωμματικός, ή, όν, σκωπτικός, ἀστεῖος. Πρόκλ. εἰς Τίμ. 2, σ. 108.

σκωμμάτιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **σκῶμμα**, Ἀριστ. Σφ. 1289.

σκωπᾶζος, ὁ, παρὰ τοῖς Συβαρίταις, νᾶνος, Τίμων παρ' Ἀθην. 518Ε· ὡσαύτως **ατίλπων** ἢ **στίλβων**. (Πιθ. ἐκ τοῦ **σκώπτω**).

σκώπευμα, τό, = **σκῶψ** (2)· πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 73, Λοβ. εἰς Φρύνιχ. 613.— Καθ' Ἡσύχ.: «σχῆμα τῆς χειρὸς πρὸς τὸ μέτωπον τιθεμένης, ὥσπερ ἀποσκοπούντων».

σκωπίας, ου, ὁ, = **σκῶψ** (2), Πολυδ. Δ', 103.

σκωπταλέος, α, ον, = **σκωμματικός**. Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. σ. 4.

σκωπτηλός, όν, = **σκωπτικός**, Ζωναρ. — Ἐπίρρ. **-λῶς**, Ἐπιφάν.

σκώπτης, ου, ὁ, (σκώπτω) ὁ σκώπτων, λέγων ἀστεῖα καὶ πειράζων ἢ περιπαίζων, Ἐτυμολ. Μέγ. 593. 7, Σουίδ.

σκωπτικός, ή, όν, ὁ δεδομένος εἰς περίγελων, ἐπιτήδειος εἰς ἀστεϊσμούς, Πλουτ. Λουκουλλ. 27· σκ. τι εἰπεῖν Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκώμ. 33.— Ἐπίρρ. **-κῶς**. Πολυδ. Ε', 101, Θ', 149.

σκωπτόλης, ου, ὁ, ἀστεῖος, περιπαίζων, Ἀριστοφ. Σφ. 788, Δίων Κ. 46. 18, κτλ.· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 618. (Ἐκ τοῦ **σκώπτω**, ὡς τὸ **μαινόλης** ἐκ τοῦ **μαίνομαι**). — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 233.

σκωπτο-λόγος, ον, = **σκωπτικός**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 854.

σκώπτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **σκώπτης**, Προκοπ. Ἀνέκδ. σ. 41.

σκώπτω· μέλλ. **σκώψομαι** Ἀριστοφ. Ἀχ. 854, ὅθεν ὁ Elmsl. (278) διορθοῖ **σκώψει** ἀντὶ **-εις** ἐν Νεφ. 296· ἀόρ. α' **ἔσκωψα** Ἡρόδ., Ἀττ.— Μέσ., ἀόρ. **ἐσκωψάμην** Ἀλκίφρ. 3. 57.— Παθ., ἀόρ. **ἐσκώφθην** Ξεν. Κύρ. 5. 2, 18· πρκμ. **ἔσκωμμαι**, προστακτ. **ἐσκώφθω** (ἀπ-) Λουκ. Διόνυσος 8· (ἴδε ἐν λέξ. **σκώψ**). Περιπαίζω, ἐμπαίζω, περιγελῶ τινα, τινὰ Ἀριστοφ. Νεφ. 540, 992, Βάτρ. 417, κτλ.· σκ. τὴν μανίαν τινὸς ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 350, πρβλ. Εἰρ. 745· τινὰ τῆς ἀμεριμνίας, διὰ τὴν ἀπερισκεψίαν του, Ἀχιλλ. Τάτ. 1. 7· τινὰ εἴς τι Πλουτ. Λυκοῦργ. 19· ὡσαύτως, σκ. εἰς τὰ ῥάκια, ἀστεΐζομαι πρὸς αὐτά. Ἀριστοφ. Εἰρ. 740· εἴς τινα Αἰσχίν. 33. 30· πρός τινα Πλάτ. Θεάγ. 125Ε. **β)** ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀστεΐζομαι μετά τινος, παίζω ἐν λόγοις, «πειράζω», τινὰ Ἡρόδ. 2. 121, 4.— Παθ., γίνομαι ἀντικείμενον ἀστεϊσμῶν ἢ περιγέλωτος, Νικόλ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 1. 31. **2)** ἀπολ., ἀστεΐζομαι, λέγω ἀστεῖα, εἶμαι ἀστεῖος, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 152, Ἀριστοφ. Ἱππ. 525, Νεφ. 296, κτλ.· σκώψαντα εἰπεῖν Ξεν. Κύρ. 1. 3, 8· σκ. καὶ κωμῳδεῖν Ἀριστοφ. Πλ. 557· σκ. ἀγροίκως ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1320· χλευάζειν καὶ σκ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 12· ὥσπερ Ἀναξανδρίδης ἐσκωψεν, κατὰ τὸν ἀστεϊσμὸν τοῦ Ἀναξ., ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 7. 11, 3· — ἀστεΐζομαι, λέγω ἀστεῖα, ἀντίθετον τῷ **σπουδάζω**, Εὔρ. Κύκλ. 675, Ξεν. Συμπ. 9, 5· ἐνίοτε ἐπὶ θετικῶς καλῆς σημασίας, εὖ σκώπτειν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 8, 7· ἐμμελῶς σκ. ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 2. 4, 13. — Καθ' Ἡσύχ.: «γελοιάζει, παίζει, ληρεῖ».

σκωπτῳδῆς, ες, = **σκωπτικός**· ἐν τῷ ἐπιρρ. **-δῶς**, Ἐπιφάν.

σκῶρ (οὐχὶ **σκώρ**. Διηνεκ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 146), τό· γενικ. **σκᾰτός**. παρὰ Σώφρονι **σκάτους**. ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 293·— κόπρος, περίττωμα, ἀποπάτημα, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Πλ. 305, Στράττις ἐν Ἀταλάντῃ» 3. (Πιθαν. ἐκ τῆς √ΣΚΑΡΤ, (**σκατ-ός** ἀντὶ **σκαρ-τός** ὡς **ἥπατ-ος** ἀντὶ **ἥπαρτ-ος**)· πρβλ. Σανσκρ. sakrit, Λατ. stere-us, sterqu-ilinium (πρβλ. **στεργάν-ος**· κοπρῶν Ἡσύχ.)· ἀλλ' ἡ √ΣΚΑΤ ἀπαντᾷ ἐν τῇ Ἀρχ. Σκανδιν. skita, ἐν τῇ Ἀγγλο-Σαξον. scit-an, κτλ.).

σκωρᾱ́ϊες, -ίδος, ἡ, οὐροδοχεῖον τῆς νυκτός, «κατουροκάναστον», «καθῆκι», «ἀμὶς μὲν ἐν ᾧ οὐροῦσι, σκωραμὶς δὲ ἐν ᾧ ἀποπατοῦσι» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 371.

σκωρία, ἡ, (σκῶρ) ἀπότριμμα, ἀπόβλημα, περίττωμα μετάλλου, σκωρία, ὡς ἐν τῇ Λατ. stercus ferri, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 6, 9, π. Αἰσθήσ. 5, 5, Στράβ. 399, Διοσκ. 5. 9, 4.

σκωρῑ́δες· «γρᾶες» Ἡσύχ.

σκωρια-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς σκωρίαν, Γρηγ. Νύσσ.

σκωρνυφίαν· «τὸ σκάνδαλον» Ἡσύχ.

σκώψ, ὁ, γεν. **σκωπός**, ὀνομ. πληθ. **σκῶπες**·— εἶδος μικρῶν γλαυκῶν (**γλαῦξ** εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ γένους), πιθαν. μικρὸς «μποῦφος», Strix scops, Ὀδ. Ε. 66, Θεόκρ. 1. 134· πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 3., 9. 28, 1. **2)** ὄρχησις καθ' ἣν οἱ ὀρχούμενοι ἐμιμοῦντο γλαῦκα, Δίλ. π. Ζ. 15. 28, Ἀθήν. 391Α, 629Γ· — ἐν τῷ τελευταίῳ χωρίῳ ἑρμηνεύεται ὡς σημαῖνον τὸ μερικὸν κλείσιμον τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τὴν διὰ τῆς χειρὸς ἐπισκίασιν αὐτῶν ὥστε νὰ ἴδῃ τις καλλίτερον· οὕτω καὶ Πολυδ. Δ', 103, Ἡσύχ.· πρβλ. **σκέπτομαι** ἐν τέλ., **ὑπόσκοπος**. **3)** εἶδος ἰχθύος, Νικ. παρ' Ἀθην. 329Α. (Πιθ. ἐκ τῆς √ΣΚΕΠ, **σκέπ-τομαι**, ὡς ἐκ τῶν μεγάλων καὶ ἀτενῶς βλεπόντων ὀφθαλμῶν αὐτοῦ (πρβλ. τὰ μνημονευθέντα χωρία ἐν σημ. 2), καθὼς τὸ **κλώψ** ἐκ τοῦ κλέπ-**τω, φώρ** ἐκ τοῦ φέρ-ω·— οὕτω δὲ καὶ τὸ **σκώπτω** πρέπει νὰ παράγηται ἐκ τοῦ **σκώψ** (οὐχὶ **σκώψ** ἐκ τοῦ **σκώπτω**). ὥστε ἡ πρώτη σημασία τοῦ **σκώπτω** θὰ εἶναι κραυγάζω ὡς ἡ γλαῦξ.

σκῶψις, ἡ, (σκώπτω) ἐμπαιγμός, περίγελως, χλευασμός, ἀστεϊσμός, Ἄλεξ. ἐν «Ὀδυσσεῖ ὑφαίνοντι» 1.

σμᾰλερός, ά, όν, = **μαλερός**, Ποιητὴς π. τῆς τῶν Βοτανῶν Δυνάμ. 101.

σμᾰράγδειος, α, ον, ἐκ σμαράγδου, μέταλλα Ἰλιάδ. 2. 32, κτλ.

σμᾰραγδίζω, εἶμαι ἐκ σμαράγδου, πρασινίζω, Διόδ. 2. 52, Διοσκ. 5. 160.

σμᾰράγδῑνος, η, ον, ὁ ἐκ σμαράγδου, λίθος Ἀποκάλ. δ', 3. **II.** πράσινος ὡς σμάραγδος, παρὰ Κέλσ. 5. 18.

σμᾰράγδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σμάραγδος**, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 4. 20.

σμᾰραγδίτης, ου, ὁ, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σμαράγδου ἢ ἔχων τὸ χρῶμα αὐτῆς, λίθος Ἑβδ. (Ἐσθ. Α', 6)· mons Smaragditis, Πλίν. 37. 18.

σμάραγδος, ἡ, (τὸ ἄρσεν. δὲν βεβαιοῦται εἰ μὴ παρὰ μεταγεν.) Ὀρφ. Λιθ. 608, Κοσμᾶς), Λατ. smaragdus, πολύτιμος λίθος χρώμα ἔχουσα ἀνοικτὸν πράσινον, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 2. 44., 3. 41, παρ' ᾧ καλεῖται σμ. λίθος. Συνήθως ταυτίζεται πρὸς τὰ Γαλλ. émeraude (Ἀγγλ. emerald)· ἀλλ' ὁ King (Antique Gems σ. 27 κἑξ.) ἰσχυρίζεται ὅτι τὴν γνησίαν émeraude δὲν ἐγίνωσκαν οἱ παλαιοί — ἡ παρ' αὐτοῖς σμάραγδος ἦτο, φαίνεται, λίθος ἡμιδιαφανής, ὡς ἡ aqua marina, πρβλ. Θεοφρ. π. Λίθ. 23 κἑξ., Πλίν. 37. 5, Lucas Quaest. Lexil. § 46· ἢ ἴσως πᾶς πρασινωπὸς κρύσταλλος οὕτως ὠνομάζετο· π. χ. ὑπῆρχε κίων ἐκ σμαράγδου ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἡρακλέους ἐν Τύρῳ, Ἡρόδ. 2. 44, ὅπερ ὁ Θεόφρ. (ἔνθ' ἀν. 25) ὑποπτεύει ὡς μὴ ἀληθές·— αἱ γιγάντειοι αὐτοῦ σμάραγδοι ἦσαν ἴσως πράσινος ἴασπις ἢ μαλαχίτης ἢ (ἔτι πιθανώτερον) πρασίνη ὕαλος. Ὁ Kink ὑποθέτει ὅτι ἡ παρὰ Πλινίῳ Βακτριανὴ ἢ Σκυθικὴ σμάραγδος ἦτο πράσινον ῥουβίνιον.— Τύπος τις **μάραγδος** ἀπαντᾷ παρὰ ποιηταῖς, ὡς ἐν Ὀρφ. Ἔνθ' ἀνωτ., Νόνν. Δ. 5, 178., 18. 80, πρβλ. Ἀθήν. 94Β. (Ἡ λέξις εἶναι πιθαν. ξενική.— Τὸ Σανσκρ. marakatas ἢ marakt s ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν· ἀλλὰ καὶ τοῦτου ἡ ἐτυμολογία δὲν δύναται νὰ ἀνιχνευθῇ, Κούρτ. σ. 526).

σμαραγδό-τῑμος, ον, πολύτιμος ὡς ἡ σμάραγδος, Βυζ.· — καὶ **σμαραγδώδης, ες,** ὅμοιος πρὸς σμάραγδον, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 443.

σμαραγδόχλοος ὥρα, τὸ ἀπὸ τῶν σμαράγδων χλοάζον κάλλος, Θ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 162. 17, ἔκδ. Β.

σμᾰρᾰγέω, κροτῶ, ἠχῶ ἰσχυρῶς, παταγῶ, ἐπὶ πολλῶν ἰσχυρῶν κρότων, οἷον ἐπὶ βραντῆς, βούζω, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγίζῃ Ἰλ. Φ. 199· σμαραγεῖ πόντος Β. 210· σμ. λειμών, ἀντηχεῖ ἐκ τῶν κραυγῶν τῶν γερόντων, αὐτόθι 463· ἐπὶ τῆς μάχης τῶν Τιτάνων, Ἡσ. Θ. 679 (οὕτω **σμαραγίζω** αὐτόθι 693)· ἐπὶ τῶν ἐντοσθίων, Ἱππ. 658. 29· — σπάγιον ἐπὶ προσώπων, Ἄρης ὑψόθ. ν ἐσμορ. Καλλ. εἰς Δῆλ. 136. (Κατ' ὀνοματοποιίαν ὡς τὸ **σφαραγέω**),— Καθ' Ἡσύχ.: «ἠχῶ. ψοφῶ».

σμᾰρᾰγή, ἡ, κρότος ἰσχυρός, πάταγος, βροντή, Ὀππ. Ἁλ. 5. 245.

σμᾰρᾰγίζω, ἴδε **σμαραγέω**.

σμάραγνα, ἡ, μάστιξ κροτοῦσα, «καμουτσίκι»· «μάστιξ, ῥάβδος» καὶ χωρὶς τοῦ σ» Ἡσύχ.· πρβλ. **μάραγνα**.

Σμάραγος [ᾰ], ὁ, δαίμων τις ἐν Ὀμ. Ἐπιγράμμ. 14, 9.

σμαράσσω, = **μαράσσω**, **σμαραγέω**, Ἐτυμολ. Μέγ. 720. 58.

σμάρδικον· «στρουθίον» Ἡσύχ.

σμαρδικοπώλης, ου, «ὁ τοὺς στρουθοὺς πωλῶν» Ἡσύχ.

σμαρίλη [ῑ], ἡ, = **μαρίλη**, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 41.

σμᾰρῐ́ς, -ῐ́δος, ἡ, σμικρὸν ἰχθύδιον θαλάσσιον, «μαρίδα», Ἐπίχ. 35Ahr., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 30. 5, Ὀππ. Ἁλ. 1. 100, κτλ., Ἡσύχ. [ᾰ· μόνον παρὰ Μαρκέλλ. Σιδ. 97, ᾰ].

σμάω, γ' ἐνικ. συνηρ. **σμᾷ** (ἐπι-) Κρατῖν. ἐν «Κλεοβουλίναις» 9, Ἀριστοφ. Θεσμ. 389, ἀπαρ. **σμᾶν** Λουκ. Λεξιφάν. 3· γ' ἐνικ. παθ. **σμᾶται** Ἀντιφάν. ἐν «Μαλθ.» 1· ἀλλὰ παρ' Ἴωσι καὶ μεταγεν. πεζογράφοις **σμᾷ**, **σμᾶται**, Ἡρόδ. 9. 110, Λουκ. Γυμν. 29 (πρβλ. **χράω** C)·— ὁ Ἴων. τύπος **σμέω** εἶναι πιθανῶς ἐφαρμόσιμος, ἴδε Δινδ. π. Διαλ. Ἡροδ. σ. 29· — παρατατ. **ἔσμων** (ἐξ-) Ἡρόδ. 3. 148· ἀόρ. **ἔσμησα** Ἄλεξ. ἐν «Ποννάρᾳ» 3.— Μέσ., ἐνεστ. μετοχ. **σμώμενος** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 326· ἀόριστ. **ἐσμησάμην** Ἡρόδ. 4. 73· Δωρικ. μετοχ. **σμασάμενος** Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 32. (Ἐκ τῆς √ΣΜΑ παράγεται καὶ τὸ **σμή-χω**, πρβλ. **ψάω ψήχω, νάω νήχω**). Σπογγίζω ἢ καθαρίζω, πλύνω διὰ σάπωνος ἢ δι' ἁλοιφῆς (**σμῆμα**), ἀποπλύματι τὰς τρίχας Διόδ. 5. 28· μεταφορ., σμήσας τε λεπτοῖς ἅλσι (ἐξυπακ. τὴν σηπίαν) Ἄλεξ. ἔνθ' ἀνωτ.· — ἀλλὰ τὸ ἐνεργ. εὑρηται τὸ πλεῖστον ἐν συνθέτοις **ἀπο-, ἐκ-, ἐπισμάω**· — συχνότερον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ **σμᾶσθαι** τὴν κεφαλήν Ἡρόδ. 4. 73., 9. 110· λιπαρὸν σμησάμενοι πρόκαμον Καλλ. Λουκ. Παλλ. 32· ἀπολ., κατέλιπον αὐτὴν σμωμένην ἐν τῇ πυέλῳ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 326, πρβλ. Ἀντιφάν. ἐν «Μαλθ.» 1. 4· — **σμάομαι, σμῆμα** λέγονται παρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φρυνίχῳ Ἀττικώτερα τῶν σμήχομαι, σμῆγμα, ἴδε Λοβέκ. σ. 253· ὁ Μοῖρις ὅμως ἀναφέρει τὰ ῥύπτομαι, ῥύμμα ὡς τὰς γνησίας Ἀττ. λέξεις. **II.** καθαρίζω, σπογγίζω, ἀποσπογγίζω, τὴν κάρδοπον Λουκ. Λεξιφάν. 3.

σμερδᾰλέος, α, Ἰωνικ. η, ον. ἐπίθετ. ἐπικ. (διότι τὸ παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ὄρν. 553 εἶναι παρῳδούμενος ἡρωϊκὸς στίχος), φοβερὸς ἰδεῖν, φρικτός, φρικαλέος, ὄρακων Ἰλ. Β. 309· ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως ὡς ἐν ἀθλίᾳ καταστάσει ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐξεβλήθη πρὸς τὴν ξηράν, Ὀδ. Ζ. 137· σμ. κεφαλή, ἐπὶ τῆς Σκύλλης, Μ. 91· χαλκὸς σμ., φρικτῶς ἀκτινοβολῶν, λάμπων φοβερῶς, Ἰλ. Μ. 464, Ν. 192· οὕτως ἐπὶ πανοπλιῶν, σάκος, αἰγίς, ἀορτὴρ Υ. 260, Φ. 401, Ὀδ. Α. 609· οἰκία σμ., ἐπὶ τοῦ Ἅιδου, Ἰλ. Υ. 64· ἔρις Ἡσ. Θ. 710· πόλισμα Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτέρ., κτλ.

2) τρομερός, φρικτὸς εἰς τὴν ἀκοήν, μάλιστα κατ' οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ., σμερδαλέον δ' ἐβόησε Ἰλ. Θ. 92, κτλ.· σμ. κονάβησαν, κανάχιζε Β. 334, Ὀδ. Κ. 399· οὕτω καὶ πληθ., σμερδαλέα κτυπέων, ἐπὶ τοῦ Διός, Ἰλ. Π. 497· σμ. ἰάχων Ε. 302. Ἡ ῥίζα φαίνεται πιθανῶς ἐκ τοῦ Σανσκρ. mard, Λατ. mord-ere· Ἀρχ. Γερμαν. schmerz-an· Ἀγγλ. to smart, τινάσσομαι, κεντοῦμαι).

σμερδαλεότης, -ητος, ἡ, φρικαλεότης, τρομερότης, Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1702. 46.

σμερδνός, ή, όν, = σμερδαλέος, αἰγὶς Ἰλ. Ε. 742· σμερδνὰῖσι γομφηλαῖσι συρίζων φόνον Αἰσχύλ. Πρ. 355· μυγάλεη Νίκ. Θηρ. 815· — ὡς ἐπίρρ., σμερδνὸν βοόων Ἰλ. Ο. 678, 732· ὄρκεται Ὁμ."Υμν. 31. 9.— Κατ' Ἡσύχ.: «δεινόν, καταπληκτικόν, πολεμικόν, σκυθρωπόν».

σμέρδος· «λῆμα, ῥώμη, δύναμις, ὅρμημα», καὶ «ἰχθύος εἶδος» Ἡσύχ.

σμέω, ἴδε **σμάω.**

σμῆγμα, τό, = σμῆμα (ἴδε **σμάω** ἐν τέλ.), Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395, Πλουτ. Δημήτρ. 27.

σμηγματο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν σάπωνα καὶ τὰ ὕμοια, Γλωσσ.

σμηγματώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων καθαριστικὰς ἰδιότητας, χρησιμεύων ὡς σάπων, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 392, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 10.

σμήκτης, ου, ὁ, ὁ τρίβων ἢ καθαρίζων, «παστρεύων», Γλωσσ.

σμηκτικός, ή, όν, καθαρτικός, ἐπὶ φαρμάκων τινῶν, Δίφιλ. ὁ ἰατρ. παρ' Ἀθην. 55Β, 64Ε· δύναμις σμ. τῶν ὀδόντων Διοσκ. 2. 4, Ἡσύχ.

σμηκτρίς (ἐξυπακ. γῆ), **-ίδος, ἡ,** εἶδος κναφευτικῆς γῆς, χώματος ἢ πηλοῦ χρησίμου πρὸς κάθαρσιν ἐνδυμάτων, «πηλός», Νικοχ. ἐν «Ἡρακλεῖ» 1, Κηφισόδ. ἐν «Τροφ.» 4· ὡσαύτως γῆ σμ. Ἱππ. 667. 1 (διάφ. γρ. **σμηκτίς**), 884Ε·— περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 253.

σμηλακέω, ἐκβάλλω φωνήν, ἦχον, Ἡσύχ.

σμήλη, ἡ, = σμῆγμα, ἀμφίβ. παρ' Ἀλεξ. Τραλλ. 6. 86.

σμήλω, = σμάω, σμήχω, μόνον παρ' Ἡσυχ.

σμῆμα, τό, (σμάω) κυρίως πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς καθαρισμόν, σάπων, ἀλοιφὴ καθαρτική, «πηλός», Ἀντιφάν. ἐν «Κωρυκ.» 1, Φιλύλ. παρ' Ἀθην. 409Ε· — **σμῆγμα** λέγεται ἤττον Ἀττικόν, ἴδε **σμάω** ἐν τέλει.

σμημᾰτο-φορεῖον, τό, δοχεῖον σμημάτων, καθαρτικῶν ἀλειμμάτων, κυτίον πρὸς ἐναπόθεσιν σμημάτων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 120· — ὡσαύτως **σμηματο-θηκίς** καὶ **-θήκη, ἡ,** Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ῥύμμα.**

σμῆναι· «τῶν μελισσῶν οἱ κηροδόχοι, ἤτοι αἱ θῆκαι» Ἡσύχ.

σμηνεύω, ὡς σμῆνος καθίζω, φωλεύω, ἐπί τι Ἐπιφάν.

σμηνηδόν, Ἐπίρρ. (σμῆνος) κατὰ σμήνη, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. σελ. 127.

σμηνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σμῆνος,** Διοσκ. 2. 106, Ἡσύχ.

σμηνιών, -ῶνος, ὁ, τόπος πλήρης κυψελῶν μελισσῶν, μελισσών, Ἀπολλων. Ἱστ. σ. 89.

σμηνο-δόκος, ον, ὁ περιέχων σμῆνος μελισσῶν, Ἀνθολ. Π. 9. 438.

σμηνο-κόμος, ον, (κομέω) ὁ περιποιούμενος μελίσσας, «μελισσουργὸς» Ἡσύχ.

σμῆνος, Δωρ. **σμᾶνος, εος,** τό, = **σίμβλος,** κυψέλη μελισσῶν, «κρηνί», Λατ. alveare, σμήνεσσι (διάφ. γραφ. σίμβλοισι) κατηρεφέεσσι Ἡσ. Θ. 594, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 552C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 6 κἑξ.· — ἐν τῷ Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. σ. 16, **σμήνη, ἡ.** **II.** συνήθως = **ἔσμός,** πλῆθος μελισσῶν, ἓν ὅλαν βασίλειον ἐξ αὐτῶν, σμ. ὡς μελισσῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 129, πρβλ. Πλάτ. Πολιτικ. 293D, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 44, κ. ἀλλ.· ἐπὶ σφηκῶν, Ἀριστοφ. Σφ. 425· ἐπὶ τῶν κεραφόρων σφηκῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 3. **2)** καθόλου, μέγα πλῆθος, βαμβεῖ δὲ νεκρῶν σμ. Σοφ. Ἀποσπ. 693· οἷον σοφιστῶν σμ. Κρατῖν. ἐν «Ἀρχιλόχοις» 2· σμ. θεῶν, τῶν Νεφελῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 297· καὶ μεταφορ., τὸ τῶν ἡδονῶν σμ., σμ. τι ἀρετῶν Πλάτ. Πολ. 574D, Μένων 72Α· ἀποικιῶν σμῆνη Ἀριστείδ. 1. 115· — ὁ πληθ., σμῆνα μελισσάων ἁπάντῃ ἐν Χρησμ. παρὰ Πλουτ. 96Β.

σμηνουργέω, εἶμαι μελισσουργός, Σουΐδ. **II.** ἐν τῷ παθ. ἐπὶ μελισσῶν, ἀποτελῶ σμῆνος, συσσωρεύομαι, καθίζω σμηνηδόν, ἐν τοῖς δένδρεσι Στράβ. 509, πρβλ. 73.

σμηνουργία, ἡ, μελισσουργία, μελισσοκομία, Πολυδ. Ζ', 101.

σμηνουργός, ὁ, = μελισσουργός, Αἰλ. π. Ζ. 5. 13, Πολυδ.

σμῆξις, -εως, ἡ, καθαρισμός, «πάστρεμα», τῶν ὀδόντων Διοσκ. 2. 5., 5. 116. **II.** ἀπόμαξις, σπόγγισμα, τῶν αἱμάτων Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 453D.

σμηρέα, ἡ, φυτόν τι, ἴσως πλημμελ. γραφ. ἀντὶ **σπειραία** ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 1, 4, πρβλ. Πλίν. 21. 29· ἄλλ' ὁ Ἡσύχ. ἔχει «σμηρία· κισσός».

σμηρίγξ, -ιγγος, ἡ, = μῆριγξ, Λυκόφρ. 37, Πολυδ. Β', 32. — «πλεκταί, σειραί, βόστρυχοι, καὶ τῶν κυνῶν ἐν τοῖς μηροῖς καὶ τοῖς αὐχέσιν ὀρθαὶ τρίχες», καὶ «σμήριγξ· πόα, καὶ εἶδος ἀκάνθης»·

σμηρίζω, στιλβόνω διὰ τῆς τριβῆς, «ὑαλίζω», Ἥρων Πνευμ. 165D, 180D.

σμήρινθος, ἡ, = μήρινθος, Πλάτ. Νόμ. 644Ε.—Καθ' Ἡσύχ.: «ὄρνις ποιός».

σμηρίον, τό, = **πρόπολις** II, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 9, 14.

σμῆρις, ἡ, ἴδε **σμύρις.**

σμηρισμάτειον, τό, ὁ σωλὴν σίφωνος, ὑποκορ. **σμηρισμάτιον,** τό, Ἥρων Πνευμ. 159, 160.

σμήχη, ἡ, = σεύτλιον, Ἡσύχ.

σμήχω, παρατατ. **ἔσμηχον** Ὀδ. Ζ. 226· ἀόρ. **ἔσμηξα** Νόνν. Δ. 25, 331, κτλ. — Παθ. **σμήχομαι** Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395· ἀόρ. **ἐσμήχθην** (δι-) Ἀριστοφ. Νεφ. 1237. Ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **σμάω,** σπογγίζω καὶ «καθαρίζω, ἀποπλύνω τῇ βοηθείᾳ σάπωνος ἢ σαπωνώδους ἀλοιφῆς (πρβλ. **σμῆγμα, σμήχω**), ἀποπλύνω, ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** ἀποκαθαίρω διὰ λουτρῶν καὶ χρισμάτων, Διοσκ. 1. 39., 2. 11, κτλ.· καθαρίζω καὶ ἀπορρίπτω, ἀφαιρῶ, τὸ φλέγμα Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 10, Ἡσύχ. **II.** ἀποσπογγίζω καὶ καθαρίζω, Ἀλκίφρ. 3. 43, Παροιμιογρ., Αἴσωπ. — Μέσ. καὶ παθ., νίπτω ἐμαυτὸν ἢ πλύνομαι δι' ὅλου, Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ.· σμηχθέντα κρότοφαν, ἀπομάττουσα καὶ καθαρίζουσα τὸ μέτωπον, Ἀνθ. Π. 6. 276. — Πρβλ. **σμάω** ἐν τέλ. — Ἴδε Κόντου Λόγ. Ἑρμῆν σ. 435.

σμιγδην, σμίγω, διάφορ. γρ. ἔσθ' ὅτε ἀπαντῶσα ἀντὶ **μιγδην, μίσγω.**

σμικρασπίς, -ίδος, ὁ, ἴδε **μικρασπίς.**

σμικρίζω, παιῶ τι λίαν σμικρόν, εἰς κόνιν μεταβάλλω λειοτριβῶ, Ἡσύχ.

σμικρίνης [κρῖ], **ου, ὁ,** ὁ περὶ σμικρῶν σκεπτόμενος, μικρολόγος, φιλάργυρος· κεῖται δὲ ὡς προσηγορικὸν ὄνομα ἐν τῇ νέᾳ κωμῳδίᾳ ὡς ἐν τῇ Γαλλικῇ τὸ Harpagon, Μένανδρ. ἐν «Ἀσπίδι» 3, «Ἐπίτρ.» 5, πρβλ. Ἀλκίφρ. 3. 43.

σμῑκρο-, περὶ πάντων τῶν οὕτως ἀρχομένων ἴδε **μικρο-.**

σμῑκρός, ά, όν, Ἰων. καὶ ἀρχ. Ἀττ. ἀντὶ **μικρός,** ἴδε.

σμῑκρώτης, σμικρώφθαλμος, σμῑκρύνω, ἴδε ἐν λ. **μικρ-.**

σμῖλα, ἡ, = σμίλη, Ἀνθ. Π. 6. 62, 295.

σμῑλάκῐνος, η, ον, ὁ ἐκ σμίλακος, ξύλον Πολυδ. Ε', 32·— ὡσαύτως **σμιλάκεος, α, ον,** Θεόγνωστ. σ. 55.

σμιλακτεῖ· «φωνὴν ἀποτελεῖ» Ἡσύχ.

σμῖλαξ, παλαιότερ. Ἀττ. **μῖλαξ, -ᾰκος, ἡ,** (ἀλλὰ τοῦ σμίλακος Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 5)· — ἐν Ἀρκαδίᾳ, δένδρον τι ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πρίνου, αὐτόθι 3. 16, 2, πρβλ. Πλιν. Η. Ν. 16. 6. **II.** = **μῖλος,** Λατ. tuxus, ἡ «σμιλακιά», Πλάτ. Πολ. 372Β, Διοσκ. 4. 80, Πλούτ. 2. 647F· πρβλ. **σμῖλος. III.** σμῖλαξ κηπαία, ὡς τὸ **δόλιχος** ἢ **φάσηλος,** κηπαῖον φυτὸν φέρον ὄσπρια, Phaseolus vulgaris, οὗ ὁ καρπὸς (λόβια) παρεσκευάζετο καὶ ἠσθίετο ὡς τὰ φασόλια, Διοσκ. 2. 176. **IV** εἶδος βοτάνης, convolvulus, σμ. τραχεῖα, ἓν εἶδος αὐτῆς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 11, Sprengel εἰς Διοσκ. 4. 142 (144)· σμ. λεία, κατὰ τὸν Sprengel, Convolvulus sepium, αὐτόθι 143 (145).— Τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶδος εἶναι πιθανῶς ἡ σμῖλαξ ἢ μῖλαξ τῶν Τραγ. καὶ Κωμ.· ἴδε Εὐρ. Βάκχ. 108 (ἔνθα ὁ M Sandys νομίζει ὅτι νοεῖται ἡ σμ. τραχεῖα καὶ σχεδὸν αὐτὴν πρὸς τὴν μέλαιναν βρυωνίαν ἢ ἀγριάμπελον, black bryony), 703, Ἀριστοφ. Νεφ. 1007, Ὄρν. 216, κτλ.· σμ. ἡ πολύφυλλος Εὔπολ. ἐν «Αἰξὶν» 1, ἔνθα ἴδε Meineke, Ἡσύχ. (Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. ἔνθ' ἀνωτ.).

σμῖλαρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σμίλη,** Παῦλ. Αἰγ.

σμῑλεῖα, καὶ **σμιλεῖωσις, ἡ,** σκάλισμα ἢ γλυφὴ διὰ σμίλης, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. σ. 127.

σμιλεύμα (τ), τό, ἔργον γλυφῆς μεταφορ., σμιλεύματα ἔργων, ἔργα λεπτῶς διὰ τῆς σμίλης εἰργασμένα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 849, Ἡσύχ.

σμῑλευτός, ή, όν, «σκαλισμένος», γεγλυμμένος (πρβλ. **νεοσμίλευτος**), Ἀνθ. Π. 7. 411.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σμιλεύω, γλύφω λεπτῶς, «σκαλίζω», Γρηγ. Ναζ.· μεταφορ., σμ. ἔννοίας Εὐστ. Πανημάτ. 106. 29.

σμίλη [ῑ], ἡ, μαχαίριον πρὸς γλυφὴν ἢ κλάδευμα, Λατ. scalprum, Ἀριστοφ. Θεσμ. 779, Πλάτ. Πολ. 353Α, Βαῤῥ. 98. 13· ἐργαλεῖον χαρακτικόν, ἐργαλεῖον γλύπτου, Ἀνθ. Π. 7. 429· χειρουργοῦ μαχαίριον (πρβλ. **φλεβοτόμος**), Λουκ. πρ. Ἀπαίδ. 29, Πολυδ. Δ', 181· μαχαίριον ὑποδηματοποιοῦ, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 129C· μαχαίριον ἀμπελουργοῦ ἐν Γεωπ. 5. 35, 1 (ἀλλ' ἴδε Πλάτ. Πολ. 353Α)· κονδυλομάχαιρον, Ἀνθ. Π. 6. 67, κτλ.· — πρβλ. **σμῖλα**.

σμιλι-γλύφος [ῠ], **ον**, ὁ διὰ τῆς σμίλης γλύφων, χαράττων, τέχνοι Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 402. 3.

σμῖλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σμίλη**, Λατ. scalpellum, Πλούτ. 2. 60Α, Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 26.

σμιλιωτός, ή, όν, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα σμιλίου, Ἡλιόδ. ἐν Χειρουγ. Coech. 94, πρβλ. Παῦλ. Αἰγ. 6. 91.

σμίλοειδής, ές, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς σμίλην· ἐν τῷ ἐπιρρ. **-δῶς**, Γρηγ. Νύσσ.

σμῖλος, ὁ, = **μῖλος**, ἡ «σμιλακιά», σμῖλαξ, Νικ. Ἀλεξιφ. 624 (611).— Καθ' Ἡσύχ.: «δένδρον (ἐλάτῃ ὅμοιον), οἱ δὲ πρῖνος. ἄλλοι μίλακα, ἢ στεφανοῦνται».

σμινδυρίδια (ἐξυπακ. ὑποδήματα), τά, εἶδος πεδίλων, Πολυδ. Ζ', 89, Ἡσύχ. (Περὶ Σμινδυρίδου τοῦ Συβαρίτου ἴδε Ἡρόδ. 6, 127).

σμίνθα· «ὁ κατοικίδιος μῦς» Ἡσύχ.

Σμινθεύς, έως, ὁ, ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰλ. Α. 39· ἢ (ἐκ τοῦ **Σμίνθος** ἢ **Σμίνθη** ἤτις ἦν πόλις Τρωϊκή, Ἡσύχ., Στέφ. Βυζ.) = ὁ Σμίνθιος· ἢ (ἐκ τοῦ **σμίνθος**) ὁ μυοκτόνος, ὁ τοὺς ποντικοὺς φονεύων, Σχόλ. Ἐνετ. ἐν τόπῳ, πρβλ. Στράβ. 604, 613· — ὡσαύτως **Σμίνθιος**, ὁ, Αἰλ. π. Ζ. 12. 5, Σχόλ. Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.

σμίνθος, ὁ, μῦς, ποντικός (λέξις Κρητική, Σχόλ. Ἐνετ. εἰς Ἰλ. Α. 39), Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 226, Λυκόφρ. 1307, Ἀνθ. Π. 9. 410, Στράβ. 613 (ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα **σμίνθιοι**), Ἡσύχ.· — Πρβλ. **Σμινθεύς**.

σμίνται· «παλίουρος» Ἡσύχ.

σμῑνύδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 372.

σμῑνύη (οὐχὶ **σμινύα**), ἡ, σκαπάνη ἔχουσα δύο μακροὺς πρὸς σκαφὴν ὀδόντας, δίκελλα, «τσάπα», Λατ. bidens, ὡς ἡ **δικέλλα**, Ἀριστοφ. Νεφ. 1486, 1500, Ὄρν. 602, Εἰρ. 546, Πλάτ. Πολ. 370D· πρβλ. Λοβ. εἰς Φρύν. 302· **σμινύθας** ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 372 (Πολυδ. Γ', 173) ἴσως εἶναι ἁμάρτημα ἀντὶ **σμινύας**, πρβλ. B. k. ἐν Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. σ. 1118, Ἡσύχ.

σμίνυον, τό, = τῷ προηγ., πιθαν. γραφ. ἀντὶ **σμῖνυον** ἐν Νικ. Θηρ. 386.

σμιρεῦς· «μέτρον οἰνικὸν εἰς Πεντάπολιν Διβύης. καὶ **σμηρεῦς**» Ἡσύχ.

σμιρίς· «ἄμμου εἶδος, ᾗ σμήχονται οἱ σκληροὶ τῶν λίθων. καὶ δένδρον» Ἡσύχ.

σμιρίς· «μῦς» Ἡσύχ.

σμαγερόν· «σκληρόν. ἐπίβουλον. μοχθηρόν» Ἡσύχ.

σμοκορδοΐν, = σπλεκοῦν· «τὸ σχηματίζεσθαι τὰς γυναῖκας» Ἡσύχ.

σμορδοῦν· «συνουσιάζειν» Ἡσύχ.

σμόρδωνες· «ὑποκοριστικῶς ἀπὸ τῶν μορίων· ὡς πόσθωνες» Ἡσύχ.

σμοιός, ή, όν, Ἀρκάδ. 37, **σμοῖος, α, ον**, Θεόγνωστ. ἐν Ὀξων. Ἀνεκδ. 49, = **σκυθρωπός**· ὡσαύτως **μοιός, σμυός**, Γραμμ.— Καθ' Ἡσύχ.: «χαλεπός, φοβερός, στυγνός».

σμόω, = **σμώγω**, Ἐτυμολ. Μέγ., Ἀνέκδ. Ὀξων. 2. 407.

σμῦγερός, ποιητ. ἀντὶ **μογερός**, ὁ μετὰ κόπου, μετὰ πόνου, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 374, Δ. 380· σμυγερὸν σμυγερῶς Σοφ. Φιλ. 166, κατὰ τὸν Brunck ἀντὶ στυγερὸν στυγερῶς· πρβλ. Σχολ. ἐν τόπῳ, Ἡσύχ., Εὐστ. 315. 4.· — ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ σύνθετ. ἐπίρρ. **ἐπισμυγερῶς**, ᾧ ἴδε.

σμύδρος· «διάπυρος σίδηρος» Ἡσύχ.

σμυκτήρ· «ὁ μυκτήρ» Ἡσύχ.

σμύλα ἢ **σμύλλα**, ἡ, ἰχθύς, «σαύρα» Ἡσύχ., Ἀλέξ. Τραλλ. 11. 617, Γεωπ. 20. 7, 1,

σμυλίχνη, ἡ, ἡ ἐν τῷ ζυγῷ ὀπή, ἐν ᾗ ὁ ῥυμὸς ἦτο ἐμβεβλημένος, Ἡσύχ.

σμύξων, ὁ, = **μύξων**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 11, 3.— Καθ' Ἡσύχ.: «σμῦξαι· φλέξαι. ἐμπρῆσαι. μαρᾶναι».

σμυός· «σκυθρωπός» Ἡσύχ., ἴδε **σμοιός**.

σμύραινα, ἡ, = **μύραινα**. Πλάτ. Κωμικ. ἐν Συμμαχίαι 6, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 13, 5· πρβλ. **σμῦρος**. Ἐπίθ. **-ώδης, ες**, Ἐπιφάν.

σμῡρίζω, ποιητ. ἀντὶ **μυρίζω**, «κόμας Ἀρχίλ. 26.

σμῡρις, -ιδος, ἡ, κόνις πέτρας σκληρᾶς σιδηροχάλκου, ἧς ἐποιοῦντο χρῆσιν οἱ λιθοξόοι καὶ τῶν πολυτίμων λίθων ἐργάται, Διοσκ. 5. 165· **σμιρὶς** παρ' Ἡσυχ., ᾗ ἴδε· — ὡσαύτως **σμῡρίτης** λίθος ὁ, Ἐθδ. (Ἰωὴ ΜΑ', 7).

σμύρνα, Ἰων. **σμύρνη**, ἡ, ὡς τὸ **μύρρα**, τὸ ῥητινῶδες κόμμι Ἀραβικοῦ τινος δένδρου (ἴσως εἴδους ἀκακίας) οὗ ἐποιοῦντο χρῆσιν εἰς τὴν παρίχευσιν τῶν νεκρῶν, Ἡρόδ. 2. 40, 73, 86· καλεῖται **σμύρνης ἰδρὼς παρ'** Εὐρ. ἐν Ἰωνι 1175· ἐκαίετο καὶ ὡς θυμίαμα, βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ σμύρνης σταλαγμοὺς Σοφ. Ἀποσπ. 340· ὑποθυμιᾶν σμ. Ἱππ. 565. 16· ἐχρησίμευεν εἰς χρῖσιν ἢ ἀλοιφήν, σμύρνῃ κατάλειπτος Ἀριστοφ. Ἱππ. 1332· ὡς ἀλοιφὴ ἐλκῶν, σμύρνῃσι ἰώμενοι τὰ ἕλκεα Ἡρόδ. 7. 181· πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 1, 2., 9. 4, 3, 10, Διοσκ. 1. 77. (Ὁ ἀρχικὸς τύπος θὰ ἦτο **μύρρα**, ἐκ τοῦ Φοινικικοῦ morâh· πρβλ. **κιννάμωμον**).

Σμύρνα, Ἰωνικ. **-νη**, πόλις ἐν Ἰωνίᾳ, Ὅμ. Ἐπιγράμμ. 4. 6, Μίμνερμ. 9 (ἔνθα καλεῖται Αἰολική, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 149)· — **Σμυρναῖος, α, ον**, ὁ ἐκ Σμύρνης, Πινδ. Ἀποσπ. 218· **Σμυρναϊκός, ή, όν**, Ἀνθ. Π. 319D· κτλ.— Ἐν Ἐπιγραφαῖς καὶ ἐπὶ νομισμάτων συχνάκις φέρεται **Ζμύρνα**, Συλλ. Ἐπιγρ. 247, 1590, κ. ἀλλ.

σμυρναῖος, α, ον, ὁ ἐκ σμύρνης ἢ μύρρας, Ἀνθ. Π. 4. 1, Ἀρρ. Περίπλ. Εὐξ. Πόντ. σ. 13 κέξ.

σμυρνεῖον, τό, = **σμυρνίον**, Νικ. Θηρ. 848, Ἀλεξιφ. 405· «τοῦ ἱπποσελίνου ὁ καρπός. καὶ αὐτὴ ἡ βοτάνη» Ἡσύχ.

σμυρνη φόρος, ον, = **σμυρνοφόρος**, Γρηγ. Νύσσ.

σμυρνιάζω, παρασκευάζω ἢ συσκευάζω διὰ μύρρας, ἀρωματίζω, οἶνος ἐσμυρνισμένος Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιε', 23. **2)** ἀμεταθ., εἶμαι ὅμοιος πρὸς μύρραν, Διοσκ. 1, 79.

σμύρνῑνος, η, ον, (σμύρνα) ὁ ἐκ μύρρας, πεποιημένος ἐκ μύρρας, Ἐθδ. (Ἐσθ. Β', 12).

σμυρνίον, τό, = **ἱπποσέλινον**, Διοσκ. 3. 72 (79)· πρβλ. **σμυρνεῖον**.

σμύρνισις, εως, ἡ, ἡ διὰ μύρρας παρίχευσις, Ἀέτ. 16.

σμυρνο-βότανον, τό, = **σμυρνίον**, Γραμμ.

σμυρνο-φόρος, ον, ὁ φέρων, παράγων μύρραν, γῆ Στράβ. 769.

σμῦρος, ὁ, εἶδος ἐγχέλεως διαφόρου τῆς **σμυραίνης**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 10, 3. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὁ ἄρσην ἰχθύς. καὶ ἡ θήλεια σμύραινα».

σμῦς· «ὁ μῦς» Ἡσύχ.

σμύσσεται· «ἀπομύσσεται» Ἡσύχ.

σμυστίκ· «ἡ πρόπολις» Ἡσύχ.

σμύχω· ἀόρ. **ἔσμυξα (κατ-)** Ἰλ. Ι. 653, Ἀνθ. Π. 5. 254· — Παθ., ἀόρ. **ἐσμύχθην (κατ-)** Θεόκρ. 8. 90· **ἐσμύγην (ἀπ-)** Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 6. 3· πρκμ. **ἔσμυγμαι (κατ-)** Ἡλιόδ. 7. 21· [ῡ, πλὴν ἐν τῷ παθ. ἀορ. **σμῡγῆναι**]. Καίω διὰ βραδέος καὶ ἡσύχου πυρός, κάμνω ὥστε νὰ καῇ τι μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον, «κουφοβράζω», πρβλ. **κατασμύχω**· μεταφ., ἐπὶ θλίψεως, τεῖρ' ὀδύνῃ σμύχουσα Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 762· — Παθ., βραδέως καιόμενος φλείρομαι, Ἴλιον πυρὶ σμύχοιτο Ἰλ. Χ. 411· διὰ τοῦ πυρὸς τοῦ ἔρωτος, Μόσχ. 6. 4, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 446. — Καθ' Ἡσύχ.: «φθείρω, τρύχω».

σμώγη· «ῥανίς· τὸ τυχόν. Ἀμερίας βούγλωσσον» Ἡσύχ.

σμώγω, πλήττω, μνημονεύεται ὡς ῥίζα τοῦ **σμῶδιξ**, Ἐτυμολ. Μέγ. 721. 23.

σμῶδιγξ· «ὕφαιμος μώλωψ, ὁ τῆς πληγῆς τύπος» Ἡσύχ., ἴδε **σμῶδιξ**.

σμωδικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σμώδιγγας ἢ οἰδήματα ἐκ κτυπήματος, σμ. φάρμακον, ἔμπλαστρον διὰ τοιαῦτα παθήματα, Γαλην. Λεξ. Ἱππ.

σμῶδιγξ, -ιγγος, ἡ, οἴδημα, πρήξιμον προξενούμενον ἐκ κτυπήματος, μώλωψ, Λατ. vibex, **σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα** μεταφρένου ἐξυπανέστη Ἰλ. Β. 267· **πυκναὶ** δὲ **σμώδιγγες** .. **αἵματι φοινικόεσσαι** ἀνέθρεμον Ψ. 716.

σμώνη, ἡ, ἀνέμου καταφορά, καταιγίς, Ἀρκάδ. 112, Ἐτυμολ. Μέγ. 721. 28, κ. ἀλλ.

σμώχω, μέλλ. **-ξω**. (σμάω), ψήχω, τρίβω, κατατρίβω, «λιανίζω», καὶ **σμώχετ' ἀμφοῖν ταῖν γνάθοιν** Ἀριστοφ. Εἰρ. 1309· **σμώξας** Νικ. Θηρ. 531. **2)** μεταφορ., προσβάλλω δι' ὕβρεων, Διόδ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 396 (389). — Καθ' Ἡσυχ.: «ἐνεργεῖν μετὰ σπουδῆς».

σοβαρεύομαι, ἀποθ., φέρομαι μετὰ σοβαρότητος ἢ πομπωδῶς ἀλαζονεύομαι, γαυριῶ, «μεγαλοπιάνομαι», Ἀνθ. Π. 5. 273, 280., 11. 382· «ἐπαίρομαι» Ἡσύχ.

σοβαρητικός, ή, όν, = **σοβαρός, σφοδρός**, Ἡσύχ.

σοβαρο-βλέφαρος, ον, ὁ ἔχων βλέφαρα ὑψωμένα καὶ ὑπερήφανα, δηλ. ὑπερήφανος, γαῦρος, πομπώδης, Ἀνθ. Π. 5. 217.

σοβαρός, ά, όν, (σοβέω) κυρίως ὁ ἀποδιώκων πτηνά· — ὅθεν,

I. ὁρμητικός, ταχύς, βίαιος, ἄνεμος φέρεται σ. Ἀριστοφ. Νεφ. 406· σ. κατέχει αὔρα ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 944· — Ἐπίρρ. **-ρως**, ἀντίθετον τῷ **ἡσύχως, ἠρέμα**, αὐτόθι 83. **II** ἀλαζονευόμενος, πομπώδης, μεγαλοπρεπής, ὑπερήφανος, σχεδὸν ὡς τὸ **σεμνός** III, συνεφάπτης ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 872· λίαν ἦν θρασὺς καὶ σ. [ὁ Ἔρως] Ἀριστοφῶν ἐν «Πυθαγοριστῇ» 2· ἐπὶ ἵππου, ὡς τὸ γαῦρος Ξεν. Ἱππ. 10. 17· σ. καὶ ὀλίγωρος Δημ. 1357. 25· σ. αὐχήν, ὀφρῦς Ἀνθ. Π. 5. 28, 92· **σοβαρὸς** τῇ χαίτῃ Λουκ. Ζεῦξις 5· ἐπὶ θριαμβευτικῆς πομπῆς, Πλουτ. Σύλλ. 34. — Ἐπίρρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

-ρῶς, Πολύβ. 3. 72, 13, Πλουτ. Ἀλκιβ. 4. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, σ. μέλος Ἀριστοφ. Ἀχ. 674· τιάρα Πλουτ. Ἀλέξ. 45· σοβαρωτέρα τιμῆ, εἰς ὑψηλοτέραν τιμήν, ἀκριβότερα, Δίλ. πρ. Ζ. 16. 32· σοβαρὸν γελᾶν Πλάτων ἐν Ἀνθ. Π. 6. 1, Θεόκρ. 20. 15.

σοβᾰρότης, -ητος, ἡ, ἀλαζονεία, ἀγέρωχον ὕφος, καὶ **σοβαρόφρων, ον,** ἀλαζών, Βυζ.

σοβάς, -άδος, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ **σοβαρός,** ἐπὶ βακχῶν καὶ ἑταιρῶν, αὐθάδης, ἀναιδής, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 62. **II.** ἡ σοβάς, εἶδος ὀρχήσεως, Ἀθήν. 629F. — Καθ' Ἡσύχ. «ὑπερήφανοι. ἄστατοι, μαινόμενοι».

σοβέω, ἀποδιώκω, ἀποσοβῶ πτηνὰ (ἴδε ἐν τέλ.), ἡμεῖς δέ .., οὐ σοβοῦντος οὐδενός, ἀνεπτόμεθ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 34· ἐπειδὴ τουτονὶ σεσοβήκαμεν (ὀλίγῳ ἀνωτέρω εἶχεν ὀνομασθῆ **στρουθός**), ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 211· σ. τὰς ἀλεκτρυόνας Πλάτ. Κωμ. ἐν «Δαιδ.» 2· οὐ σοβήσετ' ἔξω τὰς ὄρνιθας ἀφ' ἡμῶν; Μένανδρ. ἐν «Ἐπικλήρῳ» 5· τέττιγας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 30, 7· οὕτω καί, ὥσπερ αἰπόλιον .. αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σ. Λουκ. Κατάπ., ἢ Τύραννος 3· ἴδε ἐν λέξ. **ἀποσοβέω. 2)** καθόλου, ἀποδιώκω, ἐξελαύνω, ἐκτινάσσω, τὴν κόνιν Ξεν. Ἱππ. 5, 5. **II** κινῶ ὁρμητικῶς ἢ βιαίως (πρβλ. **σοβαρός** I), ταχὺν πόδ' ἐν κύκλῳ σοβεῖτε Ἀριστοφ. Σφ. 1523· σ. τὴν κύλικα, ὠθῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φιλοστρ.· ἔχοντες ξύλα σοβοῦσι τὴν ὕλην, ἀναταράττουσι καὶ κτυποῦσι τὸ δάσος (ὅπως ἀναπτῶσι τὰ πτηνά), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 36, 4. **2)** μεταφορ., ὁ παῖς σοβείτω τοῖς ποτηρίοις, ἂς πλήξῃ (τοὺς συνδαιτυμόνας) μὲ ποτήρια (πρβλ. **πατάσσω** II. 2), Ἄμφις ἐν «Ἐριθ.» 2. **3)** μεταφορ. ὡσαύτως ἐν τῷ παθ., εὐρίσκομαι ἐν πολλῇ συγκινήσει, σφοδρῶς ταράττομαι, γυνὴ σεσοβημένη Ἱππ. 1278. 4, πρβλ. Φιλόστρ. 519· σεσοβημένος οἵστρῳ Ἀνθ. Π. 6. 219· σεσ. πρὸς δόξαν, ἐνθέρμως ποθῶν δόξαν, Πλουτ. Πομπ. 29· σεσ. περί τι Φίλων 1. 131· ῥυθμὸς σεσ., ταχύς, γοργός, ἄγριος, Λογγῖν. 41. 1· σεσ. κίνησις Φίλων 2. 267. **III.** ἀμεταθ., βαδίζω μὲ τρόπον πομπώδη, ἐπίσημον, σείομαι περιπα.ῶν, βαίνω ὑπερηφάνως καὶ μεγαλοπρεπῶς, διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ Λημ. 565 ἐν τέλ.· σοβοῦντες ἐν ὅλῳ προπομπῶν Πλουτ. Σόλων 27· μετὰ παρασκευῆς καὶ θεραπείας σ. Ἀλκίφρων 1. 38· σόβει ἐς Ἄργος, «τράβα, πήγαινε» εἰς τὸ Ἄργος, Λουκ. Θεῶν Δ. 24. 2· σ. παρὰ τὸν Δρύαντα Λόγγος 3. 29. (Ἐκ τῆς √ΣΟΒ ἢ ΣΟΓ (=ΣΟΓ), ἥτις συγγενεύει πρὸς τὴν √ΣΥ, **σεύω, ἔσσυμαι**· — **σοῦ, σοῦ** ἦτο κραυγὴ πρὸς ἀποσόβησιν πτηνῶν, Ἀριστοφ. Σφ. 209· ἕως ὅμως τοῦτο ἦτο ἀνεξάρτητον ἀπὸ τοῦ ῥήματ. **σοβέω.** Ἐντεῦθεν τὸ **σοβ-αρός,** κτλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «σοβεῖν· διώκειν. τρέχειν. ἐλαύνειν», καὶ «σοβεῖται· διώκεται».

σόβη, ἡ, ἵππουρις, ἡ οὐρὰ τοῦ ἵππου, Ἱππιατρ.· — ὁ ἐξ ἱππείων τριχῶν λόφος περικεφαλαίας, «φοῦντα», Σουίδ.· — τριχωτὸς λόφος, τρίχωμα, Συνέσ. 801· πρβλ. **φόβη.**

σόβησις, ἡ, ταραχή, τάραχος, ἀνακίνησις, περί τι Πλουτ. 2. 286C, 671F.

σοβητής, οῦ, ὁ, ὁ ἀποδιώκων μακράν, ἀποσοβῶν, Ἐπιφάν.

σόβητρον, τό, ῥιπίδιον δι' οὗ ἀποδιώκουσι τὰς μυίας, «ξεμυιαστῆρι», οὐρά, σ. τῶν ἐπιποτωμένων Φίλων 2. 428.

Σόβος, ὁ, (σοβέω) = **Σάτυρος.** Σχόλ. εἰς Δημ. (;)

σογκίτης [Ῐ], ὁ, ὄνομα τοῦ φυτοῦ ἱερακίου, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθοις) 3. 72.

σόγκος, ὁ, = **σόγχος,** ὃ ἴδε.

σογκώδης, ες, (εἶδος) ὄνομα τοῦ φυτοῦ **σόγκος,** Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 5.

σογχίτης [Ῐ], **ου,** ὁ, ἱεράκιον, φυτόν, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθοις) 3. 72.

σόγχος, ὁ, σκολυμώδης βοτάνη, «ζοχός», sonchus, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 1· καὶ **σόγκος,** Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 6, 10., 6. 4, 3, κτλ.· «λάχανον ἄγριον» Ἡσύχ.

σαί, ἴδε **σύ.**

σαίθης· «ψίθυρος. ἀλαζών, διάβολος. (Ἀττικοί, λάλος, ατωμύλος)» Ἡσύχ.

σαίκιδες· «κώνωπες» Ἡσύχ.

σαῖο, Ἰων. γεν. τοῦ **σός, σόν.**

σαῖς, -ΐδος, ἡ, = **σοβάς,** Ἡσύχ.

σαῖσαφα καὶ **σαῦσαφα,** πτηνόν τι, τὸ ὁποῖον δεικνύει τὴν ἐγγύτητα τῆς γῆς ἐν τῷ Ἰνδικῷ ὠκεανῷ, ὅτι πλησίον ἡ ξηρά, Κοσμᾶς Ἰνδ. 2. 132D, 133A.

σαικᾶ· «βροχίζει. ὀχλεύει» Ἡσύχ.

σάκκος, ὁ, εἶδος βρόχου, δι' οὗ ἐμπλέκονται καὶ κατακρημνίζονται οἱ ἱππεῖς, «σκάλα»· — **σακκεύω, -ίζω,** κάμνω χρῆσιν τοῦ **σάκκου,** Βυζ.· πρβλ. Chilmead. εἰς Μαλαλ. σ. 619. ἔκδ. Βόνν.

σαλοικία, ἡ, = **σαλοικισμός,** Λουκ. π. Ὀρχ. 80· ἴδε Ἀμμών. περὶ σολοικίας.

σαλοικίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ,** ὁμιλῶ ἢ γράφω οὐχὶ ὀρθῶς, ὑποπίπτω εἰς συντακτικὸν ἁμάρτημα, φωνῇ Σκυθικῇ σολ., ὁμιλῶ κακῶς τὴν Σκυθικὴν γλῶσσαν, Ἡρόδ. 4. 117· σ. τῇ φωνῇ Δημ. 1110. 29, πρβλ. Ἀριστ. π. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 14, Ῥητορ. 3. 5, 7· σολοικίζειν, = τῇ λέξει βαρβαρίζειν ὁ αὐτ. π. Σοφ. Ἐλέγχ. 3, 2· σ. καὶ βαρβαρίζειν Πλούτ. 2. 591· πρβλ. **σολοικισμός. II** σφάλλομαι ὡς πρὸς τὴν διαγωγήν, φέρομαι οὐχὶ μὲ καλὸν τρόπον, ἀγροίκως, περί τι Πλουτ. 2. 45E, ἔνθα ἴδε Wyttenb.· τῇ χειρ. Φιλόστρ. 542.— Καθ' Ἡσύχ.: «βαρβαρίζω».

σολοικισμός, ὁ, ἔλλειψις ὀρθότητος ἐν τῷ χρήσει τῆς γλώσσης, Ἀριστ. π. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 14· βαρβαρισμὸς ἢ σ. Πλούτ. 2, 731F, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 23· καὶ ἴδε **σολοικίζω**· ἀλλ' οἱ γραμματικοὶ ποιοῦνται τὴν ἑξῆς διάκρισιν: **βαρβαρισμός,** ἁμάρτημα περὶ τὴν χρῆσιν τῶν λέξεων, **σολοικισμός** δέ, ἁμάρτημα περὶ τὴν σύνταξιν τῶν προτάσεων. «ὅτε τις ἀτέχνως διαλέγεται» Ἡσύχ., Ἀπολλών. π. Συντάξ. σ. 198, Σουίδ. ἐν λ. **βαρβαρισμός,** κ. ἀλλ. **II.** τρόπος ἀγροίκος καὶ ἄξεστος, ἀπειροκαλία, «χωριατιά», Πλούτ. 2. 520A.— Ἴδε Κόντου Σχόλια ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Β', σελ. 475 κέξ.

σολοικιστής, οῦ, ὁ, (σολοικίζω) ὁ λαλῶν οὐχὶ ὀρθῶς, ὁ ὑποπίπτων εἰς σφάλματα συντακτικά, ἐπιγραφὴ διαλόγου τινὸς τοῦ Λουκιανοῦ.

σολοικο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς σολοικισμόν, φαινόμενος σόλοικος, Εὐστ. 1752. 43, κτλ.· Ἐπίρρ. **-δῶς,** Ὠριγέν. 3. 438A· παρὰ Γαληνῷ καὶ **-ώδης, ες.**

σόλοικος, ον, ὁ λαλῶν οὐχὶ ὀρθῶς, ἁμαρτάνων περὶ τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης, βάρβαρος, φθόγγος Ἀνακρ. 79· οἱ Σόλοικοι, ἔνοι, Ἱππῶν. 36· βάρβαρον ἢ σ. τι Μᾶρκ. Ἀντων. 1. 10. **II,** μεταφορ. ὡς τὸ **ἀπειρόκαλος,** ὁ περὶ τοὺς τρόπους σφαλλόμενος, φερόμενος ἀγροίκως, «χωριάτης». σ. τῷ τρόπῳ Ξεν. Κύρ. 8. 3, 21, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 2. 16, 2, Πλούτ. 2. 847A· σολοικότερον ἂν εἴη, μετ' ἀπαρ., θὰ ἦτο ἀγροικον, ἠλίθιον, Ἱππ. Ἀγμ. 763.— Ἐπίρρ. **-κως,** ἀγροίκως, ἀξέστως, χονδροειδῶς, σ. κεκομμῖσθαι, ἐπὶ νομισμάτων, Διογ. Λ. 7. 18. (Λέγεται ὅτι παρῆχθη ἡ λέξις ἐκ τῆς παραφθορᾶς τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀποίκων τῶν ἐν Σόλοις τῆς Κιλικίας, Στράβ. 663, Διογ. Α. 1. 51).— Καθ' Ἡσύχ.: «σόλοικον· τὸ ἀμαθές», καὶ «σόλικος· ἐπισεσαυρμένος, ἀδιάφορος».

σολοικο-φᾰνής, ές, ὅμοιος πρὸς σολοικισμόν, φαινόμενος σόλοικος, σχηματισμοὶ Διον. Ἁλ. π. Δεινάρχ. 8.— Ἐπίρρ. **-νῶς,** Εὐστ. 630. 46.

σόλοι-τύπος [ῠ], **ον,** ὁ σφυρηλατῶν ὄγκον ἐκ σιδήρου (σόλος), μυδροκτύπος, Ἡσύχ.· — ἀλλ' ὡσαύτως, **II.** ὁ ἐν Σόλοις χαλκεύειν, σφυρηλατηθείς, χαλκὸς αὐτόθι.

σόλος, ὁ, ὄγκος σιδήρου οὗ χρῆσιν ἐποιοῦντο ἐν ἀγῶνι ῥίπτοντες ὡς δίσκον, σόλον αὐτοχόωνον Ἰλ. Ψ. 826· ἐκρατεῖτο δὲ ἐν τῇ παλάμῃ καὶ ἐρρίπτετο μετὰ κυκλοτερῆ τῆς ὅλης χειρὸς κίνησιν, αὐτόθι 840, πρβλ. 844, Συλλ. Ἐπιγρ. 1541, Σωσίθ. παρὰ τῷ Ἐρμάνν. ἐν Πονηματ. 1. 59· διακρίνεται ἀπὸ τοῦ πλατέος λίθου ἢ δίσκου, ἀλλ' ἐν τῷ· μέγαν περιηγέα πέτρον,.. σόλον Ἄρεος, τὸ σόλος φαίνεται = **δίσκος,** Ἀπολλ Ῥόδ. Γ. 1366.— Καθ' Ἡσύχ.: «σόλον· δίσκον».

σομφός, ἡ, όν, σπογγώδης, πορώδης, ἀραιός, σ. οἷον σπογγιὰ Ἱππ. 408. 42· ἐπὶ κισήρεως, Ἄλεξ. ἐν «Λεδ.» 5. 10· ἡ γλῶττα σάρξ μανὴ καὶ σ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11, 12· συχν. περὶ τῶν πνευμόνων, αὐτόθι 1. 17, 7, π. Ἀναπν. 15, 1, κ. ἀλλ.· σομφὴ σάρξ, ἐπὶ ἰχθύων, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 316A· ἐπὶ ἐδάφους, χώρη σ. καὶ ὑπαντρος Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 8, πρβλ. 1. 14, 17. **II.** μεταφ., ἐπὶ ἤχου, βαρυηχής, βαθύφωνος, βραχνός, σομφὸν φθέγγεσθαι Ἱππ. 471. 43· τὸ μέσον μεταξὺ τοῦ **λευκοῦ** καὶ **μέλανος** ἐπὶ ἤχων, ὡς τὸ φαιὸς ἐπὶ χρωμάτων, ἴδε Ἀριστ. Τοπ. 1. 13, 6 κέξ.· οὕτως ἐν τῇ Λατ. fusca vox, ἀντίθετον τῷ candida, Κικ. N. D. 2. 146· πρβλ. **ξανθός.**— Καθ' Ἡσύχ.: «σομφὸν· χαῦνον». (Ὁ Κούρτ. παραβάλλων τὸ Λατ. fung-us, Γοτ. sv-mm-s (σπόγγος), Ἀρχ. Σκανδ. svamp-r, Ἀρχ. Γερμ. swam (schwamm) ἄγεται εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ **σομφ-ός** εἶναι ταὐτὸν τῷ **σφόγγος, σπόγ-γος**).

σομφότης, ητος, ἡ, τὸ σπογγῶδες, πορῶδες, τοῦ πλεύμονος Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 6, 4.

σομφώδης, ες, (εἶδος) ὁ σπογγώδης, πορώδης τὴν φύσιν, «αἱ χαυνότεραι τῶν αἱγιαλῶν» Ἡσύχ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 14, 1.

σόος, η, ον. Ἐπικ. καὶ Ἰων. τύποι τοῦ **σῶος, σῶς·** ἴδε ἐν λέξ. **σῶς.**— Καθ' Ἡσύχ.: «σόοι· σωτῆριοι, ὑγιεῖς, ὁλόκληροι, σῳζόμενοι».

σοοῦται· «φεύγει. διώκεται» Ἡσύχ.

σορϊσμός· «τὸ μὴ καθαρῶς διαλέγεσθαι, ἤτοι ἑλληνίζειν» Ἡσύχ.

σορίλη, σκωπτικὸν ὄνομα γέροντος ἔχοντος τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ τάφῳ (πρβλ. **σορο-δαίμων, σορό-πληκτος**), Ἀριστοφ. Ἀπασπ. 1. 1, ἔνθα ἴδε τὸν Δινδ. Τὸν τύπον **σορέλλη»** (Ἡσυχ. 1289. 15) ἀποδοκιμάζει ὁ Bgk. εἰς Meineke Κωμικ. Ἀπασπ. 2. 1034, Ἡσύχ.

σορίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σορός,** Ἱεροκλ. καθ' ἃ μνημονεύει

ται παρὰ τῷ Boisson. ἐν τῷ Θησ. τοῦ Στεφ.· — **σόριον**, τό, Συλλ. Ἐπιγρ. 2846. 10.

σορίς, ίδος, ἡ, μάγισσα, Ac' mes Ὀνειρ. 275.

σόρνιξα· «εὔξωμον» Ἡσύχ.

σορόα· «παλιούρου εἶδος» Ἡσύχ.

σορο-δαίμων, -ονος, ὁ, σκωπτικὸν ὄνομα σημαῖνον ἄνθρωπον ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ τάφου ὄντα, «σαράβαλον», Κωμικ. Ἀνώνυμ. 277, πρβλ. Πλούτ. 2, 13B· πρβλ. **σορέλλη, σοροπλήξ**.

σορο-εργός, όν, (*ἔργω) ὁ κατασκευάζων σορούς, νεκροθήκας, φέρετρα, τεχνάσματα Μανέθων 4. 191.

σορο-πηγός, οῦ, ὁ, (πήγνυμι) ὁ κατασκευάζων, σορούς, νεκροθήκας, φέρετρα, Ἀριστοφ. Νεφ. 846, Ἀνθ. Π. 11. 122, 123· — **σοροπήγιον**, τό, τὸ ἐργαστήριον αὐτοῦ, Πολυδ. Ζ', 160· — **σοροπηγέω**, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 186. 16, ἔκδ. Λ.

σορό-πληκτος, ον, = **σοροπλήξ** ὁ, ἡ, = **σοροδαίμων**, Εὐστ. 1431. 43.

σορο-ποιός, όν, ὁ κατασκευάζων σορούς, νεκροθήκας, φέρετρα, Πολυδ. Γ', 150.

σορός, ἡ, σκεῦος πρὸς ὑποδοχὴν πράγματός τινος, ἰδίως κάλπη τεφροδόχος, ὡς δὲ καὶ ὀστέα νῶιν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι Ἰλ. Ψ. 91 (πεποιημένη ἐκ χρυσοῦ, ἂν ὁ ἑπόμενος στίχος εἶναι γνήσιος)· — φέρετρον, νεκροθήκη, «κάσσα», Ἡρόδ. 1. 68., 2. 78, Ἀριστοφ. Ἀχ. 691, Λυσ. 600, κτλ.· ἐκ λίθου, Θεοφρ. π. Πυρὸς 45, πρβλ. Böckh εἰς Συλλ. Ἐπιγρ. 2, σ. 533· — παροιμ., τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῇ σορῷ ἔχειν Λουκ. Ἑρμότ. 78. **II** σκωπτικὸν ὄνομα γέροντος ἢ γραίας, = **σοροδαίμων**, Ἀριστοφ. Σφ. 1365, Μάχων παρ' Ἀθην. 580C.

σός, ή, όν, κτητικὴ ἀντωνυμία τοῦ β' ἑνικ. προσώπου (**σύ**), οἱ δὲ παλαιότεροι τύποι αὐτῆς Ἐπικ. καὶ Δωρικ. εἶναι **τεός** (ὃ ἴδε), ἰδικός σου, Λατ. tuus, tua, tuum, Ὅμ., κλπ.· Ἐπικ. γεν., **σοῖο** Ὀδ. Ο. 511· σὸν δέμας, σὸν ἔργον, λέχος σόν, κτλ., Αἰσχύλ. Πρ. 146, 635, κ. ἀλλ.· σὸς ἑταῖρος, φίλος ἰδικός σου, Πλάτ. Λῦσ. 204A, κτλ.· — παρ' Ἀττικ. συχν. μετὰ τοῦ ἄρθρου, δέμας τὸ σόν, τὸ σὸν κάρα, κτλ., Αἰσχύλ. Πρ. 1019, Ἀγ. 1615, κ. ἀλλ.· (ἀλλ' οὐδέποτε ὁσάκις χρησιμεύει ὡς κατηγορούμενον, οὐ σὸν τόδ' ἐστὶ τοὔργον Σοφ. Ἠλ. 296· πάτερ, σός εἰμι Ἀντ. 635)· σὸν ἔργον, μετ' ἀπαρεμφ., εἶναι «ἰδική σου δουλειὰ» νά.., ἔργον ἤδη σὸν τὰ λοίφ' ὑπηρετεῖν Σοφ. Φιλ. 15· οὕτω, σόν [ἐστι] μόνον καθ' ἑαυτό, σὸν δ' οὐ τὸ σιγᾶν Αἰσχύλ. Θήβ. 232, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 1470· — σὴ μὲν ἐγώ, σὰ δὲ πάντα, ἐγὼ εἶμαι ἰδική σου καὶ ὅλα τὰ πράγματά μου, Καλλ. εἰς Δῆλ. 219. **2)** ἄνευ οὐσιαστικοῦ, ἰδικός σου· εἰ ἑτεόν γε σός εἰμι, υἱός σου, Ὀδ. Ι. 529, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 226· σὺ μὲν ἀπάγου τὴν σὴν Ξεν. Κύρ. 3. 1, 37· — οἱ σοί, οἱ συγγενεῖς σου, οἱ ἄνθρωποί σου, Σοφ. Ο. Τ. 416, 1448, κτλ.· — τὸ σόν, τὰ κατὰ σέ, τὰ συμφέροντά σου, ἡ ὠφέλειά σου, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 251, Αἴ. 1313· οἱ λόγοι σου, ὁ σκοπός σου, αὐτόθι 99, 1401, κτλ.· — τὰ σά, ἡ περιουσία σου (ἢ «ἡ δουλειά σου», πρβλ. «κάθου 'ς ταὐγά σου», Πανταζίδ. Ὁμ. Λεξ. ἐν λέξ.), ἐπὶ σοῖσι καθήμενος Ὀδ. Β. 369, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 12· εὖ φρονῶ τὰ σά, τὰ συμφέροντά σου, Σοφ. Αἴ. 491· καὶ σὲ καὶ τὰ σὰ ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 522, κτλ. **3)** μετὰ προσδιοριστ. γενικῆς, τὰ σ' αὐτῆς ἔργα Ἰλ. Ζ. 490· σῷ δ' αὐτῆς κράατι Ὀδ. Χ. 218· σὸν μόνης δώρημα Σοφ. Τρ. 775· τὸν σὸν τοῦ πρέσβεως [ὀφθαλμὸν] Ἀριστοφ. Ἀχ. 93. **4)** ἧττον συχνὸν ἐν παρενθέσει μετ' ἄλλου ἐπιθέτου, ὁ σὸς ὁμώνυμος οὗτος Πλάτ. Θεαίτ. 147C. **II.** ἀντικειμενικῶς, ὁ διὰ σέ, περὶ σοῦ, σῇ ποθῇ Ἰλ. Τ. 321· σός τε πόθος σά τε μήδεα Ὀδ. Λ. 202· σῇ προμηθίᾳ Σοφ. Ο. Κ. 332· προνοίᾳ τῇ τε σῇ κάμῃ Εὐρ. Ἀνδρ. 660· εὐνοίᾳ τῇ σῇ Πλάτ. Γοργ. 486A.

σόσσος, ὁ, γεωμετρικόν τι ἐργαλεῖον, «ἡ διόπτρα. καὶ τὸ σταδιαῖον διάστημα» Ἡσύχ.

σοῦ, γενικ. τοῦ **σύ**· ὡσαύτως τοῦ **σός**· παρ' Ὁμήρ. μόνον τὸ δεύτερον.

σοῦ, σοῦ, κραυγὴ πρὸς ἀποδίωξιν ἢ ἀποσόβησιν πτηνῶν, «ξιοῦ, «ξιοῦ», ἴδε **σοβέω** ἐν τέλ.

σουδίτυλλος, ὁ, εἶδος πλακουντίου, Λατ. savillus, Χρύσιππ. Τυαν. παρ' Ἀθην. 647D.

σοῦβλα, ἡ, Λατ. subula, Ἐκκλ.· — **σουβλίζω**, διατρυπῶ, περῶ εἰς σοῦβλαν, Σουίδ. ἐν λέξ. **πείρω**.

σοῦβος, ὁ, ἄγνωστόν τι ζῷον, Ὀππ. Κυν. 2. 382, Ἀνέκδ. Ὀξ. 4. 267.

σουγχώρεισις (συγχώρησις), Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. CIG. 1569· — **σουνχωρειθὲν (συγχωρηθέν)** Bull. de cor. hell. III. 462.

σουδάριον, τό, τὸ Λατ. sudārium, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιθ', 20, κ. Ἰω. ια', 44, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 71· ἀλλ' ὁ Δωρ. τύπος **σωδάριον** ἀπαντᾷ ἤδη παρ' Ἑρμίππῳ ἐν Ἀδήλ. 8.

σούκινος, η, ον, πεποιημένος ἐξ ἠλέκτρου, (succinum), ἀλλὰ καθ' Ἡσύχ.: «(Βοιωτ.) εὐνοῦχος», Ἀρτεμίδ. 2. 5· πρβλ. **σούχιον**.

σοῦκλαι· «φοινικοβάλανοι. Φοίνικες» Ἡσύχ.

σουλώνθω (= **συλώντω, συλώντων, συλούτῶσαν**) Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bull. de cor. hell. IV. σ. 93.

σοῦμαι, ἴδε **σεύω**· πρβλ. ὡσαύτως **ἀπέσσουα**.

σοῦν (= **σὸν**) Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. CIG. 1569.

σοῦνεκα, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **σοῦ ἕνεκα**, Σοφ. Φιλ. 554 (Aurat. **σοῦ νέα**).

Σουνι-άρᾱτος, ον, (Σούνιον) ὁ ἐν Σουνίῳ λατρευόμενος, Ποσειδῶν Ἀριστοφ. Ἱππ. 560· παρῳδούμενος ἐν Ὄρν. 868, **Σουνιέρακος**, Ἱέραξ τοῦ Σουνίου.

Σούνιον, τό, ἡ νοτιωτάτη ἄκρα τῆς Ἀττικῆς, πρῶτον ἐν Ὀδ. Γ. 278. — Ἐπίθετ. **Σουνιακός, ή, όν**, Ἡρόδ. 4. 99· ἀνώμαλον θηλ. **-νιάς, -άδος**, Διον. Π. 511· — **Σουνιεύς, -έως**, ὁ, πληθ. **Σουνιεῖς**, ὁ ἐκ Σουνίου, Ψήφισμα παρὰ Δημ. 238. 17, Ἀναξανδρ. ἐν Ἀρχιλόχοις» 1.

σούννομοι (= **σύννομοι**) Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bull. de cor. hell. IV. σ. 3.

σούνεδρυ (= **σύνεδροι**) Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bull. de cor. hell. IV. σ. 91, 93.

σοὐρίζει, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **σοι ὁρίζει**, Αἰσχύλ. Χο. 927.

σοῦς, ὁ, κίνησις, ὁρμὴ πρὸς τὰ ἄνω, ὅρος τοῦ Δημοκρίτου, Ἀριστ. π. Οὐραν. 4. 6, 31· Λακωνικ. ἀντὶ τοῦ ἡ ταχεῖα ὁρμή, κατὰ τὸν Πλάτ. ἐν Κρατ. 412B· — παρ' Ἡσυχ. **σοῦσις, εως**, ἡ. (Συγγενὲς τῇ √ΣΥ, **σεύω, σοῦμαι**).

σοῦσθαι, σοῦσθε, σούσ ω, ἴδε **σεύω**.

Σουσῐ-γενής, ές, ὁ γεννηθεὶς ἐν Σούσοις, Αἰσχύλ. Πέρσ. 644.

σούσῐνος, η, ον, (σοῦσον) ὁ ἐκ κρίνων, ἔλαιον Ἱππ. 573. 28., 582. 36· πρβλ. Θεοφρ. π. Ὀσμ. 27, Διοσκ. 1. 62, Ἡσύχ., καὶ ἴδε **λείρινος**.

σοῦσις, εως, ἡ, ἴδε **σοῦς**.

σοῦσον, τό, κρίνον, παρ' Ἀθην. 513F· — Φοινικικὴ λέξις κατὰ τὸν Ζωναρ.· πρβλ. Ἑβρ. shûshan· **σασᾶ** ἐν Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 3. 116. **II. Σοῦσα**, τά, Susa, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Σουσιανῇ ἢ Shushan, Ἡρόδ. 1. 188· ἔνθα διέτριβε κατὰ τὸν χειμῶνα καὶ τὸ ἔαρ ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας, ὁ αὐτ. 5. 52, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 22, Ἀνάβ. 3. 5, 15· — **Σούσιος**, ὁ, ὁ ἐκ Σούσων, κάτοικος Σούσων, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 5. 1, 1· — **Σουσίς, -ίδος**, ἡ, ἡ ἐπαρχία αὕτη, Αἰσχύλ. Πέρσ. 119, 557· (Σ. γυνή, ἡ ἐκ Σούσων, Ξεν. Κύρ. 4. 6, 11)· ὡσαύτως **Σουσιάδες** πέτραι, Διόδ. 17. 68· καὶ **Σουσιανή**, ἡ, ὁ αὐτ. 2, 2.

σοῦστί, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ **σοι ἐστί**, ἀλλὰ μόνον ὅταν τὸ **σοι** εἶναι ἐγκλιτικόν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 913, Ἀριστοφ. Ἀχ. 339.

σοῦσφα, ἴδε **σοῖσφα**.

σουτείρ, ὁ, (**σωτήρ**), Ἐπιγρ. Φαρσαλίων Heuz. et Daum. Expéd. arch. en Macéd. n. 202.

σούχιον, τό, = τῷ Λατ. succinum, Κλήμ. Ἀλ. 443.

σοῦχος, ὁ, ὄνομα τοῦ κροκοδείλου ἔν τινι τόπῳ τῆς Αἰγύπτου, Στράβ. 811.

σοφία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, κυρίως, εὐφυΐα, δεξιότης, ἐμπειρία ἔν τινι τέχνῃ ὡς ἐν τῇ τεκτονικῇ, τέκτονος, ὅς ῥά τε πάσης εὖ εἰδῇ σοφίης Ἰλ. Ο. 412· ἐπὶ τῶν Τελχίνων, Πινδ. Ο. 7, 98· ἡ ἔντεχνος σ., τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Πλάτ. Πρωτ. 321D· τοῦ Δαιδάλου καὶ Παλαμήδους, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 33, πρβλ. 1. 4, 3· ἐν μουσικῇ καὶ ᾠδικῇ, τέχνη καὶ σ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 483, πρβλ. 511· ἐν τῇ ποιήσει, Πινδ. Ο. 1. 187, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 882, κτλ., Ξεν. Ἀν. 1. 2, 8· ἐν τῇ ἁρματηλασίᾳ, Πλάτ. Θεάγ. 123C· ἐν ἰατρικῇ καὶ χειρουργικῇ, Πινδ. Π. 3. 96· δυσθανατῶν ὑπὸ σοφίας εἰς γῆρας ἀφίκετο Πλάτ. Πολ. 406B· σ. δημηγορική, δικανική αὐτόθι 365D· — σ. τινός, γνῶσις πράγματός τινος, ἐμπειρία εἰς αὐτὸ καὶ δεξιότης, αὐτόθι 360D· ἡ περὶ Ὁμήρου σ. ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 542A· οὐ σοφίᾳ ἀλλὰ φύσει ποιεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 22C· σημαίνοντες τὴν σοφίαν.., ὅτι ἀρετὴ τέχνη ἐστὶν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 7, 1· — σπάνιον ἐν τῷ πληθ., Πινδ. Ο. 9. 161, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 676, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 1100. **2)** εὐφυΐα καὶ ἐμπειρία εἰς τὰ συνήθη πράγματα τοῦ βίου, ὀρθότης κρίσεως, φρόνησις, πρακτικὴ καὶ πολιτικὴ σύνεσις, κτλ. ὡς ἐχαρακτηρίζετο ἡ σοφία τῶν ἑπτὰ σοφῶν, συνώνυμ. τῷ **φρόνησις**, Θέογν. 1074, Ἡρόδ. 1. 30, 60· ἡ περὶ τὸν βίον σ. Πλάτ. Πρωτ. 321D· ἡ τῶν δεινῶν σ., ἀντίθετον τῷ **ἀμαθία**, αὐτόθι 360D· τὴν τότε καλουμένην σ., οὖσαν δὲ δεινότητα πολιτικὴν καὶ δραστήριον σύνεσιν Πλουτ. Θεμιστ. 2· ὡσαύτως, ἐπὶ σημασίας οὐχὶ τοσοῦτον καλῆς, εὐφυΐα, πανουργία, συνώνυμον τῷ **δεινότης**, Ἡρόδ. 1. 68, κτλ.· τὸ λοιδορῆσαι θεοὺς ἐχθρὰ σ. Πινδ. Ο. 9. 57. **3)** γνῶσις τῶν ἐπιστημῶν, μάθησις, παιδεία, φιλοσοφία, Θέογν. 790, 876· σοφίᾳ σοφίαν παραμείβειν Σοφ. Ο. Τ. 504· συχν. παρὰ τῷ Εὐρ., π. χ. μόρσιμα.. οὐ σοφίᾳ τις ἀπώσεται Ἡρακλ. 615· τὸ σοφὸν οὐ σοφία (ἴδε **σοφός** I. 3), Βάκχ. 393, κτλ.· — συχν. παρ' Ἀριστ., ἡ ὑψίστη ἐπιστήμη, ἡ γνῶσις τῶν αἰτίων, φιλοσοφία, μεταφυσική, Ἠθικ. Νικ. 6. 7, Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1, 17., 1. 2, 1 κέξ., 2. 1, 6., 10, 1, 1· ἀλλ' ὡσαύτως, αἱ φυσικαὶ ἐπιστῆμαι καὶ τὰ μαθηματικά, αὐτόθι 3. 3, 4.,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

10. 4, 3. **4)** παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις ἡ **Σοφία**, θεωρουμένη πρῶτον ὡς ἰδιότης τοῦ ΘΕΟΥ ἐταυτίσθη πρὸς τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, πρβλ. Παροιμ. Η' καὶ Σειρὰχ ΚΔ' κέξ., καὶ ἴδε Westcott in Dict. of Bible, 3. 1782· — ἐθεωρήθη ὡς ἁγία, «ἁγία Σοφία» παρὰ τοῖς Ἕλλησι Χριστιανοῖς, ἴδε Gibbon, κεφ. 40. — Πρβλ. **σοφός, σοφιστὴς** ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. — Καθ' Ἡσύχ.: «πᾶσα τέχνη καὶ ἐπιστήμη».

σοφίζω, ποιῶ τινα σοφόν, ἐκπαιδεύω, διδάσκω, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΙΘ', 7)· τινὰ εἴς τι Β' Ἐπιστ. πρ. Τιμ. γ', 15. **2)** Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι σοφός, γίνομαι δεξιὸς ἢ ἔμπειρος περί τι, μετὰ γενικ. πράγμ., ναυτιλίης σεσοφισμένος, πεπειραμένος εἰς ναυτιλίαν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 647 (ὡς τὸ νηῶν πεπείρημαι αὐτόθι 658)· οὕτω, σοφ. ἐν ὀνόμασι Ξεν. Κυν. 13, 6· — ἀπολ., ἐπιδιώκω σοφίαν, καλῶς διδάσκομαι, Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 283Α, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 46· βέλτερος ἀλκήεντος ἔφυ σεσοφισμένος ἀνὴρ Ψευδο-Φωκυλ. 130. **3)** Μέσ., διδάσκω ἐμαυτόν, μανθάνω, τοιαῦτα ἐμελετῶμεν καὶ ἐσοφιζόμεθα Ξεν. Ἀπομν. 1. 2. 46· ἐσοφίσατο ὅτι .., ἔμαθεν, ἐπληροφορήθη ἢ ἐσκέφθη ὅτι.., Ἑβδ. (Α' Βασιλ. Γ', 8). **II. σοφίζομαι**, ὡς ἀποθ., μετὰ μέσ. ἀορ. καὶ παθ. πρκμ. (ἴδε κατ.), μηχανῶμαι τεχνάσματα εὐφυᾶ, εὐφυῶς ἢ δεξιῶς φέρομαι, Θέογν. 19, Εὐρ. Ι. Α. 714, Δημ. 303. 19, κτλ.· οὐδὲν σοφιζόμεσθα τοῖσι δαίμοσι, δὲν ἰσχυριζόμεθα περὶ τῶν θεῶν σοφιστικῶς ἢ μετὰ λεπτολογημάτων, Εὐρ. Βάκχ. 200, ἔνθα ἴδε τὸν Elmsl.· — ἐπὶ ὁμιλίας, μεταχειρίζομαι σοφιστικὰ ἐπιχειρήματα, σοφιστεύομαι, λεπτολογῶ, περὶ τὸ ὄνομα Πλάτ. Πολ. 509D, πρβλ. Πολιτικ. 299Β· σοφιζόμενος φάναι, λέγω σοφιστικῶς, «ὀρθολογιστικῶς», ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 229C· καίπερ οὕτω τούτου σεσοφισμένου, ἂν καὶ οὕτω πανούργως προσηνέχθη, Δημ. 853. 5· σοφίσασθαι πρός τι, πανουργίαν μεταχειρίζομαι πρός τινα σκοπόν, Πολύβ. 6. 58, 12· οἱ ἰητροὶ σοφιζόμενοι ἔστιν εἰ ἁμαρτάνουσι, ὅταν εἰς λεπτὰ ζητήματα ἀσχολῶνται, Ἱππ. 750D· οἱ μυθικῶς σοφ. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 4, 14, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 2, 1, Δημ. 942. 26· σ. πρὸς τὸν νόμον, ὅπως ἐκφύγω αὐτόν, Πλουτ. Δημοσθ. 27. **2)** μετ' αἰτ. πράγματ., ἐπινοῶ τι μετὰ πανουργίας ἢ δεξιότητος, Ἡρόδ. 1. 80., 2. 66., 8. 27· καινὰς ἰδέας σοφίζεσθαι Ἀριστοφ. Νεφ. 547· χαρίεντα καὶ σοφὰ ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 1401· ἀλλότρια σ., ἀναμιγνύομαι εἰς τὰς πανουργίας ἄλλου, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 299· ὅσα .. σοφίζονται πρὸς τὸν δῆμον Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 10, 6· ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοφισθῆναι, τοῦτο ἀκριβῶς εἶναι τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον πρέπει τις νὰ κερδήσῃ διὰ πανουργίας, Σοφ. Φιλ. 77· σοφ. οἶνον ἀπὸ τῶν φοινίκων, ἐξάγω νόθον οἶνον, Φιλόστρ. 54· πορφύραν παρὰ τῆς κόχλου ὁ αὐτ. 744· — παρὰ μεταγεν. ἐν τῷ παθητ., σεσοφισμένοι μῦθοι, πανούργως ἐπινοηθέντες, Α' Ἐπιστ. Πέτρ. α', 16· τὴν σεσοφισμένην μητέρα, τὴν ἀπατηθεῖσαν δι' ὑποβολιμαίου τέκνου, Γρηγ. Νύσσ. 1. 171D.

β) σ. τὴν ἀλήθειαν, σοφιστικῶς παραμορφώνω, κρύπτω καὶ παραλλάσσω διὰ σοφισμάτων τὴν ἀλήθειαν, Κλήμ. Ἀλ. 547· σ. νόμον, ἐκφεύγω διὰ τεχνάσματος, Φιλόστρ. 92, πρβλ. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 41. **γ)** σ. τὰς τρίχας, βάπτω αὐτάς, Κλήμ. Ἀλ. 262. **3)** μετ' αἰτ. προσώπ., ἀπατῶ, μή με σοφίζου Ἀνθ. Π. 12. 25· οὕτω, σ. τὴν αἴσθησιν Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 15, Ἡσύχ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 476.

σοφικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σοφίαν ἢ γνῶσιν, Boiss. Ἀνέκδ. 4. 366.

σοφιοδότης, ου, ὁ, ὁ δίδων σοφίαν, Θ. Λάσκ. σελ. 770, ἔκδ. Μί.

σοφίς, -ίδος, ἡ, γυνὴ σοφή, μάγισσα, γόησσα, καὶ **σόφισις, εως**, ἡ, εὐφυΐα, ἐπίνοια, Βυζ.

σόφισμα, τό, πᾶσα εὐφυής, δεξιὰ πρᾶξις· ἡ μετὰ δεξιότητος παρασκευὴ τῆς τροφῆς, Ξεν. Ἱέρ. 1. 23. **II.** εὐφυὲς ἐπινόημα, τέχνασμα εὐφυές, ἐφεύρεσις, Πινδ. Ο. 13. 24· σ. μηχανᾶσθαι Ἡρόδ. 3. 85· καὶ μηχαναὶ αὐτόθι 152· ἀριθμὸν ἔξοχον σοφισμάτων Αἰσχύλ. Πρ. 459· σ. ὅτῳ .. πημονῆς ἀπαλλαγῶ αὐτόθι 470· μὴ κἀκχέω τὸ πᾶν σ. Σοφ. Φιλ. 14· τὸ Θεσσαλὸν σ., τέχνασμα ἐν τῇ μάχῃ, ἴδε **Θεσσαλός**· πολλαῖσι μορφαῖς οἱ θεοὶ σοφισμάτων σφάλλουσιν ἡμᾶς Εὐρ. Ἀποσπ. 925· τέχναι .. καὶ σ. Ἀριστοφ. Πλ. 161· τὸ γὰρ σ. δημοτικὸν Ἀριστοφ. Νεφ. 205· πρὸς μὲν Σωκράτη .. τὸ σ. μοι οὐδὲν Πλάτ. Συμπ. 214Α· τὸ τοῦ δρεπάνου σ. ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 183D.

2) ἐπὶ σημασίας ἧττον καλῆς, πανοῦργον τέχνασμα, ἐπινόημα, δίκην δοῦναι σ. κακῶν Εὐρ. Βάκχ. 489, πρβλ. Ἑκάβ. 258· ἐφ' ἡμᾶς ταὐτὰ παρόντα σ. Θουκ. 6. 77, πρβλ. Δημ. 924. 2· τέχνασμα ὑποκριτοῦ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἢ τοῦ ποιητοῦ ὅπως ἐπευφημηθῇ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 17, πρβλ. 872, 1104· ἐπὶ τεχνασμάτων ἐν τῇ κυβερνήσει, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 4., 6. 8, 12. **3)** ἐπιχείρημα ψευδὲς ἢ ἐσφαλμένον λογικῶς, οἷα οἱ Σοφισταὶ μετεχειρίζοντο, παραλογισμός, σόφισμα, Πλάτ. Πολ. 406Α, Δημ. 775. 6, Ἀριστ., κλπ.· σ. ὀλιγαρχικὰ ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 4. 13, 5, πρβλ. 5. 8, 4· σ. τῆς ῥητορικῆς Λογγῖν. 17. 2· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἀληθὲς λογικὸν συμπέρασμα, (φιλοσόφημα, ἐπιχείρημα), Ἀριστ. Τοπ. 8. 11, 12· — ὁ Ἀριστοφ. καλεῖ τινα σόφισμ' ὅλον, Ὄρν. 431, πρβλ. Casaub. εἰς Ἀθήν. 11Β.

σοφισμᾶτίας, ου, ὁ, δεξιὸς σοφιστής, Νικήτ. Χρον. 363Α.

σοφισματικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σοφίσματα, ἐπὶ προσώπου, Γέλλ. 18. 3.

σοφισμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σόφισμα**, Λουκ. Παράσ. 43.

σοφισμᾰτώδης, ες, σοφιστικός, πλήρης σοφισμάτων, Ἀριστ. Τοπ. 8. 3, 1.

σοφισμός, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ **σόφισμα**, Βυζ.

σοφιστεία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ σοφιστοῦ, Διογ. Λ. 2. 113, Πλούτ. 2. 78F, κτλ.· σ. μαντική, ἐπὶ τοῦ Βαλαάμ, Φίλων 1. 609· κατὰ τὸν Πολυδ. Δ', 50, βαρβαρισμὸς ἀντὶ τοῦ **σοφιστική**, ἡ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 130.

σοφιστέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ μηχανευθῇ, ἐπινοήσῃ, ὅπως ἄν .. Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 4, 19.

σοφίστευμα, τό, = **σόφισμα**, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 259C.

σοφιστεύω, φέρομαι ὡς σοφιστής, ἐνεργῶ ἢ συλλογίζομαι ὡς σοφιστής, Δημ. 1415 ἐν τέλ., Ἀριστ. π. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 1, 7, πρβλ. Κικ. πρὸς Ἀττ. 9. 9. **2)** διδάσκω ὡς οἱ σοφισταί, μάλιστα τὴν ῥητορικήν, Πλουτ. Λούκουλλ. 22, Καῖσ. 3, κτλ.· ἐπ' ἀργυρίῳ ὁ αὐτ. 2. 1047F· — ὡσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτ., σ. τὰ ῥητορικά, διδάσκω τὴν ῥητορικὴν ἐν πραγματείαις, Στράβ. 614.

II. μεταβ., ἐπινοῶ ἐντέχνως, τι Ἡλιόδ. 6, 9· ὡσαύτως, ἐντέχνως κρύπτω, ἀποκρύπτω, τὸν ἔρωτα ὁ αὐτ. 1. 10. — Ἴδε Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 130.

σοφιστήριον, τό, σχολὴ σοφιστοῦ, Κλήμ. Ἀλ. 11.

σοφιστής, οῦ, ὁ, (σοφίζω) ὁ καλῶς κατέχων τὴν σοφίαν ἢ τὴν τέχνην του, ἐπὶ μάντεως, Ἡρόδ. 2. 49· ἐπὶ ποιητῶν, μελέταν σοφισταῖς πρόσβαλον Πινδ. Ι. 5 (4). 36, πρβλ. Κρατῖν. ἐν «Ἀρχιλόχοις» 2)· ἐπὶ μουσικῶν, σοφιστὴς .. παραπαίων χέλυν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 320, πρβλ. Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 73, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Σοφ.» 13· σοφιστῇ Θρῃκὶ (ἐξυπακ. τῷ Ὀρφεῖ) Εὐρ. Ῥῆσ. 924, πρβλ. Ἀθήν. 632C· — μετὰ προσδιορισμῶν, οἱ σ. τῶν ἱερῶν μελῶν Αἰλ. π. Ζ. 11. 1· ἐπὶ τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ παντὸς (ὁ δημιουργό.), πάνυ θαυμαστὸν λέγεις σ. Πλάτ. Πολ. 596D· ἐπὶ μαγείρων, εἰς τοὺς σ. τὸν μάγειρον ἐγγράφω Ἀλεξ. ἐν «Μιλησίᾳ» 1. 14, πρβλ. Εὔφρ. ἐν «Ἀδελφ.» 1. 11· τὴν ἱππείαν, ἔμπειρος, δεξιός, ἠσκημένος εἰς .., Αἰλ. π. Ζ. 13. 9· μεταφορ., σ. πημάτων, «μαθημένος» εἰς ἀθλιότητα, Εὐρ. Ἡρακλ. 993· — ἀκολούθως, **2)** ὡσαύτως, **φρόνιμος**, ὁ δεξιὸς εἰς πράγματα τῆς ζωῆς ταύτης, σοφός, φρόνιμος ἄνθρωπος, συνετὸς πολιτικὸς ἀνήρ, καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας οἱ ἑπτὰ σοφοὶ καλοῦνται **σοφισταί**, Ἡρόδ. 1. 29, πρβλ. Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 251, Ἀριστ. Ἀποσπ. 7, Δημ. 1416. 11, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. σ. 208R· — οὕτω καὶ ὁ Πυθαγόρας, Ἡρόδ. 4. 95, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 16· οὕτως οἱ **Βραχμᾶνες**, Ἀρρ. Ἀν. 6. 10, 5, ἴδε ἐν λέξ. **γυμνοσοφιστής**· ὡσαύτως μετ' εἰρωνικῆς κατά τι σημασίας, ἵνα μάθῃ σοφιστὴς ὢν Διὸς νωθέστερος Αἰσχύλ. Πρ. 62 (ἔνθα ἴδε Blomf.), πρβλ. 944· κρείσσων σοφιστοῦ παντὸς εὑρέτις Σοφ. Ἀποσπ. 88, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 921· παροιμ., μισῶ σοφιστὴν ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφὸς Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 332· πρβλ. ἐπὶ πᾶσιν Ἀριστείδ. 2, σ. 311, ἐπὶ τῆς εὐγενεστάτης σημασίας τοῦ **σοφός**, ὁ σοφὸς ἄνθρωπος, φιλόσοφος, ἴδε Valck. εἰς Ἱππ. 921.

II. ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Πλάτωνος, σοφιστής, δηλ. ὁ διδάσκων ἀντὶ χρημάτων γραμματικήν, ῥητορικήν, πολιτικήν, μαθηματικά, οἷοι ἦσαν ὁ Πρόδικος, ὁ Γοργίας, ὁ Πρωταγόρας (τὴν σοφίαν τοὺς ἀργυρίου τῷ βουλομένῳ πωλοῦντας σοφιστὰς ἀποκαλοῦσιν Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 13), Θουκ. 3. 38, Πλάτ. Πρωτ. 313C, Εὐθύδ. 272Α, Λάχ. 186C, Μένων 85Β, πρβλ. Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 159, Ἀριστ. π. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 2. 6, Ἀριστείδ. 2. 311· σ. ἀχρηστοὶ καὶ βίου δεόμενοι Λυσ. 912 ἐν τέλ. — Ὁ σοφιστὴς κατὰ τὸν Κικ. de Orat. 3. 16, κατεῖχε dicendi faciendique sapientiam, ἱκανότητα περί τε τὸ λέγειν καὶ τὸ πράττειν· διότι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, ὡς ὁ Γοργίας, ἦσαν καὶ δημόσιοι ῥήτορες (oratores) καὶ ῥητοροδιδάσκαλοι (rhetores). Πολλοὶ τῶν σοφιστῶν ἀναμφιβόλως οὐδόλως ἐφρόντιζον περὶ ἀληθείας ἢ ἠθικότητος καὶ ἁπλῶς ἐπηγγέλλοντο νὰ διδάσκωσι τὴν τέχνην, δι' ἧς ὁ ἥσσων λόγος ἠδύνατο νὰ φαίνηται κρείττων· δὲν φαίνεται ὅμως ὅτι ὑπάρχει λόγος νὰ νομίζωμεν ὅτι ἀπετέλουν ἰδίαν τινὰ αἵρεσιν καὶ διδάσκοντες ἰδιά τινα δόγματα· μάλιστα καὶ αὐτὸς ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Πλάτων ἐκαλοῦντο ἐνίοτε σοφισταί, Ἀριστείδ. 2. 249· καὶ οἱ φιλόσοφοι καθόλου οὕτω καλοῦνται ἔν τινι νόμῳ τοῦ 307 π. Χ.· ἴδε Grote εἰς Πλάτωνα 1, σ. 202 σημ., πρβλ. 177, 541 κέξ., καὶ πρβλ. Cope ἐν τῷ Journ. of Classical Philol. 1, σ. 145 κέξ., Jowett Indrod. to Plat. Soph. — Ἐκ τῆς κακῆς φήμης τῶν κατ' ἐπάγγελμα Σοφιστῶν ἐν Ἀθήναις κατήντησε νὰ σημαίνῃ,

2) σοφιστὴς (ἐπὶ τῆς κακῆς σημασίας), ἄνθρωπος σοφιστευόμενος, ἀπατεών, Ἀριστοφ. Νεφ. 331, 1111, κ. ἀλλ., Πλάτ. Σοφ. 268D· γόητα καὶ σοφιστὴν ὀνομάζων Δημ. 318. 1. **3)** κατὰ τοὺς μεταγεν. χρόνους τὸ ὄνομα **σοφιστὴς** ἐπανῆλθεν εἰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τιμὴν λεγόμενον ἐπὶ τῶν ῥητόρων, τῶν διδασκάλων τῆς ῥητορικῆς, καὶ τῶν πεζογράφων τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, οἷοι ἦσαν ὁ Φιλόστρατος καὶ ὁ Λιβάνιος· συχνάκις φέρεται ὡς τιμητικὸν ἐπώνυμον ἐν ἐπιταφίοις. Συλλ. Ἐπιγρ. 3731 (προσθήκαι), 397, 424, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 591, 877, κ. ἀλλ.— Πρβλ. **σοφία, σοφὸς** ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

σοφιστεύω, φέρομαι ὡς σοφιστής, ἐπιδεικνύομαι σοφιστικῶς, Εὐβουλ. ἐν «Κωμ.» 1, Πλούτ. 2. 42Δ.

σοφιστικός, ή, όν, (σοφιστὴς) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σοφιστήν, βίος Πλάτ. Φαῖδρ. 284Ε· τὸ σ. γένος, ἡ τάξις τῶν σοφιστῶν, ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 224C· ἡ σοφιστικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη αὐτῶν, αὐτόθι 224D, κ. ἀλλ. **2)** ὅμοιος πρὸς σοφιστήν, μὴ σοφιστικοὺς ποιεῖν ἀλλὰ σοφοὺς Ξεν. Κυν. 13, 7· σοφὸν ἢ σ. ἐροῦμεν Πλάτ. Σοφ. 268Β· σ. λόγος, σόφισμα, Ἀριστ. Πολιτικ. 5, 8, 3.— Ὁ Ἀριστ. ἔγραψε πραγματείαν περὶ σοφιστικῶν ἐλέγχων — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πλάτ. Θεαίτ. 154D, Ἀριστ. Ῥητορ. 3, 18, 4.

σοφιστο-μᾰνέω, ἐμμανῶς ἀγαπῶ ἢ ἐπιζητῶ τοὺς σοφιστάς, τρελλαίνομαι διὰ τοὺς σοφιστάς, Γρηγ. Ναζ.

σοφιστο-ῥήτωρ, ορος, ὁ, = σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ, Τζέτζ. Ἱστ. 11. 189.

σοφιστό-τακτος, ον, ὁ σοφῶς τεταγμένος ἢ τοποθετημένος, Ἐκκλ.

σοφίστρια, ἡ, θηλ. τοῦ **σοφιστής**, πιθαν. χαλκευθὲν ὑπὸ τοῦ Πλάτ. ἐν Εὐθυδ. 297D.

σοφο-δότις, ιδος, ἡ, ἡ παρέχουσα σοφίαν, καὶ **-δωρος, ον**, Διον. Ἀρεοπ.

Σοφοκλέης, Ἀριστοφ. Βάτρ. 787, Εἰρ. 695, συνηρ. **Σοφοκλῆς**. ὁ· γεν. **-έους**, μεταγεν. καὶ **-έος**· αἰτ. **-έα**, μεταγεν. καὶ **-ῆν** Ἐπίγραμμ. ἐν βίῳ Σοφ.—Ἐπίθ. **Σοφόκλειος, α, ον**, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 9.

σοφό-νοος, ον, συνηρ. **-νους, ουν**, ὁ ἔχων σοφὸν νοῦν, ἐχέφρων, νουνεχής, Λουκ. Ῥητ. Διδάσκ. 17.

σοφο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τινα σοφόν, **-ποιέω, -ποίησις** καὶ **-ποιία**, ἡ, ἀπαντῶσι παρὰ τῷ Διον. Ἀρεοπ.

σοφός, ή, όν, (ἴδε ἐν τέλ.· —κυρίως ὁ δεξιὸς ἢ πεπειραμένος ἔν τινι τέχνῃ, δεξιὸς ἐν τῇ τέχνῃ του, καθόλου ἐπὶ παντὸς ὑπερέχοντος ἔν τινι τοὺς ὁμοίους ἑαυτῷ, Θέογν. 120· ἁρματηλάτας σ. Πινδ. Π. 5. 154, πρβλ. Ν. 7. 25· κυβερνήτης Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 770· μάντις ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 382· οἰωνοθέτας Σοφ. Ο. Τ. 484· ἐπὶ γλύπτου, Εὐρ. Ἀποσπ. 373· ἔτι καὶ ἐπὶ τῶν ταφροποιῶν καὶ γραπτοποιῶν, ὡς ἐν τῷ Μαργίτῃ παρ' Ἀριστ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 6. 7· ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, τὸ πλεῖστον ἐπὶ ποιητῶν καὶ μουσικῶν, Πινδ. Ο. 1. 15, Π. 1. 42., 3. 200· ἐν κιθάρᾳ σ. Εὐρ. Ι. Τ. 1238, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 896, κτλ.· πρβλ. **σοφία** Ι., **σοφιστής** Ι. 1· σ. τὴν τέχνην αὐτόθι 766· περὶ τι Πλάτ. Νόμ. 696C· γλώσσῃ σ. Σοφ. Ἀποσπ. 109· —ὡσαύτως ὁ φύσει δεξιός, εὐφυής, ὁ φύσει ἱκανὸς ἢ ἐπιτήδειος πρός τι, ἀντίθεταν τῷ ὁ μαθὼν (ὁ τὰ πάντα δηλ. ὀφείλων εἰς τὴν διδασκαλίαν). σοφὸς ὁ πόλλ' εἰδὼς φὼ Πινδ. Ο. 2. 154. **2)** ὡς τὸ **φρόνιμος**, εὐφυὴς εἰς τὰ κοινὰ πράγματα τοῦ βίου, σοφός, φρόνιμος, ὁ χρήσιμ' εἰδώς, οὐχ ὁ πόλλ' εἰδώς, σοφὸς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 286α· μάλιστα εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα, ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας ταύτης οὕτως οἱ ἑπτὰ σοφοὶ ἐκλήθησαν, ἴδε Δικαίαρχ. παρὰ Διογ. Λ. 1. 40 κἑξ., πρβλ. **σοφιστής** Ι. 2· ἐντεῦθεν, πανοῦργος, «σοφὸς τοῦ αἰῶνος τούτου», Πινδ. Ι. 2. 19, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 85· σ. ἄνδρες Θεσσαλοί, ἐξυπνοι, πανοῦργοι, ὁ αὐτ. 7. 130· σ. παλαιστής .., ἀλλὰ καὶ σοφαὶ γνῶμαι .. ἐμποδίζονται Σοφ. Φιλ. 431, πρβλ. 440, Αἴ. 1374· πολλὰ σ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1295· ἃ ἓξ σ. Εὐρ. Βάκχ. 655 κἑξ.· μείζω σοφίαν σ. Πλάτ. Ἀπολ. 20Ε· — οὕτω, σ. πραπίδες Πινδ. Ο. 11 (10), νοῦς Σοφ. Ἠλ. 1016· φύσις Ἀριστοφ. Σφ. 1282·— οὕτω καὶ ἐπὶ ζῴων, Ξεν. Κυν. 3, 7., 6, 13· σ. πειθὼ Πινδ. Π. 9. 69· εὐβουλία Αἰσχύλ. Πρ. 1038·— τὸ σοφόν, εὐφυὴς σκέψις, εὐφυΐα, Πλάτ. Πολ. 502D, κτλ.· τἀπ' ἐμοῦ σοφά, ὄακρυα, τὰ ὄακρυά μου, ἄτινα εἶναι ἄπαν τὸ καταφύγιόν μου, Εὐρ. Ι. Α. 1214· εἰ δίκαια, τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε, καλλίτερα πάσης σοφίας, Σοφ. Φιλ. 1246· σοφόν [ἐστι], μετ' ἄπαρ., Εὐρ. Ἐκ. 228. **3)** ἐπὶ τῶν φιλοσόφων ἀποκλειστικῶς, ὁ γινώσκων τὰς ἐπιστήμας, κατὰ βάθος τὰ πράγματα, πεπαιδευμένος, βαθύς, συχν. παρ' Εὐρ., Πλάτ., κλπ.· ἐντεῦθεν εἰρωνικῶς, λεπτεπίλεπτος, σκοτεινός, ἀσαφής, ἀντίθεταν τῷ **ἀσοφής**, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1434, πρβλ. Πλάτ. Εὐθύδ. 293D, (ἐν ᾧ ὁ Εὐρ. ἐν Ὀρ. 397, λέγει: σοφὸν τὸ σαφές, οὐ τὸ μὴ σαφές)· τὸ σοφὸν οὐ σοφία, ἡ παραπλὴξ σοφία δὲν εἶναι σοφία, ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 392· τό τε μὴ θνητὰ φρονεῖν οὐδὲν ποικίλον οὐδὲ σοφόν, δὲν εἶναι περίεργον οὐδὲ μυστηριῶδες, Δημ. 120. 21.— Περὶ τῶν διαδοχικῶν τούτων περιορισμῶν τῆς σημασίας ἴδε Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 7, καὶ πρβλ. **σοφία**. — Τὸ Ἀγγλικὸν cunning ἔχει ἱστορίαν δυναμένην νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν τοῦ **σοφός**, ἢ μᾶλλον τὴν τοῦ **σοφιστής**. — Συντάσσεται μετ' αἰτ. πράγματ., Εὐρ. Βάκχ. 655, Πλάτ. Φίλ. 17C, κτλ.· ὡσαύτως, σ. ἔν τινι Εὐρ. Ι. Τ. 662, 1238· εἴς τι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 162· περί τι ἢ τινος Πλάτ. Συμπ. 203Α, Ἀπολ. 19C· σπανίως μετὰ μόνης γεν., κακῶν σοφὸς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 453· ὡσαύτως μετ' ἀπαρεμφ., Πινδ. Π. 8. 104, Σοφ. Ἀποσπ. 470, πρβλ. Valck. εἰς Ἱππ. 921· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον κεῖται ἀπολ. **II.** Παθ., ἐπὶ πραγμάτων, ὁ εὐφυῶς ἐπινοηθείς, ἔντεχνος, φρόνιμος, συνετός, νόμος Ἡρόδ. 1. 196· νοήματα, ἔπεα Πινδ. Ο. 7. 132, Π. 4. 244, κτλ.· γνῶμαι Σοφ. Αἴ. 1091, Φιλ. 431· νοῦς ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1016· πάντα προσφέρων σοφά, παντὸς εἴδους σοφοὺς λόγους, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 702, πρβλ. Φιλ. 1245· χρόνου τε διατριβὰς σοφωτάτας ἐφηῦρε ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 380· ἀσφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη Εὐρ. Μήδ. 675· σ. φυγὴ ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 151· οὐδὲν σοφὸν εἶναι, ὃν δεικνύει πολὺ μεγάλην σοφίαν, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 5. 9, 15.

III Ἐπίρρ. **σοφῶς**, μετὰ σοφίας, δεξιῶς, συνετῶς, κτλ., πρῶτον παρὰ Σοφ. ἐν Φιλ. 423, κ. ἀλλ.· ἀκολούθως παρ' Εὐρ., Ἀριστοφ., κλπ.· πρβλ. **σαφῆς** ἐν τέλ. — Συγκρ. **-ώτερον**, Εὐρ. Ἑκάβ. 1007· μεταγεν. **-ωτέρως**, Σχόλ. εἰς Ἑκάβ. 984· ὑπερθ. **-ώτατα**, Εὐρ. Ἑλ. 1528, Ἀριστοφ. Νεφ. 522. Ἡ λέξις δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ὁμ. καὶ Ἡροδ. (ἂν καὶ ἐφάρετο ἐκ παλαιοῦ ὡς διάφ. γραφ. ἐν Ἰλ. Ψ. 712), εἰ μὴ ἐν τῷ Μαργίτῃ, ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλὰ τὰ παράγωγα **σοφία, σοφίζομαι** ἀπαντῶσι. (Ἡ ῥίζα φαίνεται ἐν τῷ Λατιν. sap-ere, sap-or, sap-iens· — τὸ κύριον ὄνομα **Σί-συφ-ος** (μετὰ τοῦ Αἰολ. **υ** ἀντὶ **ο**) εἶναι πιθαν. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, = ὁ πανοῦργος·— ἴδε καὶ **σαφ-ής**).

σοφο-τέχνης, ὁ, ὁ σοφός, ὁ δεξιός, ἔμπειρος τὴν τέχνην, «μάστορης», Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 841. 3 (ἔνθα φέρεται ὀναμ. πληθ. **σαφοτεχνήιες**).

σοφουργός, όν, (**ἔργω**) ὁ σοφῶς, ὁ δεξιῶς ἐργαζόμενος, «μαστορικά», Ἀνθ. Π. 1, 106· — ὡσαύτως **σοφουργικός, ή, όν**, ἁρμόδιος πρὸς τοῦτο, Ἐκκλ.

σοφόω, = **σοφίζω**, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΡΜΕ', 8), Ἐκκλ.

σοφῳδής, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων χαρακτῆρα σοφόν, Βυζ.

σόω, σπάνιον Ἐπικ. ῥῆμα ἀντὶ τοῦ **σαόω, σῴζω**, διατηρῶ, σῴζω, λυτρώνω, **σόης, σόῃ** Ἰλ. 1. 424, 681· **σόωσι** Ι. 393.

σο-ωζίνη, ἡ, ἡ σῴζουσα ἐν καιρῷ τῶν ὠδίνων, ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, Συλλ. Ἐπιγρ. 1595. 3.

σοω-ναύτης, ὁ, ὁ σῴζων τοὺς ναύτας, ἐπὶ λιμένος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 746.

σπᾶ· «φλοιὸς ῥίζης. ἢ ἐρυθρόδανον. ἢ τὸ φυτὸν τοῦ φοίνικος, καὶ ὄργανον μουσικόν» Ἡσύχ.

σπάδαξ, -ακος, ὁ, ἡ, ἴδε **σπάκα**. — Καθ' Ἡσύχ.: «σπάδακες· κύνες».

σπαδίζω, (σπάω) ἀποσπῶ, ἐκδέρω, σπαδίξας τὸ δέρμα Ἡρόδ. 5. 25.

σπάδιξ [ᾰ], **-ῖγκος, ἡ**, (σπάω) κλάδος ἀπεσπασμένος (πρβλ. **κλάδος** ἐκ τοῦ **κλάω**), μάλιστα κλάδος φοίνικος, ὡς τὸ **βαΐς** (πρβλ. **σπάθη** 7), σπ. φοίνικος Πορφ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 4. 7· καὶ οὕτως ἀπολ., Πλούτ. 2. 724Α· πληθ. ἐν τῷ Λατιν. spadica (Amm. ian. 24. 3)· λέγεται καὶ ἐπὶ ἄλλων φυτῶν, π. χ. ῥυτῆς Νικ. Ἀλεξιφ. 528. **2)** ὡς ἐπίθετ., ὁ ἔχων τὸ χρῶμα φοίνικος (πρβλ. φοῖντιξ), Λατ. spadix ἐν Οὐεργιλ. Γεωργ. 3. 82, πρβλ. Α. Γέλλ. 2. 26, 9. **II.** ὄργανον ἐγχορδὸν ὅμοιον τῇ λύρᾳ ἀλλ' ἔχον τόνους πολὺ ὀξεῖς, Πολυδ. Δ', 49· ὅπερ κατακρίνει ὁ Κοϊντιλιανὸς ὡς ἐκθηλυντικόν, 1. 10, 31. **III.** ὁ φλοιὸς ἀποσπώμενος ἀπὸ τῆς ῥίζης τῆς πρίνου, Γραμμ.

σπάδιον, τό, Δωρ. ἀντὶ ταῦ **στάδιον** (πρβλ. Λατ. spatium), Ἐπιγρ. Ἀργ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 17· πρβλ. Ahr. D. D. σ. 109, Ἡσύχ.

σπαδονίζω, (σπαδών)· — σπ. τὸ ἦχον, ἔχω ἦχον ἀβύνατον, ἐκνενευρισμένον, ἐπὶ τῶν βραχέων φωνηέντων, Διον. Ἁλ. περὶ Συνθ. 14.

σπαδόνισμα, τό· σπαδονίσματα μαστῶν, πιθαν. κατάστασις χαλαρά, ὑγρότης, μαλακότης, Ἀνθ. Π. 5. 204· πρβλ. **σπαδονίζω**.

σπαδονισμός, ὁ· παρὰ Διον. Ἁλ. π. Δημ. 40, ἦχων σπαδονισμοὶ θὰ σημαίνῃ ἦχοι δυσάρεστοι, οἷοι παράγονται ἐκ τῆς συνθρομῆς πολλῶν δασέων.

σπάδων [ᾰ], ὁ, **-ωνος** καὶ **-οντος** Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 273· (σπάω)· εὐνοῦχος, «μουνοῦχος», Λατ. spado, Διοδ. Ἐκλογ. 580. 46, Φίλων 1. 604, Πλουτ. Δημήτρ. 25, Ἀρτεμίδ. 2. 69. Ἐντεῦθεν παρὰ Ζωναρᾷ **σπαδωνισμός**, ὁ, εὐνουχισμός, ἐκτομή.

σπάδων, -όνος, ἡ, (σπάω) συστροφή, σύσπασις, σπασμός, Ἱππ. 451. 28 κἑ., Νικ. Ἀλεξιφ. 317. **2)** καθόλου, σπάραγμα, ἀπόσπασμα, ῥάκος, τεμάχιον, «**σπαδόνα**· τὸ σπάσμα» Ἡσύχ. (Ἐνίοτε ἠμαρτημένως φέρεται **σπάδων**).

σπάζω, λέξις τῶν Ἀχαιῶν ἀντὶ **σκυζῶ**, Ἡσύχ.

σπᾰθάλιον [ᾰ], τό, ἴδε **σπαταλίον**.

σπᾰθᾰρίς, ἡ, ἀγὼν εἰς ξιφομαχίαν, ξιφομαχία, Ἐτυμολ. Μέγ. 212. 10.

σπᾰθάριος, ὁ, (**σπάθη** 5) παρὰ Βυζαντ. σωματοφύλαξ, Συλλ. Ἐπιγρ. 8902, κ. ἀλλ.· πρβλ. **πρωτοσπαθάριος**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σπᾰθᾱτός, ή, όν, Δωρ. άντ. **σπαθητός**, Ησύχ.

σπᾰθάω, εν τῷ ὑφαίνειν, κτυπῶ πρὸς τὰ κάτω τὸ ὕφασμα διὰ κτενίου ἢ τῆς **σπάθης** (ὃ ἴδε), σπ. τὸν ἱστόν, ὅπως τὸ ὕφασμα γίνηται πυκνὸν καὶ ἰσχυρόν, Φιλύλλ. ἐν «Πόλεσι» 4, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 36. **II**. μεταφορ. ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 55, λίαν σποθᾶν, καταναλίσκω, καθηδυπαθῶ, ἀσωτεύω, ἰδιόρρυθμος φράσις εἰς δῆλωσιν τῆς τῶν χρημάτων σπατάλης (πιθανῶς μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς λ. **σπαταλάω**)· οὕτω, τὰ πατρῷα βρύκει καὶ σπαθᾷ Δίφιλ. ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 27· σπ. τὰ χρήματα Πλουτ. Περικλ. 14, πρβλ. 2. 168Δ, Λουκ. Κατάπλ. ἢ Τύρανν. 20, Φιλόστρ. 223, Ἀλκίφρων 3. 34· — μεταφορ. ὡσαύτως παρὰ Δημ. 354 ἐν τέλ., ἐσπαθᾶτο ταῦτα καὶ ἐδημηγορεῖτο, — ἔνθα ἡ ἀρίστη ἑρμηνεία εἶναι ὡς φαίνεται ἡ τοῦ Σχολ. ἐσπαθᾶτο = ἐδαψιλεύετο, ἅπαντα τὰ κέρδη καὶ αἱ ὠφέλειαι ἐσπαταλήθησαν· οὕτως: ἀκρίτως φέρεται καὶ σπαθᾶται τὰ τῶν ἀνθρώπων Πλούτ. 2. 168Α. **2**) ὡσαύτως = **ἁλαζονεύομαι**, Μένανδρ. παρὰ Φωτ. («Μισογύνης» 1). **III**. σπ. φυτά, κλαδεύω φυτά, περικόπτω, Ἰακώψ. εἰς Φιλοστρ. Εἰκ. σ. 496. — Καθ' Ἡσύχ.: «σπαθᾷ· τρυφᾷ. ἀναλίσκει ἀσώτως καὶ ἀφειδῶς, ἁλαζονεύεται».

σπάθη [ᾰ], ἡ, πᾶν πλατὺ ἔλασμα ὡς κοπὶς ἐκ ξύλου ἢ ἐκ μετάλλου· **1**) ἐπίπεδον πλατὺ ξύλον ᾧ ἔχῶντο οἱ παλαιοὶ ὑφάνται ἐν τῷ ὀρθῷ αὐτῶν ἱστῷ (ἀντὶ τοῦ κτενὸς ᾧ ἐχῶντο μετέπειτα ἐν τῷ ὁριζοντίῳ) ὅπως πλήττοντες τὴν κρόκην πυκνὸν καταστήσωσι τὸ ὕφασμα, Αἰσχύλ. Χο. 232, Φιλύλλ. ἐν «Πόλεσι» ἡ, Πλάτ. Λῦσ. 208D· αἰτ. πληθ. Αἰολ. **σπάθᾰς**. Ἀνθ. Π. 6. 288· — πρβλ. **σπαθάω, κερκίς**. **2**) πλατὺ κοχλιάριον ἐν εἴδει πτυαρίου, Λατ. spatula, δι' οὗ ἀνακυκᾷ τις τι, Ἄλεξ. ἐν «Δρωπίδῃ» 2· μάλιστα χάριν ἰατρικῶν σκοπῶν, Ὀρειβάσ. 122 Mai., κλπ. **3**) ὡς τὸ **πλάτη**, τὸ πλατὺ μέρος κώπης, Λυκόφρ. 23. **4**) αἱ πλατεῖαι πλευραί, ἐν τῷ πληθ., Πολυδ. Β', 181, Ἀνέκδ. Ὀξων. 4. 256· — παρ' Ἱππ. ὡσαύτως, ἡ ὠμοπλάτη, scapula, 273. 17.

Ἢ ἡ πλατεῖα κοπὶς ξίφους, Χαλκιδικαὶ σπάθαι Ἀλκαῖ. 15Β· σπάθη «κολούων φασγάνου Εὐρ. Ἀπόσπ. 374· σπάθην παραφαίνων .. χρυσένδετον Φιλήμ. ἐν «Πτωχῷ» 4. **6**) ξυστρίον ἵππων, Πολυδ. Α', 185. **7**) τὸ στέλεχος φύλλου ἢ κλάδου φοίνικος, Ἡρόδ. 7. 69· ὡσαύτως ὁ μίσχος τοῦ ἄνθους φυτῶν τινων μάλιστα τῶν ὁμοίων πρὸς τὸν φοίνικα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 6, 6., 2. 8. 4, Πολυδ. Α'., 244. (Δατ. spatha, Ἰταλ. spada, Γερμαν. spatel, Ἀγγλ. spade, paddle, κτλ.).

σπάθημα, τό, ὕφασμα γινόμενον πυκνὸν διὰ τῆς καταφρᾶς τῆς σπάθης, «κρουστόν», Ἡσύχ. **II**. μεταφ., σπ. φρενῶν, = τὸ πυκινόφρον, ἄνθρωπος εὐφυής, πανοῦργος, Φώτ., Σουΐδ.

σπάθησις, ἡ, τὸ πλήττειν τὸ ὕφασμα διὰ τῆς σπάθης, ἡ διὰ τῆς σπάθης πύκνωσις τοῦ ὑφάσματος, Ἀριστ. Φυσ. 7. 2, 4. **II**. σπατάλη, Σουΐδ.· ἐντεῦθεν **σπαθητής**, οῦ, ὁ, Βυζ.

σπᾰθητός, ή, όν, ὁ διὰ τῆς σπάθης κτυπηθείς, πυκνῶς ὑφασμένος, «κρουστός», Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 331, Σοφοκλ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 36, πρβλ. Ἀθήν. 525D.—Καθ' Ἡσύχ.: «σπαθητόν· γυναικεῖον».

σπᾰθη-φόρος, ὁ, ὁ φέρων σπάθην, ξίφος πλατύ, ἀστυνομικὸς ἀξίωμα τικὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Φίλων 2. 528.

σπαθεία, ἡ, κτύπημα διὰ **σπάθης**, «σπαθιά», Achmes Ὀνειροκρ. 119, 249, Βυζ.

σπᾰθίας, ου, ὁ, ὅμοιος πρὸς **σπάθην**, κτένες σπ., αἱ πλατεῖαι πλευραί, Ὀππ. Κυν. 1. 296.

σπᾰθίζω, (**σπάθη** 2) ἐξαπλώνω διὰ πλατέος κοχλιαρίου, ἀλείφω, χρίω, Νικόλ. Μυρεψ. — Μέσ., συνηθίζω νὰ χρίωμαι, «μύρῳ ἀλείφεσθαι» Ἡσύχ. **2**) (**σπάθη** 5) παίζω τὴν σπάθην, κάμνω ξιφασκίαν, διάφ. γραφ. παρὰ Κρατίν. ἐν «Τροφωνίῳ» 4· — πλήττω διὰ τοῦ ξίφους, Νικήτ. Εὐγεν. **II**. = **σπαθάω** II, σπαταλῶ, Βυζ. — Παθ., καταστρέφομαι, Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχ. Πολιτικ. 2. 1.

σπᾰθίνης [ῐ], **ου**, ὁ, (σπάθη) μικρὰ ἔλαφος λαθοῦσα τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ σχήματος τῶν κεράτων, Εὐστ. 711. 38, Ἡσύχ.· παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 175· **σπαθίνεια**, ἡ.

σπάθιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σπάθη** (σημασ. I), Ἀνθ. Π. 6. 283· (σημασ. 5), Ἀρχ. Μαθ. 318· (σημασ. 2), Γαλην.· (σημασ. 6), Ἱπποατρ.· (σημασ. 7), Κοσμᾶς Ἰνδ.· — ἡ ἐκφορὰ **σπαθίον** ἐσφαλμένη.

σπαθί-ουρος, ὁ, ἔχων οὐρὰν ὁμοίαν σπάθῃ ἢ ξίφει, ὄνομα ζῴου φονεύοντος τοὺς μῦς, ἴσως ἡ **γαλῆ**, Ἀέτ.

σπᾰθίς, **-ίδος**, ἡ, = **σπάθη**, **1**) πλατὺ κοχλιάριον ἐν εἴδει πτυαρίου spatula, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 8, Εὔβουλ. ἐν «Στεφανοπώλισι» 7. **2**) μικρὸν ξίφος, Γραμμ. ἐν Βιβλ. Coisl. σ. 514. **II**. ὕφασμα πυκνῶς ὑφασμένον (ἴδε **σπάθη** 1), Πολυδ. Ζ', 36, Ἡσύχ.

σπάθισμα, τό, = **σπασθόνισμα**, Ἡσύχ.

σπᾰθισμός, ὁ, τὸ πλήττειν διὰ τοῦ ξίφους, Achmes Ὀνειροκρ. 119.

σπᾰθιστήρ, **-θῆρος**, ὁ, χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, Ἐπιφάν., Βυζ.

σπᾰθίτης οἶνος [ῐ], ὁ, οἶνος ἐκ φοινίκων, Ἄλεξ. Τραλ., κλπ.· ἴδε **σπάθη** 7.

σπάθο-μήλη, ἡ, μήλη πλατεῖα, Γαλην.

σπάθο-φοῦνιξ, **-ικος**, ὁ, = **σπάθη** 7, Νικόλ. Μυρεψ.

σπαθό-φυλλος, ον, (**σπάθη** 5) ὁ ἔχων φύλλα ὅμοια πρὸς ξίφη ἢ ἀκάνθας, οἷον ἡ πίτυς, πιθαν. γραφ. ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10. 4, ἀντὶ **σπανόφ-**.

σπαίρω, σπασμωδικῶς κινοῦμαι, «σπαρταρῶ», σφαδάζω, ἀγρυπνῶ, τρίμω, τινάσσομαι, ἐπὶ θνήσκοντος ἰχθύος, Ἀριστ. περὶ Ἀναπν. 3, 2, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 874, Ἀνθ. Π. 6. 30, κτλ.· συχνότερον μετὰ προθετικοῦ **α**, **ἀσπαίρω**, ὃ ἴδε. (Ἐκ τῆς √ΣΠΑΡ προκύπτει καὶ τὸ **σπαράσσω**· πρβλ. Σανσκρ. sphar, sphur-âmi (mico, from)· Ζενδ. spar (gradior)· — ὁ Κούρτ. ἀξάζει ὅτι τὸ **σπείρω** ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν· πρβλ. καὶ τὸ **πάλλω**. — Καθ' Ἡσύχ.: «σπαίρει· ἅλλεται, σκιρτᾷ, πηδᾷ. σκορπίζει», καὶ «σπαιρόντων· τὴν ψυχὴν ἐκπεσόντων».

σπάκα, οὕτως οἱ Μῆδοι ἐκάλουν τὸν **κύνα**, Ἡρόδ. 1. 110· ὅθεν οἱ γράμματ. ἐν τοῖς Ὀτων. Ἀνέκδ. 3, 284 ἐσχημάτισαν **σπάξ**, **-ακος**, ἡ, πρβλ. **κύων** ἐν τέλ.· καὶ παρ' Ἡσυχ. **σπάδακες** χρήσιμεύει ὡς ἑρμηνεία τοῦ **κύνες**.

σπάλαθρον, τό, ἴδε **σκάλευθρον**.

σπαλάκια, ἡ, ἐλάττωμα τῶν ὀφθαλμῶν, ἀδυναμία τῆς ὁράσεως, «πήρωσις» Ἡσύχ.

σπάλαξ, **-ᾰκος**, ἡ, καὶ **ἀσπάλαξ** (ὃ ἴδε) ὁ «τυφλοπόντικος», Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 1, 5· ἀλλ' ἁρσεν. ἐν Αἰλ. π. Ζ. 11. 37, Κλήμ. Ἀλ. 71, Χρησμ. Σιβ. 1. 370· — ὡσαύτως φέρεται **σφάλαξ**, Παυσ. 7. 24, 11, Δράκων 51. (Ἴδε ἐν λέξ. **σκάλλω**).

σπᾰλείς, Αἰολ. ἀντὶ **σταλείς**, μετοχ. παθ. ἀορ. τοῦ **στέλλω**.

σπάλιον, τό, Αἰολ. ἀντὶ **φάλιον**, **φέλιον**· **σπαλὶς** ἀντὶ ψαλίς, ἴδε Ahr. D. Aeol. σ. 49.

σπαλίων, ὁ, στίγη ἢ σκέπη ἐκ πλέγματος λύγου πρὸς προφύλαξιν στρα ιωτῶν, «ταραβάκι», Λατ. vinea, Βυζ.

σπαλύσασται· «σπαράσσεται, ταράσσεται» Ἡσύχ.

σπᾶν-άδελφος, ον, ὁ ἔχων ὀλίγους ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφάς, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 101, Μανέθων 4. 390, κτλ. — Οὐσιαστ. **σπανάδελφια**, ἡ, Ἱπόλ.

σπανακόν, τό, «σπανάκι», Βυζ.· **σπάρναξ** εἶναι ἡμαρτημ. γραφὴ παρ' Ἡσυχ., ἔνθα νῦν «**σπάνακα**».

σπαν-ανδρία, ἡ, ἔλλειψις ἀνδρῶν ἢ προσώπων, σπάνις ἀνδρῶν, λειψανδρία, Κύριλλ.

σπάνη, ἡ, = **σπάνις**, Ἐκκλ.· διάφορ. γραφ. παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 8, 3, Παυσ. 10. 33, 8, κτλ.

σπᾰνία, ἡ, = **σπάνις**, Εὐρ. Ῥῆσ. 245, Διοδ. Ἐκλογ. 507. 91, Φώτ.

σπᾰνιᾰκῶς, Ἐπίρρ., = τῷ **Ἀττ. ὀλιγάκις**, Λουκ. Ρητ. Διδ. 17, Φώτ., κλπ.

σπᾰνίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**· — ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι σπάνιος, ὀλίγος, ὀλιγοστός, [καλὰ ἔργα] Βασιλδιαισιν οὐ σπ. Πινδ. Ν. 6. 54· ταὐλαίου σπανίζοντος Ἀριστοφ. Σφ. 252· τὰ παρ' ἀμφοτέροις σπ. Διοδ. 2. 54, κτλ. **2**) ἐπὶ προσώπων, ἔχω ἔλλειψίν τινος, ἀνάγκην τινός, ὑδάτων Ἡρόδ. 2. 108· χρημάτων, βίου ὁ αὐτ. 1. 187, 196· οὐ σπανίζοντες φίλων Αἰσχύλ. Χο. 717· πέπλων, πομπῆς, βωμοῦ, κτλ., Εὐρ. Μήδ. 960, κτλ.· ἀργυρίου Ἀριστοφ. Νεφ. 1285· νεῶν μακρῶν Θουκ. 1. 41· τροφῆς ὁ αὐτ. 4. 6, κτλ.· ἐπὶ χώρας, σπ. πεύκης Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 1. **II**. μεταθατ., ποιῶ τι σπάνιον ἢ ὀλίγον, «ὀλιγοστεύω», τὰ μέταλλα Φίλων Βυζ. π. τῶν ἀπὸ θαυμ. 4.— Παθ., = τῷ ἐνεργ., (σημασ. I), εἶμαι σπάνιος, Ἰώβ, (Ἰὼβ ΙΔ', 11)· ἀλλά, **2**) τὸ παθ. κεῖται παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις συγγραφεῦσιν ὡς = τῷ ἐνεργ. (σημασ. 2), εὑρίσκομαι εἰς ἀνάγκην τινός, πάσχω ἔλλειψίν τινος, ἐσπανίσμεθ' ἀρωγῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 1024· ὀρᾶς .. φίλων ὡς ἐσπανίσμεθα Εὐρ. Ὀρ. 1055· πάντων σπανιζόμενοι Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 16· ἀποδ., εὑρίσκομαι εἰς ἀνάγκην, μὴ σπανιζοίμεσθα Εὐρ. Μήδ. 560. **III**. παρὰ Δικαιάρχῳ (;) ἀντὶ σπανίζειν οὕτω, καὶ παρὰ Στράβ. 155 ἀντὶ σπανίζονται οἶνῳ, ὁ Διοδ. διορθοῖ οἴτου, οἴνου.

σπάνιος [ᾰ], α, ον, (ὡσαύτως **ος**, **ου**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 9, Θεοφρ. π. Λίθ. 3, Πολύβ., κλπ.), ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, σπάνιος, ὀλίγος, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 2. 67., 5. 29· σπ. θήρευμα λαβεῖν .. , ὀλιγοστόν, Εὐρ. Ι. Α. 1162· δυσπρόσιτος, ἐσω τε κλήθρων σπάνιος αὐτόθι 345· σπάνιον ἑαυτὸν παρέχειν, ὡς τὸ Λατ. difficiles aditus habere, Πλάτ. Εὐθύφρων 3D· ὕδατι σπανίῳ χρώμενοι, ἔχοντες ὀλίγον ὕδωρ, ἐρωδιασμένοι μὲ ὀλίγον ὕδωρ, Θουκ. 7. 4· — μετ' ἀπαρ., σπ. ἰδεῖν, σπάνιος εἰς τὸ νὰ τὸν ἴδῃ τις, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 3· — ἐπὶ προσώπου μετ' ἐπιρρημ. σημασίας, σπάνιος ἐπιφοιτᾷ, σπανίως ἔρχεται εἰς ἐπισκέψιν, Ἡρόδ. 2. 73· οὕτω, σπ. φαίνῃναι, σπανίως φαίνομαι, ὁρῶμαι, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 40, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 953C· σπάνιοι περιπεπλεύκασι Στράβ. 686· — σπάνιόν ἐστι, μετ' ἀπαρεμφ., εἶναι σπάνιον νά .., Ξεν. Κύρ. 1. 3, 3, Ἰσοκρ. 210C· σπάνιον εἴ τις, εἶναι σπάνιον πρᾶγμα νά .. τις, Στράβ. 297· — τὰ σπάνια, = σπάνις, Αἰσχίν. 79. 27, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 2, 8· ὡς ταῦτα διὰ τὸ σπ. θαυμάζεται Εὔβουλ. ἐν «Φοίν.» 1. **II**. Συγκρ. **σπανιώτερος**, Ἡρόδ. 8. 25, Θουκ. 33, κτλ.· — ὑπερθετ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

-ώτατος, ὁ αὐτ. 7. 68, Πλάτ., κλπ. **III**. Ἐπίρρ. **-ίως**, ἀντίθετον τῷ **συχνάκις**. Ξεν. Ἀγησ. 9, 1, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 30· οὕτω **σπανίᾳ**, Πλάτ. Φαῖδρ. 256C· καὶ **σπάνιον** Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 2, 6, Στράβ. 168, Πλούτ., κλπ.· συγκρ. **-ιώτερον** Θουκ. 1. 23· **-ιαίτερον** διάφορ. γραφ. παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 7, 5· ὑπερθ. **-ιώτατα** Αἰν. Τακτ. 37· **-ιαίτατα** Κλήμ. Ἀλ. 202. — Σπάνιον παρὰ ποιηταῖς, οἷον παρ' Ἴωνι τῷ Χίῳ 3. 4.

σπᾰνιότης, **-ητος**, ἡ, = τῷ ἐπομ., ἔλλειψις, ὀλιγότης, γῆς Ἰσοκρ. 47C, 68A.

σπάνις, ἡ, γεν. **εως**, δοτ. **ει**, Ἰων. ι· (ἴδε ἐν λ. **πένομαι**)· ἐπὶ πραγμάτων, σπανιότης, ὀλιγότης, ἔλλειψις, τόλμης Εὐρ. Ὀρ. 942· ἀνδρῶν Δημ. 779. 16· θηρίων Στράβ. 127· νεκύων Ἀνθ. Π. 9. 53· — οὐ σπάνις .. ἔχειν = οὐ σπάνιον, δὲν ὑπάρχει ἔλλειψις ἢ δυσκολία νά .., Εὐρ. Ι. Α. 1163· σπ. ἐστὶ τυχεῖν τινος, εἶναι σπάνιον πρᾶγμα νὰ ἐπιτύχῃ τις, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 52, 53· — ἀπολ., ἔλλειψις, λιμός, τροφὰς ἐν τῇ μεγάλῃ σπάνει παρέσχε Συλλ. Ἐπιγρ. 378· ἡ .. σπ. πρόχειρος εἰς τὸ δρᾶν κακά, ἡ ἔλλειψις, ἡ πτωχεία, Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 69. **II**. ἐπὶ προσώπων, τὸ μὴ ἔχειν, στερεῖσθαί τινος, μετὰ γενικ., ἐν σπάνι βύβλων Ἡρόδ. 5. 58· σπ. τοῦ βίου, ἡ πτωχεία, Σοφ. Ο. Τ. 1401· βίου Εὐρ. Ἐκ. 12· ἣν δέ του σπάνιν τιν' ἴσχῃς Σοφ. Ο. Κ. 506, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 678D· σπ. τῶν ἀναγκαίων Ἀντιφῶν 125. 24· τῇ τῶν χρημάτων σπάνει Θουκ. 1. 142· ἀργυρίου Λυσ. 152 ἐν τέλ.· ἐν σπάνει χρημάτων Δημ. 389 6.

σπανισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Νικήτ. 24D.

σπᾰνιστός, ἡ, όν, (σπανίζω) ἐπὶ πραγμάτων, σπάνιος, ὀλίγος, μικρός, δωρήματα Σοφ. Ο. Κ. 4· — ὀλιγοστός, ἄρωμα Φιλόστρ. 611· ἐν σπανιστοῖς κεῖται ὁ αὐτ. 604. **II**. ἐπὶ χώρας, σπανιστὴ καρποῦ, ἄγονος, ἄφορος, ἐστερημένος καρποῦ, Στράβ. 727.

σπᾰνο-καρπία, ἡ, ἔλλειψις καρποῦ, Διόδ. 5. 39.

σπανό-ουρος, ον, (οὐρά) ὁ ἔχων ὀλίγην, μικρὰν οὐράν, Achmes Ὀνειροκρ. 152.

σπᾰνο-πώγων, **-ωνος**, ὁ, ὁ ἔχων μικρὸν πώγωνα ἢ ἀραιόν, Ἴων παρὰ Πολυδ. Β', 88.

σπᾰνός, ἡ, όν, = **σπάνιος**, ἀσυνήθης, «τίμιον, πολλοῦ ἄξιόν ἐστιν» Ἡσύχ.· — ὁ ἔχων ἔλλειψιν, μάλιστα ἐν συνθέσει· παρὰ δὲ Βυζαντ. = **σπανοπώγων**.

Σπᾰνός, ἡ, όν, ἀρχαιότερος τύπος τοῦ **Ἱσπανός**, Schäf. εἰς Πλουτ. Σερτ. 11.

σπᾰνο σῖτία, ἡ, ἔλλειψις σίτου ἢ τροφῆς, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8. 7.

σπανό-σπερμος, ον, ὁ ἔχων ὀλίγον σπόρον, Παύλ. Ἀλεξ. Ἀποτελ. 4.

σπᾰνό-τεκνος, ον, ὁ μὴ ἔχων τέκνα, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 101.

σπᾰνό-φυλλος, ον, ὁ μὴ ἔχων φύλλα· ἴδε **σπαθόφυλλος**.

σπάν-υδρος, ον, ὁ στερούμενος ὕδατος ἢ ἔχων ὀλίγον ὕδωρ, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 80C. Ἐντεῦθεν **σπανύδριον**, τό, τόπος ἔνθα ὑπάρχει ὀλίγον μόνον ὕδωρ, Ἐκκλ.

σπαραδάραι· «οἱ γερ(ρ)οφόροι» Ἡσύχ.

σπάραγμα, τό, μέρος ἀπεσπασμένον, τεμάχιον ἐσχισμένον, τεμάχιον, λωρίς, ὅσων σπαράγματα, πάντες ἐκεῖνοι ὅσων τὰ ἐσπαραγμένα πτώματα .., Σοφ. Ἀντ. 1081· σπάραγμα κόμας Εὐρ. Ἀνδρ. 826· γίνεται τὰ μὲν ἀπὸ σπερμάτων τὰ δ' ἀπὸ σπαραγμάτων, ἐκ κλάδων ἀπεσπασμένων, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 11, 11· σπ. κρημνῶν, ἀποσπάσματα κρημνῶν, ὄγκοι κρημνώδεις, Πλουτ. Μάρ. 23· σπ. στεφάνων, λόγων, ἀποσπάσματα, τεμάχια .., Πλούτ. 2. 463A, κτλ.· σπ. γραμμάτων, συντετμημέναι λέξεις, αὐτόθι 1011D. **II**. = **σπαραγμός**, τὸ σπαράττειν, ἀποσπᾶν βιαίως, διασπαράττειν, δαμάλας διεφόρουν σπαράγμασιν Εὐρ. Βάκχ. 739.

σπᾰραγμᾰτώδης, ες, (εἶδος) σπασμώδης, ὁμοιάζων μὲ σπαραγμόν, κραυγὴ Πλούτ. 2. 130D.

σπᾰραγμός, ὁ, τὸ σπαράττειν, διασπαράττειν, «καταξεσχίζειν», δίαιμον ὄνυχα τιθεμένα σπαραγμοῖς Εὐρ. Ἐκ. 656· σπ. Βακχῶν, ὑπὸ τῶν Β., ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 735· ἀλλά, σπαραγμοὶ χαίτης, χρωτὸς κτλ., τὸ σπαράττειν, ἀποσπᾶν καὶ «ξεσχίζειν», ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1525, ἐν Τρῳ. 453. **II**. συστροφὴ σπασμωδική, σπασμός, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 165, Σοφ. Τρ. 778, 1254· — καθόλου, ἀγωνία, Ρήτορες (Walz) 1. 613.

σπᾰραγμώδης, ες, (εἶδος) = **σπαραγματώδης**, Ἱππ. 1215F.

σπᾰράκτης, ου, ὁ, ὁ διασπαράτων, διασχίζων εἰς τεμάχια, Ρήτορες (Walz) 3. 606. — Θηλ. **σπαράκτρια**, Μανασσ. Χρον. 3552. — Ἐπίθ. **σπαρακτικός**, ή, όν, καὶ ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἐκκλ.

σπάραξις, ἡ, = **σπαραγμός**, Γλωσσ.

σπᾰράσσω, Ἀττ. **-ττω**· μέλλ. **-ξω** Αἰσχύλ. Πρ. 1018· ἀόρ. **ἐσπάραξα** Βαβρ. 95. 40, (**κατ-**) Ἀριστοφ. Ἱππ. 729. — Μέσ., μέλλ. **-ξομαι** Εὐρ. Ἀνδρ. 1209, (ἐν Ι. Α. 1459 ἤδη φέρεται ἐκ διορθώσεως **σπαράσσεσθαι** ἐπὶ παθητ. σημασίας). — Παθ., πρκμ. **ἐσπάρακται** (**δι-**) Εὔβουλος ἐν «Αὐγ.» 1. (Συγγενὲς τῷ **σπαίρω**). Διασπαράττω, «ξεσχίζω», κατακομματιάζω», Λατ. lacerare, μάλιστα ἐπὶ κυνῶν, ἐπὶ σαρκοβόρων ζῴων καὶ τῶν τοιούτων, σπ. σάρκας ἀπ' ὀστέων Εὐρ. Μήδ. 1217· ὡσαύτως, σπ. τὰς γνάθους Ἀριστοφ. Βάτρ. 424. — Μέσ., σπαράσσεσθαι κόμας, τίλλω, μαδῶ τὴν κόμην μου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 1209. **2**) διασχίζω, ἀνοίγω εἰς δύο, φάραγγα βροντῇ .. πατὴρ σπαράξει Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ. **3**) μεταφορ., ἐνοχλῶ καθ' ὑπερβολήν, ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, Λατ. conviciis lacerare, ἄνδρα σπαράττων καὶ ταράττων καὶ κυκῶν Ἀριστοφ. Ἀχ. 688· σπ. τινὰ τῷ λόγῳ ὥσπερ σκυλάκια Πλάτ. Πολ. 539B· τὰς ἀρχὰς Δημ. 785. 18, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 641· λώβαις σπ. τινὰ Λυκόφρ. 656. **4**) Ἰατρικ., σπ. στόμαχον, ἐπιφέρω ναυτίαν ἢ ἔμετον, Γαλην.· οὕτω, σπαρακτέον Ὀρειβάσ. 136 Matth, — Παθ., σπ. ἀνημέτως, ἀγωνιῶ χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ ἐμέσω· Ἱππ. 207H. — Καθ' Ἡσύχ.: «σπαρασσόμεθα· ξεόμεθα, ταραττόμεθα».

σπάργανα· «δεσμά, ῥάκη» Ἡσύχ.

σπαργᾰνάω, = **σπαργανόω**, Πλάτ. Νόμ. 782E.

σπαργᾰνίζω, = **σπαργανόω**, Ἡσ. Θ. 485.

σπαργάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σπάργανον**, φυτόν τι ἔνυδρον, ὡς ὁ Λιναῖος ὠνόμασεν εἶδός τι καλάμου (κατ' ἄλλους τὸ βούτομον), Διοσκ. 4. 21, Πλιν. Ν. Η. 25. 9.

σπαργᾰνιώτης, ου, ὁ, παιδίον ἐν σπαργάνοις, «φασκιωμένον», Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 301· ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ **εἰραφιώτης**.

σπάργᾰνον, τό, (σπάργω) ταινία μακρὰ καὶ πλατεῖα ἐν ᾗ περιτυλίσσονται τὰ νήπια, «φασκιά», Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 151, 306, Πινδ. Ν. 1. 58· — τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., τὰ σπάργανα, Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 237, Πινδ. Π. 4. 202· παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις Αἰσχύλ. Χο. 755, πρβλ. 529, 759, Ἀγ. 1606· εἰς σπάργανά μ' αὐτὸς ἔθηκεν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 314. 6· ἐκ πρώτων σπ., ab incunabulis, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 41· τὰ τῆς γενέσεως εὐτελῆ σπ., καταγωγὴ ταπεινή, Ἡρῳδιαν. 7. 1· — ἐντεῦθεν, **2**) παρὰ τοῖς Τραγικ., πᾶν ὅ,τι ἀναμιμνήσκει τινὰ τὴν παιδικήν του ἡλικίαν, τὰ σημεῖα ἐξ ὧν φαίνεται καὶ ἐξακριβοῦται ἡ καταγωγή τινος καὶ οἰκογένεια, Λατ. monumenta, crepundia, πρβλ. Brunck εἰς Σοφ. Ο. Τ. 1035, Donat. Terent Eun. 4. 6, 15· ἴσως τῆς χρήσεως ταύτης γίνεται ὑπαινιγμὸς ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 431, τούτου (ἐξυπακ. τοῦ Τηλέφου) δὸς .. μοι τὰ σπ. **II**. φυτόν τι, = **ὠκιμοειδές**, ἴδε Διοσκ. 4. 28.

σπαργᾰνόω, ὡς τὸ **σπάργω** (ὃ ἴδε), περιτυλίσσω ἐν σπαργάνοις, σπαργανώνω, «φασκιώνω», σπαργανώσαντες πέπλοις | τὸν παῖδα | Εὐρ. Ἴων 955, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 4, 10, Ἀθήν. 258A· μεταφορ., θρίσισι ταύτην (ἐξυπακ. τὴν ἀμίαν) ἐσπαργάνωσα Σωτάδ. ἐν «Ἐγκλ.» 1. 28· ἀχύροις σπ. τὴν χιόνα Πλούτ. 2. 691C· — Παθ., Ἱππ. π. Ἀέρ. 292, 766C· ἐσπαργανωμένος Εὐαγγ. κ. Λουκ. β', 12.

σπαργάνωμα, τό, = **σπάργανον**, Α. Β. 304, Φώτ.· πρβλ. **σπάργωσις**.

σπαργανωτέος, α, ον, δεῖ σπαργανοῦσθαι, πρέπει νὰ περιτυλιχθῇ, Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 114.

σπαργάω, μέλλ. **-ήσω**, ὡς τὸ **ὀργάω**, εἶμαι πλήρης μέχρι διαρρήξεως, εἶμαι ἐξωγκωμένος, ὥριμος, σφριγῶ, μαστὸς σπαργῶν Εὐρ. Βάκχ. 701, Κύκλ. 55· ἐπὶ γυναικὸς ἐγκύου, Πλάτ. Συμπ. 206D· ἢ ἐχούσης πολὺ γάλα, μητέρες σπαργῶσαι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 460C· σπ. τοὺς μαστοὺς ὑπὸ γάλακτος ἢ γάλακτι Διον. Ἀλ. 1. 79, Πλούτ. 2. 320C. **2**) εἶμαι πλήρης ὑγρῶν, τὰ ἄνω.. σπ. Ἱππ. 1053G. **3**) ἐπὶ φυτῶν, Πολυδ. Α', 230. **II**. μεταφορ., ὡς τὸ Λατ. turgere, ἐξογκοῦμαι ἐξ ἐπιθυμίας ἢ πάθους, εἶμαι πλήρης ἐπιθυμίας ἢ πάθους, Πλάτ. Φαῖδρ. 256A· περί τινος, πρός τι Πλούτ. 2. 585C, 1100A· ἐπί τι, διά τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. ἐν Ἀρτοξ. 3· — ἀπολ., γίνομαι ἀκόλαστος, αὐθάδης, σπαργῶσαν.. τὴν ἀρχὴν ὁρῶν Πλάτ. Νόμ. 692A· ὀλιγαρχία Πλουτ. Λυκοῦργ. 7· δῆμος ὁ αὐτ. ἐν Συγκρ. Περ. καὶ Φαβ. 1. (Μεταβεβλημένος τύπος τοῦ **σφριγάω**, καὶ πιθανῶς τὸ Λατιν. turgeo ἔχει τὴν αὐτὴν ἀρχήν, Κούρτ. σ. 653· πρβλ. ὡσαύτως **σφαραγέομαι**). — Καθ' Ἡσύχ.: «σπαργᾶν· ὅτε οἱ μασθοὶ πλήρεις ὦσι γάλακτος».

σπαργέω, = **σπαργάω**, «πλημμυρῶ, ἀποστάζω» Ἡσύχ., διάφ. γραφ. παρὰ Κοΐντ. Σμ. 14. 283.

σπαργή· «ὁρμή, ὀργή» Ἡσύχ.

σπαργνόομαι. Ἐπικ. ἀντὶ **σπαργανόομαι**, κατά τινας ἐν Χρησμ. Σιβ. 8. 478.

σπάργω, μόνον ἅπαξ, ἐν τῷ Ἐπικ. ἀορ. α', = **σπαργανόω**, σπάρξαν ἐν φάρεϊ λευκῷ Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 121. (Αὕτη εἶναι ἡ ῥίζα τοῦ **σπάργανον**, **σπαργανόω**, κτλ.· ἡ δὲ σημασία τοῦ **σπεῖρον**, **σπεῖρα**, **σπειρόω**, σχετίζει καὶ ταύτας τὰς λέξεις πρὸς τὴν αὐτὴν ῥίζαν).

σπάργωσις, ἡ, ἐξόγκωσις, διαστολή, πρήξιμον, μαστῶν Διοσκ. 3. 41, καὶ οὕτω πιθαν. ἐν 2. 129, ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα **σπαργανώσεις**.

σπᾰρίζω, ἀρχαιότερος τύπος τοῦ **σκαρίζω**, κατὰ τὸν Εὐστ. 943. 13, Φώτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σπάρνιοι· «ἐνθαλάττιοι πέτραι» Ἡσύχ.

σπαρνός, ή, όν, ποιητικ. ἀντὶ **σπανός, σπάνιος,** Αἰσχύλ. Ἀγ. 556· — «ἀραιός, διεσπαρμένος» Ἡσύχ.

σπαρνοπόλιος· «ὀλιγοπόλιος» Ἡσύχ.

σπάρξαι· «σπαργανῆσαι. σπαράξαι» Ἡσύχ.

σπάρος [ᾰ], θαλάσσιός τις ἰχθὺς μετὰ χρυσῆς κεφαλῆς, sparus auratus, Ἐπίχ. 24 Ahr., Μάτρων παρ' Ἀθην. 136C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2, 17, 26.

σπαρτα-γενής, ές, ὁ παράγων τὸν θάμνον σπάρτον, Ἀππ. Ἰβηρ. 12.

Σπαρτάκειος, α, ον, ὁ εἰς τὸν Σπάρτακον ἀκήκοως, Πλουτ. Πομπ. 31.

σπαρτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **σπείρω,** πρέπει νὰ σπείρῃ τις, Κλήμ. Ἀλ. 188.

σπάρτη, ἡ, = **σπάρτον,** σχοινίον ἐκ σπάρτου (ἴδε **σπάρτος,** ὁ), Ἀριστοφ. Ὄρν. 815 (μετ' ἀστείας παιδιᾶς ἐπὶ τῆς λέξεως **Σπάρτη**), πρβλ. Κρατῖν. ἐν «Νεμέσει» 9, καὶ αὐτόθι Meineke.

II. ὡς τὸ **στάθμη,** τὸ σχοινίον δι' οὗ ὁρίζεται ἡ κάθετος, Ἡσύχ., πρβλ. Ἀλκίφρονα 2. 4, 15· πρβλ. **σπάρτος** I.

Σπάρτη, Δωρ. **Σπάρτα,** ἡ, ἡ γνωστὴ πόλις ἐν τῇ Λακωνικῇ, Ὅμηρ., κλπ.· ἐντεῦθεν Ἐπίρρ. **Σπαρτηθεν,** ἐκ τῆς Σπάρτης, Ὀδ.· **Σπάρτηνδε,** εἰς τὴν Σπάρτην, αὐτόθι· — **Σπαρτιάτης** [ᾰ], **ου,** ὁ, κάτοικος τῆς Σπάρτης, Εὐρ. Ὀρ. 457, Θουκ., κλπ.· Ἰων. **-ήτης, εω,** Ἡρόδ. 1. 65· — θηλ. **-ᾶτις, -ιδος,** (ἐξυπακ. τοῦ γυνή), γυνὴ ἐκ Σπάρτης, Εὐρ. Ἀνδρ. 569, κτλ.· (ἐξυπακ. τοῦ χώρα) ἡ Λακωνική, Πλούτ.· ὡσαύτως ὡς ἐπίθετ., Σπ. γυνή, χθών, γῆ Εὐρ. Ἑλ. 115, Ὀρ. 537, κτλ.· ὡσαύτως **Σπαρτιάς, -άδος,** Στέφ. Βυζ.· — ἐπίθετ. **Σπαρτιᾶτικός, ή, όν,** Παυσ. 6, 4, 10, Λουκ., κλπ.

σπαρτίνη, ἡ, = **σπάρτη,** Αἰλ. π. Ζ. 12. 43.

σπαρτῖνος, η, ον, ὁ πεποιημένος ἐκ σπάρτου, Κρατῖν. ἐν «Νεμέσει» 9, ἔνθα ἴδε Meineke.

σπαρτίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σπάρτον,** μικρὸν σχοινίον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1247· Φιλιππίδ. ἐν «Λακ.» 1· ἐπὶ τῶν σχοινίων κλίνης, Ἀριστ. Μηχαν. 25, 2, Πολυδ. Γ', 36. **II.** ἡ γλῶσσα ζυγοῦ, Λατ. ansa, agina, Ἀριστ. Μηχαν. 2, 1., 9. **III.** = **σπάρτος** I, Διοσκ. 4, 158.

σπαρτιο-χαίτης, ου, ὁ, ὁ ἔχων χαίτην διεσπαρμένην, ὀλίγην, ἀραιάν, ἀραιὰ μαλλιά, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Πρεσβ.» 2· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 662.

σπαρτό-δετος, ον, (δέω) ὁ δεδεμένος διὰ σχοινίου ἐκ σπάρτου, Ὀππ. Κυν. 1. 156, 4. 412.

σπάρτον, τό, σχοινίον, καλῴδιον, «γούμενα», «παλαμάρι», Ἰλ. Β. 135, Ἡρόδ. 5. 16· τὰ σπ. ἐκ κλινῶν Θουκ. 4. 48· — κυρίως ὡς τὸ **σπάρτη,** σχοινίον πεποιημένον ἐκ σπάρτου, Λατ. spartum, sparsea.—Τὰ παρ' Ὁμήρῳ σχοινία καὶ καλῴδια ἦσαν πεποιημένα οὐχὶ ἐκ τοῦ Ἱσπανικοῦ σπάρτου (ἴδε ἐν τέλ.), τὸ ὁποῖον φυτὸν πολὺ βραδύτερον ἐγένετο γνωστὸν μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, Varro ap. Gell. 17. 3, Πλίν. 24. 40· ὁ δὲ Πλίν. ὑποθέτει ὅτι ἦσαν κατεσκευασμένα ἐκ τοῦ κοινοῦ σπάρτου (Spartium scoparium)· πρβλ. **σπάρτος** I, ἐν ᾗ σημασίᾳ τὸ οὐδέτ. **σπάρτον** εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 40. **2)** σχοινίον πρὸς καταμέτρησιν, ὡς ὁ **σχοῖνος,** Καλλ. Ἀποσπ. 158. **II.** = **σπαρτίον** II, Ἀριστ. Μηχαν. 1, 17 καὶ 20.

σπαρτο-πλόκος, ον, ὁ πλέκων, κατασκευάζων σχοινία ἐκ σπάρτου, Πολυδ. Ζ', 181.

σπαρτο-πάλιος, ον, ὁ ἔχων σπαράδην τρίχας πολιάς, ὁ ἔχων «ψαρὰ μαλλιά», ὡς τὸ Ὁμηρ. μεσαιπόλιος, (Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 361), Μένανδρ. παρὰ Φωτ. (ἴδε Κωμ. Ἀποσπ. 5, σ. 108), Πολυδ. Δ', 133, 134, 151· **σπαρνο-** παρ' Ἡσυχ. **II.** ὄνομα πολυτίμου λίθου, Πλίν. 37. 73.

σπαρτο-πώλης, ὁ, ὁ πωλῶν σχοινία ἢ πλίγματα καὶ στρώματα ἐκ σπάρτου, Πολυδ. Ζ', 181.

σπαρτός, ή, όν, ὡσαύτως **ός, όν.** Εὐρ. Ἱκέτ. 578· (σπείρω)· — ἐσπαρμένος, φυόμενος ἐκ σπόρου, καλλιεργημένος, Διοσκ. 3. 45, κτλ. **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, οἱ .. σπαρτοί τε καὶ αὐτόχθονες Πλάτ. Σοφ. 247C· σπαρτῶν γένος, «υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων», Αἰσχύλ. Εὐμ. 410· — ἐπὶ τῶν Θηβαίων, **Σπαρτοί,** οἱ, οἱ ἐσπαρμένοι, οἱ ἀξιοῦντες ὅτι ἐφύτρωσαν ἐκ τῶν ὀδόντων τοῦ δράκοντος οὓς ὁ Κάδμος ἔσπειρεν, οἱ Καδμεῖοι, Πινδ. Ι. 1, 41., 7 (6). 13· Σπαρτῶν στάχυς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 5· λόγχη σπαρτός, ἡ Θηβαϊκὴ λόγχη, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 578· Ἐχίων σπαρτὸς Συλλ. Ἐπιγρ. 6126B, 6129A. **II.** διεσπαρμένος, ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος, Ἀνθ. Π. 7. 338· — Ἐπίρρ. **-τῶς,** Ἐκκλ.

σπάρτος, ὁ καὶ ἡ, ὁ θάμνος «σπάρτον» ἢ «σπάρτη», περιλαμβάνων (κατὰ τὸν Beckmann Hist. of Inventions) τό τε Spartium Junceum καὶ τὸ Stipa tenacissima τοῦ Λιννᾶ, φυόμενα ἐν Ἱσπανίᾳ (ὅτι δὲ καὶ νῦν ἀμφότερα τὰ εἴδη καλοῦνται ἐκεῖ esparto) καὶ (ὡς ὁ Πλίν. λέγει) οἱ Ἱσπανοὶ κατεσκεύαζον ἐξ ἀμφοτέρων διάφορα πράγματα, ἀλλ' οἱ Καρχηδόνιοι καὶ οἱ Ρωμαῖοι (καὶ μετὰ ταῦτα οἱ Ἕλληνες) σχοινία ἢ καλῴδια· τὸ πρῶτον πιθαν. παρὰ Πλάτ. ἐν Πολιτικ. 280C, Ξεν. Κυν. 9, 13, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1, 5, 2· τὸ δὲ δεύτερον παρὰ Πλιν. 19. 7. **2)** τὸ κοινὸν **σπάρτον** ἢ «σπαρτὶ» (Spartium scoparium), ὁ αὐτ. 24. 40· ἴδε ἐν λέξ. **σπάρτον.** **II.** **σπάρτος, ἡ,** = **σπάρτη** II, Σχόλ. εἰς Πλάτ. Χαρμ. 154B.

σπαρτο-φόρος, ον, ὁ φέρων, παράγων τὸν θάμνον **σπάρτον,** Στράβ. 160.

σπαρτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς **σπάρτον,** ὕποπτον παρὰ τῷ Αἰλ. π. Ζ. 1. 19.

σπάσις, εως, ἡ, ἀνάσπασις, τὸ ἀνέλκειν, «τράβηγμα», Ἀριστ. Προβλ. 5. 19. **II.** κατάσπασις, τὸ ἕλκειν πρὸς τὰ κάτω, ἡ τῆς τροφῆς σπ. ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 10· **σπάσει** πίνειν, ἀντίθετ. τῷ **λάψει** καὶ **κάψει,** ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 8, 1· πρβλ. **σπάω.**

σπάσμα, τό, (σπάω) διάρρηξις μυϊκῆς ἴνός, Ἱππ. Ἀφ. 1254, Πλάτ. Τίμ. 87E· σπασμός, σπασμωδικὴ κίνησις, τῶν ὑστέρων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 4, 1. πρβλ. Προβλ. 5. 39. **II.** τὸ ἀποσπασθὲν τεμάχιον, σπάραγμα, «λωρίδα», Πλουτ. Λύσ. 12, Σύλλ. 21· πρβλ. Wyttenb. 2. 99C. **2)** σπ. ξίφους, ἡ κοπὶς τοῦ ξίφους ἀνειλκυσμένη ἀπὸ τῆς θήκης, Πλαυτ. Ὀθων. 17.

σπασμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 9, 2 (ἕτεροι **σπάσματα**).

σπασμάτωδης, ες, = **σπασμώδης,** Ἀριστ. Προβλ. 5. 1, 1 (ἴδε **σπερματώδης**), Θεοφρ. Ἀποσπ. 7. 15.

σπασμός, ὁ, (σπάω) = **σπάσμα,** σπασμωδικὴ κίνησις, βίαιος τανυσμός, Ἡρόδ. 4. 187, Ἱππ. Ἀφ. 1245· βρυχώμενον σπασμοῖσι Σοφ. Τρ. 805· παροξυσμὸς ἐπιληψίας, Ἱππ. 174B· — μεταφορ., ἔθαλψεν ἄτης σπ. Σοφ. Τρ. 1082. **II.** τανυσμὸς τοῦ αἰδοίου, πριαπισμός, Λατιν. tentigo, Ἀριστοφ. Λυσ. 845. **III.** βιαία κίνησις ἢ ταραχὴ ὡς ἡ τῆς θαλάσσης, Διόδ. 3. 44, Πλουτ. Κικ. 32. **IV.** ἐξέλκυσις, ἀνάσπασις, μαχαιρῶν Β' Μακκ. Ε', 3.— Καθ' Ἡσύχ. «ἡ παλίρροια. καὶ τὸ πάθος».

σπασμώδης, ες, σπασμωδικός, Ἱππ. Πρόρρ. 69· τὰ σπασμώδη, παροξυσμοὶ σπασμῶν, ὁ αὐτ. 173F· ἀλγήματα σπ. ὁ αὐτ. 77A.

σπαστικός, ή, όν, (σπάω) ὁ συνέλκων, ἀπορροφῶν, πρὸς αὐτὴν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 7, 4· τῆς τροφῆς ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 6, 13.

σπατάγγης, ου, ὁ, εἶδος θαλασσίου ἐχίνου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 359, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 5, 2· αἰτιατ. πληθ. **σπατάγγας,** Πολυδ. Ϛ', 47.— Καθ' Ἡσύχ. «οἱ μεγάλοι ἐχῖνοι οἱ θαλάσσιοι».

σπαταγγίζειν· «παράσσειν» Ἡσύχ.

σπαταλάω, ζῶ ἀκολάστως, ἀσώτως, Πολυδ. ἐν Ἐκλογ. Βητ. σ. 451, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. (προσθῆκαι) 646a, Ἐδδ. (Σειρὰξ ΚΔ', 15), Α' Ἐπιστ. πρ. Τιμ. ε', 6· τὰ σπαταλῶντα τῶν παιδίων, τὰ «κακοσανατεθραμμένα», Θεανὼ σ. 741 Gale· πρβλ. **κατασπαταλάω.**

σπατάλη, ἡ, ἀκολασία, ἀσωτία, δαπάνη ὑπερβολική, Ἀνθ. Π. 11. 17, Ἐδδ. (Σειρὰξ ΚΖ', 13)· ἐπὶ συμποσίου πλήρους ἡδυσμάτων, Ἀνθ. Π. 7. 206., 11. 402· ἐπὶ κοσμημάτων, χρυσομισνῆς σπ. αὐτόθι 5. 302· χρυσόδετος σπ., δηλ. ψέλλιον, αὐτόθι 6. 74· χρυσοφόρος σπ. ταρσῶν, ἐπισφύριος κόσμος, αὐτόθι 5. 27, πρβλ. 271. (Ἐντεῦθεν καὶ **σπαταλάω, σπατάλημα, σπατάλιον,** κτλ.).

σπατάλημα, τό, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Π, 8, 642.

σπατάλιον, τό, φέρεται ὡσαύτως **σπαθάλιον,** εἶδος ψελλίου, Tertull. Cult. Fem. 13· ὡσαύτως, τρόπος κτενίσματος τῆς κόμης εἰς ἕνα μόνον κόρυβον ἢ κόρυμβον, Ἀποστ. Διαταγ. 1. 3· ἴδε Salmas. ad Solin. σ. 537.

σπατᾰλιστής, οῦ, ὁ, σπάταλος, ἄσωτος, Ἐκκλ.

σπατᾰλος, ον, ἀκόλαστος, φιλήδονος, κλέμματα Ἀνθ. Π. 5. 18· ἐπὶ προσώπου, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 276D, Εὐστ., κλπ.· — φέρεται ὀξυτόνως ἐν Ἀνθ. Π. 5. 27.

σπάτειος [ᾰ], **ον,** (σπάτος) ὁ ἐκ σπάτους, δερμάτινος, Ἡσύχ.

σπατίακτον· «διεσπασμένον» Ἡσύχ.

σπατίζω, μέλλ. **-ίσω.** (σπάω) μυζῶ, «βυζαίνω», Ἡσύχ.

σπάτιλη [ῐ], ἡ, λεπτὸν ἀποσπάτημα, ὡς ἐν διαρροίᾳ, «τσίρλα», Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 388· καθόλου, κόπρος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 48. **II.** (σπάτος) ἀποξυσματα, ἀποκοψίδια τῶν δερμάτων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὡσαύτως **πατίλη** Ἀνέκδ. Ὀξων. 2. 303· **πατίλη** Ἀρκάδ. 109, Θεογνώστ. Κανόν. 111. 10.— Καθ' Ἡσύχ. «τὸ ὑγρὸν διαχώρημα».

σπᾰτῐλ-ουρος [ῐ], ὁ, (οὐρά) ὁ ἔχων οὐρὰν ἀκάθαρτον, πλήρη ἀποπατημάτων, «τσιρλίζων» τὴν οὐράν, βδελυρός, ἀκάθαρτος, Ἡσύχ.

σπατο-ληαστής, Δωρικ. **-ληαστᾶς,** ὁ, βυρσοδέψης, ἐκ διορθώσεως τοῦ Böckh ἔν τινι Ἀργ. Ἐπιγραφῇ (Συλλ. Ἐπιγρ. 1134).

σπάτος [ᾰ], τό, σπέρμα, βύρσα, Βοιωτικὴ λέξις παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. ἐν Εἰρ. 48, Ἡσύχ.

σπάω, Ἀττ.· μέλλ. **σπάσω** [ᾰ], Λυκόφρ. 484, (**δια-**) Ἡρόδ. 7. 236, (**ἐπι-**) Σοφ. Αἴ. 769· — αὐρ. **ἔσπασα** Ἀττ., Ἐπικ. **σπάσα** Ὅμ.· — πρκμ. **ἔσπακα** Ἀριστ. Προβλ. 22, 2, (**ἀν-**) Ἱππ. 262.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

35, 'Αριστοφ. 'Αχ. 1069· — Μέσ., μέλλ. **σπάσομαι** Αἰσχύλ. Θήβ. 1036, κτλ.· — ἀόρ. **ἐσπασάμην**, 'Επικ. **σπασάμην**, ὅστις εἶναι ὁ συνηθέστατος παρ' 'Ομ. χρόνος, 'Επικ. **σπάσσασθε**, **σπασσάμενος** (χάριν τοῦ μέτρου) 'Ομηρ. — Παθ., μέλλ. **σπασθήσομαι** Γαλην., (διᾰ-) Ξεν. 'Ανάβ. 4. 8, 10· — ἀόρ. **ἐσπάσθην** Ἰλ. Α. 458. 'Απτ.· — πρκμ. **ἔσπασμαι** 'Ιππ. 455. 13, (δι-) Θουκ., κλπ.· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ μέσ. σημασ., Ξεν. 'Ανάβ. 7. 4, 16, Κύρ. 7. 5, 29. (Παραβολὴ πρὸς τὸ ἀρχ. Γερμ. spann-an ἄγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ √ΣΠΑ εἶναι βραχύτερος τύπος τῆς √ΣΠΑΝ· πρβλ. **πένομαι**). 'Ως ἐπὶ τὸ πλεῖστον ποιητ. (ἀνθ' οὗ οἱ πεζοὶ ἔχουσι τὸ **ἕλκω**). σύρω, «τραβῶ», ὅθεν, **I**) ἐπὶ ξίφους, ἕλκω τὸ ξίφος, ἐκ τῆς θήκης ἐξάγω, φάσγανά τε σπάσασθε 'Οδ. Χ. 74· σπασσάμενος .. ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ Ἰλ. Π. 473· ἐκ δ' ἄρα σύριγγος .. ἐσπάσατ' ἔγχος Τ. 387· ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσατο 'Οδ. Β. 321· σπασάμην ῥῶπάς τε λύγους τε Κ. 166· ἀλλ' ἐν τῷ ἐνεργ., ξίφος σπάσαντα Εὐρ. 'Ορ. 1194· φάσγανον σπάσας χερὶ ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 322. — Παθ., **σπασθέντος** (ἐξυπακ. ἔγχεος ἐξ ὠτειλῆς) Ἰλ. Δ. 458· ὡσαύτως, ἐσπασμένοι τὰ ξίφη, ἔχοντες τὰ ξίφη «τραθηγμένα» ἐκ τῶν θηκῶν, γυμνά, Ξεν. 'Αν. 7. 4, 16· ἐσπασμένον ὃν εἶχεν ἀκινάκην ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 7. 5, 29· ἐσπασμένοις τοῖς ξίφεσι Διόδ. 4. 52. **2**) ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, πόλον σπᾶν, ἑξάγω τὸν κλῆρον (ἐκ τῆς περικεφαλαίας, κτλ.), Αἰσχύλ. 'Αγ. 333· — ἀποπ., σπᾶτ' ἀνδρείως, σύρετε, σηκώνετε, «τραβᾶτε» ὡς ἄνδρες, 'Αριστοφ. Εἰρ. 498. **II** ἐπὶ βιαίων πράξεων, ἀποτίλλω, «μαδῶ», κόμην Σοφ. Ο. Τ. 1243· λάχνην Τρ. 690. **2**) ὡς τὸ **σπαράσσω**, διασπαράττω, ξεσχίζω, μάλιστα ἐπὶ ἁρπακτικῶν ζώων, ὡς τὸ **σπαράσσω**, Σοφ. 'Αντ. 258, 10 8· λαιμοτόμους κεφαλὰς Εὐρ. Ι. Α. 776· σπ. τοῖς ὄνυξιν [τοὺς νεοττούς], ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 34, 3.— Παθητ., φλέβιον, σάρκα σπασθῆναι 'Ιππ. 153. 13 κἑξ. **3**) σύρων συστρέφω, βιαίως ταύω, τὸ σκέλος ἔσπασε Πλουτ. 'Αρατ. 33.— τὸν μηρὸν σπασθῆναι 'Ηρόδ. 6. 134· τοὺς πόδας Εὐρ. Κύκλ. 639. **4**) ἁρπάζω, ἀποσπῶ, βιαίως ἀποχωρίζω, πῶλον παρὰ ξυννόμων Πλάτ. Νόμ. 666Ε· ἔλαφον ἀπ' ἐμῶν γονάτων Εὐρ. 'Εκ. 92· — Παθ., ἐκ βραχίονος σπασθεὶς αὐτόθι 408· ὑπὸ πτερῶν ὁ αὐτ. ἐν 'Ανδρ. 441. **5**) μεταφορ., παρασύρω, παραφέρω, ἀλλά σ' ἔσπασε πειθὼ Σοφ. Ἰλ. 561· τὰ πάθη οἷον νεῦρα σπ. ἡμᾶς Πλάτ. Νόμ. 644Ε. **6**) Ἰατρ., προξενῶ συστροφὴν ἢ σπασμόν, πιθαν. γραφὴ ἐν 'Ιππ. π. "Αρθρ. 830, ἴδε Littré· — Παθ., συστρέφομαι, συσπῶμαι, σπασμωδικῶς κινοῦμαι, σπασθεὶς ἀποθνήσκει 'Ιππ. 'Αφ. 1252, πρβλ. 1255, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 6. 22, 11, κτλ.· ἔσπᾶτο γὰρ πέδον δὲ καὶ μετάρσιος, ἐπὶ τοῦ 'Ηρακλέους ἐν τῇ ἀγωνίᾳ του, Σοφ. Τρ. 786· πρβλ. **σπάσμα**, **σπασμός**· — μεταφορ., στενοχωροῦμαι, ὁ νοῦς μου περισπᾶται εἰς πολλά, 'Αρρ. 'Επίκτ. 1. 1, 16. **II**. μυζῶ, βυζαίνω, ῥοφῶ, θρόμβον αἵματος Αἰσχύλ. Χο. 533· ἔσπασεν ἀμυστὶν ἑλκύσας Εὐρ. Κύκλ. 571· συνεκθανεῖν σπῶντα χρὴ τῷ πώματι αὐτόθι 573· μεστὴν ἀκράτου Θυρικλείου ἔσπασεν "Αλεξ. ἐν «'Αγων.» 4, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν 'Αδήλ. 20· οὗτος εἶναι ὁ τρόπος καθ' ὃν πίνουσι τὰ συνόδοντα καὶ τὰ πτηνά, ἐν ᾧ τὸ **λάπτω** δηλοῖ τὸν τρόπον καθ' ὃν πίνουσι τὰ καρχαρόδοντα (πρβλ. **σπάσις**), 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 6, 1, πρβλ. Πλούτ. 2, 699· οὕτω, σπ. τὸν μαστόν, μυζῶ, θηλάζω, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 7. 10, 3· σπᾶν ἀμυστὶ Αἰλ. π. Ζ. 6. 51· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ταύρου αἷμα σπασάμενος 'Απολλόδ. 1. 9, 27· — Παθ., ἐπὶ τοῦ θήλεος, θηλάζομαι, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 6. 22, 11· πρβλ. **ἕλκω** II. 4. **2**) οὕτω καὶ σπᾶν τὸ πνεῦμα ὁ αὐτ. π. 'Αναπν. 5, 6· τὸν ἀέρα τὸν κοινὸν Μένανδρ. ἐν 'Αδήλ. 2. 7· μετὰ γεν. διαιρετ., σπ. τῆς ὀριγάνου 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 6, 7· ἕκαστον τῶν τοῦ σώματος τὸ αὐτῷ οἰκεῖον ἐσπακέναι ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 22. 2, πρβλ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 10. 5, 7. **3**) μεταφορ., πειθῷ τε καὶ ἵμερον ἔσπασεν ἐκ .., ἤντλησεν, ἔλαβεν .., 'Ελλ. 'Επιγράμμ. 810. 5· σπ. ἔρωτα, ἀπολαύω αὐτοῦ, 'Οππ. 'Αλ. 4. 269· ὀλίγον ὕπνον σπ., «παίρνω» ὀλίγον ὕπνον, 'Ηλιόδ. 5. 1· καὶ ἐν τῷ μέσῳ, ὁ αὐτ. 2. 16. **IV**. σύρω σφιγκτῶς, ἕλκω τὰ ἡνία, ἵππον, ἵππου στόμα Ξεν. 'Ιππ. 7. 1., 9, 5· — ἀλλά, τὸν χαλινὸν ἐκ τῶν ὀδόντων ἵππου Πλάτ. Φαίδρ. 254Ε. **2**) ἐπὶ ἀλιείας, ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν 'Αριστοφ. Θεσμ. 928· ἐντεῦθεν παροιμ., οὐκ ἔσπασεν τούτῳ γε, «τίποτε δὲν ἔπιασε» διὰ τῆς προτάσεώς του, ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 175. **V**. σπάσαι ἐπωμίδιον, ἀναλαμβάνω, οἰκειοποιοῦμαι ἐπώνυμον, Φιλόστρ. 590, πρβλ. Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 1. 46· ἀρχὴν λυρικῆς καὶ πέρας ἔσπ. 'Ανθ. Π. 9. 184· ῥίζαν σπ. τινος, ἔχω τὴν ἀρχὴν ἐκ .., Λυκόφρ. 623· σπ. τὴν κλῆσιν ἀπό τινος Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 1. 46· ἔννοιαν θεοῦ ἐκ τῶν κατὰ τοὺς ὕπνους φαντασιῶν αὐτόθι 9. 25.

σπεῖμα· «σχοινίον» 'Ησύχ.

σπεῖν, **σπεῖο**, ἴδε ἐν λέξ. **ἕπω**.

σπεῖος, τό, 'Επικ. ἀντὶ **σπέος**.

σπεῖρα, ἡ, Λατ. spīra, πρᾶγμα ἑλικοειδῶς συνεστραμμένον ἢ περιτετυλιγμένον, σύστρεμμα, ποιεῖν τι οἷον σπεῖραν, συστρέφων τι σχηματίζω εἰς σφαῖραν, 'Ιππ. 471. 44. **2**) ἐν τῷ πληθ., οἱ ἑλιγμοὶ ὄφεως, Σοφ. 'Αποσπ. 480, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 426· πολύπλοκοι σπ. Εὐρ. Μήδ. 481, πρβλ. "Ιωνα 1164· καὶ οὕτως ἐν τῷ ἑνικῷ, Νικ. Θηρ. 156, κτλ.· ἐντεῦθεν λέγεται καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ὄφεως, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 151, "Αρατ. 47, 89, κτλ.· πρβλ. **σπείρημα**. **3**) σχοινίον, 'Ιππ. 685. 10, Νίκ. παρ' 'Αθην. 683C· σπείραις δικτυοκλώστοις, μὲ τοὺς ἑλιγμοὺς τῶν δικτύων, Σοφ. 'Αντ. 347· μάλιστα καλῴδιον πλοίου, Πλούτ. 2. 507Α· κυκλοτερές τι προσκεφάλαιον, ὅπερ αἱ γυναῖκες αἱ φέρουσαι βάρος τι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔθετον ἐπ' αὐτῆς ὅπως μὴ καταπονῆται (ὡς τὰ νῦν οἱ πωλοῦντες τὰς καλύπρας), 'Απολλόδ. 2. 5, 11. **4**) τρόπος κτενίσματος τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, Πολυδ. Β', 31, Δ', 149. **5**) σπεῖραι βόειαι, ἱμάντες ἐκ δέρματος βοὸς δι' ὧν ὁ πύκτης ὤπλιζε τὴν πυγμήν του, caestus, Θεόκρ. 22. 80. **6**) κόμβος ξύλου, ῥόζος, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 5. 2, 3, Πλίν. 16. 76, 1. **7**) εἶδος πλακοῦντος ἐκ τυροῦ (ἕτεροι **σπίρα**), Χρύσιππ. Τυαν. παρ' 'Αθην. 647D. **8**) = τῷ Λατιν. torus, μία ἐκ τῶν μεγάλων στρογγύλων γλυφῶν τῶν περὶ τὴν βάσιν 'Ιωνικοῦ ἢ Κορινθιακοῦ κίονος, Συλλ. 'Επιγρ. 100. 64., 2713-14, Πολυδ. Ζ', 121, Βιτρούβ. 3. 41 κἑξ. **II**. σῶμα ἐνόπλων ἀνδρῶν, ἐν χρήσει πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ Ρωμαϊκοῦ manipulus, περιέχοντος δύο λόχους, Πολύβ. 11. 23, 1, κτλ.· κατὰ σπείρας, manipulatim, αὐτόθι 3. 115, 1· — ἀλλ' ἐν Πράξ. 'Αποστ. ι', 1, = cohors, πρβλ. Συλλ. 'Επιγρ. 4, σ. 162 (Indices), 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. Πόλ. 3. 4, 2. (Πρβλ. **σπάρτον**, **σπυρίς**, Λατ. sporta).

σπειραία, ἡ, εἶδος θάμνου κληθέντος οὕτως ἐκ τοῦ σχήματος τῶν σπερματοθηκῶν αὐτοῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 1. 14, 2., 6. 1, 4.

σπείρᾱμα, 'Ιω. -ημα, τό, (σπειράομαι) ἑλιγμός, ἑλικοειδὴς συστροφή, σπεῖρα, «κουλλούριασμα», ἐχίδνης Αἰσχύλ. Χο. 248· ὄφεων 'Αριστ. π. Θαυμασ. 130, πρβλ. Διόδ. 3. 36, Πλούτ., κλπ.· σπ. περισφυρίσιο δράκοντος, ἐπὶ κοσμήματος ὁμοίου πρὸς ὄφιν, 'Ανθ. Π. 6. 207· — μεταφ., αἰῶνος σπ., περίοδος, κύκλος, 'Ανθ. Π. παράρτ. 109. **2**) = **σπάργανον**. Νικ. 'Αλεξιφ. 417. **3**) συνεστραμμένον σχοινίον ἢ κλωστή, Φώτ., κλπ.

σπειράομαι, (σπεῖρα) Παθητ., συσπειροῦμαι, τυλίσσομαι, «κουλλουριάζομαι», πέντε ζῶναι ἐσπείρηντο 'Ερατοσθ. παρ' 'Αχιλλ. Τατ. ἐν Εἰσαγ. 153C· πέριξ .. σπειρηθεὶς [δράκων] Νικ. Θηρ. 457· δράκοντα .. ἐσπειραμένον περὶ τὸ ἄγγειον Παυσ. 10. 33, 9· σχοινίου ἐσπειραμένου .. ὡς δράκων Σέξτ. 'Εμπ. π. Π. 1. 227· μετὰ δοτ., ὄφεις ἐσπειρημένους τοῖς παισίν, συνεστραμμένους περὶ τοὺς παῖδας, προσίμ. εἰς Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. **2**) μεταφορ., λόγος Δημήτρ. Φαληρ. 8.— Πρβλ. **περισυ-σπειράω**.

σπειρ-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἄρχων, ἀρχηγὸς **σπείρας** (II), spirarches, Orell. Inscr. Lat. 1. 411.

σπείρᾱσις, εως, ὁ, συσπείρασις, συστροφή, συμπλεσις, «κουλλούριασμα», Πλούτ. 2. 1077Β.

σπειρ-αχθής, ές, ὁ ἔχων βαρεῖαν σπείραν, κινούμενος σπειροειδῶς, κνώδαλα Νικ. Θηρ. 399.

σπειρηδόν, 'Επίρρ., κατὰ σπείρας, ἑλικοειδῶς, 'Οππ. 'Αλ. 1. 316, 'Ανθ. Π. 9. 301· σπ. γράφειν Α. Β. 1170. **II**. (σπεῖρα II) ἐπὶ στρατιωτῶν, κατὰ σπείρας ἢ δι' ἐκλογίας, manipulatim, Πολύβ. 5. 4, 9, κτλ.· ἡ σπ. μάχη Στράβ. 155.

σπείρημα, Ἰων. ἀντὶ **σπείρᾱμα**.

σπειρικός, ή, όν, ὅμοιος πρὸς σπεῖραν, σπειροειδής, ἑλικοειδής, Πρόκλ. ἐν Εὐκλείδ.

σπειρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σπεῖρον**, ἐλαφρὸν, θερινὸν ἱμάτιον, Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 4. **II**. ὑποκορ. τοῦ **σπεῖρα** (8), ἡ βάσις κίονος, "Ηρων Αὐτομ. 246C.

σπειρο δράκοντό-ζωνος, ον, ὁ ἐζωσμένος μὲ σπείρας δράκοντος, 'Ανέκδ. 'Οξων. 3. 182.

σπειρο-ειδῶς, (εἶδος) 'Επίρρ., ἐν εἴδει σπείρας, ἑλικοειδῶς, Ροῦφ. 'Εφέσ. 62.

σπειρο-κέφᾰλον, τό, (**σπεῖρα** 8) ἡ βάσις καὶ ἡ κεφαλὴ κίονος, Συλλ. 'Επιγρ. 3148. 19, 29.

σπεῖρον, τό, τεμάχιον ὑφάσματος, "Ομηρ. (μόνον ἐν τῇ 'Οδ.), εἵλυμα σπείρων, ὕφασμα περιτυλίσσον, Ζ. 179· κακὸν σπεῖρα, ἐλεεινὰ ἐνδύματα, ἐπὶ ἐπαίτου, Δ. 245· αἴκεν ἄτερ σπείροιο κῆται, ἄνευ σαβάνου, Β. 102, Τ. 147, Ω. 137· σπεῖρον καὶ ἐπίκριον, ἱστίον καὶ ἀντέννα, Ε. 318· πείσματα καὶ σπεῖρα [ἔνθα ἡ λῆγουσα εἶναι μακρὰ ἐν ἄρσει], Ζ. 269· ἴδε Νίκανδ. εἰς Κ. 32· — παρὰ μεταγεν., ἔνδυμα, φόρεμα, νυμφιδίου σπείροιο καλύπτρη Εὐφορ. 48· πρβλ. **σπειρίον**. — Καθ' 'Ησύχ. «τὸ καλὸν ἱμάτιον καὶ τὸ ῥακῶδες».

σπειρό-πωλις, -ιδος, ἡ, ἡ πωλοῦσα παλαιὰ ἐνδύματα, σπ. ἀγορά, ἡ ἀγορὰ ἔνθα ἐπωλοῦντο παλαιὰ ἐνδύματα, Πολυδ. Ζ', 78. Περὶ τοῦ τονισμοῦ πρβλ. **λαχανόπωλις**. — "Ιδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 533.

σπεῖρος, τό, = **σπεῖρον**· μεταφορ., σπείρεα βολῶν, τὰ περικαλύμματα τῶν κρομμύων, Νικ. Θηρ. 882.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σπειροῦχος, ὁ, (ἔχω) ὁ ἔχων κύκλον ἢ διαγράφων, ἴδε **καρκίνος** V.

σπειρόω, (σπεῖρον) = **σπαργανόω**, Καλλ. εἰς Δῆλ. 6, εἰς Δία 33. **II.** Παθ., συστρέφομαι, συσπειροῦμαι, συμμαζεύομαι, περί τι Ἱππ. 278. 47., 279. 15.

σπείρω, Αἰολ. **σπέρρω**· Α. Β. 663, Ἐτυμολ. Μέγ. 300. 19· Ἰων. παρατ. **σπείρεσκον** Ἡρόδ. 4. 42· — μέλλ. **σπερῶ** Εὐρ. Ἠλ. 79, Πλάτ.· Αἰλ. **σπέρσω** Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 202· — ἀόρ. **ἔσπειρα** Εὐρ., Πλάτ.· — πρκμ. **ἔσπαρκα** Πολύαιν. 2. 1, 1, κτλ. — Μέσ., ἀόρ. **σπείρασθαι** Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1028· ἀόρ. β' **σπαρέσθαι** ἢ **σπερέσθαι** Πολύαιν. 8. 26. — Παθ., μέλλ. **σπαρήσομαι** Ἑβδ., (**δια-**) Διόδ. 17. 69· ἀόρ. **ἐσπάρην** [ᾱ] Σοφ. Ο. Τ. 1498, Θουκ. 2. 27· (οἱ τύποι **σπαρθήσομαι**, **ἐσπάρθην** διορθοῦνται ἤδη ἐν Ζαχ. 14. 2, Ξεν. Ἀνάβ. 4. 8, 17)· — πρκμ. **ἔσπαρμαι** Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1098, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1206, Πλάτ., κλπ. (Ἐκ τῆς √ΣΠΑΡ ἢ ΣΠΕΡ· πρβλ. **σπαρ-ῆναι**, **ἔ-σπαρ-μαι**, **σπαρ-τός**, **σπέρ-μα**). «Σπέρνω»: **I.** σπείρω σπόρον, ῥίπτω σπόρον, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 389, Ἀριστοφ. Ὄρν. 710, κτλ.· μετ' αἰτιατ., κέγχρος Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 399· σῖτον Ἡρόδ. 4. 17· στάχυν Εὐρ. Κύκλ. 121· πρβλ. **κάδμος**, σπ. γηγενῆ στάχυν ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 204· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, σπείρασθαι ὀδόντας Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1028· — ἀπολ., ἀντίθετον τῷ **θερίζω**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 710, κτλ.· — μεταφορ., θερ. καὶ σπ. ταῖς γλώσσαις, ἐπὶ τῶν δῶρα δεχομένων ῥητόρων, αὐτόθι 1697· καρπὸν ὧν ἔσπειρε θερίζειν Πλάτ. Φαῖδρ. 260D· αἰσχρῶς μὲν ἔσπειρας κακῶς δὲ ἐθέρισας Ἀριστ. Ρητορ. 3. 3, 4· — παροιμ., σπ. ἐς πέτρας τε καὶ λίθους Πλάτ. Νόμ. 838E· σπ. κατὰ πετρῶν, κατὰ θάλασσαν, κτλ., Λουκ. Ἔρωτ. 20, κτλ. **2)** σπείρω τέκνα, Σοφ. Αἴ. 1293, Τρ. 33, κτλ.· οἱ σπείραντες, οἱ γονεῖς, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 145. 5, πρβλ. 713. 3· σπ. ἄθυτα, παλλακῶν σπέρματα Πλάτ. Νόμ. 841D. — Παθ., φύομαι ἢ γεννῶμαι, ὅθεν πρ αὐτὸς ἐσπάρη Σοφ. Ο. Τ. 1498, πρβλ. Εὐρ. Ἴωνα 554, Πλάτ. Πολ. 460B· ἴδε κατωτ. Π. 2. **3)** διασκορπίζω ὡς σπόρον, διασπείρω, σκορπίζω, χρυσὸν καὶ ἄργυρον Ἡρόδ. 7. 107· σπ. φλόγα Τραγικ. παρ' Ἀριστ. ἐν Ποιητ. 21, 14· ἐπὶ ὑγρῶν, διασκορπίζω, ῥαντίζω, περιρραίνω, ἐκ τευχέων σπ. δρόσον Εὐρ. Ἀνδρ. 167· — ἐξαπλώνω ἔξω, ἐκτείνω, σπ. ἀγλαΐαν νόσῳ Πινδ. Ν. 1. 16· ἐπὶ φήμης, σπ. ματαίαν βάξιν, ὡς ὁ Οὐεργίλ. spargere voces, Σοφ. Ἠλ. 642· μὴ σπεῖρε πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα, μὴ ὁμίλει μετ' ἀδιακρισίας περί .., ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 585. — Παθ., διασκορπίζομαι, ἐσπαρμένος .. κατὰ πόλιν, περὶ τῆς τέφρας τοῦ Σόλωνος τῆς διασκορπισθείσης ἀνὰ τὴν Σαλαμῖνα, Κρατῖν. ἐν «Χειρ.» 5· ἔγχη τόξα τ' ἔσπαρται πέδῳ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1098· ἐπὶ προσώπων, ἐσπάρησαν καθ' Ἑλλάδα Θουκ. 2. 27· ἐσπαρμένοι εἰς ἁρπαγὴν Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 22· κατὰ χώραν αὐτόθι 6. 2, 17· ὡσαύτως, ἔσπαρται λόγος Ἀριστοφ. Βάτρ. 1206. **II.** σπείρω ἀγρόν τινα, νειὸν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 461· γῆν, πεδιάδα, τέμενος Ἡρόδ. 4. 42., 9. 116, 122· ἄρουραν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 155· ἡ σπειρομένη Αἴγυπτος, τὸ ἀρόσιμον μέρος τῆς Αἰγύπτου, Ἡρόδ. 2. 77· τυχεῖν μὲν ἤδη σπαρμένα Ἀριστοφ. Εἰρ. 1140· ἀροῦται καὶ σπείρεται τὸ Θηβαίων ἄστυ Δείναρχ. 93. 14· — παροιμ., πόντον σπείρειν, ἐπὶ ματαίου κόπου, Θέογν. 106, 107· — μεταφορ., σπ. καινοτάταις διανοίαις Ἀριστοφ. Σφ. 1044· σπ. εἰς ἀρετῆς ἔκφυσιν Πλάτ. Νόμ. 777E. **2)** ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, ματρος .. σπ. ἄρουραν Αἰσχύλ. Θήβ. 754· σπ. τέκνων ἄλοκα Εὐρ. Φοίν. 18· σπ. λέχη ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 64· ἴδε ἀνωτ. Ι. 2.

σπειρώδης, ες, (σπεῖρος) ὁ ἔχων πολλοὺς φλοιούς, πολλὰ «ντύματα», ἐπὶ τῶν κρομμύων, Νικ. Ἀλεξιφ. 253. 527.

σπείρωσις, εως, ἡ, = **σπείραμα**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Σχολ. Ἀράτ.

σπεῖσαι, **σπείσασκε**, **σπείσω**, ἴδε ἐν λέξ. **σπένδω**.

σπεῖσις, ἡ, (σπένδω) = **σπονδή**, Ζωναρ.

σπειστέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **σπένδω**, πρέπει τις νὰ χύσῃ σπονδὴν ἢ προσφορὰν ἐκ ποτοῦ, Πολυδ. Γ, 65.

σπέκλον, τό, = τῷ Λατ. speculum, καθρέπτης, Ζωναρ.· ἐντεῦθεν **σπεκλο-ποιός**, ὁ, specularius, Γλωσσ.

σπεκλόω, **σπέκλωμα**, ἴδε **σπλεκ-**.

σπεκουλάτωρ, **-ωρος**, ὁ, ἐν τῷ κατὰ Μᾶρκον Εὐαγγ. ς', 27, ἀντὶ τοῦ Λατ. speculator, = **δορυφόρος**, εἷς τῶν σωματοφυλάκων ἐνεργῶν ὡς ἀγγελιαφόρος καὶ ἀναζητῶν τοὺς προγεγραμμένους ἢ καταδεδικασμένους εἰς θάνατον, πρβλ. Seneca Benef. 3. 25, κτλ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 136.

σπέλεθος, διάφ. γραφ. ἀντὶ **πέλεθος** ἐν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 595.

σπέλεκτος· «πελεκὰν» Ἡσύχ.

σπέλιον ἢ **σπέλλιον**, τό, Αἰολικ. ἀντὶ **ψέλιον**, Α. Β. 815, Ἀνέκδ. Ὀξων. 4. 326.

σπελλάμεναι· «στειλάμεναι» Ἡσύχ.

σπέλληξι· «σπελέθοις» Ἡσύχ.

σπένδαμνον· «ξύλον (σφ-) Ἡσύχ.

σπενδαυλέω, **σπενδεῖον**, **σπενδοποιέω**, ἡμαρτημ. γραφαὶ ἀντὶ **σπονδ-**.

σπένδω, Ἐπικ. ὑποτ. β' ἑνικ. **σπένδῃσθα** Ὀδ. Δ. 591· Ἰων. παρατ. **σπένδεσκον** Ἰλ. Π. 227, Ὀδ. Ζ. 138· — μέλλ. **σπείσω** Χρησμ. Σιβ. 7. 81, (**κατα-**) Ἡρόδ. 2. 151, Εὐρ.· — ἀόρ. **ἔσπεισα** Ὅμ., Τραγικ.· Ἐπικ. **σπεῖσα** Ὅμ.· **σπείσασκε** Ὀδ. Θ. 89· — πρκμ. **ἔσπεικα** (**κατ-**) Πλουτ. Σερτώρ. 14. — Μέσ., ἀόρ. **ἐσπεισάμην** Ἡρόδ., Ἀττ.· Ἐπικ. ὑποτ. **σπείσομεν**, ἀντὶ **-ωμεν**, Ὀδ. Ζ. 165, 181. — Παθητ., **ἐσπείσθην** Πλουτ. Ρωμ. 19· πρκμ. **ἔσπεισμαι**, ἴδε κατωτ. Π. ἐν τέλ. (Ἐκ τῆς √ΣΠΕΝΔ παράγονται ὡσαύτως τὰ **σπονδ-ή**, **σπονδ-εῖος**, κτλ.). Κάμνω σπονδήν, χύνω ἐκ τοῦ ποτηρίου ὡς προσφορὰν εἴς τινα θεόν, διότι πρὶν ἢ πίωσιν οἶνον ἔχεον μέρος αὐτῆς ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐπὶ τῆς ἑστίας ἢ τοῦ βωμοῦ, Λατ. libare (πρβλ. **λείβω**), συχν. παρ' Ὅμ.· — ἀπολ., σπεῖσάν τ' ἐπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός Ἰλ. Ι. 177, Ὀδ. Γ. 342· ἐπὴν σπείσῃς τε καὶ εὔξεαι αὐτόθι 45, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 1033, Εὐρ. Βάκχ. 313, κτλ.· — ὡσαύτως μετὰ δοτ. τοῦ θεοῦ εἰς ὃν ἡ σπονδὴ ἐγίνετο, δέπας ἑλὼν σπείσασκε θεοῖσι Ὀδ. Θ. 89· οὔ τέ τεω σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διί, ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Π. 227, πρβλ. Ζ. 259, Ὀδ. Γ. 334, κτλ.· οὕτω, Θέογν. 490, καὶ Ἀττικ.· — τὸ ὑγρόν, ἐξ οὗ ἡ σπονδή, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τίθεται κατ' αἰτιατ., σπ. οἶνον, χέω οἶνον, Ἰλ. Λ. 775, Ὀδ. Σ. 1 1· λοιβὰς Σοφ. Ἠλ. 270· σπονδάς, χοὰς Εὐρ. Ἠλ. 512, Ὀρ. 1322· ἐλλειπτ., σπ. ἀγαθοῦ δαίμονος (ἐξυπακ. σπονδήν) Ἀριστοφ. Ἱππ. 106· σπ. οἴνου (γεν. διαιρετ.) Ἡρωδιαν. 5. 5· — σπανίως μετὰ δοτ. πράγματ., ὕδατι σπ., κάμνω σπονδὴν δι' ὕδατος, Ὀδ. Μ. 363· Ὀλυμπίῳ σπ. ἀοιδαῖς, κάμνω σπονδὰς δι' ᾀσμάτων εἰς τὸν Δία, Πινδ. Ι. 5 (6). 13· — ὡσαύτως μετὰ δοτ. τοῦ ὀργάνου, σπ. δέπαϊ, δεπάεσσι Ἰλ. Ψ. 196, Ὀδ. Ζ. 137· χρυσίδι Κρατῖν. ἐν «Νόμοις» 7· χαλκέῃ φιάλῃ Ἡρόδ. 2. 147· ἐκ χρυσέης φιάλης ὁ αὐτ. 7. 54· καὶ μετὰ γεν., σπ. βαιὰς κύλικος Σοφ. Ἀποσπ. 49· — ἐν τῇ Καινῇ Διαθ. (Ἐπιστ. πρὸς Φιλ. β', 17, πρβλ. Β' πρ. Τιμ. δ', 6) τὸ παθ. κεῖται μεταφορ. ἐπὶ προσώπου, σπένδομαι ἐπὶ τῇ θυσίᾳ, προσφέρομαι ὡς σπονδὴ ἐπὶ τῆς θυσίας, ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ **θυσιάζομαι**. **2)** ἡ θρησκευτικὴ σημασία ἣν ἡ λέξις ἀείποτε εἶχε παρ' Ὅμ., ἀπώλετο μετὰ ταῦτα, ὥστε σημαίνει ἁπλῶς χύνω, Ἡρόδ. 4. 187, Πλάτ. Νόμ. 799B, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 1· — μεταφορ., σπ. δάκρυα Ἀνθ. Π. 7. 555, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 559. 6, κ. ἀλλ. ἕλφος αἷμα τυράννων ἔσπ. Ἀνθ. Π. 9. 184. **II.** Μέσ., κάμνω σπονδὰς μετά τινος ἄλλου, καὶ ἐπειδὴ τοιαύτη συνήθεια ἐπεκράτει κατὰ τὴν συνομολόγησιν συνθηκῶν ἢ συμφωνιῶν, κάμνω συνθήκην, συνθηκολογῶ, Ἡρόδ. 3. 144, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 199, Ὄρν. 1534, Θουκ. 4. 99, 119, Ξεν., κλπ.· τὰ μὲν σπενδόμενοι τὰ δὲ πολεμοῦντες Θουκ. 1. 18. — Συντάσσεται: σπένδεσθαί τινι, συνθηκολογῶ, εἰρηνεύω μετά τινος, Εὐρ. Βάκχ. 284, Ἀριστοφ. Ἀχ. 225, Θουκ. 5. 5, κτλ.· πλῆρες, σπένδεσθαί τινι σπονδὰς ὁ αὐτ. 5. 14· (ἀλλά, σπένδεσθαι τῇ πρεσβείᾳ, ὑπισχνοῦμαι αὐτῇ ἀσφάλειαν, Αἰσχίν. 62. 39, πρβλ. 42. 27· οὕτω, σπ. τινι, ἐπιτυγχάνω εἰρήνην διά τινος, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 7)· σπένδεσθαι πρός τινα, ἀντὶ τινι, Θουκ. 5, 17, 30, Ξεν. Ἀν. 3. 5, 16· — μεταφορ., σπ. ξυμφοραῖς καὶ θεσπίσμασιν Εὐρ. Ὀρ. 1680 κεξ.· — ὁ σκοπὸς τῆς συνθήκης ἐκφέρεται διὰ τοῦ ἐπὶ τοῖσδε, μὲ τούτους τοὺς ὅρους, ὁ αὐτ. ἐν Φοίν. 1240· ἐφ' ᾧ .., Ξεν. Ἀν. 4. 4, 6· ὡσαύτως, σπ. τινι ὥστε .., μετ' ἀπαρ., Θουκ. 6. 7· σπ. ἢ μήν .., μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. 4. 118· ἢ μετὰ μόνης ἀπαρ., ὁ αὐτ. 7. 83· σπανιώτερον μετ' αἰτ., λ' ἔτεα εἰρήνην σπεισάμενοι Λακεδαιμονίοισι, ἀφ' οὗ ἔκαμαν (καὶ διὰ σπονδῶν καθιέρωσαν) τριακονταετῆ εἰρήνην, Ἡρόδ. 7. 148· ἐσπεῖσθαι νεῖκος, διαλλάττω διαφοράν, φιλονικίαν, Εὐρ. Μήδ. 1140· πόλεμον Διον. Ἀλ. 9. 36· σπ. ἀναίρεσιν τοῖς νεκροῖς, ἐπιτυγχάνω συνθήκην ὅπως λάβω τοὺς νεκρούς, Θουκ. 3. 24· σπ. τινα ἡμέραν τοὺς νεκροὺς ἀνελέσθαι ὁ αὐτ. 4. 114· σπ. ἀναχώρησίν τινι ὁ αὐτ. 3. 109· σπ. περί τινος Πλούτ. 2. 494D· — ὁ πρκμ. **ἔσπεισμαι** κεῖται ἐν μέσ. σημασίᾳ παρ' Εὐρ. ἐν Μηδ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλ' ἐπὶ παθητ. σημασίας, ἐσπεῖσθαι τὰς σπονδὰς Θουκ. 4. 16· οἷς ἔσπεισται ὁ αὐτ. 3. 111· οὕτως ἐν τῷ ἀορ., ἐσπείσθησαν ἀνοχαί Πλουτ. Ρωμύλ. 19. **III.** τὸ ἐνεργ. φαίνεται ὅτι εἶναι ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ μέσου παρὰ Θουκ. 4. 98, τοὺς νεκροὺς σπένδουσιν ἀναιρεῖσθαι, ἔνθα ὁ Poppo σπεύδουσιν· καὶ ἐν Ἀνθ. Π. 9. 422, σπεῖσαι δεύτερα φίλτρα γάμου, ἔνθα ὁ Δινδ. σπεῦσαι· — τοῦ δὲ μέσου τύπου ἐν ἐνεργ. σημασίᾳ μόνον βέβαιον παράδειγμα εἶναι τὸ τοῦ Εὐμαθ. σ. 254.

σπέος, Ἐπικ. **σπεῖος**, τό, Ἐπικ. ὀνομ., σπήλαιον, βαθύτερον (ὡς φαίνεται) ἢ τὸ **ἄντρον**, Nitzsch εἰς Ὀδ. Ε. 57· χρησιμεύει ὡς μάνδρα προβάτων, Ἰλ. Δ. 279· ὡς κατοικία τῶν Κυκλώπων, Ὀδ. Ι. 400· ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι αὐτόθι 114· ὡς νεώσοικος ἢ τόπος ἀσφαλὴς πρὸς ἀνέλκυσιν πλοίου, Μ. 317. — Τοῦ τύπου **σπέος** ὁ Ὅμηρ. ποιεῖται χρῆσιν μόνον τῆς ὀνομ. καὶ αἰτ. τοῦ ἑνικοῦ, Ἰλ. Ν. 32, ἔνθ' ἀνωτ.· ἀνώμαλ. δοτ. **σπῆι** Σ. 402, Ὀδ. Β. 20, κτλ., πρβλ. Ἡσ. Θ. 297 (**σπεῖ** παρ' Ὀππ. ἐν Κυν. 4. 246)· τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δὲ Ἐπικ. τύπου **σπεῖος**, ἑνικ. αἰτιατ. μόνον ἐν Ὀδ. Ε. 194· γεν. **σπείους** πολλάκις ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ Ὀδ.· τοῦ δὲ πληθ. μόνον δοτ. **σπήσσι**. ἅπερ ἀπαντῶσι συχν. ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ Ὀδ.· ἐν Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 264, καὶ γενικ. **σπείων**· ἀνώμαλ. δοτ. πληθ. **σπεάτεσσι**, ὡς ἐξ ὀνομ. **σπέας**, Ξενοφάν. παρ' Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. σ. 30. (Πρβλ. **σπήλαιον**, **σπῆλυξ**· Λατ. specus, spelaeum, spelunca).— Καθ' Ἡσύχ. «σπήλαιον. ἄντρον».

σπέρᾰδος, τό, = **σπέρμα**, Νικ. Θηρ. 649, Ἀλεξιφ. 330· Ἐπικ. δοτ. πληθ. **σπεράδεσσι**, αὐτόθι 134.

σπεργανῆσαι· «σπαράξαι» Ἡσύχ.

σπέργδην, Ἐπίρρ. (σπέρχω) μετὰ σπουδῆς, βιαστικά, «ἐρρωμένως» Ἡσύχ.

σπέργουλος, ὁ, μικρὸν πτηνὸν στρουθίον, «ὀρνιθάριον ἄγριον» Ἡσύχ., πρβλ. Λοβεκ. Παθ. 24.

σπέργυς· «πρέσβυς» Ἡσύχ.

σπερηδών· «εἴλησις. περιπλοκὴ» Ἡσύχ.

σπέρμα, τό, (√ΣΠΕΡ, **σπείρω**) τὸ σπειρόμενον, ὁ σπόρος, τὸ σπέρμα παντὸς πράγματος, παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ ἐν μεταφορ. σημασίᾳ, ἴδε κατωτ. 1. 2. **I**. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὁ σπόρος φυτῶν, ἀνιέναι, κρύπτειν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 308, Ἡρόδ. 3. 97· **σπέρματα**, σπόροι, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 444, 469· σπ. τῇ γῇ διδόναι, ἐμβάλλειν Ξεν. Οἰκ. 17, 8 καὶ 10· παροιμ., εἰς πέλαγος σπ. βαλεῖν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1038. 9·— ἐπὶ καρποῦ, Ἀντιφάν. ἐν «Βοιωτοῖς» 1· — πληθ., τοῖς γαίης σπέρμασι, μὲ τοὺς καρποὺς τῆς γῆς, ἐπὶ σταχύων, Ἀνθ. Π. 9. 89. **2)** μεταφορ., ἐπὶ τοῦ σπέρματος ἢ τῆς πρώτης ἀρχῆς ἢ στοιχείου πράγματός τινος, σπ. πυρὸς Ὀδ. Ζ. 490· φλογὸς Πινδ. Ο. 7. 87, πρβλ. Π. 3. 65· σπέρματα = στοιχεῖα, semina rerum, Ἀναξαγ. παρ' Ἀριστ. π. Οὐραν. 3. 3, 4· σπ. ὄλβου Πινδ. Π. 4. 453· σπ. κακῶν παρασχεῖν Δημ. 280. 28· συκοφάντου σπ. καὶ ῥίζαν δεῖν ὑπάρχειν τῇ πόλει ὁ αὐτ. 784 ἐν τέλ.· σπ. τῆς στάσεως Πλουτ. Μάρ. 10· τοῦ ὅρκου Λογγῖν. 16. 3. **II**. ἐπὶ ζῴων, = **γονή** II, Λατ. semen genitale, σπ. θεοῦ φέρειν, ἐγκυμονῶ ἐκ θεοῦ, Πινδ. Π. 3. 27· ἀλλά, σπ. φέρειν Ἡρακλέους, ἐγκυμονῶ ἐκ τοῦ Ἡρακλέους, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 10. 29· οὕτω, σπ. ἔχειν, δέχεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ο. 9. 92, Π. 4. 452. μυελὸν .. εἰς σπ. καὶ γόνον μερίζεσθαι Τίμ. Λοκρ. 100Α, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 86C· σπ. παραλαβεῖν Εὐρ. Ὀρ. 543· σπέρματος πλῆσαι Πλουτ. Λυκ. 15·— ἐν τῷ πληθ., κατ' ἀμφότερα τὰ σπ. θεῶν ἀπόγονος Ἱππ. 1271. 41, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 803, 909, Σοφ. Ο. Τ. 1246. **2)** γενεά, καταγωγή, τοὐμὸν .. σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι αὐτόθι 1077· τίνος εἶ σπέρματος πατρόθεν; ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 215· γένεθ' ὃν σπέρμα τ' Ἀργεῖον Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 290, πρβλ. Χο. 236· σπ. ἄντασ' Ἐρεχθειδᾶν Σοφ. Ἀντ. 981· πρβλ. Πινδ. Ο. 7. 171, κτλ. **3)** παρὰ ποιηταῖς πολλάκις, σπέρμα, τέκνα, Χρησμ. παρὰ Θουκ. 5. 16· τὸ βρότειον σπ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 295· σπ. Πελοπιδῶν ὁ αὐτ. ἐν Χο. 503, πρβλ. 236· ἐνίοτε ἐπὶ ἑνὸς μόνον προσώπου, Πινδ. Ο. 9. 92, Αἰσχύλ. Πρ. 705, Χο. 474, Σοφ. Φιλ. 364, κτλ.· σπανίως ἐν τῷ πληθ., Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 290, Εὐμ. 909, Σοφ. Ο. Κ. 600· ἅπαξ ἔτι καὶ παρὰ Πλάτ., ἀνθρώπων σπέρμασι νουθετοῦμεν Νόμ. 853C.

σπερμ-ᾰγοραιο-λεκῐθο-λᾰχᾰνό-πωλις, **-ιδος**, ἡ, γυνὴ πωλοῦσα εἰς τὴν ἀγορὰν λάχανα, Ἀριστοφ. Λυσ. 457.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 533.

σπερμαίνω, (σπέρμα) σπείρω, γονιμοποιῶ, ἐπὶ τοῦ Νείλου, Πλούτ. 2. 366Α· ἐπὶ τοῦ ἄρρενος, Ὡραπόλλ. 2. 115· μετὰ συστοίχ. αἰτ., σπ. σπέρμα Ἀκύλας ἐν Παλαιᾷ Διαθ. **2)** μεταφορ., γεννῶ, παράγω, σπ. γενεὴν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 734, πρβλ. Καλλ. Ἀποσπ. 207, Χριστοδ. Ἔκφρ. 210· ἀπολ., Ἀριστ. Προβλ. 4. 4, 2.— Μέσσ., Νόνν. Δ. 3. 295.

σπερμᾰτία, ἡ, σπορά, σπερμάτων συναγωγή, Σύμμαχ. ἐν Παλαιᾷ Διαθ.

σπερμᾰτίας σικυός, ὁ, ἀγγούριον ἢ κολοκύνθιον ἀφιέμενον νὰ ὡριμάσῃ πρὸς συλλογὴν σπόρων, ἀντίθετον τῷ **εὐνουχίας**, Κρατῖν. ἐν «Ὀδυσσεῦσιν» 8, Ἡσύχ.

σπερμᾰτίζω, σπείρω, τι εἰς γῆν Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλ. 1. 476·— Παθ., ἐπὶ γυναικός, συλλαμβάνω, ἐγκυμονῶ, Ἑβδ. (Λευιτ. ΙΒ', 2), πρβλ. **ἐκσπερματίζω**. **2)** ἀνατρέχω ζητῶν τὴν καταγωγὴν ἢ οἰκογένειάν τινος, Εὐστ. 1348. 52. **II**. ἀμεταβ., ἐπὶ φυτῶν, ἀποκτῶ σπόρους, «δένω», Ἑβδ. (Ἔξοδ. Θ', 32).

σπερμᾰτικός, **ἡ**, **όν**, (σπέρμα) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ σπέρμα ἢ εἰς τὴν γονιμοποίησιν, πόροι, ὄργανα Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 3, 2., 1. 4, 1· περίττωμα αὐτόθι 7· ζῷα αὐτόθι 1. 19, 16· ἀπόκρισις ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 55· ἔχων πολὺ σπέρμα, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 1. 19, 16, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 16, 4· σπ. γένεσις, ἡ ἐκ σπέρματος ἢ σπόρου, αὐτόθι 1. 2, 1. **6)** ἱκανὸς νὰ παραγάγῃ, νὰ γεννήσῃ, Ἀριστ. Προβλ. 4. 4, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 3. 1, 13. **2)** μεταφορ., ὁ περιέχων τὰ στοιχεῖα τῶν πραγμάτων, ὅθεν ἐν τῇ Στωϊκῇ φιλοσοφίᾳ, σπ. λόγοι, νόμοι τινὲς τῆς γενέσεως περιεχόμενοι ἐν τῇ ὕλῃ, Διογ. Λ. 7. 148, Πλούτ. 2. 637Α, Ritter's Ἱστ. τῆς Φιλοσ. 3, σ. 528·— Ἐπίρρ., σπερματικῶς λέγειν Κλήμ. Ἀλ. 308. **III**. ὅμοιος πρὸς σπέρμα ἢ σπόρον, διεσπαρμένος, Ulpian. εἰς Δημ. 9. 6, (Ῥήτορες) Walz 4. 414.

σπερμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σπέρμα**, Θεόφρ. παρ' Ἀθην. 66Ε, Διοσκ. 2, 211.

σπερμᾰτισμός, ὁ, παραγωγὴ σπέρματος, σπόρου, μεταφυτεύουσι πρὸς τοὺς σπερματισμοὺς (ἐξυπακ. τὰ φυτά) Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 5, 3, ὁπόθεν ἐν τῷ ὁμοίῳ χωρίῳ, αὐτόθι 7. 4, 3 (τοὺς σπ. μεταφέροντες) ὁ Schneid. εἰκάζει ὅτι δέον νὰ παρεμβληθῇ ἡ πρόθεσις **πρός**. **II**. συνουσία, σαρκικὴ μῖξις, Ἑβδ. (Λευιτ. ΙΗ', 23).

σπερμᾰτῖτις, **-ιδος**, ἡ, θηλ. ἐπίθ., σπερματική, φλέβες σπ. (ἕτεροι **σπερματίδες**) Συέννεσ. παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 2, 15, Κλήμ. Ἀλ. 126. **II**. ἀρσ. **σπερματίτης λόγος**, = **σπερματικός** 2, Νικόμ. παρὰ Φωτ. 143. 32.

σπερμᾰτο-θήκη, ἡ, ἀποθήκη σπερμάτων, σιτοβολών, Ψελλ.

σπερμᾰτολογέω, ἴδε **σπερμολογέω**.

σπερμᾰτο-λόγος, **ον**, = **σπερμολόγος**, τέτρακες Ἐπίχ. 25 Ahr.

σπερμᾰτόομαι, Παθητ., σπείρομαι, ἐπὶ γῆς, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 2, 2. **2)** ἐπὶ φυτῶν, φθάνω εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ σπόρου, φέρω τὸ σπέρμα εἰς τελειότητα, ὁ αὐτ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 8, 2.

σπερμᾰτο-πώλης, **ου**, ὁ, ὁ πωλῶν σπόρον, Νικοφ. ἐν «Χειρογ.» 1. 5.

σπερμᾰτοῦχος, **ον**, (ἔχω) ὁ κρατῶν τὸ σπέρμα, γόνιμος, δύναμις Πορφ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 109C, Ἰω. Λυδ. π. Μηνῶν 4. 85.

σπερμᾰτο-φάγος [ᾰ], **ον**, ὁ τρώγων σπέρματα, σπόρους, Διόδ. 3. 24.

σπερμᾰτώδης, **ες**, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς σπόρον, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 252· σπ. κίνησις, ἡ κίνησις τοῦ σπέρματος, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **σπασματώδης** παρ' Ἀριστ. **II**. ὁ ἐν σπέρματι ἔτι ὤν, μεταφορ., Χαρώνδ. παρὰ Στοβ. 289 ἐν τέλ.· ὁ ἐν σπέρματι, ἀνανάπτυκτος, στοιχειώδης, Ἀρτεμίδ. 4, ἐν προοιμ.

σπερμάτωσις, **εως**, τὸ τρέφειν σπέρμα, σχηματίζειν τὸ σπέρμα, σπάρσιμον, Φανίας παρ' Ἀθην. 61F.

σπερμεῖον, τό, = **σπέρμα**, Νικ. Ἀλεξιφ. 201, Θηρ. 599, 894, κτλ.

σπερμεῖος, **α**, **ον**, ὁ εἰς τὰ σπέρματα ἀνήκων, προϊστάμενος αὐτῶν, Ὀρφ. Ὕμν. 33. 3., 39. 5.

Σπέρμιος, ὁ, μὴν ἐν Κνωσῷ Κρήτης, ἀντιστοιχῶν τῷ ἐν Λατοῖ Θιοδαισίῳ καὶ τῷ ἐν Ὀλόντι Ἐλευσινίῳ, Ἐπιγρ. Κνωσίων ἐν Δήλῳ, Bull. de cor. hell. II. σ. 292. **II**. ὡς ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, Θησ. Στεφ., Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

σπερμοβολέω, ἐκπέμπω, ἐκτινάσσω σπέρμα, Ὡραπόλλ. 1. 46.

σπερμοβόρος, **ον**, ὁ κατατρώγων τὸ σπέρμα, Καισάρ. σελ. 1096, ἔκδ. Μί.

σπερμογονέω, γεννῶ σπόρον, εἶμαι σπερμογόνος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 14, 3.

σπερμογονία, ἡ, ἡ γέννησις, παραγωγὴ σπόρου, Ἐκκλ.

σπερμο-γόνος, **ον**, ὁ γεννῶν, παράγων σπέρμα, Γρηγ. Ναζ.

σπερμογονικός, **ή**, **όν**, κατάλληλος πρὸς σπερμογονίαν, δύναμις Ἀναστ. Σιν. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μι. τ. 89, σ. 749.

σπερμολογέω, συλλέγω σπέρματα, σπόρους, ὡς τὰ πτηνά, Ἱππ. 357. 40, Πλούτ. 2. 473Α· μεταφορ., «σταχυολογῶ», ἀναλέγω, συλλέγω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, Φιλόστρ. 524 (Kayser ἐξ Ἀντιγράφων **σπερματολ-**). **2)** εἶμαι **σπερμολόγος** (σημ. 2), δηλ. φλύαρος, λάλος καὶ γελωτοποιός, φλυαρῶ, Φιλόστρ. 203.

σπερμολογία, ἡ, φλυαρία, ἀδολεσχία, Πλουτ. Ἀλκιβ. 36., 2, 65Β, κτλ.

σπερμολογικός, **ή**, **όν**, ὅμοιος πρὸς **σπερμολόγον** (II), ἀνόητος, τὰ σπ. καὶ περίεργα Πλούτ. 2. 664Α.

σπερμο-λόγος, **ον**, (λέγω) ὁ ἀναλέγων σπόρους, ἐπὶ τῶν ἐχόντων σκληρὸν ῥάμφος πτηνῶν, τῶν κοκκοφάγων, Πλουτ. Δημήτρ. 28, Ἀλέξ. Μύνδ. παρ' Ἀθην. 387F· βασιλεὺς σπ., δηλ. ὁ τροχίλος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 6·— καὶ ὡς οὐσιαστ., σπερμολόγων τε γένη Ἀριστοφ. Ὄρν. 232, πρβλ. 579. **II**. ὁ συλλέγων ὅ,τι ἀκούει, φλύαρος, ἄνθρωπος Διον. Ἀλ. Ἐκλογ. σ. 2340 Reisk.· ὡσαύτως, σπ. ῥήματα Πλούτ. 2. 456D. **III** ὡς οὐσιαστ., ὁ συλλέγων ὅ,τι ἀκούσῃ καὶ ἐπαναλαμβάνων αὐτό, φλύαρος, φυγόπονος, ἀδόλεσχος, Δημ. 269. 19, Ἀθήν. 344C, Πράξ. Ἀποστ. ιζ', 18, πρβλ. Casaub. εἰς Θεοφρ. Χαρακτ. 6· ἐν τῷ ὑπερθ., Διον. Ἀλ. Ἐπιστ. 17. 6.— Καθ' Ἡσύχ. «φλύαρος. καὶ ὁ τὰ σπέρματα συλλέγων. καὶ κολοιῶδες ζῷον».

σπερμο-νόμος, **ον**, = τῷ προηγ. I, Εὐστ. 1547. 54, Ἡσύχ.

σπερμόομαι, Παθ., παράγω σπέρμα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 8 (διάφ. γραφ. **σπερμουχέω**).

σπερμο-ποιέω, παράγω σπέρμα, ἐπὶ ἀνδρός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 5, 5.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σπερμουχέω, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **σπερμόομαι**, ὃ ἴδε.

σπερμοφαγέω, τρώγω σπόρους, **-φαγία**, ἡ, τὸ ἐσθίειν σπόρους, Βυζ.

σπερμο-φάγος, ον, = **σπερματοφάγος**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 56, Γρηγ. Νύσσ.

σπερμοφορέω, φέρω σπέρμα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 2, 2., 6. 7, 1.

σπερμο-φόρος, ον, ὁ φέρων σπέρμα, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 21, 1, Ἀνθ. Π. 6. 104.

σπερμοφυέω, παράγω σπόρον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 4, 7, κτλ.

σπερμο-φυής, ές, ὁ ἐκ σπέρματος ἀναπτυσσόμενος, Θεοφρ. π Φυτ. Ἱστ. 7. 10, 1.

σπέρξομαι· «ὀργισθήσομαι» Ἡσύχ.

σπερύνειν· «σπείρειν» Ἡσύχ.

Σπερχειός, ὁ, δηλ. ὁ ὁρμητικός, ὁ σπεύδων (ἐκ τοῦ **σπέρχω**), ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας, Ἰλ.

σπερχνός, ή, όν, (σπέρχω) σπεύδων, ὁρμητικός, ταχύς, βέλος Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 454· καθόλου, ὁ σπεύδων, «βιαστικός», ἄγγελοι Αἰσχύλ. Θήβ. 285· οὕτως ἐπὶ νόσων καὶ ἀλγηδόνων, ὁρμητικός, δεινός, ὀξύς, Ἱππ. 483. 48., 577. 6, κ. ἀλλ. **II.** ἐνεργ., σπεύδων, ἐπείγων, «ταχύς, σπουδαῖος, ἄγαν ἐγκείμενος πρός τι, ἢ ἐπειγόμενος», καὶ «σπερχνόν· εἶδος ἱέρακος» Ἡσύχ.· οὕτω **σπερχνο-ποιός, όν**, ὁ αὐτ.

σπερχυλλάδην, Ἐπίρρ. (σπέρχομαι) «βιαστικά», ὁρμητικῶς, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 387· **σπερχυλλάδην κέκραγας**· «ἀγανακτήσας ὑλακτεῖς ἄγαν,— παρὰ τὸ σπέρχεσθαι» Ἡσύχ.

σπέρχω, Ὅμηρ., παρ' Ἀττικ. **ἐπι-, κατα-σπέρχω**· παρ' Ἡροδ., **περι-σπερχέω**·— τὸ ἐνεργ. ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ.— Παθ., Ὅμ.· ἀόρ. μετοχ. **σπερχθείς** Ἡρόδ. 1. 32, Πινδ. Ν. 1. 60. (Ἐκ τῆς √ΣΠΕΡΧ παράγονται ὡσαύτως τὰ **σπερχ-νός, σπέργ-δην, ἀ-σπερχ-ής, Σπερχ-ειός**· πρβλ. Σανσκρ. sparh, spṛih-ayâmi (appetere)· Ζενδ. spar-ez (niti)). Ποιητ. ῥῆμα (ἐν χρήσει καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογράφοις), θέτω εἰς ταχεῖαν κίνησιν·— ἀλλ' ἡ σημασία αὕτη τοῦ ἐνεργ. συμπεραίνεται μόνον ἐκ τοῦ παθ., ὅπερ = κινοῦμαι μεθ' ὁρμῆς ἢ μετὰ σπουδῆς, σπεύδω, «βιάζομαι», μετ' ἀπαρεμφ., ὁπότε σπερχοίατ' Ἀχαιοὶ .. φέρειν Ἄρηα Ἰλ. Τ. 317, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 211· ὁπότε σπ. ἐρετμοῖς Ὀδ. Ν. 22· σπ. μετά, ποτί τι Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1255, Ὀρφ. Λιθ. 700· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, κυμαίνομαι λυσσωδῶς, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1028. 61·— ἀλλ' ὁ Ὅμηρ. κατὰ τὸ πλεῖστον ποιεῖται χρῆσιν τῆς μετοχ. τοῦ παθ. ἐνεστ. **σπερχόμενος** ἀντὶ ἐπιρρ., ἐν σπουδῇ, μετὰ σπουδῆς, σπ. δ' ὁ γέρων ἑοῦ ἐπεβήσετο δίφρου Ἰλ. Ω. 322, πρβλ. Ψ. 870, Ὀδ. Ι. 101, κτλ.· νηῦς ἐπέκελσεν σπερχομένη Ν. 115· οὕτω καὶ Εὐρ. ἐν Ἀλκ. 255. **2)** μεταφορ., εἶμαι «βιαστικὸς» καὶ ὠργισμένος (ἀλλ' αἱ ἔννοιαι ταχείας κινήσεως καὶ ταχείας ἐξάψεως ἢ ὀργῆς συχνάκις συνδέονται), σπερχομένοιο γέροντος Ἰλ. Ω. 248, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 72· οὕτω, σπερχθείς ὁ αὐτ. Α. 32· σπερχθεῖσα θυμῷ, σπεύδουσα καὶ ὀργιζομένη, Πινδ. Ν. 1. 60· μὴ σπέρχου, «μὴ βιάζεσαι», Εὐρ. Μήδ. 1133· σπ. μέγα τι καὶ οὐ φατὸν Καλλ. εἰς Δῆλ. 60· σπέρχεσθαί τινι, εἶμαι ὠργισμένος πρός τινα, Ἡρόδ. 5. 33, Καλλ. εἰς Δῆλ. 158. **II.** ἀμεταβ. = τῷ παθ., ὅθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι, ὁρμητικῶς φέρονται, Ἰλ. Ν. 334, πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. 33. 7· ὁπότε σπέρχοιεν ἄελλαι (διάφορ. γραφ. σπερχοίατ') Ὀδ. Γ. 283· ἵππος σπέρχων Ὀππ. Κυν. 1. 342· εἰρεσίῃ σπ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀλ. 5. 295, Ἡσύχ.

σπές, σπέτε, προστ. ἀόρ. τοῦ **εἰπεῖν**, ὡς **σχές, σχέτε** τοῦ **ἔχω**, Ἐτυμολ. Μέγ. 740. 11.

σπέσθαι, ἀπαρ. ἀόρ. τοῦ **ἕπομαι**, ὡς τὸ **σχέσθαι** τοῦ **ἔχομαι**· «ἐπακολουθῆσαι» Ἡσύχ.

σπευδόντως, Ἐπίρρ., ἐν σπουδῇ, μετὰ σπουδῆς, Ἡσύχ.

σπεύδω, Ἐπικ. ἀπαρέμφ. **σπεύδεμεν** Ὀδ. Ω. 324· μέλλ. **σπεύσω** Ἀττ.· ἀόρ. **ἔσπευσα** Ἀττ., Ἐπικ. ὑποτ. **σπεύσομεν** ἀντὶ **-ωμεν**, Ἰλ. Ρ. 121· πρκμ. **ἔσπευκα** Παυσ. 7. 15, 11.— Μέσ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 151· μέλλ. **σπεύσομαι** Ἰλ. Ο. 402·— Παθ., πρκμ. **ἔσπευσμαι** Λουκ. Ἔρωτ. 33, κτλ. (Ἐκ τῆς √ΣΠΕΥΔ παράγεται ὡσαύτως τὸ **σπουδή**· πρβλ. Λατ. stud-eo, stud-ium, κατὰ μεταβολήν τινα ἀνάλογον πρὸς τὴν ἐν τῷ Αἰολ. **σπαλεὶς** ἀντὶ **σταλείς, σπολὰς** ἀντὶ **στολάς, σπάδιον** ἀντὶ **στάδιον**· ἴσως καὶ ἀρχ. Γερμ. spu-on, spuo-an, spua-tôn, Ἀγγλο-Σαξον. sped-an (speed)). **I.** μεταβ., θέτω εἰς κίνησιν, ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω, ταῦτα δ' ἅμα χρὴ σπεύδειν Ἰλ. Ν. 236· οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν Ὀδ. Τ. 137, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 38, Bornem. εἰς Ξεν. Συμπ. 7, 4· παῦσαι σπεύδων τὰ σπεύδεις Ἡρόδ. 1. 206· σπ. ἀθλίαν ὁδὸν Εὐρ. Ἴων 1226· σπ. οἱ μὲν ἴγδιν, οἱ δὲ σίλφιον, οἱ δ' ὄξος, ἐπρομηθεύθησαν ταχέως, ἡτοίμασαν, Σόλων 38· κλίμακας Εὐρ. Ι. Τ. 1351· οὕτω παρ' Ἡροδ. 8. 46, Δημοκρίτου σπεύσαντος, δέον νὰ ὑπονοήσωμεν τὸ ἀντικείμενον κατ' αἰτιατ.·— ὡσαύτως ζητῶ προθύμως, ἀγωνίζομαι περί τινος, μηδὲν ἄγαν Θέογν. 335, 401· σπ. βίον ἀθάνατον, ἀρετὰν Πινδ. Π. 3. 110, Ι. 4. 22 (3. 31)· εὐψυχίαν ἀντ' εὐβουλίας Εὐρ. Ἱκέτ. 161· τὴν ἡγεμονίαν Θουκ. 5. 16· χάριν τινὸς Εὐρ. Ἐκ. 1175· θανάτου τελευτάν Μήδ. 152· πόλεμόν τινι Ἡρ. Μαιν. 1133·— μετὰ ζήλου, προθύμως ἐκτελῶ τι ἢ ἐπισπεύδω, τι τῶν φέρει φρὴν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 599· τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα καὶ τοὐμὸν Σοφ. Ἠλ. 251· ἀγαθόν τινος Εὐρ. Ἐκ. 122· τὸ ἐφ' ἕκαστον Θουκ. 1. 141· σπ. ἀσπούδαστ' ἐπί τινι Εὐρ. Ι. Τ. 200· σπ. τὰ ἐναντία τινὶ Ἀνδοκ. 20. 4· ἐν συζητήσει, σπ. ἑαυτῷ ἐναντία Πλάτ. Πρωτ. 361Α· σπ. τοῦτο, ὅπως .. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 687Ε· μὴ σπεῦδ' ἃ μὴ δεῖ, μηδ' ἃ δεῖ σπεύδειν μένε Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 358·— ἑπομένης ὑποτακτ., εἰς τοὺς πλουσίους σπεύσω σ' ὅπως ἂν ἐγγραφῇς Ἀριστοφ. Ἱππ. 926.— Μέσ., σπευδομένα θυσίαν Αἰσχύλ. Ἀγ. 151.— Παθ., ξυνὸν πᾶσι ἀγαθὸν σπεύδεται Ἡρόδ. 7. 53· ἐσπευσμέναι χρεῖαι, ἀνάγκαι βιαστικαί, Λουκ. Ἔρωτ. 33· ἐσπευσμένος, ἐν σπουδῇ, Ἀππ. Καρχηδ. 8. 24. **2)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., σπεύσατε .. Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν, βιάσατε αὐτὸν νὰ ἔλθῃ ταχέως, Σοφ. Αἴ. 804· σπεῦσον .. κάπετόν τιν' ἰδεῖν, «τρέξε νὰ κυττάξῃς», νὰ εὕρῃς .., αὐτόθι 1165. **II.** συνηθέστερον ἀμεταβ., σπεύδω, βιάζομαι, Ἰλ. Θ. 191, Λ. 119, Ψ. 414, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 228, καὶ Ἀττ.· σπ. ἀπὸ ῥυτῆρος, μὲ ἀφειμένον τὸν χαλινόν, Σοφ. Ο. Κ. 900· σπ. δρόμῳ Εὐρ. Ἴων 1556· πεζῇ Ξεν. Ἀν. 3. 4, 49, κτλ.·— ἀγωνίζομαι, καταβάλλω προσπαθείας, προσπαθῶ προθύμως ἢ ζωηρῶς, ἐπὶ πολεμιστῶν μαχομένων, Ἰλ. Δ. 232, Ε. 667, κτλ.· ἐπὶ σιδηρουργῶν ἐργαζομένου, Σ. 373· ἐπὶ φορτηγῶν ζῴων, Ρ. 745· ἐπὶ μελισσῶν ἐργαζομένων, Ἡσ. Θ. 597· ὡς σὺ σπεύδεις, ὡς σὺ διισχυρίζεσαι, Πλάτ. Πρωτ. 361Β·— παροιμ., ὅταν σπεύδῃ τις χὠ θεὸς ξυνάπτεται Αἰσχύλ. Πέρσ. 742· σπεῦδε βραδέως, festina lente, Γέλλ. 10. 11· σπ. τινί, ἀγωνίζομαι ὑπέρ τινος ἄλλου, Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 65·— Συντάσσεται, **1)** μετὰ μετοχ., σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα (ἀντὶ σπουδαίως ἐπονήσατο) Ὀδ. Ι. 250, πρβλ. 310, Σοφ. Ἠλ. 935, Εὐρ. Μήδ. 761, Ἀριστοφ. Ἀχ. 179· καὶ τἀνάπαλιν **σπεύδων** εὕρηται ὡς ἐπίρρ., μετὰ σπουδῆς, μετὰ προθυμίας, τὼ δὲ σπεύδοντε πετέσθην Ἰλ. Ψ. 506· ἵκετο σπεύδων Πινδ. Π. 4. 167· εἰς ἀρθμὸν ἐμοὶ .. σπεύδων σπεύδοντί ποθ' ἥξει Αἰσχύλ. Πρ. 192· σπ. ἐδεήθει Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 1. **2)** μετ' ἀπαρ., εἶμαι πρόθυμος νά .., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 22, 671, Πινδ. Ο. 4. 21, Ν. 9. 50, Ἡρόδ. 8. 41, Αἰσχύλ. Ἀγ. 601, Σοφ., κλπ.· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, σπευδόμεναι ἀφελεῖν Αἰσχύλ. Εὐμ. 306. **3)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., εἶμαι πρόθυμος νά .., εἰρήνην ἑωυτοῖσι γενέσθαι Ἡρόδ. 1. 74· ἔσπευδεν εἶναι μὴ μάχας Ἀριστοφ. Εἰρ. 672, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 361Β· οὕτω, τὸ λεκτικοὺς γενέσθαι τοὺς συνόντας οὐκ ἔσπ. Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 1. **4)** μετ' ἐξηρτημένης προτάσεως, σπ. ὡς Ζεὺς μήποτ' ἄρξειεν Αἰσχύλ. Πρ. 203· σπ. ὅπως μή .. Πλάτ. Γοργ. 480Α· ἵνα .., ἵνα μή .. ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 264Α, Ἰσοκρ. 75Α· ὥστε μή, μετ' ἀπαρεμφ., Θεοφρ. π. Ὀσμ. 57. **5)** μετ' ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ, σπ. ἐς μάχην Ἰλ. Δ. 225· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, σπεύσομαι εἰς Ἀχιλλῆα, ἵνα .. Ο. 402· σπ. εἰς ἄφενον Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 24· εἰς ἀρετὴν Θέογν. 403· ἐς θαλάμους Εὐρ. Ἱππ. 183· ἐς τὰ πράγματα ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 599, κτλ.· εἰς ταὐτό τινι Ξεν. Κύρ. 1. 3, 4· δώματος εἴσω Εὐρ. Μήδ. 100· ἐπί τι Λυκοῦργ. 155. 10, Πλούτ., κλπ.· σπ. περὶ Πατρόκλοιο θανόντος, ἀγωνίζομαι περὶ αὐτοῦ, Ἰλ. Ρ. 121· ὑπέρ τινος Συλλ. Ἐπιγρ. 2147· πρός τινα Ἀριστοφ. Σφ. 1026, κτλ.· ὡσαύτως, σπ. ὁδὸν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 653. 3. **6)** μετ' ἐπιρρ., σπ. οἱ θέλες Σοφ. Τρ. 334· δεῦρο Ἀριστοφ. Ἀχ. 179· ἔνθα Ξεν. Ἀν. 4. 8, 14, κτλ. **7)** ταράττομαι, ἐνοχλοῦμαι κατὰ τὸ πνεῦμα, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΙΕ', 15, Α' Βασιλ. ΚΗ', 21, κ. ἀλλ.).

σπευστέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ σπεύσῃ, Ἀριστοφ. Λυσ. 320, Πολύβ. 4. 30, 5.

σπευστικός, ή, όν, σπεύδων, «βιαστικός», Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 3, 34.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἐτυμολ. Μέγ. 738. 27.

σπευστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει τις νὰ πράξῃ ἢ ἐπιδιώξῃ μετὰ προθυμίας, Α. Β. 63.

σπήεσσι, σπῆι, ἴδε ἐν λέξ. **σπέος**.

σπηλάδιον [ᾱ], τό, ὑποκορ. τοῦ **σπήλαιον**, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Παντ.» 1.— Περὶ τοῦ τύπου πρβλ. **ἐλάδιον** [ᾱ], Ἐτυμολ. Μέγ. 240. 3 (διάφ. γραφ. **σπηλᾴδιον**).

σπηλαιο-ειδής, ές, = **σπηλαιώδης**, Εὐστ. 187. 41., 892. 33.

σπήλαιον, τό, (σπέος) ὡς τὸ **σπῆλυγξ**, Λατιν. spelaeum, Πλάτ. Πολ. 514Α, 515Α, 539Ε. **2)** παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἀββ. Β', 15), φαίνεται ὅτι σημαίνει τὰ κρύφια μέλη ἢ αἰδοῖα. **3)** τόπος ὄπισθεν τῆς σκηνῆς ἐν τῷ θεάτρῳ, Πολυδ. Δ', 124.

σπηλαΐτης, ου, ὁ, ὁ ἐν σπηλαίῳ λατρευόμενος, ἐπίθετον θεῶν τινων, Παυσ. 10, 32, 5.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σπηλαιώδης, ες, ὅμοιος πρὸς σπήλαιον, κατάγειος οἴκησις σπ. Πλάτ. Πολ. 514Α.

σπηλαιώτης, ου, ὁ, ὁ κατοικῶν ἐν σπηλαίῳ, ἐρημίτης, Ἐκκλ.

σπηλυγγώδης, ες, = τῷ προηγ., Ἐτυμολ. Μέγ. 724. 3.— Ὡσαύτως **σπηλυγγοειδής**, ές, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ε. 405.

σπῆλυγξ, -υγγος, ἡ, (σπεος) = **σπήλαιον**, Λατ. speluncᵃ, εἶπεῖ σπήλυγγα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 17, 2, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 568· Νυμφῶν σπ. αὐτόστεγον Διονύσ. παρ' Ἀθην. 401F· πάντος ἐνὶ σπήλυγξι βαθείαις Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1028. 61.— Καθ' Ἡσύχ.: «**σπήλυγγες**· τὰ κοῖλα τῆς γῆς, σπήλαια».

σπίγγος, ὁ, = **σπίνος**, «ἰχθύς» Ἡσύχ.

σπιγνόν· «μικρόν, βραχύ» Ἡσύχ.

σπῖδής, ές, γεν. -έος, μόνον ἐν Ἰλ. Α. 754, διὰ σπιδέος πεδίοιο, ὅπερ ἑρμηνεύεται ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς Ἐνετικοῖς Σχολ. μνημονευομένων ἑρμηνευτῶν ὡς σημαῖνον ἢ μέγα, ἐκτεταμένον, ἀχανὲς πεδίον, ἢ πετρῶδες, δύσκολον, τραχύ· ἡ πρώτη ἑρμηνεία ἐπιβεβαιοῦται ἐξ ἄλλων τύπων, δηλ. σπίδιον μῆκος ὁδοῦ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 334 (ὅπερ ἑρμηνεύεται ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. διὰ τοῦ **μακρόν**)· **σπῖδόθεν** = **μακρόθεν**, Ἀντίμ. 74· **σπιδνός** = **πυκνός**, **συνεχής**, καὶ **σπιδέες** = **πλατύς**, **μέγας**, **πυκνός**, Ἡσύχ.· καὶ **σπίζω** = **ἐκτείνω**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 18, Εὐστ. 996. 22 κέξ. (ὅπερ φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ ῥιζικὸς τύπος τοῦ **σπιθαμή**).— Ὅθεν δυνάμεθα νὰ ἀπορρίψωμεν τὴν προτεινομένην ὑπὸ τοῦ Πτολ. Ἀσκαλ. καὶ ἄλλων διόρθωσιν, γραφόντων δι' ἀσπιδέος π. = ἀσπιδοειδοῦς, στραγγύλου·— μάλιστα τοιοῦτος τύπος ἐπὶ τοιαύτης σημασίας εἶναι ἀδύνατος· ἀλλὰ καὶ ἂν δεχθῶμεν τὴν γραφὴν **ἀσπιδέος**, πρέπει νὰ θεωρήσωμεν τὴν λέξιν ὡς = **σπιδῆς** μετ' **α** εὐφωνικοῦ προτασσομένου.

σπίζα, ἡ, (σπίζω) πτηνόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σπίνου ἢ φρυγίλου, Fringilla caelebs, Σοφ. Ἀποσπ. 382, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 4., 9. 7, 11· ἠΰτε γλαῦκα πέρι σπίζαι Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 4. 42.— Ὑποκορ. **σπιζίον**, τό, Ἡσύχ.

σπιζίας, ου, ὁ, μικρὸς ἱέραξ καταδιώκων τοὺς σπίνους καὶ τὰ στρουθία, Falco Nisus, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 1., 9. 36, 1.

σπιζίτης, ου, ὁ, πτηνόν τι, Parus major, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 4.— Καθ' Ἡσύχ. «εἶδος αἰγιθάλου ὄρνεου».

σπίζω, κελαδῶ, ὡς ὁ σπίνος, ἐπὶ τοῦ μικροῦ ἤχου μικρῶν πτηνῶν, ὡσαύτως **πιππίζω**, Λατ. pipio, Ἄρατ. 1024, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 3, 2.

σπίζω, ἐκτείνω, ἴδε ἐν λέξ. **σπιδῆς**.

σπῐθᾰμή, ἡ, (ἴδε **σπιδῆς**), τὸ διάστημα ὃ δύναταί τις νὰ περιλάβῃ μεταξὺ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ μικροῦ δακτύλου, «πιθαμή», Λατ. dodrans (Ἐτυμολ. Μέγ. ἐν λέξ. **παλαιστή**), ὡς ὡρισμένον μέτρον ἰσούμενον περίπου πρὸς 0,18 τοῦ μέτρου, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 2. 106, Ἱππ. Μοχλ. 865, ἂν καὶ τὸ σύνθετον **τρισπίθαμος** ἀπαντᾷ παρ' Ἡσιόδ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 424· ὡσαύτως παρὰ Πλάτ. ἐν Ἀλκ. 1. 126C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 28, 5, Πολιτ. 5. 3, 6· — μεταφορ., σπ. τοῦ βίου Διογενειαν. 8. 17, Ἡσύχ.— Πρβλ. **βαχμή**.

σπῐθᾰμιαῖος, α, ον, ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος κτλ. μιᾶς σπιθαμῆς, Ἱππ. π. Ἀρθρ. 834, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 45, 4, Πολιτικ. 7. 4, 10 (**σπιθαμαῖος** εἶναι πληημελὴς γραφή, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 544)·— ὡσαύτως **σπιθαμήσιος**, α, ον, Ἀθανάσ.

σπῐθᾰμώδης, ες, (εἶδος) = τῷ προηγ., διάφορ. γραφ. παρὰ Διοσκ. 4. 59.

σπιθίαι· «σανίδες νεὼς» Ἡσύχ.

σπίκανον· «σπάνιον» Ἡσύχ.

σπῐλᾰδώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς βράχον, βραχώδης, Στράβ. 777.

σπιλάζω, = **σπιλόω**, Βασίλ.

σπίλαξ· «μῶλος ὁ πλατανώδης» Ἡσύχ.

σπῖλάς (Α), -άδος, ἡ, βράχος πρὸς ὃν προσκρούουσι τὰ κύματα, σκόπελος (ἀντίθετον τῷ ὕφαλοι πέτραι ἐν Ἀνθ. Π. 11. 390), νηὰς γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν κύματα Ὀδ. Γ. 298· δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης Ε. 401 (ἴδε ἐν λ. **πάγος**)· ἐφ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσι Σοφ. Ἀποσπ. 341· πλαγκταὶ σπ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 932· πέτρα σπ. ὁ αὐτ. Γ. 1294· ῥεῖθρον ἀπὸ σπ. Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 4. 6· — καθόλου, πλάξ, Σοφ. Τρ. 678· βράχος κοῖλος, σπήλαιον, Σιμων. (;) 191. **II**. ὡς ἐπίθετ., πετρώδης, ἀργιλώδης, γῆ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 4, 4.

σπῖλάς (Β), -άδος, ἡ, = **σπίλος** (ὁ), κηλίς, κατάστικτον σπιλάδεσσι πυρσῆσιν Ὀρφ. Λιθ. 614·— ἐν τῇ Ἐπιστ. τοῦ Ἰούδ. 12 ἀμφότερα ἁρμόζουσιν εἰς τὴν ἔννοιαν καὶ τὸ **σπιλὰς** = κηλίς, καὶ τὸ **σπιλὰς** = βράχος. — Καθ' Ἡσύχ. «καὶ περιέχόμεναι τῇ θαλάσσῃ πέτραι».

σπίλη, ἡ, = **σπίλος** (ὁ), Ἡσύχ.

σπιλο-λογέω, συλλέγω κηλῖδας, κηλιδώνω, μολύνω, τι Ἐκκλ.

σπίλον, τό, μόνον ἐν τῷ πληθυντ., χορδαὶ ἐξ ἐντέρων, Ἡσύχ. **II**. = **στέμφυλα**, ὁ αὐτ.

σπίλος, ὁ, = **σπιλάς**, βράχος, κρημνός, Ἀριστ. π. Κόσμ. 3, 4, Ἄρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. θαλ. 12, Λυκόφρ., κλπ. [ῐ̄ ἐν Λυκόφρ. 188, πρβλ. Ἴωνα παρ' Ἡσυχ., ὥστε ὁ τονισμὸς **σπῖλος** εἶναι ἡμαρτημένος].

σπίλος [ῐ], ὁ, κηλίς, στίγμα, ῥύπος, «λέρα», ἐλάττωμα, Δωρίων παρ' Ἀθην. 297C· σπ. αἵματος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 11, 3· σπ. σελήνης Πλούτ. 2. 921F· μάλιστα ἐπὶ τοῦ σώματος, Διοσκ. 1. 39· Λουκ. Ἔρωτ. 15, κτλ.·— μεταφορ., κηλὶς ἀκαθαρσίας ἢ παρανομίας, μίασμα, Λῦσις παρ' Ἰαμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 162· ἐπὶ προσώπων, Διον. Ἅλ. 4. 24 (ἴσως μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς λέξ. **πῦλοι**), Ἐπιστ. πρ. Ἐφεσ. ε', 27. Οἱ Ἀττικ. χρῶνται ἀντ' αὐτοῦ τῇ λέξ. **κηλίς**, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 23. [Ἐν τῷ ἰσοδυνάμῳ **σπιλὰς** (Β) καὶ ἐν τῷ συνθέτῳ **ἄσπιλος** τὸ ι εἶναι βραχύ· ὥστε δὲν τονίζεται **σπῖλος**].

σπῐλόω, κηλιδώνω, μολύνω, μιαίνω, ῥυπώνω, «λερώνω», Διον. Ἅλ. 9, 6, Ἐπιστ. Ἰακώβ. γ', 6, Κλήμ. Ἀλ. 295·— Παθ., μετοχ. πρκμ. **ἐσπιλωμένος** Λουκ. Ἔρωτ. 15, Ἐπιστ. Ἰούδ. κγ', πρβλ. **ψελιόω**.

σπῐλώδης, ες, (**σπιλάς**. **σπίλος**, ἡ) βραχώδης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 19, Πολύβ. 10. 10, 7. Ὁ Λοβέκ. (Φρύν. 28), προτιμᾷ τὴν γραφὴν **σπιλαδώδης**, ἀλλ' ἴδε Δινδ. εἰς Θησ. Στεφ. ἐν λέξει.

σπίλωμα, τό, μίασμα, κηλίς, «λέρα», κόπρος, ἀκαθαρσία, Ἑβδ. (Ἡσαΐ. ΚΗ', 8).

σπῐλωτός, ή, όν, (σπιλόω) κεκηλιδωμένος, «λερωμένος», Γλωσσ.

σπίνα ἢ **σπίνη**, ἡ, = **σπίνος**, Ἡσύχ. **II**. εἶδος ἰχθύος, Ἄλεξ. ἐν «Ἐρετρ.» 1.

σπινθᾰρίς, -ίδος, ἡ, = **σπινθήρ**, «σπίθα», Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 522· **σπινθάρυξ**, -υγος, ἡ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1544.

σπινθεύω, ἐκπέμπω σπινθῆρας, σπινθηροβολῶ, Ἡσύχ.

σπινθήρ, -ῆρος, ὁ, «σπίθα», Ἀριστοφ. Πλ. 1053, Ἀριστ. Φυσ. 3. 5, 19, π. Οὐρανοῦ 1. 7, 18· ἐπὶ ἀστέρος, τοῦ δὲ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἴενται Ἰλ. Δ. 77· μεταφορ., σπ. Μεγαρικοῦ ψηφίσματος ἐξεφύσησεν πόλεμον Ἀριστοφ. Εἰρ. 609· ἐκ τούτου τοῦ σπ. ἐξεκαύθη πόλεμος Πολύβ. 18, 22, 2· ὀφθαλμοὺς σπινθῆρας ἔχεις Ἀνθ. Π. 12. 196. (Πρβλ. Λατ. scintilla).

σπινθῆραξ, -ακος, ὁ, = **σπινθήρ**· τύπος ὑποτιθέμενος ἐκ τῆς λ. **σπινθηράκισμα**, τό, Βυζ.· **σπινθηράκιον**, τό, Γρηγ. Νύσσ.· **σπινθηρακκώδης**, ες, Κραμήρου Ἀνέκδ. Παρ. 4. 324.

σπινθηρίζω, ἐκπέμπω σπινθῆρας, σπινθοβολῶ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 8, 7, π. Σημ. Ὑδάτ. 1. 19· οὕτω **σπινθηριάω**, Θεόδ. Πρόδρ.· **σπινθηράκιζω**, Νικήτ. Χρον. 17D. **II**. προξενῶ τὴν ἐκπομπὴν σπινθήρων, Πλούτ. 2. 893C.

σπινθηρο-βόλος, ον, ἐκπέμπων σπινθῆρας, Ἰω. Χρυσ.· — **σπινθηροβολέω**, Βυζ.

σπινθηρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς σπινθῆρα, Ἐπιφάν., κλπ.

σπῑνίδιον [ῐδ], τό, ὑποκορ. τοῦ **σπίνος**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 344. 7· ὡσαύτως **σπινίον**, τό, Εὔβουλ. ἐν Ἀδηλ. 14.

σπίνος, ὁ, (σπίζω) πτηνόν τι μικρόν, ἡ σπίνα, Fringilla spinus, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1079, Εἰρ. 1149, Εὔβουλ. ἐν Ἀδηλ. 15a. 5, κτλ.· σπ. στρουθὸς Θεοφρ. π. Σημ. Ὑδάτ. 3. 2·— τὸ ὄνομα **σπίνος** ἔτι διατηρεῖται ἐν Χίῳ.— Παρ' Ἡσυχ. ὡσαύτως **σπίνα**, **σπίγγος**. **II**. εἶδος λίθου ἀναπτοντος εὐθὺς ὡς ἐγγίσῃ αὐτὸν ὕδωρ, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 41, Θεοφρ. π. Λίθ. 13.

σπῑνός, ή, όν, = **ἰσχνός**, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 202· οὕτω **σπινώδης**, ες, Πτολ.

σπλαγχνεύω, ἐσθίω τὰ ἔγκατα (σπλάγχνα) τοῦ θύματος μετὰ τὴν θυσίαν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 984· πρβλ. Λατ. viscerᵃtio, καὶ ἴδε Δίωνα Κ. 37. 30, Δωρόθ. παρ' Ἀθην. 410Δ.— Παθητ., ἐσπλαγχνευμένων τῶν ἱερῶν Διον. Ἅλ. 1. 40. **II**. προφητεύω ἐκ τῶν σπλάγχνων (πρβλ. **σπλαγχνοσκόπος**), Στράβ. 154· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Πολυδ. Α', 27.

σπλαγχνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σπλάγχνον**, ἐν τῷ πληθ., Δίφιλ. ἐν «Ἀπλήστῳ» 1. 2.

σπλαγχνίζομαι, ἀποθ., αἰσθάνομαι οἶκτον, συμπάθειαν, ἔλεος, ἐπί τινι Εὐαγγ. κ. Μᾶρκ. ς', 34, η', 2, κτλ.· περί τινος Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. θ', 36·— τὸ ἐνεργ. **σπλαγχνίζω** ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Β' Μακκ. ς', 8), = **σπλαγχνεύω**.

σπλαγχνικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὰ σπλάγχνα, φάρμακα Διοσκ. 1. 81.

σπλαγχνισμός, ὁ, τὸ ἐσθίειν τὰ σπλάγχνα τῶν θυμάτων, Λατ. visceratio, Ἑβδ. (Β' Μακκ. ς', 7, κ. ἀλλ.).

σπλάγχνον, τό·— κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **σπλάγχνα**, τὰ ἐντόσθια, μάλιστα τὰ εὐγενέστερα αὐτῶν, ἡ καρδία, οἱ πνεύμονες, τὸ ἧπαρ, οἱ νεφροί (viscera thoracis), τὰ ὁποῖα κατὰ τὰς θυσίας ἐφυλάσσοντο καὶ ἠσθίοντο ὑπὸ τῶν θυόντων κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς εὐωχίας αὐτῶν (διακρίνονται δὲ ἀπὸ τῶν ἐντέρων ἢ τῆς κοιλίας (viscera abdominis), ὡς ἐν τῇ Λατιν. τὰ viscera ἀπὸ τῶν intestina παρὰ Κέλσ., πρβλ. Ἡρόδ. 2. 40, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1221, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3, 4, 1 κέξ.)· σπλάγχν' ἐπάσαντο Ἰλ. Α. 464, Ὀδ. Γ. 9· ὄλκε δ' ἄρα σπλάγχνων μοῖρας αὐτόθι 40· σπλάγχνα δ' ὀπτήσαντες ἐνώμων Γ. 252, πρβλ. Ἀριστοφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εἰρ. 1105· — ἐντεῦθεν καὶ ἡ μετὰ τὴν θυσίαν εὐωχία, Λατ. visceratio, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 410, Σφ. 654, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. VI. 17., 2656. 11, κ. ἀλλ.· — ὡσαύτως ἐπὶ μαντείας, σπλάγχνων τε λειότητα Αἰσχύλ. Πρ. 493, πρβλ. Εὐρ. Ἰκέτ. 212, Αἰσχίν. 76. 27. **2)** ἂν καὶ τὰ **σπλάγχνα** κατὰ τὸ πλεῖστον διακρίνονται ἀπὸ τῶν ἐντέρων, ὅμως ἡ λέξις ἐνίοτε ἁπαντᾷ καὶ ἐπὶ τῶν ἐντέρων, πρβλ. Εὐρ. Ἡλ. 828 κέξ., πρὸς στίχ. 838 κέξ. **3)** οἱονδήποτε μέρος τῶν ἐντοσθίων, ὑπὸ σπλάγχνων ἐλθεῖν, ἔρχομαι ἐκ τῆς μήτρας, ἐπὶ βρέφους, Πινδ. Ο. 6. 73. Ν. 1. 53· τῶν σῶν .. ἐκ σπλάγχνων ἕνα Σοφ. Ἀντ. 1066· μητρὸς ἐν σπλάγχνοις Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 691. 2· — καὶ ἐν τῷ ἐνικῷ, τὸ κοινὸν σπλ. οὗ πεφύκαμεν Αἰσχύλ. Θήβ. 1031· ἐπὶ τῶν πνευμόνων, μόχθοις ἀρθροκμῆσι φυσιᾷ σπλ. ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 249· τοῦ γείτονος αὐτῷ σπλάγχνου, ἐπὶ τοῦ ἥπατος καὶ τοῦ σπληνός, Πλάτ. Τίμ. 73C. **II.** μεταφορ., ὡς παρ' ἡμῖν ἡ καρδία, ἕδρα τῶν αἰσθημάτων, ὀρέξεων, διαθέσεων, μάλιστα τῆς ὀργῆς, σπλ. θερμαίνειν κότῳ Ἀριστοφ. Βάτρ. 844· τὰ σπλ. ἀγανακτεῖ αὐτόθι 1006· μορφὸς ὑπὸ σπλάγχνοις ἔχειν Εὐρ. Ἄλκ. 1009· καὶ καθόλου, τῆς στενοχωρίας ἢ ἀνησυχίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 995· σπλάγχνα δέ μου κελαινοῦται ὁ αὐτ. ἐν Χο. 413· ἐπὶ οἴκτου, Ἐπιστ. πρ. Φιλ. α', 8, 6', 1, κτλ.· — οὕτως ἐν τῷ ἐνικῷ, Σοφ. Αἴ. 995, Εὐρ. Ὀρ. 1201, Ἱππ. 118· ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν, δηλ. μανθάνω τὴν ἀληθῆ φύσιν του, ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 220· ἀνδρὸς πονηροῦ σπλ. οὐ μαλάσσεται Μενάνδρ. Μονόστιχ. 31. (Ἐντεῦθεν **σπλαγχνίζομαι**· ἴδε ἐν λ. **σπλήν**).

σπλαγχν-όπτης, ου, ὁ, ὁ ὀπτῶν, ψήνων σπλάγχνα, ἀλλὰ μόνον ὡς κύριον ὄνομα δούλου τινὸς τοῦ Περικλέους, Πλιν Η. Ν 22. 20., 34. 19.

σπλαγχνο-σκόπος, ον, ὁ ἐξετάζων νὰ σπλάγχνα τοῦ θύματος ὅπως προφητεύσῃ ἐξ αὐτῶν, Λατ. exlispex, Θεοφάν. Χρον. 43C. — ἐντεῦθεν τὸ ῥῆμα **σπλαγχνοσκοπέω**, Σωκρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 3. 13, καὶ οὐσιαστ. **σπλαγχνοσκοπία**, ἡ, Ἑρμείας ἐν Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 109.

σπλαγχνο-τόμος, ον, ὁ ἀνατέμνων, κόπτων τὰ σπλάγχνα, Ἀθήν. 147Α· ἐντεῦθεν οὐσιαστ. **σπλαγχνοτομία**, ἡ, τὸ κόπτειν τὰ σπλάγχνα· καὶ ἐπίθ. **σπλαγχνοτομικός**, ή, όν, Τζέτζ. εἰς Ἰλ. σ. 97, 108. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 319.

σπλαγχνο-τύπος [ῠ], ον, ὁ πλήττων, βλάπτων τὸν στόμαχον, κτλ., Βυζ.

σπλαγχνο-φάγος [ᾰ], ον, ὁ ἐσθίων σπλάγχνα, ἀετὸς Ψευδο-Πλούτ. 2. 1153Α, πρβλ. Ἑβδ. (Σοφ. Σολομ. ΙΒ', 5).

σπλαχρός· «μεμιασμένος» Ἡσύχ.

σπλεκάω, ἔρχομαι εἰς σαρκικὴν μῖξιν, συνουσιάζομαι (ἴδεν **διασπλ-**), φέρεται καὶ **πλεκάω**. **σπεκλάω**, Ἀριστοφ. Λυσ. 152, Πολυδ. Ε', 93. Ἐντεῦθεν οὐσιαστ. **σπλέκωμα**, τό, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1083, Ἡσύχ. (Ῥίζα ὑποτίθεται ἡ τοῦ **πλέκω**, Hemst. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1082).

σπληδός, ὁ, = **σποδός**, Λυκόφρων 483, Νικ. Θηρ. 763· — **σπληδώ**, ἡ, Ἡσύχ.

σπλήν, ὁ, γεν. **σπληνός**· — ἡ «**σπλήνα**», Ἡρόδ. 2. 47, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 421, Ἀντιφάν. ἐν «Φιλωτ.» 1. 8· τὸν σπλῆνα ἐκβάλλειν, ἐπὶ τοῦ ἐκ τῆς μερίμνης καὶ στενοχωρίας ἀποθνήσκοντος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 3. **2)** πληθ. **σπλῆνες**, πάθη, ἀσθένεια τοῦ σπληνός, Ἱππ. Ἀφ. 1248. 3. **3)** αἰγὸς σπλήν, ὄνομα τῆς μαλάχης, Διοσκ. 2. 144. **II** = **σπληνίον**. Ἱππ. π. Ἰητρείων 745. (Συγγενὲς πρὸς τὸ **σπλάγχνον**· πρβλ. Σανσκ. plihan· Λατιν. lien· Σλαυ. slezena· Λιθ. bluznis).

σπληνάριον, τό, = **σπληνίον** I, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 1. 54.

σπληνιάω, ἔχω σπλῆνα, πάσχω ἐξ ἐξογκώσεως τοῦ σπληνός, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 7, 15, Προβλ. 9. 5.

σπληνίδιον [Ῐ], τό, = **σπληνίον**, Ἀλέξ. Τραλλ. 8. 480.

σπληνίζομαι, ἀποθ., = **σπληνιάω**, Γρηγ. Ναζ.

σπληνικός, ή, όν, (σπλήν) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σπλῆνα, ἡ σπλ. ἀρτηρία Ἀνέκδ. Ὀξων. 3. 120. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὁ πάσχων τὸν σπλῆνα, «ὑποχανδριακός», Μάχων παρ' Ἀθην. 348Ε, πρβλ. Foës. Oec. Hipp. ἐν λέξ. **σπλήν**.

σπληνίον, τό, ἐπίδεσμος ἢ πτύγμα ἐκ λίνου βεβαμμένου εἰς φάρμακον ἢ ἀλειλιμμένον μὲ ἀλοιφὴν κ. τ. τ. πρὸς ἐπίθεσιν ἐπὶ πληγῆς, κατάπλασμα, Ἱππ. Ἀγμ. 769, Φιλήμ. ἐν Ἀθήλ. 25· πρβλ. Foës. Oecon. Hipp. ἐν λέξ. **σπλήν**. **II.** φυτόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τῆς πτερίδος, spleenwort, = **ἀσπλήνιον**, Διοσκ. 3. 151. — Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Θεόγνωστ. 123. 20.

σπληνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **σπληνίον** I, Ἱππ. 467. 42.

σπληνῖτις, -ιδος, ἡ, ἡ ἀνήκουσα εἰς τὸν σπλῆνα, φλὲψ σπλ., αἱματοφόρον τι ἀγγεῖον τοῦ σπληνός, Συέννεσ. παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 2, 7, Ρουῦφος.

σπληνο-δάπανος, ον, ὁ καταστρέφων, φθείρων τὸν σπλῆνα, Νικόλ. Μυρεψ.

σπληνόομαι, Παθ., ἐπιθέσουσιν εἰς ἁμὲ πτύγμα φαρμάκῳ βεβαμμένον (**σπληνίον** I), φασκιώνομαι διὰ σπληνίου, Ὀριβάσ. ἐν Coll. Χειρουργ. σ. 90. **II.** διασπίλλομαι, δέγκοῦμαι, [τὸ αἷμα] ὑφ' οὗ σπληνοῦται τὸ ἧπαρ Φιλόστρ. 350.

σπληνώδης, ες, = **σπληνικός**, Ἱππ. Ἀφ. 1257, κτλ.

σπογγάριον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **σπόγγος**, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 5. 9. **II.** εἶδος ἀλοιφῆς τῶν ὀφθαλμῶν, Ἀλέξ. Τραλλ. 2. 127.

σπογγεύς, έως, ὁ, = **σπογγοθήρας**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 6, Προβλ. 32. 5.

σπογγία, Ἰων. **σπογγίη**, ἡ, = **σπόγγος**, «σφογγάρι», Λατ. spongia, Ἀριστοφ. Βάτρ. 482, 487, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 14, 3, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 10· **σπογγιὰς μαλακώτερον** τὸ πρόσωπον Κωμ. Ἀνώνυμ. 285· **σπογγιᾶς ἔπαινος**, λέγεται ἐπὶ μεθύσου, Αἰσχίν. 42. 40. — Περὶ τοῦ Ἀττ. καὶ Ἰων. τονισμοῦ ἴδε Γρηγ. Κορ. σ. 148, Σουΐδ.

σπογγίας, ου, ὁ, = τῷ προηγ., Ἀριστοφ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Αἰσχίν. 42. 40· ἴδε Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 4. 647.

σπογγιτεύς, ἡ, ἀμφιθ., τύπος ἀντὶ **σπογγεύς**, παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 6, 5.

σπογγίζω, μέλλ. -**ίσω**, ἀπομάττω διὰ σπόγγου, Ἀριστοφ. Θεσμ. 247· τὰ βάθρα Δημ. 313. 12· τὰ ὑποδήματα Ἀθήν. 351Α, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 22, 31. **II** σπογγίζων ἀποβάλλω, ἀπαφίσκω, «σφογγίζω», τὸν ἱδρῶτα .. ἀπ' ἐμοῦ σπόγγισον Φερεκρ. ἐν «Ἐπιλήσμονι» 7.

σπογγίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σπόγγος**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 463, Ἡσύχ.· ἴδε **σπόγγος** ἐν τέλ.

σπόγγισμα, τό, τὸ διὰ σπόγγου ἀποματτόμενον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ.

σπογγιστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ σπογγίζειν· ἡ σπογγιστικὴ (δηλ. τέχνη) Πλάτ. Σοφ. 227Α.

σπογγίστης, ου, ὁ, ὁ ἀνήκων εἰς σπόγγον, ὁ ἐντὸς σπόγγου εὑρισκόμενος, ἢ ὅμοιος πρὸς σπόγγον, ἐπὶ λίθου, παρὰ Πλιν. ἐν Ν. Η. 37. 10, πρβλ. Ψελλ. ἐν Ideler Phys. 1. 244.

σπογγο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς σπόγγον, σπογγώδης, Ἱππ. π. Ἀρχ. Τητρ. 17., 274. 41, κ. ἀλλ.· πρβλ. **σπογγώδης**. — Ἐπίρρ. -**δῶς**, Ἐπίκουρ. παρὰ Στοβ. ἐν Ἐκλ. 1. 532.

σπογγο-θήρας, ου, ὁ, δύτης ἁλιεύων σπόγγους, «σπογγαλιεύς», «σφουγγαρᾶς», Πλούτ. 2. 950Β, 981Ε — ἡ σπογγοθηρικὴ (Αἴγυπ. τέχνη) Πολυδ. Ζ', 137. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Λ', σ. 14.

σπογγο-καλυμβητής, οῦ, ὁ, = τῷ προηγ., Λυκοῦργ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 137, Α. Β. 301,

σπογγο-λαγίς, συνάγω διὰ σπόγγου, «πέρνω μὲ τὸ σφουγγάρι», σφογγίζω, τὰς ψῖχας Παλλαδ. Δαυτ. 41.

σπόγγος, ὁ, «σφογγάρι», σπ. πολυτρήτοισι τραπέζας γίζον Ὀδ. Δ. 111, πρβλ. Χ. 439· σπόγγῳ ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ Ἰλ. Σ. 414· ὑγρώσασα σπόγγος ὥλεσεν γραφήν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1329· ἐν χρήσει ἐν τῷ λουτρῷ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 50, Κράτης ἐν «Θηρ.» 2· πρὸς καθαρισμὸν ὑποδημάτων, Ἀριστοφ. Σφ. 600, ἴδε ἐν λέξ. **σπογγίζω**. Περὶ τῆς φύσεως αὐτῶν ἴδε Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 18., 8. 1, 7· περὶ τοῦ τρόπου, **καθ'** ὃν θηρεύουσιν ἢ ἁλιεύουσιν αὐτούς, αὐτόθι 9. 37, 6. **II** πᾶσα σπογγοειδὴς οὐσία, σικυώνης σπ. Ἱππ. 679, 33· οἱ σπόγγοι, οἱ κατὰ τὸν λαιμὸν ἀδένες, ὡς ἐκ τῆς ὁμοιότητος αὐτῶν πρὸς σπόγγους καὶ ἐκ τοῦ ὅτι εὐκόλως οἰδαίνονται, ὁ αὐτ. 1121Ε, Γαλην. (Τὸν τύπον **σφόγγος** θεωρεῖ ἀμφίβολον ὁ Elmsl. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 463, Δοβέε εἰς Φρύν. 113, ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἐτυμολογικοὶ λόγοι, ἐξ ὧν γίνεται πιθανὸν ὅτι ὁ διὰ τοῦ φ τύπος ἦτο ὁ ἀρχαιότερος, ἴδε ἐν λέξ. **σαμφός**).

σπογγο-τήρας, ου, ὁ, ὁ τηρῶν, παρατηρῶν ἢ παραφυλάττων τὸν σπόγγον, μικρόν τι ζωῦφιον ὡς ἀράχνη ἐνοικοῦν ἐντὸς τῶν σπόγγων, Πλούτ. 2. 980Β· πρβλ. **πιννοτήρης**. — Ἀλλὰ κατὰ Χ. Χαριτωνίδην ἐν Ποικίλοις Φιλολογ. τ. Α', σελ. 9 κέξ. **σπογγοτήρης** μόνον ὀρθόν.

σπογγο-τόμος, ου, ὁ, ὁ κόπτων σπόγγους ἐκ τῶν βράχων, Ὀππ. Ἁλ. 2. 436., 5. 612, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Ἱκ. 412. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 319.

σπογγώδης, ες, = **σπογγοειδής**, Ἱππ. 270. 30, Ἡσύχ.

σποδά, ἡ, φαίνεται ὅτι εἶναι λέξ. Λακων. ἀντὶ **σποδιά**, Ἀριστοφ. Λυσ. 173.

σπόδειος, ἴδε **σπόδιος**.

σποδ-εύνης, ου, ὁ, ὁ κείμενος **ἐπὶ τέφρας**, **κοιτώμενος**, ἐπὶ τῆς στάκτης, Ἀνθ. Π. 15. 26.

σποδέω, κοπανίζω, τρίβω, συντρίβω, τοὺς καδίσκους συγκεραυνώσω σποδῶν Κρατῖν. ἐν «Πυτίνῃ» 8. 4, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1376, Βατρ. 662, Ὄρν. 1016· σπ. τοῖς κονδύλοις ἢ αὐτ. ἐν Λυσ. 366· πρβλ. **ἀπο-**, **κατα-σποδέω**. — Παθ., σποδούμενος νιφάδι, χιονιζόμενος, Εὐρ. Ἀνδρ. 1129· πρὸς πέτρας σπ., ῥιπτόμενος κατὰ τῶν βράχων, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1238· ἁπλ., στρατὸς κακῶς σπ., ἐν κακῇ καταστάσει, Αἰσχύλ. Ἀγ. 670. **II.** = βινέω, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 942, 1016. — Παθ., ἐπὶ τῆς γυναικός, αὐτόθι 908, Θεσμ. 493· ἐπὶ παίδων, ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 113. **III.** τρώγω ἀπλήστως, κατατρώγω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1306· ὀβελίαν Φε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρεκρ. ἐν «Ἐπιλήσμονι» 1· πρβλ. **παίω** (B). **IV.** παρὰ Διφίλ. ἐν «Ἀπολιπούσῃ» 1. 12, ἀψινθίῳ σποδῆσαν (πιεῖν τους μὲ ἀψίνθιον), φαίνεται ἤδη ἐξ εἰκασίας τοῦ Διν. (Οὐδεμία ἐνδειξις ὑπάρχει ὅτι τὸ ῥῆμα τοῦτο σχετίζεται πρὸς τὴν λέξιν **σποδός**, πλὴν ἴσως παρὰ Κρατίνῳ, ἔνθ' ἀνωτ.). — Καθ' Ἡσύχ.: «παίειν· συγγίνεσθαι», καὶ «σποδέωντο· ἐμάχοντο, ἐτύπτοντο».

σποδησι-λαύρα, ἡ, ἡ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς περιφερομένη, πόρνη τοῦ δρόμου, δρομάς, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 106.

σποδιά, Ἰων. **-ιή**, ἡ, σωρὸς σποδοῦ, τέφρας, Ὀδ. Ε. 488, Εὐρ. Κύκλ. 615, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 1. 9· σποδιῇ «κεχρισμένος Καλλ. εἰς Ἄρτ. 69· συχν. ἐν ἐπιταφίοις ἐπὶ τῶν νεκρῶν, Ἀνθ. Π. 7. 279, 435, κ. ἀλλ.· σκωρία τῶν μετάλλων, Διοσκ. 5. 85, Ἡσύχ. **II.** μεταφορ., πρβλ. **σποδὸς IV.**

σποδιάζω, = **σποδίζω**, ὄρτος σποδιασθεὶς Ψελλ. ἐν τοῖς τοῦ Boiss. Ἀνεκδ. 3. 217.

σποδιαῖος, α, ον, = **σπόδιος**, παρὰ τῷ Salmas. in Solin. 181E.

σποδιακός, ή, όν, ὁ ἐκ σποδίου, ἐκ σκωρίας πεποιημένος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Παύλ. Αἰγ.

σποδιάς, -άδος, ἡ, δένδρον ἐκ τοῦ εἴδους τῆς κοκκυμηλέας, «ἀγριοδαμασκηνιά», Tullace, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 6, 4· φέρεται **σποδιὰς** παρ' Ἀθην. 50B.

σποδίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, ψήνω ἐντὸς τῆς σποδοῦ, μύρτα καὶ φηγοὺς πρὸς τὸ πῦρ σπ. Πλάτ. Πολ. 372C· ἢ με κεραυνῷ .., σπόδισον, κατάκαυσόν με μέχρι τέφρας, «ὄπτησον, φλέξον» Ἡσύχ., Ἀριστοφ. Σφ. 329· σπ. τὰς τρίχας, κατακαίω, «τσουρουφλίζω», Διόδ. 3. 25· πρβλ. **ποδίζω**. **II.** ἀμεταβ., ἔχω χρῶμα τῆς τέφρας, Διοσκ. 5. 170.

σπόδιον, τό, = **σποδὸς III**, Ποσειδών. παρὰ Στράβ. 163.

σποδιόομαι, μεταφορ., καίομαι βραδέως καὶ κατὰ μικρόν, μεταφορ., Νικήτ. Χρον. 166D.

σπόδιος, α, ον, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς τέφρας, φαιός, «στακτερός», «ψαρός», ὄνος Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 6. 43 (ἔνθα ὁ Bgk. **σπόδειος**), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 271. **2)** ὁ ἀνήκων εἰς τέφραν, ἐκ τέφρας, ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Παυσ. 9. 11, 7 (κοινῶς **Σπόνδιος**), 9. 39, 9. **3)** μεταφορ., ἴδε **σποδὸς IV.**

σποδίτης ἄρτος [ῐ], ὁ, ἠψημένος ἐπὶ τῆς θερμῆς σποδιᾶς, Δίφιλ. ἐν «Διαμαστ.» 1.

σποδο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς τέφραν, τεφρόχρους, ὡς τὸ **σπόδιος**, Ἱππ. 1221B, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 2., 9. 22, 2·— οὕτω **σποδιώδης**, ες, Ἑρωτιαν.

σποδόεις, εσσα, εν, πλήρης σποδοῦ, κονιορτώδης, τέφρη Χρησμ. Σιβ. 4. 178.

σποδο-κράμβη, ἡ, **σποδὸς** κράμβης, Συνέσ. ἐν Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλ. 8. 245.

σποδόομαι, Παθ., κατακαίομαι καὶ μεταβάλλομαι εἰς σποδόν, εἰς τέφραν, Ἱππ. 667. 10, Λυκόφρ. 178, Ἀνθ. Π. 10, 90. **II.** Μέσ., ἐσποδώσαντο τὰς κεφαλάς, μὲ σποδὸν ἐκάλυψαν τὰς κεφαλάς των, ἐκόκκισαν μὲ στάκτην, Ἐβδ. (Ἰουδὶθ Δ', 11).

σποδόρχης, ου, ὁ, (σποδέω) εὐνοῦχος, «μουνοῦχος», Εὐσταθ. 1431. 47.

σποδός, ἡ, ἡμίσβεστος τέφρα, «χόβολη», ἡ ἐκ ξύλου τέφρα, Ὀδ. Ι. 375, Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 238, Σαφ. Ἀντ. 1007· καθόλου, τέφρα, στάκτη, Ἡρόδ. 2. 140· ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντείᾳ σποδῷ, ἐπὶ τῆς τέφρας τοῦ βωμοῦ, Σοφ. Ο. Τ. 21· ἐπὶ τῶν νεκρῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 435, 443, Χο. 687, Σοφ. Ἠλ. 758, κτλ.· ἀμφὶ σποδὸν κάρα κεχύμεθα, εἰς ἔνδειξιν πένθους, Εὐρ. Ἱκέτ. 826, πρβλ. 1160· σποδὸς δὲ τἄλλα Περικλέης, Κόδρος, Κίμων Ἄλεξ. ἐν «Ἀσωτοδιδασκάλῳ» 1. 12· — ἦτο Περσικὴ τιμωρία ἡ ἐγκλεισις τῶν καταδίκων εἰς δωμάτιον πλῆρες σποδοῦ μετὰ φαγητοῦ καὶ ποτοῦ, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν ἠδύναντο νὰ φθάσωσι, ῥίψαι εἰς σῖκημα σποδοῦ πλέον Ἡρόδ. 2. 100, 7· εἰς τὴν σποδὸν ἐμβάλλεται Κτησ. Περσ. 18, § 48· πρβλ. ἐπὶ πᾶσιν Ἐβδ. (Β' Μακκ. ΙΓ', 5 κἑξ.), Val. Μάξ. 9. 2, 7, Ὀβίδ. Ibis 317. — Φαίνεται ὅτι οὐδεμία διαφορὰ ἐννοίας ὑπάρχει μεταξὺ τῶν **σποδὸς** καὶ **τέφρα**· ἀμφότερα ἀπαντῶσι παρὰ τοῖς Τραγικ., τὸ δὲ δεύτερον μόνον παρὰ τοῖς κωμικ. καὶ τοῖς πεζογράφοις. **II.** κόνις, τῆς χαμαθεν σποδοῦ Ἡρόδ. 4. 172· μετρεῖν τὴν σποδὸν, ἐπὶ ματαίου κόπου, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 26, 17. **III.** τὸ ὀξείδιον μετάλλων τινῶν, σπ. Κυπρίη, ὀξείδιον τοῦ χαλκοῦ, σπ. Ἰλλυριῶτις, κτλ., Ἱππ. 877C, πρβλ. Διοσκ. 5. 85. **IV.** μεταφορ., σπ. κυλίκων, πίθων, ἐπὶ γυναικὸς εἰς πολυποσίαν δεδομένης, «μπεκροῦ», Ἀνθ. Π. 6. 291., 7. 455· οὕτω, διψὰς σποδιή 9. 549.

σποδώδης, ες, συνῳρ. ἀντὶ τοῦ **σποδοειδής**, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 114, κτλ.

σπολά, ἡ, Αἰολικ. ἀντὶ **στολή**, Σαπφὼ 74 Ahr., ἴδε Διαλ. Αἰολ. σ. 41.

σπολάς, -άδος, ἡ, ἱμάτιον ζερμάτινον, διφθέρα, σισύρα, Αἰολ. ἀντὶ **στολάς** (πρβλ. **σποδά**). ἀλλ' εὑρηται ἐν Διοσ. Ἀποσπ. 16, Ἀριστοφ. Ὄρν. 933, 935, 941, Ξεν. Ἀνάβ. 3. 3, 20., 4. 1, 18 (μετὰ διαφ. γραφ. **σταλάς**). — Πιθαν. τὸ ὄνομα παρελήφθη μετὰ τοῦ πράγματος ἐκ τινος Αἰολικ. φυλῆς, πρβλ. Πολυδ. Α', 135, Ζ', 70. — Καθ' Ἡσύχ. «χιτωνίσκος βαθὺς σκύτινος, ὁ βύρσινος θώραξ».

σπολεῖσα· «σταλεῖσα (Αἰολ.)» Ἡσύχ.

σπόμενος, μετοχ. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ **ἕπομαι**.

σπονδ-άγωγός, όν, ὁ προσφέρων σπονδάς, Α. Β. 62.

σπόνδ-αρχα-, ων, ὁ ἀρχόμενος τῆς σπονδῆς, Α. Β. 62· — **σπονδαρχέω**, Πολυδ. Γ', 30· — **σπονδαρχία**, ἡ, ἀντὶ σπονδῆς ἀρχή, ἡ ἔναρξις τῆς σπονδῆς, τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἄρχηται τις πρῶτος αὐτὸς σπενδόμενος, Ἡρόδ. 6. 57.

σπονδαυλέω, παίζω τὸν αὐλὸν εἰς τὰς σπονδάς, Ἀρτεμίδ. 1. 58.

σπονδαύλης, ου, ὁ, ὁ παίζων τὸν αὐλὸν κατὰ τὰς σπονδάς, Συλλ. Ἐπιγρ. 2915, 2983, κ. ἀλλ.

σπονδειάζω, (**σπονδεῖος** II) συνίσταμαι ἐκ σπονδείων, Πλούτ. 2. 1137B· — μεταφορ., παρὰ Κικ. πρ. Ἀττ. 7. 2, — Ἐνίοτε φέρεται **σπονδαΐζω** καὶ **σπονδίζω**, ἴδε Διν. εἰς Στεφ. Λεξ.

σπονδειακός, ή, όν, = (**σπονδεῖος** II) ὁ ἐκ σπονδείων συνιστάμενος, τρόπος Πλούτ. 2. 1137B· αὐλοὶ Πολυδ. Δ', 81· — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. 546. 16. **II.** ἀντίσπαστος, Σχόλ. εἰς Ἡφαιστ. σ. 160.

σπονδειασμός, ὁ, (σπονδειάζω) ἡ χρῆσις τοῦ σπονδείου, Πλούτ. 2. 1135A, B. **II.** ἐν τῇ μουσικῇ, ἡ ὕψωσις τῆς φωνῆς κατὰ τὸ διάστημα τριῶν τετάρτων τοῦ τόνου (διέσεων), Ἀριστείδ. Κοϊντ. σ. 28.

σπονδειο-δάκτυλος, ὁ, σπονδεῖος καὶ δάκτυλος, Ρήτορες (Walz) 6. 103.

σπονδειο-κατάληκτος, ον, ὁ καταλήγων εἰς σπονδεῖον, Σχόλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 243.

σπονδεῖον (ἐξυπακ. σκύφος), τό, ποτήριον ἐξ οὗ ἐχύνετο ἡ σπονδή, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 486B, Φίλων 2. 157, Πλούτ. 2. 377E, Ἡσύχ., κτλ.· Ἰωνικ. **σπονδήιον**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2384g (προσθῆκ.).

σπονδειο-παράληκτος, ον, ὁ στίχος ὁ ἔχων σπονδεῖον ἐν τῇ παραληγούσῃ, Τζέτζ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξων. 3. 311, πρβλ. Ἡφαιστ. 45.

σπονδειο-πυρρίχιος, ὁ, πούς συνιστάμενος ἐκ σπονδείου καὶ πυρριχίου, δηλ. Ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος, Τζέτζ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξων. 3. 305.

σπονδεῖος, α, ον, ὁ ἐν χρήσει κατὰ τὴν σπονδήν, αὔλημα, μέλος Διον. Ἁλ. π. Δημοσθ. 22, Πολυδ. Δ', 79, κτλ. **II.** **σπονδεῖος** (ἐξυπακ. πούς), ὁ, ἐν τῇ μετρικῇ, πούς συνιστάμενος ἐκ δύο μακρῶν συλλαβῶν, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 17, Πλούτ. 2. 1135A, κτλ.· — ἐκλήθη δὲ οὕτως, ἐπειδὴ τοιοῦτο μέτρον ἤρμοζεν εἰς τὰς ἀργὰς καὶ σοβαρὰς μελῳδίας, ὧν χρῆσις ἐγίνετο ἐν ταῖς σπονδαῖς.

σπονδειο-τρόχαιος, ὁ, πούς συνιστάμενος ἐκ σπονδείου καὶ τροχαίου, Τζέτζ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξων. 3. 315.

σπονδή, ἡ, (σπένδω) προσφορὰ ποτοῦ, ὡς τὸ **χοή**, δηλ. ὁ οἶνος ὃν ἔχυνον χάριν τῶν θεῶν πρὶν πίωσιν ἐκ τοῦ ποτηρίου, ὅπως ἁγιασθῇ τὸ πῶμα, Λατ. libatio, σπονδῇ θυέεσσί τε ἱλάσκεσθαι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 336· οὐ σπονδῇ χρέωνται οἱ Πέρσαι Ἡρόδ. 1. 132· ἦν δὲ κάμπελου σπονδὴ Σοφ. Ἀποσπ. 464· ἐκ σπονδῆς θεοῦ, μετὰ τὴν προσφορὰν σπονδῆς εἰς τὸν θεόν, Εὐρ. Κ' κλ. 469· σπονδὴν ἐγχεῖν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1102, Ἀντιφῶν 113. 25· ἐγκανδάναι Ἀριστοφ. Ἱππ. 106· σπονδὰς θεοῖς λείβειν, σπένδειν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 982, Εὐρ. Ἠλ. 511· Διοσκόρων μετὰ σπονδῶν μεθέξεις Εὐρ. Ἑλ. 1668, πρβλ. Βάκχ. 45· σπονδὰς ποιεῖν Μένανδρ. ἐν «Κεκρ.» 2· συχνότερον ποιεῖσθαι, Ἀντιφῶν 113. 24, κτλ.· τρίτος σπονδὰς ποιεῖσθαι (ἔνθα ὁ πληθ. κεῖται ἐπὶ μιᾶς μόνης σπονδῆς). Ξεν. Κύρ. 2. 3, 1, πρβλ. **τριτόσπονδος, σωτὴρ** Ι. 2· ἡ συνήθεια περιγράφεται ἐν Ἰλ. Π. 480· τὴν τελετὴν ταύτην συνώδευεν ὕμνος, ἴδε Ἀριστοφ. Εἰρ. 431 κἑξ.· σπονδῶν μετεῖχε καὶ εὐχῶν, ἦτο μέταχος τῶν ἑορταστικῶν τελετῶν, Δημ. 380. 24· περὶ σπονδὰς καὶ κύλικας ἔχειν, ἀσχολοῦμαι εἰς εὐωχίας, Ἡρῳδιαν. 4. 11· ἐπὶ τῶν τελετῶν τῆς ξενίας, Δημ. 400. 17. **II.** ὁ πληθ. **σπονδαὶ** σημαίνει ἐπίσημον συνθήκην ἢ ἀνακωχήν, (ἐπειδὴ ἐπίσημοι σπονδαὶ ἐτελοῦντο κατὰ τὴν συναναλάβησιν αὐτῶν, Διόδ. 3. 71· διαφέρει δὲ τοῦ εἰρήνη, Ἀνδοκ. 24. 40)· σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ σπεῖσαι ἦ ἐπέπιθμεν, ἡ συνθήκη ἡ γενομένη διὰ σπονδῆς ἀκράτου οἴνου, Ἰλ. Β. 341, Δ. 159· σπ. τοῦ πολέμου Αἰσχίν. 51. 15· αἱ Λακεδαιμονίων σπ., αἱ μετ' αὐτῶν συνθῆκαι, Θουκ. 1. 35, πρβλ. 5. 30· αἱ πρός τινα σπ. ὁ αὐτ. 1. 44, κτλ.· σπονδὰς φέρειν, προσφέρω ἀνακωχήν, Εὐρ. Φοίν. 97· παραδιδόναι Ἀριστοφ. Ἱππ. 1389· προκαλεῖσθαι αὐτόθι 796· σπ. δέχεσθαι Θουκ. 3. 21, 30· ἄγειν ὁ αὐτ. 6. 7· αἱρεῖσθαι Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 1· σπονδῶν τυγχάνειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 3. 1, 28· — σπ. ποιεῖσθαί τινι, κάμνω ἀνακωχὴν πρός τινα, Ἡρόδ. 1. 21· πρός τινα Ἀριστοφ. Ἀχ. 52. 131· σπανιώτερον, σπ. ποιεῖν Ἀριστοφ. Ἀχ. 58, Θουκ. 5. 76· σπ. σπένδεσθαι (ἴδε ἐν λ. **σπένδω**)· ὑμνεῖν Θουκ. 5. 23· σπ. γίγνονται Ἡρόδ. 7. 149· ἐπὶ τούτοις, μὲ τούτους τοὺς ὅρους, Θουκ. 4. 16· σπονδέων ἐουσέων Ἡρόδ. 7. 149· αἱ σπ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προχωροῦσι Θουκ. 1. 87· μένουσι Ξεν. Ἀν. 2. 3, 24· ἔτι καὶ, σπονδὰς τέμνειν (καθ' ἡμαρτημένην ἀναλογίαν πρὸς τὸ ὅρκια τ.) Εὐρ. Ἑλ. 1235· σπ. ἀπειπεῖν Λυσ. 165. 28· συγχέειν Θουκ. 5. 39, πρβλ. 1. 146· λύειν ὁ αὐτ. 1. 78, κτλ.· παραδαίνειν Ἀριστοφ. Ὄρν. 461· σπονδῶν σύγχυσις Πλάτ. Πολ. 379Ε· σπονδὰς ἄγειν πρός τινας Θουκ. 6. 7· ἐμμένειν ἐν σπονδαῖς ὁ αὐτ. 5. 18· σπονδὰς ποιεῖσθαι τὰς περὶ Πύλον = σπένδεσθαι τὰ περὶ Π., κάμνω ἀνακωχὴν ὡς πρός.., ὁ αὐτ. 4. 15· σπ. αἰτεῖν τοῖς σώμασι, ὥστε ἀπελθεῖν, ζητεῖν ἐγγύησιν ἀσφαλείας σωματικῆς, Αἰσχίν. 46. 38. **2)** ἰδίως ἡ ἐπίσημος εἰρήνη ἢ ἀνακωχὴ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, κτλ., αἱ Ὀλυμπιακαὶ σπ. Θουκ. 5. 49, πρβλ. Αἰσχίν. 45. 38· τὰς σπ. ἐπαγγέλλειν εἰς τόπον Θουκ. 5. 49. **3)** αὐτὴ ἡ εἰρήνη, τὸ κείμενον αὐτῆς, εἴρηται ἐν ταῖς σπ. ὁ αὐτ. 1. 35, Ἡσύχ.

σπονδήσιμος, η, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σπονδήν, σοὶ φέρω σπονδήσιμα Φιλήμ. ἐν «Πτωχ.» 1 (ἔνθα ὁ Meineke σπονδὴν ἅμα).

σπονδη-φόρος, ον, = **σπονδοφόρος,** Μεθόδ. σελ. 409Β· — **σπονδηφορέω** Λουκ. π. τῆς Συρ. Θεοῦ 42 (ἕτεροι σπονδὴν φορ-).

σπονδιάς, -άδος, ἡ, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **σποδιάς,** ἡ ἴδε.

σπονδίζω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **σπένδω,** Ἐκκλ. **II.** μεταχειρίζομαι σπονδεῖον, Βυζ.

σπόνδιξ, ὁ, ὁ προσφέρων σπονδήν, «οἱ τὰς σπονδὰς χέοντες» Ἡσύχ.

σπονδῖτις, -ιδος, ἡ, ἡ κάμνουσα σπονδήν, τῆς σπονδῖς, Ἀνθ. Π. 6. 190.

σπονδονόμοι, οἱ, οἱ ἐπὶ τῶν σπονδῶν, οἱ ἐπιτηροῦντες τὴν παραφυλακὴν τῶν σπονδῶν, Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας Arch. Zig. 1878, σελ. 101.

σπονδο-ποτέομαι, ἀποθ., συνομολογῶ σπονδήν, εἰρήνην, ἀνακωχήν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1570a. 10, Ποσειδῶν. παρ' Ἀθην. 477Β, Νίκ. αὐτόθι 477Β. **II.** παριστάνω τινὰ ὡς κάμνοντα σπονδάς, σπένδοντα, τινας Ἀθήν. 179C.

σπονδοφορέω, προσφέρω σπονδήν, Πολυδ. Π', 139.

σπονδο-φόρος, ὁ κάμνων προτάσεις ἀνακωχῆς ἢ εἰρήνης (σπονδαί), Ἀριστοφ. Ἀχ. 217. **II.** κῆρυξ ἢ διάγγελος δημοσιεύων τὰς ἱερὰς σπονδὰς καὶ τὴν ἐκεχειρίαν κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς καὶ τοὺς ἄλλους ἀγῶνας, σπονδοφόροι Ζηνὸς Ἀλεῖοι Πινδ. I. 2. 35, ἔνθα ἴδε Hissen. (23)· πρβλ. Θουκ. 5. 49, Schneid. εἰς Ξεν. Ἑλλ. 4. 7, 2· οἱ σπ. οἱ τοὺς μυστηριωτίδας σπονδὰς ἐπαγγέλλοντες Αἰσχίν. 45. 38· πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1240, -49, -52, -53. **2)** ὡς ἑρμηνεία τοῦ Λατιν. fetialis, Διον. Ἁλ. 1. 21, Πλούτ.· — οὐσιαστ. **σπονδοφορία,** ἡ, Ἐπιγρ. Ἐλευσῖνος ἀνέκδοτος.

σπονδοχοΐδιον, τό, ἔνθα αἱ σπονδαὶ σπένδονται, Ἐπιγρ. Δήλου Bull. de cor. hell. VI. σ. 51.

σπονδύλη, -ύλιον, -ύλιος, -υλώδης, -ύλος, ἴδε **σφονδ-.**

σπόπια· «σπέρμα» Ἡσύχ.

σπορά, ἡ, (σπείρω) τὸ σπείρειν, σπερμάτων Πλάτ. Ἀντερασ. 134Ε· ἐντεῦθεν μεταφορ., σπ. μαθημάτων εἰς ψυχὴν αὐτόθι. **6)** ἐπὶ τέκνων, σπορᾶς γε μὴν ἐκ τῆδε, ἐκ ταύτης τῆς ἀρχῆς ἡ καταγωγῆς, Αἰσχύλ. Πρ. 871· τοιοῦτος ὢν τοιῷδ' ὀνειδίζεις σπορὰν; περὶ καταγωγῆς; Σοφ. Αἴ. 1298· παραγωγή, τεκνογονία, Πλάτ. Νόμ. 729C, 783A. **2)** ὁ καιρὸς τοῦ σπείρειν, σπορητός, ἀπὸ τῆς σπορᾶς Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 2, 6· δεκέτεσιν ἐν σποραῖσιν, κατὰ τὸν δέκατον σπορητόν, δηλ. τὸ δέκατον ἔτος, Εὐρ. Ἡλ. 1153. **II.** τὸ ἐσπαρμένον, ξηρὰ σπ., σπέρμα σπαρὲν ἐν ξηρᾷ γῇ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 637. **6)** ἐπὶ προσώπων, γενεά, ἔκγονοι, ἀπόγονοι, Σοφ. Τρ. 316, 420· σπ. δράκοντος ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1123· γυναῖκα καὶ τέκνων .. σπορὰν Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 41· — ἐν τῷ πληθ., «τὰ μικρά», ἀμφίβολ. παρ' Εὐρ. ἐν Κύκλ. 56· καθόλου, θῆλυς σπ., τὸ θῆλυ γένος, ὁ αὐτ. ἐν Ἑκάβ. 659, πρβλ. Τρῳ. 503.

σποράδην [ᾰ], Ἐπίρρ., διεσκορπισμένως, «σκορπιστά», ἐῶ καὶ ἐκεῖ, Λατ. sparsim, σπ. ἀπόλλυσθαι Θουκ. 2. 4· οἰκεῖν Πλάτ. Πρωτ. 322Α, πρβλ. Ἰσοκρ. 48C· τὰ λεγόμενα σπ. Ἀριστ. Πολιτ. 1. 11, 7· σπ. τὸ πρὶν ἀεισάμενος, ἀναμίξ, ἀτάκτως, Ἀνθ. Π. 11. 442· σπ. ἀναγέγραπται Πλούτ. 2. 269D· οἱ σπ. Πυθαγόρειοι, ἀντίθετον τῷ οἱ ἑλλόγιμοι, Διογ. Λ. 8. 91.

σποράδικός, ή, όν, διεσπαρμένος, κατοικῶν ἐῶ καὶ ἐκεῖ, τὰ σπ. ζῷα, ἀντίθετον τῷ τὰ ἀγελαῖα, Ἀριστ. Πολιτ. 1. 8, 5, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 23· ἐπὶ ὑδάτων διεσπαρμένων, δηλ. ἐν παντὶ τόπῳ ὑπαρχουσῶν, οὐχὶ ἐνδημικῶν (ἴδε **σποράς** ἐν τέλ.), Γαλην.

σποράζω, διασκορπίζω, διασπῶ, διασπαράττω, τὰμὰ θέλων σποράσαι (ἐξυπακ. μέλη), ἐπὶ λέοντος, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 96. 3.

σποραῖος, α, ον, = **σπόριμος**· — **σποραῖα,** τά, σπέρματα, σπόροι, Βάθρ. 13. 2.

σποράς, -άδος, ὁ, ἡ, (σπείρω) τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., **διεσκορπισμένος,** Ἡρόδ. 4. 113· ἐπὶ πλοίων διεσκορπισμένων ὑπὸ τρικυμίας ἢ ἠττης, Θουκ. 1. 49., 3. 69, 77· βωκολικαὶ Μοῦσαι σπ. πόκα, δηλ. ποιήματα μὴ συνειλεγμένα ἐν ἑνὶ βιβλίῳ, Ἀνθ. Π. 9. 205, πρβλ. 11. 442· νησιώτης σπ. βίος, πιθαν. ζωὴ πλανητική, Εὐρ. Ῥῆσ. 701· οὕτως ἐπὶ ἀνθρώπων, σπεράδες .. τὸ ἀρχαῖον ᾤκουν, δηλ. οὐχὶ ἐν καινωνίαις, Ἀριστ. Πολιτ. 1. 2, 7· ἐπὶ ζώων, ἀντίθετον τῷ **ἀγελαῖος** (πρβλ. **σποραδικός**), ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 25, πρβλ. 1. 1, 23· σπ. ἀστέρες ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 1. 8, 17, 19· σπ. λόγοι, ἄνευ εἱρμοῦ, ἄνευ σχέσεως, ἀσύνδετοι, Πλουτ. 2. 431C· σπ. νῆσοι, διεσπαρμέναι καὶ μὴ ἀποτελοῦσαι σύνολόν τι, Διόδ. 3. 44· ἐντεῦθεν, αἱ Σποράδες, αἱ νῆσοι αἱ κατὰ τὴν δυσμικὴν παραλίαν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς Κυκλάδας, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1711, Στράβ. 124· — ἐπὶ νοσημάτων διεσκορπισμένων εἰς πολλοὺς τόπους καὶ οὐχὶ ἐνδημικῶν, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 384 (ὁ Littré **σποραδίες**).

σποργαΐ· «ἐρεθισμοὶ εἰς τὸ τεκεῖν» Ἡσύχ.

σπορεύς, έως, ὁ, ὁ σπείρων, Ξεν. Οἰκ. 20, 3.

σπορευτήρ, οῦ, ὁ, = **σπορεύς,** Ἡσύχ.

σπορευτός, ή, όν, ἐσπαρμένος, σπ. χώρα, πρὸς σπορὰν κατάλληλος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 20, 6.

σπορητός, οῦ, ὁ, σῖτος ἐσπαρμένος, σῖτος φυόμενος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1392. **2)** ἡ σπορὰ γεννημάτων, τοῦ σπ. διακωλύειν Ξεν. Ἑλλ. 4. 6, 13· σπ. ὁσπρίων Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 2, 8,— Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε **ἀμητός.**

σπάρθυγγες· «αἱ συνεσταλμέναι μετὰ βύπου τρίχες» Ἡσύχ.

σπορθύγγια· «τρίβολα, τὰ διαχωρήματα τῶν αἰγῶν, ἃ τινες σπυράδας καλοῦσιν» Ἡσύχ.

σπόριμος, ον, (σπείρω) ὁ σπειρόμενος, ὃν δύναταί τις νὰ σπείρῃ, κατάλληλος πρὸς σποράν, αὖλαξ Θεόκρ. 25. 219· γῆ σπ., χώρα κατάλληλος πρὸς σποράν, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 10· οὕτως, ἡ σπ. (ἐξυπακ. γῆ) Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 5, 4· τὰ σπόριμα, οἱ ἀγροὶ οἱ πρὸς σπορὰν γεννημάτων κατάλληλοι, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιϐ', 1, Γεωπ. 1. 12, 27· σποριμων πεδίων βάσιν, δηλ. στερεοὺς σιτοφόρους ἀγρούς, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1028. 72. **2)** ἐπὶ τοῦ σπόρου, κατάλληλος ὅπως σπαρῇ ἢ ὅπως φέρῃ καρπόν, Ἑβδ. (Γέν. Α', 29). **3)** μὴν σπ., ὁ μὴν καθ' ὃν σπείρουσι, Πλούτ. 2. 378Ε. **4)** μέτρον σπ., μέτρον σίτου πρὸς σπορὰν, Ἀνθ. Π. 6. 95. **II.** ἐνεργ., αἰδὼς σπ. = τὸ αἰδοῖον, Μανέθων 3. 396.

σπορολογέομαι, Παθητ., συνάγονται οἱ καρποί μου, ἐπὶ τῆς σιτοφόρου γῆς, καρπολογοῦμαι, Διον. Ἁλ. Ἐπιτ. 15. 3 (διάφορ. γραφ. **ὁπωρολογεῖται**).

σπόρος, ὁ, (σπείρω) τὸ σπείρειν, Ἡρόδ. 8, 109, Ξεν. Οἰκ. 7, 20, Θεόκρ., κλπ.· μετὰ τὸν σπ. Πλάτ. Τίμ. 42D· μεταφορ. ὁ γῆς σπ. καὶ ἄροτος Πλούτ. 2. 144B· — πληθ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 5, 5. **2)** ἐποχὴ κατάλληλος πρὸς σπορὰν, Ξεν. Οἰκ. 17, 4· ἀπὸ σπόρω Θεόκρ. 10, 14. **II.** σπέρμα, σπορά, σπ. ἐν νειοῖσιν βάλλοντες Θεόκρ. 25. 5, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 413. **2)** «γέννημα», «γεννήματα», καρπός, «εἰσόδεια», θερισμός, Πρόδ. 4. 53· γᾶς σπ. Σοφ. Φιλ. 706. **3)** γενεά, ἔκγονα, τέκνα, Λυκόφρ. 221, 750, κτλ. **4)** = **γονή,** semen genitale, Ἱππ. 359. 41, Πλούτ., κλπ.

σποῦ. ἐν τῇ Σκυθικῇ γλώσσῃ, ὀφθαλμός, Ἡρόδ. 4. 27.

σπουδάζω· Ἀττ. μέλλ. **-άσομαι** Πλάτ. Εὐθύφρων 3Ε, Δημ. 583. 2, μεταγενέστ. **-άσω** Πολύϐ. 3. 5, 8, Διόδ., κλπ. — ἀόριστ. **ἐσπούδασα** Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 507, Πλάτ. Φαίδων 114Ε· — πρκμ. **ἐσπούδακα** Ἀριστοφ. Σφ. 694, Πλάτ., κλπ.— Μέσ., ἴδε ἀνωτ., καὶ πρβλ. **διασπουδάζω.**— Παθ., μέλλ. **σπουδασθήσομαι** Αἰλ. π. Ζ. 4. 13· ἀόρ. **ἐσπουδάσθην** Στράβ. 833, Πλούτ.· πρκμ. **ἐσπούδασμαι** Πλάτ. Αὐσ. 219Ε, ἴδε κατωτ. **I.** ἀμεταβ., σπεύδω, ἐπείγομαι, **1)** ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι πολυάσχολος, ἀσχολοῦμαι ἐπιμελῶς καὶ προθύμως ὅπως πράξω τι, μετ' ἀπαρεμφ., Σοφ. Ο. Κ. 1143, Εὐρ. Ἑκ. 817, Πλάτ., κλπ.· ὅτ' ἐσπούδαζες ἄρχειν, ἦσο πρόθυμος νὰ κυβερνήσῃς, Εὐρ. Ι. Α. 337· μετὰ μετοχ., σπ. διδάσκων Ξεν. Οἰκ. 9. 1· συχν. ὡσαύτως, σπ. περί τινος ἢ τι Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 8, Πλάτ. Πολ. 330C, κτλ.· ὑπέρ τινος Δημ. 1371. 10· εἴς τι ὁ αὐτ. 577. 15· πρός τι ὁ αὐτ. 617. 10· ἐπί τινι Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 11· μετὰ δοτ., σπ. γάμῳ Ἀριστ. Αἰν. 2. 3· σπουδάζοντα τοῖς πράγμασι τοῖς ὀνόμασι παίζειν Διον. Ἁλ. π. Λυσ. 12· σπ. ὅπως .., προσπαθῶ νὰ .., Δημ. 1053. 21. **2)** ἐπὶ προσώπων, σπ. πρός τινα, εἶμαι πολὺ ἠχολημένος εἴς τινα, Πλάτ. Γοργ. 510C, κτλ.· εἴς τινα Ἀνθ. Π. 9. 422· σπ. περί τινα, εἶμαι ἀνυπόμονος ἢ ἀνήσυχος περὶ τῆς ἐπιτυχίας τινός, ἐνεργῶ ὑπὲρ τινος, Ἰσοκρ. 4A, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 13, κτλ.· περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἀνα. 4, 1· ὑπέρ τινος 583. 2, κτλ.· οὕτω, σπ. τινὶ Πλούτ. Ἀρτοξ. 21, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 11, 27. **3)** ἀπολ., εἶμαι σπουδαῖος, σοβαρός, οὐχὶ ἐπιπόλαιος καὶ παιγνιώδης, Ἀριστοφ. Βάτρ. 813, καὶ συχν. παρὰ Πλάτ.· ἀντίθετον τῷ σκώπτειν καὶ κωμῳδεῖν, Ἀριστοφ. Πλ. 357· σπουδάζει ταῦτα ἢ παίζει; Πλάτ. Γοργ. 481B, κτλ.· ἐσπούδακας ὅτι ἐπελεύσομαι ἐρεσχηλῶν σε, τὸ ἐλαῦς ὑπὸ σπουδαίαν ἔφυγον ὀπειδῆ ἐγὼ .., ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 236B· ἐσπουδάκα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

των, εἰργάσθησαν σπουδαίως, προθύμως, «δυνατά», Ἀριστοφ. Σφ. 694, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 21C· μάλα ἐσπουδακότι προσώπῳ, μετὰ προσώπου λίαν σπουδαίου, πλήρους σπουδαιότητος, Ξεν. Συμπ. 2, 17· ἐσπουδακυῖα, μετὰ σπουδῆς, «μετὰ βίας», «βιαστικά», Ἀριστοφ. Θεσμ. 572· ἐσπουδακώς, προθύμως, μετὰ σπουδῆς, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 37. **II.** μεταφ., **1)** μετ' αἰτ. πράγματ., πράττω τι μετὰ σπουδῆς ἢ προθυμίας, τὸ σύτεῦ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 507· ἡδονὰς Πλάτ. Φαίδων 114E, κτλ.· ἀντίθετον τῷ παρέργῳ χρῆσθαί τινι, ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 273D· τὰ ἑαυτοῦ ἡδέα Ξεν. Συμπ. 8, 17· σπ. τοῦτο, ὅπως .. ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 11, 10.— Παθ., σπουδάζεταί τι, μετὰ ζήλου ἐπιδιώκεται, πᾶν ὅ τι σπ. Εὐρ. Ἱκέτ. 761· ἀγὼν σπ. Ξεν. Λακ. 10, 3· χρήματα μετὰ πολλῆς δαπάνης σπ. Πλάτ. 485E· ἡ κωμῳδία διὰ τὸ μὴ σπουδάζεσθαι .. ἐλαθεν, ἐπειδὴ δὲν ἀπεδίδετο πολλὴ ἐπιμέλεια εἰς αὐτήν, Ἀριστ. Ποιητ. 5, 3· οὐ πάνυ σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν, δὲν ἐκτιμᾶται πολύ, Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπίσκοπ. 11·— μάλιστα ἐν τῇ μετοχ. ταῦ πρκμ., ἡ τῶν χρημάτων ἐσπουδασμένη σπουδή, ἡ μετὰ σπουδῆς ἐπιδίωξις αὐτῶν, Πλάτ. Λῦσ. 219E· προσίμια θαυμαστῶς ἐσπουδασμένα, μετὰ πολλῆς σπουδῆς ἐξειργασμένα, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 722D, πρβλ. 659E· οὕτω, τὰ μάλιστα ἐσπ. σῖτα καὶ ποτά, τὰ ἐκλεκτότατα, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 38· εἰ ταῦτα ἐσπουδασμένα ἐτέθη ἐν γράμμασι, ἂν ἡ ἐπιμέλεια ἐκείνη μετὰ σπουδῆς ἐχρησιμοποιεῖτο εἰς τὰ γράμματα, Πλάτ. Ἐπιστ. 314C· οἱ ἐσπουδασμέναι παιδιαί Ἀριστ. Ρητ. 1. 11, 15, πρβλ. Πολιτ. 7. 17, 5. **2)** Παθ., ὡσαύτως, ἐπὶ προσώπων, γίνομαι ἀντικείμενον σεβασμοῦ, ἀντίθετ. τῷ καταφρονεῖσθαι, Ἀριστ. Ρητ. 2. 3, 7· γίνομαι ἀντικείμενον ἔρωτος, Στράβ. 833, Πλουτ. Θεμ. 5, Διογ. Λ. 5. 75· ἐπὶ γυναικῶν, Πλουτ. Κίμ. 4, πρβλ. Ἀρτοξ. 26. **6)** παρὰ τοῖς Ἐβδ., ταράσσω, ἐνοχλῶ τινα, Ἰὼβ ΚΒ', 10, ΚΓ', 16.

σπουδαιο-γέλοιος, ον, = **σπουδογέλοιος,** Εὐστ. Πονημάτ. 89. 47.

σπουδαιο-γραφέω, γράφω μετὰ σπουδαιότητος, σοβαρῶς, Βυζ.

σπουδαιολογέω, ὁμιλῶ μετὰ σπουδαιότητος, ποιοῦμαι λόγον περὶ σπουδαίων ζητημάτων, Ξεν. Συμπ. 8, 41· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 1. 9, 28. — Παθ., ὁ λόγος ἐσπουδαιολογήθη, τὸ πρᾶγμα ἐθεωρήθη σπουδαῖον καὶ σπουδαίως ἐπραγματεύθησαν αὐτό, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 4. 50.

σπουδαιολογία, ἡ, σπουδαία, σοβαρά, ὁμιλία ἢ διάλογος, Ἀνέκδ. Ὀξων. 2. 318.

σπουδαιο-λόγος, ον, = τῷ ἐπομ., Φωτ. Βιβλ. 205. 14 — Ἐπίρρ. **-γως,** Φίλων 1. 218.

σπουδαιό μῦθος, ον, ὁ ὁμιλῶν σπουδαίως, σοβαρῶς ἢ περὶ σπουδαίων, Δημοκράτ. Πυθαγ. σ. 613 Gale.

σπουδαῖος, α, ον, (σπουδή) κυρίως ὁ μετὰ σπουδῆς, ταχύς, μόνον παρὰ Πολυδ. Α', 197, Γ', 149, πρβλ. Πολύαιν. 6. 24, 1· — ἀλλ' ἐν τῇ χρήσει σημαίνει ἀείποτε δραστηριότητα ἢ προθυμίαν ἐνεργείας· **I.** ἐπὶ προσώπων, σοβαρός, σπουδαίως φερόμενος, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 16, πρβλ. Συμπ. 8, 3· ἀντίθετον τῷ παίζων, Schäf. εἰς Πλούτ. 4, σ. 409· δραστήριος, ἐνεργός, πρόθυμος ἐν τῇ ἐνεργείᾳ πρὸς ὑποστήριξίν τινος ἐν ταῖς ἐκλογαῖς, Πλουτ. Αἰμίλ. 1· ὅθεν, **2)** καλός, χρηστός, ἔξοχος εἰς τὸ εἶδός του, Ἡρόδ. 8. 69· ἀλλ' οὐχὶ συχνὸν μέχρι τοῦ Πλάτ.· ἀντίθετον τῷ φαῦλος, Πλάτ. Νόμ. 757A, 814E, Ἀριστ. Ποιητ. 2, 1· σπ. ἀκροατής Ἰσοκρ. 289E· σπουδ αὐλητής, ἀλλ' ἄνθρωπος μοχθηρὸς Ἀντισθ. παρὰ Πλουτ. ἐν Περ. 1· κιθαριστής Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 7, 14· ἀνδράποδον Δημ. 119. 8· σπ. τὴν τέχνην Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 2· περί τι Πλάτ. Νόμ. 817A. **3)** ἐπὶ ἀνθρώπων ἐχόντων βαρύτητά τινα καὶ σημασίαν, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 24. **4)** ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ἀγαθός, χρηστός, ἀντίθετον τῷ **πονηρός,** ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 2. 3, 19· οἱ σπ. τῶν Λακεδαιμονίων αὐτόθι 3. 1, 9· σπ. τὰ ἤθη Ἰσοκρ. 2D· τῷ ἀρετὴν ἔχειν σπ. λέγεται Ἀριστ. Κατηγ. 8, 27, πρβλ. Ἠθικ. Νικ. 9. 4, 2· καὶ ὁ Ἀριστ. ποιεῖται χρῆσιν τῆς λέξεως εἰς δήλωσιν ἀνδρὸς ἐκτελοῦντος τὰ ἑαυτοῦ καθήκοντα, αὐτόθι 5. 3, 3, 6, Πολιτ. 3. 4, 4., 7. 13, 10, κ.ἀλλ.· — οὕτω, **σπουδαῖον = ἀγαθόν,** ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 5. 9, 6., 5. 10, 1· — καὶ καθόλου, ἐπὶ παντὸς καλοῦ καὶ ἀξιολόγου πράγματος ἢ ποιότητος, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 16, 3., 8. 9, 1, Ἠθικ. Νικ. 7. 8, 5, κ. ἀλλ. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ὁ ἄξιος τῆς προσοχῆς τινος, ἄξιος λόγου, ἔχων βαρύτητα καὶ σημασίαν, Θέογν. 65, 70, 116, κτλ.· τὰ σπουδαιότερα (**-έστατα**) τῶν πραγμάτων Ἡρόδ. 1, 8, 133, πρβλ. Ἰσοκρ. 24D· ταῦτα ἐστὶ σπουδαιότατα Δημ. 701. 4, κτλ.· ἀντίθετον τῷ γελοῖος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 390· γελᾶν ἐπὶ σπουδαίοις Πλάτ. Εὐθύδ. 300E.

2) πρᾶγμα καλὸν εἰς τὸ εἶδός του, ἐξαίρετον, σπ. νομοὶ Ἡρόδ. 4. 23· ἡ σπουδαιοτάτη [τῶν ταριχεύσεων], ἡ πολυπλοκωτάτη, ἡ δαπανηροτάτη, ὁ αὐτ. 2. 86· ἰσηγορίη χρῆμα σπουδαῖον ὁ αὐτ. 5. 48· λόγοι σπ. Πινδ. Π. 4. 235· μουσικὴ Πλάτ. Νόμ. 668B· τιμαί ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 519D· σπέρματα Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 23· δῶρον οὐ σπ. εἰς ὄψιν, οὐχὶ καλὸν εἰς τὴν ὄψιν, οὐχὶ ὡραῖον, Σοφ. Ο. Κ. 577· τραμπέζια σπ. Ἀριστ. Ποιητ. 5, 10· σπ. ὑπόδημα ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Εὐδ. 2. 1, 6. **III.** Ἐπίρρ. **σπουδαίως,** μετὰ σπουδῆς ἢ ζήλου, μετὰ σπουδαιότητος καὶ σοβαρότητος, καλῶς προθύμως, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 9, Πλάτ. Κρατ. 406B, κτλ.· — συγκρ. **-ότερον,** Ξεν. Κύρ. 2. 3, 20· ὑπερθετ. **-ότατα,** μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας, κάλλιστα, ἄριστα, Ἡρόδ. 2. 86.— Παρὰ τὸ ὁμαλὸν συγκρ. καὶ ὑπερθετ. εὑρίσκομεν καὶ ἀνωμάλους τύπους **-έστερος, -έστατος,** Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἑκαταῖ. παρ' Εὐστ. 1441. 15.

σπουδαιότης, -ητος, ἡ, ὁ χαρακτὴρ τοῦ σπουδαίου, ζῆλος, προθυμία, χρηστότης, ἤθους Πλάτ. Ὅρ. 412E, Διόδ. 1. 93.

σπουδαιο-τρίβέω, εἶμαι δραστήριος, ἐνεργητικός, πολυάσχολος, καὶ οὐσιαστ. **-τρίβησις, εως, ἡ,** δραστηριότης, ζῆλος, Βυζ.

σπουδαιό-ψυχος, ον, ὁ ἔχων σπουδαίαν, ἀγαθὴν ψυχήν, Θ. Στουδ. σ. 888 ἔκδ. Mi.

σπούδαξ· «ἀλεκτρίβανος» Ἡσύχ.

σπουδ-αρχαιρεσίας, ου, ὁ, πολυάσχολος ἐκλογεύς, «οἱ περὶ τὰ ἀρχαιρέσια σπουδάζοντες» Ἡσύχ.

σπουδαρχέω, = **σπουδαρχιάω,** Θεμίστ. 103C, Συνέσ. 240A, Δίων Κ. 36. 10, κ. ἀλλ.

σπουδάρχης, ου, ὁ, ὁ μετὰ προθυμίας καὶ σπουδῆς ἐνεργῶν διὰ δημοσίαν τινὰ θέσιν ἢ ἄξίωμα, θεσιθήρας, Ξεν. Συμπ. 1, 4· ἀλλ' ὁ L. Dind. ἀπορρίπτει τὴν λέξιν ἀναγινώσκων **σπουδαρχίας** ἐκ τοῦ Ἡσυχ. καὶ τῶν Δ. Β. 63. **II.** ὁ μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας ἀρχόμενός τινος, Θεόδ. Στουδ. 22B, 39A.

σπουδαρχία, ἡ, προθυμία πρὸς ἀπόκτησιν δημοσίου τινὸς ἀξιώματος, δραστηρία ἐνέργεια πρὸς ἀπόκτησιν αὐτοῦ, θεσιθηρία, Λατ. ambitus, Πλουτ. Αἰμίλ. 38, Δίων Κ. 52. 15, Φίλων 1. 290.

σπουδαρχίας, ὁ, ἴδε **σπουδάρχης,** «κατὰ σπουδὴν ἄρχοντες» Ἡσύχ.

σπουδαρχιάω, εἶμαι πρόθυμος εἰς ἀπόκτησιν ἀξιώματός τινος πολιτικοῦ ἢ δημοσίας θέσεως, δραστηρίως πρὸς τοῦτο ἐνεργῶ, θεσιθηρῶ, Ἀριστ. Πολιτ. 5. 5, 10, Δίων Κ. 36. 22., 55. 5, κ. ἀλλ.· — περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 81.

σπουδαρχικός, ή, όν, κωμικὸν πατρωνυμικὸν τοῦ **σπουδάρχου,** υἱὸς τοῦ ἐπιζητοῦντος θέσεις, μικρὸς θεσιθήρας, Ἀριστοφ. Ἀχ. 595· πρβλ. Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 5, σ. 38, καὶ ἴδε **στρατωνίδης, μισθαρχίδης.**

σπούδασμα, τό, πρᾶγμα ἢ ἔργον γινόμενον μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας, ἔργον, τὰ ἀνθρώπινα σπ., Λατ. hominum studia, Πλάτ. Φαῖδρ. 249D· μέγα ἔργον, Ἀρρ. Ἀν. 7. 7, 13, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 3. 279· ἐπὶ φιλολογικοῦ ἔργου, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 2. 18.

σπουδασμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., βραχεῖα, σύντομος πραγματεία, δοκίμιον, Φωτ. Βιβλ. 120, κτλ.

σπουδαστέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **σπουδάζω,** ὃν πρέπει νὰ ζητήσῃ τις μετὰ ζήλου, μετὰ σπουδῆς, Ξεν. Λακ. 7, 3. **II. σπουδαστέον,** πρέπει τις νὰ σπουδάσῃ, νὰ φανῇ σπουδαῖος ἢ δραστήριος ἢ πρόθυμος, περί τινος Εὐρ. Ι. Α. 902· ἐπί τινι Πλάτ. Πολ. 608A· ὑπέρ τινος Ἰσοκρ. 135A· ὅπως .. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 7, 21.

σπουδαστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐπιζητῶν τὸ καλὸν τοῦ ἄλλου, ὑποστηρικτής, φατριαστής, φίλος πολιτικός, θιασώτης, Λατιν. fautor, Πλουτ. Καῖσ. 54, Ἀρτοξ. 26.

σπουδαστικός, ή, όν, ζηλωτής, πρόθυμος, δραστήριος, ἀντίθετον τῷ **φιλοπαίγμων,** Πλάτ. Πολ. 452E· **σπουδαστικώτεροι** Ἀριστ. Ρητ. 2. 17, 3.— Ἐπίρρ., **σπουδαστικῶς ἔχειν** Πλούτ. 2. 613A.

σπουδαστός, ή, όν, ὁ ἄξιος νὰ ζητηθῇ μετὰ σπουδῆς ἢ νὰ δοκιμασθῇ μετὰ ζήλου, Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 297B, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 14. 4.

σπουδέργος, ον, (*ἔργω) ὁ ἐπιμελῶς ἐργαζόμενος, Ἄννα Κομν. 2. 346.

σπουδή, ἡ, (σπεύδω) τὸ σπεύδειν, «βία», ταχύτης, **σπουδὴν ἔχειν, ποιεῖσθαι,** = **σπεύδειν.** Ἡρόδ. 9. 89.· 3. 4. Θουκ. 4. 30· σπ. τῆς ὁδοῦ, **σπεύδω** εἰς τὴν ὁδοιπορίαν, ὁ αὐτ. 7. 77· σπ. τίθεσθαι Σοφ. Αἴ. 13, πρβλ. Ἀποσπ. 235· ὅκως σπουδῆς ἔχει τις, μετὰ τὴν σπουδὴν ἣν δεικνύει τις, Ἡρόδ. 9. 66·— χωρίον .., οἱ σπουδὴν ἔχω, πρὸς ὃ σπεύδω, Ἀριστοφ. Ἀυσ. 288·— **σπουδῇ,** ἐσπευσμένως, μετὰ σπουδῆς, ἴδε κατωτ. IV· οὕτω, σὺν **σπουδῇ** ταχύς Σοφ. Φιλ. 1223· διὰ σπουδῆς Εὐρ. Βάκχ. 212, Ξεν., κλπ.· ἐκ σπουδῆς Ἀριστ. π. Θαυμασ. 86· μετὰ σπουδῆς Ἡρώδιαν. 6. 4, κτλ.· κατὰ σπουδὴν Θουκ. 1. 93., 2. 90, Ξεν., κλπ.· (ἀλλ' ἐκ τῆς σημασίας ταύτης συχνάκις μεταπίπτει εἰς τὴν ἑπομένην). **II.** ζῆλος, προθυμία, προσπάθεια, δραστηριότης, ἄτερ σπουδῆς Ὀδ. Φ. 409· σῆς ὑπὸ σπουδῆς Αἰσχύλ. Θλῶ. 585· σπουδῆς ἄξιος Σοφ. Ο. Τ. 778, Πλάτ. Πολ. 604C, κτλ.· συχν. μετὰ ἄρτικ., **σπουδῇ,** μετὰ σπουδῆς, μετὰ ζήλου, προθύμως, ἴδε κατωτ. IV. 2·— οὕτω, σὺν σπουδῇ Πλάτ. Νόμ. 818C, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 8, 4· ἐπὶ μεγάλης σπ. Πλάτ. Συμπ. 192C· μετὰ πολλῆς σπ. ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 175E·— **σπουδὴν ποιεῖσθαι,** μετ' ἀπαρ., **σπουδάζω.** ἐπιμελοῦμαι νά.., Ἡρόδ. 7. 205· πολλὴν σπ. ποιεῖσθαι ὁ αὐτ. 6. 107· σπ. ποιεῖσθαι περί τινος Πλάτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συμπ. 177C, κτλ.· περί τι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 179D· ὡσαύτως μετὰ γεν., σπουδήν τινος ποιήσασθαι, ἐπιδείκνυμι πολλὴν προθυμίαν περί τι, Ἡρόδ. 1. 4· σπ. λόγων κατατεινομένων, ζῆλος διὰ τὰ ἀντιμαχόμενα ἐπιχειρήματα, προθυμία πρὸς συζήτησιν, Εὐρ. Ἑκάβ. 132· σπ. ἐπί τινι Λουκ. π. Ὀρχ. 1· πρός τι Διόδ. 17, 114· — οὕτω, σπ. τιθέναι ἀμφί τινος Πινδ. Π. 4, 492· σπ. θέσθαι χάριν τινὸς Σοφ. Αἴ. 13· — σπ. ἔχειν, μετ' ἀπαρ., Ἡρόδ. 6, 120, πρβλ. 7, 149· σπ. ἔχειν τινὸς Εὐρ. Ἄλκ. 778, 1014· περί τινος Πλάτ. Ἀντεραστ. 136C· εἴς τι Εὐρ. Μήδ. 557· ὅπως τι γένηται Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 22· — σπ. γίγνεται περί τι Πλάτ. Φαῖδρ. 276E· σπ. ἐστι περί τινος Δημ. 90, 10· — σπουδῆς καὶ βουλῆς προσδεῖσθαι Δημ. 123, 3· — ἡ σπ. τῆς ἀπίξιος, ἡ προθυμία μου εἰς τὸ νὰ ἔλθω, Ἡρόδ. 5, 49· σπουδῇ ὅπλων, μετὰ μεγάλης προσοχῆς εἰς τὰ ὅπλα, Θουκ. 6, 31, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 855D· ἐρώτων αὐτόθι 632A· σπ. πλήθους γεννημάτων, προθυμία διά .., αὐτόθι 740D· — ἐν τῷ πληθ., μετὰ ζήλου προσπάθειαι, Ἡρόδ. 5, 5, Εὐρ. Ἴων 1061, Ἀριστ. Ρητ. 1, 11, 4. **2)** ἐκτίμησις πρός τινα, σεβασμός, διὰ τὴν ἐμὴν σπ. Ἀντιφῶν 146, 13· πάνυ πολλῆς σπ. ἄξιος Ξεν. Συμπ. 1, 6· — ἐν τῷ πληθ., φατριαστικὰ αἰσθήματα καὶ συμπάθειαι, ἀντιζηλίαι, σπ. ἰσχυραὶ φίλων περί τινος Ἡρόδ. 5, 5· κατὰ σπουδὰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1370, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3, 8· σπουδαὶ ἐρώτων Πλάτ. Νόμ. 632A· — μάλιστα δὲ σπουδαρχία, Λατ. ambitus, Πλουτ. Λούκουλλ. 42, Κράσσ. 7. **3)** φιλονικία, συζήτησις, Φιλόστρ. 167, 252. **III.** ζῆλος, προθυμία, σοβαρότης, σπουδὴν ἔχειν, ποιεῖσθαι, =σπουδάζειν, Εὐρ. Φοίν. 901, Ἀριστοφ. Βάτρ. 522· σπουδῆς μὲν μεστοί, γέλωτος δὲ ἐνδεέστεροι Ξεν. Συμπ. 1, 13· — συχν. μετὰ προθέσ., ἐν ἐπιρρημ. σημασίᾳ, ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύειν, μετὰ σπουδῆς, σπουδαίως, μετὰ σπουδαιότητος, σπουδάζων, Ἰλ. Ζ. 359, Μ. 233· — μετὰ σπουδῆς, ἀντίθετον τῷ ἐν παιδιᾷς, Ξεν. Συμπ. 1, 1· μετά τε παιδιᾶς καὶ μετὰ σπουδῆς Πλάτ. Νόμ. 887D· οὐ σπουδῆς χάριν ἀλλὰ παιδιᾶς ἕνεκα ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 288C, πρβλ. Συμπ. 197E· χωρὶς σπουδῆς Ἀριστ. Ρητ. 1, 9, 2. **2)** ἀντικείμενον προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας, σπουδαία ἀσχολία, σπουδὴν ἔπ' ἄλλην Ἡρακλῆς ὁρμώμενος Εὐρ. Ἱκέτ. 1199· πληθ., ἔν τε παιδιαῖς καὶ ἐν σπουδαῖς Πλάτ. Νόμ. 647D, πρβλ. 732D, κ. ἀλλ. **IV. σπουδῇ**, ὡς ἐπίρρ., ἐν σπουδῇ, μετὰ σπουδῆς, ἐσπευσμένως, «βιαστικά», προερίσσομεν Ὀδ. N. 279· ἀνέβαινε Ο. 209· στρατιὴν ἄγειν Ἡρόδ. 9, 1, κ. ἀλλ., πρβλ. 89· συχν. παρ' Ἀττ., σπ. πάνυ Θουκ. 8, 89, κτλ.· σπουδῇ παθεῖν Εὐρ. Ἑκ. 216. **2)** μετὰ μεγάλης προσπαθείας καὶ δυσκολίας, ὄδιεν, δυσκόλως, χαλεπῶς, σχεδόν, μόλις, σχεδὸν ὡς τὸ **σχολῇ**, Ἰλ. Β. 99, Ε. 893, Ὀδ. Γ. 297· σπ. παρπεπιθόντες Ἰλ. Ψ. 37, Ὀδ. Ω. 119. **3)** σπουδαίως, σοβαρῶς, ἐπειγόντως, σπουδῇ καλεῖν τινα Εὐρ. Φοίν. 849· πλεῖν Θουκ. 3, 49· ἀκούειν Πλάτ. Πολ. 388D· σπ. χαριεντίζεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 24C· πάνυ σπουδῇ, μετὰ προσοχῆς, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 98B· πολλῇ σπ., μετὰ πολλῆς ἀσχολίας, Ἡρόδ. 1, 88, Ξεν., κλ.· πάσῃ σπ. μανθάνειν Πλάτ. Νόμ. 752A, κτλ.

σπουδο-γέλοιος, ον, ὁ συγκιρνῶν τὸ σπουδαῖον μετὰ τοῦ γελοίου, Στράβ. 759, Διογ. Λ. 9, 17.

σπύγγας· «ὄρνις (πρβλ. πίγγαν)» Ἡσύχ.

σπύρᾰθος [ῠ], ὁ ἢ ἡ, =**σπυρᾰς**, μόνον ἐν τῷ πληθ., Ἱππ. 571, 18., 575, 48, Διοσκ. 2, 98· οὕτω **σπυράθειαν**, τό, Διοσκ. 6, 55· **σπυραθία**, ἡ, Πολυδ. Ε', 91.

σπῠρᾰθώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς τὴν τῶν προβάτων ἢ αἰγῶν κόπρον, τὰ σπυραθώδη Ἱππ. Προρρ. 70, πρβλ. 217G, κτλ.· σπ. κοιλίαι ὁ αὐτ. ἐν Κωακ. Προγν. 194.

σπῠρᾰς, Ἀττ. **σφυρᾶς**, -ᾶδος, ἡ, σφαιρίδιον κόπρου, ὡς εἶναι ἡ κόπρος τῶν προβάτων καὶ αἰγῶν, «κακαράντζα», ὅθεν ἐν τῷ πληθ., σφυράδων ἀποκινήματα, ἀποξύσματα ἐκ κόπρου προβάτων ἢ αἰγῶν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 790, ἔνθα ἴδε Σχόλ. καὶ πρβλ. Ἡσύχ.· μεταφορ., καταπότιον ἰατρικόν, τρεῖς σπυράδας Ἱππ. 657, 24. — Πρβλ. **σπύραθος.**

σπυρθίζω, =**πυδαρίζω**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 681. — Καθ' Ἡσύχ. «σπᾶσθαι καὶ ἀγανακτεῖν. πυδαρίζειν. καὶ σφύζειν».

σπῠρίδιον [ῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **σπυρίς**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 453, 469, Φερεκρ. ἐν «Ἐπιλήσμονι» 3· — ὡσαύτως παρὰ Βυζ., **σπυριδάλιον**, τό.

σπῠρῐδόν, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον σπυρίδος, Α. Β. 783· — ἑτέρα γραφὴ **σπυρηδόν.**

σπῠρῐδώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς σπυρίδα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1096.

σπῠρίς, -ίδος, ἡ· **σφυρὶς** παρ' Ἱππ. π. Ἄρθρ. 838, Συλλ. Ἐπιγρ. 2347k (προσθῆκ.), 2956· — μέγα καλάθιον ἢ κοφίνιον (ἴδε **κόφινος**), Ἡρόδ. 5, 16, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1005, πρβλ. Ἀποσπ. 368, 464, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀνταίῳ» 1, κτλ. **2)** εἶναι ἐν χρήσει πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ Λατ. sporta, sportula, κάλαθος περιέχων ἐδώδιμα, σπυρίσι δειπνίζειν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4, 10, 21· δεῖπνον ἀπὸ σπυρίδος, cena e sportula, Ἀθήν. 365A, Συλλ. Ἐπιγρ. Π. c. — «ἀπὸ τῶν πυρῶν ἄγγος» Ἡσύχ.

σπῠρῐχνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σπυρίς**, Πολυδ. Ϛ', 94. — Καθ' Ἡσύχ. «πλακοῦν τι ἐξ οἰσυῶν».

σπῦρός, ὁ, Συρακόσιος τύπος τοῦ **πυρός**, Ἀνέκδ. Ὀξων. 1, 362, Ἡσύχ.

στ ἀντὶ **σθ** εὑρηται ἐν Ἐπιγρ. τῶν καλῶν χρόνων ὄχι σπανίως, οἷον ἀρέσταται, πυκτευόμενοστάται, **χρῆσται καὶ ἐλέσται**, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

σταδαπίνης, ου, ὁ, καὶ **σταδεύς, έως,** ὁ, =**κωπιῶν, κωπεύς**, Ἡσύχ.

στάγδην, Ἐπίρρ. (στάζω) κατὰ σταγόνας, Ἱππ. 1174H, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2, 2.

Στάγειρος, ἡ, πόλις ἐν Μακεδονίᾳ, Ἡρόδ. 7, 115, κτλ.· ὡσαύτως **Στάγειρα**, τά, Ἀριστ. Ἀποσπ. 619, κτλ. — **Σταγειρείτης,** ὁ, ὁ ἐκ Σταγείρων, μάλιστα ἐπὶ τοῦ Ἀριστοτέλους, Σ-ίρ. Βυζ.· — **Σταγειραθεν**, ἐκ Σταγείρων, Τζέτζ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξων. 4, 131, 32, Εὐστ. — Ἀλλ' ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ. **Στάγιρα**, ἴδε Ζήκ. Χρηστ. Λεξ. ἐν λέξ.

στάγες, ἴδε **σταγών** I. ἐν τέλ.

στᾰγετός, ὁ, (στάζω) σταγών, «σταλαγματιά», Ἀκύλας ἐν Παλαιᾷ Διαθ., Νεῖλος.

στάγμα, τό, τὸ σταζόμενον, σταγών, ἀπόσταγμα, τῆς ἀνθεμουργοῦ στ., δηλ. μέλι, Αἰσχύλ. Πέρσ. 612· μίλτειον στ. Ἀνθ. Π. 6, 103.

στᾰγονίας, ου, ὁ, ὁ ῥέων κατὰ σταγόνας, Διοσκ. 1, 81.

σταγονό-θαλπος, ὁ, ὁ τήκων καὶ καθαρίζων μέταλλα, Ἡσύχ.

σταγών, όνος, ἡ, (στάζω) «σταλά», «σταλαγματιά», κρουνοῦ στ., ἐπὶ αἵματος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1122, πρβλ. Χο. 400· φόνου Σοφ. Ο. Τ. 1278, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 767· ὡς ἐκ πέτρας ὑγρὰ ῥέουσα σταγών, ἐπὶ ὕδατος, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 81· δίψιοι στ., ἐπὶ δακρύων, Αἰσχύλ. Χο. 186, πρβλ. Ἀγ. 888· σταγόνες οἴνου Εὐρ. Κύκλ. 67· Λεσβία στ., ὁ οἶνος ὁ Λέσβιος, Ἔριπ. ἐν Ἀθήν. 1· τῆς .. ἀπὸ Λέσβου .. σταγόνος Ἀντιφάν. ἐν «Ὁμ.» 1· σπονδῖτις στ. =σπονδή, Ἀνθ. Π. 6, 190· στ. μαζῶν, τὸ γάλα, αὐτόθι 7, 552· στ. πίσσης Σ-ράβ.· στ. τοῦ κόσμου, ἡ θάλασσα, Μᾶρκ. Ἀντων. 6, 36· μεταβάλλεται εἰς σταγόνας [ἡ ἀτμίς] Ἀριστ. π. Φυτ. 2, 1, 10· ψυχρᾶς σταγόνεσσι, μὲ σταγόνας δρόσου, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 551, 7· σταγόσι κατέστικται, εἶναι κατάστικτος μὲ σταγόνας, Αἰλ. π. Ζ. 12, 24· κατὰ σταγόνα, guttatim, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7, 90· — ἀνώμαλ. ὀνομ. πληθ. **στάγες** ὥσπερ ἐξ ὀνομ. **στάξ**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1326.

II. μέταλλόν τι, =**ὀρείχαλκος**, Τίμ. Λοκρ. 99C, ἴδε Σχόλ.

στάδα, κατὰ μεταπλ. αἰτ. θηλ. τοῦ **στάδιος** (ὥσπερ ἐξ ὀνομαστ. **στάς**), λίμνην στ., ἑσταμένην, ὕδωρ στάτιμον, Δράκων 36, 15.

στᾰδαῖος, α, ον, (στάδην) ὁ ἑστάμενος ὄρθιος, Ζεὺς στ., ἕτοιμος νὰ ἐξακοντίσῃ τὸν κεραυνόν του, Αἰσχύλ. Θήβ. 513· στ. ἔγχη, δόρατα πρὸς τὴν ἐκ τοῦ συστάδην μάχην, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ μακρόθεν βαλλόμενα (πρβλ. **στάδιος** I), ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 240· στ. σῶμα, σταθερόν, εὐσταθές, ἐπὶ τοῦ κυβου, Τίμ. Λοκρ. 98C, Ἡσύχ.

στάδην [ᾰ], Ἐπίρρ. (ἵστημι) ἑστάμενος, ὄρθιος, στάδην ἑστῶτες, ἑστάμενοι ὄρθιοι καὶ ἀκίνητοι, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Σεμν.» 1.

II (ἵστημι A, IV) κατὰ τὸ βάρος, ἀναλόγως τοῦ βάρους, Νικ. Ἀλεξιφ. 327· πρβλ. **στήδην.**

σταδία· ἡ, «ἡ λυχνία» Ἡσύχ.

σταδιάζω, μετρῶ κατὰ στάδια· — μεταφορ., ὁ σταδιάζων (ἐξυπακ. λόγος), εἰκασία, Mar. Victor. εἰς Κικ. Ρητ.

στᾰδιᾰδρομέω, -δρόμος, ἴδε **σταδιοδρ-.**

στᾰδιαῖος, α, ον, (στάδιον) ὁ ἔχων μῆκος, πλάτος ἢ ὕψος ἑνὸς σταδίου, στ. βάθος Πολύβ. 34, 11, 14· ὁ στ. δρόμος Διον. Ἁλ. 7, 73· πυραμίδες σταδιαῖαι τὸ ὕψος Διόδ. 1, 52· διῳκῆσθαι στ. τοῖς μεγέθεσιν Ἀθήν. 539C.

στᾰδιασμός, ὁ, τὸ μετρεῖν διὰ σταδίων, κατὰ στάδια, Στράβ. 47, 75, Συλλ. Ἐπιγρ. 2758 (πλεονάκις).

στᾰδιεύς, έως, ὁ, =**σταδιοδρόμος**, Πολύβ. 40, 1, 1, Ἀνθ. Π. 9, 557· παῖς στ., ἐν τῇ ἐπιγραφ. τοῦ Πινδ. ἐν Ο. 14, πρβλ. Ν. 8.

στᾰδιευτής, οῦ, ὁ, =τῷ προηγ., Ἵππος Νικήτ. Χρον. 1581.

στᾰδιεύω, (στάδιος) τρέχω ὡς ἐν τῷ σταδίῳ, δρόμους Ἀριστ. Ἀποσπ. 13· βίον Φίλων 1, 328· δόλιχον βιότου Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 311, 4.

στᾰδίη, ἡ, ἴδε **στάδιος.**

σταδινόν· «πολίτην» Ἡσύχ.

στᾰδιοδρομέω, τρέχω ἐν τῷ σταδίῳ, ἀγωνίζομαι εἰς τὸν δρόμον, Πλάτ. Θεάγ. 129A, Δημ. 1386, 10· — ἐν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 863, ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι τὸν ἀνώμαλον τύπον **σταδιοδρομοῦμαι**, ἂν καὶ ὁ ὀρθὸς τύπος **σταδιοδρομήσω** εἰ ἴσου θὰ ἤρμοζεν εἰς τὸ μέτρον, ὁ Ἔρμανν. προτείνει στάδια δρομοῦμαι· ἀλλ' ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 618.

στᾰδιο-δρόμος, ὁ, ὁ τρέχων ἐν τῷ σταδίῳ, ὁ περὶ βραβείου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διαγωνιζόμενος εἰς τὸν δρόμον, Σιμωνίδ. 154, Πινδ. Ο. 13 (ἐν τῇ ἐπιγραφῇ), Πλάτ. Νόμ. 833Α, Αἰσχίν. 22. 30· — ὁ παράλλ. τύπος **σταδιαδρ-**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2758. 7 κέξ., Παυσ. 6. 20. 9, κτλ.· **στᾰδιοδρόμης, ου**, ὁ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 682. — Πρβλ. **σταδιεύς**.

στάδιον [ᾰ], τό· πληθ. **στάδια** καὶ ἑτερογεν. **στάδιοι**· ὁ Ἡρόδ. ποιεῖται χρῆσιν ἀμφοτέρων, **στάδιοι** 1. 26., 2. 149, 158. κ. ἀλλ., **στάδια** 4. 101., 5. 53., 9. 23· οὕτως ὁ Θουκ. ἐν τῷ αὐτῷ κεφ. (7. 78) ἔχει **στάδια** ἅπαξ καὶ **σταδίους** δίς· **στάδια** Εὐρ. Ἴων 497, Ἀριστοφ. Ὄρν. 6, Ἀντιφάν. ἐν «Ἐφεσίοις» 1, Πλάτ. Φαῖδρ. 228Α, κτλ.· — **στάδιοι** Ἀριστοφ. Βάτρ. 1319, Πλάτ. Κριτί. 113C, 117E, κτλ.· ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει παράδειγμα τοῦ ἑνικοῦ ἀρσ.· — κυρίως, τὸ ἱστάμενον ἀκίνητον (ἴδε ἐν τέλει), ὅθεν, **1**. ὡς ὡρισμένον μέτρον μήκους, = 100 ὀργυιαῖς ἢ 6 πλέθροις (Ἡρόδ. 2. 149), δηλ. ἴσον πρὸς 600 ἑλληνικοὺς καὶ 606 $^3/_4$ ἀγγλικοὺς πόδας ἢ πρὸς 184, 87 γαλλ. μέτρ. ἢ περίπου $^1/_8$ τοῦ Ρωμαϊκοῦ μιλίου, Πολύβ. 3. 39, 8, Στράβ. 322· — μακρότερον δὲ στάδιον ὧν 7 $^1/_2$ ἀπετέλουν ἓν Ρωμαϊκὸν μίλιον μνημονεύεται τὸ πρῶτον παρὰ Δίωνι Κ. 52. 21· πρβλ. Ideler ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐν Βερολίνῳ Ἀκαδημείας, 1812-13, σ. 187 κέξ., Hussey Weights and Measures, παράρτ. 11 κέξ. **2**) παρὰ τῷ Ἀριστοφ. εὑρίσκομεν: ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστος, κατὰ .. ἄριστος, δηλ. εἰς ὑπερβολήν, Νεφ. 430· πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερος Βάτρ. 91. **II**. δρόμος ἢ ἀγὼν δρόμου, (ἐπειδὴ ὁ ἐπισημότατος δρομικὸς ἀγὼν ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ εἶχεν ἀκριβῶς ἑνὸς σταδίου μῆκος), ἀντίθετον τῷ **δίαυλος** (πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 232), Πινδ. Ο. 13. 50· σταδίου πόνος (ἢ τόνος), δρόμος, τιμὰ ὁ αὐτ. ἐν Ο. 10 (11). 76., 13. 41, 49· γυμνὸν στ., ἀντίθετον τῷ ὁπλίτης δρόμος, Π. 11. 74· ὠκύτερον σταδίου Θέογν. 1306· ἀγωνίζεσθαι στ., ἀγωνίζομαι εἰς τὸν δρόμον, Ἡρόδ. 5. 22· ἁμιλλᾶσθαι Πλάτ. Νόμ. 833Α· νικᾶν Ξεν. Ἑλλ. 1. 2, 1, πρβλ. Πινδ. Ν. 8. 26· ἀσκεῖν Πλάτ. Θεάγ. 128E· — ἐν σταδίοις, δηλ. ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 4377. **2**) πᾶς τόπος ἐπίπεδος καὶ ἀνοικτός, οἷον πρὸς ὄρχησιν, Εὐρ. Ἴων 497· — ξύλινον στ., ἐπὶ τοῦ ἀβακίου τῶν πεσσῶν, Ἀνθ. Π. 15. 18. (Ἐκ τῆς √ΣΤΑ, **ἵ-στη-μι, στῆ-ναι**· πρὸς τὸν Δωρικ. τυπον **σπάδιον** (ὃ ἴδε), πρβλ. τὸ Λατ. spatium).

σταδιο-νίκης [ῑ], **ου**, ὁ, ὁ νικῶν ἐν τῷ σταδίῳ, Βυζ.

στάδιος [ᾰ], **α, ον**, (√ΣΤΑ, **ἵστημι**) ὁ ἱστάμενος, σταθερός, εὐσταθής, σταδίη ὑσμίνη, μάχη ἐκ τοῦ συστάδην, Λατιν. pugna stataria, Ἰλ. Ν. 314, 713, πρβλ. Θουκ. 4. 38· ἐν σταδίῃ (ἐξυπακ. ὑσμίνῃ) Ἰλ. Π. 241, Ν. 514· ἡ στ. μάχη Ἀθήν. 273E· πρβλ. **σταδαῖος**· — πίταξ σταδίη μένει, ἐπὶ πηγῆς ἐξ ἧς δὲν ῥέει ὕδωρ, Ὀππ. Κ. 4. 326. **2**) σταθερός, συμπαγής, ἰσχυρός, θάλαμοι Πινδ. Ο. 5. 29· — τὸ στάδιον, τὸ ἀκίνητον, Δίων Κ. 39. 43. **3**) ὁ ἱστάμενος ὄρθιος ἢ εὐθύς, στ. χιτὼν = ὀρθοσταδίας, χιτὼν ἄζωστος, κρεμάμενος κατ' εὐθείας πτυχάς, Καλλ. Ἀποσπ. 59, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 238· θώραξ στ., ἄκαμπτος θώραξ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **στρεπτὸς** ἢ **ἁλυσιδωτός**, Müller Archäol. d. Kunst. § 337. 3., 342. 4. **II**. (**ἵστημι** Α. IV) «ζυγισμένος», Νικ. Ἀλεξιφ. 402.

στάζω, Ἀττ.· μέλλ. **στάξω** Ἰλ., Δωρ. α' πληθ. **σταξεῦμες** Θεόκρ. 18. 46· ἀόρ. **ἔσταξα** Εὐρ., Ἐπικ. **στάξα** Ὅμ. — Παθ., ἀόρ. α' **ἐστάχθην** (**ἐπ-**) Ἱππ. 880E, (**ἐν-**) Διοσκ. 2. 210· ἀόρ. β' **ἐστάγην** (**ἐπ-, ἐν-**) ὁ αὐτ. 1. 18., 2. 37. (Ἐκ τῆς √ΣΤΑΓ, πρβλ. **στᾰγ-ῆναι, στᾰγ-ών**, καὶ ἴσως Λατ. stagnum). **I**. ἐπὶ προσώπων, **1**) μετ' αἰτ. πράγματ., στάζω, σταλάζω, ἀφίνω τι νὰ πέσῃ ἢ στάξῃ, χύνω κατὰ σταγόνας, Πατρόκλῳ .. νέκταρ στάξει κατὰ ῥινῶν Ἰλ. Τ. 39, πρβλ. 348, 354· σπέρμα θνατὸν ματρὶ τεᾷ στάξεν Πινδ. Ν. 10. 151· στ. αἷμα Αἰσχύλ. Χο. 1059· ἱδρῶτα σώματος ἄπο Εὐρ. Βάκχ. 620, πρβλ. Τρῳ. 1199· βότρυν ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 230· πέτρα στ. ὕδωρ ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 122· μάλιστα ἐπὶ δακρύων, στ. δάκρυ ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 1467. ἀπ' ὀμμάτων ἔσταξα πηγὰς ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 1355· καὶ μεταφορ., στ. πόθον κατ' ὀμμάτων ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 526· χάριτας Ἀνθ. Π. 5. 13· ἵμερον κτλ., Ἰακώψ. εἰς Φιλοστρ. Εἰκ. σ. 728. **2**) μετὰ δοτ. πράγματ., αἵματι στάζοντα χεῖρας, ἔχοντα τὰς χεῖράς του βεβαμμένας μὲ αἷμα καὶ σταζούσας, Αἰσχύλ. Εὐμ. 42· κάρα στάζων ἱδρῶτι Σοφ. Αἴ. 10· δακρύοισι στ. κόρας Εὐρ. Ἀνδρ. 234· ἀφρῷ γένειον ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 308· — ὡσαύτως, ἄνευ τινὸς αἰτ., ὅτε τὸ πάσχον μέρος ἐκφέρεται κατ' ὀνομαστ., στάζουσι κόραι δακρύοισι ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 876· ὡσαύτως, ἐν αἵματι στάζουσαν χέρα ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 1164· — σπανίως μετὰ γενικ., χεὶρ στάζει συηλῆς Ἄρεος Σοφ. Ἠλ. 1423. **II**. ἐπὶ πραγμάτων, στάζω, πίπτω κατὰ σταγόνας, Ἡρόδ. 6. 74· στάζει φοίνιον τόδ' αἷμα Σοφ. Φιλ. 783· μεταφορ., στ. δ' ἐν ὕπνῳ πρὸ καρδίας .. πόνος Αἰσχύλ. Ἀγ. 178· ψόφος στ. δι' ὤτων Εὐρ. Ῥῆσ. 566· — μετὰ γενικ., ὀπὸν στάζοντα τομῆς, ἐκ τῆς τομῆς, Σοφ. Ἀποσπ. 479· ἐκ κρατὸς αἷμα στ. Εὐρ. Μήδ. 1199, κτλ.· σμικρὸν ἀπὸ ῥινῶν ἔσταξε Ἱππ. 951E. **2**) ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων, οἷον ἐπὶ ὡρίμου καρποῦ, πίπτω, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1001. — Πρβλ. **καταστάζω**.

στάθεν, στᾰθέν, ἴδε ἐν λ. **ἵστημι**.

στᾰθερο-ποιέω, ποιῶ τι σταθερόν, στερεώνω, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 9. 7.

στᾰθερός, ά, Ἰων. **ή, όν**, (ἴδε ἐν τέλ.), ὁ στερεῶς ἱστάμενος, ἀμετακίνητος, στερεός, σταθ. γαῖα, terra firma, ἀντίθετον τῷ **ἄστατος**, Ὀππ. Κυν. 2. 412· ἡ σταθερά (ἐξυπακ. γῆ) Ἀνθ. Π. 7. 393., 8. 159· — ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἥσυχος, γαλήνιος, στ. χεῦμα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 274 (ἂν μὴ ἀναγνωστέον χεῖμα)· βύθος Διον. Ἀλ. 1. 71· ἡ στ. (ἐξυπακ. θάλασσα) Ἀνθ. Π. 10. 17, πρβλ. Πολυδ. Α', 106· στ. ὕδωρ, στάσιμον, Ἀππ. Καρχηδ. 99· στ. μέλαν, ἐπὶ μελάνης, Ἀνθ. Π. 6. 66. **2**) στ. μεσημβρία, ἀκριβῶς μεσημβρία, ὅτε, οὕτως εἰπεῖν, ὁ ἥλιος ἵσταται ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ κύκλου, Πλάτ. Φαῖδρ. 242Α· οὕτω, στ. ἦμαρ, μεσημβρία, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 450· τὸ σταθερώτατον τῆς μεσημβρίας Συνέσ. 202C· νυκτὸς τὸ σταθερώτατον Εὐνάπ. σ. 74· θέρος σταθερόν, τὸ μέσον τοῦ θέρους, Ἀντίμ. 76. **3**) σταθερός, ἀμετάβλητος, ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως, ἀὴρ εὔδιος καὶ στ. Διον. Ἀλ. π. Δημ. 7· στ. εὐδία Πλουτ. Διον. 37, πρβλ. Μᾶρκ. Ἀντων. 12. 22· οὐ σταθερὸν φῶς οὐδ' ἠρεμοῦν ὁ αὐτ. 2. 934E. **4**) μεταφορ., στ. κάλυξ ἥβης Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 74· στ. ἡλικία Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 1, 3· ἡ ἀρετὴ στ. τι Ἀνθ. Π. 10. 74· σωφροσύνη Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 910. 2· στ. βάδισμα, βλέμμα, κτλ., Φίλων, κλπ.· ἐπὶ λόγου ἢ ὁμιλίας, ἥσυχος, μετὰ περισκέψεως λαλούμενος, τὸ βραδὺ καὶ στ. Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 23. **5**) δὲν εἶναι ἐν χρήσει (κυρίως) ἐπὶ προσώπων, Φρύνιχ. 215, Θωμ. Μάγιστρ. 301, ἀλλ' ἴδε Ἐτυμολ. Μέγ. 277. 49. — Ἐπίρρ. **-ρῶς**, ὡς καὶ νῦν, Κρατῖν. ἐν «Σεριφίοις» 4. (Ἡ √ΣΤΑΘ ἐμηκύνθη ἐκ τῆς √ΣΤΑ, **ἵ-στη-μι, στῆ-ναι**, ὡς ἐν τοῖς **σταθ-μός, σταθ-μή, ἀ-σταθ-ής**, Λατ. stab-ulum).

στᾰθερότης, -ητος, ἡ, εὐστάθεια, ἀκινησία, Εὐστράτ. εἰς Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1, Θεόδ. Πρόδρ.

στᾰθερόω, ποιῶ τι σταθερόν, ἱδρύω, Θεόδ. Στουδ.

στάθευσις, ἡ, ὑπερβάλλουσα θέρμανσις, καῦσις, «τσουρούφλυσμα», «καψάλισμα», Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 2, 1., 4. 3 ἐν τέλ. (ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα **στάτευσις**, πρβλ. **σταθεύω**).

στᾰθευτός, ή, όν, εἰς ὑπερβολὴν θερμανθείς, κεκαυμένος, «καψαλισμένος»· — «πεφλογισμένος ἠρέμα» Ἡσύχ., Αἰσχύλ. Πρ. 22.

στᾰθεύω, διαθερμαίνω, ψήνω, τηγανίζω, ὀπτῶ, μάλιστα ἰχθύν, «καψαλίζω», Ἀριστοφ. Ἀχ. 1041, πρβλ. Ἐκκλ. 127, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 21, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 13, 3· στ. τινὰ τῇ λαμπάδι Ἀριστοφ. Λυσ. 376. — Καθ' Ἡσύχ.: «σταθεύειν· πυροῦσθαι», καὶ «σταθεῦσαι· τὸ τῷ πυρὶ ἡσυχῇ χλιᾶναι κρέας, καὶ τὸ ὀπτῆσαι».

στᾰθηρός, σταθηρότης, μεταγενέστ. τύποι τῶν **σταθερός, σταθερότης**, Schäf. εἰς Διον Ἀλ. π. π. Συνθ. σ. 338.

στᾶθι, Δωρ. ἀντὶ **στῆθι**, προστακτ. ἀορ. β' τοῦ **ἵστημι**.

σταθμάω, μετρῶ διὰ τοῦ κανόνος (**στάθμη**), πλέθρου σταθμήσας μῆκος εἰς εὐγώνιον (ἐξυπακ. τὴν σκηνήν) Εὐρ. Ἴων 1137· στ. τὸ ὕδωρ, μετρῶ ἢ ζυγίζω αὐτό, Ἀθήν. 43B. — Παθ., μετροῦμαι, ἐκτιμῶμαι, σταθμεόμενα Ἱππ. 246. 24· μέσ. μέλλ. ἐπὶ παθ. σημ., ταλάντῳ μουσικὴ σταθμήσεται Ἀριστοφ. Βάτρ. 797· ὑπερσ. παθητ., ἐπὶ τρισὶν ἐστάθμητο πλευρῇσιν Ἄρατ. 234, πρβλ. Καλλ. Ἀποσπ. 94. **II** συνηθέστερον ὡς ἀποθετ. **σταθμάομαι** Σοφ., Πλάτ.· Ἰωνικ. **σταθμόομαι** (ὡς τὸ **ἐσσόομαι** ἀντὶ **ἡττάομαι**), ἴδε ἐν λέξ. **σταθμόω**· — μετρῶ, καταμετρῶ, σταθμᾶτο .. ἄλσος πατρὶ Πινδ. Ο. 10 (11). 53· — ὡσαύτως, ὑπολογίζω, ἐκτιμῶ ἀπόστασιν ἢ μέγεθος ἄνευ πραγματικῆς καταμετρήσεως, κατ' εἰκασίαν, Ἡρόδ. 2. 150· στ. ὅκως ἐξελεύσεται .. 9. 37· μετρεῖν ἢ σταθμᾶσθαι Πλάτ. Νόμ. 643C, πρβλ. Καλλ. Ἀποσπ. 94· σταθμῇ στ. τι Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 63. **2**) μεταφορ., μετρῶ, ἐκτιμῶ τι, τινι, ἔκ τινος ἰδιότητος, τὸ σῶμα .. στ. ταῖς χάρισι Πλάτ. Γοργ. 465D· εἴ τι δεῖ σταθμᾶσθαι τούτῳ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 4, 9· ἀπολ., εἰκάζω, Σοφ. Ο. Τ. 1111. **2**) προσάπτω βαρύτητα εἴς τι πρᾶγμα, ἐκτιμῶ, θεωρῶ πολλοῦ ἄξιον, στ. ὧν ὅδε λέγει Πλάτ. Λῦσ. 205A.

σταθμεύω, (σταθμός) σταθμὸν ποιοῦμαι, κατασκηνῶ, καταλύω, Ἀππ. Μιθρ. 20· ἐπὶ τοῦ ῥεύματος Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ.· ἐπὶ λίμνῃ Ἀππ. Καρχηδ. 99.

στάθμη, ἡ, (ἴδε **σταθερός** ἐν τέλ.)· — τὸ σχοινίον τοῦ τέκτονος ἢ κανών, μὲ τὸ ὁποῖον μετροῦν ἢ σημαδεύουν οἱ κτίσται καὶ ξυλουργοί, «στάφνη», Λατ. amussis, ἔξεσε δ' ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν [δοῦρα] Ὀδ. Ε. 245, πρβλ. Ρ. 341, Φ. 44, Ψ. 197· οὕτω, τάφρον ἐπὶ στ. ἰθ. Φ. 121· ὡσαύτως, στάθμη δόρυ νήιον ἐξιθύνει Ἰλ. Ο. 410· τόρνου καὶ στάθμης καὶ γνώμομονος .. εὐθύτερον Θέογν. 805· ἐπὶ στ. θεῖναι μίαν, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 10, 20· — κυρίως **στάθμη** ἦτο σχοινίον λεπτὸν ἐπαληλιμμένον διὰ κιμωλίας γῆς ἢ ἐρυθρᾶς ὤχρας, Λατιν. linea rubricata, πρὸς σημείωσιν εὐθείας γραμμῆς χρησιμεῦον, καὶ ῥητῶς διακρίνεται ἀπὸ τοῦ κανόνος παρὰ Πλάτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐν Φιλήβ. 56B, Ξεν. Ἀγησ. 10, 2, Πλούτ., κλπ.· ἐντεῦθεν παροιμιωδῶς, τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι, οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη, ἥτις, ἐννοεῖται, οὐδὲν ἀφίνει σημεῖον, Σοφ. Ἀποσπ. 307· οὕτως ἐλλειπτικῶς, ἀτεχνῶς λευκὴ στάθμη εἰμὶ πρὸς τοὺς καλοὺς Πλάτ. Χαρμ. 154B, πρβλ. Πλούτ. 2. 513F. **2)** ὡσαύτως παροιμ., παρὰ στάθμην, πλησίον τοῦ κανόνος, Λατ. ad amussim, εἶμι παρὰ στ. ὀρθὴν ὁδὸν Θέογν. 939, πρβλ. 543· τέκτονος παρὰ στ. ἰόντος Σοφ. Ἀποσπ. 421· (ἀλλὰ παρ' Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 1045, παρὰ στ. φαίνεται ὅτι σημαίνει πλησίον ἢ πέραν τῆς γραμμῆς, πέραν τοῦ μέτρου)· ὡσαύτως, κατὰ στάθμην ἵστασθαι Δημόκρ. παρὰ Πλουτ. 2. 929C· κατὰ στ. νοεῖν, εἰκάζω ὀρθῶς, Θεόκρ. 25. 194· ὡς ἀπὸ στάθμης Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 23· στάθμῃ Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 11· πρὸς στάθμῃ τίθεσθαι Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 75F· — στάθμα πατρῴα, τὸ μέτρον [τῆς εὐσεβείας, τοῦ σεβασμοῦ] πρὸς τὸν πατέρα του, Πινδ. Π. 6. 45· — περὶ τοῦ ἐν Πινδ. Π. 2. 166, ἴδε ἐν λ. ἕλκω B. 3. **II.** τὸ σχοινίον τῶν κτιστῶν τὸ ἔχον βάρος τι εἰς τὸ ἄκρον πρὸς καθορισμὸν τῆς καθέτου, «στάφνη», μολιβαχθὴς Ἀνθ. Π. 6. 103· κατὰ στάθμην φέρεσθαι, καταβαίνω καθέτως, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 14, 6. **III.** ὡς τὸ γραμμή, ἡ γραμμὴ ἡ περιορίζουσα τὸν ἀγῶνα τοῦ δρόμου, τὸ τέρμα, Λατ. meta, πρὸς στάθμαν δραμεῖν, μεταφορ., ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, Πινδ. Ν. 6. 13· οὕτω, παρ' οἵαν ἥκομεν στ. βίου Εὐρ. Ἴων 1514· — ὡσαύτως, τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως, Λατ. carceres, στάθμης ὁρμηθέντες ἀπόσσυτοι Ὀππ. Ἀλ. 4. 102. **IV** μεταφορ., κανών, νόμος, ὑπὸ στάθμᾳ νέμεσθαι Πινδ. Ἀποσπ. 4. 5· Ὑλλίδος στάθμας ἐν νόμοις, κατὰ τοὺς νόμους τῆς Δωρικῆς κυβερνήσεως, ὁ αὐτ. ἐν Π. 1. 120, πρβλ. Ἀποσπ. 4. 4. **V** δεράτων στάθμαι, τὰ ὄπισθεν ἄκρα, οἱ οὐρίαχοι, ἄλλως σαυρωτῆρες, Διόδ. 17. 35.

σταθμηλάται· «ἐξῶσται νεῶν» Ἡσύχ.

στάθμησις, ἡ, (σταθμάω) μέτρησις ἢ «ζύγισμα», Γλωσσ., περὶ σταθμήσεως ὑδάτων παρ' ἀρχαίοις ἴδε Μ. Κ. Στεφανίδου «Περὶ τῶν ποτίμων ὑδάτων» ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΓ', σ. 380 κέξ.

σταθμητέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ «ζυγίσῃ», νὰ ἐκτιμήσῃ, νὰ κρίνῃ, Εὐστ. Πονημάτ. 170. 96., 171. 2.

σταθμητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς μέτρησιν, στ. τῆς ἰσότητος Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 442· στ. λέξις, ξυλουργοῦ λέξις, Εὐστ. 81. 17.

σταθμητός, ή, όν, (σταθμάω) ὃν δύναται νὰ μετρήσῃ τις, τινι, διά τινος μέτρου, Πλάτ. Χαρμ. 154B, πρβλ. Πολυδ. Δ', 93· οὐ στ., ἀμέτρητος, ἀνυπολόγιστος, Νικήτ. Χρον. 81D· οὐ στ. τὸ μέγεθος Ἀρρ. παρὰ Σουΐδ.

Σταθμία· «ἐπίθετον Ἀθηνᾶς» Ἡσύχ.

σταθμίδιον, τό, παρὰ Γαληνῷ φαίνεται ὅτι σημαίνει μικρὸν κιβωτίδιον, «κουτάκι».

σταθμίζω, = σταθμάω, «ζυγίζω», Ἀκύλας ἐν Παλαιᾷ Διαθ., Εὐστ. 114. 6, Σουΐδ.

σταθμίον ἢ **στάθμιον,** τό, ὑποκορ. (κατὰ τύπον) τοῦ **σταθμός** III, τὸ βάρος πρὸς ὃ ζυγίζει τις, τὸ βαρῦδι, τὰ δράμια (ζυγαριᾶς), Ἱππ. Ἀγμ. 756. **II.** ἐπίσημον βάρος ἀνεγνωρισμένον κοινῶς καὶ ἰσχῦον, «ζύγι», «στατέρι», «καντάρι», στ. ἃ ὁ δῆμος σηκῶσαι ἐψηφίσαντο Συλλ. Ἐπιγρ. 150. 45., 151. 40.

σταθμιστής, οῦ, ὁ, ὁ ζυγίζων, ζυγιστής, Γλωσσ.

σταθμοδότης, ου, ὁ, ὁ διορίζων τὰ καταλύματα εἰς τοὺς στρατιώτας, καταλυματίας, Πλουτ. Δημήτρ. 23.

σταθμόνδε, Ἐπίρρ., πρὸς τὸν σταθμόν, πρὸς τὴν μάνδραν, πρὸς τὸ κατάλυμα, Ὀδ. 1. 451.

σταθμός, ὁ, παρ' Ἀττ. μεθ' ἑτερογεν. πληθ. **σταθμά,** Σοφ. Φιλ. 489, Ο. Τ. 1139, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 909, Ξεν. Ἱππ. 4, 3, κτλ.· ἀλλὰ **σταθμοὶ** ἀπαντᾷ οὐ μόνον παρ' Ὁμ., ἀλλὰ καὶ παρ' Εὐρ. ἐν Ἀνδρ. 280, ἐν Ὀρ. 1474· (περὶ τῆς √ΣΤΑΘ ἴδε **σταθερός** ἐν τέλ.). Τόπος σταθερὸς πρὸς διαμονὴν ζῴων, Λατ. stabulum, στάβλος, μάνδρα, «στάνη», ἱππόστασις, τὸ δὲ ἰδιαίτερον εἶδος δηλοῦται ἐκ τῶν συμφραζομένων ἢ διὰ προσδιορισμοῦ, τὼ μὲν (οἱ δύο λέοντες) ἄρ', ἁρπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα, σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον Ἰλ. Ε. 557· κατὰ σταθμοὺς δύεται [ὁ λέων] αὐτόθι 140, πρβλ. Μ. 304, Σ. 589· κατὰ στ. ποιμνήιον Β. 470· σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ Τ. 377· ἐπὶ χοίρων, Ὀδ. Ξ. 32, 504, κτλ.· ὁ στάβλος τοῦ γρυπὸς τοῦ Ὠκεανοῦ παρ' Αἰσχύλ. ἐν Πρ. 396· ἐπὶ τῆς φωλεᾶς ἢ κοίτης ἐλάφου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 29, 4., 9. 5, 2· — ἐπὶ ἀνθρώπων, κατοικία, διαμονή, πρῶτον παρ' Ἡσ., ἀπὸ σταθμῶν [Χείρωνος] Θεογ. 294, πρβλ. Πινδ. Ο. 5. 21· Ἀΐδα ὁ αὐτ. ἐν Ο. 10. 110· οὐρανοῦ ἐν Ι. 7 (6). 65, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 489, Εὐρ. Ρῆσ. 293. **2)** κατάλυμα πρὸς διαμονὴν ὁδοιπόρων ἢ στρατιωτῶν, Λατ. statio, mansio, castra, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 1, κ. ἀλλ. **3)** ἐν Περσίᾳ, **σταθμοὶ** ἐκαλοῦντο τὰ ἐπὶ τῆς βασιλικῆς ὁδοῦ οἰκήματα, ἐν οἷς κατέλυεν ὁ βασιλεὺς ὁδοιπορῶν, σταθμοὶ βασιλήιοι Ἡρόδ. 5. 52., 6. 119, πρβλ. 7. 119, Πλουτ. Ἀρτοξ. 25· ὅθεν ἐν σχέσει πρὸς τὴν Περσικὴν χώραν εἶναι ἡ λέξις ἐν χρήσει ἐπὶ ἀποστάσεως σημαίνουσα γενικῶς μιᾶς ἡμέρας ὁδόν, μιᾶς ἡμέρας πορείαν ἰσοδυναμοῦσαν κατὰ μέσον ὅρον πρὸς 5 περίπου παρασάγγας ἢ 150 στάδια, ἐπειδὴ τὸ μῆκος τοῦ σταθμοῦ ἦτο μικρότερον ἢ μεγαλείτερον κατὰ τὴν φύσιν τοῦ ἐδάφους, πρβλ. Ἡρόδ. 5. 53, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 10-20, καὶ Sturz Λεξ. Ξεν. **4)** ὡς τὸ Λατ. statio, σταθμὸς πλοίων, Εὐρ. Ρῆσ. 43, Λυκόφρ. 290, 1371. **II.** στῦλος ὄρθιος ἱστάμενος, συχν. παρ' Ὁμ.· ἐνίοτε λέγεται ἐπὶ τοῦ κυρίου στύλου τοῦ ὑποβαστάζοντος τὴν στέγην, παρὰ σταθμὸν τέγεος Ὀδ. Α. 333, Θ. 458, Σ. 209· παρὰ στ. μεγάροιο Ρ. 96, πρβλ. Χ. 120, 257· ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. Ι. Τ. 49· — ὡσαύτως λέγεται ἐπὶ τοῦ παραστάτου τῆς θύρας, Ὀδ. Δ. 838, Ρ. 340· καὶ ἐν τῷ πληθ. ὡς τὸ παραστάδες, ἀργύρεοι σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἔστασαν οὐδῷ Ὀδ. Κ. 62, Ἰλ. Ξ. 167, κτλ.· οὕτω παρ' Ἡροδ. 1. 179, Σοφ. Ἠλ. 1331, Εὐρ. Ὀρ. 1474· βραδύτερον ἐπὶ τοιαύτης σημασίας ἐτίθετο ὁ πληθ. **σταθμά,** ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 999, Ἀριστοφ. Ἀχ. 449· στ. θυράων Θεόκρ. 24. 14. **III.** (ἵστημι Α. IV) ὁ ζυγός, ἡ «ζυγαριά», «στατέρι», καντάρι», γυνή.. σταθμὸν ἔχουσα Ἰλ. Μ. 434· ἱστᾶν σταθμῷ τι πρός τι, ζυγίζω τι πρός τι ἄλλο, Ἡρόδ. 2. 65· ἄγειν ἐπὶ τὸν στ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1365· ἐμβὰς ἐς τὸν στ. αὐτόθι 1407· ἕλκειν σταθμόν, βαρύνω, «ζυγίζω» τόσον, Ἡρόδ. 1. 50, πρβλ. Εὔπολ. ἐν «Δήμοις» 1. **2)** βάρος, «δράμια», στ. σίτου Ἡρόδ. 2. 168· σταθμὸν ἔχειν τάλαντον, ἔχω βάρος ταλάντου, ὁ αὐτ. 1. 14· διαφέρειν ἐν τῷ σταθμῷ Ἱππ. π. Ἀέρ. 280· ἀπολ. κατ' αἰτ., ἀναθήματα ἴσα σταθμὸν τοῖς.., ἴσα κατὰ τὸ βάρος πρός.., Ἡρόδ. 1. 92· ἡμιπλίνθια σταθμὸν διτάλαντα, κατὰ τὸ βάρος ἴσα πρὸς δύο τάλαντα, αὐτόθι 50· σταθμὸν Βαβυλώνιον τάλαντον, ἓν τάλαντον, κατὰ τὸ Βαβυλωνιακὸν βάρος, ὁ αὐτ. 3. 89, πρβλ. Θουκ. 2. 13· μυρίος χρυσοῦ σταθμός Εὐρ. Βάκχ. 811· σταθμός τινος ἦν τι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 30, 7· νόμισμα.. ὁρισθὲν μεγέθει ἢ σταθμῷ ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 1. 9, 8· — ἐν τῷ πληθ., βάρη, «ζύγια», ἐφηῦρε.. σταθμῶν ἀριθμῶν καὶ μέτρων εὑρήματα Σοφ. Ἀποσπ. 379, πρβλ. Ψήφισμ. παρ' Ἀνδοκ. 11. 25, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 10, κτλ.· μέτρα.. καὶ μέρη σταθμῶν Εὐρ. Φοίν. 541, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1040, Πλάτ. Νόμ. 757B· μέτρα.. καὶ σταθμὰ αὐτόθι 746E. **3)** βάρος ὡρισμένον καὶ ἐπίσημον πρὸς στάθμησιν τηρούμενον ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ δημοσίου, «καντάρι», Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 38, κ. ἀλλ.· πρβλ. Böckh σ. 165, § 2, Ἡσύχ.

σταθμόνες· «φυλαί» Ἡσύχ.

σταθμοῦχος, ὁ, (ἔχω) ὁ ἔχων σταθμόν, οἶκον, οἰκοδεσπότης, «ξενοδόχος» Ἡσύχ., Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 75, Ἀντιφάν. ἐν «Ὀβρίμῳ» 1· μάλιστα δὲ ὁ ἔχων οἰκίαν τινὰ ἐπὶ ἐνοικίῳ καὶ ὑπενοικιάζων αὐτὴν κατὰ χωριστὰ δωμάτια, Böckh P. E. 1. 188., 2. 15.

σταθμόω· — ὁ μέσ. ἀόρ. **σταθμώσασθαι** κεῖται συχν. παρ' Ἡροδ. ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ **σταθμήσασθαι** (ἴδε **σταθμάω** II), «ἐκτιμῶ», κρίνω ἢ συμπεραίνω ἔκ τινος πράγματος, τινι Ἡρόδ. 7. 11, 214· στ. τινι, ὡς.. ἢ ὅτι.., συμπεραίνω ἔκ τινος ὅτι.., ὁ αὐτ. 3. 15, 38., 4. 58., 102· — ἀλλὰ τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι **σταθμησάμενος** ἐν 2. 2., 9. 37· οὕτω καὶ μετοχ. ἐνεστ. **σταθμώμενος** ἢ **σταθμεόμενος** φαίνεται ἐν 2. 150., 7. 237· ἀλλ' ἐν 8. 130 **σταθμεόμενος.**

σταθμώδης, ες, (εἶδος) πλήρης καθιζημάτων, θολός, τὸ σταθμωδέστατον τοῦ ὕδατος Ἱππ. π. Ἀέρ. 285.

στάθμωμα, τό, συμπέρασμα, κρίσις, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 148. 95, ἔκδ. Taf.

σταθμών, -όνος, ἡ, = **σταθμός** II, Ἡσύχ.

σταῖμεν, σταῖτε, σταῖεν, Ἀττ. ἀντὶ **σταίημεν, σταίητε, σταίηεν,** εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ **ἵστημι.**

σταινίον «τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, καὶ τὸ ὑπογάστριον» Ἡσύχ.

σταῖς ἢ **σταῖς** (οὐχὶ **στᾷς**), τό, γεν. **σταιτός·** — ἄλευρον ἔκ τινος εἴδους σίτου (ζειᾶς) μεθ' ὕδατος ἀναμεμιγμένον καὶ εἰς φύραμα πεποιημένον, «ζυμάρι», Ἡρόδ. 2. 36, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 805, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 16, Προβλ. 21. 8, 1· εἰ μὴ κόρη δεύσειε τὸ σταῖς Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 40· πρβλ. **ζειά.** **II.** = **στέαρ,** ἄλειμμα, «ξύγγι», Ἱππ. 585. 3., 631. 41.

σταίτινος, η, ον, ὁ ἐξ ἀλεύρου ἢ φυράματος ζειᾶς, Ἡρόδ. 2. 47, Πλουτ. Λούκουλλ. 10· — οὕτω, **σταιτήια,** τά, πλακούντια ἢ ἀρτίσκοι ἐξ ἀλεύρου ζειᾶς, Ἡσύχ.

σταιτίτης [ῑ], ου, ὁ, = τῷ προηγ., Ἐπίχ. παρ' Ἀθην. 110B.

σταιτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς φύραμα, ζυμώδης, τὸ στ. τοῦ ἄρτου, τὸ μαλακὸν μέρος τοῦ ἄρτου, ἢ «ψῖχα», Πολυδ. ϛ', 93.

στακτή, ἡ, (στάζω) Λατιν. stacta ἢ stacta, τὸ ἔλαιον τὸ κατασταλάζον ἐκ νωπῆς μύρρας ἢ κινναμώμου, «τὸ ἀπὸ σμύρνης γινόμενον» Ἡσύχ., Ἀντιφάν. ἐν «Φρεαρρ.» 1, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 4, 10, π. Ὀσμ. 29, κτλ.

στακτικός, ή, όν, = τῷ ἑπομ., μνημονεύεται ἐκ Παύλ. τοῦ Αἰγ. **2)** κατάλληλος πρὸς διήθησιν, διυλιστικός, ἀγγεῖα Ἡσύχ.

στακτός, ή, όν, (στάζω) ὁ βραδέως ἐκρέων κατὰ σταγόνας, σταλάζων, ἀποστάζων, μύρον Ἀριστοφ. Πλ. 529· χυλοὶ Πλάτ. Κριτί. 115Δ· στακτὸν ἔλαιον, τὸ ἐκρέον ἄνευ μηχανικῆς πιέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σεως, παρθένον ἔλαιον καλούμενον, «διυλισμένον» Ἡσύχ., ὡς τὸ **στακτή**. Γεωπ. 7. 12, 20· στ. ἅλμη αὐτόθι 20. 46, 5· στ. κονία, «ἀσβεστόνερον», αὐτόθι 6. 7, 1. **2)** **στακτά**, τά, ἴσως ἀγγεῖα χρήσιμα πρὸς διήθησιν, διυλιστικά, Ἀθήν. παρ' Ὀρειβασ. 54 Matth.

στακτώδης, ες. (εἶδος) ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς τέφρας, τεφρόχρους, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 214.

στάλα, Δωρ. ἀντὶ **στήλη**.

σταλαγέω, ἡμαρτημ. γραφ. **ἀντὶ σελαγέω** ἐν Χρησμ. Σιβ. 5. 117· «μαρμαρύσσει» Ἡσύχ.

στάλαγμα, τό, (σταλάσσω) τὸ πῖπτον κατὰ σταγόνας, σταγών, Αἰσχύλ. Εὐμ. 802· πνοὴ φοινίου σταλάγματος Σοφ. Ἀντ. 1239· πόματος Φιλόστρ. 116.

στᾰλαγμιαῖος, α, ον, ὁ κατὰ σταγόνας πίπτων, Παῦλ. Ἀλεξ.

σταλαγμίας, ου, ὁ, ὁ σταλάζων, στάζων, Πλιν. Ν. Η 34. 32.

στάλάγμιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σ ἅλαγμα· ἐν τῷ πληθ., ἐνώτια, παρὰ Πλαύτ. Mon. 3. 3, 18.

στᾰλαγμός, ὁ, (σταλάσσω) τὸ σταλάζειν, στάλαξις, «στάξιμον», ἐκ τοῦ στόματος ἵππων καὶ ἐν θήρᾳ διωκομένων ζώων, «σταγών, ῥανίς» Ἡσύχ., Αἰσχύλ. Θρῆξ. 61, Εὐμ. 247, πρβλ. 783· στ. φόνου Εὐρ. Ἑκ. 241· αἵματος ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 351, 1003· ἐπὶ ἀφθόνου ἱδρῶτος, Ἱππ. Ἀφ. 1261, πρβλ. Προγν. 38· ὁ στ. κατατρίβει τοὺς λίθους Ἀριστ. Φυσ. 8. 3, 5· κίονες πεπήγασιν ἀπό τινων στ., σταλακτῖται, ὁ αὐτ. π. Θαυμασ. 59· — ὡσαύτως, στ. σμύρνης Σοφ. Ἀποσπ. 340· στ. εἰρήνης, ἡ ἐλαχίστη ἐλπὶς εἰρήνης, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1033· τύχης στ. Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 240· — σκωπτικῶς ἐπὶ ἀνθρώπου μικροῦ· τὸ ἀνάστημα, Ἀναξανδρ. ἐν «Οδ.» 2. 3. — Παρὰ τῷ Ἀράτ. 966, ὁ Δινδ. ἀναγινώσκει **στάλαγμάς** χάριν τοῦ μέτρου παραβάλλων τὸ παρ' Ἡσυχ. **σταλαγδῶν**. **2)** κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμολ. 576, Αἰολ. = **ὀδύνη**.

στᾰλάζω, = **σταλάσσω**, Ἀκύλας ἐν Παλ. Διαθ.

σταλαγδόνες· «σταλαγμοί» Ἡσύχ., ἴδε **σταλαγμός** I.

στᾰλακτικός, ή, όν, ὁ σταλάζων, στάζων, χάλκανθον Διοσκ. 5. 114· πρβλ. **σταλαγμίας**. — Ὡσαύτως **σταλακτός**, ή, όν, καὶ **σταλακτίς**, -ίδος, ἡ, αὐτόθι.

στᾰλάσσω, μεταγενέστ. -ττω (Παρρύσ., Θεόδ. Πρόδρ.)· ἀόρ. ἐστάλαξα Λυκόφρ. 37, Ἐθδ. (Μιχ. Β', 11)· **I**. ἐπὶ προσώπων, ἀφίνω νὰ καταπέσῃ, νὰ στάξῃ, δάκρυ στ. Εὐρ. Ἑλ. 633· δακρύων αὐγὰς εἰς οἶδμα ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 741· ἡμιτύβιον σταλάσσων, ἔχων χειρόμακτρον κάθυγρον, στάζων ἐκ τῆς ὑγρασίας, Σαπφὼ 116. **II**. ἐπὶ πραγμάτων, στάζω, σταλάζω, Εὐρ. Φοίν. 1388· — μετὰ συστοιχ. αἰτ., στ. φόνον, στάζω αἷμα, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 1047, Ἡσύχ. Πρβλ. **στάζω**, **καταστάζω**, **σταλάω**.

στᾰλάω, = **σταλάσσω**. **I**. ἐπὶ προσώπων, ἀφίνω νὰ στάξῃ, δάκρυ Ἀνθ. Π. 7. 552· αἴγειροι τὸ ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δάκρυον σταλάουσιν Λουκ. π. τῆς Ἀστρολ. 19· στ. γόον Χριστ. Ἔκφρ. 160· — παραλειπομένου τοῦ δάκρυα, στάζει ἔμπνατα Ἀνθ. Π. 5. 237. **II** ἐπὶ πραγμάτων, στάζω, σταλάζω, πίπτω κατὰ σταγόνας, Ἄρατ. 962· ἔθεν ἀμβρόσια στ. Συνέσ. 337Β.

στάλιξ, -ῖκος, ἡ, (√ΣΤΑΛ, **στέλλω**) πάσσαλος εἰς ὃν δίκτυα προσδένονται, «πάσσαλοι, ξύσται, στῆλαι» Ἡσύχ., Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 3, Πλουτ. Πελοπ. 8, Ἀνθ. Π. 6. 109, κτλ.· διακρίνεται ἀπὸ τοῦ **σχαλίς**, Ὀππ. Κυν. 1. 150, 157, Πολυδ. Ε', 19, 31, Γ, 141.

στᾰλίς, -ίδος, ἡ, = **στάλιξ**, «κάμαξ ἢ χάραξ» Ἡσύχ., διάφ. γραφ. παρὰ Ξεν. ἐν Κυν. 2. 8., 6. 7, ἀντὶ **σχαλίς**.

σταλῖτις, -ιδος, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **στηλῖτις**.

στάλλα, Αἰολ. ἀντὶ **στήλη**, Συλλ. Ἐπιγρ. 4923. 9.

στᾰλλουργός, όν, Δωρικ. ἀντὶ **στηλ-**, (*ἔργω)· — ὁ ἔχων στήλην ἢ λίθον ἐπιτάφιον, τύμβος Ἀνθ. Π. 7. 423· ἀλλ' ἡ πιθ. γραφ. εἶναι **σταλοῦχος**, ἴδε Ἰακώβ.

στάλσις, -εως, ἡ, (στέλλω) περιστολή, περιορισμός, Γαλην.

σταλτέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **στέλλω**, πρέπει τις νὰ περιστείλῃ ἢ ἀναχαιτίσῃ, Γαλην. **II**. πρέπει τις νὰ κοσμήσῃ, στολίσῃ, Κλήμ. Ἀλ. 277.

σταλτικός, ή, όν, ἱκανὸς νὰ περιστείλῃ ἢ συστείλῃ, συσταλτικός, Ἀριστ. Προβλ. 1. 33· οἶνος κοιλίας σταλτικώτατος Στράβ. 237· δύναμις στ. τῶν ἐκσαρκούντων Διοσκ. 5. 102.

στάλυξ, ή, = **σταλαγμός**, πιθαν. γραφ. ἀντὶ **στάληξ** Ζωναρ. — ἐντεῦθεν **νεοστάλυξ**. καὶ (ἐκ τοῦ **σταλύζω**, ὅπερ ὅμως δὲν εὑρίσκεται) **ἀσταλύζω**, **ἀνασταλύζω**.

στᾰίμαγορίς, -ίδος, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ **στημαγ-**, (**στήμων** I, ἀγείρω) ἡ συστροφὴ ἢ σύγκλωσις πολλῶν κλωστῶν τῆς κρόκης εἰς μίαν, Ἡσύχ.

στᾱ́μεν, Δωρ. ἀντὶ **στῆναι**, ἴδε ἐν λ. **ἵστημι**, Πινδ.

στᾱ́μιν ἢ **στᾱ́μίς**, ὁ· Ἐπικ. δοτ. πληθ. **στᾱ́μέ̆νεσσι** εἶναι ἡ μόνη ἐν χρήσει ἀπαντῶσα πτῶσις· (√ΣΤΑ, ῐ-στη-μι)· — ἐν τῷ πληθ., τὰ «πλευρὰ» τοῦ πλοίου, τὰ ξύλα ἅπερ ἐγείρονται ἑκατέρωθεν στηριζόμενα ἐπὶ τῆς τρόπιδος, Λατιν. *stamina*, (ὀρθὰ ξύλα, οἷον στήμοσιν ἐοικότα Ἀρίσταρχ. παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 724· ἴδε ἐν λέξ. ἔγκρια), Ὀδ. Ε. 252, πρβλ. Νόνν. Δ. 40. 446, Πολυδ. Α', 92, Ἡσύχ. — ὁ Ἀθήν. 207Β, ὅστις ποιεῖ τὴν λέξιν γέν. θηλ., φαίνεται ὅτι ὑπέλαβεν αὐτὴν ὡς σημαίνουσαν ὅ,τι καὶ **ἐπηγκενίδες**, πληθμελῶς ὅμως.

σταμνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στάμνος**, Εὔπολ. ἐν «Μαρικᾷ» 17, Ἔριπ. ἐν Ἀδήλ. 3.

σταμνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στάμνος**, «στάμνα» οἴνου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 22, Αυσ. 196, 199, Μένανδρ. ἐν «Δυσκόλῳ» 3, Ἡσύχ. **2)** = **ἀμίς**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 234, πρβλ. Φρύνιχ. 400. — Ὡσαύτως **σταμνίσκος**, ὁ, Πολυδ. Ζ', 162.

στάμνος, ὁ, ὡσαύτως ἡ, Ἔρμιππ. ἐν «Φορμοφόροις» 2. 7, Ἐρατοσθ. παρ' Ἀθην. 490Ε· (√ΣΤΑ, ἴ στη-μι). — πήλινον ἀγγεῖον, εἰς ὃ συνήγετο ὁ οἶνος μεταγγιζόμενος πρὸς καθαρισμόν, Ἀριστοφ. Πλ. 545, Αυσ. 196, Ἀποσπ. 448, Ἔρμιππ. ἔνθ' ἀνωτ., Δημ. 933. 25, κτλ.· ἡ πρᾶξις ἐλέγετο **καταστ>μνίζειν**· — καθόλου, «στάμνα», «λαγῆνα», Ἱππ. 1234Β. Ἡ λέξις εἶναι ἧττον Ἀττικὴ τοῦ ὀνόματος ἀμφορεύς. Μοῖρ. 44· φαίνεται δὲ ὅτι ἦτο ὄνομα γένους καὶ ἀμφορεὺς ὄνομα εἰδικώτερον ἀνῆκον εἰς τοὺς στάμνους τοὺς ἔχοντας λαβάς, Letronne Vases grecques σ. 12. — Καθ' Ἡσύχ. «ὑδρία. κάλπη. κάλαθος».

σταμνοῦρος, ὁ, ὁ φυλάττων τὰς στάμνους τοῦ ἐλαίου ἐν τῇ παλαίστρᾳ, Ἡσύχ.

στάν. Αἰολικ. γ' πληθ. ἀορ. β' τοῦ **ἵστημι**. **2)** οὐδ. μετοχ. ἀορ. β'.

στανύω, Κρητ. ἀντὶ **ἵστημι**. — Μέσ., στανύεσθαι πόλιν Ἐπιγραφ. Κρητ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2556, ἴδε Böckh σ. 416.

στάξ, ἴδε **σταγών**.

στάξις, ἡ, (στάζω) τὸ στάζειν, «στάξιμον», π. χ. αἵματος ἐκ τῆς ῥινός, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 125, πρβλ. 80Ε· 171Ε, στ. αἵματος ἐκ ῥινῶν ὁ αὐτ. 183Η.

στάρτοι· «αἱ τάξεις τοῦ πλήθους (= στρατοί)» Ἡσύχ.

στασάμενον· «δανεισάμενον» Ἡσυχ.

στᾰ̆ς, ἴδε **σταῖς**.

στᾰ̆σάνη [ᾰ], ἡ, (ἵστημι) ἐγγύησις, ἐνέχυρον, ὑποθήκη, Ἡσύχ.

στᾰσιάζω, μέλλ. -άσω, (στάσις)· **I** ἀμεταβ., ἐπαναστατῶ, ἀφίσταμαι, ἐγείρομαι εἰς ἀποστασίαν, τινί, ἐναντίον τινός, Ἡρόδ. 4. 160, Ξεν. Ἀν. 2. 5, 28, κτλ.· πρός τινα αὐτόθι 6. 1, 29, Πλάτ. Πολ. 545D, κτλ. **2)** ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πολιτείαις, σχηματίζω φατρίας ἢ μερίδα πολιτικήν, σπουδαρχῶ (ὅπερ ὁ Ἀριστοτέλης ὁρίζει ὡς ὑπάρχον ὅταν ἑκάτερος ἑαυτὸν [ἄρχειν] βούληται Ἠθικ. Νικ. 9. 6, 2), Ἡρόδ. 1. 59., 7. 2, Κρατῖν. ἐν «Δραπέτ.» 5, Πλάτ. Πολ. 488Β, κ. ἀλλ.· ἀλλήλοις Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 17· ἐπ' ἀλλήλοισι Ἡρόδ. 1. 60· περὶ τῆς ἡγεμονίης ὁ αὐτ. 8. 3· ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας Αυσ. 196. 18· πρός τινα ὑπὲρ τοῦ δήμου Ἀνδοκ. 23. 2· — καθόλου, ἐρίζω, τάξιος εἵνεκεν Ἡρόδ. 9. 27· διά τι Πλάτ. Πολ. 464Ε· ἐν ἑαυτοῖς αὐτόθι 465Β· στ. τοῖς ἐχθροῖς μεθ' ἡμῶν, λαμβάνει τις μέρος μεθ' ἡμῶν ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 590· στ. κατ' ἀλλήλους περί τινος Θουκ. 4. 84· πρὸς ἀλλήλους περί τινος Πλάτ. Πολ. 488Β. **3)** ἐπὶ τῶν ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εὑρισκομένων πολιτειῶν, διχογνωμῶ, διχονοῶ, σπαράττομαι ἐκ φατριαστικῶν ἐρίδων καὶ μερίδων πολιτικῶν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1014, Θουκ. 4. 1, 66, Πλάτ., κλπ. **4)** καθόλου, εὑρίσκομαι ἐν καταστάσει ἀσυμφωνίας, δὲν συμφωνῶ, περί τινος Πλάτ. Εὐθύφρ. 8D. κ. ἀλλ. **5)** = ὦμα στ. αὐτὸ αὐτῷ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 556Ε, πρβλ. 352Α· ἡ ψυχὴ στ. αὐτόθι 586Ε, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 9. 4, 9. **II**. μεταβ., διεγείρω εἰς στάσιν, ἐμβάλλω εἰς σύγχυσιν, τὴν πόλιν Αυσ. 151. 4· τὰ πράγματα Ψευδο-Δημ. 157, 10· τοὺς οἴκους Ἀνώνυμ. παρὰ Στοβ. 510, 1, κτλ.· καὶ οὕτως ἐν τῷ παθ. = σημασ. I. 3, διὰ τὸ τὰ ἐν Ῥώμῃ στασιάζεσθαι Δίων Κ. 40. 32· τὸ **ἐστασιασμένον**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 346. — Ἡ μεταβατικὴ αὕτη σημασία ἐκφέρεται διὰ τοῦ στασιάζειν ποιῶ παρ' Ἰσοκρ. 68Β, κτλ. — Καθ' Ἡσύχ. «θόρυβον κινεῖ. ἀτακτεῖ».

στασί-αρχος, ου, ὁ, (**στάσις** Β. ΙΙ) ὁ ἀρχηγὸς σώματος στρατιωτικοῦ, ἀποσπασματάρχης, Αἰσχύλ. Ἱκ. 13. **2)** ὁ ἀρχηγὸς μερίδος, ὁ ἡγούμενος εἰς ἀποστασίαν, Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 2, Δίωνος Κ. Ἐκλογ. 109 Sturz. — Ὡσαύτως **στασιάρχης**, ὁ, Δίων Κ. 60. 31.

στᾰσιασμός, ὁ, ἡ ἐξέγερσις ἐπαναστάσεως, Θουκ. 4. 130., 8. 94, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 388.

στᾰσιαστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐξεγείρων εἰς ἐπανάστασιν, Διον. Ἁλ. 6. 70, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 1, 3. — Ἡ παρ' Ἀττικοῖς λέξις ἦτο **στασιώτης**, Μοῖρ. 359.

στᾰσιαστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς στασιασμόν, ἀντίθετον τῷ **πολιτικός**, Πλάτ. Πολιτ. 303C· λόγοι Αἰσχίν. 83. 34· πράττειν οὐδὲν στ. Πλουτ. Κοριολ. 6. — Ἐπίρρ., στασιαστικῶς ἔχειν, εἶμαι στασιαστικός, διάκειμαι εὐκόλως εἰς στάσιν, περί τι Πλάτ. Φαῖδρ. 263Α· πρός τινα Δημ. 116. 9., 245. 20·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στ. χρῆσθαι τοῖς ὀστρακισμοῖς, μὲ πνεῦμα στασιαστικόν, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 13, 23.

στασίζοντι (=στασιάζοντι), μετοχ. δοτ. πτώσ., Ἐπιγρ. Δρηρίων Κρήτης, Rang. Ant. hell. 2477.

στάσιμος, ον, (στάσις): **I** ἐνεργ., ὁ κάμνων τι νὰ σταθῇ, «σταματῶν», τὰ στάσιμα τοῦ αἵματος, στυπτικά, Ἱππ. 638. 18. **II.** Παθ., ὁ περιερχόμενος εἰς στάσιν, ἀκίνητος, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 388 ἐπὶ ὕδατος, ἀκίνητον, λιμνάζον ὕδωρ, ὁ αὐτ. π. Ἀέρ. 283, Ξεν. Οἰκ. 20, 11, κτλ.· στασιμώτατος ποταμῶν Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 290· στ. αἷμα ὁ αὐτ. 397. 34· στ. ὕδατα, ἀντίθετ. τῷ **φυτά**, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 5. **6)** σταθερός, εὐσταθής, ἀκίνητος, δυσκίνητος, στερεός, ὡς τὸ **στρυφνόν**, ἀντίθετ. τῷ **ὑγρὸς καὶ ῥοώδης**, Ἱππ. 638. 36, πρβλ. 563. 36· τὸ ψυχρὸν ἔοικε στ. εἶναι, ἀντίθετον τῷ κινητικόν, Πλούτ. 2. 945F· στ. κίνησις Πλάτ. Σοφιστ. 256B, πρβλ. Θεαίτ. 180B, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 4, 5· πνεῦμα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 12, 11· στ. ἄστρα, οἱ ἀπλανεῖς ἀστέρες, Πολυδ. Δ', 156.— Ἐπίρρ. **-ιμως**, Ἱππ. 388, 41· συγκρ. **-ωτέρως** Πλάτ. Τίμ. 55E.

2) ἐπὶ ἀνθρώπων, στερεός, εὐσταθής, ἀκλόνητος, Λατιν. constans, φύσεις κόσμιοι καὶ στ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 539D· τὰ στ. γένη ἐξίσταται εἰς νωθρότητα Ἀριστ. Ρητ. 2. 15, 3· φρένιμοι καὶ στ. Πολύδ. 27. 13, 10· **-ώτερος**, ἀντίθετον τῷ **τολμηρότερος**, ὁ αὐτ. 21. 5, 5· τὸ στάσιμον, ἡ εὐσάθεια, ὁ αὐτ. 6. 58, 13· τὸ στ. τοῦ Ἵππου, τὸ βαρὺ ἱππικόν, ὁ αὐτ. 6. 65, 6· οὕτως, οἱ στασιμώτατοι τῶν ἀνδρῶν ὁ αὐτ. 15. 16, 4.

3) ἐπὶ μουσικῆς, ἡ Δωριστὶ στασιμωτάτη καὶ μάλιστ' ἦθος ἔχουσα ἀνδρεῖον Ἀριστ. Πολιτ. 8. 7, 12, πρβλ. 8. 5, 23, Πρβλ. 19. 48· μέτρον στασιμώτατον, ἐπὶ ἡρωϊκοῦ στίχου, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 24, 9· λέξις στ., ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 4. 3, 34·— ἀλλά, **6) στάσιμον** (μετὰ τοῦ **μέλος** ἢ ἄνευ αὐτοῦ), Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 17, Ἀθήν. 592B, Πολυδ. Δ', 53, ἐν τῇ τραγῳδίᾳ λέγεται χορικὸν ᾆσμα συνεχὲς μὴ διακοπτόμενον διὰ τοῦ διαλόγου ἢ ἀναπαιστικῶν μέτρων καὶ κληθὲν οὕτως ἴσως ἕνεκα τῆς ὁμαλῆς καὶ κανονικῆς ὑφῆς· ἢ, κατ' ἄλλους, ἐπειδὴ τὸ **στάσιμον** ἤδετο ἀφ' οὗ πλέον ὁ χορὸς ἐλάμβανε τὴν θέσιν αὐτοῦ ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ μετὰ τὴν **πάροδον**, Ἀριστοφ. Σφ. 270, Ἀριστ. Ποιητ. 12, 8· τὸ **στάσιμον** καλεῖται ὡσαύτως στάσις μελῶν παρ' Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 1281·— ἐν τῇ Κωμῳδίᾳ δὲν ὑπῆρχον **στάσιμα**, Ἔρμανν. εἰς Ἀριστ. Ποιητ. ἔνθ' ἀνωτ. **4)** ἀργύριον στ., χρήματα δοθέντα ἐπὶ τόκῳ, Σόλων παρὰ Λυσ. 117. 39. **III.** (**στάσις** Α. ΙΙ) ὁ ζυγισθείς, ὃν δύναταί τις νὰ ζυγίσῃ, τὰ στάσιμα, σταθμία, Κηφισόδ. ἐν Δεσῆλ. 2· τὸ τῆς πράξεως στ. Πολύδ. 8. 21, 1.

στασιοκοπέω, (κόπτω) διεγείρω στάσιν, ἐπανάστασιν, Νικήτ. Χρον. 137B.

στασιο-ποιός, όν, ὁ διενεργῶν στάσιν, στασιαστικός, ἀνταρτικός, Ἰωσήπ. Βίος 27·— **στασιοποιέω,** ὁ αὐτ. ἐν Ἰουδ. Πολ. 17. 5, 5· καὶ **στασιοποιία,** ἡ, Ὀλυμπιόδ. ἐν τοῖς Δ. Β. 1419.

στάσις [ᾰ], **εως, ἡ,** (√ΣΤΑ, ἴ-στημι) τοποθέτησις, τὸ νὰ στήνῃ ἢ νὰ στήσῃ τις, τῶν δικτύων Ξεν. Κυν. 2, 8., 9, 16 (ὅπερ ἕτεροι ἑρμηνεύουσι διὰ τῆς σημασ. Β. 1)· τῶν κλιμάκων Πολύδ. 5. 60, 7. **II.** (**ἵστημι** Α. **IV**) ζύγισις, ζύγισμα, αὕτη 'στὶ λοιπὴ σφῶν στάσις Ἀριστοφ. Βάτρ. 1401· ἡ στ. τοῦ μισθοῦ, τὸ ζυγίζειν ἢ **πληρώνειν** μισθόν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἵππ.

B. (**ἵσταμαι**) τὸ ἵστασθαι, ὁ τρόπος καθ' ὃν ἵσταταί τις, Αἰσχύλ. Εὐμ. 36 (ἕτεροι **βάσιν**)· τὸ ἵστασθαι ἀκίνητον, ἀκινησία, ἀπόφασις τοῦ εἶναι κατὰ τὸν Πλάτ. ἐν Κρατ. 426D· ἀντίθετον τῷ **φορά**, **κίνησις**, αὐτόθι 437A, 438C, Σοφιστ. 250A, 251D, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 5. 1, 4, κ. ἀλλ.· ὀμμάτων στάσιες, ἀτενὲς βλέμμα, Ποές. Ἱππ. 597. 7· στ. ὤτων, ἀνόρθωσις τῶν ὤτων, Πολυδ. Ε', 61. **2)** ὁ τόπος ἐν ᾧ ἵσταταί τις ἢ πρέπει νὰ ἵσταται, θέσις, ἔχοντες στάσιν ταύτην ἐς τὴν ἑστήμεν Ἡρόδ. 9. 21· λέβης .. φυλάσσων τὴν ὑπὲρ πυρὸς στάσιν Αἰσχύλ., Ἀποσπ. 1· ἰδέσθαι .. , τίν' ἔχει στάσιν Εὐρ. Ἀποσπ. 310, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 953· τὴν Ἰνοῦς στάσιν ἑστάναι Εὐρ. Βάκχ. 925· περὶ στάσεως πρὸς ἀλλήλους διαγωνίζεσθαι Αἰσχίν. 83. 22· τῆς αὐτῆς ἀξιοῦσθαι στάσεως Δημ. 428. 19· στ. ἵππων = **ἱππόστασις, σταθμός,** στάβλος, Εὐρ. Ἀποσπ. 445· ὄνων ἵππων τε στάσις Ἐριπ. ἐν «Πελταστῇ» 3· τῆς στάσεως παρασύρων .. τὰς ὁρῦς Ἀριστοφ. Ἱππ. 528· κατὰ τὴν στ. δὴ στάντες, ἕκαστος ἐν τῇ ἰδίᾳ θέσει, Ἀντίδ. ἐν «Πρωτοχόρῳ» 1. **6)** σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος, ἡ στ. ἤλλακτο τῶν ὠρέων Ἡρόδ. 2. 26· ἡ στ. τοῦ νότου καὶ τῆς μεσαμβρίης αὐτόθι· πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 18. **3)** ἡ θέσις ἢ κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου, Λατ. status, ἐν τῇ καλλίονι στάσει εἶναι Πλάτ. Φαῖδρ. 253D·— μάλιστα ἐπὶ ἠθικῆς, κοινωνικῆς, πολιτικῆς καταστάσεως, μειρακιώδης Πολύδ. 10. 33, 6· ἰδιώτου Ἐπικτ. Ἐγχ. 48· φιλοσόφου Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 15, 13· στ. ἔχειν ἐν τῷ βίῳ αὐτόθι 1. 21, 1. **4)** στάσις μελῶν, ὅρα ἐν λ. **στάσιμος II. 3.** **II.** σῶμα στρατιωτικόν, συμμορία, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1118, Χο. 114, 459, Εὐμ. 311· αἵρεσις φιλοσοφική, Πλουτ. Κικ. 4, καὶ συχν. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ.· — ἐντεῦθεν φιλοσοφικὴ θέσις ἢ γνώμη, ὁ αὐτ. π. Π. 2. 48., 3. 33, κτλ. **III** μάλιστα μερὶς ἢ συμμορία ἐσχηματισμένη ἐπὶ σκοπῷ φατριαστικῷ, παράνομος σύνδεσμος ἔχων πολιτικὰ σχέδια, φατρία, Θέογν. 51, 779, Σόλων 3. 19, Ἡρόδ. 1. 59, 60· ἐπεκράτησε τῇ στάσει αὐτόθι 173· αἱ τῶν Μεγαρέων στάσεις Θουκ. 7. 41·— ὅθεν, **2)** ἐπανάστασις κατὰ τῶν καθεστώτων, πολιτικὴ ἐξέγερσις, διχόνοια, ἔρις ἐμφύλιος, οἴκων Πινδ. Ν. 9. 31, κ. ἀλλ., Ἡρόδ. 5. 28, κ. ἀλλ.· στ. ἀντιάνειρα Πινδ. Ο. 12. 23· σκεπτομένων πόθεν ἡ στ., πόθεν ἤρξατο ἡ ἐπανάστασις, Βατραχομ. 135· στάσις ἐν ἀλλήλοισιν ὡρσοθύνετο, μάχη, ἀγών, Αἰσχύλ. Πρ. 200· εἰς λόγου στάσιν ἐπελθεῖν Σοφ. Τρ. 1180· στ. γλώσσης ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 634· στάσει νοσοῦσα πόλις Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 34· στάσιν ποιεῖσθαι Ἰσοκρ. 56D· στάσεις παύειν Ξεν. Ἀπομν. 4. 6, 14· καταλύειν Ἀριστοφ. Βάτρ. 359· πόλιν εἰς στάσιν ἐμβάλλειν Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 11· εἰς στάσεις καθιστάναι Λυσ. 171. 6· κατὰ στάσιν ἀποκτείνειν ὁ αὐτ. 184. 21· ἀντίθετ. τῷ **πόλεμος**, Πλάτ. Πολ. 470B, πρβλ. Φαίδωνα 66C· στάσεις καὶ διαστάσεις Ἀριστ. Πολιτ. 4. 11, 12. **3)** διαίρεσις, διαχωρά, διαφωνία, στάσιν ἐνέσεσθαι τῇ γνώμῃ Θουκ. 2. 20· οὐκ ἐνι στάσις, δὲν ὑπάρχει φιλονικία, Αἰσχύλ. Πέρσ. 738. **4)** μεταφορ., στ. τῶν ἀνέμων Ἀλκαί, Ἀποσπ. 18· ἀνέμων πνεύματα .. στάσιν ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα Αἰσχύλ. Πρ. 1088· γίγνεταί τις ἀνέμου στ. Πολύδ. 1. 48, 2· στ. κυμάτων Ἀγελλ. Τάτ. 3. 2. **IV. στάσιες** = τὰ πεφυκότα σπέρματα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 683. **V.** ἀπόφασις, ψήφισμα, Ἐδδ. (Δαν. Ϛ', 7, Α' Μακκ. Ζ', 18).

στασιώδης, ες, (εἶδος) στασιαστικός, Ἀριστ. Προβλ. 30. 11, 3· τὸ κινητικὸν καὶ στ. Πολύδ. 1. 9, 6.— Ἐπίρρ. στασιωδῶς ἔχειν Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 128. **2)** ἐριστικός, φιλοταράχος, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 4.

στασιωρός, ὁ, (ὥρα) ὁ φυλάττων τὸν σταθμὸν ἢ τὴν μάνδραν, ὡς τὰ **θυρωρός, πυλωρός,** Εὐρ. Κύκλ. 53, ἴδε Ἔρμανν.

στασιωτεία, ἡ, κατάστασις ἐν ᾗ ἐπικρατεῖ στάσις, ἔρις, ἀνταρσία, φατριασμός, ἰσχηματίσθη κατὰ τὸ **πολιτεία**, Ἀνέκδ. 30, 4, Πλάτ. Νόμ. 715B, 832C. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 131.

στασιώτης, ου, ὁ, (**στάσις** Β. ΙΙΙ) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., τὰ μέλη πολιτικῆς μερίδος, οἱ ἀνήκοντες εἰς φατρίαν, ὀπαδοί, οἱ τοῦ Μεγακλέους στ. Ἡρόδ. 1. 60, πρβλ. 59, 173, κ. ἀλλ.· ὁ ἐνεργῶν ὡς σωματοφύλαξ, Ἀντιφῶν παρ' Ἁρποκρ. — οἱ στ. τοῦ ὅλου, οἱ ἀποδεχόμενοι τὴν θεωρίαν ταύτην, μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς λέξ. **στάσιμοι**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ ῥέοντες, Πλάτ. Θεαίτ. 181A, ἴδε παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 46.— Πρβλ. **στασιαστής.** — Καθ' Ἡσύχ. «οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς τάξεως».

στασιωτικός, ή, όν, ὁ ἔχων κλίσιν ἢ διάθεσιν πρὸς στάσεις, στασιαστικός, κατὰ τὸ στ. Θουκ. 4. 130· καιρὸς 7, 57· λόγοι 8. 92.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἀριστ. Πολιτ. 5. 6, 15.

στάσκε, Ἰων. γ' πληθ. ἀορ. Β' τοῦ **ἵστημι**, Ἰλ. Γ, 217.

στατέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **ἵστημι**, πρέπει τις νὰ διορίσῃ, ἄρχοντα Πλάτ. Πολ. 503A.

στατεύσις, ἴδε **σταθμεύσις.**

στατήρ, -ῆρος, ὁ, √ΣΤΑ, **ἵ-στημι Α. IV**) βάρος τι, «λίτρα, κρόκης πέντε στατῆρες Εὔπολ. ἐν «Ταξιάρχοις» 7, πρβλ. Πολυδ. Δ', 173, Φώτ. **II.** νόμισμα ὡρισμένου βάρους ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐξ ἀργύρου, κυρίως τὸ ἓν τρισχιλιοστὸν τοῦ ταλάντου (ἴδε **τάλαντον** Π. 2)· **1)** ὁ χρυσοῦς στατὴρ ὁ μάλιστα γνωστὸς ἐν Ἀθήναις ἦτο ὁ Περσικὸς (Ἡρόδ. 3. 130), ὅστις ἔλαβε τὸ ὄνομα στατὴρ Δαρεικὸς ἢ ἁπλῶς Δαρεικός, κατὰ τὰς πλείστας μαρτυρίας ἐκ τοῦ νέου νομισματικοῦ συστήματος ὃ καθίδρυσε Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπους (πρβλ. Louis d'or, Napoléon, ὡς ὀνόματα νομισμάτων Γαλλικῶν), ἂν καὶ ὁ Περσικὸς στατὴρ εἶναι ἀρχαιότερος τοῦ Δαρεικοῦ, Ἡρόδ. 7. 28, Θουκ. 8. 28, πρβλ. Ἁρποκρ. ἐξύγιζε δὲ τὸ ἓν τρισχιλιοστὸν τοῦ Εὐβοϊκοῦ χρυσοῦ ταλάντου καὶ εἶχεν ἀξίαν περίπου δραχμῶν νέων 27,50.— Οἱ Ἀθηναῖοι ἔκοπτον ἐξ ἴσου χρυσοῦς στατῆρας ὀλίγον βαρυτέρους τῶν Περσικῶν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν τιμὴν ἔχοντες, ἀμφότεροι δὲ ἐκαλοῦντο **στατῆρες** ἢ **στατῆρες χρυσοῦ**, Ἀριστοφ. Νεφ. 1041, Πλ. 816, Πλάτ. Εὐθύδ. 299E· Φίλιππος ὁ Μακεδὼν καὶ Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς ἔκοψαν στατῆρας χρυσοῦς τοῦ αὐτοῦ βάρους πρὸς τοὺς Ἀττικούς, οἱ ἐκλήθησαν **Φιλίππειοι** καὶ **Ἀλεξάνδρειοι**, Πολυδ. Θ', 59, 84. Οἱ στατῆρες οὗτοι εἶχον βάρος δύο δραχμῶν Σολωνικῶν (ἴδε **τάλαντον** Π. 2. 6)· καὶ παρὰ Ξεν. ἐν Ἀν. 1. 7, 18 εὑρίσκομεν ὅτι 10 Ἀττικὰ τάλαντα (60,000 δραχμαί) ἐπληρώθησαν διὰ 3000 Δαρεικῶν (ὑπολογιζομένου τοῦ χρυσοῦ πρὸς τὸν ἄργυρον ὡς 10 : 1). **2)** οἱ ἀρχαιότατοι χρυσοῖ στατῆρες ἦσαν πιθανῶς οἱ τῆς Κυζίκου καὶ Φωκαίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (**Κυζικηνοὶ καὶ Φωκαΐτικοι**), οἵτινες ἀμφότεροι εἶχον βάρος διπλοῦν τοῦ Δαρεικοῦ, ἀλλὰ πολλάκις τοσοῦτον μετ' ἄλλων μετάλλων μεμιγμένοι ὥστε ἡ τιμὴ αὐτῶν ἦτο πολὺ μικρά· παρὰ Δημ. 914. 11 ὁ **Κυζικηνὸς** λέγεται ὡς δυνά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μενος μόνον 28 δραχμὰς Ἀττικὰς (ἀντὶ 40), πρβλ. 1019, 16, Θουκ. 4. 52, Ξεν. Ἀνάβ. 5. 6, 23· οἱ στατῆρες τοῦ Κροίσου (Ἡρόδ. 1. 54) ἦσαν πιθανῶς τοιοῦτοι ἀλλ' ἀμιγέστεροι, εὐδόκιμος ὁ Γυγάδας χρυσὸς καὶ οἱ Κροίσειοι στατῆρες Πολυδ. Γ', 87. **3)** ὑπῆρχεν ἐν χρήσει ἀργυροῦς στατὴρ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἔχων βάρος ἓν τρισχιλιοστὸν τοῦ Βαβυλωνιακοῦ ταλάντου (ἢ 1/3 τοῦ Δαρεικοῦ)· ἀργυροῦν δὲ νόμισμα ἔχον τὸ ἥμισυ τοῦ βάρους τούτου ἦτο ὁ **σίγλος** (ὃ ἴδε) ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὴν δραχμὴν (δηλ. τὸ ἓν ἑξακισχιλιοστὸν) τοῦ Βαβυλωνιακοῦ ταλάντου, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 6. **4)** ὑπῆρχεν ὡσαύτως Ἑλληνικὸς ἀργυροῦς στατὴρ (ὀλίγῳ βαρύτερος τοῦ προμνησθέντος (3)), ὅστις ἦτο τὸ ἓν τρισχιλιοστὸν τοῦ Αἰγινητικοῦ ταλάντου κατὰ τὸ βάρος, αὐτόθι 5. 2, 22. **5)** Ὁ Κορίνθιος ἀργυροῦς στατὴρ ἐκόπτετο κατ' εὐθεῖαν συμφώνως πρὸς τὴν Περσικὴν νομισματικὴν μονάδα (ὡς τὰ Σολώνεια ἀργυρᾶ νομίσματα)· τὸ βάρος αὐτοῦ καὶ ἡ ἀξία ἀμφισβητοῦνται, ἴδε Jowett εἰς Θουκ. 3. 70. **6)** μεταγενέστεροι συγγραφεῖς καλοῦσι τὸν Ἀττικὸν ἀργυροῦν στατῆρα τετράδραχμον (ὅπερ εἶναι τὸ συχνότατον ἀργυροῦν νόμισμα τῶν Ἀθηνῶν) στατῆρα Α. Β. 307. 13, πρβλ. Φώτ. ἐν λέξ. **στατήρ.** **III.** ὁ ὀφείλων χρήματα, χρεώστης, πολλοὶ στατ., ἀπεδοτῆρες οὐδ' ἂν εἷς Ἐπίχ. 79 Ahr. — Καθ' Ἡσύχ.: «στατήρ· τετράγραμμος».

στᾰτηριαῖος, α, ον, ὁ ἔχων ἀξίαν ἑνὸς στατῆρος, Θεόπομπ. Κωμικ. ἐν «Καλλ.» 3.

στατιαῖον· «τὸ πενταμνοῦν. καὶ διστάτους τυροὺς τοὺς δεκάμνους» Ἡσύχ.

στᾳτίας, ου, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ **σταιτίτης,** Ἡσύχ.

στᾰτίζω, ποιητ. ἀντὶ **ἵστημι,** τοποθετῶ· Παθ. = **ἵσταμαι,** Εὐρ. Ἄλκ. 90. **II.** τὸ ἐνεργ. ὡσαύτως κεῖται ἀμεταβ., ἵσταμαι, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 315. — Καθ' Ἡσύχ. «ἱερῶνται. αὐλίζονται. ἵστανται».

στᾰτικός, ή, όν. (ἵστημι) ὁ φέρων στάσιν, ἀναγκάζων τινὰ νὰ σταθῇ ἀκίνητος, Ἀριστ. Προβλ. 13, 5· ἄρτου γένος στ. κοιλίας Στράβ. 824· ὅθεν, στυπτικός, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 80F· ἡ στατική, στυπτική τις βοτάνη, statice, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 2. 82. **II.** (**ἵστημι** Α. IV) ἔμπειρος εἰς ζύγισιν, Πλάτ. Περὶ Δικ. 373C, E·—ἡ στατική (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ζυγίζειν, ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 166B· ἀντίθετ. τῷ **μετρητική,** ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 55E· ἀρχὴ στ., ἀντίθετ. τῷ **κινητική,** Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 8, 1, πρβλ. 4. 2, 5, Τοπ. 4. 6, 6. — Ἐπίρρ. **-κῶς,** Πολυδ. Δ', 171.

στατίνη· «ἡ ἐκ στέατος πεποιημένη καὶ ἁπλῆ» Ἡσύχ.

στᾴτινος, στᾳτίτης, (στᾴς) Ἀττ. ἀντὶ **σταιτ-** [ᾱ].

στατιών, ἡ, = τῷ Λατ. statio, Συλλ. Ἐπιγρ. 5853. 3, κ. ἀλλ.· καὶ **στατιωνάριος,** ὁ, = stationarius, αὐτόθι 32.

στᾰτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **ἵστημι,** τοποθετημένος, στατὸς ἵππος, ὁ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐν τῷ στάβλῳ μένων ἀργὸς καὶ τρεφόμενος, Ἰλ. Ζ. 506, Ο. 263· στατὸν ὕδωρ, στάσιμον ὕδωρ, Σοφ. Φιλ. 716· στατοῖς λίκνοισι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 724· στ. λίθος, ἑστημένος, ἱδρυμένος, ὄρθιος, Ἀνθ. Π. 9, 806· — στατὸς χιτών = ὀρθοσταδίας ἢ στάδιος χιτών (ἴδε **στάδιος** I. 3), Πλουτ. Ἀλκιβ. 32· καὶ μόνον **στατός** (ἄνευ τοῦ χιτών), Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 16, 9· στ. θώραξ = στάδιος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1227. **II.** οἱ στατοί, = ἀγαθοεργοί, Α. Β. 305, πρβλ. Ruhnk. εἰς Τίμ.

στάτρια· «ἐμπλέκτρια» Ἡσύχ.

στάτωρ, -ορος, ὁ, = τῷ Λατ. stator, Συλλ. Ἐπιγρ. 4956. 23. — Ἀλλὰ κατὰ Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 135 **στάτωρος** ἡ γενική.

σταῦ, ἴδε **δίγαμμα.**

σταυρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ὅμοιος πρὸς σταυρόν, διὰ σταυροῦ, σημεῖον, θάνατος, σχῆμα Βυζ.

σταυρίον καὶ **σταυρίδιον,** τό, ὑποκορ. τοῦ **σταυρός,** Βυζ.

σταυρο-γρᾰφέω, γράφω, σχηματίζω τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, σημειώνω σταυροειδῶς, Τζέτζ. ἐν τοῖς Κραμήρ. Παρ. Ἀνεκδ. 1. 63.

σταυρο-δόχος, ον, ὁ δεχόμενος τὸν σταυρόν, Ἐκκλ.·—οὐδ. ὡς οὐσιαστ., τὸ μέρος ἔνθα στήνεται ὁ σταυρός, αὐτόθι.

σταυροειδῶς, (εἶδος) Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον ἢ σχῆμα σταυροῦ, Ἡσύχ.

σταυρο-λάτρης, ου, ὁ, ὁ λατρεύων τὸν σταυρόν, Ἐκκλ.

σταυρό-μορφος, ον, (μορφή) ὁ ἔχων μορφὴν σταυροῦ, Πισίδ.

σταυροπᾰγής, ές, (πήγνυμι) ὁ σταυρωθείς, Εὐδοκία.

σταυροπάτης [ᾱ], ὁ, ὁ πατῶν τὸν σταυρόν, ἀποστάτης· ἐντεῦθεν **σταυροπατέω,** καταπατῶ τὸν σταυρόν· καὶ **-πατία,** ἡ, τὸ καταπατεῖν τὸν σταυρόν, ἀποστασία ἀπὸ τῆς πίστεως, μάλιστα δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπιορκούντων, Ἐκκλ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 289.

σταυρο-πήγιον, τό, τὸ ἐμπήγειν ἢ στήνειν σταυρόν, οἷον κατὰ τὰ ἐγκαίνια ἐκκλησίας· ὡσαύτως τὸ δικαίωμα τοῦ ποιεῖν οὕτω, Βυζ. **II.** σταυρὸς ἢ ὄργανον βασανιστικόν, Βυζ.

σταυρο-προσκύνησις, εως, ἡ, ἡ προσκύνησις τοῦ σταυροῦ, Βυζαντ.

σταυρός, ὁ, ὄρθιος πάσσαλος ἢ ξύλον μακρόν, σταυροὺς ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα πυκνοὺς καὶ θαμέας Ὀδ. Ξ. 11, πρβλ. Ἰλ. Ω. 453, Θουκ. 4. 90, Ξεν. Ἀν. 5. 2, 21· ἐπὶ πασσάλων ἐμπεπηγμένων ὅπως χρησιμεύωσιν ἀντὶ θεμελίου, Ἡρόδ. 5. 16, Θουκ. 7. 25· πρβλ. **σταύρωμα.** **II.** δύο ξύλα σταυροειδῶς προσηρμοσμένα, οἷον τὸ Ρωμαϊκὸν ὄργανον θανατώσεως, Διόδ. 2. 18, πρβλ. Πλούτ. 2. 554A· ἐπὶ τὸν στ. ἀπάγεσθαι Λουκ. Περεγρ. 34· στ. λαμβάνειν, αἴρειν, βαστάζειν, μεταφορ. ἐπὶ ἑκουσίων παθημάτων, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ι', 38, κατὰ Λουκ. θ', 23, ιδ', 27· τὸ σχῆμα αὐτοῦ παρίσταται διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ γράμματος τ, Λουκ. Δίκη Φων. 12, πρβλ. **σταυρωτός·** — ὡσαύσως πάσσαλος ἢ σκόλοψ πρὸς ἀνασκολόπισιν, Πλουτ. Ἀρτοξ. 17. **2)** τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ὡς σφραγὶς εἰς συμβόλαια, ὁμόλογα, κτλ., Βυζ. **3)** τὸ σκῆπτρον τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Βυζ. **4)** διακριτικόν τι σημεῖον ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις Bö kh εἰς Σχολ. Πινδ. σ. 3. (Ἡ √ΣΤΑΥ ἢ ΣΤΑϜ προέκυψε κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τῆς √ΣΤΑ, **ἵ-στη-μι·** πρβλ. Σανσκρ. sthāv-aras (σταθερός)· Ζενδ. stāv-ra (strong)· Λατ. stiv-a in-stau ro· Γοτθ. stiur-jan (**ἱστάναι, διαβεβαιοῦσθαι**).)

σταυρό-τῠπος, ον, σεσημειωμένος διὰ τοῦ σταυροῦ, ἔχων σχῆμα σταυροῦ, Ἐκκλ. Ἐπίρρ. **-πως,** Ἡσύχ.

σταυροφᾰνεια, ἡ, (φᾱνῆναι) ἡ ἐπιφάνεια ἢ ἐμφάνισις (φανέρωσις) τοῦ Σταυροῦ, Ἐκκλ. — Ἐπίρρ. **σταυροφᾰνῶς,** κατὰ τὸν τύπον τοῦ Σταυροῦ, Ἀνθ. Π. 1. 60.

σταυρο-φόρος, ον, (φέρω) ὁ φέρων τὸν σταυρόν, Ἀνθ. Π. 8. 146, Βυζ.·—**σταυροφορέω,** φέρω (βαστάζω) τὸν σταυρόν, Νικήτ. Χρον. 253A.

σταυρο-φύλαξ [ῠ], **-ᾰκος,** ὁ, ὁ φυλάττων τὸν σταυρόν, Ἐκκλ.

σταυρο-χᾰρής, ές, (χαρῆναι) ὁ χαίρων διὰ τὸν σταυρόν, ἀγαπῶν τὸν σταυρόν, Εὐδοκία.

σταυρόω, (σταυρὸς) περιφράττω διὰ σκολόπων ἢ πασσάλων, περιχαρακῶ τόπον τινά, Θουκ. 7. 25· στ. τὰ βάθη ξύλοις Διοδ. Ἐκλογ. 507. 69.— Παθητ., Θουκ. 6. 100. **II.** σταυρώνω, ἀνασκολοπίζω, ἐπὶ σταυροῦ προσηλώνω, Πολύβ. 1. 86, 4, Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. κ', 19, κτλ.· πρβλ. **ἀναστ-**· — μεταφορ., στ. τὴν σάρκα, σταυρώνω αὐτήν, καταστρέφω τὴν δύναμιν αὐτῆς, Ἐπιστ. πρ. Γαλ. ε', 24, πρβλ. ς', 14.

σταύρωμα, τό, περίφραγμα διὰ πασσάλων, χαράκωμα, Λατιν. vallum, Θουκ. 5. 10., 6. 64, 74, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 3, κτλ.

σταυρώσιμος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σταύρωσιν, ἡμέρα στ. Ἐκκλ. **2)** ὁ ἄξιος σταυρώσεως, Λατ. furcifer, Ἡσύχ.

σταύρωσις, ἡ, ἡ τοποθέτησις σταυρωμάτων ἢ χαρακωμάτων, ἡ διὰ σκολόπων περίφραξις, Θουκ. 7. 25. **II.** προσήλωσις εἰς σταυρόν, ἀνασκολόπισις, Ἐκκλ.

σταυρωτής, οῦ, ὁ, ὁ σταυρώνων, Εὐστ. Πονημάτ. 162. 11.

σταυρωτός, ή, όν, ὁ πεποιημένος εἰς σχῆμα σταυροῦ, ἔχων τὴν μορφὴν σταυροῦ, Βυζ.

στᾰφῐδευταῖος, α, ον, (σταφὶς) ὁ ἐκ ξηρῶν σταφυλῶν ἤτοι σταφίδων, ὡς τὸ **στεμφυλίτης,** Ἱππ. 497. 8· **σταφίδιος** οἶνος, ὁ ἐξ ἀσταφίδων, αὐτόθι 7· **σταφιδίτης** οἶνος Γλωσσ., ἑτέρα γραφὴ **σταφιδευτέος,** ἴδε Θ. Παπαδημητρακόπουλον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 111.

σταφῐδο-ποιία, ἡ, ἡ παρασκευὴ σταφίδων, ξήρανσις αὐτῶν, Γεωπον. 5. 52.

στᾰφῐδόω, ξηραίνω σταφυλάς, μεταβάλλω αὐτὰς εἰς ἀσταφίδας, Διοσκ. 5. 27.— Παθ., Γεωπ. 5. 45, 4.

σταφίς, -ίδος, ἡ, ἴδε ἐν λ. **ἀσταφίς.**

στάφος· «σκάφος. λεκάνη» Ἡσύχ.

στᾰφῠλάγρα, ἡ, (σταφυλή, ἀγρεύω) λαβὶς δι' ἧς λαμβάνεται ἡ (πρὸ τοῦ φάρυγγος) σταφυλή, ὁ σταφυλίτης, Ἱππ. 21. 20, Παῦλ. Αἰγ. 6.31· ὅστις ἔχει καὶ (3. 26) **σταφυλεπάρτης,** ὁ, (ἐπαίρω ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας.

στᾰφῠλή, ἡ, βότρυς, «τσάμπουρο», «σταφύλι», σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωὴν Ἰλ. Σ. 561· ἡμερὶς ἠβώωσα, τεθήλει δὲ σταφυλῇσι Ὀδ. Ε. 69, πρβλ. Η. 121· σταφυλαὶ παντοῖαι Ω. 343, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 844E, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 11· πυρραίαις στ. Θεόκρ. 1. 46· ἐπὶ ὡρίμων, προσφάτων σταφυλῶν, ἀντίθετον τῷ **ὄμφαξ** καὶ τῷ **σταφίς,** Ἀνθ. Π. 5. 304. **II.** ἡ πρὸ τοῦ φάρυγγος κατὰ τὸν λαιμὸν σταφυλή, ὁ σταφυλίτης, uvula, ὅταν κατὰ τὸ ἄκρον οὕτως οἰδαίνηται ὥστε νὰ ὁμοιάζῃ πρὸς σταφυλὴν κρεμαμένην ἐκ τῆς κληματίδος, Ἱππ. Προγν. 45, Νικοφ. ἐν Ἀδήλ. 8, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11, 12· πρβλ. F ës Oe on., καὶ ἴδε ἐν λ. **κατάρροος.** **III.** παροξ. **σταφύλη,** στάθμη ἢ κανὼν μολύβδινος δεικνύων τὴν εὐθεῖαν γραμμήν, τὸ «μολύβι» τῆς στάθμης, ἵπποι.. σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐίσας, κατὰ τὸ ὕψος ἴσας μέχρι τοῦ ἐπιπέδου τοῦ κανόνος, Ἰλ. Β. 765· πρβλ. Καλλ. Ἀποσπ. 159, Ἡσύχ., Ἐτυμολ. Μέγ. 742. 44.

στᾰφῠληκόμος, ον, (κομέω) ὁ καλλιεργῶν σταφυλάς, ἀμπελουργός, Νόνν. Δ. 9. 29., 12. 21.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στᾰφῠλῐτομία, ἡ, ἡ τομὴ τῆς σταφυλῆς (τῆς πρὸ τοῦ φάρυγγος), τοῦ σταφυλίτου, Πολυδ. Δ', 185.

στᾰφῠλη-τόμος, ον, ὁ κόπτων σταφυλάς, Νόνν. Δ. 7. 165. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 319.

στᾰφῠληφόρος, ον, (φέρω) ὁ φέρων σταφυλάς, Πλανούδ.

σταφῠλίζω, (σταφύλη) ποιῶ τι ἐπίπεδον, ἰσοπεδῶ· «συνδυάζειν τὰς ῥᾶς τοῦ ἱματίου» Ἡσύχ.

στᾰφῠλῐ̃νος, η, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ σταφυλῶν, «σταφυλένιος», ἀμφίβολ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Νικ. Θηρ. 858.

στᾰφῠλῖνος, ὁ, καὶ (Νουμήν. παρ' Ἀθην. 371C) ἡ, εἶδος δαυκίου ἢ ἴσως κοκκινογουλίου, Ἱππ. 686. 37, Νίκ. παρ' Ἀθην. ἔνθ' ἀνωτ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 15, 5. **2)** = **βρυωνέα**, ἀμφίβ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Νικ. Θηρ. 858. **II. σταφυλῖνος**, ὁ, ἔντομον ἔχον περίπου τὸ μέγεθος τῆς **σφονδύλης** (ὁ Sundev. νομίζει ὅτι εἶναι ἡ Meloë), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8, 24, 6, Ἡσύχ.

στᾰφῠλῐον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σταφυλή**, Μᾶρκ. Ἀντων. 6. 13.

στᾰφῠλῐς, **-ίδος**, ἡ, ὡς τὸ **σταφυλή**, βότρυς, «σταφύλι», Θεόκρ. 27. 9. **II.** ἡ ἐν τῷ στόματι σταφυλὴ ἐξωδηκυῖα, ὁ σταφυλίτης πρησμένος, Ἱππ. 471. 4, Ἡσύχ.

στᾰφῠλῑ́της, ὁ, ὁ τὰς σταφυλὰς φυλάττων, ἐπὶ θ. τοῦ Βάκχου, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 41.

στᾰφῠλο-βολεῖον, τό, Πολυδ. Ζ', 151, Γ', 129, Ἡσύχ.· καὶ **-βύλιον**, ὁ αὐτ. Α', 245, Α. Β. 303, τόπος ἢ ὀοχεῖον ἐν ᾧ αἱ σταφυλαὶ ἐμβάλλονται πρὸς πάτησιν, ληνός, «πατητῆρι».

στᾰφῠλό-δενδρον, τό, ὄνομα δένδρου παρὰ Πλιν. Ν. Η. 16. 27.

στᾰφῠλο-δρόμης, Δωρ. **-ας**, ὁ, ὁ τρέχων κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Καρνείων (πιθαν. κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ τρυγητοῦ), Ἐπιγραφ. Λακων. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1387-8· **-δρόμος** ἐν τοῖς Α. Β. 305· «παρορμῶν τοὺς ἐπὶ τρύγῳ» Ἡσύχ.

στᾰφῠλο-κάτοχον, τό, = **σταφυλάγρα**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀετίου.

στᾰφῠλο-καύστης, ὁ, ὄργανον πρὸς καῦσιν ἢ καυτηρίασιν τῆς ἐν τῷ στόματι σταφυλῆς, τοῦ σταφυλίτου, Παῦλ. Αἰγ. 6. 31.

στᾰφῠλοκλοπίδης, ὁ, ὁ κλέπτων σταφυλάς, Ἀνθ. Π. 9. 348.

στᾰφῠλοτομέω, κόπτω σταφυλάς, ἢ κόπτω τὴν (ἐν τῷ στόματι πρὸ τοῦ φάρυγγος) σταφυλήν, τὸν σταφυλίτην· αἱ δύο σημασίαι φαίνονται συγχεόμεναι παρὰ τῷ Ἀρτεμιδ. 3. 46.

στᾰφῠλο-τόμον, τό, μαχαίριον πρὸς τομὴν τῆς σταφυλῆς (τῆς ἐν τῷ στόματι), τοῦ σταφυλίτου, Παῦλ. Αἰγ. 6. 31.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 319.

στᾰφῠλο-φόρος, ον, ὁ φέρων σταφυλάς, κόφινοι Εὐστ. 1625, 14. **II.** τὸ στ. μόριον, = **σταφυλὴ** I. 2, ἡ uvula, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11, 12.

στᾰφῠ́λωμα, τό, πάθημα τοῦ ὀφθαλμοῦ ἔσωθεν τοῦ κερατοειδοῦς, Διοσκ. 1. 137.

σταχάνη, ἡ, (ἵστημι, στήκω) ζυγός, Δωρ. λέξ., «δικαιότερος σταχάνης· ἐπὶ τῶν τὰ δίκαια ἀγαπώντων. Σταχάνην γὰρ οἱ Δωριεῖς τὴν τρυτάνην καλοῦσιν· ἴσως παρὰ τὴν στάσιν» Παροιμιογρ. τ. Α', σ. 62, Σουΐδ., κτλ.· ἴδε Λοβεκ. Παθ. 1 6.

στάχι, **-εως**, τό, εἶδος μίλτου, Χοιροβ. 1. 373.

στάχυς, τό, Ἰνδικὴ ἢ Συριακὴ νάρδος, Ἱερόφιλ. παρὰ τῷ Ideler Phys. 1. 409 κἑξ., πρβλ. Salmas. in Solin. σελ. 746 κἑξ.

στᾰχυηκομάω ἢ **-έω**, εἶμαι κατακεκαλυμμένος ὑπὸ σταχύων σίτου, φέρω, παράγω στάχυας σίτου, ἐπὶ ἀγρῶν, Ὀππ. Κυν. 2. 150· πρβλ. Λοβεκ. Φρύν. 629.

στᾰχυη-κόμος, ον, ὁ καλλιεργῶν στάχυας σίτου, ἐπιμελόμενος τῶν «γεννημάτων», Δημήτηρ Νόνν. Δ. 1. 104.

στᾰχυη-λόγος, ον, ὁ συλλέγων στάχυας σίτου, Εὐστ. 100. 14.

στᾰχυηρός, ά, όν, ὁ φέρων στάχυας σίτου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 16, 4· τὰ σταχυηρά, τὰ φυτὰ ὅσα φέρουσι στάχυας, τὰ σιτηρά, τὰ δημητριακά, τὰ «γεννήματα», ὁ αὐτ. 1. 11, 4, κτλ.

στᾰχυη-τόμος, ον, ὁ κόπτων στάχυας σίτου, θερίζων, ὅπλον Ἀνθ. Π. 6. 95.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. 319.

στᾰχυη-τρόφος, ον, ὁ τρέφων στάχυας σίτου, αὖλαξ Ἀνθ. Π. 7. 209.

στᾰχυη-φόρος, ον, ὁ φέρων στάχυας σίτου, Ἐπιγρ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 948, Φίλων 2. 583, Μανέθων 4. 454.

στᾰχύϊνος, η, ον, ὁ ἀνήκων εἰς στάχυν σίτου ἢ ὅμοιος αὐτῷ, ἐκ σταχύων, Λατ. spiceus, Ἰω. Λυδ. π. Διοσημ.

σταχυίτης [ῑ], ὁ, συνώνυμ. τῷ **πυταμογείτων**, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθοις) 4. 101, 135.

στᾰχυ-μήτωρ, **-ορος**, ἡ, μήτηρ τῶν σταχύων, τοῦ σίτου, ἐπὶ τῆς Ἴσιδος, Ἀνθ. Πλαν. 264.

στᾰχυο-βολέω, ἐκβάλλω, ἀναδίδω στάχυας, «ξεσταχώνω», Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 20, 2.

στᾰχυο-ειδής, ές, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα στάχυος, ὅμοιος πρὸς στάχυν, Διοσκ. 4. 15·— οὕτω **σταχυόθριξ**, **-τρίχος**, ὁ, ἡ, νάρδος Ἀνθ. Π. 4. 1, 45.

στᾰχυολογέω, συλλέγω στάχυας σίτου, «σταχολογῶ», Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 3. 32, Σουΐδ.· καὶ **-λογία**, ἡ, Γλωσσ.

στᾰχυόομαι, Παθ., αὐξάνομαι εἰς στάχυν, σχηματίζω στάχυν, «ξεσταχώνω», σπέρμα Διοσκ. 4. 1.

στᾰχυο-πλόκᾰμος, ον, ὁ ἔχων πλοκάμους ἐκ σταχύων, Ὀρφ. Λιθ. 240.

στᾰχυο-στέφᾰνος, ον, ὁ ἐστεμμένος διὰ σταχύων, Δηὼ Ἀνθ. Π. 6. 104.

στᾰχυο-τόμος, ον, ὁ κόπτων στάχυας σίτου, θερίζων, Γραμμ.· —**σταχυοτομέω**, θερίζω σῖτον, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 982. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 319.

στᾰχυο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων στάχυας σίτου, Ὀρφ. Ὕμν. 39. 3.

στᾰχυο-φόρος, ον, ὁ φέρων στάχυας σίτου, Γλωσσ.· —**σταχυοφορέω**, φέρω στάχυας, Φίλων 2. 400· — καὶ **-φορία**, ἡ, τὸ φέρειν στάχυας, Φώτ. παρὰ Ν. ii Coll. V 1. 1. 397 (ἔνθα **-εία**).

σταχυο-φῠ́έω, παράγω στάχυας, Γλωσσα.

στάχυς [στᾰχῦς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 5], **-υος**, ὁ πληθ., Ἐπικ. ἀορ. **σταχύεσαι** Ἰλ. Ψ. 598· αἰτ. **στάχῡς** Ἀριστοφ. Ἱππ. 393· — στάχυς σίτου, Λατ. spica, ἐν τῷ πληθ., Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 471, κτλ.· τοὺς ὑπερέχοντας τῶν στ., Ἀριστ. Προβλ. 3. 13, 17· ἐν τῷ ἐνικῷ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 761, Ἀποσπ. 304, 305, Σοφ. Ἀποσπ. 462b, καὶ συχν. παρ' Εὐρ.· — μεταφορ., στ. ἄτης Αἰσχύλ. Πέρσ. 821· ἐκ καλάμης .. στάχυες, ἐπὶ τῶν ποιημάτων τοῦ Βακχυλίδου, Ἀνθ. Π. 4. 1, 34· — παρ' Εὐρ., ἐπὶ τῶν Θηβαίων Σπαρτῶν, Φοίν. 939, Ἡρ. Μαιν. 5, Βάκχ. 264· καὶ ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 393, ἐπὶ τοῦ θεριαμοῦ τοῦ Κλέωνος συλλαβόντος τοὺς Σπαρτιάτας ἐν Σφακτηρίᾳ. **2)** καθόλου, τέκνον, βλαστός, ἔκγονον, στ. ὀργῆν Εὐρ. Ἀποσπ. 362. 22, πρβλ. Λυκόφρ. 214· διασὸν Βερέου στ., Ὀρφ. Ἀργ. 216· τέκνων Μανέθων 6, 304· ἀνδρῶν Νόνν. Δ. 18. 267· Γλαύκου ὁμῶν ἄγαμον στ., Ἀνθ. Π. 9. 362. **3)** ὄνομα ἀστέρος ἐν τῷ ἀστερισμῷ τῆς Παρθένου, spica Virginis, Ἄρατ. 97· ἐν τῷ πληθ., Μανέθων 2. 134. **II** τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ὑπογαστρίου, Λατ. pubes, Πολυδ. Β', 168, Εὐστ. 194. 4. **III.** τὸ φυτὸν stachys, Διοσκ. 3. 120, Πλίν. 24. 86. **IV.** νάρδου στάχυ = στάχος, Γεωπ. 7. 13, 1. **V.** χειρουργικὸς τις ἐπίδεσμος, ὃν περιγράφει ὁ Ὀρειβάσ. 106 Mai., Ἡσύχ. Ἡ √ΣΤΑΧ προῆλθεν ἴσως κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τῆς √ΣΤΑ, ἴ-στη-μι· ἡ δὲ τύπος ἄ-σταχυς ἔχει προτεταγμένον τὸ εὐφων. α).—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 121.

στᾰχυώδης, ες, (εἶδος) ὁ ὅμοιος πρὸς στάχυν σίτου, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν δημητριακῶν, τὰ στοχυώδη Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 14, 2., 8. 3, 3·— στ. κούρη, ὁ ἀστερισμὸς τῆς Παρθένου, Νόνν. Δ. 2. 655.

στεάζω, παχύνω, Θεόδωρ. ἐν Παλ. Διαθ.

στέαρ, τό, γεν. **στέᾰτος** [ἴδε ἐν τέλ.]· συνηρ. **στᾶρ** (Ἀρχιγέν. παρὰ Γαλην. 13. 476· γενικ. **στηρός** Αἴν. Cast. 294D· ὡσαύτως **στεῖαρ**, Χοιροβ. 1. 281· (√ΣΤΑ, ἴ-στη-μι)· — πάχος σκληρόν, πάχος, «ξύγγι», οἷον ἔχουσι τὰ μηρυκαστικὰ ζῷα, Λατιν. sebum, ἀντίθετον τῷ **πιμελή** (Λατιν. adeps, τὸ μαλακὸν πάχος), ἐκ δὲ στέατος ἔνεικε μέγαν τροχόν, στρογγύλον πλακοῦντα ἐκ στέατος, Ὀδ. Φ. 178, 183· οὔτε πιμελὴν οὔτε στέαρ Ἀριστ. π. Ζ. Μαρ. 2. 5, 2· τὸ τῶν ἰχθύων στ. πιμελῶδες ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 17, 3, κ. ἀλλ.· — ἀλλ' εὑρίσκομεν τὸ **στέαρ** ἀντὶ τοῦ **πιμελὴ** παρὰ Ξεν. ἐν Ἀν. 5. 4, 28, κτλ.· οὕτω, στ. χηνειον, ὀρνίθειον Διοσκ. 2. 93. **II.** = **σταῖς**, φύραμα ἐξ ἀλεύρου ζειᾶς, Ἱππ. 570. 6., 610. 19, Ἀριστ. Προβλ. 4. 21, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 20, 2, ἔνθα ἴδε Schneid. εἰς Στράβ. 823 (ὅπερ μνημονεύει Ἡρόδ. 2. 36, ἔνθα παρ' ἡμῖν κεῖται **σταῖς**), πρβλ. Ἐδδ. (Δευτ. ΛΒ', 14, Ψαλμ. ΠΑ', 16, κ. ἀλλ.)· ὡς τἀνάπαλιν **σταῖς** (ὃ ἴδε) εὑρηται ἀντὶ τοῦ **στέαρ**. ['Η γενικὴ κεῖται ὡς δισύλλ. **στέκτος** ἐν Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλὰ **στέᾱτι** τρισύλλαβ., Δίφιλ. ἐν Ἀδηλ. 38· **στεάτιων** [ᾰ] ὡς τετρασύλλ., Ἄλεξ. ἐν «Ἐρετρ.» 1].

στεᾰτῖνος, η, ον, (**στέαρ** II), = **σταίτινος**, Δίφιλ. 36 (Furia)·— ὡσαύτως **στεατίτης** (ἐξυπακ. πλακοῦς), ὁ, Ἡσύχ.

στεάτιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **στέαρ**, ὃ ἴδε ἐν τέλ. **II.** = **ζύμη**, Παῦλ. Αἰγ. 3. 28.

στεᾰτο-κήλη, ἡ, στεατώδης τις σχηματισμὸς κατὰ τὸν σάκκον τῶν ὄρχεων, Γαλην.

στεᾰτόομαι, Παθ., παχύνομαι, πιαίνομαι, μόσχοι **ἐστεατωμένοι** Ἐβδ. (Ἰσχιακὴ Λθ', 18). **II.** ἔχω στεάτωμα, Ἱπποατρ.

στεᾰτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς στέαρ ἢ «ξύγγι», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 17, 2, κ. ἀλλ.· ζῷα στ., τὰ ἔχοντα στέαρ ἢ «ξύγγι», ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 6, 2, Διοσκ., κλπ.

στεᾰ́τωμα [ᾰ], τό, στεατώδες ὄγκημα, Γαλην., κλπ. ἴδε Πολυδ. Δ', 103· — ὡσαύτως ὑποκορ. **στεατωμάτιον**, τό, Ἡλιόδ. παρ' Ὀρειβασ. 37 Mai.

στεγάζω, μέλλ. **-άσω**, = **στέγω**, σκεπάζω, ἀσπίδες τὰ σώματα στεγάζουσι Ξεν. Κύρ. 7. 1, 32· τὸ στεγάσαν, ἐπὶ τοῦ σώματος ὅπερ σκεπάζει τὴν ψυχήν, Διογ. Λ. 10. 65· καλύπτω διὰ στέγης οἰκοδόμημά τι, Συλλ. Ἐπιγρ. (Πρυσιήνικ.) 2050, κ. ἀλλ.·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεταφορ., ὕπνος στ. τινα, καλύπτει, περιλαμβάνει, Σοφ. Ἠλ. 817.— Παθ., στεγάζεσθαι τῇ γῇ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 12, 3· πλοῖον ἐστεγασμένον, ἔχον κατάστρωμα, Ἀντιφῶν 132. 8, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 19, 13.

στεγάνη [ᾱ], ἡ, σκέπασμα, Ἀνθ. Π. 6. 294. Ἐντεῦθεν, **στεγανέω**, εἶμαι ὑπὸ σκέπασμα, Ἡσύχ.

στεγανί(ῆ)σαι· «στέγῃ ὑποδεχθῆναι» Ἡσύχ.

στεγᾱ-νόμιον, ἐνοίκιον οἰκίας, Ἀθήν. 8D, Πολυδ. Α', 74, Γ', 20, Ἡσύχ.· **στεγονόμιον**, Εὐστ. 1761. 25, Ἐκκλ.

στεγᾱνόμος, ον, (**στέγη, νόμος** III) ὁ κατοικῶν οἰκίαν τινά, Λυκόφρ. 1095· ὁ στεγανόμος, ὁ οἰκοδεσπότης, Πολυδ. Α', 75, Γ', 20· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 641.

στεγᾰνό-πους, -οδος, ὁ, ἡ, ὁ καλύπτων ἑαυτὸν διὰ τῶν ποδῶν του, Ἀλκμὰν 56 (Welck.)· πρβλ. **σκιάποδες**. **II.** ὁ ἔχων πόδας στεγανοὺς ἢ διὰ μεμβράνης ἡνωμένους τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν, ἀντίθετον τῷ **σχιζόπους**. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 12, 3., 8. 3. 15, κ. ἀλλ.· τὰ στεγανόποδα ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 8, κ. ἀλλ., Ἡσύχ.· πρβλ. **στεγνός**.

στεγᾰνός, ή, όν, (στέγω) ὁ καλύπτων οὕτως ὥστε νὰ ἀποκλείῃ ὑγρασίαν, ἀδιάβροχος, ἀδιαπέραστος ὑπὸ τοῦ ὑγροῦ, τρίχες Ξεν. Κυν. 5, 10· πλοῖα Ἀριστ. Ἀποσπ. 513· κλῶνες .. κεράμων στεγανώτεροι Ἀνθ. Π. 9. 71· πυκνὸν καὶ στεγανὸν Πλούτ. 2. 692Α· προβλημάτων στεγανώτατον πρὸς ὀϊστοὺς ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 49· πρβλ. **στεγνός**. **2)** καθόλου, καλύπτων, περικλείων, περιορίζων, δίκτυον Αἰσχύλ. Ἀγ. 358. **II.** καλῶς ἐστεγασμένος, λευκῆς χιόνος πτέρυγι στεγανός, ἐπὶ τοῦ Πολυνείκους παριστανομένου ὡς ἀετοῦ κεκαλυμμένου διὰ τῆς λευκῆς αὐτοῦ Ἀργείας ἀσπίδος (ἴδε **λεύκασπις**), Σοφ. Ἀντ. 114· ἐπὶ οἰκοδομήματος, ἄνωθεν στ., ἐπικεκαλυμμένος διὰ στέγης, Θουκ. 3. 21, πρβλ. Καλλ. εἰς Δήμ. 55, Ποιητὴς παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 586, Διον. Ἀλ. 1. 26· οὓς [ναοὺς] .. δοκὸς στεγανοὺς παρέχει Εὐρ. Ἀποσπ. 475a. 6. **2)** μεταφορ., διὰ τὸ ἀκόλαστον αὐτοῦ καὶ οὐ στεγανόν, διὰ τὴν ἀκρασίαν αὐτοῦ καὶ ἀκολασίαν, Πλάτ. Γοργ. 493Β· καὶ ἐπὶ προσώπων, συγκεκλεισμένος, πεφυλαγμένος, προσεκτικός, Λατ. tectus homo· παροιμ., Ἀρεοπαγίτου στεγανώτερος Ἀλκίφρων 1. 13. πρβλ. Θεμίστ. 263Α, 323D, κτλ., ἴδε κατωτ. III. 2. **III.** Ἐπίρρ. **-νῶς**, περιωρισμένως, διὰ μέσου κεκαλυμμένης διόδου ἢ σωλῆνος, ἡ πνοὴ ἰοῦσα στ. Θουκ. 4. 100· πωμάζειν στ., καλύπτειν ἑρμητικῶς, σκεπάζειν κλειστά, Διοσκ. 2. 91· στ. πρὸς τὰς τῶν ὑετῶν φορὰς ἀντέχειν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φίλωνος. **2)** μεταφορ., στεγανώτερον φρονεῖν Ἀνθ. Π. 5. 216· στεγανώτατα τὴν αὐτοῦ γνώμην ἔνδον κατεῖχε Μέμνων 6. — Πρβλ. **στεγνός**.

στεγᾰνότης, -ητος, ἡ, τὸ ἀδιάβροχον, τὸ ἀδιαπέραστον, Διον. Π. 1166· ἀσφάλεια, στερεότης, τῶν ὅπλων Νικήτ. Χρον. 265C.

στεγᾰνόω, = **στέγω**, Εὐστ. Πονημ. 273. 46., 289. 57, Γαλην.

στεγάνωμα, τό, ξυλεία πρὸς κατασκευὴν τῆς στέγης, Ἐτυμολ. Μέγ. 739· «τὰ ἐν τοῖς τοίχοις, οἱ λεγόμενοι σύνδεσμοι» Ἡσύχ.

στεγάνωσις, εως, ἡ, κάλυμμα, σκέπασμα, προστασία, ὑπεράσπισις, Εὐστ. Πονημάτ. 50. 46.

στέγ-αρχος, ὁ, οἰκοδεσπότης, Ἡρόδ. 1. 133, Ἀντιφάν. ἐν «Ὀμβρίμῳ» 1.

στεγάσιμος, ον, κεκαλυμμένος· σκιερός, Ἡσύχ.

στέγᾰσις, ἡ, (στεγάζω) κάλυμμα, σκέπασμα, στέγης κατασκευή, Γλωσσ.

στέγασμα, τό, πᾶν τὸ καλύπτον ἢ προφυλάττον τι, σκέπη, κάλυμμα, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 10· ἐν τεύτλου κρύπτεται στεγάσμασιν Ἀντιφάν. ἐν «Παιδεραστῇ» 1. **2)** στέγη, Λατιν. tectum, ἀντίθετον τῷ **σκέπασμα**, Πλάτ. Πολιτικ. 279D, πρβλ. Κριτί. 111C.

στεγαστέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ στεγάσῃ, καλύψῃ, τί τινι Ξεν. Ἱππ. 12, 7.

στεγαστήρ, -ῆρος, ὁ, ὁ καλύπτων ἢ στεγάζων, κέραμος, «κεραμίδι», «τὸ θριωτὸν ἔψημα» Ἡσύχ., ἐν λ. **σωλῆνες**· κέραμος στ. Πολυδ. Ζ', 124, Γ', 182· ὁ στ. ὄροφος Γ', 172.

στεγαστής, οῦ, ὁ, ὁ στεγάζων, σκεπάζων, Γλωσσ.

στεγαστός, ή, όν, κεκαλυμμένος, ἐστεγασμένος, Στράβ. 773, Πολυδ. Γ', 52.

στεγαστρίς, ἡ, τὸ χρησιμεῦον ὡς κάλυμμα, διφθέρα Ἡρόδ. 1. 194. **II.** ὡς οὐσιαστ. πιθαν., τὸ γεῖσον, ἡ «κορνίζα» οἰκοδομήματος, Συλλ. Ἐπιγρ. 4712, ἴδε Franz. ἐν τόπῳ.

στέγαστρον, τό, κάλυμμα, σκέπασμα, εἴλημα, περιτύλιγμα, Αἰσχύλ. Χο. 984, Ἀποσπ. 355· μάλιστα ἐκ δέρματος, Λατ. segestre, Πλουτ. Κράσσ. 3. **2)** τόπος ἐν ᾧ δύναταί τις νὰ κρύψῃ ἢ φυλάξῃ τι, ἀποθήκη, δοχεῖον, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀφρ.» 1. 9. **3)** ἐστεγασμένη ἅμαξα, πρβλ. Varro L. L. 5. 166.

στέγη, ἡ, (στέγω) ὀροφή, στέγασμα, «σκεπή», Λατ. tectum, Ἡρόδ. 6. 27, Αἰσχύλ. Ἀγ. 897, Ξεν., κλπ.· παρέχειν τινὶ στέγην, στέγασμα, καταφύγιον, Ἀριστ. Ἀποσπ. 588. **II.** τόπος κεκαλυμμένος διὰ στέγης, θάλαμος, δωμάτιον, Ἡρόδ. 2. 2, 148, 175, Εὔπολ. ἐν «Κόλαξι» 13, Ξεν., κλπ.· ἕρκειος στ., ἐπὶ σκηνῆς, Σοφ. Αἴ. 108· φωλεὰ ἢ κοίτη λαγωοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 184· ἐκ κατώρυχος στ., ἐκ τοῦ τάφου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1100, πρβλ. 888·— «πάτωμα» οἰκίας, Βυζ. **2)** συχν. ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ Λατ. tecta, οἰκία, κατοικητήριον, Ἀλκαῖ. 15, Αἰσχύλ. Ἀγ. 3. 518, κ. ἀλλ.· κατὰ στέγας, οἴκοι, ἐν τῷ οἴκῳ, Σοφ. Ο. Τ. 637, κ. ἀλλ. **III.** τὸ κατάστρωμα πλοίου, stega παρὰ Plaut. Bacch. 2. 3, 44, Stich. 3. 1, 12.

στεγ-ήρης, ες, ὁ ἔχων στέγην, ἐστεγασμένος, οἶκος Μοσχίων παρὰ Στοβ. Ἐκλ. 1. 242.

στεγῖτις, ιδος, ἡ, (**στέγος** IV) πόρνη, Πολυδ. Ζ', 201, Ἡσύχ.

στεγνο-πᾰθέω, πάσχω ἐκ δυσκοιλιότητος, στεγνότητος, Σωραν. 213 Dietz.

στεγνο-ποιέω, προξενῶ δυσκοιλιότητα, Ἑρμῆς ἐν Ideler. Phys. 1. 395· **-ποίησις**, Σωραν. 162.

στεγνός, ή, όν, κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ **στεγανός**, ἀδιάβροχος, ἀδιαπέραστος ὑπὸ ὑγροῦ, πῖλος Ἡρόδ. 4. 23· οἰκήματα στεγ. πρὸς ὕδωρ καὶ πρὸς χιόνα Ἱππ. π. Ἀέρ. 201, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 19, 3· στέγν' ἔχω οἰκήματα, ἐπὶ σπηλαίου, Εὐρ. Κύκλ. 324. **2)** ὡς οὐσιαστ., **στεγνόν**, τό, κεκαλυμμένον, ἐστεγασμένον οἴκημα, Ξεν. Οἰκ. 7, 19, πρβλ. 9, 3, Ἀν. 7. 4, 12, Διόδ. 18. 25, κτλ.· ἐν στεγνῷ ποιεῖσθαι τὰς νεοττιάς, ὑπὸ στέγην ἢ σκέπην, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 30, 2· ἐν τῷ στ. φυλάττειν ὁ αὐτ. π. Θαυμασ. 138. **II.** συγκεκλεισμένος, στεγνός, δυσκοίλιος, Ἱππ. 604. 21, Διοσκ. 5. 17· τὰ στ. πάθη ὁ αὐτ. 1. 3. **III.** στεγνὰ πτερά, πτέρυγες ἀποτελούμεναι ἐκ μεμβράνης ὡς τὰ τῆς νυκτερίδος, Νικ. Θηρ. 762· πρβλ. **στεγανόπους** Π.

στεγνότης, -ητος, ἡ, τὸ στεγνόν, ξηρόν, ξηρότης, στ. γαστρός, δυσκοιλιότης, Ἱππ. 404. 27.

στεγνο-φυής, ές, ὁ πυκνὸς τὴν φύσιν, σφιγκτός, Ἀνθ. Π. 11. 354.

στεγνόω, (στεγνός) καλύπτω στεγνῶς, ἑρμητικῶς, κλείω καλά, τί τινι Γαλην. **II.** κάμνω τινὰ δυσκοίλιον, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1, ἐν προοιμ.— Παθ., ἐμποδίζω, σταματῶ αἱμορραγίαν ἢ ἄλλας ἐκκρίσεις χυμῶν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ. **2)** κολλῶ μέταλλα διὰ κολλήσεως μεταλλικῆς (τηκομένης), πρβλ. **συστεγνόω**.

στέγνωσις, ἡ, τὸ ποιεῖν τινα δυσκοίλιον, προξενεῖν δυσκοιλιότητα, ἡ παρεμπόδισις τῶν φυσικῶν κενώσεων, κοιλίας Διοσκ. 1. 160· ἔμφραξις τῶν πόρων, Ὀρειβάσ. παρὰ Φωτ. Βιβλ. 175. 32, Γαλην.· ἀντίθετ. τῷ **χαύνωσις**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 238.

στεγνωτικός, ή, όν, ὁ προξενῶν δυσκοιλιότητα, στυπτικός, Διοσκ. 1. 160· στ. κοιλίας ὁ αὐτ. 1. 164.

στεγο-νόμιον, τό, = **στεγανόμιον**, Βυζ.

στεγο-ποιέω, στέγην ποιῶ, οἰκοδομῶ οἶκον, αὐλὰς Σχόλ. εἰς Τζέτζ. Πρὸ Ὁμ. 262.— Μέσ., οἰκοδομῶ δι' ἐμαυτὸν οἶκον, Πρόκλ. παρ' Ἡσ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 569.

στέγος, εος, τό, = τῷ Ὁμηρ. **τέγος**, κυρίως στέγη, «σκεπή», Διόδ. 19. 7, 45, Πολυδ. Α', 81. **II.** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς τὸ **στέγη**, οἰκία, οἴκημα, μέγαρον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 141, Ἀγ. 310, Σοφ. Αἴ. 307, κτλ. **III.** δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν στ., δηλ. εἰς τὴν κάλπην τὴν περιέχουσαν τὴν τέφραν σου, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1165· οὕτως ἐπὶ τάφου, Λυκόφρ. 1098. **IV.** = **τέγος**, πορνεῖον, χαμαιτυπεῖον, **στεγέεσσι** Μανέθων 2. 430, πρβλ. 6. 533. — Ποιητ. ὄνομα ἐν χρήσει μόνον κατ' ὀνομαστ. ἑνικ., πλὴν παρὰ Μανέθ.

στέγω, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς δοκίμοις κυρίως ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ.· μέλλ. **στέξω** Διόδ. 11. 29· ἀόρ. **ἔστεξα** Πολύβ. 8. 14, 5, Πλούτ., κλπ., ἴδε ἐν τέλ.— Μέσ., ἀόρ. **ἐστέξα** ο Ἀνθ. Π. 13. 27.— Παθ., ἀόρ. **ἐστέχθην** Σιμπλίκ. (Ἐκ τῆς √ΣΤΕΓ παράγονται ὡσαύτως τὰ **στέγ-η, στέγ-ος, στεγ-ανός, στεγ-νός**· πρβλ. Σανσκρ. sthag, sthag-âmi Λιθ. steg-iu (tego), stog-as (tectum).— Ἡ ῥίζα αὕτη ἀποβάλλει τὸ ἀρκτικὸν σ ἐν τοῖς **τέγ-ος, τέγ-η**· Λατ. teg-o, teg-imen, teg-ula, tug-urium, tec-tum· Ἀρχ. Σκανδ. pak-ja· Ἀγγλο-Σαξον. pecc-an· Ἀρχ. Σκανδ. pak (Σκωτ. thack, Ἀγγλ. thatch)· Ἀργ. Γερμ. dak-ju (decke)). Καλύπτω ἑρμητικῶς, στενώτατα, καὶ οὕτως ἀποκλείω ἢ ἐγκλείω τὸ ὑγρόν· **Α.** στεγάζω, σκεπάζω οὕτως ὥστε νὰ μὴ δύναται τὸ ὕδωρ νὰ εἰσέλθῃ, δόμος ἅλα στέγων, οἰκία ἀποκλείουσα τὸ ὕδωρ, δηλ. καλὸν πλοῖον, Αἰσχύλ. Ἰκ. 134· ἀπολ., νῆες οὐδὲν στέγουσαι, μὴ ἀποκλείουσαι τὸ ὕδωρ, πλοῖα «κάμνοντα νερά», Θουκ. 2. 94· εὐνὰς τοιαύτας ὥστε .. στέγειν .. ἱκανὰς εἶναι Πλάτ. Πολ. 415Ε, πρβλ. Τίμ. 45C, Κρατ. 412D· τῇ .. στεγούσῃ γῇ, ἐν τῇ ἀδιαβρόχῳ, ἀδιαπεράστῳ γῇ, ὁ αὐτ. ἐν Κριτί. 111D· ξύλα .. συμμύει καὶ στέγει Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 4, πρβλ. 5. 4, 5· οἰκία στέγουσα καὶ ὀρθή, (ὡς ἤδη ἀνεγνώσθη), Συλλ. Ἐπιγρ. 103 ἐν τέλ.·— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, στέγεσθαι ὀμβρους, ἀποκλείω τὴν βροχήν, Πινδ. Π. 4. 144· ναῦς οὐκ ἐστέξατο κῦμα Ἀνθ. Π. ἔνθ' ἀνωτ.· παρέχειν στεγόμενα (ἐξυπακ. τὰ οἰκοδομήματα) Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 142. **2)** ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, ἀποκλείω, ἀποκρούω, ἀπωθῶ, πῖλοι οὐκ ἔστεγον τοξεύματα Θουκ. 4. 34· δόρυ πολέμιον στέγειν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αἰσχύλ. Θήβ. 216· στέγων γὰρ ἐχθροὺς θάνατον εἶλετ' αὐτόν 1009· στ. τὰς πληγὰς Ἀριστοφ. Σφ. 1295. **3)** μεταγεν., ἀνέχω, βαστάζω, ὑποστηρίζω, ὑποβαστάζω, ἡ θάλαττα., στ. τὰ βάρη Ἀριστ. Ἀποσπ. 209· στ. τὸν δροφον Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 8, 12· ὁ κρύσταλος στ. τὰς διαβάσεις στρατοπέδων Διόδ. 3. 34· βαστάζω· ὑπομένω, ἐμμένω, ἀνθίσταμαι, Πολύβ. 3. 53, 2., 18, 8, 4, κτλ.· στ. νόσον Ἀνθ. Π. 11. 340· βάρος αὐτόθι 6. 93· τὸ δυσῶδες Μέμνων παρὰ Φωτ. Βιβλ. § 224· τὰς ἐνδείας Φίλων 974C ἔκδ. Hœschel· ἡ ἀγάπη στ. πάντα Α' Ἐπιστ. πρ. Καρ. ιγ', 7, πρβλ. 6', 12·— ἀπολ., συνέχω, συγκρατῶ ἐμαυτόν, ὑπομένω, Α' Ἐπιστ. πρ. Θεσσ. γ', 1 καὶ 5·— ἐν Σοφ. Ο. Τ. 11 Ἀντιγραφεὺς τις ἔγραψε **στέξαντες** ἐπὶ τῆς μεταγενεστ. ταύτης σημασ. ἀντὶ **στέρξαντες**. **II.** μετ' αἰτ. τοῦ καλυπτομένου πράγματος, καλύπτω, στεγάζω, σκεπάζω, προστατεύω, ὑπερασπίζω, πύργοι πόλιν στέγουσιν Σοφ. Ο. Κ. 15, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 797. Ξεν. Κύρ. 7. 1, 33· — μεταφορ., ὅρκος στ. τὴν ὁμόνοιαν αὐτῶν Διόδ. 11. 29· ἡ γῆ ἔστεξε ξύλον, τὸ ἐκράτησε καὶ τὸ ἔθρεψεν ὥστε ἀπέκτησε ῥίζας, Πλουτ. Ρωμ. 20, πρβλ. Ἀλέξ. 35. **2)** καλύπτω, συγκαλύπτω, συγκρύπτω, κακόν τι κεύθεις καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ Εὐρ. Φοίν. 1214· ἥξει .., κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω Σοφ. Ο. Τ. 341· τί χρὴ στέγειν ἢ τί λέγειν; ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 136· τὸ γὰρ γυναικεῖν οἰσχρὸν ἐν γυναικὶ χρὴ στέγειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 609· στ. τάμὰ καὶ σ' ἔπη Εὐρ. Ἡλ. 273.— Παθητ., τηρεῖται μυστικός, Θουκ. 6. 72· παρ' ὑμῶν εὖ στεγοίμεθ', τὸ σχεδίον μου ἂς τηρηθῇ μυστικὸν παρ' ὑμῶν, Σοφ. Τρ. 596.

β. συγκρατῶ ὕδωρ, ἐγκλείω ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ἐξέλθῃ· «κρατῶ», ὄακρυον ὄμματ' οὐκέτι στέγει Εὐρ. Ι. Α. 888· οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι, δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ γεμίσω ἀγγεῖα μὴ συγκρατοῦντα τὸ ὕδωρ (δηλ. τὰ ὁποῖα γεύονται), ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 891· ὕδωρ στ., ἐπὶ ἀγγείου, Πλάτ. Πολ. 621Α· ὡσαύτως, στ. τὸ πῦρ, τὸ συγκρατῶ, τὸ φυλάττω ἐντός μου, ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 78Α, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 8. 19·— μεταφορ., τὴν ψυχὴν κοσκίνῳ ἀπείκασε .., τετρημένην, ἅτε οὐ δυναμένην στέγην δι' ἀπιστίαν καὶ λήθην Πλάτ. Γοργ. 493C· [ψυχὴν] στέγουσαν οὐδὲν ὰ αὐτ. ἐν Νόμ. 714Α· τὰ οὐ στέγον ἑαυτῶν, τὰ ἄκρατὲς μέρος τῶν ἀνθρώπων, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 586Β, ἀκολούθως, **II.** καθόλου, περιέχω, κρατῶ, «βαστῶ», «χωρῶ», περιλαμβάνω, ἄγγος στ. σῶμα τοὐκείνου Σοφ. Ἡλ. 1118, πρβλ. Εὐρ. Ἴωνα 1412· ὄχλον στ. ὦμα ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 843.

στεία, ἡ, ἀδόκιμον ἀντὶ **στία**.

στειβεύς, στειβία, = **στιβεύς, στιβία**, ἀμφίβ.

στείβω· Ἐπικ. παρατ. **στεῖβον** Ὅμ., Ἰωνικ. **στείβεσκον** Κύζικ. Σμ. 1. 352· μέλλ. **στείψω** Ἀπολλιν. ἐν Παλ. Διαθ.· ἀόρ. **ἔστειψα** (κατ-) Σοφ. Ο. Κ. 467. (Ἐκ τῆς √ΣΤΙΒ παράγονται ὡσαύτως **στιβ-έω, στίβ-ος, ἀ-στιβ-ής, -στιβ-άς, στιβ-αρός, στιπ-τός**, καὶ μετὰ μακρᾶς παραλήγ. **στῖφ-ος, στοιβ-ή, στοιβ-άζω**· πιθανῶς συγγεν. τῇ √ΣΤΕΜΦ, **στέμβω**). Πατῶ, καταπατῶ ὑπὸ τοὺς πόδας μου, «τσαλαπατῶ», ἐπὶ ἵππων, στείβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας Ἰλ. Λ. 534, πρβλ. Υ. 499· στείβον ἐν βόθροισιν εἵματα, ἐπάτουν τὰ ἐνδύματα ἐντὸς τῶν βόθρων (πρβλ. τὸ Γερμαν walken), ὅπως ἀποπλύνωσι καὶ καθαρίσωσιν αὐτὰ (πρβλ. τὸ κοινὸν «στείβω τὰ ῥοῦχα», ὅπερ ὅμως δυνατὸν νὰ εἶναι «στύβω ..» ἐκ τοῦ στύφω, μεταφρ.), Ὀδ. Ζ. 92· στ. δόμου πρόσω Ἀνθ. Π. 9. 327. **2)** μετὰ συστοιχ. αἰτ., πατῶ ἢ βαδίζω ὁδόν τινα, κέλευθον ποδὶ Εὐρ. Ἑλ. 869· πέδον Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 836· ὡσαύτως, χορεὺς στείβουσι ποδοῖν, ἐρρύθμως κινοῦντες τοὺς πόδας, Εὐρ. Ἴων 495· νομὸν στ. Νίκ. Θηρ. 609. **3)** ἀπολ., πατῶ, βαδίζω, κατά τόπον Ὕμν. Ὁμ. 18. 4· ποδὶ στ. ἀνοσίῳ Εὐρ. Ἑλ. 689· ἵνα στείβουσι κύνες ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 217, πρβλ. Ὀππ. Κυν. 1. 456. **II.** καταπατῶ, ἐν τῷ παθ., κονία στειβομένα Θεόκρ. 17. 122· αἱ στειβόμεναι ὁδοί, αἱ συχναζόμεναι, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 13.

στειλαιός, ὁ, = **στειλεή**, Ἱππ. Ἀγμ. 757, πρβλ. 633. 34.

στειλεή, ἡ, Ἰων. λέξις δηλοῦσα τὴν ὀπὴν τοῦ πελέκεως, εἰς ἣν εἰσέρχεται τὸ ξύλον, τὸ στειλεόν («στειλιάρι»), Ὀδ. Φ. 422, Νίκ. Θηρ. 387· **στελεή** παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ. 957· Ἀττ. **στειλεᾶ** (ἑτέρα γραφ. **στειλέα** παρ' Ἡσυχ.), παρ' Ἀντιφάν. ἐν «Κιθαρῳδῷ» 4, ἴδε Λίν. Τακτ. 18.

στειλειόν, τό, τὸ ξύλον δι' οὗ κρατεῖται ὁ πέλεκυς, τὸ «στειλιάρι», εἰσερχόμενον εἰς τὴν ὀπὴν τὴν καλουμένην **στειλεήν**. Ὀδ. Ε. 236· — ὡσαυτως **στειλειός**, ὁ, Αἴσωπ. 420 de Fur. (πρβλ. **στειλαιός**· καὶ **στειλάριον**, τό, Εὐστ. 1531. 39. Πρβλ. **στελεόν, στέλεχος**.

στειν-αύχην, -ενος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων στενὸν αὐχένα, λαιμόν, Ἰων. ἀντὶ **στεν-**, λάγυνος Ἀνθ. Π. 6. 248.

στεινό-πορος, στεινός, στεινάτης, Ἰων. ἀντὶ **στεν-**.

στεῖνος, εος, τό, (στείνω) μέρος στενόν, περιωρισμένον, στείνει ἐν αἰνοτάτῳ Ἰλ. Σ. 476· μάχης ἐν στ. τῷδε Γ. 428· ἐν στ. Ὀδ. Χ. 460· στεῖνος ὁδοῦ κοίλης Ἰλ. Ψ. 419. **II.** καθόλου, στενοχωρία, δυσκολίαι, πόνοι καὶ στείνεα, Λατ. angustiae, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 533· οὕτω **στένος** παρ' Αἰσχύλ., σωφρονεῖν ὑπὸ στένει, γίνομαι φρόνιμος διὰ τῶν συμφορῶν, Εὐμ. 520.— Καθ' Ἡσύχ. «στένωμα. στενοχώρημα».

στείνω (ἴδε ἐν λ. **στένω**) κάμνω τι στενόν, στενεύω, στενοχωρῶ, περιορίζω, συμπυκνῶ, συστέλλω, **στείνοντες** Νόνν. Δ. 23. 5· Ἐπικ. παρατ. **στεῖνον** Ὀρφ. Ἀργ. 112. **2)** ποιητ. ἀντὶ **στένω**, στενάζω, Συλλ. Ἐπιγρ. 4749. 8. **II.** ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. μόνον ἐν τῷ παθητ., καὶ τοῦτο μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., γίνομαι στενός, στενοῦμαι, θύρετρα στείνεται φ ὑγοντι Ὀδ. Σ. 386· ἐπὶ προσώπων, συμπυκνοῦμαι, στενοχωροῦμαι, δι' ἔλλειψιν τόπου, στείνοντο δὲ λαοί Ἰλ. Ξ. 34, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 128. **2)** εἶμαι ἢ γίνομαι πλήρης, γέμω, πληθύνομαι, γαῖα στεινομένη Ἡσ. Θ. 160· μετὰ γεν., στείνοντο δὲ ἀγκοι ὀρνων ἠδ' ἐρίφων Ὀδ. Ι. 219· νεκρῶν ἐστείνετο γαῖα Κόιντ. Σμ. 7. 100· μετὰ δοτ., ποταμὸς στεινόμενος νεκύεσσι, πλήρης νεκρῶν, Ἰλ. Φ. 220· νῆσοι στεινόμεναι Κόλχοισι Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 335· πώεσι .. αὐλὴ στ. Ὀππ. Ἁλ. 4. 397· στείνοντο .. ἀγροὶ μυκηθμῷ, ἦσαν πεπληρωμένοι μέ .., Θεόκρ. 25. 97. **3)** ἐντεῦθεν μεταφορ., στενοχωροῦμαι, ὑποφέρω στενοχωρίαν, ἀρνειὰς λαχνῷ στεινόμενος, βαρυνόμενος μὲ τὰ ἔρια αὐτοῦ, Ὀδ. Ι. 445· μεταφορ., στ. πυκινῇσι μελῃδόσιν Χριστοδ. Ἔκφρ. 16. — Καθ' Ἡσύχ. «ὀδυνῶμαι. στένω», καὶ «στείνονται· στενοχωροῦνται».

στεινωπός, ἴδε **στενωπός**.

στείομεν, Ἐπικ. α' πληθ. ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ ἵστημι, Ἰλ. Ο. 297· πρβλ. **βείομεν** ἀντὶ **βῶμεν, τραπείομεν** ἀντὶ **τραπῶμεν**, κτλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «στείοντες· ἱστάμενοι».

στειπτός, ή, όν, ἴδε **στιπτός**.

στεῖρα (Α), ἡ, (στερεός) ἡ ἰσχυρὰ δοκὸς ἡ ἀποτελοῦσα τοῦ πλοίου τὴν πρῷραν, μάλιστα δὲ τὸ κεκαλυμμένον μέρος αὐτῆς τὸ διασχίζον τὰ κύματα, Λατ. carina, ἀμφὶ δὲ κύμα στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε Ἰλ. Α. 482, Ὀδ. Β. 428, πρβλ. Πολυδ. Α', 85· πρβλ. **στειρώμα, στερέωμα, στήριγμα**· — τύπος τις **στείρη** μόνον ἐν τοῖς Ὀξων. Ἀνεκδ. 3. 396, Ἡσύχ. **II.** παρὰ Πολυδ. Β', 31, πιθαν. ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **απεῖρ** (ὡς νῦν διωρθώθη ἐν τελευταίαις ἐκδόσεσιν).

στεῖρα (Β), ἡ, βοῦς μὴ τεκοῦσα μόσχον, βοῦν στεῖραν .. ῥέξειν Ὀδ. Κ. 522, Λ. 30, — ἴσως τὸ στεῖραν εἶναι σύσταστικὸν τιθέμενον κατὰ παράθεσιν καὶ προσδιορίζον εἰδικώτερον τὰ βοῦν, ὡς τὰ βοῦς ταῦρος, σῦς κάπρος, κτλ.· διότι ἂν ἦτο ἐπίθετον ὁ Ὁμηρικὸς αὐτοῦ τύπος θὰ ἦτο **στείρη**· πρβλ. **στεῖρος**.

στειρεύω, εἶμαι στεῖρος, ἄγονος, Βυζ.

στειρόομαι, σκληρύνομαι, γίνομαι ἄγονος, στειρεύω, Ἑβδ. (Σειρὰχ ΜΒ', 10), Φίλων 1. 564.

στεῖρος, ον Εὐρ. Ἀνδρ. 711, ὡς τὸ **στέριφος** Π, στεῖρος, ἄγονος, Λατ. sterilis, ἐπὶ τοῦ θήλεος, ἢ στεῖρος οὖσα μόσχος Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐπὶ εὐναύχων, Μανέθ. 1. 125. **2)** θηλ. **στεῖρα**, ἐπὶ γυναικός, Ἑβδ. (Γένεσ. ΙΔ', 30, ΚΕ', 21), Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 7, 36, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 468, Λουκόφρ. 670· στείρῃσι γυναιξὶ Ὀρφ. Λιθ. 453.

στειρο-φυής, ές, (φυὴ) ἐκ φύσεως στεῖρος, ἄγονος, Ἰω. Δαμασκ. **II.** ὁ ἐκ στείρας γεννηθείς, στειροφυὴς γόνος Θ. Στουδ. σ. 757.

στειρώδης, ες, (εἶδος) οἱονεὶ στεῖρος, ἄγονος, Ἱππ. 659. 44, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 73. **II.** = **στεῖρος**, Μανέθων 1. 49.

στείρωμα, τό, (στεῖρος) = **στεῖρα** (Α), **στερέωμα**, «ῥύπις» Ἡσύχ.

στ ίρωσις, ἡ, (στεῖρος) ἔλλειψις γονιμότητος, ἀκαρπία, Φίλων 2. 310, Ἐκκλ.

στειρωτικός, ή, όν, ὁ ποιῶν τινα ἄγονον, ἐπιφέρων στείρωσιν, Ἐκκλ.

στείχω, Ὅμ., Ἀττ.· ὡσαύτως **στίχω** Ἡσύχ. (τὸν ὁποῖον τύπον χάριν τοῦ μέτρου ἀπεδέξατο ὁ Διον. ἐν Σοφ. Ἀντ. 1129)· παρατ. **ἔστειχον** Ἰλ. Ι. 86, κτλ.· ἀόρ. α' **ἔστειξα** (μόνον ἐν συνθέσει, **περιστείξας** Ὀδ. Δ. 277)· ἀόρ. β' **ἔστιχον** Ἰλ. Π. 258, Θεόκρ. κλπ., ἀλλ' οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς Ἀττ. (Ἐκ τῆς √ΣΤΙΧ παράγονται ὡσαύτως τὰ **στίχ-ος, στιχ-άομαι, στυζ-ός, στοιχ-άς, στοιχ-άομαι, στοιχ-εῖον**· πρβλ. Σανσκρ. stîγh (as-endere)· Λατιν. ve-stig-ium, fa-stig-ium· Γοτθ. steig-a (ἀναβαίνειν), staig-a (ὁδός)· Ἀρχ. Γέρμ. steig-a (ascensus, πρβλ. steigen)· Σλαυ. stiz-a (semita)· Λιθ. staig-us (Ἄγγλ. ha-ty, σπεύδων, ἐσπευσμένος).) Ἰωνικ. βῆμι ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ ἄλλοις ποιηταῖς, βαδίζω, περιπατῶ, βαίνω, ὑπάγω ἢ ἔρχομαι, ὁριζομένης τῆς διευθύνσεως ἐκ τῶν συμπραζομένων, **α)** ἐπὶ κινήσεως πρὸς τι ἢ εἴς τι, πρὸς οὐρανὸν Ὀδ. Δ. 17· περὶ πύργους Αἰσχύλ. Θήβ. 297· πρὸς δόμους ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1057· πρὸς Ἀιδην Εὐρ. Ὀρ. 97· στεῖχ' εἰς ἀγορὰν πρὸς τοὺς Ἑρμᾶς Μνησίμ. ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 2· ἐπὶ τὴν εὐνὴν Ἡρόδ. 1. 9· στ. ἀνὰ, κατὰ ὁδὸν Ὀδ. Ψ. 136, Ρ. 204· ἀνὰ ἄστυ Η. 72· δι' ἄστεως Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 496· εἰς Ἄργος ὁ αὐτ. ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Χο. 675· ἐς Ἅιδαν κατὰ γᾶς Εὐρ. Ἱππ. 1366· θύραζε Ὀδ. Ι. 418· ἔσω Αἰσχύλ. Χο. 554· δεῦρο Σοφ. Ο. Κ. 1151· — μετ' αἰτ. τόπου, ὑπάγω πρός τι μέρος, πλησιάζω, γύας, πόλιν, δόμους Αἰσχύλ. Πρ. 708, Ἱκέτ. 955, Σοφ. Ο. Κ. 643· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 179, Εὐρ. Ῥῆσ. 992. 6) ἐπὶ κινήσεως ἐκ τόπου, ἀπ' Ἄργεος στ. Ἰλ. Β. 287· ἀπ' Ὀλύμπου Ἡσ. Θ. 690· ἐκ δόμων Σοφ. Ο. Τ. 632· οἴκοθεν Πινδ. Ν. 9. 46· καὶ ἀπολ., ὑπάγω, ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, στείχωμεν Αἰσχύλ. Πρ. 81, πρβλ. Χο. 98, Σοφ. Ἀντ. 98, Ἀποσπ. 47. 2) βαίνω κατὰ σειράν, ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου ἐν γραμμῇ ἢ τάξει (ὅθεν **στίχος, στίχες, στοῖχος**), ἐς πόλεμον στ., βαίνω εἰς πόλεμον, Ἰλ. Β. 833· οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ ἔστιχον Π. 258· στ. ἐπὶ τοὺς ξείνους, ἐναντίον τῶν ξένων, Ἡρόδ. 9. 11· στ. ἐν εὐθείαις ὁδοῖς Πινδ. Ν. 1. 37. 3) μετὰ συστοίχ. αἰτ., στ. ὁδὸν Αἰσχύλ. Ἀγ. 81, Σοφ. Ἀντ. 808· οὕτως, ἀνὴρ ὁπλίτης κλίμακος προσαμβάσεις στείχει, ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 467, ἀναβαίνει τὴν κλίμακα. 4) μεταβ., ἀοιδὰ στ. ἀπ' Αἰγίνας Πινδ. Ν. 5. 6· ῥιπὴ ἐπ' ἐμοὶ Αἰσχύλ. Πρ. 1090· ἴουλος ἄρτι οἵα παρηΐδων ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 534· πρὸς τοὺς φίλους στίχοντα .. κακὰ Σοφ. Ἀντ. 10· τὴν ἄτην .. στείχουσαν ἀστοῖς αὐτόθι 186· ἀκτὶς ἡλίου Εὐρ. Ῥῆσ. 992.

στεκτικός, ή, όν, (στέγω) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἀπόκλεισιν τοῦ ὕδατος, παρασκευάζων τι ἀδιάβροχον, ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ στέγειν, τέχναι ῥευμάτων στεκτικαί, δηλ. ἡ οἰκοδομικὴ τέχνη, Πλάτ. Πολιτ. 280C.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, μεταφορ., πεφυλαγμένως, προσεκτικῶς, Πολυδ. Ε', 147.

στελγῐδο-λήκῠθος, ὁ, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **στλεγγιδο-**.

στελγῐδο-ποιός, όν, = **στλεγγιδοποιός**, Ἐτυμολ. Μέγ. 730. 36.

στελγίς, -ίδος, (καὶ κατὰ τὸν Ἡσύχ. **-εως**), ἡ, = τῷ συνήθ. **στλεγγίς**, Πολύβ. 26. 7, 10, Σουίδ.

στέλγισμα, τό, **στέλγιστρον,** τό, = **στλέγγ-**.

στελεά, Ἰων. **-εή**, ἴδε ἐν λ. **στειλειή**.

στελεόν, τό, = **στειλειόν**, «χεροῦλι», «στειλιάρι» πελέκεως, κτλ., Βάβρ. 139, Ἀνθ. Π. 6. 297, Ἡσύχ.· — ὡσαύτως **στελεός**, ὁ, Ἐτυμολ. Μέγ. 339, 57, κτλ. 2) σκεῦος μαγειρικόν, Ἀνάξιππ. ἐν «Κιθαρῳδῷ» 1. 3. (Πρβλ. **στέλεχος**).

στελεόω, ἐφοδιάζω μὲ στειλειόν, μὲ «στειλιάρι» ἢ «χεροῦλι», Ἀνθ. Π. 6. 205.

στελεφοῦρος, ὁ, ποώδης βοτάνη, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 11, 2.

στελεχηδόν, Ἐπίρρ., κατὰ στελέχη, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1004 (ἕτεροι **στοιχηδόν**).

στελεχη-τόμος, ον, ὁ κόπτων στελέχη, τοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων, Ἀνθ. Π. 6. 103.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 319.

στελεχιαῖος, ά, όν, ὁ ἀνήκων εἰς στέλεχος ἢ πρέμνον, φλὲψ στ., vena porta, ἡ φλὲψ τῶν πυλῶν, ἐξ ἧς κατὰ τοὺς παλαιοὺς αἱ λοιπαὶ ἐφύοντο ὡς κλάδοι, Γαλην.· πρβλ. Greenhill εἰς Θεόφιλ. σελ. 78.

στελέχιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στέλεχος**, «πρεμνία» Ἡσύχ.

στελεχο-ειδής, ές, = **στελεχιαῖος**, Στεφάν. de Urin.

στελεχόκαρπος, ον, ὁ φέρων καρπὸν ἐπὶ τοῦ στελέχους, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 4.

στέλεχος, τό, καὶ ὁ, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 8, Πολυδ. Γ', 166· (ἴδε ἐν λέξ. **στέλλω**)· — ἡ κορυφὴ ἢ στεφάνη τῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὸ πρέμνον ἢ ὁ κορμὸς ἄρχεται φυόμενος, Λατ. codex, δρυὸς ἐν στελέχει Πινδ. Ν. 10. 115, πρβλ. Ἡρόδ. 8. 55. 2) καθόλου, κορμός, ξύλον, στελέχη φέρειν, 'portare fustes', Ἀριστοφ. Λυσ. 336· ἐκπρεμνίζειν στελέχη Δημ. 1073, 27· εἰσδύεσθαι εἰς τὰ στ., ἐπὶ κοίλων κορμῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 1, 7. 3) μεταφορ., ἄνθρωπος βλάξ, «κούτσουρο», «γομάρι», (ὡς τὸ Λατ. stipes), Λύσιππ. ἐν Ἀδήλ. 1.

στελεχόω, σχηματίζω στέλεχος.— Παθ., γίνομαι, μεταβάλλομαι εἰς στέλεχος, Στράβ. 694. II. μεταφορ., φέρω εἰς πλήρη αὔξησιν, ἐνεργῶ, ἀρετὰς Φίλων 2. 456.— Παθ., αὐτόθι 348.

στελεχώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων στέλεχος ἢ κορμόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 15, 1., 3. 17, 1, Σουίδ.

στελίδιον [ῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **στελεόν**, Βαβρίου Μῦθ. 21.

στελίς, -ίδος, ἡ, παράσιτόν τι φυτόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 17, 1· αἰτ. stelin παρὰ Πλιν. 15. 93, Ἡσύχ.

στελλάνδρα· «ἡ κόρη» Ἡσυχ.

στέλλω Ὅμ., Ἡρόδ., Ἀττ.· μέλλ. **στελῶ** Τραγικ., Ἐπικ. **στελέω** Ὀδ. Β. 287·— ἀόρ. **ἔστειλα** Ἀττ., Ἐπικ. **στεῖλα** Ὀδ. Ξ. 248·— πρκμ. **ἔσταλκα** Ἀρρ. Ἀνάβ. 2. 11, (ἀπ-, ἐπ-) Εὐρ., κλπ.·— ὑπερσ. **ἐστάλκει** Ἀρρ., (ἐπ-) Θουκ.— Μέσ., Ὅμ., Ἀττ.· μέλλ. **στελοῦμαι** Λυκόφρ. 604·— ἀόρ. **ἐστειλάμην** Ἰλ. Α. 433, Τραγικ. — Παθητ., μέλλ. **στἀλήσομαι** (ἀπο-) Αἰσχίν. 69. 34, Δημ. 730. 4· — ἀόρ. **ἐστάλθην** (ἐν συνθέσει **ἀποσταλθέντες**) Συλλ. Ἐπιγρ. 3053λ. 4, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ὀδ. Θ. 21· ἀλλὰ συνήθως **ἐστάλην** [ᾰ] Ἡρόδ., Ἀττικ.· — πρκμ. **ἔσταλμαι** Ἡρόδ., Ἀττ.· ὑπερσ. **ἐστάλμην**, γ' πληθ. **ἐστάλατο** Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 288· **ἐσταλάδατο** (ὅπερ εἶναι τυπος ἀμφίβολ.) Ἡρόδ. 7. 89. (Ἐκ τῆς √ΣΤΕΛ, ΣΤΑΛ παράγονται ὡσαύτως τὰ **στάλ-ιξ, στάλ-ις, στόλ-ος, στελ-εόν, στέλ-εχος, στειλ-ειή**, καὶ ἴσως **στήλ-η** πρβλ. Λατιν. prae-stol-ari, stol-idus, stul-t s (πρβλ. stipes)· Ἀρχ. Γερμ. stil (stel, stal-k)· stell-an (stellen)· Λιθ. stel-uti (bestellen).) Ῥιζικὴ σημασία: στήνω, τοποθετῶ· μάλιστα δὲ στήνω ἐν τάξει, διευθετῶ, παρατάττω, εὐτρεπίζω, ἑτοιμάζω, ἑτάρους στέλλων Ἰλ. Δ. 294· στ. τινὰς ἐς μάχην Μ. 325· στ. νῆα, καταρτίζω, παρασκευάζω, ἐξαρτύω, Ὀδ. Β. 287, Ξ. 247· πλοῖον Ἡρόδ. 3. 52· ναῦς τριάκοντα Θουκ. 7. 20· τὰ ἐκ νεὼς Σοφ. Φιλ. 1077· ὡσαύτως, στρατιήν, στόλον, στρατὸν στεῖλαι, παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, ἐξοπλίζω, Ἡρόδ. 3. 141., 5. 64, Αἰσχύλ. Πέρσ. 177, κτλ.· ᾧ δὴ τοῦτον πλοῦν ἐστείλαμεν Σοφ. Αἴ. 1045·— ὡσαύτως, στέλλειν τινὰ ἐσθῆτι, ἐφοδιάζω τινὰ μὲ ἐνδύματα, ἐνδύω τινά, Ἡρόδ. 3. 14· χιτῶνι Σοφ. Τρ. 612· ὡσαύτως μετὰ διπλ. αἰτ., στολὴν στ. τινὰ Εὐρ. Βάκχ. 827 κέξ.· στ. τινὰς ὡς δεσποίνας Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 5· στ. ἕλκος, ἑτοιμάζω, ἀλείφω, περιποιοῦμαι αὐτό, Ἱππ. Κεφ. 908· θάπτω, ἐνὶ γαίῃ στ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 205· υἱέας δ' ὡς ἔστειλε Ἀνθ. (;).— Μέσ., στείλασθαι πέπλους, ἐνδύομαι, Εὐρ. Βάκχ. 821· μεταφορ., ἐπὶ θήρας πόθον ἐστέλλου, ἔκλινας τὴν καρδίαν σου εἰς τὴν θήραν, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 234· μετὰ δοτικ., ἐσθῆτι στειλάμενος, ἐνδυθείς .., Λουκ. Φιλοψ. 32· μεταφορ., στ. κιθάρην Ἑρμησιάν. 5. 2.— Παθ., παρασκευάζω ἐμαυτὸν ἐντελῶς, γίνομαι ἕτοιμος, ἄλλοι δὲ στέλλεσθαι κατὰ στρατὸν Ἰλ. Ψ. 285· στρατὸν κάλλιστα ἐσταλμένον Ἡρόδ. 7. 26, πρβλ. 3. 14, κ. ἀλλ.· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἱππάδα στολὴν ἐσταλμένος, ἐνδεδυμένος μέ .., ὁ αὐτ. 1, 80, πρβλ. 7. 62, 89, 93· ὡσαύτως μετὰ δοτ., πρεπούσῃ στολῇ ἐστ. Πλάτ. Νόμ. 833D· — μετὰ προσδιορισμοῦ ἐμπροθέτου, ἐστ. ἐπὶ πόλεμον Ξεν. Ἀν. 3. 2, 7· ἐς, ἐπ' ἄγραν Λυκόφρ. 604, Ἀνθ. Π. 7. 535· περὶ ὄργια Εὐρ. Βάκχ. 998· μεταφορ., ἐπὶ τυραννίδ' ἐστάλης Ἀριστοφ. Σφ. 487· πρὸς κρίσιν Πλάτ. Φίληβ. 50E· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ἐστέλλετο ἀπιέναι, ἡτοιμάζετο νὰ ἀπέλθῃ, Ἡρόδ. 3. 124· κινεῖν κώπας Εὐρ. Τρῳ. 181. II. ἐκ τῆς σημασίας τοῦ παρασκευάζειν πλοῖον ἢ στρατὸν προκύπτει ἡ σημασία τοῦ ἀποστέλλειν εἰς πόλεμον ἢ ἐκστρατείαν, καὶ καθόλου τοῦ ἀποστέλλειν, πέμπειν, ἐς οἶκον πάλιν Αἰσχύλ. Πρ. 387, κτλ.· ἐξ ἑνὸς στείλαντες Σοφ. Ο. Κ. 737· μετ' ἀπαρ., παραγγέλλω εἰς τινα νὰ πράξῃ τι, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 495. — Παθητ., γίνομαι ἕτοιμος πρὸς ἐκστρατείαν, ἐκκινῶ, ἀναχωρῶ, Ἡρόδ. 1. 165., 5. 53, 124, κ. ἀλλ.· καὶ οὕτω (μάλιστα ἐν τῷ παθητ. ἀορ. β'), ἐκκινῶ, εἶμαι καθ' ὁδὸν πορευόμενος πρὸς τὸν σκοπόν μου, ὁ αὐτ. 4. 159., 5. 92, 2., 125· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ὁδὸν στέλλεσθαι Σοφ. Φιλ. 1416, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 296· στ. πρὸς θάλασσαν Εὐρ. Ἑλ. 1527· ἐπί τι, διά τινα σκοπόν, Ἡρόδ. 3. 102, Σοφ. Ο. Κ. 550· τούτων γὰρ εἵνεκ' ἐστάλην ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 328· ἴδιος ἐν κοινῷ σταλεὶς Πινδ. Ο. 13. 69· οἵπερ ἐστάλην ὁδοῦ Σοφ. Ἠλ. 404· οἴκαδε ἀπὸ Τροίας Εὐρ. Τρῳ. 1264· κατὰ γῆν (ἕτεροι γῆς) Ξεν. Ἀνάβ. 5. 6, 5·— ἀπολ., στέλλου, κομίζου, «νὰ χαθῇς», Αἰσχύλ. Πρ. 392·— μετ' αἰτ. τόπου, ὀμφαλὸν γῆς στ. Εὐρ. Μήδ. 668· μέλαθρα ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 109·— ἐπὶ πραγμάτων, πέμπομαι, «στέλλομαι», Σοφ. Τρ. 776. 2) παρ' Ἀττικ. τὸ ἐνεργ. ἔχει ἐνίοτε τὴν ἀμετάβ. σημασ. τοῦ παθητ., ὡς τὸ Λατιν. trajicere, ἑτοιμάζομαι νὰ ἀπέλθω, ἀναχωρῶ, ἐκκινῶ, ἔνθα δυνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν τὴν σύστοιχ. αἰτ. **στόλον**, ἔστελλε ἐς ἀποικίην Ἡρόδ. 4. 147, πρβλ. 148, 5. 125, Σοφ. Φιλ. 571, 640, Εὐρ. Ἱκ. 646·— μετὰ συστοίχ. αἰτ., κέλευθον τήνδε .. ἔστειλα Αἰσχύλ. Πέρσ. 609. 6) τἀνάπαλιν, ἡ ὁδὸς εἰς Κόρινθον στέλλει, ἄγει εἰς Κόρινθον, Λουκ. Ἑρμότ. 27. 3) ἐπιχειρῶ ἔργον, Πλάτ. Ἐπιστ. 313E· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, στέλλεσθαι πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 50E· ἐπί τι ὁ αὐτ. Σοφ. 230B. III. ὁ Σοφοκλ. ἔχει τὸ μέσον ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ **μεταστέλλομαι, μεταπέμπομαι**, στέλλω καὶ προσκαλῶ, Ο. Τ. 434 — ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ὁμοίας σημασίας τοῦ φέρω τινὰ εἴς τινα τόπον, αὐτόθι 860, πρβλ. Ο. Κ. 298, Φιλ. 60, 495, 623, 983· ὑμᾶς ἔστειλ' ἱκέσθαι Ἀντ. 165. IV. φέρω ἐπὶ τὸ αὐτό, συνάγω, συμπυκνῶ (πρβλ. **συστέλλω**), μάλιστα ὡς ναυτικὸς ὅρος, ἱστία .. στεῖλαν, «ἐμάζεψαν τὰ πανιά», Ὀδ. Γ. 11, Π. 353· στείλασα λαῖφος Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 723· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἱστία μὲν στείλαντο Ἰλ. Α. 433, πρβλ. Καλλ. εἰς Δῆλ. 320, Ἀριστ. Μηχαν. 7, 1·— καὶ ἀπολ., **στέλλεσθαι** (ἐξυπακ. τοῦ ἱστία) Πολύβ. 6. 44, 6, Τέλης παρὰ Στοβ. 5. 67· οὕτως, ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας ἐστάλατο, ἀνέστειλαν τοὺς χιτῶνας, «ἀνεσκουμπώθησαν» πρὸς ἐργασίαν, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 288, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 45. 2) παρὰ τοῖς Ἰατρ. συγγραφ., συστέλλω, ποιῶ τινα δυσκοίλιον, στ. τὴν κοιλίαν Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. ἐν προοιμ.— Παθ., φλέβες στέλλονται, συστέλλονται, συμμαζώνονται, Νικ. Ἀλεξιφ. 193. 3) καθόλου, ἀναχαιτίζω, ἀναστέλλω, ἐμποδίζω, Φίλων 2. 274, κτλ.· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Πολύβ. 8. 22, 4· λόγον στέλλεσθαι, περιστέλλω τοὺς λόγους μου, δηλ. δὲν λέγω τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν, Εὐρ. Βάκχ. 669, πρβλ. Ἀνθ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Π. 11. 149· στ. τὸ συμβεβηκός, παρασιωπῶ, δὲν λέγω, Πολύβ. 3. 85, 7·— πρόσωπον στέλλεσθαι, συστέλλω τὸ πρόσωπόν μου, φαίνομαι τεθλιμμένος, οἰκτρός, Α. Β. 62. 4) ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀπέχομαι ἀπό τινος πράγματος, ἀπομακρύνομαι, οὔτ' ἂν ἀπόσχοιντο ὧν ἐπιθυμέουσιν, οὔτε στείλαιντο Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 10· στελλόμενοι τοῦτο, ἀποφεύγοντες, Β' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. η', 20.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 519 κέξ. 825.

στέλμα· «στέφος, στέμμα» Ἡσύχ.

στελμονίαι, αἱ, εὐρεῖαι ζῶναι δι' ὧν περιέβαλλον τοὺς κύνας ὁσάκις ἀπήρχοντο εἰς θύραν ἀγρίων ζῴων, Ξεν. Κυν. 6, 1, Ἡσύχ., ὅστις ἔχει καὶ **στέλμα** = **στέφος**.

στελύπην· «ἀσφόδελος» Ἡσύχ.

στεμβάζω, = τῷ ἑπομ., «στεμβάζειν· λοιδορεῖν, χλευάζειν» Ἡσύχ.· ἀόρ. ἀπαρ. **-άξαι**, Ἐτυμολ. Μέγ. 158. 37.

στέμβω, κινῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, σείω, ἀνακινῶ, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 412· κακῶς μεταχειρίζομαι, μετὰ τραχύτητος χειρίζομαι, Εὐστ. 235. 8. (Ἐκ τῆς √ΣΤΕΜΒ ἢ ΣΤΕΜΦ, πρβλ. **ἀ-στεμφ-ής**, **στέμφυλον**, Σανσκρ. stambh, stambh-nômi, stambh-nâmi (fulcio, innitor), stamb'-as (postis)· Ἀρχ. Γερμαν. stamph (pilum), stamph-ôn (stampfen, stamp)· ἡ √ΣΤΙΒ, **στείβω** εἶναι πιθαν. συγγενής, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ **στέμφυλον** καὶ τῶν μνημονευθεισῶν Τευτον. λέξεων).

στέμμα, τό, (στέφω) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. (ἑνικ. ἐν Ἰλ. Α. 28, Ἀριστοφ. Εἰρ. 498), στέφανος, «στεφάνι», ἰδίως ὁ τοῦ ἱκέτου ἐκ δάφνης στέφανος περιειλημένος περὶ βακτηρίαν, στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶ . χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ Ἰλ. Α. 14, 373· σκῆπτρον καὶ στ. θεοῖο αὐτόθι 28, πρβλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 894· ἐνίοτε ἐφέρετο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, στέμμασι πυκασθεὶς Ἡρόδ. 7. 197· στ. ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐχούσας Πλάτ. Πολ. 617C· Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων, ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ διὰ στεμμάτων κεκοσμημένου, Ἀριστοφ. Πλ. 39, πρβλ. Εὐρ. Ἴωνα 1310, Θουκ. 4. 133· στ. πάλας, ὡς ἀμοιβή, ὡς βραβεῖον, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 247· στέμματ' Ὀλυμπιάδων αὐτόθι 881, κτλ.· ὁ ἐπὶ στεμμάτων, πρβλ. **στέφανος** Π. 2. 2) ὁ Σχολ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 3 λέγει ὅτι τὰ **στέμματα** ἦσαν ἐξ ἐρίων περιειλημένα περὶ κλάδον ἐλαίας· ὅθεν στέμματα ξαίνειν, Εὐρ. Ὀρ. 12. II. παρὰ Πλουτ. ἐν Νομ. 1, **στέμματα** = Λατ. stemmata (Ἰουβεν. 8. 1, Πλίν. Ν. Η. 35. 2), γενεαλογίαι. 2) οὕτω, **στέμμα** = σύλλογος, συντεχνία, σύνδεσμος, Συλλ. Ἐπιγρ. 3995b· = **φυλή**, αὐτόθι 9897.

στεμμᾰτη φόρος, ον, ὁ φέρων στέμμα, κεκοσμημένος διὰ στέμματος, Τζέτζ. Ἱστ. 1. 447· οὕτω **στεμματιαῖος, α, ον**, Ἡσύχ., Α. Β. 305.

στεμμᾰτίας, ου, ὁ, ὁ φέρων στέμμα, ἐστεμμένος, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Παυσ. 3. 20, 9.

στεμμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στέμμα** Γλωσσ.

στεμματο-φόρος, ον, ὁ φέρων στέμμα, Πτολ. Τετρ. 176· **-φορέω**, Τζέτζ.

στεμμᾰτόω, ἐφοδιάζω ἢ κοσμῶ διὰ στέμματος, στεφανώνω, Εὐρ. Ἡρακλ. 529.

στεμφῠλίς, -ίδος, ἡ, ἀμφίβ. ἀντὶ **στεμφυλῖτις**, Ἀθήν. 56C.

στεμφῠλίτης [ῑ], **ου**, ὁ, θηλ. **-ῖτις, -ιδος**, ὁ πεποιημένος ἐκ σταφυλῶν, αἵτινες ἤδη ἐπατήθησαν, τρύγες στεμφυλίτιδες, ὁ οὕτω λαμβανόμενος οἶνος, Λατ. lor., Ἱππ. 359. 8., 497. 8.— Ὡσαύτως **στεμφυλίας**, ὁ, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **λάκυρος**.

στέμφῠλον, τό, (στέμβω) ὄγκος ἐλαιῶν ἐξ ὧν ἐξεπιέσθη τὸ ἔλαιον, τὰ ἀποπιέσματα τῶν ἐλαιῶν, Λατ. fraces (ἐκ τοῦ frango), Ἀριστοφ. Ἱππ. 806· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395, Ἀριστοφ. Νεφ. 46 (ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.), Ἀποσπ. 345· λιπῶσι στεμφύλοις Φρύνιχ. Κωμ. ἐν «Ποαστρ.» 1. πρβλ. Ἀνδροκλ. παρ' Ἀριστ. ἐν Ρητ. 2. 23, 22, Ἀθήν. 56D. II ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, ὄγκος σταφυλῶν, ἐξ ὧν ἐξεπιέσθη ὁ οἶνος, «τσίπουρα», Λατ. floces, Ἱππ. 485. 39., 523. 29, Λυκόφρ. 678· σταφυλῆς στέμφυλα Ἀριστ. Ἀποσπ. 102.— Ἡ προτέρα σημασία λέγεται ὅτι εἶναι ἡ παρ' Ἀττ., Φρύνιχ. 405.

στέναγμα, τό, στεναγμός, γογγυσμός, Σοφ. Ο. Τ. 5, Εὐρ. Ὀρ. 1326, Ἡρακλ. 478, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 367, κτλ.

στεναγμός, ὁ, τὸ στενάζειν, «ἀναστεναγμός», γογγυσμός, Πινδ. Ἀποσπ. 150. 4, Αἰσχύλ. Πέρσ. 896, Ἀποσπ. 382, Σοφ. Ο. Τ. 30, 1284, Εὐρ. Ὀρ. 959, Πλάτ. Πολ. 578Α.

στεναγμώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς στεναγμόν, συνοδευόμενος μὲ στεναγμόν, ἀναπνοὴ Νεμέσ. π. Φύσεως ἀνθρώπου 28.

στενάζω, Τραγικ.· μέλλ. **-άξω** Λυκόφρ. 973, (ἀνα-) Εὐρ. Ι. Τ. 656·— ἀόρ. **ἐστέναξα** Ἀττ.— Παθητ., πρκμ. **ἐστέναγμαι** Λυκόφρ. 412. Κυρίως θαμιστικὸν τοῦ **στένω**, ἀναστενάζω συχνάκις, βαρέως, καθόλου, στενάζω, γογγύζω, οἰμώζω, Αἰσχύλ. Πρ. 696, Πέρσ. 1046, Εὐμ. 789, Σοφ. Φιλ. 916· ἐπ' ἄτῃ ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1299· στ. κακοῖς Εὐρ. Ἄλκ. 199, πρβλ. Φοιν. 1035· συχν. μετ' οὐδ. ἐπιθ., οἰκτρόν, δεινὸν στ. ὁ αὐτ. ἐν Ἰκέτ. 104, ἐν Μηδ. 1184· πολλά, μέγα στ. ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 1143, ἐν Ι. Τ. 957· τί ἐστέναξας τοῦτο; διὰ τί γογγύζεις οὕτω; αὐτόθι 550· ἐντεῦθεν μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., παιᾶνα στ. ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 578, πρβλ. Ἡρ. Μαιν. 753· ἀρὰς τέκνοις ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 334· πηλίκον τί ποτ' ἂν στενάξειαν; Δημ. 690. 18. 2) μεταβ., ἀναστενάζω διά τι, θρηνῶ τι, πότμον Σοφ. Ἀντ. 882, πρβλ. Ο. Κ. 1672, Εὐρ. Ι. Τ. 550, κτλ.· τινὰ ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1640, ἐν Βάκχ. 1028, Δημ. 835. 12.

στενακτέον, πρέπει τις νὰ στενάξῃ, νὰ θρηνήσῃ, τὰ τούτων Εὐρ. Ἱκέτ. 291.

στενακτικός, ή, όν, = τῷ ἑπομ., Θεόδ. Στουδ., Ἡσύχ.

στενακτός, ή, όν, δι' ὃν στενάζει τις, ὁ παρέχων αἰτίας πρὸς στεναγμόν, ἀνὴρ Σοφ. Ο. Κ. 1663· ἄτη Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 917. 2) θλιβερός, λυπηρός, θρηνητικός, ἰαχὴ ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1302.

στεν-αύχην, ενος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων στενὸν αὐχένα, στενόλαιμος, πρβλ. **στειν-**.

στεναχέω, -χή, = **στοναχέω, στοναχή**, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 208. 20., 707· πρβλ. **στεναχίζω**.

στενᾰχίζω ἢ **στοναχίζω**, (τὸ δεύτερον φαίνεται μᾶλλον βέβαιον παρ' Ὁμήρ., La Roche Text-Kr. σ. 354)· — Ἐπικ. κατ' ἐπέκτασιν τύπος τοῦ **στενάχω** (ὃ ἴδε), ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., στενάζω, ἀναστενάζω, θρηνῶ, Ἰλ. Τ. 304, Ὀδ. Ι. 13, Λ. 214, Ἡσ. Θ. 858· μεγάλα στ. Ἰλ. Ψ. 172· ἀδινά, ἀδινὸν στ. Ἰλ. Ψ. 225, Ὀδ. Ω. 316·— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἰλ. Β. 784, Η. 95. II μεταβ., θρηνῶ, ὀδύρομαι, μετ' αἰτ., Ὀδ. Α. 243· ἴδε Buttm. Λεξίλ. ἐν λέξ.

στενάχω [ᾱ], ποιητικ. κατ' ἐπέκτασιν τύπος τοῦ **στένω**, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ., ἀναστενάζω, ὀδύρομαι, θρηνῶ, συχν. παρ' Ὁμήρ., ὅστις συνάπτει ἀδινὰ στενάχων Ἰλ. Ω. 123, κτλ.· βαρέα στ. Θ. 334, κτλ.· βαρὺ στ. Ὀδ. Θ. 95, 534· μεγάλα Ὀδ. Δ. 516, κτλ.· πυκνὰ μάλα στ. Ἰλ. Σ. 318, Φ. 417·— παρ' αὐτῷ ὡσαύτως εὕρηται τὸ μέσον ἐπὶ ἐνεργ. σημασίας, **στενάχοντο** Τ. 301, Ψ. 1, κτλ.· ἐνίοτε καὶ παρὰ τοῖς Τραγικ., οἷον Αἰσχύλ. Πρ. 99, Σοφ. Ἠλ. 141, 1076· μεταφορ., ἐπὶ τῆς μετὰ κρότου ὁρμῆς καὶ τοῦ πατάγου τῶν χειμάρρων, Ἰλ. Π. 391· ἡ ἠχηρὰ ἀναπνοὴ τῶν ἵππων τρεχόντων, αὐτόθι 393· θήρ., στενάχων βρέμει Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1247· στοᾶς στεναχούσης, στεναζούσης ἐκ τοῦ πολλοῦ πλήθους (πρβλ. **γέμω**, μετ. ω), Ἀριστοφ. Ἀχ. 548·— παρὰ Σοφ. ἐν Ἠλ. 1076, πατρὸς φαίνεται παρεφθαρμένον. II μεταβ., θρηνῶ, ὀδύρομαι, κλαίω, τὴν αἰεὶ στενάχεσκε Ἰλ. Τ. 132· τὸ παρὸν .. πῆμα στενάχω Αἰσχύλ. Πρ. 99· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τοὺς δὲ στενάχοντο Ὀδ. Ι. 467. Ὡς ἀόρ. τοῦ **στενάχω** καὶ **στεναχίζω** εἶναι τὸ ἔστο ἄχ σα· οὗτοι δὲ εἶναι οἱ τρεῖς τύποι οἱ βεβαιούμενοι ἐκ τῶν δοκιμωτάτων συγγραφέων· ἐκ δὲ τούτων μόνον τὸ **στενάχω** εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγικ.— Πρβλ. **στεναχίζω**.

στενό-βουλος, ον, ὁ ἔχων στενὴν βουλήν, μὲ περιωρισμένην θέλησιν, ἀμήχανος, inops consilii, Χρησμ. Σιβ. 5. 241.

στενό-βρογχος, ον, ὁ ἔχων στενὸν βρόγχον, στενόλαιμος, ἐπὶ ἀγγείων, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 9, 22.

στενο-επι-μήκης, ες, ὁ ἔχων σχῆμα στενὸν καὶ ἐπίμηκες, Εὐστ. 849. 8.

στενο-θώραξ, -ᾱκος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων στενὸν θώρακα, στενὸν στῆθος, Γαλην.

στενο κοίλιος, ον, ὁ ἔχων στενὴν κοιλίαν, Αἰλ. παρὰ Πτολ. Ἁρμον.

στενο-κορίασις, ἡ, (**κόρη** III) παρὰ φύσιν συστολὴ τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ, Veget.

στενο-κύμων, -ονος, ὁ, ἡ, ὁ ἐν στενοῖς κυμαινόμενος, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 313Α.

στενο-κώκῡτος, ον, ἐπὶ τῶν τριχῶν, αἵτινες τοσοῦτον βαθέως εἶναι ἐρριζωμέναι, ὥστε κραυγάζει τις ὅταν μία ἐξ αὐτῶν ἀποσπᾶται, κωμικὴ λέξις παρ' Ἀριστοφ. ἐν Λυσ. 448, Σουΐδ.

στενο-λεσχέω, ὁμιλῶ μετὰ περισσῆς λεπτότητος, σοφιστεύομαι, λεπτολογῶ, Ἀριστοφ. Νεφ. 320.— Καθ' Ἡσύχ. «στενολογεῖ».

στενο-λέσχης, ου, ὁ, λαλῶν ἢ ὁμιλῶν μετὰ πανουργίας, σοφιστευόμενος, μικρολόγος, λεπτολόγος, Σουΐδ.

στενολεσχία, ἡ, τὸ σοφιστεύεσθαι, Κύριλλ.· «μικρολογία, λεπτολογία, ὀλίγη ὁμιλία» Ἡσύχ.

στενο-λογέω, Ἡσύχ.· καὶ **-λόγος**, Εὐστ. 25. 33, = **-λεσχέω, -λέσχης**.

στενό-μακρος, ον, στενὸς καὶ μακρός, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 98·— ὡσαύτως **-μήκης, ες**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 29.

στενο-μονία, ἡ, (μονή) στενὴ κατοικία, στενόχωρον οἴκημα, Βυζαντ.

στενο-πᾰθέω, πάσχω, ὑποφέρω, Κασσ. Προβλ. (Ideler **στεγνοπ-**).

στενό-πορθμος, ον, ὁ πλησίον στενοῦ, ἔχουσα στενὸν πορθμόν, Χαλκὶς Εὐρ. Ι. Α. 107·— ἀνώμαλον θηλ. **στενοπορθμίς, ίδος**, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 92D.

στενο-πορία, ἡ, στενὸς δρόμος ἢ διάβασις, πέραμα, Ξεν. Ἑλλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

3. 5, 20 (διάφορ. γραφ. **-χωρία**, πρβλ. 1. 3, 7), Δίων Κ. 48. 41· πρβλ. **δυσπορία**.

στενό-πορος, ον, Ἰων. **στειν-, ον,** ὁ ἔχων στενὸν πέραμα ἢ ἔξοδον, χῶρος Ἡρόδ. 7. 211· πύλαι Αἰσχύλ. Πρ. 729· ἔξοδοι Εὐρ. Ἀνδρ. 1144· ὄρμοι Αὐλίδος ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 1497· διὰ κυανέας στ. πέτρας ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 899· ἀκτὴ Λυκόφρ. παρ' Ἀριστ. ἐν Ρητ. 3. 3, 1· ὧτα Σέξτ. Ἐμπ. π. 1. 126. **2)** ὡς οὐσιαστ. **στενόπορα,** Ἰων. **στειν-,** τά, στενὰ περάματα, «στενά», Ἡρόδ. 7. 223· τὰ στ. τῶν χωρίων Θουκ. 7. 73· — καθ' ἑνικ. **στενόπορον,** τό, στενόν, διάβασις στενή, Ξεν. Ἑλλ. 4. 6, 12, Ἀθήν. 2. 13.

στενό-πους, ό, ἡ, ὁ ἔχων στενὸν πόδα (ἕτεροι **στεγανόπους**), Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 2.

στενο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων στενόν, μικρὸν πρόσωπον, Ἀριστ. Φυσιογν. 5, 5, ἐν τῷ συγκρ.

στενό-πρωκτος, ον, ὁ ἔχων στενὸν πρωκτόν, Φώτ.

στενόρ-ρῑνος, ον, (ῥίς) ὁ ἔχων στενὴν ῥῖνα, λεπτήν, Θεόφρ. Πρωτοσπ. σελ. 149.

στενορ-ρύμη [ῡ], **ἡ,** (**ῥύμη** II) στενὴ δίοδος, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. σ. 123.

στενός, Ἰων. **στεινός, ή, όν·** (ἴδε ἐν λ. **στένω**)· — στενός, δύσκολος, ἀντίθετον τῷ **εὐρύς, πλατύς,** πρῶτον παρ' Ἡροδ. 2. 8., 4. 195, κ. ἀλλ.· ψαλὶς Σοφ. Ἀποσπ. 336· αὐλὸς Εὐρ. Τρῳ. 535· ἐσβολὴ Ἡρόδ. 7. 175· πόρος αὐτόθι 176· ἡ ἔσοδος Θουκ. 7. 51· οὔτ' εὐρεῖα οὔτε στενὴ διαφυγὴ Πλάτ. Νόμ. 737Α· ἐν στενῷ, Ἰων. στεινῷ, ἐν στενῇ περιοχῇ, Ἡρόδ. 8. 60, 2, Αἰσχύλ. Πέρσ. 413· ποιεῖν τὸν δῆμον εὐρὺν καὶ στενὸν Ἀριστοφ. Ἱππ. 720· ὡσαύτως, στ. πυθεὼν Ἡρόδ. 8. 31· ἔντερον Ἀριστοφ. Νεφ. 161· πόροι, φλέβες Τίμ. Λοκρ. 101Α, Πλάτ. Τίμ. 66Α· κεφαλή, πόδες Ξεν. Κυν. 5, 30. **2)** ὡς οὐσιαστ., τά στενά, στενὸν μέρος, δίαυλος στενή, πέραμα, Ἡρόδ. 7. 223· ἐπὶ θαλάσσης ἢ ποταμοῦ, Θουκ. 2. 86, κτλ.· τὰ στ. τοῦ Πορθμοῦ Στράβ. 257· οὕτω, τὸ στενόν, (ὁ Ἑλλήσποντος), Λουκ. Ἰνάλ. Διάλ. 9. 1· ἐπὶ στ. τῆς ὁδοῦ Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 29· ὡσαύτως, ἡ στενή, στενὴ λωρὶς γῆς, Θουκ. 2. 99. **II.** μεταφορ., στενός, συγκεκλεισμένος, περιωρισμένος, ἀπειλημμένος, ἐς στενόν, σπρώχνομαι εἰς γωνίαν, Ἡρόδ. 9. 34· στ. ζῶμεν χρόνον Μένανδρ. ἐν «Πλοκίῳ» 9· ἐς στ. κομιδῇ τὰ τῆς τροφῆς τινι καταστήσεται Δημ. 15. 24· εἰς στ. τοῦ καιροῦ φθείρεσθαι Ἀλκίφρων 1. 24. **2)** ὀλίγος, ὀλιγοστός, «παραμικρός», Πλάτ. Γοργ. 497C· ὑποθέσεις Πολύβ. 7. 7, 6· ἐλπίδες Διον. Ἀλ. 4. 52. **3)** ἐπὶ ἤχου καὶ ὄψους, λεπτός, ἀδύνατος, Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 57, Ρητορ. 3. 12, 2. — Οἱ παλαιοὶ γραμμ. λέγουσιν ὅτι τὸ **στενός,** ὡς τὸ **κενός,** σχηματίζει τὸ συγκρ. καὶ ὑπερθετ. **στενότερος, στενότατος,** ἴσως ἐκ τῶν παλαιοτέρων Ἰων. τύπων **στεινότερος, -ότατος. (στεινότερος** ἁπαντᾷ παρ' Ἡροδ. 1. 181., 7. 175, **στενότερος** παρὰ Πλάτ. ἐν Φαίδωνι 111D (ἐν τοῖς πλείστοις τῶν Ἀντιγράφων), Ξεν. Κύρ. 2. 4, 3), Χοιροβοσκ. 550. 17 Gaisf., Ἐτυμολ. Μέγ.· καὶ **στενοτάτου** ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον παρὰ τῷ Σκύμν. 709· ὁ ὁμαλὸς τύπος **στενώτερος** εὑρηται παρ' Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 17, Πλάτ. Τιμ. 66D, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 17, 29, κ. ἀλλ. **III.** Ἐπίρρ., στενῶς διακεῖσθαι, εὑρίσκομαι ἐν δυσχερείαις, Διογ. Λ. 8. 86.

στένος, εος, τό, πρβλ. Ἰων. **στεῖνος.**

στενό-σημος, ον, ὁ ἔχων στενὴν παρυφὴν (οὖγιαν), στενὸν κράσπεδον, ἡ στενόσημος, τὸ παρὰ Ρωμαίοις tunica angusticlavia, ἀντίθετον τῷ **πλατυσ-,** Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 24, 12.

στενό-στομος, ον, ὁ ἔχων στενὸν στόμα, ἢ στόμιον, τεῦχος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 107, πρβλ. Ἀρτεμ. 1. 66· ἐπὶ λιμένος, Στράβ. 308.

στενότης, Ἰωνικ. **στειν-, -ητος, ἡ,** (στένος) τὸ στενόν, Ἑλλήσποντον, ἑόντα στεινότητα μὲν ἑπτὰ σταδίους Ἡρόδ. 4. 85· τῇ τοῦ λιμένος στ. Θουκ. 7. 62, πρβλ. 4. 24· θώρακος Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18· διὰ τὴν στ. τῶν χωρίων, ἐπὶ τῶν Θερμοπυλῶν, Λυσ. 193. 29· τοῦ ὀισοφάγου Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 8· πληθ., ῥέουσα κατὰ τὰς στ., διὰ μέσου τῶν στενῶν μερῶν, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 1, 9. **II.** μεταφορ., ὀλιγότης, σπάνις, δαπανημάτων Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 19. 7, 5.

στενο-τράχηλος, ον, ὁ ἔχων στενὸν τράχηλον, στενόλαιμος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ.

στενό-φλεβος, ον, ὁ ἔχων στενὰς ἢ μικρὰς φλέβας, Γαλην.

στενο-φλεβο-τόμος, ον, ὁ, στενὴ φλεβοτόμος, στενὸν μαχαίριον φλεβοτομίας (νυστέριον), Παῦλ. Αἰγ. 6. 8.

στενο-φυής, ές, στενὸς ἐκ φύσεως, Ἀλεξ. ἐν Ἀδήλ. 30. 5.

στενο-φυλλία, ἡ, στενότης τῶν φύλλων, λεπτότης, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 18, 8.

στενό-φυλλος, ον, ὁ ἔχων στενά, λεπτὰ φύλλα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 4, 1, Διοσκ. 2. 131.

στενό-φωνος, ον, ὁ ἔχων ἀσθενῆ, ἀδύνατον ἦχον, ὄργανον Πολυδ. Β', 111.

στενο-χωρέω, εἶμαι ἐστενοχωρημένος, δυσκολεύομαι διὰ ἔλλειψιν χώρου, Κωμικοὶ παρ' Ἀθην. 582Β· μεταφορ., εἶμαι **ἐν στενοχωρίᾳ,** δυσκολεύομαι διά τι πρᾶγμα, τινι Ἱππ. 27. 35. **II.** μεταθ., πληρῶ, γεμίζω, στενὸν ποιῶ, συμπυκνῶ, τοὺς ἀπαντῶντας Λουκ. Νεγρῖν. 13· τὰς πύλας, τὰς ὁδοὺς Χαρίτων 5. 3, κτλ. — Παθητ., μετὰ μέσ. μέλλ. (Θεμίστ. 310D), συμπυκνοῦμαι, συνέρχομαι στενῶς ὁμοῦ, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 1, 11, Διόδ. 20. 29· ἐν ταὐτῷ στ. Λουκ. Τόξ. 29· ἐστ. τὰ κολαστήρια Συνέσ. 147Δ· ἐπὶ εἰκόνος, περιορίζομαι, Θεμίστ. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** μεταφορ., πιέζω πολύ, τινα Ἐβδ. (Ἰουδὶθ 15', 16)· — Παθ., συμπιέζομαι, στενοχωροῦμαι, αἰσθάνομαι στενοχωρίαν, ἐν τοῖς σπλάγχνοις Β' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ς', 12· τῷ κακῷ Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 57· τῷ βίῳ Γρηγ. Νύσσ.

στενοχώρημα, τό, στενοχωρία, δυσκολία, Ἡσύχ.

στενοχωρής, ές, = **στενόχωρος,** Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3, 4, 5, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 185.

στενοχώρησις, εως, ἡ, = **στενοχωρία,** Εὐσταθ. Πονημάτ. 166. 76.

στενοχωρητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς στενοχωρίαν ἢ εἰς τὸ στενοχωρεῖν, ὁ ἐπιφέρων στενοχωρίαν· τὸ στενοχωρητικόν, θλῖψις, στενοχωρία, Θεόδ. Στουδ. **2)** ἐστενοχωρημένος, βίος ὁ αὐτ.

στενοχωρία, ἡ, στενότης χώρου, στενός, περιωρισμένος χῶρος, Ἱππ. π. Ἀρθρ. 791· στ. παρέχειν φάτνην αὐτῷ 807· ἔλλειψις χώρου κατὰ θάλασσαν ἢ κατὰ γῆν, Θουκ. 2. 89., 4. 26, 30, Πλάτ. Νόμ. 708Β· ὑπὸ στενοχωρίας ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 195Α· στ. βίου, τὸ βραχὺ ὑπόλοιπον τοῦ βίου, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 41· ἀντίθετον τῷ **εὐρυχωρία** καὶ **ἄνεσις,** Πλάτ. 2. 679Ε. **II.** μεταφορ., στενοχωρία, δυσκολία, δυσχέρεια (πρβλ. **στενοπορία**), ἡ στ. τοῦ ποταμοῦ, δυσχέρεια εἰς τὸ διαβῆναι τὸν ποταμόν, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 7, πρβλ. Πλούτ. 2. 182Β· θλῖψις, ἡ τῆς πόλεως Πολύβ. 1. 67, 1, κτλ.· ἡ τοῦ καιροῦ Δίων Κ. 39. 34· πρβλ. Β' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ς', 4.

στενό-χωρος, ον, ὁ ἔχων στενὸν χῶρον, στενός, Ἱππ. 589. 19· πλήρης πολλοῦ πλήθους, Γρηγ. Ναζ.

στενό-ψῡχος, ον, ὁ ἔχων στενὴν ψυχήν, «στενόχωρος», Θεόδ. Στουδ.

στενόω, Ἰωνικ. **στεινόω,** στενὸν ποιῶ, περιορίζω, συστέλλω, Λιβάν. 4. 205· — κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., στενοῦσθαι ἐς στενώτερον Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 17· τὰς διεξόδους ἐστένωται, ἔχει στενὰς ἐξόδους, Ἡρῳδ. 8. 1· στεινούμενον αὐλαῖς .. ἅλσος Ἀνθ. Π. 9. 656, 13· — μεταφορ., εὐρίσκομαι ἐν δυσκολίᾳ ἢ δυσχερείᾳ, Βυζ.

Στέντωρ, -ορος, ὁ, εἷς τῶν Ἑλλήνων ἐν Τροίᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἰσχυράν του φωνήν, Ἰλ. Ε. 785· παροιμ., μεῖζον ἐμβοᾶν τοῦ Στ. Λουκ. π. Πένθ. 15· — Ἐπίθ. **Στεντόρειος, ον,** ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Στέντορα, ἔχων φωνὴν ὁμοίαν πρὸς τὴν τοῦ Στέντορος, κῆρυξ Ἀριστ. Πολιτ. 7. 4, 11· βοᾶν Στεντόρειον Ἀριστείδ. 2. 28· — ὡσαύτως **Στεντορόφωνος, ον,** Βυζ.

στενυγρός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ **στενός,** Σιμωνίδ. Ἰαμβ. 13· **στενυγρή, ἡ,** στενὴ διάβασις ἢ πορθμός, Οἰνόμ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 210G, 211Α. — Καθ' Ἡσύχ. «εὐριπῶδες, στενόν, καὶ συριγγῶδες».

στενυγρο-χωρίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **στενοχωρία,** Ἱππ. (791G) ὡς μνημονεύεται παρὰ Γαλην.· οὕτω **στενυγρόω,** Ἰων. ἀντὶ **στενόω,** συστέλλω, Ἱππ. (1168F) ὡς μνημονεύεται παρὰ Γαληνῷ.

στένω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.· Ἐπικ. παρατ. **στένον** Ὅμηρ. (Ἐκ τῆς √ΣΤΕΝ παράγονται καὶ τὰ **στεν-άχω, στόν-ος,** καὶ (μετά τινος περιορισμοῦ τῆς ἐννοίας) **στεν-ός, στειν-ός, στεῖν-ος, στείν-ομαι, περι-στέν-ομαι** (σύγκρινον τὸ **γέμω** πρὸς τὸ Λατ. gemo)· πρβλ. Σανσκρ. stan, stanâmi (sono, gemo)· Ἀρχ. Σκανδιν. styn-ja, styn (Γερμ. stöhn-en)· Ἀρχ. Γερμ. stun-ôn (susurrum)· Λιθ. sten-ėti καὶ Σλαυ. sten-ati). Ποιητικ. ῥῆμα (οὗ ἡ πρώτη σημασία «στενεύω», ποιῶ τι στενόν, ἀπαντᾶ μόνον ἐν τῷ Ἐπικ. τύπῳ **στείνω,** ἂν μὴ τὸ παρ' Εὐρ. ἐν Ἴωνι 721 θεωρηθῇ ὡς ἐξαίρεσις), ἀναστενάζω, γογγύζω, «βογγῶ», μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ Ἰλ. Κ. 16, Ὀδ. Φ. 247, κτλ.· ἐν δέ τέ οἱ κραδίῃ στ. ἄλκιμον ἦτορ Ἰλ. Υ. 169· ἐπὶ προσώπων, συχν. παρὰ τοῖς Τραγικ.· ἐπὶ τῆς θαλάσσης (πρβλ. **στόνος**)· ὁ δ' ἔστενεν οἵδματι θύων Ἰλ. Ψ. 230· στένει βυθὸς Αἰσχύλ. Πρ. 432· ἐκοίμισεν στένοντα πόντον Σοφ. Αἴ. 675· ἐπὶ τῶν θρηνητικῶν κραυγῶν τῆς τρυγόνος, Θεόκρ. 7. 141· παρὰ τοῖς Τραγικ. ἐπὶ προσώπων, θρηνῶ μεγαλοφώνως, ὀδύρομαι, Αἰσχύλ. Πέρσ. 285, 295, Ἀγ. 445, κ. ἀλλ. — Μέσ., κλάω, στένομαι ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 872· στενομένα πόλις (ὁ Ἔρμαν. πενομένα) Εὐρ. Ἴων 721. **2)** μεθ' Ὅμηρ. μετὰ γεν., στενάζω, γογγύζω, βογγῶ διά τι, Ἑλλάδος Εὐρ. Ι. Α. 370· κακῶν ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1425· ὑπέρ τινος Αἰσχύλ. Πρ. 66, 68· τινί, διά τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 295· ἐπί τινι Εὐρ. Ἱππ. 903· ἀμφί τινι Σοφ. Ἠλ. 1180· μετὰ συστοίχ. αἰτ., πένθος οἰκεῖον στ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1249. — Μέσ., στ. περί τινα Αἰσχύλ. Πέρσ. 62. **3)** παρὰ τοῖς Τραγικ. ὡσαύτως μετ' αἰτ., θρηνῶ, κλαίω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πενθῶ, Αἰσχύλ. Πρ. 435, Σοφ. Ο. Κ. 64, Φιλ. 338, κ. ἀλλ.· σπανίως παρὰ τοῖς κωμικοῖς, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 36 ', Εὔβουλ. ἐν «Ναννί.» 1. 10, Μένανδρ. ἐν «Κιθαρῳδῷ» 1. 2· στένειν τινὰ τῆς τύχης, οἰκτίρω τινὰ διὰ τὴν δυστυχίαν του, Αἰσχύλ. Πρ. 398· στ. τινά ἢ τι ἀκρύοις Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1045, Ἀποσπ. 44.— Μέσ., στένεσθαί τινα ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 1371.

στενώδης, ες, (στένος) κάπως στενός, ὁμοιάζων πρὸς στενόν, «στενούτσικος», Ἀνων. Περίπλ. 1, σ. 8 Huds.

στένωμα, τό, στενὸς τόπος ἢ δίοδος, πέραμα, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλ., ἐν ἀρχ.

στενώπ-αρχος, ὁ, ὁ ἐπόπτης τῶν στενωπῶν καὶ τῶν ὁδῶν, Δίων Κ. 55. 8.

στενωπεῖον, τό, = **στενωπός, ἡ,** Ἀχιλλ. Τάτ. 8. 9 (ἴδε Ἰακώβ. σ. 962).

στενωπή, ἡ, = **στενωπός,** «ἡ Σαμιακὴ λαύρα στενωπὴ ἦν παρὰ Σαμίοις, ἐν ᾗ τὰ πέμματα ἐπιπράσκετο» Παροιμιογρ. τ. Α', σελ. 331, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. σ. 106, ἀλλ' ἴσως μεταγραπτέον **στενωπὸς** κατὰ Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. 16, σ. 66.

στενωπός, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **στεινωπός, όν·** (στενός, ὤψ)· — ὁ φαινόμενος στενός, περιωρισμένος, δύσκολος, στενωπὸς ὁδὸς Ἰλ. Η. 143, Ψ. 416· στενωπότεραι αἱ διέξοδοι τροφῆς Ἱππ. 355. 30· στειν. πόντος Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1191· στειν. παλάμαι Ἐμπεδ. 36· ἐν οὕτω στενωπῷ, ἐν θέσει τοσοῦτον στενῇ, Διοδ. Ἐκλογ. σ, 516. 45. **II.** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς οὐσιαστ., **στενωπός** (ἐξυπακ. ὁδός), ἡ, στενὴ δίοδος, πέραμα, πορθμός, ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τῆς Μεσσήνης, στεινωπὸν ἐπλέσαμεν Ὀδ. Μ. 234· στενωποῦ πλησίον θαλασσίου Αἰσχύλ. Πρ. 364· στ. ἀλὸς Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 333, πρβλ. 549· (οὕτως ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, στ. ὕδωρ Ἕλλης Διον. Π. 515)· στενὴ δίοδος μεταξὺ ὀρέων, «δερβένι», Σοφ. Ο. Τ. 1399, Ἀρρ. Ἀν. 6. 22, κτλ.· στενὴ ὁδός, δρομίσκος ἐν τῇ πόλει, Λατ. angiportus, Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 4, Νικόστρ. ἐν «Συρ.» 1, Διόδ. 12. 10, Παυσ. 5. 15, 2· στ. Ἄϊδου, ἡ στενὴ εἴσοδος τοῦ Ἄϊδου, παρ' Οὐεργιλ. fauces, Σοφ. Ἀποσπ. 716· ἐπὶ τῶν αἱματηφόρων ἀγγείων, Πλάτ. Τίμ. 70Β. Ὁ Λουκ. ἐν Νιγρ. 22 ἔχει ἁρπ.· καὶ **στενωπὴ** δὲ ὡσαύτως μνημονεύεται, ἴδε ἐν λέξ. ἀνωτ.

στένωσις, ἡ, τὸ στενοῦσθαι, τὸ γίνεσθαι στενώτερον, Ἐβδ. (Ἱερεμ. ΜΘ', 24), Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 355.

στεπτήριος, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς στέψιν, τὰ στεπτήρια = στέμματα, «ἃ οἱ ἱκέται ἐκ τῶν κλάδων ἐξῆπτον» Ἡσύχ.

στεπτός, ή, όν, (στέφω) ἐστεμμένος, πιθαν. γραφ. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 306.

στέργᾶνος, ὁ, = **κοπρών,** Λατ. sterquilinium, Ἡσύχ.

στέργηθρον, τό, (στέργω) φίλτρον, θέλγητρον, «μάγια», ὡς ὄνομα βοτάνης τινός, ἥτις ἐνομίζετο ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐνεργήσῃ πρὸς διέγερσιν ἔρωτος, Διοσκ. 4. 92. **II.** αὐτὸς ὁ ἔρως ἢ ἡ ἀγάπη, στοργή, ἐν τῷ ἑνικῷ, Αἰσχύλ. Χο. 241· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 492· στέργηθρα ἔχειν τινὸς ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 192· στέργηθρα φρενῶν Εὐρ. Ἱππ. 256, Ἡσύχ.· «στέργηθρον· ὁ πόθος» Σουΐδ.

στέργημα, τό, φίλτρον, φυλακτήριον ἔρωτος, «μάγια», τινός, ὅπως ἐπιδράσῃ εἰς τινα, Σοφ. Τρ. 1138.

στεργίς, -ίδος, ἡ, = **στλεγγίς,** Ἀρτεμ. 1, 66.

στέργο-ξύνευνος [ῠ], **ον, ὁ** ἀγαπῶν τὸν σύνευνον τῆς κλίνης του, τὴν σύζυγόν του, Λυκόφρ. 935.

στέργω, μέλλ. **στέρξω,** ἀόρ. **ἔστερξα,** ἅπαντα συχνὰ παρ' Ἀττ.· **ἔστοργα,** Ἡρόδ. 7. 104.— Παθ., μέλλ. (ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ) **στέρξομαι** Χρησμ. Σιβ. 3. 437· ἀόρ. **ἐστέρχθην** Λυκόφρ. 1190, Πλούτ., κλπ.· πρκμ. **ἔστεργμαι** Ἐμπεδ. 190 Stein, Ἀνθ. Π. 6, 120. (Ἐκ τῆς √ΣΤΕΡΓ παράγεται ὡσαύτως τὸ **στοργ-ή**). Ἀγαπῶ, μάλιστα ἐπὶ τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης τῶν γονέων καὶ τέκνων, Σοφ. Ο. Τ. 1023, Ο. Κ. 1529, κτλ.· παῖς στέργει τε καὶ στέργεται ὑπὸ τῶν γεννησάντων Πλάτ. Νόμ. 754Β· στ. τὰ νεογνὰ βρέφη Ξεν. Οἰκ. 7, 24· τὸ πατέρα, τοὺς γονεῖς Εὐρ. Ἡλ. 1102, Δημ. 790. 7, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 12, 2· — ἐπὶ τῆς ἀγάπης τοῦ βασιλέως πρὸς τὸν λαὸν καὶ τοῦ λαοῦ πρὸς τὸν βασιλέα, Ἡρόδ. 7. 104., 9. 113, Σοφ. Ἀντ. 292· ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῆς ἐκ μέρους θεοῦ προστάτου πρὸς τὸν λαὸν τὸν προστατευόμενον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 911· οὕτως, ἐμὲ γὰρ ἔστερξαν .. Μοῦσαι Ἀριστοφ. Βάτρ. 229· ἐπὶ δημαγωγοῦ κολακεύοντος τὸ πλῆθος, ὦ Δῆμι', εἰ μή σε .. στέργω ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 769· ἐπὶ χώρας καὶ τῶν ἀποικιῶν αὐτῆς, Θουκ. 1. 38· ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῶν κυνῶν πρὸς τὸν κύριον αὐτῶν, Ξεν. Κυν. 7. 12. **2)** σπανιώτερον ἐπὶ τῆς ἀγάπης συζύγου πρὸς σύζυγον, Ἡρόδ. 2. 181., 7. 69, Σοφ. Τρ. 577, Αἴ. 210· ἄλλην τιν' ἐὺνὴν Εὐρ. Ἀνδρ. 907· πόσιν στέργοντ' ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀδήλ. 34· ἐπὶ ἀδελφῶν πρὸς ἀλλήλους, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 502· ἐπὶ φίλων, Σοφ. Ἀντ. 513, Τρ. 486, κτλ. **3)** σπανίως ἐπὶ τοῦ σαρκικοῦ ἔρωτος, τῆς μεταξὺ τῶν δύο φύλων ἀγάπης, πρβλ. Ξεν. Συμπ. 8, 14 καὶ 21, Σωσικρ. ἐν Ἀδήλ. 3· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ μετὰ γεν., θυσίαν γυναικῶν εἰς ἀνὴρ οὐ στέργεται Κωμικ. Ἀνώνυμ. 89. **II.** καθόλου, ἀγαπῶ σφοδρῶς, δεικνύω στοργὴν πρός τινα, στ. τινα ἐπαινεῖν Θέογν. 87· οὐδεὶς στ. ἄγγελον κακῶν ἐπῶν Σοφ. Ἀντ. 277, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 1054, κτλ.· — ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ὑμῖν .., οὐ διωθεῖσθαι, ἀλλὰ στ., ἀποδέχομαι μετὰ χαρᾶς, Ἡρόδ. 7. 104· μακρὰν γε .. βῆσιν οὐ στ. πόλις Αἰσχύλ. Ἱκ. 273, πρβλ. Θήβ. 717· ὑβρὶν γὰρ οὐ στ. οὐδὲ δαίμονες Σοφ. Τρ. 280· ἔστερξε τὴν ἁπλῶς δίκην ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 709· τὴν ἀλήθειαν Πλάτ. Πολ. 485C, κτλ.· — πάλιν, σωφροσύνη στ. τινά Εὐρ. Μήδ. 635. **III.** εἶμαι εὐχαριστημένος ἢ ἱκανοποιημένος, ἀρκοῦμαι, συναινῶ, ὡς τὰ **ἀγαπᾶν, αἰνεῖν,** Σοφ. Ο. Τ. 11 (ἴδε κατωτ. IV), Ο. Κ. 7· στεργέτω Πλάτ. Νόμ. 849Ε· στέρξω καὶ σιωπήσομαι Δημ. 264. 8· στέρξον, κάμοι τὴν χάριν, θά με ὑποχρεώσῃς .., Σοφ. Ο. Κ. 518. **2)** μετ' αἰτ., στ. τὰ παρεόντα, ἀρκοῦμαι εἰς τὰ παρόντα, εἶμαι εὐχαριστημένος μὲ τὴν παροῦσαν κατάστασιν τῶν πραγμάτων, ἀνέχομαι, ὑπομένω, Ἡρόδ. 9. 117· στ. τὴν τυραννίδα, ὑποφέρω αὐτήν, Αἰσχύλ. Πρ. 11· ἐθέλω τάδε μὲν στ. δύστηλητά περ ὄντα ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1570, πρβλ. Εὐμ. 673· ἀνάγκη πραὺμαθῶν στ. κακὰ Σοφ. Φιλ. 538, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 1685· στ. τὴν γυναῖκα Σοφ. Τρ. 486, πρβλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 180, 469· τὴν τύχην Δημ. 1278. 1. **3)** μετὰ δοτ., στ. τοῖσι σοῖς Εὐρ. Ἱκέτ. 257, πρβλ. Valck. εἰς Φοιν. 1679· τοῖς παροῦσι Ἰσοκρ. 411Α· τῇ ἐμῇ τύχῃ Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 295Β· ὡσαύτως, στ. ἐπὶ τούτῳ Δημ. 996. 15· ἐν μικροῖς Εὐρ. Ἱκ. 407. **4)** μετὰ μετοχ., πῶς ἂν στέρξαιμι κακὸν τάδε λεύσσων Σοφ. Τρ. 902· στ. ξυμφορᾷ νικῶμενοι Εὐρ. Ἱππ. 458· στ. εἰκοντες Δημ. 803. 7· Ζεὺς εἴτ' Ἀΐδης ὀνομαζέμενος στέργεις, εἴτε Ζεὺς προτιμᾷς νὰ ὀνομασθῇς (liben ius audire) εἴτε Ἄϊδης, Εὐρ. Ἀποσπ. 904. **5)** σπανίως μετ' ἀπαρ., οὐκ ἐστέργε σοι ἔμοιγε εἶναι Εὐρ. Ἰων 817. **6)** στ. εἰ .., ἐάν .. ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 789, Πλάτ. Νόμ. 849Ε, κτλ. **IV.** ὡς τὸ **εὔχομαι,** παρακαλῶ, ἱκετεύω, δέομαι, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ἀπόλλω καὶ κασιγνήταν .. στέργω μολεῖν Σοφ. Ο. Κ. 1094, πρβλ. Ὀρφ. Ἀργ. 769· καὶ πολλοὶ οὕτως ἐκλαμβάνουσι τὴν λέξιν ἐν Σοφ. Ο. Τ. 11, δείσαντες ἢ στέρξαντες, μὲ φόβον ἢ μὲ ἱκετείαν· ἀλλ' ὁ Schneidewin (ἐπόμενος τῷ Σχολ.) ἑρμηνεύει: ἐκ φόβου περὶ τοῦ μέλλοντος ἢ ἐξ ὑποταγῆς εἰς τὰς παρελθούσας δυστυχίας (πρβλ. **στέγω** ἐν τέλει).— Ἴδε Σουΐδ., καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 7.

στερεμνιόομαι, Παθητ., γίνομαι στερεός, στερεώνομαι, Ζήνων παρὰ -ῳ Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 498.

στερέμνιος, α, ον, ὡσαύτως ος, ον, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 10, Εὐστ.· — μεταγεν. τύπος τοῦ **στερεός,** σκληρός, στερεός, σταθερός, ἔμπεδος, ἰσχυρός, οὐρανὸς Ὑμπεδ. παρὰ Στοβ. Ἐκλ. 1. 500· φύσις Πλάτ. Ἐπιν. 981D· ὠτειλαὶ Ἀρετ. Ἐνθ' ἀνωτ. σιτίον Ἀθην. 10C· ἡ πίστις στερρεμνιωτέρα τῆς ἀκοῆς Ἐλλήν. Ἀλ. 120· τὰ στερέμνια, στερεὰ πράγματα, τὰ ὄντως ὄντα, πραγματικά, Ἐπίκουρος παρὰ Διογ. Λ. 10. 46, 48· τὰ στερεμνιώτερα Διόδ. 1. 7, Ἡσύχ., Σουΐδ. — Ἐπίρρ. **-ίως** Ἱππ. 380. 50.

στερεμνιότης, -ητος, ἡ, σταθερότης, στερεότης, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐσταθ.

στερεμνιώδης, ες, (εἶδος) ὁ στερεὸς τὴν φύσιν (κοινῶς **-νώδης**) Πορφ. παρὰ Στοβ. Ἐκλ. 1, 1012.

στερεο-βάρής, ές, ἴδε **στερρο-**.

στερεο-βάτης, ου, ὁ, βαίνων στερεῶς, σταθερῶς, λέξις ἀρχιτεκτονική, Vitruv. de archit. III. 4. 1.

στερεο-βόας, ου, ὁ, ὁ ἰσχυρῶς βοῶν, μεγαλόφωνος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 1046.

στερεό-θερμος, ον, ὁ ἔχων στερεὸν θέρμα, σκληρόν, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 376.

στερεο-ειδής, ές, ὁ στερεὸς τὴν φύσιν, κόσμος Πλάτ. Τίμ. 32Β.

στερεο-κάρδιος, ον, σκληροκάρδιος, Ἐβδ. (Ἰεζεκιὴλ Β', 4, διάφορ. γραφ.).

στερεο-μετρέω, μετρῶ τὰ στερεά, Ὀνησάνδρ. Στρατ. 8.

στερεο-μέτρης, ου, ὁ, ὁ μετρῶν στερεά, Γαλην.

στερεομετρία, ἡ, ἡ καταμέτρησις τῶν στερεῶν, γεωμετρία τῶν τριῶν διαστάσεων, Ἀριστ. Ἀναλ. Ὕστ. 1. 13, 7.

στερεο-μετρικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν καταμέτρησιν τῶν στερεῶν, παῦς στ., κυβικὸς πούς, μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Διόδυμ. Μεδιολ.

στερεο-ποιέω, ποιῶ τι σκληρόν, σταθερὸν ἢ στερεόν, Ἀθανάσ.· — οὐσιαστ. **στερεοποίησις, ἡ,** Σωρ. Ἐφ. ἐκδ. Ermerins, σ. 119.

στερεό-πους, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πόδας στερεούς, Σχόλ. εἰς Ὅμηρ., ὡσαύτως συνώνυμ. τῷ **χαλκόπους.**

στερεός, ά, όν, (ἴδε ἐν τέλ.), ἀκίνητος, ἄκαμπτος, σκληρός, σταθερός, στ. λίθος ἢ σίδηρος Ὀδ. Τ. 494· βάσαι Ἰλ. Ρ. 493· αἰχμὴ στερεὴ πᾶσα χρυσέη, ὅλη ἐκ χρυσοῦ στερεοῦ, Ἡρόδ. 1. 52, πρβλ. 183· ἅρμα στ. γῆς Εὐρ. Ἑλ. 854, πρβλ. Ξεν. Κυν. 9, 16· στ. ὀστέα, ἀντίθετον τῷ ἁπαλά, Ἱππ. Ἀγμ. 774· στ. σῶμα, ἀντίθετ. τῷ μανόν, μαλθακόν, Δημόκρ. παρ' Ἀριστ. ἐν Φυσ. 1. 5, 1. Μετὰ τὰ Φυσ. Ι. 4, 9, Πλάτ. Φαῖδρ. 239C· καὶ στ. καὶ ἰσχυοῖς, ἀντίθετ. τῷ πίοσι καὶ ἁπαλοῖς, ὁ αὐτ. ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολ. 422D· ἀθλητὴς Διογ. Α. 2. 132· βραχίονες Θεόκρ. 22. 48· δέρματα Πλάτ. Πρωτ. 321A· νῆμα ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 282E· στ. κέρατα, στερεά, πλήρη, ἀντίθετ. τῷ κοῖλα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 1, 36· οὕτω, στ. κάλαμος Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 11, 10· στερεὰ τροφὴ Διόδ. 2. 4, Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. ε', 12, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 16, 39· στ. κοιλίη, δυσκόλως ἐνεργοῦσα, ἐμφρακτική, Ἱππ. 406. 7.— Ἐπίρρ. **-εῶς**, ἰσχυρῶς, δυνατά, καταδῆσαι Ὀδ. Ξ. 346· ἐντετάσθαι Ἰλ. Κ. 263· νῶτα .. ἐλκόμενα στ., ἐπὶ παλαιστῶν, Ψ. 715. **2)** μεταφορ., δύσκαμπτος, ἰσχυρογνώμων, τραχύς, στερεοῖς ἐπέεσι, ἀντίθετον τῷ μειλιχίοις, Ἰλ. Μ. 267· κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο Ὀδ. Ψ. 103· οὕτως, ὡσαύτως ὁ Ὅμηρ. ποιεῖται χρῆσιν τοῦ ἐπιρρ., οἷον, **στιερεῶς** ἀρνεῖσθαι, ἀποειπεῖν Ἰλ. Ι. 510, κτλ.· — οὕτω, **3)** μετέπειτα, σκληρός, τραχύς, ἀκατάδλητος, πῦρ Πινδ. Ο. 10 (11). 45· ὀξύνει ὁ αὐτ. ἐν Π. 4. 394· ἀπειλαὶ Αἰσχύλ. Ἱκ. 174· ἀμερτήματα Σοφ. Ἀντ. 1261· ἦθος Πλάτ. Πολιτ. 309B· οὕτω στ. τι χρῆμα θερμὸν ἐσθ' ὕδωρ Ἀντιφάν. ἐν Ἀθλ. 9· στ. φωνὴ Τρυφιόδ. (δρχῆτ. Τριφ-) 490· τοῦτο ἦδη στερεώτερον, βαρύτερον, δυσκολώτερον, Πλάτ. Πολ. 348E· τὸ εὔτονον καὶ στ., στερεότης γλώσσης, Διον. Ἁλ. π. Δεινάρχ. 8· στερεῶς ἐκθερμηθῆναι, ἐντελῶς, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 14. **II.** ἐπὶ σωμάτων καὶ ποσῶν, στερεός, κυβικός, ἀντίθετον τῷ **ἐπίπεδος** (ἐπὶ ἐπιφανειῶν), Πλάτ. Φίληδ. 51C· στ. γωνία, στερεοῦ σώματος, ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 54E, κέξ., πρβλ. Εὐκλ. 11, ὁρισμ. 1· — στ. ἀριθμός, κυβικὸς ἀριθμός, Ἀριστ. Πολιτ. 5. 12, 8· τὰ στερεά, κυβικοὶ ἀριθμοὶ παριστάνοντες στερεὰ σώματα (ἢ σώματα καὶ τῶν τριῶν διαστάσεων), Πλάτ. Θεαίτ. 148B. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης παράγονται τὰ **στερ-ρός, στέρ-ιφος, στεῖρ-α**, καὶ **στηρ-ίζω. στῆρ-ιγξ**· Σανσκρ. sthir-as (firm), star-i (vacca sterilis, robur)· Λατ. ster-ilis· Γοτθ. stair-o (στεῖρα)· Ἀγγλο-Σαξον. stear-c (stark)· Ἀρχ. Γερμ. star (starr)· Διθ. styr-u (rigeo) ster-va (cadaver).)

στερεό-σαρκος, ον, ὁ ἔχων τραχεῖαν ἢ σκληρὰν σάρκα, σφιγκτὸν κρέας, Ἱππ. 589. 5.

στερεότης, -ητος, ἡ, δυσκαμψία, σκληρότης, σταθερότης, Πλάτ. Τίμ. 74E, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 3, 5.

στερεό-φρων, -ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) ὁ ἔχων στερεάν, ἰσχυρογνώμονα διάθεσιν, ἰσχυρογνώμων, Σοφ. Αἴ. 926.

στερεό-φωνος, ον, ὁ ἔχων τραχεῖαν, ἰσχυρὰν φωνήν, Βυζ.

στερεόω, ποιῶ τι στερεὸν ἢ σταθερόν, τοὺς πόδας Ξεν. Ἱππ. 4, 3, πρβλ. 5.— Παθητ., Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 2, 2. **2)** στερεώνω, ἰσχυρὸν ποιῶ, ἐνισχύω, τινὰ Πράξ. Ἀποστ. γ', 16.— Παθ., γίνομαι ἰσχυρός, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 8, Πράξ. Ἀποστ. γ', 7· μεταφορ., στερεώνομαι, ἱδρύομαι σταθερῶς, βεβαιοῦμαι, Διόδ. 17. 57, Ἑβδ.

στερέω, γ' ἐνικ. προστ. **στερείτω** Πλάτ. Νόμ. 958E· ἄλλως ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ τύπῳ **στερίσκω** καὶ ἐν τῷ συνθέτ. **ἀπο-στερῶ**· — μέλλ. **στερήσω** Σοφ. Ἀντ. 574, ἀλλὰ **στερῶ** Αἰσχύλ. Ἱκ. 862· — ἀόρ. **ἐστέρησα** Εὐρ. Ἀνδρ. 1213, Πλάτ., ἀλλ' ἀπαρ. **στερέσαι** Ὀδ. Ν. 262· **ἐστέρεσεν** Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 323, 14· **στερέσας** αὐτόθι 624. 6· — πρκμ. **ἐστέρηκα** Πολύδ. 31. 19, 7, (ἀπ-) Θουκ., κλπ.— Παθ., ὁ ἐνεστ. σχεδὸν δὲν εὑρίσκεται εἰ μὴ ἐν τοῖς τύποις **στέρομαι, στερίσκομαι** (ἴδε Δινδ. εἰς Ξεν. Κύρ. 7. 3, 14, Ἀν. 1. 9, 13)· μέλλ. **στερηθήσομαι** Διόδ. 4. 23, Δίων Κ. 41. 7, κτλ.· καὶ ὡς διάφ. γραφ. παρ' Ἰσοκρ. 121C (πρβλ. 146G), ἀλλ' ἐν τοῖς ἀρίστοις Ἀντιγράφοις **στερήσομαι** ὡς παρὰ Σοφ. ἐν Ἠλ. 1210, Θουκ. 3. 2, Ξεν. Ἀν. 1. 4, 8., 4. 5, 28, Ἀπομν. 1. 1, 8· — ἀόρ. **ἐστερήθην**, ἴδε κατωτ.· ποιητ. **ὡσαύτως** ἐν τῷ αορ. μεταχ. **στερείς** Εὐρ. Ἄλκ. 622, Ἑκ. 623, Ἑλ. 95, Ἡδ. 736· — πρκμ. **ἐστέρημαι**, ἴδε κατωτ.· ἐν τοῖς Ὅξων. Ἀνεκδ. **ἐστέρεσμαι**· — ὑπερσ. **ἐστέρητο** Θουκ. 2. 65. (Ἐκ τῆς √ΣΤΕΡ παράγονται ὡσαύτως τὰ **στερ-ίσκω, στέρ-ομαι**· πρβλ. Γοτθ. stil-a (steal).) Ἀποστερῶ, ἁρπάζω, ἀπογυμνῶ τινος, μετ' αἰτ. πρόσωπ. καὶ γεν. πράγματ., οὐνεκά με στερέσαι τῆς ληΐδος ἤθελε Ὀδ. Ν. 262· ἄνδρ' ἕκαστον οἴωνος στερεῖ Αἰσχύλ. Ἱκ. 862, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 574, Εὐρ. Ἡρακλ. 807, κτλ.· στ. τῆς σωτηρίας, τῆς ψυχῆς, κτλ., Θουκ. 7. 71, Πλάτ., κλπ., μὴ στερείτω τὰν ζῶνθ' ἡμῶν Πλάτ. Νόμ. 958E.— Παθητ., στεροῦμαι, ἀπογυμνοῦμαι ἀπὸ τινος, μετὰ γεν., ὅπλων στερηθεὶς Πινδ. Ν. 8. 46· τῶν ὀμμάτων, τῆς ὄψιος στερηθῆναι Ἡρόδ. 6. 117., 9. 93· φροντίδος στερηθεὶς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1530· τῆς βασιληίης ἐστέρηται Ἡρόδ. 3. 65, πρβλ. 5. 84· τοῦ παιδὸς ἐστερημένος ὁ αὐτ. 1. 46· γῆς πατρῴας Αἰσχύλ. Εὐμ. 755· μετοικίας τῆς ἄνω Σοφ. Ἀντ. 890· φίλων ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 741· τῆς πόλεως Ἀντιφῶν 117. 18, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 8· ἀγαθῶν Ἀνδοκ. 24. 25· οὕτω καὶ Πλάτ., κλπ.· — ἀπολ., τὸ ἐστερῆσθαι, κατάστασις ἀρνήσεως ἢ στερήσεως, Ἀριστ. Κατηγ. 10, 10. **II.** σπανίως μετ' αἰτ. πράγματ., ἁφαιρῶ, ἁρπάζω, μισθὸν Ἀνθ. Π. 9. 174, 12.— Παθ., ἀφαιρεῖταί τι παρ' ἐμοῦ, πλούτου .., κτῆσιν ἐστερημένη Σοφ. Ἠλ. 660 (ἂν καὶ ἡ αἰτ. αὕτη δύναται νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸ **στένειν**)· βίον στερεὶς Εὐρ. Ἑλ. 95· πρβλ. **ἀποστερέω.**

στερεώδης, ες, (εἶδος) ὁ τὴν φύσιν σταθερὸς ἢ στερεός, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀλεξ. Τραλλ.

στερέωμα, τό, (στερεόω) στερεὸν σῶμα, Ἀναξαγ. παρὰ Πλουτ. 2. 891C· κύβος, Νεμέσ. π. Φύσ. ἀνθρώπου 5. **2)** θεμέλιον· π. χ. τὸ σκελετόν, ἐφ' οὗ τὸ σῶμα εἶναι οἱονεὶ ἐπῳκοδομημένον, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 9, 12· μεταφορ., τὸ στερεὸν μέρος, ἰσχὺς στρατεύματος, Ἑβδ. (Α' Μακκ. Ιϑ', 14)· ὡσαύτως νομιμοποίησις, αὐτόθι (Ἐσθ. Θ', 29)· ἀκινησία, ἀταραξία, Ἐπιστ. πρ. Κολ. ε'. 5. **3)** ὡσαύτως = **στεῖρα** (ἐπὶ πλοίου), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 3. **4)** παρὰ τοῖς Ἑβδ., ὁ ἄνωθεν οὐρανός, τὸ κοῖλον τοῦ οὐρανοῦ, Γέν. Α', 6, Ἰεζεκ. Α', 22.

στερέωσις, ἡ, (στερεόω) στερεοποίησις, ἐπιστήριξις, ἐπιβεβαίωσις, Ἀκύλας ἐν Παλ. Διαθ. **2)** ἡ στ. τῆς **μάχης, ἐπιμονὴ** τοῦ ἀγῶνος, Ἑβδ. (Σειρὰχ ΚΗ', 10).

στερεωτής, οῦ, ὁ, ὁ στερεώνων, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 4. 421.

στερεωτικός, ή, όν, ὁ στερεώνων, στερεοποιῶν, τῆς σαρκὸς Ἀντυλλ. παρὰ Matth. Medic. 123.

στέρημα, τό, (στερέω) τὸ ἀφαιρούμενον, ἀποστερούμενον, νοὸς στ., ἡμαρτημ. γραφ. πιθαν. ἀντὶ τέρεμνα, Σοφ. Ἀποσπ. 226. **II.** = τῷ ἑπομ., μνημονεύεται ἐκ τοῦ Καλλισθένους.

στέρησις, ἡ, (στερέω) ἀποστέρησις, ἁφαίρεσις, ἀπώλεια πράγματός τινος, ἀρχῆς Θουκ. 2. 63· πνεύματος Πλάτ. Νόμ. 865B. **2)** ἅρνησις, στέρησις, Ἀριστ. Ρητ. 3. 6, 7, Κατηγ. 8, 8, Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 3, 11, κ. ἀλλ., ἴδε Waitz in Arist. Org. 1. 281, 699.· τὰ κατὰ στέρησιν λεγόμενα, ἀρνητικῶς, Χρύσιππ. παρὰ Διογ. Α. 7. 190.

στερητέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθετ., ὃν πρέπει τις νὰ στερήσῃ, τινός Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 390.

στερητικός, ή, όν, ὁ στερῶν, ἀποστερῶν, τὰ στερητικὰ = στερήσεις, Πλούτ. 2. 947D. **II.** = **ἀποφατικός**, ἀρνητικός, ἐπὶ προτάσεων, ἀντίθετον τῷ **κατηγορικός. καταφατικός**, Ἀριστ. Ἀναλ. Πρότ. 1. 18, 1, κ. ἀλλ.· — Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἀρνητικῶς, αὐτόθι 1. 4, 14, Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 5, 8.

στέριπο, ἀντὶ **στέριφος**, βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1185.

στερίσκω, Ἀττ. τύπος ἰσοδύναμος τῷ **στερέω**, τινά τινος Θουκ. 2. 43, Διόδ., κλπ.— Παθ., μετὰ γεν., Εὐρ. Ἰκ. 1093, Ἀγάθων παρ' Ἀριστ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 6. 2, 6, Θουκ. 1. 73., 2. 49, Πλάτ., κλπ.· ἀλλ' ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 4. 159., 7. 162.

στερῐφεύομαι, ἀπαθ., εἶμαι ἄγαμος, «παρθενεύομαι» Ἡσύχ.

στεριφνός, ή, όν, μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Ἐρωτιαν. ἐκ τοῦ Ἱππ. 337. 36 (ἔνθα τὸ κείμενον ἔχει **στρυφνούς**), καὶ παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 180 (ἔνθα **στιπτοί**).

στερῐφόομαι, Παθητ., γίνομαι σκληρὸς ἢ στερεός, στερεώνομαι, Φίλων 2. 117.

στερῐφο-ποιέω, ποιῶ τι στερεόν, σκληρόν, «ἀντὶ τοῦ στερεῶ» Σουίδ.

στέρῐφος, η, ον, = **στερεός. στερρός**, σταθερός, στεριός, ἐπὶ ἐδάφους, διὰ τοῦ ἔλους ἢ ἦν .. στερῐφώτατον Θουκ. 6. 101, πρβλ. Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξ.· τὰς πρώρας στερῐφωτέρας ἐποίησας Θουκ. 7. 36· στερίφοις .., τοῖς ἐμβόλοις, μὲ τὰ ἐμβόλα τὰ πεπτωμένα στερεά, αὐτόθι. **II** **στεῖρος**, Λατιν. -sterilis, ἄγονος, ἄκαρπος, ἐπὶ γυναικῶν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 641, Πλάτ. Θεαίτ. 149B, πρβλ. Ruhnk. Tim.· ἐπὶ ζώων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 4· ἐπὶ καρπῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 11, 2. **III.** ὡς οὐσιαστ., **στέριφος**, ἡ, = **στεῖρα** (B), κοινῶς «στέρφος», Σουίδ.—Καθ' Ἡσύχ., «στεῖρα, μὴ τεκοῦσα, μηδὲ τίκτουσα», καὶ «στερίφοις· ἀνισχύροις, ἀγόνοις», καὶ «στεριφώτερον· ἀνισχυρότερον, μὴ στερεώτερον».

στερῐφότης, -ητος, ἡ, σκληρότης, τραχύτης, τὸ στερεόν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 256.

στερίφωμα, τό, στερεὸν θεμέλιον, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 109.

στερατέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **στέργω**, πρέπει τις νὰ ἀρκεσθῇ, συναινέσῃ, τινί, εἴς τι πρᾶγμα, Δείναρχ. 101, 42, Πωπιτὴς παρὰ Σουίδ. ἐν λέξ. **ἀνάγκη.**

στερκτικός, ή, όν, (στέργω) διατεθειμένος πρὸς ἀγάπην, τρυφερός, πλήρης στοργῆς, πρὸς τὰ συνήθη Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 2· στ. τέκνων Πλούτ. 2. 7E· τὸ στερκτικὸν = στοργή, αὐτόθι 769C· ἔχομεν φύσει τι στ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 10, 23.

στερκτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **στέργω**, ἀγαπητός, ἄξιος ἀγάπης, ἠγαπημένος, Σοφ. Ο. Τ. 1338· στ. κακὸν Ἰω. Πεδιασ. de Mul. Mal 5.

στερνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στέρνον**, Γλωσσ. **II.** = **προστερνίδιον**, ἀμφ. παρὰ Walz ἐν Ῥήτορσι 1. 531.

στερνίζομαι, ἀποθ., δέχομαι ἐπὶ τοῦ στήθους μου, λαμβάνω εἰς τοὺς κόλπους μου, ἀγκαλιάζω, Κλήμ. Ρώμ. 1. 2.

στέρνιξ, -ικος, ἡ, **ἐντεριώνη.** Ἡσύχ.

στερνίον, τό, εἶδός τι φαγητοῦ, συχν. παρ' Ἀλεξ. Τραλλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στερνίτης [ῑ], **ου**, ὁ, θηλ. **-ῖτις, -ιδος**, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ στῆθος, ὁ τοῦ στήθους, Πολυδ. Β', 182.

στερνο-βρῑθής, ές, ὁ ἔχων ἰσχυρὸν στῆθος, ἵππος Πολύαιν. 4. 7, 12.

στερνο-κοπέομαι, ἀποθ., τύπτω τὸ στῆθός μου ἐκ θλίψεως, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 195.

στερνο-κτῠπία, ἡ, ὁ ἦχος τυπτομένων στέρνων, κοπετός, Μανασσ. Χρον. 3024, 3324· — περὶ τοῦ **στερνοκτυπέω** ἴδε ἐν λ. **στερνοτυπέομαι**.

στερνό-μαντις, εως, ὁ, ἡ, = **ἐγγαστρίμυθος**, Σοφ. Ἀποσπ. 52, Ἡσύχ., πρβλ. **θυμόμαντις**.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

στέρνον, τό, τὸ στῆθος, τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ θώρακος (τοῦ σώματος), συχν. παρ' Ὁμ. ἔν τε τῷ ἑνικῷ καὶ τῷ πληθ.· καὶ ἀείποτε παρ' αὐτῷ ἐπὶ ἀρρένων (τὸ δὲ **στῆθος** ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν φύλων), βάλε δουρὶ στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο Ἰλ. Δ. 528, κτλ.· κρήδεμνον ὑπὲρ στέρνοιο τανύσσαι Ὀδ. Ε. 346, πρβλ. Πινδ. Ν. 10. 127, Ξεν. Ἀνάβ. 1. 8, 26· καὶ ἐν τῷ πληθ., εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν Ἰλ. Γ. 194· ἐν δέ τέ οἱ κραδίη.. στέρνοισι πατάσσει Ν. 282· στέρνα λαχνάεντα Πινδ. Π. 1. 34· ὡσαύτως ἐπὶ ἵππων, Ἰλ. Ν. 365, 508· καὶ ἐπὶ προβάτων, Ὀδ. Ι. 443·— παρὰ Τραγικ. ὡσαύτως ἐπὶ γυναικῶν, ἐν τῷ ἑνικῷ, Σοφ. Τρ. 482, Εὐρ. Ἑκάβ. 563· ἐν τῷ πληθ., μαστούς τ' ἔδειξε στέρνα θ' αὐτόθι 560· στέρνων πληγαί, ὡς τὸ Λατ. pl nctus, Σοφ. Ἠλ. 90· ἐν στέρνοισι πεσοῦνται δοῦποι ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 632· στέρν' ἄρασσε Αἰσχύλ. Πέρσ. 1054· πρβλ. **στερνοτυπής**· — ὁ Ξεν. χρῆται τῷ πληθ. ἐπὶ ἑνὸς μόνον ἀνθρώπου, Κύρ. 1. 2, 13· παίσας εἰς τὰ στέρνα .. παῖδα αὐτόθι 4. 6, 4. **2)** παρὰ Τραγικ. ὡσαύτως ὡς τὸ **στῆθος, στήθεα**, θεωρουμένου τοῦ στήθους ὡς ἕδρας τῶν διαθέσεων καὶ ὁρμῶν, οἷον ἡ «καρδιά», ἀνδρῶν γὰρ ἐσθλῶν στέρνον οὐ μαλάσσεται Σοφ. Ἀποσπ. 203· τὸ σὸν μὴ στ. ἀλγύνοιμι αὐτόθι 482· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ἤλγυνεν ἐν στέρνοις φρένα Αἰσχύλ. Χο. 746, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 792· οὕτω χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν, οὕτω πρέπει νὰ αἰσθάνηταί τις, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 639· στέρνοις ἐγκαταθέσθαι τι Σοφ. Ο. Κ. 487. **II.** μεταφορ., στέρνα γῆς, χώρα εὐρεῖα καὶ ἠρέμα ἐξογκουμένη, Ποιητὴς παρὰ Σουΐδ. ἐν λ., πρβλ. **στερνοῦχος**. **2)** ὑπὸ στέρνοισι κομίνου, ἐν τῷ κέντρῳ αὐτῆς, Νικ. Θηρ. 924.— Τὴν λέξιν ὀλίγον μεταχειρίζονται οἱ πεζογράφοι πλὴν τοῦ Ξενοφ.

στερνό-πληκτος, ον, πεπληγμένος κατὰ τὸ στῆθος, Νικήτ. Εὐγεν. 4. 396.

στερνο-σώμᾰτος, ον, ἴδε ἐν λέξ. **στερροσώματος**.

στερνο-τῠπέομαι, = **στερνοκοπέομαι**, Λατιν. plangere, Ἱππίας παρ' Ἀθην. 259Ε, Πλούτ. 2. 114F, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 8, 48·— ἐντεῦθεν καὶ ἐνεργ., **στερνοτυπέω**, Βυζ.· καὶ παρὰ τῷ Αἰσώπ. 159, **στερνοκτυπέω**, ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 593, Ἡσύχ. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 266, 298.

στερνο-τῠπής, ές, (τύπτω) ὁ ἀνήκων εἰς τυπτόμενα στήθη ἢ ἐξ αὐτῶν προερχόμενος, κτύπος Εὐρ. Ἱκέτ. 604· πάταγος στ. Ἀνθ. Π. 7.711· πρβλ. **στέρνον** Ι. 1.— Παρ' Ἡσυχ. **στερνοτύπτης**.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 266.

στερνο-τῠπία, ἡ, κτύπημα (δαρμὸς) τοῦ στήθους ἕνεκα θλίψεως, Λατιν. planctus, Λουκ. π. Πένθ. 19, Φίλων 2. 579· — ὡσαύτως **στερνοκτυπία**, ὃ ἴδε.

στερνοῦχος, ον, (ἔχω) ἔχων εὐφόρους καὶ εὐρυχώρους πεδιάδας, χθὼν στ., ἐπὶ τῆς Ἀθηναϊκῆς πεδιάδος, Σοφ. Ο. Κ. 691· πρβλ. **στέρνον** Π.

στερν-όφθαλμος, ου, ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς κατὰ τὸ στῆθος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 202,—Ἴδε Κόντου Φιλολογ. Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 496.

στερνώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων εὐρὺ καὶ ἀναπεπταμένον στῆθος, πλατύστηθος, Γλωσσ.

στέρξις, εως, ἡ, (στέργω) ἀγάπη, στοργή, Κλήμ. Ἀλ. 451· πρβλ. **στοργή**.

στέρομαι, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ **στερέομαι** (ἴδε τὴν λέξιν)·— εἶμαι ἄνευ τινὸς πράγματος, ἔχω ἔλλειψίν τινος, χάνω, Λατ. carere, νίκης τε στέρεται Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 209· στέρεσθαι τῆς χώρης Ἡρόδ. 8. 140, 1· στερομέναν φίλων Αἰσχύλ. Ἀγ. 1429, πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 889· στέρεσσαι κρατὸς Αἰσχύλ. Πέρσ. 371· στέρομαι δ' οἴκων στ. παίδων Εὐρ. Ἴων 865· φίλτρων στέρομαι ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1309· στερόμενος ὧν ὁ θεὸς ἔδωκεν Ἀντιφῶν 125. 27· στερέσθω τῆς ἀρχῆς Πλάτ. Νόμ. 948Α· ὅπως ἂν .. τῶν αὐτῶν στέρωνται ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 433Ε, κτλ.· — ἀπολ., χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι Σοφ. Τρ. 136· ὑπὸ Ἀγησιγάου στέρεσθαι οὐδεὶς οὐδὲν πώποτε ἐνεκάλεσε Ξεν. Ἀγησ. 4, 1.

στεροπεύς, ὁ· — ἀντὶ τοῦ πληθ. **στεροπῆς** Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 1129D, ὁ Wytt. διώρθωσεν **ἠπεροπῆας**.

στεροπή, ἡ, ποιητ. λέξ. ὡς τὸ **ἀστεροπή**, **ἀστραπή**, λάμψις ἀστραπῆς, «αὐγή» Ἡσύχ., στ. πατρὸς Διὸς Ἰλ. Λ. 66, 184, Ἡσ. Θ. 845· ἀκτῖνες στεροπᾶς ἀπορηγνύμεναι Πινδ. Π. 4, 353· στεροπᾶν κεραυνῶν τε πρύτανις, δηλ. ὁ Ζεύς, αὐτόθι Ζ. 24· ἕλικες.. στεροπῆς ζάπυροι Αἰσχύλ. Πρ. 1084· βροντῇ στεροπῇ τε ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 35, κτλ.·— καθόλου, ἐπὶ ἐξαστράπτοντος, ἀκτινοβολοῦντος φωτός, λάμψις, ἀκτινοβολία, χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς Ἰλ. Λ. 83, πρβλ. Ὀδ. Δ. 72· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ὦ λαμπρᾷ στεροπᾷ φλεγέθων Σοφ. Τρ. 99.

στεροπ-ηγερέτα, ὁ, Ἐπικ. ἀντὶ **στεροπηγερέτης**, ἢ (ἐκ τοῦ **ἀγείρω**, πρβλ. **νεφεληγερέτα**), ὁ συνάγων τὰς ἀστραπὰς ἢ (ἐκ τοῦ **ἐγείρω**) ὁ ἐξεγείρων τὴν ἀστραπήν, Ζεὺς Ἰλ. Π. 298, Κόϊντ. Σμ. 2. 164, Ἡσύχ. [ᾰ, εἰ μὴ θέσει μακρόν].

Στερόπης, ου, ὁ, ὁ ἀστράπτων, ὄνομα ἑνὸς τῶν τριῶν Κυκλώπων, Ἡσ. Θ. 140, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 68.

στέροψ, -οπος, ὁ, ἡ, ὁ ἀστράπτων, ἐξαστράπτων, στ. λιγνὺς Σοφ. Ἀντ. 1127· κατὰ τοὺς γραμμ. καὶ ὡς οὐσιαστ. = **στεροπή**.

στερρο-βᾰρής, ές, σκληρὸς καὶ βαρύς, πιθαν. γραφὴ παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ **στερεοβαρής**.

στερρο-βόας, ὁ, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **στερεοβόας**, ὃ ἴδε.

στερρο-βρᾰχίων [ῑ], **-ονος**, ὁ, ἡ, ὁ ἰσχυρὸν ἔχων βραχίονα, Μανασσ. Χρον. 5242.

στερρό-γυιος, ον, ὁ ἔχων ἰσχυρὰ μέλη, εὔρωστα, Ἀνθ. Πλαν. 52.

στερρο-κάρδιος, ον, ὁ στερρὰν ἔχων καρδίαν, σκληράν, Cod. Cisl. 94, fol. 212 r° et 213 v°. — οὐσ., **στερροκαρδία**, ἡ, αὐτόθι 27 v°.

στερρό-νους, ουν, ὁ ἔχων στερεὸν (γερόν), αὐστηρὸν νοῦν, Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 129.

στερρόομαι, Παθ., = **στερεόομαι**, Βάκχιος παρ' Ἐρωτιαν.

στερρο-ποιέω, σκληρύνω, τραχύνω, στερεὸν ποιῶ, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ι. 393· μεταφορ., φίλον Ἀππ. Καρχηδ. 61· Μέσ., οὐραγίαν Πολύβ. 5. 24, 9.

στερρό-πυργος, ον, ὁ ἔχων στερεοὺς πύργους, Μανασσ. Χρον. 1442, κτλ.

στερρός, ά, όν, ὡσαύτως **ός, όν**, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 147, πρβλ. 296·— ἰσοδύναμον τῷ **στερεός**, δύσκαμπτος, σταθερός, στερεός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ **μαλακός**, **εὔκαμπτος**. **ὑγρός**, Τίμ. Λοκρ. 101Α· ἐπὶ τινων ζῴων, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 5, 7· ἐπὶ γῆς, ἀντίθετον τῷ **χαῦνος**, ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 23. 29· ἐπὶ ὕδατος πεπηγότος, ῥεῖθρον Ἡρῳδιαν. 6. 7, 16· ἀλλ' ὡσαύτως, τραχύς, σκληρός, Πλούτ. 2. 725D·— δύσκαμπτος, ἰσχυρός, δόρυ Εὐρ. Ἰκ. 711· σῶμα Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 8· στ. ἀντικνήμιον, δύσκαμπτον, δυσκίνητον ἐκ τῆς ἡλικίας, Ἀριστοφ. Ἀχ. 218.

2) τραχύς, μὴ παρέχων ἡσυχίαν, λέκτρα Εὐρ. Τρῳ. 114· στ. τροφή, σκληρὰ τροφή, σκληραγωγία, Λουκ. Λεξιφάν. 23· Ἐπίρρ., στερρότατα βοῶσαι ὁ αὐτ. ἐν Μακροβ. 8. **3)** μεταφορ., δύσκαμπτος, ἰσχυρογνώμων, σκληρός, ἄκαμπτος, ἀνάγκης στερραὶ δῖναι Αἰσχύλ. Πρ. 1052, πρβλ. Εὐρ. Ἑκάβ. 1295· στ. δοίμων, ἀλγηδόνες, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 98, ἐν Μηδ. 1031· ψυχὴ Ἀριστοφ. Νεφ. 420·— Ἐπίρρ., **στερρῶς**, ἀκάμπτως, ἐπιμόνως, Ξεν. Ἀνάβ. 3. 1, 22· στερρῶς φέρειν χρὴ συμφοράς, ἀκάμπτως εὐσταθῶς, Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 480·— ὑπερθ., στερρότατα Κλήμ. Ἀλ. 183.

στερρο-σώματος, ον, ὁ ἔχων στερεὸν σῶμα, Ξέναρχ. ἐν «Βουτ.» 1, κατὰ τὸν Λοβέκ. ἀντὶ **στερνοσώματος**, ἴδε Meineke ἐν τόπῳ.

στερρό-τειχος, ον, ὁ ἔχων ἰσχυρὸν τεῖχος, Μανασσ. Χρον. 3170.

στερρότης, -ητος, ἡ, σκληρότης, σταθερότης, ἡ στ. τοῦ πάγου, τὸ δύσκαμπτον αὐτοῦ ὅτε δύναται νὰ βαστάσῃ βάρος, Πλούτ. 2. 969Α, κτλ. **II.** τὸ στερεόν, ἡ στερεότης, ἀντίθετον τῷ **ὑγρότης**, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 5, 6. **III.** ἡ σὴ στ., ὡς προσωνυμία τιμητική, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 10. 6, 1.

στερρό-ψῡχος, ον, ὁ στερράν, εὐσταθῆ ἔχων ψυχήν, Ἰω. Εὐγενικός, Cod. Par. 2075, fol. 16 v°.

στερρῶνυξ, -υχος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἰσχυροὺς ὄνυχας, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 233, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. σ. 204.

στέρφῐνος, η, ον, καὶ **στέρφνιος, ον**, σκληρός, ἄκαμπτος, ξηρός, Ἡσύχ.

στερφό-πεπλος, ον, ὁ ἐνδεδυμένος, σκεπασμένος μὲ δέρμα, δοράν, Λυκόφρ. 652.

στέρφος, εος, τό, δέρμα, δορά, «βύρσα» Ἡσύχ., στέρφεσιν αἰγείοις Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1348, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 298· στέρφος ἐγχλαινούμενον Λυκόφρ. 1347· πρβλ. **τέρφος, ἔρφος**. **II.** = **κεράμιον**. Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.

στερφόω, καλύπτω διὰ δορᾶς ἢ δέρματος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1348, κτλ.— Οὐσιαστ. **στέρφωσις**, ἡ, Ἡσύχ.· καὶ **στερφωτήρ, -ῆρος**, ὁ, ὁ ἐνδεδυμένος, δέρματα, δοράς, στ. στρατὸς Ἴβυκ. 55.

στέρχανα· «περίδειπνον, Ἠλεῖοι» Ἡσύχ.

στέρψανον· «ἀξίνη, πέλεκυς» Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στέρω, ἄχρηστον ἐν τῷ ἐνεργ., ἴδε **στέρομαι**.

στεῦμαι. Ἐπικ. ἀποθ., ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρ. μόναν ἐν τῷ γ' ἐνικ. τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατ., **στεῦται, στεῦτο**, καὶ ἅπαξ παρ' Αἰσχύλ. ἐν τῷ γ' πληθ. **στεῦνται**· α' ἐνικ. **στεῦμαι** μόνον ἐν τοῖς Ὀρφ. Λιθ. 82. Ἐν τῇ Ἰλ. ἀείπατε μετ' ἀπαρεμφ. μέλλ., προσποιοῦμαι ὡς ἐὰν ἤθελον .., ὑπόσχομαι ἢ ἀπειλῶ ὅτι θά .., στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν Ἰλ. Γ, 83· στεῦτο γάρ .. νικησέμεν Β, 597· στεῦται γάρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα Ι, 241· στεῦτο γάρ . οἰσέμεν ἔντεα καλά Σ, 191· στεῦτο.. ἀπολεψέμεν οὔατα χαλκῷ Φ, 455· ἐμοί τε καὶ Ἥρῃ στεῦτ' ἀγορεύων Τρωσὶ μαχήσεσθαι Ε, 832· ἅπαξ μετ' ἀπαρ. ἀορ., στεῦται δ' Ὀδυσῆος ἀκοῦσαι Ὀδ. Ρ, 525· οὕτω, στεῦται .. ζυγὸν ἀμφιβαλεῖν δούλιον Ἑλλάδι Αἰσχύλ. Πέρσ. 49· μετ' ἀπαρ. ἐνεστ., στεῦται δ' Ἡλίου γόνος ἔμμεναι, καυχᾶται ὅτι εἶναι .. , Ἀπολλ. Ρόδ. Β, 1204· — ἀπολ., ἅπαξ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ, στεῦτο δὲ δίψῃ ἀνέγειρ' ἢ ἀνορθώνω ἐμαυτόν, ἀγωνίζομαι, καταβάλλω προσπαθείας· καὶ οὕτως ἐλαμβάνετο παρ' Ἀριστάρχῳ, κατὰ διάνοιαν ὡρίζετο, οὐκ ἐπὶ τῆς τῶν ποδῶν στάσεως Σχόλ. Ἐνετ. εἰς Ἰλ. Β, 597, πρβλ. Ἀπολλων. Λεξ., Ἡσύχ.).

στεφάνη [ᾰ], ἡ, (στέφω) πᾶν ὅ,τι περικυκλοῖ, περιβάλλει τὴν κεφαλήν, πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτῆς ἢ κόσμησιν: **I**. τὸ χεῖλος τῆς περικεφαλαίας προεξέχον ὄπισθεν ὡς καὶ ἔμπροσθεν, βάλ' ἐγχεῖ ἐξύσεντι αὐχέν' ὑπὸ στεφάνης εὐχάλκου Ἰλ. Η, 12· στ χαλκοβάρεια Α, 96· αὐτὴ ἡ περικεφαλαία, ἐπὶ στεφάνην κεφαλῇφιν ἀείρας θήκατο χαλκείην Κ, 30, πρβλ. Πλούτ. 2. 720F. **2**) μέρος τοῦ κεφαλοδέσμου γυναικός, διάδημα, στέμμα, Ἰλ. Σ, 597, Ὕμν. Ὀμ. 5, 7, Ἡσ. Θεογ. 578, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1034· εὑρηται δὲ ἐπὶ ἀγαλμάτων τῆς Ἥρας, Müller Archäol. d. Kunst § 532, 5· διακρίνεται δὲ μεταξὺ τῶν ἀναθημάτων ἀπὸ τοῦ στ. φάνου, Συλλ. Ἐπιγρ. 140, 43 κέξ., 141, 39, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως ἐπὶ ἀνδρῶν, στεφ. χρυσέη, ἐπὶ στεφάνου τιμητικοῦ, Ἡρόδ. 8, 118· ὡς μέρος ξενικῆς πολυτελείας, Ἀριστοφ. Ἱππ. 968· — μεταφορ., ἐπὶ πόλεως, ἀπὸ στεφάναν κέκαρσαι πύργων, ἔχουσι κουρευθῆ αἱ στεφάναι τῶν πύργων σου, Εὐρ. Ἑκάβ. 910, πρβλ. Τρῳ. 779, Ἀνθ. Π. 9, 97· — στ. τριχῶν, ἡ περὶ φαλακρὰν ἢ κεκαρμένην κορυφὴν βοστρυχώδης σειρὰ τριχῶν, οἵα ἡ παριστανομένη ἐπὶ κωμικῶν προσωπείων, Πολυδ. Δ', 144, πρβλ. Β', 40· ἐπὶ τῆς τῶν κληρικῶν κουρᾶς, Βυζ. **3**) παρὰ τοῖς Ἰατρικοῖς συγγραφεῦσιν, ἡ μετωπικὴ ῥαφή, sutura coronalis, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 12, Πολυδ. Β', 39. **6**) ἡ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ἶρις, Γαλην.· κατ' ἄλλους ἡ ἄκρα ἢ τὸ χεῖλος τῶν βλεφάρων, Ῥοῦφ. Ἐφ., Ἡσύχ. γ) κυκλοτερὴς μῦς, οἷος ὁ σφιγκτὴρ τῆς ἕδρας, Πολυδ. Β', 211, πρβλ. Ὀρειβάσ. σ. 183, Mai, κτλ. δ) ἐπὶ ζώων, τὸ ἀνώτατον χεῖλος τῆς ὁπλῆς, Ὀππ. Κυν. 1, 232· — ὡσαύτως, αἱ ταιναι ἐπὶ τῆς δορᾶς τοῦ ὀνάγρου, αὐτόθι 3, 187. **4**) εἶδος δάφνης, ἐξ ἧς κατεσκευάζοντο στέφανοι, Διοσκ. 4, 147. **II**. τὸ χεῖλος, ἡ ἄκρα πράγματός τινος, ἡ ὀρρὺς ὄρους, τὸ χεῖλος κρημνοῦ, Ἰλ. Ν, 138, πρβλ. Πολύβ. 7, 16, 6· — καὶ καθόλου, ἡ ἄκρα, τὸ κράσπεδον παντὸς πράγματος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5, 7, 2· ταλάροιο Μόσχ. 2, 55· τύμβου Ἀπολλ. Ρόδ. Β, 918· βωμοῦ Ἡσύχ. **2**) μέρος τῆς **παδοστράδης**, Ξεν. Κυν. 9, 12, πρβλ. Πολυδ. Ε', 32.

στεφᾰνηδόν, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον στεφάνης, ὁμοίως πρὸς στεφάνην, Μανέθων 4, 429, Νόνν. 10, 6, 8.

στεφᾰνη-πλοκέω, πλέκω στέφανον, Σαπφὼ 33, Ἀριστοφ. Θεσμ. 448.

στεφᾰνηπλόκια, τά, τόποι ἔνθα πλέκονται ἢ πωλοῦνται στέφανοι, Ἀνθ. Π. 12, 8.

στεφᾰνη-πλόκος, ον, ὁ πλέκων στέφανους, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6, 8, 1, Πλούτ. 2. 645F· ὡσαύτως **στεφανοπλόκος**, Παρμεν. παρ' Ἀθην. 608A· — ἀλλ' ἐν ἅπασι τοῖς συνθέτοις τούτοις ὁ διὰ τοῦ η τύπος εἶναι ὁ ἄριστος, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 650.

στεφᾰνη-φορέω, Δωρικ. στεφανᾰφ-, φορῶ στέφανον, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 781, Δημ. 530 ἐν τέλ.· συχν. ἐν ἐπιγραφαῖς, Συλλ. ἐπιγραφ. 3595, 32, κ. ἀλλ.· μετὰ συστοίχ. αἰτ., στ. κιττοῦ στέφανον αὐτόθι 2144, 7. **II**. εἶμαι **στεφανηφόρος** (σημασ. II), αὐτόθι 2264, m. 11 (σ. 1034).— Ὡσαύτως **στεφανοφορέω**, Ἱππ. 1285, 6, Ἡφαιστ.

στεφᾰνη-φορία, Δωρικ. **στεφανᾰφ-**, ἡ, τὸ φορεῖν στέφανον, μάλιστα νίκης, Πινδ. Ο. 8, 13· νίκης στ. Εὐρ. Ἡλ. 862. **II**. τὸ δικαίωμα τοῦ φορεῖν στέφανον, τὸν ὁποῖον εἶχόν τινες τῶν ἀρχόντων (ἴδε **στεφανηφόρος** II), Δημ. 525, 2· ταῖς κοιναῖς στ. Νόμ. παρ' Αἰσχίν. 4, 1· πολλὰς .. στ. πεποιηκὼς Συλλ. Ἐπιγρ. 2771, 4, πρβλ. 2814, κ. ἀλλ.

στεφᾰνηφόρια, ων, τά, = τῷ προηγ., Κύριλλ.

στεφᾰνη-φόρος, ον, ὁ φορῶν στέμμα ἢ στέφανον, Θίασος Εὐρ. Βάκχ. 531· ἵπποι Θεόκρ. 16, 47· στ. ἀγών = **στεφανίτης**, καθ' ὃν ὡς βραβεῖον ἐδίδετο στέφανος, Ἡρόδ. 5, 102, Ἀνθολ. 20, 11· ὅθεν, Ἀλφειέ, Διὸς στ. ὕδωρ Ἀνθ. Π. 9, 362· στ. ὧραι Σχόλ. παρ' Ἀθην. 694C· νίκη Ἀνθ. Πλαν. 62. **II**. **στεφανηφόρος**, ὁ, ἐπώνυμον ἀρχόντων τινῶν ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πολιτείαις, οἵτινες εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ φορῶσι στέφανον ἐν ὅσῳ ἦσαν ἐν ἀξιώματι, ὡς οἱ **ἄρχοντες** ἐν Ἀθήναις, Αἰσχίν. 3, 33· οὕτοι παραβάλλονται πρὸς τοὺς παρὰ Ρωμαίοις flamines ὑπὸ Διον. τοῦ Ἁλ. 2, 64, πρβλ. Ἀθήν. 215B, 533D· συχν. ἐν ἐπιγραφαῖς, Φειδου στ. Ἱερεὺς Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 823, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2671-73, -74, κ. ἀλλ.· καὶ ἐπὶ γυναικῶν, αὐτόθι 2162., 2331, 2· ὁ ἄρχων τὴν στ. ἀρχὴν αὐτόθι 2330, 6., -32, -33, κ. ἀλλ.· ἔραχμαὶ τοῦ στ., δηλ. μόλις ἐκκοπεῖσαι, Lenormant Monn. Ant. 2, 238.

στεφᾰνιαῖος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς στέφανον ἢ ὅμοιος πρὸς στέφανον, κάλαμοι στ. τὸ πάχος Διόδ. 2, 59 (ἂν ἡ γραφὴ ὀρθή)· — στ. ῥαφή, sutura coronalis, Γαλην., Ῥοῦφ., κλπ.

στεφανίας, ου, ὁ, = **στεφανηφόρος**, Ὑπόθεσις Εὐρ. Ἱππ.

στεφᾰνίζω, Δωρ. ἀόρ. α' **ἐστεφάνιξα**, στεφανώνω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1225, Ἡσύχ.

στεφάνικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς στέφαναν, Συλλ. Ἐπιγρ. 3971, V, Θεόδ. Στουδ., ἴδε Σουίδ. ἐν λ.

στεφάνιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **στέφανος**, Ἀλκίφρων 1, 36.

στεφᾰνίς, -ίδος, ἡ, = **στεφάνη** II, τοῖχος χαμηλὸς χρησιμεύων ὡς προμαχών, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 922.

στεφᾰνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **στέφανος**, Ἀνακρ. 54, Ἀνακρεόντ. 45, 15· ὡσαύτως **-ίσκη**, ἡ, Θεογνώστ. Καν. 110.

στεφᾰνίτης [ῐ], ου, ὁ, ὁ ἀνήκων εἰς στέφανον, συνιστάμενος ἐκ στεφάνου, στ. ἀγών, ἐν ᾧ ὡς βραβεῖον ἐδίδετο στέφανος, Ξεν. Ἀπομν. 3, 7, 1, Δημ. 500, 5, Λυκοῦργ. 154, 22, Ἴστρος 60B· μάλιστα οἱ τέσσαρες μεγάλοι ἀγῶνες, πρβλ. **ἀργυρίτης**. **2**) παρὰ τοῖς μεταγεν. Ἕλλησιν, ἐπὶ προσώπων, ἐστεμμένος νικητής, Εὐμάθ. σ. 141, Συλλ. Ἐπιγρ. 2931, 5006, κ. ἀλλ., Σουίδ. **3**) θηλ., **στεφανῖτις**, εἷς στεφάνους πεποιημένη, μυρσίνη Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ρ, 51. **4**) ἡ στ. (ἐξυπακ. ῥαφή), utura coronalis, Πολυδ. Β', 37.

στεφάνιων, -ωνος, ἡ, εἶδος κολοιοῦ φέροντος λόφαν ἐπὶ κεφαλῆς, Ἡσύχ.

στεφᾰνο-βάτης, ου, ὁ διδοὺς στεφάνους, ἀνταμείβων, βραβευτής, Θεόδ. Στουδ.

στεφᾰνο-ειδής, ές, = **στεφανώδης**, Εὐστ. Παρεμβάτ. 179, 4.

στεφᾰνό-κυσμος, ον, ὁ διὰ στεφάνων κοσμούμενος, Στέφ. π. χρυσοπ. ἐν Ideler Phys. etc. II, σ. 206.

στεφανο-κράτωρ, -ορος, ὁ κρατῶν τὰ στέφανα τῶν νυμφίων ἐν τῇ τελετῇ τοῦ γάμου, Παναρ. Χρον. Τραπεζ. παρὰ τῷ Ι. Γ' ἐν Εὐστ. Παρεμβατ. σ. 369, 33.

στεφᾰνο-πλοκέω, **-πλοκία**, **-πλόκιον**, **-πλόκος**, ἀδόκιμα ἀντὶ **στεφανηπλ-**, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 650.

στεφᾰνο-ποιός, ὁ, ὁ ποιῶν στεφάνους, Ἀριστ. Μ. Ἠθικ. 2, 7, 30, Α. Β. 602.

στεφᾰνο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν στεφάνους, Πολυδ. Ζ', 199, Σουίδ.· — Θηλ. **-πώλις**, **-ιδος**, Πλούτ. 2. 646E, 972F· **Στεφανοπώλιδες**, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Εὐβούλου· — ὡσαύτως **-πωλήτρια**, ἡ, Πολυδ. Ζ', 199. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 533, 534.

στέφᾰνος, ὁ, (στέφω) κυρίως, ὁ περικυκλῶν, περιβάλλων, στ. πολέμοιο, τὸ κύκλῳ μαχόμενον πλῆθος, Ἰλ. Ν, 736· ἐπὶ τοῦ τείχους τοῦ περιβάλλοντος πόλιν, Πινδ. Ο. 8, 42· πόλιος στ. Ἀνακρ. 76, πρβλ. Ὀρφ. Ἀργ. 762, 895· ἴδε **στεφάνη**, **εὐστέφανος**· καλλίπαις στ., κύκλος ὡραίων τέκνων, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 839. **II**. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, στέμμα, στέφανος, «στεφάνι» ὡς βραβεῖον νίκης, ὡς σημεῖον τιμῆς ἢ ὡς κόσμημα ἑορταστικόν, Ὕμν. Ὀμ. 6, 42· χρύσεος αὐτόθι 32, 6· στ. ποίης Ἡσ. Θεογ. 576, πρβλ. Πινδ. Π. 4, 426· κίσσινος Εὐρ. Βάκχ. 702· ῥόδινος, ῥοδόεις Ἀνακρ. 83, Θεόκρ. 7, 64· ἀνθεμεῦντες Ἀνακρ. 61, πρβλ. 95· στ. πλεκτὸς ἐκ λειμῶνος Εὐρ. Ἱππ. 73, πρβλ. Ξενοφ. 1, 2· στ. δρυὸς Εὐρ. Βάκχ. 703· μύρτων Ἀριστοφ. Βάτρ. 330· κιττοῦ καὶ Ἰων Πλάτ. Συμπ. 212E· φιλύρας Ξέναρχ. ἐν «Στρατ.» 1, κτλ.· στεφάνωσεν δρακόντων στεφάνοις Εὐρ. Βάκχ. 102· στ. εἴρειν, πλέκειν, ἀνείρειν Πινδ. Ν. 7, 113, Ι. 8 (7), 148, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1006· ὑφαίνειν Πλούτ. 2. 646E· περιθέσθαι φόβαισι Σαπφὼ 44, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 984· θεῖσα ἀμφὶ βοστρύχοις αὐτόθι 1160· περιθεῖναι στ. τινι Ἀριστοφ. Ἱππ. 1227· χρυσῷ στ. ἀναδεῖν τινα Θουκ. 4, 121· στεφάνῳ στεφανωθῆναι Πλάτ. Ἴων 530D· — **στέφανοι** ἦσαν ἀναπόσπαστοι ἀπὸ ἑορτῆς καὶ εὐωχίας, μύρα, στεφάνους ἐτοίμασον Μένανδρ. ἐν «Κεκρυφ.» 2, πρβλ. Ἄμφ. ἐν «Γυναικομ.» 1, Ἄλεξ. ἐν «Φιλέσκ.» 1, κτλ.· καὶ ἐν ἑορταῖς ἀνηρτῶντο ὑπὲρ τὴν θύραν, Ἀφιππ. ἐν «Γηρυόνῃ» 2, 2. **6**) ἐν τῷ πληθ., οἱ στέφανοι, ἡ ἀγορὰ τῶν στεφάνων, τὸ μέρος ἔνθα οἱ στεφανοποιοὶ εἶχον τὰ ἐργαστήρια αὐτῶν, Ἀντιφάν. ἐν «Διδύμοις» 4, ἴδε Meineke. **2**) ὁ στέφανος τοῦ νικητοῦ κατὰ τοὺς δημοσίους ἀγῶνας, ὁ στέφανος τῆς νίκης, Πινδ. Ο. 8, 99· στ. τῆς ἐλαίης Ἡρόδ. 8, 26, πρβλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐρ. Ἴωνα 1433· καλεῖται καὶ στ. Θαλλοῦ, Πλάτ. Νόμ. 943C, Αἰσχίν. 34. 12., 80. 37· στ. θαλλοῦ χρυσοῦς, στέφανος ἐξ ἐλαίας εἰργασμένος ἐκ χρυσοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 151. 33, ἴδε Böckh σ. 242, πρβλ. Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 198Α, 201D· ὡσαύτως, στ. χρυσοῦς διάλιθος αὐτόθι 199C· — ὅθεν καθόλου, τὸ βραβεῖον τῆς νίκης, ὡς τὸ Λατ. palma, τοῦδε γὰρ ὁ στέφ. Σοφ. Φιλ. 841· νικᾶν παγκρατίου στέφανον Πινδ. Ν. 5. 9, πρβλ. Ι. 1. 29· στέφανον προτιθέναι, προτείνω βραβεῖον, Θουκ. 2. 46· στ. λαγεῖν, δέχεσθαι, λαμβάνω, αἴρομαι τὸ βραβεῖον, Πινδ. Ο. 10 (11). 73, Π. 1 ἐν τέλ. — Οἱ ὡς βραβεῖα οὗτοι στέφανοι ἦσαν τὸ πλεῖστον ἐκ φύλλων (ἴδε ἀνωτ.), οἷον **κοτίνου** μὲν ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι (Ἀριστοφ. Πλ. 586), **δάφνης** δὲ ἐν τοῖς Πυθικοῖς, **σελίνου** ἐν τοῖς ἐν Νεμέᾳ, καὶ **κισσοῦ** ἢ **πίτυος** ἐν τοῖς Ἰσθμικοῖς· — ὁ ἐπὶ τοῦ στεφάνου, ἐκαλεῖτο ὁ ὑπάλληλος ὁ ἐπιμελούμενος τῶν πραγμάτων τούτων, Συλλ. Ἐπιγρ. 3151, πρβλ. 4705.

3) καθόλου, στέφανος δόξης, δόξα, τιμή, Ἐπιγραφ. παρ' Ἡροδ. 4. 88, Λυκοῦργ. 154. 17· ἐλευθερίας ἀμφέθετο στ., Σιμωνίδ. 105· στ. εὐκλείας μέγας Σοφ. Αἴ. 465, πρβλ. Εὐρ. Ἱκέτ. 315, κτλ.· ἀνδρὸς στέφανος παῖδες Ὅμ. Ἐπιγράμμ. 13, πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 194. **4)** κατὰ τοὺς μετὰ τὰ Πελοποννησιακὰ χρόνους ἐν Ἀθήναις δημόσιος ὑπάλληλος ἐτιμᾶτο διὰ χρυσοῦ στεφάνου εἰς ἔνδειξιν ἐπιδοκιμασίας τῆς διαγωγῆς του· ἴδε τοὺς περιφήμους λόγους τοῦ Αἰσχίνου κατὰ Κτησιφῶντος καὶ τοῦ Δημοσθένους Περὶ τοῦ στεφάνου. **5)** στέφανος ὡς σημεῖον ἀρχῆς, ἀξιώματος, πρὸς διάκρισιν δηλ. τοῦ ἔχοντος τὸ ἄξίωμα, Δημ. 524. 24· πέπαυντοι ἄρχοντες καὶ τοὺς στ. περιμένουσιν ὁ αὐτ. 802. 5· ἴδε **στεφαννηφόρος, στεφανόω** ἐν τέλ. **6)** ἀστερισμός τις καλούμενος Στέφανος, Ἀριστ. Μετεωρ. 5, 14, Ἄρατ. 71.— Πρβλ. **στεφάνη**.

στεφᾰνοῦχος, ον, (ἔχω) ὁ φορῶν στέφανον, Διογ. Λ. 1. 73.

στεφᾰνο-φορέω. -φορία, -φόρος, ἀδόκιμα ἀντὶ **στεφαννηφ-**, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 650, Ἡσύχ.

στεφᾰνόω, μέλλ. **-ώσω**· Ἰωνικ. παθ. ἐνεστ. **στεφανεῦμαι** ἀντὶ **στεφανοῦμαι**, Ἡρόδ. 8. 59· (στέφανος)· **I.** ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. μόνον ἐν τῷ παθ., περιτίθεμαι ὡς στέφανος καὶ ἁπλῶς περιτίθεμαι, περίκειμαι, Λατ. circumdari, ἣν πέρι μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάνωται, φόβος εἶναι περιτεθειμένος, σχηματίζει κύκλον, Ἰλ. Ε. 739· οὕτω, τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ ἐστεφάνωτο Α. 36· ἀμφὶ δέ μιν θυσέν νέφος ἐστεφάνωτο, περὶ αὐτὸν ὑπῆρχε νέφος, Ο. 153· περὶ νῆσον πόντος ἐστεφάνωται, ἡ θάλασσα κεῖται ὁλόγυρα περὶ τὴν νῆσον, Ὀδ. Κ. 195· σπανίως μετ' αἰτιατ., τείρεα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται, ἀστερισμοί, οὓς ἔχει περὶ ἑαυτὸν ὁ οὐρανός, Ἰλ. Σ. 485, Ἡσ. Θ. 382· ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων περικυκλούντων τι, ἀμφὶ δ' ὅμιλος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο Τμῶ. Ὅμ. εἰς Ἀφρ. 120· περὶ δ' ἕλδος ἐστεφάνωτο, ὁλόγυρα ὑπῆρχον πλούτη ἐν κύκλῳ τεθειμένα, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 204· — ἡ παλαιὰ αὕτη Ἐπικ. χρῆσις ἀπαντᾷ παρ' Ἀπολλ. Ροδ. Γ. 1214, Κοίντ. Σμ. 5. 99, Ὀρφ. Ἀργ. 45, Διον. Π. 4, κτλ.· οὕτω δὲ κεῖται τὸ ἐνεργ. παρὰ τῷ Ὀππ. Κυν. 4. 90, περίτροχον ἐστεφάνωσεν αἱμασιήν, κατεσκεύασε φραγμὸν ὁλόγυρα. **2)** περικυκλοῦμαι, Λατ. cingi, ἐστεφανωμένος τιήρην μυρσίνῃ, ἔχων τὴν τιάραν αὐτοῦ ἐστεμμένην διὰ μυρσίνης, Ἡρόδ. 1. 132· πεδία ὄρεσιν ἐστεφάνωται, εἶναι περικεκυκλωμένα ὑπὸ ὀρέων, Ἱππ. π. Ἀέρ. 292· ὄπλοισιν πόλις Ἐπίγραμμ. παρὰ Παυσ. 9. 15· χθὼν ἐν ὠκεανῷ Διον. Π. 4· — αὐτὸ τὸ ἐνεργ., [Βαβυλῶνα] τείχεσιν ἐστεφάνωσε Διον. Π. 1006. **II.** μεθ' Ὅμ. ἐν τῷ ἐνεργ., στέφω, στεφανόω, περιστέφω, χαίτην Πινδ. Ο. 14. 35· στ. τινα ὄς .. Εὐρ. Ὀρ. 924· κρᾶτα κισσίνοις βλαστήμασιν ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 177· στεφάνῳ αὐτόθι 101, Ἀριστοφ., κλπ.· ῥόδοις Ἀριστοφ. Ἱππ. 966· στ. τινα ὡς σωτῆρα Ἀνδοκ. 7. 13· πόλιν ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων ὁ αὐτ. 32. 28· τὸν νικῶντα Θαλλῷ Πλάτ. Νόμ. 946Β· τοῖς ἀριστείοις Διόδ. 4. 32, πρβλ. 20. 84 (ἀλλά, τά ἀρ. στεφανοῦσθαι Φιλόστρ. 711)· νίκαι στ. τινα Πινδ. Ν. 11. 26· — ἐπὶ στέψεως νεκροῦ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 538· τάφου, Λουκ. Χάρ. ἢ Ἔπισκ. 22· πλοίων, Πλούτ. 2. 981Ε· μεταφορ., στ. τινα μολπᾷ Πινδ. Ο. 1. 162· χρηστοῖς ἤθεσι Ἀριστοφ. Νεφ. 960· — ἐνίοτε καὶ μετὰ γεν. πράγμ., στ. τινα πίτυος Φιλόστρ. 720, Schäf. εἰς Λόγγ. σ. 369, Φάλαρ. 149· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Δίων Χρ. 1. 291· — στεφανοῦν εὐαγγέλια, στεφανόω τινὰ διὰ καλὴν ἀγγελίαν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 647· — Παθ., στεφανώνυμαι, ἀνταμείβομαι διὰ στεφάνου, Ἡρόδ. 7. 55., 8. 59· ἐλαίᾳ Πινδ. Ο. 4. 19· πόᾳ Π. 8. 27· φυτὸν (ἕτεροι φυτῷ) στεφανούμενος Ἀχιλλ. Τάτ. Ι. 5· στ. καὶ ἀνακηρύττεσθαι Ἀνδοκ. 22. 4.— Μέσ., στεφανώνω ἐμαυτόν, στεφανωσαμένη ὄρυι καὶ .. σπείραισι δρακόντων Σοφ. Ἀποσπ. 480· στεφανοῦσθε κισσῷ Εὐρ. Βάκχ. 106· στεφανωσάμενος καλάμῳ Ἀριστοφ. Νεφ. 1006· ὡσαύτως ἀπολ., ἐπὶ ἀνθρώπου μέλλοντος νὰ θυσιάσῃ, Θουκ. 4. 80· τῷ θεῷ Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 21· ἐν εὐωχίᾳ ἢ ἑορτῇ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1143, Μένανδρ. ἐν «Ψευδηρακλεῖ» 1. 15, κτλ.· ἐπὶ Σπαρτιάτου εἰς μάχην πορευομένου, πρβλ. Ξεν. Λακ. 13, 8. **2)** στεφανώνω, τιμῶ, Ἐλλάδα Εὐρ. Τρῳ. 1030, πρβλ. Κριτίαν 3. 1· ἐπὶ δωρεᾶς χρημάτων, στ. τινα ταλάντοις, μναῖς Πολύβ. 13. 9, 5, Διόδ. 14. 53, Πλουτ. Τιμολ. 16. **3)** ἐν τῷ μέσῳ ὡσαυτως, λαμβάνω στέφανον ὡς βραβεῖον, ἐπὶ τοῦ νικητοῦ ἐν τοῖς ἀγῶσι, Πινδ. Ο. 7. 29, 146., 12. 25, Ν. 6. 33. **4)** στεφανώνω τινὰ πρὸς τιμὴν ἢ ἀμοιβὴν (πρβλ. **στέφανος** ΙΙ. 4), δοκιμάσαντες τὸν ἄξιον στεφανοῦν Λυσ. 176. 1· καθόλου, τιμῶ, Ἀρποκρ. ἐν λέξ. **5)** στέφω ἢ τιμῶ διὰ σπονδῶν, στ. τύμβον αἵματι Εὐρ. Ἑκ. 128· πρβλ. **στέφω** ΙΙ. 3. **III.** Παθ., φορῶ στέφανον ὡς σημεῖον ἀξιώματος, μάλιστα δὲ ἐπὶ πρυσώπων θυόντων, Ξεν. Ἀν. 7. 1. 40· ἐπὶ ἀρχόντων ἐν ἀξιώματι, ὁ ἄρχων ὁ ἐστεφανωμένος Δημ. 520. 16.— Ἴδε πλείω παρὰ τῷ Spitzn. Excurs. 28 εἰς Ἰλ.— Ἐν Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 110 εὑρηται γραφὴ **στεφανοιέτω** = **στεφανοέτω -ούτω**.

στεφᾰνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς στέφανον, ἐστεμμένος, χλόη Εὐρ. Ι. Α. 1058.

στεφάνωμα [ᾰ], τό, τὸ περιβάλλον, περικυκλοῦν, στέμμα, στέφανος, Θέογν. 995· βωμῶν Πινδ. Ι. 4. 106· μεγάλαιν θεαῖν ἄρχαῖον στ. Σοφ. Ο. Κ. 684· στ. πύργων, οἱ πύργοι τῆς πόλεως οἱ περιστέφοντες αὐτήν, Σοφ. Ἀντ. 122, πρβλ. Ο. Κ. 14.

2) στέφανος ὡς βραβεῖον νίκης, Πινδ. Π. 12. 9· σελίνων Ι. 2. 22. **3)** ἐν τῷ πληθ., ὁ τόπος ἔνθα στέφανοι ἐπωλοῦντο, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 503, Φερεκρ. Ἀγ. 2. **4)** ἐπὶ φυτῶν ὧν ἐγίνετο χρῆσις εἰς κατασκευὴν στεφάνων, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 6, 1, πρβλ. Ἀθήν. 672Α, F, Ἡσύχ. **II.** ἀνταμοιβή, κόσμημα, τιμή, δόξα, πλούτου, Κυράνας Πινδ. Π. 1. 96., 9. 5, πρβλ. Ι. 4 (3). 76· παῖδα Διὸς ὑμνῆσαι, στ. μεχθῶν, ὡς ἀμοιβή, ἀνταπόδοσις .. , Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 355.

στεφᾰνωματικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς στέφανον, χρησιμεύων ὡς στεφάνωμα, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 12, 4, Διοσκ.

στεφάνωσις, ἡ, τὸ στεφανώνειν, Συλλ. Ἐπιγρ 2525b. c. 27, Ἀθήν. 673Α κἑξ.· μετὰ τὴν στ. τῶν δήμων, ἀφ' οὗ ἐστεφανώθης ὑπὸ τῶν δ., Συλλ. Ἐπιγρ. 3067. 24, πρβλ. 3068λ. 20.

στεφᾰνωτής, οῦ, ὁ, ὁ στεφανώνων, ἐπιστέφων, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. σ. 211, Κύριλλ.

στεφᾰνωτικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς στεφάνωσιν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 13, 3, κτλ. **II. στεφανωτικόν,** τό, χρήματα διὰ διαθήκης ὁρισθέντα πρὸς στεφάνωσιν τάφου, Συλλ. Ἐπιγρ. 3912, 16.

στεφᾰνωτρίς, -ίδος, ἡ, ἀνήκουσα ἢ ἁρμόζουσα εἰς στέφανον ἢ στέμμα, ἡ χρησιμεύουσα πρὸς κατασκευὴν στεφάνων, Ἀπολλοφάν. ἐν «Κρητ.» 1· βύβλος Θεαπόμπ. Ἱστ. 168, πρβλ. Πλουτ. Ἀγησ. 36· ὡσαύτως **στεφανωτίς,** Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 8, 3· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 255.

στεφη-πλόκος, ον, = **στεφαννηπλόκος,** Πλούτ. 2. 41Ε· οὕτω **στ ψηφῖδας** = **στεφαννηφόρος,** Λυκόφρ. 327, Συλλ. Ἐπιγρ. 8695, κ. ἀλλ.· **-φορέω,** Διον. Ἀλ. 3. 21· **-φορία,** Βυζ.· — Λοβέκ. εἰς Φρύν. 680.

στεφίτην· «ἱκέτην» Ἡσύχ.

στεφο-δότης, ου, ὁ, ὁ παρέχων στεφάνους, Ἐκκλ.· — **στεφοκόσμητος.** Μανασσ.

στέφος, εος, τό, (στέφω) ποιητ. ἀντὶ **στέφανος,** «στεφάνι», Ἐμπεδ. 402, Εὐρ. Ι. Α. 1512, κτλ.· — πληθ. **στέφη,** = **στέμματα,** Αἰσχύλ. Ἀγ. 1265, Θήβ. 101, Σοφ. Ο. Τ. 913. **2)** ἐπὶ σπονδῶν, Αἰσχύλ. Χο. 95· πρβλ. **στέφω** ΙΙ. 3.— Καθ' Ἡσύχ.: «στέφεα· στεφῶνες. ἐν Ὀποῦντι τόπος στεφάνων (Στεφανῶν;) καλεῖται» Ἡσύχ.

στέφω, Ὀδ. Θ. 170, Σαφ. Ἀνε. 431, Ὑπειρείδ.· παρατ. **ἔστεφον** Ἰλ. Σ. 205, Αἰσχύλ. Θήβ. 50· μέλλ. **στέψω** Σοφ. Αἴ. 93, Εὐρ. Τρῳ. 576· — ἀόρ. **ἔστεψα** Ἀττ. — Μέσ., μέλλ. **στέψομαι** Ἀθήν. 676D· ἀόρ. **ἐστεψάμην** Ἀνθ. Π. 9. 363, 3, Διον. Ἀλ., κλπ., (**ἐπ-**) Ἰλ. Α. 470.— Παθ., μέλλ. **στεφθήσομαι** Γαλην.· ἀόρ. **ἐστέφθην** Εὐρ. Ἑλ. 1360· πρκμ. **ἔστεμμαι** Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 344, Πλάτ., κλπ.— **στεφανόω** εἶναι συνηθέστερον, μάλιστα παρὰ πεζογράφοις. (Ἐκ τῆς √ΣΤΕΦ (περὶ τῆς √ΣΤΕΠ ἴδε κατωτ.) παράγονται καὶ τὰ **στέφ-ος, στεφά-νη, στέφ-ανος**· πρβλ. Σανσκρ. stiâp-ayâmi (stare facio, colloco)· Λατ. stip-s, stip-is, stip-ulor, stip-es· Ἀρχ. Γερμ. stif-t. Παραβάλλοντες τὰς Λατ. λέξεις πρὸς τὴν Ὁμηρικὴν χρῆσιν τοῦ **ἐπεστέφανται** (ἴδε ἐν λέξ. **ἐπιστέφω**), καὶ πρὸς τὸ **ἐπιστεφῆς** παρ' Ἀρχιλ. δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν ὅτι ἡ πρώτη σημασία τῆς λέξ. ἦν τοῦ πληροῦν, γεμίζειν καλῶς, «πατητά», τὸ στέφειν πλήρωσίν τινα σημαίνει Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 108· πρβλ. stipatores ἐκ τοῦ stipo). Ἐν τῇ χρήσει ἡ λέξις σημαίνει περιτίθημι, Λατ. circumdare, ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέφος ἐστεφε δῖα θεάων· Ἰλ. Σ. 205· ἄλλα ὅσαι μορφὴν ἔπεσι στέφει Ὀδ. Θ. 171· μνημεῖα χεροὶν ἑστέρων πρὸς ἅρμ' Ἀδράστου, ἀνήρτων ὁλόγυρα περὶ αὐτό, Αἰσχύλ. Θήβ. 50· λάφυρα δαΐων .. ἀγνοῖς δόμοις στέψω πρὸ ναῶν αὐτόθι 278· — Μέσ., βάλλω περὶ τὴν κεφαλήν μου, ποιῶ, ῥόδα Ἀνθ. Π. 9. 363, Ἀθήν. 676D, πρβλ. Ὀρφ. Ἀργ. 323· στ. (σύλλους Meibom, εἰς Ἀνακρ. 32. 10· — πρβλ. **ἀμφιπεριστέφω**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

II περιβάλλω, περικυκλῶ, περιστέφω, τινά ἄνθεσι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 75· παγχρύσοις λαφύσσοις Σοφ. Αἴ. 93· μυρσίνης κλάδοις Εὐρ. Ἄλκ. 759· ἑρίοις Πλάτ. Πολ. 398Α· κάρα κισσῷ Εὐρ. Βάκχ. 341· στ. τὴν πρῷραν τοῦ πλοίου Πλάτ. Φαίδων 58C· νεκρὸν Αυκόφρ. 799· στήλην Καλλ. Ἐπιγράμμ. 7, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 657.— Μέσ., στέφου κάρα, στέψον τὴν κεφαλήν σου, Εὐρ. Βάκχ. 313· στέψασθαι φύλλοις, στεφανώνω ἐμαυτὸν μέ.., Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1124· κεφαλάς τινι Νικ. Ἀποσπ. 38.— Παθ., στεφανώσομαι, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 344· τινι, μέ τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. Εὐμ. 44· τινος Νόνν. Δ. 5. 282· μετ' αἰτιατ. τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀγῶνος καθ' ὃν τὸ βραβεῖον ἐλήφθη, στεφθεὶς παγκράτιον Συλλ. Ἐπιγρ. 4380. 10· ἑστεψαι τὰ Ὀλύμπια Δουκ. Μυίας Ἐγκώμ. 13· ἑστέφθη δρόμιον [ὁ ἵππος] Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 625· στερθεὶς στάδιον αὐτόθι 947. 3· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, στέφασθαι "Ισθμια, καὶ Νεμέαις .. πίτυσιν Ὀρφ. Ἀποσπ. 15· στεψόμενοι σταδίοις Ἀνθ. Πλαν. 371. **2)** στεφανόω ποτήριον ἢ φιάλην μὲ φύλλα, Ἄλεξ. ἐν «Κύκν.» 1. 6, πρβλ. Ἀριστοφ. παρ' Ἀθην. 479C, καὶ ἴδε **ἐπιστέφω** I. **3)** στεφανώνω, δηλ. τιμῶ διὰ σπονδῶν, λοιδαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στ. Σοφ. Ἀντ. 431· τύμβον λοιδαῖσι .. στέψαντες ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 53· ὅπως .. αὐτὸν ἀφνεωτέραις χερσὶν στέφωμεν αὐτόθι 458· πρβλ. **στεφανόω** II. 5, **στέφος** 2, Εὐρ. Ὀρ. 1322.

III, Παθητ., στέφανος ἐκ βύβλου στεφόμενος, συνεστραμμένος ἐκ βύβλου, Ἀθήν. 676D, πρβλ. Πλίν. 34. 19.

στεφὼν· «ὑψηλός, ἀπόκρημνος» Ἡσύχ.

στέψις, εως, ἡ, στεφάνωσις, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 159.

στέωμεν. Ἰωνικ. α' πληθ. ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ **ἵστημι**, διαύλλ. ἐν Ἰλ. Α. 348, Χ. 231.

στηβύσσειν· «ἀδολεσχεῖν» Ἡσύχ.

στήβη, Ἐπίρρ. = **στάδην** II, κατὰ τὸ βάρος, «μὲ τὸ ζύγι», Νικ. Ἀλεξιφ. 327.

στήης, στήῃ, Ἐπικ. θ' καὶ γ' ἑνικ. ὑποτακτ. ἀορίστ. β' τοῦ ἵστημι.

στηθάριον, τό, προστερνίδιον πολεμικοῦ ἵππου, Βυζ. **2)** πρότομή, Βυζ.

στηθεῖος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς στῆθος, Εὐστ. 1189. 54·— **στηθεῖον**, τό, ὀχύρωμα μέχρι τοῦ στήθους ὑψούμενον, Μοσχόπ.· **στηθαῖον** παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1180.

στηθιαῖος. α, ον, ὁ εἰς τὸ στῆθος ἀνήκων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἵππ. 765.

στηθίας. ου, ὁ, εἶδος πτηνοῦ, Ἡσύχ.

στηθικός. ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ στῆθος, τοῦ στ. τόπου Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3, 4. 19.

στηθίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στῆθος**, Ἄλεξ. ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1. 13, Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 11·— **στηθίδιον**, Σουΐδ.— Ἴδε Κύντου Ποικίλα Φιλολογ. τόμ. Α', σ. 407.

στηθιστήρ, -ῆρος, ὁ, = **στηθάριον** I, Γλωσσ.·— **στηθιστήριον**, τό, Βυζ.

στηθο-δεσμή, ἡ, δεσμός τις περὶ τὸ στῆθος τῶν γυναικῶν πρὸς ὑποβάστασιν τῶν μαστῶν, «κορσές», Ἐτυμολ. Μέγ. 749. 44· **στηθόδεσμος**, ὁ, Πολυδ. Ζ', 66· — ὡσαύτως ὑποκορίστ. **-δέσμιον**, τό, Ἐτυμολ. Μέγ.· καὶ παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἱερεμ. Γ', 22), Γαλην., — **-δεσμίς, -ίδος**, ἡ·— ἴδε Müller Archäol. d Kunst 339. 3.

στηθο-ειδής, ές, στραγγύλος ὡς τὸ στῆθος, Ἱπ. 476. 53.

στηθό-κυρτος, ον, ὁ κυρτὸς τὰ στῆθος, πάσχων κύρτωσιν κατὰ τὸ στῆθος, Σχόλ. εἰς Κλήμ. Ἀλ.

στηθο-μελής, ές, ὁ ἄδων ἐκ τοῦ στήθους, ἐπὶ τοῦ τέττιγος, Γρηγ. Ναζ. παρὰ Valck. εἰς Θεόκρ. 7. 139· πρβλ. Κραμήρ. Ἀνέκδ. Παρ. 4. 350.

στῆθος. εος, τό, (ἴδε ἐν τέλ.)·— τὸ στῆθος, Λατ. pectus, ὅπερ εἶναι τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ θώρακος διαιρούμενον εἰς τοὺς μαστούς (Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 12, 2, π. Ζ. Μορ. 4. 10, 32 κἑξ.)· ὁ Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν γενῶν (ἐν ᾧ λέγει **στέρνον** μόνον ἐπὶ τοῦ ἄρρενος), βάλε στῆθος παρὰ μαζὸν Ἰλ. Δ. 400· ἔδαλε στ. μεταμάζιον Ε. 19· κλῆϊς ἀπείρει αὐχένα τε στῆθός τε Θ. 326· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ Λατ. pectora, διὰ στήθεσφιν (Ἐπικ. γεν.) ἔλασσεν Ε. 41, Ὀδ. Χ. 93· στήθεά τ' ἠδ' ἀπαλὴν δειρὴν (ἐπὶ τῆς Βρισηΐδος), Ἰλ. Τ. 285· ἐπὶ ζώων, Δ. 282, Μ. 202, κ. ἀλλ., πρβλ. Ξεν. Κυν. 4, 1·— ὡς ἕδρα τῆς φωνῆς καὶ τῆς πνοῆς, Ἰλ. Γ'. 221, Ι. 610· ἀλλὰ συνηθέστερον ὡς ἕδρα τῆς καρδίας, Α. 189, Ὀδ. Α. 341, κτλ., πρβλ. Σαπφ. 2. 6·— ἐντεῦθεν, **II**. μεταφορ., τὸ στῆθος ὡς ἕδρα τῶν αἰσθημάτων, τῶν παθῶν καὶ τῆς διανοίας, συχν. παρ' Ὁμήρ., ἀλλ' ἀεὶ ἐν τῷ πληθ., θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐρύκειν Ἰλ. Β. 142· κτλ.· θάρσος ἐνὶ στ. ἐνῆκεν Ρ. 570· ἔχει κότον .. ἐν στ. ἑοῖσιν Α. 83· ἐν γάρ τοι στ. μένος πατρῴιον ἦκα Ε. 125· νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στ. ἔχοντες Δ. 309· μῆτιν ἐνὶ στ. κέκευθεν Ὀδ. Γ. 18, πρβλ. Πινδ. Ἀποσπ. 239· δὶς παρ' Αἰσχύλ. (λυρ.), διά, ἐκ στηθέων Θ/6. 563, 865· οὐδαμοῦ παρὰ Σαφ. ἢ Εὐρ.· παρὰ πεζογράφοις, εἰπεῖν ἃ ἐφρίσθα ἐν τῷ στήθει ἔχειν Πλάτ. Φαῖδρ. 236C· πλῆρες τὸ στ. ἔχειν αὐτόθι 236C· — παροιμ., ἀπὸ ἢ ἐκ στήθους, «ἀπ' ἔξω», Βυζ. **III**, παρ' Ἱππ. = **στέρνον**, τὸ ὀστοῦν τὸ κατὰ τὸ στῆθος, 791Η· ἀλλ' ὡσαύτως καθόλου, τὸ στῆθος ὡς περικλεῖον τὰ ὄργανα τῆς ἀναπνοῆς, Ω. 5, κτλ. **2)** τοῦ ποδὸς τὸ ἄνωθεν πρηέχον μέρος τὸ πρὸς τὴν κνήμην, ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 822, 824, πρβλ. 276. 9, 1120Β· τὸ σαρκῶδες τοῦ ποδὸς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 15, 6· ὡσαύτως **προστηθίς**, Πολυδ. Β. 198. **3)** οἴδημα, «πρήξιμον», ἐν τῷ ἥπατι Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 6. **IV**, λόφος ἢ ὕψωμα τὸ σχῆμα μαστοῦ ἔχον, ὕψωμα ἐξ ἄμμου ἢ χώματος παρὰ ποταμὸν ἢ παρὰ τὴν θάλασσαν, Λατ. Torrus, Πολυδ. 4. 41, 2, πρβλ. **ταινία** Π. (Πιθαν. ἐκ τῆς √ΣΤΑ, **ἴ-στη-μι, καθ'** ὅσον ἡ λέξις ὑπονοεῖ σταθερότητα καὶ δύναμιν).

στηθύνιον [ῠ], τό, ὑποκορ. τοῦ **στῆθος**, Ἔφιππ. ἐν «Γηρυόνῃ» 2. 7, Ἑβδ. (Ἐξ. ΚΘ', 26, κ. ἀλλ.), κλ.· ἴδε Δοβ. εἰς Φρύν. 384.

στήκω, μεταγεν. ἐνεστ. σχηματισθεὶς ἐκ τοῦ **ἕστηκα** (πρκμ. τοῦ **ἵστημι**), «στέκομαι», ἵσταμαι, Ἑβδ. (Γ' Βασιλ. Η', 11), Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ιδ', 4, Α' πρ. Κορινθ. ιε', 13· οὕτως **ἑστήκω** ἐν Ἀνθ. Π. παράρτ. 65.

στήλη. Δωρ. **στάλα**, ἡ, (ἴδε ἐν τέλ.)·— ὀγκώδης λίθος χρησιμεύων ὡς προστήριγμα ἢ ἀντηρὶς τοίχου, στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον Ἰλ. Μ. 259· ὡς εἰκὼν ἀσαθερότητος, ἴδε κατωτ. Π. 1·— ὡσαύτως ὀγκώδης λίθος ἐκ βραχώδους κρυστάλλου, ἐν ᾧ οἱ Αἰγύπτιοι ἔθαπτον τοὺς τεταριχευμένους νεκρούς, Ἡρόδ. 3. 24·— ὅθεν καθόλου, ὀγκώδης λίθος, «στήλη», Λατιν. cippus, (μᾶλλον ἢ στῦλος, **νέων**, Λατιν. column a), μεταξὺ τοῦ κίονος καὶ τῆς στήλης ἐφ' ᾗ ἐστιν ὁ στρατηγὸς ὁ χαλκοῦς Ἀνδοκ. 6, 15.

II, λίθος ὀγκώδης ἢ πλάξ μετ' ἐπιγραφῆς, μνημείων· ὅθεν, **1)** ἐπιτύμβιος λίθος, Ἰλ. Α. 371, Π. 457, Ὀδ. Μ. 14, Ἱππῶν. 9, Σιμωνίδ. 6· ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥ τ' ἐπὶ τύμβῳ ἑστήκῃ Ἰλ. Ρ. 434· πρβλ. Ν. 437 ὥστε στήλην ἀτρέμας ἑστάτα'—στῆλαι ἀπὸ σημάτων Θουκ. 1. 93· οὐ στηλῶν μόνον .. ἐπιγραφὴ ὁ αὐτ. 2. 43· μήτε στήλαις μήτε ὀνόμασι δηλοῦντας τοὺς τάφους Πλάτ. Νόμ. 873D· στάλαν θέμεν (ἐπὶ ποιητοῦ), Πινδ. Ν. 4. 130. **2)** ὀγκώδης λίθος ἢ πλάξ ἑστημένη ἐν δημοσίῳ τόπῳ καὶ φέρουσα ἐπιγεγραμμένας ἐξιστορήσεις μαχῶν, ἀφιερώσεις, εὐχαριστίας, συνθήκας, ψηφίσματα καὶ ἄλλα τοιαῦτα, Ἡρόδ. 2. 102, 106., 4. 87, Ἀριστοφ. Ἀχ. 727, Θουκ. 5. 49, 56· στήλη λιθίνη, χαλκῆ αὐτόθι 47· τί βεβούλευται περὶ τῶν σπονδῶν ἐν τῇ στήλῃ παραγράψαι; Ἀριστοφ. Ἀχ. 513· ἐκ κύρβεων καὶ στηλῶν Λυσίας 184. 38, πρβλ. Ἀνδοκ. 13. 1., 27. 43·— γράφειν τινὰ εἰς στήλην, ἀναγράφειν ἐν στήλῃ, εἴτε πρὸς τιμήν, οἷον Ἡρόδ. 6. 14· εἴτε πρὸς ἀτιμίαν καὶ ὄνειδος, οἷον παρ' Ἀνδοκ. 7. 45, Δημ. 121. 21, κτλ. (πρβλ. **στηλίτης, στηλιτεύω**)·— ὡσαύτως αὐτὸ τὸ ἐπιγεγραμμένον πρᾶγμα, συμβόλαιον, συμφωνία, στήλας ἀναγράφειν Λυσ. 185. 12· κατὰ τὴν στήλην, κατὰ τὴν συμφωνίαν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1051· στ. αἱ πρὸς Θηβαίους Δημ. 209. 5· μάτην ἐν ταῖς στ. ἐστὶν Ἰσοκρ. 771· τῆς στ. τὰ ἀντίγραφα Δημ. 495. 23· παραβῆναι τὰς στ. Πολυδ. 26. 1, 4. **3)** ὀγκώδης λίθος τεθειμένος ἐπὶ ἠνεχυρασμένου κτήματος πρὸς βεβαίωσιν τοῦ γενομένου, Πολυδ. 3. 85· ἴδε ἐν τέλ. **στίζω**. **4)** στήλη δι' ἧς σημειοῦνται τὸ ὅριον, «σύνορον», στήλας ὁρίζεσθαι Ξεν. Ἀν. 7. 5, 13· στήλαις διαλαβεῖν τοὺς ὅρους Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 278. 23·— ὁ κατὰ τὸ τέλος τοῦ σταδίου κατατεθειμένος λίθος, περὶ ὃν ἔπρεπε νὰ κάμψωσιν οἱ ἀγωνιζόμενοι, Λατιν. meta, Σοφ. Ἡλ. 720, 744. Ξεν. Συμπ. 4, 6·— ἐντεῦθεν, περὶ τὴν στ. διαφθείρεσθαι Αὐσ. Ἀποσπ. 2. 3. **5)** περὶ τοῦ **Στῆλαι** Ἡρακλήϊαι ἴδε ἐν λέξ. **Ἡρακλείους**, καὶ πρβλ. Στράβ. 170 κἑξ.· — οὕτω, στ. Διονύσου, ὅρη ἐν τῇ Ἰνδικῇ, ὅι' ὧν σημειοῦνται τὰ ὅρια τῆς περιηγήσεως τοῦ Βάκχου, Διον. Π. 623, πρβλ. 1164. (Ἐκ τῆς √ΣΤΑ, **ἴ-στη-μι**, ὡς τὸ **στῦλ-ος** ἐκ τῆς √ΣΤΥ, **στύω**· — ἀλλ' ὁ Αἰολικ. τύπος **στάλλα** (ὃ ἴδε) παρεκίνησε τὸν Κούρτ. (ἀρ. 218) νὰ ἀναφέρῃ τὴν λέξιν εἰς τὴν √ΣΤΑΛ, **στέλ-λω**· πρβλ. καὶ **στήλλη**, Συλλ. Ἐπιγρ. 3627. 1., 3902b. 10., 3982. 17, κ. ἀλλ.), Ἡσύχ.

στηλίδιον. τό, ὑποκορ. τοῦ **στήλη**, μικρὰ στήλη, μικρὸν μνημεῖον, Θεοφρ. Χαρακτ. 21· λίθος ὁρίου, «σύνορον», Ἡσύχ.

στηλίς. -ίδος, ἡ· αἰτιατ. πληθ. **στηλῖδας** Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 425. 7·—ὑποκορ. τοῦ **στήλη**, Στράβ. 171·—ὄνομα πύργου μικροῦ παρὰ τὸ Ῥήγιον, ὁ αὐτ. 257 (ἑτέρα γραφὴ **στυλίς**), κτλ. **II**. = **στυλὶς** II, Πολυδ. Α', 90 (ἔνθα ὅμως νῦν **στυλίς**).

στηλίτευσις [ῑ], ἡ, τὸ ἀναγράφεσθαι εἰς στήλην ἐπὶ ὕβρει, Βυζ.·— **στηλίτευμα**, τό, ἐπίπληξις βαρεῖα, ὀνειδισμός, στιγματισμός, Πολυδ. Ζ', 181.

στηλιτευτής, ὁ, ὁ στηλιτεύων, τῆς πλάνης Ἀρσέν. Κερκύρας ἐν Κερκυραϊκ. Ἀνεκδ. ἔκδ. Α. σ. 21, 22.

στηλιτευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς βαρεῖαν ἐπίπληξιν, ὀνειδιστικός, λόγος Ἐκκλ.

στηλιτεύω, ἀναγράφω ἐπὶ **στήλης**, τὴν κατάραν Πλούτ. 2. 354Β· σημειῶ, μνημονεύω, τὰς ἀρετὰς ἐν ταῖς γραφαῖς Φίλων 2. 2, πρβλ. 1. 206. **II**, ἐπὶ κακῆς σημασίας, δημο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σία ἀναγράφω καὶ ἐκθέτω, καὶ μεταφορ., ὀνειδίζω, ἐπιπλήττω βαρέως τινά, στιγματίζω. Ἐκκλ.· ἐστηλιτευμένος, ἐστιγματισμένος ὡς ἄτιμος, Πολυδ. Η', 73, Ἡσύχ.

στηλίτης [ῑ], **ου**, ὁ, θηλ. **-ῖτις**, **-ιδος**, ὁ ἀνήκων εἰς **στήλην** ἢ ὅμοιος **στήλῃ**. λίθος Λουκ. Φιλοψ. 11· ἐπὶ σταλίτιδι πέτρᾳ (Δωρ.) Ἀν. Π. 7. 424. **II**. ἐπιγεγραμμένος ἐπὶ στήλης, δημοσίᾳ ἀναγεγραμμένος ὡς ἄτιμος, στηλίτην τινὰ ἀναγράφειν, ποιεῖν Ἰσαικρ. 348D, Δημ. 122. 24· στ. γεγονὼς ἐν τῇ ἀκροπόλει παρ' Ἀριστ. ἐν Ρητ. 2. 23, 25· πρβλ. **στήλη** II. 2, **στηλιτεύω**.

στηλο-βάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, ὁ ἀναβαίνων ἐπὶ στήλης, Τζέτζ. Ἱστ. 9. 330.

στηλο-γρᾰφέω, ἐπιγράφω ἐπὶ στήλης, ἢ οἱονεὶ ἐπὶ στήλης, Φίλων 1. 477, Ἰώσηπ., Ἐκκλ.· καθόλου, περιγράφω, Βυζ.

στηλο-γράφημα, τό, εἰκὼν ἐν στήλῃ γεγραμμένη, Μανασσ. Χρον. 4789. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 97.

στηλο-γρᾰφία, ἡ, ἐπιγραφὴ ἐπὶ στήλης, Ἐκκλ.· ὡσαύτως= **στηλογράφημα**, αὐτόθι.

στηλο-γρᾰφικός, **ή**, **όν**, ἐπιγεγραμμένος ἐπὶ στήλης ἢ οἱονεὶ ἐπὶ στήλης, Βυζ.

στηλο-ειδής, **ές**, ὅμοιος πρὸς στήλην, ἔχων σχῆμα στήλης, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **στυλ-**.

στηλο-κόπας, **ου**, ὁ, ὁ τὰς στήλας κτυπῶν, ἐπίθετ. τοῦ Πολέμωνος, ὅστις περιήρχετο περιγράφων τὰς ἐπὶ δημοσίων μνημείων (στηλῶν) ἐπιγραφάς, Ἀθήν. 234D.

στηλο-κοπέω, ἐπιγράφω ἐπὶ στήλης, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Η', 73.

στηλουργός, ἴδε **σταλουργός**.

στηλόω, στήνω ὡς στήλην ἢ μνημεῖον, πέτρον ἐπ' ἠρίῳ Ἀν. Π. 7. 394· σωρὸν λίθων ἐπί τινα Ἐβδ. (Β' Βασιλ. Η', 17).— Παθητ., στήνομαι, ἀνεγείρομαι, ἰδρύομαι, ἵσταμαι στερεός, αὐτόθι (Ἰουδὶθ ΙΗ', 16, κτλ.). — Μέσ., στηλοῦσθαί τινι, ἀφασιοῦμαι εἴς τινα, Ἐκκλ.

στηλύδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στήλη**, μικρὰ στήλη, Ἐπιγρ. Δήλου, Bull. d cor. hell. II. σ. 323, 325.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 147.

στήλωμα, τό, στῦλος, διάφορ. γραφ. παρὰ τοῖς Ἐβδ.

στήλωσις, ἡ, ἡ ἐπὶ στήλης ἀναγραφή, τοῦ ψηφίσματος Συλλ. Ἐπιγρ. 3600, 20.

στῆμα, τό, τὸ ἐξωτερικὸν μέρος τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου, ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ, Πολυδ. Β', 171. **II**. ὁ στήμων ἄνθους, Ἡσύχ. **III**. ὡς ναυτικὸς ὅρος, πιθαν. = **σταμίν**, ὁ αὐτ.

στημ-ᾰγορίς, **-ίδος**, ἡ, ἴδε **σταμ-**.

στῆμεν, **στήμεναι**, Ἐπικ. ἀπαρ. ἀορ. 6' τοῦ **ἵστημι**.

στημενίον· «ὃ ἡμεῖς κατάστημον ἢ πολύστημον» Ἡσύχ.

στημονάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στήμων**, μηχανὴ ἐν χρήσει κατὰ τὴν οἰκοδομήν, Ἀρχ. Μαθ. 320C.

στημονίας, **ου**, ὁ, παρὰ Κρατίν. ἐν Ἀδήλ. 96, στ. κίκιννος, βύστρυχος ὅμοιος πρὸς κλωστήν, Ἡσύχ.

στημονίζομαι, ἀπόθετ., βάζω τὸ στημόνι εἰς τὸν ἐργαλειόν· ἐπὶ τῆς ἀράχνης, ἀρχίζω νὰ ὑφαίνω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 30, 3.— Τὸ ἐνεργ. **στημονίζω** ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **λεπτύνω** παρὰ τῷ Ζωναρᾷ· ἀλλ' ὁ Εὐστ. 1770. 64 ἔχει τὴν μετοχ. **στημονίζων** οὐδετέρως = **τρίβων**, τετριμμένος ὥστε νὰ διακρίνηται τὸ στημόνι.

στημόνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στήμων** (σημασ. I), Ἀριστ. Πολ. 2. 6, 14. **2**) πληθ., ἐν πλέγματι, τὰ ὄρθια ξύλα εἰς ἃ τὰ εὔκαμπτα κλωνάρια ἐμπλέκονται, Ἀρχ. Μαθ. 30.

στημόνιος, **ον**, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν στήμονα, ὅμοιος πρὸς στημόνι, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 11.

στημονο-νητικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν στήμονα ἢ τὸ στημόνι, τέχνη στ., ἡ τέχνη τοῦ κλώθειν, κλωστική, Πλάτ. Πολιτ. 282E, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 30, 209.

στημονοφυής, **ές**, (φυή) ὁ ὅμοιος πρὸς τὰς κλωστὰς τοῦ στήμονος, Πλάτ. Πολιτ. 309B.

στημονώδης, **ες**, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς τοὺς στήμονας, πρὸς τὰς κλωστὰς τοῦ στήμονος, ἐπὶ τετριμμένου κρασπέδου τοῦ ἱματίου, Πλούτ. 2. 966E.

στημορρᾰγέω, (√ΡΑΓ, **ῥήγνυμι**) ἀμεταβ., σχίζομαι εἰς τεμάχια, εἰς ῥάκη, στ. λακίδες ἐσθημάτων Αἰσχύλ. Πέρσ. 836.

στήμων, **-ονος**, ὁ, (ἴ-**στημι**) τὸ «στημόνι» ἐν τῷ ἀρχαίῳ ἱστῷ ἐν ᾧ ὁ ὑφαίνων ἵστατο ὄρθιος ἀντὶ νὰ κάθηται (τὸ δὲ «ὑφάδι» καλεῖται **κρόκη**, ἴδε τὴν λέξ.), στήμονι δ' ἐν παυρῷ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 536· ἄττεσθαι Ἕρμιππ. ἐν «Ἀθηνᾶς γοναῖς» 5· ἀκλώστους στ. Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 53· πρβλ. Πλάτ. Πολιτ. 281Δ, 282D, Κρατ. 388B. **II** κλωστή, νῆμα, στ. νεῦν Βατραχομ. 183, Ἀριστοφ. Ἀυσ. 519, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 301· στήμιων ἐξεσμένος, σκωπτικὸν ὄνομα ἀνθρώπου παραπολὺ ἰσχνοῦ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 684.

Στήνια, τά, ἑορτὴ καθ' ἣν ἑορτάζετο ἡ ἐκ τοῦ Ἅιδου ἐπάνοδος τῆς Δήμητρος ὑπὸ γυναικῶν ἐν καιρῷ νυκτὸς δι' ἀμοιβαίας λοιδορίας καὶ βωμολοχιῶν, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 834, Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 25· — ἐντεῦθεν τὸ ῥῆμα **στηνιῶσαι**. εἶμαι λοίδορος, Ἡσύχ.

II. τόπος τις ἐν Ἀθήναις, Ἀλκίφρων 2. 3.

στήνιον, τό, «στῆθος» Ἡσύχ.

στῆρ, συνηρ. ἀντὶ τοῦ **στέαρ**, ὡς **κῆρ** ἀντὶ **κέαρ**.

στῆρα· «τὰ λίθινα πρόθυρα» Ἡσύχ.

στήριγμα, τό, ὑποστήριγμα, θεμέλιον, χερὸς στ., ἔρεισμα, ὑποστήριξις, Εὐρ. Ι. Α. 617· θνητῶν στ. κραταιὸν Ὀρφ. Ὕμν. 17. 7· στηρίγματος δεῖσθαι Πλούτ. 2. 649B. **2**) = **στήριγξ** 2, Νικόστρ. ἐν Ἀδήλ. 11, Πλουτ. Κοριολ. 24. **3**) = **στεῖρα** (Δ), **στερέωμα**, Νόνν. Δ. 40. 451.

στηριγμός, ὁ, τὸ στηρίζειν ἀσφαλῶς, ὑποστηρίζειν, τινος Ἐκκλ. **II**. Παθ., τὸ νὰ εἶναί τις ἐστηριγμένος, ἡσυχία, ἀκινησία, τῶν πλανητῶν Διόδ. 1. 81, πρβλ. Πλούτ. 2. 761D. **2**) σταθερότης, εὐσταθεία, ἐπὶ φωτὸς εὐσταθοῦς ἢ ὁμαλοῦ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐξαστράπτον, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 23· ἐκπεσεῖν τοῦ ἰδίου στ., ἐκ τῆς προσηκούσης εὐσταθείας σας, Ἐπιστ. Πέτρ. γ', 17. **3**) ἐν τῇ Ρητορ., ἡ διάρκεια τῆς φωνῆς ἐπί τινων λέξεων ἢ συλλαβῶν πρὸς ἐνίσχυσιν αὐτῶν, αἱ μακραὶ συλλαβαί, στηριγμούς τινας ἔχουσαι καὶ ἐγκαθίσματα Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 20, πρβλ. Λογγῖν. 40. 4· οὕτως, **ἀντιστηριγμός**, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 16.

στῆριγξ, **-ιγγος**, ἡ, ὑποστήριγμα, ἀντηρίς, στ. τοῦ σώματος, ἐπὶ τῆς κνήμης ἢ τοῦ μεγάλου ἄκρου τῆς κνήμης, Ξεν. Ἱππ. 1, 5· αἱ στ. τῶν πύργων Διόδ. 18. 70. **2**) τὸ διχρανὲς δὲς ξύλον, ἐφ' οὗ στηρίζεται ὁ μοχλὸς τοῦ διτρόχου δίφρου ἕως οὗ ζευχθῶσιν οἱ ἵπποι, Δατ. furca, Λυσ. παρὰ Πολυδ. Γ', 157, πρβλ. Πλούτ. 2. 280F, Ἡσύχ.

στηρίζω Σοφ. κλπ.· μέλλ. **-ίξω**, **-ίσω**, **-ιῶ** — ἅπαντα παρὰ τοῖς Ἐβδ. — ἀόρ. **ἐστήριξα** Ἰλ., Ἐπικ. **στήριξα**, ἀπαρ. **στηρίξαι** Ὀδ. Μ. 434, Θουκ. 2. 49· μεταγενέστ. **ἐστήρισα** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 816· δέκατος μείς οὐρανῷ ἑστήρικτο, ὁ δέκατος μὴν εἶχε τεθῆ εἰς τὸν οὐρανόν, Γρηγ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 11· ἐπὶ πρωϊαπου, ὅπου .. στηρίζει ποτέ, ὑπουδήποτε παραμένεις, Σοφ. Αἴ. 195. **II**. τὸ ἐνεργ. ὡσαύτως ἀπαντᾷ ἀμεταβάτως ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, οὐδέ πῃ εἶχον στηρίξαι ποσὶν ἐμπέδον Ὀδ. Μ. 434 (ὡς τὸ **στηρίξασθαι** ἐν Ἰλ. Φ. 242, ἴδε ἀνωτ.)· κῦμα οὐρανῷ στηρίζων, ὑψούμενον πρὸς τὸν οὐρανόν, Εὐρ. Ἱππ. 1207· καὶ μεταφορ., κλέος οὐρανῷ στηρίζον ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 972, ἴδε Elmsl.· πρὸς οὐρανὸν καὶ γαῖαν ἑστήριξε φῶς αὐτόθι 1081, πρβλ. Πλουτ. Σύλλ. 6. **2**) ἐπὶ νόσων, καταλήγω, ἀπαλήγω, ἐκφαίνομαι εἴς τι μέλος τοῦ σώματος, καταντῶ που, ὁπότε εἰς τὴν καρδίαν στηρίξαι (ξενικ. ἡ νόσος) Θουκ. 2. 49· ἐνοῦδα στ. ἡ νοῦσος Ἱππ. Ἀφ. 1250· βέλος ὁ αὐτ. ἐν Κτρ. Τρωμ. 904, κτλ.· πρβλ. **στήριξις** 2'— ὁ **Ἀρετ.** (π. Δίτ. Ὀξ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παθ. 1. 5) ἔχει τὸ ῥῆμα ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης ἐν τῷ παθητ. **3)** ἐπὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων, παύομαι κινούμενος, «σταματῶ», ἡσυχάζω, Πλούτ. 2. 76D, κτλ. **4)** μεταφορ., στ. ἐπὶ δόγματος Διογ. Α. 2. 136.

στηρικτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ στηρίξῃ, στερεώσῃ, Πολυδ. Δ', 213.

στηρικτής, οῦ, ὁ, ὁ στηρίζων, ἐμπήγων, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 3. 373.

στηρικτικός, ή, όν, ὁ σταθερῶς ἐμπεπηγμένος, ἀκίνητος, Πρόκλ.'— ὡσαύτως **στηρικτός**, ή, όν, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1028. 73, Ἰσίδ. 4. 26.

στήριξις, εως, ἡ, θέσις ἐστηριγμένη, ἀκίνητος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 1509. **2)** τὸ ἀπολήγειν ἢ καταλήγειν εἴς τι ἰδιαίτερον μέρος τοῦ σώματος, ἐπὶ νόσου, ἐς ὀφθαλμόν Ἱππ. 1134Α· πρβλ. **στηρίζω** Β. ΙΙ. 2.

Στησίλειον ποτήριον καὶ σκάφιον, κληθὲν ἀπό τινος **Στησίλεω**, Ἐπιγρ. Δήλου, Bull. de corr. hell. VI. σ. 33, 34, 36, 43-46, 48.

στήσιος, ὁ, (ἵστημι) Ζεὺς στ., ὁ παρὰ Ρωμαίοις Jupiter Stator, Πλουτ. Κικ. 16'— καλούμενος **Ἐπιστάσιος**, ὁ αὐτ. ἐν Ρωμ. 18.

στησί-φυλλον [ῑ], τό, = **τηλέφυλλον**, τὸ «φυτὸν» Ἡσύχ.

στησί-χορος [ῑ], **ον**, ὁ «στήνων» ἢ ὀδηγῶν χορούς·— ἐντεῦθεν ὡς κύριον ὄνομα **Στησίχορος**, Δωρ. Στάσ-, ὁ, λυρικὸς ποιητὴς οὗ τὸ ἀληθὲς ὄνομα ἦτο Τισίας, Σιμωνίδ. 19, Πλάτ. Φαῖδρ. 243Α· — παροιμ., οὐδὲ τὰ τρία Στησιχόρου (ἴδε στροφήν, ἀντιστροφήν, ἐπῳδόν) γνῶναι, ἐπὶ ἀγραμμάτων ἀνθρώπων, Παροιμιογρ. — Ἐπίθετ. **Στησιχόρειος**, ον, Πλούτ. 2. 1135D, κτ.

2) βόλος τῶν κύβων καθ' ὃν ἐφαίνοντο ὀκτὼ στίγματα, κατὰ τὸν Πολυδ. Θ', 100, ἐκ τοῦ ὀκτωπλεύρου μνημείου τοῦ ποιητοῦ ἐν Ἰμέρᾳ. **II. Στησιχόρη** εὑρηται ὡς = **Τερψιχόρη**, Συλλ. Ἐπιγρ. 8185d.

στήτη ἢ **στήτα**, ἡ, σπανία Δωρ. λέξις ἀντὶ **γυνή**, Ἀνθ. Π. ι. 15, 21, 26· πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 429, Ἡσύχ. ("Ισως ἡ γραφὴ προέκυψεν ἐκ πλημμελοῦς ἀναγνώσεως τοῦ στίχου τῆς Ἰλ. Α. 6, διὰ στήτην ἐρίσαντε, φιλονικήσαντες περὶ γυναικός, Εὐστ. ἐν τόπῳ, Α. Β. 735).

στητώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ **στεατώδης**, Ἱππ. παρὰ Γαλην.

στῖ, ἴδε ὑπὸ τὸ στοιχ. **Σσ**.

στία, ἡ, ὡς τὸ **ψῆφος**, μικρὸς λίθος, ψηφίς, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1176 (ἔνθα ἴδε Σχόλ.)· ὡσαύτως **στῖον**, τό, Ἱππ. παρὰ Γαλην., Ἡσύχ.· πρβλ. **στιάζω**, **στιώδης**. ('Ο Κούρτ. παραβάλλει τὸ Γοτθ. stains, Ἀγγλ. stone, λίθος, κτλ.). [ῑ· μεταγενέστεροι δὲ συγγραφεῖς ἀγνοοῦντες τοῦτο ἔγραψαν **στεῖα**, **στεῖον**].

στιάζω, βάλλω διὰ ψηφίδων, λιθοβολῶ, Ἡσύχ.

στῑβᾰδεύω, μεταχειρίζομαι ὡς στρωμνὴν διὰ ζῷα, ἐκτείνω ὡς στρωμνὴν ἢ ὑπόστρωμα, οἷον ἄχυρα, φύλλα, χόρτον, Διοσκ. 3. 29.

στῑβᾰδῐον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στιβάς**, Πλουτ. Φιλοπ. 4, Λουκ. Τόξ. 31.

στῑβᾰδο-κοιτέω, κοιμῶμαι ἐπὶ στρωμνῆς ἐκ χόρτου, ἀχύρων, φύλλων, Πολύδ. 2. 17, 10· ἐν σάγοις Στράβ. 155.

στῑβᾰδο-ποιέομαι, ἀποθετ., ὑποστρώνω δι' ἐμαυτὸν ἄχυρα, φύλλα, κτλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 30, 4., 9. 7, 2· — οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., Σχόλ. εἰς Σοφ. Φιλ. 1108.

στῑβάζω, πατῶ, καταπατῶ, **ἐστίβακα**· πεπάτευκα· Ἡσύχ.

2) ἐξαπλώνω ὡς στρωμνὴν ἢ ὑπόστρωμα, ἐν τῷ παθ., Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 7. 67. **3)** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀκολουθῶ τὰ ἴχνη, ἀνιχνεύω, Ἀρέσας παρὰ Στοβ. Ἐκλ. 1. 848, 854· — πρβλ. **στιβίζομαι**.

στῑβᾰρός, ά, όν, (ἴδε ἐν τέλ.) ἰσχυρός, δυνατός, ῥωμαλέος, ἀκμαῖος, συχν. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ., ἐπί τε τῶν μελῶν τοῦ ἀνδρικοῦ σώματος, ὠμος, αὐχήν, βραχίονες Ἰλ. Ε. 400, Σ. 415, Ὀδ. Σ. 68· μέλεα Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 76· οὕτω, στ. πλευραὶ Πινδ. Ἀποσπ. 77· καὶ ἐπὶ ὅπλων, ἔγχος, σάκος Δ. Ε. 746, Γ, 335, κτλ.· δίσκος στιβαρώτερος, βαρύτερος, ἀγκωδέστερος, Ὀδ. Θ. 187'— μετέπειτα ἐπὶ προσώπων, στ. τις καὶ καρτερὰ Ἀριστοφ. Θεσμ. 639· στ. τὸ σῶμα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 2, 8· στ. τῇ γλώσσῃ Ἑβδ. (Ἰεζεκ. Γ', 6)· μοῖρα στ. Ἀνθ. Π. (παράρτ.) 101· εὐεπίῃ (ἐπὶ τοῦ Αἰσχύλου) Ἀνθ. Π. 7. 39· λέξις Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 24.— Ἐπίρρ., πύκα στιβαρῶς ἀραρυῖαι .. πύλαι, καλῶς, στενῶς κεκλεισμέναι, Ἰλ. Μ. 454· στ. φρόντιζε Μᾶρκ. Ἀντων. 2. 5. (Πιθαν. ἐκ τῆς √ΣΤΙΒ, **στειβ-ω**, ὥστε ἡ πρώτη σημασ. ἦτο: συμπαγής, στερεός· συγγενὲς τῇ √ΣΤΙΦ, **στιφ-ρός**, πιθανῶς δὲ καὶ τῇ √ΣΤΥΦ, **στυφ ελός**).

στῑβᾰρότης, ή, σταθερότης, εὐστάθεια'— ὡς προσωνυμία ἀξιωματικοῦ ἢ ἄρχοντος, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 9. 9, 11.

στῑβᾰρό-χειρ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων στιβαρὰν χεῖρα, Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. 1008, 55.

στῑβᾰρόω, ἐνισχύω, ἐνδυναμώνω, Βυζ.

στῑβάς, **-άδος**, ἡ, (στίβω) στρωμνή, ὑπόστρωμα ἐξ ἀχύρων, βούρλων ἢ φύλλων (πρβλ. **στιπτὴ φυλλάς**, Σοφ. Φιλ. 33), ἢ χύδην ἐξαπλωμένων (ἴδε Εὐαγγ. κ. Μᾶρκ. ια', 8, ἔνθα ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι **στιβάς** ἀντὶ τοῦ κοινοῦ **στοιβάς**), ἢ κατεσκευασμένων εἰς στρῶμα ἐρραμμένων, Εὐρ. Ἑλ. 798· χαμαιπετὴς ὁ αὐτ. ἐν Τρω. 507· χά στ. ἐσσεῖται πεπυκασμένα .. κνύζᾳ τ' ἀσφοδέλῳ τε Θεόκρ. 7. 67, πρβλ. 13. 34. **2)** στρῶμα, Ἡρόδ. 4. 71, Ἀριστοφ. Πλ. 663· μάλιστα ἐν χρήσει παρὰ τοῖς στρατιώτας, Εὔπολ. ἐν «Ταξιάρχοις» 4 (ἔνθα ἴδε Meineke), Ἀριστοφ. Εἰρήν. 348, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 16· σχοίνων Ἀριστ. Πλ. 541· ἐπὶ στιβάδων σιλλακι καὶ μυρρίναις ἐστρωμένων Πλάτ. Πολ. 372Β.

3) καθόλου, στρωμνή, κοίτη, κλίνη, Θεοπόμπ. Ἱστ. 190.

4) ἡ φωλεὰ μυῶν, «ποντικοφωλιά», Ἄρατ. 1139· ἐπὶ ἰχθύων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 30, 4, Ἡσύχ.

στῑβεία, ἡ, τὸ πατεῖν, περιπατεῖν· ὅθεν, δρόμος, ἅτραπός, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. 128'— πρβλ. **στιβίη**. **II.** ἡ διὰ κυνῶν ἀνίχνευσις, Διόδ. 4. 13.

στῑβεύς, έως, ὁ, (στιβέω) ὁ περιπατῶν, ὁδοιπόρος, ταξειδιώτης, Ἡσύχ.· — μάλιστα δὲ κναφεὺς (Γερμ. walker), ὁ λευκαίνων καὶ πλύνων τὰ ἐνδύματα πατῶν αὐτὰ διὰ τῶν ποδῶν του, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 30, Νικ. Θηρ. 376'— πρβλ. **στείβω** Ι. 1 ἐν τέλ. **II.** ὁ περιπατῶν ἔξω, περιερχόμενος, στ. κύων Ὀππ. Κυν. 1. 462.

στῑβεύτης, οῦ, ὁ, = τῷ προηγ., στ. κύων Σώστρ. παρὰ Στοβ. 403. 56.

στῑβεύω, ἀνιχνεύω, Διόδ. 5. 3, Πλούτ. 2. 966C· ἐξερευνῶ, τὸ μέλλον κτλ. 399Α.— Παθ., στιβευόμενος τόπος αὐτόθι 918Β. **II.** ἀμετάβ., βαδίζω, ὁδοιπορῶ, ταξειδεύω, Ἡσύχ.

στῑβέω, (στίβος) πατῶ, περιπατῶ, διέρχομαι, μόνον ἅπαξ ἐν τῷ παθ., πᾶν ἐστίβηται πλευρόν, πᾶσα πλευρὰ ἔχει πατηθῆ, ἐρευνηθῆ, Σοφ. Αἴ. 874· πρβλ. **ἀστιβής**, **ἀστίβητος**.

στῑβή, [ῑ], ἡ, πεπηγυῖα δρόσος, πάχνη, Ὀδ. Ε. 467, Ρ. 25, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 32. (Πιθαν. ἐκ τοῦ **στείβω**, ὡς τὸ **πάγος**, **πάχνη**, ἐκ τοῦ **πήγνυμι**).

στῑβή, ή, = **στίμμι**, Α. Β. 68, 114.

στῑβήεις, **εσσα**, **εν**, παγετώδης, πλήρης πάχνης, Σουΐδ.

στίβι, τό, Λατ. stibium, = **στίμμι**, ὃ ἴδε.

στῑβίη, ἡ, Ἐπικ. ἀντὶ **στιβεία** Ι, Ὀππ. Κυν. 1. 37.

στῑβῐ́άω, (στίβη) παγώνω ἐκ τοῦ πρωϊνοῦ ψύχους, πήγνυμαι, Ἡσύχ.

στῑβίζομαι, μέσ. ἢ παθ., βάπτω τὰ βλέφαρα καὶ τὰς ὀφρῦς μου μὲ μέλαιναν βαφὴν (στίβι), Στράβ. 775, Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ΚΓ', 40), Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5. 18. — Ἠμαρτημένως φέρεται **στιβάζομαι** παρὰ τῷ Mai's Spicil. 2. 189Β, κτλ.

στίβος [ῑ], ὁ, (στείβω) πεπατημένη ὁδός, ἅτραπός, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 352· ἔρημος ἐνθ' ἂν ἦ βροτῶν στίβος Σοφ. Ἀντ. 773, πρβλ. Φιλ. 157, Εὐρ. Ι. Τ. 67, Ὀρ. 1274· οὕτω, ξυμβλητο κατὰ στ., Ἡρακλῆ Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1253· ἴδε ἐν λ. **ἀγλεύω**. **II.** ἴχνος, πάτημα τοῦ ποδός, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 353, Ἡρόδ. 4. 140, Αἰσχύλ. Χο. 210, 228, Σοφ. Φιλ. 29, 48, κτλ.· ἕπεσθαι κατὰ στίβον, κατὰ τὰ ἴχνη, Ἡρόδ. 5. 202, πρβλ. 4, 122., 9. 59· ὡσαύτως, στίβοι ποδῶν Αἰσχύλ. Χο. 205· ἵππων Ξεν. Ἀν. 1. 6, 1· λέχος καὶ στίβοι φιλάνορες, ἴχνη τῶν κοιμηθέντων ἐν τῇ κλίνῃ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 411· ῥινῶν στίβος, ἐπὶ κυνῶν ὀσφραινομένων τὰ ἴχνη, Ἀνθ. Π. 9. 516. **III** = **στιβεία**, τὸ πορεύεσθαι, βαδίζειν, πορεία, ὡς ὁ Ἕρμανν. λαμβάνει τὸ στίβον κατ' ἀνάγκαν ἐν Σοφ. Φιλ. 206.

στῑβόω, ὀλίβω· καὶ **στίβωσις**, ἡ, Ὀλυμπ., Ἐκκλ.

στῑγεύς, έως, ὁ, (στίζω) ὁ ποιῶν στίγματα, στίζων, Ἡρόδ. 7. 35. **II.** παρὰ Σουΐδ. = **κεντήριον**, βελόνη πρὸς κέντησιν ἢ ποίησιν στιγμάτων.

στίγμα, τό, (στίζω) τὸ κέντημα τῆς αἰχμῆς ἀξέος ἐργαλείου, σημεῖον ὅπερ ἀφίνει, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 6, 6· στ. ἐγγράφειν κεφαλῇ Πολύαιν. 1. 24· μάλιστα δὲ σημεῖον ἀνεξίτηλον διὰ καυτηριασμοῦ, στ. Ἱρά, δεικνύοντα ὅτι οἱ φέροντες αὐτὰ ἀνῆκον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ναοῦ, Ἡρόδ. 2. 113, πρβλ. 5. 35 καὶ ἴδε **στίζω**· μάλιστα ἐπὶ δρεπάνου δούλου, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Ὑπερβόλῳ» 2 (πρβλ. Ἐπιστ. πρ. Γαλ. ς', 17). **2)** καθόλου, σημεῖον, οἷον ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ δράκοντος, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 166 (ἔνθα ὁ Ἕρμανν. προκρίνει τὴν γραφὴν στιγμαὶ δ' ὡς ἐπέφαντο.. κυάνεαι κατὰ νῶτα).

στιγμάρχης ὁ Θεός, ὁ τῆς νῦν τοῦ χρόνου στιγμῆς ἄρχων, Θ. Λάσκ. σ. 768, ἔκδ. Mi.

στιγμᾰτηφορέω, φέρω στίγματα, εἶμαι κατάστικτος, Λουκ. π. τῆς Συρ. Θεοῦ 59.

στιγμᾰτη-φόρος, ον, ὁ φέρων στίγματα, ἐστιγμένος (ἴδε **στιγματοφ-**).

στιγμᾰτίας, ου, Ἰων. **-ίης**, εω, ὁ, ὁ φέρων σημεῖα ἢ στίγματα διὰ καυτηριασμοῦ, ἐστιγμένος κακοῦργος, δραπέτης δοῦλος, Ἄσιος 1, Ψευδο-Φωκυλ. 212, Ἀριστοφ. Λυσ. 331, Ἑρμιππ. ἐν «Φορμοφόροις» 1. 19, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 24· στ. οἰκέτης Λυσ. παρ' Ἀθην. 612C· καθόλου, βδελυρὸς ἄνθρωπος, Βυζ.· πρβλ. **στίγων**.

2) παρὰ τοῖς κωμικοῖς, ἄνθρωπος, οὗ ἡ περιουσία εἶναι σεση-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μειωμένη ὡς ἐνεχυρασθεῖσα, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 140· πρβλ. **στίζω**. **II** κριτικὸς φιλόλογος μεγάλως προσέχων περὶ τὴν στίξιν, λέγεται ἐπὶ τοῦ Νικάνορος, Εὐστ. 20. 12, Σουίδ.· ἴδε **στιγμὴ** II.

στιγμᾰτίζω, ὡς τὸ **στίζω**, κεντῶ, Χρον. Πασχ.· σημειῶ διὰ κεκαυμένης βελόνης, μεταφορ., ψυχὴν διὰ κληίδων Βασίλ.

στιγμᾰτο-φόρος, ον, = **στιγματηφόρος**, Πολύαιν. 1. 24· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 682.

στιγμή, ἡ, (στίζω) ὡς τὸ Λατ. punctum, σημεῖον γενόμενον δι' ὀξέος ὀργάνου, κέντημα, στίγμα, σημεῖον, Ἀλέξ. Μύνδ. παρ' Ἀθην. 398D. **2)** μαθηματικὸν σημεῖον, Ἀριστ. Τοπ. 1. 18, 8, Ἠθικ. Νικ. 10. 3, 4, π. Ψυχ. 3. 2, 20, κ. ἀλλ.· ὅσον στ. αἱματίνη, ὅσον μία σταγὼν αἵματος, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 3, 2. **3)** μεταφορ., πρᾶγμα μικρὸν πολύ, σμικρότατον μέρος, εἴ γε εἶχε στιγμὴν ἢ σκιὰν τούτων Δημ. 552. 7, πρβλ. Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 389· — ἐπὶ χρόνου, Σιμωνίδ. 201· ἐν στ. χρόνου, ἐντὸς μιᾶς στιγμῆς, Εὐαγγ. κ. Λουκ. δ', 5· στιγμὴ χρόνου ὁ βίος Πλούτ. 2. 13D, πρβλ. 111C, Ἀνθ. Π. 7. 472. **II**. παρὰ τοῖς γραμμ., **στιγμὴ ἢ τελεία στιγμὴ** ἡ κάτω στιγμή, ἡ διακρίνουσα τὴν περίοδον, **μέση στ.**, ἡ ἄνω λεγομένη στιγμή, ἡ δηλοῦσα τὸ κῶλον, **ὑποστιγμὴ** ἢ κόμμα, τὸ διακρῖνον πρότασιν, κτλ., Α. Β. 758· ὁ Νικάνωρ διέκρινεν ὀκτὼ **στιγμάς**, αὐτόθι.

στιγμιαῖος, α, ον, ὁ ἔχων μόλις μιᾶς στιγμῆς μέγεθος, διάρκειαν, ἀκαριαῖος, Πλούτ. 2. 1084B, Κλεομήδ. σελ. 72· ἐπὶ χρόνου, ὁ ἐπὶ μίαν στιγμήν, Πλούτ. 2. 117E· **στιγμαῖος** εἶναι ἡμαρτημένη γραφή, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 544.

στιγμικῶς, Ἐπίρρ., μὲ τελείαν στιγμήν, Εὐστ. 399 ἐν τέλ.

στιγμός, οῦ, ὁ, κέντημα, κέντησις, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 839.

στίγων, -ωνος, ὁ, = **στιγματίας**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 46, Ἡσύχ.· πρβλ. **πέδων**.

στίζω, Σιμωνίδ. 78· μέλλ. **στίξω** Ἡρόδ. 7. 35, Εὔπολ. ἐν «Ταξιάρχοις» 11· ἀόρ. **ἔστιξα** Ἡρόδ. 5. 35. — Μέσ., Λουκ., κλπ.· ἀόρ. **ἐστιξάμην** Νόνν. — Παθ., ἀόρ. μετοχ. **στιχθεὶς** Πορφ. ἐν Βίῳ Πυθ. 15· πρκμ. **ἔστιγμαι** Ἡρόδ., Ἀττ. (Ἐκ τῆς √ΣΤΙΓ, πρβλ. **ἔ-στιγ-μαι, στιγ-μή, στίγ-μα**, ὡσαύτως **στικ-τός**· πρβλ. Λατιν. di-sting-uo, in-stinc-tus, in-stig-o, sti-lus (ἀντὶ stig-lus)· Γοτθ. stik-s (στιγμή), stak-s (στίγμα)· Ἀγγλο-Σαξον. stic-ian (to stick)· Ἀρχ. Γερμ. stih-u (stechen)· stach-ila (stachel), stich-ila (stichel), κτλ., ἐν τῇ Σανσκρ. ἄνευ τοῦ s, tig, têg-âmi (acuo), tig-mas (acutus), tik-tas (amarus)· οὕτω Ζενδ. tigh-ra (acutus), tigh-ri (sagitta).) Σημειῶ δι' ἐργαλείου ὀξέος, κεντῶ, πλήττω, νύσσω, Λατιν. pungere, στίζω σε βελόναισιν τρισὶν Εὔπολ. ἐν «Ταξιάρχοις» 11. **II**. ποικίλλω διὰ στιγμάτων (διὰ καυτηριάσεως), ὡς οἱ Θρᾷκες συνείθιζον νὰ πράττωσι, παρ' οἷς τὸ ἐστίχθαι εὐγενὲς κέκριται Ἡρόδ. 5. 6· ἀποξυρήσας τὴν κεφαλὴν ἔστιξε αὐτόθι 35· οὕτως, ἐστιγμένους ἀνθέμιον Ξεν. Ἀν. 5. 4, 32· ἐπὶ τῶν Βρεττανῶν, τὰ σώματα στίζονται γραφαῖς ποικίλων ζῴων Ἡρῳδιαν. 3. 14. **2)** ἐπιθέτω στίγμα ὡς σημεῖον καταισχύνης, στιγματίζω, Ἡρόδ. 7. 35, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1511· τοὺς δὲ .. ἔστιζον στίγματα βασιλήια, ἐστιγμάτιζον μὲ τὰ βασιλικὰ σημεῖα, Ἡρόδ. 7. 233· μάλιστα ἐπὶ δούλων δραπετευσάντων, δραπέτης ἐστιγμένος Ἀριστοφ. Ὄρν. 760, πρβλ. Ἀνδ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1001· οὕτως, ἐστ. αὐτόμολος Αἰσχίν. 38. 26 (πρβλ. **στιγματίας**)· κατὰ τοῦ προσώπου Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 9, πρβλ. Δίφιλ. ἐν «Πολυπρ.» 1. 7. **3)** ἁπλῶς ὅπως σημειώσῃ τις τὰ εἰς αὐτὸν ἀνήκοντα πράγματα, τὴν περιουσίαν του, ὡς στίξαι ἵππον Φώτ.· πρβλ. **κοππατίας, σαμφόρας**· — στίζειν χωρίον, σημειῶ μέρος γῆς ὡς ὑποθηκευμένον στήνων ἐν αὐτῇ ἐνεπίγραφον στήλην δηλοῦσαν τὸ πρᾶγμα, Πολυδ. Γ', 85· πρβλ. **ἄστικτος, στιγματίας** 2. **4)** σπανίως μετὰ διπλῆς αἰτ., στίγματα στίζειν τινά, στιγματίζω τινά, ἐπιβάλλω εἴς τινα στίγμα διὰ καυτηριασμοῦ, Ἡρόδ. 7. 233· στ. ἵππον εἰς τὸ μέτωπον, διὰ στιγμάτων σχηματίζω τὴν εἰκόνα ἵππου ἐπὶ τοῦ μετώπου τινός, Πλουτ. Νικ. 29· στ. εἰς τὰ μέτωπα γλαῦκας ὁ αὐτ. ἐν Περικλ. 26· πρβλ. Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ. **5)** μεταφορ., εἰς ἅλα στίζοισα πνοὰ Σιμωνίδ. 78· βακτηρίᾳ στ., δέρω μέχρι μελανώσεως, Ἀριστοφ. Σφ. 1296. **II**. παρὰ τοῖς γραμμ., θέτω τελείαν στιγμήν, Λατ. interpungere, Ἀνθ. Π. 15. 38· πρβλ. **στιγμὴ** II.

στικτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ θέσῃ στιγμήν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 173, κ. ἀλλ.

στικτό-πους, ουν, ὁ ἔχων πόδας καταστίκτους, ἔλαφοι Ὀππ. Κυν. 1. 307.

στικτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **στίζω**, κεκεντημένος, ἐστιγμένος, βραχίονες Ἀνθ. Π. 7. 10· — καθόλου, πλήρης στιγμάτων, κατάστικτος, ἐπὶ τῶν κιτρινωπῶν ἐλάφων (πρβλ. **λάσιος**), Σοφ. Φιλ. 184, Ἡλ. 568· νεβρίδες Εὐρ. Βάκχ. 111, πρβλ. 835· ἔλαφος Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1082. 4· ὕαιναι Ὀππ. Κυν. 3. 288· ταῶς Φιλόστρ. 856· — ὡσαύτως, στ. πτέρυξ, δηλ. τοῦ ἔποπος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 305. 7· καὶ οὕτως, Εὐρ. Φοίν. 1115, στικτοῖς ὄμμασιν δεδορκότα, ἔνθα ὁ Σχολ. ἔχει ποικίλοις.

στίλβη, ἡ, (στίλβω) λαμπηδών, λάμψις· λύχνος, «λάμπα», Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 470, Ἕρμιππ. ἐν «Θεοῖς» 8, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 15. **II**. κάτοπτρον, Ἡσύχ.

στιλβηδόν, Ἐπίρρ., μετὰ στίλψεως, στιλπνῶς, λαμπρῶς, Σουίδ.

στιλβηδών, όνος, ἡ, λαμπρότης, στιλπνότης, «γυαλάδα», «λοῦστρον», στ. λαβεῖν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 4, 2· ὀφθαλμῶν Πλούτ. 2. 889D.

στιλβόντως, Ἐπίρρ. τοῦ **στίλβω**, λαμπρῶς, μετὰ στίλψεως, «γυαλιστερά», Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 330.

στιλβο-ποιέω, κάμνω τινὰ νὰ λάμπῃ, νὰ στίλβῃ, «γυαλίζω», Διοσκ. 1. 90.

στιλβός, ή, όν, = **στιλπνός**, Γαλην., Ἐκκλ.

στιλβότης, ητος, ἡ, = **στιλπνότης**, Πλουτ. Ἀλέξ. 57, Ἐκκλ.

στιλβόω, = **στιλπνόω**, Διοσκ. 5. 173, Ἑβδ. (Ψαλμ. Ζ', 13). Παθ., ἀκτινοβολῶ, λάμπω, Ἐκκλ.

στίλβω, ἐν χρήσει κυρίως ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ.· ἀόριστ. **ἔστιλψα** Χαρίτων 2. 2, ἴδε ἐν τέλ. (Ἡ √ΣΤΙΛΒ γίνεται ΣΤΙΛΠ ἐν τῷ **στιλπ-νός**). Λάμπω, ἀκτινοβολῶ, ἀπαστράπτω, ἐπὶ ἐπιφανειῶν ἐστιλβωμένων, λαμπουσῶν, «γυαλίζω», ἧκα στίλβοντας ἐλαίῳ Ἰλ. Σ. 596· κάλλεϊ τε στίλβων καὶ εἴμασιν Γ. 392· κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβων Ὀδ. Ζ. 237· λαμπραὶ δ' ἀκτῖνες ἀπ' αὐτοῦ αἰγλῆεν στίλβουσιν, ἀκτινοβολοῦσιν, ἐξαστράπτουσιν, Ὕμν. Ὁμ. 31. 11· στ. ὅπλοις Εὐρ. Ἀνδρ. 1146· ἰδὼν στίλβοντα τὰ λάμβδα, δηλ. τὸ γράμμα λ ἐπὶ τῶν Λακεδαιμονίων ἀσπίδων, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 37· στ. νῶτον πτερύγοιν χρυσαῖν Ἀριστοφ. Ὄρν. 697· στ. ἄνθει .. ἐπωμίδας Ἀχαιὸς παρ' Ἀθην. 414D· στ. ἐν χρωμάτων ποικιλίᾳ Πλάτ. Φαίδων 110D· ἀπολ., ἐπὶ ἵππων ἐχόντων τὴν δορὰν στιλπνήν, Εὐρ. Ρῆσ. 618· ἐπὶ ἐπιδερμίδος λαμπρᾶς καὶ λείας, Θεόκρ. 2. 79, κτλ.· ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἐν κινήσει, Πλάτ. Τίμ. 59B, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 9, 18· ἐπὶ τῆς λευκῆς λάμψεως τῆς ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 3, 6· ἐπὶ τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς πλανήτας, ἀπαστράπτω, ἀκτινοβολῶ (ἀλλὰ πρβλ. **στίλβων**), ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 13, 2, π. Οὐρ. 2. 8, 10· μετὰ συστοίχ. αἰτ., στ. ἀστραπάς, ἐξακοντίζω ἀστρ., ἀστράπτω, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 480· καὶ οὕτω μεταφορ., στ. ὁμηλικίην ἐρατεινὴν Ὀρφ. Ἀργ. 1113. **2)** μεταφορ., λάμπω, εἶμαι λαμπρός, Εὐρ. Ἱππ. 195. **II**. μεταβ. = **στιλπνόω**, στίλβειν τὸ πρόσωπον Διοσκ. 111· στίλψασα τὰς παρειὰς Ἀρισταίν. 1. 25.

στίλβωμα, τό, = **στίλβωτρον**, Διοσκ. 1. 57. **II**. ἀπαστράπτον κόσμημα, Βυζ.

στίλβων, -οντος, ὁ, ὁ λαμπρός, ὁ λάμπων, ὁ ἀκτινοβόλος, ὄνομα τοῦ πλανήτου Ἑρμοῦ, Ἀριστ. π. Κόσμ. 2. 9, Πλούτ. 2. 430A, καὶ (κατ' αἰτ. **στίλβωνα**) 1029B, Κικ. Nat. D. 2. 20. **II**. ἴδε **στίλπων**.

στίλβωσις, ἡ, τὸ στιλβώνειν, κάλλυνσις, λάμπρυνσις, «γυάλισμα», γενέσθαι εἰς στ., στιλβώνομαι, Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ΚΑ', 10), Ἐκκλ.

στιλβωτής, οῦ, ὁ, ὁ στιλβώνων, λαμπρύνων, «γυαλιστής», Γλωσσ.

στίλβωτρον, τό, ἐργαλεῖον ἢ ὕλη πρὸς στίλβωσιν, καλλυντικὸν μέσον, μυρωδικόν, «βερνίκι», Διοσκ. 1. 33.

στίλη [ῑ], ἡ, σταγών, «στάλα», Λατ. stilla· μεταφορ. ὡς τὸ **στιγμή**, μικρόν τι, ὀλίγον τι, κατεκοιμήθημεν ὅσον στίλην Ἀριστοφ. Σφ. 213.

στιλπνός, ή, όν, λαμπρός, λάμπων, «γυαλιστερός», ἔερσαι Ἰλ. Ξ. 351· ὀφθαλμοὶ Ἀριστ. Φυσιογ. 6, 38· μαργαρῖται Λουκ. Εἰκόν. 9· ἐπὶ μέσων καλλυντικῶν, Διοσκ. 5. 99.

στιλπνότης, -ητος, ἡ, = **στιλβότης**, Πλούτ. 2. 921A, κτλ.

στιλπνόω, κάμνω τι στιλπνόν, στιλβώνω, «γυαλίζω», Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 8, 25, Γαλην.

στιλπνωτής, οῦ, ὁ, = **στιλβωτής**, ὅπλων Ἰω. Λυδὸς π. τ. Ρωμ. πολ. Δ', 45.

στίλπων, ἢ **στίλβων**, ὁ, Συβαρ. ὄνομα = νᾶνος, Ἀθήν. 518E.

στίλψις, εως, ἡ, (στίλβω) λάμψις, ἀκτινοβολία, «γυάλισμα», Ὠριγέν., Τζέτζ.

στίμμι ἢ **στῖμι, -ιος** ἢ **-εως**, ἢ **ιδος**, τό, Λατ. stimmi ἢ stibium, ἀντεμώνιον μετὰ θείου, ἐξ οὗ ἐλαμβάνετο μελανόν τι χρῶμα δι' οὗ αἱ γυναῖκες μάλιστα ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἔβαπτον τὰ βλέφαρα αὐτῶν ὅπως ἐπαυξήσωσι τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ὡραιότητα, Διοσκ. 5. 99, πρβλ. Πλίν. 33. 33· — ὡσαύτως, **στίμμις** ἢ **στῖμις**, ἡ, αἰτ. **στῖμιν** Ἀντιφάν. ἐν «Παροιμ.» 2, Ἴων παρὰ Πολυδ. Ε', 101. — Ἔτι δὲ καὶ νῦν εἶναι ἐν χρήσει ἐν Ἀσίᾳ ἔχον τὰ ὀνόματα cohel, surmeh.

στιμμίζω, βάπτω τὰ βλέφαρα, μελανίζω αὐτὰ μὲ **στίμμι**, Δημόκρ. παρὰ Φαβρικ. ἐν Ἑλλ. Βιβλ. 5. 337. — Μέσ., βάπτω τὰ βλέφαρά μου μαῦρα, Γαλην. 6. 439· στ. τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. Θ', 30, Ἰεζεκ. ΚΓ', 40).

στίμμις, ἡ, ἴδε **στίμμι**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στίμμισμα, τό, μέλαινα ἀλοιφὴ ἢ βαφὴ παρεσκευασμένη μὲ **στίμμι**, Ἡσύχ.

***στιξ**, ἡ, λέξει ἐν χρήσει μόνον ἐν τῇ γεν. **στιχός** Ἰλ., αἰτ. **στίχα** Σιμωνίδ. 136· καὶ ἐν τῇ ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. **στίχες**, **στίχας**· — αἱ λοιπαὶ πτώσεις παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ **στίχος**, ὅπερ ἐν πάσῃ πτώσει εἶναι ὁ συνηθέστατος τύπος παρὰ τοῖς πεζογράφοις, (ἴδε ἐν λέξ. **στείχω**)· — σειρά, γραμμή, μάλιστα στρατιωτῶν, τῆς μὲν ἧς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος Ἰλ. Π. 173· στιχὲς εἰμὶ διαμπερὲς Υ. 362, πρβλ. Σιμωνίδ. ἔνθ' ἀνωτ., — ἀλλαχοῦ ἐν τῷ πληθ., στίχες ἀνδρῶν, Τρώων, Δαναῶν Ἰλ.· ἀσπιστάων Ἰλ. Π. 173· οὕτως, Ἀσπ. Ἠρ. 170· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ πεζῶν, ἀλλ' ὡσαύτως, στ. ἡρώων τε καὶ ἵππων Ἰλ. Υ. 326· — κατὰ στίχας, κατὰ σειρὰς ἢ γραμμάς, ἵζοντο κατὰ στ. Γ. 326· ἀλλά, ἦλθε κατὰ στ., διὰ μέσου τῶν τάξεων, Π. 820, πρβλ. Ε. 590, Δ. 91· ἐπὶ ἀρχηγετῶν, θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισιν Σ. 602· — ὡσαύτως παρ' Ἀττικ. ποιηταῖς, στίχες ξένων Αἰσχύλ. Θήβ. 925· πολεμίων, Καδμείων Εὐρ. Ἡρακλ. 676, Ἱκέτ. 669· τῶν λαῶν Ἀριστοφ. Ἱππ. 163· συῶν καὶ λεόντων Ἡσ. Ἀσπ. Ἠρ. 170· γερανῶν Ἄρατ. 1031. **2)** μεταφ., ἀνέμων στίχες Πινδ. Π. 4. 373· ἐπέων στίχες, στίχοι, στροφαί, Πινδ. Π. 100· μεταγεν., νήσων στ. Διον. Π. 514· βίβλων Ἀνθ. Π. 7. 56. — Πρβλ. **στίχος**, **στιχηρός**, **στόχος**.

στίξις, ἡ, (στίζω) τὸ στίζειν, σημειοῦν δι' ὀξέος ὀργάνου, κέντημα, σημείωσις, π. χ. ἡ σημείωσις μουσικῶν φθόγγων, Auctt. Mus. **2)** ἡ θέσις στιγμῶν, Βυζ. **3)** καθόλου, στιγμὴ ἢ σημεῖον, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 221.

στῖον, τό, ἴδε **στία**.

στιπτός, ή, όν, κυρίως πατηθείς, πεπατημένος, Λατ. stipatus, στιπτὴ φυλλάς, = στιβάς, Σοφ. Φιλ. 33· καὶ οἱ Ἀχαρνεῖς παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἀχ. 180, καλοῦνται στιπτοὶ γέροντες, τραχεῖς, ἐσκληραγωγημένοι· ἕως μετ' ἀναφορᾶς πρὸς τὸ Ἀνθρακικὸς Πλάτ. Νόμ. 958Ε· τὸν βίον ἔθηκας εἰς στίχον, ἤγουν περιέγραψας τὸν βίαν ἐν ἑνὶ μόνῳ στίχῳ, Νικόστρ. ἐν Ἀδήλ. 2· — γραμμὴ πεζοῦ συγγράμματος, «ἀράδα», Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 19.

στῖχ-ουργός, ὁ, στιχογράφος, Θωμ. Μάγιστρ. ἐν λ. **ἰάμβων ἐργάτης**.

στῖχ-ουργέω, ποιῶ στίχους, Εὐστ. 32. 22.

στῖχ-ούργημα, τό, καὶ **-γία**, ἡ, ποίησις στίχων, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 324. 817.

στῖχω [ῐ], ἴδε **στείχω**.

στῖχ-ωδός, ὁ, συνηρ. ἀντὶ **στιχάοιδος**, Μέναιχμος παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Πινδ. Ν. 2. 1.

στῑῶδης, ες, (στῖον) πετρώδης, σκληρός, Λατιν. scrupulosus, Γαλην. Λεξ. Ἱππ.

στλεγγίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στλεγγίς**. Θεοπόμπ. Ἱστ. 282.

στλεγγίδο-λήκυθος, ὁ, ὁ δοῦλος ὁ φέρων τὴν τοῦ κυρίου του στλεγγίδα καὶ λήκυθον εἰς τὸ λουτρόν, Πολυδ. Γ', 154 (ὅστις καὶ φέγει τὴν λέξιν)· πρβλ. **ξυστρολήκυθος**

στλεγγίδο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν, κατασκευάζων στλεγγίδας, ξύστρας, Σουίδ.· — πρβλ. **ἀποστλ-**.

στλεγγίς, ίδος, ἡ, ἀρχαιότερον ὄνομα τῆς **ξύστρας**, (Ἑρωτιαν. Γλωσσ. Ἱππ.), «ξυστρὶ» δι' οὗ ἀπέξεον τὸ ἔλαιον μετὰ τοῦ κονιορτοῦ (γλοιός) ἀπὸ τοῦ δέρματος ἐν τῷ λουτρῷ ἢ μετὰ τὰς ἐν τῇ παλαίστρα ἀσκήσεις, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 189, Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττων 368C, πρβλ. Λεξικ. τῶν Ἀρχαιατ. σ. 141· — παροιμ. ἐπὶ πενίας, οὐδ' ἔστιν αὐτῇ στλεγγὶς οὐδὲ λήκυθος Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 14, πρβλ. Κικ. Fin. 4. 12, Πλουτ. 2. 59F· — ἐν Σπάρτῃ ἐχρῶντο καλάμῳ, ἀλλὰ συνήθως ἦτο ἐκ μετάλλου, Πλούτ. 2. 239Α, πρβλ. Διόδ. 13. 81. **II**, εἶδος τιάρας ἐπικεκοσμημένης διὰ μετάλλου (ἐπίτηκτος), Συλλ. Ἐπιγρ. 159, 9 καὶ 10, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 179· ἐκ χρυσοῦ, Πολυδ. 26. 7, 10, Ἀθήν. 128D· προβαλλομένη ὡς βραβεῖον, Ξεν. Ἀνάβ. 1. 2, 10· ἐφόρουν δὲ αὐτὴν οἱ θεωροὶ οἱ πεμπόμενοι εἴς τι μαντεῖον κατ' ἐπίσημόν τινα ἑορτήν, Ἡρακλείδ. Ταρ. παρ' Ἑρωτιαν., Γλωσσ. Ἱππ., Σωσίδ. παρ' Ἀθην. 674B· παρ' Ἀριστοφ. ἐν Θεσμ. 556, αἱ γυναῖκες λέγονται ἀντλοῦσαι οἶναν διὰ τῶν στλεγγίδων· οὕτω, τῇ στλ. κἂν ἀρύσαιτό τις Ἀριστ. Τοπ. 6, 6. 18. — Τῆς λέξεως ἀπαντῶσι πολλοὶ τύποι, **στελγὶς** Πολύδ. ἔνθ' ἀνωτ., Σουίδ., Ἐτυμολ. Μέγ.· **στλέγγος** Α. Β. 793· **στεργὶς** Ἀρτεμ. 1. 66· **στρεγγὶς** Ἡρακλείδ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Λατιν. strigil (stri-go)· ὑποκορ. **στλεγγίον**, Α. Β. 793.

στλέγγισμα, τό, ὡς τὸ **γλοιός**, τὸ ἔλαιον καὶ ὁ ῥύπος, τὰ ἀποξέσματα διὰ τῆς στλεγγίδος, Λατ. strigmentum, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 105· ἐν τῷ τύπῳ **στέλγισμα**, Λυκόφρ. 874.

στλέγγιστρον, τό, = **στλεγγίς**, Γλωσσ. ἐν τῷ τύπῳ **στέλγ-**.

στοά, ᾶς, ἡ, ὡσαύτως **στοιά** (ἐν ἀναπαίστ. στίχῳ) Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 684, 686, καὶ ἐν τινι Δωρ. ἐπιγραφῇ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2483, 22· — ἐστεγασμένος τόπος μετὰ κιόνων, μάζα, περίπατος ὑπόστεγος, Λατιν. porticus, Ἡρόδ. 3. 52, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 29., 7. 4, 31· τοιαῦται στοαὶ ἀπετέλουν συχνὰς μέρος τοῦ ναοῦ, ἀλλ' ἦσαν καὶ χωριστὰ οἰκοδομήματα ὡς τόποι συνδιαλέξεων κατὰ τὰς θερ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μᾶς ὥρας τῆς ἡμέρας, πρβλ. Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. **II.** ἐν Ἀθήναις τὸ ὄνομα τοῦτο ἔφερον πολλὰ τοιαῦτα δημόσια οἰκοδομήματα, οἷον, **1)** ἀποθήκη τις τροφίμων μάλιστα σίτου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 548· στοιὰ ἀλφιτόπωλις ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 686, πρβλ. 14. **2)** ἡ βασίλειος στ., τὸ δικαστήριον ἔνθα ἤρχευεν ὁ ἄρχων βασιλεύς, αὐτόθι 684· ἡ τοῦ βασιλέως στ. Πλάτ. Θεαίτ. 210D, πρβλ. Εὐθύφρ. 2Α, Παυσ. 1. 3, 1., 1. 14, 6, Πολυδ. Η', 85-7. **3)** ἡ Ποικίλη, Ἀνδοκ. 11. 37· ἴδε **ποικίλος** II. 3.— Ζήνων ὁ Κιτιεὺς καὶ οἱ διάδοχοι αὐτοῦ ἐδίδασκον ἐν ταύτῃ τῇ στοᾷ, ὅθεν οἱ ἰπαδοὶ αὐτοῦ ἐκλήθησαν οἱ ἀπὸ (ἐκ) τῆς στοᾶς ἢ **Στωϊκοί**, Πλούτ. 2. 879Α, Λουκ. Ἀλ. 43· καὶ σκωπτικῶς, **Στῳᾶκες** Ἑρμέας παρ' Ἀθην. 563C· — πρβλ. ὡσαύτως Πλάτ. ἐν Θεάγ. 121Α, Δημ. 918. 10, Αἰσχίν. 80. 5. **III.** μακρὰ στέγη ἢ παράπηγμα ἐστεγασμένον πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν πολιορκούντων, ὡς τὸ Λατιν. vinea, testudo, Πολύδ. 1. 48, κτλ. (Ἴσως ἐκ τῆς √ΣΤΕΓ, **στέγ-ω**, ὥστε **στοιὰ** κεῖται ἀντὶ **στογιά**, ὡς Λατιν. mai-or ἀντὶ magi-or, ai-o ἀντὶ agi-o (πρβλ. ne-g-o, ad-ag-ium), ἴδε Philolog. Soc. Transact. 6, σ. 138· — δύσκολον νὰ σχετίσῃ τις τὴν λέξιν πρὸς τὸ **στῦλος**, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Κουρτίου. Τὸ **ο** γίνεται **ω** ἐν τοῖς **στωϊκὸν**, **Στωϊκός**).

στοβάζω, ἐπιπλήττω, ὑβρίζω, κακολογῶ, καὶ **στόβασμα**, τό, ἐπίπληξις, λοιδορία, Ἡσύχ.

στοβέω, ἐπιπλήττω, λοιδορῶ, ὑβρίζω, Ἐτυμολ. Μέγ. 385. 19.

στόβος, ὁ, λοιδορία, ἄνεισος, κακολογία, Ἡσύχ. (ἐκ τοῦ **στόμφος**). **II.** = **φλυαρία**, ἀλαζονεία, κόμπος, Δυκόφρ. 395.

στοιά, ἡ, ἴδε **στοά**.

στοιβάζω, ἐπισωρεύω, συσσωματῶ, συμπυκνῶ, Λουκ. Κατάπλ. ἢ Τύραννος, 5, Ἐδδ. (Λευιτ. Α', 7)· πρβλ. **διαστοιβάζω**· — μεταφορ., ἐστοιβασμένη διάνοια Συνέσ. 42Α.

στοιβάς, **-άδος**, ἡ, = **στιβάς**, Ζωναρ.· ἴδε **στιβάς**.

στοιβάσια, ἡ, «στίβαγμα», ἐπισώρευσις, Ἐτυμολ. Μέγ. 727. 37.

στοιβάσιμος, **ον**, ὁ σεσωρευμένος ὁμοῦ, Γλωσσ.

στοιβασμός, ὁ, συσσώρευσις, Νικήτ. Χρον. 102C.

στοιβαστής, οῦ, ὁ, ὁ συσσωρεύων, ἐπισωρεύων, Γλωσσ.

στοιβή, ἡ, (στείβω) θαμνώδες φυτὸν ταὐτὸν τῷ **φέως**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 1, 3· οἱ κλάδοι αὐτοῦ ἐχρησίμευον εἰς κατασκευὴν σαρώθρων, τὴν στέγην ὀφέλλοντα .. πυθμένι στοιβῆς Ἱππῶν, 42· ὡσαύτως πρὸς περιφύλαξιν στάμνων οἴνου, Α. Β. 515. **2)** προσκεφάλαιον, στρωμάτιον, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 9, 6. **3)** «γέμισμα», Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 132· καὶ μεταφορ., «παραγέμισμα», παραπλήρωμα, λέξις τιθεμένη μόνον διὰ νὰ κατέχῃ τόπον, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1179. **4)** καθόλου, σωρός, ὄγκος, λίθων, βατρύων Εὐστ. Πονημάτ. 184. 39., 309. 41· ἐν στ. 55. 67· στ. κρεάτων 127. 77.

στοιβηδόν, Ἐπίρρ., σωρηδόν, «στοιβακτά», Σιμπλίκ. εἰς Ἀριστ. 4, σ. 30. 43 ἑκδ. Berl.

στοιβο-ειδής, ές, ἀραιός, χαῦνος, πορώδης, σπογγώδης, σάρξ Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 72.

στοΐδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στοά**, Στράβ. 396· ἀλλ' ἴδε ἐν λ. **στῴδιον**.

Στοϊκός, ἴδε **Στωϊκός**.

στοιχᾰδικός, ἡ, **όν**, παρεσκευασμένος ἐκ τοῦ φυτοῦ **στοιχάς**· στ. ὄξος Διοσκ. 5, 53 ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

στοιχαδίτης [ῑ], ὁ, παρεσκευασμένος ἐκ τοῦ φυτοῦ **στοιχάς**· οἶνος Διοσκ. 5. 54.

στοιχάς, **-άδος**, ὁ, ἡ, (στοῖχος) κατὰ στοίχους ἢ σειρὰς, ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, ὁλκάδες Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 6. 22· — αἱ Στοιχάδες (ἐξυπακ. νῆσοι) σειρὰ νήσων παρὰ τὴν Μασσαλίαν, τὰ νῦν les Isles d'Hières, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 554, Στράβ. 184· πρβλ. **Κυκλάδες**, **Σποράδες**. **2)** ἐλαῖαι στοιχάδες, ἐλαιόδενδρα (ἴσως ὡς πεφυτευμένα εἰς σειράς), τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν ἱερὰ ὡς αἱ **μορέαι**, Σόλων παρὰ Πολυδ. Ε', 36, Φιλόχ. 62. **II.** **στοιχάς**, ἡ, ἀρωματικόν τι φυτόν, Lavandula stoechas, Ὀρφ. Ἀργ. 916, Διοσκ. 3. 31.

στοιχειᾰκός, ἡ, **όν**, (**στοιχεῖον** II. 1), ὁ κατὰ γράμματα, κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν, Εὐστ. 35. 24. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, ὁ αὐτ. 83. 39. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Α', σ. 415.

στοιχειο-λάτρης, **ου**, ὁ, ὁ λατρεύων τὰ στοιχεῖα, Ἀθανάσ.

στοιχεῖον, τό, (στοῖχος) κυρίως, ἓν ἐκ πολλῶν ἀπαρτελούντων σειράν· ὅθεν, **I.** ἐν τῷ ἡλιακῷ ὡρολογίῳ, ἡ σκιὰ τοῦ γνώμονος ἡ χωροῦσα κανονικῶς ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν, ὅταν ἡ δεκάπουν τὸ στ., ὅταν ἡ σκιὰ εἶναι δέκα ποδῶν τὸ μέγεθος, δηλ. ὅταν ὁ ἥλιος δύῃ, ὅτε περίπου εἶναι καιρὸς δείπνου, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 652, ἴδε Σχολ.· οὕτως, ὀπηνίκ' ἂν εἴκοσι ποδῶν .. τὸ στ. ᾖ Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 1· στοιχεῖον· ἡ σκιὰ Φιλήμ. παρὰ Φωτ. **II.** καθόλου, μέρος τι σειρᾶς, μέρος στοιχειωδές τινος, στοιχεῖον (διαίρετον τῷ εἴδει Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 3, 1, πρβλ. π. Οὐρ. 3. 3, 1)· — ἐντεῦθεν, **1)** ἁπλοῦς τις ἦχος τῆς φωνῆς θεωρούμενος ὡς μέρος στοιχειῶδες τῆς γλώσσης, Πλάτ. Κρατ. 424D· τὸ ῥῶ τὸ στ. αὐτόθι 426D· γραμμάτων στ. καὶ συλλαβάς ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 202Ε· στ. ἐστὶ φωνὴ ἀδιαίρετος Ἀριστ. Ποιητ. 20, 2· — ὅθεν κυρίως εἰπεῖν τὰ **στοιχεῖα** ἦσαν διάφορα τῶν **γραμμάτων**, ὡς ὁ Πρισκιανὸς διακρίνει τὰ elementa (ἢ elementa litterarum) ἀπὸ τῶν litterae, στοιχειώδεις ἦχοι καὶ γράμματα· — κατὰ στοιχεῖον, κατὰ τὴν τάξιν τῶν γραμμάτων, ἀλφαβητικῶς, Ἀνθ. Π. 11. 15, Πλούτ. 2. 422Ε. **2)** ἐν τῇ Φυσικῇ, **στοιχεῖα** ἐκαλοῦντο τὰ στοιχειώδη μέρη τὰ ἀποτελοῦντα τὰ ὑλικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἠλάττωσεν εἰς τέσσαρα καλέσας αὐτὰ **ριζώματα**, ἴδε Sturz εἰς Ἐμπεδ. σ. 255 κἑξ.· τὴν δὲ λέξιν **στοιχεῖα** μετεχειρίσθη πρῶτος ὁ Πλάτων, τὰ πρῶτα οἷον περὶ στ., ἐξ ὧν ἡμεῖς τε ξυγκείμεθα καὶ τἆλλα Θεαίτ. 201Ε· τὰ τῶν πάντων στ. Πολιτ. 278C· αὐτὰ τιθέμενοι στ. τοῦ παντὸς Τίμ. 48Β, πρβλ. Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 8, 3, Μετὰ τὰ Φυσ. 2, 3, 2, Διογ. Α. 3. 24, Bentl. εἰς Φάλ. σ. 523· στ. σωματικὰ Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 1, 1· ἰσοδύναμον τῷ ἀρχαί, Θαλῆς παρὰ Πλουτ. 2. 875D, Ἀναξίμ. παρὰ Διογ. Α. 2. 1, Ἀριστ. Φυσ. 1. 5, 6, Μετὰ τὰ Φυσ. 12. 10, 5, κ. ἀλλ.· ἀλλ' ὁ Ἀριστ. διακρίνει καὶ **στοιχεῖον** ἀπὸ τοῦ **ἀρχή** ὡς ἧττον περιληπτικόν, καὶ λαμβάνει τὸ **στοιχεῖον** ὡς σημαῖνον τὴν ὑλικὴν αἰτίαν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀρχὴν (τὴν μορφοῦσαν ἢ κινοῦσαν), Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 1, 1., 4. 3, 1., 6. 17, 12· αἰθήρ, κόσμου στ. ἄριστον Ὀρφ. Ὕμν. 4. 4· ἀγγελικὲς στ., ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Βάῤῥ. 71. 4. **3)** ὡσαύτως τὰ στοιχεῖα τῆς γνώσεως καὶ τῶν ἐπιστημῶν, ἐν τῇ Γεωμετρίᾳ, σημεῖα, γραμμαί, ἐπιφάνειαι, Ἀριστ. Κατηγ. 12, 3, Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 3· ἐν τῇ ἀριθμητικῇ, ἡ μονάς, αὐτόθι· ἐν τῇ γραμματικῇ, στ. τῆς λέξεως, τὰ μέρη τοῦ λόγου, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 20, 1, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 2· ἐν τῇ Λογικῇ, αἱ μείζονες προτάσεις τῶν συλλογισμῶν, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 3, 3· ἐν τῇ Ῥητορικῇ, κοινοὶ τόποι, ὁ αὐτ. ἐν Ῥητ. 1. 6, 1., 2. 22, 13. **4)** καθόλου, ἁπλῆ ἢ στοιχειώδης ἀρχή, ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶν στ., ἀπὸ τῶν πρώτων ἀρχῶν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 1· χρηστῆς πολιτείας στ. Ἰσοκρ. 18Α· τὸ πολλάκις εἰρημένον μέγιστον στ. Ἀριστ. Πολ. 5. 9, 5· τὸ νόμισμα στ. καὶ πέρας τῆς ἀλλαγῆς, πρώτη ἀρχὴ ἢ ὅρος, αὐτόθι 1. 9, 12· στ. τῆς ὅλης τέχνης Νικόλ. ἐν Ἀδήλ. 1. 30. **5)** παρὰ τοῖς μεταγεν. οἱ πλανῆται ἐκαλοῦντο **στοιχεῖα**, Ἐκκλ., ἴδε Vales. εἰς Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 3. 31, Μανέθων 4. 624· μάλιστα δὲ οἱ ἀστερισμοὶ τοῦ Ζῳδιακοῦ κύκλου, Διογ. Α. 6. 102· πρβλ. **στοιχείωμα**. — Ἴδε πλείονα παρὰ τῷ M. Müller, Science of Lang. 2, σελ. 97 κἑξ., καὶ Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ζ', σ. 42.

στοιχειόω, διδάσκω τὰ πρῶτα στοιχεῖα, καταρτίζω ἢ διδάσκω στοιχειωδῶς, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1036Α. — Παθητ., ἀσκοῦμαι, παιδεύομαι, Ἐκκλ. **II.** μαγεύω, «στοιχειώνω», Τζέτζ. εἰς Ἰλ. σ. 93.— Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ζ', σ. 42.

στοιχειώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς στοιχεῖον, ἀποτελῶν τὴν ἀρχικὴν βάσιν, Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 1, 15· ὑπερθετ. **στοιχειωδέστατος** ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 8, 3· συγκρ. **-έστερος** Πλούτ. 2. 1004Α· μάλιστα τῆς γραμματικῆς, τὰ στ. μόρια Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 22.— Ἐπίρρ. **-δῶς**, Διογ. Α. 7. 131., 10. 34.— Πρβλ. **στοιχώδης**.

στοιχείωμα, τό, στοιχεῖον, ἀρχή, προπαίδευμα, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 36. **II.** ἐν τῷ πληθ., τὰ σημεῖα τοῦ Ζῳδιακοῦ κύκλου· — ὅθεν **στοιχειωματικοί**, οἱ, οἱ ἐκ τῶν ζῳδιακῶν σημείων προλέγοντες τὴν τύχην κατὰ τὴν γέννησίν τινος, Πτολεμ., Βυζ.

στοιχείωσις, **εως**, ἡ, στοιχειώδης, προκαταρκτικὴ διδασκαλία, στοιχειώδης πραγματεία, Διογ. Α. 10. 37· αἱ στοιχειώσεις, σύγγραμμά τι τοῦ Ἐπικούρου, αὐτόθι 44· — τὰ ἀλφάβητον, Ἐπιφάν. **II.** μάγευμα, μαγεία, Βυζ.

στοιχειωτής, οῦ, ὁ, διδάσκαλος τῶν στοιχείων, προπαιδευτής, ἐπὶ τῶν γραμματικῶν, Ἀπολλ. π. Συντάξ. σ. 303, Ρήτωρ. (Walz.) 7, 2, σελ. 903.— Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ζ', σ. 42.

στοιχειωτικός, ἡ, **όν**, στοιχειώδης, Διογ. Α. 10. 30· διδαχή, φιλοσοφία Κλήμ. Ἀλ. 673, 771. **II.** μαγικός, Βυζ. — Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ζ', σ. 46.

στοιχέω, μέλλ. **-ήσω** (στοῖχος) πορεύομαι κατὰ στοῖχον ἢ γραμμήν, ἐπὶ κυμάτων, Ἀλκαῖ. 11 Λίτ.· μὴ ἐγκαταλιπεῖν τὸν παραστάτην, ᾧ στοιχοίη, παρ' ᾧ ἔπρεπε νὰ βαδίζῃ ἢ ἵστατο μαχόμενος,— εἰλημμένον ἐκ τοῦ ἄρκου τοῦ Ἀθηναίου πολίτου, παρὰ Στοβ. 243. 21, Πολυβ. Γ', 105· — ἀντεύθεν, βαίνω ἐν τάξει μάχης, Ξεν. Κύρ. 6. 3. 34, Ἱππαρχ. 5. 7· — ἀρχόμαι κατὰ στοίχους ἢ σειράς, Ἰακώβ. εἰς Φιλοστρ. Εἰκόν. 647· εἶμαι διηυθετημένος κατὰ σειράς, ἐπὶ φύλλων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 5, πρβλ. 3. 5, 3· κατὰ τὸ στοιχοῦν, ἐν συνεπείᾳ, Ἀριστ. π. Ἑρμην. 10, 3. **II.** μετὰ δοτ., ἀποτελῶ στοιχεῖον ἢ γραμμήν, βαίνω παρά τινι, ὑποτάσσομαι εἴς τινα, τῇ προθέσει τῆς συγκλήτου Πολύβ. 28. 5, 6· ταῖς πλείσταις γνώμαις Διον. Ἁλ. 6. 65· τῷ γεμίσματι Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 178· τοῖς προειρημένοις φιλοσόφοις αὐτόθι 11. 59· τῷ κανόνι τούτῳ Ἐπικτ. πρ. Γαλ. ε', 23,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρβλ. πρὸς Φιλιππ. γ', 16· τοῖς ἴχνεσι Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. δ', 12· μιᾷ στ., ἀρκοῦμαι εἰς μίαν σύζυγον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 773. **III.** στοιχεῖς φυλάσσων τὸν νόμον, φυλάττεις αὐτὸν κανονικῶς, ταχτικῶς, Πράξ. Ἀποστ. κα', 24.

στοιχ-ηγορέω, λέγω ἐν κανονικῇ τάξει, κατὰ σειράν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 430.

στοιχηδίς, Ἐπίρρ. = τῷ ἑπομ., Θεογνώστ. Καν. 163.

στοιχηδόν, Ἐπίρρ., κατὰ σειράν, «ἀραδιαστά», Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 6, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 12, 7, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1004.

στοίχημα, τό, συμφωνία, ὑπόσχεσις, Βυζ. — παρακαταθήκη, Εὐστ. 1312. 21.

στοιχητέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει νὰ συμφωνήσῃ, Εὐστ. Παρεκβολ. 49. 80.

στοιχιαῖος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς μίαν σειράν ἢ στρῶμα, ἐν τοιχοδομίᾳ, Ἐπιγρ. παρὰ Müller Munim. Ath. σ. 36.

στοιχίζω, θέτω εἰς στοῖχον, «ἀραδιάζω», ἰδίως, ἐμπήγω κατὰ σειρὰν πασσάλους μετὰ βρόχων ὅπως ἐγκλείσω τὸ θήραμα εἰς αὐτούς, Ξεν. Κυν. 6, 8· πρβλ. **στοῖχος** II, **περιστοιχίζω.** — Παθ., τίθεμαι κατὰ σειράς, γραμμάς, Ἔβδ. (Ἰεζεκ. ΜΒ', 3) **II.** κατατάσσω, διατάσσω, διευθετῶ συστηματικῶς, τρόπους μαντικῆς Αἰσχύλ. Ἱκ. 484· πρβλ. **διαστοιχίζομαι.**

στοιχισμός, ὁ, ἡ διὰ βρόχων θηρευτικῶν κύκλωσις, Πολυδ. Ε', 36.

στοιχο-μῡθέω, = **στοιχηγορέω,** Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 429, Φώτ. — Καθ' Ἡσύχ. «τὸ ἑρεξῆς λέγειν. καὶ ἀδολεσχεῖν».

στοῖχος, ὁ, (**στείχω,** πρβλ. **στίχος**) σειρά, «ἀράδα», στοῖχοι τῶν ἀνοδοθρῶν, σειρὰ βαλμίδων, κλῖμαξ, Ἡρόδ. 2. 125· ἰδίως, σειρὰ ἀνθρώπων ἑσταμένων τοῦ ἑνὸς ὄπισθεν τοῦ ἄλλου, οἷον ἐν παμπῇ, ἐπὶ στοίχου = στοιχηδόν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 756· κατὰ στοῖχον Θουκ. 2. 102· κατὰ στοίχους Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 45· — οὕτως, ἐπὶ πλοίων, γραμμή, ἐν στοίχοις τρισὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 366· ἐπὶ στρατιωτῶν, γραμμή, Θουκ. 4. 47· διὰ στοίχων παρατάσσεσθαι Δίων Κ. 63. 4· ἐπὶ ἑλάφων νηχομένων, Ὀππ. Κυν. 2. 226· ἐπὶ τῶν σειρῶν τοῦ χοροῦ ἐν Ἑλληνικαῖς δράμασι, Πολυδ. Δ', 108, 109· — σειρά, ζώνη ἢ στρῶμα πλίνθων, κτλ., ἐν τοιχοδομίᾳ, Ἐπιγραφὴ παρὰ τῷ Müller Munim. Ath. σ. 36, ἴδε **στοιχιαῖος·** — ἀριθμητικὴ σειρά, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 6, 2. **III** σειρὰ πασσάλων μετὰ βρόχων πρὸς σύλληψιν τοῦ θηράματος, Ξεν. Κυν. 6. 10 καὶ 21.

στοιχώδης, ες, (εἶδος) ὁ κατὰ στοίχους ἢ σειρὰς τεταγμένος, «ἀραδιαστός», «κριθὴ στ., ἔχουσα τοὺς κόκκους κατὰ σειρὰν τὸν ἕνα ὑπὸ τὸν ἄλλον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 4, 2 (κοινῶς **στοιχειώδης**).

στολ-άρχης, ου, ὁ, = **στόλαρχος,** Ἀνθ. Π. παράρτ. 204, Ἡσύχ.

στολαρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ θέσις τοῦ στολάρχου, Μανασσ. Χρον. 2911.

στόλ-αρχος, ὁ, ὁ διοικητὴς στόλου, ναύαρχος, Πολυδ. Α', 119.

στολάς, -άδος, ἡ, (**στόλος** I. 3) ἡ ἐν πυκνῇ παραταξει κινουμένη, «ἀραδιαστά», Λίβυες οἰωνοὶ στολάδες Εὐρ. Ἑλ. 1480· ὁ Ald. στοχάδες, ἐν γραμμῇ. — Πρβλ. **στολάς.**

στολή, ἡ, Αἰολ. **σπολλά** ὃ ἴδε· (στέλλω)· — στολισμός, παρασκευή, καταρτισμός, στρατοῦ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 764. **2)** ὡς τὸ **στόλος** I. 3, ὁπλισμός, ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 1018. **II** στολισμός, ἐνδυμασία, ἔνδυμα, ἱματισμός, αὐτόθι 192· συχν. παρὰ Σοφ. καὶ Εὐρ.· στολὴν ἱππάδα ἐσταλμένοι Ἡρόδ. 1. 80· στ. ἱππική Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 846· Σκυθικὴ Ἡρόδ. 4. 78· Θρηικία Εὐρ. Ῥῆσ. 313· Μηδικὴ Ξεν. Κύρ. 8. 1, 40· γυναικεία Ἀριστοφ. Θεσμ. 851, πρβλ. 92· τοξικὴ Πλάτ. Νόμ. 833Β, κτλ.· πρβλ. **Ἑλλὴν** Π· — μεταφορ., ἐπὶ πτηνῶν, στ. πτερῶν Ἀχιλλ. Τάτ. 1. 15. **2)** ἔνδυμα, φόρεμα, ἐσθής, Λατ. stola, Σοφ. Ο. Κ. 1357, 1597, Εὐρ., κλπ.· στ. θηρός, ἡ λεοντῆ ἣν ἐφόρει ὁ Ἡρακλῆς, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 465· ἐν στ. περιπατεῖν, ἐνδεδυμένος τελείως, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 1. 7, πρβλ. Εὐαγγ. κ. Μᾶρκ. ιϐ', 38.

στολίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στολίς,** Αἰν. Τακτ. 29.

στολῐδοῦμαι, μέσ., ἐνδύομαί τι, «σταλίζομαι» μέ τι, νεβρίδα στολιδωσαμένα Εὐρ. Φοίν. 1754.

στολῐδωθής, ες, ὁ πλήρης πτυχῶν, συνεπτυγμένος, «σουφρωτός», Ἱππ. π. Ἄρθρ. 826, ἐν τῷ συγκρ. **-έστερος.**

στολίδωμα, τό, πτυχή, «σοῦφρα», «λάξα», πέπλου Ἀνθ. Π. 5. 104.

στολῐδωτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **στολιδοῦμαι** (**στολὶς** II), στ. χιτών, μακρὸς χιτών, σχηματίζων πολλὰς πτυχάς, ὡς βλέπομεν ἐν πολλοῖς τῶν ἀρχαίων ἀγαλμάτων, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 2· πρβλ. Πολυδ. Ζ', 54.

στολίζω, μέλλ. **-ίσω,** (στολὶς) ὡς τὸ **στέλλω,** παρασκευάζω, ἐξοπλίζω, ἑτοιμάζω· στολίσας νηὸς πτερά, περιστείλας, συστείλας τὰ ἱστία, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 626. **2)** παρασκευάζω, ἐνδύω, στολίζω, τινά τινι Ἀνακρεόντ. 15. 29· τινὰ Πλούτ. 2. 366F. — Παθητ., ἐστολισμένος δορί, ὡπλισμένος μὲ δόρυ, Εὐρ. Ἱκέτ. 659· νῆες σημείοις ἑστ. Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 255· νυμφικῶς ἑστ. Ἀχιλλ. Τάτ. 3. 7· ἑστ. στολὴν βασιλικὴν Ἔβδ. (Ἐσθ. Η' (Θ'), 15)· ἀπολ., ἐστολισμένος, ἐνδεδυμένος τελείως, αὐτόθι (Α' Ἔσδρ. Α', 2, κτλ., πρβλ. Ἐσθ. Δ', 4, Ϛ', 9). **3)** μεταφορ., κοσμῶ, στολίζω, τί τινι Ἀνθ. Π. 9. 214. **II.** εἶμαι στολιστής, Συλλ. Ἐπιγρ. 481. 9. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 276.

στόλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στολὴ** II, ἐλαφρὸν καὶ πενιχρὸν ἔνδυμα, ἐπὶ τοῦ ἱματίου τῶν φιλοσόφων, Ἀνθ. Π. 11. 157, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 23, 35.

στολίς, -ῖδος, ἡ, = **στολὴ** II, ἔνδυμα, ἐσθής, Εὐρ. Φοίν. 1491, Ἀνθ. Π. 7. 27, κτλ.· νεβρῶν σταλίδες, δηλ. νεβρίδες φορούμεναι ὡς ἐνδύματα, Εὐρ. Ἑλ. 1539. **2)** νηῶν στολίδες, ἱστία, Ἀνθ. Π. 10. 6· — ἀλλά, **στολὶς** ἄκρα = **ἀκροστόλιον** (ὃ ἴδε), Ἐρατοσθ. Καταστ. 35. **II.** ἐν τῷ πληθ., πτυχαί, «τσακίσματα» ἐνδύματος, πέπλων Εὐρ. Βάκχ. 936· τῶν ἀνδριάντων Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 35· πρβλ. **στολιδωτός·** οὕτως, ἐπὶ τῶν ῥυτίδων ἢ πτυχῶν τῆς μήτρας καὶ ἄλλων μερῶν, Ἰατρ.· ὡσαύτως αἱ πτυχαὶ ἢ ῥυτίδες συγκεφρωμένου μετώπου, Πλούτ. 2. 64Α, πρβλ. Πολυδ. Β', 46.

στόλισις, εως, ἡ, ἔνδυμα, ἀμφίεσις, Φίλων 2. 157.

στόλισμα, τό, ἔνδυμα, μανδύας, Εὐρ. Ἑκ. 1156.

στολισμός, ὁ, τὸ στολίζειν, περιβάλλειν δι' ἐνδύματος, στ. θεῶν Ἐπιγρ. Rosett. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 4697. 6, πρβλ. 8795. **2)** ἐνδυμασία, ἱματισμός, Ἔβδ. (Β' Παραλ. Θ', 4, κ. ἀλλ.).

στολιστήριον, τό, τόπος ἔνθα οἱ ἱερεῖς περιβάλλονται τὰς ἱερατικὰς των στολὰς ἢ ἐνδύουσι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, Πλούτ. 2. 359Α, πρβλ. Wytt. 352Β.

στολιστής, οῦ, ὁ, = **ἱεροστόλος,** Πλούτ. 2. 366Ε, Κλήμ. Ἀλ. 758· — θηλ. **στολίστρια,** ἡ, Μανασσ. Χρον. 6096. — Πρβλ. **πρωτοστολιστής.**

στολμός, ὁ, = **στολή,** ἔνδυμα, ἐνδυμασία, «σταλισμὸς» Ἡσύχ., Εὐρ. Ἱκέτ. 1055· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ προσδιορισμοῦ, πρόστερνοι στ. πέπλων Αἰσχύλ. Χο. 29· μέλανα στ. πέπλων Εὐρ. Ἄλκ. 215, πρβλ. 819, 923· ὡσαύτως, στ. τε χρωτὸς τῶνδε .. πέπλων Εὐρ. Ἀνδρ. 148· ὡσαύτως, ἐπὶ στεφάνων, στεφέων ἱερούς στ. ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 258, πρβλ. Ἡρ. Μαιν. 526· — ὡσαύτως, ἐπὶ ἱστίων, στολμοί τε λαίφους Αἰσχύλ. Ἱκ. 715.

στολο-δρομέω, πλέω εἰς μίαν γραμμήν, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 26 Α.

στόλοκρος, ον, ἐπὶ ἐριφίου ἔχοντος ἄγκους τινὰς ἀντὶ κεράτων, «κουτσοκέρης», Ἡσύχ., 'cui frons turgida cornibus'· τὸ στόλοκρον, τὸ ἄγκωμα τοῦ μικροῦ κέρατος, ἔκφυσις κέρατος, Φώτ. **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, φαλακρός, Ἡσύχ.· μεταφορ., ἄσχημος, ἄξεστος, ὁ αὐτ.

στόλος, ὁ, (στέλλω) παρασκευή, ἑτοιμασία, ἰδίως ἡ εἰς πόλεμον, ἐξοπλισμὸς καὶ ἐκστρατεία κατὰ γῆν ἢ (συνηθέστερον) κατὰ θάλασσαν, συχν. παρ' Ἡροδ., στόλον .. οὐκέτι κατὰ θάλασσαν .., ἀλλὰ κατ' ἤπειρον 5. 64· συχν. μετὰ τῆς ἐπὶ μετ' αἰτ., ὁ ἐπ' Αἰθίοπας στ. 3. 25· ἐπὶ Λυδίην στρατιῆς μέγας στόλος 4. 145· ὡσαύτως, ὁ στ. ἐστὶν εἰς Πισίδας Ξεν. Ἀν. 3. 1, 9, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 1141· οὕτως, ὁ πρὸς Ἴλιον στ. Σοφ. Φιλ. 247· οὔτε τοῦ πρώτου στ. αὐτόθι 73· στόλον αἴρειν Αἰσχύλ. Πέρσ. 795, Εὐρ. Ἑκ. 1141· τεθριππόβαμον στ., παρασκευὴ καὶ συνοδεία μὲ τέθριππον, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 989. **2)** καθόλου, ὁδοιπορία ἢ (συχνότερον) ταξείδιον, Σοφ. Φιλ. 499· οὗ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στ. αὐτόθι 490· στ. ποιεῖσθαι Ξεν. Ἀν. 1. 3, 16· πλεῦσαι Σοφ. Φιλ. 1037· ἰδίῳ στόλῳ, ταξειδεύων ἰδιαιτέρως, ἀναλαβὼν τὸ ταξείδιον τοῦτο μόνος, αὐτοβούλως, ἀντίθετον τῷ δημοσίῳ ἢ καινῷ στ., Ἡρόδ. 5. 63., 6. 39, πρβλ. Θουκ. 8. 9· μεταφορ., εὐανθέα στ. ἀναβαίνειν Πινδ. Π. 2. 114· ἐλευθέρῳ στόλῳ, ἐλευθέρως πορευόμενος, αὐτόθι 8. 141· πατρῷον στόλον, ἐπιρρηματικῶς, πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός, Soph. Aj. εἰς Σοφ. Τρ. 562. **β)** ὁ σκοπὸς ἢ ἡ αἰτία τοῦ ταξειδίου, ἀποστολή, Σοφ. Ο. Κ. 358· τινὶ στόλῳ προσέσχες .., πόθεν πλέων; πρὸς δ' ὁ Νεοπτόλεμος ἀποκρίνεται, ἐξ Ἰλίου .. ναυστολῶ Σοφ. Φιλ. 244· ὁ δὲ στ. νῷν ἔστι παρὰ τὸν Ἠρέα Ἀριστοφ. Ὄρν. 46. **3)** ὁπλισμός, ἐξοπλισμός, στρατιά, Ἡρόδ. 5. 64· τὸν ἑπτάλοχον στ., ἐπὶ τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, Σοφ. Ο. Κ. 1305, πρβλ. Τρ. 226, 496, κτλ.· — ἡ, θαλασσία δύναμις, στόλος πλοίων, Ἡρόδ. 1. 4., 5. 43· στ. χιλιοναύτης, ἐπὶ τῆς ἐναντίον τῆς Τροίας ἐκστρατείας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 45, πρβλ. 577· ναυβάτῃ στόλῳ Σοφ. Φιλ. 270· οὐ πολλῷ στόλῳ, δηλ. μὲ ἓν μόναν πλοῖον, αὐτόθι 547, πρβλ. 561· νεῶν στ. Θουκ. 1. 31· στ. ἀγείρειν αὐτόθι 9· συναγείρειν Ἡρόδ. 1. 4· ἀντίθετ. τῷ καταλύειν, ὁ αὐτ. 7. 16, 2· καθόλου, συνοδεία συμμορία, στρατός, συχν. ἐν ταῖς Ἱκέτισι τοῦ Αἰσχύλ., οἷον 2, 29· παίδων, γυναικῶν, πρεσβυτίδων ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 1027, πρβλ. 856· νοσεῖ δέ μοι πρόπας στόλος, ἅπας ὁ λαός, Σοφ. Ο. Τ. 169. **4)** παγκρατίου στ., περιφρ. ἀντὶ τοῦ **παγκράτιον,** Πινδ. Ν. 3. 27· στ. λόγων, διήγημα, Ἐμπεδ. 87. **II** παράρτημα, ἔκφυμα, στ. ὀμφαλώδης Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 6· τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπολειπόμενον μικρὸν τεμάχιον μετὰ τὴν ἐκτομὴν τῆς οὐρᾶς ἐν τοῖς ζῴοις, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 14, 5· σμικροῦ γ' ἕνεκεν [κέρκου] ἔχουσί τινα στόλον αὐτόθι 4. 10, 52. **2)** = **ἔμβολον**, τὸ ἔμβολον πλοίου οὗ τὸ ἔσχατον ἄκρον ἐκαλεῖτο **ἀκροστόλιον**, Πινδ. Π. 2. 114· ἦτο δὲ κεκαλυμμένον διὰ πλακῶν χαλκοῦ, χαλκήρης στόλος Αἰσχύλ. Πέρσ. 408, πρβλ. Ἑρμην. εἰς Εὐρ. Ι. Τ. 1135· δώδεκα στόλοι ναῶν, ἀντὶ δώδεκα νᾶες, Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 277· δρυοπαγὴς στ. = πάσσαλος, Σοφ. ('Αποσπ. 629) παρ' Ἡσυχ.

στολυξώδης· «μικρολόγος» Ἡσύχ.

στόμα, τό, Δωρικ. **στύμα** Θεόκρ. 29. 25· (ἴδε ἐν τέλ.)· — τὸ στόμα, Λατ. os, Ἰλ. Ξ. 467, κτλ.· σύν τε στόμ' ἐρεῖσαι Ὀδ. Λ. 425· ἱμείρου γκυκεροῦ στ. Σόλων 21· ἐπὶ ζῴων, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 146, 389, κτλ., Σοφ. Φιλ. 1156· — ὁ πληθ. εἶναι ἐνίοτε ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ, ὡς τὸ Λατ. ora, ἀμφιπίπτων στόμασιν, ἐπὶ φιλήματος, Σοφ. Τρ. 938, καὶ συχν. παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1607, Νικ. Ἀλεξιφ. 210, 240, κτλ.· — μεταφορ., στόμα πτολέμοιο, ὑσμίνης, τὸ στόμα, τὰ «δόντια» τῆς μάχης, οἷον ἀγρίου τινὸς θηρίου, Ἰλ. Κ. 8, Υ. 359 (ἀλλὰ πρβλ. κατωτ. ΙΙΙ. 1). **2)** ἰδίως, τὸ στόμα ὡς ὄργανον τῆς φωνῆς τῆς γλώσσης, δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' Β. 489· βραχύ μοι στ. πάντ' ἀνᾱγήσασθαι Πινδ. Ν. 10. 35· συχν. παρὰ Τραγικ., στ. θηλυνθῆναι Σοφ. Αἴ. 651 (ἴδε κατωτ.)· στ. τὸ δῖον, τὸ τοῦ Διός, Αἰσχύλ. Πρ. 1032· τὸ Φοίβου θεῖον ἀψευδὲς στ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 281, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 603· τὸ στρογγύλον τοῦ στόματος Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 397· ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν στόμα, τὸ στόμα, τὸ ὄργανον τῶν Μουσῶν, Θεόκρ. 7. 37, πρβλ. Μόσχ. 3. 73· Πιερίδων τὸ σοφὸν στ., ἐπὶ τοῦ Ὁμήρου, Ἀνθ. Π. 7. 4, πρβλ. 7. 6., 7. 75., 9. 184· — ἀκολούθως ἐνίοτε ἐπὶ τῆς σημασίας λαλιά, ὁμιλία, λόγοι, Σοφ. Ο. Τ. 426, 706, Ο. Κ. 132, κτλ.· εἰς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον στ. αὐτόθι 981· κἂν φέρῃ καλὸν στ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 669· τὸ σὸν .. στ. ἐλεινὸν ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 671· διδόναι στ καὶ σοφίαν Εὐαγγ. κ. Λουκ. κα', 15· ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ ἑνὸς προσώπου ὁμιλοῦντος, Σοφ. Ο. Τ. 1219· — ἰδιαίτεραι φράσεις: οἴγειν στ. Αἰσχύλ. Πρ. 611· λύειν, δαίρειν στόμα Εὐρ. Ἱππ. 1060, Ἰσοκρ. 252C, Δημ. 375. 15· κοιμᾶν στόμα, δηλ. τηρεῖν σιγήν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1247. 293· ἴσχε δακὼν στ. σὸν Σοφ. Τρ. 977· ὀδόντι πρὶε τὸ στ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 777· οὕτω, στόμα κλείειν, ἐπέχειν Εὐρ. Φοίν. 865, Ἐκ. 1283· σῖγ' ἔχειν στ. ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 660· εὖ ἔχειν = εὐφημεῖν, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 117· δάκνειν στ., τηρῶ ἐξ ἀνάγκης σιωπὴν (πρβλ. **ὀδάξ**), Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 293· — ἴδε ἐν λ. **θηλύνω**· συγκλείσας Ἀριστοφ. Θεσμ. 40. **3)** μετὰ προθ., **α)** ἀνὰ στόμα ἔχειν, ἔχω συνεχῶς εἰς τὸ στόμα μου εἴτε πρὸς καλὸν εἴτε πρὸς κακόν, Εὐρ. Ἠλ. 80· ἀνὰ στ. καὶ διὰ γλώσσης ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 95. **β)** ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, ὡς τὸ ἀπὸ γλώσσης, ἀπὸ τὸ στόμα, δηλ. ἐκ μνήμης (πρβλ. ἀπὸ χειρός), Πλάτ. Θεαίτ. 142D, Ξεν. Ἀπομν. 3. 6, 9, Φιλήμ. ἐν «Νεμ.» 1, κτλ. **γ)** διὰ στόμα λέγειν Αἰσχύλ. Θήβ. 579, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 103· (οὕτω, κατὰ τὸ στ. ᾄδειν Ἀριστοφ. Νεφ. 158)· διὰ στόμα ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 855· οἶκτος ἦν διὰ στόμα, ἦτο εἰς τὸ στόμα ἑκάστου, Αἰσχύλ. Θήβ. 51· πᾶσι διὰ στόματος, εἶναι ἡ κοινὴ ὁμιλία, Θεόκρ. 12. 21, πρβλ. Θέογν. 18. **δ)** ἐν στόμασιν ἢ στόματι ἔχειν Ἡρόδ. 3. 157, 6. 136· πολλῶν κεῖσθαι ἐν στόμασιν Θέογν. 240· ἐν τῷ στ. λέγειν Ἀριστοφ. Ἀχ. 198. **ε)** ἐξ ἑνὸς στ., μιᾷ φωνῇ, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 670, Πλάτ. Πολ. 364A· οὕτως, ὡς ἀφ' ἑνὸς στόματος Ἀνθ. Π. 11. 159. **ζ)** ἐπὶ στόμα, κατὰ πρόσωπον, «κατάμουτρα», ἐξεκυλίσθη πρηνὴς .. ἐπὶ στ. Ἰλ. Ζ. 43, Π. 410· ἐπὶ στ. πίπτειν Πλουτ. Ἀρτοξ. 29, κτλ.· — ὡσαύτως, ὅ τι ἦλθεν ἐπὶ στ., ὅ,τι ἦλθεν ὑπεράνω πάντων, Λατ. quicquid in buccam venerit, Πλάτ. Πολ. 563C, Schäf. εἰς Διον. Ἀλ. π. Συνθ. σ. 13· περὶ τοῦ υς ἐπὶ στ., ἴδε **βοῦς** IV. **η)** κατὰ στόμα, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, Λατιν. adversa fronte, Ἡρόδ. 8. 11, Εὐρ. Ἡρακλ. 801, Ρῆσ. 409, πρβλ. Ξεν. Ἀνάβ. 5. 2, 26· κατὰ στ. τινός, συγκρουόμενος πρός τινα, Πλάτ. Νόμ. 855D· ἴδε ἀνωτέρ.

ΙΙ. στ. ποταμοῦ, τὸ στόμιον, αἱ ἐκβολαὶ ποταμοῦ, Λατ. ostia, Ἰλ. Μ. 24, Ὀδ. Ε. 441, Αἰσχύλ. Πρ. 847, κτλ.· οὕτως, ἠιόνος στ. μακρόν, τὸ ἐκτεταμένον στόμιον τῆς παραλίας, Ἰλ. Ξ. 36, πρβλ. Ὀδ. Κ. 90, Ἡρόδ. 2. 17· στ. τοῦ Πόντου, Λατιν. fauces Ponti, ὁ αὐτ. 4. 86, πρβλ. Θουκ. 4. 49, 102· τὸ στ. τῆς ἐσβολῆς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1107· — ἀλλ' ὡσαύτως, χάσμα ἢ ῥῆγμα ἐν τῇ γῇ ἢ ἐν βράχῳ, ἐξ οὗ ἐκρέει ὕδωρ, ῥυάκιον, Ἡρόδ. 1. 202· τὸ ἄνω, τὸ κάτω στ. τοῦ ὀρύγματος, τὸ πλάτος τῆς τάφρου εἰς τὸ ἄνω μέρος, εἰς τὸν πυθμένα, (πρβλ. gape, gap), ὁ αὐτ. 7. 23, 37. **2)** ἄνοιγμα, ἔξοδος ἢ εἴσοδος, ἀργαλέον στ. λαύρης Ὀδ. Χ. 137· στ. τῆς ἀγυιᾶς Ξεν. Κύρ. 2, 4, 4· στ. φρέατος ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 4. 5, 25· καδίσκου Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 231, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 251· χθόνιον Ἅιδα στ. Πινδ. Π. 4. 44· διεξόδων Πλάτ. Φαῖδρ. 251D· ἑπτάπυλον στ., αἱ ἑπτὰ πύλαι τῶν Θηβῶν, Σοφ. Ἀντ. 119· — ἰατρικ., στ. τῶν μητρέων, τῶν ὑστερέων Ἱππ. 604. 24., 1254 ἐν τέλ., κ. ἀλλ., τῆς κοιλίας Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 11, 5· γαστρὸς Νικ. Ἀλεξιφ. 20. **ΙΙΙ.** τὸ πρόσθιον μέρος, ἡ ὄψις, τὸ πρόσωπον, μέτωπον: **1)** ἐπὶ ὅπλων, τὸ ἄκρον, ἡ αἰχμή, κατὰ στόμα εἰμένα χαλκῷ Ἰλ. Ο. 389· ἡ ἀκμὴ ξίφους, Λατ. acies, τὸ στ. τῆς αἰχμῆς Φιλόστρ. 732, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κα', 24, κτλ.· (ἀλλὰ ἡμαρτημένως λαμβάνεται οὕτω παρὰ Σοφ. ἐν Αἴ. 651)· — ὡσαύτως ὡς τὸ Λατ. acies, αἱ κατὰ μέτωπον τάξεις τῆς μάχης, τὸ μέτωπον, οἱ ἀπὸ στόματος (ἀντίθετον τῷ ἀπὸ τῆς οὐρᾶς) Ξεν. Ἀν. 3. 4, 42 καὶ 43, πρβλ. Ἑλλ. 4. 3, 4· τὸ στ. τοῦ πλαισίου ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 3. 4, 43, πρβλ. 5. 4, 22, Πολύβ. 10. 12, 7· (οὕτως ἴσως δέον νὰ ἑρμηνευθῇ τὸ στ. πολέμοιο, ὑσμίνης, ἴδε ἀνωτ. Ι. 1). **2)** καθόλου, ἄκρον στ. πύργων, ἡ ἄκρα, τὸ χεῖλος ἢ ἡ κορυφὴ τῶν πύργων, Εὐρ. Φοίν. 1166· στ. πέπλου Παύλ. Σιλ. Ἄμβων 257· στ. σιδηροῦν κριοῦ Ἀρχ. Μαθ. 6C· — παρὰ Ξεν. ἐν Ἀγησ. 11, 15, πρὸς τῷ στόματι τοῦ βίου, εἰς τὸ χεῖλος ἢ ἀκρότατον σημεῖον τῆς ζωῆς. (Πρβλ. Ζενδ. étaman (os). Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης γίνονται τὰ **στόμαχος, στόμιον, στωμύλος**, κτλ.).

στομᾰκάκη [ᾰ], ἡ, νόσημα, καθ' ὃ ἅπαντες οἱ ὀδόντες ἐκπίπτουσι, νόσημα τοῦ στόματος ἢ τῶν οὔλων, «σκορβοῦτον», Στράβ. 781 (ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα **στομακάκκη**), πρβλ. Πλιν. Η. Ν. 25. 6· ὁ τύπος **στομοκάκη** κατ' ἀναλογίαν γραμματικὴν ἐσχηματισμένος δὲν ὑποστηρίζεται ἔκ τινος μαρτυρίας, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 668.

στομαλγέω, ἔχω πόνον εἰς τὸ στόμα, Πολυδ. Δ', 185.

στομαλγία, ἡ, (ἄλγος) ἄλγος τοῦ στόματος, Πολυδ. Δ', 185· — μεταφορ., ἀχαλίνωτος φλυαρία, ὁ αὐτ. Β', 101. — Πρβλ. **γλώσσαλγος**. (**στόμαργος, στομαργία, στομαργέω** εἶναι πιθαν. ἁπλῶς Ἀττ. τύποι ἀντὶ **στομαλγ-**, ἴδε Pott Et. Forsch. 2. 98).

στομᾰ-λίμνη, ἡ, ὡς τὸ **λιμνοθάλαττα**, λίμνη ἐκ θαλασσίου ὕδατος, λίμνη παρὰ τὴν παραλίαν, ἰχθυοτροφεῖον, Στράβ. 184, 595· ὑπῆρχε παλαιά τις γραφὴ ἐν Ἰλ. Ζ. 4, μεσσηγὺς ποταμοῖο Σκαμάνδρου καὶ στομαλίμνης, ἴδε Σχόλ. Ἐνετ.· — ὁ τύπος **στομάλιμνον**, τό, ἀπαντᾷ παρὰ Θεοκρ. 4. 23.

στομαργία, ἡ, ἀτελεύτητος φλυαρία, ἀπεραντολογία, Φίλων 2. 219.

στόμαργος, ον, ὁ ἀτελευτήτως ὁμιλῶν, φλύαρος, λάλος, μεγαλόφωνος πολυλόγος, Αἰσχύλ. Θήβ. 447, Σοφ. Ἠλ. 607· στ. γλωσσαλγία, φλυαρία ἀηδής, Εὐριπ. Μήδ. 525. — Πρβλ. **γλωσσαλγος**.

στομᾰτικός, ή, όν, (στόμα) καλὸς διὰ τὸ στόμα, τοῦ στόματος, φάρμακον Διοσκ. 3. 7, πρβλ. Ἀντυλλ. ἐν Ἀρχ. Ἰατρ. 336.

στομᾰτο-διαστολεύς, έως, ὁ, χειρουργικὸν ἐργαλεῖον χρησιμεῦον ὅπως τηρῇ τὸ στόμα ἀνοικτόν, Ἡλιόδ. παρ' Ὀρειβασ. ἐν Mai Class. Auct. σ, σ. 10.

στομᾰτουργός, όν, (**ἔργω**) ὁ ποιῶν λέξεις, γλῶσσα Ἀριστοφ. Βάτρ. 826.

στομ-αυλέω, μιμοῦμαι αὐλὸν διὰ τῶν χειλέων, Πλάτ. Κρατ. 417E, πρβλ. Πολυδ. Β', 101.

στομᾰχέω, ἀηδίζομαι, σικχαίνομαι, δυσκόλως εὐχαριστοῦμαι, πάσχω τὸν στόμαχον, Γρηγ. Νύσσ.· παρὰ Βασιλ. τῷ Μεγ. **στομαχάω**, ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. **-έω**.

στομᾰχῐκός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν στόμαχον, πάθος Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 6· συγκοπὴ Γαλην. **2)** ὁ πάσχων τὸν στόμαχον, Διοσκ. 4. 38, Ἀρεταῖ., κλπ.· μνημονεύεται μετὰ τοῦ **μελαγχολικός**, Πλούτ. 2. 732A. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Γαλην.

στόμᾰχος, ὁ, (**στόμα** Π) κυρίως, στόμα, ἄνοιγμα· ὅθεν, **1)** ἐν τῇ παλαιοτάτῃ γλώσσῃ, ὁ λαιμός, ὁ φάρυγξ, ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε νηλέϊ χαλκῷ Ἰλ. Γ. 292, Τ. 266· κατὰ στομάχοιο θέμεθλα νύξε Ρ. 47· τὸ αὐτὸ καὶ **οἰσοφάγος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 8 κέξ., ἐν παραβολῇ πρὸς 1. 12, 1. **2)** παρ' Ἱππ. ὡσαύτως, ὁ λαιμὸς τῆς οὐροδόχου κύστεως, π. Ἀέρ. 286· ἢ τῆς μήτρας, 598. 45., 677. 32, κτλ. **3)** μετὰ τὸν Ἀριστ., τὸ ἄνοιγμα τοῦ στομάχου, = στόμα γαστρὸς Νικ. Ἀλεξιφ. 22, Πλούτ. 2. 687D, Γαλην.· καὶ παρὰ μεταγενεστ., αὐτὸς ὁ στόμαχος, Πλούτ. 2. 698A, Ἀθήν. 79F. — Πρβλ. Foës. Oecon., Greenhill εἰς Θεόφιλ. σ. 56. 10.

στόμβος, η, ον, = **βαρύηχος, βαρύφθογγος**, Ἱππ. (471. 43) παρὰ Γαλην., ἐν ᾧ ἐν τῷ κειμένῳ ὑπάρχει, φθέγγεται σομφόν.

στομήρης, ες, ἴδε **στομώδης**.

στομίζομαι, ἀποθετ., λαμβάνω διὰ τοῦ στόματος, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ.

στόμιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στόμα**· καθόλου, στόμα, Ποσείδιππ. ἐν «Χορευούσαις» 1. 16· στομίοισι δυσαλθὲς Νικ. Ἀλεξιφ. 12· ἐπὶ δηλητηριώδους ζῴου, αὐτόθι 524, Θηρ. 233. **ΙΙ.** τὸ στόμα ἀγγείου, κέρασι χρυσᾶ στ. προσβεβλημένοις Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 183· τὸ στόμα σπηλαίου χρησιμεύοντος ὡς τάφου, Σοφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀντ. 1217· ἐντεῦθεν, σπήλαιαν, ὑπόγειον χάσμα, οἱονεὶ εἴσοδος εἰς τὸν κάτω κόσμον, Αἰσχύλ. Χο. 807 (περὶ τῶν Δελφῶν), πρβλ. Πλάτ. Πολ. 615D, E·— ἐπὶ παντὸς ἀνοίγματος, Τίμ. Λοκρ. 101D, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 9. 39, 2· κοιλάτης ἐξ ἧς αἴρονται ἄνεμοι, ὁ αὐτ. π. Κόσμ. 4, 28· στ. γαστρὸς Νικ. Ἀλεξιφ. 509· ἡ θήκη μοχλοῦ, στομίοις κλῆθρα δέχεισθε Ἀνθ. Π. 7. 391. **III** τὸ εἰς τὸ στόμα ἐμβαλλόμενον σιδήριον τοῦ χαλινοῦ, χαλινοὺς καὶ στόμια ἐμβαλεῖν Ἡρόδ. 4. 72, πρβλ. 1. 215· χάλυβας .. στόμον παρέχουσα Σοφ. Τρ. 1261· γνώμη στομίων ἄτερ εὐθύνων Αἰσχύλ. Πρ. 287· ἔακῶν δὲ στ. ὡς νεοζύγης πῶλος αὐτάδει 1009· στόμιον δέχεσθαι Σοφ. Ἠλ. 1462· στ. ἐνδακεῖν Εὐρ. Ἱππ. 1223· συνδάκνειν Ξεν. Ἱππ. 6, 9· στ. Τρωΐας, «χαλινάρι» τῆς Τρωΐας, βασανιστήριον αὐτῆς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 133. **2**) = **φορβειά**, Εὐστ. 539. 16. **3**) γυναικεῖον κόσμημα τοῦ τραχήλου, Πολυδ. Ε', 98.

στόμις, ὁ, σκληρόστομος, σκληροτράχηλος, δυσπειθὴς ἵππος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 346, ἔνθα ἴδε τὸν Ἔρρανν. (386)· **στομίας** παρὰ τῷ Σουΐδ. — Καθ' Ἡσύχ.: «στόμις· ὁ ἀπειθὴς· μέγα στόμα ἔχων. καὶ τοὺς ἵππους δὲ στομίας λέγουσι τοὺς ἀπειθοῦντας τοῖς χαλινοῖς».

στομίς, -ίδος, ἡ, = **στόμιον** III. 2, Πολυδ. Γ', 56.

στομο-δόκος, ον, = **στωμύλος**, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 71, Ἡσύχ.

στομο-κάκη, ἡ, ἴδε **στομακάκη**.

στομο-κοπέω, μασῶμαι, «κοκκαλίζω», Λατ. maxillo, Γλωσσ.

στομο-ποιέω, (ὥσπερ ἐξ ἐπιθ. **στομοποιός**) = **στομόω** III, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ι. 393.

στομόω, μέλλ. **-ώσω**, (στόμα) φιμώνω, κλείω τὸ στόμα, ἐμφράττω, Ἡρόδ. 4. 69·— Παθ., πώλους .. φιμοῖσιν .. ἐστομωμένας, ἐχούσας τὰ στόματα ἠσφαλισμένα διὰ φιμώτρου, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 341. **II**. (**στόμα** II) σχηματίζω στόμα ἢ ἄνοιγμα, λιμένα Πολυδ. Β', 100· ὡσαύτως, **2**) **ἀναστομόω**, ἀνοίγω, πλατύνω, ἐπὶ ἰατρικῆς σημασίας, εἴτε διὰ μαχαιρίου εἴτε διὰ φαρμάκων, Ἱππ. π. Ἀέρ. 805. **III** (**στόμα** III. 1) ἐπὶ σιδήρου, σκληρύνω αὐτὸν ὥστε νὰ δύναται νὰ ἀκονηθῇ, νὰ ὀξυνθῇ, κάμνω αὐτὸν χάλυβα, Πλούτ. 2. 943D, 946C. Φίλων Βελοπ. 104B. Παθ., ἔγχος ἐστομωμένον Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 790. 5. **2**) μεταφορ., σκληρύνω, παρασκευάζω πρός τι, Ἀριστοφ. Νεφ. 1 08, 1110· στ. στομάχου Μουσῶν, παρὰ Στοβ. 160 ἐν τέλ.— Παθ., στομοῦται φύσις πρός τι Φίλων 1. 625· στομοῦσθαι καὶ κρατύνεσθαι [τὰ βρέφη] Πλουτ. Λυκοῦργ. 16. **IV**. ἀκοντιστὰς τὴν οὐραγίαν καὶ τὰς πλευρὰς στ., σχηματίζω στόμα, φραγμὸν μὲ ἄνδρας ἀκοντιστάς, Πλουτ. Ἀντών. 42· οὕτως ἴσως ἐν τῷ παθ., [ὀράκαινα] ἐχίδναις ἐστομωμένη Εὐρ. Ι. Τ. 287.

στομφάζω, μέλλ. **-άσω**, (στόμφος) ὁμιλῶ μὲ τὸ στόμα πλῆρες, καυχῶμαι, μεγαλαυχῶ, Ἀριστοφ. Σφ. 721. **2**) ὁμιλῶ διάλεκτον τραχεῖαν, ἄξεστον, Ἱερομογέν. ἐν Ῥήτορσι (Walz) 3. 224. — Καθ' Ἡσύχ.: «στομφάσαι· στομφολογῆσαι, κομπάσαι. ἀλαζονεύεσθαι», πρβλ. ἐπόμ.

στόμφαξ, -ᾶκος, ὁ, ἡ, (στόμφος) ὁ ὁμιλῶν μὲ λέξεις πληρούσας τὸ στόμα, κομπαστής, μεγαλορρήμων, μάλιστα δὲ μὲ λέξεις ἐχούσας τὰ στοιχεῖα **α** καὶ **ω** (π. χ. **στομφάζω**)· — ὡς καλεῖται ὁ Αἰσχύλος παρ' Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. 1367, ἴδε Σχόλ. ἐν τόπῳ· πρβλ. **ὄμφαξ** ἐν τέλ.

στομφασμός, ὁ, κομπασμός, μεγαλαυχία, ὑψηγορία, πομπώδης ἔκφρασις, Νικήτ. Χρον. 17D. **II**. τὸ μηκύνειν τὰς λέξεις διὰ προσθήκης γραμμάτων, ὡς **ἀμφασία, γνάμπτω** ἀντὶ **ἀφασία, γνάπτω**, Εὐστ. 1123. 41., 1350. 26.

στομφαστής, οῦ, ὁ, ὁ μετὰ στόμφου ὁμιλῶν, κομπαστής, Τιμαρίων ἐν Notices des Mss. 9. 229.

στομφαστικός, ἡ, όν, ὁ μεταχειριζόμενος μακροὺς τύπους λέξεων πληροῦντας τὸ στόμα, πομπώδεις λέξεις, Εὐστ. 12. 4, κτλ.

στομφο-λογέω, = **στομφάζω**. Ἡσύχ.

στόμφος, ὁ, καὶ **στύβος** Λυκόφρ. 395· (στόμα)·— στόμα πεπληρωμένον, φουσκωμένον· ὄθεν, **1**) ὑψηλαὶ καὶ μεγαλοπρεπεῖς φράσεις, συνώνυμ. τῷ **ὄγκος**, Λατ. ampullae, Λογγῖν. 3. 1·ὡσαύτως ἐπὶ κακῆς μᾶλλον σημασίας, πομπώδεις φράσεις, ὁ αὐτ. 32. 7. **2**) ὕβρις, κακολογία, ὡς τὸ **λοιδορία**, Λυκόφρ. ἔνθ' ἀνωτ.

στομφός, ὁν, καὶ **ἡ, όν**, ἠχηρός, πομπώδης, κομπαστικός, Ῥήτορες (Walz) 7. 2, 963· — ὡσαύτως **στομφώδης, ες**, αὐτόθι 6. 225· τὸ στ. Γρηγ. Νύσσ.

στομώδης, ες, (εἶδος) = **εὔστομος, εὔφημος**, Σοφ. Ἀποσπάσμ. 947.

στόμωμα, τό, (στομόω) ὡς τὸ **στόμα** II, Πόντου Αἰσχύλ. Πέρσ. 878. **II**. (**στομόω** III) σίδηρος ἐσκληρυμμένος ὥστε νὰ δύναται νὰ ἀκονηθῇ καὶ ὀξυνθῇ, *χαλυβδικόν* στ., σίδηρος σκληρυνθεὶς εἰς χάλυβα, Κρατῖν. ἐν «Χείρ.» 14, πρβλ. Πλούτ. 2. 326B· σιδήρου τὸ στόμωμα, ἡ σκλήρυνσις τοῦ σιδήρου εἰς χάλυβα, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 6, 9, Πλούτ. 2. 625B, πρβλ. 510F, 625C, 693A· δεῖ διαπύρου σιδήρου στ. κατασβέσαι ὁ αὐτ. ἐν Λυκούργ. 9. **2**) λεπὶς στομώματος, λεπὶς ἐκτινασσομένη ἀπὸ τοῦ σφυρηλατουμένου σιδήρου, Λατ. squama ferri, Διοσκ. 5. 90· **στόμωμα** μόνον, Πλιν. Ν. Η. 34. 25, Ὀρειβάσ., κλπ. **3**) μεταφορ., ἐπὶ στρατοῦ (πρβλ. acies), στ. εὐσώμους Διόδ. 19. 30·— ἐντεῦθεν, στ. εἰς μάχην ἡ ἀρχὴ Πλουτ. Φλαμ. 2·— ὡσαύτως, στ. τοῦ οἴνου ὁ αὐτ. 2. 692D· τῆς ἀνδρείας 988D.

στόμωσις, εως, ἡ, (στομόω) ἡ σκλήρυνσις τοῦ σιδήρου ὥστε νὰ δύνηται νὰ ἀκονηθῇ, ἡ μεταβολὴ τοῦ σιδήρου εἰς χάλυβα, πελέκεως Πλούτ. 2. 156B· δεῖσθαι στομώσεως Μουσών. παρὰ Στοβ. 160. 55· δέχεσθαι τὴν στόμωσιν Πλούτ. 2. 73C, κτλ.· — μεταφορ., στόμα πολλὴν στόμωσιν ἔχον, πολλὴν ἀξύτητα γλώσσης, Σοφ. Ο. Κ. 795· πρβλ. ὀξῦναι στόμα ἐν Τρ. 1176, καὶ ἴδε **ἀναστομόω**.

στομωτής, οῦ, ὁ, (**στομόω** III) ὁ σκληρύνων καὶ μετατρέπων τὸν σίδηρον εἰς χάλυβα, Γλωσσ.· **στομωτήρ, -ῆρος**, Βυζ.

στομωτός, ὁν, ῥημ. ἐπίθ., ἐσκληρυμμένος, κοπτερός, λεῦς, σκληρός (;) Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 248.

στονάχέω, γ' πληθ. **-εῦντι** Μόσχ. 3. 28· μέλλ. **-ήσω** Χρησμ. Διόδ. 10. 297· ἀόρ. **ἐστονάχησα**, ὅστις εἶναι ὁ μόνος παρ' Ὁμήρ. χρόνος, (ἐπ-) Ἰλ. Ω. 79, ἀπαρέμφ. **στοναχῆσαι** Σ. 124, πρβλ. Κόϊντ. Σμ. 1. 573· ἴδε ἐν **στενάχω**)· — Ἐπικ. τύπος τοῦ **στενάχω** (παρὰ Σοφ. ἐν Ἠλ. 133 ὁ Elmsl. διώρθωσε **στενάχειν**), στενάζω, ἀναστενάζω, «βογκῶ», Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.· στ. πόντος Ὀρφ. Ὕμν. 37. 17. **II**. μεταθ., στενάζω «βογκῶ» διά τι, τινα Σοφ. Ἠλ. 133, Μόσχ. 3. 28.

στονάχή, ἡ, (στενόχω) ὡς **στόνος**, στεναγμός, θρῆνος, Ἰλ. Ω. 512, 696, Ὀδ. Π. 141· στ. ἀνακαλεῖσθαι Εὐρ. Φοίν. 1500· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., στεναγμοί, θρῆνοι, Ἰλ. Β. 39. κ. ἀλλ. (πρβλ. **ὄρμημα**)· οὕτω παρὰ Πινδ. ἐν Ν. 10. 141, Σοφ. Αἴ. 203· στοναχὰς μέλπεσθαι τεκέων Εὐρ. Ἀνδρ. 1037·— οὕτω, στοναχὴ θαλάσσης Ἀνθ. Π. 7. 142.

στονάχησις, εως, ἡ, = **στοναχή**, Θεόδ. Στουδ.

στονάχίζω, ἴδε **στενάχω**.

στονάχος, ὁ, = **στοναχή**, Σουΐδ.

στονόεις, εσσα, εν, (στόνος) ὁ παρέχων στεναγμούς, βέλεα Ἰλ. Θ. 159· ὀϊστοὶ Ὀδ. Φ. 60· κήδεα Ι. 12· ἄεθλοι Ἡσ. Ἀσπ. Ἠρ. 127· πλαγὰ Αἰσχύλ. Πέρσ. 1053· σίδαρος Σοφ. Τρ. 887, κτλ. **2**) καθόλου, τεθλιμμένος, μελαγχολικός, ζόφος, ἐλεεινός, ἀϋτή, εὐνὴ Ὀδ. Δ. 382, Ρ. 102· ἀοιδὴ Ἰλ. Θ. 159· ἔμβασις Πινδ. Ι. 8 (7). 55· γῆρυς Σοφ. Ο. Τ. 187· ὁ στ. ὄρνις, ἡ ἀηδών, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 147· **στονόεσσαν ἀΰτὰν** Ἐπίγρ. Κερκ. ἐν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 180· — οὐδ. ὡς ἐπίρρ. στονόεν λέλακε χώρα Αἰσχύλ. Πρ. 406.

στόνος, ὁ, (στένω) στεναγμός, γογγυσμός, θρῆνος, Ἔρις ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν Ἰλ. Δ. 445· αἷμα καὶ ἀργαλέος στ. ἀνδρῶν Τ. 214· τῶν δὲ στέρνων ὤρνυτ' ἀεικὴς Κ. 483, Ὀδ. Χ. 308· στόνον .. ἄκουσα κτεινομένων Ψ. 40· διήκει δὲ καὶ πόλιν στ. Αἰσχύλ. Θήβ. 900· στόνον σαυτοῦ ποιεῖς Σοφ. Φιλ. 752· ἐν τῷ πληθ., Αἰσχύλ. Θήβ. 146· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, στόνῳ .. βρέμουσαι ἀκταί Σοφ. Ἀντ. 592· — σπάνιον παρὰ πεζογράφοις, Θουκ. 7. 71.

στόνυξ, ὕχος, ὁ, πᾶσα ὀξεῖα ἄκρα, οἷον ὀξὺ ἄκρον βράχου, πρὸς ὀξὺν στόνυχα πετραίου λίθου Εὐρ. Κύκλ. 401· πετραῖῳ στόνυχι Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1679· νησιῶτικὸς στ., Πάχυνος Λυκόφρ. 1181· Οὐταῖος στ., ὁ χαυλιόδους ἀγριοχοίρου, Λυκόφρ. 486· λοίγιος στ., τὰ κέντρον τοῦ ἰχθύος τοῦ καλουμένου **τρυγών**, ὁ αὐτ. 795· ἐπὶ τῶν ὀνύχων ζῴου σαρκοβόρου καὶ ἁρπακτικοῦ, Ὀππ. Κυν. 3. 232· κονδυλομάχαιραν, τοὺς συλόνυχας στόνυχας Ἀνθ. Π. 6. 307.— Πρβλ. **σπάρθυγξ**.— Καθ' Ἡσύχ.: «στόνυχες· τὰ εἰς ὀξὺ λήγοντα, καὶ τὰ ἄκρα τῶν ὀνύχων», καὶ «στόνυξι· κέρασι».

στοργέω, = **στέργω**, Ἡσύχ.

στοργή, ἡ, (στέργω) ἀγάπη θερμή, μάλιστα ἐκ μέρους τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα, Ἐμπεδ. 380, Ἀντιφῶν ἐν τοῖς Α. Β. 78· ἠδύ γε πατὴρ τέκνοισιν, εἰ στοργὴν ἔχει Φιλήμων ἐν Ἀδήλ. 108· γονέων πρὸς ἔκγονα στ. Πλούτ. 2. 1100D· ἐν τῷ πληθ., Μανέθων 4. 378, κτλ. **2**) σπανίως ἐπὶ σαρκικῆς ἐπιθυμίας ἢ ἔρωτος, Ἀνθ. Π. 5. 166, 191., 7. 476.— Πρβλ. **στέργω, φιλόστοργος, -έω, -ία**.

στορέννῡμι δὲν εἶναι εὔχρηστον, εἰ καὶ τὸ παθ. **στορέννῡμαι** ἀπαντᾷ παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Θεόκρ. 7. 59·— συντετμημένον **στόρνῡμι** Εὐρ. Ἡρακλ. 702, (κατα-) Ὀδ. Ρ. 32· προστ. **στόρνυ** Ἀριστοφ. Εἰρ. 844· μεταχ. **στορνύντα, στορνύντες**. **στορνύντα** Ἡρόδ. 7. 54, Σοφ. Τρ. 902· σύνθετ. **καστορνῦσα** Ὀδ. Ρ. 32· κατὰ μετάθ., **στρωννῡμι** Αἰσχύλ. Ἀγ. 909, πρβλ. Κωμικ. Ἀνώνυμ. 17· ὡσαύτως **στρωννύω**, Ἀριστείδ. 1. 216, πρβλ. Ἀθήν. 481· προστ. **στρώννῡ** Κωμικ. Ἀνών. 17· παρατατ. **ἐστρώννυον** Εὐαγγ. κ. Ματθ. κα', 8, κ. Μᾶρκ. ια', 8· — μέλλ. **στορέσω** Θεόκρ. 6. 33· Ἀττ. **στορῶ** (**παρα-**) Ἀριστοφ. Ἱππ. 481, (**ὑπο-**) Εὔβουλ. ἐν «Προκρ.» 1· ὡσαύτως **στρώσω** (**ὑπο-**) Εὐρ. Ἑλ. 59, Ἄμφ. ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀδήλ. 10· καὶ **στρωννύσω** (ἐπι-) Λουκ. Φιλόπατρ. 24· — ἀόρ. **ἐστόρεσα**. Ἐπικ. **στόρεσα** Ὅμ., Ἀττικ.· ὡσαύτως **ἔστρωσα** Ἡρόδ. 6. 139, Τραγικ.· — ὑπερσυντ. **ἐστρώκειν** Ἡλιόδ. 4. 16, (**κατ-**) Βάβρ. 34. — Μέσ., **στόρνῡμαι** (ὑπο-) Ξεν. Κύρ. 8. 8, 16· παρατατ. **ἐστόρνυντο** Θεόκρ. 22. 33· — μέλλ. **στρώσομαι** Ἑβδ.· — ἀόρ. **ἐστορεσάμην**. Ἐπικ. **στ-**. Θεόκρ. 13. 33, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 375, (**ὑπ-**) Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1030· ὡσαύτως **ἐστρωσάμην** Θεόκρ. 21. 7. — Παθ., ἀπαρ. **στόρνυσθαι** (ὑπο-) Ξεν. Κύρ. 8. 8, 16· μέλλ. **στρωθήσομαι** Χρησμ. Σιβ. 5. 437· — ἀόρ. **ἐστορέσθην** Πλούτ. 2. 787Ε, Δίων Κ. 74. 13, (**κατ-**) Ἱππ. 16. 26· **ἐστορήθην** Ἡσύχ.· **ἐστρώθην** (**κατ-**) Διόδ. 14. 114· — πρκμ. **ἐστόρεσμαι** Θεόδ. Πρόδρ.· **ἔστρωμαι** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 159, Εὐρ. Μήδ. 380, Θουκ., κλπ.· — ὑπερσ. **ἐστόρεστο** Δίων Κ. 74. 13, Ἱμέρ. παρὰ Φωτ. Βιβλ. 369. 22· ὡσαύτως **ἔστρωτο** Ἰλ. Κ. 155, Ἡρόδ. (Ἐκ τῆς √ΣΤΟΡ, ἴδε κατωτ., ὅθεν πιθ. τὸ **στρατός**· πρβλ. Σανσκρ. star, str-nómi, stri-nâmi, star-as (torus)· Ζενδ. śtar (sternere), śtair-is (στρῶμα)· Λατ. ster-no, stra-men, stramentum, καὶ (ἐκπεσόντος τοῦ s) tor-us· Γοτθ. strau-ja (στρώννυμι)· Ἀρχ. Γερμ. strâo (strew), stro-wes (straw)· Λιθ. stra-je (straw)· Σλαυ. po-stel-ja (στρωμνή). Κυρίως, ἐξαπλώνω ἐπὶ κλίνης τὰ σκεπάσματα, λέχος στορέσαι, Λατ. lectum sternere, «στρώνω τὸ κρεββᾶτι», Ἰλ. Ι. 621, 660· οὕτω, δέμνια, τάπητας, κώεα στ. Ὀδ. Δ. 301, Ν. 73, Ἰλ. Ω. 798· στορνὺς δέμνια Σοφ. Τρ. 902· κλίνην ἔστρωσαν Ἡρόδ. 6. 139· στ. τινὶ λέχος Ἀριστοφ. Εἰρ. 844· λέκτρα σοι ἀντὶ γάμων ἐπιτύμβια Ἀνθ. Π. 7. 604· — ὡσαύτως ἀπολ. ἄνευ τοῦ **λέχος** ἢ **δέμνια**, στρώνω κλίνην, χαμάδις στορέσας Ὀδ. Τ. 599· στρῶσον ἡμῖν ἔνδον Μάχων παρ' Ἀθην. 581Β, πρβλ. Πράξ. Ἀποστ. θ', 34· πρβλ. **στρῶμα, στρωμνή**. 6) καθόλου, καταστρώνω, ἐξαπλώνω, διασπείρω, ἀνθρακιὴν στ. Ἰλ. Ι. 34· φιτροὺς στ. καθύπερθεν ἐλαίης Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 405· στιβάδας εἰς ὁδὸν Εὐαγγ. κ. Μᾶρκ. ια', 8· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, συχν. παρὰ Θεοκρ. οἷον 13. 33, κ. ἀλλ. 2) ἐξαπλώνω ὁμαλῶς, ἐξομαλύνω, ἐπιπεδώνω, πόντον στ., Λατ. sternere aequor, Ὀδ. Γ. 158, πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. 33. 15, Θεόκρ. 7. 57, κτλ.· τὸ κῦμα ἔστρωτο Ἡρόδ. 7. 193· αἰθὴρ ἐστόρεσεν δίνας Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1155· καὶ τὸ μοναδικόν: ἡ θάλαττα τὴν γαλήνην ἐστ. Ἀλκίφρων 1. 1 (ἔνθα ἐπὶ πᾶσι πρβλ. Wagner)· — μεταφορ., πραΰνω, καταπραΰνω, καθησυχάζω, ἀτέραμνον στορέσας ὀργὴν Αἰσχύλ. Πρ. 190· [φθόνου] στορεσθέντος Πλούτ. 2. 787Ε. 6) καταβάλλω εἰς τὸ ἔδαφος, ἐξαπλώνω, καταρρίπτω, πλάτανον δαπέδῳ Ἀνθ. Π. 9. 247· καὶ μεταφορ., Μήδων στ. δύναμιν Σιμωνίδ. 93· λῆμα στόρνυσι χρόνος τὸ σὸν Εὐρ. Ἡρακλ. 702· ἵνα Πελοποννησίων στορέσωμεν τὸ φρόνημα Θουκ. 6. 18. 3) ὁδὸν στ., καταστρώνω δρόμον, Λατ. viam sternere, viam stratam facere, λίθοις Δίων Κ. 67. 14, πρβλ. Λουκ. Ἔρωτ. 12, Συλλ. Ἐπιγρ. 3148. 11, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 818. 7. — Παθ., ἐστρωμένη ὁδὸς Ἡρόδ. 2. 138. **II** στρώνω τι μέ τι πρᾶγμα, μυρσίνῃσι τὴν ὁδὸν ὁ αὐτ. 7. 54, πρβλ. 8. 99· πετάσμασιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 209, πρβλ. 921, Πλάτ. Πολ. 372Β· — Παθητ., ἐπὶ δωματίου, εἶμαι ἐστρωμένος, ἔχω στρώματα, Εὐαγγ. κ. Μᾶρκ. ιδ', 15. **III** ἀμεταβ., ἐκτείνομαι μέχρι τινός, στορέσας Νικ. Θηρ. 25, Ἀνακρεόντ. 30. 3. — Πρβλ. Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Α', σ. 774.

στορεστὴς, οῦ, ὁ, = τῷ ἑπομ. Ι., ζάλης Ἀνθ. Π. 1. 118.

στορεύς, έως, ὁ, ὁ καταστρώνων, καταπραΰνων, καθησυχάζων, «γαληνοποιός. καὶ τὸ ἀντὶ τοῦ σιβήρου τρύπανον ἐμβαλλόμενον ξύλον ῥάμνου, ἢ δάφνης» Ἡσύχ. **II** ἡ κατωτέρα ἐκ δύο ὑλῶν, διὰ τῆς τριβῆς τῶν ὁποίων παράγεται πῦρ (πρβλ. **πυρεῖον**), «ἴσκα», Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α', 1184.

στόρθυγξ, -υγγος, ὁ, ἢ ἡ (ἀμφότερα παρὰ τῷ Λυκόφρ.), ἐξὺ ἄκρον, αἰχμή, ἀκωκή, μάλιστα δὲ τὸ «δόντι» τοῦ κέρατος ἐλάφου, Σοφ. Ἀποσπ. 110· δικέραιος στ. Ἀνθ. Π. 6. 111· ὁ χαυλιόδους ἀγριοχοίρου, Λυκόφρ. 492· ἄκρα ἢ γλῶσσα γῆς, ὁ αὐτ. 761, 865, 1406· κόσμημα κόμης, Κωμικ. Ἀνών. 313· — παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἰλ. Ν. 443, = **σαυρωτὴρ** (μετὰ διαφ. γραφ. **στρόφιγξ**). — Πρβλ. **στόνυξ**. (Ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει **στόρθη**· ὡς φαίνεται συγγενὲς τοῖς **στορύνη, στύραξ**).

στόρνη, ἡ, = **ζώνη**, Καλλ. Ἀποσπ. 1330, Ἡσύχ.

στόρνῡμι, = **στορέννυμι**, ὃ ἴδε· — ῥηματ. ἐπίθετ. **στορνυτέος, α, ον**, «καταστρωτέος, περιοικοδομητέος» Ἡσύχ.

στορπάν· «τὴν ἀστραπὴν» Ἡσύχ.

στορύνη [ῡ], ἡ, ἐργαλεῖον χειρουργικὸν μετ' ὀξείας αἰχμῆς, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2. (Ὡς φαίνεται συγγενὲς τῷ **στόρθυγξ**).

στορχάζειν· «εἰς σηκοὺς κατακλείειν τὰ βοσκήματα», καὶ «στορχάσω· συγκλείσω» Ἡσύχ. (ἴσως τὸ κοινολεκτούμενον **στρεχιάζω**).

στουμνά· «(Λακων. Βοιωτ.). αὐστηρὰ» Ἡσύχ.

στοχάζομαι, ἀποθ., Ἀντιφῶν, κλπ.· παρατ. **ἐστοχαζόμην** Πλάτ. Εὐθύδ. 277Β· — μέλλ. **-άσομαι** Ἰσοκρ. 420Α, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 12, 6· — ἀόρ. **ἐστοχασάμην** Πλάτ. Γοργ. 464C· Ἱππ. 11. 24· — πρκμ. **ἐστόχασμαι** Πλάτ. Νόμ. 635Α, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 17, 15· — ὁ Γαληνὸς ἔχει τοῦτον τὸν πρκμ., ὡς καὶ τὸν ἀόρ. **ἐστοχάσθην**. ἐπὶ παθ. σημασίας (στόχος). Σκοπεύω, «σημαδεύω» ἢ τοξεύω κατά τινος, μετὰ γεν., τοῦ σκοποῦ Πλάτ. Πολ. 519C, Ἰσοκρ. 420Α· δίκην τοξότου στ. τινος Πλάτ. Νόμ. 705Ε· ἄλλου στοχαζόμενος ἔτυχε τούτου, ἐν ᾧ ἐσκόπευεν ἐναντίον ἄλλου, ἐκτύπησε τοῦτο, Ἀλκίφρων 115. 19· στ. ἀνθρώπων Ξεν. Κύρ. 1. 6, 29. 2) μεταφορ., σκοπεύω πρός τι, καταβάλλω προσπαθείας ὑπέρ τινος, μέτρου Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 11· τοῦ ἡδέος Πλάτ. Γοργ. 465Α· τοῦ μεγίστου ἀγαθοῦ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 462Α· τῆς σωτηρίας ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 961Ε· τοῦ γέλωτα ποιῆσαι Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 8, 3· τοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ γινομένου ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. ἔνθ' ἀνωτ.· στ. τῶν μάλιστα φίλων κριτῶν, καταγίνομαι εἰς τὸ νὰ ἔχω αὐτοὺς κριτάς, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 27· στ. τοῦ συμβουλευομένου, προσπαθοῦντες νὰ εἰκάσωσι τὴν γνώμην τοῦ ζητοῦντος συμβουλήν, Πλάτ. Λάχ. 178Β· οὕτω, τῆς τοῦ δήμου βουλήσεως Πολύβ. 6. 16, 5· — ὡσαύτως, πρός τι Πλάτ. Νόμ. 693D, 962D· οὕτω στ. ὅπως., Ἱππ. π. Ἄρθρ. 782. **II** προσπαθῶ νὰ εὕρω, νὰ ἐπιτύχω, νὰ εἰκάσω τι, μετὰ γεν., τοῦ τιθέντος αὐτὰ ἐστοχάσθαι Πλάτ. Νόμ. 635Α· στ. τῆς τῶν θεῶν διανοίας Ἰσοκρ. 12Ε· — ἀπολ., σχηματίζω εἰκασίας, εὖ γε στοχάζει Σοφ. Ἀντ. 241· στοχαζομένη τὰ συμφέροντα ἐκπληροῦν, ἐξ εἰκασίας, Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 5· οὐ γνοῦσα, ἀλλὰ στοχασαμένη Πλάτ. Γοργ. 464C, Φίληβ. 56Α.

στοχανδόν, Ἐπίρρ., δι' εἰκασίας, Θεόγνωστ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξ. 2. 162.

στοχάς, -άδος, ἡ, μηχάνημά τι δι' οὗ ἐνέπηγον πασσάλους θηρευτικῶν δικτύων (παγίδων) ἢ βρόχων (**στοῖχοι** Π) ἐπὶ ἀνωμάλου ἐδάφους, Πολυδ. Ε', 36.

στόχασις, εως, ἡ, = **στοχασμός**, Πλάτ. Φίληβ. 62Β.

στόχασμα, τό, τὸ ἀντικείμενον τοῦ στοχασμοῦ, βέλος, ἀκόντιον, Εὐρ. Βάκχ. 1205.

στοχασμός, ὁ, τὸ σκοπεύειν ἢ σημαδεύειν ἐναντίον τινός· ὅθεν, εἰκασία, μελέτης στοχ. Πλάτ. Φίληβ. 56Α· τοῦ πρέποντος Πλούτ. 2. 616Β· ὡς τεχνικὸς ὅρος ἐν τῇ Ρητορ., Ἑρμογέν., κλπ.· — προσπάθεια, ἐνέργεια, ἀγὼν πρός τι, τινος Πλούτ. 2. 981Β. **II** τὸ στήνειν θηρευτικὸν δίκτυον (παγίδα), Πολυδ. Ε', 30.

στοχαστέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ σκοπεύῃ πρός τι, τοῦ μέσου Ἀριστ. Πολιτ. 2. 7, 7. **II** πρέπει τις νὰ σχηματίσῃ εἰκασίαν, ἔκ τινος Πολύβ. 9. 15, 13.

στοχαστής, οῦ, ὁ, ὁ εἰκάζων, συμπεραίνων, μάντις, τῶν πιθανῶν καὶ εἰκότων Φίλων 1. 10· τῶν μελλόντων Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 4, 6.

στοχαστικός, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐπιτύχῃ, νὰ κτυπήσῃ, μετὰ γεν., τοῦ ἀρίστου Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 7, 6· ἀρετὴ μέσου στ. αὐτόθι 2. 6, 9, 13. 2) ἱκανὸς νὰ συμπεράνῃ, νὰ εἰκάσῃ, ἡ στοχαστικὴ (ἐξυπακ. τέχνη) Πλάτ. Φίληβ. 55Ε· — ἐπιτυχής, εὐφυής, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 463Α· — Ἐπίρρ., στοχαστικῶς ἔχειν πρός τι Ἀριστ. Ρητορ. 1. 1, 11.

στόχος, ὁ, σκοπός, «σημάδι», Εὐρ. Βάκχ. 1100 (ἐκ διορθώσεως τοῦ Reiske ἀντὶ τ ὄχον)· στοχῷ (οὕτω) βάλλειν Αἰλ. π. Ζ. 1. 31. 2) εἰκασία, Αἰσχύλ. Ἱκ. 243. **II** = **στοχάς**, Πολυδ. Ε', 36. (Δὲν σχετίζεται πρὸς τὸ **στοῖχος, στίχος**, ἀλλὰ παράγεται ἐκ τῆς √ΣΤΕΧ ἢ ΣΤΑΧ· πρβλ. Γοτθ. aus-liggan (ἐξαιρεῖν)· Ἀρχ. Σκανδ. sting-a· Ἀγγλο-Σαξον. stingan, κτλ.· πρβλ. M. Müller Sc. of Lang. 2, σ. 79. — Ἡ ῥίζα αὕτη φαίνεται ὅτι εἶναι συγγενὴς τῇ √ΣΤΙΓ, **στίζω**).

στρᾰβᾰλο-κόμας, α, ὁ, ὁ ἔχων κόμην βοστρυχώδη, οὐλήν, «σγουρομάλλης», Σοφ. (Ἀποσπ. 948) παρὰ Πολυδ. Β', 23 (ὅστις ἀποδοκιμάζει τὴν λέξιν), Ἡσύχ. (Πρὸς τὸ **στραβαλός**, ὅπερ παρ' Ἡσυχ. εὕρηται, πρβλ. **στράβηλος, στρεβλός**).

στραβαλός· «ὁ στρογγυλίας καὶ τετράγωνος ἄνθρωπος Ἀχαιοί» Ἡσύχ., ἴδε προηγ.

στραβεύς· «κωπεύς» Ἡσύχ.

στράβηλος [ᾱ], ὁ καὶ ἡ, (στρέφω) ζωΰφιον συνεστραμμένον καὶ ἑλικοειδῶς βαῖνον (πρβλ. **στρόβιλος**), κοχλίας, Σοφ. Ἀποσπ. 209, Ἀριστ. Ἀποσπ. 287, Ἀθήν. 86C κέξ. **II** ἀγρία ἐλαία, Φερεκρ. ἐν «Ἀγρ.» 2.

στραβίζω, (στραβός) ἔχω διεστραμμένους ὀφθαλμούς, εἶμαι «στραβός», ἀλλοίθωρος, Ἡσύχ.

στραβισμός, ὁ, ἀλλοιθώρισμα, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 11.

στρᾰβο-πόδης, ου, ὁ, ὁ ἔχων τοὺς πόδας συνεστραμμένους, στραβούς, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 5 καὶ 212.

στρᾰβός, ή, όν, (στρέφω) ὡς τὸ **στρεβλός**, διεστραμμένος, ἐστρεβλωμένος, λοξός — ἰδίως, λοξῶς βλέπων, παραβλώψ, ἀλλοίθωρος, Λατ. strabus, Γαλην.· ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Πολυδ. Β', 51, Φρύνιχ. ἐν Α. Β. 62.

στρᾰβότης, -ητος, ἡ, διαστροφή, ὀφθαλμῶν Εὐστ. 915. 31.

στράβων [ᾱ], **ωνος**, ὁ, = **στραβός**, Λατιν. strabo, Κωμικ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνώνυμ. 314, ἴδε Πολυδ. Β', 51. (Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀρκάδ. 10).

στραγᾰλῖνος, ὁ, = **ἀστραγαλῖνος**, Τζέτζ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξων. 3. 359.

στραγγᾰλάω, = **στραγγαλίζω**. Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 390. — Παθ., Διόδ. 1. 68.

στραγγάλη, ἡ, (ἴδε **στράγξ**), σχοινίον ἀγχόνης, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 3. 15· ἐπὶ τὴν στρ. πορεύεσθαι, ἐπὶ τὴν ἀγχόνην, ἐπὶ τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον, Πλουτ. Ἄγις 20.

στραγγάλια, τά, σκιρρώματα τῶν μελῶν, ἰδίως ἕνεκα ὑγρῶν, τὰ ὁποῖα σχηματίζονται κυρίως περὶ τοὺς ἁρμούς, Ἱπποκρ.

στραγγᾰλιά, ἡ, = **στραγγαλίς**. Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σελ. 278, Ἡσύχ.· — μεταφορ., Ἑβδ. (Ἡσαΐ. ΝΗ', 6).

στραγγᾰλιάω, δένω κόμβους, προβάλλω δυσκολίας, παιδεύω, Πλούτ. 2. 618F· πρβλ. **στραγγαλίς**.

στραγγᾰλίζω, δι' ἀγχόνης πνίγω, ἀπαγχονίζω, Λατιν. strangulare, Στράβ. 260, Πλούτ. 2. 530D· τὸν τράχηλον Ἀλκίφρων 3. 49.

στραγγᾰλίς, **-ίδος**, ἡ, κόμβος πολύπλοκος, Στράττις ἐν «Φοιν.» 5· ὑμεῖς .. ἀεὶ στραγγαλίδας ἐσφίγγετε, ἐδένετε, ἐσφίγγετε τοὺς κόμβους (πρβλ. **στραγγαλιάω**), Φερεκρ. ἐν «Αὐτομόλοις» 12· ἐντεῦθεν τὸν Χρύσιππον ἐκάλει ὁ Ἀριστοκρέων στραγγαλίδων Ἀκαδημαϊκῶν κοπίδα, μάχαιραν κόπτουσαν τὰς Ἀκαδημαϊκὰς δυσκολίας, παρὰ Πλουτ. 2. 1033E. **2)** σκίρωμα, σκλήρωμα κατὰ τὸ στῆθος ἢ εἰς ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 11, 1· πρβλ. **στραγγάλια**. **3)** εἶδός τι κοσμήματος, Ἑβδ. (Ἰουδὶθ Η', 29).

στραγγᾰλιώδης, **ες**, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κόμβον· μεταφορ., περίπλοκος, πολύπλοκος, οὐδὲν σκολιὸν οὐδὲ στρ. Ἑβδ. (Παροιμ. Η', 8), «διεστραμμένος» Σουΐδ.

στραγγᾰλόομαι, Παθ. (ἴδε **στράγξ**), συστρέφομαι, συνδέομαι εἰς κόμβους, περιπλέκομαι, Φίλων Βελοπ. 471D· ἡ οὐρὰ στρ., εἶναι σφιγκτῶς συνεστραμμένη, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 76. **II.** στραγγαλίζομαι, πνίγομαι, Ἑβδ. (Τωβ. Β', 3).

στραγγαλωτὴ μάστιξ, συνεστραμμένη, Σουΐδ.

στραγγεία, ἡ, διαταγμός, ὄκνος, μέλλησις, «χρονοτριβή», ἀδόκιμον παρὰ Πολυδ. Θ', 137· ἀλλ' οὕτως ἀναγνωστέον παρὰ Μάρκ. Ἀντων. 4. 51.

στραγγεῖον, τό, χειρουργικὸν ὄργανον δι' οὗ ἀπομυζᾶται αἷμα ὡς διὰ σικύας («βεντούζας»), Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 59· πρβλ. **σικύα**.

στράγγευμα, τό, δισταγμός, ὄκνος ἢ βραδύτης, ἀργοπορία, πιθαν. γραφ. παρὰ Πλουτ. ἐν Ἀλεξ. 58.

στραγγεύομαι, μέσ., (**στράγξ**) συμπιέζομαι, συστρέφομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀλλ' εὑρηται μόνον μεταφορ., βραδύνω, ἀργοπορῶ, παραμένω, ἐγὼ δῆτ' ἐνθαδὶ στραγγεύομαι Ἀριστοφ. Ἀχ. 126· τί ταῦτ' ἔχων στρ.; τί μοῦ στρηφογυρίζεις ἐδῶ; ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 131· στρ. περί τι Μάχων παρ' Ἀθην. 580E· ἐκ διορθώσεως ἀντὶ στρατευσομένῳ ἐν Πλάτ. Πολ. 472A· ἴδε Kuster εἰς Σουΐδ. ἐν λ. **ἢ δεῖ χελώνης**. Πρβλ. τὸ Ὁμηρικὸν **στρεύγομαι**. **II.** τὸ ἐνεργ. μνημονεύεται παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 17, Ἐτυμολ. Μέγ. 330 ἐν τέλ., ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ μέσ.

στραγγίας πυρός, ὁ, εἶδος σίτου, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 21, 2.

στραγγίζω, (στράγξ) διὰ τῆς πιέσεως ἐξάγω, ἐκπιέζω, ὕδωρ Διοσκ. 1. 32· στραγγιεῖ τὸ αἷμα Ἑβδ. (Λευ. Α', 15· — πιέζω, ἐκπιέζω, ἐλαίας Γεωπ. 9. 32. Ἡσύχ. **II.** Μέσ. = **στρεύγομαι**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ο. 511, Ἐτυμολ. Μέγ.· ἀλλὰ τὸ ἐνεργ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Μ. 351.

στραγγὶς, **-ίδος**, ἡ, = **στράγξ**. ἀμφίβ. παρὰ Φωτ.

στραγγός, **ἡ**, **όν**, (ἴδε **στράγξ**). συνεστραμμένος, σκολιός, διεστραμμένος, Φώτ., «στρεβλὸς, ἄτακτος» Ἡσύχ., Σουΐδ. **II.** μεταφορ., συνεστραμμένος, πολύπλοκος, ἀνώμαλος, Ἱατρ. **2)** ἀναιδής, Βασίλ.— Ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. ἐνίοτε φέρεται ἡμαρτημένως **στραγός**.

στραγγουρία, ἡ, (οὐρέω) ἐπίσχεσις τῶν οὔρων (ὅταν ταῦτα πίπτωσι κατὰ σταγόνας), «δυσουρία» Ἡσύχ., Ἱππ. Ἀφ. 1247, κ. ἀλλ., Ἀριστοφ. Σφ. 810, Πλάτ. Ἐπιστ. 358E· — καὶ **στραγγουρέω**, πάσχω ἐκ στραγγουρίας, Ποιητὴς π. τῆς τῶν Βοτ. Δυν. 38· ὡσαύτως **στραγγουριάω**, Ἀριστοφ. Θεσμ. 616, Πλάτ. Νόμ. 916A.

στραγγουρικός, **ἡ**, **όν**, ὑποκείμενος εἰς στραγγουρίαν, πάσχων ἐξ αὐτῆς, Ἱππ. 513. 23· τὰ στραγγουρικὰ = στραγγουρία, ὁ αὐτ. ἐν Κωακ. Προγν. 190· πάθη Πλουτ. 2. 1089E.

στραγγουριώδης, **ες**, (εἶδος) ὁ ἔχων τὴν φύσιν τῆς στραγγουρίας, ὁμοιάζων πρὸς στραγγουρίαν, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 943, 947, κτλ.

στράγξ, ἡ, γεν. **στραγγός**, τὸ διὰ πιέσεως λαμβανόμενον, σταγών, Μένανδρ. ἐν «Θησαυρῷ» 4, Ἀνθ. Π. Δ. 1, 38· πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 131· κατὰ στράγγα ῥεῖν Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 9, 14, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 18, 9. (Ἡ √ΣΤΡΑΓΓ, Λατ. STRING, ἔχει δύο κυρίας σημασίας, **I.** ἐκθλίβω, **ἐκπιέζω**, **διὰ** πιέσεως λαμβάνω, ὡς ἐν τοῖς **στράγξ**, **στραγγ-ουρία**, **στραγγ-γίζω**, ἢ συστρέφω, σφίγγω, ὡς ἐν τοῖς **στραγγ-άλη**, **στραγγ-αλίς**, κτλ., καὶ μεταφορ. ἐν τοῖς **στραγγ-εύομαι**, **στρεύγ-ομαι**. **II.** σφίγγω, περισφίγγω, ὡς ἐν τοῖς Λατ. string-o, stric-tus.

στραγότερος, συγκρ. τοῦ **στραγός** (ἴδε **στραγγός** ἐν τέλ.), ἀναιδέστερος, Μέγας Βασίλ. ἐν τῷ κατὰ Μεθυόντων, Σουΐδ.

στρᾰπή, ἡ, = **ἀστραπή**, Ἐτυμολ. Μέγ. 514.

στράπτω, μέλλ. **-ψω**, σπανιώτερον καὶ νεώτερον τοῦ **ἀστράπτω**, Σοφ. Ο. Κ. 1515, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 544· μεταφορ., νόῳ Ἀνθ. Π. 8. 23· σοφίᾳ αὐτόθι 125. **2)** μετὰ συστοίχ. αἰτ., αἴγλην Ὀρφ. Ὕμν. 19. 2· μαρμαρυγὴν Ὀππ. Κυν. 3. 349.

στρατᾱγέω, **στρατᾱγός**, Δωρ. ἀντὶ **στρατηγ-**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1702, -57, 1841, κ. ἀλλ.

στρᾰταρχέω, εἶμαι στρατάρχης, διοικῶ στρατόν, τινι, ὑπέρ τινος, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 1, 10.

στρᾰτ-αρχης, **ου**, ὁ, ὁ ἄρχων τοῦ στρατοῦ, = **στρατηγός**, Ἡρόδ. 3. 157., 8. 44, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 181.

στρᾰτ-αρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα ἢ ὁ βαθμὸς τοῦ στρατηγοῦ, Φίλων 2. 90.

στρᾰτ-αρχος, ὁ, = **στρατάρχης**, Πινδ. Π. 6. 31. Ι. 5 (4). 50, «στρατηγὸς» Ἡσύχ.

στρᾰτάω, λαμβάνεται ὡς ἐνεστ. τοῦ Ἐπικ. παρατατ. **ἐστρατόωντο**, ἐστρατοπεδεύοντο, Ἰλ. Γ. 187, Δ. 378.

στρᾰτεία, Ἰων. **-ηίη**, ἡ, (στρατεύω) ἐκστρατεία, στρατοπέδευσις, στρατηίην ἢ -είαν ποιεῖσθαι Ἡρόδ. 1. 71, 171, Θουκ. 2. 11, κτλ.· ἐπί τινας Ἡρόδ. 5. 77, κτλ.· στρ. γίγνεται ἐς .. ὁ αὐτ. 7. 174, Πλάτ. Συμπ. 219E, κτλ.· — ἀπὸ στρατείας, ἐπιστρέφων μετὰ τὴν ἐκστρατείαν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 603, Εὐρ. 631· κατὰ τὴν Σιτάλκου στρατείαν, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐκστρατείας αὐτοῦ, Θουκ. 2. 101· εἰς στρ. ἄγειν τινὰς Εὐρ. Ἱκ. 229· ἐπὶ στρατείας εἶναι, εἶμαι εἰς ἐκστρατείαν, ἐκστρατεύω, Ἀνδοκ. 21. 29, Πλάτ. Συμπ. 220A· οὕτως, ἐν στρατείᾳ εἶναι Ξεν. Κύρ. 5. 2, 19· παραγγέλλειν τινὶ στρατείαν κατὰ γῆν Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 13· στρατείας ἐκδήμους οὐκ ἐξήεσαν Θουκ. 1. 15· στρατείαν ξυνελθεῖν 1. 3· οἶκοι καὶ ἐπὶ στρατείας, Λατιν. domi militiaeque, Πλάτ. Φαῖδρ. 260B, ἔνθα ἴδε St. Ilb.· στρ. δ' οὐ φέρει περιουσίαν Μένανδρ. ἐν «Παρακαταθήκῃ» 2· — ὡσαύτως συχν. ἐν τῷ πληθ., ὑπηρεσία ἐν τῷ στρατῷ, πόλεμος, Πλάτ. Πολ. 404A· πρὸς ταῖς αὐτοῦ στρατείαις, ἐκτὸς τῶν ἐκστρατειῶν ἃς ὤφειλε νὰ κάμνῃ, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 878C· ἀφίεσθαι στρατείας, Λατ. exauctorari, Πλούτ. 2. 274A. **2)** στρ. ἐν τοῖς ἐπωνύμοις, στρατολογία ἐξ ἐκείνων ὅσοι ὤφειλον νὰ ὑπηρετήσωσιν ὡς στρατιῶται κατὰ τὰ ἔτη τῶν διαφόρων ἐπωνύμων ἀρχόντων, Ἀρποκρ. ἐν λέξ. **3)** στρ. ἡ ἐν τοῖς μέρεσιν, ἐκστρατεία πρὸς ἰδιαιτέραν τινὰ ὑπηρεσίαν, πρὸς ἄσκησιν τῶν νέων ὅσοι ὑπηρέτησαν ἤδη ὡς περίπολοι, Αἰσχίν. 50. 34 κἑξ., πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. **τερθρεία**, C. F. Hermann Pol. Ant. 152. 13. **4)** στρατιωτικὴ ἀγωγή, ἡ ἀκριβὴς στρ. Δίων Κ. 78. 36. — **στρατιά** εὑρηται συνεχῶς ὡς διάφορ. γραφ. καὶ ἐνίοτε ἀναμφιβόλως κεῖται ὡς = τῷ **στρατεία**. ἴδε **στρατιὰ** Π καὶ πρβλ. Meineke εἰς Εὔπολ. ἐν Ἀδηλ. 63· ἀλλὰ **στρατεία** = στρατιὰ εἶναι λίαν σπάνιον καὶ μόνον χάριν τοῦ μέτρου, οἷον Εὐρ. Ῥῆσ. 263, Ι. Α. 495. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Α', σ. 533 κἑξ., 870, Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 88.

στρᾰτεῖος, ὁ, ὡς ὄνομα τοῦ Διός, πολεμιστής, Συλλ. Ἐπιγρ. 5935· οὕτω **στρατεία**, ἡ, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, 2693f.

στρᾰτεύμα, τό, (**στρᾰτεύω**) ὡς τὸ **στρατεία**. ἐκστρατεία, συχν. παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Αττ., στρ. ἐπὶ Σάμον Ἡρόδ. 3. 49· ἐφ' Ἑλλάδα Αἰσχύλ. Πέρσ. 758· διέφυγον τὸ στρ., τὴν ἐπικειμένην εἰσβολήν, Ἡρόδ. 8. 112· ἐν τῷ πληθ., Ἀριστ. Λυσ. 1133. **II.** ὡπλισμένη στρατιά, δύναμις στρατιωτική, Ἡρόδ. 1. 6., 7. 48, καὶ Τραγικ.· στρ. πεζὸν Αἰσχύλ. Πέρσ. 469· διαπόντιον στρ., δηλ. συνιστάμενον ἐκ μισθοφόρων Ἀσιανῶν, Ἑρμιππ. ἐν «Στρατ.» 1· ἱππικὸν Ξεν. Κύρ. 3. 3, 26· πολιτικὸν ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 5. 4, 41· — ὡσαύτως, κόσμημα ναυτικόν, Θουκ. 6. 74· τὸ ναυτικὸν στρ. Ἀχαιῶν Σοφ. Φιλ. 59. **2)** = **στρατὸς** 2, ὁ λαός, στρ. Παλλάδος Εὐρ. Ἱκέτ. 653.

στρᾰτευσείω, ἐφετ., ἐπιθυμῶ τὴν ἐκστρατείαν, τὸν πόλεμον, Δίων Κ. 53, 25.

στρᾰτεύσιμος, **ον**, κατάλληλος πρὸς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ἡλικία Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 12· στρ. ἔτη ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 2, 4· οἱ στρατ. Πολύβ. 6. 19, 6.

στρᾰτεύσις, ἡ, ἐκστρατεία, συνώνυμ. τῷ **στρατεία**, Ἡρόδ. 1. 189, Διον. Ἁλ., κλπ.

στρατευτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐκστρατεύσῃ, κινήσῃ πόλεμον, ἐπί τινας Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 41.

στρατευτὴς, οῦ, ὁ, ἀξίωμά τι, «ἀπρόσβατον εἶναι κριταῖς τε καὶ πράκτορσι καὶ στρατευταῖς» Μ. Ἀνταλ. ἐν Σάθ. Μεσ. Βιβλ. τ. Δ', σ. 58.

στρᾰτευτικός, **ἡ**, **όν**, ἔχων κλίσιν εἰς τὸν πόλεμον, φιλοπό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λεμος, Χαιρήμ. παρ' Ἀθην. 562F· **στρατευτικώτατος** Ἀλεξ. ἐν «Τραυμ.» 2.

στρᾰτεύω· Βοιωτ. παρατ. **ἐστροτεύαον** Keil Inscrr. 11. 6· (στρατός). Ὑπηρετῶ εἰς πόλεμον, εἰμαι στρατιώτης, κάμνω ὑπηρεσίαν στρατιωτικήν, ἐκστρατεύω, ἐπέρχομαι ἐναντίον τινός, πρῶτον παρ' Ἡροδ., ἐπὶ τοὺς Πέρσας, ἐπὶ τὴν Μίλητον 1. 77., 6. 7, πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 825, Θουκ. 3. 7, κτλ.· ἐς Πλάταιαν, ἐς Σικελίαν, κτλ., ὁ αὐτ. 2. 6, Ξεν., κλπ.· πρὸς Ἄβυδον ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 1. 2, 16· στρ. ὅποι Κῦρος ἐπαγγέλλοι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 7. 4, 9· μετὰ συστοίχ. αἰτ., στρ. στρατείαν Εὐρ. Ἱκέτ. 116· πόλεμον Θουκ. 1. 112. **2**) ὡς ἀποθ. **στρατεύομαι**· μέλλ. **-εύσομαι** Ἡρόδ. 7. 11, Δημ. 95. 19· ἀόρ. **ἐστρατευσάμην** Ἡρόδ. 1. 204, Σοφ. Αἴ. 1111, Ἰσοκρ. 111C, κτλ.· ὡσαύτως **ἐστρατεύθην** Πινδ. Π. 1. 98, Ἀπολλόδ. 1. 9, 131, Βοιωτ. **ἐστροτευάθη** Ussing Inscr. ἀρ. 52· πρκμ. **ἐστράτευμαι** Ἰσαῖ. 49. 28, κτλ., ἴδε κατωτ.· — ἐν χρήσει ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐνεργ., ἐκστρατεύω, Λατιν. militari, Ἡρόδ. 7. 61, 64, 66, κ. ἀλλ.· **ἐστρατευμένος**, ὑπηρετήσας ὡς στρατιώτης, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1113, πρβλ. Λυσίαν 114. 33· ψιλὲς αὖ στρατεύσομαι Ἀριστοφ. Θεσμ. 232, πρβλ. Εὔπολ. ἐν «Δήμοις» 15. 8· στρ. ὁπλίτης Ξεν. Ἀπομν. 3. 4, 1· στρ. ἐκ καταλόγου (ἴδε ἐν λ. **κατάλογος** 2). **3**) ὁδηγῶ στρατόν, βαδίζω, ἐπέρχομαι, στρ. ἐπὶ τοὺς Πλαταιεῖς, ἐπὶ τὰς Θήβας Ἡρόδ. 6. 108., 9. 86· ἐπὶ κρυστάλλου ὁ αὐτ. 4. 28, κτλ.· μετά τινος Εὐρ. Ι. Α. 967· ὑπέρ τινος Πλάτ. Πολ. 429B, κτλ.· ἕνεκά τινος Σοφ. Αἴ. 1111· ὑπό τινος Πλουτ. Κάμιλλ. 2· ἐπί τινα Ἡρόδ. 3. 139, κτλ.· ἐς τὴν Ἀσίην ὁ αὐτ. 1. 1, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 791, Ἀνδοκ. 27. 20, κτλ.· πρός .., Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 3· στρ. μισθοῦ Ξεν. Κύρ. 3. 2, 7· στρ. ἔξω Πλάτ. Νόμ. 814A· ἀντίθετον τῷ ἐπιδημεῖν, Λυσ. 160. 2· τῷ δημηγορεῖν, Ἀνδοκ. 32. 4· μετὰ συστοίχ. αἰτ., Ἰσαῖ. 82. 25, κτλ.— Παρ' Ἡροδ. τὰ Ἀντίγραφα ἄλλοτε ἔχουσι τὸν ἐνεργ. τύπον καὶ ἄλλοτε τὸν μέσον, ὡς ἐν 1. 204, 6. 7· παρὰ τοῖς Ἀττ. ὁ μέσος τύπος κατέστη κατὰ πολὺ συνηθέστερος. **II**. παρὰ μεταγεν. ἐν τῷ ἐνεργ., δέχομαι ὡς στρατιώτην, ἐγγράφω ὡς στρατιώτην, στρατολογῶ, Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 42., 2. 141., 5. 137, Ἡρῳδιαν. 2. 14.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 348.

στρᾰτηγεῖον, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **στρατήγιον**, ὃ ἴδε.

στρᾰτηγέτης, ου, ὁ, = **στρατηγός**, Βυζ.· τὸ θηλ. **-ηγέτις, -ιδος**, Νικήτ. Χρον. 99D. Τζέτζ.· **-ηγεσία, ἡ**, = **στρατηγία**, Βυζαντ.

στρᾰτηγέω, Αἰολ. στροταγέω, Συλλ. Ἐπιγρ. 2189. Εἶμαι **στρατηγός**, Ἡρόδ. 5. 27, Εὐρ. Ἡρακλ. 391· — μάλιστα ἐν Ἀθήναις (ἴδε **στρατηγὸς** II), Ἀριστοφ. Ἱππ. 288, Νεφ. 586, Θουκ. 1. 57, κτλ.· προγόνων τῶν ἐστρατηγηκότων υἱὸς Αἰσχίν. 4. 38, πρβλ. Δημ. 922. 7· καὶ πολιτεύεσθαι καὶ στρατηγεῖν Ἰσοκρ. 110D· στρ. ἀπὸ μεγάλων τιμημάτων, ἐκλέγομαι στρατηγὸς κατὰ τὸ ποσὸν τῆς περιουσίας μου, Ἀριστ. Πολ. 3. 11, 16· — οὕτως ἐν Ρώμῃ, εἶμαι ὕπατος, Πολύβ. 2. 21, 7, κτλ.· ἢ (συνηθέστερον) εἶμαι praetor, Πλουτ. Ἀντ. 6· στρατηγῶν καὶ ὑπατεύων ὁ αὐτ. ἐν Κάτωνι Πρεσβυτ. 4, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 149.

β) μετὰ γενικ., εἶμαι ἀρχηγὸς στρατεύματός τινος, τῶν Ἀυδῶν, Ἐρετριέων, κτλ., Ἡρόδ. 1. 34., 5. 102., 7. 82, 161· συχνάκις οὕτω παρ' Ἀττικ., ὡς Θουκ. 1. 29, Ξεν., κλπ.· οὕτω, στρ. Σάμου Πλουτ. Περικλ. 26· πολέμου Διον. Ἁλ. 3. 22 (διάφ. γραφ. **-ον**). **γ**) ὡσαύτως ὡς τὸ ἡγεῖσθαι, μετὰ δοτ., ἐστρατήγησε Λακεδαιμονίοισι τ' Θεσσαλίην Ἡρόδ. 6. 72, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 25, Εὐρ. Τρῳ. 926, Ἀνδρ. 324, Αυσ. 135. 29· ἀλλά, στρ. Ξέρξῃ, εἶμαι ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ τοῦ Ξέρξου, Παυσ. 9. 1, 2. **δ**) μετ' ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ, στρ. ἐπὶ τόπῳ Ἀνδοκ. 30. 39· ἐν Τροίᾳ Σοφ. Ἠλ. 1· ἐς Θεσσαλίην Ἡρόδ. 6. 72· στρ. ὑπέρ τινων, ὑπηρετῶ ὡς στρατηγὸς ἀντί τινος, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ, Δημ. 482. 14, Ἰσοκρ. 73A. **ε**) μετ' ἀπαρ., ἐνεργῶ, διευθύνω ὡς στρατηγός, ἐνεργῶ οὕτως ὥστε .., μάχην θέσθαι Πλουτ. Πύρρ. 21, πρβλ. Κράσσ. 25, κτλ.

I. μετὰ συστοίχου αἰτ., στρ. στρατηγίας Ἀνδοκ. 19. 11· ναυμαχίαν, πόλεμον Δημ. 172. 15., 1191. 21· — ἀλλ' ὡσαύτως μετ' οὐδετ. ἐπιθ., πράττω τι ὡς στρατηγός, τοῦτο Ξεν. Ἀν. 7. 6, 40· πάντα στρ. ὑπὲρ Φιλίππου, διοικῶ, διευθύνω ὅλον τὸν πόλεμον πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ Φιλίππου, Δημ. 30. 13· τοιαῦτα στρ., οὕτω διευθύνω τὰ πράγματα ὡς στρατηγός, Ἡρόδ. 9. 106· εἰ μὲν ἄλλο τι καλῶς ἐστρ. Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 51· ἐντεῦθεν ἐνίοτε ἐν τῷ παθητ., ἡ πόλις .. ὑπὸ ὑμῶν .. στρατηγεῖται Πλάτ. Ἴων 541C, Πρβλ. Δημ. 52. 2· στρατιὰ στρατηγουμένη ὑπό τινος Ἰσοκρ. 79E· δυοῖν στρατηγεῖται φυγή Εὐρ. Ἡρακλ. 39· τὰ στρατηγούμενα Δημ. 47. 5· στρατηγηθῆναι, ὑπηρετῆσαι ὑπὸ στρατηγόν, Πολύβ. 3. 4, 14. **2**) μεταφορ., ἡ τύχη ἐστρ. Ξεν. Ἀν. 2. 2, 13, πρβλ. 3. 2, 27· ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; Σοφ. Αἴ. 1100· ἐστρ. ἡ σιωπὴ τὸν ἀγῶνα Πλούτ. 2. 506E. **II**. μετ' αἰτ. προσώπ., ὑπερβάλλω τινὰ εἰς στρατηγικὴν δεινότητα, στρατηγικῶς ὑπερβάλλω, νικῶ, Σωκρ. Ἐπιστ. 28 (ἐν τῷ παθ.), Πολύβ. 9. 25, 6 (μετὰ διαφ. γραφ. **καταστρατηγέω**), πρβλ. Διον. Ἁλ. 5. 29· μεταφορ., ἐπὶ τοῦ Ὁμήρου, δημαγωγῶν καὶ στρατηγῶν τὰ πλήθη Στράβ. 20.

στρᾰτήγημα, τό, πρᾶξις στρατηγοῦ, ἰδίως, πρᾶξις εὐφυΐας στρατηγικῆς, τέχνασμα στρατηγικόν, πανουργία, δόλος, Ξεν. Ἀπομν. 5. 5, 22, Ἰσοκρ. 248C, Πολύβ. 3. 18, 9, κτλ.· — **στρατηγήματα** ἐπιγράφεται ἔργον τι τοῦ Πολυαίνου· οὕτω **στρατηγηματικά** ἕτερον τοῦ Φροντίνου.

στρᾰτήγησις, εως, ἡ, ἡ διοίκησις στρατεύματος, Νικήτ. Χρον. 99B.

στρατηγητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐνεργήσῃ ὡς στρατηγός, νὰ διευθύνῃ, Πλάτ. Σίσυφ. 389D.

στρᾰτηγητικός, ἡ, όν, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **στρατηγικός** παρὰ Πλάτ. ἐν Φιλήβ. 56B.

στρᾰτηγία, Ἰωνικ. **-ίη**, ἡ, τὸ ἀξίωμα, ἡ θέσις, ὁ βαθμός, τὸ ἔργον τοῦ στρατηγοῦ, διοίκησις, Ἡρόδ. 1. 59., 5. 26, Εὐρ. Ἀνδρ. 678, 704, Εὔπολ. ἐν «Δήμοις» 13, ἐν «Μονοτρόπῳ» 4, Θουκ., κλπ.· παραλύειν τινὰ τῆς στρ. Ἡρόδ. 6. 94· ἀνάσσων Ἑλλάδος στρατηγίας, ὧν ὁ πρῶτος στρατηγὸς τῆς Ἑλλάδος, Εὐρ. Ι. Τ. 17· τυραννίδος μίμησις μᾶλλον ἢ στρ. Θουκ. 1. 95· — ἐπὶ ναυτικῆς ἀρχηγίας, Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 13. **2**) τὸ ὑπούργημα τοῦ στρατηγοῦ, ὅπερ ἦτο ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις, ὁλονὲ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν, Ἀριστοφ. Πλ. 192, Αἰσχίν. 33. 28· οὕτως ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Ἀπολ. 36B, Πολ. 599C, κτλ.· ἐν τοῖς ἐνιαυσίοις στρ. Πλουτ. Περ. 16· ἡ πρωτεῖα τῆς τῶν Ἀχαιῶν συμπολιτείας, Πολύβ. 4. 37, 1, κτλ.· — ἐν Ρώμῃ τὸ ὑπούργημα τοῦ πραίτωρος, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 39, κτλ.· πρβλ. **στρατηγός** II. 3. **3**) περίοδος καθ' ἣν διατελεῖ τις στρατηγός, καθ' ἣν ἔχει τὴν ἀρχηγίαν, Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 39. **II**. ἡ ἱκανότης ἢ ἡ εὐφυΐα τοῦ στρατηγοῦ, στρατηγικὴ δεινότης, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 14, Ἀπομν. 3. 1, 5, Πλάτ., κτλ.· ἐπινόημα, τέχνασμα στρατηγικόν, Διόδ. 17, 23· πρβλ. **στρατήγημα**. **III**. ἐπαρχία ἣν διοικεῖ εἷς **στρατηγός**, παρὰ τῷ Πλιν. 6. 9.

στρᾰτηγιάω, ἐφετ. τοῦ **στρατηγέω**, ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι στρατηγός, ἐπιθυμῶ νὰ πολεμήσω, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 33, Δημ. 433. 27· ἐξέρχομαι εἰς πόλεμον, ἐπί τινα Στράβ. 309, Ἡσύχ.

στρᾰτηγικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς στρατηγόν, πρᾶξις Πλάτ. Πολιτ. 304E· ἐπιστήμη, δύναμις Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 1, 2., 1. 6, 4, κτλ.· ἔργα Ξεν. Οἰκ. 20. 6· σκηνή Πλουτ. Λουκουλλ. 16· — ἡ στρατηγικὴ (ἐξυπακ. τέχνη) **στρατηγία** II, Πλάτ. Εὐθύδ. 290D, κτλ.· — οὕτω, τὰ στρατηγικὰ Ξεν. Κύρ. 1. 6, 12, Ἰσοκρ. 103C· ὡσαύτως, πραγματεῖα περὶ στρατηγίας, Διογ. Λ. 5. 80. **II**. ἐπὶ προσώπων, ἐπιτήδειος ἢ ἀριόδιος εἰς στρατηγίαν, πεπειραμένος εἰς τὸ στρατηγεῖν καὶ πεπαιδευμένος, Πλάτ. Γοργ. 455C, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 7, Ἀπομν. 1. 1, 8, κτλ.· — Ἐπίρρ. **-κῶς**, εὖ καὶ στρ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 362· συγκρ. **-ώτερον**, Πολύβ. 10. 32, 7. **2**) ἐν Ρώμῃ, πραιτωριανός, Στράβ. 684, Πλουτ. Ὄθων 9.

στρᾰτήγιον (ἐν Ἀντιγράφοις ἐνίοτε **-εῖον**), τό, ἡ σκηνὴ τοῦ στρατηγοῦ, Λατιν. praetorium, Σοφ. Αἴ. 721, Δημ. 1043. 11. **2**) ἐν Ἀθήναις, ὁ τόπος ἔνθα συνηθροίζοντο οἱ στρατηγοί, Αἰσχίν. 39. 24., 74. 21, Πλουτ. Περικλ. 37, κλ. **3**) στρατόπεδον, Βυζ. (οὕτω δὲ ἐκλαμβάνουσί τινες τὴν λέξιν καὶ ἐν τῷ προμνησθέντι χωρίῳ τοῦ Σοφοκλ.), Σουΐδ.

στρᾰτηγίς, -ίδος, ἡ, θηλ. ἐπίθετ., ἡ τοῦ στρατηγοῦ, σκηνή Παυσ. 4. 19, 1· πύλαι στρ., ἡ πύλη ἡ εἰσαγομένη εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ στρατηγοῦ, Σοφ. Αἴ. 49· ναῦς στρ., τὸ πλοῖον τοῦ ναυάρχου, ἡ ναυαρχίς, Θουκ. 2. 84, πρβλ. Ἀνδοκ. 2. 31· οὕτω μόνη, ἡ στρατηγὶς Ἡρόδ. 8. 92· — ἐν Ρώμῃ, σπεῖρα στρ., ἡ καὶ πεζὴ praetoria, Πλουτ. Ἀντ. 39, πρβλ. Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 45., 5. 3. **II**. ὡς οὐσιαστ., θηλ. τοῦ στρατηγός, γυνὴ διοικοῦσα, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 835, 870, Ψευκρ. ἐν Ἀθήν. 53.

στρᾰτήγισσα, ἡ, ἡ γυνὴ, σύζυγος τοῦ στρατηγοῦ, Βυζ.

στρατηγός, ὁ, Δωρικ. στρατᾱγός, Αἰολ. στρυταγός, ἴδε τὰς λέξ.· (τὸ θηλ. παρ' Ἀριστοφ. ἴδε Ἐκκλ. 491, 500, εἶναι ἁπλῶς κωμικόν)· — ὁ ἀρχηγὸς ἢ διοικητὴς στρατεύματος, στρατηγός, Ἀρχίλ. 52, καὶ συχν. ἀπὸ τοῦ Ἡροδ. καὶ ἑξῆς· ἀνὴρ στρ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1627, Πλάτ. Ἴων 540D· ἀντίθετ. τῷ ναύαρχος, Σοφ. Αἴ. 1232 (ἴδε κατωτ. II. 1). **2**) καθόλου, διοικητής, κυβερνήτης, πόλει κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν Σοφ. Ἀντ. 8, πρβλ. Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 6. 11. **3**) μετὰ γεν., στρατηγὸς τοῦ πεζοῦ Ἡρόδ. 7. 83· τῶν παρεσκευασμένων 2. 25, κτλ.· Ἀχαιῶν Σοφ. Αἴ. ἔνθ' ἀνωτ.· στρατεύματος Ξεν. 1. 7, 12. **4**) μεταφορ., παραλαβὼν .. σῖγον στρατηγὸν Ἀντιφάν. ἐν «Ἀκεστρ.» 1· στρατηγοὶ κυνηγεσίων, κύριος τῶν κυνῶν, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 10· οὕτω, strategum te facio huic convivio, Plaut. Stich. 5. 4, 20. **II**. ἐν Ἀθήναις ἐκαλοῦντο οὕτω δέκα ἄρχοντες ἐκλεγόμενοι ἐτησίως διὰ ψήφου ὡς διοικηταὶ τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ἀστόλου καὶ ὡς διευθυνταὶ τῶν στρατιωτικῶν πραγμάτων, δηλ. στρατηγοί, ναύαρχοι καὶ ὑπουργοὶ τῶν στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 6. 109,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔνθα παρίστανται ἅπαντες ἐν ἐκστρατείᾳ ἐπὶ κεφαλῆς ἔχοντες τὸν πολέμαρχον, πρβλ. **πολεμαρχος**, καὶ ἴδε Ἑρμάνν. Pol. Ant. § 152· οἱ στρ. οἱ εἰς Σικελίαν Ἀνδοκ. 2. 30· μετὰ τὴν ἐς Ἀμφίπολιν στρ., ἀφ' οὗ ἐπορεύθην ὡς στρατηγὸς εἰς τὴν Ἀμφίπολιν, Θουκ. 5. 26· στρατηγοὺς εἵλοντο δέκα Ξεν. Ἑλλ. 1. 5. 16, πρβλ. Εὔπολ. ἐν «Δήμοις» 15. 4 κἑξ., Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 5, κτλ.· ὁσάκις διακρίνεται ἀπὸ τοῦ **ναυάρχου** καὶ τοῦ **ἱππάρχου** ὁ στρατηγὸς εἶναι διοικητὴς τοῦ πεζικοῦ, Δημ. 290. 3· ἀναγινώσκομεν ὅτι ἕνδεκα στρατηγοὶ ἐστάλησαν εἰς Ποτίδαιαν, Θουκ. 1. 57· πέντε εἰς Μακεδονίαν, αὐτόθι 61· τρεῖς εἰς Σικελίαν, ὁ αὐτ. 4. 2, κτλ.· πρβλ. Δημ. 47. 13. **2)** οὕτως ἐκαλοῦντο καὶ οἱ ἀνώτατοι ἄρχοντες τῶν πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, Ἡρόδ. 5. 38· ὡσαύτως τῶν Ἀχαιῶν καί τινων ἐκ τῶν παλαιῶν Ἑλληνίδων πολιτειῶν, Πολύβ. 2. 43, 1, κτλ. **3)** στρ. Ὕπατος, ὁ παρὰ Ρωμαίοις Consul, ὁ αὐτ. 1. 52, 5· οὕτω μόνον **στρατηγός**, ὁ αὐτ. 1. 7, 12, κτλ.· πρβλ. **ὕπατος** II· στρ. ἐξοπέλεκυς, ὁ Praetor, ὁ αὐτ. 3. 106, 6· ἔτι δὲ καὶ ὁ Praetor urbanus, ὁ αὐτ. 33. 1, 5· καλούμενος καὶ στρ. κατὰ πόλιν, Συλλ. Ἐπιγρ. 5879. 2· καὶ μόνον στρατηγὸς ὁ Praetor, Διον. Ἁλ. 2. 6, κτλ.· πρβλ. **στρατηγέω** I. 1, **στρατηγία** I. 2· — ὡσαύτως οἱ duumviri ἢ ἀνώτατοι ἄρχοντες τῶν Ρωμαϊκῶν ἀποικιῶν, οἷον τῶν Φιλίππων, Πράξ. Ἀποστ. ιϛ', 20 κἑξ.· ἐν Ἀκραγάντι, Ἀθήν. 37C· ἐν Αἰγύπτῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 4721, 4723, 5078. **4)** ἀξιωματικὸς ἔχων τὴν φυλακὴν τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ, ὁ στρ. τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγ. κ. Λουκ. κϐ', 52, Πράξ. Ἀποστ. δ', 1, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 5, 3. **5)** στρ. νυκτερινός, διοικητὴς τῆς ἀστυνομίας ἐν Αἰγύπτῳ, Στράϐ. 797.

στρατηίη, ἡ, Ἰων. τοῦ **στρατεία**, Ἡρόδ.

στρᾰτηλᾰσία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ἐκστρατεία, ὁδηγία στρατοῦ εἰς πόλεμον, Ἡρόδ. 4. 105., 7. 14, κ. ἀλλ.· στρ. ἐπὶ Αἴγυπτον ἐποιέετο 2. 1· ὡσαύτως ἐν Πλουτ. 2. 326C. **II**, καταχρηστικῶς, αὐτὸς ὁ στρατός, οἷον παρ' Ἡροδ. 8. 140, 1.

στᾰτηλᾰτέω, ὁδηγῶ στρατὸν εἰς τὴν μάχην, εἰς πόλεμον, ἐπί τινα, ἐπὶ χώραν Ἡρόδ. 1. 124., 5. 31, κ. ἀλλ.· στρ. ἐκεῖσε Αἰσχύλ. Πέρσ. 717· δεῦρο Εὐρ. Ἡρακλ. 465· ἀπολ., Ἡρόδ. 7. 108, Αἰσχύλ. Εὐμ. 687. **II**, μετὰ γεν., εἶμαι διοικητής, διοικῶ, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 61, Ρῆσ. 276· μετὰ δοτικ., ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 52, Ἡλ. 321, 917.

στρᾰτ-ηλάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, (ἐλαύνω) ὁ ὁδηγῶν στρατόν, στρατηγός, διοικητὴς στρατοῦ, Πραξιν. 1. 11, Σαφ. Αἴ. 1223, Εὐρ., καὶ παρὰ μεταγεν., πεζογράφοις, Ἑλλάδοξ αὐτ. ἐν Ὀρ. 970· ὡσαύτως ἐπὶ ναυάρχου, στρ. νεῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 637.

στρᾰτ-ηλᾰτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς στρατηλάτην, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 247. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. Παρεμβ. 254. 60.

στρᾰτιά, Ἰων. **-ιή**, ἡ, = **στρατός**, στράτευμα, Πινδ. Ο. 6. 28, Αἰσχύλ. Πέρσ. 534, Ἀγ. 799, κτλ.· στρ. ναυτική, πεζή Θουκ. 6. 33, κτλ.· παρ' Ἡροδ. 6. 12, ἀπολ., ἡ κατὰ ξηρὰν δύναμις ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ναύτας· οὕτω, τῆς στρ. κάκιστος ἦν ἀνὴρ Εὔπολ. ἐν «Ἀστρατ.» 1. **2)** καθόλου, δύναμις, σῶμα στρατιωτικόν, αὐλαμός, Πινδ. Π. 11. 75, Ν. 11.45. **II**, ἐνίοτε = **στρατεία**, ἐκστρατεία, Ἀριστοφ. Ἱππ. 587, Θεσμ. 828, 1169, Αυσ. 592, Θουκ. 8. 108· ἴτε .. ἐπὶ στρατιάν, ὑπάγετε .. νὰ ὑπηρετήσητε ὡς στρατιῶται, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1143· ἴδε ἐν λ. **στρατεία**.

στρᾰτί-αρχος, ὁ, = **στράταρχος**, Ξεν. Λακ. 13. 4, Ἀνθ. Π. 1. 98· — ὡσαύτως, **στρατιάρχης**, Δίων Κ. 55. 28, κτλ.· — **στρατιαρχία**, ἡ, Θ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 118, 4 ἔκδ. Β.

στρᾰτικός, ή, όν, διάφ. γραφ. ἀντὶ **-ωτικός**, Ξεν.

στρᾰτιος [ᾰ], **α, ον**, ὁ ἀνήκων εἰς στρατὸν ἢ εἰς πόλεμον, φιλοπόλεμος, πολεμικός, Ἄρευος στρατιώτερος Ἀλκαῖ. 29· ἐπίθετ. τοῦ Διός, Ἡρόδ. 5. 119, Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 7, 3· τοῦ Ἄρεως, Πλουτ. 2. 757D· **στρατία**, ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 9. 1· — **στράτιον** ὡς ἐπίρρ., στρατιωτικῶς, γενναίως, μέγα καὶ στρ. κατέπαρδεν Ἀριστοφ. Σφ. 618.

στρᾰτιώτης, ου, ὁ· κλητ. **στρατ ὦτα** Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 63a· (στρατιά)· — πολίτης ὑπόχρεως εἰς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν· ἀκολούθως καθόλου, στρατιώτης, Ἡρόδ. 4. 134, κ. ἀλλ., Κρατῖν. ἐν «Ὀδυσσεῦσι» 5, κτλ.· στρατιώτας καταλέγειν Ἀριστοφ. Ἀχ. 1065· ἄνδρες στρ., ἐν ἀγορεύσει, Θουκ. 7. 61· περιληπτικῶς ἐν τῷ ἑνικῷ, ὁ πολὺς ὄμιλος καὶ στρ. ὁ αὐτ. 6. 24· ὡσαύτως ἐπὶ στρατιωτῶν ὑπηρετούντων ἐν πλοίοις, ὁ αὐτ. 2. 88. **2)** βραδύτερον ἔτι, στρατιώτης κατ' ἐπάγγελμα, **μισθοφόρος**, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 8, 9, πρβλ. Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 4E. **III**, ποτάμιος στρ., Αἰγύπτιόν τι φυτὸν φυόμενον ἐν τῷ ποταμῷ, Sprengel εἰς Διοσκ. 4. 102· στρ. χιλιόφυλλας, Achillea millefolium, αὐτόθι 103.

στρᾰτιωτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς στρατιώτην, οἰκήσεις Πλάτ. Πολ. 415E· σκηνὴ Ξεν. Κύρ. 4. 5, 39, κτλ.· ὅρκος Διον. Ἁλ. 6. 23· χρήματα Δημ. 14. 18· — τὸ στρατιωτικὸν (ἐξυπακ. ἀργύριον), ὁ μισθὸς τῶν στρατιωτῶν, Δημ. 167. 16· ἀλλά, τὸ στρατιωτικὸν (ἐξυπακ. πλῆθος), οἱ στρατιῶται, Θουκ. 8. 83· τὰ στρατιωτικὰ (ἐξυπακ. ἔργα, πράγματα), στρατιωτικαὶ ὑποθέσεις, Πλάτ. Ἴων 540E, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 22. **II**, ὁ ἁρμόζων εἰς στρατιώτην, ὡς τὸ **στρατεύσιμος**, στρ. ἡλικία αὐτόθι 6. 2, 37· φίλον εἶχόν τινα στρατιωτικὸν Φοινικίδ. ἐν Ἀδήλ. 1. 5. **III**, πολεμικός, φιλοπόλεμος, ἐμπρέπων στρατιώτῃ, ἀρειμάνιος, γένη Ἀριστ. Πολιτ. 2. 9, 7, πρβλ. Πολύϐ. 23. 17, 3· ἀντίθετον τῷ **πολιτικός**, αὐτόθι 10. 4· ἀλλὰ καὶ τοῦ **στρατηγικός**, ὁ αὐτ. 3. 105, 9.

Β. Ἐπίρρ., ὡς στρατιώτης, **στρατιωτικῶς** ζῆν Ἰσοκρ. 248E· ὡς ἄξεστος στρατιώτης, ἀγροίκως, κτηνωδῶς, Πολύϐ. 22. 21. 6. **2)** ἐπὶ πλοίων, στρατιωτικώτερον παρεσκευασμένοι, μᾶλλον πρὸς μεταφορὰν στρατιωτῶν ἢ πρὸς ναυμαχίαν, Θουκ. 2. 83.

στρατιῶτις, -ιδος, θηλ. τοῦ **στρατιώτης**· ὡς ἐπίθετ. στρ. ἀρωγά, ἡ πολεμικὴ βοήθεια, Αἰσχύλ. Ἀγ. 47· τέχνη Πλουτ. Μάρκελλ. 14· λεχὼ στρ., γυνὴ στρατιώτου, Εὔπολ. ἐν «Ταξιάρχαις» 9. **2)** στρατιῶτις (ἐξυπακ. ναῦς), ὁπλιταγωγός, μεταφέρουσα στρατιώτας, Θουκ. 1. 116., 6. 43., 8. 63, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 36. **3)** (ἐξυπακ. **μυῖα**). ἀλλαχοῦ κύων. Λουκ. Μυίας Ἐγκώμ. 12. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 196.

στρᾰτο-κήρυξ. -ῦκος, ὁ, ὁ κῆρυξ στρατοῦ ἢ στρατοπέδου, Ἐθδ. (Γ' Βασιλ. ΚΒ', 36), Ἀρρ. Τακτ. 10. 4.

στρᾰτολογέω, (λέγω) στρατολογῶ, ἐγγράφω στρατιώτας, Διον. Ἁλ. 11. 24, κτλ. — Παθητ., συμμάχων στρατολογηθέντων Διόδ. 12. 67, πρβλ. Πλουτ. Καίσ. 35.

στρᾰτολόγημα, τό, στρατός, δύναμις ἐστρατολογημένη, Νικήτ. Χρον. 57D, Ἔκκλ.

στρᾰτολογία, ἡ, ἐγγραφή, σύναξις στρατοῦ, Διον. Ἁλ. 6. 44, κτλ.· — ὡσαύτως, **στρᾰτολόγησις**, ἡ, Βυζ.· — **στρατολόγιον**, τό, Ἱερὸν Γερμ. Κων/πόλεως σ. 737 ἔκδ. Mi.

στρᾰτό-μαντις, εως, ὁ, μάντις στρατοῦ, Αἰσχύλ, Ἀγ. 122. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

Στρατονίκεια, τά, πανήγυρις ἢ ἀγῶνες εἰς τιμὴν τῆς βασιλίσσης Στρατονίκης, Ἐπιγρ. Δήλου Bull. de cor. hell. VI, σ. 144.

στρᾰτο-νομάρχης, ου, ὁ, στρατιωτικὸς νομάρχης, Συλλ. Ἐπιγρ. 8617.

στρατοπεδαρχέω, = **στρατηγέω**, Εὐστ. Παρεμβ. 273. 92.

στρᾰτοπεδ-άρχης, ου, ὁ, στρατιωτικὸς διοικητής, Λατιν. tribunus legionis, Διον. Ἁλ. 10. 36, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 22.

στρᾰτοπεδ-αρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατοπεδάρχου, Διον. Ἁλ. 10. 36.

στρᾰτοπεδ-αρχικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς στρατοπεδάρχην, Φώτ.

στρᾰτοπεδεία, ἡ, = **στρατοπέδευσις**, Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 24, Διον. Ἁλ. 10. 36.

στρᾰτοπέδευμα, τό, στρατόπεδον, στράτευμα, Διόδ. 15. 83 (Δινδ. **στράτευμα**), Εὐστ. Παρεμβ. 210. 50.

στρᾰτοπέδευσις, ἡ, τὸ στρατοπεδεύειν, στρατόπεδον, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 6, Πλάτ. Πολ. 526D. **2)** ἡ θέσις στρατοῦ τινος, Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 25.

στρᾰτοπεδευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς στρατόπεδον, σχήματα Πολύϐ. 6. 30, 3.

στρατοπεδεύω, καταλαμβάνω θέσιν τινὰ μετὰ τοῦ στρατοῦ καὶ καταλύω, Ξεν. Ἀν. 7. 6, 24, πρβλ. Poppo εἰς Κύρ. 4. 2, 6· — συχνότερον ὡς ἀποθ. **στρατοπεδεύομαι**, Ἡρόδ. 1. 62, 76., 2. 141, Θουκ. 1. 30, κτλ.· **ἐστρατοπεδεῦσθαι**, εἶναι ἐν τῷ στρατοπέδῳ, Ξεν. Ἀνάϐ. 2. 2, 15· ἐπὶ στόλου, ναυλοχῶ, Ἡρόδ. 7. 124.

στρᾰτό-πεδον, τό, τὸ ἔδαφος ἐφ' οὗ οἱ στρατιῶται καταλύουσιν, Ἡρόδ. 5. 63, Αἰσχύλ. Θήϐ. 79· οὕτως ἐν Ἡροδ. 2. 154, **Στρατόπεδα** καλεῖται μέρος τι τῆς Αἰγύπτου, πρβλ. 112· — ἐντεῦθεν, στρατὸς καταλύσας που, ἐστρατοπεδευμένος, ὁ αὐτ. 4. 114, Σοφ. Φιλ. 10, κτλ.· ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν σημασιῶν, Θουκ. 3. 81. **2)** ἐν Ρώμῃ, τὰ Castra Praetoriana. **II**, καθόλου, στρατός, στράτευμα, Ἡρόδ. 1. 76., 9. 51, 53· ὡσαύτως, στόλος πλοίων, ναυτικὴ μοῖρα, ὁ αὐτ. 8. 94, Θουκ. 1. 117, Αυσ. 162. 9· στρ. ναυτικὰ καὶ πεζικὰ Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 18. **2)** τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα τῆς παρὰ Ρωμαίοις λεγεῶνος, Πολύϐ. 1. 16, 2, κτλ. **III**, ἡ ἀκολουθία τοῦ αὐτοκράτορος ἢ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ, Βυζ.

στρᾰτό-πλωτος, ον, (πλέω) ὁ μεταφέρων διὰ θαλάσσης στρατόν, ῥῆτραι στρ., διαταγαὶ πρὸς ἔκπλουν, Λυκόφρ. 1037.

στρᾰτός, ὁ, (ἴδε **στορέννυμι**)· — κυρίως, ἐστρατοπεδευμένον στράτευμα, καθόλου, στρατός, δύναμις στρατιωτική, συχν. ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου ὅστις ἔχει συχνότατα, ἀνὰ στρατὸν ἢ κατὰ στρ., καθ' ὅλον τὸ στράτευμα· Ἐπικ. γενικ. **στρατόφι** Ἰλ. Κ. 347· στρ. ἀνδρῶν, στρατιωτικὴ δύναμις, Ἡρόδ. 1. 53· ἐπὶ ναυτικῆς δυνάμεως, στρ. ναυβάτης, χιλιόναυς, νηῶν, ναυτικὸς Αἰσχύλ. Ἀγ. 987, 634, Εὐρ. Ὀρ. 341, Θουκ. 4. 85., 7. 71· παρὰ τοῖς πεζογράφοις συμπληροῦνται διὰ τῶν προσδιορισμῶν, ὁ πεζός,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁ ναυτικός, Ἡρόδ. 8. 130, κτλ., πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 728. **2)** παρ' Ὁμήρ. **στρατός** ἀείποτε σημαίνει τοὺς στρατιώτας, — τὸν λαόν, χωρὶς τῶν ἀρχηγῶν· οὕτω παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιηταῖς, = **λαός, δῆμος**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς **σοφούς**. Πινδ. Π. 2. 160, πρβλ. Ο. 9. 143, Αἰσχύλ. Εὐμ. 683, 762, Σοφ. Ἠλ. 749· οὕτω, **στόλος** I. 3. **3)** οἱονδήποτε σῶμα ἀνδρῶν, οἷον τῶν Ἀμφικτυόνων, Πινδ. Π. 10. 12· τῶν Κενταύρων, αὐτόθι 2. 86· μεταφορ., ἐριβρόμου νεφέλας στρ. ἀμείλιχος αὐτόθι 6. 11.

στρᾰτο-φύλαξ [ῠ], **-ᾰκος**, ὁ, ὁ διοικῶν τὸν στρατόν, Στράβ. 567.

στρᾰτόω, ἄγω εἰς πόλεμον, Ἀρκάδ. 157· ἄλλως εὕρηται μόνον κατὰ μετοχ. παθ. ἀορ. α' **στρατωθέν**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 135. Περὶ τοῦ **ἐστρατόωντο**, ἴδε **στρατάω**.

στρᾰτύλλαξ, ὁ, κωμικ. ὑποκορ., Λατ. imp ratorculus, Κικ. πρ. Ἀττ. 16. 15.

Στρᾰτωνίδης, ου, ὁ, κωμικ. πατρωνυμικόν, στρατευόμενος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 596· πρβλ. **Σπουδαρχίδης**.

στρᾰτωρ [ᾰ], **ωρος**, ὁ, = τῷ Λατ. strator, πωλοδάμνης, ἱπποκόμος, Κωνστ. Πορφ. 452· — «εἶδος ἀξιώματος» Σουΐδ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 136.

στρεβλευμα, τό, ὥσπερ ἐκ ῥήματ. **στρεβλεύω**, διαστροφή, στρέβλωμα, στρεβλὸς τρόπος, «ἀναποδιά», Σύμμαχ. ἐν Παλ. Διαθ.· ἴδε ἐν λέξ. **στρεβλός**.

στρέβλη, ἡ, (στρεβλόω) ὄργανον πρὸς συστροφὴν ἢ περιαγωγήν, στροφεῖον, ὄνος, «μάγγανον», «ἀργάτης», Ἀριστ π. Ζ. Κινήσ. 7, 7 κἑξ.· τοιαῦτα δέ τινα μηχανήματα θὰ ἦσαν καὶ αἱ στρέβλαι ναυτικαὶ παρ' Αἰσχύλ. ἐν Ἰκ. 441· — κοχλίας, Πλούτ. 2. 950Α. **II.** ὄργανον βασανιστήριον, Πολύβ. 18. 37, 7, Ἰωσήπ. Μακκ. 7, 4, Λουκ., Ἡσύχ., κλπ. **2)** μεταφορ., βάσανος, λύπας, μερίμνας, ἁρπαγάς, στρ' ὅλας, νόσους Δίφιλ. ἐν Ἀδηλ. 5.

στρεβλο-καρδιος, **ον**, διεστραμμένος τὴν καρδίαν, ἔχων στρέβλην καρδίας, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ.· — ἐντεῦθεν τὸ ῥῆμα **στρεβλοκαρδιάω**, Βυζ.

στρεβλό-κερως, **ων**, καὶ **-κέρᾱτος**, **ον**, ὁ ἔχων στρεβλὰ (στραβὰ) κέρατα, Εὐστ. 1394. 39, Ἡσύχ.

στρεβλολογία, ἡ, τὸ στρεβλῶς ὁμιλεῖν, Εὐστ. Θεσσαλ. σ. 752 ἔκδ. Mi.

στρεβλό-νοος, **ον**, συνηρ. **-νους**, **-ουν**, ὁ διεστραμμένος τὸν νοῦν, Βυζ.

στρεβλό-πους, **ουν**, ὁ ἔχων στρεβλοὺς (στραβοὺς), διεστραμμένους πόδας, Τζέτζ. Ἱστ. 10. 623.

στρεβλόρ-ρῑν, **-ῑνος**, (ῥῑς) ὁ ἔχων στρεβλὴν, στραβὴν ῥῖνα, Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. 663· — ὡσαύτως **-ρῑνος**, **ον**, Βυζ.

στρεβλός, **ή**, **όν**. (στρέφω) συνεστραμμένος, διεστραμμένος, «στραβός», κύτταρον Ἀριστοφ. Θεσμ. 516· στρεβλὸν ὀρθῶσαι κλάδον Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 163· λοξοβάται στρεβλοί, ἐπὶ καρκίνων, Βατραχομυομ. 307· μυκτὴρ Νικ. Ἀλεξιφ. 442· κανὼν Ἀριστ. Ρητορ. 1. 1, 5· ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς διεστραμμένους, παραβλώψ, ἀλλοίθωρος, ὡς τὸ **στραβός**. Εὔπολ. ἐν «Μαρικᾷ» 6· πρβλ. Α. Β. 62, Ἱππ. π. Ἀέρ. 289· ἐπὶ τῶν ὀφρύων καὶ τοῦ μετώπου, συνωφρυωμένος, ἐρρυτιδωμένος, Ἀνθ. Π. 7. 440. **II.** μεταφορ. ὡς τὸ **σκολιός**, διεστραμμένος, «ἀνάποδος», πανοῦργος, στρεβλοῖσι παλαίσμασι, διὰ πανούργων τεχνασμάτων, Ἀριστοφ. Βάτρ. 878· — διεστραμμένος, αὐθάδης, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΙΖ', 26, Σειρὰχ Δ', 20).

στρεβλό-στομος, **ον**, ὁ ἔχων διεστραμμένον στόμα, «στραβόστομος», διεστραμμένα ὁμιλῶν, Βυζ.

στρεβλότης, **-ητος**, ἡ, διαστροφή, συστροφή, τὸ νὰ εἶναί τις διεστραμμένος, ἐστρεβλωμένος, κεκαμμένος, τῆς αἰχμῆς Πλουτ. Μάρ. 35· καμπαῖς καὶ στρεβλότησι, ἐπὶ ὀδῶν, ὁ αὐτ. 9, 968Α.

στρεβλό-χειλος, **ον**, ὁ ἔχων στρεβλὰ, δηλ. ἀπατηλὰ χείλη, Νικήτ. Χρον. 16. 3.

στρεβλόω, μέλλ. **-ώσω**, Πλουτ. Φωκ. 35· ἀόρ. **ἐστρέβλωσα** Δείναρχ. 98. 14. Συστρέφω ἢ ἐκτείνω ἰσχυρῶς, τὰ ὅπλα δυοῖσι ξυλίνοισι, ἕλκοντες τὰ καλώδια διὰ ξυλίνων ὄνων ἢ κυλίνδριον μετὰ μοχλῶν (πρβλ. **στρέβλη**), Ἡρόδ. 7. 36· ἐκτείνω τὰς χορδὰς μουσικοῦ ὀργάνου, ἐπὶ τῶν κολλάπων στρεβλοῦν τὰς χορδὰς Πλάτ. Πολ. 531Β. **II** συστρέφω ἢ βιαίως τινάσσω ἐξηρθρωμένον μέλος ὅπως ἐπαναφέρω αὐτὸ εἰς τὴν θέσιν του, στρ. τὸν πόδα Ἡρόδ. 3. 129· ὡσαύτως ἐπὶ παλαιστῶν, Ἰακώβ. εἰς Φιλοστρ. Εἰκόν. σελ. 435. — Μέσ., ἐς ταὐτὸ σε χεῖρας στρ. Ἀλκίφρ. 3. 43· — Παθ., στρεβλοῦσθαι τοὺς ὀφθαλμούς, διαστρέφω τοὺς ὀφθαλμούς, βλέπω διαστρόφως, εἶμαι παραβλώψ, «ἀλλοίθωρος», μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀλεξ. Ἀφρ. **2)** ἐκτείνω τὸ σῶμα ἐπὶ τοῦ τροχοῦ ἢ τοῦ βασανιστηρίου, τεντώνω, ἐξαρθρῶ, στρεβλώνω, βασανίζω· ἐγίνετο δὲ ταῦτα εἰς τοὺς δούλους ὅπως ἐξαναγκάσωσιν αὐτοὺς εἰς μαρτυρίαν, Ἀριστοφ. Νεφ. 620, Βάτρ. 620, Ἀντιφῶν 133. 17· στρεβλοῦν .. ταῦτον ὡς κατάσκοπον Ἀντιφάν. ἐν Ἀδηλ. 17. — Παθητ., στρεβλοῦσθαι ἐπὶ τροχοῦ Ἀριστ. Λυσ. 846, Πλ. 875· στρεβλωθεὶς ἀπέθανε Λυσίας 134. 40, πρβλ. Ἀνδοκ. 7. 2. — Ὁ Πλάτων ὡσαύτως ἔχει τὸν μέσον μέλλ. **στρεβλώσομαι** ἐπὶ παθ. σημασίας, Πολ. 361Ε. **3)** μεταφορ., διαστρέφω, μεταστρέφω, μεταβάλλω τοὺς λόγους, Β' Ἐπιστ. Πέτρ. 6', 16. — Παθητ., Ἑβδ. (Β' Βασιλ. ΚΒ', 27).

στρέβλωσις, **εως**, ἡ, βάσανος, βασανισμός, «στραγγούλισμα», Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 19. 1, 5, Πλούτ. 2. 1070Β· — ὡσαύτως **στρέβλωμα**, τό, Γρηγ. Ναζ.

στρεβλωτήριος, **α**, **ον**, βασανίζων, βασανιστικός, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **λύγος**· — **στρεβλωτήριον**, τό, βασανιστήριον, στρέβλη, Ἰωσήπ. Μακκ. 8.

στρεβλωτής, **οῦ**, ὁ, = **στρεβλωτήριον**, Γλωσσ.

στρέμμα, τό, τὸ συνεστραμμένον· κλωστή, Ἑβδ. (Ἰουδὶθ ΙΣ', 9)· — συνεστραμμένος ἄρτος ἢ πλακοῦς, **στρεπτός** 3, Ἡσύχ. **2)** στροφή, καμπή, ἑλιγμός, παραφρ. Διον. Π. σ. 395 Bernh. **II** διεστραμμένον, ἐξηρθρωμένον μέλος, Ἱππ. π. Τητρείων 748· ῥῆγμα ἢ στρέμμα Δημ. 24. 6., 156. 1.

στρεπταίγλος, **α**, **ον**, (αἴγλη) ὁ περιδινῶν, περιστρέφων τὴν λάμψιν, Νεφελὰν στρεπταίγλαν (ἢ -ᾶν) .. ὁρμὰν Ἀριστοφ. Νεφ. 335· κατὰ μίμησιν διθυραμβικῆς ποιήσεως, ἴδε Σχόλ., Σουΐδ. — ὁ Bentl. ἀναγινώσκει στρεπταίγλαν, ἀπαστράπτουσαν φῶς, πρβλ. στράπτων αἴγλην Ὀρφ. Ὕμν. 18. 2.

στρεπτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ στρέψῃ, Θεόδ. Πρόδρ. σελ. 390.

στρεπτήρ, **-ῆρος**, ὁ, (στρέφω) = **στροφεύς**, Ἀνθολ. Π. 5. 294.

στρεπτικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς στροφήν· τὸ στρεπτικόν, ὡς μέρος τῆς ὀφαντικῆς, Πλάτ. Πολιτ. 281D, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 209.

στρεπτίνδᾱ, Ἐπίρρ. (στρέφω) παιδιά, καθ' ἣν νόμισμα, ὄστρακον ἢ τι τοιοῦτον ἐτίθετο κατὰ γῆς καὶ ἐπλήττετο ὑπ' ἐτέρου ὅπως ἀναστραφῇ, Πολυδ. Θ', 110, 117.

στρεπτόλῡτον, τό, (λύω) γραμματικὸν σχῆμα καθ' ὃ αἱ προτάσεις εἶναι διαπεπλεγμέναι, Σχόλ. εἰς Ἀριστείδ. σ. 105.

στρεπτός, **ή**, **όν**, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **στρέφω**, εὐκόλως στρεφόμενος, εὔκαμπτος· **στρεπτὸς** χιτὼν ἦτο (κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ.) θώραξ ἁλυσιδωτός, Λατ. lorica annulata, ἄλλως λεγόμενος ῥητῶς ἁλυσιδωτὸς χιτών, Ἰλ. Ε. 113, Φ. 31· στρεπταὶ λύγοι, εὔκαμπτοι πρὸς συστροφὴν κλάδοι λυγαριᾶς, Εὐρ. Κύκλ. 225· στρ. κάλωες, κεκλωσμένοι, Ὀρφ. Ἀργ. 626· ἁρπεδόνη Ἀνθ. Π. 6. 160· ἕλκον στρ. καὶ ἑλιττόμενον, συνεστραμμένον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 13, 2· στρ. κεκρύφαλοι, ἔχοντες συστροφὰς καὶ ἑλιγμοὺς στεφανοειδεῖς, Ἀνθ. Π. 6. 219· θύσανοι αὐτόθι 225· ῥυτίδες αὐτόθι 5. 204. **2)** **στρεπτός**, ὁ, (παρὰ Διοδ. Σ. 45, στρ. κύκλος), περιλαίμιον, κόσμημα τοῦ λαιμοῦ, περιδέρκιον ἐκ συνεστραμμένου μετάλλου ἢ ἐξ ἁλύσεως, Λατ. torques, μάλιστα μεταξὺ βαρβαρικῶν ἐθνῶν, χρύσεος στρ. περισυχένιος Ἡρόδ. 3. 20., 9. 80, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 553C, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 2, κτλ.· — ὡσαύτως, **στρεπτόν**, τό, Συλλ. Ἐπιγρ. 150. 27., 151. 38· πληθ., Πλουτ. Ἀρτοξ. 13. **3)** εἶδος πέμματος συνεστραμμένου ἢ κολλικίου, Δημ. 314. 1, πρβλ. Ἱππόλ. παρ' Ἀθην. 1301, Πολυδ. Ϛ', 77. **II** μεταφορ., στρέφομαι, κάμπτομαι, μεταβάλλομαι, στρεπτοὶ καὶ θεοὶ αὐτοί, καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ δύνανται νὰ καμφθῶσι (διὰ τῆς προσευχῆς), Ἰλ. Ι. 497· στρ. φρένες Ο. 203· ὡσαύτως, στρ. γλῶσσα, εὔστροφος, Υ. 248. **III** κεκαμμένος, κυρτός, στρ. σίδηρος, ἐπὶ σκαπάνης, «τσάπας», Εὐρ. Ἱκ. Μαιν. 946· κορώνη, ἐπὶ τόξου, Θεόκρ. 25. 212· ἀγκιστρα Ἀνθ. Π. 6. 27.

στρεπτο-φόρος, **ον**, (**στρεπτός**, I. 2) ὁ φορῶν περιδέραιον, Λαν. torquatus, Ἡρόδ. 8. 113.

στρευγεδών, **-όνος**, ἡ, θλῖψις, πάθημα, στενοχωρία, Νικ. Ἀλεξιφ. 313.

στρεύγομαι, Παθ., ἐκθλίβομαι, ἐκπιέζομαι κατὰ σταγόνας· — Ὁμηρικὸν ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον μεταφορ., στραγγίζομαι, ἐξαντλοῦμαι, χάνω τὴν δύναμίν μου, καταπονοῦμαι, δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι Ἰλ. Ο. 512· ξηθὰ στ. αἰῶν ἐν νηῒ ἐρήμῃ Ὀδ. Μ. 351· στρ. κομάτοισι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 384· νόσῳ Καλλ. εἰς Δήμ. 68· — ἀπολ., θλίβομαι, πάσχω, ἀλγῶ. Νικ. Ἀλεξιφ. 291, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 621, 1058, Ἡσύχ. — Πρβλ. **στραγγεύομαι**.

στρέφανον· «ἀξίνη καὶ πέλεκυς» Ἡσύχ.

στρεφε-δῑνέω, περιστρέφω τι, περιδινῶ. — Παθ., περιστρέφω ὁλόγυρα, ὅσας οἱ στρεφεδινηθεν (ἀντὶ -νηθησαν), περιστρέφοντο ὁλόγυρα, ἐπὶ ἀνδρώπου ζαλισθέντος ἐκ πτυπήματος ἐπὶ τοῦ αὐχένος, Ἰλ. Π. 792. **II** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., περιδινῶ, στρηφογυρίζω, κλώθω, Κόϊντ. Σμ. 13. 6. — Πρβλ. **στροφαδινέομαι**.

στρεφοδικοπανουργία, ἡ, «συντίθεται ἡ λέξις παρὰ τὰ στρεβλὸν ἦθος καὶ συκοφαντικὸν Ἀριστοφ. "Ὄνεισι πιερὰ τὰχ' ὄψει στρεφοδικοπανουργίαν» Σουΐδ. ἴδε **στριφοδικέω**.

στρέφος, **εος**, τό, = **στρέμμα**, «ὄβριμα, ῥύστα. Δωριεῖς» Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στρέφος, τό, = **στέρφος**, καὶ **στρεφύω**, = **στερφύω**. Ἡσύχ.

στρέψω, Ἰλ., Ἀττ.· Ἐπικ. παρατ. **στρέψασκον** Ἰλ. Σ. 546· — μέλλ. στρέψω Ἀττ.· — ἀόρ. α' ἔστρεψα, Ἐπικ. στρέψα·— πρκμ. ἔστροφα (ἀν-) Θεόγνητ. ἐν «Φάσματι» 1. 8, (ἐπ-) Πολύβ. 5. 110. 6, (μετ-) Ἀριστείδ. — Μέσ., Ὅμ., Ἀττ.· μέλλ. **στρέψομαι** αὐτόθι· ἀόρ. **ἐστρεψάμην** Σοφ. Ο. Κ. 1416, (κατα-) Θουκ.·— παθ. πρκμ. **ἔστραμμαι** (ἐν μέσῃ σημασίᾳ), ἴδε **καταστρέφω**. — Παθητ., μέλλ. **στραφήσομαι** (ἀνα-) Ἰσοκρ. 95Δ, (διᾰ-) Ἀριστοφ. Ἱππ. 175, Ὄρν. 177, (μετα-) Πλάτ. Πολ. 518D, (συα-) Ἱππ. 242. 33· ὡσαύτως μέσ. μέλλ. **ἀποστρέψομαι** ἐπὶ παθητ. σημασίας, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 36·— ἀόρ. α' **ἐστρέφθην** συχν. παρ' Ὅμ. (ἀλλὰ μόνον κατὰ μεσοχ.)· Ἰων. καὶ Δωρ. **ἐστράφθην** Σώφρων 81, Θεόκρ. 7. 132, καὶ Ἡρόδ. 1. 130 ἐν συνθέσει, (ἀλλὰ **στραφῆναι** ὁ αὐτ. 3. 129)·— ἀόρ. β' **ἐστράφην** [ᾰ] Σόλων 36. 6, ἀείποτε παρὰ τοῖς Τραγικ. καὶ σχεδὸν ἀείποτε παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καθόλου, ἀλλὰ πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 1128, Πλάτ. Πολιτ. 273E. (Ἐκ τῆς √ΣΤΡΕΦ παράγονται ὡσαύτως τὰ **στροφ-ή, στρόφ-ιγξ, στροφ-άλιγξ**, κτλ.· γίνεται ΣΤΡΕΒ ἐν τοῖς **στρεβ-λός, στρέβ-λη, στρόβ-ος. στρόβ-ῑλος, στράβων**. καὶ λαμβάνει μ πρὸ τοῦ β ἐν τοῖς **στρόμβ-ος, στρομβ-έω**. — Εἰ καὶ μεγάλη ἡ πρὸς τὸ **τρέπω** ὁμοιότης, ἡ σύγκρισις τῶν παραγώγων τοῦ **στρέφω** (**στρεβλός, στρόβος**, κτλ.) πρὸς τὰ τοῦ **τρέπω** (μάλιστα Λατιν. torqueo) δεικνύει ὅτι αἱ ῥίζαι εἶναι διάφοροι). Στρέφω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἢ κατὰ μέρος, ἀφ' ὅτ' θεοὶ οὖρον στρέψαν Ὀδ. Δ. 520· ἵππους στρ., στρέφω τοὺς ἵππους, Ἰλ. Θ. 168, Ὀδ. Ο. 205, κτλ.· (ἀντὶ Ἰλ. Σ. 544, 546, ἴδε κατωτ. Δ)· οὕτω, στρ. πηδάλιον Πινδ. Ἀποσπ. 15· τὸν οἴακα Ἀναξανδρ. ἐν «Ἀγχ.» 1. 5, πρβλ. Μένανδρ. ἐν «Ὑποβολιμαίῳ» 3. 4· σάκος Σοφ. Αἴ. 575· ἐπὶ πρασώπων, ἡλίου πρὸς ἀντολὰς στρέψασα σαυτὸν Αἰσχύλ. Πρ. 707· πρόσωπον πρὸς κασίγνητον στρέφε Εὐρ. Φοίν. 457, πρβλ. Ἑκ. 344· πάλιν στρέψεις κάρα ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1152· ἔμμα πανταχῇ στρέφων ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 68· στρ. ἀνταυγεῖς κόρας Ἀριστοφ Θεσμ. 902· ἑαυτὸν εἰς πονηρὰ πράγματα ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1455· πόλιν πρὸς κέρδος ξύον Εὐρ. Ἰκέτ. 413· στρατὸν πρὸς ἄλκην Ἀνδρ. 1149· διατάττω στρατιώτας νὰ κάμωσι στροφήν, Ξεν. Ἀνακ. 11, 9· ἴδε κατωτ. **Δ**. **2)** κάμνω τι νὰ στραφῇ περὶ τὸν ἄξονά του, κεραμικὴν γαῖαν στρ., δηλ. ἐπὶ τοῦ τροχοῦ, Σαννυρ. ἐν «Γέλωτι» ἢ τὸν κόσμον μήτε αὐτὸν στρέφειν ἑαυτόν, μήτε .. ὑπὸ θεοῦ στρέφεσθαι διττὰς περιαγωγὰς Πλάτ. Πολιτικ. 269E, πρβλ. Πολ. 617A, Ἐπιν. 977B. **II**. πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω στρ., στρέφω ἄνω κάτω, ἀνακατώνω, Αἰσχύλ. Εὐμ. 631· οὕτω, κάτω στρ. Σοφ. Ἀντ. 717, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 733· στρ. λόγους ἄνω καὶ κάτω Πλάτ. Γοργ. 511A, πρβλ. Εὐθύδ. 276D· ἄνω κάτω στρ. Δημ. 544. 2· οὕτω, εἶκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται Εὐρ. Μηδ. 411· καὶ μόνον στρέφειν, ἀναστρέφειν, ἀνατρέπειν, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 1166, Ἀποσπ. 548· γῆν στρ., ἀνοίγω, ἀνασκάπτω διὰ τῆς σκαπάνης ἢ τοῦ ἀρότρου, Ξεν. Οἰκ. 16, 25· — μετὰ συστοίχ. αἰτ., πάσας στρ. στροφάς, δοκιμάζω πᾶν εἶδος στροφῆς, Πλάτ. Τίμ. 43D·— στρ. πανταχῇ τὰ γράμματα, μεταβάλλω καὶ τροποποιῶ, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 414C· μετ' ἀπαρ., μετατρέπω τι οὕτως ὥστε .. , εὐκλειαν ἔχειν βιοτὰν στρέψουσι φᾶμαι Εὐρ. Μηδ. 416. **III**. συστρέφω, κλώθω σχοινίον, Ξεν. Ἀν. 4. 7, 15· στρ. τὸν σφυρόν, ἐξαρθρῶ, στρεβλώνω, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 15, 4· (οὕτω, στραφῆναι τὸν πόδα Ἡρόδ. 3. 129, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 789E). **2)** μεταφορ., ἐπὶ πόνου στρεβλώσεως ἢ συστροφῆς, συστρέφω, βασανίζω, κακὸν στρέφει με περὶ τὴν γαστέρα Ἀντιφάν. ἐν «Ὀμφάλῃ» 2, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 1131, Ἀποσπ. 80, Αἰλ. π. Ζ. 2, 44· ἴδε ἐν λέξ. **στρύφος II, στροφέω**· οὕτω, στρ. τὴν ψυχήν, βασανίζω, ἐξεγείρω, ἐκφοβῶ, πτοῶ, Πλάτ. Πολ. 330D. **3)** ἐπὶ διαφθορῶν ἐν τῇ μουσικῇ, ἴδε **κάμπτω III**. **IV**. συστρέφω, περιστρέφω, κλώθω, πλέκω, σπάρτα ἐστραμμένα Ξεν. Ἀνάβ. 4. 7, 15, πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 411· κλώθω, νήθω, ὑπὸ μακρῷ λίνῳ στρεφομένη Λουκ. Ζεὺς Ἐλεγχόμ. 7· μεταφορ., στρ. μεγάλας περιόδους Πλούτ. 2. 235E. **V**. ὡς τεχνικὸς ὅρος, ἐπὶ παλαιστῶν, συστρέφω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀνατρέπω τὸν ἀντίπαλον, Πολυδ. Γ', 155, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 264· — μεταφορ., ἔριδα στρέφειν Πινδ. Ν. 4. 151. **VI**. μεταφορ., ἀναστρέφω τι κατὰ νοῦν, διανοοῦμαι, σκέπτομαι, Λατιν. consilium animo volvere, ἀπολ., τί στρέφω τάδε; Εὐρ. Ἑκ. 750· πρὸς ἀλλήλους Λουκ. Διάλέξ. 8· βουλὴν ἐν ἑαυτῷ Αἰλ. π. Ζ. 10. 48· τὸ πρᾶγμα πανταχῇ στρέφων ἀγαγεῖν εἴς τινα Δημ. 552. 13. **VII**. στρέφω μακρὰν τῆς πρεπούσης φορᾶς, μεταστρέφω, ἰδιοποιοῦμαι ξένα χρήματα, Αυσ. 905. 4.

Β. Παθ. καὶ μέσ., συστρέφομαι ἢ περιστρέφομαι, στρέφομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ἰλ. Ε. 40, 475, κτλ.· ἔν τε κύνεσσι κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται Μ. 43· ἔνθα καὶ ἔνθα στρέφεσθαι, ἐπὶ ἀνθρώπου ἀνησύχως ἀναστρεφομένου ἐν τῇ κλίνῃ, Ω. 5· τί δυσκολαίνεις καὶ στρέφει τὴν νύχθ' ὅλην; Ἀριστοφ. Νεφ. 36, πρβλ. Ἀμφ. ἐν «Ἰαλέμῳ» 1. **2)** στρέφομαι πρός τι πρᾶγμα ἢ ἀπό τινος πράγματος, ὡς δηλοῦσι τὰ συμφραζόμενα, ἐμελλεν στρέψεσθ' ἐκ χώρης Ἰλ. Ζ. 516· στρέφω ὀπίσω, Ὁ. 645· ἐπιστρέφω, Σοφ. Ο. Κ. 1648, Ἀντ. 315, κτλ.· στραφέντες ἔφευγον Ξεν. Κύρ. 3. 3, 63, πρβλ. Ἀν. 3. 5, 1, κτλ.· ποῖ στρέφει; ποῦ φεύγεις; Ἀριστοφ. Θεσμ. 230, 610. **3)** ἐπὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων, περιστρέφομαι ἐν κύκλῳ, Ὀδ. Ε. 274, Πλάτ. Τίμ. 40B· ἐπὶ τῆς ἀτράκτου, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 617A· ἐπὶ ἄρθρου ἢ ἁρμοῦ, ἐν ἄρθροις στρ. κοτυληδών Ἀριστοφ. Σφ. 1495. **II**. περιστρέφομαι, συστρέφομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐπὶ παλαιστοῦ πειρωμένου νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν ἀντίπαλον· καὶ οὕτως ἐν συζητήσει, περιστρέφομαι καὶ ἐκκλίνω, τί ταῦτα στρέφει; ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 385· τί δῆτα ἔχων στρέφει; Πλάτ. Φαῖδρ. 236E, κτλ.· πάσας στροφὰς στρέφεσθαι, κατὰ πάντα τρόπον, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 405C, ἴδε ἄνω. **Π**. 1, Εὐθύδ. 302C, **στροφή I**. 2. **2)** μεταστρέφομαι καὶ μεταπάλλομαι, κἂν σοῦ στραφείη θυμὸς Σοφ. Τρ. 1134· στρεφόμενα λέγων, λέγων λόγους ἔχοντας δύο σημασίας, Διον. Ἁλ. Τέχνη Ῥητ. 15· μετὰ γενικ. τῆς αἰτίας, τοῦ δὲ σοῦ φόρου οὐκ ἂν στραφείην, δὲν ἤθελον στραφῆ δι' οἱανδήποτε θυρυβον ἰδικόν σου (ὅσαν καὶ ἂν ἤθελες θορυβήσῃ), ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1117· πρβλ. **ἐπιστρέφω I**. 3. **III**. προσκαλλῶμαι, προσάπτομαι, «ωλερέως στρεφθεὶς Ὀδ. Ι. 435, Π. 362·— ἀκολούθως ἁπλῶς ὡς τὸ Λατιν. versari, εἶμαι ἀεί ποτε ἐνησχολημένος, ἔν τινι Πλάτ. Θεαίτ. 194B, πρβλ. 181C· περί τι Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 2, 20. **2)** καθόλου, περιφέρομαι, ἀνειμένη στρέφει Σοφ. Ἠλ. 516· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι ἄφθονος, ἐπιπολάζω, ταῦτα μὲν ἐν δήμῳ στρέφεται κακὰ Σόλων 15. 23. **3)** **ἐστραμμένος, η, ον**, ἐπὶ τόπων, ἔστρ. ἐπὶ τόπον, κείμενος πρός .. , Πολύβ. 2. 15, 8, κτλ.

Γ. ἐν κυρίως μέσῃ σημασ., περιφέρω μετ' ἐμαυτοῦ, λαμβάνω ὀπίσω, Σοφ. Ο. Κ. 1416.

Δ. ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ὡς τὸ παθητ., περιστρέφομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ἰλ. Σ. 544, 546, — ἔνθα ὅμως ἠδυνάμεθα νὰ νοήσωμεν τὴν αἰτ. ζεύγεα ἑκ τοῦ στιχ. 543, ὡς δυνάμεθα νὰ νοήσωμεν τὸ βῖς ἐν Ὀδ. Κ. 528, καὶ ἵππους ἐν Ξεν. Ἱππ. 7, 18· ἐπὶ στρατιωτῶν, κάμνω κίνησιν, στροφὴν ἢ μεταβολήν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 4. 3, 26, καὶ 32· στρέψαντες ἀπεχώρουν ὁ αὐτ. ἐν Ἀγησ. 2, 3· ὁ στρέφων κύκλος ἡλίου Σοφ. Ἀποσπ. 771, πρβλ. Εὐρ. Ἴωνα 1154· στρέψαι δεῦρ', ἐπὶ τοῦ κωμικοῦ χοροῦ, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Παιδαρίῳ» 1.

στρέφωσις, εως, ἡ, (στρεφόω) = **στέρφωσις**, «κάλυψις ἀγγείων δέρματι γινομένη» Ἡσύχ.

στρεφαῖος, ὁ, ἴδε **στροφαῖος**.

στρέψασκον, ἴδε **στρέφω**.

στρεψ-αύχην, -ενος, ὁ, ἡ, ὁ στρέφων, περιστρέφων τὸν αὐχένα, ἴδε ἐν λέξ. **κώθων**.

στρεψίκερως, -ωτος, ὁ, ἡ, Ἀφρικανὴ δορκὰς μετὰ συνεστραμμένων κεράτων, Πλιν. Ν. Η. 11. 45.

στρεψί-μαλλος, ον, ὁ ἔχων συνεστραμμένα ἢ περιπεπλεγμένα ἔρια, στρ. τὴν τέχνην, μεταφορ., ἐπὶ τοῦ Εὐριπίδου ἐν ἀναφορᾷ, ὡς λέγουσι, πρὸς τὰς περιπλόκους αὐτοῦ φράσεις, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 542, πρβλ. Εὐστ. 1638. 17, Ἡσύχ., Φώτ., Σουΐδ., ἀλλ' ὁ Διον. διορθοῖ **στρεφίμελος**, ὡς ἔχει ὁ Σχολ. ἐν Νεφ. 787.

στρέψις, εως, ἡ, στροφή, περιστροφή, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 13, 21· μεταβολή, μετατροπή, Βυζ. **2)** μεταφορ., ἀπάτη, Ἡσύχ.

στρεψο-δῐκέω, διαστρέφω, μεταβάλλω, τροποποιῶ τὸ ὀρθόν, Ἀριστοφ. Νεφ. 435· καὶ **στρεψο-δῐκο-πᾰνουργία**, ἡ, πανουργία ἐν τῇ διαστροφῇ τοῦ δικαίου, ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 1468, ἴδε **στρεφοδικοπανουργία**.

στρήνα, ἡ, = Λατ. strana, Ἀθήν. 97D· πρβλ. **ἐπινομίς II**.

στρηνής, ές, ἰσχυρός, δυνατός, ὀξὺς καὶ δυσάρεστος, ἐπὶ ἤχων, συνώνυμ. τῷ **τραχύς**. ὀξύς· ὅθεν οὐδ. ὡς ἐπίρρ., στρηνὲς βρέμει ἀκτή Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 323· στρηνὲς φωνεῦσα θάλασσα Ἀνθ. Π. 7. 287· στρηνὲς φθέγγεσθαι, ἐπὶ τῆς ὀξείας καὶ διαπεραστικῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, ὁ αὐτ. 6. 350· πρβλ. **στρηνύς, στρηνύζω**. (Ἴσως σχετίζεται πρὸς τὴν √ΣΤΕΡ, **στερ-εός**, Λατ. strēnuus).

στρηνιάω, μέλλ. **-άσω**, (στρηνὴς) ἀσωτεύω, ἀκολασταίνω, λέξις τῶν ποιητῶν τῆς νέας κωμῳδίας ἀντὶ τοῦ **τρυφάω**, Ἀντιφάν. ἐν «Διδύμοις» 1 (ἔνθα ἴδε Meineke), Σώφιλ. ἐν «Φυλ.» 1. 3, Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 48, ὡσαύτως ἐν τῇ Καιν. Διαθ., Ἀποκάλ. ιη', 7 καὶ 9, πρβλ. Φρύνιχ. 381. **II**. ὑπερηφανεύομαι, ἀλαζονεύομαι, κομπάζω, τινι Λυκόφρ. παρ' Ἀθην. 420B· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. ἔνθ' ἀνωτ. — Καθ' Ἡσύχ.: «στρηνιῶντες· πεπλεγμένοι. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ διὰ πλοῦτον ὑβρίζειν, καὶ βαρέως φέρειν».

στρῆνος, ὁ, Λυκόφρ. 438, καὶ Ἐπιφάν.· ἀλλ' ἐν Ἀνθ. Π. 7. 686, Ἑβδ., καὶ Καιν. Διαθ., **εος**, τό, (στρηνὴς)· — ὑπερηφανία, ἀλαζονεία, ὡς τὸ **ὕβρις**, Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. Ιθ', 28), Ἀποκ. ιη', 3, Σουΐδ., κλπ. **II**. μετὰ γεν., θερμὴ ἐπιθυμία, πόθος, μόρου Λυκόφρ. ἔνθ' ἄνωτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στρηνός, ή, όν, = **στρηνής,** Νικόστρ. ἐν Meineke εἰς Κωμ. Αποσπ. 5. σ. 84, Θεόδ. Στουδ., Ἡσύχ.

στρενό-φωνος, ον, ὁ ἔχων τραχεῖαν ἢ ὀξεῖαν καὶ διαπεραστικὴν φωνήν, Καλλίας ἐν Ἀδήλ. 5.

στρηνύζω, (στρηνής) ἠχῶ ὡς σάλπιγξ, φωνάζω τραχέως καὶ ἠχηρῶς, ἐπὶ τῶν ἐλεφάντων, Ἰόβας παρὰ Πολυδ. Ε', 88 (μετὰ διαφόρ. γραφ. **στρυνύζω**).

στρῐβῐλῐκίγξ, κωμικὴ λέξις, οὐδ' ἂν στριβιλικίγξ, οὐδ' ἐλάχιστον μέρος, οὐδὲ γρῦ, οὐδόλως, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1035· ὁ Σχολ. ἐν τόπῳ μνημονεύει καὶ **στρίβος,** ἀσθενής, λεπτὴ φωνή· παραβάλλων καὶ τὸ **λίκιγξ,** φωνὴ πτηνοῦ.

στριγγίζω, κραυγάζω, «ξεφωνῶ», Βυζ.

στρίγλος, ὁ, μάγος, γόης, καὶ **στρίγλα,** ἡ, μάγισσα· ἴδε Δουκάγγ. — Καθ' Ἡσύχ.: «στρίγλος· τὰ ἐντὸς τοῦ κέρατος: νυκτίφοιτον. καλεῖται δὲ καὶ νυκτοβόα. οἱ δὲ νυκτοκόρακα».

στριγχός· «τειχίον. στρικτόριον. στεφάνη δώματος» Ἡσύχ.

στρικτόν· «οὕτω καλεῖται παρὰ Ρωμαίοις τὸ ἐστενωμένον καὶ ἁπλατὲς ἐπὶ παντὸς εἴδους, κυρίως δὲ ἐπὶ ὑποδήματος» Σουίδ.

στρίξ, ἡ, γεν. **στριγός,** νυκτερινόν τι πτηνὸν καλούμενον οὕτως ἐκ τῆς ὀξείας αὐτοῦ κραυγῆς, Λατ. strix, Ἀντών. Λιβερ. 21, Θεόγνωστ. ἐν τοῖς Ὀξων. Ἀνεκδ. 2. 41, 132 (ἔνθα μνημονεύεται καὶ τύπος **στλίξ**). — Πρβλ. **σῦριγξ** Π. 8.

στριφνός, ή, όν, (ἴδε **στιβαρός**)· — σταθερός, τραχύς, στερεός, σφιγκτός, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 14, Πλούτ. 2. 642Ε· ὀστέα στριφνότατα Ἱππ. 249. 42.

στρίφνος, ὁ, σὰρξ τραχεῖα, ἰνώδης καὶ τενοντώδης, Ἑβδ. (Ἰὼβ Κ', 18). — Κατὰ Σουίδ. «τὸ νευρῶδες κρέας τῶν βοῶν. ἔστι δὲ καὶ βοτάνη ἄβρωτος».

στροβάζων· «συνεχῶς στρεφόμενος» Ἡσύχ.

στροβάνῑκος, ον, παρ' Ἡσυχ. «ἡ τῷ στροβεῖν νικῶσα».

στροβανίσκος, ὁ, τρίπους, Ἡσύχ.

στροβελός· «σοβαρός, τρυφερός», καὶ «σκολιός, καμπύλος» Ἡσύχ.

στροβεύς, έως, ὁ, ἐργαλεῖον τῶν κναφέων χρήσιμον εἰς ἀναστροφὴν ἢ ἀνακύκησιν, «μέγγενες», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ.

στροβέω· μέλλ. **στροβήσω** Λυκόφρ. 756· — ἀόρ. **ἐστρόβησα** Πλουτ. Νουμ. 13· — Παθ. καὶ μέσ., ἴδε κατωτ.· πρκμ. **ἐστρόβημαι** Λυκόφρ. 172· (**στρόβος,** πρβλ. **στρόμβος**). Συστρέφω, περιστρέφω, περιδινῶ, πάντα τρόπον σαυτὸν στρόβει Ἀριστοφ. Νεφ. 700· στρόβει (ἐξυπακ. σεαυτὸν) ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 386, Σφ. 1528· — μεταφορ., με δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος στροβεῖ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1215· τίνες σε δόξαι .. στροβοῦσι; ὁ αὐτ. ἐν Χο. 1052· ἐνοχλῶ, δυσαρεστῶ, νόσος ἐστρόβησε τὴν Ῥώμην Πλουτ. Νουμ. 13. — Μέσ., μανίας ὑπὸ δεινῆς ὄμματα στροβήσεται Ἀριστοφ. Βάτρ. 817. — Παθ., περιδινοῦμαι (πρβλ. **στρόβος**), οἵσισιν ἐν χειμῶσι στροβούμεθα Αἰσχύλ. Χο. 203· ἐνοχλοῦμαι, δυσαρεστοῦμαι, νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν Πολύβ. 24. 8. 13· — τὸ ἀπαρ. **στροβοῦσθαι** (**-εῖσθαι**;) μνημονεύεται παρὰ Μοίρ. σ. 196.

στρόβησις, εως, ἡ, διαστροφή, σύγχυσις, διατάραξις, Ἐπιφάν. 1. 35.

στροβητός, ή, όν, γυριστός, στρημμένος, Λουκ. Τραγ. 12. — Ἐπίρρ. **στροβητῶς,** «τεταραγμένως» Ἡσύχ.

στροβῑλέα, ἡ, = **στρόβιλος** Ι. 6, Γλωσσ.

στροβῑλέω, = **στροβιλίζω,** ἀμφίβ., ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 396 κέξ.

στροβῑλεών, -ῶνος, ὁ, (**στρόβιλος** Ι. 6), Λατ. pinetum, Γλωσσ.

στροβίλη [ῑ], ἡ, μοτὸς ἐκ λίνου περιεστραμμένος εἰς σχῆμα ᾠοειδὲς ὡς κῶνος πίτυος, ὡς φυτῆλι, Ἱππ. 884D κέξ.· πρβλ. Foës. Oecon.

στροβῑλίζω, περιστρέφω, στρέφω ὁλόγυρα, στρηφογυρίζω, αὐχένα Ἀνθ. Π. 6. 94.

στροβίλινος [ῑ], **η, ον,** ὁ ἐκ κώνου πίτυος, ῥητίνη Διοσκ. 1. 92.

στροβίλιον [ῑ], τό, ὑποκορ. τοῦ **στρόβιλος,** μικρὸς κῶνος πίτυος, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 2. 108. **2)** κωνοειδὲς ἐνώτιον, Πολυδ. Ε', 97.

στοβῑλίτης, παρεσκευασμένος διὰ κώνων πίτυος, οἶνος Διοσκ. 5. 44.

στροβῑλο-βλέφᾰρος, ον, = **ἑλικοβλέφαρος,** Ὀρφ. Λιθ. 666· ὁ Tyrwhitt, χάριν τοῦ μέτρου, **στροβελοβλέφαρος,** ἀλλ' ἴδε **στρόβιλος** ἐν τέλ.

στροβῑλο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς στρόβιλον, κωνικός, σχῆμα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 12, 9· ὕφος Στράβ. 795. — Ἐπίρρ. **-ῶς,** Ροῦφ. Ἐφέσ. σ. 189 ἔκδ. Ruelle.

στρόβιλος, ὁ, (στρόβος, στρέφω)· — πρᾶγμα συνεστραμμένον (πρβλ. **στροβιλός**), ἐντεῦθεν ἐπὶ τοῦ ἀκανθοχοίρου, στρόβιλος ἀμφ' ἄκανθαν εἰλίξας δέμας Ἴων παρ' Ἀθην. 91Ε· ὀστράκου στρ., ἐπὶ ὀστράκου ἢ φλοιοῦ ᾠοῦ, Λυκόφρ. 506, πρβλ. 89. **Π.** ὡς ὄνομα πολλῶν συστρεφομένων ἢ περιδινουμένων πραγμάτων: **1)** εἶδος θαλασσίου κοχλίου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 864. **2)** ῥόμβος, «σβοῦρα», Πλάτ. Πολ. 436D, Πλουτ. Λύσανδρ. 12. **3)** δίνη, ἀνεμοστρόβιλος περιδινούμενος πρὸς τὰ ἄνω, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 16, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 7· τρικυμίαι καὶ στρ. Λουκ. Τόξ. 19· πρβλ. Ἀριστείδ. 1. 164, Πολυδ. Δ', 159. **4)** στροφὴ ἐν τῇ μουσικῇ (πρβλ. **καμπή** III), Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 1. 14, Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 57. **5)** ὄρχησις συνισταμένη εἰς περιστροφὴν ταχεῖαν, «βάλς», Καρκίνου στρόβιλοι Ἀριστοφ. Εἰρ. 864, πρβλ. Σφ. 1502, Ἀθήν. 630Δ. **6)** = **κῶνος,** ὁ κῶνος τῆς πίτυος ἢ «κουκουνάρας», «κουκουνάρα», Λατιν. nux pinea, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3, 9, 1· κόκκοι στροβίλου Συλλ. Ἐπιγρ. 5980. 12· πρβλ. Schneid. in Indice, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 397· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ δένδρου πίτυος, «κουκουνάρα», Πλούτ. 2. 684D, Διοσκ. 1. 86. [ῑ κανονικῶς, ὡς ἐν τῇ Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλὰ ῐ ἐπὶ τῆς σημασίας 6, Ἀνθ. Π. 6, 232, πρβλ. **στροβῐλοβλέφαρος**].

στροβῑλός, ή, όν, ὁ περιδινούμενος, περιστρεφόμενος, Ἀνθ. Π. 15. 25.

στροβῑλόω, περιστρέφω, περιδινῶ, ταχέως κινῶ, τὴν γλῶσσαν Πλούτ. 2. 235Ε.

στροβῑλώδης, ες, συνῃρ. ἀντὶ **στροβιλοειδής,** Πλουτ. Σύλλ. 17.

στρόβος, ὁ, συστροβή, δίνη, περιστροφή· παρ' Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 657, αἱ λέξεις ποιμένος κακοῦ στρόβῳ ἀναφέρονται εἰς τὸν ἀνεμοστρόβιλον ὅστις διεσκόρπισε τὰ πλοῖα ἀντὶ νὰ τὰ φυλάξῃ ἡνωμένα ὡς καλὸς ποιμήν (πρβλ. **στροβόω** (Παθ.), **στρόμβος** 2)· ἀλλὰ πρβλ. Ἱκέτ. 767.

στρογγῠλαίνω, ποιῶ στρογγύλον ἢ σφαιρικόν, στρογγυλεύω, Πλούτ. 2. 894Α, ἐν τῷ παθητ.

στρογγῠλίζω, = **στρογγύλλω·** τὰ νοήματα Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 13.

στρογγύλισμα, τό, ἔκφρασις στρογγύλη, ἰσχυρά, Ῥήτορες (Walz) 8. 619.

στρογγῠλιστής, οῦ, ὁ, ὁ ποιῶν τι στρογγύλον, ἢ περιστρέφων τι, Mai Spicil. 2. 205.

στρογγύλλω, (**στρογγῦλος,** πρβλ. **στωμύλλω, στωμύλος**), ποιῶ τι στρογγύλον, στρογγυλεύω, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 8, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. σ. 96 (ἀμφότερα ἐν τῷ παθ.). **Π.** περιστρέφω, κλώθω, χειρὶ στρ. κρόκην Ἀνθ. Π. 7. 726.

στρόγγυλμα, τό, σφαιρικὸν τεμάχιον, κόκκος, Βυζ.

στρογγῠλό-γλῠφος, ον, γεγλυμμένος στρογγύλως, Ἥρων Αὐτομ. 269Β.

στρογγῠλο-δίνητος [ῑ], **ον,** ἐστραμμένος εἰς σχῆμα στρογγύλον, ἐστρογγυλευμένος, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 112Α.

στρογγῠλο-ειδής, ές, ὁ ἔχων σχῆμα στρογγύλον ἢ ὄψιν στρογγύλην, Πλούτ. 2. 1121C. — Ἐπίρρ. **-δῶς,** Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 107.

στρογγῠλό-καυλος, ον, ὁ ἔχων στρογγύλον καυλὸν (κοτσάνι), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 4, 5.

στρογγῠλο-ναύτης, ου, ὁ, ἐμπορικοῦ πλοίου ναύτης, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 685.

στρογγῠλό-πλευρος, ον, ὁ ἔχων στρογγύλας πλευράς, ἐπὶ τῆς ἐγχέλεως, Στράττις ἐν «Φιλ.» 1.

στρογγυλό-πους δίφρος, ὁ ἔχων στρογγύλους πόδας, ἄξονας, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, Ancien gr. inscr. in the brit. Mus. XXXII. στ. 12-13, Michaelis Parthenon σ. 297.

στρογγῠλο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων στρογγύλον πρόσωπον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 4, Φυσιογν. 3, 5.

στρογγύλος [ῠ], **η, ον,** (στράγγω) στρογγύλος, κυκλοτερής, σφαιρικός, ἀντίθετον τῷ **πλατύς.** Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 171, Ἡρόδ. 2. 92, Ἀριστοφ. Νεφ. 676, 751, 1127, Πλάτ., κλπ.· ἄτομα στρογγυλώτατα Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 66· λίθοι στρ., «χαλίκια», Ξεν. Ἱππ. 4, 4· ξύλα στρ., τεμάχια ξύλων, κορμοὶ μὴ πελεκηθέντες, ἀντίθετον τῷ **σχιστὰ** καὶ **πελεκητά,** Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 5, 6· ἐπὶ τῆς σφαιρας, στρ. τὴν ὄψιν Ἕρμιππ. ἐν «Ἀθηνᾶς γοναῖς» 1· ἐπὶ κολοκύνθης, Ἐπικρ. ἐν Ἀδήλ. 1. 25. **2)** κυκλοτερής, περιφερής, ἀντίθετ. τῷ **εὐθύς,** Πλάτ. Μένων 74D· στρ. καὶ προμήκη σχήματα ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 73D· τὸ στρ. καὶ εὐθὺ ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 75Α. **3)** ἐπὶ προσώπων, στρογγύλος, κυκλοτερῶς ἐσχηματισμένος, Ξέναρχ. ἐν «Πεντ.» 1, 8, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 189Ε· οὕτως ἐπὶ λεόντων, ἀντίθετον τῷ **μακρός,** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 7· ἐπὶ κυνῶν, σκέλη Ξεν. Κυν. 4, 1. **4)** ἐπὶ πλοίων, στρ. ναῦς, στρ. πλοῖον, = **γαυλός, ὁλκάς,** ἐμπορικὸν πλοῖον, ὡς ἐκ τοῦ στρογγυλοειδοῦς αὐτοῦ σχήματος, χάριν πολλῆς χωρητικότητος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μακρὸν καὶ στενὸν πολεμικὸν πλοῖον (μακρὰ ναῦς), Ἡρόδ. 1. 163, Θουκ. 2. 97, Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 21· — οὕτως ἐπὶ ποτηρίων καὶ σκευῶν, Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 12, Μένανδρ. ἐν «Ἀνατιθ.» 1· — ἐπὶ ἱστίου, πλῆρες, «φουσκωμένον», Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 86. **Π.** μεταφορ., ἐπὶ λέξεων καὶ ἐκφράσεων, στρογγύλος, συμπαγής, συμπεπυκνωμένος, ἐπιμεμελημένος, τετορνευμένος, γλαφυρός, στρ. ῥήματα Ἀρι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στοφ. Ἀχ. 686· στρ. ὀνόματα ἀποτετόρνευται Πλάτ. Φαῖδρ. 234Ε, πρβλ. Πλούτ. 2. 45Α· στρ. λέξεις Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 7 ἐν τέλ.· αὐτοῦ τὸ στρ. τοῦ σώματος, τὸ ἀπεστρογγυλωμένον, τετορνευμένον ὕρος (τοῦ Εὐριπίδου), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 397· συστρέφειν τὰ νεύματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρειν, ἐκφράζεσθαι γλαφυρῶς καὶ ἐπιμελῶς, Διον. Ἁλ. π. Ἰσοκρ. 11· οὕτω παρὰ Κικέρ., «ple et rotunde, de Fin. 4. 3· verba ἢ oratio pressa, de Or. 2. 23, Brut. 55· προστιθεὶς τὸ διότι στρογγυλώτατα, ὡς οἷόν τε γλαφυρώτατα, Ἀριστ. Ρητορ. 2. 21, 7· οὕτω Γερμ. gedrungen. **2)** στρογγύλως βιοῦν, ὁηλ. ζῆν ἁπλῶς καὶ λιτῶς, Πλούτ. 2. 157Β. — Ἴδε Κάντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 109.

στρογγυλό-στεγος, ον, ὁ ἔχων στέγην στρογγύλην ἢ θαλοειδῆ, Βυζ.

στρογγῠλότης, ητος, ἡ, τὸ στρογγύλον, τὸ περιφερές, Πλάτ. Μένων 73Ε, 74Β, Ἀριστ., κλπ.

στρογγυλο-τομία, ἡ, ὄνομα ἐγχειρήσεως ἐν ἀποστήμασι, Cas. Felix de med. XVIII, ἔκδ. Val. Rose.

στρογγύλ-ωψις, εως, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων στρογγύλον πρόσωπον, Βυζαντ.

στρογγυλόω, κύμνω τι **στρογγύλον,** μόνον παρὰ Βυζ.· ἀλλά, **II.** Παθ. **στρογγυλόομαι,** εἶμαι ἢ γίνομαι στρογγύλος, σφαιρικός, Ἀναξαγ. παρὰ Στοβ. παράρτ. σ. 6 Gaisf. **2)** φαίνομαι ὡς στρογγύλος, ἀντίθετ. τῷ εἶμαι ὄντως στρογγύλος, Πλούτ. 2. 1121Α.

στρογγύλωμα [ῠ], τό, σύμπλεγμα, κόμβος, δεσμός, «κατσάρωμα», τριχῶν Ἐβδ. (Α' Βασιλ. Π', 16).

στρογγύλωσις [ῠ], ἡ, τὸ στρογγυλοῦν, ποιεῖν τι στρογγύλον, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 827.

στρογγυλ-ώψ, -ῶπος, ὁ ἔχων στρογγύλους ὀφθαλμούς, συνώνυμ. τῷ **κύκλωψ,** ἐν τοῖς Σχολ. Βεργιλ.

στροιβάω, στροιβός, ὁ, = **στροβέω, στρόβος.** Ἡσύχ.

στροίβηλος· «ἔπαρμα πληγῆς ἐν κεφαλῇ» Ἡσύχ.

στρομβεῖον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στρόμβος** (4), θυμβρης Νικ. Θηρ. 629.

στρομβέω, = **στροβέω,** συστρέφω, Φώτ.

στρόμβη, ἡ, = **στρόμβος** I, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 887.

στρομβηδόν. Ἐπίρρ., ὁμοίως πρὸς στρόμβον, «σβοῦρα», περιστροφικῶς, Ἀνθ. Πλαν. 300.

στρόμβιλαν· «περιδεδινημένον» Ἡσύχ.

στρομβο-ειδής. ές. συνηρ. **-ώδης.** ες, ὅμοιος πρὸς **στρόμβον** (2)· τὰ στρομβώδη, σπειροειδὲς ὄστρακον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ ζῷυφια, κοχλίαι καὶ τὰ τοιαῦτα, συχν. παρ' Ἀριστ., οἷον π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 2, π. Ζ. Μορ. 4. 9, 2, κ. ἀλλ.· τὰ στρομβοειδῆ, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 18.

στρόμβος, ὁ, (στρέφω) **ὡς τὰ στρόβος. στρόβιλος.** σῶμα κυκλοτερὲς ἢ σπειροειδές, ὅθεν, **I** στρόβιλος, «σβοῦρα», Λατ. turbo, Ἰλ. Ξ. 413· ὥσπερ στρ. στρέφεσθαι Λουκ. Ὄν. 42. **2)** = **στροφάλιγξ,** ἀνεμοστρόβιλος, Αἰσχύλ. Πρ. 1085. **3)** σπειροειδὲς ὄστρακον κοχλίου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11, 1, π. Ζ. Μορ. 2. 17, 16, κτλ.· ὄστρακον χρησιμεῦον ὡς σάλπιγξ, κόγχη, Λυκόφρ. 250, Πλούτ. 2. 713Β· — ὡσαύτως, κοχλίας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 22, πρβλ. 4. 4, 35, Θεόκρ. 9. 25. **4)** = **στρόβιλος** II, 6, Νικ. Θηρ. 884. **5)** ἄτρακτος, Λυκόφρ. 585.

στρομβόω, περιστρέφω, περιδινῶ, στρομβοῦσης αὐτὸν τῆς δίνης Φιλόστρ. 815.

στρομβώδης, ες, ἴδε **στρομβοειδής.**

στροπά· «ἀστραπή, Πάφιοι» Ἡσύχ.

στροτᾱγέω. στροτᾱγός, Αἰολ. ἀντὶ **στρατηγ-,** Συλλ. Ἐπιγρ. 2189, -86, -91.

στροτιώτης (= **στρατιῶται**), δοτ. πτ. Ἐπιγρ. Θηβῶν, ἐν Ἀθηναίου τ. Γ', σ. 483.

στρουθάριον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **στρουθός** (I), Εὔβουλ. ἐν Ἀδηλ. 14.

στρούθειον μῆλον, τό, εἶδος κυδωνίων, Ἀνθ. Π. 6, 252· καὶ οὕτως ἄνευ τοῦ μῆλον, Νικ. Ἀλεξιφ. 234, πρβλ. Διοσκ. 160· ὡσαύτως φέρεται **στρούθ.ον** (διάφ. γραφ. **-ειον**) Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 2, 5, πρβλ. Φιλήμ. ἐν «Ἄγρ.» 1. **II** ἴδε **στρουθίον** II.

στρουθίας, ου, ὁ, = **στρουθός,** Κωμικ. Ἀνώνυμ. 172, ἔνθα ἴδε Meineke.

στρουθίζω, λαλῶ ὡς στρουθός, ᾄδω, κελαδῶ, Ἀριστοφ. Ἀποσπάσμ. 717. **II.** καθαρίζω διὰ τῆς βοτάνης τῆς καλουμένης **στρουθίον,** Διοσκ. 2. 84.

στρουθίον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **στρουθός** (II), Ἀναξανδρ. ἐν «Ἀντ.» 1, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 2, 4., 9. 7, 10. **II** ὑποκορ. τοῦ **στρουθός** (II), σμηκτρὶς βοτάνη, «σαπουνόχορτον», φυτὸν χρήσιμον εἰς κάθαρσιν ἐρίων, «τσουένι», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 3, κ. ἀλλ., Ἡσύχ.· **στρουθίου ῥίζα** Ἱππ. 571. 54· κλαδίσκος ἢ στέφανος ἐκ τοῦ φυτοῦ τούτου, Εὔβουλ. ἐν «Στεφανοπώλαισι» 2 (μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς λέξεως **στρουθὸς** III), πρβλ. Ἀθήν. 679Β· φέρεται **στρούθειον,** (**-εῖον** διάφ. γρ.), Ὀρφ. Ἀργ. 963.

στρουθίς, -ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **στρουθός** I, Εὐστ. Πονημ. 312. 1, πρβλ. Ἄλεξ. ἐν «Μανδρ.» 1, καὶ αὐτόθι Meineke· — ὡσαύτως **στρουθίσκος,** ὁ, Θεόδ. Πρόδρ.

στρουθίων, -ωνος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Γρηγ. Ναζ.

στρουθο-κάμηλος [ᾰ], ὁ, ὡσαύτως ἡ, τὸ γνωστὸν ζῷον κληθὲν οὕτως ἐκ τοῦ καμηλοειδοῦς λαιμοῦ του, Διόδ. 2. 50, Στράβ. 772, (πρβλ. Ὀππ. Κυν. 3, 483, μετὰ στρουθοῖο κάμηλον)· struthio-camelus παρὰ Πλιν. Ν. Η. 10. 1, 1. **II.** = **στρουθίον** II, Διοσκ. 2. 192.

στρουθο-κέφᾰλος, ον, ἔχων τὴν κεφαλὴν στρουθοῦ, Πλούτ. 2. 520C.

στρουθο-κόμος, ὁ, ὁ περιποιούμενος στρουθούς, Κ. Παντεχν. ἐν Anon. etc. VI. σ. 48.

στρουθοπιαστής, οῦ, ὁ, (πιάζω) ὁ πιάνων στρουθία, ὀρνιθοθήρας, Ἡσύχ.

στρουθό-πους, ουν, ὁ ἔχων πόδας στρουθίου ἢ στρουθοκαμήλου (ἐπειδὴ ὑπάρχουσιν ἀμφότεραι αἱ ἑρμηνεῖαι, καθ' ὅσον ὁ μὲν Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 876 ἑρμηνεύει αὐτὸ ὡς σημαῖνον τὸν ἔχοντα μεγάλους πόδας, ὁ δὲ Πλίν. (7. 2) τὸν ἔχοντα μικροὺς πόδας).

στρουθός, ὁ, καὶ ἡ, ὁ σπουργίτης, Fringilla domestica, Ἰλ. Β. 311 κἑξ. (ἔνθα εἶναι θηλ.), Ἡρόδ. 1. 159, Ἀριστοφ. Σφ. 207, Ὄρν. 578, κτλ.— ἐν τῷ χωρίῳ, κατάμεμφά τε ῥάσματα στρουθῶν (Αἰσχύλ. Ἀγ. 145) ἡ γεν. στρουθῶν παρεισέφρησε πιθανῶς ἐπειδὴ ὁ Ἀντιγραφεὺς ἐνεθυμεῖτο τοὺς στρουθοὺς τοὺς ἀναφερομένους ἐν τῷ μνησθέντι χωρίῳ τῆς Ἰλ.· διότι ἡ λέξις καταστρέφει τὸ δακτυλικὸν μέτρον καὶ εἶναι τοσοῦτον ξένη εἰς τὴν σημασίαν τοῦ χωρίου, ὥστε ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ τῶν ἀετῶν, ἀναφερόμενος εἰς τοὺς στίχ. 136 κἑξ. **2)** ὁ μέγας στρουθ., τὸ μέγα πτηνόν, ἡ στρουθοκάμηλος, Struthio, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 2· καλούμενος καὶ στρουθὸς κατάγαιος (ὁ στρουθὸς ὁ τρέχων, ὁ μὴ πετόμενος), Ἡρόδ. 4. 175, 192, Scimeid. εἰς Ξεν. Ἀν. 1. 5, 2· ἢ **χερσαῖος.** Αἰλ. π. Ζ. 14. 13· ὁ στρ. ὁ Λιβυκὸς Ἀριστ. π. Ζ. Μαρ. 4. 14, 1., 4. 12, 34, κτλ.· ὁ ἐν Λιβύῃ ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 15, 2· ὁ Ἀράβιος Ἀθήν. 145D· καὶ ἁπλῶς **στρουθὸς** (θηλ.), ὡς τὸ **στρουθοκάμηλος,** Ἀριστοφ. Ἀχ. 1106, Ὄρν. 875· ἀρσ., Λουκ. Διψ. 6'— ἡ λέξις κεῖται ὡσαύτως ἐπὶ τῶν μυθικῶν πτηνῶν τῆς Στυμφαλίδος λίμνης, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1082. 5. **3)** στρ. κατοικάς, «ὄρνιθα», «κότα», Νικ. Ἀλεξιφ. 535, πρβλ. 60. **II. στρουθός,** ἡ, βοτάνη τις, = **στρουθίον** II, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 12, 5. **III. στρουθός,** ὁ, λάγνος ἄνθρωπος, αἰσχρὸς (ὡς παρὰ τῷ Ἰουβεναλ. passer), Ἡσυχ.· πρβλ. **στρουθίον** II. (Ὁ Κούρτ. παραβάλλει Goth. sparv-a, Ἀρχ. Γερμ. sparo (sparrow)· τὰ p καὶ t ἐναλλάσσονται, ὡς ἐν ταῖς **σπουδή,** studium· — ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει τύπον στρουῦς, ὃ ἴδε).

στρουθο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων στρουθούς, πτηνά, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 320 ἔκδ. Mil.

στρουθο-φάγος, ον, ὁ τρώγων πτηνά, μάλιστα στρουθοκαμήλους, διὰ πτηνῶν τρεφόμενος, Διόδ. 3. 28, Στράβ. 772.

στρουθώδη· ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς στρουθόν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 877.

στρουθωτός, ή, όν, ὥσπερ ἐκ ῥήματ. **στρουθόω,** ἐζωγραφημένος ἢ κεντημένος μὲ εἰκόνας πτηνῶν, Σώφρων παρ' Ἀθην. 48G.

στρυῦς· «ὁ στροῦθος, καὶ ὄσπριον» Ἡσυχ.

στροφάδην, Ἐπίρρ., περιστροφικῶς, Νικήτ. Χων. σ. 256. 22 ἔκδ. Β.

στροφαί· «ἀστραπαί» Ἡσύχ.

στροφαῖος, α, ον, (**στροφεὺς** II) ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ, ὁ ἱστάμενος ὡς θυρωρὸς κατὰ τοὺς στροφεῖς τῆς θύρας, Ἀριστοφ. Πλ. 1153, μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς ἐτυμολογ. σημασίας, εὐκόλως στρεφόμενος, πανοῦργος, ἴδε Σχόλ. ἐν τόπῳ· ὡσαύτως **στρεφαῖος,** ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 174,— ὅπερ ἕτεροι θεωροῦσιν ὡς κύρ. ὄνομα.

στροφάλιγξ [ᾰ], **-ιγγος,** ἡ, (στρέφω, στροφαλίζω) δίνη, περιστροφή, μετὰ στροφάλιγγι κονίης Ἰλ. Π. 775, Φ. 505, Ὀδ. Ω. 39· ἀελλάων Ὀππ. Ἁλ. 1. 446· καπνοῖο Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 140· ἐπὶ ὕδατος ἐντὸς ἀντλήματος, αὐτόθι Γ. 759·— μεταφ., στρ. μάχης Ἀνθ. Π. 7. 226. **III.** καμπή, Διον. Π. 162, 584· ὡσαύτως, ἡ τροχιὰ ἀστέρος, Ἄρατ. 443. **III.** πρᾶγμα ἔχον στρογγύλον σχῆμα, π. χ. τυρός, Νικ. Θηρ. 697. **IV.** ὡς τὸ **στρόφιγξ,** πρᾶγμα, ἐφ' οὗ στρέφεταί τι, Ἐπιγρ. παρὰ τῷ Κραμήρ. ἐν Ἀνεκδ. Παρ. 4. 385, Ἡσύχ.

στροφᾰλίζω, ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **στρέφω,** ἠλάκατα στρ., στρέφω τὴν ἄτρακτον, κλώθω, νήθω, Ὀδ. Σ. 315· πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 218, Ἡσύχ.

στρόφᾰλος, ὁ, στρόβιλος, πρᾶγμα περιστρεφόμενον, στρ. Ἑκατικός, στρόβιλος ἢ τροχὸς ἐν χρήσει κατὰ τὰς γοητείας ἢ μαγείας, Σχόλ. εἰς Συνέσ. 361D. **II.** κεκαμμένη λαβὴ ἢ «χερούλι» καταπέλτου, «ῥοδάνι», Νικήτ. Χρον. 88B, κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στροφᾶς, -ᾶδος, ὁ, ἡ, (στρέφω) ὁ περιστρεφόμενος ὁλόγυρα, περιδινούμενος, περιφερόμενος κυκλικῶς, ἐπὶ τῶν ἀστερισμῶν, ὁ ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι, ἡ κυκλικὴ τροχιὰ τῆς Ἄρκτου, Σοφ. Τρ. 131, (οὕτως, Ἄρκτου στροφαὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 379)· πρβλ. Διον. Π. 594· — ἄελλα στρ., ἀνεμοστρόβιλος, Ὀρφ. Ἀργ. 675· — ἐπὶ τῶν γεράνων ἐπανερχομένων, Ἄρατ. 1032· ἐπὶ ἰχθύων, στροφάδες περὶ πέτρην Νουμήν. παρ' Ἀθην. 319Β. **II. Στροφάδες** (ἐξύπακ. νῆσοι), αἱ, αἱ περιστρεφόμεναι, μικραί τινες νῆσοι οὐ μακρὰν τῆς Ζακύνθου, αἵτινες ἐνομίζοντό ποτε ἐπιπλέουσαι, πρβλ. Θουκ. 2 ἐν τέλ.· ἐν παλαιοτέροις χρόνοις ἐκαλοῦντο **Πλωταί**, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 295· — πρβλ. **Σποράδες, Κυκλάδες.**

στροφεῖον, τό, (στρέφω) συνεστραμμένος βρόχος, «θηλειά», σχοινίον, Ξεν. Κυν. 2, 6, πρβλ. Πολυδ. Ε', 29. **II.** ὄργανον δι' οὗ στρέφεταί τι, ἰδίως ἐν τῷ θεάτρῳ μηχανὴ δι' ἧς ὁ ὑποκριτὴς ἐξηφανίζετο ἀπὸ τῆς ὄψεως τῶν θεατῶν, ὁ αὐτ. 4. 127, 132. **2)** ξύλινος ὄνος, κύλινδρος μετὰ μοχλῶν, ἐφ' οὗ περιτυλίσσεται καλῴδιον, «μποζαργάτης», Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 5.

στροφεύς, έως, ὁ, (στρέφω) εἷς τῶν σπονδύλων τοῦ τραχήλου ἢ τῆς σπονδυλικῆς στήλης, Πολυδ. Β', 130. **II.** θήκη ἐν ᾗ ὁ στρόφιγξ τῆς θύρας περιεστρέφετο, Ἀριστοφ. Θεσμ. 487, Ἀποσπ. 251, Ἐρμιππ. ἐν «Μοίραις» 2, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 6, 4, Πολύβ. 7. 16, 5.

στροφέω. ἔχω πόνους κατὰ τὴν γαστέρα, κωλικόπονον (ἴδε **στρόφος** II), Ἀριστοφ. Εἰρ. 175.

στροφή, ἡ, (στρέφω) τὸ στρέφειν, π. χ. ἵππων, Ξεν. Ἱππ. 7, 15 καὶ 17., 10, 15· τὸ στρέφεσθαι, περιστρέφεσθαι, ἴδε ἐν λέξει **στροφάς**· τῶν ὡρῶν Πλάτ. Νόμ. 782Α· ἐν στροφαῖσιν ὀμμάτων, στρέφων τὰ ὄμματα, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 932. **2)** συστροφή, ἑλιγμός, καμπή, οἵας οἱ πολεμισταὶ ἐμηχανῶντο πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ ἀντιπάλου, πάσας στροφὰς στρέφεσθαι Πλάτ. Πολ. 405C· — μεταφορ., τέχνασμα πρὸς διαφυγὴν ἢ ἐξολίσθησιν, οὐ δεῖ στροφῶν Ἀριστοφ. Πλ. 1154, Ἐκκλ. 1026, πρβλ. Βατρ. 775· οὕτω, δημηγόρους εὐπιθῆς στρ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 623· πρβλ. **στρέφω** Β. ΙΙ. **3)** οὕτως ἐν τῇ μουσικῇ, συστροφή, κάμψις, κατακάμπτειν τὰς στρ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 68· πρβλ. **καμπή** III.

II. ἡ στροφὴ τοῦ χοροῦ, τὸ ἀρχεῖσθαι πρὸς τὸ ἓν μέρος τῆς ὀρχήστρας· τὸ μέλος τὸ ᾀδόμενον κατὰ τὴν κίνησιν ταύτην, ἡ **στροφὴ** τοῦ ᾄσματος, εἰς ἣν ἀνταποκρίνεται ἡ **ἀντιστροφή**, Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 1. 9, Διον. Ἁλ. περὶ Συνθ. 19, καὶ συχν. παρὰ τοῖς Γραμμ.

στροφίγγιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στρόφιγξ**· θύρας Ζωναρ.

στροφιγγο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς στρόφιγγα, Ἀπολλ. Πολιορκ. 44Β ἐν τῷ ἐπιρρ. **-δῶς.**

στρόφιγξ, -ιγγος, ὁ, καὶ παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 446. 31, κτλ., ἡ· (στρέφω)· — ὡς τὸ **στροφεύς**, ὁ ἄξων ἢ τὸ σημεῖον ἐφ' οὗ τι περιστρέφεται, «στροφεὺς» Ἡσύχ., Εὐρ. Φοίν. 1126. **2)** **στρόφιγγες** ἐκαλοῦντο μοχλίσκοι στρεφόμενοι ἐντὸς θηκῶν ἀκινήτων, Λατιν. scapi cardinales, κατὰ τὸ ἄνω καὶ κάτω μέρος τῆς θύρας, ἐφ' ὧν αὕτη ἐστρέφετο· ἦσαν δὲ πεποιημένοι ἐκ λωτοῦ, πύξου ἢ πρίνου, ὁ δὲ **στροφεὺς** κατασκευαζόμενος ἐκ πτελέας, ἦτο ἡ θήκη ἐν ᾗ ὁ **στρόφιγξ** ἐστρέφετο, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 5, 4 κἑξ., πρβλ. Βιτρούβ. 4. 6, Πλουτ. Ρωμ. 23· — ἐντεῦθεν ἡ λέξις λαμβάνεται ἐπὶ τῶν σπονδύλων θεωρουμένων ὡς στροφίγγων, ἐφ' ὧν τὸ σῶμα στηριζόμενον κινεῖται, Φερεκρ. ἐν Ἀθήλ. 711, Πλάτ. Τίμ. 74Α, Β. **3)** τὸ πῶμα σωλῆνος ὕδατος, ἐπιστόμιον, «κάνουλα», κτλ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 450. **4)** μεταφορ., στρ. γλώττης, ἐπὶ γλώσσης εὐχερῶς κινουμένης, Ἀριστοφ. Βάτρ. 892.

στροφικός, ή, όν, ἁρμόδιος εἰς στροφήν, στρεφόμενος, ἴδε ἐν λέξ. **λίσχροι.**

στρόφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στρόφος**, ταινία ἣν ἐφόρουν γυναῖκες περὶ τὸ στῆθος, Φερεκρ. ἐν «Λήμοις» 1, Ἀριστοφ. Λυσ. 931, Θεσμ. 139, 255, Ἀποσπ. 509, Συλλ. Ἐπιγρ. 151, 8· πρβλ. **στρόφος** I, Müller Archäol. d. Kunst § 339. 3. **II.** ταινία ἣν ἐφόρουν περὶ τὴν κεφαλὴν οἱ ἱερεῖς, Πλουτ. Ἄρατ. 53, πρβλ. Φιλόχ. 141Β, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 21, 16· — «στρογγύλη ζώνη» Ἡσύχ.

στρόφις, -ιος, ἡ, ἄνθρωπος εὔστροφος, εὐκόλως διολισθαίνων, πανοῦργος, «σκολιός, οὐχ ἁπλοῦς, πολύπλοκος» Ἡσύχ., Ἀριστοφ. Νεφ. 450, Πολυδ. Γ', 130· πρβλ. **στρέφω** Β. ΙΙ.

στροφίς, -ίδος, ἡ, = **στρόφιον**, Εὐρ. Ἀνδρ. 718.

στροφο-δῖνέομαι, Παθητ., περιδινοῦμαι, περιστρέφομαι, ἐπὶ τῶν γυπῶν περιιπταμένων περὶ τὴν φωλεάν των, «κλωθογυρίζω», Αἰσχύλ. Ἀγ. 51.— Πρβλ. **στρεφεδινέω.**

στροφόομαι, μέλλ. **-ώσομαι,** Παθ. (**στρόφος** II)· κυρίως, ἔχω κωλικόπονον, Διοσκ. 1. 30, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 9, 4· — μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀλεξ. Τραλλ. ὡς ἀμεταδ. ἐν τῷ ἐνεργ.

στρόφος, ὁ, (στρέφω) συνεστραμμένος ἱμὰς ἢ σχοινίον χρησιμεῦον ὡς ζώνη ξίφους, «συνεστραμμένος λῶρος» Ἡσύχ., ἐν ὃ ἐστρόφος ἦεν ἀορτήρ, ἑκτέματο πλησίον σχοινίου συνεστραμμένος, Ὁδ. Ν. 438, Ρ. 198· καθόλου, σχοινίον, Ἡρόδ. 4. 60. **2)** = **στρόφιον**, ζώνη παρθένου, Αἰσχύλ. Θήθ. 871· ὁ δὲ Spanh. διώρθωσε στρόφους ἀντὶ στρόβους ἐν Ἱκέτ. 457. **3)** «φρασκιά», ὕφασμα χρησιμεῦον εἰς σπάργανα, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 122, 128· συνώνυμ. τῷ **σπάργανα.** **II.** συστροφὴ τῶν ἐντοσθίων, κωλικόπονος, Λατιν. lormina, στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρα Ἀριστοφ. Θεσμ. 484, πρβλ. Δαμόξ. ἐν «Συντρόφοις» 1. 25, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 12, Ἀφ. 1249· κοιλίας ὁ αὐτ. π. Διαίτ. Ὀξ. 389· ἴδε **στρέφω** Α. ΙΙΙ. 2, **στροφέω.**

στροφώδης, ες, (εἶδος) κωλικόπονος (**στρόφος** II), Ἑρωτιαν. Γλωσσ. Ἱππ.· ἀλλὰ παρ' Ἱππ. ἐν Προρρ. 81, ἡ πιθανὴ γραφὴ εἶναι **τροφιῶδες** (Kuhn **τρομῶδες**). — Ἐπίρρ. **-δῶς**, Ἀρχιγέν. παρὰ Γαλην. 7. 415Ε.

στρόφωμα, τό, = **στρόφιγξ** 2, Ἥρων Βελοπ. 130Α.

στροφωμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Ἥρων Πνευμ. 166Α.

στροφωτός, ή, όν, (ὥσπερ ἐκ ῥήματ. **στροφόω**), ἐφωδιασμένος μὲ στρόφιγγας, στρεφόμενος ἐπ' αὐτῶν, γυριστός, θυρώματα Ἐζεκ. (Ἰεζεκ. ΜΑ', 24)· πρβλ. **στρόφιγξ** 2.

στρύζω, σπάνιος ἰσοδύναμος τύπος τοῦ **τρύζω**, Ἑρωτιαν. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τ. ΙΕ', σ. 444.

στρυθίον, τό, Αἰολ. ἀντὶ **στρουθίον** (ΙΙ), Γαλήνη ἢ Σμυρναῖα παρ' Ἀθην. 679C.

Στρῡμονίας, Ἰων. **-ίης** (ἐξύπακ. ἄνεμος), ὁ, ἄνεμος πνέων ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ὅθι, ΒΒΑ., Ἡρόδ. 8. 118, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 192· Στρ. Βορέας Καλλ. εἰς Δῆλ. 26.

στρῡμοξ· «ξύλον μεμηχανημένον ἐν τοῖς ληνοῖς πρὸς τὴν τῶν σταφυλῶν ἔκθλιψιν» Ἡσύχ.

Στρῡμών, -όνος, ὁ, ποταμὸς τῆς Θράκης, Ἡσ. Θ. 339, Ἡρόδ., κλπ.· — ἐπίθ. **Στρυμόνιος, α, ον,** ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Στρυμόνα, Αἰσχύλ. Πέρσ. 869, Εὐρ., Ἡσύχ., κλπ., ἀνώμαλ. θηλ. **Στρυμονίς, -ίδος,** Στέφ. Βυζ.· — ὡσαύτως **Στρυμονικός, ή, όν,** Στράβ. 330, Φώτ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 207-211.

στρυνίζω, ἴδε **στρηνίζω.**

στρυφνός, ή, όν, (στύφω) ἐπὶ χυμοῦ ὅστις συσπᾷ τὸ στόμα, «στυφρός», δριμὺς τὴν γεῦσιν, αὐστηρός, στυπτικός, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 13, Πλάτ. Τίμ. 65D, Ξεν. Ἱέρ. 1, 22· τὸ στρυφνὸν συνάγειν τὰν γεῦσιν Τίμ. Λοκρ. 101C· στρ. μῆλα Ἀντιφάν. ἐν «Παροιμιαζομένῳ» 1· βάλδαν Ἀνθ. Π. 11, 410. **II.** μεταφορ., ἐπὶ τρόπου ἢ ἤθους, τραχύς, αὐστηρός, δύσκολος, δύστροπος, στρ. ἦθος Ἀριστοφ. Σφ. 877, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰατ. 1. 9, 1· ἄνθρωποι Ξεν. Κύρ. 2. 2, 11· οὐ στρ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 5, 2· ἐν τοῖς στρ. καὶ πρισβυτικοῖς αὐτοῦ 8. 6, 1· — εἶνου πολίτης ὢν κρατίστου στρυφνὸς εἶ Ἄμφις ἐν Ἀθήλ. 1.

III ὡς τὸ **στριφνός**, δύσκαμπτος, τραχύς, Ἱππ. π. Ἀέρ. 282· οὐρὴ Ὀππ. Κυν. 1. 411· — Ἐπίρρ. **-νῶς**, Ἡσύχ. 931. 45, Ἡσύχ., κλπ. — **στριφνός, στιφρός** συχνάκις ἀπαντῶσιν ὡς διάφοροι γραφαί.

στρυφνότης, -ητος, ἡ, τραχεῖα, στρυφνὴ γεῦσις, «στυφάδα», «ξινάδα», Ἀριστ. Κατηγ. 8, 8, Πρβλ. 1. 42, 4. **II.** μεταφορ., τραχύτης ὄρους, Διον. Ἁλ. π. Δημοσθ. 34· στρ. περὶ τὸ ἦθος Πλουτ. Μάρ. 2.

στρυφνόω. (στρυφνὸς) ἐνεργῶ ὡς στυπτικόν, τοῦ στρυφνοῦντος πικροῦ Πλούτ. 2. 624Ε. **II.** μεταφορ., ἐπὶ ὄφους, ποιῶ τι στρυφνόν, τραχύ, δύσκολον, Εὐστ. 1181. 28, κτλ.

στρύχνον, τό, = τῷ ἑπομ., Νικ. Θηρ. 878, Διοσκ. 4. 72· — **στρύχνη,** ἡ, εἶναι ἀμφίδοξ.

στρύχνος, ὁ, καὶ ἡ, solānum, οἰκογένεια φυτῶν ὧν οἱ παλαιοὶ ἐγίνωσκον τρία ἢ τέσσαρα εἴδη, τινὰ αὐτῶν δηλητηριώδη, ἓν δὲ (**στρύχνος** κηπαῖος) φέρον καρπὸν ἐδώδιμον, ῥᾶγας μετὰ χυμοῦ οἰνώδους καὶ ὑποξίζοντος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 13, 4, Διοσκ. 4. 71-4.

στρῶμα, τό, (στρώννυμι) πρᾶγμα, ὕφασμα ἐκτεινόμενον, ἐξαπλωνόμενον, τάπης, ἐφ' οὗ τις πλαγιάζει ἢ κοιμᾶται, στρωμνή, κοίτη, Λατ. stragulum, vestis stragula, ἀσπάλαθοι δὲ τάπησιν ὁμοῖον στρῶμα θανόντι θέσαν Θεόγν. 1193· — ἐν τῷ πληθ., τὰ ὑφάσματα τῆς κλίνης, τὰ σκεπάσματα ἀνακλίντρων πρὸς δεῖπνον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1090, Νεφ. 37, 1069, κ. ἀλλ., πρβλ. Ἀθήν. 48Β κἑξ. (**στρωμνὴ** εἶναι λέξις τῶν Τραγικῶν)· στρ. πορφυροῦν πτα Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀθήλ. 8· κατακεῖσθαι ὑπὲ στρ. Λυσ. 142. 5· στρ. ἱμάτια, ἔπιπλα ὁ αὐτ. 903. 5· στρ. αἴρεσθαι Ἀριστοφ. Βάτρ. 596· στρ. ὑπασπᾶν, αὔρω, «τραβῶ» τὰ στρώματα κάτωθέν τινος, Δημ. 762. 4· περισπᾶν Λουκ. Ὄν. 38· πρβλ. **στρωματεύς.** **2)** κάλυμμα, σκέπασμα ἵππου, ἐπίσαγμα, «σαούλι», Ξεν. Κύρ. 8. 8, 13, Ἀντιφάν. ἐν «Ἱππεῦσιν» 1, πρβλ. Πολυδ. Α', 183. **II.** πάτωμα, Συλλ. Ἐπιγρ. 2260. 24, 4957b (Προσθῆκαι). **III.** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, ὄγκοι ἐφ' ὧν θερελιοῦνται ξύλιναι γέφυραι, «παλούκια», Λατ. sublicae, Πολύαιν. 8. 23, 9.

στρωμᾰτεύς, έως, ὁ, σκέπασμα τῆς κλίνης, πρῶτον παρὰ τοῖς παιηταῖς τῆς νέας κωμῳδίας, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀποκαρτ.» 1, Ἄλεξ. ἐν «Κρατεύᾳ» 4, κτλ., πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 7· — ὡσαύτως **στρωματόδεσμος,** Πολυδ. Ζ', 79, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 401. **2)** ἐν τῷ πληθ. **στρωματεῖς,** ἔργον ἐκ πολλῶν συνηρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαλογημένον (ὡς τὰ σκεπάσματα ταῦτα συχνάκις ἐρράπτοντο ἐκ πολλῶν τεμαχίων ποικίλων ὑφασμάτων)· ἐκαλοῦντο δὲ οὕτω συγγράμματα ποικίλα τὴν ὕλην καὶ τὰς πηγάς. Gell. Epil. § 7· οἱ **στρωματεῖς** τοῦ Πλουτ. μνημονεύονται παρὰ τῷ Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 22Α· τὰ μάλιστα γνωστοὶ εἶναι οἱ **στρωματεῖς** τοῦ Κλήμ. Ἀλεξ. **II** πλατὺς ἱχθὺς ἔχων ποικίλα χρώματα, Φίλων παρ' Ἀθην. 322Α, Ἡσύχ.

στρωμᾰτίζω, = **στρώννυμι**, Πολυδ. Γ, 14, Ἡσύχ.

στρωμᾰτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στρῶμα**, ἐν τῷ πληθ., σκεπάσματα τῆς κλίνης, Μᾶρκ. Ἀντων. 5. 1.

στρωμᾰτίτης ἔρανος [ῑ], ὁ, συμπόσιον ἐξ ἐράνου (ἐν ἐξοχῇ), καθ' ὃ ἕκαστος τῶν συνδαιτυμόνων ἔπρεπε νὰ φέρῃ τὸ ἑαυτοῦ στρῶμα, Κρατῖν. ἐν Ἀδηλ. 88, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ.

στρωμᾰτό-δεσμον, τό, δερμάτινος ἢ λινοῦς σάκκος ἐν ᾧ οἱ δοῦλοι ἐτύλισσαν καὶ ἔδενον τὰ στρώματα, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 249, Φερεκρ. ἐν «Κραπατάλλοις» 9, Ξεν. Ἀγάθ. 5. 4, 13, Αἰσχίν. 41. 10· στρ. συσκευάζεσθαι Πλάτ. Θεαίτ. 175Ε· δῆσαι Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 8· ἱμάντι συνδῆσαι Πλουτ. Καῖσ. 49.— Ἐν τῷ τελευταίῳ χωρίῳ εἶναι ἁρσ., πρβλ. Α. Β. 113, Λουβέκ. εἰς Φρύν. 401.

στρωμᾰτο-θήκη, ἡ, τὸ ἐφ' οὗ τίθενται τὰ στρώματα, «μισάντρα», Νικήτ. Χρον. 189D.

στρωμᾰτο-φθορέω, φθείρω τὰ στρώματα, κτλ., πρβλ. **σωματοφθ-**.

στρωμᾰτο-φύλαξ [ῠ], **-ᾰκος**, ὁ, ἡ, ὁ φυλάττων τὰ στρώματα, τραπεζομάνδηλα, κτλ., Πλουτ. Ἀλέξ. 57.

στρωμνή, ἡ, ἐστρωμένη κλίνη ἢ παρασκευασμένη· καθόλου, κλίνη, ἀνάκλιντρον, Πινδ. Π. 1. 54, κτλ., καὶ Ἀττ., ὡς Αἰσχύλ. Χο. 671, Εὐρ. Φοίν. 421, Θουκ. 8. 81, Ξεν. Συμπ. 4, 38· στρῶμα, στρώματα καὶ σκεπάσματα, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 1, 30· στρ. ἄρθιτος, ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ δέρατος, Πινδ. Π. 4. 410.

στρωμνη-φόρος, ον, ὁ φέρων τὴν στρωμνήν, Θεόγνωστ. 96. 31.

στρώννῡμι καὶ **-ύω**, ἴδε **στορέννυμι**.

στρῶσις, εως, ἡ, τὸ στρωννύναι, ἐξαπλώνειν, καλύπτειν, Ἀθήν. 48D· ἡ στρωμνή, Ἐκκλ. **II** κατάστρωσις, στρώσιμον, ὀδῶν Διον. Ἁλ. 3. 67· λίθου στρώσει πεποικιλμένα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 8, 3, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 5578.

στρωτήρ, **-ῆρος**, ὁ, (στρώννυμι) δοκὸς τῆς στέγης πλαγία πρασηλωμένη ἐπὶ τῆς μεγάλης ἢ κεντρικῆς δοκοῦ· τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 54 (ἔνθα ὑπάρχει ἀναφορὰ εἰς τὴν ἐν τοῖς Α. Β. παροιμίαν περὶ ἀνθρώπου μεμεθυσμένου, ὅταν μὴ δύνηταί τις τοὺς στρωτῆρας ἢ τὰς δοκοὺς ἀριθμεῖν), Θεοφρ. Ἀποσπ. 8. 12, Πολυδ. 5. 89, 6, Συλλ. Ἐπιγρ. 2454, πρβλ. Böckh Inscr. 1. 281· καθόλου, δοκὸς ἐγκαρσία, σταυροειδῶς ἐπικειμένη ἑτέρᾳ, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 783. 838· — πρβλ. Α. Β. 302, ἔνθα λέγεται ὅτι **στρωτῆρες** καλοῦνται καὶ αἱ σανίδες ἢ τὰ «πέτουρα» τὰ προσηλούμενα ἐπὶ τῶν μικροτέρων ἢ πλαγίων δοκῶν τῆς στέγης· ἀντίθετ. τῷ **δοκοί**, Στράβ. 773. **II** = **στρώτης**, Γρηγ. Ναζ.

στρωτήριον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Ἐτυμολ. Μέγ. 228. 49· — **στρωτηρίδιον**, Ἡσύχ.

στρώτης, ου, ὁ, (στρώννυμι) ὡς τὸ **στρωτήρ**, ὁ στρωννύων, μάλιστα ὁ παρασκευάζων τὰς κλίνας καὶ τὰ δειπνητήρια ἀνάκλιντρα, Λατ. strator, Ἡρακλείδ. παρ' Ἀθην. 48D, Πλουτ. Πελοπ. 30.

στρωτός, ή, όν, (στρώννυμι) ἐκτεταμένος, ἐξηπλωμένος, ἐστρωμένος, κεκαλυμμένος, Λατιν. stratus, λέχος Ἡσ. Θ. 798, Εὐρ. Ὀρ. 313· λέκτρα ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1201· στρωτὰ φάρη = στρώματα Σοφ. Τρ. 916.

στρωφάω, ποιητ. καὶ Ἰων. θαμιστ. τοῦ **στρέφω**, ὡς τὸ **τρωπάω** τοῦ **τρέπω**, στρέφω συνεχῶς, στρ. ἡλάκατα, στρέφω συνεχῶς τὴν ἄτρακτον, δηλ. νήθω, κλώθω, Ὀδ. Ζ. 53, 306, κτλ.· πηδάλιον παλάμῃ, διοικῶ, διευθύνω, κυβερνῶ, Ἀνθ. Π. 9. 242· μεταφορ., βουλὴν Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 424.— Παθ., στρέφομαι πέριξ, συνεχῶς στρέφομαι ὥστε νὰ ἔχω τὸ μέτωπον πρὸς τὸν πολέμιον, κατ' αὐτοὺς στρωφᾶτ' Ἰλ. Ν. 557· περιφέρομαι, περιπλανῶμαι, δηρὸν ἐκὰς στρ. Υ. 422· στρ. ἐπὶ πόλεις, ἐπισκέπτομαι διαφόρους πόλεις καὶ μένω ἐν αὐταῖς, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 526· καθ' Ἑλλάδα . ἀνὰ νήσους Θέογν. 247· ἀνὰ τὴν πόλιν Ἡρόδ. 2. 85· ἄλλη κάλλη δωμάτων Σοφ. Τρ. 907· ὄθεν, ὡς τὸ Λατ. versari in loco, κινοῦμαι ἐλευθέρως ἔν τινι τόπῳ, διαμένω, κατοικῶ, κατὰ μέγαρα Ἰλ. Ι. 463 (459), πρβλ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 826 (ἔνθα κακῶς φέρεται **στρηφάομαι**)· ἐν λέχει στρωφωμένος, δηλ. ἔχων τὰς ἀξιώσεις συζύγου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1224· ἐν νέοις στρωφωμένη Εὐρ. Ἄλκ. 1052· — ἐπὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων, περιστρέφομαι, κινοῦμαι, Μανέθων 2. 34. **II** ἀμεταβ., **στρωφᾶν ἀντὶ στρωφᾶσθαι**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 893.

στῡγ-άνωρ [ᾰ], **-ορος**, ὁ, ἡ, (στυγέω) ὁ μισῶν τὸν ἄνδρα ἢ τοὺς ἄνδρας, τὸ γένος τῶν ἀνδρῶν, Αἰσχύλ. Πρ. 724.

στύγαξ, ὁ, παρ' Εὐστ., ἁπλῶς ἁμάρτημα, ἀντὶ τοῦ **στύπαξ**, ὃ ἴδε.

στῡγερός, ά, όν, (στυγέω) ποιητ. ἐπίθ., μεμισημένος, ἐβδελυγμένος, ἢ μισητός, βδελυκτός, συχν. παρ' Ὁμ., Ἡσ. καὶ τοῖς Τραγικ., ἐπί τε προσώπων καὶ πραγμάτων, στ. Ἅιδης Ἰλ. Θ. 368, Ὀδ. Β. 135· δαίμων, πόλεμος, γάμος, πένθος, κτλ., Ὀδ. Ε. 396, Ἰλ. Δ. 240, κτλ.· μοῖρα, μοῦσα Αἰσχύλ. Πέρσ. 909, Εὐμ. 308· γαῖα Σοφ. Φιλ. 1174· μάτηρ Εὐρ. Μήδ. 113·— μετὰ δοτ., πλήρης μίσους κατά τινος, στυγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ, ἦτο πλήρης μίσους κατ' αὐτοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ, Ἰλ. Ξ. 158· ἀλλά, λάθα Πιερίσι στ., μισητὴ εἰς αὐτούς, Σοφ. Ἀποσπ. 146.

2) μεμισημένος, μισητός, ἄθλιος, ἐλεεινός, βίος ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1016· στ. πάθεα, στ. ἐγὼ Ἀριστοφ. Ἀχ. 1191, 1207 (πιθανῶς παρῳδία)· πλοῦτος .. θνάσκοντι στυγερώτατος Πινδ. Ο. 11 (10). 108. **II** Ἐπίρρ. **-ρῶς**, πρὸς λύπην τινός, ἀθλίως, Ἰλ. Π. 723, Ὀδ. Ψ. 23, Σοφ. Φιλ. 166.— Παρ' Ἡσυχ. «στυγηρός» διάφ. γραφ.

στῡγερ-ώπης, ες, (ὤψ) ὁ ἔχων μισητόν, φοβερὸν τὸ ὄμμα, τρομερός, ἀποτρόπαιος, ἐπίθετον τοῦ **ζῆλος**, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 194· — ὡσαύτως **στῡγερ-ωπός**, όν, στ. ἰδέσθαι χῶρος Ἀνθ. Π. 9. 662.

στῡγέω, Ἰλ. Ζ. 112, Ἡρόδ., Τραγικ.· ἀόρ. **ἐστύγησα** Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 528, Εὐρ. Τρῳ. 705, (**ἀπ-**) Σοφ.· πρκμ. **ἐστύγηκα** Ἰώσηπ., (**ἀπ-**) Ἡρόδ. — Παθ., μέλλ. **στυγήσομαι** μὲ παθ. σημασίαν, Σοφ. Ο. Τ. 672· ἀόρ. **ἐστυγήθην** Αἰσχύλ., Εὐρ.· πρκμ. **ἐστύγημαι** Λυκόφρ. 421. — Τὸ ποιητικ. τοῦτο ῥῆμα προκύπτει κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τῆς √ΣΤΥΓ (ὅθεν καὶ τὰ **Στύξ**, **Στύγ-ος**, **στυγ-ερός**, **στυγ-νός**), καὶ πιθανῶς ἀμέσως ἐκ ταύτης τῆς ῥίζης σχηματίζονται οἱ παρ' Ὁμήρῳ ἐν χρήσει χρόνοι, δηλ. ἀόρ. α' **ἔστυξα**, εὐκτικ. **στύξαιμι** Ὀδ. Δ. 502· ἀόρ. β' **ἔστῠγον** Κ. 113, πρβλ. Ἰλ. Ρ. 694. Μισῶ, βδελύσσομαι, ἀποστρέφομαι, μετ' αἰτ., συχν. παρ' Ὁμήρ., Ἡσ. καὶ τοῖς Τραγικ.· ὡσαύτως παρὰ Θεόγν. 278, Πινδ. Ἀποσπ. 217. 2, Ἡρόδ. 7. 236, καὶ τρὶς παρ' Ἀριστοφ., ἀλλ' οὐδέποτε παρὰ τοῖς πεζογράφοις τῶν Ἀττικ.· εἶναι δὲ λέξις ἰσχυροτέρα τοῦ **μισέω**, διότι σημαίνει καὶ δεικνύω μῖσος οὐχὶ μόνον αἰσθάνομαι αὐτό, τὸ πρᾶγμα .. , ἣν μὲν ἀξίως ἔχῃ, στυγεῖν δίκαιον Εὐρ. Ἡλ. 1016·— μετ' ἀπαρ., ὡσαύτως, μισῶ, ἀποστρέφομαι ἢ φοβοῦμαι νὰ πράττω τι, Ἰλ. Α. 186, Θ. 515, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 87, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 628·— Παθητ., εἶμαι ἀντικείμενον ἀποστροφῆς, μισοῦμαι, τὸν μέγα στυγούμενον Αἰσχύλ. Πρ. 1004· Φοίβῳ στυγηθέν ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 791· τί δ' ἐστὶ .. πρός γ' ἐμοῦ στυγούμενον ; Σοφ. Τρ. 738. **II** ἐν τῷ ἀορ. α', κατέστησά τινα μισητόν, τῷ κέ τεῳ στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας, τότε ἤθελον καταστήσῃ τὸ θάρρος μου καὶ τὰς χεῖράς μου πράγματα μισητὰ καὶ φοβερὰ εἰς πολλούς, Ὀδ. Α. 502· — ἀλλ' ὁ ἀόρ. οὗτος εὑρηται μὲ τὴν συνήθη σημασίαν παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ. 512, Ἀνθ. Π. 430, Ἡσύχ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 531.

στύγημα [ῠ], τό, βδέλυγμα, Εὐρ. Ὀρ. 480· ὦ στύγημα, πρὸς πρόσωπον λεγόμενον, Βάθρ. 95. 62.

στῡγητός, όν, μεμισημένος, μισητός, Ἥρα στ. Αἰσχύλ. Πρ. 592· ἀπολ., Ἐπιστ. πρ. Τιμ. γ', 3· στ. ἔρως Ἡλιόδ. 5. 29. — Ὡσαύτως **στυγητέος**, Βυζ.

Στύγιος [ῠ], α, ον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 668· ὡσαύτως, **ος**, **ον**, Εὐρ. Μήδ. 195, Ἑλ. 1355· (**Στύξ**)· — ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Στύγα, ἐν τοῦ κάτω κόσμου, ἀχλὺς Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ.· δόμος Σοφ. Ο. .. 1564· ποταμὸς Πλάτ. Φαίδων 113C. **II** = **στυγητός**, μισητός, βδελυκτός, ἀπεχθής, λῦπαι, ὀργαὶ Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.· μέρα Πλούτ. 2. 828Δ.

στυγνάζω, μέλλ. **-άσω**, (στυγνός) ἔχω ὄψιν σκοτεινήν, κατηφῆ, ἐπὶ τῷ λόγῳ Εὐαγγ. κ. Μᾶρκ. ι', 22· στ. τὸ πρόσωπον Εὐμάθ. 98·— ἀπολ., ἐπὶ ἐπικειμένης θυέλλης, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιϛ', 3· πρβλ. **στυγνότης**.

στυγνᾰσις, εως, ἡ, = **στυγνότης**. Ἀπολλόδ. παρὰ Στοβ. ἐν Σ.. ογ. 1. 1012.

στυ .-ηγόρος, ον, ὁ ἀγορεύων σκοτεινὰ καὶ μελαγχολικὰ καὶ δυσάρεστα· καθόλου, ἀπαίσιος· κακὸν προοιωνιζόμενος, Γρηγ. Ναζ.

στυγνία, ἡ, μελαγχολία, κατήφεια, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ω. 253.

στυγνοποιέω, ποιῶ τινα στυγνόν, θλίβω, λυπῶ, ἐπιφέρω κατήφειαν, Γλωσσ.

στυγνο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τινα στυγνόν, μελαγχολικὸν ἢ κατηφῆ, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 158.

στυγνο-πρόσωπος, ον, ὁ κατηφὴς τὸ πρόσωπον, μελαγχολικὸς τὴν ὄψιν, σκυθρωπός, Γρηγ. Ναζ.

στυγνός, ή, όν, (συνῃρ. ἐκ τοῦ **στυγανός** = **στυγερός**), μεμισημένος, βδελυκτός, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, Ἀρχίλ. 74· ἄτη, δαίμων Αἰσχύλ. Πρ. 886, Πέρσ. 472· ὦ στυγνὸς αἰὼν Σοφ. Φιλ. 1343· λῶβαι ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 561, κτλ.· — μετὰ δοτ., ὁ μισῶν τινα, ἐχθρικὸς πρός τινα, Αἰσχυλ. Πέρσ. 286, Σοφ. Ἠλ. 918. **II** κατηφής, δυσηρεστημένος, ὡς τὸ Λατ. tristis, πρόσωπον Αἰσχύλ. Ἀγ. 679, Εὐρ. Ἄλκ. 777· ὀφρύων νέφος Εὐρ. Ἱππ. 173, πρβλ. 290· στυγνοὶ κλαίουσιν Ἔρωτες Μόσχ. 3. 67· ὁρᾶν στυγνός, ἀντίθετον τῷ **φαιδρός**, Ξεν. Ἀν. 2. 6. 9 καὶ 11 (ἀλλὰ σπάν. παρὰ πεζογράφοις)· — στυγνὸς μὲν εἶκων ὅλος εἶ, μετὰ δυσαρεσκείας ἢ δυστροπίας,, Σοφ. Ο. Τ. 673.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ., στυγνὸν οἰμώξας ἔσω χωρεῖ πρὸς αὐτὸν Ἀντ. 1226.

στυγνότης, ητος, ἡ, κατήφεια, σκυθρωπότης, Λατ. tristitia, Ἄλεξις ἐν «Πυθαγοριζούσῃ» 3· βλέμματος Πλουτ. Μάρ. 43· ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως, Πολύβ. 4. 21, 1· πρβλ. **στυγνάζω.**

στυγνό-χροος, ον, ὁ ἔχων χρῶμα στυγνόν, κατηφές, Νικήτ. Χρον. 352D.

στυγνόω, καθιστῶ τινα στυγνόν, κατηφῆ, περίλυπον, ἐν τῷ παθ.: κλαίοντι καὶ ἐστυγνωμένῳ, κατηφεῖ, περιλύπῳ, Ἀνθ. Π. 9. 573.

στῡγό-δεμνος, ον, ὁ στυγῶν, μισῶν τὸν γάμον, νόος Ἀνθ. Π. 10. 68.

στύγος [ῠ], **εος,** τό, (√ΣΤΥΓ, **στυγέω**), μῖσος, ἀποστροφή, ἀντιπάθεια, μάλιστα ὡς ἐκφαίνεται διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τοῦ προσώπου, ἀπέχθεια, δυσαρέσκεια, κατήφεια, τὸ δύσφρον στ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 547· φρενῶν στ. αὐτόθι 1308, Χο. 81. **II.** ἀντικείμενον ἀπεχθείας, βδέλυγμα, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 558, Χο. 392· ἐπὶ προσώπου, δεσπότου στύγ., ὁ ἀπεχθὴς κύριός σου, αὐτόθι 770· στύγη θεῶν, αἱ Ἐρινύες, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 644, πρβλ. Θήβ. 653· θεῶν στ., ἐπὶ πατροκτόνου, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 1028· τοῦτ' ἐμήσατο στ., τὴν τρομερὰν ἢ ἀπεχθῆ ταύτην πρᾶξιν, αὐτόθι 991. — Σπάνιον πλὴν παρ' Αἰσχύλῳ.

***στύγω,** ῥῆδε **στυγέω.**

στῡλάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στῦλος,** Ἀρχ. Μαθ. 119Α· **στυλίδιον,** Στράβ. 49.

στῡλίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **στῦλος,** Διον. Ἁλ. 3. 21· — παράδοξός τις τύπος τῆς αἰτ. **στυλλεῖδαν** ἀπαντᾷ ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 3293. **II.** ὡς τὸ **στηλίς,** ἱστὸς μεθ' ἑνὸς ἱστίου κατὰ τὴν πρύμναν πλοίου, Πλουτ. Πομπ. 24, πρβλ. Πολυδ. Α', 90.— Καθ' Ἡσύχ.: «στυλίς· μέρος τι τῆς ἡμιολίας νεώς». **III.** ὁ χόνδρος ὁ μεταξὺ τῶν ῥωθώνων, «τὸ δὲ τὰ τρυπήματα διαιροῦν ὥσπερ τειχίον κίων καὶ διάφραγμα καὶ στυλίς» Πολυδ. Β', 79.

στῡλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **στῦλος,** βακτηρία ἢ ῥάβδος, Ἱππ. Μοχλ. 865, Στράβ. 164. **2)** μέρος χειρουργικοῦ ἐργαλείου, Ὀρειβάσ. 128 Mai. **II.** = **στυλὶς** II, Εὐστ. 1039. 38.

στῡλίτης [ῑ], **ου,** ὁ, ὁ ἱστάμενος ἢ κατοικῶν ἐπὶ στύλου, Εὐαγρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1. 13 (ἐν τῇ ἐπιγρ.), πρβλ. 5. 21· — ἐπίθετ. **στυλιτικός,** ἡ, όν, Εὐστ. Πονημάτ. 97. 78, κτλ.

στῡλο-βάτης [ᾰ], **ου,** ὁ, ἡ βάσις στύλου, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Ἑορτ.» 12, Ἥρων ἐν «Αὐτομ.» 259Β, Βιτρούβ. 3. 3., 4. 7.

στῡλο-γλύφος [ῠ], **ον,** ὁ γλύφων, σκαλίζων, κατασκευάζων στύλους, Φίλων Βυζ. π. τῶν Ἑπτὰ Θαυμ. 1.

στῡλο-ειδής, ές, ὅμοιος στύλῳ ἢ γραφίδι, Γαλην. 4. 43Β, Στέφ. Διάκον. 1148C.

στῡλο-πίνάκιον, τό, στῦλος ἔχων εἰκόνας, Ἀνθ. Π. 3, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

στῦλος, ὁ, (ῥῆδε ἐν **τέλει**) **ὡς καὶ** νῦν, ἰδίως ὡς ὑποστήριγμα, Ἡρόδ. 2. 169 στέγης Αἰσχύλ. Ἀγ. 898· δόμων Εὐρ. Ι. Τ. 50· στ. οἴκων .. εἰσὶ παῖδες ἄρσενες αὐτόθι 57. **2)** ἁπλῶς στῦλος χωρὶς νὰ ὑποστηρίζῃ τι, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 813, Εὐρ. Ἀποσπ. 202, Πολύβ. 1. 22, 4. **II.** = τῷ Λατ. stilus (πρβλ. **στυλοειδής**)· ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ δοκιμώτατοι μεταξὺ τῶν Λατίνων γράφουσι stilus οὐχὶ stylus, ἡ δὲ παραλήγουσα εἶναι βραχεῖα stĭlus, ἐν ᾧ τὸ υ εἶναι ἀείποτε μακρὸν ἐν τῷ Ἑλλην. **στῦλος** (Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀνθ. Π. 7. 648, Ἐπιγραφ. παρὰ Παυσ. 5. 20, 7), εἶναι πιθανὸν ὅτι τὸ Λατ. stilus ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὴν λέξ. **στέλεχος,** ἥτις καὶ εἶναι μία τῶν σημασιῶν αὐτῆς. (Ἐκ τῆς √ΣΤΤ, ἥτις εἶναι τροποποίησις τῆς √ΣΤΑ, **ἵ-στη-μι,** παράγεται καὶ τὸ **στύω·** πρβλ. Σανσκρ. sthû-nâ (pillar), sthû-las (stupidus)· Ζενδ. stu-na (pillar)· Λιθ. stu-lys (stump).)

στῡλόω, ὑποστηρίζω διὰ στύλων, στυλώνω, Ἀπολλ. Πολιορκ. 17Β· μεταφ., ζωὴν στυλοῦμαι, παρέχω στήριγμα εἰς τὴν ζωήν μου (διὰ μέσου τῶν τέκνων), Ἀνθ. Π. 7. 648.

στῡλωμα, τό, στήριγμα, ὑποστήριγμα, Ἀπολλ. Πολιορκ. 17Α.

στῡλωτός, ή, όν, ὁ ἔχων στύλους, ὑποστηριζόμενος διὰ στύλων, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Υ. 11.

στύμα, τό, Αἰολ. ἀντὶ **στόμα,** Θεόκρ. 29. 25.

στῦμα, τό, (στύω) πριαπισμός, ἡ ἔντασις τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Φάωνι» 1, 11.

στῦμμα, τό, (στύφω) τὸ στῦφον, στυπτικόν τι, μάλιστα χρησιμεῦον πρὸς σύμπηξιν ἐλαίου ὥστε νὰ διατηρῇ τὴν εὐωδίαν καλλίτερον, Διοσκ. 1. 76, Γαλην.· πρβλ. **στῦψις** III. **II.** μεταφ., στύμματι αὐστηροτάτῳ τῷ φόβῳ Κλήμ. Ἀλεξ. 144.

στυμνός, ή, όν, (στύφω) σκληρός, Ἡρῳδιαν. Καθολ. Προσῳδ. σ. 174, 17, Ἡσύχ.

Στυμφᾶλος, Ἰων. **-ηλος,** ἡ, (καὶ ὁ, Πολύβ., Στράβ.), πόλις καὶ ὄρος Ἀρκαδίας, Ἰλ. Β. 608, κτλ.· — ἐπίθετ. **Στυμφάλιος, α, ον,** Ἰων. **-ήλιος, α, ον,** Ἡρόδ. 6. 76, Πίνδ., κτλ.· θηλυκ. **Στυμφαλίς, ίδος,** Ἀπολλ. Ῥόδ. 3. 1054, Στράβ. 371, 389, κτλ.

Στύξ, ἡ, γεν. **Στυγός,** (ῥῆδε **στυγέω**) δηλ. ἡ στυγουμένη, ποταμὸς ἡ, κατὰ τὸν Σχολ. Ὁμήρου, «κρήνη ἐν Ἅιδου», Ἰλ. Θ 369, «εἰς ἣν ὤρνυον οἱ θεοὶ τοὺς φρικωδεστάτους αὐτῶν ὅρκους, ῥῆδε ἐν λ. **ὅρκος**»— ὡσαύτως, ἡ νύμφη τοῦ ποταμοῦ τούτου, πρεσβυτάτη τῶν θυγατέρων τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θ. 361. **2)** πηγή τις λίαν ψυχρὰ ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ ἐκ τούτου θανατηφόρος, ῥῆδε Ἡρόδ. 6. 74, Στράβ. 389, Παυσ. 8. 18. **II.** ὡς προσηγορ., τρομερὸν τέρας, ἑρπετόν, ἄτρωτον .. ὑπὸ στυγὸς Αἰσχύλ. Χο. 532 (ἔνθα ὅμως ὁ Schütz διώρθωσε **στύγους**). **2)** παγερὸν καὶ διαπεραστικὸν ψῦχος, ἐν τῷ πληθ., αἱ στύγες εἰσδύονται εἰς τὰ σώματα Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 5. 14, 4. **3)** μῖσος, ἀποστροφή, μάλιστα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, Ἀλκίφρων 3. 34.

στῡπάζω, (στύπος) «στυπάζει· βροντᾷ. ψοφεῖ. ὠθεῖ» Ἡσύχ.

στῡπο-γλύφος, ον, «ξυλογλύφος· στύπος γὰρ ὁ στέλεχος, ἤγουν τὸ πρέμνον» Ἡσύχ.

στύπος [ῠ], **εος,** τό, στέλεχος, κορμός, πρέμνον, Λατ. stipes, στιβαρὸν στ. ἀμπέλου Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1117· ὀρύτνον Πολύδ. 22. 10, 4.— ὡσαύτως **κύτος·** ὅλμου στ. Νικ. Θηρ. 952, Ἀλεξιφ. 70, Ἡσύχ. (Ἐκ τῆς √ΣΤΥΠ, πρβλ. Σανσκρ stûp-as (c mulus) Λατ. stĭp-s, stup-eo, stĭp-es· πιθανῶς συγγεν. τῇ √ΣΤΥΦ, ῥῆδε ἐν λ. **στυφ-ελός**).

στύππαξ, ὁ, = **στυππειοπώλης,** σκωπτικὸν ἐπώνυμον τοῦ Εὐκράτους, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 540, Ἡσύχ.

στυππέϊνος, η, ον, ὁ ἐκ στυππείου, Ἑβδ. (Λευιτ. Π', 27)· ὁ Βατικαν. κῶδ. **στυππύϊνος·** — ὁ ὀρθότερος τύπος **στύππινος** εὑρῆται παρὰ τῷ Κωμ. Ἄνων. 261, Δίδ. 1. 35, Α. Β. 33.

II. μεταφορ., ὅμοιον πρὸς στυππεῖον, ἀσθενής, ἀδύνατος, Παροιμιογράφ.

στυππεῖον, τό, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «στουππί», Λατ. stuppa, Ἡρόδ. 8. 52, Ξενοφ. Κύρ. 7. 5, 23, Δημ. 1145. 6, κτλ. (Ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις φέρεται ὡσαύτως **στυπεῖον** καὶ **στυππίνων· ἀλλ'** ἡ παλαιὰ Ἀττ. Ἐπιγραφὴ ἐν τῷ Böckh's Urkunden ü. d Seewesen, σ. 533, ἐπιβεβαιοῖ τὴν γραφὴν **στυππεῖον**).

στυππειο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν στυππεῖον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 129 πρβλ. **στύππαξ.**—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 536.

στύππη, ἡ, = **στυππεῖον,** Ἰώσηπ. περὶ Σαυΐδ. ἐν λ., Σχόλ. εἰς Λουκ. Ὄνον 31.

στύππινος, ῥῆδε **στυππέϊνος,** πρβλ. καὶ Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 367.

στυπτηρία, Ἰων. **-ίη** (ἐξυπακ. γῆ), ἡ, στυπτικόν τι χῶμα γινόμενον ἐκ **χαλκίτεδος** (ὃ ῥῆδε), καὶ περιέχον ὡς φαίνεται ἀλουμίνιον καὶ βιτριόλιον, κοινῶς «στύψη», Ἡρόδ. 2. 180, Τίμ. Λοκρ. 991, καὶ συχν. παρ' Ἱππ. (π. χ. 877), Ἀριστ., κλπ. ῥῆδε Fiedler, Oecon., Berlin εἰς Ἀριστ. π. Θαυμασ. 139

στυπτηριώδης, ες, ὅμοιος πρὸς **στυπτηρίαν,** περιέχων στυπτηρίαν, ὕδατα Ἱπποκρ. περὶ Ἀέρ. 286, Ἀριστ. Προβλ. 24. 18, Θεοφράστ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 5. 1.

στυπτικός, ή, όν, (στύφω) ἔχων τὴν δύναμιν νὰ στύφῃ, δύναμιν δὲ ἔχει (ἡ ἀχράς) στυπτικωτέραν ἀπίου Διοσκ. 1. 168, κλπ.· τὰ στυπτικά, τὰ ἔχοντα δύναμιν στυπτικήν, Ἱππ. Ἀφ. 1259.

στυρακᾶτον, τό, εἶδος **οἴνου περιέχοντος** στύρακα (ῥῆδε **στύραξ** Δ), Ὀρειβάσ. 1. 435.

στῡρᾰκίζω. (στύραξ Β) κεντῶ, πλήττω διὰ τοῦ στύρακος, «κεντρίζω», «στυρακίζει· κεντρίζει» Ἡσύχ., κλπ. **II.** (**στύραξ Α**) εἶμαι ὅμοιος πρὸς τὸ κόμμι τοῦ δένδρου στύρακος μάλιστα κατὰ τὴν ὀσμήν, πρόπολιν .. εὐώδη καὶ στυρακίζουσαν Διοσκ. 2. 106.

στῡρᾰκῖνος [ᾰ], **η, ον,** (**στύραξ**) πεποιημένος ἐκ στύρακος· χρῖσμα στυρακίνον Διοσκ. 1. 79. **2)** πεποιημένος ἐκ ξύλου τοῦ δένδρου στύρακος· ἀκοντίσματα Στράβ. 570.

στῡρᾰκίων [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **στύραξ** (Β), ἀκοντίου Θουκ. 2. 4.

στύραξ (Α), **ᾰκος,** ὁ, storax, ἡδύοσμόν τι ῥητινῶδες κόμμι χρησιμεῦον ὡς θυμίαμα, ὀσμὴ σεμνὴ μυκτῆρα δονεῖ λιβὸς .. σμύρνης .. στύρακος Μνησιμάχος ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 62, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 27, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 7, 3, Διοσκ. 1. 79. **II.** **στύραξ,** ἡ, τὸ δένδρον τὸ παράγον τὸ κόμμι ταῦτο, Ἡρόδ. 3. 107· ἀλλ' ἀρσ. παρὰ Στράβ. 570, Πλουτ. Λύσανδρ. 28.

στύραξ (Β), **-ᾰκος,** ὁ, συνώνυμ. τῷ **σαυρωτήρ,** τὸ ὀπίσθιον ὀξὺ ἄκρον τοῦ ὅπλου, Ξεν. Ἑλλ. 6, 2, 19, Πλάτ. Λάχ. 183Ε· πρβλ. **ἐπισδορατίς.**

στυρβάζω, = **τυρβάζω,** Λ. Β. 303.

στῦσις, ἡ, = **στῦμα,** μεταγεν.

στυτικός, ή, όν, (στύω) ὁ προξενῶν πριαπισμόν, διεγείρων ἢ ἐρεθίζων τὸ ἀνδρικὸν μόριον, στ. δυνάμεις, τὰ ἀφροδισιακὰ φάρμακα, Φύλαρχ. παρ' Ἀθην. 18Ε.

στυφάλειον (;) χωρίδιον Ἐπιγρ. Ὑητοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. II, σ. 503 (= CIG. 1755, ἔνθα ὅμως ἡ λέξις δὲν κεῖται ὁλόκληρος), Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

στυφαλμεῖν· «σκυβαλίζειν» Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στυφᾶν· «βροντᾶν» Ἡσύχ.

στῡφεδᾰνός, ὁ, ἴδε **τυφεδανός**.

στῡφελιγμός, ὁ, κακὴ χρῆσις, κατάχρησις, Ἀριστοφ. Ἱππ. 537 (κατὰ τὸ Ραβ. Ἀντίγραφον· κοινῶς **-ισμός**).

στῡφελίζω, (στυφελὸς) κτυπῶ τι ἰσχυρῶς καὶ διασείω αὐτό, τρὶς δέ οἱ ἐστυφέλιξε.. ἀσπίδ' Ἀπόλλων, «διέσεισε, διεκίνησε» (κατὰ τὸν Σχολ.), Ἰλ. Ε. 437· πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξαν Π. 774· στυφέλιξε δέ μιν (ἐξυπ. ἐγχείη) Η. 261· ὡς ὁπότε νέφεα Ζέφυρος στυφελίξῃ, «διασείσῃ, πλήξῃ» (Σχόλ.), Λ. 305· εἰ .. κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος .. ἐξ ἑδέων στυφελίξαι, ἐκ τῆς ἕδρας ἀποκινῆσαι, ἀνατρέψαι, Α. 581· τὸν δ'.. ἐκ δαιτύος ἐστ. Χ. 496· οὐδέ μιν ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ ἐστ. Ὀδ. Ρ. 234· τινα κορύνῃ Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 115· κῦμα .. ναύτας ἐς κοίλην ἐστυφέλιξεν ἅλα Ἀνθ. Π. 7. 665· ἄνακτας ἐκ θεμέθλων αὐτόθι 15. 22. **2)** καθόλου, κακῶς μεταχειρίζομαι, Ἰλ. Φ. 380, 512, Ὀδ. Σ. 416· τινὰ ὀνείδεσι Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 273, Ἡσύχ. — Ἐπὶ λέξει, ἐν χρήσει παρὰ Πινδ. ἐν Ἀποσπ. 247, Σοφ. Ἀντ. 139 (ἔνθα κεῖται ἀπολ.), ὡσαύτως, στ. στρώματα Ἱππ. Ἀποσπ. 772.

στῡφελός, ή, όν, καὶ ός, όν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 964, καὶ **στῡφλός**, όν· — ὁ τελευταῖος οὗτος τύπος εἶναι ἐν χρήσει μόνον παρὰ τοῖς Τραγικ. ἐν τριμέτροις ἰαμβ., ὁ δὲ πρῶτος δὶς παρ' Αἰσχύλῳ ἐν λυρικοῖς χωρίοις καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. ποιηταῖς· ἴδε κατωτ.· — σκληρός, τραχύς, στυφελοῦ .. ἐπ' ἀκτᾶς Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ.· στυφλοὺς παρ' ἀκτὰς αὐτόθι 303· τῆσδ' ἀπὸ στυφλοῦ πέτρας ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 748· στυφλὸς δὲ γῆ καὶ χέρσος Σοφ. Ἀντ. 250· ὑπὸ στυφλοῖς πέτραις Εὐρ. Βάκχ. 1137· — οὕτω παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ἀκτὴ στ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 323, κτλ.· σκόπελος Ἀνθ. Π. 11. 31· ὀδοὺς Ὀππ. Κυν. 3. 442· σπάνιον παρὰ πεζογράφοις, Συλλ. Ἐπιγρ. 1755. **II** ἐπὶ γεύσεως, στυφός, ὄξινος, «ξινισμένος», μέλι Ἀνθ. Π. 4. 1. 22· σταγὼν αὐτόθι 9. 561. **III** μεταφορ., τραχύς, αὐστηρός, σκληρός, ἐφέται Αἰσχύλ. Πέρσ. 80· Κόλχοι Ὀρφ. Ἀργ. 1010. (Ἐκ τῆς √ΣΤΥΦ παράγονται καὶ τὰ **στυφ-λός**, **στύφ-ω**, **στῦψ-ις**, **στῦμ-μα**· πιθαν. συγγενὴς τῇ √ΣΤΥΠ, καὶ ἴσως τῇ √ΣΤΙΒ, **στείβ-ω**· πρβλ. **στιβ-αρός**, **στιφ-ρός**). — Καθ' Ἡσύχ.: «στυφλὸν ἢ στυφελόν· τραχύ, σκληρόν. βαρύ. ἀργόν. στερρόν».

στυφλώδης, ες, (εἶδος) = **στυφλός**, Κόϊντ. Σμ. 12. 449.

στῡφόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ **στυπτικός**, διάφορ. γραφ. ἐν Νικ. Ἀλεξιφ. 375.

στῡφοκόπος, ον, (στύπος, κόπτω) ὁ κτυπῶν διὰ ξύλου· κεῖται ὡς τὸ **ὀρτυγοκόπος**, ἐπὶ τῆς ἀγαπητῆς τοῖς Ἀθηναίοις παιδιᾶς, ἥτις ἐκαλεῖτο **ὀρτυγοκοπία**, ἐν ᾗ ἔθετον ὄρτυγας ἐντὸς κύκλου τινὸς καὶ προσεπάθουν μὲ ξυλάρια νὰ τύψωσιν αὐτὰς κατὰ τὴν κεφαλήν· ἄν τις τῶν ὀρτύγων ἀπέφευγε τὸ κτύπημα καὶ ἐξήρχετο τοῦ κύκλου, ὁ ἐπιχειρήσας νὰ τύψῃ ἐθεωρεῖτο ἡττημένος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1299 (τὰ Ἀντίγραφα καὶ ὁ Σχολ. **στυφοκόμπου**, ἀλλὰ πρβλ. **ὀρτυγοκόπος** καὶ ἴδε Brunck. ἐν τόπῳ).

στῡφός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 10, 2, Γεωπ. 6, 11, 2.

στῡφότης, ητος, ἡ, πυκνότης, στερεότης, Πλούτ. 2. 96F. **2)** ἐπὶ γεύσεως, «στυφάδα», Συνέσ. 53C, κλπ.

στύφω [ῡ], μέλλ. **-ψω** (ἴδε ἐν λέξ. **στυφελός**)· — συστέλλω, συμμαζεύω, στύφω, κοιλία στύφεται, γίνεται δύσκολος, δὲν ἐνεργεῖ κανονικὰς κενώσεις, Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 285· μάλιστα ἡ διὰ στυπτικῶν μέσων προπαρασκευὴ τῶν ἐρίων πρὸς βαφήν, στ. τὰ βάψιμα τῶν ἱματίων Λῦσις παρ' Ἰαμβλ. ἐν βίῳ Πυθ. σ. 162, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 429D· — μάλιστα ἐπὶ στυφούσης γεύσεως, χείλεα στυφθεὶς Ἀνθ. Π. 9. 375· ὡσαύτως, ἄνδρες ἐστυμμένοι, = στυφελοί, Ἐκκλ.· μεταφορ., ἐπὶ ἤχων, φωναὶ στύφουσαι τὴν ἀκοήν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **διαχέουσαι**, Διονύσ. Ἀλ. περὶ Συνθ. 15. **II** ἀμεταβ. (ἂν καὶ εὐκόλως δυνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν αἰτιατικήν), προξενῶ στυφότητα (στυφάδα) ἢ εἶμαι στυφός, Ἀριστ. Προβλ. 1. 38, Φιλωνίδ. παρ' Ἀθην. 675E, Διοσκ. 1. 169, 172, Ἱκέσιος παρ' Ἀθην. 321A. **2)** μεταφορ., εἶμαι τραχύς, αὐστηρός, κατηφής, Θεμίστ. 339A. [ῡ, Νικ. Ἀλεξιφ. 375].

στυφρόν· «στερέμνιον· βαρύ» Ἡσύχ.

στυφωνία, ἡ, φυτόν τι, = **στοιχάς**, πρβλ. Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 3. 31.

στῦψις, εως, ἡ, στυφάδα, τῶν δὲ πεπόνων εὐχυλότερα μὲν εἶναι τὰ γλυκέα καὶ εὐεκκριτώτερα διὰ τὸ στῦψιν μὴ ἔχειν Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 80E· ἐπὶ τροφῆς ἐχούσης στυπτικὴν δύναμιν καὶ προξενούσης δυσκοιλιότητα, Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 385· συστολὴ τοῦ δέρματος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 216. **II** ἐν τῇ βαφικῇ τὸ ἐμβάπτειν τὸ πρὸς βαφὴν ὕφασμα εἰς στυπτικήν τινα διάλυσιν, οἷον στυπτηρίας, ὅπως καλῶς προσλάβῃ τὴν βαφήν, Ἀριστ. π. Χρωμ. 4. 4, Κλήμ. Ἀλ. 237, 792· — sufficere lanam medicamentis, ut purpuram combibat, Κικ. **III** ἐν τῇ μυρεψικῇ, ἡ συμπύκνωσις ἢ σύμπηξις ἐλαίου διὰ στυπτικῶν φαρμάκων ὥστε νὰ δύνηται νὰ συγκρατῇ τὴν εὐωδίαν τοῦ ἀρωματακοῦ μίγματος ἐπὶ μακρότερον χρόνον, Διοσκ. 1. 5· πρβλ. **στῦμμα**.

στύω, μέλλ. **στύσω** [ῡ] Ἀνθ. Π. 10. 100· ἀόρ. **ἔστῡσα** Ἀριστοφ. Λυσ. 598· (ἴδε ἐν λ. **στῦλος**). Κάμνω τι νὰ σηκωθῇ, νὰ σταθῇ ὄρθιον, νὰ «τσιτωθῇ», ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασ., δηλ. ἐπὶ τοῦ ἀνδρ. μορίου, penem erigere, ἀλλ' ὅστις ἔτι στῦσαι δυνατὸς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀ ωτ. — Παθ., μετὰ πρκμ. ἀμεταβ. ἐνεργ. **ἔστῡκα** (Λακων. γ' πληθ. **-αντι** Ἀριστοφ. Λυσ. 996)· ὥστε θαυμάζειν ὅπως οὕτω γέρων ὢν στύομαι τριέμβολον Ἀριστοφ. Ὄρν. 1256· ἐπί τινα Λουκ. Ἀλέξ. 11.

Στώαξ, ᾱκος, ὁ, (στοὰ) εἷς τῶν τῆς Στοᾶς, (σκωπτικὸν ὄνομα ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ **Στωϊκός**), Ἑρμίας παρ' Ἀθην. 563D.

στῴδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στοιά**, στοά, Διογ. Λ. 5. 51, Ἐτυμολ. Μέγ. 486. 20., 550. 6· φέρεται **στωίδιον** ἐν τῇ Ἀρχ. Μαθ. 9A· (ὅπερ ἐν παλαιοτέρᾳ Ἑλληνικῇ θὰ ἦτο **στοίδιον**), ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 88.

στωικεύομαι, ἀποθ., φέρομαι ὡς στωικός, πρός τινα Νουμήν. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 736C.

στωικός, ή, όν, (στοὰ) ὁ ἀνήκων εἰς στοάν· — ἐντεῦθεν, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς στωικοὺς φιλοσόφους ἢ τὸ σύστημα αὐτῶν (ἐπειδὴ ὁ Ζήνων ἐδίδασκεν ἐν τῇ **Ποικίλῃ στοᾷ**)· οἱ τῆς Στ. αἱρέσεως ἡγεμόνες Διονύσ. Ἀλ. περὶ Συνθ. 2· ἡ Στωικὴ Διογ. Λ. 6. 14· Στωικὸς Συλλ. Ἐπιγρ. 880, Διογ. Λ. 7. 5· οἱ Στ. φιλόσοφοι Πράξ. Ἀποστ. ιζ', 18· — ἐν Ἀνθ. Παλατ. 9. 496, χάριν τοῦ μέτρου, **Στοϊκός**.

στῶμιξ, ικος, ἡ, ξυλίνη δοκός, Ἡσύχ. (ἔνθα **στῶμιξ**).

στωμῠλεύομαι, ἀποθ. = **στωμύλλομαι**, Ἀλκίφρ. 2. 2, Κλήμ. Ἀλ. 297· τι περί τινος Φωτ. Βιβλ. 415 — Ἀλλ' ὁ Κόβητος ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ (Κόντου) τόμ. Α', τεῦχ. Β', σ. 236, ἀποδοκιμάζει τὸν τύπον τοῦτον.

στωμῠλήθρα, ἡ, = **στωμυλία**, Νουμήν. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 735C: **στωμυλλήθρα** Α. Β. 5.

στωμύληθρος [ῡ], ον, λάλος, ἀδόλεσχος, φλύαρος, Ἀρισταίν. 1. 1· — ὁ Ἀθήν. 381B ἔχει ὦ στωμυλῆθραι δαιταλεῖς, ὥσπερ ἐξ ὀνομαστ. **στωμυλήθρας**, ὁ, — ἐκτὸς ἂν θεωρηθῇ ὡς τὸ ἀφηρ. ἀντὶ τοῦ συγκεκριμ., ἐκ τοῦ προηγ.

στωμῠλία, ἡ, εὐτραπελολογία, πολυλογία, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1069, Πολύβ. 9. 20, 6· ὁμιλία ἐπὶ μηδαμινῶν πραγμάτων, φληνάφημα, μωρολογία, Ἀνθ. Π. 7. 222· στ. Ἀττικὴ Πλουτ. Κίμ. 4.

στωμῠλιο-συλλεκτάδης, ου, ὁ, συλλέγων πολυλογίας, ἢ τὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς φλυαρήματα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 841.

στωμύλλω, ἐκ τοῦ **στωμύλος**, ὡς τὸ **στρογγύλλω**, ἐκ τοῦ **στρογγύλος**)· — εἶμαι λάλος, πολυλόγος, λέγω πολλά, λαλῶ τρανῶς, φλυαρῶ, οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκτράπελα Ἀριστοφ. Νεφ. 1003· ἀστείως ἐπὶ τῶν πτηνῶν, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 1310. **II** συνηθέστερον ὡς ἀποθετ. **στωμύλλομαι** ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 1073, Βατρ. 1071· μέλλ. **στωμυλοῦμαι** Ἱππ. 1376· ἀόρ. **ἐστωμυλάμην** Ἀχ. 579, Θεσμ. 461· ὡσαύτως ἐπὶ καλῆς σημασίας, λέγω, ὁμιλῶ ἐν ἐκ ἄσει, εἰς ἀλλήλους Εἰρ. 995.

στώμυλμα, τό, = **στωμυλία**, Ἀριστοφ. Βάτρ. 943. — Καθ' Ἡσύχ.: «στωμύλματα· περιλαλήματα». **II** ἐπὶ προσώπων, ἀδόλεσχος, λάλος, «πολυλογᾶς,», αὐτόθι 92· πρβλ. Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 18.

στωμύλος [ῠ], ον, καὶ παρὰ τῷ Λουκ. Μυίας Ἐγκώμ. 10, η, ον· (στόμα) — εὔστομος, εὔγλωττος, λάλος, πολυλόγος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 429, Θεόκρ. 5. 79, Πλάτ. Ἐρυξ. 397D, κτλ.· μετ' ἀπαρ., λαλῆσαι στωμύλος Ἀλκίφρων 3. 65· ὁμιλῆσαι στ. Λουκ. περὶ Εἰκ. 15· τὰ στ. ταῦτα, τὰ φληναφήματα, Ἀνθ. Π. 9. 39 — ἐπὶ καλῆς σημασίας, στ. εὐτυχίη αὐτόθι 187· — οὕτω, τὸ στ. Δημήτρ. Φαληρ. 151. Ἐπίρρ. **-ύλως**, Πολυδ. Ε', 161· **-ωτέρως** Ἰω. Λυδ.

σύ, προσωπ. ἀντων. τοῦ β' προσώπου ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «ἐσύ»· Ἐπικ. ὀνομ. **τύνη** Ἰλ. Ε. 485, κ. ἀλλ. (Λακων. **τούνη**, Ἡσύχ.)· Αἰολ. καὶ Δωρ. **τὺ** Σαπφ. 1. 13, Πινδ., Ἐπίχ., Θεόκρ. κλπ.· Βοιωτ. **τού**, ἴδε ἐν λ. Ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος αὐτῆς ἦτο **τῦ**, αἰτ. **τὲ** (ἀντὶ **τϝέ**)· πρβλ. Σανσκρ. tva, tvam, Ζεν. tum (tu)· ὅθεν **τε-ός** δηλ. **τεϝός** (σός), Σανσκρ. tav-as, Ζεν. thva (tu-u), Λατ. tu, tuus· Λιθ. tu, tavàs s· Σλαυ. ty, tvoj· Γοτθ. thu, theins (thine)· Ἀρχ. Σκανδιναυ. καὶ Ἀγγλο-Σαξονικ. bu, κλπ.) [ῠ, πλὴν ἐν τῇ Ἐπικ. ὀνομ. **τύνη**· Δωρικ. δοτ. **τῖν** Θεόκρ. 2. 20., 3. 33, κτλ., καὶ (αἰτ. κατὰ τὴν παλαιὰν γραφήν, — Ἕρμανν. κλπ. τίν γ') Πινδ. 1. 6 (5). 5· ἀλλὰ **τῖν**, Ἀλκμὰν 19, Πινδ. Π. 1. 56., 8. 97, κλπ. — Ἔτι καὶ παρ' Ἐπικ. φαίνεται ὅτι δὲν ἔπασχεν ἔκθλιψιν ἡ δοτ. **σοὶ** ἢ **τοί**, Heyne Ἰλ. Τ. 7, σ. 401]. Ὀνομ. **σύ**, Ὀδ. Σ. 31, κτλ.· κλητ., Φ. 193, Ἀριστοφάν. Πλ. 1069. — Γεν. **σοῦ**, ἐγκλιτ. **σου**, οὐδέποτε παρ' Ὁμ. ὅστις ἔχει **σεῦ**, **σέο**, **σεῖο**· ὡσαύτως **σέθεν** (ὅπερ ὁμοίως ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Λυρ. καὶ Τραγ.), καὶ ὡς ἐγκλιτ. **σευ**, **σεο**· ὁ Ἡρόδ. ἔχει μόνον **σεο** (ἐγκλιτ.), **σεῦ**· — Δωρικ. **τεῦ**, **τευ** Θεόκρ. 5. 19, κλπ.· σπανίως **τέο**, Ἀλκμὰν 51· ἐκτεταμ. **τεοῦ** Ἐπίχ. 157 Ahr., Σώφρων 76, καὶ (ἐν Ἰλ. Θ. 37, 468) **τεοῖο**· — Αἰολ. καὶ Δωρ. **τεῦς** Κόριννα 24· καὶ **τεοῦς** Σώφρονος Ἀποσπ. 76· ἐγκλιτ. **τεος** ὁ αὐτ. 77· Κρητ. **τέορ**, «τέορ· σοῦ Κρῆτες» Ἡσύχ.· — ἕτεροι Δωρ. τύποι εἶναι **τίω**, **τίως**, **τίος**,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπολλώνιος περὶ Ἀντωνυμ. 96C, πρβλ. Ahrens D. Dor. σ. 250. — Δοτ. **σοί**, Ἰωνικ. καὶ Δωρ. **τοί**· ὁ Ὅμ. καὶ ὁ Ἡρόδ. χρῶνται τῇ δοτ. **τοι** μόνον ὡς ἐγκλιτ., **σοὶ** δὲ ὅταν τονιζομένη προσλαμβάνῃ ἔμφασιν· παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀμφότερα **σοὶ** καὶ **σοι** (ἐγκλιτ.) — Δωρ. **τεῖν**, **τίν**, ὧν ὁ πρότερος τύπος καὶ ἐν Ἰλ. Α. 201, Ὀδ. Δ. 619, Ἐπιγραφ. παρ' Ἡροδ. 5. 60, 61, κτλ.· τὸ δεύτερον παρ' τῷ Ἀλκμᾶνι 19, Πινδ. Ο. 10 (11). 114, Θεόκρ., κλπ., πρβλ. Ahrens σελ. 254.— Αἰτ. **σέ**, ἐγκλιτ. **σε**, Ὁμηρ. κλπ.· Δωρ. κ. τὸ Ἀλκμᾶν 36, Θεόκρ. 1. 5· ἢ (ἐγκλιτ.) **τυ**, πρβλ. Ἀρισ υφάν. Ἱππ. 1225, Θεόκρ. 56, 78, κτλ. **2)** ἐπεκτείνεται συντ. θέμενον μετὰ τοῦ ἐγκλιτ. **γε**, **σύγε**, **σοῦγε**, κτλ., (ὡς τὸ ἔγωγε), πολλάκις παρ' Ὁμήρ. καὶ συχν. παρὰ ταῖς Ἀττικ.· Δωρικ. **τύγε** Ἐπίχαρμ. 125 Ahr., Τιμόκρ. 1· **τύγα** Θεόκρ. 5. 69, 71· δοτ. **σοίγε**· αἰτ. **σέγε** Ὁμ.· — ὡσαύτως **σύπερ**, Ἰλ. Ω. 398. **3)** ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ τοῦ Ἡροδ. **σὺ κεῖται μετ' ἀπαρ.**, ὡς μετὰ προσ., Γ. 134., Δ. 163. **II.** Δυϊκ. ὀνομ. καὶ αἰτ. **σφῶι** (ἴδε τF**έ**, ἐν λ. **σύ**), σεῖς οἱ δύο, «οἱ δυό σας», Ὅμ. καὶ Ἰων.· **σφῶ** (οὐχὶ **σφώ**) Ἰλ. Α. 574., Λ. 782, κτλ., καὶ Ἀττ.· — γενικ. καὶ δοτικ. **σφῶιν** συχν. παρ' Ὁμ.· συνηρ. **σφῶν** ἄπαξ παρ' Ὁμήρ., Ὀδ. Δ. 62, καὶ ἀεὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., οἷον Αἰσχύλ. Πρ. 12, πρβλ. Piers. εἰς Μοῦρ. 266. Οὐδεὶς τῶν τύπων τούτων εἶναι ἐγκλιτικός.· — ἐνομίσθη ὑπό τινων ὅτι τὸ **σφῶι** καὶ **σφῶιν** ἐναλλάσσονται· ἀλλ' ἐν Ἰλ. Δ 236, **σφῶι** εἶναι ἡ αἰτ. ἡ ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ **κελεύω**· καὶ ἐν Ὀδ. Ψ. 52, **σφῶιν** εἶναι δοτικ. χαριστικὴ ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ **ἦτορ**· ἴδε Buttm Lexil. ἐν λ. **νῶι** 7, 8. **III.** Πληθ. ὀνομ. **ὑμεῖς** (πρβλ. Σανσκρ. yushme, Γοτθ. καὶ Διθ jus)· Ἀγίλ. ye, you, Ὅμ., κλπ. Αἰολ. καὶ Ἐπικ. **ὔμμες** Ὅμηρ., Σαπφὼ 26· Δωρικ. **ὑμὲς** Σώφρων 33, πρβλ. Ἀριστοφάν. Ἀχ. 760, 761, 862· Βοιωτ. **οὔμὲς** Κόρινν. 6·— ἀσυναίρετος Ἰων. τύπος **ὑμέες** μνημονεύεται ἔν τινι ἐξαμέτρῳ τοῦ Παρθενίου (παρ' Ἀπολλωνίῳ περὶ Ἀντωνυμ. 378) καὶ ἕτερος παρὰ τῷ Τζέτζῃ (Ἀνέκδ. Ὀξ. τ. 3. 333), ἀλλὰ πιθ. προῆλθεν ἐξ ἁμαρτήματος τῶν ἀντιγράφεων, ἴδε Dind. Dal. Hdt. σ. xx.— γεν. **ὑμῶν**, Ἀττ.· παρ' Ὅμ. **ὑμέων** (δισύλλ.) καὶ **ὑμείων**, Ἰλ. Η. 159, κτλ., Δ. 348., κτλ.· Αἰολ. **ὑμμέων** Ἀλκαῖ. 93· Βοιωτ. **οὑμέων** Κόρινν. 22.— Δοτ. **ὑμῖν**, Ὅμ., κτλ.· παρὰ Τραγικ. **ὡσαύτως ὑμὶν** [ῑ] Σοφ. Αἴ. 864, Ἰλ. 1328, κτλ., ἢ, ὡς τινες τῶν γραμμ. ἔγραφον, **ὑμῖν**· οἱ αὐτοὶ γραμμ. ἔγραφον **ὔμιν** (ὡς ἐγκλιτ.) ἐν Ὀδ. Α. 376, Β. 141, κτλ., ἴδε Ἐτυμ. Μέγ. 432. — Αἰολ. καὶ Ἐπικ. **ὔμμι**, **ὔμμιν** Ὀδ. Β. 316., Λ. 335, κτλ., Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 328, Σαπφὼ 17, καὶ Πινδ.— Αἰτ. **ὑμᾶς**, Ἀττ. ἀλλ' ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ Ἰωνικ. τύπῳ **ὑμέας** (δισύλλ.) Αἰολ. καὶ Ἐπικ. **ὔμμε** Ἰλ. Α. 781, κ. ἀλλ.· Πινδ. Ι. 5 (6). 28· ὡσαύτως ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 620 (τρίμετρ. ἰαμβ.), καὶ Σοφ. Ἀντ. 864 (Δωρ.) Δωρ. **ὑμὲ** Ἀλκμὰν 37, Σώφρων 99.—Ὁ πληθυντ. ἐνίοτε εἶναι ἐν χρήσει ὅταν ἡ ὁ λόγος πρὸς ἓν πρόσωπον, ἐν ᾧ ὁ λέγων περιλαμβάνει καὶ ἕτερους ἐν τῇ διανοίᾳ του, οἷον Ὀδ. Μ. 81 κέξ., πρβλ. Böckh Expl. Pind. Π. 7. 17, Tibull. 1. 3. 1· καὶ ἴδε ἐν λ. **ὑμέτερος** ἐν τέλ.— Ἐν τῷ παρηκμακότι Ἑλληνισμῷ ἀπαντᾷ τὸ **σᾶς** = **ὑμᾶς**, **ὑμῶν** ὡς καὶ νῦν, τὴν ἀγίαν βασιλείαν σας Κ. Πορ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 36· Θεὸς φυλάξῃ σας, εὐλογῶν τὸν γάμον σας 380, πάντα ἐχθρόν σας δουλώσῃ 383, κτλ.

συάγρειος, **ον**, ὁ τοῦ συάγρου, τοῦ ἀγριοχοίρου, συάγρ. στέαρ Διοσκ. 2. 90· οὕτω δὲ καὶ τὰ συάγρεια (δηλ. κρέα) Λυγκεὺς ὁ Σάμιος παρ' Ἀθην. 402A.

συαγρεσία, ἡ, (σῦς, ἄγρα) κυνήγιον ἀγριοχοίρων, Ἀνθολ. Παλατ. 6. 34.

συ-αγρευτής, **οῦ**, ὁ, ὁ κυνηγῶν ἀγριοχοίρους, Τζέτζ. Ἱστορ. 7. 69.

συαγρίς, **ίδος**, ἡ, διάφ. γραφ. ἀντὶ **συναγρίς**, ὃ ἴδε.

σύαγρος, ὁ, (σῦς, ἄγρα) ὁ ἀγρεύων ἀγρίους χοίρους, ἐπὶ θηρευτικοῦ κυνός, Σοφ. Ἀποσπ. 166. **II.** = **σῦς ἄγριος**, ἀγριόχοιρος, Ἀντιφάνης ἐν «Ἁρπαζομένῃ» 1, Διονύσ. παρ' Ἀθην. 401F, κτλ.· ἀλλ' οὐδέποτε ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττικῷ λόγῳ, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 381. **III.** εἶδος ξανθοῦ λιβάνου, ὅστις καλεῖται καὶ ἔντομος, Διοσκ. 1. 81.

συαγρώδης, **ες**, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ἀγριόχοιρον, Πολύβ. 34. 3, 8.

σύ-αγχος, **ον**, ὁ πνίγων, ἀπάγχων χοίρους, «ῥίζα ἐν ᾗ οἱ σῦς θηρεύονται», Ἡσύχ.

σύαινα, ἡ, (σῦς) κυρίως θῆλυς χοῖρος·— ὄνομα ἰχθύος θαλασσίου, Ὀππ. Ἁλ. 1. 129.

συάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σύαξ**, Ἱεροφ. ἐν Ideler Phys. 1. 412.

συᾶνία, ἡ, Δωρ, ἀντὶ **συηνία**, ὃ ἴδε.— Καθ' Ἡσύχ.· «λοιδορία καὶ ἡ διὰ χειρὸς μάχη».

σῦαξ, **-ακος**, ὁ, «φασηλοειδὲς ὄσπριον» Χοιροβ. 305, πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 276. **II.** **σύαξ**, **ακος**, ὁ, κοινῶς «συάκι», καὶ «σαλάχι», Τουρκ. «καλκὰν μπαλήκ», ἴδε **βόμβος**, καὶ Κυρανῆ σημ. εἰς Ξενοκρ. σ. 90 «ἰχθὺς σύακα καὶ λαύρακα ὡς μὲν μεγίστους ὡς δὲ πίονας» Νικήτ. Χρον. 39B.

σύαρον· «τὸν κλῶνα» Ἡσύχ.

σύαρτον· «βούγλωσσον» Ἡσύχ.

συάς, **άδος**, ἡ, ὡς, θῆλυς χοίρος, «γουροῦνα», Ἡσύχ.

σύβαξ, **ακος**, ὁ, ἡ, (σῦς) «σύβακα· συώδη» Ἡσύχ.· ὡσαύτως, **σύβαλλας**, **σύβας**, «ὁ καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια» ὁ αὐτ.· πρβλ. Λατ. subigo.

Σύβάρειος, **α**, **ον**, = **Συβαριτικός**, Ἐπίχ. παρὰ Σουΐδ.

Σύβάρίζω, μέλλ. **-ίσω**, ζῶ ὡς Συβαρίτης, ζῶ φιληδόνως, τρυφῶ, Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. 269. 52 — **συβαρίζειν** ὡσαύτως ἀπαντᾷ ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 344, καὶ **συβαριασμός** παρὰ Φρυνίχῳ τῷ Κωμικῷ κατὰ τὸν Σχολιαστ. Ἀριστοφ., ἔνθ' ἀνωτ., μετὰ ὃ ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις, ἐνῷ τὸ υ τοῦ **Σύβαρις** καὶ τῶν παραγώγων εἶναι βραχύ· ἐντεῦθεν ὁ Meineke διώρθωσε παρ' Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. **συβριάζειν** (ἴδε τὴν λέξ.), καὶ παρὰ Φρυνίχ. ἔνθ' ἀνωτ. **Συβαριασμός**.

Σύβάρις [ῠ], ἡ· γεν. **εως**, Διοδ. Ἔκλογ. 550. 93. Ἀθήν. 521A· δοτικ. **ει** Ἀριστοφ. Σφ. 1435· Ἰων. γεν. **-ιος** Ἡρόδ.· καὶ **-ίδος** Στράβ. 386, Φιλόστρ. 166·— πόλις ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἑλλάδι κειμένη ἐπὶ ποταμοῦ ὁμωνύμου καὶ διάσημος ἐπὶ τῇ φιληδονίᾳ καὶ ἁβρότητι τῶν κατοίκων αὐτῆς, Ἡρόδ. 5. 44, κτλ. **II.** ὡς προσηγορικόν, πολυτέλεια, φιληδονία, τρυφηλότης, συβάριτες μεστοί Φιλόστρ. ἔνθ' ἀνωτ.· πρβλ. Πλουτ. Κράσσ. 32. (Ἐκ τοῦ **σοθαρός**, κατὰ τὸν Valck. εἰς Καλλίμ. σ. 182. Ἀλλ' ἀναμφιβόλως τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ἦτο παλαιότερον τῆς ἡδυπαθείας καὶ ἁλαζονείας τῶν κατοίκων της, ἂν καὶ ἔτι κατὰ τοὺς παλαιοτάτους χρόνους ἦτο γνωστὴ ἡ ἁβρότης τοῦ Συβαριτικοῦ βίου, ὅθεν, φαίνεται, παρήχθησαν αἱ λέξεις **Συβαρίζω**, **Συβαριασμός**).

Συβαρίτης [ῑ], **ου**, ὁ, κάτοικος τῆς Συβάρεως, Ἡρόδ. 5. 44, Ἀριστοφ. Σφ. 1427·— θηλ. **Συβαρῖτις**, **ιδος**, αὐτόθι 1438· καὶ ὡς ἐπίθετ., **Συβαρῖτιδες** εὐωχίαι, συμπόσια Συβαριτικά, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 3· Συδ. κρᾶνα Θεόκρ. 5. 146.

Σῠβᾰριτικός, **ή**, **όν**, ὃ ἀνήκων εἰς τὴν Σύβαριν· λόγοι Σ., τάξις τις μύθων παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, Ἀριστοφ. Σφ. 1529, ἔνθα ἴδε Σχόλ., Αἴλ. Ποικ. Ἱστ. 14. 20. Ἐπίρρ. **-κῶς** παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **ᾄδην**.

συδαρνές· «περίκομμα» Ἡσύχ.

σῦδάς, **άδος**, ὁ, ἡ, ἴδε **σύβαξ**.

συδαύβαλος, ὁ, πρβλ. **συηδ-**.

σύδηνη ἢ **σύδένη** [ῠ], ἡ, θήκη αὐλοῦ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1197, 1215 (ἔνθα βάρβαρος εἶναι ὁ λαλῶν)· ὁ δεύτερος τύπος παρὰ Πολυδ. Ζ'. 153. Γ'. 153. Ἐτυμολ. Μέγ. — Καθ' Ἡσύχ.· «συδήνη· αὐλοθήκη, ἢ τοξοθήκη. ἢ ναυτικὸς χιτών».— «συδίνη· καπρυβόλιον. ἐμβόλιον» ὁ αὐτ.

σῦδόσιον, τό, (σῦς, βόσκω) ἀγέλη χοίρων, Ἰλ. Α. 679, Ὀδ. Ξ. 101 (ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χωρίοις ἐν τῷ πληθ. συῶν συδόσια, ἔνθα τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ συδόσεια, ὡς φέρεται ἐν τῷ Ἀντιγράφῳ Townley). Πολύβ. 12. 4, 8. **II.** χοιροστάσιον, στάβλος χοίρων, Σουΐδ., Ἡσύχ.

Σύδυται, τά, ἐν Θουκ. 1. 47, 50, 52, ὄνομα νησυδρίων τινῶν παρὰ τὴν Κέρκυραν μετὰ μέρους τῆς ἀπέναντι παραλίας· κατ' ἀρχὰς ἀναμφιβόλως νομαὶ χοίρων, τὰ ἐν τῇ νήσῳ Σ. αὐτόθι 54.

σῦδότης, **ου**, ὁ, = **συβώτης**, Ἀριστ. Ποιητ. 16, 4· «συβότας· χοιροβοσκούς» Ἡσύχ.· πρβλ. Ἰακώβ. εἰς Αἴλ. 8. 19.

συδριάζω· «σοβαρεύομαι, τρυφάω» Ἡσύχ., καὶ **συβριασμός**, ὁ, «ὁ ἐν εὐωχίᾳ θόρυβος» ὁ αὐτ.— ὅθεν ἐσκέψθησάν τινες νὰ διορθώσωσι **συβριάζω** ἀντὶ **Συβαρίζω** (ὃ ἴδε) παρ' Ἀριστοφ. ἐν Εἰρ. 344· καὶ ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. **συβριάζω** ἑρμηνεύεται ὡς κατὰ μετάθεσιν γεγενημένον ἐκ τοῦ **συβαρίζω**· ἀλλ' εἶναι πιθανὸν ὅτι τὸ **συβριάζω** παράγεται οὐχὶ ἐκ τοῦ **Σύβαρις**, ἀλλ' ἐκ τῆς √ΣΥΡΒ = ΤΥΡΒ, ἴδε ἐν λ. **τύρβη**.

συβριακός, **ή**, **όν**, = **παλυτελής**, Ἡσύχ.

συβριασμός· «ὁ ἐν εὐωχίᾳ θόρυβος» Ἡσύχ.

συβροί· «ἰσχνοί, λαγαροί» Ἡσύχ.

σύβρος· «κάπρος» Ἡσύχ.

σῦβώτεω, εἶμαι συβώτης, χοιροβοσκός, Μοῦρ. 355 (ἕτεροι **συβοτέω**).

σῦβώτης, **ου**, ὁ, (σῦς, βόσκω) χοιροβοσκός, Ὀδ. Δ. 640, Ξ. 420, Ἡρόδ. 2. 47. 48, Πλάτ., κλπ.· πρβλ. **συβότης**, **ὑφορβός**.

σῦβωτικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συβώτην, μέλος συβ., τὸ ᾆσμα συβώτου, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀθήν. 12, πρβλ. Πλουτ. 2. 776D.

σῦβώτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **συβώτης**, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀθήν. 12.

συγγάλακτος, **ον**, (γάλα) = **ὁμογάλακτος**, Θεογν 500.

συγγαληνιάω, εἶμαι ἥσυχος, γαλήνιος ὁμοῦ μετά τινος, ποταμῷ Εὐστ. 1233 ἐν τέλ.

σύγγαμβροι, οἱ, ὡς καὶ νῦν, ὁμόγαμβροι, «οἱ δὲ δύο ἀδελφὰς γήμανες ὁμόγαμβροι ἢ σύγγαμβροι ἢ μᾶλλον συγκηδεσταί» Πολυβ. Γ', 32, κτλ.'— ἐντεῦθεν ἐπίθετ. **συγγαμβρικός**, ἡ, όν, Βυζ. — **συγγαμβρία**, ἡ, αὐτόθι· — **συγγαμβρεύω**, «μὴ συγγαμβρεύειν αἱρετικοῖς ἢ Ἰουδαίοις» Καν. τῆς Δ' Συνόδου τιθ' (ἐν τῷ Ἀναλυτ. Πίνακι τῶν Ἱερῶν Κανόν. τ. 2, σ. 722).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συγγαμέτας, ὁ, σύγγαμος, Ἐπιγρ. Ἐμμετρ. Πάρου, Bul. de cor. h. l. IV, σ. 287.

συγγᾱμέω, ἔρχομαι εἰς γάμον ὁμοῦ ἢ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 99· — **συγγᾰμία**, ἡ, ἡ διὰ γάμου ἕνωσις, Γλωσσ.

σύγγᾰμος, ον, ὁ διὰ γάμου ἡνωμένος, ἔγγαμος, ἄλλῳ, ἡνωμένος μὲ ἄλλον, Εὐρ. Ἡλ. 212· σ. δάμαρ Λυκόφρ. 1220· — ὡς οὐσιαστ. **σύγγαμος**, ὁ, ἡ ἡ, ἀνὴρ ἢ γυνὴ ἔγγαμος Ὀρφ. Ἀργ. 893, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. καθόλου, ὁ διὰ γάμου ἐσχετισμένος, Εὐρ. Φοίν. 428 (ἀλλ' ὁ στίχος πιθ. εἶναι νόθος). **2)** ἐπίθ. σύγγαμος σοι Ζεύς, ὁ μετέχων τῆς συζυγικῆς κοίτης σου, ἐπὶ τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. Μαιν. 149· ἐν τῷ πληθ., αἱ ἀντίζηλοι σύζυγοι τοῦ αὐτοῦ ἀνδρός, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 182.

συγγᾰνύσκομαι, ἀποθ., = **συγχαίρω**, τινι Θεμίστ. 57D. — προπάτωρ **συγγάνυμαι**, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 85, 20 ἐκδ. Λ.

συγγαυριόω, γαυριῶ σύν τινι, Βασιλ. Σέλευκ. σ. 136, Ἐκκλ.

συγγείτων, **ονος**, ὁ, ἡ, γειτνιάζων, ὅμορος, **συγγείτων'** οἰκῶν γαῖαν Εὐρ. Ἰκ. 386.

συγγελάω, μέλλ. **-άσομαι**, γελῶ μετά τινος, Εὐρ. Ἀποσπ. 364. 22· οἴνῳ καίρια σ. Καλλ. Ἐπιγράμμ. 32.

συγγελωτιάζω, παίζω καὶ γελῶ μετά τινος, τινί Ἰω. Χρυσ. τ. 6, 979.

συγγεμίζω, γεμίζω, φορτώνω ὁμοῦ μετά τινος, **συγγέμιζε** μετ' αὐτοῦ τὴν κάμηλον Ἀποφθέγμ. Πατέρων 281A.

συγγένεια, ἡ, (**συγγενής**) ταυτότης γένους, κοινὴ καταγωγή, ὡς καὶ νῦν, συγγένεια, Εὐρ. Ι. Α. 492, Θουκ. 3. 65, κτλ.· πρὸς ξυγγενείας καὶ κηδεστίας Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 21· μετὰ γεν., **συγγένεια** μετά τινος ἢ πρός τινα, ἡ Ξ. τοῦ θεοῦ Πλάτ. Πρωτ. 322A· διὰ τὴν τοῦ Ἡρακλέους Ξ. ὁ αὐτ. ἐν Λύσ. 205C, πρβλ. Χαρμ. 155A· — οὕτω μετὰ ὅτ., κατὰ τὴν αὐτῶν ἑκατέροις Ξ. ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 307D· Ξ. ἔχειν τινί αὐτόθι 257D· ὡσαύτως, ἡ πρὸς τοὺς παῖδας σ. Ἰσοκρ. 119D ἡ πρὸς ἀλλήλους σ. αὐτόθι 49B, κτλ.· — κυρίως δὲν λέγεται ἐπὶ τῆς σχέσεως τῶν γονέων καὶ τέκνων (ἴδε **συγγενὴς** II, 1, 6), γένος γάρ, ἀλλ' οὐχὶ συγγένεια, τοῦτ' ἔστιν Ἡσαΐας 72. 32, ἀλλ' ὅμως πρβλ. Διόδ. 13. 20. **2)** δεσμοὶ συγγενείας, οἰκογενειακαὶ σχέσεις, οἰκογενειακὴ ἰσχύς, Πλάτ. 491C, Συμπ. 178C. **3)** ἡ σχέσις ἀπαικίας πρὸς τὴν μητρόπολιν, Wolf εἰς Δημ. Λεπτ. σ. 328. **4)** μεταφ., κατὰ σ. τῆς μορφῆς Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 1, 5· ἡ πρὸς τὸ .. ἱερὸν πῦρ σ. παντὸς πυρὸς Πλούτ. 2. 702E· ὧτων καὶ γλώττης Λουκ. Ἡρακλ. 5. **II.** συγγενεῖς, ἡ οἰκογένεια, Εὐρ. Ὀρ. 733· ἐπὶ ἑνὸς συγγενοῦς μόνου, αὐτόθι 1233· — περιληπτικῶς, ἅπαντες οἱ συγγενεῖς τινος, ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 749· ἡ Περικλέους ὅλη οἰκία ἢ ἄλλη συγγένεια Πλάτ. Γοργ. 472B, πρβλ. Χαρμ. 155A· ἐν τῷ πληθ., οἰκογένειαι, Δημ. 25. 87., 796. 17. **2)** ἐπὶ ζώων, παρὰ τὰς συγγενείας συνδυάζεσθαι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 11, 7, πρβλ. 5. 1· — καθόλου, εἶδος, τάξις, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. Ὑστ. 1. 9, 2.

συγγένειος, ον, συγγενικός, συγγένειος Ζεύς, «ὁ τὰ τῆς συγγενείας δίκαια ἐφορῶν» Εὐριπ. παρὰ Πολυδ. Ι", 5 (Εὐρ. Ἀποσπ. 983)· — **συγγενειάζω**, εἶμαι συγγενὴς πρός τινα, συγγενεύω, τινί Ἐπιφάν. τ. 1, σελ. 986. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 324.

συγγενέτειρα, ἡ, (πρβλ. **γενέτης**) συγγενὴς γυνή, Εὐρ. Ἡλ. 746.

συγγενεύς, **έως**, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ ἑπομ., Ἰω. Μαλαλ. 326. 14.

συγγενὴς, **ές**, (**γενέσθαι**) ὁ ὁμοῦ γεγεννημένος, συμπεφυκώς, συνυπάρχων ἐκ γενετῆς μετά τινος, φυσικός, ἔμφυτος, σύμφυτος, ἦθος Πινδ. Ο. 13. 16· εὐδοξία Ν. 3. 69· νόσημα σ. ἐστί τινι Ἱππ. Προρρ. 83· φόβος Αἰσχύλ. Εὐμ. 691 παύροις .. ἐστι συγγενὲς τόδε, ἔμφυτον, φυσικὸν εἰς αὐτούς, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 832· ἡ τύχη προσγίγνεθ' ἡμῖν σ. τῷ σώματι Φιλήμων ἐν «Ἀποκαρτεροῦντι» 1· ἐσσόμενον προϊδεῖν συγγενὲς οἷς ἔπεται Πινδ. Ν. 1. 41· συγγενεῖς μῆνες, οἱ ὁμογέννητοι μῆνες τοῦ φυσικοῦ μου βίου, Σοφ. Ο. Τ. 1082· σ. τρίχες, ἡ κόμη ἣν γεννᾶται τις ἔχων, δηλ. αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν γενειάδα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3 11, 7., 7, 4, 7· σημεῖα σ. τὰ σημεῖα ἃ γεννᾶται τις ἔχων, αὐτόθι 7. 6, 5· δυνάμεις αἱ σ., ἀντιθ. τῷ αἱ ἕξει καὶ αἱ μαθήσεις, ὁ αὐτ. μετὰ τὰ Φυσ. 8. 5, 1· τὸ συγγενὲς φύλλει, αὐξάνει τὴν φυσικήν του δύναμιν, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικομ. 3. 12, 7· — οὕτως ἐν τῷ ἑπιρρ., **συγγενῶς** δύστηνος, ἐκ γενετῆς μου δυστυχής, ἄθλιος, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1293· ἴδε ἐν λ. **σύμφυτος**. **II.** ὁ τῆς αὐτῆς καταγωγῆς ἢ οἰκογενείας, συγγενής, τινι Ἡρόδ. 1. 109., 3. 2, Ἀττ. — ἀπολ., συγγενής, ἐσχετισμένος διὰ συγγενείας, 4. 236· θεὸς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 14· γυνὴ Εὐρ. Ἀνδρ. 887· χεὶρ Σοφ. Ο. Κ. 1387· **συγγενέστατος**, πλησιέστατος συγγενής, Ἰσαῖ. 85. 25· σ. γάμος, γάμος μετὰ συγγενοῦς, Αἰσχύλ. Ἱκ. 885· ἐπὶ ζώων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 1, 6, π. Ζ. Γεν. 2. 8. 2, κ. ἀλλ. — ἐντεῦθεν **6)** ὡς οὐσιαστ. **συγγενής**, οὖσα σ. ἐκείνου Ἀριστοφ. Εἰρήν. 618· τῆς ἐμῆς γυναικὸς ὄντε ξυγγενῆ καὶ φυλέτα (δυϊκ., πρβλ. **περικαλλὴς** ἐν Θεσμ. 282) ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ., 368· φίλος καὶ ξ τινος Πλάτ. 487A, πρβλ. 378C· ἔργον εὑρεῖν συγγενῆ πένητός ἐστιν Μένανδρ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 7· γάμει τὴν συγγενῆ ὁ αὐτ. ἐν Ἀδηλ. 224· συχν. ἐν τῷ πληθ. **οἱ συγγενεῖς**, οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν, Πινδ. Π. 4. 236, Ἡρόδ. 2. 91, κ. ἀλλαχ.· καταχρηστικῶς λέγεται ἐπὶ τῶν τέκνων (**ἔκγονοι**) ἐν σχέσει πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτῶν, Ἰσαῖ. 72. 12, ἴδε ἐν λ. **συγγένεια** I, ἀλλ' ὅμως πρβλ. Ἀνδοκ. 3. 31· παροιμ., τοῖς συγγενέσι τὰ τῶν συγγενῶν ὁ αὐτ. 48. 40. γ) τὸ **συγγενές**, = **συγγένεια**, συγγενικὴ σχέσις, Αἰσχύλ. Προμ. 289, Σοφ. Ἠλ. 1469, Θουκ. 3, 82, κτλ.· τὸ πνεῦμα τῆς γενεᾶς τινος, Πιν. Π. 10. 20, Ν. 6. 15· εἰ τούτῳ προσήκει Λαΐῳ τι σ., ἂν ἔχῃ συγγένειάν τινα πρὸς αὐτόν, Σοφ. Ο. Τ. 814· ἐπὶ φυλῶν, κατὰ τὸ ξ Θουκ. 1. 95. **2)** μεταφορ., συγγενής, ὁμοειδής, ὅμοιος, τοὺς τρόπους οὐ συγγενὴς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1280, πρβλ. Θεαγ. 574· συγγενὴς ὁ κύτθος αὐτῆς θάτερᾳ (ἀντὶ τῷ τῆς ἑτέρας) ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 789, πρβλ. ὅμοιος Β. 2 συχν. παρὰ Πλάτ., ἡ ψυχὴ σ. αὖσα τῷ σώματι Πολ. 611. 8· τῇ πολεμικῇ σ. ἡ πάλη Νόμ. 814D· τοῖς .., λόγοις τὴν αἰτίαν συγγενῆ δεῖ νομίζειν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 8, 1, πρβλ. Ρητ. 2. 23, 8· — σπανίως μετὰ γεν., νοῦς αἰτίας Ξ. Πλάτ. Φίληβ. 31A, πρβλ. Φαῖδωνα 79D, Πολ. 403A· ἀπολ., σ. τιμωρία, ἁρμόζουσα, προσήκουσα τιμωρία, Λυκοῦργ. 165. 10· συγγενῆ, πράγματα τοῦ αὐτοῦ γένους ἢ εἴδους, ὁμογενῆ, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 9, 1· τὰ σ. καὶ τὰ ὁμοειδῆ ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 3. 2, 12· ἐν γαίᾳ μὲν σῶμα τὸ συγγενές, τὸ ὁμογενές, ὁμοειδές, Ἑλλ. Ἐπιγ. ἀμμ. 261 7. — Ἐπίρρ., ξυγγενῶς ἔρχεσθαι Πλάτ. Νόμ. 897C· Ξ. τρέχων Πλάτωνι Ἀλεξις ἐν «Ἀγκυλίωνι» 1. **III** ἐν τῇ Περσικῇ αὐλῇ, συγγενής, ἦτο προσωνυμία ἣν ὁ βασιλεὺς ἀπένεμεν ὡς σημεῖον τιμῆς (οἷον τὸ παρ' Ἀγγλοις Cousin, παρὰ Γερμ. Vetter, ἴδε **ὅμοιος** II), Schneid. εἰς Ξεν. Κύρ. 1. 4, 27, αὐτόθι 2. 2, 31, Διόδ. 16. 50· συχν. ἐν ἐπιγραφαῖς, π. χ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2285, 2622 κ. ἀλλ.

συγγένησις, ἡ, τὸ συγγίγνεσθαι, συνάντησις, συνέντευξις, Πλάτ. Νόμ. 948E· πρβλ. Λοβεκ. Φρύνιχ. 352.

συγγενικός, ἡ, όν, σύμφυτος, συμπεφυκώς ἢ κληρονομικός, ἐπὶ προδιαθέσεως εἰς νόσον, Ἱπποκρ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1074, πρβλ. Πλουτ. Περικλ. 22, Διογ. Λ. 10. 129· σ τρίχες Ἀριστ. Προβλ. 4. 18, 1. **II.** ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συγγενεῖς, Λατιν. gentilicius, σ. φιλία, ἡ μεταξὺ συγγενῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἑταιρικήν**, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 8. 14, 1· σ. ἱερωσύναι Διονύσ. Ἀλ. 2. 21· τὰ .. πρὸς ἀλλήλους σ. δίκαια Συλλ. Ἐπιγραφ. (προσθῆκαι) 215 b. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τρόπον συγγενικόν, ὡς συγγενεῖς, Δημ. 797 2. **2)** μεταφ., ὁμογενής, ὁμοειδής, ὅμοιος, ἔχειν τὴν μορφὴν σ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 9. 4", 1· τὰ κοινὰ καὶ σ., πράγματα κοινὰ καὶ ἀνήκοντα εἰς τὴν ἡμετέραν φύσιν, Ἀλεξις ἐν «Ἀχαΐδι» 1. 7· εἴδη πρὸς ἄλληλα σ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 7, 1· — Ἐπίρρ., ἐπὶ ταὐτης τῆς σημασ., Διογ. Λ. 10. 72. **3)** ὁ ἀνήκων εἰς **συγγενεῖς** (III), Ἀθήν. 48E.

συγγενίς, **ίδος**, θηλ. τοῦ **συγγενής**, Πλούτ. 2. 265C, Συλλ. Ἐπιγρ. 2995, 5852 — κατὰ τὸν Πολυδ. Γ', 36, ἐσχάτως βάρβαρον· — **συγγένισσα**, Ἐπιφάν. 728B.

συγγεννάω, βοηθῶ τινα εἰς γέννησιν ἢ παραγωγήν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 9 50, 7, πρβλ. 3 1, 18· μεταφορ., Ξ. τὸ χρῶμα, βοηθῶ εἰς τὴν παραγωγὴν τοῦ χρ., Πλάτ. Θεαίτ. 156E.

συγγεννήτωρ, **ορος**, ὁ βοηθῶν εἰς τὴν γέννησιν, κοινὸς γονεύς, ξ. τέκνων (ἔνθα ἐκ τῶν συμφραζομένων φαίνεται ὅτι σημαίνει τὴν γυναῖκα), Πλάτ. Νόμ. 874C.

συγγενο-κτόνος, ον. (κτείνω) ὁ ἀποκτείνων τοὺς ἰδίους συγγενεῖς, Τζέτζ. Ἱστ. 9. 391.

συγγεραίρω, γεραίρω ὁμοῦ, Καισάρ. σ. 1137, ἔκδ. Mi.

συγγέρων, **οντος**, ὁ, ὁμοίως γέρων, γηραιός, νέον μὲν αὐτὸν ἡ νεᾶνις ἐζήτει βλέπειν ἐραστήν, **συγγέροντα** δ' ἡ γραῖα Βαῤῥ. 22. 7.

συγγεύομαι, γεύομαι μετά τινος, ἐσθίω μετά τινος, μετὰ γεν. προσ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1115.

συγγεωργέω, εἶμαι συγγεώργος τινος, Ἰσαῖ. 76. 25. **2)** μεταφ., γεωργῶ ὁμοῦ μετά τινος, συγκαλλιεργῶ, τοῖς **συγγεωργοῦσι** τὸ χωρίον Εὐνάπ. σ. 32.

συγγεώργος, ὁ, συνεργάτης, γεωργός, Ἀριστοφ. Πλ. 223 (περὶ τοῦ τονισμοῦ, ἴδε Σχολ.).

συγγηθέω, πρκμ. **-γέγηθα** καίρω μετά τινος, τινι Εὐριπ. Ἑλλ. 727· **συγγήθω**, Θεόδ. Στουδ. 369D.

συγγηράσκω, μέλλ. **-γηράσομαι**, ἀόρ. **-εγήρασα**. Γηράσκω ὁμοῦ μετά τινος, γηράσκοντι τῷ σώματι **συγγηράσκουσι** καὶ αἱ φρένες Ἡρόδ. 3, 134· ἐγὼ σ' ἐθρέψα σὺν δὲ γηρᾶναι θέλω (ἴδε ἐν λ. **γηράσκω**) Αἰσχύλ. Χο. 918· πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 1044, Ἰσοκρ. 26, καὶ ἴδε **συννεάζω**· — ὁ ἐνεστ. **συγγηράω** ἀπαντᾷ ἐν Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 5.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σύγγηρος, ον, ὁ ὁμοῦ γηράσκων, Ἀνθ. Π. 7. 260. 635.

συγγίγνομαι, Ἰωνικ. καὶ παρὰ μεταγεν. Λυρ. **συγγίν-** [Ι]· μέλλ. **-γενήσομαι**, ἀόρ. **-γενόμην**, πρκμ. **-γέγονα**· ἀποθ. Γεννῶμαι μετά τινος, ἅμα συγγενομένοις Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 15, 18, πρβλ. Διόδ. 2. 56, Μανέθων 1. 200·— ἀλλὰ συνηθέστατα,

II, εἶμαι μετά τινος, συναναστρέφομαι, συνδιατρίβω μετ' αὐτοῦ, τινι Ἡρόδ. 3. 55, Εὐρ. Ἡλ. 603, Ἀριστοφ. Νεφ. 1317, Σφ. 1468, Θουκ. 2. 12, Πλάτ., κτλ.· χαλεπὸι ξυγγενέσθαι Πλάτ. Πολ. 330C· πᾶσαν τὴν συνουσίαν ξ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 672Δ·— ὡσαύτως, σ. ἐς λόγους τινί Ἀριστοφ. Νεφ. 253.

2) ἐπὶ μαθητῶν ἢ ὀπαδῶν, συναναστρέφομαι μετὰ τοῦ διδασκάλου, συμβουλεύομαι αὐτόν, μαθητεύω, περί τινος Πλάτ. Φαίδων 61D, πρβλ. Ἀριστοφάν. Ὄρν. 113, Ἱππ. 1291, πρβλ. Πλάτ. Μένωνα 91E, Ξενοφ. Ἀπομνημ. 1. 2, 27· ἐπὶ τοῦ διδασκάλου, Πλουτάρχ. Περικλ. 4. **3)** σ. γυναικί, ὡς τὸ **συναυσιάζειν**, ἔρχομαι εἰς σαρκικὴν μῖξιν μετ' αὐτῆς, συνευρίσκομαι, Ἡρόδ. 2. 121, 5, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 12, κτλ. ἐπὶ τῆς γυναικός, Πλάτ. Νόμ. 930D. **4)** ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, τινι Αἰσχύλ. Χο. 245, 456· ἀπολ., Σοφ. Ἠλ. 411· ξὺν δὲ γενοῦ πρὸς ἐχθροὺς Αἰσχύλ. Χο. 460. **5)** ἀπολ., συνέρχομαι, συναντῶ, Θουκ. 4. 83., 5. 37· σ. ἐς πόσιν Ἡρόδ. 1. 172· οἱ συγγιγνόμενοι, σύντροφοι, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 16· ἀριθμὸς συγγ. Πλάτ. Ἐπιν. 978Δ.

III, ἐπὶ πραγμάτων, συναντῶ τι, ἀποκτῶ γνῶσίν τινος, ἵνα σπλάγχνοισι συγγενώμεθα Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 22· ξυνεγιγνόμην ἀεὶ τοῖς ἀγαθοῖς φάγροισιν ὁ αὐτ. ἐν «Ἀστρατεύτοις» 6· ἐνδεία Πλάτ. Φίλῃβ 43B ὑστεροποσίαις ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 674Δ· λόγῳ Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 1. 10.

συγγιγνώσκω, Ἰων. καὶ μεταγεν. **συγγίν-**· μέλλ. **συγγνώσομαι**, ἀόρ. 6' **συνέγνων**, πρκμ. **συνέγνωκα**. Εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, φρονῶ τὰ αὐτά, συμφωνῶ, τινι Ξεν. Κύρ. 7. 2, 27· τινί τι Ἰσαῖ. 73. 21· μετὰ πολλῶν τὴν ἁμαρτίαν ξυνέγνωσαν, μετέσχον τῆς πλάνης, τοῦ σφάλματος πολλῶν, Θουκ. 8. 24· — ἀπολ., ὡς τὸ Λατ. consentire, συναινῶ, συμφωνῶ, Ἡρόδ. 4. 5, Θουκ. 2. 60· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἡρόδ. 3. 99., 7. 12.

2) παρὰ μεταγεν., γινώσκω τι μυστικὸν μετ' ἄλλου, λαμβάνω μέρος εἰς συνωμοσίαν μετά τινος, τινι Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 6, Δίων Κ. 44. 13, κτλ.· συνεγνωκότες, συνωμόται, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 5.

II. συγγιγνώσκω ἐμαυτῷ, ἔχω τὴν συναίσθησιν ὅτι .. , μετὰ μετοχ. κατ' ὄνομ., σ. καὶ αὐτοὶ σφίσιν ὡς ἠδικηκότες Λυσ. 115. 11· σ. ἑαυτοῖς κακῶς βουλευόμενοι Διον. Ἀλ. 2. 55· ἀλλὰ μετὰ μετοχ. κατὰ δοτ., σ. αὐτοῖσιν ὑμῖν οὐ ποιήσασι ὀρθῶς Ἡρόδ. 5. 91, πρβλ. Διον. Ἀλ. 3. 60·— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, συνεγινώσκετο ἑωυτῷ οὐκέτι εἶναι δυνατὸς Ἡρόδ. 3. 53· καὶ ἄνευ τοῦ ἑαυτῷ, εἰ συγγινώσκεται εἶναι ἔσσων ὁ αὐτ. 4. 120, πρβλ. 1. 45., 5. 86. **2)** ἀναγνωρίζω, παραδέχομαι, ὁμολογῶ, τι ὁ αὐτ. 4. 3, Ἀριστοφ. Ἱππ. 427, Θουκ. 7. 73· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἀναγνωρίζω, παραδέχομαι, ὁμολογῶ ὅτι .. , συγγνόντες ποιέειν σε δίκαια Ἡρόδ. 1. 89· συνέγνω ἑωυτοῦ εἶναι τὴν ἁμαρτάδα αὐτόθι 91, πρβλ. 4. 43· — οὕτω μετὰ μετοχ., παθόντες ἂν ξυγγνοῖμεν ἡμαρτηκότες Σοφ. Ἀντ. 926· ὡσαύτως, σ. ὡς .. Πλάτ. Νόμ. 71D — ἀπολ., ὁμολογῶ τὸ σφάλμα μου, νῦν συγγνοὺς χρήσομαι τῇ ἐκείνου γνώμῃ Ἡρόδ. 7. 13, πρβλ. 9. 122·— οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, οὔτε συγγινωσκόμενοι (ἐνν. τοῦτο) ὁ αὐτ. 5. 94, πρβλ. 6. 92· μετ' ἀπαρ., οὐ συνεγινώσκετο αὐτὸς .. εἶναι αἴτιος ὁ αὐτ. 6. 61, πρβλ. 140. **3)** μετ' αἰτ. πράγμ., παραχωρῶ, Ξεν. Ἀθην. 2, 20.

III, συνάγω ἢ συμπεραίνω ἐκ δεδαμένων, ἐκ τινος· ὅτι .. Διον. Ἀλ. 4. 4.

IV, ἔχω τὰ αὐτὰ καὶ ἄλλος τις αἰσθήματα, ὅθεν συμπαθῶ πρός τινα, συγχωρῶ, Σοφ. Ἠλ. 257, Εὐρ. Ἴων 1440, Ξεν. Κύρ. 5. 1, 13· τινι Σοφ. Τρ. 279, Εὐρ. Ἠλ. 1105, κτλ.· σ. τινι τὴν ἁμαρτίαν, Λατ. ignoscere alicui culpam, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 840, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 215· τινὶ τῆς ἐπιθυμίας Πλάτ. Εὐθύδ. 306C· τινὶ ὅτι .. ὁ αὐτ. ἐν Μενεξ. 244B· ξ. εἰ .. Ἀριστοφ. Σφ. 959· ὡσαύτως, ξ. τοῖς εἰρημένοις Εὐρ. Ἠλ. 348, Πλάτ. Συμπ. 218B· κλοπαῖς Εὐρ. Ι. Τ. 1400, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1299· ξ. ἡμῖν τοῖς λελεγμένοις Εὐρ. Ἑλ. 82·— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 216.— Παθ., ἐν ἀπροσώπῳ χρήσει, συγγίγνώσκεταί μοι, Λατ. ignoscitur mihi, διάφ. γραφ. Ξεν. Κύρ. 7. 1, 44, καὶ μνημονεύεται ἐκ τοῦ Συνεσ. —Ἡ τελευταία αὕτη τοῦ ῥήματος σημασία ἀπαντᾷ πρῶτον παρ' Ἀττ., ἂν καὶ ὁ Ἡρόδ. χρῆται τῇ λέξει συγγνώμῃ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἄφεσις, «συγχώρησις».—"Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 999-201.

συγγλίχομαι, γλίχομαι ὁμοῦ, Ν. Χων. θησ. ὀρθοδ. σ. 280, ἔκδ. Μί.

συγγλῦκαίνω, γλυκαίνω ὁμοῦ, ἢ προσέτι, «Μοῦσαι γὰρ αὖ σαὶ νέκταρ ἐγχέουσαί σοι καὶ σὸν μελιχρὸν συγγλυκαίνουσι στόμα» Νικ. Εὐγ. 5. 202.

σύγγνοια, ἡ, = **συγγνώμη** 2, μόνον ἐν Σοφ. Ἀντ. 66.

συγγνώμη, Ἀττ. ξυγγν-, ἡ, ὁμολογία, ἀναγνώρισις, συγγνώμην ἔχειν, ὅτι .. , παραδέχομαι, ὁμολογῶ ὅτι .. , Ἡρόδ. 7. 13, Πλάτ. Πολ. 472Δ

II, συμπάθεια πρός τινα, αἴσθημα ὅμοιον πρὸς τὸ αἴσθημά τινος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 997· καὶ ὑπάνοει ἠθικὴν ἐκτίμησιν τῆς φύσεως πράξεώς τινος, ἐπεὶ ἡ κρίσις περί τινος, τὸ ἐπιτρέπειν ἢ χαρίζεσθαι, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 11, 1, πρβλ. Ἐπιστ. πρὸς Κορ. ζ', 6. **2)** συγχώρησις, ἄφεσις πλημμελήματος (ἴδε **συγγιγνώσκω** IV), α) συγγνώμην ἔχω, συγχωρῶ, Εὐρ. Ὀρ. 661, Ἀριστοφ. Εἰρ. 668, κλπ.· σ. ἔχειν τινί Ἡρόδ. 1. 116, 155, Σοφ. Φιλ. 1319, Ἀριστοφ. Νεφ. 138, Ξεν., κλπ.· ἑαυτῷ κακῷ ὄντι Πλάτ. Πολ. 391E· τινος, διά τι πρᾶγμα, Ἡρόδ. 6. 86, 3, Σοφ. Ἠλ. 400, Ἀριστοφ. Σφ. 368, Πλάτ., κλπ.· περί τι Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 11, 1 ἑπομένου εἰ .. , Εὐρ. Ἱππ. 117, κτλ.· μετ' ἀπαρ., Σοφ. Δ. 1322· μετὰ γεν. ἀπολ., σ ἔχε ἐμοῦ παρανοήσαντος Ἀριστοφ. Νεφ 1480·— οὕτω, σ. ποιήσασθαι Ἡρόδ. 2. 110· διδόναι Πολύβ. 8. 1, 2· νέμειν, ἀπονέμειν Παυσ. 2. 27, 4, Λουκ. Νιγρῖν. 14·— τοὐναντίον τοῦ

β) συγγνώμης τυγχάνειν, Ξεν. Ἀπομν. 1. 7, 4, πρβλ. Ἀνδοκ. 18. 30, Λυσί. 92. 7· παρά τινος ὁ αὐτ. 190. 22, Ἰσοκρ. 240C, κτλ.· τινός, ὑπέρ τινος, διά τι πρᾶγμα, Εὐρ. Ἱππ. 1326, Ἰσοκρ. 289D ξυγγνώμην ἁμαρτεῖν .. λήψονται, θὰ συγχωρηθῶσι διὰ τὸ πλημμέλημά των, Θουκ. 3. 40· συγγνώμην αἰτεῖσθαι Πλάτ. Κριτί. 106B. **γ)** γίγνεταί τινι ἐκ τινος συγγνώμη Ἡρόδ. 9. 58· ἐστί τοι ξυγγνώμη, παρέχω σοι συγγνώμην, σὲ συγχωρῶ, ὁ αὐτ. 1. 39, πρβλ. Θουκ. 8. 50 — ξυγγνώμη [ἐστὶ] μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., εἶναι συγγνωστέον .. , ὁ αὐτ. 4. 61., 5. 81, Δημ. 415. 16· τὸ πεπεῖσθαι .. ξυγγνώμη ὁ αὐτ. 1443· 27· ὡσαύτως μετὰ μετοχ., σ. [ἐστί τινι] πλοῦτον ἀγειρομένῳ Ἀνθ. Π. 11. 389· σ. [ἐστὶ] εἰ .. ἐάν .. , Θουκ. 1. 24, Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττων 372Δ. **3)** ἐπὶ πράξεων, κλπ., κακά μέν, ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει, ἐπιδέχονται συγχώρησιν, εἶναι συγγνωστά, Σοφ. Τρ. 328· ἔχειν τι ξυγγνώμης Θουκ. 3. 44, πρβλ. Πλούτ. 2. 1118E· τὰ ῥηθησόμενα ξυγγνώμης δεῖται Πλάτ. Κριτί. 107A.

συγγνωμονέω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **συγγιγνώσκω** IV, Ἀπολλόδ. 2. 7, 6, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 176, κτλ.· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 382.

συγγνωμονητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **συγγνωμονῶ**, δεῖ συγγνωμονεῖν, συγγιγνώσκειν, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Ρητ. σ. 73.

συγγνωμονικός, ἡ, όν, πρόθυμος εἰς τὸ παρέχειν συγγνώμην, ἀγαπῶν νὰ συγχωρῇ, Ἀριστ. Ρητ. 2. 6, 19, Ἠθικ. Νικ. 5. 11, 1.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 165D. **II** ἐπὶ πράγμ., ἄξιος συγγνώμης, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 5. 8, 12· οὐ θαυμαστόν, ἀλλὰ σ, αὐτόθι 7. 8, 6.

συγγνωμοσύνη, ἡ, = **συγγνώμη**, Θέσθαι σ. Σοφ. Τρ. 1265.

συγγνώμων, Ἀττ. ξυγγν-, ον, γενικ. **-ονος** (**συγγιγνώσκω** I)·— ἔχων τὴν αὐτὴν γνώμην, ὁμογνώμων, σύμφωνος, Πλάτ. Νόμ. 770C· τινι Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 122· τινος, περί τινος πράγματος, Πλουτ. Κλεομ. 10.

II. (**συγγιγνώσκω** IV), διατεθειμένος νὰ παράσχῃ συγγνώμην, ἐπιεικής, Εὐρ. Ἀποσπ. 1030, Πλάτ. Νόμ. 921A· σύγγν. εἰμί τινι, χαρίζομαι πρός τινα, δεικνύω εὐνοιαν πρὸς τινα, εἶμαι εὔμενής, Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 14· σ. εἰμί τινος, εἶμαι διατεθειμένος νὰ συγχωρήσω τι, Εὐρ. Μήδ. 870, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 6. 1, 37· σ. τινί τινος Διον. Ἀλ. 1. 58· — ξυγγνώμονες δὲ ἐστε τῆς μὲν ἀδικίας κολάζεσθαι τοῖς ὑπάρχουσι προτέροις, τῆς δὲ τιμωρίας τυγχάνειν τοῖς ἐπιφέρουσι νομίμως Θουκ. 2. 74· — τὸ ξύγγνωμον, συγγνώμη, τὸ χαρίζεσθαι, Πλάτ. Νόμ. 757D. **2)** παθ., ἄξιος συγγνώμης, ξ. ἐστὶ τὸ ἀκούσιον Θουκ. 3. 40· ξ. τι γίγνεται, παρέχεται συγγνώμη, ὁ αὐτ. 4. 98.—"Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 104.

συγγνωρίζω, μετέχω τῆς γνώσεως, γνωρίζω ὁμοῦ, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 7. 12, 5,

σύγγνωσις, ἡ, (**συγγιγνώσκω** I) πλήρης γνῶσις, Κλήμ. Ἀλ. 327.

συγγνωστέον ἢ **-έα**, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **συγγιγνώσκω**, δεῖ συγγιγνώσκειν, τινί Πλάτ. Φαῖδρ. 236A.

συγγνωστός, όν, καὶ ἐν τοῖς Σχολ. εἰς Σοφ. Τρ. 729 ή, όν· — ῥημ. ἐπίθετ., συγχωρητός, ἄξιος συγγνώμης, δυνάμενος νὰ συγχωρηθῇ, Εὐρ. Ἡρακλ. 435, 981, Βάκχ. 1039, Ἀριστοφ. Θεσμ. 418, κτλ.· — συγγνωστὸν ἢ συγγνωστά ἐστι, μετ' ἀπαρ., Σοφ. Ἀποσπ. 323, Εὐρ. Ἄλκ. 140, Μηδ. 491, 703, κτλ.· μετὰ μετοχ., αὐτοῖς συγγνωστὸν πλάττουσιν .. , εἶναι συγχωρητοὶ διά .. , Πλούτ. 2. 1083F. **2)** ἐπὶ προσώπων, σ. τῆς φιλαρτιμίας Φιλόστρ. 491, πρβλ. Μάξ. Τύρ. 4. 3· μετὰ μετοχ., σ. ἐπικλασθείς, ἐπὶ τῷ ὅτι .. , Πλουτ. Κοριολ. 36, πρβλ. Λουκ. Ἀνάχ. 34· σ. εἰ .. , Λουκ. Θεῶν Διάλ. 6. 3.—Ἐπίρρ. **-τῶς**, μεταγεν., Θεόδ. Μετοχ. σ. 498B.

συγγογγύζω, γογγύζω ὁμοῦ μετά τινος, Ἐκκλ.

συγγογγύλιζω, στρέφω ὁλόγυρα, ἴδε ἐν λ. **γογγύλλω**.

συγγομή αὐτῷ ἐπιπεφόρτισται, πρόσθετον φορτίον, Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 410.

συγγομφόω, συνάπτω, συναρμόζω διὰ γόμφων, Διόδ. 14. 72, Ἀριστ. π. Δίτ. Χρον. Παθ. 1. 6, Πλουτ. Νουμ. 9· μεταφορ., ὥσπερ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἓν σῶμα συγγεγομφωμένον ἑαυτῷ ὁ αὐτ. ἐν Πύρρ. 33.— **συγγομφιάζω**, Μιχ. Ἀκομ.

συγγονή, ἡ, = **σύστασις**, Δημόκρ. παρ' Ἡσυχ.

σύγγονος, ον, ποιητ. ἐπίθ. = **συγγενής**, σύμφυτος, ἔμφυτος ἐκ γενετῆς, φυσικός, ἀτρεμία Πινδ. Ν. 11. 15· ξύγγονόν [ἐστι] βροτοῖσι τὸν πεσόντα λακτίσαι Αἰσχύλ. Ἀγ. 885. **II.** ἐσχετισμένος δι' αἵματος, συγγενής, Λατ. cognatus, Πινδ. Π. 9. 190, Εὐρ. Ἱππ. 1379, κτλ.· σ. ἑστία Πινδ. Ο. 12. 21· σ. τέχναι, αἱ κατάλληλοι εἰς τὸ γένος αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Π. 8. 86· συγγόνῳ φρενὶ Αἰσχύλ. Θήβ. 1034· συγγόνων Ἐρινύων ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1190· — ὡς οὐσιαστ., ἀδελφός, ἀδελφή, Εὐρ. Ι. Τ. 795, 805· ξ. Διοσκόροιν Ἑλένη ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 441, κτλ.· σύγγονοι, συγγενεῖς, Πινδ. Ο. 8. 105, Π. 3. 69, Εὐρ. **III.** ἐγχώριος, ὁ ἐκ τῆς χώρας τινός, ὕδωρ Σοφ. Ἀποσπ. 758.

συγγονυκλῐτέω, κλίνω ὁμοῦ τὸ γόνυ, Θεόδ. Στουδ. σ. 387Α.

σύγγραμμα, τό, (συγγράφω) τὸ συγγεγραμμένον, χάρτης γεγραμμένος. Ἡρόδ. 1. 48, Πλάτ., κλ.· — ὡς καὶ νῦν, βιβλίον, λόγος, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 21, Πλάτ. Γοργ. 462Β, Θεαίτ. 166C, κτλ.· μάλιστα ἐπὶ συγγράμματος ἢ πραγματείας ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, τὰ κατὰ λόγον ἢ καταλογάδην σ., ἀντίθετ. τῷ **ποιήματα**, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 810Β, Ἰσοκρ. 16Β, πρβλ. 23Β· γραπτὸς λόγος, ὁ αὐτ. 405C. **II.** ἔγγραφος διάταξις, κανονισμός, Πλάτ. Πολιτ. 299D κέξ.· σ. πολιτικὸν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 258C· — ἄρθρον νόμου, Αἰσχίν. 71. 30. **2)** συνταγὴ ἰατροῦ, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 10, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 9, 21. Πρβλ. **συγγραφεύς**.

συγγραμματεύω, εἶμαι γραμματεὺς ὁμοῦ μετά τινος ἄλλου, C. I. A. 1, 237.

συγγραμμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Λουκιαν. Ἡρόδ. 1, Λογγῖν. 1. 1.

συγγραμμᾰτο-φύλαξ, ὁ, φύλαξ συγγραμμάτων, βιβλιοφύλαξ, Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἀπολογ. 2, Σουΐδ. ἐν λ. **ῥητροφύλαξ**.

σύγγραφα, τά, ἔγγραφος συμφωνία, Ἐπιγρ. Ἐρετρίας, Ἐφ. Ἀρχ. β' περ. 417.

συγγρᾰφεύς, έως, ὁ, ὁ συλλέγων καὶ καταγράφων ἱστορικὰ γεγονότα, ἱστοριογράφος, Ξεν. Ἑλλην. 7. 2, 1, Διονύσ. Ἀλ. περὶ Θουκ. 5· ἀκολούθως, καθόλου, πεζογράφος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ποιητής**, Πλάτ. Φαίδρ. 23 C· τῶν λόγων αὐτόθι 278Ε, Ἰσοκρ. 3 7C· καὶ ἁπλῶς, συγγραφεύς, ὡς καὶ νῦν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1150, Πλάτ. Φαίδρ. 272Β· πρβλ. Hemd. εἰς Πλάτ. Λύσιν 204D, Schäf. εἰς Διονύσ. Ἀλ. π. Συνθέσ. 105. **II.** **συγγραφεῖς**, οἱ, ἐν Ἀθήναις οἱ ἐκλεχθέντες (κατὰ τὸ 21ον ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου) ὅπως παρασκευάσωσι σχέδιον πρὸς μεταβολὴν τοῦ πολιτεύματος, Θουκ. 8. 67, πρβλ. Ἰσοκρ. 151D — Κατὰ τὰ Α. Β. σ. 301, 13: «συγγραφεῖς: οἱ ᾑρημένοι παρὰ τῆς πόλεως ἄνδρες, ἵνα συγγράφωσι τοὺς μεθέξοντας τῆς τῶν τετρακοσίων ἀρχῆς, οἱ δ' αὐτοὶ ἐκαλοῦντο καὶ καταλογεῖς».

συγγρᾰφή, ἡ, τὸ καταγράφειν ἢ σημειοῦσθαι, Ἡρόδ. 1. 93· ἔχει συγγραφήν, παρέχει ὕλην πρὸς συγγραφήν, Ἀριστείδ. 1. 274. **II.** τὸ γεγραμμένον, γράμμα, βιβλίον, μάλιστα ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ: ἱστορία, διήγημα, ἡ Ἀττικὴ ξ. Θουκ. 1. 97, πρβλ. Ἀρρ. Ἀν. 1. 16, 5, Παυσ. 10. 19, 5, κτλ. **2)** ἔγγραφος συμφωνία, συμβόλαιον, Λατ. syngrapha, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **συνάλλαγμα**. Ἱππ. Ὅρκος, Θουκ. 5. 35, κτλ.· συγγ. ναυτικαί, συμβόλαια ἢ ὁμόλογα πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν χρημάτων ναυτικοῦ δανείου ἐπὶ ὑποθήκῃ τοῦ πλοίου, Δημ. 932. 3., 882. 7., 883, 16· οὕτω καθ' ἑνικ. 908. 21., 923. 4· κατὰ τὰς συγγραφάς, κατὰ τὰ συμβόλαια ἢ τὰς συμφωνίας, Λυσί. 184. 38 ἀνδριάντα ἐκδεδωκὼς κατὰ συγγραφήν, διὰ συμβολαίου, Δημ. 268. 10· μὴ κατὰ συγγραφεῖς Αἰσχίν. 23. 3· δοκιμασθῆναι κατὰ τὴν σ. ταύτην Συλλ. Ἐπιγρ. 2266, 15· ξ. ἔχω παρά τινος, ἔχω ἐλθεῖ εἰς συμφωνίας ἐγγράφους πρός τινα περὶ ἐκτελέσεως ζωγραφίας τινός, Ἀνδοκ. 31 17· πρβλ. **συγγράφω** IV. **3)** ἔγγραφον ἢ συμβόλαιον καθόλου, μαρτυρικόν, κτλ.· διομολογούμενος ἐν συγγραφῇ καὶ ἐναντίον μαρτύρων Πλάτ. Νόμ. 953Ε.

συγγρᾰφικός, ή, όν, ὁ καταγινόμενος εἰς συγγραφὰς μάλιστα ἐν πεζῷ λόγῳ, ἣν δὲ ποιητικὸς αὐτὸς ἢ συγγραφικὸς ὁ πλούσιος ᾖ, κτλ. Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ μισθ. Συνόντ. 35· δεινότης συγγραφικῆς ὁ αὐτ. ἐν Ἁλιεῖ 23· ἀρετὴ καὶ κακία Πῶς δεῖ Ἱστορ. Συγγρ. 42· συγγραφικώτερον εἶδος, μᾶλλον ἁρμόζον εἰς πεζὸν λόγον, Ῥήτορες (Walz) τ. 9 σ. 279 — Ἐπίρρ., συγγραφικῶς ἐρεῖν, ὁμιλεῖν ὡς βιβλίον ἢ ὡς συμβόλαιον, δηλ. μετὰ μεγάλης ἀκριβείας, Πλάτ. Φαίδων 102D.

σύγγρᾰφος, ἡ, = **συγγραφή**, Ἐπιγραφ. Ὀρχομ. ἐν Συλλογ. Ἐπιγρ. 1509. 4.

συγγρᾰφο φύλαξ, [ῠ], ὁ, ὁ φυλάττων ἔγγραφα ἢ συμβόλαια, Πάπυρ. παρὰ τῷ Reuvens Trois. Lettre, σ. 21.

συγγράφω [ᾰ], μέλλ. -ψω, καταγράφω, σημειοῦμαι, Λατιν. conscribere, Ξεν. Κύρ. 8. 4. 16· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, φροντίζω νὰ καταγραφῇ τι, Ἡρόδ. 1. 47, 48., 7. 142, Ἀριστοφάν. Θεσμ. 432. **2)** περιγράφω, τὸ μὲν δὴ εἶδος ὁκοῖόν τι ἔχει ἡ κάμηλος, ἐπισταμένοισι τοῖσι Ἕλλησι οὐ συγγράφω Ἡρόδ. 3. 103, πρβλ. 6. 14. **II.** ὡς καὶ νῦν, συγγράφω, Λατ. conscribere, (πρβλ. **συγγραφεύς**, **σύγγραμμα**), περί τινος Ξεν. Ἱππ. 1. 1, Πλάτ. Μίν. 316C· μετ' αἰτ., πόλεμον ξ., τὴν ἱστορίαν τοῦ πολέμου, Θουκ. 1. 1, πρβλ. 6. 7· ξ. τὴν ὀψοποιίαν, βιβλίον ἢ πραγματείαν περὶ ὀψοποιίας ἢ μαγειρικῆς, Πλάτ. Γοργ. 518Β· ξυμβουλὴν περὶ βίου ξ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 858C· περιγράφω, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 20. 4 (ἔνθα λέγεται περὶ τῆς ποιήσεως, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 165), ἰδίως, γράφω ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ποίησιν (ποιεῖν), Πλάτ. Λῦσ. 205Α· ξ. ἐπαίνους καταλογάδην ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 177Β, πρβλ. Schäf. εἰς Διονύσ. Ἀλ. περὶ Συνθέσ. 25, 70, 105, 185. **2)** ἰδίως συγγράφω ἢ συντίθημι λόγον, ὃν ἄλλος τις μέλλει νὰ ἀπαγγείλῃ, Ἰσοκρ. 1C, 230Α, καὶ Πλάτ.· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ξ. λόγους οἵους εἰς τὰ δικαστήρια, βάλλω νὰ συνθέσωσι δι' ἐμὲ λόγους, ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 272Α· καὶ ἐν τῷ παθ., λόγος ξυγγεγραμμένος ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 258Α. **III.** συλλέγω καὶ ὁρίζω, τοὺς πατρίους νόμους Ξεν. Ἑλλην. 2. 3, 2, πρβλ. Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 3.— Μεσ., συγγράφεσθαί τι, γράφω, παρασκευάζω συμβόλαιον ἢ ὁμόλογον (πρβλ. **συγγραφή** Π. 2), συγγραψάμενος ἃ δεήσει ἀποδοῦναι Ξεν. Ἱππ. 2. 2, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 451Β· συγγράφεσθαι εἰρήνην πρός τινα, κάμνω συνθήκην, γράφω τοὺς ὅρους εἰρήνης πρός τινα, Ἰσοκρ. 265Ε· σ. περί τινος ὁ αὐτ. 78Β· οὕτως ἀπολ., ὑπογράφω, συνομολογῶ συνθήκην, Θουκ. 5. 41· σ. γάμον, κάμνω συμβόλαιον ἢ συμφωνίαν γάμου, Πλούτ. 2. 1034Α· — μετ' ἀπαρ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 5, 5 καὶ μάλιστα, συγγράφεσθαι ἐς ἐμπόριον, κάμνω συμφωνίαν ὅπως φέρω πλοῖον εἰς λιμένα, Δημ. 1286. 19., 1297. 3. — Παθ., ὁ συγγεγραμμένος, ὁ διὰ συμβολαίου ὑποχρεούμενος, διὰ συμβολαίου δεδεμένος, Ἱππ. Ὅρκ.· — ἀλλὰ **πατέρες συγγεγραμμένοι** = τῷ Ῥωμαϊκῷ Patres conscripti, «καὶ γὰρ ἄχρι νῦν τοὺς ἐν συγκλήτῳ τελοῦντας, οἱ μὲν ἔξωθεν ἄνδρας ἡγεμόνας καλοῦσιν· αὐτοὶ δὲ Ῥωμαῖοι Πατέρας συγγεγραμμένους» Πλουτ. Ῥωμ. 13. **2)** γράφω σχέδιον ψηφίσματος μέλλοντος νὰ ὑποβληθῇ εἰς ἐπιψήφισιν, παράνομα συγγεγραφέναι Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 12· ἀλλαχοῦ ἡ ἔννοια αὕτη περιορίζεται εἰς τὸν μέσ. τύπον, τὰ δ' ἄλλα μετὰ τῆς γραμματέως συγγράψομαι Ἀριστοφ. Θεσμ. 432, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 451Β. **IV.** ζωγραφῶ κατὰ παραγγελίαν ἢ διὰ συμβολαίου, Ἀριστοφ. Ὄρν. 805 πρβλ. **εὐτέλεια**. **2)** ζωγραφῶ ὁμοῦ, τινὰς ἐν γραφαῖς Δίων Κ. 58. 4, πρβλ. 50. 5.

σύγγροφος, ἡ, συγγραφή, ἔγγραφος, δηλ. συμφωνία, Ἐπιγρ. Ἐρμιόνης L. et F. 159h.

συγγυμνάζω, ἐξασκῶ ὁμοῦ, τὴν φάλαγγα ἐπί τι Πολύβ. 5. 65, 3· ἑαυτὸν πρός τι Διογ. Λ. 6. 90, πρβλ. 5, 3. — Παθ., γυμνάζομαι ὁμοῦ, μετά τινος, Πλάτ. Συμπ. 217Β, C, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 12, 2, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ ἀορ., 173. 8.

συγγυμνασία, ἡ, κοινὴ γυμνασία, ἄσκησις, αἰσθήσεων Πλούτ. 2. 893Β, 905Β, κλπ.

συγγυμναστής, οῦ, ὁ, σύντροφος ἐν σωματικαῖς ἀσκήσεσι, Πλάτ. Σοφιστ. 218Β, Νόμ. 830Β, κτλ.· ἐν παλαίσματι Ξεν. Λακ. 9. 4.

σύγε, ἴδε **σύ**.

συγκαθᾰγίζω, κατακαίω ὁμοῦ, συγκαίω, Πλουτ. Αἰμίλ. 24· καίω ὁμοῦ, τινί τι ὁ αὐτ. 2 141Ε.

συγκαθαιρέω, Ἰων. **συγκατ**· ἀόρ. **συγκαθεῖλον**· — καθαιρῶ ὁμοῦ, καταβάλλω ὁμοῦ, τὸν βάρβαρον Θουκ. 1. 132· τὴν ἐκείνων δύναμιν ὁ αὐτ. 6. 6 τοὺς κρατοῦντας ὁ αὐτ. 8. 46. **2)** καταβάλλω μετ' ἄλλων, ἐκείνην τοῖς ὑπηρέταις συγκαθεῖλε, μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ὑπηρετῶν τὴν καταβίβασε, Πλουτ. Ἄγις 20· φορτίον σ., βοηθῶ ὅπως ἀφαιρέσῃ τις, ἀντίθετον τῷ **τιθέναι**, Πυθαγ. ἐν Πορφ. Βίῳ Πυθαγ. 42, πρβλ. Διογ. Λ. 8 17. **II.** ἐκτελῶ τι μετά τινος, σ. τινὶ ἀγῶνας τοὺς μεγίστους Ἡρόδ. 9. 35.

συγκαθᾰρεύω, εἶμαι καθαρὸς ὁμοίως, καθαρεύοντι τῷ ἐνεστῶτι συγκαθαρεύειν καὶ τὸν μέσον παρακείμενον, οἷον φύω πέφυα ἀκούω ἀκήκοα Ἡρῳδιαν παρ' Εὐστ. 143. 6.

συγκαθαρμόζω, βοηθῶ εἰς τὴν περιστολὴν τῶν μελῶν ἀνθρώπου τινὸς νεκροῦ, βοηθῶ εἰς τὴν ἑτοιμασίαν νεκροῦ πρὸς ταφήν, πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι, «περιστεῖλαι» (Σχόλ.), Σοφ. Αἴ. 922.

συγκαθαρπάζω, ἁρπάζω, διαρπάζω ὁμοῦ, Νικήτ. Εὐγ. 1. 28.

συγκαθεδρία, ἡ, οὐσιαστ. ἀφῃρ. τοῦ **συγκάθεδρος**.

συγκάθεδρος, ὁ, τὴν αὐτὴν καθέδραν κατέχων, πάρεδρος, Μακέρ. 604D, Παλλαδ. Λαυσ. 1233C, κλπ., ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 465.

συγκαθέζομαι, μέλλ. -εδοῦμαι, καθέζομαι ὁμοῦ, Πλάτ. Θεαίτ. 162D, Πρωτ. 317Ε, Ἰσοκρ. 236D· ἐπὶ σωματείου, γερουσία Πλουτ. Μάρκελλ. 23· τοῖς ἄρχουσι συγκαθεσθείς, γενόμενος πάρεδρος αὐτῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 4266e. **II.** ὑποπτήσσω, «ζαρώνω», Πλούτ. 2. 970Ε.

συγκαθείμαρμαι, Παθητ. πρκμ. μ. σημασ. ἐ εστ., συνδέομαι μετά τινος διὰ τῆς αὐτῆς τύχης, ζεῦγος ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συγκαθειμαρμένων ἀλλήλοις Ἱερακλ. παρὰ Στοβ. 416. 3· ἄπρος., ἐγκαθείμαρταί τινι, εἶναι ἡ ἡνωμένη μοῖρα ἢ τύχη τινός, μετ' ἀπαρ., Νεμέσ. σ. 302 ἐν τέλει, Boiss.

συγκαθείργω, Ἀττ. ἀντὶ **συγκατείργω**, συγκλείω μετά τινος, τινά τινι Ξεν. Κύρ. 6. 1, 36, Πλούτ., κλπ.— Παθ., συγκλείομαι μετά τινος, τινι Αἰσχίνης 26. 9, Λουκ. περὶ Δ ἀθλ. 18.

συγκαθέλκω, μέλλ. **-ξω**· ἀόρ. **-εἵλκυσα** (πρβλ ἕλκω)·— καθέλκω ὁμοῦ, συγκαταβιβάζω, μετ' ἀπαρ. τὸ γεῶδες πρὸς τὴν γῆν Ἰώδιος ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 206. 4·— μέλλ. παθ., **συγκαθελκυσθήσεται** Αἰσχύλ. ἐπὶ Θήβ. 614.

συγκάθεσις, ἡ, = **συγκατάθεσις**, διάφ. γραφ. ἐν Πλουτ. Ἀντων. 24.

συγκαθεύδησις, ἡ, σαρκικὴ μῖξις, συνουσία, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ψ. 346.

συγκαθεύδω, μέλλ. **-ευδήσω**, συγκοιμῶμαι, κοιμῶμαι μετά τινος, τούτῳ θανοῦσα ξ. Αἰσχύλ. Χο. 906· μάλιστα ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, συνουσιάζομαι, σ. τινι Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 174, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1009, Πλάτ. Νόμ. 828Β.

συγκαθέψω, ἡ **συγκαθεψέω**, μέλλ. **-εψήσω**, συμβράζω, δεῖ δὲ τὸ ὄξος ἐπιμελῶς συγκαθεψεῖν αὐτῷ Διοσκ. 2. 129.

συγκάθημαι, κυρίως πρκμ. τοῦ **συγκαθίζομαι**, κάθημαι πλησίον τινὸς ἢ παραπλεύρως, Ἡρόδ. 3. 68, Εὐρ Βάκχ. 810 ἐπὶ πολλῶν προσώπων ὁμοῦ καθημένων, Ξεν. Ἀν., 5. 7, 21· μάλιστα ἐπὶ πολλῶν συγκαθημένων ὅπως συσκεφθῶσι περί τινος, συνέρχομαι, συσκέπτομαι ἐν ἐκκλησίᾳ, συνεδριάζω, ἐν τῇ Πυκνὶ Ἀριστοφ. Σφ. 32· ἐν συνεδρίῳ Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 23· περὶ εἰρήνης Θουκ. 5. 55· ἀπ λ., Αἰσχίν. 69. ἐν τέλει. **II**. κοντοκαθίζω, κάθημαι στηριζόμενος ἐπὶ τῶν ποδῶν μου, ἐπὶ ζώων, κάθημαι ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν, τελέως δὲ τὰ ὀπίσθια ταπεινότερα τῶν ἐμπροσθίων ἐστὶν ὥστε δοκεῖν συγκαθῆσθαι τῷ σύραιῳ μέρει (περὶ καμηλοπαρδάλεως), Λατ. considere, Στράβ. 775· ἐς γόνυ συγκαθήμενος Λουκ. Ψευδολογιστ. 20.

συγκαθιδρύω, στήνω, ἱδρύω, ἀφιερώνω εἴς τινα, τὸν Ἐριῆν ταῖς Χάρισιν Πλούτ. 2. 44Ε. — Παθ., οἱ συγκαθιδρυμένοι θεοὶ Συλλ Ἐπιγρ. 1444. 6, πρβλ. Στράβ. 411.

συγκαθιερόω, καθιερῶ ὁμοῦ, ἀφιερῶ μετά τινος ἄλλου, Πλουτ. Κάμιλλ. 8, Συλλ. Ἐπιγρ (Προσθῆκ) 3827q.

συγκαθίζω, μέλλ. **-ιζήσω**, κάμνω τινὰ νὰ καθίσῃ ὁμοῦ ἢ ἐν σώματι, τὸν λαὸν Ἐβδ. (Ἔξοδ. ΙΗ', 13).— Μέσ. ἢ παθ., καθίζω ἐν συνελεύσει, συνέρχομαι πρὸς διάσκεψιν, σ. τὸ δικαστήριον Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 35, πρβλ. Δημ. 1434. 6. **II**. ἀμεταβ., = τῷ μέσῳ, καθίζω μετά τινος, πλησίον τινός, παρά τινι Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 33. **2)** καθίζω κάτω, ἐπὶ τῶν τετραπόδων ὅσα καθίζουσι κάμπτοντα ἢ συμπτύσσοντα τοὺς πόδας ὑπὸ τὸ σῶμά των, οἷον ἡ γαλῆ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 9· σ, ἐπὶ τῶν ὀπισθεν αὐ 69ι 6. 27, πρβλ. Ἐβδ. (Ἀριθμ. ΚΒ', 27), καὶ ἴδε **συγκάμπτω**· σῶμα συγκεκαθικός, συγκεκλιμένον, κεκυρτωμένον, Ἀριστ. Προβλ. 3. 2· ἐπὶ ἀνθρώπων, ὑποπτήσσω, ἐζαρώνω, Πλουτ. Ἄρατ. 21· ὡσαύτως, τὰ νέφη σ. εἰς τὰ κοῖλα Θεοφρ. π. Σημ. Ὑδάτ. 1. 3.

συγκαθίημι, μέλλ. **-καθήσω**, καθίημι, ῥίπτω ὁμοῦ, εἶτ' ἐγὼ συμπλεύσομαι καὶ συγκαθήσω κόμον ἐν ταὐτῷ σκάφει, δηλ. ἐν τῷ αὐτῷ σκάφει συμπλεύσομαι καὶ συγκαθήσω κόμαν, Εὐρ. Ἑλ. 1068· — ἐκ τοῦ ἐγγὺς οὐδὲν αὐτὴν συγκαθεῖσα Πλάτ. Θεαίτ. 174Δ· ὁμοῦ σ. ἑαυτὸν εἰς θάλασσαν, ῥίπτεσαι μετ' αὐτῆς εἰς τὴν θάλασσαν, Πλούτ. 2. 163C· Φρύνιχος ἐν Μούσαις, ἃς συγκαθῆκε τοῖς Βατράχοις, παρουσίασεν εἰς τὴν σκηνὴν συγχρόνως μὲ τοὺς Βατράχους (τοῦ Ἀριστοφάνους), Ὑπόθεσις β' εἰς Σοφ. Ο. Κ.— Παθ., κύπτω καὶ εἰσέρχομαι, εἰς τόπον, ἐπὶ ἐνέδρας, Πολύβ. 8. 26, 1. **II**. (ἑξυπακ. ἑαυτόν). ὀκλάζω, ὑποπτήσσω, κατακλίνομαι, Ἀριστ. Προβλ. 2. 31, 2, Διόδ. 20, 51· συγκαθίσης τῆς θηλείας ἐπιβαίνει τὸ ἄρρεν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 2, 4. **2)** κύπτω, συγκατανεύω, συγκαταβαίνω, οἱ .. γέροντες συγκαθιέντες τοῖς νέοις Πλάτ. Πολ. 563Α· εἰς .., Διον. Ἀλ. 6, 56, κτλ.· ἀπολ., Πλάτ. Πρωτ. 336Α, Θεαίτ. 168Β· πρβλ. **συγκαταβαίνω** 6, καὶ ἴδε Λυδὲκ εἰς Φρύνιχ. 398. **3)** καταβαίνω λόφον, σ. τῇ τιμῇ, καταβαίνω εἰς τὴν τιμήν, Λυγκ. παρ' Ἀθην. 313F.

συγκάθισις, **εως**, ἡ, τὸ συγκαθίζειν, συνεδριάζειν, συνεδρία, Παχυμέρ. Μελέται. Β 188·— ὡσαύτως, **συγκάθισμα**, τό, Ἐφραὶμ ὁ Σύρος τ. 1, σ. 215C, 223Β.

συγκαθίστημι, καθίστημι εἴς τινα τόπον ὁμοῦ, τὸν στόλον μετὰ τῶν ἄλλων τριηράρχων παρὰ Δημ. 569. 6. **2)** ἐγκαθιστῶ, Λατιν. constituere, τὴν τυραννίδα Αἰσχύλ. Πρ. 305· τὰς μοναρχίας Ἰσοκρ. 67Α· πρβλ. Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 13, Πλάτ. Πολ. 567Α, Ξεν. Ἀγησ. 2, 31· ἡ ἐπὶ τῆς καθησυχάσεως τεταραγμένων χωρῶν, Θουκ. 4. 107· — βοηθῶ εἰς τακτοποίησιν ἢ θεραπείαν, νόσον Εὐρ. Ἱππ. 294, πρβλ. Θουκ. 8. 68· κυνὸς κόμιστρ' ἐς Ἄργος ξ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1387. **II**. ἐν τῷ παθ. καὶ τοῖς ἀμεταβ. χρόνοις τοῦ ἐνεργ., κατέρχομαι (εἰς τὴν κονίστραν) μετά τινος ἄλλου, καταλαμβάνω τὴν θέσιν μου ὅπως ἀγωνισθῶ πρός τινα, συγκ. τοῖς πολεμίοις εἰς τὴν μάχην, τοῖς ὑπεναντίοις κατὰ πρόσωπον Πολύβ. 11. 23, 4., 9. 3, 6· πρός τινα ὁ αὐτ. 31. 20, 8· οἱ συγκαθεστῶτες, τὰ ἀνταγωνιζόμενα ἢ ἁμιλλώμενα μέρη, ὁ αὐτ. 4. 12, 6.—Ἴδε Ἰδ. τοῦ Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 371.

συγκαθοράω, βλέπω ἀμέσως ἢ ὁμοῦ, Βασίλ. Μέγ. τ. 3, σ. 54Α.

συγκαθορμίζομαι, Παθ., καθορμίζομαι ὁμοῦ μετά τινος, Πολύβ. 5. 95, 3.

συγκαθοσιόω, καθοσιῶ ὁμοῦ μετά τινος, Πλούτ. 2. 636Ε, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 2, 4.

συγκαθυβρίζω, ὑβρίζω ὁμοῦ μετά τινος, τινὰ Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 305D.

συγκαθύφαινω, καθυφαίνω ὁμοῦ, καὶ **συγκαθυφανεῖς** ἐν αὐτῷ ὕφασμα κατάλιθον κτλ. Ἐβδ. (Ἔξοδ. ΚΗ', 17), καὶ Ἐκκλ.—Παθ., σὺν χρυσῷ καὶ ὑακίνθῳ συγκαθυφασμένα Ἐβδ. (Ἡσαΐ. Γ', 23).

συγκαινοτομέω, καινοτομῶ μετά τινος, Σεβῆρος ἐν Mai Coll. Vat. τ. 7. σ. 71.

σύγκαιρος, **ον**, ἔγκαιρος, ὁ κατὰ τὸν προσήκοντα καιρὸν ἢ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἐποχὴν φαινόμενος, ἄνθη Ἀλκίφρων 3. 16· ἁρμόδιος, κατάλληλος, πρόσφορος, χειμῶνος ὥρα ἦν, καὶ πῦρ ἐξέκαυσε τῇ ὥρᾳ σύγκαιρον Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

συγκαίω, Ἀττ. **-κάω** [ᾰ], μέλλ. **-καύσω**. Καίω ἢ θερμαίνω μετά τινος ἢ ἀμέσως, Λατ. comburere, Πλάτ. Τίμ. 22C· ὁ οἶνος σ. τὰς φλέβας Ἱππ. 286. 45.— Παθ., κατακαίομαι, εἰς τέφραν ἢ κόνιν μεταβάλλομαι, Πλάτ. Τίμ. 49C, Ἱππ. 976Ε, κτλ· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ ὑπερβολικοῦ ψύχους, Διογ. Λ. 2. 118. **2)** ἀμεταβ., κοιλίαι ξυγκαίειν ἀγαθαί, ὑποκείμεναι εἰς φλόγωσιν, Ἱππ. π. Ἀέρ. 284, πρβλ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 12.

συγκακοπαθέω, μετέχω τῆς κακοπαθείας, τῶν παθημάτων τινός, Β' Ἐπιστ. πρ. Τιμόθ. α', 8· συμπάσχω, συμπαθῶ τινι Βασίλ. ΙΙΙ, 208, κλπ.

συγκακοπράγημα, τό, τὸ κακοπραγεῖν σύν τινι, Νικήτ. Εὐγ. 7. 47.

συγκακουργέω, κακοποιῶ τινα μετ' ἄλλου, τινί τινα Διον. Ἀλ. 1. 78, πρβλ. 6. 41· ἀπολ., βοηθῶ, ἐνεργῶ εἰς τὴν βλάβην, Δημ. 881. 19 (ἐν τῇ ὑποθέσει).

συγκακοῦργος, ὁ, συνεργὸς ἐν τῇ κακουργίᾳ ἢ βλάβῃ, Εὐστ. Πονημάτ. 280. 5.

συγκακουχέομαι, Παθ., πάσχω κακὰ μετά τινος, τινι Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. ια', 25, Ἐκκλ.

συγκακόω, βλάπτω, ζημιῶ, διαφθείρω ὁμοῦ, συνεργῶν μετά τινος, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 281. — Παθ., βλάπτομαι ὡσαύτως, ὁμοίως, ἐπ' ἴσης, Ἱππ. Μοχλ. 854. — Ὡσαύτως **συγκακύνω**, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 56.

συγκαλεστέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **συγκαλέω**, δεῖ συγκαλεῖν Θεόδ Πρόδρ. κατὰ Ροδάνθ. καὶ Δοσικλ. σ. 414

συγκαλέω, μέλλ. **ἐσω**, Ἀττ. **-καλῶ** Ξεν. Ἀν. 3. 1, 46.

1) ὡ. καὶ νῦν, καλῶ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, καλῶ εἰς συνεδρίαν, Ἰλ. Β. 55., Κ 302· οὕτω παρ' Ἡροδ. 1. 206. Αἰσχύλ. Ἱκ. 317, Ἀριστοφ. Ὄρν. 201, Ξεν., κλπ.· τὰς γυναῖκας ἐπί τι Ἀριστοφ. Λυσ. 22· σ. τινας παρεῖναι Λουκ. Βίων Πρᾶσις 1· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἡρόδ. 2. 160, Εὐαγγ. κ. Λουκ. 6', 1, κτλ.

2) προσκαλῶ μετ' ἄλλων εἰς συμπόσιον, σ. αὐτοῖς καὶ Ἀρταξάρην Ξενοφ. Κύρ. 8 4, 1.—Ἴδε Κύστου Γλωσσ. Παρα ηρ. σει., 315.

συγκαλλιερέω, καλλιερῶ ὁμοῦ, Φωτ. Ἀμφιλοχ. σ. 197, ἐκδ. Σ. Κ. Οἰκ.

συγκαλινδέομαι, διάφορ. γραφ. παρὰ Ξενοφ. ἀντὶ **συγκυλ-**, Πλούτ. 2. 902C.

συγκαλλοπιστής, ὁ, ὁ ὁμοῦ ποιῶν τὸ καλόν, Ἰσίδ. Θεσσαλ, σ. 109, ἐκδ. Mi.

συγκαλλύνω, καλλύνω, σαρώνω ὁμοῦ, Ἀριστ. Προβλ. 24, 9, 1· πρβλ. **καλλύνω**.

συγκάλυμμα, τό, = **κάλυμμα**, σκέπασμα, Ἐβδ. (Δευτ. ΚΒ', 30., ΚΖ', 20)·— **συγκαλυμμός**, ὁ, πλημμ. γραφὴ ἀντὶ ἐγκαλ- ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1496.

συγκαλυπτέος, **α**, **ον**, ὃν δεῖ συγκαλύπτειν, λόγος Αἰσχύλ. Πρ 523.

συγκαλυπτός, **ή**, **όν**, περικεκαλυμμένος, περιτετυλιγμένος, κνίση κῶλα σ. Αἰσχύλ. Πρ. 496.

συγκάλυπτρα, ἡ, καλύπτρα, κάλυμμα, Θεόδωρ. Στουδ. σελ. 606, μ6'.

συγκαλύπτω, μέλλ. **-ψω**, καλύπτω, σκεπάζω ἐντελῶς, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν γαῖαν Ὀδ. Ε. 292· σ. τι χρόνῳ Εὐρ. Φοίν. 872, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 452D· ἐξάγει συγκεκαλυμμένην, κεκαλυμμένην ἐντελῶς, Πλουτ. Νουμ. 10 — Μέσ., ἀόρ. **συγκαλύψασθαι**, συγκαλύψαι ἑαυτόν, καλύψαι τὸ πρόσωπόν μου, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 28, Συμπ. 1. 14. **2)** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., λόγος συγκαλύψας ἀχλὺν Θεμίστ. 59Β.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συγκάλυψις, ἡ, τὸ συγκαλύπτειν, ἢ κατακαλύπτειν, Μάξιμ. Ὁμολ. τ. 2, σ. 96Α.

συγκάμνω, συμπάσχω, συμπαθῶ, τινι Αἰσχύλ. Πρ. 413, 1059, Εὐρ. Ἄλκ. 614, κτλ. **2)** ἐργάζομαι, κοπιῶ μετά τινος, ὑποφέρω μετά τινος, τινί Σοφοκλ. Ἠλ. 987, Εὐρ. Ρῆσ. 396· ἔν μοι .. σύγκαμνε ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 1386· τὰ πολλὰ Παυσ. 8. 14, 9, πρβλ. Πλούτ. 2. 95Ε· ἡ ψυχὴ σ. τῷ σώματι ὁ αὐτ. 2. 137D· ἀπολ., Σοφ. Αἴ. 988· σ. ὁρῶ, διὰ τοῦ ὁράτος, Εὐριπ. Ρῆσ. 326.

συγκαμπή, ἡ, σύγκαμψις, ἄρθρωσις, «κλείδωσις», ἁρμός, αὐχὴν λαγαρὸς κατὰ τὴν σ. Ξενοφ. Ἱππ. 1, 1· αἱ σ., ἐπὶ τῶν δακτύλων, Πόλυβος παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 3, 3, 4· αἱ τῶν ἄρθρων σ. Πολυδ. Β', 234.

συγκαμπτός, ή, όν, συγκεκαμμένος, κεκαμμένος, Ἀριστ. π. Ζ. Πορείας 9. 11.

συγκάμπτω, μέλλ. **-ψω**, κάμπτω ὁμοῦ, ἰδίως κάμπτω τὸ γόνυ, τὸ σκέλος Ἱππ. Ἀγμ. 791, Πλάτ. Φαίδων 60Β· τὸν νῶτόν τινος Ἑβδ. (Ψαλμ. ΞΗ', 22)· καὶ ἀμεταβ., συνέκαμψεν ἐπὶ τὸ παιδάριον αὐτόθι (Δ' Βασιλ. Δ', 35)· — ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., ἀντίθετον τῷ ἐκτείνεσθαι, Ξενοφ. Ἱππ. 12, 5· συγκεκαμμένῳ τῷ σκέλει, ἐπὶ ἀνθρώπου ἀναβαίνοντος ἵππον, αὐτόθι 7. 2· συγκεκαμμένος τοῖς δακτύλοις, μὲ τοὺς δακτύλους συγκεκαμμένους, Διογ. Λ. 6, 29· μάλιστα ἐπὶ τοῦ καθίζεσθαι, ξυγκαμφθεὶς κάθημαι Πλάτ. Φαίδων 98D, πρβλ. Ἱππ. π. Ἰητρ. 743, Ἀριστ. Προβλ. 6, 3· ἐπὶ τοῦ ἐμβρύου ἐν τῇ μήτρᾳ, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 7. 8, 2· ἐπὶ ζώων καθημένων μὲ τὰ γόνατα συγκεκαμμένα πρὸς τὰ ἔσω, σ. ἡ βοῦς αὐτόθι 6. 21, 1· πρβλ. **συγκαθίζω** ΙΙ.

σύγκαμψις, ἡ, τὸ συγκάμπτειν, Ἱππ. π. Ἰητρ. 746· ἐν συγκάμψει, κατὰ τὴν καμπὴν τοῦ βραχίονος, ὁ αὐτ. π. Ἀγμ. 752· ἡ σ. τοῦ σκέλους Ἀριστ. περὶ Ζ. Πορείας 12, 5· τοῦ σώματος ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 2. 38, 2· τῶν κώλων Πολυδ. Β', 234.

συγκανηφορέω, βοηθῶ ὡς κανηφόρος, κανηφορῶ ὁμοῦ, Σχόλ. παρ' Εὐστ. 1574. 21 (ἀλλὰ **συστεφανηφορέω παρ'** Ἀθην. 695D).

συγκαπηλεύομαι, ἀποθετ., καπηλεύομαι ὁμοῦ, Φιλοστοργ. Ἐκκλ. Ἱστ. 3. 18.

σύγκαπνος, ὁ, καπνὸς ὁ σὺν φλογί, ἢ πολὺς καπνός, Βελθ. κ. Χρυσ. Ϛ', 413, ἔκδ. Μαυρ.

συγκαρδιώσσω, πάσχω ὁμοῦ κατὰ τὴν καρδίαν, Θεόδ. Πρόδρ. εἰς Ἀνδρόν. Κομνην. στ. 283.

συγκαρκῑνόομαι, παθ., ριζοῦμαι, ἐπὶ σίτου, «τὸ μὲν ῥιζοῦσθαι τὸν σῖτον, συγκαρκινοῦσθαι ἔλεγον» Φερεκρ. ἐν «Αὐτομόλοις» 8, ἴδε Ἁρποκρ. ἐν λ. **καρκίνος**, Πολυδ. Ζ', 150.

σύγκαρπος μυρσίνη, ἡ μετὰ τοῦ καρποῦ, ἡ φέρουσα ἔτι τὸν καρπόν, Αὐδ. κ. Ροδ στίχ. 2790, ἔκδ. Μαυρ.

συγκαρτερέω, καρτερῶ, ὑπομένω ὁμοῦ, Θεόδ. Πρόδρ. Ἐπ. 83.

συγκασιγνήτη, ἡ, αὐταδέλφη, Εὐρ. Ι. Τ. 800.

σύγκασις, ὁ καὶ ἡ, αὐτάδελφος, αὐταδέλφη, σύγκασί μοι κούρα Εὐρ. Ἄλκ. 410.

συγκαταβαίνω, μέλλ. **-βήσομαι**· ἀόρ. **-έβην**. Καταβαίνω ἢ κατέρχομαι μετά τινος, τῷ σᾷ πτέρυγι Εὐρ. Ἀνδρ. 505· ἅμα τοῖς ὠσὶ Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 5, 13· — μεταφορ., σ. τοῖς ἡλικίαις ἐπὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 7. 16, 2· πρβλ. αὐτόθι 9· — ἐπὶ τῶν τριχῶν τῶν κατὰ τὰ πλάγια τοῦ προσώπου, ὡς τὸ **συγκάτειμι**, Ἰακώβ. εἰς Φιλόστρ. σελ. 266 **2)** κατέρχομαι ὁμοῦ, ἀντίθεταν τῷ **ἀνέρχομαι**, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρολογ. 2. 3, 32· μάλιστα εἰς τὴν παραλίαν, Θουκ. 6. 30· εἰς ὁμαλοὺς τόπους Πολύβ. 1. 39, 12· ἀπὸ τοῦ λόφου Πλουτ. Κρίσσ. 31. **3)** κατέρχομαι εἰς βοήθειάν τινος, Ζεὺς .. Μοῖρά τε συγκατέβα Αἰσχύλ. Εὐμ. 1046, πρβλ. Χο. 727. **4)** ὡς τὸ Λατ. descendere in aream, σ. εἰς κίνδυνον, εἰς πόλεμον, κτλ., Πολύβ. 3. 89, 8., 5. 66, 7, Διόδ., κτλ.· εἰς παράταξιν Διόδ. 17. 98, κτλ. **5)** κατέρχομαι εἴς τι, συμφωνῶ μέ τι, εἰς κρίσιν, εἰς συνθήκας, κτλ., Πολύβ. 3. 90, 5., 4, 4, 5, κτλ. **6)** μεταφ., καταβαίνω μέχρι τινός, ὑποβάλλω ἐμαυτόν, εἴς τι ὁ αὐτ. 4. 45, 4, κτλ.· σ. εἰς πᾶν, συμφωνῶ ὡς πρὸς πάντας τοὺς ὅρους, ὁ αὐτ. 3. 10, 1· καθόλου, κύπτω πρὸς τὰ κάτω, συναιῶ, συγκατανεύω, ὁ αὐτ. 26. 10, 4· μάλιστα παρὰ τοῖς ἐκκλ., ἐπὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ὁ θεὸς φέρεται πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, εἰς δήλωσιν δηλ. τῆς μακροθυμίας αὐτοῦ καὶ εὐσπλάγχνου ἀγαθότητος. **7)** κάμνω συγκατάβασιν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις μου ἢ εἰς τὴν τιμὴν ἣν ἀπαιτῶ, ὁ αὐτ. 22. 9, 12. Πρβλ. **συγκαθίημι**.

συγκαταβρώξας, καταβροχθίσας ὁμοῦ, μετοχ., Σωφρ. Ἱεροσ. ἐν Spicil. Rom. τ. ΙΙΙ, σ. 512.

συγκαταβάλλω, καταβάλλω, καταρρίπτω ὁμοῦ μετά τινος, τοῖς ἀναστῆσαι δυναμένοις συγκαταβάλλων ἑαυτὸν Πλουτ. Λούκουλλ. 23· τὰ χρήματα σ., συνεισφέρω, Δίων Κ. 48 53· τὸ πλέον Ἀνθ. Π 4. 3, 24.

συγκαταβάσις, ἡ, τὸ συγκαταβαίνειν, τὸ εἶναι ἐπιεικῆ, μακρόθυμον καὶ συγκαταβατικόν, ἐπὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ὁ θεὸς φέρεται πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἡ πρὸς πάντας σ. Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 7. 24· ἡ πρὸς τὸ ταπεινὸν σ. Γρηγ. Ναζ.· μάλιστα δὲ ἐπὶ τῆς ἐνσαρκώσεως, Suicer ἐν λ.

συγκαταβάτης, [βᾰ], ου, ὁ, συγκαταβαίνων, προσκλίνων, κύπτων, Θεόδ. Στουδ. σ. 448Β.

συγκαταβατικός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, συγκαταβαίνων, ἐπιεικής, Ἰω. Χρυσόστ. τ. 4, σ. 148.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, μὲ τρόπον συγκαταβατικόν, μετ' ἐπιεικείας, Ὠριγέν. 1, 992, Καισάριος 908, κλπ.

συγκαταβιβάζω, παραπλανῶ, προσελκύω καὶ ἄγω μετ' ἐμαυτοῦ, Πολύβ. 5. 70, 8.

συγκαταβιόω, μέλλ. **-βιώσομαι**, ζῶ μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 751Α, Ἀλκίφρων 1. 32· ἡ κακία τοῖς πολλοῖς σ. Πλούτ. 2. 500F.

συγκαταγηράσεις, ἡ, συγκαταγηράσκειν, καταγηράσκειν ὁμοῦ, Πλάτ. Νόμ. 930Β.

συγκαταγηράσκω, μέλλ. **-γηράσομαι**, ἀόρ. **-εγήρασα**.— Καταγηράσκω ὁμοῦ μετά τινος, τινί Ἡσαΐας περὶ τοῦ Μενεκλ. Κλήρου 7· «(ἡ λύπη) ἀπόρῳ συγκαταγηράσκει βίῳ», διαμένει ἀναπόσπαστος ἀπ' αὐτοῦ μέχρι τέλους, Μένανδρ. ἐν «Κιθαριστῇ» 1· οὕτως ἐπὶ ἀνεξιτήλων χρωμάτων, σ. τῷ εἴρῳ Ἡρόδ. 1. 203· πάθος σ. τινί Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 7, 3, πρβλ. π Ζ. Γεν. 4. 7, 3· ἀπολ., οἱ μεταφύντες (ὀδόντες) συγκαταγηράσκουσιν Ἱππ. 251. 54, πρβλ. 641. 27.

συγκαταγιγνώσκω, βραχύτερον **-γῑνώσκω**, καταγιγνώσκω, καταδικάζω ὁμοῦ μετά τινος ἢ ἀμέσως, σ. ὑμῶν παθεῖν τι Ἀριστείδ. 1. 495.— Παθ., Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 62.

συγκατάγνυμι, κατασυντρίβω ὁμοῦ, Σύμμ. ἐν Ψαλμ. ΞΖ', 24, Ἰουλιαν. Δόγ. 60Α.

συγκαταγομφόω, γομφῶ ὁμοῦ, συνάπτω, συνδέω, Πλούτ. 2. 426C.

συγκαταγράφω [ᾰ], μέλλ. **-ψω**, καταγράφω ὁμοῦ, εἴς τι Πρόκλ. Σφαιρ. σ. 19.

συγκατάγω, μέλλ. **-ξω**, κατάγω ὁμοῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 2, Μετεωρ 3. 1, 8. **2)** βοηθῶ εἰς τὸ νὰ ἐπαναφέρῃ τίς τινα, τὸν τύραννον Ἀριστοφ. Θεσμ. 339, πρβλ. Ἰσοκρ. 349D· τὸν δῆμον Αἰσχίν. 38. 21· ἐκ τῆς ἐξορίας, Πλάτ. Ἐπ στ. 333Ε.

συγκαταγωγή, ἡ, τὸ συγκατάγειν, Φίλων Βελαπ. 74.

συγκαταδαρθάνω, καταδαρθάνω ὁμοῦ, συγκαθεύδω, συγκοιμῶμαι, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 613, 622.

συγκαταδέχομαι, καταδέχομαι ὁμοῦ, Ἀστερ. Ἀμασ. ἐν Mi. P.G. gr. τ. 40, σ. 280.

συγκαταδῑκόω, καταδικόω, λεηλατῶ ὁμοῦ, Κύριλλ. 741D.

συγκαταδικάζω, καταδικάζω ὁμοῦ, τινά τινι Ἐκκλ.

συγκαταδιώκω, καταδιώκω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Θουκ. 8. 28, ἐν τῷ παθ.

συγκαταδουλόω, ὑποδουλόω μετά τινος, βοηθῶ εἰς ὑποδούλωσιν, τινά τινι Θουκ. 8. 46· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ αὐτ. 3. 64, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Γ', 81.

συγκαταδύνω [ῡ] καὶ **-δύω**· ἀόρ. **-κατέδυν**. Καταδυθίζομαι ἢ δύνω («βασιλεύω») ὁμοῦ μετά τινος, Πλειάδι συγκατέδυς Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 9· — καταδυθίζομαι, πνίγομαι ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 599Β, Λουκ. Τόξ. 18. **ΙΙ** μετοθ., συγκαδύων, καταδύομαι ὁμοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τὸν ἥλιον Εὐστ. 182. 28.

συγκατάδῡσις, εως, ὁ, τὸ συγκαταδύειν, ἡ σύγχρονος δύσις, Στράβ. 12, Πτολ.

συγκαταζάω, διέρχομαι τὸν βίον σύν τινι, συζῶ, τινι Πλούτ. 2. 741D, 1129Β.

συγκαταζεύγνῡμι, μέλλ. **-ξω**, συζευγνύω, συνδέω, εἰς γάμον, τινά τινι Πλουτ. Κάμιλλ. 2.— Παθ., ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ, συνέζευκται δεινῇ ἄτῃ, εἶναι συνεζευγμένος μετὰ δεινῆς δυστυχίας, Σοφ. Αἴ. 123· πρβλ. **συγκεράννυμι**.

συγκαταθάπτω, καταθάπτω ὁμοῦ μετά τινος, Ἡρόδ. 2. 81., 5. 92, 7, Ἀνθ. 196, 12.

συγκατάθεσις, ἡ, ἐπιδοκιμασία, συναίνεσις, συγκατάνευσις, Πολύβ. 2. 58, 11, κτλ.· — συμφωνία, πρὸς Κορινθ. Δευτ. Ἐπιστ. ϛ', 16. **2)** ἐν τῇ στωϊκῇ φιλοσοφίᾳ, ἡ συναίνεσις ἢ συγκατάνευσις τοῦ νοῦ πρὸς τὰς διδασκαλίας αὐτῆς, assensus ἐν Κικ. Acad. Pr. 2. 47, πρβλ. Πλούτ. 2. 1055F, 1056C, κτλ.· τὸν ὅρον τοῦτον εἰσήγαγεν εἰς τὴν Λατινικὴν ὁ Κικέρων, Πλουτ. Κικ. 40· πρβλ. **συγκατατίθημι**. **ΙΙ** ὑποταγή, Πλουτ. Ἀντών. 24, Εὐσ. Ἐκκλ. 7. 24.— Συγκαταθέσεως ἐπιρρήματα, οἷον ναί, ναίχι, Διονύσ. Θρᾷξ. 642, 5.

συγκαταθετέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **συγκατατίθεμαι**, δεῖ συγκατατίθεσθαι, τινί Διοσκ. ἐν τῷ προοιμίῳ.

συγκαταθετικός, ή, όν, ὁ συγκατατιθέμενος, ἐπιδοκιμάζων, συγκατανεύων, Πλουτ. 2. 1122Β· καταφατικὸς ἢ βεβαιωτικός, Σουΐδ. ἐν λ. **ἀππαπαί**. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 14, 4.

συγκαταθέω, καταθέω, ἐφορμῶ ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, κάμνω ἐπιδρομὴν ὁμοῦ μὲ ἄλλον, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 1.

συγκαταθλάω, κατασυντρίβω ὁμοῦ, ποτήριον Μάχων παρ' Ἀθην. 348Γ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συγκαταθνήσκω, συναποθνήσκω, τινί Μόσχ. 3, 65, Ἀνθ. Π. 7. 139.

συγκαταθύω, καταθύω, θυσιάζω ὁμοῦ, Εὐστ. 1875. 10.

συγκαταίθω, καταίθω, κατακαίω ὁμοῦ, συγκατακαίω, Σοφ. Ἀντ. 1202.

συγκαταινέω, συναινῶ, συμφωνῶ μετά τινος τινι Ξεν. Κύρ. 3. 3, 20, Πολυβ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 444. **II.** μετ' αἰτιατ. πράγμ., ἐπικυρῶ, ἐγκρίνω, ἐπιδοκιμάζω, Ἱππ. 25. 49, Πολύβ 15. 8, 9, Πλουτ. Κάμιλλ. 6. **2)** παρέχω, χορηγῶ, «χαρίζω», Λυκόφρ. 1223.

συγκατάινος, **ον**, ὁ συμφωνῶν μετά τινας, συναινῶν, συγκατανεύων, τινι Φίλιππ. παρὰ Δημ. 284. 3, Διόδ. 15. 92· πρός τι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 8, 23.

συγκαταιρέω, Ἰωνικ. ἀντὶ **συγκαθαιρέω**, Ἡρόδ.

συγκαταίρω, προσορμίζομαι ὁμοῦ, τὰ σιτηγὰ συγκαταίροντα πρὸς τὸ στρατόπεδον Πλουτ. Κράσσ. 20, διάφ. γραφ· ἐν Πολυβ. 1. 52. 6· μεταφορ., αἱ νῖκαι .. συγκαταίρουσι τῷ βασιλεῖ εἰς τὴν μητρόπολιν τῶν τροπαίων Θεμίστ. 42B.

συγκαταιτιάομαι, ἐν τῷ ἀορ. α' **συγκαταιτιαθῆναι** ἐπὶ παθ. σημασ., κατηγορηθῆναι ὁμοῦ μετά τινος, συγκατηγορηθῆναι, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 7, 10.

συγκατακαίνω, = **συγκατακτείνω**. Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 42.

συγκατακαίω, Ἀττ. **-κάω** [ᾰ]· — κατακαίω ὁμοῦ μετά τινος πράγματος, τὰς σκηνὰς Ξεν. Ἀν. 3. 2, 27, Ἀνθ. Π. 11. 133.— — Παθητ., καίομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Ἡρόδ. 4. 69, Διόδ. 2. 28 , 19. 33.

συγκατακᾰλύπτω, περικαλύπτω σύν τινι, σῶμα τρίβωνι Διόδ. 18. 46.

συγκατάκειμαι, παθητ., συγκοιμῶμαι, ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, ἀνδράσι Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 614· ἀπολ., Πλάτ. Συμπ. 191E. Φαίδρ. 255E. **2)** ἀνάκειμαι ὁμοῦ ἐν δείπνῳ, οἱ συγκατακείμενοι, οἱ συνδαιτυμόνες, Πλούτ. 2. 660Δ.

συγκατακεράννυμι, συναναμιγνύω, συγκεράννυμι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σελ 135 ἐν τέλει : ἐν τῷ παθητ., Ἀρέσας ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 856.

συγκατακερματίζω, κατακερματίζω εἰς μικρὰ τεμάχια, Εὐστ. Πονηρ. 206. 65.

συγκατακλάω, καταθραύω, κατασυντρίβω ἀμέσως, Νικήτ. Εὐγ. 1. 26.

συγκατακλειστέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **συγκατακλείω**, δεῖ συγκατακλείειν Γεωπ. 6. 2, 7.

συγκατακλείω, Ἰωνικ. **-κληίω**, κατακλείω ὁμοῦ, Ἡρόδ 1. 182, Ἀλκαῖος Κωμικ. ἐν «Παλαίστρᾳ» 2· ἄνδρας λέουσι Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 14. 4· μεταφορ., σ. τινὰ ἀπορίᾳ ὁ αὐτ. ἐν Βίων Πράσει 9.— Παθ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 32, 1.

συγκατακληρονομέομαι, ἀποθ., κληρονομῶ ὁμοῦ μετά τινος, Ἐσθ (Ἀριθμ. ΛΒ', 30).

συγκατακληρόω, κατακληρῶ προσέτι, Ἐφραὶμ Σύρος τ. 3, σ. 199D.

συγκατακλίνω [Ῐ], κατακλίνω τινὰ σύν τινι, τινὰ γαμετῇ Πλούτ. 2. 665Δ.—Παθ., πλαγιάζω μετά τινος, κατακλίνομαι ὁμοῦ, Ἀριστοφ. Νεφ. 49· **συγκατακλιθέντες** πλησιάζειν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 14, 23· τινι, μετά τινος, Πλούτ. 2. 138D, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 516B. **2)** Παθ., ὡσαύτως, κατακλίνομαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀνακλίντρου μετ' ἄλλου κατὰ τὸ δεῖπνον, ᾄσεται ξυγκατακλινείς Ἀριστοφ. Ἀχ. 981.

συγκατάκλῐσις, ἡ, τὸ συγκατακλίνεσθαι, ψαῦσιν ἀνδρὸς ἀλλοτρίου καὶ συγκατάκλισιν Πλούτ. 2. 768B.

συγκατακλύζω, καταπλημμυρῶ ὁμοῦ ἢ διὰ μιᾶς, Ψελλὸς ἐν Ideler Phys. 1. 238.

συγκατακοιμάω, βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ μετά τινος, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 4, 6.

συγκατακολουθέω, ἀκολουθῶ ὁμοῦ, Στράβ. 809.

συγκατακομίζω, κατακομίζω ὁμοῦ εἴς τινα τόπον, σκάφαις σ. τι εἰς πόλιν Διον. Ἁλ. 7. 12.

συγκατακόπτω, κατακόπτω ὁμοῦ μετά τινος, Matthaei Medic. σ. 36.— Παθ., Πλουτ. Σύλλ. 22, Καῖσ. 18, κτλ.

συγκατακοσμέω, κατακοσμῶ ἢ διευθετῶ ὁμοῦ, Πλούταρχ. 2. 938F.

συγκατακόσμησις, **εως**, ἡ, τὸ συγκατακοσμεῖν ἢ διευθετεῖν ὁμοῦ, Φιλόδημ. ἐν Vol. Hercul. 1. 38, 39.

συγκατακρημνίζω, κατακρημνίζω ὁμοῦ μετά τινος, Ἰωσήπ. Ἰουδ Πόλ. 4. 1, 9, ἐν τῷ παθ. τύπῳ.

συγκατακρίνω [Ῐ], κατακρίνω, καταδικάζω ὁμοῦ, Ἐφραὶμ Σύρος τ. 2, σ 89E, κλπ.

συγκατάκρῐτος, **ον**, ὁ ὁμοῦ κατακεκριμένος, καταδεδικασμένος, Σχόλ. Ἰω. Κλίμακ. σ. 114.

συγκατακροτέω, κατακροτῶ ὁμοῦ, Μ. Ψελλ. ἐν Annu. eis. XIII, σ. 277, 21.

συγκατακρύπτω, κατακρύπτω ὁμοῦ, Μ. Φιλῆς τ. Β' σ. 361, Ἐκδ. Mil.

συγκατακτάομαι, ἀποθετ., κατακτῶμαί τι σύν τινι, σ. Φιλίππῳ τὴν ἀρχὴν Δημ. 246. 3, πρβλ. Στράβ. 287, Διόδ. 14. 98.

συγκατακτείνω, κτείνω, φονεύω ὁμοῦ, μετοχ. ἀορ. 6', **ξυγκατακτάς** .. βοτὰ καὶ βοτῆρας Σοφ. Αἴ. 230· ἀλλὰ **-έκτανεν** Εὐρ. Ὀρ. 1089.

συγκατακῡλίνδομαι, παθ., πρκμ. **-κεκύλισμαι**, κατακυλίομαι ὁμοῦ μετά τινος, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. σ. 168

συγκαταλαμβάνω, μέλλ. **-λήψομαι**, καταλαμβάνω ὁμοῦ, λαμβάνω καὶ κατέχω ὁμοῦ, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 42· καταλαμβάνω, λαμβάνω ὑπὸ τὴν κατοχήν μου συγχρόνως, ἐπὶ στρατιωτικῆς σημασίας, τὸ χωρίον Θουκ. 7. 26· τὴν πόλιν Ἰσοκρ. 488A.

2) συμπεριλαμβάνω, τινί Διογ. Λ. 9. 97, ἐν τῷ παθ. **3)** συμπερᾶίνω ἐκ δεδομένων, Πολυβ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 394.

συγκαταλῡόω, καταλῡόω, προξενῶ ἄλγος ὁμοῦ, Κύριλλ. 384E.

συγκαταλέγω, ἐκλέγω καὶ τακτοποιῶ, διευθετῶ, Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 23, 2. **2)** ἐκλέγω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Πλούτ. 5 819Δ· τινά τινι Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 235Δ. **3)** ὡς καὶ νῦν, ὑπὸ τῷ Ἕκτορι καὶ τούτους συγκαταλέγων Στράβ. 620, πρβλ. 619· τινὲς **συγκαταλέγουσι** τοῖς ἑπτὰ Ἐτέοκλον Ἀπολλόδ. 3. 6, 3. **II.** Παθ., ἀνακλίνομαι μετά τινος, ἐν τῷ συγκεκομμ. ἀορ. **συγκατέλεκτο**, συγκατέλ. ἡμῖν καὶ Κλεώνυμος Λουκ. Χαρίδ. 4.

συγκαταλείπω, καταλείπω ὁμοῦ, **συγκαταλιπόντες** ἅπαντες τῷ τειχίσματι φρουρὰν Θουκ. 5. 75.

συγκαταλήγω, καταλήγω ὁμοῦ, Δημήτρ. Φαληρ. § 2, Γρηγ. Νύσσ. ἐν Mai. Nov. Coll. Vat. τ. 8, μέρος 2, σ. 141.

συγκαταλογίζομαι, ἀποθετ., ὑπολογίζω ὁμοῦ, λαμβάνω ὑπ' ὄψιν ὡσαύτως, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 7, 4., 16 4, 1.

συγκαταλῡ́ω, καταλύω, καταστρέφω ὁμοῦ, τὸν ὄχλον Θουκ. 8. 68, Ἀνδοκ. 13 39, Αυσί. 146. 7, κτλ.· μετ' αἰτιατ. προσώπ., Πλουτ. Πομπ. 67· τελειόνω ὁμοῦ, ἅμα τοῖς ἀγαθοῖς τῆς πόλεως **συγκαταλῦσαι** τὸν ἑαυτοῦ βίον Διονύσ. Ἁλ. περὶ Ἰσοκρ. 1. **II.** ἀμεταβ., καταλύω μετά τινος ἐν τῷ αὐτῷ πανδοκείῳ, ὥσπερ νῦν πολλοὶ φίλοι λεγόμενοι συμπιόντες ἅπαξ ἢ **συγκαταλύσαντες** ἐκ πανδοκείου .. φιλίαν συλλέγουσιν Πλούτ. 2. 94Δ.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Δ', σ. 532.

συγκαταμένω, διαμένω, περιμένω ὁμοῦ, Συνέσ. 149D.

συγκαταμετρέω, καταμετρῶ ὁμοῦ, Ἰω. Τζέτζ. Ἀλληγ. Ἰλ. Γ. 141.—Ἕτερα γραφὴ παρὰ τῷ Matranga (An gr. II, σ. 718) **ἐγκαταμετρέω**, Συναγ. Λέξ. Ἀθηνᾶ Κουμανούδη.

συγκαταμῐγνῡμι, καὶ **-ύω**, μέλλ. **-μίξω**, καταμιγνύω ὁμοῦ, συνενώνω, Χάριτας Μούσαις **συγκαταμιγνὺς** Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 674, πρβλ. Στράβ. 570.— Παθ., ᾠδαῖς καὶ θαλίαις τὴν ψυχὴν **συγκαταμίγνυται**, ἡ ψυχή του εἶναι ὅλη βεδομένη εἰς .., Ξεν. Ἱέρ. 6, 2· ὅσα εἰς τὸ σῶμα **συγκαταμιγνύμενα**, συνενούμενα, Πλάτ. Πολιτικ. 288E· τῷ ὑγρῷ Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 13.

συγκαταμύω, ἐντελῶς **συγκλείομαι**, Ἀνθ. Π. 9. 311. **2)** μεταβ., συγκλείω τι, τὰ χείλη **συγκαταμύσαι** Εὐθύμ. παρὰ τῷ Tafel. De Thessal. 394.

συγκαταναγκάζω, **καταναγκάζω** ὁμοῦ, Νικηφ. Κωνστ)πόλεως σ. 500, Ἐκδ. Mi.

συγκαταναυμαχέω, **καταναυμαχῶ** ὁμοῦ, τινα Αἰσχίν. 38. 23, Διόδ. 5. 52.

συγκατανέμω, ἀποδίδω, **ἀπονέμω** ἐπ' ἴσης ἢ ὁμοίως, Λογγίνου Ἀποσπ. 5. 5. **II.** Μέσ., ἀπὸ κοινοῦ διανέμομαι, «μοιράζομαι» (μετ' ἄλλων), τὴν γῆν Θουκ. 6. 4.

συγκατανευσῐ-φάγος, **ον**, ὁ τρώγων **συγκατάνευσιν**, ὁ τρεφόμενος μὲ τὸ νὰ λέγῃ πάντοτε **«ναί»**, κωμικὸν ἐπίθετ. παρασίτου, Κράτης παρὰ Στοβ. 150. 40.

συγκατανεύω, συναινῶ, συμφωνῶ εἴς τι, τοῖς λεγομένοις Πολύβ. 3. 52, 6, κτλ.· ἀπολ., Ἀνθ. Π. 5. 287. **2)** παρέχω, χορηγῶ, παραχωρῶ συγχρόνως, τινί τι Πολύβ. 7. 4, 9.

συγκατανύω, **κατανοῶ** ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 666B.

συγκαταπαίζω, παίζω, ἀστειεύομαι περί τινος πράγματος συγχρόνως, «τὸ Αἰθέρα, Διὸς δωμάτιον, καθ' οὗ Ἀριστοφάνης ἐπαίξε, **συγκαταπαίξας** ἅμα καὶ τὸ Χρόνου πόδα» Εὐστ. 1653. 26.

συγκαταπᾰτέω, καταπατῶ ὁμοῦ, ἀλλήλους **συγκατεπάτουν** Διόδ. 17. 34.

συγκαταπαύω, καταπαύω, φέρω εἰς πέρας συγχρόνως, Εὐστ. 1393. 5.

συγκαταπέμπομαι, πέμπομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινί Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 1, 1.

συγκαταπίμπλημι, μέλλ. **-πλήσω**, καταπίμπλημι, πληρῶ ὁμοίως (μιασμάτων), **συγκαταμολύνω**, [ἴδε **ἀναπίμπλημι** Π. 2], τοὺς ἀναιτίους Ἀντιφῶν 116. 13.

συγκαταπίμπραμαι, ἀόρ. **-επρήσθην**, καταλαίομαι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Φίλων 2. 21, Παυσ. 2. 35, 4, Δίων Κ. 44. 50.

συγκαταπίνομαι [Ῐ], Παθ., καταπίνομαι ὁμοῦ, Φίλων 2. 178, Κλήμ. Ἀλεξ. 14.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συγκαταπίπτω, μέλλ. **-πεσοῦμαι**, καταπίπτω ὁμοῦ μετά τινος, συγκαταπίπτω τοῖς τύχαις, μετὰ τῆς εὐτυχίας χάνω καὶ τὸ θάρρος μου, Διονύσ. Ἀλ. περὶ Ἰσοκρ. 9.

συγκαταπλέκω, συμπλέκω, συναναμιγνύω, συγκαταπλέκει τοῖς κάρφεσι πηλὸν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 7, 2· τοῖς ἐπαίνοις νόμους Διονύσ. Ἀλ. πρὸς Γναῖον Πομπ. 1, πρβλ. Πλουτ. Σόλωνα 3, κτλ.— Παθ, ὁ αὐτ. 2. 648B.

συγκαταπλέω, καταπλέω ὁμοῦ, Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 321.

συγκαταπλήσσω, καταπλήττω, κτυπῶ ὁμοῦ μετά τινος, συγκαταπλήττουσι τῆς μάχης τὸν ἀρχηγόν, μνημονεύεται ἐν Mai Bibl. Ufenb. τ. 1, σ. 667Δ.

συγκαταπνίγω [ῑ], καταπνίγω ὁμοῦ, Ψελλ. ἐν Ἄσματι Ἀσμάτων 6', 2.

συγκαταπολεμέω, καταπολεμῶ ὁμοῦ, τοὺς Ἀθηναίους Διόδ. 16. 22· τινὶ τὴν Ἀσίαν ὁ αὐτ. 19. 15, πρβλ. Σ· ρώδ. 624.

συγκαταποντόω, καταποντίζω εἰς τὴν θάλασσαν ὁμοῦ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 92.

συγκαταπράσσω, Ἀττ. **-ττω**, ὁμοῦ καταρθώνω, ἀπὸ καινοῦ ἐνεργῶ, Δημ. 63. 2, Δίων Κ. 59. 10.— Μέσ., Δημ. 96. 21.

συγκαταριθμέω, συμπεριλαμβάνω εἰς τοὺς ἀριθμούς, συγκαταλέγω, τινί τι Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2.41, κτλ.— Μέσ., συνυπολογίζω, συγκατατάττω, Ἀριστ. Κατηγ. 8, 38. — Παθ., συγκαταλέγομαι, Φίλων 1. 83, Πλούτ. 2. 120B.

συγκαταριθμητέον, ρημ. ἐπίθετ. τοῦ **συγκαταριθμῶ**. δεῖ συγκαταριθμεῖν, Ὠριγέν. κατὰ Κέλσου 1, σ. 9.

συγκαταρραίνω, καταρραίνω ὁμοῦ, Ἰγνατ. βίος Νικηφ. Κωνσταν/λεως σ. 206, 2, ἔκδ. De Boor.

συγκαταρρέω, καταρρέω ἢ πίπτω ὁμοῦ, Ὀνήσανδρ. 4, Φωτ. Ἐπιστ. 164, κτλ.

συγκαταρρίπτω, καταρρίπτω ὁμοῦ, Διοδ. Ἔκλογ. 577. 30, Δουκ. Χάρων ἢ Ἔπισκ. 5.

συγκαταρροφέω, ἢ **-φῶ**, καταρροφῶ ὁμοῦ, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 257B.

συγκαταρτίζω, καταρτίζω ὁμοῦ, Νικηφ. Χοῦμν. Boiss. Ἀν. Ἑλλ. τ. 2. σ. 24, 9.

συγκατάρχω, ἄρχω, κυβερνῶ σὺν τινι, ὁ υἱός .. συγκατάρχει παντὸς γενητοῦ τῷ θεῷ καὶ πατρὶ Κύριλλ. Ἀλ. ΙΙΙ, 240.

2) ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἄρχομαι τῆς θυσίας ὁμοῦ, Δείναρχ. παρὰ Πολυδ. Η', 83.

συγκατασβέννυμαι, Παθητ., κατασβέννυμαι ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 973D.

συγκατασείομαι, Παθ., κατασείομαι ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 77B· μεταφορ., συνταράσσομαι, συγκατεσείσθη τῇ ψυχῇ ἐπὶ τῷ γεγονότι Μανασσ. Χρον. 4826.

συγκατασημαίνω, κατασημαίνω σύναμα, συγχρόνως, Κύριλλ. Ἀλ. IX, 904D.

συγκατασκάπτης, ου, ὁ, ὁ συγκατασκάπτων, Ανκόφρ. 222.

συγκατασκάπτω, κατασκάπτω, κατακρημνίζω, καταστρέφω ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ἢ παντελῶς, Εὐρ. Ὀρ. 735, Φοίν. 884, Ρῆσ. 391, Ἀνδοκ. 13. 38.

συγκατασκεδάννῡμι, ἐπιχέω συγχρόνως, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ξεν. Ἀν. 7. 3, 32· ἀλλ' ἴδε Schneid.

συγκατασκευάζω, συμπαρασκευάζω, συντελῶ πρὸς διευθέτησιν, τὴν ἀρχὴν Θουκ. 1. 93, πρβλ. Ξεν. Λακ. 8, 3· πάνθ' ὁπόσα σ. τὸν ἀνθρώπινον βίον Πλάτ. Πολιτ. 274D, πρβλ. Ἰσοκρ. 27E, κτλ.· [δημιουργοί] τὸν βίον ἡμῖν σ. τέχναις Πλάτ. Νόμ. 920D· σ. τὸ ἐπιτήδειον Ξεν. Πόρ. 4, 38· σ. τὸν ἐν Ἀρφίσσῃ πόλεμον, βοηθῶ, συνεργῶ εἰς τὴν διεξαγωγὴν αὐτοῦ, Δημ. 275. 16· πάντα σ. τινί, βοηθῶ τινα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων του, ὁ αὐτ. 33. 4· ἁπλ., ὁ αὐτ. 215, 27.

συγκατασκηνόω, βάλλω εἰς τὴν αὐτὴν σκηνὴν μετ' ἄλλων, Ξεν. Κύρ. 5, 4, 17.

συγκατασκήπτω, ὁρμῶ πρὸς τὰ κάτω, ἐπιπίπτω ὁμοῦ, σ. ἀετοὶ δύο Πλουτ. Βρουτ. 37.

συγκατάσκοπος, ὁ, ὁ κατασκοπῶν μετ' ἄλλων, ὁ πεμπόμενος εἰς κατασκοπὴν μετ' ἄλλων κατασκόπων, δέκα ἄνδρες οἱ συγκατάσκοποι τῆς Γεώργ. Σύγκελλ. σ. 260, 3.

συγκατασμικρύνω, καταμικρύνω ὁμοῦ, Νικηφ. Κων]πόλεως σ. 241D, ἔκδ. Mi., Εὐστ. εἰς Ἰλ. Ω. 781.

συγκατασπάω, συμπαρασύρω, τὸν ἥρωα Δουκ. Νιγρῖν. 11· τινὰ ἐπὶ τὴν ὁμοίαν διαβολήν ὁ αὐτ. ἐν Ἀλιεῖ 32.— Παθητ., συμπαρασύρομαι, τινι Πλούτ. 2. 914E· τὰ φρούρια τὰ εἰς τὴν Σύρων ἐπικράτειαν συγκατασπασθέντα, τὰ ὁποῖα συγχρόνως ὑπῆχθησαν εἰς τὴν κυριαρχίαν των, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 24. **ΙΙ**, καταπίνω, καταβροχθίζω, ἀγκιστρον δελέατι Δουκ. Νεκρ. Διάλ. 8.

συγκατασπείρομαι, Παθητ., κατασπείρομαι ὁμοῦ, Ἐπιφάν. 188Δ.

συγκαταστασιάζω, διεγείρω ὁμοῦ εἰς στάσιν, τὴν πόλιν Πλουτ. Φιλοπ. 13.

συγκατάστασις, ἡ, συμπλοκή, συνάντησις ἐχθρικὴ καὶ σύγκρουσις, σ. τῶν θηρίων, ἀγὼν πρὸς θηρία, Πολύδ. 4. 8, 9 (ἔνθα ὁ Σουΐδ. ἔχει **συγκατάπασις**).

συγκαταστέλλω, καταστέλλω, περιορίζω, καταπαύω πως, οὕτως τὰ θυμιάσια τῶν θεαμάτων καὶ βαρβαρικὸν συγκατεστάλλει θράσος Θεόδ. Πρόδρ. κατὰ Ροδάνθ. καὶ Δοσικλέα 1, σ. 9, στίχ. 69.

συγκαταστενάζω, θρηνῶ ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Νικήτ. Εὐγ. 1. 73.

συγκαταστερίζω, καταστερίζω ὁμοῦ, Νικ. Παφλ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 105, σ. 212.

συγκαταστορέννυμι, καταστορέννυμι ὁμοῦ, συγκατεστρωμένοι αἰχμάλωτοι Εὐστ. Πονημάτ. σ. 295, 5, ἔκδ. Taf.

συγκαταστρέφω, φέρω ὁμοῦ εἰς πέρας, τελειώνω ὁμοῦ, τὸν βίον Πλουτ. Δημοσθ. 3. **ΙΙ**, Μέσ., καθυποτάσσω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, Θουκ. 6. 69, Ἰσοκρ. 107E, κτλ.· σ. τὴν ἀρχὴν Ξεν. Κύρ. 8. 1, 18.

συγκατασύρομαι [ῡ], συμπαρασύρομαι πρὸς τὰ κάτω, τινι Φίλων 2. 666.

συγκαταφάττω, κατασφάζω ὁμοῦ, Ζωναρ. Χρον. τ, 2, σ. 224.

συγκατασχημᾰτίζομαι, Παθ., συμμορφοῦμαι, λαμβάνω τὸ αὐτὸ σχῆμα πρός τι, τινι Πλούτ. 2. 442D.

συγκατασχίζω, κατασχίζω, σχίζω συγχρόνως, τί τινι Γαλην. 8. 323.

συγκατατάσσω, Ἀττικ. **-ττω**, κατατάσσω ὁμοῦ, συγχρόνως, τινὰς εἰς τὴν φάλαγγα Ξεν. Κύρ. 6. 3, 32· μεταφορ., σ. τινὰ εἰς τὴν ἑαυτοῦ φιλίαν Πολύαιν. 5, 2, 22.— Παθ., κατατάσσομαι ἁρμονικῶς, Μᾶρκ. Ἀντων. 7 9.

συγκατατεθειμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθητ. πρκμ., μετὰ συγκαταθέσεως, ἢ ἁρμοδίως, κοσμίως, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀθέτως**.

συγκατατείνω, ἐκτείνω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, τὸ σκέλος Ἱππ. π. Ἄρθρ. 833.

συγκατατήκομαι, Παθ., τήκομαι ὁμοῦ μετά τινος, συγκατατήκεσθαι τοῖς ἔργοις, Λατ. intabescere rei, φθείρομαι, φθίνω, «λυώνω» διά τι πρᾶγμα, Μᾶρκ. Ἀντων. 5. 1.

συγκατατίθημι, καταθέτω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, ἐμαυτὸν συγκατέθηκα τάφῳ Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 367, πρβλ. Πολυδ. Η', 157· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἰσαῖ. 59. 28. **2)** Μέσ., σ τινι τὴν αὐτὴν δόξαν περί τινος (ἔνθα τὸ δόξαν σημαίνει ψῆφον), καταθέτομαι τὴν αὐτὴν καὶ ἄλλος τις ψῆφον ἢ γνώμην, συμφωνῶ ἐντελῶς μετά τινος, Πλάτ. Γοργ. 501C.— ἀκολούθως μετὰ μόνης δοτ., συμφωνῶ, συναινῶ μετά τινος, τοῖς παρακαλουμένοις Φίλιππ. παρὰ Δημ. 283 22· ταῖς ἐπιβολαῖς σ. τινὶ Πολυδ. 3. 71, 5, κτλ.· σ. ὅτι .. , συμφωνῶ .. , Ἀριστ. Τοπ. 3. 1, 1·— πρβλ. **συγκατάθεσις**.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 86.

συγκατατρέχω, τρέχω ὁμοῦ πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος, συμπίπτω, συνενοῦμαι, ἄλληλα Λευκιπποι παρὰ Διογ Δ. 9 31.

συγκατατρίβω [ῐ], κατατρίβω ὁμοῦ, Πλουτ. Κλεομ. 26.

συγκατατρυφάω, κατατρυφῶ ὁμοῦ, Μ Ἀκομ. τ. Β', σ. 313, 18, ἔκδ. Λ.

συγκατατρώγω, ἀόριστ. **-ἐτρᾰγον**, κατατρώγω συγχρόνως, Πλουτ. Σόλων 20.

συγκαταυγάζω, καταυγάζω, φωτίζω ὁμοῦ μετά τινος, Κύριλλ.

συγκαταυλίζομαι, καταυλίζομαι μετά τινος, Κύριλλ. Ἀλεξ. 1, 693Δ.

συγκαταφᾰγεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. τοῦ **συγκατεσθίω**.

συγκαταφέρω, φέρω πρὸς τὰ κάτω ὁμοῦ, τί τινι Πλούτ. 2. 994D.— Παθ., φέρομαι πρὸς τὰ κάτω ὁμοῦ, συγκατέρχομαι, Ἀριστ. Προβλ. 23. 4, 1 καὶ 5, 4, πρβλ. Μετεωρ. 2 3, 10 καὶ 13 σ. τῷ βάρει τῆς πληγῆς, καταπίπτω ἐκ τῆς σφοδρότητος κτυπήματος, Διόδ. 16. 12· μεταφ., σ. δόξῃ περί τινος, συνενοῦμαι, συμβαίνω, συμφωνῶ, Πολυδ. 10. 5, 9, κτλ.

συγκαταφεύγω, καταφεύγω χάριν ἀσφαλείας πρός τι, εἰς τὸ ἱερὸν Ἀθήν. 593B· πρὸς τὰς ἀμάξας Δίων Κ. 38. 33.

συγκαταφθείρω, καταστρέφω, καταφθείρω ὁμοῦ, Πολυδ. 9. 26, 6.

συγκαταφλέγω, καταφλέγω, κατακαίω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Λουκ. Νιγρῖν. 30· τὸν κόσμον ὁ αὐτ. π. Πένθ. 14.— Παθητ., σ. τῷ ἀνδρὶ Πλούτ. 2. 499C· αὐτὸς καὶ πόλις ὁμοῦ συγκατεφλέγησαν Πολύαιν. 7. 24.

συγκαταφοιτάω, κατέρχομαι ὁμοῦ, Κύριλλ. Ἀλεξ. IX, 724D.

συγκαταφονεύω, φονεύω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Πολύαιν. 8 69.

συγκατάφυρτος, ον. (φύρω) συμπεφυρμένος, γάλακτι καὶ μέλιτι συγκατάφυρτος ἄμυλος Φιλόξεν. παρ' Ἀθην. 643C.

συγκαταχορεύω, χορεύω ἐπί τινι, καθυβρίζω, ἐμπαίζω ὁμοῦ, Εὐστ. Πονημάτ. 298. 29.

συγκαταχράομαι, ἀποθ., καταχρῶμαι σύναμα, Κλήμ. Ἀλεξ. 615.

συγκαταχρώννῡμι, καταχρώννυμι, καταχρωματίζω ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 515D.

συγκαταχώννῡμι, μέλλ. **-χώσω**, θάπτω, «παραχώνω» μετά τινος, τινὶ Γεωπ. 1. 6, 3, ἐν τῷ παθ. τύπῳ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συγκαταψέγω, ψέγω, κατακρίνω ὁμοῦ, τινά τινι Κύριλλ. Ἀλ. Χ. 188B, Ὡριγ. VII, 25C.

συγκαταψεύδομαι, καταψεύδομαι ὁμοῦ, συγκατηγορῶ ψευδῶς κατά τινος, τινος Αἰσχίν. 49. 21.

συγκαταψηφίζομαι, ἀποθετ., καταψηφίζω ὁμοῦ, συγκαταδικάζω, Πλουτ. Θεμιστ. 21. **II**. Παθ., συγκαταλέγομαι, συγκαταριθμοῦμαι, συγκατεψηφίσθη μετὰ τῶν ἕνδεκα ἀποστόλων Πράξ. Ἀποστ. α', 26.

συγκαταψύχομαι [ῠ], παθητ., καταψύχομαι ὁμοῦ, Πλανούδ. Ὀβιδ. Μεταμ. 12. 422, κτλ.

συγκατέδομαι, μέλλ. τοῦ **συγκατεσθίω**.

συγκάτειμι, (εἶμι, iba) κάτειμι, κατέρχομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 7· ὡς τὸ **συγκαταβαίνω**, ἐπὶ τῶν τριχῶν τῶν κατὰ τὰ πλάγια τοῦ προσώπου, σ. τῷ ἰούλῳ παρὰ τὸ οὖς Φιλόστρ. 779· — ἀπολ., καταβαίνω, κατέρχομαι ὁμοῦ, Ἀριστ. Προβλ. 12. 12

συγκατείργω, μέλλ. **-ξω**, Ἀττ. **συγκαθείργω**.

συγκατεξανίσταμαι, παθητ. μετ' ἀμεταβ. ἐνεργ. ἀορ **συγκατεξανέστην**, κατενίσταμαι κατά τινος σὺν τινι, Πλουτ. Καῖσ. 8.

συγκατεπείγω, ἐπείγω, ἐπισπεύδω ὁμοῦ, Εὐστ. 682. 61, ἐν τῷ Παθ.

συγκατεργάζομαι, μέλλ. **-άσομαι**· παθητ. πρκμ. **-είργασμαι**· ἀποθ. Βοηθῶ τινα εἰς ἐπιτέλεσιν ἔργου, συνεργῶ, σ. τινι τὴν βασιληίην Ἡρόδ. 1. 162, Εὐρ. Ὀρ. 33· τὸ πᾶν ἔ. Θουκ. 1. 132· μετὰ μόνης δοτικ., εἶμαι χρήσιμος εἴς τινα, βοηθῶ τινα, ἐπικουρῶ, Ἡρόδ. 2. 154., 8. 142, κτλ. **2)** βοηθῶ εἰς τὴν καθυπόταξιν χώρας, Πλουτ. Πύρρ. 18. **3)** φονεύω ὁμοῦ ἢ μετά τινος, βοηθῶ ἢ συνεργῶ εἰς τὸν φόνον, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1024.

συγκατέρχυμαι, ἀποθ., μετ' ἀορ. καὶ πρκμ ἐνερ.· — κατέρχομαι ἐν συνοδείᾳ ἢ ὁμοῦ, Ἀριστ. π. Ἐνυπν. 3. 10, **II**. ἐπανέρχομαι ὁμοῦ, ὑποστρέφω ἐκ τῆς ἐξορίας ὁμοῦ, Λυσί. 187. 33, Ἀριστ. Πολιτ. 4. 15. 15, κτλ.· τινι, μετά τινος, Λυσί. 188. 6· μετά τινος Πλουτ. Δίων 29.

συγκατεσθίω, μέλλ. **-έδομαι**, Ἀθήν. 386E· πρκμ. **-εδήδοκα** Πλούτ. 2. 944A· ἀόρ. **-έφαγον**· — κατεσθίω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Πλούτ. ἔνθ' ἀνωτ., Θησ. 22, Μηχαν. παρ' Ἀθην. 357E, κτλ.· τοῖς ἄρτοις τὰς τρίχας Ἰουλ. 338C.

συγκατευθύνω, κατευθύνω ὁμοῦ, τὴν γνώμην ἐπί τι Πλούτ. 2. 778F.

συγκατευνάζομαι, παθ., πλαγιάζω μετά τινος, συγκοιμῶμαι, τινι Ζωναρ.· — ὡσαύτως, **συγκατεύνασις**, **εως**, ἡ, Καισαρ Διάλ. 1, 48.

συγκατεύχομαι, ἀποθ., κατεύχομαι ὁμοῦ, ἀλλ' ὧν ἐρῶ μέν, ταῦτα συγκατευξάμην Σοφ. Ἀντ. 1336. **II** πρασεύχομαι εἴς τινα μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 492D.

συγκατέχω, κατέχω ὁμοῦ, Πλάτ. Κρατ. 404A.

συγκατηγορέω, κατηγορῶ ὁμοῦ, τινος μετά τινος Δημ. 434. 22., 1232. 24 τινι, μετά τινος, ὁ αὐτ. 302. 25 ἀπολ., Περιδ. ὑπὲρ Εὐξενίππου 26. **II**. ἐν τῇ λογικῇ, κατηγορῶ ὁμοῦ, ὅηλ. ὁμοῦ μετ' ἄλλων λέγω τι περί τινος προσώπου ἢ πράγματος· — ὅθεν **συγκατηγόρημα**, τό, ὃ λέγεται κοινῶς μετ' ἄλλων (λόγος ἢ ἰδέα) περί τινος προσώπου ἢ πράγματος, ὅπερ πολλοί τινες λέγουσιν ὁμοῦ περί τινος ἢ κατά τινος, κτλ. καὶ **συγκατηγορηματικός**, ή, όν, ὁ δυνάμενος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς **συγκατηγόρημα**.

συγκατηγόρησις, ἡ, ἀπὸ κοινοῦ κατηγορία, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 826

συγκατήγορος, ὁ, ἀπὸ κοινοῦ κατήγορος, ὁ δικηγόρος ἢ πληρεξούσιος τοῦ κατηγόρου, Ὑπερείδης ὑπὲρ Εὐξενίππου 27.

συγκατηρεφής, ές, πανταχόθεν κατηρεφής, κεκαλυμμένος, Λυκόφρ. 1280

συγκατοικέω, κατοικῶ ὁμοῦ μετά τινος, τινι Πλουτ. Περικλ. 20· μεταφ., γέρων γέροντι συγκατῴκηκεν πίνος Σοφ. Ο. Κ. 1259.

συγκατοικία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Ἐπιγρ. Χονδριανῶν Λυδίας, Μουσ κ. βιβλ Σμύρν. 1878, σ. 97.

συγκατοικίζω, κατοικίζω ὁμοῦ, βοηθῶ εἰς τὸ κατοικίζειν, τὴν Σάμον Ἡρόδ. 3 149, πρβλ. Θουκ. 6. 4., 8. 79. **II**. τοποθετῶ τινα πλησίον τινός, βάλλω αὐτὸν νὰ μένῃ μετ' αὐτοῦ ὡς σύνοικος, χρῆν δ' ἐς γυναῖκα πρόσπολον μὲν οὐ περᾶν, ἄφθογγα δ' αὐταῖς συγκατοικίζειν δάκη, δὲν πρέπει δὲ νὰ βάλῃ τις πλησίον εἰς τὰς γυναῖκας πρασπόλους, ἀλλὰ νὰ συγκατοικίζῃ μὲ αὐτὰς ζῶα μὴ δυάμενα νὰ ὁμιλῶσι, Εὐρ. Ἱππ. 646.

III μεταφ., ἀπὸ κοινοῦ ἰδρύω, μνημεῖα κακῶν τε καὶ ἀγαθῶν αἰδία Θουκ. 2. 41· ἔρωτα τοῖς λογισμοῖς Μάξιμ. Τύρ. 7. 5.

συγκάτοικος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ ὁμοῦ κατοικῶν, Θεοδ. Πρόδρ. κατὰ Ροδάνθ. καὶ Δοσικλέα σ. 41.

συγκατοικτίζομαι, Μέσ., κατοικτίζομαι, θρηνολογῶ ὁμοῦ, Σοφ. Τρ 535.

συγκατοιμώζω, = τῷ προηγ., Θεοδ. Πρόδρ. εἰς Ἀνδρόν. Κομηνην. στ. 224.

συγκατοιχόμαι, καταστρέφομαι, ἀφανίζομαι, φθείρομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Εὐστ. Πονημάτ. 289. 34.

συγκατολισθαίνω, ἢ **-άνω**, ὀλισθαίνω ὁμοῦ, Διόδ. 1. 30.

συγκατονομάζω, τῷ αὐτῷ ὀνόματι ὀνομάζω, παθ., συγκατονομάζομαί τινι, ἔχω τὸ αὐτὸ ὄνομα μὲ τινα, Ἀθαν. τ. 1, σ. 218.

συγκατορθόω, συνεργῶ εἰς ἐπανόρθωσιν ἢ διόρθωσιν, τι Ἰσοκρ. 112E· τινι πάσας τὰς πράξεις Στράβ. 617, πρβλ. Διον. Ἁλ. 6. 86.

συγκατορύσσω, Ἀττ. **-ττω**, θάπτω ὁμοῦ, κατορύσσω, τί τινι Πλουτ Λύσανδ. 30, πρβλ. Λουκ. περὶ Πένθ. 14· τινά τινι Πλούτ. 2. 1113 — Παθ., σ. τινι Σάτυρος παρ' Ἀθην. 249A.

συγκάττῡσις, ἡ, σύρραψις, ἐμβάλωμα· καθόλου, παρασκευή, ἑτοιμασία, μαγείρευμα, βρωμάτων Κλήμ. Ἀλ. 852. Ἐντεῦθεν **συγκαττυστής**, οῦ, ὁ, ἐν Γλωσσ., concinnator.

συγκαττύω, συρράπτω, ἐπὶ ὑποδηματοποιῶν, σελλοποιῶν καὶ τῶν τοιούτων, θώρακ ἐκ δερμάτων συγκεκαττυμένος Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγ. 23, πρβλ. Κρον. 28· — μεταφ., ψεύσματα συγκαττύειν, συρράπτειν ψεύδη, Κλήμ. Ἀλ. 893.

σύγκαυσις, ἡ, (συγκαίω) τὸ συγκαίειν, κατακαίειν, Πλάτ. Τίμ. 83D· τὸ καίειν, ὀπτᾶν, μάλιστα πλίνθους, Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 37.

συγκέας, ἴδε ἐν λ. **συγκαίω**.

σύγκειμαι, Παθ., κεῖμαι ὁμοῦ, τρεῖς ὁμοῦ ἔ. Σοφ. Αἴ. 1309 μετά τινος Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 2, 1 νεκρὸς μόνα τὰ ὀστᾶ κατὰ σχῆμα συγκείμενος, οὗ τὰ ὀστᾶ κεῖνται ὁμοῦ εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν ἕκαστον, Λουκ. Φιλοψ 31. **II**, ὡς παθ. τοῦ **συντίθημι**, ἔχω συντεθῇ, συναποτελοῦμαι, εἶμαι συντεθειμένος, σύγκειται τὸ σῶμα ἐξ ὀστῶν καὶ νεύρων Πλάτ. Φαίδων 98C· ἐκ στοιχείων ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 201A, πρβλ. Ξεν. Κυν. 5. 29 τὴν φύσιν ἡμῶν ἔκ τε τοῦ σώματος συγκεῖσθαι καὶ τῆς ψυχῆς Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 193 χορὸς ἐξ ἀνθρώπων ἔ. Ξεν. Οἰκ. 8. 3· μέλος ἐκ τριῶν σ., λόγου, ἁρμονίας, ῥυθμοῦ Πλάτ. Πολ. 398D, πρβλ. Φαίδωνα 92A· πολιτεία σ. ἐκ δημοκρατίας καὶ τυραννίδος Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 6, 18· ἐπὶ ἀπατεώνων ἰατρῶν, ἐξ ἀδοξίας συγκείμενος Ἱππ. Νόμ. σ. 2 ἐξ ὀνομάτων σ. ἀνθρωπος Αἰσχίν. 86. 27· σ. τὴν ψυχὴν ἐξ ἀσελγείας καὶ ὠμότητος Πλουτ. Σύλλ. 13· — μετὰ μόνης γεν., ἅρμα ἵππων σ. τεττάρων Φιλόστρ. 788· εἰς ἓν σ., συντεθειμένας, σύνθετος, εἰς ἓν σῶμα, Πλάτ. Φίληβ. 29D. **2)** ἐπὶ γραπτοῦ λόγου, κτῆμα ἐς ἀεί .. ξύγκειται [ὁ λόγος] Θουκ. 1. 22, πρβλ. Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 286A σ. ποίημα ὁ αὐτ. ἐν Λύσει 221D λόγος πρὸς Δημοσθένην αὐτῷ συγκείμενος Αἰσχίν. 34. 18 συμφοραὶ ὑπὸ ποιητῶν συγκείμεναι, συμφοραὶ συντεθειμέναι ἢ ἐπιπεπλεγμέναι ὑπὸ ποιητῶν, Ἰσοκρ. 76A· οὕτω σ. τέχνη περὶ αὐτῶν, δὲν ἔχει ἀκόμη ὁρισθῇ (ἢ κανονισθῇ) ῥητορικὴ τέχνη, Ἀριστ. Ρητ. 3. 1. 5, πρβλ. 2. 24, 11· ὁ μῦθος σ. ἐκ θαυμασίων ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 2, 10· — ὡσαύτως, λόγος λαμπρὸς καὶ συγκείμενος, συντεθειμένος ἁπλῶς, τεχνικός, ὡς τὸ Λατ. compositus, Σουίδ., ἐν λ. **Μεθόδιος**· καὶ ἐπὶ προσώπων, τὴν γλῶτταν σ. Φιλόστρ. 176. **3)** ἔχω ἐπινοηθῇ, παρασκευασθῇ, τῆδε σ. δόλος Εὐρ. Ῥῆσ. 215· πιστότερον ἢ ἀληθέστερον σ. Ἀντιφῶν 122.41 πάντα αὐτῷ σύγκειται καὶ μεμηχάνηται Λυσί. 98. 34 τὰ ὑπὸ τῶν τριάκοντα πλασθέντα .., συγκείμενα ἐπὶ τῇ τῶν πολιτῶν βλάβῃ, παρασκευασθέντα, ὁ αὐτ. 124. 33 **4)** ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἀριστοτ., **τὰ συγκείμενα** - **τὸ σύνθετον** (ἴδε **σύνθετος** I. 2), Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 10, 1 κἑξ., πρβλ. 9. 3, 4.

III, συμφωνοῦμαι ὑπὸ τῶν δύο μερῶν, σημείων ὁ ξυνέκειτο Θουκ. 4. 111· ταῦτα ἡμῖν οὕτω ξυγκεῖσθω Πλάτ. Νόμ. 822C· ὡσαύτως, σπονδαὶ οὐ καλῶς ξύγκεινται Θουκ. 8. 43· — συχν. ἐν τῇ μετοχ., ὁ συμπεφωνημένος, ἀπὸ κοινοῦ προσδιορισμένος, αἱ συγκείμεναι ἡμέραι Ἡρόδ. 3. 157· ἡμέρᾳ μιῇ τῆς σ., μίαν ἡμέραν μετὰ τὴν συμπεφωνημένην, ὁ αὐτ. 6. 89· φλογὸς σημεῖα τὰ ξ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 6· ὁ σ. χρόνος, ὁ συμπεφωνημένος χρόνος, Ἡρόδ. 4. 152· τὸ σ. χωρίον ὁ αὐτ. 8. 128, πρβλ. 5. 50· κατὰ τὰ σ., συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς συμφωνίας, ὁ αὐτ. 3. 158, κτλ.· κατὰ τά σ. πρός τινα, κατὰ τὰ συμπεφωνημένα πρὸς αὐτόν, ὁ αὐτ. 6. 14· πρβλ. Ἀριστ. Πολιτ. 5. 8, 4· ἐκ τῶν ξ. Θουκ. 5. 25· παρὰ τά σ. Λουκ. ἐν Διὶ Τραγῳδῷ 37· ἀπὸ ξ. λόγου Θουκ. 8. 94. **2)** ἀπρόσ. **σύγκειται**, ἔχει σημερωνηθῇ ἢ εἶναι συμπεφωνημένον, τῆς ὥρης ἐς τὴν συνεκέκτο σφι ἀπαλλάσσεσθαι Ἡρόδ. 9. 52, ἁπαλ., καθάπερ ξυνέκειτο Θουκ. 4. 23· ὥσπερ σ. Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 10, πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 133E· καθάπερ ἦν ξυγκείμενον Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 61· οὕτω, συγκείμενα σφι, μετ' ἀπαρεμφ., ἀφ' οὗ εἶχον συμφωνήσῃ, μείνῃ σύμφωνοι .., Ἡρόδ. 5. 63. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. πεδ. 511 - 512.

συγκεκμένως, Ἐπίρρ., συνεχῶς, ἄνευ διαλείμματος, Εὐστ. 1634. 54.

συγκεκαλυμμένως, Ἐπίρρ. τοῦ **συγκαλύπτω**, λάθρᾳ, κεκρυμμένως, Ἀθανάσ. τ. 2, σ. 281.

συγκεκομμένως, Ἐπίρρ. τοῦ **συγκόπτω**, κατὰ συγκοπὴν ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συντόμως, Α. Β. 751. **II.** ἐν λιποθυμίᾳ ἢ συγκοπῇ τῆς καρδίας, Ψελλ. ἐν Ideler Phys. 1, 231. **2)** παρὰ τοῖς Γραμμ., κατὰ συγκοπήν, ἐν συγκεκομμένῳ τύπῳ, Ἐτυμολ. Γουδ. 631. 57.

συγκεκροτημένως, Ἐπίρρ. τοῦ **συγκροτέω**, κατὰ τρόπον τέλειον, συμπαγῶς, σταθερῶς, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 15.

συγκελᾰρύζω, κελαρύζω ὁμοῦ, Ποιητὴς ἐν Κραμήρου Παρισιν. Ἀν. τ. 4, σ. 323.

συγκελεύω, κελεύω ὁμοῦ, κτλ., Εὐρ. Ι. Α. 892, Θουκ. 8. 31.

σύγκελλος, ὁ, ὁ ὑπηρέτης ἐπισκόπου ἢ ἡγουμένου, Βυζ.· ἴδε Δουκάγγ., ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν χρόνων κατέστη ἁπλοῦς Ἐκκλησιαστικὸς τίτλος, Χρον. Πασχάλ. 721, Θεοφάνης 3, κλπ.

συγκέλλω, ὠθῶ ὁμοῦ, συνωθῶ, σπρώχνω, Ὀππ. Ἀλ. 5. 602.

συγκενόω, ἐκκενῶ ὁμοῦ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀλεξ. Τραλλ. καὶ Πορφ.

συγκεντέω, κεντῶ ὁμοῦ, διατρυπῶ συγχρόνως, Λατ. telis confodere, Ἡρόδ. 3. 77, Πολύβ. 4. 22, 11, κτλ.· — Παθ., ἔμελλε συγκεντηθήσεσθαι Ἡρόδ. 6, 29· πρβλ. **συνακοντίζω**.

συγκέντρωσις, εως, ἡ, ἀστρονομικὸς ὅρος παρὰ Πτολ., ὅστις ἑρμηνεύεται ὡς σημαίνων τὴν σύγχρονον σχέσιν τῶν κέντρων.

συγκεράννῡμι ἢ **-ύω**, ποιητ. **συγκεράω**, Νικ. Ἀλεξιφ. 321· μέλλ. **-κεράσω** [ᾱ]· πρκμ. **-κέκρᾱκα**. — Παθ., μέλλ. **συγκρᾱθήσομαι** Εὐρ. Ἴων 406· ἀόρ. α' **συνεκράθην** [ᾱ], Ἰων. **-εκρήθην**· ὡσαύτως **-εκεράσθην** Πλάτ. Νόμ. 889C· πρκμ. **συγκέκρᾱμαι**. Ἀναμιγνύω μετά τινος, συγκιρνῶ, πολλὰ ἑνὶ ἢ εἰς ἓν ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 424D, Τιμ. 68D· λύπῃ τὴν ἡδονὴν ξ., συγκιρνῶ, μετριάζω τὴν ἡδονὴν ἀναμιγνύων αὐτὴν μετὰ λύπης, ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 50A· τὸ πικρὸν μέλιτι Ἀνθ. Π. 12. 154. **2)** ἀναμιγνύω, ἀνακατώνω, πολλὰ Πλάτ. Κρατ. 424E· τὸν πέμπτον [κύαθον] Ἀνθ. Π. 12. 168· μέλος συγκεράσας τις ἐγχέοι Ἀνακρεόντ. 20· ἐξ ἀμφοτέρων ξ., κάμνω μῖγμα ἐξ ἀμφοτέρων, Πλάτ. Πολ. 397C. **3)** συγκιρνῶ, συνθέτω, συναποτελῶ, τὸ σῶμα Α' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ιβ', 24. **II.** συχνότερον ἐν τῷ παθ., συναναμίγνυμαι, συμμιγνύομαι, συναυξάνομαι, συνενοῦμαι, τινι ἢ πρός τι Πλάτ. Τίμ. 68E, Φίληβ. 46A. **2)** συμμίγνυμαι, τὰ παλαιὰ συγκεκρ. ἄλγη, τὰ συνηνωμένα παλαιὰ ἄλγη, Αἰσχύλ. Χο. 744· παίδων ὅπως νῷν σπέρμα Εὐρ. Ἴων ἔνθ' ἀνωτ.· ὁμοῦ τό τε φαῦλον καὶ τὸ μέσον καὶ τὸ πάνυ ἀκριβῶς .. ξυγκραθὲν Θουκ. 6. 18· τῇ τῶν ἐναντίων κράσει ξ. Πλάτ. Νόμ. 889C· ἐκ τινων ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 37A· ἀπό τινων ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 59A· παιδεία εὐκαίρως συγκεκραμένη Δημ. 1414. 7· συγκέκραται αὐτῶν ἡ φύσις, ἐπὶ τοῦ κυνὸς καὶ τῆς ἀλώπεκος, Ξεν. Κυν. 3, 1. **3)** ἐπὶ φιλίας, σχηματίζομαι ἐκ τῆς στενῆς ἑνότητος καὶ σχέσεως, φιλίαι μεγάλαι συνεκρήθησαν Ἡρόδ. 4. 152, ἔνθα ἴδε Wess.· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, συγκεράσασθαι φιλίαν, ἀποτελῶ στενὴν φιλίαν, πρός τινα, μετά τινος, Ἡρόδ. 7. 151· πρβλ. Διον. Ἀλ. 6. 7, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 138. **4)** ἐπὶ προσώπων, ποιῶ στενὴν φιλίαν μετά τινος, γίνομαι στενὸς φίλος τινός, τινι Ξεν. Κύρ. 1. 4, 1. **6)** ἔρχομαι εἰς στενὴν συνάφειαν μέ τι, συγκέκραμαι δύᾳ Σοφ. Ἀντ. 1311· πολυφόρῳ συγκέκραμαι δαίμονι Ἀριστοφ. Πλ. 853· οὕτω, πενία δὲ συγκραθεῖσα δυσσεβεῖ τρόπῳ Σοφ. Ἀποσπ. 681· οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένη, βαρέως πάσχουσα ἐκ .., ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 895· περὶ τοῦ χωρίου τοῦ ἐν Τρ. 662, ἴδε ἐν λ. **πάγχριστος**. **5)** ἐπὶ φωνηέντων, συγχωνεύομαι, συνενοῦμαι εἰς ἕν, πάσχω συναλοιφήν, κρᾶσιν, Δράκων. **III.** Μέσ., ἀναμιγνύω, συγκιρνῶ δι' ἐμαυτόν, πάντα εἰς μίαν ἰδέαν Πλάτ. Τίμ. 35A, πρβλ. 69D· σ. αἰσθήσεις νῷ ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 961A.

συγκέρασμα, τό, συγκεκραμένον ποτόν, Ἐφραὶμ Σύρ. τόμ. 1, σελ. 16.

συγκερασμός, ὁ, σύγκρασις, μῖξις, μετρίασις, Γλωσσ.

συγκεραστός, ή, όν, συγκεκραμένος, μετριασμένος διὰ τῆς μίξεως, τὸ σ., μεμιγμένον ποτόν, Γλωσσ.

συγκερατίζομαι, ἀποθετ., διαπληκτίζομαι, μάχομαι διὰ τῶν κεράτων, Ἑβδ. (Δαν. ΙΑ', 40).

συγκεραυνόω, πλήττω διὰ κεραυνοῦ ἢ ὡς διὰ κεραυνοῦ, κατασυντρίβω, Κρατῖνος ἐν «Πυτίνῃ» 8, Εὐριπ. Βάκχ. 1103, ἔνθα ἴδε Elmsl. — Παθ., ξυγκεραυνωθείς, πληγεὶς ὡς ὑπὸ κεραυνοῦ, Λατ. attonitus, οἴνῳ ξ. φρένας Ἀρχίλοχ. 72.

συγκεράω, ἴδε ἐν λ. **συγκεράννυμι**.

συγκερκίζω, συνυφαίνω, Πλάτ. Πολιτικ. 310E.

συγκεφᾰλαιόω, ὡς καὶ νῦν, ὑπάγω τι εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ κεφάλαιον, κάμνω περίληψιν, τὰ λεχθέντα Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 8, 1· συχνότερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, βούλει συγκεφαλαιωσώμεθα ἑκάτερον Πλάτ. Φίληβ. 11B, πρβλ. Σοφιστ. 219B· τὰς πράξεις Ξενοφ. Κύρ. 8. 1, 15· συγκεφαλαιωσαμένους εἰπεῖν Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 21. — Παθ., ὑπάγομαι εἰς τὸ αὐτὸ κεφάλαιον, ἐκτίθεμαι περιληπτικῶς, συγκεφαλαιοῦμαι, Αἰσχίν. 62. 9, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 9, 1· σ. πολλαὶ πράξεις ὀλίγοις ἐπιστάταις, πολλὴ ἐργασία ὑπὸ ὀλίγων ἀρχόντων ἐκτελεῖται ἐν περιλήψει, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 14· ἐκ πολλοῦ ὀλίγον σ., μικρὰ ποσότης λαμβάνεται ἐκ μεγάλης, Ἀριστ. Προβλ. 4. 12, 2.

συγκεφᾰλαίωμα, τό, τὸ ὁλικὸν ἄθροισμα, Ἰαμβλ. Ἀριθμ. 90C, κτλ.

συγκεφᾰλαίωσις, ἡ, τὸ συγκεφαλαιοῦν, ἀνακεφαλαίωσις, περίληψις, Πλάτ. Ὅροι 415B, Πολύβ. 9. 32, 6· σ. τῶν ἐπὶ μέρους εἰς τὸ καθόλου Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 244.

συγκεφᾰλαιωτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **συγκεφαλαιῶ**, δεῖ συγκεφαλαιοῦν, Ἰάμβλ.

συγκεφᾰλαιωτικός, ή, όν, ὁ συγκεφαλαιῶν, ὁ περιληπτικῶς ἐκτιθέμενος τὰ σπουδαιότατα καὶ κύρια, ἡ ῥηθεῖσα προέκθεσις ὀκτὼ ῥαψῳδιῶν συγκεφαλαιωτικὴ Εὐστ. 1521. 19.

συγκεχῠμένως, Ἐπίρρ. τοῦ **συγχέω**, ὡς καὶ νῦν, φύρδην μίγδην, ἀτάκτως, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 1, 6, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 171, Πλούτ., κλπ.

συγκηδεστής, οῦ, ὁ, σύγγαμβρος, ὁμόγαμβρος, παρὰ Δημ. 949. 6 ὁ πενθερός τινος, Διοδ. Ἐκλογ. 594. 57, Πολυδ. Γ', 32.

συγκηδεύω, κηδεύω ὁμοῦ, συνθάπτω, Φύλαρχος παρ' Ἀθην. 606F· μεταφορ., κακὰ συγκηδευόμενά τινι Πλούτ. 2. 114E, πρβλ. Σουίδ. ἐν λ. **δανάκη**.

συγκηρύσσω, κηρύττω ὁμοῦ, μετά τινος, τινι Κλήμ. Ἀλ. 683.

συγκινδυνευτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **συγκινδυνεύω**, δεῖ συγκινδυνεύειν, τινι Κικ. πρὸς Ἀττ. 9. 4, 2, Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 32. 3.

συγκινδῡνεύω, κινδυνεύω ὁμοῦ μετά τινος ἄλλου, τινι Θουκ. 8. 22, Πλούταρχ., κλπ.· τῷ φράζειν σ. τινὶ Πλάτ. Νόμ. 969A· μετά τινος Πολύβ. 2. 3, 5 — ἀπολ., μετέχω τοῦ κινδύνου, Ξεν. Ἀγησ. 11. 13, Πλάτ. Φίληβ. 29A, Δημ. 196. 3, κτλ.· μετὰ δοτ. τρόπου, τῷ ναυτικῷ, διὰ τοῦ ναυτικοῦ των, Ἰσοκρ. 179A.

συγκῑνέω, κινῶ ὁμοῦ, συγκινῶ ἢ συνταράσσω, Πολυβ. 15. 17, 1, Πράξ. Ἀποστ. ς', 12. — Παθ., κινοῦμαι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Ἀριστ. Τοπ. 2. 7, 5, Προβλ. 18. 42, 4, κτλ.· σ. κινήσεις ἀνελευθέρους Πλούτ. 2. 704D — τὸ συγκεκινημένον, ἡ συγκίνησις, Λογγῖν. 15· συγκεκ. λόγοι ὁ αὐτ. 29. **II.** κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ., Ἀριστ. Προβλ. 27. 11, 2.

συγκίνημα [ῑ], τό, συγκίνησις, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 170 (διάφ. γραφ. **κίνημα**).

συγκίνησις [ῑ], ἡ, σύγχρονος κίνησις, συγκίνησις, συμπάθεια, τοῦ θερμοῦ Ἀριστ. Προβλ. 26. 48. 1· τῆς ψυχῆς Λογγῖν. 20.

συγκῑνητικός, ή, όν, ὁ συγκινῶν, διεγερτικός, Κασσ. Προβλ. 16 (κοινῶς **συγκριτικός**).

συγκίρνημι, = **συγκεράννυμι**, Ἀθήν. 38F· ὡσαύτως **συγκιρνάω** Τζέτζ. Προλεγ. εἰς Λυκόφρ. — Μέσ., Ἀθήν. 476A, Διογ. Λ. 7. 158. — Παθητ., Τίμ. Λοκρ. 96A, Σχόλ. εἰς Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 159.

συγκλαίω, κλαίω ὁμοῦ, τινὶ Λουκ. Ὄνος 22, Ἀνθ. Π. 9. 573.

σύγκλᾱσις, ἡ, σύνθλασις, «τσάκισμα», Θεοδοτ. Π. Δ (Παροιμ. ΙΘ', 29)· — ὡσαύτως **συγκλασμός, οῦ**, ὁ, τριγμός, τρίξιμον, ὀδόντων Ἑβδ. (Ἰωὴλ Α', 7)· καὶ **σύγκλασμα** (νῦν **σύγκαμμα**), τό, «λυγίσμασι, συγκάμμασι» Ἡσύχ.

συγκλάω, μέλλ. **-κλάσω**, συνθλῶ, συγκάμπτω, λυγίζω, «τσακίζω», κλήματα Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1031, πρβλ. Χαιρήμ. παρ' Ἀθην. 608C — Παθ., ἐπὶ ἀνθρώπων ἐνησχολημένων εἰς δουλικὰς ἐνασχολήσεις, συνθλῶμαι, κατατσακίζομαι, συγκάμπτομαι, τὰς ψυχὰς συγκεκλασμένοι τε καὶ ἀποτεθρυμμένοι διὰ τὰς βαναυσίας Πλάτ. Πολ. 495E· οἱ δοῦλοι .. κάμπτονται καὶ συγκλῶνται ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 173A· πρβλ. **ἐκκλάω**. **II.** ἀμεταβ., συγκρούομαι, Ἀθήν. 608C.

σύγκλεισις, ἀρχ. Ἀττ. **ξύκλῃσις, εως**, ἡ· (συγκλείω)· — τὸ συγκλείειν, ἐπὶ σώματος μαχομένου), Θουκ. 5. 71· τῆς φάλαγγος ἡ ξ. Ἀρρ. Ἀν. Ἀλ. 1. 4· συγκλείσει κωλύειν τὴν δίοδον Θεοφρ. περὶ Ὀσμ. 36. **II.** τὸ συγκλείεσθαι, ἀποκλείεσθαι, ἀποκλεισμός, σύγκλεισιν ἔχειν, συγκεκλεῖσθαι, Ἱππ. 310, ἴδε Föes.· ἰσχυρὰν .. τὴν ξ. αὐτῶν πρὸς ἄλληλα κέκτηται, στενῶς πρὸς ἄλληλα εἶναι συγκεκλεισμένα, Πλάτ. Τίμ. 81B· συναφῆς καὶ συγκλείσεως χάριν Ἀριστ. περὶ Πνευμ. 7. 3. **2)** συγκλείσεις, στεναὶ δίοδοι, «κλεισοῦραι», Πολύβ. 5. 44, 7, Πλουτ. Κάμιλλ. 41 (Reiske καὶ Schäfe, **συγκλίσεις** ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ **συγκλινίαι**).

σύγκλεισμα, τό, περίκλεισμα, τὸ περικλεῖον οἱονεὶ περιθώριον, Ἑβδ. (Γ' Βασιλ. Ζ', 29)· πρβλ. **συγκλειστός** 3.

συγκλεισμός, ὁ, τὸ συγκλείεσθαι ἢ συγκλεισθῆναι, περιορισμός, Ἑβδ. (Ἡσαΐας ΚΔ', 22, Ἰεζεκιὴλ Δ', 3, 7)· μεταφ., σ. καρδίας, τὸ κλειστὸν ἢ ἡ σκληρότης τῆς καρδίας, αὐτόθι Ὡσηὲ ΙΓ', 8).

συγκλειστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., κατάκλειστος, συγκεκλεισμένος, ζόφῳ συγκλειστὸς ἡλίου δίχα Λουκ. Τραγῳδοποδάγρα 64. **2)** ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συγκλείεσθαι, ὄστρακα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 11. **3)** παρὰ τοῖς Ἑβδ. Γ' Βασιλ. Ζ', 28) ἔργον συγκλειστὸν = **σύγκλεισμα**.

συγκλείω, μέλλ. **-κλείσω**· Ἰων. **-κληίω**, μέλλ. **κληίσω**· ἀρχ. Ἀττ. **ξυγκλῄω**, μέλλ. **-κλῄσω**· Ἐπικ. ἀόρ. **συνεκλῄσα** Νόνν. Δ. 48. 309. — Παθ., ἀόρ. **συνεκλείσθην**, ἀρχ. Ἀττ. **ξυνεκλῄ-**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σθην· πρκμ. **συγκέκλεισμαι** Ἰσοκρ. 342D, ἀλλὰ **-εισμαι** Μέναν̓δρ. ἐν Ἀδηλ. 124, Διόδ. 15. 63, κτλ.· ἀρχ. Ἀττ. **ξυγκέκλημαι**, Ἰων. **συγκεκλήϊμαι** (ἴδε κατωτ). Κλείω ὁμοῦ, περικλείω, ἐγκλείω, κλείω ἐντός, κατακλείω, Ἡρόδ. 4. 157., 7. 41· ξ. τὴν ἐκκλησίαν ἐς τὸ ἱερὸν Θουκ. 8. 67· πρὶν συγκλεῖσαι (ἐνν. ἰχθῦς τοῖς δικτύοις) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 14· αἱ συγκλείουσαι πλευραὶ τὸ στῆθος ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 9, 8· σ. τινὰς ἐντὸς τειχῶν Πολύβ. 1. 17, 8· εἰς πολιορκίαν ὁ αὐτ. 1. 8, 2· σ. θεοὺς ὕλῃ, περιλαμβάνω αὐτοὺς εἰς τὴν ὕλην, Πλούτ. 2. 426B· [ἡ πολεμία] ξυνέκλῃε διὰ μέσου, ἀπέκλειε καὶ ἀπεχώριζεν αὐτούς, Θουκ. 5. 64.—Παθ., λίμνη συγκεκλημένη πάντόθεν οὔρεσι Ἡρόδ. 7. 129· σ. εἰς στενὴν ἐντομὴν Διόδ. 1. 32· συγκεκλημένη πέπλοις, περικεκαλυμμένη, Εὐρ. Ἑκ. 487

2) καθόλου, ἐπὶ δυσχερειῶν, τινά εἰς ἢ πρὸς καιρὸν Πολύβ. 3. 63, 3., 11. 2, 10.— Παθ., συγκλείεσθαι ὑπὸ καιρῶν, πραγμάτων ὁ αὐτ. 2. 60, 4., 11. 20. 7· εἰς χαλεπὸν .. συγκεκλεισμένος βίον, περιωρισμένος, Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 124 **3)** ἐμπλέκω καὶ ἐξεγείρω εἰς μάχην, οἵ σε καὶ Ἐρμιόναν ἔριδι.. ξυνέκλησαν Εὐρ. Ἀνδρ. 122· πρβλ. συνέηκε μάχεσθαι Ἰλ. Α. 8.

II. κλείω στενῶς, στόμα Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 292, Εὐρ. Ἱππ. 498· ὄμμα ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 430, Ἰων 241· τὰ βλέφαρα Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 6· ξ. τὰς πύλας Θουκ. 4. 67, κτλ.· τὰς θύρας Αἰσχίν. 11. 5· ἀπολ., σύγκλειε, κλεῖσον τὰς θύρας, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1096· οὕτω, σ. τὰ δικαστήρια, κλείω τὰ δικ., Ἀριστοφ. Ἱππ. 1317· τὰ καπηλεῖα Ἀυσί. Ἀποσπ. 2. 5· σ. τοὺς ὀφθαλμοὺς Δημ. 1259. 13.— Παθ., τὸ δεσμωτήριον συνεκέκλητο Ἀνδοκ. 7. 26· ἐπὶ διθύρου ὀστρακοδέρμου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 4. **2)** ὥσπερ ἀμετάθ., ὥρας ἤδη συγκλειούσης, ὅτε ἡ ὥρα ἦτο πρὸς τὸ τέλος της, δηλ. ὅτε αἱ ἡμέραι ἐγίνοντο βραχύτεραι, Πολύβ. 17. 7, 3. **III.** κλείω ὁμοῦ, συνανοιγόντων καὶ συγκλειόντων Συλλ. Ἐπιγρ. 76. 17. **IV.** σ. τὰς ἀσπίδας, συμπυκνῶ, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 3· ἐντεῦθεν ἀπολ., συμπυκνῶ, οἷον ὅτε στρατὸς τις συμπυκνοῖ τὰς τάξεις αὐτοῦ, Θουκ. 4. 35· τὸ οὐ ξυγκλησθέν, τὸ μέρος τὸ ὁποῖον δὲν συνεπυκνώθη, ἔμεινε κενὸν ἢ ἀραιόν, ὁ αὐτ. 5. 72. **2)** συνδέω στενῶς ὁμοῦ, ἐν ἄρθροις συγκεκλημένον καλῶς, συγκεκρατημένον, συμπαγές, Εὐρ. Βάκχ. 1301· σ. (δηλ. τὴν πόλιν) εἰς ταὐτὸν Πλάτ. Κριτ. 117E, πρβλ. Τίμ. 76A, κτλ.· σ. τὴν ἀρχὴν τῶν ῥηθήσεσθαι μελλόντων τῇ τελευτῇ τῶν προειρημένων Ἰσοκρ. 238A, πρβλ. 342D.— Παθ., συγκλεισθήσεται ταῖς τε ἐπιγαμίαις καὶ ἐγκτήσεσι παρ' ἀλλήλοις Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 19. Πρβλ. **κλείω**.

συγκλέπτης, ου, ὁ συγκλέπτων, σύν ῥοῦς κλέπτου, Πολυδ. 6', 158.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 435.

συγκλέπτω, κλέπτω ὁμοῦ, μετά τινος Ἀντιφῶν 145. 27· τὰς ψήφους Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 39. **II.** ἰδ. **ἀπατῶ, ἀπατῶ**, αἱ ῥαφαὶ σ. καὶ τὴν ὄψιν καὶ τὴν γνώμην Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 903.

συγκληρία, ἡ, σχέσις, ὁμοιότης, παθημάτων Ἱππ. 1194D· ἴδε Föes Oecon.

συγκληρονομέω, κληρονομῶ ὁμοῦ, Ἑβδ. (Σειρὰχ ΚΒ', 26).

συγκληρονόμος, ον, ὁ μετά τινος μέτοχος κληρονομίας, τινος Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. η', 17, πρὸς Ἐφεσ. γ', 6, κτλ.

σύγκληρος, ον, ὁ συμμεριζόμενος τὸν αὐτὸν κλῆρον, συνοργεώνων, γειτνιάζων, γειτονικός, χθὼν Εὐρ. Ἡρακλ. 32· τεῖχεα Νικ. Ἀλεξιφ. 1. **II.** ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κλήρου ὁριζόμενος, τὴν αὐτὴν τύχην ἔχων, ὁμόκληρος, σ. θνητῷ βίῳ Πλούτ. 2. 103F· μετὰ γεν. Λυκόφρ. 995.

συγκληρόω, συνενῶ ἢ περιλαβάνω εἰς ἕνα κλῆρον, συγκληρῶσαι δύο τμήματα Πλάτ. Νόμ. 745C. **2)** ἐκλέγω διὰ κλήρου, δικαστήριον Πλουτ. Ἀλκιβ. 19. **II.** ἀπονέμω διὰ τοῦ αὐτοῦ κλήρου, τινί τι Δημ. 183. 1· ἑνώνω, συνδέω, συνάπτω, τινά τινι Αἰσχίν. 52. 35. — Παθητ., τὰ ἄλογα πολλὰ τῶν ἀνθρωπίνων πλεονεκτημάτων. ἔχει συγκεκληρωμένα, συγκέκτηται, Αἰλ. περὶ Ζώων ἐν τῷ προοιμ.· τοὺς μὲν φθέγγεσθαι, τοὺς δὲ συγκεκληρῶσθαι σιωπῇ, τοὺς δὲ καταδικασθῆναι σιωπᾶν, αὐτόθι 15. 28.

συγκλήρωσις, ἡ, κοινότης, ἡ τῆς αὐτῆς τύχης συμμετοχή, Λατ. consortium, τοῦ βίου Πανδέκτ.

σύγκλησις, συγκλῄω, ἴδε **συγκλείω**.

συγκλητικός, ή, όν, (σύγκλητος) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σύγκλητον, ὁ ὡς μέλος τῆς συγκλήτου, γερουσιαστής, Λατ. senatorius, Διόδ. 20. 36, Πλουτάρχ. Γάλβ. 9, Λουκ. Ἀλέξ. 25, καὶ συχν. ἐν Ἐπιγραφαῖς, οἷον Συλλ. Ἐπιγραφ. 423, 2782, κ. ἀλλ.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τρόπον τῶν συγκλητικῶν, Νικήτ. Χων. σελ. 351, 3, ἔκδ. Β.

σύγκλητος, ον, ὁ συγκεκλημένος ὁμοῦ, συγκληθείς, στράτευμα διάφ. γραφ. ἐν Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 301 (ἴδε **σύγκλυς**), σύγκλητον τήνδε γερόντων .. λέσχην Σοφοκλ. Ἀντ. 159· οἱ σ, προσκεκλημένοι δαιτυμόνες, Πολυδ. 6', 12. **II.** σ. ἐκκλησία, ἐν Ἀθήναις, ἰδιαιτέρα ἔκτακτος συνέλευσις ἣν συνεκάλει ὁ στρατηγὸς (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς συνήθεις (τακτικὰς) συνελεύσεις αἵτινες ἐκαλοῦντο αἱ κύριαι), Ψήφισμα παρὰ Δημ. 238. 2, πρβλ. 249. 12, καὶ Λεξ. Ἀρχαιοτ. **2)** καθόλου, **σύγκλητος** (δηλ. ἐκκλησία), ἡ, νομοθετικὸν σῶμα, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 1, 10· ἐν Ἄργει, Συλλ. Ἐπιγρ. 1124· ἐν Καρχηδόνι, Πολύβ. 10. 18, 1· καὶ ἐν τῇ συμπολιτείᾳ τῶν Ἀχαιῶν, ὁ αὐτ. 29. 9, 6· συχν. ἐπὶ τῆς Ρωμαϊκῆς γερουσίας S. natus, ὁ αὐτ. 20. 12, 3, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, ἐν Ἐπιγραφαῖς, οἷον Συλλ. Ἐπιγρ. 1711. 7., 2222, κ. ἀλλαχοῦ.

συγκλῖνής, ές, (κλίνω) συγκλίνων ὁμοῦ, τὸ σ. ἐπ' Αἴαντι, ἴσως = ἡ ἡνωμένη δύναμις ἡ φερομένη κατὰ τοῦ Αἴαντος, ὁ κατ' αὐτοῦ συνασπισμός, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 77.

συγκλῖνίαι, αἱ, ἡ γραμμὴ ἔνθα καταλήγουσιν αἱ κλιτύες δύο ὀρέων ἢ ὑψωμάτων, αἱ ξ. τῶν τόπων, στεναὶ καὶλάδες ἢ φάραγγες, στενά, Πλουτ. Πομπ. 32, Πύρρ. 28.

σύγκλῖνος, ον, ὁ μετέχων τῆς αὐτῆς κλίνης μετά τινος, = **συγκλίτης**, Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 393.

συγκλῑνω [ῑ], κλίνω τι εἰς τὸ αὐτό, συνευνάζω.— Παθ., κατακλίνομαι, πλαγιάζω μετά τινος, γυναικὶ Ἡρόδ. 2. 181· ἐπὶ γυναικός, Εὐρ. Ἄλκ. 1090. **2)** ἀμεταθ. ἐν τῷ ἐνεργ., προσκλίνομαι, «ἀκκουμβῶ» ὁμοῦ, Πολύβ. 7. 12, 4. **II.** κλίνω κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, Ἀπολλώνιος περὶ Συντάξ. σ. 107.

σύγκλῑσις, ἡ, τὸ συγκλίνειν, κλίνειν ὁμοῦ, πρβλ. **σύγκλεισις** ἐν τέλ.

συγκλίτης [ῑ], **ου,** ὁ, ἀνακλινόμενος μετά τινος, ὁμοτράπεζος σύνδειπνος, Πλουτ. 2. 149B, 503A —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 434.

συγκλονέω, ἐμβάλλω εἰς σύγχυσιν, συνταράσσω, κλονῶ ὁμοῦ, συνεκλόνεον γὰρ δίστοι [τοὺς Τρῶας] Ὁ. Ν. 722· νέας Ἀνθ. Π. 9· 755 ἀκολασίη ψυχὴν, ὥσπερ νῆα ἄνεμοι .., σ. Εὐσ. παρὰ Στοβ. 79. 18· τοὺς καρποὺς Ἐτυμολ. Μέγ. 378. 48.

συγκλῡδάζομαι, = τῷ ἑπομέν.· μεταφορ., Ἰάμβλιχ. ἐν Βίῳ Πυθ. 65.

συγκλῡδωνίζομαι, ἀποθ., συνταράσσομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, Εὐμάθ. σ. 254.

συγκλύζομαι, παθ., κλύζομαι πανταχόθεν ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἐπὶ πλοίου, Πλούτ. 2. 206C, 467D. **II.** μεταφ., καταβυθίζομαι εἰς χρέος, αὐτόθι 831B. **2)** διατελῶ ἐν συγχύσει ἢ ταραχῇ, τὰ τῆς Ἀσίας ξυγκεκλυσμένα πράγματα Φιλόστρ. 509.

σύγκλῡς, ῦδος, ὁ, ἡ, συγκεκλυσμένος ὑπὸ τῶν κυμάτων· ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον μεταφορ., ἄνθρωποι σύγκλυδες, ἀνάμικτον πλῆθος ἀνθρώπων τοῦ κατωτάτου φυράματος, χυδαῖος ὄχλος, Λατ. colluvies hominum, Θουκ. 7. 5· οὕτω μόνον **σύγκλυδες**, Πλάτ. Πολ. 509A, Στράβ. 190, κτλ.· σ. ὄμιλος Πλουτάρχ. Μάρ. 45 — ὡσαύτως μετ' οὐδ. οὐσιαστ., συγκλύδων καὶ μιγάδων ἠθῶν ἀνάπλεοι Φίλων 2. 312· οὕτω, σ. στράτευμα, ἐκ διορθώσεως ἀντὶ **σύγκληταν** παρὰ τῷ Ψευδο-Εὐριπ. Ι. Α. 301· — ὡσαύτως **σύγκλῦδος, ον,** Κλήμ. Ἀλ. 796 (ἂν μὴ τὸ **συγκλύδου** θεωρηθῇ ὡς ἡμαρτημένον ἀντὶ **σύγκλυδες**)· καὶ ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει οὐδ. πληθ. **σύγκλυδα**, ἃ ἑρμηνεύει: «συγκεχυμένα». — Πρβλ. Dorv. Charit. σ. 612, καὶ ἴδε ἐν λ. **σύγκλυς**.

συγκλυσμός, ὁ, συνάντησις κυμάτων, Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 7, Ἀριστ. περὶ Θαυμασ. 130, 2.

συγκλώθω, κλώθω ὁμοῦ· μεταφ., ἡ ἐπιπλοκὴ τῶν αἰτίων συνέκλωθε τὴν σὴν ὑπόστασιν ἐξ ἰδίου Μ. Ἀντων. 10. 5· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Εὐστ. Ὀνειρ. 276. 37. — Παθ., Πλωτῖν. 145E· συγκεκλωσμένον ἦν αὐτῷ, μετ' ἀπαρ., Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 1. 38.

σύγκλωσις, εως, ἡ, τὸ κλώθειν ὁμοῦ· — ἡ διὰ τῆς μοίρας ἕνωσις, Μ. Ἀντων. 2. 3., 3. 11

συγκνῖσόομαι, παθ., μαγειρεύομαι ὁμοῦ ἐν κλειστῷ ἀγγείῳ, συγκεκνισωμένων .. κρεῶν ζωμῷ Ἀθήν. 305F.

συγκοιλαίνω χεῖρα, ὁμοῦ κοιλαίνω, ἐκτείνω τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς ὁμοῦ, ἐπὶ ἐπαίτου, Φωτίου Νομοκάν. σ. 865.

συγκοιμάομαι, παθ., μετὰ μέλλ. **-ήσομαι**, πρκμ. **-κεκοίμημαι**, κοιμῶμαι ὁμοῦ μετά τινος, ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, σ. γυναικί Ἡρόδ. 3. 69, Ἀυσί παρ' Ἀθην. 535A· ἐπὶ τῆς γυναικός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1258, Σοφ. Ἠλ. 274, Εὐρ. Φοίν. 54, κλπ.· — ἀπολ., μετέχω τῆς αὐτῆς κλίνης, ἐπὶ τέκνου, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 22, 13. **II.** μεταφ., σ. τοῖς πράγμασι, ἐπὶ ἱστοριογράφου, rebus gestis indormire, Πολυβ. Ἐκλ. Βατ. σ. 401.

συγκοίμημα, τό, τὸ συγκοιμώμενον πρόσωπον, σύνευνος, ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. Ἀνδρ. 1273, πρβλ. Monk εἰς Εὐρ. Ἱππ. 11.

συγκοίμησις, εως, ἡ, τὸ συγκοιμᾶσθαι, κοιμᾶσθαι ὁμοῦ, ἡ τῶν γυναικῶν ξ. Πλάτ. Φαῖδρ. 255E, πρβλ. Πολ. 460B· μετὰ τινος Δίων Κ. 79. 13.

συγκοιμητής, οῦ, ὁ, ὁ συγκοιμώμενος μετά τινος, Ἡσύχ. ἐν λέξ. ἐπευνα(κ)τάς.

συγκοιμίζω, κοιμίζω ὁμοῦ, συνδέω διὰ γάμου, νυμφεύω, τινά τινι Ἀριστοφ. Ὄρν. 1734.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συγκοινόομαι, Μέσ., κοινωνοιῶ, κοινολογῶ, ἀνακοινῶ, τινί τι Θουκ. 8. 75.

σύγκοινος, ον, ἴδε **σύγκωμος.**

συγκοινωνέω, εἶμαι συγκοινωνός, ἔχω μερίδιον, συμμετέχω, τινος Ἱππ. π. Ἄρθρ. 840, διάφορ. γρχρ Ἰσαῖ. 70. 28, Δημ. 1299. 20· σ. τινί τινος, μετέχω τι ἀπὸ ὁμοῦ μετά τινος ἄλλου, ἐπιτρέπω εἰς αὐ ὁν νὰ λάβῃ μερίδιον, δύο ὀ' αὐτοῖς συγκοινωνοῦμεν μάζης μικρᾶς Ἄλεξις ἐν «Ὀλυνθίᾳ» 1. 5. **2)** ἐν τῇ Κ.ιν. Διαθ. μετὰ δοτικ., λαμβάνω μέρος εἴς τι, μετέχω, κοινῶ ῶ, ταῖς ἁμαρτίαις Ἀποκάλ. ιη', 4· τοῖς ἔργοις Ἐπιστ. πρ. Ἐφεσ. ε', 11· σ. μου τῇ θλίψει Ἐπιστ. πρ. Φιλ. δ', 14.

συγκοινωνητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ συγκοινωνῶ, ἔστ συγκοινωνεῖν, τινὸς Θεόδ. Στουδ. 594D· — καὶ **συγκοινωνίκα**, ἡ, τὸ μετέχειν, κοινωνεῖν, Θεόδ. Στουδ. σ. 257C.

συγκοινωνός, ὁ, ἡ, ὁ μετέχων τινὸς μετά τινος ἄλλου, τινος Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ια', 17, Α' Ἐπιστ. πρ Κορ. θ', 23· ἐν τῇ θλίψει Ἀποκάλ. α', 9.

συγκοιτάδιος, ον, = **σύγκοιτος,** Ἡσύχ. (ἀντὶ **-τάλιος**) ἐν λ. **συγκοιτάλιον.**

συγκοιτάζω, βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ μετά τινος, συγκοιμίζω, τινά τινι Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 848 — Παθητ., = **συγκοιμάομαι**, ἣν ἡ κόρη συγκοιταζομένη τῷ βασιλεῖ Ζωναρ. Χρον. τόμ. 1, σ. 80C.

συγκοίτιον (ἐξυπακ. ἀργύριον), τό, μίσθωμα ἑταίρας συγκοιμηθείσης, Ἡσύχ.

σύγκοιτις, -ιδος, ἡ, ἰδιάτυπον θηλ. τοῦ ἑπομ., Γλωσσ.

σύγκοιτος, ὁ, ἡ, σύνευνος, μέτοχος τῆς αὐτῆς κοίτης, Κωμικ. ἀνώνυμ. 305, Ἀνθολ. Π. 5. 152, 191, κτλ.· μεταφορ., ὕπνον σ. γλυκὺν Πινδ. Π. 9. 42· ἡ κακία σ. ὀδυνηρὰ Πλούτ. 2. 100F. **II.** ὡς ἐπίθετ., ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σαρκικὴν μίξιν, φίλτρα Ἀνθ. Π. 5 196.

συγκολάζω, τιμωρῶ τινα μετά τινος ἄλλου, βοηθῶ εἰς τὴν τιμωρίαν, τινί τινα Πλάτ. Νόμ. 730D.

συγκολάπτω, = **ἐκτέμνω**, Ἀκύλ. Παλ. Διαθ. (Λευ. ΚΙΒ', 24).

συγκολλάω, κολλῶ ὁμοῦ, Ἀριστοφ. Σφ. 1041. Πλάτ. Μενέξ. 236B· τινὰ εἰς ταὐτὸ ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 43A· τινί τι Λουκ. Ἁλ ξ. 14.

συγκόλλησις, ἡ, τὸ συγκολλᾶν, κολλᾶν ὁμοῦ, Κλέαρχ. παρ. Ἀθην. 393A· μεταφορ., πρασκόλλησις, Θεμίστ. 268A.

συγκολλητής, οῦ, ὁ, ὁ συγκολλῶν, συγκατασκευάζων, ἐπινοῶν, ψευδῶν Ἀριστοφ. Νεφ. 446.

σύγκολλος, ον, (κόλλα) συγκεκολλημένος, βάρη Νικ. Ἀποσπ. 9· — ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ ἐπιρρ., **συγκόλλως**, συμφώνως, ἐν συμφωνίᾳ πρός .., τινί Αἰσχύλ. Ἱκ. 310· σ. ἔχω, συμφωνῶ, συναινῶ, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 542· σ. κολλᾶν τι ἐπί τινι Ἀνθ. Π. παράρτ. 117· — ὡσαύτως ὑπῆ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., λέγας σύγκολλα .., τεκταίνεται Σοφ. Ἀποσπ. 746.

συγκολυμβάω, κολυμβῶ μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Ἀντισθέν. παρὰ Διογ. Α. 6. 6, Ἀντικλείδ. παρ' Ἀθην. 11. 15.

συγκομῑδή, ἡ, τὸ συγκομίζειν τοὺς καρποὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὰς ἀποθήκας, ἐν καρποῦ ἐυγκομιδῇ εἶναι, εἶμαι ἠσχολημένος εἰς τὴν συγκομιδήν, Θουκ. 3. 15· ἐ. τῶν ἐκ γῆς καρπῶν Πλάτ. Θεαίτ. 149E, κτλ.· τῶν ὡραίων ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 845E· σίτου Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 14· ἀπολ., θερισμός, Συλλ. Ἐπιγρ. 355, 12· πρβλ. **συγκομίζω** I. 2. **2)** ἐπὶ παθ. σημασ., τὸ συγκομίζεσθαι, συνέρχεσθαι ἢ συσσωρεύεσθαι εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, ἐξ ἀγρῶν ἐς ἄστυ Θουκ. 2. 52. **3)** σ. Ἱστορίας, συγγραφὴ ἱστορίας, Ἡρῳδιαν. ἐν ἀρχ.

συγκομίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ῶ**, **κομίζω** εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, συνάγω, συλλέγω, συναθροίζω, Ἡρόδ. 1. 21., 2. 121, 4., 9. 80. — Μέσ., μετὰ παθ. πρκμ., φέρω ὁμοῦ πρὸς ἐμαυτόν, συλλέγω, συνάγω περὶ ἐμαυτόν, ἰατροὺς ἀρίστους πρὸς αὐτὸν Ξεν. Κύρ. 8. 2, 24· συγκεκόμισθε κάλλιστον κτῆμα εἰς τὰς ψυχάς, ἔχετε ἀποθησαυρίσῃ εἰς τὰς ψυχάς σας, αὐτόθι 1. 5, 12· ὀλίγα τῇ μνήμῃ Λουκ. Νιγρῖν. 10· σ. πρὸς ἐμαυτόν, οἰκειοῦμαι ὡς ἰδικόν μου, Ξεν. Κύρ. 4. 3, 17. — Παθ., ἑκάτο ἀλέες συγκεκομισμένοι, σεσωρευμένοι ὁμοῦ, Ἡρόδ. 8. 25· μεταφορ., ἐνταῦθα γὰρ μοι κεῖνα συγκομίζεται, διότι ἐνταῦθα (δηλ. ἐν τῷ ὑπτεσθαι) συγκεφαλαιοῦνται ἐκεῖνα (δηλ. τὰ ἐν μέσῳ), Σοφ. Ο. Κ. 585 **2)** ἐπὶ τοῦ ἐκ τοῦ θερισμοῦ καρποῦ, συνάγω τὸν καρπόν, βάλλω αὐτὸν εἰς τὴν ἀποθήκην, Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 3, κτλ.· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναβ. 4. 6, 37, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 94. — Παθ., ἐπὶ τοῦ καρποῦ πρὶν θερισθῇ, ὀργᾷ συγκομίζεσθαι, εἶναι ὥριμος πρὸς συγκομιδήν, ὁ αὐτ. 4. 199· ἐλαχίστοις πόνοις συγκομίζεται Διόδ. 1. 36· πρβλ. **συγκομιδή.** **II.** κομίζω, σηκώνω πρὸς ταφήν, τόνδε τὸν νεκρὸν χεραῖν μὴ συγκομίζειν ἀλλ' ἐᾶν ὅπως ἔχει Σοφ. Αἴ. 1048· ἔφθη τὸ σῶμα συγκομισθέν, ἡ ταφὴ τοῦ σώματος συνετελέσθη, Πλουτ. Σύλλ. 38.

συγκομισμός, ὁ, = **συγκομιδή**, Εὐσέβ. Πονημ. 178. 58.

συγκομιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **συγκομίζω**, δεῖ συγκομίζειν. — Καθ' Ἡσύχ.: «συγκομιστέον· συνακτέον».

συγκομιστήρια, (ἱερά) τά, «θυσία ἐπὶ καρπῶν συγκομιδῇ» Ἡσύχ.· ὡ αὐτως: «θαλύσια· αἱ τῶν καρπῶν ἀπαρχαί», πρβλ. Εὐστ. 772, 23.

συγκομιστής, οῦ, ὁ, ὁ συγκομίζων, συνάγων, καρποῦ Εὐστ. 1488. 59, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 8751.

συγκομιστός, ή, όν, ὁ συγκομισθείς, συναχθείς, Λατ. collatitius, συγκομιστὰ δεῖπνα, δηλ. δεῖπνα ἐκ συμβολῆς, ἤτοι δι' ἐράνου ἐπιτελούμενα, δεῖπνον ἐξ ἐράνου, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀθ.

II. ἄρτος συγκομιστὸς = **αὐτόπυρος**, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 13, π. Διαίτ. Ὀξ. 389, Τρύφ. παρ' Ἀθην. 109F, πρβλ. 115D· σ. διαιτήματα, τροφὴ ἀνάμικτος, ἴδε Foës. Oec. Hipp.— Περὶ τοῦ τονισμοῦ, ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 489.

σύγκομμα, τό, (συγκόπτω) εἶδός τι τροφῆς ἢ φαρμάκου, παρὰ Ἀλεξ. Τραλλ. 9. 325· — ὡσαύτως ὑποκορ. **συγκομμάτιον**, τό, «σκευασία τις παρὰ τοῖς ὀψαρτυταῖς» Ἡσύχ.

συγκονίομαι [ῑ], Παθ., κυλίομαι εἰς τὴν κόνιν μετά τινος ἄλλου, δηλ. συμπαλαίω μετ' αὐτοῦ, τινι Πλούτ. 2. 52B, 97A, Μάξ. Τύρ. 7. 6 (ἔθα τινὰ τῶν Ἀντιγράφων ἔχουσι **-ύομαι**).

συγκοπή, ἡ, τὸ συγκόπτειν, κόπτειν εἰς μικρὰ τεμάχια, Σχόλ. εἰς Λουκ. Βίων Πρᾶσιν 19, πρβλ. Πλούτ. 2. 912E· τὸ κόπτειν μέταλλον εἰς τεμάχια πρὸς ἐκτύπωσιν νομισμάτων, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλ. β' μεταφ., ἐσχάτη βραχύτης, ἀντίθ. τῷ **συντομία**, Λογγῖν. 42. **2)** ἐν τῇ Γραμματικῇ, ἡ συντόμευσις λέξεως διὰ τῆς ἐκκρούσεως ἑνὸς γράμματος ἢ πλειόνων ἐκ τοῦ μέσου αὐτῆς, ὡς π. χ. πατέρος πατρός, ἦλυθον ἦλθον Τουρ. 23, Δράκ. 56, 156, Ἀπολλώνιος περὶ Ἐπιρρ. 550, 25, κτλ., Πλούτ. 2. 1011E· κατὰ συγκοπὴν καλεῖσθαι ὁ αὐτ. ἐν Γραμ. 11 ἀλλὰ Λογγῖν. 39, = **ἀποκοπή** II. **II.** σύγκρουσις, αἱ σ. τῶν ἠχων Δ ον. Ἁλ. π. Συνθ. 22. **III.** ἀθρόα τῆς δυνάμεως κατάπτωσις συνοδευομένη ὑπὸ λιποθυμίας καὶ περιψύξεως τῶν ἄκρων, Ἀρετ. περὶ Ὀξ. Παθ. 2, 3, Γαλην. Π, 263, Ὑρειθ. Ι, 387, Παῦλ. Αἰγιν. 3, 34, κλπ.· ἡ τοῦ πνεύματος σ. Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 15 — πρβλ. **σύγκοπος, συγκόπτω** III.

συγκοπιάω, κοπιῶ ὁμοῦ μετά τινος, ἀλλήλοις Ἰγνάτ. παρὰ Πολυκ. 6, Βυζ.

σύγκοπος, ον, (**συγκοπή** III) ὁ πίπτων κάτω ἐκ συγκοπῆς ἢ λιποθυμίας, λιπόθυμος, Δ.ὁδ. 3. 57.

συγκοπτικός, ή, όν, ὁ ἐπιφέρων, προξενῶν συγκοπήν, λιποθυμίαν, Εὐστ. Πονημάτ. 9. 10· σ. πάθος = **συγκοπή** III, Ψελλ. παρὰ τῷ Ideler Phys. 1. 231.

συγκοπτός, ή, όν, κατακεκομμένος εἰς μικρὰ τεμάχια, «λιανισμένος», λάχανα Ἀθήν. 373A· περὶ τοῦ τονισμοῦ, ἴδε Lob. Para'. 489.

συγκόπτω, μέλλ. **-ψω**· πρκμ. **-κέκοφα** Πλάτ. Θεαίτ 169B, κτλ. Κτυπῶ ὁμοῦ, κατακόπτω, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 3· χειμὼν .. συνέκοψε πάντα καὶ διέλυσε Ἡρόδ. 7. 34 — Παθ., διακόπτομαι, Συλλ. Ἐπιγρ. 1570b. 1· μεταφ., πολλαὶ φιλίαι συνεκόπησαν Λουκ. περὶ Διαβολ. 1. **2)** δέρω ἰσχυρῶς, καλῶς, κτυπῶ δυνατά, τινά Αυσί. 97. 42, Πλάτ. Ἐυθ' ἄνωτ.· πρὸς τῶν θεῶν ὦ Ἀντισθένες, μόνον μὴ συγκόψῃς με Ξεν. Συμπ. 8, 6· «συγκόψαι· ἐπὶ τοῦ πληγαῖς οἰκίσασθαι, Μεταγένης ἐν Θουριοπέρσαις», Ἀντιαττικιστὴς ἐν Ἀν. Βεκ. 114, 1· ἐπὶ ἀλεκτρυόνων μαχομένων, Αἰλιαν. 16 d. Fur. — Παθ., **συγκεκομμένος**, πυρέσσω συγκεκομμένος τάλας Εὐρ. Κύκλ. 228, πρβλ. οἱ συγκεκομμένοι τοῖς νάρθηξιν ἀνέκραγον Ξεν. Κύρ. 2. 3, 20 συγκελόρθοι, «συφθῆ αἱ ἡμᾶς, κατακοπῆναι ταῖς μάσταις» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 1426, κτλ. **3)** Μέσ., κτυπῶ ἐμαυτόν, «κτυπιοῦμαι», θρηνῶ, δύσομαι, Εὐμάθ. 390, Σχόλ εἰς Αἰσχύλ. Χο 23 **II.** βραχύνω ἦχον ἢ λέξιν (ἴδε **συγκοπή** I. 2), Διον. Ἁλ. περὶ Συνθ Ὀ.ομ. 16, Ἐτυμ. Μέγ. 299, 28, κτλ. **III.** ἐν τῷ παθ., καὶ μάλιστα τῷ πρκμ., ἀποκάμνω, πάσχω **συγκοπὴν** (III), Θεοφρ. Ἀποσπ. 7. 2· συγκεκομμένοι τὰ πνεύματα Διον. Ἁλ. 5. 44· συγκεκ. ὑπὸ τῶν ἀγώνων Πλουτ. Κίμ. κ. Λουκ. Σύγκρ. 3· συχν. παρὰ Γ'αλην.

συγκοπώδης, ες, (εἶδος) συνοδευόμενος ὑπὸ **συγκοπῆς**, Γαλην. 7. 686

συγκορδῡλέομαι, Παθ., περιτυλίσσομαι στενῶς, συγκεκορδυλημένος Φώτ.· καὶ τοῦτο ἀναγνωστέον παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ **-λισμένος**, «συγκεκορδυλισμένα· συνηθροισμένα, συνειλημ[μ]ένα· συνεστραμμένα».

συγκορῡβαντιάω, ὁμοῦ μετ' ἄλλων κορυβαντιῶ, μετέχω τοῦ τῶν Κορυβάντων ἐνθουσιασμοῦ ἢ τῆς μανίας, Πλάτ. Φαῖδρ. 288B, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 737C, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

συγκορῡφαῖος, ὁ, ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλου κορυφαῖος, Γερμαν. Κωνσταντινουπόλεως 368C.

συγκόρῡφος, ον, οὗ ἡ κορυφὴ ἑνοῦται μετ' ἄλλης κορυφῆς, ὡς π. χ. αἱ κόρυφαὶ δύο κώνων, Ἀριστ. Προβλ. 15. 11, 2.

συγκορῡφόω, φέρω, συνάπτω εἰς τὴν αὐτὴν κορυφήν, Λογγῖν. 24· συγκεφαλαιῶ, συμπληρῶ, Διον. Ἁλ π. Θουκ. 9, 5.

συγκορύφωσις, ἡ, = **συγκεφαλαίωσις**, Θεολογ. Ἀριθμ. σ. 25.

συγκοσμέω, συναρμόζω ὁμοῦ, συντάττω, διαθέτω, Ἀριστ. π. Οὐρανοῦ 2. 13. 2. — — Παθ., ἐξ ἐναντίων συγκεκ. Μᾶρκ. Ἀντων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

7. 48. **II.** περ. ποιῶ τιμὴν εἴς τινα, κ. σμῶ τινα, τιμῶ Ξεν. Κύρ. 2. 2, 26.

συγκόσμησις, ἡ, τὸ συγκοσμεῖν, Ἐπιγρ. Σάμου, Bul. de corr. hel. V, σ. 479 (ἐπὶ τοῦ λίθου· **συνκόσμ-**).

συγκοττάβίζω, παίζω ὁμοῦ τὸν κότταβον, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 74.

συγκουφίζω, ὁμοῦ σηκώνω ἢ ἐλαφρύνω, τὸ βάρος Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 3. 15· βοηθῶ τινα ὥστε νὰ μένῃ ὑπεράνω τοῦ ὕδατος, συμπαρανήχεσθαι καὶ συγκουφίζειν Λουκ. Τόξ. 20, πρβλ. Θεῶν Διαλόγ. 20. 6.

συγκραδαίνω, κραδαίνω, σείω ὁμοῦ, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 29. — Παθ., σείομαι, τρέμω ὁμοῦ, Ὑψαῖος παρὰ Στοβ. 505. 50.

συγκράζω, ἴδε **συγκρέκω**.

συγκραιπάλάω, κραιπαλῶ ὁμοῦ μετά τινος, Ἐφραὶμ Καισ. 6965, σ. 167, κτλ.

σύγκραμα, τό, κρᾶμα, μῖγμα, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 33, Πλούτ. 2. 943E.

συγκραμᾰτικός, ή, όν, συμμεμιγμένος, συγκεκραμένος, σύμμικτος, Πλούτ. 2. 904F.

σύγκρᾶσις, εως, ἡ, τὸ συγκεραννύναι, σύμμιξις, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 18, Εὐρ. Ἀποσπ. 21. 4, Ἄλεξις ἐν «Παννυχίδι» 2. 10, Πλάτ., κλπ.· ἡ σ. τῶν χρωμάτων ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 277C· ἥ τε ἐς τοὺς ὀλίγους καὶ τοὺς πολλοὺς ξ., κρᾶμα ὀλιγαρχίας καὶ δημοκρατίας, Θουκ. 8. 97· ἡ .. ὑγρότης μὴ φέρουσα τὴν πρὸς τὸ φῶς σ. Πλουτ. Ἄρατ. 10· — ἐπὶ φιλίας, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 31· πρβλ. **συγκεράννυμι**. **II.** κρᾶμα, μῖγμα, οὐθνητὸς οὐδ' ἀθάνατος, ἀλλ' ἔχων τινὰ σύγκρασιν, ἀλλ' οὕτως εἰπεῖν σύνθετος ἐξ ἀμφοτέρων, Ἄλεξις ἐν «Ὑπνῳ» 1· τὸν καιρὸν .. τῆς συγκράσεως, δηλ. κατὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν τὸ ἔδεσμα οὔτε πολὺ θερμὸν εἶναι οὔτε πολὺ ψυχρόν, ὁ αὐτ. ἐν «Παννυχίδι» 2. 10· τὴν τοῦ βίου σ. Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 468.

συγκρᾶτέω, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **συγκεράννυμι**, δεῖ συγκεραννύναι, Πλάτ. Φίληβ. 62B.

συγκρᾰτέω, ὡς καὶ νῦν, κρατῶ ὁμοῦ, ἡ ψυχὴ σ. ἡμᾶς Πλούτ. 2. 876A· διατηρῶ ὁμοῦ στρατεύματα, ὁ αὐτ. ἐν Φωκ. 12. **2)** ὑποστηρίζω, ἐνισχύω, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 5. **3)** διατηρῶ, κρατῶ ἐντός, τὸ πνεῦμα Διογ. Λ. 6. 76· ἀπορρήτους λόγους .. οὓς συγκρατοῦσιν Πλούτ. 2. 508D.

συγκράτησις ἐστιν ἡ σύλληψις Σωρ. Ἐφ. ἐκδ. Ἐρμ. σ. 57· — «συνεοχμὸν κεφαλῆς, ταὐτὸν εἰπεῖν συνοχήν, συγκόλλησιν, συγκράτησιν» Εὔστ. εἰς Ἰλ. Ξ. 465.

συγκρατικός, ή, όν, = συγκραματικός, Πτολ. Τετράβιβλ. 80, κλπ.

σύγκρᾶτος, ον, συμμεμιγμένος, ἀνάμικτος, Λουκ. Ἔρωτ. 12, Ἰλιάδ. 3. 15, κτλ.· στενῶς ἡνωμένος, συνδεδεμένος, σ. ζεῦγος Εὐρ. Ἀνδρ. 494.

συγκρᾰτύνω, κρατύνω συγχρόνως, ποιῶ ἐντελῶς ἰσχυρόν, τὸ πῦρ σ. τὸν κέραμον Πλούτ. 2. 650E. — Παθητ., κρατύνομαι, γίνομαι ἰσχυρός, Ἱππ. 1006.

συγκρέκω, ᾄδω ὁμοῦ, Ἀἰλ. π. τὰ Ζ. 11. 1, μετὰ διαφ. γραφ. **συγκράζω**.

συγκρεμάμαι, κρέμαμαι ὁμοῦ, Ἀνδρέας Κρήτ. σ. 300.

συγκρημνίζω, κατακρημνίζω ὁμοῦ, Πολύβ. 8. 34, 7.

συγκρητίζω, ἐνοῦμαι, συνασπίζομαι μετὰ κοινοῦ ἐχθροῦ, «συγκρητίσας λέγουσιν οἱ Κρῆτες, ὅταν ἐνωθεῖσιν αὐτοῖς γένηται πόλεμος· ἐστασίαζον γὰρ ἀεί» Ἐτυμολ. Μέγ. 732. 54· — **συγκρητεσμός**, ὁ, ἕνωσις Κρητῶν κατὰ ξένων πολεμίων, Πλούτ. 2. 490B.

σύγκρῐμα, τό, σῶμα σύνθετον, σύγκραμα, Δημόκρ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 17, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 24, Ἀναξαγ. παρὰ Πλουτ 892A, Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 883A, Παλύβ. 8. 34, 7, Πλούτ. 2. 898D, κλπ. **2)** σ. μουσικῶν, μουσικὴ συναυλία, Ἔβδ. (Σειρὰχ ΛΕ', 5). **II.** ἀπόφασις, κρίσις, αὐτόθι (Δ' Μακκ. Α', 57), πρβλ. Θεοδοτ. Δαν. Δ', 21. **III.** = **σύγκρισις** III, Ἔβδ. (Δαν. Ε', 26).

συγκρῐματικός, ή, όν, = **συγκραματικός**, Γαλην.

συγκρῐμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σύγκριμα**, Μᾶρκ. Ἀντων. 8. 25.

συγκρῑνω [ῑ], χωρίζω καὶ ἐκ νέου συντίθημι, καθόλου, σχηματίζω διὰ συμπήξεως, συντίθημι, ἀντίθετον τῷ **διακρίνω**, Ἐμπεδ. ἐν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 4, 6, πρβλ. 1. 3, 8, Ἐπίχ. 126 Alir., Τίμαιος Λοκρ. 101C, Πλάτ. Τίμ. 67D, κτλ.· μάλιστα ἐν τῇ φυσικῇ, τὰ συγκρινόμενα, εἶναι σώματα ἐν τῷ σχηματίζεσθαι διὰ συμπήξεως, Ἀναξαγ. 3, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 72C, Παρμ. 157A· συνεκρίθη, συνέστη Ἱππ. 1170H· συγκρίνεσθαι εἰς ὕδωρ, ἐπὶ ἀτμῶν, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 9, 20, πρβλ. 1. 13, 12· ἐξ οὗ συνεκρίθη, ἐξ οὗ ἐσχηματίσθη, Πλούτ. 2. 905A. **II.** παραβάλλω, τι πρός τι Ἀριστ. Ρητ. 1. 9, 38, Πολιτ. 4. 11, 1, πρβλ. Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 17, Λοβ. εἰς Φρύν. 278· τινί τι Ἀνθ. Παλατ. 12. 204· ἑαυτόν τινι Πλουτ. Γ. Γράκχ. 4, Κ. Δ.· συγκρ. τι ἐκ παραθέσεως Πολύβ. 12. 10, 1· σ. τὰ λεγόμενα, παραβάλλω καὶ ἐξετάζω, ὁ αὐτ. 14. 3, 7, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 2, 9· μὴ με τάφῳ σύγκρινε, μὴ κρῖνέ με ἐκ τοῦ τάφου, Ἀριστ. Π. 7. 137· — Παθητ., μετρῶ ἐμαυτὸν πρὸς ἕτερον, παραβάλλω ἐμαυτὸν πρός ἄλλον, ἀγωνίζομαι, ἁμιλλῶμαι, τινι Διόδ. Α. 14· εἰς ἁμιλλαν ὁ αὐτ. 1. 58· — τὴν χρῆσιν ταύτην φέρει ὁ Λουκ. ἐν Σολοικ. 5, Θωμ. Μάγιστρ. σ. 821. **III.** σ. ἑνύπνια, ἑρμηνεύω ἐνύπνια, Ἔβδ. (Γέν. Μ', 8).

σύγκρῐσις, ἡ, ὁ διὰ συνενώσεως ἀτομικῶν στοιχείων σχηματισμός, ἀντίθετον τῷ **διάκρισις**, Τίμ. Λοκρ. 100E, Πλάτ. Τίμ. 64E, 65C, Ἀριστ. Φυσ. 8. 9, 6 κἑξ., μετὰ τὰ Φυσ. 1. 3, 9, κτλ.· ἐπὶ τοῦ σχηματισμοῦ καὶ τῆς γεννήσεως ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν διάλυσιν (διάκρισις), Διον. Ἀλ. 2. 56· γεώδους ἀντεχόμενα συγκρίσεως, γεώδους συστάσεως, Διον. 1. 7. **2)** μετὰ συγκεκριμένης σημασίας, = σύνθετος οὐσία, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 8, 16, κ. ἀλλ., π. Ζ. Γεν. 1. 20, 9. **II.** παραβολή, σύγκρισις, Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 17· πρὸς ἄλληλα Ἀριστ. Τοπ. 1. 5, 9, πρβλ. Πολύβ. 15. 11, 9· τινός τινι ὁ αὐτ. 6. 47, 10· οὐκ ἔχων σ. πρός τι, μὴ ἐπιδεχόμενος σύγκρισιν, ἀνώτερος συγκρίσεως, ἀσυγκρίτως καλλίτερος, Δημ. Σκήψ. παρ' Ἀθην· 658B· συγκρίσει, διὰ συγκρίσεως, Βαβρ. 101. 8· κατὰ σύγκρισιν Γραμμ.· — συχν. παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, οἷον παρὰ Λουκ. καὶ Πλουτάρχῳ. **III.** σ. ἐνυπνίου, ἑρμηνεία, ἐξήγησις, Ἔβδ. (Γένεσ. Μ', 12, κ. ἀλλ.)· τῆς γραφῆς αὐτόθι (Δαν. Ε', 7, 17).

συγκρῐτέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ συγκρίνῃ, νὰ παραβάλῃ, Ἀριστ. Πολ. 4, 12, 3, Ὠριγέν.

συγκρῐτής [ῑ], **οῦ**, ὁ, πάρεδρος δικαστοῦ, κριτοῦ, Ἐτυμ. Μέγ. 779. 17, Ἐκκλ.— Κατὰ Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. 429 τὸ **συγκρίτης** δὲν ἔχει ὑγιῶς παροξυτανούμενον.

συγκρῐτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σύγκρισιν ἢ σχηματισμὸν συνθέτου σώματος, ἀντίθετ. τῷ **διακριτικός**, Πλάτ. Πολιτ. 282B κἑξ., Ἀριστ. Τοπ. 1. 15, 21· **ἡ συγκριτικὴ** (ἐξυπακ. τέχνη) Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ. B, C. **II.** ὡς καὶ νῦν, ὁ εἰς σύγκρισιν ἀνήκων, Πλούτ. 2. 616D· **ὁ συγκριτικός** (ἐξυπακ. τρόπος), ὁ συγκριτικὸς βαθμός, αὐτόθι 677D, Γραμμ.· **τὰ συγκριτικά** (ἐξυπακ. ὀνόματα) Γρηγ. Κορίνθ. σ. 110.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Διογ. Λ. 9. 75.

σύγκρῐτος, ον. (συγκρίνω) ἐσχηματισμένος διὰ συμπήξεως, συμπαγής, ἀντίθετον τῷ **ἀκλυμένος** (ἐπὶ σαρκός), Ξενοκράτ. περὶ Ὕλης 1. 38. **II.** ὁ δυνάμενος νὰ παραβληθῇ, τινι Πολύβ. 12. 23, 7, πιθαν. γραφὴ ἐν Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 61. 3.— Ἐπίρρ. **-τως**, Ἀθανάσ. τ. 2, σ. 239.

συγκροτᾰλίζω, = τῷ ἑπομ. I· «καὶ δὲ ἐξεκάγχασαν καὶ τὰς χεῖρας συνεκροτάλισαν» Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 712A.

συγκρατέω κροτῶ, κρούω, κτυπῶ ὁμοῦ, σ. τὼ χεῖρε, κροτῶ τὰς χεῖρας ἐκ χαρᾶς, Ξεν. Κύρ. 2. 2. 5, Ἀθήν. 420C· ἀλλ' ὡσαύτως κρούω αὐτὰς ὁμοῦ ἐν θλίψει ἢ ὀργῇ, Λουκ. Ἐνύπν. 14· οὕτω, σ. τοὺς δόντας ὑπὸ τρόμου, ὑπὸ τοῦ κρύους ὁ αὐτ. ἐν Διὶ Τραγῳδ. 45, ἐν Κατάπλ. 20. **2)** ἀπολ., κροτῶ τὰς χεῖρας, ἐπικροτῶ, ἐπιδοκιμάζω, Ἰσίδωρ. 3. 353· — καὶ ἐν τῷ παθ., χειροκροτοῦμαι, ἐπευφημίας τυγχάνω, Ξεν. Συμπ. 8, 1. **II.** σφυρηλατῶ, διὰ σφυρηλασίας ἑνώνω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 471· ἀσπὶς συγκεκροτημένη Πλουτ. Νικ. 28. **2)** μεταφορ., σ. ὀνόματα, συνάπτω λέξεις (διὰ συνθέσεως), Πλάτ. Κρατ. 409C, 415D, 416B· — ἐπὶ ὕφους, λέξις συγκεκροτημένη, τετορνευμένον καὶ νευρώδες ὕφος, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 18, π. Ἰσαί. 2, κτλ. **3)** χαλκεύω, «φτειάνω», ἀνάπαιστα Λουκ. Συμπ. 18· κατηγορίαν ὁ αὐτ. ἐν Εὐνούχ. 13· ἔριν ὁ αὐτ. ἐν Διὶ Τραγῳδ. 33. **γ)** γυμνάζω, καταρτίζω, ὀργανῶ, σχηματίζω, τὸν χορὸν Δημ. 520. 11· σύνδειπναν Πλούτ. 2. 528B· πότον Λουκ. Ὀνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 12· ξυνωμοσίαν ὁ αὐτ. ἐν Φαλ. 1. 4· γάμους Ἀχιλ. Τάτ. 2. 11· — μάλιστα ἐπὶ στρατιωτικῆς ἢ ναυτικῆς δυνάμεως, στρατολογῶ, συνάγω, συγ. δύναμιν, στράτευμα Ἡρωδιαν. 1. 9, κτλ., πρβλ. Ἀριστείδ. 2. 157· — ὡσαύτως ἐπὶ φιλοσοφικῆς ἀγωγῆς, Διογ. Λ. 7. 32. 185· — συχν. ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ. πρκμ. **συγκεκροτημένος**, καλῶς ἠσκημένος, γεγυμνασμένος, ἡτοιμασμένος, ναῦς συγκεκρ. Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 12· συγκεκροτημένας τὰ τοῦ πολέμου Δημ. 23. 3· εἰς πολεμικὴν ἀσκησιν Ἡρωδιαν. 7. 2· συγκεκρ. πληρώματα Πολύβ. 1. 61, 3· ἑταιρίαι Πλουτ. Λύσ. 13. **δ)** συγκεκρότηται ἡ μάχη, συνήφθη, Κύριλλ.

συγκρότημα, σῶμα συμπαγές, κατηρτισμένον, καλῶς συγκεκροτημένον, συνάθροισμα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 325, Γρηγόρ. Νύσσ., κλπ.· ἐπὶ ἑνὸς μόνον ἀνδρός, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ῥῆσ. 499· — ἐκστρατεία, Κύριλλ. **II.** μεταφορ., ὡσαύτως, ἐπινόημα, πανουργία, Σχόλ., Δημ.

συγκρότησις, ἡ, (συγκροτέω) ἡ διὰ σφυρηλασίας εἰς ἓν σῶμα ἕνωσις, μεταφορ., διοργάνωσις, σχηματισμός, Κύστ. εἰς Διον. Π. 558, ὁ αὐτ. ἐν Πανηγ. 199. 62.

συγκροτησμός, ὁ, τὸ συγκροτεῖν τὰς χεῖρας εἰς σημεῖον ἐπαίνου, Γ. Παχ. τ. B', σ. 519, 12, ἐκδ. B.

συγκροτητικός, ή, όν, ἐπιτήδειος πρὸς τὸ συνάπτειν καὶ συναρμόζειν, συνθετικός, ἀντίθετον τῷ **διαλυτικός**, Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 898, 43.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σύγκρουμα, τό, «χρέος, δάνειον. τινὲς τὴν σύμμικτον λοπάδα» Ἡσύχ.

συγκρούσιος γέλως, ὁ, «ἄκοσμος καὶ ἄτακτος. παρ' ὅσον τινὲς γελῶντες τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας συγκρούουσιν» Ζηνόβ. Β', 100 (Παροιμιογράφ.)· παρὰ Σουίδ. γέλως **συγκροτούσιος**.

σύγκρουσις, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἀνέμων Θεοφρ. περὶ Ἀνέμ. 54· νεφῶν Διογ. Λ. 2. 9· νεῶν Δίων Κ. 49. 1· τῶν φωνηέντων ἡ σύγκρουσις Διον. Ἁλ. τῶν Ἀρχ. Κρίσις 3, Πλούτ. 2. 1047Β. **2)** μεταφορ., σύγκρουσις, ἔρις, μάχη, ἀγών, ὁ αὐτ. ἐν Νουμ. 17· πρός τινα Ὑπόθεσις 3 (ἐν τέλει) εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. **II.** ἐν τῇ μουσικῇ, ἡ ταχεῖα ἐναλλαγὴ καὶ ἐπανάληψις δύο μουσικῶν φθόγγων, trillio, Πτολ. Ἁρμον. 2, 12. **III.** ἐν τῇ ῥητορικῇ, ἡ σύγκρουσις ἀντιφατικῶν προτάσεων, Ῥήτορες (Walz) 9. 509.

συγκρουσμός, ὁ, = τῷ προηγ., νεῶν Πλουτ. Μάρκελλ. 16· νεφῶν ὁ αὐτ. 2. 893Ε, κτλ.

συγκρουστέον, δεῖ συγκρούειν, Δημήτρ. π. ἑρμ. ἐν Speng. rhet. gr. τ. 3, σ. 307, 15.

συγκρουστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **σύγκρουσιν** III, Οὐλπιαν.

συγκρουστός, ή, όν, «συγκρουστά· ἱμάτια, ὧν ἡ κροκὶς ἀνατέτριπται» Ἡσύχ. **II.** **συγκρουστόν**, τό, φαίνεται ὅτι σημαίνει περίδολον ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 3900 (σ. 25), 3902i, o.

συγκρούω, κρούω ὁμοῦ τὸ ἓν πρὸς τὸ ἕτερον, Λατ. collido, σ. τὼ χεῖρε, κροτῶ τὰς χεῖρας, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1029· πλοῖα ἀλλήλοις Πλουτ. Λούκουλ. 12· τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας Ἀπολλόδ. 1. 1. 7· τὰ φωνήεντα Δημήτρ. Φαληρ. 68 κέξ., πρβλ. Φιλόστρ. 594. **2)** μεταφορ., φέρω εἰς σύγκρουσιν, ὁ Φίλιππος .. πάντας συνέκρουε Δημ. 231. 12, πρβλ. 282. 1· σ. τινὰς ἀλλήλοις Θουκ. 1. 44· σ. φίλους φίλοις καὶ τὸν δῆμον τοῖς γνωρίμοις Ἀριστ. Πολιτ. 5.11, 8· διάλυε, μὴ σύγκρουε μαχομένους φίλους Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 122· σ. τινὰ πρός τινα Λουκ. Ἰκαρομ. 20, κτλ., πρβλ. Βάβρ. 44. 4· τὰ δοξάσματα πρὸς ἄλληλα Ἰάμβλ. παρὰ Στοβ. 472. 29· σ. πόλεμον Διόδ. 12. 3· — σ. τι τῶν ἐκείνου πραγμάτων, φέρειν εἰς σύγχυσιν, συ ταράσσειν, Ἰσοκρ. 68Β. **3)** ἀμετάβ., ἔρχομαι εἰς σύγκρουσιν, συγκρούομαι, τὸ ἀντίπρῳρον ξυγκροῦσαι Θουκ. 7. 36· ἐπὶ τῶν προσθίων καὶ ὀπισθίων ὁπλῶν τοῦ ἵππου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24. 2 νῆες ἀλλήλαις συγκρούουσαι Πολύβ. 1. 50, 3, πρβλ. Διόδ. 3. 51, κτλ.· μεταφ., Θεοφρ. Χαρακτ. 12, Πλουτ. Ἀλέξ. 47. **III.** = **συγκροτέω**, σφυρηλατῶ ὁμοῦ· — μεταφ., προσπαθῶ νὰ συμβιβάσω ἀσυμφωνίας, Στράβ. 510.

συγκρυβή, ἡ, Ἰω. Τζέτζ. Ἀλλην. Ἰλ. Ο 30. — Οὕτως ἐξέδωκεν ὁ Boisson. ὁ δὲ Matranga **συντριβή**. Ἐγὼ δ' ἔθεσα τὴν **συγκρυβὴν** ἐνταῦθα, ἐπειδὴ ἡ **σύγκρυψις** κεῖται ἐν τῷ Θησ. Στεφάν. ἄνευ μαρτυρίου, ὑπάρχει δ' ἄλλως ἐν τοῖς λεξικοῖς ἡ **ἀποκρυφή**, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

συγκρύπτω, συγκαλύπτω, καλύπτω ἐντελῶς, ὅπλοις δέμας Εὐρ. Ἡρακλ. 721· — κρύπτω παντελῶς, Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 765, Εὐρ. Ι. Τ. 1052, Ἀποσπ. 684, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 1, 40, Δημ. 23. 29· πενίαν Ἄμφις ἐν «Ἐρίθοις» 1· τῷ λόγῳ σ. τι Δημ. 1446. 8 (ἔνθα ὁ Schäfer **συγκρύψεται**)· δυσμένειαν Πλουτ. Γάλβ. 18. **II.** συντελῶ, συνεργῶ εἰς ἀπόκρυψιν, σ. τινὶ τὴν ἁμαρτίαν Ἀνδοκ. 9. 34, πρβλ. Ἀντιφῶντα 118. 19, Ἰσοκρ. 37Ε, 362Β.

συγκτάομαι, ἀποθ., κτῶμαι ὁμοῦ μετά τινος, τί τινι Θουκ. 6. 69., 7. 57· τὴν ὅλην χώραν συγκτήσασθαι Ἀριστ. Πολιτ. 5. 7, 9.

συγκτερεΐζω, μέλλ. **-ΐξω**, ἀποδίδω ὁμοῦ μετά τινος ἄλλου τὰς τελευταίας τιμὰς εἰς νεκρόν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 838.

συγκτησείδιον, ἢ **-ίδιον**, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἰουλιαν. 426D.

σύγκτησις, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ κτῆσις ἢ κατοχὴ κτημάτων, Νικήτ. Χρον. — ὡσαύτως **συγκτησία**, ἡ, Ἐκκλ., ὅπερ ὁ Κόντος ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 504 ἀποδοκιμάζει.

συγκτητορίας ἰσότης, Δίδ. Ἀλέξ. σ. 897, ἔκδ. Μι.

συγκτήτωρ, **ορος**, ὁ, ὁ ἀπὸ κοινοῦ κατέχων τι, Γλωσσ.

συγκτίζω, μέλλ. **-ίσω**· πρκμ. **-έκτικα**· — βοηθῶ τινα ἢ συνεργῶ μετά τινος εἰς κτίσιν πόλεως, ἢ ἵδρυσιν ἀποικίας, συγκτίζουσι Βάττῳ Κυρρήνην Ἡρόδ. 4. 156, πρβλ. Θουκ. 7. 57· τῶν συνεκτικότων τὴν πατρίδα Συλλ. Ἐπιγρ. 2771. 1. 6, πρβλ. 2814. **2)** αὐλῶνες εὖ συνεκτισμένοι, καλῶς κεκαλλιεργημένοι, Στράβ. 206 **II.** παρὰ τοῖς Ἐκκλ., συνεργῶ εἰς τὴν δημιουργίαν. — Παθ., δημιουργοῦμαι ὁμοῦ μετά τινος, Ἑβδ. (Σειρὰχ Δ', 14).

σύγκτισις, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ κτίσις πόλεως, πρὸς πόλεών τε καὶ ἱερῶν συγκτίσεις Νικομ. Ἀριθμ. 1. 3, σ. 71.

συγκτίστης, **ου**, ὁ, ὁ ἀπὸ κοινοῦ κτίζων ἢ θεμελιώνων ἀποικίαν ἢ πόλιν, Ἡρόδ. 5. 46.

συγκτύπέω, κτυπῶ ὁμοῦ, συγκρούω, κύμβαλα Νόνν. Διονυσ. 3. 240.

συγκυβερνάω, κυβερνῶ ὁμοῦ, καὶ **συγκυβέρνησις**, **εως**, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ κυβέρνησις, Ἐκκλ.

συγκυβευτής, οῦ, ὁ, ὁ μεθ' οὗ τις παίζει τοὺς κύβους, συμπαίκτωρ, Αἰσχίνης 8. 41., 9. 6.

συγκυβεύω, παίζω τοὺς κύβους μετά τινος, τινὶ Ἡρόδ. 2. 122, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 12, 2.

συγκυδάζομαι, συνονειδίζω, Μ. Ἀκομ. τόμ. Α', σ. 173, 23, ἔκδ. Λ.

συγκυέομαι, κυοφοροῦμαι, γονιμοποιοῦμαι ὁμοῦ, τινι Πορφ. Ἀντρ. Νυμφ. 28.

συγκυκάω, ἐμβάλλω εἰς σύγχυσιν, συνταράσσω, τὴν Ἑλλάδα Ἀριστοφ. Ἀχ. 531· ἀναμιγνύω καὶ συγχέω, ὁ Ζεὺς .. βούλεται ἐς ταὐτὸν ὑμᾶς συγκυκήσας τρύβλιον .. ἐς βάραθρον ἐμβαλεῖν ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 1107· τοιαῦτα ἐμπλέκοντες καὶ συγκυκῶντες, φέροντες σύγχυσιν, Πλάτ. Νόμ. 669D.

συγκυκλέω, συνεργῶ εἰς συγκύλισιν, συστρέφω, Πλάτ. Πολιτ. 269C.

συγκυκλόομαι, Μέσ., περικυκλώνω ἐντελῶς, συγκλείω διὰ τοῦ δικτύου τοὺς ἰχθῦς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 12.

συγκύκλωψ, **-ωπος**, ὁ, ὁ σύντροφος Κύκλωπος ἢ ὁ ἐπίσης Κύκλωψ, Εὐστ. 1622. 49.

συγκυλινδέομαι, Παθ., κυλίομαι ὁμοῦ ἢ κυλινδοῦμαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀκρασίᾳ Ξεν. Συμπ. 8. 32· οὕτω **συγκυλίνδομαι** παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1 291.

συγκυλίομαι [ῑ], Παθ., = τῷ προηγ., Διόδ. 5. 32· Διογένει, μετὰ τοῦ Διογ., παρ' Ἀθην. 588Ε. **2)** ἐπὶ ἀετοῦ, ἐπιπέτομαι ἐν κύκλῳ, ἐπὶ γῆν Διόδ. 16. 27.

συγκυμαίνομαι, Παθ., εἶμαι ὅλως τρικυμιώδης, πλήρης κυμάτων, ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, Σέλευκ. παρὰ Στοβ. παράρτημ. σ. 79. 4, Gaisf.

συγκυνηγετέω, κυνηγῶ ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 97Δ, κλπ.

συγκυνηγέτης, **ου**, ὁ, = **συγκυνηγός**, Ξεν. Κυν. 10, 3, Αἰσχίνης 90. 6.

συγκυνηγέω, = **συγκυνηγετέω**, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9, 12, 2, Διόδ. 4. 34.

συγκυνηγός, Δωρικ. καὶ Ἀττ. **συγκυναγός**, ὁ, ἡ, σύντροφος ἐν τῷ κυνηγεῖν, Εὐρ. Ι. Τ. 709, Βάκχ. 1146, Πλούτ. 2. 749Ε· θηλ. σύντροφος κυνηγός, Εὐρ. Ἱππ. 1093.

συγκυνίζω, φέρομαι ὡς κύων (δηλ. κυνικὸς φιλόσοφος), Κράτης ἐν τῇ Notices des Mss. 11, 2, σ. 34.

συγκύπτης, **ου**, ὁ, ὁ κύπτων πρὸς τὰ ἐμπρός· ἐν τῇ Μηχανικῇ, εἶδος ὑποστηρίγματος ἢ στυλώματος, Λατιν. capreolus, Βιτρούβ. 4. 2.

συγκύπτω, μέλλ. **-ψω**, κύπτω πρὸς τὰ ἐμπρός, κύπτω ὁμοῦ καὶ συνενῶ τὴν κεφαλήν μου μετὰ τῶν ἄλλων, κύπτω πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος, παιδάρια συγκύψανθ' ἅμ' μβληχᾶται Ἀριστοφ. Σφ. 570· σ. πρὸς ἀλλήλας, ἐπὶ φορβάδων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 11· — μεταφορ., οἱ κακοῦντες τὰ κοινὰ συγκύψαντες ποιοῦσι, πράττουσι τοῦτο ἐκ συμφώνου, καὶ ἐν συνεννοήσει, Ἡρόδ. 3. 82, πρβλ. 7. 145· καὶ συγκύψαντας ἅπαντας γελῶσιν Φρύνιχ. Κωμικ. ἐν «Ἐφιάλτῃ» 1· τοῦτο δ' ἐς ἓν ἐστι συγκεκυφὸς Ἀριστοφάν. Ἱππ. 854· — καθόλου, κύπτω πρὸς τὸ μέσον, ἣν μὲν συγκύπτῃ τὰ κέρατα τοῦ πλαισίου Ξεν. Ἀν. 3 4, 19, πρβλ. 21. **II.** κάμπτομαι, συγκλίνομαι, ὡς ὑπὸ φορτίον, Φιλόστρ. 843, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιγ', 11· συγκεκυφὼς Θεμίστ. 90Β· σ. τῷ προσώπῳ Ἑβδ. (Ἰὼβ Θ', 27)· ἐντεῦθεν, ἐργάζομαι μετὰ κόπου, Συνέσ. 273Α.

συγκυρέω· ἀόρ. **-εκύρησα** καὶ **-έκυρσα**· — συντυγχάνω, συμπίπτω, μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἔνι μώνυχες ἵπποι, «συμπέσειαν καὶ συγκρούσειαν ἐν τῇ ὁδῷ οἱ μονώνυχες ἵπποι» (Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 435· οὕτως ἐπὶ πλοίων, Ἡρόδ. 8. 92· συντυγχάνω, ἀπαντῶ τι δυσάρεστον, τῇδε συγκύρσαι τύχῃ Σοφ. Ο Κ. 1404· κήτεσι πολλοῖς συγκεκυρηκέναι Διόδ. 17. 106· τραγικοῖς πάθεσι ὁ αὐτ. 20. 21· εἰς ἓν μοίρας ξυνέκυρσας, περικλείεσαι εἰς τὴν αὐτὴν μοῖραν, τύχην, Εὐρ. Ἀνδρ. 1172. **2)** μετὰ μετοχ. ὡς τὸ **τυγχάνω**· συνέκυρσε θέων, συνέπεσε νὰ τρέχῃ, Ἐμπεδ. 260· εἰ συνεκύρησε .. παραπεσοῦσα νηῦς, ἂν κατὰ τύχην συνέπεσε .., Ἡρόδ. 8. 87. **II.** ἐπὶ γεγονότων καὶ συμβάντων, ὡς τὸ **συμβαίνω**, κατὰ τύχην συμβαίνω, ἣν δέ τι δεινὸν συγκύρσῃ Θέογν. 698Β· τάδε οἶδα .. τοῖς ἐν Ἰταλίῃ συγκυρήσαντα Ἡρόδ. 4. 15· σ. μοι ἀδονὰ Εὐρ. Ἴων 1448· τίς τύχα μοι ξυγκυρήσει; ὁ αὐτ. ἐν Ἰφ. ἐν Ταύρ. 874· ἀπροσ., μετ' ἀπαρ., συνεκύρησε γενέσθαι, συνέβη ὥστε νὰ .., Ἡρόδ. 9. 90· τὰ συγκυρήσαντα, ὅσα εἶχον συμβῆ, ὁ αὐτ. 1. 119· ὃ καὶ συνεκύρησε Πολύβ. 2. 65, 7, πρβλ. Διόδ. 1. 1· παρά τινος, ἐκ μέρους τινός, Διον. Ἁλ. 5. 56· οὕτως ἐν τῷ παθητ., τὸ ἐς Λακεδαιμονίους συγκεκυρημένον Ἡρόδ. 9. 37. **III.** ἐπὶ τόπων, γειτνιάζω πρός τινα, τινι Πολύβ. 3. 59, 7, κτλ.· πρὸς τόπον Πλουτ. Ἀριστείδ. 11.

συγκύρημα [ῠ], τό, σύμπτωσις, Πολύβ. 4. 86, 2, Διον. Ἁλ. 9. 38, κτλ.· περίπτωσις, τυχαῖον περιστατικόν, Εὐστ. 1363. 15.

συγκύρησις, ἡ, σύμπτωσις, κατὰ συγκυρήσεις καιρῶν Διογ. Λ. 10. 98· συνδρομὴ περιστάσεων, Πολύβ. 9. 12, 6.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συγκῠ́ρια, ἡ, σπανιώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ προηγ., τὰ ἀπὸ συγκυρίης, τὰ τυχαῖα συμβάντα, Ἱππ. 49. 28· διὰ συγκυρίαν ὁ αὐτ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 11· κατὰ σ. Εὐαγγ. κ. Λουκ. ι', 31, Εὐστ. 376. 12.

συγκῠριολογέομαι, παθητ., λέγομαι κύριος ὁμοῦ μετά τινος ἄλλου, «τελείως ἐνταῦθα καὶ συμπροσκυνεῖται καὶ συγκυριολογεῖται τῷ υἱῷ» Ἀθαν. τ. 2, σ. 514.

συγκυρκανάω, = **συγκυκάω**, συγκυρκανήσας ἐν σκύφῳ χυτῆς λίθου Ἐπίνικος ἐν «Μνησιπτολέμῳ» 1. 8.

σύγκυρμα, τό, = **συγκύρημα**, Boissonn. Anecd. 3. 57.

συγκῠρόω, ἐπικυρῶ ὁμοῦ μετά τινος, Ρήτορες (Walz) 9. 271.

σύγκυρσις, ἡ, = **συγκύρησις**, Συνέσ. 134B.

συγκωθωνίζομαι, ἀποθεμ., κωθωνίζομαι, συμπίνω, «σβανάρω μαζί», Ἀθήν. 19D.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 45.

σύγκωλος, **ον**, εὐπαγής, σκέλη Ξεν. Κυν. 5. 30.

συγκωμάζω, μέλλ. **-άσω**, Δωρ. **-άξω**, βαίνω ὁμοῦ ἐν κώμῳ, Πινδ. Ο. 11 (10). 16· τινὶ πρός τινα Ἀντίγ. Καρύστ. παρ' Ἀθην. 603E· καθόλου, παραδίδομαι ὁμοῦ μετά τινος ἄλλου εἰς κραιπάλην, τινὶ Ποσείδιππ. παρ' Ἀθην. 314E, Λουκ. π. Ὀρχ. 11.

σύγκωμος, ὁ, ἡ, ὁ συγκωμάζων, ὁ συμμετέχων κώμου μετά τινος, Εὐρ. Βάκχ. 1171, Ἀριστοφ. Ἀχ. 264· μετὰ δοτ., σ. Διονύσῳ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 392 (κατὰ τὸν Πῶρσ. ἀντὶ **σύγκοινος**)· — ὁ Τζέτζ. ἔχει καὶ **συγκωμαστής**, οῦ, ὁ.

συγκωμῳδέω, ἐμπαίζω ἢ περιγελῶ ὡς ἐν κωμῳδίᾳ, τινί τι Λουκ. Ἁλ. 26.

συγξαίνω, ξαίνω ἔρια μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Κράτης παρὰ Πλουτ. 2. 830C.

συγξεντεύω, ζῶ ἐν τῇ ξένῃ ὁμοῦ μετά τινος ἄλλου, Συλλ. Ἐπιγρ. 6341, Νικήτ. Εὐγεν. 9. 247, Ἰω. Χρυσ. τ. 4, σ. 307, 4.

συγξέω, μέλλ. **-ξέσω**, ποιῶ τι λεῖον ἢ ὁμαλὸν διὰ τῆς ξέσεως ἢ ῥυκανήσεως.— Παθ., μεταφ., ἐπὶ ὕφους, λειαίνω, ὁμαλύνω, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 22 περὶ τὸ τέλος, πρβλ. Ἀλκιδάμ. περὶ Σοφιστ. 20, Πλούτ. 2. 853D.

συγξηραίνω, ξηραίνω ὁμοῦ, Γαλην. τ. 2, σ. 19B, 1.

συγξῠ́ρέομαι, ξυρέομαι, ξυρίζομαι ὁμοῦ, τήμερον τῷ γενείῳ καὶ αἱ λέξεις συνεξυρήθησαν Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 8, σ. 119.

συγξύω, μέλλ. **-ύσω**, ξύω ὁμοῦ, ὅταν δὲ ξηρὸν γένηται (τὸ φάρμακον) συγξύσας τρῖψον λεῖον Ἱππ. 893A· κατασχίζω, πάντα (δηλ. τὰ συγγράμματα) συγξύσας Διογ. Α. 4. 47.

συγχάζω, = **συγχωρέω**, Ἡσύχ.

συγχαίρω, μέλλ. **-χᾰρήσομαι**· ἀόρ. **-εχᾰ́ρην** (Πολύδ. 30. 16, 11., 15. 5. 13), προστακτ. **-χάρηθι** Ἀνακρεόντ. 34. 30. Ὡς καὶ νῦν, χαίρω μετά τινος, ἁρμόζω μέρη εἰς τὴν χαρὰν τινος, μετέχω τῆς χαρᾶς αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 793, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1317· χαῖρε .. καὶ ξυγχαίρομεν ἡμεῖς ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1333· σ. ἐπί τινι, ἐπί τινι πράγματι, Ξεν. Ἱέρ. 11, 12· σ. ἀγαθῷ γενομένῳ Πλάτ. Ἐπιν. 988B· ὡσαύτως μετὰ δοτ. προσ., τὸν συναλγοῦντα καὶ σ. τῷ φίλῳ Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 4, 1· οὐ σ. οὐδὲ συναλγεῖν ἑαυτοῖς αὐ 9. 9. **II.** ἐκφράζω τινὶ φιλικῶς τὴν χαρὰν μου, συγχαίρω, «προσφέρω συγχαρητήρια», σ. τινὶ τῶν γεγενημένων, συγχαίρω αὐτῷ διὰ τὰ γεγενημένα, Δημ. 194. 23· οὕτω, σ. τινὶ ἐπί τινι Πολύδ. 30. 16, 1· σ. τινὶ ὅτι .. Αἰσχίν. 31. 9 — Ὁ μέσ. τύπος **συγχαίρομαι** ἀντὶ **συγχαίρω** ἀπαντᾷ παρὰ Νικηφόρῳ ἐν Μουστοξύδου Ἀνεκδ. σ. 2, καὶ ἐν Dittenb.² 807, 5, τοῦ δήμου παρεστῶτος καὶ συγχαιρομένου.

συγχᾰλάω, χαλαρώνω μετά τινος ἢ συγχρόνως, Ἀρχύτ. ἐν Στεφ. Ἐκλογ. σ. 81 παθητ., σ. τῷ ἦρι Κλήμ. Ἀλ. 221.

συγχᾰλεπαίνω, χαλεπαίνω ὁμοῦ, Μέμνων ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 224, σ. 237, 41.

συγχαλκεύομαι, Παθητ., χαλκεύομαι ὁμοῦ, ἕνα πυθμένα .. συγχαλκευόμενον τῷ ὅλῳ ποτηρίῳ Ἀθήν. 488F.

συγχᾰρακτηρίζω, χαρακτηρίζω ὁμοῦ, Ἀμφιλόχ. σ. 49.

συγχᾰράσσω, χαράσσω συγχρόνως, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2.

συγχᾰρητικός, ἡ, όν, = **συγχαρτικός**, ὃ ἴδε.

συγχᾰρίζομαι, ἀποθετ., χαρίζομαι συγχρόνως ἢ μετ' ἄλλων, Ἀθηνάσ. τ. 1, σ. 221· τὸ συγκεχαρισμένον τοῦ λόγου Πλούτ. 2. 44E (διάφορ. γραφ. **κεχαρ-**).

συγχαρίκια ἢ **συγχαρίκεια**, ὡς καὶ νῦν, δῶρα συγχαρητικά, «ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν πέμπει συγχαρίκια τῷ Ἡρακλείῳ ἐν τῇ Περσῶν νίκῃ μαργαρίτας καὶ λίθους τιμίους ἱκανούς» Θεοφάν. 514. 17.

συγχαρτικός, ἡ, όν, συγχαρητήριος, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 10, 6, μετὰ τῆς διαφόρ. γραφ. **συγχαρητικός**, ὃς τύπος εὑρηται παρὰ Ζωναρᾷ καὶ Φίλωνι 1. 81 (ἔνθα ὁ Κῶδ. ἔχει **συγχαριτικόν**).

συγχάσκειν θηριωδῶς, χάσκειν ὁμοῦ θηριωδῶς, Εὐστ. Ποννημ. σ. 292, 57, ἔκδ. Taf.

συγχαυνόομαι, χαυνοῦμαι συγχρόνως, τινι Τζέτζ. Ἰστ. 10. 932.

συγχειλίαι, αἱ, αἱ ἄκραι ἕνθα συνάπτονται τὰ χείλη, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 18.

συγχειμάζω, διέρχομαι τὸν χειμῶνα ὁμοῦ, τινι Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 27.— Μέσ., διέρχομαι τὸν χειμῶνα μετά τινος, Ἀριστοφ. Πλ. 847.

συγχειρίζω, διαχειρίζομαι, διοικῶ ὁμοῦ μετά τινος, τινί τι Πολύδ. 6. 2, 14.

συγχειροπανέω, κοπιάζω διὰ τῶν χειρῶν ὁμοῦ μετά τινος, ὀλίγα συγχειροπονήσας Λουκ. Λεξιφ. 2.

συγχειροτονέω, χειροτονῶ ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 144Δ.

συγχειρουργέω, ἐκτελῶ τι διὰ τῶν χειρῶν μετ' ἄλλου, συμπράττω, τὰ ἱερὰ Ἰσαῦ. 70. 28· ἀξίκνημα Φίλων 2. 15.

συγχειρουργοί, οἱ, οἱ συγχειρουργοῦντες, Δίδ. Ἀλλέξ. σ. 565, ἔκδ. Μί., Ἰω. Σκυλ. ἐν Γ. Κεδρ. τ. Β', σ. 733, 2, ἔκδ. Β.

συγχέρεια, ἡ, ἡ διὰ χειρὸς βοήθεια, τὸ νὰ δίδῃ τις χεῖρα βοηθείας εἴς τινα, Δέων Βουλγαρίας ἐν Συντ. καν. τ. 4, σ. 411.

συγχέω, μέλλ. **-χεῶ**, εἷς, εἓ (ἴδε ἐν λέξ. **χέω**)· ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ ἐνεργ. ἐνεστ. καὶ παρατ. καὶ Ἐπικ. ἀόρ. **συγχέας**, ἀλλὰ συνηθέστερον ἔχει τὸν Ἐπικ. τύπον **συνέχευα**, ἀπαρ. **συγχεῦαι**· καὶ γ' ἐνικ. παθ. ἀόρ. μετὰ συγκοπῆς **σύγχῦτο**· παθ. ἀόρ. **-εχύθην** [ῠ] καὶ παρὰ μεταγεν. **-εχέθην**, Λαδὲκ εἰς Φρύν. 731 Χίω ὁμοῦ, συμμιγνύω, ἀνακατώνω, συνέχυνε ποσὶν καὶ χερσὶ [τὰ ἀθύρματα] Ἰλ. Ο. 361, πρβλ. 366, 373· σ. τὰ διακεκριμένα Πλάτ. Φίλῃβ 46E· σ. τὰς ψήφους, ἀναμιγνύω, ἀνακατώνω, Ἰσαί. 52. 26· τὰ σύμβολα Δημ. 570. 18· τὰς τάξεις Πολύδ. 1. 40, 13· τὰς ὄψεις Πολυδ. Α', 118.— Παθ., λνία δὲ σφιν σύγχυτο Ἰλ. Π. 471· μεταλλεῖα συγκεχυμένα Πλάτ., Νόμ. 678D τοὺς στήμονας συγκεχυμένους διακρίνομεν ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 388B.

2) ὡς τὸ **συγχώννυμι**, καταστρέφω, ἀρανίζω, κατασκάπτω, σ. τοὺς τάφους Ἡρόδ. 4. 127· τὴν ὁδὸν ὁ αὐτ. 7. 115 (πρβλ. Bahr ἐν τόπῳ)· δῶμα, δόμους, κτλ., Εὐρ. Ἰων 615, κτλ. **3)** συγχέω ἄνω κάτω, ἀνακατώνω, τὰ γράμματα ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α 37· συγκεχυμένον μέλαν, μέλαν σημεῖον ἀμαυρόν, ἀσαφές, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 7. 6, 6, ἴδε ἐν λέξ. **ἀμυδρός**· φωνὴ σ. Δώδ. 1. 8· — οὐσία ἐπὶ ὕφους, Ρήτορες. **II.** ἐπὶ τοῦ νοῦ, φέρω εἰς σύγχυσιν, ταράττω, μή μοι σύγχει θυμὸν Ἰλ. Ι. 612, πρβλ. Ν. 808· σὺν τῷ γέροντι νόος χύτο Ω. 358· συνεχέοντο αἱ γνῶμαι τῶν φαμένων Ἡρόδ. 7. 142· ὡσαύτως μετὰ τοῦ προσώπου ὡς ἀντικειμένου, ἄνδρα γε συγχεῦαι Ὀδ. Θ. 139, πρβλ. Ἡρόδ. 99.— Παθ., τί συγχύθεἰσ' ἑστήκασ Εὐρ. Μήδ. 1005. **2)** συγχέω, κάμνω ἀνωφελεῖς, ματαιώνω, πολὺν κάματον καὶ ὀιζὺν συγχέας Ἀργείων Ἰλ. Ο. 366, πρβλ. 473 τὴν πάρος συγχάρην Σαφ. Τρ. 1229 μάλιστα ἐπὶ συμβολαίων συμφωνιῶν καὶ τῶν τοιούτων, ματαιώνω, παραβιάζω, ἐπεὶ σύν γ' ὅρκι' ἔχυσαν Τρῶες Ἰλ. Δ. 269, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 379E, Ἱππ. Ὀρκ., Εὐρ. Ἱππ. 1063· τὰ πάντα ἀνθρώπων νόμιμα Ἡρόδ. 7. 136, πρβλ. Ἀντιφῶντα 125, 26 ἄνω κάτω τὰ πάντα σ. ὁμοῦ Εὐρ. Βάκχ. 349· τὴν πολιτείαν Δημ. 729· 14· συγκέχυκε νῦν τὴν πίστιν ὁ καθ' ἡμᾶς βίος Μένανδρος ἐν Ἀθηλ. 286· συνουσίαν Λουκ. Δὶς Κατηγορ. 17. — Παθ., λέλυται πάντα, συγκέχυται Δημ. 777. 10. **III.** πόλεμον συγχ., διεγείρω πόλεμον, Λατ. conflare bellum, Πολύδ. 4. 10, 3, κτλ.

συγχήρα, ἡ, ἡ ὁμοίως **χήρα**, Ἐκκλ.· — **συγχηρεύω**, χηρεύω ὁμοῦ, Ἐκκλ.

συγχιλίαρχος, ὁ, συνάρχων χιλιάρχου, μετέχων τῆς ἐξουσίας, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 19. 1, 5.

συγχίς, ἴδος, ἡ, εἶδος ὑποδήματος ἢ περιπυδίου («κάλτσα»), Ἀνθ. Π. 6. 294, Σουΐδ. ὁ τύπος **συκχάς**, άδος, ἅπαντᾷ παρὰ Πολυδ. Ζ', 86 ἔνθα· «ἡ δὲ συκχὰς κρηπῖδι μὲν ἔοικεν, ὠνόμασται δὲ ἐκ τοῦ συνέχειν τὸν πόδα» — καθ' «Ἡσύχ.: «συκχάδες· εἶδος ὑποδήματος»· παρὰ τῷ αὐτῷ εὕρηται καὶ τύπος **σύκχοι**· «σύκχοι· ὑποδήματα Φρύγια».

συγχλευάζω, χλευάζω ὁμοῦ, Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 537. 14.

συγχλοάζομαι, βύσκομαι ἐν τῇ αὐτῇ χλόῃ μετά τινος, μεταφ., συνευνοοῦμαι, Ψευδοχρυσόστ. τ. 7, σ. 480, 18.

συγχόνδρωσις, ἡ, τὸ συμφύεσθαι εἰς χόνδρον, Ἀνέκδ. Ὀξ. 3. 32, 130.

συγχορδία, ἡ, ἁρμονία, συμφωνία, Σοφ. Ἀποσπ. 361, Ἀριστείδ. σ. 22.

σύγχορδος, ον, ἁρμονικός, ὁ ἐν ἁρμονίᾳ, ἐπὶ μουσικῶν χορδῶν, Ἡσύχ. ἐν λ. ἀντίχορδα.

συγχορεία, ἡ, = **συνῳδία**, Ἡσύχ.

συγχορευτής, οῦ, ὁ, ὁ συγχορεύων, Πλάτ. Νόμ. 653E, 665A, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 20.

συγχορεύτρια, θηλ. τοῦ προηγ., ἡ μετέχουσα τοῦ χοροῦ, ὁμοῦ χορεύουσα, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309.

συγχορεύω, ὁμοῦ χορτύω, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1761. **II.** ἀνήκω εἰς τὸν αὐτὸν χορόν, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 21, Πλούτ. 2. 94B.

συγχορηγέω, συμπαρέχω βοηθείας εἰς τροφὰς καὶ ἄλλα, τινι εἰς τοὺς παρεστῶτας καιροὺς Πολύδ. 4. 46, 5· τινι ὁ αὐτ. 5.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

55, 1, κτλ.· μετ' αἴτ. πράγμ., σ. τροφὰς τινι Πλουτ. Ρωμ. 6· ἀπολ., σ. ἀφειδῶς ὁ αὐτ. ἐν Κλεομ. 6. **II.** συνεισφέρω πρός τι, ταῖς γάμοις ὁ αὐτ. ἐν Φωκ. 30.

συγχορηγός, ὁν, ὁ συγχορηγῶν, συμβοηθῶν χρηματικῶς, Δημ. 853. 1.

σύγχορος, ον, ὁ συγχορεύων μετά τινος, Νυμφῶν Ὀρφ. Ὕμν. 10. 9.

σύγχορτος, ον, ὅμορος, συνορεύων, χθόνα σύγχορτον Συρίᾳ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 5· Οἰνόη σύγχορτα .. πεδία Εὐρ. Ἀποσπ. 179· ὡσαύτως μετὰ γενικ., σύγχορται Ὁμόλας ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 371· Φθίας .. καὶ πόλεως Φαρσαλίας σύγχορτα πεδία, δηλ. τὰ μεθόρια, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 17.

συγχόω, ἴδε ἐν λ. **συγχώννυμι**.

συγχραίνομαι, μολύνομαι διὰ συγχρωτισμοῦ, Εὐστ. Πονημάτ. 34. 38.

συγχράομαι, μέλλ. **-ήσομαι**, ἀποθετ., ποιοῦμαι χρῆσιν ἀπὸ καινοῦ, καθόλου, μεταχειρίζομαί τι, ὠφελοῦμαι ἔκ τινος, τῇ συμμαχίᾳ, τοῖς καιροῖς, κτλ., Πολύβ. 1. 8, 1., 18. 34, 6, κτλ.· ταῖς ναυσὶ πρός τι ὁ αὐτ. 4. 6, 2· τινι συναγωνιστῇ, μεταχειρίζομαι ὡς βοηθόν, ὁ αὐτ. 3. 14, 5· ἐπὶ ἐμπορικῶν σχέσεων, σ. τῇ νήσῳ Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σελ. 159· καθόλου, ἔχω σχέσεις, ἢ συναναστρέφομαι, Εὐαγγ. κ. Ἰω. δ', 9· ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, Βυζ. **II.** δανείζομαι ἀπὸ κοινοῦ, τί τινος, παρά τινος, Πολύβ. 1. 20, 14.

συγχρηματίζω, καλοῦμαι διὰ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος μετά τινος ἄλλου, συμπραγματεύομαι, τινὶ Ὠριγέν. τ. 1, 1. 91B· — συνδέομαι, ἐν συζυγίᾳ εἰμί, Πτολεμ. Τετράβ. σ. 79, 8· πρβλ. **χρηματίζω**.

σύγχρησις, ἡ, κοινὴ ἢ ἀπὸ κοινοῦ χρῆσις, τῶν ἐμπορίων Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ. 15· ἀρετῶν Κλήμ. Ἀλ. 376. **II.** σ. ὀνομάτων, ἡ χρῆσις λέξεων ὡς συνωνύμων, Ἀθήν. 477C (Casaub. **συγχύσεις**).

συγχρηστέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **συγχρῶμαι**, δεῖ συγχρῆσθαι, Κλήμ. Ἀλ. 853.

συγχρηστηριάζομαι, ἀποθ., χρηστηριάζομαι, συμβουλεύομαι μαντεῖον ὁμοῦ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1091, Εὐστ. εἰς Διονύσ. Περιηγ. 369.

συγχριμπτω, = **συγκρούω**, «συγχριμφθέντα· συνενεχθέντα» Ἡσύχ.

σύγχρισμα, τό, χρῖσμα, ἀλοιφή, Διοσκ. 1. 131, Ὀρειβάσ. 67 Mai.

συγχριστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ χρίσῃ, ἀλείψῃ, Ἀλέξ. Τραλλ.

συγχριστός, ἡ, όν, ῥημ. ἐπίθ., ὁ χρησιμεύων ὡς σύγχρισμα, ἀλοιφή, Παῦλ. Αἰγ. 3. 18.

συγχρίω [Ῐ], ἐπιχρίω ὁμοῦ ἢ πανταχοῦ, τῷ χεῖρε Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 2· τὴν κεφαλὴν μύρῳ Ἀθήν. 46A.— Παθητ., ἐπιχρίομαι, ἐντρίβομαι, Διοσκ. 1. 18.

συγχραΐζω, = **συγχρώζω** II· Κράτων χρώματά φησιν ἀπὸ τῶν σωμάτων φέρεσθαι συγχροΐζοντ' αὐτοῖς τὸν μεταξὺ ἀέρα, εἴδωλα εἰς τὸν μεταξὺ ἀέρα τὸ ἴδιον χρῶμα, Στοβ. ἐν τῷ Παραρτ. (appendix) σ. 24, ἔκδ. Gaisford.

συγχρονέω, εἶμαι σύγχρονος, τινι Κλήμ. Ἀλ. 382, Σουίδ.· ἐπὶ πολλῶν προσώπων, Ἀθήν. 599C. **II.** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κεῖμαι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον (γραμμ.), Ἀπολλώνιος περὶ Συντάξ. 205.

συγχρονίζω, = τῷ προηγ. I, τινὶ Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 245, Εὐστ. Πονημάτ. 334. 21. **II.** (ὥσπερ ἐκ τοῦ **χρονίζω**), διέρχομαι χρόνον τινὰ ἔν τινι τόπῳ, Ἐδδ. (ἐν τῷ Προλόγῳ Σοφίας Σειρὰχ).

συγχρονισμός, ὁ, τὸ σύγχρονον εἶναι ἢ συγχρονίζειν, A. Gell. 17. 21.

σύγχρονος, ον, ὁ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ζῶν, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. θ', 14.

σύγχρους, ον, συνηρ. **-χρους**, συν, (χρόα) ὁ ἔχων ὁμοίαν χροιάν, ὅμοιον ἐξωτερικόν, ὡς τὸ **ὁμόχρους**, Πολύβ. 3. 46, 6. **II** συγχρωτιζόμενος, Ποσείδιππ. παρ' Ἀθην. 596D, Νικ. Ἀποσπ. 19.

συγχρώζω, χρωματίζω τι.— Παθ., λαμβάνω τὸ αὐτὸ ἢ ὅμοιον χρῶμα, Διόδ. 2. 52, Πλούτ. 2. 931D. **II.** ἐν τῷ παθ., ὡσαύτως, εἶμαι στενῶς συνημμένος, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 333, πρβλ. Schäf. εἰς Διονύσ. Ἁλ. περὶ Συνθέσ. σελ. 366, Valck. εἰς Εὐριπ. Φοιν. 1619.

συγχρωματίζομαι, = **συχρώζομαι**, Ἑρμῆς Τρισμέγιστ.· **-μάτισμός**, ὁ, Ἡσύχ. ἐν λ. **Ἀχρα(ι)ήν**.

συχρῶτα ἢ **σύγχρωτα**, (Δοβέκ. εἰς Φρύν. 414), ἐπίρρ. ὥσπερ ἐξ ἐπιθ. **σύγχρως**, σῶμα μὲ σῶμα, κολλητά, Ἀρτεμίδ. 1. 82.

συγχρωτίζομαι, παθητ., = **συγχρώζομαι**, ἔχω σχέσιν πρός τινα, πλησιάζω αὐτόν, «Ζήνωνι γὰρ τῷ Κιττιεῖ, πυθομένῳ περὶ βίου, πῶς ἂν εὐδαίμων γένοιτο, ἐχρήσθη, εἰ συγχρωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς, ὅ ἐστι τοῖς βιβλίοις τῶν ἀρχαίων» Ζήνων παρὰ Διογ. Λ. 7. 2, πρβλ. Ἰουστ. Μάρτ. Ἐπιστ. εἰς Διογ. 12· ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, Εὐστ. 1069. 1.

συγχῡλόομαι, παθ., μετατρέπομαι εἰς χυλόν, Διοσκ. περὶ Εὐπορίστων 2. 137.

σύγχῡμος, ον, ὁ εὐχερῶς μετατρεπόμενος εἰς θρεπτικὸν χυμόν, Ἐτυμ. Γουδ. 571. 34.

συγχύνω, ἐμβάλλω εἰς σύγχυσιν, εἰς ἀπορίαν διὰ λογικῆς συζητήσεως, Σαῦλος δὲ μᾶλλον ἐνεδυναμοῦτο καὶ συνέχυνε τοὺς Ἰουδαίους Πράξ. Ἀποστ. θ', 22.

σύγχῡσις, εως, ἡ, (συγχέω) τὸ συγχέειν, σύμμιξις, ἡ τῶν ὅλων σ. Ἱππ. 1174F· σ. ποιεῖσθαι Πολύβ. 30. 13, 7· σύγχυσιν λαβεῖν Πλούτ. 2. 990A· σ. ὅρων αὐτόθι 122B· σ. literularum, Κικ. πρὸς Ἀττικ. 6. 9, 1· πολιτικὴ ταραχὴ καὶ ἀκαταστασία, τῆς σ. πολιτείας αὐτόθι 7. 8, 4. **2)** σύγχυσις, ὄλεθρος, καταστροφή, βίου, δόμων Εὐρ. Ἀνδρ. 292, 959. **3)** παρὰ τοῖς γραμμ., ἐπὶ ὕφους, σύγχυσις, ἀσάφεια. **II** ἐπὶ προσώπων, ταραχή, σύγχυσις, Λουκ. Νιγρῖν. 35, πρβλ. Πολύβ. 14. 5, 8· σ. ἔχειν, συγχεῖσθαι, συνταράττεσθαι. Εὐρ. Ι. Α. 354, 1128. σ. ὀμμάτων Ἀνθ. Π. 5. 130. **III.** ἐπὶ συνθηκῶν καὶ τῶν ὁμοίων, παράβασις, τῶν σπονδῶν Θουκ. 1. 146, 5. 46· νόμων Ἰσοκρ. 64C· σ. ὁρκίων Πλουτ. Ἀλκιβ. 14, — ἐπιγραφὴ τοῦ πρώτου ἡμίσεος τοῦ Δ. τῆς Ἰλ., πρβλ. στίχ. 269, Πλάτ. Πολ. 379E. **2)** διατάραξις, ὄλεθρος, καταστροφή, Συλλ. Ἐπιγρ. 1543.

συγχῡτικός, ἡ, όν, ὁ συγχέων, τινος Πλούτ. 2. 918D. **2)** παρὰ τοῖς Ἐκκλ. ἐπὶ αἱρετικῶν συγχεόντων τὰς δύο φύσεις τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ, Ψευδοαθανάσ. IV, 544D, Ταράσ. 1432, κἑπ.

συγχωλαίνω, χωλαίνω ὁμοῦ μετά τινος, τινι Εὐστ. εἰς Διονύσ. Περιηγ.· — παρὰ Βασιλ. τῷ Μεγ. (τ. 2, σ. 139D) καὶ **-χωλεύω**.

σύγχωμα, τό, τὸ ὁμοῦ συσσωρευόμενον, σωρός, Χρησμ. Σιβ. 1, 508.

συγχωνεύω, καταχώνευω, τήκω, Λυκοῦργ. 164. 29, 39, Δημ. 615. 12.

συγχώννῡμι, καὶ **-ῦω**, παρὰ τοῖς παλαιοτέροις συγγραφεῦσι **συγχόω**· ἀπαρ. **συγχοῦν** Ἡρόδ. 4. 120, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 18· μέλλ. **-χώσω**· παθ. πρκμ. **-κέχωσμαι** Ἡρόδ. 8, 144. **Ἐπισωρεύω** ὁμοῦ, ἐπισωρεύω χῶμα, καλύπτω διὰ σωροῦ χώματος, τὴν σορόν, τοὺς τάφους Ἡρόδ. 1. 68· σ. τὰς κρήνας, τὰ ὕδατα, πληρῶ αὐτὰ διὰ χώματος, ὁ αὐτ. 4. 120, 140, Ξενοφ., κλπ.· — ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, σ. τοὺς ἀποσφαγέντας εἰς τάφρους, θάπτειν αὐτούς, Διόδ. 19. 107, πρβλ. Πλουτ. Ἀλέξ. 77. **II.** μεταβάλλω εἰς σωρὸν ἐρειπίων, καταστρέφω, κατεδαφίζω, τὸ ἑρμαῖα Ἡρόδ. 7. 225· τὰ τείχεα καὶ τὰ οἰκήματα ὁ αὐτ. 9. 13· τὴν ὁδὸν ὁ αὐτ. 8. 71· ὡσαύτως ἐν τῷ παθ., οἰκήματα συγκεχωσμένα αὐτόθι 144. **2)** καθόλου, ἐπιφέρω σύγχυσιν, κῦμα .. τῶν τ' ἄστρων διόδους Αἰσχύλ. Πρ. 1049.

συγχωρέω, μέλλ. **-ήσω** Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 12, Ἰσοκρ. 118D, **-ήσομαι**, Εὐριπ. Ι. Τ. 741, Μένανδρ. ἐν «Πρωτ» 5, Πλάτ., κλπ. Χωρῶ ἐπὶ τὸ αὐτό, συναντῶμαι, πέτραι συγχωροῦσαι, αἱ Συμπληγάδες, Εὐριπ. Ι. Τ. 124· συνάπτομαι, ἀντίθετον τῷ **ἐκχωρέω**, Ἀναξαγ. 19· σ. ἕτερον ἑτέρῳ Ἀριστ. περὶ Οὐρ. 2. 14, 9· — συγχωρῶ λόγοις, συναντῶμαι μετά τινος ἐν τῇ συζητήσῃ, βαίνω ὁμοῦ, συμφωνῶ εἰς τοὺς λόγους, λέγω τὰ αὐτά, Εὐρ. Ἱππ. 703· οὕτως ἴσως ἐν Ἀντιφῶντι 132. 35. **II.** παραμερίζω, ἀποσύρομαι, τραβιοῦμαι ὀπίσω, κάμνω τόπον, τινι Ἀριστοφ. Σφ. 1516· ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, Λατιν. concedere, τινι ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 1111, Θουκυδ. 1. 140, Πλάτ., κλπ.· ξ. ἀνάγκῃ Εὐρ. Ἀποσπ. 956· εἰ Συρακοσίοισι .. συγχωρήσομεν τῆς ἡγεμονίης, ποιήσομεν παραχωρήσεις ὡς πρὸς τὴν ἡγεμονίαν, Ἡρόδ. 7. 161· ξ. ἀλλήλοις, ὑποχωρεῖν, συμβιβάζεσθαι, Θουκ. 3. 75· καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, εἶμαι σύμφωνος εἰς τὸ κακόν, παραβλέπω, τοῖς πονηροῖς Δημ. 922. 17· ξ. πρός τινας, συμβιβάζομαι, ἔρχομαι εἰς ὅρους πρός τινας, Θουκ. 2. 59., 3. 27.— ἀπολ., ὑποχωρῶ, Ἡρόδ. 5. 40, Σοφ. Φιλ. 1343, Πλάτ., κλπ.· οὐ συγχωρῶ, ἀρνοῦμαι νὰ συμβιβασθῶ, Θουκ. 2. 66, πρβλ. 3. 96, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 27. **2)** συμφωνῶ, συναινῶ, συγκατανεύω, τῇ γνώμῃ Ἡρόδ. 4. 148, Θουκ. 7. 72· γνώμῃ μιᾷ ξυνεχωρείτην, μετ' ἀπαρεμφ., συνεφώνουν, Εὐρ. Ἑκάβ. 127, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 2· τοῖς εὖ λεχθεῖσι σ. λόγοις Εὐρ. Ἱππ. 599· ξ. τῇ αἰτίᾳ Πλάτ. Φαίδων 100A· ἀντίθετον τῷ ἐναντιοῦσθαι. Ἀνδοκ. 23. 32· οὕτω, ξ. παθήμασιν ἢ ἐναντιουμένην Πλάτ. Φαίδων 94B· — ἀπολ., συμφωνῶ, συναινῶ, συγκατατίθεμαι, συγχώρει θέλων Σοφ. Φιλ. 1343, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 83., 4. 43, Δημ. 303. 23· τὸ συγκεχωρηκὸς τῆς εὐσεβείας, ὑποχωροῦσα, ἡπία διάθεσις εὐσεβείας, ὁ αὐτ. 433. 17. **3)** μετ' αἰτ. πράγματ., ὑποχωρῶ, παραχωρῶ, παραδέχομαι, συγχωρησάντων ταῦτα τῶν Λακεδαιμονίων Ἡρόδ. 9. 35· ταῦτα συγχωρήσεται; Εὐρ. Ι. Τ. 741· ξ. τούτοισι τάπιεικῆ Ἀριστοφ. Νεφ. 1438, πρβλ. Ὄρν. 1685· σ. τινι τὴν εἰρήνην Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 10· σ. τι περὶ τῆς χώρας Ἰσοκρ. 130D· σ. θάνατον ἑαυτῷ τὴν ζημίαν, συγκατατίθεται νὰ εἶναι θάνατος ἡ τι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μωρία του, Δείναρχ. 91, 11.— Παθητ., τὰ συγχωρηθέντα χρήματα Δημ. 985. 22· εἰρήνη, ἡμέρα συγχωρηθεῖσα ὁ αὐτ. 231 ἐν τέλ., 1042. 26. **4)** παραχωρῶ ἐν συζητήσει, παραδέχομαι, Πλάτ. Νόμ. 811B, πρβλ. Πολ. 383C, κτλ.· μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ., παραδέχομαι ὡς δεδομένον ὅτι .., αὐτόθι 489D, Θεαίτ. 169D, 183B, κ. ἀλλ.· σ. ὅτι .. Νόμ. 705E· σ. τάδε, ὡς .. Πολ. 543B· σ. τοῦτο, ὡς .. , Εὐθύφρων 13C, κτλ.— Παθ., τὰ συγκεχωρημένα ὑπὸ πάντων Φίλημ. 14D. **5)** συγχωρῶ χρέος, ὀφειλήν, Διογ. Α. 1. 45· σ. ἁμαρτήματα Ἐκκλ.· ἀπολ., **συγχώρησον** Βυζ. **6)** ἀπροσ., **συγχωρεῖ**, εἶναι συμπεφωνημένον, δύναται νὰ γείνῃ, ὅπῃ ἂν ἐυγχωρῇ, ὡς συμφωνηθῇ, Θουκ. 5. 40· εἰ συγχωροίη, ἂν θὰ ἦτο δυνατόν, διάφορ. γραφ. παρὰ Ξεν. ἐν Ἱππ. 9. 11.

συγχώρημα, τό, παραχώρησις, συναίνεσις, Πολύβ. 5. 67, 8, κτλ.· συγχ. λαβεῖν παρά τινος 4. 73, 10· περί τινος 1. 85, 3· σ. γίγνεταί τινι 6. 13, 3· σ. τιμῆς Πλουτ. Ποπλ. 20.

συγχώρησις, ἡ, παραχώρησις, συγκατάθεσις, συναίνεσις, Πλάτ. Νόμ. 770C· τὴν σιγὴν σ. θεῖναι, θεωρῆσαι ὡς συγκατάθεσιν, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 435B· τὴν τῷ λόγῳ σ., ἀποδοχήν, συγκατάθεσιν δηλουμένην διὰ τοῦ λόγου, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 837E **2)** ὡς καὶ νῦν, συγχώρησις, ἄφεσις, Ἰω. Χρυσ. IX, 502D, 678E, κλπ.

συγχωρητέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθετ., ὃν πρέπει νὰ ἐπιτρέψῃ τις, εἴπερ δεκτέα καὶ εἰ συγχωρητέα Λουκ. Ἑρμότ. 74. **2)** ὡσ., **συγχωρητέον,** δεῖ συγχωρεῖν, παραχωρεῖν, Πλάτ. Φαῖδρ. 234E κτλ.· οὕτως ἐν τῷ πληθ. **συγχωρητέα,** Σοφ. Ο. Κ. 1426, Πλάτ. Νόμ. 895A, κτλ.

συγχωρητής, οῦ, ὁ, ὁ συγχωρῶν, Ἐφραὶμ Σύρος τ. 3, σελ. 248B, κτλ.

συγχωρητικός, ἡ, όν, ὁ κλίνων εἰς ὑποχώρησιν, ἐνδοτικός, συγχωρῶν, Ὠριγέν. III, 1193C, κτλ.

συγχωρία, ἡ. = **συγχώρησις.** Ἱππ. 28. 36.

σύγχωρος, ον, (χώρα) ὁ τῆς αὐτῆς χώρας, αἱ πόλεις αἱ σ. Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκ.) 2561. 44.

σύγχωσμα, τό, (συγχώννυμι) τὸ ἐπισωρευθέν, συσσωρευθέν, ἀμφίβ. παρὰ Γρηγ. Ναζ.· — **συγχωσμός, ὁ,** Φώτ. ἐν Mai Coll. V.-t. 1, 305.

σύδην [ῠ], Ἐπίρρ. (σεύω) ταχέως καὶ ὁρμητικῶς, μετὰ σπουδῆς, σ. αἴρεσθαι φυγὴν Αἰσχύλ. Πέρσ. 480.

σύειος, α, ον, (σῦς) χοίρειος, χοίρινος, Λατ. suillus, χρῖσμα σ. λίπος χοίρειον, Ξεν. Ἀν. 4. 4, 14 (ἔνθα ὁ Mur. t. **σούσινον**)· τὰ σύεια (ἐξυπακ. κρέα) Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 20· σ. δίκτυα, θηρευτικὰ δίκτυα, βρόχοι, Αἰν. Τακτ. 11.

συζάω, ζῶ μετά τινος, χαλεπὴ συζῆν Πλάτ. Πολιτ. 302B, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 6, 1., 9. 9, 10, κ. ἀλλ.· μετὰ δοτ. πρόσ., σ. τινι Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 231b, Δημ. 363. 4· μετά τινος Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 8. 3, 4· μετὰ δοτ. πράγμ., σ. φιλοπραγμοσύνῃ, διέρχομαι τὴν ζωήν μου ἐν πολυπραγμοσύνῃ, ἀναμιγνυόμενος εἰς ὑποθέσεις, Δημ. 13. 10· βίῳ αὐχμηρῷ σ. Λουκ. περὶ Ὀρχ. 1· ἀλλά, θηρίον ὕδατι συζῶν, ζῶν ἐν τῷ ὕδατι, Αἰσχύλ. (;) ἐν Α. Β. 5. **2)** ἀπολ., ζῶ ὁμοῦ, συζῶ, Ἀριστ. Πολ. 3. 6, 3, πρβλ. 3. 9, 13, Ἠθ. Νικ. 8, 3, 5· οἱ συζῶντες αὐτόθι 8. 5, 1.

συζεύγνῡμι, μέλλ. **-ζεύξω,** ὑποβάλλω ὁμοῦ εἰς ζυγόν, ζευγνύω ὁμοῦ, ἑνώνω, ἵππους Ἡρόδ. 4. 189, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 26· μάλιστα εἰς γάμον, Εὐρ. Ἄλκ. 166, Ξεν. Οἰκ. 7. 30· σ. νέους καὶ νέας Ἀριστ. Πολιτ. 7. 16, 6, κἀξ.· τὸν Ἄρη πρὸς τὴν Ἀφροδίτην αὐτόθι 2. 9, 8.— Μέσ., ζευγνύω δι' ἐμαυτόν, ἅρμα Ξεν. Κύρ. 6. 1, 51. — Παθ., ζευγνύομαι μετά τινος, γίνομαι ζεῦγος, ἑνοῦμαι ὡς ζεῦγος, μετ' ἀλλήλων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 7, 6, 1· πρὸς ἀλλήλας Πολύβ. 8. 6, 2· μεταφορ., τῷ συνέζευξαι πλάνῳ; Εὐρ. Ἄλκ. 482· τὸν ἐμὸν δαίμονα, ᾧ ξυνεζύγην ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 98, πρβλ. Ἴωνα 313· τίνι πότμῳ ξυνεζύγην; ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 255· οἵᾳ ξυμφορᾷ ξυνεζύγης! ὁ αὐτ. ἐν Ἱππολύτῳ 1389· συζυγέντες ὁμιλοῦσι, ζῶσιν ἐν στενῇ οἰκειότητι, Ξεν. Λακ. 2. 12. **2)** σπανιώτερον ὡσαύτως ἐν -ῶ παθ., ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι στενῶς ἡνωμένος, πεμπάδι συζύγει Πλάτ. Πολ. 546C· συνέζευκται ἡ φρόνησις τῇ τοῦ ἤθους ἀρετῇ Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 8, 3, πρβλ. 10. 4. 20.

σύζευξις, εως, ἡ, τὸ νὰ εἶναί τις ὁμοῦ συνεζευγμένος, μάλιστα ἐπὶ τῆς διὰ γάμου ἑνώσεως, Πλάτ. Νόμ. 930B, Ἀριστ. Πολιτ. 1. 3, 2., 7. 16. 10. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, στενὴ ἕνωσις, συναφή, συνένωσις, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 792. Πλάτ. Πολ. 508A· ὁ τῆς συζ. τῆς τούτων ἀριθμός, ὁ ἀριθμὸς τῶν συζυγιῶν ἢ συνδυασμῶν αὐτῶν, Ἀριστ. Πολιτικ. 4 4, 8· τοσαῦτ' εἴδη ὅσαιπερ αἱ συζ. τῶν μορίων αὐτόθι πρβλ. **διάμετρος, συνδυασμός.**

συζεύω, μέλλ. **-ζεύσω,** βράζω ὁμοῦ, σύζεσον τρὶς Διοσκ. 2. 91.

συζηλόω, ζηλόω ὁμοῦ, Γ. Παχ. τ. Α', σ. 315, 11, ἔκδ. Β.

σύζησις, ἡ, τὸ συζῆν, ζῆν ὁμοῦ, Ἀθην. τ. 1, σ. 2Ε.

συζητέω, ἐρευνῶ ἢ ἐξετάζω ὁμοῦ μετά τινος, τινι Πλάτ. Κρατ. 384C, κτλ.· τινὶ καὶ μετά τινος, περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 90B. **II.** σ. τινὶ ἢ πρός τινα, ὡς καὶ νῦν, συζητῶ ἢ φιλονεικῶ μετά τινος, Πράξ. Ἀποστ. ς', 9., ϛ', 29· σ. πρὸς αὐτοὺς Εὐαγγ. κ. Μάρκ. α', 27, πρβλ. κατὰ Λουκ κϐ', 23.

συζήτημα λογικόν, συζήτησις λογική, Βασιλ. Παιδιαδ. ἐν Κερκυραϊκ. Ἀνεκδ. ἔκδ. Α. σ. 49, 16.

συζήτησις, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ ζήτησις, ἔρευνα, Κικ. Fam. 16. 21, 4. **II.** ὡς καὶ νῦν, συζήτησις, Φίλων 11 (Hoeschel), Πράξ. Ἀποστ. ιϐ', 7, κτλ.

συζητητής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν νὰ συζητῇ, φιλόνεικος, Α' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. α', 20.

συζοφόω, ζοφόω ἐντελῶς, συσκοτάζω, ὅλως σκοτεινὸν ποιῶ, Ἄννα Κομν. 1. 35.— Παθητ., συνεζοφώθη πόντος Ἀνθολ. Π. 9. 290.

συζυγέω, εἶμαι ἐζευγμένος εἰς τὸν αὐτὸν ζυγόν, εἶμαι ὁμόζυγος, ἐπὶ ὑποζυγίων ζώων· ἀκολούθως, μεταφορ., ὅπου γὰρ ἰσχὺς ξυζυγοῦσι καὶ δίκη Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 311a. **2)** ἐπὶ στρατιωτῶν, ἵστασθαι ἐν μιᾷ γραμμῇ ἢ τάξει, εἰς ἕνα ζυγὸν ἢ στίχον, Πολύβ. 10. 21, 7. **3)** ἔχω ὁμοιόσχημα σχέσιν, Πλούτ. 2. 1022E, Σέξτ. Ἐμπ., κλπ.· — παρὰ τοῖς γραμμ. ἐπὶ τύπων, εἶμαι ἀντίστοιχος, Ἐτυμ. Μέγ. 416, 6.

συζυγής, ὁ, ἡ, σύζυγος, Ἐβδ. (Γ' Μακκ. Δ', 8).

συζυγία, ἡ, σύζευξις, Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν. 674· ἕνωσις τῶν κλάδων μετὰ τοῦ κορμοῦ, σ. τῶν φλεβῶν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 8, 6· οὕτως ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 11, 3, κτλ. **II.** ζεῦγος ζώων συνεζευγμένων εἰς ζυγόν, σ. πώλων Εὐρ. Ἱππ. 1131, πρβλ. Πλουτ. Δημήτρ. 1· καθόλου, ζεῦγος, ζευγάρι, Πλάτ. Φαίδων 71C, Παρμ. 143D, Ἀριστ., κλπ.· κατὰ συζυγίας, καὶὰ ζεύγη, μάλιστα ἐπὶ ζώων, κατὰ συζυγίας φωλεύουσιν .. οἱ ἄρρενες θήλεσιν ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 15, 3, πρβλ. 9. 48, 6· ὕδεν, **2)** «ζευγάρωμα», Ἀνθ. Π. 5. 221., 10. 68· σ. πτερύγων, ὀνάκων αὐτόθι 5. 268, 6, κτλ. **3)** ἐν πολέμῳ, δύναμις τεσσάρων πολεμικῶν ἁρμάτων = δύο ζυγαρχίαις, Ἀσκληπιοδ. Τακτ. 8. **III.** συνδεσμὸς λέξεων ἢ πραγμάτων κατὰ ζεύγη, Ἀριστ. Τοπ. 2. 7, 3, περὶ Γεν. κ. Φθορ. 2. 5, 7, Μετεωρ. 4. 1. 1· ἀλλὰ καὶ σχέσις ὅρων πρὸς ἀλλήλους, Κικέρ. Τοπ. 3. **2)** ἐν τῇ γραμμ. ἡ κλίσις τῶν ῥημάτων, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 14, Ἀθήν. 392B. **3)** ἐν τῇ προσῳδίᾳ, = δισπασία· πρβλ. **τετράμετρος.**

συζύγιος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ **σύζυγος,** συνημμένος, ἡνωμένος, χάριτες Εὐρ. Ἱππ. 1147. **II.** ἐνεργ., ὁ συζευγνύων, συνάπτων, ὡς τὸ ζυγία, ἐπὶθ. τῆς Ἥρας ὡς προστάτιδος τοῦ γάμου, Σχοῦσ. Ἐκλ. 2. 54, πρβλ. Πολυδ. Γ', 38.

συζυγοστατῶν τινι τὰ βασιλικὰ χρήματα, ζυγοστατῶν μετ' ἄλλου, Θ. Στουδ. σ. 808, ἔκδ. Μι.

συζυγίστης, ου, ὁ, = τῷ ἑπομ., Νικήτ. 343Δ.

σύζυγος, ον, (συζεύγνυμι) συνεζευγμένος, συνδεδεμένος, συνηνωμένος εἰς ζεῦγος, μάλιστα διὰ τοῦ γάμου, σ. ὁμαυλίαι, ἕνωσις διὰ γάμου, Αἰσχύλ. Χο. 599· ζῶα σ., ζῶντα κατὰ ζεύγη, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 2, 2. **2)** ὡς οὐσ., θηλ. γυνὴ ἔγγαμος, Εὐρ. Ἄλκ. 314, 342· ἄρσεν., συνεζευγμένος, σύντροφος, ὁ αὐτ. ἐν Ἰφ. ἐν Ταύρ. 250, Ἀριστοφ. Πλ. 945· ἀδελφός, Εὐρ. Τρῳ. 1001· ἐπὶ πραγμάτων, ἀδελφὰ τούτοις καὶ σ. ποιεῖν Πλούτ. 2. 10D. **II.** κοινός, σ. πᾶσα πατρὶς Ἐπίγραμμ. ἐν Brunck. Anal. 2. σ. 57.— Ἐπίρρ. **-γως,** ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, τινὶ Ἀπολλώνιος περὶ Ἀντωνυμ. 324C, κτλ.

συζῡμόω, ἀναμιγνύω τὸ φύραμα μετὰ τῆς ζύμης, ἐνεργῶ ζύμωσιν, διάφ. γραφ. τοῦ ζυμόω ἐν Σχολ. εἰς Αὐκτφρ. 640.

σύζυξ, ύγος, ὁ, ἡ, = **σύζυγος,** Πλάτ. Φαῖδρ. 254A· ἐπὶ ζευγῶν διὰ γάμου ἡνωμένων, Εὐρ. Ἄλκ. 921, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγραφ. 4175. **II.** ἡνωμένος, ἐπιμέλεται Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 182.

σύζωμα, τό, ζώνη, Αἰσχύλ. Ἰκ. 462.

συζώννῡμι, μέλλ. **-ζώσω,** ζώνω ὁμοῦ, ζώνω, τι Ἀριστοφ. Θεσμ. 255· — Μέσ., περιζωννύω ἐμαυτόν, «ζώνομαι», αὐτόθι 656, Λυσιστρ. 536. **2)** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ ὡσαύτως, περιζώννυμαι τὴν πανοπλίαν μου, Ἐβδ. (Α' Μακκ. Γ', 3).

συζωογονέω, ζωογονῶ συγχρόνως, Εὐστ. Πονημ. 263. 9.

συζωοποιέω, ζωοποιῶ ὁμοῦ μετά τινος, τινά τινι Ἐπιστ. πρ. Ἐφεσ. 6'. 5.

σύζωος, ον, ὁ ζῶν ὁμοῦ ἢ σὺν τινι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 30D.

συη-βόλος, ον, ὁ βάλλων ἢ φονεύων χοίρους, Ὀππ. Κυνηγ. 2. 27.

συήλη, ἡ, χοιροστάσιον, στάβλος χοίρων, Λατ. suile, σχηματισθὲν κατὰ τὸ θυήλη, **ἀνθήλη·** «συῆλαι· τόποι βαρβαρώδεις» Ἡσύχ.

συηνέω, συηνία, ἴδε **ὑηνέω, ὑηνία.**

σύθην, σύθι ἢ **σῦθι,** ἴδε **σεύω.**

συΐδιον [ῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ σῦς, χοιρίδιον, «γουρουνόπουλον», Μᾶρκ. Ἀντων. 10. 10.

σύϊνος, η, ον, διάφορ. γραφ. ἐν Ξεν. Ἀναβ. 4. 4, 13 ἀντὶ **σύειον.**

σύϊος τόπος, = **σύειος,** Ἐπιγρ. Ἠπείρου Βοιωτίας, Bul. de cor.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Inc!. II, σ. 503 (= CIG. 1755, ἔνθα ὅμως ἀτελὲς τὸ κείμενον καὶ λίαν ἐσφαλμένον), Συναγ. Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμαν.

σῡκάζω, (συκῆ) συλλέγω, δρέπω ὥριμα σῦκα, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1699 (μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς λ. **συκοφαντέω**, πρβλ. **συκαστής**), Πολυδ. Α', 242, κτλ.· σ. σῦκα Ξεν. Οἰκ. 19, 19· σ. ἀπὸ δένδρων Δίων Κ. 56. 30· σ. τὰς συκᾶς, συλλέγειν σῦκα ἐκ τῶν συκῶν, Πολυδ. Α', 226. **II.** ἐρευνῶ μετὰ περιεργίας καὶ προσοχῆς, ἐξετάζω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1. 22, Ἡσύχ.· ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, Λαγίσκαν τὴν Ἱπποκράτους παλλακὴν εὑρεῖν μὲ συκάζουσαν Στράττις ἐν «Ἀταλάντῃ» 1. 2· πρβλ. **συκοφαντέω** II.

σῡκᾶλίς, ίδος, ἡ, (σῦκον) πτηνόν, ὁ συκοφάγος ἢ «συκοφαγᾶς», Sylvia ficedula, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 49Β, Αἰλ., κλπ.· ἐν Ἐπιχ. Ἀποσπ. 49 ὁ Ahr. γράφει **συκαλλίς**, χάριν τοῦ μέτρου, πρβλ. **μελαγκόρυφος**.

σῡκᾰμῑνέα, ἡ, = **συκάμινος**, Διοσκ. 1. 180.

σῡκᾰμῑνέῐνος [μῑ], **η, ον**, ὁ ἐκ συκαμίνου, ἢ ἀνήκων εἰς **συκάμινον**, τρῖμμα συκαμίνινον (πρβλ. **συκάμινον**) Σωτάδης ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 4.

σῡκᾰμῖνον [ᾰ], τό, ὁ καρπὸς τῆς συκομίνου, τὸ μόρον, καινῶς «μοῦρον», Λατ. morum, Ἄμφις ἐν Ἀδήλ. 6, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 15, Ἐθδ. (Ἀμὼς Ζ', 14)· τὸν ὀπὸν αὐτῶν μετεχειρίζοντο αἱ γυναῖκες πρὸς ἐντριβὴν τοῦ προσώπου ἀντὶ φύκους, Εὔβουλος ἐν «Στεφανοπώλισιν» 1. 2, Φιλιππίδ. ἐν «Φιλαθηναίῳ» 1· ὑπῆρχον δύο εἴδη, ἐρυθρὸν (ἢ μέλαν) καὶ λευκόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 6, 4.

σῡκᾰμῖνος [ᾰ], ἡ, σπανιώτερον, ὁ, «σκαμωνιά», «μουργιά», morus, ὁ συκάμινος συκάμινα, ἐρᾶς, φορεῖ, ὁ πρῖνος ἀκύλους, ὁ κόμαρος μυσίκυλα Ἄμφις ἐν Ἀδήλ. 6, κτλ. **II.** σ. ἡ Αἰγυπτία, = **συκόμορος**, ἴδε τὴν λέξ. ταύτην.—Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 571.

συκᾰμῑνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς συκάμινον, σφαῖρα Φανίας παρ' Ἀθην. 51Ε.

σῡκᾰ́ριον [ᾰ], τό, ὑποκοριστ. τοῦ **σῦκον**, μικρὸν σῦκον, «συκάκι», Εὔπολις ἐν «Λάκωσιν» 1.

σῡκᾶς, άδος, ἡ, = **συκῆς**, Πολυδ. Α', 242.

σῡκᾰ́σιος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ σῦκα. Ζεὺς συκάσιος = καθάρσιος (ἐπειδὴ τὰ σῦκα μετεχειρίζοντο ἐν καθαρμοῖς), Εὐστάθ. 1572, 58· ἢ (ἐκ τινος κωμικοῦ ποιητοῦ) ὁ θεὸς τῶν συκοφαντῶν, Ἡσύχ.

σῡκαστής, οῦ, ὁ, = **συκοφάντης**, Ἐτυμ. Μέγ.· — θηλ. **συκάστρια**, Ἡσύχ.

σῡκέα, ἡ, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **σῡκέη** ὡς ἀεὶ παρ' Ἡροδ., ἀλλ' ἐν τῇ Ὀδ. ἡ ὀνομαστ. τοῦ ἑνικοῦ εἶναι συνηρ. **σῡκῆ, ῆς**, ἐν ᾧ ἡ ὀνομαστ. πληθ. εἶναι ἀσυναίρετος, **συκέαι** Ὀδ. Η. 116, αἰτιατ. **συκέας** Ω. 341 (καὶ ταῦτα πρέπει νὰ προφέρωνται ὡς δισύλλαβα)· Ἰωνικ. γεν. πληθ. **συκέων** (ἄμεινον **συκεέων**, Δινδ. Διάλ. Ἡροδ. σ. xii), Ἡρόδ. 1. 193· Δωρ. **συκία**, ᾱ ἴδε. Ἡ συκῆ, τὸ δένδρον, Λατιν. ficus (ὁ δὲ καρπὸς **σῦκον**), ὁ Ὅμηρ. μόνον ἐν Ὀδ.· γλυκερὴ Η. 116· ὁ Θεόφρ. μνημονεύει δύο εἴδη, πρβλ. Schneid. Index ἐν λ., Ἀθήν. 74C κέξ.· — Ἱερὰ σ., τόπος ἐν Ἀθήναις ἔνθα ἡ Δημήτηρ κατὰ πρῶτον παρήγαγε τὴν συκῆν, αὐτόθι D, πρβλ. Παυσ. 1. 37, 2. **2)** = **σῦκον** I, Ἀριστοφ. Ὄρν. 590. **II.** ἡ ῥητίνη τῆς πίτυος ἢ τῆς πεύκης, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 3, Πλίν. 16. 19. **III.** εἶδος «γαλατσίδας», ἤτις ἐκαλεῖτο καὶ **πέπλος** ἢ **πεπλίς**, Διοσκ. 4. 186, Πλίν. 27. 93. **IV.** = **σῦκον** II, αἱμορροΐς, ὡς ἐκ τοῦ σχήματος, Διοσκ. 2. 200· — ὁμοίως, ἔκφυμά τι ἐπὶ τῆς ὁπλῆς ἵππου, Πολυδ. Δ', 203, Ἱππιατρ. — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 571, καὶ τόμ. Δ', σ. 312.

σῡκηγορία, ἡ, (**σῦκον**, ἀγορεύω) = **συκοφαντία**, Ἡσύχ.

σῡκία, Δωρ. **συκέη**, Ἡρακλεωτ. Πίν. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 172· ἀλλὰ **συκέα** ἔν τινι ἐπιγραφῇ.

σῡκίδιον [κῑ], τό, ὑποκορ. τοῦ **σῦκον**, Ἀριστοφ. Εἰρ. 598.

σῡκίζω, μέλλ. **-ίσω**, πιαίνω διὰ σύκων, Ἀνθ. Π. 9. 487 πρβλ. **συκόομαι**.

σύκῐνος, η, ον, (σῦκον) ὁ ἐκ συκῆς, κοινῶς «συκένιος», σ. ξύλον Ἀριστοφ. Σφ. 145 (ἔνθα γίνεται λόγος περὶ τοῦ ἀριμέος καπνοῦ ὃν παράγει καιόμενον)· κλωὸς σ. αὐτόθι 897· τορύνη Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 290D κέξ.· — τὸ ξύλον τῆς συκῆς ὡς σπογγιᾶς ἦτο παροιμιωδῶς ἄχρηστον (τὸ τοῦ Ὁρατίου inutile lignum), Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ., Θεοφρ. π. Πυρὸς 72, Πλούτ., κλπ.· — ἐντεῦθεν, **2)** μεταφ., σύκινοι ἄνδρες, ἀνάξιοι, μηδαμινοί, Θεόκρ. 10. 45· σ. σοφιστὴς Ἀντιφάνης ἐν «Κλεοφάνει» 1, 4· παροιμ., συκίνη (τῶν σκυτίνη) ἐπικουρία, ἐπὶ ἀχρήστου, ἀνωφελοῦς βοηθείας, Ἡσυχ.· σ. γνώμη Λουκ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 6· οὕτως ἐν Ἀριστοφ. Πλ. 946, ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινὰ καὶ σύκινον, ἐὰν δὲ λάβω τινὰ σύντροφον ἀκόμη καὶ ἐκ ξύλου συκῆς, μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς λέξεως **συκοφαντικός**. **II.** ὁ ἐκ σύκων, πόμα σ., οἶνος ἢ ποτὸν ἐκ σύκων, Πλούτ. 2. 752Β. — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 315.

σῡκινό-φυλλον, τό, συκόφυλλον, Γλ. σσ.

σῦκῐον, τό, σύκων ἀφέψημα, Ἱππ. 470. 50., 471. 28.

σῦκίς, ίδος, ἡ, (συκῆ) νέον βλάστημα συκῆς, νέα συκῆ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 996.— Κατὰ Πολυδ. Ζ', 152: «τὰ δὲ φυτευτήρια τῶν σύκων συκίδας Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Δημνίαις».

σῡκίτης [ῐ], **ου**, θηλ. **-ῖτις, ίδος**, ὁ ἐκ σύκων, οἶνος συκ., οἶνος ἐκ σύκων, Διοσκ. 5. 41. **2)** πολύτιμος λίθος ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ σύκου, Πλίν. 37. 73. **II.** Λακωνικὸν ὄνομα τοῦ Διονύσου, Ἀθήν. 78C.

σῦκο-βᾰσίλεια, τά, «βασιλικὰ σῦκα», ἄριστον εἶδος συκων, Ἀθήν. 78Α· πρβλ. **σῦκον**· — ταῦτα ξηραινόμενα ἐκαλοῦντο βασιλίδες ἰσχάδες, ὁ αὐτ. 76Ε.

σῦκό-βιος, ον, ὁ ζῶν διὰ σύκων, δηλ. διὰ τῆς συκοφαντίας, «συκασταὶ τοὺς φιλεγκλήμονας ἔλεγον καὶ συκοβίους καὶ συκωρυούς κτλ.» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 873, Ἐτυμολ. Μέγ.· πρβλ. **συκολόγος**.

σῡκολογέω, συλλέγω σῦκα, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1346. **II.** ὁμιλῶ περὶ σύκων, Ἀθήν. 79Α.

σῦκο-λόγος, ον, ὁ σῦκα συλλέγων· ὁ ἐξευρίσκων συκοφαντίας, συκοφάντης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 873, Ἐτυμολ. Μέγ.· πρβλ. **συκόβιος**· — ἀμφότεραι αἱ λέξεις αὗται προσυπονοοῦσι τὸ **συκοφάντης**.

σῡκομᾶγῖς, ἡ, μᾶζα ἐκ σύκων καὶ ἄλλων καρπῶν, Εὐστ. Πονημάτ. 259. 12.

σῡκομάμμας, ὁ, ὁ ἐσθίων εὐήθως σῦκα, εὐήθης, μαμμάκυθος, Σχόλ. εἰς Πλάτ. σ. 73 (387)· πρβλ. **βλιτομάμμας**.

σῡκομορέα ἡ **-αία**, ἡ, = **συκόμορος**, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιθ', 4. — Ὁ Κόντος ὅμως (Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 573 - 4) ψέγει τὸν τύπον **συκομοραία** ὡς πλημμελῆ.

σῡκομορῖτης [ῐ], ὁ, ὁ παρασκευαζόμενος ἐκ **συκομόρων**, οἶνος Διοσκ. 5. 42.

σῡκό-μορον, τό, ὁ καρπὸς τῆς συκομόρου, Στράβ. 823, Διοκ. 1. 181, Ἀθήν. 51Β.

σῡκό-μορος, ἡ, (μόρον) ἡ συκῆ ἅμα καὶ μορέα, Αἰγύπτιον μέγα δένδρον, φέρον τὸν καρπὸν ἐπὶ τῶν κλάδων καὶ ἔχον φύλλα οἷα καὶ ἡ λευκὴ συκάμινος, Ficus sycomorus, Διοσκ. 1. 181, Πλίν. 13. 14· παρὰ Θεοφρ. καλεῖται **συκάμινος** ἡ Αἰγυπτία, π. Φυτ. Ἱστ. 1, 1, 7., 14. 2· ἐκαλεῖτο δὲ ἡ **συκόμορος** πολλάκις ἁπλῶς **συκάμινος**, ὡς παρὰ Στράβ. 823, Διοσκ. ἔνθ' ἀνωτ., Διόδ. 1. 34, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κα', 6. (Τὸ Ἑβραϊκὸν ὄνομα εἶναι s kemah).

σῦκον, Βοιωτικ. **τῦκον** (Στράττις ἐν «Φοινίσσαις» 3), τό, ὁ γνωστὸς καρπὸς τῆς συκῆς, Λατ. fi us, Ὀδ. Η. 121, Ἡρόδ. 2. 40, καὶ Ἀττικ.· βασίλεια σ. ἦσαν τὰ μεγάλα, Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 130α· — τὸ ἐσθίειν σῦκα κατὰ τὰς θερμὰς ὥρας τῆς ἡμέρας ἐνομίζετο πρόξενον πυρετοῦ, Φερεκράτης ἐν «Κραπατάλλοις» 1, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 76, Νικοφῶν ἐν «Σειρῆσιν» 1· ξηρὰ σ. Πλάτ. Νόμ. 845Β· — παροιμ., ὅσῳ διαφέρει σῦκα καρδάμων, ὅσων ἀπέχουσιν ἀνατολαὶ ἀπὸ δυσμῶν, Ἡνίοχ. ἐν «Τροχίλῳ» 1. 2· σῦκα αἰτεῖν, παροιμ. = τρυφᾶν, Ἀριστοφ. Σφ. 303.— Καθ' Ἡσύχ.: «σῦκον αἰτεῖν· κολακεύειν».—σῦκον χειμῶνος ζητεῖν, ἐπὶ ἀνοήτου ἐπιχειρήσεως, Μᾶρκ. Ἀντων. 11. 33). **II.** ὡς ἐκ τοῦ σχήματος, σαρκώδης ἐπίφυσις ἐπὶ τοῦ βλέφαρου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1247, πρβλ. Ἱππ. Ἐπίδημ. τὸ γ', 1085· ὡσαύτως, αἱ αἱμορροΐδες, Γαλην., πρβλ. Foës. Oecon. Hipp., καὶ ἴδε **σύκωσις**, **συκέα** IV. **III.** ὡς καὶ νῦν, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Ἀριστοφ. Εἰρήν. 1349, πρβλ. 1346.

σῡκόομαι, Παθ., τρέφομαι διὰ σύκων, Ἀνθ. Π. 9. 487· πρβλ. **συκίζω**.

σῦκο-πέδῑλος, ὁ, ὁ ἔχων σύκινα πέδιλα, παρῳδία τοῦ Ὁμηρικοῦ **χρυσοπέδιλος**, μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς λέξεως **συκοφάντης**, Κρατῖνος ἐν «Εὐνείδαις» 2.

σῦκο-πρᾰτέω, πωλῶ σῦκα, Τζέτζ. ἐν Κραμ. Ὀξ. Ἀνεκδ. τ. 4, σ. 77.

σῦκό-πρωκτος, ον, (**σῦκον** II) ὁ ἔχων αἱμορροΐδας κατὰ τὸν πρωκτόν, Ἡσύχ. ἐν λ. **συκιδαφόρος**.

συκοσκόπος, ὁ, (= **συκωρός**), Ζηνόδωρ. ἐν ἐπιτομῇ τῶν περὶ συνηθείας ἐν Miller, Mél. de liter. gr. σελ. 412, Συναγ. Λεξ. Ἀθηνᾶ. Κυμανούδη.

σῦκο σπαδίας, ὁ, (σπάω) μνημονεύεται ὡς = **συκοφάντης** ἐν τοῖς Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 874, ἴδε καὶ Ἡσυχ. ἐν λ.

σῦκοτρᾰγέω, τρώγω σῦκα, Θεοφρ. Χαρακτ. 10, Πολυδ. Ϛ', 40 καὶ 49.

σῦκοτρᾰγῖδης [ῑ], **ου**, ὁ, ὁ τρώγων σῦκα, συκατρώκτης, κωμικὸν ὄνομα φιλαργύρου, Ἀρχιλ. Ἀποσπ. 183, Ἱππών. Ἀποσπ. 117, Εὐστ. 1828, 11.

σῦκο-τράγος, ον, (τρᾱγεῖν) ὁ τρώγων σῦκα, Αἰλ. περὶ Ζ. 17. 31.

σῦκοτρώκτης, ὁ, = **συκοφάγος**, παρὰ Schneiden ἄνευ μαρτυρ.

σῦκοφᾰγέω, ἐσθίω σῦκα, Ἐκκλ.· — **σῦκοφάγος, ον**, = **συκοτράγος**, Ἡσύχ.

σῡκοφαντέω (συκοφάντης). **1)** μετ' αἰτιατ. προσώπ., ὡς καὶ νῦν, συκοφαντῶ, κατηγορῶ ψευδῶς, διαβάλλω, Ἀριστοφ. Ἀχ. 519, Σφ. 1096, Ὄρν. 1431, Πλάτ., κλπ.· συκ. καί σείειν τινά

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀντιφῶν 146. 22· σ. τοὺς τὰς οὐσίας ἔχοντας Ἀριστ. Πολ. 5. 5, 1· πρβλ. **συκοφάντης**. — Παθ., ψευδῶς κατηγοροῦμαι, διαβάλλομαι, συκοφαντοῦμαι, Λυσί. 152. 36, Ξεν., κλπ.· ὑπό τινος συκοφαντοῦμαι Λυσί. Ἀποσπ. 26. **2**) μετ' αἰτ. πράγμ., παριστάνω ψευδῶς, κακῶς παριστάνω, Δημ. 639. 17·— ἀλλά, σ. τριάκοντα μνᾶς, λαμβάνω αὐτὰς διὰ ψευδῶν κατηγοριῶν, Λυσί. 177. 32· εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιθ', 8.

3) ἀπολ., ἀσχολοῦμαι εἰς συκοφαντίας, εἰς ψευδεῖς κατηγορίας ἢ διαβολάς, Ἀριστοφάν. Ὄρν. 1452, Πλάτ. Πολ. 341B, Λυσί. 164. 15· συκοφαντῶν κατ' ἀγορὰν Δίφιλος ἐν «Ἐμπόρῳ» 1. 16· καθόλου, ψευδολογῶ, ψευδῆ γνώμην ἢ συμβουλὴν παρέχω, Δημ. 475. 26. **II**. σκέπτομαι ὡς συκοφάντης, συζητῶ σοφιστικῶς, Ἀριστ. Τοπ. 6. 2, 1., 8. 2, 2· πρβλ. **συκοφάντημα** II, **συκοφαντία** II. **III**. κνίζω ἐρωτικῶς, Meineke εἰς Πλάτ. Κωμικ. Ἄδηλα 36, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 439. **IV**. **συκοφαντητέον** ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ παραπονεθῇ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βάτρ. 1044.

σῡκοφάντημα, τό, συκοφάντου τέχνασμα, ψευδὴς κατηγορία, διαβολή, Αἰσχίν. 33. 19, Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 40. **II**. σοφιστικὸν τέχνασμα, σόφισμα, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 15. 5.

σῡκοφάντης, ου, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ ψευδῶς κατηγορῶν τινα, ἢ διαβάλλων, Ἀριστοφάν., κλπ.· (οὐδέποτε δὲ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἔχει τὴν σημασίαν ἣν ἐν τῇ Ἀγγλικῇ ἔχει τὸ sycophant, δηλ. **κόλαξ**)· — καθόλου, ψευδής, ἀπατηλός, σύμβουλος, Δημ. 475. 27. — Οἱ συκοφάνται ἤρχισαν νὰ πληθύνωνται ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους καὶ ἦσαν ἀντικείμενον κοινῆς προσβολῆς ἐκ μέρους τῶν κωμῳδιοποιῶν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 559, 818 κέξ., κ. ἀλλ.· ἴδε Σχόλ. εἰς Πλοῦτ. 31, Ἀντιφῶν 138. 32, Ἀνδοκ., κλπ. (Ἡ λέξις παρήχθη κατὰ τὸν Ἴστρον καὶ τὸν Φιλόμνηστον παρ' Ἀθην. 74E, καὶ F, Πλουτ. Σόλωνα 24. 2, 523B, ἐκ τοῦ **σῦκον**, **φαίνω**, καὶ κυρίως ἐσήμαινε τὸν καταγγέλλοντά τινα εἰς τὸ δικαστήριον ὡς ἐξάγοντα σῦκα ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ἢ ὡς καρπούμενον τὰς ἱερὰς συκᾶς. — Ἀλλὰ τὸ **συκοφάντης** ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ καταγγέλλοντος οὐδαμοῦ ἅπα τᾷ καὶ ἡ ἑρμηνεία αὕτη εἶναι πιθανῶς ἁπλοῦν ἐπινόημα, πρβλ. Λυσί. 171. 14 (τῶν συκοφαντῶν ἔργον ἐστὶ καὶ τοὺς μηδὲν ἡμαρτηκότας εἰς αἰτίαν καθιστάνειν), Δημ. 1309. 12 (τοῦτο γάρ ἐστιν ὁ σ., αἰτιάσασθαι μὲν πάντα, ἐξελέγξαι δὲ μηδέν). Ὁ κ. Lancelot Shadwell ὑπέδειξεν ὅτι ἡ λέξις κυρίως ἐσήμαινε τὸν φανερώνοντα σῦκα, δηλ. τὸν φανερώνοντα τὴν ὕπαρξιν τῶν σύκων διὰ τῆς σείσεως τοῦ δένδρου (ἅτινα σῦκα ἐκρύπτοντο εἰς τὸ πυκνὸν αὐτοῦ φύλλωμα)· ἀκολούθως δὲ μεταφορ., τὸν ἀναγκάζοντα τοὺς πλουσίους δι' ἀπειλῶν περὶ ψευδῶν κατηγοριῶν καὶ ἄλλων τοιούτων μέσων νὰ παρέχῃ εἰς αὐτὸν χρήματα· εἰς ὑποστήριξιν δὲ ποιεῖται μνείαν τῆς χρήσεως τοῦ **σείω** ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ concutio (**σείω** I. 4), παραβάλλων τὰς φράσεις **ἔσειον**, **ᾔτουν χρήματ'**, **ἠπείλουν**, **ἐσυκοφάντουν**, Ἀριστοφάν. Ἀποσπ. 20, πρβλ. Ἱππ. 840, Εἰρ. 639· ἑτέρους .. ἔσειε καὶ ἐσυκοφάντει Ἀντιφῶν 146. 22· μηδένα διασείσητε μηδὲ συκοφαντήσητε Εὐαγγ. κ. Λουκ. γ', 14· οὕτω καὶ ἀποσυκάζεις πιέζων τοὺς ὑπευθύνους, σκοπῶν ὅστις .. Ἀριστοφάν. Ἱππ. 259 κέξ.· ἀμέλγει τῶν ξένων τοὺς καρπίμους αὐτόθι 324.

σῡκοφάντησις, ἡ, = **συκοφαντία**, Νικήτ. Χρον. 74A.

σῡκοφαντητός, ή, όν, ὑποκείμενος εἰς ψευδῆ κατηγορίαν ἢ διαβολήν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 53.

σῡκοφαντία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ψευδὴς κατηγορία, διαβολή, Λυσί. 102. 5., 180. 2, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 12, Δημ., κλπ.· σ. τινὶ διδόναι, παρέχειν ἀφορμὴν εἰς ψευδῆ κατηγορίαν ἐναντίον τινός, ὁ αὐτ. 642. 11· συκοφαντίας γραφὴ Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτ. 87. 3 (ἔκδ. Blass). **II**. λογικὴ ἀπάτη, σόφισμα, Ἀριστ. Ρητ. 2. 24, 10, πρβλ. Ἠθ. Εὐδ. 2. 3, 11· σ. τοῖς πράγμασι προσάγειν, διαστρέφειν τὰ πράγματα. Δημ. 372. 25. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 130.

σῡκοφαντίας, ου, ὁ, ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 437, πνεῖ καικίας καὶ συκοφαντίας, πνέουσιν οἱ ἄνεμοι Καικίας καὶ Συκοφαντίας· ἀλλ' ὑπάρχει καὶ παιδιὰ ἐπὶ τοῦ κακίας καὶ συκοφαντίας, πνέει ἄνεμος κακίας καὶ συκοφαντίας.

συκοφαντικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς διαβολήν, ἢ ψευδῆ κατηγορίαν, Δημ. 967. 11, Φιλόστρ. 307. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 330, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 10.

σῡκοφάντρια, ἡ, θηλ. τοῦ **συκοφάντης**, Ἀριστοφ. Πλ. 970.

σῡκοφαντώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς συκοφάντην, Λυσί. Ἀποσπ. 2. 1, Διόδ. 15. 40.

σῡκόφασις, ἡ, ἐν χρήσει χάριν τοῦ μέτρου, ἀντὶ τοῦ **συκοφαντία**, Ἀνθ. Π. 7. 107.

σῡκοφορεῖον, τό, καλάθιον πρὸς μεταφορὰν σύκων, Γλωσσ.

σῡκοφορέω, φέρω, «κουβαλῶ» σῦκα, Ἀνθ. Π. 9. 563.

σῡκο-φόρος, ον, ὁ φέρων, παράγων σῦκα, γῆ Στράβ. 178.

συκό-φυλλον, τό, ὡς καὶ νῦν, φύλλον συκῆς, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἀποτεθρίακεν**.

συκχάς, **συκχίς**, **σύκχος**, ἴδε **συγχίς**.

σῡκώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς σῦκον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 9. 40, 5 ἐπαναστάσεις σ., ἐπὶ σαρκωδῶν ἐκφυμάτων, Ὀρειβάσ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 176. 3, πρβλ. **σῦκον** II. **II**. συκοφαντικός, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 873.

σύκωμα [ῡ], τό, = **σύκωσις**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1247.

σῡκών, ῶνος, ὁ, κῆπος πλήρης συκῶν, Ἑβδ. (Ἱερεμ. Ε', 17)· ὡσαύτως, **συκεών**, αὐτόθι (Ἀμὼς Δ', 9).

σῡκωρέω, φυλάττω σῦκα, Πολυδ. Ζ', 143· — **σῡκωρός**, όν, (ὥρα) ὁ φυλάττων σῦκα, ὁ αὐτ. Ζ', 140. 143, Φώτ.· ἀλλὰ παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 874, = **συκοφάντης**.

σῡκωσις [ῡ], ἡ, ἕλκος ὁμοιάζον πρὸς σῦκον ὥριμον καὶ ἀρξάμενον νὰ σχίζηται, ἔχον δηλ. χείλη προεξέχοντα, μάλιστα ἐπὶ τῶν βλεφάρων, Foës Oecon. Hipp.· πρβλ. **σῦκον** II· «τὰ τραχώματα ἐπιτεινόμενα, ὥστε καὶ οἷον ἐντομὰς ἔχειν καλοῦνται συκώσεις» Παῦλ. Αἰγιν. 7, 22.

σῡκωτός, ή, όν, ὁ διὰ σύκων τρεφόμενος, καὶ παχυνόμενος, ἧπαρ συκ., τὸ ἧπαρ ζῴου οὕτω παχυνθέντος, Λατιν. jecur ficatum, Ὀρειβάσ., πρβλ. Salmas. Solin. 743F. [Οἱ Ἕλληνες τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων ἔλεγον ἧπαρ χοίρων συκωτῶν καὶ ἧπαρ συκωτόν, οἱ δὲ μεταγενέστεροι μετεχειρίσθησαν τὸ **συκωτόν** ἀντὶ τοῦ **ἧπαρ**, καὶ ἀκολούθως συκώτιον, ὅπερ ἔμεινε μέχρι τοῦ νῦν]. **II**. πεποιημένος ἐκ σύκων, **συκωτά**, τά, Γαλην.

σῦλα, τά, ἴδε ἐν λ. **σύλη**.

σῡλ-ᾰγωγέω, (σῦλον) ἀποκομίζω ὡς λάφυρον, ἀπάγω αἰχμάλωτον, τινα Ἡλιόδ. 10. 35, Ἐπιστ. πρ. Κολ. 6', 8. **II**. κλέπτω, διαρπάζω, τὸν οἶκον Ἀρισταίν. 2. 22.

σῡλαγωγία, ἡ, διαρπαγή, λῃστεία, Ἐπιφάν. 56D.

σῡλάω, παρατατ. συνῃρ. ἔτι καὶ παρ' Ἐπικοῖς **ἐσύλα**, **σύλα** Ἰλ. Ζ. 28., Δ. 116, Ἰωνικ. γ' παρατ. **σύλασκε** Ἡσ. Ἀσπ. 480. — Παθητ., μέλλ. **συληθήσομαι** Αἰσχύλ. Πρ. 761, καὶ **συλήσομαι** ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Παυσ. 4. 7, 10. (Ἐκ τοῦ **σῦλον**, **σύλη**, ἴδε ἐν λέξ. **σκῦλον**). Ἀφαιρῶ, ἀπογυμνῶ, μάλιστα δὲ ἀφαιρῶ τὰ ὅπλα φονευθέντος ἐχθροῦ, Ὅμηρ. (μόνον ἐν τῇ Ἰλ.), Πίνδ. κλπ. — Σύνταξις: **1**) μετ' αἰτιατικῆς προσώπου καὶ πράγματος, ἀπεκδύω, ἀπογυμνῶ τινα, ἀφαιρῶ τὰ ὅπλα του (πρβλ. **σκυλεύω**), μή μιν Ἀχαιοὶ τεύχεα συλήσωσι Ἰλ. Ο. 428., Π. 500· ἔπειτα δὲ καὶ τὰ (ἐξυπακ. ἔναρα) .. νεκροῦ. ἂμ πεδίον συλήσετε Ζ. 71 συλᾷς με κασίγνητον Εὐρ. Ι. Τ. 157· σ. τὴν θεὸν τοὺς στεφάνους Δημ. 616. 19. — Παθ., μετ' αἰτ. πράγματος, σκῆπτρα συληθήσεται Αἰσχύλ. Πρ. 761· ταῦτ' (ἐξυπακ. τὰ τόξα) ἐσυλήθην ἐγὼ Σοφοκλ. Φιλ. 413· λέκτρα συλᾶσθαι βίᾳ Εὐριπ. Ι. Α. 1275· συληθεὶς τὰς βοῦς Ἰσοκρ. 119D· σεσυλήμεθα τὰ ἡμέτερα ὑπὸ τούτων Δημ. 931. 21.

2) μετ' αἰτ. προσ. μόνον, ἀπογυμνῶ, ἀπεκδύω τινὰ ἀφαιρῶν τὰ ὅπλα, ἢ τινὰ συλήσων νεκύων Ἰλ. Κ. 343, 387· λαφυραγωγῶ, λεηλατῶ, διαρπάζω, τὰ ἱρά, τοὺς θεούς, κτλ., Ἡρόδ. 6. 101, Πλάτ., κλπ.· θεῶν βρέτη Αἰσχύλ. Περσ. 810· νεκρὸν Πλάτ. Πολ. 469D. — Παθ., συλᾶσθαι βαρβάρων ὕπο Εὐρ. Ἑλ. 600. **3**) μετ' αἰτ. πράγμ. μόνον, ἀφαιρῶ, ὄφρα τάχιστα τεύχεα συλήσειε Ἰλ. Δ. 466, κτλ.· συχνάκις μετὰ προσδιορισμῶν, ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα Ζ. 28, κτλ.· τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροὸς .. συλήσας Ν. 640 — ἀκολούθως, **6**) ἐξάγω, ἐσύλα τόξον, ἐξῆγε τὸ τόξον [ἐκ τῆς θήκης του], Ἰλ. Δ. 105· σύλα πῶμα φαρέτρης, ἀφῄρει τὸ σκέπασμα ἐκ τῆς φαρέτρας, αὐτόθι 116· μετὰ τῆς ἐννοίας ὁρμῆς ἢ τοῦ αἰφνιδίου, σ. κρᾶτα Μεδοίσας Πινδ. Π. 12. 28. **γ**) ἀποκομίζω, λαμβάνω καὶ φεύγω, τοὺς πολεμίους οὐ συλήσειν αὐτὰ (δηλ. τὰ χρήματα), δὲν θὰ τὰ λάβωσιν ὡς λάφυρον, Ἡρόδ. 5. 36, πρβλ. 9. 116· σ. θεῶν γέρα Αἰσχύλ. Πρ. 83, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 922, Φιλ. 1363· συλ. τῷ λόγῳ τὰ τῶν προγόνων ἔργα Δημ. 427. 7. — Παθ., σεσυλημένον ἄγαλμα Ἡρόδ. 6. 118· οἴμοι· τέκνων μοι μή τι συλᾶται βίος; Εὐρ. Ἱππ. 799· μεταφ., οὐδὲ συλᾶται μελίφρων ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων Βακχυλ. Ἀποσπ. 4 [13] 13.

4) μεθ' Ὅμηρ. μετ' αἰτιατικῆς προσ. καὶ γεν. πράγματος, τίς σε δαίμων συλᾷ πάτρας; τίς σε φέρει μακρὰν ἀπὸ τῆς πατρίδος; Εὐρ. Ἑλ. 669. — Παθ., συλαθεὶς ἀγενείων, ὑπεξειδὼν ἐκ τῆς τάξεως τῶν παιδίων καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας χωρήσας, ἤτοι καταταχθεὶς μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν, Πινδ. Ο. 9. 135. — Πρβλ. **συλεύω**, **συλέω**.

σῡλεύω, Ἐπικ. τύπος τοῦ προηγουμ., ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., ἀφαιρῶ τὰ ὅπλα τινός, τὸν μὲν ἄρ'.. ἐσύλευον Ἰλ. Ε. 48· ὡσαύτως, κρυφίως λαφυραγωγῶ, ἐξαπατῶ διὰ τεχνασμάτων, Ω. 436. **2**) ἀφαιρῶ, ἀποστερῶ, σ. βλεφάρων φάος Ἀνθ. Π. 5. 231. Πρβλ. **σκυλεύω**.

σῡλέω, = **συλάω**, Κόϊντ. Σμ. 1. 717· ῥήματα σ. ἀλλήλους Ξάνθ. 1. — Μέσ., κλέπτω δι' ἐμαυτόν, κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενος Θεόκρ. 19. 2. **II**. ἀπελευθερώνω, συλέων τινὰ ὡς ἐλεύθερον ἐόντα ἢ ἐπ' ἐλευθερίᾳ, τύπος τις καθ' ὃν ἐπελεῖτο ἡ ἀπελευθέρωσις δούλου ἐν Δελφοῖς, Ἐπιγραφ. Δελφικ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1699, 1701-6.

σύλη, ἡ, ἢ **σῦλον**, τό· (ἴδε **σκῦλον**)· — τὸ δικαίωμα τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καταλαμβάνειν τὸ πλοῖον ἢ τὸ φορτίον ξένου ἐμπόρου πρὸς ἀποζημίωσιν βλάβης ὑπ' ἐκείνου γενομένης (πρβλ. **σύμβολον** II), καθόλου, τὸ δικαίωμα τῆς «κατασχέσεως» κυρίως ἐμπορευμάτων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀνδροληψία**· σῦλον ἔχειν κατά τινος Ἀριστ. Οἰκ. 2. 11, 1· ἐν σύλῳ, ἐν ᾧ ἠσχολούμην εἰς κατάληψιν καὶ παραλαβὴν πραγμάτων πρὸς ἀποζημίωσιν, Συλλ. Ἐπιγραφ. (προσθῆκ.) 2447b, 11· — ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **σῦλαι** ἢ **σῦλα**, διὰ τὰς σύλας Δημ. 1232. 4· σύλας διδόναι τινὶ κατά τινος ὁ αὐτ. 931. 23· ὅπου σῦλαι μὴ ὦσιν Ἀθηναίοις, ὅπου οἱ Ἀθηναῖοι οὐδένα φόβον θὰ ἔχωσιν ὅτι θὰ ἐνεργηθῇ κατ' αὐτῶν τὸ δικαίωμα κατοχῆς, παρὰ Δημ. 927. 4· διδομένων σύλων Φασηλίταις κατὰ Ἀθηναίων ὁ αὐτ. 931. 23· [ὁρῶν] Βοιωτοὺς σῦλα ποιουμένους, [βλέπων] ὅτι οἱ Βοιωτοὶ ἐξέλαχουν τὸ δικαίωμα τῆς κατασχέσεως, Λυσί. 185. 18· σῦλα συλᾶσθαι, διαπράξεσθαι, Βαβρ. 2. 12· — Τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐξασκούμενον ἐναντίον ὁλοκλήρου κράτους ἐν καιρῷ πολέμου ἦτο κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ὅ,τι καὶ νῦν, ἡ ἄδεια πρὸς σύλησιν τῶν ἐχθρικῶν πλοίων, ἴδε Böckh P. E. 1. 185, 2. 575. **II.** **σῦλον** εἶναι τὸ κατασχεθὲν φορτίον πλοίου ἐν Ἐπιγραφῇ παρὰ Hicks 31, 5.

σύλημα [ῡ], τό, λάφυρον, διαρπαγή, Θεόδ. Πρόδρ. 34Α.

σύλησις, ἡ, (σῡλάω) λεηλασία, διαρπαγή, Πλάτ. Νόμ. 853D, Μάξιμ. π. καταρχ. 583.— Ἐν τῷ δευτέρῳ τούτῳ χωρίῳ τινὲς ἐκλαμβάνουσι τὸ **σύλησιος** ὡς ἐπίθ., κλοπιμαῖος.

σῡλήτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ ἑπομ., ὥσπερ ἐξ ἄρσεν. **συλητήρ,** Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 377.

σῡλητής, οῦ, ὁ, κλέπτης, λῃστής, Ἐπιφάν. 336Β.

σῡλήτωρ, ορος, ὁ, = **συλητής,** Αἰσχύλ. Ἱκ. 927, Νόνν. Δ. 24. 306.

συλλάβη, ἡ, (**συλλαμβάνω** IV) σύλληψις, ἐγκυμοσύνη, μόνον παρὰ Μενάνδρ. ἐν Κλήμ. Ἀλ. 505. **II.** ἐνεργ., τὸ συγκρατοῦν, κατέχον ὁμοῦ, συλλαβοῦ πέπλων, δηλ. ζώνη, Αἰσχύλ. Ἱκ. 457. **2)** Παθ., τὸ συγκρατούμενον· κυρίως ἐπὶ γραμμάτων ὁμοῦ λαμβανομένων ὥστε νὰ σχηματίζωσιν ἕνα ἦχον, συλλαβή, βοᾷ .. γραμμάτων ἐν ξυλλαβαῖς Αἰσχύλ. Θήβ. 168· ἄφωνα καὶ φωνάντα συλλαβάς τε θεὶς Εὐρ. Ἀποσπ. 582. 2· συχν. παρὰ Πλάτ., Ἀριστ., κλπ., γράψαντος τὰς αὐτὰς συλλαβὰς ἅσπερ .. νῦν γέγραφε, verbatim et literatim, Δημ. 253. 5· σ. βραχεῖα καὶ μακρὰ Ἀριστ. Κατηγ. 6, 3· — παρὰ Βυζ. **συλλαβαί** = τῷ Λατ. literae, γράμμα, ἐπιστολή. **III.** ἐν τῇ μουσικῇ, ἡ χορδὴ ἡ καλουμένη τετάρτη, Böckh Philolaus σ. 68.

συλλαβίζω, συνάπτω τὰ γράμματα εἰς συλλαβάς, προφέρω γράμματα ὁμοῦ, Πλούτ. 2, 496F, Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 23.

συλλαβικός, ἡ, ὁν, εἰς συλλαβὴν ἀνήκων, Πορφ. ἐν Villois. Ἀπ. τ. 2, σ. 111. Ἐπίρρ. **-κῶς,** Ἐτυμολ. Μέγ. 820, 18.

συλλαβο-μαχέω, μάχομαι περὶ συλλαβῶν, Φίλων 1. 526.

συλλαβοπευσιλλαλητής, οῦ, ὁ, (συλλαβή, πεύθομαι, λομβάνω)· — ὁ ἐξετάζων ἑκάστην συλλαβὴν πρὶν ἢ προφέρῃ αὐτήν, Ἡγήσανδρ. παρ' Ἀθην. 162Α.

συλλαγνεύω, = **συμπορνεύω,** Ἡσύχ.

συλλαγχάνω, μέλλ. **-λήξομαι·** πρκμ. **-εἴληχα.** Συνάπτομαι διὰ κλήρου μετά τινος, τινὶ Πλάτ. Πολιτ. 266C, E, Τίμ. 18Ε· ὁ ταῖς ὥραις ἐκείναις συνειληχὼς μεσοβασιλεύς, ὁ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον διὰ κλήρου ἐκλεχθεὶς νὰ γείνῃ μεσοβασιλεύς, Πλουτ. Νουμ. 7.

συλλᾶλέω, λαλῶ μετά τινος ἢ ὁμοῦ, τινι Πολύβ. 4. 22, 8· ἐπὶ τὸν ὄῆμον ὑπέρ τινος Συλλ. Ἐπιγρ. 1337. 23· μετά τινος Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιζ', 3, κτλ.· πρός τινα Εὐαγγ. κ. Λουκ. δ', 36· ὑπὲρ τοῦ ἑνδοῦναι Πολύβ. 1. 43, 1.

συλλάλημα, τό, τὸ λαλεῖν ὁμοῦ, ἢ ἐρώτημα, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **συναιρήματα**· — οὕτω **συλλάλησις, ἡ,** Φιλόδημ.· καὶ **συλλαλία, ἡ,** Ἐκκλ.

συλλαμβάνω, μέλλ. **-λήψομαι·** πρκμ. **-εἴλημμαι·** ἀόρ. **συνέλαβον·** ἀπαρ. **συλλαβεῖν·** — ὁ μέσος ἐνεστ. ἀπαντᾷ παρὰ Φιλήμ. ἐν «Παγκρατιαστῇ» 1· ὁ μέσος ἀόρ. συχνάκις· (παρὰ Ξεν. ἐν Ἀναβ. 7. 2, 1 **συλληφθήσεται** ἐκ διορθώσεως ἀντὶ **συλλήψεται**). Λαμβάνω καὶ φέρω ὁμοῦ, φέρω ἐπὶ τὸ αὐτό, συνάγω, συναθροίζω, ἰδίως συναθροίζω διεσπαρμένα στρατεύματα, τῆς στρατιᾶς τοὺς περιγενομένους Ἡρόδ. 5. 46· τὸ στράτευμα Ξεν. Κύρ. 3. 3, 1· τὰς δυνάμεις Πλάτ. Γοργ. 456Α· οὗτοι, ἓ θοινάτορας Εὐρ. Ἴων 1217. **2)** ἁπλῶς, λαμβάνω μέτ' ἐμαυτοῦ, ἀπάγω, Σοφ. Τρ. 1153, κτλ.· ξυλλαβὼν κατέπλινεν εἰς Ἀσκληπιοῦ Ἀριστοφ. Πλ. 122, πρβλ. Ἀνθ. Π. 5. 53· ξυλλαβὼν θεσπίσματα κεῖται παρ' Ἀιδῃ, μετὰ πάντων τῶν θεσπισμάτων, Σοφ. Ο. Τ. 971· ἔρρε, τάσδε συλλαβὼν ἀρὰς ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1384· ἔκπλει σεαυτὸν συλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς, πάρε τὸν ἑαυτόν σου καὶ φύγε, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 577. **2)** συνάπτω, ἑνώνω, κλείω, τὸ στόμα καὶ ὀφθαλμοὺς (ἐπὶ νεκροῦ) Πλάτ. Φαίδων ἐν τέλ.· σ. αὐτοῦ τὸ στόμα, κλείω τὸ στόμα του, Ἀριστοφ. Ἀχ. 928, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 39, 7. **4)** ἐν ὁμιλίᾳ, περιλαμβάνω, περικλείω, ἐνῖ ἔπεῖ πάντα συλλαβὼν εἰπεῖν Ἡρόδ. 3. 82· πᾶν .. συλλαβὼν εἴρηκας ὁ αὐτ. 7. 16, 3· ἓ, εἰς ἓν πάντα Πλάτ. Σοφ. 234Β, πρβλ. Θεαίτ. 147D· τὰ ἄλλα εἰς ταὐτὸ ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 263D. — Παθ., περιλαμβάνομαι (λογικῶς), μετὰ τοῦ γένους αἱ συλλαμβανόμεναι διαφοραὶ Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 12, 5, πρβλ. 2. 3, 8· συνειλῆφθαι τῇ ὕλῃ, εἶμαι συγκεκριμένος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀφῃρημένον, αὐτόθι 6. 10, 9, πρβλ. 6. 15, 1, κ. ἀλλ. **II.** ἐπιθέτω χεῖρα, λαμβάνω, πιάνω, ἁρπάζω, ἐπιλαμβάνομαι, Ἡρόδ. 6. 26· κόμην ἁρπίξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί Σοφοκλ. Αἴ. 310· συλ. τέττιγα τοῦ πτεροῦ, συλλαμβάνω καὶ κρατῶ ἐκ τῆς πτέρυγος, Ἀρχίλ. παρὰ Λουκ. Ψευδολ. 1· σ. τῶν σχοινίων, ἐπιλαμβάνομαι αὐτῶν, κρατῶ τὰ σχοινία, βοηθῶ σύρων αὐτά, Ἀριστοφ. Εἰρ. 437· ὅθεν ἐν τῇ μετοχ. ξυλλαβὼν ποιῶ τι, κάμνω τι ταχέως, ἐν σπουδῇ, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 21· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ξυλλαβέσθαι τοῦ ξύλου ὁ αὐτ. ἐν Λυσιστρ. 313, ἐν Εἰρ. 465· — ἀγοράζω ἀμέσως, τὰ τρύβλια ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 650. **2)** ὡς καὶ νῦν, συλλαμβάνω τινά, Ἡρόδ. 1. 80., 2. 114, κ. ἀλλ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 206, Ἀντιφῶν 133. 3, Ἀνδοκ., κλπ.· σ. ζῶντα, ὅμηρον Εὐρ. Ρῆσ. 513, Ὀρ. 1189· τινὰ ἐπὶ θανάτῳ Ἰσοκρ. 73Δ. — Παθ., πρὶν ξυλληφθῆναι Θουκ. 1. 20. **3)** ἐπὶ τῆς διανοίας, συναρπάζω τὴν σημασίαν τινός, ἀντιλαμβάνομαι ὀξέως, ἐννοῶ, καταλαμβάνω, τὸ χρηστήριον, τὸ ῥηθέν, τὸν λόγον, τὴν φωνὴν Ἡρόδ. 1. 63, 91, 2. 49., 4. 114· παρακείμενον συλλαβὼν τέρας Πινδ. Ο. 13. 103, πρβλ. Πλάτ. Σοφιστ. 218C. **III.** δέχομαι, λαμβάνω συγχρόνως, ὁμοῦ ἀπολαύω, Ἡρόδ. 1. 32. **IV.** συλλαμβάνω ἐν γαστρί, ἐγγαστρώνομαι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 1, 16, π. Ζ., Γεν. 1. 19, 19, κ. ἀλλ.· ἐν γαστρὶ Ἱππ. Ἀφ. 125· σ. ἐμβρυον Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 22· — ἐπὶ τῆς μήτρας, σ. τὸ σπέρμα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 4, 1, κ. ἀλλ. **V.** λαμβάνω ὁμοῦ ἢ προσέτι, λαμβάνω ὡς βοηθὸν, τὴν δίκην σ. Εὐρ. Ἀποσπ. 588· ἀτεγκτον ἔ. καρδίαν ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαν. 883. **VI.** μετὰ ὅστ. προσ., λαμβάνω μέρος μετά τινος ἄλλου, βοηθῶ τινα, οὐ τοῖς ἀθύμοις ἡ τύχη ξ. Σοφ. Ἀποσπ. 666, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 813, Ἡρόδ. 6. 125, κ.λ.· τὰ δυνατὰ τῇ πόλει ξ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 861· σ. τινί τι, λαμβάνω μέρος μετά τινος, βοηθῶ τινα εἴς τι, ὁ αὐτ. ἐν Λυσιστρ. 540, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 49, κλπ.· οὕτω, σ. τινί τινος Εὐρ. Μήδ. 9. 6, Ἀριστοφ. Σφ. 731· σ. τινί τινι Δημ. 231. 25· ὡσαύτως μετὰ προθ., συνέλαβε γὰρ ἄλλα .. ἐς τὸ πείθεσθαι, συνετέλεσεν εἰς κατάπεισιν, Ἡρόδ. 7. 6, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 28· — ἀπολ., συντελῶ, βοηθῶ, Αἰσχύλ. Χο. 812, Σοφ. Τρ. 1019, Ἀριστοφ. Ἱππ. 229, Θουκ. 1. 118, κλπ. **VII.** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, μετὰ γεν. πράγμ., λαμβάνω μέρος εἴς τι, συνελάβετο τοῦ στρατεύματος Ἡρόδ. 3. 49· ὅστις νόσου κάμνοντι συλλάβοιτο Σοφ. Φιλ. 282· ξυνελάβοντο τοῦ τοιούτου, οὐχ ἥκιστα ὥστε .., ἰδιαιτέρως συντέλεσαν εἰς τοῦτο, Θουκ. 4. 47· — σπανίως μετ' αἰτ., σ. κυβ ρνητικὴν Πλάτ. Νόμ. 709C — ἐνίοτε ἐν τιμήσει ἔτι καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ξύμμοι λάβεσθε τοῦ μύθου ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 237Δ, πρβλ. Ἀν. Π. 9. 559 — Πρβλ. **συνεπιλαμβάνομαι.** — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 157 - 158.

συλλάμπω, λάμπω ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Συνεσ. Ὕμν. 5. 13, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω 1. 6.

σύλλαμψις, ἡ, ἕνωσις λάμψεως, φωτός, συναυγασμός, Πλούτ. 2. 625F· ἀντίθ. τῷ **ἔλλαμψις.**

συλλανθάνω, διαλανθάνω, διαφεύγω, συγχρόνως, «συλλαθεῖν ἐπειρᾶτο (ὁ Ζεὺς ὀηλ.) τὴν Ἥρην καὶ τὸν Ἔλεγχον» Γεωπ. 11, 22, 1.

συλλατρεύω, λατρεύω ὁμοῦ ἢ μετά τινος, Πλούτ. 2. 941Ε.

συλλᾰφύσσω, συναρπάζω, Λυκόφρ. 1267.

συλλεαίνω, Ἰων. **συλλειαίνω,** λεαίνω τρίβων ὁμοῦ, καθιστῶ λεῖον, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 1090. **II.** κόπανίζω τι ὁμοῦ καὶ καθιστῶ αὐτὸ λεῖον, τι μετά τινος Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 1· Παθ., Γαλην. 9. 432.

συλλεγῆναι, Ἐπίρρ., συλληβδὴν, ὁμοῦ, Γ. Ἀκροπ. Ἱστ. σ. 93Α.

σύλλεγμα, τό, συλλογή, σωρός, Ἡσυχ. ἐν λ. **ἄμοργμα.**

συλλέγω· μέλλ. **-λέξω·** ἀόρ. **-έλεξα** Ἀριστοφ. Βάτρ. 1297, κλπ.· πρκμ. **-εἴλοχα** Δημ. 328. 11., 522. 12. — Μέσ., μέλλ. **-λέξομαι,** ἀόρ. **-ελεξάμην** Ὅμ., Ἀττ.· πρκμ. ὧδε ὀλίγον κατωτ. — Παθ., μέλλ. **-λεγήσομαι** Αἰσχίνης 68. 1· — ἀόρ. **-ελέχθην** Ἡρόδ. 1. 97, κλπ., ἀλλὰ σπάνιον παρ' Ἀττ., Ἀριστοφ. Λυσιστρ 526, Πλάτ. Νόμ. 784Δ· ἀντ' αὐτοῦ πρατιμᾶται ὁ ἀόρ. 6' **-ελέγην** Ἀριστοφ. Σφ. 1107, Ἐκκλ. 116, Θουκ. κλπ., ἀλλ' ἐνίοτε παρ' Ἡροδ. 7. 173., 9. 27· — πρκμ. **-εἴλεγμαι** Ἀριστοφ. Ὄρν. 294, Θουκ. 3. 94, κτλ., (ὡσαύτως εὔχρηστος ἐν μέσ. σημασίᾳ, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 1, Ὑπερεῖδ. σ. 14 Scimeidew., Δημ. 1351. 10)· **-λελεγμαι** Ἡρόδ. 7. 26., 9. 41, σπάν. παρ' Ἀττ., οἷον Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 58. — Φέρω εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, συναθροίζω, συνάγω, κτέατα Ἰλ. Σ. 301· ξύλα Σοφ. Ἀποσπ. 218· τὰ ὀστέα, τὸν λιβανωτὸν Ἡρόδ. 1. 68., 3. 107· σ. σφίσι φερνὰς ὁ αὐτ. 1. 93· βίον ἄνευ πάνου Εὐρ. Ἡλ. 81· ἐράνους Δημ. 574. 12 ἔρανον παρὰ φίλων Ἀντιφῶν. 117. 9, Ξεν. — σ. μονῳδίας μέλη, συνθέτω ἢ μᾶλλον συναρμόζω ἐκ παλαιῶν ἀποσπασμάτων, Ἀριστοφ. Βάτρ. 849, 1297, πρβλ. 398· ῥήματα καὶ λόγους Δημ. 328. 11· σ. ὕβρεις αὐτοῦ ὁ αὐτ. 522. 12· ἀπολ., ὁ μὲν γὰρ αὐτῷ συλλέγει, συλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λέγει δι' ἑαυτόν, Μένανδρ. ἐν «Κόλακι» 6· περιϊόντα συλλέγειν, (δηλ. πληροφορίας), Δημ. 525. 23.— Μέσ., συλλέγω δι' ἐμαυτόν, πρὸς χρῆσίν μου, ὅπλα τε πάντα λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο Ἰλ. Σ. 413, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1327, Πλάτ., κλπ. — Παθ., αἷμα συλλέγεταί τινι ἐπὶ τοὺς τιτθούς, συνάγεται, συσσωρεύεται, Ἱππ. 1056G· ἁμαρτήματα .. συνειλεγμένα Δημ. 131. 5, κτλ. 2) σ. σθένος, συλλέγω τὰς δυνάμεις μου, Εὐρ. Φοίν. 850· οὕτω, ἐκ τῆς ἀσθενείας σ. ἑαυτὸν Πλάτ. Εἰρ. 370E.— Παθ., ψυχὴν εἰς αὐτὴν συλλέγεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 83A. 3) παθ., ἔρχομαι ὁμοῦ, γίνομαι συνήθης, ἡ πολυλογία σ. αὐτῷ Ξεν. Κύρ. 1. 4, 3. II. ἐπὶ προσώπων, συγκαλῶ, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἑταίρους συλλέξομαι Ὀδ. Β. 292, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 7. 4, 8, κτλ.— Παθ., συνέρχομαι, συναθροίζομαι, μάλιστα ἐν τῷ ἀορ. β', Ἡρόδ. 1. 81., 7. 8, 1, κτλ.· ἐκεῖσε σ' Ἀνδοκ. 17. 25· εἰς ταὐτὸ σ. Πλάτ. Νόμ. 961A· συλλέγεσθαι ὡς ἐμὲ Λυσίας 170. 3. 2) συναθροίζω, στασιώτας Ἡρόδ. 1. 59 συλλέγων τ' ἐγχωρίους Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 303· χορὸν Ἀντιφῶν 142. 34· ἐκκλησίαν Ξεν. Ἑλλην. 3. 3, 8· σ. στρατόν, συνάγω στράτευμα, στρατολογῶ, Λατιν. conscribere, Θουκ. 4. 77, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 6, κλπ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 477.

συλλείβω, ἀφίνω νὰ πίπτωσι κατὰ σταγόνας, «οἱ ὀρεινοὶ καὶ ὑψηλοὶ τόποι, οἷον σπόγγος πυκνὸς ἐπικρεμάμενος κατὰ μικρὰ μέν, πολλαχῇ δὲ διαπιδῶσι καὶ συλλείβουσι τὸ ὕδωρ» Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 12. — Παθ., λείβομαι ὁμοῦ, συρρέω κατὰ σταγόνας, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, «συλλείβεται δὲ καὶ ἐκ τῶν ἄλλων μελῶν σώματος ἐς ταύτην» Ἱππ. 278. 53, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 1, 24.

συλλειόω, λειόω ὁμοῦ, ποιῶ τι λεῖον τρίβων ὁμοῦ, καύσας ἐλάφου οὐρὰν καὶ συλλειώσας, καὶ λειώσας ὁμοῦ, Γεωπον. 17. 5, 3· σκίλλα συλλειωθεῖα ὄξει, λειωθεῖσα ὁμοῦ μετὰ ὄξους, αὐτόθι 13. 14, 1.

συλλειτουργέω, λειτουργῶ ὁμοῦ μετά τινος, Ἀθαν. I, 333C, Δαμασκ. II, 261D, κλπ.·— εἶμαι συλλειτουργός, Φίλων II, 227, 14.

συλλειτουργός, όν, ὁ λειτουργῶν ὁμοῦ μὲ ἄλλον λειτουργόν, ὁ ὢν ἐπίσης λειτουργός, Πέτρ. Ἀλεξ. Καν. 14, Ἀλέξ. Ἀλ. 572A, Εὐσέβ. II, 1136, VI, 824, κλπ.· συνάδελφος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, Θεοδοτ. Παλ. Διαθ., Ἐκκλ.

σύλλεκτος, ον, ὁ συνειλεγμένος, ὁμοῦ συνηθροισμένος, «συγκλύδων· συλλέκτων ἢ τινῶν μεμιγμένων» Ἡσύχ. ἐν λέξ. **συγκλύδων**.

σύλλεκτρος, ον, ὁ συμμετέχων τοῦ αὐτοῦ λέκτρου, σύνευνος, ἐπὶ ἀνδρὸς ἢ γυναικός, Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν. 1268· τὸν Διὸς σύλλεκτρον, τὸν συγκοινωνοῦντα τῆς κοίτης [τῆς Ἀλκμήνης] μετὰ τοῦ Διός, περὶ τοῦ Ἀμφιτρύωνος, αὐτόθι 1· οὕτω περὶ τοῦ Ἰξίονος, σ. τῷ Διὶ Λουκ. Θεῶν Διάλ. 6. 5.

σύλλεξις, εως, ἡ, συνεισφορά, ἔρανος, Ἀντιφάνης ἐν «Τυρρηνῷ» 1, πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 179.

συλλεσχηνεύω, συναναστρέφομαι, συνομιλῶ μετά τινος, τινὶ Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 98.

συλλήβδην, Ἐπίρρ., περιληπτικῶς, ἐν περιλήψει, ἐν συνόλῳ, ἢ ὅλα ὁμοῦ, ἐν συντόμῳ, Θέογν. 147, Φωκυλ. 18· βραχεῖ δὲ μύθῳ πάντα σ. μάθε Αἰσχύλ. Πρ. 505· ἀγαθὰ σ. ἅπαντά σοι φέρω Ἀριστοφάν. Πλ. 646· τὸν φόρον .. σ. τὸν προσιόντα ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 657· ἡ ἀδικία καὶ ἡ ἀσέβεια καὶ ξ. πᾶν τὸ ἐναντίον .. τῆς ἀρετῆς Πλάτ. Πρωτ. 323E, πρβλ. 325C· σ. διδάσκειν Ἰσοκρ. 46C· ἀντίθετον τῷ κατὰ σμικρὸν (ὀλίγον κατ' ὀλίγον), Πλάτ. Πολ. 344A· τῷ καθ' ἕκαστον, Ξεν. Οἰκ. 19. 14.

συλλήγω, λήγω, τελευτῶ ὁμοῦ, συντελευτῶ, συγκαταστρέφομαι, εὖ τε τελευτὴν εὕρετο συλλήξας ὁλκάδι καισμένῃ Ἀνθ. Παλατ. 7. 585. II. λήγω κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, συνάρξασθαι καὶ συλλῆξαι Ἀπολλ. π. Συντ. 168. 13.

συλληίζομαι, ἀποθ., ληίζομαι, λεηλατῶ ὁμοῦ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 22, 2.

σύλληξις, εως, ἡ, (λαγχάνω) τὸ συλλαγχάνειν ἢ συλλαχεῖν, συνδυασμός, συνένωσις κατὰ τύχην, Πλάτ. Τίμ. 18E, Μᾶρκ. Ἀντων. 3. 11, κτλ.· σ. πυκτῶν, ἡ διὰ κλήρου ἐκλογὴ πυγμάχων, Πλάτ. Νόμ. 819B, πρβλ. Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 390B.

συλληπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ συλλαμβάνω, δεῖ συλλαμβάνειν, συμβοηθεῖν, τι Εὐρ. Κύκλ. 472. 2) **συλληπτέος, α, ον**, ὃν δεῖ συλλαμβάνειν, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλογ. 6. 3.

συλληπτικός, ή, όν, περιληπτικός, ὀνόματα Εὐστ. 219, ἐν τέλ.· περιεκτικός, Πορφ. Εἰσαγ. 2· σ. σχῆμα **σύλληψις** I, Ῥήτορες (Walz) τ. 8, σελ. 666 —Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σχόλ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Α. 424, κλπ. II. ἐπιτήδειος ἢ ἱκανὸς εἰς σύλληψιν, συλληπτικὰ τὰ θήλεα ἐκ τῶν ἀρρένων Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 8, 15·—ὁ συντελῶν εἰς σύλληψιν, συνεργῶν εἰς κυοφορίαν, Ἀέτ. παρὰ Φωτ. ἐν Βιβλ. 180. 25.

συλλήπτρια, ἡ, θηλ. τοῦ ἑπομ., Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 32.

συλλήπτωρ, ορος, ὁ, βοηθός, συνεργός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1506· τινός, εἴς τι πρᾶγμα, Εὐρ. Ὀρ. 1229, Ἀντιφῶν 123. 35, Πλάτ. Συμπ. 218D, κτλ.

συλληρέω, ληρῶ, φλυαρῶ μετά τινος, τινὶ Γρηγ. Ναζ.

συλληστεύω, ληστεύω μετά τινος, Εὐνάπ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. γιγαντῶδες· σ. τινὶ Εὐστ. εἰς Διονύσ. Π. 680.

συλληστής, οῦ, ὁ, ὁ συλληστεύων, σύντροφος ληστοῦ ἢ ληστρικῆς συμμορίας, Ξεν. Ἐφέσ. 1, Χαρίτων 3. 3·— θηλ. **συλλῄστρια**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 399.

σύλληψις, εως, ἡ, τὸ λαμβάνειν ὁμοῦ, συνδέειν, σύνδεσις, σύναψις ἤχων, Νικομ. Ἀρμ. σελ. 16, ἐν τέλ.· ἐπὶ δύο συμφώνων, Γαμμ. 2) ἐν τῇ ῥητορικῇ, σχῆμα καθ' ὃ κατηγορούμενον ἀνῆκον εἰς ἓν ὑποκείμενον ἀποδίδοται εἰς πολλά, «σύλληψις δὲ ὅταν τὸ τῷ ἑτέρῳ συμβεβηκὸς κἀπὶ θατέρου λαμβάνηται, οἷον: «Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρῄκηθεν ἄητον (Ἰλ. I. 5), μόνος γὰρ ὁ Βορέας ἀπὸ τῆς Θρᾴκης ἐκπνεῖ» Ῥήτορες (Walz) 8. 604, κτλ. II. ὡς καὶ νῦν, τὸ συλλαμβάνειν, ποιεῖσθαι ξύλληψιν Θουκυδ. 1. 134· σ. κατασκευάζειν τινὸς Αἰσχίν. 85. 37, πρβλ. Λυσί. 152. 29· σ. νεὼς Πολύβ. 1. 46. 9. III. σύλληψις, ἐγκυμοσύνη, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 2, 3, κ. ἀλλ.· τὴν ἐν μητρὶ τοῦ Ῥωμύλου .. σύλληψιν Πλουτ. Ρωμ. 12. IV. τὸ συμβοηθεῖν, βοήθεια, ὁ αὐτ. 2. 808F.

συλλῐπαίνομαι, τήκομαι ὁμοῦ, «συλλιπαίνεσθαι οὐ δύναται (σίδηρος) καμινευόμενος ἐν τῇ νήσῳ» Στράβ. 223, Πλούταρχ. 2. 1011B.

συλλογεύς, έως, ὁ συλλέγων, Πολύαιν. 2. 34·— ἐν Ἀθήναις, ὁ εἰσπράττων φόρους, εἰσπράκτωρ, Συλλ. Ἐπιγρ. 99 (ἔνθα ἴδε Böckh), 157. 20· πρβλ. **συλλογή**.

συλλογευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ συλλέγειν, εἰσπράττειν, τὸ **συλλογευτικὸν** (ἐξυπακουομ. ἀργύριον) Συλλ. Ἐπιγρ. 2448v. 10., VII. 11.

συλλογή, ἡ, (συλλέγω) ὡς τὸ **σύλλεξις**, τὸ συλλέγειν, κοινῶς «μάζωμα», φρυγάνων Θουκ. 3. 111· τῶν καρπῶν Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 1, 11· συλλογὰς .. τοῦ βίου, δηλ. τῶν μέσων τοῦ βίου, Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 7· μεταφορ., ἐν γενείου συλλογῇ τριχώματος, δηλ. κατὰ τὴν πρώτην ἀνδρικὴν ἡλικίαν, Αἰσχύλ. Θήβ. 666. 2) ἐν Ἀθήναις, ἡ εἴσπραξις τῶν φόρων, Ἰσαΐ. παρ' Ἁρποκρ. (ἔνθα ὁ Meier **συλλογῆς**, ἀρχ. Ἀττ. ὀνομαστ. πληθ. τοῦ **συλλογεύς**). 3) τὸ συλλέγειν στρατιώτας, στρατολογία, Λατ. conscriptio, συλλογὴν ποιεῖσθαι Ξεν. Ἀν. 1. 1, 6. 4) περίληψις, ἀνακεφαλαίωσις, Δημ. 522. 14. II. (ἐκ τοῦ παθ., σύλλογος, συνάθροισις, συνέλευσις, Ἡρόδ. 5. 105, Συλλ. Ἐπιγρ. 112. 14· ποιεῖν συλλογήν, συγκαλεῖν συνέλευσιν, Λυσί. 160. 23· ἐπὶ πραγμάτων, ἐπισώρευσις, Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 4. 10, 42.

συλλογίζω, συλλέγω ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐκ διαφόρων μερῶν, Διον. Ἀλ. τῶν Ἀρχ. Κρίσις 1 ἐν τέλ. II. ἀλλαχοῦ μόνον ὡς ἀποθετ. **συλλογίζομαι**· ἀόρ. **-ελογισάμην** Πλάτ. Πολ. 618D, κ. ἀλλ.· σπανίως **-ελογίσθην** αὐτόθι 531D· πρκμ. **-λελόγισμαι**, ἴδε κατωτ.· συλλέγω καὶ παρουσιάζω ὁμοῦ εἰς τὸν νοῦν, ὑπολογίζω ὁμοῦ, συγκεφαλαιῶ, τὰ ἐξ Ἑλλήνων .. τείχεα Ἡρόδ. 2. 148· ἕτερα σ. πρὸς τὸ κεφάλαιον Λυσί. 906. 10· τὰς ἑορτὰς εἰς τὸν ἐνιαυτὸν Πλάτ. Νόμ. 799A· ταῦτα πάντα σ. ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 160D· τὰ κατηγορημένα ἐξ ἀρχῆς σ., ἀνακεφαλαιῶ, Δημ. 396. 28· τοὺς καιρούς, τὰς ὑποσχέσεις ὁ αὐτ. 356. 1 κέξ. ἐκ τῶν εἰρημένων σ. τὰ κεφάλαιον Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 1, 1· μανθάνειν καὶ σ. τι ἕκαστον ὁ αὐτ. ἐν τῇ Ποιητ. 4. 5· τὰς χρείας Πολύβ. 1. 44, 1· τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος Πλουτ. Πομπ. 60· σ. ὅτι .., Πλάτ. Νόμ. 670C. III. συνάγω, συμπεραίνω ἐκ δεδομένων, Λατ. colligere, τὰ συμβαίνοντα ἐκ τοῦ λόγου Πλάτ. Γοργ. 479C, κ. ἀλλ. σ. τι ἐκ τῶν ὡμολογημένων αὐτόθι 498E· σ. περί τινος, ὅτι .., ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 516B· σ. ἐξ αὐτῶν ποῖός τις .., αὐτόθι 365A· σ. ὀρθῶς τίνος ἕνεκα ἔπραττε Δημ. 285. 23· καὶ ἐπὶ παθητ. ἐννοίας, συλλελογισμένον ἦν αὐτῷ, μετ' αἰτ. ἀπαρ., εἶχεν ἀποφασίσῃ νά .., Πολύβ. 14. 4, 4·— ὅθεν, 2) ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἀριστ. συμπεραίνω διὰ συλλογισμοῦ, λογικῶς συμπεραίνω διὰ συλλογιστικοῦ τύπου, συλλ. τι κατά τινος, συμπεραίνω τι περί τινος, Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 23. 3· τὸ .. ἄκρον τῷ μέσῳ σ. αὐτόθι 2. 23, 2· τι ἔκ τινος Ρητ. 1. 2, 13· συλλ. τι εἶναι Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 10, 1·— ὁ πρκμ. κεῖται ἐπὶ παθ. σημασίας, οὗτος ὁ λόγος οὐ συλλελόγισται, δὲν εἶναι συλλογιστικός, Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 25· συλλελογισμένα, ἃ συμπεραίνει τις λογικῶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἀσυλλόγιστα, Ρητ. 1. 2, 18, κτλ. πρβλ. **συλλογισμός** II. 2.

συλλογῐμαῖος, α, ον, διατεθειμένος εἰς ἕνωσιν, συνειλεγμένος ἐκ διαφόρων τόπων, ὕδατα (ἀντίθετον τῷ πηγαῖα) Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 6· ἄνθρωποι Λουκ. Τόξ. 19. Ἐπίρρ. **συλλογιμαίως**, «ἅπερ οἱ πρότερον βασιλεῖς .. συλλογιμαίως ἀπεθησαύρισαν χρήματα» Νικήτ. Χρον. σ. 150B.

συλλογισμός, ὁ, τὸ ὑπολογίζειν ἅπαντα ὁμοῦ, ὑπολογισμός, κατὰ τοὺς τῶν πατέρων σ., κατ' ἀναλογίαν πρὸς ὅσα ἐλάμβανον οἱ πατέρες αὐτῶν, Διόδ. 17. 94. 2) καθόλου, τὸ συλλογίζεσθαι, σκέπτεσθαι λογικῶς, Ἱππ. 24. 38, Πλάτ. Θεαίτ. 186D, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 12, 8, κτλ. 3) τὸ συλλογίζεσθαι, σκέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πτεσθαι μετ' ἄλλων, βουλεύεσθαι, Πολύβ., κτλ. **II.** συμπέρασμα ἐκ δεδομένων (παρὰ Κικέρωνι ratiocinatio) Πλάτ. Κρατ. 412Α· σ. ἐστιν, ὅτι τοῦτο ἐκεῖνο Ἀριστ. Ρητ. 1. 11, 23· — ἐντεῦθεν, **2)** ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἀριστ., συλλογισμὸς ἢ ἀποδεικτικὴ ζήτησις καθ' ἣν τὸ συμπέρασμα συνάγεται διὰ συγκρίσεως τῶν δεδομένων ὅρων πρὸς τρίτον ἢ μέσον ὅρον, ἐπινοηθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἀριστοτέλους (Σοφιστ. Ἔλεγχ. 33) καὶ ἐπεξεργασθεῖσα ἐν τῷ Ὀργάνῳ· ὁ τρόπος οὗτος κυρίως ἀντίκειται τῇ **ἐπαγωγῇ**, Ἀναλυτ. Ὕστερ. 2. 23, 1, Ρητ. 1. 2, 8, Ἠθικ. Ν. 6. 3, 3· ἀλλ' ἡ λέξις κεῖται πολλάκις ἐν εὐρυτέρᾳ ἐννοίᾳ, ὁ ἐξ ἐπαγωγῆς συλλ., κατὰ τὴν μέθοδον τῆς ἐπαγωγῆς, Ἀναλυτ. Πρότ. 2. 23, 2· τὸ ἐνθύμημα σ. τις Ρητ. 1. 1, 11. πρβλ. **συλλογίζομαι** III. 2. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 4

συλλογιστέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., τοῦ **συλλογίζομαι**, ὃν πρέπει νὰ συμπεράνῃ τις, Πλάτ. Πολ. 517C. **II.** οὐδ. **συλλογιστέον**, πρέπει τις νὰ συμπεράνῃ, Ἀριστ. Τοπ. 8. 11, 2· πρέπει τις νὰ εἰκάσῃ περίπου, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 1. 11, 5.

συλλογιστία, ἡ, τὸ συλλογίζεσθαι, τὸ ὑπολογίζειν, Ἐπιφάν. τ. 1, τ. 975B.

συλλογιστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ συλλογίζεσθαι, «ἀπόδειξις λόγος συλλογιστικὸς ἀληθής» Πλάτ. Ὅροι 414E. **2)** ὁ διὰ συλλογισμοῦ γινόμενος, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 25, 9, κ. ἀλλ. — Ἐπίρρ. **συλλογιστικῶς**, «ἔστι δὲ εἰς τὸ τῇ λέξει συλλογιστικῶς λέγειν χρήσιμον, τὸ συλλογισμῶν πολλῶν κεφάλαια λέγειν» ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 2. 24, 2.

σύλλογος, ὁ, συνέλευσις, συνάθροισις ἀνθρώπων εἴτε νόμιμος εἴτε ὀχλαγωγική, στασιώδης, σ. ἐγένετο Ἡρόδ. 8. 74· Ἀχαιῶν ξ., ὄνομα δράματος τοῦ Σοφοκλ.· ξ. γυναικοπληθεῖς Εὐρ. Ἄλκ. 951· σ. στρατεύματος ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 514, πρβλ. 825· σ. ἐστι περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 878· σ. ποιεῖν Θουκ. 1. 67., 4. 114 (πρβλ. **ἐκκλησία**)· σ. ποιήσασθαι, ἀντίθετον τῷ **διαλύειν**, Ἡρόδ. 7. 10, 4, πρβλ. 7. 8 ἐν ἀρχ., 8. 24, Εὐρ. Ἡρακλ. 335, κτλ.· ἐπὶ τοῦ λαοῦ, διαλύεσθαι ἐκ τοῦ σ. Ἡρόδ. 3. 73· — παρ' Ἀττ., ἐπὶ πάσης ἐκτάκτου τοῦ λαοῦ συνελεύσεως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν συνήθη συνέλευσιν ἢ ἐκκλησίαν, Θουκ. 2. 22, Πλάτ. Νόμ. 704A· ἐκκλησίᾳ καὶ ἄλλῳ ξ., ὅστις ἂν πολιτικὸς ξ. γένηται ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 452E, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 5. 7, 2, Δημ. 378. 24· — συχνάκις ἐπὶ συλλογῆς στρατευμάτων ἢ στρατολογίας, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 11, κ. ἀλλ.· οὕτω, σ. νεῶν Ἀνδοκ. 28. 17· — σ. θεραπείης, συμβούλιον ἰατρικόν, Ἱππ. 28. 28. **II.** μεταφορ., σύ τ', ὦ γύναι μοι, σύλλογον ψυχῆς λάβε, ἀναθάρρει, λάβε θάρρος, ἔλα εἰς τὸν ἑαυτόν σου καὶ λάβε θάρρος, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 626.

συλλογχεύομαι, λογχεύομαι ὁμοῦ μετά τινος, συσταυρωθῆναι, συλλογχευθῆναι δοῦλος δεσπότῃ (δηλ. τῷ Χριστῷ) Θεόδ. Στουδ. σ. 311B.

συλλοιδορέω, λοιδορῶ ὁμοῦ, ὑβρίζω ὁμοῦ, Ἑβδ. (Ἱερεμ. ΚΘ', 22).

συλλοξοβλεπτέω, βλέπω λοξῶς ὁμοῦ, Θεοδ. Προδρ. Ἐπ. 95.

συλλούομαι, μέσ. ἢ παθ., λούομαι ὁμοῦ, Πλουτ. Κάτ. Πρεσβ. 20, κτλ.

συλλοχάω, ἐνεδρεύω ὁμοῦ, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **συνελόχησε.** **II.** παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Α' Μακκ. Δ', 28), Πλουτ. Γάλβ. 15, **συλλοχῆσαι** εἶναι ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **συνελοχίσθαι.**

συλλοχία, ἡ, ἄθροισμα στρατιωτῶν εἰς **λόχους**· κατὰ τὰς συλ., κατὰ σώματα, Ἱππ. 259. 34 (ὁ Γαλην. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ **ἀθροίσματα**).

συλλοχίζω, συγχωνεύω εἰς λόχους, συνενώνω, εἰς ἓν τάγμα Πλουτ. Γάλβ. 15· εἰς ἑκατοστύας ὁ αὐτ. ἐν Νουμ. 8, πρβλ. Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 3· κατὰ φῦλα Πλούτ. 2. 761B· — ἴδε **συλλοχάω.**

συλλοχίτης [ῑ], **ου,** ὁ, στρατιώτης τοῦ αὐτοῦ λόχου, Ἡρόδ. 1. 82, Πλούτ. 2. 858D.

συλλυπέω, λυπῶ ὁμοῦ μετά τινος, πικραίνω ὁμοίως, οἱ μὲν ἀνδρώδεις τὴν φύσιν εὐλαβοῦνται συλλυπεῖν τοὺς φίλους αὐτοῖς, λυπεῖν τοὺς φίλους σὺν ἑαυτοῖς, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 11, 4. **II.** Παθ., μετὰ μέλλ. **-λυπηθήσομαι** Ἡρόδ. 6. 39, ἀλλὰ μέσ. **-λυπήσομαι** Πλάτ. Πολ. 462E· — αἰσθάνομαι λύπην ἢ ὀδύνην διά τινα, συμπαθῶ, συλλυποῦμαι, μετέχω τῆς λύπης τινός, τινι Ἡρόδ. 9. 94, πρβλ. 6. 39, Ἀντιφῶν 122. 4, κτλ.

σύλλυσις, εως, ἡ, λύσις δυσκολιῶν, συμφωνία, συνθήκη, Διόδ. 12. 4 καὶ 25, Συλλ. Ἐπιγρ. 2139b. 18 (προσθῆκαι), 2265. 15, 2561b. 34 (προσθῆκαι).

συλλυσσάομαι, Παθ., εἰς λύσσαν περιέρχομαι μετά τινος, λυσσάζω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ, τινι Ἀνθ. Πλαν. 83.

συλλύω, μέλλ. **-ύσω,** βοηθῶ εἰς τὴν λύσιν, λύω ὁμοῦ, ξύλλυε δεσμὰ μητρὸς Εὐρ. Ἀνδρ. 723. — Μέσ., τῷ Πριάμῳ συλλυσόμενοι τὸν παῖδ', λυτρωσόμενοι ὁμοῦ, Ἀριστοφ. παρ' Ἀθην. 21F. **II.** λύω δυσκολίας, καθησυχάζω, θέτω τέρμα εἴς τι,, τὰ νείκη, τὸν πόλεμον Διόδ. 3. 63, Ἐκλογ. 623, 23· σ. τινάς, νὰ συνδιαλλάξωσιν αὐτούς, Ἐπιγραρ. Μεγαρ. IV. b. 8 Keil. καὶ οὕτω πιθ. ἐν Σοφ. Αἴ. 1317, εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει, ἐὰν ἦλθες ἐδῶ οὐχὶ νὰ φέρῃς ταραχήν, ἀλλὰ νὰ συνδιαλλάξῃς (ἢ δύναται νὰ ληφθῇ ἐπὶ τῆς σημασ. I, οὐχὶ διὰ νὰ δέσῃς, ἀλλὰ διὰ νὰ βοηθήσῃς εἰς τὴν λύσιν τοῦ κόμβου, πρβλ. Ἀντιγ. 40, Εὐρ. Ἱππ. 671). — Μέσ. καὶ παθ., ἔρχομαι εἰς συμβιβασμόν, πρός τινα Διόδ. 12. 4· ἐπὶ πᾶσι τοῖς δικαίοις Ἑβδ. (Β' Μακκ. ΙΑ', 14). **III.** παρ' Αἰσχύλ. ἐν Χο. 294, δέχεσθαι δ' οὔτε συλλύειν τινά, ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει τὸ συλλύειν διὰ τοῦ συγκαταλύειν, συνοικεῖν, καταλύειν ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην.

σῦλο-λωπία, ἡ, τὸ κλέπτειν ἐνδύματα, Πολυδ. Ζ', 42· κοινῶς **συλωπία.**

σῦλον, τό, ἴδε **σύλη.**

σῦλ-όνυξ, ῠχος, ὁ, ἡ, (συλάω) ὁ περικόπτων τοὺς ὄνυχας, Ἀνθ. Π. 6. 307.

σῦλο-χρηματέω, συλῶ χρήματα, κλέπτω, Βασίλ. Μέγ. τ. 3, σ. 132.

σῦμα, Λακων. ἀντὶ **θῦμα,** Θουκ. 5. 77.

συμβάδην [ᾱ], Ἐπίρρ., μὲ τοὺς πόδας ἡνωμένους, ἀντίθετ. τῷ **περιβάδην** (μὲ διεστηκότας τοὺς πόδας, οἷον ὅταν τις ἱππεύῃ), Νικήτας 41A· πρβλ. **συστάδην.**

συμβαδίζω, βαδίζω ὁμοῦ, βαίνω ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 20, 3, Δίων Κ. 77. 13, Αἰλ.

συμβαίνω, μέλλ. **-βήσομαι**· πρκμ. **-βέβηκα,** γ' πληθ. συγκεκομμ. **-βεβᾶσι** Εὐρ. Ἑλ. 622· Ἰων. ἀπαρ. **-βεβάναι** Ἡρόδ. 3. 146· παθ. πρκμ. ἀπαρ. **-βεβάσθαι** Θουκ. 8. 98· ἀόρ. β' **συνέβην,** ἀπαρ. **συμβῆναι**· παθ. ἀόρ. α' ὑποτ. **ξυμβαθῇ** Θουκ. 4. 30. Ἵσταμαι ἔχων τοὺς πόδας ἡνωμένους, ἀντίθετον τῷ **διαβαίνειν,** Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 740· διαβαίνοντες μᾶλλον ἢ συμβεβηκότες Ξεν. Ἱππ. 1. 14· συμβεβηκὼς ἄμφω τὼ πόδε Πολυδ. Γ', 91· συμβᾶσα τὼ πόδε, ἀντίθετον τῷ **περιβάδην** (πρβλ. **συμβάδην**), Ἀχιλλ. Τάτ. 1. 1· ἀνδριὰς συμβεβηκώς, ἔχων τοὺς πόδας κλειστούς, ἡνωμένους, ὡς τὰ παλαιότερα ἀγάλματα κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης, Müller Archäol. d. Kunst § 68 3. **2)** ἵσταμαι ὁμοῦ ἢ πλησίον ὥστε νὰ βοηθήσω, βοηθῶ, συμβῆναι ποδὶ Σοφ. Αἴ. 1281, πρβλ. 1237· σ. κακοῖς, ἑνοῦμαι μετ' αὐτῶν, συνεργῶ εἰς αὔξησιν τῶν κακῶν, Εὐρ. Ἑλ. 37. **3)** βαίνω ὁμοῦ ἢ συναντῶ, τὸν συμβαίνοντά σοι Εὔπολις ἐν «Διαιτῶντι» 1· σ. αὐτοὶ αὐτοῖς Ξεν. Ἑλλ. 1. 2, 17· ἡ Κύπρις δέ μοι ἵλεως μὲν εἴη, συμβέβηκε δ' οὐδαμοῦ, οὐδαμοῦ συνηντήθη μετ' ἐμοῦ, οὐδεμίαν σχέσιν ἔσχον μετ' αὐτῆς, Εὐρ. Ἑλ. 1007. **II.** συνηθέστατα μεταφορ., ἔρχομαι ἢ βαδίζω ὁμοῦ, ἔρχομαι εἰς συμφωνίαν ἢ συνεννόησιν, συμφωνῶ, Λατ. convenire, Ἡρόδ. 1. 13. 82, Εὐρ. Φοίν. 71, κτλ.· τινί, μετά τινος, Ἡρόδ., κτλ.· Τίρυνθι συμβέβηκε, συνεφώνησε πρὸς τοὺς Τιρυνθίους, Σοφ. Τρ. 1152· πρός τινα Θουκ. 4. 61, κτλ.· μετ' οὐδετ. ἐπιθέτου, ἢν ξυμβῶ τί σοι Ἀριστοφ. Βάτρ. 175· ἤν τι ξυμβαίνωσι Θουκ. 2. 5· ξ. τὰ πλείω, οὐδὲν ὁ αὐτ. 4. 117., 5. 36· τἆλλα τοῖς Λακεδαιμονίοις ὁ αὐτ. 8. 98· — μετ' ἀπαρ., συνέβησαν ἐς τωὐτό .., τὸν δὲ βασιλεύειν Ἡρόδ. 1. 13· σ. ὑπήκοοι εἶναι Θουκ. 1. 117· ξ. ἤν τις ἁλίσκηται .., δοῦλον εἶναι αὐτόθι 103· σ. τοῖς Πλαταιεῦσι παραδοῦναι σφᾶς αὐτοὺς Θουκ. 2. 4· σ. πρὸς Νικίαν .. ἐπιστρέψαι ὁ αὐτ. 4. 54· ὡσαύτως, συνέβησαν .. ὥστε τριηκοσίους μαχέσασθαι Ἡρόδ. 1. 82· σ. εἰς τὸ μέσον, συμφωνῶ πρός τινα συμβιβασμόν, Πλάτ. Πρωτ. 337E· λόγοις σ., ἐπὶ προφορικῆς συμφωνίας ἢ συνεννοήσεως, Εὐρ. Μήδ. 737· ἀλλ' ἐν Ἀνδρ. 233, πιθ. συμφωνῶ μὲ τοὺς λόγους αὐτῆς· — καθόλου, συμφιλιοῦμαι, διαλλάττομαι, τινὶ Ἀριστοφ. Βάτρ. 807· ἐκ πολέμου ξυμβ. ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 867· ἀπὸ τοῦ ἴσου Θουκ. 4. 19· ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις Εὐρ. Φοίν. 59· — ἐν τῷ πρκμ. **συμβεβάναι** καὶ παθ. ἐπὶ τῶν ὅρων τῆς συμφωνίας, ἔχω συμφωνηθῆ, δοκέοντες πάντα συμβεβάναι (ἂν καὶ τὸ **πάντα** δύναται νὰ εἶναι οὐδετ. ἐπίθετ. ἀποδιδόμενον εἰς τὸ σ.), Ἡρόδ. 3. 146· ἐπὶ τούτοις ξυμβεβάσθαι Θουκ. 8. 98· ἕως ἄν τι περὶ τοῦ πλέονος ξυμβαθῇ ὁ αὐτ. 4. 30, πρβλ. Πολυδ. Η', 140. **2)** συμφωνῶ μετά τινος, διάκειμαι φιλικῶς, διατελῶ ἐν φιλίᾳ, οὐ .. Ἀθηναίοισι συνέβαιν' Αἰσχύλος Ἀριστοφ. Βάτρ. 807· σ. ἑκατέρᾳ τῶν στάσεων, λαμβάνω τὸ μέρος τῆς μιᾶς τῶν μερίδων, Διον. Ἀλ. 2. 62. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, ἀντιστοιχῶ πρός τι, Λατ. quadrare, ὁ χρόνος τῇ ἡλικίῃ συμβαίνει Ἡρόδ. 1. 116· ἐθέλων εἰδέναι εἰ [οἱ ἐκείνων λόγοι] συμβήσονται τοῖσι λόγοισι τοῖσι ἐν Μέμφι Ἡρόδ. 2. 3, πρβλ. Λυσί. 113. 10· ἐς ταὐτὸ σ. τοῖς ἐμοῖς στίβοις Αἰσχύλ. Χο. 210· τῷ παντὶ Πλάτ. Νόμ. 903D — ἀπολ., ὅπως ἂν ἀρτίκολλα συμβαίνῃ τάδε Αἰσχύλ. Χο. 580· οἱ λόγοι σ. Εὐριπ. Ἑλ. 622· χρησμοί τε συμβαίνουσι, συμφωνοῦσι, Ἀριστοφάν. Ἱππ. 220, πρβλ. Σοφ. Τρ. 1164· μετ' ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ, συμβαίνει αὐτὸ εἰς ταύτην εἶναι πέμπτην Δημ. 360. 5· τοῦτο σ. οὐ πλέον ἢ εἰς δώδεκα, καταντᾷ εἰς 12, Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 12, πρβλ. Ἀριστείδ. 1. 1. 343· — ἐπὶ τοιχοδομίας, ἁρμόζω, προσαρμόζομαι ἀκριβῶς, «τοὺς τετραγώνους λίθους ἐν τοῖς τείχεσι .. συμβαίνειν οἱ τεχνῖται λέγουσι, συναρμόζοντες ἀλλήλοις τῇ ποιᾷ συνθέσει» Μᾶρκ. Ἀντων. 5. 8. **4)** πίπτω εἰς τὸν κλῆρον τινός, μετὰ δοτικ. προσ., ἆται σ. μοι Εὐριπ. Ι. Τ. 148· ἡδοναί τινι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 222 τριηραρχία μοι Δημ. 1154, 11· ἀτυχία ὁ αὐτ. 1319. 10· εὐεργεσιῶν συμβαίνειν καιρὸν ὁ αὐτ. 493, ἐν τέλει. **III**, ἐπὶ γεγονότων, συμβαίνω, γίνομαι, Λατ. contingere, συμβαίνει δ' οὐ τὰ μέν, τὰ δ' οὔ Αἰσχύλ. Ἱέρσ. 802 τῶνδε ναμέρτεια σ. Σοφ. Τρ. 173· ἐὰν μή θεία τις ξ. τύχη Πλάτ. Πολ. 592Δ· αἱ ἀεὶ συμβαίνουσαι τύχαι ὁ αὐτ. ἐν Κριτί 120Ε· εἰ καιρὸς σ. Ξεν. Ἱππαρχ. 2, 5· χρηστόν τι σ. παρὰ θεῶν Δημ. 12. 15· — ὡσαύτως εὐφημ., ἄν τι ξυμβῇ (ἐπὶ κακόν τι), ὁ αὐτ. 551. 15· — καθόλου, συμβαίνω, εὐτυχοῦμαι, ὑπάρχω, ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἡμετέρᾳ φωνῇ Πλάτ. Κρατ. 398Β· — ἀλλά, 6) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπρόσ., ἐνίοτε μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., συμβέβηκεν αὐτῷ Ὀλυμπιάδα ἀνελέσθαι Ἡρόδ. 6. 103, πρβλ. 3. 50, Θουκ. 1. 1· ἄλλοτε μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., συνέβη Γέλωνα νικᾶν Ἡρόδ. 7. 166, πρβλ. Θουκυδ. 8. 25, κτλ.· παρὰ Πλάτ. συχνάκις συμβαίνει εἶναι ἢ γίγνεσθαι, συμβαίνει νὰ εἶναι, δηλ. εἶναι, κάθαρσις εἶναι τοῦτο σ. Φαίδων 67C, πρβλ. Κρατ. 396Β· ὅσα ξυμβαίνει γίγνεσθαι καὶ ὅσα ξυμβήσεται ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 301Ε· σ. τῷ οἰκοδόμῳ μουσικῷ εἶναι Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 7, 1· μετὰ τοῦ ὥστε, Σοφ. Τρ. 1152, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 2, 5· ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ μετοχ., σ. ὄν, γιγνόμενον Πλάτ. Σοφ. 234D, Φίληβ. 42D. γ) τὸ συμβεβηκός, τὸ κατὰ τύχην συμβαῖνον, Πλάτ. Παρμ. 128C, Δημ. 89. 27· οὕτω, τὰ συμβαίνοντα Ξεν. Κύρ. 1. 6. 43· τὰ συμβάντα Ξενοφ. Ἀν. 3. 1, 13· ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος εἰληφέναι τὴν προσηγορίαν Πολύβ. 10. 28, 7· — κατὰ συμβεβηκός, ἐκ συμβεβηκότος, τυχαίως, ἀντίθετον τῷ καθ' αὐτό, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 10, 5, κ. ἀλλ. (ἴδε κατωτ. IV)· οὕτω, τοῦ συμβαίνοντός ἐστι, εἶναι ὑπόθεσις καθημερινή, Ἰσαῖ. 47. 40. **2)** συνάπτεται μετὰ ἐπιρρημάτων ἢ ἐπιθέτων, ἀποβαίνω κατά τινα τρόπον, ὀρθῶς σφι συνέβαινε ἡ φήμη ἐλθοῦσα Ἡρόδοτ. 9. 101· κακῶς, καλῶς ξυμβῆναι Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 63, Κύρ. Παιδ. 5. 4, 14, Εὐρ. Ι. Τ. 1055· τὰ ματρὸς ἔχθιστα συμβέβηκε Σοφ. Ἠλ. 262· ταῦτα .. λαμπρὰ σ' αὐτόθι 1164· συμβεβᾶσιν οἱ λόγοι.. ἀληθεῖς Εὐριπ. Ἠλ. 622· ἄπιστ' ἀληθῆ πολλὰ σ. βροτοῖς Ποιητὴς ἐν Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 1· σ. μέγιστον κακὸν ἡ ἀδικία Πλάτ. Γοργ. 479C, πρβλ. Ἄλκ. 1. 130C, Κρατ. 398Ε· τὸ μαντεῖον τοὐναντίον ξυνέβη Θουκ. 2. 17· τοιούτου ξυμβαίνοντος τοῦδε ὁ αὐτ. 1. 74· ξυν. ἔδη τι αὐτοῖς ὥστε .. , ὁ αὐτ. 4. 79· — ἀπολ., ἀποβαίνω καλῶς, Λατιν. succedere, ἦν ξυμβῇ ἡ πεῖρα ὁ αὐτ. 3. 3· εἴ μοι σ. τοῦτο Πλάτ. Νόμ. 744Α. **3)** ἐπὶ ἐπακολουθήματος, ἐπακολουθῶ ὡς ἀποτέλεσμα, δαπανῶντες ἐς τοιαῦτα ἀφ' ὧν ἡ ἀσθένεια ξυμβαίνει Θουκ. 8. 45· κάλλιστον δ' ἔργων ἡμῖν ξυμβήσεται ὁ αὐτ. 6. 33. **6)** ἐπὶ λογικῆς ἀκολουθίας, ἀκολουθῶ ὡς ἀποτέλεσμα, ἕπομαι ὡς συμπέρασμα, συχνάκις παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστ., ὡς ἐν Φαίδωνι 74Α, Γοργ. 159Β, κτλ.· σ. ἐκ τῶν κειμένων Ἀριστ. Τοπ. 8. 1. 17, κ. ἀλλ.· ἀπρόσ., ἕπεται, ἀκολουθεῖ, μετ' ἀπαρεμφ., Πλάτ. Θεαίτ. 170C, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 12, 1, κ. ἀλλ., πρβλ. Δημ. 792. 7· ὡσαύτως, σ. ὅτι ἀδύνατον [ἐστί τι] Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 3. **IV**, ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ. τὸ **συμβεβηκὸς** ἔχει πολλὰς σημασίας: **1)** τὸ κατὰ τύχην συμβαῖνον, Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 4, 6, Τοπ. 1. 5, 8, κ. ἀλλ.· κατὰ συμβεβηκός, τυχαίως, ἀντίθετον τῷ καθ' αὐτό, Φυσ. 2 1, 2, Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 1, 1, κ. ἀλλ.· τῷ ἁπλῶς, Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 2, 1, κ. ἀλλ.· τῷ φύσει, π. Ψυχ. 1. 3, 4. **2)** πᾶν τὸ ἐνυπάρχον ἕν τινι, εἴτε ποιότητα ἐνφέρον εἴτε τυχαίαν ἰδιότητα ἀναγκαίως ἐπακολουθοῦσαν ἐκ τῆς ἐννοίας πράγματός τινος, ὥστε νὰ μὴ εἰσέρχηται εἰς τὴν οὐσίαν ἢ τὸν ὁρισμὸν αὐτοῦ, οἷον τῷ τριγώνῳ τὸ δύο ὀρθὰς ἔχειν Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 30, 4· διακρίνεται δὲ διὰ τῆς προσθήκης τοῦ καθ' αὐτό, Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 22. 8, Τοπ. 1. 8, 3, κ. ἀλλ.· πρβλ. Trendel. de An. 1. 1. 1.

συμβακχεύω, συνενθουσιῶ, ἢ συνεορτάζω ἐν Βακχικῇ ἑορτῇ, ἀντιχῶ εἰς τὰ βακχεύματα, πᾶν δὲ συνεβάκχευσ' ἔρος καὶ θῆρες Εὐρ. Βάκχ. 725· μετά τινος Πλάτ. Φαῖδρ 234D.

σύμβακχος, ὁ, καὶ ἡ, ὁ συμβακχεύων, συμμετέχων βακχικῶν ὀργίων, Φιλόδημ. παρ' Ἀθην. 445Β· Κασσάνδρα ξ. θεοῖς Εὐρ. Τρῳ. 500.

συμβαλλανεύομαι, μέσ., λούομαι μετά τινος, πορνῶν ταῖς ἀκολάστοις συμβαλανευόμενος Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχῶν Πολιτ. 3. 62.

συμβαλλο-μάχος, ον, «μάχιμος πρὸς φιλονεικίαν» Ἐτυμ. Γουδ. ἐν λ., Κύριλλ. ἐν Κραμ. Παρισ. Ἀν. τ. 4, σ. 191, 19, κλπ.

συμβάλλω, μέλλ. **-βᾰλῶ**, ἀόριστ. **-ἔβᾰλον**, ἀπαρ. **βαλεῖν**· πρκμ. **-βέβληκα**· παθ. ἀόρ. α' **-εβλήθην**· — τῶ. χρόνων τούτων ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν ἐνεργ. ἐστι, ἐνεργ. ἀόριστ. καὶ μέσ., ἀλλὰ συνηθίσατα τὸν ἀμεταδ. Ἐπικ. ἀόριστ. **συμβλήτην**, **-βλήμεναι**, μέσ **σύμβλητο**, **-βλήντο**, **-βλῆται**, **-βλήμενος**, μέλλ. **συμβλήσομαι**, δ' ἐνικ. **συμβλήσεαι** (Ἰλ. Υ. 335)· — οἱ τύποι **συμβαλλεόμενος**, **συμβαλεύμενος**, παρ' Ἡροδ. φαίνονται ἠμαρτημένοι Ἰωνικ., πρβλ. 1. 68 πρὸς τὰς διαφ. γραπτάς. Συγκρούω, σὺν β' ἔβαλον ῥινοῦς, ἐπὶ ἀνδρῶν ἐν συνεχῇ τάξει μάχης, Ἰλ. Δ. 447., Θ. 61· τὰς ἀσπίδας Εὐρ. Φοίν. 1405, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1274, Ξεν., κλπ.· βάλλω, χύνω εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, συμμίσγω, ἐπὶ ποταμῶν, ἐς μιογάγκειαν συμιβάλλετον ὕδωρ Ἰλ. Δ. 453· ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος Ἰλ. 774· — οὕτως ἐν τῷ μίσῳ ὑπῳ, πολλοὶ ποτομοὶ σ. τὸ σφέτερον ὕδωρ Ἡρόδ. 4. 50 (πρβλ. ἔκπρυα δάκρυσι σ. Εὐρ. Ὀρ. 336)· ὁ Ἀκεσίνης σ. τῷ Ὑδραώτῃ (ἔξυπακ. τὸ ὕδωρ) Ἀρρ. Ἀν. 6. 1· συμβάλλουσι κάτω τὰ ὦτα πρὸς τὴν γῆν, ἔχουσι τὰ ὠτὰ των κρεμάμενα κάτω πρὸς τὴν γῆν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 28. 5. **2)** βάλλω ὁμοῦ, συνάγω, συλλέγω, Ξεν. Κύρ. 2, 1, 5, κτλ.· οὕτω, διαφέροντα σ. εἰς ταὐτόν, πράγματα διαφέροντα πραγματεύομαι ὡσεὶ ἴσαν ὁμοια, Πλάτ. Πολιτ. 285Α. **3)** κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ., συνέρχομαι, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 41· ἔνθα δίστομοι .. σ. ὁδοί, ὅπου δύο ὁδοὶ συνέρχονται, ἑνοῦνται, Σοφ. Ο. Κ. 901· ἡ φλὶψ σ. τῇ ἀποσχίσει Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 3, 21· αἱ φλέβες σ. εἰς ἓν ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 5, 17, κτλ. **4)** σ. βλέφαρα, συνάπτειν, κλείειν τὰ βλέφαρα, κλείειν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐν ὕπνῳ, Αἰσχ. ὑλ. Ἀγ. 15· σ. ὄμμα, κλείειν τὰ ὄμματα ἐν θανάτῳ, αὐτόθι 1294 (ἀλλ.: ποῖον ὄμμα συμβαλῶ; πῶς θὰ συναντηθῇ τὸ μ' ἔμμα μου πρὸς τὸ ἰδικόν της; Εὐρ. Ι. Α. 455). **5)** καθόλου, συνάπτω, ἑνώνω, σ. ἀχοινία, καὶ ὡς «στρέφω ἀχοινία» (πρβλ. **συμβυλεύω**), Ἀριστοφ. Εἰρ. 37· ξ δεξιὰς ἀλλήλοισι, συνάπτω χεῖρας, Εὐρ. Ι. Α. 58· σ. λόγους τινὶ αὐτόθι 8 0· κειθὰς ἵπποις συμβεβλημένας, ἁρμονίας ἀφρηδὸν ἐμπροσθεν αὐτῶν, Ξεν. Ἀνάβ. 3. 4, 31· σ. τὰ χέρσα εἰς τὰς νέας Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 20, 7. **6)** σ. συμβόλαιά τινι ἢ πρός τινα, κάμνω συμβόλαιον μετά τινος, μάλιστα δὲ δανείζω χρήματα διὰ συμβολαίου ἢ ὁμολόγου μετὰ ἐνεχύρου, Δημ. 907. 5, Πλάτ. Πολ. 425C, πρβλ. Θουκ. 5. 77· συμβόλαιον εἰς τάνδράποδα συμβεβλημένον, δάνειον γενόμενον ἐπὶ ἐνεχύρῳ τῶν δούλων, Δημ. 822. 4, πρβλ. 8· ἀπολ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Ἰσοκρ. 402D, Πλάτ. Ἀλκ. 1, 125D· προτείνω, παρέχω, δανείζω, πέρα μετρίμνου κριθῶν Ἰσαῖ. 80. 30· ἐπί τισι, ἐπὶ ὅροις, Διον. Ἁλ. 6. 29· σ. δανεισμῷ Πλάτ. Νόμ. 921C· ὁ συμβολῶν, ὁ δανειστής, Δημ. 1283. 15, πρβλ. Διον. Ἁλ. 5. 63 (ἀλλά, οἱ συμβαλ., οἱ δανειζόμενοι, οἱ ὀφειλέται, ὁ αὐτ. 4. 9). — Μέσ., μετὰ παθ. πρκμ., προσφέρω ἢ προστίθημι ἐπὶ πλέον, πρὸς δὲ ἐς τὰ ὧρα ὁλκάδι οἱ ἔφη συμιβαλέεσθαι, πρὸς δὲ εἶπεν ὅτι εἰς τὰ ὧρα θὰ προσθέσῃ καὶ ὁλκάδα, Ἡρόδ. 3. 135, πρβλ. Λυσί. 908. 1, Ξεν. Ἄγησ. 2, 27 συνεισφέρω, σ. χρήματά τινι εἰς προφὴν τῶν στρατιωτῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀναβ. 1, 1, 9· τριήρεις εἰς κίνδυνον Ἰσοκρ. 61Α. **7)** καθόλου, συνεισφέρω, δανείζω, ἱμάτια, χρυσία, κτλ., Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 446, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2. 1, 5· καὶ ἐν τῷ παθ., συντελῶ, συμβάλλεταί τις .. μερὶς Ἄλιεῖς ἐν «Μιλησίοις» 1, 4· — ἀλλ' ἡ σημασία αὕτη κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Πρωτεσίλα, τὸ τεὸν δ' ἀνδρῶν Ἀχαιῶν ἐν Φυλάκᾳ τέμενος συμβάλλομαι, «καὶ τὸ σὸν δὲ τέμενος, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ ἐν Φυλάκῃ, συγκαταριθμοῦμαι ταῖς τοῦ Ἡροδότου νίκαις» (Σχόλ.), Πινδ. Ι. 1. 84· ἡ τύχη οὐδὲν ἔλασσον ξυμβάλλεται ἐς τὸ ἐπαίρειν Θουκ. 3. 45, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀέρ. 281· τὸ μὴ ἀγανακτεῖν.. ἀλλα τε μοι πολλὰ συμβάλλεται, καὶ .. , πολλαὶ περιστάσεις συντελοῦσιν εἰς τὸ νὰ ἀγανακτῶ, καὶ μάλιστα .. , Πλάτ. Ἀπολ. 36Α· συνεισφέρω, σ. βοήθειαν οὐ σμικρὰν πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 836Β· σ. τιμήν τινι Ἰσοκρ. 425D· οὐ δεῖ λογίζεσθαι, πότερος πλείω συμιβέβληται Ξεν. Οἰκ. 7, 13· συχνὰ μετὰ τῆς αἰτ.: μέρος, ὡς ἀντικειμ., σ. μέρος ἔργων Ἀνθοκ. 18. 38· μέρος σ. πρὸς ἀρετὴν Πλάτ. Νόμ. 836D, πρβλ. Πολ. 331B, Δημ. 1031. 14· οὐκ ἐλάχιστον μέρος πρός τι Ἰσοκρ. 156B· μεγίστην μοῖραν εἰς τι Πλάτ. Τίμ. 47C, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 6. 1, 28· — οὕτω καὶ ἀπολ., οὔτε ποταμὸς οὔτε κρήνη οὐδεμία ἐσδιδοῦσα ἐς πλῆθός οἱ συμβάλλεται, συντελεῖ εἰς τὸ μέγεθος αὐτοῦ, Ἡρόδ. 4. 50· συμβάλλεσθαι πρός τι Ξεν. Κύρ. 2. 4, 21, Ἰσοκρ. 143Ε· — πολλὰ ἐστι τὰ συμβαλλόμενα τοῖς βουλομένοις Ἀντιφῶν 138. 38, ἔνθα σχεδὸν σημαίνει βοηθῶ, ὠφελῶ, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 905Β, Δημ. 558. 13· μετὰ μετοχ., ξ. φθείρουσα, συντελεῖ εἰς τὴν καταστροφήν, Αἰσχύλ. Χο. 1012· σπανίως μετὰ γεν. διαιρετ., ξυμβάλλεται πολλὰ τοῦδε ξείμιατος, πολλὰ συντελοῦσιν ὥστε νὰ προκύψῃ οὗτος ὁ φθόος, Εὐρ. Μήδ. 284, ἔνθα ἴδε σημ. Paley. **8)** συμβάλλεσθαι γνώμας, προστιθέναι γν., Ἡρόδ. 8. 61· περὶ τινος Πλάτ. Πολιτ. 298C· συμβαλοῦ γνώμην, δὸς τὴν γνώμην σου, Σοφ. Ο. Κ. 1151· σ. τὴν γνώμην τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆμον, διακοινῶ, γνωνολογῶ, λέγω, Συλλ. Ἐπιγρ. 851. 12 (προσθῆκαι), πρβλ. 108. 25., 2270. 26. **9)** συμβάλλειν λόγους, διαλέγεσθαι, συνομιλεῖν, καὶ ἁπλῶς, συμβάλλειν, ἀπολ., ὡς τὸ Λατ. conferre sermonem, σ. τινί ἢ πρός τινα Πλούτ. 2. 222C, Πρός Ἀποστ. δ', 15· — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, συμβάλλεσθαι λόγους περί τινος Ξεν. Κύρ. 2. 2, 21· ἀλλά, λόγου σ. περὶ βίου, εἶπα λόγον περὶ τῆς ζωῆς μου, Πλάτ. Νόμ. 905C· — ὡσαύτως, συμβάλλεσθαί τι, ἔχειν τι εἰπεῖν, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 532C, 533Α· περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 185C, Ξεν. Ἀν. 4. 6, 14. **II**, ὡς τὸ συνίημι, ἄγω εἰς σύγκρουσιν, ὡς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θεοὶ ὀτρυνοντες σύμβαλον Ἰλ. Υ. 55· ἐμὲ .. καὶ Μενέλαον συμβάλετε .. μάχεσθαι Γ. 70· σ. σκύμνον λέοντος σκύλακι κυτόν, βάλλω τὸν ἕνα κατὰ τοῦ ἄλλου, βάλλω νὰ πολεμήσωσιν, Ἡρόδ. 3. 32· ἄνδρα ἀνδρὶ καὶ ἵππον ἵππῳ σ. ὁ αὐτ. 5. 1· σ. τινὰς εἰς ἔριν περί τινος Ξεν. Λακ. 4, 2· σ. ἀλεκτρυόνας ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 4, 9· ἄνδρας φίλους ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6. 1, 32· εἰς χεῖρα δοῦλον δεσπότῃ μὴ συμβάλῃς Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 111b — μεταφορ., ἀναισχυντίᾳ ξυμβάλλω τινὰ καὶ προσγυμνάζειν κτλ., κάμνω τινὰ νὰ ἀγωνισθῇ κατὰ τῆς .., Πλάτ. Νόμ. 647C. β) μέσ., ἐνοῦμαι εἰς μάχην μετά τινος, σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον Ἰλ. Μ. 377. γ) ἀμεταβ., συνέρχομαι, σύμβαλον μάχεσθαι Π. 565· ὡσαύτως καὶ μόνον συμβ., ἔρχομαι εἰς χεῖρας, συμπλέκομαι, συχν. παρ' Ἡροδ., εἴτε ἀπολ. ἢ μετὰ δοτ. προσ., οἷον Λ. 77, 80, 82, 103· Ἄρης Ἄρει ξυμβαλεῖ, δίκα δίκᾳ Αἰσχύλ. Χο. 461· Ἕλληνες Μήδοις σ. Σιμωνίδ. 138· ὡσαύτως, σ. πρός τινα Ξεν. Κύρ. 7. 1, 20, Ἰσοκρ. 54D· εἰς μονομαχίαν πρός τινα Στράβ. 676· ξυμβάλλων, συγκρουόμενος, Πλάτ. Πολιτ. 273A. 2) ἐν ἀμφ. τινὶ χωρίῳ ἐν Ἰλ. Μ. 181, ἔχομεν σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηιοτῆτα, ἦλθον εἰς πόλεμον· καὶ οὕτω παρ' Ἀττ., σ. μάχην τινί, Λατ. committere pugnam, Εὐρ. Βάκχ. 837· ἔχθραν, ἔριν σ. τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 44. 521· — οὕτω, μεταφορ., ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω κλύοντι φλαῦρα συμβαλεῖν ἔπη κακά, ἐγὼ παρέχω συγγνώμην εἰς ἄνδρα ὅστις ὑβριζόμενος ἀντικρούει διὰ κακῶν λόγων, Σοφ. Αἴ. 1323· αἰσχρὸν δέ μοι γυναιξὶ συμβάλλειν λόγους Εὐρ. Ι. Α. 830. 3) ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, συναντῶ τινα, ἀπαντῶ κατὰ τύχην, μετὰ δοτικ. συχν. παρ' Ὁμήρ., ὅστις ἔχει τὸν Ἐπικ. ἀόρ. ξύμβλητο καὶ τὸν μέλλ. συμβλήσομαι, Νέστορι δὲ ξύμβληντο Ἰλ. Ξ. 27, πρβλ. 39· εἰ δ' ἄρα τις .. ξύμβληται ὁδίτης Ὀδ. Η. 204· ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδίτης Λ. 127· ὅτε κεν συμβλήσεται αὐτῷ Ἰλ. Υ. 335 ξυμβλήτην ἀλλήλοιιν Ὀδ. Φ. 15, πρβλ. Ἰλ. Φ. 578. 4) οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., συμβαλών, συναντήσας, Αἰσχύλ. Χο. 677· οἱ συμβάλλοντες, οἱ ἐρχόμενοι εἰς ἐπαφὴν μετά τινος, Πλουτ. Μάρκελλ. 20· ἡμᾶς οἱ ἡγεμόνες .. πρὸς ἐμὲ πάντας συμβάλλετε Ξεν. Κύρ. 6. 2, 41. III. ἐν τῷ παθ., φόνου δὲ κηκὶς ξὺν χρόνῳ ξυμβάλλεται, συνάδει, συμφωνεῖ, Αἰσχύλ. Χο. 1012. 2) παραβάλλω, σμικρὰ μεγάλοισι Ἡρόδ. 2. 10· ἑωυτόν τινι ὁ αὐτ. 3. 160· ἓν πρὸς ἓν ὁ αὐτ. 4. 50· τι πρός τι Λυκοῦργ. κ. Λεωκρ. § 68· πρὸς ἄλληλα Πλάτ. Θεαίτ. 186B οὐδὲν ἦν τούτων .. πρὸς ἀτταγῆνα συμβαλεῖν τῶν βρωμάτων Φοινικίδης ἐν «Μισουμένῃ» 1. 5 — οὕτως ἐν τῷ παθητ., Ἡρόδ. 2. 10., 3. 125· τὸ Βαβυλώνιον τάλαντον συμβαλλόμενον πρὸς τὸ Εὐβοεικόν, παραβαλλόμενον πρὸς τὸ Εὐβοϊκόν, ἐν συγκρίσει πρὸς αὐτό, ὁ αὐτ. 3. 95· — ὅθεν, β) ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, βάλλω ὁμοῦ, ὑπολογίζω, λογαριάζω, ὁ αὐτ. 6, 63, 65. πρβλ. 2. 31., 4. 15· οὕτως ἐν τῷ παθ., ἡ ὁδὸς ἀνὰ διηκόσια στάδια συμβέβληταί μοι ὁ αὐτ. 4. 10.· ἴδε ἐν λ. δάκτυλος I. 1. γ) παραβάλλω τὴν ἰδίαν μου γνώμην πρὸς τὰ γεγονότα, ὅθεν, συμπεραίνω, εἰκάζω, ἑρμηνεύω, συμβαλεῖν τι εἶναι Πινδ. Ν. 11. 43· σ. ὅτι .. Πλάτ. Κρατ. 412C· ξ. τοῦτο Σοφ. Ο. Κ. 1474· τοῦτο σ., ὅτι .. Ἀριστοφ. Σφ. 50· τὰ πρὶν οὐκ εὔγνωτα σ. Εὐρ. Ὀρ. 1394. εὖ ξυνέβαλεν αὐτὰ Ἀριστοφ. Ἱππ. 427· ἣν [νόσον] οὐδ' ἂν εἷς γνοίη ποτ' οὐδ' ἂν ξυμβάλοι ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 72· σ. ἔπη Εὐριπ. Μηδ. 675· τοὔναρ ὁ αὐτ. ἐν Ἰφ. ἐν Ταύρ. 55· τὴν μαντείαν Πλάτ. Κρατ. 384A· τὸν χρησμὸν Ἀριστοφάν. Ἀποσπάσ. 489, πρβλ. 66· σήματα σ., εἰ .. ἢ Ἄρκτ. 1146· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ ἀπολ., συχνάκ. παρ' Ἡροδ., οἷον 4. 15, 45, 87· μετ' αἰτ., εὑρίσκω, καταλαμβάνω, ἐννοῶ, τὸ πρῆγμα 4. 111· σ. τι ἔκ τινος 6. 107 μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμ., 1. 68., 2. 33, 112, κ. ἀλλ.· συμβάλλεσθαι ὅτι .., 3. 68. IV. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, συμφωνῶ, ὁρίζω, προσδιορίζω ἀπὸ κοινοῦ, λόφον εἰς ὄν .. ἀλίζεσθαι Ξεν. Ἀν. 6. 3. 3. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 484, 485.

σύμβαμα, τό, (**συμβαίνω** III) τὸ κατὰ τύχην συμβαῖνον, συμβεβηκός, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 21 (ἀλλ' ὡς παρῳδία ἐπὶ τῆς σημασίας II), Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 7. 58 II. ὡς φιλοσοφικὸς ὅρος τῶν Στωϊκῶν, = **κατηγόρημα**, πλῆρες ῥηματικὸν κατηγορούμενον, τέλειον (μὴ χρῆζον προσδιορισμῶν), οἷον τὸ ἀμετάβατον ῥῆμα, π. χ. Σωκράτης περιπατεῖ· τὸ δὲ ἀπρόσωπον ῥῆμα ἐνομίζετο ὡς ἀτελὲς κατηγορούμενον, οἷον Σωκράτει μέλει, καὶ ἐκαλεῖτο παρασύμβαμα, παρακατηγόρημα, Ἀπολλώνιος περὶ Συντάξ. σ. 36 ἴδε Menag. εἰ. Διογέν. 7. 64. [Ἂν εἶναι Δωρ. ἀντὶ **σύμβημα**, θὰ ἔχῃ **σύμβᾱμα**· ἀλλ' ὁ Λοβεκ. Παραλ. 423 ἀμφιβῆ εἴ τοῦτο].

συμβαματικός, ή, όν, = **κατηγορικός**, Πτολεμ. Τετράβ. 4. σελ. 203.

συμβάπτω, βάπτω ὁμοῦ, Cod. Par. 2260, fo, 119, v°. — Μέσ., **συμβαπτίζομαι**, βαπτίζομαι, βυθίζομαι ὁμοῦ μετά τινος ἄλλου, τῷ πάθει Ἡλιόδ. 4. 20.

συμβαρβᾰρίζω, βαρβαρίζω ἐπίσης, οὐ γὰρ συνεβαρβάριζεν ὁ τρόπος τῷ τῆς γλώττης ὀργάνῳ Βασίλ. Μέγ. τόμ. 2, σελ. 139C, κτλ.

συμβάρβᾰρος, ον, ὁ ὢν καὶ αὐτὸς ὡς ἄλλος τις βάρβαρος, Εὐστ. Πονημάτ. 292. 28.

συμβᾰρύνομαι, βαρύνομαι ἐπίσης, λαμβάνω ἐπίσης τὸν βαρὺν τόνον, ἔνθεν καὶ τὸ συνὸν ἐπίρρημα συμβαρύνεται Α. Β. 581, 20.

συμβᾰσείω, ἐφετικὸν τοῦ **συμβαίνω** II, ἐπιθυμῶ νὰ κάμω σύμβασιν ἢ συνθήκην μετά τινος, τινὶ Θουκ. 8. 56

συμβᾰσῐλεύς, ὁ, ὁ ὁμοῦ βασιλεύων, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 10, 8, σ. 395, κλπ., ἴδε Λοβ. εἰς Φρύνιχ. 172.

συμβᾰσῐλεύω, βασιλεύω ἢ κυβερνῶ ὁμοῦ μετά τινος, συμβαβασιλεύει τἀδελφῷ Πολύβ. 30. 2, 4, Πλουτάρχ. Λυκοῦργ. 5, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 16. 2, κλπ.

σύμβᾰσις, εως, Ἰων. -τος, ἡ, (συμβαίνω) τὸ κινεῖν τὸν ἕνα πόδα πρὸς τὸν ἕτερον ἐν τῷ βαδίζειν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 824D.

II. (συμβαίνω II) συμφωνία, συνεννόησις, συνθήκη, συμβάσιες .. οὐκ ἐθέλουσι συμμένειν Ἡρόδ. 1. 74· ξ. ποιεῖσθαι Εὐρ. Ἱκ. 739· δὸς ξύμβασιν τέκνοις, διάλλαξον αὐτά, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 85 εἰς ξ. ἄγειν τινὰς ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 423 ἡ ξ. ἐγένετο Θουκ. 3. 28· ἀπὸ ξυμβάσεως, διὰ συμφωνίας, ὁ αὐτ. 4. 130. III. (συμβαίνω III) ὡς τὸ **σύμβαμα**, τυχαῖον συμβεβηκός, Πλάτ. Ἐπιστ. 359B.

συμβαστάζω, βαστάζω, φέρω ὁμοῦ μετά τινος, τινί τι Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 27. II. παθ., παραβάλλομαι πρός τινα, συγκρίνομαι, τινὶ Ἑβδ. (Ἰὼβ ΚΗ', 19).

συμβᾰτέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ., πρὸς ὃν πρέπει νὰ συμφωνήσῃ τις, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 1426.

συμβᾰτεύω, βατεύω, συνουσιάζομαι μετά τινος, Λατ. coire, ἀφίησιν αὐτῷ κύνας θηλείας συμβατεύειν Παλαίφ. 40, 3.

συμβᾰτήριος, ον, = τῷ ἑπομ., λόγοι Θουκ. 5. 76, Διον. Ἀλ. 2. 45, κ. ἀλλ.· σπονδαὶ Φίλων 1. 392, κ. ἀλλ.

συμβᾰτικός, ή, όν, (**συμβαίνω** II) ὁ τείνων ἢ ἄγων εἰς συμφωνίαν, συμβιβαστικός, συμβ. λόγοι Θουκ. 6. 103· οὐδὲν πράξαντες ξυμβατικόν, οὐδὲν πράξαντες τεῖνον πρὸς συμφιλίωσιν, πρὸς συμβιβασμόν, ὁ αὐτ. 8. 91, πρβλ. 71. — Ἐπίρρ. **συμβατικῶς** ἔχω, εἶμαι διατεθειμένος εἰς συμβιβασμόν, Πλουτ. Φλαμιν. 5, κτλ. II. (**συμβαίνω** III) Ἐπίρρ. -**κῶς**, κατὰ τύχην, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 248C.

συμβᾰτόν ἐστι = **συμβαίνει**, Πολύβ. 9. 2, 4.

συμβδελύσσω, ὁμοῦ μυσάττομαι, Θεόδ. Πρόδρ. κατὰ Ροδάνθ. καὶ Δοσικλ. Β', 310.

συμβεβαιόω, ἐπιβεβαιῶ τι ὁμοῦ, ἔργῳ σ. τι Κλήμ. Ἀλεξ. 205. 47.

συμβεβηκότως, Ἐπιρρ. μετοχ. ἐνεργ. πρκμ. τοῦ **συμβαίνω**, = **κατὰ συμβεβηκός**, ἐκ τύχης, κατὰ τύχην, μνημονεύεται ἐκ Νικομ. Ἀριθμ.

συμβεβηλόω, βεβηλῶ ὁμοῦ, ποιῶ βέβηλον, Νεμέσ. περὶ Φύσ. Ἀνθρώπ. σ. 356.

συμβελής, ές, (βέλος) ὁ ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ βελῶν πεπληγμένος, συμβελῆ γιγνόμενα τὰ θηρία διεταράχθη Πολύβ. 1. 40, 13· ἀλλαχοῦ **καταβελής**.

συμβελτιόομαι, Παθ., βελτιοῦμαι ἐπίσης, Φωτ. Βιβλιοθ. σ. 94, 14.

συμβία, ἡ, ἐν μεταγενεστ. ἐπιγρ. ἀντὶ **σύμβιος** (ἡ), ἡ σύζυγος, Συλλ. Ἐπιγρ. 5870, 8767, 9297, ἴδε **σύμβιος**.

συμβιάζομαι, ἀποθετ., συνάπτω διὰ τῆς βίας, στρημώνω, εἰς ἀλλήλας Λογγῖν. 10. 6· — πρκμ. μετὰ παθ. σημασ., πάντα τὰ νῦν συμβεβιασμένα, τὰ διὰ τῆς βίας γενόμενα, Δημ. 100. 3.

συμβῐβάζω, μεταβατικὸν τοῦ **συμβαίνω**, φέρω εἰς τὸ αὐτό· παθητ., φέρομαι εἰς τὸ αὐτό, συμπλέκομαι, σχηματίζομαι, ἔκ τινος Ἐπιστ. πρ. Ἐφεσ. δ', 16, πρ. Κολοσ. β', 19. 2) μεταφορ., ὡς καὶ νῦν, διαλλάττω, συμφιλιώνω, Ἡρόδ. 1. 74· σ. τινά τινι, διαλλάττω τινὰ πρός τινα, Θουκ. 2. 29· σ. τινὰς εἰς τὸ μέσον, ὡς μεσίτης, Πλάτ. Πρωτ. 337E. — Παθ., συμβιβασθέντας ὁμοίως, διὰ κοινῆς συμφωνίας, διὰ συμβιβασμοῦ, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 24, 1. II. ὡς τὸ **συμβάλλω** III, βάλλω ὁμοῦ, παραβάλλω, ἐξετάζω, τὰ λεγόμενα Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττ. 369D· σ. περὶ τινων ὃ ἕκαστον εἴη ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 504A (ἂν καὶ ἐνταῦθα ὁ Τίμαιος ἡρμήνευσεν ἀμεταβ., συμφωνῶ, ἴδε Ruhnk.). III. ἀποδεικνύω λογικῶς (πρβλ. **συμβαίνω** III. 3. β), Ἀριστ. Τοπ. 7. 5, 10, Σοφιστ. Ἔλεγχ. 28· τι ἔκ τινων ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 8. 11, 9 σ. ὅτι .. αὐτόθι 7. 5. 2· σ. ὡς .. ὁ αὐτ. ἐν Ρητορ. πρ. Ἀλ. 4. 9., 36. 8· σ. πότερον .. ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 8. 3, 4· ὅτι .. Πράξ. Ἀποστ. θ', 22· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ., Ocell. εἰς Λουκ. 3. 2) **διδάσκω**, τινά καὶ τινά τι, Ἑβδ. (Ἡσαΐ. Μ', 14), Α' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. β', 16· — οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐχρῶντο τῷ **προσδιβάζειν** ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας.

συμβίβασις [ῑ], ἡ, τὸ φέρειν ὁμοῦ εἰς τὸ αὐτό, διαλλαγή, συμφιλίωσις, συμβιβασμός, Σουΐδ. ἐν λ. **συμβιβάσαι**. — Καθ' Ἡσύχ.: «συμβίβασις· πεῖσις, διδαχή, πίστις»· — συμφωνία, ἕνωσις, Πτολ. Τετρ. 4, σ. 182· φιλίαι καὶ σ. Ἀρτεμίδ. 1. 67. II. διδασκαλία, Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συμβῐβασμός, ὁ, ἕνωσις, Γ. Πισίδ. Ἐξαήμ. 1409. **II.** ὡς καὶ νῦν, συμβιβασμός, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 69· σ. εἰρήνης Ἐπιφάν. Αἱρ. 66, 14 (τ. 1, σ. 631C).

συμβῐβαστέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ συμβιβάσῃ, Μαν. Παλαιολ. Λογ. 3, σ. 220.

συμβῐβαστής, οῦ, ὁ, ὁ συμβιβάζων, ἢ ὁ παραβάλλων, Γλωσσ.

συμβῐβαστικός, ή, όν, ὁ ἄγων εἰς συμβιβασμόν, εἰς συνδιαλλαγήν, Πλουτ. Ἀλκιβ. 14.

σύμβιος, ον, ὁ ζῶν μετά τινος, τινι Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 17. 5. **II.** ὡς οὐσιαστ., ὁ καὶ ἡ, σύντροφος, ἑταῖρος, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 11, 1· σύζυγος ἀνήρ, Ἀνθ. Π. παράρτημα 331, 4· σύζυγος γυνή, αὐτόθι 282, Διόδ. 4. 46· πρβλ. **συμβία**. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 152.

συμβιότευσις, ἡ, τὸ συμβιοτεύειν, Εὐστ. Πονημάτ. 16. 14, πρβλ. **συμβίωσις**.

συμβιοτεύω, = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Π. παράρτημα 39, Συνέσ. σ. 178B, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 206, κτλ.

συμβιόω, μέλλ. **-βιώσομαι**· πρκμ. **-βεβίωκα**· ἀόρ. **-εβίων**, ἀπαρ. **-βιῶναι**, ἀλλ' ὡσαύτως ἀόρ. α' **-βιῶσαι** Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 2. 1, 2, Διόδ. 4, 54. Ζῶ μετά τινος, τινι Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 97, Δημ. 313. 5· μετά τινος Ἀριστ. Ἠθικ. Μεγ. 2. 15, 9· πρός τινα (ἴδε **συμβιωτέον**)· ἥδιστος συμβιῶναι Ἰσοκρ. 414A· χείρους πρὸς τὸ συμβιοῦν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 11, 12· ὡς κοινῇ συμβιωσόμενοι Πλάτ. Συμπ. 181D· ἐπὶ ζεύγους διὰ γάμου ἡνωμένου κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἁπλῆν συγκατοίκησιν, (συνοικεῖν), Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 142F. **2)** ἐπὶ φυτῶν, ἐλαία πρὸς κιττὸν σ. Θεόφρ. ἔνθ' ἀνωτ. **3)** μεταφορ., σ. τῷ φρονεῖν Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 548D· ἀγαθῇ τύχῃ Δημ. 315. 18· χαρὰ σ. τινι Πλούτ. 2. 1099F· σ. μέσφι θανάτου, ἐπὶ νόσου, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 4.

συμβίωσις, ἡ, τὸ ζῆν μετά τινος, συνδιαίτησις, συνδιαμονή, Πολύβ. 5. 81, 2, Κικ. πρ. Ἀττ. 13, 23, κτλ.· μετά τινος Πολύβ. 32. 11, 10· ἐπὶ βίου ἐγγάμου, Διόδ. 4. 54, Συλλ. Ἐπιγραφ. 1433, κ. ἀλλ. **II.** = **συμβία**, αὐτόθι 5006.

συμβιωτάριον, τό, ὄνομα καθαρτικοῦ, Ὀρειβάσ. ἔκδ. Dar. τ. 5, σ. 152.

συμβιωτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **συμβιόω**, δεῖ συμβιοῦν, ἀνδρὶ πρὸς γυναῖκα Ἀριστοφ. Ἠθικ. Νικ. 8. 12, 8.

συμβιωτής, οῦ, ὁ, ὁ ζῶν μετά τινος, σύντροφος, ἑταῖρος, πιθ. γραφὴ ἐν Εὐπόλ. «Κόλακι» 26, πρβλ. Πολύβ. 8. 12, 3, Cic. Fam. 9. 10, κτλ. **II.** μάλιστα ἐπὶ τῶν ἑταίρων ἢ εὐνοουμένων τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων, Πλούταρχ. 2. 207C, ὁ αὐτ. ἐν Ἰουλ. Καίσ. 21, πρβλ. Becker. Röm. Alt. 2. 3, σ. 231.

συμβιωτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς συμβίωσιν, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 588C.

συμβλάπτομαι, παθητ., βλάπτομαι ὡσαύτως ἢ ὁμοῦ, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 65, Εὐστ. 1946. 32.

συμβλαστάνω, βλαστάνω ὁμοῦ, κλάδος ὁ ἀπ' ἀρχῆς συμβλαστήσας Μᾶρκ. Ἀντων. 11. 8· «ἡ τῶν νεύρων φύσις .. ἅμα τῷ πνεύματι συμβλαστάνουσα» Γαλην. τ. 19, σ. 169, 13.

συμβλασφημέω, βλασφημῶ, κακολογῶ ὁμοῦ, Ἀνέκ. Ὀξ. τόμ. 3, σ. 221.

συμβλήδην, Ἐπίρρ. = **συλλήβδην**, παρ' Ἀρετ. ἐν Χρον. Νούσ. Θερ. 1. 2.

σύμβλημα, τό, ἕνωσις, συναφή, ῥαφή, Ἑβδ. (Ἠσαΐ. ΜΑ', 7).

συμβλής, ῆτος, ὁ, ἡ, ὁ συμβαλλόμενος, συγκρουόμενος, ξυμβλῆτες πίπτουσιν (δηλ. αἱ Κυάνεαι) ἐπ' ἀλλήλῃσιν ἰοῦσαι Ὀρφ. Ἀργ. 684.

σύμβλησις, ἡ, = **συμβολή**, ἕνωσις, συναφή, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚϚ', 24). **II.** παραβολή, σύγκρισις, κατὰ σύμβλησιν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 375, κτλ.· ἡ πρὸς ἄλληλα σ., σύγκρισις, ἀναφορά.., Διογ. Λ. 9. 87. **2)** ἑρμηνεία, τοῦ σημείου Ἀρρ. Ἀν. 1. 18, 12. **III.** βοήθεια, ἐπικουρία, συνδρομή, πρὸς βίον ὁ αὐτ. 7. 105.

συμβλητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ παραβάλῃ, Γλωσσ.

συμβλητικός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ὁ δυνάμενος συμβάλλεσθαι, συντελεστικός, πρός τι Ἀριστ. Πρβλ. 30. 14.

συμβλητός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθετ., παρκβλητός, δυνάμενος νὰ παραβληθῇ ἢ συγκριθῇ, ἀπολ. ἢ μετὰ δοτικ., Ἀριστ. Τοπ. 1. 15, 19, Φυσ. 7. 4, 1 κέξ., Μετὰ τὰ Φυσ. 12. 6, 2., 12. 8, 4, Ἠθικ. Νικ. 5. 5, 10· πᾶν πρὸς πᾶν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 3. 13, 6, πρβλ. Θεόκρ. 5. 92· τὸ πλῆθος Θεοφράστ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 3, 4· οὐ σ. κατὰ τοῦτο, πότερον.., Ἀριστ. Φυσ. 7. 4, 8· κατὰ τὸ μᾶλλον ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 1. 15, 19. **II.** καταληπτός, ἀνθρωπίνῃ γνώμῃ οὐ σ., παρὰ Σουΐδ. ἐν λ.

συμβλύζω, Ἐκκλ., καὶ παρὰ Νόνν. Δ. 4. 330, **συμβλύω**, συμπηγάζω, ἀναβρύω ὁμοῦ.

συμβοάω, μέλλ. **-ήσομαι**, βοῶ ἰσχυρῶς, κραυγάζω ὁμοῦ μετά τινος, τινι Ξεν. Κύρ. 7. 5, 26 τισὶ τὸ πολέμιον Δίων Κ. 41. 58. **II.** σ. ἀλλήλους, βοῶ, κατῶ ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, Ξεν. Ἀν. 6. 3, 6 καὶ οὕτω πιθ. ἐν Κύρ. Παιδ. 3. 2, 6.

συμβοήθεια, ἡ, ἡνωμένη ἢ ἀπὸ κοινοῦ βοήθεια, ἐπικουρία, Θουκ. 2. 82.

συμβοηθέω, βοηθῶ ὁμοῦ, ὡς καὶ νῦν, παρέχω τινὶ βοήθειαν, γίνομαι συμβοηθὸς αὐτοῦ ἢ βοηθῶ ὁμοῦ, μετὰ δοτ., συνεβοήθησαν τῇ Λακεδαίμονι Ξεν. Ἀγησ. 1, 38· ἐπί τινας Ἀριστοφ. Λυσ. 247· οἱ δὲ Ἀκαρνᾶνες οἱ μὲν ἐς Ἄργος ξυνεβοήθουν Θουκ. 3, 105· ἀπολ., ὁ αὐτ. 2. 80, 81, κλπ.

συμβοηθός, όν, ὡς καὶ νῦν, ὁ συμβοηθῶν, Ἑβδ. (Βασιλ. Τρίτ. Κ', 16).

συμβολαιογραφέω, γράφω συμβόλαια, Εὐσταθ. Πονημάτ. 71. 94.

συμβολαιο-γράφος, [ᾰ], ὁ, ὁ γράφων συμβόλαια, Συλλογ. Ἐπιγρ. 8855· «συμβολαιογράφος· ὁ τὰ συμβόλαια γράφων» Ἡσύχ.

συμβόλαιον, τό, ὡς τὸ **σύμβολον**, σημεῖον ἐξ οὗ τις συμπεραίνει τι, τεκμήριον, μαρτυρία, Ἡρόδ. 5. 92, 7· σύμπτωμα, Σοφ. Φιλ. 884. **II.** ἐν Ἀθήναις, συμβόλαιον, ὁμόλογον εἰς ἀναγνώρισιν ὀφειλῆς ἢ δανείου, «χρεωστικὸν» (ἴδε **συμβάλλω** I. 6), συμβολαίου λαγχάνω (ἐξυπ. δίκην), λαμβάνω τὴν ἄδειαν νὰ κινήσω ἀγωγὴν ὅπως ἐπιδάλω τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὅρων τοῦ συμβολαίου, Λυσ. 148. 21· οὐ τὸ παράπαν σ. ἐξαρνοῦνται μὴ γενέσθαι Δημ. 907, ἐν τέλ.· συμβολαίου .. οὔτε ναυτικοῦ οὔτε ἐγγείου, ὁμόλογον ἄνευ ἐνεχύρου εἴτε πλοίου εἴτε κτήματος ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ὁ αὐτ. 893. 14· ἀπώλλυτο ἂν τῷ πατρὶ τὸ σ., τὸ δάνειόν του ἤθελεν ἀπολεσθῇ, ὁ αὐτ. 1185. 11· ποιεῖσθαι τὸ σ. Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 14, 2·— ἀλλ' τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ἔτι καὶ ἐπὶ ἑνὸς μόνον συμβολαίου, τὰ πρὸς ἀλλήλους συμβ. Πλάτ. Πολιτ. 294E σ. ἃ πρὸς ἀλλήλους συμβάλλομεν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 425C· σ. συμμῖξαι ὁ αὐτ. ἐν Νομ. 958C τὰ Ἀθήναζε καὶ τὰ Ἀθήνηθεν συμβ., ὁμόλογον διὰ χρήματα δανεισθέντα ἐπὶ ἐνεχύρῳ τῶν φορτίων τῶν εἰς Ἀθήνας φερομένων καὶ τῶν ἐξ Ἀθηνῶν ἐξαγομένων, Δημ. 822. 6· τὰ σ. διαλύειν Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 3, 2·— τὰ χρήματα ταῦτα ἠδύνατό τις νὰ λάβῃ ὀπίσω δι' ἀγωγῆς, αἱ τῶν συμβολαίων δίκαι Δημ. 882, 6, Ἀριστ. Πολιτ. 3, 1, 10 ἀντίδικος ἐκ συμβολαίων, ὁ ἀντίδικος ἐν τοιαύτῃ δίκῃ, Ἰσαῖ. 54. 16· συμβόλαια ἀποστερεῖν, ἀποστερεῖν τὴν ἀπότισιν τῶν δανεισθέντων διὰ συμβολαίου χρημάτων, Ἰσοκρ. 283D, Δημ. 884. 9· πράξεις συμβολαίων, εἰσπράξεις τοιούτων δανείων, Ἀνδοκ. 12. 8· μικρῶν ἕνεκα σ., ἕνεκα μικρῶν δανείων, Λυσί. 129. 24· τὰ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου συμβ., δηλ. αἱ ὑποχρεώσεις τοῦ καθ' ἡμέραν βίου, κοινωνικά, ἢ κοινὰ πολιτικὰ δικαιώματα, Δημ. 298. 3· τὰ περὶ τὴν ἀγορὰν σ. Ἀριστοτέλ. Πολιτικ. 4. 15, 22. Πρβλ. **συγγραφή, συνάλλαγμα, συνθήκη**. **2)** καθόλου, συμφωνία, ὑποχρέωσις, ὦ πότνια Φοίβου μῆτερ, εἰ γὰρ αἰσίως ἔλθοιμεν, ἅτε νῶν συμβόλαια πρόσθεν ἦν ἐς παῖδα τὸν σόν, μεταπέσοι βελτίονα Εὐρ. Ἴων 411. **III.** «συνάλλαγμα, κοινωνία» (Κοραῆς), τί γὰρ εὐπρεπὲς ἀνδρὶ νέῳ πρὸς ἐχθροῦ γυναῖκα μέχρι τιμῆς τοσαύτης συμβόλαιον; Πλουτ. Ἀλέξ. 30 (ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ), πρβλ. Ἀντών. 25.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 484, 485.

συμβόλαιος, α, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συμβόλαιον, αἱ ξ. δίκαι, παρὰ Θουκ. 1. 77, εἶναι = τῷ αἱ τῶν συμβολαίων δίκαι (δηλ. δίκαι πρὸς ἐπιβολὴν τῶν ἐκ τῶν συμβολαίων ὑποχρεώσεων) καὶ οὐχὶ τῷ αἱ ἀπὸ τῶν συμβόλων δίκαι, δηλ. δίκαι γινόμεναι συμφώνως πρὸς τὰς συνθήκας (ἴδε **σύμβολον** II) κατὰ τὸν Grote H. of Gr. 6, σ. 57 σημ. Goodwin ἐν Amer J. of Philology, ἀρ. 1· ἀλλ' ἴδε κατ' αὐτῶν Jowett εἰς Θουκ. 2, σ. lxxxv. —Ἀλλ' ὁ Κόβητος ἀνελλήνιστον θεωρεῖ τὸν τύπον **συμβόλαιος** ἀντὶ τοῦ **συμβολιμαῖος**, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 485.

συμβολατεύω, Ἐπίχ. παρ' Ἡσυχ.: «συμβολατεύειν· συναλλακτεύειν», πρβλ. **συναλλακτεύω**.

συμβολεὺς σχοινίων, ὁ, «σχοινίων δὲ συμβολεῖς οἱ ψιαθοπλόκοι» Γρηγ. Κορίνθ. 551. **2)** «ἁλιευτικὸν σκεῦος περὶ ὃ τὰ λίνα πλέκουσιν» Ἡσύχ. **II.** σ. φίλων, ὁ ἐγείρων φίλους εἰς ἔχθραν, Φρύνιχ. ἐν Α. Β. 62, 1, ἔνθα «συμβολεὺς τῶν φίλων· κατὰ τῶν τοὺς φίλους εἰς ἔχθραν συμβαλλομένων». **III.** γλώττης συμβολεύς, ἑρμηνευτής, διερμηνεύς, Πολυδ. Ε', 154.

συμβολέω, ὡς τὸ **συμβάλλομαι**, συναντῶ, ξυμβολεῖ φέρων φέροντι Αἰσχύλ. Θήβ. 352 (πρβλ. **σύμβολος**), Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 65, 85.

συμβολή, ἡ, (συμβάλλομαι) τὸ συμβάλλειν, συνάντησις, ἕνωσις, συμβολὰς τριῶν κελεύθων Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 171, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 29· τὸ μέρος ἔνθα δύο ποταμοὶ συμβάλλουσι, Διόδ. 17. 97, Ἀρρ. Ἀν. 6. 4, 6, Ussing Inscrr. σ. 3· συμβολαὶ τῶν νεύρων Ἀριστ. περὶ Θαυμασ. 36· σ. φωνηέντων, συνάντησις φωνηέντων ἐν συνθέτοις λέξεσιν, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 24. 1, πρβλ. Διον. Ἀλ. περὶ Δημ. 40. **2)** ἐπὶ συγκεκριμένης ἐννοίας, τὸ μέρος τὸ συναπτόμενον, ὁ σύνδεσμος, τὸ ἄκρον, Λατιν. commissura, τοῦ ζωστῆρος Ἡρόδ. 4. 10· τῶν ἀξόνων Ξεν. Ἱππ. 10, 10· τῶν ὀστέων ἐπὶ τῶν ἁρμῶν ἢ ἀρθρώσεων, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 838 πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 98D· τοῦ ἰσχίου Ἱππ. 1143G· ἡ ῥαφὴ τοῦ κρανίου, Ἀριστ. περὶ Πνεύματ. 5, 10, Πολυδ. Β', 36,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν χειλῶν συμβολαί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τῆς γλώσσης προσβολαί, ἐπὶ τῆς προφορᾶς τῶν χειλοφώνων καὶ γλωσσοφώνων γραμμάτων, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 16, 15. **II.** ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, συνάντησις ἐχθρική, συμπλοκή, μάχη, συμβολὴ γίγνεται Ἡρόδ. 1. 74., 7. 210· συμβολὴν ποιέεσθαι ὁ αὐτ. 6. 110· τῇ σ. νικᾶν, ἐσσωθῆναι ὁ αὐτ. 4. 159., 1. 66· ἐπὶ πλοίων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 350· ἀλεκτρυόνων σ. Ἡρῳδιαν. 3. 10. **III.** =**συμβόλαιον** II, συνθῆκαι καὶ σ. πρός τινας Ἀριστ. Ρητ. 1. 4. 11· (ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 1210, 1211, ὑπάρχει παιδιὰ ἐπὶ τῶν σημασιῶν II καὶ III. ΛΑΜΑΧ. τάλας ἐγὼ ξυμβολῆς βαρείας.— ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ τοῖς Χουσὶ γάρ τις ξυμβολὰς ἐπράττετο;).

IV. ἐν τῷ πληθ., **συμβολαὶ** ἐκαλοῦντο τὰ συνεισφερόμενα πρὸς κοινὸν συμπόσιον, ἔρανος, Κικ. collectae, ἐπὶ δεῖπνον ἢ φίλον τιν' ἢ ξένον καλέσας ἔπειτα συμβολὰς ἐπράξατο Εὔβουλ. ἐν «Οἰδίποδι» 1. 4· τὰς ξ. κατατίθημι, καταβάλλω, πληρώνω τὸ μέρος μου, Ἀντιφάνης ἐν «Ἁλιευομένῃ» 1, 8, Διόδωρ. Κωμῳδιοποιὸς ἐν «Ἐπικλήρῳ» 1. 13· σ. φέρειν, εἰσφέρειν Ἄλεξις ἐν «Μανδραγοριζομένῃ» 4, Ἡγήσανδρ. παρ' Ἀθην. 365D· πίνειν ἀπὸ συμβολῶν, ὡς τὸ symbolis esse παρὰ Terent. Eun. 3. 4, 2, Ἄλεξ. ἐν «Ἰσοστασίῳ» 2· πρβλ. **συνάγω** II. 3, **σύμβολον** I, 8, **συμβολικός** 2·— ὡσαύτως αὐτὸ τὸ ἐξ ἐράνων δεῖπνον, Ξεν. Συμπ. 1. 16. **2)** καθόλου, ἔρανος, συνεισφορά, συμβολὰς διδόναι τῇ πολιτείᾳ Πλουτ. Ἄγις 9, πρβλ. Ἄρατ. 11· εἰς τὸν πόλεμον σ. παρασχέσθαι ὁ αὐτ. ἐν Δίωνος καὶ Βρούτου Συγκρίσει 1·— σπανίως ἐν τῷ ἑνικῷ, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 7.

συμβόλησις, ἡ, (συμβολέω) = τῷ προηγουμ. I. 2, δηλ. ῥαφὴ κρανίου, Πολυδ. Β', 37.

συμβολικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συμβολὴν ἢ εἰς σύμβολον, ἰδίως, **1)** ὁ δεικνύων, σημαίνων διὰ σημείου ἢ συμβόλου, συμβολικός, Λουκ. περὶ Ὀρχ. 59·— Ἐπίρρ. **συμβολικῶς** φράζειν, διὰ σημείων συμβολικῶν, Πλούτ. 2. 511B, πρβλ. Διογ. Λ. 7. 66. **2)** ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συμβολήν, εἰς ἔρανον, μάλιστα πρὸς κοινὸν συμπόσιον, πρόποσις Ἀνθ. Π. 5. 134, πρβλ. Ἀθήν. 547D.

συμβολιμαῖος, α, ον, = **συμβόλαιος**, Ἡσύχ. ἔνθα: **ξυμβολ-**.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 485.

συμβολογραφέω, συμβολικῶς γράφω, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 96, 95., 179, 51., 195, 19, κτλ.

συμβολογράφημα, τό, τὸ συμβολικῶς γραφέν, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 193, 5.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 97.

συμβολογραφία, ἡ, συμβολικὴ γραφή, Ἰω. Δαμασκ. Ὑμν. Πεντηκοστ. ἐν Maii Spicil. Rom. τ. 5, σ. 331.

συμβολο-γράφος [ᾱ], ον, ὁ γράφων σύμβολα, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 228A.

συμβολο δείκτης, ου, ὁ, ὁ ἑρμηνεύων σύμβολα, Διαταγ. Ἀποστολ. 8, 32. σ. 413, ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει: «ὁ διὰ συμβόλου τι ὑποδεικνύων πονηρόν».

συμβολοκοπέω, συνεισφέρω εἰς εὐωχίας (ἴδε **σύμβολον** I. 8), εἶμαι παραδεδομένος εἰς εὐωχίας, Ἑβδ. (Δευτερ. ΚΑ', 20, Σειράχ ΙΗ', 33), Φίλων 1. 359.

συμβολο-κόπος, ον, (κόπτω) ὁ εἰς εὐωχίας παραδεδομένος, Ἀκύλ. ἐν Παροιμ. ΚΗ', 7, κτλ.

συμβολομαντεία, ἡ, ἡ ἐκ συμβόλων ἢ σημείων μαντεία, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 36D.

συμβολόμαντις, εως, ὁ, ὁ ἐκ συμβόλων ἢ σημείων μαντευόμενος, ὡς οἱ τότε συμβολομάντεις ἐμαντεύοντο Ἄννα Κομν. σ. 284C.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

σύμβολον, τό, (**συμβάλλω** III. 2, γ) σημεῖον ἐξ οὗ τις γνωρίζει ἢ συμπεραίνει τι, φυλάσσω λαμπάδος τὸ σ., τὸ σημεῖον τοῦ πυρσοῦ τοῦ κατὰ συνθήκην καιομένου, τὸ τῆς φρυκτωρίας σημεῖον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 8· τέκμαρ τοιοῦτον ξ. τέ σοι λέγω αὐτόθι 315· σ. σαφὲς λύπης Σοφ. Φιλ. 403, πρβλ. Ο. Τ. 221, Εὐρ. Ὀρ. 1130, κτλ.· σ. ποιεῖσθαι τῆς σωτηρίας, ἐὰν .. Δημ. 191. 22· - συχν. ἐν τῷ παθητ., σ. τινι τίθεσθαι Θέογν. 1146· εὑρεῖν Πινδ. Ο. 12. 10· ἐπὶ σημείων τοῦ σώματος, Εὐρ. Ἠλ. 577· ἐπὶ οἰωνῶν ἢ σημείων προφητικῶν, Ἀρχίλ. 41, Αἰσχύλ. Ἀγ. 144. **2)** τεκμήριον, σημεῖον, γνώρισμα, σ. νίκης Ἰσθμιάδος, ὁ ἐκ κισσοῦ στέφανος, Καλλ. Ἀποσπ. 103· ἐπὶ σημαίας, Ἡρῳδιαν. 4. 7· ἐπὶ τῶν συμβόλων θεοτήτων, Διον. Ἀλ. 8. 38· τῆς βασιλείας Πλουτ. Κίμ. καὶ Λουκούλλ. Σύγκρισις 3· εἰράνας ξ. καὶ πολέμου, ἐπὶ σάλπιγγος, Ἀνθ. Π. 6. 151· νόμισμα ξ. ἀλλαγῆς ἕνεκα γενήσεται Πλάτ. Πολ. 371B· ὄνομα ξ., ὡς τὸ κατὰ συνθήκην σημεῖον πράγματός τινος (not e rerum verba, Κικ.), Ἀριστ. π. Αἰσθ. 1, 11. **3)** ἐνέχυρον, ἐφ' ᾧ γίνεται δάνειον, Λυσί. 154. 14· ὡσαύτως, = **ἀρραβών**, σημεῖον, ἐγγύησις, χρυσίον φιλίας συμβ. Πλουτ. Πύρρ. 20, πρβλ. Ἀρτοξέρξ. 18, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 145. **4)** ἐπὶ ἰατρ. σημασίας, σύμπτωμα, Ἀρετ. Χρον. Νούτ. Θεραπ. 1. 4, κ. ἀλλ. **5)** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, = **λίσπαι**, Λατ. tesserae hospitales, δηλ. τὰ ἡμίση, ἢ δύο καλῶς πρὸς ἄλληλα ἁρμόζοντα τεμάχια ἀστραγάλου ἢ νομίσματος, τὰ ὁποῖα δύο διὰ ξενίας συνδεόμενα πρόσωπα ἢ εἰς συμφωνίαν τινὰ ἐλθόντα ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν ἕκαστος τὸ ἑαυτοῦ τεμάχιον, εἰς ἀναγνώρισιν, (διαπεπρισμένα ἡμίσε' ἀκριβῶς ὡσπερεὶ τὰ σύμβολα Εὔβουλος ἐν «Ξούθῳ» 1), ἴδε Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 600, Ἡρόδ. 6. 86, 2, Εὐριπ. Μήδ. 613, Συλλ. Ἐπιγραφ. 87· (καὶ ἐν τῷ ἑνικῷ τὸ ἥμισυ ἢ τὸ ἀντίστοιχον μέρος, ζητεῖ .. τὸ αὐτοῦ ἕκαστος ξ. Πλάτ. Συμπ. 191D, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτ. 4. 9, 1)· ὥσπερ σύμβολα ὀρέγεται ἀλλήλων τὰ ἐναντία ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Εὐδ. 7. 5, 5· ὥσπερ ἐκ συμβόλων ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 4, 8· ἔχειν σύμβολα πρὸς ἄλληλα, σχέσεις ὡρισμένας .., ὁ αὐτ. π. Γενεσ. καὶ Φθορ. 2. 4, 4, πρβλ. Ἐμπεδ. ἐν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 9, Ἀριστοφ. (Ἀποσπ. 145) κτλ. παρὰ Πολυδ. Θ', 71 κέξ., καὶ ἴδε ἐν λέξ. **λίσπος** II· οὕτως, ἐπὶ σημείων χρησίμων πρὸς ἀναγνώρισίν τινος, ἅτινα ἄλλως ἐκαλοῦντο γνωρίσματα, Εὐριπ. Ἴων 1386, Ξενοφ. Κύρ. 6. 1, 46· οὕτω καί, ἐς ξύμβολ' ἐλθόνθ', παραβαλόντες, συγκρίναντες τὰ γνωρίσματα, Εὐρ. Ἑλ. 291·— παρὰ τοῖς κωμικοῖς, τί δράσω σύμβολον κεκαρμένος; δηλ. ἔχων τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς κεκαρμένον; Ἕρμιππος ἐν «Δημόταις» 1. **6)** Λατ. tessera, «εἰδικῶς δὲ τὸ σύμβολον δηλοῖ γραμματεῖόν τι, ὃ ἐλάμβανε τῶν δικαστῶν ἕκαστος εἰσιὼν εἰς τὸ δικαστήριον, ὅ ἐστι πινάκιον» (Ἀν. Βεκ. σελ. 300, 32)· τοῦτο δὲ τὸ σύμβολον δεικνύοντες οἱ δικασταὶ ἐλάμβανον τὸν δικαστικὸν μισθόν, Δημ. 298. 6, Ἀριστ. Ἀποσπάσ. 420, Πολυδ. Η', 16· ὡσαύτως ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, Ἀριστοφάν. Ἐκκλ. 297· πρβλ. Böckh P. E. 1. 315. **7)** ἄδεια πρὸς κατοικίαν διδομένη εἰς τοὺς ξένους, σ. ἐπιβάλλω τινί, ἀναγκάζω τινὰ νὰ λάβῃ τὴν ἄδειαν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1214, ἔνθα ἴδε τὸν Σχολιαστ. **8)** σημεῖον ἢ ἀπόδειξις, ἣν παρέδιδεν ἕκαστος τῶν εἰς κοινὸν συμπόσιον συνεισφερόντων, καὶ ἥτις ἐπεστρέφετο εἰς αὐτὸν πρὸς πληρωμὴν μετὰ τὴν εὐωχίαν, πρβλ. **συμβολή** III· τὰ σημεῖα ταῦτα ἦσαν συνήθως ἐσφραγισμένα, ἢ σφραγῖδες ἀντ' αὐτῶν ἐδίδοντο, ὅθεν **σύμβολον** καὶ **σφραγὶς** εἶναι πολλάκις συνώνυμα, Ἀριστοφάν. Ὄρν. ἔνθ' ἀνωτ. **9)** ἐν Ῥώμῃ, = tessera frumentaria, σημεῖον, ἢ ἀπόδειξις, ἢ δελτίον, ὁ κάτοχος τοῦ ὁποίου ἐδικαιοῦτο νὰ λάβῃ ποσόν τι σίτου ἢ χρημάτων δωρεάν· πρβλ. Δίωνα Κ. 49. 43·— ὡσαύτως, μικρὸν νόμισμα, «εἴη δ' ἂν καὶ σύμβολον βραχὺ νομισμάτιον, ἡμίτομόν τι νομίσματος. ὁ γοῦν Ἕρμιππος ἐν Φορμοφόροις λέγει: παρὰ τῶν καπήλων λήψομαι τὸ σύμβολον» Πολυδ. Θ', 71 (Ἕρμιππος ἐν «Φορμοφόροις» 4, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 145). **10)** ὡς τὸ Λατ. tessera, σημεῖον πολεμικόν, «σινιάλο», ἐπιχειρήσεως Πλουτάρχ. Ρωμ. 14· σημεῖον διὰ λέξεων, ὡς τὸ **σύνθημα**, ἴδε Εὐρ. Ρῆσ. 573, Ὀρ. 1130. **11)** σύμβολον, ἐξωτερικὸν σημεῖον σκέψεως ἢ αἰσθήματος, Ἀριστοφάν. περὶ Ἑρμην. 1. 2., 2. 2., 14, 14· τὰ σ. Πυθαγόρου, τὰ ἀλληγορικὰ αὐτοῦ παραγγέλματα, Ἀριστ. Ἀποσπάσ. 192, Πλούτ. 2. 727C κέξ.· σ. τῶν ὀργιασμῶν, τὰ ἐξωτερικὰ σημεῖα, αἱ ἐξωτερικαὶ ἐκφράσεις αὐτῶν, αὐτόθι 611D· οὕτως, ἐπὶ ἀλληγορικοῦ ὕφους, Δημ. Φαληρ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 9, σ. 102· διὰ συμβόλων μηνύειν Φίλων, κτλ. **12)** παρὰ τοῖς Ἐκκλ. τὸ σύνθημα ἢ τὸ χαρακτηριστικὸν σημεῖον τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, τὸ σύμβολον τῆς πίστεως, Λατιν. symbolum·— ἀλλ' ὡσαύτως λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν συμβολικῶν ἢ ἐξωτερικῶν σημείων τῶν τελετῶν. **13)** ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 123, 8, σύμβολα φαίνεται ὅτι ἐννοοῦνται τὰ ἐπίσημα σταθμὰ πόλεως. **II.** ἐν τῇ δικανικῇ γλώσσῃ **σύμβολα** ἐκαλοῦντο αἱ συνθῆκαι αἱ μεταξὺ δύο πόλεων πρὸς ἀμοιβαίαν προστασίαν τοῦ ἐμπορίου, δυνάμει τῶν ὁποίων πᾶσαι αἱ ἐμπορικαὶ ἀμφισβητήσεις καὶ δυσκολίαι ἐδικάζοντο ἐν τῇ πόλει τοῦ κατηγορουμένου (πρβλ. **συνάλλαγμα**), ἴδε Ἁρποκρ. ἐν λέξ.· εἰσὶ .. αὐτοῖς συνθῆκαι περὶ τῶν εἰσαγωγίμων καὶ σύμβολα περὶ τοῦ μὴ ἀδικεῖν Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9, 7· σύμβολα ποιεῖσθαι πρὸς πόλιν, συνάπτω ἐμπορικὴν σύμβασιν, Δημ. 79. 17, πρβλ. Ἀνδοκ. 31. 28, Συλλ. Ἐπιγρ. 87. 10· τὰ σ. συγχέειν, παραβιάζω τοιαύτην σύμβασιν, Δημ. 570. 18·— ἡ σχέσις αὕτη ἥτις ἀντικατέστησε τὴν παλαιοτέραν μέθοδον τοῦ τιμωρεῖσθαι τὸν ἄρξαντα ἀδίκων ἔργων, τοῦ καταγγέλλειν ῥύσιά τινι (πρβλ. **σῦλα**, **ῥύσια**), ἐκαλεῖτο ἀπὸ συμβόλων κοινωνεῖν, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 1, 4· ἢ δίκας λαμβάνειν καὶ διδόναι (πρβλ. **λαμβάνω** II. 1, δ)· αἱ δίκαι αὗται ἐκαλοῦντο αἱ ἀπὸ συμβόλων δίκαι, Ἀριστ. Ἀποσπ. 378 (πρβλ. **συμβόλαιος**)· καὶ ἡ τοιαύτη δίκη ἐλέγετο ἀπὸ συμβόλων δικάζεσθαι δίκας, Ἀντιφῶν 138. 31·— ἐν Ἀθήναις ὅμως αἱ φράσεις αὗται συχνάκις ἀναφέρονται εἰς τὰς συνθήκας δι' ὧν ἡ πόλις αὕτη ἠνάγκαζε τὰς ὑποτελεῖς αὐτῇ πόλεις νὰ ἐνεργῶσι τὴν ἀγωγὴν καὶ τὴν διαδικασίαν ἐν τοῖς Ἀθηναϊκοῖς δικαστηρίοις, Ξεν. Ἀθην. Πολ. 1. 16.— Πρβλ. Böckh P. E. 2, σελ. 141, Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λ. **2)** ἐν τῷ ἑνικῷ, συνθήκη, συνεννόησις, συμφωνία, ἡ κατὰ τὸ σ. δικαιοδοσία πρός τινα Πολύβ. 24. 1, 2, πρβλ. 32. 17, 3· κατὰ τὸ σ. Συλλογ. Ἐπιγραφ. 1607, 1707· κατὰ τὸ δοχθὲν κοινᾷ σ. αὐτόθι 2556. 70, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 132.

σύμβολος, ον, (συμβάλλω) ὁ κατὰ τύχην συναντῶν, (ἀλλ' ὁ Valck. διώρθωσε **ξυμβολοῦσιν**, ἀντὶ -οισιν), Αἰσχύλ. Ἰκ. 502.

II. **σύμβολος** (ἐξυπακ. οἰωνός), ὁ, = **σύμβολον**, I. 1,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σημεῖον, αἰῶνος, Αἰσχύλ. Πρ. 487, Ξεν. Ἀπολογ. 13, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 161, Ἀριστοφ. Ὄρν. 721.

συμβόσκομαι, Παθ., βόσκομαι ὁμοῦ, καὶ συμβοσκηθήσεται λύκος μετὰ ἀρνὸς Ἐβδ. (Ἡσαΐ. ΙΑ', 6).

συμβολοσκοπέω, ἡ τρήρων πέλεια τὴν ἐκείνων δειλίαν συμβολοσκοπεῖ καὶ ἀγγέλλει Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1790, 11.

σύμβοτος, ον, ὁ ὁμοῦ βοσκόμενος, «σύμβοτον· σύννομον» Ἡσύχ.

συμβούλευμα, τό, συμβουλή, Ξεν. Ἀπολ. 13, Ἱππ. 9. 12· σ. Περιάνδρου πρὸς Θρασύβουλον Ἀριστ. Πολ. 5. 10, 13.

συμβούλευσις, ἡ, «παραίνεσις ἑτέρῳ πρὸ πράξεως» Πλάτ. Ὅροι 413C.

συμβουλευτέος, α, ον, πληθ. τοῦ οὐδέτ. **συμβουλευτέα**, ἃ πρέπει τις νὰ δώσῃ ὡς συμβουλήν, ὁρῶ δὲ καὶ νῦν ὁμοῖα καὶ παραπλήσια συμβουλευτέα μοι ὄντα Θουκ. 1. 140. **II. συμβουλευτέον**, δεῖ συμβουλεύειν, τοῖς νεωτέροις συμβουλευτέον Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 187.

συμβουλευτής, οῦ, (συμβουλεύω) ὁ συμβουλεύων, Λατιν. auctor, Πλάτ. Νόμ. 921A. **II.** (βουλευτής) σύντροφος βουλευτής, ὁ ὁμοῦ ὢν βουλευτής, Δείναρχ. παρὰ Πολυδ. Ϛ', 159, Δίων Κ. 59, 26.

συμβουλευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ συμβουλεύειν, παραινετικός, ἀντίθ. τῷ **βιαστικός**, Πλάτ. Νόμ. 921F· — ἐπὶ ῥητορ. λόγου, ἐπὶ προτροπῆς ἢ ἀποτροπῆς, ἀντίθ. τῷ **δικανικός** καὶ **ἐπιδεικτικός**, Ἀριστ. Ρητ. 1. 3, 3· — ἡ **συμβουλευτικὴ** (ἐξυπακ. τέχνη) Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 90· οὕτω καὶ τὸ **συμβουλευτικόν** καὶ τὰ **συμβουλευτικά**, Ἀριστ. Ρητ. 2. 18. 1, Πλούτ. 2. 744D, Φιλόστρ. 731. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πολυδ. Δ', 26.

συμβουλεύω, ὡς καὶ νῦν, δίδω συμβουλήν, τινί, ὡς τὸ Λατ. c nsulere alicui, μάλιστα ἐν χρήσει ἐπὶ ῥητόρων προτεινόντων γνώμην τινὰ εἰς τὸν λαόν, μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., συμβουλεύω τινὰ νὰ πράξῃ τι, Ἡρόδ. 1. 53, 59., 2. 107, Θουκ. 1. 65, κτλ.· οὐ συμβουλεύων Ξέρξῃ στρατεύεσθαι, συμβουλεύων νὰ μή.., Ἡρόδ. 7. 46· — σπανίως μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ., συμβουλεύω .. συμβῆναι ὑμᾶς ὥσπερ ὑπὸ διαιτητῶν ἡμῶν συμβιβαζόντων Πλάτ. Πρωτ. 337E. **2)** καὶ ἄνευ τοῦ ἀπαρ., σ. τινί τι Ἡρόδ. 1. 71, κτλ.· τινὶ περί τινος Πλάτ. Πρωτ. 319D, κτλ.· εὖ σ. τινι Θέογν. 38· — σ. τι, συνιστῶ τι, τὰ ἄριστα Ἡρόδ. 7. 237· χρηστόν τι Ἀριστοφ. Νεφ. 793· πορείαν Ξεν. Ἀν. 5. 6, 12, κτλ.· ἀλλὰ μετ' αἰτιατ. συστοίχου, σ. συμβουλάς, παρέχω συμβουλάς, Πλάτ. Γοργ. 520D. — Παθητ., συμβουλεύεταί τι, παρέχεται συμβουλή, Πλάτ. Ἐπιστ. 330D· τὰ παρὰ τοῖς θεοῖς συμβουλευόμενα Ξεν. Κύρ. 1. 6, 2· τὰ συμβουλευθέντα Ἰσοκρ. 29C. **3)** ἐπομένου ἀναφορικοῦ, σ. περί τινος ὡς .. Ξεν. Πόροι 4, 30· σύμ μοι βούλευσον ποτέρην ἄγω Καλλ. Ἐπιγράμμ. 1, 5. **4)** ἀπολ., δίδω συμβουλήν, συμβουλεύω, Σοφ. Ο. Τ. 1370, κτλ.· ὁ συμβουλεύων ἢ -εύσας, ὡς καὶ νῦν, Λατ. auctor, suasor sententiae, Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 8, Ἀριστ. Ρητορ. 1. 1, 10· τὰ συμβουλεύοντα τῶν ποιημάτων, διδακτικὰ ποιήματα, Ἰσοκρ. 23B. **II.** Μέσ., ζητῶ συμβουλὴν παρά τινος, ζητῶ τὴν γνώμην αὐτοῦ, τινί, Λατιν. consulere aliquem, Ἡρόδ. 2. 107, Πλάτ., κλπ.· τι Θουκ. 8. 68· σ. τι μετά τινος, συζητῶ τι μετά τινος, Ἀριστοφ. Νεφ. 475· ἀπολύτως, συσκέπτομαι, ἀλλ' εἰ μὲν ἀνδρῶν προσδεῖ ἡμῖν .., εἴτε καὶ μή αὐθις συμβουλευσόμεθα Ξεν. Κύρ. 2. 1, 7. κτλ. — Ἔχομεν τὸ ἐνεργ. καὶ μέσον παρ' ἄλληλα, συμβουλευσμένου τε ἂν συμβουλεύσαι τὰ ἄριστα, καὶ ἂν τῷ συμβουλευθῇ, θὰ τὸν συμβουλεύσῃ τὰ ἄριστα (ὁ φίλος), Ἡρόδ. 7. 237· [τοῖς Ἕλλησι] ξυμβουλευομένοις ξυνεβούλευσεν αὐτοῖς τάδε Ξεν. Ἀν. 2. 1, 17. **2)** = τῷ ἐνεργ., πολλάκις παρὰ τοῖς μεταγεν., ἴδε Δινδ. εἰς Διόδ. τ. 3, σ. 57.

συμβουλή, ἡ, = **συμβουλία**, Ἡρόδ. 1. 157, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 4, Πλάτ., κλπ.· — παροιμ., ἱερὸν συμβουλή, ἡ συμβουλὴ εἶναι ἱερὸν πρᾶγμα, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 104, πρβλ. Πλάτ. Ἐπιστ. 321C· — πληθ., συμβουλαὶ συμβουλεύειν ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 520D, κ. ἀλλ. **I.** σύσκεψις, συζήτησις, εἰς ἔ παρακαλεῖν τινα ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 313A· ἔ. πολιτικῆς ἀρετῆς, συζήτησις περὶ πολ. ἀρετῆς, αὐτόθι 322E· ὅταν περί τινος ἔ. ᾖ ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 455C· ἕνεκά τινος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 942A· εἰς ἔ καλεῖν τινας ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 313A.

συμβουλία, ἡ, Ἰων. **-ίη**, ἡ συμβουλὴ ἢ συμβουλὴ δοθεῖσα, μάλιστα περὶ δημοσίων πραγμάτων, Ἡρόδ. 3. 1, 125., 4 97, κ. ἀλλαχ., Ξεν Ἀπομν. 1. 3, 4· ἡ Περιάνδρου Θρασυβούλῳ σ. Ἀριστ. Πολ. 3. 13, 16· ἐν τῷ πληθ., συμβουλαί, νουθεσίαι, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 2, Δημ. 342. 29. **II** σύσκεψις, λαοῖσιν τινα εἰς σ. Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 355. Πρβλ. **συμβουλή**.

συμβούλιον, συνέλευσις πρὸς σύσκεψιν, «Κωνσίλιον γὰρ ἔτι νῦν τὸ συμβούλιον καλοῦσι καὶ τοὺς ὑπάτους Κωνσούλας, οἷον προβούλους» Πλουτ. Ρωμ. 14· μάλιστα πρὸς κακὸν σκοπόν, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιϐ', 14, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. γ', 6. **II** συνέδριον, Συλλ. Ἐπιγρ. 1543. 11, Πλουτ. Λουκουλλ. 26, 2. 169D

συμβούλομαι, ἀποθ., μετὰ μέσ. μέλλ., καὶ παθ. πρκμ.: — θέλω ἢ ἐπιθυμῶ ὁμοῦ μετά τινος, συμβούλου δέ μοι θανεῖν, πρὶν αἰσχρῶν μή κατ' ἀξίαν τυχεῖν, «σὺν ἐμοὶ δὲ βούλου θανεῖν ἢ πρὸ οὗ τυχεῖν αἰσχρῶν παρ' ἀξίαν» (Σχόλ.), Εὐρ. Ἐκ 373. **2)** συμφωνῶ μετά τινος, τινι Πλάτ. Κρατ. 414E, Λάχ. 189A **3)** ἀπολ., συγκατατίθεμαι, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 718B, ἐν Εὐθυδ 298B.

σύμβουλος, ὁ, (βουλή) ὁ παρέχων συμβουλήν, παραινῶν, συμβουλεύων, μάλιστα εἰς δημόσια πράγματα καὶ πολιτικὰς ὑποθέσεις, Ἡρόδ. 5. 24., 7. 50, 2, Σοφ. Φιλ. 1321, Θουκ. 3. 42, κτλ.· σ. πονηρὸς Ἀντιφῶν 137. 41· ὡς ὁ λ., Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 13· — μετὰ γενικ. προσ., ὁ παρέχων συμβουλὴν εἴς τινα, Αἰσχύλ. Πέρσ 175, Ἀριστοφ. Θεσμ. 921, κτλ.· οὕτω, σ. τινι ὁ αὐτ. ἐν Νεφ 1481, Ξεν. Συμπ. 8. 39· οὐδὲ μοιρίᾳ ξύμβουλος ἴσομαι τοῦ κασιγνήτου ποτὲ Εὐρ. Ἑλ 1019, πρβλ. Ἰσοκρ. 73C· — ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. πράγμ., σ. λόγου τοῦδέ μοι γένεσθε Αἰσχύλ. Πέρσ. 170· περιμείνατέ νυν, ἵνα τῆς ἀρχῆς .. ξυμβούλοισιν πάσαις ὑμῖν χρήσωμαι Ἀριστοφ Ἐκκλ. 518· σ. περί τινος Αἰσχύλ. Χο 86, Πλάτ. Πρωτ. 319B ὑπέρ τινος Ἰσοκρ. 9D· — ξύμβουλός εἰμι = συμβουλεύω, ἐκφέρω γνώμην, δίδω συμβουλήν, μετ' ἀπαρ., Αἰσχύλ. Εὐμ 712, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 930E — ἀντίθετ. τῷ **συκοφάντης**, Δημ 291, 16. **II.** ὡς προσωνυμία, **1)** ἐν Σπάρτῃ ἐπὶ Ἄγιδος ἐνομοθετήθη, δέκα ἄνδρες νὰ ἐκλέγωνται σύμβουλοι τῶν στρατηγῶν, «ἄνευ ὧν μὴ κύριον εἶναι ἀπάγειν στρατιὰν ἐκ τῆς πόλεως» Θουκ. 5. 63. **2)** ἄρχοντές τινες ἐν Θουρίοις, Ἀριστ. Πολ 5 7, 13 **3)** = τῷ Ρωμαϊκῷ legatus, Πολύβ. 6. 35, 4· — ὡσαύτως εὑρηται καὶ ὡς μετάφρασις τοῦ Ρωμαϊκοῦ com-sul, Διον. Ἁλ. 4. 76.

συμβραβεύω, συνδιαιτῶ, τινί Ἐβδ. (Δ' Ἔσδρ. Θ', 14).

συμβράσσομαι, Παθητ., βράζομαι ὁμοῦ, Γαλην. 14. 333, 14· μεταφ., καγχασμῷ συμβράττομαι, «κακοτέχνοις καὶ ἀπὸ τὰ γέλοια», Νικήτ. Χρον. 10. 9. **II.** ἐκβράζομαι, εἰς Αἴγυπτον συνεβράσθη Ἐβδ. (Β' Μακκ. Ε', 8).

συμβρέμω, βρέμω, παταγωδῶς ἠχῶ ὁμοῦ, Δίων Κ. 66 22.

συμβρίχω, βρίχω ὁμοῦ, τῷ ὄζει ἐν ἀγγείῳ ξυλίνῳ συμβρέξας Γαλην. 14. 399, 14, κτλ.

συμβριακάν, τό, «ὁ πολυτελὲς» Ἡσύχ.

συμβριζέτω· «σοβαρεύεται, τρυφᾷ» Ἡσύχ.

συμβριασμός· «ὁ ἐν εὐ»χλίᾳ θόρυβος» Ἡσύχ.

συμβροί· «ἰ(σ)χνοί, λαγαροί, ἡτάφροι» Ἡσύχ.

σύμβρας, ὁ, = **κάπρος**, Ἡσύχ.

συμβροχθίζω, βροχθίζω ὁμοῦ, Νείλου Ἐπιστ. 117, 7, Παλλάδ. ἐν βίῳ Ἰω. Χρυσ. σ. 102, 21.

συμβρύκω [ῠ], τρίζω, συγκρούω, συμβρύξασα ἐπὶ τῆς γλώσσης τοὺς ὀδόντας Ἰάμϐλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 194.

συμβύω, μέλλ. **-ύσω**, σ. νωθῶ, στρυμώνω, οἱ δὲ πρὸς τοῖς τειχίοις ξυμβεβυσμένοι, στρυμωγμένοι, Ἀριστοφ. Σφ. 1110.

σύμβωμος, ον, ὁ ἐν τῷ αὐτῷ βωμῷ λατρευόμενος, θεοὶ Στράϐ. 512· σύμβωμός ἐστιν Ἡφαιστος αὐτῷ (δηλ. τῷ Ἡρακλεῖ) Πλούτ. 2 492C, κτλ.· πρβλ. **σύνναος**.

συμμαθητής, οῦ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ἐκεῖσε ἄλλους συμμαθητὰς μοι φοιτᾶν Πλάτ. Εὐθύδ. 272C· ἐγένοντο ἑαυτῶν συμμαθηταὶ τῆς τέχνης, μανθάνοντες ἢ διδασκόμενοι ὁμοῦ τὴν τέχνην, Ἀνάξιππος ἐν «Ἐγκαλυπτομένῳ» 1. 2.

συμμαθητιάω, ἐφετικὸν τοῦ **συμμανθάνω**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διον. τοῦ Ἀρεοπ.

συμμαίνομαι, μετὰ πρκμ. δ' **συμμέμηνα**· ἀόρ. **συνεμάνην** [ᾰ]. — Παθητ., μαίνομαι ὁμοῦ, συγκοινωνῶ τῆς μανίας τινός, τινι, μετά τινος ἄλλου, Λουκ. π. Ὀρχ 83· σ. τοῖς μαινομένοις, παροιμ. παρὰ Σουΐδ.· ἀπολ., Μένανδρ. ἐν «Πωλουμένοις» 2.

συμμακαρίζω, μακαρίζω ὁμοῦ, Ἀθανάσ. τ. 2, σ. 423.

συμμαλάσσω, μαλάσσω ὁμοῦ, «ἔνιοι δὲ κηρὸν ἢ στέαρ ἁρωματίσαντες συμμαλάσσουσιν ἐν τοῖς ὀξυτάτοις ἡλίοις στύρακι» Διοσκ. 1, 79, πρβλ. Χρύσιππ. Τυαν. παρ' Ἀθην. 647E· σ. εἰς ἓν Ἐτυμολ. Μέγ. 793. 9.

σύμ(μ)αλ(λ)ος κάρα προβάτου, μετὰ τοῦ μαλλοῦ, Μ. Πλανούδ. ἐν Idyl. Pisc. etc. Π, σ. 322.

συμμανθάνω, μανθάνω ὁμοῦ μετά τινος, μετέχω ἐν τῇ μαθήσει ἢ ἐν τῷ γνῶσαι, τινί Ξεν. Συμπ. 2, 21· ὁ συμμαθών, ὁ ἐπισταθεὶς εἴς τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 4. 5, 27· — ἐν Σοφ. Αἴ. 869 τὸ συμμαθεῖν ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Σχολ. διὰ τοῦ διδάξει, ὅπερ δεικνύει ὅτι ἡ λέξις εἶναι ἐφθαρμένη· ὁ Elmsl. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ ὥστε με σ., ὥστε νὰ συμμετάσχω τῆς γνώσεως, νὰ μάθω τὸ μυστικόν, ὁ δὲ Jebb πρτείνει ἀντὶ τοῦ συμμαθεῖν τὰ συνηλεῖν, ἴδε σημ. αὐτοῦ ἐν τόπῳ.

σύμμαντις, εως, ὁ, συμπροφήτης, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 429. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παραγρ. σ. 537.

συμμαραίνομαι, Παθ., μαραίνομαι ὁμοῦ, αὐτῷ συμμαραγθεῖσα Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 549B, κτλ.

συμμάπτω, ἁρπάζω ἢ πιάνω ὁμοῦ, σπάνω, συμμάρψας ὄνακας μυρίους τ' .. ὄζους, «συμμάρψας, συλλαβών, κλάσας» (Σχόλ.), Ἰλ. Κ. 467· πᾶσαν γενεὴν Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 6. 86,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

3· σὺν δὲ δύω μάρψας, «ἁρπάσας, συλλαβών» (Σχόλ.), Ὀδ. Ι. 289, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 397.

συμμαρτῠρέω, μαρτυρῶ μετά τινος, φέρω ναρτυρίαν εἰς ὑποστήριξίν τινος, ξυμμαρτυρῶ σοι Σοφ. Φιλ. 438, Εὐριπ. Ἀνδρομ. 321, πρβλ. Θουκ. 8. 51· τι, πρὸς ὑποστήριξιν γεγονότος, Σόλων 35, πρβλ. Ξενοφ. Ἑλλ. 3. 3, 2· συμμ. τὰ ῥηθέντα τοῖς ἔργοις Ἰσοκρ. 47Δ· μετὰ ἐξηρτημένης προτάσεως, σ. μοι ξ. οἷα πέφυκα Εὐριπ. Ἱππ. 286· σ. ὡς .., ὁ αὐτ. ἐν Ἰφιγ. ἐν Αὐλ. 1158· σ. τινι πάντα ὡς ἀληθῆ λέγει Ξενοφ. Ἑλλ. 7. 1, 35· σ. τινι ὅτι .., Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 282Β· — ἀπολ., Σοφ. Φιλ. 438, Ἡλέκ. 1224, Θουκ. 8. 51.— Ἴδε Κόντου Γ' ὑποσ. Πραγμ. σ. 463.

συμμαρτύρομαι [ῡ], ἀποθ. = **συμμαρτυρέω**, Ἀποκάλ. κβ', 18.

συμμάρτῠρος, ον, = **συμμάρτυς**, Μαξίμων 6. 393.

συμμάρτῠς, ῠρος, ὁ, ἡ, ὁ συμμαρτυρῶν, Σοφοκλ. Ἀντ. 864· τινός, ὁ ὁμοῦ μαρτυρῶν τι, Πλάτ. Φίληβ. 12Β, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγραφ. 3191.

συμμασάομαι, ἀποθετ., μασῶμαι ὁμοῦ, Γρηγ. Ναζ. τόμ. 2, σελ. 192.

συμμαστῐγόω, μαστιγώνω ὁμοῦ ἢ μετά τινος, Λουκιαν. πρὸς Ἀπαίδ. 9.

συμμᾰχέω, εἶμαι σύμμαχος, εἶμαι συνδεδεμένος διὰ συμμαχίας, τίνι τρόπῳ δὲ συμμαχεῖ; Αἰσχύλ. Πέρσ. 793, Θουκ. 1, 35., 7. 50· οὐ ξ., ἀλλὰ ξυναδικεῖν, συμμαχεῖν οὐχὶ πρὸς πόλεμον ἀλλὰ πρὸς κακοποιίαν, ὁ αὐτ. 1. 39· — καθόλου, βοηθῶ, συντρέχω, σ. τινι Σοφ. Ἀντ. 740, Φιλ. 1366, Πλάτ., κλπ.· τοῖς εὖ φρονοῦσι συμμαχεῖ τύχη Κριτίας 13· σ. ὥστε .., βοηθῶ ὥστε .., Ἡρόδ. 1. 98.— Παθ., συμμαχοῦμαι ὑπό τινος Λουκ. π. Διαβολ. 22. Πρβλ. **συμμάχομαι**.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Δ', σ. 192 κἑξ., 859.

συμμᾰχία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, συνασπισμὸς ἐπιθετικὸς ἢ ἀμυντικὸς (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐπιμαχία** ὅπερ σημαίνει τὴν πρὸς ἄμυναν μόνον συμμαχίαν, Θουκ. 1. 44), Ἡρόδ. 2. 181., 4. 120· σ. ποιέεσθαι πρός τινα ὁ αὐτ. 5. 73, πρβλ. 63, Ξεν., κλπ.· τινί Θουκ. 1. 44, 57· ἢ ἔξω ξ. ὁ αὐτ. 3.63· ἐξωθεν ἐπάγεσθαι ξ. Πλάτ., Πολ. 556Ε· ξ. παρέχεσθαι αὐτόθι 474Β. **2)** καθόλου, τὸ καθῆκον τοῦ συμμάχου, ξυμμαχίας ἀμπρτὼν Αἰσχύλ. Ἀγ. 214 (ὅπερ ἕτεροι ἐκλαμβάνουσιν εἰς τὴν σημασίαν Ι1). **3)** συμμαχίαν φρουρεῖν, δηλ. συμμάχων χώραν Θουκ. 5. 33. **II** = **τὸ συμμαχικόν**, τὸ σύνολον τῶν συμμάχων, Ἡρόδ. 1. 77, 82, Εὐριπ. Ῥῆσ. 994, Θουκ. 1. 119., 2. 9· συμμαχίας συνελθούσης Αἰσχίν. 32. 26· πρβλ. **ἐπικουρία** Ι1.

2) συμμαχικὴ ἢ ἐπικουρικὴ δύναμις, Θουκ. 6. 73· σ. πέμπειν Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 24· καθόλου, τὸ σύνολον τῶν φίλων, πολλοὶ φίλοι ὁμοῦ, Πινδ. Ο. 10 (11). 88.

συμμᾰχῐκός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συμμαχίαν, θεοὶ ξ., οὓς ἐπεκαλοῦντο κατὰ τὴν σύναψιν συμμαχίας, Θουκ. 3. 58· σ. αἵρεσις, νόμος, κτλ., Πολύβ., Πλούτ., κλπ. **II** **τὸ συμμαχικόν**, αἱ συμμαχικαὶ δυνάμεις, τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα, Ἡρόδ. 6. 9., 9. 106, Ἀριστοφ., Ἐκκλ. 193, Θουκ. 4. 77. **2)** συνθήκη συμμαχίας, Θουκ. 3. 91., 5. 6· τὰ -κά, τὰ ἀποβλέποντα εἰς συμμαχίας, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 12. **III.** Ἐπίρρ. **-κῶς**, ὡς σύμμαχος, Ἰσοκρ. 62C, 186Δ.

συμμᾰχίς, -ίδος, ἰδιότυπον θηλ. τοῦ **σύμμαχος**, ἡ σύμμαχος, ἡ συμμαχική, νῆες Θουκ. 6. 23, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 29· ξυμμαχὶς πόλις Θουκ. 1. 98, Ἰσοκρ. 126Ε, κτλ.· ὡσαύτως, ἡ συμμαχὶς (ἄνευ τοῦ πόλις) Θουκ. 2. 2, Ξεν. Ἑλλ. 7. 3, 11. **II** = **τὸ ξυμμαχικόν**, τὸ σύνολον τῶν συμμάχων, Θουκυδ. 5. 36. 110.

συμμάχομαι [ᾰ], μέλλ. **-οῦμαι**· ἀόρ. **συνεμαχεσάμην**· πρκμ. **συμμεμάχημαι**· ἀποθ. Μάχομαι ὁμοῦ μετ' ἄλλων, εἶμαι σύμμαχος, ἐπίκουρος, βοηθός, Πλάτ. Νόμ. 699Α, καὶ Ξεν.· καθόλου, βοηθῶ, ἐπικουρῶ, συντρέχω, τινι ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 5. 4. 10· τὸ οἰκὸς ἐμοὶ συμμάχεται, ἡ πιθανότης εἶναι ὑπὲρ ἐμοῦ, Ἡρόδ. 7. 239, πρβλ. Ἀντιφῶντα 134. 24· σ. πρὸς τὸν δῆμον, ἐναντίον τοῦ δήμ., Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 15· σ. τὴν μάχην Αἰσχίν. 51. 38. — λέξις τῶν πεζογράφων, ἀνθ' ἧς οἱ ποιηταὶ ἔχουσι τὸ **συμμαχέω**.

σύμμᾰχος, ον, (μάχη ὁ μαχόμενος ὁμοῦ μέ τινα, συναγωνιστής, τινι Ἡρόδ. 1. 22, καὶ Ἀττικ., οἷον Αἰσχύλ. Πέρσ. 792, Χο. 2. 19, κτλ.· συχν. καὶ ὑποκ. ὡς οὐσιαστ., σύμμαχος ναὶ ἐν τῷ πληθ., **σύμμαχοι**, Ἡρόδ. 1. 102, κ. ἀλλ.· σ. ἐπί τινα Ξενοφ. Ἀν. 5. 5, 22. **2)** ὡς ὄντως ἐπίθ., ἐπὶ πραγμάτων, τόπων, περιστάσεων, συμμάχῳ δορὶ Αἰσχύλ. Εὐμ. 773· συντυχίη ἐπεγένετό τινι σ. Ἡρόδ. 5. 65· νόμον σ. τῷ θέλοντι ὁ αὐτ. 3. 31· σ. τὸ εἰκὸς ἐστι Ἀντιφῶν 134. 24, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 129· τοῦ χωρίου τὰ εὐσέμβατον ξύμμαχον γίγνεται Θουκ. 4. 10· πολλὰ ἐστι τὰ ξύμμαχα Ξενοφ. Ἀν. 2. 4, 7· σ ἔχειν τὸ δίκαιον Ανσί. 191. 21· ἔρκοι καὶ ξυνθῆκαι ὁ αὐτ. 196. 24· τάχος σ. εἰς τὸ πραχθῆναι Ξεν. Κύρ. 3. 2, 4· μετὰ γεν. πράγμ., ἀρετὴ τῶν ἐν πολέμῳ σ. ἔργων ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 1. 32. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. **ΙΕ'**, σ. 435 κἑξ.

συμμεγαληγορεῖσθαι, μεγαληγορεῖσθαι ὁμοῦ, Γερμ. Κων/λεως σ. 745, ἔκδ. Μι.

συμμεγεθύνομαι, παθ., μεγεθύνομαι, μεγαλώνω ὁμοῦ, συναυξάνει δὲ τῷ δεσπότῃ καὶ συμμεγεθύνεται (ἡ ψύλλα) Φελλοῦ Ἐγκώμ. εἰς Ψύλλαν, σ. 82, ἔκδ. Boiss.

συμμεθάλλομαι, ἀποθ., πηδῶ ὁμοῦ μετά τινος, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 540C.

συμμεθαρμόζομαι, μέσ., μεθαρμόζομαι ὁμοῦ, Διον Ἁλ. π. Δημ. 1906.

συμμεθέλκομαι, παθ., ὁμοῦ μετά τινος ἕλκομαι, σ. τοῖς ἕλκουσι Εὐμάθ. σ. 258.— Μέσ., σύρω μετ' ἐμαυτοῦ, ὁ αὐτ. 421.

συμμέθεξις, ἡ, τὸ ὁμοῦ μετέχειν, συμμετοχή, τινος Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδ. 7. 12, 20.

συμμεθέπω, συνδιέπω, συνδιευθύνω, χειρίζομαι ὁμοῦ, σκῆπτρα Ἀνθ. Π. 15. 15.

συμμεθίστημι, συμμεταβάλλω, Ἀριστ. Προβλ. 26. 2, 2· γ' ἐνικ. **συμμεθιστᾷ** (ἐκ τοῦ **-ιστάω**), Στράβ. 56. **II** Παθ., μετ' ἀορ. β' καὶ πρκμ. ἐνεργ., ἄνδρα κατιδὼν Ἰταλὸν ἐπέχοντα τῷ Πύρρῳ, καὶ τὸν ἵππον ἀντιπαρεξάγοντα, καὶ μεθιστάμενον ἀεὶ καὶ συγκινεύμενον, ἀλλόσσοντα συγχρὼς μετ' αὐτοῦ θέσιν καὶ κινούμενον ὅπως καὶ ἐκεῖνος, Πλουτ. Πύρρ. 16, κτλ.

συμμεθύσκομαι, παθ., = τῷ ἑπομ., Πλούτ. 2. 97Λ, 124C.

συμμεθύω, ὁμοῦ μεθύω, Φανίας παρ' Ἀθην. 61Γ, Κινήμ. Ἁλ.

συμμετεόομαι, παθητ., μετεῦμαι, ἐλαττεῦμαι ὁμοῦ, Γαλην. 4. 128, Εὐστ. 834, 59, κλπ.

συμμειρᾰκιώδης, ες, ὅλως παιδαριώδης, Λουκιλ. παρὰ Γελλ. 18. 8, ἀμφίβ.

συμμεῖραξ, ὁ, ἡ, συνηλικιώτης ἔρηβος, Τζέτζ. Ἱστορ. 4. 673, Νικήτ. Εὐγεν. Ἐπιστ. τ. 2, σ. 8.

συμμελαίνομαι, Παθ., γίνομαι ὅλως μέλας, γίνομαι ὁλόμαυρος, καπνῷ συμμελανθῆναι τὸ οἰκητήριον Πλούτ. 2. 587C.

συμμελᾰνειμονέω, μελανειμονῶ ὁμοῦ μετ' ἄλλων, Βασίλειος ὁ Μέγας III, 257Α.

συμμελᾰνόομαι, = τῷ **συμμελαίνω**, Ὠριγένης III, 492Δ.

συμμελετάω, μελετῶ, ἐξασκοῦμαι, γυμνάζομαι με ἄτινος ἢ ὁμοῦ, Ἀντιφῶν 124. 26, Ἀνθ. Π. 12. 206.

συμμελής, ές, συμφώνως, ἐνρύθμως, ὅ ἐστι συμμελὲς τοῖς λόγοις τοῖσδε Δίλ. π. Ζ. 9. 29· ποεῖ κρούων συμμελὲς Φιλάστρ. 779.

συμμέλπω, μέλπω ὁμοῦ μετά τινος, Πλανούδ.

συμμελῳδέω, μελῳδοῦ ὁμοῦ, Καισάριος 1073.

συμμέμαα, εἶμαι πρόθυμος ὁμοῦ μετά τινος, τινι Κόντ. Σμ. 5. 105.

συμμεμετρημένως, Ἐπίρρ. μετοχῆς παθ. πρκμ. τοῦ **συμμετρέω**, ἐν προσηκούσῃ ἀναλογίᾳ, Ἱππ. Μοχλ. 864, Πολυδ. Δ', 167.

συμμεμῐγμένως, Ἐπίρρ., συμμίκτως, ἀναμίξ, συγκεχυμένως, Σχόλ. εἰς Νικάνδρου Θηρ. 677.

συμμένω, μένω ὁμοῦ, διατηροῦμαι, αἴτιον τοῦ ἓν εἶναι καὶ συμμένειν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 12. 2, 13· ἐπὶ στρατεῦ, Θουκ. 7. 80, Ἰσοκρ. 71C, Δήμ. 101. 7· ἐπὶ δύο πόλεων, οὕτω .. μάλιστα συμμένοιμεν ἄν (δηλ. ἡ φιλία) Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 2.

2) ἐπὶ συνθηκῶν ἢ συμφωνιῶν, διαμένω, διατηρῶ, συμβάσεις ἰσχυραὶ οὐκ ἐθέλουσι συμμένειν Ἡρόδ. 1. 74· ξυνέμεινεν ἡ διαιχμίη Θουκ. 1. 18· ἡ ἀρχὴ ἐς τοῦτο ξυ ἐμεινεν ὁ αὐτ. 8. 73· χαλεπὸν φιλίαν συμμένειν Πλάτ. Φαίδρ. 232Β, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 5. 5, 6· τῷ ἀντιποιεῖν .. σ. ἡ πόλις αὐτόθι 8. 5, 5· πρβλ. **μένω** Ι. 5.

συμμερίζω, διαμοιράζω, μερίζω εἰς μέρη, τισί τι Βυζ.· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Διογ. Λ 6. 77, Συλλ. Ἐπίγρ. 3916. 11, κτλ. — ἀλλὰ **2)** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ὡσαύτως, λαμβάνω μέρος μετά τινος, συμμετέχω, ἑκατέρᾳς ταῖς γνώμαις Διοδ. Ἐκλογ. 540. 96· τῷ θυσιαστηρίῳ Δ' Ἐπιστ. πρ. Κορ. 9', 13. **3)** Παθ., διατίθεμαι κατ' ἀναλογίαν, διανέμομαι ἀναλόγως, εἰς ἀπόλαυσιν τῶν καλῶν συνεμερίσθη αὐτῷ ὁ χρόνος Διον. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 5.

συμμεριμνάω, μεριμνῶ ὁμοῦ, Βασιλ. Σελευκ. εἰς Ἰωνᾶν σελ. 112.

συμμεριστέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **συμμερίζω** ἢ **συμμερίζομαι**, δεῖ συμμερίζειν ἢ συμμερίζεσθαι, Γρηγ. Ναζ. 1. 880D.

συμμεριστής, οῦ, ὁ, συμμεριζόμενος, συμμετέχων, Ἰω. Χρυσ. τ. 4, σ. 797Β, κλπ.

συμμεριστρια, θηλυκ. τοῦ **συμμεριστής**, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 707.

συμμερίτης [ῑ], = **συμμεριστής**, Εὐστ. Πονημάτ. 140, 69, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. ἐπὶ Θήβ.

συμμεσουράνέω, εἶμαι ἐν τῷ αὐτῷ μεσημβρινῷ, Πτολεμ. Τετράβ. 2, σ. 79Β.

συμμεσουράνησις, ἡ, τὸ μεσουρανεῖν, Σ ράβ. 12.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συμμεσουράνιος, α, ον, ὁ ἐν τῷ αὐτῷ μεσημβρινῷ, Πτολεμ.

συμμεταβαίνω, μεταβαίνω ὁμοῦ, Στράβ. 455, Λουκιαν. Νιγρῖν. 38.

συμμεταβάλλω, μεταβάλλω ὁμοῦ, τύχας χρώμασι καὶ πέπλοις Ἀνθ. Π. 15. 46· ταῖς ὥραις τὰς διαίτας Πλουτ. Λούκουλ. 39· σ. τοὺς τόπους, ἀνταλλάσσω συγχρόνως θέσιν, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 32· σ. τὰς χώρας, ἀνταλλάσσω κατοικίαν, Πλούτ. 2. 424F.— Παθ., μεταβάλλω θέσιν καὶ λαμβάνω μέρος μετά τινος, τινι Αἰσχίν. 77. 18, πρβλ. Ἀνθ. Π. 10. 35, 4. **II.** ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργητ., μεταβάλλομαι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, τινι ἢ ἀπολ., Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 2, 8, π. Ζ. Κινήσ. 9, 3, Ἠθικ. Νικ. 1. 10. 5.

συμμετάγω, μεταφέρω, συμμεταφέρω, συμπαρασύρω, τὸν ἀκροατὴν ἑαυτῷ Εὐσ. ἀλ. εἰς Διονύσ. Περ. σ. 75. 32· τινὰ εἰς τὸ καλὸν ὁ αὐτ. ἐν τοῖς Πονηματ. 289. 50.

συμμεταδίδωμι, μεταδίδωμι ἢ ἀνακοινοῦμαι ὁμοῦ, σ. τινί τινος ἢ περί τινος Πολύβ. 5. 36, 2., 23. 14, 7.

συμμεταίτιος, ον, ὁ ἀπὸ κοινοῦ συντελῶν, συνεισφέρων, πρός τι Πλάτ. Τίμ. 46E· πρβλ. **μεταίτιος, συναίτιος.**

συμμετακινέω, μετακινῶ συγχρόνως, Γαλην. 12. 101, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 627B.

συμμετακίρναμαι, παθ., συμμίγνυμαι ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 899A.

συμμετακλίνομαι [ῑ], παθητ., ἀνακλίνομαι κατὰ τὰ δεῖπνα ὁμοῦ μετά τινος, Κλήμ. Ἀλ. 1201.

συμμετακοσμέομαι, Παθ., συμμεταβάλλω τὰς ἕξεις μου, συμμορφοῦμαί τινι, ἐπεὶ τῶν φίλων ἑώρα Ἡφαιστίωνα μὲν ἐπαινοῦντα καὶ συμμετακοσμούμενον αὐτῷ, Κράτερον δὲ τοῖς πατρίοις ἐμμένοντα κτλ. Πλουτ. Ἀλέξ. 47.

συμμεταλαμβάνω, λαμβάνω μέρος εἴς τι πρᾶγμα μετά τινος ἄλλου, συμμετέχω τινὸς μετά τινος, τινί τινος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 9. 1· ὡσαύτως, συμ. τινός, ἔκ τινος πράγματος, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 9. 41.

συμμεταμορφόω, μεταμορφώνω ὁμοῦ, μεταβάλλω, τῇ πτωχευούσῃ .. ὕλῃ συμμεταμορφοῦται τὸ ὁμοιούμενον Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 72D.

συμμετανίσταμαι, Παθητ., μετανίσταμαι ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ.

συμμετανοέω, μετανοῶ ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 819D.

συμμεταπίπτω, ὁμοῦ μεταπίπτω, συμμεταβάλλομαι, τοῖς αὐτομολοῦσιν Αἰσχίν. 64. 22· τῷ συμφέροντι Ἀριστ. Μεγ. Ἠθ. 2. 11, 18· τῷ μεταβαλλομένῳ συμμετέπιπτε θρόῳ Ἀνθ. Π. 9. 584, 14.

συμμεταπλέκω δεσμόν, μεταπλέκω ὁμοῦ, ἀλλ' ἐκ τέκνων εἰς τέκνα συμμετεπλάκη δεσμὸς οὗτος Γεώργ. Πισίδ. Ἡρακλ. 2, 185.

συμμεταποιέω, συμμεταβάλλω, Γρηγ. Νύσσ. ἐν Mat. Nov. Coll. Vat τ. 8, μέρ. 2, σ. 11C.

συμμεταποιόομαι, Παθ., μεταποιοῦμαι ὁμοῦ, συμμεταβάλλομαι Νικήτ. Χρον. 152B.

συμμεταρρέω, ἐκρέω ὁμοῦ, Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 81.

συμμεταρρυθμίζω, μεταρρυθμίζω, φέρω εἰς ἁρμονίαν πρός τι, τινί τι Μενάνδρ. Ἱστ. σ. 351. 6, ἔκδ. Βόννης.

συμμεταστέλλομαι, ὁμοῦ μεταπέμπομαι, πάντας Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 3, 12, σ. 584, 7.

συμμετασχηματίζω, μεταβάλλω τὸ σχῆμα πράγματός τινος μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Ὀνήσανδρ. 13.— Παθ., συμμεταβάλλομαι (κατὰ τὸ σχῆμα), τοῖς καιροῖς Αἴσωπ.· πρός τι Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 121A.

συμμετατίθημι, μετατίθημι συγχρόνως, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 928.– Μέσ., τὸν θυρεὸν συμμετατίθεμαι πρὸς τὸν τῆς πληγῆς καιρόν, μεταθέτω, μετακινῶ συγχρόνως τὴν ἀσπίδα μου ὥστε νὰ ἀπαντήσω τὸ κτύπημα, Πολύβ. 18. 13, 7.— Παθ. συμμεταβάλλομαί τινι, ταῖς γραμμάτων μεταβολαῖς ὁ αὐτ. 9. 23, 4.

συμμετατρέπω, μετατρέπω, μεταβάλλω ὁμοῦ, Θεοδ. Μετοχ. Σύμμικτα (Misc.), σ. 303.

συμμεταφέρω, μεταφέρω συγχρόνως, Πλούτ. 2. 901C· σ. τὴν ἀτοπίαν τῷ λόγῳ, μεταφέρω ὁμοῦ μετά τινος, αὐτόθι 1071B. —Παθ., μεταφέρομαι ὁμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 66.

συμμεταχειρίζομαι, ἀποθ., φροντίζω περί τινος ὁμοῦ μετά τινος, μεθ' ἡμῶν τὸ σῶμα Ἰσαΐ. 71. 17.

συμμεταχωρεῖν, μεταχωρεῖν ὁμοῦ, Φωτ. λόγ. π. σώμ. Χειρογρ. τῆς μονῆς Ἰβήρων, ἐξ ἀντιγρ. Π. Ν. Ῥόκκου.

συμμετέρχομαι, ἀποθετ., ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, ἔρχομαι ὁμοῦ μετά τινος, συμμετέρχεται γὰρ αὐτοῖς ἡ ἀκηδία καὶ ἡ χολὴ Βασίλ. τ. 2, σ. 782A.

συμμετέχω, μετέχω, λαμβάνω μέρος μετά τινος εἴς τι, μετὰ δοτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ., Βάκχαις συμμετασχήσω χορῶν Εὐρ. Βάκχ. 63· τινὶ τῆς μάχης, τῆς ἀριστείας Πλουτ. Πύρρ. 4, κτλ.· μετὰ μόνης γενικῆς, δορὸς Εὐρ. Ἱκέτ. 648· τοῦ ἔργου Ξεν. Ἀνάβ. 7. 8, 17· βουλῆς Ἀριστ. Πολιτ. 7. 10, 12· ἀπολ., Πλάτ. Θεαίτ. 181C· πρβλ. **συμμετέσχω.**

συμμετεωρίζομαι, Παθητ., μετεωρίζομαι, ὑψοῦμαι ὁμοῦ, τῷ μετεωρισμῷ τοῦ ἐδάφους συμμετεωρισθεῖσαν καὶ τὴν θάλασσαν Στράβ. 56. **2)** χαριεντίζομαι ὁμοῦ, Νείλου Ἐπιστ. σ. 277, 23.

συμμετεωροπολέω, μετεωροπολῶ, διέρχομαι τὰ ὕψη ὁμοῦ μετά τινος, τινι Φιλόστρ. 249.

συμμετεωροπορέω, μετεωροπορῶ, βαδίζω ὑψηλὰ ὁμοῦ μετά τινος, συμμετεωροποροῦσι τῇ ἀσωμάτῳ φύσει Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 640B.

συμμετίσχω, = **συμμετέχω,** τῆς αἰτίας Σοφ. Ἀντ. 537.

συμμετοικέω, μετοικῶ ὁμοῦ μετά τινος, συμμετῴκησαν εἰς Ῥώμην αὐτῷ Πλουτ. Νουμ. 21.

συμμετοικίζομαι, μετοικίζομαι ὁμοῦ εἰς ἄλλο μέρος, εἰς ἄλλον τόπον, συμμετοικισθέντες εἰς Φθίαν Εὐστ. 77. 4.

συμμετοχή, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ συμμετέχειν, συμμέθεξις, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 934D.

συμμέτοχος, ον, ὁ μετέχων εἴς τι ὁμοῦ μετά τινος, τινί τινος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 24, 6· ὁ συμμέτοχός τινος, ὁ σύντροφός τινος, Ἀριστ. περὶ Φυτ. 1. 1, 22, πρβλ. Ἐπιστ. πρ. Ἐφεσ. ε', 7.

συμμετρέω, μετρῶ ἀπὸ κοινοῦ, ἢ ὁμοῦ μετά τινος, Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 11., 5775. 10. **II.** μετρῶ ἐν συγκρίσει ἢ παραβολῇ πρός τι.— Παθητ., μετροῦμαι ἐν συγκρίσει καὶ παραβολῇ, Ἀριστ. Μηχαν. 20· ἦμαρ συμμετρούμενον χρόνῳ, ἡ ἡμέρα αὕτη ὑπολογιζομένη πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἀπουσίας αὐτοῦ, Σοφ. Ο. Τ. 73· ἔφθιτο .. μακρῷ συμμετρούμενος χρόνῳ, ἀπέθανε μετρούμενος πρὸς μακρὸν χρόνον (δηλ. ἀφ' οὗ ἔζησεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον), αὐτόθι 963· ἀπολ., οἷς ἐνευδαιμονῆσαί τε ὁ βίος καὶ ἐντελευτῆσαι ξυνεμετρήθη, ὧν ὁ βίος ὑπῆρξε σύμμετρος πρός .., Θουκ. 2. 44· πρὸς εὐωσίαν δὲ αἱ τοιαῦται τροφαὶ συμμετροῦνται, ὑπολογίζονται, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 6. 18, 3· σ. πρὸς ἀνδρὸς πνεῦμα Διον. Ἀλ. π. Δημ. 43· οὕτω, σ. τινι Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 27· εἴς τι Φιλόστρ. 804. **III.** Μέσ., μετρῶ πρὸς ἐμαυτόν, συμμετρήσασθαι τὴν ὥρην τῆς ἡμέρας, εἰκάζω, συμπεραίνω, ὑπολογίζω τὴν ἀκριβῆ ὥραν τῆς ἡμέρας, Ἡρόδ. 4. 158· ξυνεμετρήσαντο [τὸ τεῖχος] τοῖς ἐπιβολαῖς τῶν πλίνθων, ὑπελόγισαν τὸ ὕψος μετρήσαντες τὰς σειρὰς τῶν πλίνθων, Θουκ. 3. 20· σ. πρὸς ἄλληλα Πλάτ. Τίμ. 39C· σ. τὴν δαπάνην, τὰς ἐφόδους Διον. Ἀλ. 4. 19., 7. 10· τὰ διανύσματα Πολύβ. 9. 15, 3. **IV.** περιορίζω, μετριάζω, φιλοχρηματίαν συμμετρῆσαι Πολυδ. Δ', 39.— Παθητ., **συμμεμετρημένον,** περιωρισμένον κατὰ τὸ μέγεθος, σύμμετρον, ὁ αὐτ. Γ', 88, πρβλ. Θ', 24.

συμμέτρησις, ἡ, τὸ μετρεῖν διὰ συγκρίσεως ἢ παραβολῆς, ἡ τῶν κλιμάκων ξ., ὑπολογισμὸς τοῦ μήκους αὐτῶν (ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ ὕψος τοῦ τείχους), Θουκυδ. 3. 20· τῇ σ. καὶ συμφερόντων καὶ ἀσυμφόρων Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 130.

συμμετρητής, οῦ, ὁ, ὁ μετρῶν, ὑπολογίζων, Ἰω. Χρυσ. Ὁμιλ. εἰς Ψαλμ. ϛ', 38.

συμμετρία, ἡ, ἡ ἀναγωγὴ εἰς κοινόν τι μέτρον, τὸ νὰ δύναταί τι νὰ ἀναχθῇ εἰς κοινόν τι μέτρον, ἀντίθετον τῷ ἀσυμμετρία, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 10. 3, 7, πρβλ. 3. 2, 18, Ἠθικ. Νικ. 5. 5, 14. **II.** ἡ προσήκουσα ἀναλογία, ἀντίθετον τῷ ἀμετρία, εἰς τῶν χαρακτήρων τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ, Πλάτ. Φίληβ. 6 E κέξ.· ἡ νυκτὸς πρὸς τὴν ἡμέραν ξ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 530A· ἡ πρὸς ἄλληλα ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 228C· παρὰ τὴν σ., ἐκτὸς ἀναλογίας, χωρὶς ἀναλογίας, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 12· ἀλλά ξ. πρός τι, ὡσαύτως, ἀναλογία ἁρμόζουσα ὅπως παραχθῇ τι, Πλάτ. Τίμ. 66D· ξ. τῶν καλῶν ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 235E· ὑγίειαν ἐν .. σ. θερμῶν καὶ ψυχρῶν τίθεμεν Ἀριστ. Φυσ. 7. 3, 7· τὴν δὲ τοῦ τῶν γάμων χρόνου συμμετρίαν τε καὶ ἀμετρίαν ὁ δικαστὴς σκοπῶν κρινέτω, τὴν καταλληλότητα τῆς ἡλικίας, κτλ., Πλάτ. Νόμ. 925A·— ἐν τῷ πληθ., αἱ ξ., αἱ ἀναλογίαι, ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 87D, Σοφιστ. 235D, 236A. **2)** ἐπὶ γυναικείας ἐσθῆτος ἄνευ οὐρᾶς, «ἡ δὲ συμμετρία χιτὼν ἐστι ποδήρης, ἔστε πρὸς τοὺς ἀστραγάλους καθήκων» Πολυδ. Ζ', 54. — Καθ' Ἡσύχ.: συμμετρία· ἔνδυμα γυναικεῖον ποδῆρος οὐκ ἔχον σύρμα».

συμμετριάζω, τηρῶ συμμετρίαν, τὸ ἁρμόζον μέτρον, Διονύσ. Ἀλ. π. Συνθ. 11, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 150B.

συμμετρικός, ή, όν, ὁ μέτριος τὸ μέγεθος, Πολυδ. Θ', 24.

σύμμετρος, ον, (μέτρον)· — ἰσόμετρος, ἀνάλογος, ξύμμετρος σῷ ποδὶ (ἐξυπακ. ἡ βάσις) Εὐρ. Ἠλ. 533· ὡσαύτως μετὰ γεν., ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ μέτρον ἢ μέγεθος μετά τινος, ἰσόμετρος, ἰσομεγέθης, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπάσ. 677· σκέψαι κόμῃ προσθεῖσα βόστρυχον τριχὸς σαυτῆς ἀδελφοῦ ξύμμετρον τῷ σῷ κάρᾳ, ἀκριβῶς ὅμοιον πρὸς τὴν κεφαλήν σου, Αἰσχύλ. Χο. 229 — ἐπὶ χρόνου, μεμετρημένος πρός τι, ἰσόχρονος, δαλὸν ἥλικα σύμμετρόν τε διαὶ βίου αὐτόθι 612· τῷδε τἀνδρὶ ξ., ἔχων τὴν αὐτὴν ἡλικίαν καὶ τις ἄλλος, Σοφ. Ο. Τ. 1113 ποία σύμμετρος προὔβην τύχῃ; ἐν συμπτώσει πρὸς ποίαν τύχην; δηλ. ἀκριβῶς εἰς τὴν κατάλληλον στιγμήν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 387, πρβλ. Εὐριπ. Ἄλκ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

26 (κατωτ. III). **2)** παρὰ τοῖς Μαθηματικοῖς, ὁ ἔχων κοινόν τι μέτρον, σύμμετροι αἱ τῷ αὐτῷ μέτρῳ μετρούμεναι (ἐξυπακ. γραμμαί) Ἀριστ. π. Ἀτόμων γραμμῶν· συχνάκις λέγεται ἐπὶ τῆς σχέσεως τῆς διαμέτρου τοῦ κύκλου πρὸς τὴν περιφέρειαν αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Προτ. 1. 23, 9, Φυσ. 4. 12, 16, Ρητ. 2. 19, 5· [τὸ νόμισμα] πάντα ποιεῖ σύμμετρα ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 5. 5, 15· μήκει οὐ ξύμμετροι τῇ ποδιαίᾳ Πλάτ. Θεαίτ. 147D, πρβλ. 148Δ, ἴδε **ποδιαῖος** 2. **3)** ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὸ μέτρον, παρὰ τῷ Bgk. Lyr. σ. 152. **II.** ἀνάλογος πρός τι, ἀκριβῶς· κατάλληλος, λόγοι ἀνδρὶ σ. Ἰσοκρ. 57C, πρβλ. 104D, 260D· γῇ θηρίοις σ. Στράβ. 697· σ. πρός τι Πλάτ. Νόμ. 625D, Τίμ. 67C. **2)** ἀποδ., ὁ ἔχων τὸ προσῆκον μέτρον, τὴν προσήκουσαν ἀναλογίαν, μέτριος, ἀντίθετον τῷ **ὑπερβάλλων** καὶ τῷ **ἐλλείπων**, συχν. παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστ.· τὸ ξ. καὶ καλὸν Πλάτ. Φίληβ. 66B. **3)** καθόλου, ἁρμόζων, κατάλληλος, προσήκων, πρέπων, ξύμμετρον δ' ἔπος λέγω Αἰσχύλ. Εὐμ. 531· ξένδρον πολυκαρπότερον τοῦ συμμέτρου Πλάτ. Τίμ. 86C· — σύμμετρος ὡς κλύειν, εἰς προσήκουσαν ἀπόστασιν ὥστε νὰ ἀκούῃ τις, Σοφ. Ο. Τ. 84. **4)** μέτριος, πόνοι Ἰσοκρ. 4C· ὥστε σύμμετρον .. τὸ πνεῦμα .. ποιεῖν Ἀντιφάνης ἐν «Στρατιώτῃ» 2. 26· σ. στέγη, μετρία τὸ μέγεθος, Ξεν. Οἰκ. 8, 13· δέ. βρον Πλάτ. Τίμ. 86C. **III.** Ἐπίρρ. **-τρως**, Ἰσοκρ. 9B, κτλ.· κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον, Εὐρ. Ἄλκ. 26· σ. πρός τι, προσφόρως, καταλλήλως, Ἰσοκρ. π. Εἰρ. 740· σ. ἔχειν πρός τι, ἐν προσήκοντι μέτρῳ .., Ξεν. Ἱππ. 1, 16· εἴς τι Ἀριστ. π. Θαυμασ. 51· σ. ἔχειν πάχους Πλάτ. Τίμ. 85C· τὸ μετὰ νοῦ καὶ τὸ συμμέτρως Νικόμαχος ἐν «Εἰλειθυίᾳ» 1. 36. — Συγκρ. **-ότερον**, ἁρμοδιώτερον, τινι Δημ. 1409. 22.

συμμετρότης, ητος, ἡ, = **συμμετρία**. Γαλην. 3. 152.

συμμηκίζομαι, παθητ., εἶμαι ἴσος τὸ μῆκος, Νικήτ. Χρον. 347D.

συμμηνέα, ἡ, (μήν) ἡ περίοδος καθ' ἣν ἡ σελήνη δὲν φαίνεται, καινῶς : «χασομεγγαριά», Λατ. inter'unium, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλ. σ. 27.

συμμηρία, ἡ, ἡ συνάντησις τῶν μηρῶν, τὸ μέρος ἔνθα συναντῶνται, Σωραν. περὶ Γυναικ. Παθῶν 77.

σύμμηρος, ον, ὁ ἔχων τοὺς μηροὺς κεκλεισμένους, μηροὶ σ. Ἱππ. π. Ἀρ/ρ. 837.

συμμηρύομαι, ἀποθετ., συγκλώθω, συστρέφω, συνάπτω, συντίθημ., Μᾶρκ. Ἀντων. 8. 23.

συμμήρυσις, ἡ, σύγκλωσις, σύνθεσις, συσχέτισις, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 4. 40· οὕτω, παρὰ τοῖς Ἐκκλ.

συμμηρυσμός, ὁ, = **συμμήρυσις**, συμμηρυσμὸς τῶν λογισμῶν Δωρόθ. 1709A

συμμήστωρ, ορος, ὁ, σύμβουλος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 228.

συμμητιάομαι, ἀποθ., σκέπτομαι ὁμοῦ, συσκέπτομαι, αὐτοὶ γὰρ κάλεσαν συμμητιάασθαι, «κοινῇ γνώμῃ σκέψασθαι» (Σχόλ.), Ἰ. Κ. 197.

συμμηχάνάομαι, ἀποθ., ὁμοῦ μηχανῶμαι, φροντίζω ὁμοῦ νὰ εὑρίσκω, νὰ προμηθεύω, τὰ ἐπιτήδεια τοῖς στρατιώταις Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 6, 11· τὰ πρὸς τὸν βίον ἀλλήλων συμμηχανᾶσθαι Μουσώνιος παρὰ Στοβ. 412. 44. **2)** μηχαν.ῶμαι, σχηματίζω σχέδια μετά τινος, τινι Πλουτ. Ἀλέξ. 72. **II.** Παθ., μηχανικῶς ἁρμόζω, εἶμαι ἡρμοσμένος, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10. 25.

συμμιαίνω, μιαίνω ὁμοῦ μετά τινος, τινι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 6, 3, Ἐβδ. (Βαρούχ Γ', 10).

συμμιαιφονέω, φονεύω ὁμοῦ, συνεργῶ εἰς μιαιφονίαν, Ἡρακλείτου Ἐπιστ. σ. 58.

σύμμιγᾶς, Ἐπίρρ., συμμίκτως, μίγδην, ὁμοῦ μετά τινος, σύμμιγα τῇσι γυναικὶ κόπτονται Ἡρόδ. 6. 58.

συμμίγδην, Ἐπίρρ., = τῷ προηγ., Νικ. Θηρ. 677, Μανέθων 4, 266, Ἄννα Κομν. σ. 229B, 299C, κλπ.

συμμῖγή, ἡ, = **σύμμιξις**, ποιηράν συμμιγὴν Ἀποφθέγμ. Πατέρων, Cotel. Mon. τ. 1, σ. 366Δ.

συμμῖγής, ές, μεμιγμένος ὁμοῦ, συμμεμιγμένος, σύμμικτος, τὰ πάνθ' ὁμοῦ ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῆ βοσκήματα Σοφ. Τρ. 762· ἔνθ' αἱματηρὸς πέλανος ἐς γαῖαν Σκύθης ἠντλεῖτο λόγχῃ, Θρῄξ τε συμμιγὴς φόνος Εὐρ. Ῥῆσ. 431· τεύχη τε τυρῶν συμμιγῆ ὁ αὐ. · ἐν Κύκλ. 226· συμμιγῆ βολὴν πτεροῖς κρέκοντες Ἀριστοφ. Ὄρν. 771· ἠχὴ ἄκριτος καὶ σ. Πλουτ. Τιμολ. 27· ἐν συμμιγεῖ σκιᾷ, ἐν συμμίκτῳ σκιᾷ σχηματιζομένῃ ὑπὸ δένδρων φυομένων πλησίον ἀλλήλων, Πλάτ. Φαῖδρ. 239C, πρβλ. Πλουτ. Καῖσ. 20· ἐπὶ ὕδατος, σ. καὶ θολερὸς ὁ αὐτ. 2. 725E. **2)** μετὰ δατ., ἀνάμικτος μετά τινος, μελίσσης νάμασιν .. συμμιγῆ μηκάδων αἰγῶν ἀπόρρυτον θρόμβον, γάλα ἀναμεμιγμένον μετὰ μέλιτος, Ἀντιφάνης ἐν «Ἀτραϊσίῳ» 1. 7· πόνοι .. νέοι παλαιοῖσι συμμιγεῖς κακοῖς Αἰσχύλ. Θήβ. 741, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 464· ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ σ. κακά, κοινὰ εἰς ἀμφοτέρους, Σοφ. Ο. Τ. 1281.

σύμμιγμα, τό, μῖγμα, τὴν ἔγγιστα γῆν ὁρῶσιν ἀέρων καὶ ὑδάτων καὶ ἡλίου καὶ θερμότητος ἀνάπλεων σύμμιγμα καὶ συμφόρημα γεγενημένην Πλούτ. 2. 955Δ, πρβλ. 922A.

συμμιγνύμι, Πλάτ., κλπ.· σπανιώτερον **-ύω** Ξεν. Ἀν. 4. 6, 24, κλπ.· πρστ. **συμμίγνυ** Πλάτ. Φίληβ. 25D· — Ἐπικ. καὶ Ἰων., ἐνεστ. **συμμίσγω**, ὡς ἀεὶ παρ' Ὅμ., Θεόγν., Ἡροδ., ἐνίοτε παρ' Ἀττικ. (Θουκ. 7. 6, Πλάτ. Νόμ. 678C, Φιλήβῳ 23C), καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις· — μέλλ. **-μίξω**· πρκμ. **-μέμῖγμαι** Πολύβ. 38. 5, 5. — Μέσ., μέλλ. **-μίξομαι**, μετὰ παθητ. σημασίας, Θέογν. 1245· χαλκὸς γὰρ χαλκῷ συμμίξεται Χρησμὸς Βάκιδος παρ' Ἡροδ. 8. 77. Μιγνύω ὁμοῦ, ἀναμιγνύω· τὸ ἐνεργ. πρῶτον ἐν Ὑμν. Ὅμ. εἰς Ἑρμ. 81, εἰ καὶ τὸ παθητ. ἀπαντᾷ ἐν τῇ Ὁ. (ἴδε κατωτ.) ἐπὶ δύο πραγμάτων, ἀμφοτέρων κατ' αἰτιατ., συμμίσγων μυρίκας καὶ μυρσινοειδέας ὄζους Ὑμν. Ὅμ. ἔνθ' ἀνωτ.· βοὰν αὐλῶν ἐπέων τε θέσιν ξυμμῖξαι Πινδ. Ο. 3. 12, κτλ.· ὡσαύτως μετ' αἰτ. καὶ δ.τ. πράγμ., τοῦτο .. γάλακτι συμμίσγοντες Ἡρόδ. 4. 23· κεδνὰ τοῖς κακοῖσι συμμίξω; Αἰσχύλ. Ἀγ. 648, πρβλ. Εὐρ. Ἰκ. 222, 224, Πλάτ. Πολ. 415Δ, κτλ.· ἢ μετὰ μόνης αἰτ., ὀργὴν συμμίσγων, ἀναμιγνύων, προσθέτων, Θέογν. 214· συμμίξαντες τὰ στρατόπεδα σ., συνενώσαντες, Ἡρόδ. 4. 114· ἐς τωὐτὸ ῥέεθρον τὸ ὕδωρ συμμίσγοντες ὁ αὐτ. 7. 127· — σπάνιον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, χρώματα συμμίξασθαι Πολυδ. Ζ', 128. — Παθ., μετὰ μέσ. μέλλ. (ἴδε ἄνωτ.), συναναμιγνύομαι, ἀνακατώνομαι, οὐδ' ὅ γε (δηλ. ὁ ποταμὸς Τιταρήσιος) Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ, ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει ἠΰτ' ἔλαιον Ὅ. Β. 753· συμμίσγεται τῷ Ἴστρῳ Ἡρόδ. 4. 48· σ. ὕδωρ καὶ πῦρ Θέογν. 1215· θαλάσσαις σ. νέκταρ Σαπφὼ 6· οὐρανὸς σ. τῇ γῇ Εὐρ. Κύκλ. 578· ἀπὸ πλείστων Ἱππ. π. Ἀέρ. 285· τινι ἢ πρός τι Πλάτ. Τίμ. 83C, 57D· συνάπτω, συγχωνεύω δυνάμεις, ἐπὶ δύο στρατευμάτων ἐνουμένων εἰς ἕν, Θουκ. 2. 31· — σχηματίζομαι δι' ἑνώσεως, ἀντίθετον τῷ **διακρίνομαι**, ὅρος ᾧ ἐχρήσατο ὁ Ἀναξαγ.· ἐξ ἀμφοῖν συμμιχθεὶς Πλάτ. Φίληβ. 22A, πρβλ. 23C· — μεταφ., οὐδεὶς [ἐστι] τῷ κακὸν οὗ συνεμίχθη, οὐδεὶς ὑπάρχει, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ μὴ εἶναι ἀναμεμιγμένον τὸ κακὸν ὡς μέρος; τῆς φύσεως αὐτοῦ, Ἡρόδ. 7. 203· πρβλ. **συγκεράννυμι**· συμμεμιγμένος παιάν, ἐπὶ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων, Λυσίας 194. 16· συμμιγέντων τούτων πάντων, ὅτε πάντα ταῦτα συνέβησαν ὁμοῦ, Ἡρόδ. 8. 38. **2)** συνενώνω τινά τινι (πρὸς σαρκικὴν μῖξιν), ὡς ῥα θεοὺς συνέμιξε καταθνητῇσι γυναιξὶ Ὑμν. Ὁμηρ. εἰς Ἀρρ. 50· ὣς τε θεὰς συνέμιξε καταθνητοῖς ἀνθρώποις αὐτόθι 52, πρβλ. 250· οὕτω, λέχος τινὶ συμμ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 891, πρβλ. Εὐρ. Ἱκέτ. 222, 224. — Παθ., συμμιχθῆναι γυναικὶ Ἡρόδ. 4. 114· ξυμμιγῆναι ἀλλήλοις Πλάτ. Συμπ. 207D· ὅταν .. συμμιχθῆτον εἰς ταὐτὸν δύο Εὐρ. Ἀποσπ. 890 11· Ἔρως ξυνέμιξεν ἅπαντα. ξυμμιγνυμένων δ' ἑτέρων ἑτέροις γένετ' οὐρανὸς Ἀριστοφ. Ὄρν. 700. **3)** συσχετίζομαι, Ἡρόδ. 6. 138· ἀνοσίοισι συμμιγείς, ἀναμιχθείς, σχετισθείς πρὸς ἀνοσίους, Αἰσχύλ. Θήβ. 611, πρβλ. Εὐρ. Ἴων 1017. **4)** μεταφ., καὶ νυν ἐν Πυθῶνί νιν ἀγαθέᾳ Καρνειάδα υἱὸς εὐθαλεῖ συνέμιξε τύχᾳ, ἤγαγεν εἰς ἀνθηρὰν τύχην, καταστήσας ἐπιφανῆ (δηλ. τὴν Κυρήνην), Πινδ. Π. 9. 128· χρῆμα δὲ συμμίξεις μηδενὶ μηδ' ὁτιοῦν σπουδαῖον, εἰς μηδένα μὴ ἀνακοινώσῃς αἰσθήπτοε σπουδαῖον πρᾶγμα, Θέογν. 64· κοινόν τι πρῆγμα συμμῖξαί τινι, ἀνακοινῶσαί τινι πρᾶγμα κοινῆς φροντίδος, Ἡρόδ. 8. 58· συμ. συμβόλαια, συνάπτω ἀμοιβαίας συμφωνίας, Πλάτ. Νόμ. 958C. **II.** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργητ. ἐν τῇ αὐτῇ καὶ τὸ παθητ. σημασίᾳ, ἔχω σχέσεις μετά τινος, συγκοινωνῶ μετά τινος, κακοῖσι, ἀγαθοῖς Θέογν. 36. 1165, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 151, κτλ.· πονηροῖς ἀνθρώποις Δημ. 885. 8· σ. πρός τινα Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 7· — καθόλου, συναντῶ πρὸς συνομιλίαν ἢ χάριν ἐμπορικῆς ἐργασίας Ἡρόδ. 2. 64., 4. 151., 6. 23, κτλ.· σ. τινί, ὁμιλῶ, διαλέγομαι μετά τινος, ὁ αὐτ. 1. 123, Εὐρ. Ἡλ. 324, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 510, καὶ Ξεν.· διὰ λόγων σ. τινι Πλάτ. Πολιτικ. 258Δ· πρός τινα Ξεν. Κύρ. 7. 4, 11. **2)** ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως ἢ συνουσίας, Ἡρόδ. 2. 64, Πλάτ. Συμπ. 207B, Νόμ. 930D. **3)** ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, μάχομαι ἐκ τοῦ συστάδην, ἔρχομαι εἰς χεῖρας, συμπλέκομαι, τινι, πρός τινα, Ἡρόδ. 1. 127., 6. 14, Θουκ. 1. 49., 7. 6, κτλ.· ὡσαύτως, συμμ. τῇ ναυμαχίῃ Ἡρόδ. 1. 166· συμμ τινι εἰς μάχην ὁ αὐτ. 4. 127, κτλ.· σ. ὁμόσε τινὶ Ξεν. Κυρ. 7. 1, 26· (πλῆρες: σ. χεῖρας τινι αὐτόθι 2. 1, 11)· ἐπὶ πλοίων, Θουκ. 2. 84· ἀποπλ., 8. 104, Ξεν. Ἀν. 4. 6, 24. **4)** καθόλου, συναντῶ, εἰς τόπον αὐτόθι 6. 3, 24· πρὸς ἀλλήλας Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 8· ἀλλήλοις Διόδ. 2. 37.

συμμικτέον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ **συμμίγνυμι**, δεῖ συμμιγνύναι, Πλάτ. Φίληβ. 62E, Νόμ. 828C.

σύμμικτος, ον, ὡσαύτως η, ον, Στοβ. 17. 29 — ἀναμεμιγμένος, ἀνάμικτος, κορπὸς Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 561· σύμμικτά τε λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα Σοφ. Αἴ. 53 (περὶ τῆς συντάξεως τοῦ **λείας** ἴδε Ἔρμανν. καὶ σημ. Jebb ἐν τύπῳ)· θηρώμενοι ξύμμικτα μὴ δίκαια καὶ δίκαι' ὁμοῦ Εὐρ. Ἀποσπ. 423· σ. εἶδος, περὶ τοῦ Μινωταύρου, αὐτόθι 383· μάλιστα ἐπὶ ἀτά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κτων στρατευμάτων, σύμμ. στρατὸς Ἡρόδ. 7. 55· ἄνθρωποι, ὄχλος Θουκ. 6. 4, 17· οὕτω κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἀληθεῖς πολίτας, ὁ αὐτ. 4. 106· σ. χαλκώματα, ἀνάμικτα, ποικίλα, διάφορα, Λυσί. 154. 22· χρυσία σ. διάλιθα Συλλ. Ἐπιγρ. 150B. 12, ἔνθα ὅδε Böckh. — Ἐπίρρ. **-τως**, Στράβ. 33. **2)** μετὰ δοτ., θυσίαι τελεταῖς ξ. Πλάτ. Νόμ. 738C. **3)** σύνθετος, ἐκ γῆς τε καὶ ὕδατος ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 61B, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Νόμ. 692A.

συμμῑμέομαι, ἀποθετ., μιμοῦμαι ἀπὸ κοινοῦ, Πλάτ. Πολιτ. 274D.

συμμῑμητής, οῦ, ὁ, ἀπὸ κοινοῦ μιμητής, Ἐπιστ. πρ. Φιλιππ. γ', 17.

συμμῑμνήσκομαι, Παθητ., ἀναμιμνήσκομαι ὁμοῦ μετά τινος, τι Δημ. 1129. 15.

συμμῑνύθω [ῠ], ἐλαττώνω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Φιλόστρ. 189.

συμμῑνῡρίζω, μινυρίζω, χαμηλοφώνως θρηνῶ ὁμοῦ μετά τινος, Νικήτ. Εὐγ. 1, 32.

σύμμιξ, ιγος, ὁ, ἡ, = συμμιγής, Ἀνέκδ. Ὀξον. τόμ. 3, σ. 285.

σύμμιξις, εως, ἡ, συνανάμιξις, μῖξις, τινος πρός τι Πλάτ. Φίληβ. 23D, πρβλ. Πολιτ. 309B· τινος καί τινος ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 264B· ἡ τῶν γάμων ξ. καὶ κοινωνία ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 721A· ἐκ συμμίξεως, δι' ἀναμίξεως, Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 5. 5, 8, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 60D. **II**, ἐπιμιξία, σχέσις, Πλουτ. Νουμ. 4 — μῖξις σαρκική, Πλάτ. Νόμ. 839A. — Παρὰ Φωτίῳ καὶ **συμμιξία**, ἡ.

συμμίσγω, ἴδε **συμμίγνυμι**.

συμμῑσέω, μισῶ τινα ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, τοῖς φίλοις τοὺς ἐχθροὺς Πολύβ. 1. 14, 4.

συμμῑσοπονηρέω, αἰσθάνομαι κοινὸν μῖσος πρὸς τὸ πονηρόν, Ἐβδ. (Β' Μακκ. Δ', 36).

συμμνημόνευσις, εως, σύγχρονος μνημόνευσις, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 279, Π. 3, 108.

συμμνημονεύω, ἐνθυμοῦμαι συγχρόνως, τῶν ὁμοίων Πλούτ. 2. 460A. **II**, μνημονεύω, ἀναφέρω συγχρόνως, Γαλην. 12, 155, ἐν τῷ παθητ.

συμμνηστέον, ρημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐνθυμηθῇ συγχρόνως, Εὐστάθ.

συμμογέω, μοχθῶ, κοπιῶ ὁμοῦ μετά τινος, μεμογηότι συμμογέουσα Ὀππ. Ἁλ. 5. 567.

συμμοιράω, μελλ. **-άσω** [ᾰ], μεταδίδω, μοιράζω συγχρόνως· —τὰ συμμεμοιρασμένα, τὰ ὑπὸ τῆς μοίρας ἀποφασισμένα, Μᾶρκ. Ἀντων. 2. 5.

συμμοιχεύω, μοιχεύω ὁμοῦ, ἀπὸ κοινοῦ, τῷ μοιχῷ συμμοιχεύσαντες Θεόδ. Στουδ. σ. 278D.

συμμολπάζω, μολπάζω ὁμοῦ, συμμέλπω, Μ. Ἀκομ. τόμ. Β', σ. 392, 37, ἔκδ. Λ.

σύμμολπος, ον, = συνῳδός, Εὐρ. Ἴων 165.

συμμολύνω [ῡ], μολύνω ἐπίσης, ἐν τῷ παθ., ἵνα μὴ συμμολυνθῇ τῷ Ἄρειῳ Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 722B.

συμμονάζω, μονάζω ὁμοῦ μετά τινος, Εὐστ. Πονημ. 161. 24.

συμμοναρχέω, μοναρχῶ, βασιλεύω ὡς μονάρχης ὁμοῦ μετά τινος, ἀπὸ κοινοῦ, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 54.

συμμονή, ἡ, τὸ παραμένειν ὁμοῦ, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1054F, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 72, κτλ.· τὸ ὁμοῦ ζῆν, Μουσώνιος παρὰ Στοβ. 425. 20.

συμμονόομαι, Παθητ., εἶμαι ἢ μένω μόνος μετά τινος, τινι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 4, 1, κτλ.

συμμορία, ἡ, (μέρος) κυρίως συμμετοχὴ ἢ «συντροφία», ὅρος ἐν χρήσει ἐν Ἀθήναις μετὰ τὴν ἀπογραφὴν ἢ τίμησιν τοῦ 377 π. Χ., ὅτε οἱ 1200 πλουσιώτατοι τῶν Ἀθηναίων πολῖται διῃρέθησαν εἰς 20 **συμμορίας** ἤτοι σωματεῖα (δύο ἐξ ἑκάστης φυλῆς), ὧν ἕκαστον περιεῖχεν 60 μέλη· εἰς ἑκάστην δὲ συμμορίαν ἐπεβάλλετο κατὰ σειρὰν ἡ πληρωμὴ ἐκτάκτων δαπανῶν πολεμικῶν εἰσπραττομένου παρ' αὐτῶν τοῦ ἐπὶ τῆς περιουσίας φόρου (εἰσφορά)· — ἡ λέξις ἀπαντᾷ πρῶτον ἐν Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 32· ἀλλ' ἡ κυριωτάτη μαρτυρία περὶ τῆς σημασίας τῆς λέξεως εἶναι ὁ τοῦ Δημοσθένους λόγος περὶ τῶν Συμμοριῶν· πρβλ. **συντέλεια** II, καὶ ἴδε Böckh, P. E. 2. 285 κἑξ., Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λ. **εἰσφορά**. **2)** καθόλου, συμμετοχὴ εἴς τι, τινὸς Ἀριστείδ. 2. 20· ἀπολ., «συντροφία», Συλλ. Ἐπιγρ. 3065-6· δειπνεῖν κατά σ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 7, 3. **II**, τῆς λέξεως ποιεῖται χρῆσιν Διον. ὁ Ἁλ. 4. 18, ἐπὶ τῶν Ρωμαϊκῶν τάξεων (Classes) κατὰ τὸ πολίτευμα τοῦ Σερουΐου.

συμμοριάρχης καὶ **-αρχος**, ὁ, ὁ πρόεδρος συμμορίας, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Γ', 53· ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους καλεῖται ἡγεμὼν συμμορίας, 565. 12., 836 ἐν τέλ.

συμμοριάω, ἀνήκω εἰς τὴν αὐτὴν συμμορίαν, «συμμοριῶντας, τοὺς ἐκ τῆς αὐτῆς συμμορίας» Ἡσύχ., πρβλ. **συμμορίτης**.

συμμορίτης [ῐ], **ου**, ὁ, μέλος συμμορίας, Πολυδ. Γ', 53.

σύμμορος, ον, ὡς τὸ **συντελής**, ἡνωμένος ἐπὶ σκοπῷ φορολογίας, Θηβαῖοι καὶ οἱ ξύμμαροι αὐτοῖς, ἐπὶ τῶν ἐλασσόνων πολιτειῶν τῆς Βοιωτίας, Θουκ. 4. 93, πρβλ. Arnold 76.

συμμορφίζω, = συμμορφόω, Ἐπιστ. πρὸς Φιλιππ. γ', 10, Βασίλ. ἐν Ὁμιλ. 22, σ. 549 ἐν τῷ Παθ.

συμμορφόομαι, = σύμμορφός εἰμι ἢ γίνομαι, τινι Ἐπιστ. πρ. Φιλιππ. γ', 10, ὡς διάφ. γραφ.

σύμμορφος, ον, ὁμοιόμορφος πρός τινα, Νικ. Θηρ. 321, Ἐπιστ. πρ. Φιλιππ. γ', 21· τινος Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. η', 29· ἀπολ., ὅμοιος, παρόμοιος, Λουκ. Ἔρωτ. 39.

συμμόρφωσις, εως, ἡ, ἡ κατὰ τὴν μορφὴν ὁμοίωσις, Θεόδ. Στουδ. 171E.

συμμοσχεύω, μοσχεύω ὁμοῦ, Θ. Βαλσ. ἐν Mi. Pa. gr. τόμ. 119, σ. 1181· πρβλ. **μεταμοσχεύω**.

συμμουσουργέω, μουσουργῶ μετ' ἄλλου, συμμουσουργεῖ καὶ συμψελλίζει ἠδέως Ψευδο-Χρυσ. τ. 8, σ. 909A.

συμμοχθέω, συμμετέχω εἰς τοὺς κόπους τινός, μοχθῶ μετά τινος, τινι Εὐρ. Ι. Τ. 690.

σύμμοχθος, ον, ὁ μετέχων μόχθων μετ' ἄλλου, συμφυλακῖται, σύμμοχθοι, συναιχμαλωτισθέντες Κ. Μανασσ. κατὰ Ἀριστανδρ. καὶ Καλλιθέαν 1, 52.

συμμυέω, μυῶ ὁμοῦ, τῇ Ὀλυμπιάδι συμμυηθεὶς Πλουτ. Ἀλέξ. 2.

συμμυο-λόγος, ον, ὁ συγκλείων τοὺς λόγους του, «συμμυολόγους· ἀντὶ τοῦ σιωπῶντας» Ἡσύχ.

συμμυολο-γραφέω, γράφω οὕτως ὥστε νὰ ἀποκρύπτηται ἡ σημασία τῶν γραφομένων, Γερμ. Κων/πόλεως.

σύμμυσις, εως, ἡ, σύγκλεισις, οἷον τῆς μήτρας, «κλείσιμον», Ἱππ. 263. 53· σ. καὶ διοιξις, ἐπὶ ἄνθέων, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 19, 3.

συμμυσταγωγός, οῦ, ὁ, ὁ μυσταγωγῶν ἐπίσης ἢ μετ' ἄλλου, Φωτ. Ἐπιστ. σ. 342, 11.

συμμύστης, ου, ὁ, ὁ μεμυημένος ὁμοῦ μετ' ἄλλων, Φωτ. Βιβλιοθ. 97. 20, Βυζ.· θηλ. **συμμύστις** ἢ **σύμμυστις, ιδος, ἡ**, Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 79, 13 ἔκδ. Βόννης.

συμμύω, μέλλ. **-ύσω**, συγκλείομαι, κλείομαι, ἐπὶ τραυμάτων ἢ ἕλκῶν, σὺν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκε Ἰλ. Ω. 420· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν βλεφάρων καὶ τῶν χειλέων, Πλάτ. Φαῖδρ. 251B, Τίμ. 45E· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου, κάτω συμμεμυκώς, ἑστραμμένος πρὸς τὰ κάτω μὲ κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 529B (ἐντεῦθεν, σιωπῶ, Πολύβ. 31. 8, 8)· — ὡσαύτως ἐπὶ ἄλλων ἀνοιγμάτων, οἷον ἐπὶ τοῦ στομίου τῆς μήτρας ἐγκύων γυναικῶν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 1255, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 2, 4, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τῶν πόρων, Πλάτ. Φαῖδρ. 251B· ἐπὶ διοδρου ὀστρακοδέρμου, Ἐπίχ. 23 Ahl., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 32· ἐπὶ φυτῶν καὶ ἀνθέων, Θεόφρ., κλπ.

συμμωραίνω, μωραίνω, εἶμαι μωρὸς ἐπίσης, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 394.

σῡμός, Δακων. ἀντὶ **θυμός**, Ahrens D. Dor. σ. 66.

συμπᾰγής, ές, ὁμοῦ ἡνωμένος, συμπεπηγμένος, σύνθετος, ὅμοιος πρὸς ὅμοιον Πλάτ. Τίμ. 45C, πρβλ. 46B, 56E.

συμπᾰγία, ἡ, = **σύμπηξις**, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1100· πρβλ. **συμπηγία**.

συμπαθαίνομαι, παθαίνομαι ὁμοῦ, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 197, 10., 262, 3, τ. Β', 133, 29., 148, 12., 327, 5, ἔκδ. Λ.

συμπάθεια, ἡ, ὁμοία διάθεσις, ὅμοιον αἴσθημα, συμπάθεια Ἀριστ. Προβλ. 7. ἐν τῇ ἐπιγρ., Πολύβ. 22. 11, 12, Στωϊκὸς παρὰ Πλουτ. 2. 906E, πρβλ. 919C, κτλ.· **τινος πρός τινα**, συμπάθεια ἕλξις πρὸς ἄμπελον Γεωπ. 9. 14, 1· περὶ συμπαθειῶν φυσικῶν αὐτόθι 15, 1. **2)** ἐν τῇ μουσικῇ λέγεται ἐπὶ χορδῶν, αἵτινες πάλλονται ὁμοῦ, Θέων Σμυρν. 6, σ. 80. **II**, κληρονομία, κληροδότημα, Βυζ.

συμπᾰθέω, αἰσθάνομαι ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, αἰσθάνομαι τὰ αὐτά, εὑρίσκομαι εἰς συμπάθειαν, συμπαθεῖν δοκεῖ ἀλλήλοις ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα Ἀριστ. Φυσιογν. 4, 1· ξ. κεφαλὴ τὰ μέσα Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4. **2)** μετὰ δοτ. πράγμ., συμπαθῶ διά τι, ἀτυχίαις Ἰσοκρ. 64B, πρβλ. Πλουτ. Κλεομ. 1, Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. δ', 15, κτλ. **3)** ἀπολ., αἰσθάνομαι συμπάθειαν, Πλουτ. Τιμ. 14· ἐκ τοῦ παθεῖν γίγνωσκε καὶ τὸ συμπαθεῖν· καὶ σοὶ γάρ ἄλλος συμπαθήσεται παθών (ἔνθα ὁ μέσος μέλλων κεῖται ἐπὶ ἐνεργ. σημασίας) Φιλήμ. ἐν Ἀθήν. 51b. — Πρβλ. **συμπάσχω**. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 191-192.

συμπᾰθής, ές, ὁ ὑπὸ ὁμοίων αἰσθημάτων κατεχόμενος, συμπαθῶν πρός τινα, συμπαθητικός, οὐδεὶς ὁμαίμου συμπαθέστερος φίλος Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀθήν. 19· νεῦρα ἀλλήλοις σ. Ἀνθ. Π. 11. 352· σ. ἐστι ὁ ἀκροατὴς τῷ ᾄδοντι Ἀριστ. Προβλ. 19. 40, πρβλ. Πολ. 8. 5, 13· ἡ ψυχή τε καὶ τὸ σῶμα συμπαθῆ ὁ αὐτ. ἐν Φυσιογν. 4, 2· ἀπολ., **συμπαθέστατον** ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 7, 19. **2)** ὁ διεγείρων συμπάθειαν, Διον. Ἁλ. 2. 45. **II**, Ἐπίρρ. **-θῶς**, ἐν συμπαθείᾳ, τῇ σελήνῃ Στράβ. 173· σ. ἔχειν πρός τινα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 10, 5· συμπαθέστερον ἔρᾶ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σθαι Ἀριστ περὶ Θαυμασ. 163, πρβλ. Πλούτ. 2. 3C· **συμπαθέστατα** Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2167d.

συμπαθητέον, ρημ. ἐπίθετ. τοῦ **συμπαθέω**, δεῖ συμπαθεῖν, Θεόδ. Στουδ. σ. 334B.

συμπαθητιάω, εἶμαι διατεθειμένος νὰ συμπαθῶ, συμπαθῶ, συμπαθητιῶ ἐν ῥήμασι τοῖς πεπειραμένοις ἐν πράγμασι τοῦ κακοῦ Νικήτ. Χρον. 218D.

συμπαθητικός, ἡ, ὁν, = **συμπαθής**, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 224· τὸ συμπαθ. Ἀθαν. τ. 2, σ. 311, κλπ.

συμπάθεια, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **συμπάθεσα**, Ἀνθ. Πλανούδ. 143, Συλλ. Ἐπιγρ. 3546. 19.

συμπάθωπρεπῶς, μὲ τρόπον ἁρμόζοντα εἰς συμπαθῆ πρόσωπον, Θεόδ. Στουδ. σ. 450B.

συμπαθῶς, μετὰ συμπαθείας, ἴδε **συμπαθής**.

συμπαιδᾰνίζω, παιανίζω, ᾄδω τὸν παιᾶνα ὁμοῦ, τινι Δημ. 380. 27· καθόλου, κραυγάζω ὁμοῦ, Πολύβ. 2. 29, 6.

συμπαιγμός, ὁ, ἀπατηλὸν ἀπὸ κοινοῦ τέχνασμα, εἴ τινα συμπαιγμὸν ποιεῖται Peyron Pap. Gr. 1. σ. 36.

συμπαίγμων, ονος, ὁ παίζων ὁμοῦ· ὡς οὐσιαστ., συμπαίκτωρ, Νικήτ. 146B.

συμπαιγνία, ἡ, = **συμπαιγμός**, Γλωσσ.

συμπαιδᾰγωγέω, παιδαγωγῶ, ἀνατρέφω ὁμοῦ μετά τινος, συμπαιδαγωγήσουσι δέ σε ἐμὸς Πλάτων καὶ Ἀριστοτέλης Θεμίστ. 124Δ, 225Δ.

συμπαιδεύω, παιδεύω, διδάσκω ὁμοῦ, τοὺς υἱοὺς Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 8, 3· — Παθητ., ἐκπαιδεύομαι μετ' ἄλλων, Ἰσοκρ 193B· μετά τινος Ἰσαῖ. 77. 32· τινι ὁ αὐτ. 78. 37. **2)** ἐκπαιδεύω συγχρόνως, εἷς τι Ξεν. Οἰκ. 5, 14. — Παθ., Πολύβ. 6. 44. 9.

συμπαίζω, μέλλ. **-ξομαι** Λουκ. Θεῶν Διάλ. 4. 3· — παίζω μετά τινος, ὥναξ, ᾧ .. Ἔρως καὶ Νύμφαι .. συμπαίζουσι, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Ἀνακρ. 2. 4, πρβλ. 13. 4, Σοφ. Ο. Τ. 1109· ἀποπ., Ἡρόδ. 1. 114· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., μετ' ἐμοῦ σύμπαιζε τὴν ἑορτήν, ἑόρταζε μετ' ἐμοῦ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 817.

συμπαίκτης, ου, ὁ, ὁ συμπαίζων μετά τινος, πρβλ. **συμπαίκτωρ**, **συμπαιστὴς** Ἀνθ. Π. 5. 214· — θηλ. **συμπαίκτρια**, ἡ, Ἀντών. Λιβερ. 21, κτλ.· **συμπαίκτειρα** Ὀρφ. Ὕμν. 28. 9.

συμπαίκτωρ, ορος, ὁ, = **συμπαίκτης**, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 14, Ἀνθ. Π. 6. 154, 162.

συμπαΐσδεν, Δωρ. ἀντὶ **συμπαίζειν**, Θεόκρ 11. 77.

συμπαίστης, ου, ὁ, συμπαίκτης, συμπαίκτωρ, Πλάτ. Μίνως 319E, Ἀδ. π. Ζ. 14. 28.

συμπαίστρια, ἡ, θηλ. τοῦ **συμπαιστής**, συμπαίκτρια, Ἀριστοφ. Βάτρ. 411.

συμπαίστωρ, ορος, ὁ, = **συμπαίκτωρ**, συμπαίκτης, Ξενοφ. Κύρ. 1. 3, 14.

συμπαίω, μέλλ. **παιήσω**, παίω ὁμοῦ, συγκρούω, πῶλοι μέτωπα συμπαίουσι .. ἔχοις Σοφ. Ἠλ. 727. **II.** ἀμεταβ., ἐριδος ἐυνέπαισε κλύδων Εὐρ. Ἑκ. 118, ἔνθα ἴδε Pors.

συμπαιωνίζω, = **συμπαιᾰνίζω**, Λιβάν. 2, σ. 49.

συμπᾰλαίω, παλαίω μετά τινος, Πλουτ. Ἀλκιβ. 4, Γαλην. τ. 6, σ. 316, 12, κλπ.

συμπᾰλαίομαι, ἀποθ., βοηθῶ, συνεργῶ εἴς ἐπινόησιν, συμμηχανῶμαι, Συνέσ. 210, 148B.

Συμπανέλληνες, οἱ, πάντες ὁμοῦ οἱ Ἕλληνες, Συλλ. Ἐπιγρ. 3833.

συμπᾰνηγῠρίζω, πανηγυρίζω ὁμοῦ, συνεορτάζω, Διον. Ἁλ. Τέχνη Ῥητ. 2. 5· μετὰ δοτικ. προσ., Διον. Ἁλ. 4. 25, Πλουτ. Δημήτρ. 25, Ἡρωδιαν. 4. 9.

συμπᾰνηγῠρισταί, οἱ, ὁμοῦ πανηγυρίζοντες, συνεορτασταί, Πολυδ. Α', 34.

συμπαννῠχίζω, παννυχίζω ὁμοῦ, συνδιανυκτερεύω, Θεόδ. Πρόδρ. εἰς Ἀνδρ. Κομν. στ. 280.

συμπᾰνουργέω, πανουργῶ ὁμοῦ, συνεργεῖν δεῖ τῷ φίλῳ μὴ συμπανουργεῖν Πλούτ. 2. 64C.

συμπάντιμος ὀξολογία Χρύσιπ. Ἱεροσ. εἰς τ. ἅγ. Ἰω. τ. Πρόδρ. Cod. Par. 513, fol. 111 r°, Συναγωγὴ Λέξεων Ἀθηνᾶ, Κουμανούδη (ἄνευ ἑρμηνείας).

συμπάντως, Ἐπίρρ., πάντως, ὅλως, πρὸ πάντων καὶ συμπάντως καὶ διὰ πάντων χρὴ τὸν ἀληθῆ Χριστιανὸν ἐπιγνῶναι, τίς θεὸς Compendium Hist. V. T. ap Lambec Bibl. Caes. τ. Ζ', σ. 47B.

συμπαραβᾰδίζω, βαδίζω πορεύομαι ὁμοῦ, Θεμίστ. 272B.

συμπαραβαίνω, παραβαίνω ὁμοῦ, Θεοφύλ. πρὸς Δύτολυκ. 2, 27, σ. 96.

συμπαραβάλλω, παραβάλλω πρός τι ἢ ὁμοῦ, Ἐφραὶμ Σύρ. τ. 3, 318A, κλπ.

συμπαραβύω, στρυμώνω ὁμοῦ ἢ πλησίον τινός, τινά τινι Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 32. — Παθ., Συμπαραβυσθῆναι μετά τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἁλιεῖ 12.

συμπαραγγέλλω, συμβουλῶ τινα εἰς ἐπιδίωξιν ἀξιώματος (ἴδε παραγγέλλω 3), τινι Διον. Ἁλ. 10. 58, Πλουτ. Κράσσ. 7.

συμπαραγίγνομαι, ἀποθ., εἶμαι συγχρόνως ἕτοιμος, ἐπὶ καρπῶν ὡριμαζόντων, Ἡρόδ. 4. 199. **II.** συμπαραστατῶ, συμπαρευρίσκομαι, τινι Δημ. 1369. 17· ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, Θουκ. 2. 28., 6. 92.

συμπαραγράφω, γράφω ὁμοῦ πλησίον, ὁ Μωυσῆς εὐθὺς τῇ Γενέσει συμπαραγράψας τὴν ἔξοδον Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 431B.

συμπαράγω, μέλλ. **-ξω**, παράγω ὁμοῦ, χαλαρὴν τὴν γνάθον ἔχειν καὶ συμπαράγειν Ἱππ. π. Ἄρθρ. 797. **II.** ὁδηγῶ ἐκ τοῦ πλησίον καὶ παραλλήλως, σ. τὴν πεζὴν σ. παραπλεούσαις ταῖς ναυσὶν Διόδ. 14. 59. — Παθ., μνημονεύομαι ὡς ὁμοία ἢ παράλληλος περίστασις, Ἀπολλώνιος περὶ Ἀντων. 300A.

συμπαραγωγεύς, ὁ παράγων ὁμοῦ, Ἰσιδ. Θεσσαλ. σελ. 105, ἔκδ. Μι.

συμπαραδείκνυμι, δεικνύω ὁμοῦ ὡς παράδειγμα, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 815B.

συμπαραδέχομαι, ἀποθ., δέχομαι συγχρόνως, ὁ τὸν πατέρα νοήσας καὶ τὸν υἱὸν τῇ διανοίᾳ συμπαρεδέξατο Βασίλ. Μέγ. τόμ. 3, σ. 118C.

συμπαραδηλόω, δηλῶ συγχρόνως, προσέτι δεικνύω, Στράβ. 118.

συμπαραδίδωμι, παραδίδω ὁμοῦ, Εὐμάθ. σ. 258, Πρόκλ.

συμπαραζεύγνυμι, ζευγνύω πλησίον, Ψευδοϊουστ. 1292B, Κύρυλλ. Ἀλ. IX, 984A.

συμπαρᾰθέω, τρέχω ὁμοῦ παραπλεύρως, ἄνω καὶ κάτω Δημ. 52. 2· πεζῇ Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 45, πρβλ. Πλουτ. Θεμ. 10, κτλ.

συμπαρ-αθῠρω [ῡ], συμπαίζω, παίζω ὁμοῦ, Νικήτ. Χρον. 282C.

συμπαραινέω, μέλλ. **-έσω**, ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλου παραινῶ, συμβουλεύω, χρηστὰ τῇ τῇ πόλει ξ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 687· καλῶς κακῶς πράσσοντι συμπαραινέσαι Σοφ. Ἀποσπ. 14.

2) ἀπὸ κοινοῦ ἐπιδοκιμάζω, Ἀριστοφ. Ὄρν. 852.

συμπαραιτέομαι, ἀποθετ., παραιτοῦμαι ἢ ἀποστέργω ὁμοῦ, Ἀπολλώνιος περὶ Συντάξ. 296, 19.

συμπαραίτιος, ον, παραίτιος μετά τινος ἄλλου, συναίτιος, Κύριλλ.

συμπαρακαθίζω, παρακαθίζω τινὰ ὁμοῦ, τινὰ ἐν θρόνῳ Θεμίστ. 189C· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, καθίζω τινὰ πλησίον τινός, Δημ. 840. 9. **II.** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ ὡσαύτως, **συμπαρακαθέζομαι**, κάθημαι πλησίον, συμπαρεκαθέζετο μετὰ τοῦ Μενεξένου Πλάτ. Λῦσ. 207B.

συμπαρακᾰλέω, μέλλ. **-έσω**, καλῶ ἐπί τι ἢ παρακινῶ ὁμοῦ, ἐπὶ συμμαχίαν Πλάτ. Πολ. 553A προσκαλῶ συγχρόνως εἰς τὴν θήραν Ξεν. Κύρ. 8. 1, 38· ἐπικαλοῦμαι προσέτι, συμπαρεκάλει δὲ καὶ ἥρωας γῆς Μυσίας οἰκήτορας καὶ κυδιόωντας αὐτόθι 3. 3. 21· μετ' ἀπαρ., θεοῖς οὓς κἀγὼ συμπαρακαλῶ σῶσαι τὴν πατρίδα Δείναρχ. 98. 28. **II.** προσκαλῶ συγχρόνως, συμπαρεκάλεσαν δὲ καὶ ἀπὸ τῶν συμμάχων πρέσβεις Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 13.

συμπαρακατακλίνω [ῑ], κατακλίνω τινὰ πλησίον τινός, ἐκείνοις θεραπαινίδιά τινα συμπαρακατέκλινε Δίων Κάσσ 60.18.

συμπαρακαταμίγνυμι, καταμιγνύω προσέτι ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 395B.

συμπαρακατέχω, παρακατέχω ὁμοῦ, Γρηγ. Ἀκραγ. σ. 784, ἔκδ. Μί.

συμπαράκειμαι, παθ., κεῖμαι πλησίον τινός, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10, 107, κλπ.

συμπαρακελεύομαι, ἀποθετ., ἀπὸ κοινοῦ παρακινῶ, παρορμῶ, Ἰσοκρ 295D.

συμπαρακῑνέω, παρακινῶ ὁμοῦ, συγχρόνως, Βυζ.

συμπαράκλητος, ὁ, = **παράκλητος**, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 902C.

συμπαρ-ακμάζω, παρακμάζω ὁμοῦ μετά τινος, τινι Διοσκ. 2. 211.

συμπαρ ἀκολουθέω, παρακολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον ἢ παραλλήλως, συμβαδίζω μετά τινος, τινι Πλάτ. Πολιτικ. 308D, κτλ.· ἡ τύχη σ. τῷ ἀνθρώπῳ Αἰσχίν. 87. 12· ἡ μνήμη σ. τῷ χρόνῳ Ἰσοκρ. 109C· σ. τῷ λόγῳ Πλάτ. Πολιτικ. 271C· ἀπολ., συμπ. φόβος Ξεν. Ἱέρ. 6. 6.

συμπαρακομίζω, παρακομίζω ὁμοῦ, ὁδηγῶ ὁμοῦ παραπλεύρως (πρὸς τὴν ἀκτήν), τὰς ναῦς, ἐπὶ ναυάρχου, Θουκ. 8. 41· καὶ ἐν τῷ παθ. ἐπὶ τῶν πλοίων, αὐτόθι 39. **II.** Μέσ., βοηθῶ εἰς μετανόμισιν, Διόδ. 3. 21.

συμπαρακύπτω, παρακύπτω συγχρόνως ἢ κύπτω πλησίον ἄλλου, Λουκ. Ἰκάρομ. 25.

συμπαραλαμβάνω, παραλαμβάνω μετ' ἐμαυτοῦ, λαμβάνω ὡς μέτοχον ἢ βοηθόν, προσλαμβάνω, περιλαμβάνω, κοινωνόν τι σ. Πλάτ. Φαίδων 65A, πρβλ. 84D, Λάχ. 179E· σ. τὴν ἐκτὸς εὐετηρίαν, περιλαμβάνω εἰς τὸν ὑπολογισμόν, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 8, 6· τὰς τῶν προτέρων δόξας ὁ αὐτ. περὶ Ψυχ. 1. 2, 1

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σ. τοὺς ἐκτὸς τῆς πολιτείας, περιλαμβάνω εἰς τοὺς ἔχοντας δικαίωμα ἐκλογῆς, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 5. 4, 7.— Παθ., προσκαλοῦμαι, Ἀντικλείδης παρ' Ἀθην. 157F· σ. ἐπὶ τὰ πράγματα, καλοῦμαι νὰ δώσω γνώμην, Διον. Ἁλ. 7. 55.

συμπαραληπτέον, ρημ. ἐπίθετ. τοῦ συμπαραλαμβάνω, δεῖ συμπαραλαμβάνειν, Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 37, 4, Πτολεμ. Τετράθ. σ. 19, 2. **II.** -έος, α, ον, ὃν πρέπει τις νὰ συμπαραλάβῃ, Ἀριστ. Ἠθ. Μεγ. 2. 11, 1.

συμπαραληπτικός, ή, όν, διατεθειμένος νὰ συμπαραλάβῃ, μετὰ γεν., συμπαραληπτικὸς ἑτέρων Φιλόδημ. ἐν Vall. Hercul. μέρ. 1, σ. 15Δ.

συμπαραληπτός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ συμπαραλάβῃ, συμπαραλαμβάνοντες τὰ μὴ συμπαραληπτὰ Ὠριγέν. τ. 1, σ. 724Γ.

συμπαράληψις, εως, ἡ, = τὸ συμπαραλαμβάνειν, Φίλων Ι. 17, 26., 134, 10, Βασίλ. IV, 252B.

συμπαραλύω, παραλύω ὁμοῦ, Ἄννα Κομνην. σ. 406B, ἐν τῷ παθητ.

συμπαραμένω, παραμένω ὁμοῦ, Ἱππ. Προρρ. 100· μετὰ δοτ., Θουκ. 6. 89· [γυνὴ] ἀτυχοῦντι συμπαρέμεινεν Μένανδρ. ἐν «Μισογύνῃ» 1. 11.

συμπαραμετρέω, μετρῶ ὁμοῦ προσέτι, Βασίλ. τόμ. 3, σελ. 60C, κλπ.

συμπαραμιγνύω, μιγνύω ὁμοῦ προσέτι, Ἀριστοφ. Πλ. 719.

συμπαρ-ανᾰλίσκω, ἀόρ. -ανάλωσα, καταστρέφω ὁμοῦ, Δίων Κ. 47. 39.

συμπαρανεύω, δηλῶ ὡσαύτως ὡς συναίνεσιν, Ἀριστ. Ρητ. 3. 5, 4.

συμπαρανέω, = τῷ ἑπομ., τοῖς ἰχθύσι συμπαρανεῖν Ἀριστείδ. τ. 2, σ. 423.

συμπαρανήχομαι, νήχομαι πλησίον ὁμοῦ, Λουκ. Τόξ. 20.

συμπαρ-ανομέω, παραβαίνω τοὺς νόμους ὁμοῦ μετά τινος, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 5, 5.

συμπαραπέμπω, παραπέμπω ὁμοῦ, συνοδεύω ὁμοῦ μετ' ἄλλων, τὴν παραποιπὴν Αἰσχίν. 50. 34· τὸν κῶμον Πλουτ. Ἀλέξ. 67· τὴν ὄψιν σ. τινί, παρακολουθεῖν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγησ. 23.

συμπαραπέπηγα, εἶμαι παραπεπηγμένος πλησίον, Ῥήτορες (Walz) τ. 6, σ. 59.

συμπαραπίπτω, ὁμοῦ συμπίπτω, συμβαίνω, Παλλαδ. Λαυσ. σ. 137B.

συμπαραπλέω, παραπλέω προσέτι, Πολύβ. 5. 68, 9, Διόδ., κτλ.

συμπαραπληρωματικός, ή, όν, = παραπληρωματικός, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1.

συμπαρ-απολαύω, ἀπολαύω ὁμοῦ τινος, ἵνα μὴ συμπαραπολαύσῃ τῆς ὀργῆς τοῦ θεοῦ Βασίλ. τ. 2, σ. 587C.

συμπαραπόλλῡμι, καταστρέφω ὁμοῦ μετά τινος.— Παθ. καὶ μέσ., καταστρέφομαι, χάνομαι ὁμοῦ μετά τινος ἢ προσέτι, δεδιώς, μὴ συμπαραπόλωμαι διὰ τούτους Δημ. 396. 7.

συμπαραρρέω, παραρρέω ὁμοῦ, Φώτ. ἐν Mai Coll. Vat. τ. 9, σ. 100, κλπ.

συμπαρασκαίρω, σκαίρω, συσκιρτῶ πλησίον, Ἄννα Κομν. σ. 143D, κλπ.

συμπαρασκευάζω, βοηθῶ εἰς τὴν παρασκευὴν ἢ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, ὁ δαίμων ὑμῖν ταῦτα συμπαρεσκεύασεν Ξεν. Κύρ. 7. 5, 81, πρβλ. Δημ. 280. 18· σ. τὰ ἐνόδια Ξεν. Κύρ. 5. 3, 14· πλοῖα ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 5. 1, 10· σ. τὸν ἀγῶνα, βοηθῶ εἰς τὰς περὶ αὐτοῦ ἑτοιμασίας, Ἀνδοκ. 17. 16· σ. τόπον κατά τινος Δημ. 681. 22· σ. ὁπλίτας ὅπως γένωνται ὁ αὐτ. 413. 5.— Μέσ., συμπαρασκευασάμενος δύναμιν Ἰσοκρ. 102D.

συμπαρασπείρω, παρασπείρω ὁμοῦ, τῷ πλήθει συμπαρέσπαρται καὶ τὸ νόθον Βασίλ. ἐν Cotelier Monum. τόμ. 1, σ. 29A, κλπ.

συμπαρ-ασπίζω, συμπολεμῶ, Τζέτζ. Ἱστ. 5. 227.

συμπαρασπονδέω, παρασπονδῶ, παραβαίνω τὰς συνθήκας ὁμοῦ, Εὐστ. 479. 31.

συμπαραστᾰτέω, παρίσταμαι δηλ. ἵσταμαι πλησίον τινὸς καὶ τὸν βοηθῶ, ἐκόνθ' ἑκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 218, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 15· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Βα. 385.

συμπαραστάτης, ου, ὁ, ὁ ἱστάμενος πλησίον ὅπως βοηθήσῃ, συμβοηθός, ἀρωγός, Σοφ. Φιλ. 675, Ἀριστοφ. Πλ. 336.

συμπαρασύρω [ῡ], παρασύρω ὁμοῦ, Vol. Hercul. 1, κεφ. 14.

συμπαράταξις, ή, τὸ συμπαρατάττεσθαι, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 633· ἀνὼν κρατερὸς μεταξὺ τῆς νόσου καὶ τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἴδε Foës Oecon. Hipp.

συμπαρατάσσομαι, Ἀττ. -ττομαι, Παθ.— ὁμοῦ μετ' ἄλλων παρατάττομαι, μάχομαι ὁμοῦ μετ' ἄλλων, Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 22· μετά τινων διάφορ. γραφ. παρὰ Δημ. 304. 10, πρβλ. 300. 15· τισι Ἰσοκρ. 271A·— τὸ ἐνεργ. ἐν Θεοδωρ. Σιμοκ. Ἐπιστ. 59.

συμπαρατείνω, παρατείνω ὁμοῦ, τινί τι Γαλην. 4. 318.— Παθ., παρατείνομαι ὁμοῦ, συμπαρατεθῆναι τῷ βίῳ τὴν μνήμην Βασίλ. τ. 1, σ. 184C, κλπ.

συμπαρατηρέω, ἵσταμαι πλησίον καὶ παρατηρῶ ὁμοῦ, Δημ. 204. 20, Αἰσχ. Ἐμπ. π. Π. 2. 100.

συμπαρατήρησις, εως, ἡ, ἀπὸ κοινοῦ παρατήρησις, Αἰσχ. Ἐμπ. π. Π. 8. 154.

συμπαρατίθημι, παρατίθημι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ, πεζοὺς Πολύβ. 2. 66, 7.— Μέσ., Φωτίου Ἐπιστ. σ. 2, κλπ.

συμπαρατρέφω, ἀνατρέφω ἢ διατηρῶ συγχρόνως, καὶ κυσὶν εὐπέτειαν τῆς τροφῆς παρέχουσα, καὶ θηρία συμπαρατρέφουσα Ξεν. Οἰκ. 5, 5, πρβλ. Schäf εἰς Γρηγ. Κορινθ. σ. 1040.

συμπαρατρέχω, παρατρέχω, δηλ. τρέχω ὁμοῦ ἐκ παραλλήλου μετά τινος, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 5, κτλ.

συμπαρατροχάζω, = τῷ προηγ., τοῖς ζεύγεσι .. συνανέστρεφε καὶ συμπαρετροχάζειν Πλούτ. 2. 970B.

συμπαρ-αὐξομαι, Παθ., αὐξάνομαι ὁμοῦ, τὸ δὲ ἀργύριον .. τῷ χρόνῳ συμπαραύξεται Βασίλ. τ. 3, σ. 496C.

συμπαραφέρω, παραφέρω, παρασύρω ὁμοῦ μετά τινος, Πτολ. 1, 22, 6.— Παθ., ὁρμῶ, φέρομαι ὁρμητικῶς ὁμοῦ μετά τινος, Ξεν. Κυν. 3. 10, Πλουτ. Καῖσ. 34.

συμπαρᾰφυλάσσω, παραφυλάσσω ἐπιμελῶς ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 393D.

συμπαραφύομαι, Παθητ., παραφύομαι ὁμοῦ, συμπαρίφυ δὲ καὶ ἑτέρα (δηλ. τυραννὶς) ἐν Ἰλλυριοῖς Θεμίστ. 56A· ἄκανθαι τῷ ἄνθει συμπαραφυεῖσαι Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 526B, κλπ.

συμπαραχωρέω, παραχωρῶ ὁμοῦ, τῶν καρπῶν πάντων συμπαραχωρήσειν Φίλων ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 360D.

συμπαρεδρεύω, παρακάθημαι ὁμοῦ, τοῖς ἀθανάτοις Σχόλ. εἰς Λουκ. Θεῶν Διαλ. 1, 1, Πλανούδ. Ὀβιδ. Μετάφρ. 2, 485, κλπ.

συμπάρεδρος, ον, ὁ ὁμοῦ παρεδρεύων, συμπαρέδρους αὐτῇ καὶ συμψήφους Φωτ. Ἐπιστ. σ. 60, 29, κλπ.

συμπάρειμι, (εἰμί, sum) εἶμαι ὡσαύτως ἢ συγχρόνως παρών, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15, Ἀνδοκ. 2. 42, Ξεν. Λακ. 2, 2., 12, 3, κτλ. **2)** παρίσταμαι ὡς βοηθός, βοηθῶ, τινι ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 4. 6, 1· ἐπὶ συνηγόρου, Δημ. 749. 16.

συμπάρειμι, (εἶμι, ibo) πορεύομαι πλησίον ὡσαύτως ἢ ὁμοῦ, παρατ. συμπαρῆειν, Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 28, Αἰσχίν. 42. 37.

συμπαρεισάγω, παρεισάγω ὁμοῦ προσέτι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 88Δ.

συμπαρεισέρχομαι, ἀποθετ., παρεισέρχομαι ὁμοῦ μετά τινος, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τῦφος Λουκ. Τίμ. 28, κλπ.

συμπαρεισφθείρομαι, Παθητ., παρεισδύομαι ὁμοῦ ἐπὶ κακῷ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 3, 3· πρβλ. φθείρω ΙΙ.

συμπαρέκτᾰσις, εως, ἡ, ὡς τὸ ἀντέκτασις καὶ ἀντιπαρέκτασις, συμπαραβολή, ἀντιπαράθεσις, μνημον. ἐκ Γρηγ. Ναζ.

συμπαρεκτείνω, ἐκτείνω παραλλήλως, παραβάλλω, συγκρίνω, τινί τι Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 7. 30, Ἐκκλ.·— Παθητ., ἔχω τὴν αὐτὴν ἔκτασιν μετά τινος, Γαλην. 4. 605, Κλεομήδ. σελ. 93, 94, κτλ.· παραβάλλομαι, συγκρίνομαι, τινι Σουΐδ. ἐν λέξ. **τὴν κατὰ σαυτόν.**

συμπαρενεκτέον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ **συμπαραφέρω**, δεῖ συμπαραφέρειν, Θεμίστ. 275Δ.

συμπαρενύλησις ἄτιμος μετὰ τῶν κτηνῶν Μάξ. Ὁμολογ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 91, σ. 1348.— Μή τι ἀναγνωστέον **συμπαρενείλησις**; Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

συμπαρίπομαι, παρέπομαι ὁμοῦ, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 7. 1, 8, κτλ.· μεταφορ., ἔπειτα δὲ καὶ ἄλλαι τιμαὶ συμπαρείποντο αὐτόθι 2. 1, 23, Ἱερ. 8. ἢ ὅσοις σ. τις χάρις Πλάτ. Νόμ. 661E· αἱ σ. ὁσμαὶ Ἀριστ. Προβλ. 12. 4.

συμπαρέρπω, παρέρπω ὁμοῦ, συμπαρέρπων ὁ χρόνος Γεώρ. Πισίδ. Ἀβκρ. Πόλεμ. στ. 42, Τζέτζ. Ἱστ. 5, 90.

συμπαρέρχομαι, ἀποθ., παρέρχομαι ὁμοῦ, Φίλων 2. 513 μετ' αἰτιατ., καὶ τὴν τοῦ πατρὸς ἔννοιαν συμπαρέρχεται Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 657B.

συμπάρευνος, ον, = **πάρευνος**, ὄφις ἐστὶ συμπάρευνος, ἐγκάτοικος σκορπίος Μανασσ. κατὰ Ἀριστανδρ. κ. Καλλιθέαν 2, 16.

συμπαρέχω, παρέχω, προξενῶ, ἐμποιῶ ὁμοῦ, ὥστε καὶ τοῦτο φόβον συμπαρέσχε τοῖς πολεμίοις Ξεν. Ἀν. 7. 4, 19· ὁμοῦ ἢ ἀπὸ κοινοῦ παρέχω, ὁ συμπαρέχων ὑμῖν ταύτην τὴν ἀσφάλειαν αὐτόθι 7. 6, 30· ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, σ. εὐκλειαν ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 8, 43.

συμπαρηγορέω, παρηγορῶ ὁμοῦ, συμπαρηγοροῦντες αὐτὸν Ἐκκλ.

συμπαρήκω, εἶμαι παρὼν μετά τινος, συνοδεύω τινά, τῷ αἰσθητῷ τὸ αἰσθανόμενον σ. Πλούτ. 2. 1024C, πρβλ. 1032B.

συμπάρθενος, ή, ἡ ὁμοίως παρθένος, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 1.

συμπαριππεύω, παριππεύω, ἱππεύω παραπλεύρως ὁμοῦ μετά τινος, καὶ αὐτῷ καὶ γυνὴ συμπαρίππευσε Δίων Κάσσ. 63. 2.

συμπαριπτάμαι, ἀποθ., παρίπταμαι ὁμοῦ, συμπαριπτάμην αὐτῷ Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 6.

συμπαρίστημι, θέτω πλησίον τινὸς ὁμοῦ, τῷ μὲν ὁ Χρυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σοκόμας πραδμητίν τ' Ἐλευθὼ συμπαρέστησέν τε Μοῖρας, «τῇ μὲν (δηλ. τῇ Εὐλόνῃ ἀποκυούσῃ) παρέστησεν ὁ Χρυσοκόμης Ἀπόλλων τὴν Εἰλείθυιαν, κεχαρισμένα φρονοῦσαν, καὶ τὰς Μοίρας» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 6, 72· παριστῶ, ἑκάτερω ὁμοῦ, Ἀπολλώνιος περὶ Συντάξ. 234. **II.** Παθ., μετ' ἀορ. καὶ πρκμ. ἐνεργ., ἵσταμαι πλησίον καὶ βοηθῶ, τινι Σοφ. Ο. Κ. 1340, Συλλ. Ἐπιγρ. 2056, 8· ἅπαντι δαίμων ἀνδρὶ συμπαρίσταται εὐθὺς γενομένῳ Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 18.

συμπαροδεύω, παροδεύω ὁμοῦ, οἱ τοῦ αἵματος ὀχετοί..τῷ θερμῷ πνεύματι πανταχῇ κατὰ τὸ σῶμα συμπαροδεύουσι Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 130D.

συμπαροικέω, παροικῶ ὁμοῦ, διαμένω ἔν τινι τόπῳ ὁμοῦ, τὴν προθύμως συμπαροικήσασαν Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 178C (περὶ τῆς Σάρας).

συμπάροικος, ον, ὁ συμπαροικῶν, Εὔπολις ἐν «Κόλακι» 26 (Πολυδ. Θ', 37).

συμπαροίχομαι, ἀποθ., ἔχω συμπαρέλθει ὁμοῦ, συμπαρῆλθον, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 201, 202.

συμπαραλισθαίνω, ὀλισθαίνω ὁμοῦ μετά τινος, τινί Πλούτ. 2. 699A.

συμπαραμαρτέω, = **συμπαρέπομαι**, Ξεν. Κύρ. 1. 6. 24· ἐπὶ πραγμάτων, συνοδεύω, συνακολουθῶ, σ. πάσῃ ἡλικίᾳ τὸ κάλλος ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 4. 17· φόβος σ. τινι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 8. 7, 7· ὀσμὴ ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 4. 4.

συμπαροξύνω, παροξύνω, διεγείρω ὁμοίως, τινά Πλούτ. 2. 859F, κτλ.· τινὰ εἴς τι Ξεν. Οἰκ. 6, 10.

συμπαρορμάω, παρορμῶ, παρανεύω ὁμοῦ ἢ μετά τινος, Πλουτ. Κικ. 3 πρός τι Ἀριστ. Ἠθικ. Μεγ. 2, 10, 3.

συμπαροτρύνω, = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 301.

συμπαροχέω, διαρρέω ὁμοῦ, τῷ χρόνῳ συμπαρωχηκὸς παρὰ Γρηγ. Ναζ. σ. 84, 7.

συμπαρυφίσταμαι, παθ., παρυφίσταμαι, ὑπάρχω ὁμοῦ μετά τινος, τῇ κενοδοξίᾳ γὰρ τὸ τῆς ἀπωλείας συμπαρυφίσταται πάθος Ψευδοχρυσ. τ. 10, σ. 873C.

συμπαρυφόω, ῶ, παρυφόω ὁμοῦ, Γερμ. Κατ/πλεως σελ. 716, ἔκδ. Mi.

σύμπᾶς, σύμπᾶσα, σύμπᾶν, Ἀττικ. **ξύμπας** (**ξύμπαντα** ἐν Ὀδ. Η, 214, Ξ 198, ἂν καὶ τὸ μέτρον δὲν ἀπαιτεῖ τοῦτο)· —ὅλος ὁμοῦ, ἅπας, ὅλος συγχρόνως, ὡς ἓν σῶμα, κατὰ τὸ πλεῖστον (καὶ παρ' Ὁμ. ἀείποτε) ἐν τῷ πληθ· υἷας Ἀχαιῶν σύμπαντας Ἰλ. Δ. 241, κτλ.· σύμπασιν δ' ὑμῖν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εἷς ἕκαστος, Σόλων 10. 8, πρβλ. Ἡρόδ. 6. 123· ξύμπαντά τ' εἰπὼν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 281· ξ. ἡμέραι Ἀντιφῶν 146. 30· ξ. τε θεῶν καὶ ἀνθρώπων Πλάτ. Συμπ. 197E· παρὰ τοῖς Ἀττικ. τὸ ἄρθρον συνήθως προστίθεται ἐπὶ ἀριθμητικῶν, οἷον πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες Σοφ. Ο. Τ. 752, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 2, 9, Πλάτ. Πρωτ. 317C· ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ ἄρθρου, ξ. ἐγένοντο τετρακισχίλιοι Θουκ. 1. 107. **II.** καθ' ἑνικὸν μετὰ περιληπτικῶν ὀνομάτων, = ἓν ὅλῳ, τὸ ὅλον, ὁ σ. στρατὸς Ἡρόδ. 7. 82 στρατὸς σ. Σοφ. Φιλ. 387 στρατῷ σ. ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1055· τῷ σ. στρατῷ ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1257· ξ. λαὸς αὐτόθι 1243· ξύμπασα πόλις, δηλ. ὡς ἓν ὅλον, Θουκ. 2. 60, 3. 62· οὕτω, σ. ἡ πόλις Πλάτ. Πολ. 423D, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως μετά τινων ἄλλων ὀνομάτων, χρόνῳ σύμπαντι Πινδ. Ο. 6. 94· αἰῶνα τὸν ξύμπαντα Εὐρ. Ἱκετ. 757 ἡ ξ. (ἐξυπακ. γῆ) Σοφ. Ἀποσπ. 360, Ἀριστοφ. Νεφ. 204· ξ. γνώμη, ἡ ὅλη ἔννοια (τοῦ λόγου), Θουκ. 1. 22· σ. ἡ ὁδὸς Ξεν. Ἀν. 7. 8, 25· σ. ἀρετή, σ. πανηρία Πλάτ. Νόμ. 630B, Γοργ. 477C σ. ἀριθμὸς ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 525A, κτλ.— ἀλλ' ἐν τῇ Ἀριθμητικῇ, ὁ σύμπας,—τὸ ὅλον.— Περὶ τῆς θέσεως τοῦ ἄρθρου παρ' Ἀττ., ἴδε πᾶς B. **2)** τὸ σύμπαν, τὸ ὅλον ὁμοῦ, τὸ σύνολον τῆς ὑποθέσεως, Ἡρόδ. 7. 143 τὸ ξύμπαν εἰπεῖν Θουκ. 7. 49, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 281. 3· ὁ κόσμος ὅλος, Ἰσοκρ. 223E· τὸ ὅλον ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μέρος, Πλάτ. Φαῖδρ. 246C, Ἀριστ. Τοπ. 5. 5, 9. **3)** τὸ **σύμπαν**, ὡς ἐπίρρ., καθόλου, γενικῶς, Θουκ. 4. 63, Ἰσοκρ. 18B, κτλ.· οὕτω, σύμπαντας Πλάτ. Νόμ. 679E.— Πρβλ. **συνάπας**.

σύμπασμα, τό, κόνις πρὸς ἐπίπασιν, Cael. Aur. Chron. 3. 5. 7.

συμπάσσω, ἐπιπάσσω, πασπαλίζω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, Πλούτ. 2. 89D, 638E.

συμπασχάζω, πασχάζω ὁμοῦ, ἑορτάζω ὁμοῦ τὸ πάσχα, Βασίλ. τ. 2, σ. 1005B.

συμπάσχω, πάσχω τὸ αὐτό, παθαίνω τὸ ἴδιον πρᾶγμα, οἱ τοὺς χασμωμένους καταντικρὺ ὁρῶντες ταὐτὸν τοῦτο ξυμπάσχουσιν Πλάτ. Χαρμ. 169C. **II.** μετὰ δοτ., ὁμοίως διατίθεμαι, τὰ αὐτὰ αἰσθάνομαι, ἀλλήλοις Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 2. 27, 9 τοῖς τῆς ψυχῆς παθήμασι τὸ σῶμα σ. ὁ αὐτ. ἐν Φυσιογν. 1, 2 τοῖς ἀναπνευστικοῖς ὀργάνοις τὸ ἦπαρ σ. Γαλην. εἰς Ἱππ. Ἀφορ. 6. 16. **III** ἔχω κοινὰν αἴσθημα, αἰσθάνομαι συμπάθειαν, συμπαθῶ πρός τινα, Πλάτ. Πολ. 605D· ἐλεῶ, Ἀντιφάνης ἐν «Διδύμοις» 5.— Πρβλ. **συμπαθέω**.

συμπατάγέω, παταγῶ, κροτῶ ὁμοῦ, συγκροτῶ, χειρῶν συμπαταγουσῶν Σέξ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 20· ἴδε **συμπλαταγέω**.

συμπατάσσω, πατάσσω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, καὶ συμπατάξαντες μέσον πάντα στρατὸν ἔκτεινον ἐκτείνοντο Εὐρ. Ἱκετ. 699.

συμπάτέω, πατῶ ὁμοῦ, καταπατῶ, οἷον ἐνδύματα ἢ ὑφάσματα κατὰ τὴν πλύσιν, Κρατῖν. ἐν Ἀδηλ. 116 καταπατῶ ὑπὸ τοὺς πόδας, γέννημα φρύνου συνεπάτησε βοῦς πίνων Βαβρ. 28. 1· συμπατήσαντες (τὰς σταφυλὰς) Γεωπ. 8. 23, 1· μεταφορ., σ. κόσμον Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 681C.— Παθητ., καταπατοῦμαι, οἷαν ὑπὸ ἵππων, Αἰσχίν. 77. 10, Πολύδ. 1. 34, 7, κτλ.

συμπάτήρ, έρος, ὁ, ὁ ἀπὸ κοινοῦ πατήρ, Ἰω. Δαμασκ. ἔκδ. Major σ. 80, 7.

συμπάτησις, εως, ἡ, τὸ συμπατεῖν, τῇ συμπατήσει τῶν βοτρύων Οἰκουμέν. εἰς Ἀποκάλυψ. σ. 402, 11, Cramner.

συμπατριώτης, ου, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδας, Λατ. concivis, Ἄρχιππος ἐν Ἀδηλ. 5.

συμπαύομαι, Παθ., παύομαι, λήγω ὁμοῦ μετά τινος, ἀεὶ δὲ συμπαυόμενος ὁ μυελὸς τῇ ῥάχει Γαλην. 4. 59.

σύμπαχον πλινθίνης οἰκοδομῆς τεχνούργημα Ἀνών. ἢ Ἥρων ἐν Wesch. P lio. c. d. Gr. σ. 221, αὐ 69. σ 244: τὸ σύμπαχον τοῦ καταστρώματος τῶν στεγῶν. — Ἡ σύνθεσις τῆς λέξεως οὖσα ἐκ τοῦ **σύν** καὶ **παχύς**, δὲν φαίνεται κανονική, διότι ἔπρεπε νὰ γίνῃ ὡς ἡ τοῦ **σύνοξυς**.—Ἄλλως πρβλ. τὰ τῆς συνηθείας **σύχαρος**, τὰ **σύγκαλα** καὶ εἴ τι τοιοῦτο. Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

συμπαχύνω, παχύνω ὁμοῦ, συμπυκνώνω, Ἱππ. 510. 11, Δημήτρ. Φαλήρ. § 158.

συμπεδάω, δέω ὁμοῦ, δένω χεῖρας καὶ πόδας, Ὀνησάνδρ. Στρατηγ. 11, Νικήτ., κλπ· Παθητ., Πλούτ. 2. 921F — μεταφορ., ἐπὶ παγετοῦ, κάμνω τι ἀνίκανον νὰ κινηθῇ, παραλύω, ναρκώνω, τὰ ὑποζύγια συνεπέδησεν ἡ χιών Ξεν. Ἀνάβ. 4 4, 11 (ἀλλ' ἡ γραφὴ συνεπέδισεν εἶναι προτιμοτέρα).

συμπείθω, πείθω ὁμοῦ, συγκαταπείθω, Πλάτ. Νόμ. 720D, Λυκοῦργ. 162. 2· μετ' αἰτ. πράγμ., τὰ μὲν συμπεισθῶν, τὰ δὲ βιαζόμενος Ξεν. Ἀπομν. 2, 4, 6 σ. τἀναντία Διον. Ἁλ. 6. 49· — μετ' αἰτιατ. προσ. καὶ ἀπαρεμφ., σ. πολλοὺς ὁμογνωμονεῖν Ξεν. Κύρ. 2. 2, 24, πρβλ. Αἰσχίν. 73. 40· σ. τινὰ Πλούτ. Κάμιλλ. 23· — ὁμοίως, σ. τοῦ μὴ ἀθυμεῖν Θουκ. 7. 21.— Παθητ., πείθομαι συγχρώς, Ἀριστ. Πολιτ. 5. 7, 13· ποιεῖν τι αὐτόθι 4. 11, 19, Πολύδ. 17. 13, 4· τι, εἴς τι πρᾶγμα, Αἰσχίν. 64. 1· ἀπολ., Δημήτρ. ἐν Ἀδηλ. 2 συμπεπεισμένοι καθ' ἡμῶν Λουκ. ἐν Διὶ Τραγῳδ. 45.

συμπεινάω, ὁμοῦ, συγχρόνως πεινῶ, Κλημέντια 13. 18.

συμπειράζομαι, πειράζομαι ὁμοῦ, Καλλ. καὶ Χρυσ. στ. 1354, ἔκδ. Δ.

σύμπειρος, ον, ὁ πεπειραμένος εἴς τι, καλῶς γινώσκων τι, ἔμπειρος, Λατ. expertus rei, μετὰ δοτ., Πινδ. Ν. 7. 15. — **συμπείρω**, διατρυπῶ ὁμοῦ, Κάϊντ. Σμ. 1 612, ταῦς δὲ θυρεοὺς συμπεπάρθαι Πλουτ. Κάμιλλ. 44.

συμπειστέον, ῥήματ. ἐπίθ. τοῦ **συμπείθω** ἢ **συμπείθομαι**, Ρωῦφ. Ἐφέσ. σ. 44, ἔκδ. Ruelle.

συμπέμπω, πέμπω, ἀποστέλλω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, καὶ πτερόεντα νέον σύμπεμψον ὕμνον Πινδ. Ι 5 (4) ἐν τέλ.· ὀπάονας Αἰσχύλ. Ἱκετ. 493· μετὰ δοτ. προσώπ., νεηνίας καὶ κύνας σ. ἡμῖν Ἡρόδ. 1. 36 τοῖσι παισὶ φύλακον ὁ αὐτ. 8. 104, πρβλ. 5. 80· ἀγωγοὺς τινι Θουκ. 2. 12· τινὰ σύν τινι Ξεν. Κύρ. 1. 4, 7, πρβλ. Ἑλλ. 1. 4, 21. **2)** παρακολουθῶ, συνοδεύω, ἐτόλμησε συμπέμψαι τὴν πομπὴν Ἰσαΐ. 61. 17, Ausl. 137. 23.

συμπένης, ὁ, ἡ, ἐν πενίᾳ σύντροφος, Γρηγ. Ναζ. Λόγ. 16 ἐν ἀρχῇ Boiss. Ms ap. Pasin. Codd. Taurin τ. 1) σ. 90D.

συμπενθερά ἢ **συμπενθερίς**, ἡ, ἡ μήτηρ τῆς συζύγου ἐν σχέσει πρὸς τὴν μητέρα τοῦ συζύγου, αἱ δύο αὗται μητέρες εἶναι συμπενθεραὶ πρὸς ἀλλήλας, διότι ἡ μία μὲν εἶναι πενθερὰ τοῦ γαμβροῦ ἡ δὲ ἄλλη τῆς νύμφης, Ἰω. Νηστευτὴς 1893D.

συμπενθερίζω, ἡ, κοινῶς «συμπεθεριὸ», ἐπιγαμία, συμπεθερίζω μετὰ τοὺς Τούρκους καὶ ἀγάπας ἔχαντας Κ. Πορφυρ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν. 144, 11.

συμπενθεριάζω, ὡς καὶ νῦν, ἔρχομαι εἰς ἐπιγαμίαν, μετά τινος Κ. Πορφυρ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν. 87, 86.

συμπένθερος ἢ **συμπενθερός**, ὁ πατὴρ τοῦ συζύγου ἐν σχέσει πρὸς τὸν πατέρα τῆς συζύγου, οὕτως ὁ πατὴρ τοῦ ἀνδρὸς καὶ ὁ πατὴρ τῆς γυναικὸς εἶναι συμπένθεροι πρὸς ἀλλήλους, Κ. Πορφυρ. περὶ Θεμάτ. 20, 16, Τὰ Μετὰ Θεοφάν. 372, 16. κλπ., πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 173.

συμπενθέω, μεταβατ., πενθῶ σύν τινι, οὐ συμπενθήσονται τοὺς τεθνεῶτας Ἰσοκρ. 176C, Λυκοῦργ. 153. 23. **II.** μεταβ., θρηνῶ ὁμοῦ μετά τινος, ξυμπενθεῖν ἐμοὶ Αἰσχύλ. Χο. 19) ἀπολ., Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1390, Δημ. 1399 29.

συμπενθής, ὁ, ἡ, ὁ συμπενθῶν, Γρηγ. Ναζ. Λόγ. 16, ἐν τῇ ἀρχῇ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συμπένομαι, ἀποθ., εἶμαι πένης ὁμοῦ μετά τινος εἴς τι πρᾶγμα, συμπένομαι τοῖς πολίταις τούτου τοῦ πράγματος Πλάτ. Μένων 71Δ.

σύμπεντε, πέντε ὁμοῦ, κατὰ πεντάδας, Ὑπερείδ. παρ' Ἁρποκρ. 172. 12.

συμπεπαίνομαι, Παθητ., ὡριμάζω κατ' ὀλίγον, φύματα τὰ ὁμαλῶς συμπεπαινόμενα Ἱπ. 1165Β, Ὀρειβ. σ. 75 ἐκδ. Mai.

συμπεπλεγμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθητ. πρκμ., κατὰ συμπεπλεγμένον τρόπον, περιπλόκως, Γαλην. 19. 489, Ἀθανάσ.

συμπεπνιγμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., ὡς συμπνιγόμενός τις, Ψελλ.

συμπεπτικός, ή, όν, ὁ βοηθῶν, συντελῶν εἰς πέψιν, Γαλην. 14. 694, 764.

συμπεραίνω, βοηθῶ ἢ συνεργῶ εἰς τελείωσιν ἢ ἐκτέλεσιν, ὁμοῦ περαίνω, συναποτελειώνω, τι Εὐρ. Μήδ. 886, Ἰσοκρ. 76C.— Μέσ., συμπεραίνεσθαί τινι ἔχθραν, συγκοινωνῶ τῆς ἔχθρας μετά τινος, Δημ. 281. 27· σ. ἀπέραντα Λουκ. Φιλοψ. 9. — Παθητ., συγχρόνως ἐκτελοῦμαι, τὰ συμπερανθέντα τάχη (;) **II.** φέρω εἰς πέρας, ἀποφασίζω, σ. φροντίδα, κάμνω ἀπόφασιν, Εὐρ. Μήδ. 341· σ. καὶ κλώθειν ἑκάστῳ τὰ οἰκεῖα Ἀριστ. π. Κόσμ. 7. 4 κλῆθρα μοχλοῖς σ., ἐξασφαλίζω ἐπὶ πλέον τὰς θύρας διὰ μοχλῶν, Εὐρ. Ὀρ. 1551.— Παθ., φέρομαι εἰς πέρας ἐντελῶς, ἀποτελειώνομαι, Πλάτ. Τίμ. 39D, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 30. **2)** ἐν τῇ Λογικῇ, μέσ., **συμπεραίνεσθαι,** συνάγειν λογικὸν συμπέρασμα ἐκ δεδομένων προτάσεων, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 2. 5, 1, Ἠθικ. Νικ. 1. 3, 4.—Παθητ., συμπεραίνομαι, συνάγομαι ὡς συμπέρασμα, ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 1. 3, 4· τὸ συμπερανθέν, τὸ ἐξαχθὲν συμπέρασμα, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 7. 2, 8· ἔστι συμπεπερασμένον ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Προτ. 1. 25, 3· σ. τι κατά τινος αὐτόθι 2. 19, 2. **III.** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ἐκτείνομαι ἐξ ἴσου μακράν, ἔχω τὰ αὐτὰ πέρατα, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 5. 5, 7.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 388.

συμπεραιόω, μετά τινος ἢ ὁμοῦ τελειώνω, συμπληρῶ, συμπεραιοῦν ὅλην τὴν διάνοιαν Δημήτρ. Φαλήρ. § 2, πρβλ. Στοβ. τ. 108. 74. — Παθητ., ὁμοῦ τελειώνομαι, εἰς πέρας ἄγομαι, Φίλων 2. 374, κτλ.· εἴς τι Κλήμ. Ἀλ. 452· ἔν τινι Φώτ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 387 - 389 κἑξ.

συμπεραίωσις, ἡ, κοινὸν τέλος, συμπεραίωσις τοῦ βίου Κλήμ. Ἀλ. 623.

συμπέρανσις, ἡ, συγκεφαλαίωσις ἢ συντέλεσις, Εὐσ. Εὐαγγ. Ἀποδ. 419C.

συμπεραντέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ συμπεραίνειν, Γαλην. 5. 66.

συμπεραντικός, ή, όν, ὁ εἰς συμπέρασμα τείνων, Φωτ. Βιβλ. 154. 15. —Ἐπίρρ. **-κῶς,** κατὰ συμπεραντικὸν τρόπον, λέγειν Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 15. 11.

συμπέρασμα, τό, ἀποπεράτωσις, τέλος, τὸ συμπέρασμα τῆς μεταβολῆς Ὀκέλλος Λευκανὸς 1. 3, Εὐστ., κτλ. **II.** ἐν τῇ λογικῇ, τὸ συμπέρασμα συλλογισμοῦ, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 8, 3., 1. 25, 2 κἑξ., Τοπ. 8. 1, 3, κ. ἀλλ. **2)** ἡ ἐν τῷ συμπεράσματι ἔννοια, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Προτ. 2. 1, 4.

συμπερασματικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συμπέρασμα, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 511. Ἐπίρρ. **-κῶς,** κατὰ τρόπον συμπερασματικόν, Ἀριστ. Ρητ. 2. 24, 2.

συμπερασμός, ὁ, = **συμπέρασμα,** Ἀρταμίδ. 3. 58.

συμπεραστικός, ή, όν, = **συμπεραντικός** (δ ὕδε), σχήματι συμπεραστικῷ Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 695D. — Ἐπίρρ. **συμπεραστικῶς,** Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 1, 297.

συμπερατόω, = **συμπεραίνω,** Φιλόπονος εἰς Ἀριστ. π. Ψυχ. σ. 588 Hayd, κτλ.

συμπεράω, συνενῶ, συνδέω, συγκλείω, Πλωτῖν. σ. 134 Creuz· «κλεῖθρα συμπεραίνοντες, ἀντὶ τοῦ συμπερῶντες, συνδέοντες, συγκλείοντες» Σχολ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1551.

συμπέρθω, καταστρέφω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Εὐρ. Ἑλ. 196, ἐν τμήσει.

συμπεριάγω, περιάγω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Ξεν. Οἰκ. 8, 12·— Παθητ., περιάγομαι, ἄγομαι πέριξ μετά τινος ἢ ὁμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 4. 3, 1, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 7, 3· τῇ στρατιᾷ Ἀρρ. Ἀν. 4. 14.— Μέσ., ἄγω μετ' ἐμαυτοῦ, Ξεν. Ἱέρ. 2. 8, Δίων Κ., κτλ.

συμπεριᾰγωγός, ὁ, ἡ, ὁ συνεργῶν εἰς τὸ περιάγειν, Πλάτ. Πολ. 533D.

συμπεριαιρέω, περιαιρῶ ὁμοῦ, Θεόδωρος Στουδ. σ. 304B.

συμπεριακολουθέω, περιακολουθῶ ὁμοῦ, Ἰω. Χρυσ. τ. 3, σ. 122 (τ. 10, σ. 204, ἐκδ. Βενετ.).

συμπεριαυγάζω, περιαυγάζω ὁμοῦ, E. Mil. (ἄνευ μαρτυρίας) ἐν Journ. d. Sav. Avr. 1868, σ. 257.

συμπεριβαίνω, περιβαίνω ὁμοῦ, Cod. Coisl. 384, fol. 18 v°.

συμπεριβάλλω, περιβάλλω, περικαλύπτω ὁμοῦ, Γαλην. 11. 402.

συμπεριβομβέω, περιβομβῶ ὁμοῦ, Θεμίστ. 233A.

συμπεριγίγνομαι, περιγίγνομαι, ὑπερτερῶ, ὑπερισχύω ὁμοῦ, Ἡσύχ.

συμπεριγράφω, περιγράφω ἢ ἐξαλείφω ὁμοῦ μετά τινος τί τινι Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 14, Κλήμ. Ἀλ. 927, κτλ.

συμπεριδῑνέομαι, Παθητ., περιδινοῦμαι, περιστρέφομαι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Τίμ. Λοκρ. 96D, Φωτ. Βιβλιοθ. 210, 29· — οὕτω, **συμπεριδυνέομαι,** Κασσ. Προβλ. 60.

συμπερίδοξος, ον, περίδοξος ὁμοῦ, E. Mil. (ἄνευ μαρτυρίας) ἐν Journ. d. Sav. Avr. 1868, σ. 257.

συμπεριειλέω, περιτυλίσσω ὁμοῦ, Ὀρειβάσ. 170 Mai.

συμπεριειλημμένως, Ἐπίρρ., περιληπτικῶς, Ἐπιφάν. 987A.

συμπερίειμι (εἶμι ἰὼ) περιέρχομαι μετά τινος, συμπεριέναι τῇ κυνῇ Ξεν. Κυν. 10, 4.

συμπεριέλκω, περιέλκω ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 190B, Γαλην. 19. 276.

συμπεριενεκτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ προσαρμόσῃ ἑαυτὸν πρός τι, τινί Σωκράτ. παρὰ Στοβ. 456. 50.

συμπεριέρχομαι, ἀποθετ., περιέρχομαι ὁμοῦ, τὰς Ἄλπεις Ἄππ. Ἐμφυλ. 5. 20· σ. τινι, περιέρχομαι μετά τινος., Κλεομήδ. σελ. 74.

συμπεριέχω, περιέχω, περιλαμβάνω (ἐν τῷ αὐτῷ κύκλῳ), Διον. Ἀλ. 3. 43, ἐν τῷ παθ.

συμπεριζώννῡμαι, μέσ., ζωννύω περὶ ἐμαυτόν, περιζώνομαι, Κινησίαν σανίδα συμπεριζώννυσθαι Ἀθήν. 551D.

συμπεριθάλπω, περιθάλπω ὁμοῦ, E. Mil. ἐν Journ. d. Sav. Avr. 1868, σ. 257.

συμπεριθέω, περιθέω, περιτρέχω μετά τινος, Μ. Ἀντων. 7, 47· ἄνω καὶ κάτω Λουκ. ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 24.

συμπεριίπταμαι, ἀποθετ., περιίπταμαι ὁμοῦ, ταῖς ἀκρίσι συμπεριιπτάμεναι Ζώσιμ. 1. 57.

συμπεριίσταμαι, παθ., περιίσταμαι ὁμοῦ, Ἐκκλ.

συμπερικενέω, κινῶ ὁλόγυρα ὁμοῦ, Κασσ. Προβλ. 27.

συμπερικλείω, περικλείω ὁμοῦ, Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἀνάχ. 17, Τζέτζ. Ἰστ. 6, 399.

συμπερικλώθω, κλώθω ὁμοῦ, κἂν ὁ βάσκανος μίτος τῆς ἀλάστορος τύχης ἀεὶ τὰ λυπρὰ συμπερικλώθειν θέλῃ Νικήτας Εὐγεν. 7, 206.

συμπεριλαμβάνω, ὡς καὶ νῦν, περιλαμβάνω ὁμοῦ, περικλείω, περιέχω ὁμοῦ, [τοῖς νεύροις] τὰ ὀστᾶ καὶ τὸν μυελὸν Πλάτ. Τίμ. 74D· τὰ ὠά Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 5. 17, 5· πολλὴν ἀναθυμίασιν ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρολογ. 2. 3, 25. — Παθ., Πλάτ. Τίμ. 83D. **2)** περιλαμβάνω συγχρόνως, διά μιᾶς, τὰ γένη αὐτόθι 58A· περιλαμβάνω ἐν συνθήκῃ ὁμοῦ μετ' ἄλλων, ταῖς συνθήκαις Φίλιππ. παρὰ Δημ. 251. 9. πρβλ. Ψήφισμα παρὰ τῷ αὐτῷ 235. 16 περιλαμβάνω ἐν τῇ αὐτῇ ἱστορίᾳ, τι Πολύβ. 8. 13, 4, Διόδ., κλπ.· — Παθ., **συμπεριειλῆφθαι** Ἀριστ. Τοπ. 6. 4, 13. **II.** Μέσ., λαμβάνω μέρος εἴς τι, μετέχω ὁμοῦ, τινος Λουκ. περὶ Οἴκου 4.

συμπεριληπτέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **περιλαμβάνω,** πρέπει τις νὰ συμπεριλάβῃ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Θεοφράστου.

συμπεριληπτικός, ή, όν, τῷ **περιληπτικός,** Ἐπιφάν. II, 689D.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** κατὰ τρόπον περιληπτικόν, Ἰω. Καντακουζ. Θέσπ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 161, σ. 1116.

συμπερινήχω, περινήχω ὁμοῦ, Βασίλ. Σελευκ. Ὁμιλ. εἰς Δαβὶδ 120.

συμπερινοέω, περινοῶ ὁμοῦ, ἐξετάζω ὁμοῦ ἢ μετά τινος, μὴ συμπερινόει ἐπίπονα ὅσα πιθανὸν ἐπιγεγενῆσθαι Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 8, 36.

συμπερινοστέω, περινοστῶ, περιέρχομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Λουκ. Τόξ. 56, κτλ.· σ. τῇ σκιᾷ ἡ γῆ Κλεομήδ. σ. 60· σ. ἡμῖν ὁ λόγος Παυσ. 5. 14, 10.

συμπεριοδεύω, περιοδεύω ὁμοῦ μετά τινος, ἁμπώτεις σ. τῇ σελήνῃ Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 35. **II.** περιοδεύω ὁμοῦ καὶ περιγράφω, Στράβ. 785, 821.

συμπεριπᾰτέω, περιπατῶ ὁμοῦ μετά τινος, τινι Πλάτ. Πρωτ. 314E, Μένανδρ. ἐν «Διδύμοις» 1· ἀπολ., τοὺς συμπεριπατοῦντας, τοὺς μετ' αὐτῶν περιπατοῦντας, Ἀριστ. Ρητορ. 3. 9, 6.

συμπεριπέτομαι, περιπέτομαι ὁμοῦ, Θεμίστ. 233A.

συμπεριπίπτω, περιπίπτω ὁμοῦ, Ὑψίος παρὰ Στοβ. 505. 50.

συμπεριπλανάομαι, Παθ., περιπλανῶμαι ὁμοῦ, Ἀνέκδ. Ὀξ. τ. 3, σ. 167.

συμπεριπλέκω, πλέκω ὁλόγυρα μετά τινος, περικυκλῶ μετά τινος, Ἀκύλας ἐν Παροιμ. Η', 8. — Παθ., συνουσιάζομαι μετά τινας, ἐν παρ-όδῳ τῷ αἰσχρότητι συμπεριπλεκόμενος τῷ γυναίῳ ὁ γάης Ἐπιφάν. τ. σ. 56E.

συμπεριπλέω, περιπλέω ὁμοῦ ἢ μετά τινος, τινι Ἄππ. Ἐμφυλ. 5. 96, Βίος Ὁμήρ. 8.

συμπεριπλοκή, ἡ, ἡ ἀμοιβαία περιπλοκή, ἡ μετ' ἀλλήλων πλοκή, τῶν πραγμάτων Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 55.

συμπεριποιέω, ὁμοῦ περ ποιῶ, συμπρομηθεύω, τὴν ἀρχὴν τινι Πολύβ. 3. 49, 9, πρβλ. Διόδ. 11. 81.

συμπεριπολέω, περιποιῶ, περιφέρομαι ὁμοῦ, αἱ δὲ ὑπὸ χαρᾶς ἔπονται καὶ συμπεριπολοῦσιν Πλούτ. 2. 2. 745E, Φίλων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

1, 16, κλπ.· — οὐσιαστ. **συμπεριπόλησις**, ἡ, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἄλκ. σ. 138.

συμπερίπολος, ον, ὁ περιπολῶν ὁμοῦ μετά τινος, συμπεριπάλῳ Πανί Νύμφαις Σύλλ. Ἐπιγρ. 1728, Θεμίστ.

συμπεριπτύσσομαι, μέσ., περιπτύσσομαι ὁμοῦ, συμ. τοὺς παρόντας Βασίλ. τ. 1, σ. 620D.

συμπερισκοπέω, περισκοπῶ, ἐξετάζω, παρατηρῶ ὁμοῦ, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 389.

συμπερισπάω, περισπῶ ὁμοίως, συμπερισπᾶσθαι γὰρ ἔδει τῇ γενικῇ τῶν πληθυντικῶν Ἐτυμολ. Μέγ. 171, 39, Ἀπολλων. περὶ Συντάξ. 324.

συμπεριστέλλω, περιστέλλω, περικαλύπτω ὁμοῦ, συμπεριστέλλοντας ἁμαρτίας Πολύβ. 10, 25, 9.

συμπεριστρέφομαι, περιστρέφομαι ὁμοῦ μετά τινος, τῷ οὐρανῷ σ., ἐπὶ τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων, Ἀριστ. π. Κόσμ. 2, 7· τὸ πῦρ τῇ δίνῃ Πλούτ. 2, 927D).

συμπερισύρω [ῠ], περισύρω ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 146C.

συμπερισφίγγω, περισφίγγω ὁμοῦ, καὶ πάντα πᾶσι συμπερισφίγγων μέρη Θεοδ. Πρόδρ. Ἀπόδημος Φιλία σ. 85, στ. 63.

συμπερισώζεσθαι, περισώζομαι ὁμοῦ, Εὐστ. εἰς Ἰλ. Ο. 496.

συμπεριτείνω, ἐκτείνω ὁλόγυρα ὁμοῦ, τῇ ἐπιφανείᾳ συμπεριτείνεται Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 136Α.

συμπεριτειχίζω, περιτειχίζω ὁμοῦ, Πλουτ. Τιμολ. 9.

συμπεριτέμνω, περιτέμνω ὁμοῦ, «μὴ συμπεριτεμνόμενον (τὸ γένος τῶν Ἰσμαηλιτῶν) τῇ σαρκὶ καὶ τὰ πάθη» Ἄννα Κομν. σ. 284D.

συμπεριτίθημι, περιτίθημι ὁμοῦ, ὁ μάλιστα ταῦτα συντραγῳδῶν καὶ συμπεριτιθεὶς ὄγκον αὐτῷ καὶ δόξαν Πλουτ. Νικ. 5.

συμπεριτορνοῦσθαι, περιτορνοῦσθαι ὁμοῦ, Καισάρ. σ. 1053, ἔκδ. Mi.

συμπεριτρέπω, περιτρέπω, καταρρίπτω, ἀνατρέπω ὁμοῦ μετά τινος, ἑαυτὴν ἐκείνοις συμπεριτρέπει Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2, 188, πρβλ. 193, κτλ.

συμπεριτρέχω, περιτρέχω ὁμοῦ, πανταχοῦ συμπεριτρέχει Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 37.

συμπεριτυγχάνω, περιτυγχάνω, συναντῶ ὁμοῦ συγχρόνως, νεανίσκοι τρεῖς κακούργοις συμπεριτυγχάνουσι Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3, 44, καὶ διάφ. γραφ. ἐν Ξεν. Ἀν. 7, 8, 22.

συμπεριφαντάζομαι, μέσ., ὁμοῦ φαντάζομαί τι, σχηματίζω εἰκόνα τινὸς ὁμοῦ, μηδέποτε συμπεριφαντάζου τὸ περικείμενον ἀγγεῖοδες κατὰ τὰ ὀργάνια ταῦτα Μ. Ἀντων. 10, 38.

συμπεριφέρω, περιφέρω ὁμοῦ ἢ μετά τινος, Πλάτ. Πολ. 404C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5, 15, 22. **II.** Παθ., περιφέρομαι ὁμοῦ, Πλάτ. Πολ. 617B· συμπεριφέρεσθαι περιφορὰν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 248Α· τινι, μετά τινος, Διογ. Ἀπ. παρὰ Διογ. Λ. 9, 53 τὰ ἀπλανῆ συμπεριφέρεται τῷ οὐρανῷ Διογ. Λ. 7, 144. **2)** συμπεριφέρεσθαί τινι, περιφέρομαι μετά τινος, ἔχω σχέτιες μετά τινος, ζῶ μετά τινος, Πολύβ. 2, 17, 12, πρβλ. Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2, 124B, Ἀθήν. 548Α· ἐπὶ συνουσίας μετὰ γυναικός, Διόδ. 17, 77. **3)** ἐπὶ περιστάσεων, προσαρμόζω ἑμαυτὸν εἰς τὰς περιστάσεις, τοῖς καιροῖς σ. πρὸς τὸ κράτιστον Αἰσχίν. 50, 17· τοῖς πράγμασιν ἑλαφρῶς καὶ μετρίως Πλούτ. 2, 468E· ἀπολ., δεικνὺς ἐπιείκειαν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2058Α, 31, 57 καὶ Β. 69., 2356, ἴδε Böckh σελ. 124· πρβλ. **συμπερινενευκέναι**, **συμπεριφορά** 2. **4)** ἐπὶ πραγμάτων, ἐννοῶ καὶ παρακολουθῶ τι, κοινῶς γινώσκω τι, τοῖς λεγομένοις, τοῖς παραγγελλομένοις Πολύβ. 3, 10, 2., 10, 21, 9.

συμπεριφθείρομαι, παθ., περιφέρομαι μετά τινος πρὸς ἰδίαν μου βλάβην ἢ καταστροφήν, Λουκ. Ψευδολ. 18, Ἀθήν. 289C· πρβλ. **φθείρω** II.

συμπεριφορά, ἡ, σχέσις, συναναστροφή, Πολύβ. 5, 26, 15, κτλ.· ὡσαύτως ὡς τὸ **συνουσία**, ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, Διόδ. 3, 64 — ἀσωτία, κραιπάλη, Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2, 124B. **2)** διάθεσις συμβιβαστική, συμμόρφωσις, ἐνδοτικότης, ὑποχώρησις, Πολύβ. 1, 72, 2, πρβλ. 24, 2, 10· σ. ποιοῦμαι χρημάτων, εἶμαι ἐνδοτικὸς περὶ τὴν ἀπαίτησιν πληρωμῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 2335, 14.

συμπεριφόρητος, ον, ὁ συμπεριφερόμενος, συμβιβαστικός, ἐνδοτικός, Ἀπολλ. Δεξ. Ὁμηρ. σ. 620, ἔνθα τὸ θηλ. **συμπεριφορητή** ὡς ἐξ ὀνομαστ. **συμπεριφορητός**.

συμπεριφράσσω, περιφράττω ὁμοῦ, φράττω ὁλόγυρα, Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 16.

συμπεριφύομαι, παθητ., φύομαι ὁλόγυρα ὁμοῦ, τὸ τὴν γεννωμένην (σάρκα) συμφύεσθαί τε καὶ συμπεριφύεσθαι πᾶσι τοῖς τῶν ὀστῶν μέρεσι Ὀρειβ. περὶ Ἀγμ. σ. 109, 12.

συμπεριχέω, περιχέω, χύνω ὁλόγυρα ὁμοῦ, Βασίλ. Σελευκ. σ. 227.

συμπεριχορεύω, χορεύω ὁλόγυρα ὁμοῦ, συμπ. περὶ τὴν τριάδα Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 194.

συμπερονάω, περονάω ὁμοῦ, διὰ περανῶν συνάπτω, ἐπεδείκνυσαν ἑαυτῶν χεῖρας θυρεοῖς συμπεπερονημένας Πλουτ. Κράσσ. 25· οἵαι τῶν προσαιτούντων αἱ ἐφεστρίδες συμπερόνηνται ἐκ ῥακίων Θεμίστ. 253Δ.

συμπερσομαχέω, περσομαχῶ ὁμοῦ, Θεόδ. Πρόδρ. Cod. Par. 2087, fol. 211 v°.

συμπέσσω, Ἀττ. **-ττω**, μέλλ. **-πέψω**. Μαλακώνω ὁμοῦ διὰ τῆς θερμότητος, συναπαλύνω, κάμνω νὰ ὡριμάσῃ τι, ὥριμον ποιῶ, παρασκευάζω, κατασκευάζω, Λατιν. concoque, ὁμαλύνω καὶ συμπέψαι Ἀριστ. Μετεωρ. 4, 3, 17· ἡ γῆ σ. τῇ θερμότητι ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 3, 2, 16, πρβλ. 11, κτλ.· — ἐκκολάπτω, ἐκλεπίζω ὡά, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5, 17, 7, πρβλ. 6, 2, 22., 9, 40, 23, π. Ζ. Γεν. 3, 2, κ. ἀλλ. — Παθ., ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Μορ. 4, 3, 5· ἐπὶ τροφῆς, «χωνεύομαι», ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 4, 2, 3.

συμπετάννυμι, πετάννυμι, ἁπλώνω ὁμοῦ, Δίν. Τακτ. 37, ἐν τέλει.

συμπέτομαι, ἀποθ., πέταμαι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Λουκ. Μυίας Ἐγκώμ. 6, Αἰλ. π. Ζ. 2, 48, Φιλοστρ. Εἰκόνες σ. 812 ἐν τέλει.

συμπέττω, ἴδε **συμπέσσω**.

συμπεφορημένως, Ἐπίρρ., «στρυμωχτά», «μαζευτά», Γλωσσ.

συμπεφυρμένως, Ἐπίρρ., συγκεχυμένως, φύρδην, γράφουσιν ὡς γράφουσιν συμπεφυρμένως Ἀνέκ. Ὀξων. 3, 315, (ἀλλ' ἐν σελ. 347, 26 ἐμπεφυρμένως ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας)

σύμπεψις, ἡ, πέψις, χώνευσις, Γαλην. 2, 12, Ἀλέξ. Τραλλ. 4, σ. 222, 8, 441.

συμπηγία, ἡ, = **συμπαγές**, σύμπηξις, Γαλην. 8, 129, Ὀρειβ.

σύμπηγμα, τό, κατασκεύασμα ὁμοῦ συμπεπηγμένων, στερεῶς συγκεκολλημένον, Ἀπολλοδ. Πολιορκ. 28C.

συμπήγνῡμι καὶ **-ύω**· μέλλ. **-πήξω**. Πήγνυμι ὁμοῦ, συναρμόζω, κατασκευάζω, τάφον Εὐρ. Ἱκέτ. 938· ψεύσταν λόγον Πινδ. Ν. 5, 53· στέγασμα Πλάτ. Τίμ. 73D· σύρ γγα Θεόκρ. 8, 23, κτλ.· σ. τὴν οὐσίαν ἐκ.., Πλουτ. 2, 1118D.— Μέσ., κατασκευάζω δι' ἑαυτόν, σ. δίφρον Κρατίας 1, 10, πρβλ. Λουκ. Θεῶν Διαλ. 25, 3, Ἔρωτ. 53. **2)** Παθ., μετὰ δ' πρκμ. **συμπέπηγα**, συντίθεμαι, σύγκειμαι, Ἀναξαγ. 4, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 46B· ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 16. **II.** ποιῶ τι στερεόν, συμπαγές, «πήζω», συμπυκνῶ, Ἰλ. Ε. 902 (ἴδε ἐν λέξ. **ἐπείγω** III. 2)· σ τὸ σῶμα Ἀριστ. περὶ Ἀναπν. 4, 8, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 85D· — Παθ., μετὰ δ' πρκμ., γίνομαι στερεός, συμπυκνοῦμαι, αὐτόθι 59E, 81B, 91Δ, κτλ.· ἐπὶ λιθαρίων ἐν τῇ κύστει, Ἱππ. π. Ἀέρ. 286.

συμπήδημα, τό, πήδημα γινόμενον ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, Ἡσύχ. ἐν λ. **σύναλμα**.

σύμπηκτος, ον, ὁ ὁμοῦ συντεθειμένος, κατεσκευασμένος, ἑστερεωμένος, οἰκήματα σ. ἐξ ἀνθερίκων Ἡρόδ. 4, 190· πλαίσια ξ., στερεά, συμπαγῆ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 800 (διάφ. γραφ. **ξύμπτυκτα**, καὶ ἀντιθέτως, τὸ **συμπηκτόν** (ὀξυτόνως) εἶναι διάφορ. γραφ. ἀντὶ **συμπτυκτόν** ἐν Διφύλ. Ἀδήλ. 7). **2)** ἐπὶ γάλακτος, σύμπηκτον γάλα, πεπηγμένον, Φιλόξ. 2, 37.

συμπήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., «τὰ εἰς ηξ σύνθε α παρὰ τὸ πήσσω, κλινοπῆξ, συμπῆξ» Θεογνώστ. Κανόν. 40, 23.

σύμπηξις, ἡ, τὸ συμπηγνύναι, συντιθέναι, κατασκευή, συγκόλλησις, ξύλων Ἡρωδιαν. 4, 2· σύγκρισις καὶ σ. Ἡλιοδ. 2, 433D, πρβλ. 95B. **2)** συμπύκνωσις, στερεοποίησις, πῆξις, γόνου Ἱππ. π. Ἀέρ. 292· τοῦ ὑγροῦ Ἀριστ. π. Κύσμου 4, 7, πρβλ. π. Φυτ. 2, 1, 2.

συμπήσσω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **-πήγνυμι**, Διοσκ. 4, 9.

συμπιέζω, πιέζω ἢ συνθλίβω ὁμοῦ, πιάνω σφικτά, ξυμπιέσας τὰς ἐπὶ τῷ αὐχένι τρίχας Πλάτ. Φαίδων 89Β· τι ταῖς χερσὶ ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 247C· ἐφίλησεν οὐχὶ συμπιέσασα τὸ στόμα, οὐχὶ συγκλείσασα σφικτὰ τὸ στόμα, Ἐριππος ἐν «Ἐμπ.» 1, 3· σ. χείλεα χείλεσι Ἀνθ. Π. 5, 128· τὸ ἔλαττον σ. τὸ πλέον Ἀριστ. Προβλ. 21, 26.— Παθ., συμπιέζομαι, ἀντίθετον τῷ **διέλκεσθαι**, Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 10, 7· σ. τὰς ἀκοὰς Ἀριστ. Προβλ. 11, 44· ἡ κοιλία σ. ταῖς πλευραῖς αὐτόθι 34, 11· συμπιασθῆναι, ἐπὶ τοῦ σώματος, ἰσχναθῆναι, Ἱππ. 1228, 5· ἐπὶ στρατιᾶς, συνεπιέζετο τὰ μέσα Δίων Κ. 36, 32.

συμπίεσις, ἡ, πίεσις, σύνθλιψις, Πλάτ. Κρατ. 427Δ.

συμπίεσμα, τό, τὸ ὁμοῦ συμπιεζόμενον, δεμάτι, «ἀμάλλη, τὸ ὑπ' ἀγκάλη συμπίεσμα τῶν δραγμάτων» Εὐστ. 1162, 26.

συμπιεσμός, ὁ, = **συμπίεσις**, Ἀριστ. π. Φυτ. 2, 1, 11, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9, 82.

συμπικραίνομαι, πικραίνομαι ὁμοῦ, Ἀνθ. κ. Ροδ. στ. 3683, ἔκδ. Wr.

συμπίλέω, συμπιέζω ὡς π. χ. τὸ μαλλίον πρὸς κατασκευὴν πιλήματος, Τουρκ. «κεσέ», Πλάτ. Τίμ. 45B καὶ συχνότερον ἐν τῷ παθ., αὐτόθι 49C, Πολιτικ. 281Α· θριξὶ ξυνεπιλήθη, διὰ συμπιέσεως ἀπετέλεσε στρῶμα, ὁ αὐτ. ἐν Τίμ. 76C· κόμη αὐχμηρὰ καὶ συμπεπιλημένη Λουκ. Τόξ. 30· τὸ αὐτὸ μέγεθος οὐ δοκεῖ συμπιληθὲν γενέσθαι βαρύτερον Ἀριστ. π. Οὐρ. 3· ἀναπνοαὶ συμπεπιλημέναι, ἐπὶ τοῦ Οὐεσουβίου, Δίων Κ. 66, 21· πορφύρα ἄκρατος συμπεπ. Πλουτ. Δημήτρ. 41.

συμπίλησις, ἡ, συμπίεσις, σύνθλιψις, τῆς ὑγρότητος Ἀριστ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

π. Φυτ. 2. 4, 12, πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 171.— **συμπίλημα**, τό, Boisson. Ἀνέκδ. 2. 446. — **συμπιλητικός, ή, όν**, ἐπιτήδειος εἰς σύνθλιψιν ἢ κλείσιμον, τῶν πόρων Τίμ. Λοκρ. 100Ε.

συμπῑλόω = **συμπιλέω**, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Φ. 122.

συμπίνω [ῑ], μέλλ. -**πίομαι**· πίνω ὁμοῦ (πρβλ. **συμπόσιον**), μετά τινος Ἡρόδ. 2. 121, 4, Ἀριστοφάν. Ἀχ. 277· παρά τινι Ξεν. Κύρ. 5. 2, 28· σ. ἀλλήλοις εἰς μέθην Πλάτ. Μίνως 320Α· ἀπολ., κᾆτά τις εἶπε τῶν ξυμπινόντων Φερεκράτης ἐν «Χείρωνι» 3. 5 συμπίεσθε, ἢ οὔ; «θὰ πίητε μαζί μας ἢ ὄχι»; Πλάτ. Συμπ. 213Α· συμπιεῖν δεινὸς Αἰσχίν. 34. 42, κτλ.

συμπιπράσκω, πωλῶ μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 4, 4, ἐν τῷ παθ.

συμπίπρημι, πίμπρημι ἢ καίω ὁμοῦ μετά τινος, Θεόδ. Πρόδρ. σελ. 5.

συμπίπτω, Ἰων. παρατ. **συμπίπτεσκον** Ἐμπεδ. 311· μέλλ. -**πεσοῦμαι**· πρκμ. -**πέπτωκα**. Πίπτω ὁμοῦ, μεθ' ὁρμῆς συγκρούομαι, Λατ. concurrere, ἐπὶ ἀνέμων, σὺν δ' Εὖρός τε Νότος τε πέσον Ὀδ. Ε. 295· ἐπὶ δύο προμάχων ἀρχομένων τῆς μάχης, ἔρχομαι εἰς χεῖρας, συμπλέκομαι, σύν ῥ' ἔπεσον Ἰλ. Η. 256. Φ. 387· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μακρόθεν μάχεσθαι, αἰχμῇσι καὶ ἐγχειριδίοισι Ἡρόδ. 1. 214, πρβλ. 5. 112, Πινδ. Ι. 4. 86 (3. 69)· σ. ἐς νείκεα Ἡρόδ. 3. 120., 9. 55· μετὰ δοτικ. προσ., ξυμπεσὼν μόνος μόνοις Σοφ. Αἴ. 467· εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 20. σ. τοῖς πολεμίοις Ξενοφ. Κύρ. 2. 1, 11· εἰς μάχην Διόδ. 3. 35· σ. ἀντίοι τινὶ Πολύβ. 3. 51, 5· συμπεσόντες μάχεσθαι Λουκ. Τόξ. 36·— ἐπὶ πλοίων, λάβρῳ κλύδωνι σ. Εὐρ. Ι. Τ. 1393· ξυμπεσούσης νηὶ νεὼς Θουκ. 7. 63· ξ. πρὸς ἀλλήλας τὰς ναῦς ὁ αὐτ. 2. 84. **2)** καθόλου, συμπίπτω, συναντῶ, εὑρίσκω μάλιστα ἀτυχήματα, δυστυχίας, κτλ., μετὰ δοτικ. πράγμ., ἀσιτίῃσι Ἡρόδ. 3. 52· φόνῳ Σοφ. Ο. Τ. 113· κακοῖς τοῖσδε ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 429. **II.** ὡσαύτως ἐπὶ ἀτυχῶν περιστάσεων, πόνων, κινδύνων, γεγονότων, ἐπιπίπτω, συμβαίνω εἴς τινα, τοῖσιν αὐτουργίαι ξυμπέσωσι μάταιοι Αἰσχύλ. Εὐμ. 336· καιρὸς ξ. τινὶ Ἰσοκρ. 9Α· νοσήματα, ἀσθένεια σ. τινὶ Πλάτ. Τίμ. 17Α, 82C· πάθη Δημ. 805. 24· σ. τι ἔς τινας Ἡρόδ. 7. 137· φιλία σ. πρός τινας Πλάτ. Νόμ. 698C. **2)** ἀπολ., συμβαίνω ἢ γίνομαι συγχρόνως, κατὰ τύχην συμπίπτω, τῆς αὐτῆς ἡμέρας συμπεσούσης τοῦ τε ἐν Πλαταιῇσι καὶ τοῦ ἐν Μυκάλῃ..τρώματος Ἡρόδ. 9. 100· ξυμπεσόντων καιρῶν Λυσί. 154. 11· τῶν κακῶν τῶν σ. Φιλήμων ἐν Ἀδήλ. 16. 4. **3)** μετὰ μετοχ., ὡς τὸ **τυγχάνω**, καὶ τόδε ἕτερον συνέπεσε γενόμενον Ἡρόδ. 9. 101· σ. ἐοῦσα ἔρις ὁ αὐτ. 1. 82· Ἀρισταγόρῃ συνέπιπτε..ταῦτα συνελθόντα ὁ αὐτ. 5. 36· ἀλλ' ἡ μετοχ. ἐνίοτε παραλείπεται, ἐὰν ἴσοι συμπέσωσιν (ἐξυπακουομ. ὄντες) Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 3, 6. **4)** συχν. ἀπροσώπως, συμπίπτει, συνέπιπτε, συνέπεσε, ὡς καὶ νῦν, συμβαίνει κατὰ τύχην, συγχρόνως, «τυχαίνει νά..», μετ' ἀπαρ., Ἡρόδ. 1. 139· μετὰ τοῦ ὥστε καὶ ἀπαρ., 8. 15, 132, 141· ξυνέπεσεν εἰς τοῦτο ἀνάγκης ὥστε.., τὰ πράγματα περιῆλθον εἰς τοιαύτην στενόχωρον θέσιν ὥστε.., Θουκ. 1. 49· ἢ μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρ., συνέπιπτε [αὐτὸν] ἀπῖχθαι Ἡρόδ. 5. 35, πρβλ. Θουκ. 4. 68, κτλ.· μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., ὅσαις ἂν συμπέσῃ..ἐμέσαι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 11, 3· ὅταν ἀτυχεῖν σοι συμπέσῃ Φιλιππίδ. ἐν «Φιλαδέλφοις» 1. — ἀπολ., ἀπὸ ταὐτομάτου, ἀπὸ τύχης, διὰ τύχην σ. Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 8, 5, Ρή. η2. 7, 5, Πολιτικ. 2. 9, 2· — τὰ συμπίπτοντα, ὁ κλῆρός τινος, ἢ ἡ τύχη του, Εὐριπ. Ἀποσπ. 576, πρβλ. Ἰσοκρ. 22Α· πρὸς τὸ συμπῖπτον διαττάτον Ξεν. Κύρ. 8. 5, 16· οὕτω, τὸ συμπεσὸν Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 17. **III.** συμπίπτω, συμφωνῶ, εἶμαι σύμφωνος μετά τινος, σ. τούτοισι τόνδε τὸν λόγον Ἡρόδ. 7. 151· ὥστε σ. τὸ πάθος τῷ χρηστηρίῳ, ἀπέβη συμφώνως πρὸς τὸν χρησμόν, ὁ αὐτ. 6. 18· ἀπολ., συμφωνῶ ἀκριβῶς, ὁ αὐτ. 2. 49· εἰς ταὐτὸν σ., συμφωνῶ, Πλάτ. Θεαίτ. 160D, Πολ. 473D, κτλ.· ἐμοὶ σὺ συμπέπτωκας ἐς ταὐτὸν λόγου, περιῆλθες εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, Εὐρ. Τρῳ. 1036. **IV.** πίπτω ὁμοῦ, καταπίπτω, κατακρημνίζομαι, μάλιστα ἐπὶ οἰκίας, Λατ. concidere. συμπ. στέγη ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 905· πόλις ὑπὸ σεισμοῦ ξυμπεπτωκυῖα Θουκ. 8. 41· ἡ οἰκία σ. Ξεν. Ἀνάβ. 5. 2, 24, κτλ.· — ἰδίως ἐπὶ τῶν ἀγγείων τοῦ σώματος, καταπίπτω, καταβάλλομαι, Ἱππ. περὶ Ἰητρεῖον 745· μυκτῆρες συμπεπτωκότες, ἀντίθετον τῷ ἀναπεπταμένοι, Ξεν. Ἱππ. 1, 10· σῶμα συμπεσόν, καταβεβλημένον ἕνεκα νόσου, μεμαραμμένον, Πλάτ. Φαίδων 80C· ὀφθαλμοὶ σ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 3, 3· αἱ κοιλίαι σ. ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 26. 6, κ. ἀλλ. **V.** πίπτω ὁμοῦ, εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ἐπ' ἀλλήλων συμπεπτωκότα.. ὑπὸ στενοχωρίας Πλάτ. Θεαίτ. 195Α· συγκλίνω πρὸς τὸ αὐτό, συναντῶμαι, τὰ τὰς παραλλήλους σ. οἴεσθαι Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 12, 4· οἱ πόροι παρ' ἀλλήλους εἰσὶ καὶ οὐ σ. ὁ αὐτ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 7· ἐπὶ τῶν πλευρῶν τριγώνου, Πολύβ. 2. 14, 5· ἐπὶ ποταμοῦ, σ. τῷ Κηφισῷ Πλουτ. Σύλλ. 16. **VI.** σ. τινὶ πρὸς τὰ γόνατα, πίπτω εἰς τὰ γόνατα ἐνώπιόν τινος, Πολύβ. 39. 3, 1.

συμπιστεύω, πιστεύω ἢ «ἐμπιστεύομαι» ὁμοῦ μετά τινος, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 1. 26, 5.

συμπιστόομαι, μέσ., ἐπιβεβαιῶ, τὸ δόγμα Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 271.

συμπίτνω, ποιητ. ἀντὶ **συμπίπτω** ὅταν ἡ λήγουσα πρέπῃ νὰ εἶναι βραχεῖα (ἴδε ἐν λ. **πίτνω**), ἐπὶ κυμάτων συμπιπτόντων κατ' ἀλλήλων, Αἰσχύλ. Πρ. 432. **II.** βοηθῶ, συνεργῶ, συντρέχω, πολλοὶ γὰρ εἰς ἓν ξυμπίτνουσιν ἵμεροι Αἰσχύλ. Χο. 299· δίκᾳ .. οὐ ξ. κακὸν Εὐρ. Ἑκ. 1030· δεινόν γε, θνητοῖς ὡς ἅπαντα σ. αὐτόθι 846· ἐς ταυτὸν ἥδε συμπίτνει δμωὶς σέθεν, μὲ συναντᾷ ἀκριβῶς ἐδῶ, αὐτόθι 966.

συμπλάζομαι, = τῷ ἐπομ., Σοφ. Ἀποσπ. 342 (Δινδ., τὰ Ἀντίγραφα Διον. τοῦ Ἀλ. ἔχουσι **συνοπάζεται**), Νικήτ. Χρον. 24C.

συμπλᾰνάομαι, μέλλ. -**ήσομαι**, περιπλανῶμαι μετά τινος, τινὶ Διόδ. 3. 59, κτλ.· μεταφορ., πλανῶμαι ὁμοῦ, ταῖς ἀγνοίαις τῶν συγγραφέων Πολύβ. 3. 21, 10.

συμπλανήτης, οῦ, ὁ, θηλ. -**ῆτις**, = τῷ ἐπομ., Νικήτ. Χρον. 21C, 93Α.

σύμπλᾰνος, ον, ὁ ὁμοῦ πλανώμενος, περιπλανώμενος, κώμων σ. Νύξ, ἡ περιπλανωμένη μετὰ τῶν κωμαστῶν, ἡ σύντροφος τῶν κώμων, Ἀνθ. Π. 5. 162, πρβλ. 191., 6. 248.

σύμπλᾰσις, εως, ἡ, πλάσις, ἐπινόησις, Γρ. Νύσσ. τ. 2, σ. 241Β.

συμπλάσσω, Ἀττ. -**ττω**, πλάττω ὁμοῦ, γαίης, ἐκ χώματος, Ἡσ. Θεογ. 571· λέγεται ἐπὶ τῶν μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 41, 10, π. Ζ. Γεν. 3. 10, 28. — Παθ., σησαμῇ ξυμπλάττεται Ἀριστοφ. Εἰρ. 869. **2)** ἐπὶ ῥητόρων ἢ συγγραφέων, ξυνομολογοῦντες καὶ ξ., συμφωνοῦντες εἰς ὑποθέσεις καὶ εἰς πλαστὰ πράγματα, Πλάτ. Χαρμ. 175D.—Μέσ., συγγράφεσθαι καὶ συμπλάττεσθαι Δίων Κ. 50. 5. **3)** μεταφορ., πλάττω, κατασκευάζω,, ἐφευρίσκω, αἰτίας καὶ ἐγκλήματα Δημ. 949. 13· σ. τι ἑαυτῷ Αἰσχίν. 64. 34.

συμπλάστης, ὁ, ὁ συμπλάσας, Ἰσίδ. Θεσσαλ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 139, σ. 105.

συμπλαστουργέω, πλαστουργῶ ὁμοῦ, Φώτ. ἐν Maii Coll. Vat. 9. 3.

συμπλάστουργος (ἢ ὀρθότερ. **συμπλαστουργός**), ὁ, ὁ ὁμοῦ πλαστουργῶν, πνεῦμα, ἄκτιστον, συμπλαστουργὸν Ἰω. Δαμασκ. τ. 1, σ. 680Ε, Εὐστ. ἐν Mai Spicil. 5. 330.

συμπλᾰτᾰγέω, πλαταγῶ ὁμοῦ, ποιῶ ψόφον διὰ συγκρούσεως, χερσί τε συμπλατάγησεν, «ψόφον ἐποίησε, συνεκρότησε» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 102 (διάφορ. γραφ. **συμπατάγησεν**)· χεῖρας Τζέτζ. Ἱστ. 9, 631.

συμπλατύνομαι, Μέσ., πλατύνομαι, εὐρύνομαι ὁμοῦ, Βασίλ. Σελευκ. σ. 40 καὶ 43.

συμπλέγδην, Ἐπίρρ., συμπεπλεγμένως, Νόνν. Δ. 10. 158.

σύμπλεγμα, τό, ὡς καὶ νῦν, ἔργον γλυπτικῆς παριστάνον ζεῦγος παλαιστῶν ἐχόντων τὰ μέλη συμπεπλεγμένα, Λατ. symplegma, Plin. 36. 4, 6 καὶ 10· πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst § 126. 4.

συμπλείονες, οὐδέτ. -**ονα**, πλείονες ὁμοῦ, Λατ. complures, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 15, 16· σύντρεις καὶ σ. Ἀριστείδ. 1. 525.

συμπλεκής, ές, ὁ συμπεπλεγμένος, «ἐμπερδευμένος», Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 6. 38.

συμπλέκτειρα, ἡ, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **συμπαίκτειρα**, ὃ ἴδε.

συμπλεκτέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ συμπλέκειν, Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 131.

συμπλεκτῐκός, ή, όν, ὁ συμπλέκων, πλέκων ὁμοῦ, Πλάτ. Πολιτ. 282D· ἡ σ. τέχνη Πολυδ. Ζ', 207· ἐπὶ συνδέσμων, συμπεπλεγμένων δέ ἐστιν ἀξίωμα, ὃ ὑπό τινων συμπλεκτικῶν συνδέσμων συμπέπλεκται Διογ. Λ. 7. 72. Ἐπίρρ. -**κῶς**, Ἀπολλώνιος περὶ Συντάξ. 15.

σύμπλεκτος, ον, ὁ ὁμοῦ συμπλεκόμενος, ἔρνεσι Ἀνθολ. Π. 4. 1, 18.

συμπλέκω, μέλλ. -**ξω**, πλέκω ὁμοῦ, ξυνδεῖν καὶ ξ. Πλάτ. Πολιτικ. 309Β, κτλ.· στέφανον Πλουτ. Εὐμ. 6· σὺν δ' ἀνάμιξ πλέξας ἶριν, συμπλέξας εἰς στέφανον, Ἀνθ. Π. 4. 1, 9· τι ἔκ τινος Δείναρχ. 92. 30· τινί τι Θεόκρ. 18. 34· συμπλέκοντες τὼ χεῖρε εἰς τοὐπίσω Θουκ. 4. 4· ἀλλά, συμπλέκω τινὶ τὰς χεῖρας, συνάπτω χεῖρας, γίνομαι σχετικός, φίλος, Πολύβ. 2. 45, 2, πρβλ. 47. 6· — οὕτω, σ. σπέρμα καὶ γάμους τέκνων Εὐρ. Ἀποσπ. 328. 5. **2)** σ. τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασι Πλάτ. Σοφιστ. 262D, πρβλ. Θεαίτ. 202B·— συνάπτω ἔννοιας λογικῶς εἰς ἕνα μόνον ὅρον, σ. εἰς τὸ αὐτὸ κίνησιν καὶ ἀριθμὸν Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 5, 3, πρβλ. Ἠθικ. Νικ. 4. 1, 3· ἴδε κατωτ. Π. 4. **3)** καθόλου, σ. τοῖς ὀνόμασι τοὺς νόμους, συμπλέκω τοὺς νόμους διὰ πολυπλόκων λέξεων, Δημ. 1335. 17· οὕτω, σ. τὰς πίστεις Διον. Ἀλ. Τέχνη Ῥητορ. 5· πρβλ. **συμπλοκή**· — σ. πράξεις, συνδέω αὐτὰς ἢ συσχετίζω ἀμοιβαίως, Πολύβ. 5. 105, 4, Διόδ. 16. 42· — ἀλλά, σ. τὰς πράξεις ἀλλήλαις, περιπλέκω, συγχέω αὐτὰς ἐν τῇ διηγήσει, Πολύβ. 5. 31, 4. **II.** Παθ., πλέκομαι ὁμοῦ, συνάπτομαι, ἔκ τινος Πλάτ. Πολ. 533C,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δείναρχ. 92. 28· πρὸς ἄλληλα Πλάτ. Τίμ. 80C· λύγοισι σῶμα συμπεπλεγμένοι Εὐριπ. Κύκλ. 225· ὅταν συμπλακῇ [τὰ στελέχη], ὅταν ὁμοῦ συμπλανῶσι, περιπλεχθῶ· τ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 5. 5. 4· ἴχνη συμπεπλεγμένα, διασταυρούμενα κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, ἀντίθετον τῷ ὀρθά. Ξεν. Κυν. 5. 6. **2)** ἐπὶ παλαιστῶν, συμπλέκομαι, περιπλέκομαι ἐν τῇ πάλῃ (πρβλ. **σύμπλεγμα**), συμπλακέντος Γωβρύου τῷ μάγῳ Ἡρόδ. 3. 78· καθόλου, ἐπὶ μαχομένων πολεμιστῶν, ἐρχόμαι εἰς χεῖρας, μάχομαι ἐκ τοῦ συστάδην, συμπλοκέντες διαγωνίζεσθαι, μάχεσθαι Δημ. 124. 10, πρβλ. Πολύβ. 1. 28, 2, Λουκ. Συμπ. 44· σ. τοῖς πολεμίοις Πολύβ. 3. 69, 13· πρὸς τὴν αὐραγίαν ὁ αὐτ. 4. 11, 7· οὕτως ἐπὶ πλείου συμπλεκομένου μετὰ τοῦ ἐχθροῦ, Ἡρόδ. 8. 84, Πολύβ. 1. 23, 6·— ἀκολούθως μεταφορ., περιπλέκομαι εἴς τι, τῇ Σκυθῶν ἐρημίᾳ συμπλακῆναι Ἀριστοφ. Ἀχ. 701 (αὐτὴ χωρὶς ἀναφορᾶς πρὸς τὸν κατὰ τοῦ Κηφισοδήμου ἀγῶνα) συμπεπλέγμεθα ξένῳ, περιεπλέχθημεν μετ' αὐτοῦ, Εὐρ. Βάκχ. 800, πρβλ. Αἰσχίν. 48. 33· καὶ ἐπὶ πολέμου, ἐὰν συμπλακῇ πόλεμος Δημ. 24. 10, πρβλ. **συνάπτω**· οὕτως ἐπὶ φιλονικιῶν καὶ ἐρίδων, λοιδορίαις ξ. Πλάτ. Νόμ. 935C· σ. τινι περὶ τὸ βῆμα Πλουτ. Περ. 11· σ. τοῖς Στωϊκοῖς Λουκιαν. Συμπ. 30· σ. καὶ μεμψιμοιρεῖν Πολύβ. 17. 8, 3. **3)** ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, θέτιδι συμπλακεῖς Σοφ. Ἀποσπ. 548· συμπλέκεσθαι ἀλλήλοις Πλάτ. Συμπ. 191A, πρβλ. 192A· παρ' Ἀριστ. ἐπὶ ζώων, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 6, 1, 5. 8, 4, κ. ἀλλ. **4)** στενῶς συνδέομαι, ἡ ψυχὴ συμπέπλεκται πρὸς τὸ σῶμα Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 3, 13· ἐπὶ λέξεων, ἀντίθετον τῷ ἁπλῶς λέγεσθαι, ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 2. 3, 12, πρβλ. 1. 6, 5, Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 2, 13 κατηγορία συμπεπλεγμένη, πολύπλοκος, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ ἁπλῆ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 37, πρβλ. περὶ Ἑρμην. 2, 2, περὶ Ζ. Μορ. 1. 3, 18 ἴδε **σύμπλεξις**. **5)** ἐπὶ κατασκευῆς ἐδεσμάτων, συμμαίσω, Χρύσιππ. Τυαν. παρ' Ἀθην. 647E (;) **III**, ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ. = τῷ παθητ. (II. 2), ναυσὶν ἐσχάταις ξ. Εὐρ. I. A. 292.

σύμπλεξις, ἡ, συμπλοκή, ἕνωσις, συμπεπλεγμένος ὅρος, Ἀριστ. π. Φυτ. Ἱστ. I. 3, 20· πρβλ. **συμπλέκω** II. 4.

σύμπλεος, α. ον, ὅλως πλήρης, τινος, ἔκ τινος πράγματος, ἅπαν τὸ μεταξὺ γῆς τε καὶ οὐρανοῦ πνεύματος σύμπλεόν ἐστι Ἱππ. 296. 35· Ἀττ. **σύμπλεως** Ξεν. Ἀν. 1. 2, 22 (κατὰ τὰ ἄριστα Ἀντίγραφα ἀντὶ **ἔμπλεως**).

σύμπλευρος, ον, ὁ πλευρὸν μὲ πλευρόν, ὁ παραπλεύρως κείμενος, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 768D.

συμπλέω, μέλλ. **-πλεύσομαι**· Ἰων. **-πλώω**, **-πλώσομαι**·— πλέω ὁμοῦ μετά τινος, τινι Ἡρόδ. 4. 149., 5. 46, Εὐρ. I. A. 102, Ἀντιφῶν 131. 40, Θουκ., κλπ.· ἐν τῇ Ἀργῷ Ἡρόδ. 4. 179· μετὰ τῶν ὁλκάδων Θουκυδ. 6. 44, ἀποφ., ὁ αὐτ. 1. 27· τῶν συμπλεόντων Πλάτ. Γοργ. 511E· συμπλέοντες ναῦται Συλλ. Ἐπιγρ. 495· — μεταφ., ξ. τοῖς φίλοισι δυστυχοῦσι Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1225.

συμπληγάς, **άδος**, ἡ, ἡ ὁμοῦ πληττομένη, συγκρουομένη, ξυμπληγάδες πέτραι, αἱ συγκρουόμεναι πέτραι, δηλ. αἱ Κυάνεαι νῆσοι, περὶ ὧν ἐπιστεύετο ὅτι συνέκλειον πάντα ἐπιχειροῦντα νὰ πλεύσῃ διὰ μέσου αὐτῶν (ἐκαλοῦντο καὶ συνδρομάδες), Εὐρ. I. T. 355, Στρᾰβ 21, 149· Κυάνεαι σ. π. Εὐριπ. Μήδ. 1263· καὶ Ξυμπληγάδες (ἐξυπακ. πέτραι) αὐτόθι 2, I. T. 260, 1389 — ἐν τῷ ἑνικῷ, γῆν κυανέαν Ξυμπληγάδα (Ald. κυανέαν Ξυμπληγάδων) αὐτόθι 242· Ἄξενον. ἐκπερᾶσαι ποντίαν Ξυμπληγάδα, ἐπὶ τῆς ἐκ τοῦ Εὐξείνου ἐξόδου (ὁ Herm. ποντιᾶν Ξυμπληγάδων), ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 796. **II**, ὡς οὐσιαστ., σύγκρουσις, συμπλοκή, μάχη, Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 2, 10· συμπληγάδας ἐθνῶν Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 23C.

συμπλήγδην, Ἐπίρρ. μετὰ κρατήσεως τῶν χειρῶν, συμπλήγδην ἰάχησαν Θεόκρ. 24. 55.

συμπληθύνω [ῠ], πληθύνω ἢ αὐξάνω ὁμοῦ, Ξεν. Οἰκ. 18, 2.

II. Παθ., λαμβάνω τὸν πληθυντικὸν ἀριθμόν, Ἀπολλών. π Συντάξ. 205.

συμπληθύω, συνεργῶ εἰς πλήρωσιν ἢ αὔξησιν, ποταμὸν Ἡρόδ. 4. 48, 50· τὰς ἀτυχίας Λογγῖν. 23. 3· τὸ γένος, τὴν πατρίδα Δίων Κ. 52. 42, κτλ.

συμπλημμελέω, πλημμελῶ, ἁμαρτάνω ὁμοῦ μετά τινος, μετὰ δοτ. μὴ συμπλημμελήσῃ Ἰούδᾳ Ἀκύλας ἐν Ὡσηὲ Δ', 15 (Παλ. Διαθ.).

συμπλημμυρέω, πλημμυρῶ ὁμοῦ, τῆς τροφούσης χαρηγίας τῇ τῶν αὐξανομένων ἐπιδόσει συμπλημμυρούσης Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 230B.

σύμπληξις, ἡ, σύγκρουσις, φευκτέαν τὰς τῶν μακρῶν στοιχείων συμπλήξεις Δημ. Φαληρ. § 207, 299· πρβλ. **συμπλήνσις**.

συμπλήρης, ες, = **σύμπλεος**, Πλάτ. Ἐπινομ. 985A, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 11, 10.

συμπληρόω, συνεργῶ εἰς πλήρωσιν, συνεμπλήρουν τοῖσι Ἀθηναίοισι τὰς νέας, ἀπὸ κοινοῦ παρεῖχον τὰ πληρώματα αὐτῶν, Ἡρόδ. 8. 1. **II**, πληρῶ ἐντελῶς, ξυμπληρώσαντες ἑξήκοντα ναῦς, πληρώσαντες μὲ τέλειον πλήρωμα, Θουκ. 6. 50, Πλουτ. Συμπ. 202E· σ. τὸ περιηγηθὲν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 770B· τὸν μεταξὺ τόπον, τὸ μ. Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 14· π. Ζ. Μορ. 4. 12, 24· τοὺς πόρους Θεοφρ. π Ὄσμ. 45· ἔρανον Πλούτ. 2. 691D·— οὕτως, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, σ. τὰ διαστήματα Πλάτ. Τίμ. 35C, πρβλ. 36B·— Παθ., πάντα συμπεπλήρωται σαρξὶ αὐτόθι 75A· σ. ἐκ τινων Τίμ. Λοκρ. 105A, Διόδ. 1. 2. **2)** συμπληρῶ, γεμίζω ἐντελῶς, Ἀριστ. περὶ Γεν. καὶ Φθορ. 2. 10, 11·— Παθ., χωρῶ εἰς συμπλήρωσιν, συμπληροῦμαι, ὁ αὐτ. π. Φυτ. 1. 2, 19, Ἀθήν 671A.

συμπλήρωμα, τό, τὸ εἰς συμπλήρωσιν προστιθέμενον, Τίμ. Λοκρ. 96B, Ἀριστ Πρβλ. 11. 18.

συμπλήρωσις, ἡ, ἐντελὴς πλήρωσις, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 2, 12· τῆς εὐδαιμονίας Πολύβ. 5. 90, 4· ἐτῶν Ἐβδ. (B' Παραλ. ΛΣ', 21)· σ. ἀπὸ πάντων, ἐντέλεια ἐν πᾶσι.., Λογγῖν. 12. 2.

συμπληρωτικός, ή, όν, ὁ εἰς συμπλήρωσιν ἐπιτήδειος, τινος Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 131, Πλούτ. 2. 1060C, κτλ. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Διονύσ. Ἀρεοπ.· οὕτω, **συμπληρωματικῶς**, Εὐστ. εἰς Διον. Π. 41.

συμπλοϊκός, ή, όν, ὁ πλέων μετά τινος ἢ ὁμοῦ, συμπλ. φιλία, ἡ τῶν συμπλεόντων, τῶν συντρόφων ναυτῶν φιλία, Ἀριστ. Ἠθ.Νικ. 8. 12, 1.

συμπλοκή, ἡ, ἡ μεθ' ἑτέρου πλοκή, συνδυασμός, τῇ [τῶν ἀτόμων] συμπλοκῇ..πάντα γενέσθαι Δημόκρ. παρ' Ἀριστ. περὶ Οὐρ. 3. 4, 6· κεῖται παρὰ Πλάτ. ὡς γενικὸν ὄνομα τῆς ὑφαντικῆς καὶ τῶν ὁμοίων τεχνῶν, Πολιτικ. 281A, 305E, κ. ἀλλ.· ἡ ἁπάντων πρὸς ἄλληλα σ. Πολύβ. 1. 4, 11. **2)** ἀγών, μάλιστα τῶν παλαιστῶν, ἡ ἐν ταῖς συμπλοκαῖς μάχη, ἐκ τοῦ συστάδην, Πλάτ. Νόμ. 833A, πρβλ. Πολύβ. 1. 15. 3· ὡσαύτως, ἐπὶ πλοίων, ἡ ἐκ τοῦ πλησίον σύγκρουσις, ναυμαχία, ὁ αὐτ. 1. 27, 12., 1. 28, 11. **3)** ἐναγκαλισμός, σαρκικὴ μῖξις, Πλάτ. Συμπ. 191C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 5. **4)** συνδυασμὸς γραμμάτων πρὸς σχηματισμὸν λέξεως, ἢ λέξεων πρὸς σχηματισμὸν προτάσεως, Πλάτ. Πολιτικ. 278B, κἀξ· λόγος ἐγένετο..ἡ πρώτη σ. ὁ αὐτ. εἰς Σοφ. 262C, πρβλ. Θεαίτ. 202B ὡσαύτως συνδυασμὸς ἐνεργειῶν διανοητικῶν εἰς σχηματισμὸν μιᾶς ἐννοίας, οὐδὲ σ. δόξης καὶ αἰσθήσεως φαντασία ἂν εἴη Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 3. 3. 9, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 1. 3, 15, Τοπ, 2. 7, 2· — ὁ συνδυασμὸς ἢ σύνδεσις ὑποκειμένου καὶ κατηγορουμένου, σ. γὰρ νοημάτων ἐστὶ τὸ ἀληθὲς ἢ ψεῦδος ὁ αὐτ. περὶ Ψυχ. 3. 8, 6· κατὰ συμπλοκὴν λέγεσθαι, ἀντίθετ. τῷ ἄνευ συμπλοκῆς, ὁ αὐτ. ἐν Κατηγ. 2, 1, κτλ. **5)** παρὰ τοῖς γραμμ., σύνδεσμος.

σύμπλοκος, ον, ὁ συμπεπλεγμένος, περίπλοκος, περιπεπλεγμένος, Ἀνθ. Π. 5. 255, 290, Νόνν., κλπ.

σύμπλους, ον, συνηρ. **-πλους**, **συν·** (πλέω)·— ὁ ὁμοῦ μετά τινος πλέων ἔν τινι πλοίῳ, Ἡρόδ. 2. 115., 3. 41· τινι Εὐρ. Ἑλ. 1207, Ἀντιφῶν 132. 2, κτλ.· ξύμπλοι ἢ ξυστρατιῶται Πλάτ. Πολ. 556C· — ποιητ· ἐπὶ πλοίων, ναῦς σ. εἰς ἄργην Ἀνθ. Π. 7. 381, πρβλ. 585. **2)** μεταφ., μέτοχος ἢ σύντροφος εἴς τι, ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη Σοφ. Ἀντ. 541.

συμπλουτέω, γίνομαι ὁμοῦ πλούσιος, πλουτοῦντι αὐτῷ συνεπλούτησεν ἡ δικαιοσύνη Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 955, 10.

συμπλουτίζω, πλουτίζω τινὰ ὁμοῦ, καὶ τοῦ Σωτῆρος τὸν τόκον ἐπλούτισε, καὶ αὐτὴ συνεπλουτίσθη τῇ χάριτι Ψευδοχρυσ. τ. 7, σελ. 519, 35· ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 586, τὸ **σὺν** ἐν τῷ· σὺν δὲ πλουτίζειν ἐμέ, κεῖται ἐπιρρηματικῶς.

συμπλωτήρ, ὁ, = **σύμπλους**, τοὺς συμπλωτῆρας, τοὺς συμπλεόντας, Γερμαν. ἐν Cotel. Mon. τ. 2, σ. 472A.

συμπλώω, Ἰων. ἀντὶ **συμπλέω**.

συμπνευσμός, ὁ, = **σύμπνοια**, ὁμόνοια, Ἡσύχ.

σύμπνευσις, ἡ, = τῷ προηγ., Ἀθαν. π. 1, 445 (τ. 2, σ. 29, Ἔκδ. Βενετ.).

συμπνέω, μέλλ. **-πνεύσομαι**, πνέω ὁμοῦ μετά τινος, τινι Ἀθ. Π 7. 595, Μᾶρκ. Ἀντων. 8. 54· μεταφ., ὡς τὸ Λατ. conspirare, συμφωνῶ μετά τινος, Πλάτ. Νόμ. 708D· ἐμπαίσιοι τύχαισι σ., παραφέρομαι μὲ αἰφνιδίους ὁρμὰς τῆς τύχης, ὑποχωρῶ, ὑποκύπτω εἰς αὐτήν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 187. **2)** ἀπολ., συμφωνῶ μετά τινος, συναινῶ, συμπνευσάντων ἡμῶν καὶ Θηβαίων Δημ. 284. 17, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 5, 3, 11· εἴς τι Αἴλ. π. Ζ. 3. 44.

συμπνιγής, ές, ὁ συμπνίγων, πνιγηρός, Διόδ. 3. 51.

συμπνίγω [ῐ], πνίγω, πιέζω, ἰσχυρῶς συνθλίβω, οἱ ὄχλοι συνέπνιγον (διάφ. γραφ. συνέθλιβον) αὐτὸν Εὐαγγ. κ. Λουκ. η', 42· συνέπνιξαν αὐτὸ (δηλ. τὸ σπέρμα), συνέθλιψαν καὶ ἐκώλυσαν τὴν αὔξησιν αὐτοῦ, Εὐαγγ. κ. Μάρκ 4. 7·— μεταφ., ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου συμπνίγει τὸν λόγον Εὐαγγ. κ. Ματθ ιγ', 22, πρβλ. Λουκ. 8. 14. — Παθ., δένδρα συμπνιγόμενα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 6. 11, 6.

σύμπνιξις, ἡ, τὸ συμπνίγειν, Στέφ. Διάκον. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 100, σ. 1077.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σύμπνοια, ἡ, τὸ συμπνεῖν, συμφύσημα, τῶν φυσῶν Ἀρτεμίδ. 2 37·— μεταφ., ὡς καὶ νῦν, συμφωνία, ὁμόνοια, Διογ. Λ. 2. 137· ἡ ἁπάντων σύμπνοια, ἕνωσις, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 2. 5.

σύμπνοος, ον, συνηρ. **-πνους. ουν**, (πνοή) ὁ ζωογονούμενος διὰ τῆς αὐτῆς πνοῆς, Πλούτ. 2. 574Ε· ὁ συμφωνῶν μετά τινος, σύμφωνος, τινι Ἀνθ. Π. 6. 227., 11. 372· σύμφωνος, Ἀρετ. περὶ Δίτ. Χρον. Παθ. 1. 10, Πλούτ., κλπ.

συμποδηγέω, ὁδηγῶ ὁμοῦ, τὸ πᾶν τόδε τοτὲ μὲν αὐτὸς ὁ θεὸς συμποδηγεῖ Πλάτ. Πολιτικ. 269D· τοτὲ μὲν ὑπ' ἄλλης συμποδηγεῖσθαι θείας αἰτίας αὐτόθι 270Α.

συμποδίζω, δένω ὁμοῦ τοὺς πόδας, δένω χεῖρας καὶ πόδας, στίξας αὐτοὺς καὶ συμποδίσας, καὶ δέσας χειροπόδαρα, Ἀριστοφάν. Βάτρ. 1512· συμπ. τινὰ χεῖράς τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὴν Πλάτ. Πολ. 615Ε· πρβλ. **συμπεδάω**. — Παθ., περιπλέκομαι ἐν δικτύῳ, ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 8· ἀμφοῖν ποδοῖν σ. Λουκ. Ὠκύπ. 149. **II**. μεταφ. ὡς τὸ Δατ. impedire, περιπλέκω, ἐμπλέκω, μέθῃ τινὰ Πλάτ. Πολ. 488C. — Παθ., ὑπὸ σοῦ συμποδισθεὶς ἐν τοῖς λόγοις ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 482D, πρβλ. Θεαίτ. 165Ε.

συμποδισμός, ὁ, τὸ συμποδίζειν, «πεδίκλωμα», τῷ συμποδισμῷ τῶν σκελῶν Νικήτ. Εὐγεν. 7, 280, Εὐστ. Πονημάτ. 26, 23, κτλ.

συμποδιστής, οῦ, ὁ, ὁ συμποδίζων, προξενῶν συμποδισμόν, πόδας διὰ δεσμῶν, εἶχον γὰρ αὐτοὶ συμποδιστὰς καὶ τόπους Θεοδ. Ἀκρ. 1, 243, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 735Α, κλπ.

συμποιέω, βοηθῶ, συνεργῶ εἰς τὸ ποιεῖν τι, τι Ἀνδοκ. 9. 8, Ἰσαῖ. 70. 29, κλπ.· ἴδε **σὺν Γ**. **II**. ποιῶ ποίημα ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, τοὺς Ἱππέας ξυνεποίησα τῷ φαλακρῷ τούτῳ (δηλ. ὁ Εὔπολις ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ Ἀριστοφ.) Εὔπολις ἐν «Βάπταις» 16· Εὐριπίδῃ..συνεποίεις..τὴν μελῳδίαν Ἀριστοφάν. Ἀποσπ. 231b, πρβλ. Θεσμ. 158 (ἴδε Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφέλ. 550)·— ἐπὶ ἀγαλματοποιοῦ, συμποιεῖσθαι ἄγαλμα μετά τινος Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 857.

συμποικίλλομαι, παθητ., ποικίλλομαι ὁμοῦ, συνυφαίνομαι, ὑφασθεὶς (δηλ. ὁ ἐφώδης)..ἐκ τε χρωμάτων παντοίων καὶ χρυσοῦ συμπεποικιλμένου Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 5.

συμποικιλτής, ὁ συμποικίλλων, Ἰαλδ. Θεσσαλ. σ. 105, ἔκδ. Mi.

συμποιμαίνομαι, παθ., ποιμαίνομαι ὁμοῦ, συμβόσκομαι, Εὐρ. Ἄλκ. 579.

συμποίμην, ενος, ὁ, ὁ ὁμοῦ ποιμαίνων, βοηθὸς ποιμήν, Νικήτ. Εὐγ. 6, 436, Θεόδ. Στουδ. σ. 223C, κλπ.

συμπολεμέω, πολεμῶ ὁμοῦ μετά τινος, μάχομαι ὁμοῦ, συναγωνίζομαι, Θουκ. 1. 18., 8. 46, Ἀνδοκ. 26. 27, Ξεν., κλπ.· τινι, πρός τινα, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 2. 3, 1, κτλ.· μετά τινος Πλάτ. Πολ. 422D· σ. τὸν πόλεμον Δημ. 354. 24. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 414, Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 128, 857.

συμπολεύω, **συμπεριπολῶ**, **συμπεριφέρομαι**, ἐκεῖνος μέν ἐστιν ἐν οὐρανῷ συμπολεύων τοῖς ὁμοταγέσιν Θεόδ. Στουδ. 467Α. — Μέσ., Ἡσύχ.

συμπολίζω, ἑνώνω εἰς μίαν πόλιν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 4, 2. — Παθητ., τῶν ἑπτὰ λόφων συμπεπολισμένων τῇ Ρώμῃ Διον. Ἁλ. 1. 71, πρβλ. 32· Αἴγιον ἐξ ἑπτὰ δήμων συνεπολίσθη Στράβ. 337.

συμπολιορκέω, ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος πολιορκῶ, Ἡρόδ. 1. 161, Θουκ. 3. 20, Δημ., κλπ. — Παθ., οἱ συμπολιορκούμενοι Πολύβ. 2. 7, 8.

συμπολιτεία, ἡ, ἕνωσις πολλῶν πολιτειῶν εἰς ὁμοσπονδίαν ἐν συγκοινωνίᾳ ἢ ἐναλλαγῇ τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ὁμοσπονδία, Λακεδαιμονίων τῆς τῶν Ἀχαιῶν συμπολιτείας ἀποστάντων Πολύβ. 3. 5, 6, πρβλ. 2. 41, 12., 44. 5, κτλ.· ἴδε Nieb. R. H. 2. σ. 51.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 131, 392.

συμπολιτεύω, ζῶ ὡς συμπολίτης, ὡς πολίτης τῆς αὐτῆς πόλεως, τισί, μετ' ἄλλων, Θουκ. 6. 4., 8. 47, 73· νόμοις τοῖς αὐτοῖς χρῆσθαι καὶ σ. Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 12·— ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, συμπολιτεύομαι Ἀυσί. 116. 6, κλπ.· μηδενί, πρὸς οὐδένα, Δ μ. 1431. 22· μετὰ τῶν Ἀχαιῶν Πολύβ. 23. 8, 9· οἱ συμπολιτευόμενοι, οἱ συμπολῖται, Ἰσοκρ. 27C, 238Ε· σ. καὶ κοινωνεῖν πόλεως Ἀριστ. Πολιτ. 7. 2, 3 — μεταφορ., τὰ σύντροφα καὶ συμπολιτευόμενα ἀδικήματα Πλουτάρχ. Κάτων Νεώτ. 47.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 414.

συμπολίτης [Ῐ], **ου**, ὁ, ὡς καὶ νῦν, τῆς αὐτῆς πόλεως πολίτης, Λατ. concivis, Εὐρ. Ἡρακλ. 826, Συλλ. Ἐπιγρ. 6446· ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Φρυνίχου (σ. 172) «πολίτης λέγε μὴ συμπολίτης»·— θηλ. **συμπολῖτις**, Διοδ. Ἔκλογ. 528. 97, Σχολ.

σύμπολλοι, αι, α, πολλοὶ ὁμοῦ, Πλάτ. Ἄλκ. 1. 114Β, Πολιτ. 261Ε, κ. ἀλλ.

συμπολυπραγμονέω, πολυπραγμονῶ ὁμοῦ, Θεόδ. Μετοχ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Δ', σ. ηβ'.

συμπομπεύω, συνοδεύω ἐν πομπῇ, Αἰσχίν. 6. 43, Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 3, 5 καὶ 11, Συλλ. Ἐπιγρ. 1193. 1.

συμπονέω, ποιῶ ὁμοῦ ἢ μετά τινος, συνταλαιπωροῦμαι, κοπιάζω, ἐργάζομαι ὁμοῦ, τινί, μετά τινος, συμπονήσατε τῷ νῦν μογοῦντι Αἰσχύλ. Πρ 276· συμπόνει πατρὶ Σοφ. Ἠλέκ 986, κτλ.· σ. καὶ συγκινδυνεύειν τινὶ Ξεν. Κύρ. 7. 5, 55· τοῖς κακοπαθοῦσι Πλουτ. Ἀντών. 43· σ. τινι πόνους Εὐρ. Ὀρ 1224· ἀλλ' ὡ αὐτως, σ. κακο'ς, λαμβάνω μέρος εἰς.., ὁ αὐτ. 683 — ἀπολ., πάσχω, ὑποφέρω ὁμοῦ, Σοφ. Ἀντ. 41, κτλ.· σ. πολλὰ Ἀριστοφ. Ἀχ. 695· ἐάν τι συμπονήσῃ μέρος, συμπονεῖ τὸ ὅλον Ἀριστ. Προβλ. 5. 22.

συμπονηρεύομαι, ἀποθ., ὁμοῦ πονηρεύομαι, συμμετέχω τῆς πονηρίας, τῆς ἀχρειότητας, τισι Ἀριστοφ. Ἀνσ. 404, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδόσ. § 240.

συμπορεύομαι, μέλλ. **-εύσομαι**· ἀόρ. **-επορεύθην**· ἀποθ. Πορεύομαι ὁμοῦ, συνοδοιπορῶ, «πηγαίνω μαζί», Εὐρ. Ι. Τ. 1488· τινι, μετά τινος, Πλάτ. Φαίδρ. 249C, Ξενοφ. Ἀν. 1. 3, 5, κτλ.· ἐπί τινι συμφέροντι, πρὸς τι κέρδος, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 9, 4. **II**. συνέρχομαι, ἐπὶ τῆς Συγκλήτου, Πολύβ 6. 16, 4. — μεταφ., συνέρχομαι, συνουσιάζομαι, ὅπως ἂν ἐν καιρῷ καὶ λανθάνοντες ἀλλήλοις συμπορεύσιντο Πλουτ. Λυκοῦργ. 15. — Ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΣ', σ. 540.

συμπόρευσις, ἡ, τὸ συμπορεύεσθαι, Σωφρ. Ἱεροσ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 87, 3, σ. 3305.

συμπορθέω, ὡς τὸ **συμπέρθω**, πορθῶ ὁμοῦ, συγκαταστρέφω, ὃς σῷ πατρὶ συνεπόρθει Φρύγας Εὐρ. Ὀρ. 888· οἱ συμπεπορθημένοι, οἱ εἰς ὅμοιον ὄλεθρον περιπεσόντες, Σ ρῥθ. 353.

συμπορθητής, οῦ, ὁ, ὁ συμπορθῶν ὁμοῦ ἢ ἀπὸ κοινοῦ καταστρέφων, συγκαταστροφεύς, Σχόλ εἰς Λυκόφρ. 222.

συμπορθολογέω τινά, πορθολογέω τινὰ ὁμοῦ, Ἰω. Δαμασκ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 96, σ. 716.

συμπορίζω, προμηθεύομαι, λαμβάνω, ἐκ τῶν ἄλλων συμμάχων τῶν ὑπηκόων, εἴποθέν τι εἶχον ἐπιτήδειον ἐς τὸν πόλεμον ξυμπορίσαντες, «λαβόντες» (Σχόλ.), Θουκ. 7. 20·— Μέσ., πορίζομαι, εὑρίσκω, ἕξλα ξυμπορισαμένους καὶ χρήματα ὁ αὐτ. 8, 1, Ἰσοκρ. 47Α. — Παθ., ταχὺ πάντων συμπορισθέντων Πλουτ. Μάρ. 40.

συμπορισμός, ὁ, τὸ ἀπὸ κοινοῦ πορίζειν, παρέχειν, συμπ. τῶν ἐπιτηδείων Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 20, 8.

συμπορνεύω, πορνεύω ὁμοῦ ἢ μετά τινος, Κλήμ. Ἀλεξ. 1, 160B, Βασίλ. IV, 729B.

σύμπορνοι, οἱ, οἱ ὁμοίως πόρνοι, Κ. Μανασσ. ἐν Χρον. IX, σ 57.

σύμπορος, ον, ὁ συνοδεύων τινά, συνοδοιπόρος, «τὰ αἰτιῶντα ἕπεσθαι δαιμόνιόν ἐστι, καὶ γὰρ τὸν ἀγαθὸν δαίμονα σύμπορον ἡμῖν εἰώθασι λέγειν» Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἄλκ. α' 165.

συμπορπάομαι, παθ., διὰ πόρπης συνάπτομαι ὁμοῦ, τοὺς λίθους σμαράγδου συμπεπορπημένους Ἐβδ. (Ἔξοδ. ΛΣ', 9), Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. ὡράξ.

συμπορσύνω [Ῠ], ὁμοῦ τακτοποιῶ, διεξεργῶ, διευκολύνω, συμπαρασκευάζω, συμπορσύνοι ἂν τὴν κατόρθωσιν Ἱππ. π. Ἄρθρ. 792· σὺν γὰρ οἱ ἄναξ πόρσυνε κλέος Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ', 519.

συμπορφυροβαφέω, πορφυροβαφῶ ὁμοῦ, Ἀναστ. Σιναΐτ. Ὁδηγ. σ. 306.

συμποσία, ἡ, τὸ ὁμοῦ πίνειν, τὸ συμπίνειν, συμπόσιον, Ἀλκαῖ. 46· συμποσίας ἐφέπων Πινδ. Π. 4. 524.

συμποσιάζω, πίνω ὁμοῦ ἐν συμποσίῳ, ὅπως οὖν μὴ αὐτός τε ἀνήκοος .συμποσιάζοις Ἡλιόδ. 5. 28.

συμποσιαῖος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Εὐστ. 770. 15.

συμποσιακός, ή, όν, ὁ ἁρμόζων εἰς συμπόσιον, εἰς συμποσιάζοντας, λόγους λαλῶν συμποσιακοὺς Εὐστ. 89, ἐν τέλει· τὰ σ., διακρίνονται τῶν συμποτικῶν ὑπὸ τοῦ Πλουτ. 2. 629D.

συμποσιακῶς, Ἐπίρρ. τοῦ προηγ., ὡς ἐπαιξε συμποσιακῶς Εὐστ. 1376, 42.

συμποσιαρχέω, ἴδε **συμποσίαρχος**.

συμποσιάρχης, ἴδε **συμποσίαρχος**.

συμποσιαρχία, ἡ, ἴδε **συμποσίαρχος**.

συμποσί-αρχος, ὁ, ὁ πρόεδρος συμποσίου ἢ συμποτῶν, Λατ. rex convivii ἢ magister bibendi, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 30· οὐ συμποσίαρχος ἦν γὰρ ἀλλὰ δῆμος ὁ Χαιρέας, κυάθους προπίνων εἴκοσιν Ἀλιέ. ἐν «Ἀποκοπτομένῃ» 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 4485. 15, Πλούτ., κλπ.· ὡσαύτως, **συμποσιάρχης, ου**, ὁ, ὁ αὐτ. 2, 620Ε, Συλλ. Ἐπιγραφ. 2163· — ὅθεν **συμποσιαρχέω**, εἶμαι **συμποσίαρχος**, Ἀριστ. Πολιτ. 2. 12, 12, Πλουτ. 2. 620C καὶ **συμποσιαρχία**, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ συμποσιάρχου, αὐτόθι 620Δ· — Πρβλ. **συμποτικός**.

συμποσιασμοί, οἱ, τὸ συμποσιάζειν, Θεοφ. Χρονογρ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 108, σ. 892.

συμποσιαστικός, ή, όν, = **συμποσιακός**, Νικήτ. Εὐγ.

συμπόσιον, τό, (συμπίνω) ὡς καὶ νῦν, συμπόσιον, εὐωχία, συνδιασκέδασις, «φαγοπότιον», Θέογν. 298, 496, Φωκυλ. 11, Ἡρόδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2. 78, Πινδ., κλπ.· σ. κατασκευάζειν, παρασχεῖν τινι, συνάγειν Πλάτ. Πολ. 363C, Πλούτ., κλπ.· — κυρίως ἐστίνετο μετὰ τὸ δεῖπνον, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1142· πρβλ. **συμποτικός**. Περὶ τῶν Ἀθηναϊκῶν συμποσίων, ἴδε Λεξ. τῶν Ἀρχαιοτ.—Ὁ Πλάτ., ὁ Ξεν. καὶ ὁ Πλούτ. ἔγραψαν διαλόγους φέροντας τὸ ὄνομα τοῦτο. **II**, οἱ ἀποτελοῦντες τὸ συμπόσιον, οἱ συμπόται, Πλούτ. 2. 157D, 704D. **III**, ἡ αἴθουσα ἐν ᾗ τὰ συμπόσια ἐγίνοντο, τοῦ σ. στέγη Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 196B· σαίρειν τὸ συμπόσιον Λουκ. Θεῶν Διάλ. 24, 1, κτλ.· — ἐν Ξενοφ. Κύρ. 8. 8, 10, ἡ σημασία εἶναι ἀμφίβ.

συμπόσιος, α, ον, = **συμποτικός**, «συμπότις, συμπόσιος» Ἐτυμ. Μέγ. σ. 139, 49.

συμποσόω, συγκεφαλαιῶ, παθητ. **συμποσοῦμαι**, ὡς καὶ νῦν, φθάω εἰς τὸ δεῖνα ποσόν, εἰς εἴκοσι καὶ δύο Ἀθαν. τ. 2, σ. 101, Ἰω. Σκυλ. 654, 21.

συμποτάζω, = **συμποσιάζω**, Ἐκκλ.

συμπότης, ου, ὁ, ὁμοῦ πίνων, σύντροφος ἐν πότῳ, Ἡρόδ. 2. 78, 173, Πινδ. Ο. 1. 99, Εὐρ. Ἄλκ. 343, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1135, Ἀντιφῶν 115. 18, Πλάτ., κλπ.

συμποτικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συμπότην ἢ εἰς συμπόσιον, φαιδρός, σ. πρήγματα Ἀριστοφ. Ἀχ. 1142· νόμοι σ., οἱ νόμοι οἱ ἰσχύοντες κατὰ τὸ συμπόσιον ἐπιβαλλόμενοι ὑπὸ τοῦ συμποσιάρχου, Πλάτ. Νόμ. 671C (ὅθεν ἡ φράσις συμποσιοπαιδαγωγεῖν. αὐτόθι 641B)· σ. ἁρμονίαι, μελῳδίαι ἁρμόζουσαι εἰς ἄσματα τοῦ συμποσίου, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 398E· σ. προβλήματα, ἐπιγραφὴ συγγράμματός τινος τοῦ Πλουτάρχου (ἴδε ἐν λ. **συμπασακός**)· σ. ὑπομνήματα Διογ. Α. 7, 1· — συμποτικὸς φαιδρός, «ἀναιχτόκαρδος» ἄνθρωπος, παῦ', ἀλλὰ δεῦρ' κατακλινείς προσμάνθανε ξυμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικὸς Ἀριστοφ. Σφ. 1209, πρβλ. Πολυδ. 31. 21, 8. — Συγκρ. **-ώτερος**. Λουκ. Κρον. Ἐπιστ. 32· ὑπερθ. **-ώτατος**, ὁ αὐτ. ἐν Τίμ. 46. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πολυδ. Ϛ', 20.

συμπότις, συμπότρια, θηλυκὰ τοῦ **συμπότης**, Γλωσσ.

συμποτνιάω, (ποτνιάομαι) θρηνῶ, πανῶ ὁμοῦ, συμπέπονθα, συνεποτνίασα καὶ συνήλγησα Θεόδ. Στουδ. 1006C.

συμπότρια, ἡ, ἴδε **συμπότις**.

σύμπους, οδος, ὁ, ἡ, ὁ τοὺς πόδας ἔχων συνηνωμένους ἢ συγκεκλεισμένους, Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. Ϛ', 159· «τῶν πάλαι δημιουργῶν πλαττόντων τὰ ζῷα ἔχοντα οὐ διεστηκότας τοὺς πόδας, ἀλλὰ ἑστῶτα σύμπουν» Σχόλ. εἰς Πλάτ. Μέν. σ. 367, ἐν τέλει.— Οὐδ. πληθ. **σύμπουν** ὡς ἐπίρρ. «ὑποδύνει (ὁ Ἴνδὸς θηρευτὴς) τῷ ἀγρίῳ (ὀηλ. ἐλέφαντι) καὶ σύμπουν δεσμεῖ» Στράβ. 704. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 396.

συμπραγμᾰτεύομαι, μέλλ. **-εύσομαι**· ἀόρ. **-επραγματεύθην** Διογ. Α. 5. 71· ἀποθ. Καταγίνομαι ὁμοῦ, συνδιεξάγω, ἀσχολοῦμαι ὁμοῦ εἴς τι, τινι Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 21· σ. τι ὁ αὐτ. ἐν Λυκούρ. 5· ἀπολ., ὁ αὐτ. 2. 417Δ, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 1997d.

συμπράκτωρ, Ἰων. **-πρήκτωρ, ορος**, ὁ, ὁ συμπράττων, βοηθός, συνεργός, Ἡρόδ. 6. 125· σ. γενέσθαι τινὶ Ξεν. Κύρ. 3. 2, 29· μετὰ γεν. πράγμ., σ. ὁδοῦ, συνοδοιπόρος, Σοφ. Ο. Τ. 116· συμπράκτορες τῆς αἰτίας, περιλαμβανόμενοι ὡς συνεργοὶ εἰς τὴν κατηγορίαν, Ἀντιφῶν 124. 33.

συμπραξέα, ἡ, = **σύμπραξις**, «θαρρῶν τῇ τῆς Ἀθηνᾶς συμπραξίᾳ» Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 10, 6.

σύμπραξις, εως, ἡ, βοήθεια, Πλούτ. 2. 478D.

συμπράσσω, Ἀττικ. **-ττω**· Ἰωνικ. **-πρήσσω**. Ἀπὸ κοινοῦ πράττω, συμβοηθῶ εἰς τὴν πρᾶξιν, τινί τι Αἰσχύλ. Πρ. 295, Εὐρ. Ι. Τ. 980, Ἡρακλ. 451, Ξεν., κλπ.· συμ. τινὶ τἀγαθά, βοηθῶ τινα εἰς τὸ ἀγαθόν, Ἀριστ. Ρητορ. 2. 4, 25, πρβλ. Ἠθικ. Νικ. 9, 5, 2 — μετ' αἰτ. πράγματος μόνον, σ. τὰ ἄλλα Σοφ. Αἴ. 1396· ε. τὰ τῶν Ἀθηναίων Θουκ. 4. 74· σ. εἰρήνην, συνεργῶ εἰς διαπραγμάτευσιν, συνδιεξάγω, Ξεν. Ἀγησ. 7, 7· μετὰ δοτ. προσ. μόνον, ἐνεργῶ μετά τινος, συνεργῶ, συντείνω, τινι Θουκ. 3. 101, Λυσί. 128. 5, Ἰσοκρ. κλπ.· τινὶ περί τινος Ξεν. Ἀν. 5. 4, 9· ὑπέρ τινος Πολύδ. 28. 7, 2· σ. ὥστε γενέσθαι τι Ξεν. Κύρ. 3. 2, 28, κτλ.· σ. τινὶ ὅπως ἕξει Ἰσοκρ. 67B. 2) ἀπολ., παρέχω βοήθειαν, βοηθῶ, ἀντίθετον τῷ **ἀντιπράσσω**, Σοφ. Τρ. 1177, Ξεν., κλπ.· οἱ συμπράσσοντες, οἱ σύμμαχοι, Θουκ. 4. 67., 8. 14, Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 10. **II**, ἀμεταβ., σὺν κακῶς πράσσοντι συμπράσσω κακῶς, μετέχω τῆς δυστυχίας αὐτοῦ, Εὐρ. Ἡρακλ. 27. **III**, Μέσ., βοηθῶ εἰς ἐκδίκησιν, συνεπρήξαντο Μενέλεῳ τὰς Ἑλένης ἁρπαγὰς Ἡρόδ. 5. 94· πρβλ. **συνεκπράσσομαι**.

συμπρατήρ, ὁ, «ὁ τὰ πωλούμενα ὑφ' ἑτέρου βεβαιῶν» Ἀν. Βεκ. σ. 193, 16.

συμπράτης [ᾰ], **ου**, ὁ, ὁ σὺν ἄλλῳ πεπράσκων, συμπωλητής, Λυσίας παρὰ Πολυδ. Ζ', 12.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 536.

συμπρεπής, ές, ἁρμόζων, ἐμπρέπων, τύχῃ γυναικῶν ταῦτα συμπρεπῆ πέλει Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 458· ὥστε συμπρεπὲς ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 13.

συμπρεπόντως, Ἐπίρρ., πρεπόντως, ἁρμοδίως, ποιεῖ ὃ βούλεται συμπρεπόντως τῇ αὐτοῦ θεότητι Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 651D.

συμπρέπω, ἐμπρέπω, ἁρμόζω, βοᾶ δὲ νικηφόρῳ σὺν Ἀριστοκλείᾳ πρέπει, «ἡ βοὴ τοῦ ὕμνου συμπρέπει τῷ νικηφόρῳ Ἀριστοκλείᾳ» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 3. 119, πρβλ. Πλουτ. Φιλοπ. 11· σχῆμα συμπρέπων τῇ σωφροσύνῃ Ἀριστοτ. 1. 12.

συμπρεσβευτής, οῦ, ὁ, ὁ συμπρεσβεύων, ὁ ἀποσταλεὶς ὡς πρεσβευτὴς μετ' ἄλλου πρεσβευτοῦ, Λυσί. 177. 41, Αἰσχίν. 24. 12.

συμπρεσβεύω, ἀποστέλλομαι μετ' ἄλλων πρεσβευτῶν ὡς συμπρεσβευτής, εἶμαι συμπρεσβευτής, Δημ. 400. 11, Αἰσχίν. 50 ἐν τέλ. — Μέσ., συναποστέλλω πρεσβείαν, Θουκ. 3. 92, 5. 44.

σύμπρεσβυς, εως, ὁ, = **συμπρεσβευτής**, ἀλλὰ πιθανῶς μόνον ἐν τῷ πληθ. (πρβλ. **πρέσβυς** ΙΙ), Θουκ. 1. 90 κἑξ., Δημ. 400. 6, κτλ.· σ. τινὶ Ξεν. Ἀν. 5. 5, 24.

συμπρεσβύτερος, [ῠ], ὁ, ὁ καὶ πρεσβύτερος ὤν, Α' Ἐπιστ. Πέτρ. ε', 1, Κυπριάν. Ἐπιστ. 5, 4, Εὐσ. ΙΙ, 465, κτλ.

συμπρεσβύτης, ου, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς ὢν πρεσβύτης, γέρων, Θεόδωρος Πρόδρομος σ. 413, Μεθόδ., κλπ.

συμπρήκτωρ, συμπρήσσω, Ἰων. ἀντὶ **συμπράκτωρ, συμπράσσω**.

συμπρίασθαι, ἀπαρεμ. ἀορ. 6' (ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει, πρβλ. *πρίαμαι), ἀγοράζω ὁμοῦ, ἀγοράζω ἐντελῶς, εἰ ὁμολογεῖς πλείω σῖτον συμπρίασθαι πεντήκοντα φορμῶν Λυσίας 164. 33· συνεπρίατο πάντα τὸν σίδηρον ἐκ τῶν σιδηρείων Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 11, 11.

συμπροάγω [ᾰ], προάγω ὁμοῦ, συντελῶ, εἰς αὔξησιν Διον. Ἁλ. π. Δημ. 48. **II**, ἀμετάβ., προχωρῶ ὁμοῦ, Πλουτ. Φιλοπ. 21· συμπορεύομαι, συμπροῆγον ἅμα διαλεγόμενοι Ἅγις 19.

συμπροαιώνιος, α, ον, ὁ ὁμοῦ μετά τινος ὢν καὶ αὐτὸς αἰώνιος, Εὐστ. ἐν Mai Spicil. 5. 212.

συμπροαύξομαι, προαύξομαι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, τοῖσι προαυξέσιν ὁποῖα συμπροαύξεται Ἱππ. 1006C.

συμπροβαίνω, προβαίνω ὁμοῦ, Γλωσσ.

συμπροβάλλω, προβάλλω ὁμοῦ, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 175C· — **οὐσιαστ. συμπροβολή**, ἡ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 94B.

συμπρόβουλος, ον, ὁ καὶ αὐτὸς ὢν **πρόβουλος**, Ὑπόθεσις εἰς Ἀριστοφ. Λυσιστράτην, ἴδε **πρόβουλος**.

συμπρογιγνώσκω ἢ **-προγινώσκω**, προγνωρίζω ἢ προβλέπω ὁμοῦ μετά τινος, Ἰάμβλ. περὶ Μυστηρίων 4, 6.

συμπροδίδωμι, ὁμοῦ προδίδω, ὁμοίως προδότης γίγνομαι, «Χίου μελλούσης προδίδοσθαι τῶν ἀρχόντων τις συμπροδιδοὺς καὶ ἀπα» τῶν τοὺς ἄρχοντας» Αἰν. Τακτ. 40.

συμπρόεδρος, ὁ, ὁ ἀπὸ κοινοῦ πρόεδρος, Συλλ. Ἐπιγρ. 98, 97 (ἔνθα ἴδε Böckh), 105, 111-113, κ ἀλλ., Αἰσχίνης 39. 21, Ψήφισμ. Ἀττ. ἐν Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 8, 5.

συμπρόειμι, (εἶμι, ibo) προβαίνω, προχωρῶ μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Ἡρωδιαν. 1. 16, Ἀθήν. 272E, Φώτ.

συμπροαιρεῖσθαι, προαιρεῖσθαι ὁμοῦ, συμπροαιρεῖσθαι πορεύεσθαί τινι Ἰγνάτ. ἐν βίῳ Νικηφ. σ. 190. 4, ἐκδ. De Boor.

συμπροέρχομαι, = τῷ προηγ., Σάτυρ. παρ' Ἀθην. 248F, Γαλην. 4. 136, κτλ.

συμπροθῡμέομαι, ἀποθ.· — ἔχω ὁμοίαν ἢ τὴν αὐτὴν προθυμίαν μετά τινος, δείκνυμαι καὶ ἐγὼ πρόθυμος ὡς αὐτός, τινι Θουκ. 2. 80· τινὶ περί τι Δίων Χρ. 2. σ. 307· οὕτω, καὶ ἀπολ., Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 14, 5. 4, 5. **2)** μετ' αἰτ., ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, προάγω, διευκολύνω, τὸν ἔκπλουν Θουκ. 8. 1, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 6. 1, 19, Ἀν. 7. 1, 5. **3)** μετὰ δοτ. πράγμ., λαμβάνω ἐνεργὸν μέρος εἴς τι μετὰ προθυμίας, τῇ προαιρέσει, τῇ ἀλώσει Διόδ. 14. 41, Λουκ. π. Διαβολ. 21. **4)** μετ' ἀπαρ., ἔχω ὁμοίαν ζῆλον, τὴν αὐτὴν προθυμίαν νά .., Θουκ. 8. 2, Πλάτ. Εὐθύφρων 11E, Ξεν. 3. 1, 9, κτλ· οὕτω, σ. ὅπως .. αὐτόθι 7. 1. 5.

συμπροθῡμοποιέομαι, Μέσ., παραθαρρύνω ὁμοῦ, χρὴ ἀλλήλους συμπροθυμοποιεῖσθαι Θεόδ. Στουδ. 368E.

συμπροϊημι, συμπροπέμπω, πραπέμπω, Ἀριστ. Μηχαν. 4. 3, Θεόδ. Ἔρτακ. ἐν Ἀνεκδ. Boiss. τ. 2, σ. 439.

συμπροικίζω, προικίζω ὁμοῦ, «συνεξέδωκα, συνεπροίνισα», Σχόλ. εἰς Δημ. 316. 4.

συμπροκόπτω, προκόπτω, προβαίνω ἢ αὐξάνομαι μετά τινος, τινι Νικομ. Ἀριθμ. 97.

συμπροκύπτω, κύπτω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ὁμοῦ μετά τινος, Συνέσ. 17C, Εὐστ. Παρεκβ. σ. 217, 72.

συμπρομνάμων [ᾰ], **ονος**, ὁ, συνάρχων προμνήμονος (ἴδε τὴν λέξ.), Συλλ. Ἐπιγρ. 1793.

συμπρονοέω, προνοῶ ὁμοῦ ἢ ἀπὸ κοινοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 4051.

συμπρονομεύω, προνομεύω ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων, διαρπάζω μετ' ἄλλων ὁμοῦ, τινι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἱστ. 4. 9, 3.

συμπροξενέω, βοηθῶ παρέχων τὰ μέσα, συμπράττω εἴς τι, συμπροξένησον ὡς τύχω μαντευμάτων Εὐρ. Ἠ. 146 ἔνθα ὁ Jacobs διώρθωσε· σὺ προξένησον, ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συμπροορίζω, προορίζω ὁμοῦ, Γεννάδ. Σχολάρ. περὶ Προορισμοῦ σ. 31, 3.

συμπροπέμπω, προπέμπω, συνοδεύω ὁμοῦ, τινά Ἡρόδ. 9. 1, Ἀριστοφ. Βάτρ. 403, 413, Ξεν., κτλ.· σ. τινὰ ναυσὶν Θουκ 1· 27 τὸ σῶμά τινος, ἐν νεκρικῇ πομπῇ ἢ κηδείᾳ, Διονύσ. Ἁλ. 8. 59.

συμπροπηλακίζω, προπηλακίζω ὁμοῦ, Φώτ. ἐν τοῖς τοῦ Wolf. Ἀνεκδ. 3. 183.

συμπροπίπτω, ὁρμῶ πρὸς τὰ ἐμπρὸς μετά τινος, τινι Πολύβ. 31. 22, 1.

συμπροπορεύομαι, ἀποθ., προπορεύομαι ὁμοῦ, πρὸς τὰ ἐμπρός, διάφ. γραφ., Ἐβδ. (Δευτ. ΑΑ', 8).

συμπροσάγω, προσάγω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Αἰν. Τακτ. 10, Γαλην.

συμπροσβάλλω, προσκρούομαι μετά τινος, ἐπιπίπτω κατ' αὐτοῦ, τινι Ἰω. Χρυσ. τ. Ι, σ. 557.

συμπροσγίγνομαι, Δωρ. **συμποτιγ-**, προστίθεμαι ἢ συνάπτομαι ὁμοῦ, Ross. Inscr. 1. 67.

συμπροσδέχομαι, ἀποθετ., παραδέχομαι, ἀποδέχομαι ὁμοῦ, Ἐκκλ.

συμπρόσειμι, (εἰμί, sum), πρόσειμι συγχρόνως, μὴ συμπροσέστω σοι θρόνος ἀνομίας Ἐβδ. (Ψαλμ. ΞΓ', 20).

συμπροσέρχομαι, ἀποθ., προσέρχομαι ὁμοῦ, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. 260.

συμπροσεύχομαι, ἀποθ., προσεύχομαι, ἱκετεύω ὁμοῦ, Ἰωάννης ὁ τῆς Κλίμακ. σ. 432.

συμπροσίεμαι, ῥῆμ. μέσ. διαθ., προσίεμαι ὁμοῦ, Νικόλ. Μεθών. ἔκδ. Α. Δημ. σ. 67.

συμπροσίσχομαι, παθ., προσκολλῶμαι εἴς τι, τινος Πλούτ. 2. 322F.

συμπροσκυνέω, προσκυνῶ, λατρεύω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Μεθόδ. 397B, κλπ. — Οὐσιαστ. **-κύνησις**, ἡ, Λεόντ. ἐν Mai Coll. Vat. τ. 9, σ. 466· ἐπίθ., **-κύνητος**, ον, Ἐπιφάν. τ. Ι, σ. 986D.

συμπροσλαμβάνω, προσλαμβάνω ὁμοῦ, Ἀνέκδ. Ὀξων. τ. 4, σελ. 54.

συμπροσμίγνυμι, ἀμεταβ., συναναστρέφομαι μετά τινος, προσέμιξα τῷ ἀνδρὶ Πλάτ. Θεαίτ. 183E.

συμπροσπίπτω, συμβαίνω, συμπίπτω συγχρόνως, Γαλην. 2. 306. **II**. ἐπέρχομαι εἰς τὸν νοῦν, τινι Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 7. 22.

συμπροσπλέκομαι, παθητ., προσπλέκομαι, συγκρούομαι, Ἐβδ. (Δαν. ΙΑ', 10).

συμπροστάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, ὁ ἀπὸ κοινοῦ προστάτης, Συλλ. Ἐπιγρ. 4157, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 248.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 28.

συμπροστίθημι, προστίθημι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ, πιθαν. γραφ. ἀντὶ νῦν προστιθείς, Στράβ. 598, Ἐπιγρ. Μυκόνου ἐν Ἀθηναίῳ τ. Β', 235.

συμπροσφέρω, προσφέρω ὁμοῦ, Βασίλ. Σέλευκ. σ. 35.

συμπροσφαύω, προσψαύω ὁμοῦ, τινι Αἴσωπ. 329.

συμπροτείνω, προτείνω, ἐκτείνω πρὸς τὰ ἐμπρὸς ὁμοῦ, Prisin. Cod Taur. I. 328A.

συμπροτρέω, προηγοῦμαι ἢ ὑπερτερῶ ὁμοῦ, Σουΐδ. ἐν λέξ. **Ἡσίοδος**.

συμπροτρέπω, προτρέπω ἢ παρορμῶ ὁμοῦ, Διον. Ἁλ. Ρητ. 7. 6.

συμπροφαίνω, προφαίνω, φέρω εἰς φῶς ὁμοῦ, Πλωτῖν. 2.1009.

συμπροφέρω, φέρω πρὸς τὰ ἐμπρὸς ὁμοῦ, «τῷ πατρὶ συμπροφέρων ἐφ' ἱκανὸν τὴν πλάτην κατὰ τὰ βόρεια» Γεωργ. Παχυμ. Ἀνδρ. Παλαιολ. 4, 25, σ. 226B. — Παθ. **συμπροφέρομαι**, προφέρομαι ὁμοῦ, «τὰ εὐκτικὰ τῶν ῥημάτων τὰ εἰρημένα μόρια (ἄν, εἰ) συμπροφερόμενα ἔχουσι» Σχόλ. εἰς Πινδ. Ὀλ. 3. 81.

συμπροφητεύω, προφητεύω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 860D.

συμπροφήτης, **ου**, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς ὢν προφήτης, Γεώργ. Σύγκελλ. 406. 6.

συμπροχέω, προχέω ὁμοῦ, διάφ. γραφ. ἐν Ὀρφ. Ἀργ. 573.

συμπροχωρέω, προχωρῶ ὁμοῦ, ῥύμῃ συμπροχωρῶν [ἵππος] Πολυδ. Α', 215.

συμπρυτανεύω, πρυτανεύω ὁμοῦ, συνδιευθύνω, συγκυβερνῶ, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 11. 1.

συμπρύτανις, **εως**, ὁ, ὁ συμπρυτανεύων, συνάρχων πρυτάνεως, Δείναρχ. παρὰ Πολυδ. Ϛ', 159, Συλλ. Ἐπιγρ. 132, 5763, 5771.

συμπρῶτα, Ἐπίρρ. πρῶτον πάντων, πρώτιστα, πρὸ πάντων, Ἐμπεδ. 218.

συμπρωτεύω, πρωτεύω ὁμοῦ, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 246, 85.

***συμπταίω**, Εὐστ. Πονημάτ. σελ. 61, 92, ἔκδ. Τ. Λ. — Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. τὸ ῥῆμα τοῦ ο ἀναγράφη μόνον ὡς διάφορος γραφὴ τοῦ **συμπαίω**, ἐκ τῆς Σοφοκλέους Ἠλέκτρας καὶ ἀπεδοκιμάσθη Ἀλλὰ παρ' Εὐσταθίῳ ὑγιῶς ἔχει, Συναγωγὴ Λέξεων Ἀθηνᾶ, Κουμανούδη.

συμπτερόομαι, Παθ., πτερῶμαι ὁμοῦ, Λαγγῆν 15. 4. Εὐσταθ. Πανιμάτ. σ. 189, 6.

συμπτερύσσομαι, ἀποθ., πτερύσσομαι, πτερυγίζω ὁμοῦ μετά τινος, Εὐστ εἰς Διον. Περιηγ. σ. 75. 33.

σύμπτυγμα, τό, πτυχή, «ἠριθμοῦντο εἰς νη' καὶ πλείω τὰ τοῦ ὑφάσματος συμπτυγματα» Νικήτ. Χρον. 247A.

συμπτυκτικός, ἡ, όν, ὁ δυνάμενος συμπτύσσειν, Διονύσ. Ἀρεοπ. 949A.

σύμπτυκτος, ον, ὁ συμπτυσσόμενος, ἅρνα σ., ἀρνίον διασχισθὲν ὅπως παραχεμισθῇ καὶ πάλιν εἶτα συρραφέν, διάφ. γραφ., Δίφιλος ἐν Ἀδήλ. 7· σ. ἀνάπαιστοι, συνεπτυγμένοι, δηλ. ἀπονδειακοί, Φερεκρ. ἐν «Κοριαννοῖ» 5, ἔνθα ἴδε Meineke· πρβλ. **σύμπηκτος**.

σύμπτυξις, **εως**, ἡ, τὸ συμπτύσσειν, συγκλείειν, δίπλωσις, κλείσιμον, Βασίλ. Ι, 153B, Διονύσ. Ἀρεοπ. 424C, Δράκ. 157.

συμπτύσσω, πτύσσω, διπλώνω ὁμοῦ, διπλώνω καὶ θέτω κατὰ μέρος, Σαφ Τρ. 691 — Παθ., ἀντίθετον τῷ **ἀνατείνομαι**, Ἰωαννικ. Διακ. Ἀλλην. εἰς Ἡσ. Θεογ. σ. 450.

σύμπτωμα, τό, (συμπίπτω) τὸ συμπῖπτον, συμβαῖνον εἴς τινα, κατὰ σύμπτωσιν, συμβὰν κατὰ σύμπτωσιν, τὰ σ. καὶ τὰ ἀπὸ τύχης Ἀριστ. Ρητ. 1. 9, 32· ἀπὸ συμπτώματος, σχεδὸν ὡς τὸ ἀπὸ τύχης ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 2. 8, 5, πρβλ. Πολυδ. Β'. 12, 5· ἀντίθετ., τῷ **αἰτίᾳ**, ὁ αὐτ. περὶ τῆς Καθ' Ὑπν. Μαντικ. 1· 5, κτλ.· ἴδε Trendel εἰς Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 12, 3. **2)** συχν. ἐπὶ κακῆς σημασίας, δυστύχημα, ἀτυχία, Θουκ. 4. 36, Ἀριστ. Ἠθικ. 5. 4, 5· ἀκούσιον σ. Δημ. 1295. 20· ὅταν τις .. ἀξίοις περιπέσῃ σ. Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 63· τὰ κοινὰ κοινῶς ὅτι φέρειν σ αὐτόθι. 281c. **II**. ἐπὶ νόσων, «σύμπτωμα», σημεῖον τῆς νόσου, Πλάτ. Εἰρ. 364C· σ. κεφαλῆς Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 3. **III**. κατάπτωσις, ἐπὶ τῆς λίμνης Φουκίνης, Δίων Κάσσ. 60. 33.

συμπτωματικός, ἡ, όν, ὁ κατὰ σύμπτωσιν, τυχαῖος, Θεόδ. Στουδ. σ. 414B· Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἀντίθετ. τῷ **ἀνάγκῃ**, τὰ μὲν συμπτωματικῶς, τὰ δ' ἀνάγκῃ Θεοφρ. Μετὰ τὰ Φυσ. 320, 13· ἀντίθετ. τῷ **παρατηρητικῶς**, Πολεμ. Τετράθ. σ. 105.

σύμπτωσία, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἀρχιμήδ. 94 (239).

σύμπτωσις, ἡ, (συμπίπτω) τὸ πίπτειν ὁμοῦ, κατάπτωσις, καταβύθισις, Ἱππ. Ἀφ. 1243· τῆς οἰκίας Σ ράβ. 670. πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3293. **II**. συμβολή, συνάντησις, ποταμῶν Πολύβ. 3. 49, 6· ὀρῶν ὁ αὐτ. 2. 14, 8· τῶν εὐθειῶν Πρόκλ. **2)** ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, ἐπίθεσις, Πολύβ. 1. 57, 7· κτλ. **3)** = **συνέμπτωσις**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 21. Α. Β. 561. **III**. «σύμπτωσις», τυχαῖον συμβάν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 7. 6, 4.

σύμπτωχος, ον, ὁ συμπτωχεύων, ὁ ὁμοίως πτωχός, ἐπαίτης, Συνέσ. 214D — **συμπτωχεύω**, Ψευδοδοκ. τ. 3, σ. 614B.

συμπυκάζω, συγκαλύπτω, αὐλῶνος στενοῦ καὶ συμπεπυκασμένου δένδρεσιν Διόδ. 17. 116.

σύμπυκνος, ον, πολὺ πυκνός, κατάπυκνος, ἀφικτός, Ξεν. Ἱππ. 10, 10.

συμπυκνόω, πυκνώνω, συμπιέζω ἰσχυρῶς, καθιστῶ τι συμπαγές, συμπυκνῶσαι καὶ πιλῶσαι Θεοφράστ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 4, 2. λόχους συμπυκνώσαντες Τζέτζ. Ἰστ. 5, 332.

συμπυκτεύω, πυκτεύω ὁμοῦ, ἀγωνίζομαι ἀγῶνα πυγμῆς, Θεόδ. Γρταν. ἐν Boiss. Ἀνεκδ. τ. 2. 452.

συμπυνθάνομαι, ἐρωτῶ περί τινος ὁμοῦ μετ' ἄλλου, ζητῶ πληροφορίας μετά τινος, τινί τι Εὐρ. Ἑλ. 328.

συμπυρόω, κατακαίω, συγκατακαίω, μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Εὐρ. Κύκλ. 307, Ρῆσ. 960 — Παθ., ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 1071.

συμπυρπολέω, = πυρπολῶ ὁμοῦ, συγκαίω, Τζέτζ. Ἰστ. 11. 86.

συμπωλέω, πωλῶ μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Δίων Κ. 59. 21, Συλλ. Ἐπιγρ. 2338. 114.

συμπωρόομαι, παθ., συνεναῦμαι διὰ πωρώσεως, Ἱππ. 539. 45.

συμφᾶγεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. τοῦ **συνεσθίω**, Πλάτ. Νόμ. 881D.

συμφαιδρύνω, φαιδρύνω ὁμοῦ, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 52.

συμφαίνομαι, φαίνομαι ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, Εὐνάπ. σ. 18, Ἐπιφάνης τ. 1, σ. 929A.

συμφάνεια, ἡ, ἐμφάνισις, Ἀριστείας περὶ τῶν Ἑβδ. 113B.

συμφανερόω, φανερώνω ὁμοῦ, Γρηγ. Ναζ. Λόγ. εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα σ. 60.

συμφανής, ές, ὁ συγχρόνως φανερός, κατάδηλος, καταφανής, π. ποιεῖν τι Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 9, 7, π. Ψυχ. 1. 2, 25, κ. ἀλλ· σ. γενέσθαι ἢ γεγονέναι Πολύβ. 2. 25, 5, Συλλ. Ἐπιγρ. 3025·— Συγκρ. **-έστερος**, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 18, 2.

συμφαντάζομαι, π. θης, μὲ φαντάζεταί τις ὁμοῦ μετά τινος, παρίσταμαι ἐν τῇ φαντασίᾳ ὁμοῦ, κινητόν τι καὶ κινουμένῳ συμφαντάζομένου ὕλη Πλούτ. 2. 392E.

σύμφασις, ἡ, συγχρόνως ἐμφάνισις, φασὶν εἶναι τοὺς κομήτας σ. τῶν πλανήτων ἀστέρων Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 1.

συμφατικός, ἡ, όν, σύμφωνος, συμφωνῶ, Εὐνάπ. σελ. 112· διάφ. γραφ. **συμφαντικός**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συμφατνιάσας ἐν Βηθλεέμ, φατνιάσας ὁμοῦ, Θεόδ. Στουδ. σ. 737, ἔκδ. Νί.

συμφατριάζω, φατριάζω ὁμοῦ, συμφωνῶ, τινί ἢ μετά τινος Σωκράτ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1, 6, σ. 15, κλπ.· **-φατριαστής**, ὁ, Γλωσσ.

σύμφαυσις πολλῶν ἀστέρων, σύγχρονος λάμψις, Εὐστ. εἰς Ἰλ. σ. 1060, 55.

συμφέναξ, ακος, ὁ, συγκοινωνὸς ἐν τῇ ἀπάτῃ, ὁμοῦ ἀπατῶν, συναπατεών, Γεώργ. Ἀλεξ ἐν Βίῳ Ἰω. Χρυσ. σ. 221, 20.

συμφερόντως, Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ **συμφέρω**, ὠφελίμως, τινί Πλάτ. Νόμ. 662Δ, Ἰσοκρ. 19Ε, κτλ.· οὔτε δικαίως οὔτε σ., οὔτε λόγῳ δικαιοσύνης, οὔτε λόγῳ συμφέροντος, Ἀντιφῶν 116. 8· σ. ἔχει Ἰσαιρ. 186C, κτλ.

συμφερτός, ή, όν, ὡς τὸ **συμφορητός**, δηλ. συνάξιμος ἐκ πολλῶν, συμφερτὴ ἀρετὴ Δ. Ν. 237 ἠχώ, θάλασσα, λιβάδες, κτλ., Νόνν. Εὐαγγ. κ Ἰω. 4, 145.

συμφέρω, μέλλ. **συνοίσω**· ἀόρ. α' **συνήνεγκα**, Ἰων. **-ήνεικα**· ἀόρ. β' **συνήνεγκον**· πρκμ. **συνενήνοχα** Δημ. 294. 15. **Α.** Ἐνέργ. **Ι**, φέρω ὁμοῦ, ἐπὶ τὸ αὐτό, συνάγω, συναθροίζω, τὰ κακὰ ἐς μέσον Ἡρόδ. 7. 152 τάλαντα ἐς τωὐτὸ ὁ αὐτ. 3. 92, πρβλ. Δημ. 724. 20· ἀπάνην σ. Θουκ. 1. 99· ἰδίως, ὡς τὸ **συγκομίζω**, ἐπὶ νεκρῶν σωμάτων, πρβλ. Ξενοφ. Ἀνάβ. 6. 4, 9, Λυκοῦργ. 153. 29.— Παθ., **συμφέρεσθαι**, ἀντίθετον τῷ **διαφέρεσθαι**, Ἡράκλειτ. παρ' Ἀριστ. π. Κόσμ. 5, 5. **2**) φέρω ὁμοῦ, συνεισφέρω, βουλεύματα Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 378· ἐκ πάντων γόους Εὐρ. Ἱππ. Μαιν. 488· πολλοὶ πολλὰ συνενηνόχασι μέρη Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 33 15 — Μέσ., ἐπὶ ποταμοῦ, Φάσιδι σ. ῥόον Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 134. **3**) ὡς τὸ **συμβάλλω** ΙΙ, φέρω εἰς σύγκρουσιν, ξυνοίσετον δὲ πολεμίους ἐπ' ἀσπίδων θεοὺς Αἰσχύλ. Θήβ. 510· ἴδε κατωτ. Β. Ι. 2 **4**) φέρω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, ὁ ἵππος ὅπλον σ. Ξεν. Κύρ. 4. 3, 13· ἐγώ σοι ξυμφέρω (ἐξυπακ. τὴν πομπήν) Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 869· ἐπὶ παθημάτων, κόπων καὶ τῶν τοιούτων, φέρω ἀπὸ κοινοῦ, βοηθῶ ὥστε νὰ φέρῃ τις, ξυνοίσω πᾶν ὅσο περ ἂν σθένω Σοφ. Ἠλ. 946· σ. κακὰ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1360· πένθος τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἄλκ. 369· τὰς τούτων ἁμαρτίας Ἀντιφῶν 122 21 — ἐντεῦθεν, ἀνέχομαι, ὑπομένω, συγχωρῶ, ὀργὰς συνοίσω σοι Αἰσχύλ Εὐμ. 848.

ΙΙ, ἀμεταβ., παραλειπομένης τῆς αἰτ. πράγματος, φέρω ὠφέλειαν, εἶμαι χρήσιμος, ὠφέλιμος, συμφέρω, οὗ οἱ συνήνεικε τὸ ἔχθος, δὲν ἀπέβη εἰς καλόν, δὲν ἔφερε καλὸν ἀποτέλεσμα, δὲν ὠφέλησεν αὐτόν, Ἡρόδ. 9. 37· τὸ καὶ συνήνεικε ποιησάσῃ ὁ αὐτ. 8. 87· καλῶς γ' ἂν ἡμῖν ξυμφέροι ταῦτα Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 753, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 252· τοῦτο σ. τῷ βίῳ ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 38· ἅπαντ' ἐπὶ τὸ βέλτιον ξ., ἀποβαίνουσιν, ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 457, πρβλ. Νεφ. 595· βρῶμα, οἷον ἂν ἐς πολιορκίαν συμφέρῃ Θουκ. 4. 26· πάντα ὅσα ἂν οἴηται συμφέρειν αὐτοῖς πρὸς τὸν βίον Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 5· ὃ συμ. πρὸς τὴν πολιτείαν Ἀριστ. Πολ. 2. 10, 10, κτλ. **2**) ἀπρσ., ὠφελεῖ, εἶναι ὠφέλιμον, χρήσιμον, καλόν, συμφέρον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετ' ἀπαρεμφ., ξυμφέρει σωφρονεῖν ὑπὸ στένει Αἰσχύλ. Εὐμ. 520, ἡπίως ἐννέπειν· .. συμφέρει Σοφ. Ἠλ. 1440, Θουκ. 2. 63, κτλ.· μετὰ τοῦ ἄρθρου πρατασσομένου εἰς τὸ ἄπαρ., τὸ περιγίγνεσθαι .. αὐτοῖς σ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 4, 10· συχνάκις τὸ ἀπαρίμφατον πρέπει νὰ νοηθῇ, Θουκ. 1. 1231, Ξεν. Ἀθην. 3. 11· οὗ ὡς, ὡς νομίζω συμφέρειν ἡμῖν γενομένων τούτων Πλάτ. Φαῖδρ. 230Ε· ἑπομένης ἐξηρτημένης πρατάσεως, συμφ. τῷ κοινῷ, ἦν .. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 875Α· σ. ἐπὶ τὸ βέλτιον, ἐπὶ τὸ ἀμεινον Ξεν. Ἀν. 7. 8, 4, Ἀνδοκ. 10. 35. **3**) μετοχ. **συμφέρων, ουσα, ον**, χρήσιμος, ὠφέλιμος, ἁρμόδιος, καλός, Σοφ. Ο. Τ. 875, κτλ.· βίος .. ἐκεῖσε συμφέρων, καὶ πέραν τοῦ τάφου ὠφέλιμος, Πλάτ. Γοργ. 527Β· ἔστιν ἡσυχία .. συμφέρουσα τῇ πόλει Δημ. 328. 3.

β) ἐν τῷ οὐδετ. ὡς καὶ τὸν ὡς οὐσιαστ., **συμφέρον, οντος**, τό, χρησιμότης, τὸ ὄφελος, ἡ ὠφέλεια, τὸ κέρδος, τὸ συμφέρον, Λατ. utile, Σοφ. Φιλ. 926, Ἀντιφῶν 135. 18, κτλ.· ἐς τὸ ξ. καθίστασθαί τι Θουκ. 4. 60· ἰδίᾳ τοῦ συμφέροντος, εὐχαριστότερα παρ' ὅσον συμφέρει ἢ εἶναι καλὸν διά τινα, Ξεν. Συμπ 4, 39· περαιτέρω τοῦ ἡμετέρου σ. Αἰσχίν. 65. 8· τὸ σ. τινός ἢ τινί Πλάτ. Πολ. 341Α, Β, 342D, Ε, κτλ.· ἐν Ἀριστ. Τοπ. 3. 3, 7, ἀντὶ **συμφερώτερον**, ἡ πιθαν. γραφ. φαίνεται ὅτι εἶναι **συμφορ-**· — ὡσαύτως συχν. καὶ ἐν τῷ πληθ., τὰ συμ. Σοφ. Φιλ. 13., πρβλ. Ο. Τ. 875, κτλ.· τὰ μικρὰ σ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ὅλα Δημ. 234. 26· τὰ ξυμφέροντα ἀνθρώποις Πλάτ. Νόμ. 875Α· ἀλλὰ καί, τὰ τῆς πατρίδος σ. Δείναρχ. 102. 40, πρβλ. Πλάτ. Πολιτ. 297Α, Δημ. 267. 16, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ ἀορ. μετοχ., τά τῶν ξυνενεγκόν Θουκ. 2. 51· (ἐντεῦθεν ἐπίρρ. **συμφερόντως**, ὃ ἴδε)· **συμφέρον ἐστί**, = συμφέρει, Ἡράκλειτος ἐν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 1, 6, Ἀριστοφ. Πλ. 49, Ξεν., κλπ.· εἰ μὴ ξυμφέρον (ἐξυπακ. ἐστί) Θουκ. 3. 44. **ΙΙΙ** ἀμεταβ. ὡσαύτως, **1**) ἐργάζομαι μετά τινος, βοηθῶ, συ-εργῶ, σῴζω ὅπως ἄριστα συμφέροι θεὸς Σοφ. Φιλ. 627, πρβλ. 1085· πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι Εὐρ. Μήδ. 13· συμφέροντι Ἡρακλεῖ Συλλ. Ἐπίγρ. 140, ἐν τῷ μετωπίῳ (περιθωρίῳ). **2**) συμφωνῶ μετά τινος, τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς Σοφ. Αἴ. 431· εἴ τι ξυνοίσεις .. τοῖς θεσφάτοις Ἀριστοφ. Ἱππ. 1233· ἂν μὴ τῇ γυναικὶ συμφέρῃ ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 166· — ἔρχομαι εἰς συνεννόησιν, εἰς συμφωνίαν μετά τινος, ὑποχωρῶ εἴς τινα, τοῖς κρείσσοσι Σοφ. Ἠ. 1465, ἴδε κατωτ. Β. ΙΙ. **3**) ἁρμόζω, «ταιριάζω», ᾗ μήτε χλαῖνα μήτε σισύρα συμφέρει (ἴδε ἐν λέξ. **χλαῖνα**) Ἀριστοφ. Βάτρ. 1549· γυνὴ σιμὴ ἂν σοι ἰσχυρῶς συμφέροι Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 4, 21. **4**) ἐπὶ γεγονότων, συμβαίνω, γίνομαι, ἀποβαίνω, μετ' ἀπαρ., Ἡρόδ. 3. 129., 6. 23, 117, κ. ἀλλ.· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ὁ αὐτ. 1. 73, κτλ.· μετὰ τοῦ ὥστε .. 1. 75· τὰ ἄλλα..συνήνεικε αὐτῇ ἐς εὐτυχίην γενόμενα, ἀπέδησαν εἰς εὐτυχίαν της, ὁ αὐτ. 8. 88· ἴδε κατωτ. Β. ΙΙΙ. 2.

Β. Παθητ., **συμφέρομαι**· μέλλ. **συνοίσομαι**· ἀόρ. παθ. **συνηνέχθην**, **-είχθην** Ἡρόδ.· πρκμ. **συνενήνεγμαι** (Ἕρμαν. εἰς Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 440), ἴδε **συνενείκομαι**. Ἔρχομαι ὁμοῦ, ἀντίθετον τῷ **διαφέρεσθαι**, Ἡράκλειτος ἐν Πλάτ. Συμπ. 187Α, πρβλ. Σοφιστ. 242D, Ἀριστ. π. Κόσμ. 5, 5· ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας, σ. γυναικὶ Ἀριστοφ. Λυσ. 166, πρβλ. Λουκ. Ἑρμότ. 34. **2**) ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, συναντῶ ἐν μάχῃ, συγκρούομαι, Λατ. congredi, πόλεμόνδε Ἰλ. Θ 400· μάχῃ Λ 736· τινι, μετά τινος, Αἰσχύλ. Θήβ. 636· ἀποί., Θουκ. 7. 30· οὕτω, συνοισόμεθα πτολεμίζειν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 358· πεζῇ σ. τινι Πλουτ. Σύλ. 9. **ΙΙ**, συνεννοοῦμαι, συμφωνῶ, ὁμογνωμονῶ, ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην μετά τινος, τινι Ἡρόδ. 4. 173., 2. 80, κτλ.· ἀντίθετ. τῷ **διαφέρεσθαι**, Ἀντιφῶν 134. 19· — διάγω φιλικῶς μετά τινος, τινι Ἡρόδ. 4. 114· ἁπλῶς εἶμαι μετά τινος, ἀλλά μοι καὶ θνήσκοντι συνοίσει [σὺ] Σοφ. Φιλ. 1085· — ἀπολ., συμφωνῶ ὁμοῦ, ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην, συναινῶ, τῇδέ σοι ξυνοίσομαι ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 641· εἰ δὲ μὴ συμφεροίατο, ἐὰν δὲν ἤθελον συνηνῶσι καὶ συμφωνήσωσιν, Ἡρόδ. 1. 196· ἐὰν δὲ ἀνὴρ καὶ γυνὴ μηδαμῇ ξυμφέρωσι Πλάτ. Νόμ. 997Ε ὡσαύτως, σ. ὥστε ἀπαλλάσσεσθαι τοῦ πολέμου Θουκ. 4. 65· καθ' ἑαυτούς ξ., ἐξομαλύνουσι τὰς μεταξὺ τῶν ὑποθέσεις καθ' ἑαυτούς, ὁ αὐτ. 6. 13.

2) μετὰ δοτικ. πράγμ., προσαρμόζω ἐμαυτὸν εἴς τι, συναινῶ, συγκατανεύω, εὖ τοῖς πράγμασι ξ. Πλάτ. Κρατ. 419D· τοῖς παροῦσιν Πλουτ. Τιμολ. 15· μετ' ἀπαρεμφ., ἐγὼ δὲ τούτοις κατὰ τοῦτο εἶναι οὐ ξυμφέρομαι Πλάτ. Πρωτ. 317Α· ξυμφέρεται ὡὐτὸς εἶναι, εὑρίσκεται ὅτι εἶναι ὁ αὐτός, Ἡρόδ. 2. 79· οὐ συμφέρεται περί τινος, δὲν συμφωνεῖ μετ' αὐτῶν περί .., ὁ αὐτ. 4. 13· ξ. τὰ πολλὰ πολλοῖς, ἀντιστοιχεῖ, εἶναι ὅμοιος, Εὐρ. Ἡρακλ. 919· χαίτης .. ξυμφέρεται πλόκος, ἀντιστοιχεῖ, ὁμοιάζει, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 527. **3**) συμβουλεύομαί τινα, συσκέπτομαι μετά τινος, ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνοισόμενος Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 7. **ΙΙΙ**, ἐπὶ γεγονότων, συμβαίνω, γίνομαι, ἀποβαίνω, ἔμελλε τοιοῦτό σφι συνοίσεσθαι Ἡρόδ. 8. 86· οὐδέν σφι σ. χρηστὸν ὁ αὐτ. 4. 157· οὐδέν σοι ἀνάρσιον πρῆγμα ὁ αὐτ. 3, 10· ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα .. συνοίσεται Ἀριστοφ. Νεφ. 594· οὐδὲ πυθέσθαι ῥᾴδιον ἦν .., ὅτῳ τρόπῳ ἕκαστα ξυνηνέχθη Θουκ. 7. 44· ξ. θάρσος ὁ αὐτ. 8. 84· μεταβολαὶ Πλάτ. Πολιτ. 270Β, κτλ.· — ὡσαύτως, **2**) ἀπροσώπ., συμφέρεται εἰς τὰ ἄμεινον, συμβαίνει, ἀποβαίνει, Ἡρόδ. 7. 8, 1· ἄμεινον συνοίσεσθαι ὁ αὐτ. 4. 15· αὐτῷ συνέφερετο παλίγκοτως, ἀπέβαινεν εἰς αὐτὸν πάλιν κακῶς, μετ' ἀπαρεμφ., ὁ αὐτ. 4. 156· οὕτως συνηνείχθη γενέσθαι ὁ αὐτ. 1. 19., 6. 86, Θουκ. 1. 23, κ. ἀλλ.· σ. οἱ τυφλὸν γενέσθαι Ἡρόδ. 2. 111· οὕτω, σ. ὥστε, μετ' ἀπαρεμφ., ὁ αὐτ. 1. 74· ἴδε ἀνωτ. Α. ΙΙΙ. 4. **ΙV**, κυριολεκτικῶς φέρομαι ὁμοῦ μετά τινος, ἀστράσι μίγνη σ. Μανέθων 6. 313· κύδεα .. ψυχαῖς οὐ μάλα σ., δὲν παρακολουθοῦσι πέραν τοῦ τάφου, Ἀνθ. Π. 4. 4, 4.

συμφερώτερος, α, ον, μᾶλλον συμφέρων, ὠφελιμώτερος, καλλίτερος, Ἀριστ. Τοπ. 3. 3, ἀλλὰ **συμφορώτερος** εἶναι ὁ ἀνάλογος τύπος.

συμφεύγω, μέλλ. **-φεύξομαι**, φεύγω ὁμοῦ μετά τινος, τινί Ἡρόδ. 4. 11, Εὐρ., κλπ.· σὺν φεύγουσι συμφεύγειν ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 26. **2**) ἐξορίζομαι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Λυκοῦργ. 151. 13· ξυνέφυγε τὴν φυγὴν ταύτην, μετέσχε ταύτης τῆς ἐξορίας, Πλάτ. Ἀπολ. 21Α.

συμφημί· μέλλ. **-φήσω** Πλάτ. Πρωτ. 357Β, κ. ἀλλ.· ἀόρ. α' **συνέφησα** ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 342Ε, Σοφιστ. 236D, κ. ἀλλ.· ἀόρ. β' **συνέφην** συχν. παρὰ Πλάτ. Ἐπιδοκιμάζω, συναινῶ ἢ συμφωνῶ ἐντελῶς, Αἰσχύλ. Πρ. 40, Σοφ. Φιλ. 1310, κτλ.· ξυμφημι κἀγὼ ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1257· ξ. δή σοι ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 278, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 266, Πλάτ., κλπ. **2**) μετ' αἰτιατ. πράγμ., παραχωρῶ, παραδέχομαι, συμφωνῶ εἴς τι, δεχομαί τι ὡς δεδομένον, ταῦτα .. πάντ' ἄρα ξυνέφασαν ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 177Ε, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Σοφιστ. 247Α, ἐν Πρωτ. 330D, Ξεν., κλπ.· ἐντεῦθεν ἀπολ., ξύμφημί σοι, συμφωνῶ με ἃ σοῦ, παραδέχομαι τὰ ὑπὸ σοῦ λεγόμενα, Πλάτ. Πολ. 403C, 608B, καὶ συχν. ἐν τοῖς Πλατωνικοῖς διαλόγοις, ξύμφημ' ἢ ἄπειπε, εἰπὲ ναὶ ἢ οὔ, αὐτόθι 523Α, πρβλ. Γοργ. 500Ε· συνέφη ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 102D), κτλ. **3**) μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ., συμφωνῶ ὅτι .., Σοφ. Ο. Τ. 553, Πλάτ. Νόμ. 831Β,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κτλ.· οὕτω, σ. ὅτι .. ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 64B· σ. τῷ νόμῳ ὅτι καλός = σ. τὸν νόμον καλὸν εἶναι Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. ζ', 16. **4)** μετ' ἀπαρεμφ. μέλλ., ὑπισχνοῦμαι, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 5.

σύμψηφος, ον, ὁ συμφωνῶν μετά τινος, τινι Μεθόδ. 423.

συμψήφτωρ, ορος, ὁ, μάρτυς, Ἡσύχ.

συμφθάνω [ᾰ], προφθάνω, συμβαδίζω, παρακολουθῶ, τινι Σουίδ. ἐν λέξ. **Σίβυλλα**· ὡσαύτως **συμφθάζω**, Σύγκελλ. 144C.

σύμφθαρσις, ἡ, σύγκρασις καὶ σύμμιξις, ἐπὶ χρωμάτων, Ἰάμβλ. εἰς Νικομ. Ἀριθμ. 44· τῶν ἰδεῶν Ρήτορες (Walz) τ. 7, μέρ. δ', σ. 1042.

σύμφθασις, ἡ, σύμπτωσις, χρόνου Θεόδ. Στουδ. σ. 434B.

συμφθέγγομαι, ἀποθετ., ἠχῶ μετά τινος ἐν συμφωνίᾳ, ἀπατελῶ συμφωνίαν, τὴν λύραν τῷ χρωμένῳ συμιφθέγγεσθαι καὶ συνᾴδειν Πλάτ. Ἀλκιβ. 2, κτλ.· τῶν κύκνων ἐπιδοώντων καὶ συμφθεγγομένων Δίων Κ. 74. 3.

συμφθείρω, καταστρέφω ὁμοῦ ἢ ἐντελῶς, Εὐρ. Ἀνδρ. 947, Λουκ. Προμ. εἶ ἐν λόγ. 5, κτλ.— Παθ., καταστρέφομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Ἀριστ. Τοπ. 6. 13, 4, Πολύϐ. 6. 5. 6· συμιφθείρομαι εἰς τὸ αὐτό, συναντῶμαι κακῇ τύχῃ εἰς τὸ αὐτό, Πλούτ. 2. 708E· ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας, Λουκ. Φιλόπατρ. 9, Ἐκκλ. **II** ἐπὶ χρωμάτων, συγχωνεύομαι εἰς ἕτερον χρῶμα, βαθμηδὸν μεταβάλλομαι καὶ ἐναλλάσσομαι πρὸς ἕτερον, Πλούτ. 2. 436B· οὕτως ἐπὶ ἤχων, ἀπαγγελίας κλπ., Διον. Ἁλ. π. Δημ. 48.

συμφθίνω [Ῐ], φθίνω ὁμοῦ, συμφθίνει γάρ (τὰ ὀστᾶ) τῷ σώματι καὶ τοῖς μέρεσι Ἀριστ. περὶ Ζ. Γενέσ. 2. 6, 49, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 12, 13· ὡσαύτως ἐν τῷ παθ. ἀορ. **συνεφθίτο,** Ἀνθολ. Π. 8. 135.

σύμφθογγος, ον, ὁ ὁμοῦ ἠχῶν, συνεκπέμπων τὸν αὐτὸν φθόγγον, χορὸς ξύμφθογγος, οὐκ εὔφωνος, ὁμόρθογγος, ἀλλ' οὐχὶ ἐναρμόνιος, ὁμάηχος, ἀλλ' οὐχὶ ἁρμονικός· — ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1187.

συμφιλέω, φιλῶ ὁμοῦ μετ' ἄλλου, οὗτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν, δὲν εἶναι τοῦ χαρακτῆρός μου νὰ συμμισῶ, ἀλλὰ νὰ συναγαπῶ, Σοφ. Ἀντ. 523.

συμφιλία, ἡ, ἀμοιβαία φιλία, πλημμελὴς γραφ. ἀντὶ **συμφυλία.**

συμφιλιάζω, καὶ **-φιλιόομαι,** γίνομαι φίλος, Ἐφρ. III, 369F, Κ. Πορφυρ. πρὸς τὸν Υἱὸν Ρωμαν. 171, 21. **2)** συμφιλιώνω, Ὠριγέν. VII, 176C.

συμφιλοδοξέω, φιλοδοξῶ ὡς καὶ ἄλλος τις, φιλοδοξῶ ὁμοίως, συμφιλοδοξῶ σοι Κικ. πρὸς Ἀττ. 5. 17, 2· τινι Συλλ. Ἐπιγρ. 2815.

συμφιλοκαλέω, φιλοκαλῶ ἐπίσης, εἶμαι ὁμοίως φιλόκαλος, Πλούτ. 2. 53C· τινι, μετά τινος, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. ἐν τῷ προοιμ. 5· εἴς τι Διόδ. 3. 59. **2)** εἶμαι ὑποψήφιος μετά τινος ἄλλου εἴς τι, Πλουτ. Σερτώρ. 14.

συμφιλολογέω, φιλολογῶ ὁμοῦ ἢ καταγίνομαι καὶ ἐγὼ εἰς τὴν φιλολογίαν, Κικ. Fam. 16. 21, 8.

συμφιλόλογος, ὁ, λέξις τῶν Ἀλεξανδρίνων ἀντὶ τοῦ **συμφοιτητής,** Λεξικ. Βαρίνου ἐν λ. **συμφοιτητής,** ἔνθα «συμφοιτητὴν τὸν συμμαθητὴν λέγει ὁ Σόλων· συμφιλόλογον δέ, δεινῶς βάρϐαρον καὶ Αἰγύπτιον».

συμφιλομαθέω, εἶμαι καὶ ἐγὼ φιλομαθής, ἀγαπῶ ἐπίσης τὴν μάθησιν, Δικαιαρχ. σ. 2. 23.

συμφιλονεικέω, λαμϐάνω μέρος εἰς τὴν φιλονεικίαν μετά τινος, λαμϐάνω τὸ μέρος τινὸς ἐν τῇ φιλονεικίᾳ, τινι Ἀνδοκ. 31. 39, Πλάτ. Πρωτ. 336E, Στράϐ. 381, κτλ. **2)** ἀπολ., λαμϐάνω μέρος εἰς συζήτησιν, Πλουτ. Ἄρατ. 3.

συμφιλοπονέω, φιλοπονῶ σύν τινι, συμπράττω φιλοπόνως, Ὠριγέν. I, 681Δ.

συμφιλοσοφέω, φιλοσοφῶ σύν τινι, σπουδάζω μετ' αὐτοῦ, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 12, 2, Πλουτ. Κικ. 24, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 18. 2, κτλ.· σ. τινὶ τὰ Ἀριστοτέλεια, σπουδάζω τὴν τοῦ Ἀριστοτέλους φιλοσοφίαν ὁμοῦ μετά τινος, Στράϐ. 757, πρβλ. Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 17.

συμφιλόσοφοι, οἱ, οἱ ὁμοῦ φιλοσοφοῦντες, Συντίπ. ἐν Fab. roman. ἔκδ. Eberh. τ. 1, σ. 140.

συμφιλοτῑμέομαι, φιλοτιμοῦμαι ὁμοίως, Διόδ. 2. 18, Πλουτ. Λούκουλλ. 6, κτλ.· τινι εἴς τι Διόδ. 19. 52· ἀπολ., Πλούτ. 2. 813D.

συμφλάω, συνθλάω, κατασυντρίϐω, Ἱππ. 914F, 1159B.

συμφλεγμαίνω, φλεγμαίνω ὁμοίως ἢ ἔχω συγχρόνως φλεγμονήν, Ἀρετ. Αἰτ. Νούσ. Θεραπ. 2. 8.

συμφλέγω, φλέγω, καίω ὁμοῦ, κατακαίω μέχρι τέφρας, Εὐρ. Βάκχ. 595· σ. κεραυνῷ Θεόκρ. 22. 211.— Παθητ., συμφλέγεσθαι ὑπὸ τῶν κεραυνῶν Πλουτ. Ἀλέξ. 60 ἐπὶ ἔρωτος, Ἀνθολ. Π. 5. 111.

συμφλογίζω, = τῷ προηγ., Ἑβδ. (Β' Μακκ. Ϛ'. 11).

συμφλυαρέω, φλυαρῶ ὁμοῦ μετά τινος, τινι Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 9. 41, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τραχ. 442.

συμφοβέω, ὁμοῦ φοβῶ, ἐμϐάλλω εἴς τινα φόβον ἐπίσης, συμφοβήσας ἐκείνους Δίων Κ. 51. 26. — Παθ., φοβοῦμαι συγχρόνως, προσπεσόντων αὐτῶν ξυνεφοβήθη καὶ ἡ πρώτη φυλακὴ Θουκ. 6. 101.

συμφοιτάω, Ἰων. **-έω,** φοιτῶ, συχνάζω ὁμοῦ εἴς τινα τόπον, Ἡρόδ. 2. 60., 4. 180· κυρίως φοιτῶ εἰς σχολεῖον ὁμοῦ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 988, Πλάτ. Εὐθύδ. 272D, Δημ., κλπ.· τινί, μετά τινος, Λουκ. πρὸς Ἀπαλδ. 3· παρά τινα Πλάτ. Εὐθύδ. 304B, κτλ.· εἰς ταὐτὰ διδασκαλεῖα ἐκείνῳ Ξεν. Συμπ. 4. 23· εἴς τινος Ἀριστείδ. 1. 520. Πρβλ. **φοιτάω** 1. 5, **φοιτητής.**

συμφοίτησις, ἡ, τὸ συμφοιτᾶν εἰς τὰ διδασκαλεῖα, Αἰσχίν. 2. 23 εἰς τὴν Σύγκλητον, Δίων Κ. 55. 3. **2)** τὸ συνέρχεσθαι, συνουσία, ἐπὶ τῆς μίξεως ζῴων, πρὸς ἀλλήλους Αἰλ. π. Ζ. 6. 60.

συμφοιτητής, οῦ, ὁ, συμμαθητής, Πλάτ. Εὐθύδ. 272D, Φαῖδρ. 255A, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 20, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 12, 8. Πρβλ. **φοιτητής.**

συμφονευτής, οῦ, ὁ, ὁ φονεύων σύν τινι, ὁ συμφονευτὴς τοῖς φονευταῖς Στεφάνου Ἀνώνυμ. ἐν Κραμήρ. Ὀξ. Ἀν. τ. 4, σ. 312, 1.

συμφονεύω, φονεύω σύν τινι, ὑμεῖς δέ μ' ἀλλὰ θυγατρὶ συμφονεύσατε Εὐριπ. Ἑκ. 391· συμφονεύειν παῖδα Ἴων 851, 1014.

συμφορά, Ἰων. **-ρῇ,** ἡ, (συμφέρω) συμφόρησις, συσσώρευσις, βελῶν Πολέμων 4. 12· περίπλοκή, νοσῶν Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 11· — εἰς σχολαστικὸν ὕφος· ἀντὶ τοῦ **συμβολή,** ἔρανος, συνεισφορά, Λουκ. Λεξιφ. 6. **II** συλλήϐδην ἐκ τοῦ **συμφέρω** Α. III. 4, καὶ Β. III), γεγονός, περίστασις, τύχη, συμπλοκάς. πᾶν ἐστιν ἄνθρωπος συμφορή Ἡρόδ. 1. 32· αἱ σ. τῶν ἀνθρώπων ἄρχουσι, καὶ οὐκ ἄνθρωποι τῶν σ. ὁ αὐτ. 7. 49, 1· συμφορὰς βίου Αἰσχύλ. Εὐμ. 1020, πρβλ. 897· ἐν τε συμφοραῖς βίου Σοφ. Ο. Τ. 33· αἱ ξ τῶν βουλευμάτων, τὰ ἀποτελέσματα, αἱ ἐκβάσεις αὐτῶν (τὰς συντυχίας καὶ ἀπεϐάσεις Σχόλ.), αὐτόθι 44· οἴμοι, φρονῶ δὴ ξυμφορᾶς ἴν' ἔταμεν, ἀλλοίμονον, τώρα βλέπω εἰς ποῖον σημεῖον συμφορᾶς εὑρίσκομαι, Τρ. 1145· ξυμφορᾶς τινας κυρῆσαι Εὐρ. Ἴων 530· πρὸς τὰς ξ. καὶ τὰς γνώμας τρέπεσθαι Θουκ. 1. 140· αἱ ξ. τῶν πραγμάτων αὐτόθι. **2)** εἰς δήλωσιν κακοῦ συμϐάντος ἢ δυστυχήματος οἱ παλαιότεροι συγγραφεῖς συνήθως προσέθετον προσδιορισμὸν ἐπιθετικόν, σ. ἄχαρις Ἡρόδ. 1. 41., 7. 190 οἰκτρά, κακή, τάλαινα, κτλ., Πινδ. Ο. 7. 141· — ἀλλὰ κατήντησεν ἡ λέξις νὰ εἶναι ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὡς καὶ νῦν, συμφορᾷ δεδαιγμένοι ὁ αὐτ. ἐν Π. 8. 125· ὑπὸ τῆς σ. ἐκπεπληγμένος Ἡρόδ. 3. 64· συμφορῇ χρῆσθαι, εἶμαι δυστυχής, ἀτυχής, ὁ αὐτ. 1. 42, πρβλ. Ἀντιφῶντα 122. 2· ἐπὶ συμφορὴν ἐμπίπτειν, ἐπὶ πάθους ἢ νοσήματος, Ἡρόδ. 7. 88, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 885· οὕτως ἐπὶ ὑπερμέτρου ὀργῆς, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 37· — κατ' εὐφημισμ. ἀντὶ τοῦ **ἄγος,** Σοφ. Ο. Τ. 99· ἀντὶ τοῦ **ἀτιμία,** Ἀνδοκ. 11. 41· ἀντὶ ἐξορίας, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1. 27· ἀντὶ καταδίκης, Ἰσοκρ. 91A· οὕτω σπανίως καὶ ἐπὶ ἠθικῆς σχέσεως, ἁμάρτημα, παράϐασις, Πλάτ. Νόμ. 854D, 934B· — συμφορὴν ἢ μεγάλην σ. ποιεῖσθαί τι, νομίζειν τι ὡς μέγα δυστύχημα, Ἡρόδ. 1. 83., 4. 79., 5. 35, κτλ., ἐπ' φερομένης προτάσεως διὰ τοῦ ὅτι, ὁ αὐτ. 1. 210, κτλ. οὕτω, σ. νομίζειν, κρίνειν, ἡγεῖσθαι Ξεν. Ἀγησ. 7, 4., 11, 9, Πλάτ. Φαίδων 84E· παροιμ., πίνε. πὶν' ἐπὶ συμφοραῖς Σιμωνίδ. (7) παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ. 406 — ἐπὶ προσώπου, μηδὲ συμφορὰν δίχου τὸν ἄνδρα, δηλ. ὡς ὄντα σ., Σοφ. Αἴ. 68· τὸν ἄνθρωπον .. κοινὴν τῶν Ἑλλήνων σ. Αἰσχίν. 89. 39· σ. τῆς πόλεως Δείναρχ. 98. 24. **3)** σπανίως ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀγαθὴ τύχη, εὐτυχὴς ἔκβασις, καλὸν ἀποτέλεσμα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 24, Χο. 1064, Εὐμ. 1031, Σοφ. Ἠλ. 1280· σ. ἐσθλαί, εὐδαίμονες Εὐρ. Ἄλκ. 1155, Ἠλ. 457· σ. ἀγαθὴ Ἀριστοφ. Ἱππ. 650.

συμφοράζω, θρηνῶ ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ μου, ὡς τὸ συμφορᾶν ποιεῖσθαι Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 528, Ψευδοδιονυσ. Ἐπιστ. ἐν Νοτίῳ, Μισ. τ. 10, μέρ. 2, σ. 262

συμφορᾱίνω, = τῷ προηγ., Βίος Ὁμ. 14.

συμφορεύς, ὁ, Λακεδαιμόνιος ἀξιωματικός, οἱονεὶ ἀκόλουθος, ὑπασπιστής, οἱ συμφορεῖς τοῦ πολεμάρχου καλούμενοι Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 14.

συμφορέω, συμφέρω, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας, φέρω ὁμοῦ, συλλέγω, συνάγω, ἐπισωρεύω, τὰ ὀστᾶ ἐς ἕνα χῶρον Ἡρόδ. 5. 12, 7., 9. 83· τὰ χρήματα 9. 81· τὰ γέρρα 9. 99· λίθους καὶ ξύλα Θουκ. 6. 99· εἰς μίαν οἰκησιν πάντα χρήματα Πλάτ. Νόμ. 805E· καλιὰν ἐκ ξένδρων Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἰστ. 2. 10· πνεῦμα σ. τὴν χιόνα Ξεν. Κυν. 6, 1 αἰτίας καὶ σκώμματα καὶ λοιδορίας σ. Δημ. 230. 6 λόγους Λουκ. Ἁλιεύς 22. — Μέσ., συλλέγω δι' ἐμαυτόν, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 25· ἐπὶ πτηνῶν κτιζόντων φωλεάς, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 1, 7.— Παθ., συνάγομαι, συλλέγομαι, ἀντίθετ. τῷ **διαφορεῖσθαι,** Πλάτ. Νόμ. 693A· ἵππος εἰκῇ ξυμπεφορημένος, κακῶς ἐσχηματισμένος, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 253E ξυμπεφορημένη, συγκεχυμένη (μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς λέξεως **συμφορά**), ὁ αὐτ. ἐν Φιλήϐ. 61E· — ἐπὶ ποταμῶν, ἔνθα μὲν Ἀπιδανὸς μέγας καὶ δῖος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐνιπεὺς ἄμφω συμφορέονται, ἀπόπροθεν εἰς ἓν ἰόντες Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 39, πρβλ. Δ. 134.

συμφορηδόν, Ἐπίρρ., σωρηδόν, ὁμοῦ, Νικήτ. Χρον. 243B, 403A.

συμφόρημα, τό, τὸ ὁμοῦ συμπεφορημένον, συναγωγὴ πολλῶν πραγμάτων εἰς ἓν μέρος, σωρός, Πλούτ. 2. 955A, Φίλων 1. 184. σύμφυρμα, ὁ αὐτ. 1. 654.

συμφόρησις, ἡ, τὸ φέρειν ὁμοῦ, συσσώρευσις, συμφόρησις εἰς τὸ ἄστυ τοῦ χωρικοῦ πλήθους Πλουτ. Περικλ. 34, Ὅσων 14. **II.** = τῷ προηγ., Πλωτῖν. 2. 1009.

συμφορητός, ή, όν, ὁ ὁμοῦ συμπεφορημένος, ἀναμὶξ συνειλεγμένος, συνηθροισμένος, πόλις ἐκ πολλῶν σ. ἐθνῶν Διον. Ἁλ. 3. 10· χρησμοὶ ἐκ πολλῶν συμφορητοὶ τόπων ὁ αὐτ. 4. 62· σ. ὄχλος ὁ αὐτ. π. Δημ. 36· λόγος ἐκ ποικίλων πτερῶν σ. Λουκ. Ψευδολ. 4. **2)** σ. δεῖπνον, σ. ἑστίασις, δεῖπνον, εἰς ὃ ἕκαστος τῶν συνδαιτυμόνων συνεισφέρει τὸ μέρος του, δεῖπνον δι' ἐράνου, Λατιν. coena collatitia. Ἀριστ. Πολιτ. 3. 11, 2., 3. 15, 7· ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 493.

σύμφορος, ον, (συμφέρω) ὁ ὁμοῦ μετά τινος φερόμενος, ὁ συνοδεύων αὐτόν, λιμὸς ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί, ἡ πεῖνα εἶναι σύντροφος τοῦ ἀργοῦ, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 300· μετὰ γεν., πενίης οὐ σύμφορα, ἀλλὰ κόροιο ὁ αὐτ. ἐν Θεογ. 593. πρβλ. Ruhnk. Ep. Cr. σ. 83. **II.** χρήσιμος, ὠφέλιμος, πρόσφορος, ἁρμόδιος, κατάλληλος, καλός, μετὰ δοτικ., κούρῃ οὐ σύμφορός ἐστιν ἕκτη, ἡ ἕκτη ἡμέρα δὲν εἶναι καλὴ διὰ κοράσιον, «κόρη δὲ οὐ συμφέρουσά ἐστι» (Μοσχόπ.). Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 781· γυνὴ νέα .. οὐ σύμφορον ἀνδρὶ γέροντι Θέογν. 457· ἡ πενίη κακῷ σύμφορον ἀνδρὶ φέρειν ὁ αὐτ. 526· πολλῷ ξυμφορώτερον ἐς .. Θουκ. 3. 47· πρός .., Πλάτ. Νόμ. 766E, Ἰσοκρ. 131C·— σύμφορόν ἐστι = συμφέρει, μετ' ἀπαρεμφ., Ἡρόδ. 8. 60, 1·— Πλούτῳ .. τοῦτο συμφορώτατον Ἀριστοφ. Πλ. 1162, πρβλ. Θουκ. 2. 36·—τὰ σύμφορα, τὰ συμφέροντα, Σοφ. Ο. Κ. 464, 592, Θουκ., κλπ.· τῶν ἀναγκαίων ξυμφόρων διαναστάς, ἀπομακρυνθεὶς ἀπὸ τῶν ἀναγκαίων (δηλ. τῶν φυσικῶν) του συμφερόντων, ὁ αὐτ. 4. 128· δρᾶν τὰ ξυμφορώτατά τινι Εὐρ. Μήδ. 876· τὸ ὑμέτερον ξ., ἡ περὶ τοῦ συμφέροντος δικαιολογία σας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ δίκαιον, Θουκ. 5. 98, πρβλ. 3. 47. — Ἐπίρρ., συμφόρως ἔχειν, σκοπίμως ἔχειν, Ἰσοκρ. 102E, Ξεν. συγκρ. **συμφορώτερον**, Θουκ. 3. 40, Ξεν· ὑπερθ. **-ώτατα**, Εὐρ. Μήδ. 876, Θουκ. 8. 43, Ξεν., κλπ. **2)** σπανίως ἐπὶ προσώπων, ξυμφορώτατοι προσπολεμῆσαι, προσφορώτατοι ὅπως πολεμήσῃ τις κατ' αὐτῶν, Θουκ. 8. 96.

συμφράδμων, ονος, ὁ, ἡ, σύμβουλος, αἳ γάρ.. τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἰλ. Β. 372· σ. θέσθαι τινὰ Ναυμάχ. 22. **II.** ὁ ἀπὸ κοινοῦ ἠχῶν, ἐν συμφωνίᾳ ὤν, ὁ ἐν ἁρμονίᾳ ἠχῶν, ἵσταται ἀμφαφόων κατόνας συμφράδμονας αὐλῶν Ἀνθ. Π. 9. 365· θυμὸς Ἀπολλ. Ῥόδ. παρ' Ἀθην. 283F.

συμφράζομαι, μέλλ. **-άσομαι**, Ἐπικ. **-άσσομαι**· πρκμ. **συμπέφρασμαι** (Σοφ. Ἀντ. 364)· Μέσ.·— Ῥῆμα ποιητικ., σκέπτομαι κατ' ἐμαυτόν, συλλογίζομαι, μετὰ δοτ., ἑῷ συμφράσσατο θυμῷ, ὄππως.. Ὀδ. Ο. 202· ὡσαύτως, τίς νύ τοι θεῶν συμφράσσατο βουλάς; τίς μετέδωκε τὰς σκέψεις του εἰς σέ; τίς μετὰ σοῦ συνεσκέφθη; Ὀδ. Δ. 462, πρβλ. Ἰλ. Α. 537, Ι. 374 — ἀλλά, μῆτιν συμφράσσασθαι (ἐξυπακ. ἑαυτῷ) ἐπιννεῖν σχέδιόν τι, μηχανᾶσθαι, Ἡσ. Θεογ. 471· νόσων φυγὰς ξυμπέφρασται Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ. **II.** παρὰ τοῖς μεταγεν. πεζογράφοις ἅπαν ἃ τὸ ἐνεργ. **συμφράζω**, μνημονεύω, ἀναφέρω συγχρόνως, Στράβ. 376. — Παθ., Πλούτ. 2. 22A.

σύμφραξις, εως, ἡ, τὸ συμφράττειν, συγκλείειν, ἐμποδίζειν, κωλύειν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 11, 3.

σύμφρᾰσις, ἡ, ἡ συνέχεια τοῦ λόγου, τὰ συμφραζόμενα, Φωτ. Βιβλ. 107.

συμφράσσω, Ἀττ. **-ττω**, μέλλ. **-ξω**· — φράσσω πανταχόθεν, συμπυκνώνω, Ἡρόδ. 4. 73· τὰς ναῦς Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 1, 7· τὰς σαρίσας Πολύβ. 2. 69. 9. **2)** ἀπολ., ἐπὶ στρατευμάτων, συμπυκνώνω τὰς τάξεις, σχηματίζω πυκνὴν παράταξιν ἢ φάλαγγα, ὁ αὐτ. 4. 64, 7., 10. 14, 12, Πλουτ. Ἀγησ. 18· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Δίων Κ. 62. 12, Νικήτ. **3)** ἐν τῷ μέσῳ ὡσαύτως, συνωμοτῶ, Ἐκκλ. **II.** περικλείω, περιείργω πανταχόθεν, ὁλόγυρα, λιθοειδεῖ περιβόλῳ Πλάτ. Τίμ. 74A, πρβλ. Ε. **2)** ἀποκλείω, κλείω, συγκλείω, τὰ παράδρομα Ξεν. Κυν. 6. 9. — Παθητ., ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῆς οὐροδόχου κύστεως, Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 286· ἔλυσε τὰ συμπεφραγμένα, τοὺς ἐμπεφραγμένους πόρους, Πλάτ. Φαῖδρ. 251E, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 11, 7· ἡ ἀναπνοὴ συμφράττεται (οἱ κώδικες συμφράττει) Ἀριστ. Προβλ. 34. 9.

συμφρονέω, ἔχω τὸ αὐτὸ φρόνημα μετά τινος, φρονῶ τὰ αὐτά, συναινῶ, συμφωνῶ, ὁμοφρονῶ, σ. ἀλλήλοις εἴς τι Πολύβ. 4. 60, 4· ἐπί τι ὁ αὐτ. 3. 2, 8· πρός τινα ἢ τινι περί τινος ὁ αὐτ. 4. 81, 3., 7. 16, 3· σ. ταὐτὰ ὁ αὐτ. 6. 46, 8· ἀπολ., συμφωνῶ ὁμοῦ, Λατ. conspirare, ὁ αὐτ. 2. 22, 1, κτλ. **2)** σκέπτομαι ὁμοῦ, τῷ νοερῷ Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 8. 54. **II.** σ. τῇ διανοίᾳ, ἐννοῶ ὁμοῦ μὲ.., Ἀριστ. π. Κόσμ. 1. 2. **III.** καλῶς ἐξετάζω, θεωρῶ, ἃ δέον ἦν ποιεῖν ὁ αὐτ. 18. 9, 2, πρβλ. Διον. Ἁλ. 5. 9, Πλουτ. Ἀλέξ. 71, κτλ. **2)** συνέρχομαι, ἔρχομαι εἰς ἐμαυτόν, ἔρχομαι εἰς τὰς αἰσθήσεις μου, ὡς οὖν ἀνήνεγκεν ὁ Κάτων καὶ συνεφρόνησεν ὁ αὐτ. ἐν Κάτ. Νεωτ. 70, ἐν Ἀλεξ. 73.

συμφρόνημα, τό, τὸ συμφρονεῖν, τὸ ἔχειν τὸ αὐτὸ φρόνημα, συμφωνία, Θεόδ. Στουδ. σ. 230B.

συμφρόνησις, Δωρ. **-ᾱσις**, ἡ, τὸ συμφρονεῖν, σύμπνοια, ὁμοφροσύνη, συμφωνία, Πολύβ. 2. 37, 8, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 19, 8, 1, Θέων Σμυρν. Μαθ. σ. 15B, κτλ.

συμφροντίζω, φροντίζω ὁμοῦ ἢ μετά τινος, τινὸς Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 25· **τινι περί τινος**, ὅταν ταῖς Ρωμαίων πόλεσι συμφροντίζῃ περὶ τῶν καθεστώτων Συνέσ. 23C.

συμφροσύνη, = ἡ, **συμφρόνησις**, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 9.

συμφρουρέω, φρουρῶ ὁμοῦ, ὁ συμφρουρούμενός μοι Θεόδ. Στουδ. 257D.

σύμφρουρος, ον, ὁ φρουρῶν μετά τινος, χαῖρ' ὦ μέλαθρον σύμφρουρον ἐμοί, χαῖρε, ὦ κατοικία μου, ἡ διελθοῦσα πολλὰς ἀγρύπνους μετ' ἐμοῦ νύκτας, Σοφ. Φιλ. 1453.

συμφρυάττομαι, ἀποθετ., ὁμοῦ φρυάττομαι, ὑπερηφανεύομαι, Ἀθαν. 2, σ. 4.

συμφρύγω [ῠ], μέλλ. **-ξω**, φρύγω ὁμοῦ ἢ ὅλως διόλου, κατακαίω, φλέγω, Θεοφρ. π. Πυρ. 62· καταξηραίνω, ἐπιθυμία ὕδατος σ. τινα Ἰωσήπ. Μακκ. 3. 11.— Παθητ., ἀόρ. **συνεφρύγην** [ῠ], Ἑβδ. (Ἰώβ. Α', 30, κ. ἀλλ.)· γλῶσσα συμπεφρυγμένη Ψελλ. ἐν Ideler Phys. 1, 222.

σύμφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ φρόνημα, ὁμόφρων, σύμφωνος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 110 — εὐνοϊκός, εὔνους, εὐμενής, κλύετε, σύμφρονες θεοὶ ὁ αὐτ. ἐν Χο. 802.

συμφυάς, άδος, ἡ, (συμφύω) τὸ συμφύεσθαι, συναύξησις, σύμφυσις διὰ φυσικῆς αὐξήσεως, οἵα ἡ τῶν ἁρμῶν, Ἱππ. π. Ἀγμ. 778· θάμνῳ τῇ συμφυάδι τῶν μικρῶν δένδρων Σχόλ. Ἐνετ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Χ. 191.

συμφῠγᾰδεύω, συγχρόνως φυγαδεύω, ἐξορίζω, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 35, Φωτ. Βιβλιοθ. σ. 316, 22.

συμφῠγάς, άδος, ὁ, ἡ, ὁ συμφυγαδευθείς, συνεξόριστος, Εὐρ. Βάκχ. 1382, Θουκ. 6. 88, Ξεν. Ἑλλ. 1. 2, 13.

συμφυή, ἡ, = **σύμφυσις**, Αἰλ. π. Ζ. 14. 6.

συμφυής, ές, ὁ μετά τινος φυεὶς ὁμοῦ, φύσει συνημμένος, σ. γενέσθαι τινὶ = συμπεφυκέναι, Πλάτ. Σοφ. 247D, Τίμ. 45D, 64D, κτλ. ὕδωρ.. εἴτ' ἐπακτὸν εἴτε συμφυὲς Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 5, 5· συμφυέστερον ἀνελευθερία.. τῆς ἀσωτίας ὁ αὐτ. ἐν Ηθ. Νικ. 4. 1, 37· σ. κακὰ Πολύβ. 6. 4, 8, κτλ.·— Ἐπίρρ., συμφυῶς ἔχειν πρὸς ἄλληλα Ἀριστ. Φυσιογν. 1. 2, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 12. 27. **2)** ἁρμόζων, προσηρμοσμένος ἐκ φύσεως, ἀκοῇ σ. ἀήρ Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 8, 7· τῷ κοινῷ σ., φύσει προσηρμοσμένος εἰς κοινωνίαν ἢ κοινωνικὸν βίον, ἐπὶ τῶν μελισσῶν, Πλουτ. Λυκοῦργ. 25. **II.** ὁ ὁμοῦ αὐξανόμενος ἢ αὐξηθείς, φύσει ἡνωμένος, ἐπὶ τοῦ ἐμβρύου ἐν τῇ μήτρᾳ, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 4, 2· ἐπὶ τῶν ὀστράκων τῶν διθύρων ὀστρακοδέρμων, ἀντίθετον τῷ **μονοφυής**, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 28, Ἀποσπ. 287· ἐπὶ δένδρων ἢ ῥιζῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστορ. 5. 2, 4, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, σ. λίθος, στερεός, συμπαγής, ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 6, 5· τοῖχος Διόδ. 2. 49. **2)** μετὰ δοτ., προσπεκολλημένος, προσπεφυκώς, ἡ γλῶττα τῇ κάτω σιαγόνι σ., ἐπὶ τοῦ κροκοδείλου, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 17, 10· μῆλον σ. ἀκρέμοσιν Ἀνθ. Π. 6. 252. **3)** συνεχής, ἐπὶ τῆς γλώσσης τοῦ τέττιγος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 7, 12· ἐπὶ ὕλης, ὁ αὐτ. π. Γεν. κ. Φθορ. 1. 9, 2, Φυσ. 8. 4, 8. **III.** σπανίως μετὰ γεν., ξ. τοῦ παντὸς χρόνου, σύγχρονος.., Πλάτ. Νόμ. 721C.— Πρβλ. **σύμφυτος**.

συμφυῖα, ἡ, = **σύμφυσις**, Πλούτ. 2. 1080F, 1112A, Σέξτ. Ἐμπ., κλπ.

συμφῠλᾰκίζω, φυλακίζω ὁμοῦ, ἐν τῷ παθητ., συμπεφυλακίσμεθα Θεόδ. Πρόδρ. κατὰ Ροδ. καὶ Δοσικλ. 14, Νικ. Εὐγεν. 2. 8, 56, κλπ.

συμφῠλακίτης [ῑ], ὁ, ὁ συμπεφυλακισμένος τινί, ὁ ὢν ἐν τῇ αὐτῇ φυλακῇ μετ' ἄλλου, συμφυλακῖται, σύμμοχθοι κτλ., Κ. Μανασσ. κατὰ Ἀρίστανδρ. κ. Καλλ. 1, 51· θηλ. **συμφυλακῖτις**, ιδος, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 74, 134.

συμφῠλαξ [ῠ], ακος, ὁ, ὁ συμφυλάσσων, ὁ ὁμοῦ φυλάττων ἢ φρουρῶν, Θουκ. 5. 80, Πλάτ. Πολ. 463B, C· σ. τινὶ τῆς ἀρχῆς, τῆς εὐδαιμονίας, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 11, κτλ.

συμφῠλάσσω, φυλάττω ὁμοῦ μετ' ἄλλων, συμφρουρῶ, Ἡρόδ. 7. 172· τὴν οὐσίαν Ξενοφ. Ἀπομν. 2. 8, 3, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 451D.

συμφῠλέτης, ου, ὁ, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, Λατ. contribulis· καθόλου, συμπατριώτης, συμπολίτης, Α' Ἐπιστ. πρ. Θεσσ. 6', 14, Ἐκκλ.· θηλ. **-φυλέτις**, ιδος, Ἰσ. Πηλουσ. Ἐπιστ. 1, 7, σ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

3Α — οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον φυλέτης, Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 471, πρβλ. συμπολίτης.

συμφῡλία, ἡ, συμφωνία, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 115 (κοινῶς συμφιλία).

σύμφῡλος, ον, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς μετά τινος ἄλλου, ὁμόφυλος, αἱ μέλιτται καὶ τὰ σ. ζῷα ταύταις Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 6, 3, πρβλ. π. Κόσμου 4. 3· οἱ σύμφυλοι, οἱ ὁμόφυλοι αὐτοῦ, οἱ ὁμογενεῖς, Βαβρ. 101. 3. **II**. μεταφ., σύμφυτος, φυσικός, προσφυής, ἁρμόζων, τροφὴ Πλούτ. 2. 729Β, 991Β· τὸ σύμφυλον αὐτόθι 661Ε, κτλ.· τὰ σύμφυλα τῷ σώματι αὐτόθι 137Β.

συμφῡράω, =**συμφύρω**, Ἀθήν. 464Β καὶ λίθῳ παντὶ καὶ χαλκῷ συμφυράσομεν (τὸν θεὸν) Πλούτ. 2. 398Β.

συμφύρδην, Ἐπίρρ., συμμεμιγμένως, ἀναμίξ, τὰ δὲ μυρία πάντα ταράσσειν συμφύρδην Νικήτ. Θηρ. 110· βαρβαρικαῖς τε φωναῖς καταχρώμενοι συμφύρδην ὑμῶν πεποιήκατε τὴν διάλεκτον Τατιαν. σ. 244Δ.

σύμφυρσις, ἡ, σύμμιξις, ἀνάμιξις, καθαρὸς ποιεῖν τῆς αἱρετικῆς συμφύρσεως Θεόδ. Στουδ. 593D.

συμφύρτης, ὁ, ὁ συμφύρων, ἀνακατώνων, Νικόλ. Μεθών. 11. σ. 7 Voemel.

σύμφυρτος, ον, συμπεφυρμένος, σύμφυρτα δ' ἦν ἅπαντα Εὐρ. Ἱππ. 1234.

συμφύρω [ῡ], παθητ., ἀόρ. β' συνεφύρην [ῠ], Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 8, 10· μέλλ. παθ. συμφυρήσομαι Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 1. 100· ἀλλὰ συνηθέστατον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ. πρκμ. Φύρω, ζυμώνω ὁμοῦ, σ. κόμμι αἵματι Διοσκ. 2. 26· πλαγαῖς συνέφυρε προσώπων Θεόκρ. 22. 111· σ. εἰς ἓν Πλάτ. Φίλησ. 15Ε· — ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., σιτίον συμπεφυρμένον Πλούτ. 2. 94Ὁ· μεταφ., αἷμα συμπεφυρμένον πυρὶ Εὐρ. Μήδ. 1199· πλούτῳ δ' ἐκεῖν' ἦν πάντα συμπεφυρμένα Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1· ἡδοναὶ συμπ. λύπαις Πλάτ. Φίλησ. 51Α· ψυχὴ συμπεφ. μετὰ τοῦ κακοῦ ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 66Β· — ὡσαύτως, τὴν πόλιν συμπεφ. ταῖς οἰκήσεσιν Πλουτ. Κάμιλλ. 32· αἵματι συνεπέφυρτο τὴν κεφαλὴν ὁ αὐτ. ἐν Φαθ. 16.

συμφῡσάω, φυσῶ ὁμοῦ, Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 5, 7, ἐν τῷ παθ.· — ἐντεῦθεν ὡς τὸ Λατιν. conflare, μηχανῶμαι, κατασκευάζω, ταῦτ' ἐφ' οἷσίν ἐστι συμφυσώμενα, «κατασκευαζόμενα· ἐπὶ τίνι συμπέπουσι καὶ ὁμοφωνοῦσιν ὅτι Κλέων καὶ Λακεδαιμόνιοι, φησὶν αὐτοὺς οὐκ ἀγνοεῖν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 468. **II**. μεταφ., εἰς ταὐτὸν (τὸ λεγόμενον) ξυμφυσῆσαι, νὰ φυσήσῃ τις (ὡς λέγει ἡ παροιμία) εἰς τὸ αὐ ὁ κέρας, ὅλ. νὰ συνεργασθῇ τις, Πλάτ. Νόμ. 708D. **2)** ἐν τῷ παθ., ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, φυσῶ, πνέω συγχρόνως, Πλουτ. Σερτώρ. 17.

συμφυσιόομαι, παθητ., συνενοῦμαι φυσικῶς, συσσωματοῦμαι, συνδυάζομαι, συνάπτομαι μετά τινος, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 889Β.

σύμφῡσις, ἡ, (συμφύω) τὸ συμφύεσθαι· τὸ συναυξάνεσθαι, φυσικὴ συνένωσις, μάλιστα ἐπὶ τῶν ὀστῶν, Ἱππ. π. Ἄγμ. 776, περὶ Ἄρθρ. 800· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀφή, ἐπειδὴ σημαίνει οὐχὶ τὴν ἁπλῆν αὐτῶν πρὸς ἄλληλα ἅπαφὴν ἀλλὰ συνέχειαν οὐσίας, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 4, 2, πρβλ. 10, 12., 15, Φυσ. 5. 3, 9· σ. ὀστῶν ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 11, 11· οὕτως ἐπὶ ἑνώσεως ὀστῶν, κατὰ σύμφυσιν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἄρθρωσιν (κατ' ἄρθρον), Γαλην. 2. 734· ἡ σ. τοῦ δέρματος καὶ τῆς σαρκὸς Πλάτ. Τίμ. 77Ὁ, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 4· Ἕντερον συμφύσεις ἔχον, διηρημένων εἰς μέρη διὰ συσφιγξεως, αὐ ὀθ. 2. 17, 16, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 17· ἡ σ. τοῦ πνεύματος κατὰ ῥάχιν Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 9· ἐπὶ τῆς γλώσσης, αὐτόθι 1. 7.

συμφῡτεύω, φυτεύω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, σὺν τέ οἱ δαίμων φυτεύει δόξαν Πινδ. Ι. 6 (5) 16· μεταφ., συμμηχανῶμαι, συναπεργάζομαι, ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ καὶ συμφυτεύσαι τοὔργον Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 347. — Παθ., ἐν τῷ αὐτῷ σώματι συμπεφυτευμέναι τῇ ψυχῇ ἡδοναὶ Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 23.

συμφῡτικός, ἡ, όν, ὁ συμφυόμενος, κλείων, ἐπὶ τραύματος, οὕτω γὰρ ἂν ἀφλέγματον εἴη καὶ συμφυτικὸν Ἀριστ. Προβλ. 1. 33· φάρμακον Γαλην.

σύμφυτον, τό, φυτὸν τι κληθὲν οὕτω ἐκ τῆς θεραπευτικῆς αὐτοῦ ἰδιότητος τοῦ κλείειν τὰ τραύματα (ἴδε προηγ.), symphytum officinale, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 13, 4, Διοσκ. 4. 10, Ἀρεταῖ., κλπ.

σύμφῡτος, ον, (συμφύω) ὁ φυεὶς μετά τινος, φυσικός, ἔμφυτος, ἀρετὰ Πινδ. Ι. 3. 33· κακόν, πονηρία, ἐπιθυμία Πλάτ. Πολ. 609Α, Πολιτ. 272Ε, κτλ.· σ. αἰῶν, ἡ φυσικὴ ἡμῶν ἡλικία, δηλ. ἡ γεροντικὴ (κατὰ τὸν Σχολ.), Αἰσχύλ. Ἀγ. 107 (ἀλλ' ἴδε τοὺς ἑρμηνευτάς)· νεικέων σ. τέκτων, ὁ φυσικὸς πρωταίτιος τῆς ἔριδος, δηλ. αἰτία ἔριδος φυσικὴ εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, αὐτόθι 152 (καὶ ἐνταῦθα οἱ ἑρμηνευταὶ διαφωνοῦσιν)· ἐς τὸ σ., κατὰ τὴν φύσιν τινός, Εὐρ. Ἀνδρ. 954· σ. ὕδωρ ἐν γάλακτι, ἀντιθ. τῷ ἐπακτόν, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 5, 6· τὸ μιμεῖσθαι σ. τοῖς ἀνθρώποις ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 4. 2· — τὰ σύμφυτα, φυσικαὶ ἰδιότητες ἢ ποιότητες, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 15, Φυσ. 8. 2, 8· πρβλ. π. Πνεύμ. 2. 9, κἑξ. **2)** μετὰ δοτ., ἔμφυτος εἴς τινα, σ. δεινία τινὶ Δυσί. 118. 31· ἄϋδρία σ. τόποις τισὶ Πλάτ., Νόμ. 844Α· τὰ ὑγρὰ σ. τοῖς ζῴοις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ὑστερογενῆ (οἷον τὸ γάλα), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 20, 2· σ. ἐμποιεῖν τινί τι Πλάτ. Φαίδων 81Ο. **3)** μετὰ γεν., ἡδοναὶ ξ' τῶν φθόγγων ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβῳ 51Ὁ· ἀρετὴ λογισμοῦ ξ' ὁ αὐτ. ἐν Ὅραις 413Ο· πρβλ. συγγενής, σύγγονος. **4)** ὅμοιος ἐκ φύσεως, ἔμφυτος, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 246Α, πρβλ. Φίληβ. 16Ο. **II**. ὁ ὁμοῦ πεφυκώς, διάστασις τῶν σ. μερῶν Ἀριστ. Τοπ. 6. 6, 20, κἑξ. σ. τῷ χιτῶνι ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 32, 4. — Πρβλ. **συμφυής**.

συμφύω, μέλλ. -φύσω, κάμνω νὰ αὐξηθῇ τι ὁμοῦ, συντήξαι καὶ συμφῦσαι εἰς τὸ αὐτὸ Πλάτ. Συμπ. 192Ε, Ἀριστ. Πολιτ. 2. 4, 6· σ. τὰ ὁμογενῆ ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρολ. 4. 1, 1· σ. τοὺς ἄνωθεν ὀδόντας, φύω αὐτοὺς ὁμοῦ, «βγάζω» ὁμοῦ, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 16· σ. τινὰς εἰς φιλότητα, ἑνώνω, συνάπτω, Πλάτ. Ἐπιστ. 323Β. **II** Παθ., μετὰ ἐνεργ. πρκμ. **συμπέφυκα**, ἀόρ. β' **συνέφῡν**· ὡσαύτως· συνεφύην Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 5, 3, Πλούτ., κλπ.· μέλλ. **συμφυήσομαι** Γεωπ.· — αὐξάνομαι, φύομαι ὁμοῦ, Πλάτ. Συμπ. 191Α, Τίμ. 76Ε, Ξεν., κλπ.· ἐπὶ ὀστῶν συνάπτομαι, συνδέομαι στενῶς, οὐσιωδῶς, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 791· σ. ψυχὴ καὶ σῶμα Πλάτ. Φαῖδρ. 264Ὁ· ἐπὶ πολιτικοῦ συστήματος ἢ πολιτεύματος, Πολύβ. 4. 32, 9. **2)** αὐξάνομαι ὁμοῦ, συγκλείομαι, οἷον ἐπὶ τραύματος, Ἱππ. Ἀφ. 1257· ἐπὶ τοῦ στομίου τῆς μήτρας καὶ ἄλλων ἀνοιγμάτων, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4, 4, πρβλ. 2. 7. **3)** φύομαι ὁμοῦ, οὐ τῷ τυχόντι συμφύεται τὸ τυχὸν Ἀριστ. π. Λίθ. 2· σ. ἀλλήλοις, φύομαι εἷς ἐν μετ' ἄλλου, Πλάτ. Πολιτ. 588Ο· οὕτω, σ. εἰς ἕν, εἰς ταὐτὸ αὐτόθι 503Β· σ. πρός τι Πλούτ. 2. 924Ε· σ. τοῖς χωρίοις, εἶμαι προσκεκολλημένος εἰς τὸν τόπον, ὁ αὐτ. ἐν Καμίλλ. 27. **4)** εἶμαι σύμφυτος, συμφυής, μετά τινος, [τὰ ἔντομα] πολλοῖς ζῴοις σ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2· αὐξάνομαι μετά τινος, καθίσταμαι φυσικὸς καὶ ἀχώριστος, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 7, 3, 8.

συμφωνέω, εἶμαι ὁμότονος, ὁμόηχος, ὁμόφθογγος, (πρβλ. **συμφωνέα**), ἐκ πασῶν μία ἁρμονία ξυμφωνεῖ Πλάτ. Πολ. 617Β, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 19. 23· καθαρίσται σ. Καλλίᾳ, παρ' Ἀθην. 201Γ, πρβλ. Ἀνθ. Π. παραρτ. 327· — Παθ., τὰ συμφωνούμενα, τὰ σύμφωνα, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 43. **II** μεταφ., ὡς καὶ νῦν, συμφωνῶ, εἶμαι σύμφωνος μετά τινος, ἔχω ἢ ἐκφέρω τὴν αὐτὴν γνώμην μετά τινος, τινὶ Πλάτ., κτλ.· ἀντίθετ. τῷ διαφωνέω, Φαίδων 101Ο, κτλ.· σ. τοῖς εἰρημένοις Πολ. 398Ε· τὰ ἔργα οὐ ξ. τοῖς λόγοις Δάχ. 193Ε· ἐπιθυμῶ οὖσ. ἀλλήλαις Ἰσοκ. 99Ὁ· ὡσαύτως, ταῦτα πρὸς ἄλληλα σ. συμφωνίαν τὴν ἀρίστην Ἀριστ. Πολ. 7. 15, 7· — σ. τι, εἴ τι πρᾶγμα, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 9, 2· ἐν τινι Πλάτ. Φαῖδρ. 263Β, κτλ.· ἐπί τινος Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 2. 7, 1· περί τινος Διον. Ἁλ. 2. 47 — οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ., Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 1, 1, Διόδ. 3. 60. — Παθ., συμφωνοῦμαι, ὁμολογοῦμαι, παρά πᾶσι Διόδ. 1. 20· μετ' ἀπαρ., ἡ ἔφοδος σ. γενέσθαι Διον. Ἁλ. 1. 71· ὁπρασ., συμπεφώνηται τὴν ἁρπαγὴν γενέσθαι Διόδ. 5. 69· σ. ὅτι . ., ὁ αὐτ. 1. 26. **2)** γάμῳ συμφωνίαν μετά τινος, πρός τινα ὑπέρ τινος δοῦναι . . . Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 8· περί τινος Πολύβ. 2. 15, 5· σ. τινὶ ἐνιαυσίου, ἀντὶ ἐκ τοῦ ἐνιαυσίου, Εὐαγγ. κ. Μαθ. κ', 13. — Παθ., συνεφωνήθη πειρᾶσαι Πράξ. Ἀποστ. ε' 9· ὥστε . ., Διόδ. 14. 26· τὸ συμφωνηθέν, ἡ συμφωνία, ὁ αὐτ. ἐν Ἐκλογ. 580. 60. **3)** ἐνοῦμαι ἐπὶ κακῷ σκοπῷ, συνωμοτῶ, τοῖς πένησιν ἐπὶ τοὺς μέσους Ἀριστ. Πολ. 4. 12, 5. **II**. συμφωνῶ λέγων, ὡς πάντα καλῶς κεῖται Πλάτ. Νόμ. 634Ὁ· ὅτι οὐκ ἀσφαλές ἐστι Ἀριστ. π. Θαυμασ. 101.

συμφώνημα, τό, συμφωνία, τὸ συμφωνηθέν, Σχόλ. εἰς Θευκ. 7. 33, Εὐρ. Ὀρ. 1130.

συμφώνησις, εως, ἡ, συμφωνία, Ἐκκλ. συμβόλαιον, συμφωνητικόν, Βυζ. **II**. = **συνείζησις**, Ἀνέκδ. Ὀξων. 4. 326.

συμφωνία, ἡ, ἁρμονία ἤχου, ὁμοφωνία, τὴν ἐν ψυχῇ ἁρμονίαν, ἣ δὴ σ. καλεῖται Πλάτ. Κρατ. 405Ὁ· ἡ γὰρ ἁρμονία σ. ἐστί, σ. δὲ ὁμολογία τις ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 187Β, πρβλ. Πολ. 430Ε· λόγος ἀριθμῶν ἐν οἷσι ἡ βαρεῖ Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 2, 3, πρβλ. π. Ψυχ. 3. 2, 11· συμφ. κρᾶσίς ἐστι λόγων ἐχόντων ἐναντίως πρὸς ἄλληλα ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 19. 38. **2)** κυρίως ἐπὶ δύο μόνον ἤχων ἢ φθόγγων, μουσικὴ συμφωνία ἁρμονία, οἷον ἡ τετάρτη, ἡ πέμπτη καὶ ἡ ὀγδόη (ἴδε ἐν λέξ. διαπασῶν), Πλάτ. Πολ. 531Α, C, Ἀριστ. Προβλ. 19. 39, κτλ.· διακρίνεται δὲ ἀπὸ τῆς ἁπλῆς ὁμοφωνίας, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 2. 5, 14, Πλουτ. 2. 389Ὁ· πρβλ. Ἀεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. σ. 593. **3)** ἡ ἁρμονικὴ ἕνωσις πολλῶν ὁμοῦ φωνῶν ἢ ἤχων, συναυλία (consort), οἱ τῶν σ. λόγοι, ἡ Πυθαγ. θεωρία τῆς μουσικῆς ἁρμονίας τῶν κύκλῳ φερομένων οὐρανίων σωμάτων, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 9, 3. **II**. μεταφορ., ἁρμονία, συμφωνία, Πλάτ., Νόμ. 689Ὁ, Ἀριστ. Πολιτ. 7. 15, 7· σ. τῷ λόγῳ Πλάτ. Πολ. 401Ὁ· ἑ. τῆς ψυχῆς ἑαυτῇ ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 47Ὁ· μίξας πάντα κατὰ συμφωνίαν, ἁρμονικῶς καὶ συμμέτρως, ἐπὶ μαγείρου, Δαμόξεν. ἐν «Συντρόφοις» 1. 54· πρβλ. **συμφωνέω** ΙΙ. **III**. παθαν. ὡς ὄνομα μουσικοῦ ὀργάνου, Πολύβ. 26. 10, 5, πρβλ. 31. 4. 8, Διοδ. Ἐκλογ. σ. 577·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οὕτω παρὰ τῷ Prudent. symphonia φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ Αἰγυπτιακὸν σείστρον, sistrum, ἴδε Ἰσιδ. Ἐτυμ. 3, 22, Δουκάγγ. ἐν λέξ. symphonia.

συμφωνιᾰκός, ή, όν, ὁ ἁνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συμφωνίαν, pueri symphoniaci, παῖδες ᾄδοντες ὁμοῦ, Κικ. Mil. 21. **II.** ἡ **συμφωνιακή**, ἕτερον ὄνομα τοῦ **ὑοσκυάμου**, Apulei. Herb. 4 ἐν ἀρχ.· οὕτως ἴσως καὶ **σύμφωνος**, ή, Ἀρετ. Χρον. Νοῦσ. Θεραπευτ. 2. 5, Γαλην. 2. 265.

σύμφωνος, ον, ὁ συμφωνῶν ὡς πρὸς τὸν ἦχον, ἁρμονικός, Ἀριστοφ. Ὄρν. 221, 659· χορδοὶ Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 51· καθόλου, ὁ ἀντηχῶν εἰς τοὺς θρήνους καὶ τὰς κραυγάς, Σοφ. Ο. Τ. 421· — ἐπὶ μουσικοῦ ἢ μουσουργοῦ, Ἀν. Π. 9. 584. **2)** ὡς μουσικὸς ὅρος, ὁ ὢν ἐν συμφωνίᾳ, ἐν ὁμοφωνίᾳ πρός τινα, ἐν ἁρμονίᾳ ὤν, Πλάτ. Τίμ. 80Α, Νόμ. 812D· ἀλλὰ διακρίνεται ἀπὸ τοῦ ὁμόφωνος, Ἀριστ. Προβλ. 19. 16, καὶ 39· **τὸ σύμφωνον** = **συμφωνία**, Πλάτ. Φίλησ. 50Α. **3)** **τὰ σύμφωνα**, ὡς καὶ νῦν, Γραμματ., πρβλ. **ἄφωνος** 2. **II.** μεταφορ., ἁρμονικός, ἐν ἁρμονίᾳ ἢ ἀναλογίᾳ πρός τινα, τίνες ξ. ἀριθμοί, καὶ τίνες οὔ Πλάτ. Πολ. 531C· σ. φοραὶ Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 3, 11· ὁ βίος σ. τοῖς λόγοις πρὸς τὰ ἔργα Πλάτ. Λάχ. 188D· ἐπὶ πρασώπου, σ. ἑαυτὸν κατασκευάσαι κατὰ τὸν βίον Πολύβ. 32. 11, 8· — **τὸ σύμφωνον**, ἁρμονικὴ τάξις, Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 5, 4. **2)** ἁρμονικός, σύμφωνος, φιλικός, ἡσυχία Πινδ. Π. 1. 136· ξεξιώματα Σοφ. Ο. Κ. 619· σ. τινι, ὁ ἐν ἁρμονίᾳ ἢ συμφωνίᾳ πρός τινα, ξ. αὐτὰ αὑτοῖς Πλάτ. Πολ. 380C· ξύμφωνα οἷς ἔλεγες ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 487C· ξ. τῷ ὀνόματι ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 395E, πρβλ. 436C· ἠδοναί .. ξ. τοῖς ὀρθοῖς λόγοις ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 696C, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 11, 13· σπανίως πρός τινα, οἷαν ἐν Πλάτ. Ἐπιστ. 332D· — μετὰ γεν., ὅσα τοῦ γένους ἐστὶ τούτου ξύμφωνα Πλάτ. Φίλησ. 11Β, πρβλ. Διόδ. 1. 98· — σύμφωνόν ἐστι, μετ' ἀπαρεμφ., εἶναι σύμφωνον πρὸς τὸν ὀρθὸν λόγον, λογικόν, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 1, 3· σ. ἐγένετό τισι, συνεφώνησαν, περί τινος Πολύβ. 24. 4, 8· σ. ἐστί τινι πρός τινα, ὁ αὐτ. 6. 36, 5· — σπανίως ἐπὶ πρασώπων, σ. γενέσθαι περί τινος ὁ αὐτ. 17. 9, 5· σ. εἶναί τινι ὁ αὐτ. 30. 8, 7. — Ἐπίρρ. **-νως**, Πλάτ. Ἐπιν. 974C, Διόδ. 15. 18· τινὶ ὁ αὐτ. 1. 98· σ. ἔχειν τινί Πτολ. **3)** Παθητ., ὁ ἐφ' οὗ συνεφώνησέ τις, σ. ξρσι Διόδ. 5. 6 (ἀλλ' ἴδε Wessel.)· — τὸ σύμφωνον, συμφωνία, συμβόλαιον, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 19, 27. **III.** **σύμφωνος**, ή, ἴδε ἐν λέξ. **συμφωνιακός**.

συμφωναύντως, Ἐπίρρ., συμφώνως, ἐν συμφωνίᾳ, ξ. ἑαυτῷ λέγειν Πλάτ. Νόμ. 662E.

συμφώνως, Ἐπίρρ. τοῦ **σύμφωνος**, ἴδε **σύμφωνος** ἐν τέλει.

συμφωτίζομαι, μέσ., ὁμοῦ παρέχω φῶς, πολλῶν ἀστέρων συμφωτιζομένων ἀλλήλοις συναυγασμὸν Πλούτ. 2. 893Α.

συμφωτιστικόν, τό, τὸ συμφωτίζον, Εὐστ. σ. 550, ἔκδ. Mi

συμψάλλω, ψάλλω ὁμοῦ ἐν συμφωνίᾳ ἢ ἁρμονίᾳ, συμψαλλόντων πάντων Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 654Α, κλπ.

σύμψαλμα, τό, τὸ ᾄδειν ἢ ψάλλειν ἐν ἁρμονίᾳ, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 3. 11, κλπ.

συμψαλτέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **συμψάλλω**, δεῖ συμψάλλειν, Θ. Στουδ. 259E.

σύμψαυσις, εως, ή, τὸ συμψαύειν, συνεπαφή, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 17, 9, Πτολ.

συμψαύω, ἀμοιβαίως ψαύω τινὰ καὶ ψαύομαι ὑπ' αὐτοῦ, συνεφάπτομαι, Ἱππ. π. Ἰητρείων 744, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 5, 18, Ἀποσπ. 202· τοῖς στόμασι Ξεν. Συμπ. 4. 26· ἀλλήλοις Πολύβ. 6. 29, 3· — μετὰ γεν., Στράβ. 514, Ἰάμβλ.

συμψάω, περισυνάγω, συμψήσασα τἀργυρίδιον Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 42· συμψῆσαι, ἐξαλεῖψαι, Ἀριστοφ. Νεφ 975· ἐπὶ ποταμοῦ ὁρμητικῶς φερομένου, παραπύρω, ὁ ποταμὸς τὸν ἵππον συμψήσας ὑποβρύχιον οἰχώκεε φέρων Ἡρόδ. 1. 189, πρβλ. Ἰάμβλιχ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ., Εὐσ. ἐν Στοβ. Ἐκλ. 1. 416 — Παθ., ἀόρ. **-εψήσθην**, παρασύρθην, Ἑβδ. (Ἰερεμ. ΚΒ', 19., ΔΑ', 33).

συμψέλια, τά, τὸ Λατιν. sulsellia, ἐδώλια, Ἀθαν. Ι, 760D, κλπ· **συψέλλια**, ἐν Ἀνθ. Π. παράρτ. 385, «χαίρει» Ἀριστείδου τοῦ ῥήτορος ἑπτὰ μαθηταί, τέσσαρες οἱ τοῖχοι καὶ τρία συψέλλια». — Ἐν Βασιλικ. 44. 13, 3 γράφεται συυβσέλλιον.

συμψελλίζω, ψελλίζω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, συμψ. τοῖς παιδίοις Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 24, 18· συμψελλίζειν ἐθέλει παίδων ἀνοητοτάτῳ Μαξ. Τυρ. Λόγ. 7, 8, κλπ. — οὐσιαστ. **-ισμός**, Προκόπ.

συμψεύδομαι, ἀποθ., ὁμοῦ ψεύδομαι, Πολύβ. 6. 3, 10· τινι, μετά τινος, Πλούτ. 2. 508C.

συμψευδομαρτῠρέω, ὁμοῦ ψευδομαρτυρῶ, φέρω ψευδῆ μαρτυρίαν μετά τινος, Βυζ.

συμψηφίζω, συγκαταλέγω, Πράξ. Ἀποστ. ιθ', 19. — Παθητ., Ἐπιφάν., κλπ. **II.** Μέσ., ψηφίζω μετά τινος, ψηφοφορῶ, τινι Ἀριστοφ. Λυσ. 142, πρβλ. Πολυδ. Η', 15· — ὡσαύτως ἐν τῷ παθ., Βυζ.

συμψηφισμός, ὁ, ὑπολογισμός, Ψελλ., Σύναψ. Νόμ. 670.

σύμψηφος, ον, ὁ συμψηφίζων, τινι Πλάτ. Γορ. 500Α, Λάχ. 184D, κτλ.· σ. τινὶ τινος ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 380C, Κρατ. 398C· ὡσαύτως μετὰ δοτ. πράγμ., σ. τῷ ἐπαίνῳ, τοῖς λόγοις ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 811E, 907B· ὁ λόγος., σ. ὧν (δηλ. τοῖς πάθεσιν) Ἀριστ. Ἠθ. Μεγ. 2. 7, 37, πρβλ. 2. 6, 18· — ἀπολ., ὁ ὁμοῦ ψηφίζων, τὴν αὐτὴν ἔχων γνώμην, λαβεῖν τινα σύμψηφον Πλάτ. Νόμ. 929B, Δημ. 206. 15· — προτρέπεται παρὰ τοῖς Ἀττικίζουσι τοῦ **ὁμόψηφος**, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 2. **II.** παθ., ὁ ἐκλεγόμενος διὰ κοινῆς ψήφου (τοῦ τε κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ), ἀπὸ κοινοῦ ἐκλεγόμενος, Ἑλλ.

συμφήκω, τρίβω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

συμψιθῠρίζω, ψιθυρίζω μετά τινος, τινὶ Πλούτ. 2. 519F.

συμψιλόω, ψιλόω, γράφω μετὰ ψιλῆς ὁμοίως, Ἀνέκδ. Ὀξων. 1. 132, Ἐτυμ. Μεγ. 317, 46.

συμψοφέω, κάμνω ψόφον ἢ κρότον ὁμοῦ, τοῖς ὅπλοις Πολύβ. 1. 34, 2· σ. τοὺς θυρεοὺς ταῖς μαχαίραις, κάμνω κρότον κτυπῶν τὰς μαχαίρας ἐπὶ τῶν ἀσπίδων, ὁ αὐτ. 11. 30, 1, πρβλ. 15. 12, 8.

συμψυχέω, εἶμαι σύμψυχος, ἔχω τὸ αὐτὸ φρόνημα, ὁμοφρονῶ, Θεόδ. Στουδ. 305 ', κξλ.

συμψυχία, ή, τὸ συμψυχεῖν, σύμπνοια, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σελ. 26Β.

σύμψῡχος, ον, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ψυχήν, τὸ αὐτὸ φρόνημα, τὸ αὐτὸ πνεῦμα, Ἐπιστ. πρ. Φιλ. 6', 2.

συμψῡχόομαι [ῠ], παθητ., ψύχομαι, ψυχραίνομαι ὁμοῦ, Ἱππ. 244. 15.

συμψῡχόω, ἑνώνω μετὰ τῆς ψυχῆς, Εὐμάθ. 7. 316.

***σὺν γυναικός**, Ἐπιγρ. Παντικαπαίου τοῦ ἔτους 130 μ. Χ. CIG. 2114c d. ἐν δὲ 2131 b, ἣν ἐπιγραφὴν κατ' εἰκασίαν ὁ ἐκδότ. δέχεται ὡς ἀρχαιοτέραν κατὰ ἕνα αἰῶνα, ἀναγινώσκεται ὡσαύτως τά, σὺν ἀδελφῆς Ἡλιόδ. Ἔτι δὲ καὶ ἐν ἐπιγρ. Φαναγορίας (αὐτόθι ἀρ. 2127) φαίνεται ὅτι πρέπει ν' ἀναγνώσωμεν· σὺν ἠρώων, καὶ ὄχι συνηρώων (ἥτις λέξις ἄλλοθεν δὲν εἶναι γνωστή). Ἴδε Inscr. aeol. epigr. gr. 539. — Παρὰ Κωνστ. Ποφφυρ. ἐν Ἐκθ. βασ. τάξ. 1. 776 ἔκδ. Β.· σὺν τῶν μητροπολιτῶν· οὕτω καὶ σ. 672· σὺν τῶν ἰδιωταρίων, καὶ εἴ που ἀλλαχοῦ. — Αὕτη ἡ ἑκνομος σύνταξις δὲν εἶναι πλέον συνήθης παρ' ἡμῖν, (διότι καὶ ἁπλῶς ἡ πρόθ. σὺν μόνον ἐν συνθέσει νῦν ἀκούεται), ἐνῷ ἡ τῆς ἁπά καὶ τῆς ἐκ (= ἀπ, ὀχ) μετ' αἰτιατικῆς καὶ σήμερον ἔτι εὐχρηστεῖ, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

σὺν [ῠ], ἀρχ. Ἀττ. **-ξύν**· Βοιωτικός τις τύπος **-σοῦν** ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1569· πρόθ. μετὰ δοτικ., ἴσως συγγενὴς τῷ Σανσκρ. sa-, sam, ἁμ-α, s m-ul, **κοιν-ός** (ξυνός), καὶ δύσκολον νὰ ἀμφισβητήσῃ τις τὴν σχέσιν αὐτῆς πρὸς τὸ Λατ. cum, — ἀρ' οὗ ῥιζικὴ σημασία αὐτῶν εἶναι τὸ **ὁμοῦ**. — Ὡς πρὸς τὸν τύπον δὲ **ξύν**, οὗτος σπανίως ἀπαντᾷ παρ' Ὁμ., ἂν καὶ δὲν εἶναι σπάνιος ἐν τοῖς συνθέτοις, ἔτι καὶ ὅταν δὲν ἀπαιτῇ αὐτὸν τὸ μέτρον, εἶον ἐν ταῖς λέξ. **ξυνέαξε, ξυνόχῃσιν, ξύμβλητο, ξύμπαντα**· ὁ Ἡσ. ὡσαύτως ἔχει ξύν, **ξύμπας, ξυνιέναι**· — παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζολόγοις πιθανῶς σὐδαμοῦ· παρὰ δὲ τοῖς Αἰολ καὶ Δωρ. σπανιώτατα, ἴδε Ahr. D. Aeol. σελ. 49, D. Dor. σελ. 360· ἀλλ' ἐν τῇ παλαιᾷ Ἀττικῇ εἶναι ὁ μόνος τύπος (ἐξαιρουμένων ἴσως τῶν συνθέτων μετὰ λέξεων ἀρχομένων ἀπὸ ξ)· βαθμηδὸν ὅμως ὑποχωρεῖ εἰς τὸν τύπον **σύν**, ὥστε παρὰ Ξενοφ. οὗτος ἀποβαίνει ὁ μόνος ἐν χρήσει τύπος, ἴδε L. Dind. προλεγόμ. εἰς Ξεν. Ἀν. σ. viii. Παρὰ τοῖς Ἕλλ. ἀμφότεροι οἱ τύποι ἀπαντῶσιν· ἀλλαχοῦ δὲ τὰ Ἀντίγραφα δεικνύουσι πολλὴν ἰδιοτροπίαν· καὶ πιθανῶς ὁ κανὼν τοῦ Πόρσωνος εἶναι τόσον καλὸς ὅσον καὶ πᾶς ἄλλος, ὅτι δηλ. πανταχοῦ πρέπει νὰ γραφῇ **ξύν**, ἐκτὸς ὅπου τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ **σύν**· (περὶ περιορισμῶν ἐφαρμογῆς τοῦ κανόνος τούτου ἴδε Δινδ. Λεξ. Αἰσχύλ. σελ. 340). — Ἡ πρόθεσις **σύν** βαθμηδὸν ὑπεχώρησεν εἰς τὴν μετά· μετὰ γενικῆς, ὥστε ἐν ᾧ ὁ Αἰσχύλ. ἔχει 67 παραδείγματα τῆς **σύν** καὶ 8 τῆς **μετά** μετὰ γεν., ἡ ἀναλογία ἀναστρέφεται καὶ εἶναι περὶ μὲν Θουκ. 400 τῆς **μετά** πρὸς 37 τῆς **σύν**, παρὰ δὲ Δημοσθ. 340 τῆς **μετά** πρὸς 15 τῆς **σύν**, καὶ παρ' Ἀριστ. 300 τῆς **μετά** πρὸς 8 τῆς **σύν**· ἴδε T. Momms. progr. Francof. 1874. **I.** ὁμοῦ μετά τινος, ἐν συναφείᾳ τινός, ὁμοῦ, ἅτερ' ἦλυθε, **σὺν Μενελάῳ** Ἰλ. Γ. 206· **ξὺν παιδί**, πύργῳ ἐφεστήκει Ζ. 372· **σὺν τοῖσδε** ὑπέκφυγον Ὀδ. Ι. 286· καταφθίσθαι **σὺν** ἐκείνῳ Β. 183· ἀπελαύνειν **σὺν** τῷ στρατῷ Ἡρόδ. 8. 101· ἐπαιδεύετο **σὺν** τῷ ἀδελφῷ Ξεν. Ἀν. 1. 9, 2, κτλ. **2)** μετὰ παραλλήλου ἐννοίας βοηθείας ἢ ἀρωγῆς, **σὺν θεῷ**, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ θεοῦ, μὲ τὴν εὐλογίαν τοῦ θεοῦ, θεοῦ θέλοντος, (θεωρεῖται δὲ ὁ θεὸς ὡς παριστάμενος ἢ ἱστάμενος μετὰ τοῦ βοηθουμένου), Ἰλ. Ι. 49, Ὀδ. Ν. 391· πέμψον δέ με **σύν** γε θεοῖσιν Ἰλ. Ω. 430· **σὺν θεῷ** φευτευθεὶς ὅλβος Πινδ. Ν. 8. 28· **σὺν θεῷ** εἰρημένον, λαληθὲν ὡς διὰ θείας ἐμπνεύσεως, Ἡρόδ. Ι. 86· σ. θεῷ δ' εἰρῆσεται Ἀριστοφ. Πλ. 115· **σὺν θεῷ** εἰπεῖν Πλάτ. Θεαίτ. 151B· οὕτω, **σὺν δαίμονι**, **σὺν Διΐ**, **σὺν Ἀθήνῃ** Ἰλ. Α. 792, Υ. 192, κτλ.· **σὺν Χαρίτεσσιν** Πινδ. Ν. 9. 129· πρβλ. Böckh ad P. 9. 2· **σὺν τῷ θεῷ πᾶς**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ γελᾷ κώδυρεται Σοφ. Αἴ. 383· οὕτω καί, σὺν θεοῦ παλάμᾳ, τύχᾳ Πινδ. Ο. 11 (10). 25, Ν. 6. 40· — καθόλου, ἐπὶ προσωπικῆς ἐνεργείας ἢ συμπράξεως, σὺν σοὶ φραζέσθω, ἃς σκεφθῇ μετὰ σοῦ, Ἰλ. Ι. 346· λοχησάμενος σὺν ἑταίρῳ Ὀδ. Ν. 268· οὕτω παρ' Ἀττικ., σύν τινι μάχεσθαι, πλησίον τινός, ὡς σύμμαχος, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 5, πρβλ. Ἑλλ. 4. 1, 34 (ἂν καὶ τοῦτο ἐκφέρεται συνηθέστερον διὰ τοῦ **μετά τινος**)· σύν τινί εἰμι ἢ γίγνομαι, εἶμαι μετά τινος, δηλ. μὲ τὸ μέρος τινός, ἐκ τῆς φατρίας ἢ μερίδος τινός, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναβ. 3. 1, 21· οἱ σύν τινι, οἱ ὀπαδοὶ ἢ φίλοι τινός, αὐτόθι 1. 2, 15, κτλ. **3)** πεπροικισμένος μέ τι, ἄκοιτις σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ Ὀδ. Ω 193· πόλιν θεοδμάτῳ σὺν ἐλευθερίᾳ ἔκτισσ' Πινδ. Π. 1. 118. **4)** ἐπὶ πραγμάτων ἀνηκόντων εἴς τινα ἢ ὄντων ὑπὸ τὴν κυβέρνησιν ἢ κατοχὴν αὐτοῦ, σὺν νηὶ ἢ σὺν νηυσί, δηλ. ἐπὶ πλοίων, Ἰλ. Α. 389, 179, κτλ.· σὺν νηυσὶν ἀλαπάζειν, ἀντίθετ. τῷ **πεζός**, Ι, 328· (οὕτω παρ' Ἀττικ., σὺν ναυσὶ προσπλεῖν Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 7, κτλ.)· σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν Ἰλ. Γ. 219 μάλιστα ἐπὶ ὅπλων, μιν κατέκηε σὺν ἔντεσι Ζ 418· στῆ δ' εὐράξ σὺν δουρὶ Ο. 541 ἀντίβιον σὺν ἔντεσι, ἢ σὺν τεύχεσι πειρηθῆναι Ε. 220, Λ. 386· σὺν ἔντεσι μάρνασθαι Ν 719· σκῆπτρον, σὺν τῷ ἔβη Β. 47· ἄγγελος ἦλθε .. σὺν ἀγγελίῃ Β 787.

5) ἐπὶ δύο ἢ πλειόνων πραγμάτων ὁμοῦ λαμβανομένων ἢ ἐπὶ συνενεργουσῶν περιστάσεων, θύελλαι σὺν βορέῃ, ἄνεμος σὺν λαίλαπι Ἰλ. Ο. 26, Ρ. 57· ἐν τοιαύταις καὶ ὁμοίαις περιστάσεσιν ἡ **σὺν** κεῖται σχεδὸν παραπληρωματικῶς, οἷον, σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες Θ. 530, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ συμπτώσεως χρονικῆς, ἄκρᾳ σὺν ἑσπέρᾳ Πινδ. Π. 11. 17· καιρῷ σὺν ἀτρεκεῖ αὐτόθι 8. 7· σὺν τῷ χρόνῳ προϊόντι Ξεν. Κύρ. 8. 7, 6.

6) ἐπὶ ἀναγκαίας σχέσεως ἢ ἀκολουθίας, σὺν μεγάλῳ ἀποτίνω, πληρώνω μὲ μεγάλην ζημίαν, δηλ. πάσχω πολύ, Ἰλ. Δ. 161· σὺν δημοσίῳ κακῷ, μὲ ζημίαν τοῦ δημοσίου, Θέογν. 50· σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ, πρὸς ὠφέλειάν σου, ἀκριβῶς ὡς τὸ Λατιν. tuo cum commodo publico cum incommodo, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 15 σὺν μιάσματι Σοφ. Ἀντ. 172· — οὕτω δὲ καθόλου, εἰς δήλωσιν συμφωνίας, συμφώνως πρός τι, σὺν τῷ δικαίῳ καὶ καλῷ Ξεν. Ἀν. 2. 6, 18· σὺν δίκᾳ Πινδ. Π. 9. 170· σὺν κόσμῳ, σὺν τάχει, κτλ., ἅπερ σχεδὸν ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὰ ἐπιρρήματα **δικαίως, κοσμίως, ταχέως**, κτλ.· ἡ χρῆσις αὕτη εἶναι συνήθης παρὰ τοῖς Ἀττ. **7)** τὸ δι' οὗ γίνεταί τι, σὺν νεφέεσσι κάλυψεν γαῖαν καὶ πόντον Ὀδ. Ε. 293· σὺν ἐλαίῳ φαρμακώσαισα Πινδ. Π. 4. 394· διήλλαχθε σὺν σιδάρῳ Αἰσχύλ. Θήβ. 885· πλοῦτον ἐκτήσω σὺν αἰχμῇ ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 755· ἡ [τῶν φίλων] κτῆσίς ἐστιν οὐδαμῶς σὺν τῇ βίᾳ Ξεν. Κύρ. 8. 7, 13, πρβλ. Θουκ. 1. 84. **8)** μετὰ τακτικῶν ἀριθμητικῶν, ἐγὼ δέ γ' ἄνδρας ἓξ σὺν ἐμοὶ ἑβδόμῳ Αἰσχύλ. Θήβ. 282. **Π.** Παρ' Ἀττ. τίθεται μόνον ἡ δοτ. ὅπου παρὰ τοῖς Ἐπικ. προστίθεται ἡ πρόθεσις **σύν**, μάλιστα ἐν φράσεσιν οἷαι αἱ ἑξῆς: αὐτοῖς συμμάχοισι, πρὸς ἣν παράβαλε ἀνόρουσεν αὐτῇ σὺν φόρμιγγι Ἰλ. Ι. 194· αὐτῷ σύν τε λίνῳ καὶ ῥήγεϊ Ὀδ. Ν 118· ἴδε ἐν λ. **αὐτός** Ι. 5.

Β. Θέσις:—Ἡ **σὺν** ἐνίοτε τίθεται μετὰ τὴν πτῶσιν αὐτῆς, εἴ τινά οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτήναιτο Ἰλ. Κ. 19· ἐμοὶ σὺν μοχλὸν ἀείρας Ὀδ. Ι. 332, Ο. 410, Πινδ. Ν. 10. 90. Συχν. τίθεται μεταξὺ τοῦ ἐπιθέτ. καὶ τοῦ οὐσιαστ., οἷον πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ Ὀδ. Λ. 359· αὐτῇ σὺν φόρμιγγι Ἰλ. Ι. 194, κτλ.· σπανιώτερον μεταξὺ τοῦ οὐσιαστ. καὶ τοῦ ἐπιθ., χρήμασι σὺν τοίσδεσσι Ὀδ. Ν. 258, Πινδ. Π. 8. 9· οὕτω, δρόμῳ σὺν ποδῶν δηλ. σὺν δρόμῳ ποδῶν, ὁ αὐτ. Ν. 10. 90. **2)** συχν. ἐν τμήσει παρ' Ὁμ., οἷον σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν χαλκεοθωρήκων Ἰλ. Δ. 447., Ψ. 687, κτλ.

Γ. σὺν ὡς ἐπίρρ., ὁμοῦ, ἐν τῷ ἅμα, ἀπὸ κοινοῦ, κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες Ὀδ. Κ. 42 ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπιφερομένου **δὲ ἥ τε**· σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λίασθεν Ἰλ. Ψ. 879· σύν τε δύ' ἐρχομένῳ Κ. 224 (πρβλ. **σύνδυο**)· σύν τε διπλοῖ βασιλῆς Σοφ. Αἴ. 960. Εἶναι ἐνίοτε δύσκολον νὰ διακρίνῃ τις τοῦτο ἀπὸ ἁπλῆς τμήσεως, π. χ. ἐν Ἰλ. Ψ. 879· οὕτω, ξὺν κακῶς ποιεῖν = ξυγκακοποιεῖν παρὰ Θουκ. 3. 13· — παρὰ τοῖς Ἑλληνισταῖς τίθεται ἰδιοτρόπως μεταξὺ τοῦ μεταβατικοῦ ῥήματος καὶ τῆς συντακτικῆς αὐτοῦ πτώσεως, οἷον ἐμίσησα σὺν τὴν ζωήν, ὅλως, παντελῶς, Ἑβδ. (Ἐκκλ. Β' 17)· οὕτω παρ' Ἀκύλᾳ Γεν. Α', 1, ἔκτισεν ὁ θεὸς σὺν τὸν οὐρανὸν καὶ σὺν τὴν γῆν, κτλ.

2) προσέτι, ὡσαύτως, ὁμοίως, σὺν δὲ πλουτίζειν ἐμὲ Αἰσχύλ. Ἀγ. 586· Δίρκα τε .. σὺν τ' Ἀσωπιάδες κόραι Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 785· παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. σὺν καὶ Ἀπολλ. Ρόδ. Α 74, Διον. Π. 843· σὺν δ' αὔτως ἐγὼ Σοφ. Ἀντ. 85, κτλ.· σὺν δ' ἐγὼ παρὼν ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1288, πρβλ. Ἠλέκ. 299.

Δ. ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ. **1)** μετά τινος, ὁμοῦ μετά τινος, ὁμοῦ, ἀπὸ κοινοῦ, συγχρόνως, ἅμα, ὅθεν τίθεται ἐπὶ παντὸς εἴδους ἑνώσεως, συναφῆς, σχέσεως ἢ μετοχῆς εἴς τι πρᾶγμα, καὶ μεταφορ. ἐπὶ συμφωνίας ἢ ἑνότητος, ὡς τὸ Λατιν. con-. Ἐν συνθέσει μετὰ ῥήματος μεταβατικοῦ ἡ **σὺν** δύναται νὰ ἀναφέρηται εἴτε εἰς τὸ ἀντικείμενον εἴτε εἰς τὸ ὑποκείμενον, οἷον ἐν τῷ ῥήματι **συγκτείνειν** δύναται νὰ σημαίνῃ ἢ κτείνειν τινὰ ὡς καὶ ἄλλον τινὰ ἢ κτείνειν τινὰ ἀπὸ κοινοῦ ἢ ἐν συνεργίᾳ μετ' ἄλλου. **2)** ἐπὶ συμπληρώσεως πράξεως ἢ συνεργίας, **συμπληρόω, συνάγνυμι, συγκόπτω, συμπατέω, συντέμνω**· ἐνίοτε δὲ φαίνεται ὅτι ἁπλῶς ἐνισχύει ἢ ἐπιτείνει τὴν δύναμιν τῆς ἁπλῆς λέξεως, πρβλ. **συναναιρέω** Π. 2. **3)** συντίθεται μετ' ἀριθμητικῶν, **σύνδυο**, δύο ὁμοῦ, «δυὸ μαζί», ἥτις ἔννοια συχνάκις εἶναι διαρεμητική, ἀνὰ δύο, δύο δύο· οὕτω **σύντρεις, σύμπεντε**, κτλ., ὡς τὰ Λατ. bini, terni, κτλ. **Π.** τέλος σημειωτέον ὅτι ἡ **σὺν** ἐν συνθέσει πρὸ τῶν χειλεοφώνων **β μ π φ ψ**, γίνεται **σ μ-** πρὸ τῶν οὐρανισκοφώνων **γ κ ξ χ**, **συγ-**· πρὸ τοῦ **λ συλ-**· πρὸ τοῦ **σ** συνήθως **συσ-**· ἀλλὰ γίνεται **συ-** πρὸ τοῦ **σ** ἐὰν ἕπηται μετ' αὐτὸ σύμφωνον (π. χ. **συστῆναι**), ὡσαύτως πρὸ τοῦ **ζ** καὶ ἴσως ἐνίοτε καὶ πρὸ τοῦ **ξ**. Ἔν τινι ποιητικῷ χωρίῳ παρὰ Πλάτ. ἐν Φαίδρ. 237Α, ἔχομεν **ξὺμ** μόνον ἐν τμήσει, ξύμ μοι λάβεσθε ἀντὶ συλλάβεσθέ μοι.

συνᾰᾰρών, ὁ, = συνιερεύς, Γρηγ. Ναζ. ΙΙΙ, 1451Α (Ἀνθ. Π. 8. 83, 4).

συναγαλλιάομαι, = συναγάλλομαι, Εὐστ. Πονημ. 221. 80.

συναγαλλίασις, εως, ἡ, τὸ συναγάλλεσθαι, Θεόδ. Στουδ. σ. 482C.

συνᾰγάλλομαι, ἀποθετ., ἀγάλλομαι, χαίρω ὁμοῦ, πάντα γὰρ εἰς καλὸν τῇ πανηγύρει συντρέχει καὶ συναγάλλεται Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 703Α.

συνάγᾰμαι, ἀποθετ., συνθαυμάζω, Διον. Ἀρεοπ. Ἐπιστ. 7, σ. 443, 2.

συνᾰγᾰνακτέω, ἀγανακτῶ ὁμοῦ μετά τινος, τινι Πολύβ. 4. 7, 3, Διον. Ἁλ. Ρητ. 10, 6 ἐν τέλ., κλπ.· τινι ἐπί τινι Πολύβ. 2, 59, 5, κτλ.· ἀπολ., Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 13.

συνᾰγᾰνάκτησις, εως, ἡ, κοινὴ ἀγανάκτησις, ὀργή, δυσαρέσκεια, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 7, 4, Διον. Ἁλ. 7. 45.

συνᾰγᾰπάω, ἀγαπῶ ὁμοῦ μετά τινος, τοῖς φίλοις τοὺς φίλους Πολύβ. 1. 14, 4.

συναγγέλλω, ἀναγγέλλω ὁμοῦ, διάφ. γραφ. παρὰ Διον. τῷ Ἁλ. 10. 26.

συνάγγελος, ὁ, ὁ συναγγέλλων, ἢ ὁ συμπρεσβευτής, Ἡρόδ. 7. 230.

συναγγία, ἡ, (ἄγγος) λακκῶδες μέρος, λάκκωμα, ὑδάτων ἐν συναγγίᾳ κοίλῃ Βαβρ. 27. 2.

συνάγείρω, μέλλ. **-αγερῶ**· ἀόρ. **συνήγειρα**, Ἐπικ. **ξυνάγειρα** Ἰλ. Υ. 21· Ἐπικ. ἀόριστ. α' παθητ. **συνάγερθεν** (ἀντὶ **-ησαν**) Θεόκρ. 22. 76. Συνάγω ἐπὶ τὸ αὐτό, συναθροίζω, συγκαλῶ, ὧν ἕνεκα ξυνάγειρα (ἐξυπακ. τοὺς θεούς) Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐκκλησίην Ἡρόδ. 3. 142, πρβλ. 1. 206· τὸν Ὀλυμπικὸν .. ἀγῶνα, ἵνα τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας .. ξυναγείρει Ἀριστοφ. Πλ. 584, πρβλ. Πλάτ. Κριτί. 121C· ὡσαύτως, σ. ἀγῶνα Αυσί. 911. 3· σ. κύκλους Ἀντιφάν. ἐν «Πλουσίοις» 1. 9· — ἰδίως, συλλέγω στρατόν, συναθροίζω στρατιώτας, ἀγωνιστάς, κτλ., στόλον, στράτευμα Ἡρόδ. 1. 4., 4. 4, Πολύβ., κλπ.· **σ.** στρατιὰν εἰς Βαβυλῶνα Ξεν. Κύρ. 8. 6, 19· τοὺς ἀριστέας ἐπὶ τὸν σῦν Ἀντών. Λιβερ. 2.— Παθ., συνέρχομαι, συναθροίζομαι, **συναγειρόμενοι**, οἱ συναθροιζόμενοι, Ἰλ. Ω. 802· ἀλλά, **συναγρόμενοι**, Ἐπικ. συγκεκομμ. μετοχὴ ἀορ. β' παθ., οἱ συναθροισθέντες συνάθροισις, σύλλογος, Ἰλ. Λ. 687. **2)** συλλέγω τὰ πρὸς ζωὴν χρήσιμα, βίοτον Ὀδ. Δ. 90· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, συλλέγω δι' ἐμαυτόν, καί μοι κτήματ' ἔδειξεν ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεὺς Ξ. 323, Τ. 293· περὶ τοῦ ἐν Ἰλ. Ο. 680, ἴδε ἐν λέξ. **συναείρω**. **3)** μεταφορ., μόγις πως ἐμαυτὸν .. συναγείρας, συνελθὼν εἰς ἐμαυτόν, Πλάτ. Πρωτ. 328D· — οὕτως ἐν τῷ παθητ., ἔρχομαι εἰς ἐμαυτόν, συνέρχομαι, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 67C, Χαρμ. 156D, Θεόκρ. 15. 57· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, συναγείρατο θυμὸν Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1233.

συνᾰγελάζομαι, ἀγελάζομαι ὁμοῦ, πορεύομαι ὁμοῦ ἐν ἀγέλῃ, ἐπὶ συναγελαστικῶν ἰχθύων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 2, 1, Ἀποσπ. 291, 297, 318· μετ' ἀλλήλων ὁ αὐτ. π. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. ἔνθ' ἀνωτ.· σ. εἰς τὸ ὁμόφυλον, ἐπὶ ἀνθρώπων, Πολύβ. 6. 5, 7· ὡσαύτως, συν. τοῖς ἄρρεσι, ἐπὶ χοίρων θηλέων, Πλούτ. 2. 917D· — μεταφορ., ἡ διάνοια συναγελάζεται τοῖς ψέγουσιν, λαμβάνει μέρος μετὰ τῶν .., αὐτόθι 40Α.

συνᾰγελασμός, ὁ, τὸ συναγελάζεσθαι, Πλούτ. 2. 980Α, Γεωπ. 16. 1, 10· ἐπὶ ἀνθρώπων, Πορφύρ. παρὰ Στοβ. 22. 9· ἐν τῷ πληθ., συναθροίσεις, παίδων Πλουτ. Λυκούργ. καὶ Νουμ. Σύγκρ. 4.

συνᾰγελαστικός, ή, όν, ὁ κατ' ἀγέλας ζῶν, ἐπὶ ἰχθύων, Ἀριστ. Ἀποσπ. 302, πρβλ. Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. 3. 11· ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 414. 40· τὸ συναγελαστικόν, τὸ κατ' ἀγέλας ζῆν, Ἀρτεμίδ. 2. 20.

συνᾰγένητος, ον, (γίγνομαι), ἢ **συνᾰγέννητος, ον**, (γεννάω)· — ὁμοίως ἀγέννητος, ἀδημιούργητος, ὁμοῦ αἰώνιος, συνάναρχος, Ἐκκλ.

συναγερμός, οῦ, ὁ, τὸ συναγείρειν, συναθροίζειν, συναθροι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σμός, συνάθροισις, Πολυδ. Γ', 129., Θ', 142· ὁ λογισμὸς σ. τῆς μνήμης Πορφύρ. ἐν Στοβ. Ἐκλ. 1. 1036.

συνᾰγερτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συνάθροισιν, ἐπιτήδειος εἰς συνάθροισιν, συναθροιστικός, τῶν καθ' ἡδονὴν συναγερτικῶν Μάξιμ. Ὁμολ. τ. 2, σ. 154.

συνᾰγιάζω, ὁμοῦ ἁγιάζω, τῇ ἁγιάσει συναγιάζει τὸ κοινὸν τῆς φύσεως Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 663C.

συναγιαστικόν, τό, τὸ συναγιάζον, Εὐστ. Θεσ σ. 520, ἔκδ. Mi.

συνᾰγινέω, συναθροίζω, ἐς τὴν Ἰνδῶν γῆν συναγινέειν τὸν μαργαρίτην Ἀρρ. Ἰνδ. 8.

συνάγιος, α, ον, ὁ μετά τινος ἢ ὁμοῦ ἅγιος, τρία ἅγια, τρία συνάγια Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 891B.

συνάγκεια, ή, μεταγενέστερος τύπος τοῦ Ὁμηρικοῦ μισαγάγκεια, φάσαγξ, κοίλος τόπος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2, 4, 8. Ἀνθολ. Π. 6, 188, Πολύδ. 18, 14, 5, Διόδ., κλπ.· πρβλ. **συναγγία**.

σύναγκος, εος, τό, = **συνάγκεια**, Θεμίστ. 151D.

συναγλαΐζω, ἀγλαΐζω, καλλωπίζω συγχρόνως, Εὐστ. Ἰλ. 1053. 45, κτλ.

σύναγμα, τό, (συνάγω) τὸ συναγόμενον ἐν τῇ κύστει ἢ ἐν τοῖς νεφροῖς ἀμμώδες ὑλικόν, ὑπαστάθμη, «σύναγμα, ἤτοι ἐπίπαγός τις ἢ ἐναιώρημα ἢ ὑπόστασις ἢ πῶρος» Γαλην. τῶν Ἱππ. γλωσσῶν ἐξήγησις 572, Ἱππ. 1175C, 1230D συνάθροισις, σ. στρατοῦ Ἐβδ. (Ἐκκλ ΙΒ', 11, ἐν τῷ Ἀλεξ κώδ.).

συναγνεύω, ἁγνεύω ὁμοῦ, εἶμαι ἁγνός, καθαρὸς ὁμοῦ, **πρός τι** πρὸς τὰς ἀναγκαίας συναγνεύουσι χρείας Πορφύρ. π. Ἀποχῆς Ἐμψύχ. 4, 6, σ. 311, 1.

συναγνοέω, ἀγνοῶ ὁμοῦ ἢ ἐπίσης, Ἱερακλ. ἐν Πυθ. σ. 153.

συνάγνῡμι· ἀόρ. **συνέαξα** (ὅστις εἶναι ὁ μόνος ἐν χρήσει χρόνος)· — θραύω, συντρίβω ὁμοῦ, συντρίβω εἰς τεμάχια, καταθραύω, ἔγχεος, ὃ ξυνέαξε Ἰλ. Ν. 166· νῆας.., τάς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι Ὀδ. Ξ. 383· ἐλάφοιο τέκνα..ξυνέαξε, ἔθραυσε τοὺς τραχήλους αὐτῶν, Ἰλ. Λ. 114· ἴδε σὺν ἐν ἀρχῇ.

συνᾰγοράζω, μέλλ. **-άσω**, ἀγοράζω ὁμοῦ ἢ ὁλικῶς, τὸν σῖτον πάντα Ἀριστ. Οἰκ. 2. 9, 1, πρβλ. Ἀθήν. 6Α, 214Ε.

συνᾰγόρευσις, ἡ, συνηγορία, ἀπὸ κοινοῦ ὑπεράσπισις, Πολυδ. Δ', 26.

συνᾰγορεύω (ὁ ἐν χρήσει μέλλων εἶναι **συνερῶ**, ἀόρ. **συνεῖπον**, πρκμ. **συνείρηκα**). Ἀπὸ κοινοῦ ἀγορεύω, συνηγορῶ, μετά τινος περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος, Ξ. τί τινι Θουκ. 7. 49· τι Ξεν. Κύρ. 2. 2, 21, Πλούτ., κλπ.· μετ' ἀπαρ., σ. ποιεῖν τι Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 20· ἐπιφερομένης πρὸς ἀσεως διὰ τοῦ **ὡς**, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6. 3, 24. **2)** ἀπὸ κοινοῦ συμβουλεύω, τινί, ἀντίθετ. τῷ ἀντιλέγω, Λυσί. 122. 23. **3)** σ. τινί, ὁμιλῶ μετά τινος ἢ ὑπέρ τινος ἐπὶ προσώπου, ὑποστηρίζω, ὑπερασπίζω τινά, Θουκ. 6. 6., 8. 84, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 16, κτλ.— Παθ., βάλλω τινὰ νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ ἐμοῦ, Πλούτ. 2. 841E. **4)** μετὰ δοτ. πράγμ., σ. τινὸς σωτηρία Δημ. 194. 22· σ. νόμῳ Ἀρστ. Ρητ. πρ. Ἀλέξ. 3. 20· τῇ συμμαχίᾳ αὐ 6θι 24· ταῖς ἐπιθυμίαις Ἰσαιρ. 82C· σ. τοῖς λεγομένοις, συναινεῖν ἢ συμφωνεῖν τοῖς λεγομένοις, ὁ αὐτ. 69B.

συναγραυλέω, ἀγραυλῶ ὁμοῦ, ζῶ ἐν τῷ ἀγρῷ ὁμοῦ μετά τινος, τοὺς εἰωθότας αὐτῷ συναγραυλεῖν συνεκάλει Διον. Ἁλ. 1. 39.

συναγρεύω, ἀγρεύω, κυνηγῶ ὁμοῦ μετά τινος, συναγρεύω καὶ κυσὶ καὶ καλάμοις Ἀνθ. Π 9. 337.

συναγριαίνω, ἀγριαίνω, γίνομαι ἄγριος ὁμοῦ μετά τινος, ὁ στρατός.., οὐ συνηγρίαινε πρὸς τὸν Χρύσην τῷ Ἀγαμέμνονι Θεμίστ. 191C.

συναγρίς, ίδος, ἡ, ὁ γνωστὸς ἰχθύς, κοινῶς «συναγρίδα», Ἐπίχ. 47 Ahr., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 13, 8., 2. 15, 14.—Ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 102.

συναγρυπνέω, ἀγρυπνῶ ὁμοῦ μετά τινος, Ἀριστ. Ἀν. 2, ἐν τέλ., Φιλόστρ. 934.

συναγρώσσω, = **συναγρεύω**, Νόνν. Δ. 11, 75, 302.

συνᾰγυρμός, ὁ, τὸ συναγείρειν, συναθροίζειν ἐπὶ τὸ αὐτό, συλλέγειν, συλλογή, ἄθροισις, τροφῆς Διον. Ἁλ. Ἐκλογ. σελ. xxxi Dübot.· τῆς φρονήσεως Πλάτ. Πολιτ. 272C.

συναγυρτός, όν, συναθροιστός, ὕδωρ συναγυρτόν, ἀντίθετ. τῷ **πηγαῖον**, ὕδωρ..εἴτε πηγαῖον εἴτε καὶ συναγυρτὸν Πλάτ. Νόμ. 845E.

συνάγχη, ἡ, (ἄγχω) ὡς καὶ νῦν, εἶδος φλεγμονῆς τοῦ λάρυγγος, κοινῶς «συνάχι», Δημάδ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 104, Πλούτ. κλπ.· ἴδε ἐν λ. **κυνάγχη**.

συναγχικός, ή, όν, ὁ πάσχων ἢ προσβαλλόμενος ἐκ συνάγχης, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 7, Διοσκ. 1. 66, κτλ.

συνάγχομαι, παθ., ἄγχομαι ὁμοῦ, συναγχομένῃ τῇ συνειδήσει διάφ. γραφ. Ἐβδ. (Σοφ. Σολομ. ΙΖ', 11).

σύναγχος, ὁ, = **συνάγχη**, Ἱππ. 397. 28.

συνάγω· παρατ. **συνῆγον**, Δωρικ. **-ᾶγον** Αἰσχύλ. Θήβ. 756, Ἐπιχ. **σύνᾶγον** Ἰλ.· μέλλ. **συνάξω**· ἀόρ. α' **συνῆξα**, μετοχ' **συνάξας**, μόνον παρὰ μεταγεν. (παρ' Ἡροδ. 7. 60 πλημμελ. γρ. ἀντὶ **συννάξας**), μέσ. **συνηξάμην** Σολλ. Ἐπιγρ. 2271. 10· ἀλλ. ὁ συνήθης ἀόρ. εἶναι **συνήγαγον**· Ἀττικ. πρκμ. **συνῆχα** Ξενοφ. Ἀπομν. 4. 2, 8· **συναγῆχα** Ἀριστ. Οἰκ. 2. 1, 10, Διοσκ., κλπ., ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 121· ἐν Δωρ. ἐπιγραφῇ **συναγάγοχα**, Ahrens D. Dor. 331, 337· π θηλ. πρκμ. **συνῆγμαι**, Δωρ. **-ᾶγμαι**, Τίμ. Λοκρ. 101B.—Ἀρχ. Ἀττ. **ξυνάγω**, ὅπερ καὶ ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται χάριν τοῦ μέτρου. Ἄγω ἐπὶ τὸ αὐτό, συναθροίζω, κοινῶς «συνάζω», Λατ. co'ligere· **I.** ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων, κλπ., ἡ δὲ ξυνάγουσα γεραιὰς νηὸν Ἀθηναίης λαοκώπιδος ἐν πόλει ἄκρῃ, ἀντὶ ἐς νηόν, δηλ. εἰς τὸν ναόν, Ἰλ. Ζ. 87, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 111., 3. 150, κτλ.· ἐς ἕνα χῶρον σ. μυριάδα ἀνθρώπων ὁ αὐτ. 7. 60· ἔνθα ποτ' Ὀρφεὺς σύναγεν δένδρεα Μούσαις, σύναγεν θῆρας Εὐρ. Βάκχ. 562· σ. πολίτας Ὀλύμπου Σοφ. Ἀποπτ. 408· Ἕλληνας εἰς ἓν καὶ Φρύγας ξ. Εὐρ. Ὀρ. 1640, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 585· σ. ἑ. ὀλίγον, συναθροίζω εἰς στενὸν χῶρον, Θουκ. 2. 84· σ. εἰς ταὐτὸν Πλάτ. Φαῖδρ. 256C, πρβλ. Θεαίτ. 194B· εἰς ἕν, εἰς μίαν ἀρχὴν Ἀριστ. Πολιτ. 3. 11, 4., 4. 15, 8· ἀνάλογον ὅμοιον τῷ **συνοικίζω**, αὐτόθι 3. 14, 12· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, Πλουτ. Λυκούργ. καὶ Νουμ. Σύγκρ. 4. **2)** ἄγω ἐπὶ τὸ αὐτὸ πρὸς σύσκεψιν ἢ πρὸς ἑορτὴν καὶ πανήγυριν, συναθροίζω, συγκαλῶ, βουλὴν Βατραχομυομ. 134· τὸ δικαστήριον Ἡρόδ. 6. 85· τοὺς στρατηγοὺς ὁ αὐτ. 8. 59· τὴν ἐκκλησίαν τινὸς ἕνεκα Θουκ. 2. 60· ἐς τι, περί τινος ὁ αὐτ. 1. 120. Ξεν., κλπ.· οἱ νόμοι σ. ὑμᾶς, ἵνα.. Δημ. 341. 12· τὴν βουλήν, τὸν δῆμον Ἀριστ. Ἀποσπ. 394, κέξ.· σ. πανηγύρεις, ἑταιρείας, ξυσσίτια, κτλ., Ἰσοκρ., Πλάτ., κλπ. **3)** ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, συνάγω Ἄρηα, ἔριδα Ἄρηος, ὑσμίνην, πόλεμον, συνάπτω μάχην, ἀρχίζω τὴν μάχην, τὸν ἀγῶνα, τὴν ἔριν, κτλ., Ἰλ. Β. 381, Ε. 861, Ξ. 448, κ. ἀλλ.· οὕτω, πόλεμον σ. Ἰσοκρ. 57D· — ὡσαύτως, **6)** ὡς τὸ **συμβάλλω**, **συνίημι**, ἄγω δύο μαχητάς, τὸν ἕνα κατὰ τοῦ ἄλλου, Αἰσχύλ. Θήβ. 508· σ. τινὰς εἰς χεῖρας Πλουτ. Ποπλ. 9· — ἐντεῦθεν ἀμεταθ., σ. εἰς μέσσον, ἔρχομαι εἰς μάχην, εἰς χεῖρας, Θεόκρ. 22. 82, πρβλ. Πολύθ. 11. 18, 4. **γ)** συλλέγω, συναθροίζω στρατιώτας, στρατολογῶ, Ξεν. Ἑλλην. 3. 1, 5, κτλ. **4)** ἄγω εἰς τὸ αὐτό, ἑνώνω, συνάπτω, ἄμφω ἐς φιλότητα Ὕμν. Ὅμ. εἰς Ἑρμ. 507· παράνοια σ. νυμφίους φρενώλεις Αἰσχύλ. Θήβ. 756· τὸ κακὸν σέ τε κἀμὲ σ. Εὐρ. Ἑλ. 644, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 991· τινὰς εἰς κηδείαν Ξεν. Ἀπομν. 2· 6, 36· — ἐντεῦθεν, σ. γάμους, συνάπτω εἰς γάμον, ὁ αὐτ. ἐν Συρπ. 4, 64· σ. ἑταιρείας, συσσίτια, διοργανῶ, σχηματίζω, Πλάτ. Πολ. 365D, Νόμ. 625A. **5)** συνδιαλάττω, συμφιλιώνω, Ἐμπεδ. ἐν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 4, 18, Δημ. 1335 ἐν τέλει, 1360. 6, πρβλ. Πλάτ. Πολιτικ. 311C· — φέρω πρόσωπα εἰς τὸ αὐτό, ἐν μυθολογικοῖς ἔργοις, Κρέοντα καὶ Τειρεσίαν Πλάτ. Ἐπιστ. 311A· Σεληνὸν καὶ Μαρσύαν.. εἰς ἓν Στράβ. 470. **6)** συνάγω ἐμαυτόν, συνέρχομαι εἰς ἐμαυτόν, εἰς τὰς αἰσθήσεις μου, Πλουτ. Φιλοπ. 20, κτλ.· τὸν λογισμόν, τὸν νοῦν Ἰω. Χρυσ. **7)** ὁδηγῶ μετ' ἐμαυτοῦ, δέχομαι, σ. εἰς τὸν οἶκον Ἐβδ. (Β' Βασιλ. ΙΑ', 27, πρβλ. Κριτ. ΙΘ', 15)· οὕτω μόνον **συνάγων**, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κε', 35. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, σύναγεν νεφέλας Ὀδ. Ε. 291· ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι Ξ. 296· κήρυκες ὅρκια σύναγον (ἴδε **ὅρκιον** II)· τὰ χρήματα ἐκ τῶν ἀγρῶν Ξεν. Ἀνάβ. 6. 2, 8· τὸ ἔλαιον ἐν ἀγγείοις Ἡρόδ. 6. 119· τὰς εἰσφορὰς Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 14· καρπούς Πολύβ. 12. 2, 5· εἰς ἀποθήκας Εὐαγγ. κ. Ματθ. ς', 26· κοινὸν ξ. τὸν βίον Πλάτ. Πολιτ. 311C· σ. ἐκ δικαίων τὸν βίον Μένανδρ. ἐν Μανοστίχ. 196· ἀπὸ συμβολῶν σ. (ἔξυπαξ. τὸ δεῖπνον) Δίφιλος ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 28, πρβλ. Εὔφρονα ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. 10 (πρβλ. **συναγώγιμον**)· ἐπὶ ζωγράφου, σ. τὰ κάλλιστα ἐκ πολλῶν Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 2, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 488A. **6)** ἐπὶ ἱστοριογράφου, σ. τὰς πράξεις Ἰσοκρ. 285B, 319B· ἀλλ' ὡσαύτως, ἔχω εἰς τὸ αὐτό, εἰς μικρὰν περιοχὴν συνάγω, συστέλλω, Πλάτ. Νόμ. 811A, πρβλ. Σοφιστ. 251D· σ. εἰς ταὐτὸν τὰ κάλλιστα τοῖς αἰσχίστοις Αἰσχίν. 47. 26· — συνηγμένος, ἀκριβὴς τὸ ὕφος καὶ βραχυλογικός, Διογ. Λ. 4. 33. **2)** ἕλκω ὁμοῦ ὥστε νὰ συναντηθῶσι τὰ ἄκρα, τὰ κέρατα (στρατιᾶς) Ἡρόδ. 6. 113· Αἴας δὲ .. δεξιὸν κέρας πρὸς τὸ λαιὸν ξύναγε Εὐρ. Ι. Α. 290· σ. ἐς τετράγωνον τάξιν τοὺς ὁπλίτας Θουκ. 4.125, πρβλ. 1. 63, κτλ.· σ. τὰ τέρματα, ἐπὶ δύο ποταμῶν, αἵτινες βαθμηδὸν πλησιάζουσι πρὸς ἀλλήλους, Ἡρόδ. 4.52· οὕτω, σ. τοὺς πόρους Τίμ. Λοκρ. 101B· σ. ἑαυτόν, ἐπὶ ὄφεως, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 4, 3, κτλ. **6)** φέρω πλησίον τὰ ἄκρα ἀνοίγματος, συστέλλω, στενεύω, τὴν διώρυχα Ἡρόδ. 7. 23· τὸν δὴ τοῦ φενακίζεσθαι χρόνον ὡς εἰς μικρὸ ἀτον συνάγοντες σωφρονεῖν ἔμοι γε δοκεῖτε Δημ. 1445. 26· τὴν πόλιν Πολύθ. 5. 93, 5, κτλ.— Παθ., συνάγεται καὶ διοίγεται ὁ φάρυγξ Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 3, 11· ἐς ὀξὺ συνῆχθαι ὁ αὐτ., π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 17, 3· εἰς μικρὸν ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 1, 9· εἰς στενὸν Δίδυμ. παρ' Ἀθην. 477E· ποτήριον συνηγμένον εἰς μέσον Καλλίξ. αὐτόθι 474E. **γ)** σ. τὰς ὀφρῦς Σοφ. Ἀποσπ. 752· τὸ ἐπισκύνιον Ἀριστοφ. Βάτρ. 823· τὰ ὄμματα Ἀριστ. Προβλ. 31. 7, 6· ἐπὶ ἀνθρώπου ἔχοντος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀμβλεῖαν τὴν ὄψιν, ἢ μύωπος, σ. τὰ βλέφαρα αὐτόθι 16· οὕτω, σ. τὰ ὦτα, τεντώνω, ἀνορθῶ τὰ ὦτα, ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. Κυν. 3. 5, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1348. δ) μεταφορ., σ. τι ἀς εἰς κίνδυνον ἔσχατον Ἀππ. Ἀνν. 60· **συνάγεσθαι**, στενοχωρεῖσθαι, ὑποφέρειν, λιμῷ, σιτοδείᾳ Πολύβ. 1. 18, 7 καὶ 10. **3)** συλλέγω πράγματα δι' ἐράνου πρὸς κοινὸν δεῖπνον· ὅθεν κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ., συνάγειν ἀπὸ συμβολῶν, εὐωχεῖσθαι ἐξ ἐράνου (πρβλ. **συμβολή** IV). Δίφιλος ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 28· πρβλ. Meineke εἰς Μένανδρ. 58, Schweigh. εἰς Ἀθήν. 142C. **4)** συνάγω ἐκ δεδομένων, συμπεραίνω, ἐξάγω συμπέρασμα, Λατ. colligere, Ἀριστ. Ρητορ. 1. 2, 13., 2. 22, 15, Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 1, 1, Πολιτ. 4. 15, 8, κτλ.· σ. ὅτι .. ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 1. 15, 33· μετ' ἀπαρεμφ., Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 16· μετὰ γενικ., ἀπολ., σ. ὥς τινος γενομένου, συμπεραίνω περί τινος ὅτι ὑπῆρξε .., Ἀριστ. Πολιτ. 2. 12, 7·—ὡσαύτως ἐπὶ προσθέσεως ἀριθμῶν, Διον. Ἀλ. 4. 6, Βυζ. **5)** Παθ., συνάγεται τῇ περιφορᾷ, συμπαρασύρεται, Τίμ. Λοκρ. 98E. **6)** φέρω, ἐπιφέρω, τὸ τέλος τῆς νίκης Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 101· ὡσαύτως, σ. τι εἰς τέλος αὐτόθι 5. 145.

συνᾰγωγεύς, ὁ, ὁ συνάγων ἐπὶ τὸ αὐτό, ὁ συναθροίζων, τῶν πολιτῶν Λυσί. 124. 13, πρβλ. Λουκ. Περεγρ. 11· λόγος σ. τῶν ἀνθρώπων Μάξ. Τύρ. 7. 3. **II** ὁ ἑνώνων, συνδέων, συνάπτων, ἔρως τῆς ἀρχαίας φύσεως ἑ Πλάτ. Συμπ. 191D· τῆς φιλίας Γρηγ. Νύσσ. **III** **οἱ συναγωγέες**, οἱ συστελλόμενοι μύες, Ἱππ. 278. 35.

συνᾰγωγή, ἡ, τὸ συνάγειν εἰς τὸ αὐτό· **I** ἐπὶ προσώπων, ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς Πλάτ. Θεαίτ. 150A· συνάθροισις, ὄχλων, ἀνδρῶν, κτλ., Πολύβ. 4. 7, 6, Διογ. Λ. 2. 129, κτλ.· συμποσίου Ἀθήν. 192B· συνέλευσις, τῶν λογιστῶν Συλλ. Ἐπιγρ. 76. 9, πρβλ. 2448 IV 7. **2)** συνέλευσις λαοῦ Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΙΒ', 3, κτλ.)· τόπος συναθροίσεως, συναγωγὴ Ἑβραϊκή, («συναγῶγι» παρὰ τοῖς ἐν Ἰωαννίνοις Ἑβραίοις, Μ.), Εὐαγγ. κ. Λουκ. η', 41, Πράξ. Ἀποστ. θ', 2, κτλ. **II** ἐπὶ πραγμάτων, σ. τῶν ἐκπεπταμένων Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 744 ἀντίθετ. τῷ **διαίρεσις**, Πλάτ. Φαῖδρ. 266B· σ. πολέμου, στρατολογία πρὸς πόλεμον, Θουκ. 2. 18· ἡ συγκομιδὴ τῶν καρπῶν, τοῦ σίτου, οἴνου, κτλ., Πολύβ. 1. 17, 9, κτλ.· χρημάτων, ὑδάτων, κτλ., ὁ αὐτ. **2)** τὸ συμπτύσσειν, συναγωγὰς καὶ ἐκτάσεις στρατιᾶς, συμπτύξεις καὶ ἐξελίξεις στρατοῦ, Πλάτ. Πολ. 526D· σ. τοῦ προσώπου, σύμπτυξις τοῦ δέρματος τοῦ προσώπου, ῥυτίδες, Ἰσοκρ. 197D· τῶν ὀφθαλμῶν Ἀριστ. Πρβλ. 4. 2· ἀντίθετ. τῷ **διαστολή**, ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 4. 9, 9· σ. ἔχειν, σ. λαμβάνειν = συνάγεσθαι, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 10, 5, Στράβ. 335, 536, κτλ. **3)** συλλογή, τῶν νόμων καὶ τῶν πολιτειῶν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 9, 21, πρβλ. Πολιτ. 6. 1, 3· ἐπὶ συγγραμμάτων, Διον. Ἀλ. 2. 27, Κικ. πρ. Ἀττ. 9. 13, 3., 16. 5, 5. **4)** συμπέρασμα, Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 30., 3. 9, 8, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 143, 170.

συνᾰγωγία, ἡ, = τῷ προηγ. II, Πλούτ. 2. 632E, ἀμφίβ. ἀντὶ **προαγωγεία**.

συνᾰγώγιμον δεῖπνον τό, = τῷ ἑπομ., Ἄλεξις ἐν «Φιλοκάλῳ» 1, Ἔφιππος ἐν «Γηρυόνῃ» 3.

συνᾰγώγιον, τό, (**συνάγω** II. 3) συμπόσιον ἀπὸ συμβολῶν, δηλ. δι' ἐράνου, Μένανδρος ἐν «Ἐμπιπραμένῃ» 6· ὡσαύτως, τὸ μέρος ἔνθα γίνεται τὸ δι' ἐράνου συμπόσιον, Πολυδ. Ϛ', 7. **II** συναγωγὴ Ἑβραϊκή, κοινῶς «χάβρα», Φίλων 1. 675.

συνᾰγωγός, όν, ὁ ἄγων ἐπὶ τὸ αὐτό, ἑνώνων, συνδέων, ἀμφοῖν Πλάτ. Τίμ. 31C· δεσμοὶ φιλίας σ. ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 322· τὸ σ. ἀνθρώπων εἰς εὔνοιαν Πλούτ. 2. 632E — ἀπολ., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 10, κτλ. **II** ὁ ζῶν ὁμοῦ, συναγελαστικός, Φίλων 2. 255. — Καθ' Ἡσύχ.: «συνέστιοι· συναγωγοί, ὁμοτράπεζοι».

συνᾰγωνιάω, μετέχω τῆς ἀγωνίας, ἀγωνιῶ ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, Πολύβ. 3. 43. 8, Πλούτ., κλπ.· τινι Διόδ. 17. 100· ὑπέρ τινος Πλούτ. 2. 486B. **II** βοηθῶ εἰς τὸν ἀγῶνα, συναγωνίζομαι, Χρησμ. Σιβ. 3. 712.

συνᾰγωνίζομαι, ἀποθετ., ἀγωνίζομαι σύν τινι βοηθῶν αὐτῷ καὶ ἐπικουρῶν, ἀγωνίζομαι μετ' αὐτοῦ πρός τινα, τινι, μετά τινος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1061, πρβλ. Ἀντιφῶντα 140. 26, Θουκ. 1. 143, κτλ.· **τινι πρός τινα**, συναγωνίζεσθαί σοι πρὸς τοὺς πολεμίους Πλάτ. Ἀλκ. α', 119E· **ἐπί τινα**, συναγωνιζομένων ἀλλήλοις ἐφ' ἡμᾶς Δημ. 1053. 2· σ. ἐν μάχῃ Πάριον Χρον. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2374, 64. **2)** καθόλου βοηθῶ, ἐπικουρῶ, συντρέχω, ὑποστηρίζω, τινι Δημ. 576. 7· τινί τι, βοηθῶ τινα εἴς τι, ὁ αὐτ. 233, 19., 872, 20· τινι πρός τι, βοηθῶ τινα διά τι, ὁ αὐτ. 231. 20· εἴς τι Διον. Ἀλ. 4. 4, Συλλ. Ἐπιγρ. 106. 6· σ. μετά τινος κοινῇ Δημ. 1179, 5. **3)** ἀπολ., μάχομαι ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους, οἱ ξυναγωνιούμενοι Θουκ. 5. 109, πρβλ. 1. 123, Ξεν., κλπ.· ἐπὶ τραγικοῦ χορου, λαμβάνω μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα, Ἀριστ. Ποιητ. 18, 21. — Περὶ τοῦ ῥήματος τούτου ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 113, 114 κέξ.

συνᾰγώνισμα, τό, βοήθεια, σύμπραξις ἐν ἀγῶνι· βοήθεια, ὑποστήριξις, πρός τι Πολύβ. 10. 43, 2· — οὕτω **συναγωνισμός**, ὁ, ἐκεῖνος μόνος γενναῖος ὢν τὴν ψυχὴν εἰς συναγωνισμὸν τῆς ἀληθείας, εἰς ὑποστήριξιν αὐτῆς, Ἰω. Μοναχ. ἐν Ἀνεκδ. Boiss. τ. 4, σ. 234. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 417-419.

συνᾰγωνιστής, οῦ, ὁ, ὁ συμμετέχων μετά τινος ἐν τῷ ἀγῶνι, συνεργός, σύμμαχος συμβοηθός, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 119D, Ἰσοκρ. 70B, Δημ. 238. 21, κτλ.· τινος, περί τινος πράγματος, Αἰσχίν. 52. 37., 66. 24, Δημ. 239. 21· πρός τι Πολύβ. 10. 34, 2. **2)** οἱ συναγωνισταί, οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα περὶ τοῦ βραβείου, Συλλ. Ἐπιγρ. 3068B. I· ἐπὶ ἑταιρείας τεχνιτῶν, αὐτόθι 3082, Ἰσοκρ. 70B, κτλ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 415.

συνάδελφος, ον, ὁ ἔχων ἀδελφὸν ἢ ἀδελφήν, ἀντίθετον τῷ **ἀνάδελφος**, Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 4. **2)** ὡς καὶ νῦν, συνέταιρος, μέλος τῆς αὐτῆς ἑταιρείας, ὁμότεχνος, συντεχνίτης κτλ., Ἰω. Μόσχ. 3060C, Λεόντ. Κύπρ. 1709B· οἱ τεχνῖται οἱ ψέγοντες τὰς τέχνας τῶν συναδελφῶν αὐτῶν Νομοκάνων Cotel. 475 (ἐν τοῖς ἀνωτέρω μνημονευθεῖσι συγγράμμασιν ἡ λέξις φέρεται ὀξυτόνως: **συναδελφός**).

συναδέσποτος, ον, ὁμοίως ἀδέσποτος, Εὐστ. ἐν Mai Spicil. 5. 336.

συναδηλέομαι, παθ., γίνομαι ὁμοίως ἄδηλος, ἀσαφής, μηδενὸς ὄντος σαφοῦς κριτηρίου κατ' ἀνάγκην συναδηλεῖται καὶ τὸ ἀληθὲς Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 2.

συνᾰδικέω, ἀδικῶ σύν τινι, ἵνα μὴ συναδικήσωσιν ἑτέροις, μετ' ἄλλων, Θουκ. 1. 37· τοῦ συναδικεῖν αὐτοῖς Ξεν. Ἀν. 2. 6, 27· ἀπολ., οὐ ξυμμαχεῖν, ἀλλὰ ξυναδικεῖν Θουκ. 1, 39, Πλάτ. Πολ. 496D, Ξεν., κλπ. — Παθητ., ἀδικοῦμαι ὁμοίως, Δημ. 1296, 8, κτλ.· ἐπί τινι ὁ αὐτ. 556. 6, 10.

συναδόντως, Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ **συνᾴδω**, συμφώνως, συναδόντως τούτῳ τῷ λόγῳ Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 60A, κλπ.

συνᾰδοξέω, ἀδοξῶ ὁμοίως, μετέχω τῆς ἀδοξίας, τῆς δυσφημίας, μὴ συναδοξεῖν καὶ συναπεχθάνεσθαι Πλούτ. 2. 96A, Ἀγαθ. Ἱστ. 5. 24.

συνᾴδω, μέλλ. **-ᾴσομαι**, ᾄδω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, συνοδεύω τὸ ᾆσμα, Αἰσχίν. 50. 3· συναδέτω δὲ Χαῖρις ᾠδὰν Ἀριστοφ. Ὄρν. 858· σ. παιᾶνά τινι ἢ μετά τινος Αἰσχίν. 49. 42., 50. 7· ὡσαύτως ἐπὶ μουσικῶν ὀρνάνων, Πλουτ. Ἀλκ. 2. **2)** καθόλου εἶμαι ἐν συμφωνίᾳ ἢ ἁρμονίᾳ μετά τινος, συμφωνῶ τινι αὕτη ξυνᾴδει χάτερα τούτῃ νόσος Ἀριστοφάν. Λυσ. 1088, Πλάτ. Φαίδων 92C, κτλ.· τι, εἴς τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 432A· ἔν τε γὰρ μακρῷ γήρᾳ ξυνᾴδει τῷδε τἀνδρὶ σύμμετρος Σοφ. Ο. Τ. 11. 3· — ἐνεργῶ ἐν συμφωνίᾳ μετά τινος, τινι Πλούτ. 2. 55D — ἀπολ., εἶμαι ἐν ἁρμονίᾳ, ἀντίθετ. τῷ **διᾴδειν**, Ἡράκλ. ἐν Ἀριστ. π. Κόσμ. 5. 5, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 322A. **II** μεταβ., συνεξυμνῶ, τινὰ Θεόκρ. 10. 24.

συναεθλεύω, = **συναθλεύω**. Θεόδωρ. Μετοχ. ἐν Συμμίκτοις (Misc.) 753, 3· **-αεθλευτής**, ὁ, ὁ συναθλεύων, Εὐστ. Πονημάτ. 307. 12.

συνάεθλος, ον, = **σύναθλος**, Ὀππ. Κυνηγ. 1. 195· γνωστὸν ἐμὸν συνάεθλον Νόνν. Διον. 2, 338, κλπ.

συναείδω, ποιητ. ἀντὶ **συνᾴδω**, Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι παῖδα Θεόκρ. 10. 24, Ἄρατ. 752.

συναείρω, = **συναίρω**, ὁμοῦ αἴρω, σηκώνω, ἀναβιβάζω, σὺν δ' ἕταροι ἤειραν [αὐτὸν] ἐπ' ἀπήνης Ἰλ. Ω. 590. **II** συζευγνύω (πρβλ. **συνήορος**, **συνωρίς**), σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι Κ. 499. — Μέσ., ἐκ πολέων πίσυρας συναείρεται ἵππους Ο. 680· κοινῶς **συναγείρεται**.

συναηδίζομαι, ὁμοῦ ἀηδίζομαι, «ἀηδιάζω», δυσαρεστοῦμαι, διὰ τοῦ ὁμοφώνου συνήδετο καὶ συναηδίζετο Φίλων 1. 40, 45.

συνᾰθετέω, ἀθετῶ ὁμοίως, κηρύττω τι ὡσαύτως νόθον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 150, Φωτ. Βιβλιοθ. σ. 512. 9.

συναθλέω, = **συναγωνίζομαι**, αἵτινες ἐν τῷ εὐαγγελίῳ συνήθλησάν μοι Ἐπιστ. πρὸς Φιλιππ. δ' 3· ἀγωνίζομαι ὁμοῦ, ἀπὸ κοινοῦ, μιᾷ ψυχῇ συναθλοῦντες τῇ πίστει τοῦ εὐαγγελίου αὐτόθι α' 27. **II** δι' ἀσκήσεως ἐντυπώνω, μεταφορᾶς μνήμῃ συνηθλημένης Διόδ. 3. 4. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 416, ὁ τύπος **συναθλεύω** εἶναι μεταγεν.

συναθλητής, ὁ, = **συναγωνιστής**. Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 3. 4· — οὕτω **σύναθλος**, ὁ, Νικήτ. Εὐγ. 5. 346, Συλλ. Ἐπιγρ. 8717· Ἀθανάσιον τὸν σύναθλον λαβὼν Φωτ. Βιβλ. 475, 30.

συναθρέω, παρατηρῶ, ἐξετάζω ὁμοῦ, συναθροῦσα τῷ νῷ, ὅσα κατερρέθη αὐτῆς Νικήτ. Χρον. 315A.

συναθροίζω, ὡς καὶ νῦν, ἀθροίζω ἐπὶ τὸ αὐτό, μάλιστα ἐπὶ στρατιωτῶν, Ξεν. Ἀν. 7. 2, 8, Πλάτ., κλπ.· τὸ ναυτικὸν Λυσί. 194. 2· ἀγέλην Βαβ. 124. 8· τοῦτο ὃ νῦν κεφαλὴν ἐπονομάζομεν, ᾧ καὶ πᾶν τὸ σῶμα παρέδοσαν ὑπηρεσίαν αὐτῷ ξυναθροίσαντες θεοὶ Πλάτ. Τίμ. 44D, πρβλ. Πολυτ. Ε' 168· ξ. ἐπὶ τὴν πόλιν Ἕλληνάς τε καὶ βαρβάρους Πλάτ. Μενεξ. 243B. — Παθ., Ξεν. Ἀν. 6. 5, 30. **2)** ἐπὶ πραγμάτων συνάγω αὐτὰ εἰς ἕν, τὸ κάταγμα εἰς ἓν Ἀριστοφ. Λυσ. 585. —

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παθ., ἐὰν εἰς μίαν πόλιν συναθροισθῇ τὰ χρήματα Πλάτ. Πολ. 422D· τὸ κεφάλαιον τούτων ξυνηθροισμένων, τὸ ὅλον τούτων τῶν ὁμοῦ συναθροισθέντων ποσῶν, αὐτόθι 563D· ξ. εἰς ἓν ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 25B· εἰς ταὐτὸ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 15, 15· δόξα τῇ πόλει ξυνήθροισται Λυσί. 163. 34. **3)** ἐπὶ μόνου ἑνὸς προσώπου, οὐ ξυνήθροισται στρατῷ, δὲν συνηνώθη μετὰ τοῦ στρατοῦ, Εὐρ. Ρῆσ. 613.

συνάθροισις, ἡ, τὸ συναθροίζειν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 4, 27. **II.** συνέλευσις ἢ ὁμήγυρις, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 232A· πλῆθος, Σουίδ. ἐν λ. **ἐπιστροφῆς**.

συνάθροισμα, τό, συνάθροισις, Ἀπολλ. Λεξικ. Ὁμηρ. ἐν λ. ἀγορά· συνάθροισμα τῶν Ἰουδαίων, συνέλευσις, συμβούλιον, Ἀθαν. τ. 2, σ. 224B.

συναθροισμός, ὁ, συλλογή, ἕνωσις, Βαβρ. 28, Πλούτ. 2. 884D. **II.** ὡς ῥητορικὸν σχῆμα, «συναθροισμὸς δέ ἐστι συναγωγὴ τῶν πεπραγμένων ἢ πραχθῆναι δυναμένων εἰς ἓν κεφάλαιον» Ἀλεξ. π. Σχημάτων ἐν Ρήτορ. (Walz) τ. 8, σ. 439, Κυντιλ. 8. 4, 27.

συναθροιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **συναθροίζω**, δεῖ συναθροίζειν, Ψελλ. 121, ἐν τέλει.

συναθροιστής, οῦ, ὁ, ὁ συναθροίζων, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀγρέτας**.

συναθροιστικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συνάθροισιν, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀγυρτικός**.

συνᾰθύρω [ῠ], συμπαίζω, παῖδας ἐπεδίζεθ' ἑταίρας τῇσιν ἀεὶ συνάθυρεν Μόσχ. 2. 30.

συναΐγδην, Ἐπίρρ., μετὰ βιαίας ὁρμῆς, ὁρμητικῶς, ἐν κοινῇ ὁρμῇ, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 189· ἄλλοτε ἐφέρετο **συναΐκτην**.

συναΐδιος, ον, ὡσαύτως, ἀΐδιος, αἰώνιος, συνάναρχος, σ. καὶ ὁμοούσιος τῷ Πατρὶ Συλλ. Ἐπιγρ. 8959, Ἐπιφάν. τ. 1, 984D, Μελίδ. 333B, Πέτρ. Ἀλεξ. 517, κλπ. — Ρῆμ. **συναϊδιάζω**, τὸ συναϊδιάζον τοῦ λόγου Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 554C.

συναιθριάζω, αἰθριάζω συγχρόνως, διάφορ. γραφ. ἐν Ξεν. Ἀν. 4. 4, 10.

συναιθύσσω, ὁμοῦ ταχέως κινοῦμαι, συγχρόνως κυμαίνομαι, λιγυρῷ ἀήτῃ Νόνν. Δ. 10. 183.

συναικλία, ἡ, (αἶκλον) Λακων. ἀντὶ **σύνδειπνον**, Ἀλκμὰν 57.

σύναιμος, ον, (αἷμα) ὅμαιμος, συγγενὴς ἐξ αἵματος, γονᾷ ξ. Σοφ. Ἠλεκ. 156· σ. ὄμμα, λέχος ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 977, Εὐρ. π. Φοιν. 817. **2)** ὡς οὐσιαστικόν, συγγενής, ἰδίως, ἀδελφὸς ἢ ἀδελφή, Σοφ. Ἀντ. 198, 488, κτλ.· οἱ σύναιμοι, οἱ συγγενεῖς, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 943. **3)** Ζεὺς ξ., ὡς προστάτης τῆς συγγενείας, Σοφ. Ἀντ. 659· νεῖκος ξ., ἔρις μεταξὺ συγγενῶν, αὐτόθι 794.— Λέξις ποιητική.

συναίμων, ον, γεν. **-ονος**, = τῷ προηγ., μηδ' ἀμφὶ κτεάνων γε συναίμοσιν εἰς ἔριν ἔλθῃς Φωκυλ. 194.

συναινετέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐπιδοκιμάσῃ, Φίλων 2. 343, 19. **2)** δεῖ συναινεῖν, λέγοντι συναινετέον αὐτόθι 3. 344.

συναινέω, μέλλ. **-έσω**, ἀπὸ κοινοῦ αἰνῶ, ἀνυμνῶ, ἐπαινῶ, χάριν Αἰσχύλ. Ἀγ. 484. **II.** συγκατανεύω, συμφωνῶ, ἀπολ., αὐτόθι 1208, Σοφ. Φιλ. 122, Ἠλ. 1279, Πλάτ. Πολ. 393E, κτλ.· σ. τινι, συμφωνῶ μετά τινος, Ἡρόδ. 5. 92 ἐν τέλ., Σοφ. Ἠλ. 402. **2)** μετ' οὐδετ. ἐπίθ., συμφωνῶ, ὑπισχνοῦμαι, ἅπερ ξυνήνεσα ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1058· σ. ταῦτα ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 337, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 47 κτλ.· — σ. τινί τι, παρέχω, χορηγῶ ἀμέσως, Εὐρ. Ρῆσ. 172, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 20, Ἀνάβ. 7. 7, 3. **3)** μετ' ἀπαρεμφ., συμφωνῶ ἢ συγκατανεύω νὰ πράξω τι, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 4. 4, 9., 7. 2, 14.

συναίνησις ἢ **-εσις**, ἡ, τὸ συναινεῖν, συγκατάθεσις, Πλούτ. 2. 258B.

συναινίττομαι, ἀποθ., αἰνίττομαι ὁμοῦ ἢ ταυτοχρόνως, Ἄννα Κομν. 55D.

σύναινος, ον, συναινῶν, συμφωνῶν μετά τινος, ὁμόδοξος, σύμφωνος, οἷς ἐγὼ οὐ σύναινός εἰμι Ἰουστῖν. Μάρτ. σ. 265 143A· «σύναινος· ὁμόδοξος» Ἡσύχ.

συναίνυμαι, ἀποθετ., συνάγω, συναθροίζω, Λητὼ δὲ συναίνυτο τόξα Ἰλ. Φ. 502.

συναίρεμα, τό, ἕνωσις, ὅτι οὐ τὸ συναίρεμα τῶν τριῶν μονάδων ἐστὶν ἡ μία ἀρχὴ Ὀλυμπιόδ. εἰς Πλάτ. Φίληβ. 162. **II.** **συναίρεσις** II, Εὐστ. 1447, 52.

συναιρεσιώτης, ου, ὁ, ὁ ὁμοίως αἱρεσιώτης, ὁπαδὸς αἱρεσιώτου, τοῖς συναιρεσιώταις Εὐνομίου Φωτ. Βιβλ. 97. 2, κλπ.

συναιρεσιῶτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ προηγ., Φιλοστόργ. 5, 4, σ. 494., 5, 5, σ. 499.

συναίρεσις, εως, ἡ, τὸ λαμβάνειν ἢ ἑλκύειν πρὸς τὸ αὐτό, ἡ τῶν ἄκρων εἰς ταὐτὸ σ. Λογγῖν. 10. 3· σ. καρπῶν Ἀθήν. 489F, Πλούτ. 2. 924F. **II.** συστολή, Πτολ. 1. 8, 4, Εὐστ. Πονημάτ. 143. 43. **2)** παρὰ γραμμ., ἡ συγχώνευσις δύο φωνηέντων ἢ φωνήεντος καὶ διφθόγγου ἐν μιᾷ λέξει εἰς μακρὸν φωνῆεν ἢ δίφθογγον, οἷον: **γέα, γῆ, ἀληθέϊ, ἀληθεῖ, τιμάεις, -ᾶς**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **διαίρεσις**, Κυντιλ. 1. 5, 17.

συναιρετέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ λάβῃ ὁμοῦ, Πλωτῖν. 1. 605.

συναιρετίζω, ἀνήκω εἰς τὴν αὐτὴν αἵρεσιν μετ' ἄλλου, εἶμαι συναιρεσιώτης αὐτοῦ, τινὶ Νικήτ. Χρον. 54B· — οὐσιαστ. **συναιρετιστής**, = **συναιρεσιώτης**, Prideaux ad marm. Oxon. part 1, p. 29 ἐν τέλει.

συναιρετικίζω, εἶμαι καὶ ἐγὼ αἱρετικός, Θεόδ. Πρόδρ. εἰς Ἰάμβλ.

συναιρετικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὁμοῦ λαμβάνειν, Δαμάσκ. περὶ Ἀρχῶν σ. 209, κλπ.

συναιρέω, μέλλ. **ήσω**, μέλλ. β' **συνελῶ**· ἀόρ. **συνεῖλον**· ὁ Ὅμηρ. ἔχει ἀείποτε γ' ἑνικ. ἀόριστ. **σύνελεν**, καὶ μετοχ. **συνελών**. Συνάγω, μαζεύω, τυλίσσω καὶ σηκώνω, λαμβάνω ὁμοῦ, χλαῖνα μὲν συνελὼν καὶ κώεα, «ἀντὶ τοῦ συνάξας, συνειλήσας» (Εὐστ.), Ὀδ. Υ. 95 — καταλαμβάνω ὁμοῦ, πάντα ξυνῄρει ἡ νόσος Θουκ. 2. 51· ἐπὶ τῆς διανοίας, λογισμῷ σ. τὸ πρᾶγμα Πλουτ. Λύσανδρ. 22. — Παθ., φέρομαι ἐπὶ τὸ αὐτό, ἀντίθετον τῷ **διαιρεῖσθαι**, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 31, 2· οὕτως, εἰς ἓν λογισμῷ ξυναιρούμενον, εἰς ἓν συμπέρασμα διὰ τοῦ συλλογισμοῦ φερόμενον, Πλάτ. Φαῖδρ. 249B· τὸ **συνῄρηται** κεῖται ὁμοίως ἐν Ἀριστ. Ρητορ. 1. 1, 7 (ἀλλὰ συνῄρτηται δὲν εἶναι ἀπίθανος διόρθωσις). **2)** φέρω ὁμοῦ, συστέλλω, περιορίζω, πόλεως περίβολον Πολύβ. 10. 11, 4· τὸν χρόνον Διόδ. 17. 116· — μάλιστα ἐπὶ λόγων ἢ δημηγορίας, ξυνελὼν λέγω, ἐν συντόμῳ, συντόμως, «ἐν ἑνὶ λόγῳ», Θουκ. 1. 70., 2. 41, κτλ.· ὡς συνελόντι εἰπεῖν Ξεν. Ἀν. 3. 1, 38, Ἀπομν. 3. 8, 10, κτλ.· οὕτω, συνελόντι μόνον, Ἰσαΐ. 48. 36· συνελόντι ἁπλῶς Δημ. 42. 10· συνελόντες τὰ ἐν μέσῳ Λουκ. Φάλ. 1. 6. — Παθητ., συστέλλομαι, Πολύβ. 10. 11, 4. **3)** γραμματ., συναιρῶ δύο συλλαβὰς εἰς μίαν, ὡς π. χ. ἰχθύας ἰχθῦς, ῥέει ῥεῖ, Ἀπολλών. Δύσκ. περὶ Συντάξ. 238, 14, π. Ἀντωνυμ. 380, 386C, κλπ., ἴδε τὴν λέξ. **συναίρεσις** II, 2. **II.** φέρως μακράν, παρασύρω ἐντελῶς (ἴδε **σὺν** Δ. 1. 2), ὅθεν ἐξαλείφω πᾶν ἴχνος, καταστρέφω, ἀφαιρῶ παντελῶς, ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος Ἰλ. Π. 740· — μεταφορ., περιτέμνω, συντέμνω, συντελῶ, φέρω εἰς τέλος, συν. τὰς ἀσπίδας, καταστρέφω, Διόδ. 15. 44· τὸν πόλεμον Πλουτ. Μάρκελλ. 3· καῦμα, πῦρ, φάρμακον, κτλ., Δίων Κ. — Παθητ., τὰ τῶν Ἀθηναίων τάχα ξυναιρεθήσεσθαι Θουκ. 8. 24, πρβλ. **συναναιρέω**· τὸ διάστημα συνῄρητο, εἶχεν ἀποκτηθῇ, Πλουτ. Λύσανδρ. 11, πρβλ. 2. 759C. **2)** βοηθῶ, συνεργῶ εἰς κατάληψιν ἢ κατάκτησιν, τὴν Σύβαριν Ἡρόδ. 5. 44 κέξ.· βουλόμενοί σφισι .. ξυνελεῖν αὐτό, ἐπιθυμοῦντες αὐτὸς νὰ βοηθήσῃ αὐτοὺς νὰ καταλάβωσι .., Θουκ. 2. 29.

συναίρω, ποιητικ. **συναείρω** (ὃ ἴδε) — αἴρω, σηκώνω ὁμοῦ, Ἀριστ. Προβλ. 26. 46, Πλούτ. 2. 659A· σ. λόγον μετά τινος, κάμνω, θεωρῶ λογαριασμὸν μετά τινος .., Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιη', 23., κε', 19 καὶ ἀπολ., **συναίρειν** ιθ', 24. **II.** Μέτ., λαμβάνω μέρος εἴς τι πρᾶγμα, μετὰ γενικ. πράγματος, συναίρεσθαι τοῦ πολέμου, τοῦ κινδύνου Θουκ. 5. 28., 4. 10· σ. τινὶ τοῦ πολέμου Διονύσ. Ἀλ. 6. 3· σ. τινι, βοηθῶ τινά, Παυσ. 7. 7, 7, κ. ἀλλ. **2)** βοηθῶ τινα νὰ σηκώσῃ ἢ φέρῃ τι, οὐ ξυναίρεται δόρυ Εὐρ. Ρῆσ. 495· ξυναίρεσθαι κίνδυνον Θουκ. 2. 71· τὰ πράγματα Δημ. 16. 6 ὡσαύτως, ξ. Κύπριν, ἀσχολοῦμαι εἰς ἔρωτα μετά τινος, Αἰσχύλ. Πρ. 650 φόνον τινι Εὐρ. Ὀρ. 767· σ. τὴν χάριν τινός, ἀπὸ κοινοῦ προσπαθῶ νὰ κερδήσω τὴν εὔνοιάν τινος, Δίων Κ. 45. 15· ἀλλά, πᾶν ὅ τι ἔχομεν σ. τῷ κάλλει, τὸ ὑπολογίζομεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κάλλους, Λουκ. Χαρίδ. 12. **3)** τῶν σκελῶν σ., ὡς φαίνεται σημαίνει, λαμβάνω τινὰ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν σκελῶν, ἀνατρέπω, Πλουτ. Λύσανδρ. 15. **III.** Παθ., συναίρομαι εἰς τὸ αὐτό, ἑνοῦμαι ὁμοῦ, συνενοῦμαι, Ξεν. Ἀθην. 2. 2· μηδενὸς ὑμῶν οὐδὲν συναραμένου, κατ' οὐδὲν βοηθήσαντος, Δημ. 1449. 16, πρβλ. 1443. 5· σ. τινι, μετά τινος, Πλουτ. Γάλβ. 18, κτλ.· τινι ἐς τι Παυσ. 3. 1, 7· σ. πρός τι, κατά τινος Δίων Κ. 37. 49· ἐπί τινα, ἐναντίον τινός, ἐπιτιθέμενος κατ' αὐτοῦ, Πλουτ. Δίων, καὶ Βρούτ. Σύγκρ. 3. **IV.** ἐνίοτε τὸ ἐνεργ. κεῖται ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, σ. τινι Δίων Κ. 46, 3, Ἐκλογ. 55, 66 ὡσαύτως ἐν τῷ ἐνεργ. β' πρκμ., **συναρηρώς**, συνηνωμένος, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 497., 2. 1112.

συναισθάνομαι, ἀντιλαμβάνομαι ὡσαύτως ἢ συγχρόνως, μάλιστα διὰ τῶν ὀργάνων τῆς αἰσθήσεως, διὰ τῶν αἰσθητηρίων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 26· μετὰ γενικ. πράγμ., ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 9. 9, 10 μετ' αἰτ., ὁ αὐτ. π. Ἀκουστ. 59· σ. ἀλλήλοις Πλουτ. Σόλ. 18.

συναίσθησις, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ αἴσθησις, ἀντίληψις, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 7. 12, 18, Ἀρετ., κλπ.· πρός τι Πλούτ. 2. 75A, 76B.

συναΐσσω, ὁρμῶ ὁμοῦ, σπεύδω πρὸς τὰ ἐμπρὸς ὁμοῦ, συνήϊξαν δὲ γυναῖκες Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1112, Κόϊντ. Σμυρν. 2. 456.

συναισχύνω, καταισχύνω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, Μάξ. Τύρ. 18. 9.

συναιτιάομαι, παθητ., συγκατηγορῶ, συναιτιώμενος ἅμα καὶ τῶν ἄλλων ἀνδρῶν τρὶς δυνατωτάτους ἐπεγεγίσθαι τὸν πόλεμον Πλουτ. Φαβ. 8.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συναίτιος, ον, ώσαύτως α, ον (ἴδε κατωτ. 3)· **1)** μετὰ γεν. πράγμ. καὶ δοτ. προσ., ὁ ὢν αἴτιος πράγματός τινος ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλου, σ. τινι ἀθανασίας, σωτηρίας, βοηθῶν τινα πρός.., Ἰσοκρ. 89Δ, 91Β· σ. τινος γενέσθαι τινί, μετέχω τῆς ἐνοχῆς πράγματός τινος μετά τινος ἄλλου, ὁ αὐτ. περὶ Ἀντιδ. § 9ἡ, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 15, κτλ. **2)** μόνον μετὰ γεν. πράγμ., ὁ ὢν ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλου αἴτιός τινος, συνεργός, συντελῶν εἴς τι, Πλάτ. Πολιτ. 281Ε, Δημ. 246, 11, κτλ.· σ. τούτου συνειπὼν Φιλοκράτει, ἐπειδὴ ἐνήργησεν ὡς συνήγορος αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 372, 29 — ὡς οὐσιαστ., ἡ ξυναιτία φόνου, συνεργὸς εἰς τὸν φόνον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1116· δοξάζεται. οὐ ξυναίτια, ἀλλ' αἴτια εἶναι τῶν πάντων Πλάτ. Τίμ. 46D. **3)** ἀπολ., ὁ ὢν ἀπὸ κοινοῦ αἴτιος, δευτερεύουσα αἰτία, οὐκ αἴτιων, ἀλλ' ἴσως ξυναιτίων Πλάτ. Γοργ. 519Β, πρβλ. Πολιτ. 287Β, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 4, 13· ἀναγκαῖον λέγεται, οὗ ἄνευ οὐκ ἐνδέχεται ζῆν ὡς συναιτίου ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 5, 1.— Πρβλ. **μεταίτιος.**

συναιχμάζω, συμπολεμῶ, συμμάχομαι, Ἀνθολ. Π. 15. 50, Νόνν. Δ. 2, 201.

συναιχμαλωτεύω, = τῷ ἑπομ., Λὼτ τοῖς Σοδομίταις συνηχμαλωτεύετο Ζωναρ. Χρον. τ. 1, σ. 22Β.

συναιχμαλωτίζω, αἰχμαλωτίζω, λαμβάνω αἰχμάλωτον ὁμοῦ μετά τινος, Δημάδης πολλοῖς τῶν Ἀθηναίων συναιχμαλωτισθεὶς Σέξ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 295.

συναιχμαλωτίς, ίδος, οὐχὶ **συναιχμάλωτις, ιδος,** ἡ, Θηλ. τοῦ **συναιχμάλωτος,** Κόνων. Διηγήσ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. σελ. 133, 8.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ σ. 340-1.

συναιχμάλωτος, ον, ὁ καὶ αὐτὸς αἰχμάλωτος, Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. ις', 7, Λουκ. Λούκ. ἢ Ὄνος 27.

σύναιχμος, ον, ὁμαιχμος, σύμμαχος, Σουίδ., Ἡσύχ., Φώτ.— Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 178.

συναιώνιος, α, ον, ὁμοίως αἰώνιος, Εὐστ. Νυσσμάτ. 126. 63.

συναιωνίζω, αἰωνίζω ὁμοῦ, γνῶσιν .. συναιωνίζουσαν καὶ συμπαρεκτεινομένην ἀεὶ Lex. Ms. cod. Paris. 2562 fol. 202 verso, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 6.

συναιωρέομαι, παθ., αἰωροῦμαι ὁμοῦ, ξυναιωρούμενον τῷ ὑγρῷ τὸ πνεῦμα Πλάτ. Φαίδων 112Β, πρβλ. Πλούτ. 2. 564D.

συναιώρησις, ἡ, τὸ αἰωρεῖσθαι ὁμοῦ, Πλάτ. Τίμ. 80D.

συνακαταληπτέομαι, παθ., εἶμαι ὁμοίως ἀκαταλήπτος, τῷ μὴ γιγνώσκοντι τοῦτον (ἐλλ. τὸν βοῦν) συνακαταληπτεῖται καὶ τὸ μυκᾶσθαι Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 243, 11. 38.

συνακέφαλος, ον, ὁ καὶ αὐτὸς ἀκέφαλος, ὁ ὁμοίως ἀκέφαλος, Θεόδ. Στουδ. σ. 64Β.

συνακινητέω, ἀκινητῶ, μένω ἀκίνητος ὁμοῦ, Φωτ. Ἀμφιλ. σ. 136, ἔκδ. Σ. Κ. Οἰκ.

συνακμάζω, ἀκμάζω συγχρόνως, ἐπὶ φυτῶν, Ἀνθ. Π. 11· 417· ἐπὶ προσώπων, Ἰφίτῳ σ., μετὰ τοῦ Ἰφ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 420, πρβλ. Πολύβ. 32. 12, 3, Πλουτ. Λυκοῦργ. 1· — ἀπολ., ἀκμάζω ὁμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Τ. Γράκχ. 3. **II.** συνακμάζω ταῖς ὁρμαῖς πρός τι, εἶμαι εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν ζηλωτὴς διά τι πρᾶγμα, Πολύβ. 16. 28, 1.

συνἄκολασταίνω, ζῶ ἀκολάστως ἢ ἀσώτως μετά τινος, τινι Πλουτ. Δημήτρ. 24· μετά τινος ὁ αὐτ. ἐν Σύλλᾳ 2, πρβλ. 2, 140Β, κτλ.

συνακμαστής, οῦ, ὁ, ὁ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀκμάζων, σύγχρονος ἦν καὶ συνακμαστὴς τοῦ προειρημένου Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 716D.

συνἄκολουθέω, ἀκολουθῶ ὁμοῦ ἢ ἐκ τοῦ πλησίον, συνοδεύω, ἐπὶ προσώπων ἐν κινήσει, τινι Θουκ. 6. 44, κτλ.· σ. τινι οἴκαδε Ἀριστοφ. Πλ. 43· πρὸς τὴν θεὸν Ἀριστοφ. Βάτρ. 399· μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Ἰσοκρ. 71Β· μεταφορ., σ. ταῖς τύχαις Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 10, 8. **2)** ἀκολουθῶ λογικόν τι ἐπιχείρημα ἐντελῶς, λόγῳ Πλάτ. Φίληβ. 25C, Νόμ. 629Α· σ. τινί τι, ἀκολουθῶ τινα εἴς τι πρᾶγμα, αὐτόθι 792C. **3)** ἀκολουθῶ ἢ εὑρίσκομαι σύμφωνος μετά τινος, ἀλλήλοις Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 2. 1, 14· — ἀπολ., ἀκολουθῶ ἢ συμφωνῶ ὡς ἐντελῶς, ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 1. 5, 7. **4)** ἀκολουθῶ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ **ὑπακούω,** Πλάτ. Νόμ. 711C, 716B. **II.** ἐπὶ ἀποτελεσμάτων ἀκολουθούντων ἀμέσως μετὰ τὴν αἰτίαν, ἢ ἐκ τοῦ πλησίον, πάντα ξ. τῷ τοῦ παντὸς παθήματι ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 274Α· μετὰ τοῦ ῥήματος .. ξ. τὰς ἡδονὰς ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 464Α· τοῖς πλούτοις σ. ἄνοια καὶ μετὰ ταύτης ἀκολασία Ἰσοκρ. 140 ἐν τέλει. **III.** ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἀριστ., ἀκολουθῶ ἀναγκαίως ἔν τινι ὅρῳ, περιέχομαι ἔν τινι ὅρῳ (πρβλ. συνεπιφέρω II), Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 46, 15· σ. αἱ ἀρχαὶ Μετὰ τὰ Φυσ. 12. 9, 3. **2)** ἐπὶ γεγονότων, παρακολουθῶ, ἕπομαι, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 3. 1, 2.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 127.

συνἀκόλουθος, ον, ὁ συνακολουθῶν, συνοδεύων τινά, Ἀριστ. Ρητ. πρ. Ἀλέξ. 26, 2.

συνἀκοντίζω, ἀκοντίζω συγχρόνως μετ' ἄλλων, Ἀντιφῶν 124. 31. **II.** πλήττω διὰ πολλῶν ἀκοντίων, Λατ. telis confodere, οἱ λοιποὶ συνηκοντίσθησαν ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν Ἱππέων Πολύβ. 1. 34, 7., 40. 12., 43. 6.

συνἀκούω, μέλλ. **-ούσομαι,** ἀκούω ὁμοῦ μετά τινος ἢ συγχρόνως, τι Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 36· τινὸς Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 9, 4· ἀλ. ἀ, ἀλλήλων συνήκουον εἰς τὴν ἑτέραν ἐκ τῆς ἑτέρας πόλεως Ξεν. Ἀν. 5. 4, 31· σ. τινί τι, ἀκούειν τι μετά τινος ἄλλου, Δίων Κ. 46. 41 ἀπολ., Πλουτ. Πύρρ. 5, κτλ. **II.** ἀνωθεν τι ἐξωθεν εἰς συμπλήρωσιν φράσεως, Λατ. subaudire, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 239.

συνακράτίζομαι, ἀποθετ., ἀκρατίζομαι, προγευματίζω μετά τινος, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 26 (Ἀθήν. 11C).

συνακροάομαι, ἀποθετ., ἀκροῶμαι ὁμοῦ, εἶμαι συνακροατής, συμμαθητής, ξένοι τινὲς ἔπονται καὶ ξυνακροῶνται Πλάτ. Μενέξ. 235Β· ἔπως ἂν ξυνήκροῶ ἡμῖν ἀνδρὸς σοφοῦ ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 387Α.

συνακτέον, ρηματ. ἐπίθετ. τοῦ **συνάγω,** δεῖ συνάγειν, μαθήματα εἰς σύναψιν Πλάτ. Πολ. 537C, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 6. 4, 19. **II.** πρέπει τις νὰ συμπεράνῃ, ὅτι .., ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 1. 15, 33, πρβλ. Ἱπποκρ. 51. 29.

συνακτήρ, ῆρος, ὁ, τὸ περισυνάγων ἢ περιζωννύον τινά, «παιδιά», Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 1.

συνακτήριον, τό, τόπος συνάξεως, Ἐκκλ., Ἡσύχ.— **συνακτήριος, α, ον,** ὁ συνάγων, συναθροίζων, τῶν τῆς ἐκκλησίας συνακτηρίων κωδώνων Γεωργ. Παχυμ. Ἀνδρον. Παλαιολ. 1. σ. 9Α. 2.

συνακτικός, ή, όν, ἱκανὸς ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ συναγάγῃ τις ὁμοῦ, **τὸ συνακτικόν,** ἡ δύναμις ἢ ἱκανότης τῆς ἐπισωρεύσεως ἐν τῇ ῥητορικῇ, ὡς ὁ Λουκιανὸς μνημονεύει τὸ σ. καὶ κρουστικὸν τοῦ Δημοσθένους ἐν Δημ. Ἐγκωμ. 32· — μετὰ γεν., ἡ δικαιότας κοινωνίας συνακτικὰ καὶ συνεκτικὰ Διωτογ. Πυθαγ. παρὰ Στοβ. 331, 51. **II.** ὁ ἄγων εἰς συμπέρασμα, λόγοι Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 44, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 137, 143., κτλ.— Ἐπίρρ. **-κῶς,** κατὰ συναγωγήν, τουτέστι συνακτικῶς αὐτόθι 170.

συνακτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ., συνηγμένος, ὕδωρ ὀλίγον συνακτόν, ἐάν τι δέξηται ῥυπαρόν, εὐθὺς μιαίνεται Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. 1. 42.

συναλάλάζω, ἀλαλάζω ὁμοῦ, ποιῶ μετ' ἄλλων ἀλαλαγμόν, Πολύβ. 1. 34, 2, Πλούτ., κλπ.— ἦν .. ὑμεναίοισι Καδμεῖοι .. συνηλάλαξαν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 11.

συνἀλέομαι, ἀποθετ., συμπλανῶμαι, περιπλανῶμαι ὁμοῦ, Μανέθων 4. 290· σ. τινι, πλανῶμαι ἐν ἐξορίᾳ μετά τινος, συναλᾶσθαι τῷ πατρὶ Διογ. Λ. 6. 20.

συναλγέω, ἀλγῶ, πονῶ, λυποῦμαι μετά τινος, μετὰ τοῦδε Σοφ. Αἴ. 253· μετὰ δοτ. προσώπου, μετά τινος προσώπου, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 4, 1, κτλ. **2)** ἀπολ., βήλωσαν ἡμῖν τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας, φανέρωσαν εἰς ἡμᾶς τοὺς μετέχοντας τῆς θλίψεως αὐτοῦ, Σοφ. Αἴ. 283· πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 633, Ἡρ. Μαιν. 1202, Ἀντιφῶντα 122.4, Πλάτ. Πολ. 462D· τῇ ψυχῇ Δημ. 321. 19· τῇ διανοίᾳ Ἀριστ. Προβλ. 6. 7· — ἀλλά, **3)** μετὰ δοτ. πράγμ., συμπαθῶ, αἰσθάνομαι συμπάθειαν πρός τι ἢ διά τι πρᾶγμα, ταῖς σαῖς τύχαις Αἰσχύλ. Ἱκ. 288· σοῖς κακοῖς Εὐρ. Ἡρα. 801· τοῖς λυπηροῖς Ἀριστ. Ρητ. 2. 4. 3.

συναλγηδών, όνος, ἡ, κοινὴ θλῖψις, ἀλγηδών — ἐν τῷ πληθ., =αἱ **συναλγοῦσαι,** μέτοχοι ἐν τῇ θλίψει Εὐρ. Ἱκέτ. 74.

συνάλγησις, εως, ἡ, τὸ συναλγεῖν, Θεόδ. Στουδ. 358Ε.

σύναλγος, ον, ὁ συναλγῶν, Ἐκκλ.

συναλγύνω, ἀλγύνω ἢ λυπῶ ὁμοῦ, Ὀππ. Ἀλ. 1, 726 — παθ., τίς οὐ συμποτνιάσεται καὶ συναλγηθήσεται ἐπὶ τῷ τεμνομένῳ Θεόδ. Στουδ. σ. 210Β.

συναλδής, ές, ὁ ὁμοῦ αὐξανόμενος, καρπὸς Νικ. Ἀλεξιφ. 544.

συνἀλεαίνω, ἀλεαίνω, θερμαίνω ὁμοῦ, συνθερμαίνω, Πλούτ. 2. 691Ε.

συνἄλειμμα, τό, ἀλοιφή, Σωραν. 50Β, 274Α.

συνἀλειπτικός, ή, όν, ὁ συγκεραννύμενος διὰ συναλοιφῆς· **τὸ συναλειπτικὸν** Εὐστ. 25, 33. Ἐπίρρ. **-κῶς,** διὰ συναλοιφῆς, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 165, Εὐστ. 834, 5.

συνἀλειπτός, όν, ὁ πάσχων συναλοιφήν, Ἀνέκδ. Ὀξων. 2. 412.

συνἀλείφω, μέλλ. **-ψω,** ἀλείφω ὁμοῦ, ἀποκρύπτω δι' ἐπιχρίσεως, ἐπιχρίω, τὰ φαῦλα Ἀριστ. Ρητορ. 2. 6, 3· γῆ ὑγρὰ .., ἐὰν ξηρανθῇ, ξ. τὸ σπέρμα, καλύπτει αὐτὰ ὡς δι' ἀλοιφῆς· Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 23, 1. — Παθ., τὰ μὲν ἄνω [τῆς γῆς] συνηλίφθαι διὰ τοὺς ὄμβρους, ἐχουσι συγκαλυφθῆ ὡς δι' ἐπιχρίσματος, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 7, 2. **2)** παρὰ τοῖς γραμμ., συγχωνεύω δύο συλλαβὰς εἰς μίαν, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 22, κλπ.· — Παθητ., συγχωνεύομαι εἰς μίαν συλλαβήν, ἐπὶ δύο συλλαβῶν, ὁ αὐτ. π. Δημοσθ. σ. 1070Η. Ἴδε **συναλοιφή.** **II** βοηθῶ τινὰ εἰς τὸ ἀλείφειν, συχρίω, τινὰ Πλουτ. Πομπ. 73, πρβλ. 2, 1094.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 282.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συνᾰλέω, ἀλέθω ὁμοῦ, ὁμοῦ ταῖς σαρξὶ τὰ ὀστέα συναλοῦντες Γεωπ. 15. 2, 23.

συνᾰληθεύω, ἀληθεύω ὁμοῦ, οὐχ ὁμοίως τὰς κατὰ διάμετρον ἐνδέχεται συναληθεύειν Ἀριστ. π. Ἑρμην. 10. 5.

II. ἀπὸ κοινοῦ λέγω ἢ ζητῶ τὴν ἀλήθειαν, Πλούτ. 2. 53B.

συνᾰλήθω, = **συναλέω**, Γλωσσ.

συναλητεύω, ἀλητεύω, περιπλανῶμαι μετά τινος, Ἡλιόδ. 6. 7.

συνάλθομαι, ἀόριστ. **-αλθεσθῆναι**, παθητ.· — θεραπεύω, ἐπὶ τραύματος ἢ κατάγματος, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 792· ὡσαύτως ἐν τῷ τύπῳ **συναλθάσσομαι**, ὁ αὐτ. περὶ Ἀγμ. 758.

συνᾰλιάζω, μέλλ. **-ξω** (ἁλία) = τῷ ἑπομ., Ἀριστοφ. Λυσ. 93.

συναλίζω, ἀόρ. **συνήλισα**· — ἄγω εἰς ταὐτόν, συνάγω, συναθροίζω, τινάς Ἡρόδ. 1. 125· σ. ἐς τὴν ἀκρόπολιν τὰς γυναῖκας αὐτόθι 176, πρβλ. 2. 111· τοὺς ἐπιεικεστάτους πρὸς τὴν σκηνὴν Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 30. — Παθ., ἔρχομαι ὁμοῦ, συνέρχομαι, συναθροίζομαι, Ἡρόδ. 1. 62., 5. 15. 102, Ξεν., κλπ.· σ. εἰς τοὺς τελείους ἄνδρας ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 1. 2, 15· ἐπὶ ἑνὸς μόνου προσώπου, συνεταιρίζομαι μετά τινος ἄλλου, Πράξ. Ἀποστ. α', 4. — ἐπὶ πραγμάτων, τὸ πλεῖστον ἐκ τοῦ μυελοῦ σ. Ἱππ. 278. 55· βορβόρου περὶ αὐτὰ συναλισθέντος Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 11, 31.

συνᾰλίσκομαι, μέλλ. **-ᾰλώσομαι**, πρκμ. **-εάλωκα**, παθ.· — συλλαμβάνομαι, αἰχμαλωτίζομαι ὁμοῦ, Πλουτ. Δίωνος καὶ Βρούτ. Σύγκρ. 3, Αἰλ. περὶ Ζ. 11. 12· τινι, μετά τινος Διογέν. Λαέρτ. 2. 105.

συναλῐφή, ἡ, = **συναλοιφή**, ὃ ἴδε.

συναλλᾰγή, ἡ, φιλικὴ ἀνταλλαγὴ λόγων, μάλιστα ἐπὶ σκοπῷ φιλιώσεως, ἐν ξυναλλαγῇ λόγου, διὰ διαλλακτικῶν λόγων, Σοφ. Αἴ. 732· ἐν λόγων ξυναλλαγαῖς Εὐρ. Ἰκ. 602· ἀπολ., διαλλαγή, συμφιλίωσις, εἰρήνευσις, Θουκ. 4. 20· ὅρκοι ξυναλλαγῆς ὁ αὐτ. 3. 82· ἐν τῷ πληθ., ξυναλλαγαί, συνθήκη εἰρήνης, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 8. **2)** καθόλου, διαπραγμάτευσις, ἐπιμιξία, λέκτρων ἐλθεῖν εἰς ξυναλλαγάς Εὐριπ. Ἱππ. 652· ἐπὶ συναλλαγαῖς γάμου Διον. Ἁλ. 1. 60· ἡ κατὰ γάμον σ. Κλίμ. Ἀλ. 538· — συνθήκη, συμφωνία, συμβόλαιον, Διον. Ἁλ. 6. 22. **II.** τὸ εἰς πέρας φερόμενον διὰ τῆς συνεργίας ἢ τῆς μεσιτείας ἑτέρου, ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς, δι' ἰδιαιτέρων ἐπεμβάσεων τῶν θεῶν, ἀντίθετ. τῷ συμφεραῖς βίου, Σοφ. Ο. Τ. 34· νόσου ξυναλλαγῇ, τῇ ἐπεμβάσει νόσου, δηλ. διὰ τῆς νόσου ὡς διὰ συνεργοῦ, αὐτόθι 960· καθόλου, τὸ ἀποτέλεσμα τοιαύτης ἐπεμβάσεως, σύμπτωσις, συμβάν, ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 410· μολόντ' ὀλεθρίαισι συναλλ., ἐλθόντα μὲ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα, ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 845.

συναλλάγιον, τό, **συναλλαγή** I. 2· γαμικὸν συναλλάγιον Κωνστ. Πορφυρ. πρ. τὸν υἱὸν Ρωμ. 13.

συνάλλαγμα, τό, ἐπιμιξία, τινι πρό τινα Ἱππ. 19. 24.

II. ἀμοιβαία συμφωνία, συνθήκη, συμβόλαιον, Δημ. 766. 3, Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 10, κτλ.· σ. ποιεῖσθαι Δημ. 869. 22· διαλύειν Διον. Ἁλ. 6. 22. **2)** ὁ Ἀριστ. ἐν τοῖς Ἠθικ. Νικ. 5. 2, 13 λαμβάνει τὰ συναλλάγματα ἐν τῇ εὐρυτάτῃ σημασίᾳ ἐπὶ πάσης πράξεως μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ ἀνθρώπου καὶ διαιρεῖ εἰς ἑκούσια σ., δηλ. συμβόλαια, συνθήκας, συμφωνίας κτλ. (πρβλ. **συγγραφὴ** II. 2, **συμβόλαιον** II, **σύμβολον** II, **συνθήκη** II)· καὶ ἀκούσια, ἅπερ περιλαμβάνουσι παντοειδῆ κακουργήματα, πρβλ. Ρητ. 1. 15. 22.

συναλλαγμᾰτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συμβόλαια, Σχόλ. εἰς Θουκ. 1. 77, κ. ἀλλ.

συναλλαγμός, ὁ, ἐναλλαγή, συναλλαγή, Θεόδ. Σ ουδ. 580E.

συναλλακτεύω, παρ' Ἡσυχ. εἰς ἑρμηνείαν τοῦ **συμβολατεύω**, ποιῶ ἀνταλλαγήν, δι' ἀνταλλαγῆς ἐμπορεύομαι.

συναλλακτής, οῦ, ἢ **συναλλάκτης**, ου, ὁ, μεσίτης, ὁ τὰς διαπραγματεύσεις ἐνεργῶν, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 753.

συναλλακτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συμβόλαια, οἱ νόμοι οἱ σ. Διον. Ἁλ. 4. 13· ἐπὶ προσώπων, ὁ ἔμπειρος ἐμπορικῶν συναλλαγῶν, Πτολ. Τετράβ. 2, σ. 66B — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. ἐν Mai Spicil. 5. 330.

συνάλλαξις, ἡ, **συνάλλαγμα**, Πλάτ. Νόμ. 850A.

συναλλάσσω, Ἀττικ. **-ττω**· μέλλ. **-ξω**· — φέρω εἰς σχέσιν μετά τινος, σχετίζω, δίκαιον ἄνδρα τοῖσι δυσσεβεστέροις Αἰσχ. Θηβ. 597. — Παθητ., Ἑλένῳ συναλλαχθεῖσαν εὐναίοις γάμοις Εὐριπ. Ἀνδρ. 1245· ἦ [εὐνῇ] ξυνηλλάχθης ἐμοὶ Σοφ. Αἴ. 493. **2)** διαλλάττω, συμφιλιώνω, τινὰ τινι Θουκ. 1. 24· τινὰς Ξενοφ. Πόροι 5. 8· ἀπολ., Πλάτ. Νόμ. 930A. — Παθητ. καὶ μέσ., συνδιαλλάττομαι, ἢ ἔρχομαι εἰς συνεννόησιν μετά τινος, συμμαχῶ ἢ συνεταιρίζομαι μετά τινος, πρός τινα Θουκ. 8. 90, Ξενοφ. Ἀνάβ. 1. 2, 1 ἀπολ., κάμνω εἰρήνην, Θουκ. 5. 5, Ξεν., κλπ.· μετρίως, ἐπὶ δικαίοις ὅροις, Θουκ. 4. 19.

II. ἀμεταβ., ἔχω σχέσεις μετά τινος, συναντῶ αὐτόν που, μὴ συναλλάξαντά πω Σοφ. Ο. Τ. 1110, Εὐρ. Ἡρακλ. 4, Δημ. 760. 12· ὡσαύτως, ἦ ξυνήλλαξας τί πω; ἔσχες σχέσεις μετ' αὐτοῦ ποτέ; Σοφ. Ο. Τ. 1130. **2)** ἔρχομαι εἰς σχέσεις ἢ συμφωνίας μετά τινος (ἴδε **συνάλλαγμα** II), Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 10. 8, 7, πρβλ. 8. 13, 5 κέξ.· μετὰ συστοίχ. αἰτ., τοιοῦτο πρᾶγμα συναλλάττων Δημ. 867. 11, πρβλ. 8. 9. 21.

συναλληγορέω, ἀλληγορῶ ὁμοῦ, συναλληγορουμένους Ὠριγέν. τ. 1, σ. 181D.

συναλλοιόω, ἀλλοιῶ, μεταβάλλω συγχρόνως, Ἀριστ. Φυσιογν. 4. 1, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 14, 3 συναλλοιοῦντες ἑαυτοῖς τοὺς κατὰ τὸ σῶμα χυμοὺς Γαλην. τ. 2, σ. 229.

συνάλλομαι, ἀποθ., ἅλλομαι, πηδῶ ὁμοῦ μετά τινος, ἐς τὸ ἄνω συναλλόμενος Λουκ. Ἀνάχ. 4; ἐπὶ ἵππου, τοῖς ἄλλοις (δηλ. ἵπποις) συνήλλετο Πλούτ. 2. 970D. **II.** πηδῶ πρὸς τὰ ὀπίσω μετὰ φόβου, συνάλλεσθαι φαμὲν καὶ τοὺς ἀνιωμένους ἐπὶ τοῖς προσπεσοῦσιν αἰφνίδιον Ἀρτεμίδ. 1. 29.

συναλλοτριόω, ἀπαλλοτριῶ, ἀποξενώνω, τινος, ἀπό τινος, τῆς τοῦ ἀγαθοῦ ἐπωνυμίας.. συνηλλοτρίωται Γρηγόρ. Νύσσ. τ. 2, σ. 690D.

σύναλμα, τό, συμπήδημα, «συνάλματα· συμπηδήματα» Ἡσύχ.

σύναλμος, ον, (ἅλμα) μετὰ ἅλμης, ἁλμυρός, λοπάδας συνάλμους (ἔνθα νῦν ἐνάλμους) Μάχων παρ' Ἀθην. 580D.

συναλοάω, Ἐπικ. ἀόρ. **-ηλοίησα**· — ἀλωνίζω ὁμοῦ, συντρίβω, κατασυντρίβω (διὰ βοῶν), Ἡρακλείδ. παρ' Ἀθην. 521A. **2)** κατασυντρίβω, μέχρι συνηλοίησε παρήϊα Θεόκρ. 22. 128, Κόϊντ. Σμ. 11. 472, Ὀπ. Κυν. 1. 268, Πλούτ., κλπ.

συνᾰλοιφή, ἡ, ἡ συγχώνευσις δύο συλλαβῶν εἰς μίαν διὰ συναιρέσεως ἢ κράσεως ἢ ἐκθλίψεως (ἴδε **θλῖψις**), Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 6, 22, Σεξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 161· ὁ Δράκων σ. 157 ἀπαριθμεῖ ἑπτὰ εἴδη **συναλοιφῆς**· ὁ Εὐστ. 1561. 6 παραδέχεται μόνον κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν· κατὰ συναλοιφὴν Στράβ. 370.

2) καθόλου, συνδυασμός, συγχώνευσις, τινὸς πρός τινα Ἐκκλ. — παρὰ τοῖς μεταγεν. τούτοις συγγραφεῦσιν ὁ τύπος **συναλιφή** συχνάκις ἀπαντᾷ.

σύνᾰλος, ον, ὁ συνεσθίων ἅλας μετά τινος, φίλος τινός, Γλωσσ.

συνᾰλύω, ἀλύω, περιφέρομαι μετά τινος, συνεπλανᾶτο καὶ συνήλυε Πλουτ. Ἀντώνιος. 29.

συνᾰλωνιάζω, (ἅλων) συνεορτάζω τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁλωνίσματος, καθ' ἣν «ἑορτὴν ἦγον, καὶ θυσίας ἐποίουν» Σουΐδ.

σύναμᾰ, Ἐπίρρ. ἀντὶ σὺν ἅμα, ὁμοῦ συγχρόνως, Ἀνθ. Π. 7. 9 (ἔνθα φέρεται **σὺν ἅμ'**), Λουκ. Ἁλ. 51, Δίς Κατηγ. 11, κτλ.· τινι, μετά τινος, Θεόκρ. 25. 126· σ. τοῖς φύλλοις Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 7, 1· συχνάκις ἐν τμήσει, σὺν δ' ἅμα Ἰακώψ, ἐν Ἀνθ. Παλατ. 217, 795· οὕτω παρ' Εὐρ. Μηδ. 1143, σὺν τέκνοις ἅμ' ἑσπόμην, — ὅπερ εἶναι τὸ πρῶτον ἴχνος τῆς συνθέσεως τῶν δύο μορίων εἰς μίαν λέξιν. — Ὁ τύπος **συνάμα** εἶναι πλημμελής, ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 889.

συνᾰμᾰθύνω, συναφανίζω, συγκαταστρέφω, σὺν κάρφεα πάντ' ἁμ. Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 295.

συνᾰμάομαι, Μέσ., συνάγω ὁμοῦ, συσσωρεύω, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 154, Ἐτυμ. Μέγ. 83. 3.

συνᾰμαρτάνω, ἁμαρτάνω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, οὐ συναμαρτάνειν Πλούτ. 2. 53· μὴ παρόντος τοῦ συναμαρτήσαντος σώματος Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 92B.

συναμείβω, συναλλάσσω, ἐναλλάσσω, ἀνταλλάσσω, θηρίοις μάχεσθαι καὶ συναμείβειν τὴν φυσικὴν ἡμερότητα εἰς θηριώδη ὠμότητα Ἰω. Ἱεροσ. ἐν βίῳ Ἰω. Δαμασκ. σελ. 273. 3, ἔκδ. Major, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 102D.

συνᾰμιλλάομαι, ἀποθ., ἁμιλλῶμαι, ἢ ἀγωνίζομαι ὁμοῦ, δακρύοις συναμιλλᾶται Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1205 (ἔνθα ὁ Ἕρμαν, διορθοῖ δακρύοισιν ἁμιλλᾶται), ἴδε σημ. Paley, Πλούτ. 2. 786E.

συνάμιλλος, ον, ὁ ἀπὸ κοινοῦ συναγωνιζόμενος, τῶν πνευματικῶν ἀγώνων συνάμιλλον Act. SS. Maji τ. 5, σ. 359A.

σύναμμα, τό, (συνάπτω) συνένωσις, σύνδεσμος, δεσμός, κόμβος, εἰ μέλλει ἰσχυρῶς ὥσπερ σύναμμα ἰσχυρὸν συνδεῖν Ἀριστ. π. Ζ. Μορίων 4. 10, 26, π. Ζ. Γεν. 5. 7, 22.

συναμμᾰτίζομαι, Παθ., δένομαι ὁμοῦ, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 382.

συναμπέχω καὶ **-ίσχω**, περικαλύπτω στενῶς ἢ ὁμοῦ, περικαλύπτω, περιτυλίσσω, ἦ πού τι σεμνόν ἐστιν ὃ ξυναμπέχειν Αἰσχύλ. Πρ. 521. — Μέσ., τί συναμπίσχει κόρας; διὰ τί καλύπτεις τοὺς ὀφθαλμούς σου; Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1111.

συναμπρεύω, συνέλκω, σύρω ὁμοῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 24, 3.

συνᾰμύνω [ῡ], συμβοηθῶ, τινὶ Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 62, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 20, 7. — Μέσ., Ἐρατοσθ. 12, Αἰλιαν. π. Ζ. 3. 30.

συναμφιάζω, περιενδύω, περικαλύπτω, τοὺς τοῦ μειρακίου πόδας ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ γόνασι λεπτῷ λῃδίῳ συνημφιακῶς Κλέαρχος παρ' Ἀθην. 256F.

συναμφιβάλλομαι, Παθ., ὁμοῦ ἀμφιβάλλομαι, εἶμαι ὡσαύτως ἀντικείμενον ἀμφιβολίας, Εὐστ. 310. 26.

συναμφότεροι, αι, α, ἀμφότεροι ὁμοῦ, Θέογν. 818, Ἡρόδ. 1. 147., 3. 97, κ. ἀλλ., καὶ Ἀττ.· τὰ ξ. Πλάτ. Φίληβ. 46C, κτλ. **2)** ἑνικ., ἐπὶ περιληπτικῆς σημασίας, ὁ ξ. βίος αὐτόθι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

224A· τὸ ξ. — συναμφότεροι, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 209B, ἐν Τίμ. 87E· ἢ ἄνευ τοῦ ἄρθρου, ὁ αὐτ. ἐ Πολ. 400C· τοῦτο συναμφότερον, ἡ ἡνωμένη αὕτη δύναμις, Δημ. 22. 6.

συνάμφω, οἱ, αἱ, οἱ δύο ὁμοῦ αἱ δύο ὁμοῦ, Πλάτ. Πολιτ. 278C, κτλ.· οἱ συνάμφω Πολύβ. 1 63, 5, κτλ.· ματὰ γεν., Ἰαπύγων καὶ Μεσσαπίων συνάμφω ὁ αὐτ. 2. 24, 11, πρβλ. 65, 9. **2)** μετὰ τοῦ ἄρθρου ἐν τῷ ἑνικῷ ἀριθμῷ ὅροι τοῦ συνάμφω Ἀριστ. Μεταφ. τὰ Φυσ. 7. 2, 9, πρβλ. περὶ Ἑρμην. 11, 4· τοῦ συναμφω, τῆς τε Λιβύης καὶ τῆς Ἀσίας Στράβ. 107, πρβλ. 82· κατὰ τὸν συνάμφω χρόνον ὁ αὐτ. 44.

συναναβαίνω, ἀναβαίνω ὁμοῦ μετά τινος, μάλιστα ἐπὶ τῆς εἰς τὴν μέσην Ἀσίαν ἀναβάσεως, Ἡρόδ. 7. 6, Ξεν. Ἀνάβ. 5. 4, 16, Ἰσοκρ. 71B· τινι, ὁμοῦ μετά τινος, αὐτόθι 70E, Ξεν. Ἀνάβ. 1. 3, 18· οὕτω, συν. μέχρι Συήνης Στράβ. 118, πρβλ. 504, κτλ. **2)** συναναβαίνω ἅρμα, ἀναβαίνω ὁμοῦ εἰς τὸ ἅρμα, Λουκ. Χαρίδ. 19.

συναναβακχεύω, ὁμοῦ βακχεύω, συναναβακχεύσας τοῖς Ἑρμοῦ τε καὶ Διὸς ὀπαδοῖς Λιβάν. τ. 1, σ, 546, 24.

συναναβιβάζω, μεταβατικὸν ἐνεργείας τοῦ **συναναβαίνω**, ἀναβιβαζομένη ἡ χελώνη συναναβιβάζει τὴν σπάθην Ὀρειβάσ. 161 ἐν τέλει, ἔκδ. Mai.— Παθ., ἐπὶ τοῦ τόνου, ἀναβιβάζομαι ὁμοῦ, Ἀπολλών, περὶ Ἐπιρρ. 545.

συναναβλαστάνω, ἀναβλαστάνω ὁμοῦ, περὶ δένδρων, τὰ μὲν συναναβλαστάνει τοῖς ἡμέροις Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 4, 2, Φίλων τ. 1, σ. 344, 12, καὶ 444, 42.

συναναβλύζω, ἀναβλύζω ὁμοῦ, τῷ συναναβλύζοντι αἵματι Εὐστ. Πονημάτ. 171. 69.

συναναβοάω, ἀναβοῶ, ἀνακράζω ὁμοῦ, συνανεβόησαν δὲ καὶ αἱ ὅμωαι Ξεν. Κύρ. 5. 1, 6.

συναναβόσκομαι, ἀναβόσκομαι, αὐξάνομαι ὁμοῦ μετά τινος, τοῖς Δελφοῖς ἡ Πυλαία συνηβᾷ καὶ συναναβόσκεται Πλούτ. 2. 409A.

συναναγαργαρίζω, ἀναγαργαρίζω, μεταχειρίζομαι ὁμοῦ ὡς γαργάραν, Γαλην. 14. 439.

συναναγιγνώσκω, ἀναγινώσκω ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 180D· τινὶ αὐτόθι 97A κτλ.

συνάναγκάζω, ἀναγκάζω ὁμοῦ, συμπιέζω, συνθλίβω, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 802· τὰς προθέσεις Λογγῖν. 40. 6. **II.** ἀπὸ κοινοῦ ἀναγκάζω, ἡ χρεία σ. Ἀριστ. Πολιτ. 1. 8, 9· σ. τινὰ ποιεῖν τι Δημ. 1324. 3., 1425. 19· ὥστε, μετ' ἀπαρεμφ., Ἰσοκρ. 58D. — Παθητ., ἀναγκάζομαι συγχρόνως, μετ' ἀπαρεμφ., Ξεν. Ἱππ. 3, 9. Δημ 803. 24. **III.** ἐκτελῶ ἐπίσης διὰ τῆς βίας, Ἰσοκρ. 58E.— Παθητ., ὅρκοι συνηναγκασμένοι, διὰ τῆς βίας ἐπιβληθέντες (ἀλλὰ παρὰ Στοβ κατηγ.), Εὐρ. Ι. Α. 395

συνάναγκασμός, ὁ, ἀπόδειξις ἀναγκάζουσα, πείθουσα, Ἰαμβλ. Πρωτρ. 326.

συναναγνωσις, **εως**, ἡ, τὸ συναναγινώσκειν, τὸ ὁμοῦ ἀναγινώσκειν, Πλούτ. 2. 700B· τὰς τῶν ῥητορικῶν λόγων συναναγνώσεις Φωτ. Κῶδ 150, σ.99, 4.

συναναγορεύω, ὁμοῦ ἢ συγχρόνως ἀναγορεύω, διακηρύττω, Boisson. Ἀνέκδ. 2. 42.

συναναγράφω, ἀναγράφω ἐπίσης ἢ ὁμοῦ, Διόδ. 17. 1.— Παθ., συναναγραφῆναι ἐν τοῖς συμμάχοις Αἰσχίν. 39. 10.

συναναγυμνόω, γυμνώνω ὁμοῦ, ἀφίνω τι γυμνὸν συγχρόνως, Πλουτ. Λυκούργ. Σύγκρ 9. — Παθ., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 274.

συνανάγω, μέλλ. **-ξω**, φέρω ὀπίσω, συν. τι, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φίλωνος.— Παθ., ἀποχωρῶ ὁμοῦ, Πολύβ. 1. 66 10, Αἰλ. περὶ Ζ 10. 34. **II.** ὡσαύτως παθ., ἀνάγομαι, ἐξέρχομαι εἰς τὸ πέλαγος ὁμοῦ, Δημ. 910. 17.

συναναδείκνῡμι, ἀναδεικνύω, ἀναγορεύω ὁμοῦ, βασιλέα Ζώσιμ. 1, 24, σ. 34, Γρηγ. Νύσσ. 1, 6C, 88D, κλπ.

συναναδέχομαι, ἀπαθ., ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω ὁμοῦ, συναναδεξαμένου τὸν ἐνεστῶτα κίνδυνον εὐψύχως Πολύβ. 16. 5. 6.

συναναδίδωμι, δίδω ὀπίσω ὁμοῦ, ὀραχμὰς δύο συναναδέδωκα μετὰ τῆς φιάλης Λουκ. Συμπ. 15· χωνεύω ὁμοῦ, Ἀλεξ. Ἀφρ. ἐν Προβλ.

συναναδίπλωσις, **εως**, ἡ, ἀναδίπλωσις, διπλασιασμός, Γλωσσ.

συναναζεύγνῡμι, **ἀναζεύγνυμι**, ἑκατέρωθεν ὁμοῦ μετά τινος, Πλουτ. Εὐμέν. 3 ἐν τέλει.

συναναζέω, ἀναζέω τι ὁμοῦ, κάμνω τι νὰ βράσῃ ὁμοῦ, Διοσκ. 1. 33· ἀμεταθ., αὐτόθι 65.

συναναζητέω, ἀναζητῶ ὁμοῦ μετά τινος, ἔπεσθαι καὶ συναναζητεῖν Ἡλιόδ. 6. 7.

συναναζῡμόομαι, Παθ., ἀναζυμοῦμαι ὁμοῦ, Εὐστ. Πονημάτ. 105. 1.

συναναζωπῡρέω, ἀναζωπυρῶ ὁμοῦ, Μενάνδρ. Βυζ. Ἀποσπ. σ. 367. 14.

συναναθάλλω, ἀναθάλλω, αὐξάνομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Γρηγ. Νύσσ. 1, σ. 172C.

συναναθεμᾰτίζω, ἀναθεματίζω ὁμοῦ, τοῖς ἄλλοις αἱρετικοῖς συναναθεματίζεται ὁ Σύρος Ἰάκωβος Φωτ. Βιβλιοθ. 286. 26.

συναναθρηνέω, θρηνῶ ὁμοῦ, θρηνῶ μεγάλως, Ξεν Ἐφέσ. 3. 3.

συναναθῡμιάομαι, Παθ., ἀναθυμιῶμαι, καίομαι ὁμοῦ ὡς θυμίαμα, Ἀριστ. Προβλ. 12. 11.

συναναίρεσις, **εως**, ἡ, τὸ συναναιρεῖν, καταστρέφειν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 267.

συναναιρέω, ἀναιρῶ, ἀναλαμβάνω, σηκώνω ὁμοῦ μετά τινος, τινά τινι Ἀντιφῶν 134. 23. **II.** καταστρέφω ὁμοῦ μετά τινος, τινά τινι Πολύβ. 5. 11, 5, κτλ.— Παθητ., καταστρέφομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Λυκοῦργ 155 3· τι ἅμα τινὶ Πολύβ. 6. 46, 7. **2)** καταστρέφω ἐντελῶς, ὁλοκλήρως, τὴν ὑπάρχουσαν εὐδαιμονίαν Ἰσοκρ. 407C. — Παθ., τὰ τῶν Ἀθηναίων ταχὺ ξυναιρεθῆσεσθαι Θουκ. 8 24. **3)** ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἀριστ., σ. τὸ γένος καὶ ἡ διαφορὰ τὸ εἶδος, ὅταν ἀναιρεθῇ τὸ γένος καὶ ἡ διαφορά, ἀναιρεῖται ὡσαύτως καὶ τὸ εἶδος, Τοπ. 6. 4, 7, πρβλ. 4. 2, 17, Μετὰ τὰ Φυσ. 10 1, 13· τὸ .. αἰσθητὸν ἀναιρεθὲν συναναιρεῖ τὴν αἴσθησιν· ἡ δὲ αἴσθησις τὸ αἰσθητὸν οὐ σ. Κατηγ. 7, 23· πρβλ. Σχόλ σ. 65a 3. **III.** δίδω τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν, τὸν αὐτὸν χρησμόν, ἐὰν καὶ ἡ Πυθία συναναιρῇ Πλάτ. Πολ 510C, πρβλ. ἀναιρέω III. 2.

συναναπάμπτω, ἀμεταθ., ἀνακάμπτω, ἐπανέρχομαι, ὑποστρέφω ὁμοῦ μετά τινος Πολύβ. 8. 29, 6· περιπατῶ ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω μετά τινος, τινὶ Διογ. Λ. 2 127, πρβλ. 139.

συναναπάσσω, ἀναπάσσω ὁμοῦ, Ἀθην., ἀνάπειμαι ὁμοῦ, συνανακλίνομαι, παρὰ τὴν τράπεζαν ἐν τῷ δείπνῳ, ἐλθόντες συνανέκειντο τῷ Ἰησοῦ καὶ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ Εὐαγγ. κ. Ματθ. θ', 10, κλπ.

συναναπεράννῡμαι, ἀόρ. **-επεράσθην** [ᾰ], παθ., ἀναπεράνυμαι, ἀναμιγνύομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 26· μεταφ., Πλουτ. Θεμ. 29·— Μέσ. Φίλων 2 315. **II.** παρὰ τοῖς γραμμ., πάσχω συνίζησιν, Εὐστ. 11 32.

συναναπεφαλαιόω, ἀναπεραλαιώνω συνόλως, συναναπεφαλαιῶν τοὺς χρόνους Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 12.

συναναπηδάσσω, ἀναπηδήσω ὁμοῦ, Φωτ. Βιβλ. 255. 22.

συναναπίνω, ἀναπίνω ἢ ἀναταράττω ὁμοῦ, Γεωπ. 8. 41, 2,

συναναπίπτημι, ἀναπίπτημι, ἀναμιγνύω ὁμοῦ, συναναπεράννυμι, τινί τι Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 3. 59.— Μέσ., Γρηγ. Νύσσ ἐν Mai Coll. Vat. 8. 2, σ. 19·— παθητ. τὸ τύπος **συναναπιρνάομαι**, εὑρηται παρὰ τῷ αὐτῷ 2. 681B

συναναπλέκω, ὁμαι [ᾰ], παθ., πλαγιάζω ὁμοῦ μετά τινος, ἰδίως ἐπὶ τῆς κλίνης ἢ παρὰ τὴν τράπεζαν, τινὶ Κλήμ. Ἀλ. 271· μετά τινος Λουκ. Λούκ. ἢ Ὄν. 3.

συναναπλήσσω, ἡ, τὸ συναναπλήσσεσθαι, Εὐστ. Πονημ. 153 40.

συναναποτιθολογέομαι, ἀποθ., συμφωνῶ μετὰ κοι ἡν σύσκεψιν, ἀμφίδ. γραφ παρὰ Δεινάρχῳ 93 41 ὁ Βεκκῆρ **συνεκοτιθολογεῖτο**· ὁ Sauppe **συνιωμολογεῖτο**.

συναναπομίζω, ὁμοῦ ἀνακομίζω, συνεργῶ ὥστε νὰ ἔλθῃ τι εἰς τὴν προτέραν του κατάστασιν, Πολύβ. 4 25, 8, ἐν τῷ μέσῳ ὑπῳ.

συναναπτύπτω, κόπτω εἰς τεμάχια ὁμοῦ, συγκοπανίζω, συναναποπτομένης λιβανωτοῦ μάννης Ὀρειβάσ. σελ. 10, ἔκδ. Mai.

συναναπουφίζω, ὁμοῦ μετά τινος ἀναποφίζω, ἀνυψῶ, τάχα που καὶ τοῖς πτεροῖς (ὁ Ἔρως) Ἱππομένει συνανεκούφιζον Ῥήτορες (Walz) τ. 1, σ. 470.

συναναπράσις, **εως** ἡ ἡ μετ' ἄλλων πραγμάτων ἀνάμιξις, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 75D, κλπ.

συναναπρατικός, ἡ, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συναναπρασιν, ἀνάμιξιν, τινος Λεξητ. ἐν Mai Coll. Vat. 9. 447.

συναναπράω, μεταγεν. τύπος τοῦ **συναναπίρνημι**, Θεόδ. Στουδ 575B. Κατὰ Φώτ. «συμφύρεται, συμμίγνυται, συναναπράται».

συναναπρίνω [ῐ], ἀναπρίνω ὁμοῦ, Ἀριστ. Ἀποσπ. 407, Θεόδ. Σ ουδ. σ. 460B, κλπ. — Ἴδε Π. Σ. Φωτιάδου Συμβολὰς εἰς τὸ Ἀττικὸν Δίκαιο. ἐν Ἀθήναις τόμ. Γ', σ. 52 κἑξ.

συναναπτίζω, ἀναπτίζω, ἀνα πτίζω, ἀναπτύσσω ὁμοῦ, Ἀθαν. τ. 2, σ. 455.

συναναπυκλέομαι, παθ., ἀνακυκλοῦμαι, ἐπανέρχομαι ὁμοῦ, Πλάτ. Πολιτικ. 271B.

συναναπῡλίομαι, [ῠ], παθ., κυλίομαι ὁμοῦ μετά τινος, Διογ. Ἐπισ. ἐν Not ces Mss. τ. 10, σ. 245.

συναναπύπτω, ἀναπύπτω ὁμοῦ μετά τινος, τῇ τῆς ψυχῆς φιλεργίᾳ καὶ τὸ σῶμα συναναηβᾷ καὶ συναναπύπτει Θεμίστ. 223C.

συναναλαμβάνω, ἀναλαμβάνω ὁμοῦ μετά τινος, τινι Πλούτ. 2. 214E, Ἀθήν. 113D.

συναναλάμπω, ἀναλάμπω ὁμοῦ, Φίλων 2. 141· τινι Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 136D.

συναναληψία, ἡ, ἡ ἐπάνοδος εἰς ὑγείαν, ἀνάρρωσις, Σωρανὸς σ 33 Ermerins.

συναναλίσκω, μέλλ. **-αναλῶσω**, ἀναλίσκω ὁμοῦ ἢ παρομοίως, τοὺς λεγομένους ἅλας σ., καταναλίσκω ὁμοῦ τὸ παρεμπιπτόμενος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἅλας, δηλ. ζῶ ἐν στενῇ σχέσει μετά τινος, ὡς σύντροφος αὐτοῦ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 3, 8· ὅσα ἐξεῖτο εἰς τὴν ναῦν συναγλίσκον Δημ. 1220. 2 μεταφ., συνανάλωσε καὶ τὸ μεινῆσθαι τῇ τύχῃ τὴν χάριν ὁ αὐτ. 12. 12. **II.** βαπτῶ δαπανῶν καὶ ἐγὼ χρήματα, Ξεν. Ἀπομν. 2. 4, 6,

συναναλογίζομαι, ἀναλογίζομαι ὁμοῦ, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σελ. 184, 19, ἔκδ. Λ.

συνανάλογος, ον, ἀνάλογος ἢ ἀντίστοιχος πρός τινα, τινος Κλήμ. Ἀλ. 787.

συναναλυσις, ἡ, τὸ ἀναλύειν τι ὁμοῦ, Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 31.

συναναμαλάσσω, μαλάσσω ὁμοῦ, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 2. 20.

συναναμέλπω, ἀναμέλπω, ᾄδω ὁμοῦ, ἐνταῦθα οἱ κύκνοι συναναμέλπουσι Αἰλ. π. Ζ. 11' 1.

συναναμίγνῡμι, μέλλ. **-μίξω,** ἀναμιγνύω ὁμοῦ, Ἀθήν. 177Β. — Παθ., συναναστρέφομαι, τισί ὁ αὐτ. 256Δ, Πλουτ. Φίλοπ. 21· τούτων ἡ ἄγνοια ξυναναμέμικται αὐτοῖς Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπίσκοπ. 15.

συναναμιμνήσκω, ἀναμιμνήσκω ὁμοῦ, τινος, περί τινος πράγματος, Πλούτ. 2. 397Ε.— Παθ., ἐνθυμοῦμαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Πλάτ. Νόμ. 897Ε.

συναναμιξις, ἡ, ἀπὸ κοινοῦ ἀναμιξις, συγκοινωνία, Δανιὴλ (Θεοδοτίων) ΙΔ', 23 (Παλ. Διαθ.).

συναναμίσγω, = **συναναμίγνυμι,** Σχόλ. εἰς Ἱππ. σ. 170 Dietz.

συνανανεόομαι, μέσ., ἀνανεώνω ἐν ταὐτῷ, ξενίας Πολυβ. Ἐκλογ. Βατ. 383.

συνανανεύω, ἀνανεύω ὁμοῦ, Ταράσ. Κωνστ/πόλεως σελ. 1460, ἔκδ. Mi.

συναναπάλλομαι, παθητ., ἀναπάλλομαι, ἀνατινάσσομαι ὁμοῦ μετά τινος, Φιλόστρ. 799· ἔνθα διάφ. γραφ. **συναναβάλλεσθαι, συνεφάλλεσθαι.**

συναναπαύομαι, παθ., ἀναπαύομαι ὁμοῦ μετά τινος, συγκοιμῶμαι, τῇ γυναικὶ Δίον. Ἁλ. Τέχνη Ῥητ. 9. 4, Πλούτ. 2. 125Α.— ἀναπαύομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Ἐπικτ. πρ. Ρωμ. ιε', 32·— εὕρηται ἀόρ. **συνανεπάην,** ἐν Ἡγησίππ. παρ' Εὐσ. (Ἐκκλ. Ἱστ. 4. 22).

συναναπείθω, ἀναπείθω ὁμοῦ, τινὰς ποιεῖν τι Θουκ. 6. 88, Ἰσοκρ. 50Α· τινά Πλουτ. Ποπλ. 21.

συναναπέμπω, ἀναπέμπω, πέμπω πρὸς τὰ ἄνω ὁμοῦ, Πλούτ. Ρωμ. 28 **II.** συναναπέμπεται, τουτέστιν ἐξ ἴσου κληρονομεῖ, Θεοφίλ. Ἰνστιτοῦτα 3. 3, 95.

συναναπηδάω, ἀναπηδῶ ὁμοῦ μετά τινος, Ἀππ. Ἰβήρ. 88

συναναπιέζω, ἀναπιέζω ὁμοῦ, Ἥρων Πνευμ. 161D.

συναναπίμπλημι, πληρῶ, γεμίζω ὁμοῦ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 8, 7, ἐν τῷ πᾶ τύπῳ

συναναπίπτω, μέλλ. **-πεσοῦμαι,** = **συνανάκειμαι,** Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 344C, κτλ.

συναναπλάσσω, ἀναπλάττω ἢ σχηματίζω συγχρόνως, Μάξιμ. Τύρ. 24. 5, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 550Α.

συναναπλέκω, ἀναπλέκω ὁμοῦ, συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ κόμαι Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 13, πρβλ. Ἀνάχαρσ. 15· μεταφορ., Λογγῖν. 20. 1. **II** συμπλέκομαι, ἡ Ῥοδόπη συνανεπλάκη μοι καὶ κατεφίλησε Εὐμάθ. 345.

συναναπληρόω, ἀναπληρῶ ὁμοῦ, συγχρόνως, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 13, 4, ἐν τῷ παθ.· παρέχω εἰς ἀναπλήρωσιν, τινί τι Πολύβ. 23. 18, 7, Πλούτ.

συναν-απλόω, ἁπλόω, ἐκτείνω ὁμοῦ, Δαμάσκιος π. Ἀρχῶν σ. 196 ἐν τέλει.

συναναπνέω, ἀναπνέω ὁμοῦ, Ἐκκλ.

συναναπράσσω, Ἀττ. **-ττω,** εἰσπράττω ὁμοῦ, συνεισπράττω, μισθὸν παρά τινος Ξεν. Ἀν. 7. 7, 14.

συναναπτερόω, βοηθῶ ἢ κάμνω τινὰ νὰ πετάξῃ ὁμοῦ, Ἰω. Χρυσ. τ. 3, σ. 108 (τ. 10, σ. 180, ἔκδ. Βενεδ.), κλπ.

συναναπτύσσω, ἀναπτύσσω ὁμοῦ, Φωτ. ἐπιστ. ΟΔ', ἔκδ. Ἰω. Βαλ. σ. 396.

συναναρπάζω, ἁναρπάζω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, τὸ νῦν συναναιρπάγης Ἐφραὶμ Σύρος τ. 1, σ. 221D.

συναναρριπτέω, ἀναρρίπτω ὁμοῦ, ἐλέφαντες συμπατοῦντες καὶ συναναρριπτοῦντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις Λουκ. Ζεῦξις 10.

συναναρτάομαι, Παθ., ἀμοιβαίως ἐξαρτῶμαι ἢ συνδέομαι στενῶς, Δίων Κ. 38. 24.

συνάναρχος, ον, ὁ καὶ αὐτὸς ἄναρχος, συνάναρχε τεῷ πατρὶ Ἀνθ. Π. 1. 24· πῶς γέννημα δυνατὸν εἶναι συνάναρχον τῷ γεννήτορι; Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 31Β, κλπ.

συναναστᾰπτω, ἀνασκάπτω ὡσαύτως, προσέτι, τοὺς τάφους συνανασκάπτοντες Στράβ. 381.

συναναστεύάζω, ἀνασκευάζω ὁμοῦ μετά τινος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 214, Γαλην. τ. 2, σ. 303.

συναναστρέφω, ἀναστρέφομαι, στρέφομαι πρὸς τὰ ὀπίσω ὁμοῦ, ἀμεταθ., Πλουτ. Γάϊ. 10. 25. **II.** Παθ. καὶ μέσ., ὡς καὶ νῦν, ἀναστρέφομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Διόδ. 8. 58, Πλουτ. Λυκοῦργ. 17· καὶ οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., Ἀγαθαρχ. παρ' Ἀθην. 168D.

2) ἀγωνίζομαι κατά τινος, συνανεστράφην τῇ ἀδελφῇ μου καὶ ᾐδυνάσθην Ἐβδ. (Γέν. Λ', 8).

συναναστροφή, ἡ, ἐν τῷ πληθ., τὸ συναναστρέφεσθαι, συνδιατριβή, ἐπιμιξία, Διόδ. 4. 4, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 9, 5, κτλ.

συναναστρώννῡμι, = **συναναστορνύω,** Ἀνθ. Π. 1. 24· πῶς γέννημα δυνατὸν εἶναι συνάναρχον τῷ γεννήτορι; Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 31Β, κλπ.

συναναστρωννύω, ἀναστρώννυμι ὁμοῦ, Ἀνθ. Π. 1. 24· πῶς γέννημα δυνατὸν εἶναι συνάναρχον τῷ γεννήτορι; Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 31Β, κλπ.

συναναστυφέλιξις, ἡ, ἀπὸ κοινοῦ ἀναστυφέλιξις, Ἀνθ. Π. 1. 24· πῶς γέννημα δυνατὸν εἶναι συνάναρχον τῷ γεννήτορι; Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 31Β, κλπ.

συναναστυφελίσσω, ἀναστυφελίσσω ὁμοῦ, Ἀνθ. Π. 1. 24· πῶς γέννημα δυνατὸν εἶναι συνάναρχον τῷ γεννήτορι; Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 31Β, κλπ.

συναναστῠφώ, ἀναστυφῶ ὁμοῦ, Ἀνθ. Π. 1. 24· πῶς γέννημα δυνατὸν εἶναι συνάναρχον τῷ γεννήτορι; Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 31Β, κλπ.

συναναστῠφόω, ἀναστυφόω ὁμοῦ, Ἀνθ. Π. 1. 24· πῶς γέννημα δυνατὸν εἶναι συνάναρχον τῷ γεννήτορι; Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 31Β, κλπ.

**συναναστῠφώ

εἰς ἐπαφήν, συναναχρωννύμενοι βαρβάροις καὶ τὸ ἦθος μοχθηροῖς Πλούτ. 2 4Α τοῖς ἀνθρωπίνοις ἤθεσιν αὐτόθι 975Ε· τοῖς πολίταις ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 10.

συνανάχρωσις, ἡ, τὸ συναναχρώννυσθαι, ἐπαφή, Πλούτ. 2. 680Ε.

συναναχρωτίζω, = **συναναχρώννυμι**, συναναχρωτίζεσθαι καὶ συνανακιρνᾶσθαι τοῖς πλησιάζουσι ζῳδίοις Γεμίν. Εἰσαγ. εἰς τὰ Φαινόμ. 7Ε.

συναναχωρέω, ἀναχωρῶ ἢ ὑποχωρῶ ὁμοῦ, ἐν τῇ ἀπὸ Δηλίου φυγῇ μετ' ἐμοῦ συνανεχώρει Πλάτ. Λάχ. 181Β.

συνανδάνω, προξενῶ τέρψιν ὁμοίως, οὐδ' αὐτοῖς θήρεσσι συνεύδαον ἄρσενες εὖναι Φωκυλ. 178, ἴδε **συνεύδαον**.

συνανδραγαθέω, ἀνδραγαθῶ ὁμοῦ, ἡ συνανδραγαθήσασα δύναμις Διόδ. 1. 55.

συνανδρίζομαι, π.θητ., ἀναστρέφομαι μετ' ἀνδρός, Λαοδάμεια..κατάγει πρὸς ἕδην αὐτήν· ἐκεῖ..συνανδρίζεται καὶ συζυγεῖ τῷ συνεύνῳ Ἱστ. Τρωϊκ. Πολ. ἐν Mai Bibl. Uffenb. 1. σ. 678.

συνανδρόομαι, παθητ., αὐξάνομαι ὁμοῦ μετά τινος, ὁκόσοισι ἂν συνανδροῦται τὸ νόσημα Ἱππ. Προρρ. 92.

συνάνειμι, (εἶμι, ibo) ἀνέρχομαι ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 278Β· συνανιόντες τὴν ἡλικίαν, συναυξανόμενοι κατὰ τὴν ἡλικίαν, Δίλ. π. Ζ. 6. 63.

συνανεἴργω, ἐμποδίζω ὁμοῦ, συναναχαιτίζω, συγκωλύω, Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 2. 3.

συνανέλκω, ἀνέλκω ὁμοῦ, ἕλκω πρὸς τὰ ἄνω, Φίλων 2. 513, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 706.

συνανέρχομαι, ἀποθ., ἀνέρχομαι ἢ ἀναβαίνω ὁμοῦ, ἦ γὰρ συνανήλυθεν Ἡρακλῆς Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 913, Ἄρατ. 561.

συνανέχω, ἀνέχω ὁμοῦ, κρατῶ ὑψηλὰ ὁμοῦ, συγκρατῶ, συνανέχοντι κράτος Ἀνώνυμ. παρὰ Δουκαγγ. ἐν λ. σανάδιον.

II. ἀμεταβ., συναναπέλλω, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 2, 6· τινί, μετά τινος, Θεμίστ. 42Β. **III.** ἀπέχομαι ὁμοῦ, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 2. 3.

συνανηβάω, ἀνηβῶ ὁμοῦ, νεάζω ὁμοῦ, τῇ τῆς ψυχῆς φιλεργίᾳ καὶ τὸ σῶμα συνανηβᾷ Θεμίστ. 223Β.

συνανήκω, ἀνήκω ὁμοίως εἴς τι, παραινέσεις εἰς τὸν πνευματικὸν συνανήκουσαι βίον Φωτ. Βιβλ. 162. 22.

συνανθέω, ἀνθῶ ὁμοῦ, συνακμάζω, ἅμα τινὶ Θεοφρ. π. Ὀσμ. 63· ἡ Ἀθηναίων πολιτεία..τῇ Θεμιστοκλέους ἀρετῇ συνανθήσασα Πολύβ. 6. 44, 2. **II.** ἐπὶ ὑράσματος, ὕφος ἦν πορφύρας καὶ φοίνικος σὺν ὑακίνθῳ καὶ βύσσῳ πεποιημένον, πολλῶν αὐτῷ συνανθούντων καὶ ποικίλων Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 2.

συνανθομολογέομαι, Μέσ., συμμετέχω συμφωνίας, προσχωρῶ εἰς συνομολόγησιν συμφωνίας, Ἀριστέας π. τῶν Ἑβδ.

συνανθρωπεύομαι, ἀποθ., ζῶ μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἢ μεταξὺ αὐτῶν, ἐν ταῖς οἰκήσεσι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 14, 1· ζῷα συνανθρωπευόμενα, κατοικίδια ζῷα, αὐτόθι 5. 8, 6, κτλ.—Τὸ ἐνεργ. **συνανθρωπεύω** ἁπαντᾷ παρὰ Πορφύρ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 1. 36., 4. 22· ἀλλ' ὁ αὐτὸς λέγει **συνανθρωποῦντα** θηρία, 1. 14 καὶ 20., 3. 9· οὕτω καὶ ὁ Πλούτ. 2. 823Β χρῆται τῷ τύπῳ **συνανθρωπέω**.

συνανθρωπέω, ἴδε τὸ προηγ.

συνανθρωπίζω = **συνανθρωπεύομαι**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 30· τὸ σ. καὶ οἰκουρὸν Ἀθήν. 611C.

συνανθρωπιστικός, ἡ, όν, ὁ ἀγαπῶν νὰ ζῇ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, συνανθρωπιστικοί τινες τῶν ὀρνίθων εἰσὶ Βασίλ. τ. 1, σ. 73C.

συνάνθρωπος, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ὤν, Εὐστ. Πονημάτ. 117. 57· **συνανθρωπότης**, ητος, ἡ, ἡ ἡνωμένη φύσις τοῦ ἀνθρώπου, Ἀναστ. Σιν. Bandin Bibl. Med. τ. 1, σ. 311C.

συνανιάομαι, παθ., ἀνιῶμαι σύν τινι, συλλυποῦμαι, Πολυβ. Ε', 129, Συνέσ. 186C, κλπ.

συνανίημι, χαλαρώνω ὁμοῦ, Φίλων 2. 23.

συνανίπταμαι, ἀποθ., ἀνίπταμαι, πέτομαι πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ὁμοῦ, Γρηγ. Ναζ. Ἐγκώμ. εἰς Ἀθαν. (Ἀθαν. τ. 1, σελ. XCVIII E).

συνανίστημι, ἀνίστημι, ἐγείρω ὁμοῦ, ὁ Διονύσιος ἀνιστάμενος συνανέστησε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Ἀριάδνην Ξεν. Συμπ. 9, 5· βοηθῶ εἰς ἀνέγερσιν, συνανεγείρω, λέγοντες ὅτι συνανάστησοι τὰ μακρὰ τείχη ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 4. 8. 9. **II.** παθ., μετ' ἀορ. β' ἐνεργ., ἐγείρομαι συγχρόνως, συνεγείρομαι, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 7. 3, 34· τινὶ μετά τινος ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 5. 1, 4.

συνανίσχω, = **συνανέχω**, συνεξέρχομαι, Αἰλ. περὶ Ζ. 14. 23, πρβλ. 10. 15· πώλου ἐφαπτομένη συνανίσχοντος, ἐξερχομένου μετ' αὐτῆς ἐκ τῆς θαλάσσης, Φιλόστρ. 831.

συνανιχνεύω, ἀνιχνεύω ὁμοῦ μετά τινος, ἐπειρῶντο συνανιχνεύειν αὐτῇ τὸν παῖδα Δίλ. π. Ζ. 10, 45.

συνανοηταίνω, ἀναηταίνω ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ὁμοῦ ἀνοήτως φέρομαι, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 394, Θεοδ. Μετοχ. Σύμμ. (Mi-c.) σ. 68, 1, 638, 1, κλπ.

συνανοίγω, ἀνοίγω ὁμοῦ, συνανοιγόντων τὰς θύρας, ἀντίθετον τῷ συγκλείω, Συλλ. Ἐπιγρ. 76, 16.— Παθ., **συνανοίγνυμαι**, Θεμίστ. 235C.

συνανοιμώζω, οἰμώζω μετά τινος, συνθρηνῶ, ἀνώμοζον ὡς ἐπ' ὀλέθρῳ· καὶ οἱ ἐπὶ τοῦ τείχους ἀκούοντες συνανώμοζον αὐτοῖς Ἀππ. Καρχηδ. 91.

συνανολολύζω, ὁλολύζω ὁμοῦ, στρουθίον μουσικὸν ..συνανωλόλυζε περὶ τοῦ νεανίου Κ. Μανασσ. Χρον. 5345

συνανομολογέομαι, ἐπιδοκιμάζομαι, ἐγκρίνομαι, ἀποδείχθη καὶ συνανωμολογήθη παρὰ πάντων Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 7. 23.

συνανορθόω, ἀνορθώω ὁμοῦ, Ἰω. Τζέτζ. Προλεγ. εἰς Ἀριστοφ. ἐν Nauck Lexic. Vindob. σ. 232.

συνανορύττω, ἀνορύττω ὁμοῦ, Νικηφ. Κωνστ/πόλεως σ. 425, ἔκδ. Mi.

Συνανουβιστεῖαι, οἱ, θίασος ἀνδρῶν σεβόντων ἐν κοινῷ τὸν Ἀνουβιν, Ἐπιγρ. Σμύρνης ἐν Ἀμαλθείᾳ Σμύρνης τῇ 3 Μαΐου 1868. Πρβλ. τὸ ἐν τῷ Pape-Bensel. λεξικῷ τῶν κυρ. ὀναμ. τῆς Ἑλλην. **Συλλουκιανιαστής**, ἔτι δὲ τὰ **Διονυσιασταί**, **Ἑρμαϊσταί**, **Σαραπιασταί** κτλ., Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ, Κουμανούδη.

συναντάρω, συνεξανίσταμαι, συναντῆρέ τε ὁ λαὸς καὶ συνεστασίασε Εὐλόγ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 282. 10.

συναντάρτης, ὁ, αὐτόφωτος ἀντάρτης, Θεοφάν. Χρονογρ. σελ. 477, 17, ἔκδ. Β.

συναντάω (πρβλ. **συνάντομαι**)· Ἰωνικ. παρατατ. -ήντεον Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1485, Ἐπικ. γ' συτκ. **συναντήτην** Ὀδ. Π. 333 (Ἴδε Veitch Gr. Verbs ἐν λέξ.) μέλλ. -ήσω Ξεν. Ἀν. 7. 2, 5, (πρβλ. ἀπαντάω)· ἀόρ. -ήντησα αὐτόθι 1, 8, 15· πρκμ. -ήντηκα Πολύβ. 1. 52, 6, Λουκ. Φιλοψ. 1·— Μέσ., ἅπαξ ἐν τῇ Ἰλ.· ἀλίαχον μόνον παρὰ μεταγενεστ. πεζολόγοις· μέλλ., Ἑβδ. (Ἐκκλ. Β', 15, κτλ.)· παθ. πρκμ. μετὰ μέσ. σημασίας, Ἡρῳδιαν. 1. 17. Συναντῶ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, ἐπὶ δύο προσώπων, Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐπὶ πολλῶν προσώπων, συναντῶμαι, συνέρχομαι, συναθροίζομαι, εἰς τόπον Φίλιππος παρὰ Δημ. 280. 10 **συναντῶ** ἐν μάχῃ, Πολύβ. 3. 92, 9. **II.** ἐπιτεταμένον ἀντὶ **ἀντάω**, συναντῶ, τινι Εὐρ. Ἴων 787, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1187, Ἱππ. 41, 44· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, ᾧ.. συναντήσωνται ἐν ὕλῃ ἄνδρες Ἰλ. Ρ. 134· ἀπολ., τὰ συνηντηκότα τῶν πλοίων Πολύβ. 1. 52, 6· σ. συνάντησιν Εὐρ. Ἴων 535. **3)** μετὰ δοτικ. πράγμ., ἔρχομαι εἰς ἐπαφὴν μετά τινος, φόνῳ ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 1209. **2)** μετ' αἰτ., μόνον παρὰ τοῖς Ἀσιανοῖς Ἕλλησιν, Ἰάμβλ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 76. 21, Λεοβώναξ περὶ Σχημάτων σ. 182. **III.** συμβαίνω, ἐπὶ συμβεβηκότων, κινδύνων, κλπ., εἰώθει δὲ λέγειν τὰς τραγικὰς ἀρὰς αὐτῷ συνηντηκέναι Διογ. Λ. 6. 38, Πλουτ. Σύλλ. 2, Πράξ. Ἀποστ. κ', 22 — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, σ. τι παρά τινος Πολύβ. 22. 7, 14, Συλλ. Ἐπιγρ. 3045. 14.

συναντή, ἡ, = **συνάντησις**, Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. Ε', 26).

συνάντημα, τό, συμβεβηκός, συμβάν, τυχαῖον συμβάν, Ille'er Phys. 2. 370, Ρήτορες (Walz) 1. 646·— παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἔξοδ. Θ', 14) ἐπὶ τῶν πληγῶν τῆς Αἰγύπτου.

συναντηματικὸν βιβλίον, τὸ ἐν ᾧ ἑρμηνεύονται τὰ διάφορα συναντήματα, εἰ καλὸν ἢ κακὸν σημαίνουσιν (ἄνευ μαρτυρίας), Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ, Κουμανούδη.

συνάντησις, ἡ, ὡς καὶ νῦν, συνάντησις, Εὐρ. Ἴων 535 κατὰ τὰς σ. Διον. Ἁλ. 4. 66· ἐς σ. προάγειν τινάς, ἐπὶ στρατιωτῶν, Πλουτ. Πύρρ. 16.

συναντιάζω, = **συναντάω**, ἐνταῦθά μοι κήρυξ τε κἀπὶ πωλικῆς ἀνὴρ ἀπὴ ης ἐμβεβὼς .. ξυνηντίαζον Σοφοκλ. Ο. Τ. 804

συναντιβάλλω, συμπαραβάλλω, συνέπνευσαν αἱ πᾶσαι ἑρμηνεῖαι συναντιβληθεῖσαι Κλήμ. Ἀλ. 410, ἐν τῷ παθητ.

συναντιλαμβάνομαι, μέσ., συμβοηθῶ εἴς τι, μετά γεν., Διόδ. 14. 8, Ἐπιγρ. Δελφ. 68· βοηθῶ εἰς ὑποστήριξίν τινος, τι Ἑβδ. (Ἀριθ. ΙΑ', 17). **II.** μετὰ δοτικ., συναντιλήψονται σοι αὐτόθι (Ἔξοδ. ΙΗ', 22, Ψαλμ. ΠΗ', 21).

συναντιλήπτωρ, ορος, ὁ, ὁ συναντιλαμβανόμενος, συμβοηθός, συνεργός, συναντιλήπτορα καὶ συναγωνιστὴν αἱροῦμαί σε Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 252D.

συναντίληψις, ἡ, τὸ συναντιλαμβάνεσθαι, συμβοηθεῖν, ὑποστηρίζειν, Εὐστ. Πονημάτ. 7. 23.

συναντιτίθημι, ἀντιτίθημι, ἀντιτάσσω ὁμοῦ μετά τινος, Ματθ. Καμαρ. Λόγ. 2, σ. 216Α.

συναντλέω, ἀντλῶ, ὑποφέρω τι μετά τινος, συναυλεῖν πόνους τινί, Λατ. una exhaurire labores Εὐρ. Ἴων 200.

συνάντομαι, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ποιητ. ἀντὶ τοῦ συναντάω, συναντῶ τινα, ἀπαντῶ, ἁπαλ., Ὀδ. Ο. 538· τινὶ Δ. 367, Φ. 31, Ἀρχιλ. 82. 5· ἀλλήλοισι δὲ τώγε συναντέσθην παρὰ φηγῷ Ἰλ. Η. 22, Ἡσ. Θ. 877· ὡσαύτως ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, συναντῶ ἐν μάχῃ, Ἰλ. Φ. 34, πρβλ. Πινδ. Ο. 2. 71· κόρος οὐ δίκᾳ συναντόμενος, οὐχὶ δικαίως, αὐτόθι 175,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔνθα ἴδε Σχόλ. καὶ ἑρμηνευτάς· μεταφορ., κλυτᾷ φόρμιγγι συναντόμενοι, μετέχοντες τῆς κλυτῆς λύρας, πλησιάζοντες (δηλ. (μετα)χειριζόμενοι) τὴν λύραν, ὁ αὐτ. ἐν Ι. 2. 4.— Ὡσαύτως παρὰ μεταγενεστ. πεζογράφοις, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 288.

συνανυμνέω, ἀνυμνῶ ὁμοῦ, συνεισάγει δὲ μᾶλλον καὶ συνανυμνεῖ Ἰώσιος ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 182. 13.

συνάνυτω [ῠ], = **συνανύω** (ἀλλ' ἐπὶ ἀμεταβ. σημασίας), ἔρχομαι εἰς τέλος ὁμοῦ μετά τινος, ξυνανύτει βίου ὄντος αὐγαῖς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1123.

συνανυφόω, ἀνυφόω ὁμοῦ, Ἐκκλ.

συνανύω, ἐκτελῶ ὁμοῦ, φέρω ὁμοῦ εἰς πέρας, ἑρόμον Ἀππ. Καρχηδ. 47. **2)** ἀπολ., φθάνω ὁμοῦ, Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 54, Πλουτ. Ἀλκιβ. 27, κτλ. — Ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως μνημονεύει **συνάνεσθαι**.

συνανωθέω, ἀνωθῶ, ὠθῶ πρὸς τὰ ἄνω ὁμοῦ, ἀνυψώνω ὁμοῦ, ἡ σάρξ .. ἀπὸ τῆς φθορᾶς συνανωθεῖσα ἐπὶ τὸ ἄφθαρτον Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 590B.

συναξάριον, τό, ὡς καὶ νῦν, βιογραφικὸν ἀπάνθισμα ἁγίου ἢ μάρτυρος συναχθὲν ἐκ πολλῶν πηγῶν, Ἐκκλ.

συναξαριστής, οῦ, ὁ, ὁ γράφων συναξάρια, ἀπομνημονεύματα, Ἐκκλ.

συνάξιμος, ον, = **συνακτός**, «συμφερτή .. , ὅ ἐστι συμφορητὴ καὶ συνάξιμος ἐκ πολλῶν» Εὐστ. 929. 32.

συναξιόω, κρίνω ὁμοῦ ἄξιον, ἀξιόω ὁμοῦ, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ., συνηξίωσέ σε καὶ τοὺς σὺν σοὶ πρωτοστάτας εἶναι τῶν συμμάχων Ξεν. Κύρ. 7. 1, 15.

σύναξις, ἡ, (συνάγω) τὸ συνάγειν, ἢ συνάγεσθαι ἐπὶ τὸ αὐτό· συνέλευσις, συνάθροισις, Achmes Ὀνειροκρ. 210, Εὐστ. 1335. 55, κτλ. **2)** ἐπὶ Χριστιανῶν, συνάθροισις πρὸς τέλεσιν τοῦ Κυριακοῦ δείπνου ἢ αὐτὸ τὸ Κυριακὸν δεῖπνον, Ἐκκλ., ἴδε Suicer.

συναοιδός, ὁν (ἢ **συνάοιδος**, Ἀρκάδ. 18), = **συνῳδός**, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 787.

συνᾰορέω, συνοδεύω, συνακολουθῶ, ἐλπίς οἱ συναορεῖ Πινδ. Ἀποσπ. 233.

συνάορος, ον, Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ **συνήορος**, ὅ ἴδε.

συναπαγορεύω, ἀπαγορεύω ὁμοῦ, Νικηφ. Χούμν. Ἐπιστ. 89.

συναπάγω, μέλλ. **-ξω**, ἀπάγω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, τινί Ξενοφ. Κύρ. 8. 3, 23· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 5. 1, 23. **II** παθ., ἀπάγομαι, ἀποπλανῶμαι ὁμοίως, Ἐπιστ. πρ. Γαλάτ. 6', 13., Β' Ἐπιστ. Πέτρ. γ', 17. **2)** μεταφ., = **συμπεριφέρομαι** (**συμπεριφέρω** II. 3), Ἐπιστ. πρ. Ῥωμ. 16', 16.

συναπαγωγή, ἀπαγωγὴ μετ' ἄλλου, Θεόδ. Στουδ. σελ. 1448, ἐκδ. Mi.

συναπᾰθᾰνατίζω, ἀπαθανατίζω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, Βυζ.

συναπαθίζω, ποιῶ τι ὁμοῦ ἀπαθές, συναπαθίζει αὐτὴν ἑαυτῷ (θεὸς σάρκα) Λεόντ. ἐν Mai Vat. 9. 424.

συναπαιδευτέω, φέρομαι ὁμοῦ ἀπαιδεύτως, μωρῶς, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 394.

συναπαίρω, ἀμεταβ., ἀποπλέω ἢ ἀπέρχομαι ὁμοῦ, Διόδ. 5. 49, 59, Λουκ. Τόξ. 18 τινί, μετά τι ος, Λουκ. Διὸς Κατηγ. 27, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 36. **2)** ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι συγχρόνως, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 12, 11.

συναπαιωρέομαι, αἰωροῦμαι ὁμοῦ, Καισάρ. σ. 1093, ἔκδ. Mi.

συναπαλλάσσομαι, παθ., ἀπαλλάσσομαι ὁμοῦ, τινος, ἀπό τινος, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 252D· σ. τινί, συναπέρχομαι, συναποθνήσκω, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 7. 22.

συναπαντάω, ἔρχομαι εἴς τινα τόπον συγχρόνως, συναπαντήσαντος εἰς τὸν τόπον ὄχλου πολλοῦ Ἀριστ. π. Θαυμ. 56.

συναπαφιάζω, ἀπαφιάζω, ἀπεκύω ὁμοῦ, Λέοντ. νεαρὰ ΝΕ'.

συναπαριθμεῖσθαι, ῥῆμ. μέσ. διαθ., ἀπαριθμεῖσθαι ὁμοῦ, Ζων. ἐν Συντ. κανν. τ. 2, σ. 437.

συναπαρνέομαι, ἀποθ., ὁμοῦ ἀρνοῦμαι, διὰ τῶν εἰκόνων ἀριδήλως συναπαρνούμενοι τὰ πρωτότυπα Θεόδ. Στουδ. σ. 360E.

συναπαρτάω, ἀπαρτῶ, κρεμῶ ὁμοῦ, κοσύμβους συναπηρτημένους τοῖς κώδωσι Βασίλ. τ. 1, σ. 466D.

συναπαρτίζω, ἀπαρτίζω, καθιστῶ τι πλῆρες ὁμοῦ, τι Σωραν. σ. 208.— Παθ., εἶμαι ἀκριβῶς ἴσος, Κλήμ. Ἀλ. 544 — Οὐσιαστ. **συναπαρτισμός**, ὁ, Γλωσσ. **II** ἀνταποκρίνομαι ἀκριβῶς πρός τι, τινι Διον. Ἀλ. π. Συνθέσ. 26 ἐν ἀρχ.· πρβλ. **συναρτίζω**· κεῖμαι ἀπέναντι, τινί Στράβ. 617.

συναπαρτισμός, ὁ, τὸ συναπαρτίζειν, Φωτ. ἐπιστ. ΟΑ', ἔκδ. Ἰω. Βαλ. σ. 397.

συναπάρχομαι, μέσ., ἄρχομαι συγχρόνως, τοῦ θρήνου συναπάρχεσθαι Μιχαὴλ Νικήτ. παρὰ Tafel de Thessalon. σ. 386, ἐν τέλει.

συνάπᾱς, ᾶσα, ᾶν, ὡς τὸ **σύμπας**, ἐπιτεταμένον ἀντὶ **πᾶς, πᾶσα, πᾶν**, ἅπας ὁμοῦ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., μετὰ τοῦ ἄρθρου ἢ ἄνευ αὐτοῦ, κύκλων ὄντων τῶν συναπάντων ἑπτὰ Ἡρόδ. 1. 98, 134, 178., 5. 49., 9. 28· αἱ ξυνάπασαι ἐπιστῆμαι Πλάτ. Φίληβ. 13E, κλπ. **II** ἐν τῷ ἑνικῷ μετὰ περιληπτικῶν ὀνομάτων, τὸ συνάπαν στράτευμα Ἡρόδ. 7. 187· μά ιστα ἐπὶ χωρῶν, ὁ χῶρος ὁ σ. ὁ αὐτ. 2. 112· Αἰγύπτῳ τῇ σ. αὐτόθι 39, πρβλ. 9. 45· μουσικὴ συνάπασα Πλάτ. Σοφιστ. 224A.

συναπαστράπτω, ἀπαστράπτω ὁμοῦ, Φωτ. ἐπιστ. ΞΣ' ἔκδ. Ἰω. Βασ. 380.

συναπᾰτάω, ἀπατῶ ὁμοῦ ἢ ἐπίσης, οὐ συνηπατήθη ταῖς ἐλπίσι τῶν πολιτῶν Πλουτ. Νικ. καὶ Κράσ. Σύγκρ. 4, ἐν τῷ παθ.

συναπαυγάζομαι, παθ., ἀπαυγάζομαι ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 36B.

συναπαυξίφως Σελήνη Ἄρει ἐκτεύοντι Ὑπόθ. τ. Μανέθ. ἀποτελεσ. ἔκδ. Ludw. σ. 99, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ, Κουμανούδη.

συναπειλέω, ἀπειλῶ ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, ἀγανακτήσαντος καὶ συναπειλήσαντος Λουκ. Δημώνακτ. Βίος 15.

συνάπειμι, (εἰμί, sum) μέλλ. **συναπέσομαι**, εἶμαι ἀπὼν μετά τινος ἢ συγχρόνως, συναπέσται καὶ ὁ λοιπὸς ὁρμαθὸς τῶν κακῶν Θεόδουλ. ἐν Boiss. Ἀνεκδ. τ. 2, σ. 210, 1.

συνάπειμι, (εἶμι, ibo) συναπέρχομαι, εἰ βούλεσθε συναπιέναι Ξεν. Ἀν. 2. 2, 1· ἕτοιμοι ἦσαν συναπιέναι Ξεν. Ἀν. 134. 34. **2)** συναποδημῶ, συναποθνήσκω, Ἀριστ. Προβλ. 1. 28· συναπῄει τῷ συμπτώματι ὁ ἄνθρωπος Ἰω. Ἀκτουάρ. ἐν Ideler Phys. 2. 163.

συναπειπεῖν, ἀπαρ. ἀορ. ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει, συναπαρνοῦμαι, Βυζ. **II** ἅμε ἀδ., συναποκάμνω, ὡς ξύν τ' ἀπειπεῖν., μέλη (κατὰ τὸν Markl ἀντὶ ὥστε ξυνάπτειν) Εὐρ. Ι. Τ. 1371.

συναπείρω, ἀπείρω ὁμοῦ, τινος, ἀπό τινος, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 690G.

συναπεκδύω, ἀπεκδύω, ἀποβάλλω ὁμοῦ, Ὠριγέν. Ι, 617C. — Μέσ., οἱ γυμνῆται οἱ τῷ ἱματισμῷ καὶ περιεργίαν πᾶσαν συναπεκδυσάμενοι Εὐστ. Πονημάτ. 189. 82.

συναπελαύνω, ἀπελαύνω, ἀποδιώκω ὁμοῦ, ξυναπηλάθη πάντα τῆς νούσου τὰ ἴχνια Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 35 (Ideler **συναπαλαύουσα**), Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 5.

συναπελέγχω, ἐξελέγχω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, τῆς πονηρίας φωραθείσης καὶ τὰ λοιπὰ πάντα συναπελέγχεται Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 316G.

συναπελεύθερος, ον, ὁ μετά τινος ἄλλου ἀπελευθερωθείς, ὁ καὶ αὐτὸς ἀπελεύθερος ὤν, Ζωναρ. Χρον. τ. 2, σ. 183.

συναπέλευσις, ἡ, τὸ συναπέρχεσθαι, ἀπέλευσις ἐν συνοδείᾳ μετ' ἄλλων, Θ. Βλχσ. ἐν Συντ. κανν. τ. 2, σ. 415.

συναπεμπολάω, πωλῶ τι ὁμοῦ, τὸ ἐύριον καὶ τὸ καυτήριον οὐ συναπεμπολᾶται Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitl. Mss. τ. 8, μέρ. 2, σ. 141.

συναπέραντος, ον, ὁ ὁμοῦ ἀπέραντος, Φωτ. Βιβλιοθ. σ. 303, 26, 36, 37, Μεθόδ. σ. 342, 344.

συναπεργάζομαι, ἀποθετ., ἀπεργάζομαι ὁμοῦ, τελειώνω ὁμοῦ, Πλάτ. Πολ. 443E, Τίμ. 38E. **II** σ. τοὺς μύθους τῇ λέξει, τοῖς σχήμασι, βοηθῶ διὰ τῆς γλώσσης καὶ τῶν κινήσεων τοῦ σώματος τὴν ἐξιστόρησιν τῶν μύθων ὥστε νὰ φέρωσιν ἀποτέλεσμα ἐπὶ τοὺς ἀκούοντας, Ἀριστ. Ποιητ. 17, 1, πρβλ. 3· οὕτως ἐπὶ ῥήτορος, σ. σχήμασι καὶ φωναῖς καὶ ἐσθῆτι καὶ ὅλως τῇ ὑποκρίσει ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 2. 8, 14.

συναπερείδω, ἐμπηγνύω σταθερῶς ὁμοῦ, ἴδε **συνεπερείδω**.

συναπέρχομαι, ἀποθ., ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ ὁμοῦ μετά τινος, τινι Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 53· μετά τινος ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 4. 6, 5, κ. ἀλλ.

συναπευθύνω, ποιῶ τι ὁμοῦ εὐθύ, ὁμοῦ ἰσάζω, συνεργῶ εἰς δδηγίαν, Πλούτ. 2. 426C, Ὀρειβάσ. 101 Mai, πρβλ. Πλούτ. 2. 1027A.

συναπεχθάνομαι, ἀποθ., γίνομαι ὁμοῦ ἐχθρός, Πλούτ. 2. 96A.

***συναπηχεῖν**, Θεόφρ. Κεραμ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 132, σελ. 953, — Ἐκ τοῦ Πολυαίνου μόνον ἐτέθη ἓν παράδειγμα τοῦ ῥήμ. τούτου ἐν τῷ Θησ. Στεφ., ὅπερ ὁ L. Dindorf ἄνευ λόγου ἀποχρῶντος ἐθεώρησε μετατρεπτέον εἰς **συνεπηχεῖν**, Συναγ. Λέξ. Ἀθηνᾶ, Κουμανούδη.

συναπίσταμαι, Ἰων. ἀντὶ **συναφίσταμαι**.

συναπλόω, ἀναπτύσσω, ἁπλῶ ὁμοῦ, ἐκτείνω ὁμοῦ, μεταφ., Ρήτορες (Walz) 8. 609.— Παθ., ἐπὶ μετάλλου, διὰ τῆς σφυρηλατήσεως ἁπλοῦμαι, Καλλιστρ. Στρατ. 904.

συναποβαίνω, ἀποβαίνω εἰς τὴν ξηρὰν ὁμοῦ μετά τινος, τινί Ἡρόδ. 6. 92· σ. τῆς γῆς, ἀπέρχομαι ἀπ' αὐτῆς ὁμοῦ, συναπέρχομαι, Φιλόστρ. 105.

συναποβάλλω, ἀποβάλλω, «χάνω» συγχρόνως, Διόδ. 3. 7, Πλουτ. Φιλοπ. 21.— παρὰ μεταγεν. τὸ μέσον προτιμᾶται.

συναποβιάζομαι, μέσ., βοηθῶ εἰς ἀναχαίτισιν ἢ περισταλὴν διὰ τῆς βίας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 1, 4, Προβλ. 33. 5.

συναπόβλητος, ὁ, ἡ, ἁμαρτημ. ἀντὶ **δυσαπόβλητος**, Ἀθαν. τ. 2, σ. 377C.

συναποβράσσω, ἀποβράσσω ὁμοῦ, σταφίδας καὶ τζιντζιφα συναποβράσας ζουλάπιον ποίησον καὶ πότιζε τὸν πάσχοντα Μάξιμ. Πλαν. ἐν Ideler Phys. 2. 321.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συναποβρέχω, βρέχω, μουσκεύω ὁμοῦ μετά τινος, ἀντὶ κυπείρου ξυλοβάλσαμον συναποβρέχουσιν Διοσκ. 1. 57.

συναπογεννάω, γεννῶ ὁμοῦ, τὴν αἰτίαν συναπογεννῶσαν ἕκαστον μέρος ἑκάστου εἶναι Πλωτῖν. 672B, 749B, κ. ἀλλ.

συναπογίγνομαι, ἀποθετ., συνεκλείπω, Ῥήτορες (Walz) τ. 1, σ. 607.

συναπογιγνώσκω, ἀπογιγνώσκω ὁμοῦ, χάνω ὁμοῦ τὴν ἐλπίδα. ἔρχομαι εἰς ἀπόγνωσιν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Θεοδ. τοῦ Προδρ.

συναπογράφομαι, μέσ., ἐγγράφω τὸ ὄνομά μου μετ' ἄλλων ὡς ὑποψήφιος καὶ ἐγώ, Πλουτ. Αἰμίλ. 3. 2) ὁμοίως, σ. τινι, ἐγγράφω τὸ ὄνομά μου μετὰ τοῦ ὀνόματος ἑτέρου τινὸς ὡς ὑποστηρίζων τὴν γνώμην του, ὑποστηρίζω τινά, εἶμαι ὁπαδὸς τινος, Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 214, 385C, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 45· — οὕτω ῥηματ. ἐπίθ. **συναπογραπτέον**, πρέπει τις νὰ ὑποστηρίζῃ, τοῖς ἀρίστοις Κικ. πρ. Ἀττ. 9. 4, 2. II. ἀπογράφω ἢ ἀντιγράφω ὁμοῦ, παριστάνω ἀκριβῶς, πάντα Πλωτ. 1. 1, 1· οὕτω τὸ ἐνεργ. παρ' Εὐστ. εἰς Διον. Π. σ. 78. 30.

συναπογυμνόομαι, ἀπογυμνοῦμαι ὁμοῦ μετά τινος, «μὴ δεῖν συναπογυμνοῦσθαι γυναιξὶ τοὺς ἄνδρας» Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ κ. Ἡμ. 751.

συναποδείκνῡμι, ἀποδεικνύω ὁμοῦ, Πτολ. Μαθημ. τ. 1, σελ. 60A, κλπ.— Παθ., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 216.

συναπόδειξις, ἡ, ἀπὸ κοινοῦ ἀπόδειξις, ὑποτιθέμενος αὐτὰ συναποδείξει (ὁ Πλάτ.) Πλούτ. 2, 740C.

συναποδεκατόω, δεκατίζω ὁμοῦ, «τοῦτον ἀφιέρωσα τῷ θεῷ, συναποδεκατώσας αὐτῷ πάντα τὰ ὑπάρχοντα καὶ ἀναθέμενος τῷ θεῷ» Ἐκκλ.

συναποδέρω, ἀποδέρω ὁμοῦ, εἰσὶν ἴδιαι ῥίζαι τῶν ἐπιπολῆς νεύρων, ἃς συναποδέροντες τῷ δέρματι διαφθείρουσιν Γαλην. τ. 4, σ. 83, πρβλ. 73, 92, κλπ.

συναποδέχομαι, ἀποδέχομαι ὁμοῦ, Ἐπιγρ. Δελφῶν Bul. de cor. hel. V. σ. 375.

συναποδημέω, ἀποδημῶ, μένω μακρὰν τῆς πατρίδος μου ὁμοῦ μετά τινος, λείπω εἰς ταξίδιον μετά τινος, Ἀριστ. Πολιτ. 5. 11, 20, Πλούτ., κλπ.· τινι, μετά τινος, Διόδ. 4. 4., Πλουτ. Κράσσ. 3· μετά τινος Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 9. 1.

συναπόδημοι, οἱ, οἱ συναποδημοῦντες, οἱ ἐν τῇ ξένῃ ὁμοῦ διαμένοντες, αἱ τῶν συναποδημούντων κοινωνίαι Ἀριστ. Πολιτ. 2. 5, 4, Συλλ. Ἐπιγρ. 4931.

συναποδιδράσκω, ἀποδιδράσκω ὁμοῦ μετά τινος, ξυναποδρᾶναί τινι (ἀόρ. 6'), Ἀριστοφ. Βάτρ. 81· ἀόρ. α' **συναποδράσαντος**, Λουκ. Λούκ. ἢ Ὄνος 27.

συναποδίδωμι, ἀποδίδωμι ὁμοῦ, τῇ μὲν χωρογραφίᾳ συναποδιδόναι καὶ τὰ μικρομερέστερα τῶν ἰδιωμάτων, κτλ., Πτολ. 1. 2, 4· συναποδόντες αὐτοῖς καὶ τὴν ἄνωθεν ἱστορίαν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 1, κτλ.· τῇ ἐννοίᾳ συναποδέδοται, ἔχει ἀποδοθῆ εἰς τὴν ἔννοιαν, ὁ αὐτ. ἐν Π. 1. 11. II. Μέσ., πωλῶ ὁμοῦ, Δίων Κ. 59. 21, Ἐπιγραφ.

συναποδιΐσταμαι, ἀποδιΐσταμαι ὁμοῦ, Φωτ. ἐπιστ. Ε', ζ', ἔκδ. Ἰω. Βαλ. σ. 190.

συναποδοκῐμάζω, ἀποδοκιμάζω ἀπὸ κοινοῦ, συναποδοκιμάζειν τε ταῖς πόλεσι τὰς βαναυσικὰς καλουμένας τέχνας Ξεν. Οἰκ. 6, 5.

συναποδοκιμαστέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **συναποδοκιμάζω**, δεῖ συναποδοκιμάζειν, Εὐστ. 185, ἐν τέλει.

συναποδύομαι, ἀποδύομαι ὁμοῦ, συναποβάλλω, ὥσπερ ξυναποδυόμενοι τὸ Αἰθίοπες εἶναι Φιλόστρ. 246, πρβλ. Πλούτ. 2. 406E· «ὡς καὶ τὸν φαινόλην ἀποδύσασθαι, συναποδύσασθαι δὲ αὐτῷ καὶ τὸ νουνεχὲς» Μένανδρ. Βυζ. σ. 429· — ἀπολ., συναποδύεσθαί τινι εἰς ἢ πρός τι Πλούτ. 2. 94C (ἔνθα ἴδε Wyttenb.), πρβλ. Ἀθήν. 15C.

συναπ-οδύρομαι, ἀποθ., ὀδύρομαι ὁμοῦ, «πᾶσι τοῖς παριοῦσι θαπτομένου τινὸς καὶ συνελθεῖν καὶ συναποδύρασθαι ἐποίησε νόμιμον» Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίων. 2. 26

συναποθεόω, ἀποθεῶ ὁμοῦ, διὰ τῆς ἀναληφθείσης παρ' αὐτοῦ (δηλ. τοῦ Χριστοῦ) καὶ συναποθεωθείσης σαρκὸς Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 96D.

συναποθλίβω [ῑ], ἀποθλίβω ὁμοῦ, «ζουλίζω μαζί», ἔνιοι δὲ καὶ τὰ φύλλα συναποθλίβουσι Διοσκ. 4. 157.

συναποθνήσκω, μέλλ. -θᾰνοῦμαι, ἀποθνήσκω ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Ἡρόδ. 3. 16., 5. 47· ἀπολ., ἀποθνήσκω ὁμοῦ, συγχρόνως, αἱ δυνάμεις Ἰσοκρ. 425C· τοῦ ἀποθανόντος οὐ συναποθνήσκει ἡ ψυχὴ Πλάτ. Φαίδων 88D· ὅσα δ' ἂν αὐτέοισι χρόνια νοσήματα γένηται, τὰ πολλὰ ξυναποθνήσκει, δηλ. παραμένουσι μέχρι θανάτου, Ἱππ. Ἀφ. 1246, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 7, 3, π. Ζ. Γεν. 4. 7, 3.

συναποθρηνέω, θρηνῶ ὁμοῦ, Βασίλ. III, 225A.

συναποικίζω, ἀπέρχομαι ὁμοῦ μετά τινος ὡς ἄποικος εἰς σχηματισμὸν ἀποικίας, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 3.

συναποίχομαι, ἀποθετ., ἀποίχομαι ὁμοῦ, ἔχω ἀπέλθει ὁμοῦ, συναποίχεται τῷ πρόσθεν ἡδέϊ Ἀρετ. Χρον. Νουσ. Θεραπ. 1. 4.

συναποκαθαίρομαι, ἀποκαθαίρομαι ὁμοῦ, διὰ τοῦ καθαρισμοῦ ὁμοῦ μετά τινος ἀπορρίπτομαι, οὐ γὰρ συναποκαθαίρεται τῷ ἀχυρώδει καὶ ἀλλοτρίῳ τὸ εὔχρηστον Διοσκ. 1. 7.

συναποκαθιστάω, ἢ -άνω, ἀποκαθιστῶ ὁμοῦ, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. σ. 503, ἔκδ. Βερολ. — Παθ., αἱ μὲν ἀπὸ τῶν ἔξωθεν αἰτίων βλάβαι ταχὺ συναποκαθίστανται Γαλην. τ. 8, σ. 324C.

συναποκαλέω, = **ἀποκαλῶ**, Πλουτ. Ἀποσπ. 712C.

συναποκάμνω, ἀποκάμνω ὁμοῦ, Εὐρ. Ι. Τ. 1371.

συναποκατάστασις, ἡ, ἀπὸ κοινοῦ ἀποκατάστασις, ἐπιστροφή, τῶν πλανωμένων Πτολ. Μαθημ. τ. 2, σ. 121B.

συναπόκειμαι· — περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1752, συναπόκειται (ξύν' ἀπόκειται Reisig.), ἴδε ἐν λ. **ξυνός**, καὶ σημ. Jebb. ἐν τόπῳ.

συναποκείρω, ἀποκείρω, ἀποκόπτω ὁμοῦ ἢ ἐντελῶς, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τὸ πλεῖστόν τε καὶ ἄριστον τῆς Ρωμαϊκῆς ἀρχῆς συναποκειράμενος Φιλοστοργ. Ἐκκλ. Ἱστ. 9. 17.

συναποκηρύσσω, ἀποκηρύσσω ὁμοῦ, πωλῶ ἢ προσφέρω εἰς πώλησιν διὰ κήρυκος, συναποκηρυχθήσεται αὐτῷ καὶ ἡ ὑπάρχουσα κτίσις Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 406D.

συναποκινδῡνεύω, ἀποκινδυνεύω, εἰς κίνδυνον ἐμβάλλω ἐμαυτὸν μετά τινος, ἀλλοτρίαις τύχαις .. συναποκινδυνεύειν Ἡλιόδ. 6. 8, Λογγῖν. 22 ἐν τέλει.

συναποκλαίομαι, μέσ., θρηνῶ ὁμοῦ, συναπεκλαύσαντο τὴν δυστυχίαν Νικήτ. Εὐγ. 4, 329.

συναποκλείω, ἀποκλείω ὁλοσχερῶς, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. Α', 6 κατὰ τὸν Ἀλεξ. Κώδ.).

συναποκληρόω, ἐκλέγω ἢ διορίζω ὁμοῦ διὰ κλήρου, τούτοις συναπεκληρώθη ἀνὴρ σχῆμα ἠμφιεσμένος μοναδικὸν Ἰω. Ἱεροσ. ἐν Βίῳ Ἰω. Δαμασκ. σ. 237 ἐν τέλει, ἔκδ. Major.

συναποκλίνω [ῑ], ὁμοῦ μετά τινος ἀποκλίνω, ἀποστρέφω, παθ., ἡ δὲ οἱ δειρὴ τῷ παντὶ συναπεκλίνη προσώπῳ Λιβάν. 4. 1088, 14, κλπ. II. ἀμεταβ., συναποκλίνων ἐπ' ἀμφότερα Πλούτ. 2. 790E· ἀπολ., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 24, 2.

συναποκλύζω, ἀποπλύνω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, πολὺ αἷμα προχεόμενον δύναταί τι καὶ τοῦ ἰοῦ συναποκλύζειν Διοσκ. π. Ἰοβόλ. κεφ. 6', σ. 61, ἔκδ. Kühn.

συναποκομίζω, ἀποκομίζω ὁμοῦ, ἐπανελθόντα εἰς τὴν Αἴγυπτον συναπακομίσαι δῶρα πανταχόθεν τὰ κράτιστα Διόδ. 1. 20., 3. 15.

συναποκόπτω, ἀποκόπτω ὁμοῦ, εὐλαβεῖται μὴ λάθῃ τούτοις συναποκόψας τὸ αἰδούμενον Πλούτ. 2. 529C· εἰ συναπεκόπτετο τὸ ρ' Ἀνέκδ. Βεκκ. 523, 6.

συναποκρίνομαι [ῑ], Παθ., ἀποκρίνομαι, ἀποχωρίζομαι ὁμοῦ μετά τινος καὶ ἀποκομίζομαι, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 1, 12, Σωραν., κλπ. II. ἀποκρίνομαι (δίδω ἀπόκρισιν) ὁμοῦ μετά τινος ἢ ἀμέσως, Καισαρ. Ἐρωτήμ. 78, σ. 186.

συναποκρύπτω, ἀποκρύπτω ὁμοῦ, τὸ δὲ στέρνον Ἀνταίῳ συναποκρύπτεται Λιβάν. τ. 4, σ. 1082, 20, κλπ.

συναποκτείνω, ἀποκτείνω, φονεύω ὁμοῦ, Ἀντιφῶν 134. 8, Αἰσχίν. 48. 3· τινι, μετά τινος, ἀπειλήσας δούλῳ τινὶ συναποκτενεῖν Δίωνος Κ. Ἀποσπ. σ. 12. 67 Peiresc.

συναποκτίννῡμι, = τῷ προηγ., τοὺς ἐρωμένους συναποκτινύασι Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδήμ. 7. 12, 26, Διον. Ἀλ. 8. 80.

συναποκυέω, παράγω, γεννῶ ὁμοῦ μετά τινος, ἐν τῷ παθητ., πτερνιστὴς ἐκ τοῦ σχήματος, ᾧ συναπεκυήθη, προσηγορεύθη Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 789D.

συναποκῠλίνδω, ἀόρ. -**εκύλῑσα**, ἀποκυλίω ὁμοῦ, συναπεκύλισεν ἑαυτῷ τὸν ἀντίπαλον Σχόλ. Ἐνετικ. εἰς Ἰλ. Ψ. 730.

συναπολαμβάνω, μέλλ. -**λήψομαι**, λαμβάνω ἀπὸ κοινοῦ ἢ συγχρόνως, μάλιστα πρᾶγμα ἐφ' οὗ ἔχω δικαίωμα, ὄμνυμι δέ σοι μηδὲ ἀποδιδόντος (δηλ. τὸν μισθὸν) δέξασθαι ἄν, εἰ μὴ καὶ οἱ στρατιῶται ἔμελλον τὰ ἑαυτῶν συναπολαμβάνειν Ξεν. Ἀν. 7. 7, 40.

συναπολάμπω, ἀπολάμπω, ἐκπέμπω ὁμοῦ λάμψιν, τὴν ὠλένην στιλπνοτέραν φαίνεσθαι συναπολάμπουσαν τῷ χρυσῷ Λουκ. π. Οἴκ. 7· μετά τινος ὁ αὐτ. ἐν Ὀνείρῳ ἢ Ἀλεκτρ. 13.

συναπολαύω, μέλλ. -**σομαι**, μετέχω τῆς ἀπολαύσεως τινος, ἀπολαύω ὁμοῦ μετά τινος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 39, 5, Ἠθικ. Εὐδήμ. 7. 12, 4· τινὸς Διοδ. Ἐκλογ. σ. 22 Μαι, Λουκ., κλπ.· τινί, μετά τινος (ἐπὶ προσώπου), Θεμίστ. 57D, κτλ. 2) μετέχω τοῦ ἀγαθοῦ ἢ τοῦ κακοῦ πράγματός τινος, τὸ ἀσύμμετρον, οὐ σ. τῶν μερῶν Ἀριστ. Προβλ. 5. 22, 1· ὅλως ἐπὶ κακῆς σημασίας, αἱ στάσεις συναπολαύειν ποιοῦσι τὴν ὅλην πόλιν, κάμνουσι τὴν πόλιν τὰ πάτχῃ μετ' αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 5. 4, 4· σ. νόσου, κακοῦ Θεμίστ., κλπ. πρβλ. **ἀπολαύω** I. 3. 3) ἁπλῶς μετέχω, τινὸς Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 8, 3.

συναπολείπω, ἀπολείπω ὁμοῦ, συναπέλιπε δ' αὐτῷ πεζοὺς μὲν ξένους μυρίους, Μακεδόνας δὲ δισχιλίους Διόδ. 19. 69. II. ἀμεταβ., ἐκλείπω ἢ χάνω ὁμοῦ, συναπολείπει καὶ τὸ θερμὸν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 19, 3.

συναπολήγω, λήγω ὁμοῦ μετά τινος, τὴν κεφαλὴν μὲν πρὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴν ἤπειρον ἔχων, τοὺς δὲ πόδας συναπολήγων τῷ ἀκρωτηρίῳ, τοὺς δὲ πόδας φθάνοντας μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου, Φιλόστρ. 670· ὁ ταρσὸς καὶ ἡ συναπολήγουσα αὐτῷ χάρις ὁ αὐτ. 841.

συναπολιθοῦσθαι, ἀπολιθοῦσθαι ὁμοῦ, Θ. Σιμοκ. Ἱστορ. IV, 3, σ. 162, 18, ἔκδ. B — Σχόλ. Λυκόφρ. σ. 812, ἔκδ. Kink.

συναπόλλῡμι, ἀπολλύω, καταστρέφω ὁμοῦ, μετά τινος Ἀντιφῶν 139. 7· σ. τοὺς φίλους, καταστρέφω τοὺς φίλους μου μετ' ἐμαυτοῦ, Θουκ. 6. 12· συνηγόρους καλεῖν τοὺς συναπολοῦντάς τινα Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 15· σ. τὰ χρήματα, χάνω ὁμοίως καὶ τὰ χρήματα, Δημ. 907. 14· τινί τι Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 38.— Παθ., ἀπόλλυμαι, καταστρέφομαι ὁμοῦ, Θουκ. 2. 60, Δυσί. 128. 20· τινι, μετά τινος, Ἡρόδ. 7. 221, Πλάτ. Κριτί. 121Α.

συναπολογέομαι, ἀποθ., ἀπὸ κοινοῦ ἀπολογοῦμαι, Δημ. 749. 9, 23, κτλ.· σ. τινα τοῖς νόμοις, παρὰ τῷ αὐτῷ 707. 15· μισθοῦ Λυκοῦργ. 167. 23.

συναπολούομαι, Μέσ., ἀπολούομαι ὁμοῦ, συναπαβάλλω, τὴν λέπραν Med. Act. SS. Maji τ. 5, σ. 389Β.

συναπολοφύρομαι, ἀπολοφύρομαι, θρηνῶ ὁμοῦ, Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 531.

συναπολύω, ἀπολύω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ, Θεοδωρήτ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1, 31.— Παθ., Σιξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 66.

συναπομαλάσσω, μαλάσσω, μαλακώνω ὁμοῦ, συναπομαλάττεται τῇ σαρκὶ πάντα (ὀηλ. τὰ μέλη τῆς Λαΐδος) Ἀριστ. Ἐπιστ. 1, 1, σ. 6.

συναπομαραίνομαι, Παθ., μαραίνομαι καὶ ἐκλείπω ὁμοῦ, «τοῦ τῆς ὥρας ἄνθους ἀπολείποντος ἀνάγκη καὶ τὴν φιλίαν συναπομαραίνεσθαι» Ξεν. Συμπ. 8. 14· τινι Πλουτ. Φιλοπ. 18.

συναπομειόω, ἀπομειόω ὁμοῦ, Ἰουστίν. νεαρὰ ΡΞΓ', α'. — Ὀχι ὀρθῶς ἀμφιβάλλεται ἡ γραφὴ τῆς λέξ. ἐν τῷ Θησ. Στεφ. καὶ τῷ λεξ. τοῦ Passow-Ros., Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθαν. Κουμανούδη.

συναπομένω, ἀπομένω ὁμοῦ, Ἰω. ὁ τῆς Κλίμακ. σ. 229.

συναπομερίζω, ἀπομερίζω, ὁμοῦ, Σωτήριχος ἐν Mi. Pa. gr. τ. 140, σ. 145.

συναπομετρέω, ἀπομετρῶ ὁμοῦ, Μ. Φιλῆς τόμ. Δ', σελ. 346, ἔκδ. Mil.

συναπονεκρόω, ἀπονεκρόω ὁμοῦ μετά τινος, τινά τινι Σωζομ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 27, σ. 255, 35, κλπ.

συναπονεύω, ἀποκλίνω ὁμοῦ, τοῖς σώμασιν αὐτοῖς ἴσα τῇ δόξῃ ..ξυναπονεύοντες, κλίνοντες τὰ σώματα αὐτῶν ἐν συμπαθείᾳ πρὸς τὰς σκέψεις καὶ πρασθολὰς αὐτῶν (ἐπὶ τῶν θεωμένων τὴν ἐν Συρακούσαις ναυμαχίαν), Θουκ. 7. 71· εἰς ὃ ἀναφέρεται καὶ ὁ Δίων Κ. 49. 10 καὶ ὁ Πλούτ. 2. 347Β (ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα **συμπνέοντες**)· — κλίνω, ἀποκλίνω ἐκ τῆς εὐθείας γραμμῆς ἢ ἐκ τῆς καθέτου ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, αὐτόθι 780Δ· κάμπτω καὶ συνάπτω, ταῖς τοῦ Ἰούλου ἀρχαῖς Φιλόστρ. ὁ Νεώτ. 886· πρβλ. Πολυδ. Δ', 95.

συναπονίνᾰμαι, λαμβάνω κέρδος ἢ ὠφέλειαν ἔκ τινος ὁμοῦ, Θεμίστ. 58Β.

συναποναέομαι, ἀποθ., συναμύνομαι ἀπεγνωσμένως, τινι Διοδ. Ἐκλογ. 598. 72· ἐνεργῶ ἐν ἀπογνώσει ὁμοῦ μετά τινος, Φίλων 2. 160, κτλ.· ἐν τῷ παθ. ἀορ., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 2, 9, κτλ.

συναποξενόομαι, Παθ., ἀποξενοῦμαι ὁμοῦ μετά τινος, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 14 (1, 40).

συναποξηραίνεσθαι, ἀποξηραίνεσθαι ὁμοῦ, Νικηφ. Κωνστ/πόλεως σ. 23, 16, ἔκδ. De Boor.

συναποξύω, ἀποξύω, ἀφαιρῶ τι συγχρόνως, τὸ γῆρας Θεμίστ. 223C.

συναποπαύομαι, μέσ., παύομαι ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, τοῦ πυρετοῦ συναποπαυομένου Matthaei Med. σ. 103.

συναποπέμπω, πέμπω ὁμοῦ, καὶ κόσμον δὲ συναπέπεμπε Ξεν. Κύρ. 3, 1, 2 (διάφορ. γραφ. συνέπιμπε).

συναποπερατόω, ἀποπερατῶ ὁμοῦ, Φώτ. Ἀμφιλ. σ. 182, ἔκδ. Σ. Κ. Οἰκ., Γρηγ. Ἀκραγ. σελ. 1161, ἔκδ. Mi., Μιχ. Ψελλ. ἐν τῇ ὑπὸ Heilberg ἐκδ. τοῦ Ἀρχιμήδ. τ. Β', ἐν τῷ προοιμ. σελ. VII.

συναποπέτομαι, ἀποθετ., ἀποπέτομαι ὁμοῦ μετά τινος, καὶ αὐτὴ συναπέπτη Βασιλ. τ. 3, σ. 519Δ, κλπ.

συναποπετρόομαι, Παθητ., ἀποπετροῦμαι, μεταβάλλομαι εἰς λίθον, ὁμοῦ μετά τινος, Νικηφ. μετὰ Μαυρικ. σ. 43D

συναποπήγνῡμαι, Παθ., ἀποπήγνυμαι ὁμοῦ, ἰχθύων γένη .. συναποπαγῆναι τῇ ἰλύϊ .. συνέδη Γ. Σύγκελλ. σ. 85C.

συναποπλέω, ἀποπλέω ὁμοῦ μετά τινος, συναπέπλει δὲ αὐτῷ καὶ ἡ μήτηρ Ζώσιμ. 4, 43 ἐν ἀρχῇ. Κ. Μανασσ. Χρον. 2816, κλπ.

συναποπλύνω, ἀποπλύνω ὁμοῦ, Γερμαν. Κωνστ/πόλεως Cod. Coisl. 278, fol. 18 v°.

συναποπνέω, ἐκπνέω ὁμοῦ, συναποπνεύσει καὶ ἡ βασιλὶς τὴν ψυχὴν Ἄννα Κομν. 504Β.

συναποπνίγομαι, ἀποπνίγομαι ὁμοῦ, Γρηγ. Ἀκραγ. σ. 1089, ἔκδ. Mi.

συναποπτύω, ἀποπτύω ὁμοῦ, Γαλην. 7. 467, Ὀρειβάσ. Maji σελ. 67.

συναπορέομαι, Παθ., εἶμαι ἀντικείμενον ἀπορίας ὁμοῦ μετά τινος, δοκεῖ γάρ πως συναπορεῖσθαι τούτῳ καὶ τὰ λοιπὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Η. 2. 71, π. Μ. 10. 5· — **συναπορηθῆναι**, ὁμοῦ μετ' ἄλλου τινὸς γενέσθαι ἐν ἀπορίᾳ βιοτικῇ, Εὐριπίδης ἐν ῥήσει τραγῳδίας εὑρεθείσης ἐσχάτως, Ἀθηναίου τ. Η', σ. 348, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

συναπορρέω, ἐκρέω ὁμοῦ, χάνομαι, ἐκλείπω, τὸ ὕδωρ συναπορρεῖ διὰ τὴν ἀνωμαλίαν Πλούτ. 2. 1005Ε, Ἐκκλ.

συναπορρήγνῡμι, ἀπορρηγνύω, συναπασπῶ, συναποκόπτω, σπεύδοντες ἀφελέσθαι βίᾳ τὸ χρυσοῦν ἐλλέβιον ἅμα τὸν λοβὸν συναπέρρηξαν Πλουτ. Μάρ. 12, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 6, 4, κλπ.

συναπορριζόω, ἀπορριζόω ὁμοῦ, Μάξιμ. Ὁμολ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 19, σ. 397.

συναπορρίπτω, ἀπορρίπτω ὁμοῦ μετά τινος, Ἀλέξ. Τραλλ. 7. 101.

συναπορρύπτομαι, μέσ., ἀποπλύνομαι ὁμοῦ μετά τινος, συναποπλύνομαι, Φιλόστρ. 676.

συναποσβέννῡμι, σβήνω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, τί τινι Ἀνθολ. Π. 7. 367· σ. τὰς ψυχὰς Θεμίστ. 59D. — Παθ., μετ' ἀορ. -έσβην, πρκμ. -έσβηκα, σβήνομαι ὁμοῦ, Διοδ. Ἐκλογ. 541. 22, Πλουτ. Μάρκελλ. 24, κτλ.· πυρὸς συναπέσβετο λύχνῳ Ἀνθ. Π. 5. 279.

συναποσείω, ἀποσείω ὁμοῦ, Γερμ. Κωνστ/πόλεως Cod. Coisl. fol. 130 v°.

συναποσεμνύνω, ἀποσεμνύνω, μεγαλύνω, ἐκθειάζω ὁμοῦ, Διόδ. 1. 92.

συναποσμήχω, ἀποσμήχω ὁμοῦ, Μακάρ. Μαγν. σ. 222, ἔκδ. Blond.

συναποσπάω, ἀποσπῶ ὁμοῦ, συναπεσπῶντο δὲ αἱ σάρκες αὐτῷ Ἀπολλόδ. 2. 7, 7· ἐνεργ., μὴ τις αὐτὸ (τὸ μικρὸν ξένδρον) μετὰ τοῦ μεγάλου συναποσπάσῃ Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 17, σ. 384Β.

συναποστάζω, στάζω, σταλάζω ὁμοῦ μετά τινος, Πειθώ .. τὴν ἑαυτῆς χάριν συναποστάζει τοῖς ῥήμασιν Ἰμερ. Λόγ. 1. 19.

συναποστάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς ὢν ἀποστάτης, σύντροφος ἐν τῇ ἀποστασίᾳ, Διόδ. 15. 66. — Ῥῆμα **συναποστατέω** καὶ **-στασιάζω**, Ἐκκλ. — Ἴδε Κόν. Ἰωσσ. Παρατηρ. σ. 28.

συναποστᾰτικός, ή, όν, ὁ συναποστατῶν, Ἐκκλ.

συναποστέλλω, ἀποστέλλω ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Θουκ. 6. 88, Ἰσαΐ. 59. 9, Ξεν., κλπ.

συναποστενόω, ποιῶ τι ὁμοίως στενόχωρον, Διβάν. 4. 806.

συναποστερέω, ἀποστερῶ δι' ἀπάτης, ἀπατῶ ὁμοῦ, τινά τινος, δι' ἀπάτης στερῶ τινά τινος ὁμοῦ μετά τινος, Δημ. 872. 21, πρβλ. 864. 16. **II**. συνεργῶ εἰς ὑπεξαίρεσιν, εἰς κλοπήν, πολλὰ χρήματα Πλάτ. Νόμ. 948C.

συναπόστολος, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς ὢν ἀπόστολος, Ἱππόλυτ. τ. 1, σ. 248F.

συναποσχίζω, ἀποσχίζω ὁμοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, συναποσχίζεται τὴν ψυχὴν (ἑκάστῳ τῶν τικτομένων), διαμερίζει τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν εἰς ἕκαστον τῶν τικτομένων τέκνων του, Ψευδοβασίλ. τ. 3, σ. 610Β, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 121Β.

συναποσώζω, σώζω ὁμοῦ, συνδιατηρῶ, Μάξιμ. Ὁμολογ. σ. 2, σ. 125C.

συναποτείνω, συνεπεκτείνω, ποιῶ τι ἴσον τὸ μῆκος, τινί τι Ἰμερ. Λόγ. 2. 22.

συναποτελέω, ἀποτελειώνω ὁμοῦ, Πλάτ. Πολιτ. 258Ε, Ἐπιν. 986C.

συναποτέμνω, ἀποκόπτω ὁμοῦ ἀπό τινος, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 675Β, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 192.

συναποτερμᾰτίζομαι, παθητ., καταλήγω εἰς τὸ αὐτὸ τέρμα, «τερμιόεντα, οἱ μὲν τέλειον συναποτερματιζόμενον ὕλῃ τῷ σώματι, ποδήρη» Σχόλ. εἰς Ὀδ. Τ. 242.

συναποτεφρόω, μεταβάλλω ὁμοῦ εἰς τέφραν, ὁμοῦ ἀποτεφρώνω, Ἰω. Αὐδ. π. Ἀρχῶν Πολιτικ. 3. 70.

συναποτίθεμαι, μέσ., ὁμοῦ ἀποθέτω, ἀποβάλλω, τὸ αἰδεῖσθαι καὶ τὸ φοβεῖσθαι Πλούτ. 2. 37D. **II**. ἀπολ., «παραιτοῦμαι» ὁμοῦ, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 32.

συναποτίκτω, γεννῶ συγχρόνως, Πλάτ. Θεαίτ. 156Ε, Πλούτ., κ. ἄλλ.

συναποτίλλω, ἀποτίλλω, μαδῶ ὁμοῦ, συναποτιλλομένης αὐτῷ πάσης Διοσκ. 1. 7.

συναποτίνω, ἀποτίνω, πληρώνω ὁμοῦ, τὰ δάνεια Ussing. Ἑλλην. Ἐπιγραφ. 2. 18.

συναποτρέπω, ἀποτρέπω ὁμοῦ, Σωκρ. Ἐπιστ. σ. 6 Orell.

συναποτροχάζω, ἀποτρέχω, ἐκφεύγω ὁμοῦ, Δ. Β. 427.

συναποτυπόω, ἀποτυπόω ὁμοῦ, Ἰω. Φιλοπ. π. ψυχ. f. 1. 5 r°.

συναποφαίνω, ἀποφαίνω, ἀποδεικνύω ὁμοῦ, Φώτ. Βιβλ. 172. 38, Θεόδ. Στουδ. σ. 95D. **II**. παρὰ τοῖς δοκίμοις μόνον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀποφαίνομαι ὁμοίως ἢ ὁμοῦ, σ. τι τοιοῦτον,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὡς .. Αἰσχίν. 33. 32· συμφώνως, ἀπὸ κοινοῦ ἀποφαίνομαι, Ἰσοκρ. 288C· σ. τῷ λόγῳ Στράβ. 686· τινὶ περί τινος ὁ αὐτ. 77· σ. τινι, μετ' ἀπαρεμφ., Πολύβ. 4. 31, 5, κτλ.· σ. οὕτως (ἐξυπακ. εἶναι) Στράβ. 689.

συναπόφασις, ἡ, ἀπὸ κοινοῦ ἄρνησις, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 5, 10.

συναποφέρω, ἀποφέρω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ', 1086· τὰς λύπας ἑαυτῷ Ἀλκίφρων 2. 3, 74.— Παθ., ἀποφέρομαι, παρασύρομαι ὁμοῦ μετά τινος, τῷ ῥεύματι Δημάδ. 180. 17.— Μέσ., παραφέρω, παρασύρω, ἀποφέρω μετ' ἐμαυτοῦ, Ἀθήν. 273F.

συναποφεύγω, ἀποφεύγω, διαφεύγω ὁμοῦ, συναπέφυγεν ἅμα καὶ τὴν ἐκ τῆς ὑποθέσεως φυομένην κακίαν Ψευδοβασίλ. τ. 3, σ. 611B.

συναποφθίνω, ἀόρ. α' -**απέφθισα**, καταστρέφω ὁμοῦ, παῖδά τε καὶ γενέτειραν ὁμῇ συναπέφθισαν ἄτῃ Ὀππ. Ἀλ. 5. 576. — Παθητ., καταστρέφομαι, χάνομαι ὁμοῦ, συναποθνήσκω, δελφῖνι νέῳ συναπέφθιτο μήτηρ αὐτόθι 587.

συναποφύομαι, Παθ., ἀποφύομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Γαλην. 4. 530

συναποχράομαι, ἀποθ., ἀποχρῶμαι ὁμοῦ, Σουΐδ. ἐν λ. **ἀποχρησάμενος**.

συναποχωρέω, ἀποχωρῶ, ἀπέρχομαι ὁμοῦ, τοὺς ἅμα τούτῳ συναποχωρήσαντας πρὸς αὐτοὺς Πολύβ 20. 10, 5, Διόδ. 19, 80.

συναποψύχω, ἀποψύχω ὁμοῦ, συναπέψυξας τῇ σοφίᾳ Μ. Ἀκομ. τ. Δ', σ. 304, 27, τ. Β', σ. 76. 12., 321. 5., 323, 16, ἐκδ. Λ.

συναπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **συνάπτω**, δεῖ συνάπτειν, τοῦτ' ἤδη συναπτέον πρὸς τοὺς πάλαι λόγους Ἀριστ. Φυσ. 8. 3, 11.

συναπτήριον, τό, τὸ συνάπτον, τὸ συνδέον, σταυρὸς οὐρανοῦ καὶ γῆς συναπτήριον Θεόδ. Στουδ. 234D.

συναπτήριος εὐλογία, (ἡ τοῦ γάμου δηλ.) Λέοντ. νεαρὰ ΡΙΒ'.

συνάπτης, ου, ὁ συνάπτων, ὁ ἑνώνων, Θεόδ. Στουδ. 216E.

συναπτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς σύναψιν, συνδετικός, συμπλεκτικός, σ. σύνδεσμος ἢ μόνον ὁ σ., σύνδεσμος συμπλεκτικός, Πλούτ. 2. 385E, Ἀπολλ. ἐν Α. Β. 501. Ἐπίρρ. -**κῶς**, Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 189· διάφ. γραφὴ ἀντὶ **συναπτῶς**, Εὐστ. εἰς Ὀδ. Β. 169

συναπτός, όν, ἢ ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ὁ ὁμοῦ συνημμένος, ἡνωμένος, συνδεδεμένος, συνεχής, χάλα συναπτοὺς ἡνίας Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 508· συναπτὰς ποιεῖν τὰς πράξεις Ἀριστ. Ρητορ. πρ. Ἀλέξ. 32, 2· χρόνος Ψελλ.·— ἡ συναπτή (ἐξυπακ. εὐχή) = τὰ **εἰρηνικὰ** ἢ τὰ **διακονικὰ** Στουδ. 1688C, 1717D, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασιλ. Τάξ. 94, 19, 609.—Ἐν τῷ Εὐχολογίῳ, ἡ **μεγάλη συναπτὴ** ἄρχεται οὕτως: «Ἐν εἰρήνῃ τοῦ κυρίου δεηθῶμεν», ἡ δὲ **μικρὰ συναπτὴ** οὕτως: «ἔτι καὶ ἔτι τοῦ κυρίου δεηθῶμεν».— Ἐπίρρ. **συναπτῶς**, «ἄφαρ, ἤγουν εὐθέως καὶ ὡς εἰπεῖν συναπτῶς (ἔνθα διάφ. γραφ. «συναπτικῶς»)» Εὐστ. εἰς Ὀδ. Β. 169, πρβλ. τοῦ αὐτ. εἰς Ἰλ. Α. 594. **II.** ὃν δύναταί τις νὰ συνάψῃ ἢ ἑνώσῃ, Σιμπλίκ. εἰς Ἀριστ. περὶ Φυσικ. Ἀκροάσ. 4, σ. 128.

συνάπτω, μέλλ. -**άψω**, συνενώνω, συνδέω, συναρμόζω, σχετίζω, **1)** ἐπὶ φυσικῆς ἐννοίας, σ. χειρὶ χεῖρα ἐπὶ χορευτῶν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 955· σ. καὶ ξυνωρίζου χέρα, εἰς σημεῖον φιλίας, Εὐρ. Βάκχ. 198, πρβλ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 832, Πλάτ. Νόμ. 698D· ἰδού, ξύναψον (ἐνν. τὴν χέρα) Εὐρ. Φοίν. 105 ἀλλά, οὐδέ σου συνῆψε χεῖρα δεσμίοισιν ἐν βρόχοις; οὐδὲ συνέδεσε τὴν μίαν χεῖρα μετὰ τῆς ἄλλης διὰ δεσμῶν; ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 615, πρβλ. 545·— συνάπτειν πόδα ἢ ἴχνος τινί, συναντᾶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 538, 663· πόδα ἐς ταὐτὸν ὁδοῦ ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 37· σ. δρόμῳ αὐτόθι 1101· σ. κῶλον τάφῳ, πλησιάζω τὸν τάφον, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 544· οὕτω, φόνος σ. τινὰ γᾷ ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 674·— ξ. βλέφαρα, κλείειν τὰ βλέφαρα, τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 747· σ. στόμα, φιλῶ τινα, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 375·— σ. κακὰ κακοῖς ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 1212· (ἀλλά, συνάπτω κακόν τινι, συνδέω αὐτὸν πρὸς τὴν δυστυχίαν, ἔοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ κακὰ ξυνάπτειν ἐνδίκως Ἰάσονι ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1232)· παροιμ., σ. λίνον λίνῳ, συνδέω κλωστὴν πρὸς κλωστήν, δηλ. παραβάλλω πράγματα ὁμοειδῆ, Πλάτ. Εὐθύδ. 298C· «λίνον λίνῳ συνάπτεις· ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ διὰ τῶν αὐτῶν δρώντων· Στράττις Ποταμίοις» Φώτ. σ. 284, 23, Ἀριστ. Φυσ. 3. 6, 12· ἴδε Σχόλ. Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.·— ὡσαύτως, σ. τι ἔκ τινος Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 488, πρβλ. Ἱππ. 515· κοινῇ ξ. τινὶ δαῖτα, παρέχω εἴς τινα κοινὸν φαγητόν, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 807. **2)** μεταφ., ἐπὶ συνάψεως ἢ συνδέσεως κατὰ διάνοιαν γιγνομένης, σ. αὐτὰ εἰς ἓν τρία ὄντα Πλάτ. Πολ. 588D· σ. ἐν τοῖς λόγοις ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 252C· ἔχουσί τι κοινὸν [αἱ ἀρχαὶ] τὸ συνάπτειν αὐτὰς Ἀριστ. Ἀποσπ. 16· εἴ τι σ. ἢ ἀφαιρεῖ ἡ διάνοια ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 5. 4, 3· ἀδύνατα σ. ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 22, 5· ὡσαύτως, σ. τὸ γίγνεσθαί θ' ἅμα καὶ τὴν τελευτὴν τοῦ βίου Ἀλεξ. ἐν «Μιλησίᾳ» 1. 18·— σ. μηχανήν, σχηματίζω σχέδιόν τι, ἐπινοῶ τι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1609, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 1034· σ. ὄναρ εἴς τινα, σχετίζω τὸ ὄνειρον μέ τινα, ἀναφέρω τὸ ὄνειρον εἴς τινα, ὁ αὐτ. ἐν Ἰφ. ἐν Ταύρ. 59· οὕτω, σ. λόγον πρός τι Δημ. 1392. 21· ἀλλὰ σ. τὸν λόγον, συντέμνω αὐτόν, «συντομεύω», Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Καλλαίσχρῳ» 2.— Παθ., συνάπτεται ἕτερον ἐξ ἑτέρου Πλάτ. Σοφ. 245E, πρβλ. Φαίδωνα 60B. **II.** ἐν ἀναφορᾷ πρὸς πρόσωπα, **1)** σ. τὰ στρατόπεδα ἐς μάχην, φέρω αὐτὰ εἰς μάχην, εἰς σύναψιν μάχης, Ἡρόδ. 5. 75 ἐλπίς.. ἢ πολλὰς πόλεις ξυνῆψε, ἤγειρεν εἰς πόλεμον, Εὐρ. Ἱκέτ. 480· οὕτω, συνῆψε πάντας ἐς μίαν βλάβην, περιέπλεξεν, ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 1304· περὶ τοῦ παρὰ Σοφ. ἐν Αἴ. 1317, ἴδε **συλλύω** Π·— ὡσαύτως, **6)** σ. μάχην, ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ. 6. 108 τινί, πρός τινα, ὁ αὐτ. 1. 18, Αἰσχύλ. Πέρσ. 336, πρβλ. Helmst. εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 808· πρός τινα Θουκ. 6. 13, κ. ἀλλ.· συνάψαι πόλεμον Ἑλλήνων μέγαν Εὐρ. Ἑλ. 55· σοφῷ ἔχθραν ξυνάπτειν ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 459· σ. ἀλκὴν ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 683·— ὡσαύτως (ἄ ευ τοῦ μάχην), μάχομαι, πολεμῶ, Ἡρόδ. 4. 80, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 686·— αἱ φράσεις αὗται προέκυψαν ἐκ τῆς ἀπλουστέρας ἐννοίας τοῦ σ. φάσγανα, Λατ. conserere manus, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 1482, Φοίν. 1192.— Παθ., νεῖκος συνῆπταί τινι πρός τινα Ἡρόδ. 7. 158, πρβλ. 6. 95 **2)** ἐπὶ φιλικῆς σημασίας, σ. ἑαυτὸν εἰς λόγους τινί, ἔρχεσθαι εἰς συνομιλίαν, Ἀριστοφ. Λυσ. 468 (πρβλ. κατωτ. Β. 3)· φιλία σ. τοὺς κακούς τε κἀγαφοὺς Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 22.— Παθητ., συνάπτεσθαί τινι, ἔχειν σχέσιν μετά τινος, συναναστρέφεσθαί τινα, Ἀνθολ. Π. παράρτημα 321. **6)** μετ' αἰτιατ. πράγματος, σ. μῦθον Εὐρ. Ἱκέτ. 566· σ. ὅρκους ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1241· κοινωνίαν Ξεν. Λακ. 6, 3· φιλίαν πρός τινα Διον. Ἀλ. Ἐκλογ. σ. 2345 Reiske, καὶ συχν. παρ' Εὐρ., σ. τινὶ γάμους, λέκτρα, κῆδος, συνάπτω σχέσεις διὰ γάμου, Φοίν. 1049, 49, Ἀνδρ. 620, κτλ.· ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ξυνάπτομαι κῆδος τῆς θυγατρός, ὑπανδρεύω τὴν θυγατέρα μου, Θουκ. 2. 29. **III.** παρὰ τοῖς μαθηματικοῖς συγγραφ., σ. ἑαυτούς, προσκλίνειν εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον καὶ συναντᾶσθαι, Εὐκλ.· ἀναλογία συνημμένη, συνεχής (ἴδε **συνεχής** 1. 3), Νικομ. Ἀριθμ. 2. 21. **2)** ἐν τῇ μουσικῇ, ἴδε ἐν λ. **συναφῇ** III. **3)** ἐν τῇ λογικῇ, συνημμένον ἀξίωμα ἢ τὸ σ., Λατ. connexum, ὑποθετικὸς συλλογισμός, ὡς π. χ. εἴπερ ἡμέρα ἐστί, φῶς ἐστι Σιξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 109, Α. Γέλλ. 16. 8, 9, πρβλ. Πλούτ. 2. 43C (ἔνθα ἴδε Wyttenb.)· οὕτω, κοῖα συνῆπται; ποῖον συμπέρασμα ἀκολουθεῖ; Καλλ. Ἀποσπ. 70. 3·— πρβλ. **συνάρτησις** II.

β. ἀμεταβ. **I.** ἐπὶ τοπικῆς σημασίας, συνορεύω, κεῖμαι πλησιέστατα πρός.., τὸ πεδίον τοῦτο συνάπτει τῷ Αἰγυπτίῳ πεδίῳ Ἡρόδ. 2. 75· Τήνῳ..συνάπτουσ' Ἄνδρος Αἰσχ. Πέρσ. 885· γεώλοφοι συνάπτοντες τῷ ποταμῷ, ἐξικνούμενοι μέχρι.., Πολύβ. 3. 67, 9 — ἀκολούθως ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, οὐ σ. αὗται αἱ φιλίαι, δὲν ἑνοῦνται, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 4, 5· αὗται μὲν σ., αἱ δ' ἄλλαι ἀσύναπτοι ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 7, 6· οἱ πόροι σ. αὐτόθι 2. 17, 4· τὰ βράγχια σ. ἀλλήλοις αὐτόθι 2· ἡ κοιλία σ. πρὸς τὸ στόμα αὐτόθι 6, πρβλ. Κατηγ. 6, 2, Πολυδ. Γ', 2. 5. **2)** ἐπὶ χρόνου, ἐγγίζω, εἶμαι ἐγγύς, πλησίον, ὥρα συνάπτει Πινδ. Π. 4. 440· σ. πρὸς τὸν χειμῶνα Ἱππ. Ἀφ. 1245 χρόνου συνάψαντος Πολύβ. 2. 2, 8· συνάψαντος τοῦ καιροῦ ὁ αὐτ. 6. 36, 1, κτλ.· οὕτως, ἐπὶ γεγονότων, λύπη σ. τινι Εὐρ. Ἱππ. 188, πρβλ. Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1054C. **3)** μεταφ., κατὰ διάνοιαν, σ. ἐν αὐτῇ πάνθ' ὅσα δεῖ, συναντῶνται, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 4, 7· τῷ γένει αἱ ἰδέαι σ. ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 1, 3·— ὡσαύτως, σχετίζομαι πρός τι, σ. πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 3. 3, 1· ἀλλ' ὁμοίως, πλησιάζω, ὁμοιάζω, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 35, 1· σ. εἴς τι, ἔγω σχέσιν ἢ ἀναφορὰν πρός τι, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 1, 2. **II.** ἐπὶ προσώπων, σ. λόγοισι, ἔρχομαι εἰς συνομιλίαν, Σοφ. Ἠλέκ. 21· οὕτω, ἐς λόγους ξ. τινι Εὐρ. Φοίν. 702· ὡσαύτως, σ. εἰς χορεύματα, λαμβάνω μέρος εἰς τὸν χορόν, ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 133· σ. ἐς χεῖρα γῇ, δηλ. ἔρχομαι πολὺ πλησίον τῆς γῆς, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. 429· σ. εἰς τὸν καιρόν, ἔρχομαι ἀκριβῶς κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον, Πολύβ. 3. 19, 2· σ. τοῖς ἄκροις, φθάνω μέχρι τῶν ἄκρων, ὁ αὐτ. 3. 93, 5, κτλ.· σ. εἰς Σελεύκειαν ὁ αὐτ. 5. 66, 4· πρὸς τὴν παρεμβολὴν ὁ αὐτ. 3. 53, 10, κτλ. **2)** τύχα δέ μοι ξυνάπτοι ποδὸς ἅλματι..τᾶσδ' ἀπὸ πέτρας, εἴθε ἡ τύχη νὰ ὁδηγήσῃ τὸ πήδημα τοῦ ποδός μου ἀπὸ ταύτης τῆς πέτρας, Εὐρ. Ἰκ. 1014.

Γ. Μέσ., συνάπτω δι' ἐμαυτόν, φιλίαν Διόδ. 13. 32 κῆδος Δίων Κ. 41. 57 ἴδε ἀνωτ. Π. 2. **2)** ἡ προβατευτικὴ τέχνη συνῆπται τῇ γεωργίᾳ, εἶναι στενῶς συνδεδεμένη μετὰ τῆς γεωργίας, Ξεν. Οἰκ. 5. 3. **3)** ἐπιλαμβάνομαί τινος, ἐὰν μὴ συνάψωνται τοῦ καιροῦ Πολύβ. 15. 28, 8 — συμβοηθῶ, τινι Εὐρ. Ἑλ. 1444· ἀπολ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 742· τινος αὐτόθι 724, Σοφ. Ἀποσπ. 710. **4)** ἐπιφέρω εἰς ἐμαυτόν, πληγὰς Δημ. 1018. 8.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 457, Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σελ. 145.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συναπωθέω, ἀπωθῶ ὁμοῦ, τοῦ κύματος συναπώσαντος Λουκ. Τόξ. 19.— Παθητ., Ἀριστ. Πρβλ 33. 18.

συνἄναρίσκω, ἀόρ. **συνῆρσα** Ἐπικ. σύναρσα, συνάπτω, συνδέω, συναρμόζω, ἑνώνω ὁμοῦ. γάμον .. Πηλῆι συνάρσαμεν Κένητ. Σμ. 3. 100. **II.** ἀμεταθ. ἐν τῷ πρμ., συνάρησεν ἀοιδῇ, καλῶς συνηρμόσθη ἡ ᾠδή, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 164· φάλαγξ συναραρυῖα, ἀντὶ συντεταγμένη, Λο κ. Ζεῦξ 8 σ. ἐπ' ἀλλήλοις Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1112.

συνἄράσσω, Ἀττικ. **-ττω**· ὁμοῦ κτυπῶ, συγκρούω, συντρίβω, παρ' Ὁμήρ. μόνον ἐν τμήσει, σὺν κεν ἄρασε' ἡμίεων κεφαλάς Ὀδ. Ι. 498· σὺν δ' ὅστε' ἄραξεν πάντ' ἀμυδις Ἰλ. Μ. 384· σ. οἶκον, πόλιν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1142, Ἡρακλ. 378· σ. τινὰ λίθοις, ὀδοῦσι Διον. Ἁλ. 8. 59, Λουκ. π. Ἀλη9. Ἱστ. 1. 30· σ. τοὺς ἵππους Διον. Ἁλ. 5. 15· — Παθητ., συντρίβομαι, σὺν τ' ὅστε' ἀράχθη Ὀδ. Ε. 426· συναραχθέντων τῶν πλοίων, ἐκ τῆς τρικυμίας, Ἡρόδ. 7. 170· συναράσσεσθαι κεφαλὰς ὁ αὐτ. 2. 63· νῆσοι σ. ἀλλήλαις Λουκ. π. Ἀλη9. Ἱστ. 1. 4, 1.

2) ἀμεταθ., συγκρούομαι, Λατ. collidi, ἐπὶ ἀνέμων, Ἀριστ. π. Κόσμ. 5, 10· ἐπὶ πολεμίων, Δίων Κ. 73. 15. **II** σφυρηλατῶ ὁμοῦ, συνάπτω στερεῶς, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 614, Γ. 1318· ἀλλὰ **συνάρηρε** εἶναι ἡ πιθαν. γραφή, ἴδε Ὀδ. Ε. 248, Ἐτυμολ. Μέγ. 237. 58.

συναραχνόομαι, καλύπτομαι ὡς δι' ἱστοῦ ἀράχνης, ἴδε **συναρμόομαι**.

συνἀρέσκω, ἀρέσκω ἢ **εὐαρεστῶ** ὁμοῦ, συνήρεσκέ μοι ταῦτα Δημ. 404. 12, — Παθητ., ἀρέσκομαι, εὐαρεστοῦμαι μετά τινος, τινί Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 60. **2)** ἀπρόσ., ὡς τὸ Λατιν. placet, **συναρέσκει μοι**, ἀρέσκει μοι ὁμοίως ἢ ὡσαύτως, καὶ ἐγὼ εὐαρεστοῦμαι, μετ' ἀπαρεμφ., Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 42. **II.** παραχωρῶ, παρέχω, τινί τι Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 961, πρβλ. Δ. 373· — ἢ ἄνευ αἰτ., συμφωνῶ μετά τινος, τινὶ αὐτόθι Γ. 1100.

συνἀρήγω, συμβοηθῶ, **συναρηγεύσης** αὐτῆς Νικήτ. Χρον. σ. 5D, Ἀνώνυμ. ἐν Κραμ. Παρισ. Ἀν. τ. 4, σ. 382. 33.

συναρμιέω, ὁμοῦ ἁρμόζω, **συναρθμήσαι** ἐπέεσσι, συμφωνῆσαι .. , Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 418.

συνάρθμιος, **ον**, ἰσχυρότερος τύπος τοῦ **ἄρθμιος**, Ὀππ. Ἁλ. 5. 424.

συναρθμόομαι, Παθ., συναρμόζομαι, ὡς μνημονεύεται Ἱππ. 662. 34 παρὰ Γαληνῷ καὶ Ἐρωτιαν., ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα τοῦ Ἱππ. ἔχουσι: **συναραχνοῦται**.—(«συναρθμοῦται, συναρμόζεται» Γαληνοῦ Ἱπποκράτους γλωσσῶν Ἐξήγ. σ. 572).

συναρθρόομαι, Παθ., συνάπτομαι, συνδέομαι δι' ἄρθρων, Ἱππ. Μοχλ. 841. Γαλην. 4. 169. **II.** συνάπτομαι μετὰ τοῦ ἄρθρου, «συναρθροῦμεν, οἷαν τοῦ λεοντομάχου» Ἀνέκδ. Ὀξων. τ. 1, σ. 49, 3.

σύναρθρος, **ον**, ὁμοῦ συνηρμασμένος, συνδεδεμένος, διάφορ. γραφ. παρ' Αἰσχύλῳ ἀντὶ **ξύναρθρον**. **II.** ὁ μετ' ἄρθρου ἐκφερόμενος, Γραμματ.

συνάρθρωσις, ἴδε **διάρθρωσις**.

συνἀριθμέω, ἀριθμῶ ὁμοῦ, συγκαταριθμῶ, τὰς ψήφους Ἰσαῖ. 52. 26· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Πλάτ. Φίληβ. 23D, Αἰσχίν. 41. 22., 45. 19.— Παθ., συγκαταριθμοῦμαι, ἑκατέροις Ἀριστ. Πολιτ. 6. 4. 5· ὑπολογίζομαι, καταριθμοῦμαι, «λογαριάζομαι», ὁ αὐτ. ἐν Ρητορ. 1. 7, 3, ἐν Σοφιστ. Ἐλέγχ. 5, 5, ἐν Ἠθικ. Νικ. 1. 7, 8, ἐν Ἠθικ. Μεγ. 1. 2, 7.

συνἀρίθμησις, ἡ, τὸ συναριθμεῖν, Ἀθήν. 490C· ἡ τούτων τῷ πατρὶ σ. Φωτ. Βιβλ. 193. 11.

συναρίθμιος, **α**, **ον**, =τῷ ἑπομ., Ἀριστ. περὶ Φυτ. ἐν τῷ Προλόγῳ 11.

συνἀρίθμιος, **ον**, ὁ ὑπολογιζόμενος μετά τινος, περιεχόμενος εἰς ἀριθμόν τινα μετά τινος, μετὰ γεν., Φαλάρ. Ἐπιστ. 95. **II.** ὁ ἔχων ὅμοιον ἢ ἴσον ἀριθμόν, ἰσάριθμος, Δν. Π. 2. 431 ἐν τῷ τύπῳ **συνήριθμος**, αὐτόθι 389.

συνἀριστάω, ἀριστῶ, προγευματίζω ἢ γευματίζω ὁμοῦ μετά τινος, τινί Ἀριστοφ. Ὄρν. 1486, Αἰσχίν. 7. 1· **συναριστᾶν** τισι .. προχείρως Ἀλεξις ἐν «Φιλεταίρῳ» 2, Λουκ. Ὄν. 50· — **Συναριστῶσαι**, ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Μενάνδρου.

συνἀριστεύω, ἀριστεύω σύν τινι, ἅμα τινί Εὐρ. Τρῳ. 803.

συνάριστος, **ον**, (ἄριστον) ὁ συναριστῶν, προγευματίζων μετά τινος, δεδιὼς ἐμὲ τὸν **συνάριστον** Λουκ. Ὄν. 21.

συναρκέομαι, ἀπολετ., συνδιατρίβω εὐχαρίστως, ἔργον γὰρ **συναρκεῖσθαι** τοῖς μήτε σχολὴν μήτε σπουδὴν διαγιγνώσκουσιν Θεοφρ. Χαρακτ. 3 ἐν τέλει.

συναρματηλατήσας, μετοχ., ὁ ἁρματηλατήσας ὁμοῦ, Ψευδο-Καλισθέν. Α', 20, ἐν σημ. τῆς ἐκδ. Müller.

συναρμογή, ἡ, ὡς καὶ νῦν, συνάφεια, τὰ καττὰν ἁρίστην ἀναλογίαν συντιθέντα ἐν ἰσοδυναμίᾳ .. μένει ἐν **συναρμογᾷ** ἀξιαλύτῳ κατὰ λόγον ἄριστον Τίμ. Λοκρ. 95B, Διωτογέν. παρὰ Στοβ. 331. 7, Πλούτ., κλπ.

συναρμόζω, Ἀττ. **-όττω**· Δωρικ. μέλλ. **-όξω** Πινδ. Ν. 10. 22· — Παθ. πρκμ. **συνήρμοσμαι**, ἀόρ. **-ηρμόσθην**· **1)** ἐπὶ φυσικῆς σημασίας, ὡς καὶ νῦν, ἁρμόζω ὁμοῦ, **συναρμόζω**, **συνάπτω** ἀκριβῶς, ἑνώνω, κεραίαν δίχα πρίσαντες Ξ. πάλιν ὥσπερ αὐλὸν Θουκ. 4. 100· **συναρμόζει** βλέφαρα χειρί, κλείειν αὐτὰ διὰ τῆς χειρός, Εὐρ. Φοίν. 145, πρβλ. Ι. Τ. 1167· τι πρός Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 6. 1.— Παθ., λίθοι εὖ **συνηρμοσμένοι** Ἡρόδ. 1. 163· ἀλλήλοιν **ξυναρμοσθῆναι** Πλάτ. Πολ. 411E· **συναρμόζομαι**, συνδέομαι διὰ γάμου, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 109. 2.

6) συναρμολογῶ οὕτως ὥστε νὰ ἀποτελέσω σύνολόν τι, οἷον σκάφος, ἵππον Εὐρ. Ἑλ. 233, Τρῳ. 11· Ξ. πόλιν Πλάτ. Νόμ. 628A· Ξ. τοὺς πολίτας πυθοῖ τε καὶ ἀνάγκη ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 519E· τὰ τῆς ἀρχῆς οὐ καλῶς **συνηρμοσμένα** Δημ. 154. 16.

2) ἐπὶ συναρμογῆς ἔργῳ γινομένης ἢ κατὰ διάνοιαν, **συν. βίαν** καὶ δίκαν Σόλων 35. 14· καρπὸν δίκᾳ Πινδ. Ν. 10. 22· πρὸς ἑαυτό τι Ἱππ. π. Ἀέρ. 286· σ. εἰς ταὐτὸν Πλάτ. Τίμ. 35B· τρία ὄντα σ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 443D· ἀλλήλων ἀφεστῶσας ἰδέας Ἰσοκρ. 312C· — συνεθημι λέξιν, ἀπὸ τοῦ θεῖν καὶ ἄλλεσθαι Πλάτ. Κρατύλ. 414B. **3)** μεταφ., συμμορφώνω, εὐχερείᾳ σ. βροτούς, δηλ. κάμνω αὐτοὺς νὰ ἀδιαφορῶσι πρὸς τὰ ἐγκλήματα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 495 (πρβλ. εὐχέρειαν ἐντίκτειν τοῖς νέοις τῆς πονηρίας Πλάτ. Πολ. 391E)· ὅταν γὰρ εὖ συναρμόσῃ τις τοῖς συνοῦσι τὸν τρόπον, τάθ' ἡ μεγίστη τέρψις ἐξευρίσκεται Ἔφιππος ἐν «Ἐμπολῇ» 2. 4. — Παθ., πρὸς παρόντα συνηρμοσμένος Ξεν. Ἀπολ. 16· μάλιστα ἐπὶ μουσικῆς, λύρα συνηρμοσμένη πρὸς τὸν αὐλὸν ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 3, 1.

II. ἀμεταθ., ἁρμόζω, εἶμαι ἁρμόζων, κατάλληλος, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2, 8, 3, π. Ζ. Μορ. 2. 9. 5. **2)** μεταφορ., συμφωνῶ, ἀλλήλοις Πλάτ. Πρωτ. 333A· σ. εἰς ὁμιλίαν τινὶ Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 20· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 7. 5, 60, Πλάτ. Θεαίτ. 204A, κτλ.· Ξ. εἰς ἅπαντα ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 729A. **III.** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, σχεδὸν ὡς ἐν τῷ ἐνεργητ., συνάπτω ὁμοῦ, συνδέω, ἑνώνω, ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 53C, Πολιτικ. 309C· τι πρός τι Καλλικρ. παρὰ Στοβ. τ. 85. 18, Πλούτ. **2)** προσαρμόζω ἐμαυτόν, συμμορφοῦμαι, ἅπαντι καιρῷ Διογ. Α. 4. 37, πρβλ. Σωκρ. παρὰ Στοβ. 56. 7.

συναρμολογέω, =**συναρμόζω**, συναρμολογῶν καὶ συμβιβάζων τοὺς πάντας εἰς ἃ πέφυκεν ἕκαστος Γρηγ. Νύσ. τ. 2, σ. 16A, Θεοφύλ. Βουϊγ. τ. 3, 656D. — Παθ. **συναρμολογέομαι**, ἐν ᾧ πᾶσα οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὔξει εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ Ἐπιστ. πρὸς Ἐφεσ. 6', 21, δ', 16.

συναρμονεάω, συναρμόζω, «γόμφοι γὰρ οἱ ἁρῆνες οἱ σὺ εἴροντες καὶ **συναρμονιῶντες** καὶ συνέχοντες» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 461.

σύναρμος, **ον**, συνηρμοσμένος, Φίλων Βελοπ. 64B, κλπ.

συναρμοστέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **συναρμόζω**, δεῖ **συναρμόττειν**, ὡς τὰς φύσεις τοῖς ἀνδράσι παραπλησίως εἶη συναρμοστέον Πλάτ. Τίμ. 18C.

συναρμοστής, οῦ, ὁ, ὁ συναρμόζων, λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι καὶ **συναρμοστὴν** Λουκ. Ἐνύπν. 2. **II.** ὁ ἀπὸ κοινοῦ συμβουλεύων, ὁ συμφιλιώνων, Γρηγ. Ναζ., κλπ. **III.** ὁ ἀπὸ κοινοῦ ἁρμοστής, βοηθὸς αὐτοῦ, συγκυβερνήτης, Λουκ. Τόξαρ. 32.

συναρμοστικός, **ή**, **όν**, ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ συναρμόζειν, τινος Διωτογέν. παρὰ Στοβ. 331 ἐν τέλ., Ἰαμβλ. Μυστ. 4. 12.

συναρμοττόντως, Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ., ἁρμοδίως, πρεπόντως, Πλάτ. Νόμ. 967E.

συναρμόττω, Ἀττικ. ἀντὶ **συναρμόζω**.

συναρνέομαι, ἀπολετ., ἀρνοῦμαι ὁμοῦ, Χριστὸν δυσειπεῖν καὶ συναρνεῖσθαι νόει Θεόδ. Στουδ. σ. 137K.

συναρπἀγή, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ ἁρπαγή, ἁπάτη, Σύμμαχ. ἐν Ψαλμ. ΛΔ', 20, Ἐκκλ. **II.** ἀπερισκεψία, ἀπροσεξία, ἀδιαφορία, Ἐκκλ.

συναρπάζω, μέλλ. **-άσω** Λουκ., κλπ., — **-άσομαι** Ἀριστοφ. Λυσ. 437, Ξέναρχ. ἐν «Πορφύρᾳ» 2. Ἁρπάζω ὁμοῦ καὶ ἐν σπουδῇ, παῖδοιν δυοῖν σοι τὴν μὲν ἀρτίως ἐγὼ ξυναρπάσας ἔπεμψα, τὴν δ' ἔξω τάχα Σοφ. Ο. Κ. 819, Εὐρ., Ξεν., κλπ.· Ξ. τινὰ βίᾳ Αἰσχύλ. Πέρσ. 195· σ. τινὰ βίᾳ ἐκ τῆς ὁδοῦ Λυσί. 100 28, πρβλ. 129. 12· σ. πάντα ὥσπερ θύελλα Σοφ. Ἠλ. 1150· ὁ κρατῶν ἅμα πάντα σ. Ξεν. Κύρ. 4. 2, 26· ἅτε τὸν λαγὼ σ. αὐτόθι 2. 4, 19· σ. γόνον Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 292· μεταβατ., καταπεῖθω ἐκ συναρπαγῆς, **συναρπάσας** στρατὸν Ψευδο Εὐρ. Ι. Α. 531, πρβλ. Καλλ. Ἐπιγράμμ. 31. 5, Λογγιν. 16. 2, κτλ. — Παθητ., ἁρπάζομαι καὶ φέρομαι μακράν, βίᾳ ξυναρπασθεῖσαν Σοφ. Αἴ. 498· Ξ. βουκόλων ὕπο ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 587. **2)** Ξ. χεῖρας, ἁρπάζω καὶ δένω αὐτὰς ὁμοῦ, Εὐρ. Ἐκ. 1163, πρβλ. Λυσίου Ἀποσπ. 45. 4.— Μέσ., σ. τινα μέσον, ἐπὶ παλαιστοῦ, Ἀριστοφ. Λυσ. 437. **3)** μεταφ., ταχέως ἀντιλαμβάνομαι, καταλαμβάνω ἀμέσως, κατανοῶ εὐθύς, φώνημ' ἀκούω καὶ ξυναρπάζω φρενὶ Σοφ. Αἴ. 16, Ἀριστοφ. Νεφ. 775· τὸ ῥηθὲν Σίμυλος παρὰ Στοβ. 378. 23· σ. τὸ ζητούμενον, ἐν συζητήσει, ὑποπίπτω εἰς τὸ σφάλμα νὰ λαμβάνω ὡς ἀποδεδειγμένον τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζητούμενον (petitio principii) Λουκ. ἐν Διὶ Τραγῳδ. 38, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 35, κτλ.· σ. τὰ φαινόμενα αὐτοῖς 1. 90. **4)** ἁρπάζω καὶ φθείρω, καταστρέφω, ἐξαλείφω πᾶν ἴχνος πράγματός τινος, τι Λουκ. π. Οἴκου 16, Ρήτορες (Walz) 5. 518, 519, κτλ.

συναρπακτικῶς, Ἐπίρρ., κατὰ συναρπαγήν, δι' ἀπάτης, Δίδυμ. Ἀλεξ. 476. 445Β.

συναρρωστέω, ἀρρωστῶ ὁμοῦ ἢ ὁμοίως, συμπάσχω, «συναρρωστεῖν (ὀηλ. τῇ κεφαλῇ) καὶ τὰ λοιπὰ τῶν μελῶν» Κύριλλ. Ἀλ. Ι. 324Β, κτλ.

σύναρσις, ἡ, βοήθεια, ὑποστήριξις. Δίδυμ. Ἀλεξανδρ. 573C, Γεωπ. Ἀνέκδ. 795, 24.— Καθ' Ἡσύχ.: «σὺ ἁρσις· συναφή, ἁρμονία».

συναρτάω, συνάπτω, σ. γένος Εὐρ. Μήδ. 564 (οὕτω, ξυνῆψε γένος ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 562)· τὴν γῆν ἅμα καὶ τὴν θάλασσαν Λουκ. Θεῶν Διάλογ. 21. 21. — Παθητ., συμπλέκομαι, δύο περὶ μίαν καὶ ἔστιν ἢ καὶ πλείους ναῦς .. ξυναρτᾶσθαι, «συμπεπλέχθαι» (Σχόλ.), Θουκ. 7. 70· σ. τινί, εἶναι συγκεκολλημένον εἴς τινα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 12· πρός τι αὐτόθι 1. 17, 8· σ. εἰς Ἓν ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 7, 7· ἀφ' ἑνός, ἐξ ἑνὸς περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 7, 1, Πρυτ. 31. 7. **3)** μεταφορ., συνηρτημένα ἀρεταὶ τοῖς πάθεσι ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 10. 8, 3· τῷ ἀθανάτῳ τὸ ἀθάνατον σ. ὁ αὐτ. περὶ Οὐρ. 1. 3, 10· συνηρτῆσθαι πολέμῳ, ἐμπλέκεσθαι, περιπλέκεσθαι εἰς .., Πλουτ. Νουμ. 20· σ. διώξεσι καὶ φυγαῖς, εἶμαι ἀεὶ ἠσχολημένος εἰς .., ὁ αὐτ. ἐν Σερτ. 12· συνηρτῆσθαί τινι, συμπλέκεσθαι μετά τινος, ὁ αὐτ. ἐν Μαρκέλλ. 24· παρακολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον τὸν ἐχθρὸν ὄπισθεν, ὁ αὐτ. ἐν Πομπ. 51. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ νόμ. Α', σ. 146.

συνάρτησις, ἡ, σύνδεσις, σύναψις, συνάφεια, τῶν φλεβῶν καὶ νεύρων Ἀριστ. Προβλ. 5. 26· συμπλοκή, συνδυασμὸς λέξεων, Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 16. 19. **II**, εἶδος λογικοῦ ἐπιχειρήματος, (ἴδε **συνάπτω** ΙΙΙ. 3), Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 111, π. Μ. 8. 430, Πλούτ. 2. 387Δ.

συναρτίζω, συμπληρῶ, περιόδους συναρτιζούσας τὸν νοῦν Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 22, πρβλ. π. Δημ. 39 (ἔνθα ὁ Reiske συναρπαζούσας· ἀλλ' ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις **συναπαρτίζω** εἶναι πιθανῶς ὁ γνήσιος τύπος).— Καθ' Ἡσύχ.: «συνηρτίζοντο· συνηθροίζοντο».

συναρτύνω [ῡ], συναρμόζω, ἢ ἐξοπλίζω, ἀσπίσι νῆα συναρτύναντες ἔρεψαν Ἀπολλ. Ρόδ. Β 1077.—Μέσ., συμπαρασκευάζω, βοηθῶ πρὸς ἐκτέλεσιν, τι ὁ αὐτ. Δ. 355.

συναρτύω, = τῷ προηγ., Ἰατρικ., Matth. Med. σ. 23 ἐν τέλ.

συναρχαιρεσιάζω, βοηθῶ ἢ συνεργῶ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀρχῶν, Πλούτ. 2. 97Α.

συναρχάριος, ὁ, ὁ ὁμοίως ἀρχάριος, οἱ συναρχάριοι Ἐφραὶμ Σύρος τ. 1, σ. 305Δ.

συναρχία, ἡ, κοινὴ διοίκησις ἢ κυβέρνησις, τινῶν Δίων Κ. 53. 2· πρός τινα ὁ αὐτ. 47. 7· περὶ τὰ στρατιωτικὰ Στράβ. 708. **II**, ἐν τῷ πληθ., αἱ συναρχίαι, οἱ ἄρχοντες ὁμοῦ, συλλήβδην, Ἀριστ. Πολιτ. 4. 14, 4, Ψήφισμ. Δίωλ. παρ' Εὐστ. 279. 40, Πολύβ., κλπ.

συναρχιερᾶομαι, ἀποθετ., συμμετέχω τῆς ἀρχιερωσύνης, συναρχιερατεύω, τινι, μετά τινος, Συλλ. Ἐπιγρ. 4385, 12.

συναρχιερατεύω, ἀρχιερατεύω ὁμοῦ, Σύνοδ. Β' Νικαίας 804C.

συναρχιερεύς, ὁ, ὁ ὁμοῦ ἀρχιερατεύων, Φωτ. Ἐπιστ. ΡΛ', ἔκδ. Ἰω. Βαλ.

συναρχίνη [ῑ], ἡ, θηλ. τοῦ **σύναρχος**, Ross. Insc. 2. praef. σελ. 2.

συναρχομένως, Ἐπίρρ., μετὰ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς, Ἐτυμ. Μέγ. σ. 306, 48 ἐν λέξ. **εἴωθα**, Ἀνέκδ. Ὀξων. 2. 412.

σύναρχος, ον, ὁ ἀπὸ κοινοῦ ἄρχων, μέτοχος ἐν τῷ ἀξιώματι, σύντροφος ἐν τῇ ἀρχῇ, συνάρχων, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 16 12, Ἐπιγραφ. Λακων. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1345, Κερκυρ. αὐτόθ. 1847-49b, Δίων Κ. 67. 15.

συναρχοστατεῖσθαι, ἀπαρέμφατον κείμενον ὁμοῦ μετὰ τοῦ συνεκκλησιάζειν, ἐν Ἐπιγρ. Στιρίων, Bul. de cor. hel. V. σελ. 45, Συναγ. Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

συνάρχω, μέλλ. **-ξω**, ἄρχω, κυβερνῶ ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, τινι Ἡρόδ. 8. 130. **2)** ἀπολ., εἶμαι συνάρχων ἢ σύντροφος ἐν τῷ ἀξιώματι, Θουκ. 7. 31· ὁ συνάρχων, ὁ μετέχων ἐν τῷ ἀξιώματι, «συνάδελφος» ἐν τῇ ἀρχῇ, ὁ αὐτ. 6. 23, 8 27, Λυσί. 125 6, Πλάτ., καὶ συχν. ἐν Ἐπιγραφαῖς, οἷον Συλλ. Ἐπιγρ. 138-150· στεφανοῦσθαι ὑπὸ τῶν συναρχόντων Λυσί. 127. 27. **II**, ἀποθετ., **συνάρχομαι**, ἄρχομαι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀρχίζω ὁμοίως, Γρηγ. Κορίνθ. 404 § XXIII, ἔνθα ἴδε ὑποσημ., Φιλόπονος εἰς Ἀριστ. περὶ Ψυχῆς σ. 588 Hayd.

συνάρωγός, ὁν, συμβοηθός, συναρωγὲ Θέμιστος Ὕμν. Ὁμ. 7. 4· συναρωγὸς ἐν σταδίοις Ἀνθ. Π. 6. 259, 3.

συνᾰσεβέω, ἀπὸ κοινοῦ ἀσεβῶ, ἀσεβῶ ὁμοῦ μετά τινος, Ἀντιφῶν 125. 29, Διόδ. 16 61.

συνᾰσελγαίνω, ἀσελγαίνω μετά τινος, τῶν συνασελγαινόντων αὐτῷ Δίων Κ. 79. 19.

συνασθενέω, ἀσθενῶ ὁμοῦ, συνασθενεῖ γὰρ καὶ λόγος τῷ σαρκίῳ Ἰω. Εὐχαΐτ. παρὰ Φαβρικίῳ π. 8, σ. 632 ἐν τέλ.

συνασιτέω, ἀσιτέω ὁμοῦ, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 122, ἔκδ. Μίλ.

συνασκέω, ἐξασκῶ, ἀσκῶ ὁμοῦ, τὴν τῶν πολιτικῶν ἐπιμέλειαν Ἰσοκρ. 295Ι· βοηθῶ εἰς ἄσκησιν, Δημ. 450 6. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἀσκῶ ἢ παιδεύω ὁμοῦ, γυμνάζω, Διογ. Δ. 4. 67, κτλ.· σ. τὴν αἴσθησιν Διον. Ἁλ. περὶ Λυσί. 11· τινα εἴς τι ὁ αὐτ. περὶ Ρητόρ. 7. 4· ἐν τινι Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 190· ἐπί τι Φαλάρ. Ἐπιστ. 1· περί τι Εὐνάπ. σ. 78· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Διογ. Λ. 2. 72.— Παθ., συνασκοῦμαι, συγγυμνάζομαι οὕτως ὥστε ἐνεργῶ ὁμοῦ, ἐπὶ στρατιωτῶν, Πλουτ. Κλεομ. 20. **3)** ὁμοῦ κατεργάζομαι, «ἀνακατώνω», «βουλεύω» (ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀνακατώνω συνεχῶς), λίπασμα σὺν ἐλαίῳ Μανέθων 4. 345.

συνάσκησις, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ, ἡνωμένη ἄσκησις, συνεχὴς ἄσκησις, Διον. Ἁλ. 2. 74, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 146, κτλ.

συνασκητής, οῦ, ὁ, ὁ ὁμοῦ ἀσκούμενος, Boisson. Ἀνέκδ. 4, 160· ὁ ἀσκητεύων μετ' ἄλλου, σύντροφος ἀσκητοῦ, Ἀθην. Π, 921C.

συνασμενίζω, εὐφραίνομαι ὁμοῦ μετά τινος, «συνασμένιζε, τὸ συνευφραίνου» Ἐτυμολ. Μέγ. σ. 155, 25. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 9.

συνασμενισμός, ὁ, πλήρης συγκατάθεσις, Φίλων 2. 659.

συνᾰσοφέω, ἀσοφῶ, γίνομαι ἄσοφος ἢ μωρὸς ὁμοῦ μετά τινος, τοῖς μὴ σοφοῖς Εὐρ. Φοιν. 394· ἐπὶ τοῦ ῥήματος τούτου ἴδε Λοβὲκ εἰς Φρύν. 630.

συνασπάζομαι, ἀποθετ., ἀσπάζομαι, παραδέχομαί τι προθύμως μετά τινος, τὸν αὐτὸν βίον αὐτῷ συνασπαζόμενοι Ἡλιόδ. ἐν Ἀποφθ. Πατέρ. 152Α.

συναστῐδόω, κρατῶ τὰς ἀσπίδας πλησίον ἀλλήλων, ἵστανται ἐν πυκνῇ παρατάξει, Ξεν. Ἑλλην. 7. 4, 23 μάχομαι πλησίον τινός, παραπλεύρως, αὐτόθι 3. 5, 14 (μετὰ διαφορ. γραφ. συνασπιοῦντες).—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 11.

συνασπίζω, μέλλ. **-ίσω** (ἴδε προηγούμ.)· εἶμαι συνασπιστής, συστρατιώτης (ἴδε **συνασπιστής**), Εὐρ. Κύκλ. 39 ὑποστηρίζω, τινί Ρήτορες (Walz) 7. 355.— Μέσ., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 328.

II, = **συνασπιδόω**, Πολύβ. 4. 64, 6, κτλ.· μάχομαι πλησίον τινός, παραπλεύρως, ἐπί τινα Λουκ. Ἁλ. 1· σ. τισί, ἵστανται ἐν γραμμῇ μετ' αὐτῶν, Διόδ. 17. 84, πρβλ. 4. 16. **2)** μεταβατ., σ. τοὺς μετ' αὐτοῦ, σχηματίζει αὐτοὺς εἰς πυκνὴν παράταξιν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 1, 5.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 11.

συνασπισμός, ὁ, τὸ συνασπίζειν, ἔχειν τὰς ἀσπίδας πλησίον ἀλλήλων, τὸ μάχεσθαι ἐν πυκνῇ παρατάξει, Διόδ. 16. 3, Ἀρρ. Τακτ. 11. 4, Πλούτ., κλπ. **II**. = **ὁμαιχμία**, Πολυδ. Α', 152.

συνασπιστής, οῦ, ὁ, συμπολεμιστής, συναγωνιστής, Σοφ. Ο. Κ. 379· σ. τινί Ἀνθ. Πλαν. 184.

συνασπιστικὴ ἄμυνα, ἡ διὰ συνασπισμοῦ, Εὐστ. εἰς Ἰλ. Σ. 864, 24.

συναστατέω, εἶμαι ὁμοίως ἄστατος, Γεωργ. Πισίδ. Περσ. 3. 162.

συναστᾰχύω, εἶμαι πλήρης σταχύων σίτου, συνασταχ. ἀρουραι Ἄρατ. 1050.

συνάστερος, ον, ὁ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀστέρα γεννηθείς, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 167, 19·— Ῥῆμα: **-αστρέω**, Ψευδοκαλλισθ. σ. 4, Διδότ. (ἔνθα διάφορ. γραφ. **συναστράω**).

συναστραγᾰλίζω, παίζω τοὺς ἀστραγάλους μετά τινος, συναστραγαλίζων τοῖς παισὶ Μάξ. Τύρ. 9. 6.

συναστράπτω, ἀστράπτω ὁμοῦ, λάμπω ὁμοῦ ὡς ἀστραπή, Νόνν. Δ. 1. 457, κλπ.

συναστρία, ἡ, ἀστερισμός, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, 77Δ. **II**, μικρὰ διαφορὰ ἢ διαφωνία μεταξὺ φίλων, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 267, Τετράβ. 4. 193.

συνασφᾰλίζομαι, ἀποθετ., ἀσφαλίζω ὁμοῦ μετά τινος, Ἰουστ. Μάρτ. Ἀπολογ. 1, 67Β, Γραμματ.

συνασχᾰλάω, ἀγανακτῶ ὁμοῦ μετά τινος, τίς οὐ ξυνασχαλᾷ κακοῖς τεοῖσι; Αἰσχύλ. Πρ. 161, πρβλ. 243 ἀλλ' ἐν στίχ. 303, θεωρήσων τύχας ἐμὰς .., καὶ ξυνασχαλῶν κακοῖς,— τὸ ξυνασχαλῶν θὰ εἶναι μέλλ. τοῦ **συνασχάλλω**· ἴδε ἐν λέξει ἀσχαλάω.

συνασχημονέω, ἀσχημονῶ μετά τινος, Πλούτ. 2. 64C, Δίων Κ. 79. 13.

συνασχολέομαι, Παθ., ἀσχολοῦμαι ὁμοῦ μετά τινος, μετέχω τῶν ἀσχολιῶν τινος, τινι Πλουτ. Φιλοπ. 4, ὁ αὐτ. 2. 95D, E.

συνᾰσώματος, ον, ὁμοίως ἀσώματος, ὥσπερ τι σῶμα ἡ ἀσώματος τὰ συνασώματα αὐτῇ μέλη συμφυῆ ἔχουσα Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 30Β.

συνᾰσωτεύομαι, ἀποθετ., ἀσω εὔομαι, ζῶ ὁμοῦ ἐν ἀσωτίᾳ, Ὠριγέν. κατὰ Κέλσου 3, σ. 152 (157, 49?).

συνατάλλω, ἀτάλλω ὁμοῦ, Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 411, ἴδε ἀτάλλω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συνᾰτενίζω, ἀτενίζω, βλέπω ἀτενῶς ὁμοῦ, Γλωσσ.

συνᾰτῑμάζομαι, Παθ., ὁμοῦ ἀτιμάζομαι, εἰς ἀτιμίαν ἢ ὄνειδος περιπίπτω ὁμοῦ, Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίων. 1. 26 τινι Πλουτ. Ἄγις 17.

συνᾰτῑμόομαι, = τῷ προηγ., Πλουτ. Φλαμ. 19· καὶ **συνᾰτῑμάομαι**, Εὐστ. 66. 21.

συνατμίζομαι, Παθητ., λαμβάνω μορφὴν ἀτμοῦ ὁμοίως, ἢ ἐξαμίζομαι ὁμοῦ, Διογ. Λ. 6. 73.

συνᾰτονέω, ὁμοῦ ἀτονῶ, χαλαροῦμαι, Ideler. Phys. 2. 370.

συνᾰτροφέω, γίνομαι ὡσαύτως ἀτροφικός, φθείρομαι, τήκομαι συγχρόνως, Γαλην. 12 322, Σωραν. περὶ Γυναικ. Παθῶν 184, 2.

συνᾰτῠχέω, ἀτυχῶ ὁμοῦ μετά τινος ἄλλου, κοινῇ μετὰ τῶν ἄλλων πολιτῶν συνατυχοῦντες Λυκοῦργ. 166. 28· τινι Διόδ. 13. 52, κτλ.· ἀπολ., Πλούτ. 2. 64C.

συνᾰτῠχής, ές, ὁ μετέχων ἐπιτυχίας ἢ κακῆς τύχης, ὁμοῦ δυστυχής, ὁ ἐμοὶ συνατυχὴς Ὅμηρος Τζέτζ. Ἰλ. Σ. 78.

συναυαίνω, καταξηραίνω, μαραίνω, Ἱππ. π. Ἀέρ 286, Εὐρ. Κύκλ. 463.— Παθητ., ὡσαύτως ξηραίνομαι, Ἱππ. 420 36, Πλάτ. Φαῖδρ. 251D.

συναυγάζω, αὐγάζω, φωτίζω ὁμοῦ, ἐν νυκτὶ τῆς σελήνης συναυγαζούσης Μαυρικ. Στρατηγ. 203B, κτλ.

συναυγασμός, ὁ, συγκέντρωσις ἀκτίνων φωτός, ὡς τὸ **σύλλαμψις**, Πλούτ. 2. 893A, 929B.

συναύγεια, ἡ, = τῷ προηγ.· ἐν τῇ Πλατωνικῇ φιλοσοφίᾳ, ἡ συνάντησις τῶν ὀπτικῶν ἀκτίνων τοῦ ὀφθαλμοῦ (ὄψις) μετὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτὸς τῶν ἐκπεμπομένων ἐκ τοῦ ὁρωμένου πράγματος, ὡς ἡ ἕνωσις ἐνομίζετο ὅτι παρῆγε τὸ φῶς, Πλούτ. 2. 901C, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1108· πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 45C.

συναυδάω, αὐδῶ, ὁμιλῶ ὁμοῦ· ὅθεν, ὡς τὸ **σύμφημι**, συμφωνῶ, ὁμολογῶ, παραδέχομαι, Σοφ. Αἴ. 943, πρβλ. Θεοφρ. Μετὰ τὰ Φυσ. 315. 11 B andis.

συναυλέω, συνοδεύω ᾆσμα διὰ τοῦ αὐλοῦ, Λουκ. περὶ Οἴκ 16, Ἀθήν. 617B. **II.** ᾄδω πρὸς αὐλόν, ἢ τονίζω διὰ τὸν αὐλόν, νόμους Χρον. Παρ. ἐν Σύλλ. Ἐπιγρ 2371. 49.

συναυλία, ἡ (αὐλὸς) τὸ ὁμοῦ τονίζειν τὸν αὐλόν, συμφωνία αὐλῶν πολλῶν, Σοφ. Ἀποσπ. 79· συμφωνία αὐλοῦ καὶ λύρας, Ἀθήν. 617F· καθόλου, μουσικὴ ἐνόργανος, ἀντίθετον τῷ **μονῳδία**, Πλάτ. Νόμ. 765B· συν. ᾄδειν Ἀντιφῶν ἐν «Αὐλητῇ» 1 ξυναυλίαν κλάω Οὐλύμπου νόμον, κλαίω ἢ θρηνῶ λέγων ἢ ὑποτονθορύζων ἐν συναυλίᾳ μίαν τῶν μουσικῶν συνθέσεων τοῦ Ὀλύμπου Ἀριστοφ. Ἱππ. 9. **2)** μεταφορ., δύσορνις ἄδε ξ. δορός, ἡ δυσοίωνος αὕτη συναυλία μάχης, ἐπὶ τῆς μονομαχίας τῶν δύο ἀδελφῶν, Αἰσχύλ. Θήβ. 839· σ. θρήνου, πένθους, κτλ. Φιλοστρ. Εἰκόν. 781, πρβλ. Ἰακώψιον σ. 275. **II.** (πιθαν. ἐκ τοῦ **αὐλή**, πρβλ. **συναυλίζομαι, μοναυλία**) τὸ συνοικεῖν ἐν συζυγίᾳ ὡς συνοικεῖ ἀνὴρ γυναικί, συν. ποιεῖσθαι Ἀριστ. Πολιτ 8. 16 10.

συναυλίζομαι, Παθ., αὐλίζομαι, κατοικῶ ὁμοῦ, ἔχω σχέσιν μετά τινος, συναναστρέφομαι, τινι Ἐκκλ.· ἀπολ., συνέρχομαι εἰς ταὐτόν, συναθροίζομαι, θηρῶν ὅμιλος συνηυλίσθη Βαβρ. 106 6· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ ἀορ., Φαλάρ. Ἐπιστ. 34· — συχνάκις ἀπαντᾷ ὡς διάφορ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **συναλίζομαι**, ὡς π. χ. ἐν Ξεν. Κύρ 1. 2, 15, Πράξ. Ἀποστ. α', 4.

συναυλισμός, ὁ, τὸ συναυλίζεσθαι, συνοικεῖν, Τζέτζ. Ἰλ. Σ. 44· **-αύλισις**, ἡ, Γεώργ. Παχυμ. εἰς Ἀνδρόν. Παλαιολ 5, σ. 283D.

σύναυλος, ον, (αὐλὸς) ὁ ἐν συμφωνίᾳ ὢν πρὸς αὐλόν· ἀκολούθως καθόλου, ὁ ἠχῶν ἐν ἁρμονίᾳ ἢ ὁμοφωνίᾳ, ἁρμονικός, ξύναυλος βοὰ Ἀριστοφ. Βάτρ. 212· — ἀκολούθως γενικώτερον, ὁ ἐν ἁρμονίᾳ ἢ συμφωνίᾳ πρός τινα ὢν ἢ γιγνόμενος, βοὰ ξ. χαρᾷ Εὐρ. Ἑλ. 879· ἀνέμῳ σύναυλος ἤχθη, παρεσύρθη ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀνέμου, δηλ. ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος, Ἀνακρεόντ. 62. 10 (ἔνθα: ἀνέμου σύναυλον ἠχὴν Κῶδ.).

σύναυλος, ον, (αὐλὴ) ὁ συναυλιζόμενος, συχνάζων εἴς τι μέρος, χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλον ὤν; Σοφ. Ο. Τ. 1126· μεταφορ., θείᾳ μανίᾳ ξύναυλος, συναυλιζόμενος μετὰ θείας μανίας, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 611.

συναυξάνω καὶ **-αύξω**, μέλλ. **-αυξήσω**· — αὐξάνω τι μετά τινος ἢ ὁμοῦ (ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 268, ὁ Ilgen διορθοῖ **συνάξουσι**)· συναύξειν τῇ γῇ τὰ χρήσιμα Ξεν. Ἀπομν. 4. 3. 6. — Παθ., αὐξάνομαι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, «μεγαλώνω» ὁμοῦ, αὐξανομένῳ δὲ σώματι συναύξονται καὶ αἱ φρένες Ἡρόδ 3. 134, πρβλ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 789· εἰ μὴ ξυναύξοινθ' οἱ πέπλοι τῷ σώματι Εὐρ. Ἠλ 544 ἀνδρὶ γενομένῳ ταῦτα πάντα συνηυξήθη Ἰσοκρ. 193C, πρβλ. 3C. **2)** βοηθῶ ἢ συνεργῶ εἰς αὔξησιν, συναύξειν οἴκους Ξεν. Οἰκ. 3, 10· συναύξει τὴν ἐνέργειαν ἡ ἡδονὴ Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 10. 5, 2· συναυξάνειν τὴν ἀρχὴν Ξεν. Κύρ. 8. 3, 21· ἀπὸ κοινοῦ μεγαλοποιῶ, τι Πολύβ. 6. 15. 7.— Παθ., συναυξανομένην .. τὴν δύναμιν Ξεν. Κύρ. 8. 7, 6· συναύξεσθαι πρός τι, κατ' ἀναλογίαν.., ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1, 16.

συναύξημα, τό, τὸ συναῦξον, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. III, 30.

συναύξησις, εως, ἡ, τὸ ὁμοῦ αὐξάνεσθαι, κοινὴ αὔξησις, τῶν ὀστέων Ἱππ. π. Ἄρθρ. 821· τοῦ ὀστράκου Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9, 37, 31· ἀπολ., Πολύβ. 1 6, 3.

συναυξομειόομαι, Παθητ., αὐξάνομαι καὶ ἐλαττοῦμαι ὁμοῦ μετά τινος, κρήνη συναυξομειουμένη τῷ ποταμῷ Νείλῳ Στράβ. σ. 1311 Almelov.— Ἀλλ' ὁ Κόντος ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ 301, ἀποδοκιμάζει τὸν τύπον τοῦτον.

συναυτοκρατορέω, αὐτοκρατορέω ὁμοῦ μετά τινος, συμβαλεύω, συγκυβερνῶ, ἐπὶ θρόνῳ καθίσας συναυτοκρατορεῖ τῷ παναφήλικι βασιλεῖ Νικήτ. Χων Χρον. σ. 173D.

συναυτουργέω, αὐτουργῶ ὁμοῦ, Κ. Παντεχν. ἐν Annu. etc. VI, σ. 48.

συναυχμέω, εἶμαι ὁμοῦ αὐχμηρός, ῥυπαρός, συναυχμεῖ (ἡ κόμη τῷ γενείῳ) Λιβάν. τ. 4, σ. 1170 (1117, 20 κατὰ τὸν Θησ. Στεφ.).

συναφαιρέω, ἀφαιρῶ ὁμοῦ, τι Α Β 523· τί τινος Μάξ. Τύρ. 2. 1.— Μέσ., βοηθῶ εἰς διάσωσιν, ἑτοῖμος ἔφη εἶναι ξυναφαιρησόμενος ἰέναι ἤδη Θουκ. 8. 92.

συνᾰφᾰνίζομαι, Παθ., ἐξαφανίζομαι ἢ ἀπόλλυμαι ὁμοῦ, μνημεῖα .. ἃ μὴ συναφανισθήσεται τοῖς σώμασιν Διον. Ἀλ. 1. 1, Στράβ 257, 578, κτλ.· ἀπολ., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 51.

συνᾰφᾰνιστής, ὁ, ὁ συναφανίζων, συγκαταστρέφων, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 222.

συναφαρπάζω, ἀφαρπάζω ὁμοῦ, Μ. Ἄταλ. σ. 210, 13, ἔκδ. Β.

συνᾰφαυαίνω, ἀποξηραίνω ὁμοῦ, Μεθόδ 128B.

συνάφεια, Ἰων. **ξυναφίη** (Ἀρετ. περὶ Σημ. Ὀξ. Παθ. 1. 10), ἡ, = **συναφή** (ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 497), σύναψις, συνένωσις, συνδυασμός, συνάφεια, πραγμάτων καὶ τόπων Πλουτ. Δημήτρ. 5, κτλ.· γένους Φαλάρ. Ἐπιστ. 142· πρὸς γένος Ῥήτορες (Walz) 8. 126· — ἡ γραμματικὴ συναφή, σύναψις, Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 501. **2)** ἐν τῇ προσῳδίᾳ, ἡ σύναψις ἢ συνέχεια πάντων τῶν στίχων ἐν τῷ ἀπαιστικῷ συστήματι, δι' ἣν ἅπαντες μετροῦνται ὡς εἷς.— Καθ' Ἡσύχ.: «συνάφεια· σύζευξις, ἕνωσις».

συνάφεσις, ἡ, σύγχρονος ἄφεσις, τῶν ἁρμάτων συνάφεσις Ἡσύχ. ἐν λ. **ἁματροχεῖν**. **II.** ἡ ἀπὸ κοινοῦ ἐκβολή, ἐπὶ ποταμῶν ἑνουμένων πρὸς τὰς ἐκβολάς, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Κ. 515.

συναφέψω, μέλλ. **-ήσω**, βράζω ὁμοῦ καλῶς, Διοσκ. περὶ Εὐπορίστ. 2, 23, ἔνθα διάφορ. γραφ. **συνέψω**.

συνᾰφή, ἡ, **σύναψις**, σχέσις, ἕνωσις, σύνδεσις, Ἀριστ. περὶ Πνεύμ. 7, 3, Θεοφρ. περὶ Πυρ. 33, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., Πλούτ. 2. 1080F· — σαρκικαὶ μῖξις, Μοσχίων περὶ Γυναικ. Παθ. 25· ἡ συνδρομὴ τῶν ἀστέρων, Μανέθων 1. 74, κλπ.· ἡ πρὸς ἀλλήλους σ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 12, 8· τινος πρός τι Πτολ., κλπ. **II.** τὸ σημεῖον ἢ ἡ γραμμὴ τῆς ἑνώσεως, ἕνωσις, ὡς π. χ. ἐν τοῖς διθύροις ὀστρακοδέρμοις, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 30· τὸ σημεῖον τῆς ἐπαφῆς περιφερείας κύκλου καὶ ἐφαπτομένης εὐθείας γραμμῆς, ὁ αὐτ. περὶ Ἀτόμων Γραμμῶν 45· ἡ τοῦ βέλους πρὸς τὸ ξύλον σ. Πολύβ. 6, 23, 11· τῶν μισθοφόρων καὶ τῶν ἱππέων ὁ αὐτ. 12. 18, 10· κατὰ τὴν συν. κεκλιμέναι, συγκλίνουσαι, Πλούτ. 2. 1079. **III.** ἐν τῇ Μουσικῇ, ἡ σύναψις δύο τετραχόρδων, ἀντίθετ. τῷ **διάζευξις** (ἴδε **διαζεύγνυμαι** 2), Πλούτ. 2. 491A ὅθεν, τετράχορδα συνημμένα, ἡ συν. νήτη αὐτόθι 1029A, 1137C· πρβλ. Chapell. Hist. of Muss. σ. 95 κέξ.

συνάφής, ές, ἔχων συνάφειαν, συνηνωμένος, συνεχόμενος, Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 4, 26· κόλποι σ. ἀλλήλοις ὁ αὐτ. περὶ Κόσμ. 3, 8 τὰ ξυναφέα, τὰ συνεχόμενα, τὰ πλησίον ἀλλήλων, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 7.—Ἐπίρρ. **συναφῶς**, ἕτερ' ἄττα πολίσματα ἐπὶ τῷδε συναφῶς ἐχειρώσατο Νικήτ. Χρον. σ. 331B.

συναφιδρύομαι, Παθ., ἀφιεροῦμαι, καθιεροῦμαι ὁμοῦ, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν 1. 3.

συναφίημι, συμπέμπω, μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ γῆν Ἀριστ. Προβλ. 23. 38, πρβλ. 20. 22· ἐς τὸ μέσον Πλούτ. 2. 674C. **2)** ἐπαφίνω ὁμοῦ ἐναντίον τῶν πολεμίων, Πολύβ. 11. 12, 7.

συναφικνέομαι, ἀποθετ., ἀφικνοῦμαι, φθάνω ὁμοῦ, Διογ. Λ. 10. 47· τινι, μετά τινος, Ideler Phys. 2. 353.

συναφίπταμαι, ἀποθετ., ὁμοῦ ἀφίπταμαι, οἷς .. συναφίπταται καὶ ὁ πρὸς ταῦτα πόθος Γεώργ. Λαπίθ. ἐν Notices τ. 13, 1. 61. 1255.

συναφίστημι, Ἰων. **συναπ-**· ἀόρ. α' **συναπέστησα**, συναπομακρύνω, συναποσπῶ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 24, 2· συναφιστάνειν τὸ σῶμα τῆς γῆς Κλήμ. Ἀλ. 854. **II.** κινῶ ὁμοῦ εἰς ἀποστασίαν, Θουκ. 1. 59. — Παθητ., Ἰων. **συναπίσταμαι**, μετ' ἀορ. β' καὶ πρκμ. ἐνεργ., ἐπαναστατῶ, ἐξεγείρομαι εἰς ἀποστασίαν ὁμοῦ μετά τινος, τινι Ἡρόδ. 5. 37, 104, Θουκ. 1. 56, κ. ἀλλ.· ὁ δῆμος ξυναφίσταται τοῖς ὀλίγοις ὁ αὐτ. 3. 39· οἱ ξυναποστάντες ὁ αὐτ. 1. 104· τὰ ξυναφεστῶτα χωρία αὐτόθι 59.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 28.

συναφομοιόω, ποιῶ τι ἐντελῶς ὅμοιον πρός τι, ἑαυτόν τινι Πλούτ. 2. 52E, πρβλ. 51D.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συναφορίζω, συναποχωρίζω, ξεχωρίζω ὁμοῦ, ἅμα τινί Πλούτ., 2. 425B.

συναφροτόω, ἀφροτῶ ὁμοῦ, Γ. Παχυμ. τόμ. Β', σελ. 196, 11, ἔκδ. Β.

συναφραίνω, συνανοηταίνω, συναφραίνειν αὐτοῖς καὶ ἡμᾶς Κύριλλ. Ἀλ. κατὰ Ἰουλιαν. 7, σ. 233B.

συνάφραστος, ον, ὡσαύτως ἄφραστος, ἀπερίγραπτος, τὸν σὸν υἱὸν τὸν συνάφραστον λόγον Πισίδ. περὶ Ἀρχ. Ἡλ. 1767.

συναφυπνίζομαι, Παθητ., ἀφυπνίζομαι ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 819D.

συνάχθομαι, μέλλ. **-αχθέσομαι**, ὡσαύτως **-αχθεσθήσομαι** Αἰσχίν. 88, 22· ἀόρ. **-αχθεσθείην** Δημ. 491, 10, κτλ.· ἀποθετ. Ἄχθομαι ὁμοῦ μετά τινος, συμπαθῶ, συλλυποῦμαί τινα, μετὰ δοτ. προσ., πιεζομένοισι ὑμῖν συναχθόμεθα Ἡρόδ. 8. 142, πρβλ. Ἰσοκρ. 64B, 137B, Δημ. 491, 10, κτλ.· μετὰ δοτικ. πράγμ., διά τι πρᾶγμα, Ξεν. Κύρ. 4. 6, 5, Δημ. 1340, 24· ἐπί τινι Ξεν. Κύρ. 8. 2, 2, Δημ. 1248, 14· περὶ ἢ ὑπέρ τινος Φαλάρ. Ἐπιστ. 85, Θεοφρ. Χαρακτ. 29 ὡσαύτως μετὰ γενικ. πράγμ., ἐξ αἰτίας τινὸς πράγματος. Ἀλκίφρων 1. 31· σ. ἦν . Ξεν. Κύρ. 1. 6, 24, Συμπ. 8, 18.

συναχθοφορέω, ἀχθοφορῶ ὁμοῦ, Μ. Ἀκομ. τόμ. Β', σ. 244, 6, ἔκδ. Α.

συνάχνυμαι, Παθ., θλίβομαι, λυποῦμαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Κόντ. Σμ. 2. 625, Νόνν. Δ. 11, 213.

συναχρειόω, ποιῶ τι ἄχρηστον ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σελ. 430A.

συνάχρονος, ον, ὁ καὶ αὐτὸς ἄχρονος ὤν, ἀθανάτου πατρὸς υἱὲ συνάχρονε Ἀνθολ. Π. 1. 23.

σύναψις, ἡ, = **συναφή**, συνάφεια, σύνδεσις, ἕνωσις, ἐπαφή, Ἀριστ. Φυσ. 5. 3, 7, Μετὰ τὰ Φυσ. 10. 12, 14· ἡ σ. τινος πρός τι Πλάτ. Θεαίτ. 195C· — ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 40C, Πλούτ., κλπ. **2)** ὁ τοῦ γάμου δεσμός, Θεόδ. Στουδ. σ. 13E.

II. τὸ σημεῖον ἢ ἡ γραμμὴ τῆς ἑνώσεως, ἡ σ. τῶν στιγμῶν Ἀριστ. π. Ἀτόμ. Γραμμ. 46· τῶν πλευρῶν ὁ αὐτ. ἐν Μηχαν. 23, 5· τῆς θερμαστρίδος αὐτόθι 21, 2· τοῦ ἥπατος τῇ μεγάλῃ φλεβὶ ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 4, 32· τῆς ἀορτῆς (δηλ. τῷ πλεύμονι) ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 3, 14. **III.** ὡς συγκεκριμένον, ἕνωσις, συλλογὴ (ἐπὶ ἀστέρων), ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 1. 6, 11. **IV.** σύνδεσμος, συνεννόησις, Ἐβδ. (Γ' Βασ. 15', 20).

συνάωρ, ἴδε **συνήωρ**.

συνδαΐζω, μέλλ. **-ξω**, φονεύω μετὰ τῶν ἄλλων, συναποκτείνω, ἀλλὰ μὲ συνδάϊξον Σοφ. Αἴ. 361.

συνδαινύμι, μέλλ. **-δαίσω**, ὁμοῦ εἰς εὐωχίαν καλῶ, σ. γάμους τινί, συνεορτάζω δι' εὐωχίας τοὺς γάμους μετά τινος, Εὐρ. Ἠλ. 1439.— Μέσ., συνευωχοῦμαι, Σάτυρ. παρ' Ἀθην. 248F.

συνδαιταλεύς, ὁ, συνδαιτυμών, Ἀθήν. 354D, Σουΐδ. ἐν λέξ. **δαιταλεύς**.

συνδαίτης, **ου**, ὁ, = **συνδαίτωρ**, Λουκ. Ἐπιστ. Κρον. 36· θηλ. κλητ. **σύνδαιτι**, Ὀρφ. Ὕμν. 55. 10.

συνδαιτυμών, **όνος**, ὁ, διάφ. γραφ. ἐν Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 2, 3 ἀντὶ **σύνδειπνος**.

συνδαίτωρ, **ορος**, ὁ, σύνδειπνος, οὐδέ τις ἐστὶ συνδαίτωρ μετάκοινος Αἰσχύλ. Εὐμενίδ. 351.

συνδάκνω, μέλλ. **-δήξομαι**, δάκνω ὁμοῦ, συνδάκνοντι τὸ στόμιον, ἐπὶ ἵππου δάκνοντος τὸν χαλινὸν καὶ φεύγοντος, Ξενοφ. Ἱππ. 6, 9· συντρίβω διὰ τῶν ὀδόντων (συγκλείων αὐτούς), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 9. 6, 6., 9. 37, 13· σ. τὸ πνεῦμα, κρατῶ τὴν ἀναπνοήν μου, Κερκίδ. παρὰ Διογ. Λ. 6. 77. — Παθ., αἰσθάνομαι ἰσχυρὸν πόνον, Ἐβδ. (Τωβὶτ 1Α', 12).

σύνδακρυς, **υος**, ὁ, ἡ, ἔνδακρυς, πλήρης, δακρύων, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 74, Σωκράτ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4, 23.

συνδακρύω, δακρύω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Εὐρ. 1. Α. 1242· τῷ πάθει Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 619D. **II.** μετ' αἰτ., συνθρηνῶ, Πλουτ. Λούκουλλ. 29.

συνδαμάζω, δαμάζω, καταπονῶ ἐντελῶς, καταδασανίζω, Νικήτ. Εὐγεν. 5. 268· — ποιητ. παθ. **συνδάμνᾶμαι**, καταδαμάζομαι ἐντελῶ., καταπονοῦμαι, καὶ γὰρ ὀὴ πνοιαῖς συνδάμναται ἐχθραῖς Νικ. Ἀλεξ 173, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 62.

συνδανείζομαι, μέσ., δανείζομαι παρὰ πολλῶν, ἐσκήψατο χρημάτων δεῖσθαι καὶ συνεδανείσατο τάλαντα πολλὰ παρὰ τῶν μάλιστα μισούντων αὐτὸν Πλουτ. Εὐμέν. 13.

συνδαπανάω, δαπανῶ εἴς τι ὁμοῦ μετά τινος, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 195D· ὁ αὐτ. τ. 1, σ. 206B ἐν τῷ παθητ.

συνδασύνω, δασύνω ἐπίσης, παθητ. **συνδασύνομαι**, λαμβάνω ἐπίσης δασεῖαν, «τὸ πρὸ φωνήεντος πλεονάζον, ψιλουμένου αὐτοῦ συμψιλοῦται, δασυνομένου δὲ συνδασύνεται, οἷον οἶκα, ἔοικα, ὥρων, ἑώρων» Ἐτυμ. Μέγ. 317, 45.

συνδεδεμένως, Ἐπίρρ., συνημμένως, ἀντίθετ. τῷ **ἀσυνδέτως**, Σχόλ. εἰς Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 344.

συνδείδω, φοβοῦμαι ὁμοίως, πρκμ. μετὰ σημασ. ἐνεστ. **συνδέδια**, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 141.

συνδεινουμένη φρόσις φοβερῶς τῇ τῶν πραγμάτων σκυθρωπότητι, δεινουμένη ὁμοῦ, Εὐστ. εἰς Ὀδ. Μ. σελ. 1711, 53, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθην. Κουμανούδη.

συνδειπνέω, δειπνῶ μετά τι ος, Λατ. coenari apud aliquem, συνδειπνέω τῷ λῶντι Ἐπίχ. 19 Ahr., πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 6, Ἀναβ. 93, 43· μετὰ τινων Ἰσαῖ. 39. 26, Δημ. 554. 19· — ἀπολ., δειπνῶ μετ' ἄλλων, Πλάτ. Συμπ. 174E, 217C, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 9, κλτ.· οἱ συνδειπνοῦντες, οἱ δειπνοῦντες ὁμοῦ, οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς δεῖπνον ἐξ ἐράνου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 14, 2.

σύνδειπνον, τό, κοινὸν δεῖπνον ἢ συμπόσιον, Λατ. convivium, Ἀριστοφ. Ἀποσπάσ. 204, Πλάτ. Συμπ. 172B, Ἀναβ. παρ' Ἀθην. 365B, κλπ.· — παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως **συνδείπνιον**, Καλλ. εἰς Δήμ. 73, Διόδ. 14. 42, Ἀθήν. 140C.

σύνδειπνος, ὁ, ἡ, ὁ συνδειπνῶν, συνδαιτυμών, Λατ. convivа, Εὐρ. Ἴων 1172, Ξενοφ. Κύρ. 3. 2, 25., 8. 2, 3· ξ. τινα ποιεῖσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 2. 5, 27· ξ. τινα ἄγομαι, λαμβάνω τινὰ μετ' ἐμαυτοῦ εἰς δεῖπνον ὅπως συμφάγῃ εἰ καὶ αὐτὸς δὲν ἐκλήθη, Λατ. umbra (σκιά), ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 2. 2, 28· σ. τῇ γαστρί, οὐ τῇ ψυχῇ Πλούτ. 2. 660B. — Σατυρικὸν τι δρᾶμα τοῦ Σοφ. ἐκαλεῖτο **Σύνδειπνοι**, Ἀποσπ. 146 κέξ.

συνδεισιδαίμων, **ονος**, ὁ, ἡ, ὁ μετέχων τῆς δεισιδαιμονίας, ὁ ὁμοίως δεισιδαίμων, Κύριλλ. Ἀλεξ. κατὰ Ἰουλιαν. 3, σελ. 84C, 4, σ. 125B.

συνδεκάζω, δεκάζω, διαφθείρω διὰ δώρων πάντας ὁμοῦ, τοὺς δικαστὰς Ξεν. Ἀθην. 3. 7· τὴν ἡλιαίαν Νόμ. παρὰ Δημ. 1137. 1· τὰ δικαστήρια Αἰσχίν. 12. 25, κτλ.· τὸ **συνδεκάζω** εἶναι ἡ συνήθως ἀπαντῶσα πλημμ. γραφ.

συνδενδρία, ἡ, τόπος σύνδενδρος, κατάφυτος ἐκ πυκνῶν δένδρων, «ἔστι δὲ δρυμὰ ἡ συνδενδρία, ὡς ἀπὸ δρυὸς» Εὐστ. 1652 16.

συνδενδρόομαι, παθ., γίνομαι ὁμοῦ δένδρον, Λιδάν. 4. 1020.

σύνδενδρος, ον, ὁ πυκνὰ δένδρα ἔχων, κατάφυτος ἐκ δένδρων, Πολύβ. 12. 4, 2, Δείναρχ. σελ. 12· ὕλη Βάθρ. 43· ἐν τινι συνδένδρῳ, ὅπασθεν, πλήρει δένδρων πυκνῶν τόπῳ, Πλουτ. 2. 310C.

συνδέομαι, ἀποθετ., ἀπὸ κοινοῦ δέομαι, παρακαλῶ, ζητῶ, σ. τινί ἕνα .. Πλάτ. Παρμ. 136D· σ. τινος μὴ ποιεῖν τι Πλάτ. Ἐπιστ. 318C· τί τινος Δημ. 962. 1· σ. περί τινος Πλουτ. Καῖσ. 66.

σύνδερμον, τό, κοινὸν δέρμα, δέρμα ἁνῆκον καὶ εἰς ἄλλους ἀπὸ κοινοῦ, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 88.

συνδέρω, δέρω ὁμοῦ ἢ ὁμοίως, ἐν τῷ δέρεσθαι συνδερόμενόν σοι τῇ διαθέσει Θεόδωρ. Στουδ. σ. 379A.

σύνδεσις, ἡ, τὸ συνδεῖν, δένειν ὁμοῦ, Πλάτ. Τίμ. 43D, Πλούτ. 2. 697B· τινος πρός τι αὐτόθι 793A· πρὸς τὴν τῆς κοιλίας σ. Διόδ. 13. 113. **II.** (ἐκ τοῦ παθ.), σύμπτυξις, σύμφραξις, τοῦ δέρματος Ἱπποκρ. 1174F· «σύνδετις δηλοῦται ποτὲ καὶ ἡ οἷον πυκνότης καὶ ἡ σφίγξις» Γαλην. Ἱπποκράτ. Γλωσσῶν Ἐξήγ. 572.

συνδεσμεύω, δεσμεύω, δένω ὁμοῦ, συμπηγνύοντες τῶν ξύλων, τὰ δὲ συνδεσμεύοντες Πολύβ. 3. 42, 8· **-δεσμέω**, Α. Β. 954, κλπ.

συνδεσμικός, ἡ, όν, ὁ εἰς σύνδεσιν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, συνδετικός, Α. Β. 502, 510, κλπ.

σύνδεσμιος, ον, ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλου δέσμιος, συνδεσμώτης, συναιχμάλωτος, Μεθόδ. παρὰ Lamb. e Bibl. Caes. τ. 5, σ. 443G.

συνδεσμοειδής, ὁ, ἡ, ὅμοιος συνδέσμῳ, «εἰ δεόντως αἱ .. προθέσεις .. προθετικοὶ σύνδεσμοι καλοῦνται ἢ κατ' ἐνίους συνδεσμοειδῆ μόρια» Ἀπολλώνιος ἐν Ἀν. Βεκ. τ. 2, 480, 8.

σύνδεσμος, ὁ, ἑτερογεν. πληθ. **σύνδεσμα** Εὐρ. ἔνθα κατωτ.· — ὁ ὁμοῦ συνδέων, μέσον συνδέσεως ἢ ἑνώσεως, δεσμός, σύναψις, σ. ἦν .. τὰ ξύλα, τοῦ μὴ ἀσθενὲς εἶναι τὸ οἰκοδόμημα Θουκ. 2. 75· ἀραρότως ξύνδεσμα χρυσοῦ εἶχε, τὸ χρυσοῦν διάδημα ἦτο στερεῶς προσηλωμένον, Εὐρ. Μήδ. 1193· ἀμμάτων σύνδεσμα, τῶν ἐνδυμάτων σύνδεσμοι, κόμβοι, κομβώματα, ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 697· μελέων σύνδεσμα, οἱ τένοντες, δι' ὧν τὰ ἄρθρα ἢ μέλη συνδέονται πρὸς ἄλληλα, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 199, πρβλ. Τίμ. Λοκρ. 100B, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 6, 7, π. Ζ. Πορείας 13. 1· ἴδε Foës. Oecon. Hipp. **2)** μεταφορ., δεσμὸς ἑνώσεως· οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες καλοῦνται ὁ ξ. τῆς πόλεως, ὁ δεσμὸς ὁ συνάπτων τὴν πόλιν ἡνωμένην, Πλάτ. Πολ. 520A, πρβλ. Πολιτικ. 310A· οὕτω νόμος ὁ βοηθῶν .. τῷ τῆς πόλεως συνδέσμῳ ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 921C· ξ. τοῦ οὐρανοῦ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 616C· σ. τὰ τέκνα δοκεῖ εἶναι Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 8, 12, 7. **3)** ἐν τῇ γραμματικῇ, μόριον χρησιμεῦον εἰς σύνδεσιν λέξεων πρὸς ἀλλήλας, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 3. 5, 2· σ. ἓν ποιεῖ τὰ πολλὰ αὐτόθι 3. 12, 4, πρβλ. Ρητορ. πρ. Ἀλ. 23, 5, Ποιητ. 20, 6· πρβλ. **ἀσύνδετος** II. **II.** = **σύνδεσις** I, Πλάτ. Ἐπιν. 984C· **συνδέσμῳ** ἓν Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 2. 10. 1, Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 6, 2. **III.** ἕνωσις· τὸ ὁμοῦ συνδεδεμένον, δῖμα, δεσμάτιον, Ἡρῳδιαν. 4. 12. **IV.** ὡς ἀστρονομικὸς ὅρος (1) = τῷ Λατ. nodus, Γεμῖνος ἐν Εἰσαγωγῇ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς τὰ Φαινόμενα 69A. (2) = συναφή, Κλεομήδης 2, 5, σελ. 138 Bake.

συνδεσμιώτης, ου, ὁ, ὁ σύντροφος δεσμώτης, ὁ καὶ αὐτὸς δεσμώτης ἢ δέσμιος, Θουκ. 6. 60, Πλάτ. Πολ. 516C.

συνδεσποτεία, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ δεσποτεία, ἐξουσία, συγκυριότης, Ἐκκλ.

συνδετέος, α, ον, ρήματ. ἐπίθετ. τοῦ **συνδέω**, ὃν δεῖ συνδεῖν, ταὐτὶ γάρ ἐστι συνδετέα Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 785· οἱ μηροὶ συνδετέοι πρὸς ἀλλήλους Ἱππ. 837E.

συνδεσποτεύω, δεσποτεύω ὁμοῦ, Διϊδ. Ἀλεξ. σ. 799, Ἔκδ. M.

συνδέτης, ου, [ῐ], (συνδέω) ὁ συνδεδεμένος, συνδεσμώτης, Ἀθήν. 213B, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. **II.** ἐνεργ., ὁ ὁμοῦ συνδέων, συνδετικός, ὅσα καὶ λίθος τῶν διεστώτων συνδέτης ἀκρόγωνος Νικήτ. Χων. Χρον. 317B.

συνδετικός, ἡ, όν, ὁ συνδέων, ὁμοῦ δένων, εἰς σύνδεσιν ἁ ἥκων, Πλούτ. 2. 908B, κτλ.· τὸ συνδετικόν, ἑνωτικὸς δεσμός, ὁ αὐτ. ἐν Λυκούργου καὶ Νουμ. Συγκρ. 4 ἐν τέλει· — νεῦρα σ., = **σύνδεσμα**, Γαλην. **2)** παρὰ γραμματ., συμπλεκτικός, Ἀπολλών. π. Συντάξ. 23.

σύνδετος, ον, συνδεδεμένος, δεδεμένος ὁμοῦ, συνδέτους αἰκίζεται Σοφ. Αἴ. 65· συνδέτους ἀγὼν ὁμοῦ ταύρους, κύνας βατῆρας αὐτόθι 296. **2)** ὁ συνδεδεμένος τινί, συνηνωμένος, τινι Πλάτ. Πολιτ. 279E. **3)** ὁ συμπεπλεγμένος μετά τινος, Ἀριστ. Φυσιογν. 3. 3. **II.** ὡς οὐσιαστ. **σύνδετον**, τό, δεσμός, Εὐρ. Ἴων 1390.

συνδεύω, ὑγραίνω καὶ ἀναμιγνύω ὁμοῦ, συνδεύσαντες ἀλείφουσιν Κάτων. Σμ. 4. 213.

συνδέω, Ἀττ. **ξυνδέω**, μέλλ. **-δήσω**· — δένω ὁμοῦ, ἐπὶ δύο ἢ πλειόνων πραγμάτων, συνέδεσα πόδας δεινοῖο πελώρου Ὀδ. Κ. 168· σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέαν Χ. 189 οἵνοις σ. πόδας χεῖράς τε γλῶσσάν τε νόον τε Ἡσ. Ἀποσπ. 43· τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας Πλάτ. Εὐθύφρων 4C· γαυλοὺς τε Φοινικηΐους συνέδεε Ἡρόδ. 8. 97, πρβλ. Πολύβ. 1. 22, 9 δέλτον λύειν καὶ σ. Εὐρ. I. A. 110.— Παθ., τὰς χεῖρας συνεδέθησαν Δημάδ. 180. 8· ἰσχία μὴ συνδεδεμένα, μὴ συνεσταλμένα, ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. Κυν. 4, 1, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 3. 16. **2)** ἐπὶ προσώπων, δένω χεῖρας καὶ πόδας, ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι Ἰλ. Α. 399, πρβλ. Ἡρόδ. 9. 119, Σοφ. Αἴ. 62, Φιλ. 1016, Εὐρ., κλπ.· λαγὼς αὐτὸς σ. ἑαυτόν, περιπλέκει ἑαυτόν, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 40 — Παθ., συνδεδεμένος, συμπεπλεγμένος, συνεσφιγμένος, Ἰακώψιος εἰς Φιλοστρ. Εἰκόν. σ. 522. **3)** δένω τραῦμα, σφενδόνῃ, διὰ σφενδόνης (ἴδε **σφενδόνη** II, 1), Ἰλ. Ν. 599. **3)** δένω μετά τινος, συνάπτω στενῶς, ἰσχυρῶς, τὴν ψυχὴν τῷ σώματι Πλάτ. Τίμ. 84A, πρβλ. 73B, Συμπ. 202E, Θεαίτ. 160B· ὡσαύτως, τι ἀπό τινος Λουκ. περὶ τῆς Συρ. Θεοῦ 29 **4)** καθόλου, συνδέω, ἑνώνω, Ἰσάτης φίλους φίλοις πόλεις τε πόλεσι ξ. Εὐρ. Φοίν. 538· τὸ κοινὸν ξυνδεῖ τὰς πόλεις Πλάτ. Νόμ. 875A· ἡδονῆς καὶ λύπης κοινωνία ξυνδεῖ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 462B· σ. καὶ συνέχειν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 99C· σ. τινα πενίᾳ, δεσμεύω μὲ τὴν πενίαν, Ἀλκίφρων 3. 49. **II.** Μέσ., σύνδησαι πέπλους, περίζωσαι τὰ ἐνδύματά σου, Εὐρ. Ἀνδρ. 832 (**κοινῶς πέπλους**)· εἰ ἐπίπεδον εἴη τὸ συνδεόμενον Τίμ. Λοκρ. 99A, Θεμίστρ. 59A. **2)** συνδέομαι ἀμοιβαίως μετ' ἄλλων, ἀποτελῶ σύνδεσμον ἢ ἕνωσιν, Πλάτ. Πολιτ. 310B.

σύνδηλος, ον, κατάδηλος, «ὁλοφάνερος», μέχρι τοῦ σύνδηλος εἶναι Ἀριστ. Ποιητ. 7. 12, Πλουτ. Πύρρ. 34 ἐν τέλει.

συνδηλόω, ποιῶ τι ἐμφανές, κατάδηλον, δεῖ δὲ τῇ λέξει τὴν προαίρεσιν συνδηλοῦν Ἀριστ. Ρητορ. 2. 21, 14.— Παθ., ἐξ ὧν ἡ ὅλη μορφὴ συνδηλοῦται Θεορρ. π. Φυτ. Ἱστ. I. 1, 8.

συνδημᾰγωγέω, δημαγωγῶ ὁμοῦ, ἀπὸ κοινοῦ δημαγωγῶ, συνδημοκοπῶ, Πλουτ. Πομπ. 2· συνεδημαγώγησε τῷ πάθει τοὺς πολλούς, ἐδημαγώγησε διὰ τοῦ πάθους του τὰ πλήθη, ὁ αὐτ. ἐν Καίσ. 5. — Παθ., Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 24.

συνδημηγορέω, δημηγορῶ ὁμοῦ, δημηγορῶ ἐνώπιον τοῦ πλήθους, Σιμοκ. Ἱστ. σ. 11B, Ἔκδ. Βόννης.

συνδημιουργέω, δημιουργῶ ὁμοῦ, Ἱεροκλ. 284, Ἰάμβλ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1068.

συνδημιουργός, ὁ, ὁ συνδημιουργῶν, ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλου δημιουργῶν τι, Πλάτ. Νόμ. 671D, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 616A.

συνδημότης, ὁ, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ δήμου, Ἀττ. **ξημότης**, τὸ **συνδημότης** ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Θωμ. Μαγίστρ. 96, 292, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 909.

συνδηόω, δηόω ὁμοῦ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 1, 6.

συνδιαβαίνω, διαβαίνω, διέρχομαι ὁμοῦ, Θουκ. 6. 101, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 4· τινί, μετά τινος, Πλουτ. Σερτώρ. 12.

συνδιαβάλλω, μεταφέρω, διαβιβάζω διὰ μέσου τινὸς ὁμοῦ· καὶ ἀπολ., ὡς τὸ Λατ. una trajicere, συνδ. τὸν κόλπον, διέρχομαι τὸν κόλπον ὁμοῦ, Θουκ. 6. 44. **II.** κατηγορῶ, διαβάλλω, συκοφαντῶ ὁμοῦ μετά τινος, ἐπί τινι, διά τι πρᾶγμα, Δημ. 1404, ἐν τέλ., — Παθ., συνδιαβάλλομαι, Θουκ. 6. 61, Λυσί. 128. 10, Δημ. 1000. 1.

συνδιαβαπτίζομαι, Παθητ., ἐμβάπτομαι, βαπτίζομαι ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 188C.

συνδιαβαστάζω, ὁμοῦ βαστάζω, διαβαστάζω ὁμοῦ, «συνδιενεγκεῖν τὸ συνδιαβαστάσαι φορτίον ἢ καὶ φροντίδα τινά» Εὐστάθ. 1693. 62.

συνδιαβιβάζω, μεταβατικὸν ἐνεργείας τοῦ **συνδιαβαίνω**, διαβιβάζω ὁμοῦ διὰ μέσου τινὸς ἢ ἀπέναντι, Πλάτ. Νόμ. 892E, Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 10.

συνδιαβιόω, διαβιῶ ὁμοῦ, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 304, 26, Ἔκδ. Α. Ν. Χων. θησ. ὀρθοδ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 140, σ. 208.

συνδιαβρέχω, διαβρέχω, βρέχω ἐντελῶς ὁμοῦ, Γαλην. τ. 6, σ. 176 Chart.

συνδιαγίγνομαι, ἀποθετ., συναντῶ, τινι Σχόλ. Burd. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 19.

συνδιαγιγνώσκω, ὁμοῦ μετά τινος ἀποφασίζω, συναποφασίζω, ἐμὲ δι' ὀργῆς ἔχετε ᾧ καὶ αὐτοὶ ξυνδέγνωτε πολεμεῖν Θουκ. 2. 64.

συνδιαγνωμονέω, διαγνωμονῶ ὁμοῦ, συναποφασίζω, Εὐστ. 341. 8.

συνδιαγράφω [ᾰ], διαγράφω, ἐξαλείφω, ἀποδοκιμάζω ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. Ἀντιρρ. 133 (τ. 2, σ. 203B).

συνδιάγω [ᾰ], διάγω ὁμοῦ, διέρχομαι ὁμοῦ, «τὴν ἡμέραν συνδιήγαγον» Ἡσύχ. ἐν λέξ. **συνδιημέρευσαν**· ἀπολ. «ἐξυπακ. τὸν βίον) ἔτι τοὺς ἠδεῖς συνδιαγαγεῖν καὶ σὺ διημερεῦσαι Ἀριστ Ρητ. 2. 4, 12· σ. τινι ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 9. 4, 5 μετά τι ος αὐτόθι 8. 5, 3· ἐπιθυμίαις ἀνέμοις συνδ. Πλούτ. 2. 993C.

συνδιαγωγή, ἡ, τὸ ὁμοῦ διάγειν, συνδιατρίβειν, συνδιαίρεσις, τῆς μετὰ πολλῶν συνδιαγωγῆς Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 172A. — Ἐν Διογ. Λαερτ. 10, 6, ἐν τέλει ἀποκατεστάθη ἀντὶ τοῦ **συναγωγὴ** ὑπὸ Usener (Epicurea σ. 362).

συνδιάγωγος, ἐπίθ., ὁ σύν τινι διάγων, Γερμ. Κωνστ/πόλεως σ. 357, Ἔκδ. Mi.

συνδιαδέχομαι, ἀποθετ., ὁμοῦ διαδέχομαί τινα, Ἀριστείδ. 2. 353.

συνδιαδίδωμι, διαδίδω, μεταδίδω ὁμοῦ, Γαλην. 2. 9. **II.** συγδιανέμω, συνδιαδοθήσεται Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 515B.

συνδιαδορᾰτίζω, διαδορατίζω, διατρυπῶ διὰ δόρατος ὁμοῦ, Ἐκκλ.

συνδιαδύομαι, διαδύομαι ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. διάλ. π. ψυχ. κ. ἀναστ. Ἔκδ. Krab. σ. 70.

συνδιαζάω, διέρχομαι ὁμοῦ τὴν ζωήν μου, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 409, Ἐφραίμ. Σύρ. τ. 1, σ. 192A.

συνδιαθερμαίνω, διαθερμαίνω ὁμοῦ, Ἱππ. 458. 10.

συνδιάθεσις, ἡ, κοινὴ διάθεσις, συμφωνία ὁμοθυμία, Διονύσ. Ἀλεξ. 1241B.

συνδιαθέω, θέω, τρέχω ὁμοῦ, μετὰ τῆς ἀγέλης συνδιαθέων Πλάτ. Πολιτικ. 266C.

συνδι-αθλεύω ἢ **-έω**, διαθλεύω, ἀγωνίζομαι μέχρι τέλους ὁμοῦ, Εὐαγγ. Ἐκκλ. Ἱστορ. 1, 13, σ. 267, 39, οὕτω **συνδιαθλέω**, Μιχ. Συγκελλ. Ἐγκωμ. Διον. Ἀρεοπ. σ. 383.

συνδιαθλέω, = **συνδιαθλεύω**, ὃ ἴδε.

συνδιαιρέω, διαιρῶ ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 425B, κλπ.· Μέσ., Ζωναρ. Χρον. τ. 1, σ. 31B.

συνδίαιτα, ἡ, τὸ συνδιαιτᾶσθαι, ὁμοῦ ζῆν, Θεόφιλ. πρὸς Αὐτόλ. 2. 28.

συνδιαιτάομαι, παθ., διαιτῶμαι ὁμοῦ, συγκαταικῶ, Θουκ. 2. 50, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 87, Πλάτ. Νόμ. 929D μετ' ἀλλήλων ὁ αὐτ. ἐν Τίμ. 18B· τινί Πλουτ. Νουμ. 4, κτλ. **II.** ἐνεργ. **συνδιαιτάω**, ἀποφασίζω ὁμοῦ ὡς διαιτητής, Πολυδ. Η', 129, Θεμίστ. 146B.

συνδιαιτήματα τά πρότερα (μετὰ τῶν Ρωμαίων) Ἀγαθίας Ἱστορ. Γ', 13, σ. 169, 15, Ἔκδ. Β., Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

συνδιαίτησις, ἡ, τὸ συνδιαιτᾶσθαι, συζῆν, συμβίωσις, συνοίκησις, ἐπιμιξία, Πλουτ. Αἰμίλ. 1, Δίων 16, κτλ.· μετά τινος Κλήμ. Ἀλ. 297· σ. εἴς τινα, τρόπος συνήθης πρός τινα, Ἀρρ. Ἀν. 4 7.

συνδιαιτητής, οῦ, ὁ, ὁ ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργῶν ὡς διαιτητής (ἴδε **διαιτητής**), Δημ. 898. 25., 902. 25. **II.** ὁ μετά τινος διαιτώμενος ἢ συζῶν, σύνοικος, σύντροφος, Λουκ. Ἐπιστ. Κρονικ. 36, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 602.

συνδίαιτος, ὁ, = **συνδιαιτητής** II, Ἀντών. Λιθ. 30· τινος Τζέτζ. Ἱστ. 5. 464· τινι Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 461. 40.

συνδιαιωνίζω, διέρχομαι τὴν ζωήν μου μετά τινος, τινί Εὐστ. Πανημάτ. 69, Ἡσύχ. **II.** εἶμαι καὶ ἐγὼ αἰώνιος, ἄναρχος μετά τινος ἄλλου, Ἐκκλ.

συνδιακαίω, ἐντελῶς καίω ἢ θερμαίνω συγχρόνως, Πλούτ. 2. 752D.

συνδιάκειμαι, Παθ., διάκειμαι ὁμοίως, τινι Θεμίστ. 270B.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συνδιακινδῡνεύω, συμμετέχω τοῦ κινδύνου, διακινδυνεύω ὁμοῦ, Ἡρόδ. 7. 220· μετά τινος Πλάτ. Λάχ. 189B.

συνδιακομίζω, διακομίζω, διαβιβάζω διὰ μέσου τινὸς ἢ ἀπέναντι ὁμοῦ. — Παθητ., διαβαίνω ὁμοῦ, Πολύβ. 3. 43, 4, Πλουτ. Βροῦτ. 37.

συνδιάκονος [ᾰ], ὁ, συνυπηρέτης, Ποσείδιππος ἐν «Χορευούσαις» 1, 1· ὡς θηλ., Κλήμ. Ἀλ. 536. **II.** ὁ καὶ αὐτὸς ὢν διάκονος, Ἐκκλ.· — οὕτω τὸ ῥῆμα **συνδιακονεῖν**, συνδιακονεῖν δὲ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον Ἐπιφάν. τ. 1, σ, 892A.

συνδιακόπτω, διακόπτω ὁμοῦ, συνδιακοπτομένου τοῦ περικρανίου ὑμένος Ὀρειβάσ. περὶ Ἀγμ. 7, σ. 86.

συνδιακοσμέω, διακοσμῶ, εἰς τάξιν βάλλω ὁμοῦ, τὴν πόλιν καὶ τοὺς νόμους Πλάτ. Νόμ. 712B, πρβλ. Πλουτ. Νουμ. 1, Σόλων 26.

συνδι-ακρῑβόω, ἀκριβόω ὁμοῦ, ποιῶ τι ἀκριβῶς ὁμοῦ, Ἀθαν. τ. 1, σ. 695.

συνδιακρίνω [ῐ], διακρίνω, ὁρίζω ὁμοῦ, Τίμ. Λοκρ. 104E. **II.** Παθητ., διαχωρίζομαι ὁμοῦ ἀμέσως, Ἀριστ. π. Ξενοφάν. 2. 29.

συνδιάκτορος, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς διάκτορος, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 1.

συνδιακῡβερνάω, διακυβερνῶ ἀπὸ κοινοῦ, Πλάτ. Πολιτ. 304A.

συνδιαλαμβάνω, ἐξετάζω ὁμοῦ, Πτολ. Τετρ. σ. 8 ἐν τέλει· περί τινος Πολύβ. 16, 25, 1.

συνδιαλάμπω, διαλάμπω ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 477A.

συνδιαλέγομαι, ἀποθ., ὡς καὶ νῦν, συνομιλῶ, ἐξουνυχίζεις πάντα τοῖς συνδιαλεγομένοις Ἀθήν. 97D.

συνδιάληψις, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ διάσκεψις, σύσκεψις, συνεξέτασις, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 1. 10.

συνδιαλικμάω, διαλικμῶ, λικμίζω ὁμοῦ ἐντελῶς, Θεόδ. Πρόδρ. εἰς Ἀνδρόν. Κομνην. στ. 224.

συνδιαλλᾰγή, ἡ, διαλλαγή, συμφιλίωσις, διάφορ. γραφ. παρὰ Διον. τῷ Ἀλ. 6. 22.

συνδιαλλάσσω. Ἀττικ. **-ττω**, διαλλάττω τινὰ μετ' ἄλλου, συμφιλιώνω, ἵνα συ διαλλάττωσιν αὐτῷ τοὺς Ἀλέας πρὸς τοὺς Φορσαλίους Δημ. 352. 17, πρβλ. Πλουτ. Λύσανδρ. 8, κτλ. **II.** μεταβάλλω ὁμοῦ, Ἀπολλ. ἐν τοῖς Α. Β. 372.

συνδιαλοιδορέω, λοιδορῶ, ὑβρίζω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ, ταύτην λοιδορεῦντες συνδιαλοιδορεῖτε κἀκείνας Μάξιμ. Ὁμολ. τ. 2, σ. 142D.

συνδιαλῡμαίνομαι, ἀποθετ., διαλυμαίνομαι ὁμοῦ ἢ ὁμοίως, συγκαταστρέφω, Διον. Ἀλ. 1. 23.

συνδιαλύω, μέλλ. **-λύσω**, βοηθῶ εἰς διάλυσιν, καθησυχάζω ὁμοῦ, καταπαύω, τὰς ταραχὰς Ἰσοκρ. 68C, **2)** συνδιαλλάττω, συμφιλιώνω, Δημ. 897. 28. **3)** Μέσ., συνεισφέρω πρὸς ἐξόφλησιν, Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκώμ. 45. **II.** ἐν τῷ παθ., διαλύομαι, ἐξαφανίζομαι ὁμοῦ μετά τινος, συναναλίσκομαι, ὁμοῦ τινι Πλούτ. 2. 823E.

συνδιαμάχομαι [ᾰ], ἀποθ., μάχομαι μέχρι τέλους ὁμοῦ, τινὶ πρός τινα ὑπέρ τινος Πλάτ. Φίληβ. 66E.

συνδιαμείψομεν καὶ ἡμεῖς τοῖς προλαβοῦσι τὸν χρόνον Θεόδ. Στουδ. 849, ἔκδ. Mi., Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

συνδιαμένω, διαμένω, παραμένω ὁμοῦ, συγκαρτερῶ, τηρῶ τὴν θέσιν μου, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 53, Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδήμ. 7. 1, 13.

συνδιαμνημονεύω, διαμνημονεύω ὁμοῦ, Δημ. 347. 3, Αἰσχίν. 3, 25.

συνδιαναβάλλω, ἀναβάλλω ὁμοῦ, Γεώργ. Νικομηδ. σ. 1484, ἔκδ. Mi.

συνδιαναπαύω, ἀναπαύω ὁμοῦ, Μ. Ἀτταλ. σελ. 166, 16, ἔκδ. B.

συνδιανέμομαι, Παθ., διανέμομαι, διαμοιράζομαι ὁμοῦ, τινὶ Πλούτ. 2. 1024C, 1082B.— ἀπολ., Κλήμ. Ἀλ. 702.

συνδιανεύω, διανεύω ὁμοῦ, Πολύβ. 1, 23, 10· μεταφορ., σ. τῇ διανοίᾳ ἐπί τι ὁ αὐτ. 3. 38, 5.

συνδιανήχομαι, ἀποθετ., διανήχομαι ὁμοῦ, συγκολυμβῶ, οἱ δελφῖνες μέχρι τοῦ κλύδωνος συνδιανήχονται τοῖς κολυμβῶσι Σωτίων παρὰ Στοβ. τ. 14. 10.

συνδι-ανίστημι, συνδιεγείρω, συνεξεγείρω, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 186.

συνδιανοέομαι, ἀποθετ., διασκοποῦμαι ὁμοῦ μετά τινος, «συσκέπτομαι», τινὶ περί τινος Πολύβ. 2. 54, 14· σ., πῶς ἂν ... ὁ αὐτ. 31. 20, 7.

συνδιανυκτερεύω, διανυκτευεύω, διέρχομαι τὴν νύκτα ὁμοῦ, σὺν τινι Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 4. 57.

συνδιαπείρω, διαπείρω, διατρυπῶ ὁμοῦ, Πλανούδ. Ὀβιδ. Μεταμορφ. 12. 331.

συνδιαπεραίνω, διαπεραίνω, φέρω ὁμοῦ εἰς πέρας, ἀπὸ κοινοῦ φέρω εἰς πέρας, τελειώνω, τὸν λόγον Πλάτ. Γοργ. 506B.

συνδιαπεραιόομαι, Παθητ., διαπεραιοῦμαι ὁμοῦ, διέρχομαι ὁμοῦ, Βασιλ. Ἐπιστ. 223, 337D. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 389.

συνδιαπεράω, = **συνδιαπεραιόομαι**, διαπερῶ ὁμοῦ, συνδιαπερῶν ὁ Αἰγύπτιος (τὴν θάλασσαν) ὑποβρύχιος ἦν Γρηγ. Νύσσ. τ. 3. σ. 165A.

συνδιαπέτομαι, ἀποθετ., διαπέτομαι, πέτομαι διὰ μέσου τινὸς ὁμοῦ ἢ ὡσαύτως, Πλάτ. Θεαίτ. 199E.

συνδιαπήγνῡμαι, Παθ., πήγνυμαι ἐντελῶς, καθίσταμαι συμπαγής, μέχρις οὗ συνδιαπαγῇ τὸ νήπιον, μόνῳ διατρεφέσθω τῷ γάλακτι Σωραν. περὶ Γυναικ. Παθῶν 199 Dietz.

συνδιαπιπράσκω, διαπιπράσκω, πωλῶ ὁμοῦ, Θεοφίλου Ἰνστιτοῦτα 2. 12, 282.

συνδιαπίπτω, διαπίπτω ὁμοῦ, Φωτ. Βιβλ. 120 13.

συνδιαπλέκομαι, Παθ., διαπλέκομαι ὁμοῦ, Ἰάμβλ. ἐν Στοβ Ἐκλογ. 1. 864, Φωτ. Βιβλιοθ. σ. 167, 29.

συνδιαπλέω, διαπλέω ὁμοῦ, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 27.

συνδιαπληκτίζομαι, ἀποθ., διαπληκτίζομαι μετά τινος, τινὶ Βασίλ. τ. 2, σ. 351.

συνδιαπνέω, πνέω διὰ μέσου ὁμοῦ, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 54, Ἀνέκδ. Ὀξων 3. 42.

συνδιαποικίλλω, διαποικίλλω ὁμοῦ, Φώτ. Ἀμφιλ. σ. 161, ἔκδ. Σ. Κ. Οἰκ.

συνδιαπολεμέω, συμπολεμῶ μέχρι τέλους, τὸν πόλεμον Κουρτ. Ἐπιγραφ. σ. 29· νῆες αἱ μετὰ Γυλίππου ξυνδιαπολεμήσασαι, αἱ διαμείνασαι μετ' αὐτοῦ καθ' ὅλον τὸν πόλεμον, Θουκ. 8. 13.

συνδιαπονέω, διαπονῶ ὁμοῦ, συγκοπιάζω, συνεργάζομαι, μετά τινος Πλάτ. Σοφιστ. 218B· περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 842E.

συνδιαπορεύομαι, διαπορεύομαι ὁμοῦ, Σωφρ. Ἱερος. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 87, 3, σ. 3313.

συνδι-ᾰπορέω, διαπορῶ ὁμοῦ, ἐγείρω ἀπορίας ἢ ἐρωτήσεις ὁμοῦ, Πλουτ. Ἀριστείδ. 11· περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Πομπ. 75· ὑπέρ τινος Διονύσ. Ἀλ. 11, 25 μετὰ ἐξηρτημένης προτάσεως, Πλουτ. Καῖσ. 32.

συνδιαπράσσω. Ἀττικ. **-ττω**, διαπράσσω ὁμοῦ, Ἰσοκρ. 48A, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 24. 1, κλπ. **II.** Μέσ., διαπραγματεύομαι συγχρόνως, ὑπέρ τινος Ξεν. Ἀν. 4. 8, 24.

συνδιαρθρόω, διαρθρόω, ἐκφράζω εὐκρινῶς συγχρόνως, συνεκφράζω, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 8, 11, πρβλ. Φωτ. Βιβλ. 468. 23.

συνδιαρκέω, μέλλ. **-έσω**, διαρκῶ σύν τινι, οἱ Χέσπος νόμοι καὶ οἱ Καμβύσου μόγις τοῖς θεμένοις αὐτοὺς συνδιήρκεσαν Θεμίστ. 68B.

συνδιαρρέω, μέλλ. **-ρεύσομαι**, διαρρέω ὁμοῦ, μὴ δύνασθαι τοῖς ὑγροῖς συνδιαρρεῖν Διόδ. 3. 22. **II.** καταρρέω, ἐκπίπτω, καταρρέω ὁμοῦ, Θεοφύλ. Βουλγαρ. τ. 3, σ. 572.

συνδιαρρήγνῡμι, διαρρηγνύω μετά τινος, Φιλοστοργ. Ἐκκλ. Ἱστορ.

συνδιασείω, διασείω, διαταράττω ὁμοῦ, τὸ τῆς ψυχῆς γαληναῖον καὶ ἥσυχον.. συνδιεσείσθη Γρηγ. Νύσσ.

συνδιασήπω, διασήπω ὁμοῦ, ἐπιφέρω ὁμοῦ σῆψιν, συνδιασήποντας ὅσων ἂν ἐφάψωνται Γαλην. 7. 114. — Παθ., συνδιασήπομαι, αὐτόθι 146.

συνδιασκοπέω, μέλλ. **-σκέψομαι**, συνδιασκέπτομαι, συνεξετάζω, τί τινι ἢ μετά τινος Πλάτ. Πρωτ. 349B, 361D — οὕτως ἐν τῷ μέσ. ἐνεστ., ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 458B· — ὁ τύπος **συνδιασκέπτομαι** ἀπαντᾷ ἐν Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 415. 38.

συνδιασπᾰράσσω, διασπαράττω ὁμοῦ μετά τινος, Βασίλ. Σελευκ. σ. 205.

συνδιασπάω, διασπῶ, βιαίως χωρίζω ὁμοῦ μετά τινος, Φώτ. ἐν Wolf. Anecd. Gr. τ. 2, σ. 167, κλπ.

συνδιαστέλλω, διαστέλλω, διακρίνω ὡσαύτως, Ἀπολλών. π. Συντάξ. 108.

συνδιαστρέφω, διαστρέφω ὁμοῦ, συνδιαφθείρω, τοὺς ὁμιλητὰς Εὐστ. Πονημάτ. 224. 43.— Παθητ., διαστρέφομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Πλουτ. Λύσανδ. 17, κλπ.

συνδιασύρω [ῡ], διασύρω, χλευάζω ὁμοῦ, Λεόντ. ἐν Mai C. Cl. Vat. 7. 150.

συνδιασχημᾰτίζομαι, μέσ., διασχηματίζομαι συγχρόνως πρός τινα σκοπόν, Μελέτ. ἐν Κραμήρ. Ὀξ. Ἀν. τ. 3, σ. 117.

συνδιασχίζω, διασχίζω ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 827D, κλπ.

συνδιασῴζω, διασῴζω ὁμοῦ, συνεργῶ εἰς διάσωσιν, εἰς διατήρησιν, Λουκ. 4. 62., 7. 57 συνδιασῶσαί μοι τὴν οὐσίαν Δημ. 840. 16· συνδιέσωσε καὶ τὰ ὅπλα καὶ αὐτὸν ἐμὲ Πλάτ. Συμπ. 220E. — Μέσ., Φωτ. Βιβλ. 491. 42.

συνδιαταλαιπωρέω, ὑπομένω ταλαιπωρίας μετά τινος ἢ ὁμοῦ, συνδιαταλαιπωρεῖν καὶ τρέφοντα καὶ παιδεύοντα Πλάτ. Κρίτων 45D.

συνδιαταράσσω, διαταράσσω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, Πλουτάρχ. Δημήτρ. 28.

συνδιατείνω, διατείνω, ἐκτείνω σύν τινι, συνδιατείνεσθαι τοῖς σώμασι Πλούτ. 2. 63C.

συνδιατελέω, Ἀττ. μέλλ. **-τελῶ**, διατελῶ, ἐξακολουθῶ μέχρι τέλους, Πλάτ. Φαίδων 91B, Δημ. 1412, ἐν τέλει.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συνδιατέμνω, διατέμνω ὁμοῦ, συνδιαχωρίζω, τὸ ἀίδιον τῆς θείας ζωῆς..τῇ διαφορᾷ τῶν ὀνομάτων συνδιατέμνεται Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 831B, κ.π.

συνδιατηρέω, ὁμοῦ διατηρῶ, συνεργῶ εἰς διατήρησιν, Πολύϐ. 2. 58, 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 3137. 65, κτλ.

συνδιατίθημι, βοηθῶ εἰς τακτοποίησιν, διευθετῶ ὁμοῦ ἢ ἀπὸ κοινοῦ, Ἰφίτῳ συνακμάσαι καὶ συνδιαθεῖναι τὴν Ὀλυμπιακὴν ἐκεχειρίαν Ἀριστοφάν. Ἀποσπ. 490, πρϐλ. Πλουτ. Τιμολ. 24.— Μέσ., Ἱεροκλ. π. Προνοίας ἐν ἀρχ. **II**, συντελῶ ὅπως διατεθῇ τις κατά τινα τρόπον, τὴν ψυχὴν κατά τι Δογγῖν. 7, πρϐλ. 39.— Παθ., διατίθεμαι ὁμοῦ, συμπάσχω, Πλούτ. 2. 443B, Διογ. Λ. 4. 18, κτλ.

συνδιατρανόω, ἐξηγοῦμαι, διασαφηνίζω ὁμοῦ, συνδιευκρινῶ, Φωτ. Βιϐλ. 277. 3.

συνδιατρέπομαι, παθ., διατρέπομαι, ἐντρέπομαι ὁμοῦ μετά τινος, τοῦ προσώπου τῇ ψυχῇ συνδιατρεπομένου Πλούτ. 2 528E.

συνδιατρέφω, διατρέφω ὁμοῦ μετά τινος, τοὺς ἄρρενας τὰ νεόττια συνδιατρέφειν (συνεκ- Herch.) ταῖς θηλείαις Αἰλ. π. Ζ. 3. 45.

συνδιατριβή, ἡ, τὸ συνδιατρίβειν, τὸ ὁμοῦ διέρχεσθαι τὸν χρόνον, σύναναστροφή, Φίλων 6. 671, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 158D, κ.π.

συνδιατρίϐω [ῐ], μέλλ. **-ψω**, διέρχομαι τὸν χρόνον μετά τινος ἢ ὁμοῦ, σύν..Κίμωνι αἰῶνα πάντα συνδιατρῖψειν Κρατῖν. ἐν «Ἀρχιλόχοις» 1. 5· σ. διατριϐάς ἀλλήλοις Αἰσχίν. 21. 1· τὸν ἄλλον σ. χρόνον (ἐξυπακούομ. τοῖς τεθνηκόσι) Ἀντιφάνης ἐν «Ἀφροδίτης γοναῖς» 2. **2**) συνηθέστερον ἀπολ. (ἐξυπακ. τοῦ βίον) ζῶ διαρκῶς μετά τινος, μάλιστα μετὰ κυρίου ἢ δεσπότου, τινὶ καὶ μετά τινος Πλάτ. Συμπ. 172C, Ἰσοκρ. 20B· οἱ τῷ Σωκράτει συνδιατρίϐοντες, οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 3., 4. 1, 1. **II**, ἐπὶ πραγμάτων, ἀσχολοῦμαι εἴς τι, μύθοις Ἰσοκρ. 73E, πρϐλ. 23C, 206D. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Λ', σ. 27.

συνδιατριπτέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **συνδιατρίϐω**, δεῖ συνδιατρίϐειν, Κλήμ. Ἀλεξ. I, 592B.

συνδιατυπόω, διατυπῶ ὁμοῦ, σχήματα συνδιατυποῦντά πως αὐτοῖς τὸν ἀέρα Στοϐ. τ. 4, παράρτ. σ. 24, ἐκδ. Gaisf.

συνδιαφαίνομαι, Παθητ., ὁμοῦ διαφαίνομαι, Σχόλ. εἰς Ἱππ. 107 Dietz.

συνδιαφέρω, φέρω ὁμοῦ, συμπαρασύρω ἐᾶσ καὶ ἐκεῖ, θεήσει γὰρ τότε ποιητικοῦ τινος ἀνέμου ἐπουριάσαντος τὰ ἀκάτια καὶ συνδιοίσοντος ὑψηλὴν καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τὴν ναῦν Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 45. **II**, φέρω μέχρι τέλους ὁμοῦ μετά τινος, συντελῶ εἰς διατήρησιν, οἱ Μιλήσιοι τοῖσι Χίοισι τὸν .. πάλεμον συνδιήνεικον Ἡρόδ. 1. 18, πρϐλ. 5. 79, 99· ξυνδιήνεγκαν μεθ' ἡμῶν ἐσϐολάς τε καὶ μάχας Ἀριστοφ. Ἱππ. 597· σ. πάθος Πλουτ. Βρούτ. 13.

συνδιαφεύγω, μέλλ. **ξομαι**, διαφεύγω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, μεθ' οὗ συνδι'φευγον Δίων Κ. 48, 44.

συνδιαφθείρω, διαφθείρω, καταστρέφω συγχρόνως, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ, 7. 4, 18.— Παθητ., διαφθείρομαι καταστρέφομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Ἰσοκρ. 167D, Δείναρχ. 110. 37· τῷ σώματι συνδιαφθαρεὶς τὰς φρένας, διαφθαρεὶς τὰς φρένας μετὰ τοῦ σώματος, Διον. Ἁλ. 3. 36· πρκμ. **συνδιέφθορα** μετὰ παθ. σημασίας, Διοδ. Ἔκλογ. 541. 45.

συνδιαφθορά, ἡ, ἀμοιϐαία διαφθορά, Ἰουστινιαν. Κῶδ. 1. 3, 45.

συνδιαφορέω, διασκορπίζω ὁμοῦ, Δογγῖν. 40. 1.

συνδιαφυλάσσω, διαφυλάσσω ὁμοῦ, συντελῶ εἰς διαφύλαξιν, Λυκοῦργ. 168. 16, Συλλ. Ἐπιγρ. 3048. 31. 3058· σ. τινὶ τὴν ἀρχήν, τὰ πράγματα Πολύϐ. 7. 3, 7, κτλ.

συνδιαχαράττω, διαχαράττω ὁμοῦ, Νικηφ. Κωνστ/πόλεως σ. 433, ἐκδ. Μι.

συνδιαχειμάζω, διαχειμάζω, διέρχομαι τὸν χειμῶνα μετά τινος ἢ ὁμοῦ, συνδιαχειμάσας μετ' αὐτοῦ Πλουτ. Ἀγησ. 40, κλπ.

συνδιαχειρίζω, διαχειρίζω ὁμοῦ, συνεκτελῶ, τὰ λοιπὰ συνδιεχείριζον Ἡρόδ. 9. 103.

συνδιαχέω, μέλλ. **-χεῶ**, διαλύω τι οὕτως ὥστε νὰ μεταϐάλληται εἰς ἄλλο τι, Πλούτ. 2. 953D· φωνὴ τῷ φθόγγῳ συνδιαχεομένη Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 760B.

συνδιαχρώννυμαι, Μέσ., συνδιαχρώζω, συγχρωματίζω τι ἑνῶν δύο ἢ πολλὰ χρώματα, «ἔοικεν ὡς ἔμιξε γάλα καὶ ῥόδα καὶ συνδιεχρώσατο .. ταύτης τὸ σῶμα λευκέρυθρον ἡ φύσις» Νικήτ. Εὐγεν. 1. 148.

συνδιαψελλίζομαι, ἀποθ., συνομιλῶ ψελλίζων, οἷά τις μήτηρ .. τοῖς ἀσήμοις τῶν νηπίων κνυζήμασι συνδιαψελλιζομένη Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 818A.

συνδιδασκαλίτης, [ῐ], ὁ, = **συνδιδάσκαλος**, ὑμῖν προσλαλῶ ὡς συνδιδασκαλίταις μου (διότι ὁ πρῶτος διδάσκαλος ἦν ὁ Χριστὸς) Ἰγνατ. Ἐπιστ. πρὸς Ἐφεσ. 3, σ. 12C, ἐκδ. Cotel.

συνδιδάσκαλος, ὁ, ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλου διδάσκων, συνάδελφος διδασκάλου, Κύριλλ. Ἀλεξ. X, 336D.

συνδιδάσκω, διδάσκω ὁμοῦ, ἐν τῷ παθητ., «συνδεδίδακται γὰρ τῇ Ἑλένῃ» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 1021.

συνδιδῶμι, δίδω ὁμοῦ, συνεισφέρω, τινί τι Πλούτ. 2. 660B. τι ἔς τι Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 8. **2**) παρέχω, χορηγῶ, παραχωρῶ ὡσαύτως, Ἀπολλών. περὶ Ἐπιρρ. 587. **II**, ἀμεταϐ., συνεργάζομαι, συνεργῶ, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 797. **2**) ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, χαλαροῦμαι, ἐπὶ συμπτωμάτων νόσου, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδημ. τὸ γ' 1079· κλονοῦμαι, ϐυθίζομαι, ἀντίθετ. τῷ **συντείνω**, ὁ αὐτ. 748D, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 13· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ϐυθίζομαι, ϐαθύνομαι, Ἀριστ. Προϐλ. 4. 2. **3**) ἐκτείνομαι, ἁπλώνομαι, ξυνδιδοῖ τὸ κακὸν ἐς τὸ πᾶν Ἀριστ. Ὀξ. Παθ. Σημειωτ. 1. 6.

συνδιεκϐάλλω, διεκϐάλλω, ἐκρίπτω ὁμοῦ, Γαλην. 4. 516.

συνδιεκκύπτω, ἐκκύπτω ὁμοῦ, ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν συνδιεκκύψασα τῇ κεφαλῇ Εὐστ. 1114. 25.

συνδιεκπίπτω, διεκπίπτω ὁμοῦ, συνεξορμῶ, τρεῖς τινες οἰκέται συνδιεκπεσόντες ἔσωζον αὐτὴν Πλουτ. Ποπλικ. 19, Γαλην. τ. 7, σ. 455.

συνδιελαύνω, διελαύνω, διαπείρω, διατρυπῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ, τῇ ῥύμῃ τῆς χειρὸς ὁ ὄβριμος μιᾷ τοῦ ξίφους ὁρμῇ τὸ τέκνον τῇ μητρὶ συνδιήλασε Γρηγ. Νύσσ. 3, 351A. **II**, ἀμεταϐ., μεταϐαίνω ἔκ τινος εἴς τι σύν τινι, ἐκ .. εἰς Θεμίστ., σ. 40 Mai.

συνδιενεργέω, διενεργῶ ὁμοῦ, Μ. Ἀτταλ. σ. 181, 4, ἔκδ. Β.

συνδιεξάγω, ἐξάγω διὰ μέσου ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σελ. 295D.

συνδιεξαπλόω, διεξαπλόω ὁμοῦ, Φώτ. Ἀμφιλ. σ. 221, ἔκδ. Σ. Κ. Οἰκ.

συνδιεξέρχομαι, διεξέρχομαι ὁμοῦ, συνεπεσκόπει καὶ συνδιεξῆει τοῖς συνοῦσι Ξεν. Ἀπομν. 4. 7, 8· — οὕτω **συνδιεξέρχομαι**, «συνδιεξέρχου, συνεκπέρα» Ἡσύχ.

συνδιεξῠφαίνω, ὑφαίνω ἐντελῶς μέχρι τέλους ὁμοῦ, τελειώνω ὁμοῦ, λόγον Συμεὼν Μεταφρ. ἐν Bo ss. Ἀνεκδ. τ. 5, σ. 468, 9.

συνδιέπω, ὁμοῦ διέπω, διευθύνω, κυϐερνῶ, Ἐκκλ., Βυζ.

συνδιερευνάω, διερευνῶ ὁμοῦ, τῷ συνδιερευνῶντι ἡμῖν ἀδελφῷ Βασίλ. τ. 3, σ. 3C, Διϐάν. 1, 516, κλπ.— Μέσ., Πολυδ. Ε', 85.

συνδιέρχομαι, ἀποθετ., διέρχομαι ὁμοῦ, Γαλην. 8, 83, Σουΐδ. ἐν λ. **παραγγέλλων**.

συνδιευθετέω, διευθετῶ ὁμοῦ, Μ. Ἀτταλ. ἐν Σάθ. Μεσ. ϐιϐλ. τ. Α', σ. 43.

συνδιηθέομαι, Παθητ., διηθέομαι, διυλίζομαι, στραγγίζομαι, «σκυρώνομαι» ὁμοῦ, Πλάτ. Τίμ. 66E.

συνδιήκω, συμπαρομαρτῶ, συνακολουθῶ, Εὐστ. Πανημάτ. 201. 18, κ. ἀλλ.

συνδιημέρευσις, ἡ, τὸ συνδιημερεύειν, τὸ διέρχεσθαι τὴν ἡμέραν ὁμοῦ, Πλουτ. Δημήτρ. 32.

συνδιημερεύω, διέρχομαι τὴν ἡμέραν μετά τινος, τινι Ξεν. Συμπ. 4. 44, Ἀριστ. Ρητ. 2. 4, 12, Ἠθικ. Νικ. 8. 13, 1· μετά τινων αὐτόθι 9. 4, 9.

συνδιηθύνω, διηθύνω ὁμοῦ, Νικηφ. Γρηγορ. τ. Α', σ. 551, 22, ἔκδ. Β.

συνδιεκνέομαι, ἀποθ., διεκνέομαι ὁμοῦ, συνδιέρχομαι, Εὐστ. Πανημάτ. 205. 79, κτλ.

συνδιίστημι, διίστημι, διαχωρίζω ὁμοῦ μετά τινος, τινί τι Συνεσ. Ἐπιστ. 137, Βυζ.

συνδικάζω, μέλλ. **-άσω**, ἀπὸ κοινοῦ δικάζω, Πλάτ. Νόμ. 798B· εἶμαι πάρεδρος δικαστοῦ, Λυσί. 184. 11, 24· πεῖρα σ. Παῦλ. Σιλ. Θερμ. Πυθ. 11.

συνδικάσια, ἡ, κοινὴ διαδικασία, δίκη, Πολυδ. Η', 24

συνδικαστής, οῦ, ὁ, ὁ συνδικάζων, ὁ καὶ αὐτὸς δικαστὴς ἢ ἔνορκος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 197, 215, κ. ἀλλ.

συνδικέω, ἐνεργῶ ὡς σύνδικος, συνήγορος ἢ δικηγόρος τινός, Αἰσχύλ. Εὐμ. 579, Ξενοφ., κλπ.· σ. τινὶ Πλάτ. Νόμ. 937A, Δημ. 885. 24, κ. ἀλλ.· Ζεύς σοι τόδε συνδικήσει, εἰς τοῦτο θὰ εἶναι ὁ συνήγορός σου, Εὐρ. Μήδ. 157. **2**) εἶμαι εἷς τῶν συνδίκων ἢ δημοσίων συνηγόρων (**σύνδικος** I 2). οἱ φυλέται οἱ ἠρημένοι μοι συνδικεῖν Ἀνδοκ. 19. 31, πρϐλ. Δημ. 503. 18 σ. τῷ δήμῳ Νόμ. παρ' Αἰσχίν. 3. 33. **3**) σ. ἐπὶ ταῖς νόμοις, Ἐπιγρ. Σπάρτης ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1241. 28.

συνδίκεια, ἡ, συνηγορία, ὑπεράσπισις τῆς δίκης, Ξ. κακὴ Πλάτ. Νόμ. 938B· εἰς συνδικίας δημοσίων πραγμάτων Συλλ. Ἐπιγ. 2768.

σύνδικος, ὁ, ἡ, (δίκη) ὁ ϐοηθῶν τινα ἐν δικαστηρίῳ, συνήγορος, Λατ. patronus, ἀρωγοὺς ξυνδίκους θ' ἥκω λαϐὼν Αἰσχύλ. Ἱκ. 726· μητρὸς τάσδε σ. ὀρῶν ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 761· τύμϐος Ἰολάου σ. αὐτῷ Πινδ. Ο. 9. 148· ξύνδικοί τε καὶ μάρτυρες Πλάτ. Νόμ. 929E· τὸν νόμον σύνδικον ἔχων, ἔχων ὑπὲρ ἑαυτοῦ συνήγορον καὶ προστάτην τὸν νόμον, Ἰσοκρ. 387A· σ. ὑπέρ τινος Δημ. 271. 22 **2**) Ἐν Ἀθήναις οἱ σύνδικοι ἦσαν συνήγοροι τοῦ δημοσίου διοριζόμενοι ὅπως ἀντιπροσωπεύωσι τὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πόλιν καὶ συνηγορῶσιν ὑπὲρ τῶν συμφερόντων καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας αὐτῆς, Συλλ. Ἐπιγραφ. 126, κτλ.· ἤρηνται δὲ τῷ νόμῳ σύνδικοι, καὶ μάλισθ' οἱ δεινοὶ λέγειν ἄνδρες Δημ. 501. 22, πρβλ. 503. 15· μάλιστα ὅπως συνηγορῶσιν ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐνώπιον ξένων δικαστηρίων, οἷον ἐνώπιον τῶν Ἀμφικτυόνων, ὁ αὐτ. 271. 23· — παρόμοιοι ἄρχοντες ὑπῆρχον καὶ ἐν Σπάρτῃ, Böckh C. I. 1. σ. 610· καὶ ἐν Δελφοῖς, Δημ. 271. 22, πρβλ. 272. 7· — ὡσαύτως συνήγοροι οὓς ἐξέλεγον αἱ φυλαὶ ὅπως συνηγορῶσιν ὑπὲρ τῶν συμφερόντων αὐτῶν, ὁ αὐτ. 689. 7· — οἱ ὑπὲρ τῶν ἰδιωτῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις συνηγοροῦντες ἐκαλοῦντο συνήγοροι (ἴδε ἐν λ.), ἢ (ἐν περιπτώσει εἰσαγγελίας) κατήγοροι, ἴδε Herm. Pol. Antt. § 132 κέξ. **3)** μετὰ τοὺς 30 τυράννους σύνδικοι ἐκαλοῦντο δικασταὶ διοριζόμενοι ὅπως ἀποφασίζωσι περὶ φιλονικιῶν ἐγειρομένων ἐν σχέσει πρὸς τὴν δημευθεῖσαν περιουσίαν, Λυσί. 146. 12, κέξ.· πρβλ. Ἁρποκρ. ἐν λ., Att. Process σ. 110. **II.** ὁ ἀπὸ κοινοῦ ἀνήκων εἴς τινα, χρυσέα φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ Ἰοπλοκάμων σύνδικον Μοισᾶν κτέανον Πινδ. Π. Ι. 3· οὕτως ἐπίρρ. **συνδίκως**, διὰ κοινῆς ἀποφάσεως, ἀπὸ κοινοῦ, (Herm. communi justitia). Αἰσχύλ. Ἀγ. 1601.

συνδῑνέω, ἐν τῷ παθ. συνδινοῦμαι, περιδινοῦμαι, συστρέφομαι, Ζωναρ. Χρον. τ. 2, σ. 5Α.

συνδιογκόομαι, παθ., ἐξογκοῦμαι, φουσκώνω ὁμοῦ, Σωραν. π. Γυναικ. Παθ. 12. 6 Dietz, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 629Α.

συνδιοίγω, ἀνοίγω ὁμοῦ, Θεόδωρ. Πρόδρ. εἰς Ἀνδρόν. Κομν. στ. 144.

συνδιοικέω, διοικῶ ὁμοῦ, Ἰσαῖ. 64. 15, Πολύβ., κλπ.· τινι, μετά τινος, Δημ. 750. 11. — Μέσ., συνδιοικήσασθαι μετὰ τῶν πρυτάνεων Θεοφρ. Χαρ. 21.

συνδιοικονομέω, διοικονομῶ, διευθύνω, κανονίζω ὁμοῦ, πᾶσαν αὐτῇ συνδιῳκονόμει τὴν ἐπικειμένην φροντίδα Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 181Β.

συνδιόλλῡμι, διόλλυμι, καταστρέφω, φονεύω ὁμοῦ, Εὐρ. Ἀποσπ. 555. — Παθητ., καταστρέφομαι ὁμοῦ, Γρηγ. Ναζ. ἐν Καταλόγῳ Clark σ. 39, 5.

συνδιοπτάνομαι, ἀποθ., συνεξετάζω ὑπερακριβῶς, περιεργάζομαι ὁμοῦ, Εὐστ. Πονημάτ. 164. 22.

συνδιοράω, ἐξετάζω ὁμοῦ, μετ' ἐξηρτημένης προτάσεως, Ἰσοκρ. 80C Βεκκῆρ.

συνδιορθόω, διορθώνω συγχρόνως, ἐπανορθῶ, τοποθετῶ ἐξηρθρωμένον μέλος, Ἱππ. π. Ἀγμ. 753. **2)** διορθώνω, βελτιῶ συγχρόνως, τι Ἀριστ. Τοπ. 6. 14. 4· τινα Ἰάμβλιχ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 19.

συνδιορθρίζω, διορθρίζω, ἐγείρομαι πρωΐ ὁμοῦ, πῶς ἐπ' ἔργα σε διεγείρει ὁ σύνοικος ὄρνις, ὁδοιπόροις συνδιορθρίζων Βασίλ. τ. 1, σ. 77Ε.

συνδιορίζομαι, παθητ., ὡσαύτως ὁρίζομαι, τοῖς ἀμφισκίοις οὕτως ἂν ἄριστα διοριζομένοις συνδιορίζεται καὶ τὰ περὶ τὴν θέαν τῶν ἄστρων Στράβ. 96.

συνδιπλόω, συγχρόνως διπλώνω, Γαλην. Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 572 ἐν λ. **συνδεαίνεται**, ἣν ἑρμηνεύει **συνδιπλοῦται**.

συνδισκεύω, δισκεύω, παίζω τὸν δίσκον ὁμοῦ μετά τινος, δισκεύειν ἐμάνθανε, κἀγὼ συνεδίσκευον αὐτῷ Λουκ. Θεῶν Διάλ. 14. 2.

συνδιυλίζω, διυλίζω ὁμοῦ, Θεόδοτ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 979.

συνδιψάω, διψῶ ὁμοῦ μετά τινος, διψῶντι συνδιψῆν Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδ. 7. 9, 6.

συνδιωκομένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. ἐνεστ., μετὰ σπουδῆς, ἐν σπουδῇ, συνδιωκομένως καὶ τροχαλῶς ὁμιλεῖν Κλήμ. Ἀλεξ. 205.

συνδιώκω, μέλλ. Ἀττικ. **-ξομαι**, διώκω, καταδιώκω ὁμοῦ, Θουκ. 1. 135, 8. 17, Πολύβ. 1. 17. 13, κτλ. — Παθητ., διώκομαι ὁμοῦ, ὑπὸ τῆς ἀνάγκης Λογγῖν. 43. 5· τὸ συνδεδιωγμένον, σπουδή, ὁρμή, βία, ὁ αὐτ. 21. 1. **II.** ὡς νομικὸς ὅρος, ἀπὸ κοινοῦ κατηγορῶ, Νόμ. παρὰ Δημ. 1068, ἐν τέλ., Λουκ., κλπ.

συνδίωξις, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ δίωξις, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ρ. 597.

συνδογματίζω, δογματίζω, ὁρίζω, ἀποφασίζω ὁμοῦ, Φώτ. ἐν Maji Col. Vat. τ. 1, σ. 270.

συνδοιάζω, **συνδοιασμός**, μεταγεν. τύποι ἀντὶ **συνδυάζω**, **συνδυασμός**.

συνδοκέω, μέλλ. **-δόξω** καὶ μεταγεν. **-δοκήσω**· — φαίνομαι ὁμοίως ἢ ἐπίσης εὔλογος, ταῦτα κἀμοὶ συνδοκεῖ, καὶ εἰς ἐμὲ φαίνονται εὔλογα, καὶ ἐγὼ τὰ ἐγκρίνω, Ἀριστοφ. Ὄρν. 811· εἴ τοι δοκεῖ σφῶν ταῦτα, κἀμοὶ ξυνδοκεῖ αὐτόθι 1630, πρβλ. Λυσ. 167· ταῦτα ξυνέδοξε τοῖς ἄλλοις Θουκ. 8. 84· ὅ τι ἂν καὶ τοῖς ἄλλοις .. ξυνδοκῇ ὁ αὐτ. 6. 44· εἰ σοὶ συνδοκεῖ ὅπερ ἐμοὶ Πλάτ. Πρωτ. 340Β· πᾶσι συνέδοξε ταῦτα Ξεν. Κύρ. 2. 2, 28· συνδοκεῖ μοι μέτριος χρόνος Πλάτ. Πολ. 460Ε· διάνοιαν ἢ σ. τοῖς πολλοῖς Ἀριστ. Πολιτ. 2. 11, 8· τοῦτο οὕτω σ. περί τινος Πλάτ. Σοφιστ. 235Β· — ἀπολ., ἐν ἀποκρίσεσι, ξυνεδόκει ἡμῖν .. ταῦτα ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 289Β· ξυνεδόκει αὐτόθι C· κ. ἀλλ. **2)** ἀλλὰ συνηθέστερον ἀπροσ., φαίνεται ὁμοίως καλόν, σοὶ δὲ συνδοκεῖν χρεὼν Εὐρ. Ι. Τ. 71· εἰ ξυνδοκοίη τοῖσιν ἄλλοις ὀρνέοις Ἀριστοφ. Ὄρν. 197, πρβλ. 811· ἢ καὶ σοὶ ξυνδοκεῖ οὕτως Πλάτ. Πρωτ. 331Β· σ. ὅτι.. ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Μείζ. 283Β· μετ' ἀπαρ., Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 1. 6, 8· ξυνέδοξε.. τὸν ἐλάττονα αἱρετέον (ἐξυπακ. εἶναι) Πλάτ. Τίμ. 75C.

3) μετοχ., συνδοκοῦντά τινι, πράγματα ἃ καὶ εἰς αὐτὸν ἀρεστά εἰσι, Διον. Ἀλ. 6. 44· ἀλλ' ἡ μετοχ. εἶναι ἐν χρήσει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπολ., ὡς τὸ **ἐξόν**, **παρόν**, κτλ., συνδοκοῦν ἅπασιν ὑμῖν Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 51· συνδόξαν τῷ πατρί, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 8. 5, 28, πρβλ. 8. 1, 8. **6)** ὁ Πλάτων ποιεῖται χρῆσιν καὶ τῆς μετοχ. τοῦ παθ. πρκμ., λόγος τοῖς ἐπιεικεστάτοις συνδεδογμένος, ὃν καὶ οἱ ἐπιεικέστατοι ἐπιδοκιμάζουσιν, ἐγκρίνουσιν, Νόμ. 659D, πρβλ. 719C, Φαῖδρ. 267D· ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, συνδεδογμένοι τινί, ἔχοντες τὴν αὐτὴν γνώμην μετά τινος, Νουμήν. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 727D.

συνδοκῑμάζω, ἐξετάζω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, συνεξετάζω, ὃ δοκεῖ ἀκούσας συνδοκίμαζε Πλάτ. Θεαίτ. 197Β, Ἰσοκρ. 20C· ὃν λόγον καὶ νῦν λέγει ἵνα ξυνδοκιμάσῃ πρὸς τὴν ἐπίταξιν εἴτ' ἐπιτήδειος εἴτ' ἀνεπιτήδειός ἐστιν Πλάτ. Τίμ. 20D.

συνδολῑχεύω, τρέχω ὁμοῦ μετά τινος, τῷ παντὶ αἰῶνι συνδολιχεύειν πεποίηκε Ἰω. Δαμασκην. τ. 2, σ. 908C.

συνδολοπλοκέω, δολοπλοκῶ, πλέκω δόλους ὁμοῦ, συσκεψάμενος αὐτοῖς καὶ συνδολοπλοκήσας Κ. Μανασσ. Χρον. 5019.

συνδονέω, δονῶ, σείω ὁμοῦ, συνταράσσω, Ἱππ. 1289. 36· ἐν δ' ὑπέρῳ μίξας συνδονέων μυχόθεν αἴνυσο Ἀνδρόμαχος παρὰ Γαλην. 13. 876.

συνδοξάζω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπιδοκιμάζω, παραδέχομαι, ἐγκρίνω, νόμοι συνδεδοξασμένοι ὑπὸ πάντων Ἀριστ. Πολιτ. 5. 9, 12. **2)** συμφωνῶ μετά τινος, τῷ σώματι Πορφ. παρὰ Στοβ. 22. 25. **II.** δοξάζω ἢ ἐξαίρω ἀπὸ κοινοῦ, «συνεδόξασαν αὐτὸ (τὸ Πνεῦμα) τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ ἐν τῇ μετὰ τῇ ἁγίας Τριάδος πίστει» Θεοδωρήτ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4. 3, σ. 151, 33. — Παθητ., ἵνα καὶ συνδοξασθῶμεν Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. η', 17, Συλλ. Ἐπιγρ. 8960.

συνδοξολόγησις, τὸ συνδοξολογεῖν, Χρύσιπ. Ἱκροσ. Cod. Pa. 513, fol. 111 r°.

συνδοξολογέω, = τῷ **συνδοξάζω**, ἀγγέλων συνδοξολογούντων τὴν σὴν ἀγαθότητα Ms. ap. Mai Bibl. Uffenbach τ. 1, σελ. 507D. — Παθ., Ὠριγέν. τ. 1, σ. 271B, κλπ.

σύνδορπος, **ον**, = **σύνδειπνος**, Λυκόφρ. 135· ἡμετέρῃ σύνδ. ἀπεσκίρτησε τραπέζῃ Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 13, 84.

συνδορῠφόρος, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς δορυφόρος ὤν, συνδορυφόροι τοῦ μεγίστου βήματος Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 758.

συνδοσία, ἡ, συνεισφορά, Γεωργ. Παχυμ. Ἀνδρόν. Παλαιολόγ. 3, σ. 142C, 4, σ. 202B.

σύνδοσις, ἡ, = **συνδοσία**, Κ. Πορφυρ. Ἔκθεσις Βασιλ. Τάξ. 660, 6, κλπ. **II.** ἔκχυσις, ὑγρῶν κατὰ κοιλίην Ἱππ. Ἀφορ. 1251· ἴδε Ermerins εἰς Ἀρεταῖον σ. 496.

συνδοτήρ, **-ῆρος**, ὁ, ὁμοίως διδούς, ὁ ἐπίσης δοτήρ, «συνδοτὴρ καὶ συγχορηγὸς ὑπάρχει τῷ ἰδίῳ γεννήτορι τῶν θείων καὶ πνευματικῶν χαρισμάτων» Κύριλλ. Ἀλεξ. VII, 460D, 181D.

συνδότης, ὁ, ὁ συνεισφέρων, Κ. Πορφυρογ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 695, 20, Νεαρ. 265.

συνδοτικός, **ή**, **όν**, ἐνδοτικός, συνενδοτικός, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 812, ἴδε Littré.

συνδουλαγωγέω, συνυπάγω εἰς δουλείαν, ὑποδουλώνω ὁμοῦ, Εὐμάθ. 4. 134.

συνδουλεύω, εἶμαι σύνδουλος, δουλεύω, διατελῶ ἐν δουλείᾳ ὁμοῦ, Δείναρχ. παρὰ Πολυδ. Ρ', 81· τινί, μετά τινος, Εὐρ. Ἑλ. 204.

συνδουλικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σύνδουλον, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 694.

συνδουλογραφέω, ἐγγράφω ὡς σύνδουλον, Εὐμάθ. 11. 413.

σύνδουλος, ὁ, ἡ, ὁ συνδουλεύων, ὁ ὁμοίως δοῦλος, ὁ μετ' ἄλλου τινὸς δουλεύων τῷ αὐτῷ δεσπότῃ, ὁμόδουλος, Εὐρ. Ἴων 1109, Ἀριστοφ. Εἰρήν. 745, Λυσίας, κλπ.· ὡς θηλ., Ἡρόδ. 1. 110., 2. 134, Εὐρ. Μήδ. 65, κτλ.· ἀλλὰ ἰδιαίτερον θηλ. **συνδούλη** ἀπαρ. παρὰ Βαθρ. 3. 6, διάφορ. γραφ. παρ' Ἡροδ. 1. 110. — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 176.

συνδρᾱματουργέω, δραματουργῶ ὁμοῦ μετά τινος, «συμπαρῆν δ' ἄρα τούτῳ ἐν πᾶσι καὶ συνεδραματούργει καὶ ὁ τοῦ βασιλέως ἐξάδελφος» Ἄννα Κομν. σ. 488Α.

συνδρᾱπετεύω, δραπετεύω ὁμοῦ, Φωτ. Ἐπιστ. 5, σ. 222.

συνδράσσω, ἁρπάζω, πιάνω ὁμοῦ, «ἀδράχνω», τῇ μὲν ἄορ συνέδραξε θοὸν Κότ. Σμυρν. 13. 185· — Μέσ., μετὰ γεν., Σχόλ. εἰς Ἀριστείδ. 3. 325.

συνδράω, μέλλ. **-άσω** [ᾱ], συμπράττω, συνεργῶ, συμβοηθῶ, τοῖς δρῶσι καὶ ξυνδρῶσι Σοφ. Ἠλ. 498, πρβλ. 1025, Θουκ. 6. 64· σ. τινί τι Εὐρ. Ἀνδρ. 40· ξ. αἷμα καὶ φόνον, βοηθεῖν εἰς χύσιν αἵματος καὶ εἰς φόνον, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 406· τὸ συνδρῶν γάρ σ' ἀναγκάσει χρέος, ἡ κοινή, ἡνωμένη ἀνάγκη, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 337.

συνδρήστειρα, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **συνδράστειρα**, συνεργός, συμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πράττουσα, βοηθός, σύν τε ἐρήστειρα πέλεσθαι Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 700.

συνδρομάς, άδος, ἰδιότυπον θηλυκ. τοῦ **σύνδρομος,** αἱ σ. πέτραι, = συμπληγάδες, Εὐρ. Ι. Τ. 422· σ. Κυάνεαι Θεόκρ. 13. 22.

συνδρομή, ἡ, ταραχώδης συρροὴ ὄχλου, Κηφισόδοτος ἐν Ἀριστ. Ρητ. 3. 10. 7, Πολυδ. 1. 67, 2· ἐπί τινα, κατά τινος Διόδ. 3. 71., 15. 90· σ. τῶν ὄχλων εἰς τὴν ἐκκλησίαν Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 212Ε· ἀπὸ συνδρομῆς, μετὰ θορύβου, Διόδ. 13. 87. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, σ. αἵματος εἰς τὸν πληγέντα τόπον, συρροή, συμφόρησις αἵματος, Ἀριστ. Προβλ. 9. 3· σ. πορθμοῦ (ἴδε **συνδρομάς**), Λυκόφρ. 649· σ. ἀγαθῶν Στράβ. 235· ἡ σ. τοῦ λόγου, τὸ συμπέρασμα, ἡ διδασκαλία, Ἀνθολ. Π. 203· — παρὰ τοῖς Ἰατρικοῖς, συρροὴ συμπτωμάτων, Γαλην., Foës. Oecon. Hipp.· σ. τοῦ θερμοῦ Πλούτ. 2. 695Α. **3)** ἐν τῇ Ρητορικῇ, σύστασις, συνωμοσία, συνεννόησις πρὸς βλάβην τινός, Ἑρμογ. περὶ Ἰδεῶν ἐν Ρήτορσι (Walz) τ. 3, σ. 396, Ἀριστείδ. Τεχνῶν Ρητ. αὐτόθι τ. 9, σ. 383, ἴδε **συγχώρησις.**

σύνδρομος, ον, ὁ ὁμοῦ τρέχων, συναντῶν, σύνδ. πέτραι, = συνδρομάδες, Πινδ. Π. 4. 370· σύνδρομα πετράων Ἀπολλ. Ρόδ. Θ. 346. **2)** ὡς οὐσιαστ., τόπος ἔνθα πολλοὶ δρόμοι συναντῶσιν ἀλλήλοις, Στράβ. 705. **II.** ὁ τρέχων ὁμοῦ μετά τινος, ὁ ἀκολουθῶν τινα ἐκ τοῦ πλησίον, Ἀνθ. Π. 6. 251., 8. 67, κτλ.· σ. Ἀρτέμιδος Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ. 110· ἐπὶ χρόνου, τὴν ὥραν τὴν τοῦ τρυγᾶν Ἀρκτούρῳ ξ., συμπίπτουσαν μετὰ τοῦ.., Πλάτ. Νόμ. 844Ε. — Ἐπίρρ., ἴχνος συνδρόμως ῥινηλατεῖν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1184· σ. ἔχειν πρὸς ἀλλήλους Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 5, 1· οὕτω, σύνδρομά τινι πορεύεσθαι, πορεύεσθαι ὁμοῦ μετά τινος, τρέχειν μετ' αὐτοῦ ἐπ' ἴσης ταχέως, Πλάτ. Πολιτ. 266C, πρβλ. Ἀνθ. Πλαν. 276. **2)** μεταβατ., βοηθῶν, βοηθός, Ἐκκλ., Βυζ.

συνδυάζω, μέλλ. **-άσω.** — Παθ., ἀόρ. **-εδυάσθην** Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 38· **συνδεδύασμαι** αὐτόθι 1. 21, 7. Συνάπτω δύο ὁμοῦ, συνδέω ἀνὰ δύο ὁμοῦ, ζευγαρώνω, συζεύγνυμι, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 5. 3, 11· τι πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 6. 7, 2, πρβλ. 6. 1, 1, κτλ.· — Παθ., λαμβάνομαι ἀνὰ δύο, κατὰ δυάδας, ὁ αὐτ. Ρητ. 1. 15, 32, Πολυδ. Δ', 15, 16· συνάπτομαι μετ' ἄλλου προσώπου ἢ πράγματος, ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 3. 3· ἀπολ., συνάπτομαι μετά τινος ἄλλου, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 1. 15, 32. **2)** ἐν τῷ παθ., συγκάκις ἐπὶ γάμου ἢ ἁπλῶς ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, συζεύγνυμαι, ζευγαρώνομαι, συνουσιάζομαι, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 1. 2. 2, κτλ.· — σ. τῷ τυχόντι ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Εὐδ. 7. 10, 1· μάλιστα ἐπὶ ζῴων, Ξεν. Κυν. 5, 6, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 1, 9, κ. ἀλλ.· μετὰ δοτ., συνδυασθέντες ἄρρην θηλείᾳ καὶ θήλεια ἄρρενι Πλάτ. Νόμ. 840D, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 7. 4, π. Ζ. Γεν. 2. 7. 13, κ. ἀλλ. **II.** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., συνάπτω ἐμαυτὸν μετά τινος, συζεύγνυμαι μετά τινος, τινι Πολύβ. 4. 38, 6, Σέξτ. Ἐμπειρ. π. Μ. 9. 254· ἀπολ., συνδυάζομαι, συνενοῦμαι, Πολύβ. 30. 5, 8. **III.** ὡς νομικὸς ὅρος, συνδυάζεσθαί τινι, συνωμοτεῖν μετά τινος, Βυζ.· πρβλ. **συνδυασμός II.**

συνδυαίνω, (δύω) συνδιπλῶ, Γαληνοῦ Ἱπποκρ. Γλωσσῶν Ἐξήγ. σ. 572 (ἔνθα: **συνδεαίν-**).

συνδυάς, άδος, ἡ, συνδεδυασμένη, κοινῶς «ζευγαρωμένη», σ. ἄλοχος, νόμιμος σύζυγος, γυνή, Εὐρ. Ἀλκ. 473.

συνδύασις, ἡ, = τῷ ἐπομ., Βυζ.

συνδυασμός, ὁ, ἕνωσις ἀνὰ δύο ὁμοῦ, πάντες οἱ ἐνδεχόμενοι σ., αἱ δυναταὶ ἑνώσεις ἀνὰ δύο, Ἀριστ. Πολιτ. 4. 4, 8, πρβλ. 4. 9, 3., 6. 1. 4· ἴδε **σύζευξις.** **2)** σύζευξις, «ζευγάρωμα», Ἱππ. 657. 3, Ἀριστ. Πολιτ. 7. 16, 6. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 5. 1, 6· μάλιστα ἐπὶ ζῴων, αὐτόθι 5. 2, 3, κ. ἀλλ.· ἐκ συνδυασμοῦ γίνεσθαι αὐτόθι 5. 1, 6· σ. πρὸς τὴν θήλειαν ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 1. 15, 3· τὸ ὄργανον τὸ πρὸς τὸν σ. αὐτόθι 1. 5, 1. **II.** ἡ συνεννόησις τοῦ δικαστοῦ πρὸς τὸν ἕτερον τῶν δικαζομένων, Λατ. compactum, Casaub. Suet. Jul. 20.

συνδυαστέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **συνδυάζω,** δεῖ συνδυάζειν, Act. SS. Maji τ. 5, σ. 320D.

συνδυαστικός, ή, όν, ἐπιρρεπὴς πρὸς συνδυασμόν, πρὸς συζυγικὴν ἢ κατὰ ζεύγη ζωήν, ἄνθρωπος γὰρ τῇ φύσει συνδυαστικὸν μᾶλλον ἢ πολιτικὸν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 12, 7, πρβλ. Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. σ. 414. 41.

συνδυνάμεω, ἔχω κοινήν, ἡνωμένην δύναμιν, Herenn. ἐν Mai Auctar. 9. 580.

συνδυνάμόω, ἐνισχύω ὁμοῦ, συνδυναμώσας σῶμα γήινον τῇ θεότητι εἰς μίαν δύναμιν ἥνωσεν Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 86C.

συνδυναστεύω, δυναστεύω ἢ ἔχω τὴν ἀνωτάτην ἐξουσίαν ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Νικόλ. Δαμασκ. παρ' Ἀθην. 249B, Achmes Ὀνειροκρ. 94.

σύνδυο, οἱ, αἱ, τά, δύο ὁμοῦ, ἀνὰ δύο, κατὰ ζεύγη, Λατ. bini, Ὕμν. Ὀμ. εἰς Ἀφρ. 74, Πινδ. Π. 3. 146, Ἡρόδ. 4. 66, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 29, Πλάτ., κλπ.· **σύνδυο** ἀμετάβλ. ἐν τῇ δοτ., Πολύβ. 8. 6, 2. — Περὶ τοῦ χωρίου τῆς Ἰλ. Κ. 224, ἴδε ἐν λ. **συνέρχομαι I.**

συνδυστυχέω, μετέχω τῆς δυστυχίας τινός, δυστυχῶ μετ' αὐτοῦ, Εὐρ. Ὀρ. 1099, Ἰσαῖ. 57. 17.

συνδυστυχής, ές, ὁ συνδυστυχῶν ἐπίσης, ὁ δυστυχὴς ὡς καὶ ἄλλος τις, Τζέτζ. Ἰλ. σ. 78.

συνδυσφημέω, δυσφημῶ, κακολογῶ ὁμοῦ, Φώτ. κατὰ Μανιχ. 3, 17 (ἐν Wolf Anecd. Gr. τ. 2, σ. 93).

συνδυσχεραίνω, δυσχεραίνω ὁμοῦ, συναγανακτῶ, κάμοῦ συνδυσχεραίνοντος ἐπὶ τῇ ἀμελείᾳ Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 203D.

συνδυσωπέω, ὁμοῦ παρακαλῶ, ἱκετεύω, ἐνοχλῶ, αἰτῶ φορτικῶς, Εὐστ. Πονημάτ. 320. 72.

συνδύω, καταδύω, καταβυθίζω ὁμοῦ, τινὰ τοῖς κύμασιν Εὐμάθ. 11. 258.

συνδώδεκα, οἱ, αἱ, τά, δώδεκα ὁμοῦ, σελᾶναι συνδώδεκα πλήθει Εὐρ. Τρῳ. 1076.

συνεαρίζω, διέρχομαι τὸ ἔαρ μετά τινος, συνεαρίζων τοῖς μειρακίοις Πλούτ. 2. 959C· διάφ. γραφ. **συνοαρίζω.**

συνεβάλονθο (= **συνεβάλοντο**), Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Rang. Ant. bel 898, Συναγωγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

συνεγγίζω, ἔρχομαι πλησίον ὁμοῦ, συμπλησιάζω, Πολύβ. 1. 23, 8· τινί, πρός τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, ὁ αὐτ. 3. 69, 13, Διόδ., κλπ.

συνεγγισμός, ὁ, τὸ συνεγγίζειν, πλησιάζειν ὁμοῦ, ἐπὶ ἀστερισμῶν, Στράβ. 174, Πολ., κλπ.· τῆς ἀποτέξεως Σωραν. περὶ Γυναικ. Παθ. σ. 78 πρὸς τὴν ἀρετὴν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 4, 8.

συνέγγονος, ὁ, ἔγγονος, ἑαυτῷ καὶ τοῖς συνεγγόνοις Συλλ. Ἐπιγρ. 2210.

συνεγγράφω [ᾰ], ἐγγράφω ὁμοῦ μετά τινος, Λατ. adscribere, εἰς θεοὺς Πλούτ. 2. 763Ε· τῷ ψηφίσματι συνεγγραφήσονται Διον. Ἀλ. 6. 84.

συνεγγυάω, ἀπὸ κοινοῦ ἀρραβωνίζω, Πλουτ. Κάτ. Νεώτ. 25. — Μέσ., ἀπὸ κοινοῦ ἐγγυῶμαι διά τι, τι Φίλων 2. 60. — Οὐσιαστ. **-υητής,** ὁ, Θεοφίλου Ἰνστιτοῦτα 3, 20, 344.

σύνεγγυς, Ἐπίρρ.· **1)** τόπου, πλησίον ὁμοῦ, πολὺ πλησίον, πλησιέστατα, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 807, Θουκ. 4. 24, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 17, κτλ.· σ. ἀλλήλων, πολὺ πλησίον ἀλλήλων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 5, 8, κτλ.· ἀλλήλοις ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 2. 11, 1, π. Ζ. Μορ. 4. 5, 42, κτλ.· — τὸ σύνεγγυς, ἐγγύτης, τὸ πλησίον, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 1. 9, 15· τὸ μὴ σ., ἡ μὴ ἐγγύτης, τὸ μὴ εἶναι πλησίον, αὐτόθι 3. 9, 11· τὰ σύνεγγυς = τὰ συνεχῆ, Ἀριστ.· — ὑπερθετ. **συνέγγιστα,** Πλούτ. 2. 2. 619D. **2)** χρόνου, Ἀριστ. Ρητ. 2. 5, 1, Ἠθικ. Νικ. 8. 4, 12, κ. ἀλλ. **3)** ποιότητος, οἱ σύνεγγυς, οἱ ἀνήκοντες εἰς ὁμοίαν τάξιν, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 11, 11· ἡ σ. αἰτία, ἡ πλησιεστάτη αἰτία, αὐτόθι 6. 11, 9, Δ-καίαρχ. παρ' Ἀθην. 594F· τὰ σ. τοῖς ὑπάρχουσιν, τὰ πλησιάζοντα εἰς τὰς πραγματικὰς ποιότητας, Ἀριστ. Ρητορ. 1. 9, 28, πρβλ. 2. 9, 3· σ. εἰσι τοῖς ὁστοῖς.. ὄνυχές τε καὶ ὁπλαὶ κτλ. ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Μορ. 2. 9, 16· τὰ σ. ἀλλήλοις ἀντίθετ. τῷ τὰ πολὺ διεστῶτα, ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 3. 1, 1· καὶ ἐνίοτε κεῖται ἁπλῶς ὡς ἐπίθετ., καὶ τούτοις ἄλλα ὀνόματα σ. (= ὅμοια) ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 6. 8, 7, πρβλ. Ἠθικ. Νικ. 3. 2. 7.

συνεγείρω, ὁμοῦ ἐγείρω, βοηθῶ εἰς ἀνέγερσιν, κτῆνος Ψευδο-Φωκυλ. 132· νεκροὺς Ἐπιστ. πρ. Ἐφεσ. 6, 6· — ἀφυπνίζω ὁμοῦ, θρήνους Πλούτ. 2. 117C. — Παθητ., ἐγείρομαι ὁμοῦ, Ἐπιστ. πρ. Κολ. 6', 12, κτλ.

συνεγερτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἔγερσιν ἢ ἀφύπνισιν.

συνεγκηδεύω, κηδεύω ὁμοῦ, Ἐπιγραφ. Λυκίας, CIG. Add. 4303 h ⁹.

συνεγκλείω, ἐγκλείω ὁμοῦ, τὸν συγκεκλεισμένον Νικήτ. Εὐγεν. 2. 38.

συνεγκλίνω [ῑ], κλίνω ἢ κάμπτω πρός τι ὁμοῦ, ἴδε **συνεκκλίνω.** **II.** γράφω ὁμοῦ ὡς ἐγκλιτικόν, Σχόλ. εἰς Θουκ. 1. 11· **συνεγκλιτικός, ή, όν,** Α. Β. 1142.

συνεγχυλίζω, μεταβάλλω ὁμοῦ εἰς χυλόν, Matthaei Med. σελ. 42.

συνέδρα, ἡ, = **συνεδρία,** Ἐπιγρ. Κερκ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1845. 95, Ἡσύχ.

συνεδρεία, ἡ, ἴδε **συνεδρία.**

συνεδρευτής, οῦ, ὁ, = **σύνεδρος,** Ψευδοϊγνάτ. 788A.

συνεδρεύω, (σύνεδρος) συγκάθημαι ὡς σύνεδρος, συνεδριάζω, ὑπὲρ τοῦ μὴ συνεδρεύειν Ἀθήνησι Χαλκιδέας Αἰσχίν. 66. 30, πρβλ. 67. 35· οἱ συνεδρεύοντες, τὰ μέλη τοῦ συνεδρίου, Δημ. 215. 21, Αἰσχίν. 64. 13. **2)** συνέρχομαι ἐν συνεδρίῳ, συσκέπτομαι, ὑπέρ τινος Δημ. 133. 7, πρβλ. Πολύβ. 2. 26, 4· σ. τινί, συσκέπτομαι μετά τινος, ὁ αὐτ. 3. 68, 15· — σ. τῷ λόγῳ, παρίσταμαι, λαμβάνω μέρος εἰς συζήτησιν, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 5, 14. **3)** τὰ συνεδρευόμενα, τὰ ἐν συνεδρίῳ ἀποφασιζόμενα, ψηφίσματα τῆς Συγκλήτου, Διον. Ἀλ. 10. 13. **II.** ἐνεδρεύω, ἐνέδραν ποιῶ, παραφυλάττω ὁμοῦ, Ἡσύχ. ἐν λ. **συνελόχησε** **III.** μεταφορ., συνυπάρχω ἢ παρακο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λουθῶ, συνοδεύω, ἐπὶ συμπτωμάτων, Γαλην. 7. 214· οἱ πυρετοὶ συνεδρεύουσιν Ὀρειβάσ. σελ. 32, ἔκδ. Mai· ἕλκος, ᾧ συνεδρεύει φλεγμονὴ αὐτόθι 197. 2) παρὰ τοῖς γραμματ., τὰ συνεδρεύοντα αὐτοῖς, αἱ παρακολουθοῦσαι σχέσεις αὐτῶν, Διον. Ἁλ. περὶ Συνθ. 5 καὶ 16.

συνεδρία, ἡ, τὸ ὁμοῦ καθῆσθαι, ὁμὰς συγκαθημένων φίλων, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 3· — συναγελασμός, ἐπὶ πτηνῶν συναγελαζομένων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ διεδρία, Αἰσχύλ. Πρ. 492· «ὅθεν καὶ τὰς διεδρίας καὶ τὰς συνεδρίας οἱ μάντεις λαμβάνουσι· διέδρα μὲν τὰ πολέμια τιθέντες, σύνεδρα δὲ τὰ εἰρηνεύοντα πρὸς ἄλληλα» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 10. II. τὸ συγκαθέζεσθαι ἐν συνεδρίῳ, τὸ συνεδρεύειν, συνέδριον, Αἰσχίν. 67. 1 καὶ 7· συνεδρία («συνεδρίασις» κοινῶς) τῆς Ρωμαϊκῆς Συγκλήτου, Δίων Κ. 55. 3.— Ὑπάρχει συνεχὴς διακύμανσις μεταξὺ τῶν γραφῶν συνεδρία καὶ -εία· ὁ δεύτερος τύπος ἐγένετο δεκτὸς ἐν Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 7. 2, 13, ἐν Πολυβ. 18. 37, 2, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3832. 7., 3833. 11.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 405.

συνεδριάζω, = **συνεδρεύω**, Ἐβδ. (Παροιμ. Γ', 32), Ἐκκλ.· τινι, μετά τινος, Φωτ. Βιβλ. 480. 28· — τὰ συνεδριασθέντα, τὰ ἐν συνεδρίᾳ ψηφισθέντα, βασιλικῷ κράτει συνεδριασθέντα Θεόδ. Στουδ. 461Ε.

συνεδριακός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **συνέδριον**, ἀήθεις .. συνεδριακῆς πολιτείας Πολύβ. 31. 12, 12.

συνεδριάομαι, ποιητ. ἀντὶ **συνεδρεύω**, τοὺς δ' ἀγορήνδε συνεδριάασθαι ἄνωγεν Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 328.

συνεδρίασις, ἡ, Ἰω. Τζέτζ. ἐπιστ. ΜϚ', ἔκδ. Pressel, σ. 39. —Ἡ λέξ. ἀπὸ πολλοῦ χρόνου εἶναι ἐν πολλῇ χρήσει παρ' ἡμῖν ἐπὶ τῆς σημασίας séance, Sitzung. Μόνον δ' ἐσχάτως ἤρχισάν τινες νὰ τὴν σικχαίνωνται, προτιμῶντες ἀντ' αὐτῆς τὴν παρ' ἐνδοξοτέροις συγγραφεῦσιν ἀπαντῶσαν καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς λεξικοῖς κατακεχωρισμένην **συνεδρίαν**, ἥτις ὅμως τὸ πάλαι καὶ κατ' εὐρυτέραν σημασίαν ἦτο εὔχρηστος, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη. —Ἴδε Γ. Ν. Χατζιδάκι Περὶ τοῦ Γλωσσικοῦ Ζητήματος ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Ε', σ. 194.

συνέδριον, τό, ὡς καὶ νῦν, σῶμα ἀνδρῶν ὁμοῦ συνηγμένων ἐν συμβουλίῳ, συμβούλιον, σ. κατασκευάζειν, συνάγειν Πλάτ. Πρωτ. 317D, κτλ.· ἐπὶ πολεμικοῦ συμβουλίου, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 31, κτλ.· ἐπὶ τοῦ Ἀρείου πάγου, Αἰσχίν. 13. 11, Δείναρχ. 97. 9, κτλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 402· ἐπὶ συμβουλίου ἢ συνεδρίου ἐμπορικῶν ὑποθέσεων, Δημ. 1324. 11· ἐπὶ τῆς Ρωμαϊκῆς Συγκλήτου, Πολύβ. 1, 11, 1, κτλ.· ἐπὶ τῆς ἐν Καρχηδόνι γερουσίας, ὁ αὐτ. 1. 31, 8 ἐπὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Sanhedrim, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 22, κτλ.· — μάλιστα δὲ ἐπὶ συνελεύσεως ἀντιπροσώπων συμμάχων ἢ ὁμοσπόνδων πολιτειῶν, Ἡρόδ. 8. 56, 75, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 39, Δημ. 232. 16, Αἰσχίν. 37. 12, 61 ἐν τέλει κτλ. 2) ὁ τόπος ἔνθα τὸ συμβούλιον συνέρχεται, τὸ βουλευτήριον, Λατ. curia, Ἡρόδ. 8. 79, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 23 ἐν τῷ σ., ἐν τῷ συμβουλίῳ, Λυσί. 114. 39 κέξ.

σύνεδρος, ον, (ἕδρα) ὁ συνεδρεύων, μέλος συνεδρίου, ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἡρόδ. 3. 34, Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 192· ἐκ. ξυνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου, = ἐκ κύκλου τῶν συνεδρευόντων τυράννων Σοφ. Αἴ. 749. 2) ἐπὶ πτηνῶν, σύνεδρα πτηνά, τὰ εἰρηνεύοντα πρὸς ἄλληλα, ἴδε ἐν λ. **συνεδρία**. II. ὡς οὐσιαστ., **σύνεδρος**, ὁ, ἡ, ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλων καθήμενος, ὁ μετά τινος συνεδρεύων, Δίκη ξ. Ζηνὸς ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Τύρ. 1382 σύνεδροι, ἐκλεκτοὶ ἐπίτροποι ἢ ἀντιπρόσωποι, Θουκ. 4. 22. πρβλ. 5. 85 ἀπεσταλμένοι ὑπὸ τῶν συμμάχων ὅπως συνέρχωνται ἐν κοινῷ συμβουλίῳ καὶ συσκέπτωνται, Ἰσοκρ. 165Α, Ὅρκ. παρὰ Δημ. 747. 4.

συνεείκοσι, Ἐπικ. ἀντὶ **συνείκοσι**, εἴκοσιν ὁμοῦ, ἀνὰ εἴκοσι, Λατ. viceni, ξυνεείκοσι Ὀδ. Ξ. 98.

συνεέργαθον, **συνεέργω**, ἴδε ἐν λ. **συνέργω**.

συνεέρραισα, Αἰολικ. ἀντὶ **συνείρασα**, Σαπφοῦς Ἀποσπ. 78 [44].

συνεζευγμένως, Ἐπίρρ. μετ. παθ. πρκμ. τοῦ **συζεύγνυμι**, κατὰ ζεύγη, «ζευγαρωτά», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 305

συνέζομαι, μέσ., συγκάθημαι, Γραμμ.

συνεθέλησις, ἡ, ἴση θέλησις, τὸ ἰσογνωμεῖν, Κύριλλ. Ἀλεξ. VI, 661C.

συνεθελητής, οῦ, ὁ, συνθελητής, ὁ θέλων τὰ αὐτά, ἰσογνώμων, τινὶ Κύριλλ. Ἀλεξ. εἰς Ὠσηὲ 4, 12, σ. 74.

συνεθέλω, ἔχω τὴν αὐτὴν θέλησιν, συναινῶ, Ἀντιφῶν 122, 4, Ξεν. Ἱππαρχ. 9, 7· τινί, εἴς τι πρᾶγμα, Αἰν. Τακτ. 11· — παρὰ ποιηταῖς **συνθέλω**, Σοφ. Ο. Κ. 1344, Ἀποσπ. 435, Εὐρ. Τρῳ. 62, Ἡρ. Μαιν. 832, Ἀριστοφ. Ὄρν. 851· ὡσαύτως παρ' Ἀριστ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 9. 5, 2.

συνεθίζω, μέλλ. Ἀττικ. -ιῶ, συνηθίζω τινά, ἐξοικειώνω, ἕτερον ἑτέρῳ Πλάτ. Πολ. 589Α· σ. τινὰ ποιεῖν τι, συνηθίζω τινὰ νὰ ποιῇ τι, Δημ. 119 ἐν τέλει, Αἰσχίν. 4. 17, κτλ.· συνεθίζω τινὰ πρὸς τὰ ψύχη, συνηθίζω, γυμνάζω τινὰ νὰ ὑπομένῃ τὰ ψύχη, Ἀριστ. Πολ. 7. 17, 2· σ. κατὰ μικρὸν ὁ αὐτ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 12, 9.— Παθ., συνειθισμένοι μᾶλλον μηκέτι δεινοὺς αὐτοὺς ὁμοίως σφίσι φαίνεσθαι Θουκ. 4. 34, Πλάτ. Θεαίτ. 146Β, Πολιτ. 285Α, Ἀριστ. Πολιτ. 8. 5, 17· μετ' ἀπαρεμ., συνειθίσθην ποιεῖν τι Ἰσοκρ. 22C, Ξενοφ. Ἀπομν. 3. 14, 6· τινι, εἴς τι πρᾶγμα, Ἀριστ. Προβλ. 18. 6· — ὡσαύτως ἀπροσ., συνειθισμένον ἦν, εἶχε καταστῆ σύνηθες, συνήθεια, Λυσί. 92. 31.

συνεθισμός, ὁ, συνήθεια, ὁ μετά τινος ἢ πρός τι ἐθισμός, Πλωτῖν. 20G, Ῥήτορες (Walz) τ. 3, σ. 468.

συνεθιστέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ συνηθίσῃ ἑαυτόν, Πλάτ. Πολ. 5.0C. II. πρέπει τις νὰ συνηθίσῃ, τινὰ πρός τι Πλούτ. 2. 522D τινὰ ποιεῖν τι αὐτόθι 11C.

συνειδέναι, ἴδε **σύνοιδα**.

συνείδησις, ἡ, γνῶσις ἐσωτερική, ἐπίγνωσις τῶν ἰδίων ἑαυτοῦ σκέψεων, οὐδεμιᾶς ἀπρεποῦς συνειδήσεως παροικούσης Λουκ. Ἔρωτ. 49. 2, Ἐπιστ. πρ. Κορ. δ', 2, ε', 11, Α' Ἐπιστ. Πέτρ. β', 19· τινος, περί τινος πράγματος, Διόδ. 4. 6, Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. κ', 2 — ἐν τῇ Α' πρὸς Κορινθ. Ἐπιστ. η', 7, νῦν διορθοῦται, τῇ συνηθείᾳ τοῦ εἰδώλου, ἀντί, τῇ συνειδήσει. 2) συναίσθησις τῆς καλῆς ἢ κακῆς πράξεως, ἐπίγνωσις ἐσωτερικὴ τῶν ἑαυτοῦ πράξεων, Περίανδρος καὶ Βίας παρὰ Στοβ. σ. 19?. 21 κέξ.· βροτοῖς ἅπασιν ἡ σ. θεὸς Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 654, Διονύσ. Ἀλ. π. Θουκ. 8, Ἐβδ. (Σοφ. Σολομ. ΙΖ', 11)· σ. ἀγαθὴ Πράξ. Ἀποστ. κγ', 1 ἀπρόσκοπος πρὸς τὸν θεὸν αὐτόθι κδ', 16· καθαρὰ Α' Ἐπιστ. πρὸς Τιμ. γ', 9.— Αἱ δύο σημασίαι πολλάκις ἐναλλάσσονται ἢ συγχέονται, ἴδε Α' Ἐπιστ. πρὸς Κορ. η', 7, ι', 28 κέξ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 256, 257.

συνεῖδον, ἀπαρέμφ. -ιδεῖν, ἀόρ. β' τοῦ **συνοράω**.

συνειδοποιέομαι, Παθ., γίνομαι ὅμοιος, Δαμάσκιος περὶ Ἀρχῶν σ. 319 Osann.

συνεικάζω, συγκρίνω, συμπαραβάλλω, Πτολ. Τετράβ. 3. 120. II. ἀπομιμοῦμαι, Ἀθήν. 391Β.

συνείκασις, εως, ἡ, τὸ συνεικάζειν, Καλλ. κ. Χρυσ. στ. 1061, ἔκδ. Λ.

συνείκω, ὑπείκω, ὑποχωρῶ, Λατ. concedere, τῷ καιρῷ Πολύβ. 32. 19, 3, πρβλ. 5. 71, 10· — ἐπὶ πραγμάτων, σ. τὸ ξύλον ὁ αὐτ. παρὰ Σουίδ., πρβλ. Διόδ. 2. 8, κτλ.

συνειλαπινάζω, συνευωχοῦμαι, συμποσιάζω, συνεορτάζω, εἰλαπίνης ψαύοντι συνειλαπίναζε Λυαίῳ Νόνν. Δ. 11. 76

συνειλέω, συσσωρεύω ὁμοῦ, στρυμώνω εἰς ἓν μέρος, τὰ τέκνα καὶ τὰς γυναῖκας ἐς τοὺς νεωσοίκους σ. Ἡρόδ. 3. 45· ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, συνδέω, δένω εἰς ἓν δέμα, ῥάβδους ὁ αὐτ. 4. 67.— Παθ., συσσωρεύομαι, ἢ συμπιέζομαι ὁμοῦ, εἰς ἔλαττον, εἰς μικρότερον χῶρον συμπυκνοῦμαι, Ξεν. Ἑλλην. 7. 2. 8 περὶ τὸν ναὸν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 3, 1 ἀπολ., Πλουτ. Ἀλέξ. 60· (οὕτω, συνειλεῖν ἑαυτὸν Αἰλ. π. Ζ. 6. 64)· τροφὴ συνειληθεῖσα, συμπεπιεσμένη, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 14, 8· κύστις σ. εἰς ἑωυτὴν Ἀρετ. Χρον. Παθ. Σημειωτ. 1. 7· ἐς κυκεῶνα πάντα συνειλέονται Λουκ. Βίων Πρᾶσις 14· μεταφορ., σ. ἀπορίᾳ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 304

συνειλημμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., περιληπτικῶς, ἐν περιλήψει, Διον. Ἀρεοπ. περὶ Θείων Ὀνομάτ.

συνείλησις, ἡ, τὸ συνειλῆσθαι, ἐπὶ χερσαίου ἐχίνου ὅταν συνειλῆται, κουβαριάζεται, «ὁ δὲ ἀποπνίγεται, τοῦ πνεύματος ἔνδον ἐκ τῆς συνειλήσεως κατεσχημένου» Αἰλ. π. Ζ. 6. 64.

συνειλύω, τυλίσσω ὁμοῦ, Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 333, 42, ἐν λέξ. **ἔλυτρον**.

συνείμαρται (μείρομαι) «ἶναι ὑπὸ τῆς μοίρας ὁμοῦ προωρισμένον, Ἀριστείδ. 1. 571· τὰ συνειμαρμένα, τὰ ὁμοῦ ὑπὸ τῆς μοίρας προωρισμένα, Πλούτ. 2. 569Ε.

σύνειμι, μέλλ. -έσομαι· (εἰμί)· — εἶμαι μετά τινος, ἔμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι ὀϊζυῖ, «συνεῖναι τῇ ταλαιπωρίᾳ (Σχόλ.). Ὀδ. Π. 270· συχνάκις περιφρ. ἀντὶ ῥήματος, νυκτέροις ὀνείρασι ξύνειμ', ὀνειρεύομαι, Αἰσχύλ. Πέρσ. 177· σ. νόσῳ = νοσεῖν, Σοφ. Ο. Τ. 303· σ. σὺν δίκῃ = δίκαιος εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 611· κακοῖς πολλοῖς ξ., εἶμαι ἀναμεμιγμένος μὲ πολλὰ κακά, ἔχω πεῖραν πολλῶν δυστυχημάτων, Σοφ. Ἠλέκ. 600· ξ. τῷ κόπῳ Ἀριστοφ. Πλ. 321· γνώμαις καὶ μερίμναις ὁ αὐτ. ἐν Νεφέλ. 1401· σ. πράγμασι, ἀσχολοῦμαι εἰς ὑποθέσεις, ὁ αὐτ. ἐν Βκ. ρ. 957· ξ. ᾧπερ ἥδεσθον βίῳ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 503· τρυφερῷ βίῳ σύνεστιν Μένανδρ. ἐν «Κιθαριστῇ» 1. 9· γεωργίᾳ σ. Ξεν. Οἰκ. 15, 12· εὐωχίαις, ἡδοναῖς, λύπαις, δείμασι Πλάτ. Πολ. 586Α, Β, Νόμ. 791Β· ἀπορίᾳ, εὐδαιμονίᾳ Λουκ. Κρον. 11, Δὶς Κατηγ. 3 — ὡσαύτως τἀνάπαλιν, ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν ξύνεστι Σοφ. Ἀντ. 372· ὅτῳ γάμοι ξυνόντες εὑρέθησαν ἀνόσιοι ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 946· ἐμοὶ ξύνεστιν ἐλπὶς Εὐρ. Τρῳ. 677· καὶ ἀπολ.· ἄται ἀεὶ ξυνοῦσαι Σοφ. Ο. Κ. 1244· τὰ πάλαι νοσήματα σ. ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 338· ὁ χρόνος ξυνὼν μακρὸς ὁ αὐτ. Ο. Κ. 7. II. ἐν σχέσει πρὸς πρόσωπα, ζῶ μετά τινος, συζῶ, τινι ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 264, Εὐρ., κλπ.· μετά τινος Ἀριστοφ. Πλ. 504, Πλάτ., κλπ.· σ. ἑαυτῷ, ζῶ μόνος, Πλάτ. Πρωτ. 347Ε, Ξεν. Ἱερ. 6, 2· φιλικῶς, οἰκείως σ. τινι Ξεν. Ἀν. 6. 6, 35, κτλ.· σ. ἀλλήλοις ἐν τῷ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πότῳ Πλάτ. Πρωτ. 347C· — ὡσαύτως, ξυνῆμιεν. ἐγώ τε καὶ σὺ Ἀριστοφ. Σφ. 236· — ἁπαλ., τὸν νεανίσκον συνὼν διέφθορεν Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 51. **2)** ἐπὶ γυναικός, ζῶ μετ' ἀνδρός, =συνοικέω, Ἡρόδ. 4. 9, Σοφ. Ἠλέκ. 276, κτλ., καὶ ἀκολούθως ἁπλῶς ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, συνουσιάζομαι, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 619, Ἀριστ. Πολιτ. 2. 4, 2· ἐπὶ ζώων, «ζευγαρώνορται», ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 2, 7· πρβλ. **συνουσία** I. 4. **3)** φοιτῶ, συχνάζω, συναναστρέφομαι, ἐπὶ μαθητοῦ, Πλάτ. Θεαίτ. 151A, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 24, κτλ.· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ διδασκάλου, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 14, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ ἀκολούθου ἐν πολέμῳ, σ. Βρασίδᾳ Ἀριστοφ. Σφ. 475· — οἱ συνόντες, οἱ ὑπαδοί, ἀκόλουθοι, ἑταῖροι, μαθηταί, Ἀντιφῶν 137. 21, Πλάτ. Ἀπολ. 25E, Θεαίτ. 168A, κ. ἀλλ.· συνδαιτυμόνες, Ἀριστοφ. Σφ. 1300, Ξεν. Συμπ. 1. 15, κτλ.· συμπο. λεμισταί, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 2, 2. **4)** ἔχω σχέσεις μετά τινος, τινί Θουκ. 4. 83· σ. ἵπποις, ἀσχολοῦμαι εἰς ἵππους, Πλάτ. Ἀπολ. 25D. **5)** εἶμαι μετά τινος, λαμβάνω μέρος μετά τινος, δεικνύω εὔνοιαν πρός τινα, δίκῃ ξυναῦσα φωτί Αἰσχύλ. Θήβ. 671, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 275, Δ΄. 700, κτλ.· εἴ μοι ξυνείη μοῖρα ὁ αὐτ. Ο. Τ. 863· σ. τινι πόλεμος Θουκ. 4. 18. **III.** ἐπὶ ἀστέρων, εἶμαι ἐν συζυγίᾳ, Μανέθων 1. 78, κτλ.

σύνειμι, (εἶμι, ibo) παρεύομαι ὁμοῦ, συνέρχομαι, συναθροίζομαι, ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκαντο Ἡ. Δ. 446., Θ. 60· ἐς τωὐτό Ἡρόδ. 1. 62· ἐς τὸν Ἰσθμὸν Θουκ. 2. 10. **2)** ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασ., συναντῶμαι μετά τινος ἐν μάχῃ, συγκρούομαι, Ἡ. Ξ. 393· ἐς μέσον..συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι Ζ. 120., Υ. 159, πρβλ. Ἡσ. Θεογ. 686, κτλ.· ἔριδι ξυνιόντες Ἡ. Υ. 66, Ἡσ. Θεογ. 705· ἔριδος πέρι θυμοβόροιο Ἰλ. Π. 476· σ. ἐς τὴν μάχην Ἡρόδ. 1. 80· ὡσαύτως ἐπὶ πόλεων, ἔρχομαι εἰς πόλεμον, πολεμῶ, Θουκ. 2. 8. **3)** ἐπὶ εἰρηνικῆς σημασίας, συνέρχομαι πρὸς σύσκεψιν, αὐτόθι 15, Λυκοῦργ. 165, 32, κτλ.· σ. περὶ νόμων θέσεως Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 14, 4· ἐπὶ συνωμοτῶν, συν. ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου Δημ. 745. 15, πρβλ. Δείναρχ. 102. 15· — ὡσαύτως ἐπὶ πανηγύρεων ἑορταστικῶν, ξυνιέναι ξυνόδους Πλάτ. Συμπ. 197D. **6)** ἐπὶ τῆς συνελεύσεως αὐτῆς, ξύλλογος σύνεισι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 962C. **4)** σ. εἰς κοινωνίαν, ἐπὶ γάμου, 773A· ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας, Λατ. coïre, Διόδ. 17, 77· ἐπὶ ζώων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 2, 2. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, συνάγομαι, συλλέγομαι, σ. ἀήρ Πλάτ. Τίμ. 49· τὸ ὑγρὸν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 19, 3· ἐπὶ νεφῶν, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6. 22· ἀντίθετον τῷ **χωρίζεσθαι**, ὁ αὐτ. π. Γεν. κ. Φθορ. 1. 10, 6· σ. πρὸς αὐτήν, ἐπανέρχεται, Πλάτ. Τίμ. 58Δ, πρβλ. 76Δ. **2)** ἐπὶ χρημάτων, ἔρχομαι ὁμοῦ, συνάγομαι, ἐπὶ προσόδου, Ἡρόδ. 1. 64., 4. 1. **3)** συστέλλομαι, σ. καὶ ψύχεσθαι Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4, 12, πρβλ. 2. 9, 4, κτλ. **4)** ἐπὶ ἀστέρων, ἔρχομαι εἰς συζυγίαν, Μανέθων 2. 423, κτλ.

σύνειξις, εως, ἡ, ὑποχώρησις, Σωραν. περὶ Σημ. Καταγμάτ. σελ. 51.

συνεῖπον, προστ. **σύνειπε** Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 16, ἀόρ. τοῦ **συναγορεύω** ἢ **σύμφημι**· — ὁμιλῶ μετά τινος, ἐπιβεβαιῶ ὅ,τι ἄλλας τις λέγει, Ἰσοκρ. 339, ἐν τέλ.· συμφωνῶ μετά τινος, τινι Ξεν. Κύρ. 4, 2, 46, κτλ.· ἀντίθετον τῷ **ἀντειπεῖν**, Αὐσί. 123. 12. **2)** συνηγορῶ ὑπέρ τινος, ὑπερασπίζω τινά, Ἰσαῖ. 46. 25, Δημ. 580, ἐν τέλ.· καὶ καθόλου, βοηθῶ, προστατεύω, ὑποστηρίζω, σ. ταῖς ἐπιθυμίαις τινός Ἰσοκρ. 412B. **3)** λέγω ὁμοῦ, συνεκφράζω, ὦ Θήβας ἱερὸν τεῖχος, ὦ στόμα Δίρκας, συνείπατ' ἂν ἁ Κύπρις οἷον ἔρδει Εὐρ. Ἱππ. 557. **4)** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ **συνείπασθαι**, συναινῶ, συγκατανεύω, Διον. Ἀλ. 5. 48, 51.

συνειργνῦμι, = **συνέργω**, τινάς ἐς θάλαμον Πλουτ. Ἀλέξ. 2· τινὰ ἐν δεσμῷ ὁ αὐτ. 2. 493D ἁπαλ., ὁ αὐτ. ἐν Ρωμ. 5, ἐν Κράσσ. 8.

συνείργω, Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ ἀρχαίου τύπου **συνέργω**, ὃ ἴδε.

συνειρμός, ὁ, τὸ συνείρειν, συνάφεια, ἀλληλουχία, συνέπωσις, σύναψις, ἐπὶ λέξεων, ἐν τῷ συνειρμῷ τῶν λόγων Δημήτρ. Φαληρ. § 180.

συνείρω, συνάπτω κατὰ σειράν, «ἁραβιάζω», Λατ. connectere, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1079· ᾠδαῖς τε καὶ ὀρχήσεσιν ἀλλήλοις συνείρονται, χορούς τε ὠνομακέναι τὸ παρὰ τῆς χαρᾶς ἔμφυτον ὄνομα Πλάτ. Νόμ. 654A· συν. [ὀνόματα], σχετίζω αὐτὰ μετὰ τῶν ῥιζῶν αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Κρατύλ. 425B ἑ. ἐπανελθόντες ἐπὶ τὴν ἀρχὴν μέχρι τῆς τελευτῆς τὸν λόγον, ἀναζητεῖν κατὰ σειρὰν τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 267A· σ. τοὺς κύνας ἀπό τινος, ἅγω αὐτοὺς συνημμένους ἀπό τινος σημείου, Ξεν. Κυν. 6, 21· σ. στεφάνους Ἀριστ. 1. 143, κτλ. — Παθ., συνείρεται τὸ ἑφεξῆς, στενῶς σχετίζεται, ἀκολουθεῖ ἀφ' ἑαυτοῦ, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 5, 9, πρβλ. π. Γεν. κ. Φθορ. 2. 10, 11· συνειρομένη πραγματεία, συνεχὲς σύστημα, 1. 5, 3. **II.** ἐπὶ τρόπου ὁμιλίας, συχνάκις, ὡς ὀνειδισμός, συν. λόγους ἀπνευστί (ἴδε ἐν λ. ἀπνευστί), Δημ. 328. 12· συνείρουσι μὲν τοὺς λόγους, ἴσασι δ' οὔ Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 3, 8 ὑπὸ τὴν ἀναπνοὴν ἑπτὰ καὶ πέντε στίχους σ., μὲ μίαν ἀναπνοήν, Πολύβ. 10. 47, 9· συν. λήρους Λουκ. **Τίμ. 9, πρβλ.** Νιγρ. 8, Διόνυσ. 7· — ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς ἐπὶ διηγήσεως λεπτομεροῦς, σ. καθ' ἓν ἕκαστον Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 184· σ. τὰς ἑξῆς πράξεις Διόδ. 16. 76· τὴν κατηγορίαν Λουκ. Ἁλιεὺς 22· τὸ γνῶθι σεαυτὸν πολλάκις ὁ αὐτ. ἐν Νεκρ. Διαλ. 2. 2. **2)** κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ. (ἐξυπακουομ. τοῦ λόγους), συναρμολογῶ τὸν συλλογισμόν, ἐξακολουθῶ νὰ ὁμιλῶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, μετὰ μετοχ., συνεῖρον ἀπιόντες, δηλ. ἀπῆλθον χωρὶς νὰ σταθῶσί που, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 6· σ. κινούμενος, συνεχῶς κινοῦμαι, ἐξακολουθῶ κινούμενος, Ἀριστ. Φυσ. 8. 8, 5· — ἁπαλ., εἶμαι συνεχὴς ἢ συνημμένος, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. Ἐλέγχ. **16, 5, Μετεωρ.** 2. 5, 17, π. Γεν. κ. Φθορ. 1. 13, 11, κ. ἀλλ.

συνεισάγω, εἰσάγω ὁμοῦ, τὰ ἐπιτήδεια Ξεν. **Κύρ. 3. 2, 24** ἡ ἔχθρα σ. τῷ μίσει φθόνον Πλούτ. 2, 91B. — Παθ., συνεισάγεται, ἀκολουθεῖ συγχρόνως, ἐπὶ ἐπιδράσεως, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2, 86· — ῥηματ. ἐπίθετ. **συνεισακτέον**, δεῖ **συνεισάγειν**, Ὠριγέν. τ. 1, σ. 181A.

συνείσακτος, ον, ὁ ὁμοῦ εἰσαγόμενος. — Ὡς οὐσιαστ. **ὁ συνείσακτος** παρὰ τοῖς Ἐκκλ. (α) = **ἀγαπητός**, ἤτοι πνευματικὸς ἀδελφός, Γρηγ. Ναζ. IV, 88. 91. — (β) **ἡ συνείσακτος**, δηλ. **παρθένος** = **ἀγαπητή**, πνευματικὴ ἀδελφή, Μαλχίων 256, Βασίλ. Π, 820, Γρηγ. Ναζ. IV, 89, κλπ., Λατ. subintroducta, Heinichen Eus. H. E. excurs. 13· θυγατέρες συν., νόθοι, Εὐστάθ. 1954. 8.

συνεισάλλομαι, ἀποθετ., **εἰσπηδῶ ὁμοῦ**, Συνεσ. Ἐπιστ. 35, σ. 175B.

συνεισβαίνω, ἐπιβαίνω, εἰσέρχομαι ὁμοῦ, ξυνεισβὰς πλοῖον.. ναύταισι Αἰσχύλ. Θήβ. 602· ὅσοι ταὐτὸν ξυνεισέβησαν Ἀργῷον σκάφος Εὐρ. Μήδ. 477· συνεισβάντες εἰς τὸ πλοῖον Ἀντιφῶν 139. 7.

συνεισβάλλω, ἀμεταβ., εἰσβάλλω εἰς χώραν τινὰ ὁμοῦ, ὁμοῦ κάμνω εἰσβολήν, ἐς Ἀθήνας Ἡρόδ. 9. 17· τινί ἢ μετά τινος Ξεν. Κύρ. 7. 1, 30, Ἑλλ. 6. 5, 22· ἁπαλ., Θουκ. 2. 31., 4. 94, κτλ.

συνεισβολή, ἡ, τὸ συνεισβάλλειν, μάχη ἡ τῶν ἀνδρῶν συνεισβολὴ Εὐστ. 76. 10.

συνεισβύω, εἰσβύω ὁμοῦ, Ἀριστ. π. Θαυμ. 99, Νικήτ. Ευγεν. 7, 148., 8, 42, κλπ.

συνείσειμι, (εἶμι, ibo) εἴσειμι, εἰσέρχομαι ὁμοῦ, Ἀριστ. π. Ἀπν. 4, 3, π. Χρωμ. 4, 3· δεῦρο σὺ ξυνείσιθι ἐμοὶ Ἀθηνῶν ἐν «Σαμόθρᾳκιν» 1. 45.

συνεισελαύνω, ἐλάω, ἄγω ὁμοῦ, συνεισελαύνει τοὺς γυρευτὰς εἰς μέσον Θεόδ. Στουδ. **II.** ἀμεταβ., εἰσελαύνω, εἰσέρχομαι ὁμοῦ, εἰς τὸ στρατόπεδον Πλουτ. Ἀρτοξ. 13, κτλ.

συνεισεπενεγκεῖν, Ἡσαΐας (πατριάρχ. Κωνστ/πόλεως) περὶ συνεισφορῶν ὑπὲρ τῆς μεγ. ἐκκλησίας, ἐν Συντ. καν. τ. 5, σ. 136, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

συνεισέρχομαι, ἀποθ. εἰσέρχομαι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, θέλω δὲ κἀγώ σοὶ συνεισελθεῖν δόμους Εὐρ. Ἑλ. 327· ἐς οἴκους σοὶ συνεισελθεῖν αὐτόθι 1083· ξυνεισελθεῖν ἐς τὸ τεῖχος οὐκ ἠθέλησαν Θουκυδ. 4. 57· οἴκαδε Ἀνδοκ. 31. 15· — ἐπὶ πραγμάτων, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 10, κτλ.

συνεισευπορέω, παρέχω πρὸς τούτοις, χαρηγῶ προσέτι, ἡμεῖς οὖν σοι τοσαῦτα ζητοῦντι συνεισευπορήσαμεν Ἀθήν. 367B.

συνεισηγέομαι, ἀποθ., εἰσηγοῦμαι ὁμοῦ, λόγους Πλούτ. 2. 795B.

συνεισθέω, εἰσθέω, εἰσορμῶ ὁμοῦ, Κύριλλ. Ἀλεξ. IV, 669C.

συνεισκατοικέω, κατοικῶ ἐντὸς ὁμοῦ, ἀμφίθ. γραφ. ἐν Ἱππ. 1289. 6.

συνεισκομίζω, εἰσκομίζω, εἰσάγω ὁμοῦ, Κύριλλ. Ἀλ. II, 18C, IX, 948.

συνεισκρίνομαι [ῐ], Παθ., εἰσκρίνομαι, εἰσάγομαι, (οἷον εἰς τὸ σῶμα, πρβλ. **ἐγκρίνω**) μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 902A.

συνεισοδεύω, ποιοῦμαι ὁμοῦ τὴν εἴσοδον, Γ. Παχυμ. τ. Β', σ. 85, 12, ἔκδ. Β, Νικήτ. Θεσσαλον. ἐν Συντ. καν. τ. 5, σ. 382.

συνεισοικίζομαι, εἰσοικίζομαι ὁμοῦ, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σελ. 325, 26, ἔκδ. Λ.

συνείσομαι, ἴδε **σύνοιδα**.

συνεισπέμπω, μέλλ. **-ψω**, εἰσπέμπω ὁμοῦ μετά τινος, ἔνθα ὁ Κοραῆς διώρθωσε: **συνεκπέμπω**, Δίλ. Ποικ. Ἱστ. 12, 43, ἴδε σημ. Κοραῆ (σ. 332 ἐν τέλει), ἴδε καὶ Θησ. Στεφ. ἐν λέξει.

συνεισπηδάω, εἰσπηδῶ μετά τινος ἢ ὁμοῦ, ἐς τὸ στρατόπεδον συνεισεπήδησαν Ἀππ. Μιθρ. 98.

συνεισπίπτω, εἰσπίπτω ἢ ῥίπτομαι μέσα εἴς τι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, συνεισέπεσον καὶ ἡμῶν αὐτῶν τινες [εἰς τὴν θάλατταν] Ξεν. Ἀν. 5, 7, 25. **II.** εἰσορμῶ μετά τινος ἢ ὁμοῦ, μάλιστα ἐπὶ στρατιωτῶν καταδιωκόντων τοὺς πολιορκουμένους μέχρι τῶν πυλῶν καὶ εἰσορμώντων μετ' αὐτῶν εἰς τὴν πόλιν, σ. ἐς τὸ τεῖχος Ἡρόδ. 3. 55., 9. 102· τινί, μετά τινος, ὁ αὐτ. 3. 78, Θουκ. 6. 100, Ξεν., κλπ.· μετά τινος Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1095· σ. εἴσω τῶν πυλῶν σύν τινι Ξεν. Ἀν. 7. 1, 18· κατὰ τὰς πύλας ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 4. 7, 6· ἁπαλ., Αὐσί. 97. 38.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συνεισπλέω, εἰσπλέω ὁμοῦ, Καλλικρατίδας ξυνεισέπλευσεν εἰς τὸν λιμένα Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 16.

συνεισποιέω, ἔλκω πρὸς τὰ μέρος μου, πρὸς τὴν μερίδα μου, τινα Πλούτ. 2. 482Ε, 484D.

συνεισπορεύομαι, Παθ., εἰσπορεύομαι, πορεύομαι ἐντὸς ὁμοῦ, συνεισέρχομαι, Διον. Ἁλ. 9. 52,

συνεισπράσσω, Ἀττικ. -ττω, βοηθῶ τινα εἰς τὴν εἴσπραξιν χρημάτων, δέομαι ὑμῶν συνεισπρᾶξαί μοι τοὺς ὀφείλοντας ἅ μοι ὁ πατὴρ κατέλιπεν Δημ. 1205. 9· τιμωρίας παρά τινος Διον. Ἁλ. 10. 11.

συνεισρέω, εἰσρέω ὁμοῦ, Διλ. π. Ζ. 1. 2, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 17, 6.

συνειστρέχω, εἰστρέχω, εἰσορμῶ ὁμοῦ, Ἀππ. Καρχηδ. 113, Αἰν. Τακτ. 39.

συνεισφέρω, εἰσφέρω, πληρώνω ὁμοῦ τὸν πολεμικὸν φόρον (εἰσφορά), Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 5, Διον. Ἁλ., κλπ.· μεταφορ., σ. τι πρός τι, ἐπί τι Θεμίστ. 88Α, Πτολ. — Μέσ., συν. κριὸν Ἀλκίφρων 3. 35.

συνεισφορά, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ εἰσφορά, τὸ συνεισφέρειν, Συλλ. Ἐπιγρ. 4422, 4551, Πολυδ. Η', 157.

συνεισφρέω, συνεισφέρω. «συνεισέφρησεν· συνεισήνεγκεν» Ἡσύχ.

συνεκβαίνω, ἐκβαίνω, ἐξέρχομαι ὁμοῦ, ἑβδόων μὴ ἀπολείπεσθαι ἀλλὰ συνεκβαίνειν ἐπὶ τὸ ὄρος, ἑβδόων νὰ μὴ μένωσιν ὀπίσω, ἀλλὰ συνεκβάντες νὰ ἀναβαίνωσι ταυτοχρόνως ἐπὶ τὸ ὄρος, Ξεν. Ἀν. 4. 3, 22, πρβλ. Στράβ. 726.

συνεκβάλλω, ἐκβάλλω ὁμοῦ μετά τινος, τίκτουσα γὰρ (ἡ λέαινα) συνεκβάλλει τῷ τέκνῳ τὰς μήτρας Ἡρόδ. 3. 108· Περίανδρον συνεκβαλὼν τοῖς ἐπιθεμένοις ὁ δῆμος, ἐκβαλὼν τὸν Περίανδρον ὁ δῆμος μετὰ τῶν ἄλλων τῶν ἐπιτεθέντων, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 9· δασεῖαί εἰσι τῶν φωνῶν ὅσαις ἔσωθεν τὸ πνεῦμα εὐθέως συνεκβάλλομεν μετὰ τῶν φθόγγων Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 70. **2)** συνεργῶ εἰς ἐκβολὴν ἢ ἔξωσιν, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 13., 6. 5, 33, Ἀριστ. Πολιτ. **II.** ἀμεταδ., ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, ἐκρέω, χύνομαι ὁμοῦ μετά τινος, Αἰλ. π. Ζ. 14, 23.

συνεκβιβάζω, μεταβατ. ἐνεργείας τοῦ **συνεκβαίνω**, βοηθῶ τινα νὰ ἐκβιβάσῃ, νὰ ἐξαγάγῃ, τὰς ἀμάξας ἐκ τοῦ πηλοῦ Ξεν. Ἀν. 1. 5, 7.

συνεκβλύζω, ἀναβλύζω ὁμοῦ, Συμεὼν Μεταφρ. ἐν Boisson. Ἀνεκδ. 5. 475.

συνεκβοάω, ἐκβοῶ, φωνάζω ὁμοῦ, συνεξεβόησαν καὶ Σεβαστὸν προσεῖπον τὸν Περτίνακτα Ἡρῳδιαν. 2. 2, 21· ἵνα συνεκβοῶσιν ὅτι .. Δίων Κ. 39. 19.

συνεκβοηθέω, ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ἐξέρχομαι εἰς βοήθειάν τινος, συνεκβοηθήσαντος τοῦ βασιλέως τοῖς πολιορκουμένοις Διοδ. Ἐκλογ. 511, 70.

συνεκβράσσω, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, συνεκβάλλω, συνεκρίπτω εἰς τὴν ξηράν, στρατηλάτην ναύταις συνεκβράσσουσι βοραῖαι πνοαὶ Λυκόφρ. 898· — **ἐν τῷ παθ.**, «συνεξεβράσθη· συνεξεβλήθη» Ἡσύχ.

συνεκδαπανάω, δαπανῶ ὁμοῦ, μήπως τῷ μοχθηρῷ χυμῷ συνεκδαπανήσῃς καὶ τὸν χρηστὸν Γαλην. 10. 342.

συνεκδέχομαι, ἀναδέχομαι ὁμοῦ, συναποδέχομαι, ὀργὴν Πλούτ. 2. 482Ε· ἡδονὴ σ. τὸν κάμνοντα, καταλαμβάνει αὐτὸν ὁλοκλήρως, αὐτόθι 662Β. **II.** ἐννοῶ λέξιν τινὰ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 200, 202.

συνεκδημέω, ἐκδημῶ, ἀπέρχομαι ἢ διαμένω μακρὰν τῆς πατρίδος μου μετά τινος ἄλλου, Ἔφορος 155 (Ἀθήν. 233Α), Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 5.

συνεκδημητικός, ἡ, όν, ὁ ἔχων διάθεσιν ἢ ἔφεσιν νὰ ἀποδημῇ μετά τινος· ὄνομα δράματός τινος τοῦ Ἴωνος, Πολυδ. Β', 88.

συνεκδημία, ἡ, τὸ συνεκδημεῖν, διαμένειν ἢ ἀπέρχεσθαι μακρὰν τῆς πατρίδος, Γλωσσ.

συνέκδημος, ὁ, ὁ συνεκδημῶν, ὁ ὁμοῦ ἐκδημῶν, συνταξιδιώτης, Πράξ. Ἀποστ. ιθ', 29, Πλουτ. Ὅμων 5, κτλ.

συνεκδιδάσκω, διδάσκω ὁμοῦ, Φώτ. ἐν Mai Coll. Vat. 1. 266.

συνεκδίδωμι, ἐκδίδω ὁμοῦ, παραδίδω ὁμοῦ, τινὰ Πλουτ. Δημοσθ. 23 ἐν τέλει· ἐκρίπτω ὁμοῦ, ὁ αὐτ. 2. 699Β. **2)** βοηθῶ πτωχὸν ἄνθρωπον εἰς προίκισιν τῆς κόρης αὐτοῦ πρὸς γάμον, συνεισφέρω πρὸς ἔκδοσιν αὐτῆς εἰς γάμον (πρβλ. ἐκδίδωμι 1. 2), συν. τινὶ τὴν θυγατέρα Λυσί. 157. 18, Δημ. 316, 4· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Διον. Ἁλ. 2. 10. **II.** ἀμεταδ., λήγω κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, Ἐτυμ. Μέγ.

συνέκδοσις, εως, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ ἔκδοσις, μέχρι τῆς παρούσης τῶν ἀνεγνωσμένων ὡς ἐν τύπῳ συνεκδόσεως Φωτ. Βιβλιοθ. 545 15.

συνεκδοχή, ἡ, τὸ ἐννοεῖν τι ὁμοῦ μετά τινος ἄλλου· ὅθεν ἐν τῇ Ρητορικῇ συνεκδοχὴ καλεῖται πλάγιος τρόπος ἐκφράσεως, καθ' ὃν τὸ ὅλον τίθεται ἀντὶ τοῦ μέρους καὶ τἀνάπαλιν, Κυντιλ. Instit. 8. 6, 19, Ρήτορες (Walz) τ. 8, σ. 671, ἔνθα ἀριθμοῦνται 13 εἴδη συνεκδοχῶν.

συνεκδοχικός, ἡ, όν, ὁ ποιούμενος χρῆσιν τῆς συνεκδοχῆς, Ἀθαν. τ. 2, σ. 418.— Ἐπίρρ. -κῶς, κατὰ τὸν τρόπον τῆς συνεκδοχῆς, Διόδ. 5, 31· ἐν τῷ Σχολ. εἰς Θουκ. 1. 10, **συνεκδοχικῶς** εἶναι ἡ πιθανὴ γραφὴ ἀντὶ -δρομικῶς. — Καθ' Ἡσύχ.· «συνεκδοχικῶς· συλληπτικῶς».

συνεκδρομή, ἡ, τὸ συνεκτρέχειν μεταφ., ὁ κατ' ἀναλογίαν ἄλλης λέξεως σχηματισμός, Δ. Β. 552, Εὐστ. 431. 23, Ἐτυμ. Μέγ. 66, 50-2., 44, 16 Ὑδε ἀκαμαντοχάρμας.

συνέκδρομος, ον, ὁ ἐκτρέχων ὁμοῦ ἢ ὁμοῦ τελειώνων, τὸ σύνδρομόν τε καὶ συνέκδρομον σέλας .. τῆς τοῦ λόγου θεαρχίας Γ. Πισίδ. π. Ἀρχ. Πολιτ.

συνεκδύομαι, μέσ., ἐκδύομαι συγχρόνως, ἅμα κιθῶνι ἐκδυομένῳ συνεκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ γυνὴ Ἡρόδ. 1. 8. **II.** Παθητ., ἐξέρχομαι ὁμοῦ, συνεξέρχομαι, Πολύαιν. 2, 31, 2, Νικήτ. Εὐγεν. 7, 155· μετὰ γεν., ὁ αὐτ. 3, 107.

συνεκθειάζω, θεοποιῶ τι, καθιστῶ αὐτὸ συγχρόνως θεῖον, Πλούτ. 2. 492Ε.

συνεκθερμαίνω, θερμαίνω ὁμοῦ, συνεκκαίω, Πλουτ. Πομπ. 8, Γαλην. τ. 7, σ. 146.

συνεκθέω, τρέχω ἔξω ὁμοῦ μετά τινος, οἱ ἡγεμόνες αὐτῷ κινδυνεύοντι συνεξέθεον ἐκ τῶν ἰδίων τάξεων Ἀππ. Μιθρ. 49.

συνεκθηλύνω, συνεργῶ εἰς ἐκθήλυνσιν, ὁμοῦ ἐκθηλύνω, θηλυπρεπῆ ποιῶ, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 687Α.

συνεκθλίβω [ῐ], ἐκθλίβω ὁμοῦ, ἐκπιέζω, διὰ τῆς πιέσεως ἐξάγω, Ἀριστ. Προβλ. 4. 2, 1. **2)** γραμμ., ἐκθλίβω ὁμοῦ, ἀποκόπτω, Σχόλ. εἰς Ἡφαιστ. σ. 20.

συνεκθνήσκω, ἀποθνήσκω, ἐκλείπω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, σ. τῷ πώματι, δηλ. πίνειν μέχρις οὗ ὁ οἶνος καὶ ὁ πίνων ἐκλείψωσιν ὁμοῦ, Εὐρ. Κύκλ. 571.

συνεκθρώσκω, ἐκπηδῶ, ἐκτινάσσομαι ὁμοῦ, συνεξέθορον ἔνοπλοι Ἰσ. Πυρφυρογ. ἐν Allatii Exc. σ. 292.

συνεκκαίδεκα, δεκαὲξ ὁμοῦ, κατὰ δεκαέξ, Δημ. 260, ἐν τέλ.

συνεκκαίω, μέλλ. -καύσω, ἐκκαίω ὁμοῦ, Διλ. Ποικ. Ἱστ. 13. 1, Πλουτ. Ἀλέξ 35· — μεταφορ., ἀπὸ κοινοῦ ἐξάπτω, ἐκθερμαίνω, τινὰ Πολύβ. 3. 14, 3, Πλουτ. Πελοπίδ. 19, ἐν τέλ.

συνεκκαλέομαι, μέσ., καλῶ τινα παρορμῶν αὐτόν, συνεκκαλουμένων τοὺς Ἰταλικοὺς πρὸς τὴν χρείαν Πολύβ. 18. 2, 11· συνεκκαλεῖται τὴν ὄρεξιν Πλούτ. 2. 917C.

συνεκκάμνω, ἐξεργάζομαι ὁμοῦ, τι Θεμίστ. 42D.

συνεκκαρπόω, ἐκκαρποῦμαι ὁμοῦ, Φωτ. Ἀμφιλ. σ. 155, Ἐκδ. Σ. Κ. Οἰκ.

συνέκκειμαι, Παθ., ἔκκειμαι, εἶμαι ἐκτεθειμένος, ὁμοῦ μέ τινος παιδίον, συνεξέκειτο δὲ αὐτῷ καὶ λίθων ὅρμος Ἡλιόδ. 2. 31, Λόγγος, 4. 18.

συνεκκενόω, ἐκκενῶ ὁμοῦ, Ἐκκλ. — Παθ., ματαιοῦμαι ὁμοῦ, Εὐστ. Πονημάτ. 286. 78.

συνεκκεντέω, κεντῶ ἢ πλήττω ὁμοῦ, Ἑβδ. (Β' Μακκ. Ε', 26), βρέφη συνεκκεντούμενα ταῖς φερούσαις ἀγκάλαις Εὐστ. Πονημάτ. σ. 269, 5, κλπ.

συνεκκλέπτω, ἀπὸ κοινοῦ ἐκκλέπτω, κλέπτω καὶ φεύγω, Εὐρ. Τρῳ. 1018, Ἑλ. 1370· σ. γάμους, βοηθῶ εἰς ἀπόκρυψιν, ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 364.

συνεκκλησιάζω, συχνάζω εἰς τὴν ἐκκλησίαν (τοῦ δήμου) ὁμοῦ, Πλουτ. Σόλ. 18· — ὅθεν **συνεκκλησιαστής**, ὁ, Πολυδ. Γ', 157. **II.** εἶμαι κοινωνὸς τῆς ἐκκλησίας (τῆς Χριστιανικῆς), μέλος, Ἐκκλ.· — ἐντεῦθεν **συνεκκλησιάσας**, ἡ, Ἐκκλ.

συνεκκλίνω [ῐ], ἐκκλίνω, κάμπτω κατὰ μέρος ἢ πλαγίως ὁμοῦ, Διόδ. 3. 26· ἀλλ' ὁ Δινδ. **συνεγκλ-**.

συνεκκλύζω, ἐκπλύνω ὁμοῦ, Ἀριστ. π. Χρωμ. 5. 12.— Παθ., ὁ αὐτ. π. Γεν. Ζ. 1. 19, 20.

συνεκκολυμβάω, κολυμβῶ ἐξέρχομαι ὁμοῦ, Γαλην. II, 150. —Ἴδε Κόντου Κριτικὰς καὶ Γραμματικὰς Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Ζ', 29.

συνεκκομίζω, ἐκκομίζω, κομίζω ἔξω ὁμοῦ, αὐτῷ τὴν μητέρα Ἰσοκρ. 388C· ἐπὶ κηδείας, Φύλαρχ. 25, Πλουτ. Γ. Γράκχ. 14, πρβλ. **συνεκφέρω**. **II.** βοηθῶ εἰς ἐκτέλεσιν, συνεργῶ εἰς κατόρθωσιν, συντελῶ, Εὐρ. Ἱππ. 465· χρή .. οὕτω τῶν ὁμαιμόνων κακὰ συνεκκομίζειν, ἐξάγειν ὁμοῦ, συνεξάγειν ἢ ὑποφέρειν ὁμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρέστ. 685· συνεκκομίζειν σοι πόνους Ἡλ. 73.

συνεκκόπτω, ἐκκόπτω ὁμοῦ, Ξεν. Ἀν. 4. 8, 8· σ. τὴν πίστιν Πλούτ. 2. 1101C.

συνεκκουφίζω, ἐκκουφίζω ὁμοῦ, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 68, 16., 184, 14., 339, 13, τ. Β', σ. 92, 9, Ἐκδ. Α.

συνεκκρίνω [ῐ], συνεργῶ εἰς τὴν διὰ τῆς ἐκκρίσεως κάθαρσιν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 4, 5· — Παθητ., ὁμοίως διὰ τῆς ἐκκρίσεως ἀπαλλάττομαι, σ. ἡ περίττωσις αὐτόθι 1. 19, 13· ἱδρῶτι, ὁμοῦ μὲ τὸν ἱδρῶτα, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 3, 13, πρβλ. 3. 1, 3.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συνεκκρούομαι, παρασύρομαι ἀπὸ τοῦ σκοποῦ μου ὁμοῦ μετά τινος, Πλουτ. Κατ. 33.

συνεκλᾰλέω, ἐκλαλῶ, προφέρω, λέγω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Εὐστ. 728. 55.

συνεκλαμβάνω, λαμβάνω ἔξω ὁμοῦ μετά τινος, τινί τι Παλεμ. Ἄρμον. 2. 3. **II**. ἐκκλαμβάνω, ἐννοῶ ὁμοῦ, Βυζ.

συνεκλάμπω, ἐκλάμπω ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 627D, Λογγῖν. 44. 3.

συνεκλεαίνω, λεαίνω ὁμοῦ, ποιῶ λεῖον, «στουμπίζω» ὁμοῦ, Διοσκ. Ἀλεξ. 4, Ὀρειβάσ.

συνεκλέγομαι, μέσ., λαμβάνω δι' ἐμαυτόν, «παίρνω» ἀσθένειαν, Λουκ. Κρον. Ἐπιστ. 28· διάφ. γραφ. **συνελέξαντο**.

συνεκλειτόω, = **συνεκλεαίνω**, Γαλην. 2. 101, Ἀλέξ. Τραλλ.

συνεκλείπω, ἐκλείπω ὁμοῦ, Στράβ. 455· τινί, μετά τινος, Πλούτ. 2. 777Α, κτλ.· Νομιᾷ **συνεξέλιπεν** ἐν εἰρήνῃ τὴν Ρώμην εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Λυκούργ. κ. Νουμᾷ Συγκρ. 4.

συνεκλεκτός, ἡ, όν, ὁ ἐκλεχθεὶς μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Α' Ἐπιστ. Πέτρ. ε', 13.

συνεκλύομαι, παθ., ἀπολύομαι, ἀπελευθεροῦμαι ὁμοῦ, μεριμνῶν Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 184D. **II**. διαλύομαι ὁμοῦ, συνεκλελυμένος τὴν ψυχὴν τῷ σώματι Πλούτ. 2. 596Δ· πάντα **συνεκλέλυται** Ἀνθολ. Π. 6. 56· ἐπὶ γλώσσης, Λογγῖν. 39. 4.

συνεκμαίνω, ὁμοῦ ἐμμανῆ ποιῶ, Εὐστ. Πονημάτ. 278. 25.

συνεκμαρτυρέω, ἐκμαρτυρῶ ὁμοῦ, συνεγμεμαρτύρηκεν τῷ βασιλεῖ ὁ ἀρχηγέτης τοῦ γένους τῶμ βασιλέων Ἐπιγραφ. παρὰ Hicks 174. 5.

συνεκμάχέω, ἐξέρχομαι ὁμοῦ εἰς μάχην, Ἀριστοφ. Λυσ. 1154

συνεκμοχλεύω, ἐκμοχλεύω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, προσπαθῶ μετ' ἄλλου ἢ συγχρόνως ν' ἀνοίξω διὰ τοῦ μοχλοῦ, Ἀριστοφ. Λυσ. 430.

συνεκνεάζω, ῥῆμ. οὐδετ. διαθ., νεάζω ὁμοῦ, Μ. Ἀκομ. τόμ. Β', σ. 260, 27, ἔκδ. Λ.

συνεκνήχομαι, ἀποθ., ἐκνήχομαι ὁμοῦ, συνεκκολυμβῶ, ἀρετῆς ἡμῖν ἐπιμελητέον, ἢ καὶ ναυαγήσαντι **συνεκνήχεται** Βασίλ. τ. 3, σ. 171Ε.—Ἴδε Κόντου Κριτικὰς καὶ Γραμματικὰς Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Ζ', σ. 29.

συνεκπαιδεύσης πολλῆς μοίρας τοῦ λαοῦ Γ. Παχ. τ. Β', σ. 368, 10, ἔκδ. Β., Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

συνεκπέμπω, ἐκπέμπω ὁμοῦ, τοὺς ἀχρείους **συνεκπέμψαι** εἰς Πελλήνην Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 18· τοὺς οἰκέτας ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 7. 35· τινὰ ἅμα τινὶ ἐπὶ Θερμοπύλας Διόδ. 11. 4· ἐκπέμπω κρυφίως, Πλουτ. Μάρ. 40. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἐκπέμπω ἢ ἐκρίπτω ὁμοῦ, τὸ πῶμα Πλάτ. Τίμ. 91Α· «τὸ στόμα τῇ χειρὶ φιμώσασα τοῦ ἐσφαγμένου μή τινα τῇ ψυχῇ **συνεκπέμψειε** φωνὴν» παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **φιμοῖ**.

συνεκπεπαίνω, βοηθῶ ἢ συνεργῶ εἰς ὡρίμασιν, περὶ τῶν ἀγρίων ἐρινεῶν τῶν περιαπτομένων ταῖς ἡμέροις συκαῖς, Πλούτ. 2. 700F.

συνεκπερᾶω, ἐξέρχομαι ὁμοῦ, συνδιεξέρχομαι, Ἀρετ. π. Δίτ. Χρον. Παθ. 2. 11· μετά τινος Ξεν. Κυν. 4, 5.

συνεκπέσσω, Ἀττικ. **-ττω**, μέλλ. **-πέψω**· βοηθῶ εἰς τὴν ἐντελῆ χώνευσιν, Ἀριστ. Προβλ. 2. 21, 1, Πλούτ. 2. 647D. **II**. βοηθῶ εἰς ὡρίμασιν, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Δίτ. 4. 9, 5· συντελῶ εἰς χώνευσιν, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 37· — μεταφ., ποιῶ τι μαλακὸν ἢ ὥριμον ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 648F, 644E, 676B, κτλ.

συνεκπηδάω, ἐκπηδῶ ὁμοῦ μετά τινος, ὁ θυμὸς τῇ γνώμῃ Φιλόστρ. 733.

συνεκπιέζω, διὰ τῆς πιέσεως ἐξάγω ὁμοῦ· ῥηματ. ἐπίθ. **συνεκπιεστέον**, Γεωπον. 3. 7, 1.

συνεκπικραίνομαι, Παθητ., πικραίνομαι ὡσαύτως, συνεκπικραίνεσθαι τοῖς ἐκείνων πάθεσι καὶ νοσήμασι Πλούτ. 2. 468B.

συνεκπίμπλημι, πληρῶ, γεμίζω ἕως ἄνω ὁμοῦ, συναπογεμίζω, Ἀθηναγόρας περὶ Ἀναστάσ. σ. 54, 47.

συνεκπίμπρημι, καίω, ἀναφλέγω ὁμοῦ, συνεκπίμπρησι γὰρ τὸν ἀέρα τῇ πυρώσει χρωματίζων Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 1, 9.

συνεκπίνω [ῐ], ἐκπίνω, συνεξέπιε τὸ κέρας Ξεν. Ἀναβ. 7. 3, 32.

συνεκπίπτω, ἐκπίπτω, ἐξέρχομαι ἢ ἐκβάλλομαι ὁμοῦ, ἐὰν καὶ τὸ ὕστερον **συνεκπέσῃ** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 10, 2· μετά τινος Πλάτ. Θεαίτ. 156B. **II**. μετὰ δοτικ., ἐξορμῶ ὁμοῦ κατά τινα, **συνεξέπεσον** εἰς τὸ πεδίον τοῖς φεύγουσι Πλουτ. Πελοπ. 32, Λύσανδρ. 28. **2)** ἐξελαύνομαι ἢ ἐξορίζομαι ὁμοῦ μετά τινος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 32. **3)** ἐξαφανίζομαι ὁμοῦ, ἀτμὸς σ. ἀπιόντι τῷ θερμῷ ὁ αὐτ. 2. 496A, πρβλ. Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 62. **III**. ἐπὶ τῶν ψήφων ἐξερχομένων ἐκ τῆς κάλπης, ἐν ᾗ ἦσαν ἠθροισμέναι, ἐξέρχομαι ἐν συμφωνίᾳ, συμβαίνει νὰ συμφωνῶ, κατὰ τωὐτὸ αἱ γνῶμαι **συνεκπίπτουσιν** Ἡρόδ. 1. 206· αἱ πλεῖσται γνῶμαι σ. ναυμαχέειν, ἦσαν σύμφωνοι ὅπως γείνῃ ἡ ναυμαχία, ὁ αὐτ. 8. 49· οἱ πολλοὶ συν. Θεμιστοκλέα κρίνοντες, συνεφώνουν πρατιμῶντες τὸν Θεμ., αὐτόθι 123. **2)** μετὰ δοτ., ἐξέρχομαι ἴσος μὲ ἄλλον, ἀποδείκνυμαι ἴσος, ἀγὼν ζόφιος ὁ στάδιον **συνεξέπιπτε** τῷ πρώτῳ ὁ αὐτ. 5. 52, πρβλ. Πλούτ. 2. 1045D. **IV**. ἐκρίπτομαι ἢ ἀποτυγχάνω ὁμοῦ, ἔν τινι Δημάδ. 179. 29 (ὁ Βεκκῆρος συμβουλεύει τὴν ἀπαλοιφὴν τοῦ ἐν)· ἐπὶ δράματος, ἀποδοκιμάζομαι, Λουκ. Νιγρῖν. 8. **V**. ἐκσπῶμαι, ἀποσπῶμαι ὁμοῦ, ἐκ τῶν ῥιζῶν Πλάτ. Τίμ. 84B. **VI**. ἐκπίπτω, καταπίπτω ὁμοῦ, εἴς τι Λογγῖν. 41. 1.

συνεκπλέω, Ἰων. **-πλῶω**· μέλλ. **-πλευσεῖσθαι** Λυσί. 132. 7. Ἐκπλέω ὁμοῦ μετά τινος, τινι Ἡρόδ. 1. 5, Θουκ. 4. 3, κτλ.· μετὰ τινος Λυσί. 132. 16· ἀποπλ., αὐτόθι 7 καὶ 10· — **Συνεκπλέουσα** ἡ -αι, ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Φιλιππίδου.

συνεκπληρόω, γεμίζω ἐντελῶς, συμπληρῶ, τὸ ἐλλιπὲς Πολύδ. 16. 28, 2· τὰς ἐπιβολὰς 14. 4, 3· ἐκπληρῶ, τὰς ὁρμὰς 3. 78, 5.

συνεκπλήσσω, Ἀττ. **-ττω**, ἐκπλήσσω, καταπλήσσω ὁμοῦ, τὰ πηδήματα τῶν παρόντων **συνεκπλήσσει** τὸν ἄπειρον ἀκροατὴν καὶ νέον Πλούτ. 2. 41C.

συνεκπνέω, μέλλ. **-πνεύσομαι**, ἐκπνέω ὁμοῦ μετά τινος, χρὴ **συνεκπνεῦσαί** μέ σοι Εὐρ. Ι. Τ. 684· τῷ χαίρειν **συνεκπνεῦσαι** Λουκ. περὶ Πένθ. 3.

συνεκποιέομαι, Παθ., ἀρκοῦμαι, μένω εὐχαριστημένος, ἐπαρκῶς προμηθεύομαι ὅ,τι χρειάζομαι, τινι Πολύδ. 6. 49, 7· πρβλ. **ἐκποιέω** ΙΙΙ.

συνεκπολεμέω, ἐκπολεμῶ, κυριεύω, νικῶ ὁμοῦ, καταβάλλω ὁμοῦ, Διόδ. 15. 25., 16, 43, Εὐστ. Πονημάτ. 307. 29.

συνεκπολεμόω, ἐξεγείρω, παρακινῶ τινα ὅπως καταστῇ πολέμιός τινι, διεγείρω αὐτὸν εἰς πόλεμον ἐναντίον τινός, τινά τινι παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **πολεμῶσαι**· — Παθ., γίνομαι πολέμιος, πρὸς ἀλλήλους Πλούτ. 2. 380B.

συνεκπονέω, συνδιενεργῶ, συνεκτελῶ, ὡς τῷ θανόντι χάριτα δεῖ **συνεκπονεῖν** Εὐρ. Ἠλ. 1378· συνεργῶ, συμπράττω εἴς τι, φυγὰς ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 1063· τάδε ἐν Ἑλ. 1406. **2)** ἄνευ αἰτ., σ. τινι, συνεργῶ προθύμως, βοηθῶ τινα τὰ μέγιστα, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 850, ἐν Ἀποσπ. 132. **II**. βοηθῶ εἰς ὑποστήριξιν, ὁμοῦ ὑποστηρίζω, **συνεκπονοῦσα** κῶλον ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 740.

συνεκπονητέον, ῥηματ, ἐπίθετ. τοῦ **συνεκπονῶ**, δεῖ **συνεκπονεῖν**, Κλήμ. Ἀλεξ. 453.

συνεκπορεύομαι, Παθητ., ἐκπορεύομαι, ἐξέρχομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Ἐβδ. (Κριτ. ΙΓ', 25).

συνεκπορίζω, βοηθῶ, συνεργῶ εἰς πορισμὸν ἢ παροχήν, εἰ δέ τῳ ἢ ἀσθενοῦντι ἢ ἀποροῦντι **συνεξεπόρισά** τι Ξεν. Ἀγάθ. 5. 8, 25· προφάσεις εὐσχήμονας ἀμωσγέπως **συνεκπορίζειν** Πλούτ. 2. 73E.

συνεκποτέα, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **συνεκπίνω**, πρέπει τις νὰ ἐκπίῃ συγχρόνως, ἅμως δ' ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἡξίους πίνειν, **ξυνεκποτέ**' ἐστὶ σοι καὶ τὴν τρύγα, πρέπει νὰ πίῃς ὁμοῦ καὶ τὴν τρύγα, Ἀριστοφ. Πλ. 1085.

συνεκπράσσομαι, Ἰων. **-πρήσσομαι**, μέσ., βοηθῶ εἰς ἐκδίκησιν, **συνεξεπρήξαντο** αὐτῷ τὸν..θάνατον Ἡρόδ. 7. 169, πρβλ. **συμπράσσω** ΙΙΙ.

συνεκπτύω, ἐκπτύω ὁμοῦ, τοῦ φαρμάκου τοῦ **συνεκπτυομένου** μετὰ τοῦ μέλιτος Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σελ. 423D, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Ἐπιστ. σ. 74, κλπ.

συνεκπῡρόω, ἐκπυρόω, ἀναλέγω ὁμοῦ, Πλάτ. Τίμ. 65E.

συνεκραίνειν ὑγρότητα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3, 13, 2.

συνεκρέω, ἐκρέω ὁμοῦ, καὶ αἱμάλωψ κοτὲ τῷ πύῳ **συνεκρέει** Ἀρετ. π. Δίτ. Χρον. Παθ. 2. 11, Κλήμ. Ἀλ. 375· — μεταφ., **συνεκλείπω**, **συνεξαφανίζομαι**, Ἐπίκτ. παρὰ Στοβ. 72, 39.

συνεκρήγνῡμαι, παθ., ἐκρήγνυμαι ὁμοῦ, **συνεκρήγνυται** δὲ.. καὶ ἡ ψυχὴ τῷ πάθει Ἰω. Ἀκτουάρ. ἐν Ideler Phys. 2. 413, 21.

συνεκριζόομαι, παθητ., ἐκριζοῦμαι ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 208D.

συνεκροφέω, ἐκροφῶ ὁμοῦ, τοῦ οἴνου ἆθην **συνεκροφεῖν** Μαξ. Τυρ. 20. 4 (τ. 1, σ. 385), κλπ.

συνεκσπάω, ἐκσπῶ, ἀποσπῶ, σὰρξ τοῖς ἀμφίοις **συνεκσπασθεῖσα** Acta SS. Junii τ. 5, σ. 276E.

συνεκστρᾰτεύω, ἐκστρατεύω ὁμοῦ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 10, 1, Γεώρ. Παχυμ. Ρήτορ. (Walz) τ. 4, σ. 565, 30, κλπ.

συνεκστρέφω, ἐκστρέφω ὁμοῦ, Εὐστ. Θεσ. σ. 752, ἔκδ. Mi.

συνεκσφίγγω, συσφίγγω, δένω σφιγκτὰ ὁμοῦ, καὶ **συνεξέσφικτο** δεσμοῖς ἀλύτοις Νικήτ. Εὐγεν. 1, 72.

συνεκσώζω, βοηθῶ εἰς διάσωσιν ἢ διατήρησιν, ξένον **συνεκσώζειν** Σοφ. Ο. Κ. 566· τὸ σῶμα ἡ ψυχὴ **συνεξέσωσεν**, ἔσωσεν αὐτὸ μεθ' ἑαυτῆς, Ἀντιφῶν 140. 28.

συνεκτανύω, = **συνεκτείνω**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 823.

συνεκτᾰπεινόω, ταπεινώνω ἐντελῶς, ταπεινώνω μετὰ πολλῆς συγκαταβάσεως, τοῖς δεομένοις ἑαυτὸν ἐκδιδόναι καὶ **συνεκταπεινοῦν** Πλούτ. 2. 529E.

συνεκτάσσω, Ἀττ. **-ττω**, διευθετῶ, παρατάττω εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν μετά τινος, **συνεξέττατον** γὰρ παρὼν αὐτοῖς Ξεν. Κύρ. 6. 3, 18.

συνεκτείνω, ἐκτείνω, ἐξαπλώνω συγχρόνως πλησίον, «ἐνίκησε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δὲ Ἀθηνᾶ τὸν Ἄρην καὶ κατὰ γῆς ἐξέτεινεν .. ἀμέλει συνεξέτεινεν αὐτῷ τὴν Ἀφροδίτην» Ἡρακλ. Ἀλλην. Ὀμ. 54· ποιῶ τι παράλληλον πρός τι, τινί τι Ζώσιμ. 4. 33. **II.** ἀμεταβ., ἐκτείνομαι παραλλήλως πρός τι, εἶμαι ἴσος, συνεκτεινομένου (τοῦ φωτὸς) τῷ πυρώδει τῆς ὄψεως Πλούτ. 2. 901B κ. ἀλλ.— Παθ., ὡς παρὰ Γρηγ. Νύσσ.

συνεκτελέω, ὁμοῦ συμπληρῶ, τὰ πράγματα Ἀριστείδ. 1. 442· συντελῶ εἰς ὡρίμασιν, Θεοφράστ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 1. 13, 9 (Schneid).

συνεκτέμνω, ἐκτέμνω, καταστρέφω, ἀφανίζω ὁμοῦ μετά τινος, τινί τι Πλούτ. 2. 159C.

συνεκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **συνέχω**, δεῖ συνέχειν, συγκρατεῖν, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 70.

συνεκτίθημι, ἐκτίθημι, ἐξάγω ὁμοῦ, συνεξάγω, Πλούτ. 2. 27C· καὶ αὐτὰ συνεκτίθησιν, καὶ ἑαυτὰ συνεξάγουσιν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 480.

συνεκτῠθηνέομαι, ἀποθετ., συνεκτρέφω, συνανατρέφω, συμπεριθάλπω, Πλούτ. 2. 321D, 662C.

συνεκτικός, ή, όν, (συνέχω) ὁ συνέχων, συγκρατῶν, συγκρατητικός, ἡ τῶν ὅλων σ. αἰτία Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 1· σ. αἴτια, αἴτια ἀποτελεσματικά, ὁραστικά, κύρια, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **συναίτια, συνεργά**, Σέξτ. Ἐμπειρ. π. Π. 3. 15, πρβλ. Κικ. Fat. § 19, Ideler Phys. 2. 441, Κλήμ. Ἀλεξ. 376, 929, 931· συνεκτικώτατα, οὐσιωδέστατα, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. § 226 σ. τῆς σωφροσύνης Φίντυς παρὰ Στοβ. 444. 27· ἴδε **συνακτικός** 2. **II.** Ἐπίρρ. -κῶς, ἐν συνόψει, συνοπτικῶς, συντόμως, κεφαλαιωδῶς, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. σ. 52. — Κατὰ Ζωναρ. σελ. 1694 «συνεκτικῶς, προδήλως, ἀληθῶς, ἢ κεφαλαιωδῶς».

συνεκτίκτω, τίκτω, γεννῶ ὁμοῦ, τροφὴν σ. τοῖς τέκνοις, τίκτειν τροφὴν μετὰ τοῦ τικτομένου ζῴου, ὡς γίνεται παρὰ τοῖς ᾠοτόκοις τῶν ζῴων, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 9, πρβλ. Πολιτικ. 1. 8, 10.

συνεκτίλλω, ἐκτίλλω ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. διάλ. περὶ ψυχ. κ. ἀναστάσ. ἔκδ. Krab. σ. 54, Ἰσίδ. Πηλ. ἐπ. Α', 195.

συνεκτῑμάω, τιμῶ ὁμοῦ, ἀλλ' ὅγε πᾶς τῶν ἀποστόλων συνεκτιμᾶται χορὸς Ἀθαν. τ. 2, σ. 466C.

συνεκτινάσσω, ἐκτινάσσω ὁμοῦ, Πανταλ. διακ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 98, σ. 1253.

συνεκτίνω [ῑ], μέλλ. **-τίσω** [ῑ], ἐκτίνω, πληρώνω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, βοηθῶ εἰς πληρωμήν, Πλάτ. Νόμ. 855B, Δημ. 1254. 27, Πλουτ. Ρωμ. 13 (διάφ. γραφ. **συνεκτιννύοντες**), κτλ.

συνεκτοκίζω, βοηθῶ εἰς τὸν τοκετόν, Σύμμ. ἐν Ἠσαΐᾳ ΞϚ', 9 (π. Διαθ.).

συνεκτρᾰχηλίζομαι, Παθ., ἐκτραχηλίζομαι ὁμοῦ, βίᾳ φερόμενος εἰς Σικελίαν καὶ συνεκτραχηλιζόμενος Πλούτ. 2. 802D.

συνεκτρᾰχύνομαι, Παθητ., γίνομαι ὁμοῦ τραχύς, ὁρμητικός, βίαιος, ἐπὶ χειμάρρων, ὁ Ἄσσος συμπίπτων τῷ Κηφισῷ καὶ συνεκτραχυνόμενος Πλουτ. Σύλλ. 16.

συνεκτρέπω, ἐκτρέπω, παρεκτρέπω, τὰ τοῦ δήμου θράση συνεκτραπέντα τοῦ τυράννου τῇ μέθῃ Πισίδ. Ἡρακλ. 2, 35.

συνεκτρέφω, μέλλ. **-θρέψω**, ἀνατρέφω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, τὸ γεννηθὲν κοινῇ μετ' ἐκείνου Πλάτ. Συμπ. 209C ξ, τοὺς παῖδας, συνεργῶ, βοηθῶ εἰς ἀνατροφὴν αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Μενεξ. 249A. — Παθητ., ἐκτρέφομαι, αὐξάνομαι μετά τινος, «μεγαλώνω» ὁμοῦ, συνεκτραφεὶς ἐμοὶ Εὐρ. Ι. Τ. 709, πρβλ. Ἀνδοκ. 7. 29, Λουκ. Ἔρωτ. 32.

συνεκτρέχω, ἀόρ. **-έδρᾰμον**· — ἐκτρέχω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, ἐξέρχομαι, κάμνω ἔξοδον ὁμοῦ, Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 17, Ἀγησ. 2. 11· σ. λόγῳ Πλούτ. 2. 933F γίνομαι συνεργός, βοηθός, ἰδὼν ποτ' αἰσχρὸν ἔργον μὴ συνεκδράμῃς Μενάνδρ. Μονόστ. 272. **2)** ἐπὶ φυτῶν, ἐκβλαστάνω ὁμοῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 11, Πλούτ. 2. 723B. **II.** ἀποβαίνω καλῶς, εὐτυχῶ, Πολύβ. 12. 3, 5, πρβλ. 10. 40, 6. **III.** ἔχω τὸ αὐτὸ μῆκος μετά τινος ἄλλης γραμμῆς, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 26· ἔχω τὴν αὐτὴν κατάληξιν, Α. Β. 587, Εὐστ. 769. 28.

συνεκτρίβω [ῑ], καταστρέφω τελείως ὁμοῦ, ἡ βλάβη ἠδύνατο συνεκτρῖψαι αὐτοὺς Ἑβδ. (Σοφ. Σολομ. ΙΒ', 19), Βυζ.

συνέκτροφος, ον, ὁ ὁμοῦ ἀνατραφεὶς ἢ παιδευθείς, Ἑβδ. (Α' Μακκ. Α', 7, Κῶδ. Βατ. **συντρόφους**).

συνεκτυποῦσθαι, ἐκτυποῦσθαι ὁμοῦ, Ἰσίδ. Πηλ. ἐπιστ. Α', 319.

συνεκτυφλόω, ἐκτυφλώνω ὁμοῦ, φιλονεικοῦσι πάντας συνεκτυφλωθῆναι αὐτοῖς Θεόδ. Σουδ. σ. 391B.

συνεκφαίνω, ἐκφαίνω, φανερώνω ὁμοῦ, δεικνύω ὁμοῦ, ἅπαντα τὰ ἔθνη .. συνεξέφανε τὴν παρασκευὴν (ἀντὶ συνεξέφηνε) Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 39· σημαίνω ὁμοῦ, τινί τι Πλούτ. 2. 33D. — Παθ., ἐκλάμπω ὁμοῦ, συνεκλάμπω, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 776B.

συνεκφαντικός, ή, όν, ὁ συνεκφαίνων τι, «εἴδη τοῦ κτητικοῦ τρία, .. συνεκφαντικὸν τὸ συνεκφαῖνόν τι μεθ' ἑαυτοῦ· οἷον, γραμματικός· συνεκφαίνει γὰρ τὴν γραμματικήν» Ἐτυμολ. Μέγ. 30. 8, Ἀνέκδ. Ὀξων. 1. 436.

συνεκφάντωρ, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς ἐκφάντωρ, Μιχ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 70, 14, ἔκδ. Λ.

συνεκφαυλίζω, ἐκφαυλίζω ὁμοῦ, Νικηφ. Κωνστ/πόλεως σελ. 780, ἔκδ. Μι.

συνεκφέρω, ἐκφέρω ὁμοῦ, μάλιστα εἰς ταφήν, τινὰ Φύλαρχος παρ' Ἀθην. 606F· παρακολουθῶ κηδείαν, Θουκ. 2, 34, Δίων Κ. 56. 42· — ἐκβάλλω ὁμοῦ, τῷ νοσήματι τὸν λόγον Πλούτ. 2. 453D. **II.** ὑπομένω μέχρι τέλους μετά τινος, τινὶ ἔρωτας Εὐρ. Ἀποσπ. 340. **III.** ἐκφράζω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, σ. τῇ μορφῇ τὴν ἀρετὴν Πλούτ. 2. 335B, πρβλ. 23C· οὕτω, ἔργα ὕψος τι διανοίας σ. ὁ αὐτ. ἐν Δημ. 20. **IV.** Παθ., ἐκφέρομαι, παρασύρομαι ὁμοῦ, συμπαρασύρομαι, τῇ δυνάμει τῶν λεγόντων Διόδ. 1. 76· τοῖς θυμοῖς ὁ αὐτ. 17. 70· τῇ νίκῃ, φιλοτιμίᾳ, κτλ., Πλούτ., κλπ.

συνεκφεύγω, ἐκφεύγω ὁμοῦ, θεὸν ὅσα καὶ συνεκφεύγοντας Φιλόστρ. 813.

συνεκφλεγμαίνω, ὁμοῦ ἢ συγχρόνως ἐκκφλεγμαίνω, φλογίζομαι, Θεοφρ. Ἀποσπ. 7. 12.

συνέκφοβος, ον, ὁ ὁμοῦ ἔκφοβος, πλήρης φόβου, ὅτι μὲν καὶ ἡ ὀπτασία συνέκφοβος Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 219C.

συνεκφοιτάω, φοιτῶ, συχνάζω ὁμοῦ εἴς τι μέρος, συνεκφοιτᾶν εἰς τὰ συνήθη σφίσι θέατρα Θεμίστ. 304B.

συνεκφορά, ἡ, τὸ ἐκφέρειν ὁμοῦ εἰς ταφήν, τὸ συνοδεύειν κηδείαν, Αἰν. Τακτ. 17. **II.** τὸ ἐκφέρειν ἢ προσφέρειν ὁμοῦ, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 14, σ. 166.

συνεκφορέω, = **συνεκφέρω**, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐπίπλων .. συνεκφορήσαντες Ἡλιόδ. 4. 17.

συνέκφρᾰσις, εως, ἡ, συνωνυμία, Ἀθανάσ. IV, 932B, (ἐν τῷ Θησ. Στεφ. ἡ λέξις κεῖται ἀνερμήνευτος, ὁ Σοφοκλ. ἑρμηνεύει ὡς ἀνωτέρω, ἐν ἄλλοις λεξικ. ἑρμηνεύεται: «ἡ σύναμα γενομένη ἔκφρασις» κτλ.).

συνεκφροντίζω, ὁμοῦ φροντίζω, «Εὐαγρίῳ τῷ διακόνῳ πολλά μοι συγκαμόντι καὶ συνεκφροντίσαντι..χάριν ὁμολογῶ» Γρηγ. Ναζ. ἐν τῇ ἑαυτοῦ διαθήκῃ (ἐν παραρτήμ. τοῦ πρώτου τόμου τῶν ἔργων αὐτοῦ).

συνεκφύομαι, Παθ., μετ' ἀορ. β' ἐνεργ., ἐκφύομαι, γεννῶμαι ὁμοῦ, Φιλόστρ. 852.

συνεκφωνέω, ἐκφωνῶ συγχρόνως, Ἀχιλλ. Τάτ. 1. 12.—Παθ., ἐκφωνοῦμαι ὁμοῦ, προφέρομαι ὁμοῦ, Λογγῖν. 38.

συνεκφώνησις, ἡ, τὸ συνεκφωνεῖν, ἡ σύγχρονος ἐκφώνησις, Κλήμ. Ἀλεξ. 374, 854· — παρὰ τοῖς γραμμ., = **συνίζησις** 2, Εὐστ. σ. 11. 32.

συνεκφωτίζω, ἐκφωτίζω ὁμοῦ ἢ ὁμοίως, Πλούτ. 2. 806A.

συνεκχέω, ἐκχέω ὁμοῦ, ἰὸν τῷ γάλακτι Ἀριστ. π. Αἰτ. Χρου. Παθ. 2. 13· υἱέος ὠκυμόρου θάνατον πενθοῦσα Μενίππη κωκυτῷ μεγάλῳ πνεῦμα συνεξέχεεν Ἀνθ. Π. 7. 608.—Παθ., χύνομαι ὁμοῦ ἔξω, μεταφορ., ἐπὶ ἀνδρῶν ἐξορμῶ, Λακεδαιμόνιοι τῇ πρώτῃ εἰσαγγελίᾳ συνεκχυθέντες τὴν Σπάρτην ἔσωσαν Πολύβ. 9. 9, 7, πρβλ. 11. 14, 7.

συνεκχῡμόω, βοηθῶ τὴν φύσιν εἰς τὴν κένωσιν τῶν ἀγγείων τοῦ σώματος, Ἱππ. 1168C. — Κατὰ Γαλην. ἐν Ἱππ. Λεξ. Ἐξηγ. σ. 572· «συνεκχυμοῦν, συμμιγνύειν καὶ κατακεραννύναι τοῖς ὑγιεινοῖς χυμοῖς», ἴδε Foës. Oecon.

συνεκψύχω, ἐκψύχω ὁμοῦ, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 362, ἔκδ. Mil.

συνέλᾰσις, εως, ἡ, τὸ συνελαύνειν, Γλωσσ.· — **συνελασία**, ἡ, Μαυρικ. Στρατηγ. 86, ἐν τέλει.

συνελαύνω, μέλλ. **-ελάσω** [ᾰ] Ἐπικ. ἀόριστ. **συνέλασσα**· μετοχ. πρκμ. **συνεληλάμενος** Ἀρατ. 176 (περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀπολλ. ἐν τοῖς Α. Β. 500, 544, 549), ἀλλὰ **συνεληλαμένος** Πολύβ. 4. 48, 2, Ἀρεταῖ.· ὑπερσ. **-ηλάσμην** Ἑβδ., παθητ. ἀόρ. **-ηλάθην** [ᾰ] Πολύβ. 18. 5, 6, **-λάσθην** Ἑβδ., Πλουτ. Καίσ. 17. Παρ' Ὁμήρῳ εὕρηται μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ τῷ Ἐπικ. ἀορ. (ἐκτὸς μόνον ὅπου ὑπάρχει σὺν δ' ἤλασε ἐν τμήσει) ποιεῖται δὲ ὁ Ὅμ. χρῆσιν τοῦ Ἀττ. τύπου ξυν ὅπου ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον. Φέρω πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος, ὁδηγῶ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, συνάγω, ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν Ἰλ. Α. 677· τὰς μὲν [βοῦς] συνέλασσεν ἐς αὔλιον Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 106, πρβλ. Ξενοφ. Κύρ. 1. 4, 14· σὺν δ' ἤλασ' ὀδόντας, συνέκρουσε τοὺς ὀδόντας του, Ὀδ. Σ. 98· σφυρηλατῶ ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 567E — ὁρμητικῶς ὠθῶ ὁμοῦ, συνέλασσε κάρη χεῖράς τε Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 240· τινὰ εἰς ὀλοὴν κῆρα Ἀνθολ. Π. 7. 604· σ. εἰς στενὸν Λουκ. Ἑρμοτ. 63. — Παθ., ἄγομαι ἢ ὠθοῦμαι μίᾳ ὁμοῦ, Πολύβ. 4. 48, 2, κτλ.· εἰς βραχὺ διάζωμα σ., συστέλλομαι εἰς .., Πλουτ. Φωκ. 13· συνεληλαμένοι σφυγμοὶ Ἀριστ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 2. 1. **II.** ἄγω εἰς συμπλοκήν, παρορμῶ εἰς πόλεμον, ὡς τὸ **συνίημι**, **συμβάλλω**, Λατ. cum mittere, θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι Ἰλ. Υ. 134· θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις Φ. 394· ἀπολ., ξυνελάσσαμεν ὦκα Ὀδ. Σ. 39.

2) ἀμεταβ., ἔριδι ξυνελαυνέμεν, συναντᾶν εἰς ἔριν, ἐρίζειν, Ἰλ. Χ. 129.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συνελᾰφρίζω, βοηθῶ ἢ συντελῶ εἰς ἀνακούφισιν, πόνους Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 8D.

συνελέγχω, ὁμοῦ ἐλέγχω, καταπείθω, Ἀρρ. Ἀνάβ. 6. 29 (ἐν τῷ παθ.). **II.** ἀποδεικνύω προσέτι, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 206, κλπ.

συνελευθερόω, ἀπὸ κοινοῦ ἐλευθερώνω ἀπό τινος, αὐτοὺς τοῦ μουνάρχου Ἡρόδ. 5. 42. **2)** ἀπολ., ἐλευθερώνω ὁμοῦ, τὴν Ἑλλάδα ὁ αὐτ. 7. 51, 157, Θουκ. 2. 72.

συνέλευσις, ἡ, τὸ συνέρχεσθαι, συναθροίζεσθαι, συνάθροισις, βουλή, ἐν συνελεύσει δικαίων Ἀκύλας Ψαλμ. Α', 5 (ἔνθα κατὰ τοὺς Ἑβδ. ἐν βουλῇ δικαίων)· — σαρκικὴ μῖξις, συνουσία, Πτολεμ. Γεωγρ. 1. 9, 5· τὴν τῶν ἀφροδισίων συνέλευσιν ὁ αὐτ. ἐν Τετραβ. 4, 205C· τινὶ ἢ πρός τινα Εὐρ. Φοίν. ἐν τῇ Ὑποθέσει 2, Ζωναρ. Χρον. τ. 2, σ. 320, VII. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, συνδυασμός, ἕνωσις, Πλούτ. 2. 1112C, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 3. 40, 90, π. Μ. 9. 370. κτλ.· συναγωγή, συλλογή, ὁμοῦ τοποθέτησις, κιόνων Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 3.

συνελευστικός, ἡ, όν, ὁ διατεθειμένος πρὸς συνέλευσιν, πρὸς συναναστροφὴν ἢ κοινωνίαν, τὸ συνελευστικὸν Πλούτ. 2. 757C· — ὁ τύπος οὗτος πρέπει πιθανῶς νὰ ἀποκατασταθῇ ἀντὶ τοῦ **συνέλευστος** ἐν Λεξικῷ Κυρίλλου.

συνέλευστος, ὁ, ἡ, ὁ συνερχόμερος ἢ συνελθών, ἀλλ' ἴδε **συνελευστικὸς** ἐν τέλει.

συνέλιξις, ἡ, συντύλιξις, συνδυασμός, φρουραὶ καὶ περὶ ἑαυτάς .. συνελίξεις Διον. Ἀρεν. περὶ Θείων Ὀνομ. 4. 2, σ. 376A.

συνελίσσω, Ἰων. **συνειλ-** (ὡς καὶ ἐν Εὐρ. Ἴωνι 1164), Ἀττ. **-ττω**· — περιτυλίσσω ὁμοῦ, τυλίσσω, εἴριον Ἱππ. π. Ἄρθρ. 785. — Παθ., σὺν δ' ἑλίσσεται τμητοῖς ἱμᾶσι Σοφ. Ἠλ. 746· ἐπὶ τινων ἐντόμων, ἅτινα συνελίσσουσιν ἑαυτὰ εἰς σχῆμα σφαίρας ὅταν τὰ ἐγγίσῃ τις, Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 4, 6, 6, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 11, 2. **3)** ἀμεταβ., συσπειρῶμαι, ἐπὶ ὄφεως, σπείραις σ. Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.

συνελκυστέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ συνέλκειν, συνελκύειν, συνελκυστέον αὐτῷ (δηλ. τῷ βαρβάρῳ) ἀπὸ περάτων τῆς γῆς τὰ τέρψοντα Ξεν. Ἀγησ. 9. 4.

συνέλκω, μέλλ. **-ξω**· ἀόρ. **-εἱλκῦσα** (ἴδε **ἕλκω**). Ἕλκω ὁμοῦ, σ. τὸ δέρμα ἐπὶ τὴν γαστέρα Πλάτ. Συμπ. 190E· συν. μετ' αὐτῶν ἡμᾶς αὐτοὺς (ἐν τῇ παιδιᾷ διελκυστίνδα), ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 181A· σ. τὰς ὀφρῦς, ἐπὶ συνοφρυώσεως, Ἀντιφάνης ἐν Ἀδήλ. 90. — Παθητ., [τὰ ὕδατα] σ. πρὸς τὸ βάθος Στράβ. 173. **2)** συστέλλω, θρυελλίδ' εἰς ἑαυτὸν ξυνελκύσας, συστείλας, Ἀριστοφ. Νεφ. 585. **II.** σύρω ἔξω ὁμοῦ μετά τινος, ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 417· τοὺς νεκροὺς εἴσω τῆς φάλαγγος Ξεν. Ἀγησ. 2, 15.

συνελπίζω, ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ἐλπίζω, Σουΐδ. ἐν λ. **λύκος ἔχανεν**, Φώτ.

συνεμβαίνω, ἐμβαίνω εἰς πλοῖον, ἐμβιβάζομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 15· σ. τινὶ εἰς τὴν θάλατταν Πολύβ. 1. 20, 7· τινὶ εἰς πόλεμον, ἐμβαίνω μετά τινος εἰς .., εἰσέρχομαι ἢ κατέρχομαι εἰς .., ὁ αὐτ. 29. 3, 8· εἰς ἀπέχθειάν τινι ὁ αὐτ. 16. 26, 6· σ. εἰς ἠρωϊκὰ πάθη, ἀσχολοῦμαι εἰς .., ἐπὶ ποιητοῦ, Λογγῖν. 9. 10, πρβλ. 13, 4.

συνεμβάλλω, ἐμβάλλω, ὁμοῦ, τοὺς μοχλοὺς Ἀριστοφ. Λυσ. 246. **II.** ὡσαύτως, ἐπιπίπτω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπιτίθεμαι, ἀπὸ κοινοῦ προσβάλλω, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 22· σ. εἰς τὴν Ἀττικήν, ἐνεργῶ ἀπὸ κοινοῦ εἰσβολὴν εἰς τὴν Ἀττ., Δημ. 299. 10, πρβλ. 304. 9.

συνεμβῐβάζω, μεταβατ. τοῦ **συνεμβαίνω**, ἐμβιβάζω εἰς τὸ πλοῖον ὁμοῦ, Διόδ. 20. 68.

συνεμβλητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **συνεμβάλλω**, δεῖ συνεμβάλλειν, Ὀρειβάσ. τ. 4, σ. 573, ἔκδ. Dar.

συνεμβολή, ἡ, τὸ ἐμβάλλειν ὁμοῦ, συνεμβολὴ κώπης, ἡ σύγχρονος καὶ ῥυθμικὴ ἐμβολὴ πασῶν τῶν κωπῶν ὁμοῦ εἰς τὸ ὕδωρ ἅμα τῷ κελεύσματι, Αἰσχύλ. Πέρσ. 396· — παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν τῷ Ἀγαμ. 984 τὸ: πρυμνησίων ξυνεμβολαῖς συνήθως λαμβάνεται (ἀντὶ τοῦ ξυνεμβόλοις), μετὰ τῆς ἑρμηνείας: σὺν τῇ ἐπιδέσει τῶν πρυμνησίων· ὁ Ἕρμανν. ξὺν ἐμβολαῖς· — ἀλλὰ πιθαν. τὸ χωρίον εἶναι ἐφθαρμένον.

συνέμεν, ἀντὶ **συνεῖναι**, ἀπαρ. ἀορ. τοῦ **συνίημι**, Πίνδ.

συνεμέω, ἐξεμῶ ὁμοῦ, συνεμέσας χολὴν Θεόδωρ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 6, σ. 547.

συνεμπάσσω, ἐπιπάσσω, «πασπαλίζω» μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Διοσκ. 5. 85.

συνεμπείρω, διατρυπῶ ὁμοῦ, ἐν τῷ παθητ., «τῷ μετώπῳ πληγήσεσθαι μέλλοντι τὴν δεξιὰν ἐπιτέθεικε καὶ τῷ μετώπῳ ἡ χεὶρ συνεμπείρεται» Πλανούδ. Ὀβιδ. Μεταμ. 12. 387.

συνεμπίπρημι, ἐμπίπρημι, καίω ὁμοῦ, συνεμπρῆσαι νεῶν πρῴρας Εὐρ. Ρῆσ. 489. — Παθ., συνεμπρησθῆναι ἐν τῷ ναῷ Στράβ. 640, πρβλ. 717.

συνεμπίπτω, ἐμπίπτω ὁμοῦ, πίπτω ἐντὸς ὁμοῦ, συνεμπεσὼν ἐς τὸ πῦρ Λουκ. Περεγρ. 24, πρβλ. Νεκρ. Διαλ. 10. 4. **2)** ἐπιπίπτω, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι ὁμοῦ, Πλουτ. Βροῦτ. 42· ἐπὶ νόσων, σ. τινὶ Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 390, Ἀρεταῖ. **3)** συμβαίνω συγχρόνως, τινὶ Ἀριστ. Ρητ. πρ. Ἀλέξ. 37, 32, Πλούτ., κλπ.· πρὸς ἄλληλα τῶν γραμμάτων συμπεσόντων ἀπετελέσθη τὸ βιβλίον ὁ αὐτ. 2. 399E. **4)** εἶμαι ὅμοιος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 651, Α. Β. 814, κτλ.

συνεμπλέκω, ἐμπλέκω ὡσαύτως, τὴν γυναῖκα ταῖς αἰτίαις συνεμπλέξαι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 11, 2· συνεμπλέκων τῷ ἐγκλήματι Πλούτ. 2. 71F.

συνεμπνέω, ἐπιπνέω εὐνοϊκῶς, ἀλλὰ γὰρ Ὅμηρος μὲν ἐνθάδε οὔριος συνεμπνεῖ τοῖς ἀγῶσιν Λογγῖν. 9. 11.

συνέμπνοος, ον, συνῃρ. **-πνους**, **-ουν**, ὁμοῦ συμπεπνευσμένος, ὦ συνεργοὶ καὶ συνέμπνοοι φίλαι Νικήτ. Εὐγεν. 4, 372.

συνεμπολάω, ἐμπολῶ, πωλῶ ὁμοῦ, τοῖς ἀγοραίοις βίοις συνεμποληθησόμενον Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 8, σ. 150.

συνεμπορεύομαι, ἀποθετ., ἐμπορεύομαι ὁμοῦ, Συνέσ. 145C, 147D.

συνεμπορία, ἡ, τὸ συνοδοιπορεῖν, συνοδοιπορία, Μάξιμ. Πλανούδ. μεταφρ. Βοηθίου (Boethii metre. 1, 6, ἔκδ. Weh.).

συνέμπορος, ὁ, ἡ, συνοδοιπόρος, συνταξιδιώτης, σύντροφος, θεράπων ἢ ἀκόλουθος, Αἰσχύλ. Χο. 208, 713, Σοφ. Τρ. 318, Φιλ. 542· μετὰ γεν. προσ., οἱ ξ. σέθεν Αἰσχύλ. Ἱκ. 939· ἀντίθετον τῷ **ἡγεμῶν** (ὁδηγός), Πλάτ. Φαίδων 108B· μετὰ δοτ., ξυνεμπόρους ἐμοὶ Εὐρ. Βάκχ. 57, πρβλ. Ἑλ. 1538. **2)** μεταφορ., λύπη δ' ἄμισθός ἐστί σοι ξ. Αἰσχύλ. Χο. 733· μετὰ γεν. πράγμ., συν. χορείας, μέτοχος, λαμβάνων μέρος εἰς .., Ἀριστοφ. Βάρ. 396· σ. ἀνέρι κέρδους, μέτοχος τοῦ κέρδους, Ἀνθ. Π. 9. 415.

συνέμπτωσις, ἡ, σύμπτωσις, μέτρων Λογγίνου Ἀποσπ. 3. 4· νοημάτων Εὐστ. Πονημ. 169. 79· ἢ οὖν ἐπίτηδες .. ἢ συνέμπτωσις Σοφοκλεῖ καὶ Εὐριπίδῃ ἐγένετο, κατὰ σύμπτωσιν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 21· σ. ἱστορικὴ Πτολ. εἰς Φωτ. Βιβλ. 148, 25. **II.** παρὰ τοῖς γραμματ., ὁμοιότης τύπου, Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 57, κτλ.

συνεμφαίνω, ἐμφαίνω, δεικνύω, δηλῶ ὁμοῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 8, 1, Ἀθήν. 663C· σ. ὅτι .. Διόδ. 3. 3. — Παθ., ἐμφαίνομαι, φαίνομαι ὁμοῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 12, 2.

συνεμφᾰνίζω, ὁμοῦ ἐμφανίζω, ποιῶ ἐμφανές, φανερόν, Ἀριστείδ. Κοϊντιλιαν. περὶ Μουσικῆς 84B.

συνέμφᾰσις, ἡ, κοινὴ ἢ δευτερεύουσα ἔμφασις, Κλήμ. Ἀλεξ. 680· τινος, πράγματός τινος, Ἀθήν. 325B, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 239.

συνεμφέρω, φέρω ἐντὸς ὁμοῦ μετά τινος, εἰσάγω ὁμοῦ, ἡ γὰρ ἑκάστῳ νεμομένη μοῖρα συνεμφέρεταί τε καὶ συνεμφέρει Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 3. 4· ἴδε Gataker.

συνεμφορεῖσθαι, ἐμφορεῖσθαι ὁμοῦ, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 366, 8, ἔκδ. Λ.

συνεμφύω, ἐμφυτεύω ὁμοῦ, αἱ .. τῶν νεύρων εἰς ἕκαστον μῦν ἐκφύσεις συνεμφυομένην ἔχουσιν ἑκατέρας αὐτῶν ἀπόφυσιν Γαλην. τ. 4, σ. 76.

συνενδείκνυμι, ἐνδεικνύω ὁμοῦ, Γαλην. 10. 210. **II.** ἀμεταβ., ὁμοῦ φαίνομαι, οὐδὲ Χριστῷ συνενδείκνυσθαι πέφυκεν ὁ διάβολος Ἀθαν. Montef. Coll. Nov. τ. 2, σ. 31A.

συνενδείξεων δύναμιν κέκτηται ἡ σχέσις Μάξιμ. Ὁμολ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 90, σ. 884, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

συνενδεκᾰτίζω, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ **ἐνδεκάζω** παρὰ Δημ. 1335. 7· ἴδε Ἀρποκρ.

συνένδεσις, ἡ, τὸ ὁμοῦ συνδεῖν, σύνδεσις, «διὰ τὴν πρὸς τὸ σῶμα σύνδεσιν τοῦ χαλκοῦ θώρακος» Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 133, ἔνθα: σύνδησις.

συνενδημέω, ἐνδημῶ ὁμοῦ, Θ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 298, 6, ἔκδ. Β.

συνενδιάω, διατρίβω, διαμένω ἔν τινι τόπῳ ὁμοῦ, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 20. 14.

συνενδίδωμι, ἐνδίδω ἢ ὑποχωρῶ ὁμοῦ, τοὺς δ' ἐκ τῶν πετροβόλων φερομένους λίθους δεχόμενοι μαλακαῖς τισι καὶ συνενδιδούσαις κατασκευαῖς ἐπράϋνον Διόδ. 17. 43, Στράβ. 51, Πλουτ. Καῖσ. 31· ὑπείκειν καὶ συνδιδόναι ταῖς ἐπιθυμίαις ὁ αὐτ. ἐν Περικλ. 15.

συνένδοσις, ἡ, τὸ συνενδιδόναι, ὑποχωρεῖν, ἐπὶ μαλακοῦ πράγματος, τὴν συνένδοσιν τῆς στρωμνῆς Πλούτ. 2. 680A.

συνενδύομαι, μέσ. μετ' ἀορ. β' **-ενέδυν**, ἐνδύομαι ὁμοῦ, τὸν θώρακα συνενδὺς Ἀρρ. Ἀν. 1. 25.

συνενείκομαι, Ἐπικ. ἀντὶ **συμφέρομαι**, ὁρμῶ, ἐπιφέρομαι ὁμοῦ μετά τινος, τῷ δὴ συνενείκεται Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 440· Βοιωτικὸς τύπος κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμολ. 691.

συνένεξις, εως, ἡ, τρόπος ὑποχρεωτικός, καλὴ συμπεριφορά, Εὐστ. Πονημ. 7. 26.

συνενεργέω, ἐνεργῶ ὁμοῦ, Πλωτ. ἔκδ. Kirch. τ. 2, σ. 51, 10.

συνενεχυράζω, ἐνεχυράζω ὁμοῦ, Ἐπιγρ. Ἀττικῆς, CIA. II, 628.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συνενθάπτομαι, Παθ., ἐνθάπτομαι ὁμοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 4244. 4247.

συνενθουσιάζω, ἐνθουσιῶ ὁμοῦ, μετέχω τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἐπὶ τῶν Βακχῶν, Διόδ. 4. 3· — οὕτω, **συνενθουσιάω**, Πολύβ. 38. 4, 7, Στράβ. 147, κτλ.· τινι, μετά τινος, Πλουτ. Κοριολ. 17· ἢ πρός τι πρᾶγμα, Λογγῖν. 13. 2.

συνενίζεσθαι πρός τι Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 530, ἔκδ. Stallb. Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

συνεννοέω, ἔχω ἐν τῷ νῷ ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, Νικήτ. Εὐγεν. — Μέσ., Εὐστ. 71. 29, κτλ.

συνεννοητέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **συνεννοέω**, δεῖ συνεννοεῖν, Εὐστ. εἰς Ἰω. Δαμασκ. ἐν Spicil. Rom. τ. V, σ. 313.

συνενόομαι, πρκμ. **συνένωμαι** ἢ **-ήνωμαι**· — Παθητ., συνενοῦμαι, ἑνοῦμαι εἰς ἕν, Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 10, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 130, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 4, 3, κτλ.

συνέντᾰσις, ἡ, τὸ συνεντείνειν, ἡ ἀπὸ κοινοῦ ἔντασις ἢ πίεσις, Πλούτ. 2. 589A, 901D.

συνεντάσσω, συγκατατάσσω, ὧν εἴ τις τὰς λέξεις εἰς ἓν συναγάγοι, συνεντάσσων καὶ τὰς συνηγμένας Τιμαίῳ Φωτ. Βιβλιοθ. 100. 21.

συνεντᾰφιάζω, ἐνταφιάζω ὁμοῦ, συνθάπτω, Θεοδώρου Προδρ. Ἐπιστ. 9.

συνεντείνω, ἐντείνω ὁμοῦ, παραινετέον αὐταῖς συνεντείνειν τὸ πνεῦμα Σωραν. περὶ Γυναικ. Παθῶν 88 ἐν τέλει, ἔκδ. Dietz. — Παθ., ὁμοῦ ἐκτείνομαι, τὴν ψυχὴν συνεντεινομένην τῷ σώματι Μουσώνιος παρὰ Στοβ. 370. 34.

συνέντευξις, ἡ, = **συντυχία**, Ἡσύχ.

συνέντας· «γνόντας» Ἡσύχ.

συνέντης, ὁ, = **συνεργός**, Ἡσύχ.· πρβλ. **αὐθέντης**.

συνεντρῠφάω, ἐντρυφῶ ὁμοῦ, Θεοφύλ. Βουλγαρίας τ. 3, σ. 706.

συνεντυμβεύω, ἐνθάπτω ὁμοῦ, συνθάπτω, συνεντυμβεύοντες αὐτοῖς Ἱππάρια Νικήτ. Ἄλ. σ. 409A.

συνενυπόστατος, ον, ὁ ὁμοῦ ἐνυπόστατος, ὁ ὄντως ἐνυπάρχων ὁμοῦ, τῆς σαρκός, ταὐτόν δέ ἐστι καὶ τοῦ ἀνθρώπου, συνενυπόστατος ἡ θεότης ἐν Χριστῷ Λεόντιος ἐν Maji Coll. Vat. τ. 9, σ. 596.

συνένωσις, εως, ἡ, ἡ εἰς ἓν ἕνωσις, μίαν ἑνότητα σημαίνων τῆς τοῦ λόγου συνενώσεως Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 487A, 485A.

σύνεξ, ἓξ ὁμοῦ, σύμπεντε καὶ σύνεξ τριηραρχοῦντες μέτριον ἀνήλισκον Ὑπερείδ. παρ' Ἁρποκρ. ἐν λέξ. **συμμορία**.

συνεξαγγέλλω, ἐξαγγέλλω ὁμοῦ, Δίδ. Ἀλεξ. σ. 354, ἔκδ. Μι.

συνεξαγριαίνων ὁ ποιητὴς τῷ Ἀχιλλεῖ τὸν παραβολικὸν λέοντα Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. σ. 1275, 62, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

συνεξαγριοῦσθαι, ἐξαγριοῦσθαι ὁμοῦ, Εὐστάθ. εἰς Ὀδ. σελ. 1702, 45.

συνεξάγω, ἐξάγω ὁμοῦ, στρατιὴν Ἡρόδ. 5. 75· ἕως ἂν εἰς φῶς τὸ σὸν δόγμα ξυνεξαγάγω Πλάτ. Θεαίτ. 157D. **II.** συντελῶ πρὸς ἐξαγωγήν, οἱ ἔμετοι συν. τὸ γλίσχρον Ἀριστ. Προβλ. 2. 22, πρβλ. 37. 2· ἥλιος σ. τὴν ὑγρότητα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 13, 5· τοὺς συναγωνιστὰς Πλούτ. 2. 787· συν. ἑαυτόν, ἐπὶ αὐτοκτονίας, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 23. **2)** Παθητ. ὡσαύτως, σ. μανίῃ, παραφέρομαι, συμπαρασύρομαι, Ἀνθ. Πλαν. 128.

συνεξαιθερόω, μεταβάλλω ὁμοῦ εἰς αἰθέρα, ὅτι τὰ τῶν νεκρῶν σώματα ἕκαιον συνεξαιθεροῦντες αὐτὰ τῇ ψυχῇ Ἰω. Λυδ. περὶ Μην. 3. 27, Συνέσ. 141B.

συνεξαιθριάζω, ἐκθέτω ὁμοῦ εἰς αἴθριον τόπον, Διοσκ. 3. 163.

συνεξαιμάτόω, αἱματόω ὁμοῦ, συνεξαιματοῦνται δ' αὐτῷ λίμναι Φίλων 2. 96.

συνεξαιρέω, ἐξάγω ὁμοῦ, συνεκβάλλω, συνεξελέειν ὑμῖν τὸ θηρίον ἐκ τῆς χώρης Ἡρόδ. 1. 36, — Μέσ., συμφόνευε καὶ συνεξαίρει δόμων Εὐρ. Ἴων 1044· σ. τὸ διανοεῖσθαι, ἀφαιρῶ ὁμοίως, Ξεν. Κυν. 5, 28. **2)** βοηθῶ εἰς κατάληψιν ἢ κυρίευσιν, συγκυριεύω, σ. τινι πόλιν Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 12· μετά τινος Αἰσχίν. 32. 28· οὕτω, σ. δορὶ Εὐρ. Ἴων 61· Φρύγας ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 24· Τροίαν Ἰσοκρ. 192C. **II.** διασώζω, ἀπολυτρώνω ὁμοῦ, Πολύβ. 5. 11, 5.

συνεξαίρω, ὁμοῦ ἐξαίρω, ὑψώνω, κάμνω νὰ ὑψωθῇ, συνεξαίροντα μὲν ἐκείνην (δηλ. τὴν θάλασσαν) ὥστε πλημμυρεῖν Στράβ. 173· συνεξαρθεὶς ὑπό τινων, ὑψωθεὶς ἐν τῷ ἅμα, Πλουτ. Ἀντων. 12. **2)** μεταφ., συνεξαίρω τὴν ἠχώ, συνεργῶ εἰς ἐξέγερεσιν τῆς ἠχοῦς, Φιλόστρ., ἴδε Ἰακώψιον σελ. 321, πρβλ. 219· σ. τὴν φιλοτιμίαν Πλούτ. 2. 819F· τοῦ βασιλέως συνεξαρθέντος τοῖς λόγοις, ἐξαρθεὶς συγχρόνως διὰ τῶν λόγων.., Διόδ. 17. 72· πρός τι Λουκ. π. Οἴκ. 4. **II.** ἀμεταβ., ὑψοῦμαι ὁμοῦ, ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς θαλάσσης, Στράβ. 51· — ἐξέρχομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ ὁ αὐτ. 760· ἐπὶ ἀποικιῶν, Πολύβ. 12. 5, 8 (τὸ 3. 68, 8 νῦν μετεβλήθη).

συνεξᾰκολουθέω, ἐξακολουθῶ ἀπαύστως, παρακολουθῶ, πανταχοῦ, συνεξακολουθεῖ τινι ὄνειδος Πολύβ. 2. 7, 3, πρβλ. 58· 11· τὸ νικᾶν σ. τινι 3. 63, 11, κτλ.· συνεξηκολούθει αὐτῷ ἀσέλγεια, κατέστη συνήθης εἰς αὐτόν, 37. 2, 4· τὰ συνεξακολουθοῦντα τούτοις, τὰ ἐπακόλουθα, τὰ ἀποτελέσματα, 3. 109. 9. **2)** ἐπὶ γεγονότων, ἀποβαίνω συμφώνως πρός τι, τινι 18. 15, 12· τὸ σ. τούτοις, τὰ ἐπακόλουθα αὐτῶν, τὰ ἀποτελέσματα, 3. 55, 3. **3)** παρὰ τοῖς γραμμ. = **συνεκτρέχω**, Εὐστ. 630. 20, Ἀνέκδ. Ὀξ. 1. 97· ὡσαύτως οὐσιαστ. **-ησις, εως**, ἡ, παρ' Εὐστ. ἔνθ' ἀνωτ.

συνεξᾰκοντίζομαι, Παθ., ἐξακοντίζομαι, ἐκτινάσσομαι ὁμοῦ μετά τινος, «ἐγκέφαλος δὲ συνεξηκοντίσθη τῇ προμήκει ῥύσει τοῦ αἵματος» Εὐστ. 1108. 3.

συνεξᾰκούω, μέλλ. **-ούσομαι**, ἀκούω περί τινος πράγματος ὁμοῦ, καὶ ταῦτα πολλοὶ συνεξήκουον ὡσαύτως ἐμοὶ Σοφ. Τρ. 372· τινος Πλούτ. 2. 720D. **II.** συνυπονοῶ ἐκ τῶν συμφραζομένων, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 241· «ὅρα ὅτι ἐν τῷ παραρρητοὶ ἐπέεσσι' περιττῶς κεῖνται τὰ ἔπη, ὡς συνεξακουόμενα τῷ παραρρητοὶ» Εὐστ. 769. 58, κτλ.· — ῥημ. ἐπίθ. **συνεξακουστέον**, δεῖ συνεξακούειν, Σχόλ. εἰ. Στράβ. σ. 427 Falc.

συνεξᾰλείφω, ἐξαλείφω ὁμοῦ, ἡδομένων πάντων καὶ νομιζόντων συνεξαλείφεσθαι τὴν τότε τυραννίδα Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 17, ἐν τέλει, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 657D, κτλ.

συνεξαλλάσσω, ἀλλάσσω ὁμοῦ μετά τινος, συνεξαλλάσσει τῷ χρόνῳ τὸ ἄνθος Γρηγ. Ναζ. 3, 157A, κτλ.

συνεξάλλομαι, ἀποθ., ἐκπηδῶ ὁμοῦ μετά τινος, συνεξαλλόμενος ἐκείνῳ Εὐστ. 837. 26.

συνεξᾰμαρτάνω, ἁμαρτάνω, σφάλλομαι ὁμοῦ μετά τινος, Θουκ. 3. 43, Λυσί. 97. 29, κτλ.· τινι, μετά τινος, Ἰσοκρ. 119E, Δημ., κλπ.· μετά τινος Ἀντιφῶν 138. 18· σ. τοῖς ἀσεβήμασί τινος Πολύβ. 5. 11, 1.

συνεξᾰμείβω, μετακινοῦμαι, μεταβαίνω εἰς ἄλλον τόπον ὁμοῦ, συνεξαμείβειν δεσπόταισιν ἐκδήμοις Βαβρ. 59. 15.

συνεξᾰμιλλάομαι, ἀποθετ., ἀμιλλῶμαι, ἀγωνίζομαι, ἔρχομαι εἰς ἀγῶνα πρός τινα, Πλούτ. 2. 137C (διάφ. γραφ. **συναμ-**).

συνεξᾰνᾰλίσκομαι, Παθ., καταναλίσκομαι, καταδαπανῶμαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Διον. Ἀλ. 4. 23.

συνεξαναπληρόω, ἀναπληρῶ μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Ἱππ. 915H.

συνεξανάστασις, ἡ, τὸ συνεξανίστασθαι, Νικ. Παφλ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 105, σ. 293.

συνεξανθέω, ἀνθῶ ἢ ἀναθάλλω ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 434B.

συνεξανίεμαι, Παθ., χαλαροῦμαι ὁμοῦ, Σωραν περὶ Γυναικ. Παθ. 19B.

συνεξανίστημι, ἐξανίστημι, διεγείρω ἢ ἐξεγείρω ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 44C. **II.** Παθ., μετ' ἀορ. 6' καὶ πρκμ. ἐνεργ., ἐγείρομαι συγχρόνως, ἐγείρομαι καὶ προσέρχομαι μετά τινος, διάφ. γραφ. παρὰ Ξεν. Κύρ. 8. 4, 27, Πλουτ. Ἀγησ. 12, κτλ.· ἅμα τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Πύρρῳ 11· σ. τοῖς καιροῖς Πολύβ. 16. 9, 4. **2)** ἐγείρομαι ἐν ἀποστασίᾳ, ἀποστατῶ, ἐπαναστατῶ ὁμοῦ μετά τινος, ὁ αὐτ. 5. 39, 4, κτλ. τινι Δίων Κ. 71. 28· πρός τι Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 59, κλπ.

συνεξανοίγω, ἀνοίγω ὁμοῦ, τινὶ Λεόντ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 506. 1.

συνεξᾰνύω, Ἀττ. **-ανύτω** [ᾰ], ἀνύτω, ἐκτελῶ, φέρω εἰς πέρας ὁμοῦ, Δίων Χρυσ. 1. 395. **II.** καταφθάνω ἢ εἶμαι ἴσος ἐν τῷ δρόμῳ, Πλούτ. 2. 137C, 298A.

συνεξᾰπᾰτάω, ἐξαπατῶ ὁμοῦ ἢ ὁμοίως, εἰ μὴ ξυνηπάτουν αὐτοὶ Δημ. 673. 2. — Παθητ., ξυνηπατημένων ὑμῶν ὁ αὐτ. 202. 14.

συνεξαπολήγω, ἀπολήγω ὁμοῦ, Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 126.

συνεξαποστέλλω, ἐξαποστέλλω, ἐκπέμπω ὁμοῦ, τῆς νυκτός, ἐν ᾗ συνεξαποστέλλειν ἔφη τοὺς φίλους Πολύβ. 8. 21, 6· ἕνα τῶν υἱῶν τῷ Κύρῳ συνεξαπέστειλε Διόδ. 14. 20. — Παθ., μέλλ. **-στᾰλήσομαι** ἅμα τινὶ Πολύβ. 23. 15, 11.

συνεξάπτω, ἀνάπτω ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 433D, 929B· τὸν ἔρωτα Ἡλιόδ. 7. 9. — Παθ., Μᾶρκ. Ἀντων. 9. 9.

συνεξᾰριθμέω, καταριθμῶ ὁμοῦ, ἐν οἷς ἦν καὶ ὁ Ἐπαμεινώνδας συνεξαριθμούμενος Διόδ. 14. 53, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 4, 2.

συνεξαρκέω, μέλλ. **-έσω**, ἐξαρκῶ μετά τινος ἢ ὁμοῦ, τοῦ πλάτους τῆς βάσεως μὴ συνεξαρκοῦντος Στράβ. 648.

συνεξαρνέομαι, ἀποθ., ἐξαρνοῦμαι ὁμοίως, Ἀθαν. τ. 1, σ. 512 (2, σ. 44C, Βενδικτ.).

συνεξάρχω, ἐξάρχω ὁμοῦ, μαινομένῳ δήμῳ συνεξάρχειν Πλάτ. Ἀξ. 368D.

συνεξαστράπτω, ἐξαστράπτω ὁμοῦ, ἡ τῶν πραγμάτων λαμπρότης οὐ πάντως ποιεῖ συνεξαστράπτειν καὶ τὰ πράγματα Φωτ. Βιβλ. 195. 27., 460. 11.

συνεξατμίζω, ἐξατμίζω ὁμοῦ, εἰς ἀτμὸν μεταβάλλω ὁμοῦ, τὸ ὑγρὸν Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 5, 8. **2)** ἀμεταβ., ἐξατμίζο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαι, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 5., 5. 3, 30, π. Ζ. Μορ. 2. 4, 1·— οὕτως ἐν τῷ παθ., Ideler Phys. 2. 401.

συνεξᾰτανέω, ἀτονῶ ὁμοῦ, χάνω τὴν ζωηρότητά μου μετ' ἄλλου τινός, τρόπον τινὰ τοῦ προσώπου τῇ ψυχῇ συνεξατονοῦντος Πλούτ. 2. 528E

συνεξᾰφᾰνίζω, ἐξαφανίζω ὁμοῦ, Ἀθαν. σ. 1. 581., 2. 235.

συνεξεγείρομαι, Παθ., ὁμοῦ ἐγείρομαι, Πολύβ. 4. 47, 3.

συνέξειμι, (εἶμι, ἴβο) ἐξέρχομαι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, μετά τινος Θουκ. 3. 113· τινί Ξεν. Κύρ. 1. 4. 15, κτλ. **II.** παρέρχομαι ὁμοῦ, νόσος σ. τῷ κάλλει τῆς ὥρας Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 4.

συνεξεῖπον, ἀόρ. τοῦ **συνεξαγορεύω**, Βυζ.

συνεξελαύνω, μέλλ. **-ελάσω**, ἐξελαύνω, ἐκδιώκω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, ἀθλίῳ πατρὶ συνεξελαύνει Αἰσχύλ. Ἀγ. 1606· βουκόλε, τὰν ἀγέλαν πόρρω νέμε, μὴ τὸ Μύρωνος βοΐδιον ὡς ἔμπνουν βουσὶ συνεξελάσῃς Ἀνθ. Π. 9. 715.

συνεξελέειν, Ἰων. ἀορ. 6' ἀπαρ. τοῦ **συνεξαιρέω**.

συνεξελεύθερος, ὁ, ὁ ὁμοῦ ἀπελευθερωθείς, ὁ καὶ αὐτὸς ἀπελεύθερος ὤν, Συλλ. Ἐπιγραφ. 418· οἱ συνεξελεύθεροι αὐτοῦ Δίων Κ. 60. 15.

συνεξελίττομαι, Παθ., ἐξελίσσομαι, ἐκτυλίσσομαι ὁμοῦ, «ὁ χαλκὸς καὶ πρὸς τὴν τῆς τριχὸς μίμησιν μεθηρμόζετο, ὅτε μὲν βοστρύχων οὖλων πλοκαῖς συνεξελιττόμενος» κτλ., Καλλίστρ. 904.

συνεξέλκομαι, Παθητ., ἐξέλκομαι, ἐκμηκύνομαι ὁμοῦ, συνεξειλκυσμένα τισὶ παραγωγαῖς Ἀπολλ. π. Ἀντωνυμ. 377B.

συνεξεμέω, ἐξεμῶ ὁμοῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 5. 15, 10.— Παθ., Ideler Phys. 2. 397.

συνεξεργάζομαι, ἀποθετ., καταστρέφω ὁμοῦ, συγκαταστρέφω, Ἀριστείδ. 1. 412.

συνεξερεύθομαι, Παθητ., ὁμοῦ φλογίζομαι, Ἱππ. Προγν. 45, ἀόρ. εὐκτ. **-ερευθείην** ὁ αὐτ. ἐν Κωακ. Προγν. 175.

συνεξερευνάω, μέλλ. **-ήσομαι**, ἐξετάζω ἐντελῶς ὁμοῦ μετά τινος, τινί τι Ἑκκλ. ἐν τῷ μέσ. ἀορ., Πλάτ. Θεαίτ. 155E.

συνεξερύω, ἐξέλκω, σύρω ἔξω ὁμοῦ, Ἀνθ. Π. 6. 57.

συνεξέρχομαι, ἐξέρχομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Ἡρόδ. 5. 74, Εὐρ. Ἱκ. 1012, Θουκ. 8. 61, κτλ.· ἰδίως, ἐπιτίθεμαι, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 2. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 7. 10, 2, π. Ζ. Γεν. 5. 3, 23, κτλ. **3)** καταλήγω ἢ ἀπολήγω, ἀκροβαίνω ὁμοῦ μετά τινος, τινι Σέξ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 421.

συνεξετάζω, ἐξετάζω, ἐρευνῶ ὁμοῦ μετά τινος, Πλάτ. Νόμ. 900D — Παθ., οἱ συνεξετασζόμενοι μετά τινος ἢ τινι, οἱ τῆς αὐτῆς μερίδος οἱ ὑπαδοὶ αὐτοῦ, Δημ. 556. 16, 576. 12, πρβλ. Λουκ. Εἰκόν. 15· — ὡσαύτως, συνεξετάζομαί τινι, ἐξετάζομαι ὁμοῦ μετά τινος, μετροῦμαι πρός τινα, ἀμιλλῶμαι πρός τινα, Ἀντιφῶν 3. 54.

συνεξέτᾰσις, **εως**, ἡ, ἡ ἐκ παραλλήλου διά συγκρίσεως ἐξέτασις, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 427C, κλπ.

συνεξεταστής, ὁ, ὁ συνεξετάζων, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 529, ἔκδ. Stallb.

συνεξευπορέω, ἢ **-ίζω**, πλημμ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **συνεκπορίζω** παρὰ Ξεν.· πρβλ. Λυβέκ. εἰς Φρύν. 525 κἑξ., Schäf. Mel. σ. 6· ἀόρ. **-ήσαι** Πρόκλ. παρὰ Mai Auct. Class. i. xiv.

συνεξευρίσκω, ὁμοῦ ἐξευρίσκω, τινι Ἀριστοφάν. Θεσμ. 601· πάντα Ἰσοκρ. 50B· τινί τι, ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος εὑρίσκω, Διον. Ἁλ. 3. 70 σ. ὅπως σωθήσεσθε Εὐρ. Ἡρακλ. 420.

συνεξεύχομαι, ἀποθ., μεγάλως καυχῶμαι ὁμοῦ, Φιλόδημ. π. Ὀργ. σ. 60.

συνεξηγέομαι, ἀποθ., ἐξηγοῦμαι, ἑρμηνεύω ὁμοῦ, συνεξηγούμενον γὰρ ἔχει τὸ γένος ἡ δεῖξις Ἀπολλών. περὶ Ἀντωνυμ. 273A, 306B

συνεξημερόομαι, Παθ., ὁμοῦ ἐξημερώνομαι, ἐκπολιτίζομαι, τρέπων ἐπὶ γεωργίαν τὸν δῆμον ἅμα τῇ γεωργίᾳ συνεξημερούμενον Πλουτ. Νουμ. 16.

συνεξηχέω, ἠχῶ ὁμοῦ, συμψάλλω, ὡς ἑνὸς μετὰ ῥυθμοῦ κοσμίως ἐπιψάλλοντος οἱ λοιποὶ καθ' ἡσυχίαν ἀκροώμενοι τῶν ὕμνων τὰ ἀκροτελεύτια συνεξηχοῦσιν Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 2. 17.

συνεξιάομαι, ἀποθετ., θεραπεύω ὁμοῦ, ἅπαντα ταῦτα τὰς διαθέσεις ἰώμενα συνεξιᾶται τὰς ὁδύνας αὐτῶν Γαλην. τ. 10, σ. 276.

συνεξιδρόω, ἐξιδρόω ὁμοῦ, διά τί τὰ πολλὰ τῶν μύρων συνεξιδρῶσαι δυσώδη; ἐκπέμπουσι κακὴν ἀσμὴν μετὰ ἱδρῶτος; Ἀριστ. Προβλ. 13. 11.

συνεξικμάζω, συνεκβάλλω ἐν εἴδει ἰκμάδος, διὰ τὴν ἀκαθαρσίαν τοῦ σώματος ἡ κίνησις.. συνεξικμάζει τὰ περιττώματα μετὰ τοῦ ἱδρῶτος Ἀριστ. Προβλ. 5. 27· πρβλ. Θεοφρ. π. Ἱδρώς. 13.

συνεξιππάζομαι, Παθ., συναπέρχομαι ἐφ' ἵππου, Μέμνων ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. σ. 231 (Orell. 34).

σύνεξις, **εως**, ἡ, ἕνωσις, τῇ συνέξει τοῦ θεορρύτου λόγου Γεώργ. Πισίδ. ἐν Ἑξαημ. 185.

συνεξῑσάζω, = τῷ ἑπομ., οὐκ αἰδεῖσθε τὰ δοῦλα συνεξισάζοντες τῇ εὐγενείᾳ τῆς Τριάδος;

συνεξῑσόω, ἐξισόω, ποιῶ τι ἴσον πρός τι, τινί τι Διον. Ἁλ. πρ. Πομπ. 5. — Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι ἐντελῶς ἴσος, ὁ αὐτ. 10. 16, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2167d. 7.

συνεξίσταμαι, Παθητ., συνεξανίσταμαι, εὐθύμως δὲ τῶν ἐχλῶν αὐτῷ συνεξισταμένων Πολύβ. 3. 34, 9, πρβλ. 5. 39, 4.

συνεξιχνεύω, ἐξιχνεύω ὁμοῦ μετά τινος, πολλοὺς ἔχων ἔξωθεν ἐπισκοποῦντας τὰ πραττόμενα καὶ συνεξιχνεύοντας αὐτῷ Πλουτ. Κικ. 18.

συνεξογκόω, ἐξογκώνω ὁμοῦ, τυμπάνου δίκην συνεξογκοῦντος.. Ἰω. Δαμασκην. ἐν Ideler Phys. 2. 407.

συνεξοδεύω, ἐξέρχομαι ὁμοῦ μετά τινος, σκάζων συνεξώδευε τῷ βασιλεῖ Σάτυρ. παρ' Ἀθην. 248F. **II.** συνοδεύω πομπὴν (ἐξοδείαν), Μάρμαρον Ροζέττης ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγραφ. 4697. 43.

συνεξόζω, ὄζω ἔκ τινος πράγματος προσέτι, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 62.

συνεξοικίζω, ἐξοικίζω ὁμοῦ, ὅπως τέ μοι συνεξῴκισται (ὁ αὐτάδελφος) εἰς Τριβαλοὺς Ἰω. Καντακουζ. Γ', 53, σ. 319, 1, ἔκδ. Β.

συνεξοκέλλω, ἀμεταβ., ἐξοκέλλω ὁμοῦ, μεταφ., παρρωτέρω τοῦ πιθανοῦ συνεξοκείλας εἰς τὸν Ὀδυσσέα Πλούτ. 2. 985C.

συνεξολισθάνω, ἐξολισθαίνω ὁμοῦ μετά τινος, Μανέθων 5. 43, ἐν τῷ ἀόρ. **-ῶλισθεν**.

συνεξόλλῡμι, συνεξαφανίζω, συγκαταστρέφω, ἀσέβεια δὲ πᾶσα ἀνθρώπου συνεξόλλυται Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 761A.

συνεξομοιόω, ποιῶ τι ἐντελῶς ὅμοιον πρός τι, τί τινι Πλούτ. 2. 1054B· τὰ ἤθη αὐτοῦ 97A· τι πρός τι, μικρὰ ζύμη .. ὅλον τὸ φύραμα πρὸς ἑαυτὴν συνεξομοιοῖ Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 102C. — Παθητ., ἐξομοιοῦμαι, γίνομαι ὅλως ὅμοιος, καὶ γὰρ ταῦτα τριγονήσαντα συνεξομοιοῦται Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 9, 3, κτλ.· συνεξομοιοῦσθαι τῷ περιέχοντι, συνεγκλιματίζεσθαι, Πολύβ. 4. 21, 1.

συνεξομοίωσις, ἡ, ἐντελὴς ἐξομοίωσις, πλήρης ἀφομοίωσις, πρός τι Εὐστ. 1541. 39, κτλ.

συνεξοπλίζομαι, Παθ., ἐξοπλίζομαι ὁμοῦ, ἑτοιμάζομαι ὁμοῦ ἢ συγχρόνως εἰς πόλεμον, Βυζ.

συνεξορθριάζω, ἐξορθριάζω ὁμοῦ, συνδιεγείρω, «σκόπει δὲ καὶ τὴν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ Μερόπην ... ὅσον ἐν τῷ θεάτρῳ κίνημα ποιεῖ συνεξορθριάζουσα φόβῳ» Πλούτ. 2. 998E.

συνεξορίζω, ὁμοῦ ἐξορίζω,, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1673.

συνεξορμάω, συμπαρορμῶ, συμπροτρέπω, ὅμως αὐτοὺς συνεξώρμησαν καὶ συνέπεμψαν Ἰσοκρ. 216C· τινα πρός τι Πλούτ. 2. 685E· ὁ ἥλιος καὶ παύει καὶ συνεξορμᾷ τὰ πνεύματα, βοηθεῖ συντελεῖ καὶ εἰς παῦσιν καὶ εἰς ἐξέγερσιν τῶν ἀνέμων, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 1. **II** ἀμεταβ., ἐξορμῶ, ἐξέρχομαι, ποιῶ ἔξοδον ὁμοῦ, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 20., 7. 1, 29· ὕλη συνεξορμᾷ τῷ σίτῳ, ἐκβλαστάνει, φύεται ὁμοῦ μετὰ τοῦ σίτου, ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 17, 12 καὶ 14· — οὕτως ἐν τῷ παθητ., Δίων. Κ. 41. 9.

συνεξορούω, συνεξορμῶ τινι, συνεξορούσας τῷ κύματι Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 332D.

συνεξορύσσω, Ἀττ. **-ττω**, ἐξορύσσω ὁμοῦ, Βυζ.

συνεξορύττω, ἴδε **συνεξορύσσω**.

συνεξορχέομαι, ἀποθ., θεατρίζω, χλευάζω ὁμοῦ, Συνέσ. 69A, Θεόδωρ. Μετοχ. 334. 5, Φώτ. ἐν Wolf's Anal. 2. 153.

συνεξοστρᾰκίζω, ἐξοστρακίζω ὁμοῦ, συνεξορίζω, Βυζ.

συνεξουδενέω ἢ **-ουθενέω**, ὁμοῦ ἐξουδενῶ, χλευάζω, ἐμπαίζω, εἰς οὐδὲν λογίζομαι, Al. at. Graec. Orthol. τ. 2, σ. 79A.

συνεξουθενέω, ἴδε **συνεξουδενέω**.

συνεξουρέω, συνεκβάλλω μετὰ τῶν οὔρων, Ἱππ. Ἀφ. 1252, ἐν τῷ παθ.

συνεξυβρίζω, ὁμοῦ ἐξυβρίζω, Φωτ. ἐν Wolf's Anal. 2. 95, 207

συνεξυγραίνω, ὑγραίνω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, ἐν τῷ παθητ., ὁ χαλκὸς ὑπὸ τοῦ πεπυρωμένου χαλκοῦ ἀνατήκεται καὶ ῥεῖ συνεξυγραινόμενος, γινόμενος ὁμοῦ ὑγρός, Πλούτ. 2. 752D.

συνεξυμνέω, ἐξυμνῶ ὁμοῦ, συνεξυμνῶν τὸν θεὸν τὸν μηκύνοντα τὴν εὐπραγίαν Θεμίστ. 102B.

συνεξυπάγομαι, μέσ., ὑπάγομαι ὁμοῦ, ὀθνῷῶ ὁμοῦ μετ' ἐμαυτοῦ, συνεξυπήγετο καὶ τὴν βασιλίδα Ἄννα Κομν. σ. 354A.

συνεξυπηρετέω, ἐξυπηρετῶ ὁμοῦ, Ἰω. Σκυλ. ἐν Γ. Κεδρ. τ. Β', σ. 708. 7, ἔκδ. Β. Μ. Ἀτταλ. σ. 181. 3, ἔκδ. Β.

συνεξυφαίνω, ἐξυφαίνω ἢ συντίθημι ὁμοῦ, σ. μέλος Βρυεν. Ἁρμον. σ. 362B· ἐκ τῶν λόγων τοῦ θεολόγου συνεξυφανῶ σοι ῥήματα Μελέτ. ἐν Κραμ. Ἀν. τ. 3, σ. 140. 23.

συνεξωθέω, ἐξωθῶ ὁμοῦ, συνεκβάλλω, ἰδρῶτα Ἱππ. 364, ἐν τέλ.· τινί τι Πλούτ. 2. 819F· [τὸν Ἄρεα] ἐπὶ τὴν γῆν αὐτάδει 984F· τινὰ ἐκ τοῦ ζῆν αὐτάδει 1110E· τὴν συνοδίαν εἰς τὰς φάραγγας Στράβ. 204.

συνεξωραΐζω, ἐξωραΐζω ὁμοῦ, καλλύνω ὁμοῦ, «χρυσήνιον δὲ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸν Ἄρην λέγει συνεξωραΐζων αὐτὸν οὕτω τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ» Εὐστ. 1598. 49.

συνέορσις, ἡ, ἀμφ. γραφ. παρὰ Πλουτ. 2. 449A· ἡ ἔννοια ἀπαιτεῖ **συνέπαρσις** ἢ ὁμοίαν τινὰ λέξιν.

συνεορτάζω, ἑορτάζω ὁμοῦ, Διόδ. 4. 4, Συλλ. Ἐπιγρ. 2820. 19 τινί, μετά τινος, Πλούτ. 2. 666D, κτλ.· σ. γάμους τινὶ Δίων Κ. 59. 8.

συνεορταστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **συ εορτάζω**, δεῖ συνεορτάζειν, Ματθ. Βλαστ. ἐν Συντ. καν. τ. 6. σ. 407.

συνεορταστής, οῦ, ὁ, ὁ συνεορτάζων, ὁ ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ἑορτάζων, Πλάτ. Νόμ. 65. D

συνεοχμός, ὁ, ποιητικ. ἀντὶ **συνοχμός**, = **συνοχή**, συναφή, σύνδεσις, ἄρθρωσις, κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ Ἰλ. Ξ 465, ἔνθα ἴδε Spitzner.· πρβλ. **ὄχμα**.

συνεπαγάλλομαι, ἐπαγάλλομαι ὁμοῦ, Προκόπ. Διάκον. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 100 σ. 1188, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 133, 30, ἔκδ. Λ.

συνεπάγω, μέλλ. **-ξω**, εἰσάγω, ὁδηγῶ ὁμοῦ ἐναντίον, **ἐπί τινας**, τὰ κράτιστα ἐπὶ τοὺς ὑποδεεστέρους πρώτους συνεπῆγον Θουκ. 3. 11. **2)** ἀπὸ κοινοῦ ἐπάγω ἐναντίον τινός, λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν καλούντων ξένην δύναμιν ὅπως βοηθήσῃ αὐτούς, ὁ αὐτ. 4. 1. 79, 84 οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Πλουτ. Κάτων Πρεσβ. 17, Δίων Κ. 41. 7.

συνεπαγωνίζομαι, ἀποθ., ἐπαγωνίζομαι ὁμοῦ, συνεπιφέρω νέον ἀγῶνα, τοῖς γεγονόσι, ἐκτὸς τῶν ἤδη γενομένων, Πολύβ. 3. 118, 6.

συνεπᾴδω, ποιητ. **-αείδω**, συνεξυμνῶ, συνεπαείδετ' Ἄρτεμιν Εὐρ. Ι. Α. 1492. **II.** ᾄδω ἐπῳδὰς ἢ μαγικὰς ἐπικλήσεις συγχρόνως, ἐπῳδὰς συνεπᾴδειν Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 10, 4.

συνεπαινέω, μέλλ. **-έσω**, Ἐπικ. **-ήσω** — συνεπιδοκιμάζω, συναινῶ, συγκατανεύω, ξ. πόλις καὶ τὸ δίκαιον Αἰσχύλ. Θήβ. 1073, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 4. 3, 23, Δημ. 288. 6· — μετ' ἀπαρ., σ. μάχεσθαι, καὶ ἐγὼ προτείνω ἢ συμβουλεύω νὰ γίνῃ μάχη, Θουκ. 4. 91, πρβλ. Ξεν Κύρ. 5. 3, 34· — σ. τι, ἐπιδοκιμάζω, συναινῶ ἢ συμφωνῶ εἴς τι, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 7. 3, 36, Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττ. ἐν τῇ ἀρχ.· σ. τινι ὅ,τι πράττῃ, συμφωνῶ μετά τινος εἰς πᾶν ὅ,τι πράττει, Δημ. 1438, 9. **II.** ἀπὸ κοινοῦ ἐπαινῶ, τινα Ξεν. Ἱππαρχ. 5. 14, Πλάτ. Μενέξ. 246A· — Παθητ., Ἀριστ. Ρητ. 3. 14, 11.

συνέπαινος, ον, ὁ συνεπαινῶν, ἀποδεχόμενος, ἐπιδοκιμάζων τι, συν. εἶναι, συνεπαινεῖν, συνεπιδοκιμάζειν, τινι Ἡρόδ. 3. 119· ἀπολ., 5. 20, 31· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., 7. 15.

συνεπαίρω, αἴρω, ὑψώνω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, ἑαυτὸν Ξενοφ. Ἱππ. 7. 2· τὰ πρόσθια σκέλη Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 22, 15· ἦχον σάλπιγγι σ. Γρηγ. Νύσσ.— Παθ., ἐξυψοῦμαι ὁμοῦ, ἡ λέξις τῷ μεγέθει σ. Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 45. **II.** παρακινῶ, προτρέπω, παρορμῶ ὁμοῦ ἢ ὡσαύτως, μετ' ἀπαρ., Ξεν. Συμπ. 8. 24, πρβλ. Οἰκ. 5. 5. — Παθητ., ἐγείρομαι, ἐξεγείρομαι ὁμοῦ μετά τινος, συνεπανίσταμαι, τινι, ἐπὶ ἐπαναστατῶν, Πλουτ. Κοριολ. 12, πρβλ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πολ. Προοίμ. 2.

συνεπαισθάνομαι, ἀποθετ., ὁμοῦ αἰσθάνομαι, καὶ αἱ δυνάμεις αἱ οὐράνιοι καὶ τῶν τοιούτων συνεπαισθάνονται, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Γρηγ. τοῦ Ναζ.

συνεπαιτιάομαι, ἀποθετ., ἐπαιτιῶμαι ὁμοῦ, κατηγορῶ ὡσαύτως τινά, Μηδισμοῦ ξ. καὶ τὸν Θεμιστοκλέα Θουκ. 1. 135· Λακωνισμοῦ σ. τινα Πλουτ. Περικλ. 10 ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Θεμιστ. 23.

συνεπαιωρέομαι, Παθ., ἐπαιωροῦμαι ὁμοῦ, ἐξακολουθῶ αἰωρούμενος ὑπεράνω τινός, ἀετὸν ὑπὲρ κεφαλῆς Ἀλεξάνδρου συνεπαιωρούμενον Πλουτ. Ἀλέξ. 33.

συνεπᾰκολουθέω, ἐπακολουθῶ ὁμοῦ, ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, συνοδεύω, Πλάτ. Φαίδων 81E· τινι Καλλικρ. παρὰ Στοβ. 426. 15, Στράβ. 380· ἐπὶ πραγμάτων, Ἱππ. 274. 40, Πλούτ., κλπ.

συνεπακτήρ, ῆρος, ὁ, συγκυνηγός, «καλέσασα τὸν συνεπακτῆρα ἐρωτᾷ» Εὐστ. Ὀδ. 1688. 24.

συνεπᾰλᾰλάζω, ἀλαλάζω ὁμοῦ, ὁμοῦ φωνάζω τὴν πολεμικὴν κραυγήν, οἱ δὲ ζηλωταὶ τοῖς Ἰδουμαίοις συνεπηλάλαζον Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 5, 1.

συνεπᾰλείφω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπαλείφω, παρακινῶ, «συνεπαλείφουσαν αὐτοὺς πρὸς τόδε δυάδ' ἀδελφῶν» Ἐφραὶμ Χρον. 5781.

συνεπᾰμύνω [ῡ], ἀπὸ κοινοῦ ἐπαμύνω, ἀπωθῶ, τινὰ Θουκ. 6. 56. **II.** ἀπὸ κοινοῦ βοηθῶ, συμβοηθῶ, τινι Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 32.

συνεπανατίθεσθαι, Παθ., Ἰωσ. Ὑμνογρ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 105, σ. 1013, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

συνεπάνειμι, ἴδε **συνεπανέρχομαι**.

συνεπανέρχομαι, ἀποθ., ἐπανέρχομαι μετά τινος, τινι Συνέσ. 21B· — οὕτω **συνεπάνειμι**, ἐπανιόντι τῷ βασιλεῖ συνεπανῄει καὶ ὁ τοῦ τελευτήσαντος κόντου Κεφαλληνίας υἱὸς Νικηφ. Γρηγ. Βυζ. Ἱστ. 11. 9, σ. 342A.

συνεπανθέω, ἐπανθῶ ὁμοῦ, Βυζ.

συνεπανίστημι, συνεπεγείρω, κάμνω τινὰ νὰ ἐγερθῇ ἐναντίον ἄλλου ὁμοῦ, ἐξεγείρω, Θεοδοτ. ἐν Πολ. Διαθ. (Ναοῦμ Α', 11).

II. Παθ. μετ' ἀορ. β' ἐνεργ., ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ἐπαναστατῶ, συνεπαναστάντες .. ἅμα Πεισιστράτῳ ἔσχον τὴν ἀκρόπολιν Ἡρόδ. 3. 84, Θουκ. 1. 132· τινι, μετά τινος, Ἡρόδ. 3. 61· ἅμα τινὶ ὁ αὐτ. 1. 59· τινι μετά τινος, ἐναντίον τινὸς μετά τινος ἄλλου, συνεπαναστάντες τοὺς μὲν ἐξηλάσαμεν Διον. Ἀλ. 6. 74.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 30.

συνεπανορθόω, ἀόρ. **συνεπηνώρθωσα** (ἴδε **ἀνορθόω**) Δημ. 140. 14· — ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ἄλλου ἐπανορθώνω, διορθώνω, Δημ. ἔνθ' ἀνωτ., Πολύβ. 30. 18, 4.

συνεπάπτομαι, Ἰων. ἀντὶ **συνεφάπτομαι**.

συνεπᾰρήγω, βοηθῶ ὁμοῦ, δοκοῦσιν οὗτοι συνεπαρήγειν τι τοῖς τοξεύμασι Εὐστ. 40. 25, Ἄννα Κομν. σ. 91B.

συνέπαρσις, εως, ἡ, ἀπὸ κοινοῦ ἔπαρσις, ἀνύψωσις, Θεόδ. Στουδ. σ. 453· πρβλ. **συνέορσις**.

συνεπαρῶμαι, ἐπαρῶμαι ὁμοῦ, Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1750, 42.

συνεπασκέω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπασκῶ, ἐξασκῶ, Ἀριστείδ. 1. 451.

συνεπαυγάζω, ἐπαυγάζω, φωτίζω ὁμοῦ, ᾧ συνεπαυγάσασα τῷ πρόσθεν βίῳ κτλ. Θεόδ. Πρόδ. ἐν Notitt. Mss. τ. 8, μέρ. 2, σελ. 207.

συνεπαυλέω, ἐπαυλῶ ὁμοῦ, Μιχ. Ἀκομ. τ. Α', σελ. 46, 11, ἔκδ. Λ.

συνεπαύξω, βοηθῶ εἰς αὔξησιν, ἐπαυξάνω ὁμοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2347e. 58 (Προσθῆκαι), 3015. 23., 3050. 10, Δίων Κ. 39. 25.

συνεπαυξάνω, = τῷ προηγ., τὸ τῆς ψυχῆς μέγεθος τὸ σῶμα συνεπηύξανεν Νικηφ. Χοῦμν. ἐν Boiss. Ἀνεκδ. τ. 2, σ. 35, 7.

συνεπαφίημι, ἐπαφίημι, ἐπιρρίπτω ὁμοῦ, συνεπαφιέντες καὶ τὰ ἀγγεῖα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 7, 28.

συνεπεγείρω, ἐπεγείρω ἀπὸ κοινοῦ ἐναντίον τινός, τοὺς λοιποὺς συνεπήγειρας Βασίλ. τ. 3, σ. 228A· συνεπηγείροντο δ' ἀῆται Χρησμ. Σιβ. 1, 220, Νικήτ., κλπ.

συνέπεια, ἡ, (ἔπος) συναφή, συνειρμὸς λέξεων ἢ στίχων Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 23 (ἕτεροι **συνέχεια**), Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 41· «τί ἐστι συνέπεια; ἡ σύμφρασις καὶ συνακολούθησις τοῦ λόγου» Σχόλ. εἰς Διονύσ. ἐν Viloison Ἀνεκδ. τ. 2, σ. 112, 13, κλπ.

συνεπείγω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπείγω, προτρέπω, παρορμῶ εἴς τι, ἐπὶ τὸ κάλλιον Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 946· ἐς τὸν κίνδυνον Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4· ἀπολ., αὐτόθι 10, κτλ.· καὶ ἀμεταβ., σπεύδω πρός τι, αὐτόθι 2. 2. — Παθητ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, αὐτόθι 1. 10. **II.** συνεπείγεσθαί τινι, συναύξεσθαι μετά τινος, Αἰλ. περὶ Ζ. 14. 23.

συνέπειμι, (εἶμι, ibo) ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ἐπέρχομαι, ἐπιτίθεμαι, μετά τινος ξ. τινὶ Θουκ. 3. 63.

συνέπειξις, εως, ἡ, μεγάλη σπουδή, ὑπὸ τῆς ὁδοιπορικῆς ἀκαταστασίας καὶ συνεπείξεως Νικομάχ. Ἁρμον. σ. 2.

συνεπείσειμι, (εἶμι, ibo) ἐπείσειμι, ἐπεισέρχομαι ὁμοῦ εἴς τι, συνεπεισιόντες τὴν σκηνὴν ἐπεφέροντο τοῖς ἐναντίοις Πολύβ. παρ' Ἀθην. 615D.

συνεπεισκυκλέω, εἰσάγω προσέτι, Φωτ. Βιβλ. 145. 41.

συνεπεισπίπτω, ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω ὁμοῦ, εἰς πόλιν ἅμα τινὶ Πλουτ. Φάβ. 17, πρβλ. Κοριολ. 8.

συνεπεισρέω, εἰσρέω ἐπί τινος ὁμοῦ, Ἑρμ. Τρισμ. 9, σ. 24.

συνεπεισφέρομαι, Μέσ., συνεισάγω, συντελῶ ὅπως εἰσέλθῃ τις εἴς τι, συνεπεισφέρεσθαι τὸν βάρβαρον τῇ Ἑλλάδι Ξεν. Ἑλλ. 5. 5, 43· διάφορ. γρ. **ἐπεισφέρεσθαι**.

συνεπεκπίνω, ἐκπίνω ὁμοῦ, ἅμα τινὶ Ἀνθ. Π. 6. 292.

συνεπεκτείνω, ἐκτείνω, ἐπεκτείνω ὁμοῦ μετά τινος, καί μοι συνεπεκτείνουσα τῶν ἀφροδισίων τὴν τέρψιν Ἀρισταίν. 2. 15·— Παθ., Ἀριστ. Φυσ. 4. 9, 3· ἐξαπλοῦμαι, συνεπεκτείνεται παντὶ τῷ κατ' ἐπιγάστριον χωρίῳ Γαλην. τ. 4, σ. 119.

συνεπελαφρίζω, = τῷ ἐπομ., ἐν ταῖς νόσοις συμπάσχει καὶ ἐν ταῖς ἰάσεσι συνεπελαφρίζει Matthaei Med. σ. 204A.

συνεπελαφρύνω, συνεργῶ, βοηθῶ εἰς ἐλάφρυνσιν, Μιλησίοισι οὐδαμοὶ Ἰώνων τὸν πόλεμον τοῦτον συνεπελάφρυνον ὅτι μὴ Χῖοι μοῦνοι Ἡρόδ. 1. 18. [ῡ].

συνεπεμβαίνω, ἐπεμβαίνω ὁμοῦ, συνεπωφελοῦμαι, συν. τοῖς καιροῖς, ταῖς ἀτυχίαις, ἐπιλαμβάνομαι τῶν εὐκαιριῶν, συναρπάζω, κτλ., Πολύβ. 20. 11, 7., 30. 9, 21. **II.** σ. τινί, ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος καταπατῶ ἕτερον, Ἀριστείδ. 1. 471.

συνεπεξάγω, ἐπεξάγω, ὁδηγῶ ἐναντίον τινὸς ὁμοῦ, ἐν Mai Coll. Vat. 2. 604.

συνεπεξεργάζομαι, ἀποθετ., ἀπὸ κοινοῦ ἐπεξεργάζομαι, συγκατορθώνω, συνεκτελῶ, Ἀριστείδ. 2. 175.

συνεπερείδω, ἐπιφέρω μεθ' ὁρμῆς ὁμοῦ, μετ' αἰτ. πράγματ., Πλούτ. 2. 939B· καταφέρω ὁμοῦ, πληγὴν ὁ αὐτ. ἐν Βρούτ. 32· τὴν ὑπόνοιαν ἅμα τῷ λόγῳ συνεπερείσαντος, συνυποστηρίξαντος, ὁ αὐτ. ἐν Καίσ. 8, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Κικ. 21. **II.** μετ' αἰτ. προσ., διαπερῶ, διατρυπῶ, περιτρέπει τὸν ἄνδρα συνεπερείσας ὁ αὐτ. ἐν Φιλοποίμ. 10· συνεπερείσας τῇ ῥύμῃ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ Ἵππου, προσβολὴν αὐτόν, ἐπιτεθεὶς κατ' αὐτοῦ μετ' ὅλης τῆς ὁρμῆς του, ὁ αὐτ. ἐν Μαρκέλλ. 7.

συνεπερίζω, συναμιλλῶμαι, συνδιαριλονεικῶ, τινι Ἀνθολ. Π. 9. 709.

συνεπέρχομαι, ἀποθ., ἐπέρχομαι, ἐπιτίθεμαι ὁμοῦ, κἀμοὶ δὲ μῖτις συνεπῆλθε καὶ μάχη Γ'. Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡράκλ. 413.

συνεπευδοκέω, ὁμοῦ μετά τινος ἐπευδοκῶ, συνευδοκῶ, συναινῶ, συγκατατίθεμαι, συνεπευδοκεῖν τοῖς τελουμένοις Νικήτ. Χρον. 250C, κτλ.

συνεπεσπόμην, Ἰων. ἀόρ. τοῦ **συνεφέπομαι**.

συνεπευθύνω, ἐπευθύνω, διευθύνω ἢ ὁδηγῶ ὁμοῦ, θεοῦ συμπαρόντος καὶ συνεπευθύνοντος ἀρχὰς μεγάλων πραγμάτων Πλουτ. Ρωμύλ. 7, κτλ.

συνεπευφημέω, ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ἐπευφημῶ, Διόδ. 1. 72., 17. 72.

συνεπεύχομαι, ἀποθετ., ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος προσεύχομαι, συνεύχομαι, Θουκ 6. 32 ἅμα τινὶ Πλούτ. 2. 708C — μετ' αἰτ καὶ ἀπαρ., ὑπισχνοῦμαι προσέτι ὅτι .., καυχῶμαι ὅτι.., Ἀριστοφ. Θεσμ. 952· ἀλλὰ μετ' ἀπαρ μέλλ., εὔχομαι, «κάμνω τάξιμον», «τάζω» προσέτι νά .., σ. θῦσαι Ξεν. Ἀν. 3. 2, 9.

συνεπέχω, ὁμοῦ ἐπέχω ἢ ἀναφέρω εἴς τι, συνακολουθῶ, Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 8C.

συνεπηρεάζω, ὁμοῦ διαβάλλω, συκοφαντῶ, ὑβρίζω, Φωτ. Βιβλ. 481. 31.

συνεπηχέω, ὁμοῦ ἠχῶ, συνοδεύω παιᾶνα μὲ τὸν ἦχον τῆς φωνῆς μου, συμψάλλω. ὁ μὲν ἐξῆρχε παιᾶνα, οἱ δὲ πάντες συνεπήχησαν Ξεν. Κύρ. 3. 3, 58, πρβλ. 7. 1, 25· κορυφαίου κατάρξαντος συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορὸς ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν Ἀριστ. π. Κόσμ. 6 20· — μεταφ., ἀποτελῶ συνήχησιν, συμφωνίαν μετά τινος, Πλούτ. 2. 44D, Θεμίστ. 218Α. **II.** ἀντηχῶ, ἀντιλαλῶ, οἶκων ὁ κάλλιστος ἐς ὑποδοχὴν λόγων ἀναπεπταμένος, ἠρέμα καὶ αὐτὸς ὥσπερ τὰ ἄντρα συνεπήχων Λουκ. π. Οἴκ. 3, πρβλ. Δίωνα Κ. 66. 22, κλπ.

συνεπιβαίνω, ἐπιβαίνω ὁμοῦ, «ὁ σάργος .., ταύς· ἀσθενεστέρους ἑαυτοῦ κωλύει συνεπιβαίνειν» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 8. 2, 31· τοῦ τείχους, ἐπὶ τοῦ τείχους, Πλουτ. Τ. Γράκχ. 4· ἀναβαίνω ὁμοῦ κλίμακα, Πολύβ. 10. 13, 8. **II.** ἐπιχειρῶ τι ὁμοῦ μετά τινος, τινί τι Ἀντιφῶν 117. 41.

συνεπιβάλλω, (ἐπιβάλλω II. 3), ἐπασχολῶ τὸ πνεῦμά μου ὡσαύτως, ἐξετάζω ἢ θεωρῶ τι ὁμοῦ, Ἀριστ. Ἀπορ. 24, Πολύβ. 3. 38, 4, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 348, 8. 161· ἐπομένης ἐξηρτημένης πρατάσεως, Μᾶρκ. Ἀντων. 3, 11. **II.** συμπίπτω μετά τινας, καιροῖς Πολύβ. 2. 56, 4.—Ἴδε ἐν λ. **συνεπιλαμβάνω**.

συνεπιβλάπτομαι, Παθ., βλάπτομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 20.

συνεπιβλέπω, ἐπιβλέπω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ συμπαρατηρῶ, Ἀντίπατρ. παρὰ Στοβ. 418. 27, Γαλην τ. 8, σ. 320.

συνεπιβοάω, ἐπιβοῶ ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, συνεπιβοᾶν πείθει Θεατρὸλ. Βουλγαρ τ. 3, σ. 678D.

συνεπιβοηθέω, ἐπιβοηθῶ ὁμοῦ, ἔρχομαι ὁμοῦ εἰς βοήθειαν, Γρηγ. Θαυματουργ. 1068Α.

συνεπιβουλεύω, ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ἐπιβουλεύω, ὡς καὶ τούτους συνεπιβουλεύοντας Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 22, Διόδ. 5. 50, κλπ.· τινί Ἰσαΐ. 61. 40, Διον. Ἀλ., κλπ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Πρατηρ σ. 15.

συνεπίβουλος, **ον**, ὁ **συνεπιβουλεύων**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18, 6, 6.

συνεπιγαυρόω, συνεπιθαρρύνω, ἐγκαρδιώνω ἀπὸ κοινοῦ, Πλούτ. 2. 746D, 796Α.

συνεπιγελάω, ἐπιγελῶ χαιρεκάκως, «ἐπιχαίρειν μὲν γὰρ ἔστι τὸ συνεπιγελᾶν τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς» Ἀμμών. σελ. 57, ἐν λέξ. **ἐπιχαίρειν**.

συνεπιγίγνομαι, ἀποθ., ἐπιγίγνομαι, ἐπέρχομαι ὁμοῦ, ἐπὶ πυρετῶν, Διοδ. Ἔκλογ. 520. 25.

συνεπιγραφεύς, ὁ, ὁ σὺν ἑτέρῳ ἐπιγραφεύς, συγγραμματεύς, Ἰσοκρ. 367Α.

συνεπιγράφω [ᾰ], μέλλ. **-ψω**, ἐπιγράφω ἢ ἀποδίδω ὁμοῦ ἢ πρασέτι, συναπαδίδω, τύχην πράγμασι Πλούτ. 2. 816D — Π. θ., δίδω τὸ ὄνομά μου εἴς τι, λαμβάνω μέρος εἴς τι μετά τινος, τινι Φίλων 1. 464, Ἱππαρχ. εἰς Ἀράτ. Φαινόμ. 172B, Κλήμ Ἀλεξ. 860, κτλ.

συνεπιδείκνῡμι ἢ **-ῠω**, ἐπιδεικνύω ὁμοῦ, ἐν τῷ παθητ. «ἐπὶ τοὺς τόπους ἀεὶ τοὺς διὰ λόγου συνεπιδεικνυμένους» Πολύβ. 3. 38, 5.

συνεπιδεσμέω, ἐπιδεσμέω ὁμοῦ, Σωρ. Ἐφ. Ἔκδ. Ermi. σ. 125, Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 400.

συνεπιδέχομαι, ἀποθετ., ἐπιδέχομαι, δέχομαι ὁμοῦ, Θεόδωρ. Μοψουεστ. ἐν Maji Coll. Vat. τ. 6, σ. 306.

συνεπιδέω, ἐπιδένω ὁμοῦ μετά τινος, τὸ ἕτερον σκέλος τῷ ὑγιεῖ συνεπιδεῖν Ἱππ. π. Ἰητρ. 748.

συνεπιδηλόω, ἐπιδηλόω ὁμοῦ, Ἰούλ. Ζυγ. ἐν Mi. Po. gr. τόμ. 120, σελ. 1081, ἔνθα ὅμως φέρεται καὶ διάφορ. γραφ. **συμπαραδηλόω**.

συνεπιδημέω, ἐπιδημῶ, διαμένω ὁμοῦ μετά τινος, συνοικῶ, Στράβ 685. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, συνεπιδημησάντων αὐτῇ (δηλ. τῇ κιβωτῷ) τῶν δεινῶν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 1, 2.

συνεπιδίδωμι, παραδίδω ὁλοκλήρως ἢ ἑκουσίως, ἑαυτόν τινι ἢ εἴς τι Πολύβ. 32. 10, 5., 21. 10· τὰ σώματα προκινδυνεῦσαι Διον. Ἀλ. 3. 15. **2)** προσέτι ὁμοῦ, τὴν χεῖρά τινι Θεμίστ. 90Δ. **II** ἀμεταθ., ἐπιδίδω ὁμοῦ, προάγομαι ὁμοῦ μετά τινος, Πλούτ. 2. 448D.

συνεπιδράσσομαι, μέσ., ἐπιδράττομαι, ἐπιλαμβάνομαι, «ἀδράχνω», πιάνω ὁμοῦ, τῶν αὐτῆς ἡνιῶν συνεπιδράξασθαι Εὐστ. Πονημάτ. 279. 30.

συνεπιζητέω, συνερευνῶ, συνεξετάζω τι μετά τινος, τινί τι Ἀριστοτ. 2. 3.

συνεπιθεάζω, ἀποδίδω εἰς θείαν παρέμβασιν, Πλουτ. Σύλλ. 6, κτλ.· σ. τὸ χρηστήριον, ἀναγνωρίζω αὐτὸ ὡς θεῖον, ὁ αὐτ. 2. 409C.

συνεπίθεσις, εως, ἡ, ἀπὸ κοινοῦ ἐπίθεσις, συνέφοδος πρὸς ἀπάτην, ἀπάτη, δόλος, Ἀκύλ. ἐν Ψαλμ. ΡΙΗ', 118 (Πολ. Διαθ.).

συνεπιθεωρέω, θεωρῶ ὁμοῦ μετά τινος, συνεξετάζω, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 46· τινί τι, πρᾶγμά τι μετά τινος ἄλλου, Ideler Phys. 2. 62· ἢ πρᾶγμά τι μετά τινος προσώπου, Ἰώβιος ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 188. 29.

συνεπιθήγω, ἀκονῶ ὁμοῦ, συμπαροξύνω, τῆς ψυχῆς τὸ μαντικὸν..δεῖται τοῦ συνεξάπτοντος καὶ συνεπιθήγοντος Πλούτ. 2. 433D.

συνεπιθορυβέω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπιθορυβῶ, μεγαλοφώνως ἐπιδοκιμάζω, ἐπαινέσεις καὶ συνεπιθορυβήσεις τοῖς κολακεύουσι; Πλούτ. 2. 531C.

συνεπιθρηνέω, ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος θρηνῶ, συνοδύρομαι, Πλούτ. 2. 56A, κτλ.· τινι αὐτόθι 541Δ, κτλ.

συνεπιθρήνησις, εως, ἡ, τὸ συνθρηνεῖν, τὸ ἀπὸ κοινοῦ θρηνεῖν, συνοδύρεσθαι, Πλούτ. 2. 610B, ἐν τῷ πληθ.

συνεπιθρυψις, ἡ, τὸ ὁμοῦ ἢ ἀπὸ κοινοῦ θρύπτεσθαι, μετέχειν τῆς τρυφῆς καὶ χλιδῆς, συνηδυπάθεια, Πλούτ. 2. 1092D, ἐν τῷ πληθυντ.

συνεπιθῡμέω, ἐπιθυμῶ ὁμοῦ μετά τινος, συνεπιθυμεῖν σοι τῶν καλῶν τῷ Ἱππικῷ Ξεν. Ἱππαρχ. 1. 8.

συνεπιθῡμητής οῦ, ὁ, ὁ συνεπιθυμῶν, ὁ τὸ αὐτὸ ἐπιθυμῶν, συνεραστής, Πλάτ. Κλειτοφ 480D.

συνεπιθῡόω, διὰ φωνῶν συμπαρορμῶ, θηρεύουσιν ἀγρότερός τις συνεπιθῡόει καὶ συνεξορμᾷ θεὸς Πλούτ. 2. 757D.

συνεπικάθημαι, Παθ., ἐπικάθημαι ὁμοῦ, συνεπεκάθητο τῷ φρέατι περὶ τὸ στεφάνωμα Εὐμάθ. σ. 10.

συνεπικαίω, ἐπικαίω ὁμοῦ, τινί τι Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 17. 6.

συνεπικαλέομαι, Μέσ., ἐπικαλοῦμαι ὁμοῦ μετά τινος, τινά τινι Ἀρρ. Ἀν. 6. 3, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 611B.

συνεπίκειμαι, Παθ., ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ἐπιτίθεμαι, συνεπίκεισθ' ὑμεῖς Ἀριστοφ. Ἱππ. 267.

συνεπικεράννῡμι, ἐπικεράννυμι, ἀναμιγνύω ὁμοῦ προσέτι, Φλαστοργ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4. 9· οὕτω **-κιρνάω**, Πρόκλ. Παράφρ.

συνεπικερδαίνω, κερδαίνω ὁμοῦ μετά τινος, «ἢ ἄλλο τι τῶν χαμαιπετῶν καὶ προσκαίρων συνεπικερδήσοντες τῷ παιδὶ» Ἀθαν τ. 2, σ. 417C.

συνεπικλάω, ἐπικλῶ ἔτι, κάμπτω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, μεταφ., τῆς αἰσθήσεως συνεπικλώσας τὴν διάνοιαν Πλουτ. Φλοπ. 9.

συνεπικλύζομαι, Παθ., ἐπικλύζομαι ὁμοῦ, «τῶν ἐν τῇ μήτρᾳ συνεπικλυζομένων χυμῶν καὶ ὑδάτων» Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 38.

συνεπικοινωνέω, ἐπικοινωνῶ μετά τινος εἴς τι, κἂν συνεπικοινωνῶσι τῷ ἥπατι τοῦ πάθους οἱ νεφροί Ἰω. Ἀκτουαρ. π. Διαγνώσ. ἐν Ideler Phys 2. 376.

συνεπικομίζω, ἐπικομίζω, φέρω πρός τι ὁμοῦ, Φωτ. Ἐπιστ. 5, σ. 233, ἐν τέλει.

συνεπικόπτω, ὁμοῦ ἐπικόπτω, διακόπτω, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 393B.

συνεπικοσμέω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπικοσμῶ, στολίζω, Ξεν. Ἱέρ. 8. 6· τὸν λόγον Ἀριστ. Τοπ. 8. 1, 18· τὸν βίον ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 1. 10, 12.

συνεπικουρέω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπικουρῶ, ὡς ἐπίκουρος προσέρχομαι, βοηθῶ, ἀνακουρίζω, Ξεν. Ἱέρ. 3. 2· τινι Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 32· ταῖς ἀπορίαις τινὸς Ξεν. Κύρ. 1. 6, 24.

συνεπικουρία, ἡ, ἀπὸ κοινοῦ ἐπικουρία, βοήθεια, Δέοντ. Αὐτοκρ. Παγηγυρ. εἰς Χρυσόστ. σ. 272.

συνεπικουφίζω, ἐπικουρίζω, ἐλαφρύνω συγχρόνως, Πλουτ. Κάμιλλ. 25. **II.** βοηθῶ εἰς ἀνακούφισιν, Φίλων 2. 364, Πλουτ. Εὐμέν. 9.

συνεπικραδαίνω, κινῶ, ἐπισείω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν καὶ πρὸς τὰ ὀπίσω ὁμοῦ μετά τινος, σὺν ταῖς οὐραῖς τὰ σώματα συνεπι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κραδαίνουσι, ἐπὶ κυνῶν, ὅταν ὦσι περὶ τὸ θήραμα, Ξεν. Κυν. 6, 16.

συνεπικρίνω [ῐ], βοηθῶ εἰς τὸ κρίνειν ἢ ἐπικρίνειν τινά, ὁμοῦ ἐν ταὐτῷ κρίνω, ξυνεπίκρινεν ἡμᾶς, τὰς θειρίας ἢ τὰ φρενήματα ἡμῶν, Πλάτ. Νόμ. 792C. **2)** βοηθῶ ὅπως ἀποφασισθῇ ὑπόθεσίς τις, συναποφασίζω, Πλούτ. 2. 53B, Λογγῖν. 1. 2.

συνεπικροτέω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπικροτῶ, ἐπαινοῦσι καὶ συνεπικροτοῦσι Πλούτ. 2. 56B· θεάτρου συνεπικροτοῦντος 63A.

συνεπικρύπτω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπικρύπτω, ὁμοῦ ἀποκρύπτω, Πλούτ. Ἀλκιβ. 28, Τιμολ. 10, Νικίου καὶ Κράσσ. Σύγκρ. 1.

συνεπικύπτω, πρκμ. **συνεπικεκυφέναι**, ἐπικύπτω ὁμοῦ, Μεταγεν.

συνεπικτᾶσθαι, ἐπικτᾶσθαι ὁμοῦ, Ε. Mil. ἐν Journ. d. Sav. 1868 Mai, σ. 314 (ἀμάρτ.).

συνεπικῡρόω, ἀπὸ κοινοῦ ἢ ὁμοῦ ἐπικυρῶ, ἂν μὴ συνεπικυρώσῃ τὸ προβεβουλευμένον ὁ δῆμος Πολύβ. 6. 16, 2· τὸ δόγμα 4. 30, 2, κτλ.

συνεπικωκύω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπικωκύω, θρηνῶ, συνεπεκώκυον Ἄννα Κομν. σ. 501A.

συνεπικωμάζω, κωμάζω ὁμοῦ μετά τινος, λαμβάνω μέρος εἰς κῶμον, Σάτυρ. παρ' Ἀθην. 534E, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 8.

συνεπιλαμβάνομαι, Μέσ.· — ἐπιλαμβάνομαι ὁμοῦ, λαμβάνω καὶ ἐγὼ μέρος, συμβοηθῶ, μετὰ γεν. πράγμ., τοῦ στρατεύματος, τοῦ πολέμου Ἡρόδ. 3. 48., 5. 45, ἴδε Θουκ. 8. 26· οὕτως ἀπολ., ὁ αὐτ. 1. 115 (πρβλ. **συλλαμβάνω VI**, **προσεπιλαμβάνω II.** 2). **2)** σ. τινί τινος, λαμβάνω μέρος μετά τινος, ἢ βοηθῶ τινα εἴς τι πρᾶγμα, σ. τινι τοῦ ἔργου Λουκ. Πρ 13, πρβλ. Εἰκ. 8· σ. τινι σωτηρίας, βοηθῶ τινα ὥστε νὰ σωθῇ, Πολύβ. 11 24, 8, κτλ.· σ. τινι τοῦ φόβου, συντελῶ εἰς αὔξησιν τοῦ φόβου, Θουκ. 6. 70· — μετὰ δοτ. προσ. μόνον, λαμβάνω μέρος μετά τινος, ὑποστηρίζω τινά, ὁ αὐτ. 3. 74, Πολύβ. 5. 90, 2, κτλ. **3)** μετὰ γεν. προσ., λαμβάνω τὸ μέρος τινός, Πλουτ. Θεμιστ. 12. **II.** ἐνίοτε τὸ ἐνεργ. κεῖται ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης, οἷον, λόγῳ καὶ ἔργῳ σ. τινι, λαμβάνω μέρος μετά τινος λόγῳ καὶ ἔργῳ, Θουκ. 2. 8· τινί τινος Μάξ. Τύρ. 14. 7· τινὶ πρός τι ὁ αὐτ. 16. 8· μετὰ δοτ. πράγμ., βοηθῶ τινὰ εἰς.., ὁ αὐτ. 21. 4· — ἀπολ., βοηθῶ, Ἀρρ. Ἀνάβ. 6. 3, 3. — Πρβλ. **προσεπιλαμβάνω II.** 2.

συνεπιλαμπρύνω, ἐπιλαμπρύνω συγχρόνως, συνανυψῶ, συνεξορμῶν πρὸς τὰ καλὰ καὶ συνεπιλαμπρύνων τὸ φρόνημα Πλούτ. 2. 795C.

συνεπιλάμπω, συγχρόνως ἐπιλάμπω, ἐὰν ἥλιοι συνεπιλάμψωσιν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 4, 13.

συνεπιλέγομαι, ἀποθ., συναναγινώσκω, πλησίον παρεῖναι καὶ συνεπιλέγεσθαι τοὺς Γυμνοσοφιστὰς παρακαλέσας, ἐπῆει τὴν γραφὴν Ἡλιόδ. 10. 13. **II**, ὡς παθ., ἀναγινώσκομαι ὁμοῦ μετά τινος, καὶ τὰ τούτοις συνεπιλεγόμενα Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 224D.

συνεπιλείπω, ἐκλείπω ὁμοῦ, τότε συνεπιλιπεῖν συνέβαινε τὴν ἐπιστήμην τοῖς ἐπισταμένοις Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. σ. 202, Πλωτῖν. τ. 2, σ. 1228, 2, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 184C.

συνεπιλεκτέον, ρηματ. ἐπίθετ. ἐκ τοῦ **συνεπιλέγω** (ὅπερ δὲν ἀπαντᾷ), προσθετέον ἔτι, Εὐστ. 1406. 50.

συνεπιλογίζομαι, ἀποθ., ἐπιλογίζομαι ὡσαύτως, συνυπολογίζω, Πτολ. Μαθ. τ. 1, σελ. 73B· ρημ. ἐπίθ. **συνεπιλογιστέον**, Πτολ., αὐτόθι τ. 2, σ. 405C, Εὐστ. 366. 34.

συνεπιμαρτῡρέω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπιμαρτυρῶ, συνεπιμαρτυρεῖ ὁ βίος ἅπας Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 31· τινί, μετά τινος, Πολύβ. 26. 9, 4, Ἀθήν. 595E, κτλ. **II**, ἀπὸ κοινοῦ συνίστημι, φέρω καλὴν μαρτυρίαν περί τινος, Πλούτ. 2. 486C, 539D, κτλ.

συνεπιμαρτῡρησις [ῡ], ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ μαρτυρία ἢ ἐπιδοκιμασία, ἐπιβεβαίωσις, ἐν τρόπῳ ἀποκρίσεως ἢ συνεπιμαρτυρήσεως Μᾶρκ. Ἀντων. 1. 10.

συνεπιμαρτύρομαι [ῡ], ἀποθετ., ἀπὸ κοινοῦ ἐπιβεβαιῶ, αἱ ἐπιγραφαὶ συνεπιμαρτύρονται τοῖς εἰρημένοις Φώτ. 128. 26., 199. 20.

συνεπιμαχέω, ἔρχομαι εἰς ἐπιμαχίαν, συνεπιβοηθῶ, οὐ δυνήσονται οἱ ὑπὸ τὸν ἐπίσκοπον συνεπιμαχεῖν τῷ ἐπισκόπῳ Ἀποστ. Διαταγ. 2, 17, σ. 227D.

συνεπιμειδιάω, μειδιῶ ἐπί τινι ὁμοῦ, συνεπιμειδιᾶν τοῖς πάθεσι Πλούτ. 2. 672E.

συνεπιμελέομαι, ἀποθετ. (μέλομαι) ἀπὸ κοινοῦ μετά τινας ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω περί τινος ἢ προσέχω εἴς τι, τινος Θουκ. 8. 39· Ξεν.· σ. τῆς στρατιᾶς, ἔχειν κοινὴν ἐπιμέλειαν ἢ φροντίδα περὶ αὐτῆς, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναβ. 6. 1, 22· σ. τινος μετὰ τινος Δημ. 1168. 17· ἀπολ., Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 3· μετ' ἐξηρτημένης προτάσεως, ξυνεπιμεληθῆναι ὅπως τι ἔσται Πλάτ. Νόμ. 754C· σ. ὡς .. Συλλ. Ἐπιγρ. 115.

συνεπιμελητής, οῦ, ὁ, ὁ ὁμοῦ φροντίζων περί τινος, συμβοηθὸς ἐπιμελητοῦ, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 17, Συλλ. Ἐπιγρ. 109.

συνεπιμερίζω, ἐπιμερίζω ὁμοῦ, συναπονέμω, Εὐστ. 100. 4, 828, 13, Πονημάτ. 226. 48, κτλ.

συνεπιμεριστέον, ρηματ. ἐπίθετ. τοῦ **συνεπιμερίζω**, δεῖ συνεπιμερίζειν, Εὐστ. εἰς Ὀδ. Σ. 1770, 1.

συνεπιμετρέω, προστίθημι εἰς τὸ μέτρον, προστίθημι ὡς ἐπίμετρον, Βυζ., Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin 1611.

συνεπιμίγνυμι, ἐπιμιγνύω προσέτι, Ideler Phys. 2. 389· οὐ μόλυβδον ἂν συνεπιμίξαις ἀργύρῳ Ἀριστοτ. 1. 10.

συνεπινεύω, = **ἐπινεύω**, συγκατανεύω, Ἀριστοτ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 7. 2, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2114Ih. 15· τινί, εἴς τι πρᾶγμα, αὐτόθι 3524, 20· ἐξ ἧλης ψυχῆς ταῖς ἡδοναῖς συν. τινὶ Πλούτ. 2. 446A.

συνεπινήχομαι, ἀποθετ., ἐπινήχομαι, ἐπιπλέω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὁμοῦ, συνεπινηχεμένων καὶ διαπλεκομένων ἐποφροβίτως ἀλλήλοις Ἀριστοτ. 1. 3· τινὰ συνεπινηχόμενα ἐρυθρὰ ψήγματα Ἰω. Ἀκτουάρ. ἐν Ideler Phys. 2. 181.

συνεπινοέω, ἐπινοῶ ἢ μηχανῶμαι ὁμοῦ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 101· συνεπινοήσας πῶς καὶ τίνι τρόπῳ δύναται σῶσαι τὸν Ἀχαιὸν Πολύβ. 8. 17, 2. **II** ρηματ. ἐπίθ. **συνεπινοητέον**, πρέπει τις νὰ ἐπινοήσῃ ὡσαύτως, Εὐστ. 821. 1

συνεπιορκέω, ἐπιορκῶ ὁμοῦ μετά τινος, κάμνω ψευδῆ ὅρκον μετ' αὐτοῦ, Πλούτ. 2. 808A.

συνεπιπάσχω, ὁμοῦ πάσχω, ὁμοῦ αἰσθάνομαι συγκινήσεως, ὥσπερ ἐν δίκῃ μετὰ πάθους τινὸς συνεπιπάσχω Πλούτ. 2. 1037A.

συνεπιπλέκω, ἀπὸ κοινοῦ πλέκω, Εὐήνως δάφνην συνεπλεκε Ἀνθ. Π. 4. 2, 13, — Παθ., στενῶς συμπλέκομαι, συνεπλάκη γὰρ ἀλλήλοις τὰ γένη Ἀφρικαν. ἐν Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1. 7.

συνεπιπλέω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπιπλέω ἐν ναυτικῇ ἐκστρατείᾳ, οὐ μόνον τὴν οὐσίαν ἀναλίσκων, ἀλλὰ καὶ τῷ σώματι κινδυνεύων συνεπιπλέων Δημ. 1224, 27.

συνεπιπνέω, ἐπιπνέω ὁμοῦ, Ε. Mil. ἐν Journ. de Sav. 1868 Mai, σ. 314 (ἀμάρτυρ.).

συνεπιπολάζω, ἐπιπολάζω, εἶμαι ὁμοῦ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Βασίλ. Σελευκ. σ. 46.

συνεπιπονέω, συγκοπιάζω, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 47 (διάφορ. γραφ. **ἐπιπονεῖν**).

συνεπιπρεσβεύω, ὑπάγω ὁμοῦ ὡς πρεσβευτής, Θεοδ. Στουδ. Βιβλιοθ. 208. 19.

συνεπιρραπίζω, ῥαπίζω, κολάζω, τιμωρῶ συγχρόνως, Φωτ. **συνεπιρραίνω**, ἐπιρραίνω ὁμοῦ, Ε. Mil. ἐν Journ. des Sav. 1868 Mai, σ. 314.

συνεπιρρίπτω, ἐπιρρίπτω πρός τι ὁμοῦ, συνεπιρρέπει τοὐτῳ (ἐνν. τῷ ὀφθαλμῷ) καὶ ἡ διάνοια Πλουτ. Φωκ. 2.

συνεπιρρέω, συρρέω, τρέχω πρὸς τι ὁμοῦ, συνεπιρρέοντες καὶ τοῦ κατ' ἀγροὺς διατρίβοντος ὄχλου Δίων. Ἀλ 10, 16· τὸ ἔλαιον συνεπιρρεῖ πορρωτάτω διὰ ὑγρότητα τῶν μερῶν κινούμενον Πλούτ. 2. 696D.

συνεπιρρώννῡμι, συμβοηθῶ ἐνισχύων, ὑποστηρίζων, παρεκάλει τοὺς θεούς.. ἀμύναι καὶ συνεπιρρῶσαι τοὺς Ἕλληνας Πλουτ. Ἀλέξ. 33, κτλ.— Παθητ., ἐπὶ τῆς γλώσσης, ὡσαύτως ἐνισχύομαι, Λογγῖν. 11. 2.

συνεπισείω, ἐπισείω ὁμοῦ ἀπειλητικῶς, Γρ. Ναζ. τ. 3, σ. 590A.

συνεπισημαίνω, ὁμοῦ ἐπισημαίνω, δεικνύω, φανερώνω, Πλούτ. 2. 398A· — κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ἐκφράζω γνώμην περί τινος πράγματος (μετ' αἰτ.), εἴτε ἀποδοκιμάζων, Πολύβ. 4. 24, 4· εἴτε ἐπιδοκιμάζων Διόδ. 17. 25.

συνεπισκεπτέον, ρηματ. ἐπίθετ. τοῦ **ἐπισκοπῶ**, δεῖ συνεπισκοπεῖν, Φίλων Π. 335, 6.

συνεπισκέπτομαι, συνυπολογίζω, συναριθμῶ, λαμβάνω ὑπ' ὄψιν, τὴν φυλὴν Λευὶ οὐ συνεπισκέψῃ, καὶ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν οὐ λήψῃ ἐν μέσῳ υἱῶν Ἰσραήλ Ἐσδ. (Ἀριθμ. Α', 49)· οὐ συνεπεσκέπησαν ἐν τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ αὐτόθι Α', 47, ἴδε **συνεπισκοπέω** ἐν τέλει.

συνεπισκευάζω, παρασκευάζω ἢ διαπλάττω ὁμοῦ μετά τινος, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. 1. 2.

συνεπίσκεψις, ἡ, σύγχρονος ἐπίσκεψις, Λίοντος Νεαρὰ πδ'.

συνεπισκιάζω, ἐπισκιάζω ὁμοῦ, Φώτ. Ἀμφιλ. σελ. 291, ἔκδ. Σ. Κ. Οἰκ.

συνεπισκιρτάω, ἐπισκιρτῶ ὁμοῦ, Ε. Mil. ἐν Journ d. Sav. 1868 Mai, σ. 314 (ἀμάρτυρ.).

συνεπισκοπέω, μέλλ. **-σκέψομαι**, ἐπισκοπῶ, ἐξετάζω ὁμοῦ μετά τινος, τί τινι Ξεν. Ἀπομν. 4. 7, 8, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 296B· μετά τινος ὁ αὐτ. ἐν Κρατύλ. 422C· βάλλ., σ. τινί τι, παραβάλλειν τι πρός τι, Γαλην.· τί ἐκ τινος Ἀριστ. Ἠθικ. Μεγ. 2. 6, 1· τι Στράβ. 349, κτλ.· μετ' ἐξηρτημένης προτάσεως, σ. ἢ .. Πλάτ. Ἀπολ. 27A. — Ὁ μὴ Ἀττικ. ἐνεστ. **συνεπισκέπτομαι** παρὰ Γαλην. τ. 2, σ. 201, Παλ. Διαθ. καὶ μεταγενεστέροις.

συνεπίσκοπος, ὁ, ὁ ἀπὸ κοινοῦ ἐπισκοπῶν, ἐπιβλέπων, ὁ καὶ αὐτὸς ἐπίσκοπος ὤν, συνάδελφος ἐπισκόπου, Ἀθαν. τ. 1, σ. 144, 567, κλπ.

συνεπισκοτέω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπισκοτίζω, διὰ σκότους καλύπτω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νυκτὸς συνεπισκοτεῖ τὴν ὄψιν Ἰω. Ἀκτουάρ ἐν Ideler Phys 2, 447.

συνεπισκυθρωπάζω, σκυθρωπάζω, γίνομαι σκυθρωπὸς ἐπί τινι ἢ μετά τινος, Πλούτ. 2. 672E

συνεπισπάω, ἐπισπῶ, ἐπισύρω ὁμοῦ, ἵππος βίᾳ συνεπισπάσας τὸν ἡνίοχον εἰς τὸ βεῖθρον Πλουτ. Κράσσ 19. **II.** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, συμπαρασύρω μετ' ἐμαυτοῦ, μάλιστα πρὸς καταστροφήν, τοὺς φίλους Πλάτ. Πολ. 451A, πρβλ. Δημ 411. 2· καὶ ἄνευ κακῆς τινος σημασίας, Πλάτ. Τίμ. 44A, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 24. **2)** ἐφελκύω τινὰ πρὸς ἐμαυτόν, ἐπὶ πρὸς τὴν ἰδίαν μου γνώμην, τινα πρὸς τὸ ξυμφῆσαι Πλάτ. Σοφ. 236D· πρὸς τὴν αὐτῶν γνώμην Παῦλ. 30. 6, 7. **3)** σ. τὸν ἀέρα, εἰσπνέω συγχρόνως, Ἀριστ. Προβλ. 11. 62.

συνεπισπεύδω, ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω τι, τὰς ἀμάξας Ξεν. Ἀν 1. 5, 8.

συνεπίσταμαι, ἀποθ., γινώσκω καλῶς μετά τινος, μετέχω τῶν μυστικῶν αὐτοῦ, τῷ δύω στρατηγῷ, οἳ συνηπιστάσθην τὴν τοῦ Μίλωνος ἐπὶ τοὺς περὶ Λεοντιάδην ἐπανάστασιν Ξεν. Ἑλλην. 5. 4, 19· συνεπίσταμαι σοι πονηρὰ δράσαντι Λουκ. Κατάπλ. ἢ Τύρανν. 23, πρβλ. 27· οὐδὲν ἐμαυτῷ ψεῦδος εἰπόντι συνηπιστάμην ὁ αὐτ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 31, πρβλ. περὶ Διαβολ. 9. **2)** γινώσκω ἀπὸ κοινοῦ, γινώσκω καλῶς, τὸν ἥλιον καὶ σελήνην ὁρῶντας ταῦθ' ἃ ἀεὶ πάντες ξυνεπιστάμεθα Πλάτ. Νόμ. 812C· οὐκ ἄρα σ. ὅτι ἐπίστανται Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 19, 3.

συνεπίστασις, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ παρατήρησις, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. σ. 390 Kiessl., πρβλ. **συνεπίτασις**.

συνεπιστατέω, ἐνεργῶ ὡς κοινὸς ἐπιστάτης ἢ προστάτης, εἰ δὲ πόλις ὅλη συνεπιστατοῖ Πλάτ. Πολ. 528C· συνεπιστατοῦσα τοῖς φύλαξι Εὐστ. 797, 43.

συνεπιστέλλω, ἐπιστέλλω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, ἐπαχθὲς δὲ μηδὲν συνεπιστελλέτω Λουκ. Κρονοσ. 15.

συνεπιστενάζω, ἐπιστενάζω ὁμοῦ, στενάζω ἐπί τινι ὁμοῦ, μὴ ὀκνει καὶ συνεπιστενάξαι Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 16.

συνεπιστένω, = τῷ προηγ., Πλουτ. Γάλβ. 23.

συνεπιστήμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ συνεπιστάμενός τι, Ζωναρ. Λεξ. ἐν λέξ. **συνίστωρ**.

συνεπιστρατεύω, ἀπὸ κοινοῦ στρατεύω, ἐκστρατεύω ὁμοῦ, συνεκστρατεύω, τινί Θουκ. 5. 48, Δημ. 61. 10, κτλ.

συνεπιστρέφω, μέλλ. **-ψω**, στρέφω συγχρόνως, περιστρέφω ὁμοῦ, Κλωθὼ τῇ δεξιᾷ χειρὶ ἐφαπτομένην συνεπιστρέφειν τοῦ ἀτράκτου τὴν ἔξω περιφοράν Πλάτ. Πολ. 617C, πρβλ. Τίμ. 84C. **2)** ἀπὸ κοινοῦ στρέφω πρός τι, καθιστῶ τινα προσεκτικόν, Πλουτ. Νουμ. 14· τὸν ἀκροατὴν πρὸς ἑαυτὸν ὁ αὐτ. 2. 542C, κτλ.— Παθ., οὐ πρὸς ἓν τέλος ὀφείλοντας ἐξ ἀρχῆς ἄγεσθαι καὶ συνεπιστρέφεσθαι τοῖς ἤθεσι ὁ αὐτ. ἐν Λυκούργ. καὶ Νουμ. Συγκρ. 4. **II.** ἀμεταθ., στρέφομαι ὁμοῦ πρός τι, πρὸς ἀλλήλας ὁ αὐτ. ἐν Νουμ. 13.

συνεπισύρομαι [ῡ], μέσ., ἐπισύρω πρὸς ἐμαυτὸν ἢ μετ' ἐμαυτοῦ, Ἰω. Ἀκτουάρ ἐν Ideler Phys 1. 331, Γαλην. τ. 4, σ. 494.

συνεπισφάζω, σφάζω προσέτι ἢ ὁμοῦ μετά τινος, πυρὰν νήσας καὶ ἐπιθεὶς τὸν Δρύαντα, ᾠετο συνεπισφάζειν καὶ τὴν Παλλήνην Παρθέν. 6. 4.

συνεπισφραγίζω, ἐπισφραγίζω, ἐγκρίνω ὁμοῦ, Θεόδ. Στουδ. 461D.— Μέσ., τοῦ πατρὸς συνεπισφραγιζομένου Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 179B.

συνεπισχύω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπισχύω, ὑποστηρίζω, βοηθῶ, συμβοηθῶ, Ξεν. Ἀπομν. 2. 4, 6· τινί Πολύβ. 6. 6, 10, κτλ.· κατά τινος αὐτόθι 6. 8, 1· σ. ταῖς πλεονεξίαις τινὸς ὁ αὐτ. 28. 5, 5 ἐπὶ κακῇ σημασίᾳ, ἑνώνω τὰς δυνάμεις μου μετά τινος ἄλλου ἐπὶ κακῷ, συναμάτω, τινί Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 6.

συνεπίτασις, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ ἐπίτασις, ἔντασις, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. § 69.

συνεπιτάχυνω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπιταχύνω, ὡς τὸ **συνεπισπεύδω**, Πλουτ. Ἄγις 8, κτλ.

συνεπιτείνω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπιτείνω, συντελῶ πρὸς αὔξησιν, τὴν ὀργὴν τινος Πολύβ. 3. 13, 1· τὴν ψυχρότητα Πλούτ. 2. 691B· τὰ ἀλγεινὰ Βασίλ., κλπ.— Παθ., συναυξάνομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Πλούτ. 2. 1020C. **2)** ἀμεταθ., συμφωνῶ κατὰ τὴν ἔντασιν πρός τι, τινί Ἀριστ. περὶ Ἐνυπν. 2, 17, πρβλ. Πλούτ. 2. 451E.

συνεπιτελέω, συνεργῶ, συντελῶ εἰς ἐπιτέλεσιν, εἰς ἐκτέλεσιν, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 2, 3 (ἐν τῷ Παθητ), Πλουτ. Περικλ. 13.

2) ἐπιτελῶ ὁμοῦ, παιᾶνα θεῷ Ξεν. Ἀγησ. 2, 17.

συνεπιτέλλω, ἀνατέλλω ὁμοῦ μετά τινος, ἅμα συνεπιτέλλοντα τῷ ἡλίῳ Ἰω. Διακ. εἰς Ἡσιόδ. Θεογ. Ἀλληγορ. σ. 472 Gaisf.

συνεπιτέμνω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπιτέμνω, συντέμνω, συντομώτερον ποιῶ, Εὐστ. 1167. 62.

συνεπιτίθημι, ἐπιτίθημι προσέτι, μηδενὸς ἀφαιρεῖν βάρος, συνεπιτιθέναι Πλούτ. 2. 748C. **II.** Μέσ., ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ἐπιτίθεμαι, ἐπιπίπτω, προσβάλλω, τῷ Μήδῳ Θουκ. 3. 54, πρβλ. 6. 17· ξ τινὶ μετά τινος ὁ αὐτ. 1. 23., 6. 10, Πλάτ. Φίληβ. 16A, ἀποθ., Ξεν. Κύρ. 4. 2, 3. **2)** ξ. τῷ ἔργῳ, ἐπιδίδομαι ὁμοῦ εἰς τὸ ἔργον, Θουκ. 6. 56, πρβλ. Ἰσαῖον 59. 17· **3)** μεταχειρίζομαί τι πρὸς ἰδίαν μου ὠφέλειαν, «Θηβαῖοι μὲν γὰρ τῇ Λακεδαιμονίων ἀγνοίᾳ καὶ τῷ τῶν συμμάχων πρὸς αὐτοὺς μίσει συνεπιθέμενοι» Πολύβ. 6. 43, 4· οὕτως, ἐφοβεῖτο δὲ τὸν Ἀχαιὸν μὴ συνεπίθηται τοῖς καιροῖς ὁ αὐτ. 5. 87, 2· τοῖς καιροῖς συνεπιθέμενοι πρότερον ὁ αὐτ. 3. 15, 10.

συνεπιτιμάω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπιτιμῶ, ψέγω, οὐ συνηγανάκτησεν ὁ Λύσανδρος, ἀλλὰ καὶ συνεπετίμησε Πλουτ. Λύσανδρ. 15.

συνεπιτρέπω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπιτρέπω, συνεπιτρέπειν αὐτοῖς χρῆσθαι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 6, 7.

συνεπιτρέχω, ἐπιτρέχω ὁμοῦ, τῷ καιρῷ συνεπιτρέχων Σχόλ. εἰς Ἰλ. Π. 256.

συνεπιτρίβω [ῐ], καταστρέφω συγχρόνως ἢ παντελῶς, συγκαταστρέφω, ἱκανὰ καὶ μικρὰ ἁμαρτηθέντα πάντα συνεπιτρῖψαι Ξεν. Ἀν. 5. 8, 30.

συνεπιτροπεύω, ἐνεργῶ ὡς κοινὸς ἐπίτροπος, Ὀλυμπιόδ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. 1, σ. 60, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2114b καὶ bis.

συνεπίτροπος, ὁ, ὁ ἀπὸ κοινοῦ ἐπίτροπος, ὁ καὶ αὐτὸς ἐπίτροπος ὤν, τινί Δημ. 818. 2 καὶ 21.

συνεπιτρωχάζω, σπεύδω ὁμοῦ μετά τινος, «συνεπιτραχασθέντος τοῦ λόγου τῷ τε καιρῷ καὶ τῇ τοῦ λαλοῦντος .. σπουδῇ» Εὐστ. 1719, 13.

συνεπιτυφόω, ἐπιτυφόω, πληρῶ τύφου συγχρόνως, ἐπαισθάνομαι καὶ συνεπιτυφῶσαι βουλόμενος Πλούτ. 2. 58B.

συνεπιφαίνομαι, Παθ., ὁμοῦ μετά τινος ἐπιφαίνομαι, ἡ χάρις συνεπεφαίνετο τοῖς κινήμασι τοῦ προσώπου Πλουτ. Ἀντών. 83 ἐν τῇ ἀρχῇ. 2. 767C, κτλ.

συνεπιφάσκω, ἐπιφάσκω ὁμοῦ, ἐπιβεβαιῶ ὅ,τι λέγει τις, λέγω καὶ εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ, τὸν κόλακα φωράσας ἀεὶ συνεπιφάσκοντα Πλούτ. 2. 63C.

συνεπιφέρω, ἐπιφέρω ὁμοῦ, φέρω μετ' ἐμαυτοῦ, πίστιν Διον. Ἁλ. περὶ Λυσίου 18· συνεφαρμόζω, ᾗ καὶ τοὔνομα (δηλ. τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου) πολλῶν ἐν ἀρχῇ συνεπιφερόντων οὐκ ἔφευγε Πλουτ. Πομπ. 2.— Παθ., φέρομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Διόδ. 13. 45. **II.** ἐπὶ λέξεως, ἐπιφέρω ὁμοῦ, δηλ. περιέχω ὁμοῦ καὶ ἄλλο τι, σημαίνω ὁμοῦ προσέτι (οἷον ἡ λέξις **τετράπουν** περιλαμβάνει καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ ζῴου), Ἀριστ. Τοπ. 6, 6, 12., 8. 2, 6, Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 46, 15.

συνεπιφθέγγομαι, ἀποθ., ἐπιφθέγγομαι ὁμοῦ, εἴτε δαιμονίου τινὸς συνεπιφθεγξαμένου Πλουτ. Τιμολ. 27· συνεπιφθέγγεται (ὁ αὐλὸς) τῷ παιᾶνι τὸ θεῖον ὁ αὐτ. 2, 713A.

συνεπιφορτίζω, ἐπιφορτίζω ὁμοῦ, φορτώνω ἔτι μᾶλλον, συνεπιτιθέναι καὶ συνεπιφορτίζειν (βάρος) Πλούτ. 2. 728C

συνεπιφωνέω, ἐπιφωνῶ, ἐγείρω φωνὴν ὁμοῦ, συνεπιφωνησάντων δὲ πάντων, χαρᾶς ἐπληρώθη τὸ συμπόσιον Ἀριστέας π. τῶν Ἑβδ.

συνεπιχαίρω, χαίρω ἐπί τινος ὁμοῦ, Achmes Ὀνειροκρ. 151.

συνεπιχειρέω, ἐπιχειρῶ ὁμοῦ, ἐπιτίθεμαι ὁμοῦ, συνεπεχείρει πανταχόθεν ἅμα τοῖς πολεμίοις Πολύβ. 3. 84, 1.

συνεπιχειρονομέω, ἐπαναλαμβάνω τι διὰ νέας βίας, τοῖς ἑαυτῶν παρανομήσασι συνεπιχειρονομοῦντες ἄλλην ἐπιβουλὴν Διοδ. Ἐκλογ. 593. 14 We s (ἴσως ἔπρεπε νὰ ἦ ἐπιχειρ-).

συνεπιχωρέω, συγκατατίθεμαι, συναινῶ, συνεπιχωρῆσαι τοῖς ἐψηφισμένοις Συλλ. Ἐπιγρ. 2270. 34.

συνεπιχωριάζω, ἐνδιατρίβω ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ, συνεπιδημῶ, τὰ ἀλλήλοις ἀντικείμενα ἐν τῷ αὐτῷ μετ' ἀλλήλων συνεπιχωριάζειν φύσιν οὐκ ἔχει Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 619C.

συνεπιψεύδομαι, ἀποθετ., ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ψεύδομαι, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 223, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλογ. 13. 5.

συνεπιψηφίζω, ἐπιψηφίζω καὶ ἐγώ, σ. τὰ δόξαντα τοῖς γέρουσι Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 10, 7, πρβλ. Πολύβ. 22. 15, 1.

συνεπορύσσομαι, ἐποδύρομαι ὁμοῦ, Μ. Ἀκομ. τ. Β', 103, 14., 249, 14., 322, 12, ἔκδ. Α.

συνεποκέλλω, ἐποκέλλω, ἔρχομαι πλησίον εἰς τὴν ξηρὰν ὁμοῦ, «συνεποκείλαντες (δελφῖνες) ἐξέθηκαν ἐπὶ τὴν γῆν ἄνθρωποι ἔμπνουν καὶ κινούμενον» Πλούτ. 2. 161A.

συνέπομαι, ἀόρ. **-εσπόμην**· ἀποθ. Ἀκολουθῶ ὁμοῦ μετά τινος, ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἶπετ' Ὀδυσσεύς (ἔνθα ἅμως τὸ **σὺν** δύναται νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς ἐπίρρ.), Ὁμ. Κ. 436, πρβλ. Θουκ. 1. 60, Ξεν., κλπ.· σ. τινι Ἡρόδ. 5. 57., 7. 39, Αἰσχύλ. Ἀγ. 955, κτλ.· ποίμνιαις..ξυνεπόμην, ἠκολούθουν τὰ ποίμνια, δηλ. ἐποίμαινον αὐτά, Σοφ. Ο. Τ. 1125· οὗ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο (ἡ τύχη), δὲν διέμεινε σταθερὰ εἰς τὸν βίον σου, αὐτόθι 1523· (ταῦρος) σιγῇ πελάζων ἄντυγι ξυνέπετο, ἠκολούθει ἐκ τοῦ πλησίον (μηδόλως ὑπολειπόμενος), Εὐρ. Ἱππ. 1231· οὕτω, τῷ χρόνῳ ξ. Πλάτ. Νομ. 721C. **2)** συμφωνῶ, εἶμαι σύμφωνος, τῷ νόμῳ ξυνεπόμενος αὐτόθι 916D· μὴ ξυνέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πεσθαι ἐθέλειν Θουκ. 3. 38. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, μουσικῇ ξυνεπόμεναι τέχναι, αἱ παρακολουθοῦσαι τὴν μουσικήν, Πλάτ. Φίληβ. 56C· τὰ τούτοις ξυνεπόμενα, τὰ ἐπακόλουθα, τὰ ἀποτελέσματα τούτων, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 679E, πρβλ. 760A, Φίληβ. 24D, Τίμ. 52D· ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν., ὡς τὸ Λατιν. consequentia, ὅσαπερ τούτων ξυνεπόμενα εἴπομεν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 899C.

4) σ. τῷ λόγῳ, παρακολουθῶ τὸν λόγον μέχρι τῶν ἀποτελεσμάτων του, αὐτόθι 695C· σ. τοῖς ἀποβαίνουσι Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 12· — ἀπολ., ξυνέπομαι, ἀκολουθῶ, δηλ. σὲ ἐννοῶ, Πλάτ. Σοφ. 238E· συνέψεσθε ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 53C. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 857.

συνεπόμνῡμι, ἐπόμνυμι, ὁρκίζομαι πρὸς τούτοις ἢ προσέτι, ξυνεπόμνυθ' ὑμεῖς ταῦτα πᾶσαι; Ἀριστοφ. Λυσ. 237· μετ' ἀπαρεμ., συνεπόμνυμι μηδὲ ἃ οἱ ἄλλοι στρατηγοὶ ἔλαβον εἰληφέναι Ξεν. Ἀν. 7. 6, 19.

συνεποπτεύω, ἐποπτεύω ὁμοῦ, συνεπιτηρῶ ὡς ἐπόπτης, συνεπιβλέπω, Θεμίστ. 235C.

συνεπορθρίζω, ἐπορθρίζω ὁμοῦ, Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 404.

συνεποτρύνω, ἀπὸ κοινοῦ παροτρύνω, παρορμῶ, τοιαῦθ' ὑλακτεῖ, σὺν δ' ἐποτρύνει πέλας ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταὐτὰ νυμφίος παρὼν Σοφ. Ἠλ. 299, ἐν τμήσει.

συνεπούλωσις, ἡ, ἡ ἐντελὴς ἐπούλωσις, θεραπεία τοῦ ἕλκους, τὰ δὲ καθαρὰ (ἕλκη) συνεπουλώσεως δεῖται μόνον Ἀριστ. Προβλ. 1. 49.

συνεπουρίζω, βοηθῶ τινα πρὸς τὰ πρόσω, ἐκ μεταφορᾶς οὐρίου ἀνέμου, Ἀριστ. περὶ Οὐρ. 3. 2, 17, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 13, 9· Παθ., ὁ αὐτ. ἐν Μηχαν. 23, 7.

συνεποχέομαι, Παθητ., ἐποχοῦμαι μετά τινος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀχήματος, συνεποχούμενος τῷ ὑπάρχῳ Φωτ. Βιβλ. 475. 22 ἐπίθ. **συνέποχος, ον**, ὁ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀχήματος ὀχούμενος, συνταξιδιώτης, Εὐστ. Πονημάτ. 174. 77.

συνεπτυγμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθητ. πρκμ., ἐν συμπτύξει, κατὰ τρόπον συνεπτυγμένον, Ψευδοδιονύσ. Ἀρεοπ. 376B.—Κατὰ Ζωναρ. (Λεξικ. σ. 1694) «συνεπτυγμένως, ἡ ωμένως, συνηγμένως».

συνεπῳάζω, ἐπῳάζω, κάθημαι ἐπὶ τῶν ᾠῶν ὁμοῦ, συνεπῳάζει γὰρ τῇ θηλείᾳ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 27, 4.

συνεπωθέω, ἀπὸ κοινοῦ ὠθῶ τι, συνεπωθεῖ τὸ σιτίον Πλούτ. 2. 1005A, κτλ.· σ. τινα ἐπί τι Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 7, 28.

συνερᾰνίζω, ἀπὸ κοινοῦ συνεισφέρω, τὰς χρείας ἀλλήλοις συνηράνιζον Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 9, πρβλ. Διογ. Λ. 4. 38.— Μέσ., δέχομαι συνεισφοράς, Πλουτ. Ἀγ. 35. **Π.** συλλέγω, συνάγω, συναθροίζω, «μαζεύω», τοσοῦτον βόρβορον συνερανίσας κατήντλησάς μου Λουκ. Λεξιφ. 17· παραδείγματα Πλούτ. 2. 963B, κτλ.— Παθητ., συνηρανισμένος ἐκ συγκλύδων ὄχλος, συνηθροισμένος τυχαίως ἐκ.., Πλάτ. Ἀξ. 369A, παρ. Σέξ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 295, Διον. Ἀλ. π. Ἰσοκρ. 3.

συνερᾰνισμός, ὁ, τὸ συνερανίζειν, συλλέγειν, χαίρειν ἐῶσα τὸν παρ' ἑτέρων διὰ μαθήσεως τοῦ φρονεῖν συνερανισμὸν Πλούτ. 2. 992A.

συνερᾰνιστής, οῦ, ὁ, μέλος συλλόγου (ἐράνου), ἑταῖρος ἐρανισμῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2525b. 46, ἴδε ἔρανος Π.

συνερᾰνιστός, όν, ὁ ὑπὲρ οὗ ἄλλος συνεισφέρει αὐτὸς δὲ οὐδέν, παράσιτος, Κρώβυλ. ἐν «Ἀπαγχομένῳ» 1 (ὡς ὁ Pors. ἀντὶ **συνερανιστής**).

συνεραστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀπὸ κοινοῦ ἐραστής, Τιμολ. ἐν «Δρακοντίῳ» 1. 6· σ. τινός τινι, ὁ ἐρῶν τινος ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλου, Ξεν. Συμπ. 8. 41.

συνεράω (Α), συλλέγω, συναθροίζω, συνερᾶσαι τοὺς λόγους ἅπαντας Ἰσοκρ. 110B· πολλὰ συνεράσας ᾠὰ εἰς κύστιν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 1, 38· συνερᾶν καὶ συμφέρειν, εἰς ἑρμηνείαν τοῦ ἔρανος. Ἀθήν. 362E.— Πρβλ. ἐξεράω.

συνεράω (Β), ἐρῶ, ἀγαπῶ ἀπὸ κοινοῦ ἢ ὁμοῦ μετά τινος, σοὶ καὶ ξυνήτων Εὐρ. Ἀνδρ. 223· σύν μοι πῖνε, συνήβα, συνέρα Σκόλιον παρ' Ἀθην. 695D, πρβλ. Πλουτ. Ἀγησ. 20, Ἀλέξ. 41· οὕτω καί, **Π.** ὡς ἀποθετ., καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνέρασθαι Βίων 16. 8· ὅσα συνηράσθησαν, ὅσης ἀγάπης ἀπέλαυσαν ὁμοῦ, Δίων Κ. 51. 8.

συνεργάζομαι, μέλλ. **-άσομαι**, ἀποθετ., ἐργάζομαι ὁμοῦ, συμπράττω, Σοφ. Ἀντ. 41, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 16· σ. πρός τι, συμπράττω, συντελῶ πρός τι, Ξενοφ. Κύρ. 7. 1, 33, Ἀριστ. Προβλ. 5. 1, 2· μετ' οὐδετ. ἐπιθ., πολλά τινι ξυνειργασμένη Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 38, πρβλ. Προμ. 3. **Π.** ὡσαύτως ἐπὶ παθητ. σημασίας, γῆ συνεργαζομένη, συγχρόνως καλλιεργουμένη, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 3, 3· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν παρῳχημένοις χρόνοις, γῆ συνεργασθεῖσα ὁ αὐτ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 12, 1· λίθοι ξυνειργασμένοι, εἰργασμένοι οὕτως ὥστε νὰ συναρμόζωνται ἀλλήλοις, εἰργασμένοι πρὸς οἰκοδομήν, πελεκητοί, Θουκ. 1. 93· ἐκ χρυσοῦ συνειργασμένος, εἰργασμένος, κατεσκευασμένος ἐκ χρυσ., Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 21· τοῦτο συνειργάσθη ἔργον, κατεσκευάσθη, ἐποιήθη, συνετελέσθη, Ἀνθ. Π. 9. 807.

συνεργᾰσία, ἡ, ἑταιρεία, ἀδελφότης ἢ σύνδεσμος ἐργατῶν, ἡ σ. τῶν ἀργυροκόπων Συλλ. Ἐπιγρ. 3154, πρβλ. 3304· ἡ τῶν γναφέων σ. αὐτόθι (προσθῆκαι) 3858e. **Π.** τόπος ἔνθα πολλοὶ ἐργάται ἐργάζονται ὁμοῦ, ἐργαστήριον, Λατ. ergastulum, εἰς σ. ἐμβαλεῖν Διόδ. 20. 13, κτλ.

συνεργάτης [ᾰ], ου, ὁ, ὁ ὁμοῦ συνεργαζόμενος, συμβοηθός, πεμφθεὶς σοὶ ξυνεργάτης Σοφ. Φιλ. 93· σκότον ξ. Εὐρ. Ἱππ. 417· μετὰ γεν. πράγματος, βοηθός, συνεργὸς εἴς τι, ἄγρας ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 1146· οὕτως ἐν τῷ θηλ. **συνεργάτις, ιδος**, ἡ, συνεργάτις φόνου ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 100.

συνεργᾰτίνης [ῐ], ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **συνεργάτης**, συνεργατίνης ἰχθυβόλων θίασος Ἀνθ. Π. 7. 295.

συνέργεια, εὕρηται ἐνίοτε ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ἀντὶ **συνεργία**. Κατὰ Κόντον (Γλωσσ. Παρατηρ. 399) ὁ τύπος **συνέργεια** εἶναι ἡμαρτημένος.

συνεργεῖον ἢ **-ειον**, ἢ **συνέργιον**, τό, ἐργαστήριον ἢ ἐργοστάσιον, Ἰω. Μαλαλ. **Π.** **συνεργασία** Ι, Συλλ. Ἐπιγρ. 4346 (ἴδε προσθήκας).

συνεργέω, παρατ. **συνήργουν**· (*ἔργω)· — ἐργάζομαι ὁμοῦ μετά τινος, βοηθῶ, συντελῶ, συνεργάζομαι, Εὐρ. Ἑλ. 1427, Ξεν., κλπ.· ἀλλήλοιν Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 18, πρβλ. 2. 9, 8· μετ' ἀλλήλων Ἀριστ. Ἠθικ. Μεγάλ. 2. 3. 16·— καθόλου, συνεργάζομαι μετά τινος, βοηθῶ, τινι Δημ. 799. 11· συν. τινι συμφέροντα, ὑπηρετῶ τινι πρεπόντως, ὡς συμφέρει αὐτῷ, Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 16· σ. τινι ἐς ἢ πρός τι Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 11, 6, Πολύβ. 3. 97, 5· σ. πρός τι, συντελῶ ἢ συνεργῶ πρός τι, Ἀριστ. Ἠθικ. Μεγ. 1. 4, 11, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 4. 8, 3· σ. τινί τι, εἴς τι πρᾶγμα, Ἠλιόδ. 9. 11. — Παθητ., λαμβάνω βοήθειαν, βοηθοῦμαι, Διον. Ἀλ. 9. 23.

συνέργημα, τό, βοήθεια, ὑποστήριξις, Πολύβ. 2. 42, 4· πρός τι ὁ αὐτ. 3. 99, 9.

συνεργής, ές, ὁ μετά τινος ἐργαζόμενος, συνεργὲς εὐλόγως γενόμενον Ἀριστέας περὶ τῶν Ἑβδομ. σ. 125.

συνεργητέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **συνεργῶ**, δεῖ συνεργεῖν, Σωσαν. περὶ Γυναικ. παθῶν σ. 266A.

συνεργήτης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **συνεργάτης**, Ἀνθ. Π. 7. 693· πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 437.

συνεργητικός, ή, όν, ὁ συνεργῶν, βοηθῶν, συντελῶν, συντελεστικός, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 6. 42, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 22, 20· τὸ συνεργητικὸν αὐτόθι 4. 4, 18.

συνεργία, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ ἐργασία, συνεργασία, βοήθεια, Ἀριστ. Προβλ. 4. 2, 4· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Οἰκον. 1. 3, 2, Πολύβ. 8. 35, 10. **Π.** ἐπὶ κακῆς σημασίας, συνωμοσία, συνεννόησις ἐπὶ κακῷ, Δημ. 1285. 17· περί τι Δείναρχ. 104. 33.

συνέργιον, τό, ἴδε **συνεργεῖον**.

συνεργο-λάβος [ᾰ], ον, ὁ ἀναλαμβάνων ἐργασίαν ἢ συνάπτων συμφωνίας περὶ ἐργασίας ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων, συνέταιρος ἐργολάβου, Στράβ. 354.

συν-εργο-πονέω, βοηθῶ εἰς ἐργασίαν ἢ κοπῶδες ἔργον, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 41.

συνεργός, όν, ὁ ὁμοῦ ἐργαζόμενος, ὁ ἀπὸ κοινοῦ ἐργαζόμενος ἢ βοηθῶν εἰς τὸ ἔργον, καὶ ὡς οὐσιαστ., ὁ, ἡ, ὁ βοηθὸς εἴς τι ἔργον, συνεργάτης συμβοηθός, Εὐρ. Ὀρ. 1446, Μηδ. 395, Θουκ. 8. 92, Πλάτ., κλπ.· μετὰ δοτικ. προσώπ., Εὐρ. Ἱππ. 523, Θουκ. 3. 63, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 17, κτλ.· συνεργὸς θρήνοις ἐμοῖς, σὺν ἐμοὶ θρηνῶν, Εὐρ. Ἑλ. 1112· σπανίως μετὰ γενικ. προσώπ., Πλουτ. Περικλ. 31· μετὰ γενικ. πράγματος, ὁ λαμβάνων μέρος εἴς τι ἔργον ἢ εἰς τὴν κατασκευὴν πράγματός τινος, συν. τείχεος, βοηθὸς εἰς τὴν ἀνέγερσιν αὐτοῦ, Πινδ. Ο. 8. 43· σ. ἀδίκων ἔργων, ἀρετάς, ὁ βοηθῶν πρὸς αὐτά, Εὐρ. ἐν Ἱππ. 676, ἐν Μηδ. 845· σ. τινί τινος, ὁ βοηθῶν τινα εἴς τι, Πλάτ. Συμπ. 180E, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 21· σ. εἴς τι ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 4. 3, 10, ἐν Συμπ. 8, 38· πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 4. 3, 7· ἔν τινι Ἀριστοφ. Ἱππ. 588· — μετ' ἀπαρ., σ. τῷ παιδὶ μὴ ἐκπεσεῖν Εὐρ. Ἴων 48. **Π.** ὁ τὰ αὐτὰ καί τις ἄλλος ἐργαζόμενος, συνεργάτης ἢ σύντροφος, μετὰ γεν. προσ., Δημ. 385. 23, Ἐπιγρ. παρὰ Ραγκαβῆ 56A. — ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας τινὲς γράφουσι **σύνεργος**, Ἀμμών. 131, Θωμ. Μάγιστρ. 339.

συνέργω, ἀρχ. τύπος τοῦ Ἀττ. **συνείργω**, μέλλ. **συνείρξω**· Ἐπικ. **συνεέργω**, παρατατ. **συνέεργον** ἢ **συνεέργαθον**· παρὰ μεταγεν. Ἀττ. **συνείργνῡμι** (ὃ ἴδε). Συγκλείω, κλείω ὁμοῦ ἢ συνδέω, [δῖας] ξυνέεργον λύγοισι, «συνέδεον» (Σχόλ.), Ὀδ. Ι. 127· ὅσον ξυνεέργαθον ἄκραι, «ὅσον ἦν διάστημα, ὃ συνέκλειον καὶ συνεδέσμουν αἱ τοῦ Ἑλλησπόντου ἄκραι τὸ Ροίτειον καὶ Σίγειον» (Σχόλ.), Ἰλ. Ξ. 36· οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος; ἦ δὲ θὰ κλείσητε ἀμέσως τὰς θύρας; τί περιμένετε καὶ δὲν κλείετε ἀμέσως τὰς θύρας; Σοφ. Αἴ. 593· οὐδὲ συνέρξοντι (-έρξουσι) τὰς ὁδοὺς Ἡρακλ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5574. 133. **Π.** συνδέω, συνάπτω, δένω ὁμοῦ, συνέεργον ὁμοῦ τρόπιν ἠδὲ καὶ ἱστὸν Ὀδ. Μ. 424· ζωστῆρι ξυνέεργε χιτῶνα Ξ. 72 — συνάπτω, ἑνώνω, τινάς Πλάτ. Τίμ. 34C· μάλιστα ἐπὶ ἀνδρός καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γυναικός, ὃ αὐτ. ἐν Πολ 461B, πρβλ. Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 138B.

συνέρδω, μέλλ. -ξω, συμπράττω εἴς τι ἔργον, συνεργῶ, βοηθῶ, τινι Σοφ. Ἠλ. 350, Τρ. 83.

συνερείδω, μέλλ. -σω, ἐρείδω ὁμοῦ, συναρμόζω, συγκλείω, σύν τε στόμ' ἐρεῖσαι χεροὶ Ὀδ. Α. 426· σ. ὀδόντας, συγκλείω, συστηρίζω πρὸς ἀλλήλους, Ἱππ. Κυναγ. Προγν. 157, πρβλ. 670. 11., 671, 9, ἴδε καὶ κατωτ. II· σὺ δέσμ, δένω ὁμοῦ ἰσχυρῶς, τινὰ περόνες Εὐρ. Βάκχ. 97. — Παθητ., ξυνερηρεῖσθαι τοὺς ὀδόντας, ἔχειν αὐτοὺς συγκεκλεισμένους, συνεσφιγμένους, Foës. Oec. Hipp.· συνερεισθεὶς χέρας δεσμοῖς, ἔχων τὰς χεῖρας δεδεμένας, δεθεὶς ἰσχυρῶς διὰ δεσμῶν, Εὐρ. Ι. Τ. 457, πρβλ. Θεόκρ. 22. 68· διὰ τὸ μὴ σ. τὴν ἁρτηρίαν Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 13· χεῖρες ξυνηρεισμέναι, ἰσχυρῶς συγκεκλεισμέναι. Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 6. **2)** σ. τὸν λογισμόν, κάμνω συλλογισμὸν αὐστηρόν, αὐστηρῶς συλλογίζομαι, Πλούτ. 2. 600D. **II.** ἀμτβ., εἶμαι συνεσφιγμένος, συγκεκλεισμένος ἰσχυρῶς· συνερείσουσιν οἱ ὀδόντες Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 5· γένυς ξ. τῇ ἄνω αὐτόθι 6· — ὁμοίως ἐπὶ στρατιωτῶν, σ. πρὸς ἀλλήλους Πολύβ. 12. 21, 3. **2)** συμπλέκομαι ἐκ τοῦ πλησίον, τοῖς ἐναντίοις Πολύβ. 5. 84, 2· συγκρούομαι, ἐπὶ πλοίων, Διόδ. 13. 46, Πλουτ. Θεμιστ. 14.

συνερείπω, συγκρούω, συναράσσω, καταστρέφω, Ἀλκιδάμ. περὶ Σοφιστ. 25.

συνέρεισις, ἡ, σύγκλεισις, σύσφιγξις, τῶν ὀδόντων Ἱππ. 1215F· καμάρωσίς ἐστι δυοῖν ὀστέων ἀνάκλασις πρὸς ἄλληλα τὴν συνέρεισιν ποιησαμένων Σωραν. ἐν Cocchii Chirurgis σ. 47, σιθ'.

συνερειστικός, ή, όν, ὁ ὁμοῦ συγκεκλεισμένος, σταθερός, συνεσφιγμένος, σφιγκτός, Πλούτ. 2. 946C, 954D.

συνερέω, Ἀττ. -ερῶ, πρκμ. -είρηκα, μέλλ. καὶ πρκμ. ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει (ἴδε συναγορεύω)· — συνηγορῶ, ὑποστηρίζω διὰ τοῦ λόγου ἢ δ' ἀγορεύσεως, Ξενοφ. Κύρ. 2. 2. 22., 8. 1, 6· τινι Λυσί. 138, 9, Δημ. 202. 4., 605. 27· τοὺς δὴ συνεροῦντας νόμῳ ὁ αὐτ. 503. 19. Πρβλ. συνεῖπον.

συνερίζω, ἐρίζω ὁμοῦ, τῶν περὶ Τιμόθεον καὶ Βακχίδην συνεριζόντων Ἐθδ. (Μακκ. Β', κεφ. Η', 30).

συνέρῑθος, ὁ, συνεργάτης, βοηθός, μάλιστα ἐργάτης μεμισθωμένη ὅπως βοηθῇ εἰς οἰκιακὰς ἐργασίας, οἷον εἰς τὸ νήθειν καὶ ὑφαίνειν, καί τοι ἐγὼ συνέριθος ἀμ' Ἔψομαι, κουνέριθος κυρίως ὢν περ καὶ ἔριθος, ἡ συνεργαζομένη ἔριον, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἡ ἁπλῶς συνεργαζομένη» (Σχόλ.), Ὀδ. Ζ. 32, Ἀνθ. Π. 9. 89, κτλ.· Μούσα, μὴ ἔλθῃς σ. αὐτοῖς Ἀριστοφ. Εἰρ. 786· Κύπρις σ. ἀέθλων Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 942· σ. τέχναι, βοηθητικαί, Πλάτ. Πολ. 533D· ὅσαι ταύταις εἰσὶ σ. τέχναις ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 889D — ἧττον συχνάκις ὡς ἄρσ., σ. ἄτρακτος Ἀνθ. Π. 7. 726. λύχνος Μουσαῖ. 11.

συνερκτικός, ή, όν, (συνέργω) ἐπὶ ῥήτορος συγκλείοντος τὸν ἀντίπαλον εἰς ἀδιέξοδον ἐπιχείρημα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1378· πρβλ. **συνακτικός, συνεκτικός**· — ἀλλὰ αἱ τοῦ Σχολ. λέξεις συνείρων τοὺς λόγους ὑποδεικνύουσιν ἑτέραν γραφὴν συνερτικὸς (**συνείρω** ΙΙ).

συνερμηνεύω, ἑρμηνεύω ὁμοῦ, Γρηγ. **Νύσσ. τ. 1, σελ. 418Δ**· παθ. παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν τ. 2, σ. 559Δ.

σύνερξις, ἡ, (συνέργω) σύγκλεισις, συμπύκνωσις, **ἐν τῇ σ.**, ἐν πυκνῇ παρατάξει, Δίων Κ. 50. 32· τὴν τῶν γάμων σύνερξιν λάθρα μηχανᾶσθαι κλήροις τισίν· τὴν διὰ τῶν γάμων σύνδεσιν, Πλάτ. Τίμ. 18D· οὕτως, ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 460Δ.

συνέρομαι, μόνον ἐν τῷ ἀπαρ. **συνηρόμην**, ἀπαρ. **συνερέσθαι**· ἀποθ.· — συνερωτῶ, «συνερέσθαι· συνερωτᾶν» Φώτ., Ἡσύχ.

συνερπύζω, ἕρπω ὁμοῦ, Ὀππ. Ἀλ. 1. 328· — ὡσαύτως, **συνέρπω**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 24, 18, Ἀνθ. Π. 4. 4, 5.

συνέρπω, ἴδε τὸ προηγ.

συνέρρωγα, πρκμ. 6' τοῦ **συρρήγνυμι** (Π)· — **τὸ δὲ συνέρρωσε**, ἐν Ἡρακλ. Ἀλλην. 52, ἢ μεταθετέον εἰς **συνέρρωγε**, ἢ νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ **συρρώνυμι** ἐπὶ ὁμετ. σημασ.

συνέρχομαι, μέλλ. **-λεύσομαι** (Φίντυος παρὰ Σ οδ. 444 33), ἀλλ' ὁ Ἀττ. μέλλ. εἶναι **σύνειμι** (εἶμι)· ἀποθετ., μετ' ἀορ. 6' καὶ πρκμ. ἐνεργ. "Ἔρχομαι ἢ ὑπάγω ὁμοῦ, ἢ ἐν συνοδίᾳ, σύν τε δύ' ἐρχομένω Ἰλ. Κ. 224 (ἔνθα ἡμαρτημένως ὑποτίθεται ὅτι ἐγένετο ζεύξεις τοῦ σύνδυο). **II** ἔρχομαι ὁμοῦ μετ' ἄλλων εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος, Ἡρόδ. 1. 132., 7. 97, Εὐρ. Βάκχ. 714, Θουκ., κλπ.· σ. ἐς ταὐτὸ Ἡρόδ. 1. 202· εἰς ταὐτὸ εἰς μίαν νῆσον Ξεν. Ἀθην. 2, 2· εἰς τὸ κοινὸν Πλάτ. Νόμ. 680E· εἰς ἓν ἱερὸν αὐτόθι 767C· ἐνθάδε Ἀριστοφ. Ἀυσ. 39· δεῦρο ἐς Κλεισθένους αὐτόθι 621· ἐκ τῶν ἀγρῶν ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 632· ἀπὸ τῶν πόλεων Θουκ. 5. 55· σ. ἐς λέγους τινί Ἡρόδ. 1. 82, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1300· ἐπὶ τὸν ἀγῶνα Δημ. 532. 8· καὶ ἁπλῶς, σ. τινι, ἔχω σχέσεις μετά τινος, Σοφ. Ο. Τ. 572· σ. χοροῖς, λαμβάνω μέρος εἰς αὐτούς, Εὐρ. Ἑλ. 1469. **2)** ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, ἔρχομαι εἰς χεῖρας, συμπλέκομαι εἰς μάχην, σ. τινι ἐς πεδίον Ἡρόδ. 1. 80· εἰς μάχην Πλάτ. Θεαίτ. 151D· ἐπὶ ἀγῶνα Δημ. 532. 8· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς μάχης, μάχη ὑπό τινων ξυνελθοῦσα, γενομένη, διεξαχθεῖσα, Θουκ. 5. 74. **3)** ἔρχομαι ἐπὶ τὸ αὐτό, συνενοῦμαι ἢ συνδέομαι, φίλος φίλῳ εἰς ἓν σ. Εὐρ. Φοίν. 462· δύο οἰκίαι σ. εἰς ταὐτόν Πλάτ. Χαρμίδ. 157E· σ. τοῦ ζῆν ἕνεκεν Ἀριστ. Πολιτ. 3. 6, 4· σ. ἐπὶ κοινωνίᾳ βίου Φίντυος παρὰ Στοβ. 444. 33· αἱ πόλεις σ., ἐσχημάτισαν σύνδεσμον ἢ συμμαχίαν, Δημ. 231. 18· συμφιλοῦμαι, διαλλάττομαι μετὰ προηγηθεῖσαν ἔριν, ἀδελφοὶ οὐ ῥᾳδίως σ. Πλούτ. 2. 481D. **6)** ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, σ. γυναικί Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 4, Στράβ. 735· σ. εἰς ὁμιλίαν τινί, ἐπὶ γυναικός, Διόδ. 3, 58, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 192E· οὕτως ἀπολ., Πλουτ. Θησ. 3, κτλ.· ἐπὶ ζῴων, συνουσιάζομαι, ζευγαρώνομαι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 8. 1. **4)** μετὰ συστολὴν αἰτιατ., ταύτην τὴν στρατείαν ξ. (ὡς τὸ ὁδὸν ἔρχ.), λαμβάνω μέρος εἰς ταύτην τὴν ἐκστρατείαν, Θουκ. 1. 3· οὕτω, τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον, ἔλαβον μέρος εἰς τὴν κλίνην σου, εἰς τὴν κοίτην σου, Σοφ. Αἴ. 491· λέχος συστᾶσα ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 28, πρβλ. Πόρσωνα εἰς Εὐρ. Φοιν. 831.

III ἐπὶ πραγμάτων, συνδέομαι εἰς ἕν, χάρις κείνου τε κἀμοῦ ξ. Σοφ. Τρ. 619· τάπ' ἐμοῦ τε κἀπὸ σοῦ εἰς ἓν ξ. Εὐρ. Τρῳ. 1155· οὕτω, σ. ἐς ταὐτὸ Ἡρόδ. 4. 120· σ. εἰς ἓν Ἀριστ. περὶ Οὐρανοῦ 2, 6, 1· ἐπὶ ποταμοῦ συναπτομένου μετ' ἄλλου εἰς ἓν ῥεῖθρον, Ἀριστοφ. Ἀπασπ. 198. 12· ἐπὶ ἀστέρων, εἶμαι ἐν συζυγίᾳ, Ἀριστ. Μετεωρ. 1, 6, 15· ἐπὶ ἀριθμῶν, συναπτελῶ ἓν ποσὸν ἢ κεφάλαιον, Ἡρόδ. 3. 159 ἐπὶ χάσματος, συγκλείομαι, Πλούτ. 2. 306E. **2)** ἐπὶ γεγονότων, συντρέχω, συμβαίνω ὁμοῦ, Ἡρόδ. 6. 77· τῆς τύχης οὕτω σ. Πλουτ. Κάμιλλ. 13.

συνερωτάω, ἐρωτῶ μετά τινος ἢ συγχρόνως, ὀλίγα μοι συνερωτήσαι ἐπιτρέψατε Λουκ. Δὶς Κατηγ. 22. **II** συνερωτῶ λόγον, συμπεραίνω δι' ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως, τὸ τοῦ Κικέρωνος interrogatione concludere, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 131, πρβλ. Διογ. Λ. 2. 119· — Παθ., διὰ ταιούτου τρόπου συλλογισμοῦ ἐπιβεβαιοῦμαι, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 17, πρβλ. ἐρωτάω ΙΙ. 2.

συνερωτητέον, ῥηματ. ἐπίθετ., δεῖ συνερωτᾶν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 251.

συνερώτησις, ἡ, συλλογισμὸς γινόμενος δι' ἐρωτήσεων, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 160, κτλ.

συνεσθίω, ἀόρ. 6' **συνέφαγον**, ἐσθίω ὁμοῦ, συντρώγω, Χάρων ἐν Ἀποσπ. 10, Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδήμ. 7. 12, 9· τινί, μετά τινος, Πλάτ. Νόμ. 881D.

σύνεσις, Ἀττ. **ξύνεσις, εως**, ἡ· (ἴδε ἐν τέλει)· — ἐπὶ ποταμῶν ἢ ῥευμάτων, συμβολή, πέτρη τε ξύνεσίς τε ὕδω ποταμίων, «λέγει ξύνεσιν κατὰ τοὺς παλαιοὺς συνάρεσιν καὶ εἰς ταὐτὸ συμβολὴν ποταμῶν» (Σχόλ.), Ὀδ. Κ. 515 (ἐν τῷ Ἀττ. τύπῳ χάριν τοῦ μέτρου)· ἡ τῶν ὕδω γραμμῶν σ. εἰς ἓν Ἰάμβ., εἰς Νικομ. 133D· ἡ τῶν ὅλων σ. Κλήμ. Ἀλεξ. 674. **II.** ἡ δύναμις τοῦ ταχέως ἀντιλαμβάνεσθαι, εὐφυΐα, ἐξύ οια, Θουκ. 2. 62., 3. 82, κτλ.· οἰκεῖα ξυνέσει, ἀντίκειται τῇ μαθήσει (ἐπὶ τοῦ Θεμιστοκλέους) ὁ αὐτ. 1. 138, πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 412A, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 10, καὶ ἴδε **συνετός**· ὅθεν ἐπὶ ζῴων, ἃ [ζῷον] συνέσει.., ὑπερέχει τῶν ἄλλων Πλάτ. Μενέξ. 237D, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 1, 2· — φράσεις εἴ τις σύνεσιν ἔχει Ἡρόδ. 2. 5, πρβλ. 7. 49· ἀρκεῖν ξυνέσει Εὐρ. Τρῳ. 669 Ξ. καὶ σοφίᾳ ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 655· φρόνησίς τε καὶ ξ. Πλάτ. Κρατ. 411A· σ. λαβεῖν, ἐπὶ παιδίων, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 12, 2· — ὡσαύτως προστιθεμένου προσδιορισμοῦ, σ. φρενῶν Πινδ. Ν. 7. 88· ξ. γνώμης Θουκ. 1. 75· σ. πολιτικὴ Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 14· ἡ περὶ διάνοιαν σ., ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 1. 2. **2)** μετὰ γεν. ἀντικειμένου, εὐφυΐα πρός τι πρᾶγμα, ὀξύ.οια, ταχύτης ἀντιλήψεως ὡς πρός τι, Πλάτ. Κρατ. 412C, Διόδ. 1. 1· περὶ τινος Θουκ. 2. 97· οὕτω, σ. πολιτική Ἀριστ. Πολιτ. 4. 4, 14. **III.** =**συνείδησις**, Εὐρ. Ὀρ. 396, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 86, Πλούβ. 18. 26, 13. **IV** ἐπὶ ἀντικειμενικῆς ἐννοίας, κλάδος τέχνης ἢ ἐπιστήμης, οἱ περὶ τὴν σ. ταύτην, δηλ. τὴν μουσικήν, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7, 11· — ὡσαύτως, γνῶσις, ἀντίθεσιν τῷ ἄγνοια, ὁ αὐτ. περὶ Ψυχῆς 1. 5, 13 (Ἡ σημασία Ι ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος γενομένην ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ **συνείναι** (σύν-εἰμι), **συνέρχεσθαι**· ἀλλ' αἱ ἄλλαι σημασίαι ἀποκλίνουσι μᾶλλον πρὸς τὸ **συνίημι** ΙΙ, ἀντιλαμβάνομαι, ἐννοῶ, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 10, 4).

***σύνεσις**, ἡ. Εἰς τὰς μέχρι τοῦδε γνωστὰς σημασίας τῆς λέξεως προστεθήτω καὶ ἡ τῆς προφορικῆς ἢ ἐγγράφου γνωστοποιήσεως εἴτε ἐκθέσεως (rapport), ἣν εὑρίσκομεν ἐν τῇ Ἐπιγρ. Ἀνδανίας παρὰ L. et F. 326a, ἔνθα § 23 ἀναγινώσκονται τάδε· συνέσιος ἀναφορᾶς· οἱ ἱεροὶ ὅσα κα διοικήσωντι ἐν τᾷ παναγύρει ἢ κατακρίνωντί τινας, σύνεσιν ἀνενεγκάντω εἰς τὸ πρυτανεῖον, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

συνεσκευασμένως, Ἐπίρρ., διὰ κοινῆς παρασκευῆς, ἑτοιμασίας, ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ συνεσκευασμένως (διάφ γραφ. -μέ·νοις) χρῆσθαι τοῖς πρὸς τὴν ῥώμην παρασκευάσμασι Ξεν. Οἰκ. 11. 19.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συνεσκιασμένως, Ἐπίρρ., σκοτεινῶς, ἀμυδρῶς, σκιωδῶς, προφητεία ἦν τὸ λεγόμενον καὶ συνεσκιασμένως ἐπαγγεῖλαι ἔδει Ἰω. Χρυσ. τ. 1, σ. 1076, 43.

συνεσπαρμένως, Ἐπίρρ., σποράδην, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 46, ἔκδ. Βασιλ.

συνεσπειραμένως, Ἐπίρρ., πεπυκνωμένως, Πρόκλ. εἰς Παρμεν. 2, 88, Ἄννα Κομν. σ. 450D.

συνεσπουδασμένως, Ἐπίρρ., μετ' ἐπιμελείας καὶ ζήλου, τὴν δὲ στολὴν τῆς ἐσθῆτος..φιλοφρόνως αὐτῇ καὶ συνεσπουδασμένως παρέδοσαν Εὐνάπ. ἐν Βίοις Σοφιστ. 35 (62).

συνεσταλμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **συστέλλω**, μετὰ συστολῆς: **I.** παρὰ τοῖς γραμμ., μετὰ βραχέος φωνήεντος, Ἀθήν. 106B, 393B. **II.** ἐπὶ τοῦ τρόπου τοῦ ζῆν ἢ τῆς διαίτης, ἁπλῶς, λιτῶς, **σ.** ζῆν Πλούτ. 2. 216F, κτλ.· ταπεινῶς, Πολυδ. Γ', 137.

συνεσταλμενώτερον, μᾶλλον συνεσταλμένως, Τριχᾶς παρὰ τῷ Nauck ἐν Lexic. Vindob. σ. 256.

συνεστέον, ρημ. ἐπίθετ. τοῦ **σύνειμι** (εἰμί), δεῖ συνεῖναι, ὡς ἤδη ἐγνωκὼς ὅτι πάντως συνεστέον Πρωταγόρᾳ Πλάτ. Πρωτ. 313B.

συνεστηκότως, Ἐπίρρ., σταθερῶς, σοβαρῶς, σ. ἔχειν Ἀριστ. Πολιτ. 8. 5, 22.

συνεστίᾶσις, ἡ, συνευωχία, συμπόσιον, τὸ ὁμοῦ ἑστιᾶσθαι, θυσίας τε συντελεῖσθαι κοινάς..καὶ συνεστιάσεις Διον. Ἁλ. 4. 49.

συνεστιάτωρ, [ᾰ], ὁ, ὁ μετέχων ἑστιάσεως, συνδαιτυμὼν ἐν ἑστιάσει, Γεώργ. Σύγκελλ. σ. 437, 12, κτλ.

συνεστιάω, μέλλ. **-άσω**, [ᾰ], ἑστιῶ, φιλεύω ἐν τῷ οἴκῳ μου, Ἀνθ. Π. 4. 3, 24.— Παθ., εὐωχοῦμαι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Λυσίου Ἀποσπ. 31. 2, Ἰσαῖ. 45. 7, Δημ., κλπ.· τινι Πλούτ. 2, 1211', κτλ.· μετά τινος Συλλ. Ἐπιγρ. 101. 14.

συνεστίη, ἴδε **συνεστώ**.

συνέστιος, ον, ὁ μετέχων τῆς ἑστίας, κατοικῶν ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ μετά τινος, σύνοικος, ξένος παραμένων μετά τινος, Λατιν. contubernalis, Σοφ. Ο. Τ. 249, Εὐριπ. Ἄλκ. 1151· σύσσιτος καὶ σ. Πλάτ. Ἐπιστ. 350C· — ξυνέστιοι πόλεος, οἱ συμπολῖται αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Θήβ. 773· συνέστιε ὄαιτὸς ἕΐσης, ἐπὶ λαγύνου οἴνου, Ἀνθ. Π. 6. 248· — μετὰ δοτ. προσ., σ. σοι καὶ ὁμοτράπεζος Πλάτ. Εὐθύφρ. 4B, πρβλ. Νόμ. 868E· ἀθανάτοισι σ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1319· Μούσαις Ἀνθ. Π. 7. 41· ὄρνις σ. ἀνθρώποισι Ὀππ. Κυνηγ. 3. 118· μετὰ δοτ. προσ., ξ. ἐμοὶ θοίνῃ γενέσθαι Εὐρ. Ἡλ. 784. **2)** ὡς ἐπίθ. τοῦ Διός, ὁ προστάτης τῆς ἑστίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 704.

συνεστραμμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **συστρέφω**, κατὰ τρόπον συνεστραμμένον, σ. εἰπεῖν, συντόμως, Ἀριστ. Ρητ. 2. 24, 2.

συνεστώ, οῦς, ἡ, (σύνειμι) = **συνουσία** II, συναναστροφή, συμπόσιον, εὐωχία, ἐν τῇ συνεστοῖ Ἡρόδ. 6. 128· — οὕτως ὁ Schiff. καὶ Schweigh. (ἐπόμενοι τῷ διορθωτῇ ἑνὸς ἀντιγράφου), ἀντὶ **συνεστίᾳ**, ὅπερ τοὐλάχιστον ὤφειλε νὰ ᾖ **συνεστίῃ** (Ἰων.)· πρβλ. **ἀπεστώ**, **εὐεστώ**.

συνεσφιγμένως, Ἐπίρρ., «ἐπεὶ μὴ ἀποχρώσης τῆς παιδιᾶδος συνεσφιγμένως τὰς σκηνὰς ἐπῆξαντο», δηλ. «στρυμωκτὰ» τὴν μίαν πλησίον τῆς ἄλλης, Ἄννα Κομν. σ. 476D.

συνεταίρα, ἡ, ὁμοίως ἑταίρα, ταῖς συνεταίραις ταύτην συνεῖναι φήσασα Κοσμ. Ἱεροσ. ἐν Maji Spicil. τ. 2, σ. 219D.

συνεταιρέω, συνοικῶ ἀδεμίτως μετά τινος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Αἰσχίν.

συνεταιρίζω, προσοικειοῦμαι, ποιῶ τινα ἑταῖρόν μου, φίλον, Ἀκύλλ. Ψκλμ. PZ', 11 (Παλ. Διαθ.), ἐν τῷ παθ.· — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ τινὰ Φωτ. Βιβλ. 473. 30.

συνέταιρος, ὁ, σύντροφος, μέτοχος, φίλος, Ἡρόδ. 7. 139, Ἐβδ. (Γένεσ. ΚΣ', 26, Δανιὴλ Β', 14)· θηλ. **συνεταιρίς, ίδος**, Ἡριννα Μυτιλην. ἐν Ἀνθ. Παλατ. 7, 710, — Ἴδε Κόντου ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ τ. Ε', τεῦχ. Δ', σ. 71.

συνετέω, ἐννοῶ, τὰ πολλὰ ξυνετέει τῆς προφάσιος Ἱππ. 273. 12.

συνετίζω, ποιῶ τινα συνετόν, κάμνω τινὰ νὰ ἐννοήσῃ, Ἐβδ. (Ψαλμ. ΡΙΗ' 27, 34, κτλ.), Ἐκκλ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 103, Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 196.

συνετός, ἡ, όν, (συνίημι) ὡς καὶ νῦν, φρόνιμος, νοήμων, ἀγχίνους, κρίνων ὀρθῶς, κοινῶς «γνωστικός», Λατ. prudens, Ἡρόδ. 1. 185, Πινδ. Π. 5. 144, Θουκ. 3. 82, κτλ.· φωνάντα συνετοῖσι Πινδ. Ο. 2. 152· μάλιστα ἐκ φύσεως, ἀντίθετ. τῷ **ὁ μαθών** (πρβλ. **σύνεσις**), Θουκ. 1. 84, κτλ.· ἐπὶ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, ξυνετοὶ καὶ τὰ βροτῶν εἰδότες Σοφ. Ο. Τ. 498 Ξ. φρένες Ἀριστοφ. Βάτρ. 876· ἐπὶ ζώων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 1, 10· σ. ἡλικία, ἡ ἡλικία τῆς φρονήσεως, Ἀνθ. Π. 5. 112, κτλ.· οὕτω μόνον ἡ συνετή, αὐτόθι 11. 25· ὡσαύτως, τὸ συνετὸν = **σύνεσις**, Εὐρ. Ὀρ. 1180, Θουκ. 2. 15· τὸ πρὸς ἅπαν ξ., ὁ αὐτ. 3. 82· — μετὰ γεν. πράγμ., συνετός, δεξιός, ἄξιος εἴς τι, ξ. πολέμου Εὐρ. Ὀρ. 1406· καὶ μετ' αἰτ., τὰ οἰκτρὰ ξ. ὁ αὐτ. ἐν Ἰφ. ἐν Αὐλ. 1255· τὰ πολεμικὰ Διον. Ἁλ. 4. 45. **II.** Παθ., εὐνόητος, οὐ ξ. θνητοῖς πείρατα Θέογν. 1078· συνετὰ αὐδᾶν, λέγειν Ἡρόδ. 2. 57, Εὐρ. Φοίν. 498, κτλ.· μάλιστα εἰς ὀξύμωρα σχήματα, ἀναβοᾶν οὐ συνετὰ συνετῶς ὁ αὐτ. I. A. 466· δυσξύνετον συνετὸν μέλος ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1507 — ἢ ἐνεργ. καὶ ἡ παθητ. σημασ. ὁμοῦ συνημ., εὐξύνετος ξυνετοῖσι βοᾶ ὁ αὐτ. I. T. 1092· — φωνὴ σ., σημαίνουσα, σημαντική, Ἀριστ. Ποιητ. 20. 2. **III.** Ἐπίρρ., **-τῶς**, μετὰ συνέσεως, Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀριστοφ. Σφ. 633. **2)** εὐνοήτως, ἁπλῶς, διαλέγεσθαι Ἀριστ. Προβλ. 11. 27· φθέγγεσθαι Πλουτ. Σύλλ. 27 συνετὰ ὁμιλεῖν, εὐνόητα, εὐκατανόητα, Βαβρ. ἐν τῷ προοιμ. 11.— Καθ' Ἡσύχ. «συνετὸς· σαφὴς, συγκεκροτημένος».

συνετυμολογέω, ἀπὸ κοινοῦ ἐτυμολογῶ λέξιν, «καθὰ συνετυμολογοῦντες ἔφημεν» Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 54.

συνεύᾶδον, Ἐπικ. ἀόρ. τοῦ ἀχρήστου **συναυδάνω**, εὐχαριστῶ, τέρπω, εὐαρεστῶ ὁμοίως, πυκινῇ δὲ συνεύᾶδε μῆτις Ἀθήνῃ, «ἀντὶ τοῦ πυκνὴ καὶ συνετὴ ἤρεσεν αὐτῇ εἶναι ἡ βουλὴ» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 30, Ψευδο-Φωκυλ. 178.

συνευαρεστέω, συναι-ῶ, συγκατανεύω, Συλλ. Ἐπιγρ. 1608d, 2 48 i. 5'— ἐν τῷ παθητ., Διοδ. Ἔκλογ. Βατ. σ. 131.

συνευαστήρ, ῆρος, ὁ, συνεορταστὴς τῶν ὀργίων τοῦ Βάκχου, συμβακχικός, Βάκχου τε συνεύαστῆρας ἅπαντας Ὀρφ. Ὕμν. 1. 34.

συνευγνωμονέω, ἀπὸ κοινοῦ εὐγνωμονῶ, δεικνύω καλὰ αἰσθήματα, Ἀθανάσ. τ. 1, σ. 110.

συνευδαιμονέω, εὐδαιμονῶ ὁμοῦ, συμμετέχω τῆς εὐδαιμονίας, ἵν' ἡδέως μὲν ξυμπονῶμεν, ἡδέως δὲ ξυνευδαιμονῶμεν Ξεν. Ἑλλ. 5. 1. 16· ὡς συνευδαιμονοῖεν αὐτῷ, μετ' αὐτοῦ, Λουκ. Ἑρμότ. 10.

συνευδοκέω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπιδοκιμάζω, παρέχω τὴν συναίνεσίν μου, Δημάδ. 180 ἐν τέλει, Πολύβ. 7. 1, 3, Διόδ. 4. 24, συνευδοκέοντος τοῦ δεῖνα, ἐν τύποις πωλητηρίων, Συλλ. Ἐπιγρ. 1699, 1700, - 2, - 5, κ ἀλλ. **2)** μετὰ δοτ. πράγματ., συναινῶ ἢ συγκατανεύω εἴς τι, Ἑβδ. (Α' Μακκ. Α', 57), Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 48, η', 1. **3)** μετὰ γεν. προσώπου, συναινῶ ἢ ἔχω συμπάθειαν πρός τινα, Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. α', 32. **II.** ὁ Διόδωρ. μεταχειρίζεται τὸν παθ. ἀόρ. **συνευδοκήθην** ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, 18, 49· ἀλλά, **συνευδοκεῖται** τι, ὡς παθητ., συνεγκρίνεται, Θεάγ. παρὰ Στοβ. σ. 8, 53.

συνεύδω, μέλλ. **-ευδήσω**· — συγκοιμῶμαι μετά τινος, γυναικί Ἡρόδ. 3. 69 ἀνδρὶ Σοφ. Ἠλ. 587, Εὐρ. Ἠλ. 1145· τοῦ ξυνεύδοντος χρόνου, τοῦ χρόνου τοῦ συμπίπτοντος μὲ τὸν ὕπνον, κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ ὕπνου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 894.

συνευημερέω, εὐημερῶ ὁμοῦ, συνευτυχῶ, Πλουτ. Κοριολ. 4.

συνευθυδρομέω, εὐθυδρομῶ ὁμοῦ, Μιχ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Δ', σ. 444

συνευθύνεσθαι, εὐθύνεσθαι ὁμοῦ μετ' ἄλλων, Γεώργ. Παχυμ. τ. Δ', σ. 267, 11, ἔκδ. Β.

συνευκοσμέω, ἀπὸ κοινοῦ διευθετῶ, διατάττω, διακοσμῶ, συγκαθορίζω, τοὺς ἀγῶνας Συλλ. Ἐπιγρ. 6819. 24.

συνευκτέον, δεῖ συνεύχεσθαι, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη, ἄνευ μαρτυρίας.

συνευλογέω, ὁμοῦ εὐλογῶ, συνεξυμνῶ, συνεπαινῶ, Θεόδ. Στουδ. σ. 258E, κτλ.

συνευνάζω, κατακτείνω, βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ μετά τινος, συγκοιμίζω, τινά τινι Ἀπολλόδ. 2. 4, 10, κτλ. — Παθ., συγκοιμῶμαι μετά τινος, ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας, Πινδ. Π. 4. 452, Σοφ. Ο. Τ. 982.

συνευνάομαι, Παθητ., = **συνευνάζομαι**, Ἡρόδ. 6. 69, 107, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 46.

συνεύνασις, ἡ, σαρκικὴ μίξις, τὸ τῆς συνευνάσεως φίλτρον Νικήτ. Χων. σ. 353· οὕτω, **συνευναστήρια**, τά, Εὐτεκνίου Παράφρασις τῶν Ὀππιανοῦ Ἁλιευτικ. σ. 13.

συνεύνεια, ἡ, = **συνεύνασις**, Καισάρ. σ. 1045, ἔκδ. Μί.

συνευνετέω, συνευνάζομαι, συγκοιμῶμαι, τινί Τζέτζ. Ἱστ. 9. 36.

σύνευνέτης, ου, ὁ, σύνευνος, ὁμόλεκτρος, σύζυγος, σύμβιος, Εὐρ. Μήδ. 240, Ἱππ. 416, κτλ. — **συνευνέτις, ιδος**, ἡ, θηλ., ἡ σύζυγος, ἡ παλλακή, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 908.

σύνευνος, ον, = **σύνευνος, σύγκοιτος**, Φώτ., Ἡσύχ., Σουΐδ.

συνευνομέομαι, εὐνομοῦμαι ὁμοῦ, ζῶ μετά τινος ὑπὸ καλοὺς νόμους, ἴδε **συννομέομαι**.

σύνευνος, ὁ, ἡ, (εὐνή) ὁ συγκοιμώμενος, σύντροφος τῆς εὐνῆς, σύζυγος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς γυναικός, Πινδ. Ο. 1. 143, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1116, 1442, Σοφ. Αἴ. 1301, Εὐρ. Μήδ. 1001, κτλ.· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, Αἰσχύλ. Πρ. 866, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 953, Ἀνθ. Π. 7. 699, 700 — τὸ θηλ. **συνεύνα** αὐτόθι 5. 195 βεβαιοῦται ἐξ ἐπιγραφῆς ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2498

συνευπάσχω, λαμβάνω ἐνδείξει, εὐνοίας ἢ χάριτος ὁμοῦ μετά

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τινος, συναπολαύω εὐπαθείας, συνευφραίνομαι ἢ ὠφελοῦμαι ὁμοῦ, Δημ. 105. 23, 26· — ἀλλὰ κάλλιον, σὺν εὖ πεπονθότων Λοβέκ. εἰς Φρύν. 619, πρβλ. **ἀντευπάσχω**· διότι κατ' ἀναλογίαν τὸ σύνθετον θὰ ἦτο **συνευπαθέω**, ὡς παρὰ Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 418Α.

συνευπορέω, ἀπὸ κοινοῦ συνεισφέρω, συμπορέχω, συμπορίζω, μετ' αἰτ., τριάκοντα μνᾶς ἐδεῖτό μου .. συνευπορῆσαι Δημ. 894, 10· ἀπολ., σ. ἐκ τῶν ἰδίων πρὸς τὴν κοινὴν σωτηρίαν Λυκοῦργ. 167. 34. **2)** μετὰ γεν. πράγμ., συνεργῶ ἢ βοηθῶ συνεισφέρων πρός τινα, σ. τινι προικὸς Ἰ. αἴ. 87. 40· χρημάτων, ἀναλωμάτων Δημ. 94. 21, 1369. 18. **3)** καθόλου, βοηθῶ, συνεργῶ, τινι Δείναρχ. 97. 32 — ἀπὸ κοινοῦ ἐπιχειρῶ, προσπαθῶ, συνευπ. ὅπως .. Πλουτ. Λυκοῦργ. 15.

συνευρίσκω, ἐξευρίσκω ὁμοῦ, τί πράττοιμεν ἄν; ξυνευρίσκετε γὰρ καὶ αὐτοὶ τὸ μέρος Λουκ. Ζεὺς Τραγῳδ. 5· παθητ., εὑρίσκομαι ὁμοῦ, «τοῖς τραχέσι συνευρισκόμενα (τὰ ὑγρὰ γράμματα)» Ἀν. Βεκ. 817, 1· συνέρχομαι, «τῇ τοιαύτῃ γυναικὶ τὸν τοιοῦτον συνευρεθέντα» Βασιλ. Αὐτ. Πρόχειρ. σ. 244, 10, κλπ.

συνευρυθμίζομαι, Παθ., εὐρυθμίζομαι σύν τινι, εἶμαι ἐν ἁρμονίᾳ πρός τι, «συνευρύθμισται ταῖς ἐντολαῖς ὡς χορδαῖς κιθάρας» Ἰγνάτ. σ. 26 = 31, 5.

συνευρύνω, εὐρύνω ἢ ἐκτείνω ὁμοῦ, τοῖς πέρασι τοῦ παντὸς συνευρύνεται Φίλων 1. 209, Βασίλ. Σελευκ. σ. 252.

συνευσχημονέω, εὐσχημονῶ, εἶμαι εὐσχήμων πρός τι, τὰ μέρη συνευσχημονοῦντα τῇ κρίσει Πλούτ. 2. 442F.

συνευτελίζω, εὐτελές τι καθιστῶ, ἐξευτελίζω, ὑποβιβάζω ὁμοῦ, τινί τι Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 69Α.

συνευτονεῖν, εὐτονεῖν ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 134.

συνευτροφεῖν, εὐτροφεῖν ὁμοῦ, Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 152.

συνευτυχέω, ὁμοῦ εὐτυχῶ, εἶμαι ὁμοῦ εὐτυχής, ἀεὶ βίον συνευτυχοίην, καθ' ἅπαντα τὸν βίον μου, Εὐρ. Ἱππ. 1119· τινί, μετά τινος, Στράβ. 478, 623.

συνευφημέω, ποιοῦμαι χρῆσιν λέξεων καλὸν προοιωνιζουσῶν, ἐπιβοῶ εἰς ἐπιδοκιμασίαν, Πλούτ. 2. 272Α, Φίλων 2. 58, κτλ.

συνευφράζομαι, μέσ., σκέπτομαι, συσκέπτομαι καλῶς μετά τινος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 918· ἀλλὰ κάλλιον φέρεται διῃρημένως, σὺν εὖ φρ., Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 624.

συνευφραίνομαι, Παθ., εὐφραίνομαι ὁμοῦ, «μὴ αὐτῶν ἀφ' ἑαυτῶν εὐφραινομένων, ἀλλ' ἐχόντων καὶ τοὺς συνευφραινομένους» Διον. Ἁλ. Ρητ. 2. 5· τινι, μετά τινος, Ἡρῳδιαν. 2. 8.

συνευχαριστέω, εὐχαριστῶ, ἀπονέμω εὐχαριστίας ὁμοῦ, εὐχαριστῶ καὶ συνευχαριστῶ σοι Θεόδ. Στουδ. 514D.

συνευχή, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ γινομένη εὐχή, ἀμοιβαία εὐχή, ἐν τῷ πληθ., Χαρίτων 6, 2., 8. 6.

συνεύχομαι, μέλλ. -ξομαι, ἀποθ., εὔχομαι, προσεύχομαι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Εὐρ. Ι. Τ. 1221· ταὐτὰ δὴ ξ., τὴν αὐτὴν εὐχὴν ἐκφέρω, Εὐρ. Ἑλ. 646· τινι, μετά τινος, Πλάτ. Νόμ. 687Ε, κτλ.· μετ' αἰτ. πράγμ. καὶ ἀπαρεμφ., ξ. τέλεα πόλει γενέσθαι Ἀριστοφ. Θεσμ. 352· σ. σοι ταῦτα γενέσθαι Πλάτ. Φαῖδρ. 257Β· καὶ ἐμοὶ ταῦτα ξ. αὐτόθι 279C, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 7. 8· σ. μετά τινος Πλάτ. Νόμ. 909Ε· ἀλλ' ὡσαύτως, τινί τι, εὔχομαί τι ὑπέρ τινος, αὐτόθι 687D, Δίων Κ. 52. 4.

συνευωδιάζω, ὁμοῦ εὐωδιάζω, Κύριλλ. Κατηχ. εἰς Ψαλμ. τ. 1, σ. 681, 48.

συνευωχέομαι, Παθ., εὐωχοῦμαι ὁμοῦ ἢ πολυτελῶς, Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδήμ. 7. 12, 14, Ἀθήν. 152Β· τινι, μετά τινος, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 15, κτλ.

συνευωχητής, ὁ, ὁ συνευωχούμενος μετά τινος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ρ. 477.

συνεφαιρεῖσθαι, ῥῆμ. μέσ. διαθ., ἐφαιρεῖσθαι, ἐκλέγεθαι ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 167.

συνεφάπτομαι, Ἰων. συνεπ-· μέλλ. -άψομαι· ἀποθ. **1)** μετὰ γεν. πράγμ., ἐφάπτομαι ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, τινος Πλουτ. Βρούτ. 52· ἐπιθέτω τὴν χεῖρά μου εἴς τι ὁμοῦ μετά τινος, λαμβάνω μέρος εἴς τι, ἔργου Πινδ. Ο. 10 (11). 117· οὐδὲ γιγνώσκειν τῶν συμμάχων τοὺς συνεφαπτομένους, ὥσπερ ἐν τοῖς σπένδουσι τῶν ἱερῶν, οὐδὲ γινώσκειν τῶν συμμάχων τοὺς λαμβάνοντας μέρος [εἰς τὸν πόλεμον], ὡς γίνεται ἐν τῇ περιστάσει τῶν προσφερόντων σπονδάς, Αἰσχίν. 39. 17· οὕτω, σ. τῆς στρατείας Λουκ. Ἔρωτ. 6· τῆς διακονίας, τοῦ φόνου, κτλ., Πλούτ., κλπ. **2)** μετὰ γενικ. προσ., λαμβάνω μέρος μετά τινος εἰς ἐπίθεσιν, Ἡρόδ. 7. 158.

συνεφαρμόζω, ἐφαρμόζω τι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, «εἰ γὰρ καθ' ὁμοιότητα κτίσεως καὶ τὴν τοῦ μονογενοῦς ὕπαρξιν ἔκ τινος καταλαμβανομένης ἀρχῆς ὑποτίθεσθαί τις ἀξιώσειε, κατ' ἀνάγκην πάντα κατὰ τὴν τῶν λοιπῶν ἀκολουθίαν τῷ περὶ τούτου λόγῳ συνεφαρμόσει» Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 639Α, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 424.

συνεφεδρεύω, ἀναμένω ὡς ἔφεδρος ὁμοῦ, ἀναμένω νὰ προσβάλω τὸν νικητὴν ἐν περιπτώσει ἥττης τῶν ἡμετέρων, Πολύβ. 1. 27, 9. **II.** σ. τινί, παραφυλάττω, παρατηρῶ τινα ἐκ τοῦ πλησίον, 2. 12, 2· σ. τοῖς καιροῖς 31. 13. 6.

συνεφέλκω, ἀόρ. -εἱλκῦσα (πρβλ. ἕλκω)· — σύρω κατόπιν μου ἢ πλησίον μου ὁμοῦ, Πλάτ. Φαίδων 80Ε, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 1. 3, 12. — Παθ., σύρομαι ὁμοῦ ἢ πλησίον μετά τινος, τινι ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 7. 2, 8, Μετεωρ. 1. 3, 26· ὁμοῦ ἢ ὁμοίως ἐφέλκομαι, ἀνασύρομαι, ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 27. 11· — Μέσ., σχεδὸν ὡς τὸ ἐνεργ., Ἱππ. 617. 43, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 13, Πλούτ. 2. 529C, κλπ.

συνεφέπομαι, ἀόριστ. -εφεσπόμην, Ἰωνικ. -επεσπόμην· ἀποθετ.· — ὡς τὸ **συνεπακολουθέω**, ἐπακολουθῶ ὁμοῦ, Ἡρόδ. 5. 47., 9. 102, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 10, Πλάτ. Νόμ. 701Α, κτλ.· τινι, μετά τινος, Ξεν. Ἀνάβ. 4. 8, 18, κτλ.· μεταφορ., σ. τῷ λόγῳ Πλάτ. Σοφιστ. 254C. Πρβλ. **συνέπομαι**.

συνεφευρίσκω, ἐφευρίσκω, ἀνακαλύπτω ὁμοῦ μετά τινος, τινι Γρηγ. Νύσσ.

συνεφηβεύω, διέρχομαι ὁμοῦ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, Πλούτ. 2. 816Α.

συνέφηβος, ὁ, ὁ συνομῆλιξ ἐφήβου, σύντροφος τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας, Αἰσχίν. 7. 37., 50. 53, Συλλ. Ἐπιγρ. 266, 269, 285, 287, κ. ἀλλ.· — **Συνέφηβοι**, ὄνομα κωμῳδιῶν τοῦ Μενάνδρου καὶ ἄλλων.

συνεφιζάνω, κάθημαι πλησίον τινός, Εὐμάθ. 1, 10.

συνεφίστημι καὶ -ιστάνω (Πολύβ.)· μέλλ. -επιστήσω· ἀόρ. -επέστησα. Ἐφίστημι, βάλλω ἢ τοποθετῶ ὡς φρουρούς ἢ φύλακας, τοὺς ἱππεῖς Διόδ. 17, 84· μεταφορ., ποιῶ τινα προσεκτικὸν εἴς τι, ἐφιστῶ τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἴς τι, τοὺς ἀναγινώσκοντας Πολύβ. 10. 41, 6· τινὰ ἐπί τι 11. 19, 2· περί τινος 3. 59, 6. **2)** κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ. (ἐξυπακουομ. τοῦ τὸν νοῦν), προσέχω, παρατηρῶ ὁμοῦ μετά τινος, ἐπί τι 3. 9, 4· τινὶ 9. 2, 7, πρβλ. 4. 40, 10, κτλ. **II.** Παθητ., **συνεφίστᾰμαι**, μετ' ἀορ. β' ἐνεργ., ἐπιστατῶ, ἐπιβλέπω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Θουκ. 2. 75. **2)** ἐγείρομαι ὁμοῦ, τινι, μετά τινος, Διοσκ. περὶ Ἰοβόλ. ἐν τῷ προοιμ., Γρηγ. Νύσσ.· κατά τινος, ἐναντίον τινός, Πράξ. Ἀποστ. ιϛ', 22.

συνεφοδιάζω, ὁμοῦ ἐφοδιάζω ἢ βοηθῶ, Πτολ. Τετράβ. 1. 47C.

συνεφοράω, ἐφορῶ, ἐπιβλέπω ὁμοῦ, Θεμίστ. 122D, κτλ.

συνεφορμάω, παρορμῶ ὁμοῦ, Ἡσύχ.· — ἀμεταβ., Βυζ.

συνέφορος, ὁ, ὁ ὁμοῦ ἐφορεύων, συνάδελφος ἐφόρου, Συλλ. Ἐπιγρ. 4157.

συνέχεια, ἡ, συνειρμός, ἀκολουθεία, ἐξακολούθησις, ἀδιάκοπος συνοχὴ ἢ διαδοχή, τῆς κινήσεως Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 8, 18· τῶν νεύρων ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 5, 4· [ἡ ῥάχις] μία μὲν διὰ τὴν σ., πολυμερὴς δὲ τῇ διαιρέσει τῶν σπονδύλων ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 9, 5, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 1, 6· σ. ἔχειν πρός τι ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Μορ. 2. 7, 4· σ. τῶν ἀκροβολισμῶν, τῆς μάχης Πολύβ. 5. 100. 2, Ἡρῳδιαν. 8. 5. **2)** σχέσις ἢ ἀκολουθία λέξεων ἐν τῇ προτάσει, Πλάτ. Σοφιστ. 261Ε, 262C· τῶν ὀνομάτων Διον. Ἁλ. τῶν Ἀρχαίων Κρίσις 5. 2· ἀποδείξεων Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 32· ἡ ἐν τῷ λογίζεσθαι σ. Πλούτ. 2. 792D. **3)** ἐπὶ χρόνου, Ἀριστ. Φυσ. 4. 13, 1. **4)** τὸ τῆς οὐσίας συνεχὲς ἢ συμπαγές, πυκνότης, ἐλαίου Θεοφρ. περὶ Ὀσμ. 18· τῶν φυτῶν Ἡρῳδιαν. 7. 2. **II.** συνεχὴς προσοχή, ἐπιμονή, Δημ. 301. 14.

συνεχής, ές, (συνέχω) ὁ συνέχων, ὁ συγκρατῶν: **II.** ἐπὶ τόπου, ὁ ἀποτελῶν σειρὰν ἀδιάρρηκτον, συνημμένος, ἀδιάσπαστος, Παρμεν. 79, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 29, 1, Μετὰ τὰ Φυσ. 10. 12, 14, Φυσ. 3. 1, 1, κ. ἀλλ.· ἀντίθετ. τῷ **διωρισμένος**, ὁ αὐτ. ἐν Κατηγ. 6, 1· σ. νῶτον Πλάτ. Πολ. 610Ε· ξυνεχὲς ποικίλον, συνέχεια ποικιλίας, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 110D· συν. οἰκήματα Θουκ. 3, 21· θέσις Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 2, 9. **6)** μετὰ δοτ., ὁ ἔχων συνέχειαν μετά τινος, συνημμένος μετά τινος, ἀποτελῶν τὴν αὐτὴν γραμμὴν μετά τινος, Ἡρόδ. 4. 22, Εὐρ. Ἱππ. 226, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 2, 2, κ. ἀλλ.· σπανιώτερον μετὰ γεν., ὁ αὐτ. περὶ Κόσμ. 3, 9· ὡσαύτως μετ' ἀκολουθούσης προθέσεως, σ. πρός τι ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 16· τομαὶ σ. ἀπὸ μιᾶς μέχρι τῶν δέκα Πλάτ. Νόμ. 738Α· μεθ' οὓς Μυσοὶ .. σ. ἦσαν Πολύβ. 31. 3, 3. **2)** ἐπὶ λόγων, κτλ., ξ. ῥῆσις Θουκ. 5. 85· πᾶς ὁ σ. λόγος Πολύβ. 1. 5, 5· τὸ συνεχές, συνέχεια ἢ συνάφεια λόγων, Πλουτ. Δύσανδρ. 19· μετὰ δοτικ., λόγος σ. τῷ νῦν γενομένῳ Πλάτ. Ἐπιστ. 318Α· σκέψις συν. τοῖς πρότερον Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 3, 3. **3)** ἐπὶ μαθηματικῆς ἀναλογίας, Ἀρχιμήδ.· κατὰ τὸ σ. ἀνάλογον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό, τὸ διαιρετόν, Εὐκλείδ. **4)** ἐπὶ πραγμάτων, συνεχής, συνημμένος, συνδεδεμένος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 1, 5· κτλ.· ἐπὶ οὐσίας ἢ ὕλης, πυκνός, ἀήρ, ἔλαιον Πλούτ. 2. 396Α· τὸ πυκνὸν καὶ σ. αὐτόθι 701F. **II.** ἐπὶ χρόνου, συνεχής, ἄνευ διαλείμματος, συν. πυρετός, ἀντίθετον τῷ διαλείπων, Ἱππ. Ἀφ. 1248, κ. ἀλλ., ἴδε Foës. Oecon.· πόνος ξυνεχέστερος Θουκ. 7. 81· καύματα Πλάτ. Τίμ. 86Α· πόλεμος διὰ βίου ξυνεχὴς ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 625Ε· συνουσία, βασιλεία Ξεν. Συμπ. 8, 18, Ἀγησ. 1, 4· πότοι Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 350, πρβλ. Σοφιλ. ἐν «Ἐγχειριδίῳ» 1· σ. γίνεσθαι, πνεῖν, ἐπὶ ἀνέμων, Ἀριστ. Μετεωρ. 2.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

5, 8 καὶ 10·— τὸ συνεχές, = **συνέχεια**, Θουκ. 7. 71· τὸ συν. ἔργου (οὕτως ὁ Meineke ἐν προσθήκ.) Ἀναξανδρίδ. ἐν Ἀδήλ. 12· τοῦ δήμου τὸ σ., συνεχής σχέσις μετὰ τοῦ .., Πλουτ. Περικλ. 7. **2)** συνεχῶς ὁρατός ἢ φαινόμενος, ὄρνις ὁ αὐτ. 2. 286A.

III. ἐπὶ προσώπων, εὐσταθής, ἐπιμένων, ὑπομονητικός, Ξεν. Οἰκ. 21, 9 ἔν τινι, εἴς τι πρᾶγμα, Πλούτ. 2. 74C, πρβλ. Πολυδ. Δ', 20, Ϛ', 147.

B. Ἐπίρρ. **σῡνεχῶς**, Ἰων. -έως (ἴδε ἐν τέλει)· **1)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ χρόνου, συνεχῶς, ἀδιαλείπτως, ἄνευ διαλείμματος ἢ διακοπῆς, ἀδιακόπως, Ἡσ. Θεογ. 636, Ἡρόδ. 7. 16, 3, Εὐρ. Ι. Α. 1008, κτλ.· σ. πολεμεῖν Θουκ. 2. 1. πρβλ. 1, 11, 5, 24, Ἀντιτῶν 146. 26· συνεχέως αἰεὶ Ἡρόδ. 1. 67, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 706A· ἀεὶ σ. αὐτόθι 807E· συγκρ. -έστερον Ἀπολλών. περὶ Ἀντωνυμ. 342C· ὑπερθ. -έστατα Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 6. **2)** συχν. μετ' ἀριθμ., ὁρμαθοὺς μελῶν ἐφεξῆς τέτταρας σ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 915· ἡμέρας δὲ ἔχουν ἑβδομήκοντα καὶ νύκτας ξυνεχῶς Θουκ. 2. 75, πρβλ. 5. 24 τοὺς δ' ἅλας αὐτῷ ζεύγη προσάγειν μηνῶν ὀκτὼ συνεχῶς ἑκατὸν Ἔφιππος ἐν «Γηρυόνῃ» 1. 15. **3)** σπανίως ἐπὶ τόπου, σ. εἶναι (ἔχειν;) Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 17· σ. μέχρι .., Πολύβ. 2. 14, 6, πρβλ. Στράβ. 744. **II** παρ' Ἐπικοῖς ἔχομεν τὸ οὐδέτ. **συνεχὲς** ὡς ἐπίρρ., Ἰλ. Μ. 26 καὶ ἐπιτεταμ., συνεχὲς αἰεί, ἀδιαλείπτως πάντοτε, Ὀδ. Ι. 74· ὡσαύτως παρὰ Πινδ. ἐν Ἰσθμ. 4. 110 (3. 83), Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ. 21, καὶ συχν. παρὰ μεταγεν. Ἐπικ.· — οὕτω, κατὰ τὸ σ. Πολύβ. 2. 2, 7., 3. 2, 6, κ. ἀλλ. [**σῡνεχὲς** παρ' Ὁμ., καὶ **σῡνεχέως** παρ' Ἡσιόδ., ἐκτεινομένης τῆς α' συλλαβῆς ἐν ἄρσει εἰ καὶ δὲν διπλασιάζεται τὸ ν ἐν τῇ γραφῇ· οὕτω καὶ Θεόκρ. 20. 12, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1271].

συνεχθαίρω, μισῶ ὁμοῦ, ἀπὸ κοινοῦ μισῶ, ἧς γὰρ ἰδεῖν στυγέει .. μορφὴν .. τῆσδε συνεχθαίρει καὶ σκιόεντα τύπον Ἀνθ. Π. 6. 20.

συνεχθραίνω, = τῷ προηγ., τὸ συμφιλεῖν καὶ συνεχθραίρειν Πλούτ. 2. 490F· τινὶ Βασίλ. τ. 2, σ. 708B.

συνέχθω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **συνεχθαίρω**, οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφην Σοφ. Ἀντ. 523.

συνεχίζω, (συνεχής) ποιῶ συνεχές, συνάπτω, συνδέω, συνενώνω, Ἰω. Ἀκτουάρ. περὶ Διαγνώσ. ἐν Ideler Phys. 2. 365, Βυζ. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ, σ. 82, Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 196.

συνεχισμός, ὁ, = **συνέχεια**, Matth. Med. σ. 285, 13.

συνεχόντως, Ἐπίρρ. = **συνεχῶς**, Ἱππιατρ. σ. 106, 15.

συνέχω, μέλλ. -ξω· ἀόρ. **συνέσχον**·— μέσ. μέλλ. ἐπὶ παθητ. σημασίας, Δημ. 1484. 23· οὕτω μέσ. ἀόρ. **συσχόμενος**, Πλάτ. Θεαίτ. 165B.— Παθ. ἀόρ. **συνεσχέθην** Διογ. Λ. 7. 185. Κρατῶ ὁμοῦ, συγκρατῶ, συσφίγγω, ὅθι ζωστῆρος ἀχῆες χρύσειοι σύνεχον (ἐξυπακ. θώρηκα) Ἰλ. Δ. 133, Υ. 415· ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες ἀγκῶνος, ὅπου συγκρατοῦσι [τὴν χεῖρα] ὁμοῦ οἱ τένοντες τοῦ ἀγκῶνος, Ἰλ. Υ. 478, (ἂν καὶ δύνανται ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις νὰ εἶναι ἀμετάβ., συναντῶ, συνδέομαι, ἑνοῦμαι)· Ὠκεανὸς .. πᾶν συνεῖχε σάκος, περιέβαλλε, περιέκλειεν, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 315· Αἴτνα σ. [Τυφῶνα] Πινδ. Π. 1. 35· σ. τοὺς δακτύλους τὼ μηρὼ Ἀριστοφ. Σφ. 95, Νεφ. 966 τὸ δέρμα σ. τὰ ὀστᾶ Πλάτ. Φαίδων 98D· Ἄτλας συν. ἅπαντα αὐτόθι 99C.— Παθητ., ἐν φρέατι συνέχεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 165B. **2)** τηρῶ ὁμοῦ ἡνωμένους, ἐμποδίζω ἀπὸ διασκορπισμοῦ, ἐπὶ στρατιωτῶν, Ξεν. Ἀν. 7. 2, 8, Δημ. 108. 30, κτλ.· σ. ἐν τῷ χάρακι, ἐντὸς τοῦ τείχους, κτλ., Λατ. continere, Πολύβ. 10. 39, 1, κτλ.· — ἀκολούθως. **6)** ἐπὶ κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς τάξεως, σ. πόλιν, συγκρατῶ τὴν πόλιν ὁμοῦ, διαφυλάττω αὐτὴν ἀπὸ πτώσεως ἢ καταστροφῆς, πόλιν Εὐρ. Ἱκέτ. 312, πρβλ. Ἀνδοκ. 2. 20· τὸ φρονεῖν ξ. δώματα Εὐρ. Βάκχ. 392, πρβλ. 1309· καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους ἡ κοινωνία ξ. Πλάτ. Γοργ. 508A· δίκη ξ. πολιτεύματα εἰς ἓν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 945D, πρβλ. Πολιτ. 311C· σ. τὴν πολιτείαν Δημ. 700. 15· τὴν πολιτικὴν κοινωνίαν Ἀριστ. Πολιτ. 3. 6, 4, πρβλ. 2. 9, 21· ὡσαύτως, σ. τὸν ὅλον κόσμον Ξενοφ. Ἀπομν. 4. 3, 13· οὕτω, ξ. τὴν εἰρεσίαν, τηρῶ ἡνωμένους τοὺς κωπηλάτας, κάμνω αὐτοὺς νὰ κωπηλατῶσιν ἐν ῥυθμῷ, Θουκ. 7. 14.— Παθ., τὸ ὂν ξυνέχεται .. φιλίᾳ Πλάτ. Σοφ. 242E· τὰ πράγματα ὑπ' εὐνοίας Δημ. 154. 7. **γ)** τηρῶ ὁμοῦ ἡνωμένους ἐν φιλίᾳ, τινὰς Ἀριστοφ. Λυσ. 1265· μετ' ἀλλήλων ξυνέχεσθαι Πλάτ. Τίμ. 43E. **δ)** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, συνάπτω μάχην ἐκ τοῦ συστάδην, ἔρχομαι εἰς χεῖρας ἐκ τοῦ πλησίον, αἰχμῇσι Ἡρόδ. 1. 214· — καί, = συμπλέκεσθαι, ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 2, 10, π. Ζ. Γεν. 1. 23, 5. **ε)** ἐπασχολῶ, ἑαυτὸν ἐν ἢ ἐπί τινι Πλουτ. Κλεομ. 34, κτλ.· τοὺς ἐρωμένους Ἀθήν. 563E. **3)** περιέχω, περιλαμβάνω, εἷς λόγος ξ. πάσας τὰς αἰσθήσεις Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττων 374D· τὸ συνέχον, τὸ περιέχον τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν, Πολύβ. 2. 12, 3, κτλ.· τὰ συνέχοντα ὁ αὐτ. 6. 46, 6· μετὰ γεν., τὸ σ. τῆς ἐκκλησίας, ἡ κυρία αἰτία διά.., ὁ αὐτ. 28. 4, 2· τῆς σωτηρίας, τὰ κυριώτατα μέσα τῆς .., κτλ., ὁ αὐτ. 10. 47, 11, κτλ. **4)** ἐξαναγκάζω ἢ βιάζω τινὰ εἴς τι, Ἐπιστ. Β' πρὸς Κορινθ. κ. ε', 14· συμπυκνῶ, συνθλίβω, καταθλίβω, συμπιέζω, Εὐαγγ. κ. Λουκ. η', 45., ιθ', 43· — ἐν χρήσει παρὰ τοῖς δοκίμοις μόνον ἐν τῷ παθ., συνέχομαί τινι, ἀναγκάζομαι, στενοχωροῦμαι, πιέζομαι, θλίβομαι, καὶ καθόλου ἐνοχλοῦμαι ἔκ τινος πράγματος εἴτε κατὰ τὸ πνεῦμα εἴτε κατὰ τὸ σῶμα, πατρὶ συνέχετο .. χαλεπῷ Ἡρόδ. 3. 131· ἵνα μὴ ξυνέχῃ τοῖσι Λυκούργου πατριώταις Φερεκρ. ἐν «Ἀγρίοις» 5· σ. πολέμῳ δουληίῃ Ἡρόδ. 5. 23., 6. 12· ὀνείρασι Αἰσχύλ. Πρ. 656· φροντίδι Εὐρ. Ἡρακλ. 634· δίψῃ, πόνῳ Θουκ. 2. 49., 3. 98· κακῷ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1096· μεγάλοις καὶ ἀνιάτοις νοσήμασι Πλάτ. Γοργ. 512A, πρβλ. 479A· πάσῃ ἀπορίᾳ ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 250D· γέλωτι Διογ. Λ. 7. 185. **5)** παρεμποδίζω, ἐμποδίζω, παρακωλύω, Εὐρ. Ρῆσ. 59 (ἀλλὰ τὸ χωρίον εἶναι ἀμφίβ.) **6)** συνεχῶς τηρῶ, ἔχω συνεχῶς, δύο σχολὰς Στράβ. 650, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 18, 1 — Παθητ., εἶμαι συνεχής, Παρμεν. 77. **II.** ἀμεταβ., συνέρχομαι, εἰς ἓν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 5, 6· πρός τι Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 145. **2)** παύομαι, λήγω, Ἰω. Χρυσ.

συνέψημα, τό, τὸ ὁμοῦ ἑψημένον, βεβρασμένον, καὶ χωρὶς τοῦ συνεψήματος ὠμὰ τὰ κρόμμυα προσφέρονται Γαλην. τ. 6, σ. 531, 17.

συνεψητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **συνέψω**, δεῖ συνέψειν, συνεψητέον αὐτοῖς κέγχρον Γεωπ. 14. 24, 2.

συνεψιάω, παίζω ὁμοῦ, συμπαίζω, πίνοντι συνεψιάουσα Ἀνθ. Π. 5. 288.

συνέψω, μέλλ. -εψήσω, ἕψω, βράζω ὁμοῦ, οὐκ ἄρνεια κρέα καὶ χελώνη νῦν ἐν Λυδίᾳ ξυνέψεται Λουκ. Ζεὺς Τραγῳδ. 30, Γαλην. τῶν κατὰ Τόπ. 7, Διοσκ. 2. 148, κτλ.· — ἐπὶ τῆς ἀφομοιώσεως τῶν χυμῶν, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 16· ἐπὶ οὕτων διαμενόντων ἐν τῇ κύστει καὶ θερμαινομένων, ὁ αὐτ. π. Ἀέρ. 286· — ἐπὶ θερμότητος, προξενῶ ζύμωσιν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 21, 2, κτλ. — Παθητ., βράζομαι ὁμοῦ, Ἀριστ. Ἀποσπ. 105· βράζομαι ἢ χωνεύομαι, τήκομαι ὁμοῦ, χαλκῷ ὁ αὐτ. π. Θαυμ. 62.— Ὁ ἐνεστ. **συνεψέω** ἢ -άω ἀπαντᾷ παρὰ μεταγεν. συγγραφ., ἴδε ἐν λ. ἑψέω· ὁ πλημμελὴς ἀόρ. **συνῆψας** ἐν Τιμοκλ. «Λήθῃ» 1, διωρθώλῃ ὑπὸ τοῦ Διονδ. ἦψες, ἐν αἶσιν ἦψες ἀντὶ τοῦ ἐν αἷς συνῆψας.

συνηβάω, διέρχομαι τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν ὁμοῦ, ἀπὸ κοινοῦ παραδίδομαι εἰς ἐφηβικὰς ἢ νεανικὰς διασκεδάσεις, οὐ γὰρ ἐμοὶ παῖς ἐθέλει συνηβᾶν Ἀνακρ. 23· πρβλ. Σκόλ. παρ' Ἀθην. 695D, Ὀππ. Ἀλ. 5. 471· ἡ Πυλαία τοῖς Δελφοῖς σ. Πλούτ. 2. 409A.

συνηβολέω, συναντῶ, συντυγχάνω, ἀλλήλοις Βάβρ. 61.

συνηβολίη, ἡ, συμβολή, ἀριστῆες δὲ συνηβολίη κεχάροντο Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1159.

σύνηβος, ὁ, ἡ, (ἥβη) ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, Καδμείων τε σύνηβοι Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν. 438.

συνηγεμονικός, ή, όν, ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα συνηγεμόνος, οὐ συνηγεμονικὸν οὐδὲ ὁμότιμον Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 741D.

συνηγεμών, όνος, ὁ, συμμέτοχος ἡγεμονίας, ἡγεμὼν καὶ αὐτὸς ὁμοῦ μετ' ἄλλου, συνάρχων, Νικήτ. Χρον. 179C.

συνηγέομαι, ἀποθ., ὁμοῦ ἡγοῦμαι, διευθύνω, στρατηγῶ, λαβεῖν εἰς τὸν πόλεμον συνηγησόμενον ὃν ἂν προαιρῆται, νὰ λάβῃ συστράτηγον ὃν ἂν θέλῃ, Διόδ. 14. 81.

συνηγήτωρ, ορος, ὁ, = **συνηγεμών**, οἱ συστρατιῶται καὶ συνηγήτορες Θεόδ. Βαλσ. ἐν Cotel. Monum. τ. 3, σ. 492C.

συνηγμένως, Ἐπίρρ., περιληπτικῶς, ἀθρόως, ὁμοῦ, συνημμένως, Ἀνέκδ. Ὀξων. 4. 407, Τζέτζ., κλπ.

συνηγορέω, εἶμαι συνήγορος, Πλάτ. Νόμ. 937A, κτλ.· ἐπὶ μισθῷ σ. Ἀριστ. Ρητ. πρ. Ἀλέξ. 37, 33· σ. τινι, εἶμαι συνήγορός τινος, ὑπερασπίζω τινὰ ἐν τῷ δικαστηρίῳ, Ἀριστοφάν. Ἀχ. 685, Αἰσχίν. 30. 12, κτλ. ὡσαύτως μετὰ δοτικ. πράγμ., σ. πονηρῷ πράγματι Ἰσοκρ. 10C· οὕτως, σ. ὑπὲρ τοῦ δικαίου Δημ. 1233. 18· ὑπὲρ Εὐκτήμονος Ἀριστ. Ρητ. 1. 14, 3· σ. περὶ τῶν ἀριστείων τῇ ἡδονῇ, ὑποστηρίζω τὰ δικαιώματα αὐτῆς ἐπὶ τῆς πρώτης θέσεως, Ἠθ. Νικ. 1. 12, 5. **2)** σ. τῷ κατηγόρῳ, ὑποστηρίζω τὸν κατήγορον, Σοφ. Τρ. 814.

συνηγόρημα, τό, = **συνηγορία**, ὁ Κικέρων .. ἐκ τῶν συνηγορημάτων τοὺς μὲν οἰκειούμενος, τοὺς δὲ ἐκφοβῶν Δίων Κ. 37. 33.

συνηγορητέον, ῥημαι. ἐπίθετ. τοῦ **συνηγορῶ**, δεῖ συνηγορεῖν, τινὶ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 11.

συνηγορία, ἡ, τὸ συνηγορεῖν ὑπέρ τινος, ἀγόρευσις ὑπέρ τινος ἐν τῷ δικαστηρίῳ, Αἰσχίν. 54. 33· περὶ τῶν συμμάχων Ἀριστ. Ρητ. πρ. Ἀλέξ. 3. 26· ἐν τῷ παθητ., Συλλ. Ἐπιγρ. 279.

συνηγορικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συνήγορον, Πολυδ. Δ', 25, κτλ. ἐπίρρ. -κῶς, αὐτόθι 26. **II.** τὸ συνηγορικόν, ὁ μισθὸς τοῦ συνηγόρου ἢ δικηγόρου, ὅστις ἦτο μία δραχμὴ τὴν ἡμέραν, ἀλλ' ἐδίδετο (ὡς φαίνεται) μόνον εἰς τοὺς δημοσίους συνηγόρους, Ἀριστοφ. Σφ. 691, πρβλ. Böck' P. E. 1,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σ. 317·— διότι εἰς τοὺς ἰδιωτικοὺς συνηγόρους ἦτο ἀπηγορευμένον νὰ λαμβάνωσι μισθόν, οἱ δὲ παραβαίνοντες ἐτιμωροῦντο, Νόμ. παρὰ Δημ. 1137. 5.

συνήγορος, ον, (ἀγορά) σύμφωνος, μαντεῖα καινὰ τοῖς πάλαι ξυνήγορα, ἐπικυροῦντα τὰ παλαιά, Σοφ. Τραχ. 1165.

II. ὡς οὐσιαστ., ὁ συνηγορῶν ὑπέρ τινος, ὁ ὑπερασπίζων αὐτόν, ῥήτωρ βοηθός, ξυνήγορόν μ' ἔχεις Αἰσχύλ. Ἀγ. 831·— ἐν Ἀθήναις οἱ συνήγοροι ἦσαν δύο εἰδῶν, **1)** δημόσιοι συνήγοροι, ἐκλεγόμενοι ὑπὸ τῆς πόλεως ὅπως ὑπερασπίζωσι τοὺς νόμους ἐναντίον προτεινομένων μεταβολῶν ἐνώπιον τῶν νομοθετῶν, Δημ. 711. 19· ἢ πρὸς διεξαγωγὴν εἰσαγγελίας (ἔνθα ὁ προσήκων ὅρος εἶναι **κατήγορος**), Ψήφ. παρὰ Πλουτ. 2. 833F· πρβλ. **σύνδικος**·— δέκα τοιοῦτοι διωρίζοντο κατ' ἔτος ὅπως ἀντιπροσωπεύωσι τὴν πολιτείαν κατὰ τὰς εὐθύνας τῶν ἀρχόντων, Ἀριστ. Ἀποσπ. 407· ἐν δὲ Βοιωτίᾳ οἱ ἄρχοντες οἱ φροντίζοντες περὶ τῶν εὐθυνῶν ἐκαλοῦντο **συνήγοροι**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1570. 26, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 16·— οἱ παρ' Ἀττικ. **συνήγοροι** συχνάκις προσβάλλονται ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ., ἴδε Ἀχαρν. 705, 715, Ἱππ. 1358, Σφῆκ. 482. **2)** ἰδιωτικοὶ συνήγοροι ἢ δικηγόροι καλούμενοι ὑφ' ἑκατέρων τῶν διαδίκων ὅπως ὑποστηρίξωσι τὴν οἰκείαν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων (ὁπότε τήν τε κατηγορίαν καὶ τὴν ὑπεράσπισιν οἱ κρινόμενοι ἔπρεπε νὰ ἀρχίσωσι), Δημ. 922, 21., 1349. 28· οὗτοι δὲν ἠδύναντο νὰ λάβωσι μισθόν, ἴδε **συνηγορικός** II· ὁ Δημοσθένης ἀπήγγειλε τὸν περὶ τοῦ στεφάνου λόγον του ὡς συνήγορος τοῦ Κτησιφῶντος.—Ἴδε Π. Σ. Φωτιάδου Συμβολὰς εἰς τὸ Ἀττικὸν Δίκαιον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΓ', σ. 47 κέξ.

συνηγούμενος, ὁ, ὁ μετ' ἄλλου ἡγούμενος, Μ. Ἀκομ. τ. Ε', σ. 311, 19, ἔκδ. Λ.

συνηδέατε, ἴδε **σύνοιδα.**

συνήδομαι· μέλλ. **-ησθήσομαι·** ἀόρ. **-ήσθην·** ἀποθ. Ἥδομαι, χαίρω, τέρπομαι ὁμοῦ, Πλάτ. Πολ. 462Ε, Ξεν., κλπ.·— σ. τινι, χαίρω μετά τινος, ἐν συμπαθείᾳ πρὸς αὐτόν, Εὐρ. Ἴων 728, Δημ. 579. 19, κτλ.· σ. τινι περιεόντι Ἡρόδ. 3. 36· ἀντίθετον τῷ **συλλυπεῖσθαι**, Ἀντιφῶν 122. 4, Πλάτ. Πολ. 462Ε· τῷ **συνάχθεσθαι**, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 24, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 10, 5· τῷ **συναλγεῖν**, αὐτόθι 9. 4, 5· σ. ὅτι .. Ξεν. Ἀνάδ. 5. 5, 8, κτλ. **2)** μετὰ δοτ. πράγματ., χαίρω ἐπί τινι, τέρπομαι, εὐχαριστοῦμαι διά τι, χαίρω, ἐπιχαίρω, σ. τοῖς ἀγαθοῖς Ἀριστ. Ρητ. 2. 4, 3· ἐπί τινι Ξεν. Κύρ. 8. 2, 2, κτλ.· τινος, ἐξ αἰτίας τινός, Ἀππ. Μακεδ. 15, Συλλ. Ἐπιγρ. 3832. **3)** μετὰ δοτ. προσ. καὶ πράγμ., Σοφ. Ο. Κ. 1398. **II.** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκφέρει χαρὰν ἐπὶ εὐτυχίᾳ, ἐν ᾧ τὸ ἐφήδομαι ἐκφέρει κακεν ρεχῆ χαρὰν ἐπὶ δυστυχίᾳ· ἀλλ' ὑπάρχουσι παραδείγματα τοῦ ἀντιθέτου, οἷον οὐδὲ συνήδομαι .. ἄλγεσι δώματος Εὐριπ. ἐν Ἠλ. 136· τί τάλας τοῖσδε συνήδει ..; ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1286· θανόντι γ' οὐδαμῶς ξ. ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσ. 958· συνησθησόμενοι ταῖς συμφοραῖς Ἰσοκρ. 176C Βεκκῆρ. (κοινῶς **ἐφησθ-**).

συνηδύνω, ἡδύνω, «γλυκαίνω», ποιῶ εὐάρεστον, ἡδὺ εἰς τὴν γεῦσιν, τὸν ἄρτον Πλούτ. 2. 668Ε, πρβλ. 661Β·— καθόλου εὐφραίνω τινά, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 6, 6.

συνήθεια, ἡ, συναναστροφή, σχέσις, γνωριμία, φιλία, Λατιν. consuetudo, πρός τινα Ἰσοκρ. 2Α, κτλ.· μετά τινος Αἰσχίν. 31. 18· ἡ τῶν φίλων σ. ὁ αὐτ. 48. 27· σ. καὶ φιλία Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 12, 15· ἡ πολιτικὴ σ. ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 10. 9, 19· πληθ., αἱ στεναὶ γνωριμίαι καὶ σχέσεις, τῶν φαύλων σ. ὀλίγος χρόνος διέλυσεν Ἰσοκρ. 2Α· ὅπως αἱ σ. διαζευχθῶσιν Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 4, 19· — σαρκικὴ συνουσία, μῖξις, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 31· σ. ἔχειν μετὰ γυναικὸς Σώστρ. παρὰ Στοβ. τ. 64. 34· ἐπὶ ζῴων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 21, 7. **2)** ἐπὶ ζῴων, συναγελασμός, ἀγέλη, νέμεσθαι κατὰ συνηθείας, κατὰ ἀγέλας, αὐτόθι 9. 4, πρβλ. Αἰλιαν. περὶ Ζῴων 2. 31· — οὕτως ἐπὶ στρατιωτῶν, κατὰ συνηθείας, κατὰ συσσίτια, Πολύβ. 35. 4, 14. **II.** ἕξις, ἔθος, συνήθεια, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 485, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 9, Πλάτ. Πολ. 516Α· κατὰ συν. τοῦ προτέρου βίου αὐτόθι 620Α· τοῖς ἤθεσι τῆς ἑαυτοῦ συνηθείας, εἰς τοὺς συνήθεις τόπους ἔνθα διατρίβει, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 865Ε· σ. τοῦ ἔργου, ἕξις, ἐξοικείωσις πρὸς αὐτό, Ξεν. Κυν. 12, 4· λήθην ἢ συνήθειαν τῶν ἀδικημάτων Δημ. 342. 11, πρβλ. 1397. 13· τῇ σ. τοῦ εἰδώλου ὡς εἰδωλόθυτον ἐσθίουσιν Α' Ἐπιστ. πρ. Κορ. η', 7·— ἐφαρμογή, ἄσκησις, γυμνασία, Πολύβ. 1. 42, 7, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 656D· — μετὰ προθέσεων, διὰ συνήθειαν ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 248Β· διὰ τὴν σ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16. 1· κατὰ ἢ παρὰ συνήθειαν, ἐναντίον τῆς συνηθείας, Πλάτ. Πολ. 620Α, Νόμ. 655Ε· ὑπὸ συνηθείας ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 157Α·— σ. ἔχω τινί, εἶμαι συνηθισμένος εἴς τι, Πολύβ. 40. 10, 2· σ. κτᾶσθαι πρός τι Πλούτ. 2. 791Α. **2)** ἡ κατὰ συνήθειαν χρῆσις τῆς γλώσσης, ἐκ σ. ῥημάτων καὶ ὀνομάτων Πλάτ. Θεαίτ. 168Β· εἰς συνήθειαν ἐποίησε τοῦ λόγου τούτου τὴν πόλιν καταστῆναι, ἔκαμε τὴν πόλιν εἰς συνήθη χρῆσιν τῆς φράσεως ταύτης, Αἰσχίν. 23. 37· σ. Ἀθηναίων Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 228·— ἰδίως ἡ κοινὴ καὶ συνηθης γλῶσσα, ἐν τῇ συνηθείᾳ Πλούτ. 2. 22F, πρβλ. αὐτόθι C, 1113Α, καὶ Γραμμ. **III.** παρὰ τοῖς Βυζαν., **1)** φόρος. **2)** πληρωμή, μισθός.

συνηθέομαι, Παθητ., διηθοῦμαι, στραγγίζομαι ὁμοῦ, συνηθεῖταί τι καὶ ταχύτερον Γαλην. τ. 19, σ. 649, 17.

συνήθης, ες, γεν. **εος,** συνῃρ. **ους,** γεν. πληθ. **συνηθέων,** συνῃρ. **συνήθων** (Ἀρκάδ. 136, 24)· — ὁ συνδιατρίβων, συνδιαιτώμενος, οἰκεῖος, σχετικός, φίλος, συνήθεες ἀλλήλοισιν Ἡσιόδ. Θεογ. 230· ὅμοιος πρὸς ἄλλον κατὰ τὰ ἤθη ἢ τοὺς τρόπους, Θουκ. 1. 71· συνήθεις καὶ γνώριμοι, οἰκεῖοι καὶ σ., γνώριμοι, φίλοι, Πλάτ. Πολ. 375Ε, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 6, 5, Φιλήμων ἐν Ἀδήλ. 1. 13· — σ. τινί, λίαν γνώριμος πρός τινα, Πλάτ. Κρίτων 43Α, Λάχ. 188Α· σπανιώτερον μετὰ γενικ. ὡς οὐσιαστ., ὁ σ. τινός, ὁ στενωτάτην ἔχων σχέσιν ἢ φιλίαν πρός τινα, Διόδ. 19. 47, Πλούτ.

II. ὁ συνηθισμένος, τινί, εἴς τι πρᾶγμα, Πλάτ. Πολ. 517D, κτλ.· σώματα πᾶσι πότοις καὶ πόνοις ξ. γιγνόμενα αὐτόθι 797Ε· ἐπὶ ζῴων, χειρὶ σ. = χειροήθης, Ἀνθ. Παλ. 9. 287· καὶ ἀπολ., τὰ σύντροφα καὶ συνήθη Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 2· οἱ σ. τόποι, τὰ μέρη ἔνθα συνήθως συχνάζουσιν, αὐτόθι 8. 12, 3·— μετ' ἀπαρεμφ., σ. ᾄδειν γενόμενος Πλάτ. Νόμ. 666D.

2) ἐπὶ πραγμάτων, ὁ καθ' ἕξιν γινόμενος, συχνός, ἔθος, πότμος Σοφ. Φιλ. 894, Τρ. 88· ψυχῇ σύνηθες ὄμμα ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 903, πρβλ. Ἱππ. Ἀφορ. 1246· δίαιτα Θουκ. 6. 17· σημεῖα τῷ γένει ξυνηθέστερα Ἀνδοκ. 23. 2· τὸ ξύνηθες ἥσυχον, ἡ κατὰ συνήθειαν ἡσυχία σας, Θουκ. 6. 34· τὸ ξύνηθες φοβερὸν αὐτόθι 55· σύνηθές [ἐστι] ταῦτα βαστάζειν ἐμοὶ Εὐρ. Ἄλκ. 40, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτ. 4. 11, 6· διὰ τὸ μὴ ξ. νομοθέτῃ Πλάτ. Νόμ. 739Α·— τὸ σύνηθες, ἔθος, ἔθιμον, Ξεν. Ἀπομν. 3. 14, 6, Ἀριστ. Ρητορ. 1. 10, 18, κ. ἀλλ.· τὸ τῆς ἑορτῆς ξ. Πλάτ. Τίμ. 21Β.

III. Ἐπίρρ. **-θως,** ὡς καὶ νῦν, κατὰ τὸ σύνηθες, συν. παρακολουθεῖν Αἰσχίν. 45. 28, Πλούτ., κλπ.

συνηθία, ἡ, = **συνήθεια,** «συνήθεια καὶ συνηθία» Ἀρκάδ. 195· μισθὸς στρατιώτου, Συλλ. Ἐπιγρ. 5817. b. 29.

συνηθίζω, ὡς καὶ νῦν, πρκμ. **σεσυνήθικα** = **εἴωθα** Ἰουστιν. Κῶδ. 1. 17, 3, Ἰω. ὁ τῆς Κλίμακ. 697Α, 887Α, 900D, 1025D. —Ἴδε Κίντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 82.

συνηθικός, ή, όν, συνήθης, τακτικός, Δημητρ. Ἱερακοσοφ. σ. 39, 7. κλπ.: —Ἐπίρρ. **-κῶς,** = **συνήθως,** Μᾶρκ. Ἐρημ. σ. 914Α.

συνακολουθητικῶς, Ἐπίρρ., κατὰ συνακολούθησιν, κατ' ἀκολουθίαν, Χρύσιππος παρὰ Γαλην. τ. 1, σ. 274, ἔκδ. Βασιλ.

συνήκοος, ον, (ἀκοή) ὁ ὁμοῦ ἀκούων, οἱ συν. τῶν λόγων Πλάτ. Νόμ. 711Ε. τῷ κορυφαίῳ σ., ἱκανὸς νὰ ἀκούσῃ ὅσον καὶ ὁ κορυφαῖος, Πλούτ. 2. 678D. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 276.

συνήκω, ἔχω ἔλθῃ ὁμοῦ, εἰ λογιούμενοι ξυνήκετε Θουκ. 5. 87. **II.** σ. εἰς ἕν, ἐπὶ τειχῶν, συνάπτομαι, συναντῶμαι εἰς ἕν, συνήκοι ἂν τὰ ἔργα εἰς ἓν ἐξ ἁπάντων τῶν τειχῶν Ξεν. Πόροι 4. 44· τὰ δ' ὄπισθεν κοῦφα καὶ συνήκοντα πάλιν εἰς στενόν, γενόμενα πάλιν στενά, Ἀριστ. περὶ Ζ. Πορείας 10. 10· οὕτω, σ. εἰς ὀξὺ ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 13, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 11, 1.

συνηλικιώτης, ου, ὁ, συνομῆλιξ, κοινῶς συνομήλικος, Διον. Ἀλ. 10. 49, Διόδ. 1. 53, Ἀλκίφρων 1. 12, Συλλ. Ἐπιγρ. 4929· — θηλ. **-ῶτις, ιδος,** παῖδα τὴν συνηλικιῶτιν Γεώργ. Νικομ. ἐν Combefis Auct. Patr. τ. 1, σ. 1122Α.

συνῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, συνομῆλιξ, Λατιν. aequalis, σύντροφος εἰς τὸ παιγνίδιον, σύντροφος, φίλος, ἐμοὶ ξυνήλικες Αἰσχύλ. Πρ. 784· ἠκούσατ', ὦ συνήλικες Εὔπολις ἐν «Μαρικᾷ» 5. 5· συνήλικα (αἰτ. ἑνικ.) Ἀναξίλ. ἐν «Βοτρυλίωνι» 2· ὡς θηλ., Ἀνθ. Π. 7. 711.

συνήλικος, ον, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, συνομῆλιξ, ὑπό τινος συνηλίκου μειρακίου Βίος Ἡλίου Σπηλαιώτου ἐν Acti. SS. Sept. σ. 852, 21.

συνηλόω, καρφώνω ὁμοῦ, συνήλωσε πρὸς ἀλλήλας Πολύαιν. 7. 21. 3, Φίλων Βελοπ. σ. 57, κτλ.

σύνηλυς, υδος, ὁ, ἡ, ὁ ἐρχόμενος ὁμοῦ μετά τινος, συνερχόμενος, αὐτὸς ὁμοῦ γνωτοί τε συνήλυδες Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 2. 65, 17, 75. κτλ.· πρβλ. **σύγκλυς.**

συνηλυσίη, ἡ, συνέλευσις, συνδρομὴ ἐπὶ τὸ αὐτό, Ἀνθ. Π. 9. 665· οὕτω, **συνήλυσις, ἡ,** αὐτόθι παράρτημα 92.

συνήλωσις, ἡ, (συνηλόω) τὸ συνηλοῦν, συγκάρφωσις, Γλωσσ.

συνημέρευσις, ἡ, τὸ συνδιημερεύειν, συνδιημέρευσις, ἀλλήλοις Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδήμ. 7. 5, 3.

συνημερευτής, οῦ, ὁ, ὁ συνδιημερεύων τινί, καθημερινὸς σύντροφος, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 14.

συνημερεύω, διέρχομαι τὴν ἡμέραν μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Πλάτ. Συμπ. 217Β, Φαῖδρ. 240C· σ. καὶ συζῆν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 3, 5· τινὶ Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 1, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 5, 2, κ. ἀλλ.· μετά τινος αὐτόθι 9. 4, 9· ἔν τινι, εἴς τινα ἀσχολίαν, αὐτόθι 10. 12, 2· πρβλ. **συνδιημερεύω.**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συνημερόομαι, Παθητ., ἡμερώνομαι ὁμοῦ, συγκαλλιεργοῦμαι, ἐπὶ γῆς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 3, 3.

συνημμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθητ. πρκμ. τοῦ **συνάπτω**, ἐν συναφείᾳ, Ἀλεξ. Ἀφρ., Γαλην.· τινός, μετά τινος, Schneid. Ecl. Phys. 1. 479.

συνημοσύνη, ἡ, ἐν χρήσει ἐν τῷ πληθυντ. ὡς τὸ **συνθῆκαι**, συμφωνίαι, συνθῆκαι, ὑποσχέσεις ἐπίσημοι, μή μοι .. συνημοσύνας ἀγόρευε, «μή μοι περὶ συνθηκῶν διαλέγου» (Σχόλ.), Ἰλ. Χ. 261· πρβλ. **συνθεσία**. **II.** δεσμοὶ φιλίας ἢ συγγενείας, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1105· ἐν τῷ ἑνικῷ, Θέογν. 284, μετὰ διαφ. γρ. **φιλημοσύνη**.

συνήμων, ον, ὁ συνηνωμένος, σύντροφος, ἁ δὲ συνήμων λάθα, ἡ συντροφός μου λήθη, ἐπὶ νεκροῦ, Ἐπιγρ. Δωρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2445· πληθ., συνήθεις, ἑταῖροι, δέχθαι μειλίξαντο συνήμονας Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1210.

συνήνεμος, ον, ὁ ὅλως ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον, ἀνεμώλιος, Πολυδ. Ε', 110· τὰς συνηνέμους ἐλπίδας, τὰς ὅλως ἀσταθεῖς, ἀστάτους, κενάς, Ἡρακλείδ. Ἀλλην. Ὁμ. (;)

συνηνιοχέω, ἡνιοχῶ ὁμοῦ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 25· συγκυβερνῶ, συνδιοικῶ, συνηνιοχοῦσα τῷ βασιλεῖ τὴν τοσαύτην ἀρχὴν Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 532D.

συνηνωμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **συνενόω**, συνδεδεμένως, ἡνωμένως, τῇ ὁμοουσιότητι ἐκ τοῦ τετάχθαι συνηνωμένως Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 936A, Τζέτζ. Ἱστ. 12, 60.

συνήορος, Δωρ. καὶ Ἀττικ. **συνάορος, ον**· (συναείρω)· — ποιητ. ἐπίθετ., συνδεδεμένος πρός τινα, συνεζευγμένος μετά τινος, ἢ [φόρμιγξ] δαιτὶ συνήορός ἐστι θαλείῃ, «τουτέστιν ἥτις συνήρμοσται καὶ συνέζευκται προσεταιριζομένη τῇ εἰλαπίνῃ» (Εὐστ.), Ὀδ. Θ. 99 εὐλογία φόρμιγγι σ. Πινδ. Ν. 4. 9· ὁ κοινωνῶν μετά τινος, ξυνάορον ξυναῖς γυναιξὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 87. 9 **2)** ἀπολ., ὁ συνδεδεμένος διὰ τῶν δεσμῶν τοῦ γάμου, καὶ ὡς οὐσιαστ., σύζυγος, εἴτε ἀνήρ, Εὐρ. Ὀρ. 1136 εἴτε, ὅπερ συνηθέστερον, γυνή, ἡ σύζυγος, αὐτόθι 654, 1556, 1566, Ἄλκ. 824, κτλ.· πρβλ. **συνωρίς**· — καθόλου, συνδεδεμένος, ἡνωμένος, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 4, στίχ. 23. Πρβλ. **συνήωρ**.

συνηπειρώτης, ου, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς Ἠπειρώτης ὤν, Varro R. R. 2. 5, ἐν ἀρχῇ.

συνηπεροπεύω, ἀπὸ κοινοῦ ἐξαπατῶ, διὰ τεχνασμάτων πλανῶ· καὶ μὴν ἐγὼ ξυνηπεροπεύσω Ἀριστοφ. Λυσ. 843.

συνηρεμέω, ἠρεμῶ ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, ἠρεμήσει ἄρα· ὥστε καὶ τὸ ἐν τῷ σίφωνι (δηλ. ὑγρὸν) συνηρεμήσει αὐτοῖς (δηλ. τοῖς ἐν τοῖς ἀγγείοις ὑγροῖς) Ἥρων Πνευμ. 154D.

συνηρετέω, συμπράττω, συνεργῶ, συμβοηθῶ, τινι Σοφ. Αἴ. 1329 (ὡς ὁ Λοβέκ. ἐκ τοῦ Ἡσυχ. (ἐν λέξ. **συνηροτήσεις**) ἀντὶ **ξυνηρεμεῖν**)· ἆρ' ὅλβος αὐτοῖς .. ξυνηρετεῖ; Εὐρ. Ἀποσπ. 773 (ὡς ὁ Dobree ἀντὶ **συνηρεφεῖ**)· — **ξυνηρέτης, ου**, ὁ, «σύμφωνος· ὡς ὁ ἐναντίος, ἀντηρέτης» Φώτ.

συνηρέφεια, ἡ, πυκνὴ καὶ περίπλοκος σκιὰ δένδρων, Νικήτ. Εὐγ. 4. 39· πλημμελῶς **συνηρεφία** παρ' Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 103.

συνηρεφέω, ἐπιρρίπτω πυκνὴν σκιάν, συσκέπω, ἐπὶ δένδρων, τῷ τρίτῳ ἔτει συνηρεφεῖν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 1, 3· πρβλ. **συνηρετέω**.

συνηρεφής, ές, (ἐρέφω) ὁ πυκνῶς συνεσκιασμένος ἢ κεκαλυμμένος (πρβλ. **συννεφής**), χώρη ὑψηλή τε καὶ ἴδῃσι συνηρεφὴς Ἡρόδ. 1. 110· οὔρεα .. ἴδῃσι καὶ χιόνι συνηρεφέα ὁ αὐτ. 7. 111, πρβλ. Στράβ. 244· σᾶμα δέ τοι πτελέῃσι συνηρεφὲς ἀμφικομεῦσι Νύμφαι (περὶ τοῦ μνημείου τοῦ Πρωτεσιλάου) Ἀνθ. Π. 7. 141· σ. λόφος, ὁδὸς Πλουτ. Λούκουλλ. 32, κτλ.· ἐν τῷ σ. Λουκ. Ἀνάχ. 18· μεταφορ., ξυνηρεφὲς πρόσωπον ἐς γῆν βαλοῦσα Εὐρ. Ὀρ. 957. **2)** ὁ καλῶς ἐπικαλύπτων, ἐπικάλυμμα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 3. 8, 5. 7, 3· ὄστρακον ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 23· ὕλη Πλουτ. Δημήτρ. 49. — Ἐπίρρ. **συνηρεφῶς**, Νικήτ. Εὐγεν. 6, 9.

συνηρημένως, Ἐπίρρ. τοῦ **συναιρέω**, περιληπτικῶς, Φωτ. Βιβλ. 323, 9· καθόλου, γενικῶς, Ἀμμώνιος σ. 63 ἐν τέλει **2)** διὰ συναιρέσεως, κατὰ συναίρεσιν, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἅλιον**, ἔνθα: «ἅλιον ... συνηρημένως ἀπὸ τοῦ ἀλήϊον».

συνήρης, ες, συνημμένος, συνηρμοσμένος, δαῖτα συνήρεα Νικ. Ἀλεξιφ. 512. — Καθ' Ἡσύχ.: «σύνηρες· (συνηρμοσμένον)». **II.** = **συνηρεφής**, ὁ αὐτ. ἐν Θηρ. 69.

συνήριθμος, ον, ποιητ. ἀντὶ **συνάριθμος**.

συνηρμοσμένως, Ἐπίρρ. τοῦ **συναρμόζω**, προσφυῶς, καταλλήλως, συνηρμοσμένως συντέτακται τὰ ὄντα Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 4. 45.

συνήρωες, οἱ, σύντροφοι ἥρωες, Συλλ. Ἐπιγρ. 2127.

συνησθημένως, Ἐπίρρ., μετὰ συναισθήσεως, νηφαλίως καὶ συνησθημένως Εὐσ. Κατ. εἰς Ψαλμ. τ. 1, σ. 115, 11, Ὠριγέν. τ. 1, σ. 440.

συνήσθησις, ἡ, τὸ συνήδεσθαι, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 69· ἀλλ' ὁ Musgr. διώρθωσε **συνθέσει**.

συνησκημένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **συνασκέω**, κομψῶς, κεκαλλωπισμένως, Γλωσσ.

συνησσάομαι, Ἀττ. -**ττάομαι**, Παθητ., ὁμοῦ ἡττῶμαι, νικῶμαι, τῶν πολεμίων οἱ πολλοὶ μὲν συνήττηνται μεθ' ἑαυτῶν Ξεν. Κύρ. 6. 4, 10, κλπ.

συνησυχάζω, ἡσυχάζω ὁμοῦ, καὶ τὸ κατὰ μέρος ὡς εἰκὸς συνησυχάζειν Φίλων 2. 168, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 835.

συνηχέω, ἠχῶ ὁμοῦ ἢ ἐν ὁμοφωνίᾳ, ἐν ἁρμονίᾳ, τὰ χαλκεῖα καὶ τὰ κέρατα Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 22, πρβλ. Πλουτ. Γ. Γράκχ. 3, Ἀντών. 18· τοὺς σαλπιγκτὰς σ. κελεύσας Δίων Κ. 51. 9. **II.** ἠχῶ μετά τινος, ἀντηχῶ, ὥστε συνηχεῖν αὐτοῖς τὴν στοὰν Θεοφρ. Χαρακτ. 6, πρβλ. Πολύβ. 2. 29, 6.

συνήχησις, ἡ, τὸ συνηχεῖν, ἠχεῖν ἐν ὁμοφωνίᾳ, Φίλων 2. 226, Πλούτ. 2. 1021B, Ζωναρᾶ Λεξικ. ἐν λέξ. **Ὑμέναιος**.

συνήωρ, ἡ, = **συνήορος**, αἰτ. **συνήορα** Χρησμ. παρ' Εὐναπ. σ. 27· πληθ. **συνήορας** ἐκ διορθώσεως τοῦ Mützell ἀντὶ **ξυνήονας** ἐν Ἡσ. Θεογ. 595, 601· «**ξυνάωρ**· εὐναία δάμαρ ..» Ἡσύχ.· γεν. **συνάορος**, Σουΐδ.

συνθᾱκέω, κάθημαι ὁμοῦ μετά τινος, συγκάθημαι, σ. νυκτί, συσκέπτομαι μετὰ τῆς νυκτός, Εὐρ. Ἡρακλ. 994, πρβλ. Πινδ. Π. 4. 204. — Ὡσαύτως **συνθᾱκεύω**, Νικήτ. Εὐγεν. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 276. 277.

σύνθᾱκος, ον, ὁ καθήμενος μετά τινος ἢ ὁμοῦ, ἔστι γὰρ Ζηνὶ σ. θρόνων Αἰδώς, μέτοχος τοῦ θρόνου αὐτοῦ, Σοφ. Ο. Κ. 1267, πρβλ. **σύνεδρος**, **σύνθρονος**· — καθόλου, μέτοχος, κοινωνός, Εὐρ. Ὀρ. 1037.

συνθαλᾰμεύομαι, μέσ., συνδιαιτῶμαι ἐν θαλάμῳ, θαλαμεύομαι ὁμοῦ, μετατάξομαι καὶ πρὸς Ἀφροδίτην καὶ ξυνθαλαμεύσομαι Νικηφόρ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 1, σ. 470, 4.

συνθάλλω, θάλλω ὁμοῦ, θάμνον βάτου πυροειδῶς ἐξάπτοντα καὶ τοῖς κλάδοις ὡς ἐν δρόσῳ συνθάλλοντα Γεώργ. Σύγκελ. σ. 122A.

συνθαλπτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **συνθάλπω**, δεῖ συνθάλπειν, συνθαλπτέον αὐτὸν Γεωπ. 16. 4, 3.

συνθάλπω, θερμαίνω ἀμοιβαίως, ἡσυχίαν ἄγουσι κατακείμενοι (οἱ λύκοι ..) καὶ συνθάλποντες ἑαυτοὺς Πλούτ. 2. 974C· — μεταφορ., θάλπω ἢ καταπραΰνω διὰ κολακευτικῶν λόγων προσέτι, μηδέ μ' οἰκτίσας ξύνθαλπε μύθοις ψευδέσιν Αἰσχύλ. Πρ. 685.

συνθαμβέω, ἐκθαμβοῦμαι, ἐκπλήττομαι ὁμοῦ μετά τινος, συνθαμβοῦντας τοῖς λεγομένοις Πλάτ. Ἴων 535E.

συνθᾱνᾰτόω, θανατώνω ὁμοῦ, συνθαπτόμενον, ἀλλ' οὐ συνθανατούμενον Εὐλόγ. ἐν Combefish Auctar. Patr. novo σ. 664C, Νικήτ. Εὐγεν. 9, 213.

συνθάπτω, θάπτω μετ' ἄλλου, θάπτω ὁμοῦ, ἢν μή τις ἄλλος τόνδε συνθάπτειν θέλῃ Αἰσχύλ. Θήβ. 1027, Σοφ. Αἴ. 1378, Εὐριπ., Πλάτ., κλπ.· κόσμος γ' ἕτοιμος ᾧ σφε συνθάψει πόσις Εὐρ. Ἄλκ. 149, κτλ. — Παθ., θάπτομαι ὁμοῦ ἢ μετά τινος, τινὶ Ἡρόδ. 5. 5, Θουκ. 1. 8, Πλάτ., κλπ.

συνθαυμᾰτουργέω, ἀπὸ κοινοῦ θαυματουργῶ, κάμνω θαύματα καὶ ἐγώ, Ἰσίδ. Πηλουσ. 1. 16, σ. 5D.

συνθαυμάζω, ἀπὸ κοινοῦ θαυμάζω, ἆρα οὐ συνθαυμάζεις εἰ ἐξαίφνης οὕτως ἀναφανήσει μηδὲν χείρων; Πλάτ. Θεαίτ. 162C.

συνθεάζω, καὶ ἐγὼ καταλαμβάνομαι ὑπὸ θείας μαντείας ἢ ἐνθουσιασμοῦ, Διόδ. 4. 51.

συνθεάομαι, ἀποθ., θεῶμαι ἢ βλέπω ὁμοῦ, ἐπὶ θεατῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι, Πλάτ. Λάχ. 178A, Ξεν. Οἰκ. 3, 7· οἱ ξυνθεώμενοι, οἱ συνθεαταί, Ἀντιφῶν 124. 27. **2)** ἐξετάζω ὁμοῦ, τὰ ἱερὰ Ξεν. Ἀν. 6. 4, 15· σ. τὰ κατὰ τὴν μοῦσαν Πλάτ. Νόμ. 967E.

συνθεᾱτής, οῦ, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς θεατὴς ὤν, ὁ καθήμενος ὁμοῦ μετά τινος ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ θεωμενος, Πλάτ. Πολ. 523A, Λάχ. 179E· — θηλ. **συνθεάτρια**, ἡ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 399.

συνθεῖα, ἡ, (θεῖος) ὁμοθεία, ἰσότης ἐν τῇ θεότητι, Ἐκκλ.

συνθελητής, οῦ, ὁ, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν καὶ ἄλλος τις θέλησιν, ἰσογνώμων, ὥσπερ ὁ υἱὸς ὁμοούσιός ἐστιν, οὕτω καὶ συνθελητὴς τῷ ἰδίῳ γεννήτορι Κύριλλ. Ἀλ. εἰς Ἰω. 14, 21, σελ. 228, κλπ.

συνθέλω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **συνεθέλω**.

σύνθεμα, τό, ποιητ. ἀντὶ **σύνθημα**, Ἀνθ. Π. παράρτημα 30 (ἔνθα ἀμφότεροι οἱ τύποι ἀπαντῶσι). **2)** σύνθετος λέξις, Εὐστ. 340. 35. **3)** ποσόν, κεφάλαιον, Διοφάντ. Ἀριθμ. 5. 19. **4)** συνέλευσις, συνάθροισις, Ἐδδ. (Ἐκκλ. ΙΒ' 11).

συνθεμιστεύω, θεμιστεύω ὁμοῦ, ὁμιλῶ νομίμως, Τιμαρίων ἐν Notices des MSS. 9. 215.

συνθεολογέω, ἐν τῷ παθ., **συνθεολογοῦμαι**, θεωροῦμαι ἐξ ἴσου ὡς θεός, συνθεολογουμένου .. τοῦ ἁγίου πνεύματος Κύριλλ. Ἀλ. εἰς Ἰω. 1, 2, σ. 15. **II.** συζητῶ θεολογικῶς μετά τινος, τινί τι Ἐκκλ.

σύνθεος, ον, ὁ μετέχων τῆς θείας φύσεως, Λεόντιος 1, 1708B, Ἀναστ. Σιν. 281B.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συνθεότης, ἡ, ἀλλότριον τῆς τοῦ πατρὸς συνθεότητος ἀποφαίνονται τὸν υἱὸν Δίδ. Ἀλεξ. σ. 321, ἔκδ. Μι., Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

συνθεράπων [ᾰ], **οντος**, ὁ, σύνδουλος, Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 2. 92· — θηλ. **συνθεράπαινίς, ίδος**, ἡ, Κλήμ. Ἀλ. 335.

συνθεραπεύω, θεραπεύω, περιποιοῦμαί τινα μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Φιλόστρ. 270.

συνθερίζω, θερίζω ὁμοῦ, Σωκράτ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1, 7, σ. 16, 17· ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 948, ὁ Mein ke νῦν θέριζε, ἀντὶ συνθέριζε.

συνθερμαίνω, θερμαίνω, ζεσταίνω ὁμοῦ, συνθερμαίνουσι τοὺς νεοττοὺς ἀμφότεροι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 4, 5, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 3, 4. — Παθ., Ἀριστ. Προβλ. 8. 16.

συνθεσία, ἡ, = **σύνθεσις**· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ **συνθῆκαι**, συμφωνία, σύμβασις, συνθήκη, πῇ δὴ συνθεσίαι ..; Ἰλ. Β. 339· οὐδ' .. ἐλήθετο συνθεσιάων, οὐδ' ἐλησμόνησε τὰς παραγγελίας, Ε. 319· οὕτω παρ' Ἀπολλ. Ροδ. Α. 340, κτλ.· ὡσαύτως ἐν τῷ ἑνικῷ, ὁ αὐτ.· περὶ συνθεσίης, ἐπὶ στοιχήματος, Ποσείδιππ. παρ' Ἀθην. 412Ε. — Πρβλ. **σύνθεσις** III, **συνθήκη** II, **συνηθεσύνη**.

σύνθεσις, ἡ, τὸ συντιθέναι, τιθέναι ὁμοῦ, σύνθεσις, συνδυασμός, συνένωσις, Πλάτ. Φαίδων 92Ε, Πολ. 611Β· τῶν λίθων Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 4, 2, κτλ. β) ἐν συγκεκριμένῃ ἐννοίᾳ, συναφή, συναρμογή, σύνδεσις, ἁρμός, ὀστῶν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 15, 2· συνθέσεις λέγω τὰς γωνίας ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 15. 1. **2**) ὡς τεχνικὸς ὅρος πολυειδῶν ἐννοιῶν. α) ἐν τῇ γραμματ., σύνθεσις, συμπλοκή, γραμμάτων τε συνθέσεις, δηλ. συλλαβὰς καὶ λέξεις, Αἰσχύλ. Πρ. 460, πρβλ. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 5, 4· σ. ἔκ τε ῥημάτων γιγνομένη καὶ ὀνομάτων, ὅ ἐστι πρότασις, Πλάτ. Σοφιστ. 263D, πρβλ. Κρατύλ. 431Β, Ἀριστ. Ποιητ. 22. 5, Διον. Ἀλ. περὶ συνθέσεως ὀνομάτων· — ὡσαύτως σύνθεσις λέξεων Ἀριστ. Ρητορ. περὶ Ἀλέξ. 24. 1· — ὁμοίως, ἐπὶ συνθέσεως ἔργου συγγραφέως, Ἰσοκρ. 210Β· οὕτως, ἡ τῶν μέτρων σ., μετρικὴ σύνθεσις, Ἀριστ. Ποιητ. 6, 6· ἡ τῶν ἐπῶν σ. Διόδ. 5. 74· ἐπὶ μουσικῆς συνθέσεως, Πλούτ. 2. 1143Β, D· — καὶ ἐν συγκεκριμένῃ ἐννοίᾳ, σύγγραμμα, πραγματεία, Ἱππ. 562. 24. β) ἐν τῇ Ἀριθμ., πρόσθεσις, Διοφάντ. Ἀριθμ. 1, ὅρ. 10, Πλούτ., κλπ. γ) ἐν τῇ Λογικῇ, ἡ σύνδεσις, ἢ σύμπτυξις τοῦ ὑποκειμένου καὶ κατηγορουμένου, Ἀριστ. περὶ Ἑρμην. 1, 4, π. Ψυχῆς 3. 6, 1· — ὡσαύτως, παραλογισμὸς συνθέσεως, καθ' ὃν τὸ ἀληθεῦον ἐπὶ τῶν μερῶν λαμβάνεται ὡς ἀληθεῦον ἐπὶ τοῦ συνθέτου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ διαίρεσις, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. Ἐλέγχ. 20. 1. δ) ἐν τῇ Φυσικῇ, ὁ συνδυασμὸς τῶν στοιχειωδῶν μορίων εἰς σχηματισμὸν οὐσίας, ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Μορ. 2. 1, 2, Τοπικ. 6. 14, 1 κέξ. ε) ἐν τῇ Ἰατρικῇ, σύνθεσις ἢ σύμμιξις οὐσιῶν καὶ φαρμάκων, Θεοφρ. περὶ Ὀσμ. 47, Διόδ. 4. 45. **II**. συνδυασμὸς τῶν μερῶν εἰς σχηματισμὸν τοῦ ὅλου, κατασκευή, γενέσεις καὶ σ. Πλάτ. Πολ. 533Β· ἡ τῶν στρωμάτων σ. ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 280Β, κτλ. β) ἐν συγκεκριμένῃ ἐννοίᾳ, κοινωνικὸς ἢ πολιτικὸς συνδυασμός, Ἀριστ. Πολιτ. 3, 3, 8. **III**. μεταφορ., ὡς τὸ **συνθεσία**, συμφωνία, συνθήκη, Πινδ. Π. 4. 299, Ἀποσπ. 221· ἐκ συνθέσεως, κατὰ τὸ συντεταγμένον, ἐκ παρασκευῆς, Λατ. ex composito, Διόδ. 13. 112, κτλ.· συνθέσεις περὶ γάμων Πλουτ. Σύλλ. 35. **IV**. κατὰ τοὺς Ρωμαϊκοὺς χρόνους synthesis ἐκαλεῖτο, **1**) συλλογὴ ἱματίων, ἱματιοθήκη, Δίγεστα (Digesta) 34. 2. 39· — ἀλλὰ καὶ ἱματισμός, «ἀλλαξιά», Mart. 2. 46, 4· μάλιστα δὲ εὐρὺ καὶ χαλαρὸν ἱμάτιον ὃ ἐφόρουν ἐν τοῖς δείπνοις, ὁ αὐτ. 5. 79, 2, πρβλ. Suet. Ner. 51, Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λέξ. **2**) ἐπὶ ἐπιτραπεζίων σκευῶν, Mart. 4. 46, 15, Stat. Sylv. 4. 9, 44.

συνθεσπιῳδέω, θεσπιῳδῶ ὁμοῦ, συμπροφητεύω, Μιχ. Χωνιάτ. Ἐγκώμ. Ἰσαὰκ Ἀγγέλου § 8, σ. 22, ἔκδ. Tafel.

σύνθετέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **συντίθημι**, δεῖ συντιθέναι, ἔστι δὲ ἐξ ὧν συνθετέον στοιχεῖα; Πλάτ. Κρατύλ. 434Β, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 9, 1, Γεωπον. 14. 7. 11.

συνθέτης, ου, ὁ, ὁ συντιθείς, συγγραφεύς, Πλάτ. Νόμ. 722Ε· σ. ὀνομάτων Διον. Ἀλ. π. Δημοσθ. 36· σ. λόγων, πεζογράφος, ὡς τὸ **συγγραφεύς**, ἀντίθετον τῷ **ποιητής**, Παυσ. 10. 26, 1.

συνθετίζομαι, ἀποθετ., διευθετῶ, κόμας συνθετιζόμενοι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 9, 10, πρβλ. **εὐθετίζω**.

συνθετικός, ή, όν, ἔμπειρος εἰς τὸ συντιθέναι, κάνταῦθα ἤδη καὶ στοχαστικός τις καὶ συνθετικὸς τοῦ πιθανωτέρου ἔστω Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 47· σ. ἐπιστῆμαι, ἐπιστῆμαι ἢ τέχναι δημιουργικαὶ ἢ παραγωγικαί, Πλάτ. Πολιτικ. 308C· ἡ συν. ἐπιστήμη, ἡ τέχνη τῆς συνθέσεως, Διον. Ἀλ. π. Συνθέσ. 6, κ. ἀλλ.

συνθετισμός, οῦ, ὁ, τὸ τιθέναι ὁμοῦ, τοποθέτησις, συναρμογή, ἐπὶ ὀστῶν, συνθετισμὸς τῶν κατεαγότων ὀστέων Γαλην. τ. 14, σ. 781, 4.

σύνθετος, ον, ὁμοίως θηλ. **συνθετή** (οὕτω) Λυσίου Ἀποσπ. 18, Ἀριστ. Φυσ. 8. 9. 2, Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 10, 6, Ποιητ. 16, 10, 20, 5· (συντίθημι). Συντεθειμένος, ἐκ μερῶν συγκείμενος, σύνθετος, οὐχὶ ἁπλοῦς, Πλάτ. Φαίδων 78Β, κ. ἀλλ.· ἐπὶ κενταύρου, ὥστε τί ἄλλο ἢ διαιρετὸς ἱπποκένταυρος καὶ πάλιν σύνθετος γίνομαι; Ξεν. Κύρ. 4. 3, 20, πρβλ. Λυσίαν ἔνθ' ἀνωτ.· σ. ἐκ πολλῶν Πλάτ. Πολ. 611Β· ἐκ τῶν αὐτῶν ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 29Ε· — σ. ἀναγνώρισις, πολύπλοκος, Ἀριστ. Ποιητ. 16, 10. **2**) **σύνθετον**, τό, ἐκ πολλῶν συγκείμενον, ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 1. 4, 6· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **στοιχεῖον**, ὁ αὐτ. περὶ Οὐραν. 3. 8, 3, Μετὰ τὰ Φυσ. 11. 4, 3· οὕτως, ἡ σύνθετος (μετὰ τοῦ οὐσία ἢ ἄνευ αὐτοῦ), αὐτόθι 7. 3, 1, κ. ἀλλ. **3**) ὡς τεχνικὸς ὅρος πολυειδῶν ἐννοιῶν, α) ἐν τῇ γραμματ., φωνὴ σ., δηλ. συλλαβή, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητικ. 20, 5· φωνῶν αἱ μὲν ἁπλαῖ (δηλ. φωνήεντα), αἱ δὲ σ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8.135· σ. ὀνόματα, σύνθετα, οὐχὶ ἁπλᾶ, Ἀριστ. Ρητ. πρ. Ἀλέξ. 24. 1, Δημήτρ. Φαληρ. § 91, Ἀθήν. 445Β· ἐντεῦθεν ἐπίρρ. -τως, Στράβ. 618· λίνου σπέρματος, ὃ καὶ συνθέτως ὀνομάζουσι λινόσπερμον Γαλην. τ. 6, σ. 549, 1· — ὁμοίως, β) σ. ῥυθμός, σύνθετος πούς (ἐν τῇ μετρικῇ), Πλάτ. Πολ. 400Β· οὕτως ἐν τῇ μουσικῇ, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 92Α, Πλούτ. 2. 1135Β, κτλ. γ) ἐν τῇ Ἀριθμητικῇ, σ. ἀριθμός, ὁ συγκείμενος ἐκ πολλῶν παραγόντων, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 14, 2, Εὐκλείδ. δ) ἐν τῇ Ἰατρικῇ, **ξύνθετα**, στερεά, σκληρὰ περιττώματα, Ἱππ. 133Α. **II**. ὁ ὁμοῦ συντεθειμένος, πεπλασμένος, πλαστός, λόγοι Αἰσχύλ. Πρ. 686. **III**. μεταφορ., συμπεφωνημένος, κατὰ συμφωνίαν ἢ συνθήκην ποιούμενος, ὥσπερ ἐκ συνθέτου, κατὰ συμφωνίαν, Λατιν. ex composito, Ἡρόδ. 3. 86· ὄνομά ἐστι φωνὴ σ., κατὰ συνθήκην, Ἀριστ. Ποιητ. 20, 8 κέξ.· πρβλ. **σύνθημα** I. 1.

συνθέω, μέλλ. **-θεύσομαι**, θέω, τρέχω ὁμοῦ μετά τινος, τοῖς ἀνέμοις Ποιητὴς παρὰ Πολυδ. Α', 196 μεταφορ., ἐπὶ πραγμάτων, οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή «οὐ γὰρ συνδραμεῖται ἡμῖν τὸ βουλευθέν, ἀλλὰ δηλονότι σκεδασθήσεται ἀφ' ἡμῶν καὶ ἂν ἴδοιμεν αὐτὸ» (Εὐστ.), Ὀδ. Υ. 245. — Καθ' Ἡσύχ.: «συνθεύσεται· συνδραμεῖται, συνοίσει». **II**. τρέχω ὁμοῦ, δηλ. εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, εἰς ταὐτὸ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8. 13· πρὸς τὸ μέσον ὁ αὐτ. περὶ Οὐραν. 2. 14, 12· ἀπολ., ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 3, 4. **2**) ἐπὶ γραμμῶν καὶ τῶν τοιούτων, συνέρχομαι ὁμοῦ, συντρέχω, συναντῶμαι εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, Ξεν. Ἱππ. 10, 11. **3**) μεταφορ., συμφωνῶ, τῷ Ἐφόρου λόγῳ Ἀριστείδ. 2. 350. **4**) συστέλλομαι, μύες Ἱππ. π. Ἀγμ. 755.

συνθεωρέω, θεωρῶ, ἐπισκοπῶ ἢ παρατηρῶ συγχρόνως, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 5, 5, Ἀναλυτ. Πρ. 2. 21, 8. **II**. ἐνεργῶ ὡς θεωρός, ἢ πορεύομαι εἰς ἑορτὴν ἢ πανήγυριν ὁμοῦ, Ἐλευσῖνάδε Λυσίας 112. 35· τινί, μετά τινος, Ἀριστοφ. Σφ. 1187· σ. καὶ συνευωχεῖσθαι Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδ. 7. 12, 24.

συνθεωρητέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **συνθεωρῶ**, δεῖ συνθεωρεῖν, καὶ ὧδε τοὺς οἰκείους ἀλλήλοις τρόπους συνθεωρητέον Διογέν. Λαέρτ. 10. 96.

συνθέωρος, ὁ, ὁ ὁμοῦ μετά τινος πεμπόμενος εἰς **θεωρίαν**, καὶ τῶν ἄλλων συνθεώρων Συλλ. Ἐπιγρ. 2270, Πολυδ. Β', 55, ἔνθα **συνθεωρός**.

συνθήγω, συνακονῶ, μεταφ. συμπαροξύνω, ὀργῇ συντεθηγμένος φρένας Εὐρ. Ἱππ. 689.

συνθηκάριος, ὁ, ὁ στοιχηματίζων, ὁ βάλλων στοίχημα, Σύνοδ. Κων/πόλεως (5 6) 1176D.

συνθήκη, ἡ, (συντίθημι) σύνθεσις, μάλιστα λέξεων καὶ προτάσεων, καὶ μὴν καὶ συνθήκῃ τῶν ὀνομάτων εὐκράτῳ καὶ μέσῃ χρηστέον Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγράφ. 46, πρβλ. Δ. Β. 368, Φωτ. Βιβλ. 127· — ἀλλὰ συνήθως, **II**. κατὰ συναίνεσιν συμφωνία, σύμβασις, σ. καὶ ὁμολογία Πλάτ. Κρατ. 384Ε, πρβλ. 433Ε· ὁ νόμος σ. καὶ ἐγγυητὴς ἀλλήλοις τῶν δικαίων Ἀριστ. Πολιτ. 3. 9, 8, πρβλ. Ρητ. 1. 15, 21· ἐκ συνθήκης, ex composito, κατὰ ἀμοιβαίαν συνεννόησιν, συμφωνίαν, Πλάτ. Νόμ. 879Α· διὰ συνθήκης Ἀριστ. Ἀν. Πρότ. 1. 44, 1· κατὰ συνθήκην, κατ' ἀμοιβαίαν συναίνεσιν, ἀντίθετ. τῷ **φύσει**, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 5. 5, 12, κ. ἀλλ.· οὕτω, συνθήκῃ αὐτόθι 5. 7, 4. **2**) ἄρθρον συμφωνίας ἢ συνθήκης, τὴν ξ. προφέροντες ἐν ᾗ εἴρητο Θουκ. 1. 78· — ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., τὰ ἄρθρα τῆς συμφωνίας, καὶ περιληπτικῶς, συμφωνία, συνθήκη, σύμβασις μεταξὺ προσώπων ἢ πόλεων (πρβλ. **συνάλλαγμα** II), Αἰσχύλ. Χο. 555, Ἀριστοφ. Λυσ. 1268, Ἰσοκρ. 77Ε, κλπ. συνθῆκαι περὶ εἰρήνης Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 17· γάμων σ. Πλουτ. Λούκουλλ. 18· σ. κύριαι, ἄκυροι Λυσ. 150. 35· σ. εἰσὶ .. βοηθεῖν, καὶ οὐκ ἔστιν ἐν ταῖς σ. στρατεύειν Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 4, πρβλ. Ἐπιγραφ. παρὰ τῷ Saupp. Inscr. Maced. iv. σ. 15· ξυνθῆκαι Λακεδαιμονίων πρὸς βασιλέα .. σπονδὰς εἶναι καὶ φιλίαν κατὰ τάδε Θουκ. 8. 37, πρβλ. Πλάτ. Κρίτωνα 54C, Δημ. 199. 9· συνθήκας ποιέεσθαί τινι Ἡρόδ. 6. 42, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1063, Ξεν., κλπ.· ὑπέρ τινος Ἰσοκρ. 78Α· ποιεῖν τινι πρός τινα, μεταξὺ τῶν δύο, Ξενοφ. Λακ. 15. 1· σ. συνθέσθαι Λυσί. 138. 17· γράφειν, γράφεσθαι Δημ. 1170. 9, Διόδ. 1. 76· ἀναιρεῖν, λύειν Ἰσοκρ. 365Α, 37Β· παραβαίνειν Πλάτ. Κρίτ. ἔνθ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄνωτ.· ὑπερβαίνειν Αἰσχίν. 23. 20· παρ' οὐδὲν ἡγεῖσθαι Δημ. 282. 12· συνθήκαις ἐμμένειν Ἰσοκρ. 57Α· ἐκ τῶν σ., κατὰ τὰς συνθήκας, ὁ αὐτ. 78C· κατὰ τὰς σ. Θουκ. 1. 144, Πλάτ. Θεαίτ. 183C· ἀντίθετ. τῷ παρὰ τὰς σ., ὁ αὐτ. ἐν Κρίτωνι 52D. — Ποβλ. **συνθεσία, σύνθεσις** III, **συνημοσύνη.** **3)** συμφωνία ἢ ὑπόσχεσις μοναχοῦ ἢ μοναχῆς, τάξιμον εἰς τὸν Χριστόν, αὐτὰς ἀπαρνῇ τὰς πρὸς τὸν ἀληθινὸν νυμφίον συνθήκας Βασιλ. τοῦ Μεγ. Ἐπιστ. πρ. παρθένον ἐκπεσοῦσαν.

III = **θήκη**, νεκροθήκη, εἰ γὰρ δὴ μήτε ὄψεται τοὺς ἐν ταῖς συνθήκαις ἐκείνους μήτε λεγόντων τι καὶ παραινούντων ἀκούσεται Λιβάν. I, 253. 12.

συνθηκίζω, στοιχηματίζω, Σύνοδ. Κων/πόλεως (ἐν ἔτει 536), 1176E, Βαλσαμ. ἐν Φωτ. Νομοκ. 13. 29.

συνθηκογράφος, ὁ, ὁ γράφων συνθήκας, Ἐπιγραφ. ἐν Hicks 149, 30.

συνθηκο-ποιέομαι, ἀποθ. = συνθήκας ποιέομαι Ἡσύχ. ἐν λ. **σύνθεο** καὶ ἐν λ. **περιδώσομαι**, Ἐτυμ. Μέγ. 663. 51, ἐν λ. **περιδώμεθα.**

συνθηκο-φύλαξ, ὁ, ὁ τὰς συνθήκας φυλάσσων, μάρτυς συνθηκῶν, Σχόλ. Ἰλ. Ψ. 486.

σύνθημα, τό, τὸ συμπεφωνημένον, περὶ οὗ ἐγένετο συμφωνία, σημεῖον συμπεφωνημένον ἐκ τῶν προτέρων, Ἡρόδ. 8. 7· σημεῖον γινόμενον διὰ πυρῶν ἢ φρυκτωρίας, Θουκ. 4. 112· συνθήματα εἶναι τὰ ὀνόματα, ὅτι τὰ ὀνόματα εἶναι σημεῖα κατὰ συνθήκην ἢ συμφωνίαν, Πλάτ. Κρατ. 433E· τὰ παρὰ φύσιν σ. ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 492C· οὕτω, δέλτον ἐγγεγραμμένην ξυνθήμαθ', ἔχουσαν γράμματα ἢ σημεῖα συνθηματικά, Σοφ. Τρ. 158· ἐπιστολαὶ συνθηματικῶς γεγραμμέναι, Πολύβ. 8. 17, 9· πρβλ. **συνθηματικός.**

2) λέξις χρησιμεύουσα ὡς σημεῖον πρὸς συνεννόησιν, λέξις προσυμπεφωνημένη, σύνθημα, Ἡρόδ. 9. 98 (ἔνθα ἡ λέξις τοῦ συνθήματος εἶναι Ἤδη), Θουκ. 7. 44, κτλ.· τὸ σύνθημα παρέρχεται, μεταδίδοται ἀπὸ στόματος εἰς στόμα (ἐνταῦθα τὸ σύνθημα ἦτο «Ζεὺς σωτὴρ καὶ Νίκη») Ξενοφ. Ἀν. 1. 8. 16, πρβλ. 6. 6, 25· σ. παραδιδόναι, μεταδιδάζειν, αὐτόθι 7. 3, 34· οὕτω, σ. παραφέρειν Εὐριπ. Φοιν. 1140· παραγγέλλειν, παρεγγυᾶν Ξεν. Ἀν. 1. 8, 16, Κύρ. Παιδ. 7. 1, 10· διδόναι πρὸς τὴν μάχην Πλουτ. Σύλλ. 28· ἐνδιδόναι Λουκ. π. Ὀρχ. 10· ἀντίθετ. τῷ **παρ-σύνθημα** (πᾶν ἄλλο στρατιωτικὸν σημεῖον), ἴδε Stanl. εἰς Αἰσχύλ. Ἀγ. 21· — παρὰ Διοδ. 1. 86, στρατιωτικὰ σημεῖα. **3)** πᾶν σημεῖον, συμφορᾶς ξ. ἐμῆς Σοφ. Ο. Κ. 46· τὰ Θησέως Πειρίθου τε .. ξυνθήματα, τὰ σημεῖα ἢ αἱ ἐγγυήσεις τῆς συμφωνίας αὐτῶν, αὐτόθι 1594. **4)** = **συνθῆκαι**, σύμβασις, συνθήκη, συμφωνία, Πλάτ. Γοργ. 492C· σ. ποιεῖσθαι Ξεν. Ἀν. 4. 6, 20· σ. ἦν .. παίειν ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλην. 5. 4, 6· ἀπὸ συνθήματος, κατὰ συμφωνίαν ἢ συνεννόησιν, Λατ. ex composito, Ἡρόδ. 5. 74, Θουκ. 4. 67., 6. 61, κτλ.· οὕτως, ἐκ σ. Ἡρόδ. 6. 121· ἀφ' ἑνὸς σ. Πλουτ. Αἰμίλ. 19· ἐφ' ἑνὶ σ. Ἡρῳδιαν. 2. 13. **II**, σχέσις, τί γὰρ ἀσπίδι ξύνθημα καὶ βακτηρίᾳ; τί κοινὸν ἀσπίδι καὶ βακτηρίᾳ; Ἀθήν. 215D.

συνθηματιαῖος, α, ον, συμπεφωνημένος, ὡρισμένος ἐκ τῶν προτέρων, πλέξαι στεφάνους συνθηματιαίους εἴκοσιν Ἀριστοφ. Θεσμ. 458. — Κατὰ τὸν Ἀθήν. 680C: «συνθηματιαῖοι στέφανοι, ἠργολαβημένοι καὶ ἐκδόσιμοι».

συνθηματίζω, δίδω σύνθημα, κάμνω σημεῖον, κατὰ σάλπιγγας μάχην συνθηματιζούσας Εὐστ. 700. 12· τὸ μὲν ἀνακλητικὸν ἡ σάλπιγξ διατόρως συνεθημάτιζε Νικήτ. Χων. Χρον. σ. 102D. — Μέσ., συμφωνῶ περί τινος, ὁρίζω, διορίζω, παιδιᾶς ἡμέραν συνθηματίζεται δι' ἀσιδήρων δορατισμῶν Νικήτ. Χων. Χρον. σ. 71C.

συνθηματικός, ή, όν, ὁ κατὰ προηγουμένην συνεννόησιν ἢ συμφωνίαν, γράμματα συν., ἐκ τῶν προτέρων συμπεφωνημένα, ἰδιαίτερα, οὐχὶ συνήθη, Πολύβ. 8. 18, 9. — Ἐπίρρ. **συνθηματικῶς**, συνθ. γράφειν, διὰ συνθηματικῶν σημείων γράφειν, αὐτόθι 19. 4, πρβλ. **σύνθημα** I.

συνθημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σύνθημα**, Γλωσσ.

συνθηρᾶτής, οῦ, ὁ, ὁ ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος θηρεύων, τί οὐ σύ μοι ἐγένου συνθηρατὴς τῶν φίλων; Ξεν. Ἀπομν. 3, 11, 15.

συνθηράω, κυνηγῶ ὁμοῦ, συνεξέρχομαι εἰς θήραν μετά τινος, συγκυνηγῶ, Ξεν. Ἀν. 5. 3, 10· τινι, μετά τινος, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 3. 1, 14 καὶ 38. **2)** συλλαμβάνω ἢ εὑρίσκω ὁμοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, σὺν δέ νιν θηρώμεθα Σοφ. Ἀντ. 433· — οὕτως ἐν τῷ παθητ., χεῖρες συνθηρώμεναι, συνειλημμέναι καὶ ὁμοῦ δεσμευθεῖσαι, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1005.

συνθηρευτής, οῦ, = **συνθηρατής**, συγκυνηγός, Ξεν. Κύρ. 2. 4. 15, Θεμίστ. 254D.

συνθηρεύω, = **συνθηράω**, συγκυνηγῶ, Πλάτ. Πολ. 451D· σ. ὥσπερ κύνες αὐτόθι 466C. **2)** συλλαμβάνω ἢ κερδαίνω ὁμοῦ, Εὐρ. Ἀποσπ. 971· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἃ δ' οὐ κεκτήμεθα, μίμησις ἤδη ταῦτα συνθηρεύεται Ἀριστοφ. Θεσμ. 156.

σύνθηρος, ον, (θήρα) ὁ συνθηρεύων μετά τινος, συγκυνηγός, Τιγράνης, ὃς καὶ σύνθηρός ποτε ἐγένετο τῷ Κύρῳ Ξεν. Κύρ. 3. 1, 7· ἀπολ., σ. κύνες, οἱ ὁμοῦ θηρεύοντες, Ἀνθ. Π. 9. 303 — ὡς οὐσιαστ., σ. Ἀρτέμιδος, μετ' αὐτῆς θηρεύουσα, σύνεροφος ἐν τῇ θήρᾳ, Ἀπολλόδ. 3. 8, 2. **2)** μετὰ γεν. ἀντικειμ., ὁ ὁμοῦ μετά τινος θηρεύων, ἀναζητῶν τι, σύνθηρος τῶν ἀγαθῶν φίλων Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 35.

συνθητεύω, θητεύω ὁμοῦ μετά τινος, ἐργάζομαι ὁμοῦ ὡς μισθωτὸς δοῦτος, συνδουλεύω, μετὰ Ποσειδῶνος συνθητεύσας τῷ Λαομέδοντι Εὐστ. 1338. 62.

συνθιᾰσεύω, ὁμοῦ ἄγω τὸν **θίασον**, συνθιασεύοντι τῇ μητρὶ Στράβ. 471.

συνθιᾰσώτης, ου, ὁ, μέτοχος θιάσου, Ἀθήν. 362F, Θεμίστ. 53D· καθόλου, σύντροφος, φίλος, ἑταῖρος, δύο πρεσβύτα ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν, σύντροφοι εἰς τὴν φλυαρίαν, Ἀριστοφ. Πλ. 508· τοὺς συνθιασώτας τοῦ Μωϋσέως Κλήμ. Ἀλ. 67.

συνθιγγάνω, θιγγάνω, ἐγγίζω ὁμοῦ, Χάριτες συνεθίγγανον τῆς τελετῆς Θεμίστ. 235B.

συνθλασμός, ὁ, τὸ συνθλᾶν, συγκρούειν, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **γομφιασμόν**, ἣν ἑρμηνεύει: «συνθλασμὸν ἢ συντριμμὸν ὀδόντων».

συνθλάσσω, = τῷ ἐπομ., Ἀρισταίν. 1. 16· «συνέθλαττον πάντα κωπήρη στόλον» Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 412· συνέθλαττε κεφαλὴν Δέων Διάκον. 9, 2, σ. 89D.

συνθλάω, μέλλ. -άσω [ᾰ], ὁμοῦ θλῶ, συντρίβω, Ἐρατοσθ. Καταστερ. 11, Διόδ. 1. 57 — Παθ., ποτήριον ὦτα συντεθλασμένον Ἄλεξις ἐν Ἀθήλ. 12· βίῃ συνθλώμενος ὀστᾶ Μανέθων 5. 201· ἀπολ., συντρίβομαι, κατατρίβομαι, Ἀριστ. Προβλ. 1. 38 (κατὰ τὸν Prantl. ἀντὶ συντεθῇ), Εὐαγγ. κ. Ματθ. κα', 44.

συνθλίβω [ῐ], μέλλ. -ψω, θλίβω ὁμοῦ, πιέζω, συμπιέζω, Ἀριστ. Ρητορ. 1. 5, 5, 12, περὶ Οὐραν. 3. 8, 14, κ. ἀλλ. — Παθ., Πλάτ. Τίμ. 91E, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 28, 2· σ. εἰς τὴν κοιλίαν ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 10. 43, 1· πρὸς ἄλληλα αὐτόθι 21. 16.

σύνθλιψις, ἡ, θλῖψις, συμπίεσις, Ἀριστ. περὶ Ἀναπν. 4, 9· μεταφορ., ἔπους Λογγῖν. 10. 6. **II.** θλῖψις, λύπη, στενοχωρία, Θεόδ. Στουδ. σ. 301A.

συνθνήσκω, μέλλ. -θᾰνοῦμαι, ἀποθνήσκω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, ποῖ δή με δεῦρο τὴν τάλαιναν ἤγαγες; οὐδέν ποτ' εἰ μὴ ξυνθανουμένην Αἰσχύλ. Ἀγ. 1139, Χο. 979, Σοφ. Τρ. 720, κτλ.· μετὰ δοτικ., θανόντι συνθανεῖν αὐτόθι 798, Ἀποσπ. 690· — ἐπὶ πραγμάτων, συνθνήσκουσα δὲ σποδὸς, ἐκπνέουσα (μετὰ τῶν φλογῶν), Αἰσχύλ. Ἀγ. 819· ἡ γὰρ εὐσέβεια σ. βροτοῖς, συνοσεύει αὐτοὺς ἔτι καὶ ἐν τῷ θανάτῳ, Σοφ. Φιλ. 1443· ἡ ποίησις οὐχὶ συντέθνηκέ μοι Ἀριστοφ. Βάτρ. 868.

συνθοινάτωρ [ᾰ], ορος, ὁ, μέτοχος ἐν τῇ εὐωχίᾳ, λαμβάνων μέρος εἰς αὐτήν, συνδαιτυμὼν ἐν εὐωχίᾳ, Εὐρ. Ἠλ. 638.

σύνθοινος, ον, = **σύνδειπνος**, τὸ τοῦ παρασίτου ὄνομα .. παρὰ τοῖς ἀρχαίοις .. τῷ συνθοίνῳ παρόμοιον Πολέμων παρ' Ἀθην. 234D.

συνθολόω, θολώνω ὅλως διόλου, καταθολώνω, τὸν οἶνον Γεώργ. Πισίδ.· τὴν πηγὴν Ῥήτορες (Walz) τ. 1, σ. 425· συνεθολώθη τοὺς λογισμοὺς Ἄννα Κομν. σ. 119C· — οὐσιαστ. -θόλωσις, ἡ, Τζέτζ.

συνθορυβέω, ὁμοῦ θορυβῶ, ἀπὸ κοινοῦ διὰ θορύβου καταβάλλω, τοὺς ἀπολογουμένους συνθορυβοῦντες οὐκ ἠνείχοντο τῶν λόγων Διόδ. 13. 101.

συνθρᾰνόομαι, Παθ., συντρίβομαι εἰς τεμάχια, κατασυντρίβομαι, συντεθράνωται δ' ἅπαν δῶμα Εὐρ. Βάκχ. 633.

συνθράσσω, = **συνθραύω**, τὰ σκέλη .. πανταχόθεν συνθράττει Πλανούδ. Ὀβιδ. Μεταμ. 9. 38.

συνθραύω, συντρίβω, κατασυντρίβω, Εὐρ. Ὀρ. 1569, Πλουτ. Ἀριστείδ. 18, Συλλ. Ἐπιγρ. 989-91 — Παθ., Ξεν. Ἀγησ. 2. 14, Πολύβ. 8. 7, 11, κλπ.

συνθρηνέω, θρηνῶ ὁμοῦ ἢ μετά τινος, συνθρηνεῖ τοῖς πάσχουσιν Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 27D, Συλλ. Ἐπιγρ. 9438, 6, Ἐκκλ.

συνθρηνήτρια, ἡ, ἡ συνθρηνοῦσα, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1514, παράφρασις Ὀρέστ. Εὐριπ. 126 παρὰ Βεκκ. τ. 3, σ. 1033.

σύνθρηνος, ον, ὁ μετά τινος θρηνῶν, ὁ συνθρηνῶν, Κινύρεω νέον ἔρνος ὀδυρομένη Ἀφροδίτη σύνθρηνος Ἀνθ. Π. 7. 407· ὁ συμμετέχων θρήνου, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 11, 4.

συνθρησκευταί, οἱ, οἱ ὁμοῦ θρησκεύοντες, Cod. Justin. I, 5, 20, Βασιλικ. ἐκδ. Hei-b. τ. 1, σ. 25.

συνθριαμβεύω, λαμβάνω μέρος ἐν θριάμβῳ, Πλουτ. Μάρ. 14, Λούκουλλ. 36.

συνθρίζω, συγκεκ. ἀντὶ **συνθερίζω**, «συνέθρισε· συνέτεμε, λεπτὰ ἐποίησε» Ἡσύχ.

συνθρόησις, ἡ, (θροέω) συγκεχυμένη θρόησις, σύγχυσις, συντάραξις, Σεξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 169.

συνθρονισθῆναι τῷ Διί, σύνθρονος αὐτῷ γενέσθαι, Ψευδοκαλλισθέν. Β', 22, ἐν σημ. ὑπὸ τὸ κείμ. τῆς ἐκδ. Müller.

σύνθρονον, τό, τὸ στασίδιον τῶν κληρικῶν ἐν τῷ ναῷ, ὁ δὲ θρό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

να: τῶν ἐπισκόπων κεῖται ἐν τῷ μέσῳ, Σωτρ. 3984A, Ψευδογερμ. 409C, Φώτ. IV, 1229C, Κεδρ. II, 487, κλπ.

σύνθρονος, ον, ὁ ἐνθρονισμένος ὁμοῦ μετά τινος, συγκάθεδρος, ὁμόθρονος, σύνθρονος Ἡφαίστῳ Χρησμ. ἐν Λουκ. Περεγρ. 29, πρβλ. Ἀνθ. Π. 1. 24, κτλ.· σ. τέρμασιν εὐμαθίας αὐτάδη 12. 257· ὡσαύτως μετὰ γενικ., σ. τῶν ἐν Αἰγύπτῳ θεῶν Συλλ. Ἐπιγρ. 6006 καὶ -7, πρβλ. Φίλωνα 1. 136· — ἀπολ., σύν. Δίκη Ἀνθ. Π. 9. 445.

σύνθροος, ον, ὁ ὁμοῦ ἠχῶν, τὸν αὐτὸν ἦχον ἐκπέμπων, ἠχώ Νόνν. Δ. 16. 335· [Ἄρεως] σ. κιθάρη Ἀνθ. Π. 9. 308.

συνθρύπτω, συντρίβω, κλαίοντες καὶ συνθρύπτοντές μου τὴν καρδίαν Πράξ. Ἀποστ. κα', 13· ἀόρ. 6' παθ. **συν-εθρύβη** Θεόδ. Πρόδρ. 4. 325.

σύνθρυψις, ἡ, σύντριψις, Στέφ. Διάκον. ἐν Mi. Pa. gr. τόμ. 100, σ. 1077.

συνθρώσκω, ἀναπηδῶ, τινάσσομαι, ὁρμῶ ὁμοῦ, Ἀἰλ. π. Ζ. 5. 7, ἐν τῷ ἀορ. 6' **συνέθορον.**

συνθῦμέω, εἶμαι ὁμόθυμος, ὁμοφρονῶ, «συνθ.: συμπείθεσθαι. οὕτως Ἐπίχαρμος» (Φώτ.), Ἐπίχαρμ. 115.— Καθ' Ἡσύχ.: «συνθυμεῖν· συμπείθεσθαι», κατὰ δὲ Σουΐδ.: «συνθυμεῖν, συναργίζεσθαι ἢ συμψυχεῖν».

συνθῦμόομαι, ὡς παθ., θυμοῦμαι, ὀργίζομαι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, συνθυμοῦται τῷ δεσπότῃ Χορίκιος σ. 165.

συνθῦραυλέω, ἐπὶ στρατιωτῶν, θυραυλῶ, ἀγραυλῶ ὁμοῦ, μένω ὁμοῦ ἐν ὑπαίθρῳ, στρατιῶται τὰ πολλὰ συνθυραυλοῦντες Συνέσ. 15E.

σύνθῦρος, ον, γείτων, ὁ οἰκῶν εἰς τὴν πλησίον θύραν, σύνθυρον οὐτῇ Εὐαγρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5, 19, σ. 446, 25.

συνθυσία, τὸ συνθυσιάζειν, Ἐπιγρ. Ἐφέσου Wood, Discov. etc. Append. 5, Nº 2.

συνθῦσιάζω, θυσιάζω ὁμοῦ, Ἄβελ τῷ Κάϊν .. συνεθυσίαζε Εὐλόγ. παρὰ Φωτ. Βιβλ. 536. 33.

συνθύτης [ῠ], **ου,** ὁ, ὁ ὁμοῦ θυσιάζων, Συλλ. Ἐπιγρ. 1193 16, Ἀπολλόδ. 2. 7, 2.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 431.

συνθύω, προσφέρω θυσίαν ὁμοῦ, ἀπὸ καινοῦ θυσιάζω, συνθυσιάζω, Ἰσαΐ. 70. 23, Αἰσχίν. 61. 2· οἱ συνθύοντες Πολύβ. 4. 49, 3· τινί, μετά τινος, Ξεν. Οἰκ. 7, 8, κτλ.· εἰ δὲ ξένους ἀστοῖσι συνθύειν χρεών Εὐρ. Ἡλ. 795· ὡσαύτως, μετά τινος Δημ. 1313. 26.

συνθωκέω, συνθακέω, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 3, 7· — **συνθωκεύω,** Νικήτ. Χρον. 86D.

σύνθωκος, ον, = **σύνθακος,** Οἰνόμαος ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 223C. **II.** καθίσμα, ἕδρα, «θῶκοι καὶ ὡς Σώφρων φησὶ σύνθωκοι» Πολυδ. Θ', 46

συνιαίνω, συνευφραίνω, θυμὸν δ' ἐσπομένοισι συνιαίνουσι νομῆες Ὀππ. Κυνηγ. 3. 167, Γρηγ. Ναζ.

συνιατρεύω, ἰατρεύω, ὁμοῦ, Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. et F. 234.

συνίατρος, ὁ, ὁ συνιατρεύων ἢ ὁ συνάδελφος ἰατροῦ, Σωφρ. Ἱεροσ. ἐν Spicil. Rom. τ. III, σ. 317.

συνῐδιάζω, συνοικειοῦμαι, τινί τι Ἀπολλών, περὶ Συντάξ. 47. **II.** ἀμεταβ., εἶμαι ἰδιάζων, αὐτόθι 54.

συνιδρόω, ἱδρώνω ὑπερβαλλόντως, ταχὺ συνιδρουσῶν τῶν πτερύγων Διόδ. 3. 28, Γεωπον. 18. 8, 5.

συνιδρύω, ἱδρύω ὁμοῦ, συναφιερώνω ἄγαλμα ἢ βωμόν, κλπ., καὶ αὐτὸν (ὑπὸ τὸν Καίσαρα) αἱ πόλεις τοῖς σφετέροις θεοῖς συνίδρυον Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 132. — Παθ., συνιδρῦσθαι Ἑρμῇ Ἀθήν. 561D.— Μέσ., Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 3. 137.

συνιερᾶσμαι, ἀποθ., συμμετέχω τῆς ἱερωσύνης, συνιερατεύω, γίνομαι καὶ ἐγὼ ἱερεύς, τινι, μετά τινος, Πλούτ. 2, 276E, Φώτ.· — οὕτω, **συνιερᾰτεύω,** Θεόδ. Στουδ. σ, 288D· **συνιερῐτεύω,** Συλλ. Ἐπιγρ. 5130· **συνιερεύω,** Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 31B.

συνιερεύς, έως, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς ἱερεύς ὤν, Πλουτ. Αἰμιλ. 3, Δίων Κ 40, 62· — θηλ. **συνιέρεια,** Πρόκλ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 322. 4.

συνιερολογέω, ἱερολογῶ ὁμοῦ, Γερμαν. Κωνστ/πόλεως Cod. Coisl. 287, fol. 203 r°.

συνιεροποιέω, ὁμοῦ μετά τινος ἱεροποιῶ, συνθυσιάζω, τινι Ἰσαΐ. 71. 5.

συνιεροποιός, όν, ὁ ὁμοῦ μετά τινος θυσιάζων, συνθύτης, Δείναρχ. παρὰ Πολυδ. Ϛ', 159, Ἀρχαιολογ. Ἐφημ. 1883, σελ. 125, στίχ. 3. 7.

συνίερος, ον, ὁ ἔχων κοινὰ ἱερά, ἢ κοινὰς θυσίας, Πλούτ. ἴδε ἐν λέξ. **σύνναος.**

συνιερουργέω, = **συνιεροποιέω,** Διον. Ἀλ. 4. 14. Τὰ ὀνόματα **συνιερουργία,** ἡ, καὶ **συνιερουργός,** ὁ, παρὰ Θεοδ. Στουδ. 239, 271.

συνιζάνω, καταβαθίζω, καταπίπτω, τὸ σύμφυτον πνεῦμα ἀναφυσώμενον καὶ συνιζάνον φαίνεται Ἀριστ. περὶ Ὑπνου καὶ Ἐγρηγόρ. 2, 16· σάρκες δ' ἱερῶτι συνίζανον Θεόκρ. 22. 112 πηλὸν ἐν πυρί .. συνιζάνειν Πλουτ. Ποπλικ. 13· τὸν ἄργυρον συνιζῆσαι τακέντα ὁ αὐτ. 2. 665B· συν. τὰ στήθη Σχόλ. εἰς Κλήμ. Ἀλεξ. 264. **2)** βυθίζομαι, συνιζάνειν δ' εἰς βυθὸν τὴν σμύρναν Θεοφρ. περὶ Ὀσμ. 29· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος καὶ καθιζάνοντος ἐπὶ τὴν θάλασσαν κατετέθημεν Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 1. 29. **II.** μεταβ. ἐνεργείας, κάμνω τι νὰ κατακαθίσῃ, νὰ βυθισθῇ, συνιζάνοντες δὲ καὶ καταπνίγοντες ὥσπερ ἐκεῖ τὰς φύσας Ἀριστ. π. Ἀναπν. 7, 7.

συνίζησις, ἡ, κατακάθισμα, καταβύθισις, «βούλλιασμα», τῶν δὲ σεισμῶν οἱ μὲν συνιζήσεις ποιοῦντες εἰς τὰ κοῖλα, χασματίαι λέγονται Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 4. 30· ἐπὶ οἰκοδομῶν, συνιζήσεις διὰ βάρος καὶ πλῆθος οἰκοδομημάτων Πλουτ. Κράσσ. 2. **2)** γραμματ., συνεκφώνησις δύο φωνηέντων, Ἐτυμολ. Μέγ. 279, 8, Γραμμ.

συνίζω, μέλλ. -ιζήσω, καθίζω ὁμοῦ, συγκάθημαι, συνεδριάζω (πρὸς διεξαγωγὴν ὑποθέσεων), ἐπὶ συνεδρίου ἀρχόντων ἢ δικαστηρίου, Ἡρόδ. 6. 58. **2)** συνιζάνω, καταπίπτω, ἀντίθετον τῷ αἴρεσθαι, Ἀριστ. Προβλ. 2. 20., 21. 9, περὶ Ἀναπν. 19. 2· οὕτω, ἐς ταὐτόν σ. Πλάτ. Τίμ. 72D· ἡ κεφαλὴ συνιζήκυῖα εἰς τὸ στῆθος Κλήμ. Ἀλ. 187 **II.** μεταβατικὸν ἐνεργείας, κάμνω τι νὰ βυθισθῇ ἢ καταπέσῃ, τὸν πνεύμονα αἴρειν καὶ σ. Ἀριστ. περὶ Ἀναπν. 17, 9, πρβλ. 9, 3.

συνίημι, Ἀττ. τύπ. ξυν-, ὁ πρόσωπ. ξυνίης Σοφ. Ἠλ. 1347, Ἀριστοφ. Πλ. 45, Πλάτ. Σοφιστ. 238E (διάφορ. γραφ. **ξυνιεῖς**)· γ' ἐνικ. καὶ πληθ. **συνιεῖ, συνιεῦσι** Ἐὐρ., Καιν. Διαθ.· προστ. ξυνίει Οὐ. Δ. 271, κτλ.· γ' ὑποτακτ. **συνίῃ** (κοινῶς -ιᾖ) Πλάτ. Πρωτ. 325C· ἀπαρ. **συνιέναι,** Ἐπικ. -τέμεν Ἡσ. Θεογ. 831· μετοχ. **συνιείς** Ἀριστοφ. Λυσ. 1016, Πλάτ., κλπ.· ἡμαρτημένως **συνίων** παρὰ Θεοδ. Στουδ.· — παρατ. **συνίην** (ἢ μᾶλλον **συνίεον** Ἰακώβ. εἰς Ἀχιλλ. Τάτ. σ. 442), Λουκ. Θεῶν Διάλ. 6. 2, Φιλοψ. 39· γ' ἐνικ. **συνίει,** Ξεν. Ἀν. 7. 6, 8· γ' πληθ. **ξυνίεσαν** Θουκ. 1. 3, Ἐπικ. **ξύνιεν** Ἰλ. Α. 273 — μέλλ. **συνήσω** Ἡρόδ. 9. 98, Ἀττικ. — ἀόρ. α' **συνῆκα** (ἐν τῇ ὁριστικ.) Αἰσχύλ. Ἀγ. 1112, 1243, κλπ.· Ἐπικ. **ξυνέηκα** Ὁμ.· **ἐξυνῆκα, ἐσυνῆκα** Ἀλκαῖ. 126, Ἀνακρ. ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ.· ἀλλὰ προστ. ἄορ. 6' **ξύνες,** Σοφ. Τρ. 808 μετοχ. **συνείς,** Ἡρόδ. 1. 24., 5. 92, 3 καὶ 7, Αἰσχύλ. Ἱέρσ. 361· — πρκμ. **συνεῖκα** Πολύβ. 5. 101, 2, κλπ.— Παρ' Ὁμ. εὑρίσκομεν τοῦ ἐνεστῶτος μόνον τὴν προστ. **ξυνίειε·** τοῦ δὲ παρατ. τὸ γ' πληθ. **ξύνιεν** ἀντὶ **ξυνίεσαν,** Ἰλ. Α. 273· τοῦ ἄορ. α', Ἐπικ. γ' ἐνικ. **ξυνέηκε·** τοῦ ἄορ. 6' προστ. **ξύνες** Ἰλ. Β. 26, κ. ἄλλ.· τοῦ μέσου ἄορ. 6', γ' ἐνικ. **ξύνετο** Οὐ. Δ. 76· ὑποτ. α' πληθ. **συνώμεθα** Ἰλ. Ν 381· — ἅπαντα ταῦτα πλὴν τοῦ τελευταίου τύπου μετὰ τοῦ Ἀττικ. ξυν-, ἂν καὶ σπανίως τοῦτο ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον,— Προσέτι δύναται νὰ σημειωθῇ ἀρχαῖόν τι ἀπαρέμφατ. ἐνεστ. **συνιεῖν** Θέογν. 565· Δωρ. ἀπαρ. ἀορ. 6' **ξυνέμεν** Πινδ. Π. 3. 141. ['Ὡς ἐν τῷ ἵημι, ἡ α' συλλαβὴ εἶναι βραχεῖα παρ' Ἐπικ., μακρὰ δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικ.· ὁ Ἡσίοδ. ὅμως ἔχει **συνῑέμεν** (χάριν τοῦ μέτρου) ὁ δὲ Σοφ. **ξυνῑέμι** ἐν δακτυλικῷ στίχῳ, Ἠλ. 131· καὶ ὁ Ἀριστοφ. **ξυνῑέμι·** ἐν ἰαμβικ. τριμέτρῳ, Ὄρν. 946].

I πέμπω ὁμοῦ, συνελαύνω, συγκρούω, ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, ὡς τὸ **συμβάλλω,** Λατ. comm ĕre, τίς τ' ἄρ' σφωε.. ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι; Ἰλ. Α. 8· οὓς ἔριδος μένει ξυνέηκε μάχεσθαι Η. 210· ἀλλά, ἀμφοτέρῃς .. ἕνα ξυνέηκεν ὀϊστόν, ἐξε ὀξυσεν ἐν βέλος ἑναντίον ἀμφοτέρων ὁμοῦ, Μουσαῖος 18. **2)** Μέσ., ἔρχομαι ὁμοῦ, ἔρχομαι εἰς συμφωνίαν, καταλήγω εἰς συμφωνίαν, ἄφρα .. συνώμεθα .. ἀμφὶ γάμῳ Ἰλ. Ν. 381· ἐντεῦθεν τὰ ὀνόματα: **συνήμων, συνημοσύνη. II.** μεταφορ., ἴδε ἐν τέλει), ἀντιλαμβάνομαι, ἀκούω, συχν. παρ' Ὁμήρ. (ὅστις ἔχει καὶ τὸ μέσον ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, ἀγορεύοντος ξύνετο, «συνῆκεν, ἤκουσεν, ἤσθετο» (Σχόλ.), Οὐ. Δ. 76)· ὡς φάθ', ὁ δὲ ξυνέηκε Ἰλ. Ο. 442· εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει Οὐ. Α. 271. — Συναδάσκεται δὲ περίπου ὡς τὸ **ἀκούω,** μετ' αἰτιατ. πράγμ., ξυνέηκε θεᾶς ὅπα φωνησάσης Ἰλ. Β 182· ἐμέθεν ξυνίει ἔπος Οὐ. Ζ. 289, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 1218, Ἀριστοφ. Εἰρ. 603· μετὰ γενικ. προσ., νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα Ἰλ. Β. 26· καὶ κωφοῦ ξυνίημι Χρησμὸς παρ' Ἡροδότῳ 1. 47· ἀπανθ.· μετὰ γεν. πράγμ., μεῦ βουλέων ξύνιεν Ἰλ. Α. 273. **2)** καταλαμβάνω, μανθάνω τι, παρατηρῶ, τοῖον δὲ ξυνέηχ' ἱερὸν μένος Ἀντινόοιο Οὐ. Σ. 34· τῶν δὲ σὺ μὴ σύνιε Θέογν. 1240B· μετ' ἐξηρτημένης προτάσεως, ξύνες δὲ τήνδ', ὡς .. χωρεῖ Σοφ. Τραχ. 868· ἀπολ., πολλά με καὶ συνιέντα παρέρχεται Θέογν. 419.

3) ἐννοῶ, καταλαμβάνω, ἐπεὶ δὲ συνῆκαν ἀλλήλων, ὅτε δὲ ἐξυνήθησαν τὰ ἐνοήσωσι τὴν γλῶσσαν ἀλλήλων, Ἡρόδ. 4. 114, Θουκ. 1. 3· εὖ λέγοντος .. τοῦ Δελφικοῦ γράμματος οὐ ξ. Πλάτ. Ἄλκ. 132C, πρβλ. Νόμ. 791E· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ μόνης αἰτιατ. πράγματ., Ἡρόδ. 3, 46, Πινδ. Π. 3. 141, Αἰσχύλ. Ἱέρσ. 361, κτλ.· ξυνῆκα τοὔπος ἐξ αἰνιγμάτων ὁ αὐτ. ἐν Χο. 887, πρβλ. Ἀγ 1243, Σοφ. Ἠλ. 1479· ξ. δὲ αὐτὸς Ἑλληνιστὶ τὰ πλεῖστα Ξεν. Ἀνάβ. 7. 6. 8· δι' ἑρμηνέων ξ. τι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 6, 2· συνιέντες τὰ ναυτικὰ ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 1. 6, 4· — ἀπολ., τοῖς ξυνιεῖσι, εἰς τοὺς ἐννοοῦντας, εἰς τοὺς νοήμονας, Θέογν. 904· ἐν κωμικοῖς διαλόγοις παρενθετικῶς, συνίης;

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὡς τὸ μανθάνεις, Λατ. tenes ? καταλαμβάνεις ; δέος λαβὼν ἦν εἰς λεκάνην τιν' ἐγχέας ψυχρόν, ξυνίης (διάφ. γρ. ξυνιεῖς) ; Ἄλεξις ἐν «Λέβητι» 5, 6· οὐκ ἐνδέχεται γὰρ ζῆν ἄνευ καλοῦ τινος τοῦτον· συνίης (διόφ. γρ. συνιεῖς); Δίειλος ἐν «Ἐμπόρῳ» 1. 13· — ὁμοίως μετ' ἐξηρτημένης προτάσεως, ξυνίημ', ὅτι βούλει Ἀριστοφ. Ὄρν. 946· σ. τὸ γράμμα ὃ βούλεται Πλάτ. Παρμ. 128Δ, πρβλ. Ἡρόδ. 9.110 — παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις ὁμοίως πρὸς ἄλλα ῥήματα κατανοήσεως σημαντικὰ μετὰ κατηγορημ. μετοχῆς, οὐ συνίης καταναλίσκων Πλούτ. 2. 231D· συνῆκα ἡδὺς γεγενημένος Λουκ. Θεῶν Διάλ. 2. 1, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Τίμ. 8. — Ἡλέξις ἐν τῇ μεταφορ. ταύτῃ ἐννοίᾳ φαίνεται ὅτι σημαίνει φέρω τὸ ἐξωτερικὸν ἀντικείμενον εἰς σχέσιν πρὸς τὴν ἐσωτερικήν μου ἀντίληψιν. —Ἴδε Κόντου Διορθωτικὰ ἐν Ἐπετηρίδι τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου 1906 σ. 19 κἑξ., καὶ Κόβητον ἐν Λογίῳ Ἱερμῆ τόμ. Α', σ. 485.

συνῑκετεύω, ἱκετεύω ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Πλουτ. Ἀριστείδ. 4· ἀπολ., Φωτ. Βιβλ. 446, 39, κλπ.

συνῑκέτης, ου, ὁ, ὁ συνικετεύων μετ' ἄλλου, συνικέτας γενέσθαι πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ὑπὲρ τοῦ σώματος τοῦ Ἕκτορος Ἰω. Μαλαλ. σ. 124. 5, 7.

συνικμάζομαι, Παθ., ὁμοῦ ὑγραίνομαι, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4, 13, 6, π. Λίθων 11.

συνικνέομαι, ἀποθετ., ἱκνοῦμαι, φθάνω ἐντελῶς, ἐκτείνομαι, πρός τι Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 2. 4, 4 (Schmoll διικνεῖσθαι)· παρέχω ἐνδιαφέρον, τῶν μὲν μᾶλλον συνικνουμένων τῶν δ' ἧττον, τῶν μὲν παρεχόντων περισσότερον ἐνδιαφέρον τῶν δὲ ὀλιγώτερον, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 11, 2.

συνῑλλομαι, Παθητ., συνειλοῦμαι, ἀμφίβ. παρ' Εὐβούλῳ ἐν «Στεφανοπώλισι» 2. 3.

συνιππάζομαι, ἀποθετ., ἱππάζομαι, ἱππεύω ὁμοῦ μετά τινος, τινι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 20. 3, Πλούτ. 2. 1043C.

συνίππαρχος, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς ὢν ἵππαρχος, συναρχηγὸς ἱππικοῦ, Ἡρόδ. 7. 88.

συνιππεύς, έως, ὁ, ὁ συνιππεύων, σύντροφος ἱππέως, ὁμοῦ ὑπηρετῶν ἐν τῷ ἱππικῷ, ὁ συστρατευόμενος ἱππεύς, Δημ. 558. 13.

συνιππεύω, = **συνιππάζομαι**, Δίων Κ. 50. 5, κτλ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 32.

συνιππία, ἀγέλη ἵππων, Γλωσσ.

συνίπταμαι, ἵπταμαι, πέτομαι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Σαγχωνιάθων ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 39Ε.

σύνῐσαν, Ἐπικ. γ' πληθ. παρατατ. τοῦ **σύνειμι** (εἶμι, ibo), ὑπῆγον ὁμοῦ. **II**. Ἐπικ. γ' πληθ. ὑπερσ. τοῦ **σύνοιδα**.

συνίσημι, ἴδε τὸ ῥῆμα **σύνοιδα**.

συνισθμίζω, συνάπτω, συνδέω δι' ἰσθμοῦ, τι πρός τι Σκύμν. 370.

συνῐστάομαι, Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι ἴσος, Θεόδ. Στουδ. σ. 406C.

συνίστημι, καὶ **συνιστάνω** (Πολύβ. 3. 82, 5, κτλ.) **συνεστάω** (Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 8, 12, Προβλ. 21. 11, Κόνων ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 141. 26, Β' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ς', 4) παρατατ. **συνίστατα**, (Πολύβ. 3. 43, 11, Διον. Ἁλ. 8. 18)· παρατατ. **συνέστην**· μέλλ. **συστήσω**, ἀόρ. α' **συνέστησα** — παρὰ μεταγεν. καὶ ὁ πρκμ. **συνέστᾰκα** εἶναι ὁμοίως μεταβ., Σέξ. Ἐμπ. π. Μ. 10), Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 261, Ἀνθ. Π. 11. 139 Στὴν ὁμοῦ, συνάπτω, συνδύαζω, τὰς χορδὰς ἀλλήλαις Πλάτ. Πολ. 412Α· τὰς ἄρκυς καὶ τὰ δίκτυα Ξεν Κυν. 6, 12. **II** συνάπτω, συνδέω, ἑνών., σ τοὺς Ἀρκάδας ἐπὶ τῇ Σπάρτῃ Ἡρόδ. 6. 74, πρβλ. 3. 84 Πελοποννήσου .. τὰ δυνατώτατα ξυστήσας Θουκ. 6 16· τὰς πόλεις Ἰσοκρ. 88C, κτλ· τοὺς ἐπιτηδείους ἐς ξυνωμοσίαν Θουκ. 6 48· τοὺς γνωρίμους Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 5. 5 6) ὁ τὴν Ἅλυος ποταμοῦ ἄνω Λοίην πᾶσαν συστήσας ἑωυτῷ, συνενώσας τῷ ἑωυτοῦ κράτει, καθυποτάξας, Ἡρόδ. 1.103 μαντικὴν ἑωυτῷ συστῆσαι, ὅτι κατὰ θῶσε νὰ ἐνώσῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὴν μαντικὴν τέχνην, ἤγλ. ὅτι ἐγένετο κάτοχος αὐτῆς, ὁ αὐτ. 2. 49 σχηματίζω, ὁ δὲ Κῦρος γιγνώσκων ὅτι οἱ χοιτο συστήσων εἴ τι εὕροιτο ἀντίπαλον ἑαυτῷ Ξεν. Κύρ. 6. 1, 26· σ. τισὶν ἡγεμόνα Πολύβ. 2. 24, 6, πρβλ. 3. 42, 6 , 15, 5, 5. **III**. βάλλω ὁμοῦ, συνάπτω, συνενώνω εἰς ἓν ὅλον, συνδέω, συνθέτω, σχηματίζω, πλάττω, ζῶον ἔμψυχον Πλάτ. 91Δ· τέχνην ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 186Ε πρᾶγμα ἁπάντων ἐκ χρηστῶν καὶ πονηρῶν συν. ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 308 . σ. τὴν ὀλιγαρχίαν Θουκ. 8. 48· ἐκ δημοκρατίας καὶ μοναρχίας τὴν πολιτείαν Ἀριστ. Πολιτ. 2. 6, 22, πρβλ. 3. 13, 22 ἑταιρείαν Δημ. 1137. 4. **2**) μηχανῶμαι, σ. θάνατον ἐπί τινι Ἡρόδ. 3 71· πόλεμον ἐπί τινα Δημ. 191 13· ἐπίθεσιν ἐπί τινα Ἀριστ. Πολιτ. 5. 7, 3 σ. τινάς, ὁρίζω τὰς τιμάς, Δημ. 1285, 8. **3**) ἐν ταύταις ταῖς σημασίαις καὶ τὸ μέσον εἶναι ἐν χρήσει, τὸ ὅλον ξυνίστασθαι Πλάτ. Φαῖδρ. 269C· τὸ δεῖπνον Δίφ. ἐ. «Ζωγράφῳ» 2. 5· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστα ἐν τῷ ἀορ. μὴ ἐκ χρηστῶν καὶ κακῶν ἀνθρώπων συστήσηται πόλιν Πλάτ. Πολ —κ 308D· συστήσασθαι οὐρανὸν ὁ αὐτ. ἐν Τίμ. 32Β· πάν τόδε αὐτὸν 69C· πόλεμον, πολιορκίαν, κίνδυνον, ἐπιβουλήν, κτλ. Ἰσοκρ. 215D, Πολύβ. 2. 1, 1, κτλ. συν. ἀγῶνα, ἑορτήν, εὐωχίας, κτλ., Πλουτ. Φάβ. 19, Ἀπολλόδ.. κλπ.· ναυτικὰς δυνάμεις, ξενικόν, μισθοφόρους Πολύβ. 1. 25, 5, κτλ. ἀλλ' ὡσαύτως, διευθετῶ εἰς παράταξιν πρὸς μάχην, συντάσσω, παρατάσσω, ὁ αὐτ. 3, 43, 11, Διον. Ἁλ. 8. 18 — κατασκευάζω σχῆμα μαθηματικόν, Εὐκλείδ. **4**) ἐπὶ συγγραφέως, συνθέτω, μύθους, τὴν Ὀδύσσειαν, κτλ., Ἀριστ. Ποιητ. 17, 1., 8. 3, κτλ. **IV**. ἵστημι ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὡς φίλους, εἰσάγω, συνιστῶ τινα πρὸς ἄλλον, «συναινῶ», τινά τινι Πλάτ. Λάχ. 200D, Ξενοφ., κλπ.· ἵνα τῷ τῶν .. σοφιστῶν συστήσω τουτονί, ὡς μαθητήν, Πλάτ. Θεάγ. 122Δ· σ. τινά ἰατρῷ περὶ τῆς ἀσθενείας ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 155Β· καὶ ἐν τῷ παθ., συνεστάθη Κύρῳ Ξεν. Ἀν. 3. 1, 8, πρβλ. 5. 9, 23· συσταθεὶς συνήγορος, συνεστημένος ἢ διωρισμένος συν., Πλούτ. 2. 840Ε. **2**) ἐπὶ ὀφειλέτου, παρέχω, παρουσιάζω ἐγγυητήν, τινί τινα Ἰσοκρ. 366Β· μετ' ἀπαρεμφ., Δημ. 1032. 27, πρβλ. 1029. 26. **V**. ποιῶ τι στερεόν, τὸ σῶμα Ἱππ. π. Ἁφορ. 1247· σ. τὰ ἴχνη, συμπηγνύει αὐτά, τὰ στερεοποιεῖ, Ξεν. Κυν. 5, 3, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 8, 3 — συστέλλω, συμπυκνῶ, ἀντίθετ. τῷ **διακρίνω** ἢ **διαλύω**, Ἀριστ. π. Γεν. κ. Φθορ. 2. 9, 11, περὶ Οὐραν. 1. 10. 9, κτλ. ἐπὶ ὑγρῶν, πηγνύω, «πήζω», στερεοποιῶ, γάλα Πολυδ. Α', 251· — μεταφορ., συστῆσαι τὸ πρόσωπον, vultu comp sito, Πλούτ. 2. 152B. **VI**. ἐνδείκνυμι, δεικνύω, εὔνοιαν Πολύβ. 4. 5, 6· συν. ὅτι .. ὁ αὐτ. 3. 108, 4· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ., Διόδ. 14. 45· μετὰ μετοχ., σ. τινὰ ὄντα ὁ αὐτ. 13, 91.

Β. Παθητ., μετ' ἀορίστ. 6' ἐνεργ. **συνέστην**· πρκμ. **συνέστηκα**. μετοχ. **συνεστηκώς**, συνηρ. **συνεστώς**, ῶσα, ὡς ἢ ὡς. — Περὶ τῆς διὰ τοῦ ω ἐκφορᾶς τοῦ **συνεστώς**, ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σελ. 73 κἑξ (Εὐρ. Ἄλκ. 797, Πλάτ. Τίμ. 56B), Ἰωνικ. **συνεστώς**, **-εῶσα**, **-εὼς**· οὕτω μέσ. μέλλ. **συστήσομαι** Αἰσχύλ. Θλῆβ. 435, 508, 672. Ἵσταμαι ὁμοῦ, περὶ τὸν τρίποδα Ἡρόδ. 8 27 ἀντίθετον τῷ **διίστασθαι**, Ξεν. Κυνηγ. 6, 16· ἐπὶ στρατιωτῶν, σχηματίζω παράταξιν μάχης, παρατάσσομαι, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 5. 7, 16 , 6 5, 28, κ. ἀλλ.· συστάντες ἀθρόοι αὐτόθι 7. 3, 47 τηρῶ τὴν τάξιν μου, Ἡρόδ. 6. 29. **II** ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, ἀντιπαρέρχομαι κατά τινος, συναντῶ τινα ἐχθρικῶς, συμπλέκομαι, ἔρχομαι εἰς χεῖρας, ἁπαξ μόνον παρ' Ὁμήρ., πολέμοιο συνεστάοτας, τοῦ πολέμου συνεστῶτος, Ἰλ. Ξ 96· τῆς μάχης συνεστεώσης Ἡρόδ. 1. 74· πόλεμος ξυνέστη Θουκ. 1. 15, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 144., 8. 142· μάχη τις ξυνέστηκε Πλάτ. Σοφιστ. 246C — ἀκολούθως, **2**) ἐπὶ προσώπων, συνίσταμαί τινι, συναντῶ τινα ἐν μάχῃ, συμπλέκομαι μετά τινος, Ἡρόδ. 6. 108, Αἰσχύλ. Θλῆβ. 435, 509, Ἀριστοφ. Σφ. 1031· δυοῖν δ' ἀθανάτῳ συστήσομαι Ἀνθ. Π. 5. 93· ἐν μάχῃ σ. τινι Εὐρ. Ἱκέτ. 847· συσταθεὶς διὰ μάχης ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 755· συνεστάναι μαχομένους Ἡρόδ. 1. 214· καὶ μόνον συνέστασαν ὁ αὐτ. 6. 29· — μεταφορ., συνεστήκεε δὲ ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γωβρύεω, ἦτο ἐναντία πρὸς ταύτην τὴν γνώμην ἡ τοῦ .. , ὁ αὐτ. 4. 132· — ἀπολ., συνεστηκότων τῶν στρατηγῶν, διε οἱ στρατηγοὶ διεφώνουν, ὁ αὐτ. 8. 79· γνῶμαι μὲν οὗται συνέστησαν ὁ αὐτ. 1. 208, πρβλ. 7. 142. **3**) ὡς τὸ **σύνειμι**, περιπλέκομαι, ἐμπλέκομαι εἴς τι, λιμῷ, πόνῳ, λιμῷ καὶ καμάτῳ ὁ αὐτ. 7 170., 8. 74., 9. 89· ἀλγηδόνος ὁ ξυνέστας Σοφ. Ο. Κ. 514· συνεστῶτες ἀγῶνι ναυτικῷ Θουκ. 4. 55· καρτερῇ μάχῃ αὐτόθι 96. **III**. ἐπὶ φίλων, ἀποτελῶ σύνδεσμον ἑνότητας, συνδέομαι ὁμοῦ, ὁ αὐτ. 6 21, 33, κτλ.· κατὰ σφᾶς αὐτούς Ξ. ὁ αὐτ. 2. 88· ἀλλήλοις Ξεν. Ἑλλην. 2. 1, 1· συνίστασθαι πρός τινα, σχηματίζειν συμμαχίαν μετά τινος, Θουκ. 1. 1, 15· μετά τινος Δημ. 917, 13, κτλ. ἐπί τινας, ἐναντίον αὐτῶν, Αὐσί. 165. 40, πρβλ. 184. 7· τὸ ξυνιστάμενον, ἡ συνωμοσία, Ἀριστοφ. Ἱππ. 863, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 1. 1, 2· οἱ ξυνιστάμενοι, οἱ συνωμόται, Ἀριστοφ. Λυσ. 577 οὗτοι, οἱ ξυνεστῶτες, τὸ συνεστηκὸς Θουκ. 8. 66, Αἰσχίν. 14. 23.

2) καθόλου, σχετίζομαι ἢ συνδέομαι στενῶς, ὡς π. χ. διὰ γάμου, μετά συστοίχου αἰτ., λέχος Ἡρακλεῖ ξυστᾶσα Σοφ. Τρ. 28 (πρβλ. λέχος ξυνῆλθον ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 491) — σ. τινι, εἶμαι συνέταιρός τινος ἢ συνεργός, Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 4. 8, Μάξ. Τύρ. 10, 8. **IV**. συνίσταμαι, συντίθεμαι, σχηματίζομαι, Εὐσ. Ἀποσπ. 902, Πλάτ. Πολ 530Δ, κτλ.· ἐπειδὴ πάντα ξυνεστόγκει Ξεν. Κύρ. 6, 1, 54· ἐξ ἐξ ὀλιγίστων μερῶν Ἱππ. Τίμ. 56B, πρβλ. 54C· ἡ πόλις ἐξ οἰκιῶν σ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 6, 14· ἐξ ὧν ὁ κόσμος σ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 7, 4, κτλ. **5**) ἐπὶ δράματος, συντίθεμαι, ποιοῦμαι, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητικ. 14, 2· — ἐντεῦθεν,

γ) γίνομαι, συμβαίνω, συνίσταμαι, τὸ συνιστάμενον κακὸν Δημ. 245. 24· πόλις οὕτως συστᾶσα Πλατ. Πολ 544Δ· ἐνταῦθα συνίστανται ψυλλαί Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5, 31, 2, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 4, 10, π. Φυτ. Ἱστ. 3, 18, 6, κτλ.

δ) ἐν τῷ πρκμ. ἢ ὑπερ. 6', ὑπάρχω, εἶμαι ἢ γίνομαι κατά τινα τρόπον, ἢ πολιτείᾳ ξυνέστηκε μίμησις τοῦ καλλίστου βίου Πλάτ. Νόμ. 817B, πρβλ. Τίμ. 25Δ· συμμαχία ἡ περὶ Κόριν θον συστᾶσα Ἰσοκρ. 70C. **ε**) τηρῶ ὁμοῦ, ὑπομένω, ἐπιμένω, ἀκολουθῶ, τοῦτο συνεστήκει μέχρις οὗ .. Ἡρόδ. 7.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

225 — μάλιστα ἐπὶ στρατιωτικῆς σημασίας, ξυνεστὼς στρατός, καλῶς ἠσκημένος, συγκεκροτημένος, Εὐρ. Ι. Α. 87· ἱππικὸν συνεστηκός, συγκεκροτημένον, Ξεν. Ἀν. 7. 6. 26· — τὸ στράτευμα συνεστηκός, συγκεκροτημένον καὶ διαρκές Δημ. 93 ἐν τέλ., πρβλ. 92. 23., 101. 8. **V.** εἶμαι συμπαγής, εὐ ραχῆς, σώματα συνεστηκότα, ἐπὶ ζώων εὑρισκομένων ἐν καλῇ καταστάσει, Ξεν. Κυν. 7, 8, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 83Α· — κεῖμαι οὐσίαν ἢ σύστασιν, σχηματίζομαι, ἐπὶ ὡῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6 13, 3 ἐπὶ αἵματος, μέλιτος, κτλ., αὐτόθι 3. 6, 2., 5. 22, 7· ἐπὶ ἐμβρύου, συνίσταται καὶ λαμβάνει τὴν οἰκείαν μορφὴν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 1, 26· ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου, αὐτόθι 2. 6. 36. κτλ.· ἐπὶ τῶν ἐντοσθίων, ἴδε **κοιλία** I καὶ Fries Oecon. ἐν λ. ξυνίστημι, **ξυνέστασθαι, συνεστηκός**· συνεστηκυῖα χιών, πεπηγυῖα, Πολύβ. 3. 55, 2. **VI.** συστέλλομαι, αὐσπῶμαι, συνεστὼς πρόσωπον, συνωφρυωμένον, Πλουτ. Δημήτρ. 17· τὸ ξυνεστὸς φρενῶν= **σύστασις** Β. Π. 3, Εὐρ. Ἄλκ. 797.

συνιστορέω, ὁμοῦ γιγνώσκω, σύνοιδα, σ. αὐτῷ τι, ἔχω συνείδησιν πράγματός τινος, Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 86. **II.** ἱστορῶ, διηγοῦμαι ὁμοῦ, Κλεάνθης παρ' Ἀθην. 471Β, Πτολεμ. 1. 17, 5· ὡς δὲ καὶ ἀγελαῖοι ἐκαλοῦντό τινες ἄρτοι ... συνιστορεῖ καὶ Ἀθήναιος Εὐστ. 265, 35.

συνιστουργέω, ἱστιουργῶ ὁμοῦ, Νικηφ. Γρηγορ. τ. Β', σ. 194, ἔκδ. Β.

συνίστωρ, ορος, ὁ, ἡ, ὁ γινώσκων ὁμοῦ μετά τινος, ἔχων γνῶσιν, ὡς θεοὶ ξυνίστορες, ὡς οἱ θεοὶ γινώσκουσιν, εἶναι μάρτυρες, Σαφ. Φιλ. 1293, πρβλ. Ἀντ. 542, Εὐρ. Ἱκέτ. 1174, Θουκ. 2. 74.

2) ὁ ἔχων τὴν συναίσθησιν ἐγκληματικῆς πράξεως, μετὰ γεν., Ἀνθ. Π. 5. 4 καὶ 5, Πολύβ., κλπ.· ἢ μετ' αἰτ. (ὅτε συντάσσεται ὡς ῥῆμα), πολλὰ συνίστορα .. κακά (ἐξυπακ. τὴν στέγην) Αἰσχύλ. Ἀγ. 1090, πρβλ. **φύξιμος**.

συνισχναίνω, ὁμοῦ ἰσχναίνω, ἰσχνὸν ποιῶ.— Παθητ., ἰσχναίνομαι, συστέλλομαι, ξηραίνομαι, Ἱππ. 306 19 — μεταφορ., ἀπὸ κοινοῦ ὀλιγοστεύω, σμικρύνω, συντελῶ εἰς περιστολήν, ὁ νόμος αὐτὰ τῷ χρόνῳ ξυνισχναίνει Εὐρ. Ι. Α. 694 (ἴδε ἐν λέξ. **ἰσχναίνω**).

συνισχυρίζω, συνεργῶ, συντελῶ ὥστε νὰ γείνῃ τις ἰσχυρός, ἀνθρώπους .. οἳ ἂν ὑμῖν ξυκοῦσι μάλιστα συνισχυρίζειν τε ὑμῖν καὶ συγκοσμήσειν Ξεν. Κύρ. 2. 2, 26 — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 85.

συνισχύω [ῡ], εἶμαι ἰσχυρὸς μετά τινος ἢ ὁμοῦ, συνίσχυεν ἐν αὐτῷ τὸ σῶμα Ἀθαν. τ. 1, σ. 651ᶠ.

συνίσχω, = **συνέχω**· — Παθητ., **συνίσχομαι**, συνέχομαι, ὑποστέρω, πάσχω, τοῖς μεγίστοις νοσήμασι συνισχόμενος Πλάτ. Γοργ. 479Α· κοιλιακῷ συνισχόμενοι νοσήματι Νικήτ. Χρον. 7. 116Δ.

συνιτικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος συνιέναι, συνιτικώτερον εἰς αὐτό, δυνάμενον εἰς αὐτὸ συνιέναι, Ἀριστ. Προβλ. 11. 38, 4, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ, **ζητητικώτερον**.

συνιχνεύω, ἀνιχνεύω ὁμοῦ, τίπτε σὺ μοῦνος παρθένον ἰχνεύοντι συνιχνεύεις Διονύσῳ ; Νόνν. Δ. 16. 193.

Σύνκλητον θεόν, deum Senatum (τὴν Γερουσίαν τῆς Ῥώμης) ἔχουσι τὰ νομίσματα πόλεών τινων τῆς Ἑλάσσονος Ἀσίας, Συναγ. Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμαν.

συνναίω, κατοικῶ ὁμοῦ, συνοικῶ, τοιαῦτα δ' ἂν γυναιξὶ συνναίων ἔχοις Αἰσχύλ. Θήβ. 195· κρεῖσσον θανεῖν ἢ τοῖσιν ἐχθίστοισι συνναίειν ὁμοῦ Σοφ. Τρ. 1237, πρβλ. Ἠλ. 241· ἄλις πόνος τούτοισι συνναίειν ἐμοί, ἐπαρκὴς βάσανος ὰ εἶναι καὶ εἰς αὐτοὺς νὰ συνταξιδεύσωσι μετ' ἐμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 892. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΕ', σελ. 368.

σύννακτος, ον, συμπεπιλημένος, συνεστώς, ἴδε ἐν λ. **νακτός**.

σύννᾶος, ον, ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν ναόν, θεοῖς σ. καὶ συμβώμοις Συλλ. Ἐπιγραφ. 2230, πρβλ. 2293, 2297, 2302, κ. ἀλλ.· Πλούτ. 2. 708C· μετὰ γεν., συνίερος καὶ σ. τοῦ Ἔρωτος αὐτόθι 753Ε, πρβλ. Δίωνα Κ. 55. 1· μετὰ δοτ. ἐπὶ μεταφ. σημασίας, τῆς συννάου ταύτῃ (ἐξυπακ. τῇ φιλοσοφίᾳ) ποιητικῆς, τῆς συνδεδεμένης μετ' αὐτῆς, Συνεσ. Ἐπιστ. 1· πρβλ. Ernesti Ind. c. Ci.

συννάσσω, μέλλ. **-ξω**, νάσσω ὁμοῦ, συμπιέζω πυκνῶς, συναγαγόντες εἰς ἕνα χῶρον μυριάδα ἀνθρώπων καὶ συννάξαντες ταύτην ὡς μάλιστα εἶχον περιέγραψαν ἔξωθεν κύκλον, καὶ συσφίξαντες αὐτοὺς ὅσον πολὺ ἠδύναντο περιεχάραξαν ἔξωθεν κύκλον, Ἡρόδ. 7 60, ἐκ διορθώσεως τοῦ Reiske ἀντὶ **συν-άξαντες**.

συννανᾶγέω, ναυαγῶ ὁμοῦ, εἴς δέ τις τῶν συννεναυαγηκότων παρανηχόμενος ἐφη Αἰσώπ. Μῦθοι 300 (Κορ. 246), Βυ.

συννανβάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, συνεπιβάτης πλοίου, συνταξιδιώτης ἢ συνναύτης, φοίνιξ τε χαὶ ξυνναβάται Σοφ. Φιλ. 565.

συννανκληρος, ὁ, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **σύγκληρος**, ἐν Λουκ. Τραγῳδ. 323.

συνναυμαχέω, ναυμαχῶ ὁμοῦ μετά τινος, τινί Ἡρόδ. 8. 44, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 702· ἐν Σαλαμῖνι ξυνναυμαχῆσαι Θουκ. 1. 73.

συνναυσθλόομαι, Παθητ., διαπεραιοῦμαι διὰ πλοίου ὁμοῦ, Ἡσύχ.

συνναυστολέω, ναυστολῶ μετά τινος, χρησιμεύω ὁ ναύτης αὐτοῦ ἐν τῷ πλῷ, σοὶ .. συννεναυστολήκοτες (οὕτως ὁ Dobree ἀντὶ οἱ νεναυστολήκοτες τῶν ἀντιγράφων), Σοφ. Φιλ. 550. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 273.

συνναύτης, ου, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς ναύτης ἐν τῷ **αὐτῷ** πλοίῳ, ὁ συνυπηρετῶν ἐν τῷ αὐτῷ πλοίῳ μετ' ἄλλου ναύτου, συνταξιδιώτης, Σοφ. Αἴ. 902, Εὐρ. Κύκλ. 425, Πλάτ. Πολ. 389C.

συννεάζω, εἶμαι νέος ὡς καὶ ἄλλας τις ἢ διέρχομαι τὴν νεότητά μου μετ' ἄλλου τινός, συννεάζων ἠδὺ παῖς νέῳ πατρὶ Εὐρ. Ἀποσπ. 319· ἀπολ., σ. καὶ συγγηράσκειν Ἀλκίφρων 2. 3, 9· ὁμοῦ διάγω βίον ἁρμόζοντα εἰς νεάζοντα, τινί, μετά τινος, Φιλόστρ. 603.

συννεᾱνίας, ου, ὁ, ὁ νεανίας σύντροφος, καὶ αὐτὸς ὢν νεανίας, Νικητ. Εὐγ. 3, 109., 9, 45.

συννεᾱνιεύομαι, ἀποθ., ὁμοῦ νεανικῶς φέρομαι, Δίων Κ. 51. 8., 72. 4.

συννεκρόω, νεκρώνω ὁμοῦ, νεκρὸν ὁμοῦ ποιῶ, Καισάρ. 1048, Γρηγ. Ναζ. Ι, 397, ΙΙΙ, 213, κτλ.

συννέκρωσις, ἡ, = τὸ **συννεκροῦν** ἢ **συννεκροῦσθαι**, Γρηγ. Ναζ. ΙΙ, 401Β.

συννέμησις, εως, ἡ, σχίσις, **πρός τι**, κατὰ τὴν πρὸς τὸν χρόνον συννέμησιν Πλούτ. 2. 3·3Α.

συννέμω, νέμω, βόσκω ὁμοῦ, ἐπὶ ποιμένος. — Παθητ., βόσκομαι ὁμοῦ μετά τινος, τοῖς θήλεσι, ἐπὶ βοσκημάτων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 17. **2)** καθόλου, κάμνω τινὰ μέτοχόν τινος ἢ ἑταῖρον, προσποιεῖν ἑαυτῇ καὶ συννέμειν τινάς Πλουτ. Ρωμ. 16.— Παθ., ὁ αὐτ. 2. 421Α, 714F. — Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστοτ. Ἀθην. Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σελ. 397.

συννενέαται, ἴδε **συννέω**.

σύννευμα, τό, νεῦμα συναινέσεως, σημεῖον συγκαταθέσεως, συννεύματ' οὐ προβλήματ' οἷς σημαίνεται ἕκαστα Ἀντιφάνης ἐν «Αὐλητῇ» 1. 7.

συννεύρωσις, ἡ, ἡ διὰ νεύρων σύμφυσις, Γαλην. 4. 11· — **συννευρία**, ἡ, χρῆσε διξόναι κρέας ἐκ τῆς τοῦ τραχήλου συννευρίας Δημητρ. Ἱερακ. σ. 70.

σύννευσις, ἡ, τὸ συννεύειν, συγκλίνειν, πρός τι Στράβ. 199, Πλούτ. 2. 428Λ· — μεταφ., συμφωνία, ἕνωσις, ἑνότης, πρὸς ἀλλήλας Πολύβ. 2. 40, 5. **II.** διὰ νεύματος πρόσκλησις, μνημονεύεται ἐκ Θωμ. τοῦ Μαγίστρ. (277 ;).

συννεύω, συστέλλω, «σωφρονῶ», τὰς ὀφρῦς Ψευδο-Λουκ. Φιλόστρ. 1. **II.** ἀμεταβ., κλίνω πρός τι μέρος ἢ πρὸς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος, εἰς ἓξὺ Θεοφρ. π. Πυρ. 51· εἰς ἓν κέντρον Πλούτ. Νουμ. 9 εἰς ταὐτὸ ὁ αὐτ. 2. 666C· πρὸς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν Πολύβ. 3. 32, 7· πάντων πρὸς ἄλληλα τῶν μερῶν συννευόντων Γρηγ. Νύσσ. 2, 66Β. **2)** κύπτω ὁμοῦ, ὥθοῦσιν ἀλλήλους συννενευκότες Λουκ. Ἀνάχ. 1· ὅσοι αὐτῶν κάτω συννενευκότες παλαίουσι αὐτόθι 24. **3)** συναινῶ, συγκατανεύω, ξύννευσον Σοφ. Ο. Τ. 1510, πρβλ. Πινδ. Ο. 7. 121· πρὸς ἓν ἔργον Μουσῶν, παρὰ Στοβ. 413. 4, Πλούτ. **III.** = **πειρῶ**, Θωμ. Μάγ. 700 κ. 701, ἔνθα ἴδε σημ.

συννέφεια, ἡ **εἰα**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ «συννεφιά», Ἀριστοτέλ. Προβλ. 26 38 (γλώσσημα πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἐπίνεψις**), Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 573, Ἐτυμολ. Μέγ. 236, 29, Ἐκκλ.

συννέφελος, ον, = **συννεφής**, τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ξύννεφα ὄντα Θουκ. 8. 42, Ἀντιφῶν 1. 10.

συννεφέω, (ἢ κατὰ Κόβητ. Var. Lect. σελ. 134 **συννέφω**), πρμ. **συννένοφα**· — συνάγω νεφέλας, συννέφειαν ποιῶ, Ζεὺς ξυννεφεῖ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1502· σ. τὸ περιέχον Πλούτ. 2. 641D· — ὡσαύτως ἄπροσ., συννεφεῖ, εἶναι «συννεφιά», (ὡς τὸ ὄμβρει, νέφει, κτλ.), εἰ συννεφεῖ, εἰκὸς ὕσαι Ἀριστ. Ρητ. 2. 19, 24· ξυννένοφε Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 142.— Καθ' Ἡσύχ.· «συννέφορεν· ἐσκυθρώπαζεν». **II.** μεταφ., ἐπὶ προσώπων, συννεφοῦσαν ὄμματα, ἔχουσαν βλέμμα σκατεινὸν καὶ κατηφές, Εὐρ. Ἡ., 1078· κύψασα κάτω καὶ ξυννενοφῶσα βαδίζει Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 349, πρβλ. Φιλόστρ. 508· ἤρετο διά τί συννέφοφεν Δίων Κ. 55. 11. **2)** εἶμαι ὑπὸ νέφος, διατελῶ ἐν δυσυχίᾳ, ἀντίθετ. τῷ **εὐτυχεῖν**, Εὐριπ. Ἀποσπ. 332. 7, πρβλ. Εὐστ. 127. 27.— Ἴδε Χαριτωνίδ. Ποικ. Φιλολ. τόμ. Α', σ. 760 κέξ.

συννεφής, ές, κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφῶν, «συννεφιασμένος» (πρβλ. **συνηρεφής**), ἀήρ Θεόφρασ. π. Ἀνέμ. 2· νὺξ Πολύβ. 9. 15, 12., 16. 3· ἡμέρα Διόδ. 5. 25· καιρὸς Στράβ. 455· — ἐπὶ προσώπων, κατηφής, Εὐρ. Φοίν. 1307· σ. μέτωπον ἔχειν Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 29· ὄμμα Ἀνθ. Π. 12. 159· ὀφρῦς Φιλόστρ.· κλπ. — Καθ' Ἡσύχ.· «συννεφές· σκοτεινόν».

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συννεφῖτις, ἡ, λίθος τις τῶν τιμίων, ὁ καὶ γαλακτίτης, Plin. h. n. XXXVII, 162. Γράφεται καὶ **συνοφῖτης**.

σύννεφος, ον, = **συννεφής**, εἰ καὶ σύννεφόν ποτε θεάσαιντο τὸν οὐρανὸν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 8, 6.

συννεφόω, = **συννεφέω**, τί τὸ πρόσωπον συννεφοῖς; Εὐστ. Πονημάτ. 339. 27.

συννέω, (πρβλ. **νέω** Δ) μέλλ. **-νήσω**· συσσωρεύω, [τὰ ἀκόντια] ἐς τοὺς θαλάμους συνένησε Ἡρόδ. 1. 34· συννήσας πυρὴν αὐτόθι 86., 7. 107· Ἰων. παθ. πρκμ. γ' πρόσ. ἑνικ. **συννένεαται** Ἡρόδ. 2. 135., 4. 62· τῶν νεκρῶν ὁμοῦ ἀλλήλοις ξυννενημένων Θουκ. 7. 87.

συννέω, μέλλ. **-νεύσομαι**, νέω, κολυμβῶ ὁμοῦ, Λουκ. Τόξ. 20, Διὶ. π. Ζ. 1. 17· τινί Λουκ. Φιλοψ. 34.

συννεωκόρος, ὁ, ὁ ὢν νεωκόρος μετ' ἄλλου, συνάδελφος νεωκόρου, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 46 ἐν τέλει.

συννεωτερίζω, ὁμοῦ νεωτερίζω, νεωτερίζω μετ' ἄλλου, τινί Στράβ. 287, 668.

συννήθω, μέλλ. **-νήσω**, συγκλώθω ὡς ἡ μοῖρα, προορίζω, τινά τινι Μᾶρκ. Ἀντων. 4. 34.

συννηπιάζω, εἶμαι νήπιον συγχρόνως μετ' ἄλλου, ἢ φέρομαι ὡς νήπιο πρός τινα, Ἀθαν. τ. 1, σ. 612, κτλ.

σύννησις, ἡ, τὸ νήθειν ὁμοῦ, σύγκλωσις, Μᾶρκ. Ἀντων. 4. 40.

συννηστεύω, νηστεύω ὁμοῦ μετά τινος, συννηστευόντων τῷ κυρίῳ Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 654Α· ἡμῶν συνευχομένων καὶ συννηστευόντων αὐτοῖς Ἰουστῖν. Μάρτ. τ. 1, σ. 558, 1.

συννήχομαι, ἀποθετ., νήχομαι ὁμοῦ, συγκολυμβῶ, ὅστις τοιούτοις θηρίοις ξυννήξομαι Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1104, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 33, Πλούτ. 2. 984Ε, κλπ.

συννῑκάω, νικῶ ὁμοῦ μέ τινος, νικῶντι μέντοι καὶ σὺ συννικᾶς ἐμοί Εὐρ. Ἄλκ. 1103· μετά τινος Ξεν. Κύρ. 6. 4, 14· ἀπολ., Ἀνδοκ. 27. 2. **II**. μεταβατ., Δίων Κ. 37. 21· παθητ., ὁ αὐτ. 49. 10.

συννοέω, παραβάλλω κατὰ διάνοιαν, σκέπτομαι, μελετῶ κατ' ἐμαυτόν, συννοῶν τε τάξ ἐμοῦ παλαίφατα Σοφ. Ο. Κ. 453, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 220C, Φαίδρ. 241C, Νόμ. 712D· φοβηθῆναι ξυννοήσαντα τί τις χρήσεται τῇ τοιαύτῃ πόλει, τί εἰμπορεῖ τις νὰ κάμῃ μὲ τοιαύτην πόλιν, αὐτόθι 835D· — οὕτως ἐν τῷ μέσ., ἐν ἐμαυτῷ τι συννοούμενος Εὐρ. Ὀρ. 634, πρβλ. 644. **II**. ἀντιλαμβάνομαι, καταλαμβάνω, ἐννοῶ, Πλάτ. Θεαίτ. 164Δ, Σοφιστ. 280Β, κ ἀλλ.· μετὰ μετοχ., ξ. τινα μανθάνοντα ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιν. 976Β, πρβλ. Πλουτ. Πομπ. 74· ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, σ. ὅτι .., ἐννοῶ ὅτι .., Πλάτ. Πολιτ. 280Β, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 13, 17· σ. ὡς .., Πλάτ. Σοφιστ. 238C, κτλ.· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 598.

συννοητέον, ἐστὶ συννοεῖν, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σελ. 333, ἔκδ. Βασιλ., Εὐστ. εἰς Ἰλ. Θ. 108, ὁ αὐτ. σ. 689, ἔκδ. Μί.

συννοητικός, ἡ, όν, δυνάμενος συννοεῖν, συννοητικὴ καὶ ζωτικὴ (κίνησις) Πλωτῖν. 1. 200.

συννοητός, ἡ, όν, καταληπτός, Ἰουστίνου Μάρτ. Διάλογ. σ. 15, 10· 109, ἔκδ. Βενεδ.

σύννοια, Ἰων. **-η**, ἡ, (σύννοος) μελέτη, θεωρία, βαθεῖα σκέψις, συννοίᾳ ἐχόμενος, βεβυθισμένος εἰς βαθείας σκέψεις, Ἡρόδ. 1. 88· ἐμοί τοι, μή τι καὶ θελήτορ τοῦργον τόδ', ἡ σύννοια βουλεύει πάλαι, ἡ σκέψις μου ἀπὸ πολλοῦ μοι λέει, μήπως .., Σοφ. Ἀνε. 279· εἰς σύννοιαν αὐτὸς αὐτῷ ἀφικόμενος Πλάτ. Πολ. 571D, πρβλ. Νόμ. 790Α· ἐπὶ συννοίᾳ ἦ -αις βαδίζειν Λουκ. Ἁλιεὺς 13, Κρονοσ. 11· ἐπὶ συννοίας γενέσθαι Ἀλκίφρων 3. 67· μετὰ συννοίας ποιεῖν τι Ἀριστ. Προβλ. 18. 4. **2)** σκέψις ἀνήσυχος, ἀνησυχία, στενοχωρία, συννοίᾳ δάπτομαι κέαρ Αἰσχύλ. Πρ. 437· ἐπὶ συννοίᾳ πόδα κυκλεῖν Εὐρ. Ὀρ. 632· σύννοιαν ὄμμασιν φέρων ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 381. **II**. συνοίᾳ .. οἷον διέτρακε, ἐκ τῆς τύψεως τῆς συνειδήσεως διὰ τὴν πρᾶξιν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 805· ἑρμηνεύεται ἐν τοῖς Ὅροις τοῦ Πλάτ. §415Δ, διὰ τοῦ: διάνοια μετὰ λύπης.

συννομέομαι, ἀποθετ., = **σύννομός εἰμι**, Πλούτ. 2. 1065Ε· διάφορ. γραφ. **συνευνομ-**.

συννομεύς, έως, ὁ, σύντροφος βοσκοῦ, ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλου νομεὺς βόσκων ποίμνια, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 9. 28.

συννομή, ἡ, κοινὴ νομή, τὸ συννέμεσθαι, Πλάτ. Πολιτ. 268C· διάφορ γραφ. **συννομιτή**. **II**. ἐν Πλάτ. Νόμ. 737Ε, ὁ Βεκκῆρ. ἀναγινώσκει, γενόμενα ἀνὴρ καὶ κλῆρος ξυννομὴ (ἀντὶ ξὺν νομῇ), πρᾶγμα ἀλληλένδετον· ἀλλ' ἡ τοῦ Ast γραφὴ ξύννομα εἶναι εὐκολωτέρα.

συννομίζω, συμφωνῶ μετά τινος, εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, τινί Πλάτ. Μίνως 316D.

συννομικός, ἡ, όν, ὁ ἁρμόζων εἰς τὴν αὐτὴν νομήν, ἴδε ἐν λέξ. **συννομή**.

συννομοθετέω, ὁμοῦ νομοθετῶ, Πλάτ. Νόμ. 833Ε, Δημ. 708 ἐν τέλει.

συννομοθέτης, ὁ, ὁ συννομοθετῶν, ὁ συνεργάτης νομοθέτου, Γρηγ. Ναζ. Λόγ. 12, σ. 1461D.

σύννομος, ον, (νέμω, νομή) ὁ ὁμοῦ βοσκόμενος, ὁ ἀγεληδὸν βοσκόμενος, ταῦροι, κριοί, τράγοι, ἵπποι Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 4., 6. 9, 4 μᾶλα Θεόκρ. 8. 56· ἀγέλη Πλούτ. 2. 329Β· σημαίνει δὲ στενωτέραν σχέσιν τοῦ ἀγελαῖος, αὐτόθι 933Λ· φῦλα πάντα συννόμων, ἐπὶ πτηνῶν ὁμοῦ συναγελαζομένων, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1756, πρβλ. 209, 678· πάνθ' ὅσα ξύννομα, ὅσα ὁμοῦ βόσκονται, Πλάτ. Κριτί. 110Β, πρβλ. Νόμ. 666Ε· — μετὰ ὁστικ., ὁ ζῶν μετά τινος, τινι Λουκ. περὶ τῆς Συρίης Θεοῦ 54· μεταφορ., ἔρωτες ἅταισι σ., συνάντες, Αἰσχύλ. Χο. 598· πνεύματα τόπῳ σ. Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 281. **2)** μετὰ γενικ. πράγματος, ὁ μετέχων ἢ λαμβάνων μέρος εἴς τι, σ. τινί τινος, ὁ συγκοινωνὸς τινος εἴς τι, Πινδ. Ι. 3. 27· τῶν ἐμῶν λέκτρων γεραιὰ ξύννομε, ἡ μετέχουσα τῆς ἐμῆς εὐνῆς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 704· τῶν ἐμῶν ὕμνων Ἀριστοφ. Ὄρν. 678· μεταφορ., θαλάσσης σύννομοι πέτραι, ἐπὶ τῶν Συμπληγάδων, αἵτινες κεῖνται μεταξὺ δύο θαλασσῶν, Εὐρ. Ἱππ. 979· ποταναὶ σύννομοι νεφέων δρόμου, πτερωταὶ μέτοχοι τοῦ δρόμου τῶν νεφῶν, δηλ. ταχεῖαι ὡς τὰ νέφη, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1488. **3)** ἀπολ., ὡς οὐσιαστ., **σύννομος**, ὁ, σύντροφος, ἑταῖρος, ἐπὶ στρατιωτῶν, Αἰσχύλ. Θήβ. 354, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 1131· ὡς λέγοντε συννόμω αὐτόθι 1436· ἐπὶ συζύγων (γυναικῶν), αἱ δὲ σ. τᾶξω .. τροφεῖα πορσύνουσ' ἀεὶ ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 340· ἐπὶ ἐραστοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 600· ἐπὶ λεαίνης, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1339· ὑήλεια καὶ ἄρρην οἷον ξύννομοι ἕπωσαν εἰς τὸν οἶκον Πλάτ. Νόμ. 925C, πρβλ. 943Β· τὰς θηλείας τὰς σ., ἐπὶ φορβάδων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 15, πρβλ. 9. 4. **II** ἐπὶ πραγμάτων, ὅμοιος, τοῦ αὐτοῦ εἴδους, [τέχναι] ὅσαι ξύννομοι Πλάτ. Πολιτικ. 287Β, πρβλ. 289Β· ἦθη ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 930Δ· ἄστρον ὁ αὐτ. ἐν Τίμ. 42Β· φωνή, ὁσμή, Διον. Ἀλ. 1. 39· λίθοι σ., τετμημένοι οὕτως ὥστε νὰ ἁρμόζωσιν εἰς ἀλλήλους λαξευτοί, πελεκηταί, Πολύβ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ., Στράβ. 235, 817.

σύννομος, ὁ, ὁ ὁμοῦ ζῶν, ζεῦγος ἀποτελῶν, καὶ ἑστὼν κατὰ λύκους συννόμω Αἰλ. π. Ζ. 15, 3, ἀλλ' ἴδε Ἰακώβ.

σύννους, ον, Ἀττικ. συνηρ. **-νους**, **ουν**, ὁ βεβυθισμένος εἰς σκέψιν, σκεπτικός, Ἰσοκρ. 5Α, Πλούτ. 2. 206Β, κλπ.· σ. πρὸς ἑαυτῷ ὁ αὐτ. ἐν Θεμιστ. 3. **2)** ἐστενοχωρημένος, κατηφής, βλέμμα Ἀριστ. Προβλ. 31. 7, 5, πρβλ. Ἱππ. 1277, 30, Διον. Ἀλ. 4. 66, κτλ. **3)** περίφροντις, σ. γενέσθαι Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 7, 17.

συννοσέω, **-οσῶ** ἐπίσης, νοσῶ καὶ ἐγώ, Ἱππ. π. Ἀφορ. 1244, Εὐρ. Ι. Α. 407· νενοσηκότος τοῦ θέρματος καὶ ἡ θρὶξ σ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 4, 2· τινι, ὁμοῦ μετά τινος ἄλλου, Κύριπ. Ἀνθρ. 948, Λουκ. Ἔρως 46, κτλ.· νοσοῦντι συννοσοῦσ' ἀνέξομαι Εὐρ. Ἀποσπ. 901. 11.

συννυκτερεύω, διανυκτερεύω ὁμοῦ, μετεπέμψατο τοὺς φίλους καὶ παραμένειν ἐδόκει καὶ συννυκτερεύειν Πλουτ. Δίων 55.

συννυμφαγωγέω, νυμφαγωγῶ ὁμοῦ, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 83, 21, ἔκδ. Α.

συννυμφεύομαι, Παθ., νυμφεύομαι μετά τινος, ᾧ ἐξ ἀρχῆς κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν πατέρων συνενυμφεύθη Βασιλ. π. 1. σ. 853D.

συννυμφοκόμος, ον, νυμφαγωγὸς μετ' ἄλλων, σῇ γάρ μ' ἀλόχῳ τότε Τυνδάρεως πέμπει .. συννυμφοκόμον Εὐριπ. Ι. Α. 48.

σύννυμφος, ἡ, πληθ. **αἱ σύννυμφαι**, αἱ σύζυγοι δύο ἀδελφῶν, κοινῶς «συννυφάδες». «Λίτιος δὲ Διονύσιος οὕτω φράζει· 'εἰ ἀδελφαὶ ἐν ταῖς ἀλλήλων ἀδελφοῖς γεγαμημέναι, ἃς συννύμφους τινὲς φασιν'» Εὐστ. 648. 43, Βυζ.

συννυμφοστολέω, βοηθῶ εἰς καλλωπισμὸν τῆς νύμφης καὶ ὁμοίως συνοδεύω αὐτήν, Εὐμάθ. 438.

συνογκάομαι, ἀποθ., ὀγκῶμαι ὁμοῦ μετά τινος, ὄνομ δὲ τίς προθυμεῖται συμπαίζειν ἢ συνογκᾶσθαι; Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 24. 18.

συνογκόομαι, ἀποθ., ὁμοῦ ἐγκοιλοῦμαι, συνογκοῦται μετὰ βουβώνων (τὸ ἐρυθρεῖον) Σωρκν. π. Γυναικ. Παθ. σ. 78, Λιβάν. 4. 1092.

συνοδεύασις, ἡ, τὸ συνοδεύειν, συνοδοιπορεῖν, συνταξιδεύειν, Εὐστ. 1789. 35.

συνοδεύω, ὁδεύω ὁμοῦ, συνοδοιπορῶ, συμπορεύομαι, Πλουτ. Πομπ. 40, κτλ.· τινί, μετά τινος, ὁ αὐτ. 2. 609D, κτλ.· ἐπὶ ἀστέρος, σ. τῷ ἡλίῳ αὐτόθι 891F, Κλεομήδ., κλπ.· μεταφορ., διαμένω μετά τινος «καὶ συνοδεύω» τινά, συναναστρέφομαι μετά τινος, τινί Ἀπολλ. π. Συντάξ. 54, κτλ.

συνοδία καὶ **συνοδεία**, ἡ, τὸ συνοδεύειν, συνοδοιπορεῖν, συνοδοιπορία, Κικ. πρὸς Ἀττ. 10. 7, 2, Πλούτ. 2. 48Δ, ἔνθ. ἴδε τὸν Wyttenb.· καθόλου, «συντροφιά», συναναστροφή, Πλουτ. Γ'λβ. 20· ἀνδρὸς πονηροῦ φεῦγε συνοδίαν ἀεὶ Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 24. **II** ἐπὶ συγκεκριμένης ἐννοίας, συνοδεία ταξιδιωτῶν, καραβάνιον, Στράβ. 204, 528, Εὐαγγ. κ. Λουκ. 6', 44· **συνοδίαν** ἀνακομίσαι Συλλ. Ἐπιγρ. 4185 6· πρβλ. **συνοδιάρχης**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

III. οἰκογένεια, Ἐβδ. (Νεεμ. Ζ', 5, κ. ἀλλ.)· — παρὰ Σουίδ. ὁμοίως **συνοδεία**, αὕτη δὲ ἡ γραφὴ φαίνεται ἡ ὀρθοτέρα, ἴδε Ζηκίδ. Λεξικ. Ὀρθογραφ. ἐν λ.

συνοδιάζω, συγκαλῶ σύνοδον, συνέλευσιν, Βασίλ. τόμ. 2, σελ. 740B.

συνοδιάρχης, ὁ, ὁ ἡγεμὼν ἤτοι ὁδηγὸς συνοδείας, Νεσῆ Ἀλᾶ.. συνοδιάρχην οἱ συναναβάντες μετ' αὐτοῦ ἔμποροι Συλλ. Ἐπιγρ. 4489.

συνοδικάριος, ὁ, ἐπίσκοπος ἀπερχόμενος εἰς σύνοδον ἢ μέλος συνόδου, Μάξιμ. Ὁμολογ. II, 216B, Ἕκτη Σύνοδ. III, 1136C.

συνοδικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς σύνοδον, πρβλ. **συνοδίτης** I. 4. **II.** ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συζυγίαν τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, (**σύνοδος** II. 3), νὺξ συνοδικὴ = ἀσέληνος νύξ, Συνέσ. 166C.

συνοδίτης [ῑ], **ου**, ὁ, μέλος συνόδου, Ἀνθ. Π. παράρτ. 252. **2)** παρὰ τοῖς Ἐκκλ., **συνοδῖται**, οἱ, α) οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ ἀνήκοντες εἴς τι μοναστήριον διαφέροντες τῶν μοναχῶν. β) οἱ ἀποδεχόμενοι ὡς ἔγκυρον τὴν ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδον καλούμενοι καὶ συνοδικοί. **II.** συνοδοιπόρος, συνταξιδιώτης, συνοδῖτα Ἐπιτάφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκ.) 2264c. **III.** ὁ ἔχων σχέσιν πρὸς τὴν **σύνοδον** (II. 3) τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, Δαμάσκ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 349. 27.

συνοδοιπορέω, ὁδοιπορῶ ὁμοῦ, τινί, μετά τινος, Λουκ. Ἑρμότ. 13 — **συνοδοιπορία**, ἡ, τὸ ὁμοῦ ὁδοιπορεῖν, Βάβρ. 110· — **συνοδοιπόρος**, ὁ, ὁ ὁμοῦ ὁδοιπορῶν, Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 12, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 7.

συνοδοντίς, ίδος, ἡ, (συνόδους) εἶδος θύννου ἀγρευομένου ἐν τῷ Νείλῳ, Ἀθήν. 312B, Δίφιλ. Σίφν. αὐτόθι 356F· — **συνοδοντῖτις** (λίθος) **ιδος**, ἡ, λίθος μικρὸς εὑρισκόμενος ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ, Πλίν. 37. 67.

σύνοδος, ὁ, ἡ, = **συνοδοιπόρος**, Ἀνθ. Π. 7. 635, πρβλ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 14, 8., 3. 21, 5, Μανέθων 5. 58.

σύνοδος, ἡ, συνέλευσις, συνάθροισις μάλιστα πρὸς σύσκεψιν, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 9. 43, πρβλ. 27, Ἀνδοκ. 7. 18, Θουκ. 1. 96, 119, κτλ.· σ. Ἀχαιῶν Εὐρ. Ἐκ. 109· σ. συλλέγειν Ἡρόδ. 9. 27· ποιεῖν Ἀριστοφάν. Θεσμ. 301· ἀπὸ κοινῶν ξ. βουλεύειν Θουκ. 1. 97· ἐκ τῶν ξ. ὁ αὐτ. 5. 17· σ. πρὸς τῷ διαιτητῇ, ἐνώπιον τοῦ διαιτητοῦ, Δημ. 1266. 9· — ξύνοδοι, πολιτικοὶ σύλλογοι ἢ συνελεύσεις, Θουκ. 3. 82, πρβλ. Σόλωνα 3. 22, Ἀριστοφ. Ἱππ. 477, Πλάτ. Θεαίτ. 173D· ἑταιρείας μὴ ποιεῖσθε μηδὲ συνόδους ἄνευ τῆς ἐμῆς γνώμης Ἰσοκρ. 38A. **2)** ἐθνικὴ συνέλευσις, ὡς τὸ **πανήγυρις**, Θουκ. 3. 104, Πλάτ. Θεαίτ. 173D, Συμπ. 197D· αἱ ἀρχαῖαι θυσίαι καὶ σ. Ἀριστ. Ἠθικ. 8. 9, 5· — ὅθεν σύλλογος ἑορταζόντων, τοῦ Διὸς τοῦ ξενίου, τῶν ἐρανιστῶν Συλλ. Ἐπιγρ. 124, 126, 349 — ὁμοίως, σ. διαλεκτικὴ Ἀριστ. Τοπ. 8. 5, 1. **3)** = **θίασος**, σύλλογος, ἑταιρεία, συντεχνία, Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 15, πρβλ. 126, Böckh i. σ. 170. **4)** σύνοδος, ἐν τῇ ἐκκλ. σημασίᾳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 8953-64· ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, σύγκρουσις δύο στρατευμάτων, Λατ. concursus, Ἀριστοφάν. Βάτρ. 1532, Θουκ. 3. 107., 5. 70, Ξεν., κλπ. **5)** = **συνουσία**, Λατ. coïtus, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 5, 14, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 555D, Πλούτ., κλπ. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, συνάθροισις, πρόσοδος, χρημάτων σύνοδοι Ἡρόδ. 1. 64 πρβλ. **πρόσοδος** II. **2)** ἕνωσις, κυάνεαι σύνοδοι θαλάσσης, ἐπὶ τῶν στενῶν τοῦ Ἑλλησπόντου, Εὐρ. Ι. Τ. 393 ἡ ὕδατος ξ. Πλάτ. Τίμ. 61A· αἱ περὶ τὸ στόμα ξ. αὐτόθι 60B ἡ τῆς πιλήσεως ξ., ἡ διὰ τῆς συμπυκνώσεως ἕνωσις, αὐτόθι 58B· ἡ ξ. τοῦ πλησίον ἀλλήλων τεθῆναι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 97A· αἱ σ. τῶν μηνῶν, ὅ ἐστι τὸ τέλος τοῦ ἑνὸς μηνὸς καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἄλλου, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 4, 9. **3)** συζυγία πλανητῶν, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 15· ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, Πλούτ. 2. 269C· σ. ἐλλειπτικὴ σελήνης πρὸς ἥλιον ὁ αὐτ. ἐν Ρωμ. 12· πρβλ. **συνοδίτης** III. **4)** καθόλου, συναφή, ἕνωσις, Πλάτ. Φαίδων 97A· τοῦ εἴδους καὶ τῆς ὕλης Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 8, 5.

συνόδους, οντος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τοὺς ὀδόντας συνεχεῖς, πυκνοὺς καὶ πρὸς ἀλλήλους συνημμένους, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **καρχαρόδους** (ὃ ἴδε), τὰ συνόδοντα, ζῷα ἔχοντα τοιούτους ὀδόντας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 6, 1. **II.** ὡς οὐσιαστ. **συνόδοντες**, οἱ (καὶ αἱ, Νουμήν. παρ' Ἀθην. 322B), ἰχθύες ἔχοντες τοιούτους ὀδόντας, Λατ. dentices, Ἐπίχ. 47 Ahr., Ἀναξανδρ. ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 50, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. ἔνθ' ἀνωτ.· — ἑνικ. ὀνομ. **συνόδων** ἀπαντᾷ παρ' Ἀντιφ. ἐν «Κύκλωπι» 1. 3, Φιλοξ. 2. 15. Πρβλ. **σινόδους, συνώδοντα**. — Περὶ **συνοδόντων** ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκράτ. σ. 101, 102, κλπ.

συνοδῦνάομαι, Παθητ., ὀδυνῶμαι, πάσχω ὀδύνην, ἀλγῶ μετά τινος ἄλλου, Ἐβδ. (Σειράχ Α', 10).

συνοδῦρομαι [ῡ], ἀποθ., ὀδύρομαι ὁμοῦ, Πλάτ. Μενέξ. 247C, Πλούτ., κλπ.· τινι μετά τινος, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 145B.

συνόζω, ὄζω ἢ ὀσμὴν ἐκπέμπω ὁμοῦ, τὰ μεμιγμένα αὐτοῖς συνόζει ἐν οἷς ἐστιν Ἀριστ. Προβλ. 12. 4.

σύνοιδα, πρκμ. μετὰ σημ. ἐνεστ. (μὴ ὑπάρχοντος **ἐνεστῶτος συνείδω**), α' πληθ. **ξύνισμεν** Εὐριπ. Ἱκέτ. 1176, κτλ., γ' πληθ. **συνίσασι** Σοφ. Ἠλ. 93, Ἰσοκρ. 182A, Ξεν., κλπ. (σπανίως **συνοίδασι** Λυσί. 119. 5)· προστ. **ξύνισθι** Εὐρ. Ἑκάβ. 869· ἀπαρ. **συνειδέναι** Σοφ., κ. ἀλλ.· — ὑπερσ. μετὰ σημασ. παρατ. **συνῄδειν**, Ἀττ. **συνῄδη**, δυϊκ. **συνῄστην**, πληθ. **-ῇσμεν, -ῇστε, -ῇσαν**, Ἰων. γ' πληθ. **συνῃδέατε** Ἡρόδ. 9. 58· εἰς τοῦτο ἀνήκει καὶ ὁ μέλλ. **συνείσομαι** (σπανίως **συνειδήσω**, Ἰσοκρ. 5B) Ἀριστοφ. Σφ. 999, κτλ. Ὁμοῦ γινώσκω τι, μετέχω τῆς γνώσεώς τινος πράγματος, ἔχω γνῶσιν πράγματός τινος, Λατ. conscius esse, ἀπολ., τὰς δὲ μαντηΐας τὰς γινομένας τούτους φυλάσσειν, συνειδέναι δὲ καὶ τοὺς Πυθίους Ἡρόδ. 6. 57· τί φῄς; ξυνειδὼς οὐ φράσεις; Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 330, Ἀριστοφ. Θεσμ. 475, 553 πλῆθος ὃ ξυνῄδει Θουκ. 4. 68· αὐτὸς ξυνειδὼς ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα Σοφ. Ο. Κ. 704· κτλ.· — σ. τι Ἡρόδ. 5. 24., 6. 39· — σ. τινί τι Εὐρ. Ἴων 956, Ἀριστοφάν. Ἀποσπ. 21. **2)** συχνάκις μετὰ τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντωνυμίας κατὰ δοτ., ἔχω συνείδησιν περί τινος, συναισθάνομαι, ἀναγνωρίζω ἐνδομύχως, ξυνειδέναι .. ἐμαυτῷ τι καλὸν ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 184· ξύνοιδ' ἐμαυτῇ πολλὰ δεινὰ ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 477, πρβλ. 999, Πλάτ. Πρωτ. 348B· εἰς τὴν πατρίδα εὔνοιαν ἐμαυτῷ σ. Δημ. 1472. 16 σ. ἑαυτοῖς ἄγνοιαν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 4. 3· σ. αὐτῷ τὴν δειλίαν ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 29. 3· μηδὲν ἑαυτῷ συνειδέναι μηδὲν αἰσθανόμενος βάρος ἐν τῇ ἑαυτοῦ συνειδήσει, Στοβ. τίτ. 24, πρβλ. Α' Ἐπιστ. πρ. Κοριθ. κ. δ', 4, καὶ ἴδε κατωτ. 5. **3)** μετὰ δοτ. προσ. ὡσαύτως, γινώσκω τι περί τινος, Ἡρόδ. 9. 58, Πλάτ. Πρωτ. 348B, κτλ.· οὕτω, σ. περί τινος, γινώσκω πάντα τὰ περὶ αὐτοῦ, Ἰσοκρ. 360D· σ. φόνῳ, γινώσκω τὸ περὶ αὐτοῦ μυστικόν, Ρήτορες (Walz) 4. 355.

4) μετὰ μετοχῆς, ἥτις δύναται νὰ εἶναι α) κατ' ὀνομ.. ἐσθλὸς ὢν αὐτῷ σύνοιδε Σοφ. Ἀποσπ. 669 ξ. ἐμαυτῷ οὐδ' ὁτιοῦν σοφὸς ὢν Πλάτ. Ἀπολ. 21B, πρβλ. Ξεν. Ἀνάβ. 1. 3, 10, κτλ.· ἄνευ τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντωνυμίας, ἔχω ἐνδόμυχον συναίσθησιν ὅτι .., ξύνοισθά γ' εἰς ἔμ' οὐκ εὔορκος ὢν Εὐρ. Μήδ. 495, πρβλ. Ὀρ. 396. β) κατὰ δοτ., συνοίδαμεν ὑμῖν .. ἐοῦσι προθυμοτάτοισι, καὶ ἡμεῖς γινώσκομεν ὅτι εἶσθε.., Ἡρόδ. 9. 60· τίνα σύνοισθά μοι καλουμένῃ ..; τίνα γινώσκεις ὅτι καλῶ ..; Αἰσχύλ. Χο. 217, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 266· ξ. ἐμαυτῷ οὐδὲν ἐπισταμένῳ, συναισθάνομαι ἐν ἐμαυτῷ ὅτι οὐδὲν γινώσκω, Πλάτ. Ἀπολ. 22C, πρβλ. Συμπ. 193E, 216B· τοῖς λόγοις ξύνοιδα οὖσιν ἀλαζόσι, συναισθάνομαι ὅτι εἶναι ἀλαζονικοί, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 92D· ξυνειδόθ' αὐτῷ φαῦλα διαπεπραγμένῳ Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 51d. γ) κατ' αἰτ., εἴ.. τι χρηστὸν συνῄδεε πεποιημένον Ἡρόδ. 8. 113, πρβλ. 7. 164· σ. Ὀρέστην πολλά σ' ἐκπαγλουμένην Αἰσχύλ. Χο. 218, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 948, Ἀντιφῶντα 122. 25, Πλάτ. Νόμ. 773B, κτλ.

5) ἐπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, συνίσασ' εὐναί .. ὅσα θρηνῶ Σοφ. Ἠλ. 93· σ. ἑαυταῖς ὅτι .. Ξεν. Κύρ. 3. 7, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 257D, Συμπ. 216A, κτλ.· ξύνισμεν, ὡς .. ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 232C· ξύνοιδέ μοι, εἰ .. Ξεν. Ἀν. 7. 6, 18· ποῖός [ἐστι] .. συνειδέναι ἰχθὺς .. χρησιμώτατος Δαμόξενος ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν «Συντρόφοις» 1. 19. **6)** μετοχ. **ξυνειδώς**, συνένοχος, συνεργός, ξ. τις Θουκ. 4. 68 ὁ ξ. καὶ μὴ φράζων Πλάτ. Νόμ. 742B ὡσαύτως, ὁ ξ. τινι Θουκ. 1. 20· ὁ σ. πεποιηκότι τι δεινὸν Ἀριστ. Ρητορ. 2. 5, 7. β) οὐδ., τὸ συνειδός, = **συνείδησις**, συνείδησις, συναίσθησις, Δημ. 263. 18· τὸ σ. τῶν πραγμάτων Πλουτ. Ποπλικ. 4, πρβλ. 2. 84B· συν. ἀγαθοῦ Παυσ. 7. 10, 10, πρβλ. Ἀλκίφρονα 1. 10, 5, Ἡλιόδ. 6. 7. — πρβλ. **συνεῖδον**.

συνοιδάω, οἰδαίνομαι, ἐξογκοῦμαι, πρήσκομαι ὁμοῦ ἢ διὰ μιᾶς, Διόδ. 1. 7, Φίλων, κλπ.

συνοίδησις, εως, ἡ, ἐξόγκωσις, πρήξιμον, Σωραν. περὶ Γυναικ. Παθ. 273, Μνησίθεος ἐν Matthiaei Med. σ. 221 ἐν τέλ.

συνοικειόω, ποιῶ τι οἰκεῖον πρὸς ἕτερον· συνάπτω, συνδέω, συσχετίζω, τινί τινα Πολύβ. 5. 21, 5, Πλουτ. Νουμ. 8, Ἀντών. 75, κτλ., πρβλ. Wyttenb. 2. 355B· προσοικειώνω ἀκριβῶς, προσαρμόζω, τὰ σώματα ταῖς ὥραις Λουκ. Ἀνάχαρσ. 24, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 95. — Παθητ., συνδέομαι διὰ δεσμῶν συγγενείας, στενῶς συνδέομαι, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 12, 4· τινι, πρός τινα, αὐτόθι 8. 12, 2· συνῳκείωται ἡδονὴ τῷ γένει ἡμῶν αὐτόθι 10. 1, 1, πρβλ. 10. 5, 2., 10. 8, 2, Πλουτ. Λυκοῦργ. 4.

συνοικείωσις, ἡ, τὸ συνοικειοῦν, συνάπτειν, συνδυασμός, ἐπὶ ἀστρολογικῆς σημασίας, Πτολ. Τετράβ. 1, σ. 50, κτλ. **2)** σχῆμα ῥητορικόν, δι' οὗ ἑτερογενῆ πράγματα συνδέονται ἢ ἀποδίδονται εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον, Ἀριστ. Ρητορ. πρ. Ἀλέξ. 4. 1, Rutil. Lup. 2. 9, Quintil. 9. 3, 64.

συνοικεσία, ἡ, = **συνοίκησις**, Γρηγ. Ναζ. Ἐπιγρ. 208, κλπ.

συνοικέσιον, τό, = **συνοίκησις**, ἰδίως γάμος, ὡς καὶ νῦν, Ρήτορες (Walz) τ. 9, σ. 204, κτλ.· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 516.

II. ἴδε **συνοίκια**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συνο-κέτης, ου, = **συνοικητήρ.** Νικήτ. Εὐγεν. 6. 110. Καθ' Ἡσύχ.: «συνοικέται· σύνοικοι».

συνοικέω, κατοικῶ ἢ ζῶ ὁμοῦ, σὺν ἀρ συνοικήσοντες ἐνθάδ' ἥλθομεν Ὁμήρ. Ἐπιγράμμ. 15. 15, Πλάτ. Πολ. 577Δ, κτλ. σ. τινι, ζῶ μετά τινος, Αἰσχύλ. Χο. 909, Ἀριστοφ. Ὄρν. 414, κτλ.· σ. τῇδ' ὁμοῦ Σοφ. Τρ. 545· σ. μετά τινος Πλουτ. Ρωμ. 9· — ἐπὶ λαῶν, ζῶ ὁμοῦ, σχηματίζω κοινωνίαν ἢ κοινότητα, συνοικήσων τούτοισι Ἡρόδ. 4. 148· ἀπολ., Σοφ. Ο. Τ. 58, Θουκ. 2. 68., 6, 63. πρβλ. **συνοίκια,** τά. **2)** ζῶ ὁμοῦ ἐν συζυγίᾳ γάμου ἢ ἁπλῶς, κατοικῶ ὁμοῦ, ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, σ. γυναικί Ἡρόδ. 1, 91, 196, Εὐρ. Μήδ. 242, κτλ.· ἐπὶ γυναικός, νέᾳ γεραιτέρα Σαπφὼ 49 (20), πρβλ. Ἡρόδ. 1. 37, 108, Εὐρ. Ἀνδρ. 18, κτλ. καὶ ἀπολ., ζῶ ὡς ἔγγαμος. Ἡρόδ. 1. 93., 4. 168, Πλάτ., κλπ. τούτων συνοικησάντων γίνεται Κλεισθένης, ἐκ τοῦ γάμου τούτων γεννᾶται ὁ Κλεισθ., Ἡρόδ. 6. 131. **3)** μεταφορ., ἐπὶ αἰσθημάτων, περιστάσεων, κτλ., μυρίον ἄχθος ᾧ ξυνοικεῖ Σοφ. Φιλ. 1168· οὕτω, σ. φόβῳ Εὐρ. Ἡρακλ. 996· ἡδοναῖς, ἀμαθίᾳ Πλάτ. Πολ. 587C, Ἀλκ. 1. 118B· ὁμοίως, ἱππικοῖς ἐν ἥθεσι πολὺς ξ., εἰθισμένος πολὺ εἰς .., Εὐρ. Ἱππ. 1220· — ἀκολούθως, **6)** τἀνάπαλιν, τοῦ πράγματος τιθεμένου ὡς ὑποκειμένου, γῆρας ἵνα πάντα κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ Σοφ. Ο. Κ. 1238· ἢ ἂν ξυνοικίᾳ μήτε πλοῦτος ξυνοικῇ μήτε πενία Πλάτ. Νόμ. 679Β· βαρυτάτη ξυνοικῆσαι (ἑξυπακ. ἀνομος μοναρχία) ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 302Ε· ὅπου συν. ἐρημία Λυκόφρ. 957· ἐπὶ τοῦ δηλητηριώδους χιτῶνος τοῦ Ἡρακλέους, προσκολλῶμαι στερεῶς, Σοφ. Τρ. 1055. **II.** μετ' αἰτ. τόπου, κατοικῶ, καταλαμβάνω ὁμοῦ ἢ ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, Κυρηναίοισι συν. Λιβύην Ἡρόδ. 4. 159· Τροιζηνίοις Ἀχαιοὶ συνῴκησαν Σύβαριν Ἀριστ. Πολιτ. 5. 3, 10. — Παθ., ἐπὶ χώρας, πυκνῶς κατοικοῦμαι, Ξεν. Οἰκον. 4, 8, πρβλ. Πλάτ. Κριτί. 117Ε, Στράβ. 270, Πλούτ., κλπ.

συνοίκημα, τό, τὸ μεθ' οὗ ζῇ τις, νομίζων ὄῆμον εἶναι συν. ἀχαριτώτατον, ὑπερβαλλόντως δυσάρεστος σύνοικος, Ἡρόδ. 7. 156.

συνοίκησις, ἡ, τὸ συνοικεῖν, ὁμοῦ κατοικεῖν, Πλάτ., κλπ.· μάλιστα ἐπὶ γάμου, πωλέεσθαι ἐπὶ συνοικήσι (Ἰων. ἀντὶ -ήσει) Ἡρόδ. 1. 196· ξ. ποιεῖσθαι Πλάτ. Νόμ. 930Α. **II.** πόλεων ξυνοικήσεις, συναθροίσεις ἀνθρώπων ὁμοῦ ἀποτελούντων πόλεις (πρβλ. **συνοικίζω** II), ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 713Α· κοινωνία, κοινότης, τόπος κατῳκημένος, αὐτόθι 735Β, 739Β, 752Α.

συνοικητήρ, ῆρος, ὁ, σύνοικος, συγκάτοικος, Λατιν. contubernalis, λιμός, ἐχθρὸς σ. Σιμωνίδ. Ἰαμβ. 6. 102· — οὕτω **συνοικήτωρ** ἐμοὶ Αἰσχύλ. Εὐμ. 833.

συνοικία, ἡ, = **συνοίκησις,** Παλλάδος δέξομαι ξυνοικίαν, θὰ δεχθῶ τὴν πρότασίν της νὰ συνοικήσω μετ' αὐτῆς, Αἰσχύλ. Εὐμ. 916. **II.** ἄθροισμα ἀνθρώπων ὁμοῦ κατοικούντων, κοινότης, **πόλισμα,** ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 267· ταύτῃ τῇ ξυνοικίᾳ ἐθέμεθα πόλιν ὄνομα Πλάτ. Πολ. 369C, πρβλ. Νόμ. 679Β· ἀργύριον .. τοῦτ' ἐὰν ἔχῃς .. πάντα σοι γενήσεται, φίλοι, βοηθοί, μάρτυρες, **συνοικίαι** Φιλήμ. ἐν «Πτερυγίῳ» 1.

III. οἰκία, ἐν ᾗ πολλαὶ ὁμοῦ οἰκογένειαι συζῶσιν οἰκία διῃρημένη εἰς διαιρέσιματα ἢ πατώματα, ὡς τὸ Λατ. insula, ἀντίθετον τῷ **οἰκία** (οἴκημα ὑπὸ μιᾶς μόνης οἰκογενείας κατεχόμενον), Θουκ. 3. 74, Ξενοφ. Ἀθην. 1. 17, Ἰσαῖ. 53. 30., 58. 21, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 273· ὅπου πολλοὶ μισθωσάμενοι μίαν οἰκησιν διελόμενοι ἔχουσιν, **συνοικίαν** καλοῦσιν Αἰσχίν. 17. 29· — ἐν Ἀθήναις πολλοὶ χάριν κέρδους ᾠκοδόμουν τοιαύτας συνοικίας πρὸς μίσθωσιν, τὸ πλεῖστον εἰς ξένους ἢ εἰς τοὺς μετοίκους, Δημ. 946. 6., 1110. 12· πρβλ. Böckh P. E. 1. 90, Λεξ. τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λ. **2)** παρακείμενον οἴκημα, δωμάτιον παρὰ τὴν οἰκίαν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1001 (ἂν μὴ καὶ ἐνταῦθα θεωρηθῇ ὡς μεμισθωμένον δωμάτιον), ἴδε Σχολ. ἐν τόπῳ. **3)** καθόλου, συνοικία ὡς καὶ νῦν, Τουρκ. «μαχαλᾶς», Πλούτ. 2. 280Ε, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., χωρίον ὡς ἀποτελούμενον ἐκ πολλῶν πτωχῶν οἰκίσκων συγηνωμένων εἰς ἕν, Πολύβ. 16. 11. 1.

συνοίκιον, τό, ἡνωμένον οἴκημα, Πετρών. 33 (ἐν τῷ Λατιν. τύπῳ synoecium). **II.** πληθ. **συνοίκια** (ἑξυπακ. ἱερά), τά, ἐν Ἀθήναις δημοσίᾳ ἑορτὴ ἀγομένη τῇ 17ῃ τοῦ Βοηδρομιῶνος εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ὑπὸ τοῦ Θησέως συνοικισμοῦ πασῶν τῶν πόλεων τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς ὑπαγωγῆς αὐτῶν ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῶν Ἀθηνῶν, Θουκ. 2. 15, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1019 «ὰ Θησεὺς τὰς ἕνδεκα πόλεις τὰς ἐν τῇ Ἀττικῇ συνοικίσας εἰς Ἀθήνας συνοίκια ἑορτὴν κατεστήσατο» Χάραξ παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. **Ἀθῆναι·** πρβλ. τὸ ῥῆμα **συνοικίζω** (σημασ. II)· — **συνοικέσια** εἶναι τύπος μεταγενέστερος· πρβλ. καὶ **μετοίκιον** II.

συνοικίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **συνοικία** III, Ἀριστ. παρὰ Στοβ. τ. 118. 29.

συνοικίζω, μέλλ. Ἀττ. -ιῶ Διόδ. 2. 6· πρκμ. **-ῴκικα** Στράβ. 544. Κάμνω τινὰ νὰ συνοικήσῃ μετά τινος, δίδω εἰς γάμον, συνοικίζων νέῳ σ' ὄλεσσα πολὺ παλαιτέραν Ἐπίχ. 118 Α Γ., Ἰσοκρ. 391C· συνοικίζω τινὶ τὴν θυγατέρα, δίδω εἰς τινα τὴν θυγατέρα μου εἰς γάμον, Ἡρόδ. 2. 121, 6· σ. νύμφας νυμφίοις Πλάτ. Πολ. 546D, πρβλ. Σοφ. 242Γ· οὕτως, ἐμὲ .. εὐνὴν Ἡρακλεῖ συνοικίσας Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 68 σπανίως· κατὰ τὴν ἀντίθετον τάξιν, τοὺς βούλους ταῖς γυναιξὶ σ. Πολύβ. 16. 13, 1. — Μέσ., Γρηγ. Νύσσ. **II.** συνενῶ εἰς μίαν πόλιν, συνάπτω ὑπὸ τὴν διοίκησιν μιᾶς πρωτευούσης ἢ μητροπόλεως, ξ. πάντας (ἑξυπακ. ἐς τὰς Ἀθήνας) Θουκ. 2. 15· Θησεὺς .. τὰς δώδεκα πόλεις εἰς τὸ αὐτὸ συῳκισεν Χρον. Πάρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2374. 35 (πρβλ. **συνοίκιον** II) ξ. τὴν Λέσβον ἐς τὴν Μυτιλήνην Θουκ. 3. 2· Ἐρέτρια συνῴκισε τὰς περὶ Παλλήνην πόλεις Ἀριστ. Ἀποσπ. 560. — Παθ., ξυνοικισθείσης πόλεως ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κατὰ κώμας οἰκίζεσθαι, Θουκ. 1. 10, πρβλ. 2. 16., 3. 93· ἐκ μικρῶν πόλεων συνοικισθέντες Ξεν. Ἀθην. Πολ. 2. 2· Χαλκιδέων εἰς ἓν συνῳκισμένων Δημ. 425. 18· ξ. κατὰ πόλεις Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. 88 (82)· ἐκ τῶν τυχόντων σ. Λυκοῦργ. 155. 13. **III.** κατοικίζω χώραν ἢ πόλιν ἐρημωθεῖσαν διὰ νέων κατοίκων, ἐδίσαν μὴ σοὶ πολέμιος λειφθεὶς ὁ παῖς Τροίαν ἀθρόαν καὶ ξυνοίκισαν πάλιν Εὐρ. Ἐκ. 1139· ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων οἰκίζω, Θουκ. 1. 24., 6. 5. **IV.** καθόλου, συνδέω, συνάπτω, σχετίζω, οἵῳ μ' ὁ δαίμων φιλοσόφῳ συνῴκισεν Θεόγνητ. ἐν «Φάσμασι» 1. 6· λιμὸς σ. τινὶ Ἀλκίφρων 1. 20· ἀλλοτρίῳ δαίμονι συνοικίζεσθαι Πλουτ. Κοριολ. 13.

συνοικίσεις, ἡ, ἡ ὑπὸ μίαν πόλιν συνένωσις, Θουκ. 3. 3, Ἀρρ. Ἀν. 1. 4· πρβλ. τὸ προηγ. II.

συνοικισμός, ὁ, ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικός, συνοικέσιον, Διόδ. 18. 23· ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς Πλουτ. Σόλ. 20. **II.** = **συνοίκισις,** Πολύβ. 4. 33, 7, Πλουτ. Ρωμ. 9, κτλ.

συνοικιστήρ, ῆρος, ὁ, ὁ συνοικίζων πόλιν, θεμελιωτὴς πόλεως, Πινδ. Ο. 6. 8, Ἀποσπ. 185· — **συνοικιστής,** οῦ, ὁ Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **Αἰμονία.**

συνοικοδεσπότης, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς ὢν κύριος τοῦ οἴκου, ἐπὶ ἀστέρος, Πτολ. Τετράβ. σ. 63· οὕτω, **-δεσποτέω,** αὐτόθι 61, 66.

συνοικοδομέω, οἰκοδομῶ ὁμοῦ, ἐκ πολλῶν ξυλοικητήριον Πλουτ. Θησ. κ. Ρωμ. Σύγκρ. 4· οἰκίαι ἐκ πλίνθων συνῳκοδομημέναι, ᾠκοδομημέναι ἐντελῶς, Δίων Κ. 39. 61· — μεταφορ. ἐν τῷ παθ., ἐπὶ τῶν πιστῶν, ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς συνοικοδομεῖσθε εἰς κατοικητήριον τοῦ θεοῦ Ἐπιστ. πρ. Ἐφεσ. β. 22.

2) Παθ., οἰκοδομοῦμαι ὁμοῦ, ξυνῳκοδομημένοι μεγάλοι λίθοι καὶ ἐν τομῇ ἐγγώνιοι Θουκ. 1. 93· σ. οἱ κίονες τοῖς τοίχοις Διόδ. 13. 82. **3)** ἀποτειχίζω, ἀποκλείω, ὁ αὐτ. 3. 37.

συνοικονομέω, οἰκονομῶ, διευθύνω ἀπὸ κοινοῦ ἢ ὁμοῦ, ἐπὶ ἐκτελεστῶν διαθήκης, κτλ., Θεόφρ. παρὰ Διογ. Λ. 5, 36· αἱρεῖσθαι δὲ καὶ ἀγορανόμον .. τὸν δὲ αὐτὸν καὶ συνοικονομεῖν ὠνῆσιν καὶ πρᾶσιν Συλλ. Ἐπιγρ. 3597b.

σύνοικος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ συνοικῶν, συγκάτοικος, σύντροφος, Λατιν. contubernali, τῷ γυναικείῳ γένει Αἰσχύλ. Θήβ. 188, πρβλ. Χο. 1005· οὔ τι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου ξύνοικος εἶσιμ', ἀλλ' οὐδέποτε εἰς τὸ ἑξῆς θὰ εἰσέλθω εἰς τὸν οἶκον νὰ συνοικήσω μετ' αὐτῶν, Σοφ. Ἠλ. 818· ἐπὶ κατοικιδίων ζώων, Πλούτ. 2. 974D, Ἡρωδιαν. 1. 12. **6)** ἐπὶ ἀνθρώπων ζώντων ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ἢ χώρᾳ, ὁ ὁμοῦ κατοικῶν, πολίτης, συμπολίτης (κυρίως ἐπὶ τῶν ἀπὸ κοινοῦ σχηματιζόντων πόλιν ἀποικίαν, ἀντίθετον τῷ **ἔποικοι,** Ἀριστ. Πολιτ. 5. 3, 11), σ. ἐγένοντο Ἀθηναίοισι (ἑξυπακ. οἱ Πελασγοί) Ἡρόδ. 1. 57, πρβλ. 2. 51., 7. 73· ξ. ἐπαγάγεσθαι τινὰς Θουκ. 2. 68· ξ. δέχεσθαι ἢ προσδέχεσθαι Ἀριστοφ. Πλ. 1147, Πλάτ. Νόμ. 708Α· σ. ἔχειν τῇ πόλει Ἰσοκρ. 270Β· σ. τινι ἐν τῇ πόλει Πλάτ. Νόμ. 920Α· ἐν τῇ χώρᾳ σ. τινος γενέσθαι Λυκοῦργ. 168. 33· — οὕτως ἐπὶ θεῶν λατρευομένων ἐν τῇ χώρᾳ, τὸν θεὸν βαρὺν ξ. θηρόμεσθα Αἰσχύλ. Ἱκ. 415, πρβλ. Ἰσοκρ. 218C· ὡσαύτως, ἡ σ. τῶν κάτω θεῶν Δίκη Σοφ. Ἀντ. 451. **2)** μεταφορ., συνδεδεμένος μετά τινος, ἐξῳκειωμένος πρός τι, ἐπὶ προσώπων, ἐν πόνοις ξ. ἀλλαγᾷ βίου ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1206· ξ. ἐνδείᾳ, κακῷ Πλάτ. Συμπ. 203D, Πολ. 367Α. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, ὁ δυσφιλέστατος λιμὸς ξύνοικος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1642· ᾧ τίς σὺ κηλὶς κακῶν ξ.; Σοφ. Ο. Κ. 1134· ὁμῶν τὰς μεγίστας ἡδονὰς ξ. εἶναι Πλάτ. Φίληβ. 63D· ὁ ἀεὶ σ. ἐμοὶ ἔρως Ξεν. Συμπ. 8. 24.

συνοικουρέω, οἰκουρῶ, μένω ἐν τῷ οἴκῳ ὁμοῦ, συνδιαμένω, Δίων. Ἁλ. 8. 46.

συνοικουρός, όν, ὁ συνοικουρῶν μετά τινος, ὅστις γυναικῶν λυμεῶνας ἥδεται ξένους καμίζων καὶ ξυνοικουρούς κακῶν, «κακῶν συγκομιστὰς» (Δούκας), Εὐρ. Ἱππ. 1069· — ἐκφέρεται καὶ προπαροξυτόνως: **συνοίκουρος.**

συνοικτίζω, λαμβάνω οἶκτον πρός τινα, ὁ πατὴρ αὐτοῦ συνῳκτισέ με Ξεν. Κύρ. 1. 6, 5.

συνοίμιος, ον, (οἶμοι) ὁ συνᾴδων μετά τινος, ὡς τὸ σύμφωνος, μετὰ δοτ., Ὀρφείᾳ φόρμιγγι συνοίμιον ὕμνον ἀείδειν Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 161· — οὐδέτ. **συνοίμιον,** τό, = **προοίμιον,** Σουΐδ.

συνοιμώζω, οἰμώζω ὁμοῦ, συνθρηνῶ, ἦρξε μὲν τῆς οἰμωγῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀχιλλεύς, οἱ δὲ συνώμοσαν Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 14, Θεόδ. Πρόδρ. εἰς Ἀνδρόν. Κομν. στ. 252.

συνοινοχοεύω, οἰνοχοεύω ὁμοῦ, εἶμαι ὁμοῦ οἰνοχόος, Ἰσμήνῃ τῇ συνοινοχοευούσῃ συνέπαιζον Εὐμάθ. σ. 377.

συνοίδμαι, ἀόρ. -ωὴθην, ἀπαθετ., ἔχω ἣν αὐτὴν γνώμην, συναινῶ, ἐγὼ .. Ξ. Πλάτ. Πολ. 500Α· εἰ .. αὐτὲς μὲν ᾤετο, τὸ δὲ πλῆθος μὴ συνοίεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 171Α· μετ' οὐδετ. ἀντων., καὶ ἐγὼ ἀμέλει, ἔφη, ξυνοίομαι. σύκουν καὶ αὐτὸ τοῦτο ξυνοίει. -τοῦ .., συναινεῖς ὅτι .., ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 500Β· καὶ τόδε ξυνοῖ ἤθητι αὐτόθι 517C.

συνοιστός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **συμφέρω**, σύμφωνος, Ἀπολλών. π. Ἐπιρρ. 533, 521.

συνοίσω, μέλλ. τοῦ **συμφέρω**.

συνοίχομαι, οἴχομαι, ἀπέρχομαι ὁμοῦ, «ἡ Ἰσμήνη τῇ Ροδόπῃ παρείπετο καὶ ταύτῃ συνῴχετο» Εὐμάθ. 377.

συνοκλάζω, ὀκλάζω, καθίζω στηριζόμενος ἐπὶ τῶν ποδῶν, ζαρώνω κάτω, πρὸς τὸ πλῆθος τῶν βελῶν συνοκλάσαντες καλύπτεσθαι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3, 7, 25, Γρηγ. Νύσσ. τόμ. 1, σελ. 281Β.

συνόκτω, οἱ, αἱ, τά, ὀκτὼ ὁμοῦ, ἀνὰ ὀκτάδας, συνόκτω λαμβάνειν ἐπίσταμαι Σώπατρος παρ' Ἀθην. 702Β.

συνοκωχή, ἡ, ὡς τὸ **συνοχή**, ἄχρι σήθεος συνακωχῆς Ἱππ. 275. 24.—Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰς Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Θ', σ. 383

συνολισθάνω ἢ ὀρθότερον **-άνω**, ὀλισθαίνω καὶ πίπτω ὁμοῦ, Στράβ. 182, Πλουτ. Περικλ. 6, κτλ.· σ. αὐτοῖς παραβαίνουσιν ὁ αὐτ. 2. 807D.

συνολκή, ἡ, τὸ συνέλκειν, ἕλκειν ὁμοῦ, «ἔστι μὲν οὖν συνολκὴ σωμάτων φύσει καμπτομένων καὶ ἐκτεινομένων» Ὀρειβάσ. σ. 44, ἔκδ. Μαι.

σύνολκος, ον, συνειλκυσμένος, συνεσταλμένος, κατέχει σύνολκον τὴν τροφὴν Ἀριστ. Προβλ. 20. 8.

συνολοθρεύω, ἐξολοθρεύω ὁμοῦ, καταστρέφω ὁμοῦ, Θεοδ. Πρόδρ. Ἐπιστ. σ. 67.

συνόλλυμι, ὄλλυμι, καταστρέφω ὁμοῦ, ὤλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος Βίων 1. 29.— Μέσ., ὄλλυμαι, καταστρέφομαι ὁμοῦ μετά τινος, ὀθούνεκ' αὐτῷ γ' οὐ ξυνωλόμην ὁμοῦ Εὐρ. Ἑλ. 104.

συνολολύζω, ὀλολύζω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, ἐπεὶ δὲ καλὰ ἦν τὰ σφάγια ἐπαιάνιζον πάντες οἱ στρατιῶται καὶ ἀνηλάλαζον, συνωλόλυζον δὲ καὶ αἱ γυναῖκες, συνεξέπεμπον ὁλολυγμὸν χαρᾶς, Ξεν. Ἀν. 4. 3, 19, πρβλ. **ὀλολύζω**.

σύνολος, ον, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 11, 17· ὡσαύ ως ἡ, ον αὐτόθι 15, Πλάτ. Πολιτ. 299D·— ὅλος ὁμοῦ, Πλάτ. καὶ Ἀριστ.· τὸ σῶμα τὸ σ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰατ. 1. 7, 1, κτλ.· **ἡ σ. οὐσία** ἢ **τὸ σύνολον**, «λέγω δὲ τὸ σύνολον ὅταν κατηγορηθῇ τι τῆς ὕλης· ἢ οὐδέν» Ἀριστ Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 42, 9· «ἅμα δὲ καὶ πῶς γίνεται ἡ ὕλη τούτων ἕκαστον καὶ ἔστι τὸ σύνολον ἄμφω ταῦτα;» 52. 11· «λέγω δὲ τὴν ὕλην, οἷον τὸν χαλκόν· τὴν δὲ μορφήν, τὸ σχῆμα τῆς ἰδέας· τὸ δὲ ἐκ τούτων, τὸν ἀνδριάντα, τὸ σύνολον» 6. **II**. τὸ σύνολον, ὡς ἐπίρρ., ἐν συνόλῳ, γενικῶς, Πλάτ. Σοφιστ. 220Β, Νόμ. 654Β, Δημ. 1407. 24, Φιλήμ. ἐν «Ἀμύρτῃ» 1, κτλ.· ὡς τὸ σ. εἰπεῖν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 3, 3. **2)** τὸ κανονικὸν ἐπίρρ. **συνόλως ἁπάντᾳ παρ'** Ἰσοκρ. 278Β, Ἀθήν. 3, Β.

συνολοφύρομαι [ῡ], ἀποθ., ὀλοφύρομαι, θρηνῶ μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Ῥήτορες (Walz) 10. 1, 238.

συνόλως, ἴδε **σύνολος** ἐν τέλει.

συνόμαιμος, ον, = τῷ ἑπομ., Ὀρφ. Ἀργ. 1191.

συναιμαίμων, ον, γεν. ονος, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, Ψευδοφωκυλ. 194· — ὡς οὐσιαστ., ἀδελφὸς ἢ ἀδελφή, Αἰσχύλ. Πρ. 410, Εὐρ. Ἑλ. 640, ὁ αὐτ. Ι. Τ. 848.

συνομαλύνω, ἐντελῶς ὁμαλὸν ποιῶ, τὸν τόπον συνομαλύνας ἐνῴκοδόμησε τὰ δικαστήρια Πλουτ. Τιμολ. 22, Σύλλ. 14.

συνομαρτέω, συνακολουθῶ, τινι Σόλων 5. 55· συγγενέσι τε καὶ φίλοισι ξυνομαρτέουσα Περικτιόνη παρὰ Στοβ. 488. 56· ἀπολ., ξὺν δ' ὁμαρτοῦσιν φίλοι Εὐρ. Ὀρ. 950.

συνομβρίζω, πλημμῶ ὁμβρίων ὑδάτων προελθόντων ἐκ πολλῆς βροχῆς, ῥεῦμα δὲ ἦλθε πολὺ καὶ συνώμβρισε καὶ κατέκλυσε τὰ πάντα Πλουτ. Ἀποσπ. 9. 7.

σύνομβρος, ον, συνωδευμένος μετὰ βροχῆς, σύνομβρον πνοήν, ἀνεμοζάλην μὲ βροχήν, Μέγ. Ἐτυμολ. 407, 31 ἐν λέξ. **ζάλη**.

συνόμευνος, ὁ, ἡ, ὁ μετέχων τῆς αὐτῆς κλίνης, σύνευνος, Ἀνθ. Π. 3. 3, παράρτ. 244. 384.

συνομήθης, ες, = **συνήθης**, συνομήθεις ἅλικες οὐρανίῃ ὧρα Κυθηριάδι Ἀνθ. Π. 6. 206.

συνομῆλιξ, Δωρ. **-ᾶλιξ**, **-λικος**, ὁ, ἡ, ὡς τὸ **συνήλιξ**, κοινῶς «συνομήλικος» Θέογν. 1059 (ὁ Bgk, σὺν ὁμήλικι), Θεόκρ. 18. 22, Ἀνθ. Π. 7. 203.

συνομηρεύω, εἶμαι ὅμηρος μετά τινος, τοὺς ἅμα τούτῳ συνομηρεύοντας νεανίσκους Πολύθ. 21. 9, 9.

συνομήρης, ες, συνηθροισμένος, ἔνθα δὲ καὶ κοίλοιο κατὰ ῥοῦς ἐκτίσσαντο πρῶτόν που θαλάμας συνομήρεες (διάφ. γραφ. συνομῆρες), «φησὶ δέ ὅτι ἐν τῷ Ὑμηττῷ πρῶτον ἐγένοντο μέλισσαι, συνομήρεες, συνερχόμεναι βοτρυδόν» (Σχόλ.), Νικ. Ἀλεξιφ. 449.

συνομιλέω, ὡς καὶ νῦν, ὁμιλῶ μετά τινος, μετά τινος Κέβης 13· τινι Πράξ. Ἀποστ. ι', 27· δι' ἑρμηνέως δὲ αὐτοῖς πολλὰ συνομιλήσας Τζέτζ. Ἰστ. 3. 377.

συνομιλία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ συνομιλεῖν, συναναστρέφεσθαι, τῆς τοῦ θεοῦ συνομιλίας ἀξιούμενοι Ideler Phys 2.242, κλπ.

συνόμιλος, ον, ὁ ἀναστρεφόμενος μετά τινος, φίλος, σύντροφος, Κλήμ. Ἀλ. 52, Ἡσύχ.· τῷ θεῷ συνέμιλον Γρηγ. Νύσσ. . 1, σ. 157D — θηλ., **συνομιλήτρια**, Ἡσύχ. ἐν λ. **συνεψιά**.. (**συνεψιάτρια**).

συνόμνυμι ἢ **-ύω**· μέλλ. **-ομόσω**. Ὀρκίζομαι ὁμοῦ, ἢ μὴν τὸν παῖδα .. φιλεῖσθαι Ξενοφ. Συμπ. 9. 6· ὅρκον Πλουτ. Βρουτ. 12. **2)** μετ' αἰτ. πράγματος, βεβαιῶ τι δι' ὅρκου, ὑπισχνοῦμαι ἐ ὅρκως, ἅ μοι ξυνώμοσσε Σοφ. Φιλ. 1367· ξυνώμοσαν μὲν θάνατον .. πατρί, ἀπὸ κοινοῦ ὡρκίσθησαν νὰ θανατώσωσιν αὐτόν, Αἰσχύλ. Χο. 978. — Παθ., τὸ πρᾶγμα παντα χόθεν συνομώμοται Ἀριστοφ. Ἀυσ. 1007. **II**. συνέρχομαι εἰς σύνδεσμον ἢ συμμαχίαν, Θουκ. 5. 48., 6. 18 ξυ ὤμοσαν γάρ, ὄντες ἐχθιστοι τὸ πρίν, πῦρ καὶ θάλασσα Αἰσχύλ. Ἀγ. 650· πρβλ. **συνωμότης**. **2)** σ. τινί, ἀποτελῶ σύνδεσμον ἔνορκον μετά τινος, Θουκ. 1. 71., 2. 72· πρός τινα Ὑπερεί². σ. 25 Schneidew. **3)** μάλιστα ἐπὶ κακῆς σημασίας, κάμνω συνωμοσίαν μετά τινος πρός τινα σκοπόν, τισί, μετά τινων, Ἀριστ. Ῥητορ. 2. 23, 23· ἐπί τινι, ἐναντίον τινός, Ἡρόδ. 7. 235, Ἀριστοφ. Ἱππ. 236· ἐπί τινα Δημ. 1319. 1· οὕτω καί, σ. ὅρκους Ἡρόδ. 1. 176· μετ' ἀπαρ., σ. ἀποκτείνειν (ἀνάγνωθι ἀπεκτενεῖν) Λυκοῦργ. 165. 34 — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Πλουτ. Ἀλκιβ. 14, κτλ.· οἱ συνομοσάμενοί τινι, οἱ μετ' αὐτοῦ συνομόσαντες, ὁ αὐτ. ἐν Σερτ. 27.

συνομογνωμονέω, ὁμογνωμονῶ τινι, Θ. Στουδ. σελ. 1580, ἔκδ. Mi, Θ. Βλασ. ἐν Συντ. καν. τ. 3, σ. 19.

συνομοδίτης [ῐ], ὁ, συνοδοιπόρος, συνταξιδιώτης, δότε μοι συνομοδίτην τὸν ἔρωτα συλλαλοῦντα Ποιητ. ἐν Κραμήρ. Παρ. Ἀνέκδ. τ. 4, σ. 483.

συνομοζῡγέω, φέρω τὸν αὐτὸν ζυγὸν ὁμοῦ, εἶμαι ὁμόζυγας, τοῦ συνομοζυγοῦντος, τοῦ συζύγου, Κωνσταντίν. Μανασσ. Χρον. 2446.

συνομόθρονος, ον, ὁ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θρόνου ὁμοῦ καθήμενος, Βυζαντ.

συνομοιόομαι, Παθ. γίνομαι ἐντελῶς ὅμοιος, Διον. Ἀλ. 4. 3· τὸ σῶμα .., συνομοιούμενον Πλούτ. 1003Α.

συνομοιοπαθέω, ὁμοιοπαθῶ, συνδιατίθεμαι, συμπάσχω τὰ αὐτά, τινι Ἀριστ. Ρητ. 3. 7, 5.

συνομολογέω, λέγω τὰ αὐτά, συμφωνῶ μετά τινος, σύμφημι, τινι Ἡρόδ. 2. 25, Ξεν., κλπ.· ὁμολογῶ ὁμοῦ, ὁμολογῶ τὸ πᾶν, παραδέχομαι, αὐτὰ ταῦτα Θουκ. 1. 133· — συχν. ἐπὶ συζητούντων, παραχωρῶ τι, λαμβάνω τι ὡς δεδομένον, συμφωνῶ περί τινος, ὅσα ἂν συνομολογῶμεν Ξεν. Συμπ. 4. 56, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 342D, Γοργ. 504Β, κτλ.· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., περὶ δικαιοσύνης σ. πάντα εἶναι ταῦτα καλὰ ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 859D, πρβλ. Φαίδωνα 91D· — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 280Α, ἐν Νόμ. 660D. — Παθ., τὰ ἄλλα συνωμολόγηται Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 2 οὐκουν καὶ τόδε ξυνομολογοῖτο; Πλάτ. Φίλ. 60Β· συνωμολογημένον τοῦτο κεῖται αὐτόθι 41D· τοῦτο ἡμῖν .. μενέτω ξυνομολογηθέν ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 248Α, πρβλ. Πολιτικ. 284C· τὸ συνομολογούμενον ἀντίθετον τῷ τὰ ἀμφισβητούμενα, Ἰσοκρ. 25Α ἔστω συνωμολογημένον Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 1, 10. **II**. συναινῶ νὰ πράξω τι, ὑπισχνοῦμαι, τινί τι Ξεν. Ἀνάβ. 4. 2, 19, κτλ.· μετ' ἀπαρ. μέλλ. ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 3. 1, 10 **III**. ἔρχομαι εἰς συνεννόησιν μετά τινος, συνθηκολογῶ, αὐτόθι 5. 3, 15, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλάτ. Ἐπιστ. 356Β.

συνομολογία, ἡ, τὸ συνομολογεῖν, παραχώρησις, συμφωνία, ταχὺ ταύτῃ τῇ συνομολογίᾳ πάντα ἀνάστατα γέγονεν Πλάτ. Σοφιστ. 251Α, Νόμ. 966Α.

συνομολογουμένως, Ἐπίρρ., κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν, Εὐστ. Ἀντιοχ. 669Β.

συνομόλογος, ον, σύμφωνος πρός τι, συνομόλογος τοιᾶσδε δόξης καὶ ὁ Κυζικηνὸς Νεάνθης Κλήμ. Ἀλεξ. 673.

συνομονοέω, ὁμονοῶ μετά τινος, ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην μετ' αὐτοῦ, Νικήτ. 316Α.

συνομοπαθέω, **συνομοιοπαθέω**, διάφορ. γραφ. ἐν Ἀριστ. Ῥητορ. 3. 7, 5, Πλούτ. 2. 96F, κτλ.

συνομόπλοος [μο̄], ον, ὁ ὁμοῦ πλέων, συνταξιδιώτης, Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Πάροι τῶν Ρωμ. χρόνων, Bul. de cor. hel. VI, σ. 246.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συνομορέω, εἶμαι ὅμορός τινι, συνορεύω μέ τινα, Τιτίου Ἰούστου .. οὗ ἡ οἰκία ἦν συνομοροῦσα τῇ συναγωγῇ Πρὰξ. Ἀποστ. ιη', 7· τῷ οἴκῳ τοῦ Ὀνησιφόρου συνομοροῦσαν εἶχε τὴν οἰκίαν Κοσμ. Ἱεροσ. ἐν Maji Spicil. τ. 2, σ. 58. 4.

συνόμορος, ον, ὁ συνομορῶν, συνομόρους καὶ γείτονας Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 203D.

συνομοτᾰγέω, συντελῶ πρὸς ὑγείαν, Σωραν. π. Γυναικ. Παθ. σ. 25.

συνομοφρονέω, εἶμαι ὁμόφρων τινί, συνομονοέω, οἷς συνομοφρονοῦσι δηλαδὴ πάντες οἱ ἅγιοι Θεόδ. Στουδ. σ. 398E.

συνομοψυχία, ἡ, τὸ ὁμοψυχεῖν ὁμοῦ, Καλ. κ. Χρυσ. στ. 760, ἔκδ. Λ.

συνομωνῠμέω, εἶμαι συνώνυμος, ἔχω τὸ αὐτὸ ὄνομα, συνομωνυμεῖ τὸ δεῦρο Ἀριστοφ. Βάτρ. 494 (;)

συνομώνῠμος, ον, ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ ὄνομα μετά τινος ἄλλου, συνονόματος, Ἀχαιὸς παρ' Ἀθην. 173D, Ἀνθ. Π. 6. 206, Χρησμ. ἐν Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 11 Mai.

συνονειρώσσω, ὀνειρεύομαι ὁμοῦ, Βασίλ. τ. 3, σ. 601C.

συνονομάζω, Παθητ., **συνονομάζομαι**, λαμβάνω τὸ αὐτὸ ὄνομα μετά τινος, οὐ συνωνομάσθη τῷ κτίσματι νῦν ὁ Ἀδὰμ Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 88, κλπ.

συνοξύνω, κάμνω τι νὰ ἀπολήγῃ εἰς ὀξύ, Πολύβ. 6. 22, 4. **II.** τονίζω δι' ὀξείας ἐπίσης, τί τινι Ἰω. Ἀλεξ. Τονικὰ Παραγγέλμ. σ. 38, 1, Ἀπολλών. περὶ Ἐπιρρ. 559, 12, κλπ.

σύνοξυς, υ, ὁ εἰς ὀξὺ σημεῖον ἀπολήγων. σουβλερός, «μυτερός», ἡ μὲν ῥίζα λεπτοτέρα πρὸς τὸ πόρρω καὶ ἀεὶ σύνοξυς Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 8.

συνοπᾱδέω, ἀκολουθῶ κατὰ πόδας τινά, εἶμαι πιστὸς ὀπαδός, τινι Γεωργ. Παχυμ. Μιχαὴλ Παλαιολ. 4, 199A.

συνοπᾱδός, όν, συνακόλουθος, συνοδεύων τινά, ψυχὴ θεῷ ξ. γενομένη Πλάτ. Φαῖδρ. 248C ξείνῳ συνοπαδὸς ἐοῦσα Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 745· ὄνειρα σ. ἀοιδῆς Πανύασις 1. 13· ἐν αὐλοῖς σ. Τελέστ. παρ' Ἀθην. 626A· — ἀπολ., σύντροφος, Πλάτ. Σοφιστ. 216B.

συνοπάζομαι, Παθ., = **συνοπαδέω**, ἴδε **συμπλάζομαι**.

συνοπάων (ᾱ), **ονος**, ὁ, ἡ, συνοπαδός, σύντροφος, Ἑρμῆς .. Νυμφάων σ. Συλλ. Ἐπιγρ. 457, πρβλ. Ὀρφ. Ὕμν. 30. 5.

συνοπλίζομαι, Παθητ., ὁπλίζομαι ὁμοῦ, εἶμαι σύντροφος ἐν ὅπλοις, Πολυδ. Α', 152, Νεῖλος ἐν Φωτ. Βιβλ. 512. 6.

συνοπλῑτεύω, ὑπηρετῶ ὡς ὁπλίτης μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Συνέσ. 12C· τοῖς Λατίνοις συνοπλιτεύοντες Ζωναρ. Χρον. 330A.

σύνοπλος, ον, ὁ συμπολεμῶν τινι, σύμμαχος, σύνοπλα δόρατα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 128.

συνοπλοφορέω, ὁμοῦ φέρω ὅπλα, συνοπλοφοροῦντα, συνασπίζοντα Θεμίστ. 59A.

συνοπτάω, ὀπτῶ ὁμοῦ, ἦσαν γὰρ αὐτῷ συνωπτημέναι κίχλαι καὶ μῆτραι Ἱππόλοχος παρ. Ἀθην. 129B, πρβλ. 333B.

συνοπτέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **συνορῶ**, πρέπει τις νὰ συμπαρατηρήσῃ, νὰ συνεξετάσῃ, Ἱππ. 19. 31.

συνοπτικός, ή, όν, ὁ βλέπων ἅπαντα ὁμοῦ, ὁ βλέπων ὅλα διὰ μιᾶς, περιληπτικός, ὁ μὲν οὖν συνοπτικὸς διαλεκτικός, ὁ δὲ μὴ οὔ Πλάτ. Πολ. 537C· ἐρεύνη σ. Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 7, 10.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Μαρῖνος ἐν Βίῳ Πρόκλ. 13, Ἀθανάσ. τ. 2, σελ. 66, κλπ.

σύνοπτος, ον, ὃν δύναταί τις νὰ ἴδῃ διὰ μιᾶς, κάτοπτος, τάφος σ. πρὸς τόπον Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 12, 9· τοῖς μακρὰν ἀπέχουσι σ. ὁ αὐτ. π. Θαυμασ. 130· ὄρος, ἐξ οὗ σ. ἐστιν ἡ Ῥώμη Διον. Ἀλ. 9· 24· κίνδυνος ἅπασι σ. Πολύβ. 2. 28, 9· σ. οὐδὲν ἦν ἀπό τινος Πλουτ. Τιμολ. 27· ἐν συνόπτῳ εἰμί, γῆν ὁρῶ, εἶμαι εἰς τοιαύτην ἀπόστασιν ὥστε νὰ βλέπω γῆν, Αἰσχίν. Ἐπιστ. 1, πρβλ. **εὐσύνοπτος**. **II.** «σύνοπτα· εὐνόητα» Ἡσύχ.

σύνοπτρον, τό, «σύνοψις ἄστρων» Ἡσύχ.

συνόρᾱσις, ἡ, = **σύνοψις**, κατὰ ἐνόρασίν τε καὶ περιόρασιν καὶ συνόρασιν, περιεκτικὴν ὅρασιν, Κλήμ. Ἀλεξ. 821.

συνορατέον, δεῖ συνορᾶν, Cod. Pa. 2501, fol. 121 v°.

συνορᾱτικός, ή, όν, = **συνοπτικός**, ὁ δυνάμενος συνορᾶν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 6, 1, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 6.

συνοράω, μέλλ. **συνόψομαι**· ἀόρ **συνεῖδον**, ἀπαρ. **-ῐδεῖν**· πρβλ. **σύνοιδα**. Βλέπω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, συνεώρων ἀλλήλους Ξεν. Ἀν. 4. 1, 11., 5. 2, 13. — Παθ., δεῖ συνορᾶσθαι τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος Ἀριστ. Ποιητ. 24, 5 **II.** βλέπω διὰ μιᾶς, ὡς ἐν συνόλῳ, εἴτε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν εἴτε διὰ τῆς διανοίας, ταῦτα πάντα ξυνιδὼν Πλάτ. Νόμ. 904B, Δημ. 17. 7· συνορῶντα .. τὰ πολλαχῇ διεσπαρμένα ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 265D· δεινὸς συνορᾶν τὰ πράγματα Μέμνων ἐν Φωτ. Βιβλ. 223. 23· καὶ συνιδεῖν δ' ἦν τῷ προσέχοντι τὸν νοῦν ἡ βασιλέως ἀρχὴ πλήθει μὲν χώρας καὶ ἀνθρώπων ἰσχυρὰ οὖσα (συνιδεῖν δ' ἦν .. ἡ βασιλέως ἀρχή, ἀνακολούθως ἀντὶ συνιδεῖν δ' ἦν .. τὴν βασιλέως ἀρχὴν .. ἰσχυρὰν οὖσαν), καὶ ὁ προσέχων τὸν νοῦν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ διὰ μιᾶς, κτλ., Ξεν. Ἀν. 1. 5, 9 τὸ αἴτιον ἐκ τῶν νῦν λεχθέντων σ. Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 4. 4, 38· — ἐπὶ λόγου, οὐ διὰ πολλῶν συνορᾶν ὁ αὐτ. ἐν Ρητορ. 1. 2, 12· τὸν βίον συνεορακέναι καὶ λελογίσθαι ὅτι .. Δημ. 1122. 16· συνιδεῖν ὅτι .. Ἰσοκρ. 93D· ὡς .. Λουκ. ἐν Διὶ Τραγῳδ. 42 χαλεπὸν συνιδεῖν εἰ .. Ἰσοκρ. 16B· σ. ποία πολιτεία ἀρίστη Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 10. 9, 23· πότερον .. ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 7. 1, 1.— Παθ., οὐδέν πω συνῶπται ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 35, 2, κτλ.· συνοφθῆναι τὴν δύναμιν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 10, 2· πρὸς τὰ συνεωραμένα Μέμνων ἔνθ' ἀνωτ. **III.** ἀποφασίζω, Βυζ.

συνοργιάζω, ὀργιάζω ὁμοῦ, τελῶ ὁμοῦ ὄργια, Πλούτ. 2. 944C, Θεμίστ. 236C

συνοργίζομαι, μέλλ. **-ισθήσομαι**, Δημ. 547. 6, **-ιοῦμαι** Λιβάν.· ἀόρ. **συνωργίσθην**· ἀποθετ. Ὀργίζομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι, μετά τινος, Ἰσοκρ. 78E, Δημ. 516. 7, ἔνθ' ἀνωτ., Πλούτ. 2. 63C· καὶ γὰρ τᾷ Δάματρι συνωργίσθη Διόνυσος Καλλ. εἰς Δήμητρ. 72, κλπ.

συνορέγομαι, μέσ., ὀρέγομαι ὁμοῦ μετά τινος, ὅταν τοιοῦτον ἔχῃς ἡγεμόνα καὶ τοιούτῳ συνθέλῃς καὶ συνορέγῃ Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 17, 23., 4. 7, 20.

συνορέω, εἶμαι ὅμορος, συνορεύω, Πολύβ. 1. 8, 1., 5. 55, 1· τινι, μετά τινος, Στράβ. 388.

συνορθιάζω, ἐγείρομαι ὁμοῦ ὄρθιος, Φίλων 1. 319.

συνορθοδοξέω, εἶμαι ὁμοῦ ὀρθόδοξος, ὀρθοδοξῶ ὁμοῦ, Χριστοφ. Πατρικ. Μηνολ. Cod. Par. 1578, σ. 187.

συνορθόομαι, συνευδοκιμῶ, τινι Ἀρρ. Ἀν. 3. 9, 8.

σύνορθρος, ον, ὁ συγχρόνως μετά τινος ἀνατέλλων, τορὸν γὰρ ἥξει σύνορθρον αὐγαῖς, ὁμοῦ μετὰ τῶν πρώτων ἀκτίνων τῆς ἡμέρας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 254, ἐκ διορθώσεως τοῦ Wellauer καὶ τοῦ Ἑρμάνν. ἀντὶ σύνορθον αὐταῖς· τὸ ἀντίγραφον ἔχει **σύναρθρον**.

συνορία, Ἰωνικ. **-ίη**, ἡ, τὸ ὅμορον, «ἡ πλησιότης» (κατὰ Σουΐδ.), Αἰγύπτου καὶ Αἰθιόπων Συλλ. Ἐπιγρ. 5100 πρβλ. Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ. 37 Huds.

συνοριγνάομαι, ἀποθ., ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι ὁμοῦ, «τοῦ πλείονος» Συγγραφ. παρὰ Σουΐδ.

συνορίζω, μέλλ. **-ίσω**, ὁρίζω, περιορίζω ἢ περιλαμβάνω ἐντὸς τῶν αὐτῶν ὁρίων, Ἀριστ. π. Οὐραν. 3. 8, 12. — Παθητ., Πτολεμ. Ἀρμ. 22C **II.** ἀμεταβ. = **συνορέω**, συνορεύω, εἶμαι ὅμορος, τινὶ Διόδ. 1. 30, Ἀρρ.· ἀπολ., Διόδ. 14. 44., 17. 4.

συνορίνω [ῑ], συνδιεγείρω, συνεξεγείρω, ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς Ἰλ. Ω. 467, πρβλ. 568. — Παθητ., συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες, αἱ φάλαγγες συνταρασσόμεναι ἐκινοῦντο ἢ ἐκινοῦντο μιᾷ ὁρμῇ Δ. 332 κέαρ συνορίνεται ἄτῃ, διεγείρεται, συνταράττεται, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 56.

συνόριον, τό, = **συνορία**, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. 173. 4.

σύνορκος, ον, συνδεδεμένος δι' ὅρκου, ὡρκισμένος ὁμοῦ, Ξεν. Πόροι 5. 9.

συνορμάς, άδος, ἡ, = **συνδρομάς**, **συμπληγάς**, «τὰς δὲ συμπληγάδα, ὁ Σιμωνίδης συνορμάδας φησίν» Σχόλ. εἰς Εὐριπ. Μήδ. 2.

συνορμάω, θέτω εἰς κίνησιν, κινῶ, παρορμῶ ὁμοῦ, τινί τε (τι μετά τινος), Πλούτ. 2. 1129E. **II.** ἀμεταβ., ὁρμῶ ἀπὸ κοινοῦ, συνορμῆσαι τυραννοκτονεῖν Φάλαρ. 15, μετὰ διαφ. γρ. **συνορμηθῆναι**.

συνόρμενος, ἴδε **συνόρνυμαι**.

συνορμέω, εἶμαι ἠγκυροβολημένος μετά τινος, ὁμοῦ συνορμούσης αὐτῷ καὶ τῆς ναυτικῆς δυνάμεως Πολύβ. 5. 68, 6., 110. 2.

συνορμίζω, ὁμοῦ προσορμίζω, ἔφυγον πρὸς τὴν γῆν καὶ συνορμίσαντες τὰς ναῦς ἐμάχοντο ἐπιπλέουσι τοῖς ἐναντίοις Ξενοφ. Ἑλλην. 1. 1. 17 αὐτοῦ συνορμίσας τὸν στόλον Πολύβ. 3. 96, 14, κτλ.

συνόρνυμαι, Παθ **συνορίνομαι**, ξεκινῶ ὁμοῦ, ἀφ' Ἕλλανος αἴας συνορμένοις (μετοχ. ἀορ. β') Αἰσχύλ. Ἀγ. 429.

σύνορος, Ἰων. **σύνουρος, ον**, ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ ὅριον, συνορεύων, ὅμορος, τῇ Ἀττικῇ ἢ τῆς Ἀττικῆς Πλουτ. Λύσ. 29, Δημοσθ. 17· μεταφορ., κόνις πηλοῦ κάσις ξύνουρος, ἡ κόνις ἀδελφὴ τοῦ πηλοῦ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 495· σύνοροι πολιτεῖαι Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 10, 3· σ. ἡ πραγματεία τοῦ ἰατροῦ καὶ τοῦ φυσικοῦ ὁ αὐτ. π. Ἀναπν. 21. 7.

συνορούω, ὁμοῦ ἐφορμῶ, συνόρουσαν ἐναντίοι ἀντὶ ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 88.

συνοροφόω, ἐπιστεγάζω δι' ὀροφῆς, τὸν πέριξ ἀέρα Λουκ. Ἔρωτ. 12.

συνορχέομαι, ἀποθετ., ὀρχοῦμαι ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 52B, κλπ.· τινι, μετά τινος, αὐτόθι 13A, κτλ.

συνοσφραίνω, παρέχω εἰς ὄσφρησιν ὁμοῦ, δίδω νὰ ὀσφρανθῇ ὁμοῦ, ἀρτίδιον συνοσφραίνοντες Γαλην. τ. 13, σ. 578.

συνοτρύνω, παροτρύνω ὁμοῦ, Θεμίστ. 295B.

συνουλόω, ἐπιφέρω πλήρη ἐπούλωσιν, ἐντελῶς θεραπεύω ἕλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κος, τραῦμα, Γαλην. 1. 344, Σωραν. π. Γυναικ. Παθ. 217Α — μεταφορ., σ. τὸ τραῦμα τῆς πόλεως Εὐστ. Πονημάτ. 293. 89.

συνούλωσις, τελεία ἐπούλωσις, θεραπεία τραύματος ἢ ἕλκους, Ἐξδ. (Ἱερεμ. Μ', 6), Ἰατρικ.

συνουλωτικός, ἡ, όν, ὁ συντελῶν εἰς ἐπούλωσιν, εἰς θεραπείαν τραυμάτων ἢ ἑλκῶν, Ἡσύχ.

συνουρίζω, σύνουρος, Ἰων. ἀντὶ **συνορ-**.

συνουσία, Ἰων. **-ίη**, ἡ· (**συνών, συνοῦσα** μετοχ. τοῦ **σύνειμι**)· — τὸ εἶναι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, μάλιστα χάριν εὐωχίας ἢ συνομιλίας, συναναστροφή, σχέσεις, κοινωνία, συνομιλία, Ἡρόδ. 6. 128, Αἰσχύλ. Εὐμ. 285, Σοφ. Ο. Κ. 648, κτλ.· κομψὸς ἐν συνουσίᾳ Ἀριστοφ. Νεφ. 649· σ. τινός, συναναστροφὴ μετά τινος, σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσίᾳ Σοφ. Ἀποσπ. 12, πρβλ. Διόδ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 289· γυναικῶν σ. (μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς σημ. 4), ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 110· ἡ τοῦ θεοῦ σ., κοινωνία μετὰ τοῦ .., Πλάτ. Φαίδων 83D· ἡ σὴ ξ., ἡ μετὰ σοῦ σχέσις, συναναστροφή, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 318Α· ἡ τῶν καλῶν σ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 838Α, κτλ.· οὕτω, τῆς νόσου ξυνουσία, ἕνεκα μακρᾶς μετὰ τῆς νόσου σχέσεως, Σοφ. Φιλ. 520· ὡσαύτως, ἡ πρὸς Σωκράτην σ. αὐτοῖν, ἡ σχέσις, ἡ συναναστροφὴ αὐτῶν μετὰ τοῦ Σωκράτους, Ξενοφ. Ἀπομν. 1. 2. 13· προϊούσης τῆς ξ., καθὼς ἡ συνομιλία προέβαινε, Πλάτ. Θεαίτ. 151D· σ. ποιεῖσθαι, ἔχειν συνομιλίαν, συνα ναστροφήν, ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 217D, Συμπ. 176E, κ. ἀλλ.· σ. συγγενέσθαι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 672D· τὴν σ. διαλῦσαι ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 201C — ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. Ἀποσπ. 325, Ἰσαικρ. 49E, συχν. παρὰ Πλάτ.· ξυνουσίαι θηρῶν, = οἱ ξυνόντες θῆρες, Σοφ. Φιλ. 936. **2)** οὐ λόγος .., ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ, διὰ συνεχοῦς συναναστροφῆς, σχέσεως, Σοφ. Ο. Κ. 63 **3)** ἀπόρασις τῶν μαθημάτων διδασκάλου, μισθὸς τῆς σ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 60, πρβλ. 6, 11· ἡ περὶ γράμματα σ. τῶν μανθανόντων Πλάτ. Πολιτικ. 285C **4)** σαρκικὴ μῖξις, Λατ. coitus, διάφορ γραφ ἐν Ξεν. Κύρ. 6. 1, 31, κτλ.· ἡ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ξ. Πλάτ. Συμπ. 206b· ἀνδρῶν Ξεν. Οἰκ. 9, 11· ἡ πρός τινα σ. Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 7· ἡ τῶν ἀφροδισίων σ. Πλάτ. Συμπ. 206C· ἡ τῆς παιδαγωνίας ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 838E· — ἐπὶ ζώων, ζευγάρωμα, ὀχεία, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 47, 1, κ. ἀλλ., πρβλ. **σύνειμι** II. 2. **II.** ὡς συγκεκριμένον, «συναναστροφή», ὅηλ. οἱ ἀπατελοῦντες τὴν συναναστροφήν, ἡ «συντροφιὰ» ἢ «παρέα», Ἡρόδ. 2. 78, Πλάτ., κλπ.· ἡ ἐν οἴνῳ σ., = **συμπόσιον**, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 652Α, πρβλ. Ἰσαικρ. 9Α· καὶ ἀπολ., ὁ αὐτ. περὶ Ἀντιδ. § 305· αἱ σοφαὶ ξυνουσίαι, συναναστροφαὶ πεπαιδευμένων, conversazioni, Ἀριστοφ. Θεσμ. 21· εἰς τὰς σ. .., παραλαμβάνουσι τὴν μουσικὴν Ἀριστ. Πολιτ. 8. 5, 11.

συνουσιάζω, συγγίγνομαί τινι, συναναστρέφομαι μετά τινος· κυρίως, ἔρχομαι εἰς σαρκικὴν μῖξιν, συνευρίσκομαι, συνουσιάζομαι, Θεοπόμπ. Ἱστ. 65, Πλουτ. Ἀλέξ. 22, κτλ. **II.** μεταφ., φέρω τινὰ εἰς τοιαύτην συνουσίαν, τινά τινι Ξεν. Ἐφέσ. 2. 9, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1067· μεταφορ., σ. περόνας τῷ πυρὶ Θεοφύλ. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σελ. 195 ἐν τῷ μέσῳ.

συνουσιασμός, ὁ, = **συνουσία** I, 4, Πλούτ. 2. 1E, Ἐθ. (Σειρὰξ ΚΓ', 5).

συνουσιαστής, οῦ, ὁ, σύντροφος, ἑταῖρος, Πλουτ. Μίνως 319E· μαθητής, Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 1, Πλούτ., κλπ. **II.** οἱ συνουσιασταί, αἵρεσις τις Χριστιανῶν δοξαζόντων ὅτι ἡ θεία καὶ ἀνθρωπίνη φύσις ἦσαν ἐν Χριστῷ ἡνωμέναι κατ' οὐσίαν, Ἐκκλ.

συνουσιαστικός, ἡ, όν, ὁ ἁρμόζων εἰς συνουσίαν, ἐπιτήδειος εἰς συναναστροφήν, κοινωνικός, Ἀριστοφ. Σφ. 1209. **II.** ὁ συντελῶν εἰς σαρκικὴν μῖξιν, ἀφροδισιακός, Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. 335D. **2)** λάγνος, ἀσελγής, Φίλων 2. 22, κτλ.

συνουσιόομαι, Παθητ., οὐσιωῦμαι ἑνοῦμαι μετά τινος, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 121.

συνουσιοουσιωτής, ὁ, μία τῶν προσηγοριῶν τοῦ θεοῦ, Θεόδ. Λάσκ. σ. 769, Ἐκδ. Mi.

συνούσιος, ον, ὁ συνυπάρχων, Ἐπιφάν.

συνουσίωσις, ἡ, οὐσιώδης σχέσις ἢ ἕνωσις, Ἑρμίας εἰς Πλάτ. Φαίδρ. σ. 131, Ἐκκλ.

συνουσιωτής, οῦ, ὁ, = **συνουσιαστής**, Θεοφύλ.

συνουτάομαι, Παθ., οὐτάομαι, τραυματίζομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Νόνν. Δ. 29. 150.

συνοφείλω, εἶμαι ἀπὸ κοινοῦ ὀφειλέτης, ὑπόχρεως, δοῦναι τὴν εἰκόνα Συλλ. Ἐπιγρ. 3059, 16 (ἔνθα **συνοφελείτω**).

***συνοφελέω** (= **συνοφείλω**), συνοφελείτω δοῦναι τὴν εἰκόνα Ἐπιγρ. Τέω, CIG. 3059, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

συνοφρυόομαι, συστέλλω τὰς ὀφρῦς, συορρώνω τὰ φρύδια μου, σκυθρωπάζω, ἀήθης καὶ ξυνωφρυωμένη Σοφ. Τρ. 869· ξυνωφρυωμένῳ προσώπῳ Εὐρ. Ἄλκ. 777, πρβλ. 800· συνωφρυῶσθαι Πολυδ. Β', 50.

σύνοφρυς, υ, γεν. **-υος**, ὁ ἔχων ὀφρῦς συναντωμένας ἢ ἑνουμένας κατὰ τὸ μέσον ἄνω τῆς ῥινός, ὅπερ ἔτι καὶ νῦν θεωρεῖται ὡς προσὸν καλλονῆς ἐν τῇ ἀνατολῇ, ὁ ἔχων «τσατμαλίδικα φρύδια», Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 41· ἐπὶ κορασίων Θεόκρ. 8. 73· σύνοφρυν βλεφάρων ἴτυν κελαινὴν Ἀνακρεόντ. 15. 16, πρβλ. Πολυδ. Β', 49. **II.** = **συνωφρυωμένος**, Ἡσύχ.

συνοφρύωμα, τό, ἡ τῶν ὀφρύων συνάντησις ἢ ἕνωσις, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ρ. 136, Ἐτυμολ. Μέγ.

συνοχεύς, έως, ὁ, ὁ ὁμοῦ συνέχων, συγκρατῶν, τῶν ἑνύλων εἰδῶν συν. ὁ θεὸς Ἰουλιαν. 165D· ὁ τῶν οὐρανῶν συν. Ἰω. Δαμασκ.

συνοχέω, φέρω ὁμοῦ.— Παθητ., ταξιδεύω ὁμοῦ ἐντὸς ἁμάξης, ἔχοῦμαι ὁμοῦ, Πλουτ. Γάλβ. 20· μετά τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 11. **II.** φέρω ὁμοῦ, τι Εὐστ. Πονημ. 349, 57.

συνοχή, Ἀττ. **ξυν-**, ἡ, (συνέχω) συγκράτησις, τὸ κατέχειν ἐν τῇ χειρί, τινος Φιλόστρ. 168. **II.** (συνέχομαι) τὸ συνέχεσθαι, συγκρατεῖσθαι, **1)** συστολή, σμίκρυνσις, ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ, ἔνθα ἡ ὁδὸς συστέλλεται, στενεύει, Ἰλ. Χ. 330· ἄλλος ἐν ξυνοχῇσιν, εἰς τὰ στενὰ τῆς θαλάσσης, ἐν τοῖς πορθμοῖς, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 318· ἐνὶ ξυνοχῇ λιμένος ὁ αὐτ. 1. 1006 **2)** συμπλοκή, ξυνοχῇσιν ἀγώνος Κόϊντ. Σμ. 4. 342· ἐνὶ ξυνοχῇ πολέμοιο Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 160. **3)** συνέχεια, Ἀριστ. Τοπ. 4. 2, 13, πρβλ. Ἀλέξ. Ἀφρ. παρὰ Συνίδ. **4)** γραμμὴ ἢ σημεῖον ἑνώσεως ἢ συναντήσεως, βλεφάρων Κόλουθ. 73· ξυν. χιτῶνος, ἡ κατὰ τὸν ὦμον σύνδεσις τοῦ χιτῶνος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 744· ἡ κατὰ ἑαθῆτα σ., ἡ εἰς τὸ σῶμα συναρμογὴ τοῦ ἐνδύματος, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 11, 12. **5)** ἐμπόδιον, κώλυμα, τῆς κινήσεως Ἀριστ. περὶ Φυτ. 1. 2, 4, πρβλ. 1, 3, 8· σ. ἑαυτοῦ, ἡ ἐφ' ἑαυτοῦ συγκράτησις, κυριότης, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1054F· προνοίᾳ καὶ συν θεοῦ αὐτόθι 886E, πρβλ. 881B. **6)** μεταφορ., ἀνάγκη, στενοχωρία, ὀλῖψις, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κα', 25. Β' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ϛ', 4· — ἐπὶ φυλακίσεως, εἱρκτῆς, Μανέθ. 1. 313, κ. ἀλλ.

συνοχηδόν, Ἐπίρρ., μετὰ συνοχῆς, σφιγκτῶς, Ἀνθολ. Π. 9. 343.

συνοχικός, ἡ, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ συνέχῃ, νὰ συγκρατῇ, συνεκτικός, Διονύσ. Ἀρεσπ. π. Θείων Ὀνομάτ. 4, 10, σελ. 361D, κτλ.

συνοχίτης [ῑ], ὁ, ἡ **-ῖτις**, ἡ, πολύτιμός τις λίθος, Plin. 37. 73.

συνοχλεῖν τὸν κύριον, συνενοχλεῖν, Εὐστ. Πονημάτ. Ἐκδ. Taf. σ. 22, 96.

συνοχμάζω, = **ὀχμάζω**, συνέχω, συνδέω, διόπερ κραταιῶς συνοχμάσας δεσμῷ πόδα Λουκ. Τραγῳδ. 215

συνοχμός, ὅδε ἐν λ. **συνεοχμός**,

σύνοχος, ον, (συνέχω) ὁ συνεχόμενος, ὁ ὁμοῦ συνδεδεμένος· μεταφορ., ὁ συμφώνων μετά τινος, ἁρμόζων εἴς τι, λωτὸς ὅταν εὐκέλαδος ἱερὸς ἱερὰ παίγματα βρέμῃ σύνοχα φοιτάσιν, σύνοχα = συνῳδά, Εὐριπ. Βάκχ. 161· κακοῖς .. ξ. δάκρυα ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 171. **2)** ἀδιάκοπος, ἀδιάλειπτος, ὁ ἄνευ διαλείμματος, ἐπὶ πυρετοῦ, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 10· «σύνοχον τὸν πυρετὸν οὕτως ὀνομάζουσι τὸν ἀπὸ τῆς πρώτης συστάσεως ἄχρι τῆς κρίσεως ὁμότονον, χωρὶς αἰσθητῆς παρακμῆς, ἢ οὐ διὰ τριῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς μέσαις αὐτῶν ἡμέραις» Γαλην. π. Κρισίμ. Ἡμερ.

συνοχυρόω, ὀχυρῶ ὁμοῦ, Ἡρακλείτ. Ἀλληγ. Ὁμήρ. σελ. 85, Ἐκδ. Mehler.

συνόχωκα, ἀόρ. Ἐπικ. ἀμεταθ. πρκμ. τοῦ **συνέχω** (ἀντὶ **συνόκωκα**), ὣμω ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε, «ἐπισυμπεπτωκότες· συνοκωχὴ γὰρ ἡ σύμπτωσις» (Ἡσύχ. ἔνθα συνοκωχότε), «συμπεπτωκότες, συντυγχάνοι» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 218 πρβλ. **συνοκωχή**. **II.** πίπτω ὁμοῦ, καταπίπτω, καταχώνομαι, δέος δ' ἕλε πάντας Ἀχαιοὺς τείχεος ὡς ἤδη συνοκωχότας ἐν κονίῃσιν Κόϊντ. Σμ. 7. 502.— Περὶ τοῦ τύπου ὅρα Buttm. Ausf. Gr. § 85 Anm. 5.—Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰς Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Θ', σ. 383 κἑξ

συνοψιασμός, = **συνοψισμός**, Τυπικ. Ἁγ. Σάβ. σ. 70.

συνοψίζω, φέρω ἐνώπιόν τινος, παρουσιάζω, Μετὰ Θεοφάν. 694, 12., 692, 20.— Μέσ. **συνοψίζομαι**, εἰς ὄψιν ἔρχομαι, παρουσιάζομαι, Θεοφ. 509, Στουδ. 1069C — συνοψίσαι ὑπὸ μίαν σύνοψιν ἀγαγεῖν, Δίδυμ. Ἀλ. 781C· ἐκθέτω συνοπτικῶς, περιληπτικῶς, συγκεφαλαιῶ, ὅταν τὰ κεφάλαια .. τῆς ὑποθέσεως συνοψίσας θεωρήσῃ Ρήτορες (Walz) τ. 6, σελ. 29· ἐντεῦθεν **συνόψισις** καὶ **συνοψισμός**, Θεόδ. Στουδ. 482C, 339C.

σύνοψις, ἡ, ἡ διὰ μιᾶς πολλῶν πραγμάτων ἐπισκόπησις ἢ περιληπτικὴ ἐπισκόπησις εἴτε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν γινομένη εἴτε διὰ τῆς διανοίας, ἡ σ. τῶν νόμων Πλάτ. Νόμ. 858C· συνακτέον εἰς σ., πρέπει τις συναγάγῃ ὑπὸ μίαν ἔποψιν, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 537C· ὑπὸ μίαν σ. ἀγαγεῖν Πολύβ. 1. 4, 1· τόπος ἐπιτηδειότατος εἰς σ. ὁ αὐτ. 6. 27, 1· ἐν σ. ἀλλήλων, εἰς ὄψιν ἀλλήλων, ὁ αὐτ. 40. 5, 6· ἐς σ. ἐλθεῖν (ἐξυπακ. ἀλλήλων) Διοφ. Ἔκλογ 508. 28· πεσεῖν εἰς σ. λογισμοῦ Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 6.

2) πίναξ τῶν περιεχομένων, περίληψις, Πλούτ. 2. 1051D· κατὰ σύνοψιν παραγράφεσθαι Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 58.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

3) συνοπτικὴ πραγματεία, ἐπιτομή, Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 3. 35.

συνοψοφᾰγέω, ὀψοφαγέω ὁμοῦ, ἐσθίω νόστιμα ἐδέσματα μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Πλούτ. 124C.

συνσ-, συνσκ-, συνστ-· — περὶ τῶν οὕτω πλημμελῶς φερομένων λέξεων ἴδε ἐν **συσσ-, συσκ-, συστ-**.

συντᾰγή, ἡ, διαταγή, προσταγή, κατὰ συνταγὴν Συλλ. Ἐπιγραφ. 1874b· ἰατροῦ παραγγελία, συνταγή, Ἀρτεμίδ. 2. 44 ἐν τέλει. **II.** ἐν τῷ πληθ. ὡς τὸ **συνθῆκαι**, συνθήκη, συμφωνία, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 185.

σύνταγμα, τό, τὸ ὁμοῦ συντεταγμένον, εἰς τάξιν τεθειμένον; **1)** σῶμα στρατιωτῶν, ἐν τάξει παρατεταγμένων, τὸ σ. τῶν συμμάχων, ἡ παρατεταγμένη δύναμις αὐτῶν, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 2, πρβλ. 5. 2, 20, Ἀγησ. 1, 7· σ. ἱππέων, σῶμα ἢ ἴλη ἱππέων, Πολύβ. 9. 3, 9· τὸ σ. τῶν πεζῶν, τὸ παρὰ Ρωμαίοις cohors, ὁ αὐτ. 11. 23, 1· — μάχαι αἱ κατὰ τὸ σ., τακτικαί, ἐκ παρατάξεως μάχαι, Ἔφορ. παρὰ Στράβ. 480· — μεταφ., σ. τῶν οἰμωξομένων, ὁλόκληρος στρατιὰ αὐτῶν, Λουκ. Τίμ. 58.

2) τὸ σύνταγμα πολιτείας τινός, σ. πολιτείας, εἶδος πολιτεύματος, Ἰσοκρ. 145B, 264C· τὸ Λακωνικὸν κατάστημα καὶ σ. Πολύβ. 6. 50, 2· σ. τῆς πολιτείας τρία, τρεῖς τάξεις ἀνθρώπων ἐν τῇ πολιτείᾳ, Διόδ. 1. 74. **3)** ἐν τῇ μουσικῇ, ἦχος, ἁρμονία, συντάγματα τὰ μὲν Δώρια τὰ δὲ Φρύγια καλοῦσιν Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 3, 7· μουσικῷ σ. Συλλ. Ἐπιγραφ. 2722 πρβλ. **ἁρμονία** IV. 3. **4)** σύγγραμμα, βιβλίον, Διόδ. 1. 3, Πλούτ. 2. 1036C, κτλ.· — διδασκαλία, ὁ αὐτ. ἐν Νουμ. 22. **5)** = **σύνταξις** II. 3, Αἰσχίν. 67. 16.

συνταγματαρχέω, εἶμαι συνταγματάρχης, Φίλων 2, σ. 66, 28.

συνταγμᾰτ-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς **συντάγματος** (I), Λουκ. Διόνυσ. 2, Ψευδολ. 18, Ἀρρ. Τακτ. 10. 3.

συνταγματαρχία, ἡ, = **σύνταγμα**, Ἀρρ. Τακτ. σ. 31.

συνταγμᾰτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς σύνταγμα ἢ ὅμοιος πρὸς **σύνταγμα** (4)· τὰ συνταγματικά, διεξοδικὴ καὶ τακτικὴ πραγματεία, ἀντίθετ. τῷ **ὑπομνηματικά**, Ἀμμών.

συνταγμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σύνταγμα**, συγγραμμάτιον, Ἀθαν. τ. 1, σ. 160, 684, Εὐστ. εἰς Διον. Περιηγ. 33. 34.

συντᾰκής, ές, ἀσθματικός, ἐξ ἄσθματος πάσχων ἢ φθισικός, ἐτελεύτα μὲν οὖν ἀμφὶ τὰ ἓξ καὶ ἑβδομήκοντα συντακὴς γενόμενος Φιλόστρ. ἐν Βίῳ Σοφιστ. 565.

συντακτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **συντάσσω**, πρέπει τις νὰ διευθετήσῃ, τακτοποιήσῃ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 367. **2)** πρέπει τις νὰ συντάξῃ, Εὐστ. Ὀδ. 20, 48, ἔκδ. Βασ., Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 914, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 949.

συντακτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ συντάσσων, διευθετῶν, Ἐτυμολ. Μέγ. 241, 24· ὡσαύτως **συντάκτης, ου**, ὁ, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 398C.

συντακτικός, ή, όν, (συντάσσω) ὁ συντάσσων, συνθέτων, Θέων Σμυρν. 15B, Σουΐδ. **II.** (**συντάσσω** IV), ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἀναχώρησιν, ὁ σ. (ἐξυπακ. λόγος), ἢ ἡ σ. (ἐξυπ. ῥῆσις), ἀποχαιρετιστικὸς λόγος, ὁμιλία, Ῥήτορες (Walz) 9. 309, 313· σ. ὁμιλίαν παρέχειν Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 21· — οὕτω **συντακτήριος, ον**, Φωτ. Βιβλ. 108. 14.

συντακτός, ή, όν, συντεταγμένος μετά τινος (πρβλ. **συντάσσω** II 5), ὀρθῇ πτώσει Διογ. Λ. 7. 64, πρβλ. 58.

συντᾰλαιπωρέω, ταλαιπωροῦμαι μετά τινος, μετέχω τῆς ταλαιπωρίας τινός, τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν μόνοις οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν τάδε Σοφ. Ο. Κ. 1136· χήμεῖς γε μετὰ σοῦ ξυνταλαιπωρήσομεν Ἀριστοφ. Λυσ. 1221· ξυνταλαιπωρέει ἡ ἀρτηρίη τῷ στομάχῳ, συμπάσχει μετ' αὐτοῦ, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 2.

συντᾰλαίπωρος, ον, ὁ μετέχων τῆς ταλαιπωρίας καὶ κακουχίας, ὁ ἐπίσης ταλαιπωρούμενος, Κλημέντια 316B, Τερτυλλ. Π. 374E.

συντᾰλᾰσιουργέω, ταλασιουργῶ, ἐργάζομαι ἔρια ὁμοῦ, τοῦ Μίδου ταῖς γυναιξὶν ἐν τοῖς ἱστοῖς συνταλασιουργοῦντος Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 516B.

συντᾰμίας, ου, ὁ, ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλου ταμίας, Δίων Κ. 48. 21· κοινῶς: **συνταμιείας**.

συντάμνω, Ἰων. ἀντὶ **συντέμνω**, τοῦ χρόνου συντάμνοντος, ἀντὶ συντεμνομένου, πλησιάζοντος, Ἡρόδ. 5. 41, κλπ.

συντᾰνύω, = **συντείνω**, τανύω ὁμοῦ, πολλῶν πείρατα συντανύσαις ἐν βραχεῖ, περιλαβὼν τὰς ἐκβάσεις πολλῶν γεγονότων ἐντὸς μικρᾶς περιοχῆς, συντεμὼν εἰς ἓν καὶ συμπλέξας αὐτάς, Πινδ. Π. 1. 158.

σύνταξις, εως, ἡ, ἡ κατὰ τάξιν διευθέτησις, τακτοποίησις, παράταξις, μάλιστα ἐπὶ στρατιωτῶν, σ. ποιεῖσθαι τοῦ στρατεύματος, διευθετεῖν εἰς τελείαν τάξιν, Θουκ. 6. 42, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2. 4, 1· σύν. στρατιωτικὴ αὐτόθι 8. 1, 14· ἄνευ συντάξεως ἄχρηστον τὸ ὁπλιτικὸν Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 13, 10. **2)** καθόλου, σύστημα, τακτοποίησις, τάξις, Λατ. constitutio, Πλάτ. Πολ. 462D, 591D, Τίμ. 24C· ἡ συσταθεῖσα σ., ὁ ἀργανισμός, συνδιάταξις, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 685C· τῆς πολιτείας Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 2, 16· ἐπὶ τοῦ συστήματος τῶν συμμοριῶν, Δημ. 182. 25· μίαν εἶναι τὴν σ. τοῦ τε λαμβάνειν καὶ τοῦ ποιεῖν, τὸ αὐτὸ σύστημα, ὁ αὐτὸς κανὼν τοῦ..., ὁ αὐτ. 14. 27, πρβλ. 168. 22· τὰ μέρη δ' ἡμῶν χή σύνταξις τοῦ βίου ἐστὶν κύκμος, θέρμος, λάχανον Ἄλεξις ἐν «Ὀλυνθίᾳ» 1. 10· — τὸ σύστημα, ἡ τάξις τοῦ συμπαντος, ἐν περιφορᾷ τῆς ὅλης συντάξεως Σωσίπατρος ἐν «Καταψευδομένῳ» 1. 31· σύν. βιβλιοθήκης Στράβ. 608· — ὡσαύτως ὡς συγκεκριμένον, εἰς τὰς σάρκας καὶ τὴν ἄλλην σ. τῶν μερῶν Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 2, 14. **3)** συστηματικὴ πραγματεία, συγγραφή, Ἀριστ. Ρητ. πρ. Ἀλέξ. 39, 10· βιβλίον, διήγημα, Πολύβ. 1. 3, 2., 4. 2, κ. ἀλλ., Διογ. Λ. 7. 193 κέξ. **4)** γραμματικὴ σύνταξις, αἱ πρὸς ἄλληλα σ. Πλούτ. 2. 731E, πρβλ. Λουκ. Δίκ. Φωνηέντ. 3· ἴδε τὴν τοῦ Ἀπολλωνίου πραγματείαν περὶ συντάξεως. **II.** ὡς τὸ **σύνταγμα**, σῶμα στρατιωτῶν, τὴν εἰς μυρίους σύνταξιν αὐτός τε καὶ ἅπαντες συνεξέπεμπον Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 37· σ. Ἑλληνική, αἱ Ἑλληνικαὶ δυνάμεις ὁμοῦ ἡνωμέναι, Πλουτ. Ἀριστείδ. 21. **2)** συνθήκη, συμφωνία, συμβόλαιον, Δημ. 1334. 12, Πολύβ., κλπ.· ὥσπερ ἀπὸ συντάξεως, tanquam ex composito, Πλούτ. 2. 813B. **3)** ἐπιβαλλομένη συνδρομή, συνεισφορά, κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ φόρος, Δημ. 60. 11., 305. 16· σ. τελεῖν, ὑποτελεῖν Αἰσχίν. 67. 21, Ἰσοκρ. 140B· δοῦναι ὁ αὐτ. 165A· εἰσήχθη δὲ ὑπὸ Καλλιστράτου, Θεοπόμπ. Ἱστ. 97, Böckh P. E. 2. 162, πρβλ. **συντάσσω** II. 2. **4)** πληρωμή, σύνταξις, κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ **μισθός**, Δημ. 95. 9 καὶ 20, Διόδ. 5. 46, Πλουτ. Ἀλέξ. 21 κλπ.· συντάξεις τῶν ἀναγκαίων Διόδ. 1. 75, — Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 29.

συντᾰπεινόομαι, Παθ., ταπεινοῦμαι ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Στράβ. 817, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 189C, κλπ.

συντάραξις, ἡ, παντελὴς διατάραξις, ἐπὶ ἰατρικῆς σημασίας, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 17, Ἀριστ. Προβλ. 1, 4.

συντᾰράσσω, Ἀττικ. -ττω· μέλλ. -ξω. Ταράσσω ὁμοῦ, εἰς σύγχυσιν ἐμβάλλω, διαταράσσω, ἀνακατεύω, κάμνω ἄνω κάτω, Λατιν. conturbare, σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε Ἰλ. Θ. 86 σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταρ. Α. 579· συν. τὴν κρήνην, διαταράσσω τὸ ὕδωρ τῆς κρήνης, Ἡρόδ. 9. 49, πρβλ. Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 8, 2· σ. τὴν Ἑλλάδα Ἡρόδ. 3. 138· τιμὰς τὰς ἐούσας συνταράσσω, μεταβάλλω αὐτάς, ὁ αὐτ. 1. 59· σ. πόλιν Εὐρ. Ἡρακλ. 378, Ἀνδοκ. 9. 49· τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας Αἰσχίν. 42. 8· τὸ στρατόπεδον Ἰσοκρ. 71C· σ. πάντα, συγχέω πάντα τὰ ἐπιχειρήματα, Ἀριστοφ. Νεφ. 1037· τὰ πράγματα Δημ. 714. 26· τὴν εὐπρέπειαν ὁ αὐτ. 1404. 24, κτλ. — Παθ., αἰθὴρ πόντῳ ξυντετάρακται Αἰσχύλ. Προμ. 1088· ἐμπίπτω εἰς σύγχυσιν, ἐπὶ στρατιωτῶν, Θουκ. 7. 81· ἐπὶ διαταράξεως τῆς κοινωνικῆς τάξεως, συνταράσσονται πόλεις Σοφ. Ἀντ. 1080, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 557, Ξεν., κλπ.· συνταραχθέντος τοῦ βίου τῇ πόλει Θουκ. 3. 84· νόμοι πάντες ξυνεταράχθησαν, ἐπῆλθε σύγχυσις καὶ ἀνατροπὴ παντὸς νόμου, ὁ αὐτ. 2. 52· σ. ὁ τῶν νόμων κόσμος Δημ. 775. 18· ἐπὶ ὑπολογισμῶν, συγχέομαι, εἰς σύγχυσιν ἐμπίπτω, Ἡρόδ. 5. 65· — μεταφορ., ἐπὶ προσώπων, συντεταραγμένος τῷ δυνάτῳ ὁ αὐτ. 1. 44· συνταραχθεὶς ὑπὸ νόσων Πλάτ. Νόμ. 798A· τί συντετάραξαι; Ἀριστοφ. Λυσ. 7. **II.** μετ' αἰτ. πράγματ., συνταράσσω πόλεμον, ἀνακινῶ πόλεμον, Πολύβ. 4. 14, 4, Πλουτ. Ἀριστείδ. 20.

συνταργανόομαι, Παθ., συγκλείομαι, συμπλέκομαι, ἐν ἀμφιβλήστρῳ συντεταργανωμένας Λυκόφρ. 1101.

συνταρρόομαι, Παθ., πληροῦμαι συμπεπλεγμένων ῥιζῶν, ὥστε συνταρροῦσθαι (κοινῶς φέρεται συνταράττεσθαι) τὰ χωρία Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 7.

σύνταρρος, ον, (ταρρός, ταρσός) συμπεπλεγμένος, περίπλοκος, σύνταρρα δένδρα, ἔχοντα συμπεπλεγμένας τὰς ῥίζας, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 2., 10, 7.

σύντᾰσις, ἡ, τὸ ὁμοῦ ἐντείνεσθαι, ἔντασις, Λατιν. contentio, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α', 969, Ἀριστ. Προβλ. 4. 26, 4. **2)** σφοδρὰ προσπάθεια, ἔντασις ἰσχυρὰ τῶν δυνάμεων, προσπάθεια, Πλάτ. Συμπ. 206B, Φιλήβ. 46D. **II.** διαστολή, διάστασις, τέντωμα, καὶ ὑποχονδρίου ξύντασις μετ' ὀδύνης γίγνεται Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α', 948 περὶ τὸ τέλος.

συντάσσω, Ἀττ. -ττω· μέλλ. -ξω· — διευθετῶ ἐν τάξει, θέτω εἰς τάξιν, μάλιστα ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, παρατάσσω, ὡς τὸ **διατάσσω**, Ἡρόδ. 7. 78, Θουκ. 8. 28, Ξεν., κλπ.· σ. πεζοὺς τῷ ἱππικῷ, παρατάσσω τὸ πεζικὸν εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν μετὰ τοῦ ἱππικοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7. 5, 24, πρβλ. 4. 6, 28· — Παθ., παρατάσσομαι εἰς γραμμήν, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 191, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 18, κτλ.· οὗτοι δὲ μάλιστα ξυντεταγμένοι παντὸς τοῦ στρατοῦ ἀνεχώρησαν Θουκ. 3. 108· μεθ' ὅπλων συντεταγμένοι Δημ. 585. 27· — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, παρατάσσομαι εἰς γραμμήν, ὁμόσε χωρῶμεν συνταξάμενοι Ἀριστοφ. Λυσ. 452· τισὶ ἢ μετά τινων Ξεν. Ἑλλ. 1. 2, 15, Πόροι 2, 3, πρβλ. Ἀνάβ. 6. 4, 21, κτλ. — ἀλλὰ τὸ μέσ. εἶναι καὶ μεταβ., συνταξάμενος βαθεῖαν τὴν φάλαγγα, παρατάξας τὴν φάλαγγα εἰς μέγα βάθος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 2. 4, 34· ἴδε κατωτ. Π. 1, 2. **2)** ἐν τῷ παθ., ἐπὶ μεμονωμένων προσώπων, εἶμαι σταθερός, ἀποφασισμένος, συντεταγμένος στρατηγὸς αὐτόθι 4. 8, 22· περί τινος Διογ. Λ. 5. 65· οὕτως, ἐπὶ τῆς διανοίας, πρὶν ξυνταχθῆναι .. τὴν δόξαν, πρὶν ἢ συλλέξωσι τὰς σκέψεις των, Θουκ. 5. 9· ἡ ἐπὶ τοῦ συντετάχθαι .. φρόνησις οὖσα, πρὸς τὸν σκοπὸν τακτικῆς διευθετήσεως ἢ συγκροτήσεως, Ἄμφις ἐν «Φιλαδέλφοις» 1. 4· ἔφοδος ἐνεργὸς καὶ σ. Πολύβ. 3, 19, 5. **II** διευθετῶ, τακτοποιῶ, συγκροτῶ, διοργανῶ, Λατ. constituere, τὸ σῶμα Πλάτ. Γοργ. 504A· τὰ ξυσσίτια ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 625C· ἐνιαυτούς τε καὶ ὥρας καὶ μῆνας ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 30C· σύνοδον Πλουτ. Ἀντών. 71· — ἐπὶ κακῆς σημασίας, συσκευάζω, συμπλέκω, ψευδῆ κατηγορίαν Αἰσχίν. 52. 37, πρβλ. Δημ. 888. 26. — Παθ., ψυχὴ συντεταγμένη σώματι, ὀργανικῶς ἡνωμένη μετὰ τοῦ σώματος Πλάτ. Νόμ. 903D, πρβλ. 817E· ὀλιγαρχικῶς συντετ. Ἀριστ. Πολιτ. 6. 1, 4· τί σημεῖον πολιτείας συντεταγμένης; ὠργανωμένης, συγκεκροτημένης, αὐτόθι 2. 11, 2· Τροιζήνιοι σ. εἰς τοὺς Ἀχαιούς, ἡνώθησαν μετὰ τῆς συμπολιτείας τῶν Ἀχαιῶν, Πλουτ. Ἄρατ. 24· οἱ συντεταγμένοι, οἱ συνωμόται, Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 7. — Μέσ., τακτοποιῶ, διευθετῶ δι' ἐμαυτόν, κάμνω τὰ σχέδιά μου περὶ τοῦ βίου μου, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 11· ὡσαύτως διευθετῶ, διοργανῶ, τακτοποιῶ τὰς ὑποθέσεις, ἢ ἁπλῶς, διατάσσω, διευθετῶ, τὰ νόμιμα ἡμῖν συνετάξατο [ὁ νομοθέτης] Πλάτ. Νόμ. 626A, πρβλ. 625E, 781B· τὴν περὶ τοὺς νέους ἐπιμέλειαν Λυκοῦργ. 162. 23. **2)** ἐπὶ φορολογίας, ὁρίζω τὸν φόρον, ἐπιβάλλω, σύνταγμα συντάξας εἰς ρ' ταλάντων πρόσοδον Αἰσχίν. 67. 16. — Παθ., διοργανοῦμαι πρὸς πληρωμὴν συνεισφορῶν, αὐτόθι 28, Δημ. 167. 6., 168. 21· ἀλλά, τὸ συντεταγμένον, τὸ διωρισμένον ποσόν, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 10, 10. — Μέσ., παραδέχομαι τὸν τοιοῦτον διορισμὸν συνεισφορᾶς, Δημ. 815. 11., 838. 9· σ. τι εἴς τι, συνεισφέρω, Αἰσχίνης 14. 33· πρβλ. σύνταξις Π. 3. **3)** συντίθημι, συντάττω διήγημα, Πολύβ. 2. 40, 4, Πλουτ. Βρούτ. 4· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλάτ. ἐν «Φαίδρῳ» 263E, Πολύβ. 1. 3, 8· ἀπολ., γράφω βιβλίον, ὁ αὐτ. 9. 2, 2· σ. ὑπόθεσιν, πραγματεύομαι περί .., Schäf. Διον. Ἀλ. π. Συνθ. σ. 70. — Παθ., προσίμιον ξυντεταγμένον εἴς τι Πλάτ. Νόμ. 930E, πρβλ. Αἰσχίν. 82. 33. **4)** μετ' ἀπαρ., διατάττω, παραγγέλλω, τινὰ ποιεῖν τι Ξεν. Κύρ. 8. 6, 8, Αἰσχίν. 31. 8.

6) μετ' αἰτ. πράγμ., παραγγέλλω, ἐπὶ ἰατροῦ, θεραπείαν σ. τινὶ Πλουτ. Περικλ. 13· νοσοῦντι κίχλην ὁ αὐτ. 2. 204B, πρβλ. Διόδ. 1. 70· ὡσαύτως, συντάξαι τί πρῶτον οἰστέον Ἄλεξις ἐν «Πονήρᾳ» 1. 3. — Παθ., καθόλου, παραγγέλλομαι, ὁρίζομαι, διατάσσομαι, ποῦ δὴ τοῦτ' ἔστι ταὐτὸν περὶ τὰς ἡδονὰς συντεταγμένον ἐν τοῖς νόμοις; Πλάτ. Νόμ. 634B, πρβλ. 817E· ταῦτα τῷ ναυάρχῳ συνετάχθη Δημ. 251. 11. **5)** παρὰ τοῖς γραμμ., συντάσσω λέξιν τινά, συνάπτω αὐτὴν ἑτέρᾳ, γενικῇ ἢ μετὰ γενικῆς, Bast. and Schäf. Γρηγ. Κορινθ. 45· — Παθ., Διογ. Λ. 7. 61· πρβλ. συντακτός, σύνταξις I. 4.

III, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, συμφωνῶ ὁμοῦ, πάντα συνταξάμενοι καὶ οὐδὲν ἀπὸ ταὐτομάτου Δημ. 708. 18· σ. πρὸς ἀλλήλους Πολύβ. 3. 67, 1· μετ' ἀπαρεμ., συνετάττετο κοινῇ πρεσβεύειν Δημ. 344, ἐν τέλ., πρβλ. Αἰσχίν. 14. 33· — οὕτως ἐν τῷ παθ. τύπῳ, τὸ συντεταγμένον, τὸ συνταχθέν, συμφωνία, Πολύβ. 3. 42, 9, κτλ.· πρβλ. σύνταξις Π. 2. **IV**, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀποχαιρετίζω τινά, τινὶ Ἀνθολ. Π. 9. 171, Ῥήτορες (Walz) τ. 9. σ. 309, πρβλ. ἀποτάσσω Π. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 140 κέξ.

συντατέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **συντείνω**, δεῖ συντείνειν, πρέπει τις νὰ βάλλῃ τὰ δυνατά του, Πλάτ. Ἐπιστ. 340C.

συντατικός, ή, όν, (συντείνω) ὁ δυνάμενος συντείνειν, τονικός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **χαλαστικός**, Γαλην. Μεθ. 4.

σύντάφος, ον, ὁ ἐν τῷ αὐτῷ τάφῳ τεθαμμένος, τάφους εἶναι κατὰ μόνας μηδὲ μεθ' ἑνὸς ξυντάφου Πλάτ. Νόμ. 873D.

συντᾰχύνω, ἐπιταχύνω, ἐπισπεύδω, τὴν ἐπιχείρησιν μὴ οὕτω συντάχυνε Ἡρόδ. 3. 71. **II**, ἀμεταβ., ταχύνω, σπεύδω, ὁ αὐτ. 3. 72· ὁ βίος συνταχύνει, σπεύδει πρὸς τὸ τέλος, ὁ αὐτ. 2. 133.

συντεθειμένως, Ἐπίρρ., ἐν κανονικῇ τάξει, μνημονεύεται ἐκ τῶν Μελετῶν Παχυμ.

συντείνω, ἐντείνω ὁμοῦ, σ. τὰ νεῦρα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **χαλάω**, Πλάτ. Φαίδων 98D· μεταφορ., ἐπὶ τοῦ νοῦ, Εὐρ. Ἱππ. 257· ἁρμονίαις σ. τὰς ψυχάς, ζωογονεῖν, Πλάτ. Νόμ. 800D. — Παθ., εὑρίσκομαι ἐν καταστάσει ἐντάσεως, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 784· διαστέλλομαι, ἐντείνομαι, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδημ. τὸ γ', 1070. **2)** ἐντείνω μέχρις ἐσχάτων, ἐπισπεύδω, ἐνισχύω, ποδὸς ὁρμὴν Εὐρ. Ἠλ. 112· δρόμημα κυνῶν ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 872· λόχιαι στερρὰν παιδείαν Μοῖραι συντείνουσι, ἐπὶ τῶν ὠδίνων τοῦ τοκετοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 207· ἑαυτὸν Πλάτ. Εὐθύφρων 12A. — Παθ., ἐντείνω πάσας μου τὰς δυνάμεις, πᾶν ποιεῖν συντεινομένους ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 504E· ξυντεταμένον τε καὶ σπουδάζοντα ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 288D· γνώμῃ σύντεταμένῃ, μὲ σκοπὸν σοβαρόν, σπουδαῖον, εἰλικρινῆ, Ξεν. Οἰκ. 2, 18. **3)** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ἐντείνω τὰς δυνάμεις μου, προσπαθῶ, ἀγωνίζομαι, Πλάτ. Σοφιστ. 239B· σ. τόξῳ Ἱππ. π. Ἀέρ. 292· — ὅθεν, ὡς τὸ Λατ. contendere, σπεύδω, σ. δρόμῳ εἰς ἄστυ Πλουτ. Νικ. 30 — ἐπὶ πραγμάτων, ἐπιτείνομαι, συντείνοντος τοῦ κακοῦ ὁ αὐτ. ἐν Δίωνι 45. **II**, διευθύνω προθύμως πρὸς τὸ αὐτὸ σημεῖον, πάντα τὰ αὐτοῦ εἰς τοῦτο Πλάτ. Πολ. 591C, πρβλ. Γοργ. 507D· ἐπὶ τὸ μαθεῖν ξ. τὸν λόγον ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 641E· ἐπὶ πόλεμον τὰς αὐτῶν ξ. πόλεις ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 308A· καὶ ἐν τῷ παθ., συντετάσθαι πρὸς τὸ μέλλον Πλούτ. 2. 473C. **2)** ἀμεταβ., διευθύνω ἁπάσας μου τὰς δυνάμεις πρὸς τὸ αὐτὸ σημεῖον, σπεύδω πρός τι, καὶ ἐπὶ πραγμάτων, τείνω ὁμοῦ πρός τι, Λατιν. contendere ad .., μετ' ἀπαρεμφ., σφάξαι σ' Ἀργείων .. συντείνει .. γνώμα Εὐρ. Ἑκάβ. 190· εἰς μίαν τινὰ ἰδέαν σ. Πλάτ. Θεαίτ. 184D, πρβλ. Κρατύλ. 403B· ἕν, εἰς ὃ πάντα σ. Δημ. 145. 23· εἰς ἀδικίαν ἢ δικαιοσύνην Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 7, 7· ἐπὶ τὴν ἀνδρείαν Πλάτ. Πολιτικ. 309B πρὸς ἀρετὴν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 731A, Ἰσοκρ. 342A· πρὸς τὸν σκοπόν, πρὸς τὸ τέλος Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 12, 9, κ. ἀλλ. **6)** ἐπὶ φυσικῆς ἐννοίας, σ. πρὸς τὸν ἄνω τόπον, πρὸς τὴν καρδίαν ὁ αὐτ. π. Νεότ. κ. Γήρ. 3, 8 καὶ 10· τὰ συντείνοντα πρὸς τὸ ζῆν καλῶς Ἀθηνίων ἐν «Σαμόθρᾳξιν» 1. 43.

συντειχίζω, ἀπὸ κοινοῦ τειχίζω, τειχίζω ὁμοῦ μετά τινος, Θουκ. 4. 57· συνετείχιζον ἀμφότεροι προθύμως ὡς κοινὸν φρούριον Ξεν. Κύρ. 3. 2, 24.

συντεκμαίρομαι, ἀποθετ., εἰκάζω ἐκ σημείων ἢ συμπτωμάτων, Ἱππ. Προγν. 37· τεκμαίρομαι ὁμοῦ, ὑπολογίζω καὶ αὐτὸ μετ' ἄλλων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀφ. 1243· ξυντεκμηράμενοι ἡνίκ' ἂν ᾤοντο ὁρμηθέντες κατανύσαι, ὑπολογίσαντες τὸν χρόνον καθ' ὅν.., Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 15· ὑπόνομον ἐκ τῆς πόλεως ὀρύξαντες καὶ ξυντεκμηράμενοι ὑπὸ τὸ χῶμα ὑφεῖλκον αὖθις παρὰ σφᾶς τὸν χοῦν, ὑπολογίσαντες τὸ διάστημα, κτλ., Θουκ. 2. 76, π. 6', Ξεν. Συμπ. 2, 8, Ἀππ. Μιθρ. 36.

συντεκμηριόομαι, = τῷ προηγ., ἀφ' ὧν ἦν δυνατὸν συντεκηριώσασθαι Εὐνάπ. ἐν Βίῳ Σοφιστ. σ. 6, ἔκδ. Boiss.

συντέκνη, ἡ, = **συντέκνισσα**, Νομοκάνων Cotel. Mon. τ. 1, σ. 95A.

συντεκνία, Ἰων. -ίη, ἡ, ἡ πνευματικὴ συγγένεια συντέκνων, κοινῶς «κουμπαριά», Νικηφ. Κωνστ/πόλεως 1064A· συντεκνίαν μετ' αὐτοῦ ποιησάμενοι, γενόμενοι σύντεκνοι αὐτοῦ, Κ. Πορφύρ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν. 157, Κεδρ. II, 353.

συντέκνισσα, ἡ, θηλ. τοῦ **σύντεκνος**, κουμπάρα, Ἰω. Μοναχ. ἐν Κανοναρ., κλπ.

συντεκνοποιέω, τεκνοποιῶ ὁμοῦ, ὁ ἀνὴρ τὴν συντεκνοποιοῦσαν ἑαυτῷ τρέφει Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 5.

σύντεκνος, ὁ, ἡ, ὁ ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας ὁμοῦ ἀνατεθραμμένος, ὡς ἀδελφὸς ἢ ὡς ἀδελφὴ ἐν σχέσει πρὸς τὰ τέκνα τοῦ ἀναθρέψαντος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2015. **2)** ὡς καὶ νῦν, σύντεκνος, «κουμπάρος» ἐν σχέσει πρὸς τοὺς γονεῖς τοῦ βαπτισθέντος τέκνου, Θεόδ. Στουδ. 961C, Κ. Πορφυρ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν. 117, 156, κλπ.

συντεκνόω, ἀνατρέφω, ζῷα Ἀριστοφ. Θεσμ. 15. **II**, γεννῶ ἢ ἀνατρέφω τέκνα μετά τινος ἄλλου, συντεκνοποιῶ, Συλλ. Ἐπιγρ. 4180.

συντεκταίνομαι, ἀποθετ., τεκταίνομαι, κατασκευάζω ὁμοῦ, βοηθῶ εἰς τὴν κατασκευήν, τὸ πᾶν Πλάτ. Τίμ. 30B, πρβλ. 45B. **2)** μεταφορ., βοηθῶ εἰς ἐπινόησιν, ὁμοῦ μηχανῶμαι, ἐπινοῶ, εἴ τινά οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτήναιτο Ἰλ. Κ. 19· σ. δόλον Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1295.

συντελέθω, = **συντελέω** III, συντελέθειν ἔννομον, «συντελεῖν ἐννόμως αὐτῇ» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 9. 100.

συντέλεια, ἡ, (**συντελέω** Π), τελεῖν ἀπὸ κοινοῦ, κοινὴ συνεισφορὰ ὑπὲρ τῶν δημοσίων ἀναγκῶν, χρημάτων σ. ποιεῖν Δημ. 306, 18· σ. φόρου Δίων Κ. 42. 6· εἰς σ. ἄγειν τὰς χορηγίας, δηλ. νὰ γίνωνται διὰ κοινῆς πολλῶν συνεισφορᾶς καὶ οὐχὶ ὑπὸ ἑνὸς μόνου ἀνθρώπου, Δημ. 463. 24· μικρᾶς σ. ἑκάστῳ γιγνομένης ὁ αὐτ. 464. 1· πρὸς σ. χρημάτων Ἀριστ. Ρητορ. πρ. Ἀλέξ. 3, 5. **2)** μεταφορ., ἡ παρὰ τοῦ διδασκάλου συν., ἐν Ἀθήναις, σῶμα ἐκ 5, 6, 10 ἢ πλειόνων πολιτῶν, οἵτινες ἀπὸ κοινοῦ συνεισέφερον εἰς ἐξοπλισμὸν πλοίου πρὸς ὑπηρεσίαν τοῦ δημοσίου· ἐκαλοῦντο δὲ οὗτοι **συντελεῖς**, καὶ ἀπετέλουν μέρος τῆς **συμμορίας** (ὃ ἴδε). Ὑπερείδ. παρ' Ἁρποκρ.· (ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα εἶναι σκοτεινόν· ἴδε Bockh. P. E. 2. 344 κέξ.)· — πᾶσα ὁμοία συμμετοχὴ εἰς δημοσίας δαπάνας, Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 261. 16., 262. 8· ἡ πρός τινα σ. Παυσ. 7. 15, 2· — πρβλ. **τέλος** III. 3. **2)** καθόλου, ὁμήγυρις, ἄθροισμα, ὦ ξυντέλεια (ἐξυπακ. θεῶν), ἐπὶ τῶν θεῶν, οἵτινες ἰδίως ἐκαλοῦντο **τέλειοι**, Αἰσχύλ. Θήβ. 251, ἴδε Σχόλ. ἐν τόπῳ. **3)** σύνδεσμος πόλεων ἐχουσῶν ἓν κοινὸν ταμεῖον, συμπολιτεία, ὁμοσπονδία, Πολύβ. 5. 94, 1, πρβλ. Διόδ. 5, 80, Πλουτ. Φιλοπ. καὶ Φλαμιν. Σύγκρ. 1. **III**, συνημμένη ἐνέργεια, ἀπὸ κοινοῦ ἐνέργεια, Πλάτ. Νόμ. 905B — ἡ συντέλεσις σχεδίου, συμπλήρωσις, ἀντίθετον τῷ **ἐπιβολή**, Πολύβ. 1.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

3, 3., 3. 1, 5· σ. ἐπιθεῖναί τινι ὁ αὐτ. 11. 33, 7· συν. ἔχειν, λαμβάνειν ὁ αὐτ. 1. 4, 3., 4. 28, 3· εἰς σ. ἐλθεῖν ὁ αὐτ. 2. 40, 5· ἡ συν. τῆς ἐπιβολῆς ὁ αὐτ. 5. 32, 3· ἡ σ. τοῦ ἀγῶνος Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 59 καὶ 63. **IV.** τελεία πονηρία, φαυλότης, κακία, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. Η', 3), «συντελείας· κακίας» Ἡσύχ. **V.** ἐν τῇ γραμματ., ὁ παρακείμενος χρόνος, Δημήτρ. Φαληρ. § 214, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ παράτασις, Ἐτυμολ. Μέγ. 472, 23. **VI.** παρὰ μεταγεν. φιλοσόφοις, ὡς τὸ ἐντελέχεια, ἡ πραγματικότης, τὸ πραγματικόν, Ὀκελλ. Λευκαν. 2. 3.

συντελειόομαι, Παθητ., γίνομαι ὅλως τέλειος, Κλήμ. Ἀλεξ. 644· **συντελεόομαι** παρὰ Πολυαίν. 8, προοίμ.

συντελείωσις, ἡ, τελειοποίησις, Κλήμ. Ἀλεξ. 623. **II.** συντελεσθεῖσα πρᾶξις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ παράτασις, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 77, πρβλ. **συντέλεια** V.

συντελεσιουργία, ἡ, πλήρης τελεσιουργία, Πολυδ. Θ', 157.

συντέλεσις, ἡ, **συντελείωσις,** Ἑβδ (Δανιὴλ Θ', 27, Ἀμὼς Α', 14), Ἀνύλ. Ψαλμ. ΡΙΗ', 96.

συντέλεσμα, τό, κοινὴ συνδρομή, συνεισφορά, Ἔσδρ. Δευτερ. Δ', 13 (Συμπλ.). **II.** συμπλήρωσις, Βρυούν. Ἐπιστ. ἐν Προοιμ.

συντελεστής, οῦ, ὁ, ὁ δασμολογίαν συντελῶν, ὁ συνεισφέρων φόρον, Συνεσ. Ἐπιστ. 19, Μαυρικ. Στρατ. 1, 7. κλπ. **II.** ὁ συμπληρῶν, τελειοποιῶν, Fabric., Cod. Pseud. 2. 362· — ὅθεν **συντελεστέω,** Πτολ. ἐν Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. 3. 429.

συντελεστικός, ἡ, όν, ὁ συμπληρῶν, συμπληρωτικός, Πτολ. **II.** γ. γραμμ., ὁ συντελεστικὸς (ἑξυπακ. χρόνος), ὁ παρακείμενος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν **παρατατικόν,** Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 91, κτλ.· — Ἐπίρρ. **-κῶς,** αὐτόθι 101.

συντελέστρια, ἡ, θηλυκ. τοῦ **συντελεστής,** παρὰ Πρισκιαν. 5. 7, 40.

συντελευτάω, τελευτῶ, ἀποθνήσκω ὁμοῦ μετά τινος, τινι Διόδ. 3. 7, Διδάν. τ. 4, σ. 781, 22, κτλ.

συντελέω, μέλλ. **-έσω,** φέρω εἰς τέλος ὁμοῦ, παντελῶς τελειώνω, συμπληρῶ, τελειώνω, σ. τὴν δαπάνην, συμπληρῶ τὴν ὅλην δαπάνην, Δημ. 183. 13· σ. εἰς τὰ ἑκατὸν ἅρματα, συμπληρῶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἁρμάτων εἰς 100, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 50· — ἐπὶ ἐργάτου, σ. γεῖσον, ἀποτελειώνω αὐτό, Λυσί., παρὰ Πολυδ. Ζ', 120· στέφανον παρὰ Δημ. 522. 4· ναῦς Πολυδ. 1. 21, 3· συντελῶ ταχύ, τελειώνω τι ἐν σπουδῇ, ταχέως, ἐπὶ ὀψοποιοῦ, Ἄλεξις ἐν «Μνησίᾳ» 1. 12· — ὡσαύτως, σ. τὴν ἐπίνοιαν, ἀποτελειώνω, φέρω εἰς πέρας, Πολυδ. 4. 81, 3· τὴν νομοθεσίαν, εἰρήνην Διόδ. 12. 26, κτλ.· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Πολυδ. 1. 9, 6, Διόδ. 1. 59· καὶ ἐν τῷ παθ. πρκμ., Πολυδ. 5. 100, 9. **2)** ἐκτελῶ ἱερὰ τελετάς, ἁγιστείας Πλάτ. Ἀξίοχ. 371D· τὸν ἀγῶνα, τὴν πανήγυριν Διόδ. 11. 29., 17. 16· τὰ Ἴσθμια Πλουτ. Ἀγησ. 21· τοὺς κόσμους παρὰ τῇ μητρὶ Συλλ. Ἐπιγρ. 3657. 3.— Παθ., θυσία τῷ Διὶ σ. Ἀριστ. π. Θαυμασ. 137. **II.** συνεισφέρω πρὸς δημοσίας δαπάνας, σ. ἑξήκοντα τάλαντα Αἰσχίν. 67. 17· εἰσφορὰς τοῖς Ἀχαιοῖς Πολυδ. 4. 60, 4· — ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄνευ τοῦ ποσοῦ ῥητῶς ἐκφερομένου, σ. εἰς τὸν πόλεμον ἐν ταῖς εἰσφοραῖς, συνεισφέρω, πληρώνων τὰς εἰσφορὰς διὰ τὸν πόλεμον, Δημ. 465. 23. **2)** καθόλου, συνεργῶ, βοηθῶ, πρός ἢ εἰς τὴν γένεσιν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 1, 2, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 1, 1· εἰς μίαν ἀρχὴν ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 7, 2· πρὸς ἓν ἅπαντα σ. ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Ν. κ. 1. 6, 12 — ὡσαύτως μετὰ δοτικ., εἶμαι χρήσιμος, ὠφέλιμος, τῷ βίῳ Ἄλεξ. ἐν Ἀθήν. 31· τινὶ πρός τι Λουκ. Ἀλιέ. 36, κτλ. — Παθ., συνεισφέρομαι, πληρώνομαι ἀπὸ κοινοῦ, εἴς τι Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 43, κ. ἀλλ. **III.** ἐπειδὴ ἅπαντες οἱ πολῖται ἐν Ἀθήναις ἦσαν διηρημένοι κατὰ τὴν ἐκείμητὴν αὐτῶν περιουσίαν, καὶ αἱ συνεισφορκί εἰ; ἃ, ὑπέκειντο ἦσαν ἀναλόγως διωρισμέναι, διὰ ταῦτα ἡ φράσις, σ. εἰς.., ἐσήμαινεν, ἀνήκω εἴς τινα διαίρεσιν φορολογικήν, καταλέγομαι εἰς αὐτὴν (πρβλ. **τελέω** Η. 3), σ. εἰς ἄνδρας Ἰσοκρ. 277Β· εἰς τοὺς νόθους Δημ. 691. 18· ἐς τὸ μετοικικόν, ἐς τὸ συνέδριον Λουκ. Δὶς Κατηγ. 9, Θεῶν Συμβουλ. 15· μετὰ δοτ., σ. τῷ χορῷ Ἀλκίφρων 3. 71. **2)** σ. εἰς Ἀθήνας, εἰς Ὀρχομενόν, εἰς τὸ Ἀρκαδικόν, λέγεται ἐπὶ μικρῶν πόλεων ὑποτελῶν φόρου εἰς μεγαλειτέρας ἢ διαιτελουσῶν ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῶν, Θουκ. 2. 15., 4. 76, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 12· μετὰ δοτ., σ. Θηβαίοις Ἰσοκρ. 298Β, πρβλ. Πλουτ. Ἄρατ. 34· ἀποκλ., οἱ συντελοῦντες, οἱ φόρον τελοῦντες, οἱ φόρου ὑποτελεῖς, αὐτόθι 54, πρβλ. **συντελὴς** ΙΙ.

συντελής, ὁ, ἡ, ὁ ἀπὸ κοινοῦ τελῶν, πληρώνων φόρους, συνεισφέρων εἰς πληρωμήν, Ἀντιφῶν παρ' Ἁρποκρ.· ἕκτος καὶ δέκατος σ. Δημ. 261· 3· **συντελεῖς** αὐτόθι 5. **2)** ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν **συντέλειαν** (ΙΙ) ἢ σύλλογον, ὁ αὐτ. 564. 27, πρβλ. Πολυδ. Η', 156· σ. τινος, μετά τινος ἄλλου, Ἐπιγραφ. ἐν Böckh's Urkund. σελ. 547, 550 κἑξ.· — μεταφ., [οὔτε] Πάρις.., οὔτε σ. πόλις, οὔτε ὁ Πάρις.. οὔτε ἡ μετ' αὐτοῦ συνοικεσμένη πόλις, Αἰσχύλ Ἀγ. 532. **II.** καθόλου, συνεργῶν μετά τινος, ἡ κοιλία καὶ τὰ σ. μόρια Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 3, πρβλ. **συντελέω** ΙΙ. **III.** ὁ πληρώνων φόρον εἰς ἕτερον, ὑποτελής, πόλιν εἰς αὐτοὺς συντελῆ ποιεῖν Δημ. 198. 15· οἱ συντελεῖς Ἀριστείδ. 1. 141, πρβλ. **συντελέω** ΙΙΙ 2.

συντελικός, ἡ, όν, (**συντελής** ΙΙ) ὑποκείμενος εἰς πληρωμὴν εἰσφορῶν, τὸ μετὰ τούτων συντελικὸν = **συντέλεια** ΙΙ, σῶμα ἢ ἄθροισμα πολλῶν προσώπων ἀπὸ κοινοῦ τελούντων φόρους, Πολυδ. 40. 3. 4. **II.** τέλειος, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 7. 190· — παρὰ τοῖς γραμμ., χρόνος σ., ὁ παρακείμενος· ῥῆμα σ. verbum perfectum· στάσις σ. status fact. seu praeteriti et consummati, Quintil. 3. 6, 46· — Ἐπίρρ. **-κῶς,** Ἀπολλ. Λεξικ. 93. 32, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ι. 578, κτλ.

συντέμνω, Ἰωνικ. **-τάμνω.** Ἡρόδ.· μέλλ. **-τεμῶ·** ἀόρ. **-ἔτεμον.** Τέμνω εἰς τεμάχια, κατακόπτω, Πλάτ. Πολιτικ. 261Α. **II.** περικόπτω, Λατ. concīdere, συντ. τὰς πρῴρας ἐς ἔλασσον Θουκ. 7. 36· σ. χιτῶνας, περικόπτω, σχῆμα ἴσω, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 5· ξυντέμνει ὄρος ὑγρᾶς θαλάσσης, ἡ θάλασσα περικόπτει, περιορίζει (τὸ κράτος μου), Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 258· σ. τὰς πλεκτάνας, ἀποκόπτω, Ἄλεξ. «Ποιν.» 3, πρβλ. «Ἐρετρ.» 1.

2) μεταφορ., εἰς ἓν .. πάντα τὰ μέλη ξυντεμὼ Ἀριστοφ. Βάτρ. 1262· τὸν ἐνιαυτὸν σ. εἰς μῆν' ἕνα Φιλιππίδ. ἐν Ἀθήν. 1· ξ. τιμάς, περικόπτω, ἐλαττόνω, σμικρύνω, Αἰσχύλ. Εὐμ. 227· πόνους Εὐρ. Ῥῆσ. 450· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, πάντα τοι ξυντέμνεται Κύπρις .. βουλεύματα Σοφ. Ἀποσπ. 678. 16.

3) μάλιστα ἐπὶ δαπάνης, σ. τὴν μισθοφορὰν Θουκ. 8. 45· σ. τὰς δαπάνας εἰς τὰ καθ' ἡμέραν, περικόπτω τὰς δαπάνας μου εἰς τὰς καθ' ἡμέραν ἀνάγκας μου, περιορίζω, Ξεν. Ἱέρ. 4. 9.— Παθητ., εἰ .. ἐς εὐτέλειαν συντέτμηται τι (ζῆν εὐτέλεια ΙΙ), Θουκ. 8. 86. **4)** ἐπὶ προσώπων, ἀποκόπτω τινά, ἀπορρίπτω, συντέμνουσι γὰρ θεῶν .. τοὺς κακόφρονας βλάβαι Σοφ. Ἀντ. 1103. **5)** διαιρῶ λογικῶς, Πλάτ. Σοφ. 227D, Πολιτικ. 261Α. **III.** ἐπὶ γλώσσης, σ. πολλοὺς ἐν βραχεῖ λόγους Ἀριστοφ. Θεσμ. 178, πρβλ. Αἰσχίν. 32. 23· σύντεμνέ μοι τὰς ἀποκρίσεις καὶ βραχυτέρας ποίει Πλάτ. Πρωτ. 334D· ὕθεν (παραλειπομένου τοῦ λόγου), συντόμως λέγω, περικόπτω τὴν ὑπόθεσιν, ἐν συντομίᾳ λέγω, ὡς δὲ συντέμω Κύρ. Τρφ. 441· ἅπαντα συντεμὼν φράσω ὁ αὐτ. ἐν Ἐκ. 1180· σύντεμνε, κάμε σύντομα, φέρε εἰς πέρας, Μνησίμ. ἐν «Δυσκόλῳ» 1. 4· οἶνον εἶπε συντεμὼν Ἀντιφ. ἐν «Ἀφροδισίῳ» 1. 12· συντεμόντι, ὡς τὸ συνελόντι εἰπεῖν, συντόμως, βραχέως, Ἀναξίλ. ἐν «Νεοττίδι» 1. 30· οὕτω προσίτι, συντ. (ἔνλ. τὴν ὁδόν), συντομεύω τὸν δρόμον, σ. ἀπ' Ἀμπέλου ἄκρης ἐπὶ Κανασταραίην ἄκρην Ἡρόδ. 7. 123. **IV.** ὅντως ἀμεταδ., συγκόπτομαι συντέμνομαι, σύντομος γίνομαι, περιορίζομαι, τοῦ χρόνου συντάμνοντος, συντομωτέρου γινομένου, ἐλαττουμένου, Λατ. instante tempore, Ἡρόδ. 5. 41 πρβλ. **σύντομος** ΙΙ.

συντερατεύομαι, ἀποθ., τερατεύομαι, τερατολογῶ ὁμοῦ, συντερατευόμενοι αὐτῷ (ἔνλ. τῷ Ἀρριανῷ) Εὐσταθ. εἰς Διονύσ. Περιηγ. 204. 13.

συντερετίζω, ὁμοῦ τερετίζω, αὐλούμενος .. συντερετίζειν Θεορρ. Χαρ. 21, Schmid.

συντερμονέω, εἶμαι συντέρμων, συνορεύω, τινι Πολυδ. 1. 6, 4., 2. 21, 9.

συντέρμων, ον, ὁ ὁμοῦ καταλήγων, συνορεύων, πλησιόχωρος, γείτων, Διὸ Πλαν. 180.

συντέρπομαι, Παθ., ἀπὸ κοινοῦ αἰσθάνομαι τέρψιν, τέρπομαι ὁμοῦ μετά τινος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀυσ. 227.

συντεταγμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **συντάσσω,** ἐν τάξει, συμπεφωνημένως καὶ ἀ συμπεφωνημένως ὅρους, Μ. Φιλής τ. Β' σελ. 105, ἔκδ. Mil., Ἀγ. Ἐπιφαν., ἅπαντα τ. Π, σελ. 130, Λεόντιος ἐν Spicil. Rom. Mai τ. Χ, σ. 28 τοῦ 6 μέρους, ἴδε τὸ ἑπόμ.

συντετᾰτένως, Ἐπίρρ μετοχ. παθητ. πρκμ. τοῦ **συντείνω,** σύντονος, μετὰ προθυμίας καὶ ζήλου, Ἀριστοφάν. Πλ. 323, Πλάτ. Ἀπολ. 23Ε, Πολ. 499Α, Φαίδ 59Α (παρὰ Πλάτ. ἀείποτε μετὰ διαρ. γραφ. **συντεταγμένως**).

συντετελεσμένως, Ἐπίρρ. ἐντελῶς, παντελῶς, πληρέστατα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φιλοθέμου.

συντετιμημένως, Ἐπίρρ., μετὰ πλείστης φροντίδος, προσοχῆς, ἐπιμελῶς, Εὐστ. ἐν Mai Spicil. 5. 333.

συντετμημένως, Ἐπίρρ., ἐν συντομίᾳ, συντόμως, Σχόλ. εἰς Θουκ. 8. 52, Τζέτζ.

συντετρηχύνω· μέλλ. **-τρήσω,** ἀόρ. **-έτρησα·** παθητ. πρκμ. **-τέτρημαι.** Διατρυπῶ καὶ ἐλάσσω, σ. τοὺς μυχοὺς ἀλλήλοις, συνεπῶ τὰ ὕδατα αὐτῶν, Ἡρόδ 2. 11 (πρβλ. παραλλάσσω ΙΙ 1)· τὴν τοῦ ποτοῦ διέξοδον συντέτρησαι εἰς τὸν μυελόν, τρυπήσαντες ἐποίησαν ἀγωγὸν μέχρι τοῦ μυελοῦ, Πλάτ. Τίμ. 91Α, πρβλ. Κριτί. 115D· ἕτερον [μέταλλον] συντρῆσαι εἰς τὰ τῶν πλησίον, διατρυπῆσαι ὑπογείως καὶ εἰσέλθειν εἰς τὰ μεταλλεῖα τῶν γειτόνων, Δημ. 977. 22.— Παθ., ὀφρῦσι συντετρημένοι εἰς τὰ αἴδοια Ἱππ. π. Ἀέρ. 286 εἰς ἀλλήλους Πλάτ. Φαίδων 111D· εἰς ὃν ἡ θάλαττα συντέτρητο ὁ αὐτ. ἐν Κριτί. 115Ε συντέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τρηνται [αἱ κοιλίαι] πρὸς τὸν πλεύμονα Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 3. 11· συντέτρηται ἡ δοφρησις τῷ στόματι ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 13. 2, πρβλ. 33. 17, 2· οὐκ εἰς τὴν ψυχήν, ἀλλ' εἰς τὴν γλῶτταν ἡ ἀκοὴ συντέτρηται Πλούτ. 2 502D· συντετριμένων τῶν μυκτήρων, ἠνωμένων διὰ τρήματος, Ἀριστ. π. Ἀναπν. 7, 8, πρβλ. **σύντρησις.** **II.** μεταφορ., δι' ὥτων δὲ συντέτραινε μῦθον, διακόμιζε διὰ τῶν ὥτων τὸν λόγον, Αἰσχύλ. Χο. 451 (ἔνθα ὁ Blomf. δι' ὥτων δὲ σῶν τέτρανε, ὁ Ἔρμανν. δέ σοι, ὁ Bamberger δ' ἔσω), πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 737.— Ἴδε Κόντου Παντεῖα Φιλολογικὰ ἐν Ἀθηνᾶς -όμ. ΙΖ', σ. 284 - 285.

σύντευξις, ἡ, (συντυγχάνω) συντυχία, τὴν τοιαύτην σύντευξιν καὶ τύχην Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 3. 11, Φώτ. ἐν λέξ.

συντεχνάζω, ἀπὸ κοινοῦ τεχνάζω, ἐπινοῶ, μηχανῶμαι, ἀπάτην Πλουτ. Τιμολ. 10· ἁπλ., ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος σχεδιάζω καὶ ῥᾳδιουργῶ, τινί Μάρκελλ. 11.

συντεχνάομαι, ἀποθετ., βοηθῶ εἰς τὴν τέχνην (τῆς ναυπηγίας), Πλουτ. Δημήτρ. 43.

συντεχνία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, σύλλογος ὁμοτέχνων, Ἐπιγραφ. ἐν Hell. J. τ. 11, σ. 241.

συντεχνιτεύω, ἐξασκῶ τὴν αὐτὴν τέχνην, ἣν καὶ ἄλλος τις ἀσκεῖ, εἶμαι συντεχνίτης αὐτοῦ, Ἡρακλείτου Ἐπιστ. 7.

συντεχνικῶς, ἐντέχνως, ἐπιτηδείως, Φλώρ. κ. Πλ. Φλ. στ. 1412, ἔκδ. Μαυρ.

συντεχνίτης [ῑ], **ου, ὁ,** = τῷ ἑπομ., Γλωσσ.

σύντεχνος, ὁ, ἡ, ὁμότεχνος, τὴν αὐτὴν τέχνην ἀσκῶν, σύντροφος ἐν τῇ τέχνῃ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 226· μετὰ γεν., ὁ σύντροφος ἢ συνεργάτης τινός, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 763· ἡ Ἀθηνᾶ λέγεται **σύντεχνος** τοῦ Ἡφαίστου, Πλάτ. Πολιτ. 274C. Ἐν Ideler Phys. 2. 210, ὡς ἐπίθετ. **σύντεχνος, η, ον.**

σύντεγμα, τό, «λέγω δὲ περίττωμα. τὸ τῆς τροφῆς ὑπόλειμμα· σύντεγμα δέ, τὸ ἀποκριθὲν ἐκ τοῦ αὐξήματος ὑπὸ τῆς παρὰ φύσιν ἀναλύσεως» Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 40 κἑξ., π. Ὕπνου 3, 10, Προβλ. 1 41, 3· καὶ εἶναι τοῦτο, ὡς φαίνεται, ἔκρυθμός τις νοσηρὰ λειτουργία τοῦ σωματικοῦ ὀργανισμοῦ, τὸ ἀποκριθὲν .. ὑπὸ τῆς παρὰ φύσιν ἀναλύσεως περὶ Ζ. Γεν. ἔνθ' ἀνω.

συντηκτικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος νὰ συντήξῃ, τὸ ἁλμυρὸν σ. τῆς γλώττης Ἀριστ. περὶ Ψυχῆς 2. 10, 2, περὶ Ὕπνου 3, 10, π. Ἀναπν. 20, 2. **II.** ἀμεταθ., ὁ εὐκόλως ὑγροποιούμενος, τηκόμενος, ὁ αὐτ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 23, Στράβ. 317.

2) ὁ ἐπιρρεπὴς εἰς λιποθυμίαν, ἐπὶ νοσούντων ἀνθρώπων, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 13, Πλίν.

συντηκτός, όν, ὁ εὐκόλως ὑγροποιούμενος, τηκόμενος, εὐδιάλυτος, ἐπὶ τοῦ πολύποδος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 11, 3.

συντήκω, μέλλ. -ξω, τήκω, «λυώνω» ὁμοῦ εἰς ἓν μῖγμα, συγχωνεύω, Λατιν. conflare, ὑμᾶς σ. καὶ ἐμφῦσαι εἰς τὸ αὐτὸ Πλάτ. Συμπ. 192E· τὰ μόρια γόμφοις σ. ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 43A· συμμιγνύειν καὶ σ. τὰς ψυχὰς τοῖς σώμασι Πλούτ. 2. 156D.

2) τήκω, ὑγροποιῶ, διαλύω ὁμοῦ, καίειν τὴν γῆν καὶ σ. Ἀντιφῶν παρ' Ἁρποκρ. σ. καὶ διακρίνειν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 13, 2 ὑγροποιῶ ὁμοῦ. αὐτὰ ἑαυτὰ Ἀριστ. περὶ Μακροβιότ. 5. 10. **3)** μεταφορ., κατατήκω, φθείρω, «λυώνω», ἐμὲ συντήκουσι νύκτες ἡμέραι τε δακρύοις Εὐρ. Ι. Α. 398· τὸν πάντα χρόνον συντήκουσι δακρύοις ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 25. **II.** Παθ., **συντήκομαι,** ἀόρ. α' **συνετήχθην,** ἀόρ. β' **συνετάκην** [ᾰ] καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ., ἀμεταθ. πρκμ. ἐνεργ. **συντέτηκα·** — τήκομαι καὶ σχηματίζω μίαν μᾶζαν, Πλούτ. 2. 395B μεταφορ., σ. τινί, συνενοῦμαι μετά τινος εἰς ἓν σύνολον, γαμέτας συντηχθεὶς ἀλόχῳ Εὐρ. Ἱκέτ. 1029· κακὸς κακῷ συντέτηκε ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 298· ἀγαθὴ γυνὴ ἀνδρὶ συντέτηκε Τραγικ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 621· συντακεὶς τῷ ἐρωμένῳ Πλάτ. Συμπ. 192E, πρβλ. 183E. **2)** τήκομαι, ἐξαρανίζομαι, «χάνομαι», ἴχνη οὐ ταχὺ συντήκεται Ξεν. Κυν. 10, 1· σ. ὑπὸ τοῦ πυρὸς Πλάτ. Τίμ. 83B. **3)** φθείρομαι, καταστρέφομαι, «λυώνω», συντήκεσθαι ὑπὸ λιμοῦ Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ 12· σ. λύπαις, νόσῳ Εὐρ. Ἡ. 240, Ὀρ. 34, πρβλ. αὐτόθ. 283, Μήδ. 689· πυρετοῖσι Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ 1. 8.

σύντηξις, ἡ, τὸ συντήκεσθαι, ἀντίθετον τῷ **περίττωμα** (πρβλ. **σύντηγμα**), Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 2, 7, π. Ζ. Γεν. 1. 18, 63., 1. 19, 8, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 22, 6 μάλιστα ὡς νόσος, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α', 946, Προγν. 40, κ. ἀλλ. **2)** μεταφορ., σ. στοργῆς Κικ. πρὸ. Ἀττ. 19. 8, 10

συντηρέω, τηρῶ ἢ διαφυλάττω καλῶς, ἀσφαλῶς, Ἀριστ. περὶ Φυτ. 1. 1. 12· ἡ σύγκλητος οὐκ ἐξέφυγε τὴν ἑαυτῆς γνώμην ἀλλὰ συνετήρει παρ' ἑαυτῇ Πολύβ. 31. 6, 5, πρβλ. Εὐαγγ. κ. Λουκ. ϛ', 19. **2)** διαφυλάττω, διατηρῶ ὁμοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 3052. 21 ἀλλὰ βάλλουσιν οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς καινούς, καὶ ἀμφότεροι συντηροῦνται, διατηροῦνται, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ϛ', 17, κ. Λουκ. ε', 38.— Παθητ., Συλλ. Ἐπιγρ. 2335. 44. **3)** παρατηρῶ μετ' ἀκριβείας, αὐτόθι 6819. 18 **4)** καιροφυλακῶ, περιμένω εὐκαιρίαν, συντηροῦντα παίειν Πλουτ. Μάρκελλ. 12.

συντήρησις, ἡ, διατήρησις, εἰς μνήμης συντήρησιν Εὐμάθ. 445· τὰ μέγιστα πρὸς τὴν τῆς ὑγιείας συντήρησιν λυσιτελοῦσης Συμεών Σὴθ ἐν Bandin. Bibl. Med. τ. 1, σ. 264 ἐν τέλ.

συντηρητικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ συντηρῇ, νὰ διαφυλάττῃ, μετὰ γενικ., συντηρητικὴν τῆς ζωῆς ἡμῶν Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 794B, κλπ.

συντίθημι, μέλλ. **συνθήσω** (ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ἴδε κατωτ.)· — τὸ παθητ. εἶναι εὔχρηστον (ἴδε κατωτ.), ἀλλὰ συνηθέστερον εἶναι τὸ **σύγκειμαι** ὡς παθ. Θέτω ἢ τοποθετῶ, ὁμοῦ, τὴν οὐρὴν καὶ τὸν σπλῆνα καὶ τὸν ἐπίπλοον συνθεὶς ὁμοῦ Ἡρόδ. 2. 47, πρβλ. 4. 67· ἀνακομίσαντες (τὰ ὅπλα) εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἐνέθηκαν ἐν τῷ ναῷ Ξεν. Ἑλλ. Ἱστ. 2. 3, 20, κτλ.· σ. ἱμάτια, ἀντίθετον τῷ ἀνασείειν, διπλώνω, ἱμάτια καὶ στρώματα ἀνασείσαι καὶ συνθῆσαι ὁ αὐτ. ἐν Οἰκον. 10 11· σ. σκέλη, ἀντίθετ. τῷ ἐκτείνειν, ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 5, 10 ἀντίθετον τῷ διαιρεῖν, Πλάτ. Σοφιστ. 252B· σ. ἄρθρα στόματος, κλείω τὰ χείλη, Εὐρ. Κύκλ. 625. **2)** ὡς ποιητικὸς τεχνικὸς ὅρος, **α)** ἐν τῇ Ἀριθμ., προσθέτω ὁμοῦ, ἐπὶ ἀριθμῶν, Ἡρόδ. 3. 95· ἅπαντα εἰς ἓν Εὐριπ. Ι. Α. 1016· ἐν ὀλίγῳ πάντα ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 1126· τό τε ἀρχαῖον καὶ τὸ πρόσεργον, τὸ κεφάλαιον καὶ τὸν τόκον, Δημ. 819. 2, πρβλ. 853. 19. **β)** ἐν τῇ Ἀριθμητικῇ ὁμοίως, συνδυάζω τοὺς ὅρους τῆς ἀναλογίας, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 5. 3, 11. **γ)** ἐν τῇ Ἀγωγῇ, συνάπτω τοὺς ὅρους πρυτάνεως, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 7, 4., 4. 29, 1· — ὡσαύτως, ποιοῦμαι χρῆσιν τοῦ διὰ συνθέσεως σοφίσματος (πρβλ. **σύνθεσις I, 2. γ**), ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 2. 24, 3, πρβλ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 20, 3. **δ)** ἐν τῇ Ρητορικῇ, ἐπισωρεύω, συσσωρεύω, συνημμένον μετὰ τοῦ **ἐπεισοδομεῖν** (σχηματίζειν κλίμακα), Ἀριστ. Ρητ. 1. 7, 31. **II.** συναρμόζω πρὸς κατασκευὴν ὅλου τινός, λίθους, πλίνθους, ξύλα, ἐπὶ οἰκοδόμων, Θουκ. 4. 4, Ξεν. Ἀπομν. 3. 1, 7, κτλ.· συλλαβὰς Πλάτ. Κρατ. 424E. **2)** κατασκευάζω, ποιῶ, οἰκοδομῶ, σ. πεντηκοντέρους καὶ τριήρεις Ἡρόδ. 7. 36· τὸ θνητὸν γένος Πλάτ. Τίμ. 69D ὁ συνθείς, ὁ δημιουργός, ὁ αὐτ. 33D.— Παθ., κατασκευάζομαι, δημιουργοῦμαι, ἐπὶ τοῦ ὑλικοῦ κόσμου, ἀντίθετ. τῷ **διαλύεσθαι,** Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 6, 2. **6)** σ. τι ἀπό τινος, συνθέτω ἢ σχηματίζω τι ἐξ ἑτέρου, Ἡρόδ. 4. 32· τὸ ἐκ τῶν νεῶν καὶ τοῦ πεζοῦ πλῆθος συντιθέμενον ὁ αὐτ. 7. 184· ἐξ ὧν [συλλαβῶν] τὰ ὀνόματα συντίθεται Πλάτ. Κρατ. 425A, πρβλ. 434A· συνθεὶς πρᾶγμα πράξει δι' ὀνόματος καὶ ῥήματος ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 262E· εἰδώλων οὐρανοῦ ξυνθεὶς ἀπὸ (κοινῶς φέρεται ὑπὸ) Εὐρ. Ἐλ. 34· — μεταφορ., συντεθεὶς γέλων πολὺν Σοφ. Αἴ. 303 σ. δυοῖν ἁμίλλαν, ἀγωνίζομαι, ἁμιλλῶμαι περὶ δύο πραγμάτων ὁμοῦ, Εὐρ. Ἡλ. 95. **3)** κατασκευάζω, πλάττω διήγησιν, συνθέντες λόγον ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 297, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 65, Ἀριστοφ. Βάτρ 1052, Πλάτ. Φαῖδρ. 260B· σ. τέχνην λόγων Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 3· — ἐπὶ συγγραφέως, συνάπτω συγγράφω, τὰ Ἑλληνικὰ Θουκ. 1 97, πρβλ. 21 σ. μῦθους, ποίησιν, μελῳδίαν, ὄρχησιν Πλάτ. Πολ. 377D, Φαῖδρ. 278C· αἴνιγμα ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 27A.—Παθ., περὶ ὀλίγας αἰτίας αἱ .. τραγῳδίαι σ. Ἀριστ Ποιητ. 13, 7. **4)** σχηματίζω διάγραμμα, ἀντίθετον τῷ ἀναλύω, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. Ἐλέγχ. 16, 5. **5)** κατασκευάζω, ἐπινοῶ, μηχανῶμαι, ὁ συνθεὶς τάδε, ὁ ἐπινοήσας καὶ παρασκευάσας ταῦτα, Σιφ Ο. Τ 401· ἐξ ἐπιβουλῆς σ. ταῦτα Ἀντιφῶν 132 26 πρβλ Θουκ 8 68· σ. λόγους ψευδεῖς Ἀντιφῶν 142 22 ψευδεῖς αἰτίας Δημ. 778. 22· τὴν κατηγορίαν Ἀνδοκ 1 32, κτλ. — σπανίως ἐπὶ καλῆς σημασίας, εὖ πρᾶγμα συντεθὲν ὄψεσθε Δημ. 275. 26.

6) θέτω ὁμοῦ, περιλαμβάνω, παῖδες μόρον Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 65· ὄμνυ .. θεῶν συντιθεὶς ἅπαν γένος Εὐρ. Μήδ 717· πάσας ξυντιθεὶς ψέγει γυναῖκας ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 658, πρβλ. Ἐκ 1184· ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λόγῳ Σοφ. Ἡλ 673. **III.** παραδίδωμι εἰς τὴν φρουρὰν ἴδα τινός, ἐμπιστεύω τινί, τινί τι Πολύβ. 5. 10, 4, 8. 19, 4, κτλ. **IV.** συνάγω, συμπεραίνω, ὁ αὐτ. 28. 15, 14· σ. λογισμῷ Ἀρρ. Ἰνδ. 34.

II. Μέσ. συντίθεμαι, ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρ. μόνον ἐν τῷ ἀόρ. β' καὶ ἐπὶ τῆς σημασ. Ι. **I.** συνάπτω ἐν ἑαυτῷ, βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου, στοχάζομαι, κατανοῶ, σύνθετο βουλὴν θυμῷ Ἰλ. Η. 44· φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδήν, «ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς ἤκουσεν» (Εὐστ.), Ὀδ. Α. 328· ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον Ρ. 153· καὶ ἃ λῶς ἐννοῶ, ἀντιλαμβάνομαι, ἀκούω, κλαυσούσης ὅπα σύνθετο Ὀδ. Υ. 92· οὕτω, συνθέμενος ῥῆμα Πινδ. Π. 4. 494· ἀλλ' ὁ Ὅμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔχει τὸ ῥῆμα ἁπλ., σὺ δὲ σύνθεο, νόησον, Ἰλ. Α. 76, Ὀδ. Ο. 318, κτλ.· σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ αὐτόθι 27. **2)** τακτοποιῶ, διευθετῶ, διοργανῶ, Ξεν. Ἑλλ. 4 8, 20., 6. 1. 17. **II.** συμφωνῶ, συνάπτω, κάμνω (πρβλ. **συνθήκη**), ἄνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην θέσαν 306· οὕτω, συντίθεσθαι συμμαχίην, ὁμαιχμίην Ἡρόδ. 2. 181, 8. 140, 1· εἰρήνην Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 109· σ. ναῦλον, συμφωνῶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὡς πρὸς τὸ ναῦλον, Ξεν. Ἀν. 5. 1, 12· ταῦτα συνθέμενοι, συμφωνήσαντες περὶ τούτων, Ἡρόδ. 1. 87, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 178, Θουκ. 3. 114, κτλ.· ξυνέθεσθε κοινῇ τάδε Εὐρ. Βάκχ. 807, πρβλ. 808· οὕτω, συντίθεμαί τινί τι, μετά τινος, Ἡρόδ. 3. 157 σ. ξεινίην τινὶ ὁ αὐτ. 1. 27· μισθόν τινι Πλάτ. Γοργ. 520C· ὡσαύτως, σ. τι πρός τινα Ἡρόδ. 7. 145, Ξεν., κλπ.— Παθητ., τοῦ συντεθέντος χρόνου, τοῦ συμπεφωνημένου, Πλάτ. Φαῖδρ 254D. **2)** μετ' ἀπαρεμφ., κάμνω συμφωνίαν, συμφωνῶ μετά τινος νὰ πράξω τι, μισθῷ συνετίθευ παρέχειν Πινδ. Π. 11. 64· σ. ἀλλήλοις μήτ' ἀδικεῖν μήτ' ἀδικεῖσθαι Πλάτ. Πολ. 359A· μετ' ἀπαρεμφ. μέλλ., ξυνέθεντο ἥξειν Θουκ. 6. 65· σ. τινι, ἑπομένου ἀπαρ. μέλλ., συνθέμενον ἡμῖν τὸν Πέρσην ἀντιώσεσθαι Ἡρόδ. 9. 7, 2, πρβλ. Ἀνδοκ. 6. 30· πρέπει δὲ νὰ ἐξυπακούηται ἀπαρέμφ. ἐν ταῖς φράσεσι: κατὰ (ὃηλ. καθ' ἃ) συνεθήκαντο, καθ' ὅτι ἂν συνθῶνται, κτλ., Ἡρόδ. 3. 86, Θουκ. 5. 18· — ὡσαύτως, σ. ὡς .. ὁ αὐτ. 6. 84. Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 2. **3)** ἀπολ., κάμνω ἰδιαιτέραν συμφωνίαν, ἐὰν συνθέμενος Πινδ. Ν. 4. 122· τινι, μετά τινος, Ἡρόδ. 6. 115, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 7· αὐτὸς σαυτῷ συνέθου Πλάτ. Κριτ 435A· συνθέσθαι πρός τινα, ἔρχομαι εἰς ὅρους μετά τινος, Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 291. 3, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 9, 8· περὶ τινος πρός τινα Διόδ. 1. 98· ὡσαύτως, στοιχηματίζω, πρός τινα Πλουτ. Ἀλκιβ. 8. **4)** ψηφίζω ὑπέρ τινος, ὑποστηρίζω αὐτὸν διὰ τῆς ψήφου μου, Λυσίας παρ' Ἁρποκρ., Καλλ. Ἐπιγράμμ. 1. 14.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 144.

συντίκτω, γεννῶ ὁμοῦ, συντίκτει ἥδε (φύσις) τὰ οἰκεῖα τῇ ἑκάστῃ ἡλικίᾳ Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1, 4, Πρόκλ. παράφρασ. Πτολεμ. σ. 139.

συντίλλω, τίλλω, «μαδῶ» ὁμοῦ, ἐν τῷ παθ., συντιλλέσθω .. καὶ Πολέμων Ἀνθ. Π. 12. 27.

συντῑμάω, τιμῶ ὁμοῦ ἢ ὁμοίως, Λυσί. 189. 40· τινι, μετά τινος, Ἀπολλόδ. ἐν τοῖς Σχολ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 56. **II.** ἐκτιμῶ ὁμοῦ. — Μέσ., συνετιμήσαντο ὑπὲρ ἐμοῦ ταύτην τὴν εἰσφοράν, ὥρισαν ταύτην ὡς εἰσφοράν μου, Δημ. 815. 19, πρβλ. 838. 26. — Παθητ., συνετιμήθη τὰ περὶ τὸν σῖτον, ηὐξήσεν ἡ τιμὴ αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 1285. 15.

συντίμησις [Ῑ], ἡ, ἐκτίμησις ἀξίας, τιμή, Ἐδδ. (Λευ. ΚΖ', 18, Δ' Βασιλ. ΙΒ', 4).

συντῑμωρέω, λυσιτελῶ, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 815· τῷ πνεύμονι Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 7, κτλ.

συντῑνάσσω, μέλλ. -ξω, διασείω μέχρι θεμελίων, Λατ. concutere, Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 4, 29· σὺν δὲ μάχαν ἐτίναξε, δηλ. ἦλθεν εἰς χεῖρας πρὸς αὐτόν, συνεπλάκη μετ' αὐτοῦ, Θεόκρ. 22. 90.— Παθ., πῶς οἷόν τε τῆς βάσεως τινατομένης μὴ συντινάττεσθαι τὸν ἑνόν; Πλούτ. 2. 1089E.

συντείνω [Ῑ], συνεκτείνω, πληρώνω ὁμοῦ, τῷ δὲ ξυνεξέτεινε χρέος ἀναγκαῖον Θεμίστ. 461. 22 Δινδ.

συντῑταίνω, = **συντείνω**, Ἱππ. 637. 40, Ἀρετ. Χρον. Παθ. Σημ. 2. 11.

συντετρώσκω, εἰς πολλὰ μέρη τιτρώσκω, αὐτόν τε συνέτρωσαν καὶ δύο ἀπέκτειναν Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 18, Πλουτ. Ἀλέξ. 63· ἐπὶ πλοίων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκιβ. 27. **II.** τιτρώσκω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, τὰ συντιτρωσκόμενα (ἐξυπακουομ. τοῖς δατέοις) νεῦρα Ἱππ. π. Ἄγμ. 775.

συντληπαθέω, τληπαθῶ ὁμοῦ, Μιχ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 307, 9, Ἐκδ. Λ.

συντολμάω, τολμῶ ὁμοῦ, δεινότερα Εὐνάπ. σ. 481 Boiss., πρβλ. Συγγραφ. παρὰ Σουΐδ. 3766D Gaisf.· — Δωρικ. ἀόρ. **συνέτλας**, Εὐρ. Ἄλκ. 411.

συντολμητής, ὁ, ὁ συντολμῶν τι μετά τινος, Ἰσιδ. Πηλ. Ἐπιστ. Δ', 292.

συντολῠπεύω, ἀπὸ κοινοῦ τολυπεύω, συγκατορθώνω, συναπεργάζομαι, Νικήτ. Χρον. 4Α.

συντομάς, άδος, ἡ, ἰδιότυπον θηλ. τοῦ **σύντομος** (ΙΙ), ὁδὸς Συλλ. Ἐπιγρ. 162. 14.

συντομεύω, ὡς καὶ νῦν, συντέμνω, σύντομον ποιῶ, Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἀποσχεδιάσας**, Ζωναρ.· — ὡσαύτως **συντόμισον**, «συνάγαγε συντόμως» Σουΐδ., προσέτι ἐν λέξ. **κεφαλαίωσον**, ἢν ἑρμηνεύει: «συντόμισον, συνάγαγε».

συντομή, ἡ, (**σύντομος** ΙΙ) ἐλάττωσις, τῆς μισθοφορᾶς Δίων Κ. **II.** διάταγμα, Ἀκύλ. Ἡσ. ΚΗ', 22 (Παλ. Διαθ.).

συντομία, ἡ, (**σύντομος** ΙΙ) ὡς καὶ νῦν, βραχύτης, λόγων Πλάτ. Φαῖδρ. 267B, πρβλ. Λυκοῦργ. 161. 44, Ἀριστ. Ρητορ. 3. 6, 1. **II.** ἀμφίβ. ὅρος ἐν τῇ μουσικῇ, Ἀθήν. 638Α.

συντομίζω, = **συντέμνω**, Σουΐδ. ἐν λ. **συντόμισον**, Φώτ.

συντομόβακρυς, υος, ὁ, ἡ, ὁ ὀλίγον μόνον βακρύων, Τζέτζ.

συντομολογέω, ἡ, τὸ συντόμως λέγειν τι, διὰ τὴν συντομολογίαν, χάριν συντομίας, Ἀθαν. σ. 1. σ. 243Α.

συντομολόγος, ον, ὁ συντόμως ὁμιλῶν, διὰ βραχέων λέγων, Τζέτζ.

σύντομος, ον, ἀκριβῶς ὡς τὸ Λατιν. concisus, ὡς καὶ νῦν, συντεταμένος, βραχύς, κοινῶς κοντός, μάλιστα ἐπὶ ὁδοῦ, ἀτραπὸς ξύντομος, σύντομον «μονοπάτι», Ἀριστοφ. Βάτρ. 123· ἡ κατάβασις συντομωτέρη Ἡρόδ. 7. 223· τὰ σύντομα τῆς ὁδοῦ ὁ αὐτ. 1. 185., 4. 136· συντομώτατον ὁ αὐτ. 2. 158., 4. 183· τὰ ξυντομώτατα Θουκ. 2, 97· ἡ σύντομος (ἐξυπακουομ. ὁδὸς) Ἡρόδ. 5. 17, Ξεν., κλπ.· ἡ συντομωτάτη ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7. 5, 21, πρβλ. **συντέμνω** ΙΙ, ΙΙΙ. **2)** ἐπὶ ὁμιλίας, λόγου, κτλ., σύντομος, βραχύς, ὀλίγος, μῦθος Αἰσχύλ. Πέρσ. 698, Εὐρ., κλπ.· συντομώτερος ὁ λόγος Ἰσοκρ. 32C· σ. λέξεις Ἀριστ. Ρητορ. 3. 12. 6· ἐπεισόδιον ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 17. 9· σ. ἀνάμνησις, σύντομος περίληψις, ὁ αὐτ. ἐν Ρητορ. πρ. Ἀλέξ. 21, 1· φανῶ .. σημεῖα τῶνδε σ. Σοφ. Ο. Τ. 710· τὸ σύντομον, συντομία, Διον. Ἁλ. τῶν Ἀρχ. Κρίσις 3. 1. **3)** ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, ξυντομωτάτη διαπολέμησις Θουκ. 7. 12· σ. ἐμβολή, παρουσία Πολύδ. 3. 78, 6, κτλ. **4)** ἐπὶ ἀναστήματος, βραχύς, «κοντός», Καλλ. Ἐπιγράμμ. 12. **II** Ἐπίρρ. **συντόμως**, ἐν συντομίᾳ, βραχέως, διὰ βραχέων, σ. φημίζειν, λέγειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 629, Εὐμ. 585, Σοφ., κλπ.· πεύσει τἀ πάντα σ. ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 415· ὡς σ. εἰπεῖν Πλάτ. Τίμ. 25E· — οὕτως οὐδέτ. πληθ., σὺ δ' εἰπέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα Σοφ. Ἀντ. 446. — Συγκρ. **-ώτερον**, Ἰσοκρ. 53D, κτλ. — Ὑπερθ. **-ώτατα** ὁ αὐτ. 214Α· συντομώτατόν γ' εἰπεῖν Ἄλεξις ἐν «Φαίδρῳ» 1. 4· — ἀλλ' εὑρίσκομεν καὶ **-ωτέρως**, Ἰσαῖ. 83. 11· **-ωτάτως**, Σοφ. Ο. Κ. 159. **2)** ἐπὶ χρόνου, ἐν βραχεῖ, ταχέως, ἀμέσως, ἀπολλύναι Ἱππ. Ἀφορ. 1247· οὕτω καὶ Σοφ. ἐν Ο. Τ. 810, Ξεν., κλπ.

συντομουργός, όν, ὁ **συντόμως** ἐργαζόμενος, Πισίδ.

συντονέω, ἐκτείνω ἰσχυρῶς, ἐντείνω, τεντώνω δυνατά, Ἀλέξ. Τραλλ. 8. 493, κλπ.

συντονία, ἡ, ἔντασις, ἐπὶ τοῦ σώματος ἢ τῶν ὀργάνων αὐτοῦ, Ἱππ. 401. 28, Πλάτ. Τίμ. 84E, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστορ. 5. 2, 6, κ. ἀλλ. **2)** ἔντασις τῆς διανοίας, σύντονος ἐνέργεια αὐτῆς, δραστικότης, ἀντίθετον τῷ **ἄνεσις**, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 8. 7, 3, Ῥητορ. 1. 11, 4· σ. ψυχῆς πρὸς τὸ καταμαθεῖν Πλάτ. Ὅροι 413D. **II.** ἐπίτασις, φλεγμονῆς Ἱππ. Προγν. 38.

III. συμφωνία, Διογ. Α. 7. 140.

συντονολῠδιστί ἁρμονία, ἡ, τρόπος ἢ ἦχος μουσικὸς καλούμενος καὶ **ὑπερλύδιος**, Πλάτ. Πολ. 398E· πρβλ. Πολυδ. Δ', 78, Böckh εἰς Πινδ. Ι, μέρ. 2. 237.

σύντονος, ον, ὁ ἰσχυρῶς τεταμένος, τανυσμένος δυνατά, ὅπως ἂν .. ἔχωσι τὸ σύντονον, διὰ νὰ τεντώνωνται δυνατά, Ξενοφ. Κυν. 6. 7· κατατείνας χορδὴν σ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 5, 18. **II.** συντεταμένος, ὀξύς, πόνος Ἱππ. Κωακ. Προγν. 143· ἐπιθυμίαι τε καὶ ἔρωτες Πλάτ. Νόμ. 734Α· ὀργαί, δεῖματα Τίμ. Λοκρ. 102E, 104C· βῆξ Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 2.

2) ἐπὶ ἐνεργειῶν καὶ τῶν τοιούτων, ὁρμητικός, σφοδρός, πρόθυμος, συντόνῳ χερὶ λύει τὸν αὐτῆς πέπλον Σοφ. Τρ. 919· συντόνῳ .. αὐλῶν πνεύματι Εὐρ. Βάκχ. 126· σ. ὁρμήματα αὐτόθι 1091· σ. πῦρ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστορ. 6. 2, 18· σ. πορεία, ἐσπευσμένη, Πολύβ. 5. 47, 4. **3)** ἐπὶ προσώπων, ἀπουδαῖος, αὐστηρός, σφοδρός, ὁρμητικός, ἀνδρεῖος ὤν .. καὶ ξ. Πλάτ. Συμπ. 203D, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 3, 34· ἀκριβὴς καὶ σ. περί τι Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 3· οὕτω καί, συντονώτερον ποιεῖν τὴν πολιτείαν Ἀριστ. Πολιτ. 5. 4, 8. **4)** ἐπὶ μουσικῆς, Μοῦσα σ., σπουδαία, σφοδρά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀνειμένη, Πρατίνας 5· Μοῦσαι συντονώτεραι, ἀντίθετον τῷ μαλακώτεραι, Πλάτ. Σοφιστ. 242E· σ. ἁρμονίαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀνειμέναι καὶ μαλακαί, Ἀριστ. Πολιτ. 4. 3, 8, πρβλ. 8. 7, 7. **5)** ἐπὶ ἦχου, ὡσαύτως, ἰσχυρός, ἐπιτεταμένος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ βαρύς, ὀξύς, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 5. 7, 6, πρβλ. Προβλ. 11. 50, Ἀρχ. Μουσ. **III.** ὁ ἐν ἁρμονίᾳ ἢ συμφωνίᾳ πρός τινα, σύμφωνος, μόνον παρὰ τῷ Ψευδαυρ. Ι. Δ. 116. **IV.** Ἐπίρρ. **-νως**, κατὰ τρόπον σύντονον, βλέπειν, μένειν Πλάτ. Φαῖδρ 253Α, Πολ. 539D· σ. ἴέναι, προθύμως ἢ ὁρμητικῶς, ὁ αὐτ. ἐν Τίμ. 88Α· τρέχειν, βαδίζειν Ἀριστ. Προβλ. 5. 16, κ. ἀλλ.· σ. ζῆν, αὐστηρῶς, Πλάτ. Πολ. 620B· — ὡσαύτως, σύντονα Εὐρ. Ἱππ. 1361. — Συγκρ. **-ώτερον**, Ἀριστ. Πολ. 5. 10. 34, κτλ.· ὡσαύτως **-ωτέρως**, Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 58.

συντονόω, ποιῶ σύντονον, ἐνισχύω, ἐνδυναμώνω, Ἀλέξ. Τραλλ. 8. 493, κτλ. **II.** τονίζω διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 342, Α. Β. 585.

συντορμόω, συνάπτω διὰ γόμφων, Φίλων Βελοπ. σ. 75.

συντορύνάω, συνταράσσω διὰ τορύνης, ἀνακατώνω μὲ χουλιάρα, Φιλουμενὸς ἐν Matthaei Med. σ. 223.

συντοξεύω, τοξεύω ὁμοῦ, Εὐνάπ. 29. 465.

συντραγῳδέω, λαμβάνω μέρος εἰς τραγῳδίαν, συνυποκρίνομαι μετ' ἄλλων ἐν τραγῳδίᾳ, **συντραγῳδήσων**, μᾶλλον δὲ πρωταγωνιστὴς ἐσόμενος Λουκ. Ἀλέξ. 12· μετὰ συστοίχου αἰτιατ., σ. τὴν ἱκεσίαν Πλουτ. Θεμ. 24, πρβλ. Νικ. 5. **II.** παρίστάνω ἐν συμφωνίᾳ πρός τινα, τινι ὁ αὐτ. 2. 771Α.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συντρᾱνόομαι, Παθ., ὁμοῦ γίνομαι σαφής, διακρίνομαι ὁμοῦ, Φίλων 2. 271.

συντράπεζος, [ᾱ], ον, ὁμοτράπεζος, ἐκ τῆς αὐτῆς τραπέζης ἐσθίων, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 31· βίον σ. ἔχειν, συζῆν μετά τινος, Εὐρ. Ἀνδρ. 658· ἐπὶ κυνός, Βαβρ. 74. 7.

συντραυλίζω, τραυλίζω ὁμοῦ μετά τινος, συντραυλίζων νηπίοις Κλήμ. Ἀλ. 117.

σύντρεις, οἱ, αἱ, -τρια, τά, τρεῖς ὁμοῦ, ἀνὰ τρεῖς, σύντρεις αἰνύμενος Ὀδ. Ι. 429· κατὰ σύντρεις Πλάτ. Τίμ. 54Ε, πρβλ. **σύνδυο**.

συντρέπω, τρέπω ὁμοῦ, ἀπὸ κοινοῦ, Ἀρετ. π. Χρον. Παθ. 1. 5, Ἰάμβλ. — Παθ., τρέπομαι ὁμοῦ, τινι Ἀρεταῖ. ἔνθ' ἀνωτ., Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 10. 24 — παρὰ Διοδ. 15. 17, ὁ Reiske **συνετέτριπτο**.

συντρέφω, τρέφω ὁμοῦ ἢ προσέτι, ἵππους Ξενοφ. Οἰκ. 5. 5, Ἀπομν. 4. 3, 6. **II.** Παθ., ἀνατρέφομαι ὁμοῦ, Πλάτ. Νόμ. 752C· ἐν τῷ αὐτῷ Ξεν. Κύρ. 6. 4, 14· τινι, μετά τινος, Εὐρ. Ἑλ. 1036· τινι ἐκ παιδίου Ἰσαΐ. 78. 2· ἀπολ., τὰ συντρεφόμενα ζῷα, οἷον οἱ κύνες, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 6, 42. **2)** ἐπὶ αἰσθημάτων, ἀναπτύσσομαι ὁμοῦ μετά τινος, τὸ ἡδὺ ἐκ νηπίου ἡμῖν συντέθραπται Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 2. 3, 8· ἐμπεφυκὼς καὶ συντεθραμμένος αὐτῷ ζῆλος Πλουτ. Ἀλέξ. 8, πρβλ. Μάρ. 14, Ἀ. θ. Π. 12. 42· ἐπὶ νόσων, Ἱππ. 306. 24, 307. 23. **3)** ἀνατρέφομαι, παιδεύομαι ἔν τινι, ταῖς γεωργικοῖς ἐπιμελείαις, τοῖς μαθήμασι, πονηροῖς ἐθισμοῖς Διόδ. 1. 74., 2. 29, 60. **4)** ἀναπτύσσομαι διὰ τῆς συνθέσεως διαφόρων οὐσιῶν, διοργανοῦμαι, ἐπὶ σωμάτων, Πλάτ. Φαίδων 69Β, Τίμ. 75Α.

συντρέχω, μέλλ. -θρέξομαι, συνήθως -δρᾰμοῦμαι· ἀόρ. β', **συνέδρᾰμον**. Τρέχω ὁμοῦ καὶ συναντῶ ἐν μάχῃ, συμπλέκομαι, ἀντεπέρχομαι, Πηνέλεως δὲ Λύκων τε συνέδραμον Ἰλ. Π. 335· ξιφέεσσι σ. αὐτόθι 337· σ. εἴς τινα Πολύβ. 2. 7. 6· ἐς χεῖρας σ. ὁ αὐτ. 2. 33, 5· σ. τινὶ Πλουτ. Ἀρτοξ. 7· — μεταφ., εἰπὲ τῷ μόρῳ, γύναι, ξυντρέχει, εἰπέ, ὦ γύναι, μὲ τί θάνατον ἀπέθανεν, Σοφ. Τραχ. 880. **2)** συνέρχομαι, συναθροίζομαι, Ἡρόδ. 8. 71· ἐς τὴν ὁδὸν ὁ αὐτ. 2. 121, 4· εἰς τὴν ἐκκλησίαν Λυκοῦργ. 149. 40· — ἐπὶ νεφῶν, συναθροίζομαι, ὁ αὐτ. 1. 87· ἐπὶ ὑγρῶν, κάθυδρος οὗ κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν ῥεύματι συντρέχει, ἀναμιγνύεται μετὰ τοῦ ῥεύματος, Σοφ. Ο. Κ. 160. **3)** ἔρχομαι εἰς τὸ αὐτό, συναντῶμαι, συμφωνῶ, ἀμφοτέρων ἐς τωὐτὸ αἱ γνῶμαι συνέδραμον Ἡρόδ. 1. 53· συντρέχειν τοῖς κριταῖς, συμφωνεῖν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν κριτῶν, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 27. **4)** καθόλου, τρέχω ὁμοῦ, συναντῶ, εἰς μίαν βάσιν Εὐρ. Ἀποσπ. 385. 12. **5)** συνέρχομαι, συμπίπτω, ἐπὶ χρόνου, εἰ μὴ τέρμα συντρέχοι βίου Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 299· τοῦ .. χρόνου μῆκος αὐτὸ σ., ἀκριβῶς συμπίπτει, Εὐρ. Ὀρ. 1215· εἰς ταὐτὸ τὸ δίκαιον ἅμα καὶ ὁ καιρὸς καὶ τὸ συμφέρον συνδεδράμηκε Δημ. 214, 7, πρβλ. Ἰσοκρ. 130Β· ἀπροσ., συντρέχει εἰς ἓν τόδε, εἰς τοῦτο μόνον τὸ σημεῖον γίνεται ἡ συνδρομή, Εὐρ. Ἀποσπ. 584· — σ. τινι, βοηθῶ, συμφωνῶ, Σοφ. Τρ. 295· σ. τῇ διαβολῇ, ὑποστηρίζω, Λουκ. Ἐνάλ. Δ ἀλ. 10. 4· σ. βασιλῆι, ἁμιλλῶμαι πρὸς τὸν β., Ἀνθ. Π. 7. 420.

6) συνέρχομαι ὁμοῦ, συστέλλομαι, «συμμαζώνομαι», μύες Ἱππ. π. Ἀγμ. 775· τρίχες Ξεν. Κυν. 10, 17, πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 3, 14· πλεκτάνη σ. εἰς ἑαυτὴν Πλούτ. 2. 978D.

7) ἐπὶ γεγονότων, γίνομαι ταυτοχρόνως, συμπίπτω, γίνομαι, ὡς τὸ **συμβαίνω**, Ἀριστ. Ἀποσπ. 178, Πολύβ. 3. 43, 11.

II. τρέχω ἐν τῷ σταδίῳ μετά τινος, τινὶ Πλάτ. Πολιτικ. 260C. **2)** τρέχω παραλλήλως ἢ πλησίον, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 9.

σύντρησις, ἡ, ἡ διὰ τρήματος ἢ ἀγωγοῦ συγκοινωνία, ἐκ τῶν μυκτήρων σ. εἰς τὸ στόμα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 1. 16, 9, πρβλ. 2. 17, 13· ἡ καρδία τὴν σ. ἔχει πρὸς τὸν πλεύμονα ὁ αὐτ. π. Ἀναπν. 16. 1· ἴδε **συντετραίνω**.

σύντρητος, ον, διάτρητος, ἡνωμένος διὰ τρήματος ἢ ἀγωγοῦ, Σουΐδ. (ἄνευ ἑρμηνείας).

συντριαινόω, συνταράσσω διὰ τριαίνης, φέρω ἄνω κάτω, ταῦτα πάντα συντριαινῶν ἀπολέσω Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Ἑλλάδι» 2· καθόλου, συντρίβω, καταστρέφω, στρεπτῷ σιδήρῳ συντριαινώσω πόλιν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 946.

συντρῐβή, ἡ, κατασύντριψις, τινος Ἡλιόδ. 17. 28, Εὐστάθ. **II.** = **συντριμμός**, Ἑβδ. (Παροιμ. ΙϚ', 18). **III.** = **μετάνοια**, Ἀποφθέγμ. Πατέρων 208C.

συντρῐβής, ές, συνδιατρίβων, συνών, «συντριβής· συνδιατρίβουσα, συνοῦσα» Ἡσύχ.· εἰθισμένος εἴς τι, τινι Προκόπ.

συντρίβω [ῑ], μέλλ. -ψω, τρίβω ὁμοῦ, συντρίβω τὰ πυρεῖα, τρίβω ξηρὰ ξυλάρια ὅπως παραγάγω πῦρ, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστορ. 1. 32· φάρμακα Πλούτ. 2. 436B. **II.** συντρίβω, κατασυντρίβω, συντρίψω γὰρ αὐτοῦ τοὺς χόας Κρατ. ἐν «Πυτίνῃ» 8· τὴν χύτραν Ἀριστοφ. Ἀχ. 284, Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 290Ε· τὰ σκευάρια Αἰσχίν. 9. 8· σ. τὰς ναῦς, κατασυντρίβω διὰ προσαράξεως, Θουκ. 4. 11 (ἴδε κατωτ. 2), πρβλ. Διόδ. 13. 16· τὰ δόρατα, τὴν ἀσπίδα Ξενοφ. Ἑλλ. 3. 4, 14, κτλ.· τὰ ποτήρια Εὔβουλ. ἐν «Λάκωσι» 4· τὰ ᾠὰ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 9, 3. — Παθ., συντριβέντων τῶν σκευῶν, ἐπὶ πλοίου, Δημ. 292, 3. **2)** ἐπὶ προσώπων, κατασυντρίβω, κάμνω τι συντρίμματα, ἐπεί σε τῇσδ' ἀπορρήξας πέτρας αὐτοῖσι σὺν ναύταισι συντρίψω βαλὼν Εὐρ. Κύκλ. 705, κτλ.· ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος, κατασυντρίβω, «κατατσακίζω», λίθῳ σ. τὸ μέτωπον, τὸ σκέλος Λυσί. 97. 10, κτλ. — Παθητ., τὰ .. τῶν σωμάτων μέρη συντετρίφθαι Πλάτ. Πολ. 611D· συντετριμμένοι σκέλη καὶ πλευράς Ξεν. Ἀν. 4. 7, 4· συνετρίβην τὴν κλεῖν Ἀνδοκ. 9. 6· συντριβόμεθα τὰς κεφαλὰς Λυσί. 98. 7. **6)** μετὰ γενικ. τοῦ μέρους, συντρίβειν τῆς κεφαλῆς Ἰσοκρ. 381B. — Παθητ., συντριβῆναι τῆς κεφαλῆς, (ὡς τὸ **καταγῆναι**, ἴδε **κατάγνυμι** ἐν τέλει), Ἀριστοφ. Εἰρ. 71· — οὕτω τινὲς ἑρμηνεύουσι τὸ χωρίον, Θουκ. 4. 11, φυλασσόμενοι τῶν νεῶν μὴ ξυντρίψωσιν, ἴδε ἀνωτ. Π, 1. **3)** μεταφορ., κατασυντρίβω, ἀφανίζω, τὴν ἐπίνοιαν Ἀριστοφ. Σφ. 1050· τὴν ἐλπίδα Δημάδ. 180. 6, πρβλ. Δημ. 142. 22· ὅταν πέσῃ .., πλεῖστα συντρίβει καλὰ Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 2. 16· σ. τοὺς Ἀχαιοὺς Πολύβ. 5. 47, 1· δέος σ. τὸν ἄνθρωπον Πλούτ. 2. 165B. — Παθητ., τῇ διανοίᾳ Πολύβ. 21. 10, 2· ταῖς ἐλπίσιν Διόδ. 4. 66· τὴν καρδίαν Εὐαγγ. κ. Λουκ. δ', 18.

συντριηραρχέω, εἶμαι συντριήραρχος, Λυσί. 107. 21, Ἰσοκρ. 382D.

συντριήραρχος, ὁ, ὁ διορισθεὶς ὁμοῦ μετ' ἄλλου τριήραρχος, συμμέτοχος τῶν δαπανῶν ἐν τῷ ἐξοπλισμῷ τριήρους, Δημ. 566. 24., 1145. 23· — **συντριηράρχημα**, τό, ἡ ἀνάλογος συνεισφορὰ ἑκάστου συντριηράρχου, Böckh Seewesen, σ. 209, 484.

συντρίκλινος, ον, ὁ παρὰ τὴν αὐτὴν τράπεζαν ἀνακείμενος, Συλλ. Ἐπιγρ. 269 (ἔνθα ὅμως **συντρίκλεινος**).

σύντριμμα, τό, κάταγμα, ἐὰν μή τι ἔχῃ σύντριμμα τὸ ξύλον Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 34, Ἑβδ. (Λευιτ. ΚΑ', 19). **II.** καταστροφή, ὄλεθρος, αὐτόθι (Ἡσαΐ. ΝΘ', 7, Ἱερεμ. Γ', 22).

συντριμμός, ὁ, = **σύντριμμα** Π, ὄλεθρος, Ἑβδ. (Σοφον. Α', 10). **II.** συντριμμοὶ θανάτου, θλίψεις, ἀθλιότητες, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. ΚΒ', 5).

συντριπτέον, ῥηματ. ἐπίθετ., δεῖ συντρίβειν, Εὐστάθ. σ. 584, ἔκδ. Μι.

συντριπτικός, ή, όν, κατασυντρίβων, καταστρεπτικός, ὀλέθριος, ἵνα συντριπτικὸς ἀποκαταστὰς Εὐστ. Πονημ. 222. 21.

σύντρῐχος, ον, κεκαλυμμένος διὰ τριχῶν, ὁ μετὰ τῶν τριχῶν, Σχόλ. εἰς Φιλόστρ.

σύντριψ, -ῐβος, ὁ, ἡ, ὁ συντρίβων, κακός τις δαίμων συντρίβων τὰς χύτρας καὶ λοιπὰ σκεύη τοῦ μαγειρείου, «καλλικάντζαρος», Ὁμηρ. Ἐπιγράμμ. 14. 9.

σύντριψις, ἡ, καταστροφή, ὄλεθρος, συνέτριψεν αὐτοὺς κύριος συντρίψει μεγάλῃ ἐν Γαβαὼν Ἑβδομ. (Ἰησοῦς Ι', 10), Ἐκκλ.

συντρομάζω, τρέμω ὁμοῦ, τρέμω ὁλοκλήρως, συνετρόμαζε τὸ σῶμα αὐτῆς Φαβρικ. Κῶδιξ Ψευδεπίγραφ. Παλ. Διαθ. 2. 94.

σύντρομος, ον, ὁ ὅλος τρέμων, σύντρομος γενόμενος Γρηγ. Νύσσ. 3, σ. 603D, κλπ.

συντροφέω, συντρέφομαι, ἀμφίβ. παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 5, 2.

συντρόφη, ἡ, θετὴ ἀδελφή, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 3857 i.

συντροφία, ἡ, τὸ συντρέφεσθαι, τρέφεσθαι ὁμοῦ, πολλάκις δὲ καὶ τὰ τῶν δούλων παιδάρια τῷ μασθῷ προσιεμένη, κατεσκεύασεν εὔνοιαν ἐκ τῆς συντροφίας πρὸς τὸν υἱὸν Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 20, κτλ. **2)** καθόλου, συγκοινωνία, συναναστροφή, σχέσις, Πολύβ. 6. 5, 10, Διον. Ἀλ., κλπ.· τινός, μετά τινος, Διοδ. Ἐκλογ. 580. 46· ἡ πρὸς ἡμᾶς σ. Στράβ. 337. **II.** θρέμμα, τίς παρὰ πόντῳ πίστις, ὃς οὐδ' ἰδίης φείσατο συντροφίης; περὶ δελφῖνος ὃν τὸ κῦμα ἔρριψεν εἰς ξηράν, Ἀνθολ. Π. 7. 216.

συντροφικός, ή, όν, = τῷ **σύντροφος**, Συντίπ. σ. 123.

συντρόφιον, ἢ **συντρόφυλλον** (ς), τό, ὄνομα ἄλλο τῆς βάτου, Apul. herb. 87 (88). — Τὴν σήμερον παρ' ἡμῖν τὸ **συντρόφι** εἶναι ἐν χρήσει ὡς ἄλλο ὄνομα διὰ τὸ **σώβρακον**, ἴσως κατ' εὐφημισμόν. Ἴδε Κοραῆ Ἀτάκτων τόμ. Β', σ. 338, Συναγωγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

σύντροφος, ον, ὁ ὁμοῦ ἀνατεθραμμένος μετά τινος, τινι Ἡρόδ. 1. 99· ὦ Κύπριδι .. καὶ Χάρισι .. ξύντροφε Διαλλαγή Ἀριστοφ. Ἀχ. 989· ὡσαύτως μετὰ γεν., ὁ ὁμοῦ μετά τινος ἀνατραφεὶς ὡς ἀδελφός, οἱ μόθακες σ. Λακεδαιμονίων Φύλαρ παρ' Ἀθην. 271Ε· καὶ ἐν κωμικ. φράσει, τηγάνων τε σύντροφα .. μειρακύλλια Εὔβουλ. ἐν «Ὀρθάνῃ» 1. 2, πρβλ. Πολύβ. 5. 9, 4, κτλ. — συχν. ἐπὶ κατοικιδίων ζῴων, σ. αὐτοῖσι ἀνθρώποισι Ἡρόδ. 2. 65· τοῖς θηρίοις πόθος τῶν σ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 4· ἐστὶ λέων πρὸς τὰ σ. καὶ συνήθη λίαν φιλοπαίγμων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 2· σ. κυνίδιον, ὄρνις Πλούτ., κλπ.· — ἀπολ., τὸ σ. γένος, οἱ μετ' ἐμοῦ ἀνατραφέντες, λέγει ὁ Αἴας περὶ τῶν Ἀθηναίων, Σοφ. Αἴ. 861· ὁ ἔχων ἕξεις ὁμοίας πρός τινα, Πλάτ. Νόμ. 919C· — συχν. ἐν Ἐπιγραφαῖς, Ζωτίκῳ συντρόφῳ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῷ θετῷ ἀδελφῷ, Συλλ.Ἐπ.γραφ. 3109, πρβλ. 3142. 3., 3268, κ. ἀλλ., πρβλ. **συντρόφη· — τὸ σύντροφον = συντροφία** I, 1, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 12, 4. **2)** καθόλου, ὁ μετά τινος συζῶν, τοῖς φονεῦσι Σοφ. Ἠλέκ. 1190· σ. ἔμμα, τὸ ὄμμα ἢ ἡ παρουσία συντρόφου, ὁ αὐτ. ἐν Φ λ. 171· ὁ συνῳκειωμένος, ἐξῳκειωμένος, εἰθισμένος εἴς τι, σ. ὧν (ἐξυπακ. ἀνάγκαις) Εὐριπ. I. T. 1119· γυμνασίῳ Πλούτ. 2. 13 C· φιλοσοφίᾳ, πενίᾳ, κολακείᾳ Λουκ. Νιγρῖν. 12. 15· — καὶ μετὰ γενικῆς, σ. τῆς τόλμης Πολύβ. 1. 74, 9· ἁρμονίης, μέθας Ἀνθ. Π. 6. 26, 423.

3) ἐπὶ πραγμάτων ὁ ἀναπτυχθεὶς μετά τινος, ἐγγενής, φυσικός, συνήθης, νόσημα Ἱππ. π. Ἀέρ. 283· φάρμακον ὁ αὐτ. π. Ἀγμ. 770 οὐκέτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος Σοφ. Αἴ. 639· τὰ ξύντροφα, τὰ καθ' ἡμέραν συμβαίνοντα κακά, Θουκ. 2. 50· τὸ τῆς φύσεως ξ., τὸ ἐν αὐτῇ ἐνυπάρχον, Πλάτ. Πολιτικ. 273B· — σ. τινι, φυσικὸς ἢ συνήθης εἴς τι, Ἱππ. π. Ἰητρείων 744· τῇ Ἑλλάδι πενίη ἀεὶ σύντροφος Ἡρόδ. 7. 102· μετὰ γενικ., κτύπος φωτὸς σύντροφος Σοφ. Φιλ. 203· — Ἐπίρρ., συντρόφως ἔχειν τινί Ἱππ. π. Ἀγμ. 773. **II.** ἐνεργ., ὁ ἀπὸ κοινοῦ ποιμαίνων ἢ φυλάσσων, τῆς ἀγέλης Πλάτ. Πολιτ. 267E.

2) σ. ζωῆς, ὁ συντελῶν εἰς διατήρησιν τῆς ζωῆς, Ξενοφ. Ἀπομν. 4. 3, 8· ξ. τινί τινος, ὁ βοηθῶν τινα εἰς τὸ νὰ τρέφῃ τινά, Πλάτ. Νόμ. 845D.

συντροχάζω, ὡς τὸ **συντρέχω**, τρέχω ὁμοῦ, Ἀνθ. Π. 7. 417, Ἀνακρεοντ. 32. 3, Πλάτ. Ἀγησ. 36, κτλ.· — καὶ **συντροχάω**, Μ νέθων 2. 492.

συντρῠγάω, τρυγῶ ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, ἐροσαλλίς (ἢ ὁράσαλλις) ἣν καὶ συντρυγῶσί τινες τῇ ἀμιν(ν)ίῳ Ρεωπ. 5. 17. 3.

συντρῠφάω, τρυφῶ ὁμοῦ, ζῶ τρυφηλῶς μετά τινος, τινι Δίων Κάσσ. 48, 27.

συντρώγω, τρώγω ὁμοῦ, ἄρτον τυχόντα .. συντρώγοντα Τζέτζ. Ἴστ. 10. 638.

συντυγχάνω, μέλλ. **-τεύξομαι**· ἀόρ. β' **συνέτῠχον**.

I. ἐπὶ προσώπων, συναντῶ τυχαίως τινά, τινί Ἡρόδ. 4. 14, Ἀριστοφάν. Νεφ. 608, κτλ.· οὕτω, μοίρη τοῦδ' ἐχθίονι σ. Σοφ. Φ λ 683· σ. νεκροῖς ἀσπαίρουσι Ἀνθ.Παλ. 119. 38 ξυνέτυχεν ἐξιόντι μοι ἄνθρωπος ἀποφράς Εὔπολ. ἐν Ἀδῇ. 22· ἀπολ., παραλειπομένης τῆς δοτ., αὐτῷ Σοφ. Ο. Κ. 122· ἀλλά, οἱ συντυχόντες, ἐπὶ δύο προσώπων συναντωμένων, Ἡρόδ. 1. 134, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 56D. **2)** σπανίως, ὡς τὸ **τυγχάνω**, μετὰ γεν., ἡ δὲ πρόθ. **συν** λαμβάνεται κυριολεκτικῶς, συντυχὼν κακῶν ἀνδρῶν, τυχὼν κακῶν ἀνδρῶν ὁμοῦ δηλ. Ἀτρειδῶν καὶ τῆς τ' Ὀδυσσέως βίας Σοφ. Φιλ. 320, πρβλ. Ο. Κ. 1484.

3) ὁ συντυχών, ὡς τὸ ὁ τυχών, ὁ πρῶτος τυχών, πᾶς τις, Εὐριπ. Ρῆσ. 864· ὁ ἀεὶ ξυντυχὼν ὁ αὐτ. ἐν Ἑνάδ. 1182 σπαν. ἐν τῷ ἐνεστ., ὁ συντυγχάνων Πλάτ. Νόμ. 762D· (ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, τὸ συντυχόν, τὸ τυχόν, τὸ παρατυχόν, κοινόν, πρόστυχον, κακόν, Ἡρόδ. 1, 51, Ξεν. Ἀγησ. 9, 3). **II.** ἐπὶ γεγονότων καὶ συμβάντων τυχαίων, συμβαίνω, γίνομαι, τὰ συντυχόντα σφι Ἡρόδ. 8. 136· ὅσα δεῖ χώρᾳ ξυντυχεῖν Πλάτ. Νόμ. 709C· — ἀπολ., συμβαίνω, ἀποβαίνω, εὖ ξυντυχόντων, ἂν τὰ πράγματα ἀποβῶσι καλῶς, Αἰσχύλ. Θήβ 274· πᾶν τὸ ξυντυχὸν πάθος Σοφ. Αἴ. 313· ὁ ξ. κίνδυνος Θουκ. 3. 59· πρὸς τὰ σ., κατὰ τὰς περιστάσεις, Πλουτ. Ἀθην. 13, πρβλ. 9· — ἀπροσ., συνετύγχανε, συνέτυχε, συνέβη, ἔτυχε νά .., μετ' ἀπαρ., Θουκ. 7. 70, Πλουτ. Λύσ. 12, Πελοπ. 18· καὶ μετὰ μετοχῆς, ἡ οὐσία συντέτευχε τὸν μέσον κατειληφυῖα τόπον Χρύσιππ. παρὰ τῷ αὐτῷ 2. 1054C.

σύντυμβος, ον, ὁ ἐν τῷ αὐτῷ τύμβῳ, ὁ ὁμοῦ τεθαμμένος καὶ **συντυμβία**, ἡ, μνημονεύεται ἐκ Νικ. τοῦ Εὐγεν.

συντυμβωρῡχέω, τυμβωρυχῶ ὁμοῦ, σκάπτω ἢ ἀνασκάπτω μετ' ἄλλου τάφον, Λουκ. Λεξιφ. 2.

συντῠπόομαι, Μέσ.· — συντυποῦσθαι τὰς ψυχὰς τοῖς παροῦσι, συνδιατίθεσθαι τὰς ψυχὰς πρὸς τὰς παρούσας περιστάσεις, Σιμπλίκ.

συντῠραννέομαι, τυραννοῦμαι ὁμοῦ, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 307, 30, ἔνθ. Α.

συντῠραννέω, μετέχω τῆς τυραννίδος ἢ τῆς ἀπολύτου ἐξουσίας μετά τινος, τῷ δεσπότῃ Σ ράβ. 618.

συντῠραννοκτονέω, συνεργῶ εἰς τὸν φόνον τῶν τυράννων, γίνομαι τυραννοκτόνος μετ' ἄλλου, συντετυραννοκτονηκότος Λουκ. Τυραννοκτ. 7.

συντῠράννος, ὁ, καὶ ἡ, ὁ συντυραννῶν, ὁ ὢν τύραννος μετ' ἄλλου, Πλούτ. 2. 105B.

συντῠρευτής, ὁ, ὁ συντυρεύων τι μετ' ἄλλου, συμπράκτορα, συντυρευτὴν τῶν δολοπλοκημάτων Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 4169.

συντῠρεύω, = **συντυρόω**, Θεοδωρήτ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1, σ. 555.

συντῠρόω, ὁμοῦ τυροποιῶ, ὅθεν κωμικῶς, τὰκ Βοιωτῶν συντυρούμενα, συμπηγνύμενα, μηχανώμενα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 479.

συντῠχία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, σύμπτωσις, τυχαία περίπτωσις, συγκυρία, τύχη, τὸ δὲ εἶδος τῆς συντυχίας ὁρίζεται ὅτ' ἐπιθέτου, ἀγαθὴ Θέογν. 590, Σόλ. 13. 70· σ. κρυέσσα Πινδ. Ι. 1, 64· δεινὴ καὶ μεγάλη Ἡρόδ. 3, 43· κατὰ σ. ἀγαθὴν Ἀριστοφάν. Ὄρν. 544· καλὴ ἡ ξ., ἡ περίπτωσις εἶναι καλή, Θουκ. 1. 33· ἐρωτικὴ ξ., συμβὰν ἐρωτικόν, ὁ αὐτ. 6. 54· — ἀκολούθως ἄνευ προσδιορισμοῦ, μεταλλαγαὶ ξυντυχίας, μεταβολαὶ τῆς τύχης, Εὐριπ. Ἡρακλ. Μαιν. 766· σ. τις τοιαύτη ἐγένετο Ἡρόδ. 3. 121· συντυχίῃ ταύτῃ χρᾶσθαι ὁ αὐτ. 5. 41 θωμοῦμαι τῇ ξ. Ἀριστοφάν. Βάτρ. 1006· ὡς ἑκάστοις τῆς ξυντυχίας .. ἔσχεν, κατὰ τὴν τύχην ἢ τὰς περιστάσεις ἑκάστου, Θουκ. 7. 57 ἅμα τοῦ ἔργου τῇ ξ., κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν τῆς ἐνεργείας, ὁ αὐτ. 3. 112· ἀπὸ τοιαύτης ξ. ὁ αὐτ. 5. 11· κατὰ συντυχίην, ἐκ τύχης, κατὰ τύχην, τυχαίως, Ἡρόδ. 3, 74., 9. 21· κατά τινα σ. Πολύβ. 10. 32, 3 — ἐν τῷ πληθ., τὰ συμβεβηκότα, αἱ τύχαι τοῦ βίου, αἱ περιστάσεις, Θουκ. 3. 45. **2)** ἀπολ., ὡσαύτως, κατὰ τὴν τοῦ λόγου συνέχειαν ἐπὶ καλῆς ἢ κακῆς τύχης, ἐπὶ εὐτυχίας ἢ δυστυχίας, α) εὐτυχὴς συμβάν, ἐπιτυχία, Πινδ. Π. 1. 70 συντυχίῃ χρᾶσθαι καὶ σοφίῃ Ἡρόδ. 1. 66· θεῶν ἐπὶ συντυχίαις, ἐπὶ ταῖς εὐτυχίαις, αἱ ὁποῖαι ἐξ αὐτῶν προέρχονται, Σοφ. Ἀντ. 158. β) δυστυχία, δυστύχημα, συντυχίᾳ βαρυνόμενοι Κρατῖν. ἐν «Πλούτῳ» 7, πρβλ. Ε ρ. Τρῳ. 1119, ἐν Ἡ. 1358, Ἡρ. Μαιν. 766, Πλάτ. Φαῖδρ. 248C. **II.** μεταγεν., συναναστροφή, γνωριμία, Συνεσ. Ἐπιστ. 100, κτλ.

συντυχίζω, «συντυχίζειν· συσσωρεύειν» Ἡσύχ.

συντύχικός, ἡ, όν, τυχαῖος, κατὰ τύχην γινόμενος, Πλούτ. 2. 611A. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 394D.

συνυβρίζω, ὑβρίζω ἢ βλάπτω ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 631F, Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 714. 14, κλπ.

συνυγραίνομαι, Παθ., ὑγραίνομαι ὁμοῦ, Γαλην. τ. 2, σ. 19B.

συνυθλέω, φλυκτῶ ὁμοῦ, Λουκ. Λεξιφ. 14.

συνῠλακτέω, ὑλακῶ ὁμοῦ, Νόνν. Δ. 3. 176, κλπ.

συνῠμεναιόω, ἀπὸ κοινοῦ ψάλλω τὸν ὑμέναιον, δηλ. τὸν γαμήλιον ὕμνον, Πλούτ. 2. 138B.

συνυμνέω, ὑμνῶ ὁμοῦ, Κλήμ. Ἀλεξ. 92, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 10. 24.

συνυμνῳδός, ὁ, ὁ συνυμνῶν ἐν ᾠδαῖς μετ' ἄλλων, Συλλ.Ἐπιγρ. 3170. 16.

συνυπάγω, ὑπάγω, ὑπατάσσω ὁμοῦ. — Παθ., ὁμοῦ ὑποτάσσομαι, Κύριλλ. ἐν βίῳ Σάβα ἐν Monum. Eccl. Gr. τ. 3, σ. 237C. **II.** ποιῶ τινα ὁμοῦ ὑποτεταγμένον, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 854.

συνυπακούω, μέλλ. **-σομαι**, ὁμοῦ ὑπακούω, τινί Πολύβ. 5. 56, 9. κτλ.· πρός τι, εἴς τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. 1. 66, 7. **II.** ἐννοῶ προσέτι αὐτὸ τῇ σημασίᾳ τῆς λέξεως, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 120· — ἐννοῶ, ὑπονοῶ [λέξιν τινά] ὁμοῦ, συνυπονοῶ, Γραμματ. καὶ ῥητ. ἐπίθετ., **συνυπακουστέον**, Σ ράβ. 431.

συνυπαλλάττομαι, ὑπαλλάττομαι ἀμοιβαίως, Θ. Στουδ. σελ. 460, ἔκδ. Μι.

συνύπαρκτος, ον, ὁ ὁμοῦ ὑπάρχων, συνυπάρχων, τρία ὑπαρκτά, τρία συνύπαρκτα Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 891B.

συνύπαρξις, ἡ, ὁμοῦ ὕπαρξις, τὸ συννυπάρχειν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 199, π. Μ. 1. 267, Ἐλκλ.

συνύπαρχος, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς ὢν ὕπαρχος, συνδιοικητής, παρὰ Ρωμαίοις, ὁ καὶ αὐτὸς praefectus ὤν.

συνυπάρχω, ὑπάρχω ὁμοῦ, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 9, 3, Πολύβ. 12. 18, 3, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 1, 2· τινί, μετά τινος, Φίλων 2. 620.

συνύπᾶτος, ὁ, ὁ ὑπατεύων ὁμοῦ μετ' ἄλλου, ὁ καὶ αὐτὸς ὕπατος ὤν, Διον.Ἀλ. 6. 22, Δίων Κ. 78. 14.— Ρῆμα **συνυπατεύω**, Πλουτ. Ποπλικ. 1, Φάβ. 25, κτλ.

συνύπειμι, (εἰμί, sum) συνυπάρχω, Ὀκέλλος Λευκαν. 3.

συνυπεξούσιος, ον, ὁ καὶ αὐτὸς ὑπεξούσιος ὤν, δηλ. ὑποκείμενος εἰς ἐξουσίαν, Θεοφίλου Ἰνστιτοῦτα, 2. 10, 246.

συνυπερβάλλω, ὑπερβάλλω, διαβαίνω ὑπεράνω ὁμοῦ, τὸν Ταῦρον Πολύβ. 4. 48, 6.

συνυπερεύχομαι, ὑπερεύχομαι ὁμοῦ, Μιχ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 227, 17, ἔκδ. Λ.

συνῠπηρετέω, ὁμοῦ ὑπηρετῶ, συμβοηθῶ, τινί Πλάτ. Νόμ. 934B· σ. πρὸς τὸ φέρειν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 9, 10.

συνυπηχέω, ὑπηχῶ ὁμοῦ, ᾄδοντι αὐτῷ συνυπηχεῖν τὰ πάντα Ἰμερίου Λόγ. 18. 4· πρὸς τὰς ἐξεχούσας δυνάμεις συνυπηχοῦσα Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 340B.

συνυπνόομαι, κοιμῶμαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 418A.

συνυποβάλλω, ὑποβάλλω συγχρόνως, ζητῆσαι σ. τι Πλουτ. Ἀποσπ. 1. 1 (Wytt.). **II.** συνεισφέρω, πρός τι Κλήμ. Ἀλ. 924.

συνυπογράφω [ᾰ], ὑπογράφω ὁμοῦ, Φωτ. Βιβλιοθ. 93. 9. — Παθ., συμφώνως μετά τινος, Φίλων 2. 600.

συνυποδείκνῡμι καὶ **-ύω**, ὑποδείκνυμι ὁμοῦ, τινί τι Πολύβ. 3. 48, 7· σ. ὅτι .., πῶς .., 1. 27. 1, 5. 98. 11· ἀπολ., 17. 15, 12· καὶ οὕτω ῥητ. ἐπίθετ. **συνυποδεικτέον**, 5. 21, 4.

συνυποδύομαι, Παθ. καὶ μέσ., ὑπεισχωρῶ, εἰσδύομαι, τινι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλούτ. 2. 542B. **II.** μετ' αἰτ., ὑφίσταμαι ὁμοῦ, κίνδυνον ὁ αὐτ. ἐν Βρούτ. 18.

συνυποζεύγνῡμι, ὑποζευγνύω ὁμοῦ, ζευγνύω εἰς τὸν ζυγὸν ὁμοῦ, ἑταίρας δ' συνυπέζευξεν ὡς ἵππους Ἀθήν. 533D.

συνυπόκειμαι, Παθητ., ὑπόκειμαι ὁμοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 3063. 12, Λιβάν. τ. 4, σ. 38, 3.

συνυποκλίνομαι, ὑποκλίνομαι ὁμοῦ, Γ. Παχ. τ. Α', σ. 437, 14, τ. Β', σ. 70, 18, ἔκδ. Β.

συνυπόλανψις, ἡ, = **συνυπόληψις**, βοήθεια, Ἐπιγρ. Γυθείου, L. et F. 2428.

συνυποκορίζω, ὑποκορίζω ὁμοῦ, «τὰς ἀγκάλας ἀγκαλίδας εἰπὼν συνυποκορίζει αὐτὰς τῇ βραχύτητι τοῦ ἐγκοιμωμένου αὐταῖς βρεφυλλίου» Εὐστ. 1283. 43· **συνυποκορίζομαι**, 1390. 19.

συνυποκουφίζω, ἀνακουφίζω ὁμοῦ, Γρηγ. Ναζ. Ἐπιτάφ. εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα, σ. 66.

συνυποκρίνομαι, ἀποθετ., ὑποκρίνομαι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, συνυπεκρίθη τίθεσθαι φιλίαν πρὸς αὐτοὺς Πολύβ. 3. 52, 6, πρβλ. 31, 7 — σ. τινι τὸ προσποίημα, βοηθῶ τινα ὅπως προσποιηθῇ, Πλουτ. Μάρ. 14.

συνυπολαμβάνω, ἀπὸ κοινοῦ ὑποστηρίζω, συνυποβοηθῶ, Γεωπον. 15. 3, 8.

συνυπολήγω, λήγω, τελειώνω ὁμοῦ μετά τινος, τῆς παρασκευῆς ταῖς τοῦ ἡλίου δυσμαῖς συνυποληγούσης Φώτ. ἐν Mai Coll. Vat. 9. 717.

συνυπονοέω, ὑπονοῶ ὁμοῦ, Λατιν. subintelligo, Ἀριστ. π. Σοφ. Ἐλέγχ. 17, 15, Πολύβ. 4. 24, 2.

συνυποπίπτω, ὑποπίπτω ὁμοῦ, συμπεριλαμβάνομαι, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 174.

συνυποπτεύω, ὑποπτεύω ὁμοῦ, Πολύβ. 14. 4, 8.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 19.

συνυπόπτωσις, ἡ, τὸ συνυποπίπτειν, συμπεριλαμβάνεσθαι, Σέτξ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 174.

συνυποσπάομαι, Παθητ., ἀποσπῶμαι ὁμοῦ βαθμηδόν, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 416B.

συνυπόστᾰσις, ἡ, συνύπαρξις, τὸ συνυπάρχειν, Πλωτῖν. 695B, 732B.

συνυπόστᾰτος, **ον**, ὁ συνυπάρχων, τρία ἐνυπόστατα, τρία συνυπόστατα ἀλλήλοις συνόντα Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 891B.

συνυποστέλλομαι, Παθ., ὑποστέλλομαι, συστέλλομαι ὁμοῦ, Μάξ. Τύρ. 21. 10. **II.** βραχύνομαι ὁμοῦ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 262.

συνυποστηρίζω, ὑποστηρίζω ὁμοῦ, Βασίλ. τ. 3, σ. 191A.

συνυποστρέφω, ὑποστρέφω ὁμοῦ, τῶν ἀδελφῶν δεδιότων συνυποστρέφειν αὐτῷ Ζωναρ. Χρον. τ. 2, σ. 31C.

συνυποτάσσομαι, Παθ., ὁμοῦ ὑποτάσσομαι ἢ ὑπακούω, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἀτιμαγέλας**.

συνυποτίθεμαι [ῐ], μέσ., ὑπολαμβάνω ὁμοῦ, λαμβάνω ὡς δεδομένον ἐν ζητήσει, Πλάτ. Ἀξίοχ. 370A. **II.** ἀπὸ κοινοῦ ἢ ὁμοῦ συντίθημι, σ. τινι λόγον Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 66.

συνυποτῠπόομαι, μέσ., παριστάνω εἰς ἐμαυτὸν ὁμοῦ, φαντάζομαι ὁμοῦ, Φωτ. Ἐπιστ. σ. 2 § 5.

συνυπουργέω, συνυπηρετῶ, συμβοηθῶ, τινι Ἱππ. π. Ἀρθρ. 824, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 17, Καιν. Διαθ.

συνυποφαίνω, συνυποδεικνύω, Φωτ. Βιβλ. 119. 26.

συνυποφέρω, ὑποφέρω ὁμοῦ μετά τινος, συνυποφέρει τῷ ἀδελφῷ τὴν τύχην Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1.

συνυποφύομαι, Παθητ., ὑποφύομαι ὁμοῦ μετά τινος, ἐκ τῆς αὐτῆς .. ῥίζης συνυποφυομένην Πλούτ. 2. 554A.

συνυποχωρέω, ὑποχωρῶ ὁμοῦ, ἀποσύρομαι, τὸ κῦμα Πλούτ. 2. 248[illegible].

συνυφαίνω, πρκμ. **συνύφαγκα**· — ὑφαίνω ὁμοῦ, συνάπτω δι' ὑφῆς, ἐπὶ τῆς ἀράχνης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 39, 3. — Μέσ., πλέγμα ἐξ ἀέρος καὶ πυρὸς συνυφήνασθαι Πλάτ. Τίμ. 78B, πρβλ. Φωτ. Βιβλ. 186. 31.— Παθ., περὶ τῶν κεράτων βοῶν τινων, εἶμαι ὁμοῦ συμπεπλεγμένος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 321. **2** μεταφ., ὑφαίνω ὁμοῦ, ἐντέχνως σχηματίζω, μηχανῶμαι δεξιῶς ἢ πανούργως, ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφαίνω Ὀδ. Ν 303· ἡ πάντα ξυνυφαίνουσα πολιτική, ἥτις τὰ πάντα περιπλέκει εἰς ἓν ὕφασμα, Πλάτ. Πολιτικ. 305E. σ. τὸν λόγον Ἀριστ. Ρητορ. πο. Ἀλ. 33 8· τοὺς ῥυθμοὺς Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 18· ὑπόμνημά τι Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 18. — Παθ., ὥστε ταῦτα συνυφανθῆναι Ἡρόδ. 5. 105· ἐπὶ τῶν μερῶν προτάσεως ἢ περιόδου, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 23 θύννοι ἀλλήλοις συνυφασμένοι, πολὺ πλησίον ἀλλήλων, συμπεπλεγμένοι, Αἰλ. π. Ζ. 15. 3. **II.** ὑφαίνω ὁμοῦ, ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων, Μένανδρ. ἐν «Ἑαυτὸν τιμωρουμένῳ» 3.

συνυφαιρέομαι, Μέσ., ὑφαιρῶ ὁμοῦ, ἀφαιρῶ ὁμοῦ κρυφίως, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 416B.

συνύφανσις [ῠ], ἡ, τὸ ὁμοῦ ὑφαίνειν, συνυφή, Πλάτ. Πολιτ. 310E.

συνύφασμα, τό, τὸ συνυφασμένον, ὕφασμα, Γλωσσ.

συνύφειαι [ῠ], αἱ, τὰ συνυφασμένα κύτταρα τῶν μελισσῶν, ἡ κηρήθρα, «μελόπηττα», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 9· ἃς ὡσαύτως καλεῖ ἱστοὺς συνυφεῖς, αὐτόθι 8.

συνυφεστώτως, Δίδ. Ἀλεξ. σ. 460. 808, 822, ἔκδ. Μι, Συναγωγὴ Λεξ. Ἀθησ. Κουμανούδη, ἄνευ ἑρμηνείας.

συνῠφή, ἡ, = **συνύφασμα**, ὕφασμα, Πλάτ. Νόμ. 734E.

2) μεταφορ., κατασκευή, οἰκήσεων ὁ αὐτ. ἐν Ἐπινομ. 975B· σ. ἐρωτικὴ Μάξ. Τύρ. 265.

συνῠφής, **ές**, ὁ ὁμοῦ ὑφασμένος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 8 (πρβλ. **συνύφειαι**)· συνυφές τι, εἶδος ὑφάσματος, αὐτόθι 37. 30.

συνῠφίστημι, φέρω εἰς ὑπόστασιν ὁμοῦ, τινί τι Ἀθανάσ. τ. 1, σ. 730A.— Παθητ., μετὰ πρκμ. καὶ ἀορ. β' ἐνεργ., συνυπάρχω, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 3. 26, π. Μ. 8. 273. **II.** Μέσ., ἐπιχειρῶ, ἀναδέχομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινί τι Πολύβ. 4. 32, 7.

συνυψόομαι, Παθητ., ὑψοῦμαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Κλήμ. Ἀλεξ. 780.

συνῳδέω, **συνᾴδω**, ἀνθ' οὗ εὕρηται τοῦτο ὡς διάφορ. γραφ. ἐν Ἐκφάντῳ παρὰ Στοβ. 334. 24, ἀντὶ **συνᾴδω**.

συνῳδία, ἡ, συμφωνία, καὶ μεταφορ., συναίνεσις, Πλάτ. Νόμ. 837E, Κλήμ. Ἀλεξ., κλπ.· — ὡσαύτως **συναοιδία**, Ὀλάτας ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 96· **συνῳδή**, Σουΐδ.

συνωδίνω [ῑ], ὠδίνω, κοιλοπονῶ ὁμοῦ, σ. κακοῖς, συνυποφέρω, συμπάσχω, Εὐρ. Ἑκάβ. 727· οἱ συνωδίνοντες ὄρνιθες Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 7. 6, 5.

συνώδοντα, τά, ἀδόκιμος τύπος τοῦ **συνόδοντα** παρὰ τῷ Αἰλ. π. Ζ. 11. 37.

συνῳδός, **όν**, (ᾠδή) ὁ ᾄδων ἢ ἠχῶν ἀπὸ κοινοῦ ἢ ἐν συμφωνίᾳ μετά τινος, ἀντηχῶν ἢ ἀνταποκρινόμενος εἴς τι, ὄρνις ἄχεσι ξ. Εὐρ. Φοίν. 1518· θρηνήμασι φίλαι ξυνῳδοὶ ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 133, πρβλ. Ἑλ. 174· ὦ ξυνῳδοὶ κακοῖς ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 73.

2) ἀπολ., ἁρμονικός, σύμφωνος (μουσικ.), Πλάτ. Φαίδων 92C, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 22· ῥῆμα Ἀνθ. Πλαν. 226. **II.** μεταφ., σύμφωνος ἢ ἐν ἁρμονίᾳ πρός τινα ἢ πρός τι, τινι Ἡρόδ. 5. 92, 3, Εὐρ. Μήδ. 1007, κτλ.· ἐμοὶ φρονῶν ξυνῳδὰ Ἀριστοφάν. Ὄρν. 634· λόγοι σ. τοῖς ἔργοις Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 1, 4, πρβλ. 1. 8, 8.

συνωθέω, μέλλ. **-ωθήσω** καὶ **-ώσω**, ὠθῶ ὁμοῦ, στρυμώνω, σπρώχνω ὁμοῦ, τὰ σμικρὰ εἰς τὰ τῶν μεγάλων διάκενα Πλάτ. Τίμ. 58B εἰς ταὐτὸν αὐτόθι 53A· εἰς μικρὸν Ἀριστ. π. Ἀναπν. 20. 2· πρὸς τὸν πόλον ὡς εἰς στενώτατον Ξενοφ. Οἰκον. 18, 8· ἐπὶ τὸ στρατεύεσθαι Ἀριστοκλ. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 791B· — Παθητ., ξυνέωσται εἰς αὐτὸ Πλάτ. Τίμ. 59E· ξυνωσθεῖσα αὐτόθι 85E. **II.** ἀμετάβ., διὰ τῆς βίας διέρχομαι ὁμοῦ, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 99.

συνωθίζω, = **συνωθέω**, Ἰω. Χρυσ. τ. 7, σελ. 94, 38, Νικηφ. Χοῦμν. ἐν Boiss. Ἀν. τ. 5, σ. 330 ἐν τέλει.· ὡσαύτως **συνωθισμός**, ὁ, = **συνώθησις**, Βυζ.

συνώθησις, ἡ, = **σύνωσις**, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 9, 10.

συνώμεθα, ἴδε ἐν λέξ. **συνίημι**.

συνωμία, ἡ, (ὦμος) ἡ συναφή, συναρμογὴ τῶν ὠμοπλατῶν, Πολύβ. 12. 25, 3. **II.** ἐπὶ ἵππου, ἐξάρθρωσις τῶν ὠμοπλατῶν, Ἱππιατρ.

συνωμίασις, ἡ, = τῷ προηγ. Π, Ἱππιατρ.

σύνωμος, **ον**, ὁ ἔχων, καθ' Ὅμηρον εἰπεῖν, τὼ ὤμω συνοχωκότε, Βασιλικ. ἔκδ. Heimb. τ. 2, Supplem. σελ. 275, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

συνωμοσία, (ἐνίοτε φέρεται πλημμελῶς **συνομ-**)· ἡ· (συνόμνυμι) — τὸ ἀποτελεῖν σύνδεσμον δι' ὅρκου, συνωμοσία, Ἀριστοφ. Ἱππ. 476, Θουκ. 6. 60, κτλ.· ξ. δήμου καταλύσεως, πρὸς κατάργησιν τῆς δημοκρατίας, ὁ αὐτ. 6. 27· οἱ ἐν τῇ ξ. ὁ αὐτ. 8. 49· οἱ ἐκ τῆς σ. Πλουτ. Ἀντωνῖν. 13· ἡ ἐπί τινα, ἡ κατά τινος σ. ὁ αὐτ. ἐν Σερτωρ. 26, ἐν Κάτωνι Νεώτ. 29. **2)** ὁμοσπονδία, ἡ πρὸς Ἀργείους γενομένη ξ. Θουκ. 5. 83. **II.** σωματεῖον ἀνδρῶν δι' ὅρκου συνδεδεμένων πρὸς ἀλλήλους, πολιτικὸς σύλλογος ἢ ἑταιρεία, ὁ αὐτ. 8. 54, 81, Πλάτ. Ἀπολ. 36B, Πολ. 365D· ἴδε ἐν λ. **ἑταιρεία**.

συνωμόσιον, τό, ὁρκωμοσία, ὅρκος ἑταίρων συλλόγου ἢ συνωμοτῶν, ἢ συνωμοσία, Διον. Ἀλ. 10. 41, Λόγγος 4. 137.

συνωμόσιος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1075.

συνωμότης, **ου**, ὁ, ὁ δι' ὅρκου συνδεδεμένος, ὁ ἔχων μέρος εἰς συνωμοσίαν, σύμμαχος (πρβλ. **συνόμνυμι** Π), Σοφ. Ο. Κ. 1302, Ἀριστοφ. Ἱππ. 257, 453, κ. ἀλλ., Σφ. 507, Ἀνδοκ. 29. 29, κτλ.· οἱ σ. ἐπὶ τῷ Πέρσῃ Ἡρόδ. 7. 148· σ. τινὸς Πλουτ. Ἀντών. 2· σ. τῆς ἐπιβουλῆς, ἔχων μέρος ἐν τῇ συνωμοσίᾳ, Ἡρῳδιαν. 4. 14· — μεταφορ., ὕπνος πόνος τε, κύριοι ξυν. Αἰσχύλ. Εὐμ. 126.

συνωμοτικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συνωμοσίαν, Ἐπίρρ. **-κῶς**, διὰ συνωμοσίας, ὡς συνωμότης, Πλούτ. 2. 813A.

συνωμότις, **ιδος**, θηλ. τοῦ **συνωμότης**, Νικήτ. Χρον. 340D.

συνώμοτος, **ον**, ὁ δι' ὅρκου συνδεδεμένος, **ξυνώμοτον**, τό,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σύνδεσμος δι' ὅρκου γενόμενος, ὁμοσπονδία, Θουκ. 2. 74· συνωμοσία, Δίων Κ. 37. 39. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ὁ ἐνόρκως συμπεφωνημένος, Θωμ. Μάγιστρ. 825 (ἔνθα εἶναι τρικατάληκτον -ος, ᾱ, ον).

συνωνέομαι, μέλλ. **-ήσομαι**, ἀποθ., ἀγοράζω ὁμοῦ, συλλέγω διὰ χρημάτων, νησιῶται ἵππον συνωνέονται μυρίην, συγκαταβάλλουσι χρήματα καὶ καταρτίζουσι σῶμα δεκακισχιλίων ἱππέων, Ἡρόδ. 1. 27. **II.** ἀγοράζω ὁμοῦ, Λατ. coëmere, σῖτον Λυσί. 164. 36, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 56· μαθήματα Πλάτ. Σοφιστ. 224B· θηρία Πλουτ. Βρουτ. 21, κτλ.· — ὁ πρκμ. **συνεώνημαι** εἶναι ἐν χρήσει ὡς παθητ., ὁ συνεωνημένος σῖτος, Λυσί. 165. 17· ἀλλ' ἐπὶ ἐνεργ. σημασ. παρὰ Δημ. 175. 11., 689. 22, πρβλ. **ὠνέομαι** ἐν τέλ.

συνωνή, ἡ, τὸ συνωνεῖσθαι, ἡ ὁλικὴ ἀγορὰ τῶν πωλουμένων, Λατ. coëmptio, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. 3. 70, Προκόπ., κλπ.

συνωνητής, οῦ, ὁ, ὁ συνωνούμενος, Γλωσσ.

συνώνητος, **ον**, συνεωνημένος, συνηγορασμένος, Κῶδ. Θεοδ. σ. 819, ἔκδ. Βερολ.

συνωνῠμέω, = **τῷ συνώνυμός εἰμι**, τινι Ἀθήν. 11E, Φίλων 1. 304, κτλ.

συνωνῠμία, ἡ, ὁμοιότης ὀνόματος ἢ τῆς σημασίας λέξεώς τινος πρὸς ἄλλην, Ἀριστ. Ρητορ. 3. 2, 7, κτλ., πρβλ. **ὁμωνυμία**.

συνώνῠμος, **ον**, ἔχων ταυτόσημον ὄνομα, σημαίνων τὸ αὐτό, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 5. 2, 6, κτλ.· μετὰ γενικ., συνώνυμος τῆς ἕνδον οὔσης ἔγχελυς Ἀντιφάνης ἐν «Φιλοθηδαίῳ» 1. 1, πρβλ. Εὐρ. Ἑλλ. 495· τινι Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 6, 3. **II.** ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἀριστ. **συνώνυμα** λέγονται τὰ ὀνόματα γενῶν τὰ κοινὰ εἰς πάντα τὰ ὑπ' αὐτὰ ὑπαγόμενα εἴδη (ὧν τό τε ὄνομα κοινὸν καὶ ὁ .. λόγος τῆς οὐσίας ὁ αὐτὸς Κατηγ. 1, 3, πρβλ. Τοπ. 4. 3, 2., 6. 10, 3 κέξ.), δηλ. λέξις ἀντίθετος πρὸς τὰ ὁμώνυμα, ἴδε Trendelenb. de Aristot. Idois σ. 33· — οὕτως ἐπίρρ. **-μως**, ὁ αὐτ. ἐν Κατηγ. 5, 15, περὶ Ψυχῆς 2. 1, 8. **III.** ἐν τῇ Ρητορικῇ, **τὰ συνώνυμα** εἶναι λέξεις ἔχουσαι διάφορον μὲν τὸν τύπον ἀλλὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν, οἷον αἱ λέξ. **παρεύεσθαι** καὶ **βαδίζειν**, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 3. 2, 7.

συνωρἰαστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐλαύνων, διοικῶν συνωρίδα, ἁρματηλάταις καὶ συνωριασταῖς Λουκ. ἐν Ζεύξ. 9.

συνωρίζω, ζευγνύω ὁμοῦ, Αἰλ. περὶ Ζ. 15. 24. — Μέσ., ἴδού, ξύναπτε καὶ ξυνωρίζου χέρα Εὐρ. Βάκχ. 198. **II.** ἁμεταβ., ἵσταμαι ὑπὸ τὸν ζυγὸν ὁμοῦ, Μανέθων 4. 453, καὶ οὕτως ἴσως ἐν Νικ. παρ' Ἀθην. 683D.

συνωρικεύομαι, ἀποθετ., ὁδηγῶ, διευθύνω συνωρίδα, ἅμαξαν συρομένην ὑπὸ ἑνὸς ζεύγους, ἱππάζεταί τε καὶ ξυνωμικεύεται, «νῦν μὲν ἐπὶ κέλητος, νῦν δ' ἐπὶ ξυνωρίδος ἅρματος ὀχούμενος ἄνω καὶ κάτω βακχεύει» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 15.

συνωρίς, ἴδος, ἡ, (συνήορος) ζεῦγος ἵππων, Εὐρ. Ρῆσ. 987, Ἀριστοφ. Νεφ. 1302, Πλάτ. Φαῖδρ. 246B· τέθριππα καὶ ξυνωρίδες Κωμικ. Ἀνώνυμ. 98· ἔξιππα καὶ τέθριππα καὶ σ. Ποιητὴς παρ' Εὐσταθ. 1539. 31· συν. πωλικὴ Παυσ. 10. 7, 8, πρβλ. 5. 8, 10· ὡσαύτως ἡμιόνων, ὁ αὐτ. 5. 9, 2· ἐλεφάντων ἅρμα καὶ σ. Πολύβ. 31. 3, 11· νόμισμα φέρον εἰκόνα ἢ τύπον συνωρίδος (πρβλ. **πῶλος** ΙΙ), Εὐρ. Ἀποσπ. 676· — πρβλ. **ζεῦγος** Ι. 2.

2) καθόλου, ζεῦγος οἱονδήποτε, ὡς τὸ Λατ. biga, δίλοχον ἅτην, φοινίαν ξυνωρίδα Αἰσχύλ. Ἀγ. 643, Ἀποσπ. 298, Σοφ. Ο. Κ. 895, Εὐρ. Μήδ. 1145. **II** ἐπὶ πραγμάτων, πέδας τε χειροῖν καὶ ποδοῖν ξυνωρίδα, δεσμὰ διὰ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, δεσμὰ δένοντα κατὰ ζεύγη, Αἰσχύλ. Χο. 982· ὅπου γὰρ δεσμὰ συζυγοῦσι καὶ δίκη, ποία ξ. τήσδε καρτερωτέρα; ποῖον ζεῦγος ἰσχυρότερον τούτου; ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 311. (Ἡ λέξις αὕτη συνηθέστατα κεῖται ἐν τῷ ἀρχαίῳ Ἀττικῷ τύπῳ **ξυνωρίς**).

σύνωρος, **ον**, συμφωνῶν, σύμφωνος, «σύνωρον· σύμφωνον, ὁμολογούμενον» Ἡσύχ.

σύνωσις, ἡ, (συνωθέω) τὸ συνωθεῖν, συνώθησις, στρύμιγμα, Πλάτ. Τίμ. 62B· διώσεις ἢ σ. Ἀριστ. Φυσ. 7. 2, 4, πρβλ. **ἄπωσις**, **ἄντωσις**, **δίωσις**.

συνωφελέω, ἀπὸ κοινοῦ ὠφελῶ, συμβοηθῶ, συναναπουφίζω, τινι Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 16, Οἰκ. 18, 2, κτλ.· τινα εἴς τι αὐτόθι 2, 14· ἀπανιὼν ἐρον τινι, Σοφ. Φιλ. 871· — ἀπολ., ὠφελῶ ἢ βοηθῶ ὁμοῦ, ἔν τινι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 794· εἴς τι Ξεν. Ἀν. 3. 2, 27. — Ηχθ., ὁμοῦ ὠφελοῦμαι, κερδαίνω, Λυσί. 128, 40,

συνωχἀδόν, Ἐπίρρ. (συνέχω) ποιητ. ἀντὶ **συνοχηδόν**, ἐπὶ χρόνου, συνεχῶς, διαρκῶς, ἀδιακόπως, Ησ. Θ. 690, Κόϊντ. Σμ. 14. 517· — κατ' ἄλλους, τοῦ λοιποῦ, ἐν τῷ μέλλοντι, εὐθύς. — Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Α. Β. 609, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 701.

συνωχρἰάω, ὠχριῶ ὁμοῦ, Θεοφ. Πρίβ. Ἐπιστ. 95.

συο-βαὐβᾶλος, ὁ ἐκ συφεοῦ ἢ συβώτου πρωτερχόμενος, λόγος τις ὑπῆλθ' ἡμᾶς ἀμαθὴς συοβαύβαλος Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 33, ἔνθα ἴδε Meineke· — ὡς οὐσιαστ. (ἐξυπακ. τοῦ σταθμός) «συοβαύβαλοι χοῖροι συῶν αὐλιστήρια ἢ κοιμητήρια» Ἡσύχ.· «συοβαύβαλοι ἐν οἷς, αἱ σύες εὐνάζονται» Φώτ.

Συο-βοιωτοί, οἱ, δηλ. οἱ Χοιρο-βοιωτοί, οὗτοι δ' εἰσὶν συοβοιωτοί, κρουπεζοφόρον γένος ἀνδρῶν, «διὰ διὰ τὴν ἀγροικίαν καὶ τὴν ἀναγωγίαν τὰ παλαιὸν οἱ Βοιωτοὶ ὑε; ἐκαλοῦντο» (Σχόλ. εἰς Πινδ. Ὀλ. 6, 152), Κρατῖν. (ἐν Ἀδήλ. 153), ἐκ διορθώσεως τοῦ Ηδρσ. ἐν προοιμ. εἰς Εὐρ. Ἔκ. lvii, πρβλ. **σῦς**.

συοβοσία, ἡ, Νικηφ. Κωνστ/πόλεως σ. 493, ἔκδ. Mi. — Ἐν λέξει **συβόσιον** τοῦ Θησ. Στεφ. ἀναφέρεται γραφὴ λέξεως **συβωσία** παρὰ Πολυδεύκει, ἀλλὰ δὲν ἐγκρίνεται, ὡς θηλ. γένους. Παρὰ τῷ Νικηφόρῳ ὅμως κεῖται βεβαίως καὶ σαφῶς τῆς συοβοσίας, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

συοβόσιον, τό, = **συβόσιον**, Γρηγ. Ναζ

συοβόσκης, ὁ, συβώτης, χοιροβοσκός, Ἡσύχ. ἐν λ. **ὑοβόσκης**.

συοβοσκός, ὁ, χοιροβοσκός, Γλωσσ.

συο-δῆλητος, **ον**, ὁ βλαφθεὶς ἢ φονευθεὶς ὑπὸ συός, τοῦ συοδηλήτου, «τοῦ ὑπὸ συὸς διεφθαρμένου· οὗτος δέ ἐστιν ὁ Ἄδωνις» Ἀνακτ. Βυζ. Revue de Philologie τ. 2, σ. 17, 10.

συο-θήρας, **ου**, ὁ, ὁ θηρεύων ἀγριοχοίρους, Φιλόστρ. 838· — **Συοθῆρ-αι**, οἱ, ἤτοι ποίημα τοῦ Στησιχ., ἴδε Ἀθήν. 95D.

συο-θρέμμων, **ονος**, ὁ, ἡ, ἐπὶ ῥοφῆς, ἡ τρέφουσα, παχύνουσα τοὺς χοίρους, **συοθρέμμονα φορβὴν** Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 119.

συο-κτἀσία, ἡ, = τῷ ἑπομ. Ἀνθ. Π. 7. 421, 12.

συοκτονία, ἡ, φόνος, σφαγὴ χοίρων, Διανύσ. Π. 853. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παραπρ. σ. 99

συο-κτόνος, **ον**, ὁ φονεύων χοίρους ἢ κάπρους, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 216, Νόνν. Δ. 1. 27

συο-τρόφος, **ον**, ὁ τρέφων χοίρους, χώρα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 21, 13· — ὡς οὐσιαστ., συβώτης, χοιροβοσκός, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ν 404.

συο-φόντης, **ου**, ὁ, ὁ φονεύων χοίρους θηλυκ. **συοφόντις**, Ἀλ. Π. 11. 191.

συοφορβέομαι, Παθ., τρέφομαι ὡς οἱ χοῖροι, τοὺς ἐκ Κίρκης συοφορβεομένους Λογγῖν. 9. 14.

συοφόρβιον, τό, ἀγέλη χοίρων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 6. 18, 3, Διον. Ἁλ. 1. 79· — περὶ τοῦ τύπου ἴδε Κραμήρου Ὀξ. Ἀν. τ. 2. 309.

συο-φορβός, **όν**, μεταγεν. τύπος τοῦ **συφορβός**, Πολύβ 12, 4, 6, Διον. Ἁλ. 1. 84 (Βατικ. Ἀντιγραφ.)· «συοφορβός· σῦς τρέφων» Ἡσύχ.

σύρα ἡ **συρία**, ἡ, ὡς φαίνεται ταὐτὸν τῷ **σισύρα**, Ποσειδ. Γ', 64, Ἡσύχ.

Σῦρἀκουσαι, αἱ, πόλις τῆς Σικελίας· Ἰωνικ. **Συρήκουσαι**, Ἡρόδ.· Δωρικ. **Συράκοσαι**, Πινδ. Π. 2. 1 καὶ χάριν τοῦ μέτρου **Σῡράκοσσαι**, Böckh διάστρ γραφ. παρὰ Πινδ. Ο. 6. 6 **Σῡράκοσα**, ἡ, Ἀριστοφ. Νεφ. 1302, Πλάτ. Φαῖδρ. 246B· τέθριππα καὶ ξυνωρίδες Κωμικ. Ἀνώνυμ. 98· ἔξιππα καὶ τέθριππα καὶ σ. Ποιητὴς παρ' Εὐσταθ. 1539. 31· συν. πωλικὴ Παυσ. 10. 7, 8, πρβλ. 5. 8, 10· ὡσαύτως ἡμιόνων, ὁ αὐτ. 5. 9, 2· ἐλεφάντων ἅρμα καὶ σ. Πολύβ. 31. 3, 11· νόμισμα φέρον εἰκόνα ἢ τύπον συνωρίδος (πρβλ. **πῶλος** ΙΙ), Εὐρ. Ἀποσπ. 676· — πρβλ. **ζεῦγος** Ι. 2.

2) καθόλου, ζεῦγος οἱονδήποτε, ὡς τὸ Λατ. biga, δίλοχον ἅτην, φοινίαν ξυνωρίδα Αἰσχύλ. Ἀγ. 643, Ἀποσπ. 298, Σοφ. Ο. Κ. 895, Εὐρ. Μήδ. 1145. **II** ἐπὶ πραγμάτων, πέδας τε χειροῖν καὶ ποδοῖν ξυνωρίδα, δεσμὰ διὰ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, δεσμὰ δένοντα κατὰ ζεύγη, Αἰσχύλ. Χο. 982· ὅπου γὰρ δεσμὰ συζυγοῦσι καὶ δίκη, ποία ξ. τήσδε καρτερωτέρα; ποῖον ζεῦγος ἰσχυρότερον τούτου; ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 311. (Ἡ λέξις αὕτη συνηθέστατα κεῖται ἐν τῷ ἀρχαίῳ Ἀττικῷ τύπῳ **ξυνωρίς**).

σύνωρος, **ον**, συμφωνῶν, σύμφωνος, «σύνωρον· σύμφωνον, ὁμολογούμενον» Ἡσύχ.

σύνωσις, ἡ, (συνωθέω) τὸ συνωθεῖν, συνώθησις, στρύμιγμα, Πλάτ. Τίμ. 62B· διώσεις ἢ σ. Ἀριστ. Φυσ. 7. 2, 4, πρβλ. **ἄπωσις**, **ἄντωσις**, **δίωσις**.

συνωφελέω, ἀπὸ κοινοῦ ὠφελῶ, συμβοηθῶ, συναναπουφίζω, τινι Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 16, Οἰκ. 18, 2, κτλ.· τινα εἴς τι αὐτόθι 2, 14· ἀπανιὼν ἐρον τινι, Σοφ. Φιλ. 871· — ἀπολ., ὠφελῶ ἢ βοηθῶ ὁμοῦ, ἔν τινι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 794· εἴς τι Ξεν. Ἀν. 3. 2, 27. — Ηχθ., ὁμοῦ ὠφελοῦμαι, κερδαίνω, Λυσί. 128, 40,

συνωχἀδόν, Ἐπίρρ. (συνέχω) ποιητ. ἀντὶ **συνοχηδόν**, ἐπὶ χρόνου, συνεχῶς, διαρκῶς, ἀδιακόπως, Ησ. Θ. 690, Κόϊντ. Σμ. 14. 517· — κατ' ἄλλους, τοῦ λοιποῦ, ἐν τῷ μέλλοντι, εὐθύς. — Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Α. Β. 609, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 701.

συνωχρἰάω, ὠχριῶ ὁμοῦ, Θεοφ. Πρίβ. Ἐπιστ. 95.

συο-βαὐβᾶλος, ὁ ἐκ συφεοῦ ἢ συβώτου πρωτερχόμενος, λόγος τις ὑπῆλθ' ἡμᾶς ἀμαθὴς συοβαύβαλος Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 33, ἔνθα ἴδε Meineke· — ὡς οὐσιαστ. (ἐξυπακ. τοῦ σταθμός) «συοβαύβαλοι χοῖροι συῶν αὐλιστήρια ἢ κοιμητήρια» Ἡσύχ.· «συοβαύβαλοι ἐν οἷς, αἱ σύες εὐνάζονται» Φώτ.

Συο-βοιωτοί, οἱ, δηλ. οἱ Χοιρο-βοιωτοί, οὗτοι δ' εἰσὶν συοβοιωτοί, κρουπεζοφόρον γένος ἀνδρῶν, «διὰ διὰ τὴν ἀγροικίαν καὶ τὴν ἀναγωγίαν τὰ παλαιὸν οἱ Βοιωτοὶ ὑε; ἐκαλοῦντο» (Σχόλ. εἰς Πινδ. Ὀλ. 6, 152), Κρατῖν. (ἐν Ἀδήλ. 153), ἐκ διορθώσεως τοῦ Ηδρσ. ἐν προοιμ. εἰς Εὐρ. Ἔκ. lvii, πρβλ. **σῦς**.

συοβοσία, ἡ, Νικηφ. Κωνστ/πόλεως σ. 493, ἔκδ. Mi. — Ἐν λέξει **συβόσιον** τοῦ Θησ. Στεφ. ἀναφέρεται γραφὴ λέξεως **συβωσία** παρὰ Πολυδεύκει, ἀλλὰ δὲν ἐγκρίνεται, ὡς θηλ. γένους. Παρὰ τῷ Νικηφόρῳ ὅμως κεῖται βεβαίως καὶ σαφῶς τῆς συοβοσίας, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

συοβόσιον, τό, = **συβόσιον**, Γρηγ. Ναζ

συοβόσκης, ὁ, συβώτης, χοιροβοσκός, Ἡσύχ. ἐν λ. **ὑοβόσκης**.

συοβοσκός, ὁ, χοιροβοσκός, Γλωσσ.

συο-δῆλητος, **ον**, ὁ βλαφθεὶς ἢ φονευθεὶς ὑπὸ συός, τοῦ συοδηλήτου, «τοῦ ὑπὸ συὸς διεφθαρμένου· οὗτος δέ ἐστιν ὁ Ἄδωνις» Ἀνακτ. Βυζ. Revue de Philologie τ. 2, σ. 17, 10.

συο-θήρας, **ου**, ὁ, ὁ θηρεύων ἀγριοχοίρους, Φιλόστρ. 838· — **Συοθῆρ-αι**, οἱ, ἤτοι ποίημα τοῦ Στησιχ., ἴδε Ἀθήν. 95D.

συο-θρέμμων, **ονος**, ὁ, ἡ, ἐπὶ ῥοφῆς, ἡ τρέφουσα, παχύνουσα τοὺς χοίρους, **συοθρέμμονα φορβὴν** Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 119.

συο-κτἀσία, ἡ, = τῷ ἑπομ. Ἀνθ. Π. 7. 421, 12.

συοκτονία, ἡ, φόνος, σφαγὴ χοίρων, Διανύσ. Π. 853. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παραπρ. σ. 99

συο-κτόνος, **ον**, ὁ φονεύων χοίρους ἢ κάπρους, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 216, Νόνν. Δ. 1. 27

συο-τρόφος, **ον**, ὁ τρέφων χοίρους, χώρα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 21, 13· — ὡς οὐσιαστ., συβώτης, χοιροβοσκός, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ν 404.

συο-φόντης, **ου**, ὁ, ὁ φονεύων χοίρους θηλυκ. **συοφόντις**, Ἀλ. Π. 11. 191.

συοφορβέομαι, Παθ., τρέφομαι ὡς οἱ χοῖροι, τοὺς ἐκ Κίρκης συοφορβεομένους Λογγῖν. 9. 14.

συοφόρβιον, τό, ἀγέλη χοίρων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 6. 18, 3, Διον. Ἁλ. 1. 79· — περὶ τοῦ τύπου ἴδε Κραμήρου Ὀξ. Ἀν. τ. 2. 309.

συο-φορβός, **όν**, μεταγεν. τύπος τοῦ **συφορβός**, Πολύβ 12, 4, 6, Διον. Ἁλ. 1. 84 (Βατικ. Ἀντιγραφ.)· «συοφορβός· σῦς τρέφων» Ἡσύχ.

σύρα ἡ **συρία**, ἡ, ὡς φαίνεται ταὐτὸν τῷ **σισύρα**, Ποσειδ. Γ', 64, Ἡσύχ.

Σῦρἀκουσαι, αἱ, πόλις τῆς Σικελίας· Ἰωνικ. **Συρήκουσαι**, Ἡρόδ.· Δωρικ. **Συράκοσαι**, Πινδ. Π. 2. 1 καὶ χάριν τοῦ μέτρου **Σῡράκοσσαι**, Böckh διάστρ γραφ. παρὰ Πινδ. Ο. 6. 6 **Σῡράκοσα**, ἡ, ἀπαρ. παρὰ Στεφ. τῷ Βυζ., Δόδ. 13. 75, 14. 11· **Συράκοσσα**, ὁ αὐτ. ἐν Ἐκλογ. 490 58· ὡσαύτως **Συρακώ**, οῦς, ἡ, Ἐπίχαρμ. 166 Ahr. — Ἐπῴδ. **Σῡράκόσιος**, α, ον, ἐκ Συρακουσῶν· καὶ ὡς οὐσιαστ., ὁ κάτοικος τῶν Συρακ., Ἰωνικ. **Συρηκούσιος**, Ἡρόδ. 7. 154, κτλ.· ποιητ. **Συρηκόσιος**, Ἀλ. Π. 5. 192· τύπος τις **Συρακόσσιος** μνημονεύεται ἐν Θεογνώστου Κανόσι σ. 56· θηλ. **Συρακοσσὶς** [γλῶσσα] Νόνν. Δ. 9 22· — ἡ **Συρακουσία** [χώρα] Θουκ. 6. 52 [καὶ οὕτως ὁ Ι. Dind. ἀναγιγώσκει ἀντὶ ἡ **Συράκουσα** ἢ **Συράκοσα** παρὰ Διοδ. (ἴδε ἄνωτ.)· Σ. τράπεζα, παροιμ. ἐπὶ πολυτελοῦς διαίτης, Λατιν. Siculae dapes, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 3, Παροιμιογρ.

σύρβᾶ, ἡ, ἴδε **τύρβα**.

σύρβη, ἴδε **τύρβη**. **II.** = **αὐλοθήκη**, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **συρβηνεύς**.

συρβηνεύς, ὁ, θαρυβώδης, ταραχώδης, Λατ. turbulentus, **συρβηνέων χορός**, ὁ τεταραγμένος καὶ συώδης, Κρατῖνος ἐν «Θηβαίταις» 13, πρβλ. Ἀθήν. 669B, 671C, 697F, Παροιμιογρ. 376, Ἡσύχ.

σύρ-γαστρος, ὁ, κυρίως **συρόγαστρος**, ὁ σύρων κατὰ γῆς τὴν γαστέρα, ἕρπων ἐπὶ τῆς κοιλίας ὡς ἀκώλητος ἢ ἄπους, Ἀλ. Π. 15. 26 **II.** μεταφορ., κοινός, βάναυσος, ἄθεμιτος, ἐργάτης, χειρῶναξ, χυδαῖος, Ἀλκίφρων 3, 19, 63· οὕτω καὶ **συρ-γάστωρ**, **ορος**, ὁ, ὁ αὐτ. 3 63. — Ἀμφότεραι αἱ λέξεις ἑρμηνεύονται ἐκ τοῦ **συοφορβός** ἢ **ὑοφορβός** παρ' Ἡσυχ., Φωτ., Ἐτυμολ. Μεγ. ἐν λέξ. **ἑρπετόν**· — πιθαν. ἕνεκα τῆς ταπεινότητος τῆς ἀσχολίας.

σύρβην, Ἐπίρρ. (σύρω) ἐκ μακρᾶς σειρᾶς ἢ γραμμῆς, Λατ. tracti-m ἢ «gimne lonio, Βοβυλῶν .. παμμικτον ὄχλον πέμπει σ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 54, ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει «ὁμοῦ». **II.** ὥσπερ συρόμενος μακρὰν, βιαίως, σροδρῶς, Νικήτ. Χρον. 1196· — Τὸ ἐν Εὐρ. Ῥήσῳ 58, σ. ἅπαντα.. ἀναλῶσαι δορί, πρέπει νὰ ἔχῃ δμοίαν σημασίαν, ἐκ τοῦ ἐάν τὸ **φύρδην** εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφή, ὡς ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 812.

σύρειον, τό, ἄλλο ὄνομα τοῦ φυτοῦ **τορδυλίου**, Plin. h. n. XXIV, 177.

Συρι-ἀρχης, **ου**, ὁ, ἄρχων, κυβερνήτης τῆς Συρίας· — **-αρχία**, ἡ, ὁ ἀξίωμα αὐτοῦ, Βυζ.

συριγγιᾶκός, ἡ, **όν**, ὁμοιος πρὸς **σύριγγα**, Γαλ.

συριγγίας κάλαμος, ὁ, κοῖλος κάλαμος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 11, 10, Διοσκ. 1. 114.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σῦρίγγιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σῦριγξ, μικρὸς κάλαμος, μικρὰ σῦριγξ, παρὰ Πλουτ. 2. 456A, ἐπὶ μικρᾶς σύριγγος δι' ἧς ὁρίζεται ἡ φωνή· ὡσαύτως **συριγγίδιον**. Ἥρων Πνευμ. 170A. **2)** ἡ ἐν τῷ τροχῷ κεντρικὴ ὀπή, Ἡσύχ. **3)** τὸ ἕλκος συρίγγιον, Λατ. fistula, Ἱππ. 1201D.

σῦριγγίς, **ίδος**, ἡ, ὁμοία πρὸς σύριγγα, κασία Γαλην. Ἀντιδ. 1. 14.

σῦριγγίτης [ῑ], **ου**, ὁ, θηλ. **-ῖτις**, **ιδος**, πολύτιμός τις λίθος, Ψελλὸς ἐν Ideler Phys. 1. 244, Πλίν. 37. 67.

σῦριγγο-έμβολος, ὁ, σειρὰ σωλήνων συνεχομένων πρὸς μετοχέτευσιν ὕδατος μάλιστα εἰς πολιορκουμένους, Εὐστ. 1189. 48.

σῦριγγο-τόμος, **ον**, ὁ τέμνων σύριγγας, ἐπὶ ἐργαλείου χειρουργικοῦ πρὸς διατομὴν συριγγίων, Παῦλ. Αἰγ. 6, 78· — **συριγγοτόμον**, τό, μαχαίριον χειρουργικὸν πρὸς τομὴν συριγγίου, Γαλην. τ. 10, σ. 140, Ὀρειβάσ. σ. 23, ἔκδ. Mai — syringotomium παρὰ τῷ Veget. 3. 27, 2. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 319.

συριγγό-φωνος, **ον**, ὁ ἠχῶν ὡς σῦριγξ, Καισαρ. Ζητήμ. 78, σελ. 218.

σῦριγγόω, σχηματίζω σύριγγα, ἀποτελῶ συρίγγιον, σ. φλέβα Ἱππ. 277. 55., 279. 17. — Παθητ., σχηματίζομαι εἰς συρίγγιον, ὁ αὐτ. ἐν Προγν. 43, πρβλ. 883D· σεσυριγγωμένος τόπος Διοδ. Ἐκλογ. 521. 11.

σῦριγγώδης, **ες**, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς σύριγγα ἢ σωλῆνα, Ὀρειβάσ. — διάτρητος, τετρημένος, κοῖλος, ὀστέα Ἱππ. 1153A, πρβλ. 1210C, 1222D.

συρίγγωμα, τό, συρίγγιον (νόσος), Boiss n. Ἀνέκδ. 1. 234.

συρίγγωσις, **εως**, ἡ, ὁ σχηματισμὸς συριγγίου, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. σ. 16 Mai.

σῦριγκτής, **οῦ**, ὁ, **συρικτής**, ἴδε **συριστής**.

σῦριγμα, [ῡ], τό, ὁ ἦχος σύριγγος, Εὐρ. Βάκχ. 952, Ἀριστοφ. Ἀχ. 554· «σφύριγμα», ἀνέμων Ὀρφ. Ὕμν. 34. 25.

σῦριγμᾰτώδης, **ες**, ὅμοιος πρὸς τὸν ἦχον τῆς σύριγγος, συρίζων, Κασσίου Προβλ. 82.

σῦριγμός, ὁ, τὸ συρίζειν, σφύριγμα ὡς π. χ. τοῦ ὄφεως, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 9, πρβλ. Στράβ. 422· ἐν τῷ ἐνικῷ, ἐπὶ περιγέλωτος, Ξεν. Συμπ. 6, 5· τοὺς συριγμοὺς .. καὶ τοὺς χλευασμοὺς Πολύβ. 30. 20, 6· σ. κάλων, συριγμὸς τῶν σχοινίων, Λατ. stridor rudentum, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 14· ἐπὶ τοῦ ἤχου ὃν παράγουσί τινα τῶν γραμμάτων προφερόμενα, αὐτόθι 14· ἐπὶ τῆς κραυγῆς τῶν ἐλεφάντων, Ἀρρ. Ἀν. 5. 17· βοὴ τῶν ὤτων, Διοσκ. 2. 96.

σῦριγξ, **ιγγος**, ἡ, σωλὴν οἱοσδήποτε· **I.** μουσικὸν ὄργανον κυρίως ποιμενικόν, οὗ εὑρέτης ἐνομίζετο ὁ Πάν· κατεσκευάζετο δὲ ἡ σῦριγξ ἐξ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ καλάμων διαφόρου μεγέθους, οὓς συνεκόλλων πρὸς ἀλλήλους διὰ κηροῦ· περὶ τοῦ σχήματος τοῦ ὀργάνου τούτου ἴδε εἰκόνας Πανός, αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴ Ἰλ. Κ. 13· νομῆες τερπόμενοι σύριγξι Σ. 526· συρίγγων ἐνοπὴ Ὀμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 512· ὑπὸ λιγυρῶν συρίγγων ἴεσαν αὐδὴν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 278· οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων Σοφ. Φιλ. 213· καλαμίνη σ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 622· κατ' ἀγροὺς τοῖς νομεῦσι σῦριγξ ἂν εἴη Πλάτ. Πολ. 399D. **2)** συριγμὸς εἰς σημεῖον ἀποδοκιμασίας οἷον ἐν τῷ θεάτρῳ, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 700C, πρβλ. **συρίζω** II. 2, **συριγμός**· — τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ Πυθικοῦ νόμου ἐκαλεῖτο **σύριγγες**, πιθανῶς, ἐπειδὴ ἤχει κατὰ μίμησιν τῶν συριγμῶν τοῦ ἀποθνήσκοντος ὄφεως Πύθωνος, Στράβ. 421. **3)** τὸ στόμιον τοῦ αὐλοῦ, Πλούτ. 2. 1138A, πρβλ. 1096A. **4)** ὁ σωλὴν τῆς κασσίας, Ἀνδρόμ. παρὰ Γαλην. Ἀντιδ. 1. 14, Ἀκτουάρ., πρβλ. **συριγγίς**. **II** πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει πρὸς σωλῆνα: **1)** θήκη δόρατος. = **δορατοθήκη**, Ἰλ. Υ. 387. **2)** ἡ ὀπὴ ἡ ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ τροχοῦ, Αἰσχύλ. Θήβ. 205, Ἱκέτ. 181, Σοφ. Ἠλ. 721, Εὐρ. Ἱππ. 1234· «τὸ δὲ κενὸν τοῦ τροχοῦ τὸ ἐναρμοζόμενον τῷ ἄξονι σῦριγξ» Πολυδ. Α'. 144 ἐν τέλει. **3)** τὸ κοῖλον μέρος στρόφιγγος θύρας, Παρμενίδ. 19. **4)** ἐν τῇ ἀνατομικῇ καλοῦνται **σύριγγες** οἱ πόροι ἢ τὰ τρήματα τῶν πνευμόνων (πρβλ. **σῆραγξ**), Ἀριστ. περὶ Ἀναπν. 15, 1., 21, 4, περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 17, 7., 3. 3, 15 κέξ.· μεριεῖται τὸ πνεῦμα κατὰ τὰς ἀρτηρίας εἰς τὰς σ. ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 3, 3· — ὡσαύτως ἐπὶ ἄλλων σωληνοειδῶν ἀγωγῶν ἐν τῷ σώματι, σύριγγες σαρκῶν Ἐμπεδ. 344· σ. αἱματόεσσα, εἰς τὰ σφυρά, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1646· ἡ σωληνοειδὴς κοιλότης τῆς ὀπισθυλικῆς στήλης, Πολυδ. Β', 180· ἡ συριγγώδης ὀπὴ ἡ διήκουσα διὰ τῆς τοῦ ἐλέφαντος προβοσκίδος, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 13· — ἐν Σοφ. Αἴ. 1412, σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος, ἡ λέξις δύναται νὰ σημαίνῃ ἢ τοὺς ἀτροφόρους πόρους τῶν πνευμόνων ἢ τοὺς μυκτῆρας. **5)** συριγγοειδὲς ἀπόστημα, συρίγγιον, Ἱππ. 200D, κ. ἀλλ. **6)** σ. πτεροῦ· ἴδε πτερὸν I. 1. **7)** τὸ κοῖλον καταπέλτου, Βιτρούβ. 10. 15, Ἥρων Βελοπ. 135D.

8) ὑπόγειος δίοδος, ὑπόνομος, ὄρυγμα ὑπόγειον, Λατιν. cuniculus, Πολύβ. 9. 41, 9., 22. 11, 8, κτλ. — ὡσαύτως ἐπὶ τῶν νεκρικῶν θόλων τῶν Αἰγυπτίων βασιλέων ἐν Θήβαις, Αἰλ. π. Ζῴων 6. 43, Παυσ. 1. 42, 3, Ἐπιγρ. Αἰγυπτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 4768-71, 89, -91, κ. ἀλλ. **9)** ἐστεγασμένη στοὰ ἢ διάδρομος, Πολύβ. 15. 30, 6, Ἀθήν. 205D.

σύριγξις, **εως**, ἡ, τὸ παίζειν τὴν σύριγγα, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 144.

σῦρίζω, μεταγεν. Ἀττικ. **συρίττω**, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 192 (παρὰ τοῖς λίαν μεταγεν. συγγραφεῦσι **συρίσσω**), Δωρ. **συρίσδω** Θεόκρ. 1. 3, κτλ.· — μέλλ. **συρίξομαι** Λουκ. Δὶς Κατηγ. 12, κτλ.· **συρίσω** Ἥρων Πνευμ. 194D, Λόγγος 2. 23· **συριῶ** Ἑβδ.· — ἀόρ. **ἐσύριξα** Ἀριστοφ. Πλ. 689· μεταγενέστ. **ἐσύρισα**, Βαβρ. 114, Λουκ. Ἁρμον. 2. (Πρβλ. **σῦρ-ιγξ**, **σύρ-ιγμα**, **συρ-ιγμός**· Σανσκρ. svar, svṛi, svar-âmi (cant.), svar-as (sonus)· Λατιν. su-sur-rus, absurdus (πρβλ. absonus)· Σλαυ. svir-ati (tibia canere)· Λιθ. sur-me (tibia)). Παίζω τὴν σύριγγα, αὐλῶ διὰ τῆς σύριγγος, ὅταν .. συρίζῃς, ὦ Πὰν Εὐρ. Ἴων 500· ἀδὺ δὲ καὶ τὺ συρίσδες Θεόκρ. 1. 3· συρίζων κισσοδέτας ὁ κάλαμος Εὐρ. Ι. Τ. 1125· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., συρίζων ποιμνίτας ὑμεναίους ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 579. **II.** συρίζω ὡς ὄφις (πρβλ. **συριγμός**), συρίξας ἐγὼ Ἀριστοφ. Πλ. 689· ψόφος .. οἷον συριττούσης τῆς γλώττης, ἐπὶ τῆς γλώσσης προφερούσης τὸ σ, Πλάτ. Θεαίτ. 203B· φιμοὶ δὲ συρίζουσι (ἴδε φιμὸς II). Αἰσχύλ. Θήβ. 463· συριζόντων κατὰ πρύμνων .. πηδαλίων Εὐρ. Ι. Τ. 431· ἐπὶ ἀνέμου, πνέω ἰσχυρῶς συρίζων, Βαβρ. ἔνθ' ἀνωτ.· — μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., συρίζων φόνον, συριγμὸν φόνου, Αἰσχύλ. Πρ. 355. **2)** ἀποδοκιμάζω ὑποκριτὴν διὰ τοῦ συριγμοῦ (πρβλ. **σῦριγξ** I. 2), σύ γ' ἐξέπιπτες ἐγὼ δ' ἐσύριττον Δημ. 315. 10, πρβλ. Λουκ. Νιγρ. 10, κτλ. **3)** μετ' αἰτ. προσώπ., ὡς τὸ Λατ. explodere, συρίζων ἐκδιώκω, ἐκβάλλω τῆς σκηνῆς διὰ συριγμῶν, Δημ. 586. 16· καὶ ἐν τῷ παθ., Αἰσχίν. 64. 29., 86. 41, Πλάτ. Ἀξίοχ. 368D.

Σῦρίζω, ὁμιλῶ ὡς Σύρος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 314, Λουκ. ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 10.

Σῦριη-γενής, **ές**, Συρικῆς καταγωνῆς, Συριηγενὲς ἅρμα Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 140, Ὀρφ. Διθ. 259.

Σῦρικός, **ή**, **όν**, ὁ ἐκ Συρίας, Σύριος, Στέφ. Βυζ.

σῦρικτήρ, **συρικτής**, ἴδε ἐν λ. **συριστής**.

Σύριος [ῡ], **α**, **ον**, ὁ ἐκ Συρίας, Αἰσχύλ. Πέρσ. 83, κτλ., πρβλ. **Σύρος**. **II.** **Σύριος** [ῡ], ὁ ἐκ τῆς νήσου Σύρου, Στράβ. 487, Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. **Σῦρος**.

σῦρίσδω, Δωρ. ἀντὶ **συρίζω**, Θεόκρ. 1. 3, κτλ.

συρίσκος, **σύρισσος**, ἴδε **ὑρισός**.

Συρίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **Σύρος**, μικρὸς Σύριος, Ἀνάξιππος ἐν «Φρέατι» 1.

σύρισμα, τό, καὶ **σῦρισμός**, ὁ, μεταγεν. τύποι τοῦ **σύριγμα**, **-μός**, τὸ πρῶτον παρ' Ἡσυχ., Βασιλ.· τὸ δεύτερον ἐν Λουκ. Ἀναχάρσ. 32, Νόνν.

σῦριστής, **οῦ**, ὁ, ὁ παίζων τὴν σύριγγα (ἴδε **σῦριγξ**), αὐλητής, Λουκ. περὶ τῆς Συρίης Θεοῦ 43· ὡσαύτως **συρικτής**, Ἀριστ. Προβλ. 18. 6, 1· Δωρικ. **συρικτάς**, Θεόκρ. 7. 28, Ἀνθ. Π. 6. 73, 237· καὶ **συριστήρ**, **ῆρος**, αὐτόθι 206. **II.** «γέρανος ἄρρην» Ἡσύχ., πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 1483.

Σῦριστί, Ἐπίρρ., ἐν τῇ τῶν Συρίων γλώσσῃ, Σ. ἐπίστασθαι, ἐπίστασθαι, γινώσκειν Συριακὴν γλῶσσαν, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 31, πρβλ. Πλουτ. Ἀντών. 46, Λουκ. Ἀλέξ. 51.

σῦριστική (ἐξ πακ. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ συρίζειν, παίζειν τὴν σύριγγα, Λ. Θ. 653.

συρίτης, ὁ, λίθου ὄνομα εὑρισκομένου ἐν τῇ κύστει τοῦ λύκου, Pl. n. h. n. XI, 208.

σῦρίττω, ἴδε **συρίζω**.

σύριχος, ὁ, ἴδε **ὑριχός**.

συρκίζω, καὶ **σαρκίζω**, Αἰολ. ἀντὶ **συρκάζω** καὶ **σαρκάζω**, Ἡσύχ.

σύρμα, τό, (σύρω) πᾶν τὸ συρόμενον κατὰ γῆς: **1)** θεατρικὴ ἐσθὴς μετὰ μακρᾶς οὐρᾶς, Πολυδ. Ζ', 67, Κραμήρ. Ἀνέκδ. Παρ. 1. 19· syrma παρὰ Ἰουβεν. 8. 229, Μαρτιάλ., πρβλ. **σύρω** I, **συρτός** II· — περίφρ., σύρμα πλοκάμων, μακρὰ καὶ κυματίζουσα κόμη, Ἀνθ. Π. 5. 13· σ. τερηδόνος, μακρὸς σκώληξ, ἔρπων σκώληξ τοῦ ξύλου, αὐτόθι 12. 190. **2)** σωρὸς ἀχύρων ἢ χόρτων χρησιμευόντων ὡς στρωμνή, ὄνον σύρματ' ἂν ἑλέσθαι μᾶλλον ἢ χρυσὸν Ἡρακλείδ. ἐν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 5, 8, πρβλ. **συρφετός**. **3)** παρὰ τοῖς Ἰατρ., μέρος τοῦ σώματος, ἐξ οὗ τὸ δέρμα ἀπεσπάσθη, Λατ. desquamatum, Ἱππ. 1133 C, πρβλ. **ἀπόσυρμα** I. **II.** τὸ σύρειν ἢ σύρεσθαι, ἡ διὰ τοῦ σύρειν ἢ σύρεσθαι κίνησις, τὸ ἕρπειν, μόσχων Διον. Ἁλ. Ἀπολλ. 23· ἐπὶ ὄφεων, Αἰλ. π. Ζ. 9. 61, Δίων Χρυσ. 1. 193· — σ. Ἀντιγόνης, τόπος ἐν Θήβαις, ἔνθα ἐλέγετο ὅτι ἡ Ἀντιγόνη εἶχε σύρῃ τὸ σῶμα τοῦ Πολυδεύκους πρὸς τὴν νεκρικὴν πυρὰν τοῦ ἀδελφοῦ του Ἐτεοκλέους, Παυσ. 9. 25, 2. **2)** ἐν τῇ Μουσικῇ, τὸ σύρειν ἢ ἐπιμηκύνειν τοὺς τόνους ἢ φθόγγους, Πτολεμ. Ἁρμ. 2. 12.

συρμαία, Ἰωνικ. **-αίη**, ἡ, (**συρμός** II) καθαρτικὸν φυτόν, ᾧ ἐχρῶντο οἱ Αἰγύπτιοι (ἴδε **μελανοσυρμαῖος**), Ἡρόδ. 2. 125,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀριστοφ. Εἰρ. 1251, Διόδ. 1. 64, πρβλ. Γαλην. Ἱπποκράτ. Λεξ. Ἐξήγ. 574, ἔνθα: «συρμαία ἡ μετρίως γενομένη τῶν περὶ τὴν γαστέρα κάθαρσις»· — ὁ ὑπὸς αὐτοῦ ἀναμιγνυόμενος μεθ' ἅλμης ἐδίδοτο ὡς καθαρτικὸν καὶ ἐμετικὸν φάρμακον (πρβλ. **συρμαΐζω**, **συρμαϊσμός**), Ἡρόδ. 2. 88, Δίδυμ. παρὰ Σχολ. Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** καθάρσιον, Ἱππ. 626. 37· — παροιμ., συρμαίαν βλέπειν, ἔχειν ὄψιν μέλλοντος ἐμέσαι, παρὰ Φαβωρίν. **II.** ὡσαύτως κατὰ τὸν Ἡσύχ., «βρωμάτιον διὰ στέατος καὶ μέλιτος» διδόμενον ὡς ἔπαθλον ἐν Σπάρτῃ εἰς ὁμώνυμόν τινα ἀγῶνα.

συρμαΐζω, ποιοῦμαι χρῆσιν ἐμετικοῦ ἢ καθαρσίου, ἐπὶ τῶν Αἰγυπτίων, συρμαΐζουσι τρεῖς ἡμέρας ἐπεξῆς μηνὸς ἑκάστου, ἐμετοῖσι θηρώμενοι τὴν ὑγιείην καὶ κλύσμασι Ἡρόδ. 2. 77, πρβλ. Ἀἰλ. π. Ζ. 5. 46.

συρμαιο-πώλης, ου, ὁ ὁ πωλῶν ἐμετικὰ ἢ καθαρτικὰ φάρμακα, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 252.

συρμαΐσμός, ὁ, ἡ χρῆσις ἐμετικοῦ φαρμάκου, ἐμεῖν ἀπὸ σ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 805.

συρμάς, άδος, ἡ, (σύρω) σωρὸς σχηματιζόμενος διὰ τοῦ σύρειν ἢ σύρεσθαι, οἷον σωρὸς χιόνος σχηματιζόμενος διὰ τῆς ἐπινοίας τοῦ ἀνέμου, χιονος ιδάς, ἀεὶ ἐν τῷ πληθ., Ρήτορες (Walz) τ. 3, σ. 579, Ησίδ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **συμφυρμά**, κτλ.

συρμᾰτῖτις κόπρος, ἡ, κόπρος μεμιγμένη μετὰ συρμάτων, δηλ. μὲ σκουπίδια (ἴδε **σύρμα** I. 2), Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 2. 7. 4, 7. 5, 1. **II.** **συρμᾰτίς, ίδος**, ἡ, «συρματὶς στρατιά· ἢ τὰ συμψήγματα καὶ φρύγανα σύρουσα καὶ συλλέγουσα» Ἡσύχ. (πρβλ. τὸ Λατ. **gyrmaticus**).

συρμή, ἡ, = **σερμός**, Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἑρμότ. 79.

συρμιστήρ, ὁ, ὁ πωλῶν «βοκανίδια» καὶ ξυλάρια χρήσιμα πρὸς καῦσιν· «συρμιστήρ, ξυλοπώλης» Ἡσύχ.

συρμός, ὁ, (σύρω) κίνησις μακρὰ διὰ τοῦ σύρειν ἢ σύρεσθαι γινομένη, ὡς τὸ **ὁλκός**, Λατιν. tractus, ἡ γραμμὴ ἣν ἀχνματίζουσι τὰ μετέωρα, πρηστήρων Πλάτ. Ἀξίοχ. 370C, πρβ. Ἀριστ. περὶ Θαυμασ. 130. 4· οἱ τῶν κυμάτων ὅταν σύρωνται, ἡ ὁρμητικὴ κίνησις αὐτῶν, Φίλων 298· ἐπὶ τρικυμιῶν καὶ ἰσχυρῶν ἀνέμων, Ἀνθ. Π. 7. 8, 498· χιλιάδες αὐτόθι 6. 221· ἡ συρτὴ πορεία τοῦ ὄφεως, Πλουτ. Ἀντων. 86. **II.** ἔμετος ἢ κάθαρσις ἰατρική (πρβλ. **συρμαία**) Νικ. Ἀλεξιφ. 256.

σύρξ, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ **σάρξ**.

Σῦρο-γενής, ἐς, ὁ ἐκ Συρίας γεννηθείς, Ἐκκλ.

σῠρομένως, Ἐξηγ. μεσχ. μέσ. ἐνεστ. τοῦ **σύρω**, = **σύρδην**, Ἰουστῖν Μάρτ.

Σῦρο-μέτοικος, ὁ, μέτοικος ἐν Συρίᾳ, Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σ. 36, 18.

σῦρο-πέρδιξ, ῐκος, ὁ = **Σύρος, πέρδιξ**, Ἀἰλ. περὶ Ζώων 16. 7.

συρόποδες (;) **σῦες**, Scylac., Fabulares ve sus, Diom. ἐν Gram. Lat. ed. Keil, I, σ. 498, Συγγ. Λέξ. Ἀθηνσ. Κουμανούδη.

Σῦρος, ἡ, νῆσος, μία τῶν Κυκλάδων, Στράβ. 487· καλουμένη Συρίη ἐν Ὀδ. Ο. 403· παρὰ Διόδ. μεταγεν. ὡς καὶ νῦν ἔτι **Σύρα**, Διον. Δ. 1. 119· **Σῡρῐ-ώτης, ου, ὁ**, τῆς Σύρου κάτοικος, αὐτόθι 116.

Σῡρῐς [ῠ], ὁ, ἡ, ὁ Σύριος τῆς Συρίας, Ἡρόδ. 2. 104, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 264. Σοφ. Ἀντ. 1127, συχνὰ χρῆσει ὡς ὄνομα δούλου, Κωμικοὶ παρ' Ἀθηναίῳ, Δημ. 1127. 2, κλπ., πρβλ. **Συρίσκος**· — θηλ. **Σύρα**, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1146, Φίλων. ἐν Ἀθήν. 30 — Τὸ ὄνομα τῆς χώρας ἦν **Συρίη**, -ίη, Ἡρόδ. κλπ.· Σ. ἡ Παλαιστίνη ὁ αὐτ. 3. 91, -ίς, -ίδος, Συλλ. Ἐπιγρ. 4029. 22· ἡ Φοινίκη Σ. Διόδ. 19. 93· Κοίλη Σ., ἡ μετὰ τοῦ Λιβάνου καὶ Ἀντιλιβάνου, Στράβ. 133, κλπ.· ἡ Ἄνω Σ. αὐθ.· Οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο καὶ **Σύριοι**, — ὄνομα κατὰ τοὺς παλαιοτέρους χρόνους εἶχον οἱ Ἀσσύριοι, Ἡρόδ. 7. 63 πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 83· καὶ οἱ Καππαδόκαι ἢ Λευκόσυροι (ἴδε ἐν λ.), ἐκλήθησαν ἢ **Σύριοι** Ἡρόδ. 1. 6, 73· Σ. Καππάδοκες (ἔνθα ἡ δευτέρα λέξις εἶναι ἴσως γλωσσημα) ὁ αὐτ. 1. 72, 2. 104, κλπ. — Ἐπίθ. **Σύριος**, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Συρίαν, ἢ ἐκ τῆς Συρίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1312, Εὐρ. κλπ.· Σ πόα Ἀριστ. περὶ Φυτ. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 10 Σ. πύλαι (ἴδε ἐν λ. **πύλη**)· — ὡσαύτως **Συριᾰκός**, ἡ, όν, Ἱπποκρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 17, 3, Στράβ., κλπ. — Ἐπίρρ. **Συρίως**, ἐκ τῆς Συρίας, Διον. Π. 895· **Συριστί**, ὡσαύτως, Ἄννα Κομν. σ. 414D

Σῦρο-φοίνῐξ, ῐκος, ὁ, ὁ ἐκ Φοινίκης Συρίας, διότι ὑπῆρχον καὶ Φοινίκες τῆς Λιβύης, Λουκ. Θεῶν Διάλογ. 4, πρβλ. Ἰουβεν. 8. 159· **Συροφοίνισσα**, Εὐαγγ. κατὰ Μᾶρκ. ζ', 26.

σύρραγξ, αγγος, ἡ, σύγκρουσις, Πλούτ. 2. 32 — **συριᾰγή**, ἡ, ὁπλιζομένου τοῦ στρατοῦ πρὸς συρραγὴ πολέμου Τζέτζ. Ἱστ. 3, 7, 21, κτλ.

συρρᾰ-δίως, ον, «νόθος. μικτός, εἰκαῖος» τύχ., πρβλ. **ὑρράδιος**.

συρρᾰδιουργέω, ὁμοῦ μετά τινος **ῥᾳδιουργῶ**, **κλημα-τῶ** ὁμοῦ, τινί, Φίλων. 2. 196, Πλούτ. 2. 53C.

σῠρρᾰθύγέω, κάμνω ὁμοῦ θόρυβον, συνθορυβῶ, Ἀριστ. Θηρ. 194.

σῠρρᾰξις, ἡ, σύγκρουσις, τῶν κλυδώνων πρὸς ἀλλήλους

συρρᾰπίζω, ῥαπίζω, κτυπῶ ὁμοῦ, τὴν τῆς θαλάσσης συρραπίζοντες ῥάχιν, ἐπὶ πειρατῶν, Νικήτ. Εὐγεν. 4. 15.

συρραπτός, όν, ὁ ὁμοῦ ἐρραμμένος, συνερραμμένος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Γαληνοῦ.

συρρᾰπτω, μέλλ. **-ψω**, ῥάπτω ὁμοῦ, Λατ. consuo, δέρματα νεύρῳ βοὸς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 542· οὕτως, Ἡρόδ. 2. 86., 4. 64· ῥαφίδα καὶ λίνον λαβὼν τὸ ῥῆγμα σύρραψον τόδε Ἀρχιππος ἐν «Πλούτῳ» 4· ἀτεχνῶς μὲν τῷ ὄντι ξύρραπτε τὰ στόματα τῶν ἀνθρώπων, κάμνετα νὰ μὴ ὁμιλῶσι, Πλάτ. Εὐθύδ. 303E· ποθεῖ τὰς ἐπιθυμίας συρράψαι ταῖς ἀπολαύσεσι, νὰ τὰς συνάψῃ μετὰ τῶν ἀπολαύσεων, δηλ. νὰ ἐκπληροῖ αὐτὰς ἀμέσως, Πλούτ. 2. 565D· σ. τί πρός τι Θεμίστ. 252D· Βάκχον μηρῷ συνέρραψεν, δηλ. ὁ Ζεύς, Νόνν. Δ. 7. 152. **II.** μεταφορ., σ. τοιαῦτα, μηχανῶμαι, ἐπινοῶ, πλέκω τοιαῦτα, Δίων Κ. 38. 14.

συρράσσω, Ἀττ.-**ττω**, = **συρρήγνυμι** II, (πρβλ. **σύρραγμα**), συγκρούομαι, μάχομαι πρός τινα, Λατ. confligere cum aliq., ὅδηλον ὅ,τι ὁπότε σφίσιν αὐτοῖς ξυρράξουσι Θουκ. 8. 96· ἀντιμέτωπος συνέρραξε τοῖς Θηβαίοις Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 19, πρβλ. 7. 5, 16· σ. εἰς τὴν μάχην Διόδ. 16. 4· ἐπὶ πλοίων, αὐτόθι 20. 51· ἐπὶ ποταμῶν, ὧν τὰ ὕδατα μετὰ πατάγου ἑνοῦνται, αὐτόθι 17. 97.

συρρᾰφεύς, ὁ, ὁ συρράπτων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 446.

συρρᾰφή, ἡ, τὸ συρράπτειν, συναρμογή, συνειρμός, Ἱππ. περὶ Ἰητρ. 743, Ὀρειβάσ.

συρρέζω, μέλλ. **-ξω**, τελῶ ὁμοῦ ἱερά, Ἀνθ. Π. παράρτ. 164.

συρρεμβόομαι, ἀποθ., ὁμοῦ περιπλανῶμαι, περιφέρομαι, διάφ. γραφ. Ἐθδ. (Παροιμ. Π", 21), Διογ. Α. 9. 63 ἐκδ. Cobet, Ἡσύχ. Μιλήσ. περὶ τῶν ἐν Παιδείᾳ λαμπάντων σοφῶν σ. 35.

συρρέπω, ῥέπω, κλίνω ὁμοῦ, σ. τῇ διανοίᾳ ἐπί τι Πολύβ. 3. 38, 5.

σύρρευσις, ἡ, τὸ συρρέειν, συρροή, τὸ ὁμοῦ χύνεσθαι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 4· φέρεται **σύρρυσις** παρὰ Πολυδ. 6. 43, 5, Διόδ. 1. 39, κλπ.

συρρέω, μέλλ. **-ρεύσομαι**· πρκμ. **ἐρρύηκα**· παθ. ἀόρ. **-ερρύην**, Ἀριστ. Προβλ. 4. 34., 8. 14· (παρὰ μεταγεν. **-ἐρρευσα**, Ἀλλίφ. Τραλλ.). Ῥέω ὁμοῦ, ἓν ῥεῦμα σχηματίζω, εἰς τὸ αὐτὸ μέρος χύνομαι, εἰς τοῦτο τὸ χάσμα συρρέουσι .. πάντες οἱ ποταμοὶ Πλάτ. Φαίδων 112A, πρβλ. 109B, C· — μεταφορ. ἐπὶ ἀνθρώπων, φέρομαι ὁμοῦ ὡς ἓν ῥεῦμα, συνέρρεον εἰς τὴν ἀγορὴν Ἡρόδ. 5. 101, πρβλ. 8. 42, Ξεν. Ἀν. 5. 2, 3· καὶ ἐπὶ χρημάτων, Ἰσαῖος περὶ τοῦ Μενεκλ. Κλήρου § 34· ἐπὶ νόσων, Πλουτ. Σύλλ. 13· πάντα τὰ χαλεπὰ σ. εἰς τὸ γῆρας Ξεν. Ἀπολ. 8, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 708D. **II** ῥέω ὁμοῦ μετά τινος, κατὰ ῥοῦν συρρέοντα τὰ ὕδατα Λουκ. Ἑρμότ. 86.

σύρρηγμα, τό, = **σύρραγμα**, σ. φάλαγγος Πλούτ. 2. 350E.

συρρήγνῡμι ἢ **-ύω**· μέλλ. **-ρήξω**· παθ. πρκμ. δ' **-ἐρρηγμαι**· παθ. ἀόρ. **-ερράγην** [ᾰ]· ἀμεταβ. πρκμ. δ' **-ἐρρωγα**· (**συρράσσω** (ὃ ἴδε) εἶναι ἕτερος τύπος παράλληλος τούτου) **I.** μεταβ., διαρρηγνύω εἰς τεμάχια, θραύω, συν ρίβω, τὴν κεφαλὴν Πλουτ. Τιμολ. 34. — Παθ., κακοῖσι συνέρρηκται, ἔχει συν ριβῇ ἕνα τῶν δυστυχημάτων, Ὀδ. Θ. 137. **2)** συρρήξαι εἰς ἓν ἅπαντα, νὰ τὰ κατασυν ρίψῃ εἰς ἓν ὅλα ὁμοῦ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 674 **3)** συγκρούω, μεταφορ., συρρ. πόλεμον, ἐνεργῶ ὥστε νὰ ἐκραγῇ πόλεμος, Πλούτ. 2. 1019D — Παθητ., πολέμου συρραγέντος αὐτόθι 322B· κραυγὴ συνερρήγνυτο ὁ αὐτ. ἐν Ἀράτῳ 21· πότου νεανικοῦ συρραγέντος ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 50· ὡσαύτως, συνερρωγότων .. αὐτῶν εἰς τὸν πόλεμον Δίων Κ. 48. 28. **II.** ἀμεταβ., ἐκρήγνυμαι, ἐξέρχομαι, ἐκβάλλω, ἐπὶ ποταμῶν, ποταμοὶ καὶ ἄλλοι καὶ Ἄλλος συρρηγνύσι εἰς τὸν Ἕρμον, ἐμβάλλουσι, χύνονται εἰς τὸν Ἕρμον, ἑνοῦνται μετὰ τοῦ Ἕρμ., Ἡρόδ. 1. 80· ἀλλ' ἡ σημασία αὕτη κυρίως περιορίζεται εἰς τὸν πρκμ. **συνέρρωγα** (ἔχουσα σημασ. ἐνεστ.) καὶ τὸν ὑπερσ. (μὲ σημασ. παρατ.), ὁ πόλεμος συνερρώγει Θουκ. 1. 60· πρβλ. Δίωνα Κ. 38. 47. **2)** ὡς τὸ συρράσσω, συγκρούομαι ἐν μάχῃ, συμπλέκομαι, αἱ δυνάμεις συνερράγησαν Πλουτ. Σύλλ. 18, πρβλ. Καίσ. 45· τινὰ ἢ πρός τινα ὁ αὐτ. ἐν Μαρ. 26, Δίων Κ. 40. 17. **3)** ἐπὶ ἑλκῶν, συνειρόομαι, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 788· οὕτως ἐπὶ ἀγωγῶν ἐν τῷ σώματι, τὸ ἐξωτάτω τρῆμα συνερρωγὸς εἰς ταὐτὸ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 17. 18, πρβλ. **συντετραίνω**.

σύρρηξις, ἡ, τὸ συρρήγνυσθαι ἢ ἐκρήγνυσθαι, Ἀριστ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 1. 13. **2)** διάρρηξις, ῥήγματος Θεόφιλ. Νόνν. τ. 2, σ. 86.

συρρητορεύω, ῥητορεύω ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Νικόλ. Δαμασκ. σ. 4. 1, ἐκδ. Vales.

συρριζόομαι, Παθ., ῥιζοβολῶ ὁμοῦ, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 4, 9, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 8. **II.** ῥιζοῦμαι ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Θεμίστ. 183D.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σύρριζος, ον, ὁ ἐρριζωμένος ὁμοῦ, ὁ μετὰ τῆς ῥίζης, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 512, Εὐστ. Ἰλ. Α. 235.

συρρίπτω, ῥίπτω ὁμοῦ, ἐνώνω, κώμας μ' εἰς πόλιν Διόδ. 15. 72.

συρροή, ἡ, = **σύρρευσις,** Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 6, 8., 7. 15, 2, Πλούτ., κλπ.· ὡσαύτως **σύρροια.** Ἱππ. παρ' Ἀλεξ. Τραλλ. 1. 102C, Πολύβ. 2. 32, 2. — Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 497.

συρροιζέω, συρίζω ἢ κραυγάζω ὁμοῦ, Πλαν. Ὀβιδ. Μεταμ. 13. 608.

σύρροος, ον, ὁ ὁμοῦ ῥέων, συρρέων, ἔχων κοινὸν ῥεῦμα, Τίμ. Λοκρ. 101E, 140A· λίμνη σ. τῇ θαλάττῃ Πολύβ. 10. 10, 12, πρβλ. 4. 40, 9. **II.** ὡς οὐσιαστ. **σύρρους,** ὁ, = **συρροή,** τὸ συρρέειν, τὸ ὁμοῦ ῥεῖν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 7, 12.

σύρρῦσις, ἡ, ἴδε **σύρρευσις.**

συρρώννῡμαι, Παθ., ἐνισχύομαι ὁμοῦ ἢ ἀμέσως, Φίλων 1. 323.

σύρτης, ου, ὁ, (σύρω) σχοινίον δι' οὗ σύρει τις, χαλινός, «καπίστρι-», Μανέθων 5. 172, Ἡσύχ. **II.** τὸ σχοινίον τροχιλείας, Ἀπολλοδ. Πολιορκ. σ. 47C.

Σύρτις, γεν. **εως,** Ἰων. **ιος,** καὶ **ιδος** Διον. Π. 477, ἡ· (σύρω) — ὄνομα δύο μεγάλων τεναγωδῶν τόπων τῆς Λιβυκῆς θαλάσσης εἰσχωρούντων εἰς πολὺ μέρος τῆς χώρας δηλ. τῆς Λιβύης (ἡ μείζων Σύρτις καὶ ἐλάσσων), Ἡρόδ. 2. 32, 150, κλπ. **II.** μεταφορ., «φθορά, καὶ λύμη» Ἡσύχ., ἔνθα ὀξυτόνως. **συρτίς.**

συρτός, ή, όν, παρασυρόμενος, καταφερόμενος ὑπὸ ποταμοῦ, ἐπὶ χρυσῆς κόνεως, κτλ., Πολύβ. 34. 9, 10, Στράβ. 246. **II.** ὁ συρόμενος κατὰ γῆς, χιτὼν σ. **σύρμα** I. 1, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 45, πρβλ. Πολυδ. Δ', 118.

συρτός, ὁ, ὄνομα χοροῦ ὡς καὶ νῦν, ἡ τῶν συρτῶν ὄρχησις Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 47, πρβλ. Keil Inscr. Boeot. σ. 143.

σύρφαξ, ᾱκος, ὁ, = **συρφετός** I. 1, Ἀριστοφ. Σφ. 67[illegible], Λουκ. Λεξιφ. 4, κτλ. **II.** ὡς ἐπίθ. = **συρφετώδης,** Σουΐδ.

συρφετός, ὁ, = **φορυτός,** πᾶν τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου συρόμενον ἢ φερόμενον, ξηρὰ φύλλα, ἄχυρα καὶ τὰ τοιαῦτα, σωρὸς φρυγάνων, φρόκαλα, φρύσουλα, κτλ., Λατ. quisquiliae, χόρτος καὶ συρφετὸς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 604. Καλλ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 109, Πλούτ. 2. 97F· συρφετὸν ἡγεῖσθαί τι αὐτόθι 811D, πρβλ. **σύρμα** I. 2. **2)** μεταφορ., ἀνάμικτον πλῆθος, ὄχλος, συρ. δούλων Πλάτ. Γοργ. 48[illegible]C· τῷ πολλῷ σ., εἰς τὸν πολυκέφαλον ὄχλον, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 152C· ἐλθεῖν εἰς τοιοῦτον σ. Εὔφρων ἐν «Συνεφήβοις» 1. 6. **β)** ἐπὶ ἑνὸς μόνον προσώπου, εἰς ἐκ τοῦ ὄχλου (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου plebs eris), οὐ κομψός, ἀλλὰ σ. Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 288D· — ἐντεῦθεν ὡς ἐπίθετ., ὁ ἐκ τοῦ ὄχλου ἢ ὅμοιος τῷ ὄχλῳ, κοινός, χυδαῖος, Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. σελ. 325 Schw., Ῥήτορες (Walz) τ. 4, σ. 40. (Ἡ ῥίζα εἶναι προδήλως **σύρω.** Ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει τύπον οὐδέτερον **σύρφος,** «σύρφη· φρύγανα». Συγγενὲς τῷ **σύρβη, τύρβη,** turba).

συρφετώδης, ες, ὁ ὅμοιος πρὸς **συρφετόν,** ὁμοῦ σεσωρευμένος, ἀνάμικτος, χυδαῖος, συρ. ὄχλος Πολύβ. 4. 75, 5, πρβλ. Λουκ. περὶ Ὀρχ. 83, κτλ.· σ. βωμολοχία Πλούτ. 2. 454E.

σύρφος, ὁ, **σέρφος,** Ἡσύχ. **II.** **σύρφος,** τό, ἴδε **συρφετός.**

σύρω [ῡ]· μέλλ. **σῡρῶ** Ἑβδομ. (Β' Βασιλ. ΙΖ', 13)· — ἀόριστ. **ἔσῡρα (κατ-)** Ἡρόδ. 5. 81, **(παρ-)** Αἰσχύλ. Πρ. 1065, **(δι-)** Δημ. 442, 6· — πρκμ. **σέσυρκα** Δίφιλος ἐν «Ξυνωρίδι» 3, **(ὑπο-)** Διον. Ἀλ. 1. 7. — Μέσ., ἀόρ. **ἐσῡράμην (ἀν-)** Διόδ. 1. 85, κτλ. — Παθ., ἀόρ. **ἐσύρην** [ῡ] Παυσ. 2. 32, 1, κτλ.· πρκμ. **σέσυρμαι** Πολύβ. 12. 4 (Βεκκῆρ.), Λουκ., κλπ. Ὡς καὶ νῦν, σύρω, κοινῶς «σέρνω», χιτῶνα Θεόκρ. 2. 73· μέχρι τῶν σφυρῶν τὴν ἐσθῆτα σ. Δίων Κ. 46. 18· βλαύτας σύρων Ἀναξίλας ἐν «Λυροποιῷ» 1. 2, πρβλ. **σύρμα** I. 1· — σύρω δίκτυον, Πλούτ. 2. 977F· σ. πηκτίδα, ἴδε **πηκτὶς** I. 2· — σύρω ἐμπρός, αὖραι ποντογενεῖς .. σύρουσαι ναυσὶν τρυφερὸν πόρον Ὀρφ. Ὕμν. 81. 4. — Παθ., σύρομαι, οὐρή, νηδὺς Τρυφιόδ. (ὀρθότ. Τριφ-) 82, Ἀνθ. Π. 9. 310· ἐπὶ προσώπου, σύρεσθαι γαστέρι αὐτόθι 5. 294, 12. **2)** σύρω διὰ τῆς βίας, αἰχμάλωτον Θεόκρ. 30. 12· Ἕκτορα Ἀνθ. Π. 7. 152, κτλ.· — ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης καὶ ἐπὶ ποταμοῦ, κύματα καὶ τρηχύς με κλύδων ἐπὶ χέρσον ἔσυρεν Ἀνθ. Π. 7. 216, πρβλ. 9. 84· οὕτω, πόλεμος, χειμάρρου δίκην πάντα σ. Πλούτ. 2. 5F· μεταφορ., κοίλην φάραγγα δακτύλου πιάσματι σύρει Εὔβουλος ἐν «Ὀρθάνῃ» 1. 12. — Παθ., σύρεσθαι κατὰ ῥοῦν Πλουτ. Μάρ. 23· χρυσὸς οὐ μεταλλεύεται μόνον, ἀλλὰ καὶ σύρεται, ἐπὶ χρυσῆς κόνεως (πρβλ. **συρτός**), Στράβ. 146· — ἀπολ., ἐν τῷ παθητ., ἐπὶ ποταμοῦ ῥέω, Διον. Π. 16. 46, πρβλ. Ἀνθ. 10. 62· — οὕτω καὶ ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., πλησιάζω, Λυκόφρ. 217, Πισίδ. παρὰ Σουΐδ. **3)** ἐν τῷ παθ., ὡσαύτως, ἐπιμηκύνομαι, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 3.

σῦς, αἰτ. **σῦν,** ἴδε ἐν λ. **ὗς.**

συσβέννῡμι ἢ **-ύω,** σβεννύω ὁμοῦ, σβήνω μαζί, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 349· — ἀόρ. μέσ. ἐπὶ παθ. σημασίας **συνέσβετο** Ὀππ. Ἀλ. 2. 477.

σύσκᾱνος, ον, Δωρικ. ἀντὶ **σύσκηνος.**

συσκάπτω, σκάπτων πληρῶ, γεμίζω ὁλόγυρα μὲ χῶμα, τοὺς γύρους Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 12, 1.

σύσκατος, ον, πλήρης κόπρων, ἀκάθαρτος, ἄπλυτος, Θ. Πτωχοπρ. κατὰ ἡγουμ. Α', στ. 354, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ.

συσκεδάννῡμι, μέλλ. **-σκεδῶ,** διασκορπίζω ὁμοῦ, συσκεδᾶν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν Ἀριστοφ. Βάρ. 903.

συσκέλλω, ξηραίνω ὁμοῦ, πρκμ. **-έσκληκα,** «συνέσκληκεν· συμπέπηγεν» Α. Β. 304, Ἀγαθ. Ἱστ. 2. 14, σ. 95, 3.

σύσκεμμα, τό, σύσκεψις, ἀπὸ κοινοῦ ἐξέτασις, Εὐστ. 1403. 53.

συσκεπάζω, σκεπάζω πανταχόθεν, τῇ λεοντῇ συσκεπασθεὶς Ἀπολλόδ. 2. 5, 12.

συσκεπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **συσκοπέω,** δεῖ συσκοπεῖν, κοινῇ μετ' ἐμοῦ σοι συσκεπτέον Πλάτ. Σοφ. 218B.

συσκέψομαι, μέλλ. τοῦ **συσκοπέω.**

συσκευάζω, μέλλ. **-άσω,** βάλλω ὁμοῦ καὶ ἑτοιμάζω τὰ πράγματα, δένω τὰς ἀποσκευὰς καὶ τὰς ἑτοιμάζω δι' ἄλλον τινά, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 25. **2)** ἀπὸ κοινοῦ ἑτοιμάζω, τὸ δεῖπνόν τινι Ἀριστοφ. Σφ. 1251. — Παθητ., συνεσκευασμένα παρασκευάσματα Ξεν. Οἰκ. 11. 19. **β)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, μηχανῶμαι, ἐπινοῶ, σχεδιάζω, Δημ. 764. 7, πρβλ. 275. 24., 365. 5· ἅπαντα εἰς ἓν ψήφισμα ὁ αὐτ. 358. 14· σ. λοιδορίας Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 7· σ. τινὶ τὴν βασιλείαν Διον. Ἀλ. 3. 35. **II.** Μέσ., μετὰ παθ. πρκμ. **συνεσκεύασμαι,** ἑτοιμάζω τὰ πράγματά μου, τὰς ἀποσκευάς μου πρὸς ἀναχώρησιν, Λατ. convasare, vasa colligere, Θουκ. 7. 74, Ξεν., κλπ.· σ. ὡς εἰς στρατείαν Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 11· εἰς τὸ ἀπιέναι αὐτόθι 5. 2, 28· πρὸς τὴν φυγὴν Λουκ. Τίμ. 4· μάλιστα κατὰ μετοχ. μέσ. ἀορ. α' ἢ παθ. πρκμ., ἐν τάξει πορείας, ἕτοιμος πρὸς ἀναχώρησιν, παρεῖναι συνεσκευασμένος Ξεν. Κύρ. 3. 2, 3· πορεύεσθαι συσκευασάμενοι αὐτόθι 6. 2, 3, κτλ. **2)** μετ' ἀπ., εἶον στρωματόδεσμον συσκευάσασθαι Πλάτ. Θεαίτ. 175[illegible]· συνεσκευασμένος τὰ ἑαυτοῦ ἐνθάδε, ἔχων πάντα τὰ πράγματά του παρεσκευασμένα ἢ δεδεμένα ὁμοῦ καὶ κεκομισμένα ἐνταῦθα, Λυσί. 187. 28, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 32, Ξεν. ἐν Κύρ. 5. 3, 16, κλπ.· — ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, τὴν πορείαν ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 5, 1· σῖτον, ἐπιτήδεια ὁ αὐτ. **β)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὡς τὸ ἐνεργ. (I. β), μηχανῶμαι, ἐπινοῶ, παρασκευάζω, δόλμαν καὶ κραυγὴν καὶ ψευδεῖς αἰτίας καὶ συκοφαντίας καὶ ἀναισχυντίαν συνεσκευασμένον Δημ. 772. 11· τι κατά τινος Πλουτ. Ἀρτοξ. 18· ἐπί τινα Λουκ. Ἁλιεύς 25. **3)** φέρω ὁμοῦ εἰς τὸ αὐτό, οἰκονομῶ καὶ συλλέγω πρὸς ἰδίαν μου ὠφέλειαν ἢ πρὸς ἴδιόν μου συμφέρον, σ. χρήματα Λυκοῦργ. 149. 44, πρβλ. Δείναρχ. 100. 25· ὡσαύτως, σ. τὸν βίον εἰς ἡδονὴ Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 11. **4)** διευθετῶ πρὸς τὸ ἴδιόν μου συμφέρον, παρασκευάζω, προδιαθέτω, τὴν Ἑλλάδα Δημ. 438. 14· συσκευάζεται πάντας ἀνθρώπους πρὸς ἡμᾶς ὁ αὐτ. 91. 9· καὶ ἐπὶ ἔρωτος, ἴσως γὰρ θᾶττον ἀπῆλθες ἢ ἐν ὅσῳ χρόνῳ ὁ ἔρως πέφυκε συσκευάζεσθαι ἄνθρωπον Ξεν. Κύρ. 5. 1, 16.

συσκευᾱσία, ἡ, τὸ συσκευάζεσθαι, συνάγειν ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὰ σκεύη πρὸς ἀναχώρησιν ἢ πορείαν Ξεν. Κύρ. 4. 2, 35.

συσκεύασμα τῶν πονηρῶν ἐνούχων, ὁ ἐπὶ τὸ ὑπ' αὐτῶν συσκευασθέν, Καλλ. κ. Χρυσ. σ. 2199, ἐκδ. Λ.

συσκευαστής, οῦ, ὁ, ὁ παρασκευάζων, ἑτοιμάζων ὁμοῦ, τινος Κλήμ. Ἀλ. 268, Βυζ.

συσκευή, ἡ, παρασκευή, ἐνεμασία· μεταφορ., δόλος, μηχανορραφία, σκευωρία, σκευώρημα, Ἱρωδιαν. 3. 12, Εὐσ., κλπ.

συσκευοφορέω, σκευοφορ., φέρω σκεύη ὁμοῦ, διάφ. γραφ. ἐν Ξεν. Κύρ. 8. 3, 7.

συσκευωρέομαι, ἀποθ. σκευωρῶ, μηχανέομαι, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, διοργανῶ ὁμοῦ, τὰ δόλα Δημ. 313. 12· σ. ἀδίκημα μετά τινος ὁ αὐτ. 883. 7.

σύσκεψις, εως, ἡ, πλὴ σκέψις, ἐξέτασις, ἢ συμβούλιον, Σύμμ. Ψαλμ. ΞΒ', 3 ἐν ᾗ Παλ. Διαθ.

συσκηνέω, διαμένω τῇ αὐτῇ σκηνῇ μετά τινος ἄλλου, ὡς τὸ **ὁμοσκηνέω,** διαμένω ὁμοῦ, Ξεν. Ἑλλ. 3. [illegible], 8· ἐν τῷ αὐτῷ 5. 3, 20· τινι, μετά τινος ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 13, 1, διαιτῶμαι ὁμοῦ, αὐτόθι 5, 4, Κύρ. 3. 1., 3, 2, 25.

συσκηνητήρ, ῆρος, ὁ, ὁ συνδιαιτώμενος, συνδιαιτυμών, ὁμοτράπεζος· θηλ. **-ήτρα** Ἀριστοφ. Θεσμ. 624.

συσκηνία, ἡ, τὸ διαμένειν ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ· μάλιστα ἐπὶ στρατιωτῶν, τὸ συναιτᾶσθαι, συντρώγειν, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 20, διάφ. γραφ. παρὰ τὰ αὐτ. ἐν Κύρ. 2. 1, 26. — Δωρ. **συσκᾱνία,** Ἱππόδ. παρὰ Στοβ. 249. 56.

συσκήνια, τὰ παρὰ Σπαρτιάταις **φιδίτια,** Ξεν. Λακ. 5, 2.

σύσκηνος, ὁ κατοικῶν μετά τινος ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ, ὁμοτράπεζος, σύντροφος, Λατιν. contubernalis, Θουκ. 7. 75, Λυσί. 137. 18, Ξεν. Ἀν. 5. 8. 6, κτλ.· Δωρ., οἱ σύσκανοι Διοσκουρίδοις Συλλ. Ἐπιγρ. 2165.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συσκηνόω, = **συσκηνέω**, Δίλ. Ποικ. Ἱστ. 4. 9, Ἀριστείδ. τ. 1, σ. 560, Εὐσταθ. Πονημάτ. σ. 178, 30· ὡσαύτως, συσκηνοῦν τινί φέρεται ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. τῶν Ξεν. Ἑλλην. 7. 1, 38.

συσκήνωσις, εως, ἡ, ἡ ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ διαμονή, συγκατοίκησις, Συλλ. Ἐπιγρ. 3070. 30 (ἴδε Böckh).

συσκιάζω, μέλλ. -άσω, σκιάζω καλῶς ἢ πανταχόθεν, βάλλω εἰς τὴν σκιάν, συσσωρεύω εἰς τὴν σκιάν, τοποθετῶ ὁμοῦ εἰς μέρος σκιερόν, δεῖξαι δ' ἠελίῳ (βότρυς) δέκα ἥματα .. πέντε δὲ συσκιάσαι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 611· σ. γένυν, δηλ. ἀποκ-ῶ γενειάδα, Εὐρ Ἰκ. 1219· μεταφορ., συγκρύψαι καὶ σ. τὰς ἁμαρτίας Δημ. 155. 25, πρβλ. 23 ἐν τέλει· σ. τινὰ Πλουτ. Ἄρατ. 22. Παθητ., σ. φύλλοις Στράβ. 800· συσκιασθεῖσα κεφαλὴ ἀντίθετον τῷ ψιλή, Πλάτ. Τίμ. 73Ε. **II**, ἀμεταβ., ἄγκος .. πεύκαισι συσκιάζον, κοιλὰς ἔχουσα πεύκας πυκνὴν σκιὰν σχηματιζούσας, Εὐρ. Βάκχ. 1052.

συσκίασμα, τό, πυκνὴ σκιὰ ἢ κάλυμμα, Νικήτ. Χρον. 151D, Κύρ λλ. Δ΄. VII, 673B.

συσκιασμός, ὁ, = **συσκίασις**, Ἀκύλ. Ψαλμ. ΝΘ΄, 8 Πολ. Διαθ., κλπ.

σύσκιος, ον, ὁ ἔχων πυκνὴν σκιάν, πυκνῶς ἐσκιασμένος, Ξεν. Κυν. 8, 4, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ 5. 30, 3· τὸ σύσκιον, ἡ πυκνὴ σκιὰ δένδρου, Πλάτ. Φαῖδρ. 230Β· σύσκιόν τι, τόπος πυκνῶς ἐσκιασμένος, Λουκ. Ἀνάχαρσ. 16.

συσκιρόομαι, Παθ., σκιροῦμαι ἢ σκληροῦμαι ὁμοῦ, σκληρύρομαι, μεταβάλλομαι εἰς σκλήρωμα, Γαλην. τ. 3, σ. 202.

συσκιρτάω, σκιρτῶ, πηδῶ ὁμοῦ, Αἰλ. περὶ Ζῴων 2. 7, Νόνν. Δ 8. 28.

συσκολύπτομαι, Παθ. = **συγκαλύπτομαι**, «συνεσκολυμμένον· συγκεκαλυμμένον» Ἡσύχ.

συσκοπέω, θεωρῶ, ἐξετάζω, παρατηρῶ μετά τινος ἢ ὁμοῦ, συνεξετάζω, τὸν λόγον Πλάτ. Φαίδων 89Α· τὰ λεγόμενα ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 197Ε· μέλλ. συσκέψομαι, Ἡρῳδ. αν. 1. 17· — ἐνεστ. **συσκέπτομαι**, Σύμμ. ἐν Παλ. Διαθ.

συσκοτάζω, ἐντελῶς σκοτίζω, ποιῶ τι σκοτεινόν, τὰ ἄστρα Ἐσδ. (Ἰεζεκ. ΛΒ΄, 7) ἡμέραν εἰς νύκτα σ. αὐτόθι (Ἀμὼς Ε΄, 8). **II** ἀμεταβ., γίνομαι ὅλως σκοτεινός, ὁ οὐρανὸς συσκ. νεφέλαις αὐτόθι (Γ΄ Βασιλ. ΙΙΙ΄, 45, πρβλ. Ἰωὴλ Γ΄, 15, κ. ἀλλ.)· — ἀλλά, **2)** παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφ. ἀεὶ ἀπροσώπως, **συσκοτ-ιζει**, «σκοτεινιάζει», σκότος γίνεται, Θουκ. 1. 51., 7. 73, Ξεν., κλπ.· ἤδη συσκοτάζοντος, ὅτε ἤδη ἤρχισε νὰ γίνηται σκότος, Λυσίου Ἀποσπ. 45. 4, πρβλ. **ὄω, νέφω**.

συσκοτασμός, ὁ, τὸ συσκοτάζειν, σκοτείνιασμα, Ὠριγέν. Ὁμ. 12 εἰς Ἑξαήμ. 9.

συσκοτίζω, = **συσκοτάζω**, Κ. Μανασσ. Χρον. IX, σ, 44.

συσκοτόομαι, Παθ., γίνομαι ὅλως σκοτεινός, Πορφυρ. Ὁμηρ. Ἐρωτήμ. 9.

συσκυθρωπάζω, σκυθρωπάζω, γίνομαι σκυθρωπὸς ὁμοῦ μετά τινος, συσκυθρωπάζειν πόσει Εὐρ. Ἀποσπ. 901. 9· ἀπολ., Ξεν. Κύρ. 6. 2, 21.

συσκώπτω, σκώπτω, περιπαίζω, ἐμπαίζω, περιγελῶ ὁμοῦ, συνεχλεύαζον καὶ συνέσκωπτον Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 537, 14.

συσμηρίζω, συγκολλῶ ὁμοῦ (μέταλλα), Ἥρων ἐν Mathem. Vett. σ. 181, κλπ.

συσπαράσσω, Ἀττ. -ττω, διασπαράττω, ἔτι δὲ προσερχομένου αὐτοῦ ἔρρηξεν αὐτὸν τὸ δαιμόνιον καὶ συνεσπάραξεν Εὐαγγ. κ. Λουκ. θ΄, 42, Μάξ. Τύρ. 13, 5.

σύσπασις, εως, ἡ, τὸ συσπᾶν, συστέλλειν, συστολή, Ἀρ.στ. π. Ζ. Γεν. 5. 3, 14.

σύσπαστος, ον, ἢ **συσπαστός, όν** (Λοβεκ. Παρλ. 490), ὁ συσπώμενος, ὁ κλειόμενος διὰ συσπάσεως, πεποιημένος οὕτως ὥστε νὰ συσπᾶται, νὰ συρρώνεται, νὰ μαζώνεται, βαλλάντιον Πλάτ. Συμπ. 190Ε ὡς τὰ συσπαστὰ βαλλάντια Ἀθήν. 78 F· — τοιαῦτα βαλλάντια εἶναι καὶ νῦν ἐν χρήσει παρ' ἡμῖν· κομψευόμεναι δὲ γυναῖκες ἐξαρτῶσι τοιαῦτα βαλλάντια ἐκ τῆς ζώνης, σ. ἐγχειρίδιον, οὗ χρῆσις ἐγίνετο ἐπὶ τῆς σκηνῆς, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ λεπὶς ὑπεχώρει καὶ εἰσεδύετο εἰς τὴν λαβήν, οἷον τὸ ξίφος· οὗ χρῆσις ἐγίνετο ἐν τῇ παρασκάσει τοῦ Αἴαντος (815 κἑξ.)· «συσπαστὸν τῶν τραγικῶν τι ἐγχειρίδιον ἐκαλεῖτο, ὡς Πολέμων (Ἀποσπ. 95) φησί, τὸ συντρέχον, ἐν Αἴαντος ὑποκρίσει» Ἡσύχ.

συσπάω, μέλλ. -σπάσω [ᾰ], ἕλκω πανταχόθεν, συστέλλω, σουφρώνω, συμμαζώνω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀνίημι, Πλάτ. Τίμ. 71C, Ἀριστ. Ηροβλ. 27. 11, κ. ἀλλ.· τὸ δέρμα αὐτόθι 8. 12· συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους Λουκ. Τίμ. 13· τὰς ὀφρῦς ὁ αὐτ. ἐν Βίων Πράσ. 7. — Μέσ., σ. τὰς κοχώνας Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 406. — Παθητ., «σιμμαζώνομαι», συστέλλομαι, ζαρώνω, οἷον ἐκ τοῦ ψύχους, Ἀριστ. π τὰ Ζ. Ἱστορ. 2. 17, 20, κτλ., πρβλ. Ἀθήν. 565D· συνεσπασμένους ὑπὸ νόσου Διογ. Λ. 6 92 μεταφορ., λόγοι ἰσχνοὶ καὶ συνεσπ., ξηροὶ καὶ συνεσταλμένοι, Διον. Ἁλ. εἰς Δημ. 15. **II**, ἕλκω ὁμοῦ διὰ ῥαφῆς, συρράπτω, τὰς διφθέρας Ξεν. Ἀν. 1. 5, 10. **III**, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ σύρω μετ' ἐμαυτοῦ, Πλουτ. Ποπλικ. 16.

συσπειράω, προμαζεύω, κουβαριάζω, κάμνω ἕνα κουβάρι, συναγαγοῦσα πανταχόθεν ἑαυτὴν καὶ συσπειράσασα Γαλην. τ. 4, σ. 753· — Μέσ., περιτυλίσσω τὸ ἱμάτιόν μου περὶ ἐμαυτόν, μεταφορ., ἐπὶ τοῦ αὐτάρκους ἢ τοῦ εἰς τὰ ὀλίγα ἀρκουμένου (πρβλ. mea virtute involvo), Πλούτ. 2. 828C, ἴδε Wyttenb. 1367C.

II Παθ., ἐπὶ στρατιωτῶν, σχηματίζομαι εἰς πυκνὴν παράταξιν (ἴδε σπεῖρα 9), Ξεν. Κύρ. 7, 5, 6, Ἀν. 1. 8, 21, κτλ.· σ. ἐπὶ τόπου, βαδίζω ἐν τοιαύτῃ τάξει πρός τινα τόπον, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 2. 4, 11· ἐπὶ μελισσῶν, περὶ τὸν βασιλέα συνεσπειραμέναι, Λατ. conglobati, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 29.

2) ἐπὶ ὄρεων, κεῖμαι συνεσπειραμένος, κουλουριασμένος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 4, 13 (διάφ. γραφ. **συνεσπειρωμένος**)· οὕτω, ἐν τινι γωνίᾳ τῆς ἀγορᾶς συνεσπειραμένος ὡς καθευδήσων Πλούτ. 2. 77F· πλόκαμος συνεσπειραμένος ἐς τοὐπίσω Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχαί 2. **3)** ζαρώνω, σκυθρωπόν τε καὶ λυπούμενον συσπειρᾶται Πλάτ. Συμπ. 206C· εἰς ἑαυτὸ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 3, 6. **4)** συγκεντροῦμαι, εἰς αὐτὰ τὰ χρήσιμα Πλούτ. 2. 828C.

συσπείρω, σπείρω ὁμοῦ, μετὰ δὲ τοῦ σπόρου τῶν κυπαρίσσων σύσπειρον κριθὰς ἀραιὰς Γεωπ. 11. 5, 2., 12. 7, 2· — Παθ. μεταφορ., τὸν χρυσὸν .. τῷ λοιπῷ κόσμῳ συνεσπαρμένον Λουκ. π. Οἴκ. 8.

συσπένδω, μέλλ. -απείσω, σπένδω ὁμοῦ μετά τινος, Δημ. 400. 21. Αἰσχίν. 61. 2.

συσπεύδω, καὶ ἐγὼ ὁμοῦ συμπράττω μετὰ στουδῆς, συμπροθυμοῦμαι, συμβοηθῶ, μετὰ δοτικ. προσ. καὶ ἀπαρ., σ. τινὶ γενέσθαι τι Ἡρόδ. 1 192· φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν θεὸς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 291· σ. τινί τι Παυσ. 2. 19, 8.

συσπιλόω, μολύνω ὅλως διόλου, καταμολύνω, πληρῶ σπίλων, Γ΄λωσσ.

συσπλαγχνεύω, συγγεύομαι τῶν σπλάγχνων ἱερείου (μετὰ τὴν τέλεσιν τῆς θυσίας), Ἀριστοφ. Εἰρ. 1115.

συσποδόω, κατακόπτω εἰς τεμάχια, «συνεσποδωμένον· συγκεκομμένον» Ἡσύχ.

σύσπονδος, ον, = **ὁμόσπονδος**, Αἰσχίν. 50. 9, πρβλ. ὁμόσπονδος.

συσπουδάζω, μέλλ. -άσω, ὁμοῦ σπεύδω, ἀπὸ κοινοῦ μετὰ ζήλου ἐνεργῶ, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 11· περί τινος Ἀριστοφ. Εἰρ. 768· — ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγματ., ἐπιδιώκω ἢ ἐντελῶ μετὰ ζήλου ὁμοῦ μετά τινος, τινί τι Ξεν. Ἀγησ. 8, 2. **2)** μετὰ σπουδῆς (προθυμίας) λαμβάνω μέρος μετά τινος, ἀθλητῆ τινι Δίων Κ. 63 26, πρβλ. 59. 5, Συλλ. Ἐπιγρ. 4006.

συσπουδαστής, οῦ, ὁ, ὁ σπουδάζων, συμπροθυμούμενος, Νικήτ. Χρον. 22D.

συσπουδαστικός, ή, όν, ὁ μετὰ προθυμίας καὶ ζήλου ὑποστηρίζων τι, Μᾶρκ. Ἀντων. 1. 16.

συσσείνομαι, Παθ., κολακεύομαι ἔκ τινος πράγματος, ταύτῃ τῇ διαλέκτῳ συνεσαίνοντο Πολύβ. 1. 80, 6.

συσσαρκία, ἡ, = **εὐσαρκία**, (ἀνθ' οὗ εὑρηται ὡς διάφ. γραφ. παρ' Ἱππ.), ἕνωσις σαρκός, Γρηγ. Ναζ. ΙΙΙ. 643Δ.

συσσαρκόομαι, Παθ, καλύπτομαι διὰ σαρκός· καὶ **συσσάρκωσις, εως**, ἡ τὸ καλύπτεσθαι διὰ σαρκός, Γαλην. 4. 11, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. σ. 22 Mai· — τὸ ἐπίθ. **συσσαρκωτικός, ή, όν**, ἀναγνωστέον αὐτόθι σ. 45 ἀντὶ τοῦ **συσσαρωτικός**.

συσσάττω, πληρῶ ἐντελῶς, Ἀριστ. Προβλ. 25. 8, 4, πρβλ. 8. 21.

συσσεβίζω, ἀπὸ κοινοῦ σέβω ἅμα ἄζω, σ. θυσίας θεῷ Εὐρ. Ἑλ. 1357 (κατὰ τὸν Seidl. ἀντὶ οὐ σ)· — οὕτω **συσσεβέω**, ἀπὸ κοινοῦ σέβω, λατρεύω, Ὠριγέν. σ. 240.

συσσεισμός, ὁ, κίνησις ἢ ταραχὴ τῆς γῆς ἢ τοῦ ἀέρος, σεισμὸς ἢ καταιγίς, λαῖλαψ, συστροφὴ ἀνέμου, Ἐσδ. (Γ΄ Βασιλ. ΙΘ΄, 12, Β΄, 1).

συσσείω, σείω ὁμοῦ, τὰ τείχη Πολύαιν. 6. 3 — Παθ., Ἀριστ. Προβλ. 37. 6. **2)** κάμνω τινὰ νὰ τρέμῃ, Ἐσδ. (Ψαλμ. ΚΗ΄, 7, κ. ἀλλ.). **3)** μεταφορ., ἐπὶ μέθης, συνέσεισέ μ' ἐνπαθεῖσα φιάλη Ξέναρχ. ἐν «Διτύμοις» 1.

συσσείω, ὁμοῦ θέτω εἰς κίνησιν, ὁμοῦ ἐπισπεύδω, βοῶν κάρηνα Ὁμηρ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 94· συνεσσείοντο Ποιναὶ Ὀρφ. Ἀργ. 980.

συσσημαίνω, σημαίνω τι ὁμοῦ, σημαίνω πρισάτι, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π 1. 199. **II** Μέσ., σφραγίζω ἢ ὑπογράφω μετ' ἄλλων, συνυπογράφω, Δημ 928. 4., 1034, ἐν τέλ., Λυκοῦργ. παρὰ Σουΐδ. — Παθ., συγχρόνως, σφραγίζομαι, Συλλ. Ἐπιγρ. 76 17.

συσσημαντικός, ή, όν, ὁ συσσημαίνων, συνδηλωτικός, Ἐτυμ. Μέγ. σ. 619, 20.

σύσσημον, τό, = **σύμβολον**, ὡρισμένον τι ἢ συμπεφωνημένον σημεῖον, σύνθημα, ἐδεδώκει δὲ ὁ παραδιδοὺς αὐτὸν σύσσημον αὐτοῖς λέγων· ὃν ἂν φιλήσω αὐτός ἐστιν Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιδ΄, 14· αἴρειν τὸ σ. Στράβ. 280, Διόδ. 11. 22 ἦρε τὸ συγκείμενον πρὸς μάχην σ. ὁ αὐτ. 20, 51. **2)** ἡ σφραγὶς ἢ ἐπὶ τῶν στεθμῶν καὶ τῶν μέτρων, ἀπὸ συσσήμου πω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λεῖν Στράβ. 708. **3)** σημεῖον, «παράσημον», τὰ σ. τῆς ἀρχῆς, τὰ insignia, regalia, ὁ αὐτ. 1. 70. **4)** ἐνέχυρον, Ἀνθ. Π. παράρτ. 32.

συσσήπω, ἐντελῶς διαβρέχω, διαλύω τὴν τροφὴν πρὸς χώνευσιν, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 13· σήπω ὁμοῦ, κάμνω τι νὰ σαπῇ ἐπίσης, «τὰς διασεσηπυίας τῶν ῥαγῶν ἐντέμνουσι φαλιδίῳ ἵνα μὴ συσσήψωσι τὰς πλησίον» Γεωπ. 4. 15, 3.— Παθητ., μετ' ἐνεργ. πρημ., καταλαμβάνομαι ὑπὸ σήψεως, «σαπίζω», Αἰλ. π. Ζ. 10. 13, Κλήμ. Ἀλ. σ. 7.

συσσηραγγόω, καθιστῶ τι ὅλως συραγγῶδες, ὁ τόπος οὐκ ἐκ ταὐτομάτου διαβ. ὄθρωται οὐδὲ συσσεσηράγγωται φυσικῶς Ἄννα Κομν. τ. Β', σ. 27, ἔκδ. Β, Συναγωγὴ Λεξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

σύσσηψις, ἡ, σῆψις πολλῶν πραγμάτων ὁμοῦ, ἐξ ἰλύος καὶ συσσήψεως Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 5. 15, 2, Γεωπ. 2. 2, 3., 23, 10.

συσσιτέω, σιτοῦμαι, τρέφομαι ὁμοῦ, συνδιαιτῶμαι, συνεσθίω, συντρώγω, τινὶ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1325, Λυσί. 137. 18, κτλ.· μετ' ἀλλήλων Ἀριστ. Πολιτικ. 9. 2, 7· οὕτως ἐν τῷ μέσ., σ. ἀλλήλοις Φιλόστρ. 675·— ἀπολ., ἐν τῷ πληθ., συσσιτοῦμεν .. ἐγώ τε καὶ Μελησίας Πλάτ. Λάχ. 179, πρβλ. Σ μπ. 219Ε, Δημ. 401. 1.

συσσίτησις, ἡ, = τῷ ἐπομ., Πλουτ. Λυκοῦργ. 12.

συσσιτία, ἡ, τὸ συσσιτεῖσθαι, συνδιαιτᾶσθαι, ἐσθίειν ἀπὸ κοινῆς τραπέζης, Πλάτ. Νόμ. 781Α, Δωσιάδ. παρ' Ἀθην. 143Β·— κοινὴ εὐωχία, Ξεν. Οἰκ. 8. 12.

συσσιτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συσσίτιον, συσσιτικὸς οἶκος Δωσιάδ. παρ' Ἀθην. 143C σ. νόμος Ἀθήν. 585Β, πρβλ. Böckh εἰς Πλάτ. Μίν. 79.

συσσίτιον [ῑ], τό, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ πληθ. **τὰ συσσίτια** (πλὴν παρ' Εὐρ. ἔνθα κατωτέρω), κοινὸν φαγητόν, κοινὴ τράπεζα, κοινὸν δεῖπνον, οἷα ἦσαν ἐν χρήσει ἐν Κρήτῃ καὶ ἐν Σπάρτῃ, Ἡρόδ. 1. 65, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 715, Πλάτ., κλπ., πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 31., 2. 10, 7 κέξ., 7. 10, 2. **2)** συντροφία, συσσίτιον μέλλεις νοσηλεύειν; Ἀναξίλ. ἐν «Μαγείροις» 1, Σ ράβ. 793, πρβλ. **φιλίτια**, καὶ ἴδε ἐν λ. **κινδυνεύω** 4. 6. **II.** αἴθουσα τοῦ σισσιτίου, δειπνητήριον κοινόν, ἐν μέσῳ ξυσσιτίῳ κρατῆρας ἔστησ' Εὐρ. Ἴων 1165· ξυσσίτια ἐν οἷς τὴν δίαιταν ποιητέον Πλάτ. Νόμ. 762C· σ. χειμερινὰ ὁ αὐτ. ἐν Κριτί. 112Β· γυμνάσια σ. τε αὐτόθι C.

συσσιτοποιέω, ζυμώνω ὁμοῦ, συσσιτοποιεῖται ἄρτῳ καὶ ὀπτᾶται Διοσκ. 4. 150.

σύσσιτος, ὁ, ὁ ὁμοῦ σιτούμενος, ὁμοῦ ἐσθίων, ὁμοτράπεζος, Θέογν. 309, Ἡρόδ. 5. 24, Ἀριστοφ. Σφ. 557, Βάτρ. 1075, Πλ. 60?, Πλάτ., Ξεν.

συσσιωπάω, ὁμοῦ μετά τινος σιωπῶ, ὁ δῆμος αὐτῇ συνεσιώπα Ἀππ. Καρχηδονικ. 91.

σύσσοια, Ἰων. -οίη, ἡ, κοινὴ κίνησις πολλῶν σωμάτων πρὸς τὸ αὐτὸ σημεῖον, «ἡ ἀνεμπόδιστος φορά», λέξις τῆς ἀτομικῆς φιλοσοφίας παρ' Ἡσυχ., ὅστις μνημονεύει καὶ ῥῆμα, **συσσοῦμαι**, «συνσοῦσθαι· ἐπὶ τὸ αὐτὸ φέρεσθαι».

συσσυκοφαντέω, ὁμοῦ συκοφαντῶ, ψευδεῖς κατηγορίας διαδίδω, Δημ. 1359. 4.

συσσύρω [ῡ], σύρω ὁμοῦ, συσσωρεύω, Ἑβδ (Μακκ. Β' κεφ. Ε', 16), Φρύν. 433.

συσσφραγίζομαι. Μέσ., σφραγίζω καὶ ὑπογράφω ὁμοῦ, τὴν ὁμολογίαν Συλλ. Ἐπιγρ. 3137. 28.

συσσώζω, ἀπὸ κοινοῦ σώζω ἢ διατηρῶ, Εὐρ. Ι. Α. 1209, Ἐλ. 1389, Ἀριστοφάν. Θεσμ. 270· ὑμᾶς τε καὶ ἡμᾶς Θουκ. 1. 74 τινὰ μετά τινος Ἰσαί. Ἀποσπ. 2·— ἀλλὰ καί, σ. τινά τινι, σώζω τινὰ ὁμοῦ μετά τινος, ὡς καὶ ἄλλον τινά Πολύβ. 5. 11, 5.

II. διατηρῶ, φυλάττω ὁμοῦ, ὁ αὐτ. 2. 14, 1., 10. 47, 10.

συσσωματοποιέω, σωματοποιῶ ὁμοῦ, συνενώνω εἰς ἓν σῶμα, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 32.

σύσσωμος, ον, συνηνωμένος εἰς ἓν σῶμα, Ἐπιστ. πρ. Ἐφεσ. γ', 6, Ἐκκλ.

συσσωρεύω, σωρεύω ὁμοῦ εἰς ἓν μέρος, ἐπισωρεύω, Διόδ. 3. 40, Ἀθήν. 333Β, Ἰώσηπ.

συσσωφρονέω, σωφρονῶ καὶ ἐγὼ ὁμοῦ, μετέχω τῆς ἐγκρατείας, ξυσσωφρονεῖν γάρ, οὐχὶ συννοσεῖν ἔφυν Εὐρ. Ι. Α. 407.

συστάδην [ᾱ], Ἐπίρρ. = τῷ ἐπομ., Πολύβ. 3. 73, 8., 13. 3, 7·— παρὰ Πολυδ. Ϛ'. 175, ὁ Bekker **συμβάδην**.

συστᾰδόν, Ἐπίρρ. (συνίσταμαι) ἐκ τοῦ συστάδην, ἐκ τοῦ πλησίον, ἐν πυκνῇ παρατάξει, σ. μάχαις χρῆσθαι, μάχεσθαι ἐκ τοῦ πλησίον, ἐκ τοῦ συστάδην, Λατ. cominus pugnare, Θουκ. 7. 81· σ. ἀγωνίζεσθαι Δίων Κ. 41. 60· ἡ συστᾰδὸν μάχη Ἡρόδ. 6. 7, κτλ.· θηρίων σ. ἀναιρέσεις ὁ αὐτ. 4. 7.

συστᾰθεύω, ἐντελῶς θερμαίνω, μεταφορ., κολακεύων ἐξαπατῶ, Ἀριστοφ. Λύσ. 844.

συσταθμάομαι, ἀποθ., = **συμμετρέω**, Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 171.

συσταθμία, ἡ, ἰσότης βάρους, Διοσκ. 1. 64, Ἀλέξ. Τραλλ. 2, σ. 96.

σύσταθμος, ον, (**σταθμὸς** III) ὁ ἔχων ἴσον βάρος, Γαληνοῦ Ἱπποκρ. Λέξ. Ἐξήγ.

συσταλτέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **συστέλλω**, δεῖ συστέλλειν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 151.

συσταλτικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος συστέλλειν, ὁ εἰς τὸ συστέλλειν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, Ἀριστείδ. Κοϊντ. περὶ Μουσ. 30D.

σύσταμα, τό, Δωρ. ἀντὶ **σύστημα**.

συσταμνίζω, θέτω ἐντὸς τῆς αὐτῆς στάμνου μετά τινος, λευκὸν γλεῦκος συστάμνισον ὄξει Νικ. παρ' Ἀθην. 133D.

συστάς, άδος [ᾱ], ἡ, ἡ ὁμοῦ ἱσταμένη, αἱ συστάδες τῶν ἀμπέλων, ἄμπελοι πεφυτευμέναι πλησίον ἀλλήλων (οὐχὶ εἰς στιράς, στοιχάδες), Ἀριστ. Πολιτ. 7. 11, 6.— Καθ' Ἡσύχ.: «ξυστάδες· αἱ πυκναὶ ἄμπελοι. ἄμεινον δὲ τὰς εἰκῇ καὶ μὴ κατὰ στοῖχον πεφυτευμένας ἀκούειν», Πολυδ. Ζ', 146, Εὐστ. 1524. 33.

3) συστάδες θαλάσσης, ὁμβρίων ὑδάτων, δεξαμεναί, Στράβ. 773.

συστᾰσιάζω, ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος στασιάζω, ἐπαναστατῶ, λαμβάνω μέρος εἰς στάσιν ἢ ἐπανάστασιν, Θουκ. 4. 86, Λυσί. 184. 12, κτλ.· τινί, μετά τινος, Ἰουλιαν. 437Β. **II.** μεταβατ., κινῶ ὁμοῦ εἰς ἐπανάστασιν, συνδέω τινὰς ὁμοῦ πρὸς ἐπαναστατικοὺς σκοπούς, τινὰς Δίων Κ. 35. 14.

συστᾰσιαστής, ὁ, ὁ ὁμοῦ στασιάσας, κοινωνὸς τῆς στάσεως, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιε', 7, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 2, 1.

σύστᾰσις, ἡ, (συνίστημι) τὸ ὁμοῦ τιθέναι, σύνθεσις, διαρτάνωσις, κατασκευή, ἐπὶ τῶν μελῶν ζῴου, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 1, 4, π. Ζ. Γεν. 2. 6, 44, κέξ., κ. ἀλλ.· ἡ ξ. τοῦ σώματος ἡ διὰ γυμνασίων Πλάτ. Τίμ. 89Α. **2)** καθόλου, σύνθεσις, σύνταξις, συναρμολόγησις, τῶν ῥήσεων ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ 268D τῶν πραγμάτων Ἀριστ. Ποιητ. 7, 1· τοῦ μύθου αὐτόθι 10. 4 ἀπολ., ἡ πλοκὴ δράματος, αὐτόθι 13, 4· ἡ σ. τῆς ἐπιβουλῆς, ὁ σχηματισμὸς σχεδίου, Πολύβ. 6. 7, 8· σ. προσώπου, ἐπιμελὴς διευθέτησις, σπουδαία ἢ σοβαρὰ ἔκφρασις τοῦ προσώπου, περὶ τοῦ Περικλέους, Πλουτ. Περικλ. 5. **II.** τὸ συνιστᾶν, συσταίνειν, παρουσίασίς τινος πρός τινα, συστασις, πατρικὴν ἔχων σ. Πολύβ. 1. 78, 1· ἡ πρός τινα σ. ὁ αὐτ. 4. 82, 3, πρβλ. Διον. Ἀλ. Ρητ. 5. 2, Θεμιστ. 27. **III.** παράστασις, ἀπόδειξις, Ἀλέξ. Ἀφρ.

B. (συνίσταμαι) τὸ ὁμοῦ ἵστασθαι, συνάντησις· μάλιστα ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, μάχη ἐκ τοῦ συστάδην, mêlée (πρβλ. **συσταδόν**), ἐν τῇ σ. μάχεσθαι Ἡρόδ. 6. 117, πρβλ. 7. 167· ἡ ἐν ταῖς συμπλοκαῖς μάχη καὶ ξ. Πλάτ. Νόμ. 833Α· ἡ ἐκ σ. μάχη Ἡρῳδιαν. 4. 15· ὅταν .. σύστασιν ὁ ἀγὼν ἔχῃ Πλουτ. Δημήτρ. 16, πρβλ. Αἰμίλ. 20·— μεταφ., σ. γνώμης, ἀγὼν πνευματικός, μεγάλη ἀνησυχία καὶ ἐπιτεταμένη φροντὶς καὶ μέριμνα, Θουκ. 7. 71· οὕτως, ἥν τις πόνος ἢ σ. γίνηται τῷ ἀνθρώπῳ Ἱππ. 310. 9. **2)** συνάντησις, συνένωσις, συναγωγή, π. χ. ὑγρῶν, Fr. ès. Oecon. Hipp.· ὕδατος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 14, 5· ἀνέμων, Διόδ. 3. 51· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ τόπου ἔνθα συνάγονται ὕδατα, αὐτόθι 36·— μεταφορ., λόγων Πλάτ. Πολ. 457Ε. **3)** συνάντησις, ἕνωσις, ὅμιλος ἀνθρώπων ὁμοῦ συνηγμένων, Εὐρ. Ἀνδρ. 1088, Ἡρακλ. 415· κατὰ ξυστάσεις γιγνόμενοι, συναθροιζόμενοι καθ' ὁμάδας, Θουκ. 2. 21, πρβλ. Ξεν. Ἱππ. 7, 19, κλπ.

6) πολιτικὴ ἕνωσις, γενικωτέρα τοῦ **ἑταιρεία καὶ σύνοδος**, Ἰσοκρ. 38Α, Δημ. 1122. 5·— ἐθνικαὶ σ., συνελεύσεις ἐθνικαί, Πολύβ. 24. 1, 3· κατὰ συστάσεις κωμάζειν Δίωνος Κ. Ἀποσπ. σ. 60 Urs. **4)** φιλία ἢ συμμαχία, πρός τινα Πολύβ. 3. 78, 2· συνωμοσία, ἐπί τινα Πλουτ. Πύρρ. 23. **II.** ἡ σύνθεσις, κατασκευή, σύστασις προσώπου ἢ πράγματος, τοῦ κόσμου Τίμ. Λοκρ. 99D, Πλάτ. Τίμ. 32C· τῶν ὡρῶν, τοῦ κόσμου, τῆς ψυχῆς ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 188Α, Τίμ. 32C, 36D, κλπ.· ἡ περὶ τὴν κεφαλὴν ξ. αὐτόθι 75Β· φυσικὴ σ. Ἀριστ. Κατηγ. 8. 13· ἡ σ. τῆς πόλεως ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 4. 11, 8., 7. 13, 9. **6)** ἀπολ., πολιτικὴ σύστασις, σύνταγμα, Πλάτ. Πολ. 546Α, Νόμ. 702D, κλπ. **2)** ὕπαρξις, ἀρχή, νόσων ὁ αὐτ. ἐν Τίμ. 89Β, πρβλ. C· ἡ ἐξ ἀρχῆς τῶν ὅλων σ. Διόδ. 1. 7, πρβλ. Πλούτ. 2. 427Α, Β· σ. λαμβάνειν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 14, Πολυδ., κλπ.·— ἐπὶ ποταμοῦ, ὁ αὐτ. 9. 43, 1. **3)** μεταφορ., ἐπὶ τοῦ νοῦ, σύστασις φρενῶν, αὐστηρότης, σοβαρότης (πρβλ. **συνίστημι** Β. IV), Εὐρ. Ἱππ. 983. **4)** ἐπὶ διαφόρων σωμάτων, σύμπηξις, ἡ σ. τοῦ ὑγροῦ περὶ τὴν ὑπερῴην Ἱππ. 157D, πρβλ. Πλούτ. 2. 130C· ἕψειν μέχρι συστάσεως Γαλην. **5)** οὐσία, πλάττειν ἐκ πηλοῦ ζῷον ἢ τινος ἄλλης ὑγρᾶς σ. Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 2. 9, 7, πρβλ. Πλούτ. 2. 696Α· ξηραὶ σ. Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 15, 2.— Πρβλ. **συνίστημι** ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

συστᾰσιώτης, ου, ὁ, μέλος τῆς αὐτῆς πολιτικῆς μερίδος, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φατρίας, ὁπαδὸς τοῦ αὐτοῦ κόμματος, Ἡρόδ. 5. 70, 124, Στράβ., κλπ.

συστάται, οἱ, ζεύγη νέων πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζόμενοι ἐν τῇ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πάλῃ καὶ ἐν ἄλλοις ἀγῶσι, φίλοι καὶ σ. Συλλ. Ἐπ γρ. 268 Π. 13 κἑξ., 273. **II.** αἱ πλάγιαι δοκοὶ τῆς ὀροφῆς αἱ συναναφέρεναι κατὰ τὴν κορυφήν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 712.

συστᾰτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς σύστασιν ἢ σύναψιν, συνακτικός, συνθετικός, συνδετικός, συνεκτικός, μέρια Σ ξ. Ἐμπ. π. Μ 8. 84 ἀντίθετον τῷ **διαιρετικός.** Ἀρριαν.— Ἐπίρρ. **-κῶς,** Εὐστ. Παρεμβ. 67. 52. **2)** ὁ ὁροῦ συ ἐλκων, στερεοποιῶν, ἀντίθετον τῷ **διαχυτικός.** Θεοφρ. π. Δίσθ 84· ὁ ἀποτελῶν τι, τὰ σ. μέρια Σέξ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 84.

II. ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σύστασιν ἢ παρουσίασίν τινος πρός τινα, συστατικός, τὸ κάλλος πάσης συστατικώτερον ἐπιστολῆς, τὸ κάλλος εἶναι καλλίτερον συστατικὸν πάσης ἐπιστολῆς, Διογ. Λ. 5. 18· συστ. ἐπιστολή, συστατικὸν γράμμα, Β' Ἐπιστ. πρ Κορ. γ', 1· ἢ μόνον συστ., Διογ. Λ. 8. 87· καί, σ. γράμματα Ἀρρ Ἐπίκτ. 2. 3, 1. **III.** ὁ συγκρατῶν, ἀναστέλλων, ἀναχαιτίζων, τινος Ἐκκλ.

συστᾰτός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ βάλῃ ὁμοῦ ἢ συνάξῃ, Ἀπολλ. π. Συντ. 179. **2)** κατεσκευασμένος, ἐξ ἑτέρων Σέξ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 104· καλῶς κατεσκευασμένος, συμπαγής, εὐσταθής, αὐτόθ. 57. **II.** ἴδε **θεὸς σύστατος.**

συσταυρόομαι, Παθητ., σταυροῦμαι ὁμοῦ μετά τινος, καὶ οἱ συνεσταυρωμένοι σὺν αὐτῷ ὠνείδιζον αὐτὸν Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιε', 32· Χριστῷ συνεσταύρωμαι Ἐπιστ. πρ. Γαλάτ. β', 20.

συστέγαζω, στεγάζω, περικαλύπω ἐντελῶς, τινι, μέ τι πρᾶγμα, Πλάτ. Τίμ. 70C.— Παθ., Ξεν. Κύρ. 2. 6, 17.

συστεγνόω, συγκολλῶ ὁμοῦ, Ἥρων ἐν Math. Vett. σ. 156.

σύστειπτος, ον, ὁμοῦ συμπεπυκνωμένος, συμπεφυκώς, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **σύνστειπτον.**

συστελλομένως, Ἐπίρρ. = **συνεσταλμένως,** μετὰ βραχέος φωνήεντος, Δράκων 45. 24.

συστέλλω, πρκμ. **συνέσταλκα.** Συνέλκω, συμμαζεύω, σμικρύνω, σουφρώνω (ἐξυπακούεται ἡ αἰτιατικὴ τὰ ἱστία), Ἀριστοφ. Βάτρ. 999, πρβλ. Ἱππ 432· — συστέλλω, συνφρώνω, ἐπὶ τοῦ στόματος, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 17· συστ. ἑαυτόν, ἐπὶ ὄρεως, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 4, 3· συστ. καὶ προβάλλειν τὴν γλῶτταν ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Μορ. 2. 17, 2· συστ. τὸ πρόσωπον, εἰς ἔκφρασιν ἀηδίας, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 13. 5· ἐπὶ στρατιωτῶν, σ. τινὰς εἰς τὸ τεῖχος, εἴσω τοῦ χάρακος Πλουτ. Σύλλ. 9, Κάμιλλ. 34. — Παθητ., συστέλλομαι, «συμμαζώνομαι». Ἀριστ. π. Κινήσ. 7, 9. κλπ.· σ. εἰς ὀλίγον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 15, 1, Πλουτ. Ἀριστείδ. 14, κλπ.· εἰς μεῖόν τι Ξεν. Ἱππικ. 4, 3· ἐς βραχὺ Λουκ. Ἰκαρομ. 12· συνεσταλμένος ὄγκῳ Διόδ. 4. 20, πρβλ. **συνεσταλμένως.** **2)** ὑποβιβάζω, ἐλαττώνω, τὴν τῶν βασιλέων γένεσιν εἰς τὸ μέτριον Πλάτ. Νόμ. 691Ε· ταπεινοῦντα καὶ σ. ὁ αὐτ. ἐν Λύσ. 210Ε· σ. τὰ ἁμαρτήματα εἰς τὸ ἐλάχιστον Δημ. 309. 2· συσ. ἐπὶ τὸ ταπεινότερον Ἀριστ. Ρητορ. πρ. Ἀλέξ. 3, 9· τὰ συσσίτια πρὸς τὸ σωφρονιστέρον Δίων Κ. 54. 2. — Παθητ., συστέλλομαι, «συμμαζώνομαι», «ζαρώνω», Εὐρ. Ι. Τ. 295· σ. τῇ διαίτῃ, γίνομαι μέτριος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 817· ξ. ἐς εὐτέλειαν, περιορίζω τὰς δαπάνας μου, Θουκ. 8. 4, πρβλ. **συντέμνω II. 3.** **3)** μεταφορ., ταπεινῶ, ὑποβιβάζω, ἐξευτελίζω, τὰ μέγιστα θεὸς συνέστειλεν Εὐρ. Ἀποσπ. 724· αἱ συμφοραὶ σ. τινα Ἰσοκρ. 176Α. — Παθ., καταρρίπτομαι, ταπεινοῦμαι, ἐξευτελίζομαι, συνέσταλμαι καιροῖς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1417, πρβλ. Τρῳ. 108· δοῦλοι σ. τὰς φύσεις Ἡρακλείδ. παρ' Ἀθην. 512Β, πρβλ. Πολύβ. 5. 15, 8, κ λ. **4)** συσ. λέξιν, ταπεινῶ αὐτήν, κάμνω αὐτὴν χυδαίαν, Ῥήτορες (Walz) τ. 3, σ. 225· — προφέρω συλλαβὴν βραχέως, ἀντίθετον τῷ **ἐκτείνω,** Διον. Ἀλ. π. Συνθέσ. 14, κλπ. **II.** περιτυλίσσω στενῶς, οὐ δάμαρτος ἐν χεροῖν πέπλοις ξυνεστάλησαν Εὐρ. Τρῳ. 378, πρβλ. Λουκ. π. Εἰκ. 7.— Μέσ., συστείλασθαι θοιμάτια, νὰ περιτυλίξωμεν τὰ ἱμάτιά μας στενῶς ἐπάνω μας, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 99· συστέλλου σεαυτόν, περιζώσαι, ἔσο ἕτοιμος πρὸς ἐνέργειαν, αὐτόθι 484· συσταλείς. περιζωσθείς, περισφιγχθείς, ἕτοιμος πρὸς ἐνέργειαν, ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 424, ἐν Λυσ. 1042. **2)** ἐπικαλύπτω, ἀποκρύπτω, Πλουτ. Γάλβ. 18.

συστενάζω, στενάζω, θ ηνῶ ὁμοῦ μετά τινος, ὡς συστενάζειν οἷόν γενναίως φίλοις Εὐρ. Ἴων 935· ἀπολ., Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. η', 22.

συστενάχομαι [ᾰ], = τῷ προηγ., ὡς φαμένη ἐλεεινὰ συνεστενάχοντο γυναῖκες Νόνν. Δ. 40. 163.

σύστενος, ον, πολὺ στενός, «ἐστενοχωρημένος», Ἀντιμάχου Ἀποσπ. 80, ἴδε Ἡσύχ., ἔνθα «σύστενον· ἐστενοχωρημένον».

συσυστενοχωρέω, στενοχωρῶ πανταχόθεν, ἡμὲν φύσις ἐλευθέρους ἡμᾶς ἀφῆκεν, ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ συνεζεύξαμεν ἑαυτοὺς, συστενοχωρούμεν Ἰλούσ. 2. 601D, πρβλ. **στενοχωρέω.**

συστένω. = **συστενάζω,** γύναια.. τοῖς συστένουσι χαίρουσι καὶ φιλοῦσιν ὡς φίλους τοὺς συναλγοῦντας Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 11, 4.

συστερέομαι, Παθητ., στερροῦμαι ὁμοῦ, βίου πολυχρονίου πικρίνας τιμὴν καὶ τ. ὑτῆς συνεστέρηται Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 505.

συστεφᾰνηφορέω, στεφανηφορῶ ὁμοῦ, ἴδε **συγκανηφορέω.**

συστεφανίτης, [ῐ], **ου,** ὁ, ὁ ὁμοῦ στέφανον φορῶν, Μιχ. Συγκέλλ. Ἐγκώμ. εἰς Διον. Ἀρεοπ. σ. 386.

συστεφᾰνόω, ὁμοῦ στεφανώνω, Ἀνθ. Π. 5. 36.— Παθ., φορῶ στέφανον ὁμοῦ, συνεστεφανοῦτο καὶ συνεπαιώνιζε τῷ Φιλίππῳ Δημ. 380. 27· στεφανώνομαι ὁμοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 3200. 4353.

συστέφομαι, Παθ., στεφανοῦμαι ὁμοῦ, Συλλ. Ἐπιγγρ. 4240c, 4380g.

σ.στήκω, μεταγεν. ἐνεστὼς σχηματισθεὶς ἐκ τοῦ πρκμ. **συνέστηκα,** συστήκειν, ὁμοῦ ἵστασθαι, λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν συνεστώτων, Ἀθανάσ. Ι, 55Β, Βασίλ. IV, 673Β, κλπ.

σύστημα, τό, τὸ ἐκ πολλῶν συνιστάμενον σύνολον, ὅλον τι ὀργανικόν, σύστημα, Πλάτ. Ἐπιν. 991Ε, Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 2. 4, 36., 3. 9, 3· τὸ ὅλον σ. τοῦ σώματος Διον. Ἁλ. Ρητ. 10. 6 — φιλολογικῶς, σύνθεσις, συντεταγμένον τι ὅλον, ἐποποικὸν σ. Ἀριστ. Ποιητ. 18, 13· — τέχνη ἐστὶ σ. ἐκ καταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων Λουκ. Παράσ. 4, πρβλ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 20, 5, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 173, κλπ. **2)** κυβέρνησις ὀργανωμένη, σύνταγμα, πολίτευμα, Πλάτ. Νόμ. 686Β, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 8, 6· σ. δημοκρατίας, πολιτείας Πολύβ. 2. 38, 6., 6. 11, 3· ὁμοσπονδία, σ. τῶν Ἀχαιῶν ὁ αὐτ. 2. 41, 15, πρβλ. 9. 28, 2· — φαίνεται ὅτι ἐσήμαινε καὶ σύλλογον, ἑταιρείαν ἢ συντεχνίαν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2508, 2562, 2699· ἢ ἐπιστροπείαν, αὐτόθι 2930.

3) σῶμα στρατιωτῶν, συνήθως ὡρισμένου τινὸς ἀριθμοῦ, ὡς τὸ τάγμα. **σύνταγμα,** σ μισθοφόρων, ἱππέων Πολύβ. 1. 81, 11, κλπ.· ἀλλά, τὸ τῆς φάλαγγος σ., αὐτὴ ἡ φάλαγξ, ὁ αὐτ. 5. 53, 3. **4)** καθόλου ποίμνιον, ἀγέλη, ζώων, ἱπποτροφεῖον ὁ αὐτ. 12. 4, 10., 10. 27, 2. **5)** σύλλογος ἱερίων ἢ ἀρχόντων, ὁ αὐτ. 21. 10, 11, Στράβ. 806, κλπ.· ἐπὶ τῆς Ρωμαϊκῆς Συγκλήτου, Πλουτ. Ρωμ. 13. **6)** ἐν τῇ Μουσικῇ, σύστημα ἁρμονίας κατὰ τὰ διαστήματα, οἷον τὸ διὰ πασῶν, τὸ διὰ τεσσάρων, Πλάτ. Φίληβ. 17D, ἴδε Chappell. of M. σ. 60 κἑξ., 71 κἑξ., 95. **7)** ἐν τῇ μετρικῇ, ἡ ἕνωσις πολλῶν στίχων συνεχῶν εἰς ἓν ὅλον, οἷον τὸ ἀναπαιστικὸν σύστημα, πρβλ. **συνάφεια.** **8)** ἐν τῇ Ἰατρικῇ, ὡς τὸ ἄθροισις, ἐπισώρευσις καθιζημάτων, Ἱππ. 1230D, Γαλην. — Ἡ λέξις ἅπαντα κατὰ πρῶτον παρ' Ἱπποκρ. καὶ Πλάτ., ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις πεζογράφοις.

συστημᾰτικός, ή, όν, ὁ συναποτελῶν ἓν σύστημα, ὁ ὠργανωμένος εἰς ἓν ὅλον, Πλούτ. 2. 1142F, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 41· σ. μέτρα, ἀποτελοῦντα τέλειον σύστημα, Ἡφαιστ. 111, κλπ., πρβλ. **σύστημα 7.** **II.** σ. σφυγμός, ταχὺς καὶ ἀνώμαλος σφυγμός, Γαλην.· σ. ἀνωμαλία ὁ αὐτ.

συστηρίζω, ὁμοῦ στηρίζω, Πτολεμ. Μαθημ. τ. 1, σ. 155, 9.

συστῐχάομαι, συνοδεύω, συμβαδίζω, συμπορεύομαι, Ἐπικ. παρατ. **-εστῐχόωντο** Νόνν. Δ. 34. 255.

συστοιβάζω, στοιβάζω ὁμοῦ, Γλωσσ.

συστοιχέω, ἵσταμαι τεταγμένος ἐν τῇ αὐτῇ σειρᾷ ἢ γραμμῇ, ἐπὶ στρατιωτῶν, Πολύβ. 10. 21, 7. **2)** εἶμαι σύστοιχος πρός τι, «τὸ γὰρ Σινᾶ ὄρος ἐστὶν ἐν τῇ Ἀραβίᾳ, συστοιχεῖ δὲ τῇ νῦν Ἱερουσαλήμ, δουλεύει γὰρ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς» Ἐπιστ. πρὸς Γαλάτ. δ', 25· περιπατῶ συμφώνως πρός τι, τῷ λόγῳ Σωκράτους Μουσών. παρὰ Στοβ. 107. 12.

συστοιχία, ἡ, τὸ ἵστασθαι ἐν τῇ αὐτῇ σειρᾷ, τὰς συστοιχίας τῆς ἀμπέλου Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 1. 48. **II.** σειρὰ πραγμάτων ἢ ἐννοιῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν ἢ εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 3. 21, 2, Τοπ. 2. 9, 3, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 6. 5, 6· αἱ σ. ἐπαλλάττουσιν, αἱ δύο σειραὶ ἔχουσιν ἐναλλασσόμενα ἢ κοινὰ γνωρίσματα, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 15, 3, πρβλ. **σύστοιχος.** **2)** ἐν τῇ τῶν Πυθαγορείων φιλοσοφίᾳ, σειρὰ παράλληλος ἢ ὁμοταγής, αἱ ἀρχαὶ αἱ κατὰ συστοιχίαν λεγόμεναι, ἐπὶ σειρᾶς παραλλήλων ἢ ὁμοταγῶν ζευγῶν, οἷον, περιττὸν καὶ ἄρτιον· ἓν καὶ πολλά· δεξιὸν καὶ ἀριστερόν, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 5, 6, πρβλ. 3, 3. 21., 9. 3, 10, π. Ζ. Μορ. 3. 7, 17, Ἠθικ. Νικ. 1. 6, 7, κ. ἀλλ. **3)** περὶ τῆς γραμματ. ἐννοίας, ἴδε **σύστοιχος** 2.

σύστοιχος, ον, ὁ ἱστάμενος ἐν τῷ αὐτῷ στοίχῳ, ἐν τῇ αὐτῇ σειρᾷ μετά τινος, συναγής, παράλληλος, ἀντίθετον τῷ **ἀντίστοιχος** (ὁ ἱστάμενος ἐν τῇ ἀπέναντι σειρᾷ ἢ τάξει), οἷον τὸ στοιχεῖον γῆς καὶ πῦρ, ὕδωρ καὶ γῆ εἶναι σύστοιχα, ἀλλὰ ὕδωρ καὶ πῦρ, ἀὴρ καὶ γῆ εἶναι ἀντίστοιχα, Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 1, 14, πρβλ. Μετεωρολ. 1. 3, 11· οὕτω, λέγεται σύστοιχα τὰ τοιάδε· οἷον τὰ ἀγαθὰ καὶ ὁ δίκαιος τῇ δικαιοσύνῃ ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 2. 9, 1, πρβλ. Ρητορ. 1. 7, 27· σύστοιχα ἀλλήλοις ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 7, 17· τὸ γλυκὺ καὶ τὸ λευκὸν (λιπαρὸν;) καλῶ σύστοιχα ὁ αὐτ. περὶ Δίσθ. 7, 14· τὸν γλυκὺν καὶ λιπαρὸν (ξηλ. χυμὸν) καὶ ὅσοι σύστοιχοι τούτοις Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 6. 4, 2. Ἐπίρρ., τὰ συστοίχως λεγόμενα Ἀριστ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

π. Αἰσθ. 7, 14. **2)** ἐν τῇ γραμματικῇ, τὰ γράμματα διαιρούμενα μὲν κατὰ τὸ ὄργανον τῆς φωνῆς δι' οὗ προφέρονται λέγονται **σύστοιχα**, δηλ. τὰ χειλεόφωνα π β φ, τὰ γλωσσόφωνα τ δ θ, τὰ οὐρανισκόφωνα κ γ χ· ἡ σχέσις αὕτη τῶν γραμμάτων καλεῖται **συστοιχία**, (ἐν ᾧ ἡ σχέσις αὐτῶν ὡς ψιλῶν, μέσων, δασέων ἐκαλεῖτο **ἀντιστοιχία**, π. χ. ἡ φιάλη κατ' ἀντιστοιχίαν ἐστὶ πιάλη Ἀσκληπ. παρ' Ἀθην. 501B).

συστολή, ἡ, (συστέλλω) τὸ συστέλλεσθαι, συμμάζωμα, ἡ εἰς ἑαυτὸν σ. Πλούτ. 2. 564B· παρὰ τοῖς Ἰατρικοῖς, νόσηρὰ σύσπασις ἢ σπασμὸς τῆς καρδίας, Ἡρόφιλ. παρὰ Πλουτ. 2. 903F, Διογ. Λ. 111, Γαλην. 2, 256. **2)** περιορισμός, συστολῆς μᾶλλον ἢ προαθέσεως δεῖσθαι τὰς τιμὰς Πλουτ. Καῖσ. 60, πρβλ. 2. 135C. **3)** μεταφορ., καταστολὴ καταπλήξεως καὶ συστολῆς ἕνεκα καὶ τοῦ ταπεινῶσαι αὐτόθι 2. 544E, κτλ.· παρὰ τοῖς γραμματ. ἡ μεταβολὴ μακροῦ χρονήεντος εἰς βραχύ, π. χ. ἔσαν ἀντὶ ἦσαν· καὶ τὸ προφέρειν συλλαβὴν ὡς βραχεῖαν ἐν ᾧ κυρίως εἶναι μακρά — οὕτω καὶ ἐν τῇ μουσικῇ. **4)** περιορισμὸς ἢ ἐλάττωσις τῶν δαπανῶν, Πολύβ. 27. 12, 4. **5)** τὸ συνεσταλμένον, ὥσπερ τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα, ὧν τέχνη ἐδόκει ἡ συστολὴ καὶ ἰσχνότης Δημήτρ. Φαληρ. § 14. **6)** μικροψυχία, Πολυβ. Ε', 122, αὐτόθι Δαμάσκ.— Λέξις τῶν μεταγενεστέρων, ἐν πάσῃ σημασίᾳ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **διαστολή**.

***συστολή**, ἡ, παρὰ Σωρ. Ὑφ. σ. 70, 79, 210, 211, ἔκδ. Erm. ἔχει ἡ λέξις αὕτη πλὴν τῶν ἄλλων σημασιῶν της καὶ τὴν τῆς ἀσιτίας, ἢ νῆσις εἶναι, ὡς ἔχει καὶ τὸ **συστέλλειν** τὴν τοῦ **νηστεύειν** ἐν σ. 209, Συναγ. Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμαν.

συστολίζω, συγκομῶ, καταστολίζω, σκύλων Φρυγίων ἐπὶ τύμβον ἀγάλματα συστολίσαι χρήζουσα λίνῳ φάρεα πορφύρεα, ἡ τοῦ χωρίου τούτου σύνταξις φαίνεται ἔχουσα ὡς ἑξῆς: χρήζουσα συστολίσαι λίνῳ φάρεα σκύλων Φρυγίων, ἀγάλματα ἐπὶ τύμβου, Εὐρ. Ὀρ. 1435. **II.** συνδέω, συνάπτω, Μούσας σ. Χάρισιν Ἀθ. Π. 7. 4. 9.

συστομόομαι, Παθ., ἑνοῦμαι διὰ στόματος, συνεστόμωται γὰρ αὐτῇ (δηλ. τῇ Μαιώτιδι λίμνῃ) στόματι μεγάλῳ Στράβ. 308, πρβλ. **ἀναστομόω** I. 3, **συναναστομόομαι**.

σύστομος, ον, ὁ ἔχων στενὸν στόμα, στενόστομος, ἀντίθετον τῷ **μεγαλόστομος**, ἐπὶ ἐχθύων, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 1, 12· ἐπὶ ἀγγείων, «πίθος μέγας καὶ σύστομος» Μυῖρ. 392, ἐν λέξ. **φιδάκνη**.— Παροιμ., «συστομώτερος σκάφης: παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς σκάφας φερόντων μεταλλικῶν διὰ τὸ ἀπαρρησίαστον, οἷς οὐδὲν χανεῖν ἐφεῖτο· τάττεται δὲ ἐπὶ ὧν μὴ δυναμένων παρρησιάζεσθαι» Ζηνοδ. Παροιμ. Ε', 95, πρβλ. καὶ λοιποὺς Παροιμιογράφους, Μένανδρ. ἐν «Εὐνούχοις» 5, κλπ. **2)** στόμα πρὸς στόμα, ἐπὶ φιλήματος, Τηλεκλείδ. ἐν «Ἀφυεδέσι» 2.

συστοναχέω, = **συστενάζω**, καὶ οἱ συστοναχοῦσι ῥοαὶ πολυηχέος Ἕρμου Κόϊντ. Σμ. 2. 296.

συστορέννῡμι, ἐκτείνω, ἁπλώνω ὁμοῦ, τὸν ἀμφιτάπητα συστορέσας Δίφιλος ἐν «Κιθαρῳδῷ» 1· **συστωρνύω**, Ἰαμβλ. Πρακτρ. σ. 314, κθ'.

συστοχάζομαι, ἀποθετ., στοχάζομαι ὁμοῦ, τοῦ **κατ' ἀξίαν** συστοχάζομαι Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 3. 11.

συστρατάομαι, = **συστρατεύω**, Ἐπικ. παρατ. **-ώοντο** Νόνν. Δ. 17, 138.

συστράτἄρχης, ου, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς στρατάρχης ὤν, **ἀπὸ κοινοῦ** μετ' ἄλλου στρατάρχου διοικῶν τὸν στρατόν, Βυζ.

συστράτεια, ἡ, κοινὴ ἐκστρατεία, Ξεν. Ἑλλην. 3, 1, 6, Δίων Κ. 40, 7.

συστρᾰτεύω, μέλλ. **-εύσω**, συχνότερον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ **-εύομαι**, μέλλ. **-εύσομαι**· — ἀπὸ κοινοῦ ἐκστρατεύω, λαμβάνω μέρος εἰς τὴν ἐκστρατείαν, ἁπλ., Ἡρόδ. 5. 44., 6. 9., 9 11, Θουκ. 1. 99., 2 56, Ξεν., κλπ.· τινί, μετά τινος, Ἡρόδ. 7. 11., 9. 106, Θουκ. 2. 12, Ξεν., κλπ.· μετά τινος Θουκ. 2, 29, 80, κλπ.· σύν τινι Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 36. — Ὁ Ἡρόδ. ἔχει ἀεὶ τὸν μέσον τύπον, ὡς καὶ ὁ Πλάτ. (Πολ. 468B, 471D)· ὁ Θουκ. προτιμᾷ τὸν ἐνεργ., ἀλλὰ ποιεῖται χρῆσιν καὶ τοῦ μέσου, πρβλ. 1. 99., 2. 12, κ. ἀλλ. πρὸ. 2. 56, 80, κ. ἀλλ.· ὁ Ξεν. ἔχει ἀμφότερα, ἀλλὰ συνηθέστερον τὸ μέσον, ὡς καὶ ὁ Λυσίας 160. 22, κλπ.— Ἴδε Χ. Χαρισωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Δ', σ. 154, 155.

συστρᾰτηγέω, εἶμαι συστράτηγός τινος, μετὰ γεν. προσ., τινὸς Δημ. 401. 2, Πλούτ. **II.** μεταφ., ἐνεργῶ μετά τινος ὡς συστράτηγος, τὴν κάθοδόν τινι Στράβ. 239.

συστρᾰτηγός, ὁ, ὁ στρατηγῶν μετ' ἄλλου, μετέχων τῆς στρατηγίας, Εὐρ. Φοίν. 745, Θουκ. 2. 58, Πλάτ., Ξεν., κλπ.· θηλ. **συστρατηγέτειρα**, Νικήτ. Χων. 1, σ. 13D.

συστρατιώτης, ου, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς στρατιώτης ὤν, ὁμοῦ ὑπηρετῶν, «σύντροφος», Λατ. commilito, Ξεν. Αν. 1. 2, 26, Πλάτ. Πολ. 556C, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 3, 1 — θηλ. **-ώτις, ιδος**, Θεμίστ. 197C· τύχῃ σ. χρῆσθαι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 9. 1.

συστρατολογέομαι, Παθ., στρατολογοῦμαι ὁμοῦ μετά τινος, ὁμοῦ καταιάσσομαι εἰς τὸν στρατόν, τινι Νικήτ. 537A.

συστρατοπεδεύομαι, ἀποθ., στρατοπεδεύω ὁμοῦ μετά τινος, τινι ἢ σύν τινι Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 19, Ἀνάβ. 2. 4, 9· — παρὰ Βυζ. καὶ **συστρατοπεδεύω**,

σύστρεμμα, τό, πᾶν πρᾶγμα ὁμοῦ συνεστραμμένον, ὡς τὸ **συστροφή** Π' ὄθεν, **1)** σφαῖρα, «τυλικτάρι», «κουβάρι», σ. ἐξ ἐρίων Παῦλ. Αἰγ. 3.27· ἐκ σχοινίου Ἡσύχ. ἐν λέξ. **σπεῖον**· ὁμόρου συστρέμματα, στρογγύλαι σταγόνες ὕδατος, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 6. **2)** πλῆθος ἀνθρώπων, ὄχλος, συρροή, Πολύβ. 1. 45, 10., 4. 58, 4· — ὁμὰς ἀνθρώπων, Ἐβδ. (Β' Βασιλ. Δ', 2, κ. ἀλλ.)· — μάλιστα σῶμα ἐκ 1024 ἀνδρῶν, ὅθεν **συστρεμματάρχης**, Ἀρρ. Τακτ. σ. 10, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ 285. 3. **3)** αἴθημα, πρήξιμον, Ἱππ. Προρρ. 11, πρβλ. 1028E, Γαλην., κλπ. **6)** νεόπλασμα ἐν τοῖς ἐντοσθίοις, Ἱππ. 1139Δ, Ἀντυλλ.

συστρεμμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σύστρεμμα**, συσ. ὕδατος, δίνη, Ἀριστ. π. Θυμ. 29. **2)** «ἑφαπτὶς συστρεμμάτιόν τι πορφυροῦν, ἢ φοινικοῦν, ὃ περὶ τὴν χεῖρα εἶχον οἱ πολεμοῦντες ἢ θηρεύοντες» Πολυδ. Δ', 116.

συστρεπτικός, ἡ, ὄν, πάνυ ψυχρός, συμπηγνύων, ἐπὶ τοῦ ψύχους, Ἱππ. 1175C· ἴδε **συστρέφω** I. 6.

συστρέφω, μέλλ. **-ψω**, στρέφω ὁμοῦ, στρηφογυρίζω, Λατ. conglobare, ἐπὶ συστροφῆς ἀνέμων, ἀνεμοστρόβιλου, μή σ' ἀναρπάσῃ.. συστρέψας ἄφνω Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 195, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 975, Θεσμ. 61· ἐπὶ θηρίων, συσπειρῶμαι, μαζώνομαι, παρασκευάζομαι ὅπως πηδήσω ἢ ἐφορμήσω, σ. ἑαυτὸν ὥσπερ θηρίον Πλάτ. Πολ. 336B σ. τὸν αὐχένα, ἐπὶ ἀνδρὸς οὐ ἀγωνιζομένου νὰ ἐλευθερωθῇ, Εὔπολις ἐν Ἀδηλ. 54· συστρέψαι ἑαυτόν, ἐπὶ τοῦ δελφῖνος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 48, 5· συστρέψαντος δὲ Παύλου φρυγάνων πλῆθος καὶ ἐπιθέντος ἐπὶ τὴν πυράν Πράξ. Ἀποστ. κη', 3.— Παθητ., ἐπὶ ἀνεμοστροβίλου, Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 7. **II.** συχν. ἐπὶ στρατιωτῶν, συστρέψαντες ἑαυτούς, διὰ συστροφῆς σχηματίσαντες ἑαυτοὺς εἰς σῶμα συμπαγὲς καὶ πυκνὸν πρὸς ἐπίθεσιν ἢ ἄμυναν, Ἡρόδ. 9. 18· σ. εἰς ταὐτὸ (ἐξυπακ. τὰς ἵππους) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 16 μεταφορ., σ. ἑαυτόν, συνέρχομαι, ἀναλαμβάνω, Πλάτ. Πολ. 336E· — συχν. ἐν τῷ παθ., συστραφέντες, ἐν ἑνὶ συμπαγεῖ σώματι, Ἡρόδ. 4. 136., 6. 6, 140 συστρεφόμενοι ὁ αὐτ. 9. 62, Θουκ. 7. 30· ξυνεστρέφοντο ἐν σφίσιν αὐτοῖς ὁ αὐτ. 2. 4· ὅσον .. ἦν ξυνεστραμμένον αὐτόθι· ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων συνεστραμμένοι ἦσαν, εἶχον σχηματισθῇ φάλαγγα εἰς βάθος πεντήκοντα ἀνδρῶν, Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 12· — οὕτως ἐπὶ μελισσῶν κτλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 42, 5, πρβλ. 37, 10. **2)** ἐπὶ στρατιωτῶν, ὡσαύτως, συστρέφειν ἐπὶ δόρυ, πρὸς τὰ δεξιά, Ξεν. Λακ. 13, 6· οὕτω πιθαν., σ. τὸν Ἵππαν, στρέφω αὐτὸν ἀπατόμως, Πλουτ. Πύρρ. 16 σ. τὴν ὄψιν Σάτυρ. παρ' Ἀθην. 248E **III.** σχηματίζω ἓν ὅλον, ὀργανικόν, ἑνώνω, συνάπτω, σ. τὸ Μηδικὸν ἔθνος Ἡρόδ. 1. 101· τοὺς τάς οὐσίας ἔχοντας Ἀριστ. Πολιτ. 5. 5, 1.— Παθητ., ἑνοῦμαι, συνδέομαι, ἀποτελῶ σύνδεσμον ἢ σύλλογον, συνωμοτῶ, Θουκ. 4. 68., 8 54· ἐπί τινα Αἰσχίν. 52 6. **IV.** συνάγω, συναθροίζω, σ. αἷμα εἰς .. Ἱππ. Ἀφ. 1254. — Παθητ., νιφετοῦ συστραφέντος Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 8· ἐπὶ χυμῶν ἐν τῷ σώματι, συνάγομαι εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, ἀποτελῶ φῦμα, φύματος συστραφέντος Ἱππ. Προγν. 45 ἐπὶ ἄμμου ἐν τῇ κύστει, ὁ αὐτ. περὶ Ἀέρ. 286. **V.** ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, καθιστῶ αὐτὰς οὐλας, τὰς κάμνω σγουράς, συνέστρεψε κόμας (δηλ. ὁ ἥλιος) Θεοδέκτης παρὰ Στράβ. 695. — Παθ., αἱ συνεστραμμέναι τῶν τριχῶν Κλήμ. Ἀλ. 289· συνεστραμμένα ξύλα, ἔχοντα κόμβους, ὀζώδη, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 11, 2· σ. ῥίζα ὁ αὐτ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 1 3, 3· κιττὸς συνεστραμμένος ταῖς ῥίζαις ὁ αὐτ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3 18, 9. **VI.** συμπυκνῶ, συμπήγνυμι, σκληρύνω, τὸ ψυχρὸν συστρέφει Ἀθην. 41B· τὰ γυμνάσια τὰ σάρκας σ. Ἀνελλ. ἐν Medd. Vett. σ. 98.— Παθ., συμπυκνοῦμαι, λαμβάνω πυκνότητα ἢ σύστασιν, ἄφρὸς σ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 15, 7· σπέρμα αὐτόθι 3, 22, 3· νέφος ἐστὶ πάχος ἀτμῶδες συνεστραμμένον ὁ αὐτ. π. Κόσμ. 4, 5· σωμάτιον συνεστραμμένον Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 24, 8.

VII ἐπὶ προτάσεων, διηγημάτων, καὶ τῶν ὁμοίων, συμπυκνῶ, συμπιέζω, ἐὰν μὴ συστροφῇ (-έφῃ Βεντλ.) τὰ πράγματα Κρατῖνος ἐν «Κλεοβουλίναις» 1· ἐνθυμήματα σ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 18, 4· σ. τὰ νοήματα, τὸν νοῦν ἐν ὀλίγοις ὀνόμασι Διον. Ἁλ. π. Ἰσοκρ. 11, κ. ἀλλ.· καὶ ἁπλ., συστρέψας γράφει, συντόμως, ἐν βραχυλογίᾳ, Αἰσχίν. 68. 2· σ. εἰπεῖν Διον. Ἁλ. περὶ Λυσίου 24 — συχν. ἐν τῷ παθητ., ῥῆμα βραχὺ καὶ συνεστραμμένον, σθεναρόν, νευρῶδες, (οὗ ὡ παρὰ Κικέρωνι contortus), ἐπὶ τῶν Λακεδαιμονίων, Πλάτ. Πρωτ. 342E, πρβλ. Διον. Ἁλ. Ρητ. 5 7 (ἔνθα λέξις σ. ἀντίκειται τῷ διηρμένῃ)· ἡ Ἀττικὴ γλῶσσα σ. τι ἔχει Δημήτρ. Φαληρ. 177 συνέστραπται τοῖς νοήμασι Διον. Ἁλ. π. Λυσίου 5, πρβλ. τὸν αὐτ. π. Δημοσθ. 19· — πρβλ. **συνεστραμμένως**. **8)** ὡσαύτως, ὁμιλῶ ἢ γράφω εὐ. ὕφος πολύπτυχον καὶ δύσκολον, **συστρέφω** τινὰς λόγους μου, παρ' αὐτῷ δ' ἄλλα συστρέφειν πυκνὰ Ἀντιφάνης ἐν «Ἀφροδισίῳ» 1. 17· σοῦ ταῦτα συστρέφοντος ὁ αὐτ. ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1. 17.

συστροβέω, συστρέφω, περιστρέφω, περιδινῶ ὁμοῦ, Ἰω. Πε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διάσιμος, Περὶ γυναικὸς κακῆς 18, Πλανούδ. Ὀβιδ. Μετ., 11. 664.

συστροβῑλέω, = τῷ προηγ., «συστροβιλῆσαι τὸ συστρέψαι» Φρύνιχ. 396.

συστρογγύλλω, ποιῶ τι στρογγύλον, στρογγυλαίνω, μεταφορ., καταναλίσκω, «Ἐπιχαρίδης .. ἐν πένθ' ἡμέραις σφαῖραν ἐποίησε τὴν πατρῴαν οὐσίαν· οὕτω συνεστρόγγυλεν ἰταμῶς καὶ ταχύ», τὴν ἀπεστρογγύλωσε, κατηνάλωσε, κατέσπεψε, Ἄλεξις ἐν «Φαίδρῳ» 2, 4· οὐσίδιον γὰρ καταλιπόντος μοι πατρὸς συνεστρόγγυλα κἀξεκόκκισα (καινῶς φέρεται συνεστρογγύλικα) Νικόμαχ. ἐν Ἀδήλ. 1·— πρβλ. **σφαῖρα I.**

συστροφή, ἡ, στρήψιμον, ὅσα δέ γε αὖ τὴν μὲν συστροφὴν χαύνην λαμβάνει, ὅσα δὲ πάλιν στρήφονται ἐλαφρά, ἐπὶ νημάτων, ἰδίως τῆς κρόκης, Πλάτ. Πολιτικ. 282E. **2)** περιστροφή, Πλούτ. 2. 891E. **3)** συμπύκνωσις, πυκνότης, Ἀριστ. Προβλ. 34. 7. **4)** μεταφορ., ἐπὶ ὕφους, βραχύτης, συντομία, βραχυλογία, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 18, π. Θουκ. 53. **II.** τὸ διὰ συστροφῆς εἰς ἕνα ὄγκον σχηματιζόμενον, πυκνὸς ὄγκος, ὡς τὸ **σύστρεμμα**· ὅθεν, **1)** συνάθροισις, συναγωγή, πλήθεος σ. Ἡρόδ. 7. 9, 2· συνάθροισις στασιαστική, ὄχλος, Πολύβ. 4. 34, 6· διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους κατὰ συστροφάς, καθ' ὁμάδας, Διον. Ἀλ. 5. 31, κλπ.· μετὰ συστροφῆς, ἐν πυκνῇ παρατάξει, Διόδ. 11. 8·— ὡσαύτως, σμῆνος μελισσῶν, Ἐβδ. (διάφ. γρ. ἐν Κριτ. ΙΔ', 8)· πλῆθος πτηνῶν, Ἀρτεμίδ. 2. 20·— ἄλλων πραγμάτων πλῆθος, σ. δρυῶν Δίων Χρυσ. σ. 61. **2)** ἐπὶ συσσωρεύσεως νοσηρᾶς ὕλης ἐν τῷ σώματι, ἐπὶ φυμάτων, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 807· αἱ περὶ τοὺς κονδύλους σ., ἐπὶ ὀσκεωδῶν συγκρίσεων, Διοσκ. 1. 35· σ. νεύρων, συμπλοκὴ νεύρων ἢ τενόντων, περιπλοκὴ αὐτῶν, ὁ αὐτ.· οἴδημα, πρῆσμα, Γαλην. Λεξ. Ἱππ., πρβλ. Πλούτ. 2. 664F. **3)** γόγγρος, ῥόζος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5, 2, 3., 5. 1. **4) συστροφή**, μετὰ τῆς γεν. **ὄμβρου** ἢ ἄνευ αὐτῆς, αἰφνιδίως ἐπερχομένη ἄφθονος βροχή, Πολύβ. 3. 74, 5., 11. 24, 9· οὕτω, σ. ἀνέμου, πνεύματος, ἀνεμοστρόβιλος Φρύν. 176, Ἐβδ. (Ὡσηὲ Δ', 19)· νεφελώδεις σ. Κλήμ. Ἀλεξ. 489. 30 — μεταφορ., αἱ συσ. τῶν παθῶν αὐτόθι. — Πρβλ. **συστρέφω** ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

συστροφία, ἡ, εὐστροφία, πολὺ τῆς τοιαύτης συστροφίας, ἀπολειπόμενον Πολύβ. 24. 2, 2· ὁ Reisk. προτείνει εὐστροφίας. **II.** οἰκειότης, γνωριμία μετὰ συγγραφέων, ἢ διδασκαλία, Διον. Ἀλ. εἰς Δείναρχον 7· ἐν Διοδ. Ἐκλογ. 780. 46, ὁ Wes., **συντροφίαν**

συστροφόομαι, Παθητ., συσκοτοῦμαι, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἰλιγγιᾶν**, ἣν ἑρμηνεύει· «συστροφοῦσθαι, συσκοτοῦσθαι».

συστρώννυμι, στρώνω ὁμοῦ, ἰσάζω, ὁμαλύνω, ἐς ὁμαλότητά τινα καὶ ἀκινησίαν ἅπαντα συνέστρωντο Εὐνάπ. σ. 111.

συστυγνάζω, συσκυθρωπάζω, ἐν τοῖς λυπηροῖς συστυγνάζοντα Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 336 Schweigh.

σύστυλος, ον, πυκνόστυλος, Βιτρούβ. 3. 2.

συστύφω [ῡ], συ ἑλκω, συστέλλω, ὅκως ἂν συστυφῇ τὰ στόματα τῶν φλεβῶν Ἱππ. 369. 33. — Παθ., σκυθρωπάζω, γίνομαι κατηφής, «συνεσκυμμένοις καὶ στυγνοῖς» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1497. — Καθ' Ἡσύχ.: «συνστῦψαι· σκυθρωπάσαι», καί: «συνέστυβας· συνεσκυθρώπακας», καί: «συνέστυβεν ὁμοίως ἐσκυθρώπακεν», καί: «συνεστυφωμένοι· συνεσκυθρωπακότες».

συσφάζω, σφάζω ὁμοῦ μετά τινος, οὐ χρὴ .. συσφαγῆναι Εὐρ. 1. Τ. 685.

συσφαιρίζω, ὁμοῦ παίζω τὴν σφαῖραν, Πλούτ. 2. 94A, Ἄντυλλ. ἐν Medd. Vett. σ. 122.

συσφαιριστής, οῦ, ὁ, ὁ συσφαιρίζων, παίζων τὴν σφαῖραν ὁμοῦ μετά τινος, Πλάτ. Ἐπιστ. 363D, Ἀθήν. 19A.

συσφαιρόω, σχηματίζω τι εἰς σφαῖραν, κάμνω αὐτὸ σφαιροειδές, τὸ στρογγυλαίνω, N. Βλεμμ. Γεωγρ. σ. 19, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ.

συσφάλλομαι, Παθητ., πίπτω ὁμοῦ μετά τινος ἢ προσκόπτω, συνολισθάνω, τοῖς δημαγωγοῖς .. συνεσφάλλετο Μάξ. Τύρ. 13. 4.

συσφηκόω, συνδέω σφιγκτά, συσφίγγω, συνενώνω, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 2. 6.

συσφίγγω, σφίγγω στενῶς, συμπυκνῶ, συμπήγνυσι καὶ σ. [τὴν χιόνα] ἀήρ Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 3, 10. — Παθητ., αὐτόθι 2. 6, 5, πρβλ. Ἀνθολ. Πλαν. 199· μεταφορ., σ. τὸν λόγον Ῥήτορες (Walz) τ. 3, σ. 536.

συσφιγκτήρ, ῆρος, ὁ, **σφιγκτὴρ** III, Ἰω. Χρυσ. τόμ. 1, σ. 646, 17.

σύσφιγκτος, ον, στενῶς συνεσφιγμένος, Ἀκύλ. Π. Δ (Ἔξοδ. ΚΗ', 4).

σύσφιγμα, τό, ἐν τῷ πληθ., ἀλύσεις, Σύμμαχ. ἐν Ἐξόδῳ ΚΗ', 14, Παλ. Διαθ.· οὕτω **συσφίγξεις**, αἱ, Ἀκύλ. Π. Δ.

συσφραγίζω, ἴδε **συσσφραγίζομαι**.

συσχετήριον, τό, μέρος ἐντὸς τοῦ ὁποίου κρατεῖταί τι ἐγκεκλεισμένον, κλωβὸς καὶ τὰ τοιαῦτα, «φέρε γὰρ εἰς τὸ αὐτὸ συσχετήριον συγκεκλεῖσθαι ἀνθρώπους τε καὶ ἀετοὺς καὶ περιστερὰς» Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1082.

συσχημᾰτίζω, σχηματίζω τι συμφώνως πρὸς ἕτερον, συνδιαπλάσσω, συμμορφῶ, σ. τι πρός τι Ἀριστ. Τοπ. 6. 14, 4· ἀπολ., Πλούτ. 2. 83B·— Παθητ., συμμορφοῦμαι πρός τινα, ἀκολουθῶ τὸ παράδειγμά τινος, πρός τινα Πλούτ. 2. 100F· πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Νουμ. 20· τινὶ Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ιβ', 2, Δ' Ἐπιστ. Πέτρ. α', 14, Κλήμ. Ἀλεξ. 191· ἐπὶ ὑποκριτῶν θεατρικῶν ἢ ἐπὶ ῥητόρων, Ῥήτορες (Walz) τ. 5, σ. 610. **II.** Παθ., ἐπὶ τῶν ἀστερισμῶν, ἵσταμαι ἐν ἀμοιβαίᾳ ἀντιθέσει, Σέξ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 33, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. 112· ὅθεν **συσχημᾰτισμός**, ὁ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 30· **συσχημάτισις**, ἡ, Πρόκλ.

σύσχημος, ον, ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ σχῆμα, Στέφ. Διάκ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 100, σ. 1133.

συσχῐδής, ές, συνεσχισμένος, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 187.

συσχολάζω, διέρχομαι τὰς ὥρας τῆς σχολῆς μετά τινος, εἶμαι συμμαθητὴς ἢ σύντροφος ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, διέρχομαι τὸν καιρόν μου μετά τινος ἢ ὁμοῦ, μετ' ἀλλήλων εἴθιζε (τοὺς παῖδας) συμπαίζειν καὶ συσχολάζειν Πλουτ. Λυκοῦργ. 16· ἐν τῷ συσχολάζειν καὶ συνδιαιτᾶσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 24· τινὶ = μετά τινος, Ἀθήν. 168A, Λουκ. Δίκη Φωνηέντ. 8, Ἀλέξ. 65, κλπ.· τινὶ παρά τινι Ἀθήν. 354E.

συσχολαστής, οῦ, ὁ, συμφοιτητής, συμμαθητής, Διοδ. Ἀλ. π. Ῥητορ. 349, Πλούτ. 2. 47E· σ. τινος Διογ. Λ. 7. 9· τινος παρά τινι Στρ. β. 614·— ὁ Φρύνιχ. σ. 401 ἀποδοκιμάζει τὴν λέξιν ὡς ἐσχάτως ἀνάτικον, ὁμοίως καὶ Θωμᾶς ὁ Μάγιστρ. ἐν σ. 829.

σύσχολος, ὁ, = τῷ προηγ., Κοσμ. Ἱεροσ. ἐν Mai Spicil. 2. 268.

σῦτο [ῡ], ἴδε τὸ ῥῆμα **σεύω**.

σύφαξ, ὁ, **γλεῦκος**, Ἡσύχ.· ὅθεν **συφακίζω** = **ὀπωρίζω**, ὁ αὐτ. (Ἴσως συγγενὲς τῷ **ὀπός**, sucus, Ἀρχ. Γερμ. saf· Ἀγγλ. sap).

σῦφαρ, τό, τεμάχιον παλαιοῦ καὶ ἐρρυτιδωμένου δέρματος, Σώφρων παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 736, Καλλ. Ἀποσπ. 49· τὸ ἔνδυμα, ἤτοι τὸ ὑποκάμισον τοῦ ὄφεως, Λατιν. exuviae, Λουκ. Ἑρμότ. 79 πρβλ. Α. Β. 66. **2)** τὸ ἐπὶ τοῦ γάλακτος ἀφρῶδες, τὸ ἄνθος τοῦ γάλακτος, = **γραῦς**, Ἡσύχ. **3)** σῦκον ἐρρυτιδωμένον, ὁ αὐτ. **II.** ὡς ἐπίθ., **σῦφαρ**, ὁ, ἡ, ἐρρυτιδωμένος, καταπεπονημένος, λίαν γεγηρακώς, Λυκοῦργ. 793.

σῦφεός, ὁ, τόπος ὅπου οἱ σύες τρέφονται, μάνδρα χοίρων, Ὀδ. Κ. 238, Ξ. 13, 73· συφεόνδε, εἰς τὸν συφεόν, ὁ αὐτ. Κ. 320·— Ἐπικ. τύπ. **συφειός**, αὐτόθι 389. (Ἐκ τοῦ **σῦς**· ἴσως ἀντὶ **συ-Fεός**).

σῦφεών, ῶνος, ὁ, μεταγενέστ. τύπος ἀντὶ **συφεός**, ὥσπερ ἐν συφεῶσι καὶ μάνδραις Ἀγαθίας (5, 13) παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **συφεός**.

σῦφορβέω, εἶμαι συφορβός, βόσκω χοίρους, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ρ. 219.

σῦφόρβιον, τό, = **συοφόρβιον**, Ἀνθ. Π. 11. 363, κτλ.

σῦφορβός, ὁ, (σῦς, φέρβω) συβώτης, χοιροβοσκός, Ἰλ. Φ. 282, Ὀδ. Ξ. 504, Θεόκρ., Πλούτ.· παρὰ πεζογράφοις, **συοφορβός**, ὅ ἴδε. — Παρ' Ὁμ. ὡσαύτως εἶναι ἐν χρήσει ὁ τύπος **ὑφορβός**, (ὡς καὶ ὗς ἀντὶ **σῦς**), ὁπόταν ἀπαιτῇ τοῦτο τὸ μέτρον, δῖος ὑφορβὸς Ὀδ. Ξ. 3, 413, κ. ἀλλ.·— Θωμ. ὁ Μάγιστρ. σελ. 812 σημειοῦται· «συβώτης Ἀττικοί, καὶ συβωτεῖν, οὐ συφορβός, οὐδὲ συφορβεῖν».

σῦφός, ὁ, = **συφεός**, στένοντες ἄτας ἐν συφοῖσι φορβάδες, «χοίρων κοίταις, χοίρων μάνδραις» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 676· «συφεοὶ καὶ συφοὶ καὶ χοιροκομεῖα» Πολυδ. Α', 251.

σύφος, α, ον, Αἰολ. ἀντὶ **σοφός**, Ἐτυμ. Μέγ.

συχνάζω, μέλλ. **-άσω**, ὡς καὶ νῦν, = **θαμίζω**, Εὐστ. Πονημάτ. 242. 79, Ἐτυμολ. Μέγ. 249, 21.

συχνάκῑς, [ᾰ], Ἐπίρρ., ὡς καὶ νῦν, συχνά, πολλάκις, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 2, 6, Λουκ. Σκύθ. 2.

σύχνασμα, τό, συχνάκις γινόμενον, Πολυδ. ϛ', 183.

συχνεών, ῶνος, ὁ, δρυμός, δάσος, λόχμη, Ἀκύλ. ἐν Γεν. ΚΒ', 13 Παλ. Διαθ.

συχνολουσία, ἡ, τὸ συχνάκις λούεσθαι, Ἀέτ. παρὰ Σωραν. σ. 266 Dietz.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 503.

συχνός, ή, όν. **I.** ἐν τῷ ἐνικῷ. **1)** ἐπὶ χρόνου, μακρός, σ. χρόνος Ἡρόδ. 8. 52, Πλάτ., κλπ.· χρόνῳ οὐ σ. ὕστερον, σ. ὕστερον χρόνῳ Ξεν. Ἀν. 1. 8, 8, Πλάτ. Γοργ. 518D·— μετὰ γεν., συχνὸν τοῦ βίου, μέγα μέρος τῆς ζωῆς, Πλάτ. Ἐπιστ. 322E·— ὅθεν, **2)** μακρός, ὡς πρὸς τὸν χρόνον, ἐπὶ πολὺ διαρκῶν, σ. λόγος, μακρός, ἀδιάκοπος, Πλάτ. Γοργ. 465E, κλπ.· μάλα σ. λόγος ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 185E· σ. τῶν λόγων ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 519E· σ. πραγματεία, μακρά, ὀχληρά, ἀνιαρά, βαρετή, Δημ. 1242. 2. **II.** ἐπὶ ἀριθμῶν, ὡς τὸ **πολύς**, ἔθνεα Ἡρόδ. 1. 58· πόλιες ὁ αὐτ. 6. 33· πόνοι αὐτόθι 108· πρόλογοι Ἀριστοφ. Βάτρ. 1237· πληγαί, κακὰ ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 1014, Πλάτ., κλπ.· ἡμέρας συχνάς, ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας κατὰ σειράν, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 313A, Δημ. 932. 27· τεκεῖν πέντε συχνά, διὰ μιᾶς, Πλούτ. 2. 429F· μετὰ γεν., συχναὶ τῶν νήσων Ἡρόδ. 3. 39· τῶν ληφθέντων σ. Θουκ. 4. 106, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 5. 4, 16, κλπ. — ἀπολ., **συχνοί** πολλοὶ ὁμοῦ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1267,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θουκ., κλπ.· ἄλλοι σ., πολλοὶ ἄλλοι, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 388.

2) μεθ' ἑνικῶν ὀνομάτων, μέγας, ἐκτεταμένος, ὀγκώδης, λεπαστὴ μάλα συχνὴ Θεόμποπος Κωμικ. ἐν Παμφίλῃ· 2· πάνυ συχνὴ σφύραινα Ἀντιφάνης ἐν «Εὐθυδίκῳ» 3· τὸ πολίχνιον σ. ποιεῖν, τὴν μικρὰν πόλιν ποιεῖν πολυάνθρωπον, Πλάτ. Πολ. 370D· οὕτω, σ. χώρα Στράβ. 698· οἰκία Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.· — ἀλλὰ συνήθως, 6) πολύς, μέγας, σ. οὐσία Ἀριστοφ. Πλ. 754· πειθὼ Πλάτ. Πολ. 414C· σ. ἔργον, μέγα, δυσχερές, δύσκολον, αὐτόθι 511C· σ. εὐλάβεια, σκέψις, μελέτη, μεγάλη, συνεχής, αὐτόθι, 539A, Λυσί, 968B, Θεόφρ.· σ. εἶδος, συχνάκις γινόμενον, ἐπαναλαμβανόμενον, Πλάτ. Πολιτικ. 287A· ἡ διοίκησις σ., ἡ δαπάνη ἦτο μεγάλη, Δημ. 1359 9· σ. αἷμα ἐρρύη Ἱππ. 1229D· σ. δεῖπνον, ἄρθονον, πλούσιον, Ἀνθ. Π. 6. 203· σ. θεραπεία, πληθύς, δύναμις Πλουτ. Ποπλικ. 5, κλπ.· — μετὰ γεν., τῆς μαρίλης συχνὴν Ἀριστοφ. Ἀχ. 350. III. ἐπὶ διαστήματος, ὁ μακρὰν ἐκτεινόμενος, μακρὰν ἀπέχων, «μακρινός», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 10.

B. Τὸ ἐπίρρ. συχνῶς (Ἀντιφῶν 122. 37) εἶναι σπάνιον, ἀνθ' οὗ εἶναι ἐν χρήσει τὸ οὐδ. συχνόν, συχνά. 4) συχνάκις, πολύ, συχνὸν διαμαρτάνειν Πλάτ. Φαῖδρ 257C· συχνὰ χαίρειν ἐᾶν ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβῳ 59B· οὕτω, ἐπὶ συχνὸν Ἱππ. π. Ἀγμ. 761. 2) μακράν, διαλείπειν συχνὸν ἀπ' ἀλλήλων Ξεν. Ἀν. 1. 8, 10· προελαύνειν ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6. 3, 12· ἀποπτῆναι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 32, 10. II. ἡ δοτ. συχνῷ πολλάκις συνάπτεται μετὰ συγκρ. ἐπιθέτου, ὡς τὸ πολλῷ, σ. βελτίων, κατὰ πολὺ καλλίτερος, Πλάτ. Νόμ. 761D· νεώτερος ἐμοῦ καὶ συχνῷ, κατὰ πολὺ νεώτερος, Δημ. 1002. 23. III. Συγκρ. ἐπίρρ. -οτέρως, Ἐτυμολ. Μέγ., Βυζ.· -ότερον Ἀρισταίν. σ. 86, Θεόδ. Στουδ. (Κατὰ τὸν Pott. ἀντὶ συγχνός, συν-εχνός, ἐκ τοῦ σύν, ἔχω. πρβλ. συν-εχής.)

συχνο-σύνθετος, ον, ὁ ἐκ πολλῶν λέξεων σύνθετος, Εὐστ. 1277. 48.

συώδης, ες. (εἶδος) ὅμοιος πρὸς χοῖρον, πολυφάγος, ἀδηφάγος, λαίμαργος, Πλούτ. 2. 716E, ἴδε Ἰακώψ. εἰς Φιλοστρ. Εἰκόν. 511· κτηνώδης, ἠλίθιος, Φωτ. Βιβλ. 54. 14, Εὐνάπ.

σφάγᾰνον, τὸ, λέξις ἐπινοηθεῖσα πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ φάσγανον, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 190.

σφαγεῖον, τό, (σφάζω) «τὸ ἀγγεῖον εἰς ὃ τὸ αἷμα τῶν σφαζομένων ἱερείων δέχονται» (Φώτ.)· οἱ μὲν σφαγεῖον ἔφερον, οἱ δ' ἦρον κανᾶ Εὐρ. Ἠλ. 800, Ι. Τ. 335, Κύκλ. 395, Ἀριστοφ. Θεσμ. 754· — ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1092, ὁ D. hree ἔγραψεν ἀνδροσφαγεῖον. II. ὡς τὸ σφάγιον, αὐτὸ τὸ θῦμα, Εὐρ. Τρῳ. 742.

σφᾰγεύς, έως, ὁ, (σφάζω) ὁ σφάζων, σφάκτης, Εὐρ. Ῥῆσ. 251, Ι. Τ. 623, Ἡρ. Μαιν. 451, κτλ.· δολοφόνος, φονεύς, Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 11. 2, Δημ. 175. 27· — παρὰ Σοφ. Αἴ. 815, ὁ σφαγεὺς ἕστηκε, λέγεται ἐπὶ τοῦ ξίφους, ἐφ' ὃ ὁ Αἴας ἔμελλε νὰ πέσῃ — μάχαιρα θυτική, Εὐρ. Ἀνδρ. 1134.

σφᾰγή, ἡ, (σφάζω) ὡς καὶ νῦν, τὸ σφάζειν, κοινῶς «σφάξιμον»· τὸ ἑνικὸν συχν. παρ' Εὐρ., οἷον Ἐκ. 571, 1037· ἀλλ' ἐν τῷ πληθ., Αἰσχ. Εὐμ. 187, 450, Σοφ. Ἠλ. 37, Εὐρ. Ἐκ. 522· κ. ἀλλ.· ἕστηκε .. μῆλα πρὸς σφαγὰς πυρός, ἕτοιμα πρὸς τὸ τῆς θυσίας πῦρ (ἔνθα ὁ Musgr. προτείνει διόρθωσιν: πάρος), Αἰσχύλ. Ἀγ. 1057· πολυθύτους τεύχειν σφ., προσφέρειν πολλὰς θυσίας, πολλὰ θύματα, Σοφ. Τρ. 756· — ὡσαύτως παρὰ πεζολόγοις, ὑπὸ σφαγῆς Πλάτ. Πολ. 610B· θανάτους τε καὶ σφαγὰς ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 682D· σφαγὰς ποιεῖσθαι Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 2· σφαγὰς ποιεῖν ὁ αὐτ. 2. 2, 6, Ἰσοκρ. 178E, Δημ. 424. 22· σφαγὰς ἐμποιεῖν Ἰσοκρ. 103D. 2) μετὰ τῆς παραλλήλου ἐννοίας τραύματος, αἱ ἐμαὶ σφ. Σοφ. Τρ. 573, πρβλ. 717· ἐκφυσιῶν .. αἵματος σφαγήν, τὸ αἷμα τὸ ἐκρέον ἐκ τῆς πληγῆς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1389· καθάρμοσον σφαγάς, κλεῖσον τὸ χαῖνον τραῦμα, Εὐρ. Ἠλ. 1228· ἐσφάγη .. σφαγὴν βραχεῖαν Ἀθήν. 381B.

II. ὁ λαιμός, τὸ μέρος ἔνθα τίθεται εἰς τὸ θῦμα ἡ μάχαιρα ὅταν μέλλωσι νὰ τὸ σφάξωσι (κοινὸν μέρος αὐχένος καὶ στήθους σφαγὴ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 14, 2, πρβλ. Λατ. jugulum, jugulari), Ἀντιφῶν 137, 28· ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ Λατ. fauces, ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος Αἰσχύλ. Πρ. 863· ἐς σφαγὰς ὦσαι ξίφος Εὐρ. Ὀρ. 291· οὕτω παρὰ πεζογράφοις, οἱστοὺς .. ἐς τὰς σφ. καθέντες Θουκ. 4. 48· εἰς τὴν κεφαλὴν .. διὰ τῶν ἀσφγῶν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 2, 6.

σφαγιάζομαι, μέλλ. -άσομαι· ἀποθετ. (σφάγιον)· — σφάζω θῦμα, θυσιάζω, προσφέρω θυσίαν, ταῦρον Ἡρόδ. 9. 61, 72· ἀπολ., ἐσφαγιάζετο αὐτῷ [τῷ ποταμῷ] ὁ αὐτ. 6. 76· (ἀλλὰ μικρὸν κατωτέρω, σφαγιασάμενος τῇ θαλάσσῃ ταῦρον), πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 20, Ἀνάβ. 4, 5, 4· σφ. εἰς τὸν ποταμὸν αὐτόθι 4. 3, 18. II. ἐνεργ. σφαγιάζω ἀπαντᾷ ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 569, Διόδ. 13, 85, Πλουτ.· ὡσαύτως μετοχ. ἐνεστ. ἐπὶ παθητ. ἐννοίας, Ἀριστοφάν. Ὄρν. 570· καὶ μετοχ. ἀορ. σφαγιασθείς, ἐπὶ παθ. σημασίας, Ἡρόδ. 7. 180, Ξεν. Λακ. 13, 8, Συλλ. Ἐπιγραφ. (Προσθῆκ.) 256: b. 26.

σφᾰγιασμός, ὁ, σφαγή, θυσία, «σφάξιμον», Εὐριπ. Ἠλ. 200, Πλουτ. Ἀγησ. 6.

σφᾰγιαστήριον, τό, = σφαγεῖον I, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 194.

σφᾰγίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σφαγίς, «σφαγίδιον, τὸ τῶν μαγείρων μαχαίριον» Σουΐδ.

σφάγιον [ᾱ], τό, τὸ σφαζόμενον πρὸς θυσίαν ζῷον, θῦμα, Σοφ. Ἀντ. 1291· σφάγιον ἔθετο μητέρα Εὐρ. Ὀρ. 842· σὴν παῖδ' Ἀχιλεῖ σφ. θέσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ἐκ. 109· διδόναι τύμβῳ σφ. αὐτόθι 121· αὐτὰς ἔδοσαν σφάγιον τοῖς πολίταις ὑπὲρ τῆς χώρας Δημ. 1398. 7 — ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., σφάγια παρθένους κτανεῖν Εὐρ. Ἴων 278· τὰ σφ. ἐγίνετο καλὰ Ἡρόδ. 6. 112, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 379, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 15· οὐ γάρ σφι ἐγένετο τὰ σφ. χρηστὰ Ἡρόδ. 9. 61, 62· τὰ σφ. οὐ δύναται καταθύμια γενέσθαι ὁ αὐτ. 9. 45· τῶν σφ. οὐ γινομένων (ἄνευ τινὸς ἐπιθέτου), μὴ ἀποβαινόντων εὐνοϊκῶς, ὁ αὐτ. 9. 61· σφάγια ἔρδειν, τέμνειν Αἰσχύλ. Θήβ. 230, Εὐρ. Ἱκέτ. 1196· προφέρειν Θουκ. 6. 69· ἅπτεσθαι τῶν σφ. Ἀντιφῶν 130. 39· τὰ σφ. δέξαι, λεγόμενον πρὸς θεόν, Ἀριστοφάν. Λυσ. 204. 2) παρ' Εὐρ. ὡσαύτως, σφαγή, φόνος, δοῦλα σφάγια Ἐκ. 137· σφάγια τέκνων Ὀρ. 815, πρβλ. 658.

σφάγιος, α, ον, ὁ σφακτικός, φόνιος, σφ. μόρος, σφαγή, φόνος, Σοφ. Ἀντ. 1291· ὀλέθριος, θανατηφόρος, Ἱππ. π. Ἀγμ. 775· σφ. ξίφεα Μανέθων 1. 316. II. παρ' Ἡσυχ. «σφαγία· ἡ τῆς ἱερουργίας ἡμέρα».

σφᾰγίς, ίδος, ἡ, μάχαιρα θυτική, Εὐριπ. Ἠλέκ. 811, 1142· καθόλου, μάχαιρα, Πολύαιν. 3. 9, 40. — Καθ' Ἡσύχ.: «σφαγίς· τὸ προκάρδιον».

σφᾰγῖτις, ιδος, ἡ, (σφαγή II) ἡ εἰς τὸν λαιμὸν ἀνήκουσα, Λατ. jugularis, φλὲψ σφαγῖτις Πόλυβος ἐν Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 3, 3.

σφάγμα, τό, σφαγή, φόνος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἐκάβ. 132.

σφάγνος, ὁ, = σφάκος I, Διοσκ. 3. 40. II. = ἀσπάλαθος, ὁ αὐτ. ἐν Νόθοις 1. 19.

σφᾰδάζω, κινοῦμαι σπασμωδῶς, κτυπῶ τοὺς πόδας μου, ἀγωνίζομαι, ἀνθίσταμαι, κοινῶς «σφαράσσω», ἐπὶ ἵππων μήπω δαμασθέντων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 194· εἰκὸς σφαδάζειν ἦν ἄν, ὡς νεόζυγα πῶλον Εὐρ. Ἀποσπ. 818. 3, πρβλ. 1009· σὺ δὲ σφ., πῶλος ὡς εὐφορβίᾳ Σοφ. Ἀποσπ. 727· ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀγωνίζομαι σπασμωδῶς, πάσχω ἐκ σπασμῶν, Ἱππ. 606. 17· ἀποθνήσκων, Πλουτ. Ἀντών. 76· οὕτως ἐπὶ τετρωμένων ἵππων, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 37· σπαρ. αρῶ, ἐπὶ ἀποθνήσκοντος ἰχθύος, Πολύδ. 31. 3, 5, Ἀθήν. 283C, πρβλ. ἀσφάδαστος. 2) σπασμωδῶς κινοῦμαι, δεικνύω ἀνυπομονησίαν, Πλούτ. 2. 10C (ἔνθα ἴδε Wytt.), 550E· ἐπὶ τὴν μάχην ὁ αὐτ. ἐν Καίσ. 42· πρὸς τὸν ἀγῶνα ὁ αὐτ. ἐν Πετρ. 6· πρὸς δόξαν ὁ αὐτ. 2. 1100A· ὑπὲρ κτημάτων ὁ αὐτ. ἐν Ἀγήσ. 35. — Ὁ Ἡρωδιαν. ἐν τῷ περὶ μον. λέξ. σ. 23 γράφει σφαδάζω, καὶ θεωρεῖ αὐτὸ συνῃρ. ἐκ τοῦ σφαδαΐζω, πρβλ. σφαδασμός, καὶ ἴδε ματάζω, τεράζω. (Πιθαν. ἐκ τῆς √ΣΠΑ, σπά-ω, σπα-σμός, σπαί-ρω, τὸ δὲ π ἐδασύνθη μετὰ τὸ σ, ὡς ἐν τοῖς σφριγάω σπαργάω, σφονδύλη σπονδύλη, σφυρὰς σπυρὰς, σφυρὶς σπυρίς· — ὁ Κούρτ. σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὰ σφεδανός, σφοδρός, σφενδόνη). — Καθ' Ἡσύχ.: «σφαδάζει· βράζει, δυσθανατεῖ, χαλεπῶς φέρει, διασπᾶται, ἀγανακτεῖ, δυσφορεῖ, ἀτακτεῖ, μετὰ χολῆς ὀργίζεται, καὶ μετὰ χόλου πολλοῦ, ἢ μετὰ σπασμοῦ πηδᾷ, μαίνεται, σπεύδει, διασείει, θυμοῦται, ταράττεται ὑπὸ τραύματος ζέοντος».

σφᾰδᾰνός, ή, όν, διάφορ. γραφ. ἐν Ἰλ. Α. 165, Π. 372, ἀντὶ σφεδανός, ὃ ἴδε.

σφάδασμα, τό, = τῷ ἑπομ., Βυζ., Ἐκκλ.

σφᾰδασμός, ὁ, ὡς τὸ σπασμός, σύσπασις τῶν μελῶν, σπασμώδης κίνησις, «σπαρτάρισμα», Πλάτ. Πολ. 579E· παρ' Ἐπιφαν. τ. 1, σ. 581C, σφαδαϊσμός.

σφᾰδαστικῶς, Ἐπίρρ., μετὰ σπασμῶν, σπασμωδῶς, Εὐστάθ. 1693. 5.

σφάζω, Ὅμ., Ἡρόδ. καὶ ἀρχ. Ἀττικ.· παρὰ τοῖς Κωμικ. καὶ πεζογράφοις, ἀπὸ τοῦ Πλάτ. καὶ ἐφεξῆς, σφάττω· Βοιωτ. σφάδδω Ἀνέκδ. Ὀξων. 4. 325· μέλλ. σφάξω· ἀόρ. ἔσφαξα· πρκμ. ἔσφακα, γνωστὸς ἐκ τοῦ ὑπερσυντ. ἐσφάκειν Δίων Κ. 73. 6., 78. 7. — Παθ., μέλλ. σφᾰγήσομαι Εὐρ. Ἀνδρ. 315, Ἡρακλ. 583, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις· ἀόρ. ἐσφάγην [ᾱ] Τραγικ., καὶ μεταγεν. πεζογράφοις· σπανιώτερον ἐσφάχθην Ἡρόδ. 5. 5, Πινδ. Π. 11. 36, Εὐρ. Ι. Τ. 117 (οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρὰ τοῖς Τραγικ.)· πρκμ. ἔσφαγμαι Ὀδ. Κ. 532, Δημ. 642. 19. (Ἐκ τῆς √ΣΦΑΓ, ἥτις φαίνεται ἐν τοῖς σφᾰγ-ή, σφαγ-εύς). Σφάζω, ὡς καὶ νῦν, μάλιστα διὰ τῆς ἀποκοπῆς τοῦ λαιμοῦ (ἴδε σφαγή II), παρ' Ὁμήρ. ἀεὶ ἐπὶ βοσκημάτων, μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς Ὀδ. Α. 92, Δ. 320, πρβλ. Ι. 46, Ψ. 305, Ἰλ. Ι. 467. II. ἰδίως, σφάζω ζῷα πρὸς θυσίαν, τελῶ θυσίαν, Ἰλ. Α. 459, κτλ.· σφ. ἐπ' ὤμων μόσχον, κόπτω τὸν λαιμὸν τοῦ μόσχου ὡς εὑρίσκεται κρεμάμενος ἐκ τῶν ὤμων τοῦ φέροντος δούλου, Εὐρ. Ἠλ. 813· σφ. παρθένου δέρην ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1199.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) καθόλου, ἀποκτείνω, φονεύω, λεγόμενον πρῶτον ἐπὶ ἀνθρωπίνων θυμάτων, οἷον τῆς Ἰφιγενείας, τοῦ Μενοικέως, Πινδ. Π. 11. 36, Εὐρ. Φοίν. 913, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1433 Χο. 904· σφ. τινὰ ἐς τὸν κρητῆρα, οὕτως ὥστε τὸ αἷμα νὰ ῥεύσῃ εἰς τὸν κρατῆρα, Ἡρόδ. 3. 11. — Παθ., σφάζεται ἐς τὸν τάφον ὁ αὐτ. 5. 5, πρβλ. Εὐρ. Ἠλ. 92· πρὸς βωμῷ σφαγεὶς Αἰσχύλ. Εὐμ. 305, πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 1516· — ἀκολούθως, 3) ἐπὶ παντὸς φόνου διὰ μαχαίρας ἢ ξίφους, Ἡρόδ. 5. 25, 7. 107, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1433· σφ. ἑαυτὸν Θουκ. 2. 92· σφ. καὶ ἐκδέρειν Πλάτ. Εὐθύδ. 301C· — ἔτι γενικώτερον, σφ., ὥσπερ οἱ λύκοι τὰ πρόβατα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 9.

σφαῖρᾰ, ᾱς, ὡς καὶ νῦν, ἡ πρὸς παιδιὰν χρήσιμος, κοινῶς «τόπι», σφαίρῃ παίζειν Ὀδ. Ζ. 100· σφαῖραν ῥίπτειν αὐτόθι 115· σφ. καλὴν μετὰ χερσὶν ἕλοντο Θ. 372· σφαίρῃ ἀν' ἰθὺν πειρήσαντο αὐτόθι 377· ὥσπερ σφαῖραν ἐκδεξάμενος τὸν λόγον Πλάτ. Εὐθύδ. 277B· ῥαπτὴ σφ. (πρβλ. **δωδεκάσκυτος**) Ἀνθ. Π. 12. 44, πρβλ. Νικόμαχον ἐν «Εἰλειθυίᾳ» 1. 25· ἡ διὰ τῆς σφαίρας ὄρχησις Ἀθήν. 14D· — μεταφορ., σφαῖραν ἐποίησε τὴν πατρῴαν οὐσίαν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐφ' ἧς καὶ τὸ ῥῆμα **συστρογγύλλω** (ὃ ἴδε), Ἄλεξις ἐν «Φαίδρῳ» 2. 3. — Περὶ τῆς παιδιᾶς ἴδε Meineke εἰς Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 7. 2) πᾶν εἶδος σφαίρας, Παρμεν. παρὰ Πλάτ. ἐν Σοφιστ. 244E, κλπ.· σφαῖρα, ὡς γεωμετρικὸν σχῆμα, Τίμ. Λοκρ. 95E, κλπ.· — μάλιστα δὲ ἡ τῆς γῆς σφαῖρα, ἡ γῆ, Στράβ. 96· σφαῖρα ὑδρόγειος, τεχνητή, Ἑρμησιάναξ 88, Στράβ. 546· (ἡ δοξασία ὅτι ἡ γῆ εἶναι σφαιρικὴ ἀπαντᾷ πιθανῶς πρῶτον παρὰ Πλάτ., ἴδε Φαίδωνα 97D, καὶ πρβλ. **εἴλω** V)· — ὡσαύτως ἀστήρ, σφ. πλανωμένη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό, σφ. ἀπλανής (ἀπλανὴς ἀστήρ), Πλούτ. 2. 1028A. 3) κοίλη σφαῖρα· κατὰ τοὺς ἀρχαίους φυσικοὺς ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἀναξιμάνδρου ἡ γῆ ἐνομίζετο ὡς τὸ κέντρον πολλῶν κοίλων καὶ συγκεντρικῶν σφαιρῶν κυκλικῶς περὶ αὐτὴν κινουμένων ὧν μία μὲν ἐθεωρεῖτο ἀνήκουσα εἰς τοὺς ἀστέρας, ἑτέρα εἰς τὴν σελήνην, ἑτέρα εἰς τὸν ἥλιον, τὰ δὲ οὐράνια ταῦτα σώματα ἐνομίζοντο ὡς καθηλωμένα ἐπὶ τῶν οἰκείων σφαιρῶν ἔσωθεν (πρβλ. τὸ Ὁμηρικὸν **οὐρανόν**)· — τὴν θεωρίαν ταύτην παρέλαβον καὶ ἐξειργάσθησαν οἱ Πυθαγόρειοι, οἵτινες ἐπίστευον ὅτι αἱ σφαῖραι αὗται περιεστρέφοντο περί τι κεντρικὸν πῦρ καὶ ἦσαν διατεθειμέναι κατὰ τοὺς τόνους τῆς μουσικῆς κλίμακος, Στοβ. Ἐκλογ. 1, σ. 500, Πλούτ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 22B κέξ., Cic. de Rep. 6. 18 (μετὰ τῶν σημειώσεων τοῦ Μακροβ.), Grote's Plato 1. σ. 6, 13 κέξ. Τὴν δοξασίαν ταύτην τῶν περιστρεφομένων σφαιρῶν παρεδέξατο ὁ Εὐδόξιος καὶ ἄλλοι Ἕλληνες ἀστρονόμοι, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 8, 9 13, πρβλ. περὶ Οὐραν. 2. 3 καὶ 4, Μετεωρ. 1. 4, 4., 2. 2, 6, Θεόφρ. περὶ Πυρ. 4. Ἴδε Lewis' Astron. of Ancients σελ. 209 κέξ. 4) ὅπλον πυκτῶν, πιθανῶς σιδηρᾶ τις σφαῖρα, ἣν ἔφερον μετὰ καλυμμάτων (**ἐπισφαίρια**) ἀντὶ τῶν πυκτευτικῶν ἱμάντων κατὰ τὰς σφαιρομαχίας, Πλάτ. Νόμ. 830B, ἴδε Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 80B. 5) αἱ σφ. τοῦ ὀφθαλμοῦ, οἱ βολβοί, Ἀριστ. Προβλ. 31. 7. 6) σφ. θαλαττία, θαλάσσιος ἐχῖνος, «ἀχινός», ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 14, 2. 7) καταπότιον, Ἀρχιγέν. ἐν Medd. Vatt. 161, κτλ.

σφαιρ-άρχης, ου, ὁ, ὁ προϊστάμενος σφαιρομαχίας, Συλλ. Ἐπιγρ. 4794.

σφαιρεύς, έως, ὁ, ἐν Σπάρτῃ οἱ νέοι οἱ ἐκ τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας μεταβαίνοντες εἰς τὴν τῶν ἀνδρῶν ἐκαλοῦντο **σφαιρεῖς**, «σφαιρεῖς· οἱ δέ εἰσιν οἱ ἐκ τῶν ἐφήβων ἐς ἄνδρας ἀρχόμενοι συντελεῖν» Παυσ. 3. 14, 6, Συλλ. Ἐπιγρ. 1386, 1432· — πιθανῶς ἐκ τοῦ ὅτι τότε κατὰ πρῶτον ἐποιοῦντο χρῆσιν τῶν πυκτευτικῶν σφαιρῶν (**σφαῖρα** I. 4), ἢ τότε κατὰ πρῶτον ἐλάμβανον μέρος εἰς παιδιάν τινα σφαίρας, πρβλ. Müller Dor. 4. 5, § 2.

σφαιρηδόν, Ἐπίρρ., δίκην σφαίρας, ἧκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἑλιξάμενος Ἰλ. Ν. 204, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 45, κτλ.

σφαιρίδιον [ρῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **σφαῖρα**, ἡ λαιὰ σφαιρίδιόν τι κατέχει περιτερπὲς Εὐμάθ. 37B, 45A.

σφαιρίζω, μέλλ. Ἀττικ. **-ιῶ**· Λακων. **φαιρίδδω**, Ἡσύχ. Παίζω τὴν σφαῖραν, οἱ παῖδες οἱ σφαιρίζοντες Πλάτ. Θεαίτ. 146A· νεανίας τις ἐσφαίριζεν εἷς Δαμόξενος ἐν Ἀδήλ. 1, Πλούτ., κλπ. II. Παθ., ῥίπτομαι καὶ κυλινδοῦμαι ὡς σφαῖρα, ἡ κεφαλὴ σὺν τῇ κόρυθι ἔξω τειχῶν πρὸς ἔδαφος ἐσφαιρίζετο Λέων Διάκον. 83D. 2) πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **τυμπανίζομαι**, Ἡσύχ.

σφαιρινός, ή, όν, σφαιροειδής, ἔχων σχῆμα σφαίρας, Πλούτ. 2. 883B, διάφορ. γραφ. παρ' Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 35, Πτολ., κλπ. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, ὡς σφαῖρα, Ἀριστ. π. Κόσμ. 3, 5, Πλούτ. 2. 404F. II. ὁ ἀνήκων εἰς σφαῖραν ἢ περὶ σφαίρας πραγματευόμενος, τὰ σφαιρικά, ἡ γεωμετρικὴ διδασκαλία περὶ σφαίρας, Εὐκλείδ. 2) ὁ περὶ τῆς οὐρανίας σφαίρας ἢ ὁ περὶ αὐτῆς πραγματευόμενος, ὁ σφ. λόγος, ἡ διδασκαλία ἢ δοξασία περὶ τῶν σφαιρῶν, Διόδ. 4. 27· οὕτω, τὰ σφαιρικὰ Ἀνθ. Π. 11, 318, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 98C· ἡ τῶν σφ. ἀστρονομία, σύγγραμμα μνημονευόμενον ὑπὸ τοῦ Ὀλυμπιοδ.· ὡσαύτως ἡ σφαιρική (ἐξυπακ. ἐπιστήμη) Ἰάμβλ., Νικόμ. III. ἡ σφαιρικὴ (ἐξυπακ. τέχνη) = ἡ σφαιριστική, Ἀθήν. 14C, 15C.

σφαιρίον, τό, ὡς τὸ **σφαιρίδιον**, ὑποκορ. τοῦ **σφαῖρα**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 7, 4, Πλάτ. Ἐπιστ. 312D· σφαῖρα ἄνθους, κόρυμβος, Διοσκ. 2. 213. II. μέριον, ἄτομον, Δημόκρ. ἐν Ἀριστ. περὶ Ψυχῆς 1. 4, 19. III. στρογγύλον τι σημεῖον δυνάμει τοῦ ὁποίου ὁ φέρων ἐλάμβανε δῶρόν τι ὁριζόμενον δι' αὐτοῦ, Δίων Κ. 61. 18. IV. τὸ ἄκρον τῆς ῥινός, «τὸ δὲ ἀκρορρίνιον ὅλον σφαιρίον» Πολυδ. Β', 80, Ὀρειβάσ. ἔκδ. Μαι σ. 59, 60, 100, 101.

σφαίρισις, ἡ, τὸ σφαιρίζειν, παίζειν τὴν σφαῖραν, Ἀριστ. Ῥητορ. 1. 11, 15.

σφαίρισμα, τό, = **σφαίρισις**, Εὐστ. 1601. 63· **σφαιρισμός,** ὁ, Ἀρτεμίδ. 4. 69.

σφαιριστήριον, τό, τόπος ἔνθα ἐσφαίριζον, ἔπαιζον τὴν σφαῖραν, Θεοφρ. Χαρακτ. 5 (6).

σφαιριστής, οῦ, ὁ, σφαιρίζων, ὁ παίζων τὴν παιδιὰν τῆς σφαίρας, σφαιριστὰν τὸν Ἔρωτα τρέφω Ἀνθ. Π. 5. 214, Ἀντίγ. Καρ. παρ' Ἀθην. 548B.

σφαιριστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν παιδιὰν τῆς σφαίρας, ἐπιμέλεια Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 5, 20· ὁ σφαιριστικός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ σφαιρίζειν, Πολυδ. Θ', 107· ἡ σφαιριστική (ἐξυπακ. τέχνη), δεξιότης εἰς τὸ παίζειν τὴν σφαῖραν, Τιμοκρ. παρ' Ἀθην. 15C, κλπ. — Ἴδε Κόβητον ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ σ. 608.

σφαιρίστρα, ἡ, = **σφαιριστήριον**, ὕποπτος γραφὴ παρὰ Πλουτ. 2. 839B· ἥτις ἴσως δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ ἐξ ἀναλογίας τῶν λέξεων **ἁλινδήθρα, ποτίστρα**, κτλ.

σφαιρῖτις κυπάρισσος, ἡ, εἶδος κυπαρίσσου οὕτω καλουμένης ἐκ τοῦ σφαιροειδοῦς καρποῦ αὐτῆς, «σφαιρίτιδος φύλλα· καλεῖται δὲ σφαιρῖτις, ἡ τὰ σφαιρία φέρουσα κυπάρισσος» Γαλην. τῶν Κατὰ τόπους 1 [σ. 159, 1].

σφαιρο-γρᾰφία, ἡ, περιγραφὴ τῆς σφαίρας (τοῦ οὐρανοῦ) Θεόφιλος πρὸς Αὐτόλυκ. 3. 2.

σφαιρο-δρόμιον, τό, ἱπποδρόμιον μετὰ σφαιρισμοῦ ἢ σφαιρομαχίας, τζουκανιστήριον Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 381, 20.

σφαιρο-δρόμος, ον, ὁ διατρέχων τὴν σφαῖραν (τοῦ οὐρανοῦ), Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. σ. 9, ἔκδ. Gaisf.

σφαιρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς σφαῖραν, σφαιρικός, Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 289, Δημόκρ. παρ' Ἀριστ. περὶ Ψυχῆς 1. 2, 3, Πλάτ. Τίμ. 33B, 63A, κλπ. **σφαιροειδές,** ἀπεστρογγυλωμένον ἄκρον (πρβλ. **σφαιρόω** II), Ξεν. Ἀν. 5. 4, 12. — Ἐπίρρ. **-δῶς**, Διογ. Λ. 7, 158, κλπ. II. τὸ σφαιροειδές, τὸ σφαιρικόν, Ἀρχιμήδ.

σφαιρο-θεσία, ἡ, θέσις ἀστρονομική, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 147.

σφαιρο-κύλισις, ἡ, ἡ κυκλικὴ τῶν σφαιρῶν κίνησις, Καισαρίου Ζητ. 36.

σφαιρομᾰχέω, μάχομαι, ἀγωνίζομαι διὰ τῶν πυκτικῶν σφαιρῶν (**σφαῖρα** I. 4), Πλάτ. Νόμ. 830E. 2) παίζω μὲ τὴν σφαῖραν, Πολύβ. 16. 21, 6.

σφαιρομᾰχία, ἡ, ἀγών, μάχη πυκτευτικὴ διὰ τῶν σφαιρῶν (**σφαῖρα** I. 4), Ἀριστόμ. ἐν «Διον.» 3. II. παιγνίδιον σφαίρας, Πολυδ. Γ', 148, 150· καὶ **-μάχια**, τά, παιδιά τις τῶν Λακεδαιμονίων, Εὐστ. 1601. 25, κλπ.

σφαιρομάχος, ὁ, ὁ μαχόμενος διὰ **σφαίρας** (I. 4), Α. Β. 602, 4.

σφαιρό-μορφος, ον, ὁ ἔχων σχῆμα σφαίρας, σφαιρικός, σφαιροειδής, Στέφαν. Ἄλεξ. ἐν Ideler Pass. 2. 206.

σφαιρο-παίκτης, ου, ὁ, ὁ σφαιροπαικτῶν, σφαιριστής, Γλωσσ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 270.

σφαιροπαικτέω, διὰ σφαίρας παίζω, σφαιρίζω, Σουίδ.

σφαιροπαικτικός, ή, όν, ὁ τοῦ σφαιροπαίκτου, ἡ **σφαιριστική**, ἡ τοῦ σφαιροπαίκτου τέχνη, Ῥήτορες (Walz) τ. 5, σελ. 22, 32.

σφαιροποιέω, ποιῶ τι σφαιρικόν, στρογγύλον, σφαιρόω, Στράβ. 55, πρβλ. Πλούτ. 2. 355A.

σφαιροποιΐα, ἡ, σχηματισμὸς σφαίρας, στρογγύλωσις, κατασκευὴ σφαίρας, Γεμῖν. 825C, κλπ.

σφαιρο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τι σφαιρικόν, κυκλοτερές, στρογγύλον, Γλωσσ.

σφαῖρος, ον, **σφαῖρα**, ἡ κατάστασις τοῦ Κόσμου ἢ τοῦ σύμπαντος ὅτε συνεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ Ἔρωτος, Ἐμπεδ. 168, 176.

σφαιρο-σύνθετος, ον, συντεθειμένος, κατεσκευασμένος ἐν μορφῇ σφαιρικῇ, Πισίδ.

σφαιρόω, ποιῶ τι σφαιρικόν, σφαιροειδές, ὅρα Grote Plato 1, 41. — Παθ., σφαιροῦμαι, στρογγυλοῦμαι, γίνομαι σφαιρικός, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 6, Διοσκ., κλπ.· στήθεα δ' ἐσφαίρωτο, τὸ στῆθος αὐτοῦ ἦτο σφαιρωτόν, «καμαρωτόν», Θεόκρ. 22. 46. II. Παθ., ὡσαύτως, ἐπὶ ἀμβλυνθέντων ὅπλων, ἀκόντια ἐσφαιρωμένα, ἔχοντα ἀντὶ αἰχμῆς σφαίρας ἢ κομβία, ὡς τὰ νῦν ἐν χρήσει καὶ ἃ τὰς ἀσκήσεις ξίφη, Ξεν. Ἱππ. 8. 10 ἀντίθετον τῷ **λελογχωμένα**, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 3. 1, 17, πρβλ. **σφαιρωτός, σφαιροειδής**.

σφαίρωμα, τό, πᾶν πρᾶγμα ἐστρογγυλωμένον, στρογγύλον, σφαιρικόν: 1) τὸ στρογγύλον βάρος τῶν ῥωμαϊκῶν στατή-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρων («κανταρίων»), Τουρκ. «τοπούζι», Ἀριστ. Μηχαν. 20, 2.

2) ἐν τῷ πληθ., οἱ γλουτοί, τὰ «κωλομέρια», Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 211. **3)** σφαῖρα ἢ ἀστήρ, Μανέθων 5. 32, Χρησμ. Σιβ. 3. 88.

σφαιρῶν, ῶνος, ὁ, δίκτυον ἁλιευτικὸν στρογγύλον, σφαιροειδές, σὺν δὲ σαγήναις πέζαις καὶ σφαιρῶνας ὁμοῦ Ὀππ. Ἁλ. 3. 83.

σφαίρωσις, ἡ, στρογγυλότης, στρογγύλωσις, Παῦλ. Αἰγ. 6. 62.

σφαιρωτήρ, ὁ, ἱμὰς ἐκ δέρματος, λωρίον, ἐπειδὴ ἐκόπτετο ἐκ δέρματος κυκλοτερῶς, «τὸ λωρίον τοῦ ὑποδήματος» (Φώτ.), Ἡρακλειωτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 184, Ἐβδ. (Γεν. ΙΔ', 23, ἀλλ' ἐν τῷ Βατικ. κώδικι **σφυρωτῆρας**). **II.** σφαῖρα ὡς κόσμημα κίονος, Ἐβδ. (Ἔξοδ. ΚΕ', 31).

σφαιρωτής, οῦ, ὁ, ὁ σφαιρῶν τι, παιῶν αὐτὸ στρογγύλον, Συνεσ. Ὕμν. 5. 17.

σφαιρωτός, ή, όν, ἔχων σχῆμα σφαίρας, σφαιροειδής, στρογγύλος, Ὀππ. Κυν. 2. 92. **II.** ἔχων σφαῖραν ἢ κομβίον κατὰ τὸ ἄκρον, ὡς τὸ **ἐσφαιρωμένος,** Ξεν. Ἱππ. 8. 10.

σφᾰκελίζω, πάσχω ἐκ σφακέλου, πάσχω γάγγραιναν, νεκροῦμαι, ἐσφακέλισέ τε τὸ ὀστέον καὶ ὁ μηρὸς ἐσάπη Ἡρόδ. 3. 66· σφακελίσαντος τοῦ μηροῦ καὶ σαπέντος ὁ αὐτ. 6. 136, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 74B, 81B, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 13, 2· καὶ ἐν τῷ παθ., ἐσφακελίσθη ὁ ἐγκέφαλος Ἱππ. Ἀφ. 1260, πρβλ. 463. 10. **2)** ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος ὁριμέος ψύχους ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος, νεκροῦσθαι ἐκ τοῦ ψύχους, «ξεπαγιάζω», Διον. Ἁλ. Ρωμ. Ἀρχ. Ἐπιτ. 12. 8. **3)** ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων, καταστρέφομαι, ξηραίνομαι, «καίομαι», Ἀριστ. π. Νεότητ. καὶ Γήρως 6, 3. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 14, 4, κτλ. **II.** καθόλου, ἔχω σπασμούς, κατέχομαι ὑπὸ σπασμωδικῶν κινήσεων, ὡς τὸ **σφαδάζω,** ὀπτρεῖν καὶ σφ. τῷ δεινῷ Κρατῖν. ἐν Ἀδηλ. 48, πρβλ. Φερεκρ. ἐν Ἀμφικτάλλοις 1.— Καθ' Ἡσύχ.: «σφακελίζει· κρούει τοῖς ποσὶ κινεῖ δεινῶς. ὀδύναται. σπᾷ. διασπᾶται, ἀλγύνεται».

σφακελισμός, ὁ, τῷ ἑπομ., ὀστέων Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 799· τοῦ ἐγκεφάλου ὁ αὐτ. 463. 7, πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 9, 16· ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 14, 12, κλπ.— Καθ' Ἡσύχ.: «σφακελισμὸς καὶ σφάκελος ἡ ἄμετρος ὀδύνη· καὶ ἡ μετὰ σπασμοῦ καὶ ὀδύνης πρόεσις· καὶ ἡ τῶν ὀστέων σῆψις», ἴδε καὶ Σουίδ.

σφάκελος [ᾰ], ὁ, γάγγραινα, νέκρωσις, καὶ ἐπὶ ὀστῶν ξήρανσις καὶ νέκρωσις, Ἱππ. Ἀφ. 1261· τοῦ ἐγκεφάλου ὁ αὐτ. π. Ἀέρ. 287· ὁ τεχνικὸς ὅρος εἶναι **γάγγραινα,** πρβλ. Γαλην. 2. 263. **2)** καθόλου, σπασμός, σπασμώδης κίνησις, σφαδασμός, Αἰσχύλ. Πρ. 878· κατὰ δ' ἐγκέφαλον πηδᾷ σφ. Εὐριπ. Ἱππ. 1353· μεταφορ., σφ. ἀνέμων, ἡ σπασμώδης μανία καὶ ὁρμὴ τῶν ἀνέμων, Αἰσχύλ. Πρ. 1046. — Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτείαν τόμ. Γ', σ. 365.

σφᾰκελώδης, ες, ὅμοιος πρὸς σφάκελον, γάγγραιναν, Ἀρχιγ. παρὰ Γαλην. 3. 263.

σφάκια, τά, «τῆς ἀμπέλου τὰ κλήματα» Ἡσύχ.

σφάκος, ὁ, ἐλελίσφακος, κοινῶς «φασκομηλιά», Λατιν. salvia, Κραντῖν. ἐν Ἀδηλ. 135· σφάκον εὐώδη Εὔπολ. ἐν «Αἰξὶ» 1, Ἀριστοφ. Θεσμ. 486· νῦν δὲ καλεῖται ἐν Ἑλλάδι ἐλελισφακιά. ὅρα Schmei l. Ind. Theophr., πρβλ. **ἐλελίσφακος, φασκομηλέα. σφάγνος. II.** εἶδος λειχῆνος φυομένου ἐπὶ ὀρῶν, Ἰλιν. 24. 17· φέρεται καὶ sphagnos, αὐτόθι καὶ 12. 50· **φάσκαν** παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 8, 6· **φάσκος** παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξ. **σφάκος** ἐν τέλει.

σφάκτης, ου, ὁ, ὁ σφάζων, φονεύς, δολοφόνος, εὔνους ὁ σφάκτης Ζηνοβ. Παροιμ. 3. 94.

σφακτικός, ή, όν, ὁ χρησιμεύων πρὸς σφαγήν, «πανδούριον· μάχαιρα σφακτική» Ζωναρ. Λεξ. σ. 1512.

σφακτός, ή, όν, ἐσφασμένος, πεφονευμένος, σφακτὰν κυσὶ φοινίαν δαῖτα Εὐρ. Ἑκ. 1077.

σφάκτρια, θηλ. τοῦ **σφάκτης,** ἱέρεια, παρὰ Σουίδ.· ἴδε Ἰακ. Ἀνθ. Π. 594.

σφάκτρον, τό, (σφάζω) φόρος ὃν ἀπέτεινον οἱ θύοντες, «τὸ σφάκτρον τέλους ὄνομα ἦν ἐπὶ τοῦ καταβαλλομένου ὑπὲρ τῶν θυομένων οὕτως ἐπονομασθέν» Πολυδ. Γ', 97.

σφᾰκώδης, ες, (εἶδος) ἔχων ἄφθονον ἐλελίσφακον, «σφακώδη κλιτύν· καθ' ἣν ὁ σφάκος ἐρύετο. ἔστι δὲ ἄγριον φυτόν» Ἡσύχ.

σφάλαξ, ακος, ὁ, ἴδε ἐν λ. **σπάλαξ.**

σφαλάσσω, τέμνω, κεντῶ, «σφαλάσσειν· τέμνειν, κεντεῖν» Ἡσύχ.

σφᾰλερό-νηκτος, ον, ἐπικίνδυνος εἰς κολύμβημα, ποταμὸς Πολυδ. Γ', 103.

σφᾰλερός, ά, όν, (σφάλλω) ὁ δυνάμενος νὰ κάμῃ τινὰ νὰ πέσῃ ἢ προσκόψῃ, μεταφορ., ὀλισθηρός, ἐπικίνδυνος, κινδυνώδης, Λατ. lubricus, τυραννὶς χρῆμα σφαλερὸν Ἡρόδ. 3. 53· τῶν γνωμίων .. τὴν σφαλερωτέρην σεωυτῷ ὁ αὐτ. 7. 16, 1 σφαλερὸν ἠγεμὼν θρασὺς Εὐρ. Ἱκέτ. 508· τοῦτο δέ γ' ἐστὶν τὸ καλὸν σφαλερὸν ὁ αὐτ. Ι Α 22 βιοτά .. ἐπὶ παντὶ σφαλερὰ κεῖται ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 908· πάντων σφαλερώτατον, ἐπὶ τῶν μελλόντων νὰ συμβῶσι, Θουκ. 4. 62, πρβλ. Ἱππ. **Ἀφ. 1244**· ἐπὶ ποιημάτων, Πλάτ. Νόμ. 81 B· σφ. τύπος, μέρος ὅπου τὰ συμπτώματα εἶναι ἐπικίνδυνα, Ἱππ. Προγν. 44·—σφαλερόν] ἐστι], μετ' ἄπαρ., Πλάτ. Πολ. 450E, Νόμ. 688B· σφ. τὸ ἐπιχειρῆσαι Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 2. **II.** (σφάλλομαι) ὁ ἕτοιμος νὰ πέσῃ, ἐπιρρεπὴς εἰς πτῶσιν, ἀσταθής, κῶλα Αἰσχύλ. Εὐμ. 371 ῥῦμα Σοφ. Αἴ. 159· σφ. πρὸς ὑγίειαν ἕξις, ἀβέβαιος ὡς πρὸς τὴν ὑγίειαν, Πλάτ. Πολ. 404A. **III.** ἐπὶ προσώπων, ὅτε ἡ σημασία τῆς λέξεως κυμαίνεται μεταξὺ I εἰς II, ἴχνεσι σφαλεροῖ Νικ. Ἀλεξιφ. 189, πρβλ. 300· σφ. σύμμαχοι, ἄστατοι, ἀβέβαιοι, Δημ. 11. 3· προστάτης σφ. Ποιητ. παρὰ Στοβ. τ. 43. 3. — Ἐπίρρ. **-ρῶς,** Ψευδευριπ. Ι Α. 601, Ἰσαχρ. 104Δ.

σφᾰλερότης, ητος, ἡ, ἀπατηλότης, τὸ ἀβέβαιον, Βυζ.

σφᾰλίζω, ἐνω, δεσμεύω, «ἐσφάλιξεν· ἔσφηλεν, ἔδησε· σφαλὸς γὰρ ὁ δεσμὸς» Ἡσύχ., πρβλ. καὶ Φώτ. ἐν λ. **ἐσφάλιζεν. II.** ὡς καὶ νῦν, κλείω, ἀνοίγει καὶ σφαλίζει τὸ στόμα αὐτοῦ συχνὰ διὰ τὴν στενοχωρίαν ἣν ἔχει Ὀρνεοσόφ. σ. 250· σφαλισθῆναι τὰ δημόσια λουτρὰ Θεοφάν. σ. 107.

σφαλλός ἢ **σφαλός,** ὁ, «δισκοειδές τι σκεῦος μολύβδινον ἔχον κρίκον, ὃ δεσμοῦντες ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ῥίπτουσιν ἐν τοῖς ἀγῶσιν» Ἡσύχ., Πολυδ. Η', 72. **II.** στρογγύλον ξύλον ἔχον δύο ὑπάς, ἐν αἷς ἐνεκλείοντο οἱ πόδες, ποδοκάκη, Ἐπίχ. παρ' Ἀθην. 36D (κοινῶς φέρεται **σφάκελος**), «ξύλον ποδῶν δεσμωτικὸν» Ἡσύχ., Πολυδ., πρβλ. **σφέλας.**

σφάλλω· μέλλ. **σφᾰλῶ,** Θουκ. 7. 67, Πλάτ.· ἀόρ. α' **ἔσφηλα,** Ἐπικ. **σφῆλα** Ὀδ. Ρ. 464, Δωρ. **ἔσφᾶλα** Πινδ. Ο. 2. 145· πρκμ. **ἐσφαλκα** Πολυδ. — Παθητ., μέλλ. **σφᾰλήσομαι** Σοφ. Τρ. 719, 1113, Θουκ., κλπ.· συχνάκις ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, **σφᾰλοῦμαι** Σοφ. Ἀποσπ 513, Ξεν. Συμπ. 2, 26· ἀόριστ. **ἐσφάλην** [ᾰ] Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.· **ἐσφάλθην** μόνον παρὰ Γαληνῷ· πρκμ. **ἔσφαλμαι** Εὐρ. Ἀνδρ. 897, Πλάτ.· ὑπερσ. **ἐσφάλτο** Θουκ. 7. 47. — Ὁ ἐνεργητ. ἀόρ. 6' καὶ μέσ. **ἔσφᾰλον, -όμην,** ἐν χρήσει παρὰ λίαν μεταγενεστέροις εἰσήχθησαν ὑπὸ τῶν Ἀντιγραφέων εἰς τὸ κείμενον τοῦ Θουκ. 1, 140., 5. 110., 6. 23, κτλ. (Ἐκ τῆς √ΣΦΑΛ γίνονται καὶ αἱ λ. **σφάλ-μα, σφαλ-ερός, ἀ-σφαλ-ής,** καὶ αἱ λ. **σφηλ-ός** (ἔ-σφηλ-α), **ἐρί-σφηλ-ος,** πρβλ. Σανσκρ. sphal, sphul, sphal-âmi, sphul-âmi (vacilo, concutio)· Λατιν. fall-o, fall ax, κτλ.· Ἀρχ. Γερμ. fall-an (fall-en, fehlen· to fall, fail)· τὸ δὲ s ἐξέπεσεν ὡς ἐν τοῖς **φηλός, φηλητής, φηλόω,** Λατ. funda = σ-φενδόνη, fungus - **σφόγγος**). Κάμνω τινὰ νὰ πέσῃ, καταρρίπτω, ἀνατρέπω, κυρίως παρεμβάλλω τὸν πόδα μου (pedes fallere, Ι. v. 21. 36), ἀνατρέπω κατὰ τὴν πάλην, οὔτ' Ὀδυσσεὺς δύνατο σφῆλαι οὔδει τε πελάσσαι Ἰλ. Ψ. 719· οὐδ' ἄρα μιν σφῆλεν βέλος Ὀδ. Ρ. 461· σφ. Ἕκτορα Πινδ. Ο. 2. 145· ἀλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασι Θεόκρ. 24, 110· σφ. Ἵππους Εὐρ. Ἱππ. 1232· σφ. γόνυ τινὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 129· σφ. τινὰ γνὺξ Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1310· ἐπὶ τὴν γῆν Διόδ. 14. 23· αἱ πόσεις σφ. σώματα Ξεν. Κύρ. 8. 8, 10, πρβλ. 1. 3, 10· τὸ πνεῦμα ἔσφαλλε (τὰς ναῦς) προσπῖπτον καὶ παρεδίδου πλαγίας τοῖς Ἕλλησι Πλουτ. Θεμιστ. 14, Πολύαιν. 3. 11, 13·— Ἵππος σφ. τὸν ἀναβάτην, ἀνατρέπει, καταρρίπτει, Ξεν. Ἱππ. 3, 9. — Παθ., ἀνατρέπομαι, Ἀριστοφ. Βάτρ. 689· ἐπὶ μεθύσου, σφαλλόμενος προσέρχεται, παραπαίων, κλονούμενος, ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1324· σφ. ὑπὸ οἴνου Ξεν. Λακ. 5, 7· σφ. Ἵππος Πλουτ. Φιλοπ. 18· σφ. Ἱππεύς, ῥίπτεται, Ξεν. Ἱππ. 7, 7. **II.** καθόλου, κάμνω τινὰ νὰ πέσῃ, ἀνατρέπω, νικῶ, βίᾳ σφάλλει καὶ μεγαλαύχου Πινδ. Π. 8. 19· ἀνθρώπων κακῶν ὁμιλίαι σφ. τινὰ Ἡρόδ. 7. 16, 1· μικροὶ λόγοι ἔσφηλαν ἤδη καὶ κατώρθωσαν βροτοὺς Σοφ. Ἠλ. 416· σφάλλω .. ὅσοι φρονοῦσι μέγα Εὐρ. Ἱππ. 6· ὀργὴ πλεῖστα σφ. βροτοὺς ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 31· ἡ καταφρόνησις, ἡ ἀπειρία σφ. τινὰ Θουκ. 1. 122., 2. 87· ἁπλ., ἀτρεκεῖς ἐπιτηδεύσεις σφ. μᾶλλον ἢ τέρπουσι Εὐρ. Ἱππ. 261·— **ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων,** ἁμαρτίαι σφ. σωτηρίαν Σοφ. Ἀποσπ. 204· δειναὶ τύχαι σφ. δόμους Εὐρ. Μήδ. 198· σφ. τὰς πόλεις Θουκ. 3. 37, κλπ.· σφ. δίκαν Εὐρ. Ἀνδρ. 780·— **σφάλλων,** ὄνομα βόλου τινὸς τῶν κύβων, Εὔβουλος ἐν «Κυβευταῖς» 2. 5.— Παθ., ἀνατρέπομαι, καταρρίπτομαι, πίπτω, ἐκλείπω, φθείρομαι, καταστρέφομαι, ἐπὶ τῶν ἐκπιπτόντων ἐξ ὑψηλῆς θέσεως ἢ πλούτου, σφαλεὶς γὰρ οὐδεὶς εὖ βεβουλεῦσθαι δοκεῖ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 258, Σοφ. Τρ. 297, 719, Εὐριπ., κλπ.· ἦν σφαλῆ ἡ Ἑλλὰς Ἡρόδ. 7. 168· ἦν ἄρα τι σφαλλώμεθα, ἀντίθετον τῷ **κατορθοῦν ἢ κατορθοῦσθαι,** Θουκ. 1. 140, Ἀριστοφ. Βάτρ. 736, Πλ. 351· σφαλλομένους ἐπανορθοῦν Ξεν. Ἀπομν. 2. 4, 6· ταῖς τύχαις σφάλλεσθαι Θουκ. 2. 87, πρβλ. 43· ὑπὸ νόσων, ἔρωτος, μέθης ἐσφαλμένος Πλάτ. Πολ. 396D· ὑπὸ χρόνων σφ., ὑποφέρω ἕνεκα τοῦ μακροῦ χρόνου, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 769C· — μετὰ δοτ. τρόπου, σφάλλεσθαι ἀξιόχρεῳ δυνάμει Θουκ. 6. 10· τοῖς ἀγῶσι ὁ αὐτ. 7. 61· τοῖς βίοις Πολύβ. 1. 43. 8· — μετ' ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ, ἐν τῇ μάχῃ Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 2, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 50, 1· ἐν τοῖς λόγοις Πλάτ. Γοργ. 461D περί τι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 451Δ· περί τι·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νος Πλούτ. 2. 164C· καὶ μετ' οὐδετ. ἐπιθ., ἓν μέγα σφάλλεσθαι Πλάτ. Νόμ. 648E·— οὕτως, ἐν τοῖς δικασταῖς, κοὐκ ἐμοί, τόδ' ἐσφάλη, τοῦτο ἐγένετο διὰ τῶν δικαστῶν καὶ οὐχὶ δι' ἐμοῦ, Σοφ. Αἴ. 1136· οὔ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί, δὲν θὰ κάμω σφάλμα εἰς τίποτε ἀποβλέπον σέ, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 621. **III.** καταστρατηγῶ, ματαιῶ, ἀνατρέπω, βλάπτω, ἐπὶ χρησμοῦ, Ἡρόδ. 7. 142· θεὰ σφ. τινά Σοφ. Αἴ. 452, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 34, Ἀνδρ. 223· ἐκ τοῦ φανεροῦ τὴν πόλιν σφ. Αἰσχίν. 72. 20.— Παθ., σφάλλομαι, πλανῶμαι, ἀπατῶμαι, κατά τι Ἡρόδ. 7. 52, Σοφ. Ἠλ. 1481, Εὐρ. Ι. Α. 1541, Πλάτ., κλπ.· μῶν ἐσφάλμεθ'; μήπως εἶμαι ἠπατημένος; Εὐρ. Ἀνδρ. 896· ἡ ψυχὴ πολλὰ σφάλλεται Ἰσοκρ. 9B· γνώμῃ σφαλέντες Θουκ. 4. 18· σφ. διανοίᾳ Πλάτ. Σοφιστ. 229C· οὕτω, σφ. τὴν γνώμην, τὸν λογισμὸν Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 590C, Πλουτ. Σύλλ. 15. **2)** τὸ παθητ. εἶναι ὡσαύτως ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. μετὰ γενικ. πράγματος, ἀπατῶμαι ἢ ἀποτυγχάνω εἴς τι πρᾶγμα, ἢ καὶ πατήρ τι σφάλλεται βουλευμάτων; Αἰσχύλ. Εὐμ. 717· γάμου, δόξης, τύχης Εὐρ. Ὀρ. 1078, Μήδ. 1010, Φοίν. 758· τῆς δόξης Θουκ. 4. 85· τοῦ αὐχήματος ὁ αὐτ. 7. 66, πρβλ. 5. 110· οὐκ ἔσφαλται τῆς ἀληθείας Πλάτ. Κρατύλ. 436C· ὡσαύτως, ἀνδρὸς τοῦδέ γ' εἰ σφαλήσεται, ἐὰν χάσῃ τοῦτον τὸν ἄνδρα, Σοφ. Τρ. 1113· τοῦ παντὸς Πλουτ. Βροῦτ. 20·— σφάλλειν τινὰ ἀπ' ἐλπίδος, διαψεύδειν τὰς ἐλπίδας τινός, Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκώμ. 29. — Καθ' Ἡσύχ.: «σφάλλειν· κλίνειν. καταβάλλειν. ἁμαρτάνειν».—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 486 - 489.

σφάλμα, τό, σκόνταμμα, παραπάτημα, Ἀνθ. Π. 7. 634, Μανέθων 4. 289. **II.** μεταφορ., **1)** πτῶσις, ἀποτυχία, ἧττα, ζημία, Ἡρόδ. 7. 6., 9. 9, Θουκ. 5. 14, κτλ.· σφάλματα ποιεῖν, προξενῶ ἀπωλείας, Πλάτ. Πολιτικ. 298B. **2)** ὡς καὶ νῦν, σφάλμα, ἁμάρτημα, λάθος, Ἡρόδ. 1. 207., 7. 10, 6· τὰ πρόσθε σφ. Εὐρ. Ἀνδρ. 54, Ἱκέτ. 416, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 167E, Πολ. 487B.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 491.

σφαλμάω, ἢ -έω, = **σφάλλομαι**, Πολύβ. 35. 5, 2· — Καθ' Ἡσύχ.: «σφαλμᾷ· σκιρτᾷ. σφάλλεται. ἄλλοι ἀντὶ τοῦ σφαδάζειν τετάχθαι φασί. ἔνιοι μετὰ ἐπιθυμίας τι πράττειν».

σφᾱλός, ὁ, ἴδε **σφαλλός**.

σφάλτης, ου, ὁ, ὁ ἀνατρέπων ἢ καταρρίπτων, Λυκόφρ. 207. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 491.

σφάξ, **σφαγός**, = **σφαγή** Π, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκάβ. 566· ἀλλαχοῦ μόνον ἐν συνθέσει, **διασφάξ**, κτλ., Λοβεκ. Παραλ. 97.

II. **σφάξ**, **σφᾱκός**, Δωρ. ἀντὶ **σφήξ**.

σφᾰρᾰγέομαι, ἀποθ., σίζω μετὰ βρασμοῦ τινος, ὡς ὅταν ῥίπτῃ τις ὑγρόν τι ἐπὶ τοῦ πυρός, ῥίζαι σφαραγεῦντο, αἱ ῥίζαι τοῦ ὀφθαλμοῦ ἔσιζον μετὰ βρασμοῦ τινος (ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς ἐνέπηξε τὸν πεπυρωμένον μοχλόν), Ὀδ. Ι. 390. **II.** σπαργῶ, σφριγῶ, εἶμαι πλήρης εἰς ὑπερβολήν, οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο, διότι οἱ μαστοὶ ἦσαν πλήρεις γάλακτος, «ἐβαροῦντο διὰ τὸ πρωΐας μὴ ἀμελχθῆναι» (Σχόλ.), Ι. 440. Πρβλ. **σφάραγος**.

σφᾰρᾰγίζω, δονῶ, μετὰ ψόφου ἠχῶ, καθ' Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐσφαράγιζον**, σὺν δ' ἄνεμοι ἔνοσίν τε κόνιν τ' ἐσφαράγιζον, «οἱ δὲ ἄνεμοι σεισμοὺς καὶ κόνιν ἐποίουν, ἠχοῦντες συνετάρασσον» (Σχόλ.), Ἡσ. Θεογ. 706.

σφάραγος, ὁ, ἡ μετὰ ψόφου ἔκρηξις. — Ἡ λέξις αὕτη μνημονεύεται ὑπὸ τῶν γραμματικῶν, ἀλλ' ἀπαντᾷ μόνον ἐν τοῖς παραγώγοις **σφαραγέομαι**, **-ίζω**, καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις **βαρυ-**, **ἐρισφάραγος**. (Ἡ ῥίζα εὕρηται ἐν τῷ Σανσκρ. sphurǵ, sphurǵâmi (tono), vis' purǵ (strepo)· Λιθ. spragu (crepare)·— δυσκόλως δύναταί τις νὰ πεισθῇ ὅτι τὰ **σπαργάω**, **σφριγάω** δὲν σχετίζονται πρὸς τὴν αὐτὴν ῥίζαν, πρβλ. **σφαραγέομαι** Π). — Καθ' Ἡσύχ.: «σφάραγος· βρόγχος. τράχηλος. λαιμός. ψόφος».

σφᾶς καὶ **σφάς**, αἰτ. τοῦ **σφεῖς**, ὃ ἴδε· ἀλλὰ **σφᾶς** [ᾱ], εἶναι αἰτ. θηλ. τοῦ **σφός**.

σφάττω, νεώτερ. Ἀττικ. ἀντὶ **σφάζω**, παρατ. **ἔσφαττον**· — ἐνεστὼς **σφάσσω** δὲν ἀπαντᾷ.

σφε, μετ' ἀποστρ. **σφ'**, αἰτ. ἀρσ. καὶ θηλ. τοῦ **σφεῖς**, = **αὐτούς**, **αὐτάς**, Ἰλ. Ι. 256, Σιμωνίδ. 98, Πινδ. Π. 5. 115, Αἰσχύλ. Θήβ. 630, 788, 864, Σοφ. Ο. Τ. 1505, Ο. Κ. 605, 1669, καὶ παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς· ἅπαξ παρ' Ἡροδ. (7. 170, μετὰ διαφόρ. γραφ. **σφέας**)· οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς κωμικοῖς (διότι τὸ χωρίον τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ. 1020 εἶναι μέρος χρησμοῦ χάριν παιδιᾶς), οὔτε παρὰ τοῖς πεζογράφοις. **2)** ὡς αἰτιατ. τοῦ δυϊκοῦ, = **αὐτώ**, **αὐτά**, Ἰλ. Λ. 111, Ὀδ. Θ. 271, Φ. 192, 206. **3)** ὡς αἰτ. οὐδ. πληθ. = **αὐτά**, Θεόκρ. 15. 80. **II.** παρ' Ἀττ. ποιηταῖς καὶ ὡς ἐνικ. αἰτ. τοῦ ἕ, = **αὐτόν**, **αὐτήν**, Αἰσχύλ. Πρ. 9, Θήβ. 469, κ. ἀλλ., Σοφ. Ο. Τ. 761, Ο. Κ. 40, Ἀντ. 44, Φιλ. 207, κ. ἀλλ., Εὐρ., πρβλ. Valck. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 1253· οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. Ι. 6 (5). 108, καὶ μεταγεν. ποιηταῖς· ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 3. 52, 53. (Ἴδε **σφεῖς**, **οὗ**).

σφέᾱ, **σφέᾰς**, ἴδε ἐν λ. **σφεῖς**.

σφεδᾰνός, ή, όν, = **σφοδρός**, ὁρμητικός, βίαιος, ἰσχυρός, στάσιες Ξενοφάν. 1. 23· γένυες λέοντος Ἀνθολ. Π. 11, 219· κάρηνον Νικ. Θηρ. 642. **II.** παρ' Ὁμ. μόνον ὡς ἐπίρρ., μετὰ σπουδῆς, συντόνως, ἐπιτεταμένως, σφοδρῶς, σφεδανὸν Δανάοισι κελεύων Ἰλ. Λ. 165, Π. 372· σφεδανὸν ἔφεπ' ἔγχεϊ Φ. 542 (ἔνθα ὁ Heyne ἑπόμενος τῷ Ἀριστάρχῳ ἔγραψε **σφεδανῶν**, ἐκ ῥήματ. **σφεδανάω**, μαινόμενος, ὁρμητικός, πρβλ. Θεογνώστ. Κανόν. 12, Ἡσύχ.· ἀλλ' ἴδε Spiztn. ἐν τόπῳ καὶ εἰς Ἰλ. Λ. 165).

σφεῖς (πιθαν. ἐκ τοῦ **σϝεῖς**, πρβλ. **οὗ**)·— ἀρσ. καὶ θηλ. πληθ. τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας τοῦ γ' προσώπου, = **αὐτοί**, Ἡρόδ. 7. 168, Θουκ. 5. 46, Πλάτ., κλπ.·— ὁ ἀσυναίρετος τύπος **σφέες** οὐδαμοῦ εὑρίσκεται, Δινδ. προλεγόμ. εἰς Ἡρόδ. σ. xx· — μόνον δὲ αἱ πλάγιαι πτώσεις εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρ. **2)** γεν. **σφέων**, παρ' Ὁμήρ. ὡς μονοσύλλαβον, ὡς εἰκός, καὶ ἐνίοτε ἐγκλιτικόν, Ἰλ. Σ. 311, Ὀδ. Γ. 134· ποιητ. **σφείων** μόνον ἐν τῇ Ἰλ., καὶ ἀείποτε ἐν τῇ φράσει ὦσαν ἀπὸ σφείων, Δ. 535., Ε. 626, κτλ.· Ἀττ. **σφῶν**, ὡσαύτως παρ' Ὁμ. ἐν τῇ φράσει σφῶν αὐτῶν, Ἰλ. Μ. 155, Τ. 302. **3)** δοτ. **σφισι** (-ιν), Ρ. 453., Χ. 288· **σφίσιν** Αἰσχύλ. Πρ. 481, Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 5, καὶ συχν. παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις· συνηθέστερον ἐν τοῖς κατ' ἀποκοπὴν τύποις **σφι**, **σφιν**, Ὅμ., Ἡρόδ., κλπ. παρ' Ἀττ. ποιηταῖς ἀείποτε **σφιν** (**σφιν** ἐκ διορθώσεως τοῦ Elmsl. ἐν Σοφ. Ο. Κ. 421)· ἐνίοτε μετ' ἐκθλίψεως **σφ'**, Ἰλ. Γ. 300., Θ. 4, κλπ.·— κυρίως ἐγκλιτ., ἀλλὰ σφὶν δ' αὐτοῖς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 56 (ὡς μνημονεύεται παρ' Ἀπολλ. π. Ἀντωνυμ. 125)·— ἡ χρῆσις τοῦ τύπου **σφε**, **σφιν** ὡς δοτ. τοῦ ἐνικ. ἀντὶ οἷ εἶναι σπανία, Ὕμν. Ὁμ. 18. 10., 30. 9, Αἰσχύλ. Πέρσ. 759, Σοφ. Ο. Κ. 1490, ἴδε Λοβέκ. εἰς Σοφ. Αἴ. 801· (ἐν Ὀδ. Ο. 524, τὸ **σφιν** πρέπει κατὰ τὸν Voss νὰ ἀναφέρηται εἰς πάντας τοὺς μνηστῆρας, καὶ παρ' Ἡσ. ἐν Ἀσπ. Ἡρ. 113, εἰς τὸν Ἄρη καὶ τὸν Κύκνον). **4)** αἰτ. **σφέας** Ὅμ. καὶ Ἡρόδ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐγκλιτ., ὅτε ἀείποτε πρέπει νὰ ἀναγινώσκηται ὡς μία συλλαβή, ὡς ἀποδείκνυται ἐν Ὀδ. Θ. 315· διότι ὅπου ἀπαιτεῖται συλλαβὴ βραχεῖα ἀποκαθίσταται νῦν ὁ τύπος **σφᾶς** ἐκ τῶν Ἀντιγράφων· ὅταν δὲ τονίζηται παρ' Ὁμ., εἶναι δισύλλ., Ἰλ. Μ. 43, Ὀδ. Μ. 225, κτλ., (ὥστε ἐν Ὀδ. Θ. 480., Ν. 276, πρέπει νὰ ἀφαιρεθῇ ὁ τόνος)· Ἀττ. **σφας** (ἐγκλιτ.) ἤ, ὅταν ἀπαιτῆται μακρὰ συλλαβή, **σφᾶς**, Αἰσχύλ. Πρ. 128, Σοφ. Ο. Τ. 1470, 1508, Ο. Κ. 486, Ἀντ. 128, Εὐρ.· κατ' ἀποκοπ. **σφε** (ἴδε ἐν λ.)· — οὐδ. **σφέα** (ἴδε κατωτ. III. 1). **II.** Σπάνιοι διαλεκτικοὶ τύποι·— Λακων. δοτικ. **φιν**, Ἐτυμ. Μέγ. 702. 41· ἐν χρήσει καὶ παρὰ μεταγεν. Ἐπικ., Καλλ. εἰς Ἄρτ. 125, 213, Ἀποσπ. 183, καὶ Νικ.· Αἰολ. δοτ. καὶ αἰτ. **ἄσφε**, **ἄσφε**, Σαπφὼ 48, Ἀλκαῖ. 69· Συρακ. δοτικ. καὶ αἰτ. **ψιν**, **ψε**, Σώφρων παρ' Ἀπολλ. περὶ Ἀντωνυμ. 386, 388, Θεόκρ. 4. 3. — Περὶ τοῦ δυϊκοῦ ἴδε **σφωέ**.

III. Χρῆσις·— παρ' Ὁμ. ἡ ἀντωνυμ. αὕτη εἶναι ἀείποτε προσωπική, ὅθεν δὲν εὑρίσκεται παρ' αὐτῷ τὸ οὐδέτερον· ἐν Ὀδ. Ι. 70., Κ. 355, ὄντως ἀναφέρεται εἰς πρᾶγμα, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι γένους θηλυκοῦ· ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογράφοις ἀπαντᾷ τὸ οὐδ. πληθ. **σφέα**, Ἡρόδ. 1. 46, 89., 2. 119., 3. 53 (τὰ Ἀντίγραφα **σφε**), 7. 50, πρβλ. **σφε** 3. **2)** Ἡ ἀντωνυμία αὕτη κεῖται καὶ ἀντὶ τῆς ὁριστικῆς ἢ ἐπαναληπτικῆς ἀντωνυμίας **αὐτοί** καὶ ἀντὶ τῆς αὐτοπαθοῦς **αὐτῶν**, κτλ.·— ἤδη δὲ ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου ἡ σημασία αὐτῆς ἐπιτείνεται πολλάκις διὰ τῆς **αὐτός**, οἷον σφῶν αὐτῶν, ἴδε ἀνωτ.· σφέας αὐτοὺς Ὀδ. Μ. 225· σφᾶς αὐτοὺς Ἡσ. Θεογ. 34· σφᾶς ἑαυτὰς Ἱππ. 996B (ὅπερ πιθανῶς εἶναι παρεφθαρμένον), ἴδε Θωμ. Μάγιστρ. σ. 826· ἐνίοτε κεῖται ἀντὶ τοῦ **ἀλλήλους**, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 403, πρβλ. Ξεν. Λακ. 1, 5· παρὰ σφιν ἑκάστῳ, σπανία φράσις ἀντὶ τοῦ παρὰ σφεων ἑκάστῳ, Ἰλ. Ε. 195. **3)** ἐνταῦθα πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν σπανίαν τινὰ χρῆσιν τῆς ἀντων. **σφεῖς** ἀντὶ τῆς ἀντων. τοῦ β' προσ. πληθ., μετὰ σφίσιν ἀντὶ μεθ' ὑμῖν, Κ. 398· οὕτω καὶ παρ' Ἡσ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 56 σφὶν αὐτοῖς ἀντὶ ὑμῖν αὐτοῖς· σφέας ἀντὶ ὑμᾶς παρ' Ἡροδ. 3. 71 (ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. **σφέα**). **4)** παρὰ μεταγεν. καὶ ἀντὶ τοῦ α' προσ. (πρβλ. **σφέτερος**, **σφωίτερος**, **ἑός**), ἡμῖν ἑνὶ σφίσι Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1278· σφᾶς αὐτοὺς ἀντὶ ἡμᾶς αὐτούς, Κλήμ. Ἀλεξ. 170· ὅπερ ψέγει ὁ Λουκ. ἐν Σολοικ. 8. 9.—Ἴδε Κόβητον ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ Κόντου σ. 261.

σφειδρόν· «καθαρόν, εὐῶδες». Ἡσύχ.

σφέκλη, ἡ, ἡ κεκαυμένη τοῦ οἴνου τρυγία, Διοσκ. π. Εὐπορ. 2. 137, Ἀλέξ. Τραλλ. 630, κλπ.

σφέκλον, τό, τὸ Λατ. peculum, εἴδωλον, εἰκών, Ἰω. Φιλοπ.

σφέλας, τό, ὑποπόδιον, Ὀδ. Σ. 394· Ἐπικ. πληθ. **σφέλα** Ὀδ. Ρ. 231· δοτ. **σφέλαϊ** Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1169. **II.** ἡ βάσις ἀγάλματος, Ἐπιγρ. Δήλ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 10. **III.** κοῖλον τεμάχιον ξύλου ὡς θήκη χρησιμεῦον, Νικ. Θηρ. 644.

σφέλμα, τό, «τὸ ἄνθος τῆς πρίνου» Ἡσύχ.

σφενδάμνῐνος, η, ον, ὁ πεποιημένος ἐκ ξύλου σφενδάμνου, τράπεζαι τρισκελεῖς σφενδάμνιναι Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 9· μεταφ., ἰσχυρός, δυνατός, τραχύς, σκληρός, πρεσβῦταί τινες.. σφενδάμνινοι Ἀριστοφ. Ἀχ. 181, πρβλ. **πρένινος**.

σφένδαμνος, ἡ, ὄνομα δένδρου, κοινῶς «σφεδάμνι», Λατιν. acer, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 3, 1, κλπ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σφενδικίζω, = **σφενδονάω**, Λουκ. Ψευδολ. 24· ἀλλ' ἀμφίβολ.

σφενδοβολιστής, ὁ, ὁ ῥίπτων λίθους διὰ σφενδοβόλου, Κωνστ. Τακτ. σ. 8, κλπ., ἴδε Δουκάγγ.

σφενδοβόλον, τό, εἶδος καταπέλτου φορητοῦ ὃν ἔφερον οἱ σφενδοβολισταί, Μαυρίκ. 12, 3, Μαλαλ. 127, 18, Λέοντ. Τακτ. 6, 25, 26, κλπ.

σφενδονάω, κοινῶς σφενδονίζω, Θουκ. 2. 81, Ξεν. Ἀν. 3. 3, 7, 15, κλπ.· σφ. τοῖς λίθοις αὐτόθι 17· ἐν τῷ σφενδονᾶν ἡ χεὶρ γίνεται κέντρον Ἀριστ. Μηχαν. 12, 3. **2)** βάλλω, κτυπῶ διὰ τῆς σφενδόνης, θηρία Γρηγ. Ναζ.· τὰς αὔρας Βαβρ. 26. 5· — μεταφορ., ἔντερ' ἀλὶ καὶ σιλφίῳ σφενδονῶν Ἀξιόνικ. ἐν «Χαλκιδικῷ» 2. **II.** ῥίπτω ὡς διὰ σφενδόνης, Ἐβδ. (Α' Βασιλ. ΚΕ', 29) — Παθητ., ἐκ κλιμάκων ἐσφενδονᾶτο χωρὶς ἀλλήλων μέλη Εὐρ. Φοίν. 1183, Ἡλιόδ. 10. 30. **2)** κινῶ ὡς σφενδόνην, περιστρέφω ἢ κινῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὅπλισμα... διαφέρων ἐσφενδόνα Εὐρ. Ἱκέτ. 715.

σφενδονέω, μεταγενέστ. τύπος τοῦ **σφενδονάω**, Στράβ. 734 (ἴσως πλημμελὴς γραφή), Τζέτζ.

σφενδόνη, ἡ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς σφενδόνα, Λατ. funda, λωρίον ἐκ δέρματος εὐρύτερον κατὰ τὸ μέσον καὶ στενώτερον καθ' ἑκάτερον ἄκτον, Ἰλ. Ν. 600 (ἔνθα χρησιμεύει ὡς ἐπίδεσμος), Ἀρχίλ. 3 Εὐρ. Φοίν. 1142, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1185, Θουκ. 4. 32· σφενδόνῃ οὐκ ἂν ἐφικοίμην αὐτόσ', δὲν θὰ ἔφθανα διὰ σφενδόνης, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀφροδίτης γοναῖς» 1. 19. **2)** μεταφορ., σφενδόνας ἀπ' εὐμέτρου, μὲ καλῶς μεμετρημένην βολὴν ὡς ἀπὸ σφενδόνης, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1010. **II.** πᾶν πρᾶγμα ἔχον ὅμοιον σχῆμα: **1)** δεσμὸς ἐν εἴδει σφενδόνης δι' οὗ κρέμαται ἀπὸ τοῦ τραχήλου πάσχουσα χεὶρ, σφενδόνην χρὴ ἐκ ταινίης περὶ τὸ ὀξὺ τοῦ ἀγκῶνος ποιήσαντα ἀναλαμβάνειν περὶ τὸν αὐχένα Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 793, ἴδε Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.· — ὡσαύτως, ἐπίδεσμος περὶ τὸ αἰδοῖον, Λατιν. subligaculum, Ἱππ. 656. 29· τὴν σφενδόνην φορεῖτο 687. 54. **2)** διάδημα ἢ ταινία τῆς κεφαλῆς ἣν ἐφόρουν αἱ γυναῖκες, Πολυδ. Ε', 96, Εὐστ., ἴδε Wincke m. Gesch. d. Kunst. 3. 2, § 13. **3)** ἡ ὀπὴ δακτυλίου, ἐν ᾗ ἐτίθετο ὁ λίθος, τὸ «δέσιμον» τοῦ δακτυλίου λίθου, καὶ μάλιστα τὸ ἐξωτερικὸν αὐτοῦ μέρος τὸ περὶ τὸν λίθον, ὡς ἐν τῇ Λατιν. funda ἀντὶ pala annuli, Εὐρ. Ἱππ. 862, Πλάτ. Πολ. 359Ε κέξ., Ἀριστ. Φυσ. 3. 6, 10, πρβλ. Ruhnk. Tim. **4)** τὸ λευκὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ, «τὸ μετὰ τὴν κόρην λευκὸν ἅπαν σφενδόνη» Πολυδ. Β', 70. **5)** μικρὸς ὁδοιπορικὸς χάρτης ἐν εἴδει ἱμάντος, ὡς τὸ Tabula Peutingeriana. **6)** ὡς τὸ Λατιν. funda, ἐλλειψοειδὲς τόξον ἢ ἀψίς, ἀψιδωτός, θολωτὸς διάδρομος, Νικήτ. Χρον. 153Α, 200Α, Μαλαλ. **III.** ὁ διὰ σφενδόνης ῥιπτόμενος λίθος, Ξεν. Ἀνάβ. 3. 4, 4., 5. 2, 14, κλπ.· τοιαύταις σφ., ἐπὶ χαλάζης, Ἀριστοφ. Νεφ. 1125. (**σ-φενδόνη** εἶναι αὐτὸ τὸ Λατιν. fund-a, ἐκπεσόντος τοῦ s ὡς ἐν τῷ **σφάλλω**, fallo — ὁ Κούρτ. σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὰ **σφαδάζω**, **σφεδ-ανός**, **σφοδ-ρός**, καὶ **σφόνδ-υλος**, κοινῆς οὔσης ἐν ἁπάσαις ταῖς λέξεσι ταύταις τῆς ἐννοίας τῆς περιστροφικῆς κινήσεως).

σφενδονηδόν, Ἐπίρρ., ὡς σφενδόνη, δίκην σφενδόνης, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 165, Ἐτυμολ. Μέγ. ἐν λ. **σφεδανόν**.

σφενδόνησις, ἡ, τὸ σφενδονᾶν, ἡ τέχνη τοῦ βάλλειν διὰ σφενδόνης, Ἱππ. π. Ἀγμ. 751, Πλάτ. Νόμ. 794C.

σφενδονήτης, **ου**, ὁ, ὁ σφενδονῶν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ σφενδονᾶν, ὁ ὡπλισμένος διὰ σφενδόνης, Ἡρόδ. 7. 158, Θουκ. 9. 22, Πλάτ. Κριτί. 119Β.

σφενδονητικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ σφενδονᾶν, εὐστοχία Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 633 — ἡ σφενδονητική (ἐξυπ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ σφενδονᾶν, τοῦ χειρίζεσθαι τὴν σφενδόνην, Πλάτ. Λάχ. 193Β.

σφενδονίζομαι, Παθ., κοσμοῦμαι διὰ θυσάνων, ἐν δὲ τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ λινόχρυσον φακιόλιν ἐσφενδονισμένον Ἰω. Μαλαλ. σ. 457, 19.

σφενδονιστής, **-ίτης**, συχνὴ διάφορ. γραφὴ ἀντὶ **σφενδονήτης**.

σφενδονίστρα, ἡ, = **σφενδόνη**, «κἀκεῖθεν (δηλ. ἐκ τῆς βαλάνου) ἐκκρίνεται (δηλ. ἡ γονὴ) μετὰ πνεύματος, ὥσπερ ἐκ σφενδονίστρας τινός» Μελέτ. ἐν τοῖς Ὀξων. Ἀνεκδ. 3. 114, 18, πρβλ. σ. 112, 28.

σφενδονο-ειδής, **ές**, ὁ ἔχων σχῆμα σφενδόνης, Ἀγαθήμερος 1, σ. 2, Huds.

σφεός (ἢ **σφέος**), **-εή**, Δωρικ. **-εά**, **-εόν**, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ **σφός**, **σφέτερος**, ὑμέτερος, σφεὰ δώματα Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 849, πρβλ. 872. **2)** = **σός**, Ἀλκμὰν 38. **3)** σφεᾶς ἔειξε χώρας, ἰδικῆς του, αὐτόθι.

σφέρτα· «τὰ ἄφορα δένδρα» Ἡσύχ.

σφετερίζω, μέλλ. **-σω** ἢ **-ξω** (ἴδε κατωτ.) — ἰδιοποιοῦμαί τι μὴ ἀνῆκον εἰς ἐμέ, οἰκειοποιοῦμαι (δι' ἀθεμίτων μέσων), ἐὰν ἐσμοὺς ἀλλοτρίους σφετερίζῃ τις Πλάτ. Νόμ. 843D· τὰ πράγματα κατὰ τὴν πόλιν ἐσφετέρισαν αὐτόθι 715Α. — Παθ., τῆς ἐσφετερισμένης ἀρχῆς Ἀππ. Ἀνν. 45. **II.** συνηθέστερον ὡς ἀποθ., **σφετερίζομαι**, σφετεριξάμενον πατραδέλφειαν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 39, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 36, Δημ. 882. 12· σφ. τι ἀλλοτρίων Ἀριστ. Προβλ. 29. 14· τι τῶν πέλας Πολύβ. 2. 19, 4· ὅλον τὸν ἀκροατὴν σφετερισάμενος Λουκ. π. Διαβολ. 8· παθητ. πρ. μ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Διον. Ἀλ. 10. 32, πρβλ. Δίωνα Κ. 50. 1. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 459 - 470.

σφετέρισις, **εως**, ἡ, = τῷ ἐπομ., Γεωργ. Παχυμ. Ἀνδρόν. Παλαιολ. 3, σ. 177Β.

σφετερισμός, ὁ, τὸ σφετερίζεσθαι, ἰδιοποιεῖσθαι, ἐπὶ σφετερισμῷ ἑαυτοῦ, πρὸς ἰδίαν χρῆσιν καὶ ὠφέλειαν, Ἀριστ. Ρητορ. 1. 13, 10.

σφετεριστής, ὁ, ὁ οἰκειοποιούμενος ἀλλότριον· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐπίτροπος**, μὴ σφετεριστὴν ἀλλ' ἐπίτροπον Ἀριστ. Πολιτ. 5. 11. 33.

σφέτερος, **α**, **ον**, κτητικ. ἀντωνυμ. τοῦ γ' πληθ. προσώπου σφεῖς, ἰδικός των, Λατ. suus, Ὅμ., Ἡσ., Πίνδ., Αἰσχύλ.· ἐπιτεινομένη διὰ τῆς **αὐτός**· αὐτῶν σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν Ὀδ. Α. 7· — σπάνιον παρὰ τοῖς κωμικ., Ἀριστοφ. Βάτρ. 1464, Ἀποσπ. 128 — παρὰ δὲ τοῖς πεζογράφοις συνηθέστερον εἶναι ἐν χρήσει ἀντ' αὐτῆς ἡ γεν. πληθ. **ἑαυτῶν**, ἀλλὰ καὶ τὸ **σφέτερος** ἀπαντᾷ, Θουκ. 3. 95, 7, 1· τὰ σφέτερα, ἡ ἰδία αὐτῶν περιουσία, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 12 (ὡς ἐν Ὀδ. Α. 274, κ. ἀλλ.)· ἢ τὰ ἴδια αὐτῶν συμφέροντα, Θουκ. 2. 20· ὅσοι τὰ σφ. φρονοῦντες ὁ αὐτ. 3. 68, πρβλ. Ξεν. Ἑλλην. 7. 5, 5· τὸ σφέτερον, τὰ ἴδιά των αἰσθήματα, Θουκ. 6. 36· τὸ σφέτ. αὐτῶν Πλάτ. Σοφιστ. 243Α· τὸ σφ. αὐτῶν συμφέρον Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 11, 18· ἀπὸ τῆς σφετέρας αὐτῶν (ἐξυπακ. χώρας) Ξεν. Ἀθην. 2, 5· οἱ σφέτεροι, οἱ «ἰδικοί των», Θουκ. 6. 71, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 18. **2)** ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ **ἑός**, **ός**, ὃς προλιπὼν σφέτερον δόμον, ἑὸν δόμον, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 90, Πινδ. Ο. 13, 86, Π. 4. 147, Αἰσχύλ. Ἀγ. 760, Πέρσ. 900, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 16, Πολύβ., κλπ. **II.** παρὰ ποιηταῖς ἐνίοτε κεῖται καὶ ἐπὶ ἄλλων προσώπων: **1.** ἐπὶ τοῦ β' πληθ. προσ., = **ὑμέτερος**, Λατ. vester, Ἰλ. Ι. 327, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 2, Ἀλκμ. 37, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1327, Ἀνθ. Π. 9. 134, πρβλ. **σφεῖς** III. 3. **2)** τοῦ β' ἑνικοῦ, = **σός**, tuus, μόνον παρὰ Θεοκρ. 22. 67· **3)** τοῦ α' ἑνικοῦ, = **ἐμός**, meus, ὁ αὐτ. 25. 163, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1353. **4)** ὡσαύτως τοῦ α' πληθ., = **ἡμέτερος**, noster, Ξενοφ. Κύρ. 6. 1, 10, Πολύβ. 11. 5, 3., 31, 6, Ἀππ., κλπ. — Πρβλ. **σφός**. (Πρβλ. τὸ Λατ. vester καὶ ἴδε ἐν λ. **οὗ**, **σφε**, **σφεῖς**). — Ἴδε Κόβητον ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ Κόντου σελ. 260.

σφέων, Ἐπικ. καὶ Ἰων. γεν. τοῦ **σφεῖς**· — **σφῇ**, δοτ. θηλυκ. τοῦ **σφός**.

Σφήκεια, ἡ, ἡ τῶν Σφηκῶν χώρα, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Κύπρου, Λυκόφρ. 447, «Σφήκεια· ἡ Κύπρος τὸ πρότερον» Ἡσύχ.

σφηκεῖον, τό, ἔντομον κέντρον ἔχον ὡς ὁ σφήξ, Νικ. Θηρ. 738.

σφηκιά (οὐχὶ σφηκία), ἡ, φωλεὰ σφηκῶν, Σοφ. Ἀποσπ. 856, Εὐρ. Κύκλ. 475, Ἀριστοφάν. Σφ. 224, κ. ἀλλ.· σφηκιὰ ἐχθρῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐσμὸς φίλων, Πλούτ. 2. 96Β.

σφηκίας, **ου**, ὁ, = **σφηκίσκος** II, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 54. **II.** στίχος διαιρούμενος διὰ τομῆς εἰς δύο ἴσα μέρη, Δράκων 141, 142.

σφηκίον, τό, κυψελίδιον ἐν τῇ φωλεᾷ σφηκῶν, ὡς τὸ κηρίον ἐν τῇ τῶν μελισσῶν, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστορ. 9. 41, 6, κ. ἀλλ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 7, Αἰλ. π. Ζ. 4. 39. **II.** ὑποκορ. τοῦ **σφήξ**, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 387Β.

σφηκίσκος, ὁ, ξύλον μακρὸν ἀπολῆγον εἰς ὀξὺ ὡς ἡ οὐτὰ τοῦ σφηκός, ἀλλαχοῦ **σκόλοψ**, Ἀριστοφ. Πλ. 301. **II.** ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τῇ ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς (Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 81), **σφηκίσκοι** μνημονεύονται μετὰ τῶν ἱμάντων ὡς ξύλα τῆς ὀροφῆς· οὕτω **σφηκίσκοι** καὶ **στρωτῆρες** μνημονεύονται ὁμοῦ παρὰ Πολυβ. 5. 89, 6. Ὁ Bö kh. ἔνθ' ἀνωτ. σ. 281 πιστεύει ὅτι **σφηκίσκοι** εἶναι τὰ μακρὰ ξύλα ἢ δοκοί, ἐφ' ὧν ἐπιτίθενται οἱ ἱμάντες καὶ στρωτῆρες· πρβλ. **σφηκίας**, **σφήξ** II. **III.** ἐν Ἀριστ. Ἀποσπ. 430, **σφηκίσκος** φαίνεται ὅτι εἶναι λίθος προεξέχων ὑπεράνω τῆς αὐλείου θύρας τοῦ δικαστηρίου, ἔχων δὲ ἴδιον χρωματισμὸν ὅπως οὕτω διακρίνηται ἕκαστον δικαστήριον, ἴδε Bö ck. αὐτόθι σ. 341.

σφηκισμός, ὁ, μίμησις τοῦ βόμβου τῶν σφηκῶν διὰ τοῦ αὐλοῦ, «εἶδος αὐλήσεως εἰρημένον ἀπὸ τῆς ἐμφερείας τῶν βομ(β)ῶν» Ἡσύχ.

σφηκο-ειδής, ές, = **σφηκώδης**, Σχολ. εἰς Νικ. Θηρ. 816· καὶ **σφηκιώδης**, ες, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 387D. — Πρβλ. **σφηκώδης**.

σφηκός, ὁ, **σφηκώδης** I, Σοφ. Ἀποσπ. 27, «σφηκοί· οὐ κεχυμένοι τῇ σαρκώσει, ἀλλὰ συνεσφιγμένοι. ἔνιοι δὲ ῥωμαλέους» Ἡσύχ. **II.** = **σφήκωμα** II, Ἡσύχ.

σφηκόω, μέλλ. **-ώσω**, (σφήξ) κάμνω τινὰ ὥσπερ σφῆκα, δηλ. περισφίγγω κατὰ τὴν ὀσφύν, ἰσχυρῶς περιδένω ἢ ἁπλῶς δένω, Φρύν. παρὰ Φωτ.· τό τε ὅλον σῶμα σφηκώσας Ἡλιόδ. 10. 31· χεῖ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρας Ἀνθ. Πλαν. 195· δέσμιον σφ. τινὰ Νόνν. Δ. 1. 192· τοὺς κορακίνους Αἰλ. π. Ζ. 13. 17 μέσ. ἀόρ. σφηκώσατο Νόνν. Δ. 15. 147. **II.** ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἅπαξ ὡς παθ., πλοχμοί θ', οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο. «ἐσφιγμένοι ἦσαν, ἐδέθεντο, ἢ πεπλεγμένοι ἦσαν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ρ. 52· κόμη ἐσφηκωμένη Πολυδ. Β', 52· σφηκούμενος, ἀναδούμενος τὴν ἑαυτοῦ κόμην, Φίλων 2. 479· δειρὴν ἐσφήκωται, ἔχει στενὸν τράχηλον, Νικ. Θηρ. 289· θυρίδες εὖ καὶ καλῶς ἐσφηκωμέναι, καλῶς κεκλεισμένα παραθυρόφυλλα, Ἀριστείδ. 1. 348· οὕτω, καλύμματα ἐσφηκ. Ἀνακρ. 20. 3· — τὸ σφηκόω συχνάκις συγχέεται πρὸς τὸ σφηνόω, ὡς παρ' Ἀράτ. 526, πρβλ. 441. — Πρβλ. διασφηκόομαι.

σφηκώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ σφηκοειδής, ὅμοιος πρὸς σφῆκα, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 183· συμπεπιεσμένος κατὰ τὴν ὀσφὺν ὡς σφήξ, Ἀριστοφ. Πλ. 561 κέξ. **II.** στίχος σφηκώδης, στίχος ὅμοιος πρὸς σφῆκα, ἐλλιπὴς δηλ. ὡς πρὸς τὸν χρόνον κατὰ τὸ μέσον, Ἡφαιστ. 182, 23, ἴδε Buttm. Σχόλ. εἰς Ὀδ. Κ. 60· οὕτω, τὸ σφηκοειδὲς Εὐστ. 641. 31.

σφήκωμα, τό, ἡ κορυφὴ τῆς περικεφαλαίας, ἔνθα ἐνεπηγνύετο ὁ λόφος, εὐλόφῳ σφ. Σοφ. Ἀποσπ. 314, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1216. **II.** = σφηνίσκος II, Διοσκ., Παυλ. Αἰγ. **III.** σχοινίον, Μαυρικ. Στρατηγ. 4. 3, πρβλ. Α. Β. 64.

σφηκών, ὁ, φωλεὰ σφηκῶν, πιθαν. γραφὴ ἀντὶ σφηκωνεύς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 41, 5.

σφῆλαι, σφῆλεν, ἴδε ἐν λ. σφάλλω.

σφηλός, ή, όν, ὁ εὐκόλως κινούμενος, εὐκίνητος, Ἡσύχ., παρ' ᾧ μνημονεύεται καὶ τὸ ἀντίθετον ἄσφηλος, = ἀσφαλής· ἐν χρήσει ἔχομεν μόνον τὸ ἐρίσφηλος.

σφήν, σφηνός, ὁ, ἡ «σφήνα», Ἀριστοφ. Βάτρ. 801, κλπ.· — ἐν χρήσει ὡς ὄργανον βασανιστικόν, Αἰσχύλ. Πρ. 64, Πλούτ. 2. 498D, Ἰωσήπ. Μακκ. 8. 13, κ. ἀλλ.

σφηνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ σφήν, σφηνάριον πρίνινον τάξαντα μεταξὺ τῶν μύλων Ὀρειβάσ. σ. 10 Mai, Ἡσύχ. ἐν λ. γόμφοισι ἣν ἑρμηνεύει «σφηναρίοις», Σουΐδ. ἐν λ. σφήν.

σφηνεύς, έως, ὁ, θαλάσσιός τις ἰχθὺς ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κεστρέων, πιθ. ὡς ἐκ τοῦ σφηνοειδοῦς αὐτοῦ σχήματος, Εὐθύδ. παρ' Ἀθην. 307B, ἴδε σημ. Κορκῆ εἰς Ξενοκράτη σ. 87 ἐν τέλει.

σφηνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ σφήν, Ἱππ. Μοχλ. 863, Μοσχόπ. καὶ Πρόδρ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 421 (425). **II.** ἐπίδεσμός τις σφηνοειδὴς τὸ σχῆμα, Παῦλ. Αἰγ. **III.** μαθηματικόν τι στερεὸν ἔχον τὰς τρεῖς διαστάσεις ἀνίσους, μετὰ διαφ. γραφ. σφηκίσκος, Ἥρων καὶ Νικομ. Ἀρ.

σφηνο-ειδής, ές, ὁ ἔχων σχῆμα σφηνός, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 8, Ὀρειβάσ.

σφηνο-κέφαλος, ον, ὁ ἔχων κεφαλὴν σφηνοειδῆ ἢ εἰς ὀξὺ ἀπολήγουσαν, Πᾶνας σφηνοκεφάλους Στράβ. 70.

σφηνο-πώγων, ωνος, ὁ, ὁ ἔχων πώγωνα σφηνοειδῆ ἢ εἰς ὀξὺ ἀπολήγοντα, ὡς παριστάνεται ὁ Ἑρμῆς, Ἀρτεμίδ. 2. 42, πρβλ. Muller Archäol. d. Kunst § 379· — ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οὕτω παριστάνοντο οἱ γέροντες, Λουκ. Ἐπιστ. Κρονικ. 24.

σφηνόω, ποιῶ τι σφηνοειδές, δίδω εἰς αὐτὸ σχῆμα σφηνός, «κρόμμυα καὶ ἅλας ἑνώσαντες καὶ σφηνώσαντες εἰς τὴν ἕδραν ἐσωτάτω προσωθοῦσι» Γεωπ. 17. 19, 4. — Παθητ., σφηνοῦμαι, τὸ σφηνούμενον, τὸ πρᾶγμα εἰς ὃ τίθεται σφὴν ὅπως σχισθῇ, Ἀριστ. Μηχαν. 17. 2· κλίνη χρυσῷ ἐσφηνωμένη, πεποικιλμένη δι' ἐντεθειμένων χρυσῶν ἥλων, Λουκ. Ὄν. 53. **2)** Παθ., ἐμβάλλομαι ὥσπερ σφήν, εἰς τὸ μέσον Πολύβ. 27. 9, 4, πρβλ. Ἄρατ. 526. **3)** σφηνώσω, βουλλώνω καλά, ὅταν δὲ σφηνωθῇ .. ἡ ὀπὴ Γεωπον. 9. 10, 4, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 463. — Μέσ., σφήνου τὸ πρόθυρον, κλεῖσον καλῶς, Ἀνθ. Π. 5. 41. — Παθ., Διοσκ. 5. 40· σφηνωθεὶς ἀπέθανεν, ἐκ σφηνώσεως, ἀποφράξεως τοῦ πνεύματος, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ. — Πρβλ. σφηκόω. **II.** βασανίζω, εἰς βάσανον ὑποβάλλω ἴδε σφήν II)· «σφηνούμενος, στρεβλούμενος, βασανιζόμενος» Σουΐδ. ἐν λέξ. σφηνωθείς, Πλούτ. 2. 498D.

σφήνωσις, ἡ, χρῆσις σφηνός, σφήνωμα, Ἱππ. π. Ἀγμ. 773, Ὀρειβάσ. **2)** ἀπόκλεισις, ἀπόφραξις, τοῦ πνεύματος Πλούτ. 2. 127D, πρβλ. 654A, 896C· δύσκολος δίοδος ἢ ἔξοδος, ἐπὶ λίθων ἐν τῇ κύστει, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 3· ἔμφραξις, τῶν πόρων Ἄλεξ. Τραλλ. κλπ.

σφήξ, σφηκός, Δωρ. σφάξ, σφᾶκός (Θεόκρ. 5. 29), ὁ, κοινῶς ἡ «σφήκα» ἢ «σφήγκα», σφῆκες μέσον αἰόλοι Ἰλ. Μ. 167· ἀκολούθως παρ' Ἡροδ. 2. 92, Ἀριστοφάν., κλπ.· καλοῦνται δὲ εἰνόδιοι, ἐπειδὴ ποιοῦσι τὰς φωλεὰς αὐτῶν παρὰ τὴν ὁδόν, Ἰλ. Π. 259· περὶ τῶν διαφόρων αὐτῶν εἰδῶν ἴδε Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 41, πρβλ. 5. 20· παροιμ., μή πως ἐγείρῃς σφ. τὸν κοιμώμενον Ἀνθ. Π. 7. 405, πρβλ. 408. **II.** = σφηκίσκος II, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 54· — ὡσαύτως ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ σφήν, Φώτ., Ἐτυμ. Μέγ. (Ὁ Κούρτ. νομίζει τὸ Λατ. vespa ὡς πλησιέστατον πρὸς τὴν ἐξ ἀρχῆς ῥίζαν, ὥστε ἡ Ἑλληνικὴ λέξις θὰ ἦτο ϝέσπ-η, κατ' ἐπέκτασιν δὲ ϝέσπ-ηξ, μεθ' ὃ ἡ μὲν α' συλλαβὴ ἐξέπεσε τὸ δὲ π μετὰ τὸ σ ἐτράπη εἰς φ (ὡς ἐν τοῖς σφαδάζω, σπάω, σφόγγος σπόγγος, κτλ.), σφήξ). — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσ. σελ. 358.

Σφηττός, ὁ, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς ἐν τῇ Ἀττικῇ, Στράβ. 397· Σφηττοῖ, Λυσί. 148. 32, Αἰσχίν. 13. 43· Σφηττόθεν, Πλουτ. Θησ. 13· Σφηττόνδε, Στέφ. Β. — Σφήττιος, ὁ, ὁ δημότης, Ἀριστοφ. Νεφ. 156, Αἰσχίν.· καὶ ὡς ἐπίθ., Σφ. ὄξος, παροιμιῶδες, Ἀριστοφ. Πλ. 720, πρβλ. Ἀθήν. 67D.

σφῖ, σφῖν, ἴδε ἐν λ. σφεῖς.

σφιγγία, ἡ, πλεονεξία, φιλαργυρία, Ἑβδ. (Σειρὰχ ΙΑ', 18), ἴσως παρεφθαρμένον ἀντὶ σπνιφία. **II.** εἶδος πιθήκου, Συλλ. Ἐπιγρ. 6131b, πρβλ. Πλίν. 6. 34, κ. ἀλλ.

σφιγγίον, τό, ψέλλιον, περιδέραιον, Λουκ. Ἀπολ. 1.

σφιγγόπους, οδος, ὁ, ἡ, ἔχων πόδας Σφιγγός, κλίνη Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 197A.

σφίγγω, μέλλ. σφίγξω Ἀνθολ. Π. 12. 208· ἀόρ. ἔσφιγξα Ἄλεξ. ἐν «Ἀχαΐδι» 2, Ἀνθολ., κλπ. — Μέσ., ἀόρ. ἐσφιγξάμην Ἑρμησιάναξ. 81, Νόνν. — Παθ., ἀόρ. ἐσφίγχθην Ἀνθολ. Π. 6. 331, (ἀπ.) Ἱππ. 860D· πρκμ. ἔσφιγμαι Διον. Ἀλ. 7. 72, Λουκ., ἀπαρέμ. ἐσφίγχθαι ἢ ἐσφίχθαι, μνημονευόμ. ἐκ τοῦ Φιλοστρ. (Ἐντεῦθεν Σφίγξ, σφιγκ-τήρ, σφιγκ-τός, σφίγ-μα· — ὁ Κούρτ. σχετίζει καὶ τὸ φιμός καὶ τὸ Λατ. fi-lum (fig-lum), fig-o πρὸς ταύτην τὴν ῥίζαν). Ὡς καὶ νῦν, δένω σφιγκτά, δυνατά, σφίγγω: **1)** ἐπὶ τοῦ δενομένου προσώπου ἢ πράγματος, σφ. πόδας, χεῖρας Βατραχομυομ. 71, 88· ἄρασσε μᾶλλον, σφίγγε Αἰσχύλ. Πρ. 58· σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα Θεόκρ. 10. 44· κεκρύφαλοι σφ. τὴν τρίχα Ἀνθ. Π. 5. 260· κρεμᾷ ἑαυτὴν σφίγξασα ἐκ τοῦ τραχήλου Λουκ. Ὄν. 24· σφ. πύλας, κατακλείω, Ἀνθ. Π. 5. 294· σφ. τόκους, περισφίγγω, κρατῶ σφιγκτῶς, αὐτόθι 11. 289· σφ. τὴν φράσιν, περικόπτω, συντέμνω, Πλούτ. 2. 1011F, πρβλ. Δημήτρ. Φαλ. § 241· ἀλλά, σφ. λόγον, σταματῶ τὸν λόγον μου, δένεται ἡ γλῶσσά μου Πλούτ. 2. 6E. — Παθ., ἐσφίγγετο πέπλος ζωστῆρι Θεόκρ. 7. 17· σ. ὑπὸ τοῦ βρόχου Διόδ. 12. 17· σφιγχθεὶς χέρας Ἀνθ. Πλαν. 198· σφ. δράκοντι ὁ αὐτ. Π. 6. 331· οὐ κατὰ τοὺς σφῆκας πάνυ ἐσφιγμένοι Λουκ. Μυίας Ἐγκώμ. 3· — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, σφ. πλοκάμους, δένω τὴν κόμην μου, περιδένω, Χριστοδ. Ἔκφρ. 273· καὶ ἁπλῶς ὡς τὸ ἐνεργ., Ἑρμησιάν. 81, Νόνν. **2)** ἐπὶ τοῦ πράγματος ὅπερ χρησιμεύει ὡς δεσμός, στραγγαλίδας ἐσφίγγετε, ἐδένετε σφιγκτῶς κόμβους, δηλ. ἠτείρετε παντὸς εἴδους δυσκολίας, Φερεκρ. ἐν «Αὐτομόλοις» 12· ἀγκύλην τῆς ἐμβάδος οὐ καλῶς ἐσφίγξας λυθεῖσαν Ἄλεξ. ἐν «Ἀχαΐδι» 2· σφίγξω σοῖς περὶ ποσσὶ πέδην Ἀνθ. Π. 5. 179· νεβρίδα στέρνοισι Νόνν. Δ. 1. 36· πέπλον ἐῷ καρήνῳ Μουσαῖ. 75· σφιγχθεὶς στέφανος Ἀνθ. Π. 12. 135. **II.** περιδένω, περιέχω, περισφίγγω, κρατῶ ὁμοῦ, αἰθὴρ σφ. περὶ κύκλον ἅπαντα Ἐμπεδ. 236· σφ. πάντα Πλάτ. Τίμ. 58A· ὁ ὠκεανὸς σφ. τὴν οἰκουμένην Ἀριστ. π. Κόσμ. 3. 11· πρβλ. Μελιττὼ παρὰ Στοβ. 87. 26, Ἀνθ. Π. 5. 294, 20.

σφιγκτήρ, ῆρος, ὁ, τὸ ἰσχυρῶς ἢ σφιγκτῶς δένον, δεσμός, ταινία, Λατ. spinther, ἢ μᾶλλον spinter, κόμας σφιγκτῆρα .. κεκρύφαλον Ἀνθ. Π. 6. 206· σφ. δεσμὸς Νόνν. Δ. 16. 39. **II.** μῦς κλείων ἄνοιγμά τι οἷος ὁ τῆς ἕδρας (spinter ani), ὅστις φύσει μένει συνεσταλμένος, «ὁ δὲ δακτύλιος, ἐντέρου μὲν τέλος, ὁδὸς δὲ τῶν ἐκ τῆς κοιλίας περιττῶν· οὑτωσὶ μὲν ἴδεις μεμυκώς, ἐπὶ δὲ πλεῖστον ἀνοιγόμενος· ὃν οἱ μὲν σφιγκτῆρα, οἱ δὲ στεφάνην καλοῦσι» Πολυδ. Β', 211, Ἀνθ. Π. 12. 7, Παῦλ. Αἰγ., κλπ. **III.** «σφιγκτὴρ χιτών. Ταραντῖνοι» Ἡσύχ., πρβλ. συσφιγκτήρ.

σφίγκτης, ου, ὁ, = κίναιδος, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 89, «σφίγκται· οἱ κίναιδοι, καὶ ἁπαλοὶ» Ἡσύχ.· — οὕτω spintriae παρὰ Τακίτῳ καὶ Σουετωνίῳ· ὁ δὲ λόγος τοῦ ὀνόματος κεῖται ἐν σημασίᾳ τοῦ σφιγκτὴρ II.

σφιγκτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ὁ σφιγκτῶς δεδεμένος, συνεσφιγμένος, **1)** ἐπὶ τοῦ δεδεμένου προσώπου, Ἀνθ. Π. 5. 290, 9. 641. **2)** ἐπὶ τοῦ πράγματος ἢ δεσμοῦ ὅστις περισφίγγει, σφιγκτὸς στεφάνων ἀμφὶ κόμαισι μίτος Ἀνθ. Π. 5. 175· σφ. μόρος, θάνατος διὰ στραγγαλισμοῦ, Ὀππ. Ἀλ. 3. 590, πρβλ. Εὐστ. Πονημ. 269. 56· σφ. ἐπίδεσμοι Παῦλ. Αἰγ. 6. 99. Ἐπίρρ. -τῶς, Εὐστ. 1424. 49· καὶ σφιγκτὰ ὡς ἐπίρρ., Ἀνθ. Π. 6. 272.

σφίγκτωρ, ορος, ὁ, πιθητ. ἀντὶ σφιγκτήρ, γενύων σφίγκτορ' ἐϋρραφέα Ἀνθ. Π. 6. 233.

σφίγμα, τό, τὸ ἰσχυρῶς δεδεμένον ἢ συνεσφιγμένον, Ἐκκλ., Βυζ. **II.** συμπίεσις διὰ μηχανῶν, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 245A.

σφιγμός, ὁ, = σφίγξις, Ἀπολλόδωρ. Πολιορκ. ἐν Ἀρχ. Μαθ. 25 κατὰ τὸν Schmidt· — μεταφορ. παρ' Εὐστ. ἐν Πονημ. 179. 54, 333. 13.

Σφίγξ, ἡ, γεν. Σφιγγός· (ἴδε ἐν τέλει) — θῆλυ τέρας, θυγάτηρ τῆς Χιμαίρας καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Ὄρθρου, Ἡσ. Θεογ. 326 (ἔνθα ὁ Wolf ἀποκατέστησε τὸν Βοιωτ. τύπον Φίξ)· ἢ τῆς Ἐχίδνης καὶ τοῦ Τυφῶνος, Ἀπολλόδ. 3. 5, 8. Οἱ Τραγικοὶ σφι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στάνουσιν αὐτὴν ὡς προτείνουσαν αἴνιγμα εἰς τοὺς Θηβαίους καὶ φανεύουσαν πάντας τοὺς μὴ δυναμένους νὰ λύσωσιν αὐτό· ἀλλ' ὁ Οἰδίπους εὗρε τὴν λύσιν αὐτοῦ, καὶ τότε αὕτη ἀπέκτεινεν ἑαυτήν, ἴδε τὰς ὑποθέσεις εἰς Σοφ. Ο. Τ., Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 233-5. Ἐν ἔργοις τῆς τέχνης ἡ Σφὶγξ συνήθως παρίσταται ὡς ἔχουσα προτομὴν γυναικὸς ἐπὶ σώματος λεαίνης. Ὁ περὶ αὐτῆς μῦθος φαίνεται ὅτι ἦλθεν ἐξ Αἰγύπτου, ὅπου ἔτι καὶ νῦν σῴζεται ὑπερμεγέθης κεφαλὴ Σφιγγὸς μήπω καλυφθεῖσα ὑπὸ τῆς ἄμμου. Τὸ πάλαι ὑπῆρχον πολλαὶ ἄρρενές τε καὶ θήλεις, Ἡρόδ. 2. 175, πρβλ. Meineke εἰς Φιλήμ. σελ. 411· λέγεται δὲ ὅτι παρίστανον συμβολικῶς τὴν κατ' ἔτος γινομένην ὑπερχείλισιν τοῦ Νείλου· ἐσχετίζοντο δὲ καὶ πρὸς τὴν μυστηριώδη λατρείαν τοῦ Βάκχου, Ἡρόδ. 4. 79.

2) μεταφορ. λέγεται ἐπὶ ἑταίρας, Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδι» 1. 5, 22· ἐπὶ ἅρπαγος, Ποιητ. παρ' Ἀθην. 253Ε· ἐπὶ ἀνθρώπου αἰνιγματωδῶς ὁμιλοῦντος, Σφὶγγ' ἄρρεν', οὐ μάγειρον εἰς τὴν οἰκίαν εἴληφ'· ἁπλῶς γὰρ οὐδὲ ἓν μὰ τοὺς θεοὺς ὃ σ' ἂν λέγῃ συνίημι Στράτων ἐν «Φοινικίδι» 1. 1· ἡ ἀφροσύνη .. σφίγξ ἐστιν Κέβητος Πίναξ 3. **II.** εἶδος πιθήκου ἀπαντῶντος ἐν τῇ Αἰθιοπικῇ, Ἀγαθάρχ. σελ. 50 Huds., Ἀρτεμίδ. παρὰ Στράβ. 775, Διόδ. Σικ. 3. 35, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ 16. 15, καὶ ἴδε σφιγγία II. (Πιθαν. ἐκ τοῦ **σφίγγω**, ὁ πνίγων, στραγγαλιστής. Διὰ τοῦ Αἰολικ. τύπου **Φὶξ** σχετίζεται τὸ ὄνομα πρὸς τὸ ὄρος **Φίκειον** ἐν Βοιωτίᾳ).

σφιγξις, ἡ, σφίγξιμον, Ἱπ. π. Ἀγμ. 768, Αἰλ. περὶ Ζ. 8. 18, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 2. 3.

σφίδη, ἡ, = **χορδή**, (πρβλ. Λατιν. fides), Ἡσύχ.· πληθ. **σφίδες**, «χορδαὶ μαγειρικαί» ὁ αὐτ.

σφικάω, βομβῶ, ἐπὶ τῶν κωνώπων, κώνωψ σφικᾷ Ἀνώνυμ. περὶ Φωνῶν Ζώων ἐν Valck Ἀμμων. σ. 231.

σφῖν, σφῖσι, σφῖσιν, ἴδε **σφεῖς**.

σφλαγχνίδες, αἱ, = **σπλαγχνίδες**, Πάπυρ. Αἰγυπτ. Journ. d. Sav. Janv. et Févr. 1873.

σφογγιά, σφογγίον, σφόγγος, ἀντὶ **σπ.**, ἴδε **σπόγγος**, ἐν τέλ.

σφοδελός, ὁ, = **ἀσφόδελος**, Ἀριστοφ. ἐν Meineke Κωμικ. Ἀποσπ. 2, σ. 1198.

σφόδρᾰ, Ἐπίρρ., κυρίως οὐδ. πληθ. τοῦ **σφοδρός**, λίαν, πολύ, καθ' ὑπερβολήν, ἰσχυρῶς· **1)** μετὰ ῥημάτων, ἐμβλέπειν γὰρ σφ. Ἡρόδ. 9, 17· σφ. ἱμείρουσα Σοφ. Ἠλ. 1053· καὶ σφ. πείθει, καὶ καταπείθει σφοδρῶς, ὁ αὐτ. ἐν Αἴαντι 150, κλπ.· σφ. λέγειν, μετὰ σφοδρότητος, Ἀντιφῶν 143. 12· σφ. κολάζειν, αὐστηρῶς, Θουκ. 3. 46· σφ. ὁρίζειν, ἀκριβῶς, Πλάτ. Φαῖδρ. 263D, πρβλ. Φίληβ. 58D. **2)** μετ' ἐπιθ., σφ. ὑπέρτεροι Πινδ. Ν. 4. 46· μισόθεμις σφ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 164· σφ. ἄδικος Πλάτ. Πολ. 361Α· ἁλμυρὸν σφ. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 35· κακοδαίμων σφόδρα Ἀντιφάνης ἐν «Βάκχαις» 1· σφόδρα γενναῖος Μένανδρ. ἐν «Θεοφορουμένῃ» 2. 1· πολλοῦ σφόδρα, εἰς πολὺ μεγάλην τιμήν, πολὺ ἀκριβά, ὁ αὐτ. ἐν «Ἐρεσίᾳ» 3· πολλοὶ σφ. Βάτων ἐν Ἀδηλ. 1· ἑνιαυτοὺς σφόδρ' ὀλίγους Μένανδρ. ἐν «Ὑποβολιμαίῳ» 2. 6·— μετ' ἐπιθέτων συνηθέστατα ἔπεται καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς συνήθως τίθεται ἐν τέλει τοῦ στίχου. **3)** μετ' οὐσιαστικοῦ, τὴν σφόδρα φιλίαν Πλάτ. Νόμ. 731Ε· οὐδαμῶς ἀνδρῶν ἄρχοντα, ἀλλά τινων σφόδρα γυναικῶν, ὅλως διόλου γυναικῶν, αὐτόθι 639Β· τῆς σφόδρα προθυμίας αὐτόθι 952C· τῆς σφόδρα μανίας ὁ αὐτ. ἐν Φαῖδρ. 251Α· ἐν τοῖς σφ. ψύχεσιν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 13, 16. **4)** μετ' ἄλλων ἐπιρρημάτων, ἐπάταξε πῶς οἴει σφ. Ἀριστοφ. Βατρ. 54· θαυμαστῶς ὡς σφ., ἀμηχάνως ὡς σφ. Πλάτ. Πολ. 331Α, Φαῖδρ. 263D· μάλα σφ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκιβ. 1. 124D πάνυ σφ. Ἀριστοφ. Πλ. 25, 745, Πλάτ., κλπ.· σφ. πάνυ Αἰσχίν. 33. 4· πάνυ καὶ σφ. Πλάτ. Νόμ. 627Α· οὐ σφ. τι, ὄχι παρὰ πολύ, Ἱππ. 290. 23, Ἀντιφάν. ἐν «Στρατιώτῃ» 1. 11, Πλάτ.· οὕτω σφ. ἦν ἀρχαῖος Ἀντιφάν. ἐν Ἀδηλ. 27· οὕτω σφ. ἐστὶ τοὺς τρόπους Βοιώτιος Εὔβουλος ἐν «Ἴωνι» 3. **5)** **τὸ σφόδρα**, = **σφοδρότης**, Πλάτ. Συμπ. 210Β, κ. ἀλλ. **II.** σφόδρα γε ἢ καὶ σφ. γε, ἐν ἀποκρίσεσιν, ἰσχυρῶς βεβαιωτικόν, συχν. παρὰ Πλάτ., πάνυ γε σφ. Μένων 82Β· πάνυ σφ. ταῦτα λέγω Ἀπολογ. 25Δ, κλπ.

σφοδρόομαι, Παθ., γίνομαι σφοδρός, ἐπὶ ἀνέμου, ἐπιτεινόμενος καὶ σφοδρούμενος Φίλων 2. 99, 36.

σφοδρός, ά, όν, καὶ **ός, όν**, Πλάτ. Πολ. 586C — ὡς τὸ **σφιδανός**, ὁρμητικός, βίαιος, ὑπερβολικός (ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἅπαξ ἐν τῷ ἐπιρρ., ἴδε κατωτ.), πόνος Ἱππ. Ἀφ. 1246· μῖσος Θουκ. 1. 103· ἔνδεια Ξεν. Ἀνάβ. 1. 10, 18· ἐπιθυμία Πλάτ. Πολιτικ. 308Δ· αἱ σφ. ἡδοναὶ ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 52C· ἐπὶ τραύματος, σπουδαῖον, σοβαρόν, Δημ. 1260 ἐν τέλει· σφοδροτέρα ὁμοιότης Ἀριστ. Τοπ. 1. 7. 3· τὸ σφοδρόν, ἡ σφοδρότης, ὁρμή, ὑπερβολή, Πλάτ. Φίληβ. 52C. **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁρμητικός, βίαιος, παράφορος, νέος καὶ σφ., σφ. καὶ νέος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 698Ε, 839Β· φιλότιμος καὶ σφ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολογ. 23Ε· σφ. ἐπί τι αὐτόθι 21Α· πρός τι Ξεν. Κύρ. 2. 2, 25·— ὡσαύτως, δραστήριος, ζηλωτής, ὑπηρέται αὐτόθι 2. 1, 31·— ὡσαύτως, ἰσχυρός, ῥωμαλέος, ἡ γεωργία σφοδρὸν τὸ σῶμα παρέχει ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 5, 5. **II.** Ἐπίρρ **σφοδρῶς**, ἰσχυρῶς, ὁρμητικῶς, κτλ., μάλα σφ. ἐλάαν Ὀδ. Μ. 124· πάνυ σφ. Ξεν. Οἰκ. 1. 21· καθ' ἑαυτό, αὐτόθι 5, 4 καὶ 13, Πλάτ. Ἀπολ. 23Ε, ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 43D, Ἀριστ. Κατηγ. 7, 35·— ἀλλὰ παρ' Ἀττικ., **σφόδρα** (ὅ ἴδε) εἶναι τὸ σύνηθες ἐπίρρ. Συγκρ. **-ότερον** καὶ **-οτέρως**, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 10, 1., 9. 13· ὑπερθετ. **-ώτατον**, Ξεν. Ἱππ. 12, 13. (Πρὸς τὴν √ΣΦΕΔ, ΣΦΟΔ, ὁ Κυρτ. πρβλ. τὸ Σανσκρ. spand-ê (prurio), καὶ τὰ Ἑλλην. **σφαδ-άζω, σφενδ-όνη**, κτλ., πρβλ. **σφαδάζω**).

σφοδρότης, ητος, ἡ, ὁρμή, βία, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 23, Πλάτ. Πολιτικ. 306Ε· ἡ τόλμα μὲν γὰρ ἀνδρός, ἡ δὲ δειλία γυναικός, .. ἡ σφοδρότης δὲ θηρός, εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸν θηρίου, Ἄλεξ. ἐν «Φαίδρᾳ» 1. 12· ἐν τῷ Πληθ., Πλάτ. Νόμ. 733Α, ἐπίτασις, πάγων σφοδρότητες Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 12, 2.

σφοδρύνω, καθιστῶ σφοδρὸν ἢ ὁρμητικόν, Φίλων 1. 355, Πορφύρ. εἰς Πτολεμ. Ἁρμ.— Παθ., θρασύνομαι, ἐπαίρομαι, σφοδρύνει γ' ἀσθενεῖ σοφίσματι Αἰσχύλ. Πρ. 1011· γίνομαι, καθίσταμαι σφοδρός, ποιότητες σφοδρυνόμεναι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ μαραινόμενα, Πλούτ. 2. 732C — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ ἀορ., Πολυδ. Δ', 25. **II.** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., Ἄλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 73.

σφονδύλη, ἡ, Ἀττικ. ἀντὶ **σπονδύλη**, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 113· — ἔντομόν τι τρεφόμενον ἐκ τῶν ῥιζῶν φυτῶν, πιθανῶς εἶδος καλθάρου ἐκπέμποντος λίαν ἰσχυρὰν ὀσμὴν ὁπόταν προσβληθῇ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1077, πρβλ. Schmid. εἰς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 8, 3 (διάφορ. γραφ. **σπονδύλη**), 8. 2, 6, Θεόφρ. **II.** «σπονδύλη· ἡ γαλῆ παρ' Ἀττικοῖς» Ἡσύχ. [ῡ. Ἀριστοφ. ἔνθ' ἄνωτ.]

σφονδύλιον, τό, φυτόν τι, εἶδος δαυκίου, Heracleum spondylium, Διοσκ. 3. 90· **σφονδύλειον** [ῡ], ἐν Νικ. Θηρ. 948· **σπονδύλιον**. Νόνν.· -pondylium, Ιλίν. **II.** ὑποκορ. τοῦ **σφόνδυλος**, κοινῶς «σφονδύλι», ὅτι τὸ σφονδύλιον ἔπεσε τοῦ ἁτράκτου Aelimos Ὀνειροκρ 264. **III.** = **ὀρροπύγιον**, Πολυδ. Β', 182· ἀλλ' ἴδε Διοδ.

σφονδύλιος [ῡ], ὁ, ὡς τὸ **σφόνδυλος**, **σπόνδυλος**, Ἰλ. Υ. 483, Ἀντίμαχος παρὰ Πολυδ. Β', 178.

σφονδυλίς, ίδος, ἡ, = **σφονδύλιον** I, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 3. 90.

σφονδυλίων μυελός, ὁ, ὁ μυελὸς τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ὁ ῥαχίτης μυελός (ἡ λέξις αὕτη παρήχθη ἐκ παρανοήσεως τοῦ· μυελὸς οὔτε σφονδυλίων ἔκπαλθ' ἑν' Ἰλ. Υ. 483)· «ἐφίστηκε δὲ σφονδύλοις ἐπὶ ὁ τράχηλος, οὓς Ὅμηρος ἀστραγάλους καλεῖ, καὶ σφονδυλίωνα τὸν μυελὸν τὸν ἐν αὐτοῖς» Πολυδ. Β', 130.

σφονδῦλο-δίνητος [ῑ], **ον**, ὁ περιστρεφόμενος περὶ ἄτρακτον, σφονδυλοδινήτῳ νήματι Ἀνθ. Π. 6. 247, 4.

σφονδῡλόεις, εσσα, εν, ἀποτελούμενος ἐκ σπονδύλων, σφονδυλόεντα τράχηλον Μανέθων 1. 318.

σφονδῡλό-μαντις, εως, ὁ, ἡ, ὁ διὰ τῆς ἀτράκτου καὶ τοῦ σφονδυλίου προφητεύων Πολυδ. Ϛ', 188.

σφόνδῡλος, ὁ, παρ' Ἴωσι καὶ ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ **σπόνδυλος** (ὡς παρ' Ἱππ., καὶ ἔν τισι χωρίοις τοῦ Ἀριστ., οἷον περὶ Ζ. Μορ. 2. 9, 5, κ. ἀλλ., ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 113) — τὸ γνωστὸν ὀστοῦν, μέρος τῆς σπονδυλικῆς στήλης, Ἀριστοφ. Σφ. 1489, Πλάτ. Τίμ. 74Δ· σύγκειται ἡ ῥάχις ἐκ σφονδύλων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 7, 2, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 2 6, 3·— μάλιστα δὲ εἰς ἐκ τῶν τραχηλικῶν σπονδύλων, Ἱππ. Ἀφ. 1248, Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 4. 10, 6, 4. 11, 17· κυρίως ὁ δεύτερος καλούμενος καὶ μέγας σφ. καὶ ὁδούς, Foës. Oecon. Hipp. ἐν λ. **σπόνδυλος**·— ἐν τῷ πληθ., ἡ σπονδυλικὴ στήλη, ἡ ῥάχις, Εὐριπ. Φοίν. 1413· (οὕτως ἐν τῷ ἐνικῷ, Φερεκρ. ἐν «Αὐτομόλοις» 1.4) ἢ ὁ τράχηλος, ὁ αὐχήν, Εὐρ. Ἠλ. 841 **δ)** καθόλου, ἄρθρον, ἁρμός, μάλιστα ἐν τῇ οὐρᾷ τοῦ σκορπίου, Νικ. Θηρ. 797 (ἔνθα εἶναι γένους θηλ.), 781.

γ) ἡ ἀκανθώδης ῥάχις ἢ σειρὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἰχθύος κεστρέως, Δωρίων παρ' Ἀθην. 306F. **δ)** εἶδος ὀστρακοδέρμου ἢ ὀστρέου, Lat. spondylus, Πλίν. κλπ. **II.** ὡς ἐκ τῆς ὁμοιότητος πρὸς τοὺς σπονδύλους τῆς ῥάχεως, **1)** ἓν τῶν τμημάτων ἐξ ὧν συνίσταται ὁ κίων, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 206Α.

2) vertebra, τὸ «σφονδύλι», τὸ στρογγύλον βάρος τὸ ὁποῖον προσπήγνυται εἰς τὸ κάτω ἄκρον τοῦ ἀτράκτου καὶ βοηθεῖ εἰς τὴν περιστροφὴν αὐτοῦ, Πλάτ. Πολ. 616C κἑξ., Θεοφράστ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 16, 4, πρβλ. Πλούτ. 2. 745F, Πολυδ. Ζ', 31 σπόνδυλος Θεμίστ. 356C, Πολυδ. Γ', 125·— ἀκολούθως, πᾶς στρογγύλος λίθος, σφ. μέγαλοι Ἀθήν. ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 11·— ὡσαύτως, ἐπὶ τῶν δικαστικῶν ψήφων, Εὐστ. 1669. 62, Ἡσύχ.· σπόνδυλος Πολυδ. Η', 17, Ἡσύχ. **3)** ἡ κεφαλὴ εἴδους ἀγκιστρίδος (κινάρας) Γαλην. 11. 180 Kühn., Γεωπ. (ἐν τῷ τύπῳ **σπόνδυλος**). **4)** μηχάνημα πρὸς ἄνοιγμα ἢ κλείσιμον θύρας καταπακτῆς, Αἰν. Τακτ. 30.

σφονδῡλώδης, ες, ὅμοιος πρὸς σφόνδυλον, ἐν τῷ τύπῳ **σπονδ-**, Σχολ. εἰς Ἰλ. Ε. 586.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σφός, σφή, σφόν, = **σφέτερος, σφετέρα, σφέτερον,** Ἰλ. Α. 534, κλπ., Ἡσ., Πινδ., κτλ.· ἀλλ' οὐδαμοῦ παρ' Ἀττ.

2) παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ποιηταῖς ὡσαύτως ὡς ἐν τῷ ἑνικῷ, ἰδινός του, ἰδικός της, Θέογν. 712, Ἀλκμάν 41 **II.** = σός, Ὀρφ. Λιθ. 166. (τὸ **σφός** ἔχει πρὸς τὸ **σφέτερος**, ὡς τὸ ἡμός (ἁμὸς) πρὸς τὸ **ἡμέτερος**· ἴδε ἐν λ. οὖ, αὐτοῦ).

σφραγίδιον [ῑ], τό, ὑποκορ. τοῦ **σφραγίς**, Ἀριστοφ. Θεσμ. 427, Θεοφρ. π. Λίθ. 18, κλπ.· πρβλ. **θριπήδεστος.**

σφραγῖδ-ονῦχ-αργο-κομήτης, ου, ὁ, κωμικὸν ἐπώνυμον ἀνδρός, εἰς ὑπερβολὴν ἑαυτὸν καλλωπίζοντος, «σφραγιδονυχαργοκομήτας· -ους ἔχοντας σφραγῖδας ἐν τοῖς δακτυλίοις ὅ υχας λευκοὺς καὶ κομῶντας» (Ἡσύχ.). Ἀριστοφ. Νεφ. 332, πρβλ. Ἐκκλ. 632.

σφραγῖδο-φῠλάκιον [ᾰ], τό, ἡ πυελὶς ἔνθα τίθεται ἡ ψῆφος ἐν δακτυλίῳ, Φώτ., Ἀρποκρ. ἐν λέξ. **πυελίς**· οὕτω καὶ **σφραγῖδο-φύλαξ, -ᾰκος,** ὁ, Δ. Β' 295, Φώτ., Ἡσύχ. ἐν λ. **πυελίς.**

σφραγίζω, Ἰων. **σφρηγίζω**· μέλλ. ἰσω, Ἀττ. -τῶ. Ὡς καὶ νῦν, σφραγίζω, ἐπιθέτω φραγῖδα, σημεῖον, γράμματα Εὐρ. Ι. Α. 38· ἐπὶ ἐγγράφων, **ἐσφράγισα, ἐσφράγικα** (ἢ **ἐσφράγισμαι**) Συλλ. Ἐπιγρ. 1732.— Μέσ., **σφραγίζω δι'** ἑαυτοῦ ἢ **σφραγίζω δι'** ἄλλου, **σφρ. τοῖς δακτυλίοις** Ἀριστ. π. Μνήμ. 1. 10, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2265. 26., 2332, κ. ἀλλ., Πλουτ. Νομπ. 5.— Παθ., ἐν ᾧ [δώματι] κεραυνός ἐστιν ἐσφραγισμένος, τιρεῖται ἐσφραγισμένος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 828. **II** βάλλω σημεῖον ὡς διὰ **σφραγῖδος**, Ἀνθολ Παλατ. 25· **σημάντροισιν ἐσφραγισμένοι**, ἐπὶ τετρωμένων, Εὐρ. Ι. Τ. 1372· **σφραγιζόμεναι γελασίνοις**, αἰσσημειωμέναι μὲ κοιλότητας μικράς, Ἀνθ. Π. 5. 35. **III** μεταφορ., ἐπικυρῶ, βεβαιῶ, ἐπιδοκιμάζω, ἐγκρίνω, αὐτόθι 9. 236, Νόνν., κλπ.· ὁ λαβὼν αὐτοῦ τὴν μαρτυρίαν **ἐσφράγισεν** ὅτι ὁ θεὸς ἀληθής ἐστιν Εὐαγγ. κ. Ἰω. γ', 33·— συχν. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ 1 271· **σφρ.** τὸν καρπόν τινι, βεβαιῶ τινα περὶ τοῦ καρποῦ, Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ιε', 28·— περιορίζω, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ῥώμην ἀνερχομένῳ γελίῳ Ἀνθολ Π 9. 297, πρβλ. Ἀντίγ. Καρ. 96· — **σφρ.** τινὰ δεσμῷ ἀφθόγγων στομάτων, καθιστῶ ἄλογον, ἄναυδον, Νόνν. Δ 26, 201, πρβλ. αὐτόθι 11. 139· **σφρ.** ἁμαρτίας, λαγχάνω τι ὡς παρελθόν, τελειώνω τι, Θεοδωρ. ἐν Δαν. Θ', 24 (**σπανίεται Ἑβδ.**).

2) ἐπιθέτω τὴν **σφραγῖδά** μου ἐπί τινα, ἐπιβεβαιῶ αὐτὸν ὡς ἀπεσταλμένον μου, τοῦτον γὰρ ὁ πατὴρ ἐσφράγισεν Εὐαγγ. κ. Ἰω. ς', 27·— ὅθεν παρὰ τοῖς Ἐκκλ., ἐπὶ χειροτονίας, **σφραγισθῆναι ὑπὸ** τοῦ ἐπισκόπου Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 43, 15.

3) **σφραγίζω** διὰ τοῦ σημείου σταυροῦ, μάλιστα ἐπὶ τοῦ βαπτίσματος, Ἐκκλ.· πιθανῶς ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν πρὸς Κορ Β' Ἐπιστ. α' 22, πρ. Ἐφεσ. α' 13, δ' 30, Ἀποκάλ.·— ἴδε Δουκάγγ.

σφρᾱγίς, Ἰων. σφρηγίς, ῖδος, ἡ· Αἰολ. αἱτ. **σφρᾶγιν** Εὐστ. 265. 18 — **σφραγίς, «βοῦλλα», δι'** ἧς σημειοῦταί τι καὶ ἀληθοῦται ὡς γνήσιον ἢ ἐξασφαλίζεται, **σφραγιδόλιθος**, δακτύλιος μετὰ **σφραγιδολίθου**, Ἡρόδ. 1. 195., 3. 41· διακρίνεται τοῦ **δακτυλίου**, Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 309, Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 368C· **σφραγῖδα** ἐπιβάλλειν Ἀριστοφ. Ὀρν. 560, πρβλ. 1213 κἑξ., Θεσμ. 415· τῶν **σφραγῖδας** ἐχόντων, τῶν ματαίων καὶ καλλωπιζομένων, τῶν κομψευομένων, ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 632· ἔχων .. **σφραγῖδα** καὶ μεμυρισμένος Ἀντιφάν. ἐν «Πλουσίοις» 1·— ἐπὶ τῆς δημοσίας **σφραγῖδος** τῆς πόλεως, τηρεῖ δὲ οὗτος (δηλ. ὁ ἐπιστάτης) .. καὶ τὴν δημοσίαν **σφραγῖδα** Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 64 B ass, πρβλ. Στράβ. 416. **2)** ὁ λίθος ὁ χρησιμεύων ὡς **σφραγὶς** καὶ ἐντιθέμενος εἰς δακτύλιον, **σφραγιδόλιθος**, Ἡρόδ. 7. 69, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 30, Θεοφρ. π. Λίθ. 44· τὰς τῶν δακτυλίων **σφρ.** Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 21· **σφρ** ἴασπις χρυσοῦν δακτύλιον ἔχουσα Συλλ. Ἐπιγρ. 150B. 36· **σφ** ὑαλίνη αὐτόθι 37, κ. ἀλλ.· καθόλου, πολύτιμος λίθος, Λουκ. πρ. Ἀπαίδ. 2. **II** ὁ τύπος, τὸ σημεῖον **σφραγιδολίθου**, **σφραγὶς**, «βοῦλλα», **σφρ** δακτυλίου Νόμ. Σόλων. π. Διογ. Α. 1. 57· **σφραγῖδος** ἔρκος Σοφ. Τρ. 615, πρβλ. Ἡλ. 1223, Εὐριπ. Ι. Α. 155, Θουκ. 1. 129· παραποιήσασθαι **σφρ.** αὐτόθι 132·— μεταφορ., **σφρηγὶς** ἐπικείσθω τοῖσδ' ἔπεσιν, ὡς ἐγγύησις ἢ διαβεβαίωσις, Θέογν. 19· γλώσσης **σφρ.** ἐπικείσθω Ἀνθ. Π. 10. 42, πρβλ. Χρ στοιχ. Ἔκφρ. 31· ἔχεις κόσμου **σφρηγῖδα** τυπῶτιν, ἐπὶ τοῦ Δημιουργοῦ, Ὀρφ. Ἔμν. 34. 26, πρβλ. 64 2. **2)** πᾶν στρογγύλον σημεῖον ἢ στίγμα οἷα τὰ στίγματα τῆς παρδάλεως, Ὀππ. Κυν. 2 299, Ἡσύχ.· κτύπημα τραῦμα, Λυκόφρ. 780. **III** ὁ πηλὸς οὗ ἐγένετο χρῆσις εἰς **σφραγῖσιν** ὥσπερ τὰ νῦν ὁ ἱσπανικὸς κηρός, οἷα ποιοῦσι μετεχειρίζοντο τὴν Λημνίαν γῆν ἢ **σφραγῖδα** ὡς ἀντίσφραγον, **σφρ.** Λημνία Ἀριστ. Θαυμ. Ἀκουστ. 831 b 3, Διοσκ. π. Δηλητηρ., ἐν τῷ προοιμ. σ. 4, ἔκδ. Kühn, ἴδε καὶ περὶ Ὕλ. Ἰατρ. 5. 113 ὡσαύτως καλεῖται ἡ Λ. **σφραγῖτις,** Ideler Phys. 2. 13. **IV** μέτρον τι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς γεωγράφοις πρὸς βαθμολόγησιν χαρτῶν, Στράβ. 78, 84. **V** καταπότιον, Γαλην., κτλ. **VI** παρὰ τοῖς Ἐκκλ.· **1)** ἔγκρισις, ἐπικύρωσις. **2)** σημεῖον, σύμβολον. **3)** ἡ **σφραγὶς** τῆς χειροτονίας. **4)** τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. **5)** ἡ **σφραγὶς** δι' ἧς **σφραγίζουσι** τὰς προσφορά, ὡς καὶ νῦν, πρὸς δὲ καὶ τὸ ἀποτύπωμα αὐτῆς ἐπὶ τῆς προσφορᾶς, Ψευδοχρυσ. π. 12, 777E. [ῑ, πλὴν παρὰ μὲ ἀγεν. ποιηταῖς, ὡς **σφραγὶς** [ῑ] Ἀθωλ. Π. 10. 42· **σφρηγῖδας** Γρηγ. Ναζ. Σ-ίχ. 48. 207].

σφράγισμα [ᾰ], τό, ἐπίθεσις τῆς **σφραγῖδος**, τοῦ δακτυλίου τοῦ ἔχοντος **σφραγιδόλιθον**, τὸ **σφραγισθέν, σφραγὶς**, Εὐρ. Ἱππ. 864, Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 3· μοχλοῖς καὶ διὰ **σφραγισμάτων** σῴζειν γυναῖκα διὰ μοχλῶν καὶ **σφραγίδων** ἐπὶ τῆς θύρας, Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 1. 11.

σφραγιστήρ, ῆρος, ὁ, ὁ **σφραγίζων**, δηλ. δακτύλιος μετὰ **σφραγιδολίθου, σφραγὶς**, Διοκλῆς παρὰ Διογ. Λ. 7. 50 — Ἐπίθ., **σφρ.** λίθος, ὁ λίθος δακτυλίου χρησιμεύοντος ὡς **σφραγῖδος**, Πλατων. Ὁδιδ. Μετ 9. 565.

σφραγιστήριον, τό, **σφραγίς**, τύπος, Γλωσσ.

σφραγιστής, οῦ, ὁ, ὁ **σφραγίζων**, ὄνομα Αἰγυπτίου ἱερέως, Πλούτ. 2. 363B.

σφραγιστικός, ή, όν, ὁ ἁνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **σφράγισιν**, Γλωσσ.

σφραγιστός, ή, όν, ἐσφραγισμένος, αἰσσημειωμένος διὰ τῆς δημοσίας **σφραγῖδος**, μέτρον Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 67.

σφραγῖτις, ιδος, ἡ, ἴδε ἐν λ. **σφραγὶς III.**

σφρηγίζω, σφρηγίς, Ἰων. ἀντὶ **σφραγ-.**

σφριγᾶ-ός, ή, όν, ἀκμάζων, **σφριγῶ**, ἀκμαῖος, «παρ' Ἱππ. **σφριγαῖον** τὸ ἀκμάζον λέγεται» Τιμ. Πλάτ Λεξικ. «σφεριγαὸς οἷς παρῆν» Πολυδ. Δ', 137, ἐν λ. **φρυγανός.**

σφρῑγάω [ἴδε ἐν -έλ.], εἶμαι πλήρης **σφρίγους**, γέμω ζωτικῶν χυμῶν, σπαργῶ, ἀκμάζω, Λατ. turgere, turgescere, μάλιστα (ὡς τὸ **κυδωνιάω**) ἐπὶ τῶν μαστῶν γυναικός, Ἱππ. 618. 47., 684. 13 μαζοὺς **σφριγόωντας** Χριστοδ. Ἔκφρ. 105, πρβλ. Πολυδ. Δ', 250· ἀκολούθως, **2)** καθόλου, ἐπὶ νεανιῶν καὶ νεανίδων, ἐπὶ ἵππων καλῶς τεθραμμένων, κτλ., εἶμαι πλήρης **σφρίγους**, εἶμαι ἀκμαῖος, ζωηρός, ἐν πλήρει ὑγείᾳ καὶ ἀκμῇ, ἰσχυρός, Λατιν. vi, ere, νέῳ τε καὶ **σφριγῶντι** σώματι Εὐρ. Ἀνδρ. 196· εὖ σωματεῖ καὶ **σφριγᾷ** Ἀριστοφ. Νεφ. 799· **σφριγᾷ** τὸ σῶμά σου Ἀυσί. 80· τὰ σώματα **σφριγῶντες** Πλάτ. Νόμ. 840D· ἤδη **σφριγῶντες** Ἀχαι. παρ' Ἀθην. 414D·— ὡσαύτως ἐπὶ ζώων, γμίονος **σφριγῶσα** Εὐστ. 1322. 34· βόες τὸν αὐχένα **σφριγῶντες** Ἡλιόδ. 3. 1·— ἐπὶ δένδρων, δένδρα **σφριγῶντα** νέοις κλωσίν, ζωηρῶς θάλλοντα, πλήρη ζωῆς, ἀκμάζοντα, Λουκ. Ἔρωτ. 12, πρβλ. Δίωνα Χρυσ. 113D· οὕτω, εὐθὺς καὶ γαλήνη **σφρ.** Φίλων 1. 14. **3)** μεταφορ., ἐπὶ λέξεων καὶ ἐνεργειῶν. (Ἴδε ἐν λ. **σφυδάω**), **σφριγῶν** μῦθος, ζωηρός, ἀφοβόρος λόγος, Εὐρ. Ἰκ. 478· **σφριγᾷ** ὁ πόλεμος, μαίνεται, Θεοφυλ. **4)** εἶμαι πλήρης ἐπιθυμίας, εὑρίσκομαι εἰς ὑπερβολικὸν ἐρεθισμὸν ἐπιθυμίας, Ὀππ. Κυν. 3. 368· μὴ **σφριγᾶν** περὶ τὰ Ἀφροδίσια Κλήμ. Ἀλ. 850 **τῶν σφριγώντων** ἐν λόγοις Κωμ. Ἀνών. 205· — μετ' ἀπαρ., Δίλ π Ζ. 14. 5. — Περὶ τῆς λέξεως ἴδε Rohde Tim.— Τὰ μνημονευθέντα παραδείγματα δεικνύουσιν ὅτι εἶναι κυρίως ἐν χρήσει ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ ἐνεστ. (**σφριγάω** εἶναι κατ' ἐμὲ τὸ φαινόμενον μόνον ἕτερος τύπος τοῦ **σπαργάω**, ἴσως δὲ συγγενὲς τῷ **σφαραγέομαι**. **σφάραγος** ἢ ἴδε· περὶ δὲ τῆς μεταβολῆς τοῦ π εἰς φ ἴδε ἐν λ. **αφαῦάζω**). [Παρ' Ὀππ. ἔνθ' ἀνωτ. ἀντὶ **σφρῑγᾷ** προτείνουσι τὴν γραφὴν **σᾰρῑγᾷ**].

σφρῖγος [ῑ], τό, πλήρης ἰσχύς, ἀκμή, δύναμις, **σφρίγει** βραχιόνων Ἐρμιππ. ἐν «Στρατιώταις» 1. 6.

σφριγῶδης, ες, ὁ ἐν πλήρει ἰσχύι καὶ ἀκμῇ, Λατιν. vegetus, Ἀρχ. Μαθ. 275, Ὠριγέν. κ. Κέλσ σ. 115.

σφυγμᾰτῶδης, ες, = **σφυγμώδης**, πάλλων ἐν εἴδει σφυγμοῦ, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ 805, Πλάτ. Ἀξίοχ. 368D, Πλούτ. 2. 1088D.— Ἐπίρρ. **-δῶς,** Βυζ.

σφυγμή, ἡ, = **σφυγμός**, ὑφιδ. παρὰ Γαληνῷ.

σφυγμικός, ή, όν, ὁ ἁνήκων εἰς τὸν σφυγμόν, Νεμέσ. περὶ Φύσ. Ἄνθρ. 22, κλπ. Ἐπίρρ. **-κῶς,** Ρούφ.

σφυγμοειδής, ές, = **σφυγμώδης, σφυγμοειδῶς,** = **σφυγμικῶς**, Θεοφίλου Ἰατροῦ περὶ Σφυγμ. σ. 3, ἔκδ. Ermerins.

σφυγμο-λόγος, ον, ὁ περὶ τοῦ **σφυγμοῦ** ὁμιλῶν, Θεόδ. Πρισκ. **-λογέω,** Στέφ. ἐν Μη. Spic 5. 27.

σφυγμός, ὁ, παρὰ τοῖς παλαιοτάτοις τῶν Ἰατρικῶν συγγραφέων, ὁ τιναγμὸς τῶν ἐν φλεγμονῇ διεστηλυθότων μερῶν τοῦ σώματος, ἅλλως **παλμός**, Ἱππ. Ἀφ. 1259, πρβλ. **σφύζω** — ἀκολούθως, **2)** τὸ τακτικὸν κτύπημα τῆς καρδίας, καὶ καθόλου ἐπὶ ἀρτηρίας ἢ φλεβός, παλμός, Ἀριστ. π. Πνεύμ. 4. 1, π. Ἀναπν. 20. 1, κ. ἀλλ. **3)** παλμός, σεισμὸς τῆς γῆς, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ 2. 8, 12, Πλουτ. Ἀλέξ 35. **4)** μεταφορ., πᾶσα ταραχὴ συγκίνησις, Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2 132D — Καθ' Ἡσύχ.· «σφυγμός· φλεγμονή, κυρίως δὲ ὁ παλμὸς τῶν ἀρτηριῶν».

σφυγμώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς **σφυγμόν**, Ἀριστ. περὶ Πνεύμ. 4, 8, Γαλην.

σφυδάω, σφριγῶ, εἶμαι πλήρης **σφρίγους**, **σφυδῶντα** θυμὸν ἰσχναίνειν βίᾳ Αἰσχύλ. Πρ. 380 (ὡς ἐν τῷ κώδικι Μ ἐν δευτέρᾳ χειρός, ἀντὶ **σφριγῶντα**), πρβλ. Ἡσύχ.· «**σφυδῶν** εὔρωστος, ἰσχυρός, σκληρός» — «διασφυδῶσαι· αὐξῆσαι»· ὁ παθ τύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πος ἁπαντᾷ ἐν Τιμοκλέους «Πύκτῃ» 1, δειπνοῦσιν ἐσφυδωμένοι τἀλλότρια, τρώγουσι τὰ ξένα ἀκορέστως μέχρι διαρρήξεως, πρβλ. **σφυρόομαι**.

σφύζω, Δωρικ. **σφύσδω**, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. Τινάσσομαι, κτυπῶ ὁρμητικῶς, ἐπὶ τῶν ἐν φλεγμονῇ διατελούντων μερῶν τοῦ σώματος (πρβλ. **σφυγμός**), Ἱπ. 1046C, 1050F, Γαλην., κλπ. **2)** κτυπῶ τακτικῶς, ἐπὶ τοῦ τακτικοῦ σφυγμοῦ τῶν ἀρτηριῶν, σφ. τὸ αἷμα ἐν ταῖς φλεψί Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 19, 7· πηδῶσα οἷον τὰ σφύζοντα, ὡς αἱ ἀρτηρίαι ἢ αἱ φλέβες, Πλάτ. Φαίδρ. 251D. **3)** μεταφορ., ἐπὶ πάσης σφοδρᾶς κινήσεως, Θεόκρ. 11. 71· σφύζοντος καὶ σφαδάζοντος καὶ πηδῶντος Ῥήτορες (Walz) τ. 9, σ. 573· σφ. ἐπί τι, ἐπείγω, σπεύδω, ὁρμῶ, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **σφύζες**.

σφύξις, **εως**, ἡ, = **σφυγμός**, Ἀριστ. περὶ Ἀναπν. 20, 7, π. Ζ. Γεν. 5. 2, 3.

σφῦρᾰ, ἡ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «σφυρί», Ὀδ. Γ. 434, Ἡρόδ. 1. 68, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 297, Κρατῖν. ἐν «Κλεοβουλίνῃ» 3· ἡ σφῦρα καὶ ὁ ἄκμων Ἀριστ. π Ζ. Γεν. 5. 8, 12. **2)** ἐργαλεῖον γεωργικόν, δι' οὗ συνετρίβον τοὺς βώλους τῆς γῆς, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 423, Ἀριστοφ. Εἰρ. 566. **II**, παρὰ Πολυδ. Ζ', 145 (κατὰ τὸν Δινδ.) ἡ ῥάχις ἡ μεταξὺ τῶν αὐλάκων τῆς ἀροθείσης γῆς, «σφῦρα δὲ τὸ μεταξὺ τῶν ἀρηρομένων ἀνέχον», Λατ. porca. **3)** μέτρον γῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 1732a. 39. **III**, ὡς καὶ νῦν, ὁ γνωστὸς ἰχθὺς «σφυρίδα», = **σφύραινα**, Ἡσύχ. [Παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις καὶ δοκιμωτάτοις ποιηταῖς τὸ υ εἶναι μακρόν· παρὰ δὲ Κρατίνῳ καὶ παρ' Ἀριστοφ. ἐνθ' ἀνωτ., ὡς καὶ ἐν Ἀ. Π 6. 61, ἡ λήγουσα εἶναι βραχεῖα· ὥστε ὁ τονισμὸς **σφῦρα** εἶναι βέβαιος ἀνεξαρτήτως [ἀπὸ τῆς μαρτυρίας τοῦ Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 17, Ἀρκαδ. 96].

σφύραινα, θαλάσσιός τις ἰχθὺς οὕτω καλούμενος ἐκ τοῦ σχήματος αὐτοῦ, παρ' Ἀττικ. κέστρα. «ἡ σφύραινα δ' ἐστὶ τίς ;— κέστραν μὲν ὔμμες ὠττικοὶ κικλήσκετε» Σ ράττες ἐν «Μαλεοδόσῃ» 2, Ἀντιφάνης ἐν «Εὐθυδίκῳ» 3, Ἀριστ. π τὰ Ζ. Ἱστ. 9 2, 1· «νέστρα γὰρ ἡ σφῦρα διὰ καὶ ὁ καλούμενος ἰχθὺς σφύραινα, συνωνύμως καὶ κέστρα ὠνόμασται» Σημείωσις Καρῆ εἰς Ξενοκρ. σελ. 87. [Θὰ περιέμενέ τις ῦ. ἀλλ' ὁ Σερᾶ «ἐν ἄνω ἔρχει σφῦρ-» καὶ ἐν Ὀππ. Ἁλ. 1. 172., 3. 117 ὑπάρχει διάφορος γραφή μῦραιναι].

σφῦρᾶς, Ἀττ. ἀντὶ **σπυρᾶς**.

σφῦρηλᾰσία, ἡ, = **σφυρηλάτησις**, ὃ ἴδε.

σφῦρηλᾰτέω, κατεργάζομαι διὰ τῆς σφύρας, σφυροκοπῶ· ἡ ψυχὴ καθάπερ ἀπὸ ἄκμο.. σφυρηλατεῖται Φίλων 1. 217.

σφῦρηλᾰτής, **οῦ**, ὁ, ὁ σφυρηλατῶν, ἀ πὸ τῆς σφύρας κατεργαζόμενος, σφυροκόπος, Θεόδ. Πρόδρ 318.

σφῦρηλᾰτήσις, **εως**, ἡ, τὸ σφυρηλατεῖν, Τιμαρίων ἐν Notices des Mss 9. 196

σφῦρ-ηλᾰτος, **ον**, (σφῦρα, ἐλαύνω) κατεργασμένος διὰ τῆς σφύρας, σίδηρος, πέδαι Αἰσχύλ. Ἰφιγ. 816, Πέρσ. 747.

2) μάλιστα ἐπὶ ἀγαλμάτων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ κατεσκευασμένα ἐκ χυτοῦ μετάλλου (**χωνευτά**), εἰκὼ χρυσέην σφυρ. ἐποιήσαντο Ἡρόδ. 7. 69 Παλλὰς χαλκῆ σφ. Ἀνθ. Π 14. 2, πρβλ. Σράδ. 378, Διόδ 18. 26, κλπ.· σφ. εἴα Κολοσσὸς Θεόκρ. 22. 47, πρβλ. Ἀνθ Π. παράρτ. 35· σφ. ἐν Ὀλυμπίᾳ σταθῆναι Πλάτ. Φαίδρ. 236B. **II**, μεταφορ., ὡ. εἰ ἐκ σιδήρου, ἀνάγκαι σφ. Πινδ. Ἀποσπ. 223· σφ. φιλία Πλούτ. 2. 65A· σφ. νοῦς, ὡς τὸ τοῦ Ὁμήρου πυκινὸς νόος, αὐτόθι 408E, 511B· σφ. λόγος Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 15.

σφῦρ-ήλᾰτος, **ον**, (σφυρόν) ὁ τοῖς σφυροῖς ἐλαυνόμενος, ἐπὶ νηχομένου ἐλέφαντος, Φίλης περὶ Ἐλέφαντος 295

σφῦρίον, τό, καὶ προπαροξ. **σφύριον**, ὑποκορ. τοῦ **σφῦρα**, μικρὰ σφῦρα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 8, Φίλων Βελοπ. 65D.

σφῦρίς, Ἀττ. **σπυρίς**.

σφῦρο-δέτης, **ου**, ὁ, (δέω) δεσμὸς τῶν σφυρῶν, «σφυροδέται· ἡ λέξις παρὰ τοῖς τὰ ἱπποτροφικὰ» Ἡσύχ.

σφῦρο-κάπᾰνον, τό, (σφῦρα) εἶδος σφύρας, Γλωσσ.

σφῦρο-κοπεῖον, τό, ἡ λέξις εὕρηται ἐν τῷ Λεξικῷ Ζωναρᾶ σ. 1697 ἄνευ ἑρμηνείας.

σφῦρο-κοπέω, κτυπῶ διὰ σφύρας, σφυρηλατῶ, Φιλήμων ἐν Gompertz. 1, σ. 4, Ἐδδ. (Κριτ. Ε', 26).

σφῦρο-κοπία, ἡ, τὸ σφυροκοπεῖν, σφυρηλατεῖν, σφυρηλασία, Σύμμαχ. ἐν Παροιμ. ΙΘ', 23, Παλ. Διαθ.

σφῦρο-κόπος, **ον**, ὁ σφυροκοπῶν, ὁ κτυπῶν διὰ τῆς σφύρας, σφυρηλάτης, Ἐδδ. (Γέν. Δ', 22), Φίλων 1. 247· — ὄνομα δράματός τινος τοῦ Σοφοκλέους, ἄλλως **Πανδώρα**.

σφῦρό-κτῡπος, **ον**, = **σφυρήλατος**, Θεοδ. Πραδρ. Ἐπιστ. 105· **-κτυπέω**, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β 84.

σφῦρόν, τό, τὸ κοινῶς καλούμενον «κότσι», κνῆμαί τ' ἠδὲ σφυρά, κατὰ ἀπολήγοντα μέρη πρὸς τῷ ἀστραγάλῳ, καὶ ἐκ πλαγίου ἐξέχοντα τῆς κνήμης καὶ τῆς πτέρνης» (Σχόλ.), «τὰ περὶ τοὺς ἀστραγάλους, αἱ περιφέρειαι τῶν ποδῶν» (Ἡσύχ.), Ἰλ. Δ. 147, πρβλ. 518 ποδῶν τένοντε ἑς σφυρὸν ἐκ πτέρνης Χ. 397· ὀρθῷ στῆσαι ἐπὶ σφυρῷ (μεταφορ.), Πινδ. Ι. 7 (6). 19· βαίνουσα .. σφ. κούφῳ Εὐρ. Ἄλκ. 586· σφ. μονόχηλον, ἐπὶ ἵππου, ὁ αὐτ. Ι. Α. 225 τὸ σφ. ἐξεκόκκισε, ἐξήρθρωσε τὸ σφυρόν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1179· τὸ ἔσχατον ἀντικνημίου Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 15, 5. **II**, μεταφορ., τὸ κατώτατον μέρος ἢ ἄκρον, οἱ πρόποδες ὄρους, «τῶν ὀρῶν τὰ ἐπίπεδα καὶ κατώτατα» (Ἡσύχ.)· ἐν Παλίου σφυροῖς Πινδ. Π. 2. 85, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 114., 7. 501, Νόνν. κλπ.· ὡσαύτως, Διβύης ἄκρον σφυρόν, τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς Διβύης, Θεόκρ. 16. 77· σφ. νήσων Μουσαῖ. 45· ὕλης Νόνν. Δ 2. 1.

σφῦρόομαι, Παθητ., φορῶ κοθόρνους περὶ τὰ σφυρά, τὸ ῥῆμα ταῦτο εὕρηται ἔν τινι ᾠδῇ τῶν Ἰθυφάλλων (Bgk. εἰς Ἑλλ. Λυρ. 879) παρ' Ἀθην. 622C. ἐθέλει γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυρωμένος διὰ μέσου βαδίζειν, ἔνθα ὁ Meineke προτείνει **ἐσφυδωμένος**.

σφῦρο-πρηστῑ-πῦρα [ῦ], ἡ, (πρήθω, πῦρ) ἡ καίουσα τὰ σφυρά, ἐπίθετ. τῆς πολάγρας, βασαναστραγάλα, σφυροπρησιπύρα Λουκ. Τραγ. 199.

σφῦρο-τυπία, ἡ, = **σφυροκοπία**, Ματθ. Καμαρ. 1. 50, 9, ἔκδ. Reim.

σφῦρόω, σφυρηλατῶ, σφυροκοπῶ, Γλωσσ. **II**, δικρανίζω τὸν σπόρον διὰ τῆς σφύρας (Ι. 2), γνωστὸν μόνον ἐκ τοῦ παραγώγου **σφύρωσις**, ἡ, παρ' Ἡσυχ.· «σφύρωσις· διάρροια».

σφῦρωτήρ, **ῆρος**, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **σφαιρωτήρ**, Ἐδδ. (Γεν. ΙΔ', 23).

σφῦρωτός, **ή**, **όν**, (σφυρόω) ἐσφυρηλατημένος, Γλωσσ.

σφύσδω, Δωρ. ἀντὶ **σφύζω**.

σφώ, συνεσταλμένη ὀνομ. καὶ αἰτ. ἀντὶ **σφῶι**, ἴδε ἐν λ. **σὺ** Π.

σφωε, δυϊκ. ὀνομ. καὶ αἰτ. τῆς ἀντωνυμίας τοῦ γ' προσώπου, ἑστ. **σφωιν**· — αὐτοὶ οἱ δύο, ἀμφότεροι, ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ ἀρσ. καὶ θηλ. καὶ ἀεὶ ἐγκλιτικ., Ὅμ.· ἐπιτεταμένον, εἴ σφωιν.. ἀμφοτέροιιν Ὀδ. Γ. 327·—τὸ συγκεκομμ. ἐκ τοῦ **σφωε** εἰς **σφῶ** εὕρηται μόνον παρὰ μεταγεν. Ἐπ.κ., οἷον ἐν Ἀντιμάχ. παρ' Ἀπολλ. π. Ἀντων. 373 (ἐν Ἰλ. Ρ. 531 ὁ Wolf διώρθωσε σφω' Αἴαντε)· ἀλλὰ τὸ μὲν **σφωιν** συνεστέλλετο εἰς **σφιν**, τὸ δὲ **σφωε** εἰς **σφε**, ὥστε ὁ δυϊκὸς καὶ πληθυντικὸς ἐταυτίσθησαν, Ἰλ. Α. 111, Ὀδ. Θ. 271, κλπ., πρβλ. **σφεῖς**, καὶ ἴδε Buttm. Λεξιλ. ἐν λ. **νῶι** 13.

σφῶι, δυϊκ. ἀρσ. καὶ θηλ. τῆς ἀντωνυμίας τοῦ β' προσώπου, = ὑμεῖς οἱ δύο ἴδε **σὺ** Π.

σφωίτερος [ῐ], **α**, **ον**, κτητικ. ἀντωνυμ. τοῦ **σφῶι**, ἀντωνυμίας προσωπικῆς τοῦ β' προσ. δυϊκ., ὑμῶν τῶν δύο, σφωίτερον ἔπος, ὁ λόγος ὑμῶν τῶν δύο (τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἀθηνᾶς), Ἰ. Α. 206. **2)** τοῦ **σφωε**, ἀντωνυμίας προσωπικ. τοῦ γ' προσώπου δυϊκοῦ, ἀνήκων εἰς αὐτοὺς τοὺς δύο, εἰς ἀμφοτέρους αὐτούς, Ἀντίμαχ. παρ' Ἀπολλ. π. Ἀντων. 401· ἴδε Buttm. Λεξιλ. ἐν λ. **νῶι** κλπ., 6. **II**, ἀντὶ τοῦ **σφέτερος** παρ' Ἀπολλ. Ροδ. **1)** ἐπὶ τοῦ β' πληθυντ. προσώπου, ὑμέτερος, ἰδικός σας, Α. 1286., Δ. 434 **2)** ἐπὶ τοῦ β' ἑνικ. προσώπου, σός, ἰδικός σου, Γ' 395 (οὕτω Θεόκρ. 26. 67). **3)** ἐπὶ τοῦ γ' ἑνικ. προσώπου, ἑός, ἰδικός του, της, Λατιν. suus, 2. 465, 544, κλπ. (οὕτω Θεόκρ. 25. 55) αὐτοῦ ἢ αὐτῆς, Λατ. ejus, B. 643, Γ. 600. **4)** ἐπὶ τοῦ γ' πληθ. προσώπου, ἰδικός των, Μανέθων 2. 190. —Ἴδε Κύβητον ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ Κόντου σ. 260.

σφῷν, συνηρ. Ἀττ γενικ. καὶ δοτικ. τοῦ **σφῶι**, ἀντὶ **σφῶιν**, οὗ ω καὶ ἐν Ὀδ. Δ. 62.

σχαδίζω, ἴδε ἐν λ. **σχαλίζω**.

σχᾰδών, **όνος ἢ σχάδων**, **ονος** (ὡς παρ' Ἀριστ.), ἡ, τὰ ἔμβρυα ἢ ἀκμὴ τῆς μελίσσης ἢ τῆς σφηκός· Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 22, 12., 5. 23. 4 **II**, τὸ κυψελίδιον ἐν ᾧ τρέφεται καὶ αὐξάνεται τὸ ἔμβρυον, αὐτόθι 9 40, 54, Θεαίτ. παρὰ Σχολ. εἰς Θεόκρ. 1. 147· «τὰ κηρία τῶν μελισσῶν, ἔνθα αἱ σκώληκες» Ἡσύχ. **III**, κυψελίδιον μέλιτος, καὶ ἐν τῷ πληθ., κηρήθρα, «μελόπηται», Λατ. favi, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 302. 6., 476, 3, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδηλ. 21, Ἀλεξάνδρ. ἐν «Ἥρωσι» 1, 53, Θεόκρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἑνικῷ, πρῶτον δ' ἐκεῖνον σχαδόνα δεῖ πάντως φαγεῖν Εὐθυκλ. ἐν «Ἀσώτοις» 1.

IV, «κνιδευτικὸς βάλος» Ἡσύχ.

σχάζω, ἀπαρ. **κατα σχᾶν**, ὥσπερ ἐξ ὁριστικῆς **σχάω**, παρ' Ἱπ. 122.B οὕτω παρατ. ἔσχων Ἀριστοφ. Νεφ. 409· γ' πληθ. ἐσχάζοσαν Λυκόφρ. 21 ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 219 —μέλλ. **σχάσω** (ἀπο-) Κράτης ἐν Ἀδηλ. 5· ἀόρ. **ἔσχασα** Πινδ., Ἀττ.— Μέσ., ἀόρ. **ἐσχασάμην** Ἀριστοφ. Νεφ. 107, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Εὐρυτίῳ» 5· — Παθητ., μέλλ. **σχασθήσομαι** Ἐδδ.· ἀόρ. **ἐσχάσθην** Ἱπ. 881H, Προύτ., κλπ.· πρκμ. **ἔσχασμαι** Διοσκ. 3. 160. (Πιθ. συγγενὲς τῷ **σκεδ-άννυμι**, πρβλ. καὶ **χάζ-ομαι**). Πρώτη σημασία, ἀφίνω ἐλεύθερον, λύω, **1)** σχίζω, ἀνοίγω, οὐκ ἔσχων ἀμελήσας [τὴν γαστέρα], ἐξ ἀμελείας δὲν ἤνοιξα τὴν κοιλίαν, Ἀριστοφ. Νεφέλ. 409· σχ. φλέβα, ἀνοίγω φλέβα, Ἱπ. 1185C, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 58, Πλούτ., κλπ. ἐκ βραχιόνων τὰς φλέβας Ἀρρ. παρὰ Σουΐδ. (οὕτω, σχ. φλεγμονήν, δι' ἐγχειρητικοῦ μαχαιριδίου ἀνοίγω οἴδημά τι, σχίζω αὐτό, Γαλην.)· συχνά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κις καὶ ἄνευ τοῦ φλέβα, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 2. 6, 7, κλπ.· σχ. ὑπὸ τὴν γλῶτταν, φλεβοτομῶ ὑποκάτω τῆς γλώσσης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 21, 3· σχ. τὸν ἀγκῶνα, δηλ. φλεβοτομῶ κατὰ τὸν ἀγκῶνα ἢ τὸν βραχίονα, Ἱππ. 552. 40, πρβλ. 516. 47· μετὰ συστοίχου αἰτιατ., σχ. τομήν, κάμνω ἐντομήν, ἐγκοπήν, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1, 7· σχ. αἷμα Πολυδ. Β', 215· — μεταφορ., ἐν τῷ παθ., διὰ φλεβοτομίας καθαίρομαι, Ἀντισθ. παρὰ Στοβ. 165. 17. 2) ἐπὶ ἀνθέων, πορφυρέας ἐσχάσαμεν κάλυκας Ἀνθ. Π. 6. 345· στόμα Λυκόφρ. 28· οὕτω μεταφορ., θάλαμον σχάτε μῆνις Ἀνθ. Π. 9. 422. II. ἀφίνω τι νὰ πέσῃ, σχ. τὴν οὐρὰν Ξεν. Κυν. 3. 5· ἄκραν βαλβῖδα μηρίνθου σχάσας, ἀνοίξας διὰ τοῦ σχοινίου τὴν ἀφετηρίαν, Λατ. aperire carceres, Λυκόφρ. 13· οὕτω, σχ. ὕσπληγγα Ἡλιόδ. 4. 3· σχ. πεύκης ὀδόντας = σχ. ἄγκυραν, Λυκόφρ. 99 (ἀλλά, κἀπὸ γῆς ἐσχάζοσαν ὕσπληγγας. «ἀνέσπασαν τὰς ἀγκύρας» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. 21)· σ. τὰ φράγματα Ἀθήν. 130Α — Μέσ., τὰς ὀφρῦς σχάσασθε, κα αδιβάσατε τὰς ὀφρῦς, Πλάτων Κωμικ. ἐν «Ἑορταῖς» 5· μεταφορ., σχασάμενος τὴν ἱππικήν, καταλιπών, ἐγκαταλιπὼν τὴν ἱππικήν, «κα απαύσας» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 107.

2) ἀφίνω, παραμελῶ, ἐγκαταλείπω, σχάσας τὴν φροντίδα, ἀποβαλών, αὐτόθι 740 (κατ' ἄλλους, φλεβοτομήσας τὸν νοῦν σου, καθαρίσας αὐτὸν διὰ φλεβοτομίας, ἴδε ἀνωτ.)· σχ. τὰς μηχανάς, ἀφίνω τὰς μηχανὰς νὰ ἐνεργήσωσι, Πλουτ. Μάρκελλ. 15· σχ. τὸ παττάλιον Πολυδ. Ϛ', 114· ἀφίνω ἄρθρον τι ἐλεύθερον καὶ ἔπειτα πάλιν μετὰ βίας σύρω αὐτό, τοποθετῶ ἢ διορθώνω διὰ βιαίας κινήσεως, ἐν τῷ παθ. τύπῳ σχᾶται, Ἱππ. π. Ἄρθ. 797, κλπ.

3) ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, σταματῶ, Λατ. inhibere, κώπαν σχάσον, δηλ. παῦσαι κωπηλατῶν, Πινδ. Π. 10. 79, πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 809, Καλλ. Ἀποσπ. 104· σχάσον δὲ δεινὸν ὄμμα καὶ θυμοῦ πυρὰς Εὐρ. Φοίν. 454· γῆρυν ἄφθογγον σχάσας αὐτόθ. 960, πρβλ. Πινδ. Ν. 4. 104. 4) παραδίδω, προδίδω, ἐγκαταλείπω, τινί τι Λυκόφρ. 329.

σχαλίδωμα [ῑ], τό, ξύλον ὀρθὸν ἐξ ἄκρου διττόν, ἴδε **σχαλίς**, Πολυδ. Ε', 19 καὶ 31.

σχαλίζω, θηλάζω, Φώτ., Ἡσύχ., Σουΐδ.· **σχαδίσαι** ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. Ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως μνημονεύει **ἰσχαλεύω**, = **θηλάζω**.

σχάλις, ίδος, ἡ, «στάλικες δὲ καὶ σχαλίδες καὶ σχαλιδώματα ξύλα ὀρθά, ἐξ ἄκρου διττά, ἱστάμενα μὲν κατὰ τῆς γῆς, τοῖς δὲ δίκροις ἀνέχοντα τοὺς τῶν δικτύων βρόχους τε καὶ περιδρόμους» Πολυδ. Ε', 32· σχαλίδες τῶν ἀρκύων τὸ μῆκος δέκα παλαιστῶν Ξεν. Κυν. 2, 8., 6, 7. (διάφ. γραφ. **σταλίς**).

σχάσις [ᾱ], ἡ, σχάσιμον, χάραγμα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 8. 2) φλεβοτομία, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 10., 2. 3.

σχάσμα, τό, (σχάζω) ἐγκοπή, ἐντομή, Ἱππ. 882C, 883A, καὶ ἐκ διορθώσεως τοῦ Littré ἐν 881G (ἀντὶ χάσμοισι).

σχασμός, οῦ, ὁ, = **σχάσις**, σικύας μετὰ σχασμοῦ Θεοφάν. Νόνν. τ. 2, σ. 162.

σχαστηρία, ἡ, (σχάζω) δηλ. σχοῖνος, σχοινίον τὸ ὁποῖον χαλαροῦσι κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ ἀγῶνος ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ ἢ τῷ σταδίῳ Γαλην. 12. 338A, πρβλ. **χαλαστήρια**. II. τροχαλία, Πολύβ. 8. 7. 10., 8. 3. III. διὰ μιᾶς ὀργάνου σχαστηρίας, διὰ μιᾶς κινήσεως τῆς μηχανῆς, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 14.

σχαστήριον, τό, (σχάζω) μαχαιρίδιον χειρουργικόν, νυστέριον, Ἱππιατρ.

σχάω, σπάνιος Ἀττικ. τύπος ἰσοδύναμος τῷ **σχάζω**, ἐν χρήσει μόνον ἔν τισι τύποις περὶ ὧν ἴδε ἐν λ. **σχάζω**.

σχεδάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σχέδη**, Ἐκκλ.· μικρὸν καὶ πρόχειρον σχέδιον, Ἐπιφάν. Π, 832C, Γρηγ. Νύσσ. Π, 237, Κύριλλ. Ἀλ. Χ. 68C, κλπ.

σχέδη, ἡ, φύλλον, πινακίς, πιθαν. παρελήφθη ἐκ τῆς Λατιν., ἐπειδὴ κατὰ πρῶτον εἶναι ἐν χρήσει παρ' Εὐστ. καὶ Μοσχοπ.· ἐν ᾧ τὰ Λατ. scheda καὶ scida (ἐκ τοῦ scindo) ἀπαντῶσι παρὰ Κικέρ. καὶ Πλννίῳ.

σχέδην, Ἐπίρρ. (ἔχω, σχεῖν) ἡσυχῇ, βάδην, Ξεν. Ἱππαρχ. 3, 4, Μάχων παρ' Ἀθην. 349B, Σῆμος αὐτόθι 622B, συχν. παρὰ Πλουτ. II. = **σχεδόν**, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

σχεδία, Ἰωνικ. -ίη, ἡ, ὡς καὶ νῦν, προχείρως κατασκευασθὲν πλοῖον, Τουτκ. «σάλι», ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου Ὀδ. Ε. 33, 174, πρβλ. 177· ὥσπερ ἐπὶ σχεδίας Πλάτ. Φαίδων 85D· ἐπὶ σχεδιῶν Θουκ. 6. 2· σχ. διφθερίνη, σχεδία ἐκ δερμάτων, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 28· ποιητ., πλοῖον, τὰς ποντοπόρους ἔσχε σχεδίας Εὐρ. Ἐκ. 113, Θεόκρ. 16. 41. 2) ἐλαφρὰ στρατιωτικὴ γέφυρα, γέφυρα ἐκ πλοίων ἢ σχεδιῶν, πλωτὴ γέφυρα, ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ Ξέρξου, Ἡρόδ. 4. 88, 97 κ. ἀλλ.· οὕτω, λινοδέσμῳ σχ. πορθμὸν ἀμείψας Αἰσχύλ. Πέρσ. 69, πρβλ. Χρον. Πάρ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2374. 66. 3) ἐλαφρὸν ἱκρίωμα, σχ. ὑπότροχος, ξύλινον κατασκεύασμα μετὰ τροχῶν πρὸς μετακίνησιν πραγμάτων, Ἀρχ. Μαθ. σ. 3. II. σιδήριον ἑκατέρωθεν κεκαλυμμένον πρὸς συγκράτησιν ξύλων κτλ., «τζινέτι», Φίλων Βυζ. περὶ τῶν Ἑπτὰ Θαυμ. 4. (Ἐπὶ τῆς σημασ. I ἡ λέξις εἶναι πιθανῶς θηλ. τοῦ **σχέδιος** (ἐξυπακουομ. τοῦ **ναῦς** ἢ **γέφυρα**), πρᾶγμα ἐκ τοῦ προχείρου κατεσκευασμένον· ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὸ **σχέδη**, φύλλον, πινάκιον. Ἐπὶ τῆς σημασ. II δέον νὰ σχετίζηται πρὸς τὸ **σχεῖν**, ἀπαρ. ἀορ. β' τοῦ **ἔχω**, κρατῶ, πρβλ. **σχεδόν**).

σχεδιάζω, μέλλ. -άσω, πράττω τι προχείρως, ἐκ τοῦ προχείρου, κατὰ τὴν ἔμπνευσιν καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς παρούσης στιγμῆς, σχεδιάζοντα λέγειν ὅ τι ἂν τύχῃ Πλάτ. Σίσυφ. 387E· ἀπολ., ὁμιλῶ ἐκ τοῦ προχείρου, λαβὼν τὸ μελετητήριον εἶτ' ἐσχεδίασε δριμέως Ἀναξανδρίδ. ἐν «Ἡρακλεῖ» 1, 3, πρβλ. Κικ. πρὸς Ἀττικ. 6. 1, 11· ἐξευρίσκω διηγήματα, ἴσως .. σχεδιάζειν ὑπολήψονταί με Διον. Ἀλ. 1. 7, Διόδ. 1. 23. 2) παραμελῶ, ἀδιαφορῶ, τοῖς κοινοῖς πράγμασι, ἐν τῇ διοικήσει τῶν κοινῶν, Πολύβ. 23. 9, 12· ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. 12. 4, 4· ἔν τινι Διόδ. 13. 31· πρός τι Ἑβδομ. (Βαρούχ Α', 19). — Πρβλ. **αὐτοσχεδιάζω**.

σχεδιάς, άδος, ἡ, κατὰ τὸν Γαλην. ἡ ἄγχουσα, «σχεδιάδα, τὴν ἄγχουσαν, λέγεται γὰρ καὶ οὕτως» Γαληνοῦ Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξηγ. 576, Ἱππ. 622. 54.

σχεδίασμα, τό, ἐκ τοῦ προχείρου ὁμιλία ἢ ἐνέργεια, Κικ. πρὸς Ἀττικ. 15. 19, 2.

σχεδιασμός, ὁ, τὸ ἐνεργεῖν, ὁμιλεῖν ἢ πράττειν ἐκ τοῦ προχείρου, ἄνευ προμελέτης, Πλάτ. Σίσυφ. 390C, Ἀγαθαρχ. σελ. 3 Huds., Εὐστ. 146. 29.

σχεδιαστής, οῦ, ὁ, ὁ πράττων, ὁμιλῶν ἢ γράφων ἐκ τοῦ προχείρου, Κλήμ. Ἀλ. 192.

σχεδιαστικός, ή, όν, Εὐστ. εἰς Ὀδ. Σ. 1491, 38. Εἶναι φανερόν, ὅτι κεῖται αὐτόθι τὸ ἐπίθετ. τοῦτο ὄχι κατὰ τὴν σημασίαν τοῦ **σχεδιαστικῶς** negligenter, ἣν ἔχει ὁ Θησ. Στεφ., ἀλλὰ κατ' ἄλλην, ἥτις ἀποδίδεται συχνὰ παρὰ τῶν Βυζαντίνων εἰς τὸ **σχέδος** καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ παράγωγα καὶ σύνθετα καὶ σαφῶς ἐμφαίνεται καὶ ἐν τῷ ὅλῳ χωρίῳ τοῦ Εὐσταθίου ἔχοντι οὕτω: «Τὸ δὲ 'κλαίειν ὅς κε θάνῃσι' ἔχει τι ἀμφιβολίας σχεδιαστικῆς· ὅμως δὲ οὐκ ἂν λέγοι ὡς χρὴ τὸν θανόντα κλαίειν ἤτοι κλαυθμὸν ποιεῖσθαι, ἀλλ' ὅτι ἡμᾶς κλαυστέον ἐπὶ τῷ θανάτῳ», Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

σχεδιαστικῶς, Ἐπίρρ., προχείρως, μετὰ σπουδῆς, Εὐστάθ. 836. 38.

σχεδίην, Ἐπικ. ἐπίρρ. σχηματισθὲν ἐκ τοῦ θηλ. τοῦ **σχέδιος**, ἐπὶ τόπου, ἐκ τοῦ πλησίον, Λατιν. cominus, τύψαν δὲ σχεδίην, «ἐκ τοῦ σύνεγγυς» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 830, πρβλ. **αὐτοσχεδόν**. II. ἐπὶ χρόνου, ταχέως, ἀμέσως, Νικ. Ἀλεξιφ. 88· παραχρῆμα, εὐθύς, ἀμέσως, Βάβρ. 57. 4.

σχεδικός, ή, όν, γραμματ., τεχνολογικός, νόμῳ σχεδικῷ Εὐστ. 241. 8., 714. 51, κ. ἀλλ.— Ἐπίρρ. -κῶς, ὁ αὐτ. 1545. 7 (κοινῶς -εακῶς).

σχέδιος, α, ον, (σχεδόν). I. ἐπὶ τόπου, πλησίος, σχέδια βέλη, ὅπλα χρήσιμα πρὸς τὴν ἐκ τοῦ συστάδην μάχην, Αἰσχύλ. Χο. 162· σχ. δόρυ Ἀριστ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Εὐρ. Ῥῆσ. 311· ἐν μάχῃ Συλλ. Ἐπιγρ. 3557. 3, πρβλ. **σχεδίην**, **αὐτοσχέδιος**. 2) ἐπιμελής, προσεκτικός, ἱππασία Πολυδ. Α', 214. II. ἐπὶ χρόνου, αἰφνίδιος, ἀπροσδόκητος, αἰτίη, πρόφασις, πόνος Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 7, κλπ.· ἐπὶ σχεδίου, ὡς ἐπίρρ., αὐτόθι 2. 6· — ὁ ἐκ τοῦ προχείρου, πρόχειρος, Λατιν. extemporalis, ποτὸν Ἀνθ. Π. 11. 64· λόγος Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. 18, κλπ.· **σχέδιον**, τό, λόγος ἐκ τοῦ προχείρου, impromptu, Ῥήτορες (Walz) τ. 3, σ. 422. 2) πεπραγμένος ἢ πεποιημένος ἐκ τοῦ προχείρου, πρόχειρος, συνήθης, (= **εὐτελής**, Φώτ., Ἡσύχ.), οἴνη Νικ. Θηρ. 622, πρβλ. Γρηγορ. Ναζ. Ποιήμ. 4. 124· τροφὴ Ῥήτορες (Walz) τ. 1, σ. 576.— Ἐπίρρ. -ίως, αἰφνιδίως, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 2· ἀμελῶς, ἄρτος σχ. ὠπτημένος Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἀλιέα 45· ματαίως, Ἄρατ. 1154.

σχεδιουργός, ὁ, (**σχεδία**, **ἔργω**) ὁ κατασκευάζων σχεδίας, Θεμίστ. 316B.

σχεδισμός, ὁ, ὄρχησίς τις τῶν γυναικῶν, «ἡ δὲ ἁπαλὴ ὄρχησις μόθων καὶ βακχισμὸς καὶ σχεδισμὸς» Σχόλ. Vict. εἰς Ἰλ. Χ. 391.

σχεδογραφέω, γράφω ἢ διδάσκω περὶ σχεδῶν, ἐξετάζω ἑκάστην λέξιν χωριστά, ἐξετάζω αὐτὴν τεχνολογικῶς, Βασίλ.

σχεδογραφία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ σχεδογραφεῖν, τεχνολογεῖν, τεχνολογία, γραμματικὴ ἀνάλυσις, Σχόλ. εἰς Ἡσ. παρὰ τῷ Δουκαγγ. II. σχέδιον, σχεδίασμα, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 248. 250.

σχεδογραφικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς σχεδογραφίαν, τεχνολογικός, Τζέτζ. Ἐξ. Ἰλ. Σ. 114, πρβλ. Boiss. Ἀν. 4. 336.

σχεδο-γράφος, ὁ, (σχέδος) ὁ περὶ σχεδῶν γράφων, ἢ ὁ διδάσκων τεχνολογίαν, Βυζ. II. ὁ γράφων αἰνίγματα, Βυζ.

σχεδόθεν, Ἐπίρρ., κυρίως, ἐκ τοῦ πλησίον· ἀλλ' ἐν χρήσει παραπλησίως τῷ **σχεδόν**, πλησίον, ἐγγύς, Λατ. cominus, ὤμων μεσσηγὺς σχ. βάλε Ἰλ. Π. 807· σχ. δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη Ὀδ. Β. 267, Ν. 221, κλπ.· στῆ ῥ' αὐτῶν σχ. Τ. 447.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σχεδόν, Ἐπίρρ. (ἔχω, σχεῖν)· **I.** ἐπὶ τόπου, πλησίον, ἐγγύς, πλησιέστατα, Λατ. comminus, Ὁμήρ., Ἡσ., καὶ μεταγεν. Ἐπικ.· σχ εἶναι, στῆναι, συχν. παρ' Ὁμ.· σχεδὸν οὕτασε Ἰλ. Ε. 458· ἐνίοτε μετὰ δοτικ., νῆσοι σχ. ἀλλήλῃσι Ι. 23· οἳ δὴ σφι σχεδὸν εἰσι Ἡσ. Ἀσπ. Ἤρ. 113· οὗ ω, τύμβῳ σχ. Πινδ. Ν. 10. 123· (ὡσαύτως. παρ πεδὶ σχ. ὁ αὐτ. ἐν Ο. 1. 118· ἀμφ' ἀνδριάντι σχ. ὁ αὐτ. ἐν Π. 5. 53)· συχνότερον μετὰ γεν., γαίης σχ. Ὀδ. Ε. 288, πρβλ. 475, Ζ. 125, κτλ.· σχ. αἵματος Δ. 142· σχ. ἔγχεος Ἰλ. Υ. 263. **2)** μετὰ ῥημάτων κινήσεως, σχ. ἐλθεῖν, ἶέναι, συχν. παρ' Ὁμ.· σχ. ἐλθεῖν τινι Ἰλ. Ι. 304, Ἡσ. Ἀσπ. Ἤρ. 435· τινος Ὀδ. Δ. 439, Δ. 481. **II.** μεταφορ., ἐπὶ συγγενείας, καὶ πηῷ περ ἐόντι μάλα σχ. Κ. 441. **III.** ἐπὶ χρόνου, [θάνατος] δή τοι σχ. ἐστὶν Ἰλ. Ρ. 202, πρβλ. Ὀδ. Β. 284· σοὶ δὲ γάμος σχεδόν ἐστι Ζ. 27· σοὶ .. φημὶ σχ. ἔμμεναι, ὁππότε .. [ὁ χρόνος] εἶναι πλησίον, ὅτε .., Ἰλ. Ν. 817. **IV.** μεθ' Ὁμηρον, ἐπὶ βαθμοῦ, ὡς καὶ νῦν, σχεδόν, μετ' ἀντωνυμιῶν, σχ. ταὐτὰ Ἡρόδ. 2. 48, πρβλ. 6. 42· σχεδόν τι ταὐτὰ Πλάτ. Παρμ. 128Β· σχ. τι τοιαῦτα ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 201Ε· σχεδόν τι ταῦτα ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 472C· σχ. πάντες, σχ. πάντα Ἡρόδ. 1. 10, 65, Ἀττικ.· οὕτω, σχ. πρόσθεν, μᾶλις πρὸ ὀλίγου, Σοφ. Ο. Τ. 736· — ὡσαύτως, σχεδὸν ἴσως Πλάτ. Σοφιστ. 253C, κλπ.· σχεδόν που Διοδ. Ἐκλογ. 537. 51. **2)** μετὰ ῥημάτων μάλιστα λεκτικῶν καὶ γνωστικῶν, σχ. εἴρηκα ἃ νομίζω συμφέρειν Δημ. 38. 27· εἴρηται σχ., διώρισται σχ. Ἀριστ. Ἀναλ. Πρότ. 1. 12 (ἴδε Waitz), κλπ.· σχ ἐπίσταμαι, satis scio, Σοφ. Τρ. 43· σχ. οἶδα Εὐρ. Τρῳ. 898· ὡσαύτως μετ' ἄλλων ῥημάτων, σχ. τι .. μωρίαν ὀφλισκάνω Σοφ. Ἀντ. 470· — συχνάκις ἐν χρήσει ἁπλῶς ὅπως κολάσῃ θετικήν τινα διαθεβαίωσιν ὡς ἐν τῇ Λατ. τὸ fere, μετά τινος ἐννοίας μετριοφροσύνης, ἄλλοτε δὲ εἰρωνείας, σχ. γάρ .. συνίημι Ἡρόδ. 5, 19· σχ. τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν, νομίζω δ ι δέν .., Σοφ. Ἰδ. 608· σχεδὸν δέ τι καὶ τὸ ξύμπαν, σχεδὸν ἐντελῶς, Θουκ. 3. 68· σχ. οὐδ' ὁπωστιοῦν σοι πείσεται Πλάτ. Φαίδων 61C· σχ. γὰρ ἔχω ὃ εἶπὼν ἀναγκάσω σε, μοὶ φαίνεται ὅτι ἔχω λόγον .., ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 236D. **3)** ἐν χρήσει ἐπὶ κα ἀρατικῶν ἀποκρίσεων, σχεδὸν οὕτω, μάλιστα, ὁ αὐτ. ἐν Σοριστ. 250C, 255C, κ. ἀλλ. **V.** ἴσως, ἀλλ' ὑποβραμῶν τις σχεδὸν φάσει Δῖος παρὰ Στοβ. 409. 16.

σχέδος, εος, τό, φύλλον χάρτου ἢ πινακίδιον ἐφ' οὗ εἶναι γεγραμμένον χωρίον ἐκ συγγραφέως ἢ ποιητοῦ πρὸς γραμματικὴν ἐξέτασιν, ἤτις περιλαμβάνει τεχνολογίαν, ἀνάλυσιν, ἐτυμολογίαν, κλίσιν ὀνομάτων, σχηματισμοὺς ῥημάτων, ἀριθμούς κτλ., Ἰω. Εὐχαΐτ. 1175, 1176, Ἄννα Κομν. 15. σελ. 485, Δουκάγγ. ἐν λέξ., ἴδε καὶ Μοσχόπ. π. Σχεδῶν. **II.** αἴνιγμα, Εὐστ. 1634. 14.

σχεδουργός, ὁ, = **σχεδογράφος**, τὰ σχεδουργῶν νοήματα νῦν λαβυρίνθους ἔφην Τζέτζ. Ἰστ. 11, 577.

σχεδύνη, ἡ, (ἔχω, σχεῖν) συνεκτικότης, ἀμφ.· ἴδε Στούρζ. εἰς Ἐμπεδ. σ. 230, πρβλ. Lob. Pathol. 228.

***σχέθω**, ὑποτιθέμενος, ἰσοδύναμος τύπος τῷ **ἔχω**, ὡς φλεγέθω τοῦ φλέγω· ἀλλ' ὁ ἀνεπιτυχῶς οὗτος φαίνεται πλάσμα, ἐπειδὴ οὐδεὶς τύπος ὑπάρχει ὃν δὲν δυνάμεθα νὰ ἀναγάγωμεν εἰς τὸν ἀόρ. ἔσχεθον, ὅστις ἐσχηματίσθη κατὰ ποιητικὴν ἐπέκτασιν τοῦ ἔσχον (οἱ γραμμ., ὡς Ἀρκάδ. 155, Ἐτυμολ. Μέγ. 739. 51, καὶ οἱ ἀντιγραφεῖς πιθανῶς ἐπλανήθησαν ἕνεκα πληρεστέρου τονισμοῦ — **σχέθειν**, **σχέθων** ἀντὶ **σχεθεῖν**, **σχεθών**, πρβλ. Elm l. εἰς Εὐρ. Μήδ. 186, 995, Ἡρακλ. 272, Elmdt Λεξ. Σοφ. ἐν λ. εἰκαθεῖν, πρβλ. **ἀνασχεθέειν**, ἐπε-, κατα-, ὑπο-**σχεθεῖν**. Κρατῶ, ἀσπίδας πάροιθεν σχέθον αὐτοῦ Ἰλ. Ξ. 428, πρβλ. Δ. 113 ἀσπίδα .. σχέθ' ἀπὸ ἕο Ν 163· ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν Ὀδ. Ξ. 494· σχέθον ἔδω νῆα Κ. 95. **2)** ἁπλῶς ἔχω, νόον σχέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ Ξ 490 Ἄργει δ' ἔσχεθε κῦδος Πινδ. Ο. 9. 132 τάλαιναν σχεθεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 16· ἐν φρεσὶν καρδίαν σχεθών ὁ αὐτ. ἐν Χο. 832 ἔδρανν .., ἄσην παρ' ἄλλοις οὔποτ' ἂν σχέθοις ὁ αὐτ. ἐν Εὐ. 857, πρβλ. Πινδ. Ο. 1. 114· ἓκ μὲν Ἐριχθονίου .. ἔσχεθε κοῦρον, ἔσχε τέκνον, Σοφ. Ἀποσπ. 230· ἐν φυλάκᾳ σχεθέμεν τινά Πινδ. Π. 4. 134. **II.** κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, συγκρατῶ, στεφάνη δόρυ οἱ σχέθε Ἰλ. Α. 96, π ελ. Μ 184· ἔσχεθεν Ιεμένους περ Ὀδ. Π. 430, κλπ.· σχέθον ἵππους Ἰλ. Π. 506· ἔσχεθον αὐδὴν Τ. 418· σχεθέτω φόρμιγγα Ὀδ. Θ. 537· νύκτα σχέθεν Ψ. 243· αἷμα ἔσχεθον, ἐσταμάτησαν, «ἔπαυσαν» (Σχόλ.), Τ. 458· μετὰ γενικ., σχέθε δ' ὅσσε γάοιο Δ. 758· ὅπως ἂν αὐτοὺς ὕδρεως σχέθω Ἀριστοφ. Λυσ. 425, πρβλ. Θεόκρ. 22. 96· μετὰ μετοχ., ἑρέφοντα σχέθοι, ὅπως ἐμποδὶσῃ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιστέψῃ, Πινδ. Ι. 4 (3). 93· μετ' ἀπαρ., οὔτ' ἂν Αἴαντος δόρυ μὴ πάντα πέρσαι .. σχέθοι Εὐρ. Ρῆσ. 602. **III.** ἁπλ., οὐδ' ἄρ' ὀχῆες ἐσχεθέτην, δὲν ἐκράτησαν, δὲν «ἐβάσταξαν», Ἰλ. Μ. 401.— Σπάν. παρὰ πεζογράφοις, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 2. 4.

σχελίς, ίδος, ἡ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **σχελίδες**, ἐπιμήκη τεμάχη κρεῶν, Αἰσχύλ. Ἀπισπ. 342, Ἀριστοφ. Ἱππ. 362, Ἀποσπ. 249 **σχελίδες** ὁλόκνημοι Φερεκράτ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 13, πρβλ. Λουκ. Λεξιφάν. 6· — ὡσαύτως, σχ. ὑῶν, χοίρων, Δίωνος Χρυσ. Λόγ. 7, σ. 236. **II.** **σκελίς** παρὰ μεταγεν. ἀντὶ ἄγλες, κοινῶς «σκελίδα», «καὶ βρέχε μίαν σκελίδα σκόρδου εἰς αὐτὸ τὸ παχύ» Ἀγαπίου Γεωπον. 144 ('Η ἐκ τοῦ **σκέλος** ἐτυμολογία δὲν συ ᾄδει πρὸς τὴν σημασίαν· ἦν εἰς τὴν λέξιν ἀποδίδουσιν οἱ Γραμματ.· — «σχελίδας· βοὸς πλευράς. ἢ ἁπλῶς τὰ πλευρικὰ τῶν βοῶν.» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἐν' ἀνωτ., πρβλ. Ἡσύχ.).

σχελυνάζω, ἴδε **χελυνάζω**.

σχέμα, Αἰολ. σχῆμα, Ἡσύχ.

σχέμεν, **σχέμεναι**, ἴδε ἐν λεξ. **ἔχω**.

σχένδυλα, ἡ, ἐργαλεῖον ξυλουργοῦ καὶ σιδηρουργοῦ, ἴσως λαβίς, «τανάλια», Ἀνθ. Π. 11. 203 καὶ **σχεδύλη**, Ἡσύχ. ἐν λεξ. **σχενδυλάληπτος**. Ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει καὶ **σχενδύλαδον** καὶ ὑποκορ. **σκενδύλιον**, (οὕτω), τό, ἁπανταχοῦ παρ' Ἡρωνι Βελοπ. σ. 123. ('Εκ τοῦ **ἔχω**, **σχεῖν**).

σχέο, ἴδε **ἔχω**.

σχεράφος, ἴδε **σκέραφος**.

Σχερία, ἡ, ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων, Ὀδ.· ὑποτίθεται ὅτι εἶναι ἡ μετὰ ταῦτα κληθεῖσα **Κέρκυρα**, Corcyra, «Κορφοί» (Corfu). ἴδε Στράβ. 44, 299, ἴδε τὸ ἑπόμ.

σχερός, ὁ, εὕρηται μόνον ἐν τῇ δοτ., ἐν σχερῷ, τὸν ἅπαντα χρόνον, Πινδ. Ν. 1. 105., 11. 49, Ι. 6 (5). 32· φέρεται **ἐναχερώ** παρ' Ἀπολλ. Ροδ Α. 912, πρβλ. **ἐπισχερώ**. **II.** σχερός ἑρμηνεύεται: ἀκτή, αἰγιαλὸς παρ' Ἡσυχ., πρβλ. Θεαγνώστ. Καν. σ. 12. ('Η σημασία Ι ὑποδηλοῖ ὅτι ἡ λέξις σχετίζεται πρὸς τὸ σχεῖν, **ἔχω**· καὶ ἴσως τὸ **σχερός**, μετὰ τοῦ ὀνόματος **Σχερία**, σημαίνει ἁπλῶς συνεχὴς παραλία, ἐκτεταμένη ἀκτή).

σχές, **σχέσθαι**, ἴδε **ἔχω**.

σχέσις, εως, ἡ, (ἔχω, σχεῖν) κατάστασις, σχέσις σώματος, κατάστασις τοῦ σώματος, σχεδὸν ὡς τὸ **διάθεσις**, ἥτις μεταβάλλεται, ὅθεν ἀντίθετον τῷ **ἕξις** (κρᾶσις, φυσικὴ σύστασις, ἥτις διαμένει ἀμεταβλήτως), Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 784, ὅθεν, πρόσκαιροι ἢ παροδικοὶ νόσοι λέγονται οὐσαι ἐν σχέσει, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς χρονίας, αἵτινες αὐτὴν τὴν σύστασιν τοῦ σώματος ἔχουσι καταλάβει (ἐν ἕξει), Γαλην.· σχέσις ἕξεως Λουκ. Συμπ. 23, πρβλ. Ἑρμότ. 81 σχ. ἀθλητική, ἡ κατάστασις τοῦ ἀθλητοῦ, Διογ. Α. 5 67. **2)** καθόλου, ἡ φύσις, ποιότης, τὸ εἶδος πράγματός τινος οὔτ' εἴδος .. οὔθ' ὅπλων σχ. Αἰσχύλ. Θήβ. 507· ἡ τῶν ὅπλων σχ. Πλάτ. Πολ. 452G· ἡ τῆς ὁπλίσεως αὐτῶν σχ. ὁ αὐτ. ἐν Τίμ. 24B· τριχῶν καὶ ἐσθῆτος Ξεν. Συμπ. 4, 57· βίου σχ., τρόπος ζωῆς, Δημ. 1122. 25 κρέα .. δροσώδη τὴν σχέσιν Ἄλεξις ἐν «Λέβητι» 5. 12. **3)** θέσις, στάσις, οἷον ἐν ὀρχήσει, Πλούτ 2.747B. **4)** ὡς καὶ νῦν, σχέσις, σχ. ἀνδρὸς πρὸς γυναῖκα Ἀριστ. Ἀποσπ. 178· ἡ πρός τι σχ Διογ. Α. 9. 87· ἀπολ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 2· ὡσαύτως, συγγένεια Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 6, 26· — καὶ ἐν τῇ μετρικῇ, κατὰ σχ. εἶναι, ἔχειν σχέσιν, ὡς ἡ στροφὴ καὶ ἀντιστροφή, Ἀριστείδ. Κοϊντ. περὶ Μουσ. 58. 8, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 518, Ἡφαιστ. **II.** ἐπίσχεσις, ἀναστολή, τῆς καθάρσιος, τῶν ἐπιμηνίων Ἱππ Ἀφ. 1261, Ἀριστ. σ. τὰ Ζ. Ἰατ. 10 7, 11· τοῦ οὔρου Ἱππ. 1159F· ἀντίθετον τῷ **ῥοή**, Πλάτ. Κρατ. 424Α. **III.** κτῆσις, κατοχή, Ἀριστοφ. Ι. 19.

σχετέος, α, ον, ὃν πρέπει νὰ σταματήσῃ τις, σχετέα ὁρῶ, δηλ. φέρομαι ἀπρεπῶς, Ἱππ. 648. 25· ὁ Schneid. εὐλόγως προτείνει **σχέτλια**.

σχετήριον, τό, τὸ μέσον δι' οὗ ἀναχαιτίζεταί τι, θεραπεία, ἀντιφάρμακον, ἠδὺ λιμοῦ καὶ τόδε σχετήριον, εὐχάριστον ἀντιφάρμακον κατὰ τῆς πείνης, Εὐρ. Κύκλ. 135.

σχετικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἐπίσχεσιν ἢ ἀναχαίτισιν, ἀναστολικός, τινος Πλούτ. 2. 428E, 725Α· ἀπολ., αὐτόθι 952B, κλπ. **II.** παρὰ τοῖς Ἐκκλ., ὡς καὶ νῦν, σχετικὸς ὡσαύτως, αὐχὶ οὐσιώδης, τυχαῖος.

σχετλιάζω, μελλ. -άσω, παραπονοῦμαι σφόδρα, παραπονοῦμαι μετ' ὀργῆς, ἐκφέρω παράπονα μετ' ἀγανακτήσεως, κατακραυγάζω, Ἀριστοφάν. Πλ. 477, Αἰσχίν. 74. 23, Δημ., κλπ.· σχ. φάσκων .. Ἀντιφῶν 124. 17· σχ. ὡς δεινὰ πάσχουσι Πλάτ. Γοργ. 519B· σχ. καὶ λέγειν ὡς .. Αἰσχίν. 49. 1· σχ. ἐπὶ τῇ τόλμᾳ Δημ. 913. 9· πρὸς τὴν τύχην Ἀριστείδ. 2. 7· ὡσαύτως μετ' οὐδ. ἐπιθ., σχ. τι ὁ αὐτ. 1. 6, Πλουτ. Κάμ. 31.

σχετλιασμός, ὁ, τὸ σχετλιάζειν, παράπονον γενόμενον μετ' ἀγανακτήσεως ἢ ὀργῆς, τὸ τοῦ Κικέρωνος conquestio, Θουκ. 8. 53, Ἀρστ. Ρητ. 2. 21, 10.

σχετλιαστικός, ἡ, όν, ὁ ἐκφράζων σχετλιασμόν, ἀγανάκτησιν, κλπ., ἐπίρρημα Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 1.

σχέτλιος, α, ον, **σχετλίη** Ἰλ. Γ. 414, Ὀδ. Ψ. 150 **σχέτλιαε** Δ. 729· σπανίως **σχέτλιος**, ον Εὐρ. Ι. Τ. 651 (**σχεθεῖν**, ἀόρ. 6' τοῦ **ἔχω**). **I.** ἐπὶ προσώπων, κυρίως, κυρτερικός, ἀνένδοτος, ἀκατάβλητος, ἀλλὰ καὶ συμπαθείας τινὸς ἄξιος, σχ. ἐσσι, γεραιὲ· σὺ μὲν πόνου οὔποτε λήγεις Ἰλ. Κ 164·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σχ. εἰς, Ὀδυσεῦ· πέρι τοι μένος, οὐδέ τι γυῖα κάμνεις Ὀδ. Μ. 279 ἀλλά. **2)** τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὁ μὴ ἀπεχόμενος πάσης βίας ἢ σκληρότητος, σκληρός, ἀπάνθρωπος, ἀνελεήμων, παράτολμος, παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ ἡρώων, οἷον τοῦ Ἀχιλλέως Ἰλ. Ι. 630., Π. 203· τοῦ Δ ομήδους, Ε. 403· τοῦ Ἕκτορος, Ι. 150., Χ. 86· τοῦ Πατρόκλου, Σ. 13· ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὀδ. Ι. 478., Λ. 474, κλπ.· ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, **σχέτλιος**, οὐδὲ θεῶν ὄπιν ᾐδέσατο Φ. 28· ἐπὶ τῶν Κυκλώπων, Ι. 351, 478· ἐπὶ τοῦ Διός, Ἰλ. Β. 112, Ὀδ. Γ. 161· ἐπὶ τῶν θεῶν καθόλου, σχέτλιοί ἐστε, θεοὶ Ἰλ. Ω. 33, Ὀδ. Ε. 118· ἐπὶ τοῦ Κρόνου, Ἡσ. Θεογ. 488· ἐπὶ ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν καθόλου, σχέτλιοι οἵ. Ὀδ. Μ. 21, πρβλ. Δ. 729, κ. ἀλλ.·— οὕτω καὶ παρ' Ἀττικ. ἐπὶ ἀνδρῶν, κακός, μοχθηρός, σχετλιώτεροι ἢ ἀνομώτεροι Ἀντιφῶν 147. 3, πρβλ. Δημ. 874. 15· σχετλιώτατος Ἀνδοκ. 16. 24, Ἰσοκρ. 103Α, κλπ.· σχ. καὶ ἀναιδὴς Δημ. 346. 1, κλπ.· — ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, ὅσα σχέτλια καὶ ἀνιηρά, ἄγρια, Ἡρόδ. 3. 108. **3)** ὡς τὸ **τλήμων**, ἄθλιος, δυστυχής, ἐλεεινός, Αἰσχύλ. Πρ. 644, καὶ συχν. παρ' Εὐρ.· συχν. μετὰ τῆς ἐννοίας περιφρονήσεως, ὦ σχετλιώτατε ἀνδρῶν, ὦ ἀθλιώτατε ἄνθρωπε! Ἡρόδ. 3. 155· ὦ σχέτλιε Σοφ. Φιλ. 369, 930, πρβλ. Ἀντ. 47, Εὐρ., κλπ.· ἐνίοτε μετὰ γεν., ὦ σχετλία τῶν πόνων, ἐξ αἰτίας τῶν δυστυχιῶν, Εὐρ. Ἑκ. 783, πρβλ. Ἄλκ. 741, Ἀνδρ. 1179.— Ἡ ἔννοια αὕτη τῆς ἀθλιότητος οὐδαμοῦ παρ' Ὁμ. ἀπαντᾷ ἐν Ἰλ. Γ. 414., Σ. 13, πρέπει νὰ τηρηθῇ ἡ ἔννοια τοῦ ἀπερισκέπτου, ὁρμητικοῦ, παρατόλμου. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, πρῶτον ἐν τῇ Ὀδ., σχ. ὕπνος, σκληρὸς ὕπνος, καθ' ὃν κατέλιπον τὸν Ὀδυσσέα οἱ σύντροφοι αὐτοῦ, Κ. 69· καὶ συχν. ἐν τῇ φράσει σχέτλια ἔργα, σκληρά, ἀπάνθρωπα, ἐλεεινά, ἀποτρόπαια ἔργα, Ι. 295· ἀντίθετον τῷ **δίκη** καὶ τῷ αἴσιμα ἔργα, Ξ. 83· ὡς = **ἀτασθαλίαι**, Χ. 413· οὕτως, ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 236, Θεόγν. 731, Ἡροδ. 6. 138, Εὐρ. Κύκλ. 587, κλπ.· οὕτω καί, σχ. πέπονθα πράγματα Ἀριστοφ. Πλ. 856· τοῦτο δὴ τὸ σχ. πάθημα Ξεν. Ἀν. 6. 6, 30·— ὡσαύτως μόνον **σχέτλια**, σχέτλια παθεῖν Εὐρ. Ἱκέτ. 1074, Ἀριστοφ. Πλ. 856, κλπ.· σχ. λέγεις καὶ ὑπερφυῆ Πλάτ. Γοργ. 467Β· σχ. καὶ δεινὰ Ἀριστοφ. Βάτρ. 612· δεινὰ καὶ σχ. Ἰσοκρ. 378Α· σχέτλιον, ἀποτρόπαιον, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 255· σχ. γε Ἀριστοφ. Λυσ. 498· ὃ δὲ πάντων σχετλιώτατον Ἰσοκρ. 127D ὡσαύτως, σχέτλια [ἐστί], μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Σοφ. Αἴ. 887. **III.** Ἐπίρρ. **-ίως**, Ἰσοκρ. 390D· ὑπερθετ. **-ιώτατα**, σχετλιώτατα πρός γε πρᾶξιν (οὕτω τὰ Ἀντίγραφα) Σοφ. Τρ. 879 (ἔνθα ὁ Ἕρμανν. χάριν τοῦ μέτρου σχετλίως τὰ πρός γε πρᾶξιν, ὁ δὲ Jebb: σχετλιώτατά γε πρὸς πρᾶξιν). [Ὁ Ὅμηρ. ἀείποτε θέτει τὸ **σχέτλιος** ἐμφαντικῶς ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου πλὴν ἅπαξ ἐν τῷ θηλ., Ἰλ. Γ. 414· καὶ δὶς ἐν τῷ οὐδετ., Ὀδ. Ξ. 83, Χ. 413. Ὅθεν παρ' αὐτῷ ἡ α' συλλαβὴ εἶναι ἀείποτε μακρὰ πλὴν ἐν Ἰλ. Γ. 414, ἔνθα τὸ **σχετλίη** ἔχει τὴν α' συλλαβὴν βραχεῖαν, ὡς ἐν Εὐρ. Ἀνδρ. 1179, Κύκλ. 587, κτλ., καὶ παρ' Ἀριστοφ.].

σχετλιό-τεκνος, ον, σχέτλιος, δυστυχὴς ἐν τοῖς τέκνοις, Θεόδ. Προδρ. Ἐπιστ. σ. 76.

σχέτο, ἴδε **ἔχω**.

σχῆμα, τό, (ἔχω, σχεῖν) ὡς τὸ Λατιν. habitus, ὡς καὶ νῦν, τὸ σχῆμα, ἡ μορφή, σῶμα, Εὐρ. Ἴων 238, Ἀριστοφ. Σφ. 1170, Πλάτ., κλπ.· καθ' Ἡρακλέα τὸ σχ. καὶ τὸ λῆμ' ἔχων Ἀριστοφ. Βάτρ. 463· διερεισαμένη τὸ σχ. τῇ βακτηρίᾳ, ἐστηρίξασα τὸ σῶμα εἰς τὴν βακτηρίαν, ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 150· Ἱππομέδοντος σχ. καὶ μέγας τύπος Αἰσχύλ. Θήβ. 488· ἀλλὰ παρὰ Τραγικ. εἶναι ἐν χρήσει συχν. ὡς ἁπλῆ περίφρασις, σχῆμα πέτρας = πέτρα, Σοφ. Φιλ. 952· σχ. τέκνων Εὐρ. Μήδ. 1071· σχ. δόμων ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 911, πρβλ. Ἑκάβ. 619· Ἀσιάτιδος γῆς σχ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 1· ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ ἑνὸς μόνον προσώπου, φωτὸς κακούργου σχήματ' ἐκμιμούμενον ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. Ἀντιόπ. 6· — τὸ σχῆμα καθ' ὃ στρατεύματα παρατάσσονται, Ξεν. Ἀνάβ. 1. 10, 10· μορφῆς σχῆμα ἢ σχήματα Εὐρ. Ἴων 992, Ι. Τ. 292·— νόσοι ἀπὸ σχημάτων, προξενούμεναι ἐξ ἰδιαζόντων σχηματισμῶν, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 17. **2)** τὸ σχῆμα, ἡ μορφή, τὸ φαινόμενον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πρᾶγμα, τὴν πραγματικότητα, οὐδὲν ἄλλο πλὴν .. σχῆμα, μόνον ἐξωτερικόν, Εὐρ. Ἀποσπ. 25, πρβλ. 362. 27· — ἀκολούθως ὡς τὸ **πρόσχημα**, ἦν δὲ τοῦτο .. σχ. πολιτικὸν τοῦ λόγου Θουκ. 8. 89· οὐ σχήμασιν, ἀλλ' ἀληθείᾳ Πλάτ. Ἐπιν. 989C· σχήματι ξενίας, ὑπὸ τὸ πρόσχημα .. Πλουτ. Δίων 16, κλπ. **3)** τὸ σχῆμα, ἡ ἔκφρασις, ὁ τρόπος προσώπου, Ἡρόδ. 1. 60· τύραννον σχ. ἔχειν Σοφ. Ἀντ. 1169· ἄφοβον σχ. δεικνύναι Ξεν. Κύρ. 6. 4, 20· ταπεινὸν σχ. αὐτόθι 5. 1, 5· ὑπηρέτου σχ. Δημ. 690. 21· τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ ὁ αὐτ. 537. 25· ὄμμασι καὶ σχήμασι καὶ βαδίσματι φαιδρός, ταῖς χειρονομίαις, Ξεν. Ἀπολ. 27, πρβλ. Ἀπομν. 3. 10, 5·— μάλιστα ἐξωτερικὴ ἐπίδειξις, πομπή, τὸ τῆς ἀρχῆς σχ. Πλάτ. Νόμ. 685C — ἀξίωμα, τάξις, βαθμός, οὐ κατὰ σχ. φέρειν τι, οὐχὶ κατὰ τὸ ἀξίωμα, κατὰ τὴν τάξιν αὐτοῦ, Πολύβ. 3. 85, 9, πρβλ. 5. 56, Πλούτ., κλπ.· — ἔχει τι σχῆμα, μετ' ἀπαρεμφ., ὑπάρχει τι τὸ ὁποῖον δύναται νὰ λεχθῇ περί .., Εὐρ. Τρῳ. 470, πρβλ. Ι. Τ. 983·— ἐπὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς παραστήματος ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 1, 8., 7, 10. **4)** σχῆμα, τρόπος πράγματός τινος, σχ. ζητήσιος Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 8· σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος στολῆς ὑπάρχει, τρόπος ἱματισμοῦ, Σοφ. Φιλ. 223· σχ. τοῦ κόσμου Εὐρ. Βάκχ. 832· σχ. βίου, μάχης ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1039, Φοιν. 252· τούτῳ .. κατῴκουν τῷ σχήματι Πλάτ. Κριτί. 112D. **5)** ἀπολ., ἱματισμός, περιβολή, ὁπλισμός, ἀρχαίῳ σχ. λαμπρὸς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1331· βαβαιὰξ τοῦ σχήματος! ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 64, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 2, 4, Θεόκρ. 10. 35. **3)** τὸ ἀναλαμβανόμενον πρόσωπον, τὸ μέρος ὃ ὑποκρίνεταί τις, Λατιν. persona, partes, τὸ σχ. μεταβάλλειν Πλάτ. Ἀλκ. 1. 135D· πάντα σχ. ποιεῖν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 576Α· ἐν μητρὸς σχήματι, Λατιν. in matris loco, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 918Ε, πρβλ. 859Δ, Ἰσοκρ. 311Ε· ἀπολαβοῦσαι (αἱ κάμηλοι) πάλιν τὸ ἑαυτῶν σχῆμα ἐν τοῖς σκευοφόροις διάγουσι, ἀναλαβοῦσαι τὴν οἰκείαν αὐταῖς μορφὴν διάγουσιν ἐν τοῖς σκευοφόροις, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 49. **6)** ἡ μορφή, ὁ χαρακτήρ, ἡ χαρακτηριστικὴ ἰδιότης πράγματός τινος, πόλεως Θουκ. 6. 89· πολιτείας Πλάτ. Πολιτικ. 291D· βασιλείας σχ. ἔχειν, τὴν μορφὴν τῆς μοναρχίας, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 10, 4· σχ. λέξεως ἔμμετρον, μετρικὴ μορφή, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 3. 8, 1· (ἀλλά, τὰ σχ. τῆς λέξεως, οἱ τύποι οἱ ἐν χρήσει ἐν τῇ δραματικῇ ποιήσει, οἷον ἱκεσία, ἀπειλή, προσταγή, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 19. 7) τὰ σχ. τῆς κωμῳδίας, οἱ χαρακτηριστικοὶ τύποι αὐτῆς, αὐτόθι 4, 12·— ἐν σχήματι νόμου, ἐν εἴδει νόμου, Πλάτ. Νόμ. 718Β· ἐν ἀπολογίας σχ. Ἰσοκρ. 311Ε· ἐν μύθου σχ. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 11. 8, 19, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 22C. **7)** σχῆμα, τρόπος ὀρχήσεως, Ἀριστοφ. Σφ. 1485, Πλάτ. Νόμ. 669D· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., σχήματα, χειρονομίαι καὶ στάσεις τοῦ σώματος, παντομιμικαὶ κινήσεις (πρβλ. **σχημάτιον**), Φρύνιχ. Τραγ. παρὰ Πλουτ., Εὐρ. Κύκλ. 221, Ἀριστοφ. Εἰρ. 323, Ξεν., κλπ.· σχήματα πρὸς τὸν αὐλὸν ὀρχεῖσθαι ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 7, 5· σχήμασι μιμεῖσθαι, ἴδε **χρῶμα** Π. 1·— ὡσαύτως, ἐπὶ τῶν στάσεων τοῦ σώματος ἀθλητοῦ, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 183· — καθόλου, στάσις, θέσις, σχῆμα, Ἱππ. περὶ Ἰητρεῖον 744, πρβλ. **σχηματίζω** Π. 3. **6)** ἐν τῇ μουσικῇ, ἐν .. μουσικῇ καὶ σχήματα .. καὶ μέλη ἔνεστι, μελῳδίαι καὶ τρόποι, Πλάτ. Νόμ. 655Α. **γ)** ἐν τῇ Ῥητορικῇ, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 536C, πρβλ. Κικ. Brut. 37, κλπ. **δ)** ἐν τῇ Λογικῇ, σχῆμα συλλογισμοῦ, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1, 22, κλπ. **ε)** τὸ σχ. τῆς λέξεως, ἥ τε γραμματικὴ μορφὴ προτάσεως, ὁ αὐτ. περὶ Σοφιστ. Ἐλέγχ. 4, 1, κλπ., καὶ ὁ ῥυθμικὸς αὐτῆς τύπος, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 3. 8, 1, κλπ. **8)** γεωμετρικὸν σχῆμα, ὁ αὐτ. περὶ Ψυχῆς 2. 3, 5 κέξ., κ. ἀλλ.· διάγραμμα, σχέδιον, σχεδίασμα, εἰκών, σχῆμα πράγματός τινος, Πλάτ. Πολ. 365C.

σχηματίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**· — Παθητ., πρκμ. **ἐσχημάτισμαι** Ἀριστ., ἴδε κατωτ. Π. 1· ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ μέσ., ἴδε κατωτ. Ι. 2. **I.** ἀμεταβ., λαμβάνω μορφήν τινα ἢ σχῆμα, λαμβάνω θέσιν τινὰ ἢ στάσιν, ὅσα σχηματίζουσι τὰ στρατόπεδα .. ἐν ταῖς μάχαις Πλάτ. Πολ. 526D· τὰ αἰσχρὰ καὶ πονηρὰ σχήματα σχ. ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Ἐλάττ. 374Β·— ἀπολ., κάμνω σχήματα, χειρονομίας καὶ κινήσεως τοῦ σώματος, ὀρχοῦμαι ποιῶν παντοῖα σχήματα, Ἀριστοφάν. Εἰρ. 324· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πολυδ. Δ', 95 (οὕτω, σχ. ἐμαυτόν, δίδω εἰς ἐμαυτὸν σχῆμά τι, Λουκ. π. Ὀρχ. 17)· ἴδε κατωτ. Π. 3· — Μέσ., ὡσαύτως, προστάσεως, ἣν σχηματίζονται πρὸς τοὺς ἔξω, τὸ πομπῶδες σχῆμα ὅπερ λαμβάνουσι, Πλάτ. Πολ. 577Α. **2)** ἐν τῷ μέσ. ὡσαύτως, σχηματίζω ἐμαυτὸν κατά τινα τρόπον, προσποιοῦμαι ὅτι εἶμαι ἢ ὅτι κάμνω τι, Λατ. simulare, ὡς εἰδὼς ἐσχημάτισται, ἔκαμεν ὡς νὰ τὸν ἐγτώριζεν, ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 268Α· σεμνύνεται ἐσχηματισμένη ὡς .. ὑπερηφανεύεται ὅτι τάχα .., ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 511D· μετ' ἀπαρ., σχηματίζονται ἀμαθεῖς εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 342Β· σχηματιζόμενος, ἀντίθετον τῷ ἀληθῶς τι πεπονθώς, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 255Α· μετ' αἰτ., σχ. τροπήν, προσποιοῦμαι ἧτταν, Μαυρ. Στρατηγ. 4. 3, πρβλ. Πολύαιν. 5. 16, 1. **3)** ἐπὶ ἀστέρος, εἶμαι εἴς τινα θέσιν, Μανέθων 4. 500 καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Τζέτζ. **II.** μεταβ., δίδω σχῆμά τι εἴς τι πρᾶγμα, σχηματίζω, μορφώνω, σχ. τὸ ἁρμόσον σχῆμα (ἐξυπακουομ. τὸ ὀθόνιον) δίδω εἰς τὸ πανίον σχῆμα τὸ ὁποῖον θὰ ἁρμόζῃ .., Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802· σχ. τὰ ἁπλᾶ σώματα Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 8, 1· τὸν ὄγκον ὁ αὐτ. π. Γεν. κ. Φθορ. 1. 10, 4· παρθένον ἀκέφαλον σχ. Ἐρατ. Καταστ. 9· ἕκαστον μέρος πρὸς τὸ βέλτιστον Διόδ. 5. 73· τὸ πρόσωπον εἰς ἡδονὴν Ἀχιλλ. Τάτ. 6. 11· τὸν βραχίονα γυμνὸν οἷον ἐφ' ὕβρει Πλουτ. Γ. Γράκχ. 13· — Μέσ., σχηματίζεσθαι κόμην, διευθετεῖν αὐτήν, Εὐρ. Μήδ. 1. 61.—Παθ., τὰ κατὰ φύσιν ἐσχηματισμένα Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 4, 4· τὸ ἐσχ. γίνεται ἐξ ἀσχημοσύνης ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 1. 5, 5, κλπ. ἐσχημάτισται δ' ἀσπὶς Αἰσχύλ. Θήβ. 465. **2)** κοσμῶ, περικοσμῶ, στολίζω, ἑαυτὸν ὡς κοσμιώτατα Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 14, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Δραπέτ. 13, ἐν Διΐ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τραγῳδ. 16· ἐν τῇ Ῥητορ., σχ. λόγον Φιλόστρ. 516, πρβλ. 561· ἀντίθετον τῷ εὐθέως εἰπεῖν, Ῥήτορες (Walz) 9. 345.— Παθητ., ἐσχηματισμέναι περιέρχονται Λυσί. παρὰ Σουΐδ.· θεοὶ κατὰ τέχνην ἐσχηματισμένοι Λουκ. ἐν Δ.ῑ Τραγῳδ. 8· τὸ ἐσχηματισμένον, ὕφος πλῆρες σχημάτων, Δημήτρ. Φαλ. 294, πρβλ. Διον. Ἁλ. Ῥητ. 8 καὶ 9, Φιλόστρ. 597. **3)** διευθετῶ κατά τινα σχήματα, χορούς Χαμαιλ. παρ' Ἀθην. 21F σχ. αὐτόν, λαμβάνω στάσιν ὅπως ζωγραφηθῶ, αὐτόθι 543F.— Παθ. καὶ μέσ. λαμβάνω διαφόρους θέσεις ἢ στάσεις, μεταβάλλω πολυτρόπως τὸ σχῆμά μου, Ἱππ. π. Ἀγμ. 751· εἴθισται σχ., λαμβάνειν στάσιν τινά, αὐτόθι 763· ἐς σχήματα σχηματίζεσθαι ὁ αὐτ. περὶ Ἄρθρ. 787· ἐπὶ ὑποκριτῶν, κάμνω σχήματα, χειρονομίας κ.τ.τ., Ἀριστοφάν. Ἀποσπ. σ. 514 Διν. σ. 1177 Meineke, πρβλ. Ξεν. Συμπ. 1. 9· σχηματιζόμενοι ῥυθμοί, συνδεόμενοι μὲ σχήματα, Ἀριστ. Ποιητ. 1. 6. **4)** ἐν τῷ παθ., προσβάλλομαι κατά τινα τρόπον, ἐπὶ τῶν νοσούντων, Ἱππ. 192Π, 193Β· πρβλ. **χειμάζω**. **5)** προσαρμόζω, τι πρός τι Γεωπ. **6)** σχηματίζω λέξιν, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ρ. 134.

σχημᾰτικός, ή, όν, ὁ κατ' ἐπίδειξιν, κατὰ προσποίησιν, προσποιητός, Μαυρικ. Στρατηγ. 4. 3.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι.

σχημάτιον [ᾰ], ὑποκορ. τοῦ **σχῆμα**· ἐν τῷ πληθ., σχήματα ὀρχήσεως, σχημάτια Λακωνικὰ Ἡρόδ. 6. 129· τρόποι ἢ σχήματα τοῦ λόγου, Λογγῖν. 17. 1.

σχημάτῐσις [ᾰ], ἡ, ἀποτέλεσις σχήματος, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστορ. 4, 10, 9, Ἰάμβλ.

σχημᾰτισμός, ὁ, τὸ λαμβάνειν σχῆμά τι ἢ μορφήν, ὅλον τὸν τοῦ σώματος σχ. Πλάτ. Πολ. 425Β, πρβλ. Πλουτ. Δημοσθ. 10, Νουμ. 8, Δίωνα 13· σχηματισμοὶ προσώπου, αἱ ποικίλαι ἐκφράσεις αὐτοῦ, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 54· τοῦ τε προσώπου καὶ τῶν χειρῶν Πλούτ. 2. 1047Α. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, τρόπος προσπεποιημένος, σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος κενοῦ .. ἐμπιπλάμενος Πλάτ. Πολ. 494D· — καθόλου, μίμησις ἐκείνου ὅπερ δὲ ἔχει τις, προσποίησις, ὑπόκρισις, Πλουτ. Νικ. 3, Ἄρατ. 49. κλπ. **II.** σχετικὴ θέσις ἢ ἄποψις, τῆς σελήνης Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 14, 17· τοῦ στόματος ὁ αὐτ. π. Ἀκουστ. 4· ἐπὶ γλώσσης, ὁ ποιητικὸς σχ. Ἀθήν. 490D.

σχηματιστέον, δεῖ σχηματίζειν, Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 278.

σχημᾰτο-γρᾰφέω, διαγράφω σχήματα, Ἀρχ. Ἀριθμ.· **-γραφία**, ἡ, αὐτόθι.

σχηματό-δεσμος, ὁ, εἶδος ἰατρικοῦ περιδέσμου, Ὀρειβάσ. σ. 52 Mai.

σχημᾰτο-θήκη, ἡ, = ἀποθήκη σχημάτων, ἐπὶ κόλακος, ὅστις λαμβάνει παντοῖα σχήματα οὐ μόνον κατὰ τὴν μορφήν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς λόγους, Ἀθήν. 258Α.

σχημᾰτο-ποιέω, σχηματίζω ἢ διαπλάσσω τι, δίδω εἰς αὐτὸ σχῆμά τι. ἐνταῦθα καὶ σχηματοποιεῖν (τὸν λιβανωτὸν) ἐπὶ τῶν δένδρων οἷον ἂν θέλωσιν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 9, 10. — Παθ., ὡς τὸ **σχηματίζομαι**, λαμβάνω ὡρισμένον τι σχῆμα ἢ ὡρισμένην θέσιν ἢ στάσιν, Ξενοφ. Ἱππ. 10, 5· ἐν τῇ Ῥητορ., ἔχω ἴδιόν τινα χαρακτῆρα ἢ ἔκφρασιν, Λατιν. colorari, Ἀριστείδ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) 9. 441. **2)** Μέσ., παντομιμικῶς παριστάνω, Πολυδ. Δ', 95.

σχημᾰτοποιία, ἡ, ἡ σχετικὴ θέσις ἀστέρων, σύμπλεγμα αὐτῶν, ἐπὶ ἀστερισμῶν, Ἐρατοσθ. Καταστ. 3. **2)** ἐν συγγράμμασιν, ὁ ἰδιαίτερος τρόπος τοῦ συγγραφέως, ὁ τυπικὸς καὶ προσκοπής, Ἀριστείδ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) 9. 440. **3)** παντομιμικὴ χειρονομία, Ἀθήν. 628Ε.

σχημᾰτότης, ἡ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **σχῆμα**, Ἑρμ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 162.

σχῐδᾰκηδόν, ἡ, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον σχίδακος ἢ σχίζης, ἔτι δὲ οὐ πεπισμένη βωληδὸν ἢ σχιδακηδὸν Δ. σσκ. 5. 122 (123)· «ἡ τοιαύτη διαίρεσις οἷον σχίζουσα κατ' εὐθυωρίαν, ἣν ὀνομάζειν αὐτοῖς ἔθος ἐστὶ σχιδακηδὸν» Γαλην. τ. 10, σ. 143·— μάλιστα ἐπὶ καταγμάτων ὀστῶν, Ἰατρ.

σχῐδᾰκίζω, σχίζω εἰς σχίδακας, εἰς σχίζας, τι Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 106C.

σχῐδᾰκώδης, ες, ὅμοιος πρὸς σχίδακα ἢ σχίζαν, ὁ Διοσκ. 5. 181 ἔχει **ὑποσχιδ-**.

σχῐδᾰνό-πους, ὁ, ἡ, = **σχιζόπους**, Ἀριστ. Ἀποσπ. 269, 270, 272, 274, 275.

σχίδαξ, ᾰκος, ὁ, = **σχίζα**, Ἀνθολ. Π. 6. 231, Διόδ. 13. 84, Διοσκ., κλπ.

σχίδιον, [ῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **σχίζα**, πρβλ. Βιτρούβ. 2. 1.

σχίζα, Ἰων. **σχίζη, ης**, ἡ, (σχίζω) τεμάχιον ἐσχισμένου ξύλου, κοινῶς «σκίζα», ὡς τὸ **σχίδαξ**, Λατ. cindula, σχίζῃ δρυὸς Ὀδ. Ξ. 425, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1032· ἐν τῷ πληθ., ξύλα ἐσχισμένα εἰς μικρὰ τεμάχια, μάλιστα καυσόξυλα, καῖε δ' ἐπὶ σχίζης [τοὺς μηροὺς] Ἰλ. Α. 462, Ὀδ. Γ. 459· τὰ μὲν .. σχίζησιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον Ἰλ. Β. 425. **2)** βέλος, Ἑβδ. (Α' Βασ. Κ', 20 κέξ.), πρβλ. Ἀνθολ. Π. 6. 282 δόρυ, Ἑβδ. (Α' Μακκ. Γ', 80) οὕτω, σχίζαι εἰς βέλη καταπαλτῶν Bö kh. Urkunden σ. 446. **II.** σχίσμα, διάσχισις, διαχωρισμός· ὁδῶν Συνέσ. 91C.

σχιζίας, ου, ὁ, = **ἰσχνός, τετανός**, λεπτός, μακρός, ὑψηλὸς καὶ ἰσχνός, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 90 (ἔνθα ἴδε Meineke), Δικαίαρχ. παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. 26.

σχιζίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σχίζα**, Πολυδ. Γ, 111, Ἀλκίφρονος Ἀποσπ. 6· τεμάχιον ἄρτου, Κύριλλ. Σκυθοπ. ἐν βίῳ Σάβ. 251Α.

σχιζό-πους, ποδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν διακεχωρισμένους, ἀντίθετον τῷ **στεγανόπους** (ὁ ἔχων αὐτοὺς ἡνωμένους διὰ μεμβράνης), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 8. 3, 10, π. Ζ. Μορ. 1. 3, 20 — **σχιζοποδία**, ἡ, ἡ φύσις τοῦ σχιζόποδος, αὐτόθι 1. 3, 18, Μετὰ τὰ Φυσ. 6, 12, 8.

σχιζό-πτερος, ον, ὁ ἔχων κεχωρισμένας τὰς πτέρυγας, ἐπὶ πτηνῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς νυκτερίδας καὶ τὰ πτερωτὰ ἔντομα (ὁλόπτερα), Ἀριστ. π. Ζ. Πορ. 10, 4, π. Ζ. Μορ. 4. 13. 30.

σχίζω, μέλλ. **-ίσω** [ῐ]· Ἐπικ. ἀόρ. **σχίσσα**.— Παθητ., πρκμ. **ἔσχισμαι**. (Ἐκ τῆς √ΣΚΙΔ ἢ ΣΧΙΔ παράγονται καὶ τὰ **σχίδ-η, σχίδ-αξ, σχίζ-α, σχινδ-άλαμος** ἢ **σκινδ-αλμός**· ἐν τῇ Σανσκρ. τὸ s ἐξαφανίζεται, khid, khinad-mi, khind-âmi (discerp.)· Λατ. scind-o, scid-i, caed-o, cecid-i· Γοτθ. skaid-a (χωρίζω)· Ἀρχ. Σκανδιν. skid (lignum fissum)· Ἀρχ. Γερμαν. scit (discissio) Λιθ. skēdz-u (dividere).) Ὡς καὶ νῦν, σχίζω, χωρίζω (πρβλ. **ἀποσχίζω**), ῥινὸν ὀνύχεσσι Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρακλ. 428· ἔσχισε δώδεκα μοίρας, δηλ. διῄρεσεν εἰς δώδεκα μέρη, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 128· σχ. νῶτον γαίας, ἐπὶ τοῦ ἀρότρου, Πινδ. Π. 4. 406· σχίσσε κεραυνῷ Ζεὺς χθόνα ὁ αὐτ. ἐν Ν. 9. 59· ποδὶ γᾶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 148· κάρα πελέκει Σοφ. Ἠλ. 99· μάλιστα ἐπὶ ξύλου, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 12, κτλ.·— ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, σχ. περὶ πρωΐαν τὰ κύματα Σιμωνίδ. 32· ἀλλά, πρῷρα σχ. τὸ κῦμα Λουκ. Ἔρωτ. 6· θάλασσα σχ. νῆα, κατασυντρίβει αὐτήν, Ἀνθ. Π. 9. 40·— σχ. ὑποδήματα, κόπτω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **νευρορραφεῖν**, Ξενοφ. Κύρ. 8. 2, 5, πρβλ. **πρόσχισμα**. **2)** καθόλου, διαχωρίζω, διατέμνω, Νεῖλος μέσην Αἴγυπτον σχίζων Ἡρόδ. 2. 17, πρβλ. 4. 49· σχ. διχῇ Πλάτ. Σοφ. 264Ε· κατὰ μῆκος ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 36Β· σχ. τὰς φλέβας, διαιρῶ αὐτάς, αὐτόθι 77D.— Παθ., σχισθέντα Αἰσχύλ. Ἀγ. 623· φλὲψ σχιζομένη Ἱππ. π. Ἄρθρ. 795· ἐσχίσθη ὁ ποταμὸς Ἡρόδ. 1. 75· Νεῖλος σχίζεται τριφασίας ὁδούς, διαιρεῖται εἰς τρία μέρη, εἰς τρία ῥεύματα, ὁ αὐτ. 2. 17, πρβλ. 15· (οὕτω, ὁ λύχνος ἔσχισται διδύμην φλόγα Ἀνθολ. Π. 12. 199)· περὶ ὃ σχίζεται τὸ τοῦ Νείλου ῥεῦμα Πλάτ. Τίμ. 2 Ε· σχιζομένη ὁδὸς Ἡρόδ. 7. 31· ἡ στρατιὴ ἐσχίζετο, διῃρεῖτο, ὁ αὐτ. 8. 34· ἐσχίζοντο σφέων αἱ γνῶμαι, διῃροῦντο, ὁ αὐτ. 7. 219, πρβλ. Ξεν. Συμπ. 4, 59·— ἐπὶ τῶν πτερύγων πτηνοῦ (πρβλ. **σχιζόπτερος**), Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 3, 2· ἐπὶ ποδῶν ὧν οἱ δάκτυλοί εἰσι κεχωρισμένοι (πρβλ. **σχιζόπους**), ὁ αὐτ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 15, 6· καὶ ἐπὶ διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος, αὐτόθι 1. 16, 12., 2. 17, 2, κ. ἀλλ.· — ἀποχωρίζομαι ὡς κλάδος ἰδιαίτερος, ἀπὸ τοῦ στελέχους Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 1. 1, 9· φύλλα ἐσχισμένα εἰς ε' μοίρας Διοσκ. 4. 41. **3)** σχίζω γάλα, κάμνω τὸ γάλα νὰ πήξῃ καὶ διαχωρισθῇ, χωρίζω τὴν τυρώδη οὐσίαν ἀπὸ τοῦ ὀροῦ, Διοσκ. 2. 77· οὕτω, γάλα σχιστὸν αὐτόθι, πρβλ. **σχίσις** 2. — Ἴδε Κόβητον ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ Κόντου σ. 196.

σχισδάλᾰμος, -αλμός, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ **σκινδάλαμος**, ὃ ἴδε.

σχίνδαν· «θερμάστριον» Ἡσύχ.

σχιδύλησις [ῠ], ἡ, «σχινδυλήσει· σχήματι καλάμου· οὕτως δὲ δοκεῖ καὶ ὁ σχινδαλμὸς εἰρῆσθαι παρὰ τὸ ἐσχίσθαι» Γαληνοῦ Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγησις σ. 576.

σχίνειος [ῐ], **α, ον**, = **σχίνινος**, σχίνειος κλάδος Θεογνώστ. Κανόν. σ. 55, 25.

σχῖν-έλαιον, τό, σχίνινον ἔλαιον, ἔλαιον κατασκευαζόμενον ἐκ τοῦ πεπείρου καρποῦ τοῦ σχίνου, Διοσκ. 1. 50 (ἐν τῷ λήματι, δηλ. τῷ τίτλῳ), Σουΐδ.

σχῑνίζω, μέλλ. **-ίσω**, καθαρίζω δι' ὀδοντογλυφίδος ἐκ ξύλου σχίνου, τοὺς ὀδόντας Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 189, πρβλ. Διοσκ. 1, 89· οὕτω καὶ ἀπολ., ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἐτυμολ. Μέγ., Φώτ. ἐν λ. **σχῖνον**. **II** τὸ μέσον ὡσαύτως κεῖται ἐπί τινων κινήσεων ἐν τῇ ὀρχήσει, Ἀθήν. 621C, ἔνθα ἕτεροι **σχοινίζομαι** (ἐκ τοῦ **σχοινίον** Π).— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 377.

σχῑνῖνος [ῐ], **η, ον**, ὁ ἐκ σχίνου, Ἱππ. 587. 2· σχίνινον ἔλαιον Διοσκ. 1, 50, κλπ.

σχῑνίς, ίδος, ἡ, ὁ καρπὸς τῆς σχίνου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 4, 7.

σχῖνο-κέφᾰλος, ον, (**σχοῖνος** Π) ὁ ἔχων κεφαλὴν σχήματος σκίλλης, δηλ. κεφαλὴν προμήκη καὶ ἀσύμμετρον, ἐπίθετον τοῦ Περικλέους, ὁ σχινοκέφαλος Ζεὺς ὁδὶ προσέρχεται ὁ Περικλέης Κρατῖνος ἐν «Θρᾴτταις» 1· «οἱ δ' Ἀττικοὶ ποιηταὶ σχινοκέφαλον αὐτὸν ἐκάλουν, τὴν γὰρ σκίλλαν ἔστιν ὅτε σχῖνον καλοῦσι» Πλουτ. Περικλ. 3 καὶ 13, Πολυδ. Β', 42.

σχῖνος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «σκῖνος», μαστιχιά, μαστιχόδενδρον, Λατ. lentiscus, Ἱππ. 670, 5, Θεόκρ. 7. 133· ἐσθιόμενος ὑπὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν αἰγῶν, ὁ αὐτ. 5. 129, Βάθρ. 3. 4, πρβλ. **λήδανον**. **2)** ὁ καρπὸς τῆς σχίνου, Ἡρόδ. 4. 177. **II.** **σκίλλα**, σκιλλοκρόμμυδον, λάμβανε χερσὶν σχῖνον μεγάλην Κρατῖνος ἐν «Χείρωσι» 7, Ἀριστοφ. Πλ. 720, Ἀποσπ. 251, Κωμικοὶ παρ' Ἀθην. 68B, 71A· ἴδε Fuchs. Oecon. Hipp.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 376 - 377.

σχινότροφον γένος ἐκεῖνα ζήπου τὰ στρουθάρια Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 196, ἔκδ. Mil., Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

σχῖνο-τρώκτης, Δωρικ. **-τας**, ὁ, ὁ μασώμενος σχίνου ξύλον ὅπως λευκάνῃ τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, Λουκ. Λεξιφάν. 12, Ζηνόβ. 5. 96· — **σχῖνοτρώξ**, ὁ, Σουΐδ.

σχίσις [Ῐ], **εως**, ἡ, (σχίζω) τὸ σχίζειν, διασχίζειν, διάσχισις, διαίρεσις, σχίσιμον, Πλάτ. Φαίδων 97A, 101C· ἐπὶ ὀδῶν, αὐτόθι 108Λ· ἐπὶ τῶν πτερύγων τῶν πτηνῶν (πρβλ. **σχιζόπτερος**), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 7, 8· ἐπὶ τῶν ποδῶν ζώων, πρβλ. **σχιζόπους**), ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 2. 8· ἐπὶ ποταμῶν, Πλούτ. 2. 93F. **2)** ἡ σχ. τοῦ γάλακτος (ἴδε **σχίζω** 3), Ὀρειβάσ. 63 Mai. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 4.

σχίσμα, τό, ὡς καὶ νῦν, οἷον τῶν χηλῶν τῶν διχαλῶν ζώων, π. χ. τῆς καμήλου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 26· ἐπὶ φύλλων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3, 11, 1· ἐπὶ ἱματίου, «οὐδεὶς ἐπιβάλλει ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ· αἴρει γὰρ τὸ πλήρωμα αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἱματίου καὶ χεῖρον σχίσμα γίνεται» Εὐαγγ. κ. Ματθ. 6', 16. **II.** διαίρεσις γνωμῶν, Εὐαγγ. κ. Ἰω. 6', 16· — σχίσμα ἐκκλησιαστόν, διαίρεσις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, Κυπριαν. Ἐπιστ. 69, 5, Εὐσέβ. Π, 1513Α, Ἀθαν. Ι, 269, Βασίλ. IV, 665, Ἐπιφάν. II, 184C.

σχισματάριος, ὁ, = **σχισματικός**, Παλλάδ. ἐν Βίῳ Ἰω. Χρυσ. 60.

σχισμᾰτικός, ἡ, **όν**, ὁ ἀνήκων εἰς σχίσμα, Κυπριαν. Ἐπιστ. 71, 1, Εὐσέβ. Π, 105, 7C, Ἀθαν. Ι, 268, κλπ.

σχισμᾰτο-ποιός, **όν**, = **ὁ σχίσμα ποιῶν**, Ἀθανάσ. IV, 384B, κλπ.

σχισμή, ἡ, ῥωγμή, σχισμάδα, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 6, 6, Ἑβδ. (Ἡσαΐ. Β', 21, κ. ἀλλ).

σχισμός, ὁ, σχίσις, σχίσιμον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1149, Πλούτ. 2. 893E. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 4.

σχιστός, ἡ, **όν**, (σχίζω) ἐπὶ ὁδοῦ, σχιστὴ κέλευθος, σχ. ὁδός, ἡ χωριζομένη, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 171, Σοφ. Ο. Τ. 733, Εὐρ. Φοίν. 38· ἄντυξ ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσ. 373· λίνον σχ., μοτόν, ταντόν, Ἱππ. 580. 47· ἔστω δ' ἡμῖν κεστρεὺς τμητός, νάρκη πνικτή, πέρκη σχιστή, διεσχισμένη, Ἀντιφάνης ἐν «Κύκλωπι» 1· — Ἀργείων σχισταί, εἶδος γυναικείων πεδίλων, Εὔπολις ἐν «Φίλοις» 2· σχιστὸς χιτωνίσκος, χιτὼν γυναικεῖος ἀνοικτὸς κατὰ τὰ πλάγια, πρβλ. **χιτών** Ι. 2), Ἀπολλόδ. ἐν «Συνεφήβοις» 1· — σχιστὰς ἕλκειν, «ἦν δὲ καὶ σχιστὰς ἕλκειν σχῆμα ὀρχήσεως χορικῆς» (πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **σχίσμα**), Πολυδ. Δ', 105. **2)** ὁ ἔχων διεσχισμένην τὴν χηλήν, ἀντίθετον τῷ μώνυξ, Πλάτ. Πολιτικ. 265D, οὕτως ἐπὶ τῶν πτερύγων, κτλ., Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 3, κλπ. **3)** σχ. γάλα, οὗ ὁ ὁρὸς ἐχωρίσθη ἀπὸ τοῦ τυρώδους, ἴδε **σχίζω** 3. **II.** ὁ δυνάμενος νὰ σχισθῇ, διαιρετός, διαιρέσιμος, σχ. κατὰ μῆκος ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 5, 6, πρβλ. Μετεωρ. 4. 9, 19, κλπ.· σχ. λίθος, λίθος τις γεννώμενος ἐν Ἰβηρίᾳ, εὔθρυπτος καὶ εὔσχιστος, ἔχων ὁμοιότητα πρὸς ἀμμωνιακὸν ἅλας, Διοσκ. 5. 145, πρβλ. 123, κλπ.· σχ. κρόμμυα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 4, 7.

σχοῖᾶτο, **σχοίην**, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἔχω**· — γ' πληθ. **σχοίησαν** παρ' Ὑπερείδῃ σ. 14 Schewin.

σχοινάνθη, **σχοίνανθος**, ἴδε **σχοῖνος**.

σχοινεύς, **έως**, ὁ, ἄγνωστόν τι πτηνόν, Ἀντών. Λιθ. 7.

σχοινιά, ἡ, (σχοῖνος) σωρὸς σχοίνων ἢ βούρλων, «βουρλιά», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 12, 2· — σχ. βοτρύων, ὁρμαθὸς βοτρύων, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 2, 10. **II.** τόπος μεμετρημένος (ἴδε **σχοῖνος** III), ὁ περίβολος πόλεως ἢ μέρος, Casaub. εἰς Στράβ. 379, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκ.) 2056g.

σχοινιαῖα, ἡ, μέτρον τι μήκους (πρβλ. **σχοῖνος** III), Συλλ. Ἐπιγρ. 2058. B. 59.

σχοινίζομαι, ἴδε **σχινίζομαι** II

σχοινίκλος, ἢ **σχοινίλος**, ὁ, πτηνόν τι, Emberiza schoeniclus, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3. 13, πρβλ. **σχοινίων**. — Ἴδε Λεξ. Ἀριστοτέλους ἐν λέξ.

σχοῖνικός, ἡ, **όν**, = τῷ ἑπομ., ἄνθους σχοινικοῦ, σχοινίνου, Γεωπ. 20. 15.

σχοινῖνος, **η**, **ον**, (σχοῖνος) ὁ ἐκ σχοίνων (δηλ. βούρλων) πεποιημένος, τεύχη Εὐρ. Κύκλ. 208· ἡνίαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 286· σχοίνινος ῥυθμός, «δι' οὗ τὰς ψήφους οἱ δικασταὶ εἰς τὰς ὑδρίας καθιᾶσιν» (Ἡσύχ.), Κρατῖνος ἐν «Νόμοις» 13· φορμὸς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 227.

σχοινίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σχοῖνος** II, μικρόν, λεπτὸν σχοινίον, ἢ ἁπλῶς σχοινίον ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ. 1. 26., 5, 85, 86, Ἀριστοφ. Ἀχ. 22, κ. ἀλλ.· παρομ., ἐξ ἄμμου σχοινίον πλέκειν Ἀριστείδ.· πλεῖς τὴν θάλατταν σχοινίων πωλουμένων; ὅ ε πωλοῦνται σχοινία; Ἀντιφάνης ἐν «Ἐφεσίᾳ» 1, πρβλ. Ἀνώνυμ. 54· σχοινίον τὸ μεμιλτωμένον, ὅτ' οὐ περιβάλλονται τοὺς πολίτας ἠνάγκαζον αὐτοὺς νὰ προσίρχωνται εἰς τὴν ἐκκλησίαν· οὗτοι δὲ ἐποίουν ὑπὲρ τοῦ μὴ βραδύνειν, Ἀριστοφ. Ἀχ 22 ἔνθα ἴδε Σχολιαστ. **2)** σχοινίον ὡς μέτρον, Ἀρχ. Μαθ. σελ. 310, Ἑβδ. (Β' Βασιλ. Η', 2), Συλλ. Ἐπιγρ. 4957 60 — ὄψεν, **6)** ὡς τὸ **σχοινισμα**, μέτρον, μερίδιον, Ἑβδ. (Ψαλμ. 1Ε', 6). **3)** ζώνη, αὐτόθι (Ἱερεμ. ΜΕ', 11). **4)** σχ. βοτρύων, = **σχοινιά**, Ἀριστέας π. τῶν Ἑβδομ., σ. 111Δ.

II. μεταφορ., ἀδιάσπαστος σειρὰ ἢ ἅλυσις, λύειν σχοινίον μερίμνων Πινδ. Ἀποσπ. 124· ὡς τὸ negotiorum catenam abrumpere παρὰ τῷ Σενέκᾳ. **III.** παρὰ τοῖς Κωμικοῖς, τὸ ἀρρικὸν μόριον, Ἀριστοφ. Σφ. 1342.

σχοινεο-στρόφος, ὁ, ὁ στρέφων, κατασκευάζων σχοινία, Πολυδ. Ζ', 160. **2)** ὁ ἀντλῶν ὕδωρ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1297. **II.** **σχοινιόστροφον**, τό, φυτόν τι, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 4. 46.

σχοινευ-συμβολεύς, ὁ, **σχοινιοστρόφος**, Ι, Πολυδ. Ζ', 160, Δ. Β. 302· οὕτω **-σύμβολος**, ον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 37 (Ἐνετ. Κῶδ. **σχοινιοσυνδέται**).

σχοινίς, **ίδος**, ἡ, = **σχοινίον**, Θεόκρ. 23. 51. **2)** ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2852 55, περὶ ἀργυροῦ τινος ποτηρίου λέγεται, **σχοινίδα** ἔχειν, ὅπερ ἴσως σημαίνει ὅτι ἦτο κατεσκευασμένον κατ' ἀπιμίμησιν καλαθίου ἐκ σχοίνων, ἴδε Böckh. **II.** ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης, Λυκόφρ. 832, ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.

σχοινίς, **ίδος** [Ῐ], ποιητ. θηλ. τοῦ **σχοίνινος**, Νικ. Ἀλεξ. 516.

σχοίνισμα, τό, μέρος γῆς μεμετρημένον διὰ σχοινίου, μερίδιον, κλῆρος, Ἑβδ (Δευτ. ΛΒ', 9, Ἰησ. ΙΖ', 14, κ. ἀλλ.). **2)** κεθόλου, διαίρεσις, μερίδιον, μέρος λαοῦ, αὐτόθι (Β Βασιλ Η, 21).

σχοινισμός, ὁ, περίφραξις διὰ σχοινίων· ἐν τῷ πληθ. φραγμοὶ διὰ σχοινίων, Πλουτ. Λούκουλλ. 20· ἴδε Schäf. ἐν τόπῳ.

II. = τῷ προηγ., κλῆρος, μερίδιον, Ἑβδ. (Ἰησ. ΙΖ', 5).

σχοινῖτις, **ιδος**, ἡ, πεποιημένος ἐκ σχοίνων ἢ βούρλων, καλύβη Ἀνθ. Π. 7. 295.

σχοινίων, **ωνος**, ὁ, πτηνόν τι, ἴσως Motacilla salicaria, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 27, πρβλ. **σχοινίκλος**. **II.** ἐκτεθηλυμμένη τις μελῳδία διὰ τοῦ αὐλοῦ παιζομένη, Πλούτ. 2. 1132C, 1133Α. Πολυδ. Δ', 65, 79.

σχοινο βάτης [ᾰ], **ου**, ὁ (βαίνω) ὡς καὶ νῦν, ὁ, βαδίζων ἢ χαρεύων ἐπὶ σχοινίου τεταμένου, Τουρκ. «τζαμπάζης», Μενέθων ἐ 287· scil oenobates παρὰ Ἰουβεν. 3. 77.

σχοινοβατία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ἡ ἐχνη τοῦ σχοινοβάτου, Ἱππ. 366 55 (ἴδε Littré 6, σ. 596)· καὶ **σχοινοβατικὴ** (ἐξυπακ. τέχνη), Α. Β. 652

σχοινό-δεσμος, ὁ, δεσμὸς σχοινίων ἐκ βούρλων, Νικήτ. Χρον. 382 Δ.

σχοινό-δετος, **ον**, δεδεμένος διὰ σχοινίων, Νικήτ. Χρον. 86C, 200Α.

σχοινοδρομία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, τὸ τρέχειν ἐπὶ σχοινίου, σχοινοβατία, Ἱππ. 366. 55, ἀλλ' ἴδε Littré 6, σ. 596.

σχοινο-δρόμος, ὁ, ὁ τρέχων ἐπὶ σχοινίων, ὁ ἐν τῇ γῃ σχ. Ἡσύχ.

σχοινο-ειδής, **ές**, ὅμοιος πρὸς σχοινίον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 2, 9.

σχοινολογέω, ὁμιλῶ σχοινοτενῶς καὶ ἀτόνως (κατὰ μεταφορὰν ἐκ τῆς φύσεως τῶν σχοινίων ἢ «βούρλων»), Νεῖλ. ἐν Act. Monac. 3. 1, σ 82

σχοινο-μέτρης, **ου**, ὁ, ὁ μετρῶν διὰ σχοινίου, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 9. 36, Müller Ἱστ. Ἀποσπ. 2. 209· **-μέτρησις**, **εως**, ἡ, Ἀλεξ. Πολύβ. παρ' Εὐσ. ἔ. ἀ. ἀνωτ.

σχοινό-πλεκτος, **ον**, πεπλεγμένος ἐκ σχοίνων, εἰς σχοινόπλεκτον ἄγγος Ἀραρὼς ἐν «Καμπυλίωνι» 1. 4.

σχοινοπλοκέω, πλέκω, «στρέφτω», σχοινία, ἐκ τριχῶν Εὐστ. Πονημάτ. 289. 79.

σχοινοπλοκικός, ἡ, **όν**, ὁ χρησιμεύων πρὸς κατασκευὴν σχοινίων, σπάρτον Στράβ 160.

σχοινο-πλόκος, ὁ, ὁ πλέκων σχοινία ἢ ψιάθους, («ψάθας») ἐκ σχοίνων, Ἱππ. 1120C, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 36, Σουΐδ.

σχοινο-πώλης, **ου**, ὁ, ὁ πωλῶν σχοινία, ἔμπορος σχοινίων· πιθ. γραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκ.) 4812 1.

σχοινορ-ράφέω, ῥάπτω διὰ σχοίνων, βούρλων, Σχόλ. εἰς Θ. Κ. 162.

σχοῖνος, ὁ, καὶ ἡ (Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 89, Ἱππ., Καλλ., κλπ.) — εἶδος φυτοῦ κατὰ τὸ ἄκρον ὀξύ, καινῶς «βοῦρμον», Lat. juncus ἢ scirpus (γνωστὸν τῷ Ὁμ., ἴδε κατωτ. 3), Ἡρόδ. 4. 190, κλπ.· πλεκτὴ σχ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 89· στιβὰς σχοίνου (ἴδε στιβάς) ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 541· — μάλιστα δὲ τὸ ἀρωματικὸν εἶδος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 7, 1, Διόδ 2, 49 σχ. εὐωσμος Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6 18, 1· [τὸ ἄνθος αὐτοῦ ἐκαλεῖτο σχοίνου ἄνθος, Ἀριστ. παρ' Ἀθην 461C, κλπ. καὶ **σχοίνανθος**, ὁ, ἡ **σχοιν-**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄνθη, ἡ, Ἀντουσρ., Ἱπποιατρ. **σχοινάνθιον**, τό, Ἀλέξ. Τραλλ.· — πολλὰ ἄλλα εἴδη αὐτοῦ εὑρίσκονται, **ὀλόσχοινος**, **ὀξύσχοινος**, **μελαγκρανίς**, **μυρεψική**, κτλ., Schneid. εἰς Θεόφρ. 3, σ. 380 κέξ. **2)** κάλαμος, καλάμιον, ὅπερ οἱ βάτραχοι μετεχειρίσθησαν ὡς βέλος ἢ ἀπό τινων (πρβλ. **ὀξύσχοινος**). Βατραχομ. 206, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 230· ἐν χρήσει ὡς ὀβελός, σχοίνους λαβὼν ἀνεῖρε τὰ κρέα (**ἀνείρειν** = **ἀναπείρειν**) Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 22· ὡς κάλαμος πρὸς γραφήν, Ἐβδ. (Ἱερ. Η' 8).

3) ἑρμὸς ἐκ σχοίνων ἢ ἁπλῶς σχοῖνος, «βουρλιά», Ὀδ. Ε. 463, Πινδ. Ο. 6. 90, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 2 3, 38 **II.** πλέγμα ἐκ σχοίνων οἱονδήποτε, σχοινίων ἐκ σχοίνων, καὶ καθόλου, σχοινίων, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 66, πρβλ. 5. 16, Πλάτ. Τίμ. 78B, κτλ.· πρβλ. **σχοινίον**. **2)** φραγμὸς περὶξ κήπου, Ἀνθ. Πλαν. 255. **3)** τὸ πλέγμα κλίνης, ὁ αὐτ. ἐν Π. 5. 294, 12. **III.** ἐν Ἑλλάδι ὁ σχοῖνος ἦτο μέτρον γῆς δι' οὗ, ὡς ἐν Ἰταλίᾳ διὰ τῆς pertica, αἱ κυρευόμεναι χῶραι ἐμετροῦντο καὶ διὰ κλήρου διενέμοντο εἰς νέους ἐποίκους· ὁ Καλλ. καλεῖ αὐτὸ Περσικὸν μέτρον παρὰ Πλουτ. 2 602F, πρβλ. Ἀθήν. 122Δ· ὁ Αἰγύπτιος σχοῖνος λέγεται παρ' Ἡροδ. 2. 6, ὅτι ἦν = 2 Περσ. παρασάγγαις = 60 σταδίοις· ἀλλὰ κατὰ Ἐρατοσθ. = 40 σταδίοις, παρὰ Πλινίῳ καὶ Ἥρωνι = 32 ἢ 30· ἡ ποικιλία τοῦ μήκους αὐτοῦ (προκύπτουσα ἴσως ἐκ τῆς ἀνωμαλίας τοῦ ἐδάφους, ὡς τὸ Ἐλισσικὸν Stade) μνημονεύεται παρὰ Στράβ. 803, Πλίν. 6. 30, πρβλ. Franz εἰς Συλλ. Ἐπιγρ. 3, σ. 706. **2)** μέτρον γῆς ἢ κλῆρος, Ἀπολλιν. Ψαλμ. ΙΕ', 12.

σχοινο-στρόφος, ον, = **σχοινιοστρόφος**, διάφ. γρ. ἐν Πλουτ. 2 473C.

σχοινο-τενής, ές, (τείνω) ἐκτεταμένος ὡς ὁ σχοῖνος δι' οὗ μετρεῖ τις, ὅθεν, **1)** τεταμένος κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, Ἡρόδ. 1. 189, 199· σχοινοτενὲς ποιήσασθαι, σύρειν εὐθεῖαν γραμμήν, ὁ αὐτ. 7. 23. **2)** μεταφορ., ἐκτεταμένος κατὰ μῆκος, πολὺ ἐκτεταμένος, μακρός, ἄσματα Φιλόστρ. 747, Εὐστ., κλπ.· — ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὁ Πινδ. ἐν Ἀποσπ. 47 ἔχει ἰδιότυπον θηλ. σχοινοτένεια ἀοιδά, σχηματισθὲν κατὰ τὸ ἡδυέπεια, μουνογένεια. **II.** πεπλεγμένος ἐκ σχοίνων, σπυρὶς Ἀνθ. Π. 6. 5.

σχοινό-τονος, ον, πεπλεγμένος διὰ τεταμένων σχοίνων ἢ σχοινίων, σχοινόπλεκτος, δίφρος Ἱππ. 682. 26.

σχοινουργός, ὁ, (**ἔργω**) = **σχοινοπλόκος**, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 6708.

σχοινοῦς, οῦσα, οῦν, συγχρ. ἀντὶ **σχοινόεις**· — ὁ σχ., τόπος κατάφυτος ἐκ σχοίνων, Συλλ. Ἐπιγρ. 103, πρβλ. Στράβ. 160.

σχοινοφιλίνδᾶ, ἡ δὲ σχοινοφιλίνδα, κάθηται κύκλος, εἰς δὲ σχοινίον ἔχων ἐλθὼν παρ' αὐτῷ τίθησι· κἂν μὲν ἀγνοήσῃ ἐκεῖνος παρ' ᾧ κεῖται, περιθέων περὶ τὸν κύκλον τύπτεται, εἰ δὲ μάθοι περιελαύνει τὸν θέοντα τύπτων» Πολυδ. Θ', 115.

σχοινο-φόρος, ον, ὁ φέρων σχοίνους, σχοινία ἢ ψιάθους ἐκ σχοίνων, Γρηγ. Ναζ., Ἐτυμολ. Μέγ.

σχοινο-χάλινος, ον, ὁ ἔχων χαλινὸν ἐκ συνεστραμμένων σχοίνων, Ἵπποι Στράβ. 828.

σχοινώδης, ες = **σχοινοειδής**, Νικ. Ἀλεξιφ. 153D.

σχοινωτός, ή, όν, (ὡς εἰ ἐκ βίμ. **σχοινόω**) ἔχων σχῆμα σχοινίου, κίων Κοσμᾶ Τοπογρ. Χριστ. 140D.

σχολάζω, μέλλ. **-άσω**, σχολὴν ἄγω, δὲν ἔχω ἀσχολίαν τινά, ἀναπαύομαι, οὐδεμίαν ἔχω ἐργασίαν, εὐκαιρῶ, ἔχω ὥραν σχολῆς, σὺ δ' ἦν σχολάσῃς Ἀριστοφ. Λυσ. 212, πρβλ. Θουκ. 4. 4, Πλάτ., κλπ.· διὰ τὸ μὴ σχολάζειν ὑπὸ τῶν πολέμων ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 694E ἀσχολούμεθα ἵνα σχολάζωμεν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 7, 6· σχ. καλῶς, δαπανῶ καλῶς τὸν χρόνον, τὰς ὥρας τῆς σχολῆς, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 8. 3, 2· σχ. ἐλευθερίως καὶ σωφρόνως αὐτόθι 7. 5, 1· — μετ' ἀπαρ., εὐκαιρῶ, μοὶ περισσεύει ὥρα νὰ πράξω τι, Ξενοφ. Κύρ. 2. 1, 9., 8. 1, 18, Πλάτ. Νόμ. 763D, κλπ. **2)** χρονοτριβῶ, βραδυπορῶ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 207, 883, Εὐρ. Ἐκ. 730, Δημ. 38. 20 **II.** σχ. ἀπό τινος, Λατ. vacare a re, ἀναπαύομαι ἀπό τινος, παύομαι πειῶν τι, Ξενοφ. Κύρ. 7. 5, 52, πρβλ. Ἑλλ. 7. 4, 28· οὕτω, σχ. τινὸς Πλουτ. Νικ. 28. **III.** σχολάζει τινί, Λατ. vacat rei, ἔχω εὐκαιρίαν διά τι πρᾶγμα, ἀφιερῶ τὸν καιρόν μου εἴς τι πρᾶγμα, καταγίνομαι, ἐσχόλακεν ἑνὶ ταύτῳ πάντα τὸν βίον Δημ. 594. 16· σχ. φιλοσοφίᾳ, μουσικῇ Λουκ. π. Μακροβ. 4, π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 15, κτλ.· οὕτω, σχ. πρός τι Ξεν., Ἀπομν. 3. 6, 6 πρός τινι Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 16 ἐπί τινος ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 61· περί τι Πλουτ. Βρουτ. 22. **2)** ὡσαύτως μετὰ δοτ. προσ., ἀφοσιοῦμαι εἴ. τινα, τοῖς φίλοις Ξεν. Κύρ. 7. 5, 39· μάλιστα ἐπὶ μαθητῶν, σχ τινι, ἀφιεροῦμαι εἴς τινα διδάσκαλον, γί ομαι ὀπαδός του, συγνάζω εἰς τὴν διδασκαλίαν του, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 4, 44, Πλούτ. 2 844Δ, Β σχ. μετά τινος Φύλαρχ. 53· παρά τινι Ἀλκίφρων 1. 34 πρός τινα Πλουτ. Νουμ. 14. **3)** ἀπολ., ἀφοσιοῦμαι εἰς τὴν μάθησιν· ἀκολούθως, διδάσκω, παραδίδω μαθήματα (πρβλ. **σχολή**), σχ. ἐν Λυκείῳ Διον. Ἁλ. πρὸς Ἀμμ. 1. 5, πρβλ. Πλουτ. Δημοσθ. 5· τὰ περὶ τοῦ τέλους σχολασθέντα, μαθήματα περί.., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 167. **IV.** εἶμαι ἐνησχολημένος, ἐπί τινος Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 61. **V.** ἐπὶ θέσεως, εἶμαι κενή, δὲν κατέχομαι ὑπό τινος, καταλαβών σχολάζουσαν καθέδραν Ἰουλιαν. Συμπ. ἢ Κρόνια 316C.

σχολαῖος, α, ον, (σχολὴ) ὁ σχολῇ ποιῶν τι, βραδύς, ἀργός, ἀρνακίνητος, σχολ. καμισθῆναι, πορευθῆναι βραδέως, Θουκ. 3. 29· σχολαίαν ποιεῖν τὴν πορείαν Ξενοφ. Ἀνάβ. 4. 1, 13· σχολ. ἀπαλλαγαί Ἱππ. 58. 35· βίος Πλούτ. 2. 603E. — Ἐπίρρ. **-ως**, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 8, Ἀριστ., κλπ.— Συγκρ. **σχολαίτερα** Ἡρόδ. 9. 6· ἢ **-αίτερον**, Θουκ. 4. 47, Πλάτ. Πολ. 610D· ὑπερθ. **-αίτατα**, Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 6· — ἐσχηματίσθη ἐκ τῆς δοτ. **σχολῇ** (**-νι**, **-αι**), ὡς τὸ παλαίτερος ἐκ τοῦ πάλαι· ἀλλ' ὡσαύτως **σχολαιότερον**, **-ότατα**, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 1. 5, 9, Λακ. 11, 3· — **-οτέρως** Διοσκ. π. Δηλητ. Φαρμ. ἐν τῷ προοιμ.

σχολαιότης, ητος, ἡ, μέλλησις, βραδύτης, ἀργοπορία, ἡ κατὰ τὴν ἄλλην πορείαν σχολαιότης Θουκ. 2. 18.

σχολαρίκιον, τό, ὡς καὶ νῦν, **σκουλαρίκιον**, ἐνώτιον, Κ. Πορφυρογ. Πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμανὸν 232, 19, κλπ.

σχολάριοι, οἱ, παρὰ Γυζαντ. = **οἱ ἐπὶ τοῦ παλατίου φυλακῆς τεταγμένοι**, Νεῖλος 148C, 469, Ἰουστινιαν. Νεαρ. 117, 11, Προκόπ. ΙΙΙ. 135, κλπ.

σχολ-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς σχολῆς, σχολάρχης ἐγένετο τῆς ἐν Ἀκαδημείᾳ σχολῆς Ξενοκράτης Διογ. Λ. 5. 2· — **σχολαρχέω**, ὁ αὐτ. 8. 1.

σχολάσαις, εως, ἡ, τὸ σχολάζειν, ἔχειν καιρόν, σχόλ. προσευχῆς καὶ ἀναγνώσεως Ἰω. Χρυσ. π. 12, σ. 1063E.

σχολασμός, ὁ, αὐτὰ ἔλεγε καὶ σχολασμὸν δὲν εἶχε, τελειωμὸν δὲν εἶχεν, Ἀκρ. ἔπος ἔλεγ. Ἀντ. Μηλιαράκη στίχ. 2672.

σχολαστήριον, τό, (σχολάζω) τόπος ἐν ᾧ διέρχεται τις τὸν καιρόν του, ἐν ᾧ σχολάζει τις, Πλουτ. Δούκουλλ. 42, **Μοσχίων παο' Ἀθην.** 207E.

σχολαστής, οῦ, ὁ, ὁ σχολάζων, ὁ σχολὴν ἄγων, ὁ ζῶν ἐν σχολῇ, Λατ. homo otiosus, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 8, Πλουτ. Βρουτ. 3, κλπ. **II.** ὡς ἐπίθετ., ὡς τὸ **σχολαστικός**, ὁ ἄνευ ἀσχολίας, ὁ ἀπράκτων, βίος ὁ αὐτ. ἐν Κικ. 3, 2, 135B· ἀργὸς καὶ σχολ. ὄχλος ὁ αὐτ. ἐν Σύλ. 22.

σχολαστικός, ή, όν, ὁ ἔχων κλίσιν ἢ διάθεσιν πρὸς ἡσυχίαν, ὁ ἡσυχάζων, ἀποφεύγων ἡσυχίας καὶ ἀναπαύσεως, Λατ. otiosus, αἱ σχολαστικώτεραι πόλεις Ἀριστ. Πολιτ. 6 8, 22, πρβλ. 8. 6, 11 σύλλογοι σχ., συνθρήσεις ἀργῶν ἀνθρώπων, αὐτόθ. 5. 11, 5· τὸ σχολαστικόν, ἡ πρᾶ., τὸ μηδὲν ποιεῖν βροπή, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 10. 7, 7. **II.** ὁ ἀφιερῶν τὰς ὥρας τῆς σχολῆς εἰς τὴν παιδείαν, πεπαιδευμένος ἄνθρωπος, Λατ. scholastic us, scholars, Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 211F, Συλλ. Ἐπιγρ. 2746, κ. ἀλλ., πρβλ. Θεόφρ. παρὰ Διογ. Λ. 5. 37, Πλουτ. Κικ. 5· — ἀλλά, **2)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἐγγράμματος μωρός, βλάξ, κομπάζων ἐπὶ ψευδοπαιδείᾳ, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 11, 39, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 16, Ἱεροκλ., πλπ.

σχολεῖον, τό, ὡς καὶ νῦν, διδασκαλεῖον, ἰατρεῖόν ἐστι τὸ τοῦ φιλοσόφου σχολεῖον Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 23, 30, Ἐκκλ.

σχολή, ἡ, (ἴδε ἐν -έλει) τὸ σχολάζειν, μὴ ἔχειν ἀσχολίαν τινά, ἀπραξία, ἀργία, εὐκαιρία, εὐσχολία, Λατ. otium, vacatio, πρῶταν παρ' Ἡροδ. 3. 134, Πινδ. Ν. 10. 86, κλπ.· ἀντίθετον τῇ **ἀσχολίᾳ**, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 15, 1, κλπ.· σχολὴν ἄγειν, σχολάζειν, σχολὴν ἔχειν, εὐκαιρεῖν, ἀναπαύεσθαι, ἀπράκτειν, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Εὐρ. Μήδ. 1238, Θουκ. 5. 20· ἐπί τινι Πλάτ. Ἀπολ. 36D· περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 66D περί τι Ἀντιφ. παρὰ Στοβ. 418 ἐν τέλ.· πρός τι Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 27, 15· τινι Λουκ. π. Διαβολ. 15 σχ. ἐπί τινα, ἀφιερῶ τὸν καιρόν μου εἴς τινα, ὁ αὐτ. ἐν Θεῶν Διαλ. 12. 2, κλπ. — σχ. ἔχειν, ἔχειν εὐκαιρίαν, Εὐρ. Ἀνδρ. 732, Πλάτ., κλπ.· ἀμφὶ ἑαυτόν, διὰ τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἐργασίας, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 42· — σχ. ποιεῖσθαι, εὑρίσκειν καιρόν, εὐκαιρίαν, πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 6, 4 μετ' ἀπαρ., Πλάτ., Ἴων 530D — μὴ σχολὴν τίθει, ὀλιγ. σπεῦσον, μὴ βραδύνῃς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1059· ἡνίκ' ἂν σχολὴν λάβω Εὐρ. Ι Τ 443· — σχολή [ἐστί] μοι, ἔχω καιρόν, ἐν καιρῷ, οὐ σχολὴ αὐτῷ Πλάτ. Πρωτ. 314D· οὐκ οὔσης σχ. Ἀριστοφ. Πλ. 281· παροιμ., οὐ σχ. δούλοις Ἀριστ. Πολιτ. 7 15, 2· ὡσαύτως, σχ. ἐστί μοι πρός τι Πλάτ. Πολιτ. 272B, Φαῖδρ. 227B καὶ μετ' ἀπαρεμφ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1055, κλπ.· εἰ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολὴ Σοφ. Αἴ. 816· καταβαλεῖν οὐ σχ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 4 9, κ. ἀλλ.· οὕτω, σχ. πλείων ἢ θέλω πάρεστί μοι Αἰσχύλ. Πέρσ. 818· — σχολὴ ἐδόκει γίγνεσθαι, ἐνόμισεν ὅτι εἶχε πολὺν καιρόν, Θουκ. 5. 10· — σχ διδόναι, παρέχειν τινί Ξενοφ. Κύρ. 4. 2, 22, Ἱππ. 10, 5· σχ. καταναλίσκειν εἰς τι Ἰσοκρ. 5D· — τὴν τοῦ πράττοντος σχολὴν περιμένειν Πλάτ. Πολ. 370A· — σχολῆς ἔργον, ἔργον ἔχον χρείαν σχολῆς, ὀλιγ. ἔργον ἀπαιτοῦν πᾶσαν προσοχήν, Εὐρ. Ἀνδρ. 552· — συχν. μετὰ προθέσ. ἀντὶ ἐπρρ., ἐπὶ σχολῆς, ἐν καιρῷ, εἰς κατάλληλον εὐκαιρίαν, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 1220 (κοινῶς ἐπὶ σχολῇ), Πλάτ. Θεαίτ. 172D κατὰ σχολὴν Ἀριστοφ. Ἐκκλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

48, Πλάτ. Φαῖδρ. 228A· μετὰ σχολῆς ὁ αὐτ. ἐν Κριτί. 110A· ὑπὸ σχολῆς Πλούτ. 2. 667D· ἴδε κατωτ. B. 2) μετὰ γεν., ἡσυχία, ἄνεσις, ἀνάπαυσις ἀπό τινος πράγματος, ἔν τινι σχολῇ κακοῦ Σοφ. Ο. Τ. 1286 σχολὴν λαβεῖν πόνων Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 725· σχ. ἐστί τινι τῶν πραγμάτων Πλάτ. Νόμ. 961B, πρβλ. Πολ. 370C· οὕτω καί, σχ. γίγνεταί τινι ἀπό τινος ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 66D· σχ. ἄγειν ἀπό τινος, ἀπέχομαί τινος, Ξενοφ. Κύρ. 8. 3, 47· ἡ τῶν ἀναγκαίων σχ. Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 2.

3) ἀργία, ὀκνηρία, τίκτει γὰρ οὐδὲν ἐσθλὸν εἰκαία σχολὴ Σοφ. Ἀποσπ. 288· σχολὴ τερπνὸν κακὸν Εὐρ. Ἱππ. 384.

II. τὸ πρᾶγμα εἰς ὃ ἀφιεροῖ τις τὴν ὥραν τῆς σχολῆς, σπουδαία μελέτη, διδασκαλία, Λατ. schola, Πλάτ. Νόμ. 820C, Ἀριστ. Πολιτ. 7. 1, 13· σχολὴν γράψας Πλούτ. 2. 37C, κλπ.· σχ. περὶ πολιτείας γράψασθαι αὐτόθι 790E· σχ. λέγειν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 11. 35·— πρβλ. Wytt. εἰς Πλούτ. 2. 15A, Κικ. Tusc. 1. 4. 2) ὁ τόπος ἔνθα τοιαῦτα μαθήματα ἐγίνοντο, σχολή, ταῦτ' οὐ σχολὴ Πλάτωνος Ἄλεξ. ἐν «Ὀλυμπιοδώρῳ» 1, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 5, Διονύσ. Ἀλ. π. Ἰσοκρ. 1, π. Δημοσθ. 44, Πλουτ. Περικλ. 35, Ἄλεξ. 7, κλπ.· σχ. ἔχειν, ἔχειν σχολήν, δηλ. σχολεῖον, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 21, 11· σχολῆς ἡγοῦμαι, εἶμαι ἀρχηγὸς σχολῆς, Διον. Ἀλ. πρ. Ἀμμ. 1. 7. 3) = **σχολαστήριον**, Βιτρούβ. III. **σχολαί**, παρὰ τοῖς Βυζ. τάγμα σωματοφυλάκων τοῦ παλατίου, Συλλ. Ἐπιγρ. 8699, 8797, πρβλ. **σχολάριοι**.

B. **σχολῇ** ὡς ἐπίρρ., μετὰ σχολῆς, σχολαίως, ἐν ἀνέσει, βραδέως, ἤνυτον σχολῇ βραδὺς Σοφ. Ἀντ. 231, πρβλ. Θουκ. 1, 142., 3. 46, Ἀνδοκ. 22. 13, κτλ.· ἀτρέμα τε τῇ σχολῇ Ἄλεξ. ἐν «Λίνῳ» 1. 4· σχ. καὶ βάδην Πολύβ. 8. 30, 11. 2) μόλις καὶ μετὰ βίας, παντάπασιν, οὐδόλως (πρβλ. I'll trust by leisure him that mocks me once', Shaksp. Tit. Andron.), Σοφ. Ο. Τ. 434, Πλάτ., κλπ.· παραινῶ πᾶσι .. σχολῇ τεκνοῦσθαι παῖδας Εὐριπ. Ἀποσπ. 319· σχολῇ γε Σοφ. Ἀντ. 390, Ἀνδοκ. 13. 45, Ξεν.· σχ. που Πλάτ. Σοφ. 261B· ὀλίγον τι, οὐ κάμνω σχολῇ Εὐρ. Ἴων 276· — συχνάκις ἐν τῇ ἀποδόσει ὅπως συνοδεύσῃ ἐπιχείρημα κατ' ἰσχυρότερον λόγον, εἰ δὲ μή .., ἦ που σχολῇ .. γε, ἐὰν μὴ οὕτω .., τότε μόλις .., ἢ πολλῷ ἧττον .., Ἀνδοκ. 12. 21· εἰ αὗται .. μὴ ἀκριβεῖς εἰσι, σχολῇ αἱ ἄλλαι Πλάτ. Φαίδων 65B· εἰ μὴ τούτων, σχολῇ τῶν γε ἄλλων Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 3, 10 ὁπότε γὰρ μὴ ἱκανὴ κτλ., σχολῇ τό γε κτλ. Πλάτ. Πολ. 610E· μὴ γιγνώσκων τὴν οὐσίαν σχολῇ τήν γε ὀρθότητα διαγνώσεται ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 668C. (Ἴσως ἐκ τῆς √ΕΧ, **σχεῖν**, ἐπισχεῖν)

σχολιάζω, ἑρμηνεύω τι διὰ σχολίων, οἱ τὰ τοῦ Λυκόφρονος πρὸ ἡμῶν σχολιάσαντες Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 1446, πρβλ. Κραμ. Ἀν. Ὀξ. τ. 3, σ. 366, 3, κλπ.

σχολιαστής, οῦ, ὁ, (σχόλιον) ὁ σχολιάζων, γράφων σχόλια, τινὲς τῶν παλαιῶν σχολιαστῶν Ἡσιόδου Εὐστ. σ. 194.

σχολικός, ή, όν, (**σχολὴ** II) συνήθης ἐν ταῖς σχολαῖς, ὑπομνήματα Ἀθήν. 83B· παράδοσις Ὀρειβάσ., κλπ.· — Ἐπίρρ. -κῶς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν σχολείων: ὡς ἐν τοῖς σχολείοις, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 13. 2) μακρὸς ἢ σχοινοτενής, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 22, Λογγῖν. 10, κλπ. II. ἑρμηνευτικός, ἐξηγητικός, σχ. παρασημειώσεις = σχόλια, Ἀριστ. περὶ Φυτ. ἐν τῷ προλόγ.· σχ. ἀγνόημα, ἁμάρτημα τοῦ σχολιαστοῦ, τοῦ ἑρμηνευτοῦ, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 111.

σχολιο-γράφος [ᾰ], ὁ, ὁ γράφων σχόλια, σχολιαστής, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 376· — **σχολιογραφέω**, γράφω σχόλια, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 25.

σχόλιον, τό, (**σχολὴ** II) ἐξήγησις, ἑρμηνεία, Κικ. πρ. Ἀττ. 16. 7 3· σχόλια λέγειν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 21, 6 μάλιστα σύντομος σημείωσις ἑρμηνευτική, ὡς καὶ νῦν, σχόλια συναγείρων Λουκ. Βίων Πρᾶσ. 23· σχ. τινος ἢ εἴς τι, εἰς βιβλίον τι, εἴς τινα συγγραφέα, Σχόλ. II. μακρὸς σχοινοτενὴς λόγος, ἀνάγνωσμα, διδασκαλία, Φώτ., Ἡσύχ.

σχολιο-ποιῶ, ποιῶ σχόλια, σχολιογραφῶ, ἐν τῷ παθ., Ἐπιφάν. II, 728A.

σχολύδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σχόλιον**, περὶ τοῦ Ξέρξου σχολύδρια Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 1414.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 147.

σχόμενος, σχοῦ, ἴδε ἐν λ. **ἔχω**.

σχονθύλλω, = **τονθορύζω**, Ἡσύχ.

σχῦρ, ὁ, = **χήρ**, ἐχῖνος, ἀκανθόχοιρος, Ἡσύχ.

σχῶ, σχῶμεν, σχών, ἴδε ἐν λ. **ἔχω**.

σῶ, ἴδε **σάω, σήθω**.

σῷ, Ἀττ. συνηρ. ἀντὶ **σῶοι**.

σωδάριον, τό, ἴδε ἐν λ. **σουδάριον**.

σῶδες, αἱ, εἶδος ᾠδικοῦ πτηνοῦ, Ὀππ. Ἰξευτ. 3. 2.

σωζό-πολις, εως, ὁ, ἡ, = **σωσίπολις**, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 2. 14.

σώζω (μετὰ ὑπογεγραμμένου ι ὁσάκις μετὰ τὸ ζ ἀκολουθεῖ ω, οἷον **σῴζω**, Δίδυμος ἐν Ἐτυμ. Μέγ. 741, καὶ οὕτως ἐν Ἐπιγραφαῖς, π. χ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2448I. 7., 4838b, 5774. 51, κ. ἀλλ.), κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ **σάω, σαόω, σώω** (ἴδε κατωτ.)· πρκμ. **σέσωκα**.— Μέσ., μέλλ. **σώσομαι** Εὐριπ. Βάκχ. 793, Ξεν.· ἀόρ. **ἐσωσάμην** Ἀττ. — Παθητ., μέλλ. **σωθήσομαι** Θουκ. 5. 111, Πλάτ., κλπ.· ἀόρ. **ἐσώθην** Ἡρόδ., Ἀττ., (**ἐσώσθην** μόνον παρ' Ἡσυχ.)· πρκμ. **σέσωσμαι, σέσωσται**, κλπ., Αἰσχύλ. Θήβ. 82, Σοφ. Τρ. 83, Εὐρ., Ξενοφ., κλπ.· ἀλλὰ **σέσωται** Πλάτ. Κριτί. 109D, πρβλ. 110A· τοῦ σ. δὲ τὸν τύπον νομίζει ὡς τὸν Ἀττικὸν ὁ Φώτ., ἴδε L. Dind. εἰς Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 25. — Ἐκ τοῦ συνήθους τύπου ὅστις ἐγένετο κοινὸς ἀπὸ τοῦ Θεόγνιδος καὶ ἐφεξῆς ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὴν μετοχ. **σώζων** Ὀδ. Ε. 490, καὶ ὁ Ἡσ. τὴν εὐκτικὴν **σώζοι** ἐν ἀμφιβόλῳ τινὶ χωρίῳ, Ἔργ. κ. Ἡμ. 374· ἀντ' αὐτοῦ δὲ εἶναι ἐν χρήσει οἱ ἑξῆς τύποι παρ' Ὁμήρῳ καὶ τοῖς Ἀττικοῖς Ποιηταῖς: 1) ἐκ τοῦ **σόω**, ὑποτ. **σόῃς, -ῃ, -ωσι** Ἰλ. Ι. 681, 424, 393· ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει καὶ **σοεῖς, σοῦται** ὡς = **σώζεις, σώζεται**. 2) ἐκ τοῦ **σαόω**, γ' ἐνικ. **σαοῖ** Θέογν. 868, Καλλ., κλπ.· γ' πληθ. **σαοῦσι** Τυρταῖ. 8. 13· προστ. **σάω**, ἀντὶ **σῶζε**, Ὀδ. Ν. 230., Ρ. 595, Καλλ., κλπ.· (ἀλλὰ καὶ **σάου** Ὕμν. Ὁμ. 12. 3, Καλλ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 347, κλπ., ἂν καὶ τῶν ἐκδοτῶν τινὲς ἐπανορθοῦσι **σάω**)· ὡσαύτω **σάω** ὡς γ' ἐνικ. παρατ., Ἰλ. Π. 363., Φ. 238· — μέλλ. **σαώσω**, ἀόρ. **ἐσάωσα**, Ὅμ., Πίνδ., κλπ.· ἀόρ. παθ. ἀπαρ. **σαωθῆναι** Ἰλ. Ο. 503, Ὀδ. Κ. 473· προστ. **σαωθήτω** Ἰλ. Ρ. 228· Ἐπικ. γ' πληθ. **ἐσάωθεν** Ὀδ. Γ. 185· μέσ. μέλλ. **σαώσομαι** Φ. 309. 3) ἐκ τοῦ συνηρ. ἐνεστ. **σάω**, μετοχ. **σώοντες** Η. 430· Ἰων. παρατ. **σώεσκον** Ἰλ. Θ. 363· ὁ Ἀπολλ. Ῥόδ. ἔχει προσέτι **σώετε** καὶ μέσ. **σώεσθαι**. 4) ἐκ τοῦ **σάωμι**, Αἰολ. β' ἐνικ. **σάως**, Ἀλκαῖ. 69. — Τούτοις προσθετέον. 5) Λακων. **σοῖδδω**, μέλλ. **-ῖξω**, Valck. Ep. ad Röver. σ. lxviii. 6) **σωννύω**, «ἀντὶ τοῦ σώζω» Δεινόλοχ. ἐν «Μηδείᾳ» Α. Βεκ. 114, 5. 7) μέλλ. **σωῶ**, ἐν ἀρχαίᾳ Ἀττ. Ἐπιγρ., ἴδε Böckh εἰς Συλλ. Ἐπιγρ. 1. σ. 107. Ὡς καὶ νῦν, διαφυλάττω, διατηρῶ: 1) ἐπὶ προσώπων, σῴζω ἀπὸ τοῦ θανάτου, διατηρῶ ζῶντα, διαφυλάττω, σώοντες ἑταίρους Ὀδ. Ι. 430· ζωοὺς σάω Ἰλ. Φ. 238· σ. ἀπολλυμένους Ἀλκαῖ. 69, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 3. 1, 38· πόδες καὶ γοῦνα σ. τινὰ Ἰλ. Φ. 611· νὺξ σ. στρατὸν Ι. 78· κλπ.· ὡσαύτως, διασῴζω, φείδομαι, Ὀδ. Χ. 357, πρβλ. Θουκ. 1. 91. — Παθητ., σῴζομαι, διατηροῦμαι ἐν τῇ ζωῇ, ἀντίθετον τῷ **ἀπολέσθαι**, Ἰλ. Ο. 503, Ὀδ. Γ. 185, κλπ.· σώζεσθαι ἀγαπητῶς Λυσί. 147. 18· καθόλου, εἶμαι καλά, εὐτυχῶ, προάγομαι, προοδεύω, οἱ σωθησόμενοι, οἱ ἄξιοι εὐτυχίας, Πλάτ. Θεαίτ. 176D· καὶ οὕτως ἐν τῷ ἐνεστ. **σωζόμενος**, Θέογν. 68. 235· θεραπεύομαι, ἀναλαμβάνω ἀπὸ ἀσθενείας, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 138, Ἰσαῖ. 36. 12·— **σώζεο**, ὡς εὐχή, = ὁ Θεὸς νὰ σὲ διαφυλάττῃ, χαῖρε, Καλλ. εἰς Δῆλ. 150, Ἀνθολ. Π. 5. 241., 9. 372· σώζοισθε αὐτόθι 171· ὡσαύτως, σῴζω ἐμαυτόν, διαφεύγω, ἐκφεύγω, σώθητι Πλάτ. Κρίτων 44B· μόγις ἢ μόλις σώζεσθαι Πλάτ. Ἐπιστ. 332C, Διόδ., κλπ.· χαλεπῶς σ. Θέογν. 675· ἴδε κατωτ. Π. 2. 2) ἐπὶ πραγμάτων, διαφυλάττω, διατηρῶ τι ἀσφαλές, σπάνιον παρ' Ὁμ., σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ Ὀδ. Ν. 230· σπέρμα πυρὸς σώζων Ε. 490 (ἂν καὶ παρὰ τοῖς Ἕλλησι Ποιηταῖς τὸ πῦρ λαμβάνεται ὡς ζῶν στοιχεῖον)· σ. πόλιν καὶ ἄστυ Ἰλ. Ρ. 144· σαώσει Ἀργείους καὶ νῆας Κ. 45, πρβλ. Ι. 230· — ἀλλὰ παρ' Ἀττικ. ἡ χρῆσις αὕτη εἶναι συνήθης, σ. φάρμακον Σοφ. Τρ. 686· τὰ τόξα ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 766· τὰ σκεύη, οἶκον, χρήματα, καρπούς, Ἀριστοφ. Εἰρ. 730, Ὄτν. 380, 1062· τὰ πάτρῳα, τὰ ὑπάρχοντα ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 820, Θουκ. 1. 70. σ. πόλιν, διατηρῶ, διαφυλάττω τὴν πόλιν ἢ τὴν πολιτείαν, Ἡρόδ. 8. 34, Αἰσχύλ. Θήβ. 749, Σοφ. Ἀντ. 1058, Πλάτ., κλπ.· τὰ πράγματα Θουκ. 1. 94· τὴν Ἑλλάδα Ἀριστοφ. Λυσ. 525· τὴν πολιτείαν, τὴν δημακρατίαν Ἀριστ. Πολιτ. 5. 1, 1., 5. 8, 8· — τὸ δὲ γὰρ [λόγον] σώζων, τηρῶν αὐτὸν μυστικόν, Αἰσχύλ. Πρ. 524, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1530· — σ. καιρὸν Δημ. 343. 4, πρβλ. 622. — Μέσ., διατηρῶ ἢ διαφυλάττω δι' ἐμαυτόν, τι Σοφ. Ἠλ. 991, Εὐρ. Ἄλκ. 146, κλπ.· αὐτὸς αὐτῷ σ. τι Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 402, πρβλ. Ἱππ. 1017.— Παθ., διασῴζομαι, ὑπάρχω ἀκόμη, ἐπὶ βιβλίων, Λογγίν. Ἀποσπ. 5. 4, Δίων Κ. 70. 2. 3) τηρῶ, φυλάττω, ἐκτελῶ, τοὺς νόμους, κλπ., σ. ἐφετμὰς Αἰσχύλ. Εὐμ. 241· τὸν παρόντα νοῦν ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 392· τοὺς καθεστῶτας νόμους Σοφ. Ἀντ. 1114· τοὺς σοὺς λόγους Εὐρ. Ἑλ. 1552, κλπ.— Παθ., διατηροῦμαι, διαφυλάττομαι, τὸ ἀπραγμὸν οὐ σώζεται Θουκ. 2. 63· τοῦ μήκους σωζομένου Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 7. 4) διατηρῶ ἐν τῇ μνήμῃ, ἐνθυμοῦμαι, Εὐρ. Ἑκ. 266, Πλάτ. Πολ. 486C — ἀλλ' ἡ σημασία αὕτη εἶναι κοινοτέρα ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, παρῆκα θεσμῶν οὐδέν, ἀλλ' ἐσωζόμην .. ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν Σοφ. Τρ. 682, πρβλ. Ἠλ. 1257· οὕτω καὶ ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 219· μηδ' ἃ ἔμαθε σώζοιτο Πλάτ. Πολ. 455B, πρβλ. Θεαίτ. 153B· πλῆρες, σώζεσθαι μνήμην τινὸς Εὐρ. Ι. Τ. 302, Πλάτ. Γοργ. 50 Λ, Θεαίτ. 163D. II. Συντάσσεται: 1) ἁπλῶς μετ' αἰτ., ἴδε ἀνωτ. 2) μετὰ τῆς ἐν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νοίας κινήσεως εἰς τόπον, φέρω τινὰ σῶον εἰς .., τὸν δ' ἐσάωσεν ἐς ποταμοῦ προχοάς Ὀδ. Ε. 452· ἐς ὅμιλον Ἰλ. Υ. 401· πόλινδε Ε. 224, κτλ.· ἐς οἴκους Σοφ. Φιλ. 311· πρὸς ἤπειρον Αἰσχύλ. Πέρσ. 737· — ἐν τῷ παθητ. τύπῳ, ἐξέρχομαι σῶος, καταφεύγω καὶ διασῴζομαι εἴς τινα τόπον, σώζεσθαι ὀπίσω ἐς οἶκον Ἡρόδ. 4. 97, πρβλ. 9. 104· δεῦρο Εὐρ. Φοίν. 723· οἴκαδε Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 7· ἐπὶ τὴν ὑμετέρην [χώρην] Ἡρόδ. 5. 98· ἐς δόμους Σοφ. Τρ. 611· ἐπὶ θάλατταν Ξεν. Ἀν. 6. 3, 20· πρὸς ἤπειρον Αἰσχύλ. Πέρσ. 737· μετὰ δοτικ. προσώπ., μόλις ὑμῖν ἐσώθη Θεόκρ. 15. 4. **3)** σ. τινὰ ἐκ φλοίσβοιο, ἐκ πολέμου Ἰλ. Ε. 469, Λ. 752· ἐκ ποταμοῦ Φ. 274· ἐκ θανάτοιο Ὀδ. Δ. 753, καὶ οὕτω παρ' Ἀττικ.· — ὡσαύτως, σ. τινὰ ἀπὸ στρατείας Αἰσχύλ. Ἀγ. 603· — ἐν Ἰλ. Θ. 363, τειρόμενον σώεσκον .. ὑπ' ἀέθλων, ἡ ὑπὸ δύνατα, νὰ ἀ[illegible] εἰς τὸ **τειρόμενον**· — διὰ δεινῶν πραγμάτων σώζεσθαι Ξεν. Ἀν. 5. 5, 8· — καὶ μετὰ γεν., ἐχθρῶν σῶσαι χθόνα, νὰ σώσῃ αὐτὴν ἀπὸ τῶν ἐχθρ., Σοφ. Ἀντ. 1162· σῶσαί τινα κακοῦ ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 919· σωθῆναι κακῶν Εὐρ. Ὀρ. 779. — Ἀμφότεραι αὗται αἱ συντάξεις δύνανται νὰ συνδυασθῶσι, σ. τινὰ ἐκ πολέμου ἐπὶ νῆας Ἰλ. Ρ. 452· ἐκ πολ. μετὰ νῆας Μ. 123· ἐξ Αἰγίνης δεῦρο Πλάτ. Γοργ. 511D. **4)** μετὰ δοτ. προσώπ., διασῴζω χάριν τινός, καί μοι φίλον υἷα σάωσον Ὀδ. Δ. 765· θᾶκόν τινι Ἀπιστοφ. Βάτρ. 1517· ἡμῖν τὸν βίον Πλάτ. Πρωτ. 357A, κλπ.· οὕτως ἐν τῷ παθ., σώζεταί τινι Ἀριστοφ. Εἰρ. 1022, Ξεν. Ἀν. 8. 7, 56. **5)** μετ' ἀπαρεμφ., αἵ σε σώζουσι θανεῖν, αἵτινες σὲ σῴζουσιν ἐκ τοῦ θανάτου, Εὐρ. Φοίν. 600. **6)** μετὰ μετοχῆς, σώζεσθαι φεύγοντες, διὰ τῆς φυγῆς, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 51. **7)** ἀπολ., τὰ σώζοντα, τὰ ὁποῖα πιθανῶς θέλουσι σῴσῃ, Δημ. 66. 27· ἡ σώζουσα [ψῆφος] Λουκ. Ἁρμον. 3. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 477.

σωκάριον, τό, = **σχοινίον**, Ἀρχ. Μαθ., Γεωπ. 20, 42, κλπ.

σωκέω, ἔχω δύναμιν ἢ ἰσχύν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 36. **2)** μετ' ἀπαρεμφ., εἶμαι ἱκανός, εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ πράξω τι, Σοφ. Ἠλ. 119.

σωκίζω, ἐμπλέκω διὰ βρόχου (θηλειᾶς) (**σῶκος** II), Βυζ.

σώκιστρον, τό, = **σῶκος** II, Βυζ.

σῶκος, ὁ, ὁ ἰσχυρός, ὁ δυνατός, ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ, Ἰλ. Υ. 72· ὡσαύτως ὡς κύριον ὄνομα ἐν Ἰλ. Λ. 427. ("Ισως συγγενὲς τῷ Σανσκρ. sah-y s (ἰσχυρός)) **II** = **σόκκος**, βρόχος, «θηλειά», σχοινίον μετὰ βρόχου εἰς τὸ ἄκρον, Βυζ.

Σωκράτειον, τό, μνημεῖον εἰς τὸν Σωκράτη, Μαρῖνος ἐν βίῳ Πρόκλου 10. 12. — **Σωκράτεια**, τά, ἑορτὴ εἰς μνήμην τοῦ Σωκράτους, Πλατώνειά τε καὶ Σωκράτεια κατ' ἐνιαυτὸν ἄγοντος αὐτόθι 23.

Σωκρατέω, κωμικὴ λέξις παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ὄρν. 1282, πράττω ὅ,τι καὶ ὁ Σωκράτης, μιμοῦμαι τὸν Σωκράτη (πρβλ. **Σωκρατίζω**)· ἀλλὰ τὸ Ραβενναῖον Ἀντίγραφον ἔχει **ἐσωκράτων** (ἐκ τοῦ **Σωκρατάω**).

Σωκράτης [ᾱ], ὁ· γεν. **Σωκράτους**, καὶ **Σωκράτου** Στοβ. τ. 7, 66· ἑνικ. αἰτ. παρὰ Πλάτ. **Σωκράτη** (ὡς καὶ παρ' Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. 182, κτλ.), παρὰ δὲ Ξενοφ. **Σωκράτην**· κλητ. **Σώκρατες**· — ὑποκορ. **Σωκρατίδιον**, Σωκρατάκη! Ἀριστοφ. Νεφ. 222, κ. ἀλλαχοῦ.

Σωκρᾰτίζω, = **Σωκρατέω**, Ἀλκίφρων 2. 2, Ποιητὴς ἐν τῇ Ὑποθέσει IV εἰς τὰς Ἀριστοφ. Νεφ.

Σωκρᾰτικός, ή, όν, ὁ εἰς τὸν Σωκράτην ἀνήκων, Ἀριστοτ., κλπ.· **οἱ Σωκρατικοί**, οἱ φιλόσοφοι τῆς σχολῆς αὐτοῦ, Λουκ. Ἔρωτ. 23· **τὸ Σωκρατικόν**, λόγος τοῦ Σωκρ., Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4. 16. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τρόπον Σωκρατικόν, more Socratico, Κικ. πρὸς Ἀττ. 2. 3.

Σωκρᾰτιστής, οῦ, ὁ, μιμητὴς τοῦ Σωκράτους, Ὑπόθ. III εἰς τὰς Ἀριστοφ. Νεφ.

Σωκρᾰτό-γομφος, ον, ὁ γεγομφωμένος ὑπὸ τοῦ Σωκράτους, ἐπὶ τῶν δραμάτων τοῦ Εὐριπίδου, Τηλεκλείδ. ἐν Ἀδήλ. 3· ἴδε Διυδ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. σ. 511.

σωλάριον, τό, = τῷ Λατιν. solarium, = ὁ ἡλιακός, τὸ ἡλιακόν, «ταράτσα», Συλλ. Ἐπιγρ. 3281, 3386, Ἰουλιαν. Κῶδ. 8. 10, 12, § ε', Βασιλικ. 58. 11. 10.

σωλέα (ὀρθότερ. **σολέα**), ἡ, τὸ ὑπερέχον μέρος τοῦ ἐδάφους ναοῦ πρὸς τὸ ἱερόν, Θεοφάν. 681, 18, Νικήτ. Παφλ. 536D, κλ.· — ὡσαύτως **σολεία** Σωφρ. 3985A· προσέτι **σολίας**, ὁ, Κουροπ. 91.

σωλήν, ῆνος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «σωλη ἀρ.», Ἀρχίλ. 154, Ἡρόδ. 3. 60· σ. κεραμεοῦς Πλούτ. 2. 526B· σκύτινος Σ ράβ. 754· μολίβδινος Γεωπ. 10, 18, 6· ἀργυροῦς καὶ χρυσοῦς προβαλεῖν ἄφνω σωλῆνας ὥσπερ ὕδωρ τὸ μύρον ἐκχέοντος Πλουτ. Ἰάβ. 19. **2)** κυλινδρικὴ θήκη ἐν ᾗ μέλος τεθραυσμένον τηρεῖται ἀκίνητον καὶ εὐθύ, Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 745, πρβλ. 763D, 766A. **3)** κέραμος ἔχων αὔλακα κοίλην, Λατ. imbrex, Ἡσύχ. **4)** ὀστρακόδερμον, τὸ νῦν καλούμενον, «σωλήνα», Ἐπίχ. 23. 7 Ahr., Φιλύλλ. ἐν «Πόλεσι» 1, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 4., 5. 15, 14, κ. ἀλλ. **5)** τὸ ἀνδρικὸν μόριον, Ἡσύχ. **6)** ἡ κοιλότης τῆς σπονδυλικῆς στήλης, Πολυδ. Β', 180.

σωληνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σωλήν**, Γαλην. **2)** εἶδος σωληνοειδοῦς φαρέτρας, «σωληνάρια μετὰ μικρῶν σαγιτῶν» Λέοντ. Τακτ. 5, 4· «σωληνάρια ξύλινα μετὰ μικρῶν σαγιτῶν» αὐτόθι 6, 26.

σωληνεύομαι, Παθ., περιφέρομαι ὡς ἐν σωλῆνι, «ἐσωληνευόμην· συμπεριεφερόμην» Ἡσύχ.

σωληνίζω, διακοιλαίνω ἢ σχηματίζω τι ἐν εἴδει σωλῆνος, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 115B, Ὀρειβάσ.· — **σωληνισμός**, ὁ Ὀρειβάσ. 168 Mai.

σωλήνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σωλήν**, Δοσκ. π. Εὐπορίστ. 1. 64, Ἄντυλλ.· — οὕτω **σωληνίδιον**, τό, Γαλην., Ἥρων, κλπ.· — **σωληνίσκος**, ὁ Ἥρων, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Σ. 401.

σωληνιστής, οῦ, ὁ, ὥσπερ ἐκ ῥήματ. **σωληνίζω**, ὁ ἁλιεύων σωλῆνας (4), Φανίας παρ' Ἀθην. 90E.

σωληνοδοχεῖον, τό, θήκη σωλήνων, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 36.

σωληνο-ειδής, ές, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα σωλῆνος, κοῖλος, Φίλων 2. 244, Δίων Κ. 49. 30.

σωληνο-θήρας, ου, ὁ, θηρεύων **σωλῆνας** (4), Ἀθήν. 90E, πρβλ. **σωληνιστής**.

σωληνόομαι, Παθ., χρησιμεύω ὡς σωλήν, Παῦλ. Αἰγ. 6. 106.

σωληνωτός, ή, όν, ὡς **σωλήν**, κοῖλος, Βυζ.

σῶμα, τό, τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ παρ' Ὁμήρ., ὡς παρατηρεῖ ὁ Ἀρίσταρχος (ἴδε Ἀπολλ. Λεξ.), ἀείποτε τὸ νεκρὸν σῶμα, τὸ πτῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ἐν ᾧ τὸ ζῶν σῶμα καλεῖται **δέμας** — (τοῦ σ. ἀντίκειται πρὸς τὴν ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως ἐκ τοῦ **σάος**, **σῶς**), ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας Ἰλ. Γ. 23 (ἔνθα ἴδε H. yn.), πρβλ. Σ. 161· σῶμα δὲ οἴκαδε ἐμὸν δόμεναι πάλιν Ζ. 79, Χ. 342· σ. κατελείπομεν ἄθαπτον Ὀδ. Λ. 53· ὧν σώματ' ἀκηδέα κεῖται Ω 187· οὕτω καὶ παρ' Ἡσ. ἐν Ἀσπ. Ἡρ. 426, Σιμωνίδ. 120, Ἡροδ. 7. 167, Πινδ. καὶ Ἀττ.· μέγιστον σ. σποδοῦ = σ. μέγιστον ὃ νῦν σποδός ἐστι, Σοφ. Ἠλ. 758. **2)** τὸ ζῶν σῶμα, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 538, Βατραχομυομ. 44, Θέογν. 650, Πινδ., Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.· δόμοι καὶ σώματα Αἰσχύλ. Θήβ. 890· γενναῖος τῷ σ. Σοφ. Φιλ. 51· εὔρωστος τὸ σ. Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 6· τὸ σ. σώζειν ἢ -εσθαι = τὴν ζωήν, Δημ. 610. 6, Θουκ. 1. 136· διασώζειν ἢ -εσθαι Ἰσοκρ. 125 [illegible], Ξεν. Ἀ[illegible]. 5. 5. 13· περὶ πολλῶν σ. καὶ χρημάτων βουλεύειν Θουκ. 1. 85· περὶ τοῦ σ. ἀγωνίζεσθαι, περὶ τῆς ζωῆς, Λυσί. 102. 35 (ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας, ὁ αὐτ. 167. 16)· τοῦ σ. στερεῖσθαι Ἀντιφῶν 117. 19· τὸ σῶμα κακῶς ἔχοντα, πάσχοντα κατὰ τὸ σῶμα, Ξεν. Ἀπομν. 3. 12, 1· ὡς βέλτιστα τὸ σῶμα ἔχειν, ἐν ἀρίστῃ καταστάσει, αὐτόθι 5. **3)** σῶμα ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πνεῦμα (εἴδωλον), Πινδ. Ἀποσπ. 96· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ψυχήν, Πλάτ. Γοργ. 493A, Φαίδων 91C· τὰ τοῦ σ. ἔργα, τὰ σωματικὰ ἔργα, οἱ μόχθοι, Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 2· αἱ τοῦ σ. ἡδοναί, αἱ κατὰ τὸ σ. ἡδ. (πρβλ. **σωματικός**) ὁ αὐτ. 1. 5, 6, Πλάτ. Πολ. 328D· τὰ εἰς τὸ σ. τιμήματα, αἱ σωματικαὶ ποιναί, Αἰσχίν. 46. 31. **4)** ζωϊκὸν σῶμα ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τῶν φυτῶν, Πλάτ. Πολ. 561A.

II. περιφρ., ἀνθρώπου σ. ἓν οὐδὲν ἄνθρωπος οὐδὲ εἷς, Ἡρόδ. 1. 32· μάλιστα παρὰ τοῖς Τραγ., σῶμα θηρὸς = ὁ θήρ, Σοφ. Ο. Κ. 1568· τεκέων σώματα = τέκνα, Εὐρ. Τρῳ. 202· τὸ σὸν σ. = σὺ ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 301· σπανίως ἐν τῷ ἑνικῷ ἐπὶ πολλῶν προσώπων, σῶμα τέκνων ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1108, πρβλ. Ἱκέτ. 62· — ἀκολούθως ἀπολ., ἄνθρωπος, τέτρασι δ' ἔμπετες σωμάτεσσι Πινδ. Π. 8. 118· τὰ πολλὰ σ. οἱ πολλοί, Σοφ. Ἀντ. 676· λευκὰ γήρᾳ σ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 909· σ. ἄδικα ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 223, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 908A, Ξεν., κλπ.· τὰ φίλτατα σ., ἐπὶ τέκνων, Αἰσχίν. 64. 42· — συχν. ἐπὶ δούλων, σ. αἰχμάλωτα Δημ. 480. 10, Πλούτ., κλπ.· σ. οἰκετικά, Νόμ. παρ' Αἰσχίν. 3. 19· δοῦλα Πολυδ. Γ', 78· ἀντίθετον τῷ ἐλεύθερα σ., Ξενοφ. Ἑλλην. 2. 1, 19, Πολύδ., κλπ.· καὶ ὕστερον ἡ λέξ. **σῶμα** κεῖται ἀπολ., ἐπὶ δούλων, Πολύδ. 12. 16, 5, Ἀρποκρ.· σ. γυναικεῖον, ᾇ ὄνομα .. Ἐπιγραφ. Δελφ. 2, κλπ.· τὴν χρῆσιν ταύτην δὲν ἐγκρίνει ὁ Πολυδ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Φρύν. 378. **III.** καθόλου, σῶμα, σωματικὴ ἢ ὑλικὴ οὐσία, πρᾶγμα, σ. ἔμψυχον καὶ ἄψυχον Πλάτ. Φαῖδρ. 245E, πρβλ. Πολιτικ. 288D, Ἀριστ. Φυσ. 3. 5, 9, κ. ἀλλ.· ὁ λίθος σ. ἐστιν Λουκ. Βίων Πρᾶσ. 25· φασὶν οἱ μὲν σῶμα εἶναι τὸν χρόνον, οἱ δὲ ἀσώματον Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 215. **IV.** τὸ ὅλον πράγματός τινος, μάλιστα ἐπὶ ὁλοκλήρων μερῶν τοῦ σώματος, τὸ σ. τῶν νεφρῶν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 1. 17, 15· τὰ σ. τῶν αἰσθητηρίων ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 2. 6, 43· σ. παιδοποιὸν Αἰλ. περὶ Ζ. 17. 42· — ἀκολούθως καθόλου, τὸ ὅλον σῶμα, τὸ ὅλον πράγματός τινος, ὑπὸ σώματι γᾶς Αἰσχύλ. Θήβ. 950· τὸ σῶμα τοῦ κόσμου, τοῦ παντὸς Πλάτ. Τίμ. 31B, 32C· ὕδωρ, ποταμοῦ σῶμα Χαιρήμ. παρ' Ἀθην. 43C, πρβλ. Mei eke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 3, σ. 266 — τὸ σ. τῆς πίστεως, τὸ σῶμα τῆς ἀποδείξεως, δηλ. ἀποδείξεις, ἐπιχειρήματα, Ἀριστ. Ῥητορ. 1. 1, 3· τῆς λέξεως Ῥήτορες (W. z)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τ. 9, σ. 560· — ἐπὶ τοῦ συνόλου συγγραμμάτων, Κικ. πρ. Ἀττ. 2. 1, 4, πρβλ. Εὐστ. 170. 23, κλπ. **2)** παρὰ τοῖς Μαθημ., σχῆμα τριῶν διαστάσεων, στερεόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἐπιφάνειαν, κλπ., Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 1, 2, Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 13, 2, κ. ἀλλ.

σῶμαι, Δωρικ. ἀντὶ **σοῦμαι**, ἴδε **σεύω**.

σωμ-ασκέω, ἐξασκῶ, γυμνάζω τὸ σῶμα, γυμνάζομαι εἰς τὴν πάλην, κτλ., Ξεν. Κύρ 1 6, 17., 3. 1, 20, κλπ.· σ. αὐτὸν Διογ Λ. 8. 12· — μεταφ., σ. τὸν πόλεμον, γυμνάζω ἑμαυτὸν εἰς τὸν πόλεμον, παρασκευάζομαι εἰς πόλεμον, Πλουτ. Αἰμίλ. 8.

σωμασκητής, ὁ, ὁ ἀσκῶν τὸ ἑαυτοῦ σῶμα, ὁ καταγινόμενος εἰς σωματικὰς ἀσκήσεις, Διογ. Λ. 8. 46.

σωμασκία, ἡ, σωματικὴ ἄσκησις, γύμνασις τοῦ σώματος, μάλιστα ἀθλητική, Πλάτ. Φίληβ. 30B, Νόμ. 646D, 674B, Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 11, κλπ.

σωμασκίας, ου, ὁ, ὁ ἀσκούμενος σωματικῶς, «σωμασκεῖν σωμασκίας σεσωμασκηκώς» Πολυδ. Γ', 154· ἐν Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 130: «σωμασκίας, ὁ κατάσαρκος».

σωματεῖον, τό, ἴδε **σωμάτιον**.

σωματεμπορία, ἡ, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ σωματεμπόρου, ἐμπόριον δούλων, Γλωσσ.

σωματεμπορέω, ἐμπορεύομαι δούλους, μετέρχομαι τὴν σωματεμπορίαν, Στράβ. 669.

σωμᾰτ-έμπορος, ον, ἔμπορος δούλων, ἀνδραποδοκάπηλος, δουλέμπορος, Ἀρτεμίδ. 3. 17, Εὐστ. 1416. 26.

σωμᾰτ-ηγέω, ἐπὶ ἡμιόν. ων, εἶμαι σωματηγός, «σωματηγοῦντες ἡμίονοι» Εὐστ. 1625. 40, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀστράβη**.

σωμᾰτ-ηγός, όν, (ἄγω) ὁ φέρων, σηκώνων σῶμα, χρησιμεύων πρὸς ἱππασίαν, σ. ἡμίονος Σουΐδ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξ **ἀστράβη**.

σωματίζω, (σῶμα) περιβάλλω μὲ σῶμα, ὡς τὸ **ἐνσωματόω**, Ἵνα κόλασιν .. ἐν τῷ σεσωματίσθαι ὑπομένωσιν (αἱ ψυχαί) Στοβ. Ἐκλογ. 1. 984.

σωμᾰτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ σῶμα, Λατ. corporeus ἀντίθετον τῷ **ψυχικός**, ἔργα Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 12, 6· πάθη αὐτόθι 10. 3, 6· ἡδοναὶ αὐτόθι 2. 3, 1· τὰ σωματικὰ αὐτόθι 7. 9, 5. **2)** σωματικός, ὑλικός, ἀντίθετον τῷ **ἀτῶματος**, Τίμ. Λοκρ. 96A, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 5, 14, Φυσ. 4. 7, 3, κ. ἀλλ.— Συγκρ. **-ώτερος** Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 14, 3· ὑπερθ. **-ώτατος** ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 1. 37.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἐπιστ. πρ. Κολοσσ. β', 9, Πλούτ. 2. 424D· συγκρ. **-ώτερον**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 7.

σωμᾰτῐ́νος, η, ον, (σῶμα) = τῷ προηγ., Γλωσσ.

σωμάτιον, [ᾰ], τὸ ὑποκορ. τοῦ **σῶμα**, μικρὸν ἢ εὐτελὲς σῶμα, «κορμάκι», Ἰσοκρ. 415D, Λυγκεὺς παρ' Ἀθην. 584B, Πλούτ., κλπ.· ἐπὶ ζῴου, Ἀθήν. 326C. **2)** νεκρὸν σῶμα, εἰλήσαντες στρωμνῇ τινι εὐτελεῖ τὸ σωμάτιον Ἡρῳδιαν. 2. 1. **II** ἐπὶ πραγμάτων, **1)** μικρὸν σῶμα, Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 4, 19, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 23. **2)** ἐν τῷ πληθ., πραγέμασα ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ὑποκρ. ταῖς ὅπως τροποποιοῦσι προσηκόντως τὴν σωματικὴν αὐ ὧν παράστασιν, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδηλ. 68, πρβλ. Λουκ. ἐν Διὸς Τραγ. 41, Πολυδ. Β', 235, Δ', 115. **3)** βιβλίον, αὐγγραμμα, τόμος, Ἡρακλείδ. Ἀλληγορ. 1, Λογγῖν. 9. 13. **III** «σωματεῖον», ὁμὰς ἀνθρώπων συνδεδεμένων εἰς ἓν ἠθικὸν πρόσωπον, Παραδέκτ.— Ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συχνάκις φέρεται **σωμάτειον**, π. ὅλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2829. 9., 2835. 5.

σωμᾰτο-βλάβεια, ἡ, σωματικὴ βλάβη, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 209.

σωμᾰτο-βόρος, ον, ὁ καταβιβρώσκων, ὁ καταστρέφων σώματα, σωματοβόρων θηρίων Δωροθ. Ἐπιστ. σ. 746B.

σωμᾰτο-γρᾰφέω, ζωγραφῶ ἐν σωματικῇ μορφῇ, τινα Θεοδ. Στουδ. σ. 401E.

σωμᾰτο-ειδής, ές, ὁ σωματικὸς τὴν φύσιν, ὑλικός, Πλάτ. Φαίδων 83D, 86A· τὸ σωματοειδές, σωματική, ὑλικὴ φύσις, αὐτόθι 81B, C, πρβλ. **σωματώδης**. **II** μεταφορ., ὀργανικός, συστηματικός, ἐπαγγελία Ἀριστ. Ρητ. πρ. Ἀλέξ. 37, 14· Ἱστορία Πολύβ. 1. 3, 4.— Ἐπίρρ. **-δῶς**, Ἀριστ. Ρητ. πρ. Ἀλέξ. 29. 5.

σωμᾰτο-θήκη, ἡ, νεκροθήκη, φέρετρον, Συλλ. Ἐπιγρ. 4224.

σωμᾰτο-κάπηλος, [ᾰ], ὁ, = **σωματέμπορος**, καθάπερ οἱ προβατοπῶλαι καὶ οἱ σωματοκάπηλοι Ἰω. Χρυσ. τ. 10, σ. 448B.

σωμᾰτο-κτόνος, ον, ὁ ἀποκτείνων τὸ σῶμα, μὴ φοβηθῶμεν τοὺς σωματοκτόνους Θεοδ. Στουδ. σ. 339E.

σωμᾰτο-μιξέα, ἡ, τὸ μιγνύναι τὰ σώματα, μῖξις τῶν σωμάτων, Κ. Μανασ. Χρον. 5852.

σωμᾰτο-πλαστικός, ή, όν, ὁ σχηματίζων ἢ πλάττων σώματα, Ἰω. Λυδ. περὶ Μηνῶν 3. 6.

σωματόπλοκος, ον, ἠβοναῖς πλεκόμενοι σωματοπλόκοις Γρηγορ. Ναζ. ἐν Cod. Par. 400, fol. 192 v°, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμαν, ἄνευ ἑρμηνείας.

σωματο-ποιέω, μεταποιῶ εἰς σῶμα, κάμνω τι νὰ γίνῃ σῶμα, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 730. **2)** ποιῶ ἐν σωματικῇ μορφῇ, τὸν Ἔρωτα Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 87. **3)** προσωποποιῶ, Ῥήτορες (Walz) τ. 9, σ. 133, κλπ. **II** ποιῶ τι ὅμοιον πρὸς σῶμα, στερεοποιῶ, διοργανῶ, τὸ ἔθνος Πολύβ. 2, 45, 6, πρβλ. Διόδ. 11. 86, Διογ. Λ. 2. 138· κάμνω ἓν ὅλον, σ. τὰ κεχωρισμένα Ἀρ τεμίδ. 4 ἐν τῷ προοιμίῳ· σ. τὴν διαίρεσιν, τὴν φράσιν Ῥήτορες (Walz) τ. 7, σ. 60, 791.— Παθ., Λογγῖν. 10. 1. **III** παρέχω σωματικὴν δύναμιν, ἀναζωογονῶ, ἀναπαύω, τοὺς ἵππους Πολύβ. 3. 87, 3· μεταφορ., ἀναζωογονῶ, ζωοποιῶ, τὰς ψυχάς, τὴν ἐλπίδα ὁ αὐτ. 3. 90, 4, Ἑλλ. Ἀποσπ. 123· τὰς ὁρμὰς Διόδ. 18. 10· — ἐξυψῶ, ἐξυμνῶ, μεγαλύνω, πράξεις Πολύβ. Ἴσ. Ἀποσπ. 58.

σωματοποίησις, -εως, ἡ, τὸ σωματοποιεῖν, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 730, Πεολ. Τερπ. 3. 105. **2)** προσωποποίησις, Ἐκκλ. **3)** διοργάνωσις, Ἐκκλ.

σωμᾰτο ποιέα, ἡ, = τῷ προηγ., Ὀκελλος Λευκανὸς σ. 451, Ἐκκλ.

σωμᾰτο-πράτης, [ᾰ], **ου**, ὁ, ὁ πωλῶν δούλους, σωματέμπορος, Βυζ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 536.

σωμᾰτο-πρεπής, ές, ἐμπρέπων εἰς τὸ σῶμα, κατάλληλος διὰ τὸ σῶμα.— Ἐπίρρ. **-πῶς**, Διον. Ἀρ. σ. 198, 304.

σωμᾰτό-στρωτος, ον, ἐστρωμένος μὲ σώματα, πεδιάδας .. σωματοστρώτους Κ. Μανασσ. Χρον. 3181.

σωμᾰτότης, ητος, ἡ, ἰδιότης σώματος, ἡ φύσις τοῦ σώματος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 3. 85, Γαλην.

σωμᾰτο-τροφεῖον, τό, τόπος ἔνθα ἐτρέφοντα ἢ ἐτηροῦντο δοῦλοι, Λατ. ergastulum, Διοδ. Ἔκλογ. 525. 78, 598. 75.

σωματο-τροφέω, τρέφω τὸ σῶμα, σωματοτροφεῖν πυγχυνομένους Γρηγ. Θαυματουργ. σ. 74Δ.

σωμᾰτ-ουργέω, **σωματοποιέω**, σωματουργεῖ τὰ ῥεούσας εἰκόνας Πισίδ. π. Ἀρχ. 1606· μεταφορ., σχηματίζω εἰς ἓν ὅλον, Ἐπιγρ. παρὰ Couch Χειρ. σ. 35, 40.

σωμᾰτουργία, ἡ, **σωματοποιία**, Ἑρμ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1088, Πορφυρ. Ἀνερ. Νυμφ. 14, σ. 14.

σωμᾰτοφθορέω, καταστρέφω τὸ σῶμα, ἐφθαρμένη λέξις παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 948· ὁ Aurelius προτείνει **στρωματοφθορεῖν** καταστρέφειν τὰ στρώματα, ὁ δὲ Franz **εἱματοφθορεῖν** (ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας), καὶ ὁ Schütz **δωματοφθορεῖν** καταστρέφειν τὸν οἶκον.

σωματο φθόρος, ον, ὁ τὸ σῶμα φθείρων, καταστρέφων, Κύριλλ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **σπάδων**, Θεόδωρ. Πρόδρ. ἐν Γαλεομυομαχ. 357.

σωματο-φορβός, όν, ὁ τὸ σῶμα τρέφων, Μανέθων 4. 232.

σωματο-φόρος, ον, ὁ σῶμα ἢ πτῶμα φέρων, Νικήτ. Δανιὴλ Παραφρ. Γρηγ. Ναζ. σ. 66, 19, Ἐκδ. Drunk.

σωματο-φρουρητήρ, ῆρος, ὁ, = **σωματοφύλαξ**, Μανέθων 4. 232.

σωμᾰτο φυής, ές, ὁ σωματικὸς τὴν φύσιν, ὑλικός, Γαλην. τ. 19, σ. 238, 7.

σωμᾰτοφῠλᾰκέω, εἶμαι σωματοφύλαξ, Διόδ. 14. 13, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 6, 1.

σωματοφῠλᾰκία, ἡ, τὸ σωματοφυλακεῖν, Διόδ. 16. 93, 17. 65.

σωματοφῠλάκιον, τό, τόπος ἔνθα φυλάσσεται νεκρὸν σῶμα, ἄφοβος, ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα καὶ σωματοφυλάκια εἰσι Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 22.

σωμᾰτο φύλαξ, ᾰκος, ὁ, ὁ φύλαξ τοῦ σώματός τινος, ὁ τὸ σῶμα φυλάσσων τοῦ βασιλέως, φύλαξ τῆς ζωῆς αὐτοῦ, δορυφόρος, Γαλην. — ἐν τῷ πληθ., Διοδ. Ἔκλογ. 529. 53, Ἀρρ. Ἀν. 1. 6, 5, Ἡρῳδιαν. 4. 13.

σωμᾰτο-φῠ́χως, Ἐπιρρ., ψυχῇ τε καὶ σώματι, Ἀναστ. Σιναΐτ. ἐν Bandin. Bibl. Med. τ. 1, σ. 304A.

σωματόω, (σῶμα) σωματοποιῶ, Γεώργ. Πισίδ. ἐν Ἐξαημ. 1243.— Παθ., σωματοποιοῦμαι, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 4. 20., 2. 6. 35. περὶ Αἰσθ. 5. 30, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 11, 14.

σωμᾰτώδη, ες, = **σωματοειδής**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 20, 6· τὰ σωματώδη ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Γεν. 2. 3. 19, κ. ἀλλ.— Συγκρ. καὶ ὑπερθ. **-έστερος, -έστατος**, ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 1. 37, 2, περὶ Ζ. Μορ. 2. 1, 17.

σωμᾰτώσις [ᾰ], ἡ, = **ἐνσωμάτωσις**, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 730. **2)** πύκνωσις, στερεοποίησις, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 11, 14.

σωμ-εραστής, οῦ, ὁ, ἐραστὴς τοῦ σώματος, Ἀστέριος Ἀμασ. 240B.

σῶν, Ἀττ. αἰτ. ἑνικ. ἀντὶ **σῶναν**, Θουκ. 3. 34.

σωννύω, = **σώζω**, «σωννύω· ἀντὶ τοῦ σώζω. Δεινόλοχος Μηδείᾳ» Α. Β. 114, 5.

σώομαι, = **σοῦμαι**, **σεύομαι**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1110, Γ. 307, πρβλ. Rulnk. Ep. Cr. 206. **II** ἴδε **σώζω**.

σῶος, α, ον, συνηρ. **σῶς**, ὁ ἴδε.

Σωπάτρεια, τά, ἑορτή τις εἰς μνήμην Σωπάτρου τινός, Ἐπιγρ. Δήλου, Bull. de corr. hel. VI, σ. 35, στίχ. 54, πρβλ. σ. 144.

σωπάω, Δωρικ. καὶ ποιητικ. ἀντὶ **σιωπάω**, ὡς τὸ **βώσεσθε** ἀντὶ **βιώσεσθε**, Böckh διάφ. γραφ. ἐν Πινδ. Ο. 13. 87 (130). I.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

1, 68 (89). — Ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει καὶ **σωπαινόνυσιν** οἱ κύνες, ὡς ἐκ τοῦ Ξενοφ.

σωρακίς, ἡ, εἶδος χειρακτίου ἐξ ὑφάσματος δι' οὗ ἔτριβον τοὺς ἵππους, κοινῶς «τρίφτης», «τὸ δὲ πλεκόμενον ἐκ τῆς φοινικῆς ἀμπεχόνης κοῖλον καὶ διάκενον περιχείριον, ὃ καταστέλλει τὴν τρίχα καὶ ἐκλιπαίνει, σωρακίς» Πολυδ. Α', 185, Γ, 55.

σώρᾰκος, ὁ, (σωρὸς) «ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ σκεύη τῶν ὑποκριτῶν» (Πολυδ. Γ', 130), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 244· καλάθιον, στάμνοι μέλιτος σώρακοί τε φοινίκων Βαβρ. 108. 18.

σωρανθίς, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ **ἀνθυλλίς**, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθοις) 3. 153.

σωρεία, ἡ, **ἐπισώρευσις**, ἡ ἐπὶ ταὐτὸ σωρεία καὶ συμφόρησις Πλουτ. Ὄθων 14. **2)** = **σωρός**, τὴν ἐπάλληλον τῶν ὀστέων σωρείαν Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 769Β· κατὰ σωρείαν, ἐν σωρῷ, Νεμέσ. περὶ Φύσ. Ἀνθρώπ. σ. 128, Ἰάμβλ., κλπ. **II.** ἡ χρῆσις **σωρείτου**, φιλοσόφων σωρεία Τατιαν. πρὸς Ἕλληνας σ. 99, 6.

σωρείτης, **ου**, ὁ **ἐπισωρευθείς**· ἐν τῇ Λογικῇ, ὁ σωρείτης [συλλογισμός], sorites, σωρὸς συλλογισμῶν καθ' ὧν τὸ συμπέρασμα τοῦ ἡγουμένου συλλογισμοῦ λαμβάνεται ὡς μείζων τοῦ ἑπομένου, Κικ. Acad. 5. 16, Λουκ. Συμπ. 23, κλπ.· ἐκαλεῖτο δὲ ἐν τῇ δηλώσει Λατ. acervus, Ὁρατ. Ἐπ. 2. 1, 47, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 182.—Ὁ τύπος **σωρίτης** εἶναι κοινὸς ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις· ἀλλὰ παρ' ἅπασι τοῖς δοκιμωτέροις συγγραφεῦσι διορθωτέον τὸν ἐρρῶν τύπον **σωρείτης**, ὡς καὶ τὰ **σωρειτικός**, **σωρεῖτις**.

σωρειτικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων εἰς σωρείτην, σωρ. ἀπορία Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 3. 80, Γαλην. τ. 7, σ. 183.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 182, πρβλ. **σωρείτης**. — Παρὰ Σέξτ. τῷ Ἐμπ. π. Μ 1. 68 καὶ 80, **σωρικὴ** ἀπορία εἶναι ἴσως ἁμάρτημα ἀντὶ **σωρειτική**.

σωρεῖτις, ιδος, ἡ, ἐπὶ τῆς Δήμητρος, ἡ διδοῦσα σωροὺς σίτου, Ὀρφ. Ὕμν. 39. 5.

σωρεύς, ὁ, = **σωρός**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 160. Ἔτυμ. Μέγ., κλπ.

σώρευμα, τό, σωρός, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 32, Εὔδουλος ἐν «Κατακολλωμένῳ» 2.

σώρευσις, ἡ, ἐπισώρευσις, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 12. 2, 7.

σωρευτός, ἡ, όν, ἐπισεσωρευμένος, γόγγρου δ' ὀμοῦ σωρευτὰ πιμελῆς μέλη ὑπεργέμοντα Ἄλεξις ἐν «Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις» 1.

σωρεύω, μέλλ. **-εύσω**, (σωρὸς) ὡς καὶ νῦν, σωρεύω, ἐπισωρεύω πολλὰ πράγματα τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, Λατ. coarcervare, τι πρός τι Ἀριστ. Ρητορ. 2. 15, 2· τι ἐπί τινι Ἀνθ. Π. 10. 41· ἀνθρακας ἐπὶ τὴν κεφαλήν τινος Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. 16', 20· τι περί τι Πλουτ. Πελοπ. 31· σ. γῆν, ἐπισωρεύω, Πολύβ. 16. 11, 4· νεκροὺς Διόδ. 12, 62· πλοῦτον ὁ αὐτ. 1. 65, πρβλ. 5. 46.—Παθ., Ἀριστ. περὶ Γεν. καὶ Φθορ. 1. 8, 12. **II** καλύπτω μέ τι κατὰ σωρούς, μετὰ γεν., σ. αἰγιαλὸν νεκρῶν Πολύβ. 16. 8, 9· μετὰ δοτ., σ. βωμοὺς λιβάνῳ Ἡρῳδιαν. 4. 8· αὐχένας στέμμασιν Ἀνθ. Π. 7. 233.

σωρηδόν, Ἐπίρρ., ὡς καὶ νῦν, κατὰ σωρούς, ἐν σωρῷ, Πολύβ. 1. 34, 5, Ἀνθ. Π. 7. 713, κλπ.

σωρίτης, **-ῖτις**, **-ιτικός**, ἧττον ὀρθοὶ τύποι ἀντὶ **σωρείτης**, **-εῖτις**, **-ειτικός**.

σωρικός, ἡ, όν, ἴδε ἐν λ. **σωρειτικός**.

σωρο-ειδής, ές, ὁ ἐν εἴδει σωροῦ, Ἡσύχ. ἐν λ. **θίσανα**, «θίσανα· χῶμα σωροειδές».

σωροβόλιον, τό, Ἐπιγρ. Μυλάσων Καρίας, L. et W. 424, 427, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη, ἄνευ ἑρμηνείας.

σωρός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Λατ. cumulus, acervus, μάλιστα σωρὸς σίτου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 776, Θεόκρ. 7. 155· σ. σίτου Ἡρόδ. 1. 22., 2. 75· πυρῶν Πλούτ. 2. 697Β — ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, σ. ψήγματος Ἡρόδ. 6. 125· ἀκανθέων 2. 75· ξύλων, λίθων, νεκρῶν Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 12· λίθινος σ. Ἀνθ. Πλαν. 254 ἀπολ., σωρὸς χώματος, λόφος, ὕψωμα γῆς, Ξεν. Ἱππαρ. 4, 2. **2)** ἀκολούθως, σωρός, μεγάλη ποσότης, χρημάτων, κακῶν, ἀγαθῶν Ἀριστοφ. Πλ. 269, 270, 804· ἐν ἀντιθέσει πρὸς ὡρισμέναν ἀριθμὸν ἢ ὡρισμένον ποσόν, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 3, 11., 17. 8, 26 σ. ἢ ὁρμαθὸν ἄμμου ὁ αὐτ. περὶ Ψυχῆς 2. 8, 5· παροιμ., κόγχην προπάροιθεν ἔχειν σωρῶν, ἐπὶ αὐταρκείας, Συλλ. Ἐπιγρ. 4582. (Συγγενὲς τῷ **σορός**, ὃ ἴδε).

σῶρυ, τό, εἶδος ὀρυκτοῦ, ἴσως θειϊκὸς σίδηρος, χάλκανθος, «καπαμπογιά» (Τουρκ.)· ἡ δὲ γεν. εἶναι **σώρεως** παρὰ Διοσκ. 5. 119 καὶ Ἱπποκρ.· soryos παρὰ Πλιν. 34. 29.

σῶς, ὁ, ἡ, **σῶν**, τό, ἐλλειπτικὸν ἐπίθετον, οὗ ἀπαντῶσιν οἱ ἀκόλουθοι τύποι· ἡ αἰτιατ. **σῶν**, πληθ. **σῶς** εἶναι συνήθεις ὀνομαστ., πληθ. **σῶς** Δημ. 51. 13., 93. 24, ἀλλὰ **σῷ** μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Αἰλ. Διονυσ. παρ' Εὐστ. 959. 44 ἐκ τοῦ Θουκ. 1. 74 (ἔνθα νῦν φέρεται **σῶυς**)· θηλ. ἑνικ. **σᾶ** παρ' Ἀρ στοφ. (Ἀποσπ. 529b), ἀλλὰ **σῶς** ὡς θηλ. ἐν Εὐρ. Κύκλ. 294, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 529.1, Πλάτ. Φαίδων 106Δ· οὐδ. πληθ. **σᾶ**, Εὐρ. Ἀποσπ. 762, Πλάτ Κριτ. 111C.—Ὁ Ἰων τύπος **σάος** ἁπανταχ παρ' Ὁμ., ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσι πλὴν ἐν τῇ ὀνομαστ. τοῦ ἑνικοῦ **σῶς**, ὅπερ ἅπαξ εἶ τὸ μέτρον ἐν Ὀ. Χ. 332, καὶ ἔχουσι τὰ Ἀντίγραφα ἀλλαχοῦ· ἴσως καὶ αἰτ. **σῶν**, ἴδε κατωτ.· οὕτω παρ' Ἡροδ. **σῶς** εἶναι ὀνομ. τοῦ ἑνικοῦ, ἴδε κατωτ. Ὁ τύπος **σῶος** οὐδαμοῦ ἁπανταχ παρ' Ὁμήρ. ἢ παρ' ἄλλῳ τινὶ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν (ἁπανταχ ὅμως παρὰ μεταγενεστ. ποιηταῖς, οἷον Μαξίμῳ π. καταρχ. 386, Ἀνθ., κλπ.· **σωότερος** Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 918), καὶ ἐν Ἀντιγράφοις τοῦ Ἡροδ. εὑρίσκομεν **σῶαι** ἐν 1. 66, **σῶα** ἐν 4. 124, **σώων** ἐν 1. 121, 2· καὶ κατὰ τὸν Θωμ. Μάγιστρ. 830, οἱ ἀκριβολογοῦντες Ἀττικ. συγγραφεῖς ἐπιτοῦντο χρῆσιν αὐτοῦ μόνον ἐν τοῖς πληθ. **τύποις σῶοι**, **σῶαι**, **σῶα**. Τελευταῖον, ὁ ῥιζικὸς τύπος **σάος** διετηρήθη ἐν τῷ συγκρ. **σαώτερος**, ἴδε ἐν λέξ. **σάος**. (Πρβλ. **σάος**, **σαόω**, **σόος**, **σῶος**, **σώζω**, **σωτήρ**, **σῶκος**· Λατιν. sanus· Ἀρχ. Γερμ. gesunt (gesund, sound).—Ἐκ τῆς ῥίζης ταύτης οἱ Ἕλληνες ἐκ τῆς μεγάλης αὐτῶν πρὸς τὸν εὐφημισμὸν ἀγάπης ἐσχημάτισαν πολλὰ ὀνόματα, **Σῶσος**, θηλ. **Σωσώ**, **Σωσίας**, **Σώστρατος**, **Σωκράτης**, κλπ.). Ριζικὴ σημασία, σῶος, Λατιν. salvus, in-ever, incolumis, ἐπὶ προσώπων, ἔφης .. σῶς ἔσσεσθ' Ἰ. Χ. 332· οὕνεκά οἱ σῶς ἔσαι Ὀδ. Ο. 42· ὅτι οἱ σῶς εἰμι Η. 131· βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι Ἰ. Α. 117· σῶν ἔμμεναι (σόον;) Θ. 246· σόοι ἔμμεναι Ὀδ. Δ. 98· ἄλοχός τε σόη καὶ παῖδες Ἰ. Ο. 497· οὕτω, σόοι εἶναι Ἡρόδ. 5. 96· σῶς καὶ ὑγιὴς ὁ αὐτ. 4. 76, Θουκ. 3. 34, Πλάτ. Τίμ. 82Β. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ἀκέραιος, καλῶς ἔχων, «γερός», ὁ μὴ παθών βλάβην, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ (ἑξυπακ. τὰ κειμήλια) Ἰ. Ω. 382, πρβλ. Ὀδ. Ν. 364· οὐδέ κε φαίης ἠέλιον σῶν ἔμμεναι (σόον;) Ἰ. Ν 364· οὕτως, ἄγαλμα .. , τὸ ἐς ἐμὲ ἦν σόον, διετηρεῖτο, ἐσῴζετο Ἡρόδ. 2. 181· αἱ πέδαι ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ ἦσαν σόαι ὁ αὐτ. 1. 66· οἱ .. λίθοι ἔτι καὶ ἐς ἡμέας ἔσαν σόοι ὁ αὐτ. 8. 39, πρβλ. 2. 121, 2., 6. 86, 1· ποτὸν .. , εἴπερ ἐστὶ σῶν Σοφ. Φιλ. 21· ἔστι σῶν [θολμάτιον] καὶ οὐκ ἀπόλωλε Πλάτ. Φαίδων 87Β· ἡ χιὼν οὖσα σῶς καὶ ἄτηκτος αὐτόθι 106Α· τὸ ἀθάνατον σῶν καὶ ἀδιάφθορον αὐτόθι Ε· ἔχειν τι σῶν Ξεν. Ἀνάβ. 7. 6, 32, κλπ.· ἐπὶ χρημάτων, ἀσφαλής, ἐξησφαλισμένος, Εὐρ. Ἑκάβ. 994 κἀξ· τἀργύριον σῶν παρέχειν Ἀρ στοφ. Λυσ. 488, Συλλ. Ἐπιγρ 82 14, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 333C· σῶα ἀποδιδόναι τὰ χρήματα Ξεν. Κύρ. 7. 4, 13. **2)** ἐπὶ γενόντων, ἀσφαλής, βέβαιος, νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος Ἰ. Ν 773, Ὀδ. Ε. 305, Χ. 28.

σῶς, συντρ. ἀντὶ **σόος**, **σοῦς**, ὁ.

σώσανδρον, τό, = **σελφίνιον** II, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 3. 185.

σωσάνιον, τό, μέρος θώρακος, τὸ ἐπὶ τοῦ ὤμου μέρος, ἐπώμιον, ἐπωμίς, Δουκάγγ.· ἴδε Winckelm. Gesch. d. Kunst. 3. 4, 45.

σωσι-άνειρα, ἡ, ἡ σῴζουσα τοὺς ἄνδρας, Θεοδ. Προδρ. Ἐπιστ. σ. 82.

σωσί-κοσμος, **ον**, ὁ σῴζων τὸν κόσμον, ἐπίγραμμα εἰς τὴν κοίμησιν τῆς Θεοτόκου ἐν Ἀνθολ. Παλατ. 1. 94.

σωσί-οικος, **ον**, ὁ τοὺς οἴκους σῴζων, Ἡσύχ., Ἀπολλων. Λεξ. ἐν λέξ. **σῶκος**.

σωσί-πολις [Ῐ], **ιδος**, ὁ, ἡ, ὁ σῴζων τὴν πόλιν, ὁ θρανίτης λεὼς ὁ σωσίπολις Ἀριστοφ. Ἀχ. 163· τοῦ σωσιπόλιδος Διὸς Στράβ. 648.

σῶσις, **εως**, ἡ, διάσωσις, τοῦ τεκνοτρώκτου Κρόνου καὶ τοῦ Διὸς ὑπὸ τῆς Ρέας σώσεως Κραμήρου Παρισιν. Ἀνέκδ. τ. 1. σ. 103.

σῶσμα, τό, διάσωσις, σωτηρία, Θεόδ. Στουδ. σ. 501D.

σωστέος, **α**, **ον**, ῥημ. ἐπίθ., δν δεῖ σῴζειν, Ἀριστείδ. 1. 566· ἴδε **ἀρκτέον**. **II.** οὐδ., δεῖ σῴζειν, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1385. Ἀριστοφ. Λυσ. 501. — Ὁ τύπος **σωτέος** εὑρηται παρ' Ἡσυχ., Σουίδ. καὶ Φωτ.

σωστικός, ἡ, όν, = ὁ δυνάμενος σῴζειν, μετὰ γεν., ἡ δικαιοσύνη νόμιων σωστική Ἀρ στ. Τοπ. 6. 12, 6· σ. ἡ ποιητικὸν τοῦ ἀγαθοῦ ὁ αὐτ. ἐν Μεγ. Ἠθ. 1. 2, 4· τοῦ θερμοῦ ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 23. 7· τὸ ἴσον σ. ὁμοιότας ὁ αὐτ. π. Κόσμ. 5. 7·— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Μάξιμ. Ὁμολογ. τ. 2, σ. 160Β, κλπ. — Ὁ τύπος **σωτικὸς** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πρόκλου.

σώστης, ἡ, όν, σεσωσμένος, σῶος, πλοῖον Ἀπολλώνιος περὶ Κατεψευσμένης Ἰσορίας 6 ἴδε Δουκάγγ.

σῶτειρα, τά, (σῴζω) ἀμοιβὴ ἐπὶ τῇ διασώσει τῆς ζωῆς τινος, εὐχαριστήριος προσφορὰ ἢ θυσία ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ ἀπὸ κινδύνου, σώστρα τοῦ παιδὸς θύειν θεοῖς Ἡρόδ. 1. 118, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 378· σ. ὀφείλειν τινὶ Δουκ. π. Ὀρχ. 8· τείνειν τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἐναλ. Δικαλ. 14. 1. **2)** ἀμοιβὴ ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ ἀπολεσθέντων κτηνῶν ἢ ἀποδρᾶ των δούλων, σ. παρέχειν τινὶ Ἡρόδ. 4. 9 σώστρα τούτου ἀνακηρύσσειν Ξεν. Ἀπομν. 2. 10, 2. **3)** ἀμοιβὴ τοῦ ἰατροῦ, Πολυδ. Ϛ', 186, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 5974. — Ὁ ἑνικ. μόνον παρ' Ἀπ. Ῥ' μφυλ. 4. 62.

σώστρια, ἡ, θηλ. τοῦ **σωτήρ**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Θεοδώρου τοῦ Ὑρτακ.

σώτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **σωτήρ**, Ἡρόδ. 2. 156, Πινδ. Ο. 13. 76, Εὐρ. Μήδ. 528. Ἡρακλ. 508, Πλάτ. Νόμ. 960C. **2)**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συχν. ὡς ἐπίθ. θεῶν προστατίδων (πρβλ. June Suplita), τῆς Τύχης Πινδ. Ο. 12, 3 (πρβλ. **σωτὴρ** 1. 2)· τῆς Θέμιδος αὐτόθι 8. 28· τῆς Εὐνομίας αὐ. 9. 25· τῆς Ἀθηνᾶς Δυκοῦργ. 150. 5· τῆς Ἀρτέμιδος Ἀ. Π. 6. 267· τῆς Ἑκάτης Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκ.) 3827q· τῆς Ῥέας αὐτόθι 4695 κτλ.· ἡ Σώτειρα ἀπολ., ἐπὶ τῆς Δήμητρος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 378, Ἀριστ. Ρητ. 3, 18, 1· πλτ. **II**. ἀντίδοτόν τι, Γαλην παρ' Ἡσυχ., Παῦλ Αἰγ. 7, 11.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 195.

σωτήρ, ῆρος, ὁ, κλητ. **σῶτερ** (ἴδε κατωτ. 1. 2) ποιητ. **σωτὴρ** Σιμων. 128, Καλλ. εἰς Δῆλ. 166· ἕτερος τύπος κλητ. **σωτῆρε** ἀπαντᾷ ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1667 (σῴζω). Ὡς καὶ νῦν ὁ σῴζων, ἐλευθερῶν, ἀπαλλάττων, διατηρῶν, μετὰ γεν., σ. ἀνθρώπων, νηῶν Ὕμν. Ὁμ. 21, 5., 33, 6 τῆς Ἑλλάδος Ἡρόδ. 7. 139· ἑστίας πατρὸς Αἰσχύλ. Χο. 264· ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. ἰσοδυ. ἅμου πρὸς προσδιορισμόν, σ. νόσου, κακῶν, βλάβης, ὁ σῴζων ἀπὸ νόσου, ἀπὸ κακῶν, ἀπὸ βλάβης, Σοφ. Ο. Τ. 301, Εὐρ. Μήδ. 360, Ἡρακλ. 640 πρβλ. Ἡρόδ. ἐν τῷ εἰς Εὐρ. Ἐκ. προοιμίῳ σ. XXXII· σ. τῇ πόλει καὶ νῶν φανεὶς Ἀριστοφ. Ἱππ. 149· σ. δόμοις ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1161. **2)** μάλιστα ἐπὶ τοῦ Διός, Ζεὺς Σωτὴρ Πινδ. Ο. 5. 40, Ἀποσπ. 6. 5, Τραγ., κλπ., πρὸς ὃν τὰς εὐχὰς ἀπέτεινον οἱ ἐξ εὐτυχοῦς πλοῦ ὑποστρέφοντες, Donalds. εἰς Πινδ. Ο. 8. 20 (27)· εἰς Δία τὸν Σωτῆρα ἀριστοῦτο τὸ τρίτον ποτήριον τοῦ οἴνου, τρίτον Σωτῆρι σπένδειν Πινδ. Ι. 6 (4). 11· τρίτην Διὸς Σωτῆρος εὐκταίαν λίβα ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 52· Ζεῦ σῶτερ Ἀριστοφ. Θεσμ. 1009, Δείναρχ. 94. 45· ὦ Ζεῦ σῶτερ Φιλήμων ἐν «Στρατιώτῃ» 1. 21, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 3. 2·— τὸ πίνειν ἐκ τούτου τοῦ ποτηρίου ἐθεωρεῖτο ὡς σύμβολον καλῆς τύχης, καὶ τὸ ἓν τρίτου (ἢ γ' φορὰ) κατέντησε νὰ θεωρῆται ὡς αἴσιον καὶ εὐτυχές, Αἰσχύλ. Χο. 1073· ὅθεν ἡ παροιμία τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι, τὴν τρίτην φορὰν (δηλ. τὴν εὐτυχῆ φοράν), Πλάτ. Πολ. 583Β, Φίληβ. 66D, Χαρμ. 167Δ· καὶ αὐτὸς ὁ Ζεὺς ἐκαλεῖτο τρίτος· Παλλάδος καὶ Λοξίου ἕκατι καὶ τοῦ πάντα κραίνοντος τρίτου Αἰσχύλ. Εὐμ. 760, πρβλ. Ἰκ. 26, καὶ ἴδε **τριτόσπονδος**·— ὁμοίως ἐπὶ ἄλλων θεῶν οἷον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 512, κτλ.· τοῦ Ἑρμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 2· τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1222, 1755, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τῶν Διοσκόρων, αὐτόθι 489, 1261, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, αὐτόθι 5877b· κτλ.·— ἔτι καὶ ἐπὶ θηλ. θεοτήτων, Τύχη σωτήρ, ἀντὶ σώτειρα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 664, Θήβ. 826 (Διονδ.), Σοφ. Ο. Τ. 31· Ἀφροδίτη, σωτῆρι Συλλ. Ἐπιγρ. 5954·— θῆλυ καθόλου, ἐπὶ θεῶν προστατῶν ἢ πολιούχων, Ἡρόδ. 8. 138, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 982, Σοφ. Φιλ. 738· τοῖς ἀποτροπαίοις καὶ σωτῆρσι Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 4. **3)** ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ καὶ παρὰ τοῖς Ἐκκλ., ὁ Κύριος ἡμῶν ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ. **II**. παρὰ ποιηταῖς, ὡς ἐπίθ., σ. ναὸς πρόπτολος Αἰσχύλ. Ἀγ. 897, πρβλ. Πινδ. Ἀποσπ. 132· καὶ θηλ. οὐσιαστικοῦ, γονῆς σωτῆρος (ὡς ὁ Herm. ἀνεὶ γυνῇ) Αἰσχύλ. Θήβ. 225· σωτῆρες τιμαί, τὸ ὑπούργημα ἢ προνόμιον τοῦ σῴζειν, ἐπὶ τῶν Διοσκόρων, Εὐρ. Ἑλ. 993.

σωτηρία, Ἰωνικ. **-ίη**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Λατ. salus, φυλάσσετε τὴν σχεδὸν πᾶσαν προθυμίην σωτηρίης τε καὶ φυλακῆς παρεχόμενοι Ἡρόδ. 4. 98, κ. ἀλλ., καὶ συχν. παρ' Ἀττικ.· σωτηρίην ὑποτιθέναι τινί, μηχανᾶσθαι ὁ αὐτ. 5. 98, 7. 172· σωτ. τινὶ διδόναι, κατεργάσασθαι, φέρειν Εὐρ. Ι. Α. 1473, Ἡρακλ. 1045, Τρῳ. 748 κλπ.· ἀπεργάζεσθαι, περίζειν, ἐκπερίζεσθαι Πλάτ. Νόμ. 647Β, Πρωτ. 821Β, Θουκ. 6. 83· σωτηρίαν ἔχειν Σοφ. Αἴ. 1080, Εὐρ. Ὀρ. 1178, κλπ.· ζητεῖν Ἰσοκρ. 69Β· εὑρίσκεσθαι Αἰσχίν. 72. 40· ὡσαύτως, σωτηρίας τυγχάνειν Αἰσχύλ. Πέρσ. 508, Χο. 203, Ξεν., κλπ.·— ἐν τῷ πληθ., τῶν πόλεων σωτηρίαι Πλάτ. Πρωτ. 354Β, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 4. 2, 6. **2)** μέσον ἢ τρόπος σωτηρίας, (= μηχανὴ σωτηρίας Αἰσχύλ. Θήβ. 2. 9), ἔστι τίς σωτ.; ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 735· ἔχειν.. τίνα σωτ.; Εὐρ. Ὀρ. 778, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 12· εἰς σωτ. ἄλλην καταφυγεῖν Ἀντιφῶν 119. 25, πρβλ. Θουκ. 3. 20 **3)** ἀσφαλὴς ἐπάνοδος, ἡ εἰς τὴν πατρίδα σ. ὁ αὐτ. 6. 70· ἡ οἰκαδε σωτηρία Δημ. 1211. 17, πρβλ. Πλούτ. 2. 241Ε· ἡ σ. γίγνεται τινι δεῦρο Δημ. 1304. 20·— ποιητ. ὡσαύτως, νόστιμος σ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 797, Ἀγ. 344, 1238. **II**. ἐπὶ πραγμάτων, τὸ διατηρεῖν ἢ διατηρῆσαι, τὸ διαφυλάττειν, τινός, πράγματος τινος, Ἡρόδ. 4. 98, Αἰσχύλ. Εὐμ. 909, Πλάτ., κλπ.· — διατήρησις, τῶν ὁδῶν καὶ οἰκοδομημάτων Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 4· τῶν νόμων Πλάτ. Πολ. 415Ε· τοῦ οὐρανοῦ, τῶν ἄστρων Ἀριστ. περὶ Οὐρανοῦ 2. 1, 4, Μετεωρ. 2. 2, 10. **2)** ἀσφάλεια, ἐγγύησις περὶ ἀσφαλείας, σωτ. ἔστω τῶν ὑποκειμένων, ἐγγύησις περὶ τῆς ἀσφαλοῦς διαφυλάξεως.., παρὰ Δημ. 927. 8· σωτηρίας ἕνεκα τοῖς πολλοῖς τῶν σωμάτων, χάριν τῆς προσωπικῆς αὐτῶν ἀσφαλείας, Πλάτ. Νόμ. 908Α· ἐπὶ τῆς ψυχῆς σωτηρία αὐτόθι 909Α· σωτηρίαι τῆς πολιτείας, τρόποι διαφυλάξεως αὐτῆς, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 1, 1. **3)** ἀσφάλεια, ἐξασφάλισις, τοῦ κοινοῦ Θουκ. 2. 60· τοῦ βίου Πλάτ. Πρωτ. 356D. **4)** μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμ., ἀσφάλεια ἐναντίον τινός, ἀπορίας Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 1. 12.

σωτηριακόν, τό, κτὸ εἰς ἐκφορὰν νεκροῦ διδόμενον· Ἡσύχ.

Σωτηριαστάί, οἱ, ἑταιρεία τις ἐν Ῥόδῳ, Hellen. J. τ. 2, σελ. 358.

σωτηρικός, ἡ, **όν**, ὁ συντηρῶν, συντηρητικός, Γαληνοῦ περὶ Ἀρίστης Δίαίτ. κεφ. ε', (τ. 1, σ. 115 Kühn), Ἀθαν. τ. 1, σ. 494.

σωτήριος, ον, (σωτὴρ) ὁ σῴζων, ἀπαλλάττων, ἐλευθερῶν, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 213, κ. ἀλλ., Θουκ., Πλάτ., κλπ.· ἐπὶ συμπτωμάτων, ὁ δηλῶν ἀνάρρωσιν, Ἱππ. Ἀφορ. 1259· ἐλπὶς σπέρματος σωτηρίου, ἐλπὶς σπέρματος, ὅπερ μέλλει νὰ διατηρήσῃ ἢ νὰ διαιωνίσῃ τὸ γένος, Αἰσχύλ. Χο. 236· οὕτω πιθανῶς, **σωτήριον** δέον νὰ ἐκληφθῇ ἐπὶ ἐνεργ. σημασίας, ὁ φέρων σωτηρίαν εἰς τὴν πολιτείαν, Σοφ. Ο. Κ. 487, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb, πρβλ. 460. **2)** μετὰ δοτ., ὁ φέρων ἀσφάλειαν ἢ σωτηρίαν εἰς.., ἄριστα καὶ πόλει σωτ. Αἰσχύλ. Θήβ. 183, πρβλ. Χο. 505, Εὐρ. Ἡρακλ. 407, Φοίν. 918, κλπ.· ὡσαύτως μετὰ γεν., τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς σ. Πλάτ. Ἐπιστ. 354Β, πρβλ. Πολιτικ. 311Α.— Συγκρ. καὶ ὑπερθ., τὸ πείθεσθαι σωτηριώτερον αὐτοῖς Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 10· ἵππος σωτηριώτατος τῷ ἀναβάτῃ ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 3, 12. **2)** ἐπὶ προσώπων, σχεδὸν ὡς τὸ **σωτήρ**. Εὐρ. Ὀρ. 657, Βάκχ. 965, κλπ.· θεοί, Ζεὺς σ. Σοφ. Ἠλ. 281, Ἀποσπ. 373· μετὰ δοτικ., Θουκ. 7. 64· Ἑλένη ναυτίλοις σ. Εὐρ. Ὀρ. 1637· καὶ μὲ ἀ γενικ. προσώπ., γενοίμεθ' ἂν αὐτοῦ σωτήριοι Σοφ. Αἴ. 770.

II. ὡς οὐσιαστ., **σωτήρια**, τά, ὡς τὰ **σωτηρία**, ἡ, διάσωσις, ἀσφάλεια, ἀπαλλαγή, λύτρωσις, τἀκείνου σωτήρια ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 925· (οὕτω, σ. πράγματα Αἰσχύλ. Ἀγ. 646)· ἡ ἐλπὶς τῶν σ., Ἀριστ. Ρητορ. 2. 5, 16· — οὕτω καὶ καθ' ἑνικ., ἔρυμα τῆς χώρας καὶ πόλεως σ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 701· ἐπίνοιάν τι σ. τοῖς παροῦσι Δουκ. Ξεν. Τραγῳδ. 18, πρβλ. Ἑταιρ. Διαλ. 9. 3.

2) σωτήρια (ἐξυπακ. ἱερά), τά, εὐχαριστήριος θυσία ἐπὶ διασώσει, σ. θύειν θεοῖς Ξεν. Ἀν. 3. 2, 9., 5. 1, 1, πρβλ. Χρον. Ἡράκ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2374. 7· σ. ἄγειν Δουκ. Ἑρμότ. 86· σ. τοῦ βασιλέως, ἐπὶ τῇ ἀναρρώσει αὐτοῦ, Ἡρῳδιαν. 1. 10· — τὰ **Σωτήρια** ἦτο ἰδιαιτέρα θυσία ἐν Δελφοῖς, Συλλ. Ἐπιγρ. 1693. 15, ἴδε Böckh 2, σ. 659. **3)** ἀροιδὴ ἱατροῦ, Πολυδ. Γ', 180.

4) ὁ δημόσιος ἀπόπατος ἐν Σμύρνῃ, Δν. Π. 9. 662 (ἐν τῷ λήμματι, δηλ. τῇ ἐπιγραφῇ), Σουΐδ. **II**. Παθ. **σῶς**, σεσωσμένος, ἀσφαλής, ὡς ἐνίοτε ἑρμηνεύεται παρ' Αἰσχύλ. Ἱκ. Χο. 236, Σοφ. Ο. Κ. 487· ἀλλ' ἴδε ἀνωτ. Ι. 1. **IV**. Ἐπίρρ. **-ίως**, Ἀντίπ. παρὰ Στοβ. 418. 27, Σέξτ. Ἐμπ., κλπ.· σ. ἔχειν, διατελεῖν ἐν ἀναρρώσει, Πλούτ. 2. 918D.

σωτηριώδης, ες, ὑγιεινός, ὠφέλιμος Δίων Κ. 53. 19· **σωτηριωδέστατον** φάρμακον Γαλην. τ. 14. σ. 248, 11. — Ἐπίρρ. **-δῶς**, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 20C, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 30, κλπ.

σῶτρον, τό, ἡ ξυλίνη τοῦ τροχοῦ περιφέρεια, δηλ. ἡ ἄψις, ὁ δὲ περιβάλλων αὐτὴν σιδηροῦς κύκλος ἐκαλεῖτο **ἐπίσωτρον**, Πολυδ. Δ', 144, Γ', 53.— Ὁ Ἡσύχ. ἐν λέξ. **σῶστρα** μνημονεύει καὶ τύπαν **σωτρεύματα**.

σωφρονέω, ποιητικ. **σαόφ-**, Ὀππ. Ἀλ. 3. 446, Ἀν. Π. 5. 302. Ἔχω σώας τὰς φρένας, Ἡρόδ. 3. 35· ὃς ἂν φρενῶν ὑγιὲς οὐδὲν σωφρονῶν Βάθρ. 90. 4. **2)** εἶμαι σώφρων, φρόνιμος, δείκνυμαι κύριος ἑμαυτοῦ, ἀντίθετον τῷ **μαίνεσθαι**, ὁρίζειν, κλπ., Αἰσχύλ. Πρ. 982, Πέρσ. 829, Ἀριστοφ. Νεφ. 1061, 1071, Ἀντιφῶν 117. 14, Θουκ. 8. 24, Πλάτ. Φαῖδρ. 244Α, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 30, πρβλ. **ὑπερφρονέω**· τὸ σωφρονεῖν = **σωφροσύνη**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1425, πρβλ. 180·— σ. ἐς Ἀφροδίτην Εὐρ. Ι. Α. 1159· περὶ τοὺς θεοὺς Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 20· — ἐπὶ στρατιωτῶν, σ. καὶ εὐτάκτειν αὐτόθι 3. 5, 21· σ. καὶ ὁμονοεῖν Ἀνδοκ. 14 ἐν τέλει· μετὰ μετοχῆς· πέμποντες σωφρονοῦμεν ἂν Πλάτ. Μένων 90D. **3)** συνέρχομαι, γίνομαι κύριος ἑμαυτοῦ, Ἡρόδ. 3. 64· σ. ὑπὸ στένει Αἰσχύλ. Εὐμ. 520· σωφρονοῦντες ἐν χρόνῳ αὐτόθι· οὐ σωφρονήσεις; Σοφ. Αἴ. 1259· ἐσωφρόνησας ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1259· σεσωφρονηκώς, ὅταν ἔλθῃ εἰς ἑαυτόν, ὅταν συνέλθῃ, Πλάτ. Φαῖδρ. 241Β. **4)** Παθ., τὰ σεσωφρονημένα ἐν τῷ βίῳ μοι, τὰ σωφρόνως πεπραγμένα, Αἰσχίν. 28. 21.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 42.

σωφρόνημα, τό, πρᾶξις σωφροσύνης, Ξεν. Ἀγησ. 5, 4, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 194, πρβλ. **σωφρόνισμα**. **II**. = **σωφρονιστής**, Ἀρίσταρχ. παρὰ Στοβ. σ. 602. 13.

σωφρονητέον, ρημ. ἐπίθετ. τοῦ **σωφρονῶ**, δεῖ σωφρονεῖν, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 45.

σωφρονητικός, ἡ, όν, ἴδε **σωφρονικός**.

σωφρονίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**· — σώφρονα ποιῶ, κάμνω τινὰ νὰ ἔλθῃ εἰς ἑαυτόν, νὰ συνετισθῇ, νὰ γίνῃ φρόνιμος, νὰ βάλῃ γνῶσιν, παιδεύω, τιμωρῶ, Εὐρ. Τρῳ. 350, Ἀποσπ. 208, Ἀντιφῶν 118. 16, Πλάτ., κλπ.· ἡ τοιαύτη ἦττα σωφρονίζειν ἱκανὴ Ξεν. Κύρ. 3. 1, 20· τοὺς πονηροτάτους αἱ συμφοραὶ σωφρ. Δημ. 798. 7.—Παθ., κολάζομαι, τιμωροῦμαι, γίνομαι σώφρων, ἔρχομαι εἰς ἑαυτόν, Θουκ. 6. 78, Ξεν., κλπ. **2)** ἐπὶ παθῶν, πραγμάτων, κλπ., σ. τὸ θυμούμενον τῆς γνώμης Ἀντιφῶν 118. 10· σ. τὴν λαγνείαν λιμῷ Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 16· σ. ἀμπνοάς, ἀναπνέω μετ' ἐλάσσονος ὀφοδρότητος, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 869· τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κατὰ τὴν πόλιν τι ἐς εὐτέλειαν σ., περιορίζω τὰς δαπάνας τῆς κυβερνήσεως τῆς πόλεως, Θουκ. 8. 1. **II.** ἀμεταβ. = **σωφρονέω**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 2, 5.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 42.

σωφρονικός, ή, όν, ὁ φύσει σώφρων, μέτριος, νηφάλιος, ἐπὶ προσώπων, Ξεν. Ἀπομν. 1, 3, 9, Ἀριστ. κλπ.· σ. τὴν ἀναβολὴν Λουκ. Τίμ. 54.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 545· συγκρ. **-ώτερον**, Ἀθήν. 426C. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, Πλάτ. Πολιτικ. 307A· σεμνότης, ἔθος Πολύβ. 23. 18, 2, κλπ.· σωφρονικωτέρα τροφὴ Μουσών. παρὰ Στοβ. 167. 48· **τὸ σωφρονικόν** (κοινῶς **-ητικόν**) Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 5.

σωφρονισείω, ἐφετικὸν τοῦ **σωφρονίζω**, δῆλος ἦν μὴ ὅτι γε σωφρονισείων, ἀλλά... Παχυμ. Μελέτ. 11, σ. 216, 6.

σωφρόνισις, ἡ, τιμωρία, κόλασις, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ. παρ' Ἀππ. ἐν Καρχηδ. 78.

σωφρόνισμα, τό, κόλασις, σωφρονισμός, μάθημα, παίδευσις, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 992· διάφ. γραφ. ἀντὶ **σωφρόνημα**, Ἀρίσταρχ. παρὰ Σ-οβ 602. 13.

σωφρονισμός, ὁ, = **σωφρόνησις**, Πλούτ. 2 653C, κτλ.

σωφρονιστήρ, ῆρος, ὁ, = **σωφρονιστής**, Πλουτ. Κάτ. Πρεσβ. 27. **II.** ἐν τῷ πληθ., οἱ ὀδόντες τῆς φρονήσεως, ἄλλως **κραντῆρες**, Ἱππ. 232. 29, Ἡσύχ., κλπ.

σωφρονιστήριον, τό, τόπος σωφρονισμοῦ, εἱρκτή, Πλάτ. Νόμ. 908A· τὸ γοῦν χωρίον οὐδ' ὀνομάζειν ἔτ' ἠξίουν εἱρκτήν, ἀλλὰ σωφρονιστήριον Φίλων 2. 54, 8.

σωφρονιστής, οῦ, ὁ, ὁ ποιῶν τινα σώφρονα, κολαστής, ὁ τιμωρῶν, Θουκ. 6. 87, Πλάτ. Πολ. 471A, Δημ., κλπ.· ὁ δῆμος .. ἐκείνων σ. Θουκ. 8. 48· τῆς γνώμης ὁ αὐτ. 3. 65· ὁ σ. λόγος Λυκ. παρ' Ἀθην. 420C· νόμους σωφρ. ἐπί τισι τιθέναι Διον. Ἁλ. 2. 24. **II.** ἐν Ἀθήναις, ἐπόπται τῶν νέων ἐν τοῖς γυμνασίοις δέκα τὸν ἀριθμόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 214. 17, 262., 271 κέξ., Πλάτ. Ἀξίοχ. 367A, Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτ. σ. 60. 20, ἔκδ. Blass· ἴδε Ἑρμάνν. Pol. Ant. 150. 4.

σωφρονιστικός, ή, όν, ὁ ποιῶν τινα σώφρονα, σωφρονίζων, παιδεύων, τιμωρῶν, δύναμις Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 21· λόγοι, ᾠδαὶ Πολυδ. Γ', 100, κλπ.

σωφρονιστύς, ύος, ἡ, = σωφρόνισις, σωφρονιστύος ἕνεκα, χάριν σωφρονισμοῦ, Πλάτ. Νόμ. 933E

σωφρονολογέω, ὁμιλῶ σωφρόνως, Οἰκουμέν. εἰς Ἀποκάλ. σ. 456, 23.

σωφροσύνη, Δωρ. **-ύνα**, Ἐπικ. **σᾰοφροσύνη** (ὡς παρ' Ὁμ.)- ἡ, τὸ σωφρονεῖν, ἔχειν τὰς φρένας ὑγιεῖ., φρόνησις, κοσμιότης, Ὀδ. Ψ. 13· ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 30· ὁ κοινὸς τύπος πρῶτον παρὰ Θεόγν. 379, 702, 1138, Ἐπίχ. παρὰ Στοβ. σ. 58. 7· αἰδὼς σωφροσύνης πλείστου μετέχει Θουκ. 1. 84· σ. λαβεῖν ὁ αὐτ. 8. 64· ἀντίθετον τῷ **μανίᾳ**, Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 16. **2)** μετριότης εἰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας, ἐγκράτεια, ἁγνότης, νηφαλιότης, Λατ. temperantia, modestia, Ἀριστοφ. Νεφ. 962, Πλ. 563, Ἀνδοκ. 17. 13, Πλάτ., κτλ.· σ. τὸ κρατεῖν ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν Πλάτ. Συμπ. 196C· σ. τὸ περὶ τὰς γυναῖκας Ἀριστ. Πολιτ. 2. 5, 10, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 68C, Πολ. 436E κέξ., Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 10· ἴδε **σώφρων**, καὶ πρβλ. **ἐγκρατής, ἐγκράτεια**.

σώφρων, Ἐπικ. **σᾰόφρων** (ὡς παρ' Ὁμ.), **ονος**, ὁ, ἡ, οὐδ. **σῶφρον**. Ἡ ὑρίω, ὁ ἔχων σῶας τὰς φρένας, ὑγιὴς τὸν νοῦν, Λατ. sanae mentis, (ἐκ τοῦ **σῶς, φρήν**, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 5, 6, Πλάτ. Κρατ. 411E) — ὅθεν, φρόνιμος, συνετός, «διακριτικός», οὐκ ἄν με σαόφρονα μυθήσαιο ἔμμεναι Ἰλ. Φ. 462, πρβλ. Ὀδ. Δ. 158· ἀντίθετον τῷ **ἄφρων**, Θέογν. 431, 454, 497· τῷ **νήπιος**, ὁ αὐτ. 483· τῷ **ἀνόητος**, Ἡρόδ. 1. 4· σωφρων περὶ θεοὺς Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 2· σωφρονέστατος ἐν τῇ τέχνῃ Ἱππ. 84A. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, σ. μῦθος Θέογν. 754, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1025· σ. οἶκτος, εὔλογος, πρέπων, προτήκων, Θουκ. 3. 59· σ. κήρυγμα Αἰσχίν. 54. 14· σώφρονα εἰπεῖν Εὐρ. Ι. Α. 1024· ἄλλο τι σωφρονέστερον γινώσκειν Θουκ. 5. 111· σῶφρόν ἐστι μετ' ἀπαρ. ὁ αὐτ. 1. 42. **II.** παρ' Ἀττ., μάλιστα, ὁ ἀσκῶν ἐγκράτειαν, ἐγκρατής, μέτριος, ἁγνός, νηφάλιος, (σώφρων ὁ μετρίας ἐπιθυμίας ἔχων Πλάτ. Ὅροι 415D, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 430E, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 10), δός μοι σωφρονεστέραν πολὺ μητρὸς γενέσθαι Αἰσχύλ. Χο. 140· πρβλ. Σοφ. Αἴ. 132, Ἀποσπ. 608· γυνὴ σ. Ἀνδοκ. 30. 43· σ. καὶ ἐγκρατὴς ἑαυτοῦ Πλάτ. Γοργ. 491D. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, σ. γνώμη Αἰσχύλ. Ἀγ. 1664· σ. εὐχαὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 710· σ. ὑμέναιοι, λέχη Εὐρ. Ὀρ. 558, Ἑλ. 1099· τράπεζα, δίαιτα ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 885, Πλάτ. Ἐπιστ. 336C· ἀριστοκρατία Θουκ. 3. 82· χάρις ὁ αὐτ. 58· βίος Πλάτ. Νόμ. 733E· φρονεῖν σώφρονα Σοφ. Ἀποσπ. 62. **3)** τὸ σῶφρον = σωφροσύνη, Εὐρ. Ἱππ. 431, Θουκ. 1. 37., 3. 82, κτλ.· τὸ σ. ἤβης Σοφ. Ἀποσπ. 705· σοῦ τὸ σ. Εὐρ. Ἀνδρ. 365, πρβλ. 346, κτλ.· ἐπὶ τὸ σωφρονέστερον λαμβάνειν τι Ἡρόδ. 3. 71· τὸ σωφρονέστατον Θουκ. 3. 92· οὕτω, τὰ σώφρονα λάγδην πατεῖται Σοφ. Ἀποσπ. 606. **III.** Ἐπίρρ. **-όνως**, Ἡρόδ. 4. 77, Αἰσχύλ. Θήβ. 645, Εὐμ. 44· τραφῆναι Ἀριστοφ. Ἱππ. 334· σ. τε καὶ μετρίως Πλάτ. Πολ. 399B· δικαίως .. καὶ σ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 1. 134D· σ. ἐφέπεσθαι, μετὰ προσοχῆς, Ξεν. Ἀγησ. 2, 3.— Συγκρ. **σωφρονέστερον**, Θουκ. 1. 84, Ξεν., κτλ.· ἀλλὰ **-εστέρως**, Εὐρ. Ι. Α. 379·— ὑπερθ. **-έστατα**, Ἰσοκρ. 142C, Πλάτ. Νόμ. 728E.

σώχω, μαλακώτερος Ἰων. τύπος ἀντὶ τοῦ **ψώχω**, τρίβω, Νικ. Θηρ. 590, 696, Ἡσύχ.·— τὸ σύνθετον **κατασώχω** ἁπαντᾷ παρ' Ἡροδ. 4. 75.

σώω, Ἐπικ. ἀντὶ **σῴζω**, ὁ ἴδε, Ὅμ.

[Ἡ ἐπεξεργασία τοῦ στοιχείου Ρ καὶ ἡ τοῦ Σ ἀπὸ τῆς λέξεως **στυγνότης** *μέχρι τέλους ἐγένετο ὑπὸ Μιχαὴλ Κωνσταντινίδου, ἡ δὲ τοῦ πρώτου μέρους τοῦ στοιχείου Σ μέχρι τέλους τῆς λέξεως* **στυγνὸς** *ὑπὸ Ξενοφῶντος Π. Μόσχου Δ. Φ.]*

Τ

Τ, τ, ταῦ, τό, ἄκλιτ., τὸ δέκατον ἔνατον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου, πρβλ. Πλάτ. Κρατύλ. 394B· ὡς ἀριθμητικὸν τ' = 300, ἀλλὰ ,τ = 300,000. Ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις καὶ ταῖς παλαιαῖς ἐκδόσεσιν εὑρίσκομεν καὶ τὸν τύπον 7.

I. τὸ τ εἶναι ἄφωνον ψιλὸν σύστοιχον τῷ μέσῳ δ καὶ τῷ δασεῖ θ. Ἐν ταῖς Ἰνδο-Εὐρωπαϊκαῖς γλώσσαις τὸ Ἑλλην., Λατ. καὶ Σανσκρ. t = τῷ Γοτθ. th (ἢ ἐν μέσῳ λέξεως ἐνίοτε d)· = τῷ Ἀρχ. Γερμαν. d·— ὡς: **τρεῖς**, Λατιν. tres, Σανσκρ. trayas = τῷ Γοτθ. threis, Ἀρχ. Σκανδ. drir, Ἀγγλο-Σαξον. prî, Ἀρχ. Γερμ. prî·— **σύ** (Δωρ. **τύ**), Λατιν. tu, Σανσκρ. tvam = τῷ Γοτθ. thu, Ἀρχ. Σκανδ. καὶ Ἀγγλο-Σαξον. pu, = τῷ Γερμαν. du·— **τείνω, τανάος**, Λατ. tendo, tenuis, Σανσκρ. tanomi, tanus, = τῷ Γοτθ. thanja (extendo), Ἀγγλο-Σαξον. pyn (thin), κτλ.· ἴδε Κούρτ. σ. 205 κέξ. **II.** Μεταβολαὶ τοῦ τ ἐν ταῖς Ἑλλην. διαλέκτοις: **1)** Αἰολ. καὶ Δωρ. τ ἀντὶ σ, ὡς τὺ (Λατ. tu, Ἀγγλ. thou) ἀντὶ σύ· τοί τέ τῦκον τευτλίον φατί, ἀντί, σοί σέ σῦκον σευτλίον φησὶ Koen εἰς Γρηγόρ. Κορίνθου σ. 236· οἱ Ἀττικοὶ ὡσαύτως χρῶνται τῷ τ ἀντὶ τοῦ σ, ἴδε Σσ. Π. 2. 6· οἱ Ἴωνες προέκρινον τὸ μαλακώτερον σ. **2)** παρὰ τοῖς νεωτέροις Ἀττικοῖς ὡς καὶ παρὰ τοῖς Δωριεῦσι καὶ Βοιωτοῖς ττ ἀντὶ σσ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς ῥήματα (πλὴν τοῦ **πτύσσω, πτίσσω, πτήσσω**), ἀλλὰ καὶ ἐν πολλοῖς ὀνόμασιν (ἡ κατάληξις **-ισσα**, ὡς **Φοίνισσα**, οὐδόλως ἐπιδέχεται τὴν τοιαύτην μεταβολήν)· ἴδε Σσ. Π. 2. γ. Πρβλ. Παρατηρ. εἰς Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 324 κέξ. **3)** παρὰ τοῖς Αἰολ. καὶ Δωρ. εἶναι ἐν χρήσει π ἀντὶ τ, μάλιστα τὸ ἀρκτικὸν σπ ἀντὶ στ, οἷον **σπολὰς** ἀντὶ **στολάς**, ἴδε Ππ. Π. 5, πρβλ. Λατιν. pavo = **ταώς**. — Ἴδε Κόντου Κριτικὰς καὶ Γραμματικὰς Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Ζ', σ. 319 κέξ., Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολολικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΕ', σέλ. 446 κέξ. **4)** παρὰ τοῖς Ἴωσι τὸ ψιλὸν τ ἀντὶ τοῦ συστοίχου δασέος θ, οἷον **αὖτις** ἀντὶ **αὖθις**· οὕτω καὶ ἐν συνθέσει καὶ ἐν ἐκθλίψει τὸ ψιλὸν διαμένει ἄτρεπτον πρὸ δασυνομένου φωνήεντος, οἷον **κατεῖλον, κατ' ἡσυχίην**. **5)** παρ' Ἀττικ. ὡσαύτως αἱ οὐσιαστικαὶ καταλήξεις **-θρον, -τρον**, ἐνίοτε ἐναλλάσσονται, π. χ. **μίσητρον, μίσηθρον**, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 131. **6)** οἱ ποιηταὶ χάριν τοῦ μέτρου παρεμβάλλουσιν ἐνίοτε τ μετὰ τὸ π ἐν ἀρχῇ τινων λέξεων, π. χ. **πτόλις, πτόλεμος**· ὡσαύτως παρεμβάλλεται τ πρὸ τῶν καταλήξεων **-μός, -μή**, οἷον ἐν ταῖς λέξ. **ἀτμός, ἐφετμή**·— ὕστερον ἡ παρεμβολὴ τοῦ τ ἦτο χαρακτηριστικὸν τῆς Μακεδονικῆς διαλέκτου, Koen εἰς Γρηγ. Κορίνθου σελ. 338· καὶ οἱ νεώτεροι Ἕλληνες προτάττουσι τ πρὸ τοῦ ζ ἢ σ ἀντὶ μόνου τοῦ σ, οἷον **τζάκωμα** ἀντὶ **σάκωμα, τζίζω** ἀντὶ **σίζω**, κτλ.— Παρομοία σχέσις μεταζὺ τοῦ t καὶ z ὑπάρχει ἐν ταῖς Τευτονικαῖς γλώσσαις, οἷον Γερμ. zu, zählen, zahm, Zange, Ἀγγλ. to, teb, tame, tongs. **7)** τὸ τ ἐνίοτε ἐκπίπτει χάριν εὐφωνίας, οἷον **πυκτίον πτυκτίον**·— καὶ Δωρικῶς ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι τινῶν οὐδετέρων ὀνομάτων τῆς γ' κλίσεως, οἷον **κέραος κρέαος τέραος**, κλπ., ἀντὶ **κέρατος**, κτλ. **8)** ἐνίοτε τὸ τ ἐναλλάσσεται μετὰ τοῦ κ, ἴδε Κκ. Π. 3. **9)** ἴδε τὸν ἀστεῖον ὑπὸ τοῦ τ σφετερισμὸν τῆς θέσεως ἄλλων συμφώνων ἐν τῇ τοῦ Λουκιανοῦ Δίκῃ φωνηέντων.

τ', κατ' ἔκθλιψιν ἀντὶ **τε**, **2)** τὸ μόριον **τοι**, ὅπερ ἄλλοτε ἐφέρετο μετ' ἀποστρόφου πρὸ τοῦ **ἂν** καὶ **ἄρα**, τ' ἄν, τ' ἄρα, μέντ' ἄν, κτλ., ἤδη ὀρθότερον φέρεται ἡνωμένον μετ' αὐτῶν ἐν κράσει **τἂν, τἆρα** (οὐχὶ **τἄρα**), **μεντἄν**, κτλ.— Σπανία ἔκθλιψις τοῦ **τοι** πρὸ τοῦ **αἶψα** εὕρηται ἐν Ὀδ. Γ. 147· οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος. **3)** τὰ Ἀττικὰ ἄρθρα **τό, τά** οὐδέποτε πάσχουσιν ἔκθλιψιν, ἀλλὰ δύνανται νὰ πάθωσι κρᾶσιν. **4)** τὰ **τί** ἢ **τί** οὔτε ἔκθλιψιν πάσχουσιν οὔτε κρᾶσιν.

τά, ἴδε ἐν λ. **ὁ, ὅς**.

ταβαίτας, ου, ὁ, ξύλινον ποτήριον, λέξις Περσική, «ἐν ξυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λίνοις ποτηρίοις, οὓς καλοῦσι ταβαίτας» Ἀμύντας παρ' Ἀθην. 500D.

τᾰβαλά, τό, Περσικὸν ἀντὶ **τύμπανα**, (πρβλ. τὸ Μαυριτανικὸν atabal, ὅπερ ἐκ τῶν Μαύρων παρέλαβον οἱ Ἰσπανοί, — Καθ' Ἡσύχ.: «ταβάλα ταβῆλα· ὑπὸ Πάρθων οὕτω καλεῖται ὄργανον κριβάνῳ ἐμφερές, ᾧ χρῶνται ἐν τοῖς πολέμοις ἀντὶ σάλπιγγος»· ἴδε Salmas Solin σ. 717.

ταβελλάριος, ὁ, Λατ. tabellarius, γραμματοφόρος, ἐπιστολοφόρος, Παλλάδ. ἐν βίῳ Ἰω. Χρυσ. 11E.

ταβελλίων, ωνος, ὁ, Λατ. tabellio, συμβολαιογράφος ἢ ἀναφορογράφος, Προκόπ. III. 154, 17.

ταβέρνα, ἡ, Λατ. taberna, = καπηλεῖον, πανδοχεῖον, Πράξ. Ἀποστ. κή. 15.

ταβερνεῖον, τό, = **ταβέρνα**, Σουίδ.

τάβλα, ἢ **τάβλη**, ἡ, = τῷ Λατ. tabula, ἄβαξ, ἀβάκιον κυβευτικόν, νῦν «τάβλι», τό, Ἀνθ. Π. 9. 482, 27., 9. 767, Ἀπολλών. Ἐφέσ. 1385A, κλπ.

ταβλίζω, ὡς καὶ νῦν, παίζω τάβλι, πρβλ. **κυβεύω, πεσσεύω**, Λεόντ. Κύπρ. 1740C, Ζωναρ., Θωμ. Μάγιστρ.· ἴδε Δοσκάγγ.

ταβλὶν ἢ **τάβλιν**, = **ταβλίον**, Χρονικ. Πασχαλ. 614, Θεοφάν. 260.

ταβλίον, τό, κυβευτικὸν ἀβάκιον, Lex. Sched. 324, 619.

2) τράπεζα, ταβλᾶς, Λέοντ. Κύπρ. 1709. **3)** εἶδος ἱματιοθήκης, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 7.

ταβλιόπη, ἡ, κωμικὴ λέξις σχηματισθεῖσα κατὰ τὸ **Καλλιόπη**, παιγνίδιον κυβευτικόν, Ἀνθ. Π. 11. 373.

ταβλιστήριον, τό, = **κυβεῖον**, Σχόλ. εἰς Αἰσχίν. σ. 19. 24 Ὀξων.

ταβλιστής, οῦ, ὁ, (ταβλίζω) ὁ παίζων τάβλι, κυβευτής, Σουίδ., Γλωσσ.

ταβλοπαρόχιον, τό, = **κυβεῖον, ταβλιστήριον**, Μαλαλ 345. 17.

ταβλοπάροχος, ὁ, ὁ διατηρῶν ταβλοπαρόχιον, Γλωσσ.

ταβλώματα, τά, = τῷ ἑπομ., Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ.

ταβλωτά, τά, = **δρύφακτοι**, «δρύφακτοι .. περιφράγματα, τὰ νῦν ταβλωτὰ καλούμενα» Σουίδ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 349, 386.

ταβουλάριος, ὁ, Λατ. tabularius, γραμματοφύλαξ, Εὐσ. Π. 1492, Νεῖλ. 312C, κλπ.

τἀγαθά, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὰ ἀγαθά**.

τᾱγαῖος, α, ον, «ὁ ἐξ ἐπιταγῆς τι ποιῶν» Ἡσύχ.

τἀγαμέμνονος, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ **τοῦ Ἀγαμέμνονος**.

ταγάριον, τό, εἶδος μέτρου ξηρῶν, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 311, 17.

τάγγη, ἡ, (ταγγὸς) ὡς καὶ νῦν, κοινῶς ταγγάδα, τὰ ἐλαιώδη παλαιούμενα τάγγην ὑπομένει Ἀλεξ. Ἀφρ. Πρβλ. 2. 70· — εἶδος φύματος, τὰ ὑπὸ δέρμα ἀφιστάμενα ἐς τὰ ἔξω φύματα, οἷον τάγγαι Ἱππ. 312. 6· — ὡσαύτως **τάγγος, εως**, τό, Παῦλ. Αἰγ., **ταγγίασις, εως**, ἡ, «τάγγιασμα», Γλωσσ.

ταγγίζω, γίνομαι ταγγός, «ταγγιάζω», Γεωπον. 9. 22, 4· — ἔχω τάγγας, Ἀέτ.

ταγγός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, Γεωπον. 9. 22, 3· ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 341.

τᾱγεία, ἡ, τὸ ἀξίωμα ἢ ὑπούργημα τοῦ ταγοῦ, Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 34.

τᾰγείς, ἴδε **τάσσω**.

τᾱγεύω, εἶμαι ταγός, ἤτοι ἄρχων τῶν Θεσσαλῶν, Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 7. — Παθ., εἶμαι ἡνωμένος ὑπὸ ἕνα ταγόν, Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 4. **II.** Μέσ., τάσσω, παραγγέλλω νὰ ταχθῶσι στρατιῶται, ἄνδρας ἀρίστους .. πυλῶν ἐπ' ἐξόδοισι τάγευσαι τάχος Αἰσχύλ. Θήβ. 58.

τᾱγέω, εἶμαι ἄρχων, κυβερνήτης, ἁπάσης Ἀσίδος Αἰσχύλ. Πέρσ. 764.

ταγή, ἡ, ὡς τὸ **τάξις**, παράταξις, διευθέτησις, διάταξις, Λατ. acies, Ἀριστοφ. Λυσ. 105 **2)** ἐπαρχία, Ἀριστ. Οἰκ. 2, 1· — περιληπτικῶς, ξύμφρων τ., οἱ ὁμονοοῦντες ἢ ὁμόφρονες ἔρχοντες ἢ ἀρχηγοί, Αἰσχύλ. Ἀγ. 110. **3)** διαταγή, διάταξις, Κλήμ. Ρώμ. 1. 20. **II.** ὡσαύτως θηλ. τοῦ **ταγός**, Λεξικ. Χειρόγραφ. ἐν Osann Auctar. σ. 141, 154. [ᾰ Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλὰ ᾱ Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ., ὅπερ ἄγει τινὰς τῶν κριτικῶν νὰ ἀναφέρωσι τὴν ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ λέξιν εἰς τὸ ὄνομ. **τάγης**, ἀλλὰ τοῦτο δυσκολώτατα συμβιβάζεται πρὸς τὴν ἔννοιαν].

τᾰγηνάριον, [ᾰ], τὸ ὑποκορ. τοῦ **ἀτταγήν**, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 302B.

τᾰγηνίας, ὁ, τηγανίτης, κοινῶς «τηγανίτα», Μάγνης ἐν «Διονύσῳ» (ἢ Διονύσῳ δευτέρῳ) 2, Κρατῖν. ἐν «Νόμοις» 8, Μεταγέν. ἐν «Θουριοπέρσαις» 1. 8, Νικοφῶν ἐν «Χειρογάστορσι» 2, πρβλ. **ταγηνίτης, τηγανίτης**.

τᾰγηνίζω, = **τηγανίζω**, ὡς καὶ νῦν, Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 2, Γαλην. τ. 6, σ. 637, 2., 725, 3.

ταγήνισις, εως, ἡ, τὸ τηγανίζειν, Γαλην. τ. 6, σ. 787, 7.

Τᾰγηνισταί, ὄνομα ἀπολεσθείσης κωμῳδίας τοῦ Ἀριστοφάνους.

τᾰγηνιστός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ταγηνίζω**, τηγανιστός, ἰχθύες Ἄλεξις ἐν «Δημητρίῳ» 4.

τᾰγηνίτης [ῑ], **ου**, ὁ, = **τηγανίτης**, Ἀθήν. 646D, Γαλην. 6. 490.

τᾰγηνο-κνῖσο-θήρας, ου, ὁ, ὁ θηρεύων τὴν κνῖσαν τῶν τηγανιζομένων, ἐπὶ παρασίτου, Εὔπολις ἐν «Κόλαξιν» 4· ἀμφισβητεῖται ὑπὸ τοῦ Λοβ. εἰς Φρύν. 627 κέξ., ἀλλ' ὅρα Meineke ἔνθ' ἀνωτ.

τάγηνον [ᾰ], τό, τὸ τηγάνι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 929· τῶν περὶ τάγηνον καὶ μετ' ἄριστον φίλων, περὶ παρασίτων, Εὔπολις ἐν «Κόλαξιν» 7· οὐδὲ λοπὰς κακόν ἐστιν, ἀτὰρ τὸ τάγηνον, ἄμεινον οἶμαι Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Φάωνι» 1. 12, Ἀναξανδρίδης ἐν «Ὀδυσσεῖ» 1. 4, Λουκ. Συμπ. 38 — συνηθέστερον ἐν τῷ τύπῳ **τήγανον**, Φερεκρ. ἐν «Λήροις» 4, ἐν «Πέρσαις» 4, Εὔπολις ἐν «Εἴλωσιν» 5, κτλ.· πρβλ. Ἀθήν. 228F κέξ., παρ' ᾧ μνημονεύεται καὶ ὁ τύπος **ἤγανον** ἐκ τοῦ Ἀνακρ.

τᾰγηνο-στρύφιον, ἢ **τηγανο-**, τό, μαγειρικὸν ἐργαλεῖον δι' οὗ στρέφουσι τὰ τηγανιζόμενα, εἶδος ξυστῆρος, Πολυδ. Ϛ', 89· καθ' Ἡσύχ. ἐν λέξ. **λίστριον**: «τηγανόστροφον».

τάγης [ᾰ], **ου**, ὁ, = **ταγός**, Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 6.

ταγίζω, ὡς καὶ νῦν, δίδω τροφήν, «οἱ δὲ τῶν Ῥωμαίων λαοὶ τῇ νυκτὶ ἐπότισαν καὶ ἐτάγισαν τὰ ἄλογα αὐτῶν» Θεοφάν. σ. 17

ταγιστήριον, τό, μερίδιον τροφῆς, ταγίνι ἐντὸς πηριδίου (τουρβᾶ), Δούκα Ἱστ. 45· — ὡσαύτως **τάγιστρον**, πηρίδιον (τουρβᾶς) ἐντὸς τοῦ ὁποίου τίθεται ἡ τροφὴ τοῦ ἵππου ὡς καὶ νῦν, τὸ δὲ πηρίδιον τοῦτο κρεμῶσιν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τοῦ ἵππου, Κ. Πορφυρογ. Ἔκθεσ. Βασ. Τάξ. 462, Νικήτ. 643.

τάγμα, τό, (τάσσω) τὸ διαταχθέν· μάλιστα δέ, **I.** διάταξις, διαταγή, νόμου τ. Πλάτ. Ὅροι 415E· ἐκ δυοῖν τ., ἐκ συνδυασμοῦ δύο πολιτικῶν διατάξεων, Ἀριστ. Πολιτ. 4. 9, 4.

II. ὡρισμένος φόρος, ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 2. 21, 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 2562. 14. **III.** σῶμα στρατιωτικόν, Ξεν. Ἀπομν. 3. 1, 11, Πολύβ., κτλ.· τὸ παρὰ Ῥωμαίοις, manipulus, Πολύβ. 6. 24, 5· ἡ λεγεών, legio, Δίων Κ. 71. 9, Συλλ. Ἐπιγρ. 4693. **IV.** τάξις ἢ ἀξίωμα, αὐτόθι 5843· βουλευτικὸν τ. αὐτόθι 4411b, 5· ἱππικὸν τ. αὐτόθι 2803 — αἰτ. **τάγμα** ὡς ἐπίρρ., αὐτόθι 3765, πρβλ. 5805. 11.

ταγμᾰτ-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς **τάγματος**, Διονυσ. Ἀλ. Ἀποσπ. Escur.· καὶ **ταγμάταρχος**, ὁ, Κ. Μανασσ. Χρον. 1048, 2257, 4074, 4221; — ἐντεῦθεν τὸ ῥῆμα **ταγμᾰταρχέω**, Φίλων 1. 368· καὶ οὐσιαστ. **ταγματαρχία**, ἡ, Διον. Ἀρεσπ. σ. 21C.

ταγμᾰτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **τάγμα** (III), ἐπιφορὰς ταγματικὰς Διόδ. 17. 94.

τᾰγός, ὁ, (τάσσω), ὁ διατάττων, κυβερνῶν, κυβερνήτης, ἀρχηγός, ἡγεμών, ταγὸς μακάρων, ὁ Ζεύς, Αἰσχύλ. Πρ. 96 ταγοὶ Περσῶν ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 23 νεῶν, ναῶν ταγοὶ αὐτόθι 324, 480, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 1057, Εὐρ. Ι. Α. 269. **II.** κυρίως, ἐπώνυμον τοῦ ἄρχοντος τῶν Θεσσαλῶν, Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 6., 4. 28, κτλ. [ᾱ ἀείποτε· διότι τὸ **τᾰγοὶ** ἐν Ἰλ. Ψ. 160 ἦτο μόνον πλημμ. γραφ. ἀντὶ τ' ἀγοί.]

τᾰγοῦχος, ὁ, ταγός, ἀρχηγός, ἄρχων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 296.

τᾰγῠρῐ, τό, ἄκλιτον, ψίχαλον, ἐλάχιστόν τι, μαθόντι μηδὲ τάγυρι μουσικῆς Εὔπολις ἐν «Αἰξίν» 10· — περὶ τοῦ Σολων. 22 (20), ἴδε Bgk. ἐν τόπῳ. Ὁ Θεόγνωστος μνημονεύει τοῦτο ὡς ἓν τῶν εἰς ε ληγόντων ὀνομάτων, ὥστε τὸ **ταγύρια** παρ' Ἡσυχ. εἶναι ἴσως ἁμάρτημα ἀντὶ τοῦ **τάγυρι**.

τᾶε, (= **τᾷ, τῇ**), ἀνέθειαν τᾶε Δάματρι Ἐπιγρ. τῶν ὑπωρειῶν Κιθαιρῶνος, Bul. de cor. hel. III. σ. 134 — Πβλ. τὰ ἐν ἐκ γραφαῖς Τανάγρας ἀναγνωσθέντα παλαιᾷ ὀρθογραφίᾳ κύρια ὀνόματα **Ἀεσχρόνδας, Ἀβαεόδορος, ἐπὶ Ἀμεινοκλείας, ἐπὶ Λυσανίας, Γεργαένετος** κτλ. ἃ ἐξεδόθησαν ἐν τῷ CIG. καὶ τῷ Ἀθηναίῳ καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ἀναμνήσθητι καὶ τῆς Λατιν. διφθόγγου ae, ἥτις ἐπεκράτησεν ὕστερον ἀντὶ τῆς ἀρχαιοτέρας ai. Ὅρα Kühn. Ausführl. Gram. d. lat. Spr. I, § 7, b, 4, Συναγωγ. Λεξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τἀδελφοῦ, τἄδικον, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὰ ἀδελφοῦ, τὸ ἄδικον**.

τᾰθείς, τάθη, ἴδε ἐν λέξ. **τείνω**.

ταῖ (= **ταδὶ** ἢ **τάδε**) Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, CIG. II, 8.

Ταίνᾰρος, ἡ, ἀκρωτήριον τῆς νοτιωτάτης ἄκρας τῆς Λακωνικῆς, Πινδ. Π. 4. 78 καὶ 310· καὶ ὡς ἀρσ. Ταίναρον ἠνεμόεντα Ὀρφ. Ἀργ. 1364 καὶ ὡς οὐδ., **Ταίναρον**, τό, Στράβ. 363 — ἐν τοῖς πλείστοις χωρίοις ἡ λέξις ἀπαντᾷ κατ' αἰτ. ἢ γεν. ἄνευ ἐπιθέτου, ὥστε τὸ γένος μένει ἀόριστον, οἷον ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλωνα 412, Ἡρόδ. κλπ. ἐπὶ Ταίναρον ὁ αὐτ. 1. 23, 24, Θουκ. 1. 133, Ἀριστοφ. κλπ.· περὶ Ταίναρον Ἡρόδ. 7. 168· ἀπὸ Ταινάρου Θουκ. 1. 128· ἀπὸ τοῦ Τ. ὁ αὐτ. 7. 19· ἐπὶ Ταινάρῳ Ἀριστοφ. Ἀχ. 510· κτλ.· ὑπῆρχε δὲ περίφημος ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐπ' αὐτῷ, Ποσειδῶν οὐπὶ Ταινάρῳ θεός, ἔνθ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀνωτ., πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1335·— ὑπῆρχε δὲ ἐνταῦθα καὶ σπήλαιον ὅπερ ἦγεν εἰς τοὺς ὑποχθονίους τόπους, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 239, Στράβ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὅθεν, Ταιναρίην ὑπὸ χθόνα, δηλ. εἰς τὸν κάτω κόσμον, ad inferos, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 102, πρβλ. Οὐεργ. Γεωργ. 4. 467·— περὶ τοῦ Ταινάριος λίθος, ἴδε ἐν λ. λίθος.

ταινία, ἡ, (τανύω, τε(νω) ὕφασμα ἐκ λίνου ἢ ἐρίου, ἐπίμηκες καὶ στενόν, λωρὶς ὑφάσματος, κορδέλλα, καὶ τὰ ὅμοια, μάλιστα πρὸς ἀνάδεσιν τῆς κόμης, κεφαλόδεσμος, ἢ ὡς στέφανος περὶ τὴν κεφαλήν, φερουμένη δὲ εἰς σημεῖον νίκης, (πρβλ. **ταινιόω**), Λατ. mitelia, θήσω δὲ νικητήριον τρεῖς ταινίας Εὔπολις ἐν «Ἀγκυλίωνι» 3, πρβλ. Ξεν. Συμπ. 5. 9, Πλάτ. Συμπ. 212Ε, Παυσ. 6. 20, 19, κτλ.· ταινίας πωλεῖν Δημ. 1308. 5·— ὡσαύτως στηθόδεσμος νεαρᾶς κόρης ἢ γυναικὸς καθόλου, Ἀνακρεόντ. 22. 13, πρβλ. Παυσ. 9. 39, 8· «τὸ δὲ τῶν μαστῶν τῶν γυναικῶν ζῶσμα ταινίαν ὠνόμαζον ἢ ταινίδιον» Πολυδ. Ζ', 65·— ἐπίδεσμος, σφενδόνη, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 817, κτλ. **2)** λωρὶς δορᾶς ἢ σισύρας, Ὀππ. Κυν. 1. 322. **3)** στενὴ καὶ ἐπιμήκης σημαία πλοίου, Δίων Χρ. 2. 397, Πολυδ. Α', 90· ταινία ἐξηρτημένη ἐκ τῆς λόγχης δόρατος, Διόδ. 15. 52. **II.** λωρὶς ἢ γλῶσσα γῆς, Διόδ. 1. 31, Ἀπ. Καρχηδ. 121, Πλουτ. Ἀλέξ. 26, κτλ.· σύρτις, Πολύβ. 4. 41, 2, Στράβ. **III.** ἔργον ξυλουργοῦ, γραμμὴ ἐξέχουσα ξύλου, fascia, Ἐτυμ. Μέγ. **IV.** ὡς καὶ νῦν, ταινία τῶν ἐντέρων, Γαλην. **V.** μακρὸς καὶ λεπτὸς ἰχθύς, ἡ νῦν καλουμένη ζαργάνα (ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 206, 207), Ἐπίχ. 31 Abr., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 13, 4. [ῑ εὕρηται ἐν ἄρσει, Ὀππ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἐπικ. ποίημα παρὰ Διογ. Λ. 8. 62, ἴδε Blomf. εἰς Αἰσχύλου Πρ. 93].

ταινιάζω, = **ταινιόω**, Σουΐδ.· ἀλλὰ πιθανῶς πλημμελὴς γραφ. ἀντὶ **παιανίζω**, πρβλ. Λουκ. Ζεῦξ. 11.

ταινίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ταινία**, λωρὶς λινοῦ ὑφάσματος, Ἱππ. 308. 54, κτλ.

ταινιο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ταινίαν ἢ ἀνάδεσμον κεφαλῆς, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 813, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 6, 2.

ταινίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ταινία**, μικρὰ ταινία, Ἐτυμ. Μέγ. 749, ἀμφίβ.

ταινιό-πωλις, ἡ, ἡ πωλοῦσα ταινίας, ζώνας καὶ τὰ ὅμοια, Εὔπολις ἐν «Προσπαλτίοις» 1, Δημ. 1309. 2.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 533.

ταινιόω, δένω διὰ ταινίας ἢ περιδένω, περιστέφω τὴν κεφαλήν τινος, μάλιστα νικητοῦ, Θουκ. 4. 121, Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 3· ἐν τῷ παθ., στέφομαι, στεφανοῦμαι, Ἀριστοφ. Βάτρ. 393, Διόδ. 17. 101.— Μέσ., φέρω ταινίαν περὶ τὴν κεφαλήν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1032.

ταινιώδης, ες, = **ταινιοειδής**, Θεοφρ. περὶ Πυρὸς 72· πρβλ. **τετανοειδής**.

ταῖτιον, ἴδε ἐν λέξ. **τᾷτιον**.

τἀκάτειον, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἀκάτειον**·— **τἀκεῖ**, **τἀκείνων**, ἀντὶ τὰ ἐκεῖ, τὰ ἐκείνων.

τᾰκερός, ά, όν, (τᾱκῆναι, τήκω), ὁ τηκόμενος ἐν τῷ στόματι, ἁπαλὸς τρυφερός, ἀκροκώλια Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 109 σχελίδες τακερώταται Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 13· τακεροὺς ποιῆσαι τοὺς ἐρεβίνθους ὁ αὐτ. ἐν «Κραπατάλλοις» 2· τακερὰ μηκάδων μέλη Ἀντιφάν. ἐν «Ἀγροίκῳ» 1. 4· τακερὰ ποιεῖν τὰ κρέα Διονύσ. ὁ Κωμῳδιοποιὸς ἐν «Ὁμωνύμοις» 1. 7. **2)** μεταφ., Ἔρως Ἀνακρ. 166· ὡς τακερόν, ὦ Ζεῦ, καὶ μαλακὸν τὸ βλέμμ' ἔχει Φιλέταιρος ἐν «Κορινθιαστῇ» 1· τακεραῖς κόραις λεύσσειν Ἀνθ. Π. 9. 567· τακερὸν βλέπειν Ἀλκίφρων 1. 28· τ. τι ἐν τοῖς ὄμμασιν πάθος ἀνυγραίνων Λουκ. Ἔρως 14·— ἐπὶ τοῦ ᾄσματος τῆς ἀηδόνος, ἐν τῷ ἐπιρρ., τακερῶς ἐλίττειν τὸ μέλος Αἰλ. π. Ζ. 5. 38. **II.** ἐνεργ., ἐπὶ ὑδάτων δι' ὧν εὐκολώτατα βράζουσιν αἱ τροφαί, ὕδατα ἕψειν ἄριστα καὶ τακερώτατα (ἐκ διορθώσεως τοῦ Foës), Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 284.

τᾰκερό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τρυφερὰς σάρκας, Ἀντιφάνης ἐν «Ἀφροδισίῳ» 1, 5, ἔνθα: **τακεροχρῶτ'**.

τᾰκερόω, τακερὸν ποιῶ, ἐρίφιον ἐτακέρωσε Ἀθηνίων ἐν «Σαμόθραξιν» 1. 30.— Παθ., Διοσκ. 4. 184.

τάκιστα, ἀντὶ **τάχιστα**, βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 1214: ἀπότρεκ' ὡς τάκιστα σύ.

τάκται, οἱ, πόλεις ἃς οἱ τάκται ἔταξαν Ἐπιγρ. φόρων Ἀττικῶν, CIA I, 266, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθ. Κουμαν., ἴδε **τάκτης**.

τακτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **τάσσω**, πρέπει τις νὰ τάξῃ, νὰ διευθετήσῃ, τακτοποιήσῃ, Πλάτ. Νόμ. 631D.

τάκτης, ὁ, ἄρχων, Συλλ. Ἐπιγρ. 1086. 10.

τακτικός, ή, όν, ἁρμόζων εἰς τακτοποίησιν ἢ διάταξιν, ἱκανὸς εἰς τὸ παρατάσσειν στράτευμα, μάλιστα ἐν πολέμῳ, τ. ἀνήρ, ἔμπειρος στρατιωτικός, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 15· τακτικὸν ἡγεῖσθαί τι, θεωρεῖν τι ὡς μέρος τῆς τακτικῆς (στρατιωτικῆς) τέχνης, αὐτόθι· οἱ τ. ἀριθμοί, τὰ κανονικὰ τάγματα, αὐτόθι 3. 3, 11· πρβλ. **διέξοδος** III — ἡ τακτική (ἐξυπακ. τέχνη) ἡ τέχνη τοῦ παρατάσσειν στρατόν, τακτική, Νικόμαχος ἐν «Εἰλειθυίᾳ» 1. 37·— οὕτω, τὰ τακτικὰ Ξεν. Κύρ. 1. 6, 14, κτλ.· τ. σύγγραμμα, πραγματεία τῆς τακτικῆς ἐπιστήμης, Βυζ.·—Ἐπίρρ. -κῶς, Φιλῆς περὶ Ζῴων 3· συγκρ. -ώτερον Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1141. **2)** καθόλου, ὁ κανονίζων, ῥυθμίζων, κανονιστικός, τινὸς Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 1. 9. **II.** ὁ δηλῶν τάξιν ἢ διαδοχήν, Χοιροβοσκ.

τακτόμισθος, ὁ, ὁ τάσσων τοὺς μισθούς, Πάπυρ. Αἰγυπτ. ἔκδ. Leem. σ. 21.

τακτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **τάσσω**, διατεταγμένος, προδιαγεγραμμένος, τακτόν τι παρὰ τοῦ Κύρου παραγγέλλων Ξεν. Κύρ. 8. 3, 28· τ. ἀργύριον, ὡρισμένον ποσὸν χρημάτων, Θουκ. 4. 65· τ. χρήματα Πλάτ. Νόμ. 476Α· σῖτος τ., ὡρισμένη ποσότης σίτου, Θουκ. 4. 16· τακτὴν τροφὴν λαμβάνειν Πλάτ. Νόμ. 909C· δίκαι τ., ὡρισμέναι ποιναί, αὐτόθι 632Β· τ. ὁδός, προδιαγραφεῖσα ὁδός, Δημ. 643 κτλ.· ἐν τακταῖς ἡμέραις βουλεύεσθαι Αἰσχίνης 42. 28· κατά τινας χρόνους τακτοὺς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 15, 2.

τάκω [ᾱ], Δωρ. ἀντὶ **τήκω**.

τάκων, ἢ **τακών**, ὁ, πληθ. **τάκωνες** ἢ **τακῶνες**, «ἔστι δὲ καὶ γαστρίδιον ἡλυσμένον ὃ καὶ τάκωνας ἔνιοι κεκλῆσθαι οἴονται παρὰ Κρέτητι τῷ Κωμικῷ μόνῳ καὶ ἅπαξ εἰρηκότι ἐν Θηρίοις» Πολυδ. Ϛ', 53 — Καθ' Ἡσύχ.: «τακῶνες· τροχίσκοι στέατος κεκομμένου μεθ' ἀλῶν καὶ ξηρῶν ἀρτυμάτων».

ταλα-εργός, όν, (-ταλα- (ἐκ τοῦ *τλάω) καὶ Ϝέργον, πρβλ. **ταλαύρινος**) τλητικός, τλῆναι δυνάμενος πρὸς πᾶν ἔργον, ὑπομένειν τοὺς κόπους, ὑπομονητικός, καρτερικός, ἐργατικός, ἐπὶ τῶν ἡμιόνων, Ἰλ. Ψ. 654, 662, Ὀδ. Δ. 636, καὶ Ἡσ.· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, ὡς τὸ **πολύτλας**, Θεόκρ. 13. 19· κοπώδης, πόνος Ὀππ. Ἁλ. 5. 50.

ταλαί-μοχθος, ον, **ταλαίπωρος**, Εὐστ. 1735.

τάλαινα, θηλ. τοῦ **τάλας** ἐξ αὐτοῦ ὁ Θεόγνωστος ἐν τοῖς Κανόσιν 66 ἐπινοεῖ ἄρσ. τύπον, **τάλαινος**.

Τᾰλαϊονίδης [ῑονῑ], ου, ὁ, πατρωνυμ. σχηματισθὲν ἀνωμάλως χάριν τοῦ μέτρου ἀντὶ **Ταλαΐδης**, υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ, Ἰλ., Βακχυλ. 8. 17, ἔκσ. Blass.

ταλαι-παθής, ές, = **ταλαίπωρος**, Ἀνθ. Π. 1. 32.

τᾰλαιπωρέω· πρκμ. **τεταλαιπώρηκα** Ἰσοκρ., κλπ.· — παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. -ήσομαι Ἀριστείδ. 438· ἀόρ. **ἐταλαιπωρήθην** Ἰσοκρ., κλπ.· ὡσαύτως μέσ. -ησάμην Κλήμ. Ἀλ. 28. Μεγάλως κοπιῶ, ὑποφέρω κόπους, ὑφίσταμαι ταλαιπωρίας, Εὐρ. Ὀρ. 672, Ἀριστοφ. Λυσ. 1220, Θουκ. 1. 99., 5. 74· ὑπὸ χειμῶνος ταλ. ὁ αὐτ. 2. 101· ταλ. ἑαυτοῖς, πρὸς ἰδίαν ὠφέλειαν, Ἱππ. π. Ἀέρ. 290· ταλαιπωρεῖν ἐθέλουσα Ἀντιφῶν 140. 28· ταλ. σώματι ἀδύνατος Λυσί. 187. 46· λυποῦνται καὶ συνεχῶς ταλαιπωροῦσι Δημ. 22. 24. **2)** μετ' ἀπαρεμφ., ὑποτάσσομαι, ἐνδίδω νὰ πράξω τι, Δίων Κ. 56. 41, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 1220. **II.** σπανίως μεταβ., κουράζω, κατατρύχω, ἐνοχλῶ, πάντα τρόπον τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς Ἰσοκρ. 163Α· — ἀλλ' ἡ μεταβ. αὕτη σημασία ὑπονοεῖται ἐν τῇ συχνῇ χρήσει τοῦ παθητ. τύπου ἐπὶ τῆς ἀμεταβάτου σημασίας τοῦ ἐνεργ., πάσχω πολλά, διατελῶ ἐν μεγάλῃ ταλαιπωρίᾳ, κατατρύχομαι, Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 292, Θουκ. 3. 78, Πλάτ. Φαίδων 95D, Πολ. 372D· ἐν τοῖς ἀγροῖς .. ταλαιπωρουμένους Ἀριστοφ. Πλ. 224· ἵνα μὴ ταλαιπωροῖτο μηδ' ἄχθος φέροι ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 24, πρβλ. Σφ. 967· τεταλαιπωρημένοι ὑπὸ τῆς νόσου, ἐξηντλημένοι ἐκ .., Θουκ. 3. 3· τῷ μήκει τοῦ πολέμου Δημ. 231. 15· διὰ τὸν πόλεμον Ἰσοκρ. 89D· σῶμα ταλαιπωρούμενον, ἐξηντλημένον, καταπεπονημένον, Πλουτ. Βροῦτ. 37.

τᾰλαιπώρημα, τό, κακοπάθεια, ταλαιπωρία, μόχθος, Φαλάρ. Ἐπ. 139.

τᾰλαιπώρησις, εως, ἡ, = **ταλαιπωρία**, Ἀρρ. Ἀν. 6. 26.

τᾰλαιπωρία, Ἰων. -ίη, ἡ, βαρεῖα καὶ ἐπίμοχθος ἐργασία, πολὺς κόπος, Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 293· ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς, τακτικὴ χρῆσις, ἐνέργεια, ἐξάσκησις, τῆς χειρὸς ὁ αὐτ. περὶ Ἄρθρ. 821. **2)** ὑπερβολικὸς κόπος, κακοπάθεια, ἀθλιότης, Θουκ. 4. 117· τῇ τοῦ σώματος τ. Ἀνδοκ. 22. 1· ἡ ἐν τοῖς ἔργοις ταλ. Πολύβ. 3. 17, 8· ἐν τῷ πληθ., ταλαιπωρίας ἐνδέκεσθαι Ἡρόδ. 6. 11· τετρυμένοι .. ταλαιπωρίῃσί τε καὶ ἡλίῳ αὐτόθι 12. **3)** σωματικὸν πάθημα ἢ πόνος προξενούμενος ἐκ νόσου, Θουκ. 2. 49.

τᾰλαιπωρίζω, **ταλαιπωρέω**, Σύμμαχ. ἐν Παλ. Διαθ.

ταλαιπωρισμός, ὁ, τὸ ταλαιπωρεῖν, ὑπομένειν ταλαιπωρίας, Ἀποσπ. Ἡρακλεωτ. σ. 218 Scott.

τᾰλαίπωρος, ον, πιθαν. τύπος ἰσοδύναμος τῷ **ταλαπείριος**, πάσχων, ἐν δυστυχίᾳ διατελῶν, ἄθλιος, ἐλεεινός, Θῆβαι Πινδ. Ἀποσπ. 210· βροτοὶ Αἰσχύλ. Πρ. 231· ὦ ταλαίπωρ' αὐτόθι 315, πρβλ. 595, 623, Σοφ. Ο. Κ. 14, κλπ.· ἀνδρῶν γένος ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 682· ταλ. ἄρα τις σύ γε Πλάτ. Εὐθύδ. 302Β. —Ἐπίρρ. -ρως, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 54, Θουκ. 3. 4. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ταλ. βίος Σοφ. Ο. Κ. 91· ὦ ταλαίπωρα πράγματα Ἀριστοφ. Ὄρν. 135· τοῦ ταλαιπώρου πάθους Ἄλεξις ἐν «Μανδραγοριζομένῃ» 5· ταλαιπωρότερον οὐδὲν ἐστι .. τῆς γαστρὸς Δίφιλος ἐν «Παρασίτῳ» 1. 3.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τᾰλαί-φρων, ονος, ὁ, ἡ, πολλὰ ὑπομένων, ἄθλιος ἐλεεινός, Σοφ. Ἀντ. 866, Εὐρ. Ἑλ. 524· τολμηρός, Σοφ. Ἀντ. 39 — κλητ. **ταλαῖφρον,** ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 903.

τᾰλα-κάρδιος, ον, (*τλάω) ὁ ὑπομενητικὸς τὴν καρδίαν, μεγάθυμος, μεγαλόκαρδος, ἰσχυρὸς τὸν χαρακτῆρα, ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 424· ἐπὶ τοῦ Οἰδίποδος, ὁ πολλὰ ὑπομένων, δυστυχής, Σοφ. Ο. Κ. 540, Ἐπίγραμμ. παρ' Αἰσχίνῃ 80, 9.

τᾰλᾰνίζω, ἄθλιον ἀποκαλῶ, ἐπιφωνῶ ὦ τάλαν, ὡς τὸ σχετλιάζω, ἐπιφωνῶ ὦ σχέτλιε, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μακαρίζω, «ὅρα μήποτε.. μακαρίσῃς μὲν ἐκεῖνον, ταλανίσῃς δὲ σεαυτόν» Παράφρ. Ἐγχειριδίου Ἐπικτήτου 26, Αἰσώπ. Μῦθ. 58· συχν. παρὰ τοῖς Ἐκκλ. καὶ Βυζ., παρ' οἷς ὑπάρχει καὶ οὐσιαστ. -ισμός, καὶ ἐπίρρ. -ιστικῶς. — Ἴδε Κόβητον ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ Κόντου σ. 270.

ταλαντᾰῖος α, ον, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **ταλαντιαῖος,** Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 544.

τᾰλαντάω, = ταλαντεύω, «τὸ ζυγεῖν ταλαντᾶν λέγουσι καὶ ὑπερταλαντᾶν τὸ ὑπερβαρεῖν» Ἐτυμολ. Μέγ. 774, 15.

τᾰλαντεία, ἡ, ἡ πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ πρὸς τὰ ὀπίσω κίνησις πράγματος αἰωρουμένου, Πλάτ. Κρατ. 395Ε (διάφορ. γραφ. **ταντα-λεία**)· — **τᾰλάντευσις, ἡ, = ταλαντεία,** Βυζ.

ταλαντευτέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ ταλαντεύειν, Εὐστ. Πονημ. 171, 16.

τᾰλαντεύω, (τάλαντον) κινῶ τι εἰς τὸν ἀέρα ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω, ταλ. τι ἐν ὀφθαλμοῖς Ἡλιόδ. 8 ἐν τέλ. — Παθ., κινοῦμαι ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω, ἀσταθῶς ἔχω, διακυμαίνομαι, διὰ τὸ ταλαντεύεσθαι [τὴν θάλατταν] δεῦρο κἀκεῖσε Ἀριστ. Μετεωρ. 2, 1, 9· τῆς μάχης δεῦρο κἀκεῖσε ταλαντευομένης Διόδ. 11, 22, πρβλ. 16, 4· ῥέπει καὶ ταλ. πρὸς τοὐναντίον Πλούτ. 2, 682Ε. **2)** σταθμίζω, μετρῶ, ὕβασιν (δηλ. διὰ τῆς κλεψύδρας) ἠελίοιο ταλαντεύουσι κελεύθους Ἀνθ. Π. 9, 782· νύκτα ταλαντεύει Τιτὰν ἐν τῷ παραρτ. Ἀνθ. Π. 92· τούτων οὐ τὴν αἵρεσιν ταλ. Ἀλκίφρων 1, 8. — Παθητ., τὸ ζῆν ὑπὸ τούτων οὐ ταλαντεύεται αὐτόθι 25. **II.** ἀμεταβ., διακυμαίνομαι, ταλαντεύομαι, ἐπὶ θάτερα Ἀριστ. π. Ζ. Πορ. 8, 7.

τᾰλαντιαῖος, α, ον, ἄξιος ταλάντου, οἶκος Δημ. 833, 23· κτῆσις Πολύβ. 24, 4, 3· νοσήματα ταλ., εἰς ἃ δαπανᾶται τάλαντον, πιθαν. ὡς ἀμοιβὴ τοῦ ἰατροῦ, Ἀλκαῖος ὁ Κωμικ. ἐν «Ἐνδυμίωνι» 3. **2)** ἐπὶ προσώπων, ὁ ἔχων ἀξίαν ἑνὸς ταλάντου, δηλ. ἔχων, κατέχων ἓν τάλαντον, Κράτης ἐν «Τόλμαις» 2· ἔγγυος τ., παρέχων ἐγγύησιν διὰ τὸ ποσὸν ἑνὸς ταλάντου, Ἀριστ. Οἰκ. 2, 23. **II.** ζυγίζων ἓν τάλαντον, ξύλον ὁ αὐτ. περὶ Οὐραν. 4, 4, 4· λιθοβόλος τ., μηχανὴ ἐκσφενδονῶσα λίθους βάρους ἑνὸς ταλάντου, Πολύβ. 9, 41, 8. **2)** ἐν ᾧ τὸ βραβεῖον εἶναι τάλαντον, ἀγὼν Συλλ. Ἐπιγρ. 2810, 9.

τάλαντον, τό, (ἴδε ἐν τέλει)· ζύγι, «ζυγαριά», Ζεὺς .. τὸ τ. ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλως Θέογν. 157Β· ζυγὸν ταλάντου Αἰσχύλ. Ἱκ. 823· ταλάντῳ μουσικὴ σταθμήσεται Ἀριστοφ. Βάτρ. 797· — ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας παρ' Ὁμήρῳ καὶ πλείστοις ἄλλοις συγγραφεῦσι μόνον ἐν τῷ πληθ., οἱονεὶ ζεῦγος πλαστίγγων, ἔχον ὥστε τάλαντα γυνή.., ἥ τε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει ἰσάζουσα Ἰλ. Μ. 433· μάλιστα ἐπὶ τῶν πλαστίγγων ἐν αἷς ἐζύγιζον τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων, χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα Θ. 69, Χ. 209· γνῶ γὰρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα Π. 658· ἐπὶ κλίνῃσι τάλαντα Ζεύς, δηλ. ὅταν ἐπιφέρῃ μεταβολὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς μάχης, Τ. 223· — οὕτω παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιηταῖς, τάλαντα βρίσας οὐκ ἰσορρόπῳ τύχῃ Αἰσχύλ. Πέρσ. 346, κλπ. **II.** πᾶν τὸ ζυγιζόμενον, **1)** ὡρισμένον τι βάρος, τάλαντον, ἀεὶ ἐπὶ χρυσοῦ παρ' Ομ., δέκα χρυσοῖο τάλαντα Ἰλ. Ι. 122· δύω χρυσ. τ. Σ. 507· δέκα πάντα τάλ., «δέκα ὅλα ὁμοῦ», Τ. 247, Ω. 232· χρυσοῦ .. εὐεργέος ἑπτὰ τ. Ὀδ. Ι. 202· χρυσοῖο τάλαντον .. τιμήεντος Θ. 393. — Δὲν ἔχομεν διδόμενα πρὸς καθορισμὸν τοῦ βάρους τοῦ Ὁμηρικοῦ ταλάντου· ἀλλὰ κρίνοντες ὅτι καθ' ὑπερβολὴν μεγάλη ποσότης χρυσοῦ θὰ ὑπῆρχεν ἐὰν τὸ τάλαντον εἶχε περίπου τὸ βάρος ὅπερ ἐσήμαινεν ὕστερον (ἴδε κατωτ.) καὶ ἐκ τῆς τάξεως τῶν βραβείων ἐν Ἰλ. Ψ. 262 κέξ. (ἔνθα δύο τάλαντα χρυσοῦ φέρονται ὡς ἔχοντα κατωτέραν ἀξίαν λέβητος) εἰκάζομεν ὅτι τὸ βάρος τοῦτο πιθανῶς δὲν ἦτο μέγα· τοιαύτην δὲ γνώμην φαίνεται ὅτι εἶχε καὶ ὁ Ἀριστοτέλης, ἴδε Ἀποσπ. 138. **2)** ἐν τοῖς μεθ' Ὅμηρον συγγραφεῦσι τὸ **τάλαντον** καὶ αἱ ὑποδιαιρέσεις αὐτοῦ ἦσαν καὶ βάρη ἢ σταθμὰ ὡρισμένα χρήσιμα εἰς τὸ ἐμπόριον (διαφέροντα δὲ κατὰ τὰ διάφορα συστήματα), καὶ ποσότητες χρηματικαὶ ἃς ἐδήλουν τὰ βάρη ταῦτα εἰς χρυσὸν ἢ εἰς ἄργυρον, ἐν ᾧ τὰ ὀνόματα **στατὴρ** καὶ **δραχμὴ** εἶναι ὡσαύτως ὀνόματα καὶ χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν νομισμάτων. Τὰ βάρη ἢ σταθμὰ ταῦτα εἶχον τὴν ἀρχὴν αὐτῶν ἐξ Ἀσίας.

α) δύο σταθμὰ ὑπῆρχον ἐν τῷ Περσικῷ κράτει ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ἅπερ ὁ Ἡρόδ. (3, 89) καλεῖ τὸ Βαβυλώνιον καὶ τὸ Εὐβοϊκὸν τάλαντον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἦν ἐν χρήσει πρὸς στάθμησιν ἀργύρου, τὸ δὲ δεύτερον χρυσοῦ· ὁ δὲ λόγος ὁ μεταξὺ τοῦ Βαβυλωνίου καὶ Εὐβοϊκοῦ ἦν ὡς 4 : 3. Ἑκάτερον διῃρεῖτο εἰς τρισχιλίους στατῆρας (ἴδε **στατὴρ** II)· περὶ τῆς ἑρμηνείας καὶ τῆς ἀναγκαίας διορθώσεως τοῦ Ἡροδ. 3, 89, ἴδε Mommsen Röm. Münzw. σ. 22 κέξ., Hultsch Griech. u. Röm. Metrologie σελ. 276. **β)** Τὸ Βαβυλώνιον τάλαντον ἀναφαίνεται ἐν Ἑλλάδι (ηὐξημένον πως κατὰ τὸ βάρος) ὡς τὸ Αἰγινητικὸν τάλαντον ἀργύρου, ὅπερ μετὰ τῶν ὑποδιαιρέσεων εἰς 60 μνᾶς καὶ 6000 δραχμὰς ἦν τὸ σύνηθες τάλαντον κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀκμῆς ἐν ταῖς πλείσταις τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων καὶ ἐν Ἀθήναις πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Σόλωνος. Ὁ Σόλων ἠλάττωσε τὰ Ἀττικὰ σταθμὰ καὶ νομίσματα ὑποκαταστήσας ἀντὶ τοῦ Αἰγινητικοῦ ταλάντου ἕτερον τάλαντον ἀργύρου κατὰ τὸ βάρος ἴσου πρὸς τὸ Εὐβοϊκὸν τάλαντον χρυσοῦ, ὥστε (κατὰ Πλούτ. ἐν Σόλ. 15) ἡ νέα μνᾶ τῶν 100 νέων δραχμῶν περιεῖχεν 73 μόνον παλαιὰς δραχμάς. Τὰ πρότερα σταθμὰ καὶ νομίσματα ἐξηκολούθουν νὰ εἶναι ἐν χρήσει ἐν τῷ μετὰ τῶν ξένων ἐμπορίῳ, ὡρίσθη δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀττικοῦ νόμου τὸ βάρος τῆς ἐμπορικῆς μνᾶς (περιεχούσης 100 δραχμὰς Αἰγινητικὰς) ὡς = 138 νέαις Ἀττικαῖς δραχμαῖς, ἴδε Hultsch, σ. 138 κέξ. Τὸ βάρος τοῦ Ἀττικοῦ ταλάντου (μετὰ Σόλωνα) ἦτο περίπου 26 χιλιόγρ. καὶ 200 γραμμάρια, τῆς δὲ δραχμῆς περίπου γραμμάρια 4,37· τὸ δὲ βάρος τοῦ Αἰγινητικοῦ ἦτο περίπου 37 χιλιόγρ. καὶ 230 γραμμ., τῆς δὲ δραχμῆς περίπου γραμμάρια 6,15. Ἡ ἀξία τοῦ Σολωνείου ταλάντου θὰ ἦτο χρυσῶν φράγκων 5044. Ὁ Ἡρόδ. τὸ χρηματικὸν τάλαντον καλεῖ τάλ. ἀργυρίου, 7, 28· ἡ δὲ φράσις αὕτη ἀπαντᾷ ἐνίοτε παρ' Ἀττικοῖς, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 3, 5, 1· ὡσαύτως, χίλια τάλαντα νομίσματος Αἰσχίν. 51, 24 Πλούτ. — Ἐν ἐπιγραφαῖς τὰ Τ, ΤΤ, ΤΤΤ, δηλοῦσιν 1, 2, 3 τάλαντα. (Ἂν καὶ τὸ ὄνομα εἶναι Ἑλληνικὸν (ἴδε *τλάω), τὸ βάρος αὐτοῦ ὡς καὶ ἡ μνᾶ φαίνεται ὅτι ἦσαν Βαβυλώνια τὴν ἀρχήν, Böckh Metrol. Unters. σ. 32 κέξ.). — Ἴδε Κόντου Παντοῖα Φιλολογικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τ. ΙΖ'. σ. 300.

τᾰλαντόομαι, Παθητ., ταλαντεύομαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἰσορροπέω,** Πλάτ. Τίμ. 52Ε.

τᾰλαντοῦχος, ον, (ἔχω) ὁ κρατῶν τὰ τάλαντα, τὰς πλάστιγγας, μεταφ., Ἄρης ταλαντοῦχος ἐν μάχῃ δορός, ὁ μετατρέπων ἢ ὁρίζων τὴν ἔκβασιν τῆς μάχης, Αἰσχύλ. Ἀγ. 439 (ἔνθα ἡ γεν. δορὸς ἀνήκει εἰς τὸ μάχῃ, οὐχὶ εἰς τὸ ταλ.).

τᾰλάντωσις, ἡ, στάθμησις, ζύγισις, Ἀντιφῶν παρὰ Πολυδ. Θ', 53. **2)** (ἐκ τοῦ παθ.) τὸ κινεῖσθαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, τὸ ταλαντεύεσθαι, Ἀριστ. Μετεωρ. 2, 1, 9.

τᾰλαός, ή, όν, (*τλάω) = τλήμων, Ἀριστοφ. Ὄρν. 687.

τᾰλᾰ-παθής, ές, (*τλάω) = τληπαθής, ταλαίπωρος, Σουίδ.

τᾰλᾰπείριος, ον, (*τλάω, περάω, πεῖρα) ὁ πολλὰ παθών, πολλὰ ὑποστάς, διὰ πολλῶν παθημάτων διελθών, ἐν τῇ Ὀδ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως, ξεῖνος τ. ἐνθάδ' ἱκάνω Π. 24, Σ. 84· ἱκέτης ταλ. Ζ. 193, Ξ. 511· — ὅθεν παρὰ τοῖς μεταγεν., ὁ πλανώμενος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, πλάνης, ἀλήτης, πτωχὸς ταλ. Ἀνθ. Π. 10, 66. — Πρβλ. **ταλαίπωρος.**

τᾰλᾰ πενθής, ές, (*τλάω) ὁ πολλὰς θλίψεις ὑποφέρων, ὑπομενητικὸς ἐν δυστυχίᾳ, θυμὸς Ὀδ. Κ. 222. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, κοπώδης, πλήρης μόχθων, ὑσμῖναι Πανύασ. 1, 5.

τᾰλάριον, [ᾰ] τό, = τῷ ἑπομ., Πολυδ. Γ', 125.

τᾰλαρίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., καλαθίσκος, qua illus, Ἀριστ. Πρβλ. 20, 14, Θεόκρ. 15, 113, Ἀνθ. Π. 6, 174.

τάλαρος, [τᾰ], ὁ, κάλαθος, Λατ. qualus, ἀργύρεος τ., ἐπὶ καλαθίου περιέχοντος τὴν ἐργασίαν, Ὀδ. Δ. 125· ὑπόκυκλος αὐτόθι 131· πλεκτὸς τάλ., κάλαθος πλεκτὸς ἐκ λύγου, ἐν ᾧ ἐτίθετο ὁ νέος τυρός, ὅπως ἐκρεύσῃ ὁ ὀρός, Ἰλ. Σ. 568, Ὀδ. Ι. 247, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 560, Ἀνθ. Π. 9, 167· καλάθιον πρὸς ἐναπόθεσιν καρπῶν, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 293· καλάθιον ἀνθέων, Μοσχ. 2, 34, 61, Παυσ., κλπ. **2)** πλεκτὸν κλωβίον ὀρνίθων καὶ μεταφορ., Μουσέων τάλ., τῶν Μουσῶν, Τίμων παρ' Ἀθην. 22Π. (Πιθ. ἐκ τοῦ *τλάω (ὃ ἴδε), ὁ φέρων ἢ περιέχων τι).

τάλᾱς, τάλαινα, τάλαν, (ὡς τὸ **μέλας,** ἀλλὰ θηλ. **τάλας** ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1038), γεν. **-ᾱνος, -αίνης, -ανος,** ὡσαύτως **τάλαντος** Ἱππῶναξ 7· κλητ. **τάλαν** ὡς ἀρσ. ἐν Ὀδ. Σ. 327, Τ. 68, Θεόγν., κλπ. (ἴδε ἐν τέλ.), καὶ θηλ. ἀντὶ **τάλαινα,** Εὐρ. Μήδ. 1057, Ἀριστοφ. Βάτρ. 559, κ. ἀλλ. (*τλάω)· — ὡς τὸ **τλήμων,** ὁ ὑποφέρων, πάσχων, κακοπαθῶν, δυστυχής, ταλαίπωρος, ἐλεεινός, Λατ. miser, ξεῖνε τάλαν Ὀδ. Σ. 327, καὶ Τραγ.· μάλιστα ἐν τῇ κλητ., ὦ τάλας ἐγὼ Σοφ. Ο. Κ. 1338, 1401, Αἴ. 981· ὦ τάλαιν' ἐγὼ Αἰσχύλ. Χο. 743· ὦ τάλαν Σοφ. Φιλ. 1196· κλπ. — μετὰ γεν. τῆς αἰτίας, οἳ ἐγὼ τάλαινα ξυμφορᾶς κακῆς Αἰσχύλ. Πέρσ. 445, πρβλ. 517· τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεως Ἀριστοφ. Πλ. 1044· — ἐνίοτε καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, τάλαν, ἄθλιε! Ὀδ. Τ. 68· ἀλλὰ παρὰ τοῖς Κωμ., τάλαν, κακόμοιρε, εἶδος συμπαθοῦς καὶ θωπευτικῆς ἐκφράσεως, Ἀριστοφ. Λυσ. 910, 911· οὕτως ὦ τάλαινα ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 242. **2)** παρὰ τοῖς Τραγ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἄθλιος, ἐλεεινός, μόχθοι Αἰσχύλ. Χο. 1069· ἀρὰ ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 695· παρακοπὰ ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 223· πάθος ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 983· κηδὺς Σοφ. Ο. Κ. 1263· αὔλιον ὁ αὐτ. ἐν Φ. 1088· συμφορά, νόσος ὁ αὐτ. ἐν Ἡ. 1170, Τρ. 1084· ἔρις, φυγὴ Εὐρ. Ἑλ. 248, Φοίν. 1710. Συγκρ. **τᾰλάντερος, α,**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ον (;)· ὑπερθετ. **τᾰλάντατος, η, ον,** Ἀριστοφ. Πλ. 684, 1046, 1060, Πλάτ. Κρατ. 395Ε. Ποιητικὴ λέξις ἐν χρήσει παρὰ Ξεν. Κύρ. 4. 6, 5, Λουκ. [**τᾰλᾶς** Αἰσχύλ. Πρ. 158, Σοφ. (ἴδε ἀνωτ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 163, 1192, Εἰρ. 79, Ὄρν. 1494, Πλ. 930 Δωρ. ὡσαύτως **τᾰλᾶς** Θεόκρ. 2. 4· ἡ κλητ. εἶναι **τάλᾰν** παρὰ Θεόγν. 512, Σοφ. Φιλ. 1196, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 658, 1005]. — Ἴδε Κόβητον ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ Κόντου σελ. 270.

τᾰλάσειος, α, ον, μόνον ἐν τῷ Ἰων. καὶ Ἐπικ. τύπῳ ***τᾰλᾰσήιος, η, ον,** ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κλῶσιν τῶν ἐρίων, **ταλασήια ἔργα** = **ταλασία,** Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 292· οὕτω **ταλάσια ἔργα** Ξεν. Οἰκ. 7. 6· ταλ. ἱδρώς, ὁ ἐκ τοῦ κόπου τοῦ νήθειν, Νόνν. Δ. 6. 142. — Καθ' Ἡσύχ.: «ταλάσια· τὰ ἔρια. καὶ ἡ ἐν τοῖς ταλάροις ἐργαζομένη κρόκη, ἢ ἔρια».

τᾰλᾰσία, ἡ, τὸ κλώθειν ἔρια, = **ταλασιουργία,** Πλάτ. Νόμ. 805Ε, Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 11, Οἰκ. 7. 41, Πλούτ., κλπ.

τᾰλάσιος, ον, ἴδε **ταλάσειος.**

τᾰλᾰσιουργέω, κλώθω ἔρια, Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 11, Διόδ. 2. 23, Λουκ.

τᾰλᾰσιουργία, ἡ, τὸ ταλασιουργεῖν, ἡ τῶν ἐρίων ἐργασία, Πλάτ. Πολιτικ. 282C, 283A. — Καθ' Ἡσύχ.: «ταλασιουργία· τῶν ἐρίων τὰ ἔργα».

τᾰλᾰσιουργικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ταλασιουργίαν, ὄργανα, σκεύη Ξεν. Οἰκ. 9, 7, Πλάτ. Πολιτικ. 282C· ἡ ταλασιουργική (ἐξυπακ. τέχνη), = τῷ προηγ., αὐτόθι A, B. — Ἐπίρρ. **ταλασιουργικῶς,** ὥσπερ καὶ ἐριουργικῶς καὶ ταλασιουργικῶς» Πολυδ. Ζ', 34 ἐν τέλει.

τᾰλᾰσιουργός, ὁ, ἡ, (***ἔργω**) ὁ ταλασιουργῶν, ὁ κλώθων ἔρια, κατεργαζόμενος αὐτά, Πλάτ. Ἴων 540C, Ἀθήν. 618D.

τᾰλᾰσί-φρων, ονος, ὁ, ἡ, (***τλάω**) καρτερικός, καρτερόψυχος, ὑπομενητικός, ἀπτόητος, ὑπό κεν ταλασίφρονά περ δέος εἷλεν, «καὶ τὸν πάνυ καρτερικὸν φόβος ἔλαβε» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 421 ὡς τὸ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπίθετον τοῦ Ὀδυσσέως, Λ. 466, Ἡσ. Θ. 1012, καὶ συχν. ἐν τῇ Ὀδ.· ταλ. ὀμῶες Θεόκρ. 24. 50.

τᾰλάσσῃς, -σῃ, ἴδε ***τλάω**

τᾰλαύρινος, ον, (**ταλα** ***τλάω, Ϝρινός,** πρβλ. **ταλαϜεργός**) ὁ φέρων ἀσπίδα ἐξ ἰσχυροῦ δέρματος ταύρου, ἐπίθετ. τοῦ Ἄρεως μεταφορ., καρτερικός, ἀ ρόμητος, ἀκαταμάχητος, τ. πολεμιστής Ἰλ. Ε. 289, Υ. 78, κλπ.· οὕτω, Πόλεμος Ἀριστοφ. Εἰρ. 241· καὶ ἐμπαικτικῶς ἐπὶ τοῦ Λαμάχου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 964 ταλ. χρώς, παχύ, χονδρόν, ἀντέχον, ἰσχυρὸν δέρμα, Ἀθ. Π. 7. 208 — οὐδ. ὡς ἐπίρρ., ταλαύρινον πολεμίζειν, ἰσχυρῶς, καρτερικῶς μάχεσθαι, Ἰλ. Η. 239

τᾰλάφρων, ὁ, ἡ, συντετμημένον ἀντὶ **ταλασίφρων,** Ἰλ. Ν. 301, Ὀππ. Ἀλ. 3. 40.

ταλάωρ, ωρος, ὁ, τόξον, Χοιροβοσκ. Καν. 87. 321.

Ταλετίτας, α, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τοῦ παρὰ Παυσανίᾳ (3, 20) μνημονευομένου ὄρους Ταλέτου, Ἐπιγρ. Σπάρτης ἐν Ἀθηναίῳ τ. Α', σ. 257.

τἀληθές, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἀληθές.**

ταλικοῦτος, (= **τηλικ-.**) Ἀρχιμ. ἔκδ. Heib. τ. Β', σ. 242, 241, 252 κτλ.

τᾰλίκος, Δωρ. ἀντὶ **τηλίκος.**

τᾶλις, ιδος, ἡ, κόρη εἰς ἡλικίαν γάμου καὶ ὀνομασθεῖσα τινὶ νύμφη, Σοφ. Ἀντ. 629, Καλλ. Ἀποσπ. 210. (Αἰολ. λέξ. κατὰ τὸν Σχολ. Σοφ. Ἴσως σχετίζεται πρὸς τὸ **θῆλυς**· ὁ Κούρτ. ὑποδεικνύει σχέσιν πρὸς τὸ Σανσκρ. taruṇī (νεαρὰ κόρην).) — Καθ' Ἡσύχ.: «τᾶλις· ἡ μελλόγαμος παρθένος καὶ κατωνομασμένη τινί, οἱ δὲ γυναῖκα γαμετήν, οἱ δὲ νύμφην», ἴδε σημ. Jebb. εἰς Σοφ. Ἀντιγόνην ἔνθ' ἀνωτ., ἴδε καὶ Σεμιτέλ. αὐτόθι.

τᾶλλα ἢ τᾶλλα, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὰ ἄλλα,** (ἴδε Κόντον ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ τεῦχ. Ε', σ. 24), = **τἀμά,** ἀντὶ **τὰ ἐμά.**

ταμάλιστα, Ἐπίρρ., ἔν τισι τῶν Ἀντιγράφων ἀντὶ **τὰ μάλιστα,** = **μάλιστα.**

τάμε, τᾰμέειν, ἴδε ἐν λέξ. **τέμνω.**

ταμειακός, ή, όν, = **ταμιακός,** Βασιλικ. τ. Α', σελ. 201, 204, 205, 206, 207, 443, 446. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 416.

τᾰμεῖον, τό, = **ταμιεῖον,** Βαβρ. 108. 2, Πλούτ. 2. 9Ε, καὶ συχν. παρὰ μεταγεν. συγγραφ.· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 493, ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 202.

τᾰμέσθαι, ἴδε ἐν λέξ. **τέμνω.**

ταμεσί-χρως, οος, ὁ, ἡ, (τάμνω) ὁ ἐμπεσὼν τὸ δέρμα, τραυματίζων, χαλκός, ἐγχείη Ἰλ. Δ. 511, Ν. 340.

τᾰμία, Ἐπικ. καὶ Ἰων. **-ίη,** οἰκονόμος, ἡ τὸν οἶκον διευθύνουσα, ἡ τῆς οἰκίας οἰκονόμος, συχνὸν παρ' Ὁμ.· τ. ἢ πάντ' ἐφύλασσεν Ὀδ. Β. 345· γυνὴ τ. Ἰλ. Ζ. 390, Ὀδ. Β. 345 ἀμφίπολος τ. Ἰλ. Ω. 302· — ὡσαύτως παρὰ πεζογράφοις, Ξεν. Οἰκ. 9. 11, 10, 10.

τᾰμιᾰκός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν θησαυροφυλάκιον, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκ.) 3641b. 47 **ταμιακόν, τό,** τὸ ταμεῖον, τὸ θησαυροφυλάκιον, αὐτόθι 356. 33.

τᾰμίας, Ἐπικ. καὶ Ἰων. **-ίης, ου, ὁ·** ἑτερόκλ. δοτ. πληθ. **ταμίᾱσιν,** Ἀττ. ἐπιγρ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 137-140· (√ΤΑΜ, **τέμνω**). — κυρίως ὁ τέμνων καὶ μοιράζων, ὁ διανέμων, ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοιο δοτῆρες Ἰλ. Τ. 44, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 613· τ. πλούτου ἀνθρώποις Πινδ. Ο. 13. 19· ὁ πνεύμων καλεῖται ὁ τῶν πνευμάτων τῷ σώματι τ., Πλάτ. Τίμ. 84D. **2)** ἐπὶ τοῦ Διὸς ὡς παρέχοντος πάντα εἰς τοὺς ἀνθρώπους, Ζεύς, ὅστ' ἀνθρώπων τ. πολέμοιο τέτυκτο Ἰλ. Δ. 84· (οὕτως ὁ Αἴολος εἶναι τ. ἀνέμων, Ὀδ. Κ. 21)· τ. ἀγαθῶν τε κακῶν τε Ποιητὴς ἐν Πλάτ. Πολ. 379Ε· οὐκ ἔστιν πλὴν Διὸς οὐδεὶς τῶν μελλόντων τ. Σοφ. Ἀποσπ. 515· Ζῆνα, ὃς ὅρκων θνατοῖς τ. νενόμισται Εὐρ. Μήδ. 170· τῶν ὄμβρων καὶ τῶν αὐχμῶν τοῖς ἄλλοις ὁ Ζεὺς τ. ἐστὶν Ἰσοκρ. 224Α· — συχν. παρὰ Πινδ. ἐπὶ βασιλέων ἢ ἐπὶ προσώπων ἐν ἀξιώμασι, διοικητής, κυβερνήτης, διευθυντής, τ. Κυράνας, Σπάρτας Π. 5. 82, πρβλ. Ν. 10. 96· τ. κώμων, πρόεδρος τῶν διασκεδάσεων, Ι. 6 (5) 84· τ. Διός, ὁ οἰκονόμος ἢ ἱερεὺς τοῦ Δ., Ο. 6. 7· τ. Μοισᾶν, ὅ ἐστι ποιητής, Ν. 10, 97, Ἀποσπ. 4· οἶκος τ. στεφάνων, ἔχων πολλοὺς στεφάνους, Ν. 6. 44· οὕτω καί, τ. γνώμης, ὁ ὢν κύριος τῆς ἰδίας κρίσεως, Θέογν. 504, πρβλ. 1242 ἅμα τῆς τε ἐπιθυμίας καὶ τῆς τύχης.. τ. γενέσθαι, κυβερνήτης τῆς τε ἐπιθυμίας καὶ τῆς τύχης, Θουκ. 6. 78· τ. τριαίνης, ὁ Ποσειδῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 566 ἁλὸς ταμίαι, κυρίαρχος τῆς θαλάσσης, Κριτίας 1. 11· ἀπολ., τὸν τ. Ἴακχον Σοφ. Ἀντ. 1154· — πρβλ. **ταμία.** **Π** παρὰ τοῖς πεζογράφοις, ὁ ἐμπεπιστευμένος τὴν εἴσπραξιν καὶ τὴν πληρωμὴν ἢ δαπάνην, διευθυντὴς τοῦ θησαυροφυλακίου, ἀποταμιεύων τὰ εἰσπραττόμενα καὶ πληρώνων τὰ δαπανώμενα, τ. τῶν βασιλέος χρημάτων Ἡρόδ. 2. 121, 1, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 27· τ. τοῦ ἱροῦ, ὁ ταμίας τοῦ ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν ἱεροῦ θησαυροῦ, Ἡρόδ. 8. 51· καλεῖται ὁ αὐτὸς τ. τῆς θεοῦ παρ' Ἀνδοκ. 10. 36, Δημ. 1075. 2, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 774B, Ε, Λῦσ. 114. 41, Ἀριστ. Πολιτ. 6. 8, 6· οἱ τῆς Ἀθηναίας τ. Συλλ. Ἐπιγρ. 76. 18· ἴδε πλείω παρ' Herm. Pol. Ant. § 151. 7, καὶ H. E. Lolling ἐν Ἀθηνῆς τόμ. Α', σελ. 646 κέξ. **2)** ὁ ἐν Ρώμῃ quaestor, Διον. Ἀλ. 5. 34, Πλουτ. Ποπλικ. 12, κτλ.

τᾰμιεία, ἡ, (ταμιεύω) τὸ ἔργον τοῦ ταμείου, διαχείρισις, διεύθυνσις, οἰκονομία, Πλάτ. Νόμ. 806A, Ξεν. Οἰκ. 7. 41, Συλλ. Ἐπιγρ. 2058. 65· ἡ τῆς τροφῆς τ., ἡ ἀποταμίευσις τροφῆς ὑπὸ τῶν μυρμήκων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 38, 2. **Π.** τὸ ἀξίωμα ἢ ὑπούργημα τοῦ ταμίου, ὡς πολιτικὸς ὅρος, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 5. 9, 3. **2)** ἐν Ρώμῃ τὸ ὑπούργημα τοῦ ταμίου, Λατ. quaestura, Πλουτ. Κάτων. Νεώτ. 17. 18, κ. ἀλλ.

τᾰμιείδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ.

τᾰμιεῖον, τό, θησαυροφυλάκιον, ταμεῖον, Θουκ. 1. 96., 7. 24, Πλάτ. Πολ. 416D, 550D, κ. ἀλλ. **2)** ἀποθήκη, Ξεν. Ἱππ. 4. 1, Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6, 2. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 202.

τᾰμίευμα, τό, ὅ, τι οἰκονομεῖ τις, αἱ τροφαί, ζωοτροφίαι, Διόδ. 3. 16. **Π.** = τῷ ἑπομ., Ξεν. Οἰκ. 3, 15.

τᾰμίευσις, ἡ, = **ταμιεία·** μεταφορ., οἰκονομία, χρόνου Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2, 5.

τᾰμιευτήριον, τό, = **ταμιεῖον,** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 426.

τᾰμιευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ ταμιεύειν, τὴν οἰκονομίαν, οἰκονόμος, φειδωλός, Πολυδ. Γ', 115· τὸ -κόν, «οἰκονομία», φειδώ, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν 1. 16. **Π.** ἐν Ρώμῃ ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ταμίαν ἢ εἰς τὴν ταμιείαν, Λατ. quaestorius, Πλουτ. Τιβ. Γράκχος 6· ἡ τ. ἐξουσία Διον. Ἀλ. 8. 77· ἡ τ. ἀρχή Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 16· οἱ νόμοι οἱ τ. αὐτόθι· ἀλλά, ὁ τ. νόμος, ὁ οἰκονομικὸς ἢ ὁ περὶ τῶν οἰκονομικῶν νόμος, ὁ αὐτ. ἐν Ποπλικ. 12.

τᾰμιεύτρια, ἡ, = **ταμία,** Ἀνδρέας Κρήτης 201A· **τᾰμιευτής, ὁ,** = **ταμίας,** διάφ. γραφ. παρὰ Πολυδ. Γ', 115· καὶ **τᾰμιεύτωρ,** Μανέθων 4. 580.

τᾰμιεύω· μέλλ. **-εύσω** Ἀριστοφ. Ἱππ. 948, Ἰσαῖ. κλπ. — Μέσ., μέλλ. **-εύσομαι** Διον. Ἀλ. 1. 82· ἀόρ. **ἐταμιευσάμην** Διόδ. 4. 12, Λουκ. — Παθ., ἀόρ. **ἐταμιεύθην** Γρηγ. Ναζ.· πρκμ. **τεταμίευμαι** Λυσί. 182. 17, Πλούτ. 2. 157A· (ταμίας). Εἶμαι ταμίας, εἶμαι θησαυροφύλαξ, ἔχω τὴν ἐπιστασίαν τοῦ ταμείου, οὐκέτι ἐμοὶ ταμιεύσεις Ἀριστοφ. Ἱππ. 948 Δημ. 1189. 2· οὐ γὰρ ταμιεύουσ' ἔτυχες Ἀριστοφ. Σφ. 964· τ. καὶ τὰς μεγίστας ἀρχὰς ἄρχειν Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 11, 16· — μετὰ γεν. τῆς Παράλου ταμιεύσας Δημ. 570. 15· τ. τῶν στρατιωτικῶν Πλούτ. 2. 842F· — οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, αὐταῖς ταμιεύεσθαι Ἀριστοφ. Θεσμ. 419, πρβλ. Ἐκκλ. 600 **2)** ἐν Ρώμῃ, εἶμαι ταμίας, quaestor, Πλουτ. Νουμ. 9, κ. ἀλλ. **Π** μεταβ., διαχειρίζομαι, διευθύνω, διοικῶ, Πλάτ. Πολ. 465C· τὰ τῆς πόλεως Λυσί. 162. 43, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 76. 15. — Μέσ., τὰ τίμια ταμιεύεσθαι ἐκ τῆς ψυχῆς Ξεν. Συμπ. 4. 41· ταμιεύεται μικρὰς τὰς ψωμίδας, περὶ τῆς τροφῆς τοῦ πτηνοῦ πορφυρίωνος, Ἀθήν. 388D. — Παθ., τὴν δύναμιν ἐκ τούτου ταμιευο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μένην Πλάτ. Πολ. 508B· τοὺς νόμους τεταμιεύμεθα, ἔχομεν παραλάβει τοὺς νόμους, Λυσίας 183. 17· [ὕδωρ] ἐξ ἀγγείου ταμιευόμενον Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 5, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 4. 4, 5.

2) ἐπὶ διευθύνσεως οἴκου, διευθύνω, κανονίζω, κυβερνῶ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1542, Λυσ. 493 κέξ., Ξεν.·— καὶ ἐν τῷ παθ., χώρα ταμιευομένα τινί, κυβερνωμένη ἢ κατεχομένη ὑπό τινος, Πινδ. Ο. 8. 40. 3) ἀποταμιεύω, ἐναποτίθημι, ταμιεύσας ἐν Ἀκροπόλει τἀριστεῖα τῆς πόλεως Δημ. 741. 4· Ζηνὸς ταμιεύεσκε γονὰς χρυσορύτους, περὶ τῆς Δανάης, Σοφ. Ἀντ. 950 — Μέσ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 13, 1. 4) μεταφ., κυβερνῶ, καλῶς διευθύνω, διαχειρίζομαι, ἰσχὺν Ἱππ. π. Ἄρθρ. 814 — Μέσ., οὐκ ἔστιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι εἰς ὅσον βουλόμεθα ἄρχειν, δὲν δυνάμεθα νὰ ὁρίσωμεν κατὰ τὸ δοκοῦν τὰ ὅρια μέχρι τῶν ὁποίων θέλομεν νὰ ἐπεκτείνωμεν τὴν ἐπιχείρησιν ἡμῶν, Θουκ. 6. 18· οὕτως, ἔξεστιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι ὁπόσοις ἂν βουλοίμεθα μάχεσθαι Ξεν. Ἀν. 2. 5, 18, πρβλ. Κύρ. 3. 3, 47., 4. 1, 18· ταμιεύομαι τὴν τύχην, τὸν καιρόν, κάμνω ἀρίστην χρῆσιν τῆς τύχης, τῆς εὐκαιρίας, Διον. Ἁλ. 1. 65, κτλ.· ἐς τὸ αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, φυλάττειν .., Λουκ. Προμ. 8· πρβλ. Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 131D. 6) μετὰ γεν., ἐξασκῶ κυριαρχίαν ἐπί .., τοῦ πνεύματος Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 7, 27. γ) ἀπολ., αὐτόθι, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 21.

τᾰμίη, τᾰμίης, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ταμία, ταμίας**.

τᾰμιοῦχος, ὁ, ἡ, (ἔχω) ὁ ταμιουχῶν, οἰκονόμος οἰκίας, =**ταμίας, ταμία**, Αἴσωπ. ἐν Valk. Πονημάτ. 1. 251, Ἡσύχ.· — **ταμιουχέω**, ἔχω τὴν φροντίδα τοῦ ταμείου, φυλάττω, ταμιεύω, Νικήτ. 1840 (μετὰ διαφόρ. γραφ. **ταμιουλκέω**, πρβλ. Ἀνδρέαν Κρήτ. 91A)· **ταμιουχία**, ἡ, Εὐστ. Πονημ. 350. 9.

τᾰμιόω, δημεύω, Γλωσσ.· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Εὐστ. Πονημ. 20.

τᾰμισίνης τυρός, ὁ, ὁ διὰ τῆς πυτίας κατασκευαζόμενος τυρός, Διοκλῆς παρ' Ὀρειβασ. σ. 35 Matth.

τάμισος [ᾰ], ἡ, Δωρ. λέξ. ἀντὶ **πυετία**, ἡ πυτία, δέρμα νέας ταμίσοιο ποτόσδον Θεόκρ. 7. 16., 11. 66, Νίκ., κλπ.

τἀμμέσῳ, κατ' Ἀττ. συνηρ. ἀντὶ **τὰ ἐν μέσῳ**, Δημ. 995. 27.

τάμνω, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **τέμνω**.

τᾶμον (=**τᾶμος, τῆμος, σήμερον**) καὶ τὰ ψαφίσματα τό τε ὑπερότας γενόμενον καὶ τὸ τᾶμον ὀγράψαντας ἐν στάλας λιθίας δύας Ἐπιγρ. Λαρίσης, Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 66, στ. 44.

Ταμύνεια, τά, ὄνομα ἀγῶνος, Ἐπιγρ. Ταμυνῶν Εὐβοίας, Ἐφ. Ἀρχ. β' περ. 412

τᾶν, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ **τοι ἄν**· ἀλλὰ τάν, ἀντὶ **τὰ ἐν**.

τᾶν ἢ τάν, ἄκλ., μόνον παρ' Ἀττ. ἐν τῇ φράσει, **ὦ τᾶν ἢ ὦ τάν**, ὡς προσφώνησις, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ καλῆς σημασίας, ὦ φίλε, ὦ ἀγαπητέ, Σοφ. Ο. Τ. 1145, Φ. 1387, Εὐρ. Βάκχ. 801, Πλάτ. Ἀπολ. 25C, καὶ συχν. παρὰ τοῖς κωμ. ποιηταῖς σπανίως δὲ (καὶ κατὰ τὸν Ἕρμαννα εἰς Σοφ. Φιλ. 1373, οὐδέποτε) ἐπὶ κακῆς σημασίας, Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ., Δημ. 16. 23· εἶναι δὲ ἐν χρήσει καὶ ὅταν ὁ λόγος γίνηται πρὸς πολλὰ πρόσωπα, ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθητον Ἀριστοφ. Πλ. 66· ἆρά γε, ὦ τᾶν, ἐθελήσετον; Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 145, Νικοφῶν ἐν Ἀδήλ. 6. (Οἱ παλαιοὶ πολὺ διαφόρους γνώμας εἶχον περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ τύπου τῆς λέξεως· τινὲς ὡς ὁ Φιλήμων ἐν τῷ Τεχνολογικῷ Λεξικῷ 319, κτλ., ἔγραψαν **ὦταν**· ἕτεροι ὡς ὁ Μέγας Ἐτυμολ. 825. 15, **ὠτᾶν**· ἕτεροι ὡς ὁ Ἀπολλών. Δύσκ. ἐν Α. Β. 569. 11, **ὠτάν**. Νεώτεροι ἐκδόται ὡσαύτως διαφέρουσιν· οἱ μὲν γράφουσιν **ὦ 'τάν**, λαμβάνοντες τὴν λέξιν ὡς κλητ. τοῦ **ἐτάν**, κατὰ τὰ **μεγιστάν, ξυνάν**, κτλ.· οἱ δὲ **ὦ 'ταν**, ὡς εἰ ἦν κλητ. τοῦ **ἔτης**· ἄλλοι δέ, **ὦ τᾶν**, ἄνευ ἀποστρόφου. (Ὡς πρὸς τὴν ἐτυμολογίαν, ὁ Κούρτ. ἀμφιβάλλει περὶ τῆς συγγενείας τῆς λέξεως πρὸς τὸ **ἔτης**, καὶ προτιμᾷ τὴν δοξασίαν τοῦ Βουτμάννου ὅτι εἶναι ἀρχαῖος τύπος τοῦ **τύ, τύνη**, σύ, καὶ παραβάλλει τὴν παρ' Ἡσυχ. γλῶσσαν: **τᾶν**· σὺ Ἀττικῶς, πρὸς τὸ Σανσκ., tvam).

τανάγρα, ἡ, ἀγγεῖον χαλκοῦν, ἐν ᾧ ἤρτυον τὰ κρέα· Ἡσύχ.: —ὑποκορ. **ταναγρίς** = **λεβητάριον**, Πολυδ. Γ', 165.

Τάναγρα, ἡ, πόλις τῆς Βοιωτίας, Ἡρόδ. 9. 15, κλπ. (περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀρκάδ. 101, 194). — Ἐπίθ. **Ταναγρικός, ή, όν**, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Τάναγραν ἢ ἐκ Τανάγρας, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 49, κλπ.· θηλ. **Ταναγρίς, ίδος**, γυνὴ ἐκ Τανάγρας, Κόριννα 20 (κατὰ ποιητ. δοτ. **Ταναγρίδεσσι**)· οὕτω **Ταναγρική** Σώφιλος ἐν «Παρακαταθήκῃ» 1·—ἡ **Ταναγραϊκή**, ἡ χώρα τῆς Τανάγρας, Πλουτ. Περικλ. 10. [**τᾰ-**, Σώφιλος ἔνθ' ἀνωτ., Ὀρφ. Ἀγ. 145].— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 245, 344.

τᾰνα-ήκης, ες, (ἀκή) ὁ ἔχων ἐπιμήκη καὶ ἠκονημένην τὴν αἰχμήν, ταναήκεϊ χαλκῷ, ἐπὶ ξίφους ἢ λόγχης, Ἰλ. Η. 77, Ω. 754· ἐπὶ πελέκεως, Ψ. 118. II. ὑψηλός, σχοῖνος Ὀππ. Ἁλ. 4. 53· Ἄλπεις Ὀρφ. Ἀργ. 1121. — Συνεχῶς ἐναλλάσσεται πρὸς τὸ **τανυήκης**.

τᾰνα-ηχέτης, ου, ὁ, ὁ ἰσχυρῶς ἠχῶν, ποιητ. **-ηχέτα**, ταναηχέτα πόντος Ὀππ. Κυν. 2. 144.

τᾰναί-μῡκος, ον, ὁ ἰσχυρῶς μυκώμενος, ταναιμύκου βοὸς Ἀνθ. Π. 6. 116, πρβλ. **ἐρίμυκος**.

τἀναντία, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὰ ἐναντία**.

τανᾰό-δειρος, ον, ὁ μακρὰν δειρὴν ἔχων, «μακρολαίμης», οἰωνῶν .. ταναοδείρων Ἀριστοφ. Ὄρν. 254, 1394, πρβλ. Κινησίαν 2. [**ταν-** βραχὺ φύσει, ἀλλὰ μηκύνεται ἐν τοῖς μνημονευθεῖσι χωρίοις τοῦ Ἀριστοφ. ἐν δακτυλικοῖς στίχοις].

τᾰναός, ή, όν, καὶ **ός, όν**, Ἰλ. Π. 589, Εὐρ. Βάκχ. 831· (√ΤΑΝ, **τείνω**· κυρίως **ταναϝός**, ἴδε **ταναύπους**)·— εἰς μῆκος τεταμένος, μακρός, ὑψηλός, ὑψιτενής, αἰγανέη Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀστάχυες Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 454· πῦρ.., ὅσον ταναώτερον ἦεν Ἐμπεδ. 229, πρβλ. 224· πλόκαμος ταν. Εὐρ. Βάκχ. 455, πρβλ. 831· ταν. αἰθήρ, ἐκτεταμένος, ἀνακεπταμένος, εὐρύς, μέγας, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 322· ταν. γῆρας, μακρὸν γῆρας, μακροχρόνιον, Ἀνθ. Π. 5. 282, πρβλ. 11. 389· ὄρνις Ὀππ. Κυν. 1. 51· ταναῇ ὀπί, μεγάλῃ φωνῇ, Κόϊντ. Σμ. 12. 58.

τᾰναύ-πους, (ὅ ἐστι **τανάϝπους**, πρβλ. **ταναός**), **-ποδος**, ὁ, ἡ, ἀρχ. Ἐπικ. τύπος ἀντὶ **τανύπους**, ὁ τεταμένοις τοῖς ποσὶ βαδίζων, μῆλα ταναύποδα (ὅπερ δεικνύει ὅτι τὰ Ἑλληνικὰ πρόβατα ὡμοίαζον πρὸς τὰ mouflon ἢ ἄγρια πρόβατα τῆς Σαρδοῦς), Ὀδ. Ι. 464, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 204, εἰς Ἑρμ. 232· — ὁ κοινὸς τύπος **τανύπους**; ἀπαντᾷ παρὰ Σοφ. ἐν Αἴ. 837, ὡς ἐπίθετον τῶν Ἐρινύων, πρβλ. **τανύδρομος**. — Ἀλλὰ παρ' Εὐσταθ. σελ. 1630, 43 **ταναύποδα**, ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σελ. 396.

τᾰνα-ϋφής, [ῠ], ές, (ὑφή) λεπτοϋφής, Ἡσύχ., ὅθεν ὁ Wunder ἐπανορθοῖ τὴν λέξιν ἐν Σοφ. Τρ. 602 ἀντὶ γ' **εὐϋφῆ**.

τᾰνά-χαλκος, [νᾰ], **ον**, ὁ ἔχων μακρὰν αἰχμὴν μεταλλίνην, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τὸν εὔχαλκον ἐν Ἀνθ. Π. 6. 306

τᾰνα-ῶπις, ιδος, ἡ (ὤψ) ἡ μακρὰν βλέπουσα, ἔνθ' ἦσαν χθονίη τε καὶ Ἠλιόπη ταναῶπις Ἐμπεδ. στ. 24.

τᾶνδον, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὰ ἔνδον**.·—**τἀνδρί, τἀνδρός**, ἀντὶ **τῷ ἀνδρί, τοῦ ἀνδρός**.

τᾰνεῖαι, αἱ, ἐπιμήκη ξύλα χρησιμεύοντα πρὸς τὰς ταυπηγίας καὶ τὰς οἰκοδομάς, Λατ. tigna, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 1, 2.

τᾰνη-λεγής, ές, (λέγω) ὁ εἰς μῆκος ἐκτείνων τινά, ἐπίθετον τοῦ θανάτου, κατ' ἄλλους ὁ λίαν ἀλγεινός, μοῖρα τανηλεγέος θανάτοιο Ὀδ. Β. 100 κλπ.· δύο κῆρε ταν. θαν. Ἰλ. Θ. 70, Χ. 210· κήρ .. ταν. θ. Ὀδ. Λ. 170, Τυρταῖ. 9. 35.

τᾰνή-λοφος, ον, ὁ ἔχων μακρὸν τράχηλον, μακρὸν λόφον ἢ κορυφήν, Ἡσύχ.

τανθᾰρύζω, ἢ (ὡς παρ' Ἡσυχ.) **τανθαλύζω**, τρέμω ἢ ἀσπαίρω, ῥῆμα ἀπαντῶν μόνον παρὰ τοῖς γραμματ.· ἀλλὰ **τανθαρυστός** (ἢ **-ιστός**) ὅρμος μνημονεύεται ὑπὸ Πολυδ. (Ε', 98) ἐκ τοῦ Θεοπόμπου τοῦ Κωμικοῦ (ἐν Ἀδήλ. 35).

τᾱνίκα, Δωρικ. ἀντὶ **τηνίκα**.

Τάνις, εως, ἢ **ιος**, ἡ, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἡ Ἑβραϊστὶ Zoan, Στράβ. 802·— ὁ **Τανίτης** νομὸς Ἡρόδ. 2. 166 καὶ τὸ **Τανιτικὸν** στόμα, τοῦ Νείλου, Στράβ. ἔνθ' ἀνωτ.

ταννί (=**τηνδί**, ἢ **τηνδεδί**) Ἐπιγρ. Τεγέας 1., et F. 340 e.

τάνς (=**τάς**), ἴδε ἐν Συναγωγῇ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη τὴν λεξ. **ανς**.

ταντᾰλεία, ἡ, ἡμαρτημ. γραφὴ παρὰ Πλάτ. ἀντὶ **ταλαντεία**, ὃ ἴδε.

ταντᾰλεύω, =**ταλαντεύω**, Μιχ. Ἀποστ. Παροιμ. 4. 91.

ταντᾰλίζω, =**ταλαντεύω**, σείω, κινῶ, Ἀνακρ. 78. — παροιμ., ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τὰ Ταντάλου τάλαντα ταντάλιζεται, ἔχει τόσον πλοῦτον ὅσον εἶχέ ποτε ὁ Τάνταλος, ἴδε **Τάνταλος**, ἐν τέλει, Παροιμιογρ. σ. 317 Gaisf.

ταντᾰλόομαι, Παθητ., διασείομαι, διατινάσσομαι, ἐπὶ γᾷ πέσε ταντάλωθείς, «διατιναχθεὶς ἄνωθεν κάτω, διασεισθεὶς» (Σχόλ.), Σοφ. Ἀντ. 134.

Τάνταλος, ου, ὁ, βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, πρόγονος τῶν Πελοπιδῶν, Ὀδ. Λ. 582 κέξ.— Ἐπίθετ. **Ταντάλειος, α, ον**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν Τάνταλον, Εὐρ. κλπ.· οἱ Ταντ. ἔκγονοι, οἱ ἀπόγονοι, τὰ τέκνα τοῦ Ταντάλου, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1176· Πέλοψ ὁ Ταντ. ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 1, πρβλ. 988, κλπ.· τιμωρία Τ. Ποιητὴς παρὰ Πολυδ. 4. 45, 6· Τ. δίκας ὑποφέρειν Λουκ. Ἐρωτ. 53·— ὡσαύτως **Ταντάλεος, α, ον**, Ἀνθ. Π. 5. 2, 236· — **Ταντάλικός, ή, όν**, Μανέθων 5. 187·— **Ταντάλιδης, ου**, ὁ, υἱὸς τοῦ Ταντάλου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1469 — **Ταντάλις, ίδος**, θυγάτηρ τοῦ Ταντάλου, ἡ Νιόβη, Ἀνθ. Πλαν. 134, πρβλ. 131. (Φανερῶς συγγενὲς τῷ **τλάω, τάλαντον, ταλαντεύω**, ἢ διὰ τὰ μακρὰ αὐτοῦ παθήματα καὶ τὰς βασάνους ἢ διὰ τὸν μῦθον καθ' ὃν ἐκρέματο ἢ ἵστατο ταλαντευόμενος ὑπεράνω τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Κρατ. 395D· ἢ ὡς ἐκ τοῦ παροιμιώδους πλούτου αὐτοῦ, τὰ Ταντάλου τάλαντ' ἐκεῖνα Μένανδρ. ἐν «Κυβερνήταις» 1. 6, πρβλ. **ταντάλιζω**).

τἀνταῦθα, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **τὰ ἐνταῦθα**, Λουκ. Νεκρ. Διάλογ. 26. 2.

τἀντός, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὰ ἐντός**, Πλάτ. Τίμ. 79D,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τᾰνύ-γληνος, ον, ὁ ἔχων μεγάλους ὀφθαλμούς, Νόνν. Δ. 43.42.

τᾰνύ-γλωσσος, ον, ὁ ἔχων μακρὰν γλῶσσαν, λάλος, κορῶναι Ὀδ. Ε. 66.

τᾰνυ-γλώχῑς, ῖνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μακρὰς καὶ ὀξείας ἀκίδας, ὀϊστοί Ἰλ. Θ. 297, Σιμωνίδ. 111 B. k.

τᾰνύ-δρομος, ον, ὁ τρέχων πάσῃ δυνάμει, σφαλερὰ τανυδρόμοις κῶλα Αἰσχύλ. Εὐμεν. 371, πρβλ. **τανύω** ἐν τέλει, **τανυπόδους**.

τᾰνυ-έθειρα, ἡ, ἡ ἔχουσα μακρὰν κόμην, «μακρομαλλοῦσα», Πινδ. Ο. 2. 46.

τανύερνος ὄρπηξ, Λεοντ. μαγ. ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 568, συναγ. Λέξ. Ἀθηνᾶς. Κουμανούδη, ἄνευ ἑρμηνείας.

τᾰνυ-ήκης, ες, (ἀκή) ὡς τὸ **τανυήκης**, ὁ μακρὰν καὶ παρατεταμένην ἔχων τὴν ἀκήν, ὁ κατὰ μῆκος ἠκονημένος, τανύηκες ἄορ Ἰλ. Ξ. 385, Ὀδ. Κ. 439, κλπ. **II**. τεταμένος, μακρός, αἵ τε πρὸς ἀλλήλας ἔβαινον τανυήκεας ἕζους Ἰλ. Π. 768.

τᾰνυ-ήλιξ, ῐκος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μακροχρόνιον ἡλικίαν, Ἀνθ. Π. 5. 206.

τᾰνυ-ηχέτᾰ, ὁ, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **ταναηχέτα**, Ὀππ. Κυν. 2. 144.

τᾰνύ-θριξ, **-τρῐχος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μακρὰς τρίχας, σῖδ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 514· **ταν. ὗς**, ἔχουσα τεντωμένας, ἀνωρθωμένας τρίχας, Σιμωνίδ. Ἰαμβ. 6. 2.

τᾰνυ-κνήμῑς, ῖδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μακρὰς μνήμας, Νόνν. Δ. 18. 287.

τᾰνύκνημος, ον, = τῷ προηγ., Νόνν. Δ. 28. 17, κλπ.

τᾰνύ-κραιρος, ον, ὁ, ὁ ἔχων μακρὰ κέρατα, ἔλαφος Ὀππ. Κυν. 1. 191· ταῦρος Ἀνθ. Π. 6. 74.

τᾰνυ-κρήπῖς, ῖδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μακρὰ ἢ ὑψηλὰ ὑποτρήματα, Νόνν. Δ. 28. 205. Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Χοιροβ. παρὰ Θεοδοσ. σ. 183.

τᾰνύμαι, Παθ. = **τανύομαι**, ἐκτείνομαι, τεντώνομαι, τάνυται Ἰλ. Ρ 393. — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰς Παρατηρ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Θ, σ. 403.

τᾰνύ-μετρος. [ῠ], ον, ὁ ἔχων μακρὸν μέτρον, ἐκτεταμένος, Παύλ. Σιλ. Ἀμβ 49.

τᾰνῠ-μήκης, ες, ὁ τεταμένος εἰς ὕψος, ὑψηλός, ἵτέαι Ἀνθ Π. 6. 170, Χρησμ. Σιβ 1. 262.

τανῦν, Ἐπίρρ ἀντὶ **νῦν**, τώρα, ἐν τῷ παρόντι, ἴδε **νῦν** Ι.

τᾰνύ πεπλος, [ῠ], ον, ἡ φοροῦσα μακρὸν πέπλον, μακρὰν ἐσθῆτα, συχν. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ., ἀείπατε ὡς ἐτίθετον εὐγενέων ξεσποινῶν, Ἑλένη Ἰ. Γ. 228, Ὀδ. Δ. 305 Θέτις Ἰλ. Σ 385· — κωμικῶς, οὐδὲ πλακοῦς τανύπεπλος, ἔχων πολὺ σησαμότυρον Βατραχομυομ. 36.

τᾰνύ-πλεκτος, [ῠ], ον, ἐκ μακρῶν πλεγμάτων ἀποτελούμενος, μέτρα Ἀνθ Π. 7. 473 ἕρκος Ὀππ. Ἁλ. 1. 33.

τᾰνύ-πλευρος, [ῠ], ον, ὁ ἔχων μακρὰς, μεγάλας πλευράς, πελώριος, μέγιστος, πέτροι Ἀνθ. Π 9. 656.

τᾰνυ-πλόκᾰμος, ον, ὁ ἔχων μακροὺς πλοκάμους, μακρὰς πλεξίδας, Νόνν. Δ 35. 328.

τᾰνύ-πους, [ῠ], ὁ, ἡ, ἴδε **ταναύπους**.

τᾰνύ-πρεμνος, [ῠ], ον, ὁ ἔχων μακρόν, ὑψηλὸν πρέμνον, φηγὸς Νόνν. Δ 5. 303· λόχμη αὐτόθι 541 ὁ ἔχων ὑψηλὰ δένδρα, Ἴδη Κόϊντ. 195.

τᾰνύ-πρῳρος, ον, ὁ ἔχων μακρὰν, ἐκτεταμένην πρῷραν, Κόϊντ. Σμ. 5. 348., 9. 437. **II**. ὁ καλύπτων ὅλον τὸ μέτωπον ἢ πρόσωπον, «τανυπρῴρους, τὰς καλύπτρας διὰ τὸ περὶ τὸ πρόσωπον περιτετάσθαι» Ἡσύχ.

τᾰνύ πτερος, βραχύτερος τύπος τοῦ **τανυσίπτερος**, ὁ ἔχων μακρὰς, ἐκτεταμένας τὰς πτέρυγας, οἰωνοὶ Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 89· αἰετὸς Ἡσ. Θ. 523, πρβλ. Ἴβυκ. 3, Πινδ. Ν 5. 149.

τᾰνυ-πτέρυξ, ῠγος, ὁ, ἡ, = **τανύ-πτερος**, οἰωνοὶ Ἰλ. Μ. 237· ἅρπη Τ. 350· — ὡσαύτως **τανῠπτέρῠγος**, ον, Σιμωνίδ 39

τᾰνύ-πτορθος [ῠ], ον, ὁ ἔχων μακροὺς κλάδους, Νόνν. Δ. 5. 320, κλπ.

τᾰνύρριζος, ον, [ῥίζα] ὁ ἔχων ἐκτεταμένας ῥίζας, μακρὰς ἢ βαθείας, αἴγειρος Ἡσ Ἀσπ. Ἡρ 377.

τᾰνύρρῑνος, ον, [ῥίς] ὁ ἔχων μακρὰν ῥῖνα, Νόνν. Δ. 5. 10 κατὰ τὸν Fa k. ὁ Gräfe **ταλαυρίνοιο** ἢ **τανυκραίροιο**.

τανύρριζος, ον, ὁ συρίζων, ἠχῶν συριστικῶς, προξενῶν ῥοῖζον, ἀκωκὴ Ὀππ. Κυν. 4. 194.

τανυσίδρομον, ἐπίθ. κατ' αἰτ. πτ. Σαπφ. Ἀποσπ. 71, ἔκδ. Bergk ἐν Lyr. gr. ἐξ εἰκασίας τοῦ ἐκδότου τεθέν, ἀντὶ τῆς ἀρχαιόθεν παραδεδομένης γραφῆς **ἀνυσδρόμον**. Ἄλλοι δὲ ἐπροέτειναν: **ταναοδρόμαν, ταναύδρομον, ἀνυσίδρομον**. Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶς. Κουμανούδη.

τᾰνῦσί-πτερος, ον, = **τανύπτερος, τανυπτέρυξ**, ὄρνιθες Ὀδ. Ε 65, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 210· κίχλαι Ὀδ. Χ. 468· ἀλκυόνες Ἴβυκ. 7· οἰωνὸς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 213· χελιδών Ἀριστοφ. Ὄρν. 1411.

τᾰνῦσι-πτέρῠγος, ον, = τῷ προηγ., Μαξίμων 2. 78.

τᾰνῦσις, ἡ, = **τάσις**, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ 833, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 2. 2.

τᾰνῦσί-σκοπος, ον, ὁ ἐπῶν μακράν, Ποιητὴς παρ' Ἰουλιαν. 299C.

τᾰνύ-σκιος, ον, οὗ ἡ σκιὰ ἐκτείνεται μακράν, ὡς τὸ **δολιχόσκιος**, Ὀππ. Κυν. 4. 356· κυπάριττε τανύσκιε Νικήτ. Εὐγεν. 3. 315.

τᾰνυ-σκόπελος, ον, ὁ ἔχων ὑψικορύφους σκοπέλους, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 4. 121.

τανυσμός, ὁ, = **τάνυσις, τάσις**, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 222.

τανυστέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **τανύω**, δεῖ τανύειν, Νείλου Ἐπιστ. 4, 41, πρβλ. **τατέον**.

τᾰνύ-στροφος, ον, ὁ μακρὰν περιστρεφόμενος, σφενδόνη Χρησμ. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 215B.

τᾰνυστύς, ύος, ἡ, τάνυσις, τανυσμός, τόξου .. **τανυστύος** Ὀδ. Φ. 112.

τᾰνύ-σφῦρος, ον, ὁ ἔχων εὐμήκεις (καλοκαμωμένους) πόδας, καλλίσφυρος, θυγάτηρ, παῖς Ὕμν. Ὀλ. εἰς Δήμ. 2. 7· Ὠκεανῖναι Ἡσ. Θ. 364, πρβλ. Ἀσπ. Ἡρ. 35.

τᾰνύ-τρῐχος, ον, = **τανύθριξ**, Ὀππ Κυν. 1. 187.

τᾰνύ-φθογγος, ον, οὗ ἡ φωνὴ ἀκούεται μακράν, μεγαλόφωνος, γέρανοι Κόϊντ. Σμ. 11. 110· κῆρυξ Τρυφιόδ. (ὀρθότ. Τριφ.) 111· λαιμοὶ Νόνν. Δ. 22. 61.

τᾰνύ-φλοιος, ον, ἐπὶ δένδρων, ὁ ἔχων φλοιὸν ἐπὶ μῆκος ἐκτεινόμενον, ὕλη, ὑψηλός, κρανείη Ἰλ. Π. 767· αἴγειρος Σοφ. Ἀποσπ. 692.

τανύ-φυλλος [ῠ], ον, ὁ ἔχων φύλλα ἐπιμήκη, μακρά, ἐπὶ τῆς ἐλαίας, Ὀδ. Ν. 102, 346. **II**, ὁ ἔχων πυκνὸν φύλλωμα, πυκνόφυλλος, ὄρος Θεόκρ. 25. 221.

τᾰνυ-χειλής, ές, ὁ ἔχων μακρὸν χεῖλος ἢ ῥάμφος, ἢ προβοσκίδα, ἐπὶ πτηνῶν, ἢ μελισσῶν, Κόϊντ. Σμ. 3. 241., 5. 12.

τᾰνύω· μέλλ. **-ύσω** Ἀνθ Π.5 262, Χρησμ. Σ.6. 10 89, Ἐπικ. **-ύω** ἐν Ὀδ. Φ. 152. 174, καὶ **τανύσσω** Ὀρφ. Λιθ 179· ἀόρ. **ἐτάνῡσα**, Ἐπικ. **ἐτάνυσσα**, **τάνυσσα** Ὁμηρ., ὡσαύτως παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογράφοις, Ἱππ. 687. 2. — Μέσ., Ἐπικ. μέλλ. **τανύσσομαι** ἐπὶ παθητ. σημασ., Ἀρχίλ. 3· Ἐπικ. ἀόρ μετοχ **τανυσσάμενος** Ὁμηρ. — Παθ., μέλλ. γ' ἐνικ. **τετανύσσεται** Ὀρφ. Λιθ, 319· ἀόρ. **ἐτανύσθην** Ἡσ. Θ. 177, κλπ., Ἐπικ. πληθ. **τάνυσθεν** Ἰλ. Π 475, Ὀδ. Π. 175, πρβλ. **τάνυμαι, ἐπιτανύω, τείνω, τιταίνω**. [ῠ ἀεί, πλὴν **ἐκτανῦσειν** ἐν τοῖς Ἀνακρεοντ. 38. 5]. Ἐπικρ ῥῆμα (ἐν χρήσει δὶς παρὰ Πινδ., οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς Τραγ.), ἐκτείνω, τεντώνω, κοινῶς **τανύω**, βοείην Ἰλ. Ρ. 390, 391 Ἰριν Ρ. 547 τ. βιόν, τεντώνω τὸ τόξον· σύριον τὴν χορδήν, Ὀδ. Ω. 176· οὐ μὲν ἐγὼ τανύω, δὲν δύναμαι νὰ τὸ τεντώσω, Φ. 152, πρβλ. 171 κέξ· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τὸ μὲν τόξον .. τανυσσάμενος, τανύσας· τὸ τόξον του, Ἰλ Δ. 112, πρβλ. Ἀρχίλ. 3· — ἐπὶ τῆς τοποθετήσεως χορδῶν ἐπὶ τῆς φόρμιγγος, ῥητῶς ἐτάνυσσε νέῳ ἐπὶ κάλλοπι χορδὴν Ὀδ. Φ. 407· τανύσσασθαι χορδὰς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 51· ὡσαύτως, τανύειν κανόνα, δηλ. τὸν ἱστουργικὸν κανόνα, ὑφαίνειν, Ἰλ. Ψ, 761· ὅπως .. τανύσῃ βοείοισιν ἱμᾶσιν, συγκρατήσῃ, ἀναχαιτίσῃ [τοὺς ἵππους], αὐτόθι 324, πρβλ. **ἐπιτανύω**· — ὡσαύτως παρὰ Πινδ., ἐπὶ Ἀκράγαντι τανύσσας (ἐξυπακουομ. ἵστους), «σκοπεύσας» πρὸς .., Ο. 2. 165· ἅρμα τάνυεν ἐπὶ Ἰσθμῷ, ὡδήγει αὐ ὁ πρὸς τὸν Ἰσθμόν, αὐτόθι 8. 65 ὡσαύτως, τανύειν ὦτα λόγοις, προσέχειν, Ἀνθ. Π. 7. 562 τ. ἔμμα ἐπί τινος, ἐς τι αὐτόθι 5. 262., 9. 188. — Παθητ., ἐκτείνομαι, τεντώνομαι, γναθμοὶ τάνυσθεν (ἀντὶ ἐτανύσθησαν), αἱ κοιλάδες ἐπληρώθησαν, Ὀδ. Π. 175· τετάνυστο λαίφεα Ἀπολλ. Ρόδ. Δ 606.

2) μεταφορ., τεντώνω, δηλ. θέτω εἰς σφαδράν κίνησιν, ἐπιτείνω ἔτι μᾶλλον, ποιῶ σφοδρότερον, μάχην Ἰλ. Λ. 336 ἔριδα Ξ 389· κακὸν πόνον Ρ. 401· — αὐτὴ εἶναι μεταφορικὴ σημασία πληρέστερον ἐκφερομένη ἐν Ν. 359, ὁμοίου πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν (ἴδε ἐν λέξ. **ἐπαλλάσσω** Ι), πρβλ. ὡσαύτως **συντανύω**. — Παθ., τεντώνομαι, ἐντείνω τὰς δυνάμεις μου, προσπαθῶ, τρέχω πάσῃ δυνάμει, ἐπὶ ἵππων τρεχόντων δρομαίως, τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι ἀφέρτερον προτὶ ἄστυ Ἰλ. Π. 375· ἐν ῥυτῆρσι τανυσθεν Π 475· ἐπὶ ἡμιόνων, ἄμοτον τανύοντο Ὀδ. Ζ. 83. **II** ἐκτείνω κατὰ μῆκος, ἁπλώνω, ἀνθρακιὴν στορέσας ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσεν Ἰλ. Ι. 213· ἔγχος ἐπ' ἰκριόφιν νεὸς Ὀδ. Ο 283· τράπεζαν τ., στρώνω μακράν, ἐκτεταμένην τράπεζα, τ. τινὰ ἐν κονίῃς, ἐπὶ γαίῃ, ἐξαπλώνω κατὰ μῆκος εἰς τὴν γῆν, κτλ., Ἰλ. Ψ. 25, Ὀδ. Σ. 92· ἕνα τρόμον τ., σχηματίζω μίαν μακρὰν σειράν, ἐπὶ γερανῶν, Ἄρατ. 1011. Παθ., τάπης τετάνυστο, ἦτο ἠπλωμένος, Ὀ. Κ. 156· σύες .. εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ι. 468, κτλ.· ἐπ' αὐτῷ ἠλακάτη τετάνυστο Ὀδ. Δ. 135· ἐκτείνομαι, νῆσος παρὲκ λιμένος τετάνυσται Ι 116 τετάνυστο περὶ σπείους ἡμέρις Ε 68 ἐτανύσθη πάντῃ, ἐξετάθη, Ἡσ. Θ 177 ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθείς Ἰλ. Υ 483 Ν 392. κτλ. (οὕτως ἐν τῷ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μέσῳ τύπῳ, κεῖτο ταρυσσάμενος I. 298)· — ὡσαύτως, τρίβος τετάνυστο, ἡ ἀτραπὸς ἦτο ἐκτεταμένη, Θεόκρ. 25. 157· νὺξ τετάνυσται Ἄρατ. 557· πλόος τ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1583.

ταξειδεύω, ὀρθότ. **ταξιδεύω**, ἐκστρατεύω, ποιῶ ἐκστρατείαν ἢ ἐκδρομήν, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 445, Πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμανὸν 235, 242, Ac mes Ὀνειροκρ. 158, 161, κλπ., ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ἡλιόδ. τ. 2, σ. 296.

ταξείδιον, ἢ ὀρθότερον **ταξίδιον**, τό, ὑποκορ. τοῦ **τάξις** Δ, στρατεία, στράτευσις, πορεία, ἐκδημία, Κ. Πορφυρ. Πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμανὸν 142, 244, Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 445, Ac mes Ὀνειροκρ. 158, 161, κλπ., ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ἡλιόδ. τ. 2, σ. 296, ἴδε καὶ Λεξικ. Ὀρθογρ. καὶ Χρηστ. Ζηκίδου ἐν λ.

ταξεώτης, ου, ὁ, ἀκόλουθος ἢ βοηθὸς ἄρχοντος ἢ δικαστοῦ ἢ στρατηλάτου, Παλλαδ. Λαυσ. 1164, Νεῖλο. 921, κλπ., Κῶδ. Ἰουστινιαν. 1. 3, 53, 12. 8, 19, κλπ.· ἐπίθετ. **ταξεωτικός, ή, όν**, Εὐστ., πρβλ. **ταξιώτης**.

ταξιαρχέω, εἶμαι ταξίαρχος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 444, Θουκ. 8. 92· Λυσί. 130. 21, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 4, 14· τ. τινὶ Ξεν. Ἀπομν. 3. 1. 5.

ταξι-άρχης, ου, ὁ, ἧττον κοινὸς τύπος τοῦ **ταξίαρχος**, Ἡρόδ. 7. 99., 9. 53, ἐν τῇ γεν. πληθ. **ταξιαρχέων**· ἀλλ' ὁ αὐτὸς ἔχει τὸν τύπον **ταξίαρχοι** ὡς ὀνομ. πληθ. (ἴδε **ταξίαρχος**)· ἡ αἰτιατ. πληθ. **ἄρχας** εἶναι ἀμφίβολος ἐν Αἰσχύλου Ἀποσπ. 181 καὶ ἡ γεν. **ταξιαρχῶν**, ὡς φέρεται ἐν Πλάτ. Νόμ. 755Ε, ἔδει πιθανῶς νὰ εἶναι **ταξιάρχων**, ὡς ἐν Ξεν. Κύρ. 2. 1, 23.

ταξιαρχία, ἡ, τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ ταξιάρχου, Ἀριστ. Πολιτ. 6. 8, 15, Πολύαιν. 3. 9. 10.

ταξί-αρχος, ὁ, ὁ διοικητὴς σώματος στρατιωτικοῦ, ταξίαρχοι ἀπὸ τῶν νηῶν Ἡρόδ. 8. 67· ταξίαρχοι τῶν πολίων ὁ αὐτ. 9. 42, πρβλ. **ταξιάρχης**. **2)** ἐν Ἀθήναις, ὁ διοικητὴς τάξεως, ἤτοι στρατιωτικῆς φάλαγγος πεζικοῦ οἵαν παρεῖχεν ἑκάστη φυλή, ὅθεν καὶ ἦσαν οὗτοι δέκα τὸν ἀριθμόν. Οἱ ἀντιστοιχοῦντες διοικηταὶ ἱππικοῦ ἐκαλοῦντο **φύλαρχοι**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 569, Εἰρ. 1172, Ὄρν. 353, Ἀριστ. Ἀποσπ. 374, 391, 392· — ἀλλὰ παρὰ Θουκ. 4. 4., 7. 60, φαίνεται ὅτι λέγεται ἐπὶ πάντων τῶν ἀξιωματικῶν τῶν ὑπὸ τοὺς στρατηγούς, ἴδε Arnold ἐν τόπῳ· ὁ δὲ Ξεν. ποιεῖται λόγον καὶ περὶ ταξιάρχων τοῦ ἱππικοῦ, Κύρ. 8. 1, 10· καὶ πλοίων, Ἡρόδ. 1. 6, 29 καὶ 35, ἴδε ἀνωτ. I — οἱ **ταξίαρχοι** ἐν Ἀθήναις ἦσαν πιθανῶς ἀξιωματικοὶ ἀνώτεροι τῶν **λοχαγῶν**, Ξεν. Ἀπομν. 3. 1, 5, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 4, 14.

ταξί-λοχος, ον, ὁ διοικῶν **λόχον**, ταξ. λαῶν Ἀνθολ. Π. παράρτ. 9. 5.

ταξι-όζωτος, ον, ἔχων κλάδους κατὰ κανονικὰ διαστήματα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1, 8. 3 (πιθαν. γραφὴ ἀντὶ **ἀξιολογώτατα**).

ταξιόομαι, Παθ., παρατάττομαι εἰς μάχην, Πινδ. Ο. 2. 118.

τάξις, εως, Ἰων. **ιος**, ἡ, (τάσσω) διάταξις, διευθέτησις, τακτοποίησις· **I.** ἐπὶ στρατιωτικῆς σημασίας· **1)** ἡ κατὰ σειρὰν παράταξις στρατεύματος, Θουκ. 5. 68., 7. 5, Ξεν., κλπ.· τὰ ἀμφὶ τάξεις, τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν τακτικὴν ἐπιστήμην, Ξεν. Ἀν. 2. 1, 7. **2)** παράταξις μάχης, τάξις μάχης, Λατ. acies, κατὰ τάξιν Ἡρόδ. 8. 86· ἐν τάξει Θουκ. 4. 72, κλπ.· ἐς τάξιν καθίστασθαι, ἀνάγειν αὐτόθι 93, Ἀριστοφ. Ὄρν. 400· τάξιν διασπᾶν Θουκ. 5. 70· καὶ ἐπὶ πλοίων, ἐκ τῆς τάξιος ἐκπλῶσαι Ἡρόδ. 6. 14. **3)** ἁπλῆ τάξις ἢ σειρὰ στρατιωτῶν, Λατ. ordo, ἐπὶ τάξεις ὀλίγας γίγνεσθαι, εἰς ὀλίγον βάθος, αὐτόθι 111, πρβλ. 9. 31· ἐλύθησαν αἱ τ. τῶν Περσῶν Πλάτ. Λάχ. 191C. **4)** ὡς τὸ **τάγμα**, σῶμα στρατιωτῶν, φάλαγξ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 298, Σοφ. Ο. Κ. 1311· μάλιστα ἐν Ἀθήναις, ἡ φάλαγξ τοῦ πεζικοῦ ἣν παρεῖχεν εἰς τὸν πόλεμον ἑκάστη φυλή (πρβλ. **ταξίαρχος**), Λυσί. 140. 30., 147. 19· ἀλλὰ συχνάκις καὶ ἐπὶ μικροτέρων στρατιωτικῶν σωμάτων, οἷον σύνταγμα, τάγμα, Ξεν. Ἀνάβ. 1. 2, 16., 6. 5, 11, κλπ. (πρβλ. Arnold εἰς Θουκ. 4. 4)· τ. ἱππέων Ξεν. Ἀνάβ. 1. 8, 21· οὕτως ἐπὶ πλοίων, στόλου μοῖρα, Αἰσχύλ. Πέρσ. 380· — καθόλου, ὅμιλος, ὁμάς, φιλία γὰρ ἥδε τ., ἐπὶ χοροῦ, ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 128· — παρὰ Βυζ. καὶ Ἐκκλ., σῶμα ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων ἢ τοιούτων τινῶν. **5)** θέσις ἐν τῇ γραμμῇ τῆς μάχης, Λατ. statio, ἀξιεύμεθα ταύτης τῆς τ. Ἡρόδ. 9, 26, πρβλ. 27· ἐν τῇ τ. ἔχειν ἑωυτῷ 1. 82· μένειν ἐν τῇ ἑωυτοῦ τ. 3. 158· τ. φυλάσσειν Εὐρ. Ρῆσ. 664· ἡ τ. διαφυλακτέα Ξεν. Κύρ. 5. 3, 43· ᾗ ἕκαστος τὴν τ. ἔχει ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 4, 3, 29· τάξεως πρώτης τετάχθαι Λυσί. 140. 30· ἐκλείπειν τὴν τ. Ἡρόδ. 5. 75., 9. 21· λείπειν Ἀνδοκ. 10. 21, Πλάτ. Ἀπολ. 29Α, Δημ., κλπ.· τῆς τάξεως παραχωρεῖν ὁ αὐτ. 38. 26, κλπ.· ἴδε κατωτ. III. **II.** καθόλου, διευθέτησις, διάταξις, τάξις, Πλάτ., κλπ.· ἡμερῶν τάξ. εἰς μηνῶν περιόδους ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 809D· ἡ τοῦ ὅλου τ. Ξεν. Κύρ. 8. 7, 22· ἡ τάξ. τοῦ λόγου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἢ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ, Ἀριστ. Ρητ. 3. 12, 6, Αἰσχίν. 83. 18, Δημ. 226. 11· ὕστερον τῇ τάξει ὁ αὐτ. 32. 18· διάφορον τοῦ θέσις, ὅπερ σημαίνει ἁπλῶς τὸν τόπον ὃν κατέχει τι, Ἀριστ. Φυσ. 1. 5, 1, κλπ.· ἡ κατὰ τ. τινὰ βασιλεία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀόριστος τυραννίς, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 1. 8, 4. **2)** τάξις, κανονικότης, εἰς τ. ἄγειν ἐκ τῆς ἀταξίας Πλάτ. Τίμ. 30Α· τ. καὶ κόσμος ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 504Α· οὔτε νόμος οὔτε τ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 875C, πρβλ. Πολ. 587Α· διὰ τάξεως γίγνεσθαι αὐτόθι 780Α· ἐν τάξει, κατὰ τρόπον τακτικόν, αὐτόθι 637Ε. **3)** τάξις, διάταξις, κατὰ τὴν τάξ. τοῦ νόμου Πλάτ. Νόμ. 925Β· παρὰ τὴν τοῦ νομοθέτου τ. ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 305C, κλπ. **4)** τ. τοῦ φόρου, ἐπιβολὴ ἀνάλογος τοῦ φόρου κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῆς περιουσίας, Ξεν. Ἀθην. 3, 5 (πρβλ. **σύνταξις**)· συνεννόησις, συμβιβασμὸς μετὰ τῶν δανειστῶν, Πλάτ. Νόμ. 844Β, Νόμ. παρὰ Δημ. 715. 2. **5)** πολιτικὴ τάξις, σύνταγμα πολιτικόν, πολίτευμα, τ. Κρητική, Λακωνικὴ Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 10, 4, κλπ. **III.** κατὰ μεταφορὰν ἐκ τῆς σημασίας I. 5, ἡ θέσις, τὸ ἀξίωμα ὅπερ κατέχει τις, ὑπὸ χθόνα τάξιν ἔχουσα Αἰσχύλ. Εὐμ. 396· ἡ τάξις τῶν ἀκοντιζόντων Ἀντιφῶν 121. 43· ἰδία βίου τ. Ἰσοκρ. 116Β· ἐν τ. μενεῖν Πλάτ. Θεαίτ. 153Ε· ἀνὴρ τῆς πρώτης τ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2767, 4· οἰκέτου τ. Δημ. 313. 13· ἐν Θετταλῶν τάξει, ἐν ἐχθροῦ τ. ὁ αὐτ. 246. 2., 481. 21, κλπ.· ἐν ἐπηρείας τάξει, δι' ὑβριστικῆς διαγωγῆς, ὁ αὐτ. 229. 14. **2)** τὸ καθῆκόν τινος πρὸς ἕτερον, ἡ ὑπέρ τινος τάξις ὁ αὐτ. 273. 26, πρβλ. 1478. 15· ἡ εὐνοίας τ., τὸ καθῆκον τῆς εὐνοίας, ὁ αὐτ. 286. 3. **IV.** τάξις ἀνθρώπων, οἷον ἀρχόντων, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 7, Δημ. 171. 17. **V.** αἱ τάξεις, αἱ ἀποφάσεις, τὰ πρακτικὰ Συνόδου, Ἀθανάσ. — Πρβλ. **τάσσω** ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

ταξί-φυλλος, ον, οὗ τὰ φύλλα φύονται κατὰ τάξιν, οὐχὶ ἀτάκτως, ὡς δ' ἐπὶ τὸ πᾶν τὰ πολύφυλλα ταξίφυλλα καθάπερ μύρρινος, τὰ δ' ἄτακτα καὶ ὡς ἔτυχε καθάπερ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν ἄλλων ἦν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 8.

ταξιώτης, ὁ, = **ταξεώτης**, Ἀνέκδ. Ὀξων. τ. 2, σ. 307.

τάξος, ὁ, ἡ σμίλαξ, Λατ. taxus, Γαλην. — Καθ' Ἡσύχ.: «τάξος· δένδρον τι ὀρεινόν».

τάοτα (= **ταῦτα**), Ἐπιγρ. Σάμου Cau. 134, Χίου Bul. de cor. hel. III, σ. 49, Ἐρυθρῶν Μουσ. κ. βιβλ. Σμύρν. 1878, σ. 60, Λέρου Ross Inscr. gr. ined. fasc. II, σ. 69, Ἀλικαρνασσοῦ Bul. de cor. hel. IV, σ. 303, Συναγωγὴ Ἀθησ. Λέξ. Κουμανούδη.

ταπεινολόγα ὀνόματα Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 299, I, ἐκδ. Λ., Συναγωγὴ Ἀθησ. Λέξ. Κουμανούδη.

ταπεινο-λογέω, ὁμιλῶ ταπεινῶς, ἀλλὰ ταπεινοφρονήσω τε καὶ ταπεινολογήσω Νείλου Ἐπιστ. 2. 322.

ταπεινολογία, ἡ, τὸ ταπεινῶς λέγειν, «καὶ ταπεινολογία δὲ καὶ οἰκτρολογία καὶ ἐλεεινολογία» Πολυδ. Β', 124.

ταπεινό-νους, ουν, = **ταπεινόφρων**, Boi s. n. Ἀνέκδ. 1. 89.

ταπεινο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τινα ταπεινόν, ταπεινώνων, Εὐστ. Πονημ. 209. 89, Ἐκκλ.

ταπεινορ ρημοσύνη, ἡ (ῥῆμα) = **ταπεινολογία**, Ἰω. Χρυσ. πρὸς Τιμόθ. Ἐπιστ.

τἄπεινός, ή, όν, χαμηλός: **1)** ἐπὶ τόπου, χαμηλός, χώρη Ἡρόδ. 4. 191· νῆσος Διόδ. 3. 21· ταπεινὰ νέμεσθαι, ζῆν ἐν χαμηλοῖς τόποις, Πινδ. Ν. 3. 144· τ. ἕζεσθαι Εὐρ. Ὀρ. 1411· ἐπὶ ἀναστήματος ἢ μεγέθους, χαμηλός, «κοντός», Ξεν. Ἱππ. 1, 4., 10, 6, κλπ.· ἐπὶ ποταμοῦ, ἀβαθής, ἀντίθετον τῷ μέγας, Πολύβ. 9. 43, 3. **2)** ἐπὶ τῆς καταστάσεως ἀνθρώπων, τεταπεινωμένος, ὑποτασσόμενος, Ἡρόδ. 7. 14· σὺ δ' οὐδέπω τ. Αἰσχύλ. Πρ. 320, πρβλ. 908· τ. παρέχειν τινὰ Ξεν. Ἀν. 2. 5. 13· τά τοι μέγιστα πολλάκις θεὸς ταπεινὰ ἔθηκε Εὐριπ. Ἀποσπ. 724· μάλιστα ὁ ἐκ ταπεινῶν γονέων, ποταπὸς τὴν καταγωγήν, «πρόστυχος», Λατ. vilis, ὁ αὐτ. ἐν Ἐκ. 245, Ἀνδρ. 979, Ξεν., κλπ.· αἱ τ. τῶν πόλεων, αἱ μικραί, αἱ ἀδύνατοι πόλεις, Ἰσοκρ. 60Β, πρβλ. 141C· τ. δύναμις Δημ. 46. 17 — ταπεινῶς ἢ ταπεινὰ πράττω, εὑρίσκομαι εἰς ταπεινὴν κατάστασιν, Ἰσοκρ. 95Α, Πλουτ. Θησ. 6 ταπεινῶς ζῆν Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 63b· ὁμιλεῖν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 12. **3)** ἐπὶ τῆς διαθέσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὡς τὰ Λατ. humilis, demissus, τεταπεινωμένος, ἐν ἀπογνώσει ἢ ἀθυμίᾳ διατελῶν, διάνοια Θουκ. 1. 61· τ. καὶ ἔρημοι ξυνεκάθηντο Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 23, πρβλ. 6. 4, 16. **4)** ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ὁτὲ μὲν ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἄθλιος, «πρόστυχος», τ. καὶ ἀνελεύθερος Πλάτ. Νόμ. 791D, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 5, Ἰσοκρ. 21Ε, κλπ.· ὁτὲ δὲ ἐπὶ καλῆς σημασίας, ταπεινόφρων, οὐχὶ μάταιος καὶ ἀλαζών, Πλάτ. Νόμ. 716Α, Ξεν. Κύρ. 5. 1, 4, ὡς ἐν τῇ Καιν. Διαθ. (Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιε' 29, Β' Ἐπιστ. πρ. Κορ. ζ', 6, κ. ἀλλ.). **5)** ἐπὶ πραγμάτων, «πρόστυχος», ἀνάξιος λόγου, τ. σχῆμα, εὐτελές, Ξεν. Κύρ. 5. 1, 5· τ. καὶ ἄπορος δίαιτα Πλάτ. Νόμ. 762Ε· θεωρία ταπεινοτέρα, ἀντίθετον τῷ τεμιωτέρα, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 1, 1· — οὕτως ἐπὶ ὕφους, τ. λέξις, Λατ. exilis, dictio, ὁ αὐτ. ἐν Ῥητορ. 3. 2, 1. Ἐπίρρ., ταπεινῶς λέγειν αὐτόθι 3. 7, 3. **II.** Ἐπίρρ. -νῶς, ἴδε ἀνωτ. 2, 5.

τἄπεινότης, ητος, ἡ, χαμηλότης, ταπεινότητος τίνεκα Ἡρόδ. 4. 22· τ. τῆς χώρας Διόδ. 1. 31. **2)** ἐπὶ κατα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στάσεως, ταπεινὴ κατάστασις, εὐτέλεια, Θουκ. 7. 75· εἰς τοσαύτην τ. καθιστάναι Ἰσοκρ. 65B. **3)** κατάπτωσις τῆς διαθέσεως, ἀθυμία, σιωπήν τε καὶ τ. Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 21. **4)** ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, χαμέρπεια, ἀβλιότης, Πλάτ. Πολιτ. 309A· ἠνωμένον μετὰ τοῦ **μικροψυχίαν**, Ἀριστ. Ρητορ. 2, 6, 10· μετὰ τοῦ **ἀδοξίαν**, Δημ. 151. 9

ταπεινοφρονέω, εἶμαι **ταπεινόφρων**, Ἐβδ (Ψαλμ. ΡΑ', 2), Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 9, 10, Χρησμ. Σιβ. 8. 481.

ταπεινοφροσύνη, ἡ, ταπεινότης φρονήματος, ταπείνωσις, Ἑβδ. ἴσως πρ. Ἔρεσ. δ', 2, κ. ἀλλ., Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 24, 52· —οὕτω, — **φρόνησις**, ἐως, ἡ, Τερτυλλιαν. II, 970.

ταπεινό-φρων, ονος, ὁ, ἡ, ταπεινὰ φρονῶν, χαμερπής, Πλούτ. 2 336D. **2)** ἐπὶ καινῆς σημασίας ὁ ταπεινὸς τὸ φρόνημα, ταπεινός, Ἑβδ. (Παροιμ. ΚΘ', 23). Ἐκκλ.— Ἠπειρ. **-όνως**, αὐτόθι.

ταπεινόω, χαμηλώνω, ποιῶ χαμηλότερον.—Παθ., πᾶν ὄρος ταπεινωθήσεται Εὐαγγ. κ. Λουκ. γ', ὁ· πρόσωπον ἐκ μετεώρου ταπεινούμενον Ἱππ. Κωακ Προγ. 152 ἐπὶ ποταμῶν, Διόδ. 1, 36. **II.** μεταφρ., ἐλαττώνω, τὸν φθόνον Πλουτ. Ποπλ. 32· ἐξευτελίζω, Πολύβ. 6. 15, 7. πρβλ. 3. 85, 7.· Παθ., ταπεινοῦμαι, ἐλαττοῦμαι, σμικρύνομαι, Πλάτ. Τίμ. 72D **2)** ταπεινώνω, ὑποβιβάζω, Ξεν. Ἀνάβ. 6. 3, 18· τ. καὶ συστέλλων Πλάτ. Λῦσ. 210E ταπεινώσαντες .. τοὺς νῦν ἐπηρμένους Αἰσχίν. 87. 24.— Παθ., ταπεινωθεὶς ἔπεται Πλάτ. Φαῖδρ. 254E ὑπὸ πενίας ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 553C τετραπέλνωται ἡ τῶν Ἀθηναίων δόξα Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 4· ἐταπεινοῦτο ταῖς ἐλπίσι Διόδ. 13. 11.. **3)** ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, νάμιον ταπεινόν, ἑαυτὸν Εὐαγγ. κ. Ματθ. κγ', 12, κ. ἀλλ.—Παθ., ταπεινώσομαι, ταπεινῶ ἐμαυτόν, τὴν θεὸν ἐξιλάσαντο τῷ τεταπεινῶσθαι σφόδρα Μένανδρ. ἐν «Δεισιδαίμονι» 4 οὕτως ἐν τῇ Κα τῇ Δ.

ταπείνωμα, τό, τὸ ταπεινωθέν, χαμήλωμα· — ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ, ἡ ἀπόκλισις ἀστέρος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὕψωμα**, Πλούτ. 2 149A, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 35. **II.** ταπείνωσις, ταπεινοφροσύνη, Εὐστ. Πονημ. 265. 78.

ταπείνωσις, ἡ, χαμήλωσις, καταβίβασις, ταπείνωσις, Πολύβ. 9. 33, 10· βουλεία καὶ τ. Διόδ. 2. 45· τ. ποιεῖν τινος ὁ αὐτ. 11. 87· κατάπτωσις, ἧττα, Πλάτ. Νόμ. 815A, Πλούτ. **2)** ἐλάττωσις, σμίκρυνσις, ἐξευτελισμός, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 49. **3)** ταπεινὴ κατάστασις, Ἐβδ. (Γένεσ. ΚΘ', 32), Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 48, κ. ἀλλ. **4)** ταπεινότης ὕφους, Πλούτ. 2. 7A, Quintil. Inst. 8. 3, 48.

ταπεινωτέον, δεῖ ταπεινοῦν, Ἀναξιμ. τέχν. ῥητορ. ἐν Speng. rhet. gr. τ. 1, σ. 231, 69.

τάπης, [ᾰ], **ητος**, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὑπόστρωμα, Λατ. tapes, τάπειτα φέρεν μαλακοῦ ἐρίοιο Ὀδ. Δ. 124· χλαινῶν .. σύλλων τε ταπήτων Ἰλ. Π. 224· ἐστρώνετο ἐπὶ καθισμὰ ὧν καὶ κλινῶν (ἴδε ἐν λέξ. **δέμνιον**), εἶσεν δ' ἐν κλισμοῖσι τάπησί τε πορφυρέοισιν Ι. 200, πρβλ. Κ. 156, Ω. 645, Ὀδ. Δ. 298. Κ. 12, κ.λ. φορμὸν ἔχειν ἀντὶ τάπητος Ἀριστοφ. Ἰλ. 542.—Νεώτερ Ἀ. τ. τύποι εἶναι **τάπις**, **δάπις**, ἅπερ ἴδε.

τᾰπήτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τάπις**, Ἀλκίφρονος Ἀποσπ. 18.

τάπί, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ τὰ ἐπί·—**τἀπιεικῆ**, ἀντὶ τὰ ἐπιεικῆ.

τάπις, [ᾰ], **ιδος**, ἡ, = **δάπις**. (ὅπερ φαίνεται ὅτι ἦτο ὁ παλαιότερος Ἀττικ. τύπος), Ξεν. Κύρ. 8. 8. 16, Ἀνάβ. 7. 3, 8 καὶ 27, Πλούτ., κλπ.

τάπό, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ τὰ ἀπό·—**τἀπόρρητα**, ἀντὶ τὰ ἀπόρρητα.

ταπρῶτα, Ἠπειρ. ἀντὶ τὰ πρῶτα, κατὰ πρῶ-ον, Ἰδ. Α. 6

τάρ, κατά τινας παλαιοὺς γραμματικούς ἦν σύνδεσμος ἐγκλιτικός, εἴ ταρ, οὔ ταρ, ἔνθα νῦν φέρεται εἴτ' **ἄρα**, **οὔτ' ἄρα**, ὡς ἐν Ἰλ. Δ. 65, 93· ἴδε Cobet. Misc. Crit. σ. 315.

τᾶρ πόλιορ (= **τᾶς πόλιος**), Ἐπιγρ Ὀλυμπίας Arch. Ztg. 1876, σ. 183. Αὐτόθι καὶ ἄλλα πολλὰ δωτακισμοῦ παραδείγματα, ὡς, **ἀναθέσιορ**, **βωλᾶρ**, **γᾶρ**, **γεγονόρ**, **Διύρ**, **πατρύρ**, **τεύρ** κτλ. Συναγωγὴ Ἀθησ. Λέξ. Κουμανούδη.

τᾰ́ρα ἢ **τἄρα** (ὡς ὁ Wolf), Ἀττ. κρᾶσις ἀντὶ **τοι ἄρα**.

τάραγμα, [ᾰ], τό, = **τῷ** ἑπομ., ὡς δ' ἐν κλύδωνι καὶ φρενῶν ταράγματι πέπτωκα δεινῷ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1091, πρβλ. 907.

τᾰ́ραγμός, ὁ, ὡς τὸ **τάραξις**, διατάραξις, ταραχή, σύγχυσις, ἐκ τῶνδέ τοι ταραγμὸς ἐς φρένας πίτνει Αἰσχύλ. Χο. 1058· ἔστιν γὰρ ἥ ταραγμὸς ἐμπέπτωκέ μοι Εὐρ. Ἑκ. 857 τὸν· ἐς ταραγμὸν ἥκομεν ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 353 ταραγμὸς εἰσῆλθεν πόλιν ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 196.

τᾰράκτης, **ου**, ὁ, ὁ ταραχὴν ἐπιφέρων, ταραχοποιός, Λυκόφρων 43.

ταρακτικός, ἡ, **όν**, ὁ, διαταράσσων, τῆς ψυχῆς Πλουτ. Κράσσ. 23, τῆς ἡγεμονίας οἱ τ., ἐπὶ πολιτικῶν στασιαστῶν, Διον. Ἁλ. 5. 75·—ἐπὶ τροφῆς προξενούσης διατάραξιν τοῦ στομάχου, Πλούτ. 2. 734E· τ. οἶνος αὐτόθι 648B, κλπ.· **τ. τῆς κοιλίας** Μνησιθ. παρ' Ἀθην. 92B, Διον. Ἁλ. 5. 75.

τᾰρακτός, ἡ, όν, ῥηματ. ἐπίθ., τεταραγμένος, ὁ δυνάμενος νὰ ταραχθῇ, μόνον παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμ. (746, 50), καὶ πιθαν. ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ταρα.τικόν** ἢ **ταράττων**, ὡς παρ' Ἡσυχ.

τάρακτρον, τό, ἐργαλεῖον δι' ἀνακάτωμα εἴδους χυλιάρας, μεταφορ. ἐπὶ ἀνθρώπου τερπτικοῦ, πανοῦργος ἦν, ὅτ' ἔζη, καὶ λάλος καὶ συκοφάντης καὶ **κύκνηθρον** καὶ **τάρακτρον** Ἀριστοφ. Εἰρ. 654.

τᾰράκτωρ, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **ταράκτης**, **τὸν πόλεως τ.** Αἰσχύλ. Θήβ. 572.

τάρανδος, [ᾰ], ὁ, κερασφόρον ζῷον τῶν βορείων χωρῶν, reindeer ἢ πιθανώτερον elk, Θεοφρ. Ἀποσπ. 13, Αἰλ. π. Ζ. 2. 16, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 29, ἔνθα ἴδε Beckm., Φίλων 1. 384.

Ταραντῖν-αρχία, ἡ, σῶμα ἐκ 256 ἱππέων, **διπλῆ ἐπιλαρχία**, Ἀρρ. Τακτ. 18. 3.

Ταραντιναρχούντων τῶν δεῖνα, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. II. 146, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

Ταραντῑνίζω, ἱππεύω ὡς Ταραντῖνος ἱππεύς, «ταραντινίζειν, ὁ τὴν ἐνόπλιον καὶ εἰς μάχας χρήσιμον ἱππασίαν ποιεῖσθαι» Σύφ. Πυξ. ἐν λέξ. **Τάρας**.

Ταραντῖνον, τό, λεπτόν τι τῶν Ταραντίνων γυναικῶν ἔνδυμα, πιθανῶς ὑφασμένον ἐκ τῶν μαλλίων τῆς πίννης, Ἀθήν. 622B, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 45 ὑποριστ. **Ταραντῑνίδιον**, τό, Λουκ. περὶ Διαβολ. 16, Ἐπαιρ. Διάλ. 7. 2, Ἀλκίφρων, κλπ., πρβλ. **Τάρας**.

ταραξίας, ου, ὁ, **ταράκτης**, Σουίδ.

ταραξι-κάρδιος, ον, ὁ τὴν καρδίαν ταράττων, τοῦτο τοῦπος δεινὸν ἦδη καὶ ταραξικάρδιον Ἀριστοφ. Ἀχ. 315.

τάραξι πολις [Ῐ], ιδος, ὁ, ἡ, ὁ ταράττων τὴν πόλιν, κακῶν εὑρεταί, ταραξιπόλιδες Φίλων 2. 520.

τάραξ-ιππος, ον, ὁ ταράττων ἢ ἐκφοβῶν ἵππους, ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Δίων Χρυσ. 1. 691·— ὁ ταράξιππος, ὄνομα μέρους τιτὸς ἐν σχήματι βωμοῦ περιφεροῦς ἐν τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἱπποδρόμῳ, προξενοῦντος φόβον εἰς τοὺς ἵππους, Παυσαν. 6, 29, 15, πρβλ. αὐτόθι 19, καὶ 10. 37, 4.

τάραξ-ιππό-στρατος, ον, ὁ ταράττων τὴν ἱππικὴν παράταξιν, ἐπὶ τοῦ Κλέωνος ὡς ἐχθροῦ ἀσπόνδου τῶν **Ἱππέων**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 247.

τάραξις [ᾰ], ἡ, **ταραγμός**, σύγχυσις, τοῦ βίου Ἀριστοφάν. Θεσμ.137, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 9. 49. **II.** ἐν τῇ Ἰατρικῇ, διατάραξις ἢ ἀταξία τῶν ἐντέρων, Ἱππ. 47. 18. **2)** φλεγμονὴ τῶν ὀφθαλμῶν, Γαλην. τ. 2, σ. 389, 390, Παῦλ. Αἰγ. 3, 22.

Τάρας, **αντος**, ὁ καὶ (κατὰ τὸν Εὐστ. 1390. 56) ἡ, Tarentum, πόλις τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ ποταμοῦ ὁμωνύμου, Ἡρόδ. 1. 24, Θουκ., κλπ.· ὅθεν **Ταραντῖνος**, **η**, **ον**, [Ῐ]· ὁ Τ. κόλπος Στράβ. 261· ἡ Ταραντίνη ὁ αὐτ. 254· **Ταραντῖνος**, ὁ, ὁ πολίτης, 3. 138, κλπ.· Ταραντίνων πολιτεία Ἀριστ. Ἀποσπ. 548.

ταράσσω. Ἀττ. **-ττω**, παρ' Ἀττ. καὶ κατὰ συγκοπὴν **θράσσω** (ἴδε)· μέλλ. **ταράξω** Ἀττ.· ἀόρ. **ἐτάραξα** Ὅμηρ., Ἀττ.· πρκμ. **τετάραχα**, γνωστὸς μόνον ἐκ τοῦ ὑπερσ. **συν-ετεταράχει** Δίων Κ. 42. 34· Ἐπικ. πρκμ. **ἐπὶ** οὐδετέρας σημασ. **τέτρηχα** (ἴδε κατωτ. ΙΙΙ).— Παθητ., μέλλ. **ταραχθήσομαι** Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 244, καὶ μεταγεν.· μέσ. **ταράξομαι** ἐπὶ παθητ. σημασίας, Θουκ. 7. 36, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 43· ἀόρ. **ἐταράχθην** Ἀττ.· πρκμ. τετάραγμαι Ἀττ. (Ἐκ τῆς √ΤΑΡΑΧ, πρβλ. **τε-τάραχα**, **ταραχή**, καὶ **τέ-τρηχα**, **τρηχύς**). Ὡς καὶ νῦν, διαταράσσω, κοινῶς «παράζω», ἀνακατώνω, ἐπὶ φυσικῆς σημασίας· σύναγεν νεφέλας ἐτάραξε δὲ πόντον [Ποσειδῶν] Ὀδ. Ε. 291· κύμασιν ταράσσεται πόντος Ἀρχίλ. 49, πρβλ. Σόλωνα 26· τ. πέλαγος ἀλὸς Εὐρ. Τρῳ. 88, πρβλ. 687 ὁμοῦ ταρ. τήν τε γῆν καὶ τὴν θάλατταν εἰκῇ Ἀριστοφ. Ἱππ. 431· τ. καὶ κυκᾶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 688, Ἱππ. 251· οὕτω καί, οὐ χθόνα ταράσσοντες, μὴ ταράττοντες τὴν γῆν (διὰ τῆς ἀρόσεως), Πινδ. Ο. 2. 114· βροντήμασι κυκᾶτο πάντα καὶ ταρασσέτω Αἰσχύλ. Πρ. 994· λαγὼ ταράξας πῖθι τὸν θαλάσσιον Ἀμειψίας ἐν «Σφενδόνῃ» 2, πρβλ. **τάρακτρον**· — μεταφορ., τ. φωνάν, κινῶ τὴν γλῶσσαν, Πινδ. Π. 11. 66· πάντα τ., ἐπὶ ῥήτορος, Λατιν. commiscere, Δημ. 370. 12· δεινὰ τ., ποιεῖν αὐτὰ δεινότερα, Σοφ. Ο. Τ. 483.

2) ταράσσω τὸν νοῦν, συνταράττω, διαταράττω, εἰς ἀνησυχίαν ἐμβάλλω, μὲ δεινὸς ὀρθομαντείας φόνος στροβεῖ τ. φρένας Αἰσχύλ. Ἀγ. 1216· Κύπρις τ. φρένα Εὐρ. Ἱππ. 969, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 607, Ἀριστοφ. Ἱππ. 358, κλπ.· τ. καρδίαν Εὐρ. Βάκχ. 1322· μάλιστα ἐπὶ φόβου (πρβλ. **συνταράσσω**), Αἰσχύλ. Χο. 289, Ἀριστοφ. Ἱππ. 66, Πλάτ., κλπ.· ἂν τις φόβος τ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 4, 6· ὡσαύτως, τὸ σῶμα ταρ. τὴν ψυχήν Πλάτ. Φαίδων 66A, πρβλ. 103C· οὕτω, τ. γλῶτταν Εὐρ. Ι. Α. 1542· ἀπολ., προξενῶ σύγχυσιν, Πλάτ. Πολ. 564B, Ἱππ. Ἐλάττων 373B.— Παθ., ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 100D, κλπ.· περί τι ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 242C· διά τι Δημ. 41. 7· ταράσσομαι φρένας Σοφ. Ἀντ. 1095· ὄμμα σὸν τ. Εὐρ. Ὀρ. 253. **3)** ἐπὶ στρατοῦ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐμβάλλω εἰς σύγχυσιν, εἰς ταραχήν, Ἡρόδ. 4. 125., 9. 51, Ξεν., κλπ.— Παθ., εἶμαι ἐν ταραχῇ, Ἡρόδ. 4. 125, 129., 8. 16, Θουκ., κλπ.· ἐν σφίσιν αὐτοῖς τ. ὁ αὐτ. 7. 87· οὕτω, 6) ἐτάρασσον τοὺς ταρσοὺς τῶν κωπέων Ἡρόδ. 8. 12. 4) τ. τὴν κοιλίαν, προξενεῖν ἀνωμαλίαν ἢ ταραχὴν εἰς τὴν κοιλίαν, ἐπὶ ἰσχυρῶν καθαρσίων, Ἱππ. 567. 15, Ἀριστ. Προβλ. 1. 43, 3.— ἐν τῷ παθητ., ταράττομαι τὴν γαστέρα Ἀριστοφ. Νεφ. 386. 5) συχν. ἐπὶ πολιτικῶν ὑποθέσεων, ἐμβάλλω εἰς ταραχήν, συνταράσσω, τὴν πόλιν ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 867· τὰ πράγματα αὐτόθι 214.— Παθ., εἶμαι ἐν τεταραγμένῃ καταστάσει, ἐν ἀταξίᾳ ἢ ἀναρχίᾳ, ἐν ἀλλήλοις τ. Θουκ. 2. 65, πρβλ. Δημ. 22. 8, κλπ., πρβλ. ταρακτικός. 6) ταράττομαι ἐπὶ τοῦ ἵππου, σείομαι καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἵππου, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 17. II. κινῶ, ἐγείρω, ὥς μου τὸν θῖνα ταράττεις, «ἐκ βυθοῦ με κινεῖς, ἀντὶ τοῦ τὴν καρδίαν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ. 696· μεταφορ., τ. νεῖκος, πόλεμον Σοφ. Ἀντ. 794, Πλάτ. Πολ. 567Α· φόνον Εὐρ. Βάκχ. 792· ἡλίκα πράγματα ταράξασα Δημ. 278. 15, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 5. 10, 9· τ. δίκας τινὶ Πλουτ. Θεμιστ. 5.— Παθητ., πόλεμος ἐταράχθη Δημ. 277. 23· γόος ταραχθεὶς Αἰσχύλ. Χο. 331. II. ἐκτὸς τῶν μνημονευθέντων χωρίων ὁ Ὅμηρος ποιεῖται χρῆσιν τοῦ ἀμεταβ. πρκμ. τέτρηχα, εἶμαι ἐν καταστάσει ταραχῆς, διατελῶ ἐν ταραχῇ, ἐν συγχύσει καὶ ἀκαταστασίᾳ τετρήχει δ' ἀγορὴ Ἰλ. Β. 95· ἀγορὴ τετρηχυῖα Η. 346· οὕτω, τετρηχυῖα θάλασσα Ἀνθ. Π. 7. 283· τετρηχότα βῶλον Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1393· τετρηχότι νώτῳ Νικ. Θηρ. 267· ἀλλά, ἐκ σέθεν .. ἄλγεα .. τετρήχασι, πάθη, λῦπαι, δυσευχίαι ἐξεγείρονται, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 447· ὁ Νίκ. ἐν Θηρ. 521, ἔχει μετοχὴν μετὰ καταλήξεως ἐνεστ., τετρήχοντα κλήματα· — ἴδε Β 1 m. Lexil. ἐν λ.

τᾰρᾰχή, κατὰ συγκοπήν, **τάρχη** (Ἡσύχ.), ἡ, ὡς καὶ νῦν, τῆς κοιλίης Ἱππ. Κωακ. Προγν. 151. 2) ἐπὶ τοῦ νοῦ ἢ τῆς ψυχῆς, οὐ φρενῶν ταραχαὶ Πινδ. Ο. 7. 55· γνώμη, Ἰσοκρ. 16Α (πρβλ. **ταραχώδης**)· ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ φόβῳ ὄντας Θουκ. 3. 79· τ. παρέχειν Πλάτ. Φαίδων 66D, πρβλ. Πολ. 602D· ἐν οἵαις ἦν ταραχαῖς Δημ. 301. 11· πολλὴν ἔχει τ. Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 12· τ. μειρακιώδους μεστὸς Ἰσοκρ. 278Ε, πρβλ. 42C. 3) ἐπὶ στρατοῦ ἢ στόλου, Θουκ. 3. 77, Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 27, κλπ.· ἐν τῇ ταραχῇ, ἐν τῇ συγχύσει, Ἡρόδ. 3. 126. 4) πολιτικὴ σύγχυσις, ταραχή, ἀνησυχία καὶ ἐν τῷ πληθ., ἀνησυχίαι, ἀνωμαλίαι, πολλὴ τ. περὶ τῶν τιμέων ἐγένετο ὁ αὐτ. 4. 162, πρβλ. 6. 5· ἐν τῇ τ. ὁ αὐτ. 3. 150· αἱ τ. γίγνονται Λυσί. 125. 9· τ. ἐγίγνεταί τισι Ἰσαῖ. 47. 1· τ. ποιεῖν τισι Θουκ. 7. 86· ἐς τ. καθιστάναι τινὰς ὁ αὐτ. 4. 75, Ἰσοκρ., κλπ.· καθεῖναι εἰς τ. Δημ. 179. 20· ἐν τ. καθεστηκέναι Ἰσοκρ. 281Β· ἐν ταραχαῖς εἶναι ὁ αὐτ. 69Α, Δημ. 301. 11· ταραχῆς τε καὶ ἀνομίας μεστὸς εἶναι Πλάτ. Ἀλκ. 2. 146Β, πρβλ. Ἰσοκρ. 33Β· τ. γίγνεται τῶν ξυμμάχων πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους Θουκ. 6. 25, πρβλ. Δημ. 231. 10· τ. ἐμπίπτει Αἰσχίν. 65. 14· τ. διαλύειν, κατασβεννύναι Ἰσοκρ. 68Β, Ξεν. Κύρ. 5. 3. 55.

τᾰρᾰχο-ποιός, όν, ὡς καὶ νῦν, ὁ προξενῶν ταραχὴν ἢ σύγχυσιν, Λίσωπ. 37.

τάρᾰχος [ᾰ], ὁ, = **ταραχή**, Ξεν. Ἀνάβ. 1. 8, 2, Κύρ. 7. 1, 32, Οἰκ. 8. 10.

τᾰρᾰχώδης, ες, (εἶδος) ἀγαπῶν νὰ ταράττῃ, τὸ θεῖον .. ἐὸν φθονερόν τε καὶ ταραχῶδες Ἡρόδ. 1. 32· τύχη Ἰσοκρ. 50C· ἴχνη τ., ἀβέβαια, συγκεχυμένα, Ξεν. Κυν. 5. 4· τ. ἡ κρίσις, ἡ σκέψις Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 14., 8. 2, 2· ἐπὶ λογικῶν ἐπιχειρημάτων, Ἰσοκρ. 247Ε· φάρμακον Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 2. 2. 2) ἐπὶ πολιτικῶν ταραξιῶν, Διον. Ἀλ. 6. 70. II. διατεταραγμένος, ἐν ταραχῇ διατελῶν, κοιλίη τ. Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 940, Κωακ. 119· καθόλου, συγκεχυμένος, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 4. 2) ἐπὶ στρατοῦ κλπ., τ. ναυμαχία Θουκ. 1. 49· στράτευμα, στρατιὰ Ξεν. Κύρ. 3. 3, 26, Οἰκ. 8. 4. 3) ἐπὶ τοῦ νοῦ, ἐν συγχύσει διατελῶν, συγκεχυμένος, παρακεκινηκώς, παράφρων, γνῶμαι τ. Ἱππ. Κωακ. Προγν. 168, πρβλ. Fοὔ. Oec. III. Ἐπίρρ. -δῶς, τ. ζῆν, ζῆν ἐν καταστάσει ταραχῆς καὶ συγχύσεως, Ἰσοκρ. 92Ε· τ. ἔχω πρός τινα, εἶμαι διατεθειμένος κακῶς, ἐχθρικῶς πρός τινα, Δημ. 1477. 7· τ. ὑπολαμβάνω περί τινος, ἔχω συγκεχυμένην ἔννοιαν ἢ γνώμην, Ἰσοκρ. 236Α· ταραχωδέστατα διακεῖσθαι ὁ αὐτ. 148Β, 160C.

ταρβᾰλέος, α, ον, (τάρβος) πεφοβημένος, πλήρης φόβου, Ὕμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 165, Σοφ. Τρ. 953· τ. δάκρυα, δάκρυα θλίψεως, Μάξιμ. π. καταρχ. 331. II. φοβερός, τρομερός, λέων Νόνν. Δ. 25. 191.

ταρβέω, (τάρβος) ἀμεταβ., κατέχομαι ὑπὸ τάρβους, ὑπὸ τρόμου, φοβοῦμαι, τρομάζω, Ἰλ. Β. 268, κλπ., Ὀδ. Η. 51, κλπ.· θάρσεσ .. φρεσί, μηδέ τι τάρβει Ἰλ. Ω. 171, πρβλ. Φ. 288, Ὀδ. Σ. 330, κλπ.· τ. φόβῳ Σοφ. Τρ. 176, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 971· — τ. μή .. Ὀδ. Π. 179, Σοφ. Ο. Τ. 1011, Τρ. 207, κλπ.· τ. ἀμφί τινι Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 456· τ. εἰπεῖν Εὐρ. Βάκχ. 775 — ἀπολ., οὐδέ τι θυμῷ ταρβεῖ οὐδὲ φοβεῖται, οὔτε φόβον δεικνύει οὔτε εἰς φυγὴν τρέπεται, Ἰλ. Φ. 575, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 361· τὼ μὲν ταρβήσαντε καὶ αἰδομένω βασιλῆα στήτην Ἰλ. Α. 331· πῶς δ' οὐχὶ ταρβεῖς τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη; Αἰσχύλ. Πρ. 932, πρβλ. 898, Πέρσ. 685· μετ' ἀπαρ., τὸ ταρβεῖν, κατάστασις τάρβους, τρόμου, Εὐρ. Ὀρ. 312· μή με ταρβήσας προδῷς, ἐκ φόβου, Σοφ. Φιλ. 757· ταρβήσασ' ἔχω ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 37· τεταρβηκώς, καταληφθεὶς ὑπὸ τάρβους, τρόμου, Εὐρ. Ι. Α. 857. II. μετ' αἰτ., φοβοῦμαι, τρέμω, ταρβήσας χαλκὸν Ἰλ. Ζ. 469· πληθὺν Λ. 405 καὶ οὕτω, τίς κέ σ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν Ρ. 586· οὕτως, Αἰσχύλ. Πρ. 960, Θήβ. 35, Σοφ. Τρ. 723, κλπ. 2) φοβοῦμαί τι, σέβας, χρησμοὺς Αἰσχύλ. Εὐμ. 700, 714, πργλ. Σοφ. Ο. Κ. 292.— Ποιητικ. λέξις, σπανία παρὰ τοῖς πεζογράφοις, ὡς Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 128, Πλάτ. Ἀξίοχ. 370Α, Πλούτ.

τάρβη, ἡ, = τῷ ἑπομ., Σουΐδ.

τάρβος, εος, τό, φόβος, τρόμος, Ἰλ. Ω. 152, 181, Τραγικ., κλπ.· περίφοβόν μ' ἔχει τ. Αἰσχύλ. Ἱκ. 736· ἐν χρόνῳ ἀποφθίνει τὸ τ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 858· ἀμφὶ τάρβει (ἴδε ἀμφὶ Β IV. 2)· ἑπομένης αἰτ., γείτονες δὲ καρδίας μέριμναι ζωπυροῦσι τάρβος τὸν ἀμφιτειχῆ λεών, αἱ γειτνιάζουσαι τῆς καρδίας μέριμναι διατηροῦσι ζωηρὸν τὸν τρόμον ἐκ τοῦ τὰ τείχη ἡμῶν περιβάλλοντος πλήθους τῶν πολεμίων (πρβλ. δέος Ι), ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 289. 2) φόβος, σεβασμός, τινός, διά τινα, ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 696. II. ἀντικείμενον φόβου ἢ τρόμου, πρᾶγμα φοβερόν, ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι; Σοφ. Ἠλ. 412· πόλει τάρβος ἦσθα Εὐρ. Βάκχ. 1311.— Ποιητικ. λέξις σπανία παρὰ τοῖς πεζογράφοις, ὡς παρ' Ἀρεταίῳ περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 6, Πλούτ. 2, 616Β. (Ὅθεν ταρβ-έω, ταρβ-αλέος, πρβλ. Σανσκρ. targ, targ-âmi (minor)· Ἀρχ. Σκανδ. pjark-a (inc e-pare)· Ἀγγλο Σαξον. prae-tan (terrere)).

ταρβοσύνη, ἡ, Ἐπικ. ἀντὶ τάρβος, λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης ταρβοσύνη Ὀδ. Σ. 342.

ταρβόσυνος, η, ον, τάρβος ἐμποιῶν, δεινός, τρομερός, ταρβ. φόβος Αἰσχύλ. Θήβ. 240.

ταρβύζω, = **ταρβέω**, Ἡσύχ., ὅστις μνημονεύει καὶ **ταρμύζομαι**, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας.

τᾶργα ἢ **τᾶργα**, Ἀττ. κρᾶσις ἀντὶ **τὰ ἔργα**.

ταργαίνω, = **ταράσσω**, Ἡσύχ.

ταργάνη, ἡ, = **σαργάνη**, «ταργάναι· πλοκαί, συνδέσεις, πέδαι» Ἡσύχ.

τάργανον, τό, ὄξος ἢ ξυδόκρασον, Λατ. lora, Φοῖνιξ παρ' Ἀθην. 495Β.— Καθ' Ἡσύχ.: «τάργανον· ὄξος. Λυδοί. ἢ τὸ ταράττον. ἢ τὸ ἀπὸ στεμφύλων πόμα, καὶ πόα, ἡ καὶ σκορπίουρος».

ταργᾰνόομαι, Παθ.· I. (τάργανον) γίνομαι ὄξος, ὀξινίζω, οἶνος τεταργανωμένος Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 9. II. (ταργάνη) συνειλοῦμαι, συμπλέκομαι, «τεταργανωμένη, συμπεπλεγμένη» Ἐτυμολ. Μέγ. 753, 53· «τεταργανωμέναι· ἐμπεπλεγμέναι» Ἡσύχ.

τἀργύριον, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἀργύριον· τἀργυρίου** ἀντὶ **τοῦ ἀργ-**, κτλ.

τάρες, γενικ. **τάρων**, συντετμημένον ἀντὶ **τέτταρες**, τάρων ὀβολῶν Ἄμφις ἐν «Πλάνῳ» 1. 11, πρβλ. **ταρτημόριον**.

τᾰρῑχεία, Ἰων. -ηίη, ἡ, τὸ ταριχεύειν, ταρίχευσις, ἐν τῷ πληθ., εἰς ταριχείας φαῦλοι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱντ. 8. 30, 6, πρβλ. Μετεωρ. 2. 3, 36· εἰς τὰς ταριχείας τῶν νεκρῶν Διόδ. 19. 99. II. αἱ Ταριχεῖαι, πιθανῶς ἐργοστάσια ἐν οἷς ἐταριχεύοντο ἰχθύες, οὐχὶ (ὡς δοξάζει ὁ Wessel.) τόπος πρὸς ταρίχευσιν νεκρῶν, Ἡρόδ. 2. 15, 113, πρβλ. Στράβ. 140, Πολυδ. Ϛ', 48.

τᾰρῑχ-έμπορος, ον, ὁ ἐμπορευόμενος παστοὺς ἰχθῦς, Διογ. Λ. 4. 46.

ταρίχευσις, ἡ, τὸ ταριχεύειν νεκρὰ σώματα, Ἡρόδ. 2. 85, 88. 2) τὸ ἀλάτισμα ἰχθύων, ὁ αὐτ. 4. 53, πρβλ. **ταριχεία**.

τᾰρῑχευτής, οῦ, ὁ, ὁ ταριχεύων, βαλσαμώνων νεκρὰ σώματα, Ἡρόδ. 2. 89, Διόδ. 1. 91·—παρὰ Μανέθωνι 4. 267, **τᾰρῑχευτήρ, ῆρος**· παρὰ Τζέτζ. **τᾰρῑχεύς, έως**.

ταριχευτικῶς, κατὰ τρόπον ταριχευτικόν, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 164, 22, ἔκδ. Λ.

τᾰρῑχευτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., τεταριχευμένος, παστός, «ἀλατισμένος», Πλούτ. 2. 685D, 912Ε.

τᾰρῑχεύω, μέλλ. -εύσω, (τάριχος) ὡς καὶ νῦν, ταριχεύω, κοινῶς «βαλσαμώνω», ἐπὶ νεκροῦ σώματος, ὡς οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι, Ἡρόδ. 2. 86-90, Πλάτ. Φαίδων 80C, πρβλ. **ταρχύω**. II. ἐπὶ κρέατος ἢ ἰχθύων, ἀλατίζω ἢ καπνίζω (πρβλ. **προταριχεύω**), βάλλω εἰς ἅλμην, ὥσπερ οἱ τὰ δὰ τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύειν (τὰ δὰ, σούρβα ἢ σούρδουλα, ἅπερ καὶ νῦν ἔτι τέμνουσιν εἰς δύο καὶ βάλλουσιν αὐτὰ εἰς τὴν ἅλμην, δηλ. τὰ κάμνουν «τουροί») Πλάτ. Συμπ. 190D.— Παθ., [ἰχθύας] ἐξ ἅλμης τεταριχευμένους Ἡρόδ. 2, 77· τεμάχη τεταριχευμένα, παστὰ κρέατα, παστουρμάδες», Ξεν. Ἀν. 5. 4, 28. 2) ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, οἷον ἐπὶ ξύλου, ποιῶ ἰσχυρότερον ἐμβάπτων αὐτὸ εἰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ ὕδωρ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 4, 8, κλπ. **III.** μεταφορ., ἐν τῷ παθ., φθείρομαι, κακῶς ταριχευθέντα παμφθάρτω μόρῳ Αἰσχύλ. Χο. 296, πρβλ. Σώφρονος Ἀποσπ. 63· τεταριχευμένος, παλαιός, εὐρωτιῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ νεαλὴς καὶ πρόσφατος, Δημ. 788. 24. **2)** παρὰ τοῖς Ἰατρ., ἰσχναίνω τινὰ διὰ τοῦ λιμοῦ, πρβλ. **προταριχεύω.**

τἄρῑχηγός, ὁ, ὁ φέρων ἐκ ξένων τόπων παστοὺς ἰχθῦς, ἔμπορος παστῶν ἰχθύων, ταριχοπώλης, Ἄλεξις ἐν «Σωράκοις» 1.

τἄρῑχηρός, ά, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ταρίχη, εἰς παστὰ εἴδη τροφῆς (**τάριχος**), τ. κεράμιον, ἀγγεῖον πρὸς ἐναπόθεσιν ταρίχων, παστῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 21· τ. ὀσμή, ὀσμὴ παστῶν, αὐτόθι 20· τ. γάρος, γάρος ταρίχων, Σοφ. Ἀποσπ. 531 (ἐν τῷ συντετμημένῳ τύπῳ **ταρχηρός**)· κρέας τ., παστόν, Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. 137E, πρβλ. Ἀρρ. Ἀν. 4. 21· φαληρίδες Κλεομ. παρ' Ἀθην. 393C.

τἄρίχιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **τάριχος**, Ἀριστοφ. Εἰρ. 563· κρεάδιόν τι φαῦλον ἢ ταρίχιον Κηφισόδωρ. ἐν «Ὑΐ» 2, πρβλ. Ἀθήν. 119C κέξ.

τἄρῑχον, τό, ἴδε **τάριχος** ἐν τέλει.

τἄρῑχό-πλεως, ων, πλήρης ἰχθύων πρὸς ταρίχευσιν, Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 116B.

τἄρῑχοπωλεῖον, τό, ἡ τῶν παστῶν ἰχθύων ἀγορά, Θεοφρ. Χαρ. 6.

τἄρῑχοπωλέω, πωλῶ τεταριχευμένους, παστοὺς ἰχθῦς, Πλάτ. Χαρμ. 163B. **II.** ἀσχολοῦμαι εἰς τὴν ταρίχευσιν νεκρῶν σωμάτων, Λουκ. Νεκυομ. 17.

τἄρῑχο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ἢ ἐμπορευόμενος παστοὺς ἰχθῦς, Νικόστρατ. ἐν «Ἀντύλλῳ» 2, Ἄλεξις ἐν «Ἀπεγλαυκωμένῳ» 1. 14, Πλούτ. 2. 631D, κλπ.

τάρῑχος [ᾱ], ου, ὁ, **τάριχος**, ους, τό, **τάριχον**, τό, (ἴδε ἐν τέλ.) — νεκρὸν σῶμα διατηρούμενον διὰ ταριχεύσεως, «μούμια», τεθνεὼς καὶ τάριχος ἐών Ἡρόδ. 9. 120. **II.** κρέας διατηρούμενον δι' ἀνατίσματος, ἀποξηράνσεως ἢ καπνίσεως ἰδίως, ὀπεξηραμμένος ἢ καπνιστὸς ἰχθύς, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 911 (ἴδε Foës Oec.) οὐ τὸ τάριχος ὤνιον Ἀριστοφ. Ἱππ. 1247· τὸ πολὺ τ., ὁ αὐτ. ἐν Βαρ. 558· θρίον ταρίχους ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 1101· τοῦ ταρίχους ἀξιωτέρα ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 491· ἐπὶ τῷ ταρίχει ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 528· πληθ. τάριχοι Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.· ταρίχη Ἀριστοφ. Ἀχ. 967· σκόμβρους καὶ πάντα ταρίχη Ἑρμιππ. ἐν «Φορμοφόροις» 1. 5, κτλ. **III.** μετατ. ἐπὶ ἠλιθίου ἀνθρώπου, τὸν τάριχον τουτονί Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 21, πρβλ. Meineke εἰς Ἀντιφάν. ἐν «Ἀλιευομένῃ» 1. 2.— Λέγεται ὅτι τὸ ἀρσ. εἶναι Ἰων., τὸ δὲ οὐδ. Ἀττ., Α. Β. 309. 14· ἀληθῶς δὲ παρ' Ἡροδ. μόνον τὸ ἀρσ. ἀπαντᾷ, παρὰ δὲ Ἱπποκρ. ἀμφότεροι οἱ τύποι· ἀλλὰ τὸ οὐδέτ. κατὰ πολὺ ἐπικρατεῖ παρὰ τοῖς Ἀττ., π. χ. παρὰ τῷ Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Χιωνίδ. ἐν «Πτωχοῖς» 2, Ἕρμιππος ἐν «Φορμοφόροις» 1. 5 ἴδε Ἀθήν. 119B κέξ.· — καὶ **τάριχον**, Ἀναξανδρίδης ἐν «Φαρμακομάντει» 2. 2, Φιλιππίδης ἐν «Ἀργυρίου ἀφανισμῷ» 1. 4· πληθ. **τάριχα**, Ἀξιόνικος ἐν «Φιλευριπίδῃ» 1. 15.

τἄρῑχος, ον, = **ταριχευτός**, Αἰλ. π. Ζ. 12. 6.

ταρμύσσω, ἐμβάλλω εἰς φόβον, φοβῶ, Λυκόφρ. 1177, ἔνθα ἴδε Bachm. (Ὅθεν **ἀτάρμυκτος**).

τάρπη, ἡ κόφινος μέγας πλεκτὸς ἐκ λύγων, Πολυδ. Γ', 158, Ἐτυμολ. Μέγ. 746, 54· οὕτω **ταρπάνη**, ἡ, Ἀρρ. Περίπλ. σ. 37· **ταρπός**, ὁ, Πολυδ. Ζ', 174. (Συγγενὲς τῷ **ταρρός**, **ταρσός**).

ταρπῆναι, Ἐπικ. **ταρπήμεναι**, ἴδε ἐν λ. **τέρπω**.

τάρριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ταρρός**, τὸ ὑπεράνω τοῦ δίφρου περίφραγμα, Πολυδ. Α', 142.

τάρροθος, ἴδε **ἐπιτάρροθος**.

ταρρός, -ρόω, -ρώδης, -ρωμα, νεώτ. Ἀττ. ἀντὶ **ταρσ-**.

ταρσιά, ἡ, ἴδε **τρασιά**.

ταρσόομαι, Ἀττ. **ταρρόομαι**, Παθ., ἐμπλέκομαι, σχηματίζω πλέγμα, ἐπὶ ῥιζῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 23, 3· ἐπὶ τῆς δικτυοειδοῦς περιπλοκῆς τῶν φλεβῶν, περὶ τὴν ὅλην κεφαλὴν ἐκτετάρσωται πιθαν. γραφ. παρ' Ἱππ. 277. 25, ἴδε Foës. Oec.· καὶ **τεταρσωμένος**, ἐπὶ φυτῶν ἐχόντων φύλλα πτεροειδῆ, Διοσκ. 3. 173· τετ. ναῦς, ἔχουσα πλήρη ἀριθμὸν κωπῶν (ἴδε **ταρσός** II. 2), Πολύκιν. 3. 9. 28.

ταρσοπέδιλοι, οἱ, οἱ ὑπὸ ἢ περὶ τοὺς ταρσοὺς πέδιλα ἔχοντες, ταρσοπέδιλοι παῖδες Ἀτρέως Κ. Ἑρμ. μετάφρ. Ἰλ. Ὁμ. σ. 1236, ἔκδ. Μαυρ.

ταρσός, Ἀττ. **ταρρός**, ὁ ὡσαύτως μετὰ ἑτερογεν. πληθυντ. **ταρσά**, τά, Ὀππ. Κυν. 3. 470, Ἀνακρεόντ. 9, Ἀνθ. Πλαν. 283, Νόνν. (τέρσομαι)· — «πλέγμα καλάμινον ἐφ' οὗ τοὺς τυροὺς ξηραίνουσι» (Ἡσύχ.)· «ταρσοί, καλαθίσκοι ἐν οἷς τυροκομοῦσι· κληθέντες παρὰ τὸ τέρσαι, τὸ ξηρᾶναι, ἐν οἷς τερσαίνονται τυροί» (Εὐστ.)· ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον Ὀδ. Ι. 219, πρβλ. Θεόφρ. Π. 37, Θουκ. 2. 76 — καθόλου, καλάθιον, Ἀριστοφ. Νεφ. 226· πρβλ. **τρασιά**. **2)** πλέγμα ἐκ καλάμων, «καλαμωτή», συνοικοδομουμένη μετὰ τῶν πλίνθων ὅπως συγκρατῇ καὶ συνδέῃ αὐτάς, ταρσοὶ καλάμων Ἡρόδ. 1. 179, ἔνθα ἴδε Bähr. **3)** συμπεπλεγμέναι ῥίζαι, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 2. **II.** πᾶσα εὐρεῖα, ἀναπεπταμένη ἐπιφάνεια, οἷον, **1)** τ. ποδός, τὸ πλατὺ τοῦ ποδός, τὸ ἐπάνω τοῦ πέλματος, τὸ ἄνω τοῦ ποδὸς τὸ πρὸς τοὺς δακτύλους, Ἰλ. Λ. 377, 388· ὁ τ. τοῦ ποδὸς Ἡρόδ. 9. 37, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀγμ. 758, Διογέν. παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 2, 10· ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν καρπὸν τῆς χειρός, Foës. Oec. Hipp.· (τ. χειρὸς παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 2, 8, Σουΐδ., Ἡσυχ.)· καθόλου, ὁ πούς, Ὀππ. Κυν. 3. 470, Ἀνθ. Πλαν. 5. 27., 9. 653. **2)** ταρσοὺς τῶν κωπέων, τὸ πλατὺ μέρος τῶν κωπῶν, Λατ. palmula, Ἡρόδ. 8. 12· ἀπολ., κώπη, Εὐρ. Ι. Τ. 1346· πρβλ. **πλάτη**, — καὶ ὡς περιληπτικὸν ὄνομα, πᾶσα ἡ γραμμὴ ἢ σειρὰ τῶν κωπῶν τῶν ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ πλοίου, ἴδε Arnold. εἰς Θουκ. 7. 40, Πολύβ. 1. 50, 3, κτλ. **3)** τ. πτέρυγος, τὸ πλατὺ μέρος τῆς ἀναπεπταμένης πτέρυγος, Ἀνθ. Πλαν. 12. 144, Βαβρ. 72. 9· τ. τῷ ταρσῷ τῶν πτερῶν Αἰλ. π. Ζ. 2. 1· καὶ ἀπολ., πτέρυξ, Ἀνακρεόντ. 9, Ἀνθ. Πλαν. 9. 287, κτλ.· ἔτι καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις, Διον. Ἀλ. 4. 63· ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ ταῶ, Μύσχ. 2. 60· ταρσοί, πτερά, Διόδ. 2. 50· — ἐκ τῆς μυθολογουμένης πτώσεως τῆς πτέρυγος τοῦ Πηγάσου ἔλαβε τὸ ὄνομα ἡ πόλις Ταρσός, Ἰουβεν. 3. 118. **4)** τ. ὀδόντων, ἡ σειρὰ τῶν ὀδόντων πρίονος, Ὀππ. Ἀλ. 5. 202. **5)** ἡ σῦριγξ τοῦ Πανός, ταρσῷ Πὰν ὁ μελιζόμενος Ἐπιτάφ. ἐν Newton's Halic. **6)** ἡ ἄκρα τοῦ βλεφάρου μετὰ τῶν βλεφαρίδων, Πολυδ. Β', 69, Γαλην.

ταρσώδης, Ἀττ. **ταρρ-**, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ταρσόν, πρὸς πλέγμα καλαθίου, ἐπὶ ῥιζῶν, Θεόφρ. π. Φυτ. 6. 7, 4· ταρσώδης τῇ πλοκῇ (διάφ. γραφ. ταρσωτὸς) Διόδ. 3. 22.

τάρσωμα, Ἀττ. **τάρρωμα**, τό, = **ταρσός**, Πολυδ. Α', 97. **II.** = **κωπηλασία**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 686.

Ταρτάρειος [ᾱ], α, ον, ὁ εἰς τὸν Τάρταρον ἀνήκων, τρομερός, φρικτός, τάραγμα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 907, Λουκ. Φιλοψ. 24· — καὶ **Ταρτάριος**, Ὀρφ. Ὕμν. 17. 2, κτλ.

Ταρταρίζω, τρέμω ἐκ τοῦ ψύχους, κοινῶς «τουρτουρίζω», «τὸ ῥιγοῦντα πάλλεσθαι καὶ τρέμειν ταρταρίζειν» Πλουτ. 2. 948F.

ταρταρικὴ νύξ, σφόδρα σκοτεινή, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 4. 3, ἔκδ. Mil.

Ταρτᾱρίτης [ῑ], ου, ὁ, ὁ ἐν τῷ Ταρτάρῳ κατοικῶν, διατρίβων, Κωμικ. Ἀνώμ. 342.

Ταρτᾰρό-παις, ὁ, ἡ, παῖς τοῦ Ταρτάρου, Ὀρφ. Ἀργ. 975.

Τάρτᾰρος, ὁ, καὶ ἡ, Πινδ. Π. 1. 20, Νικ. Θηρ. 203 ἑτερογεν. πληθ. **Τάρταρα**, τά, Ἡσ. Θ. 119, 841, κτλ., (ὡς ἐν τῇ Λατ. Tartarus, Tartara)· — Τάρταρος, ἄβυσσος σκοτεινή, βαθυτέρα τοῦ Ἅιδου ὅσον ἡ γῆ ἀπέχει τοῦ οὐρανοῦ, τόπος τῆς καθείρξεως τοῦ Κρόνου καὶ τῶν Τιτάνων κλπ., Ἰλ. Θ. 13 κέξ., πρβλ. 481, Ἡσ. Θ. 807, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 336, εἰς Ἑρμ. 256, 374, κλπ., (οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.). Ὕστερον Τάρταρος ἐκαλεῖτο ἢ ὁ κάτω κόσμος καθόλου, συνώνυμ. τῷ Ἅιδης, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 255· ἀπέραντος, κελαινὸς Αἰσχύλ. Πρ. 154, 1051· Τάρταρος μελαμβαθὴς κευθμὼν αὐτόθι 219· σκότον νέμονται Τάρταρόν θ' ὑπὸ χθονὸς ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 72, ἢ ὁ τόπος τῶν κολαζομένων = Κόλασις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ Ἠλύσια πεδία, Vols. εἰς Οὐεργ. Γεωργ. 1. 36. Παρ' Ἡσ. ἐν Θεογ. 822 πρόσωποποιεῖται ὡς σύζυγος τῆς Γαίας καὶ πατὴρ τοῦ Τυφωέως· παρὰ Σοφ. ἐν Ο. Κ. 1574 ὁ Κέρβερος προσφωνεῖται· ὦ Γᾶς παῖ καὶ Ταρτάρου. — (Πιθαν. κατ' ὀνοματοποίησιν, εἰς δήλωσιν πράγματος τρομεροῦ· ἐσχηματίσθη δὲ ὡς καὶ ἄλλοι μετ' ἀναδιπλ. τύποι **καρκαίρω**, **κάρκαρον**, **βάρβαρος**, **μάρμαρος**, **βόρβορος**, **μόρμυρος**, κτλ.)

ταρταροῦχοι ἄγγελοι κολασταί, οἱ δαίμονες, (Ὠριγέν.) φιλοσοφούμ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 16, σ. 3454.

Ταρτᾰρόω, ῥίπτω εἰς τὸν Τάρταρον, Β' Ἐπιστ. Πέτρ. β', 4, Σχόλ. Βικτ. εἰς Ἰλ. Ξ. 295.

Ταρτᾰρώδης, ες, (εἶδος) ταρταρώδης τιμωρία, ὡς γίνεται ἐν τῷ Ταρτάρῳ, Σουΐδ. ἐν λ. **σοβαρός** Ι.

ταρτάρωσις, ἡ, τὸ ταρταροῦν, εἰς τάρταρον ἐμβάλλειν, Μιχ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 127, 16, ἔκδ. Λ.

ταρτημόριον, τό, συντετμημένον ἀντὶ **τεταρτ-**, Μάχων παρ' Ἀθην. 582E πρβλ. **τάρες**.

ταρτήμορον, τό, ὄνομα μέτρου, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. II. 476 — Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. φέρεται μόνον **ταρτημόριον** ἐκ τοῦ Ἡσυχίου καὶ τοῦ Φωτίου ὡς ὄνομα νομίσματος, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

Ταρτήσσός, ὁ, Ἡρόδ. 1. 163, ἀλλαχοῦ ἡ· — πόλις τῆς Ἰβηρίας (Ἱσπανίας) παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Βαίτιος (Γουαδαλκουϊβέρου), ἡ Θαρσεῖς, Tarshish τῆς Γραφῆς, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀριστ. π. Θαυμασ. 135, Σορ. 6. 148 — **Ταρτήσσιος**, α, ον, κάτοικος Ταρτησσοῦ, Ἡρόδ. 4. 192, Ἀριστοφ. Βάτρ. 475· **Ταρτήσσιοι**, οἱ, Ἡρόδ. 1. 163, κλπ.

ταρφέες, οἱ, **ταρφέα**, τά, ἴδε ἐν λ. **ταρφύς**.

Ταρφειός, ά, όν, ἴδε **ταρφῦς**.

τάρφθη, **τάρφθεν**, ἴδε **τέρπω**.

τάρφος, εος, ὁ, πύκνωμα, πυκνὸν φύλλωμα, βαθείης τάρφε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σιν ὕλης Ὑ. Ε. 555 βαθέης ἐνὶ τ. ὑ Ο 606· τάρφεα Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1238. (Ἐκ τοῦ τρέφω, πυκνὸν ποιῶ).

ταρφύς, εῖα, ύ, ἀλλαθηλ. **ταρ-ὺς** ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 535· — πυκνός, συμπεπυκνωμένος, ταρφὺς θριξὶ Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ.· ταρφέος ἐχέτλης Χρησμ. ἐν Λοκ. Διὸς Τραγῳδῷ 31· — ὁ Ὅμ. ποιεῖται χρῆσιν μόνον τοῦ ἀρτ. καὶ οὐδ., ὡς τὸ Λατ. freq entus, ταρφέες ἰοὶ Ἰλ. Α 387, Ὀδ. Χ. 246· ταρφέας ἰοὺς Ἰλ. Ο. 472· ταρφέες κεραυνοὶ Ἡσ Θ. 693· ταρφέα δῶρα Ἰλ. Λ. 69· οὐδὲ πληθ ταρφέα ὡς ἐπίρρ., συχνάκις, πολλάκις, Μ. 47, Ν. 718, Χ. 142, Ὀδ. Θ. 379.— Ὁ Ὅμηρ. ὡσαύτως ἐν Ἰλ. ἔχει ψιλ. ταρφειαί, ὅπερ οὗ ὠγραφόρευεν (οὕτως ὁ Ἀρίσταρ. ἔγραφεν αὐτὸ) ἀνήκει εἰς ὁμαστ. **ταρφειὸς** (ὡς τὸ θαμειὸς καὶ θαμέες, ἅπερ εἶναι τύποι παράλληλοι), ταρφειαὶ νιφάδες, κόρυθες Ἰλ. Μ. 158, Τ. 357, 359· ἀλλ' ἕτεροι γράφουσι ταρφεῖαι ἐκ τοῦ ταρφύς, Spitzn, εἰς Ἰλ. Μ. 158. (Πιθαν. ἐκ τῆς √ΤΡΕΦ, τρέφ-ω).

ταρχύω, μέλλ. **-ύσω** Ἰλ.: Ἐπικ. ἀόρ. **τάρχῡσα** Κόντ. Σμ. 1. 801, κλπ. — Μέσ., ἀόρ. **ἐταρχῡσάμην** Νόνν. Δ. 37, 96, Ἐπικ. ταρχ- Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 83.— Παθητ., Ἐπικ ἀόρ. **ταρχύθην** [ῠ] Ἀνθ. Π. 7. 176, Ανυκόφρ.· πρκμ. **τετάρ ῡμαι** Welcker Syll. σ. 69. Θάπτω ἢ κηδεύω σεμνοπρεπῶς, ὅθεν ἓ ταρχύσωσι Ἰλ. Η. 85· ἓ ταρχύσουσι τύμβῳ τε στήλῃ τε Π. 456, 674· — μεταφορ., τ. οὐνομα Ἀνθ. Π. 7, 537. (Ἐντεῦθεν **ἀτάρχυτος** ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ **τάρχη τάραξις· ταρχάνιον** = ἐντάφιον· **τάρχανον** = πένθος, κῆδος· ἀλλὰ τὸ ταρχῦω φαίνεται τύπος συντομώτερος τοῦ ταριχεύω, ὡς ταρχηρὸς ἀντὶ ταριχηρός). [ῠ ἐν ἅπασι τοῖς χρόνοις, Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 838, Γ. 208].

τάσις [ᾰ], εως, ἡ, (τείνω) τέντωμα, τῆς κοιλίης Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 389· τοῦ οἰσοφάγου Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 4. 11, 4, πρβλ. 3. 3, 4· τάσιν ἔχω, ἐπιδέχομαι τάσιν, τέντωμα, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 3. 5, 1, κ. ἀλλ.· ὀφρύων τ., ὕψωσις τῶν ὀφρύων, Ἀνθ. Π. 12. 42. **2)** τὸ ἐκτείνειν, τ. ἐπὶ μῆκος καὶ ἐπὶ πλάτος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 1. 16, 16· ἡ τῆς φωνῆς τ., ὕψωσις, ἰσχυροποίησις τῆς φωνῆς, Πλούτ. 2. 1047Α ὕψωσις τοῦ τόνου ἢ φθόγγου ἐν τῇ μουσικῇ, ὁ αὐτ. 2. 1020Ε· ἐπὶ τῆς ὀξείας τάσεως, δηλ. τοῦ τόνου, Διον. Ἁλ. π. Συνθέσ. 11, πρβλ. 158, Ἀθήν. 53Α. **3)** ἔντασις, δύναμις, τάσιν λαβεῖν, ἐπὶ βελῶν, Πλουτ. Σύλλ. 18.

τάσσω, Ἀττικ. **-ττω·** μέλλ. **τάξω·** ἀόρ. **ἔταξα·** — ἅπαντα Ἀττ.: πρκμ. **τέτᾰχα** Ξεν. Οἰκ. 4, 5, (συν-) Πλάτ. Νόμ. 625C. — Μέσ., μέλλ. **τάξομαι** (ἐπὶ παθητ. σημασ.), Ἑβδ.· ἀόρ. **ἐταξάμην** Ἡρόδ., Ἀττικ. — Παθ., μέλλ. **ταχθήσομαι** Διόδ. 11. 41, (ἐπι-) Θουκ. 1. 140, κλπ.· μεταγεν. **ταγήσομαι** Ὀρειβάσ. γ' μέλλ. **τεταξόμαι** Εὐρ. Ι. Τ. 1046, Θουκ. 5. 71, Ἀριστοφ. Ὄρν. 636· ἀόρ. **ἐτάχθην** Ἡρόδ., Ἀττ.· σπανίως **ἐτάγην** [ᾰ] Εὐρ. Ἀποσπ. 957 Wagn., Περικτιόνη παρὰ Στοβ. 457. 53, Πλούτ. 2. 965Ε· πρκμ. **τέταγμαι** Πίνδ., Ἀττ.· γ' πληθ. **τετάχαται** Θουκ. 3, 13, Ξεν.· γ' πληθ. ὑπερσ. **τετάχατο** Θουκ. 5. 6., 7. 5. (Ἐκ τῆς √ΤΑΓ, πρβλ. **τᾰγ ῆναι, ταγ-ή, ταγ-ός, τάγ-μα**). Βάλλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, παρατάσσω εἰς τάξιν μάχης, ἐπί τε στρατευμάτων καὶ ἐπὶ πλοίων, τὴν στρατιὴν Ἡρόδ. 1. 191· τοὺς ὁπλίτας Θουκ. 4. 9· νεῶν στῖφος ἐν στίχοις τρισὶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 366· πολεμίων στίχας Εὐρ. Ἡρακλ. 676· τ. εἰς μάχην στρατιὰν Ξεν. Κύρ. 1. 6, 43· ἀπολ., Ἰσοκρ. 380Β.— Παθ., παρατάσσομαι, εἰς μάχην Ἡρόδ. 1. 80 οὐδένα κόσμον ταχθέντες ὁ αὐτ. 9. 69· ἐπὶ τετράρωνον ταχθῆναι, εἰς τέσσαρας σειράς, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 15· ἐπὶ μιᾶς ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 1. 6, 29· ἐπὶ κέρως τεταγμένας Εὐβουλας ἐν «Ναννίῳ» 1. 4· κατὰ μίαν τεταγμένοι, εἰς μίαν γραμμήν, Θουκ 2. 84, πρβλ. 6. 67· ἀπολ., τεταγμένοι, παρατεταγμένοι, συντεταγμένοι, ἀντίθετ. τῷ ἄτακτοι, ὁ αὐτ. 2. 81, Ξεν., κλπ.· — οὕτω παρὰ Θουκ. τὸ μέσ., συν-άσσομαι, παρ-άσσομαι, εἰς μάχην, 1. 48, 4. 11, κτλ.· ἐς μάχην 2. 20· τάξασθαι κύκλον, εἰς σχῆμα κύκλου, 2. 83., 78 τάξασθαι οὐχ ὁμοίως 5. 68· εἴκοσι ναυσὶν ἐτάξαντο 3. 77.— ἀλλ' ἐν 2. 90 εἶναι ἐν χρήσει μεταβ., ἐπὶ τεσσάρων ταξάμενοι τὰς ναῦς, παρατάξαντες τὰς ναῦς εἰς τέσσαρας γραμμάς, πρβλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 664. **2)** τοποθετῶ βάλλω, τὰς κομήλους ἀντία τῆς ἵππου Ἡρόδ. 1. 80· τι ἐπί τινος, ἐπί τινι ἢ ἐπί τινα, τὸν ἕνα ἐναντίον τοῦ ἄλλου, ὁ αὐτ. 5. 109, Αἰσχύλ. Θήβ. 448, 784, πρβλ. Εὐρ. Φοίν. 749, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 9, κλπ.· (ἀλλά, τ. τινὰ ἐπὶ τοὺς ἵππέας, ὁρίζω τινὰ ὅπως διοικῇ καὶ διευθύνῃ αὐτούς, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 3. 4, 20) τινὰ πρός τινα αὐτόθι 1. 7. 34, Πλάτ. Πολιτ. 262Ε· — τοποθετῶ τινα εἰς θέσιν τινὰ ἐν τῷ στρατῷ, οὐδ' ἦλθεν εἰς τὸν Πόντον, οὐδ' ἔστιν ὅπου ἑαυτὸν ὑμῖν τάξει παρέσχε Δυσί. 187. 3· Λυκοῦργ. κ. Λεωκρ 43.— Παθ., τοποθετοῦμαι, τῇ οὐδεὶς ἐτέτακτο Ἡρόδ. 1. 84, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ 381· ἐς τὸ οὖρος Ἡρόδ. 7. 212· ἀλλά, ἐς τὸ πεζὸν ἢ ἐς π. τετάχθαι ἢ ταχθῆναι, ὑπηρέτην ὡς πεζὸς στρατιώτης, ἐν τῷ πεζικῷ, αὐτόθ. 21. 81· πεζῇ 5 109· ἐς τὸν ναυτικὸν στρατὸν 7 20· ὡσαύτως μεταγεν., τῆς πρώτης τάξεως (ἢ ἁπλῶς τῆς πρώτης) τετάχθαι Λυσί. 140 31., 147. 12· ὡσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτ., τάξιν τινὰ ταχθῆναι Πλάτ. Φαίδρ. 247Α, κτλ.· — συχν. μετ' ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ, ταχθῆναι ἢ τετάχθαι ἐπί τινα, ἐναντίον τινός, Θουκ. 3. 78, Ξεν., κλπ.· ὡσαύτως, ἐπί τινι Αἰσχύλ. Θήβ. 448, Θουκ. 3. 13, πρβλ. 2. 70, κλπ.· ἀλλὰ καί, τοποθετοῦμαι εἴς τινα θέσιν, ἐφ' ἑπτὰ πύλαις Σοφ. Ἀντ. 142· ἐπ' εὐωνύμῳ κέρατι, ἐν τῷ ἀριστερῷ κέρατι, Ξεν. Οἰκ. 4, 19 (οὕτως, ἐπὶ τοῦ λαιοῦ κέρως Πολύδ. 1. 34, 4· ἐξ ἐναντίας τ. κέρας Κύρ Ἰκ. 657)· — τ. κατά τινος, ἀπέναντί τινος., Ἡρόδ. 8. 85, Ξεν.· — τ. μετά τινα, ὄπισθέν τινος, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7. 2, 4· (οὕτως, ἐπί τινι ὁ αὐτ., ἐν Λακ. 13, 7) — μετά τινος, πλησίον αὐτοῦ, μὲ τὸ μέρος αὐτοῦ, Πολύδ. 2. 67, 2, κλπ., πρβλ. Θουκ. 2. 63· — οὗ ω, σὺν τινι Ξεν. Ἀν. 3. 2, 17, κλπ.· — παρὰ τὸν ποταμὸν Ἡρόδ. 9. 15· περὶ τὸ Ἡραῖον αὐ ὐθι 69, πρβλ. 8 76· — ὡσαύτως, τ. ἑαυτόν, λαμβάνειν θέσιν, ἐν πᾶσι, παντοῦ, Δημ 392. 6· τ. ἑαυτὸν εἴς τι Πλάτ. Πολιτικ. 289Ε· πρός τινα, σύν τινι, ἐνεργῶ μετά τινος, Δείναρχ. 110. 33, Δίν. Ἀλ. 8. 47. **II.** διορίζω εἴς τινα ὑπηρεσίαν στρατιωτικὴν ἢ πολιτικήν, τὰ δὲ τεῖχεα αἵδε ἐνεπ-ὰ ἐλήφθη μεταφορικῶς ἐκ τοῦ προτέρου, τ. τινὰ ἐπί τινος, διορίζω τινὰ εἴς τι πρᾶγμα εἴς τινα ὑπηρεσίαν, εἴς τι ἔργον, Δημ. 143. 21, Πολύδ 5. 65, 7, Πλούτ., κλπ.· ἐπί τινι Αἰσχύλ. Πέρσ. 298, Εὐρ. Ἴων 1140, Ξεν., κλπ.· ἐπί τι Ἀριστοφ. Ὄρν. 6 6, Ἰσοκρ. 112Ε. Πλάτ., κλπ.· — συχν. ἄλλως ὡσαύτως, τ. ἑαυτὸν ἐπί τι, ἀναμβάλειν ἔργον τι, Πλάτ. Πολ. 371C, Δημ., κλπ. πρός τι Ξεν. Ἀπομν. 2. 4, 6.— Παθ., τέταγμαι ἐπί τινι, εἶμαι διωρισμένος εἴς τι ἔργον, Ἡρόδ. 1 191., 2. 38, Αἰσχύλ Πέρσ. 298, Ξενοφ., κλπ.· ἐπί τι Ἀριστ. Ὄρν. 637, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 24, κλπ. ὡσαύτως, ἐπί τινος Πολύδ. 3. 12, 5· ὁ πρὸς τοῖς γράμμασι τεταγμένος, γραμματεύς, ὁ αὐτ. 15. 27, 7, κλπ. **2)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ., διορίζω τινὰ νὰ πράξῃ τι, τάττετέ με ἡγεῖσθαι Ξεν. Ἀν. 3. 1, 25· καὶ ἐν τῷ παθ. τύπῳ, διορίζομαι νὰ πράξω τι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 279, 639, κλπ.· τασσόμενος πορεύεσθαι Ξεν. Κύρ. 4. 5, 11, κλπ — ὡσαύτως [ἄνευ ἀπαρεμφ.], τ. τινὰ ἄρχοντα [εἶναι], διορίζω τινὰ διοικητήν, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7. 1, 24· οἱ τεταγμένοι βραδεῖς (ὁρᾶν ἐπιβραδῆς) Σοφ. Ἠλ. 701, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb., πρβλ 759· πρέσβεις ταχθέντες Δημ 363 3· οὕτω, τοῦτο τετάγμεθα (ἐξυπακουομ. ποιεῖν) Εὐρ. Ἄλκ 49. **3)** μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ. ὡσαύτως, παραγγέλλω, διατάσσω τινὰ νὰ πράξῃ τι, Ἡρόδ. 3. 25, Σοφ. Ο. Κ. 639, Εὐρ Ἑκ. 223, Ξεν., κλπ.· ὡσαύτως, τ. τινί ποιεῖν τι Ἡρόδ. 2. 124, Ξεν. Κύρ 1. 5, 5, κλπ. Παθητ., ἐτάχθην ἢ τέταγμαι ποιεῖν τι Ἡρόδ. 3. 133, 8. 13, Αἰσχύλ. Εὐμεν 279, κλπ.· ὡσαύτως, τεταγμένος ποιῶ τι ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 504 ὡσαύτως ἄπρόσ., ἴωμεν.., ἵν' ἡμῖν τέτακται (ἐξυπακ ἶέναι) Σοφ Φιλ. 1180 οἷς ἐτέτακτο βοηθεῖν Θουκ 3. 22· τοῖς δὲ τέτακται ἕπεσθαι Ξεν. Λακ. 11, 6· — ὡσαύτως παραλειπομένου τοῦ ἀπαρεμφ., κόσμιον.. ὄντιν' ἂν τάξῃ πόλις (ἐξυπακ. φυλάσσειν) Εὐρ. Ἱκέτ. 245, πρβλ. 460, Ἑλ. 1390, κλπ.· τάσσομαι ἐπ' Αἴγυπτον, διατάσσομαι, παραγγέλλομαι νὰ ὑπάγω εἰς Αἴγυπτον, Ἡρόδ. 3. 62, πρβλ. 68., 6. 48. **4)** κατατάσσω, οὐδαμῶς γε τάττω ἐμαυτὸν εἰς τὴν τῶν ὀρχεῖν βουλομένων τάξιν Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 8· εἰς τοὺς ἀρχικοὺς αὐτόθι 7· οὐδὲ εἰς τὴν βουλείαν αὐ ἐμαυτὸν τάττω αὐ·όθι 11, πρβλ Πλάτ. Πολιτικ. 289Ε, κλπ.· τ. τινά ἐν τοῖς πρεσβυτάτοις Αἰσχίν. 20. 4· ὃς γὰρ αὐτὸν τάξας τῶν ἀπιστούντων εἶναι Φιλίππῳ Δημ. 438. 5· εἰς ταὐτὸ τ. τὴν εὐτυχίαν τῇ εὐδαιμονίᾳ Ἀριστ. Ἠθ. Ν 1 8, 17. Παθ., πρὸς τὴν ξυμμαχίαν ταχθῆναι Θουκ. 3. 86. **III.** μετ' αἰτ. πράγματος, θέτω τι κατά τινα τάξιν, χωρὶς τ. Ἡρόδ. 7. 36 μέσον τ. τι Εὐρ. Ἑλ 908· πρῶτον τ. τι Ξεν. Ἀπομν 3. 1, 9· ἐναντίον ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 3. 3, 45· τ. τι ἐπί τινος, καταστάσω τι εἴς τι, ἐταττον γὰρ τὸ ὀρχεῖσθαι ἐπὶ τοῦ κινεῖσθαι καὶ ἐρεθίζεσθαι Ἀθήν. 21Δ οὕτως ἐν τῷ παθ., τετάχθαι κατά τινος Διον. Ἁλ. 2. 48 ἔμπροσθεν τ. τινος Πλάτ. Νόμ. 631D, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 1. 7, κλπ **6)** μετ' ὑπαρ. καὶ ἐπιθ., ὁρίζω, λέγω ὅτι εἶναί τι.., ἅπερ ἂν.. αἰσχρὰ εἶναι καὶ κακὰ τάττῃ Πλάτ. Νόμ 728Α· τά τε δίκαια ταχθέντα εἶναι καὶ ἄδικα ὁ αὐτ. ἐ. Πολιτ. 305Β. **2)** διορίζω, προσδιορίζω, ἐπιτάττω, τί Σοφ. Ἠλ 709, Πλάτ., κλπ.· τ. τὰ περὶ τὰ τέκνα Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 4, 5 ἀπολ., ὁ νόμος οὕτω τ. Πλάτ. Αἰχ. 199Α οὕτω τ. ὁ λόγος Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 12, 9· — Παθ., τὸ ταττόμενον Ἀριστοφ Ἐκκλ. 766 τὸ ταχθὲν Σοφ. Αἴ. 5 8, κλπ.· τὰ τεταγμένα Ξεν., κλπ. τοῖς ἐλευθέροις ἡ βελτίστη τροφὴ τέκταται Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 6, 42 **3)** ἐπὶ φόρων, ἐπὶ πληρωμῆς χρημάτων, ὁρίζω ποσόν τι ῥητόν, τ. τινὶ φόρον Ἀνδοκ. 30. 21, Αἰσχίν. 31. 20, πρβλ. Δημ. 690. 1· οὕτω, τ ὀραχμήν τινι Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 4· μετ' ἀπαρ., χρήματα τάξαντες φέρειν Θουκ 1. 19, κλπ.· (καὶ ἐν τῷ παθ. τύπῳ, φόρον ἐτάχθησαν φέρειν Ἡρόδ 3. 97) τάσσειν ὀργυρίου, ὁρίζω τὴν τιμὴν εἰς ἤ.., Θουκ. 4. 26· — Παθ., τὸ ταχθὲν τίμημα Πλάτ. Πολ. 551Β, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 1, 8· τὸ τεταγμένον εἰσφέρειν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 2. 10, 7· — ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἀναλαμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βάνω νὰ πληρώσω, συναινῶ, φόρον τάξασθαι Ἡρόδ. 3. 13, 4, 35, 65· χρήματα ἀποδοῦναι ταξάμενοι Θουκ. 1, 101· ταξάμενοι κατὰ χρόνους, συμφωνήσαντες νὰ πληρώσωσιν ἐκ διαλειμμάτων, αὐτόθι 117, πρβλ. 3. 70· ὡσαύτως, τάξασθαι ἐς τὴν δωρεὴν Ἡρόδ. 3. 97·— ἀλλ' ἐν τῷ μέσ., ὡσαύτως, ὡς ἐν τῷ ἐνεργ., ἐτάξατο φόρους οἱ προσιέναι αὐτόθι 89. 6) ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ὡσαύτως καθόλου, συμφωνῶ, μένω σύμφωνος, ὁρίζω, μισθὸν τῆς φυλακῆς Πλάτ. Πολ. 416D τὰς τιμὰς ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 743E, πρβλ. 844B, C, κ. ἀλλ.· μετ' ἀπαρ., Πολύδ. 17. 7, 7, κ. ἀλλ.

4) ἐπιβάλλω ποινάς, τ. δίκην Ἀριστοφ. Σφ. 1420, κτλ.· τ. ζημίαν, τιμωρίαν Πλάτ. Νόμ. 876C, Δημ. 500. 25· τ. θάνατον τὴν ζημίαν Λυκοῦργ. 156. 10· — οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἡρόδ. 2. 65. 6) ἐπιβάλλω νόμους, οὓς [νόμους] ἔταξεν αὐτοῖς Πλάτ. Νόμ. 772C. 5) ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ. πραμ., ὡρισμένος, διωρισμένος, διαγεγραμμένος, διατεταγμένος, ὁ τεταγμένος χρόνος (ὡς τὸ τακτὸς) Ἡρόδ. 2. 41, κτλ.· ὥρα, ἡμέρα, ἔτος Εὐρ. Βάκχ. 723, Ξεν., κτλ.· ἡ τετ. χώρα ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 5. 3, 40, κλπ.· αἱ τετ. θυσίαι, αἱ ὡρισμέναι, συνήθεις, τακτικαὶ θυσίαι, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 3. 3, 4· οἱ τετ. νόμοι Πλάτ. Κρίτων 50D ἡ τετ. δίαιτα, ἡ προδιαγεγραμμένη, ὡρισμένη, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 404A· τὰ τετ. ὀνόματα, τὰ δεδεγμένα, παραδεδεγμένα, Ἰσοκρ. 190D· ἡ τεταγ. τέχνη, κανονική, ὁ αὐτ. 293C· τεταγμένον, ἀντίθετον πρὸς τὸ ἄτακτον, Ἀριστ. περὶ Οὐρ. 1. 10, 8· — πρβλ. τεταγμένως.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρητηρ. σ. 4.

τάτα, ἢ **τατᾶ**, = **τέττα**, λέγε πᾶσι τάτα Ἀνθ. Παλ. 11. 67, πρβλ. Μαρτιαλ. 1. 101.

τᾰτάω, Δωρ. ἀντὶ **τητάω**.

τατικός, ή, όν, (**τείνω**;) εὕρηται μόνον ἐν Γλωσσ., **τατικόν**, δεινόν, τρομερόν.

τᾷτιον, Ἀττ. κρᾶσις ἀντὶ **τὸ αἴτιον**, Ἀριστοφ. Θεσμ. 549.

τᾰτός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ ἐκτείνῃ ἢ τεντώσῃ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 13, 1.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 54.

τάττω, Ἀττ. ἀντὶ **τάσσω**.

τατύρας, ὁ, ἀνατολικὸν ὄνομα τοῦ φασιανοῦ, τὸ Περσικὸν tedsrew (Poll. Et. Forsch 1. σελ. lxxx), Πάμφιλ. παρ' Ἀθην. 387D· πρβλ. **τέταρος**, **τέτραξ**.

ταῦ, τό, τὸ γράμμα **τ**, Ἱπποκρ. Κεφ. Τρωμ. 895, Πλάτ. κλπ.· ἴδε **Ττ**.

Ταῦγετον, Ἰων. **Τηύγετον**, τό, ὄρος μεταξὺ Λακωνικῆς καὶ Μεσσηνίας, Ὀδ. Ζ. 103, Ἡρόδ., κλπ.· μεταγεν. **Ταῦγετος**, ὁ, Πλούτ., Λουκ.

ταῦλα, **ταυλίζω**, ἐνίοτε εὕρηται ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ἀντὶ **ταβλ-**, ἴδε Δουκάγγιον.

ταυραία, ἡ, ὄργανόν τι πνευστὸν ἐκ δέρματος ταύρου, Βυζ.

ταυράω, (διάφ. γραφ. **ταυριάω**), ἐπὶ θηλείας βοός, ἐφίεμαι τοῦ ταύρου, «ζητῶ τὸν ταῦρον», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 12, πρβλ. **καπράω**.

ταυρεία, (ἐξυπακουομ. τοῦ **δορά**), ἡ (ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ἐνίοτε φέρεται πλημμελῶς **ταυρία**, ἢ **ταυρέα**, ἴδε Suicer.)· ταύρου δέρμα, βοὸς δέρμα, ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 453. 2) εἶδος τυμπάνου κεκαλυμμένου μὲ δέρμα, ἱκανὸς δὲ ἐκ τῶν κροτάλων καὶ ἐκ τῆς ταυρείας ψόφος ἐκφοβῆσαι τούτους (δηλ. τοὺς κολοιούς) Γεωπον. 14, 25, 3. 3) μάστιξ ἐκ δορᾶς ταύρου, Λατ. taurea, Ἀρτεμίδ. 1. 70.— Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 326.

ταύρειος, α, ον, καὶ ος, ον Εὐρ. Ἑλ. 1582· — ὁ τοῦ ταύρου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ταῦρον ἢ εἰς βοῦν, Λατ. taurinus, φόνος Αἰσχύλ. Θήβ. 44· κέρατα, αἷμα Σοφ. Τρ. 518, Ἀποσπ. 185, Ἀριστοφ. Ἱππ. 83· πούς Εὐρ. Ἑλ. 1555· ἀγέλαι Θεόκρ. 27. 70. 2) ὁ πεποιημένος ἐκ δέρματος ταύρου, κυνέη, ἀσπὶς Ἰλ. Κ. 258, Ν. 161, κλπ., πρβλ. **ταυρεία**.

ταυρελάτης, [ᾰ], ου, ὁ, (ἐλαύνω) ὁ ἐλαύνων ταύρους· — ἱππεὺς Θεσσαλὸς λαμβάνων ἐνεργότατον μέρος εἰς τὰ ταυροκαθάψια, ταυρομαχίαν, ταυρομάχος, Ἀνθ. Π. 9. 543, Ἠλιόδ. 10. 30.

ταυρ-ελᾰφος, ὁ, εἶδος ζώου χρησιμεύοντος πρὸς μεταφορὰν φορτίων, ἐν τῇ Ἰνδικῇ κατὰ τὸν Κοσμᾶ ἐν Τοπογρ. Χριστ. 334E, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 17, 45· ὡσαύτως **ταυρελέφας**, Φιλοστόργιος ἐν Ἐκκλ. Ἱστ. 3. 11, Νικηφ. 9. 19, πρβλ. Ἰακώψιον εἰς Αἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.

ταυρεῖναι γυναικεῖαι δίπελμοι καὶ μονόπελμοι, εἶδος ὑποδημάτων, Ἐπιγρ. Στρατονικείας περὶ τιμῆς τῶν ὠνίων (edict. Dioclet.) L. et. W. 535.

ταύρεος, α, ον, = **ταύρειος**, Σῳζομ. **II.** ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Βιωτίᾳ (πρβλ. **ταῦρος** 2), Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 104, ἐπειδή, ὡς λέγει ὁ Σχόλ., ταῦροι ἐθύοντο εἰς αὐτὸν ἐν Ὀγχηστῷ· ἴδε Göttling ἐν τόπῳ.

Ταυρεών, ῶνος, ὁ, ὄνομα μηνὸς ἐν Κυζίκῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 3657, 14.

ταυρηδόν, Ἐπίρρ., δίκην ταύρου, ὡς ταῦρος, Λατ. torvo vultu, ἔβλεπε γοῦν τ. ἐγκύψας κάτω Ἀριστοφ. Βάτρ. 804· τ. ὑποβλέψας πρὸς τὸν ἄνθρωπον Πλάτ. Φαίδων 117B, πρβλ. **ταυρόω**.

ταυριανός, ή, όν, ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Ταύρου, κατὰ τοὺς ἀστρολόγους, Βασίλ. I, 129, Καισάριος 988, πρβλ. **κριανός**, **σκορπιανός**.

ταυριάω, ἴδε **ταυράω**.

ταυρίδιον, [ῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **ταῦρος**, Σουΐδ.

ταυρο-βόας, ου, ὁ, ὁ βοῶν ὡς ταῦρος, ἔχων φωνὴν ταύρου, Ὀρφ. 5. 3.

ταυροβόλιον, τό, ὄνομα τελετῆς Μιθραϊκῆς, Ἐπιγραφ. Κηφισίας τοῦ ἔτους 387 μ. Χρ. CIA. III. 173. Συχνὰ ἡ λέξ. καὶ ἐν ἐπιγρ. Λατινικαῖς οἷον παρὰ τῷ Orelli Inscr. Lat. 1899. 1900. 2322 κτλ. ὧν ἐπιγραφῶν ἡ ἀρχαιοτάτη ἴσως δὲν ὑπερβαίνει τὸ ἔτ. 160 μ. Χρ., Συναγωγὴ Ἀθησ. Λέξ. Κουμανούδη.

ταυρο-βόλος, ον, ὁ βάλλων, φονεύων ταύρους, τελετή τι, θυσία ταύρου, Ἀνθ. Π. παράρτ. 164, 239.

ταυρο-βόρος, ον, ὁ καταβιβρώσκων ταύρους, λέων Ἀνθ. Πλαν. 94.

ταυρογαστρικὸς βίρρος, ὄνομα ἱματίου, Ἐπιγρ. Στρατονικείας (Edict. Dioclet.) L. et. W. 535, cap. XVI, στ. 18, 80.

ταυρο-γάστωρ, ορος, ὁ, ὁ ἔχων κοιλίαν ταύρου· μεταφορ., ὑπερμεγέθης, Ἀνθ. Πλαν. 52.

ταυρο-γενής, ές, ἀμφίβολον ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Ὀρφ. Ἀποσπ. 28. 7.

***ταυρόδερμος** ἀσπίς, ἡ ἐκ δέρματος ταύρου, Ἰω. Τζέτζ. Ἀλληγ. Ἰλ. Π. 79.— Ἐτέθη ἐν τῷ Θησ. Στεφ. ἄνευ παραπομπῆς εἰς τὸ χωρίον, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ταυρο-δέτης, ου, ὁ, ὁ δένων ταύρους, ἐν τῷ θηλ. **-δέτις**, ιδος, Ἀνθ. Π. 6. 41.

ταυρό-δετος, ον, πεποιημένος ἐκ δέρματος ταύρου, κόλλα Εὐρ. Ἀποσπ. 474. 7, πρβλ. **ταυρόκολλα**.

ταυρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ταῦρον, τ. τὴν μορφὴν Στράβ. 827.

ταυροθηρία, ἡ, ἡ θήρα ταύρου, Ἐπιγρ. Λαρίσης Journ. de Cstple, 22 Novembre 1865.

ταυρό-θροος, ον, μυκώμενος ὡς ταῦρος, Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. 270.

ταυροθυτέω, θυσιάζω ταῦρον ἢ ταύρους, Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. —Πρβλ. **ταυροκτονέω**, **βουθυτέω**.

ταυρό-θυτος, ον, ὁ γινόμενος κατὰ τὴν θυσίαν ταύρου, ταυροθύτους λοιβὰς Ὀρφ. Ἀργ. 612.

ταυρο-καθάπτης, ου, ὁ, ἀνδρείκελον χρησιμεῦον ὅπως ἐξερεθίζῃ τὸν ταῦρον κατὰ τὰς ταυρομαχίας, Συλλ. Ἐπιγρ. 2759b (προσθῆκαι), 4039. 46 — **ταυροκαθάψια**, τά, ταυρομαχία ἥτις ἐγίνετο κατά τινα ἑορτὴν ἐν Θεσσαλίᾳ, Böckh Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 2. 78· ἐν Σμύρνῃ, Συλλ. Ἐπιγρ. 3212· ἐν Σινώπῃ, αὐτόθι 4157.—Πρβλ. **ταυρελάτης**.

ταυρο-κάρηνος, ον, ὁ ἔχων κεφαλὴν ταύρου, Νόνν. Δ. 26. 317, περὶ ἐλέφαντος.

ταυροκένται, οἱ, οἱ τοὺς ταύρους κεντοῦντες, taurocentae, Ἐπιγρ. Πομπηΐας Λατιν. Orelli Inscr. Lat. 2530.

ταυρό-κερως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων κέρατα ταύρου, Εὐρ. Βάκχ. 100, Ὀρφ. Ὕμν. 52. 2.

ταυρο-κέφαλος, ον, ὁ ἔχων κεφαλὴν ταύρου, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 1237.

ταυρό-κολλα, ἡ, κόλλα κατεσκευασμένη ἐκ δερμάτων ταύρων, Πολύδ. 6. 23, 3, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 11, 2.

ταυροκολλώδης, ες, ὅμοιος πρὸς ταυρόκολλαν, Διοσκ. 1. 81.

ταυρό-κρᾱνος ον, = **ταυροκέφαλος**, Εὐρ. Ὀρ. 1378, Ἀνθ. Πλαν. 126.

ταυροκτονέω, σφάζω ἢ θυσιάζω ταύρους, θεοῖσι Αἰσχύλ. Θήβ. 276· βοῦς τ. Σοφ. Τρ. 760 — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσ. σελ. 98.

ταυρο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων ταύρους, λέων Σοφ. Φιλ. 400. **II.** προπαροξ. **ταυρόκτονος**, ον, Παθητ., ὁ φονευθεὶς ὑπὸ ταύρου, Ἀμμών.

ταυρ-ολέτωρ, ορος, ὁ, ὁ καταστρέφων, φονεύων ταύρους, λέων Μανασσ. Χρον. 252.

ταυρο-μᾰχία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, μάχη μετὰ ταύρου, Συλλ. Ἐπιγρ. 4039. 46, πρβλ. **ταυροκαθάψια**.

ταυρο-μέτωπος, ον, ὁ ἔχων μέτωπον ἢ πρόσωπον ταύρου, Ὀρφ. Ὕμν. 44. 1.

ταυρό-μορφος, ον, ὁ ἐσχηματισμένος ὡς ταῦρος, ἔχων μορφὴν ταύρου, ὄμμα Κηφισοῦ Εὐρ. Ἴων. 1261, πρβλ. Ἀθήν. 476A.

ταυρόομαι, Παθ., γίνομαι ἄγριος ὡς ταῦρος, Αἰσχύλ. Χο. 275, Εὐρ. Βάκχ. 922· ταυροῦσθαι ὄμμα τινί, ῥίπτειν ἄγρια βλέμματα πρός τινα, ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 92, πρβλ. **ταυρηδόν**, **ἀποταυρόομαι**. **II.** ἴδε ἐν λέξ. **ἀταύρωτος**.

ταυρο-πάρθενος, ἡ, ἢ ἡ Εὐρώπη ὡς ἀπαχθεῖσα ὑπὸ ταύρου, ἢ ἡ Ἰὼ ἡ εἰς βοῦν μεταβληθεῖσα, Λυκόφρ. 1292.

ταυρο-πάτωρ, [ᾰ], ορος, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ ταύρου γεννηθείς, λαβὼν τὴν ζωήν, ἐπὶ μελισσῶν, Θεοκρ. Σῦριγξ ἐν Ἀνθ. Π. 15. 21· πρβλ. Οὐεργ. Γεωργ. 4. 554 κέξ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ταυρο-πόλευτος, ον, ὁ ἀροθεὶς ὑπὸ ταύρων, ταυροπολεύτους ἀρούρας Κ. Μανασσ. Χρον. 348.

ταυρο-πόλος, ἡ, Εὐρ. Ι. Τ. 1457, Ἀριστοφ. Λυσ. 447, Συλλ. Ἐπιγρ. 2699· καὶ **ταυροπόλα.** Σοφ. Αἴ. 172· — ὄνομα τῆς Ἀρτέμιδος,— ὅπερ ποικίλως ἑρμηνεύεται, ἢ ὡς σημαῖνον τὴν λατρευομένην ἐν Ταύροις (οὕτω «**Ταυρώ**· ἡ ἐν Ταύροις Ἄρτεμις» Ἡσύχ.)· ἢ τὴν ὀχουμένην ἐπὶ ὀχήματος συρομένου ὑπὸ ζεύγους ταύρων, ἢ τὴν θηρεύουσαν ταύρους, πρβλ. Ἴστρον 8, Liv. 44. 44, Λοβεκ. Ἀγλαόφ. σ. 1089, πλείονα περὶ τοῦ **ταυροπόλος** ἴδε Φώτιον ἐν λ. **ταυροπόλον**·—**Ταυροπόλιον,** τό, ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἐπὶ τῆς νήσου Ἰκαρίας, Στράβ. 639· νῆσον Ἴκαρον, καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος ἅγιον ἐν αὐτῇ καὶ μαντεῖον Ταυροπόλου ὁ αὐτ. 766.

ταυρό-πους, ὁ, ἡ, **-πουν,** τό, ὁ ἔχων πόδας ταύρου, τ. σῆμα, ἐπὶ ποταμίου τινὸς θεοῦ, Εὐρ. Ι. Α. 275.

ταυρο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων πρόσωπον ταύρου, ταυροειδές, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 168.

ταῦρος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἄρρην βοῦς, κοινῶς ταυρί, (Τουρκ. «μπουγᾶς»), παρ' Ὁμ., μάλιστα ὁ προσφερόμενος πρὸς θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι· ὡσαύτως ταῦρος βοῦς, ὡς τὸ σῦς κάπρος, κίρκος ἴρηξ, Ἰλ. Ρ. 389·—ἄπεχε τῆς βοὸς τὸν ταῦρον, προμάντευμα τῆς Κασσάνδρας περὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1126· περιπλανώμενος δολοφόνος παραβάλλεται πρὸς ταῦρον ἐκβληθέντα τῆς ἀγέλης ὑπὸ ἀντιπάλου, Σοφ. Ο. Τ. 478, πρβλ. Οὐεργ Γεωργ. 3. 224 κέξ. **2)** ὁ ἱερεὺς τοῦ Ταυρείου Ποσειδῶνος, Ἀθήν. 425C. **II.** Ὁ Ταῦρος ὡς σημεῖον τοῦ Ζῳδιακοῦ κύκλου, Συλλ. Ἐπιγρ. 6179, Ἄρατ., κλπ. **III.** = **κοχώνη,** Πολυδ. Β', 173, Γαλην.· ὡσαύτως τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Φώτ.·— πρβλ. **λάσταυρος· Κένταυρος** III, (Πρβλ. Λατ. taurus, (Ὁμβρ. turū), Διθ. tauras, Σλαυ. turŭ, Οὐαλλ. tarw, Κελτ. tarbh,— ἅπαντες δὲ οὗτοι οἱ τύποι φαίνονται ἀπολέσαντες ἀρκτικόν τι s ὅπερ ὑπάρχει ἐν τῷ Βεδικῷ sthūras (ἐν τῇ τῶν Βεδῶν Σανσκρ. ὡς ἐπίθ. = robustus), Ζενδ. stāora, Γοτθ. stiur (ste r).)

ταυροσφᾰγέω, σφάζω ταῦρον, τ. ἐς σάκος, κόπτω τὸν λαιμὸν τοῦ ταύρου καὶ τὸ αἷμα δέχομαι εἰς τὸ κοῖλον ἀσπίδος, Αἰσχύλ. Θήβ. 43.

ταυροσφάγος, ον, (√ΣΦΑΓ, σφάττω) ὡς τὸ **ταυροκτόνος,** ὁ σφάζων ταύρους, μάλιστα ἐν θυσίᾳ, τ. ἡμέρα, ταυροκτόνος, Σοφ. Τρ. 609 τ. λέαινα Λυκόφρ. 47.

ταυρο-φάγος, ον, ὁ ἐσθίων ταῦρον, ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου, Σοφ. Ἀποσπ. 594· ὅθεν ὁ Ἀριστοφ. ἐν Βατρ 357 μεταφέρει αὐτὸ εἰς τὸν Κρατῖνον, Meineke Κωμικ. Ἀποσπ. 1. σ. 52 («ταυροσφάγον: τὸν Διόνυσον Σοφοκλῆς ἐν Τυροῖ· ἀντὶ τοῦ ὅτι τοῖς τὸν διθύραμβον νικήσασι βοῦς ἐδίδοτο· ἢ τὸν ὠμηστήν, ἀφ' οὗ καὶ ἐπὶ τὸν Κρατῖνον μετήνεγκε τοὔνομα Ἀριστοφάνης» Φώτιος).

ταυρο-φᾰνής, ές, ὁ φαινόμενος ὡς ταῦρος, ὅμοιος ταύρῳ, Διον. Π 642.

ταυρόφθαλμον, τό, εἶδος φυτοῦ τοῦ γένους ὃ ros marinus ἐκαλεῖτο, Apul. herb. 79.

ταυρό-φθογγος, ον, ὁ φθεγγόμενος, μυκώμενος ὡς ταῦρος, τ. μῖμοι, ἦχοι μιμούμενοι τὸν μυκηθμὸν τῶν ταύρων, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 55.

ταυρο-φόνος, ον, = **ταυροσφάγος,** τριετηρὶς Πινδ. Ν. 6. 69 δόρπα Ἀνθ. Π. 11· 60 ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, Θεόκρ. 17. 20· τ. λέων Ὀρφ. Ὕμν. 14. 2.

ταυρο-φόρος, ον, ἐπὶ πλοίου ἔχοντος κατὰ ἦν πρῷραν ὡς σύμβολον ὁμοίωμα κεφαλῆς ταύρου, Πολυδ. Α', 83, Στέφ. Β.

ταυρο-φυής, ές, ὁ ἔχων φυήν, ἤτοι σχῆμα ταύρου, Νόνν. Δ. 7. 153.

Ταυρώ, οῦς, ἡ, «ἡ ἐν Ταύροις Ἄρτεμις» Ἡσύχ., πρβλ. **ταυροπόλος.**

ταυρώδης, ες, συνῃρ. ἀντὶ **ταυροειδής,** ταυρώδεα λεύσσων Νικ. Ἀλεξιφ. 222.

ταυρ-ωπός, όν, (ὤψ) ὁ ἔχων πρόσωπον ταύρου ἢ ταυροειδές, Ἴων 9, Ὀρφ. Ὕμν. 29 4· μετὰ διαφ γραφ. **ταυρ-ώψ,** Κορνοῦτ. π. Θεῶν Φύσ. 22· θηλ. **ταυρῶπις,** Νόνν. Δ. 32. 69.

ταῦς, = **μέγας, πολύς,** καὶ «**ταῦσας· μεγαλύνας, πλεονάσας**» Ἡσύχ.·— ὅθεν ὁ Madvig ἤθελε νὰ διορθώσῃ, κεκτημένος ταὺ χρυσίον (ἀντὶ τ' αὐ πολὺ χρ.) ἐν Πλάτ. Θεαιτ. 175C,— ἡ δὲ λέξις **πολὺ** εἶναι πιθανῶς γλώσσημα.

ταῦτα, οὐδ. πληθ. τοῦ **οὗτος**· — ἀλλὰ **ταὐτά,** κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **τὰ αὐτά.**

ταὐτάζω, ἴδε **τευτάζω.**

ταύτες, αἰτ. πληθ. ἀντὶ **ταύτας,** Ἐπιγρ. Ῥόδου Rev. arch. 1864, II, σ. 462. Αὐτόθι εὕρηται καὶ τὸ **ἄλλες** ἀντὶ **ἄλλας.** Ὁ δ' ἐκδότης ἐσημειώσατο· le graveur a écrit comme on prononçait autour de lui : **ταύτες, ἄλλες,** pour **ταύταις, ἄλλαις.** Καὶ ἐγὼ μὲν κλίνω νὰ δεχθῶ τοῦτο, ἀλλ' ὑποπτεύω μήπως καὶ αἱ πρωτοκλίτων αὗται αἰτιατικαὶ ἐσχηματίσθησαν κατ' ἀναλογίαν τῶν τριτοκλίτων αἰτιατ. **χάριτες, μυριάδες, Μακεδόνες, μῆνες,** Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ταύτῃ, δοτικ. θηλ., ἴδε **οὗτος Γ. IX. 4· ταυτηΐ,** Ἀριστοφ. Θεσμ. 1221.

ταυτί, ἐπιτεταμένη Ἀττ. αἰτ. ἀντὶ **ταῦτα,** ἴδε **οὗτος Α.**

ταὐτίζω (ἢ **ταυτίσω**) ἀντὶ τοῦ **εἰς ἓν τάττω,** «ἴστεον δὲ ὅτι τινὲς οὐχ, ὡς εἴρηται, ταυτίζουσι θυμὸν καὶ ὀργήν, ἀλλὰ διαφορὰς αὐτῶν οἴδασι» Εὐστ. 8. 33, κτλ.·— **ταυτισμός,** ὁ, ταυτότης, Νικήτ. Χρον. 199D.—Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 181.

ταὐτό, Ἰων. **τωὐτό,** Ἀττ. καὶ **ταὐτόν,** κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ αὐτό, τὸ αὐτόν** (ἐνταῦθα σημειωτέον ὅτι τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ **ταὐτο** οἱ νεώτεροι ἐκδόται συνήθως γράφουσι **ταυτο,** ἄνευ κορωνίδος).

ταὐτό-αιμος, ον, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, Κ. Μανασσ. Χρον. 6123.

ταὐτο-βουλία, ἡ, ταυτότης βουλῆς, ὁμοιότης θελήσεως, Κύριλλ. Ἀλεξ. VI, 601C, Ἀναστ. Σιναΐτ. 48B, Μάξιμ. Ὁμολογ. II, 45B, κλπ.

ταὐτο-γενής, ές, ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους ἢ εἴδους, Νικήτ. Χρον. 191, Κ. Μανασσ. Χρον. 5947, 6603.

ταὐτο-γνωμονέω, ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην, ὁμοφρονῶ, Κ. Μανασσ. Χρον. 2282 — **ταυτογνωμοσύνη,** ἡ, Θεοδ. Μετοχ. Σύμμικτ. (Misc.) 444, 9.

ταὐτογνώμων, ὁμογνώμων, ταυτογνώμων ἀδελφικῆς σχέσεως μονὰς Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 348, 30, ἐκδ. Λ.

ταὐτο-γρᾰφέω, γράφω κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, Εὐστ. 45, ἐν τέλ.

ταὐτό-δοξος, ον, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν δοξασίαν ἢ γνώμην, Καισάριος 1025.

ταὐτο-δῠνᾰμέω, ἐπὶ λέξεων, εἶμαι ἰσοδύναμος, ἔχω τὴν αὐτὴν σημασίαν, σημαίνω τὸ αὐτό, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 162·— **ταὐτοδύνᾰμος, ον,** ἰσοδύναμος, Νικήτ. 191B.

ταὐτο-ειδής, ές, ὁ τοῦ αὐτοῦ εἴδους, Κύριλλ. Ἀλεξ. VIII, 837C, κλπ.—Ἐπίρρ. **ταυτοειδῶς,** κατὰ τὸ αὐτὸ εἶδος, Ψευδοδιονύσ. Ἀρεοπ. 912C.

ταὐτο-έπεια, ἡ, = **ταὐτολογία,** Ἡσύχ., Σουΐδ.

ταὐτο-επέω, = **ταὐτολογέω,** Δίδυμ. Ἀλεξ. 781C, Κύριλλ. Ἀλεξ. εἰς Ἡσαΐ. 4. 522· «ταυτοιπεῖν· τὸ αὐτὸ λέγειν» Ἡσύχ.

ταὐτο-επής, ές, = **ταὐτολόγος,** Κύριλλ. Ἀλεξ. I, 661A.

ταὐτο-εργέω, πράττω ἢ ἐργάζομαι τὸ αὐτὸ ἔργον, ποιῶ τὸ αὐτό, Κύριλλ. Ἀλεξ. IX. 180C.

ταὐτο-εργία, ἡ, ἑνότης, ταυτότης ἐν τῇ ἐνεργείᾳ, Κύριλλ. Ἀλεξ.

ταὐτό-ζηλος, ον, ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν ζῆλον, ἢ τὸ αὐτὸ ζηλῶν, Νικήτ. 221C, Μανασσ. Χρον. 3285.

ταὐτο-θελής, ές, ὁ θέλων τὸ αὐτό, ἔχων τὴν αὐτὴν θέλησιν· **τὸ ταυτοθελές,** = **ταυτοβουλία,** Boissonn. An. 4. 162.

ταὐτό-θρους, ουν, ταυτόηχος, ταυτόφωνος, ταὐτόθρους διέσπαρτο λόγος Κυριλλ. Ἀλεξ.

ταὐτό-θῡμος, ον, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν διάθεσιν, ὁμόθυμος Μανασσ. Χρον. 2234.

ταὐτο-κίνητος, [ῑ] **ον,** ὁ κινούμενος κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, Διον. Ἀρεοπ. περὶ Οὐρ. Ἱεραρχ. 7, 2, σ. 70.

ταὐτο-κλῐνής, ές, ὁ ὑπὸ τὸ αὐτὸ κλῖμα εὑρισκόμενος, Στράβ. 74, 829.

ταὐτο-λογέω, λέγω τὰ αὐτά, ἐπαναλαμβάνω τὸ λεχθέν, περί τινος Πολύβ. 1. 1, 3· ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. 1. 79, 7· τ. τὸν λόγον Στράβ. 554. — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς Α', σ. 181.

ταὐτολόγημα, τό, ταυτολογία, Εὐστ. εἰς Ἰλ. σ. 948, 58.

ταὐτολογία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ ταυτολογεῖν, λέγειν τὰ αὐτά, Διον. π. Συνθ. 23, Φίλων I. 529, 45, κλπ.

ταὐτολογικῶς, Ἐπίρρ. διὰ ταὐτολογίας, Εὐστ. 122. 6.

ταὐτο-λόγος, ον, ὁ ταὐτολογῶν, ὁ ἐπαναλαμβάνων ἢ λέγων τὰ αὐτά, Ἀνθ. Π. 9. 206.

ταὐτό-μᾰτον, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ αὐτόμ-,** ἀπὸ ταὐτομάτου, ἀφ' ἑαυτοῦ, τυχαίως, Θουκ. 6. 36, Πλάτ. Εὐθύδ. 282C.

ταὐτό-μετρος, ον, ὁ τοῦ αὐτοῦ μέτρου, Μανασσ. Χρον. 3394.

ταὐτο-μήκης, ες, ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ μῆκος Νικομ. Ἀριθμ. 2. 131.

ταὐτόνοια, ἡ αὐτὴ ἔννοια, ταὐτόνοιά ἐστιν ἐν τῷ 'ἐνθάδε αὖθι', ὁ αὐτὸς γὰρ νοῦς ἐν ἀμφοῖν Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1530, 23.

ταὐτοπάθεια, ἡ, τὸ πάσχειν τὰ αὐτά, τὸ ὑποκεῖσθαι εἰς τὰ αὐτὰ παθήματα, Μιχ. Ψελλ. Σύνοψ. Νόμ. 864 (857), κλπ. **II.** αὐτοπαθὴς σημασία, «ἡ ἐμαυτοῦ καὶ ἡ σεαυτοῦ καὶ ἡ ἑαυτοῦ εὐθείας οὐκ ἔχουσι, διότι ταὐτοπάθειαν δηλοῦσιν, ἤγουν ὅταν τὸ αὐτὸ πρόσωπον καὶ ποιῇ καὶ πάσχῃ» Ἀνέκδ. Ὀξων. 3. 271, 20.

ταὐτοπᾰθής, ές, (παθεῖν) ὁ παθὼν τὰ αὐτά· ὁ ὑποκείμενος εἰς τὰ αὐτὰ παθήματα, τὴν αὐτὴν τύχην, Μανασσ. Χρον. 2054, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 301, κλπ.

ταὐτο-πάτωρ [ᾰ], ὁ, ἡ, ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός, Μανασσ. Χρον. 6396.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ταὐτόπιστος, ον, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν πίστιν, πιστεύων τὰ αὐτά, Νικήτ. Χρον. 155B.

ταὐτο-ποδία, ἡ, ἐπανάληψις τοῦ αὐτοῦ ποδὸς ἐν τῷ αὐτῷ στίχῳ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 350, κ. ἀλλ.

ταὐτοποιέω, ποιῶ τὸ αὐτὸ ὅπερ καὶ ἄλλος τις, τινι Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 12, 3.

ταὐτο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τὰ αὐτά, Πρόκλ. ἐν τοῖς Α. Β. 1422.

ταὐτο-πολυλογέω, πολυλογῶ περὶ τῶν αὐτῶν πραγμάτων, Τζέτζ. Ἱστ. 10, 851.

ταὐτός, ή, ἡμαρτημένα ἀντὶ **αὐτός, ή,** Ἐκκλ., Σχολ.

ταὐτό-σημος, ον, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν σημασίαν, Εὐστ. 103 13· **ταὐτοσήμαντος, ον,** Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκάβ. 16, κ. ἀλλ.

ταὐτο-σθενής, ές, ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ σθένος, τὴν αὐτὴν δύναμιν, Κύριλλ. Ἀλεξ. VIII, 800C.

ταὐτό-σπορος, ον, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς σπορᾶς, ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, ὁμογενεῖς καὶ ταὐτόσποροι Νικήτ. Χρον. 237A.

ταὐτο-στεγής, ές, ὁ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην ζῶν, καὶ ζῷον πᾶν ταὐτοστεγὲς τῷ Νῶε συνεξῄει Κ. Μανασσ. Χρον. 433.

ταὐτόστεγος, = **αὐτοστεγής,** ἔχοντας τοὺς ἐχθραίνοντας οἰκείους ταὐτοστέγους Κ. Μανασσ. Χρον. 6553.

ταὐτο-συλλαβέω, ἔχω τὰς αὐτὰς συλλαβάς, Ἐτυμολ. Μέγ. 193, 52.

ταὐτότης, ητος, ἡ, τὸ εἶναί τι ταυτόν, τὸ ἴδιον, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 12, 3, Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 1, 9.

ταὐτό-τροπος, ον, ὁ ἔχων τοὺς αὐτοὺς τρόπους, Μανασσ. Χρον. 3285.

ταὐτουργία, ἡ, ταυτότης ἐνεργείας, καὶ **ταὐτουργός, όν,** Ἱππόλυτ. τ. 1, σ. 229C, 228C, κλπ.

ταὐτούσιος, ὁ, ἡ, ἢ **ταὐτοούσιος,** ὁ τῆς αὐτῆς οὐσίας, Ἐπιφάν. I, 1053, II, 528C, D, Δίδυμ. Ἀλεξ. 337B.— Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 181.

ταὐτοφρονέω, φρονῶ τὰ αὐτά, Κινναμμ. Ἱστ. 5, 16, σ. 143B.

ταὐτόφρων, ον, ὁ τὰ αὐτὰ φρονῶν, Θ. Σ ουδ. Cod. C i l. 94, fol. 180. r°.

ταὐτο-φυής, ές, ὁ τῆς αὐτῆς φυῆς, τῆς αὐτῆς καταγωγῆς, Φώτ. ἐν Maji Collect. Va'. τ. 9, σ. 118, κλπ.

ταὐτό-φωνος, ον, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν φωνήν, Εὐστ. εἰς Ἰλ. 94. 19· **-φωνία,** ἡ, αὐτόθι 30.

ταὔτωμα, τό, τὸ ταυτίζειν, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 863, ἔκδ. Stallb.

ταὐτώνυμος, ον, (ὄνομα) ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ ὄνομα, Καισάριος 1025.

τάφε, παρὰ Πινδ. ἀντὶ **ἔτᾰφε,** ἴδε **τέθηπα.**

τᾰφεῖος, α, ον, ἴδε **ταφήιος.**

τᾰφεύς, έως, ὁ, (θάπτω) ὁ θάπτων, νεκροθάπτης, Λατ. vespillo, Σοφ. Ο. Κ. 582, Ἠλ. 1488.

ταφέω, = **θάπτω,** Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 159.

τᾰφεών, ῶνος, ὁ, (τάφος) τόπος ταφῆς, κοιμητήριον, Εὐσ. ἐν βίῳ Κωνστ. 3. 1, Συλλ. Ἐπιγρ. 4507.

ταφέω, = **θάπτω,** Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 159.

τᾰφή, ἡ, (ἴδε **θάπτω**), τὸ θάπτειν, θάψιμον, Λατ. sepultura, ταφῆς τυχεῖν, κυρῆσαι Ἡρόδ. 1, 24, 112, κ. ἀλλ.· τρόπος ταφῆς, ὁ αὐτ. 2. 85., 5. 8· ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ τῆς ταφῆς ἢ κηδείας τῶν πεσόντων ἐν μάχῃ, δημοσίᾳ ταφὰς ἐποίησαν Θουκ. 2. 34· νόμοι.., οἷς ἐχρῶντο περὶ τὰς ταφὰς αὐτόθι 52. **2)** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, τόπος ταφῆς, κοιμητήριον, Ἡρόδ. 4. 71., 5. 63, Σοφ. Αἴ. 1090, 1109·— οὕτως ἐν τῷ ἑνικῷ, σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς, ἐπὶ τῆς κάλπης, ἥτις ὑπετίθετο ὅτι περιεῖχε τὴν τέφραν τοῦ Ὀρέστου, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1210. **3)** ἡ πρὸς ταφὴν δαπάνη, τὸν τὴν ταφὴν τοῦ πατρὸς οὐκ ἀπειληφότα Δημ. 788. 1.

τᾰφήιος, η, ον, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ταφεῖος** (ὅπερ ἄχρηστον), ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ταφήν, ὁ χρησιμεύων εἰς τὴν ταφήν, τ. φάρος, σινδὼν δι' ἧς ὁ νεκρὸς περιετυλίσσετο, «σάβανον», Ὀδ. Β. 99, Τ. 144, κλπ.

τάφιος, α, ον, = τῷ προηγ., Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 20, στίχ. 7· τ. λίθος, ἐπιτάφιος λίθος, Ἀνθ. Π. 7 40.

τᾰφόδια, κατ' Ἀττ. κρᾶσ. ἀντὶ **τὰ ἐφόδια.**

τᾰφο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ταφὴν ἢ πρὸς τάφον, στήλην ταφοειδῆ Δίων Κάσσιος 67 9.

τάφος [ᾰ], ὁ, (ἴδε ἐν λ. **θάπτω**) ταφή, ἐνταφιασμός, κηδεία, Λατ. funus, Ἰλ. Ψ. 619, Ὀδ. Δ 517, Ἡσ., Σοφ., κλπ· δαινύναι τάφον, παρέχειν εὐωχίαν κηδευτικὴν «μακαρίαν», ὡς τὸ γάμον δαινύναι, Ἰλ. Ψ. 29, Ὀδ. Γ. 309· τελέσαι τάφον Ἕκτορι δίῳ, τὰς ἐπικηδείους τελετάς, Ἰλ. Ω. 660· οὕτω, τιμᾶν τάφῳ τινὰ Αἰσχύλ. Θήβ. 1046 τάφῳ κτερίζειν Σοφ. Ἀντ. 203· τάφον τινὸς θέσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1447· τ. περιστέλλειν νεκροῦ ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1170· τάφου τυχεῖν, λαβεῖν τὰς ἐπικηδείους τιμάς, Εὐρ. Ἐκ. 47· τοιόσδε ὁ τ. ἐγένετο Θουκ. 2. 47· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ μιᾶς μόνης κηδείας, ταφή, Πλάτ. Πολ. 414A, κτλ. **2)** ἡ ἐνέργεια τῆς ταφῆς, τοῦδε τοῦ τ. φήσεις μετασχεῖν Σοφ. Ἀντ. 534. **II.** αὐτὸς ὁ τάφος, ὁ τύμβος, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 477, Πινδ. I. 8 (7) 126, Ἡρόδ. 2. 136, Αἰσχύλ. Ἱερσ. 686, Χο. 168, Σοφ. Ἠλ. 1218 κέξ., κτλ.· ἀλλ' οὐδαμοῦ παρ' Ὁμ.· — οὕτως ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ ἑνὸς μόνον τάφου, Ἡρόδ. 4. 127, Σοφ. Ο. Κ. 411· ὄντες ἐν τάφοις, καίπερ νεκροὶ καὶ τεθαμμένοι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 767· μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι, μεγάλη ἀνακούφισις ἡ ταφὴ τοῦ πατρός σου, ὁ θάνατος αὐτοῦ, Σοφ. Ο. Τ. 987. **2)** ἔμψυχός τις τ., ζῶν σκελετός, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 6. 2.

τάφος [ᾰ], **εος,** τό (ἴδε ἐν λ. **τέθηπα**), ἔκπληξις, θάμβος, τάφος δ' ἕλε πάντας Ὀδ. Φ. 122· τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανεν Ψ. 93., Ω. 445· δοτ. τάφει παρ' Ἰβύκ. 52.

Τάφος, ἡ, ἀρχαῖον ὄνομα μιᾶς τῶν μικρῶν νήσων τῶν μεταξὺ Ἀκαρνανίας καὶ Λευκάδος ΒΑ. τῶν Ἐχινάδων, ἴσως τὸ νεώτερον Μεγανῆσι, Nitzsch Ὀδ. Α. 181.

ταφρεία, ἡ, ἡ κατασκευὴ τάφρων ἢ προχωμάτων, Δημ. 325. 20, Πολύβ. 5. 2, 5, κτλ. **II.** = **τάφρος,** Δίων Κ. 36. 37.

τάφρευμα, τό, τάφρος ἤδη ἀνασκαφεῖσα, Πλάτ. Νόμ. 761B, Δίων Κ.

τάφρευσις, εως, ἡ, τὸ σκάπτειν, τρόπος σκαφῆς, Αἰλ. π. Ζ. 9. 8.

ταφρεύω, ἀνοίγω τάφρον, Πλάτ. Νόμ. 760E, 778E, Ξεν., κλπ., τ. τάφρους Αἰσχίν. 87. 29.

τάφρη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **τάφρος,** Ἡρόδ. 4. 28, 201, ἔνθα ἴδε Schweigh.

ταφρο-βολέω, ῥίπτω ἔξω τὸ χῶμα τάφρου, Γλωσσ.

ταφρο-ειδής, ές, ὅμοιος τάφρῳ, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 153.

ταφρο-ποιέω, ἀνοίγω τάφρον πρὸς ἀποκλεισμὸν καὶ πολιορκίαν, Διοδ. Ἐκλογ. 502. 68.

τάφρος, ἡ, (ἴδε **θάπτω**), ὡς καὶ νῦν, χάνδαξ, ὄρυγμα, κοινῶς «χα δάκι», συχν. παρ' Ὁμήρ (μάλιστα ἐν Ἰλ.)· τάφρον ὀρύσσειν Ἰλ. Η. 341, κτλ.· τ. ἐλαύνειν, ὀρύσσειν τάφρον εἰς μῆκος, αὐτόθι 450· οὕτω παρ' Ἡροδ. 4 3, καὶ τοῖς Ἀττ.· τάφρων ὕπερ, ὑπεράνω τῶν τάφρων, Σοφ. Αἴ. 1279·— τινὲς ἐκ τῶν λίαν μεταγενεστέρων συγγραφέων ἔχουσι τὴν λέξιν ὡς ἀρσ. γένους καὶ οὕτως εὑρίσκεται ἐν τινι Ἀντιγράφῳ τοῦ Ἀλκιδάμ. 184 28· ἀλλὰ παρὰ Καλλ. εἰς Δῆλ. 37, βαθὺν ἤλασ τάφρον, τὸ βαθὺν κεῖται Ἐπικῶς ἀντὶ βαθεῖαν, ὡς γίνεται συχνάκις ἐπὶ τοιούτων λέξεων. Ὁ παρὰ τοῖς νεωτέροις Ἕλλησι τύπος τράφος ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Ἡρακλεωτ. Πίναξι (Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 130., 5775. 51).

ταφρώδης, ες, συνῃρ. ἀντὶ **ταφροειδής,** Α. Β 394.

ταφρωρύχος, [ῠ], ὁ, (ὀρύσσω) ὁ ἀνασκάπτων τάφρους καὶ κατασκευάζων ὑπονόμους, Διογ. Λ. 4. 23.

τᾰφών, ἴδε ἐν λ. **τέθηπα.**

τάχᾰ, Ἐπίρρ. (τᾰχὺς) ταχέως, ἀμέσως, εὐθύς, Λατ. statim, συχν. παρ' Ὁμ., ὅστις ὡς ὁ Ἡσ. καὶ ὁ Πινδ. μεταχειρίζονται τὴν λέξιν ἐπὶ χρόνου μόνον, Ἰλ. Α. 205, Ὀδ. Σ 72, κτλ.· ἡ τάχα, ἀληθῶς ταχέως, Σ. 73, 338·— οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., μετὰ μέλλ., τάχ' εἰσόμεσθα Αἰσχύλ. Θήβ. 261, Ἀγ. 489, πρβλ. 1649, Χο. 305, Σοφ., Πλάτ., κτλ.· ἔοικα θεσπιῳδήσειν τ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1161·— τάχ' ἐπειδὰν ἀντὶ ἐπειδὰν τάχιστα, Λατ. quum primum, Πλάτ. Φαῖδρ. 242A, ἔνθα ἴδε Heind. **II.** ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ, ὡς καὶ νῦν, εἰς ἔκφρασιν τοῦ κατὰ διαφόρους βαθμοὺς πιθανοῦ, ἀπὸ τοῦ πιθανοῦ μέχρι τοῦ ἁπλῶς δυνατοῦ, ἀπὸ τῆς ἀμφιβολίας μέχρι τοῦ μετρίου ἰσχυροῦ, τ. οὐδὲ τεθέασθε τυραννουμένην πόλιν Πλάτ. Νόμ. 711A πρβλ. Ἱππ. Μείζονα 303B, Ξεν. Ἀν. 5. 2, 17, Θεόκρ. 27. 60, Βίων 5. 8· — συνηθέστερον τάχ' ἄν, πιθανῶς, ἴσως, δυνατόν.., Ἡρόδ. 1. 70, κ. ἀλλ.· καὶ συχν. παρ' Ἀττ.· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' εὐκτικῆς, ὡς Αἰσχύλ. Πρ. 312, Εὐμ. 512, Σοφ. Ο. Τ. 131, κλπ., Θουκ. 1. 77, κτλ.· σπανίως μετ' ἀορ. ὁριστ., Πλάτ. Φαῖδρ. 256C· μετὰ μελοχ., Σοφ. Ο. Τ. 523 Θουκ. 6. 2· μετ' ἀπαρ., Λουκ. Ἰκαρομ. 10 — μόνον τάχ' ἄν, ἐπὶ ἀποκρίσεων, Πλάτ. Σοφ. 255C, Πολ. 369A, κτλ.· — ἐπιτεταμ., τάχα.. ἴσως Ἀριστοφ. Θεσμ. 718· ἴσως τάχα Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 24· τάχα τοίνυν ἴσως Δημ. 576 15· τάχ' ἂν ἴσως, τάχ' ἴσως ἄν, ἴσως τάχ' ἂν Σοφ. Αἴ. 691 Θουκ. 6. 34, Πλάτ. Σοφ. 247D, Πολιτικ. 264D, Τίμ. 38C· ἀμφισβητοῦντες προστιθέασιν ἀεὶ τὸ ἴσως καὶ τὸ τ. Ἀριστ. Ῥητ. 2. 13, 2, πρβλ. **ἴσως** III. **III.** ὑπερθετ. **τάχιστα,** ἴδε **ταχύς** Γ. II. **IV.** ὁ Ἀριστοφ. ἐσχημάτισεν αἰτιατ. **τάχας** (Ἀποσπ. 689), «τάχας: τοὺς καταστοχασμοὺς παρὰ τὸ τάχα οὕτως Ἀριστοφάνης» Φώτ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ, σ. 253.

τᾰχέως, Ἐπίρρ. τοῦ **ταχύς,** ὃ ἴδε.

ταχεωστί, = **ταχέως,** Φερεκράτ. ἐν Ἀδήλ. 83, πρβλ. **μεγαλωστί, ἱρωστί.**

τᾰχῖνά, ἴδε **ταχινός.**

τᾰχίνας, ὁ, Λακωνικὸν ὄνομα τοῦ λαγοῦ, Αἰλ. περὶ Ζ. 7. 47· τῆς ἐλάφου, Ἡσύχ.

τᾰχῑνός, ή, όν, ποιητ. ἀντὶ **ταχύς,** Θεόκρ. 2. 7, Καλλ. εἰς Δία 56, κλπ.· ὑπερθετ. **ταχινώτατος** Ἄρατ. 289·— οὐδ. πληθ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ταχινά, = τάχα, Θεόκρ. 14. 40. — Καθ' Ἡσύχ.: «ταχινοί· γοργοί».

ταχίστως, = τάχιστα, Ἄλωσ. Κωνατ/πόλεως ὑπὸ Λατ. στ. 610, ἐν Buch. rech. sur la princ. de Musée τ. II.

τάχῐων, -ιον, τάχιστος, -ιστα, ἴδε ἐν λέξ. ταχύς Γ.

τάχος, εος, τό, (ταχύς) σπουδή, ταχεῖα κίνησις, δρομαία κίνησις, καὶ σημαίνει κυρίως τὸ πρόσκαιρον, ἐν ᾧ τὸ ταχύτης δηλοῖ διαρκῆ ἰδιότητα, Ἵπποισι .. , οἷσιν Ἀθήνη νῶν ὤρεξε τάχος Ἰλ. Ψ. 406, πρβλ. 515· ἀλλὰ συχνάκις ἄνευ τοιαύτης διακρίσεως, τ. καὶ βραδύτης· Πλάτ. Θεαίτ. 156C, Ἀριστ. Φυσ. 5. 4, 16, κλπ.· — Πληθ., τὰ πρὸς ἄλληλα ξυμπεραινθέντα τάχη Πλάτ. Τίμ. 39D, Νόμ. 893D. **2)** τ. φρενῶν, ταχεῖα ἔξαψις φρενῶν, ταχεῖα ἐξέγερσις ὀργῆς, τὸ γὰρ τάχος σου τῶν φρενῶν ἔξεσκε', ἄναξ, καὶ τοὐξύθυμον Εὐρ. Βάκχ. 670· ὁ χρόνος μάθησιν ἀντὶ τοῦ τάχους .. εἴδωσιν ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 419, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 944C· τ. τῆς ψυχῆς, ταχεῖα ἀντίληψις, αὐτόθι 689C **II.** τὸ τάχος πολλάκις κεῖται ἐν ἐπιρρ. φράσεσιν ἀντὶ ταχέως, ἀπολ., κατ' αἰτιατ., Αἰσχύλ. Θήβ. 58, Ἀγ. 945, Εὐμ. 124, Εὐρ., κλπ.· ὡσάυτως κατὰ δοτ., Πλάτ. Τίμ. 36D· — μετὰ προθέσεων, ἀπὸ τάχους Ξεν. Ἀν. 2. 5, 7· διὰ τάχους Σοφ. Αἴ. 822, Θουκ. 1. 63, κλπ.· ἐν τάχει Πινδ. Ν. 5. 64, Αἰσχύλ. Πρ. 747, Σοφ. Ο. Κ. 500, Θουκ. 1. 86, κλπ.· εἰς τάχος Ξεν. Ἱππ. 3, 5, κλπ.· κατὰ τάχος Ἡρόδ. 1. 124, 152, Θουκ. 1 73· μετὰ τάχους Πλάτ. Πρωτ. 332B· σὺν τάχει Σοφ. Αἴ. 853, Ο. Κ. 885, 904· — ὡσαύτως μετ' ἐπιτατικῶν ἀναφορικῶν λέξεων, ὡς τάχος, ὡς τὸ ὡς τάχιστα, Ἡρόδ. 5. 106, Αἰσχύλ. Ἀγ. 27, Χο. 889, Ἀριστοφ. Λυσ. 1187· οὕτως, ὅ τι τάχος Ἡρόδ. 9. 7, Σοφ. Ἀντ. 1323· ὅσον τάχος ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1373, κλπ.· ἦ (Δωρ. ᾇ) τάχος Πινδ. Ο. 6. 39, Θεόκρ. 14. 68· — ὡσαύτως, ὡς τάχεος εἶχεν ἕκαστος Ἡρόδ. 8.107· ὡς εἶχον τάχους Θουκ. 7. 2, πρβλ. 2. 90· πῶς τάχους ἔχει Πλάτ. Γοργ. 451D.

τᾰχῠ-ἅλωτος, ον, ὁ ταχέως ἢ εὐκόλως κυριευόμενος, χώρην εἶχον εὐαίρετόν τε καὶ ταχυάλωτον Ἡρόδ. 7. 130.

τᾰχῠ-βάδιστος, ον, = τῷ ἑπομ., Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 2, 42.

ταχῠ-βᾶμων, [ᾱ], ονος, ὁ, ἡ, ὁ ταχέως βαίνων, περιπατῶν, Ἀρισ. Φυσιογ. 6. 44· παρ' Ἡσυχ. ταχυβήμων ἐν λέξ. αὐριβάτας.

τᾰχῠ-βάτης, [ᾰ], ου, ὁ, = τῷ προηγ., Εὐρ. Ρῆσ. 134.

τᾰχῠ-βλαστία, ἡ, ἡ ταχεῖα βλάστησις, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 1, 3., 4. 8, 1.

τᾰχύ-βλαστος, ον, ὁ ταχέως βλαστάνων, ἴδε Schneider Index Theophr.

ταχύ-βουλος, ον, ὁ ταχέως βουλευόμενος ἢ ἀποφαίζων, ἀντίθετον τῷ μετάβουλος, ἴσως ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν περὶ Μυτιλήνης ἀπόφασιν (Θουκ. 3. 36), Ἀριστοφ. Ἀχ. 630, πρβλ. Μάξιμ. π. καταχρ. 76.

τᾰχύ-γηρος, ον, ὁ ταχέως γηράσκων, καταβαλλόμενος, πληθ. ταχύγηρα, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 825.

τᾰχύ-γλωσσος, ον, ὁ ταχεῖαν ἔχων γλῶσσαν, ταχέως λαλῶν, Ἱππ. 1050D, κλπ.

ταχυγλωττία, ἡ, τάχος γλώσσης Λέων ὁ Σοφός, Cod. Par. 396, σ. 647.

τᾰχῠ-γονία, ἡ, ταχεῖα γέννησις, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 37, 4.

τᾰχύ-γονος, ον, ὁ ταχέως ἢ ἀμέσως καρποφορῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4, 3, 6.

τᾰχύ-γουνος, ον, ὁ ἔχων ταχέα γόνατα, ταχύπους, ποσὶν ταχύς, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 12, στίχ. 15, κ. ἀλλ.

τᾰχυ-γρᾰφέω, γράφω ταχέως, «προφθάσας σοι κατέλεξα, ταχυγραφῶν ὡς οἶδας» Τζέτζ. 8, 269.

τᾰχυ-γράφος, [ᾰ], ὁ, ὁ ταχέως γράφων, γραμματεύς, Συνεσ. Ἐπ 61, 67.

τᾰχῠ-δάκρυς, υ, γεν. υος, ὁ ταχέως εἰς δάκρυα κινούμενος, εὐκόλως δακρύων, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 2.

τᾰχῠ-δῑνής, ές, ὁ ταχέως περιδινούμενος, περιστρεφόμενος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νόννου.

τᾰχυ-δρομέω, τρέχω ταχέως, μνημονεύεται ἐκ Γρηγ. τοῦ Ναζ., Γ. Παχυμ. Μιχ. Παλαιολ. 2, 28, σ. 951D, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 1.

τᾰχυδρομία, ἡ, ταχύτης ἐν τῷ τρέχειν, Ἀριστ. Πρβλ. ἡ. 9, 1.

τᾰχυ-δρόμος, ον, ὁ ταχέως τρέχων, ταχυδρόμον ἅρμα λεόντων Ὀρφ. Ὕμν. 26. 3, Αἴσωπ 170.

τᾰχυ-εργής, ές, = ταχυεργός, Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 19.

τᾰχυεργία, ἡ, ταχύτης ἐν τῷ ἐργάζεσθαι, Ξεν. Κύρ. 7. 1 19. **II.** ἀστάθεια, ἀστασία, Ἀππ. Κορχηδ. 33.

τᾰχυ-εργός, όν, ὁ ταχέως ποιῶν τι ἢ ἐργαζόμενος, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 5. 37. **II.** ἄστατος, ἀσταθής, Ἀππ. Καρχηδ. 47, Ἐμφυλ. 2. 120, κλπ.

ταχυήκοος, ον, ὁ ταχέως ἀκούων, Περὶ τ. Ἀγ. Δημητρίου παρὰ τοῖς Βολλανδισταῖς, μην. Ὀκτωβρ. τ. 4, σ. 120.

τᾰχῠ-ἠρής, ές, ὁ ταχέως κοπηλατούμενος, ταχύς, ὁρμητικός, Αἰσχύλ. Ἱκ. 33, Ὀππ. Ἁλ. 4. 569.

τᾰχῠ-θᾰνᾰ́τος, ον, ὁ ὑποκείμενος εἰς αἰφνίδιον θάνατον, οἱ παχέες σφόδρα, κατὰ φύσιν ταχυθάνατοι γίνονται Ἱππ. Ἀφορ. 1246· τ. εἶναι = ταχέως θνήσκειν ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδημ. τὸ α', 948. **II.** ἐνεργ., ὁ ἐν τάχει φονεύων, ὁ αὐτ. περὶ Διαίτ. Ὀξ 393, π. Ἄρθρ. 829.

τᾰχύ-ἵππος, ον, ὁ ἔχων ταχεῖς ἵππους, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 727, πρὸς ἑρμηνείαν τῆς Ὁμηρ. λέξεως αἰολόπωλος.

τᾰχῠ-κίνησις, [ῐ] εως, ἡ, ταχύτης κινήσεως Συνεσ. (ξ) περὶ τῆς Φλυκταινούσης λοιμικῆς κλπ. σ. 28.

τᾰχῠ-κίνητος, ον, ὁ ταχέως κινούμενος, Πολέμωνος Φυσιογν. σ. 284, Πορφ., κλπ.

τᾰχυ-κρῐσῖμος, ον, ὁ ταχέως ἐρχόμενος εἰς κρίσιν, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α', 963.

τᾰχῠ-μᾰ́θής, ές, ὁ ταχέως μαθάνων, Πολυδ. Δ', 11.

τᾰχῠ-μεταβολος, ον, ὁ ταχέως μεταβαλλόμενος, διὰ τὸ ταχυμετάβολον τῶν ὑπὸ τὸν ἰσημερινὸν πνευμάτων Πτολ. 1. 17, 7.

τᾰχῠ-μηνις, εως, ὁ, ἡ, ὁ ταχέως ὀργιζόμενος, ὀξύθυμος, Ἀνθ. Π. 9. 524, 20.

τᾰχῠ-μητις, ος, ὁ, ἡ, = ταχύβουλος, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 1. 184.

τᾰχῠ-μορος, ον, ὁ ταχέως ἀποθνήσκων, βραχύβιος, κλέος Αἰσχύλ. Ἀγ. 486· ὡσαύτως ταχύμοιρος. Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 3827d.11, 3857m.

τᾰχῠ-μῡθος, ον, ὁ ταχέως λαλῶν, Νόνν. Δ. 21. 274.

τᾰχῠ-ναυτέω, ταχέως πλέω, ὅπως ἡ ναῦς προτέξει τῷ ταχυναυτεῖν Θουκ. 6. 31, 34, Πολύβ., κλπ.· ναῦς ταχυναυτοῦσα Αἰσχίν. 67 29.

τᾰχύ-νοια, ἡ, = ἀγχίνοια, Δ. Β. 210, 7.

ταχύ-νους, ουν, ὁ ταχὺν ἔχων νοῦν, ἀγχίνους, ὀξύνους, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 19.36.

τᾰχύνω, [ῠ], ποιῶ τι ταχέως, ἐπισπεύδω, ἀλλ' οἱ μὲν κοίλην κάπετον χερσὶ ταχύνατε, σπάψατε ταχέως κοῖλον τάφρον, Σοφ. Αἴ. 1404· οὕτως, ὡς δύνασαι .. ταχύνας σπεῦσον κοίλην κάπετον αὐτόθι 1164 τοῖα σπερχόμενος ταχύνει, τοιούτους λόγους ἐν σπουδῇ λέγει, Εὐρ. Ἄλκ. 255. — Παθ., σελὶς ταχυνομένη, ταχέως στρεφομένη, Ἀνθ. Π. 6. 227. **II.** ἀμεταβ., εἶμαι ταχύς, ἐνεργῶ ταχέως, σπεύδω, Αἰσχύλ. Πέρσ. 692, Χο. 660, Σοφ. Ο. Τ. 851, Ο. Κ. 210, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 582· καὶ παρὰ πεζογράφοις, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 15, Ἀριστ. π. Φυτ. 2, 7, 2.

τᾰχῠ-πᾰθής, ές, ὁ ταχέως πάσχων ἢ παθαινόμενος, Χειραδ. περὶ τρόπων 24, Ἐκδ. Morell.

τᾰχῠ-πειθής, ές, ὁ ταχέως πειθόμενος, εὔπιστος, Θεόκρ. 2. 138., 7. 38. **II.** ὁ ταχέως ἢ εὐκόλως ὑπακούων, Τρυφιόδ. (ὀρθότ. Τριφ.) 528.

τᾰχῠ-πεπτέω, ὡς τῷ παθητ. ταχυπεπτοῦμαι, ταχέως πέπτομαι, «ταχυπεπτοῦνται, ὡς εἰκός, τὰ ὀλίγα» Ideler Phys. 2. 197.

ταχύ-πεπτος, ον, ταχυχώνευτος, εὔπεπτος, Cod. Par. 2239, fol. 128 r°.

τᾰχῠ-πέτης, ες, ἢ πετής, ές, (πέτομαι) ὁ ταχέως πετόμενος, Σουΐδ., Εὐστ.· — περὶ τοῦ τονισμοῦ τῆς λέξεως ταύτης ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τόμ. 1, σ. 313 κἑξ., ἀλλ' ἴδε καὶ σ. 309 κἑξ.

ταχυπλοέω, πλέω ταχέως, ἐπὶ πλοίου, Πολύβ. 3. 95, 6, ἴδε ταχυναυτέω.

ταχυπλοΐα, ἡ, ταχύτης ἐν τῷ πλεῖν, Πολυδ. Α', 206.

τᾰχύ-πλους, ον, συνηρ. -πλους, ουν, ὁ ταχέως πλέων, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ο. 472, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ ὠκύαλος.

τᾰχύ-πνοια, ἡ, ταχύτης ἐν τῇ ἀναπνοῇ, τὸ ταχέως ἀναπνεῖν, ἐγκαταλαμβανομένων τῶν διόδων ὑπὸ τοῦ πώρου, ταχύπνοιά τε καὶ δύσπνοια ἴσχει Ἱππ. 278. 14.

τᾰχῠ-πομπος, ον, ὁ ταχέως πέμπων ἢ συνοδεύων, διωγμοί Αἰσχύλ. Ἱκ. 1046. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 203.

τᾰχῠ-πορος, ον, ὁ ταχέως πορευόμενος, ταχέως κινούμενος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 486, Εὐρ. Ἡλ. 451· τ. κώπη ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1272 (ἅπαντα λυρικὰ χωρία)· τ. σιδήρια Ἱππ. π. Ἄρθρ 787· — φέρεται καὶ ταχυπόρος.

τᾰχύ-ποτμος, ον, = ταχύμορος, Πινδ. Ο. 1 107, Συλλ. Ἐπιγρ. 6289. **II.** ὁ φέρων ταχὺν θάνατον, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 7. στίχ. 33.

τᾰχύ-πους, ποδος, ὁ, ἡ, -πουν, τό, ταχὺς τοὺς πόδας, ὡς τὸ ὠκύπους, Εὐρ. Βάκχ. 782, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1068· ἴχνος Εὐρ. Τρῳ. 232· κῶλον ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 168.

τᾰχύ-πτερνος, ον, ὁ ἔχων ταχείας πτέρνας, δηλ. ὁ ταχὺς τοὺς πόδας, ταχύπους, ἵπποι Θέογν. 551.

τᾰχυ-πτεροῤῥῠ́έω, ταχέως χύνω ἢ ἀλλάσσω τὰ πτερά μου, Ἀριστ. Αἰν. 2. 1 (κάλλιον ταχὺ πτ-).

τᾰχύ-πτερος, ον, ὁ ἔχων ταχείας πτέρυγας, μεταφ., ὁ ταχύς, ὦ δῖος αἰθὴρ καὶ ταχύπτεροι πνοαὶ Αἰσχύλ. Πρ. 88.

τᾰχύ-πωλος [ῠ], ον, ὁ ἔχων ταχεῖς, ταχύποδας ἵππους, σύνη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θες ἐπίθ. τῶν Ἑλλήνων, Δαναῶν ταχυπώλων Ἰλ. Δ. 232, κ. ἀλλ.· οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.

τᾰχύρ-ροθος, ον, ὁ τρέχων μετὰ πολλῆς ὁρμῆς, ταχύς, λόγοι Αἰσχύλ. Θήβ. 285.

ταχυρ-ρεπής, ές, = τῷ ἑπομ., Συντίπ. ἐν Fab. Roman. ed. Eberh. τ. 1, σ. 147.

ταχύρροπος, ον, ὁ ταχέως ῥέπων, Θ. Στουδ. Cod. Par. 891, fol. 251 r°.

ταχύρ-ρωστος, ον, ὁ ταχυκίνητος, ὁ ταχέως πετόμενος, πελειάς Σοφ. Ο. Κ. 1081.

τᾰχύς [ῠ], **εῖα, ύ·** (ἴδε ἐν τέλ.)·— ὡς τὸ **ὠκύς·** **I.** ἐπὶ κινήσεως, ταχύς, σπεύδων, ὁρμητικός, ἀντίθετον τῷ **βραδύς**, Ὅμ., κλπ. **1)** ἐπὶ προσώπων ἢ ἀπολ., Ἰλ. Σ 69, κτλ.· ἢ πληρέστερον ταχὺς πόδας, ταχύπους, Ν 249. 482., Ρ. 709, κτλ.· ταχὺς ἔσκε θέειν Ὀδ. Ρ. 308· θείειν τ. Ἰλ. Π. 180, Ὀδ. Γ. 112· οὕτως ἐπὶ ζώων, κύνες, ἔλαφος, πτώξ, ἵππος Ἰλ. Ρ. 26., Θ. 248, κτλ.· οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον Ω. 292, πρβλ. Ὀδ. Ο. 526·— οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., τ. βαδιστής, ὁ ταχέως βαδίζων, Εὐρ. Μήδ. 1182· τ. ὑπηρέτης, ταχύς, εὐκίνητος, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 31. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, τ. πόδες Ἰλ. Ζ. 514, Ὀδ. Ν. 261, κτλ.· τ. ἰός, ὀϊστὸς Ἰλ. Δ. 94, Ὀδ. Χ. 3, κτλ.· πτερὰ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1453· ἅρμα Πινδ. Ο. 1. 125· νῆες, τριήρεις Ἡρόδ. 8. 13, Θουκ., κτλ.· [ἴχνος] τὸ τοῦ ποδὸς μὲν βραδύ, τὸ τοῦ δὲ νοῦ ταχὺ Εὐρ. Ἴων 742. **II.** ἐπὶ τοῦ φρονεῖν, σκέπτεσθαι ἢ ποιεῖν τι, φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς Σοφ. Ο. Τ 617· μετ' ἀπαρ., βλάπτειν τ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1428 τ. βουλεῦσαί τι ἀνήκεστον Θουκ. 1. 132, πρβλ. 118, Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκώμ. 12, ὡσαύτως, τ. πρὸς ὀργὴν Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 1· τὸ ταχύ, ἡ ταχύτης, ἡ σπουδή, Εὐριπ. Φοίν. 452, Ξεν. Ἱππ. 7. 18, κλπ. **2)** οὕτως ἐπὶ ἐνεργειῶν, γεγονότων, κλπ., ταχύς, αἰφνίδιος, πήδημα Σοφ. Αἴ. 833· ᾄδης, μόρος Εὐρ. Ἱππ. 1047, Μόσχ. 3. 26· πόλεμος Θουκ. 4. 55., 6. 45· φυγὴ ὁ αὐτ. 4. 44· μεταβολὴ Πλάτ. Πολ. 553D·— βραχύς, σύντομος, τ. ἐλπίδες, ταχέως παρερχόμεναι, Πινδ. Π. 1. 161· ἐπαυρέσεις Θουκ. 2. 53· ὁδὸς Ἀριστοφάν. Βάτρ. 127· ταχεῖ ξὺν χρόνῳ Σοφ. Ο. Κ. 1602· τ. διήγησις, βραχεῖα, σύντομος, Ἀριστ. Ρητορ. 3. 16, 4, κλπ.

II. Ἐπίρρ., **1)** ἐν τῷ ὁμαλῷ τύπῳ **τᾰχέως**, «γρήγορα», ἀντίθετον τῷ **βραδέως**, Ἰλ. Ψ. 365, Ἡσ. Θεογ. 103, καὶ Ἀττ. **2)** τὸ ἐπίρρ. ὡσαύτως ἐκφέρεται περιφραστικῶς, διὰ ταχέων, ἐν σπουδῇ, Θουκ. 1. 80., 3. 13, Πλάτ., κλπ.· ἐκ ταχείας Σοφ. Τρ. 395· πρβλ. **τάχος** Π. **3)** οὐδ. **ταχὺ** ὡς ἐπίρρ., Πινδ. Π. 10. 80, Ν. 1. 78, Σοφ. Φιλ. 349, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 885, Ἀριστοφ., κτλ.· συχνότερον **τάχα** (ὃ ἴδε). **4)** δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν ὅτι τὸ ἐπίθ. **ταχὺς** συχνάκις συντάσσεται μετὰ ῥημάτων, ὅπου ἔπρεπε νὰ τεθῇ τὸ ἐπίρρ., οἷον, ταχέες δ' ἱππῆες ἔγερθεν Ἰλ. Χ. 287· ταχεῖά γ' ἦλθε χρησμῶν πρᾶξις Αἰσχύλ. Πέρσ. 739· ὁρμάσθω ταχὺς Σοφ. Φιλ. 526· δεῦρ' ἀφίξεται τ. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 307· τ. χάρις διαρρεῖ ὁ αὐτ. ἐν Δί. 1266, πρβλ. 1253, Θουκ. 2. 75., 5. 66.

Γ. Βαθμὸς παραθέσεως: **I.** Συγκρ.: **1)** ὁ ὁμαλὸς τύπος **τᾰχύτερος, α, ον,** εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ., ποιέειν ταχύτερα ἢ σοφώτερα 3. 65., 7. 194· καὶ ἐν Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 8, ἀλλ' οὐχὶ παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ., ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 77. ταχύτερον ὡς ἐπίρρ., Ἡρόδ. 4. 127., 9. 101. **2)** ὁ συνηθέστερος τύπος εἶναι **θάσσων,** οὐδ. **θᾶσσον,** γεν. **ονος,** νεώτερ. Ἀττ. **θάττων,** οὐδ. **θᾶττον,** Ὅμ., κλπ.·— οὐδ. ὡς ἐπίρρ., Ὅμ., κλπ., θᾶσσον ἄν.. κλύοιμι Σοφ. Φιλ. 631· θᾶσσον, ὡσαύτως, ὡς τὸ Λατιν. ocius, συχνάκις κεῖται ἀντὶ τοῦ θετικοῦ, Ἰλ. Β. 440, Ὀδ. Ο. 201., Π. 130, Πινδ. καὶ Ἀττ.· οὐ θᾶσσον οἴσεις; δὲν θὰ σπεύσῃς νὰ τὸ φέρῃς; Σοφ. Τρ. 1183, πρβλ. Ο. Τ. 430· θᾶττον νοήματος, ταχύτερον διανοήματος, Ξενοφ. Ἀπομν. 4. 3, 13, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 824, κλπ.· μετὰ ἐπιτατικοῦ ἢ μετὰ συνδέσμων, ὅ τι θᾶσσον, ὡς τὸ ὅ τι τάχιστα, Θεόκρ. 24. 48· ἐπειδὴ θᾶττον Δημ. 1257, ἐν τέλ.· ἐπειδὰν θ. Πλάτ. Πρωτ. 325C· ὅτε ἢ ὅταν θ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 6. 7, 1., 9. 4, 5· ὡς θ. Ξεν. Κύρ. 3. 3, 57· ἐὰν ἢ ἦν θ. αὐτόθι 3. 3, 20, Ἀνάβ. 6. 3, 20. **3)** ὁ τύπος **ταχίων** [ῑ], οὐδ. **ιον,** εἶναι συχνὸς παρὰ τοῖς μεταγεν. πεζογράφοις, ὡς Διον. Ἀλ., Διόδ., καὶ Πλούτ.· ἀλλὰ σπάνιος παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ., Piers. εἰς Μοῖριν σ. 436, Meineke εἰς Μένανδρ. σ. 144. **II.** τὸ ὁμαλὸν ὑπερθ. εἶναι σπάνιον, ταχύτατα ἅρματα Πινδ. Ο. 1. 125· ταχύτατα ὡς ἐπίρρ., Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 27· κατέφαγε πάμπολλα καὶ ταχύτατα Ἀντιφ. ἐν «Δραπεταγωγῷ» 1. 4. **2)** ὁ συνήθης τύπος εἶναι **τάχιστος, η, ον,** Ὅμ., κλπ.· ἀλλὰ παρ' Ὁμ. εἶναι ἐν χρήσει μόνον τὸ οὐδ. πληθ. **τάχιστα** ὡς ἐπίρρ., πολὺ ταχέως, ἐν μεγίστῃ σπουδῇ, ὅττι τάχιστα, ὅσον τὸ δυνατὸν τάχιστα, ὡς τὸ ὅ τι τάχος (ἴδε **τάχος** Π), Λατ. quam celerrime, Ἰλ. Δ. 193., 1. 659, κλπ.· Ἀττ.· ὅ τι τάχιστα Σοφ. Ο. Τ. 1341, Θουκ. 3. 31, κλπ.·— οὕτω, ὅσον τ., Αἰσχύλ. Χο. 772, Σοφ. Ο. Τ. 1436, κλπ.· ὡς τ. Πινδ. Ο. 13. 112, Ἡρόδ. 1. 210, κ. ἀλλ., Ἀττικ.· ὅπως τ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 605, Σοφ. Ο. Τ. 1410, Ἀριστοφάν. Σφ. 167·— αὗται εἶναι ἐλλειπτικαὶ φράσεις, ὡς δύναταί τις νὰ ἴδῃ ἐκ τῶν ἑπομένων παραδειγμάτων, ὡς δυνατόν ἐστι τάχιστα Πλάτ. Νόμ. 710B, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 3· ᾗ δυνατὸν τ. ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 6. 3, 6· ὡς ἢ ᾗ ἠδύνατο τ. ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 3. 2, 14, Ἀνάβ. 1. 2, 4· ὡς δύναιτο τ. Ἡρόδ. 1. 79· ὡς ἢ ᾗ ἂν δύνωμαι τ. Ξενοφ. Ἑλλ. 4. 1, 38, Κύρ. 7. 1, 9. **6)** **τάχιστα** μετὰ χρονικὰ μόρια, ὡς τὸ Λατ. quum primum, ἐπεί (Ἰωνικ. ἐπεί τε) τάχιστα Ἡρόδ. 1. 27, 75. καὶ Ἀττ.· ἐπειδὴ τ. Πλάτ. Πρωτ. 310D, Δημ. κλπ.· ἐπεάν ἢ ἐπήν, ἐπάν, τ. Ἡρόδ. 4. 134, 7. 129, 163, Ξεν., κλπ.· ἐπειδὰν τ. Ἡρόδ. 8. 144, Ξενοφ., κλπ.· ὅταν τ. Ξενοφ. Κύρ. 4. 5, 33·— ὡσαύτως, ὡς.. τάχιστα (ἐν ταύτῃ τῇ χρήσει αἱ δύο λέξεις ἀείποτε χωρίζονται δι' ἄλλων λέξεων), Ἡρόδ. 1. 11, 19. 47, 65, κλπ., καὶ Ἀττ.·— ὅπως τ. Αἰσχύλ. Πρ. 228·— ἡ αὐτὴ ἔννοια ἐκφέρεται διὰ τῆς μετοχ., ἀπαλλαγεὶς τάχιστα = ὡς ἀπηλλάγη τ., Πλουτ. Δημ. 8, πρβλ. 25. **3)** συχν. καὶ παρὰ πεζογράφοις, τὴν ταχίστην (πλῆρες: τὴν τ. ὁδὸν Ξεν. Ἀνάβ. 1. 2, 20, Λουκ.), ὡς ἐπίρρ., διὰ τῆς ταχίστης ὁδοῦ, δηλ. ὡς τάχιστα, Ἡρόδ. 1. 24, 73, 81, 86, κλπ. (Τὴν ῥίζαν τῆς λέξεως ταύτης εὗρεν ὁ Curt. ἐν τῷ Σανσκρ. tak, tak-āmi (praeceps feror), tak-us (properans)· παραβάλλει δὲ τὸ Ζενδ. tak-a (currens), t kh-ma (celer, fortis)· τὸ Λιθ. tek-ù (fluo, curro)· Σλαυ. tek-ü (δρόμος), tok-ü (ῥεῦμα).)

τᾰχύ-σκαρθμος, ον, ὁ ταχέως σκιρτῶν, ταχυκίνητος, Ἀνθ. Π. 9. 227, ἐξ εἰκασίας τοῦ Ἰακωψ.

τᾰχυ-σκελής, ές, ὁ ταχὺς τὰ σκέλη, ταχύπους, Θεόδ. Πρόδρ.

τᾰχῠτής, ῆτος, Δωρ. **-τάς, ᾶτος,** ἡ, (οὐχὶ παροξ., Ἀρκάδ. 28. 9), ταχύτης, (πρβλ. **τάχος**), ἐπὶ κυνῶν, Ὀδ. Ρ. 3. 2· ταχυτῆτος ἄεθλα, ἐπὶ ἀγῶνος δρόμου, Ἰλ. Ψ. 740· ταχ. ποδῶν Πινδ. Ο. 1. 155· ἥσσων ἐς ταχυτῆτα Ἡρόδ. 3. 102· ἀκολούθως παρὰ Πλάτ. Λάχ. 192A, Ἀριστ., κλπ.

τᾰχῠ-τόκος, ον, θηλ. ἡ ταχέως, ἐν βραχεῖ χρόνῳ τίκτουσα, Ἀριστ. Προβλ. 10. 9.

ταχυφαγία, ἡ, τὸ ταχέως ἐσθίειν, Σχόλ. εἰς Ἰωάν. τ. Κλίμ. Cod. Coisl. 87, fol. 154 r0.

ταχύ-φραστος, ον, Περὶ τ. ἀγ. Δημητρίου παρὰ τοῖς Βολλανδισταῖς, μην. Ὀκτωβρ. τ. 4. σ. 132.

τᾰχῠ-φυής, ές, ὁ ταχέως φυόμενος, αὐξανόμενος, Ἱππ. Μοχλ. 864 (οὐχὶ **ταχύφυος**).

ταχύ-φωνος, ον, ὁ ταχέως φωνῶν, ὁμιλῶν, Πολέμων Φυσιογν. 2. 13, κτλ.

τᾰχῠ-χειλής, ές, ἐπὶ αὐλοῦ, ὁ ταχέως, εὐκόλως διὰ τῶν χειλέων φυσώμενος, αὐλοὶ τ. Ἀνθ. Π. 5. 206.

τᾰχύ-χειρ, ὁ, ἡ, ὁ ταχὺς τὰς χεῖρας, Κριτίας 46, Πολυδ. Β', 148.

τᾰχῠχειρία, ἡ, ταχύτης χειρός, δεξιότης, «ταχυχειρίαν: ἐπὶ πράγματος ῥᾳδίως κατεργαζομένου» Α. Β. 64, 32.

τάων [ᾱ], Δωρ. καὶ Αἰολ. γεν. πληθ. θηλ. τοῦ ἄρθρου **ὁ, ἡ, τό,** ἐν χρήσει καὶ παρὰ τοῖς Ἐπικοῖς.

ταώνιος ἢ **-ειος, ον,** ὁ ἀνήκων εἰς ταών, πτερὰ Λουκ. Περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 2. 22.

ταὼς ἢ **ταῶς,** ὁ, Ἀριστοφ. Ὄρ. 102. 269, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1. 33, κ. ἀλλ.· γεν. **ταῶ** ἢ **ταῶ** ἢ **ταῶ** Ἄλεξις ἐν «Κρατεύᾳ» 1. 14· αἰτ. **ταὼν** ἢ **ταῶν,** τοιόνδε ταῶν, ὃς τοὺς εὔδοντας ἐγείρει Εὔπολις ἐν «Ἀστρατεύτοις» 4· πληθ., ὀνομ. **ταῷ** ἢ **ταῷ** (καὶ ταοί) παρ' Ἀθην. 655A· γεν. **ταῶν** ἢ **ταῶν,** Ἀντιφάνης ἐν «Στρατιώτῃ» 3· αἰτ. **ταὼς** ἢ **ταῶς,** τοὺς καλλιμόρφους καὶ περιβλέπτους ταῶς Ἀντιφάνης ἐν «Ὁμοπαρίοις» 1. 5·— ἀλλ' ἔχομεν ὡσαύτως (ὡς ἐξ ὀνομ. **ταὼν**) γεν. **ταῶνος** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 11· πληθ., ὀνομ. **ταῶνες** διάφ. γραφ. αὐτόθι 6. 9, 2· δοτ. **ταῶσι** Ἀριστοφ. Ἀχ. 63· αἰτ. **ταῶνας** Κωμικ. Ἀνώνυμ. 308 — ὡς καὶ νῦν, ὁ ταῶς, τὸ «παγῶνι» Pavo cristatus, ἐν τοῖς μνημονευθεῖσι χωρίοις: μεταφ. ἐπὶ τῶν ἀλαζόνων ἀνθρώπων, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Στράττ. ἐν «Μακεδόσιν» 7·— οἱ ταῷ ἦσαν σπάνιοι ἐν Ἑλλάδι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀθηναίου, ἴδε 259. (Κατὰ τὸν Τρύφωνα παρ' Ἀθην. 397E, οἱ Ἀθηναῖοι ἔγραφον δασύνοντες τὴν δευτέραν συλλαβήν, **ταῶς,** καὶ τὴν γραφὴν ταύτην ἀποκατέστησεν ὁ Meineke ἐν τοῖς Κωμ. Ἀποσπάσμασι — πιθανῶς ἡ δασεῖα ἐχρησίμευεν εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ υ, ὅπερ φαίνεται ἐν τῷ Περσικῷ tavus (ὅθεν παρέλαβον, φαίνεται, τὸ ὄνομα οἱ Ἕλληνες), Λατιν. pavo, Ἀγγλο-Σαξον. pawa, Γερμ. pfau.).— Ἴδε Γ. Ν. Χατζιδάκι Βιβλιοκρισίαν ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΓ', σ. 528.

τε, ἐγκλιτικὸν μόριον, = καί, Λατ. que (συγγενὲς τῷ δεικτικῷ **τό,** ὡς τὸ Λατ. que συγγενὲς τῷ ἀναφορ. qui), πολλαχοῦ μάλιστα παρ' Ἐπικ. ποιηταῖς. (Πρβλ. Λατ. -que, Σανσκρ. ka, Ζενδ. ca· οὕτω τὰ Δωρ. **ὅ-κα, τό-κα, πό-κα** ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὰ **ὅ-τε, τό-τε, πό-τε.**)

Α. ὡς πράγματι, σύνδεσμος, ὅτε διακρίνεται ἀπὸ τοῦ **καί,** καθ' ὅσον ἡ δι' αὐτοῦ σύνδεσις εἶναι χαλαρωτέρα, χρησιμεύει δηλ. ἁπλῶς ὅπως συνείρῃ κατὰ σειρὰν διαφόρους ἐκφράσεις χωρὶς νὰ νοῇ πραγματικὴν ἢ ἐσωτερικὴν σύνδεσιν καὶ σχέσιν μεταξὺ αὐτῶν, οἷον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις Ἰλ. Α. 37, πρβλ. Β. 495·— τοῦτο δὲ οὐ μόνον μετὰ μεμονωμένων λέξεων ἀλλὰ καὶ μετὰ προτάσεων, ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι βοόωντά τ' ἐφεύροι Ἰλ. Β. 198. **1.** ἡ πλήρης σύνταξις εἶναι **τε .. τε ..**, ὅπου αἱ συνδεόμεναι λέξεις εἶναι οὕτως εἰπεῖν ἰσόρροποι, π. χ. ἔργον τε ἔπος τε, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε Ὅμ., κλπ.· καὶ εἰς πλείονας προτάσεις, ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν Ὀδ. Ο. 530, πρβλ. Ἰλ. Α. 177., Β. 58., Αἰσχύλ. Πρ. 89 κέξ., κτλ.· οὕτως ἐνίοτε παρὰ πεζογράφοις, ὡς Λυσ. 153. 22, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 36·— ὁ στίχος πρίν γ' ὅταν ἑνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε γένηται πιθανῶς σημαίνει, ἕως οὗ παρέλθῃ ἡ ἑνδεκάτη καὶ ἔλθῃ ἡ δωδεκάτη, Ὀδ. Β. 374·— ἐνίοτε τίθεται ἀντὶ τοῦ ἤ. ἀπόρως εἶχε .. δοῦναί τε μὴ δοῦναί τε Εὐρ. Ι. Α. 56, πρβλ. Ἡρακλ. 154, Ἠλ. 391· ἐντεῦθεν προὔκυψεν ἡ σύνδεσις **τε .. ἤ ..**, οἷον καλῶν τε ἴδριν ἄλλον ἢ δύναμιν κυριώτερον Πινδ. Ο. 1. 167· Δί γε μισγομέναν ἢ Διὸς παρ' ἀδελφεοῖσιν ὁ αὐτ. ἐν Ι. 8. 74, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 143C, Ἴωνα 535D· ἤ, **ἤ .., τε ..**, οἷον ὥστε γὰρ ἢ παῖδες νεαροί, χῆραί τε γυναῖκες Ἰλ. Β. 289· ἢ πόλις βροτός θ' ὁμοίως Αἰσχύλ. Εὐμ. 523. **2)** ἡ μία τῶν προτάσεων δύναται νὰ εἶναι ἀρνητικὴ ἡ δὲ ἑτέρα καταφατική, οἷον ἐκκλησίαν τε οὐκ ἐποίει .., τήν τε πόλιν ἐφύλασσε Θουκ. 2. 22, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἀρνητικὴ πρότασις λαμβάνει συνήθως **οὔτε**· ἀρνητικὴ συνάπτεται μετὰ καταφατικῆς διὰ τοῦ **οὔτε .., τε ..**, οἷον, οὔτε ποσίν εἰμι ταχύς .., γινώσκω τε, ὅπου τὸ οὔτε ταχύς = βραδύς τε, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 6, κτλ.·— ἡ αὐτὴ σύνταξις ἀπαντᾷ διὰ τοῦ **οὐ .., τε ..**, ὡς, οὐχ ἡσύχαζον (ἤρξαντο κινούμενοι, ἐνεργοῦντες) .. παρεκάλουν τε τοὺς ξυμμάχους Θουκ. 1. 67· καὶ **μή .., τε ..**, οἷον ἵνα μή τι διαφύγῃ ἡμᾶς, εἴ τέ τι βούλει Πλάτ. Φαίδων 95Ε. **3)** **τε .., τε ..**, ἐπὶ τοσοῦτον σχεδὸν ἰσοῦται τῷ **μὲν .. δὲ ..**, ὥστε δύνανται καθόλου νὰ τεθῶσιν ἐπὶ τῶν αὐτῶν περιστάσεων· μόνον ὅτι διὰ μὲν τῆς συνδέσεως **τε .. τε ..** τὰ μέρη θεωροῦνται ὁμοῦ, διὰ δὲ τοῦ **μὲν .. δὲ ..** ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλληλα ἢ κεχωρισμένα· ἐνίοτε ἀμφότεραι αἱ συνδέσεις συναναμίγνυνται· π. χ.

α) **τε .., δὲ ..**, ὡς, σύν τε δύ' ἐρχομένω καί τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησεν .., μοῦνος δ' εἴ πέρ τε νοήσῃ Ἰλ. Κ. 224, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 625, Σοφ. Ἀποσπ. 374 (ἔνθα ἴδε Δινδ.), Ο. Κ. 367, Τρ. 285· τοῦτο εἶναι κοινότατον ὅπου ἡ ὅλη σύνταξις γίνεται κατ' ἀνακόλουθον, οἷον Εὐρ. Φοίν. 1624· ἔτι καί, ἐσθὰς ἀμφότερόν νιν ἔχεν, ἅ τε .. ἐπιχώριος .., ἀμφὶ δὲ παρδαλέᾳ στέγετο Πινδ. Π. 4. 141· ἢ ὅπου ἡ δευτέρα πρότασις γίνεται ἐμφαντικωτέρα διὰ τῆς παρεμβολῆς ἄλλων μορίων, οἷον διήκου τε .., ἔπειτα δὲ καὶ ἐπῄνεσε Ξεν. Κύρ. 4. 4, 3· οὕτω μετὰ τοῦ ἅμα δὲ καὶ .., ὡσαύτως δὲ καὶ .., Θουκ. 1. 25, Πλάτ. Συμπ. 186Ε·— οὕτω, τε .., ἀτὰρ οὖν .., ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Μείζ. 295Ε. β) **μὲν .., τε ..**, ὅπου ὁ ποιητὴς φαίνεται ὅτι μεταβάλλει τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐξετάζει τὰ πράγματα ἐν τῷ μέσῳ τῆς προτάσεως, οἷον Αἰσχύλ. Θήβ. 924, καὶ συχν. παρὰ Πινδ. καὶ Εὐρ.· — ἴδε **μὲν** Α. Π. 6. γ· — ἀλλ' ὅπου μετὰ τὸ **μὲν** ἕπεται **τε** καὶ **δὲ**, ἢ **δὲ** καὶ **τε**, τὸ **τε** μετὰ τῆς προτάσεώς του ὑπόκειται εἰς τὴν προηγουμένην πρότασιν, ὥστε ἡ πραγματικὴ ἀντίθεσις εἶναι ὡς συνήθως μεταξὺ τῶν μορίων **μὲν** καὶ **δὲ**, π. χ. Εὐρ. ἐν Φοιν. 10.

II. στενωτέρα ἕνωσις καὶ πραγματικωτέρα σχέσις ἐκφέρεται διὰ τῶν συνδέσμων **τε καὶ** (συναπτόντων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λέξεις), ἢ **τε .. καὶ** (συναπτόντων προτάσεις), οἷον, δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην Ἰλ. Α. 293· διαστήτην .. Ἀτρείδης τε .. καὶ δῖος Ἀχιλλεὺς αὐτόθι 7· — παρὰ τοῖς πεζογράφοις συνήθως μία ἢ πλείονες λέξεις παρεμβάλλονται μεταξὺ αὐτῶν, ἀλλ' ὁ Θουκ. γράφει, εὖ τε καὶ χεῖρον, βούλεταί τε καὶ ἐπίσταται 2. 36., 3. 25, κλπ.· — ἐνίοτε τὸ **τε** κεῖται οὐχὶ ἀκριβῶς ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει, οἷον, ἀσπίσι τε φαύλαις καὶ οἰσυΐναις, ἀντὶ ἀσπίσι φ. τε καὶ οἰσ., Θουκ. 4. 9, πρβλ. 4. 10, Ἡρόδ. 2. 79, Πλάτ. Κρίτων 43Β, κλπ.· — καί .., καί .., τόσον .., ὅσον .., κάκιστος νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ Σοφ. Ἀντ. 181· — ἐπὶ χρονικῆς συμπτώσεως, μεσαμβρίη τέ ἐστι καὶ τὸ κάρτα γίγνεται ψυχρὸν Ἡρόδ. 4. 181· ἐπὶ ἀποτελεσμάτων, ὅταν ἀκολουθῶσιν ἀμέσως, ἔτυχόν τε ὕσταται πολλὸν ἐξαναχθεῖσαι, καί κως κατεῖδον, καὶ κατεῖδόν πως .., Ἡρόδ. 7. 194· οὕτω, ἐπαύσατό τε ὁ ἄνεμος καὶ τὸ κῦμα ἔστρωτο αὐτόθι 193·— ἐνίοτε πληρέστερον, ὁμοῦ πόλεμός τε .. καὶ λοιμὸς Ἰλ. Α. 61· οὕτως ἐπὶ ὁμοιότητος ἢ ἀνομοιότητος, ἶσόν τοι πλουτοῦσ' ᾧ τε .. καὶ ᾧ .. Σόλων 15 (5)· ταὐτὰ .. νῦν τε καὶ τότε Ἀριστοφ. Ὄρν. 24· χωρὶς τό τε .. καὶ τό .. Σοφ. Ο. Κ. 808· ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα Αἰσχύλ. Πρ. 927· — ἐντεῦθεν (ὡς τὰ **τε .. τε ..**) εἶναι ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας ἢ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, διάνδιχα μερμήριξεν, ἵππους τε στρέψαι καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι Ἰλ. Θ. 168· ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν Πινδ. Ο. 2. 30· θεοῦ τε .. θέλοντος καὶ μὴ θέλοντος Αἰσχύλ. Θήβ. 427· πείσας τε .. καὶ μὴ τυχὼν Θουκ. 3. 42· — οὕτως εὑρίσκομεν, **τε .., τε .., καί**, Ὀδ. Ξ. 75· καί, **τε .., καὶ .., καὶ ..** Ο. 78, Ἡρόδ. 1, 23·— περὶ τῶν: οἵ τε ἄλλοι καί, ἄλλως τε καί, ἴδε ἄλλως Ι. 3. **2)** ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας τὸ τ' ἠδὲ εἶναι μόνον Ἐπικ., σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας Ἰλ. Β. 206, κλπ.· ὡσαύτως, **τε .., ἰδέ**· χαλκόν τε ἰδὲ λόφον Ἰλ. Ζ. 469, πρβλ. Θ. 162. **3)** ὁ συνδυασμὸς καί τε εἶναι ἴδιος τῶν Ἐπικ., οἷον, Ἰλ. Α. 521· καί τε .., καί τε Ὀδ. Ξ. 465· — ἀλλὰ τὸ παράδειγμα, τοὔνεκα καί τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος Ἰλ. Ι. 159, ἀνήκει εἰς τὴν σημασίαν Β. Π·— ὅπου δὲ ἀπαντᾷ **καὶ .. τε** παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι τὸ **καὶ** δὲν εἶναι συμπλεκτικόν, ἀλλὰ προσθετικὸν ἢ ἐπιτατικόν, οἷον, οὕτω δὲ κἀμὲ τήνδε τ', Ἠλέκτραν λέγω Αἰσχύλ. Χο. 252· ἣν ἐγὼ καὶ μητέρα πατέρα τ' ἂν .. ἠγοίμην μόνην Εὐρ. Ἄλκ. 646, πρβλ. Ἠλ. 241. **4)** **τε .., τε .., ἢ τε .., καὶ ..** ἀπαντῶσιν ἐνίοτε ἐν ἀνωμάλῳ συμπλοκῇ, συνδέοντα μετοχὴν μετὰ ῥήματος παρεμφατικῆς ἐγκλίσεως ὅπου ἡ ὁμαλὴ σύνδεσις θὰ ἀπῄτει δύο ῥήματα παρεμφατικῆς ἐγκλίσεως ἢ δύο μετοχάς, ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον (ἀντὶ βάλλοντες) Ἰλ. Γ. 80· ἄλλα τε φραζόμενος καὶ δὴ καὶ ἐπεπόμφεε (ἀντὶ ἔφραζε καί) Ἡρόδ. 1. 85· ἄλλῳ τε τρόπῳ πειράζοντες (ἀντὶ ἐπείραζον) καὶ μηχανὴν προσήγαγον Θουκ. 4. 100· τῆς τε ὥρας .. ταύτης οὔσης .. καὶ τὸ χωρίον .. χαλεπὸν ἦν (ἀντὶ τοῦ χωρίου .. χαλεποῦ ὄντος) ὁ αὐτ. 7. 47, πρβλ. 4. 85., 8. 81, 95· οὕτως, λέξασ' ὅ τι .. θέμις αἰνεῖν, παιὼν τε γενοῦ (ἀντὶ λέξον) Αἰσχύλ. Ἀγ. 97, πρβλ. Χο. 557.

Β. Παρ' Ἐπικ. ποιηταῖς τὸ **τε** προσάπτεται ἐνίοτε εἰς πολλὰς ἀντωνυμίας ἢ μόρια, ὁτὲ μὲν ἁπλοῦν ὁτὲ δὲ ἐπαναλαμβανόμενον, οἷον αἶψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν, ἧς τε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν, ἄμητος δ' ὀλίγιστος Ἰλ. Τ. 221· τοῦ γάρ τε ξεῖνος μιμνήσκεται .. ὅς κεν φιλότητα παράσχῃ Ὀδ. Ο. 54· εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, ἀλλά τε καὶ μετόπισθεν ἔχει .. Ἰλ. Α. 81, πρβλ. Δ. 160., Κ. 225· εἴπερ γάρ .., ἀλλά τε Τ. 165· μάλα γάρ τε .. εἴπερ ἂν Γ. 25· οὗτοι ἔτι δηρόν γε .. ἔσσεται, οὐδ' εἴπερ τε .. Ὀδ. Α. 204· εἰ δὲ σύ γ' .. ἢ τέ σ' ὀΐω Ἰλ. Ε. 350, πρβλ. Ὀδ. Β. 62· ἀλλά μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες· ἦ τέ κε δὴ ὃν αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον Ἰλ. Ε. 885.

2) **μὲν τε .., δὲ τε ..** δηλοῦσιν ἰσότητα μεταξὺ δύο ἀντιθέτων, κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις Ψ. 590, πρβλ. Ε. 139., Φ. 260 κέξ.· οὕτω, τῇ μέν τ' οὐδὲ ποτητά .. ἀλλά τε καὶ .. Ὀδ. Μ. 62 κέξ.· — **μὲν .., δὲ τε ..**, οἷον, ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει, τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι Ἰλ. Ι. 593· ἢ τὸ **δὲ τε** κεῖται ἄνευ ἑτέρου μορίου προηγουμένου, ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες Αἰγαίων' Ἰλ. Α. 403, καὶ λίαν συχνάκις παρ' Ὁμ. (ἐν ᾧ τὸ **δὲ τε** ἐξέλιπε παρ' Ἀττικ.· ἐν δὲ τῷ χωρίῳ Αἰσχύλ. Χο. 490· δὸς δ' ἔτ' εἶναι ἡ πιθ. γραφή)· — ἀρνητ.. οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις, οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐσδύσεαι, οὐδὲ πόδεσσι θεύσεαι Ἰλ. Ψ. 622. **3)** ἐν ἀποδόσει, ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ Ἰλ. Α. 218· ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὄγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ, ὅπου **μὲν τε** «ὁτὲ μὲν ἐν κακοῖς γίγνεται, ὁτὲ δὲ ἐν ἀγαθοῖς» (Σχόλ.), Ω. 530, πρβλ. Ὀδ. Α. 219 κέξ.· ἐν τῷ χωρίῳ ἤ τι μεταστρέψεις; στρεπταὶ μέν τε φρένες ἐσθλῶν, Ἰλ. Ο. 203, τὴν ἀπόδοσιν νοητέον ἐκ τῶν πρώτων λέξεων. **4)** μετὰ ἀναφορικά, ἰσχίον ἔνθα τε μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, ἀκριβῶς ὅπου .., Ἰλ. Ε. 305· ὅτε τε αὐτόθι 500· ὅτε πέρ τε Κ. 7· ἵνα τε, ὥς τε, ὡσεί τε, κτλ.· ἐπεί τε Ἡρόδ. 5. 33, καὶ πολλαχοῦ· — ἀλλὰ συνηθέστατα **ὅστε** (ἢ ὅς τε), **ἥτε, ὅτε**, καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν, Ὅμ. κλπ.· — ἡ ἀναφορικὴ δύναμις τῶν ἀντωνυμιῶν τούτων προῆλθεν ἐκ τῆς δεικτικῆς (καὶ οὗτος = ὅς), ἥτις ὑπάρχει ἔτι παρ' Ὁμ.· ὅτε δὲ κατήντησαν τελείως ἀναφορικά, ὡς παρ' Ἀττικ., τὸ **τε** ἐξέπεσεν ὡς περιττόν, πλὴν ἔν τισιν, οἷον ἅτε, ὥστε, ἐφ' ᾧτε, οἷός τε, ἔστε. **5)** Ὁ Ὅμ. θέτει ἄλλα μόρια μεταξὺ τῶν ἀναφορικῶν καὶ τοῦ **τε**, ὅς ῥά τε (οὐδέποτε ὅς τε ῥα) Ἰλ. Ε. 137, κλπ.· ὅς μέν τε, ὅσπερ τε, Herm. εἰς Ὑμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 39·· οἷός πέρ τε Ἰλ. Ε. 340· τός τε, τίς τ' ἄρ .. ξυνέηκε Ἰλ. Α. 8, πρβλ. Γ. 33. **II.** παρ' Ἡροδ. ἐνίοτε τὸ **τε** εἶναι ἐν χρήσει (καθὰ φαίνεται) ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ὡσαύτως, ὁμοίως, πρὸς δὴ ὧν ἐμοί τε δοκέει Ἡρόδ. 1. 58· νῦν, ἔφη τε λέγων, ὦ Πέρσαι αὐτόθι 125· σὺ ὧν ἐμοί, καὶ γὰρ περὶ τῆς ναυμαχίης εὖ συνεβούλευσας, νῦν τε .., τώρα πάλιν, ὁ αὐτ. 8. 101, πρβλ. 7. 175· οὕτως ἴσως ἐν δυσὶ χωρίοις τοῦ Σοφ. (Αἴ. 1310, Ἠλ. 1416), καὶ ἴσως ἐν Θουκ. 1. 9, ἴδε Jowett. ἐν τόπῳ.

Γ. ΘΕΣΙΣ. — Τὸ **τε** ὡς ἐγκλιτικὸν συνήθως κεῖται, ὅταν συνδέῃ λέξεις, μετὰ τὴν λέξιν, ἥτις πρόκειται νὰ συνδεθῇ· ἤ, ὅταν συνδέῃ προτάσεις, μετὰ τὴν πρώτην λέξιν τῆς προτάσεως ἥτις πρόκειται νὰ συνδεθῇ, ὡς ἐν Ἰλ. Α. 5· ἀλλ' ὅμως ὑπάρχουσι πολλὰ χωρία, ἐν οἷς φαίνεται ὅτι προηγεῖται τῆς λέξεως ἣν συνδέει, ἴδε Einsl. εἰς Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 508, Ἡρακλ. 622, Ἕρμανν. εἰς Σοφ. Φιλ. 454, κλπ.· ἀλλ' αἱ ἐξαιρέσεις εἶναι μᾶλλον κατὰ τὸ φαινόμε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ον ἢ πραγματικαί· διότι ἡ ἀνωμαλία πολλάκις προκύπτει ἕνεκα ἐλλείψεως· ἢ ἡ λέξις, μεθ' ἣν τίθεται τὸ τε, σχετίζεται τόσον στενῶς πρὸς τὴν λέξιν εἰς ἣν (τὸ τε) λογικῶς ἀνήκει, ὥστε ἀποτελεῖ σχεδὸν μέρος τῆς λέξεως ἐκείνης· οὕτω δὲ τὸ τε δύναται νὰ τεθῇ 1) μετὰ γενικὴν προσδιορίζουσαν τὴν λέξιν εἰς ἣν τὸ τε λογικῶς ἀνήκει, ὡς, αἰθέρι ναίων γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι καὶ ἀνδράσι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 19. 2) μετὰ τὸ ἄρθρον τῆς λέξεως εἰς ἣν τὸ τε ἀνήκει, τά τε δῶρ' Ἀφροδίτης ἥ τε κόμη τό τε εἶδος Ἰλ. Γ. 54· Ἀτρεῖδαι ἥ τ' Ὀδυσσέως βία Σοφ. Φιλ. 314, πρβλ. 325. 3) μετὰ ἀναφορικὸν ἐξ οὗ ἡ ὅλη πρότασις ἐξαρτᾶται, ὡς, ὥσπερ τε πόλις καὶ τὸ δίκαιον ξυνεπαινεῖ Αἰσχύλ. Θήβ. 1073· — μετὰ τὴν λέξιν ἐξ ἧς δύο ὑποτελεῖς προτάσεις ἢ ἀπαρέμφατα ἐξαρτῶνται, ἣν ἐθέλωμέν τε μεῖναι καὶ μὴ .. καταπροδοῦναι Θουκ. 4. 10, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 130. 4) συνηθέστατα μετὰ πρόθεσιν ἀναφερομένην ἐπ' ἴσης εἰς τὴν δευτέραν πρότασιν ὡς καὶ εἰς τὴν πρώτην, Πινδ. Π. 1. 22, Ἡρόδ. 1. 69, κλπ.· ἀλλὰ τοῦτο κατὰ τὸ πλεῖστον μόνον ὅπου ἡ πρόθεσις εἶναι ἡ πρώτη λέξις τῆς ὅλης προτάσεως, Πόρσ. Ὀρ. 887· ποικιλία τις ἀπαντᾷ ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 904, ἔκ τε ποντίας δρόσου ἐξ οὐρανοῦ τε· ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ συντάξει τοῦ τε.. τε, ἡ πρόθεσις κατὰ τὸ πλεῖστον παραλείπεται ἐν τῇ β' προτάσει, π. χ. παρά τ' ἀθανάτοις τοῖς θ' ὑπὸ γαῖαν αὐτόθι 951, κλπ. Ὅρα πλήρη περὶ τούτων ἔρευναν παρὰ τῷ Hartung. Partikeln-Lehre, I. 58-118.

τέ, Δωρ. αἰτ. ἑνικ. τοῦ **σύ**, Θεόκρ. 1. 5, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 779 ἀείποτε ὀξύτον., ἐν ᾧ ὁ τύπος **τυ** (ὡς αἰτ.) ἀείποτε ἐγκλίνεται, Buttm. Ausf. Gr. § 72 Anm. 7.

τέ, κατ' ἔκθλιψιν ἀντὶ **τεά**. οὐδέτ. πληθ. τοῦ **τεός**, Ἰλ. Ε. 237.

τεάφη, ἡ, ἢ **τέαφον**, τό, Βυζαντιακ. τύποι ἀντὶ **θεῖον**, θειάφιον, κοινῶς «θειάφι», «θεῖον ἄπυρον, ἡ κοινῶς τεάφη» Μοσχόπ. 112· «σκευασία ἐκ νίτρου, τεάφης καὶ καρβούνου ἰτέας πλήρης» Δούκ. Ἱστ. 30· «ἔβαλον πίσσαν καὶ ἄσφαλτον καὶ τέαφον» Συναξ. 3 Σιπτ., κλπ.

τέγγω, μέλλ. **τέγξω** Πινδ. Ο. 4. 29, Εὐρ. Ἱκέτ. 979· ἀόρ. **ἔτεγξα** Αἰσχύλ. Πρ. 401. — Παθητ., ἀόρ. **ἐτέγχθην** Σοφ. Φιλ. 1456, Πλάτ. (Πρβλ. Λατ. ting-o, tinc-tus, Ἀρχ. Γερμ. thunc-on, dunc-on tünchen), κτλ. Ὑγραίνω, βρέχω, Ἀλκαῖ. 30, Πινδ. Ν. 4. 7, Ἀττ. (ἀλλ' οὐχὶ συχν. παρὰ πεζογράφοις)· φάρεα πορφύρεα ποταμίᾳ δρόσῳ τέγγουσα, πλύνουσα, Εὐρ. Ἱππ. 127· τ. τοὺς πόδας Πλάτ. Νόμ. 866D· — παρὰ Τραγικ. συχν. ἐπὶ δακρύων, δάκρυσι κόλπους τέγγουσι Αἰσχύλ. Πέρσ. 540· ἀπ' ὄσσων παρειὰν νοτίοις ἔτεγξα παγαῖς ὁ αὐτ. ἐν Προμ. 401· καὶ ἁπλῶς, τ. παρειάν, ὄμμα Σοφ. Ἀντ. 530, καὶ Εὐρ.· — Παθ., βρέχομαι, ὑγραίνομαι, δρόσοις Σοφ. Αἴ. 1209· δάκρυσί μοι τ. βλέφαρα Εὐρ. Ἱππ. 854· καὶ ἀπολ. **τέγγομαι**, δακρύω, κλαίω, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1065. 2) μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., τ. δάκρυα, χύνω δάκρυα, δακρύω, Πινδ. Ν. 10. 141· ἦ που ἀδινῶν χλωρὰν τέγγει δακρύων ἄχναν Σοφ. Τρ. 849. — Παθ., ὄμβρος ἐτέγγετο. ἔπιπτεν ὑετός, βροχή, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1279. 3) τ. τοὺς ἱδρῶτας (ἐξυπακ. τὸ πῦρ), ὑγροποιεῖ, ἀναλύει, Ἀριστ. Προβλ. 2. 32. — Παθ., διακρίνεται τοῦ **τήκεσθαι**, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 4. 9. 4, πρβλ. **τεγκτός**. II. ποιῶ τι μαλακόν, μαλακώνω (κυρίως διὰ τῆς εἰς τὸ ὕδωρ ἐμβαπτίσεως), ἀοιδαὶ θέλξαν νιν ἁπτόμεναι· οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσον γε μαλθακὰ τέγγε γυῖα (δηλ. ὥστε μαλθακὰ γενέσθαι) Πινδ. Ν. 4. 5· — μεταφορ. ἐν τῷ παθητ., τέγγει γὰρ οὐδέν, οὐδόλως μαλάσσεσαι, Αἰσχύλ. Πρ. 1008· οὔτε γὰρ .. λόγοις ἐτέγγεθ' ἥδε νῦν τ' οὐ πείθεται Εὐρ. Ἱππ. 303· χωρεῖτ' ὀργῇ καὶ μὴ τέγγεσθ' Ἀριστοφ. Λυσ. 550· ὑπὸ κακοδοξίας τέγγεσθαι Πλάτ. 361C, πρβλ. Νόμ. 880E. III. βάπτω, κηλιδώνω, Λατ. tingere· μεταφορ., ὡς τὸ Λατιν. imbuere, τ. λόγον ψεύδει Πινδ. Ο. 4. 28 δάκρυα στοναχαῖς ὁ αὐτ. ἐν Ν. 10. 141.

Τεγέᾱ, ας, Ἰων. **Τεγέη**, ης, ἡ, πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ, καὶ Τεγέην εἶχον καὶ Μαντινέην ἐρατεινὴν Ἰλ. Β. 607, Πίνδ., κλπ.

Τεγεάτης [ᾱ], Ἰων. **-ήτης**, ὁ, ὁ ἐκ Τεγέας, κάτοικος Τεγέας, Ἡρόδ., κλπ.· ἀκολούθως (ὡς παιδιὰ ἐν λόγοις), ὁ ἐκ πορνείου ἢ εἰς πορνεῖον ἀνήκων (ἴδε **τέγος** III), παρὰ Διογ. Λ. 6. 61· θηλ. **Τεγεᾶτις**, ιδος, ἡ χώρα τῶν Τεγεατῶν, Θουκ. 5. 65. — Ἐπίθετ., **Τεγεᾱτικός**, Ἰων. **-ητικός**, ή, όν, Ἡρόδ. 8. 124.

τέγεος, ον, (τέγος) ὁ κατὰ τὸ τέγος, τὴν ὀροφήν, δώδεκ' ἔσαν τέγεοι θάλαμοι .. ἐνθάδε γαμβροὶ κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν Ἰλ. Ζ. 248· ἀλλαχοῦ ὑπερῷοι οἶκοι, πρβλ. **ὑπερῷον**. — Καθ' Ἡούχ.: «τέγεοι· ὑπερῷοι οἶκοι».

τέγη, ἡ, = **στέγη**, **τέγος**, Δίων Κ. 39. 61· «τέγη· στέγη, οἴκημα» Ἡσύχ.

τεγκτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **τέγγω**, ὁ δυνάμενος νὰ βραχῇ, ὡς τὸ ἔριον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μέταλλον ὅπερ εἶναι **τηκτόν**, ἀλλ' οὐχὶ **τεγκτόν**, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 2 κέξ. 2) ὃν δύναταί τις νὰ μαλάξῃ, Λατ. exorabilis· «τεγκτούς· χριστούς» Ἡσύχ.

τέγξις, εως, ἡ, τὸ τέγγειν, ὑγραίνειν, βρέχειν, διάβρεξις, Ἱππ. 1200B, Ἀρετ. σ. 74, 46., 95, 36· «τέγξις διάβρεξις» Ἐρωτιαν. σ. 360.

τέγος, εος, τό, ὡς τὸ **στέγος**, στέγη, ὀροφή, στέγασμα οἰκίας ἢ θαλάμου, Λατ. tectum, Ὀδ. Κ. 559, Λ. 64 (οὐδαμοῦ ἐν Ἰλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 1126, 1458· οὐπὶ τοῦ τέγους, σὺ ὁ ἐπὶ τῆς στέγης, αὐτόθι 1502, πρβλ. Σφ. 68· σὺ δ', ὦ γύναι, θεῶ μ' ἀπὸ τοῦ τέγους ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 262, πρβλ. Λυσίαν 97. 24· τ. τοῦ οἰκήματος Θουκ. 4. 48, Ξεν. κλπ. II. πᾶν ἐστεγασμένον μέρος τῆς οἰκίας, δωμάτιον, θάλαμος (κυρίως εἰς τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς οἰκίας εὑρισκόμενος), Ὀδ. Α. 333, Β. 458, κ. ἀλλ.· τ. Παρνάσιον, ὁ ἐν Δελφοῖς ναός, Πινδ. Π. 5. 54· λιθίνῳ ἔνδον τέγει, δηλ. ἐντὸς σπηλαίου, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 3. 94. III. μεταγεν., πορνεῖον, χαμαιτυπεῖον, Πολύβ. 12. 13, 2, Ἀνθ. Π. 11. 363, Μανέθων 6. 143. (Περὶ τῆς ῥίζης κλπ., ἴδε ἐν λ. **στέγω**).

τεθάλυῖα, **τεθηλώς**, **τεθᾱλώς**, ἴδε ἐν λ. **θάλλω**.

τεθαρρηκότως, Ἐπίρρ. τοῦ **θαρρέω**, μετὰ θάρρους, Πολύβ. 2. 10, 7., 9. 9, 8, κλπ.

τεθαυμασμένος, μετὰ θαυμασμοῦ, Θ. Στουδ. σ. 696, ἔκδ. Μι.

τεθάφᾰται, Ἰων. γ' πληθ. πρκμ. τοῦ **θάπτω**, Ἡρόδ. 6. 103.

τεθεωρημένως, (θεωρέω) Ἐπίρρ., μετὰ σκέψεως, μετὰ προσοχῆς, ἀκριβῶς, Ὠριγέν. I, 709B, IV, 660B, Μεθόδ. 77D, κλπ.

τεθηγμένως, Ἐπίρρ. τοῦ **θήγω**, ὀξέως, Γρηγόρ. ἐν Boiss. Ἀνεκδ. τ. 5, σ. 457, 11.

τέθηπα, πρκμ. μετὰ σημασ. ἐνεστ., Ἐπικ. ὑπερσ. **ἐτεθήπεα** ὡς παρατ., ἐκ τῆς √ΤΑΦ (ἴδε ἐν τέλ.), ἐξ ἧς οὐδεὶς ἐνεστὼς ὑπάρχει. — ῥῆμα ποιητικόν, ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἴωσι καὶ μεταγεν. πεζογράφοις· I. ἀμεταβ., μένω ἔκθαμβος, θαυμάζω, θυμός μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπεν, «ἐκπέπληκται» (Σχόλ.), Ὀδ. Ψ. 105· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ. **τεθηπότες**, ἐκπεπληγμένοι, ἔκθαμβοι, Ἰλ. Δ. 243, Φ. 64, κλπ.· **ἐτεθήπεα** Ὀδ. Ζ. 166. — Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ὁ ἀόρ. **ἔτᾰφον**, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ μετοχῇ **τᾰφών**, ἐν ταῖς φράσεσι, ταφὼν ἀνόρουσε, «ἐκπλαγείς, θαυμάσας» (Σχόλ.), Ἰλ. Ι. 193, Ὀδ. Π. 12, κλπ.· στῆ δὲ ταφὼν Ἰλ. Λ. 545, κλπ.· ἀλλὰ γ' ἑνικ. **τάφε** ἀπαντᾷ ἐν Πινδ. Π. 4. 168, καὶ α' ἑνικ. **ἔταφον** ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 1000· — προσέτι ὁ πρκμ. ἐνίοτε συνάπτεται μετὰ μετοχ., τέθηπα ἀκούων Ἡρόδ. 2. 156, πρβλ. Λουκ. ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 42. 2) μετ' αἰτ., θαυμάζω ἢ μένω ἔκπληκτος πρός τι, Πλούτ. 2. 24E, Λουκ. Τίμ. 28. 56, κλπ., ἐν Ὀδ. Ζ. 168, ἡ αἰτιατ. με ἀνήκει μόνον εἰς τὸ **ἄγαμαι**). II. ἐκ τοῦ μεταβατικοῦ ἐνεργείας πρκμ. **τέθᾰφα**, ἐκπλήττω, εἰς θαυμασμὸν ἐμβάλλω, ἔχομεν τὸ γ' ἑνικ. ἐν Κρωβύλου «Ἀπολιπούσῃ» 1, κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Cassaubon. (Ἐκ τῆς √ΘΑΠ, **τέ-θηπ-α**, **θάμβ-ος**· ἀλλ' ἡ πρώτη ῥίζα εἶχε s ἐν ἀρχῇ, πρβλ. Σανσκρ. stambh, stambh-nômi (stup-efacio)· Λατιν. stup-eo· Λιθ. steb-iús (stupeo)).

τέθινα, τὰ (;), (ὑ)πὲρ τεθίνων κ... . Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Ἀθήναις, CIA. II. 549. Κατὰ τὸν Voretzsch ἐν Hermes IV, σ. 266 κέξ. ἡ λέξις = **τέθμια**. Ἀλλ' ἐγὼ νομίζω, ὅτι ἀναγνωστέο.· ὑπέρ τε θίνων (δηλ. θείνων, θείων) (καὶ ἀνθρωπίνων). Πρβλ. τὴν ἐν τῇ Συναγωγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη λέξ. **θῖνος**.

τεθλειμμένος, (= **τεθλιμ.**) Ἐπιγρ. Σηστοῦ, Μουσ. κ. βιβλ. Εὐαγ. Σχ. Σμύρν. 1878. σ. 20. 21. — Παγῶν, Ἀθηναίου τ. Β' σ. 482, ἔνθα τὸ **θλείβεται**.

τέθμιος, ον, ἢ α, ον, Δωρ. ἀντὶ **θέσμιος**, τεθειμένος, ὡρισμένος, κανονικός, Λατ. solemnis, ἑορτὴν Ἡρακλέος τέθμιον Πινδ. Ν. 11. 35· τέθμιαι ὧραι Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 87. II. **τέθμιον**, τό, = τῷ ἑπομ., νόμος, Πινδ. Ι. 6 (5). 28, πρβλ. Καλλ. εἰς Ἄρτ. 174, εἰς Δήμ. 12, Ὀππ. Κυν. 1. 450.

τεθμός, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **θεσμός**, νόμος, ἔθος, ἔθιμον, Πινδ. Ο. 6. 117., 7. 162, πρβλ. Dissen. Ν. 33 (54), καὶ ἴδε ἐν λ. **ἀμφίαλος**, **ἐγκώμιος**.

τεθμοφύλακες, οἱ, θεσμοφύλακες, Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV. σ. 6.

τέθναθι, **τεθναίην**, **τεθνάκην**, **τεθνάμεν**, **τεθνάμεναι**, **τεθνάναι**, **τεθνᾶσι**, **τεθνεώς**, **τεθνήξομαι**, **τεθνήξω**, **τεθνηώς**, **τεθνώς**. ἴδε ἐν λ. **θνήσκω**.

τεθνηξείω, ἐφετ. τοῦ **θνήσκω**, Γ. Παχ. τ. Α', σελ. 127, 4, ἔκδ. Β.

τεθορεῖν, κατ' ἀναδιπλασιασμὸν ἀντὶ **θορεῖν**, ἀόρ. β' τοῦ **θρώσκω**.

τεθορυβημένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **θορυβέω**, μετὰ θορύβου, ἐν συγχύσει, ἄνευ τάξεως, ἀποχωρεῖν τε ἠναγκάζοντο τεθορυβημένως Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 5.

τεθριππηλάτης, ου, ὁ, ὁ ὀχούμενος ἐπὶ τεθρίππου ἅρματος, Γλωσσ.

τεθριππ-οβάμων, [ᾱ], ὁ, = τῷ ἑπομ., τ. στόλος, = τέθριππον, Εὐρ. Ὀρ. 988.

τεθριππο-βάτης, [ᾰ], ου, ὁ ὁδηγῶν τέθριππον, ὀχούμενος ἐπὶ ἅρματος συρομένου ὑπὸ τεσσάρων ἵππων, Ἡρόδ. 4. 170.

τέθριππος, ον, (τέτταρα, ἵππος) ὁ συρόμενος ὑπὸ τεσσάρων ἵππων, ἅρμα Πινδ. Ι. 1. 18· ζεῦγος τ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 368·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὄχος Εὐρ. Ἱππ. 1212· τ. ἡλίου σέλας ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 866· ἅμιλλαι τ., ὁ ἀγὼν τῆς ἁρματοδρομίας, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 386· ἐπὶ τοῦ ἁρματηλάτου, Ἐπιγρ. Κυρην. (;). **II.** **τέθριππον**, (ἐξυπακ. ἅρμα), τό, τὸ ὑπὸ τεσσάρων ἵππων συρόμενον, Πινδ. Ο. 2. 91, Ἡρόδ. 6. 103, Εὐρ. Ἄλκ. 428, κλπ.· τ. ἵππων, τέσσαρες ἵπποι συνεζευγμένοι, Ἀριστοφ. Νεφ. 1047· ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ ἑνὸς μόνου ἅρματος, Πινδ. Π. 1. 114, πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 177.

τεθριππο-τροφέω, τρέφω τέσσαρας ἵππους διὰ τέθριππον ἅρμα, Ἡρόδ. 6. 125.

τεθριππο-τρόφος, ον, (τρέφω) ὁ τρέφων τέσσαρας ἵππους διὰ τέθριππον ἅρμα, τεθρ. οἰκία, οἰκογένεια πλουσία δυναμένη νὰ τρέφῃ τέσσαρας ἵππους δι' ἀγῶνα ἁρματοδρομίας τεθρίππων, ὅστις ἦν ὁ δαπανηρότατος τῶν ἀγώνων, Ἡρόδ. 6. 35, πρβλ. Ἀλκιβ. παρὰ Θουκ. 6. 16, καὶ ἴδε ἐν λέξ. **ἱπποτρόφος**.

τεθρυλημένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **θρυλέω**, κατὰ τρόπον πασίγνωστον, Πολυδ. Ϛ', 207.

τεθρυμμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **θρύπτω**, μαλθακῶς, θηλυπρεπῶς, ἡδυπαθῶς, τοῖς ἀσελγῶς καὶ τεθρυμμένως ζῶσιν Πλούτ. 2. 801Α.

τεθυωμένος, μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **θυόω**.

τει (= **τοι, ται**), κατάληξ. ῥημ. ὑποτακτικ. ἐγκλίσ. Ἐπιγρ. Λαρίσης, Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 65: **βέλλειτει** = **βούληται**. Πρβλ. τὴν ἐν τῇ Συναγ. λ. Ἀθ. Κουμανούδη ῥηματ. κατάληξιν **τοι**.

τεῖ (= **τῷ**), τετράκις οὕτως εὕρηται ἐν Ἐπιγρ. Λεβαδείας Ἀθηναίῳ τ. Θ', σ. 362, ἔνθα ἀναγινώσκεται καὶ τὸ **τρεφωνίει** (= **Τροφωνίῳ**) καὶ δὶς **τὸ ἄλλει** (= **ἄλλῳ**). ἔτι δὲ καὶ **τε(ὶ ἱαρ)άρχη** (= **τοί. οἱ ἱεράρχαι**) καὶ δὶς **βειλόμενος** (= **βωλόμενος, βουλόμενος**) καὶ **αὐτεῖ** (= **αὐτῷ**). πάντα ταῦτα περιεργότατα. Τὸ **τεῖ** ἀνεγνώσθη πεντάκις καὶ ἐν ἐπιγρ. Χαιρωνείας, Αὐτόθι σ. 353-7· ἔτι τὸ **αὐτεῖς**, (= **αὐτοῖς**), ἐν σελ. 355 καὶ τὸ **ποιούμενει**, (= **ποιούμενοι**) ἐν τῇ αὐτῇ σελίδι, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τεῖ, ἢ **τεί**, Δωρ. αἰτ. ἑνικ. τοῦ **σύ**, Ἀλκμὰν παρ' Ἀπολλωνίῳ Δυσκ. 366C.

τεῖδε, Δωρ. ἀντὶ **τῇδε**, Θεόκρ. 1. 12., 5. 32., 8. 40· ἴδε Ahr. D. D. 362.

τεῖν, [ῑ], Δωρ. ἑνικ. δοτ. τοῦ **σύ**, ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἐπικ., Ἰλ. Λ. 201, Ὀδ. Δ. 619, ἐπίγραμμα παρ' Ἡροδ. 5. 60, 61.

τεινεσμός, ὁ, (τείνω) ματαία προσπάθεια πρὸς ἀποπάτησιν, «τάνυμα» ἕνεκα δυσκοιλιότητος, Ἱππ. Ἀφ. 1259, Ἐπιδημ. τὸ α' 9 3, ἴδε **τηνεσμός**.

τεινεσμώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς τεινεσμόν, Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ α' 974. **II.** ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ πάσχων δυσκοιλιότητα, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 5.

τεινοδοκίδας, ὁ, μία τῶν προσηγοριῶν τοῦ θεοῦ, ὡς τείνοντος τοὺς δοκίδας καλουμένους κομήτας, Θ. Λάσκ. σελ. 769, ἔκδ. Μι., Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τείνω· μέλλ. **τενῶ** Ἀριστοφ. Θεσμ. 1205, (**ἀπο-**) Πλάτ., (**ἐκ-**) Εὐρ.· ἀόρ. **ἔτεινα** Ἰλ., Ἐπικ. **τεῖνα** Ἰλ. Γ. 261· πρκμ. **τέτᾰκα** Διον. Ἀλ. κλπ., (**ἀπο-**) Πλάτ. Γοργ. 465Ε. Μέσ. μέλλ. **τενοῦμαι** (**παρα-**) Θουκ. 3. 46, (**προ-**) Δημ. 179. 17· ἀόρ. **ἐτεινάμην** Ἀπολλ. Ρόδ., Ἀττ. ἐν συνθέτοις:— Παθ., μέλλ. **τᾰθήσομαι** (**παρα-**) Πλάτ. Λυσί. 204C· ἀόρ. **ἐτάθην** [ᾰ] Ἀττ., Ἐπικ. **τάθην** Ἰλ. Ψ. 375· πρκμ. **τέτᾰμαι** Ὅμ., Ἀττ.· ὑπερσ. γ' ἑνικ. καὶ πληθ. **τέτατο, τέταντο** Ὀδ. Λ. 11, Ἰλ. Δ. 544· γ' δυϊκ. **τετάσθην** αὐτόθι 536. (Ἐκ τῆς √TAN ἢ TEN, ὅθεν καὶ αἰλ. **τάν-υμαι, ταν-ύω, τι-ταίν-ω, τά-σις, τόν-ος, ταν-αός, τε-ταν-ός, τέν-ων, ταιν-ία**· πρβλ. Σανσκρ. tan, tan-ōmi (extendo), tan-us (tenuis)· Λατ. ten-do, ten-eo, ten-tus, ten-us· Γοτθ. uf-than-jan (ἐκτείνειν)· Ἀρχ. Σκανδ. punnr (thin)· Ἀρχ. Γερμ. dunni (dünn)· Γερμ. den-i-en· ὁ Κούρτ. ὡσαύτως παραβάλλει τὸ Σανσκρ. tan-yatus· Λατιν. ton-o, ton-itru· Γοτθ. don-ar (donner)· Ἀγγλο-Σαξον. thun-jan (thunder)· Ἀναγνωρίζει δὲ ὁ Κούρτ. τρεῖς κυρίας σημασίας τῆς ῥίζης ταύτης: (1) τὴν τῆς τάσεως, ὡς ἐν τῷ **τείνω**, κτλ.· (2) τὴν τῆς ἰσχνότητος, ὡς ἐν τοῖς tanus, tenuis, κτλ.· (3) τὴν τοῦ θορύβου ἢ κρότου ὡς ἐν τῷ tonare, κτλ.) Τεντώνω ἰσχυρῶς, μετὰ δυνάμεως, τεντώνω ὅσον δύναμαι, κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινεν, ἐτέντωσεν ἐντελῶς, ὅσον ἦτο δυνατόν, Ἰλ. Δ. 124· ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ τείνοντο πάλαι τόξον Αἰσχύλ. Ἀγ. 364· ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας, δέσας ἰσχυρῶς, τεντωτὰ τὰς ἡνίας ἐκ τῆς ἄντυγος τοῦ ἅρματος, Ἰλ. Ε. 262· οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ., [ἱμὰς] ὑπ' ἀνθερεῶνος .. τέτατο, ὁ ἱμὰς ἦτο τεντωμένος, Γ. 372· τελαμῶνε περὶ στήθεσι τετάσθην Ξ. 404· ἱστία τέτατο, ἦσαν τεντωμένα, τανυσμένα, Ὀδ. Λ. 11· οὕτω, ναὸς πόδα τείνειν, ἔχειν τεταμένον τὸ ἱστίον, Σοφ. Ἀντ. 716, πρβλ. Ἑλ. 1615, Ἀνθ. Π. παράρτ. 327·— ἀπολ., μὴ τ. ἄγαν Σοφ. Ἀντ. 711.— Μέσ., τείνομαι τόξον, δηλ. τὸ ἴδιόν μου τόξον, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1043, πρβλ. Ὀρφ. Ἀργ. 591.

2) μεταφ., τείνω εἰς τὸ ἔπακρον, εἰ δὲ θεός περ ἴσον τείνειε πολέμου τέλους, ἐὰν δὲ θεός τις καταστήσῃ τὴν μάχην ἰσόρροπον, Ἰλ. Υ. 101· οὕτως ἐν τῷ παθ., τῶν ἐπὶ ἴσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε Μ. 436, Ο. 413, πρβλ. Ἡσ. Θ. 638· τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη, ἡ μάχη ἦτο τεταμένη εἰς τὸ ἔπακρον, σφοδρά, «πεισματώδης», Ἰλ. Ρ. 543· ἵπποισι τάθη δρόμος, τὸ βῆμά των ἐταχύνθη εἰς τὸ ἔπακρον, Ψ. 375· τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος, ἐξεκίνησαν μὲ ὅσην ἠδύναντο ταχύτητα ἐκ τοῦ σημείου τῆς ἀναχωρήσεως, Ψ. 758, Ὀδ. Θ. 121·— τείνω αὐδάν, ἐντείνω τὴν φωνήν, ὑψώνω αὐτήν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 574·— ἐν τῷ παθ., ὁμοίως, προσπαθῶ, ἀγωνίζομαι, ἐντείνω τὰς δυνάμεις μου, Πινδ. Ι. 1. 70· ἀμφί τινι ὁ αὐτ. ἐν Π. 11. 82. **3)** ἐκτείνω, ἁπλώνω, Ζεὺς λαίλαπα τείνει Ἰλ. Π. 365· νὺξ τέταται βροτοῖσιν, εἶναι ἡπλωμένη ὑπεράνω τῶν θνητῶν, Ὀδ. Λ. 19· ἀὴρ τέταται μακάρων ἐπὶ ἔργοις Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 547· οὕτως ἐπὶ τοῦ φωνός, τέτατο φάος Σοφ. Φ. 831, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 616Β· ἐπὶ ἤχου, ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη πάταγος Σοφ. Ἀντ. 124· ὡσαύτως, δίκτυα τ. Ξεν. Κύρ. 6. 9, κτλ.· ψυχὴν διὰ παντὸς Πλάτ. Τίμ. 34Β. **4)** διευθύνω πρός τι σημεῖον, σκοπεύω, κυρίως ἐκ τοῦ τόξου, τ. τὰ .. ἀμάχητα βέλη ἐπὶ Τροίᾳ Σοφ. Φ. 198· ἀκολούθως, μεταφορ., τ. φόνον εἴς τινα, σκοπεύω, μελετῶ, σχεδιάζω τὸν θάνατόν τινος, Εὐρ. Ἑκ. 263· (ἀλλὰ τ. φόνον, ἐπιμηκύνω αὐτόν, ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 672)· τ. λόγον εἴς τινα Πλάτ. Φαίδων 63Α· εἴς τι ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 163Α.— Παθ., ἡ γλῶσσα τ. εἴς τινα Εὐρ. Ῥῆσ. 875· ἡ ἅμιλλα πρὸς τοῦτο τ. Πλάτ. Φαῖδρ. 270Ε, πρβλ. Νόμ. 770D· τεταμένων εἰς τὴν πόλιν ἐκ τῆς Χώρας τῶν λεωφόρων αὐτόθι 763D· φλὲψ τετ. ἐκ.. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 3, 17, κλπ. **II.** ἐκτείνω κατὰ μῆκος, τεντώνω, ἁπλώνω, τοποθετῶ κατὰ μῆκος, ζυγὰ ἐπιπολῆς τ. Ἡρόδ. 2. 96.— Παθ., ἐξαπλώνομαι κατὰ μῆκος, ταθεὶς ἐπὶ γαίῃ Ἰλ. Ν. 655· ἐν κονίῃσι τετάσθην, τέταντο Δ. 536, 544· ταθεὶς ἑνὶ δεσμῷ, κείμενος ἐξηπλωμένος μὲ ἁλύσεις, Ὀδ. Χ. 200· φάσγανον ὑπὸ λαπάρην τέτατο, ἐκρέματο παρὰ τὸ πλευρόν του, Ἰλ. Χ. 307· διὰ .. αἰθέρος .. τέταται, εἶναι τεταμένος, Ἐμπεδ. 439, πρβλ. 344· **τεταμένος**, ἐνίοτε γίνεται ἁπλοῦν ἐπιθ., = μακρός, αὐχένα .. τεταμένον τῇ φύσει, ἐπὶ τῶν πτηνῶν, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 5. **2)** ἐκτείνω πρός τινα, προτείνω, παρουσιάζω, προσφέρω, τινὰ ἐπὶ σφαγὰν Εὐρ. Ὀρ. 1494 ἀσπίδα, δόρυ Ἀνθ. Π. 7. 147, 720· παρειὴν τῷ ψιμυθίῳ αὐτόθι 11. 375· τὴν χεῖρά τινι ἢ ἐπί τι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 107, 1049.— Μέσ., τείνεσθαι χέρε, γυῖα, δειρὴν Θεόκρ. 21. 48, Ἀπολλ. Ρόδ., κλπ.· ὡσαύτως, τεντώνω, ἐκτείνω δι' ἐμαυτόν, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 704, 1155. **3)** ἐκτείνω μηκύνω, ἐπὶ χρόνου, τ. βίον Αἰσχύλ. Πρ. 539, Εὐρ. Μήδ. 670· αἰῶνα ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 625· τείνειν τὸν λόγον, ὡς τὸ μακρὰν τείνειν, Αἰσχύλ. Χο. 510· μακροὺς τ. λόγους Εὐρ. Ἑκ. 1177· μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντες Πλάτ. Πολ. 605D· τί μάτην τείνουσι βοάν, ἔνθα ἕτεροι ἑρμηνεύουσιν ὡς τὸ τ. αὐδάν (ἴδε ἀνωτ. Ι. 2), Εὐρ. Μήδ. 201· ἴδε ἐν λέξ. **μακράν, ἐκτείνω**.

B. ἀμεταβ., ἐπὶ γεωγρφικῆς θέσεως, ἐκτείνομαι, παρ' ἣν (ἐξυπακ. λίμνην) τὸ .. οὖρος τείνει Ἡρόδ. 2. 6, πρβλ. 3. 5· τὸ πρὸς Λιβύην .. οὖρος ἄλλο τείνει ὁ αὐτ. 2. 8· τ. μέχρι .. 4. 38 ἐς .. 7. 113 ἐπὶ .. Ξεν. Ἀγησ. 2. 17· ἐπὶ ἐσθῆτος, τ. ὑπὸ σφυροῖσι Εὐρ. Βάκχ. 936· ἐπὶ ὄρους, ὑψόθι τ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 354·— ἐπὶ χρόνου, τείνοντα χρόνον, ἐπεκτεινόμενον, μηκυνόμενον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 64·— σπανίως ἐν τῷ παθ., τὸ ὄρος τεταμένον τὸν αὐτὸν τρόπον Ἡρόδ. 2. 8. **II.** ἀγωνίζομαι, μάχομαι, προσπαθῶ, τ. ἐναντία τινὶ Πλάτ. Πολ. 492D· σπεύδω, οἱ δ' ἔτεινον ἐς πύλας Εὐρ. Ἰκ. 720· δηλοῖ τοὔργον, ᾗ τ. χρεὼν ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1129· τ. ὥς τινα Ἀριστοφ. Θεσμ. 1205· ἔτεινον ἄνω πρὸς τὸ οὖρος Ξεν. Ἀν. 4. 3, 21. **III.** ἐκτείνομαι, φθάνω μέχρι τινός, Λατ. pertinere, ἐπὶ τὴν ψυχὴν Πλάτ. Θεαίτ. 186C· ἐπὶ πᾶν ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 186Β· ἐπὶ ὧν φλεβῶν, ἐκτείνομαι ἀπὸ σημείου τινὸς εἰς ἕτερον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11, 2., 3. 3, 14 κέξ., κ. ἀλλ.· τ. ἐπὶ τόπου Λουκ. Ἰκαρομ. 22· εὐθὺ τόπου ὁ αὐτ. ἐν Νεκυομ. 4. **2)** ἀναφέρομαι, ἀνήκω εἴς τι, Λατ. spectare ad .., τείνει ἐς σέ, ἀναφέρεται εἰς σέ, εἰς σὲ ἀποβλέπει, Ἡρόδ. 6. 109., 7. 135, Εὐρ. Φοίν. 435, πρβλ. Ἱππ. 797, κτλ.· ποῖ τείνει καὶ εἴς τί; εἰς τί ἀναφέρεται; Πλάτ. Κείτων 47C· μηδαμόσε ἄλλοσε ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 499Α· ἐπί τι ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 186C· πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 188D, ἐν Πρωτ. 345Β· εἰς ταὐτὸ ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 439Β·— ὁ Πλάτων ποιεῖται χρῆσιν τοῦ παθητ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σχεδὸν σημασίας, Φαῖδρ. 270Ε, Πολ. 581Β, κλπ. **3)** τείνειν πρός τινα ἢ τι, πλησιάζειν εἴς τι, ὁμοιάζειν, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 169Α, ἐν Κρατύλ. 402C· οὕτως, ἐγγύς τι τείνειν τοῦ θανάτου ὁ αὐτ. ἐν Φαίδ. 65Α, πρβλ. Πολ. 548D.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 57.

τεῖος, ἴδε **τέως** ἐν τέλει.

τεῖρος, εος, τό, Ἐπικ. τύπος τοῦ **τέρας**, εὕρηται μόνον ἐν τῷ πληθ., οἱ ἐν οὐρανῷ ἀστερισμοί, σημεῖα, μόνον ἅπαξ παρ' Ὁμ., ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται, «τὰ ἄστρα· παρὰ τὸ τερατώδη καὶ σημειώδη ταῦτα εἶναι» (Σχόλ.), Ἰλ. Σ. 485· πυραυγέα κύκλον ἑλίσσων (Ἄρες) αἰθέρος ἑπτα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πόροις ἐνὶ τείρεσιν Ὕμν. Ὀμ. 7. 7· τείρεσσιν ἐν ἀθανάτοισι Συλλ. Ἐπιγρ. 6860b, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1362, Ἄρατ. 692. (Ἴδε τὴν λ. ἀστὴρ ἐν τέλ.)

τείρω, παρατ. **ἔτειρον**, εὕρηται μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐνεργ. καὶ παθ. (Ἐκ τῆς √ΤΕΡ (ἥτις ἐπιτεταμένη εὕρηται ἐν τῷ **τρύω**, ὃ ἴδε) παράγονται καὶ αἱ λέξεις **τέρ-ην**, **τρίβ-ω**· ἴσως καὶ αἱ λέξεις **τραῦ-μα**, **τι-τρώ-σκω**· **τε-τραίν-ω**, **τραν-ής**, **τόρν-ος**, **τορ-ός** (διάτορος), **τορ-εύω**, **τρῦ-μα**, **τρυπ-άω**· πρβλ. Σανσκρ. tar-unas (tener)· Λατιν. ter-o, ter-es· trib-ula, trit-icum· tereb-ra, tru-· Σλαυ. tret-i, try-b (terere)· Γοτθ. thair-ko (τρυμαλιά)· Ἀγγλο-Σαξον. thrav-an (torquere, πρβλ. throe)· — Ἀρχ. Γερμ. drâj-an (drehen) — ἐν εὐθεν φαίνεται ὅτι τῆς ῥίζης ταύτης ὑπάρχουσι δύο πρῶται σημασίαι, (1) ἡ τοῦ τρίβω, (2) ἡ τοῦ τρυπῶ). Τρίβω ἢ θλίβω ἰσχυρῶς, μάλιστα ἐπὶ ἄλγους, θλίψεως, ταλαιπωρίας καὶ τῶν τοιούτων τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, ὅθεν κατατρύχω, ταλαιπωρῶ, βασανίζω, καταπονῶ, καταβάλλω, ἐξαντλῶ, πιέζω, τείρουσιν [ἡμᾶς] μαρνάμενοι Ἰλ. Ζ. 255, πρβλ. Θ. 102., Ω 489· ἀλλά σε γῆρας τείρει Δ. 315· βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκή Ν. 251· τεῖρε γὰρ αὐτὸν ἕλκος Π. 510· ὀδυνάων αἳ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας Ο. 61, πρβλ. Ὀδ. Α. 342· ἱδρὼς γάρ νιν ἔτειρεν Ε. 796· τεῖρε γὰρ αἰνῶς φωκάων .. ὀδμή Δ. 441· οὕτω παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, κακαὶ τ. μέριμναι Μίμνερμ. 1. 7· ἐπεί με .. τύχαι τείρουσ' Ἄτλαντος Αἰσχύλ. Πρ. 318· ὀδύνη με τ. Εὐριπ. Ῥῆσ. 749.— Παθ., τείροντο δὲ νηλεῖ χαλκῷ Ἰλ. Ρ. 376· καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ αὐτόθι 745· ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ λυγρῷ Χ. 242· τείρετο δ' αἰνῶς, ἐθλίβετο καθ' ὑπερβολήν, Ε. 352· τειρόμενοι, διὰ πολέμου, Α. 801, πρβλ. Ζ. 387, κλπ.· οὕτω παρ' Ἡσ. ἐν Ἀποσπ. 51, Θεόγν., καὶ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς· τ. ὑπό τινος Εὐρ. Ἀνδρ. 114· ἦ μάλα δὴ τείρουσι .. ὗες Ἀχαιῶν, «τείρουσι, καταπονοῦσι» (Σχόλ.), Ἰλ. Ζ. 255.— Ποιητ. ῥῆμα ἐν χρήσει παρὰ Λυσί. 123. 25, Αἰλ. π. Ζ. 14. 11, Γαλην. τ. 8, σ. 840. — Καθ' Ἡσύχ.: «τείρων· λυπῶν, τιμωρῶν, καταπονῶν».

τειχεσι-πλήτης, **ου**, ὁ, (πελάζω) ὁ τὰ τείχη πλήττων, προσβάλλων ἐξ ἐφόδου, ἐπίθετ. τοῦ Ἄρεως, Ἰλ. Ε. 31, 455 (ἔνθα -βλῆτης εἶναι πλημμ. γραφή)· — ὁ Νικήτ. ἔχει κριὸς τειχεσιπλήκτης, ὁ πλήττων τὰ τείχη· πρβλ. **δασπλῆτις**.— Καθ' Ἡσύχ.: «τειχεσιπλῆτα· προσπελάζων τείχεσι».— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 432.

τειχέω, ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ. ἀντὶ τοῦ Ἀττικ. **τειχίζω**, Ἡρόδ. 1. 99, κλπ.· μετὰ συστ. αἰτ., τεῖχος τειχεῖν ὁ αὐτ. 9. 7.

Π. μεταβ., περιβάλλω διὰ τείχους, ὀχυρώνω, τὸν Ἰσθμὸν ὁ αὐτ. 8. 40., 9. 8, πρβλ. 5. 23, κλπ.

τειχήεις, **εσσα**, **εν**, = **τειχιόεις**, Στράβ. 478.

τειχήρης, **ες**, ὁ περικεκλεισμένος ἐν ὁ τειχῶν (πρβλ. **πυργήρης**)· ὅθεν, **1)** ἐντὸς τῶν τειχῶν ἐγκεκλεισμένος, πολιορκούμενος, ὅκως τειχήρεας ποιήσειε, ... χώματα χῶν πρὸς τὰ τείχεα ἐπόρθεε Ἡρόδ. 1. 162· τειχήρεις αὐτοὺς ποιήσας Θουκ. 2. 101., 4. 25· τ. γίγνεσθαι Ἀνδοκ. 26. 9· τ. εἶναι Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 2, Πολύβ., κλπ.· τ. ἔνδον καθῆσθαι Διον. Ἁλ. 6. 50. **2)** περιτετειχισμένος, ὠχυρωμένος, Ἑβδ. (Ἀριθμ. ΙΓ', 20, Δευτ. Θ', 1, κ. ἀλλ.)· ἡ πρώτη (νῆσος) τειχήρης τὴν φύσιν, ὀχυρὰ ἐκ φύσεως, Φιλόστρ. 835. (Περὶ τῆς καταλήξεως ἴδε **τριήρης**).

τειχίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ** Θουκ. 6. 97, Δημ. 69. 18., 375. 7· ἀόρ. **ἐτείχισα** Ἡρόδ. 1. 175· πρκμ. **τετείχικα** Δημ. 375. 11.— Μέσ., ἀόρ. **ἐτειχισάμην** Ξεν.· (τεῖχος). Ὡς καὶ νῦν, κτίζω, (πρβλ. **τειχέω**), Ἀριστοφ. Ὄρν. 838, Θουκ. 1. 64, κλπ.· μετὰ συστοίχου αἰτ., τ. τεῖχος, οἰκοδομῶ, ἐγείρω τεῖχος, ὁ αὐτ. 5. 82, Ἀνδοκ. 28. 18, κλπ.· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τεῖχος ἐτειχίσσαντο, ἔκτισαν δι' ἑαυτοὺς τεῖχος, Ἰλ. Η. 449, πρβλ. Θουκ. 3. 105· ἔρυμα τῷ στρατοπέδῳ ἐτειχίσαντο ὁ αὐτ. 1. 11.— Παθ., πύργος τετείχισται Πινδ. Ι. 5 (4). 56· ὕμνων θησαυρὸς τετείχισται ὁ αὐτ. Π. 6. 9· τετείχιστο, ἀπροσ., ὑπῆρχον οἰκοδομαί, Ἡρόδ. 1. 181. **2)** σχηματίζω ὡς τεῖχος, τῇ τῶν ἀσπίδων προβολῇ ὥσπερ τειχίσαντες Ἡρόδ. 6. 5.

Π. μεταβ., περιτειχίζω, διὰ τείχους περικλείω, ὀχυρώνω, τὸ οὖρος Ἡρόδ. 1. 175, κλπ.· τὸν Πειραιᾶ Ἀνδοκ. 21. 4· τὴν πόλιν, τὸν κρημνὸν Θουκ. 1. 93., 6. 101· στρατόπεδα δύο ὁ αὐτ. 3. 6· λίθοις τ. τὴν πόλιν Δημ. 325. 23· χαλκοῖς τείχεσι τὴν χώραν Αἰσχίν. 65. 33· Μαγνησίαν Δημ. 15. 20· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τειχίζεσθαι τὸ χωρίον Θουκ. 4. 3.— Παθ., περικλείομαι διὰ τείχους ἢ διὰ τειχῶν, οἱ Ἀθηναῖοι ἐτειχίσθησαν ὁ αὐτ. 1. 93· τὰ τετειχισμένα, τὰ ὠχυρωμένα μέρη, ὁ αὐτ. 4. 9· μετατορ., Αἴγυπτον τῷ Νείλῳ τετειχισμένην Ἰσοκρ. 224Α· ἀσφάλειαν τετειχισμένην ὅπλοις Δημ. 367. 18.

τειχιόεις, **εσσα**, **εν**, ὁ τετειχισμένος, ἐπὶ πόλεων, Ἰλ. Β. 559, 646.

τειχίον, τό, περιτείχισμα, μέγα τειχίον αὐλῆς Ὀδ. Π. 165. 343 (ὡς τὸ **ἕρκεα**, αὐτόθι 341)· — ἡ ὑποκοριστ. αὐτοῦ σημασία κεῖται ἐν τούτῳ ὅτι λέγεται συνήθως ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν οἰκοδομημάτων καὶ οὐχὶ ὡς τὸ **τεῖχος**, ἐπὶ τῶν τῆς πόλεως τειχῶν, ἴδε Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 497 (ἂν καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Σφ. 1109 φαίνεται ὅτι λέγεται ἐπὶ τῶν τῆς πόλεως τειχῶν), Θουκ. 6. 66., 7. 81, κλπ., πρβλ. Θωμ. Μάγιστρ. σ. 837, Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 2. 511.

τείχισις, **εως**, ἡ, τὸ τειχίζειν, κτίσιμον τείχους, περιτείχισις, Θουκ. 7. 6, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 4.

τείχισμα, τό, τεῖχος ἢ φρούριον, ὀχύρωμα, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1096, Θουκ. 4. 8, 115, κλπ., πρβλ. **ἀπο-**, **δια-**, **περι-τείχισμα**.

τειχισμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τείχισμα**, τὰς χερσαίας πύλας τειχισματίοις διείληφε Νικήτ. Χρον. 364Β.

τειχισμός, ὁ, = **τείχισις**, Θουκ. 5. 82., 6. 44, Δημ. 325, 23, Πολύβ. 5. 93, 5, κλπ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 3.

τειχιστής, **οῦ**, ὁ, ὁ κτίζων τείχη, τειχοδόμος, τειχοποιός, Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. ΙΒ', 12)

τειχοδομέω, κτίζω τεῖχος, Ἀνθ. Πλαν. 279, Πολυδ. Ζ', 118. — Παθ., ἐτειχοδομήθη Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 287.

τειχοδομία, ἡ, οἰκοδόμησις τειχῶν, Πλουτ. Νικ. 18, Συλλ. Ἐπιγρ. 2058Β. 64, Κιννάμ. ἐν Ἱστ. 5C.

τειχοδομήματα, τά, τειχοδομίαι, Ἐπιγρ. Χαλκίδος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ, Matth. d. d. arch. Inst. VI, σ. 168.

τειχοδόμος, **ον**, ὁ κτίζων, ὁ οἰκοδομῶν τείχη, Μανέθων 4. 291, Πολυδ. Α', 161, πρβλ. **τειχοποιός**.

τειχο-καταλύτης [ῠ], **ου**, ὁ, ὁ καταλύων, καταστρέφων τείχη, τῶν τειχοκαταλυτῶν ἐλεφάντων Κτησίας ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 72, σ. 45, 32.

τειχο-κρᾰτέω, κυριεύω τεῖχος, ἢ φρούριον, Πολύαιν. 5. 2, 18.

τειχολέτις, **ιδος**, ἡ, ἡ καταστρέφουσα τείχη, Σιμύλος ὁ ποιητὴς παρὰ Πλουτ. ἐν Ρωμ. 17.

τειχομᾰχεῖον, τό, μηχανὴ πρὸς τειχομαχίαν, πολιορκητική τις μηχανή, Νικήτ. Χρον. 159Α.

τειχομᾰχέω, μάχομαι πρὸς τὰ τείχη, δηλ. πολιορκῶ καὶ προσβάλλω τὰ τείχη, Ἡρόδ. 9. 70, Θουκ. 7. 79, Ξεν., κλπ.· τ. τινι Ἀριστοφ. Νεφ. 481· πρός τινα Πλουτ. Ἀλκ. 28· τειχομαχεῖν δυνατοί, ἔμπειροι εἰς τὸ τειχομαχεῖν, δηλ. εἰς τὸ πολιορκεῖν καὶ προσβάλλειν τείχη, Θουκ. 1. 102.

τειχο-μάχης [ᾰ], **ου**, ὁ, ὁ προσβάλλων τὰ τείχη, πολιορκητής, μηχανικός, Ἀριστοφ. Ἀχ. 570, ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ **-ας**.

τειχολᾰχία, Ἰωνικ. **-ίη**, ἡ, τὸ τειχομαχεῖν, πολιορκία καὶ προσβολὴ τῶν τειχῶν, Ἡρόδ. 9. 70· οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ δωδεκάτη ῥαψῳδία (Μ) τῆς Ἰλιάδος, Πλάτ. Ἴων 539Β.

τειχομᾰχικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πολιορκίαν· ἀπαντᾷ ἔν τινι μεταγενεστ. Σχολίῳ εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 481, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. σ. 148.

τειχο-μελής, **ές**, ὁ τειχίζων διὰ μουσικῆς, ἐπὶ τῆς λύρας τοῦ Ἀμφίονος, Ἀνθ. Π. 9. 216.

τειχοποιέω, κτίζω τείχη ἢ ὀχυρώματα, Συλλ. Ἐπιγρ. 2097, Πολυδ. Ζ', 118.

τειχοποιητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **τειχοποιέω**, δεῖ τειχοποιεῖν, Φίλων Βελοπ. 84Α. **Π.** ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦ τειχοποιοῦ, Δημ. περὶ τοῦ Στεφάνου ὑπόθ. 2.

τειχοποιΐα, ἡ, τὸ τειχοποιεῖν, κτίζειν τείχη, ἐγείρειν ὀχυρώματα, Διόδ. 13. 35, Πλούτ. 2. 851Α.

τειχο-ποιός, **όν**, ὁ κτίζων τείχη ἢ ὀχυρώματα, Λυκόφρ. 617, Λουκ. περὶ Ὀρχ. 41, Πολυδ. Α', 161. **Π.** οἱ τειχοποιοί, ἐν Ἀθήναις ἦσαν ἄρχοντες ἐκλεγόμενοι ὅπως φροντίζωσι περὶ τῆς ἐπισκευῆς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως, Δημ. 243. 26, Αἰσχίν. 57. 15, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 5.

τειχό-πυργος, ὁ, πύργος ἐπὶ τείχους μετὰ διόδου, Ἐτυμολ. Μέγ. 147. 5, ἔνθα **τειχοπυργίους**.

τεῖχος, **εος**, τό, τεῖχος, μάλιστα δὲ τεῖχος μέγα καὶ ἰσχυρὸν περί τινα πόλιν, τεῖχος τῆς πόλεως, συχνὸν ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ ἐφεξῆς ἔν τε τῷ ἑνικῷ καὶ τῷ πληθ.· κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἀείποτε ἐξ ὀγκωδῶν λίθων (πρβλ. **λογάς**, **λογάδην**, **λιθολόγος**)· ὅθεν, ξύλινον τεῖχος ἦτο πρᾶγμα ἀσύνηθες καὶ παράδοξον, Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 7. 141, πρβλ. 8. 51., 9. 65, Θουκ. 2. 75, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 4, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1040· (ὁ Πίνδ. ποιεῖται τοῦ τῆς φράσεως ταύτης ἐπὶ νεκρικῆς πυρᾶς, Π. 3. 67)· τ. σιδηροῦν, τείχη χαλκᾶ καὶ ἀδαμάντινα Ἀριστορ. Ἱππ. 1046, Αἰσχίν. 65. 33· τειχέων κιθῶνες, χιτῶνες, ἐνδύματα ἐκ τειχῶν, δηλ. τείχη πολλαπλᾶ, τὸ ἓν ἐντὸς τοῦ ἑτέρου, Ἡρόδ. 7. 139· τεῖχος ἐλαύνειν, ἴδε **ἐλαύνω** ΙΙΙ, 2· δέμειν Ἰλ. Η. 436, κλπ.· οἰκοδομεῖν Ἡρόδ. 1. 98, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1132, κλπ.· (οἰκοδομοῦμαι τ., κτίζω δι' ἐμαυτὸν τείχη, Θουκ. 7. 11)· τ. ἄγειν ὁ αὐτ. 6. 99· τ. ἱστάναι Δημ. 479. 12· τ. περιβάλλεσθαι, moenia sibi circumdare, Ἡρόδ. 1. 141, Θουκ., κλπ.· (ὡσαύτως, τ. περιβάλλεσθαι τὴν πόλιν Ἡρόδ. 1. 163· ὅθεν ἐν τῷ παθητ., τεῖχος περιβεβλημένος, ἔχων τεῖχος πέριξ, Πλάτ. Θεαίτ. 174Ε)· ἀλλὰ καί, περιβάλλεσθαι τείχει τὴν νῆσον, in ulam moeniis cingere, ὁ αὐτ. ἐν Κριτί. 116Α, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 11, 11· — ἀντίθετον τῷ **τεῖχος ῥήξασθαι**, τεῖχος ῥηξάμενοι,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κρημνίσαντες, Ἰλ. Μ. 90, 257· τεῖχος ἀναρρήξας Η. 461· οὕτω παρὰ τοῖς πεζογράφοις, τ. διαιρεῖν, περιαιρεῖν, καθαιρεῖν, κατασκάπτειν Θουκ. 2. 75, Ἡρόδ. 6. 46, 47, Θουκ. 4. 109, κλπ.

2) τὰ μακρὰ τείχη, τὰ ἑνοῦντα τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τῶν λιμένων Πειραιῶς καὶ Φαλήρου, ἐκαλοῦντο δὲ τὸ βόρειον τὸ πρὸς τὸν Πειραιᾶ καὶ τὸ νότιον ἢ τὸ πρὸς Φάληρον (Πλάτ. Πολ. 439Ε, Αἰσχίν. 51. 17, 27), ὠνομάζοντο προσέτι τὰ Σκέλη, Λατιν. Brachia (Στράβ. 395, Λίβ. 31. 26), ἴδε Θουκ. 2. 13· ἕτερον δὲ τεῖχος μεταξὺ τῶν δύο (τὸ διὰ μέσου) ἦτο παράλληλον πρὸς τὸ βόρειον, ὅπερ διὰ τοῦτο ἐκαλεῖτο καὶ τὸ ἔξωθεν, Πλάτ. Γοργ. 455Ε, Θουκ. ἔνθ' ἀνωτ.· — πλείονα περὶ τῶν μακρῶν τειχῶν εὑρήσεις ἐν τῇ ἀξιολόγῳ πραγματείᾳ τοῦ Ἐνρίκου Οὐλερίχου τῇ ἐπιγραφομένῃ «Λιμένες καὶ Μακρὰ τείχη Ἀθηνῶν, δημοσιευθείσῃ ἐν τῷ Ἑβδόμῳ φυλλαδίῳ τοῦ Ἐρανιστοῦ ἐν Ἀθήναις 1843, ἴδε καὶ διατριβὴν Γ. Ζαννέτου ἐν τῷ περιοδικῷ Ἀπόλλωνι, καὶ Λεξ. Ἀρχ. Ραγκαβῆ, κλπ.· τὸ δὲ μεταξὺ τῶν τειχῶν διάστημα ἐνίοτε ἐκαλεῖτο τὸ μακρὸν τ., Ἀνδοκ. 7. 8. — τεῖχος, τείχη διαφέρει τοῦ τοῖχος ὡς τὸ Λατ. murus, moenia τοῦ paries, ὡς τὰ τῆς πόλεως τείχη ἀπὸ τοῦ τοίχου οἰκίας, πρβλ. **τειχίον**.

II. πᾶς τόπος ὠχυρωμένος, ὀχύρωμα, φρούριον. Ἡρόδ. 3. 14, 91, κλπ.· οὕτως ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ ἑνὸς μόνου φρουρίου, ὁ αὐτ. 4. 12. **III**. τετειχισμένη, ὠχυρωμένη πόλις, ὁ αὐτ. 9. 41, 115, Ξεν., κλπ.· καὶ οὕτως ἐν τῷ πληθ., Ἡρόδ. 9. 98, Ξεν. (Ὁ Κούρτ. νῦν ῥέπει εἰς τὸ νὰ ἀναφέρῃ τὴν λέξιν εἰς τὴν √ΘΙΓ, θιγεῖν μᾶλλον ἢ εἰς τὴν √ΤΕΚ, **τεκ-εῖν**, μετενεχθέντος τοῦ δασέος ἀπὸ τοῦ πρώτου γράμματος εἰς τὸ τρίτον).

τειχο-σείστης, ου, ὁ, ὁ σείων, διασείων τείχη, Εὐστ. Πονημάτ. 291. 84, Μανασσ. Χρον. 4819· θηλ. **-σείστρια**, αὐτόθι

τειχο-σκοπία, ἡ, τὸ σκοπεῖν ἀπὸ τῶν τειχῶν, ὄνομα τῆς γ' ῥαψῳδίας (Γ.) τῆς Ἰλιάδος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 88. 3553.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 433.

τειχοφυλακέω, φυλάττω τὰ τείχη, Διον. Ἁλ. 4. 16, Πλουτ. Κράσσ. 27· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 574 κέξ., ὅστις ἀπορρίπτει τὸν τύπον **τειχοφυλακτέω** παρὰ Πολυαίνῳ 7. 11, 5, ὡς παρὰ πᾶσαν ἀναλογίαν ἐσχηματισμένον. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 297.

τειχο-φύλαξ [ῠ], **ᾰκος**, ὁ, ὁ φυλάττων τὰ τείχη, Ἡρόδ. 3. 157, Πλούτ. 2. 694C.

τειχύδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τεῖχος**. Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 28.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 147, Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 409.

τείχωμα, τό, «φραγμός: τὸ περίφραγμα καὶ τείχωμα ἐντελές, ὅπερ ἐστὶ καὶ αἱμασιά» Α. Β. 314· — παρὰ Πολυβ. 4. 63, 2, νῦν διορθοῦται: **τε χώμασιν**.

τείως, Ἐπίρρ. Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **τέως**, Ὀδ.

τέκε, **τεκεῖν**, ἴδε ἐν λ. **τίκτω**.

τεκεκτόνος, **ον**, πλημμ. γραφ. ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς ἀντὶ **τεκοκτόνος**. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 678, περὶ τῆς Μηδείας τῆς φονευσάσης τὰ ἑαυτῆς τέκνα.

τεκμαίρομαι, μέλλ. **τεκμᾰροῦμαι**. Ξενοφ. Κύρ. 4. 3, 21· ἀόρ. **ἐτεκμηράμην** Ἀττ., Ἐπικ. **τεκμ-** Ὅμ.· ἀποθ., ἴδε κατωτ. Β (**τέκμαρ**). Δηλῶ διὰ σημείου, ἐμφαίνω, δεικνύω, ὁρίζω, προορίζω, διατάσσω, μάλιστα ἐπὶ θεῶν καὶ τῆς Μοίρας, θεοὶ κακὰ τεκμήραντο Ἰλ. Ζ. 349 κακὰ .. τεκμαίρεται ἀνθρώποισι Η. 70· πόλεμον, δίκην τινί τ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 227, 237· — καθόλου, ἐπὶ παντὸς προσώπου ἐν ἀξιώματι, ἐπιβάλλω ἔργον εἴς τινα, παραγγέλλω, προστάσσω, ὁρίζω, προδιαγράφω, πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμ. Ὀδ. Π. 317· ἄλλην θ' ἡμῖν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη Κ. 563· καὶ μετά τινος προσθέτου σημασίας τοῦ προαγγέλλειν ἢ προφητεύειν, τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον Λ. 112, Μ. 139· — μετ' ἀπαρ., ὁρίζω κατ' ἐμαυτόν, δηλ. σχεδιάζω, ἔχω σκοπὸν νὰ πράξω, ἀποφασίζω, Ὑμ. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 285 (ὅπερ ἐν στίχ. 287 ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **φρονεῖν**), πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 559 — σημειώνω, Λατ. designare, ἕδρας πρεπούσας Πλάτ. Νόμ. 849Ε. **II**. μεθ' Ὅμ., σχεδὸν ἀείποτε, κρίνω ἐκ σημείων, σχηματίζω κρίσιν περί τινος πράγματος, εἰκάζω, ζητῶ, νὰ ὁρίσω ἢ προσδιορίσω, συμπεραίνω, προσβάσεις πύργων Εὐρ. Φοίν. 181· κύματα, φύλλα Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 217· ἀπολ., σχηματίζω κρίσιν ἢ εἰκασίαν, τέταρσιν ὀφθαλμοῖς Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ.· τεκμαιρόμενον λέγειν, ἐξ εἰκασίας, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 1. 4, 1, πρβλ. **συντεκμαίρομαι**. **2**) τὸ ἐφ' οὗ τις στηριζόμενος σχηματίζει τὴν κρίσιν ἢ εἰκασίαν συνήθως ἐκφέρεται κατὰ δοτικήν, ἐμπύροις τεκμαίρεσθαι, σχηματίζειν κρίσιν ἐκ τῶν ἐμπύρων θυσιῶν, Πινδ. Ο. 8. 4· τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλέος ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 151. 5· τ. τοῖσι νῦν ἔτι ἐοῦσι Πελασγῶν Ἡρόδ. 1. 57· τ. τὰ μὴ γιγνωσκόμενα τοῖς ἐμφανέσι, κρίνω ἢ εἰκάζω τὰ ἄγνωστα ἐκ τῶν γνωστῶν, ὁ αὐτ. 2. 33, πρβλ. 7. 16, 3 ἔργω κοὐ λόγῳ τ. Αἰσχύλ. Πρ. 336· τὰ καινὰ τοῖς πάλαι Σοφ. Ο. Τ. 916· τοῖς παροῦσι τἀφανῆ Εὐριπ. Ἀποσπ. 578· τοὺς .. περιεσομένους τοῖς ξύμπασι σημείοισι, ἐξ ὅλων τῶν συμπτωμάτων, Ἱππ. 46. 34, πρβλ. 396, 1· τὰ μέλλοντα τοῖς γεγενημένοις Ἰσοκρ. 70Α· περὶ τῶν μελλόντων τοῖς ἤδη γεγενημένοις ὁ αὐτ. 128Β· — ὡσαύτως, τ. τὰ μέλλοντα ἐκ τῶν γεγενημένων Δείναρχ. 94. 28, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 4. 1, 2, Πλάτ. Συμπ. 204C· ἀφ' αὐτοῦ τὴν νόσον τ. Ἀριστοφάν. Σφ. 76, πρβλ. Θουκ. 4. 123, Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 6, Πλάτ., κλπ.· τὸ ἀπό τινος εἴς τι Πλάτ. Θεαίτ. 206Β· τ. τι πρός τι Δημ. 820. 15· πόθεν τοῦτο τεκμαίρει; Πλάτ. Κρίτων 44Α, πρβλ. Πολ. 433Β·— σπανίως μετὰ γεν., τ. κατηγορίας οὐ προγεγενημένης, ἐκ τοῦ ὅτι .., Θουκ. 3. 53· τ. τῷ πυρὶ τῆς ὁδοῦ, κρίνω περὶ τῆς ὁδοῦ διὰ τοῦ πυρός, Ἀππ. Ἐμφυλ. 44, Μιθρ. 5, Ἄρατ. 1129, 1154· τ. τοῦ δένδρου πρὸς τὴν ναῦν, εἰκάζω τὸ ὕψος τοῦ δένδρου συγκρίνων αὐτὸ πρὸς τὸ πλοῖον, Φιλόστρ. 838, πρβλ. 28· οὕτω καί, οἶσθα ὅθεν τεκμαίρομαι Πλάτ. Πολ. 433Β, πρβλ. Φαῖδρον 235C. **3**) μετ' ἀπαρ., τ. τοῦτο οὕτω ἕξειν ἐκ τοῦδε Ξενοφ. Κύρ. 8. 1, 28, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 578C· οὕτω καὶ μετὰ ἐξηρτημένης προτάσεως, τεκμαίρεσθαί τι ὅτι .. (πρβλ. **τεκμήριον** 1), Θουκ. 1. 1, Ξεν. Πολ. 8, 2· ὡς μέγα.., τὴν Αἴτνην ὄρος εἶναί φασι, τεκμαίρου, κρῖνον πόσον μέγα εἶναι .., Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Ἑορταῖς» 2· εἰ δέ με καὶ πεφίληκε τεκμαίρομαι, δὲν εἶμαι βέβαιος, Ἀνθολ. Π. 12. 177. — Πρβλ. **τέκμαρσις**. **4**) ἀναγνωρίζω, ὅπα κούρης Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 73· αὐτὸν Ἀλέξανδρον τεκμαίρεο Ἀνθολ. Πλαν. 121.

III. προβάλλω, ἐκτείνω πρὸς τὰ ἐμπρός, εἰς ἄνεμον τεκμαίρεται ὁλκὸν Διον. Π. 101, 135, 178· —ἀπολ., προέχω, ἐξέχω, ἐπὶ ὀδόντων, Νικ. Θηρ. 231.

B. ὁ ἐνεργ. τύπος **τεκμαίρω** ἀπαντᾷ κατὰ πρῶτον παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ποιηταῖς, δεικνύω διά τινος τεκμηρίου, τεκμαίρει χρῆμ' ἕκαστον, ἡ περίστασις ἀποδεικνύει ἕκαστον ἄνθρωπον (δεικνύει τὴν ἀξίαν κλπ. ἑκάστου), Πινδ. Ο. 6. 123 τεκμαίρει.. ἰδεῖν, παρέχει σημεῖα (εἰς τοὺς ἀνθρώπους) ὥστε νὰ ἴδωσι .., ὁ αὐτ. Ν. 6. 14· ἀλλά μοι .. τέκμηρον, ὅ τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 605· τ. κέλευθον, δεικνύω, δηλῶ, φανερώνω τὴν ὁδόν, Νικ. Θηρ. 680· τ. ἀοιδήν, ὁδηγεῖν .., Ἄρατ. 18

τέκμαρ. Ἐπικ. **τέκμωρ**, τό, ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμήρῳ, ἐν ᾧ ὁ ἕτερος τύπος ἀπαντᾷ ἐν Ἡσ. Ἀποσπ. 55. 2, Πινδ., Αἰσχύλ., κλπ.· ἄκλιτ. (ἴδε ἐν λ. **τίκτω**). Ὡρισμένον σημεῖον ἢ ὅριον, τέρμα, τέλος (τὸ παρὰ τοῖς μετέπειτα πέρας, Ἀριστ. Ρητορ. 1. 2, 17), τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών, τὸ δὲ τέτρατον ἵκετο τέκμωρ, Αἰγάς, «τρὶς μὲν ὥρμησε πορευόμενος (ἐξέτεινε τὸ βῆμα), τὸ τέταρτον δὲ κατέλαβε τὸ τέλος, τὰς Αἰγὰς τὴν νῆσον» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ν. 20· τοῖο μὲν .. εὕρετο τέκμωρ, ἐπενόησε τρόπον θεραπείας, Π. 472· εἰς ὅ κε τ. Ἰλίου εὕρωσιν Η. 30· οὐδέ τι τέκμωρ εὑρέμεναι δύνασαι Ὀδ. Δ. 373, πρβλ. 466 — παρὰ Πινδ., ἢ τέρμα, τέλος, τέκμαρ αἰῶνος Ἀποσπ. 146, πρβλ. Ν. 11. 57· ἤ, σκοπός, πρόθεσις, Π. 2. 90· συχν. καὶ παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. **2**) ὡρισμένη γραμμὴ διαχωρισμοῦ, τ. δειλῶν τε καὶ ἐσθλῶν Ἡσ. Ἀποσπ. 55. 2. **II**. ὡς τὸ **τεκμήριον**, ὡρισμένον σημεῖον, ἀλλὰ μόνον μέγα τ. καὶ σοβαρὸν ὡς ὁ Ζεὺς λέγει περὶ τοῦ νεύματός του ὅτι εἶναι μέγιστον τέκμωρ ἐξ ἐμέθεν, ἡ ὑψίστη καὶ βεβαιοτάτη ἐγγύησις ἢ διαβεβαίωσις, ἣν δύναμαι νὰ δώσω, Ἰλ. Α. 526 ἐπὶ τῆς σελήνης ὡς σημείου ἐν τῷ οὐρανῷ, τέκ. δὲ βροτοῖσι τέτυκται Ὑμ. Ὁμ. 32. 13, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 499., Γ. 1002, κλπ.· οὕτω παρὰ Τραγ., ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χειμῶνος τ. οὔτ'.. ἦρος Αἰσχύλ. Πρ. 454· τί γὰρ τὸ .. τῶνδέ σοι τ.· ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 272, πρβλ. 315· τἀνδρὸς ἐμφανὲς τ. ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 244· θανόντος πίστ' ἔχων τ. Σοφ. Ἠλ. 774, πρβλ. 1109· τῆς ἀφίξεως τ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 483· κυνὸς .. σῆμα, ναυτίλοις τ. Εὐρ. Ἑκάβ. 1273. — Ποιητ. λέξις ἐν χρήσει καὶ ἐν τῷ Ἰωνικῷ πεζῷ λόγῳ τοῦ Ἱππ. καὶ Ἀρεταίου ἐπὶ συμπτώματος, μάλιστα δὲ ἐπὶ κρισίμου συμπτώματος, Ἱππ. 644. 55, περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 2, κ. ἀλλ.

τέκμαρσις, ἡ, τὸ κρίνειν ἐκ βεβαίων σημείων· μάλιστα παρὰ τοῖς Ἰατροῖς, τὸ κρίνειν ἐκ συμπτωμάτων, Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 383, πρβλ. Foës. Oec.· καθόλου, οὐ δικαίαν τέκμαρσιν ἔχει τὸ ἐκφοβῆσαι, δὲν παρέχει εὔλογόν τινα αἰτίαν (ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ ἀποτέλεσμα) ὥστε νὰ προξενήσῃ ὑμῖν φόβον, Θουκ. 2. 87· τὴν τ. ποιεῖσθαι ἔκ τινος, = τεκμαίρεσθαι, Διον. Ἁλκ. 7. 71· τ. ἔχειν, ἑρμηνείαν, ἐπὶ ὀνείρου, Δίων Κ. 47. 46. **II**. ἐμπειρία ἢ δεξιότης εἰς τὸ τεκμαίρεσθαι, ὀξύνοια, ἀγχίνοια, ταχύνοια, γυναικείᾳ τεκμάρσει Διον. Ἁλ. 1. 78.

τεκμαρτέος, **α**, **ον**, ῥηματ. ἐπίθετ., ὃν πρέπει τις νὰ συμπεράνῃ, πρός τι, συμφώνως πρός .., Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 1.

II. **τεκμαρτέον**, πρέπει τις νὰ ὁρίσῃ, συμπεράνῃ, τινί τι Ἱππ. περὶ Ἰητρ. 746.

τεκμαρτικός, **ή**, **όν**, ὁ τεκμαιρόμενος, στοχαζόμενος, στοχαστικός, Πολυδ. Θ', 152.

τεκμαρτός, **ή**, **όν**, ὃν δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ, νὰ εἰκάσῃ, οὐδὲ πρὸς εἶδος ἄρ' ἦν οὐδὲν προσιδόντι τεκμαρτὸν Κρατῖνος ἐν «Ὥραις» 3.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τεκμηριάζω, παριστάνω διὰ τεκμηρίων, διὰ φανερῶν σημείων, Νικήτ. Χρον. 214B, 287D.

τεκμήριον, τό, (τεκμαίρομαι) ὡς τὸ τέκμαρ II (πρβλ. Ἀριστ. Ρητορ. 1. 2, 17), βέβαιον σημεῖον ἢ ἀπόδειξις, Ἡρόδ. 2. 13., 9. 100, καὶ Ἀττ. τεκμηρίοισιν ἐξ οἰμωγμάτων Αἰσχύλ. Ἀγ. 1366· καὶ μὴν στίβοι γε, δεύτερον τεκμ. ὁ αὐτ. ἐν Χο. 205· θανόντος πίστ' ἔχων τεκμήρια Σοφ. Ἡλ. 744· ἐμφανῆ τ. αὐτόθι 1109· ἀσφαλὲς τ. Εὐριπ. Ρῆσ. 94· — παρὰ τοῖς Ἰατροῖς, βέβαιον σύμπτωμα, Ἱππ. 46. 45. κλπ. **II**, βεβαία ἀπόδειξις (κυρίως συλλογιστική, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀπ' εὐθείας μαρτυρίαν, Ἰσαῖ. 47. 33., 69. 18), Αἰσχύλ. Εὐμ. 485, καὶ συχν. παρὰ Πλάτ., κλπ.· ἀντίθετον τῷ εἰκός, Ἀλκίφρων 120. 18· ἀλλά, οὐκ εἰκότα τεκμήρια ὁ αὐτ. 128. 14· τ. δίκαιον ὁ αὐτ. 112. 32· τ. τινος, ἀπόδειξις περί τινος πράγματος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 662, Ἀριστοφ. Ὄρν. 482, κλπ.· σπανίως ἐπὶ προσώπου, τ. δὲ τοῦδε τὸν Ὄρηρον λαβὲ Φιλήμ. ἐν Ἀδηλ. 11· — ὡσαύτως, τ. περὶ τῶν μελλόντων Ἀνδοκ. 23. 39, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 13, Πλάτ. Θεαίτ. 185B· — τ. τινος διδόναι, παρέχεσθαι Αἰσχύλ. Πρ. 826, Ξεν. Ἀγησ. 6. 1· λέγειν Αἰσχύλ. Εὐμ. 447· δεικνύναι, ἐπιδεικνύναι, ἀποδεικνύναι αὐτόθι 662, Ἰκέτ. 54, Πλάτ. Θεαίτ. 158B· ἀποφαίνειν ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Μείζ. 283A· ἔχειν Αἰσχύλ. Ἱκ. 271.

2) παρ' Ἀττικ. συχνάκις εὑρίσκομεν τεκμήριον δὲ ὡς ἀνεξάρτητον πρότασιν, ἡ δὲ ἀπόδειξις τούτου εἶναι (τὸ ἑξῆς), π. χ. Θουκ. 2. 39, πρβλ. Wolf εἰς Δημ. Λεπτ. 459. 28· πληρέστερον· τ. δέ μοι τούτου τόδε· αἱ μὲν γὰρ φαίνονται Ἡρόδ. 2. 58· τ. δὲ τούτου καὶ τόδε· παρὰ μὲν Κύρου Ξεν. Ἀν. 1. 9, 29· οὕτω, χρῆσθαι τεκμηρίῳ ὅτι .. (διὰ τοῦ ὅτι εἰσάγεται ὁ λόγος, ἡ αἰτία, οὐχὶ τὸ πρᾶγμα), Ἀνδοκ. 4. 25, Λυσί. 184. 29, πρβλ. σημεῖον II. 2. **3)** ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἀριστοτέλους, βεβαία, ἀναντίρρητος ἀπόδειξις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ μὴ βεβαιωτικὰ σημεῖον καὶ εἰκός, ἴδε Ἀναλυτ. Πρότ. 2. 27, 7, Ρητορ. 1. 2, 16., 2. 25, 8 κέξ.

τεκμηριόω, ἀποδεικνύω, διὰ τεκμηρίων, καταδεικνύω μετὰ βεβαιότητος, Θουκ. 1. 3, Διον. Ἀλ., κλπ.· εἰ τῳ ἱκανὸς τεκμηριῶσαι, νὰ ἀποδείξῃ διὰ τεκμηρίων, Θουκ. 1. 9· τοιαῦτα ἐτεκμηρίωσεν ὅτι.., τοιαύτην βεβαίαν ἀπόδειξιν παρέσχε περὶ τοῦ ὅτι.., ὁ αὐτ. 3. 104. — Παθ., ἀποδεικνύομαι, τινι, ἔκ τινος γεγονότος, Δίων Κ. 75. 13. **II**, Μέσ., = **τεκμαίρομαι** παρὰ μεταγεν. συγγραφεῦσιν, οἷον Φίλωνι 2. 505, Ἀπολλων. περὶ Συντάξ. 371B.

τεκμηριώδης, ες, ὁ ὅμοιος πρὸς τεκμήριον, Ἀριστ. Ρητ. 2. 25, 14. — Ἐπίρρ. **-δῶς**. Στοβ. παράρτ. σ. 72 Gaisf.

τεκμηρίωμα, τό, ἀπόδειξις, Γαλην. τ. 4, σ. 396.

τεκμηρίωσις, ἡ, ἀπόδειξις, Ἀρρ. Ἀν. 4. 7., 5. 4.

τέκμωρ, τό, Ἐπικ. τύπος τοῦ **τέκμαρ**, τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὕρετο τέκμωρ Ἰλ. Π. 472. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 207.

τεκνίδιον [νῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **τέκνον**, μικρὸν τέκνον, ὦ γλυκύτατον σὺ τεκνίδιον κακοῦ πατρὸς Ἀριστοφ. Ἀνυσ. 889.

τεκνίον, τό, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Π. 11. 402· τεκνία, ἔτι μικρὸν μεθ' ὑμῶν εἰμι Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιγ', 33, Α' Ἐπιστ. Ἰω. δ', 4.

τεκνογονέω, γεννῶ τέκνα, τίκτω, Ἀνθ. Π. 9. 22, Α' Ἐπιστ. πρ. Τιμ. ε', 14.

τεκνογονία, ἡ, τὸ τίκτειν, γεννᾶν τέκνα, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 1, 18, Α' Ἐπιστ. πρ. Τιμ. δ', 15.

τεκνο-γόνος, ον, ὁ γεννῶν τέκνα, Αἰσχύλ. Θήβ. 929.

τεκνο-δαίτης, ου. ὁ, (δαίω Β, δαίνυμι) ὁ καταβιβρώσκων τὰ τέκνα του, Χρησμ. παρὰ Παυσ. 8, 42, 6.

τεκνοδότης, ου, ὁ, ὁ διδοὺς τέκνα, Ἀνων. ἀστρολ. Cod. Par. 2506, fo'. 58 v0.

τεκνοθυσία, ἡ, ἡ θυσία τέκνων, Ἀθαν. τ. 2, σ. 24C.

τεκνοκτονέω, ἀποκτείνω, φονεύω τὰ τέκνα, Κλήμ. Ἀλ. 930, Ἡλιόδ., κλπ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 98.

τεκνοκτονία, ἡ, ὁ φόνος τῶν τέκνων, Πλούτ. 2. 998E.

τεκνο-κτόνος, ον, ὁ ἀποκτείνων τέκνα, παιδοκτόνος, τ. μύσος, ἐπὶ ἀνθρώπου, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1155.

τεκν-ολέτειρα, ἡ, ἡ φονεύσασα, ἢ κατ' ἄλλους ἡ ἀπολέσασα τὰ τέκνα της, ἐπὶ τῆς ἀηδόνος, Σοφ. Ἡλ. 107, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb, πρβλ. καὶ Ἀπολλόδ. 3. 14, 8. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 195.

τέκνον, ου, ὁ, (√ΤΕΚ, **τίκτω**) τὸ τεχθέν, τὸ γεννηθέν, τὸ παιδίον ἐν σχέσει πρὸς τοὺς τεκόντας, (ἴσως τὸ Ἀγγλο-Σαξον. bearn, Σκωτ. bairn, ἐκ τοῦ beran, γεννῶ, — οὐκ ἔστι μήτηρ ἡ κεκλημένου τέκνου τοκεύς, τροφὸς δέ .. Αἰσχύλ. Εὐμ. 658), ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα Ἰλ. Β. 136, κ. ἀλλ.· τέκνα καὶ γυναῖκες Ἡρόδ. 1. 164., 2. 30· γυναῖκες καὶ τ. ὁ αὐτ. 6. 19, κλπ.· — τὸ ἑνικὸν ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ κλητ., ὡς τύπος προσφωνήσεως παρὰ πρεσβυτέρων πρὸς νεωτέρους, τέκνον μου, «παιδί μου», ἐνίοτε μετ' ἄρσεν. ἐπιθέτου, φίλε τέκνον Ἰλ. Χ. 84, Ὀδ. Β. 263, κλπ.· — ἡ ἀναφορ. ἀντωνυμία ἢ ἡ μετοχὴ τίθεται συχνάκις κατ' ἄρσεν. ἢ θηλ. γένος, οἷον παρ' Ἡρόδ. 7. 224, Πινδ. Ἀποσπ. 157, Εὐρ. Ἱκέτ. 12 κἑξ., Τρῳ. 735. **2)** ἐπὶ ζῴων, τὰ μικρά, Ὀδ. Π. 217, Ἰλ. Β. 311, Μ. 170, κ. ἀλλ.· οὕτω παρ' Ἡροδ. 2. 66., 3. 102, 109, Αἰσχύλ. Θήβ. 291, Ξεν. Κύρ. 4. 1. 14, κλπ. **3)** μεταφορ. τὰ ἄνθη καλοῦνται γαίας τέκνα Αἰσχύλ. Πέρσ. 613· τὰ πτηνὰ αἰθέρος τέκνα Εὐρ. Ἡλ. 897· οἱ βάτραχοι λίμνατα κρηνῶν τ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 211, κλπ. [Ἡ παραλήγουσα εἶναι μακρὰ παρ' Ὁμήρ.· ἐνίοτε δὲ καὶ παρὰ τοῖς Τραγικ. (π. χ. Σοφ. Φιλ. 249, 260, 875, 914), ἀλλὰ πολὺ συχνότερον βραχὺ ὡς ἀείποτε παρὰ τοῖς Κωμικ., πλὴν ἐν παρῳδουμένοις τῶν Τραγικῶν χωρίοις, ἴδε Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 2, σελ. 479., 5, σ. 70· ἀλλὰ πάλιν μακρὸν παρὰ τοῖς ποιηταῖς τῆς νεωτέρας κωμῳδίας, ὁ αὐτ. 3, σ. 89].

τεκνο-ποιέω, ἐν τῷ ἐνεργ. ἐπὶ τῆς γυναικός, **τίκτω**, **γεννῶ τέκνα**· ἐν τῷ μέσῳ, ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 4 καὶ 5· (ἀλλ' ὁ Διόδ. ἀνατρέπει τὴν χρῆσιν ταύτην, πρβλ. 1. 73., 4. 29)· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ καὶ ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν γονέων, παράγω τέκνα, «κάμνω παιδιά», Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 22 κἑξ., Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 6, 1· — ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ ὡσαύτως, κάμνω νὰ γεννηθῶσι τέκνα δι' ἐμέ, Ξεν. Λακ. 1, 7. **II**, ἐπὶ πτηνῶν, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 12, 4.

τεκνοποίησις, ἡ, = **τεκνοποιία**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 243.

τεκνοποιητικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς γέννησιν τέκνων ἢ τεκνοποιίαν· ἡ τεκνοποιητικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), ὡς ὑποδιαίρεσις τῆς **οἰκονομικῆς**, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 3, 2 (ἔνθα ὁ Δινδ. νομίζει διορθωτέον **τεκνοποιική**).

τεκνοποιία, ἡ, τὸ τεκνοποιεῖν, γεννᾶν τέκνα, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 7, Λακ. 1, 3, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 7. 12, 7, Πολιτικ. 2.6, 10., 2. 9, 18· — ἐπὶ ζῴων, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 1, 11· ἐπὶ πτηνῶν, Πλούτ. 2. 966D.

τεκνό-ποινος, ον, ὁ τὰ τέκνα ἐκδικούμενος, μνάμων μῆνις τεκνόποινος Αἰσχύλ. Ἀγ. 155.

τεκνο-ποιός, όν, ἐπὶ τῆς γυναικός, ἡ τίκτουσα τέκνα, Ἡρόδ. 1, 59., 5. 40· ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, ὁ τεκνοποιῶν, Εὐρ. Τρῳ. 853 — τὰ τεκνοποιὰ ἀφροδίσια, ἡ κατὰ φύσιν σαρκικὴ μῖξις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ παρὰ φύσιν κακουργούμενα, Ξεν. Ἱέρ. 1, 29.

τεκνορ-ραίστης, ου, ὁ, ὁ ὀλετὴρ τέκνων, τεκνοκτόνος, Λυκόφρων 38. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 434.

τεκνοσπορία, ἡ, τὸ σπείρειν τέκνα, τεκνοποιία, ἐρατῆς ἔργα τεκνοσπορίης Ἀνθ. Π. 568.

τεκνο-σπόρος, ον, ὁ σπείρων τέκνα, τεκνοποιῶν, τεκνογόνος, Μανέθων 4. 597., 6. 540.

τεκνοσ-σόος, ον, ὁ σῴζων τὰ τέκνα, τεκνοσσόον οἶστρον Νόνν. Δ. 3. 322.

τεκνο-σφαγία, ἡ, ἡ τῶν τέκνων σφαγή, τὰς ἀνοσίους τεκνοσφαγίας Κύριλλ. Ἀλ. I, 156C.

τεκνοτροφέω, τρέφω ἢ ἀνατρέφω τέκνα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40. 32, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2347b.

τεκνοτροφία, ἡ, τὸ τρέφειν ἢ ἀνατρέφειν τέκνα, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. τ. 76. 13, Πλούτ. **2)** ἐπὶ ζῴων, ἀνατροφὴ τῶν τέκνων αὐτῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 4, 5.

τεκνο-τρόφος, ον, ὁ ἀνατρέφων τέκνα, Ἐκκλ.

τεκνο-τρώκτης, ου, ὁ, ὁ τρώγων τὰ ἑαυτοῦ τέκνα, τοῦ τεκνοτρώκτου Κρόνου Κραμήρ. Παρισιν. Ἀνέκδ. 3. 103, 12.

τεκνουργέω, = **τεκνοποιέω**, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 8, μέρ. 6', σ. 161.

τεκνουργία, ἡ, = **τεκνοποιία**, Τζέτζ. Ἱστ. 4, 346.

τεκνοῦς, οῦσσα, οῦν, συνηρ. ἀντὶ **τεκνόεις**, **εσσα**, **εν**, ἀνανδρος ἡ τεκνοῦσσα, ἡ τεκοῦσα, ἡ γεννήσασα (κατὰ διόρθωσιν τοῦ Brunck), Σοφ. Τρ. 308, ἔνθα ὁ Σχολ. μνημονεύει γραφ. **παιδοῦσσα** ἐκ τοῦ Καλλ.

τεκνοφαγέω κατατρώγω τέκνα, Ἰουστῖν. Μάρτ.

τεκτοφάγιον, ἡ, τὸ τεκνοφαγεῖν, Λουκ. περὶ Ὀρχ. 80.

τεκνο-φάγος, ον, ὁ ἐσθίων τέκνα, Γρηγ. Ναζ.

τεκνόφι, ποιητ. γενικ. τοῦ **τέκνον**, Σιμωνίδ. 44 ἐν τέλ.

τεκνοφονέω, φονεύω τέκνα, Ἀνθ. Π. 345 κλπ.

τεκνο-φόνος, ον, τεκνοκτόνος, φονεὺς τέκνων, Ἑβδομ. (Σοφ. Σολομ. ΙΔ', 23).

τεκνο-φόρος, ου, ἡ φέρουσα (ἐν γαστρὶ) τέκνον, κυοφοροῦσα, ἔγκυος, Ἰω. Δαμασκ. 2. 854A.

τεκνόω, μέλλ. **-ώσω**, παρέχω τέκνα, ἐφοδιάζω τινὰ μὲ τέκνα, τ. τὴν πόλιν παισὶ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 7. — Παθ., γίνομαι τέκνου πατήρ, κτῶμαι τέκνον, ἐξ οὗ 'τεκνώθη Λάϊος ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 868 (ἴδε Πόρσ. 882). **II**, γεννῶ, παράγω τέκνα, τεκνοποιῶ, συνήθως ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, σπείρω ἢ ἀποκτῶ τέκνα, Ἡσ. Ἀποσπ. 43. 6, Εὐρ. Φοίν. 19, Ἑλ. 1146· νύμφης, ἐκ νύμφης, ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 805· (τὸ θηλ. **τεκνοῦσα** ὅπερ εὑρηται ἐν Ἀντιγράφοις τοῦ Σοφ. ἐν Ἀποσπ. 308, εἶναι ἁμάρτημα, ἀντὶ **τεκνοῦσσα**). — Μέσ., ἐπὶ τοῦ θήλεος, τίκτω τέκνα, ἀρχὴ ταῖς γυναιξὶ τοῦ τεκνοῦσθαι καὶ τοῖς ἄρρεσι τοῦ τεκνοῦν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 5, 2· μεταφορ., ὅλβος τεκνοῦται, ἔχει τέκνα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 754· μυρίας ὁ μυρίος χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τε Σοφ. Ο. Κ. 618· χθὼν ἐτεκνώσατο φάσματ' ὀνείρων Εὐρ. Ι. Τ. 1262,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρβλ. Ἱκέτ. 1087. — ἀλλὰ τὸ μέσον εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Μηδ. 574, Ὀρφ. Ὕμν. 29. 7· ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν γονέων, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 4, 5· καὶ τὸ ἐνεργ. ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν γονέων, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 30., 4. 3, 1· ἐπὶ τῆς γυναικός, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 18, 10· τεκνώσασα μετ' αὐτοῦ Συλλ. Ἐπιγρ. 4179. — Παθητ., τίκτομαι, γεννῶμαι, Πινδ. Ι. 1. 25, Εὐρ. Φοίν. 863· μεταφορ., μὴ καὶ τεκνωθῇ δυσφορώτερος γόος Αἰσχύλ. Θήβ. 657· νόμοι.. οἳ' αἰθέρα τεκνωθέντες Σοφ. Ο. Τ. 867· ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ δράματι 1215, ἔχει τὴν τολμηρὰν ἔκφρασιν, γάμον τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον, δηλ. γάμον, καθ' ὃν ἀνὴρ καὶ υἱὸς εἶναι τὸ αὐτὸ πρόσωπον· αὐτὴ δὲ τεκοῦσα' ὑπὸ τῆσδε τεκνοῦται Θεοδέκτ. παρ' Ἀθην. 452Δ. **III.** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, υἱοθετοῦμαι, Διόδ. 4. 67.

τέκνωμα, τό, τέκνον· μεταφορ., τέκν. τοῦ πόνου κλέος, τέκνον τοῦ πόνου εἶναι ἡ φήμη, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 306π.

τέκνωσις, εως, ἡ, τὸ γεννᾶν, τίκτειν, τέκνωσιν ποιοῦμαι, τεκνοποιοῦμαι, κτῶμαι τέκνα, Θουκ. 2. 44· γίγνεται ἡ τ. τινος Ἀγαθοκλ. παρ' Ἀθην. 375F· — τὴν τ. ποιεῖσθαι, ἐπὶ πτηνῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 29, 4. **II.** Ὑποθεσία, Διόδ. 4. 39, 67.

τεκο-κτόνος, ον, = **τεκνοκτόνος**, Ὀρφ. Λιθ. 10. 9, περὶ τῆς Μηδείας, ἴδε Animadvertib Lobeck. εἰς Φρύν. σ. 678.

τέκος, εος, τό, Ἐπικ. δοτ. πληθ. **τέκεσσι, τεκέεσσι**, ἀμφότερα παρ' Ὁμήρ.· (√ΤΕΚ, τίκτω)· — ποιητ. ἀντὶ **τέκνον**, συχν. παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσ. ὡς ἔκφρασις τρυφερότητος παρὰ τῶν πρεσβυτέρων πρὸς τοὺς νεωτέρους, τέκνον μου, «παιδί μου», φίλον τέκος Ἰλ. Ι. 437. 444, κλπ.· — οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. Ι. 6 (5). 44, Αἰσχύλ. Θήβ. 203, 677, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 439. **2)** ἐπὶ ζώων, Ἰλ. Θ. 248, κλπ.· μάλιστα ἐν τῷ πληθ., «τὰ μικρά», Μ. 222, κ. ἀλλ., πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 292. **3)** μεταφ., δυσσεβίας μὲν ὕβρις τέκος ὡς ἐτύμως Αἰσχύλ. Εὐμ. 534.

τέκταινα, ἡ, θηλυκ. τοῦ **τέκτων**, Ποιητ. παρὰ Γαλην. Δογμ. Ἱππ. καὶ Πλάτ., Α. Β. 1199.

τεκταίνομαι, μέλλ. **τεκτᾶνοῦμαι** Ἀριστοφ. Λυσ. 674· ἀόρ. ἐτεκτηνάμην Εὐρ., κλπ.· ἀποθ. Κυρίως ἐπὶ τέκτονος ἢ ξυλουργοῦ, κατασκευάζω, «φτειάνω», νῆας Ἰλ. Ε. 62 (ἴδε ἐν λ. τέκτων)· — ἀπολ., κάμνω ἔργον ξυλουργοῦ, ἐργάζομαι ξύλα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἔργον τοῦ χαλκέως, σιδηρουργοῦ, ἕτερος δὲ χαλκεύει τις, ὁ δὲ τεκτ. Ἀριστοφ. Πλ. 163· μηδεὶς χαλκεύων ἅμα τεκταινέσθω Πλάτ. Νόμ. 846Ε, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 22· ἀντίθετον τῷ **πλάττω**, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 22, 6.

2) ἐπὶ ἄλλων τεχνιτῶν ἢ δημιουργῶν, τ. χέλυν Ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 25· τάφον Καλλ. εἰς Δία 8· — συχν. παρὰ Πλάτ.· τέλεον αὐτὸν [τὸν κόσμον] ἐτεκτήνατο Πλάτ. Τίμ. 33Α· ὁ τεκταινόμενος, ὁ ποιητής, ὁ κατασκευαστής, ὁ δημιουργός, αὐτόθι 28C. **3)** μεταφορ., ἐπινοῶ, μηχανῶμαι, σχεδιάζω, μάλιστα μετὰ πανουργίας ἢ δεξιότητος, Λατ. struere ἢ machinari (πρβλ. **συντεκταίνομαι**), εὖ γὰρ καὶ διχοστατῶν λόγος σύγκολλα τάμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται, προσαρμόζει καὶ σχηματίζει ὁμοῦ, Σοφ. Ἀποσπ. 746· σιγῇ δ' ἐτεκτήναντ' ἀπρόσφθεγκτόν μ', διὰ τῆς ἑαυτῶν σιγῆς μὲ ἐκώλυσαν νὰ λάβω μέρος εἰς τὴν ὁμιλίαν των, Εὐρ. Ι. Τ. 951· **πᾶν ἐπ'** ἐμοὶ τεκταινέσθω (δηλ. ὁ Κλέων) Ἀριστοφ. Ἀχ. 660· τ. μαθήματα Πλάτ. Σοφ. 224D, πρβλ. Τίμ. 91Α. **II.** παρὰ μεταγεν. εὑρίσκομεν τὸ ἐνεργ. **τεκταίνω** ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 361., Γ. 592, Ἀνθ. Π. 6. 80, Λουκ. Δίκη Φωνηέντ. 12· ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἀττ. εὑρηται ἡ μετοχ. **τεκταινόμενα** ἐπὶ παθ. σημασίας, ταυτί μ' οὐκ ἐλάνθανε τ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 462· τὰ ὕστερον τ. Δημ. 921. 22.

τεκτόν-αρχος, ον, ἀρχιτέκτων, «ἐπειδὴ δὲ καὶ τοὺς οἰκοδόμους Ὅμηρος τέκτονας καλεῖ, καὶ ἀρχιτέκτων εἴρηται παρὰ Πλάτωνι· βιαία γὰρ ἡ ἐν τῷ Σοφοκλέους Δαιδάλῳ Τεκτόναρχος Μοῦσα'» Πολυδ. Ζ', 117 (Σοφ. Ἀποσπ. 170).

τεκτονεῖον, τό, τὸ ἐργαστήριον τέκτονος, ξυλουργοῦ, «ἐὰν «τέκτων εἰσοικίσηται, τεκτονεῖον ἐκλήθη» Αἰσχίν. 17. 33.

τεκτόνευσις, εως, ἡ, τὰ τεκτονικῶς πεῖσίν τι, πρὸς κατασκευὴν καὶ τεκτόνευσιν (τῶν πολιορκητικῶν μηχανημάτων) Ἥρων περὶ Πολεμ. Μηχαν. ἐν τῷ Προοιμ.

τεκτονεύω, ὡς τὸ **τεκταίνομαι**, εἶμαι τέκτων, ξυλουργός, Ἀρτεμίδ. 1. 1.

τεκτονία, ἡ, τεκτονική, ξυλουργία, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστορ. 5. 7, 6 (ἀμφίβ.), Ἀνθ. Π. 15. 14. — Ἴδε Κάντου Γλῶσσ. Παρατηρ. σ. 124.

τεκτονικός, ή, όν, (τέκτων) ὁ ἠσκημένος ἢ ἔμπειρος καὶ δεξιὸς εἰς τὸ οἰκοδομεῖν, Πλάτ.· ὡς οὐσ., καλὸς ξυλουργὸς καὶ οἰκοδόμος, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 443, κλπ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **χαλκευτικός**, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 7· — ἡ τεκτονική (ἐξυπακ. τέχνη), ξυλουργική, ξυλουργία, συχν. παρὰ Πλάτ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν τέχνην τοῦ χαλκέως ἢ σιδηρουργοῦ, (χαλκεία, ἡ χαλκευτική), Πλάτ. Πρωτ. 324Ε, Ξενοφ. Οἰκ. 1, 1, Διογ. Α. 3. 100· — τὸ τεκτονικόν, ἡ ἐμπειρία ἐν τῇ τεκτονικῇ, Πλάτ. Κρατ. 416D. **2)** ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ξυλουργὸν ἢ τέκτονα, ὄργανα ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιν. 975Β, Θεόφρ., κλπ.

τεκτονό-χειρ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χεῖρα τέκτονος, τέκτων, Ὀρφ. Ἀποσπ. 8. 44.

τεκτοσύνη, ἡ, τέχνη τοῦ τέκτονος, τεκτονική, ξυλουργική, ἀνὴρ εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων Ὀδ. Ε 250· ἄτιμον χεῖρα τεκτοσύνας, χεῖρα μὴ τιμηθεῖσαν ἐν τῇ τέχνῃ της, Εὐριπ. Ἀνδρ. 1015· μεταφ., τ. ἐπέων Ἀνθ. Π. 7. 159.

τέκτων, ονος, ὁ, (√ΤΕΚ, τίκτω) πᾶς ὁ ἐργαζόμενος τὰ ξύλα, μάλιστα ξυλουργός, λεπτουργός, «μαραγκός», προσέτι ναυπηγός, τέκτονες ἄνδρες, οἵ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δόμον καὶ αὐλὴν Ἰλ. Ζ. 315· τέκτονος υἱόν, .. ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας εἶσας Ε. 59 νηῶν, δούρων τ' Ὀδ. Ι 126, Ρ. 384, πρβλ. Τ. 56, Φ. 44· πίτυν οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες ἐξέταμον πελέκεσσι Ἰλ. Ν. 390· τ., ὃς ῥά τε πάσης εὖ εἰδὴ σοφίης Ο 411· τ. γὰρ ὧν ἔπρασσες οὐ ξυλουργικὰ Εὐριπ. Ἀποσπ. 978, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 372, Σοφ. Ἀποσπ. 191, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 37· — συνήθως ἀντίκειται πρὸς τὸν **χαλκέα**, σιδηρουργόν, Πλάτ. Πρωτ. 419D, Πολ. 370D, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 17· πρὸς τὸν λιθολόγον, κτίστην, Θουκ. 6. 44, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1134, 1154, πρβλ. **τεκτονικός**· — ἀλλὰ καί, **2)** καθόλου, πᾶς ἐργάτης χειρῶναξ, τ. κεροξόος, ὁ κατασκευάζων ἀντικείμενα διάφορα ἐκ κέρατος, Ἰλ. Δ. 110 σπανίως ἐπὶ ὧν ἐργαζομένων τὰ μέταλλα, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀτρ. 12, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 5· γλύπτης, ἀγαλματοποιός, ἀνδριαντοποιός, Σοφ. Τρ. 768, Εὐρ. π. Ἄλκ. 348. **3)** ὁλόκληρος τεχνίτης ἐν οἱᾳδήποτε τέχνῃ, οἷον ἐν τῇ γυμναστικῇ, Πινδ. Ν. 5. 90· ἐπὶ τῶν ποιητῶν, τέκτονες σοφοὶ ἐπέων ὁ αὐτ. Π. 3. 200· τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων Κρατῖν. ἐν «Εὐνείδαις» 3 (παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 530)· τέκτονες κώμων, δηλ. οἱ χορευταί, Πινδ. Ν. 3. 7· τέκτων νώτου δυνίας, ὁ ἰατρός, ὁ αὐτ. ἐν Π. 3. 6· δεξιᾶς χερὸς ἔργον. δικαίας τέκτονος, ἀληθοῦς ἐργάτου, τεχνίτου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1005, **4)** μεταφ., δημιουργός, αἴτιος, πρωτουργός, νεικέων αὐτὸν 152· κακῶν Εὐρ. Μήδ. 408· τέκτων γένους, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ γένους, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 594, πρβλ. 283· ὁ .. χρόνος μ' ἐκόμψε, τ. μὲν σοφὸς Κρήτης ἐν Ἀδήλ. 2.

τεκών, μετοχ. ἀορ. β' τοῦ **τίκτω**.

τελᾰμών, ῶνος, ὁ, πλατὺς ἱμὰς χρησιμεύων εἰς πολλὰ (ἐκ τῆς √ΤΛΑ, **τλάω**, ἐξ οὗ καὶ ὁ ἥρως Τελαμὼν ἔλαβε τὸ ὄνομα, πρβλ. **Ἄτλας**)· **1)** ἱμὰς, λωρίον ἐκ δέρματος, συχν. παρ' Ὁμήρῳ, δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην, ἥτοι ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου, ἐπὶ τοῦ Αἴαντος, Ἰ. Ξ. 404 μόνον διὰ τὸ ξίφος, ξίφος σὺν κολεῷ τε καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι Η. 304, πρβλ. Ψ. 825· μαχαίρας εἶχον .. ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων Σ. 598· περὶ στήθεσσι .. χρύσεος ἦν τ' Ὀδ. Α. 610, — ἀλλὰ συνήθως διὰ τὴν ἀσπίδα, Ἰλ. Α. 38., Σ. 480, κ. ἀλλ.· δὲν ἐζωννύετο δὲ περὶ τὴν ὀφρὺν ἀλλὰ περιέβαλλε τὸν ὦμον καὶ τὸ στῆθος, Ε. 796., Η. 803, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 171· — παρ' Ὁμ. ὁ τελαμὼν εἶναι συνήθως ἀργύρεος, ὡσαύτως δὲ χρύσεος, ἴδε ἄνωτ. **φασινός** Ἰ. Μ. 401, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 222. **2)** πλατὺς λινοῦς ἐπίδεσμος, χρήσιμος διὰ τραύματα, Ἱ. Ρ. 290, Ἡρόδ. 7. 181· ἀμφὶ τραύματ'.. τελαμῶνας βαλεῖν Εὐριπ. Φοίν. 1669 — ὡσαύτως μακρὸν καὶ στενὸν ὕφασμα ἐκ λίνου, εἶδος «φασκίας», δι' ἧς περιελίσσοντο τὰ νεκρὰ σώματα τῶν Αἰγυπτίων (αἱ μουμμίαι), Ἡρόδ. 2. 86, Ἀνθ. Π. 11. 125. **3)** ταινία ἀναδίουσα τὴν κόμην, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 20, στίχ. 8, Καλλίστρ. Στατ. 11. **II.** ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ, Τελαμῶνες ἦσαν κολοσσιαῖα ἀγάλματα ἀνδρῶν χρησιμεύοντα ἀντὶ κιόνων· ἤτοι δὲ τοῦτο Ρωμαϊκὸν ὄνομα ἀντὶ τοῦ Ἑλλην. "Ατλαντες, Müller Archäol. d. Kunst § 279, Συλλ. Ἐπιγρ. 2, σ. 76. 78· πρβλ. Καρυάτιδες. — Καθ' Ἡσύχ.· «τελαμών· ἱμὰς, καὶ ὁ ἀναφορεὺς τοῦ ξίφους καὶ τῆς ἀσπίδος, ἢ δεσμός, ἢ «φασκία». — «Τελαμῶνα ἄδειν· ἀρχὴ σκολίου» ὁ αὐτ. — «Τελαμώνιοι κόνδυλοι· οἱ προσδεόμενοι τῶν τελαμώνων· ἢ μεγάλοι, χαλεποὶ» ὁ αὐτ.

τελᾰμωνία, ἡ, παρὰ Πολυδ. Ε', 55., Γ', 142 (ἐν τῷ τελευταίῳ χωρίῳ μετὰ διαφ. γραφ. **τελμονίαι**) διορθωτέον εἰς **στελμονέα** (δ ἴδε).

τελᾰμωνίζεον, τό, ὑποχορ. τοῦ **τελαμών** (Ι. 2), Ὀριβάσ.

τελᾰμωνίζω, περιδένω τραῦμα, Σάτυρ. παρ' Ἀθην. 248F.

τελ-άρχης, ου, ὁ, = **μεράρχης**, ὁ ἀρχηγὸς ἢ διοικητὴς τέλους, δηλ. μεραρχίας (συνισταμένης ἐκ διαφόρων ἀνδρῶν), (ἴδε **τέλος**, σημασία ΙΙ), Ἐτυμ. Μέγ. 729, Bibl. Coislin. 507· πρβλ. **τελέαρχος**.

τελδῶ, τελδομαι, = **ἀτέμβω**, Ἡσύχ.

τελέαρχος, ὁ, (**τέλος** ΙΙΙ) ἀστυνομικὸς ἄρχων, κυρίως ἐπιμελητὴς τῆς καθαριότητος τῶν ὁδῶν, ἐν Θήβαις, Πλουτ. 2. 811Β· — **τελεαρχία**, ἡ, τὸ ἔργον τοῦ τελεάρχου, αὐτόθι.

τελέεις, ἴδε **τελήεις**.

τελέθω· γ' ἐνικ. Ἰωνικ. παρατ. **τελέθεσκε** Ὕμν. Ὁμηρ. εἰς Δήμ. 242. Ποιητ. ῥῆμα, ἴσως ἀρχαῖος τύπος τοῦ **τέλλω** ΙΙ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔχομαι εἰς τὸ εἶναι, γίνομαι, εἶμαι, ὑπάρχω, νῦξ τελέθει Ἰλ. Π 282, 293· τελέθουσι γυναῖκες Ἐμπεδ. 329· — ἀκολούθως, ἁπλῶς, εἰμαι κατά τινα τρόπον, εἶμαι τοιοῦτός τις, ἤτις σημασία ἓν εἶναι σπανία παρ' Ὁμήρῳ, ὡς, ἀριπρεπέες τελέθουσι, μιυυνθάδιοι τελ. Ἰλ. Ι. 441, Ὀδ. Τ. 328· ζαχρηεῖς τ. Ἰλ. Μ 347· ἀμείνων τελέθει Ὀδ. Η. 52· παντοῖοι τ. Ρ. 486· οὕτω καὶ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 179, 504, Χρηστ. παρ' Ἡροδ. 7. 141, Θέογν., Ἐπίχ. (94 Ahr.), Πινδ., καὶ ἐν λυρικοῖς χωρίοις τῶν Τρηγ. (ἀλλ' οὐχὶ παρὰ Σοφ.)· ὃν εὑρίσκεται παρὰ ταῖς Ἀττ. πεζογράφοις ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἴωσιν, οἷον Ἱππ. 463. 10, κ. ἀλλ.· καὶ παρὰ Δωρ., Ἡρακλειωτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγραφ. 5774. 111, Δ·ωτογ. παρὰ Στοβ. 267. 54. **II.** = τελέω, τέρω εἰς ὕπαρξιν, Χρ. Σιβ. 3. 263. — Παθ., ἐγείρομαι, λαμβάνω ὕπαρξιν, Ψευδοφωκυλ. 98.

τελειογονέω, φέρω καρπὸν εἰς τελειότητα ἢ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 11, 3., 3. 18, 1.— Παθ., ἔρχομαι τέλειος, εἰς ὕπαρξιν, γεννῶμαι τέλειος, Φίλων κλπ.· **τελειογονέομαι** παρὰ Πλουτ. 2. 1018B.

τελειογονία, ἡ, τελεία γέννησις, παραγωγή, γόνιμον ἢ ἄγονον εἰς τέλ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 8, 17·— **τελεογονία**, Ἱππ. 687, ἐν τέλ.

τελειο-γόνος ἢ **τελεογ-**, ὁ γεννῶν τέλεια νεογνὰ ἢ τέλειον καρπὸν παράγων, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 9. **II**, προπαροξ., **τελειόγονος**, ον, Παθητ., ὁ γεννηθεὶς τέλειος ἢ ἀφ' οὗ συνεπλήρωσε τὸν προσήκοντα χρόνον, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 4, 19 (ἔνθα **τελεόγονα**).

τελειοδύναμος, ον, ἔχων τελείαν δύναμιν, Διον. Ἀρεοπ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 3. 1, σ. 896.

τελειο-καρπέω, παράγω τέλειον καρπόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 13, 4, κλπ.· **τελεοκαρπέω**, αὐτόθι 4. 8, 8, περὶ Φυτ. Αἰτ. 6. 4, 3.

τελειό-καρπος ἢ **τελεόκ-**, ον, ὁ παράγων τέλειον καρπόν, Κ. Μανασσ. Χρον. 98.

τελειό-μηνος, ον, = **τελεόμηνος**, Μανασσ. Χρον. 148.

τελειοποιέω, ποιῶ τινα τέλειον, συμπληρῶ, Εὔστ. Πονημ. 159. 11., 263. 12.

τελειο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τι τέλειον, συμπληρῶν, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 27C, Εὔστ. Πονημάτ. σ. 70, 5.

τελειο-πώγων, ωνος, ὁ, ὁ ἔχων τέλειον ἢ πλήρη καὶ μὴ κεκαρμένον πώγωνα, Κ. Μανασσ. Χρον. 3860.

τέλειος καὶ **τέλεος**, α, ον, παρ' Ἀττικ. **ὡσαύτως ος, ον**· ὁ τύπος **τέλεος** εἶναι ἐν χρήσει σχεδὸν ἀπανταχοῦ παρ' Ἡροδ. (ἴδε κατωτ. IV), ἐν ᾧ παρ' Ἀττικ. ἀπαντῶσιν ἀμφότεροι, ὧν οἱ ποιηταὶ λαμβάνουσιν ἑκάτερον πρὸς τὸ μᾶλλον ἁρμόζοντα πρὸς τὸ μέτρον, παρὰ δὲ τοῖς πεζογράφοις τὸ **τέλειος** εἶναι συνηθέστατον, ὡς βεβαίως παρὰ Πλάτ.· — προσέτι, οἱ δοκιμώτατοι τῶν συγγραφέων, ὡς ὁ Πλάτ., χρῶνται τῷ θηλ. εἷς α ἢ εἷς ος ἀδιαφόρως· (τέλος). Φθάσας εἰς τὸ ὡρισμένον τέλος, εἰς ἀκμήν, ἐντελής, σωστός, τέλειος, Ὅμηρ. (μὸ ον ἐν Ἰλ.), κλπ.· ἐπὶ θυμάτων, πλήρης, τέλειος, ἀκέραιος, ὁλόκληρος, ἄρτιος, ἄνευ μώμου ἢ σπίλου, αἰγῶν τε τελείων, «ἤτοι τὴν ἡλικίαν ὁλοκλήρων· τελωθημένων γὰρ οὐ θύεται» (Σχόλ.), Ἰλ. Λ. 66, Ω. 34 (ἴδε κατωτ. 2)· ὅκου θύεται τὰ τέλεα τῶν προβάτων Ἡρόδ. 1. 183· ἐπὶ θυσιῶν, ἱερὰ τέλεα, πλήρη, τέλεια ἢ συμπεπληρωμένα τὸν ἀριθμόν, ἢ τελούμενα μετὰ πάσης νομίμου τελετῆς, Θουκ. 5. 47, Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 9, Δημ. 1365. 17· τελέους ἀεὶ τελετὰς τελούμενος τέλεος ὄντως .. γίγνεται Πλάτ. Φαῖδρ. 249C· ἐν Ἰλ. Θ. 247, Ω. 315, αἰετὸς τελειότατος πετεηνῶν σημαίνει πιθαν. τὸ βεβαιότατον μαντικὰν πτηνῶν (πρβλ. **τελήεις**), ἀλλ' ἕτεροι λαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς σημαῖνον τὸ ἀ·ώ·ατον τῶν πτηνῶν, ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν (ἴδε κατωτ. II). **2)** ἐπὶ ζώων, τελείως ηὐξημένος, ἔχων πλήρη ἡλικίαν, ἀκμαῖος, τέλεον νεαροῖς ἐπιθύσας Αἰσχύλ. Ἀγ. 1504 οὗ ·ω δέ τινες λαμβάνουσι τὸ αἴγες τ. (ἐν Ἰλ. Ε. 0· ἄνωτ.)· ἰδίως· ἐπὶ ἀνδρῶν, τ. ἀνήρ, τελείως ηὐξημένος, τέλειος τὴν ἡλικίαν, Λατ. adultus, Πλάτ. Νόμ. 929C, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 4., 12. 14, ἴδε κατωτ. II. 1· τ. Ἵππος, ἀντίθετον τῷ **πῶλος**, Πλάτ. Νόμ. 834C· τ. ὅρμια, ἅρμα συρόμενον ὑπὸ ἵππων, ἀντίθ·ον τῷ ἅρμα πωλικόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2758 III. D 2, Λουκ. Τίμ. 50· τ. κέλης, Εὐνομὶς Συλλ. Ἐπιγρ. 1591. 57 καὶ 59· ἐπὶ δένδρων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 5. **3)** ἐπὶ προσώπων, καλῶς κατηρτισμένος, τέλειος εἰς τὸ εἶδός του, μηδεμίαν ἔλλειψιν ἔχων εἰς τὴν ἰδιότητά του, Ἰσοκρ. 239D, 283D, κλπ.· τ. σοφιστὴς Πλάτ. Κρατ. 403E· τ. εἷς τι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 269E· κατά πάντα ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 30D πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 647D, 678B, Ἰσοκρ., κλπ.· ἔν τινι Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 4. 3. **4)** ἐπὶ πραγμάτων, φάρμακον τελειώτατον Πλάτ. Κριτί. 106B, κλπ.· τ. ἀρετή, φιλία Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 5. 1, 15, κ. ἀλλ.· ἐπὶ συλλογισμοῦ τοῦ α' εἴδους, ἐπειδὴ οἱ λοιποὶ καλοῦνται **ἀτελεῖς**, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Προτ. 1. 5, 3, κλπ.· — ἔτι καὶ ἐπὶ κακῶν, τ. νόσημα, σοβαρόν, ἐπικίνδυνον, Ἱππ. Π. ορρ 109· ἀδικία τελεία, τελεωτάτη, ἀπόλυτος, Πλάτ. Πολ. 384B, 344A. **4)** ἐπὶ προσευχῶν, εὐχῶν, κλπ., τε·ελεσμέ·ος, ἐκπληρωθείς, εὐχωλαὶ Πινδ. Ἀποσπ. 87. 12· τέλειον ἐπ' εὐχῇ ἑαλὸν ὁ αὐτ. ἐν Π. 9. 156· τελεία γένεος Οἰδίπου τ' ἀρὰ Αἰσχύλ. Θήβ. 832· μὰ τὴν τ. πῆς ἐμῆς παιδὸς εἰκὴν ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1432· τέλεα εὐγματα Ἀριστοφ. Θεσμ. 353· ἐπὶ οἰωνῶν ἢ προρρήσεων, ὅψις οὐ τελέη, ὅραμα ἢ ἔτερον μηδὲν σημαῖνον, Ἡρόδ. 1. 121· τ. σύμβολον Ὕμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 526· τ. τὸ ἐνύπνιον τετελέσθαι Πλάτ. Πολ. 443B· — ὡσαύτως, τ. ψῆφος, ἀπόφασις ὡρισμένη, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 739, Σοφ. Ἀντ. 632. **5)** ἐπὶ ἀριθμῶν, πλήρης, συμπεπληρωμένος, τέλειος, τελέους ἑπτὰ μῆνας Ἀριστοφ. Ἀυσ. 104· τ. ἐνιαυτὸς Πλάτ. Τίμ. 39D. **6)** ἐν τῇ Ἀριθμ. **τέλειοι** εἶναι οἱ ἀριθμοὶ ὅσοι ἰσοῦνται τῷ ἀθροίσματι τῶν διαιρετῶν αὐτῶν, οἷον 6 = 3 + 2 + 1· 28 = 14 + 7 + 4 + 2 + 1, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 546B, Εὐκλ. Ἐλ. 7. 21. **6)** τ. κρατήρ, δηλ. ὁ τρίτος κρατὴρ ὁ προσφερόμενος εἰς Δία τὸν Σωτῆρα, Ἀρ.στοφ. Ἀποσπ. 437. **II.** ἐπὶ τῶν θεῶν, ὅτε νοοῦνται αἱ ἰδιότητες αὐτῶν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμόν, δηλ. παντοδυναμία, τὸ ἄπειρον, ἢ, ὡς ἕτεροι ἑρμηνεύουσιν, οἱ ἀκούοντες καὶ ἐκπληροῦντες προσευχήν, οἱ παρέχοντες ἐπιτυχίαν (ὡς νοεῖται παρ' Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 973, ὦ Ζεῦ τέλειε, τὰς ἐμὰς εὐχὰς τέλει), Ζεὺς τ. Πινδ. Ο. 13. 164, Π. 1. 130· τ. ὕψιστον Δία Αἰσχύλ. Εὐμ. 28· τελέων τελειότατον κράτος, Ζεῦ ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 526· ἐπὶ τῆς Ἥρας, ζυγία, Λατ. Juno pronuba, ἡ προστάτις τοῦ γάμου, ἅτινες θεωρεῖται ὡς τὸ τέλος ἢ τελεία κατάστασις τῆς ζωῆς (τέλειοι οἱ γεγαμηκότες Ἡσύχ.), Πινδ. Ν. 10. 31, Αἰσχύλ. Εὐμ. 214, Ἀποσπ. 379, Ἀριστοφ Θεσμ. 973· ἴδε **τέλος** VI. 2· ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Θεόκρ. 25. 22· ἐπὶ τῶν Εὐμενίδων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 382 καὶ κανόνου, τέλειοι θεοὶ ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 167·— οὕτω καὶ **τέλειος ἀνήρ**, = Λατιν. paterfamilias, ὁ πατὴρ οἰκογενείας, οἰκοδεσπότης, «οἰκογενείας ἀρχὸς», Αἰσχύλ. Ἀγ. 972, πρβλ. ἡμιτελής, **τελεσφόρος** II. 3. **III** = τελευταῖος, ἔσχατος, Σοφ. Τρ. 918. **IV. τέλειον** (οὐχὶ τέλεον). τό, βασιλικὸν συμπόσιον, ὡς μετάφρασις τοῦ Περσικοῦ tycta, Ἡρόδ. 9. 110. **V.** ἡ τελεία (ἐξυπακ. σπιγμή) Γραμμ. **VI. Ἐπίρρ. τελέως**, ἐπὶ τέλους, Αἰσχύλ. Εὐμ. 320, 953, Ἐπιχρ. ἐν «Χορ.» 1, Πλάτ., κλπ. **2)** τελέως, ἀπολύ·ω, ἐντελῶς, τ. ἐς ἀσθενὲς ἔρχεσθαι Ἡρόδ. 1. 120· τ. ἐκκλησιάζεσθαι Ἀριστοφ. Θεσμ. 329· τ. ἄφρων Ἡσίοδ. Ἀποσπ. 1. 4· τελέως ἐστίαν, ἐντελῶς, Ξεν. Συμπ. 2. 2· τ. κινεῖσθαι, ἀπολύτως, Πλάτ. Θεαίτ. 182C. Τοῦ δ' εἶναι ὁ μόνος τύπος τοῦ ἐπίρρ. ὃν ἐπιζητιμάζει Θωμ. ὁ Μάγιστρ.· ἀλλ' ὁ τύπος **τελέως** εὑρηται παρ' Ἰσοκρ. 291E, Πλάτ. Ὅρκ. 411B, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 16, 4., 9. 4, 3, κλπ. **3)** τὸ οὐδ. **τέλεον** εἶναι ὡσαύτως ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ. παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 5, Ἀπ. Ἐμπυλ. 1. 8, Κλήμ. Ἀλ., κλπ. **4)** ἐπὶ τῆς αὐ τῆς σημασίας ἔχομεν, διὰ τέλους, ἴδε **τέλος** I. 4 γ. **VII.** Συγκρ. καὶ ὑπερθ.· ὁ Ὅμ. ἔχει **τελεώτερος, -εώτατος** ἢ **τελειότερος, -ειότατος**, κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου· παρ' Ἀττικ. ἐπικρατεῖ ὁ τύπος **τελειότερος, -ώτατος**, ἀλ. καὶ ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἄλλοι τύποι ἐν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 7. 3., 10. 4, 5·— Συγκρ., Ἐπίρρ **τελειότερον** Πλάτ. Πολ. 530B, (**τελειοτέρως** Σχόλ. εἰς Δ. Β. 350) **τελειότατα** Πλάτ. Πολ. 351B.— Ἴδε Κόντον ἐν Σωκράτει σ. 113-116.

τελειότης, ητος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ τέλειον, ἡ ἐντέλεια, Πλάτ. Ὅρκ. 412B, Ἀριστ. Φυσ. 3. 6, 13., 8. 7, 15.

τελειο-τοκέω, γεννῶ τέλεια τέκνα, τελείως ἀνεπτυγμένα, μόνον πολυτόκον ὂν ἡ ὗς τελειοτοκεῖ Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 6, 3.

τελειουργέω. (**ἔργω**) τελειοποιῶ, συμπληρῶ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9, 6, Φίλων.

τελειόω καὶ **τελεόω**, (τὸ δεύτερον ἀεὶ παρ' Ἡροδ. καὶ εἶναι ὁ ἐπικρατῶν τύπος ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ, ἴδε κατωτ. καὶ πρβλ. **τέλειος** ἐν ἀρχῇ). Ποιῶ τι τέλειον, τελειοποιῶ, συμπληρῶ, τελειώνω· **I.** ἐπὶ πραγμάτων, ἐνεργειῶν, ἔργων, χρόνου, ποιῶ τέλειον, συμπληρῶ, ἐντελῶ, πάντα ἐτελέωσε ποιήσας Ἡρόδ. 1. 120· τελεώσαντες τὰς σπονδὰς, ἐκεῖ ἐσαν τες, συμπληρώσαντες τὰς συνθήκας, Θουκ. 6. 32· τ. τὸ εἶδος Ἀριστ. Ἠθ. κ. Νικ. 10. 4, 1· τελεεῖ τὴν ἐνέργειαν ἡ ἡδονὴ αὐτόθι 6· τρεῖς γὰρ ἐπ' εἰκοσίοις ἐτελέωσε βιοῦσ' ἐνιαυτούς Ἀνθολ. Π. παράρτ. 262. 5· τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον Εὐαγγ. κ. Ἰω. δ', 34· τελειωσάντων τὰς ἡμέρας Εὐαγγ. κ. Λουκ. β', 43· τελειῶσαι τὸν δρόμον μου Πράξ. Ἀπ. κ', 24, κλπ.· — οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 158.— Παθ., τελειοῦμαι, Ἡρόδ. 1. 161, Σοφ. Τρ. 1257· ἐπειδὴ χρόνος ἐτελειώθη Πλάτ. Πολιτικ. 272D, πρβλ. Ἐμπεδ. παρ' Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 4, 19· τελεωθέντων ἀμφοτέροισι, ὅτε ἐξετελέσθησαν αἱ ἐπιθυμίαι ἀμφοτέρων, Ἡρόδ. 5. 11. **2)** ἐν τῇ Λογικῇ, τελειώσει αὐτῆς τὸ εἶδος, τελειοποιήσει, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 4, 1.— Παθητ., ἐπὶ συλλογισμῶν, γίνομαι τέλειος (μετασχηματιζόμενος κατὰ τὸ α' σχῆμα, ἐπειδὴ οἱ κατὰ τὰ ἄλλα σχήματα λέγονται ἀτελεῖς), ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Προτ. 1. 6 καὶ 7, κ. ἀλλ. **3)** Παθ., ὡσαύτως ἐπὶ προρητειῶν, ἐκτελοῦμαι,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐκπληροῦμαι, Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιθ', 28. **II** ἐπὶ προσώπων, φέρω εἰς τελειότητα ἢ ἐντέλειαν, ἐπιγενόμενα δὲ ταῦτα τῷ Δαρείῳ ἐτελέωσέ μιν, ἀπέδειξαν αὐτὸν ἐντελῶς ἄξιον τῆς μοναρχίας. Ἡρόδ. 3. 86· τελειῶσαι λόχον, νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σχέδιον τῆς ἐνέδρας, Σοφ. Ο. Κ. 1089.— Παθ., γίνομαι τέλειος, φθάνω εἰς τελειότητα, φθάνω εἰς τὸ τέλος τῶν ἀγώνων μου, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλέκ. 1510· μάλιστα φθάνω εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας μου, Πλάτ. Συμπ. 192Α, Πολ. 466Ε, 487Α, 498Β, κλπ.· (οὕτως ἐπὶ σπόρων, φυτῶν, κλπ., ὡριμάζω, φθάνω εἰς ἀκμήν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 8, 4, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 2, 6). **2)** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, εἰσέρχομαι εἰς τὴν τελείαν κατάστασιν, γίνομαι τέλειος διὰ τοῦ γάμου, ἔρχομαι εἰς γάμον, Φώτ.· πρβλ. **τέλειος** II. 1. **3)** γίνομαι τέλειος, ἐπὶ τῶν ὡς ἀληθῶς Χριστιανῶν, Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. ια', 40., ιϐ', 23· παρὰ τοῖς Ἐκκλ. ὡσαύτως, φθάνω εἰς τὴν τελειότητα, ἐπὶ μαρτύρων καὶ ἁγίων, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστορ. 3, 35., 7. 16, κλπ., πρβλ. Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιγ', 32· καὶ οὕτως ἁπλῶς, ἀποθνήσκω (ὡς τὸ finire παρὰ Ταχίτῳ Ann. 6. 50), Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 3. 47. **III.** ἀμεταβ., ἀκμάζω, ὡριμάζω, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 7, 10.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Β', σελ. 120.

τελείω, Ἐπικ. ἀντὶ **τελέω.**

τελείωμα, ὡς καὶ νῦν, συμπλήρωσις, τελειοποίησις, τῆς οἰκίας Ἀριστ. Φυσ. 7. 3, 6· τελειότης, τοῦ τῆς ψυχῆς τελειώματος Εὐνάπ. σ. 209.

τελείωσις ἢ **τελέωσις, εως,** ἡ, τελειοποίησις, συμπλήρωσις, ἐπὶ φυσικῆς ἀναπτύξεως, τελείωσιν λαμϐάνει τὰ ᾠὰ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 10, 1, πρβλ. 6, 3, 1· τὴν τ. τῶν μορίων ἀπολαμϐάνειν αὐτόθι 7. 3, 10, κλπ.· ἡ τῶν καρπῶν τ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3, 4, 3· — ἐπὶ τῶν ἔργων ἀνθρώπου, Ἀριστ. Φυσ. 7. 3, 6· — ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ἡ ἀρετὴ τ. τις αὐτόθι 5, Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 16, 3· εἰς τ. ἄγεσθαι τῆς φύσεως ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 7. 12, 3. **2)** ἐν τῇ Λογικῇ, ἡ τ. τῶν συλλογισμῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Προτ. 1. 25, 8, πρβλ. **τελειόω** I. 2. **II** τελειοποίησις τοῦ ἀνθρωπίνου ϐίου, ὑηλ. ὁ γάμος, Ἑβδ. (Ἱερεμ. Β', 2), πρβλ. **τέλειος** II. 1. **2)** τὸ ϐάπτισμα, Ἐκκλ. **3)** τὸ μαρτύριον, καὶ καθόλου θάνατος, αὐτόθι. **III.** ἐπὶ γεγονότων, ἐκτέλεσις, ἐκπλήρωσις, Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 45, ι', 9.

τελειωτής, οῦ, ὁ, ὁ **τελειῶν, τελειοποιῶν,** Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. ιϐ', 2.

τελειωτικός, ή, όν, ὁ τελειοποιῶν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ τελειοποιῇ, ἡ τελειωτικὴ ἀγάπη Κλήμ. Ἀλεξ. 800· ἀλλά, σοφία τελειωτικὴ αὐτόθι 448.

Τελεντίζω, κενῶ, ποιῶ τι κενόν, ἀδειάζω, λέξις χαλκευθεῖσα ὑπὸ Κρατίνου (ἐν «Σεριφίοις» 10, ἔνθα ἴδε Meineke) ἀπὸ Τελενίκου τινὸς πένητος παντελῶς, ἐντεῦθεν, Τελενίκειος ἠχώ, ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τῶν κενῶν ἀγγείων, Φώτ.

τελεο-γονέω, τελεο-γονία, τελεο-γόνος, ον, ἴδε ἐν λέξ. **τελεογ-.**

τελεοδρομέω, συμπληρῶ τὸν δρόμον μου, Ἀρχύτ. παρ' Ἰαμϐλ. Προτρ. 4, σ. 60.

τελεο-δρόμος, ον, ὁ συμπληρῶν τὸν δρόμον, τελειώνων αὐτόν, Ἀνθ. Π. 5. 203.

τελεο-καρπέω, -καρπος, = **τελειοκ-.**

τελεό-μηνος, ον, ὁ τέλειος ὡς πρὸς τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν τῶν μηνῶν, ὁ συμπληρώσας τὸ δωδεκάμηνον διάστημα τοῦ ἔτους, ὁπότε τελεόμηνος ἐκφέρει δωδέκατος ἄροτος, ὁπότε ἤθελον τελειώσῃ τὰ δώδεκα ἐκ τελείων μηνῶν ἔτη, Σοφ. Τρ. 824· τέκνον τ., γεννηθὲν μετὰ συμπλήρωσιν τοῦ ὡρισμένου ἀριθμοῦ μηνῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 4, 20.

Τελεόντες, οἱ, μία τῶν τεσσάρων πρώτων Ἀττικῶν φυλῶν, πιθανῶς (ἐκ τοῦ **τελέω** III) οἱ τὰς τελετὰς τελοῦντες, οἱ ἱερεῖς· ἢ (ἐκ τοῦ **τελέω** II) οἱ πληρώνοντες, οἱ γεωργοί· πρβλ. Thirlw. Hist. of Gr. 2, σελ. 5, Grote 3, σελ. 69, καὶ ἴδε ἐν λ. **Αἰγικορεῖς.** Ἕτεροι ὅμως ἀναγινώσκουσι **Γελέοντες.** Πρβλ. Ἡρόδ. 5. 66, πρὸς τὸ τοῦ Εὐρ. χωρίον ἐν Ἴωνι 1579.

τέλεος, τελεόω, ἴδε ἐν λ. **τέλειος, τελειόω.**

τελεσιάζω, (τελέσιος) = **τελέω,** Α. Β. 306, Ἐτυμ. Μέγ.

τελεσιάς, άδος, ἡ, εἶδος ὀρχήσεως μεθ' ὅπλων, Ἀθήν. 629· κἑξ.— Καθ' Ἡσύχ., «τελεσιάς· ἡ μετὰ ξίφους ὄρχησις, ἀπὸ τοῦ εὑρόντος Τελεσίου».

τελεσι-δρόμος, ον, = **τελεοδρόμος,** οὗτος καὶ τὴν ἀρετὴν τελεσιδρόμον εἶναι ποεῖ Στοϐ. Ἐκλογ. Φυσικ. τ. 1. 274.

τελεσ-ίερος, ον, «τελεσίερον παῖδα· τὸν ἐπιτελεστικὸν τῶν τοῖς θεοῖς ἐπιτελουμένων ἱερῶν» Ἡσύχ.

τελεσί-καρπος, ον, καὶ -καρπέω, = **τελειόκ-,** Στράϐ. 687, 831.

τελέσιος, ον, «τελέσιος ἡμέρα· ἡ ἑαχάτη» Ἡσύχ.

τελεσιουργέω, ἐπὶ τῶν ζωοτόκων ζώων, τῶν δὲ ζώων τὰ μὲν τελεσιουργεῖ καὶ ἐκπέμπει θύραζε ὅμοιον ἑαυτῷ, οἷον ὅσα ζωοτοκεῖ εἰς τοὐμφανὲς Ἀριστ. π. Ζ. Γενέα. 2. 1, 8, πρβλ. 1. 8, 4.— Παθ., ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 10, 16, Διόδ. 5. 4. **II.** ἐκτελῶ ἐντελῶς, Πολύϐ. 5. 4, 10, Πλούτ., κλπ.· — κάμνω τι ἀποτελεσματικόν, τι Λουκ. Πλοῖον 25.

τελεσιούργημα, τό, σκοπὸς ἐκτελεσθείς, Πολύϐ. 3. 4, 12.

2) = **τελετή,** Ἀνθολ. Παλατ. 7. 406 ἐν τῷ λήμματι.

τελεσιουργία, ἡ, συμπλήρωσις ἔργου, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἄλκ. σ. 72, Ἐκκλ., «τελεσιουργία· τὸ τέλειον πᾶν ἔργον» Ἡσύχ.

τελεσιουργός, όν, (ἔργω) ὁ τελεσιουργῶν, ὁ συμπληρῶν ἔργον τι, ἐκτελῶν τὸν σκοπόν του, ἀποτελεσματικός, Πλάτ. Φαῖδρ. 279Α, Πολύϐ., κλπ.· τ. τινος ὁ αὐτ. 2. 40, 2.

τελεσι-φάντης, ου, ὁ, = **ἱεροφάντης, ὀργιοφάντης,** Ἡσύχ.

τελέσκω, ἴδε ἐν λ. **τελίσκω·** — **τέλεσκον,** Ἰων. παρατ. τοῦ **τελέω.**

τέλεσμα, τό, (τελέω) χρήματα πληρωθέντα ἢ μέλλοντα νὰ πληρωθῶσι, πληρωμή, Διοδ. Ἐκλογ. 576, 66, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 613· τὰ σιτικὰ καὶ ἀργυρικὰ Σ[illegible] Ἐπιγρ. 4957. 47·— δαπάνη, ἔξοδον, Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 11, [illegible]ον. 35. **II.** συμπλήρωσις, Ἰουστινιαν. **III.** θρησκευτικὴ τελετή, Κλήμ. Ἀλεξ. 18. **2)** πρᾶγμα ἀφιερωμένον, ὅπερ οἱ Ἄραϐες μετέτρεψαν εἰς telsam (ἀγγλ. talisman) φυλακτήριον, ἴδε Δουκάγγ.

τελεσμός, ὁ, συμπλήρωσις, τελείωσις, Γλωσσ.

τελεσσί-γαμος, ον, Ἐπικ. ἀντὶ **τελεσίγαμος,** ὁ τελειώνων ἢ εὐλογῶν γάμον, Νόνν. Δ. 48. 232, 693, κλπ.

τελεσσί-γονος, ον, Ἐπικ. ἀντὶ **τελεσίγονος,** ὁ τελειώνων ἢ συμπληρῶν τὴν γέννησιν, τὸν τοκετόν, Νόνν. Δ. 48. 827, κλπ.

II. ὁ τελείως αὐξηθείς, τελείως ὥριμος, καρποί Ὀρφ. Ὕμν. 53. 10.

τελεσσι-δώτειρα, Ποιητ. ἀντὶ **τελεσιδ-,** = τέλος διδοῦσα, ἡ διδοῦσα συμπλήρωσιν, ἡ πραγματοποιοῦσα, Μοῖρα τελεσσιδώτειρα Εὐρ. Ἡρακλ. 899.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 195.

τελεσσί-νοος, ον, = **τελεσίφρων,** Ὀρφ. Ἀργ. 1308.

τελεσσί-τοκος, ον, Ἐπικ. ἀντὶ τελεσιτ-, ἡ τελειοποιοῦσα τὸν τοκετόν, Νόνν. Δ. 48. 8. 0.

τελεσσί-φρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν), ποιητ. ἀντὶ **τελεσίφρων,** ὁ ἐκτελῶν τὴν ἰδίαν θέλησιν ἢ πρόθεσιν, μῆτις τ., ἐπὶ τῆς θείας ἐκδικήσεως, Αἰσχύλ. Ἀγ. 700 (λυρ.).

τελεστήριον, τό, τόπος πρὸς μύησιν, οἷον ὁ ἐν Ἐλευσῖνι ναός, Πλουτ. Θεμιστ. 1, Περικλ. 13, Κλήμ. Ἀλεξ. 1. **II. τελεστήρια** (ἐξυπακ. ἱερά), τά, εὐχαριστήριος θυσία ἐπὶ ἐπιτυχίᾳ, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 3, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 1.

τελεστής, οῦ, ὁ, ἄρχων τις, Ἐπιγρ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 11, ἴδε Böckh σ. 31. **2)** μυσταγωγός, ἱερεύς, Πυθαγ. παρὰ Πρόκλ. ἐν Τιμ. 5, Μαξ. Τυρ. Λόγ. 10.

τελεστικός, ή, όν, ἁρμόδιος εἰς τέλεσιν ἢ ἐκτέλεσιν, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 44. **2)** κατάλληλος πρὸς μύησιν, μυστικός, τελ. καὶ μαντικὸς ϐίος Πλάτ. Φαῖδρ. 248D· τ. ἐπίπνοια αὐτόθι 265Β· σοφία τ., ἡ σοφία τῶν μυστηρίων, Πλουτ. Σόλων 12· θρῆνος Φιλόσ. ρ. 740 τ. καὶ μυστικὸν Αἰλ. π. Ζ. 2. 42· Βακχικοί.. καὶ τ. λῆροι Κλήμ. Ἀλεξ. 235· — τ. τελεστικόν, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τῆς Ροσέττης (Συλλ. Ἐπιγρ. 4697. 16) φαίνεται ὅτι εἶναι ταμεῖον σχηματισθὲν ἐκ τῶν χρηματικῶν προκαταϐολῶν τῶν εἰς τὴν ἱερωσύνην εἰσερχομένων. Ἐπίρρ. **-κῶς,** Εὐστ. Ποικηματ. 232. 20.

τελέστρια, ἡ, θηλ. τοῦ **τελεστής,** Σουΐδ.

τελέστωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **τελεστής,** Ἀνθολ. Π. 9. 525, 20.

τελεσφορέω, φέρω καρπὸν εἰς πλήρη ὡριμότητα, καρποτορῶ τελείως, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 7, 6, Εὐαγγ. κ. Λουκ. η', 14. — Παθ., τελεσφορουμένων καρπῶν Διόδ. 2. 36. **2)** ἐπὶ ζώων, τίκτω τέλεον, τελείως ἀνεπτυγμένον τέκνον, Ἀρτεμιδ. 1. 16. **3)** καθόλου, ποιῶ τι τέλειον, φέρω εἰς τελειότητα, ἔαρ τ. νοῦσον Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 16.— Παθ., φέρομαι εἰς τελειότητα, Λογγῖν. 14. 6. **II.** πληρώνω φόρον ἢ τέλος, Ξεν. Πόροι 3, 5. **III.** μυῶ, μυσταγωγῶ, τινά Εὐστ. Πονημάτ. 341. 1.

τελεσφόρημα, τό, πλήρης ἀνάπτυξις, Σχόλ. εἰς Συνέσ. 414D.

τελεσφόρησις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Μαξιμ. Τυρίου Λόγοι 16. 4, Ἐκκλ.

τελεσφορία, ἡ, μύησις εἰς τὰ μυστήρια· πᾶσα σεμνοπρεπὴς ἑορτὴ ἢ τελετὴ ὁμοία τῇ μυήσει, τ. ἐπετήσιος Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 77, πρβλ. εἰς Δήμ. 129, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 917. **II.** ἡ τοῦ τέλους εἰσφορά, Δ. Β. 309.

τελεσ-φόρος, ον, ὁ φέρων εἰς πέρας· ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐν τῇ φράσει τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν, «τὸν πάντα τελειοῦντα, ἤ ἐστι τελείους καρποὺς φέροντα» (Σχόλ.), Ἰλ. Τ 32, Ὀδ. Δ. 86, κ. ἀλλ., Ἡσ. Θ. 740 — ἐνταῦθα ἡ ἔννοια εἶναι κυρίως παθ., ἀλλ' ὅμως κατὰ τὸν τονισμὸν εἶναι παροξύτ.· καὶ οὕτω διέμεινε παρὰ τοῖς μεταγεν. ποιηταῖς, τελεσφόροι ἀραί, εὐχαί, τελεσφοροῦσαι, Αἰσχύλ. Θήβ. 685, Χο. 212, Εὐρ. Φοίν. 69· τὸ ὄνειρον Αἰσχύλ. Χο. 541· φάσματα ὀδὸς τελεσφόρα, χάρισαι ἐκ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πλήρωσιν εἰς αὐτά, κἄμε νὰ τελεσφορήσωσιν, Σοφ. Ἠλ. 646· τ. χάριν δοῦναι, δὸς τὴν χάριν τῆς ἐκτελέσεως, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1489· τ. διδοῦσα χρησμὸν Εὐρ. Φοίν. 641. **II.** πράγματι ἐνεργ., ὁ φέρων εἰς τέλος, ἐκτελῶν τοὺς σκοπούς του, Ζεὺς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 23. 2· Μοῖρα Αἰσχύλ. Πρ. 511· φρένες ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 996· Δίκη Σοφ. Αἴ. 1390 εὔχομαι δ' ἀπ' ἐμᾶς τοιαῦτ' ἐλπίδος ψύθη πεσεῖν ἐς τὸ μὴ τελεσφόρον Αἰσχύλ. Ἀγ. 1000 τ. προθυμία, πειθώ, μνημονεύονται ὡς παραδείγματα ψυχροῦ ὕφους, Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 1. **2)** ὁ φέρων καρπὸν εἰς ὡρισμένην ἐποχήν, χῶραι Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 23, 5· ὁ φέρων καρπὸν εἰς ἐντέλειαν ἢ πλήρη ὡριμότητα, δένδρον Πλούτ. 2. 2Ε· ὁ συντελῶν εἰς γονιμότητα, ὕδωρ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 6, 4. **3)** ὁ ἔχων τὴν κυβέρνησιν, διοίκησιν ἢ διεύθυνσιν, τ. δωμάτων γυνὴ Αἰσχύλ. Χο. 663, πρβλ. τέλειος Π. 2. **III.** ὡς κύριον ὄνομα, θεότης λατρευομένη μετὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῆς Ὑγιείας, Συλλ. Ἐπιγρ. 511. 111, ἴδε Böckh σ. 479·— ὡσαύτως **Τελεσφορίων**, αὐτόθι 6753.

τελεταρχέομαι, Παθ., καθιεροῦμαι, τελοῦμαι, καθοσιοῦμαι, Εὐσε. Πονημάτ. 215. 82. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ἐκτελοῦμαι, Νικήτ. Χρον. 174Β.

τελετ-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἱδρυτὴς τῶν μυστηρίων, Ὀρφ. Ὕμν. 51, κλπ.

τελεταρχία, ἡ, παρὰ τοῖς Ἐκκλ., ἡ μύησις εἰς τὰ μυστήρια τῆς Θεότητος, Ψευδοδιονύσ. Ἀρεοπ. 124, 209C, κλπ.

τελεταρχικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς μύησιν ἢ τελετήν, Διον. Ἀρεοπ. περὶ Οὐρ. Ἱερ. σ. 14, 17, 39, κλπ.·— θηλ. **-άρχις, ιδος**, τελετάρχις ἱεροθυσία Διον. Ἀρεοπ. περὶ Οὐρ. Ἱεραρχ. 1, 3, σ. 149, κλπ.

τελετή, ῆς, ἡ, (τελέω) τελείωσις ἢ τελειοποίησις, μάλιστα διὰ τῆς μυήσεως εἰς τὰ μυστήρια, ἡ Δήμητρος τ., τὴν οἱ Ἕλληνες Θεσμοφόρια καλέουσι Ἡρόδ. 2. 171, πρβλ. Ἀνδοκ. 15. 5, Πλάτ., κλπ. μέλλοντι δὲ ἐς χεῖρας ἄγεσθαι τὴν τελετήν, ὅτε δὲ ἔμελλε νὰ ἀρχίσῃ τὴν τελετὴν τῆς μυήσεως, Ἡρόδ. 4. 79 —ἐν τῷ πληθ., μυστηριώδεις τελεταὶ ἢ πράξεις τελούμεναι κατὰ τὴν μύησιν, Εὐρ. Βάκχ. 22, 73, Ἀριστοφ. Σφ. 121, Εἰρ. 413, 419 ἀποδίδονται δὲ εἰς τὸν Ὀρφέα, Βάτρ. 1032, Δημ. 772. 27· καθαρμῶν καὶ τελετῶν τυχοῦσα Πλάτ. Φαῖδρ. 244 λύσεις τε καὶ καθαρμοὺς ἀδικημάτων διὰ θυσιῶν .., ἃς δὴ τελετὰς καλοῦσιν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 365Α, πρβλ. Πρωτ. 346D, Ἰσοκρ. 46Β. **II.** ἑορτὴ τελουμένη μετὰ τοιούτων τελετῶν, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., (τελετὰς .. καλοῦμεν τὰς ἔτι μείζους καὶ μετά τινος μυστικῆς παραδόσεως ἑορτὰς Ἀθήν. 40D), Πινδ. Ο. 3. 73, Π. 9. 17?, Ν. 10. 63 ἐν τῷ ἐνικῷ, Εὐρ. Ι. Τ. 959, Ἀριστοφ. Σφ. 876, Βάτρ. 341, Ἀριστ. Ρητ. 2, 24, 2 — μεταφορ., πρωτόγονος τελετή, ἡ γέννησις τέκνου, ὁ τοκετός, Πινδ. Ο. 10 (11). 63· πολέμου τ. Βαβρ. 304. **III.** εἶδος ἱερατείας ἢ ἱεροῦ ὑπουργήματος, Ψήφ. παρὰ Δημ. 1380. 27.

τελετηφορία, ἡ, ὁ πανηγυρισμὸς τελετῆς, Συνεσ. Ὕμν. 3. 45. 451.

τελετουργέω, τελῶ τελετήν, καθιερῶ, Διον. Ἀρεοπ.

τελετουργία, ἡ, τέλεσις, καθιέρωσις, Διον. Ἀρεοπ.

τελετουργός, όν, ὁ ἐνεργῶν διὰ μέσου τελετῶν, Διον. Ἀρεοπ.

τελευταῖος, α, ον, (τελευτή) ὡς καὶ νῦν, ἔσχατος, ὕστατος, Λατ. ultimus, κατὰ χρόνον ἢ τάξιν, οἱ τ. κύκλοι Ἡρόδ. 1. 98· τὰ δύο τὰ τ., οἱ δύο τελευταῖοι στίχοι, ὁ αὐτ. 7. 142· τὰ τελευταῖα, αἱ καταλήξεις, ὁ αὐτ. 5. 68· ἐν τελευταίοις πίπτειν Πλάτ. Πολ. 6. 9Ε· τελευταίους στῆσαι, εἰς τὰς τελευταίας τάξεις, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 25 οἱ τ. πόδες, οἱ ὀπίσθιοι πόδες, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 8, 5. **2)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ χρόνου, ἡ τελευταία μετὰ τοῦ ἡμέρα ἢ ἄνευ αὐτοῦ, ἡ τελευταία ἡμέρα ἡ ὁριζομένη πρὸς πληρωμήν, Δημ. 836. 5· ἡ ἐσχάτη τῆς ἑορτῆς ἡμέρα, Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 16, κλπ.· ἡ ἐσχάτη ἡμέρα τοῦ ἀνθρώπου, Σοφ. Ο. Τ. 1528, Εὐρ. Ἀνδρ. 101· οὕτως, ὁδὸν τὴν τελ., τὴν ἐσχάτην ὁδοιπορίαν, Σοφ. Τρ. 155· τὸν τ. βίον ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1551· τ. ἐμοῦ φήμη ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1149· τὸ τ. ἐκβὰν Δημ. 12. 16. **3)** ἄκρος, ἔσχατος, δεινότατος, ὕβρις Σοφ. Ἠλ. 271· ἡ δημοκρατία ἡ τ. Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 30, πρβλ. 4. 12, 3. **II.** **τὸ τελευταῖον**, ὡς ἐπίρρ., τὴν τελευταίαν φοράν, ὕστατον πάντων, ἐσχάτως, τελευταίως, Ἡρόδ. 1. 91, Ξενοφ., κλπ.· ἢ **τελευταῖον**, Πλάτ. Πολ. 532Α, Ξενοφ., κλπ.· καὶ **τὰ τελευταῖα**, Θουκ. 1. 24., 8. 85, Πλάτ. Γοργ. 515Ε. **2)** ἐπὶ τέλους, Ἀριστοφ. Νεφ. 945, Θουκ. 3. 56., 8. 8, Ξεν., κλπ. ἀλλά, **3)** τὸ ἐπίθ. συχνάκις κεῖται μετὰ ῥημάτων ὅπου ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν ἐπίρρ., ὁ τελευταῖος δραμὼν Αἰσχύλ. Ἀγ. 314· παρελθόντες τελευταῖοι Θουκ. 1. 67, κλπ., πρβλ. **τελευτάω** Π. 4.

τελευτάω, Ἰων. **-έω**, μέλλ. **-ήσω**, κλπ. — Παθ., μέσ. μέλλ. **τελευτήσομαι** ἀεὶ ἐν παθ. σημασ., Ἰλ. Ν. 100, Ὀδ. Θ. 510., Ι. 511, Εὐρ. Ἱππ. 370 (Λυρ.)· ἀόρ. **ἐτελευτήθην**. Τελειώνω, ἐκτελῶ, Λατ. perficere, παρ' Ὁμ., ὅστις μεταχειρίζεται αὐτὸ οὐ μόνον ἐπὶ τελειώσεως ἔργου ὅπερ ἤρξατό τις, τελευτῆσαι τάδε ἔργα Ἰλ. Θ. 9· τ. ἃ μενοινᾷς Ὀδ. Β. 275· ἐπὴν ταῦτα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξῃς Α. 293, πρβλ. Β. 306., Ε. 253· τ. γάμον Ω. 126· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐκπληρώσεως ὅρκου ἢ εὐχῆς, ἐπιθυμίας ἢ ἐλπίδος, ἐέλδωρ τ. Φ. 200, πρβλ. Ἰλ. Ο. 74· τ. ὅσ' ὑπέστης Ν. 375· οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ Σ. 328· καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἐκτελῶ ἀπειλήν, Ὀδ. Γ. 56, 62· ἀλλὰ τά γε Ζεὺς οἶδεν .., εἴ κέ σφι πρὸ γάμοιο τελευτήσει κακὸν ἦμαρ Ο. 524· οὕτω, τ. πόνους Δαναοῖς Πινδ. Π. Ι. 105, πρβλ. Εὐρ. Φοίν. 1580· — οὕτω παρ' Ἀττ., τ. λόγον ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1029· τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή; εἰς ποῖον τέλος πρέπει νὰ τὸ φέρω; Σοφ. Ο. Κ. 476· Ζεὺς ὅ τι νεύσῃ, τοῦτο τελευτᾷ Εὐρ. Ἄλκ. 979, κλπ. — Παθητ., ἐκπληροῦμαι, ἐκτελοῦμαι, γίνομαι, συμβαίνω, ὡς ἐν τοῖς ἐν ἀρχῇ μνημονευθεῖσι χωρίοις, πρίν γε τὸ Πηλείδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ Ἰλ. Ο. 74, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 1218. **2)** φέρω εἰς πέρας, τελειώνω, περαίνω, ἐπεί ῥ' ὄμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον, ἀφοῦ δὲ ὤμοσε καὶ ἐτελείωσε τὸν ὅρκον, Ὀδ. Β. 378, κλπ.· τ. ἀσύχιμον ἀμέραν, φέρω εἰς πέρας, τελειώνω, εἰρηνικὴν ἡμέραν, Πινδ. Ο. 2. 61 ἄρξομαι ἐκ βολβοῖο τελευτήσω δ' ἐπὶ θύννον (ἐξυπακ. τὸ δεῖπνον) Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Φάωνι» 1. 6. **3)** μάλιστα, τ. τὸν αἰῶνα, τελειώνω τὴν ζωήν, ἀποθνήσκω, Ἡρόδ. 1. 32., 7. 17, κλπ.· τ. βίον Αἰσχύλ. Ἀγ. 929, Σοφ. Ἀποσπ. 572, Εὐρ. Ἐκ. 419, Πλάτ.· τ. τὸν βίον ὑπό τινος, δηλ. φονεύομαι .., ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 870Ε·— ὡσαύτως, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ **παύομαι**, μετὰ γεν., ἐπειδὰν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τελευτήσω Ξεν. Κύρ. 8. 7, 17· οὕτω, λόγου τ. Θουκ. 3. 59· ἐπαίνου τ. ἐς τάδε ἔπη αὐτόθι 104. **6)** συχνάκις καὶ ἄνευ τοῦ **βίου**, τελειώνω τὴν ζωήν, ἀποθνήσκω, Ἡρόδ. 1. 66., 3. 38, 40, κ. ἀλλ., καὶ συχν. παρὰ Πλάτ., κλπ.· πρὶν τελευτήσαντ' ἴδῃς, πρὶν ἴδῃς αὐτὸν νεκρόν, Σοφ. Ἀποσπ. 583b· τ. μάχῃ Αἰσχύλ. Θήβ. 617, πρβλ. 931· νούσῳ Ἡρόδ. 1. 161, κλπ.· γήραϊ ὁ αὐτ. 6. 24, κλπ.·— ὡσαύτως ὡς τὸ θνήσκω, τ. ὑπό τινος, ἀποθνήσκω διὰ χειρὸς ἢ ἐνεργείας ἄλλου, ὁ αὐτ. 1. 39., 4. 78., 6. 92· δόλῳ ὑπό τινος ὁ αὐτ. 4. 78· ὑπὸ αἰχμῆς σιδηρέης ὁ αὐτ. 1. 39 ὑπ' ἀλληλοφόνοις χερσὶν Αἰσχύλ. Θήβ. 930· ἐκ τῆς πληγῆς Πλάτ. Νόμ. 877Β. **II.** ἀμεταβ. (ὡς ἀεὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, πλὴν ἐπὶ τῆς σημ. Ι. 3). **1)** ἐκτελοῦμαι, ἐκπληροῦμαι, τ. ὄψις τοῦ ὀνείρου Ἡρόδ. 7. 47.

2) φθάνω εἰς τέλος, τελειώνω, Λατ. finire, Πινδ. Ο. 7. 125, Αἰσχύλ. Ἀγ. 635, κλπ.· μάλιστα ἐπὶ χρόνου, τελευτῶντος τοῦ μηνός, τοῦ θέρους Θουκ. 2. 4, 32, κλπ.· ἐπὶ ἐνεργειῶν, γεγονότων, κλπ., τ. ἡ ναυμαχία ἐς νύκτα ὁ αὐτ. 1. 51, κλπ.· ἦν ὁ πόλεμος κατὰ νόον τ. Ἡρόδ. 9. 45· εὖ τ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 211· οὕτως τ. Θουκ. 1. 110, 138, κλπ. **6)** μετ' ἐμπροθ. προσδιορ., τ. ἔς τι, φθάνω εἴς τι τέλος, καταλήγω εἴς τι, αἱ εὐτυχίαι ἐς τοῦτο ἐτελεύτησαν Ἡρόδ. 3. 125· τ. ἐς τωὐτὸ γράμμα, καταλήγω εἰς τὸ αὐτὸ γράμμα, στοιχεῖον, ὁ αὐτ. 1. 139, πρβλ. 2. 33., 4. 39, Θουκ. 2. 51., 4. 48, Πλάτ., κλπ.· εἰς ἄνδρας ἐκ μειρακίων τ. ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 173Β· ποῖ (= ἐς τί) τελευτᾷ; εἰς τί καταλήγει; ποῖον εἶναι τὸ τέλος του; Αἰσχύλ. Πέρσ. 735, πρβλ. Χο. 528, Πλάτ. Νόμ. 630C· ὡσαύτως, τ. ἐπί τι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 510D, Συμπ. 211C· πρός τι Πολ. 552C· ἔν τινι Εὐρ. Βάκχ. 908. **3)** ἀποθνήσκω, ἴδε ἀνωτ. Ι. 3. 6.

4) ἡ μετοχ. **τελευτῶν, ῶσα, ῶν**, ἦν ἐν χρήσει μετὰ ῥημάτων ὡς Ἐπίρρ. = ἐπὶ τέλους, ἐν τέλει, οἷον τελευτῶν ἔλεγε Ἡρόδ. 3. 75· κἂν ἐγίγνετο πληγὴ τελευτῶσα, καὶ θὰ ἐτελείωνε τὸ πρᾶγμα εἰς συμπλοκήν, Σοφ. Ἀντ. 261· τελευτῶν ἐξεβλήθη Ἀριστοφ. Ἱππ. 524· τὰς ὀλοφύρσεις τελευτῶντες ἐξέκαμνον, ἐπὶ τέλους ἀπέκαμνον ὀλοφυρόμενοι, Θουκ. 2. 51., πρβλ. 47· ἣν δέῃ τελευτῶντα καὶ τὴν στρωμνὴν ἐξαργυρῶσαι Θουκ. 8. 81 συχν. παρὰ Πλάτ., κλπ.· ἐνίοτε μάλιστα καὶ μετ' ἄλλης μετοχῆς, τὴν τυραννίδα χαλεπὴν τελευτῶσαν γενομένην .. Θουκ. 6. 23· τελευτῶν δήσας, ἐπὶ τέλους δέσας αὐτόν, Λυσί. 142, 13, πρβλ. 125. 35 **5)** ἐπὶ τοπικῶν ὁρίων καὶ τῶν τοιούτων, ᾗ τ. τὰ τῆς Λιβύης Ἡρόδ. 2. 148· τῇ ἡ Κνιδία ἐς τὴν ἤπειρον τ. ὁ αὐτ. 1. 174, πρβλ. 4. 39. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. σ. 388, Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 546, 560 κέξ., 870 κέξ.

τελευτή, ἡ, (τελέω) ἐκτέλεσις, τελευτὴν ποιῆσαι, τελέσαι, Ὀδ. Α. 249., Π. 126· κραίνειν τελευτὰν γάμου Πινδ. Π. 9. 118· τ. νόστου αὐτόθι 1. 68. **2)** τέλος, ἀντίθετον τῷ **ἀρχῇ**, μύθοιο Ἰλ. Ι. 625, κλπ.· οὐδέ τις ἦν ἔριδος λύσις οὐδὲ τ. Ἡσ. Θεογ. 637· πρὸς τῇ τ. τῆς ὁδοῦ Ἀριστοφ. Λυσ. 294· ἡ τ. τοῦ πολέμου Θουκ. 1. 13· τελευτὴν κινδύνοις ἐπιθεῖναι Λυσί. 195 8· τελευτὴν ἔχειν Πλάτ. Νόμ. 782Α. **3)** ἰδίως, βιότοιο τ. Ἰλ. Η. 101., Π. 787· βίου Ἡρόδ. 1. 30, 31, κλπ.· τ. βίου ποιεῖσθαι Ἀνδοκ. 32. 22· ἐπὶ τελευτῇ τοῦ βίου Πλάτ. Γοργ. 516Α. **6)** συχν. καὶ ἄνευ τῆς γεν. βίου, τὸ τέλος τῆς ζωῆς, θάνατος, Πινδ. Ο. 5. 52, Θουκ., Πλάτ., κλπ.· τ. ὑστάτη Σοφ. Τρ. 1256· τελευτὴν τελεῖν αὐτόθι 79· τελευτῆς λαχεῖν, τυχεῖν Θουκ. 2. 44, Ξεν.·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τ. δοῦναι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 7, 3· ὡσαυτως ἐν περιφράσει, θανάτοιο τ., τὸ τέλος ὃ ὁ θάνατος ἐπιφέρει, Λατ. mortis, exitus, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 357, πρβλ. τέλος Ι. 2· τῆς γηραιοῦ τελευτῆς προαποθανεῖν Ἀντιφῶν 125. 25. 4) τὸ τέλος, ἀποτέλεσμα, πᾶσαν τελ. πράγματος δεῖξεν Πινδ. Ο. 13. 104, πρβλ. Θέογν. 1075· γάμου πικραὶ τ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 745· τ. πρευμενεῖς κτίσειεν ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 138 θεσφάτων ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 740· κακοῦ θυμοῦ τ. κακὴ Σοφ. Ο. Κ. 1198. 5) μετὰ προθέσεων, ἐπὶ ἐπιρρ. σημασίας, ἐς τελευτήν, κατὰ τὸ τέλος, ἐπὶ τέλους, Ὕμ. Ὁμηρ. 6. 29, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 331, Θέογν. 201, Σοφ. Ο. Κ. 1224· ἐπὶ τελευτῆς Πλάτ. Φαῖδρ. 267D, κλπ.· ἐν τελευτῇ Πινδ. Ο. 7. 47, Αἰσχύλ. Θήβ. 937. II τὸ τέλος, ἄκρον παντὸς πράγματος, οἷον ἐπὶ τῶν μελῶν ἢ κώλων τοῦ σώματος, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 9, 6, πρβλ. 4. 9, 7, π. Ζ. Γενέσ. 1. 15, 1· — ἐπὶ τοπικῆς σημασίας, τελευταὶ Λιβύης = ἐσχατιαὶ Wes. εἰς Ἡρόδ. 2. 23, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 33B. 2) τὸ τέλος περιόδου ῥητορικῆς, Ἀριστ. Ῥητορ. 3. 19, 6, κλπ.· ἐπὶ δράματος, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 7. 5.

τελέω, καὶ **τελείω** Ἐπικ., ἀμφότερα παρ' Ὁμ.: Ἐπικ. παρατ. **τέλεον** Ἰλ. Ψ. 768, Ἰων. **τέλεσκον** Καλλ. εἰς Ἄρτ. 123, κλπ.· — μέλλ. **τελέσω** Πινδ. Ν. 4. 76, Ξενοφ. Κύρ. 8. 6, 3, (δια-) Πλάτ.· Ἐπικ. **τελέσσω** Ἰλ. Ψ. 559 ἀλλὰ παρ' Ὁμ. καὶ Ἴωσι **τελέω** Ἰλ. Θ. 415., Μ. 59, Ὀδ. Β. 256, κλπ.· Ἀττικ. **τελῶ** Σοφ. Ἠλ. 1435, Ἀριστοφάν. Βάτρ. 173, Πλάτ. Πολιτικ. 311B, ὡσαύτως ἐν Ἰλ. Δ. 161· — ἀόρ. **ἐτέλεσα** Ἀττ., Ἐπικ. **ἐτέλεσσα** Ἰλ. Μ. 222· — πρκμ. **τετέλεκα** Πλάτ. Ἀπολ. 20A, Δημ. 295. 29. — Μέσ., μέλλ. (ἴδε κατωτ.)· ἀόρ. **ἐτελεσάμην** Δημ. 990. 1, κλπ. — Παθ., Ἐπικ. ἐνεστ. **τελείομαι**· μέλλ. **τελεσθήσομαι** Θεοφρ. Χαρ. 16· ἀλλὰ μέσ. μέλλ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, **τελεῖται** Αἰσχύλ. Πρ. 929, Ἀγ. 68, κλπ., **τελέεσθαι** Ἰλ. Β. 36, **τελεῖσθαι** Ὀδ. Ψ. 284, μετοχ. **τελεύμενος** Ἡρόδ. 1. 206., 3. 134· ἀόρ. **ἐτελέσθην** καὶ πρκμ. **τετέλεσμαι** Ὅμηρ., κλπ.· — ὑπερσυντ. **τετέλεστο** Ἰλ. Τ. 242 (τέλος). Ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, καὶ καθόλου, κάμνω, διενεργῶ, τελειώνω, φέρω εἰς πέρας, Λατ. perficere, συχν. παρὰ ποιηταῖς ἀπὸ τοῦ Ὁμήρ. καὶ ἐφεξῆς, ἀλλ' οὐχὶ τοσοῦτον σύνηθες ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ (πλὴν ἐν τῇ σημασ. II καὶ III)· τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε Ὀδ. Β. 272, πρβλ. Ἰλ. Α. 108, 523, κλπ.· τ. φιλοτήσια ἔργα Ὀδ. Λ. 246· μ' ἔφαντο ἄξειν εἰς Ἰθάκην, οὐδ' ἐτέλεσσαν, ἀλλὰ δὲν ἐξετέλεσαν τὸν λόγον των, Ν. 212· τ. ἀέθλους, πόνον Γ. 262, Ψ. 250, κλπ.· ἀλλὰ παρὰ Τραγικ. ὡσαύτως, τ. τὰ προστάγματα Πλάτ. Νόμ. 926A, πρβλ. D. — Παθητ., τελοῦμαι, ἐκτελοῦμαι, ἐκπληροῦμαι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατ' οὐδ. μετοχ. πρκμ., τὸ καὶ τετελεσμένον ἐστί, ἔσται, κτλ.· τὸ ἄρσεν. μόνον ἐν Ἰλ. Α. 388, Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 26· τὸ θηλ. οὐδαμοῦ· οὕτως, ἔσται ταῦτα τελεύμενα Ἡρόδ. 1. 206 εἰ καὶ τετελεσμένον ἐστὶ = τελεῖσθαι δύναται Ὀδ. Ε. 90, κλπ., πρβλ. Heyne εἰς Ἰλ. Ξ. 195· ὡσαύτως, τετέλεστο δὲ ἔργον Η. 465· αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον, ἐλέχθη δὲ ὁ λόγος καὶ ἀμέσως ἦτο τελειωμένον τὸ ἔργον, Υ. 242· ἐὰν .. ἔργον τελῆται Πλάτ. Πολ. 389D, πρβλ. Πολιτικ. 288C. 2) ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ τὸν λόγον μου, ἔπος, μῦθον, ὑπόσχεσιν Ἰλ. Ξ. 44, Ὀδ. Ε. 776, Κ. 483· τελέω τὰ πάροιθεν ὑπέστην Ἰλ. Ψ. 20, πρβλ. Φ. 457, Ὀδ. Δ. 699· ἐντεῦθεν ὡσαύτως, παρέχω εἴς τινα τὴν ἐκπλήρωσιν πράγματός τινος, τινί τι Ἰλ. Ι. 157, Ὀδ. Χ. 51· τελ. νόον τινί, ἐκπληρῶ τὴν ἐπιθυμίαν τινός, Ἰλ. Ψ. 149· τελ. ἐέλδωρ Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 36· τελέσαι κότον, χόλον, νὰ καταπίῃ τὸν θυμόν του, τὴν ὀργήν του, Ἰλ. Α. 82, Δ. 178· λιτὰς Αἰσχύλ. Θήβ. 627· κατάρας αὐτόθι 725· σπανίως μετ' ἀπαρεμφ., οὐδ' ἐτέλεσσε φέρειν, οὐδὲ κατώρθωσε νά .., Ἰλ. Μ. 224, (πρβλ. ἀνύω Ι. 4). — Παθ., ἐκτελοῦμαι, ἐκπληροῦμαι, Β. 36, 330, κ. ἀλλ.· τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται Α. 212, Θ. 286, κλπ. — Μέσ., τελέσασθαι δίκην, ἀγαγεῖν εἰς τέλος, Δημ. 990. 2, πρβλ. 999. 25. 3) ἐκτελῶ, παρέχω, δίδω, εἴθε οἱ αὐτῷ Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν ὅ τι φρεσὶν ᾖσι μενοινᾷ Ὀδ. Β. 34· νόστον Ο. 112· μόγις δ' ἐτέλεσσε Κρονίων Γ. 119· ὡσαύτως, ἐπὶ κακοῦ, τ. λυγρὰ Σ. 134· γῆρας Ψ. 286· κακὰ κήδεα τ. τινὶ Ἰλ. Σ. 8, πρβλ. Ὀδ. Σ. 389, Σοφ. Ἀντ. 3, κλπ. 4) ὅρκια τελεῖν, ὡς τὸ ὅρκον τελευτᾶν, τελειώνω, συμπληρῶ ἢ ἐπιβεβαιῶ ὅρκον, Ἰλ. Η. 69· ἀπολ., ἐκτελῶ τι, θεῶν τελεσάντων Πινδ. Π. 10. 78, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 35, 782, Σοφ. Ἠλ. 947, κλπ. 5) ποιῶ τι τέλειον, τελειοποιῶ, ἀρετὰν Πινδ. Ν. 4. 70· τ. τινα, παρέχω εἴς τινα τὰς εὐλογίας τελείας εὐτυχίας, ὁ αὐτ. ἐν Ι. 6 (5). 67· οὕτω, τετελεσμένον ἐσλὸν ὁ αὐτ. ἐν Ν. 9. 13· τελεσθεὶς ὄλβος Αἰσχύλ. Ἀγ. 752· — ὡσαύτως, ποιῶ τι τέλειον, ἐπὶ βρέφους, ἀνίκα Μοῖραι τέλεσαν ταυρόκερων θεὸν Εὐρ. Βάκχ. 100. 6) μετ' ἐπιθέτου, ἅπαντας ἡ παίδευσις τελεῖ, καθιστᾷ ἡμέρους, Μενάνδρ. Μονόστ. 41. 6) φέρω εἰς τέλος, τελειώνω, δρόμον, ὁδὸν Ἰλ. Ψ. 373, Β. 256· ὁδοῦ τέρματα Θέογν. 1166· ἀλγινόεσσαν ὁδὸν Μίμνερμ. 11. 6) ἐνίοτε ὡσαύτως καὶ ἄνευ τοῦ ὁδὸν (ὡς τὸ ἀνύω Ι. 4), ἐξ Ἀβδήρων ἐς Ἴστρον τ. Θουκ. 2. 97· ἐς Φάρσαλον Δ. 78. 7) ἐπὶ χρόνου, ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ .. τέλεσ' ἠὼς Ὀδ. Ε. 390· βίον τ. Σιμωνίδ. 45, Σοφ. Ἀντ. 1114· πολλοὺς τροχοὺς ἡλίου αὐτόθι 1065· τελευτὴν τοῦ βίου ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 79· ὡσαύτως, τελῶ νοῦσον, φθάνω εἰς τὸ τέλος τῆς νόσου, αὐτὰρ ἐπὴν νοῦσον τελέσῃ Ἡσ. Θεογ. 800, — Παθ., ἤματα μακρὰ τελέσθη Ὀδ. Κ. 470, πρβλ. Ἡσ. Θεογ. 59· τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν αὐτόθι 795· ἐν τοῖς ἔτεσι τοῖς δὶς ἑπτὰ τετελ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 1. 2, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1 (ἐλάττ.), 2, 6· — καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἔρχομαι εἰς τὸ τέλος μου, εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου, οἴμοι .. δεσπότου τελουμένου Αἰσχύλ. Χο. 875, πρβλ. Dissen εἰς Πινδ. Ο. 9. 15 (23). 8) ἐνίοτε ἀμεταβ. ὡς τὸ παθ., ἔρχομαι εἰς τέλος, ἐκτελοῦμαι, ἀποβαίνω κατά τινα τρόπον, Αἰσχύλ. Χο. 1021, Θήβ. 693, Πέρσ. 225, Σοφ. Ἠλ. 1419· — παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως τελέθω, εἶμαι, Τζέτζ. II ἀποτίνω ὅ,τι ὀφείλω, ὅ,τι εἶναι πρέπον, θέμιστας Ἰλ. Ι. 156, 298· καθόλου, τελῶ, πληρώνω, παρέχω δῶρον, δωροῦμαι, δῶρα, δωτίνην Ἰλ. Ι. 598, Ὀδ. Λ. 352· μισθὸν Ἰλ. Φ. 457· ἀργύριον Πλάτ., κλπ.· δύο δραχμὰς μισθὸν Ἀριστοφ. Βάτρ. 173· μεταφορ., τ. ὕμνον Πινδ. Π. 1. 153., 2. 24· τ. ψυχὰν Ἀΐδᾳ, δηλ. ἀποθνήσκω, ὁ αὐτ. ἐν Ι. 1. 99. 6) ἰδίως, πληρώνω φόρον, δασμόν, τέλος, τ. τὸν μισθὸν Εὔπολ. ἐν «Αἰξὶ» 12· φόρον Πλάτ. Ἀλκ. 4, 123A· τὰ τέλη τελῶ Κρατῖν. Νεώτ. ἐν «Χείρωνι» 1. 5, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 847B· χρήματα Πρωτ. 311D· τ. τὸ μετοίκιον, πληρώνω τὸν φόρον μετοίκου, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 850B· ἱππάδα Ἰσαῖ. 67. 23· τὸ θητικόν, τὸ ξενικόν, παρὰ Δημ. 1007. 27., 1309. 5· σύνταξιν Αἰσχίν. 66. 40· τ. σῖτον, πληρώνω ἢ καταβάλλω τὸ ἀνάλογον μέρος σίτου, τὴν εἰσφοράν μου εἰς σῖτον, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 21· ἀπολ., τελῶ, πληρώνω φόρους, Ἡρόδ. 2. 109. — Παθ., ἐπὶ χρημάτων, πληρώνομαι, καταβάλλομαι, ὁ αὐτ. 9. 93· ἐπὶ δὲ προσώπου, ὑπόκειμαι εἰς πληρωμὴν φόρου, φορολογοῦμαι, χώραν ἀτέλεστον ἔχουσιν αὐτοὶ τετελεσμένοι Δημ. 1461. 16. 2) δαπανῶ, ἐξοδεύω, χρήματα πολλὰ Ἡρόδ. 3. 137. — Παθητ., δαπανῶμαι, ἐξοδεύομαι, ὁ αὐτ. 2. 125· ἐς τὸ δεῖπνον τετρακόσια τάλαντα τετελεσμένα, δεδαπανημένα, ἐξωδευμένα, ὁ αὐτ. 7. 118· ἕνδεκα μυριάδας μεδίμνων τελεσμένας ἐπ' ἡμέρῃ ἑκάστῃ αὐτόθι 187, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8. 1, 13, Πλάτ. Νόμ. 955E· (ἐντεῦθεν τὰ εὐτελής, πολυτελής, κτλ.). 3) ἐπειδὴ ἐν πολλαῖς τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων οἱ πολῖται διῃροῦντο εἰς τάξεις κατὰ τὴν φορολογήσιμον περιουσίαν των, ἡ φράσις τ. εἴς τινας ἐσήμαινεν, ἀνήκω εἴς τινα τάξιν, ὑπολογίζομαι, θεωροῦμαι μεταξύ.., Λατ. censeri inter, τ. ἐς Ἕλληνας, ἐς Βοιωτούς, ἀνήκω εἰς τοὺς Ἕλληνας, τοὺς Βοιωτούς, Ἡρόδ. 2. 51., 6. 108· νῦν δ' ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ, ἀνήκω εἰς τοὺς ἀστούς, Σοφ. Ο. Κ. 222· εἰς ἄνδρας τ., φθάνω εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, Πλάτ. Νόμ. 923E· τί δὴ τόδ'; εἰς γυναῖκας ἐξ ἀνδρὸς τελῶ, τί εἶναι τοῦτο; ἐνῷ εἶμαι ἀνὴρ νὰ καταταχθῶ εἰς τὰς γυναῖκας; Εὐρ. Βάκχ. 822, πρβλ. συντελέω III, συντελής II. 4) ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης σημασίας δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἡ φράσις, κοῖός τις δοκέοι ἀνὴρ εἶναι πρὸς τὸν πατέρα τελέσαι, ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν πατέρα του, Ἡρόδ. 3. 34. III ὡς τὸ τελειόω II, ποιῶ τινα τέλειον, μυῶ εἰς τὰ μυστήρια, Πλάτ. Εὐθύδ. 277D· τῇ μητρὶ τελεύσῃ τὰς βίβλους ἀναγιγνώσκειν Δημ. 313. 14, πρβλ. 403. 18. — Παθητ., μυοῦμαι, εἰσάγομαι εἰς τὰ μυστήρια, Λατ. initiari, Ἀριστοφ. Νεφ. 258· τετελεσμένος Πλάτ. Φαίδων 69C, κλπ.· ἐτέλεις, ἐγὼ δὲ ἐτελούμην Δημ. 315. 8. Διονύσῳ τελεσθῆναι, νὰ καθιερωθῇ εἰς τὸν Διόνυσον, νὰ μυηθῇ εἰς τὰ μυστήρια αὐτοῦ, Ἡρόδ. 4. 79 βεβήλεισι δὲ οὐ θέμις πρὶν ἢ τελεσθῶσιν ὀργίοισιν ἐπιστήμης Ἱππ. Νόμος ἐν τέλ., πρβλ. Ξεν. Συμπ. 1, 10, πρβλ. τέλος V, τελετή — μετ' αἰτ., τελεσθῆναι Βακχεία Ἀριστοφ. Βάτρ. 357· τελέους τελετὰς τελούμενος Πλάτ. Φαῖδρ. 249C, πρβλ. 250B· ἀλλὰ καί, τ. μεγάλοισι τέλεσι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 560E. 2) μεταφορ., στρατηγὸς τελεσθῆναι, νὰ διορισθῇ ἐπισήμως ἢ μετὰ τελετῆς στρατηγός, Δημ. 171. 19· τετελεσμένος σωφροσύνῃ, ὁπαδὸς τῆς σωφροσύνης, ἀφωσιωμένος αὐτῇ, Ξεν. Οἰκ. 21, 12. 3) ὡσαύτως ἐπὶ ἱερῶν τελετῶν, τελῶ, ἱερὰ Εὐρ. Βάκχ. 485, πρβλ. Ι. Τ. 464· θυσίαν τοῖς θεοῖς Διόδ. 4. 34, Πλούτ.· ὄργια Ἀνθ. Π. παράρτ. 185, Παυσ.· γάμον, γάμους Λυκόφρ. 138, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 14. — Παθ., Πλάτ. Νόμ. 775A, — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 118, καὶ Παντοῖα Φιλολογικὰ τοῦ αὐτοῦ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΖ', σ. 435.

τελέως, Ἐπίρρ. ἴδε **τέλειος** vi.

τελεωτικός, ἴδε **τελειωτικός**.

τελήεις, εσσα, εν. (τελέω) Ἐπικ. ἐπίθ. = **τέλειος**, ἐπὶ θυμάτων, ἐν τῇ Ἰλ. καὶ Ὀδ. ἀείποτε, ἔρδειν ἢ ῥέζειν τελήεσσας ἑκατόμβας, δηλ. ἢ ἑκατόμβας πλήρεις τὸν ἀριθμὸν ἢ ἑκατόμβας τελείων τὴν ἡλικίαν ζῴων ἢ ζῴων ἀρτίων, ἄνευ μώμου τινὸς ἢ ἐλλείψεως, Ἰλ. Δ. 315, κ. ἀλλ.· τελήεντες οἰωνοί, βεβαίως πρόμαν εὐοντές τι, οἱονεὶ ἐκτελοῦντες ὅσα προεμήνυον, ἀντίθετον τῷ μαψιλόγοι, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 544· (οὕτως ἴσως

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ τελειότατος πετεηνῶν,—πρβλ. **τέλειος** I)· ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ὁ Τυρταῖ. 2. 2 ἔχει ἔπεα τελέεντα, βέβαιαι προρρήσεις, ἐξ ἀρχαιοτέρου τύπου **τελέεις**. **II.** Ὠκεανοῖο τελήεντος ποταμοῖο, πιθ. ποταμοῦ, εἰς ὃν πάντες οἱ λοιποὶ τελευτῶσιν, ἤ, ὅστις εἰς ἑαυτὸν τελειώνει, ὡς κυκλοτερής, Ἡσ. Θεογ. 242, 959.

τέλθος, εος, τό, σπάνιος ποιητικ. τύπος ἀντὶ **τέλος**, Καλλ. εἰς Λουτρ. Παλλάδ. 106, εἰς Δήμητρ. 77. (Ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ **τέλος**, ὡς τὸ **ἄχθος** ἐκ τοῦ **ἄχος**).

τελικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ **τέλος**, ἀγαθὰ τελικὰ (ἀντίθετον τῷ **ποιητικὰ**) δηλ. πράγματα σχετιζόμενα πρὸς τὸ τέλος ἢ τὸ ἄκρον ἀγαθόν, ὅρος τῆς Στωϊκῆς φιλοσοφίας παρὰ Διογ. Λ. 7. 96, — τὰ bona ad illud ultimum pertinentia τοῦ Κικέρωνος Fin. 3. 16· κεφάλαια τελικά, ὑποθέσεις λαμβανόμεναι ἐκ τῶν ἀγαθῶν τούτων, Ρητορ. **II.** τὸ τέλος ἢ ἡ κατάληξις λέξεως, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 448D· «τρία ἐστὶ στοιχεῖα τελικὰ τῶν δυϊκῶν α, ε, ω» Ἐτυμ. Μέγ. 289. 33.

τελίσκω, ποιητ. ἀντὶ **τελέω**, Μάρμ. ρ. Ροσέττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4697. 32, Νικ. Ἀλεξιφ. 583, Κλήμ. Ἀλεξ. 11. 16· πιθανῶς οὕτω διορθωτέον ἀντὶ **τελέσκων** ἐν Νικ. Ἀποσπ. 2. 10, πρβλ. Φώτ., Ἡσύχ.

τέλλη, ἡ, = τῷ ἑπομ., ἀμφίβ. παρὰ Ξενοκρ. 30.

τελλίνη [ῑ], ἡ, εἶδος ὀστρακοδέρμου ὅπερ ἐκ τοῦ σχήματος καλεῖται καὶ ξιφύδριον, Ἐπίχ. 78 Abr., Σώπ. παρ' Ἀθην. 86A.

τέλλις, ἡ, = τῷ προηγ., πιθ. γρ. παρ' Ἐπιχ. σ. 43.

τέλλω· ἀόρ. **ἔτειλα** Πινδ. Ο. 2. 126. — Παθ., **τέλλομαι·** — ῥῆμα ποιητικ., ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθ. **ἀνα-, ἐπι-, περι-·** παρ' Ἡροδ. καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς εὑρίσκομεν καὶ **ἐπανατέλλω·** παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττικ. **ἐντέλλω, ἐντέλλομαι·** — ὁ πρκμ. **τέταλκα, τέταλμαι,** ὁ ὑπερσ. **ἐτέταλτο,** ὁ μέσ. ἀόρ. **ἐτειλάμην** εὕρηνται μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις τούτοις. (Ἐντεῦθεν τῷ **τελέθω**, ἐπὶ ἀμεταβ. σημασ. **τέλλω** ἦτο πιθανῶς ἐξ ἀρχῆς τύπος παράλληλος τῷ **στέλλω**, ὡς τὸ **τρέφω** τοῦ **στρέφω**, tego τοῦ **στέγω**, κλπ., πρβλ. Σσ. Π. 7. — Ἡ σχέσις αὐτοῦ καὶ συγγένεια πρὸς τὸ **τελέω** εἶναι ἀβέβαιος, ἂν καὶ τὸ τοῦ Πινδ. Ο. 2. 126. εὐνοεῖ τὴν τοιαύτην ὑπόθεσιν.) Τελῶ, ἐκτελῶ, ἔτειλαν ὁδὸν αὐτόθι 2. 126. — Παθ., παραπλήσιον τῷ **τελέθω**, τόθι γὰρ γένος Εὐφάμου φυτευθὲν λοιπὸν αἰεὶ τέλλετο, διετέλει ὑπάρχον ἐν διαδοχικαῖς γενεαῖς, ὁ αὐτ. ἐν Π. 4· 457· ὕμνοι τέλλεται καὶ ὅρκιον ὁ αὐτ. ἐν Ο. 11 (10). 5· ἐς χάριν τέλλεται, μεταστρέφεται εἰς καλόν, αὐτόθι 1. 122· ἀπὸ θεσφάτων ἀγαθὰ φάτις .. τέλλεται (οὕτως ὁ Ἐμπεδ. ἀντὶ **στέλλεται**), Αἰσχύλ. Ἀγ. 1133· (περὶ τοῦ ἐπὶ Θήβ. 768 χωρίου, ἴδε **πέλω** ἐν τέλ.)· ἐπὶ τοῦ ἄστρου, νέαις ἐπὶ φορβάσι .. τέλλεται Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 277· ἠὼς τελλομένη αὐτόθι 1. 1360, πρβλ. 688· ἐπὶ ἀστέρων, Ἄρατ. 285, κλπ. **II.** ὡσαύτως ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ὡς τὸ **ἀνατέλλω·** ἡλίου τέλλοντος, κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, Σοφ. Ἠλ. 699· ἶρις τέλλει, αὐξάνεται, Νικ. παρ' Ἀθην. 683E.

τέλμα, τό, ὡς καὶ νῦν, στάσιμον ὕδωρ, λιμνάζον ὕδωρ, ἕλος, «βάλτος», «βοῦρκος», Ἀριστοφ. Ὄρν. 1593, Πλάτ. Φαίδων 109B, Ξενοφ. Οἰκ. 20. 11· ἐν τῷ πληθ., χώρα χθαμαλὴ ὑποκειμένη εἰς πλήμμυραν, Ἡρόδ. 2. 93· ἡ ἰλὺς ἡ κατὰ τὴν ἄκραν τῆς ὄχθης ποταμοῦ, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 46. **II.** ὁ πηλὸς λιμνάζοντος ὕδατος, ὁ πρὸς οἰκοδομὴν χρήσιμος πηλός, «λάσπη», τέλματι ἀσφάλτῳ χρῆσθαι Ἡρόδ. 1. 179, πρβλ. **τελμίς**. **2)** ὁ χῶρος ὃν καταλαμβάνει ὁ πηλὸς μεταξὺ τῶν λίθων ἐν ταῖς οἰκοδομαῖς, Προκόπ.

τελμᾰτιαῖος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τέλμα, εἰς ἕλος, ὕδωρ τ., στάσιμον, λιμνάζον ὕδωρ, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 15· βάτραχοι αὐτόθι 9. 40, 37· ποταμοὶ ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 2. 5, 7.

τελμᾰτόομαι, Παθ., γίνομαι τελματώδης, ἑλώδης, αἱ λίμναι Στράβ. 793.

τελμᾰτώδης, ες, (εἶδος) ἑλώδης, βαλτώδης, λασπώδης, λίμνη Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 16, 2· πεδίον Διόδ. 1. 30· ὕδωρ Πλουτ. Μάρ. 38. **II.** **τελματώδεα,** μέρη τοῦ σώματος πλήρη ὑγρῶν ἀκαθάρτων, Ἱππ. 271. 6.

τελμίς, ῖνος, ὁ, ὡς τὸ **τέλμα** II, ὁ ἐκ τῶν τελμάτων πηλός, Φώτ., «τελμίς· ἡ ἐν τοῖς τέλμασιν ὑφισταμένη ἰλὺς» Ἡσύχ., Ἰσαῖος ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 751, 24 ἐν λ. **τέλμα**.

τέλος, εος, τό, (ἴδε ἐν τέλει) ἡ ἐκπλήρωσις, συμπλήρωσις παντὸς πράγματος, Λατ. effectus, δηλ. ἡ ἀποτέλεσις αὐτοῦ, τὸ ἀποτέλεσμα, οὐχὶ ἡ παῦσις ἢ ἡ λῆξις αὐτοῦ (ἴδε ἐν τέλει), ὅθεν κυρίως δὲν κεῖται (ὡς τὸ **τελευτὴ**) ἐπὶ τοῦ ὁρίου ἢ τέρματος οὔτε (ὡς τὸ **πέρας**) ἐπὶ τοῦ ἄκρου σημείου ἢ τοῦ ἐσχάτου ἄκρου, Ὅμηρ., Ἡσ., κλπ.· εἵως κε τ. πολέμοιο κιχείω, τὸ ἀποφασιστικὸν αὐτοῦ τέλος, Ἰλ. Γ. 291· ἐν γὰρ χεροὶ τ. πολέμου Π. 630· ἶσον τείνειεν πολέμου τ. Υ. 101, πρβλ. Ἡσ. Θ. 638· [ἐν θεοῖς] τ. ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε ὁ αὐτ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 667· οὐν πείρᾳ τ. διαφαίνεται Πινδ. Ν. 3. 123, Αἰσχύλ. Ἱκ. 475, Χο. 874, κλπ.· — ἀπολ., τ. δ' οὔπω τι πέφανται Ἰλ. Β. 122· οὐ γὰρ ἐγὼ γέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι ἢ ὅτ' εὐφροσύνη μὲν ἔχει κατὰ δῆμον ἅπαντα, κτλ. Ὀδ. Ι. 5· — τέλος ἐπιτίθημί τινι, κάμνω τι ἀποτελεσματικόν, οὐ .. τ. μύρῳ ἐπιθήσεις Ἰλ. Τ. 107, Υ. 369· ἀλλά, λόγῳ τ. ἐπιτίθημι, συμπληρῶ, τελειώνω, Πλάτ. Συμπ. 186A, πρβλ. Πρωτ. 348A· ὃ πᾶσι τοῖς προτέροις ἐπέθηκε τ., ὡς τέλος ἢ κορωνίδα πασῶν τῶν προτέρων πράξεών του, Δημ. 274 19· — τὸ τ. τινὸς ποιεῖσθαι Ξεν. Κύρ. 2. 3. 24· — τ. διδόναι Αἰσχύλ. Θήβ. 260, Θεόκρ. 4. 47· — τέλος ἐπιγίγνεται ἀρῇσι, αἱ προσευχαί τινος ἐκτελοῦνται, ἐκπληροῦνται, Ὀδ. Ρ 496· τέλος γίγνεταί τινος, τὸ τέλος ἢ ἀποτέλεσμα πράγματός τινος ἔρχεται .., Ἡρόδ. 9. 22, Ξεν., κλπ.· — τέλος ἔχω, φθάνω τὸ τέλος, εἶμαι τελειωμένος ἢ ἕτοιμος, Ἰλ. Σ. 378· συμπληροῦμαι, τελειώνομαι, Αἰσχύλ. Πρ. 13, Πλάτ., κλπ.· εἶμαι ἀποφασιστικός, Ἀντιφῶν 140. 4· τ. ἔχει δαίμων ὅπᾳ θέλει, τὸ ἀποτέλεσμα κρατεῖ εἰς τὴν ἐξουσίαν του, Εὐρ. Ὀρ. 1545· τ. λαβεῖν, συμπληροῦμαι, τελειώνομαι, Πλάτ. Πολ. 510E, Ἰσοκρ. 42B, κλπ.· ἀλλά, πημάτων λαμβάνω τ., ἔρχομαι εἰς τέλος τῶν.., Εὐρ. Ἑλ. 534· — ἐς ἢ ἐπὶ τ. τινὸς ἐλθεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 83, Πλάτ., κλπ.· εἰς ἢ πρὸς τ. τινὸς ἀφικέσθαι Σοφ. Ο. Κ. 1530, 1621· ἐπὶ τῷ τέλει τινὸς εἶναι Πλάτ. Πολ. 532B· ἐπὶ τέλους τοῦ δρόμου αὐτόθι 613D· καὶ παρ' Ὁμ. ἄνευ προθέσ., οὐ τέλος ἵκεο μύθων, δὲν συνεπλήρωσας τοὺς λόγους σου, «δὲν τὰ εἶπες ὅλα», Ἰλ. Ι. 56, πρβλ. 61. **2)** τ. τοῦ βίου Σοφ. Ο. Κ. 1721, Εὐρ. Ἱππ. 87, κλπ.· τ. ἔχειν βίου Πλάτ. Νόμ. 801E καὶ ὡς τὸ **τελευτή**, ἄνευ τοῦ βίου, τὸ τέλος τῆς ζωῆς, ὁ θάνατος, Ἡρόδ. 1. 31, κτλ.· οἱ τ. ἔχοντες, οἱ νεκροί, Πλάτ. Νόμ. 717E, πρβλ. τ. ἔχει τινὰ αὐτόθι 740C· — πρβλ. **κάμπτω** Π. 1. **3)** ἐν χρήσει περιφραστικῶς παρὰ ποιηταῖς ἐν ποικίλαις φράσεσι, τέλος θανάτου, τὸ ἐκ τοῦ θανάτου προερχόμενον, Λατιν. exitus mortis, Ἰλ. Γ. 309, Ὀδ. Ε. 326, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 165, Αἰσχύλ. Θήβ. 906, προλ. **τέλοσδε, τελευτὴ** Ι. 3· — οὕτω, τ. γάμοιο, = γάμος, Ὀδ. Υ. 74, ἴδε κατωτ. VI 2· — τ. νόστοιο = νόστος, Ὀδ. Χ. 323, Πινδ. Ν. 3. 44· τ. χαρίτων ὁ αὐτ. ἐν Ι. 1. 7· ἔργων τ., τετελεσμένων, ὁ αὐτ. ἐν Ο. 2. 32· τ. ἀπαλλαγῆς Ἡρόδ. 2. 139· τ. τῆς μοίρας Θεόκρ. 1. 93, κλπ. **4)** ἐπιρρηματικαὶ χρήσεις: **α) τέλος ἀντὶ κατὰ τὸ τέλος,** ἐπὶ τέλους, Θουκ. 2. 100., 4. 46· ἀλλὰ συνηθέστατα ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως, μάχης δὲ κρατερῆς γενομένης, τέλος οὐδέτεροι νικήσαντες διέστησαν Ἡρόδ. 1. 76, πρβλ. 4. 131, κ. ἀλλ.· οὕτω, τέλος δὲ ὁ αὐτ. 1. 36., 4. 9, Θέογν. 1294, κλπ.· ἀλλὰ τ. Ἡρόδ. 6. 137· τ. μέντοι ὁ αὐτ. 5. 89, Ξενοφ., κλπ.· τ. γε μέντοι Σοφ. Ἀντ. 233· καὶ τ. Ἡρόδ. 4. 154, Θουκ., κλπ.· τὸ δὲ τ. Πλάτ. Νόμ. 740E. **β)** εἰς ἢ ἐς τέλος Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 216, Ἡρόδ. 9. 37, Σοφ. Φιλ. 409, Εὐρ., κλπ.· ὡσαύτως, ἐντελῶς, ὅλως δι' ὅλου, ἐξ ὁλοκλήρου, Πολύβ. 1. 20, 7, κλπ.· — ἐς τὸ τ. Ἡρόδ. 3. 40, κλπ. **γ)** διὰ τέλους, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, διὰ παντός, Αἰσχύλ. Πρ. 273, Σοφ. Αἴ. 685, Εὐρ. Ἱκ. 270, Ἀντιφῶν 134 18, συχν. παρὰ τοῖς Κωμικοῖς· διὰ τέλους ἀεὶ Πλάτ. Φίληβ. 56E. **δ) τέλει,** Λατ. omnino, καθόλου, Σοφ. Ο. Τ. 198 ἴδε Elmsl. **II.** τὸ προκείμενον τέλος, ὁ σκοπός, ἡ κυρία ὑπόθεσις, μύθου τ. Ἰλ. Π. 83· — τὸ ὕψιστον σημεῖον, τὸ ἰδανικόν, τὸ ἄκρον ἄωτον, ἅπτεσθαι τοῦ τ. Πλάτ. Συμπ. 211C, πρβλ. 210E, κλπ. **2)** παρὰ τοῖς φιλοσόφοις ὡσαύτως, τὸ τέλος ἐνεργείας, ὁ σκοπός, τ. εἶναι ἁπασέων τῶν πράξεων τὸ ἀγαθὸν ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 499E, συχν. παρ' Ἀριστ.· ὅθεν, τὸ τελικὸν αἴτιον, = τὸ οὗ ἕνεκα Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1 (ἐλάττ.), 2, 9., 2. 2, 2, κ. ἀλλ.· — ἐντεῦθεν ἁπλῶς, = τὸ ἀγαθόν, τὸ κύριον καὶ πρώτιστον ἀγαθόν, τὸ τοῦ Κικέρωνος finis bonorum, κλπ., πρβλ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 2, 1, Διογ. Λ. 10. 137, Κικ. Fin. 1. 12., 3. 7. **3)** τὸ νὰ εἶναί τις πλήρης ἢ τέλειος, τελειότης, τελεία ἡλικία, ἀνδρὸς τ., ἡ τελεία ἡλικία τοῦ ἀνδρός, ἡ ἀνδρικὴ ἡλικία, Πλάτ. Μενέξ. 249A· ἥβης τ. Σιμων. ἐν Ἀνθ. Π. 7, 300, Εὐρ. Μήδ. 920· τ. ὥρης Μίμνερμ. 2. 9· τέλος ἔχειν ἢ λαμβάνειν, αὐξάνεσθαι, Πλάτ. Φαῖδρ. 276B, Νόμ. 834C, πρβλ. 899E. **4)** τελικὴ ἀπόφασις, τελεία ἀπόφασις, τ. δίκης Αἰσχύλ. Εὐμ. 243, πρβλ. 729· αἰτίας, τῆς κατηγορίας, αὐτόθι 434· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 934, Ἱκ. 603, 623. **5)** τὸ βραβεῖον ἐν τοῖς ἀγῶσιν, πυγμᾶς τ. Πινδ. Ο. 10 (11). 81, πρβλ. Π. 9. 210. Ι. 1. 36. **III.** ὑπερτάτη ἐξουσία, τέλος δ' ἐφ' ἡμῖν Εὐρ. Ἑλ. 887· τ. ἔχειν, πλήρη δύναμιν ἢ ἐξουσίαν, Συνθήκ. παρὰ Θουκ. 4. 118, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 17· (ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, βεβαιοῦμαι, ὁρίζομαι, ἐπικυροῦμαι, Θουκ. 5. 41). **2)** ὡσαύτως, ἀρχή, ἀξίωμα, Λατ. magistratus, τέλος δωδεκάμηνον Πινδ. Ν. 11. 10· οἱ ἐν τέλει, οἱ ὄντες ἐν ἀξιώμασιν, οἱ ἄρχοντες, Σοφ. Αἴ. 1352, Φιλ. 385, Θουκ., κλπ.· ἔξω τῶν βασιλέων καὶ τῶν μάλιστα ἐν τέλει Θουκ. 1. 10, πρβλ. 6. 88· οἱ ἐν τέλεϊ ἐόντες Ἡρόδ. 3. 18., 9. 106· ποιητ., οἱ ἐν τέλει βεβῶτες Σοφ. Ἀντ. 67· οὕτω, οἱ τὰ τέλη ἔχοντες Θουκ. 5. 47· — ἀκολούθως παρ' Ἀττ., τὸ τέλος, ἡ κυβέρνησις, τοιαῦτ' ἔδοξε τῷδε Καδμείων τέλει Αἰσχύλ. Θήβ. 1025· τὰ τέλη, οἱ ἄρχοντες, Θουκ. (ὅστις συνάπτει αὐτὰ μετὰ μετοχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄρσεν. γένους καὶ ῥήματος πληθ. ἀριθμοῦ) 1. 58., 4. 15, Ξενοφ., κλπ.· — ἐντεῦθεν, ἐπὶ πάσης ὑπερεχούσης δυνάμεως, τελέων τελειότατον κράτος, ἐπὶ τοῦ Διός, Αἰσχύλ. Ἰκ. 525, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 667 ἀνωτ. **3)** καθόλου, ὑπούργημα, ἔργον, ὅσοις τοῦτ' ἐπέσταλται τ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 743, πρβλ. Ἀγ. 908· μ' Ἀπόλλων τῷδ' ἐπέστησεν τέλει αὐτόθι 1202, πρβλ. Χο. 760· ἄϋπνα ὀμμάτων τέλη, τὰ ἄγρυπνα καθήκοντα τῶν ὀφθαλμῶν, Εὐρ. Ἰκ. 1137. **IV.** σῶμα στρατιωτῶν πιθ ἀριθμοῦ τινος ὡρισμένου, τέλειος ἀριθμὸς στρατιωτῶν, τέλειον τάγμα, ἂν καὶ ὁ ἀριθμὸς οὐδαμοῦ λέγεται, Θρηκῶν ἀνδρῶν τ. Ἰλ. Κ. 470· φυλάκων ἱερὸν τ. Κ. 56· ἐν τελέεσσιν, κατὰ διαιρέσεις, τάξεις, ἢ σώματα, Λ. 730, Σ. 298· (οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας)· οὕτω κατὰ τέλεα Ἡρόδ. 1. 103., 7. 87, κ. ὅλ.· ἐν τῷ Ρωμαϊκῷ στρατῷ = λεγεών, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 87· πρβλ. τάξις I. 3. **2)** δίρρυμα τέλη, τάγμα ἐξ ἁρμάτων (ἴδε δίρρυμος), Αἰσχύλ. Πέρσ. 47· καὶ ἐπὶ πλοίων, τρία τέλη ποιήσαντες τῶν νεῶν Θουκ. 1. 48· — ὡσαύτως, ὀρνίθων τέλεα, πλήθη πτηνῶν, διάφ. γραφ. ἀντὶ γένεα, Ἡρόδ. 2. 64· τ. ἀθανάτων Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 152, πρβλ. Θήβ. 161. **V.** φόρος, δασμός, Ἀριστοφ. Σφ. 658, Πλάτ., κλπ.· ἀγορᾶς τ., φόρος, Ἀριστοφάν. Ἀχ. 896 τέλος πρίασθαι, πωλεῖν, ἐπὶ τῶν δημοσίων φόρων, Δημ. 745. 16, Αἰσχίν. 16, ἐν τέλ.· ἐκλέγειν, πράττειν, εἰσπράττειν, Δημ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἄλλεις ἐν Ἀθήν. 7. 3· τελεῖν, ἀποτίνειν, Πλάτ. Νόμ. 8 17B· τέλη καταθεῖναι Ἀντιφῶν 138. 28· καταβάλλειν Ἀνδοκ. 12. 32· καὶ οὕτως ὁ Ἑρμ. ἐκλαμβάνει τὸ ἐν Σοφ. Ἀντιγ. 143· ἔλπον Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη, κατέλιπον αὐτῷ τὰ ἑαυτῶν ὅπλα ὡς φόρον· — ἀντὶ λύειν τέλη, πρβλ. λύω ν. 2· — καθόλου, δαπάνη, Θουκ. 4. 60., 6. 16· — ἐντεῦθεν ἐν Ἀθήναις, ἡ περιουσία τοῦ πολίτου, ἐκεῖνο δι' ὅ τις ἐφορολογεῖτο, καὶ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ποσοῦ τούτου ἀνῆκεν εἴς τινα τάξιν, Λατιν. census, Δημ. 462. 25, κλπ· κατὰ τέλος ζημιοῦμαι, τιμωροῦμαι ἀναλόγως πρὸς τὴν περιουσίαν μου ἢ τὴν τάξιν μου, Ἰσαῖ. 47. 26, πρβλ. Δημ. 1076. 19, πρβλ. τελέω II.

VI. ἐν τῷ πληθ., προσφοραὶ ἢ ἱεραὶ τελεταὶ ὀφειλόμεναι τοῖς θεοῖς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 204, Σοφ. Τρ. 238, Εὐρ. Μήδ. 1382· — μάλιστα ἐπὶ τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, τὰ ὁποῖα ἐθεωροῦντο ὡς τὸ συμπλήρωμα τοῦ βίου (πρβλ. Ἰσοκρ. 46B), ἐν ᾧ οἱ Ρωμαῖοι ἐθεώρουν αὐτὰ ὡς τὴν ἔναρξιν (initia) νέου βίου, οὓς πότνιαι σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη Σοφ. Ο. Κ. 1050, πρβλ. Ἀποσπ. 719· σεμνῶν ἐς ὄψιν καὶ μυστηρίων τέλη Εὐρ. Ἱππ. 25· καὶ οὕτως δὲ τὰ μεγάλα τέλη παρὰ Πλάτ. Πολ. 560E· σπανίως ἐν τῷ ἐνικῷ, ἐρῶ .. τοῦδε μυστικοῦ τέλους Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 384, πρβλ. τελέω III, τελετή II. **2)** ὁ γάμος, ὡς συμπλήρωμα, τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ὡσαύτως δὲ καὶ ὡς ἐκ τῶν ἱερῶν τελετῶν μεθ' ὧν συνοδεύεται, τέλος γαμήλιον Αἰσχύλ. Εὐμ. 835· τὰ νυμφικὰ τέλη Σοφ. Ἀντ. 1241, πρβλ. τέλειος II. 1, τελειόω II. 2, καὶ τὴν φράσιν γάμιοι τ., παρ' Ὅμ., ἀνωτ. I. 3. (Ἡ ἀκριβὴς σημασία τοῦ **τέλος** — οὐχὶ ὡς τὸ πέρας παλαιᾶς κατασ-άσεως, ἀλλὰ ἡ ἔλευσις πλήρους καὶ τελείας καταστάσεως, πρβλ. **τελέω** — σαφηνίζεται διὰ τῆς συμφωνίας μεταξὺ τῶν λέξεων **ἀρ** ή καὶ **τέλος** III, καὶ ἐν τῷ Λατ. initia ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ τέλος vi. πρβλ. Wachsm. Antiqq. 1. append. 14, σ. 465 κἑξ. τῆς Ἀγγλικ. μεταφράσεως. Nitzsch εἰς Ὀδ. I. 5. Ὁ Κούρτ. ὅμως δοξάζει ὅτι ἡ √ΤΕΛ. **τέλ-ος**, (ἐπὶ τῶν σημασιῶν I—IV) εἶναι ἕτερος τύπος τῆς √ΤΕΡ, **τέρ-μα**, καὶ ἀναφέρει τὸ τέλος (ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ φόρος, δασμός) εἰς τὴν √ΤΛΑ, **τλά-ω**, ὑποτρέχω).

τελόσδε, Ἐπίρρ., πρὸς τὸ τέλος, θανάτοιο τέλ. Ἰλ. I. 411, N. 602.

τέλσον, τό, τέρμα, τέλος, τέλσον ἀρούρης, «τὸ τέλος ἢ τὸ κατ' ἐπιφάνειαν πέρας» (Εὐστ.), Ἰλ. N. 707, Σ. 544· νειοῖο .. τέλσον ἱκέσθαι αὐτόθι 547. (Πιθαν. ἄσχετον πρὸς **τὸ τέλος**, ἴδε Κούρτ. ἀρ. 6471).

Τελχῖν (Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 353, Χοηφ. 67), ἢ **Τελχῖς** (Ἀρκάδ. 10, Θεογνώστ. Καν. 192), -ῖνος, ὁ, εἷς τῶν Τελχίνων, τῶν πρώτων κατοίκων τῆς Κρήτης (ἧτις ἐξ αὐτῶν ἐκλήθη **Τελχινία**, Στέφ. Βυζ.), καὶ τῆς Ρόδου (**Τελχινές**, Στράβ. 653), καὶ ὑπῆρξαν οἱ πρῶτοι ἐργαθέντες τὰ μέταλλα· ἀλλὰ (ὡς οἱ Duergar τῶν βορείων μεταλλείων) εἶχον κακὴν φήμην ὡς βάσκανοι καὶ γόητες καὶ φθονεροί, Διόδ. 5. 55, Στράβ. 472, 653, πρβλ. Höck's Kreta 1, 345, 356, Wecker Aesch. Trilogie σελ. 182, Müller Archäl. d. Kunst § 70 — **Τελχίνιος**, α, ον, ὡς ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἥρας, Διόδ. 5. 55. **II.** παρὰ μεταγεν., ὡς προσηγορικόν, **τελχίν**, ἄνθρωπος βάσκανος, κακοποιὸς καὶ χαιρέκακος, τελχῖν τις ἢ δαίμων Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀκολούθως ὡς ἐπίθ., τελχῖνες σῆτες βιβλίων, ἐπὶ τῶν γραμματικῶν, Ἀνθ. Π. 11. 321) καὶ ὡς θηλ., τ. ξεζιὰ Διβάν. — Κατὰ Σουΐδ.: «Τελχῖνες, πονηροὶ δαίμονες, ἢ ἄνθρωποι φθονεροὶ καὶ βάσκανοι,.. καὶ Τελχίνειος» (οὕτω διὰ τοῦ **ει**)· — **Τελχινιώδης**, ες, ἐπιβλαβής, κακός, Βυζ.

Τελχινῶδες ἐμβλέπειν, ἐποφθαλμίζειν, βίκην Τελχῖνος, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 232, 26, τ. Β', σ. 80, 3, ἔκδ. Δ.

τελχιταίνει, «ἀντερίζει, σκληροτραχηλεῖ» Σουΐδ.

τελωνεία, ἡ, = **τελωνία**, Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 10.

τελωνεῖον, τό, = **τελώνιον**, Σουΐδ.

τελωνέω, εἶμαι τελώνης, εἰσπράττω τέλη, Πλούτ. 2. 236B, Λουκ. Ψευδολ. 30· ἐπὶ κακῆς σημασίας, κλέπτει, τελωνεῖ Ἀπολλόδ. ἐν Ἀθήλ. 1. 13, Σουΐδ. ἐν λ. **τελώνης** (α). **II.** μετ' αἰτ., τ. τινὰ πικρῶς, μεγάλως φορολογῶ τινα, Στράβ. 419· μεταφορ., τελ. τοὺς λόγους, ἐμπορεύομαι τὴν παιδείαν, Βασίλ., πρβλ. **καπηλεύω**. — Παθητ., ἀπαιτοῦμαι ἢ πληρώνομαι ὡς φόρος, Ἐθδ. (Α' Μακκ. II", 39).

τελ-ώνης, ου, ὁ, (**τέλος** V) ὁ τὸ τέλος ὠνούμενος, ὁ ἀγοράσας τοὺς δημοσίους φόρους, ἢ ὁ εἰσπράκτωρ τῶν δημοσίων φόρων, δασμῶν κλπ. πολιτείας τινός, Ἀριστοφ. Ἱππ. 248, Αἰσχίν. 17. 3· ἴδε Böckh P. E. 2. 52 κἑξ.· — παρὰ μεταγεν. πολλάκις λέγεται ὡς ἐνειδιστικὴ ἐπίκλησις, πάντες τελῶναι, πάντες εἰσὶν ἅρπαγες, ἐπὶ τῶν κατοίκων Ὡρωποῦ, Ξένων ἐν Κωμικ. Ἀποσπ. 4. 598· ἐφ' οἷς ἂν καὶ τελώνης σεμνυνθείη ἢ βάναυσος Πολύδ. 12. 13, 9, πρβλ. **τελωνέω**· — οὕτως ἐν τῇ Καινῇ Διαθ. ὡς ἴσον τῷ Λατιν. publicanus. — Κατὰ Σουΐδ. (α) «τελώνης, ὁ τῶν τελῶν ἐταστής. διεβέβλητο παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ τοῦ τελώνου ὄνομα καὶ τοῦ Κλέωνος ὄντος τελώνου καὶ ὑπὲρ τὸ τέλος τελωνοῦντος ὥς φησιν Ἀριστοφάνης (Ἱππ. 248)»· (δ) «τελώνης, ἀλλοτρίων πραγμάτων μεριστής», κλπ.

τελωνητής, οῦ, ὁ, = τῷ προηγ., Μανέθων 4. 329.

τελωνία, ἡ, τὸ ἔργον ἢ ὑπούργημα τοῦ τελώνου· ἡ ἐκμίσθωσις, εἰσπραξις τῶν δημοσίων προσόδων, Δημ. 568. 7. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 132.

τελωνιάς, ᾶδος, ἡ, = **τελωνική**, ἡ ἀποτελουμένη ἐκ τελῶν, ἤτοι φόρων, μᾶζα τ., ἡ καλὴ τροφὴ καὶ πλουσία ζωὴ τῶν τελωνῶν, Ἀνθ. Π. 6. 295.

τελωνικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **τελώνιον**· τελ. νόμοι, οἱ ἀποβλέποντες εἰς τοὺς φόρους καὶ τοὺς δασμούς, Δημ. 732. 1· πρόσοδοι Πλούτ. 2. 201A· — τὰ τελωνικά, τὰ τέλη, Πλάτ. Νόμ. 842D).

τελώνιον, τό, ὁ τόπος ἔνθα πληρώνονται τὰ τέλη, τὸν παῖδ' ἄνω σπεύδοντα πρὸς τὸ τελώνιον Ποσειδιππος ἐν «Κώδωνι» 1, Εὐαγγ. κ. Ματθ. θ', 9, κ. Μάρκ. ϛ', 14. — Κατὰ Σουΐδ.· «τελωνεῖον προπεριαπωμένως, ἐν ᾧ καθίζεται ὁ τελώνης. **τελώνιον** προπαροξυτόνως διὰ τοῦ ε γραπτέον». **II.** παρὰ τοῖς Βυζαντ., δαιμόνια ταῦ ἀέρος, ἴδε Δουκάγγ.

τέλωρ· «πελώριον, μακρόν, μέγα» Ἡσύχ.

τελώριος· «μέγας, πελώριος» Ἡσύχ.

τεμαχί, Ἐπίρρ., κατὰ τεμάχια, «κομματιαστά», Σουΐδ.

τεμαχίζω, κόπτω εἰς **τεμάχια**, κυρίως ἰχθῦς πρὸς ταρίχευσιν, ἰχθῦς κητώδης ἐστὶ καὶ τεμαχίζεται Ξενοκρ. περὶ τῆς ἀπὸ τῶν Ἐνύδρων Τροφῆς 8· μεταφορ., πωλῶ λιανικῶς, τεμαχίζειν τὴν πραγματείαν Πλούτ. 2. 837D.

τεμάχιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τεμάχος**, Ἱππ. 526. 35, Πλάτ. Συμπ. 191E· λαβρακίου τεμάχια Ἄμφις ἐν «Φιλεταίρῳ» 1, Κράβυλος ἐν Ἀθήλ. 1.

τεμαχισμός, οῦ, ὁ, τὸ τεμαχίζειν, τέμνειν εἰς **τεμάχια**, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. 264, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 180.

τεμαχιστάς, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **τεμαχίζω**, τετμημένος εἰς τεμάχια, Μάχων παρ' Ἀθην. 244G.

τεμαχίτης, ου, ὁ, ἐπὶ μεγάλων ἰχθύων, οὓς δύναταί τις νὰ κόψῃ εἰς **τεμάχια** πρὸς ταρίχευσιν, ἐκ ζειόντων λοπάδων .. τεμαχίτας Εὔβουλος ἐν «Ἀνασωζομένοις» 1. 4, Ἀλκίφρων 3. 5.

τεμάχο πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν τεταριχευμένους ἰχθῦς, ταριχοπώλης, Ἀντιφάνης παρ' Ἀθην. 120Δ.

τεμάχος, εος, τό, (√ΤΕΜ, **τέμνω**) **τεμάχιον** τεταριχευμένου ἰχθύος· **τόμος** δὲ ἐλέγετο συνήθως ἐπὶ κρέατος, Ἱππ. 526. 25, Ἀριστοφ. Ἱππ. 283, Πλ. 894, Ξενοφ., κλπ.· κεστρᾶν τεμάχη Ἀριστοφ. Νεφ. 339· θύννου τεμάχη Ἔφιππος ἐν «Κύδωνι» 1· — ἀκολούθως καθόλου, ἐπὶ τεμαχίων κρέατος, Φιλόστρ. 27, 54, Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 14· μεταφορ., τεμάχη τῶν Ὁμήρου δείπνων Ἀθήν. 347E· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 22.

τεμενίζω, μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, ποιῶ ἢ ἀφιερῶ τέμενος, ἱερὸν ἄλσος, κλπ., ἀφιερώνω, καθιερώνω, τεμίενη τε τούτων ἑκάστοις ἐτεμένισαν Πλάτ. Νόμ. 738C, πρβλ. Διον. Ἁλ. 3. 70· ἁπλ., Ἡρακλέης τεμένισσε .. Φερσεφάσσῃ Ἐπιγραφ. ἐν Ἀριστ. π. Θαυμασ. 133. — Παθ., **ἐτεμενίσθη** Δίων Κ. 57. 9, κ. ἀλλ.

τεμενικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **τέμενος**, Ἀναξανδρ. ἐν «Ἑλένῃ» 1 (ε). Στέφ. Βυζ., Ἐτυμ. Μέγ. 278, 34

II. τ. πρόσοδοι, τὰ εἰσοδήματα τὰ ἐκ τῆς μισθώσεως τῶν ἱερῶν κτημάτων, Ἁρπ. ἐν λ. ἀπὸ μισθωμάτων.

τεμένιος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς **τέμενος**, φυλλὰς τεμενία, ἄλσος ἐν τῷ τεμένει εὐρισκόμενον, Σοφ. Τρ. 764.

τεμένισμα, τό, ἡ περιοχὴ ναοῦ, τὸ ἱερὸν ἔδαφος τὰ ἀνῆκον εἰς ναόν, Δίων Κ. 42. 26., 57. 9.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τεμενίτης [ῑ], ου, ὁ = **τεμένιος**· ἐν Συρακούσαις, ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος, Θουκ. 6. 75, Κικ. Verr. 4. 53 — θηλ., ἡ ἄκρα ἡ Τεμενῖτις, τὸ ὕψωμα ἐφ' οὗ ἔκειτο ὁ ναὸς ἢ τὸ τέμενος τοῦ Ἀπόλλωνος, Θουκ. 7. 3, ἴδε Ar. o'd. Append. σ. 526· — ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος, Ἐπιγρ. Μυκόνου, Ἀθηναίου τ. β', σ. 237.

τέμενος, εος, τό, (√ΤΕΜ, τέμνω) μέρος γῆς ἀποκεχωρισμένον ἢ σεσημειωμένον ὡς κτῆμα ἀνῆκον εἰς ἐπίσημόν τι πρόσωπον, μάλιστα εἰς βασιλεῖς ἢ ἀρχηγούς· καὶ μὲν οἱ [Βελλεροφόντῃ] Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων, καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο Ἰλ. Ζ. 194, πρβλ. Υ. 184, 391· τ. περικαλλὲς .. πεντηκοντόγυον Ι. 578, πρβλ. Μ. 313· τέμ. βαθυλήιον Ἰλ. Σ. 550· ὁμῶες Ὀδυσσῆος τέμ. μέγα κοπρήσοντες Ὀδ. Ρ. 299, πρβλ. Ζ. 293· οὕτως ἐν τῷ πληθυντ., τεμένη Λ. 185· τεμένη, μέρος τιμῆς Ἀριστ. Ρητορ. 1. 5, 9.

II. μέρος γῆς ἀποκεχωρισμένον ἀπὸ πάσης κοινῆς καὶ συνήθους χρήσεως καὶ ἀφιερωμένον εἰς θεὸν ὡς ἱερὸν ἔδαφος, ἔνθα δέ οἱ τέμ. βωμός τε θυήεις Ἰλ. Θ. 48, πρβλ. Β. 696., Ψ. 147, Ὀδ. Θ. 363, Πίνδ., κλπ.· ἐν αὐτῷ ἱδρύετο ὁ ναὸς ἢ τὸ ἱερόν, Ἡρόδ. 2. 112, 155, 3. 142· Πρωτεσίλεω τάφος τε καὶ τ. περὶ αὐτὸν ὁ αὐτ. 9. 116· — ἐντεῦθεν τὸ Πυθικὸν στάδιον καλεῖται τέμενος ἢ ἱερὸς τόπος, Πινδ. Π. 5. 45· αἱ Συράκουσαι καλοῦνται τέμ. Ἄρεος αὐτόθι 2. 2· ἡ ἱερὰ κοιλὰς τοῦ Νείλου καλεῖται τέμ. Νείλοιο αὐτόθι 4. 99· ἡ λίμνη ἣν ἐσχημάτιζεν ὁ Κηφισὸς ἐκαλεῖτο τέμ. Καφισίδος αὐτόθι 12. 47· ἡ Ἀκρόπολις εἶναι ἱερὸν τ. (τῆς Παλλάδος), Ἀριστοφ. Λυσ. 483· καὶ παρὰ μεταγεν. ἡ θάλασσα καλεῖται τέμενος τοῦ Ποσειδῶνος, πρβλ. ἄλσος Π· ποιητικ. ὡσαύτως, τέμενος αἰθέρος, ὡς τὸ caeli templa παρὰ τῷ Ἐννίῳ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 365 ἀνέμων Φιλητᾶς παρὰ Στοβ. τ. 59 ὁ Μαραθὼν σῆς ἀρετῆς τ. Ἀνθ. Π. παράρτ. 292. Πρβλ. Gladstone, Homer. Stud. 3. 58 κέξ. — Καθ' Ἡσύχ.· «τέμενος· πᾶς ὁ μεμερισμένος τόπος τινί, εἰς τιμήν, ἢ ἱερὸν καὶ βωμός, ἢ ἀπονεμηθὲν θεῷ ἢ βασιλεῖ».

τεμεν-ουρός, ὁ, = **τεμενωρός**, Ἐπιτ. ἐν τῷ Newton's Halic.

τεμενοῦχος, ον, (ἔχω) ὁ ἔχων τέμενος, αὐτόν με.. γαίας ἔσδεξαι τεμενοῦχον Πινδ. Ἀποσπ. 185.

τεμεν-ωρός, ὁ, (οὖρος) τεμένους φύλαξ, «τεμενωρόν· τεμένους φύλακα» Ἡσύχ.

Τεμέση, ἡ, τόπος ἐξ οὗ (κατὰ τὸν Ὅμ. ἐν Ὀδ. Α. 184) οἱ Τάφιοι ἐλάμβανον χαλκὸν εἰς ἀνταλλαγὴν πρὸς σίδηρον· ὁ Στράβ. καὶ ἄλλοι ταυτίζουσιν αὐτὴν πρὸς τὴν Τεμέσην τῆς Βρεττίας· ἀλλὰ πιθανώτερον ἦτο ἡ ἐν Κύπρῳ Τάμασσος ἡ ἀνέκαθεν περίφημος διὰ τὰ χαλκουργεῖά της· πρβλ. Nitzsch ἐν τόπῳ καὶ Στέφ. Βυζάντ. ἐν λέξει.

τέμνω, Ἰωνικ., Δωρικ., καὶ Ἐπικ. **τάμνω**, (ἴδε καὶ τέμω, τμήγω)· μέλλ. τεμῶ Εὐρ. Βάκχ. 493, Θουκ., κλπ.· Ἰων. τεμέω Ἱππ. 1. — ἀόρ. Ἰων. καὶ Δωρικ. ἔτᾰμον, Ἐπικ. τάμον, Ὅμ., Ἡρόδ., Πίνδ., Ἐπικ. ἀπαρ. ταμέειν Ἰλ. Τ. 197· Ἀττικ. ἔτεμον· — πρκμ. τέτμηκα Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 22, 3, (ἀπο-) Πλάτ. Μένων 85Α· Ἰων. καὶ Ἐπικ. μετοχ. (ἐπὶ παθητ. σημασ.) τετμηῶς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 156. — Μέσ., μέλλ. τεμοῦμαι (ὑπο-) Ἀριστοφ. Ἱππ. 291, κλπ.· — ἀόρ. ἐταμόμην, ἀπαρ. ταμέσθαι Ἰλ., Ἀττικ. ἐτεμόμην Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκόνων 24· — Παθητ., μέλλ. τμηθήσομαι Ἀριστ. περὶ Ἀτόμων Γραμμ. 9. 30 κέξ. ὡσαύτως τετμήσομαι Φιλόστρ., (ἐκ-) Πλάτ. Πολ. 564C· — ἀόρ. ἐτμήθην Εὐριπ., Θουκ., κλπ.· — πρκμ. τέτμημαι Ὀδ. Ρ. 195, Ἀττ. (Ἐκ τῆς √ΤΕΜ, ΤΑΜ, παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξ. τομ-ή, τμῆ-μα, τμή-γω, τέμ-ενος, τέμ-αχος, ταμ-ίας· πρβλ. Σανσκρ. tam-ālas (colter).) Κόπτω, σχίζω, κομματιάζω, Ὅμ., κλπ.· ὀδόντας οἵους τέμνειν, ἐπιτηδείους πρὸς τὸ κόπτειν, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 6· τοιοῦτον τμῆμα τέμνεται τὸ τεμνόμενον, οἷον τὸ τέμνον τέμνει Πλάτ. Γοργ. 476D.

2) κόπτω, τραυματίζω, ἀκρωτηριάζω, ἀλλήλων ταμέειν χρόα χαλκῷ Ἰλ. Ν. 501., Π. 761· πρὸς δέρην τ., τραυματίζειν πρὸς τὸν λαιμόν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 592. **3)** ἐπὶ χειρουργοῦ κόπτω, ἀποκόπτω, ἐκ μηροῦ τ. βέλος Ἰλ. Λ. 844· ἀπολ., ποιοῦμαι χρῆσιν τῆς χειρουργικῆς μαχαίρας, ἐνεργῶ ἐγχειρήσεις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ καυτηριάζειν (κάειν), ἤτοι κέαντες ἢ τεμόντες Αἰσχύλ. Ἀγ. 849, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 5. 8, 18, Πλάτ. Γοργ. 456B, 480C, 521E, κλπ. — Παθ., ὑποβάλλομαι εἰς ἐγχείρησιν, Ἱππ. Ἀφ. 1260, Πλάτ. Γοργ. 479A· πρβλ. τομάω. **4)** ἐκτέμνω, εὐνουχίζω, ἐρίφους, βοῦν, κάπρον Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 784, 789· ἐπὶ ἀνδρῶν, Λουκ. π. τῆς Συρ. Θεοῦ 15. **II.** κατακόπτω, κόπτω εἰς τεμάχια, ἐπὶ ζῴων, Ἰλ. Ι. 209· τ. μελεϊστί, διαμελεϊστί, κατὰ μέλη Ω. 409, Ὀδ. Ι. 291, Πινδ. Ο. Ι. 79· τ. ἰχθῦς Ἡρόδ. 2. 65., 3. 42, κλπ. — Μέσ., ταμνομένους κρέα πολλὰ Ὀδ. Ω. 364. **6)** σφάζω, θύω, ταμέειν Διὶ Ἠελίῳ τε Ἰλ. Τ. 197· σφάγια τ. Εὐρ. Ἱκέτ. 1196. — Παθ., σφάγια τέμνεται ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 400. **2)** ὅρκια τάμνω, θυσιάζω εἰς βεβαίωσιν ὅρκου, ὅθεν, κάμνω ὅρκον σεμνοπρεπῆ, ὁρκίζομαι μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς βεβαιώσεως, Ἰλ. Β. 124, Ὀδ. Ω. 483, κλπ.· (ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, οἷον Πολύβ. 22. 7. 3., 15, 15)· φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμεῖν Ἰλ. Γ. 73, κλπ.· θάνατόν νύ τοι ὅρκι' ἔταμνον, «ἐπὶ τῷ σῷ θανάτῳ τοὺς ὅρκους ἐποίησα» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 155· ἐπὶ τούτοισι τ. ὅρκιον, ἐπὶ τοῖς ὅροις τούτοις, Ἡρόδ. 7. 132· καὶ (ἄνευ τοῦ ὅρκιον) τ. τισὶ μένειν τὸ ὅρκιον, κάμνω συνθήκην νά.., ὁ αὐτ. 4. 201· ὡσαύτως, σπονδὰς τέμωμεν Εὐρ. Ἑλ. 1235. — Μέσ., ἐπὶ δύο μερῶν, ὅρκια τάμνεσθαι Ἡρόδ. 4. 70, 71, 201· ἀλλ' ὡσαύτως σχεδὸν ὡς τὸ ἐνεργ., ἆρα φίλιά μοι τεμεῖ καὶ τέκνοις ταφὰς ληψόμεθα; Εὐρ. Ἱκ. 375· — πρβλ. Λατ. foedus ferire, foedus ictum. **3)** φάρμακον τέμνω, κατακόπτω φυτόν τι πρὸς παρασκευὴν ἰαματικοῦ φαρμάκου ἢ πρὸς τέλεσιν μαγείας, Ruhnk. εἰς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 229, πρβλ. Blomf. Αἰσχύλ. Ἀγ. 16, καὶ ἴδε Πινδ. Π. 4. 393, Πλάτ. Νόμ. 836B, 919B· ὅθεν, πόρον ἢ ἄκος τέμνω, εὑρίσκω μέσον θεραπείας, ἐξευρίσκω μέσον ἢ τρόπον, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 807, Εὐρ. Ἀνδρ. 121, πρβλ. ἀντιτέμνω, ἀντίτομος, ἐντέμνω, τομαῖος. **4)** διαιρῶ, χωρίζω, ἐπὶ ποταμοῦ, μέσην τ. Λιβύην, κόπτω αὐτὴν εἰς δύο, διαιρῶ, Ἡρόδ. 2. 33, πρβλ. Εὐριπ. Ἠλέκ. 411· ἐπὶ σειρᾶς ὀρέων, Διον. Π. 340, 890· δίχα τ., κόπτω εἰς δύο, διαιρῶ, διαχωρίζω, Πλάτ. Συμπ. 190D· Μέσ., ἑπτὰ μέρη τεμόμενος, διαιρέσας αὐτὸ εἰς ἑπτὰ μέρη, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 695C· — Παθ., γραμμὴ δίχα τετμημένη ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 509D· τετμημένος ἐξ ἑνὸς δύο, κεκομμένος ..., ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 191D. **5)** διαιρῶ λογικῶς, τ. δίχα ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 49A, Πολιτικ. 287B· τ. τὸν ἀριθμὸν ἀρτίῳ καὶ περιττῷ, εἰς ἀρτίους καὶ περιττούς, αὐτόθι 262E, πρβλ. 266E, κ. ἀλλ. — Παθ., διχῇ τέμνεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 223C.

III. ἀποκόπτω, χωρίζω, ἐκ κεφαλέων τρίχας Ἰλ. Γ. 273· κεφαλὴν ἀπὸ δειρῆς Σ. 177· κάρα τινὸς Αἰσχύλ. Χο. 1047, Σοφ. Φιλ. 619· λαιμούς τινος Ἀριστοφάν. Ὄρν. 1560· πλόκον, φόβας, βοστρύχους Σοφ. Αἴ. 1179, κλπ.· τράχηλον σώματος χωρὶς Εὐρ. Βάκχ. 241· Ὕδραν τ. Πλάτ. Πολ. 426E· — ὡσαύτως μετὰ διπλῆς αἰτ., ἐρινεὸν ὀξέϊ χαλκῷ τάμνε νέους ὄρπηκας, ἀπέκοψε τοὺς νέους κλάδους ἐκ τῆς συκῆς, Ἰλ. Φ. 38· καὶ ἐν τῷ παθ., τρίχας τ' ἐτμήθην τάσδε πρὸς τύμβοις νεκρῶν Εὐρ. Τρῳ. 480. **2)** ἀποχωρίζω, τέλσον ἀρούρης Ἰλ. Ν. 707· τέμενος Ζ. 194· ἄροσιν Ι. 580 — Μέσ., τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας, περιεκύκλωσαν, Σ. 528, πρβλ. περιτέμνω Π. **IV.** κατακόπτω, κόπτω καταρρίπτω, ἐπὶ δένδρων ἢ ξύλων, τάμνον δένδρεα μακρὰ Λ. 88· ὄρυς ὑψικόμους.. τάμνον ἐπειγόμενοι Ψ. 119· φιτροὺς δ' αἶψα ταμόντες Ὀδ. Μ. 11, κλπ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 805· τίς.. ἔτεμε τὰν δακρυόεσσαν Ἰλίῳ πεύκαν; Εὐριπ. Ἑλ. 231, κλπ.· τ. ὕλην Θουκ. 2. 98· τ. ξύλα ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος αὐτόθι 75· χάρακας ἐκ τοῦ τεμένους ὁ αὐτ. 3. 70. — Παθ., [μελίη] χαλκῷ τεμνομένη Ἰλ. Ν. 180· ῥόπαλον τετμημένον Ὀδ. Ρ. 195· ἡ ὕλη ἡ τετμ., ἡ κοπεῖσα ξυλεία, Δημ. 1048. 16. — Μέσ., τάμνετο δοῦρα, ἔκοπτε ξύλα πρὸς ἰδίαν χρῆσιν, Ὀδ. Ε. 243, Ἡρόδ. 5. 82, πρβλ. Εὐρ. Ἐκ. 634. **2)** λίθον τέμνειν, κόπτειν, ἐξάγειν ἐκ λατομείου, Πλάτ. Κριτί. 116A, πρβλ. Διόδ. 5. 13· τ. μέταλλον, ἀνοίγω, ἢ ἐργάζομαι μεταλλεῖον, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 44 — Μέσ., λίθους τάμνεσθαι, δι' ἄλλου, Ἡρόδ. 1. 186. **3)** κατακόπτω ὅπως καταστρέψω, γῆς τ. βλαστήματα Εὐρ. Ἐκ. 1204· τ. τὸν σῖτον Ξεν. Ἀπομν. 2. 1. 13· ἀκολούθως καί, τ. τὴν γῆν, ἐρημώνω τὴν γῆν κατακόπτων τὰ δένδρα καὶ καταστρέφων τὰ σπαρτά, κλπ., Ἡρόδ. 9. 86, Θουκ. 2. 19, 20, 55, Ἀνδοκ. 24. 25· τῆς γῆς ἔτεμον οὐ πολλὴν Θουκ. 6. 7, πρβλ. 2. 56· μετὰ γεν. διαιρετ., τῆς γῆς τ., ἐρημώνω μέρος αὐτῆς, ὁ αὐτ. 1. 30., 2. 56· καὶ ἐν τῷ παθ., ὁ αὐτ. 2. 18, 20. — Πρβλ. κείρω Π. 2. **V.** κόπτω ἢ πελεκῶ τι ὥστε νὰ λάβῃ σχῆμά τι ὡρισμένον, δούρατα Ὀδ. Ε. 162, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 805· δέρμα βόειον Ὀδ. Ξ. 24· ἱμάντας ἐκ τοῦ δέρματος Ἡρόδ. 5. 25. — Μέσ., νομέας ἰτέης ταμόμενοι ὁ αὐτ. 1. 194. **VI.** κόπτω κατὰ μῆκος, τ. γῆν, ἄρουραν, ἀροτριῶ αὐτήν, Σόλων 4. 47, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 198. **2)** τ. ὁδόν, κόπτω ἢ ἀνοίγω, κατασκευάζω ὁδόν, τ. ὁδοὺς εὐθείας Θουκ. 2. 100· τ. διάπλους ἐκ τῶν διωρύχων Πλάτ. Κριτί. 118E· μεταφορικ., ὀχετοὺς ἐπὶ τὸν πλεύμονα ἔτεμον, ἤνοιξαν ὀχετοὺς ἢ ἀγωγοὺς πρὸς τοὺς πνεύμονας, αὐτόθι 70D, πρβλ. 77C. — Παθ., μυρίαι τέτμηνται κέλευθοι Πινδ. Ι. 6 (5) 31· οὐ τετμημένων τῶν ὁδῶν Ἡρόδ. 4. 136, κλπ. **6)** ἐπὶ ἄλλης ἐννοίας, διανύω, διέρχομαι, ὦ τὴν ἐν ἄστροις.. τέμνων ὁδὸν Ἥλιε Εὐρ. Φοίν. 1· διὰ μέσου.. αἰθέρος τέμνων κέλευθον Ἀριστοφ. Θεσμ. 1100, (οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Λουκ. Εἰκ. 24)· τὴν μεσόγαιαν τ. τῆς ὁδοῦ, λαμβάνω τὴν μέσην ὁδόν, προβαίνω διὰ τῆς μεσογαίας, Ἡρόδ. 7. 124, πρβλ. 9. 89· μέσον τέμνειν, ἀκολουθεῖν μέσην ὁδόν, Πλάτ. Πρωτ. 338A, πρβλ. Νόμ. 793A· διὰ μέσων τ. ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 262B· τὴν μέσην τ. Πλούτ. 2. 7B· μεταφορ., τίνα πόρον τέμνω; «τί δρόμον νὰ πάρω»; (ἔνθα ὁ Ἑρμ. τέτμω) Αἰσχύλ. Ἱκ. 807· μέσον τινὰ [βίου] τ. Πλάτ. Νόμ. 793A· βιότοιο τ. τρίβον Ἀνθολ. Π. 9. 359, 360· — ἀπολ., ἀνοίγω τὴν ὁδόν μου, Ἀπολλ. Ρόδ. Β.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

1244, Δ. 771. **3)** ἐπὶ πλοίων, διασχίζω τὰ κύματα, τὴν θάλασσαν, Λατ. secare mare, τ πέλαγος μέσον, κύματα θαλάσσης Ὀδ. Γ. 175., Ν. 88. Πινδ. Π. 3. 121· μεταφορ., αἵ γε μὲν ἀνδρῶν πάλλ' ἄνω, τὰ δ' αὖ κάτω ψεύδη μεταμώνια τάμνοισαι κυλίνδοντ' ἐλπίδες, τῶν ἀνθρώπων αἱ ἐλπίδες κυλίνδοῦνται ἄνω καὶ κάτω διαπλέουσαι τὸ πέλαγος ματαίου ψεύδους, ὁ αὐτ. Ο. 12. 8· — οὕτως ἐπὶ τῶν πτηνῶν, αἰθέρος αὔλακα τ., διασχίζειν τὸν ἀέρα, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1400, πρβλ. Εὐριπ παρ' Ἀθην. 61Β, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 384 **VII.** συντέμνω, φέρω ἀμέσως εἰς πέρας, Λατιν. decidere, μαχᾶν τέμνειν τέλος Πινδ. Ο. 13. 80· κίνδυνον τ. σιδήρῳ Εὐριπ. Ἡρακλ. 758.

Τέμπεα, συνηρ. **Τέμπη**, τά, ἡ ὡραία κοιλὰς ἡ μεταξὺ τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Ὄσσης, δι' ἧς ὁ Πηνειὸς ῥέων ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπίκετο ἐς τὰ Τέμπεα ἐς τὴν ἐσβολὴν ἥπερ ἀπὸ Μακεδονίης τῆς κάτω ἐς Θεσσαλίην φέρει παρὰ τὸν Πηνειὸν ποταμόν, μεταξὺ Οὐλύμπου τε οὔρεος ἐόντα καὶ τῆς Ὄσσης Ἡρόδ. 7. 173.— Γλαφυρὰν περιγραφὴν τῶν Τεμπῶν ἔχει ὁ Αἰλ. ἐν Ποικ. Ἱστ. 3. 1. **II.** πᾶσα ἀποκεχωρισμένη κοιλάς, Διον. Π. 219, 916, 1017, Κικ. πρ. Ἀτπ. 4. 15, 5, πρβλ.: ἡ κατὰ Πηνειῶ καλὰ Τέμπεα, ἡ κατὰ Πίνδω Θεόκρ. 1. 67. — Κατὰ Σουΐδ.: «Τέμπη τὰ μεταξὺ τῶν Θετταλίας ὀρῶν περὶ τὸν Ὄλυμπον καὶ τὴν Ὄσσαν στενά· καθόλου δὲ αἱ ἐν πᾶσι τοῖς ὄρεσι στενώ-αται διεκβολαί, καὶ οἱ σύνδενδροι τόποι. ἰδίως δὲ Μακεδονικὰ ὄρη οὕτω καλούμενα, καὶ οἱ στενοὶ τόποι», πρβλ. Φώτ., κλπ.

Τεμπείτης, ὁ, ὁ κατοικῶν ἐν τῇ κοιλάδι τῶν Τεμπῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1767.

Τεμπικός, ή, όν, ὁ τῶν Τεμπῶν, Πλούτ. 2. 1136Δ· τῆς δάφνης τῆς Τεμπικῆς Αἰλ. Ποικ. Ἱστορ. 3. 1· — θηλ. **Τεμπίς**, ίδος, δάφνης Τεμπίδος Νικ. Ἀλεξιφ. 199.

τέμπλον, τό, ἐκ τοῦ Λατ. Templum, = **ναός**, Ἀπόκρ. Μαρτύρ. Βαρθολ. 1. **2)** ὡς καὶ νῦν, τὸ προσκυνητάριον τὸ χωρίζον τὸ ἅγιον βῆμα ἀπὸ τοῦ λοιποῦ μέρους τοῦ ναοῦ, Στουδ. 1796, ἔνθα **τέμβλον**, Τυπικ. 59.

Τεμπώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς Τέμπη ἢ πρὸς κοιλάδα, Εὐστ. εἰς Διον. Π. 1017.

τέμω, ἀρχαῖος τύπος τοῦ **ἐνεστῶτ. τέμνω**, Ἰλ. Ν. 707· ἴδε Spitzn. ἐν τόπῳ.

τενᾰγίζω, εἶμαι τεναγώδης, ἔχω ῥηχὰ νερά, Στράβ. 50· ὁ ῥοῦς τ., σχηματίζει τενάγη, Πλουτ. Λούκουλλ 24.

τενᾰγῖτις, ιδος, θηλ. ἐπίθετ., ἀβαθής, «ῥηχή», τεναγῖτιν .. εἰς ἅλα Ἀνθ. Π. 9. 551.

τενᾰγώομαι, Παθ., ἀποτελῶ τέναγος, εἶς λίμνας .. Ἰλυώδεις καὶ τεναγουμένας Ξενοκρ. xiii (Δ') ἐκδ. Κοραῆ.

τένᾰγος, εος, τό, ὕδατα ἀβαθῆ, «ῥηχὰ» μέρη εἴτε ἐν τῇ θαλάσσῃ εἴτε ἐν ποταμοῖς, Λατ. vadum, Πινδ. Ν. 3. 41· ἕλειά τε καὶ τ. Ἡρόδ. 1. 202, πρβλ. 7. 176., 8. 129, Θουκ. 3. 51· φύεται τὰ ὄστρεα .. ἐν τοῖς τενάγεσιν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 19. (Πιθαν. ἐκ τῆς √TEN, τείνω).

τενᾰγώδης, ες, (εἶδος) κεκαλυμμένος μὲ ἀβαθῆ, πηλώδη ὕδατα, «ῥηχός», σχηματίζων τενάγη, Λατιν. vadosus», Πολύβ. 1. 75, 8., 10. 8, 7, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1264, κλπ. **2)** ὁ ζῶν ἐντὸς τενάγους, Ἰχθὺς Ἰκέσ. παρ' Ἀθην. 320D.

τένδω, ἐσθίω, «τένδει· ἐσθίει, ἢ λιχνεύει» (Ἡσύχ.)· ἥματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει, ὅτε ὁ πολύπους ἐσθίει ἢ κάλλιον ἐκμυζᾷ τὸν ἑαυτοῦ πόδα, Ἡσ Ἔργ. κ. Ἡμ. 522.

Τενέδιον βέλος· «ἀντὶ τοῦ Τενέδιος πέλεκυς. παροιμία δέ ἐστιν ἐπὶ τῶν ἀποτόμως τι πραττόντων» Ἡσύχ.

Τενέδιος ξυνήγορος· «ὁ ἀπότομος καὶ σκληρὸς» Ἡσύχ.

τενθεία, ἡ, γαστριμαργία, λαιμαργία, λιχνεία, «λιχουδιά», Ἀριστοφ. Ὄρν. 1691, Ἀλκίφρων 3. 24.

τενθεύω, τρώγω ἀπλήστως, λαιμάργως, Λατ. ligurrire e tillari, Πολυδ. Ϛ', 122· — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Νικήτ. Χρον. 309D, 328C (τὰ Ἀντίγραφα **τονθ-**).

τένθης, ου, ὁ, (τένθω) λαίμαργος, λίχνος, «λιχούδης», Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 14, Ἀριστοφ. ἐν Εἰρήν. 1009, 1120, πρβλ. **προτένθης**.— Καθ' Ἡσύχ.: «τένθαι· λωποδῦται, μοιχοί».

τενθηδρών, όνος, ἡ, εἶδος σφηκὸς κατασκευάζοντος τὴν φωλεάν του ἐν τῇ γῇ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 43, 2, Νικ. Ἀλεξιφ 547, πρβλ. **ἀνθρηδών, πεμφρηδών**.

τενθρήνη, ἡ, = τῷ προηγ., Νικ. Ἀλεξιφ. 560.

τενθρήνιον, τό, ἡ φωλεὰ τῆς τενθρηδόνος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 43, 2.— Καθ' Ἡσύχ.: «τενθρήνιον· κηρίον».

τενθρηνιώδης, ες, (εἶδος) ἔχων τὸ σχῆμα τενθρηνίου, ὅμοιος μὲ κηρήθραν, πολύτρητος, Ἱπποκρ. 916. 1 (ἔνθα ἴδε **τεθρ-**). Δημόκρ. παρ' Αἰλ. π. Ζ. 12. 20 (ἔνθα **θρηνώδης**). Πλούτ. 2. 721Ε (ἔνθα **τενθρηνῶδες**). — Καθ' Ἡσύχ.: «τενθρηνῶδες· πολύκεντον ὡς κηρίον καὶ ἀραιόν».

τέννος, (ὸ ἢ τό;), «στέφανος ἐλάϊνος ἑρίῳ πεπλεγμένος» Ἡσύχ.

τενοντ-άγρα, ἡ, δυσκαμψία (κοινῶς «πιάσιμον») τῶν τενόντων τοῦ αὐχένος, Cael. Aur. de morb. Chron. 5. 2.

τενοντο-κοπέω, ἀποκόπτω τὸν αὐχένα, ἀποκεφαλίζω, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ.· ὡσαύτως **τενοντόω**, ὁ αὐτ.— Καθ' Ἡσύχ.: «τενοντώσεις· νωτοκοπήσεις, ἀποκτανεῖς».

τενοντό-τρωτος, ον, τετρωμένος τὸν αὐχένα, Γαλην. 2. 346.

τένων, ωντος, ὁ, (τείνω) ἰσχυρὸν καὶ τεταμένον νεῦρον, πλέγμα νεύρων, τὸ ἐν τῷ τραχήλῳ νεῦρον, ἀπέκοψε τένοντας αὐχενίους Ὀδ. Γ. 449· συχν. ἐν τῷ δυϊκῷ ἀριθμῷ, ἄμφω ῥῆξε τένοντε Ἰλ. Ε. 307, κλπ., πρβλ. Δ. 521· ἐπὶ τοῦ βραχίονος, ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες ἀγκῶνος Υ. 478· ἐπὶ τοῦ ποδός, ποδῶν τέτρηνε τένοντε Χ. 396, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 119, Εὐρ. Φοίν. 42· τ. ποδός, ὁ τεταμένος πούς, ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 400· ὁ τένων ὁ ὀπίσθιος, ὁ καλούμενος Ἀχιλλεύς, Ἱππ. π. Ἀγμ. 759· ὁ τ. ἐν τῇ κνήμῃ τοῦ ποδὸς αὐτοῦ 764, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 5, 4· — ἀκολούθως ἀπολ., ἀντὶ τοῦ ποὺς, πτέρνοι τενόντων θ' ὑπογραφαὶ Αἰσχύλ. Χο. 209, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 1166 (ἔνθα ἴδε Elmsl., 1134), Βάκχ. 938· τένοντα σείων, ἐπὶ ἡμιόνου, Βαβρ. 62. 2. **II.** μεταφορ., ὡς τὸ **αὐχήν**, Καυκασίῳ δὲ τένοντι καὶ ῥηγμῖνι Κυταΐῃ Ἀνθολ. Π. 4. 3, 58, πρβλ. **αὐχήν**. (Συγγενὲς τῷ **ταινία**).

τέξις, εως, ἡ, (τίκτω, τέξω) τὸ τίκτειν· τόκος, γέννα, Γλωσσ.

τέο, Ἰων. καὶ Δωρ. γενικ. τῆς ἐρωτημ. ἀντωνυμ. **τίς**, Ἰλ. Β. 225, κλπ. **II.** **τεῦ**, Ἰων. καὶ Δωρ. γεν. τῆς ἐγκλιτ. ἀντωνυμ. **τις**, Ὀδ. Π. 305, Ἡρόδ.

τέο, Δωρ. γεν. τοῦ **σύ** (τύ), Ἀλκμὰν 51· Ἐπικ. **τεοῖο**, Ἰλ. Θ. 37.

τέοισι; Ἰων. ἀντὶ **τίσι**; νῦν τε τέοισί μι χρὴ δίμασι ἔς τε ἀγορὴν καὶ ἐξ ἀγορῆς φοιτέοντα φαίνεσθαι; Ἡρόδ. 1. 37.

τεός, ή, όν, Λατ. tuus, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ **σός**, Ὅμ., Ἡσίοδ., Ἡρόδ.· Δωρ. **τεός**, ά, όν, Πινδ., καὶ ἐν λυρικοῖς χωρίοις τῶν Τραγικ., οἷον Αἰσχύλ. Πρ. 162, Θήβ. 105, 108, Σοφ. Ο. Κ. 534, Ἡλ. 1091, Εὐρ. Ἡρακλ. 911. [**τεός** ὡς μία βραχεῖα συλλαβὴ ἐν Πραξίλλ. παρ' Ἡφαιστ. σ. 22 Gaisf., διορθωτέον εἰς ἄλλ' ἐὸν μετὰ Δινδ., ἢ ἀλλὰ τὸν μετὰ B. k. (Ἀποσπ. 2)].

τέος καὶ τεό, Ἰων καὶ Δωρ. ἀντὶ **τίς, τις**, κατ' ὀνομ. εὑρηται μόνον παρὰ τοῖς γραμματ.· ἀλλὰ τινες τῶν πλαγίων πτώσεων ἀπαντῶσι παρ' Ἡροδ., κλπ., ἴδε **τέῳ, τέων, τεοῖσι**· πρβλ. **τέο**.

τεοῦ, Ἐπικ. καὶ Δωρ γενικ. τῆς ἀντων. **σύ**, Καλλ. εἰς Δήμ. 98, Ἀπολλών. περὶ Ἀντωνυμ. 356.

τεοῦς, Δωρ. καὶ Αἰολ. γεν. τοῦ **σύ**, Κόρινν. 11.

τεράζω ἢ (κατὰ τὸν Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 23) **τερᾰ́ζω**, τερα-εύω, ἑρμηνεύω τὰ ἔρατα, δηλ. τὰ σημεῖα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 125, πρβλ. **ματᾰ́ζω, σφαδᾰ́ζω**.

τέραμνον ἢ **τέρεμνον**, τό, λέξις ἐν χρήσει παρ' Εὐρ., ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ πληθ καὶ ἀεὶ (πλὴν ἅπαξ, τέραμνά τ' οἴκων Ἱππ. 418) ἐν λυρικοῖς χωρίοις, θάλαμος, οἴκημα, οἶκος, ὡς τὸ μέλαθρα, Λατ. tecta, τ. ἀπὸ νυμφιδίων Ἱππ. 768· παστάδων ὑπὲρ τ. Ὀρ. 1371· περγάμων .. καταίθεται τ. Τρῳ. 1296· ἐξ Ἅιδα τεράμνων Ἄλκ. 457· ἐπὶ Πυθίοις τ. Ἱππ. 536· ὑπὲρ τέραμνα Φοίν. 333 — Ὁ Δινδ. πανταχοῦ ἔχει ἐπανορθώσῃ τὸν εἰς α τύπον. — Καθ' Ἡσύχ.: «τέραμνοι· στεγανοὶ (οὕτω) σκιαί. σκηνώματα», καὶ «τέραμνος· κυψέλη».

τέραμνος, ον, = **τεράμνων**, Σουΐδ.

τερᾰμότης, ητος, ἡ, μαλακότης, ἀπαλότης, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 4. 12, 10.

τερᾰμών [ᾰ], ον, γεν. **ονος**, (τείρω, τέρην) ὁ διὰ τοῦ βρασμοῦ γινόμενος μαλακός, ἐπὶ ὀσπρίων, ἐψανός, εὐνολόβρακτος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 8, 6, π. Φυτ. Αἰτ. 4. 12, 1 κἑξ.· ὡσαύτως ἐπὶ ἐδάφους· ἢ χώματος καταλλήλου διὰ τοιαῦτα φυτά, Σουΐδ.· καὶ ἐπὶ ὕδατος, Φώτ.

τέρας, τό· γεν. **ατος**, Ἐπικ. **αος**, Ἰων. **εος** Ἡρόδ. 8. 37·— πληθ., ὀνομ. **τέρᾰτᾰ**, Ἐπικ. **τέραα** Ὀδ. Μ. 394, Ἰων. **τέρεα** Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., **τέρᾰᾰτᾰ** Διον. Π. 604· **τέρᾱ** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1410· ἀλλὰ **τέρᾱ** Νικ. Θηρ. 186· γενικ. **τερῶν**, Ἐπικ. **τεράων** Ἰλ. Μ. 229, **τερέων** Ἀλκαῖ. 149· δοτικ. **τέρασι**, Ἐπικ. **τεράεσσι** Ἰλ. Δ. 398, κ. ἀλλ.· (ἴδε ἐν τέλει). Σημεῖον σπάνιον, ἀσύνηθες φαινόμενον, μετέωρον, θαῦμα, ἐπὶ παντὸς φαινομένου ἢ γεγονότος, ἐν οἷς οἱ ἄνθρωποι ἐπίστευον ὅτι διέβλεπον τὸν θεῖον δάκτυλον καὶ ἀνεγίνωσκον τὸ μέλλον, Λατ. portentum, prodigium, αἰγιόχοιο ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τ. Ζεὺς Ἰ. Β 324· ἠτέομεν δὲ θεὸν φαίνειν τ. Ὀδ. Γ. 173· τοῖσιν .. θεοὶ τέρα προὔφαινον Μ. 394· τέρας ἦκε Κρόνου παῖς Φ. 415· Ζεὺς δ' Ἐριδα προέηκε .. , πολέμοιο τ. μετὰ χερσὶν ἔχουσαν, σημεῖον ἐρχομένου πολέμου, Ἰλ. Α. 4· μάλιστα ἐπὶ σημείων ἐν τῷ οὐρανῷ (πρβλ. **τεῖρος**). ἀστέρα ἦκε Κρόνου παῖς .. , ναύτῃσι τ. Δ. 76· ἴρισσιν ἐοικότες, ἅς τε Κρονίων ἐν νέφει στήριξε τ. μερόπων ἀνθρώπων Λ. 28, πρβλ. Ρ. 548· καὶ μετὰ παθητ. ῥημάτων, τ. φανήτω Ὀδ. Υ. 101· — οὕτω παρὰ πεζογράφοις, Ἡρόδ. 4. 28., 6. 98· τ. πέμπειν Ξεν. Ἀπομν. 1. 4,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

15· φαίνεται Ἡρόδ. 7. 57· τ. γίγνεται ὁ αὐτ. 8. 37, πρβλ. Ἰσ Θ. 744, Πινδ. Ο. 13. 103, κλπ. **II.** ἐπὶ συγκεκριμένης ἐννοίας, πᾶν τὸ θεωρούμενον ὡς μέγα, ἀσύνηθες καὶ οὐχὶ γήϊνον, φοβερόν, Διὸς τ. αἰγιόχοιο, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργόνος, Ἰλ. Ε. 742· ἐπὶ ὄφεως, Μ. 209, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 302· δαίου τ., ἐπὶ τοῦ Τυφωέως, Αἰσχύλ. Πρ. 352· ἀπρόσμαχον τ., ἐπὶ τοῦ Κερβέρου, Σοφ. Τρ. 1098· οὔρειον τ., ἐπὶ τῆς Σφιγγός, Εὐρ. Φοίν. 806· ταῦρον, ἄγριον τ. ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1214, πρβλ. 1247· ὅλον τ. ἁπτῆσας .. βασιλεῖ παρέθηκε κάμηλον Ἀντιφάν. ἐν «Οἰνομάῳ» 1. 7, πρβλ. Ἐπικράτ. ἐν «Ἀντιλαΐδι» 1. 13. **2)** γέννημα τερατώδες, «τέρας», Πλάτ. Κρατ. 393B, 394A, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 3, 30., 4. 4, 34, κ. ἀλλ., πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 518. **III.** ἐν τῇ συνήθει τῶν διαλόγων γλώσσῃ, τέρας λέγεις καὶ θαυμαστὸν Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 283C, πρβλ. Θεαίτ. 163D· τέρας λέγεις, εἰ .. ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 91D. (Πρβλ. τεῖρος (τείρεα), καὶ ἴδε ἐν λέξ. **ἀσ-τήρ**).

τερα-σκόπος, ον, ποιητ. ἀντὶ **τερατοσκόπος,** Πινδ. Π. 4. 357, Αἰσχύλ. Χο. 551, Εὐμ. 62, Σοφ. Ο. Τ. 605· καρδίας τερασκόπου, προφητικῆς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1278· περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 673.

τέρασμα, τό, τεράτευμα, τοῖς Ἐμπεδοκλέους ἐοικότα τεράσμασι Πλούτ. 2. 1123B, ἁμφίβολ.

τεραστικός, ή, όν, = **τεράστιος,** Βασίλ. 1, 289D. Ἐπίρρ. **-κῶς,** Νικ. Εὐγ. 8, 259.

τεράστιος, ον, τερατώδης, ὑπερβολικός, ὑπερμεγέθης, ὡς τ. τι πεπονηκὼς (Bernard. ὥσπερ ἀστεῖόν τι) Θεοτ. Χαρ. 19· τ. τι πάσχεις Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 17. 1· τ. τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 16, κλπ.· — Ζεὺς τ., ὡς θεὸς τῶν τεράτων ἢ σημείων, ὁ αὐτ. ἐν Τίμ. 41· δαίμονες τ. Ἡλιόδ. 2. 5· — τὸ τ. = τέρας, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 10. 2, 1.

τερᾰτεία, ἡ, τὸ τερατεύεσθαι, τερατολογεῖν, τερατολογία, Ἀριστοφ. Νεφ. 418, Ἰσοκρ. 232A· — ἡ τ. τοῦ σώματος, παράδοξος κατάστασις, Ἰουλιαν. 56D, πρβλ. Διογ. Λ. 6 102

τερᾰτεύμα, τό, τετατούργημα, τετατολόγημα, Ἀριστοφ. Λυσ. 762, Διον. Ἁλ., κλπ.

τερατεύομαι, ἀποθετ., τερατολογῶ, λέγω ὑπερθαύμαστα καὶ ἀλλόκοτα πράγματα, μεγαλορρημονῶ, *portenta loqui*, Ἀριστοφάν. Ἱππ. 627, Βάτρ. 834· ἀποθαυμάζων καὶ τερατ. Αἰσχίν. 13. 29 τ. τῷ σχήματι, κάμνω παραδόξους χειρονομίας, ὁ αὐτ. 34. 26· ψεύδεται καὶ τ. ὁ αὐτ. 41. 9, πρβλ. 76. 23.

τερᾰτίας, ου, = **ὁ, τερατουργός,** ὁ θαυμαστὰ καὶ παράδοξα μυθεύων, Διοδ Ἐκλογ. 529, 59.

τερᾰτικῶς, Ἐπίρρ. τερατωδῶς ἢ θαυμασίως, τερατικῶς αὐτὸν εὖ ἀπαγγέλλειν Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1124C.

τερᾰτισμα [ᾰ], τό, = **τέρας,** Θεοφύλ. Σιμοκ. σ. 24· ὡσαύτως **τερᾰτισμός, οῦ,** ὁ, Ἰω. Λυδ. π. Διοσημ. 4.

τερᾰτο-γονία, ἡ, ἡ γέννησις τέρατος, ἐκτρώματος, Πολυδ. Ζ', 189.

τερᾰτο-γρᾰφέω. γράφω περὶ τεράτων, Ἐρατοσ. παρὰ Στράβ. 22

τερᾰτολογέω, λέγω, διηγοῦμαι περὶ τεράτων, κάμνω λόγον περὶ παραδόξων φαινομένων, Ἀριστ. Μετεωρ. 2 8, 34· τ. ὑπέρ τινος Διόδ. 1. 63· τὰ τοιαῦτα τ. Λουκ. Φιλοψ. 37 — Παθ., λέγομαι ὡς θαυμαστόν τι, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 70., 3. 31.

τερᾰτολογία, ἡ, τὸ τερατολογεῖν, τὸ διηγεῖσθαι πράγματα θαυμαστά, Ἰσοκρ π. Ἀντιδ. § 304, Στράβ 271, Λουκ.

τερᾰτο-λόγος, ὁ, ὁ τερατολογῶν, ὁ θαυμαστὰ καὶ παράδοξα μυθεύων, Φιλόστρ. 123, Πολυδ. Θ', 147. **II.** ὡς ἐπίθ., ἐπὶ παθητ. σημασίας, ὁ περὶ οὗ θαυμαστὰ καὶ τερατώδη λέγονται, τερατώδης, Γοργόνων καὶ Πηγάσων καὶ ἄλλων ἀμηχάνων .. καὶ ἀτοπίαι τερατολόγων τινῶν φύσεων Πλάτ. Φαίδρ. 229E.

τερατομορφία, ἡ, μορφὴ τερατώδης, τῇ τερατομορφίᾳ τοῦ κατ' αὐτοὺς θεοῦ Ζιγαβ. κατὰ Βογομίλων σ. 4, ἔκδ. Gieseler.

τερᾰτό-μορφος, ον, ὁ ἔχων μορφὴν τερατώδη, Κασσ. Προβλ. 51, Τζέτζ. Ἱστ. 9, σ. 153.

τερᾰτόομαι, Μέσ., προσβλέπω τινὰ ἀτενῶς ὡς ὄντα θαυμαστόν τι, ἀποθαυμάζω χάσκων, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 4. 42.

τερᾰτοποιέω, ποιῶ θαυμαστὰ πράγματα, τερατοποιήσων ἐν Κανᾷ Κύριλλ. Ἁλ, VI, 332C.

τερᾰτοποιία, ἡ, τὸ ποιεῖν τέρατα, Ἀπολλων. Ἱστ. Μῦθ. 6, Εὐσ Εὐαγγ. Προπ. 182A.

τερᾰτο-ποιός, όν, ὁ τέρατα ποιῶν, ὁ ποιῶν θαυμάσια πράγματα, Ἐβδ. (Β' Μακ. ΙΕ' 21), Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. 225 25.

τερᾰτο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων τερατώδες πρόσωπον, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. σ. 17.

τερᾰτοσκοπέα, ἡ, ἡ ἐξέτασις καὶ ἑρμηνεία τῶν τεράτων, ἤτοι τῶν μετεώρων καὶ ἡ ἀπ' αὐτῶν μαντεία, Πολυδ. Ζ', 189.

τερᾰτο-σκόπος, ὁ, ὁ παρατηρῶν τέρατα, ὑηλ. τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ σημεῖα, μάντις, προφήτης, Πλάτ. Νόμ. 933C, E, Ἀριστ Ἀποσπ. 65, πρβλ. **τερασκόπος.**

τερᾰτοτοκάω, τίκτω τέρας, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 9

τερᾰτο-τόκος, ἡ, ἡ τέρας τεκοῦσα, Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 144, ἐν τέλ., Νικηφ. Καλλίστ. Ἐκκλ. Ἱστορ. τ. 2, σελ. 854C.

τερᾰτουργέω, τερατώδη ἐργάζομαι, παράδοξα ποιῶ, Συνέσ. 20Δ, κλπ.

τερᾰτούργημα, τό, τεράτευμα, Θεοφύλ. Σιμ. 80. 17, θαυμαστὴ πρᾶξις, Μεθόδ. 372C.

τερᾰτουργία, ἡ, τὸ τερατουργεῖν τὸ ἐργάζεσθαι τέρατα, θαύματα, θαυμαστὰ πράγματα, Πλούτ. 2. 17B. **II.** ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ θαυμαστὸν, ἡ ἐν τοῖς λόγοις τ, Λουκ. Ἰκαρ. 6

τερᾰτουργός, ὁ, (ἔργω) ὁ ἐργαζόμενος θαύματα, Διοδ. Ἐκλ. 526, 101, Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 4.

τερᾰτώδης, ες, ὅμοιος πρὸς τέρας, προμηνύων τι, θαυμάσιος, μέγας, ὦ γῆ, τοῦ φθέγματος, ὡς ἱερὸν καὶ σεμνὸν καὶ τερατῶδες Ἀριστοφ. Νεφέλ. 364· σοφία τ. Ξεν. Ἐπιστ. 1. 8· ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων, οὕτως εἰς σοφίαν τερατώδεσιν ἀνθρώποις Πλάτ. Εὐθύδ. 290E τὸ τερατῶδες Ἀριστ. Ποιητ. 14. 4. **II.** ὁ ἔχων μορφὴν ἢ σχῆμα παρὰ φύσιν, ἔκτοπος, (τέρας II. 2), ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 5, κ. ἀλλ.— Ἐπίρρ. **-δῶς,** ἀντίθετον τῷ **κατὰ φύσιν,** αὐτόθι 1. 17. 9.

τερᾰτωδία, ἡ, θαυμάσιος τὴν ὄψιν, Ἰω. Χρυσ. τ. 7, σ. 204 (402).

τερᾰτ-ωπός, όν, ὁ θαυμαστὸς φαινόμενος, τ. ἰδέσθαι Ὁμ. Ὕμν. 18. 36.

τερεβινθίζω. μέλλ. **-ίσω,** εἶμαι ὅμοιος πρὸς τερέβινθον («τρεμεντίνα»), Διοσκ. 5. 160.

τερεβίνθινος, τερέβινθος, ἴδε ἐν λ. **τέρμινθος, τερμίνθινος.**

τερεβινθώδης, ες, (εἶδος) πλήρης δένδρων τερεβίνθου («τρεμεντίνης»), νῆσος Ἀνθ. Π. 9. 413.

τέρεινος, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **τέρην,** ἐκ διορθώσεως τοῦ Σαλμασ. ἐν τοῖς Ἀνακρεοντ. 56 (53). 2, ἀντὶ **τερινόν.** — Ἴδε Κόντου Φιλολογ. Παρασημ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Θ', σ. 116.

τέρεμνον, τό, ἴδε ἐν λέξ. **τέραμνον·** — **τέρεμνος,** ὁ, Συλλ. Ἐπιγρ. 8686B.

τέρεμνος, ον, ἀντὶ **στερεός, στερρός,** «τέρεμνος· ἰσχυρός. ἢ στέρεμνος» Ἡσύχ.: πρβλ. **στερέμνιος.**

τερενοποιός, όν, ὁ ποιῶν τι τέρεν, μαλακόν, τρυφερόν, «τερεναπὸν ἦγουν μαλακτικὸν» Εὐστ. εἰς Ἰλ. 1041, 49.

τερενό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων δέρμα τρυφερόν, τερενόχρωτες μαζῶν ὄψεις Ἀλεξανδρ. ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 37 ἑτερακλ. δοτ. **τερενόχροϊ,** Ὀππ. Ἁλ. 2. 56· ὁμοιοπλ. **τερενόχροες,** Ὀρφ. Λιθ. 33.

τερετίζω, μέλλ. Ἀττ. **-τιῶ,** μιμοῦμαι τὸν τερετισμὸν τέττιγος ἢ χελιδόνος, ᾄδω μετὰ τερετισμοῦ, τερετιῶ .. πτιστικὸν Φρύνιχ. Κωμικ. ἐν «Κωμασταῖς» 2, πρβλ. Τελέσ. παρὰ Στοβ. 69. 19, Ἀριστ. Προβλ. 19. 10, Βαθρ. 9. 4· πρὸς τὸ δίχορδον τ. Εὔτρων ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. 34· αὐτὸς ἑαυτῷ τ. Θεοφρ. Χαρ 29 Schneid. "Ἴδε ἐν λ. **πτιστικός.** καὶ πρβλ. **συντερετίζω.** (Ὀνοματοπ.)— Καθ' Ἡσύχ.: «τερετίζοντα· λαλοῦντα· ἐκ μεταφορᾶς τῆς χελιδόνος».

τερέτισμα, τό, ἀπομίμησις τῆς φωνῆς χελιδόνος ἢ τέττιγος διὰ τῆς φάρυγγος ἢ διὰ τοῦ στόματος, ᾆσμα, ᾠδή, Ἀνθολ. Π. 7. 612., 11. 352, πρβλ. Λουκ. Νιγρ. 15. **II.** μεταφορ., μόνον ἦχος καὶ οὐδὲν πλέον, τερετίσματα τὰ εἴδη (αἱ τοῦ Πλάτωνος ἰδέαι) Ἀριστ. Ἀν. Ὑστ. 1. 22, 4. — Καθ' Ἡσύχ.: «τερετίσματα· ᾠδαὶ ἀπατηλαί, τὰ τῆς κιθάρας κρούματα. καὶ τὰ τῶν τεττίγων ᾄσματα».

τερετισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Ἀριστ. Προβλ. 19. 10, Πολυδ. Δ', 83.

τερέτριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Θεοφράστου π. Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 8.

τέρετρον, τό, (τείρω) πᾶν τὸ διατρῆσαι δυνάμενον, τρύπανον, κοινῶς «τρυπάνι», Λατ. *terebra*, Ὀδ. Ε. 246, Ψ. 198, Ἀνθολ. Π. 6. 103, Πλούτ. 2. 997D.

τερέω, μέλλ. **-έσω,** διατρυπῶ, διαπερῶ, Εὐστ. 1532. 2 **2)** τορνεύω, Ἡσύχ. ἐν λ. **τέρεσσεν.** (ἴδε ἐν λ. **τείρω**).

τερηδονίζομαι, Παθ., καταβιβρώσκομαι ὑπὸ τερηδόνων ἐπὶ ξύλου, Διοσκ. 1. 1· ἐπὶ ὀστῶν, ὑφίσταμαι κατάτρησιν ἀπὸ φθορᾶς, Ὀρειβάσ σ. 19.

τερηδών, όνος, ἡ, ὁ σκώληξ ξυλοτρώκτης, «ξυλοσκούληκον», Λατ. *teredo*, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1308, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 4, 4. **2)** εἶδος κάμπης, «ἐγγίγνονται δὲ καὶ κάμπαι ἐν τοῖς σμήνεσιν, ἃς καλοῦσι τερηδόνας· ἃς οὐκ ἀμύνονται αἱ μέλισσαι» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 27, 3. **3)** εἶδος σκώληκος τῶν ἐντέων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 231. **II.** ὀστοῦ κατάτρησις ἀπὸ φθορᾶς, Ἱππ. 463. 40, κλπ. (Ἐκ τοῦ **τείρω, τετραίνω, τιτράω,** οἱονεὶ **τρηδών**).

τέρην, εινᾶ, εν, γεν. **τέρενος, είνης, ενος·** ποιητ. θηλ. γεν. **τερέννης,** Δωρ. **-ας.** ἅπαντᾶ ἐν Ἀνθ. Π. 9. 430, Ἀλναῖ 60· (τείρω). Ποιητικὸν ἐπίθετ., σημαίνον κυρίως, ὃ ἐκ τῆς τριβῆς λεανθείς, ὅθεν, λεῖος, μαλακός, λεπτός, τρυφερός, Λατ. *tener*, παρ' Ὁμήρ. τὸ πλεῖστον ἐν τῷ οὐδ.. τέρεν δάκρυ Ἰλ. Γ. 142, κλπ.· τέρενα φύλλα Ν. 180, Ὀδ. Μ. 357· τέρεν' ἄνθεα ποίης Ι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

449· τέρεν αἷμα Ἐμπεδ. 348· τ. δέμας ὁ αὐτ. 353, 364· μεταφορ., τέρεν ἄνθος ἥβης Ἡσ. Θεογ. 988 — ἀρσεν. μόνον ἐν τῇ φράσει, τέρενα χρόα Ἰλ. Δ. 237, κ. ἀλλ., ὡς παρ' Ἡσ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 520, ἐν Θεογ. 5·— θηλ., γλήχωνι τερείνῃ Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 209· παρθένος τέρεινα Ἱππῶν. 82 (64)· παιδὶ τερείνῃ Θέογν. 261· τέρειναν ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν Πινδ. Ν. 5. 10, ποιητ. γενικ., τερένας ὀπώρας Ἀλκαῖ. 60· τέρειν' ὀπώρα Αἰσχύλ. Ἰκ. 998· μυρσίναις τερείναις Ἀνακρεόντ. 33. 1· τέρεινα δάφνη Ἴβυκ. 5 (7)· ὄψιν τέρειναν τήνδ' ἔπλησα δακρύων Εὐρ. Μήδ. 905·— ἐπὶ ἤχου, τέρεν φθέγγεται (ἐξυπακ. ὁ αὐλός) Θέογν. 266· τερένων ὑπ' αὐλῶν Ἀνακρ. 19. — Συγκρ. **τερενώτερος** Σαπφὼ 54.—Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰς Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Θ', σ. 116.

τερθρεία, ἡ, ἐν τῇ Ρητορικῇ, χρῆσις τεχνασμάτων καὶ ἀπάτης, ἀγυρτία, τερατολογία, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 12, Ἰσοκρ. 209Α, πρβλ. Ruinck. εἰς Πλάτ. Τίμ. (Κατὰ τὸν Μοῖριν σ. 364, κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ **τερατεία**). — Καθ' Ἡσύχ. «τερθρεία· λογομαχία. ἀπάτη. φλυαρία. φληναφία».

τέρθρευμα, τό, ἀγυρτία καὶ τερατολογία, τέχνασμα ῥητορικόν, φλυαρία, Κλήμ. Ἀλ. 291.

τερθρεύομαι, ποιοῦμαι χρῆσιν τεχνασμάτων καὶ ἀπάτης καὶ ἀγυρτίας, Ἀριστ. Τοπ. 8. 1, 17, Πλ. 2. 43Α, ἐκ διορθώσεως τοῦ Bgk. ἐν Ἀριστοφάνους «Δαιταλεῦσι» 16. 9· τ. περί τινος Δημ. 1405. 27·— οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., Αἰλ. π. Ζ. 10. 24.

τερθρεύς, ὁ, ὁ τερθρευόμενος, γόης, σκωπτικῶς ὡς κύριον ὄνομα παρ' Ἑρμίππῳ ἐν «Μοίραις» 7.

τερθρηδών, όνος, ὁ, ἴδε **τερθρωτήρ**.

τέρθριος, ὁ, τὸ σχοινίον τὸ ἀπὸ τοῦ ἄκρου τῆς τοῦ ἱστίου κεραίας (τέρθρου), Ἀριστοφ. Ἱππ. 440· τ. κάλως Γαληνοῦ Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 578.— Καθ' Ἡσύχ.: «τέρθριοι· οἱ εἰς τὸ κέρας τοῦ ἱστίου ἑκατέρωθεν δεδεμένοι (κάλοι), ἐν οἷς καὶ τὸ ἄρμενον ἕλκουσι». **II**. τερθρία πνοή, μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Σοφ. (Ἀποσπ. 304) παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. ἑρμηνεύεται αὐτόθι διὰ τοῦ **ὀπισθία**, δηλ. ἄνεμος τῆς πρύμνης.

τέρθρον, τό, «κυρίως μὲν οὕτως ὀνομάζεται τὸ ἄκρον τῆς κεραίας, καὶ τέρθριοι οἱ κάλοι ἐντεῦθεν, ἐπὶ τὰ ἄκρα τοῦ ἱστίου παρήκοντες. Ὁ δὲ Ἱπποκράτης ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν γυναικείων, ἐπὴν ἐνθάδε, φησί, τὸ τέρθρον ᾖ τοῦ πάθεος, ἐν ἴσῳ τῷ, τὸ ἄκρον καὶ ἀνώτατον, καὶ ἐπιμελείας μάλιστα δεόμενον» Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 578, ἴδε καὶ Ἐρωτιαν. σ. 366, πρβλ. **τέρθριος**.

II. καθόλου, τέλος, τέρμα, ἄκρον, ῥινῶν ἔσχατα τ. Ἐμπεδ. 346, πρβλ. Πολυδ. Β', 134· αἶψα δὲ τέρθρον ἵκοντο .. Οὐλύμποιο, εἰς τὴν κορυφὴν αὐτοῦ, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 322 (ὡς ὁ Wytt. ἔκ τινος Ἀντιγράφου τῆς Μόσχας). **2**) ἔσχατον ἄκρον, κρίσις νόσου, ἐπὴν τὸ τ. ᾖ τοῦ πάθεος (ὡς ὁ Foës. ἐκ τοῦ Ἐρωτιαν. καὶ Γαλην. ἔνθ' ἀνωτ. ἀντὶ τῆς τοῦ Ἀντιγράφου γραφῆς τὸ στερεὸν) Ἱππ. 645. 20·— ἐντεῦθεν, τὸ τέρμα, τέλος, ὁ θάνατος, Εὐρ. Ἀποσπ. 372. (Ἴδε ἐν λ. **τέρμα**).— Καθ' Ἡσύχ.: «τέρθρον· ὁ λεγόμενος ἀρτέμων. ἔνιοι δὲ τὸ ἄκρον τοῦ κέρως. καὶ στέγη οἰκίας. τινὲς δὲ τὸ ἔσχατον καὶ ὑψηλόν».

τέρθρος, ὁ, = **τέρθριος**, Ἡσύχ., ἀμφίβ.

τερθρωτήρ, ῆρος, ὁ, τὸ ἄκρον τῆς πρῴρας τοῦ πλοίου, ἐξ οὗ ὁ **πρῳρεὺς** ἐφύλαττεν ἀγρυπνῶν, «ὅπου ὁ πρῳρεὺς προορᾷ τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ» Ἡσύχ. Παρ' αὐτῷ μνημονεύεται καὶ **τερθρηδὼν** (Ἀντίγραφα **τεθρηδών**)· **πρῳρεύς**.

τέρμα, τό, τέλος, ἄκρον, ὅριον, Λατ. terminus, κυρίως ποιητ.· **1**) τὸ ἄκρον καθ' ὃ ἐν τῷ ἀγῶνι οἱ ἵπποι καὶ τὰ ἅρματα ἔπρεπε νὰ κάμψωσι, καμπτήρ, περὶ τέρμαθ' ἑλισσέμεν Ἰλ. Ψ. 309· βάλλειν ἢ εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα αὐτόθι 462, 466· τέρματα θεῖναι ἢ σημαίνειν αὐτόθι 333, 358, 757· ἔστασεν ἐν τέρμασιν ἀγῶνος Πινδ. Π. 9. 202· δρόμου τέρματα Σοφ. Ἠλ. 686, καὶ ἴδε ἐν λ. **δωδεκάγναμπτος**· ἔξω ἀποκάμπτειν τοῦ τ. Ἀριστ. Ρητορ. 3. 9, 6· — τὸ παρὰ Ρωμαίοις meta, ἀλλαχοῦ **καμπτήρ, νύσσα**. **2**) τὸ σημεῖον ὅπερ ἐτίθετο ὅπως δεικνύῃ μέχρι τίνος ἔφθασε δίσκος τις ῥιφθείς, ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη Ὀδ. Θ. 193. **3**) μεταφορ., τέλος, ἀποτέλεσμα, συμβάν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 781, 1176. **II**. καθόλου, τέλος, ὅριον, δολιχῆς τ. κελεύθου ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 284, πρβλ. 706, 823· ποῦ τὸ τ. τῆς φυγῆς; ὁ αὐτ. ἐν Εὐμεν. 422·— οὕτως ἐν τῷ πληθ., ὁδοῦ τέρματα Θέογν. 1166Β· ἐπὶ τέρμασι τοῖσι ἐκείνης (ἐξυπακουομ. τῆς Εὐρώπης) Ἡρόδ. 7. 54· τέρματα συνάγουσι (ἐπὶ δύο ποταμῶν) συστέλλουσι τὰ ὅρια αὐτῶν, δηλ. πλησιάζουσι πρὸς ἀλλήλους καὶ οὕτως ἐλαττοῦσι τὸ μεταξὺ αὐτῶν διάστημα, ὁ αὐτ. 4. 53·— μεταφορ., τέρμα πλούτου, ὅριον .., Θέογν. 227. **2**) τέλος ὡς πρὸς χρόνον ἢ τόπον, πρὸς τέρμα εἶναι, ἐπὶ τέρμ' ἀφικέσθαι Αἰσχύλ. Πρ. 828, Σοφ. Αἴ. 48· Ἑρμῆς σφ' ἄγει .. πρὸς αὐτὸ τ. ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1397· τ. βιότου, τὸ ὅριον ἢ τέλος τῆς ζωῆς, Σιμωνίδ. 85. 13· τ. τοῦ βίου ἢ βίου Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 299, Σοφ. Ο. Τ. 1530, Εὐρ. Ἄλκ. 643· γήρως ἐσχάτοις πρὸς τ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 1081· τ. μόχθων, πόνων, ἄθλου Αἰσχύλ. Πρ. 100, 184, 257· πρβλ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 371Ε·— ἐπὶ τέρματι, ἐπὶ τέλους, Αἰσχύλ. Εὐμεν. 634· οὕτω καὶ **τέρμα** ἀπολ., ὡς τὸ **τέλος**, Ψευδοφωκυλ. 130. **3**) τὸ τέλος ἢ ὕψιστον σημεῖον, τ. ἀέθλων, τὸ βραβεῖον, Πινδ. Ι. 4. 115 (3. 81)· κακῶν Εὐρ. Ἰκ. 367· πρὸς τέρμασιν ὥρας Ἀριστοφ. Ὄρν. 705· τέρματα νίκης Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 302Α· τ. τέχνης Παρρασ. αὐτόθι 543Ε·— ἐνίοτε κεῖται ἁπλῶς ἐν περιφράσει, τέρματα ἐμπορίης ἀντὶ ἐμπορίη Θέογν. 1168· τέρμα ὑγιείας= ὑγίεια Αἰσχύλ. Ἀγ. 1002· ἀγχόνης τέρματα ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 746· τ. τῆς σωτηρίας Σοφ. Ο. Κ. 725· τ. θανάτου Εὐρ. Ἱππ. 140, Ὀρ. 1343. **4**) ἡ ἄκρα ἢ ἡ ὑψίστη ἐξουσία, ἡγεμονία, τ. Κορίνθου ἔχω, εἶμαι ἡγεμών, βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, Σιμωνίδ. 117, πρβλ. Butim. Λεξίλ. ἐν λ. **ἕρμα** 3, σημ.· θεοί .. ἁπάντων τέρματ' ἔχοντες Εὐρ. Ἱκέτ. 617, πρβλ. Ἀνθ. Π. 12. 170 ἴδε **τέλος, κῦρος**. (Πρὸς τὸ **τέρ-μα** πρβλ. τὸ **τέρ-μων, τέρθρον**· Σανσκρ. tṛi, tar-âmi (trajicio), tir-as· Ζενδ. tar-ô (trans), tir-as (ripa)· Λατ. ter-minus, in-tr-are, tr-ans).

τερμάζω, = τῷ ἑπομ., Ἡρακλεωτ. Πίν. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 10., 5775. 9.

τερμᾰτίζω, ὡς τὸ **ὁρίζω**, Στράβ. 425· ἐπιθέτω τέρμα, τελειώνω, τι Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 102· τρεῖς δεκάδας Συλλ. Ἐπιγρ. 2127.— Παθ., τ. εἰς τὸ ἄδηλον Στοβ. 534. 41.

τερματόω, θέτω τέρμα, ὁρίζω, περιορίζω, Μανασσ. Χρον. 2554. Συλλ. Ἐπιγρ. 8752.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 388, Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 548, 549.

Τερμέρειον ἢ **Τερμέριον κακόν**, τό, παροιμία ἐπὶ κακοῦ ὃ ἐπισύρει τις καθ' ἑαυτοῦ, καὶ λέγεται ὅτι παρήχθη ἔκ τινος **Τερμέρου** λῃστοῦ, Πλουτ. Θησ. 11, ἴδε Παροιμιογρ. 377· πιθανῶς οὕτως διορθωτέον ἀντὶ μερμέριον κ. ἐν Λουκ. Λεξιφάν. 11.—Κατὰ Σουίδ.: «τερμέρια κακά ... τὰ μεγάλα κακά». **2**) τὸ τερμέριον, ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου, Φιλόδημ. ἐν Ἀνθ. Π. 11. 30.

τερμιεὺς Ζεύς, ὁ, «ὁ πάντων ἀρχὴ καὶ τέλος» (Σχόλ.), Λυκόφρων 706.

τερμίνθῐνος, η, ον, ὁ τῆς τερμίνθου, τερεβίνθινος, ἢ ἐξ αὐτοῦ παραγόμενος (ἴδε **τέρμινθος** Ι. 2)· ῥητίνη τερ., ἡ «τρεμεντῖνα», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 2, 2· ῥητίνη Διοσκ. 4. 154· οἶνος ὁ αὐτ. 5. 39, κλπ.·— ἰδιότυπον θηλ. **τερμινθίς, ίδος**, Νικ. Ἀλεξιφ. 300·— ἴδε **τέρμινθος**.

τέρμινθος, ἡ, τὸ δένδρον τερέβινθος, δένδρον ἐξ οὗ συνάγεται ἡ τερμεντῖνα, ἡ «τσικουδιά», Λατιν. pistacia terebinthus, Ἱππ. 667. 43, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 88, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 2, 2, Ἀνθ. Π. 1. 30. κλπ. **2**) οἴδημά τι ὅμοιον πρὸς τὸν καρπὸν τῆς τερμίνθου, Ἱππ. 51. 38, 1176D, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 2, 6, κλπ.—Ὁ μεταγεν. τύπος **τερέβινθος** φαίνεται ὅτι εἰσήχθη ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ὡς ἐν Ἀνθολ. Π. 9. 282, καὶ ἐπὶ τέλους κατέστη ὁ κοινὸς τύπος, ὡς παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Γέν. ΙΔ', 6, ΜΓ', 11. κ. ἀλλ.), Διοσκ., Γαλην.· ἀλλὰ τὰ Ἀντίγραφα συνεχῶς κυμαίνονται μεταξὺ τῶν δύο τύπων, ὡς καὶ ἐν τῷ ἐπιθέτ. **τερμίνθινος**, ὅπερ πιθανῶς δέον οὕτω νὰ γραφῇ ἐν Ξεν. Ἀν. 4. 4, 13. **II**. φυτόν τι ὅμοιον τῷ λίνῳ, φυόμενον ὡς παράσιτον ἐπὶ τῆς ἐλαίας, ἐξ οὗ οἱ Ἀθηναῖοι κατεσκεύαζον ἁλιευτικὰς ὁρμιάς, «τέρμινθος· ἐμφερὲς λίνῳ φυτόν, ἐξ οὗ πλέκεσθαί φασιν Ἀθήναις ὁρμιὰς χρειώδεις ἐς τὰ πάντα καὶ πρὸς ἀλεξιφάρμακον» Φώτ., Ἡσύχ., Ἐτυμολ. Μέγ. σ. 753, 10, ἴδε Salmas ad Solin. 911A.

τερμινθοφάγοι Πέρσαι, οἱ τερμίνθους ἐσθίοντες, Νικ. Δαμ. ἐν Feder, Excerpta Pol. Diod. etc. σ. 122, 6.

τερμιόεις, εσσα, εν, (τέρμα) ὁ ἐκτεινόμενος μέχρι τοῦ τέρματος, ἀσπὶς τερμιόεσσα, ἐκτεινομένη ἢ καθήκουσα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, «ποδήρης, ἢ ὅλον τὸν ἄνθρωπον σκέπουσα» (Σχόλ.), Ἰλ. Π. 803· χιτὼν τ., ὡς τὸ χ. ποδήρης, Ὀδ. Τ. 242, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 535.—Καθ' Ἡσύχ.: «τερμιόεντα· ποδήρη, καὶ εὔμετρον, τὸν μέχρι τῶν ποδῶν τερματιζόμενον», καὶ «τερμιόεν· ἁρμοστόν. τέλειον. ἁρμόζον, πρέπον».

τέρμιος, α, ον, (τέρμα), ὕστατος, ἔσχατος, ἀεὶ ἐπὶ χρόνου, τ. ἡμέρα, ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου, Σοφ. Ἀντ. 1331· ἐλθόντι χώραν τερμίαν, «εἱμαρμένην, ἐφ' ἧς ἔμελλε τὸ τέλος τοῦ βίου ἀνύσειν» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 89.

τέρμις, ιος, ἡ, = **πούς**, Ἡσύχ.

τερμο-δρομέω, τρέχω πρὸς τὸ τέρμα, Μανέθων 4. 520.

τερμόνιος, α, ον, ὁ πρὸς τὸ τέλος τῆς γῆς, ἵκετο τερμόνιον ἐπὶ πάγον Αἰσχύλ. Πρ. 117.

τέρμων, ονος, ὁ, = **τέρμα**, ὅριον, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 191, Εὐρ. Ἱππ. 746· καὶ ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. αὐτόθι 3 καὶ 1159, Ἡρακλ. 37, κ. ἀλλ.· κυρίως ποιητ. **2**) = Λατ. Terminus, ὁ δὲ Τέρμων, ὅρος ἄν τις εἴη, καὶ θύουσιν αὐτῷ δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ κατὰ τοὺς τῶν ἀγρῶν περιορισμούς .. Νουμᾶ φιλεσοφήσαντος, ὡς χρὴ τὸν Ὅριον Θεὸν ... Πλουτ. Νουμ. 16, κλπ. **II**. τέλος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 624· τέρμ. βίου Εὐρ. Φοίν. 1352.— Καθ' Ἡσύχ.: «τέρμονες· τέλη. φραγμοί. ὅρια, τέρματα»·

τέρνακα· «τῆς κάκτου τοῦ φυτοῦ καυλὸν» Ἡσύχ.

Τερπιάδης, ου, ὁ, τέκνον τῆς τέρψεως, ὄνομα τοῦ ῥαψῳδοῦ Φη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μίου, Ὀδ. Χ. 330. — Καθ' Ἡσύχ.: «Τερπιάδης· Τερπίου υἱός, ὁ Φήμιος. πατρωνυμικῶς».

τερπῐ-κέραυνος, ον, ὁ τερπόμενος ἐπὶ τῷ κεραυνῷ, ἐπίθετον τοῦ Διός, Ἰλ. Α. 419, κ. ἀλλ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 52.

τερπνοειδής, ές. ὅμοιος τερπνῷ, Θ. Στουδ. σ. 1808, ἔκδ. Μί.

τερπνός, ή, όν, (τέρπω) εὐφρόσυνος, εὐχάριστος, προξενῶν τέρψιν, εὐάρεστος, χαροποιὸς (παρ' Ὁμ. μόνον ὡς διάφορ. γραφὴ ἐν Ὀδ. Θ. 45 ἀντὶ τοῦ **τέρπειν**), Θέογν. 1013, Μίμνερμ. 5. 3, Πίνδ., Αἰσχύλ., κλπ.· τερπνὰ παθὼν Τυρταῖ. 9. 38· ὡσαύτως, ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ, πρὸς τὸ τερπνὸν Θουκ. 2. 53, πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 419C, D· τὰ τερπνά, αἱ τέρψεις, αἱ ἡδοναί, Ἰσοκρ. 6C, Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 23. **2)** σπανίως ἐπὶ προσώπων, αὐτῷ δὲ τερπνὸς Σοφ. Αἴ. 967. **II.** ὁμαλὸν συγκρ. καὶ ὑπερθ. **τερπνότερος, -ότατος,** Θέογν. 1062. 256· ἀνώμαλ., **τέρπνιστος,** Καλλ. Ἀποσπ. 256. **III.** Ἐπίρρ. **τερπνῶς,** Θέογν. 910, Σοφ. Ἀποσπ. 517. 5.

τερπνότης, ητος, ἡ, οὐσιαστ. ἀφῃρ. τοῦ **τερπνός,** τέρψις, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΙΕ', 11), Ἡσύχ. ἐν λέξ. **τέρψις**· «τέρψις· τερπνότης».

τερπό-τραμις, = ἡ τῶν ἀφροδισίων τέρψις (Φώτ.), Τηλεκλείδης ἐν Ἀδήλ. 23· ἀλλ' ὁ Meineke ἐκλαμβάνει αὐτὸ ὡς = ὁ τοῖς ἀφροδισίοις τερπόμενος.

τέρπω, Ἐπικ. ὑποτ. **τέρπῃσι** Ὀδ.· Ἰων. παρατ. **τέρπεσκον** Ἀνθ. Π. 9. 136, κτλ.· μέλλ. **τέρψω** Ἀττ.· ἀόρ. **ἔτερψα** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Πᾶνα 47, Εὐρ. Ἡρακλ. 433, Πλάτ.— Τὸ παθητ. καὶ τὸ μέσον ἔχουσι τετραπλοῦν ἀόρ., **1) ἐτέρφθην** Σοφ. Ο. Κ. 1140, Εὐριπ., σπάνιον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 24· Ἐπικ. **ἐτάρφθην, τάρφθην** Ὀδ. Ζ. 99, Τ. 213, κλπ. (ἂν καὶ ὁ εἰς ε τύπος ἀπαντᾷ ἀλλαχοῦ, Θ. 131, κ. ἀλλ.), γ' πληθ. **τάρφθεν** Ζ. 99. **2)** Ἐπικ. **ἐτάρπην, τάρπην** Ψ. 300. Ἰλ. Α. 780 συχν. ἐν τῷ ἀπαρεμφ. **ταρπῆναι** καὶ **ταρπήμεναι**· καὶ ὑποτ. **τρᾰπείω** (κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ **ταρπῶ**), Ἐπικ. α' πληθ. **τρᾰπείομεν** (ἀντὶ **ταρπῶμεν**) κατωτ. Π. 2. **3)** Ἐπικ. ὡσαύτως **ἐταρπόμην** Ὅμηρ.· ὡσαύτως μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ ἐν πάσαις ταῖς ἐγκλίσεσι, **τεταρπόμην, τετάρπετο, τεταρπώμεσθα, τεταρπόμενος.** **4)** ἀόρ. α' **ἐτερψάμην,** ἐν τῇ Ἐπικ. ὑποτ. **τέρψομαι** Ὀδ. Π. 26· εὐκτ. **τέρψαιτο** Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 153· μετοχ. **τερψάμενος** Ὀδ. Μ. 188. (Ἐκ τῆς √ΤΕΡΠ ἢ ΤΑΡΠ· πρβλ. Σανσκρ. trip, tripa-yâmi (satior), tarpa-yâmi (exhilaro)· Γοτθ. thrafst-ja (παραμυθέομαι, παρακαλέω) Ἀρχ. Γερ. trost· Αιθ. tarp-a· ἴδε ὡσαύτως **τρέφω.** Παρέχω τέρψιν, εὐφραίνω, προξενῶ χαράν, χαροποιῶ, εὐαρεστῶ, ἐπὶ μουσικῆς, ὅ κεν τέρπῃσιν ἀείδων Ὀδ. Ρ. 285· τῇ [φόρμιγγι] ὄγε θυμὸν ἔτερπεν Ἰλ. Ι. 189, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ παιγνιδίων, πεσσοῖσι .. θυμὸν ἔτερπον Ὀδ. Α. 107, κλπ.· ἐπὶ διαλόγου ἢ συνομιλίας, καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις Ἰλ. Ο. 393· οὕτω καὶ παρὰ Σοφ. ἐν Τρ. 1246, Ἀποσπ. 605· ἡ ἀγγελίη .. ἔτερψε [αὐτοὺς] Ἡρόδ. 8. 99· καὶ ἐνίοτε ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ, ἔπεσι .. τὸ αὐτίκα τέρψει, θὰ παράσχῃ πρόσκαιρον ἢ στιγμιαίαν τέρψιν, Θουκ. 2. 41, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 658A, E, κλπ.· ἧλιξ τέρπει τὸν ἥλικα, παροιμ., ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 240C, κλπ.· — ἀπολ., παρέχω τέρψιν, Ὀδ. Α. 347, Θ. 45, Σοφ. Αἴ. 475· τὰ τέρποντα, αἱ τέρψεις, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1218· ῥήματα τέρψαντα αὐτόθι 1281· οἱ τέρποντες λόγῳ ῥήτορες Θουκ. 3. 40· τὰ τέρψαντα Ξεν. Ἀγησ. 9, 4. **II.** συνηθέστερον ἐν τῷ παθητ. καὶ μέσ., **1)** παρ' Ἐπικ. ὁ παθ. ἀόρ. εἶναι ἐν χρήσει μετὰ γεν. πράγματ., ἀπολαύω πλήρους τέρψεως ἔκ τινος, ἀπολαύω τινὸς ἐν πλήρει τέρψει ἢ κόρῳ, «χορταίνω» τι, ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος Ἰλ. Α. 780 ἐπεὶ τάρπησαν ἐδωδῆς Ὀδ. Γ. 70 σίτου τάρφθεν Ζ. 99 τεταρπόμενος σίτου καὶ οἴνοιο Ἰλ. Ι. 705· ὕπνου, εὐνῆς ταρπήμεναι Ἰλ. Ω. 3, Ὀδ. Ψ. 346· φιλότητος ἐταρπήτην αὐτόθι 300· ἥβης ταρπῆναι αὐτόθι 212· μεταφορφ., τεταρπώμεσθα γόοιο, ἃς χορτάσωμεν θρηνοῦντες, Ἰλ. Ψ. 10, 98, Ὀδ. Α. 212, πρβλ. Τ. 213, Φ. 57. **2)** τέρπω ἐμαυτόν, εὐφραίνομαι, «διασκεδάζω», μετὰ δοτ. τρόπου, φόρμιγγι, μύθοισι, δαιτί, δίσκοισι Ὅμ., Ἡσ., κλπ.· οὕτω, τ. ἐν θαλίῃς Ὀδ. Α. 603, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 115· φιλότητι (ἢ ἐν φ.) τραπείομεν εὐνηθέντε Ἰλ. Γ. 441., Ξ. 314· (ἐν ᾧ ἐν τῇ φράσει λέκτρονδε τραπείομεν εὐνηθέντε, Ὀδ. Θ. 292, ὁ τύπος **τραπείομεν** φαίνεται ἀνήκων εἰς τὸ ῥῆμα **τρέπω,** ἕτεροι ὅμως ἑρμηνεύουσι μὲ τὴν συνήθη σημασίαν ἀποδιδόντες τὸ **λέκτρονδε** εἰς τὸ **εὐνηθέντε**)· οὕτω παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς, λαμπάδι τερπόμεναι Αἰσχύλ. Εὐμ. 1042, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1140, κλπ.· ἐπί τινι Εὐρ. Ρῆσ. 194 — ὡσαύτως μετὰ μετοχ., σὺ μὴ τέρψει κλύων Σοφ. Ἀντ. 691· τέρπεται τιμώμενος Εὐριπ. Βάκχ. 321· τί ἂν ἀκούσας τερφθείης; Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 24· — ἀπολ., πῖνε καὶ τέρπου, καὶ «διασκέδαζε», Ἡρόδ. 2. 78. **3)** σπανίως μετὰ αἰτ., οἵην μοῖραν τέρπεσθαι, ἀπολαύειν μέρους μόνον, Ἡσ. Ἀποσπ. 56. 6· — ἀλλὰ μετὰ συστοίχ. αἰτ., κενὴν ἐτερπόμην.. τέρψιν Σοφ. Ἀποσπ. 508· τέρπου κενὴν ὄνησιν Εὐρ. Ὀρ. 1043. **4)** συχν. μετὰ λέξεων περιοριζουσῶν καὶ προσδιοριζουσῶν στενώτερον τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ, τέρπεσθαι θυμῷ Ἰλ. Τ. 313, Ὀδ. Π. 26· θυμὸν Ἰλ. Φ. 45· κατὰ θυμὸν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 58, 355· φρένα Ἰλ. Α. 474, Ὀδ. Δ. 102, κλπ.· φρεσὶν ᾗσιν Ἰλ. Τ. 19, Ὀδ. Ε. 74· ἐνὶ φρεσὶν Θ. 368· τεταρπόμενος φίλον κῆρ Α. 310· ἀπάταισι θυμὸν τέρπεται Πινδ. Π. 2. 135.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 475.

τερπωλέομαι, Μέσ., = **τέρπομαι,** γλώσσης τερπωλουμένης ἐξ ἔρωτος Εὐμάθ. σ. 62.

τερπωλή, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **τέρψις,** οἵην τερπωλὴν θεὸς ἤγαγεν ἐς τόδε δῶμα Ὀδ. Σ. 37, Ἀρχίλ. 12, Θέογν. 978, 1064.

τερπωλός, ή, όν, = **τερπνός,** τὸ ἐν αὐτῷ (τῷ θεωρητικῷ βίῳ) τερπωλὸν Ὠριγέν. τ. 3, σ. 563C.

τερπών, όνος, ἡ, = **τερπωλή,** τέρψις, Ἐτυμολ. Μέγ. σ. 141. 17., 812., 20.

τερσαίνω, ξηραίνω, «στεγνώνω», αἷμα μέλαν τέρσηνε Ἰλ. Π. 529· ὁ ἐνεστ. παρὰ Λυκόφρ. 390, Νικ. Ἀλεξιφ. 551.— Παθ., ξηραίνομαι, μυῖαι πυθομένοισιν ἐφ' ἕλκεσι τερσαίνοντο Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1405, πρβλ. **τέρσομαι.**

τερσιά, ἡ, = **τρασιά,** Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24.

τέρσομαι, Παθ., μετ' ἀπαρ. ἀόρ. **τερσῆναι, τερσήμεναι,** ὥσπερ ἐξ ὁριστ. **ἐτέρσην.** (Ἐκ τῆς √ΤΕΡΣ ἢ ΤΡΑΣ παράγονται καὶ τὰ **τρασ-ιά, τερσ-ιά, ταρσ-ός,** πρβλ. Σανσκρ. trish, trish-yâmi (sitio), tarsh-as (sitis) Λατ. torr-eo, torrens, tos-tus· Γοτθ. thaurs-ja (διψάω = Ἀγγλ. thir-t)· Ἀρχ. Γερμαν. darr-u (torreo, Ἀγγλ. dry, ξηρός)· — πρβλ. καὶ **θέρος, θερμός).** Εἶμαι ἢ γίνομαι ξηρός, ξηραίνομαι, ἕλκος ἐτέρσετο παύσατο δ' αἷμα, τὸ ἕλκος ἐστέγνωσε καὶ τὸ αἷμα ἔπαυσε νὰ ῥέῃ, Ἰλ. Α. 267, 848· οὐδέ μοι αἷμα τερσῆναι δύναται Π. 519 θαλόπεδον τέρσεται ἠελίῳ, ἡ πεδιὰς γίνεται κατάξηρος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Ὀδ. Η. 124· εἵματα δ' ἠελίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ Ζ. 98· μετὰ γεν., οὐδέ ποτ' ὄσσε δακρυόφιν τέρσοντο, οὐδέποτε ἐστέγνωναν τὰ μάλια τῆς ἀπὸ τὰ δάκρυα, Ε. 152. **II.** τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ πρῶτον παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. (ὁ Ὅμ. ποιεῖται χρῆσιν μόνον τοῦ **τερσαίνω**), μέλλ. **τερσεῖ** (ὥσπερ ἐξ ἐνεστ. **τέρρω**). Θεόκρ. 22. 63· ἀόρ. προστ. **τέρσον,** ἀπαρ. **τέρσαι,** Νικ. Θηρ. 96, 693, 709.—Ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει τύπον **ἐτέρρατο· ἐξηράνθη.**

τέρυς, υος, ὁ, ἡ (τείρω) = **ἀσθενής, λεπτός,** «τέρυ· ἀσθενές, λεπτὸν» Ἡσύχ., «τέρυας ἵππους· οὕτω λέγονται ὅσοι ἀδ[δ]ηφάγοι εἰσί, ἔνιοι τοὺς ἀσθενεῖς» — ὁ αὐτ. μνημονεύει καί: «τερύνης τετριμμένος ὄνος».

τερύσκω, τερύσκομαι, = **τείρω, τρύω, τρίβω.** — Καθ' Ἡσύχ.: «τερύσκετο· ἐτείρετο», καὶ «τερύσκεται· νοσεῖ, φθίνει».

τέρφος, εος, τό, = **ἔρφος, στέρφος,** λέπυρον, ἐξώφλυον, νέα τέρφη καστηνοῦ καρύοιο, «χλωρὰ λέπη» (Σχόλ.), Νικ. Ἀλεξιφ. 268.

***τέρχνιμα, τά,** (= φυτά, βλαστοί), Ἐπιγρ. Ἰδαλίου Κύπρου γράμμασιν ἐπιχωρίοις, Cau. 118 —Ὑπάρχει μὲν ἐν τοῖς λεξικοῖς ἡ λέξ. αὕτη κατὰ δύο γραφάς, τὸ **τέρχνος** καὶ τὸ **τρέχνος** ἐκ τοῦ Δωσιάδου, Ἡσυχίου καὶ ἄλλων, κείσθω δὲ καὶ ἐνταῦθα ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς. Πρβλ. τὸ Λατιν. truncus, Συναγ. Λεξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τέρχνος, εος, τό, ὡσαύτως, **τρέχνος,** νέος κλάδος, βλαστός, Μάξιμ. π. καταρχ. 502.

τερψί-μβροτος, ον, ὁ τέρπων τοὺς βροτούς, προξενῶν αὐτοῖς τέρψιν, Ἥλιος Ὀδ. Μ. 269, 274, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 411, Ὀρφ. Ἀργ. 1052.

τερψί-νοος [ῐ], **ον,** ὁ τέρπων τὸν νοῦν, ὁ πληρῶν τὴν καρδίαν τέρψεως, φόρμιγξ Ἀνθ. Π. 9. 505 (2).

τέρψις, εως, ἡ, καὶ **-ιος** Πλάτ. Νόμ. 669D (τέρπω)· — τὸ τέρπεσθαι, εὐφροσύνη, ἡδονή, τινός, ἔκ τινος ἢ εἴς τι, τέρψις ἀοιδῆς Ἡσ. Θ. 917· δείπνων τέρψιες Πινδ. Π. 9. 35· χλιδανῆς ἥβης τ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 541· κυλίκων Σοφ. Αἴ. 1201· εἰς τέρψιν τινὸς ἐλθεῖν Εὐρ. Φοίν. 195, πρβλ. Ι. Τ. 797, Κύκλ. 52· βραχεῖα τ. ἡδονῆς κακῆς ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 364. 23·— τ. ἐστί μοι, μετ' ἀπαρ., εἶναι τέρψις μου νά .., ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονὸς Σοφ. Ο. Κ. 766, πρβλ. 775 — ἀπολ., χαρά, εὐφροσύνη, Θέογν. 787B, Πινδ. Ο. 12. 15, Αἰσχύλ. Ἀγ. 611, κλπ.· διαστέλλεται δὲ ἀπὸ τοῦ γενικωτέρου ἡδονὴ ὑπὸ τοῦ Προδίκου ἐν Ἀριστ. Τοπ. 2. 6, 6, πρβλ. Θουκ. 2. 38, Πλάτ. Φίληβ. 11B.

τερψί-φρων, ον, ονος, ὁ τὰς φρένας τέρπων, τερπνός, εὐφρόσυνος, εὐάρεστος, ὕλη Νόνν. Δ. 42. 44.

Τερψι-χόρη, ἡ, Δωρικ. **-χόρα** Πινδ. Ι. 2. 12, ὡς καὶ παρὰ Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 259C, πρβλ. Δ. Β. 1173 — ἡ ἐπὶ τοῖς χοροῖς τερπομένη, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, Ἡσ. Θ. 78 κλπ.

τερψί-χορος, ον, καὶ **α, ον,** ὁ τερπόμενος, εὐφραινόμενος ἐπὶ τῇ ὀρχήσει, μάλιστα ἐπὶ τῇ χορικῇ ὀρχήσει τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀνθ. Π. 9. 525. 20.

τεσσᾰρά-βοιος, ον, ὁ ἔχων ἀξίαν τεσσάρων βοῶν, τίον δὲ ἐ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τεσσαράβοιον, «ἣν ἔτιον, ἐτιμῶντο, τεσσάρων βοῶν ἀξίαν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 705.

τεσσαρά-γωνος, ον, = **τετράγωνος**, σώματι ἦεν τεσσαράγωνος Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. 668.

τεσσᾰρᾰ-καί-δεκα, ἴδε **τεσσαρεσκαίδεκα.**

τεσσᾰρᾰκαιδεκά-δωρος, ον, ἔχων μῆκος δεκατεσσάρων παλαμῶν, Ἀθ. Π. 6. 114.

τεσσᾰρᾰκαιδέκᾰτος, η, ον, ὁ δέκατος τέταρτος, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 409.

τεσσαρακαιδεκέτης δόλιχος βιότου Ἐπιγρ. ἔμετρ. Σμύρνης, L. et W. 1502.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσ. σ. 338.

τεσσᾰρᾰκονθ-ήμερος, ον, ὁ ἐκ τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἀποτελούμενος, τεσσαρακονταήμερος, Ἱππ. Προγν. 42. κλπ.·—τεσσαρακονθήμερος νηστεία Σωφρόν. 3312, Στουδ. 340C, κλπ.

τεσσᾰράκοντα [ρᾰ], Ἀττ. **τεττᾰράκοντα**, Ἰων. **τεσσεράκοντα**, οἱ, αἱ, τά, ἄκλιτ.· (τέσσαρες)· — ὡς καὶ νῦν, τεσσαράκοντα, κοινῶς «σαράντα», Ὅμ., κλπ.· — ὑπάρχει καὶ Δωρικ. τύπος **τετρώκοντα** ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1690. 16., 1907. 15, κ. ἀλλ., ἴδε Ahrens D. D. σελ. 280, καὶ πρβλ. **τεσσαρακοστός**· Βοιωτ. **πετταράκοντα** Συλλ. Ἐπιγρ. 1569. 51. **II. οἱ τεσσαράκοντα**, δικασταὶ περιερχόμενοι τοὺς Ἀττικοὺς δήμους καὶ δικάζοντες πᾶσαν δίκην μέχρι δέκα δραχμῶν, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 237· ὡσαύτως καὶ ἐγκλήματα ὕβρεως, Δημ. 976. 8· καλούμενοι καὶ δικασταὶ κατὰ δήμους ὁ αὐτ. 735. 10· ἐγένοντο δὲ ἀπὸ τριάκοντα εἰς τεσσαράκοντα μετὰ τὴν ἔξωσιν τῶν τριάκοντα Τυράννων, Πολυδ. Η', 100.

τεσσᾰρακοντᾰ-ετής, ές, (καὶ **τεσσαρακονταέτης, ες**), ἔχων ἡλικίαν τεσσαράκοντα ἐτῶν, Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 439.— Ἀττ. θηλ. **τετταρακονταέτις, ιδος**, Πλάτ. Πολ. 460E. **2)** τ. χρόνος, περίοδος τεσσαράκοντα ἐτῶν, Κύριλλ. Ἀλ.

τεσσᾰρᾰκοντᾰ-ετία, ἡ, χρονικὸν διάστημα τεσσαράκοντα ἐτῶν, Φίλων 2. 175, Διον. Ἀλ. 3. 58.

τεσσᾰρᾰκοντᾰ-και-πεντακισ-χῑλιοστός, Ἀττικ. **τεττ-, ή, όν,** τεσσαράκοντα καὶ πεντάκις χιλιοστός, Πλάτ. Νόμ. 877D.

τεσσᾰρᾰκοντά-πηχυς, υ, ὁ ἔχων μῆκος ἢ ὕψος 40 πήχεων, Ἀθήν. 202B, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 5, 3.

τεσσᾰρᾰκοντάς, άδος, ἡ, περίοδος τεσσαράκοντα ἡμερῶν, Ἱππ. 256. 23., 257. 41.

τεσσᾰρᾰκοντ-ήρης, ες, ἐπὶ νεώς, ἡ ἔχουσα τεσσαράκοντα κώπας, ἢ καθίσματα τῶν ἐρετῶν, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 203E, Πλουτ. Δημήτρ. 42·— ἴδε ἐν λ. **τριήρης.**

τεσσᾰρᾰκοντ-όργυιος, ον, ὁ ἔχων ὕψος τεσσαράκοντα ὀργυιῶν, πυραμὶς Ἡρόδ. 2. 148.

τεσσαρᾰκοντούτης, ου, ὁ, = **τεσσαρακονταετής**, Λουκ. Ἑρμότ. 13.

τεσσαρακόσιοι, αι, α, μεταγεν. τύπος τοῦ **τετρακόσιοι.**

τεσσᾰρᾰκοσταῖος, α, ον, ὁ ἐντὸς τεσσαράκοντα ἡμερῶν, ὁ κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν ἡμέραν, Ἱππ. τ. 7, σ. 20, 5 Littr., Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 3, 8, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 2, 6.

τεσσᾰρᾰκοστ-όγδοος, η, ον, ὁ τεσσαρακοστὸς ὄγδοος, Τζέτζ. Ἱστ. 7. 181, 9. 898.

τεσσᾰρᾰκοστός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, Λατ. quadragesimus, Θουκ. 1. 60, κλπ.· Δωρ. **τετρωκοστός, ή, όν,** Ἀρτεμίδ., Συλλ. Ἐπιγρ. 2691d. 1. **II.** ἡ τεσσαρακοστὴ [μοῖρα]· **1)** φόρος ἢ τέλος συνιστάμενον εἰς τὸ ἓν τεσσαρακοστόν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 825. **2)** ἓν τεσσαρακοστόν, νόμισμά τι τῆς Χίου, Θουκ. 8. 101.

τέσσᾰρες, οἱ, αἱ, **τέσσαρα,** τά, γενικ. **ων**· δοτικ. **τέσσαρσι** Θουκ. 2. 21, Ξεν., κλπ.· ποιητικ. **τέτρᾰσι** Ἡσ. Ἀποσπ. 47. 5, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις·— νεώτερ. Ἀττ. **τέττᾰρες, τέττᾰρα**· καὶ **τάρων** ἀντὶ **τεττάρων**, Ἀμφις ἐν «Πλάνῳ» 1. 11·— παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογράφοις, **τέσσερες, τέσσερα,** δοτικ. **τέσσερσι** Ἡρόδ. 6, 41, Συλλ. Ἐπιγρ. 2741. 15, κ. ἀλλ. — Δωρικ. **τέτορες, τέτορα,** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 696, Φωκυλ. 3, Σιμωνίδ. 91, Ἐπίχ. 100 Ahr., Συλλ. Ἐπιγρ. 1690. 10, κ. ἀλλ.— Αἰολικ. καὶ Ἐπικ. **πίσυρες, πίσυρα** Ἰλ. Ο. 680, Ὀδ. Ε. 70·— Βοιωτ. **πέτταρες, α,** Συλλ. Ἐπιγρ. 1569. 38. Τέσσαρες, κοινῶς «τέσσερες», Ὅμηρ., κλπ., πρβλ. **διαπασῶν.** (Πρὸς τὸ **τέσσαρ-ες**, πρβλ. Σανσκρ. katur, katvâr-as· Λατ. quatuor (Ὀσκ. petur, πρβλ. Αἰολικ. **πίσυρες**. Οὐαλλικ. pedwar)· Αιθ. ketur-i· Γοτθ. fidvôr· Ἀρχ. Γερμαν. fior (vier, Ἀγγλ. four)· πρβλ. **τέταρτος** ἐν τέλει.

τεσσᾰρεσ-καί-δεκα, Ἰων. **τεσσερ-,** οἱ, αἱ τά, δεκατέσσαρες, Λατ. quatuordecim, τὸ δὲ πρῶτον συνθετικὸν διαμένει ἀμετάβλητον ἔτι καὶ μετ' οὐδ. οὐσιαστ., ὡς, τεσσερεσκαίδεκα ἔτη Ἡρόδ. 1. 86· — ὁπότε δὲ τὸ πρῶτον μέρος με ἐβάλλε τὸ γένος, ἐγράφετο ἐν διαστάσει, τέσσαρα καὶ δέκα Σιμωνίδ. 14· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 409.

τεσσαρεσκαιδεκάεδρα, τά, τὰ ἔχοντα 14 ἕδρας, Πάππος ἐν τῇ ὑπὸ Heiberg ἐκδ. Ἀρχιμήδ. τ. 2, σ. 458, 462-3.

τεσσαρεσκαιδεκάσ-μος, ὁ ἔχων 14 μουσικ. χρόνους, Ἀριστείδ. Κοϊντ. σελ. 35 Meib.

τεσσᾰρεσκαιδεκα σύλλᾰβος, ον, ὁ συγκείμενος ἐκ 14 συλλαβῶν, Ἡφαιστ. σ. 47.

τεσσᾰρεσκαιδεκᾰταῖος, α, ον, τὴν 14ην ἡμέραν, ἀποθανεῖν τ. Ἱππ. Προγν. 41, πρβλ. 53. 30., 568. 22.

τεσσᾰρεσκαιδεκᾰτίτης, ου, ὁ, ὁ ἑορτάζων τὴν 14ην ἡμέραν, ἴδε Δουκάγγ.

τεσσᾰρεσκαιδέκᾰτος, Ἰωνικ. **τεσσερ-, η, ον,** δέκατος τέταρτος, Ἡρόδ. 1. 84, κλπ.

τεσσᾰρεσκαιδεκ-έτης, ου, ὁ, ὁ ἔχων ἡλικίαν δεκατεσσάρων ἐτῶν, Πλουτ. Αἰμίλ. 35.

τεσσαρεσκαιδεκαέτις, έτιδος, ἡ, θηλυκ. τοῦ προηγ., ἄχρι τῆς τεσσαρεσκαιδεκαέτιδος ἡλικίας Γαλην. τ. 6, σ. 60, 9.

τεσσαρότρεις, τέσσαρες ἢ τρεῖς, Τζέτζ. Ἱστ. 11, 346.

τεσσεράριος, ὁ, ὁ παραλαμβάνων καὶ διανέμων τὸ σύνθημα, Πλουτ. Γάλβ. 24.

τεσσεράκοντα (οὐχὶ **τεσσερήκ-**), Ἰων. ἀντὶ **τεσσαράκοντα**, Ἡρόδ., πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 5187a. 8·— **τέσσερες,** οἱ, αἱ, -ρα, τά, Ἰων. ἀντὶ **τέσταρες**, Ἡρόδ. κλπ.

τεταγμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθητ. πρκμ. τοῦ **τάσσω**, κατὰ τρόπον τακτικόν, κανονικῶς, ἐν τάξει, ποιεῖν τι Ξεν. Οἰκ. 8, 3· ἄρχεσθαι Πλάτ. Νόμ. 700C· πολιτεύεσθαι Ἰσοκρ. 169C.

τετᾰγών, όντος, ὁ, Ἐπικ. μετ' ἀναδιπλ. μετοχ. ἀορ. β' ἄνευ ἐνεστῶτος ἐν χρήσει, ῥῖψε ποδὸς τεταγών, ἁρπάσας, λαβὼν αὐτὸν ἐκ τοῦ ποδός, Ἰλ. Α. 591 (πρβλ. **λαμβάνω, ἕλκω**)· ὡσαύτως ἁπλῶς, ὃν δὲ λάβοιμι ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὄφρ' ἂν ἵκηται γῆν ὀλιγηπελέων Ο. 23. (Οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ κατὰ τὴν σημασίαν ὀρθῶς ἐξελάμβανον τὸ **τεταγών** ὡς ἰσοδύν. τῷ **λαβών**· ἡ ῥίζα πιθανῶς ἀναφαίνεται ἐν τῷ τύπῳ **τῇ** (ὃ ἴδε), καὶ ἐν τοῖς Λατιν. te-tig-i (tang o). tac tus, Γοτθ. têk-an (ἅπτεσθαι), Ἀρχ. Σκανδιν. tak-a, Ἀγγλο-Σαξον. tac-an (to take)· πρβλ. **θιγγάνω**).

τετᾰμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., μετ' ἐντάτεως, τεταμένως καὶ συντόνως δρῶσαν καὶ διακονοῦσαν Σχόλ. εἰς Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 499, Εὐστ. εἰς Διον. Περιηγ. σ. 6.

τετᾰμιευμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ταμιεύω**, μετὰ φειδοῦς, φειδωλῶς, λιτῶς, τ. χρῆσθαί τινι Διον. Ἀλ. περὶ Θουκ. 41.

τετᾰνικός, ή, όν, ὁ πάσχων ἐκ τετάνου, Διοσκ. 5. 84, Gael. Aur. de M. Ac. 3. 6. Ἐπίρρ. **-κῶς**, τετανικῶς σπωμένους Γαλην. τ. 13, σ. 953.

τετᾰνο-ειδής, ές, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **ταινιοειδής**, τοῦ γὰρ φύκους τὸ μέν ἐστι πλατύφυλλον, τετανοειδὲς (διορθ. ταινιοειδὲς) χρῶμα ποῶδες ἔχον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 6, 1.

τετᾰνό-θριξ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μακρὰς καὶ τετεμένας τρίχας, ἀντίθετον τῷ **οὐλόθριξ**, Πλάτ. Εὐθύφρων 2B, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 95.

τετᾰνός, ή, όν, (τείνω, τανύω) τεταμένος, τεντωμένος, Ἱππ. π. Ἀγμ. 751· τεντωμένος, ὁμαλός, λεῖος, ἔρφος, ῥινὸς Νικ. Ἀλεξιφ. 343, 464 πρίων Ἀνθολ. Π. 6. 204 φύλλον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστορ. 3. 11, 2· τ. καὶ καθαρὸν πρόσωπον Γαλην.

τέτᾰνος, ὁ, σπασμωδικὴ τάσις ἢ τέντωμα τοῦ σώματος ἐξ οὗ τοῦτο γίνεται ἄκαμπτον ὡς νεκρὸν πτῶμα, (rigor nervorum παρὰ Κέλσῳ), Ἱππ. Ἀφ. 1251, Πλάτ. Τίμ. 84E, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 3, πρβλ. **ἐμαροσθότονος, ὀπισθότονος.**

II. ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασ., κᾆτ' ἐντεύξῃ τέτανον τερπνὸν τοῖς ἀνδράσι καὶ ῥοπαλισμοὺς «τέτανον καὶ ῥοπαλισμούς, τάσις τοῦ αἰδοίου, ἐπεὶ ὡς ῥόπαλον γίνεται» (Σουΐδ.), Ἀριστοφάν. Λυσ. 533, 846.

τετᾰνόω, τετανὸν ποιῶ, τεντώνω ἰσχυρῶς, ἐκτείνω, χρῶτα ῥύπτει καὶ τετανοῖ Διοσκ. 4. 181.

τετᾰνώδης, ες, (εἶδος) τετανοειδής, ὅμοιος τετάνῳ, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ ε' 1159.

τετάνωθρον [ᾰ], τό, ἀλοιφὴ κοσμητικὴ ἔχουσα τὴν δύναμιν νὰ φυλάττῃ τὸ πρόσωπον τετανὸν καὶ καθαρὸν καὶ νὰ κωλύῃ τὰς ῥυτίδας, Διοσκ. 3. 102.

τετᾰραγμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθητ. πρκμ. τοῦ **ταράσσω**, ἐν συγχύσει, ἐν ταραχῇ, Πλάτ. Νόμ. 668E, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 262, Πλουτ. Ἀντών. 37.

τέτᾰρος, ὁ, φασιανός, «Πτολεμαῖος δ' ὁ Εὐεργέτης ἐν β' ὑπομνημάτων τέταρόν φησιν ὀνομάζεσθαι τὸν φασιανὸν ὄρνιν» Ἀθήν. 387E, πρβλ. **τατύρας.**

τετάρπετο, -πώμεσθα, -πόμενος, ἴδε ἐν λ. **τέρπω**

τεταρταίζω, πάσχω ἐκ τεταρταίου πυρετοῦ, Διοσκ. 2. 36, Γαλην. τ. 13, 953· τεταρταίζουσαι.. περίοδοι Φίλων σ. 267E.

τεταρταϊκός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τεταρταῖον πυρετόν, περίοδοι Ἀλέξ. Τραλλ. 12, σ. 753—233.

τεταρταῖος, α, ον, τεσσάρων ἡμερῶν, ἐπεὰν τριταῖοι ἢ τεταρταῖοι γένωνται, ὅταν γίνωσι τριῶν ἢ τεσσάρων ἡμερῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(δηλ. οἱ πρὸς ταρίχευσιν νεκροί), Ἡρόδ. 2. 89 κατὰ τὴν τετάρτην ἡμέραν, ἀφικνεῖσθαι τεταρταίους Πλάτ. Πολ. 616Β.

2) τ. πυρετός, ἐπανερχόμενος κατὰ πᾶσαν τετάρτην ἡμέραν, ὁ αὐτ. ἐν Τίμ. 86Α, Συλλ. Ἐπιγρ. 916. 10· οὕτως ἄνευ τοῦ **πυρετός**, Ἱππ. Ἀφ. 1245, κλπ.· τ. πονεῖσθαι, καταλαμβάνεσθαι ὑπὸ παροξυσμῶν κατὰ πᾶσαν τετάρτην ἡμέραν, ὁ αὐτ. 34F.

II. τεταρταίη, = ἡ τετάρτη, δηλ. ἡμέρα, Ἄρατ. 806.

τεταρτημοριαῖος, α, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τετάρτου, ἢ περίπου ἐκ τεταρτου, ἢ τεταρτοκυκλίου, Λατιν. quadrantarius, Ἀρχ. Μαθημ.

τεταρτημορίδια σπλάγχνων, τεταρτημόρια, Ἐπιγρ. Ἀλικαρνασσοῦ, CIG. 2655.

τεταρτη-μόριον, τό, τὸ τέταρτον μέρος, Ἡρόδ. 2. 180· μάλιστα τὸ τέταρτον ὁλόλου, Λατιν. quadrans, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 1, 4· οὕτω **τεταρτη-μορίς, ίδος,** ἡ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2656. 14.

2) ἐν τῇ μουσικῇ, τὸ τέταρτον τόνου, Chappell Anc. Mus. σ. 205, πρβλ. **δίεσις III.** **II.** τέταρτον κύκλου, τεταρτοκύκλιον, Εὐκλ.

τεταρτηρόν, τό, νόμισμα βυζαντιακόν, Κεδρ. II, 369, 11.

τερτατόθυρον, τό, ἡ τετάρτη θύρα, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. σ. 199.

τεταρτολο-γέω, λαμβάνω ἢ ἐκλέ,ω ἕκαστον τέταρτον ἄνδρα, Λατ. quartare, Γλωσσ.

τέταρτος, Ἐπικ. ὡσαύτως **τέτᾰτος** (ᾰ ἴδε), **η, ον,** ὁ μετὰ τρεῖς ἄλλους, Λατ. quartus, Ὅμ., κλπ. **II.** τὸ **τέταρτον,** ὡς ἐπίρρ., τετάρτη φορά, Ὅμ.· ὡσαύτως ἄνευ τοῦ ἄρθρου, ὡς καὶ νῦν, Πλάτ. Φαῖδρ. 266Ε· — ἀλλὰ ὁμαλ. ἐπίρρ. **-τως,** τετραπλασίως, Λατ. quadruplo, ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 86Δ, πρβλ. Λοβ. εἰς Φρύν. 311. **2)** (ἐξυπακουομ. τοῦ μέρος) ἓν τέταρτον, Διόδ. 1. 50. **III.** ἡ **τετάρτη: 1)** (ἐξυπακουομ. τοῦ ἡμέρα), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 802, Ξεν. Ἀν. 4. 8, 21.

2) (ἐξυπακουομ. τοῦ μοῖρα), μέτρον ὑγρῶν (πρβλ. τὰ Ἀγγλ. quart, ἡ «κάρτα»)· οἱ τῆς Σπάρτης βασιλεῖς ἐλάμβανον μέσιμνον σίτου καὶ τετάρτην οἴνου κατὰ τὴν 1ην καὶ 7ην τοῦ μηνός, Ἡρόδ. 6. 57· — ὡσαύτως, τὸ ἓν τέταρτον, ἐπὶ τεταρτίαις τῶν καρπῶν Στράβ. 704. (Σανσκρ. katurthas, Λατιν. quartus quaturtu)· Λιθ. ketwirtas).

Τέταρτος, ὁ, μὴν Λοκρῶν, ἀντιστοιχῶν τῷ τῶν Δελφῶν Δαιδαφορίῳ, Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 236.

τετάσθην, τέτᾰτο, ἴδε **τείνω.**

τετάχαται, ἴδε **τάσσω.**

τετελευτακούσας, = **τετελευτηκυίας,** μετοχ., Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 190. Πρβλ. τὰς ἐν τῇ ὑπαγωγῇ Κυμαικὴν λέξ. **πεπυνθούσας** καὶ **μετηλλαχούσης.** Τοιαῦτα καὶ παρ' Ἀρχιμήδει τὰ **μεμενακοῦσα, ἀνεστακοῦσα,** = **μεμενηκυῖα, ἀνεστηκυῖα,** τ. 1, σ. 274, 278, 400, ἔκδ. Heiberg.

τετεύχᾶται, τετεύχετον, ἴδε **τεύχω.**

τετευχῆσθαι, Ἐπικ. ἀπαρ. παθ. πρκμ. μετὰ σημασ. ἐνεστῶτος, σχηματισθὲν ἐκ τοῦ οὐσιαστ. **τεύχεα,** μὴ ὑπάρχοντος ἐνεστῶτος ἐν χρήσει, «τετευχῆσθαι, καθωπλίσθαι» (Σχόλ.), Ὀδ. Χ 104.

τετεχνημένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθητ. πρκμ. τοῦ **τεχνάω,** μετὰ τέχνης, τεχνητῶς, «ἁπλῶς καὶ οὐ τετεχνημένως» Ἐτυμολ. Μέγ. 123, 18.

τετηρημένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **τηρέω,** μετὰ προσοχῆς, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 296.

τετίημαι, Ἐπικὸς τις παρακείμ. σχηματισθεὶς οἱονεὶ ἐξ ἐνεστῶτος **τιέω,** ἀλλ' ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει, εἶμαι τεταλαπωρημένος, τεθλιμμένος, **τίφθ'** οὕτω τετίησθον, Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη; Ἰλ. Θ. 447· ἀλλαχοῦ ὁ Ὅμηρος ποιεῖται χρῆσιν παντοίως τῆς μετοχῆς ἐν τῇ φράσει, **τετιημένος** (ἢ **τετιημένη**) ἦτορ, λελυπημένος τὴν καρδίαν, Ἰλ. Δ. 556, Ὀδ. Δ. 804, κλπ.· οὕτως, Ἡσ. Θ 163.— Εὑρίσκομεν ὡσαύτως τὴν μετοχὴν τοῦ ἐνεργ. πρκμ. **τετιηώς** (ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ φράσει, τετιηότι θυμῷ, μὲ τεθλιμμένην καρδίαν, Ἰλ. Α. 555, Ρ. 666, Ω. 283· ὡσαύτως, Ἶζον τετιηότες Ι. 13· ὃν δ' ἄνεῳ ἦσαν τετιηότες, ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐσιώπων ἐκ τῆς θλίψεως, αὐτόθι 30, 695.— Ἴδε Κόντου Παντοῖα Φιλολογικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΖ', σελ. 281.

τέτλᾰ, κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ **τέτλαθι,** διάφορ. γραφ. ἀντὶ **τέττα.** Ἰλ. Δ. 412, πρβλ. Ἑλλάδιον ἐν Φωτίου Βιβλιοθ. 531.

τέτλᾰθι, τετλαίην, τετλάμεν, τετλάμεναι, τετληώς, ἴδε ἐν λ. ***τλάω.**

τετμηώς, Ἐπικ. μετοχ. πρκμ. τοῦ **τέμνω** (μετὰ παθ. σημασίας), νέων τετμηότι θαλλῷ Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 156.

τέτμον, καὶ **ἔτετμον,** Ἐπικ. ἀόρ. ἄνευ ἐνεστῶτος ἐν χρήσει, εὑρ σκόμενος δὲ παρ' Ὁμήρ. ἐν τῇ ὁριστικῇ. μετ' αὐξήσεως καὶ ἄνευ αὐξήσεως. Καταλαμβάνω, καταφθάνω, φθάνω, εὑρίσκω, ἔνθ' ὄγε Νέστορ' ἔτετμεν Ἰλ. Δ. 293, πρβλ. Ζ. 515, Ὀδ. Γ. 256, κ. ἀλλ.· ὃν .. γῆρας ἔτετμεν Δ. 218· οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν Ἰλ. Ζ. 374, πρβλ. Ὀδ. Ε. 58· ὄφρ' ἔτι .. μητέρα τέτμῃς Ο. 15· γ' πληθ. **τέτμομεν** Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1275· εὐκτ. **τέτμοιμεν** Θεόκρ. 25. 61· — οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς Τραγικοῖς, ἐκτὸς ἂν παραδεχθῶμεν τὴν εἰκασίαν τοῦ Ἑρμάννου ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 787, ἴδε **τέμνω** VI. 2. *6*. **2)** μετὰ γεν., μετέχω τινός, λαμβάνω μερίδιον, ὅς δέ κε τέτμῃ ἀταρτηροῖο γενέθλης Ἡσ. Θ. 610.

τετολμηκότως, Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεργ. πρκμ. τοῦ **τολμάω,** πλέοντες τετολμηκότως Πολύδ. 1. 23, 5., 9. 4, 2.

τέτορες, οἱ, αἱ, **τέτορα,** τά, Δωρ. ἀντὶ **τέσσαρες.**

τέτρᾰ-, ἀντὶ **τέτορα, τέσσαρα,** ἐν συνθέτοις, ὡς ἐν ταῖς **ἀκολουθούσαις** λέξεσιν.

τετρᾰβάϊμων [ᾰ], **ον,** γενικ. **ονος,** (βαίνω) τετράπους, Ἵπποι Εὐρ. Ἡλ. 476· τ. ἀπήνη = τέθριππον, ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 517· ἅρμασι τετραβάμοσι ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 792· τετραβάμοσιν ἐν χαλαῖσιν αὐτόθι 808· — **τετραβάμοσι γυίοις** ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 376.

τετρᾰβᾰρής, ές, τετραπλάσιος τὸ βάρος, Ἀλκαῖ. 147, ἐν τῇ ποιητ. γεν. πληθ. **τετραβαρήων.**

τετράβιβλος, ον, συνιστάμενος ἐκ τεσσάρων βιβλίων, ἐπιγραφὴ συγγράμματός τινος τοῦ Πτολεμαίου, Buttm. Mus. d. Alterthumsw. 2. 8, σ. 485.

τετρᾰβόειος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τεσσάρων βοείων δορῶν, ἐπὶ ἀσπίδος, τετρ. σάκος Καλλ. εἰς Ἄρτ. 53, Κόϊντ. Σμυρν. 6. 547.

τετράβρᾰχυς, εως, ὁ, μετρικὸς πούς συγκείμενος ἐκ τεσσάρων βραχειῶν συλλαβῶν, = **προκελευσματικός,** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 237.

τετράβυρσος, ον, ὁ ἐκ τεσσάρων βυρσῶν ἢ δερμάτων, «τετραθέλυμνον, τετράβυρσον» Σχόλ. Lond. εἰς Ἰλ. Ο. 479.

τετραγαμία, ἡ, ὁ τέταρτος γάμος, Κ. Μανασσ. Χρον. 5403, Σκυλίτζης σ. 702, κλπ.

τετραγγούριον, ἢ **τετράγγουρον,** εἶδος ἀγγουρίου, Σουΐδ. ἐν λ. **σικύα,** ἴδε Δουκάγγ. ἐν λ. **ἀγγούριον.**

τετράγηρυς, υ, ὁ ἔχων τέσσαρας τόνους ἢ φωνάς, τετράφωνος, ἐπὶ τοῦ τετραχόρδου, Τέρπανδρ. 1.

τετραγλωσσος, ον, ὡς καὶ νῦν, Γλωσσ.

τετραγλώχῖς, ῖνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τέσσαρας γωνίας, τετράγωνος, Ἀθ. Π. 6. 334.

τετράγνᾰθος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας γνάθους, σιαγόνας, φαλαγγίων τῶν τετραγνάθων καλουμένων Στράβ. 772, Αἰλ. π. Ζ. 17. 40.

τετραγονία, ἡ, τέσσαρες γενεαί, τετραγονίαν τοιάνδε οὐδείς πω ἤκουσεν οὐδὲ διηγήσατο Ἀριστείδ. 1. 42.

τετραγράμμᾰτος, ον, ὁ ἐκ τεσσάρων γραμμάτων συγκείμενος· τὸ **τετραγράμματον,** ἡ ἐκ τεσσάρων γραμμάτων συγκειμένη λέξις, δηλ. τὸ ἱερὸν τοῦ Θεοῦ Ἑβραϊκὸν ὄνομα JHVH (Ἰαυέ, κοινῶς Ἰεχωβᾶ), Φίλων 2. 152· Ἑλλ. **Ἰαοῦ** (Κλήμ. Ἀλ. 666)· (οὕτω, τὸ **τετράγραμμον** Κλήμ. Ἀλ. ἔνθ' ἀνωτ., Εὐσ. Εὐαγγ. Ἀπόδ. 435C)· ὡσαύτως τὸ ὄνομα Ἀδάμ, Χρησμοὶ Σιβυλλιακοὶ 2. 24.

τετράγυος, ον, ὁ περιέχων τέσσαρας γύας γῆς, μέγας ὄρχατος .. τ. Ὀδ. Η. 113· — οὐδ. ὡς οὐσιαστ. μέτρον γῆς, ὅσον οὑναται εἷς ἄνθρωπος νὰ ἀρόσῃ ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας, Σ. 374, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 134· τ. αὖλαξ ἐν Ὀρφ. Ἀργ. 869.

τετρᾰγωνέω, ἀποτελῶ τετράγωνον μετά τινος ἄλλου, ὁ Ἄρης τετραγωνεῖ τὸν Δία, ἀστρολογικὴ φράσις ἐν Ψευδολουκ. Φιλοπάτριδι 24.

τετρᾰγωνία, ἡ, δένδρον τι ἢ θάμνος, εὐώνυμος, Λατ. euonymus Europaeus, κληθὲν οὕτως ἐκ τοῦ τετραγώνου καρποῦ αὐτου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 4. 2.

τετρᾰγωνιαῖος. α, ον, = **τετράγωνος,** Γεωπον. 2. 2, 4, Ἀποφθ. Παλέρ. Cotel. Mon. τ. 1, σ. 561C.

τετρᾰγωνίζω, μέλλ. Ἀττικ. **-ιῶ,** ποιῶ τι τετράγωνον, ἐπὶ γραμμῶν ἢ ἀριθμῶν, Πλάτ. Πολ. 527Δ, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυτ. 2. 2, 9· ὅσαι γραμμαὶ τὸν ἰσόπλευρον .. ἀριθμὸν τετραγωνίζουσι, αἱ γραμμαὶ ὅσαι σχηματίζουσιν ἰσόπλευρον ἀριθμὸν ὡς τὸ ἑαυτῶν τετράγωνον, Πλάτ. Θεαίτ. 148Δ· τ. τὸν κύκλον, κατασκευάζω τετράγωνον ἐμβαδὸν ἴσον τῷ τοῦ κύκλου, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 11, 3.—Παθ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Προτ. 2. 25, 2.

τετρᾰγωνισμός, ὁ, τὸ τετραγωνίζειν, Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 2, 2· τοῦ κύκλου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 9, 1, Σοφιστ. Ἔλεγχ. 11, 3.

τετρᾰγωνο-ειδής, ές, ὅμοιος τετραγώνῳ, ἔχων σχῆμα τετραγώνου, Εὐστ. 892. 12, Ἐτυμολ. Μέγ.

τετρᾰγωνο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων πρόσωπον τετράγωνον, ἐπὶ τῶν ἐνυδρίδων καὶ τῶν κατώρων, Ἡρόδ. 4. 109.

τετράγωνος [ᾰ], **ον,** ὁ ἔχων τὰς τέσσαρας γωνίας ἴσας, ὀρθογώνιον, ἢ μᾶλλον τὸ ἰδίως τετράγωνον, τὸ ἔχον καὶ τὰς πλευρὰς ἴσας, Λατ. quadratus, Ἡρόδ. 1. 178, 181., 2. 124, Ἱππ. Ἀγμ. 761· ὁκοὺς τετραγώνους Θουκ. 4. 112, κλπ.· τ. ἐργασία, οἱ Ἑρμαῖ, ὁ αὐτ. 6. 27· — τὸ τετράγωνον Πλάτ. Πολ. 510D, κλπ.· ἰδίως σῶμα στρατιωτῶν παρατεταγμένον ἐν σχήματι τετρα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γώνῳ, Λατιν. agmen quadratum, Ξεν. Λακ. 12, 1· τ. τάξις παρὰ Θουκ. 4. 125. 2) τ. ἀριθμός, δηλ. ἀριθμὸς πολλαπλασιασθεὶς ἐφ' ἑαυτόν, Πλάτ. Θεαίτ. 147Ε, κλπ. II. μεταφ., τέλειος, ὡς τὸ τετράγωνον, χερσί τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετράγωνος τετυγμένος Σιμων. παρὰ Πλάτ. Πρωτ. 344Α· τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα φάναι τετράγωνον Ἀριστ. Ρητορ. 3. 11, 2, πρβλ. Ἠθικ. Νικ. 1. 10, 11. III. ἱμάτιον τ., ἡ χλαῖνα ἥτις ἐκρέματο τετράγωνος, ἐν ᾧ ἡ χλαμὺς εἶχε κυκλοτερὲς σχῆμα, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 458· οὕτω καὶ κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ ἡμικύκλιον, ὅπερ ἐσχημάτιζεν ἡ τῶν Ρωμαίων toga, Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 213Β, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 11. IV. Ἐπίρρ. -νως, Φιλόστρ. 331.

τετρᾰγωνώδης, ες, = **τετραγωνοειδής**, Σχόλ. ἐν τοῖς Villois. Ἀνεκδ. 2. 178.

τετρᾰδακτῠλιαῖος, α, ον, ὁ ἔχων ὕψος ἢ μῆκος τεσσάρων δακτύλων, λιθάρια ὕψει τετραδακτυλιαῖα Διοσκ. 1. 84, Σέξτ. Ἐμπειρ. πρ. Μαθ. 10, 156.

τετρᾰδάκτῠλος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας δακτύλους, πόδες Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 30· ἐπὶ πτηνῶν. ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 12, 4. 2) ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος, κλπ., τεσσάρων δακτύλων, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 783· τὸ τ. Αἴλ. Διονύσ. παρ' Εὐστ. 1291. 43.

τετρᾰδαρχέομαι, = **τετραρχέομαι**, Θετταλῶν τετραδαρχουμένων Ἑρμογέν. σ. 268, 22.

τετρᾰδαρχία, ἡ, = **τετραρχία**, διάφορ. γραφ. παρὰ Δημ. 117. 26, Ἀππ. Συρ. 50, κλπ.

τετράδειον, τό, τὸ ἐκ τεσσάρων συνεστώς, ἀπόσπασμα στρατιωτικὸν ἐκ τεσσάρων ἀνδρῶν, ὅπερ ἐκαλεῖτο καὶ ἐξώδιγλον, «διὰ διφθόγγου καὶ προπαροξύνεται· ἡ παράδοσις» Χοιροβοσκ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξων. 2. 269· οὕτω, **τετράδιον** Φίλων 2. 533, Πράξ. Ἀποστ. ιβ', 4. 2) ὡς παὶ νῦν, τετράδιον δεδιπλωμένον εἰς τέσσαρα, ἔχον τέσσαρα φύλλα, Συνέσ. 1537, Κύριλλ. Ἀλ. Χ, 68Β, Ἀναστ. Σιν. 41, κλπ.

τετρᾰδισταί, οἱ, νεανίαι ἀπὸ κοινοῦ συνερχόμενοι ὅπως συνευφρανθῶσι κατὰ τὴν τετάρτην τοῦ μηνός, Ἄλεξ. ἐν «Χορηγίδι» 1 πρβλ. Meineke Μένανδρ. 110. II. ἄνθρωποι γεννηθέντες ὅπως διέλθωσι τὸν βίον ἐν μόχθοις, ὡς ὁ Ἡρακλῆς, ὅστις ἐγεννήθη κατὰ τὴν τετάρτην ἡμέραν τοῦ μηνὸς (τετρὰς 2, ὃ ἴδε), οἱ ἐπίπονον βίον διάγοντες Α. Δ. 309, Ἐτυμ. Μέγ. 754, 15.

τετρᾰδραχμιαῖος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Ἀλέξ. Τραλλ. 8. 452.

τετράδραχμος, ον, ὁ ἔχων ἀξίαν τεσσάρων δραχμῶν, Ἀριστ. Οἰκ. 2, 8. II. **τετράδραχμον, τό,** ἀργυροῦν νόμισμα τεσσάρων δραχμῶν, δυνάμενον σχεδὸν 3.90 δραχμὰς νέας, Συλλ. Ἐπιγρ. 139. 22, Πλάτ. Ἀξίοχ. 366C, Πλουτ. Σύλλ. 25, πρβλ. **στατήρ.**

τετράδρομον τὸ ἐν τῷ Ἱπποδρόμῳ, Κ. Πορφ. Ἔκθ. βάσ. τάξ. σ. 338, ἔκδ. Β.

τετρᾰδῠμος [ᾰ], ον, τετραπλοῦς, Ὀππ. Κυν. 2. 181· τ. τίκτειν, τίκτειν τέσσαρα ὁμοῦ, Στράβ. 695. (-**δυμος** εἶναι φανερῶς ἐπιθετικὴ ἀριθμητικὴ κατάληξις, πρβλ. **δίδυμος, τρίδυμος, ἑπτάδυμος,** ὡσαύτως **ἀμφίδυμος**).

τετράδων, ὁ, πιθ. = **τετράων**, Ἀλκαῖ. 148.

τετράδωρος, ον, ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος τεσσάρων παλαμῶν, παρὰ Πλιν. Ν. Η. 35. 14.

τετραέλικτος, ον, = τῷ ἑπομ., ὄφις Ἀνθ. Π. 7. 210.

τετραέλιξ, ῐκος, ὁ, ἡ, ὁ τετράκις περιειλημμένος ἢ πολυέλιξ· τετραέλιξ, ἡ, φυτόν τι ἀκανθοειδές, Ἡσύχ.· **τετράλιξ** ἐν Ἀντιγράφοις τοῦ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4. 4.

τετραένης, ες, ὁ ἔχων ἡλικίαν τεσσάρων ἐτῶν, Λατ. quadrimus, Θεόκρ. 7. 147· — οὕτω, **τετράενος, ον,** Καλλ. Ἀποσπάσπ. 154.— Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σελ. 67.

τετραετηρία, ἡ, περίοδος χρονικὴ τεσσάρων ἐτῶν, Γλωσσ.

τετραετηρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τετραετηρίδα, Ἰουλιαν. 155Β, Σύγκελλ., κλπ.

τετραετηρίς (ἐξυπακουομ. ἑορτή), **ίδος, ἡ,** κατὰ πᾶν τέταρτον ἔτος γινομένη πανήγυρις, Συλλ. Ἐπιγρ. 2741. 22., 2812. II. περίοδος χρονικὴ τεσσάρων ἐτῶν, Ὡραπόλλ. 1. 5, Κηνσωρῖνος 18.

τετραέτηρος, ον, = τῷ ἑπομ., Ἡσύχ.

τετραετής, ές, ἡ τετραέτης, ες, ὁ ἔχων ἡλικίαν τεσσάρων ἐτῶν, ἐπεὰν τ. γένηται (ἐξυπακ. τὰ παιδία) Ἡρόδ. 4. 187· τ. ἦθος ψυχῆς Πλάτ. Νόμ. 793Ε. II. ὁ ἐκ τεσσάρων ἐτῶν ἀποτελούμενος, χρόνος Ἡρόδ. 1. 199, Διον. Ἀλ. 3. 69· διάστημα Πολύβ. 9. 1, 1.

τετραετία, ἡ, περίοδος χρονικὴ τεσσάρων ἐτῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 7, Πλουτ. Πομπ. 55, κλπ.

τετράζευκτος, ον, = τῷ ἑπομ., Φιλήμ. Λεξ. Τεχνολογ. 318.

τετράζῠγος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας ζυγούς, ὄχος Εὐριπ. Ἑλ. 1039· — καθόλου, τετραπλοῦς, ὀμφὴ Νόνν. Δ. 12. 108· κόσμος αὐτόθι 169.

τετράζυξ, ῠγος, ὁ, ἡ, = **τετράζυγος**, Νόνν. Δ. 7. 6.

τετράζω, κράζω ὡς ὁ τὸ ὄρνεον τέτραξ, ὅταν ᾠοτοκῇ, Ἀλέξ. ὁ Μύνδ. παρ' Ἀθην. 398D. II. τηρῶ τὰς τετράδας τῶν γυμναστῶν, Φιλοστρ. Γυμναστ. § 47-54, ἴδε **τέτραξ.**

τετραήμερος, ον, τεσσάρων ἡμερῶν, κατὰ τετραήμερον, κάθε τέσσαρας ἡμέρας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 20, 4, πρβλ. **τετρήμερος.**

τετράθετος, ον, «τέσσαρας θέσεις ἔχων ἐπαλλήλους» Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ο. 479.

τετράηχος, ὁ, ἡ, ὁ τέσσαρας φωνὰς ἐκπέμπων, τὴν τετράηχον τοῦ Ἀπόλλωνος λύραν Γεωργ. Πισίδ. σ. 333, 16.

τετρᾰθέλυμνος, ον, (θέλυμνον) τετράπτυχος, τ. σάκος, «τετραθέλυμνον· τετράπτυχον, ἐκ τεσσάρων πτυχῶν τεθειμένον, ὅ ἐστιν ἐπιθήματα ἔχον τέσσαρα ἐπάλληλα, ἐκ τεσσάρων δερμάτων συνεστὼς» (Ἡσύχ.), Ἰλ. Ο. 479, Ὀδ. Χ. 122.

τετράθηρος, ον, ὁ τέσσαρα ζῷα ἔχων, τετράθηρον ἅρμα τῶν Εὐαγγελίων (περὶ τῶν τεσσάρων εὐαγγελιστῶν) Ἰω. Χρυσ. τ. 6, Ὁμιλ. 122.

τετραθεῖα, ἡ, τετραπλῆ θεότης, τετραθείαν νοσήσομεν Μάξιμ. Ὁμολ. τ. 1, σ. 111D.

τέτραθλος, ὁ, ἡ, ὁ τεσσάρων ἄθλων ἀξιωθείς, Ψευδοχρυσ. τ. 8, σ. 223Ε.

τετράθῠρος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας θύρας ἢ ἀνοίγματα, ὁπάς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9, 41, 5, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 205Β.

τετραίνω· Ἰων. μέλλ. **τετρᾱνέω (δια-)** Ἡρόδ. 3. 12· Ἐπικ. ἀόρ. **τέτρηνα,** ὁ μόνος ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρ. τύπος. — Μέσ., ἀόρ. **ἐτετρηνάμην (δι-)** Ἀριστοφάν. Θεσμ. 18.— Παθητ., ἀόρ. **ἐτετράνθην** Λυκόφρ. 781, Ἀνθ. (ἴδε κατωτ.). Ἕτεροι χρόνοι σχηματίζονται ἐκ τοῦ **τράω,** μέλλ. **τρήσω** Λυκόφρ. 665· ἀόρ. **ἔτρησα** Ἱππ. 471. 2, κλπ., (συν-) Πλάτ., κλπ.— Μέσ., ἀόριστ. **ἐτρησάμην** Γαλην. 4. 708.— Παθ., ἀόρ. **ἐτρήθην** Γεωπ., (ἀν-) Ἀθήν. 182Ε· πρκμ. **τέτρημαι** ἴδε κατωτ.— Ἕτερος ἐνεστὼς **τετραίνω** ἀπαντᾷ παρὰ Θεοφρ., μετ' ἀορ. **ἐτέτρᾱνα** ὁ αὐτ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 7, 6 κέξ., 5. 4, 5 (ἔνθα ἀναγνωστέον **ἐτέτρᾱνα**)· τὸ γ' πληθ. παθ. παρατ. **τετρήνοντο** παρὰ Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 244, εἶναι πιθ. πλημμ. γραφ. ἀντὶ **τετρήναντο** ἢ **τετραίνοντο**· καὶ τὸ **τετρήνεται** παρ' Ἱπποκρ. 238, 21 πλημμ. γραφ. ἀντὶ **τετραιν-.** Ὁ ἐνεστ. **τετράω** πρῶτον παρὰ τῷ Διοσκ. σ. 77, 85, Φώτ. Μετοχ. **δια-τετράντες** (οἱονεὶ ἐξ ὁριστ. -**τέτρημαι**) Δίων Κ. 69. 12. Παθ. **τέτραμαι** Ὀρειβάσ. (Ἐκ τῆς √ΤΕΡ, ἴδε ἐν λ. **τείρω**). Καθόλου εἰπεῖν, τὰ σύνθετα μετὰ τῆς **διὰ** καὶ **σὺν** εἶναι συνηθέστερα τοῦ ἁπλοῦ ῥήματος, πρβλ. ὡσαύτως καὶ τὰ σύνθετα μετὰ τῶν προθέσ. **κατὰ** καὶ **ἐκ.** Τρυπῶ, διατρυπῶ, ποδῶν τέτρηνε τένοντε Ἰλ. Χ. 396· τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρῳ Ὀδ. Ψ. 198, πρβλ. Ε. 247. — Παθητ., πυκιναῖς τέτρηνται ἄλοξιν Ἐμπεδ. 345· λίθος τετρημένος Ἡρόδ. 2. 96· ὁ οὐρανὸς τέτρηται, ἔχει ὁπάς, ὁ αὐτ. 4. 158· τέτρηται δικτύου πλέον (οὕτως ὁ Αἰπ. ἀντὶ **τέτρωται**) Αἰσχύλ. Ἀγ. 868· τέτρηται, ἐπὶ τοῦ οὐρητῆρος ἀγωγοῦ, Ἱππ. π. Ἀέρ. 286· ὥσπερ κόσκινον τέτρηται Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 404· ὁ τετρημένος πίθος, ἴδε ἐν λέξ. πίθος Ι. 2· χάσμα .. δι' ὅλης τῆς γῆς τετρ. Πλάτ. Φαίδων 112Α· κοιλίαι εἰς τὸν πλεύμονα τετρη. Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστορ. 1. 17, 4· τετρανθεὶς αὐλὸς Ἀνθ. Π. 6. 296. — Ἴδε Κόντου Παντοῖα Φιλολογικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΖ', σελ. 273-4.

τετράϊππον, τό, σπάν. τύπος ἰσοδύναμ. τῷ **τέθριππον,** Γλωσσ.

τετρακαιδεκάεδρα, τά, τὰ ἔχοντα 14 ἕδρας, Πάππος ἐν τῇ ὑπὸ Heiberg ἔκδ. Ἀρχιμήδ. τ. 2, σ. 460.

τετρᾰκαιδεκα-έτης, ες, ὁ ἔχων ἡλικίαν δεκατεσσάρων ἐτῶν, Διον. Ἀλ. 6. 21· ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. **τετρακαιδεκέτης.** II. θηλ. **τετρᾰκαιδεκέτις, -ιδος,** δεκατεσσάρων ἐτῶν ἔχουσα ἡλικίαν, κόρη Ἰσοκρ. 388Ε.

τετρακέρατος, ον, = **τετράκερως**, Νεῖλ. 164D, Achmes Ὀνειροκρ. 238, σ. 214. 2) ὁ τεσσάρων κερατίων, Θεοφάν. 757, 6, Κεδρ. Π, 38. 14.

τετράκερως, ων, ὁ ἔχων τέσσαρα κέρατα, ἔλαφος Ἀνθ. Π. παράρτ. 319· ὄϊς Ὀππ. Κυν. 2. 378.

τετρᾰκέφᾰλος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας κεφαλάς, Ἐπιγρ. παρ' Εὐστ. Ἰλ. σ. 1353. 8· [ἔχει τὴν παραλήγουσαν μακρὰν ἐν τέλει ἐξαμέτρου, ὡς εἰ ἦν -**κέφαλλος,** πρβλ. **κυνοκέφαλος**].

τετράκιν, = **τετράκις,** ἴδε **ὀκτάκιν** ἐν Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τετρᾰκίνη [ῐ], ἡ, = **θριδακίνη,** Ἱππῶναξ. 118.— Καθ' Ἡσύχ., «τετρακίνη· ἡ ἀγρία θρίδαξ».

τετράκις [ᾰ]. Ἐπίρρ., τέσσαρας φοράς, Λατ. quater, Ὀδ. Ε. 306, Ἡρόδ. 2. 142, Ἀριστοφάν. Πλ. 851, κλπ.· — μεθ' Ὁμηρ. ὡσαύτως **τετράκι** Συλλ. Ἐπιγραφ. 17, Πινδ. Ν. 7. 153, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 55. 2· τὸ τετράκις ἄρχοντα τὴν μεγίστην ἀρχὴν (ἀντὶ τὸ τέταρτον) Ἐπιγρ. Ὀλβίας, CIG. 2059.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τετρᾰκισ-μύριοι [ῡ], αι, α, τετράκις μύριοι, δηλ. τεσσαράκοντα χιλιάδες, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 5, Ἀριστ. π. Κόσμ. 3, 13.

τετρᾰκισ-χίλιοι [ῐ], αι, α, τετράκις χίλιοι, δηλ. τέσσαρες χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 9, κ. ἀλλ.· κατὰ τμῆσιν, τετράκις γὰρ χίλιοι Θουκ. 6. 31.

τετρᾰκίων [ῐ], **ον**, γεν. **ονος**, ὁ ἔχων τέσσαρας κίονας, Ὀρφ. Εὐχὴ πρὸς Μουσαῖον 39.

τετρᾰκλᾰστος, ον, ὁ κεκλασμένος εἰς τέσσαρα τεμάχια, ἐπὶ ἄρτου, Πρόκλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 440 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **τετράτρυφος**.

τετρᾰκλῖμος (χώρα), ἡ, τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος, Νικήτ. 376B.

τετρᾰκλῖνος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρα καθίσματα ἢ ἀνάκλιντρα, ἅμαξα Λουκ. Τόξ. 46· οἶκοι Ἀθήν. 47F.

τετρᾰκνᾱμος, ον, Δωρικ. ἀντὶ **τετράκνημος**, ὁ ἔχων τέσσαρας κνήμας ἢ ἀκτῖνας, Φερεκύδ. 103· δεσμὸς τετρ., ἐπὶ τοῦ τροχοῦ τοῦ Ἰξίονος, Πινδ. Π. 2. 73· ἴυγξ τετρ., τὸ ὄρνεον ἴυγξ προσδεδεμένον ἐπὶ τετρακνήμου τροχοῦ, αὐτόθι 4. 382.

τετρακογχώματα τῆς τροπικῆς, αἱ τέσσαρες κόγχαι, γωνίαι τῆς τροπ. (ἴδε **τροπικὴ**), Λυδ. κ. Ρωδ. στ. 2736, ἔκδ. Μαυρ.

τετρακόρη, ἡ, ἐπώνυμον τῆς Περσεφόνης (Κόρη), Συλλ. Ἐπιγρ. 4000. 15.

τετρᾰκόρυμβος, ον, ὁ ἔχων πυκνοὺς κορύμβους, κισσὸς Ἀνθ. Π. 7. 23.

τετρᾰκόρωνος, ον, ὁ τετράκις μακροβιώτερος κορώνης, Ἡσ. Ἀποσπ. 50. 2.

τετρᾰκόσιοι, αι, α, ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ. 1. 178, κλπ.· ἐν τῷ ἐνικῷ, τ. ἀσπὶς Ξεν. Ἀν. 1. 7, 10. **II**. οἱ τετρακόσιοι, ἐν Ἀθήναις: **1**) ἡ ὀλιγαρχία ἡ καταστᾶσα τῷ 411 π. Χ., Θουκ. 8. 67, Λυσί. 183. 39, Ψήφισμ. παρ' Ἀνδοκ. 10. 41, κλπ. **2**) ἀρχαιοτέρα βουλή, Ἀλ. Ποικ. Ἰστ. 5. 13.

τετρᾰκοσιοστός, ή, όν, ὁ μετὰ 399 ἄλλους, ἔτος Δείναρχ. 99. 29.

τετρᾰκοστύλιαστος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 3. 94.

τετρᾰκόστῡλος, ον, ὁ χωρῶν τέσσαρας **κοτύλας**· κύλιξ Ἄλεξις ἐν «Πανυχίδι ἢ Ἐρίθοις» 5.

τετρακτύς, **ύος**, ἡ (τετρᾰ́ς) ὄνομα σημαῖνον τὸ ἄθροισμα τῶν τεσσάρων πρώτων ἀριθμῶν, δηλ. ὁ ἀριθμὸς 10 (= 1+2+3+4), ὃν οἱ Πυθαγόρειοι ἐνόμιζον ὡς τὴν ῥίζαν ἢ τὴν πηγὴν πάσης δημιουργίας, καὶ ὅστις ἀπετέλει τὸν μέγιστον καὶ ἱερώτατον αὐτῶν ὅρκον, ναὶ μὰ τὸν ἀμε ἔρχ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν, παγὰν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν Χρυσ. Ἔπη 48, πρβλ. Ἱεροκλέα 20, Πλούτ. 2. 381F· — ἑτέρους συνδυασμοὺς δηλουμένους διὰ τοῦ **τετρακτύς** παρέχει ὁ Böckh (Kleine Schriften, 2, 1, σ. 133 κἑξ.), δηλ. (α). 1, 2, 4, 8· (β). 1, 3, 9, 27· ἐν οἷς ἡ μὲν μονὰς παριστάνει σημεῖον, οἱ δὲ κατόπιν ἀριθμοὶ γραμμάς, οἱ τρίτοι τετράγωνα, οἱ δὲ τέταρτοι κύβους, πρβλ. **τετρᾰ́ς** I. **II**. ὁμὰς ἐκ τεσσάρων στρατιωτῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 8785c.

τετρᾰκυκλος, ον, τετράτροχος, ἕλκον τ. ἁπήνην Ἰλ. Ω. 324· ἅμαξαι ἐσθλαὶ τετράκυκλοι Ὀδ. I. 242, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 188, πρβλ. 2. 63, Ἱππ. π. Ἀέρ. 291. [ἄ πανταχοῦ πλὴν ἐν Ὀδ. ἕνθ' ἀνωτ., ἔνθα ἴσως ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι **τεσσαρᾰκύκλοι**]

τετρακωλία, ἡ, λέξις τῆς μετρικῆς, Mar. Victor. ἐν Gramm. Lat. ed. Keil. VI, σ. 178, 31.

τετρᾰ́κωλος [ᾰ], ον, ὁ ἔχων τέσσαρα κῶλα (καθ' Ἡσύχ.: «τετράκωλος· τετράπους»), ἔνθεν ἔδην τετράκωλος ἐπ' οὔδεος Γρηγ. Ναζ. 82, 47, ἔκδ. Dronke· ὁ ἐκ τεσσάρων μερῶν ἀποτελούμενος, στροφὴ Γραμμ.

τετρακωμία, ἡ, ἕνωσις τεσσάρων κωμῶν, τῆς τετρακωμίας τῆς περὶ Τάναγραν Σ-ράβ. 405.

τετρᾰ́κωμος [ᾰ], ὁ, «μέλος τι σὺν ὀρχήσει πεποιημένον εἰς Ἡρακλέα ἐπινίκιον, ἐκαλεῖτο δὲ τέσσαρες κῶμοι» Ἡσύχ. (πρβλ. **τετραδίσται** II), Τρύφων παρ' Ἀθην. 618C, Πολυδ. Δ', 105.

τετρᾰλεκτος, ον, ὁ τετρᾰκὶς λεγόμενος, ἐπαναλαμβανόμενος, τὰ τετράλεκτα, ᾠδαί τινες τετρᾰκὶς ἐπαναλαμβανόμεναι, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 291, 21.

τετρᾰλῖνον [ᾰ], τό, σπάγγος ἐκ τεσσάρων κλωστῶν, κοινῶς «τετράκλωνον», Γλωσσ.

τετρᾰλιξ, ἴδε **τετρᾰέλιξ**.

τετρᾰλογία, ἡ, (λόγος) σειρὰ ἢ σύστημα τεσσάρων δραμάτων, τριῶν Τραγικῶν καὶ ἑνὸς Σατυρικοῦ (ἢ ἐνίοτε τεσσάρων Τραγῳδιῶν), ἐδιδάσκοντο δὲ ὁμοῦ ἀπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις σκηνῆς ἐν δραματικῷ ἀγῶνι πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ βραβείου κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Διονύσου· ἄνευ τοῦ Σατυρικοῦ δράματος αἱ τρεῖς Τραγῳδίαι ἐκαλοῦντο **τριλογία**, ὡς εἶναι ἡ Ὀρέστεια τοῦ Αἰσχύλου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 576, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1124 (1155D), Διογ. Α. 3. 61· — ἴδε W. Christ Ἱστ. Ἑλλ. Λογοτ. μετάφρ. Κώνστα τ. 1, σ. 363, 426, κλπ., Welcker Aeschyl. Trilogie· — οὕτως ἐπὶ συστήματος τεσσάρων ὁμοῦ Πλατωνικῶν διαλόγων, Θράσυλλ. παρὰ Διογ. Α. 3. 56, πρβλ. 9. 45.

τετρᾰλοφος, ον, εἰς ἑρμηνείαν τοῦ **τετραφάληρος**, παράφρ. Ἰλ. Α. 41.

τετρᾰμερής, ές, ὁ ἐκ τεσσάρων μερῶν ἀποτελούμενος, Ἀριστ. Ἀπόσπ. 43, Σέξτ. Ἐμπειρ. π. Π. 1. 23, 237. — Ἐπίρρ. **-ρῶς**, Εὐστ. 1572, 24· — ὁ Τζέτζ. ἐν Ἰστ. 3. 341, ἔχει καὶ τὸ οὐσιαστ. **τετραμέρεια**, ἡ, πρὸς πᾶσαν τετραμέρειαν τῆς γῆς ἁπλῶσας νίκας.

τετρα-μέτρητος, ὁ χωρῶν τέσσαρας **μετρητάς**, τετρ. κρατῆρες Καλλίξεν. παρ' Ἀθην. 199E.

τετρᾰ́μετρος [ᾰ], ον, ὁ συνισάμενος ἐκ τεσσάρων μέτρων· δηλ. ἐπὶ ἰαμβικῶν καὶ τροχαί ὧν στίχων, ὁ συγκείμενος ἐκ τεσσάρων διποδιῶν ἢ συζυγιῶν· τὸ τετράμετρον, Λατ. versus octonarius, εἶναι καθόλου τὸ τροχαϊκὸν τετράμετρον, Ἀριστοφ. Νεφ. 642, 645, Ξεν. Συμπ. 6. 3, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 1, 9., 3. 8, 4, Ποιητ. 4, 18· ὡσαύτως καὶ τὸ ἀναπαιστικὸν τετράμετρον, καλούμενον τὸ Ἀριστοφάνειον (ὡς ἐν Νεφ. 957 κἑξ.), Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 25, πρβλ. **τρίμετρος**. **2**) γωνίαι τ., ὀρθαὶ γωνίαι, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 199D.

τετραμηνιαῖος, α, ον, = τῷ ἑπομ., σπονδαὶ Διόδ. 11. 80, πρβλ. Λεβέκ. εἰς Φρύνιχ. 949.

τετράμηνος [ᾰ], ον, (μὴν) ὁ ἐκ τεσσάρων μηνῶν ἀποτελούμενος, ἐπὶ τέσσαρας μῆνας διαρκῶν, σπονδαὶ Θουκ. 5. 63· τετράμηνοι ὀχεύουσι, εἰς ἡλικίαν τεσσάρων μηνῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5 14, 12· **τετράμηνον**, χρονικὸν διάστημα τεσσάρων μηνῶν, αὐτόθι 6. 18, 22· οὕτω **τετράμηνα** Ἱππ. Ἀφ. 1249.

τετραμνᾶος, ᾱ, ον, = τῷ ἑπομ., Διόδ. 3. 16.

τετράμνους, ουν, (μνᾶ) ὁ ἔχων ἀξίαν ἢ βάρος τεσσάρων μνῶν, Ἀθήν. 466B, πρβλ. Λοδ. εἰς Φρύν. 553.

τετρᾰμοιρία, ἡ, τετραπλῆ μερίς, τὸ τετραπλοῦν, τῷ μὲν στρατιώτῃ Κυζικηνόν, τῷ δὲ λοχαγῷ δι**μοιρίαν**, τῷ δὲ στρατηγῷ τετραμοιρίαν, δηλ. τέσσαρας Κυζικηνοὺς στατῆρας, Ξεν. Ἀνάβ. 7. 2, 36., 6. 1.

τετρᾰμοιρος [ᾰ], ον, ὁ τῆς τετάρτης μοίρας, οἱ τετράμοιρον νυκτὸς φρουρὰν πάσης στρατιᾶς προκάθηνται, «οἱ τετάρτην μοῖραν φρουροῦντες» (Σχόλ.), Εὐρ. Ῥῆσ. 5.

τετρᾰ́μορος [ᾰ], ον, = τῷ προηγ., Νικ. Θηρ. 106.

τετράμορφος [ᾰ], ον, ὁ ἔχων τέσσαρας μορφάς, τετραπλοῦς, αἱ τέσσαρες μεταβαλλόμεναι ὧραι τοῦ ἐνιαυτοῦ, Εὐριπ. ἐν Ἀδήλ. 120.

τετράμῠρον, τό, φάρμακον παρεσκευασμένον διὰ τῆς ἀναμίξεως τεσσάρων μύρων, Γαλην. τ. 13, σ. 851.

τετράναξ ὁ, (ὡς τὸν τετραμερῆ κατακρατήσας κόσμον!) Θ. Πτωχοπρόδρ. κ. ἡγ. Α', στ. 17, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τετράνομα, τά, τέσσαρες νόμοι ἤτοι νοῦμμοι, νομίσματα, Ἐπιγρ. Δήλου, Bul. de cor. hel. VI, ἔνθ' ἀναγινώσκονται καὶ **δίνομα** καὶ **νόμοι**.

τετραντιαῖος, α, ον, ἀποτελούμενος ἐξ ἑνὸς τετάρτου, τόκος τ. = 25 ἐπὶ ταῖς ἑκατόν (;)

τετράνυκτία, ἡ, (νύξ) διάστημα χρονικὸν τεσσάρων νυκτῶν, Γλωσσ.

τέτραξ, ᾶγος, καὶ ᾶκος, ὁ, ὄνομα δύο εἰδῶν ἀγρίων πτηνῶν, **1**) ὁ μείζων πιθ. τετράων, ὁ φασιανός, Ἀθήν. 398E, Εὐστ. 1200. 27, Poët. Lat. Min. 1. σελ. 128 W. red.· τίθεται παρὰ τῷ ταῶ ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 885. **2**) μικρόν τι πτηνόν, ὡς ὁ σπερμολόγος, Ἀλέξ. Μύνθ. παρ' Ἀθην. 398C, πρβλ. Ἐπίχ. 25 Ahr. (Πρβλ. **τέτρ-ιξ**, **τετρ-άων**, **τετρ-ᾶδων**, **τετύρ-ας**, **τέταρ ος**, **τετρ-άζω**· Σανσκρ. tittir-is ἢ -as (ran-oline ἢ Ἰνδικὴ περδίξ tridge)· Διθ. teter-va (black-cock)· πιθ. ὁμοματοπ.).

τετρᾰ́ξους, ον, (ξέω) τετράκις σχισθείς, δένδρα τ., τὰ ὁποῖα πρέπει οὕτω νὰ σχισθῶσι, διὰ νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ἐπεξεργασία αὐτῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 1, 9, πρβλ. **δίξους**, **μονόξους**.

τετραξός, ἡ, όν, τετραπλοῦς, γραμμαὶ τετραξαί, στιγμαὶ δὲ πενταξαί Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 12. 2, 7.

τετραοδία, ἡ, καὶ **τετραόδιον**, τό, (ὁδός) τόπος ἔνθα τέσσαρες ὁδοὶ συναντῶνται, σταυροδρόμιον, Λατιν. quadrivium, Γλωσσ.

τετράοδος, ἡ, = τῷ προηγ., Χρησ. παρὰ Παυσ. 8. 9, 4, πρβλ. **τρίοδος**.

τετρ-αοίδιος, ον, σύνθετος ἐκ τεσσάρων ῥυθμῶν, ἐν τῇ μουσικῇ, Πλούτ. 2. 1132D, ἴσως διορθωτ. **τετραφθόγγιος**.

τετραόργυιος, ον, ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος τεσσάρων ὀργυιῶν, Δίων Κ. 70. 4.

τετρᾱορία, ἡ, ἅρμα ἐκ τεσσάρων ἵππων, νικαφόρου Πινδ. Ο. 2. 8, Π. 2. 8, κλπ.

τετράορος, συνηρ. **τέτρωρος**, ον, (ἀείρω) πληθ. **τετράοροι**, τέσσαρες ὁμοῦ συνεζευγμένοι, τ. ἅρσενες ἵπποι Ὀδ. Ν. 81, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 723· τ. ἅρμα, τέθριππον, Πινδ. Π. 10, 101, κλπ.· ὄχος Σοφ. Ἀποσπ. 781· ἔχει Εὐρ. Ἱκέτ. 675· ὡσαύτως, τέτρωρος ἔχος ὁ αὐτ. ἐν Ἴπ. 1229· **τέτρωρον** ἅρμα ὁ αὐτ. ἐν Ἄλκ. 483, Ἡρακλ. 860· **τέτρωρον**, τετρώρῳ θέᾳ κ.τ.λ., τέσ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σαρες ἵπποι ὁμοῦ συνεζευγμένοι, Δίλ. π. Ζ. 1. 36. **II.** τετράπους, τετραόρου φάσμα ταύρου Σοφ. Τρ. 507.

τετράπαλαι [ᾰ], 'Επίρρ., τετράκις πάλαι, πολὺ πρὸ πολλοῦ, Καλλ. ἐν 'Ανθ. Π. 7. 80, πρβλ. **δεκάπαλαι.**

τετρᾰπάλαιστιαῖος, α, ον, =τῷ **τετρα-άλαιστος,** 'Ορειβάσ. σ. 130, 154, ἔκδ. Mai, Γεωπον. 4. 44, 2.

τετρᾰπάλαιστος, ον, ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος τεσσάρων παλαιστῶν, 'Ηρόδ. 2. 149.

τετράπεδος [ᾰ], **ον,** ὁ ἐκ τεσσάρων ἐπιφανειῶν ἢ πλευρῶν ἀποτελούμενος, τετράγωνος, λίθοι Διόδ. 20. 95, 'Αρρ. 'Ανάβ. 6. 29 ('Αντίγραφα **τετραπόδου**), 'Ηρωδιαν. 8. 4. **II.** ἔχων μῆκος ἢ πλάτος τεσσάρων ποδῶν, τῷ πλάτει Πολύϐ. 8. 6, 4, πρβλ. Χρησμ. ἐν Πλουτ. Αἰμιλ. 15.

τετράπεζος, [ᾰ], **ον,** (πέζα) ὁ ἔχων τέσσαρας πόδας, τετράπους, 'Ορφ. Λιθ. 741.

τετρᾰπηχυαῖος, α, ον, =τῷ **ἑπομ.,** 'Απολλόδ. 2. 4, 9.

τετρᾰπήχυς [ῠ], **υ,** γενικ. **εως,** ὁ ἔχων μῆκος τεσσάρων πήχεων (ἐξ ποδῶν), 'Ηρόδ. 7. 69, Πλάτ. Πολ. 426D· ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἔχων λίαν ὑψηλὸν ἀνάστημα, 'Αριστοφ. Σφ. 553, Βάτρ. 1014. **II.** =**τετράγωνος,** Φιλόστρ. 800.— Πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 549.

τετρᾰπλᾰπιάζω, ὡς καὶ νῦν, Νικομ. Εἰσαγ. εἰς τὴν 'Αριθμ. 1, 21, πρβλ. **διπλασιάζω, τριπλασιάζω,** κλπ.

τετρᾰπλᾰσι-επι-δᾰ́μερής, ές, ὁ περιέχων τὸ τετραπλάσιον καὶ $^3/_3$ (14 : 3)· — οὕτω, **τετρᾰπλᾰσιεπίπεμπτος, ον,** ὁ περιέχων τὸ τετραπλάσιον καὶ $^4/_5$ (21 : 5)· — **τετρᾰπλᾰσιεπιτέταρτος,** ὁ περιέχων τὸ τετραπλάσιον καὶ $^1/_4$ (17 : 4)· — **τετρᾰπλᾰσιεπιτετραμερής,** ές, ὁ περιέχων τὸ τετραπλάσιον καὶ $^4/_5$ (24 : 5)· — **τετρᾰπλᾰσιεπιτριμερής,** ές, ὁ περιέχων τὸ τετραπλάσιον καὶ $^3/_4$ (19 : 4)· — **τετρᾰπλᾰσιεπίτριτος, ον,** ὁ περιέχων τὸ τετραπλάσιον καὶ $^1/_3$ (13 : 3)· — **τετρᾰπλᾰσιεφήμισυς, υ,** ὁ περιέχων τὸ τετραπλάσιον καὶ πρασέτι τὸ ἥμισυ τοῦ ὅλου (9 : 2)· — ἅπαντα ἐν τοῖς 'Αρχ. Μαθημ.

τετρᾰπλᾰ́σιος [ᾰ], **α, ον,** τέσσαρας φορὰς μεγαλείτερος, Λατ. quadruplex, Πλάτ. Πολ. 369E, κ. ἀλλ.· μετὰ γεν., τετράκις μεγαλείτερός τινος, ἤπαρ τετρ. τοῦ βοείου 'Αριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 17, 18· — τὴν τετραπλασίαν (ἐξυπακ. τιμήν) ἐκτίνειν, quadruplum solvere, Πλάτ. Νόμ. 878C, πρβλ. 756E. — 'Επίρρ. **-ίως,** 'Ακύλ. ἐν Παλ. Διαθ.

τετρᾰπλᾰ́σιων, ον, γεν. **ονος,** =**τετραπλάσιος,** σμύρνης τετραπλασίονος Διοσκ. 1. 74.

τετρᾰπλεθρία, ἡ, ἐπιφάνεια ἐκ τεσσάρων πλέθρων, Συλλ. 'Επιγραφ. 1840. 6, 14, κ. ἀλλ.· φέρεται δὲ **τετραπεπλεθρία,** αὐτόθι 5.

τετρᾰπλεθρος [ᾰ], **ον,** συγκείμενος ἐκ τεσσάρων πλέθρων, ὥστε τὸ ἐμβαδὸν γίγνεσθαι τετράπλεθρον Πολύϐ. 6. 27, 2.

τετρᾰπλευρος [ᾰ], **ον,** ἔχων τέσσαρας πλευράς, σχῆμα Στράϐ. 210· κίων 'Ανθ. Π. 9. 682· — **τετρᾰπλευρον,** τό, σχῆμα ἔχον τέσσαρας πλευράς, 'Αριστ. Μηχ. 1, 4, Προϐλ. 15. 6.

τετρᾰπλᾶ, 'Επίρρ., τετραπλῶς, τεσραπλασίως, τριπλῆ τετραπλῆ τ' ἀποτίσομεν, «τριπλασίονα καὶ τετραπλασίονα» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 128.

τετρᾰπλόος, η, ον, συνηρ. **-πλοῦς, -ῆ, -οῦν,** ὡς καὶ νῦν, Λατ. quadruplus, Πλουτ. Λούκουλλ. 2· τὸ τ., =**τετραμοιρία,** Ξεν. 'Ανάϐ. 7. 6, 7. 'Επίρρ. **-πλῶς,** 'Εϐδ. (Γ' Βασιλ. Ϛ', 33, ἴδε Κώδ. 'Αλ.) (Περὶ τῆς παραγωγῆς ἴδε **ἁπλόος**).

τετράπνυης, ὁ, ὁ ἀναπνέων ἐκ τεσσάρων μυκτήρων, τὸν τετράπνυην ὕδρον, «τετρακέφαλον, τέσσαρας πνοὰς ἔχοντα» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 1313· ἀλλ' ἴσως εἶναι πλημμ. γραφ. ἀντὶ **τετράπνουν.**

τετρᾰποδηδόν, 'Επίρρ., δίκην τετραπόδου, τετραποδηδὸν ἑστάναι, ὡς ἵστανται τὰ τετράποδα, ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, 'Αριστοφ. Εἰρ. 896.

τετρᾰπόδης, ου, ὁ, ὁ ἔχων τέσσαρας πόδας, τετραπόδης τε λέων Μανέθων 4. 26· — ἴδε ἐν λ. **τετράπεδος.**

τετρᾰποδητί, 'Επίρρ., χερσὶ καὶ ποσί, μὲ τὰ τέσσαρα, κοινῶς «ἀρκουδιστά», Πολύϐ. 5. 60, 7.

τετρᾰποδία, ἡ, μέτρον ἢ μῆκος τεσσάρων ποδῶν, Συλλ. 'Επιγρ. 160. 1, 72, 14. — 'Εν τῇ μετρικῇ = **τέσσαρες πόδες,** δακτυλικὴ τετραποδία 'Ηφαιστ. 15. 9.

τετρᾰποδίζω, περιπατῶ μὲ τὰ τέσσαρα, «ἀρκουδίζω», ὡς τὰ μικρὰ παιδία, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 48, πρβλ. 'Ησύχ. ἐν λ. **εἰλύεται.**

τετρᾰποδισμός, ὁ, τὸ τετραποδίζειν, Σχόλ. εἰς Νικ. 'Αλεξιφ. 417.

τετρᾰποδιστής, οῦ, ὁ, «τετραποδισταί, οἱ ἐπίπονον βίον ζῶντες» Ἐτυμολ. Μέγ. 754, 16.

τετρᾰποδιστί, 'Επίρρ., =**τετραποδητί,** Λουκ. 'Ενάλ. Διάλογ. 7. 2.

τετράποδος [ᾰ], **ον,** μεταγεν. τύπος τοῦ **τετράπους,** εὑρισκόμενος ἐν τοῖς 'Αντιγράφοις τοῦ Πολυϐ. 1. 29, 7, Διοδ. 2. 42, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 546.

τετράπολις [ᾰ], **εως** (παρ' 'Ανδροτ. (35) **τετραπόλιδος** διὰ τοῦ δ), ἡ, ποιητ. **τετράπτολις·** — ἀποτελούμενος ἐκ τεσσάρων πόλεων ἢ ἔχων τέσσαρας πόλεις, λαὸς τ., τῶν βορείων μερῶν τῆς 'Αττικῆς, Εὐριπ. 'Ηρακλ. 81, ἔνθα ἴδε Elmsl., 'Αριστοτέλ. Λυσ. 285· — ἡ τ., τὸ μέρος τοῦτο τῆς 'Αττικῆς· αἱ δὲ ἐν λόγῳ πόλεις ἦσαν Οἰ, Ὀη, Μαραθών, Πριϐάλινθος, Τρικόρυθος, 'Αριστ. 'Αποσπ. 449, Στράϐ. 383, Πλουτ. Θησ. 14. **2)** ἐν Δωρίδι, Στράϐ. 427. **3)** ἐν Συρίᾳ, ὁ αὐτ. 749. **4)** ἐν Κεφαλληνίᾳ, Θουκ. 2. 30.

τετράπολος [ᾰ], **ον,** ὁ τετράκις ἀρηρομένος, ὁ τέσσαρας φορὰς «ὠργωμένος», Θεόκρ. 25. 26.

τετράπορος [ᾰ], **ον,** ὁ ἔχων τέσσαρας πόρους, ὑπὸς ἢ εἰσόδους, ἀψῖδες 'Ανθολ. Π. 6. 696. **II.** ὁ ἐρχόμενος ἐκ τεσσάρων μερῶν, κατὰ τέσσαρας διευθύνσεις πνέων, ἄνεμοι αὐτόθι 656.

τετράπος [ᾰ], **ον,** ποιητ. ἀντὶ **τετράπους,** οὐδ' ὅγε τετράπος ἐστὶν 'Αρατ. 214.

τετράπους [ᾰ], **ὁ, ἡ, -πουν,** τό, ὁ ἔχων τέσσαρας πόδας, Λατ. quadrupes, 'Ηρόδ. 2. 68, 4. 71, Πλάτ. Τίμ. 92A· λεία τετράπους, λεία συγκειμένη ἐκ βοσκημάτων, Πολύϐ. 4. 75, 7, (πρβ. **τετράποδος**). **2)** **τετράπουν,** τό, τετράποδον ζῷον, Πλάτ. Φαῖδρ. 250E, 'Αριστ., κλπ., πληθυντ., **τετράποδα** 'Ηρόδ. 3. 106, 'Αριστοφ. Νεφέλ. 649, Θουκ. 2. 50, συχν. παρ' 'Αριστ. **II** ἐπὶ πραγμάτων, δίφρος θετταλικὸς τετράπους Εὔπολ. ἐν «Αὐτολύκῳ» 6. **2)** ὁ ἔχων μῆκος τεσσάρων ποδῶν, Συλλ. 'Επιγρ. 160. 10, 13, Πλάτ. Μίνων 85B, C. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Δ', σ. 396.

τετρᾰπρόσωπος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρα πρόσωπα ἢ μέτωπα, βωμὸς Ἰλούτ. 2. 308Δ· ὅρασιν ζῴου τετραπροσώπου 'Αθαν. τ. 2, σ. 100D.

τετράπτερος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας πτέρυγας, ἐπὶ μυρμήκων πτερυγοφόρων, Σοφ. 'Αποσπ. 27· τετράπτερα, ἀντίθετον τῷ **δίπτερα,** 'Αριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 5, 12, π. Ζ. Μορ. 4. 6, 3.

τετραπτερυλλίς, ίδος, ἡ, ἡ ἔχουσα τέσσαρας πτέρυγας, δηλ. ἡ ἀκρίς, Βοιωτ. λέξ. ἐν 'Αριστοφ. 'Αχ. 871· ὁ Elmsl. νομίζει ὅτι διὰ τῶν ἐρταλίχων ἢ τῶν τετραπτερυλλίδων νοοῦνται πτηνὰ καὶ κτήνη· ἀναμφιϐόλως οὕτως ἔχει, τοῦ τετραπτερυλλίδων κειμένου παρ' ὑπόνοιαν ἀντὶ τοῦ τετραπόδων.

τετράπτηλος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας πτέρυγας, βούλει μάχεσθαι Γηρυόνῃ τετραπτήλῳ; 'Αριστοφ. 'Αχ. 1082.

τετράπτολις, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **τετράπολις.** Ἴδε.

τετράπτυχος, ον, διπλωμένος εἰς τέσσαρα, τετραπλοῦς, 'Ιππ. 'Ιητρ. 745Δ, Γαλην. 2. 390, Ἡσύχ. ἐν λ. **προϐεϐλῶμενους** ἔνθα: «σάκος τετραθέλυμνον, τὸ θέσεις τέσσαρας ἔχον, τετράπτυχα».

τετράπτωτος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας πτώσεις, Χοιροϐοσκ. τ. 1, σ. 14, 30, ἔκδ. Th. Gaisford

τετράπυλον, τό, οἰκοδόμημα ἔχον τέσσαρας πύλας, Συλλ. 'Επιγρ. 8610. 10· πλησίον τοῦ χαλκοῦ τετραπύλου Χρον. Πασχ. σ. 699. 2, κλπ.

τετρᾰπυργία, ἡ, μέρος ἢ οἰκοδόμημα ἔχον τέσσαρας πύργους, Πολύϐ. 31. 26, 11.

τετράπυργος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας πύργους, ἐν οἴκῳ τετραπύργῳ Κοσμᾷ ἐν Χριστιαν. Τοπογραφ. σ. 335D, κλπ.

τετρᾰπώγων, ωνος, ὁ, εἶδος φυτοῦ, =**τραγοπώγων,** Διοσκ. 2. 173.

τετρᾰπωλία, ἡ, τέσσαρες ἵπποι ὁμοῦ ἐζευγμένοι, Γλωσσ.

τετράπωλος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας ἵππους, τὸν τετράπωλον ἡλίου δίφρον Θεόδ. Πρόδρ. σ. 2.

τετράρραϐδος, ον, ὁ ἐκ τεσσάρων ῥάϐδων δεσμός, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 2. 73 (40).

τετρίρριζος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας ῥίζας, τετράρριζοι ὀδόντες Γαλην. τ. 4, σ. 16.

τετράρρυθμος, ον, συνιστάμενος ἐκ τεσσάρων ῥυθμῶν, τετράρρυθμα δύο Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. 'Αχ. 665· παιωνικὸν τετράρρυθμον ἢ τετράμετρον ὁ αὐτ. ἐν 'Ιππ. 616.

τετράρρῡμος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας ῥυμούς, δηλ. ὀκτὼ ἵππους, συνεζεύγατο δὲ τὸ ἑαυτοῦ ἅρμα τετράρρυμόν τε καὶ ἐξ ἵππων ὀκτώ Ξεν. Κύρ. 6. 1, 51., 4, 2· ὡσαύτως **τετράρῡμος.**

τετραρχέω, εἶμαι τετράρχης, τετραχοῦντος τῆς Γαλιλαίας 'Ηρῴδου Εὐαγγ. κ. Λουκ. γ', 1. — Παθ., διατελῶ ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τετράρχου, 'Ερμογ.

τετράρχης, ου, Στράϐ. 567, Πλουτ. 'Αντών. 56, κλπ., πρβλ. **τεταρχία.** **II.** ὁ διατεῖνων ἢ διευθύνων τέσσαρας λόχους ἢ 64 ἄνδρας, 'Αρρ. Τακτ. 10. 1.

τετραρχία, ἡ, ἐπαρχία ἐφ' ἧς ἄρχει τετράρχης· μάλιστα λέγεται ἐπὶ τῆς Θεσσαλίας, ἣ ἀπετέλουν τέσσαρες ἐπαρχίαι, Θετταλιῶτις, Φθιῶτις, Ἑλλαγιῶτις, Ἑστιαιῶτις, Εὐρ. 'Αλκ. 1154, Δημ. 117. 26· ἴδε 'Ελλάνικ. καὶ 'Αριστ. παρ' 'Αρποκρ. ἐν λέξ., Στράϐ. 430· οὕτως ἑκάστη τῶν τριῶν τῆς Γαλατίας διαιρέσεων ἦν διῃρημένη εἰς τετραρχίας, ὁ αὐτ. 567, πρβλ. **τετράς II.** **2)** ὑπὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοὺς Ρωμαίους τὸ ὄνομα τετραρχία ἐδίδοτο, ὡς φαίνεται, εἰς πᾶσαν διαίρεσιν τῶν Ἀνατολικῶν χωρῶν, οἷον εἰς τὴν Παλαιστίνην, ἥτις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἡρῴδου διῃρέθη εἰς τρεῖς τετραρχίας, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2502, 4521· καὶ τὸ ὄνομα **τέτραρχος** ἐλέγετο, ὡς φαίνεται, ἐπὶ παντὸς ἐγχωρίου κυβερνήτου ἔχοντος βαθμὸν ὑποδεέστερον τοῦ βασιλικοῦ, ἴδε Συλλ. Ἐπιγρ. 4033, 4058, Πλουτ. Ἀντών. 36, 56, Sallust. Cat. 20, Horat. Sat. 1. 3, 12, κλπ. **II.** τ. ἱππική, ἡ διοίκησις τεσσάρων λόχων, Ἀρρ. Ἀν. 3. 18, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Τακτ. 10. 2.

τετραρχικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τετράρχην, δυνάστῃ τινὶ τοῦ τετραρχικοῦ γένους τῶν Γαλατῶν ἀνδρὶ Στράβ. 560.

τέτραρχος, ὁ, = **τετράρχης,** Πλούτ. 2. 768D.

τετράς, άδος, ἡ, = **τετρακτύς.** Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 3. 9., 11. 7, κλπ. **2)** ἡ τετάρτη ἡμέρα τοῦ μηνός, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 19, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 792, 796, Ἀριστοφ. Νεφ. 1131, κλπ.· τετράδι γέγονας, παροιμία, ἐπὶ τῶν κοπιαζόντων δι' ἄλλους (πρβλ. **τετραδιστής**), Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 29, Ἀριστώνυμος ἐν «Ἡλίῳ χιγοῦντι» 6'— ὡσαύτως, ἡ τετάρτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, ἡ τετάρτη, κοινῶς δὲ «τετράδη», Κλήμ. Ἀλ. 877.

3) διάστημα χρονικὸν τεσσάρων ἡμερῶν, Ἱππ. Προγν. 44.

II. = **τετραρχία** I, Ἑλλάνικ. (28) παρ' Ἁρποκρ. ἐν λέξ. **τετραρχία.**

τετρᾶς, ᾶντος, ὁ, τὸ τέταρτον κύκλου, Βιτρούβ. 3. 3., 10. 11. **II.** νόμισμα, Λατιν. quadrans, «τετρᾶντα· τετράγωνόν τι σχῆμα. δηλοῖ δὲ καὶ τοὺς τέσσαρας χαλκοῦς» Ἡσύχ., πρβλ. **ἑξᾶς.** — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σελ. 46.

τετράσημος [ᾰ], **ον,** ὁ ἐκ τεσσάρων σημείων· ἐν τῇ μουσικῇ, ὁ ἐκ τεσσάρων εἰδῶν χρόνου, Ἀριστείδ. Κοϊντ. σ. 35, 37, Σχόλ. εἰς Ἡφαιστ. σ. 163, 4, Osann Anal. Cr. σ. 76, Anctar. Lex. σ. 157.

τετράσκαλμος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας σκαλμούς, τετράκωπος, τετρασκάλμου πλοίου Διοδ. Ἐκλογ. 632. 77.

τετρασκελής, ές, (σκέλος) ὁ ἔχων τέσσαρα σκέλη, τετράπους, τ. οἰωνός, εἶδος γυπός, Αἰσχύλ. Πρ. 395· χέρσου τετρ. γονή, δηλ. τετράποδα, Σοφ. Ἀποσπ. 678. 10· τ. ὕβρισμα, ἀναιδὴς ἢ αὐγάδης βία τῶν Κενταύρων, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 181· τ. κενταυροπληθὴς πόλεμος αὐτόθι 1272.

τετρ-άσσαρον, τό, νόμισμα τεσσάρων ἀσσαρίων, τὸ Ρωμαϊκὸν sestertius, τέταρτον τοῦ δηναρίου, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 5, 17.

τετραστάδιος, ον, ἔχων μῆκος τεσσάρων σταδίων, παρθμὸς Στράβ. 369· **τετραστάδιον,** τό, μῆκος τεσσάρων σταδίων, ὁ αὐτ. 325.

τετραστάτηρος [ᾰ], **ον,** ὁ ἀξίζων τέσσαρας στατῆρας, σωτηρίσι Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 413. **II. τετραστάτηρον,** τό, νόμισμα τεσσάρων στατήρων, Ἀριστ. Ἀποσπ. 486.

τετράστεγος, ον, ἔχων τέσσαρας στέγας, ἤτοι τέσσαρα πατώματα, τετράπατος, Διόδ. 20. 85, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 3, 2.

τετράστιχος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τεσσάρων στίχων ἢ σειρῶν, ὕφασμα κατάλιθον τετράστιχον Ἐδδ. (Ἔξοδ. ΚΗ', 17, ΑΣ', 8).

τετραστοιχία, ἡ, τετραπλοῦς στοῖχος ἢ σειρά, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3, 18, 13.

τετράστοιχος, ον, ὁ ἐκ τεσσάρων στοίχων ἢ σειρῶν, διηρημένον κατὰ τὴν τετραστοιχίαν Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 8. 4, 2.

τετράστοον, τό, πρόδομος ἔχων τέσσαρας στοάς, Λατ. atrium, Γλωσσ.

τετράστους, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας στοάς, ἀγορᾶς τετραστόου Ζώσιμος 2. 31, 2.

τετράστῡλος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας στύλους ἔμπροσθεν, ἐπὶ ναοῦ, Βιτρούβ. 3. 2., 6, 3.

τετρᾰσυλλᾰβία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ **τετρασύλλαβος,** τὸ ἔχειν τέσσαρας συλλαβάς, Ἀνέκδ. Ὄξων. 3. 326, Εὐστ. 11. 24.

τετρᾰσύλλᾰβος, ον, ὁ ἐκ τεσσάρων συλλαβῶν συγκείμενος, Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 29.— Ἐπίρρ. **τετρασυλλάβως** Φρύνιχ. Ἀράβιος ἐν Α. Β. 11. 1., 67, 2 ἐν λ. **τονθορύζειν.**

τετράσχιστος, ον, ἐσχισμένος ἢ διῃρημένος εἰς τέσσαρα μέρη, Γλωσσ.

τετράσχοινος, ον, ὁ ἔχων μῆκος τεσσάρων σχοίνων (δηλ. σταδίων), Στράβ. 558.

τετρᾰσώμᾰτος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρα σώματα, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 409, Γεώργ. Σύγκελλ. σ. 29B.

τετράσωμος, ον, = τῷ προηγ., Μεταγεν.

τετράτομος [ᾰ], **ον,** ὁ τετμημένος εἰς τέσσαρα, Ἡσύχιου Σιλ. Ἄμβων 252.

τετράτονος [ᾰ], **ον,** ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τεσσάρων τόνων ἢ φθόγγων, τὸ τετράτονον Εὐκλ. Ἁρμον. σ. 8D, Βρυεν. Ἁρμον. σ. 382C, 409A, κλπ.

τέτρᾰτος, η, ον, ποιητ. ἀντὶ **τέταρτος,** Ὅμ., Ἡσ., Πίνδ.· τὸ τέτρατον, τετάρτη φορά, Ἰλ. Φ. 177, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 594, Ἀσπ. Ἡρ. 363.

τετράτροχος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας τροχούς, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ι. 242, Ἀπολλων. Λεξικ. ἐν λ. **τετράκυκλος.**

τετρᾰτρῡφος, ον, (θρύπτω) κεκλασμένος εἰς τέσσαρα μέρη, ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον, «τετράκλαστον» (Πρόκλος), «τέσσαρα κλάσματα ἔχοντα σταυροειδῶς» (Τζέτζ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 440, πρβλ. **ὀκτάβλωμος.**

τέτρᾰφα, ἴδε ἐν λ. **τρέπω** καὶ **τρέφω.**

τετρᾰφᾰλαγγαρχία, ἡ, ἡ διοίκησις τετραφαλαγγίας, Ἀρρ. Τακτ. 10. 8· — **τετρᾰφᾰλαγγάρχης, ου,** ὁ, ὁ διοικητὴς τετραφαλαγγίας, Ἐτυμ. Μέγ. 729, 3, 5.

τετρᾰφᾰλαγγία, ἡ, σῶμα στρατιωτικὸν ἐκ τεσσάρων φαλάγγων ἢ φάλαγξ διῃρημένη εἰς τέσσαρας μοίρας, δηλ. ἐξ ἀνδρῶν 16.384, Πολύβ. 12. 20, 7, Αἰλ. Τακτ. 40.

τετρᾰφάλᾱρος [ᾰ], **ον,** ἐπὶ περικεφαλαίας ἐν Ἰλ. Ε. 743., Λ. 41, κοινῶς λαμβάνεται ὡς ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **τετράφαλος**· — εἶναι ὅμως ὕποπτος ἡ τοιαύτη ἐκδοχή, διότι ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις προστίθεται ὁ προσδιορισμὸς **ἀμφίφαλος**· ὅθεν τοῦ Butmann ἡ γνώμη (Λεξίλ. ἐν λέξ. **φάλος** 9) καθίσταται λίαν πιθανή, ὅτι δηλ. τὸ β' μέρος τῆς λέξεως εἶναι **φάληρος** ἢ **-ρον** (λέξις οὐδαμοῦ ἐν χρήσει ἀλλ' ὑποτιθεμένη ἐν τῷ ῥηματικῷ τύπῳ **φαληριάω**), λόφος, λόφιον, ὥστε **τετραφάληρος** θὰ σημαίνῃ τὴν ἔχουσαν τέσσαρας λόφους περικεφαλαίαν.— Καθ' Ἡσύχ.: «τετραφάληρον· τέσσαρας φαλοὺς ἔχουσαν καὶ ἑξοχάς, οἵ εἰσιν ἥλοι λαμπροὶ περὶ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας κατακρουόμενοι».

τετρᾰφᾰλος, ον, ἐπίθ. τοῦ **κυνέη, κόρυς** Ἰλ. Μ. 384., Χ. 315· — ἴσως ἁπλῶς συντετμημένος τύπος τοῦ **τετραφάληρος,** ἴδε ἐν λ. **φάλος.**

τετρᾰφάρμᾰκος, ον, ὁ συγκείμενος ἐκ τεσσάρων φαρμάκων· — ὡς οὐσ. **τετραφάρμακος,** ἡ, ἡ **-φάρμακον,** τό, ἔμπλαστρον ἐκ κηροῦ, στέατος, πίσσης καὶ ῥητίνης, Φίλων 1. 433, Γαλην., Ἐρωτιαν. 308 ἐν λ. **πισσήρυγν,** ἣν ἑρμηνεύει: «κηρωτήν, τὴν τετραφάρμακον καλουμένην».

τετράφαται, -φατο, ἴδε **τρέπω.**

τετρά-φορος, ον, μνημονευόμενον παρ' Ἀρκαδ. 90 διὰ τὸν ἀνώμαλον αὐτοῦ τονισμόν· ὥστε ἡ σημασία του θὰ εἶναι ἐνεργ., ὁ φέρων τετραπλοῦν, ἢ τετραπλᾶ.

τετράφῡλος, ον, ὁ διῃρημένος εἰς τρεῖς φυλάς, Ἡρόδ. 5. 66, Διον. Ἁλ. 4. 14.

τέτρᾰχᾰ, Ἐπίρρ., εἰς τέσσαρα μέρη, τ. ἑαυτὴν διανείμασα Πλάτ. Γοργ. 464C.

τετρᾱχείρ [ᾰ], **χειρος,** ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τέσσαρας χεῖρας, Ζηνόδ. 1. 54.

τετρᾰχῇ, Ἐπίρρ. = **τέτραχα,** Ξενοφ. Ἑλλην. 5. 2, 7, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 16, Πλούτ., κλπ.

τετρᾰχθᾰ [ᾰ], Ἐπίρρ., ποιητ. ἀντὶ **τέτραχα,** Ἰλ. Γ. 363, Ὀδ. Ι. 71, πρβλ. **διχθά, τριχθά.**

τετρᾰχίζω, ἀναλαμβάνω ἔργον τι ἐπὶ τῇ συμμετοχῇ τοῦ τετάρτου τῶν κερδῶν, «τετραχίζειν οἷον ἐπὶ τετάρτῳ μέρει ποιεῖν τι· οὕτως Ἀριστοφάνης» Φώτ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 688, πρβλ. Ἡσύχ., Πολυδ. Ζ', 152, κλπ.

τετρᾰχῖμον, τό, συντετμημένον ἀντὶ **τετράδραχμον,** ἔν τινι Βοιωτ. ἐπιγραφῇ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1570b. 25 κέξ.

τετρᾰχόθεν, = **τετραχῇ,** ὅστις τετραχόθεν ἴσην οἰκῶν ἀγάλλεται Διθάν. 1. 341, Εὐστ. 1572. 24.

τετρᾰχόθι, = **τετραχῇ,** δῆσαι τὸ σπόγγιον λίνῳ τετραχόθι Ἱππ. π. 7, σ. 50, 1, Littr.

τετραχοΐᾰτον χαλκίον, χαλκίον χωροῦν τέσσαρας χόας, Ἐπίγρ. Τέω, CIG. 3071.

τετρᾰχοίνῐκος, ον, = τῷ ἑπομ., Διοσκ. 1. 39, Εὐστ. 1854. 12, Α. Β. 342, κλπ.

τετρᾰχοῖνιξ, ῐκος, ὁ, ἡ, ὁ χωρῶν τέσσαρας χοίνικας, Φαβωρῖν.

τετράχοος, ον, συνηρ. **χους, ουν,** ὁ χωρῶν τέτταρας **χόας,** κάδος Ἀν. Π. παράρτ. 28. **II.** ὡς οὐσιαστ., ὁ, ποσὸν τεσσάρων χοῶν, Γεωπ. 9. 10, 8.

τετρᾰχορδικός, ή, όν, ὁ τοῦ τετραχόρδου ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τετράχορδον, Πλούτ. 2. 1145C.

τετράχορδος, ον, (χορδή) ὁ ἔχων τέσσαρας χορδάς, ὄργανον Ἀθήν. 183A· — τὸ τετράχορδον, κλῖμαξ μουσικὴ περιλαμβάνουσα δύο τόνους καὶ ἡμιτόνιον, τὸ ἀρχαιότατον Ἑλληνικὸν μουσικὸν σύστημα καὶ βάσις πάντων τῶν μετέπειτα, Ἀριστ. Προβλ. 19. 33, Ἀποσπ. 43, Πλούτ. 2. 1021E, κλπ., ἴδε Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτήτ.

τετράχοῦ, Ἐπίρρ., εἰς τέσσαρα μέρη, εἰς τέσσαρας τόπους ἢ θέσεις, τετράκις τ. Δ. Β. 1238.

τετραχρονέω, ἔχω τετραχρονίαν, Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. σελ. 135, 22.

τετρᾰχρονία, ἡ, τὸ ἐκ τεσσάρων χρόνων συγκεῖσθαι, τὸ βριθὺ τῆς τετραχρονίας Εὐστ. 1407. 44.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τετράχρονος, ον, ὁ περιλαμβάνων τέσσαρας χρόνους, Λογγίνου Ἀποσπ. 3. 14· — **-χρόνιος, ον,** Γραμμ.

τετράχυτρος, ον, ὁ ἐκ τεσσάρων χυτρῶν πεποιημένος, οὗδ' ἔδαλε τρυφάλειαν ἀμύμονα καὶ τετράχυτρον ὅϊος Ὀριγανίων Βατραχομυομ. 255.

τετράχωρος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρα διαμερίσματα, τέσσαρας χωριστοὺς χώρους, Διοσκ. 1. 133.

τετραχῶς, Ἐπίρρ., κατὰ τέσσαρας τρόπους, πρβλ. **τετραχῇ**. Ἀριστ. Κατηγ. 12, 1, Μετὰ τὰ Φυσ. 1, 3, 1.

τετραψδεῖον, τό, ἐν ταῖς ἱεροτελεστίαις, κανὼν συνιστάμενος ἐκ τεσσάρων ᾠδῶν, Τὰ μετὰ Θεοφάν. 365, 23· — **τετράψδον** αὐτόθι 705.

τετράων, ωνος, ὁ, φασιανός, Ἀτολ. παρ' Ἀθην. 654C· — ἀλλ' ὡσαύτως καλοῦνται καὶ δύο πτηνὰ τοῦ εἴδους «ξυλοπετεινοῦ», tetrao Linn., Plin. 10. 29.

τετραώνυμος, ἐπίθετον Σελήνης, ἡ ἔχουσα τέσσαρα ὀνόματα, Ὕμν. ἐν Miller Mél. de liter. gr. σελ. 453· ὡσαύτως παρὰ Πρισκιανῷ 580 P.

τετράωτος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρα ὦτα, παροιμία «ἐπὶ τοῦ πολλὰ ἰδόντος καὶ πολλὰ ἀκούσαντος» Ζηνοδ. Παροιμ. 1, 54· ὁ ἔχων τέσσαρας λαβάς, ποτήριον Σιμάριστ. παρ' Ἀθην. 483Α.

τετρεμαίνω, κατ' ἀναδιπλασιασμὸν τύπος τοῦ **τρέμω**, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ παρατ., Ἵππ 663F, Ἀριστοφ. Νεφ. 294, 374· ἀεὶ δὲ τετρεμαίνοντα καὶ φοβούμενον Ξέναρχος ἐν «Πεντάθλῳ» 1, 19.

τέτρημαι, ἴδε **τετραίνω**.

τετρ-ήμερος, ον, = **τετραήμερος**· μετὰ τὴν τετρ. (ἐξυπ. ἡμέραν), μετὰ τὴν τετάρτην ἡμέραν, Ἀριστ. Πολιτικ. 3, 15, 4· **τετρήμερον,** ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας, Ἀνθ. Π. 15, 10, 5, πρβλ. **τετραήμερος**.

τετρ-ήρης (ἐξυπακ. (ναῦς), ἡ, ἔχουσα τέσσαρας σειρὰς κωπῶν, Ἀριστ. Ἀποσπ. 558, Πολύβ. 1, 47, 5· αἰτ. **τετρήρην** Ἐπιγραφ. Ἀττικ. ἐν τῷ Böckh's Seewesen σ. 423, 496· ἀλλὰ **-ῆρη** αὐτόθι 471, Πολύβ. 1, 47, 7· — ἐντεῦθεν **τετρηρικόν** πλοῖον = **τετρήρης**, ὁ αὐτ. 2, 10, 5· καὶ **τετρηριτικός**, Böckh ὡς ἀνωτ. 487.

τετρηρικός, ή, όν, ἴδε **τετρήρης**.

τέτρηχα, ἴδε **ταράσσω** III.

τετρίγει, τετρίγυῖα, τετριγῶτας, ἴδε **τρίζω**.

τέτριξ, ιγος, ἡ, πτηνόν τι καλούμενον καὶ **οὖραξ** ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, διάφορον τοῦ **τέτραξ** καὶ **τετράων**, ἴσως τὸ Motacilla rubetra, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6, 1, 7.

τέτρομος, ὁ, = **τρόμος**, Ἀπολλών. π. Ἀντωνυμ. 334Α, Ἐτυμολ. Μέγ. 560, 32, Ἡσύχ.

τετρ-όργυιος, ον, ὁ ἐκ τεσσάρων ὀργυιῶν, Ἀνθ. Π. 6, 223· ἴδε **τετρώργυος**.

τέτροφα, ἴδε ἐν λ. **τρέφω, τέρπω**.

τετρωβολιαῖος, α, ον, = **τετρώβολος**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 253, Σουΐδ., Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ.

τετρωβολίζω, λαμβάνω τετρώβολον, τέσσαρας ὀβολούς, δηλ. ὑπηρετῶ ὡς στρατιώτης (ἴδε **τετρώβολον**), Θεόπομπ. Κωμικ. ἐν «Στρατιώτισιν» 2.

τετρ-ώβολος, ον, ὁ ἐκ τεσσάρων ὀβολῶν ἀποτελούμενος, τόκος Συλλ. Ἐπιγρ. 2335, 29. **II.** ὡς οὐσιαστ. **τετρώβολον,** τό, νόμισμα ἔχον ἀξίαν τεσσάρων ὀβολῶν, τετρωβόλου ταῦτ' ἔστιν (κατὰ τὸν Kuster ἀντὶ τετρωβόλου τοῦτ' ἔστι) Ἀριστοφ. Εἰρ. 254, πρβλ. Ἄλεξ. ἐν «Πονήρᾳ» 1, 6, Πολύβ. 34, 8, 8, κλπ.· τὸ τετρώβολον ἦτο ὁ καθ' ἡμέραν μισθὸς τοῦ στρατιώτου, ὅθεν τετρωβόλου βίος, στρατιώτου βίος, Παυσ. παρ' Εὐστ. 1405, 29, πρβλ. **τετρωβολίζω**.

τετρώκοντα, τετρωκοστός, ἴδε **τεσσαράκοντα, τεσσαρακοστός**.

τετρωκοστο-μόριον, τό, Δωρικ., τὸ τεσσαρακοστὸν μέρος, Ἀρχιμήδ. σ. 522, 420, ἐκδ. Wallis.

τετρώριστος, ον, = **τετράορος**, αὐτοῖσιν ὅπλοις καὶ τετρωρίστῳ ὄἰφρῳ Σοφ. Ἀποσπ. 781.

τέτρωρον, τό, (ὅρος) μέρος γῆς ὁριζόμενον διὰ τεσσάρων ὅρων, ὁροθετικῶν σημείων, Ἡρακλειωτ. Πίν. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774, 90, 159.

τέτρωρος, ον, συνηρ. ἀντὶ **τετρά-ωρος**.

τετρ-ώροφος, ον, ὁ ἐκ τεσσάρων ὀροφῶν ἀποτελούμενος, τετράστεγος, μὲ τέσσαρα πατώματα, Ἡρόδ. 1, 180.

τετρ-ώργυος, ον, = **τετρώργυιος**. Ξεν. Κυν. 2, 5, πρβλ. **δι-, δεκ-ώργυος**.

τέττᾰ, προσφώνησις τιμητικὴ νεωτέρου φίλου πρὸς πρεσβύτερον, τέττα, σιωπῇ ἦσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ Ἰλ. Δ 412 πρβλ. **τάτα, ἄττα, ἄππα, ἀππᾶ, πάππας**. — Πρβλ. Σανσκρ. tātas (amicus)· Βοημ. tata (pater)). — Ἐν Θεσσαλικοῖς Ἀγράφοις **τατᾶς** = **πατήρ**.

τεττᾰράκοντα, τέτταρες, κλπ., Ἀττ. ἀντὶ **τεσσαρ-**.

τετταρακονταμνα(ζ)ος ἔτρανος, ἔρανος ἐκ τεσσαράκοντα μνῶν, Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. et F. 213.

τεταρεξάδελφοι, οἱ, ἑξάδελφοι τετάρτου βαθμοῦ, Θ. Βαλσ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 119, σ. 1201, 1204.

τεττίγειον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τέττιξ**, μικρὸς τέττιξ, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κερκώπη**.

τεττίγο μήτρα, ἡ, ἡ μήτρα, τὸ κέλυφος μετὰ τοῦ ἐμβρύου τοῦ τέττιγος, εὐθὺς ῥήγνυται τὸ κέλυφος καὶ γίνονται τέττιγες ἐκ τῆς τεττιγομήτρας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5, 30, 5.

τεττῑγάνιον, τό, μικρότερον εἶδος τέττιγος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4, 7, 13, πρβλ. Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 2, 887.

τεττῑγο-φόρας, ου, ὁ, (φέρω) ὁ φορῶν τέττιγα, οὕτω δὲ ἐκαλοῦντο οἱ Ἀθηναῖοι, ἐπειδὴ κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἐφόρουν χρυσοῦς τέττιγας ὡς σύμβολον ὅτι ἦσαν **αὐτόχθονες** (πρβλ. **τέττιξ** I. 2), ὃθ' ἐκεῖνος ὁρᾶν τεττιγοφόρας, ἀρχαίῳ σχήματι λαμπρὸς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1331· **-φόρος, ον,** Εὐστ. 395, 34.

τεττιγοφορία, ἡ, τὸ τεττιγοφορεῖν, Τζέτζ. Ἱστ. 1, 233.

τεττῑγώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς τέττιγα, Λουκ. Διόνυσ. 7.

τέττιξ, ῑγος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «τζίντζιρας» ἢ «τζίτζικας», Λατ. cicada, πτερωτὸν ἔντομον διατρῖβον ἐπὶ δένδρων ἢ ἁμνων κατὰ τὴν καυστικωτάτην ὥραν τοῦ ἔτους, ὁ δὲ ἄρρην ἐκπέμπει ἐξὺ περίτιτμα πλήκτων τὴν κατωτέραν μεμβράναν τοῦ πτερυγίου ἐπὶ τοῦ θώρακος· ἐντεῦθεν ἡ παιδιὰ παρὰ Ξενάρχῳ ἐν «Ὕμνῳ» 1, εἶτ' .. οἱ τέττιγες οὐκ εὐδαίμονες, ὧν ταῖς γυναιξὶν οὐδ' ὁτιοῦν φωνῆς ἔνι; — παροιμ., τέττιγα πτεροῦ εἵληφας, καθότι ὁ τέττιξ φύσει λάλος ὢν ὅταν συλληφθῇ ἐκ τοῦ πτεροῦ γίνεται λαλίστερος, Ἀρχίλ. (132) παρὰ Λουκ. ἐν Ψευδολ. 1. Τὸ ὑξὺ τοῦτο περίτιτμα τοσοῦτον ἥρεσκεν εἰς τοὺς παλαιούς, ὥστε παρέβαλον πρὸς αὐτὸ τοὺς ἠδεῖς ἤχους, οἷον Ἰλ. Γ 151, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 580, Ἀσπ. Ἡρ. 393, Σιμωνίδ. 167, 174, κλπ.· καὶ ὁ Πλάτ. ὀνομάζει τοὺς τέττιγας Μουσῶν προφήτας, Φαῖδρ. 262D, πρβλ. Voss. εἰς Οὐεργιλ. Ἔκλογ. 5, 77· ἀλλ' ἐξ αὐτῶν ἐσχηματίσθησαν καὶ παροιμίαι ἐπὶ λάλου ἀνθρώπου, πνῖγος ὑπομένειν καὶ μεσημβρίας λαλεῖν τέττιξ Ἀντιφῶν ἐν «Πυθαγορίστῃ» 1, 6. Διετήρουν δὲ αὐτούς, ὡς καὶ νῦν ἔτι ἐν Ἰσπανίᾳ, ἐντὸς κλωβῶν ἐκ βούρλων, Θεόκρ. 4, 16, καὶ ἔτρεφον αὐτοὺς μὲ **γήτειον**, ὁ αὐτ. 1, 52, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7, 195. — Οἱ Ἕλληνες ἔτρωγον τὰ ἔμβρυα ἢ σκώληκας αὐτῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5, 30, 5· ὡς καὶ τοὺς τέττιγας αὐτοὺς ὡς ὀρεκτικά, Ἀθήν. 133B, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 146., 476, 4, Ἄλεξ. ἐν «Ὀλυνθίῳ» 1, 13, Ἀναξανδρίδην ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1, 59 (ἂν μὴ ἐνταῦθα ἐννοεῖται τὸ μαλακόστρακον **τέττιξ** (ἀστακός), ἴδε κατωτ. II)· — τὸ μεγαλείτερον εἶδος τῶν τεττίγων ἐκαλοῦντο **ἀχέται** (Δωρικ. ἀντὶ **ἠχέται**), τὸ δὲ μικρότερον **τεττιγάνια** Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** χρύσεος τ., χρυσοῦς, οἷον ἐφόρουν οἱ Ἀθηναῖοι πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Σόλωνος, ὡς σύμβολον ὅτι ἦσαν αὐτόχθονες (διότι οὕτως ἐνόμιζον ὅτι ἐγεννῶντο οἱ τέττιγες, ἐκ τῆς γῆς)· πιθανῶς ἦτο καρφὶς ἢ περόνη ἔχουσα ὡς κεφαλὴν τέττιγα ἐκ χρυσοῦ, δι' ἧς ἐστερέωνον τὸν κρωβύλον, ὅστις ἦν κόμβος ἐκ πεπλεγμένων τριχῶν τῆς κόμης ἐπὶ τῆς κορυφῆς, Θουκ. 1, 6· ἀρχαῖα .. καὶ τεττίγων ἀνάμεστα, δηλ. πλήρη ἀρχαίων μύθων καὶ ἰδεῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 984· ἴδε Σχόλ. καὶ πρβλ. **τεττιγοφόρας**· ὥσπερ τέττιγας ἐστιῶντα, ὡς νὰ ἐφίλευε τέττιγας, αὐτόθι 1360. **3)** κωμικὸν ὄνομα ξένου μαγείρου, ἐκάλουν δ' οἱ παλαιοὶ τὸν μὲν πολιτικὸν μάγειρον μαίσωνα τὸν δ' ἐκτόπιον τέττιγα Ἀθήν. 659Α. — Καθ' Ἡσύχ.· «τέττιξ .., παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς οἱ τῶν μαγείρων ὑπηρέται ξένοι, οἱ δὲ ἐντόπιοι μαίσωνες», πρβλ. Πολυδ. Δ', 148, 150. **II.** τ. ἐνάλιος, ἀστακός, Αἰλ. π. Ζ. 13, 26.

τέτυγμαι, τετύκειν, ἴδε ἐν λ. **τεύχω**.

τετῡφωμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **τυφόω**, μετὰ τύρου, ἀνοήτως, ἠλιθίως, Δημ. 665, 13. **2)** μετ' οἰήσεως ἢ ἐπάρσεως, Κλήμ. Ἀλ. 191.

τετύχηκα, ἴδε ἐν λ. **τυγχάνω**.

τεῦ, Δωρ. γεν. τοῦ **τύ, σύ**, Θεόκρ. 5, 19., 7, 27, κλπ.

II. τεῦ; Ἰων., Ἐπικ. καὶ Δωρ. γεν. τοῦ **τίς**; ἀλλὰ **τευ** ἐγκλιτ., γεν. τοῦ **τις**, Ὅμ., Ἡσ., Ἡρόδ.

τεῦγμα, τό, τὸ κατεσκευασμένον, κατασκεύασμα, ποίημα, ἔργον, Ἀνθ. Π. 15, 26.

τευθαλίς, ἡ, φυτὸν τὸ καὶ **πολύγονον** καλούμενον, Plin. h. n. XXVII, 113.

τευθενέ, ἴδε ἐν λ. **ἐνμεντευθενέ**.

τευθίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τευθίς**, Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 1, 10, Ἐριπ. ἐν «Ὁμοίοις» ἢ «Ὀδελιαφόροις» 1, 4, Εὔβουλ. ἐν «Τιτθαῖς» 1. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 3, σ. 335].

τευθιδώδης, ες, (εἶδος) **ὡς τευθίς**, μαλάκια καλεῖται τὰ τευθιδώδη Ἀθήν. 318F

τευθίς, ίδος, ἡ, εἶδος μαλακίου, ὡς ἡ σηπία, loligo vulgaris, κοινῶς «καλαμάρι», ὅπερ ἔτι καὶ νῦν ἀποτελεῖ εὔαρεστον ἔδεσμα παρ' ἡμῖν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1156, Ἱππ. 929, 934, κλπ., πρβλ. **τεῦθαξ**· — παρὰ Φιλυξ. 2, 13, ὁ Bgk. ἀναγινώσκει **τευθιάς**,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄδος, ἡ. **II.** ὄνομα εἴδους τινὸς ζυμαρικοῦ («πέμμα πλακουντῶδες» καθ' Ἡσύχ.), Ἰατροκλ. παρ' Ἀθην. 326E. [**τευθίς, ῐδος** Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., ἀλλὰ καὶ **ῐδος**, Δράκων 15. 24, Ἀθήν. 106C].—Περὶ **τευθίδος** ἴδε Ξενοκρ. Κοραῆ σ. 15, 40, 43, 57, 68, 152, 194, 195.

τεῦθος, ὁ, μαλάκιον μεῖζον τῆς **τευθίδος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 4. 1, 8, πρβλ. 1. 6, 2, Ἀποσπ. 319, κλπ.

τευθός, ὁ, εἶδος ἰχθύος κατὰ ἀγέλας βοσκομένου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 2, 1·— ὡσαύτως διάφ. γρ. ἀντὶ **τεῦθος**.

τεύθριον, τό, φυτόν τι, = **πόλιον**, παρὰ Διοσκ. 3. 124.

τεύκριον, τό, βοτάνη τις, Διοσκ. 3. 111.

τευκτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ποιῶν τι, ποιητής, Ἡσύχ., Σουΐδ., Φώτ.

τευκτικός, ή, όν, ἱκανὸς νὰ ἐπιτύχῃ, τοῦ ἀγαθοῦ Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 9, 4.

τευκτός, ή, όν, = **τυκτός**, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀφροδισίῳ» 1. 2, «τευκτόν· χειροποίητον, κατασκευαστόν» Ἡσύχ., Σουΐδ.

τεύκτωρ, ορος, ὁ, = **τευκτήρ**, τεύκτορας αὐτῶν (δηλ. τῶν πέπλων) Μανέθων 4. 423.

τευμάομαι, ἀποθ., = **τεύχομαι**, Ἀντίμαχ. 3.

τεῦξις, εως, ἡ, «κατασκευή, ποίησις» Ἡσύχ. (ἔνθα πρότερον ἐφέρετο **τύξις**). **II.** (τυγχάνω) ἐπιτυχία, ἀπόκτησις, ἀντίθετον τῷ **ἔφεσις**, Πλούτ. 2. 1071E. **2)** = **ἔντευξις**, Ἀνθ. Π. 15. 25, 23.

τεῦς, Αἰολ. καὶ Δωρικ. γεν. τοῦ **σύ, τύ**, Θεόκρ. 11. 52, 55, Ἀπολλών. π. Ἀντωνυμ. 356.

τευτάζω, μέλλ. **-άσω**, πρκμ. **τετεύτακα** Πλάτ. Πολ. 521E. **ταὐτάζω**, λέγω ἢ πράττω τὰ αὐτά, τ. περί τι, ἐνδιατρίβω ἢ καταγίνομαι εἴς τι, συνεχῶς ἀσχολοῦμαι εἴς τι, ἀσχολοῦμαι ἀποκλειστικῶς εἴς τι, Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ., Φίληβ. 56E, Τίμ. 90B, πρβλ. Ruhnk. εἰς Τίμ.· ὡς τὰ ῥήματα **διατρίβειν, σπουδάζειν, πραγματεύεσθαι**·— ἀπολ., ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι εἴς τι μετὰ σπουδῆς, πάντες δὲ τευτάζουσιν οἱ διάκονοι Τηλεκλείδ. ἐν Ἀδηλ. 10, πρβλ. Meineke εἰς Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ξαντρίαις» 2·— μετ' ἀπαρ., παραγγέλλω ἢ διατάττω τινὰ ἐπανειλημμένως νὰ πράξῃ τι, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 55· — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Φρύνιχ. Κωμ. ἐν «Μύσταις» 1, Λουκ. Λεξιφ. 21, Θεμίστ.· — Περὶ τοῦ ῥήματος τούτου ἴδε τὰς ἑρμηνείας τοῦ Σουΐδ. καὶ Φωτίου ἐν λ. **τευτάζειν**, ἴδε καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξ. **τευτάζει** καὶ **τευτασμός**.— Τὸ οὐσιαστ. **τευτασμός**, ὁ, μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ., ὅστις ἑρμηνεύει αὐτὸν «σπραγγεία».— Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', 181.

τευτλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τεῦτλον**, ἀλλ' εἶναι ἐν χρήσει ἁπλῶς ὡς συνώνυμον, Ἀριστοφ. Βάτρ. 942, Ἀποσπ. 180, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 5, 3·— **σευτλίον** Δίφιλ. Σίφν. παρὰ Ἀθην. 371A· ἴδε ἐν λ. **τεῦτλον**.

τευτλίς, ίδος, ἡ, ἴδε **τεῦτλον** ἐν τέλει.

τευτλόεις, εσσα, εν, συνῃρ. **οῦς, οῦσσα, οῦν**, πλήρης τεύτλων· ὅθεν ἡ νῆσος **Τεύτλουσσα**, ἡ τῶν σεσκούλων νῆσος, Θουκ. 8. 42 (κ. ἀλλ. **Τεύτλουσα**).

τεῦτλον, τό, Ἰωνικ. καὶ νεώτ. Ἀττ. **σεῦτλον**, λάχανόν τι μαγειρικόν, «σέσκουλον», Λατ. beta, Βατραχομυομ. 162, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 829, καὶ συχν. παρὰ τοῖς Κωμικ.· τέμαχος ἐν τεύτλου λακιστοῖς κρύπτεται στεγάσμασιν Ἀντιφ. ἐν «Παιδερασ ῇ» 1· τεύτλῳ περὶ σῶμα καλυπτὰ ἔγχελυς Εὔβουλ. ἐν «Ἠχοῖ» 1· συχνότερον ἐν τῷ πληθ., τεύτλοισί τ' ἐγχέλεια συγκεκαλυμμένα Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 12, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1014· ἐγχέλεις τεῦτλ' ἀμπεχόμενοι Εὔβουλ. ἐν «Ἴωνι» 2, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν «Προσουσίᾳ ἢ Κύκνῳ» 1·— οἱ νεώτεροι κωμικ. ποιηταὶ περιπαίζουσι τὴν χρῆσιν τῶν Ἰωνικ. τύπων, ἐὰν μὲν τευτλίον [εἴπῃ], παρείδομεν· ἐὰν δὲ σεῦτλον, ἀσμένως ἠκούσαμεν, — ὡς οὐ τὸ σεῦτλον ταὐτὸν ὂν τῷ τευτλίῳ Ἄλεξις ἐν «Μανδραγοριζομένῃ» 2· ἐπὰν δὲ καλέσῃ .. τὸ τευτλίον .. σεῦτλα Εὔφρων ἐν «Ἀποδιδούσῃ» 1· τεῦτλα σευτλίδας καλῶν Δίφιλ. ἐν «Ἥρωι» 1. Ἴδε **ἐντευτλανόομαι**.

τευτλοφακῆ, ἡ, ἔδεσμα ἐκ τεύτλων καὶ φακῆς, «οὕτω δὲ καὶ τὴν τευτλοφακῆν ὁ Ταραντῖνος Ἡρακλείδης οὐ μόνον ὑγιαίνουσιν, ἀλλὰ καὶ νοσοῦσιν ἐδίδου» Γαλην. 6. 324.

τευχεσ-φόρος, ον, ὁ φορῶν ὅπλα, ἔνοπλος, ὁπλοφόρος, Αἰσχύλ. Χο. 627, Εὐρ. Ἱκέτ. 654.

τευχέω, ἴδε **τετεύχημαι**.

τευχήεις, εσσα, εν, ὡπλισμένος, ὅσοισιν ὕπερθεν καρήατα τευχήεντα Ὀππ. Κυν. 3. 4.

τεύχημα, τό, κατασκεύασμα, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 425.

τευχήρης, ες, ὡπλισμένος, ἔνοπλος, ἔβησαν νηὸς τευχήρεις Ὀρφ. Ἀργ. 525.

τευχηστήρ, ῆρος, ὁ, (τεῦχος), ὁπλίτης, πολεμιστής, μαχητής, Αἰσχύλ. Πέρσ. 901· καὶ **τευχηστής, οῦ**, ὁ, ὁ αὐτ. ἐπὶ Θήβ. 644· ἴδε Δοβεκ. Παραλ. 449.

τευχήτωρ, ορος, ὁ, = **τευχηστήρ**, Τζέτζ. Μεθ' Ὅμηρ. 151.

τευχο-πλάστις, ιδος, ἡ, τευχοποιός, ἡ κατασκευάζουσα τεύχη, ἀγγεῖα, τὴν τευχοπλάστιν παρθένον Λυκόφρ. 1379.

τεῦχος, εος, τό, (τεύχω) κυρίως ὡς τὸ ὅπλον, ἐργαλεῖον, ὄργανον·— ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **τεύχεα**, **1)** ὡς τὸ **ἔντεα**, ὄργανα πολεμικά, ὅπλα, Ὅμ., Ἡσ., καὶ μεταγεν. Ἐπικ.· πληρέστερον, ἀρήια τεύχεα, πολεμήια τ. Ἰλ. Ζ. 340., Η. 193· χρύσεια, χαλκήρεα Κ. 439., Ο. 544· ποικίλα, αἰόλα, παμφανόωντα, μαρμαίροντα Γ. 327., Ε. 295., Σ. 617, κλπ.· ἀείποτε ἐπὶ τοῦ ὅλου ὁπλισμοῦ τοῦ πολεμιστοῦ, πανοπλία, τεύχεα δύειν ἢ δύνειν Ζ. 340, κ. ἀλλ.· ἐσδύνειν Ὀδ. Ω. 498· καταδῦναι Ἰλ. Δ. 222, κ. ἀλλ.· μετὰ διπλ. αἰτ., τεύχεα περιέσσαι τινὰ Σ. 451· ἀποδύειν, ἐκδύεσθαι Δ. 532., Γ. 114, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων συλήσειν Ο. 544· Ἕκτορι δ' ἤρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροΐ Ρ. 210, πρβλ. **ἀραβέω, βράχω, ἐξεναρίζω**·— οὕτω **τεύχη** παρὰ Τραγ., ὡς Σοφ. Αἴ. 571, 577, κλπ.· ἀσυναίρ. **τεύχεα** ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 398 (Λυρ.). **2)** ἐν τῷ πληθ., τὰ ἐξάρτια ὄργανα καὶ σκεύη τοῦ πλοίου, κῶπαι καὶ τὰ ὅμοια, ἐγκοσμεῖτε τὰ τ. νηΐ μελαίνῃ Ὀδ. Ο. 218· τ. δὲ σφ' ἀπένεικαν Π. 326. **II.** παρ' Ἀττ. ποιηταῖς (ἀλλὰ σπάνιον παρὰ πεζογράφοις) καθ' ἑνικόν, ἀγγεῖον παντὸς εἴδους, λουτήρ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1128 (ὁ Blomf. κύτει, χάριν τοῦ μέτρου)· τεφροδόχος ὑδρία, αὐτόθι 435, Σοφ. Ἠλ. 1114, 1120· κάλπη ψηφοφορίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 815, Εὐμ. 742· ἀγγεῖον σπονδῶν, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 69, Εὐρ. Ι. Τ. 168· ἀγγεῖον, ὑδρία, στάμνος πρὸς μετακόμισιν ὕδατος, ὁ αὐτ. ἐν Ἑκάβ. 609, Ἀνδρ. 167· ποτήριον, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1184· ἀμφορεύς, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 107· ἀγγεῖον δι' ἀρώματα, αὐτόθι 179· ἀμίς, οὐροδοχεῖον, περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ κατάγνυται τὸ τεῦχος οὐ μύρου πνέον Σοφ. Ἀποσπ. 147· ἴδε **οὐράνη**· μικρὸν πλατύσταμνον ἀγγεῖον, «βάζον», Ξενοφ. Ἀνάβ. 5. 4, 28· ζύλινα τ., κιβώτια, αὐτόθι 7. 5, 14· ἀλφίτων τ., κάδος δι' ἄλευρα, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 1. 7, 11· κυψέλη μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 26. **III.** παρὰ τοῖς ἰατροῖς, τὰ ἀγγεῖα τοῦ σώματος· ὡσαύτως, τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ὡς περιέχον τὰ ἐντόσθια, πρβλ. Foës Oecon. Hipp., Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 10· τεῦχος νεοσσῶν λευκόν, ᾠόν, Εὐρ. Ἑλ. 258. **IV.** μετὰ τοὺς Ἀλεξανδρίνους χρόνους καὶ ἐπὶ βιβλίου, Σύμμ. ἐν Παλ. Διαθ., Ἀνθολ. Π. 9. 239, πρβλ. Ἰακώψ. σελ. 13· ὅθεν **πεντάτευχος, ὀκτάτευχος**, κλπ.

τευχο-φόρος, ον, ὁ φέρων ὅπλα, ὁπλοφόρος, Εὐρ. Ῥῆσ. 3.

τεύχω, μέλλ. **τεύξω** Ἰλ., Σοφ. Τρ. 756· — ἀόριστ. **ἔτευξα** Ὅμ., Ἀττ. ποιητ.· Ἐπικ. **τεῦξα** Ἰλ. Σ. 609, Ὀδ. Θ. 276· — πρκμ. **τέτευχα** Ἀνθ. Π. 6. 40., 9. 202, ἀλλ' ἀμεταβ. ἅπαξ παρ' Ὅμ. (ἴδε κατωτ. Ι. 3)· παρὰ τοῖς δοκίμοις **τέτευχα** εἶναι πρκμ. τοῦ **τυγχάνω**, (καθότι ἐν Ἰλ. Ν. 346 τὸ ἡρώεσσιν ἐτεύχετον ἀπεκατεστάθη νῦν ἀντὶ τοῦ ἡρώεσσι τετεύχετον, καὶ ἐν Πλάτ. Πολ. 521E **τετεύτακε** εἶναι ἡ παραδεδεγμένη γραφή)·— Μέσ., μέλλ. **τεύξομαι**, ἐπὶ ἐνεργ. σημασ., Ἰλ. Τ. 208, καὶ οὕτω πιθ. ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1230, ἀλλὰ πιθαν. παθ. ἐν Ἰλ. Ε. 653, (ἀλλαχοῦ εἶναι μέλλ. τοῦ **τυγχάνω**·— ἀόρ. **τεύξασθαι** Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 76, 221·— περὶ τοῦ μετ' ἀναδιπλ. ἀόρ. **τετύκεῖν, -έσθαι**, ἴδε κατωτ. Ι. 1.— Παθ., γ' μέλλ. **τετεύξομαι** Ἰλ. Φ. 322, 585 — ἀόρ. **ἐτύχθην** Δ. 470, Αἰσχύλ. Εὐμ. 353, φέρεται **ἐτεύχθην** παρ' Ἱππ. 25. 30, Ἀνθ., κλπ. (ἀλλὰ τοῦτο ἴσως ἀνήκει εἰς τὸ **τυγχάνω**)·— πρκμ. **τέτυγμαι**, ὑπερσ. **ἐτετύγμην**, συχν. παρ' Ὅμ., κλπ., ἴδε κατωτ.· γ' πληθ. **τετεύχαται, ἐτετεύχατο, τετεύχατο** Ἰλ. Ν. 22., Λ. 808., Σ. 574. (Περὶ τῆς √ΤΥΚ, ΤΥΧ, ἴδε ἐν λ. **τίκτω**. Ἐκ τοῦ **τεύχω** παρήχθη τὸ **τυγχάνω**, ἐπὶ ἰδιαιτέρας σημασίας, καί τινες χρόνοι εἶναι κοινοὶ ἀμφοτέρων τῶν ῥημάτων, ἴδε ἀνωτ.) Ποιῶ, κατασκευάζω, ἐπὶ παντὸς ἔργου, Ὅμηρ., Ἡσ. καὶ παρ' ἅπασι τοῖς Ἐπικ. καὶ Λυρ. ποιηταῖς· ὡσαύτως παρ' Αἰσχύλῳ, ἀλλὰ σπάν. παρὰ Σοφ. καὶ Εὐριπ (ἅπαξ παρὰ τοῖς κωμικοῖς, Εὔβουλ. ἐν «Καμπυλίωνι» 2)· παρὰ τοῖς πεζογράφοις ἰσοδύναμα αὐτῷ εἶναι τὰ ῥήματα: **ποιεῖν, τιθέναι, ἱστάναι ἢ καθιστάναι, κατασκευάζειν, παρασκευάζειν**. **I.** παράγω διὰ τεχνικῆς ἐργασίας μάλιστα ἐπὶ ὑλικῶν πραγμάτων, κατασκευάζω, ἐργάζομαι, οἰκοδομῶ, κτίζω, δώματα, θάλαμον, νηὸν Ἰλ. Ζ. 314, Ξ. 166, Ὀδ. Μ. 347, κλπ.· ἐπὶ τοῦ ἐργαζομένου μέταλλα, τὸ μὲν [σκῆπτρον] Ἥφαιστος κάμε τεύχων Ἰλ. Β. 101· θώρηκα, τὸν Ἥφαιστος κάμε τεύχων Θ. 195· τρίποδας .. ἔτευχεν [Ἥφαιστος] Σ. 373· τ. δόλον, ἐπὶ τοῦ δικτύου ὅπερ ὁ Ἥφαιστος κατεσκεύασεν, Ὀδ. Θ. 276· οὕτω, τέκτονος υἱόν, .. ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν Ἰλ. Ε. 61· ἐπὶ τῆς ἐργασίας τῶν γυναικῶν, τ. εἵματα Ὀδ. Η. 235· — ἐπὶ μαγείρου, δεῖπνον τετυκεῖν, παρασκευάζειν δεῖπνον, Ο. 77, 94· καὶ ἐν τῷ μέσῳ, δεῖπνον τετυκέσθαι, παρασκευάζω δεῖπνον δι' ἐμαυτόν, ἐπὶ τῶν μελλόντων νὰ μετάσχωσιν αὐτοῦ, Υ. 390· οὕτω, τετύκοντό τε δαῖτα Ἰλ. Α. 467, Β. 430· τεύχοντο δαῖτα Ὀδ. Κ. 182· τεύξεσθαι δόρπον Ἰλ. Τ. 208· δόρπον τετύκοντο Ὀδ. Μ. 307, πρβλ. 283, κλπ.· ὁ Ἐπικ. ἀόρ. **τετυκεῖν, τετυκέσθαι** εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ ταύτης μόνον τῆς σημασίας)· ὡσαύτως, τεῦχε κυκειῶ Ἰλ. Λ. 624· ἄλφιτα τεύχουσαι, παρασκευάζουσαι (αἱ ἀλετρίδες), Ὀδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Υ. 108· αὐτὰρ ὁ τεῦξ' εἴδωλον, κατεσκεύασεν, ἔπλασεν, Ἰλ. Ε. 449·— οὕτω καὶ παρὰ Πινδάρῳ καὶ Αἰσχύλῳ, θεὸς ὁ πάντα τεύχων Πινδ. Ἀποσπ. 105, πρβλ. Ο 1. 48· δαῖτ' .. ἔτευξεν Αἰσχύλ. Ἀγ. 731 (λυρ.)· φάρμακον τεύχουσα αὐτόθι 1261. — Παθ., δώματα τετεύχαται Ἰλ. Ν. 22· δώματα .. ἐν βήσσῃσι τετυγμένα Ὀδ. Κ. 252, πρβλ. Φ. 215, κ. ἀλλ.· θεῶν ἐτετεύχατο βωμοὶ Ἰλ. Λ. 808· βωμὸς τέτυκτο Ὀδ. Ρ. 210 νηός γ' ἐτέτυκτο Ἰλ. Ε. 446· οἱ .. σῆμα τετεύξεται, δι' αὐτὸν θὰ κτισθῇ τάφος, Φ. 322· εἵματα τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν Χ. 511· ἱμάντα .., ᾧ ἔνι πάντα τετεύχαται, ἐν ᾧ εἶναι κατεσκευασμένα πάντα (τὰ θελκτήρια δηλ.), Ξ. 220·— τέτυγμαί τινος, εἶμαι κατεσκευασμένος ἔκ τινος ὕλης, βόες χρυσοῖο τετεύχαται κασσιτέρου τε Σ. 574· περόνη χρυσοῖο τέτυκτο Ὀδ. Τ. 226, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 208· ὡσαύτως μετὰ δοτικ. πράγματ., τετυγμένα δώματα .. ξεστοῖσιν λάεσσιν, ᾠκοδομημένα ἐκ ξεστῶν λίθων, Ὀδ. Κ. 210· αἱ μὲν γὰρ [πύλαι] κεράεσσι τετεύχατε, αἱ δ' ἐλέφαντι Τ. 563· ἀλλά, δόμον ξεστῇσ' αἰθούσῃσι τετυγμένον, ᾠκοδομημένον ἢ κατεσκευασμένον μὲ ξεστὰς αἰθούσας, ἔχοντα καλῶς ἐξεσμένας αἰθούσας, Ἰλ. Ζ. 243. 2) ἡ τοῦ πρκμ. μετοχ. **τετυγμένος** συχν. μεταβαίνει εἰς τὴν σημασίαν ἐπιθέτου, = **τυκτός**, καλῶς κατεσκευασμένος, καλῶς εἰργασμένος, τεῖχος, βωμὸς τετ. Ἰλ. Ξ. 66, Ὀδ. Χ. 335, κλπ.· σάκος, δέπας, κρητὴρ Ἰλ. Ξ. 9, Π. 225, Ψ. 741, κλπ.· ἄγγεα Ὀδ. Ι. 223· ὅῶρα Π. 185· πλῆρες, ἀγρὸς καλὸν τετ., καλῶς εἰργασμένος, καλῶς κεκαλλιεργημένος, Ω. 206·— μεταφ., νόος ἐν στήθεσσι τετυγμένος, σταθερός, εὐσταθὴς (πρβλ. **πυκνὸς** καὶ **τετράγωνος**), Υ. 366, πρβλ. **ἄτυκτος**. 3) ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεργ. πρκμ. ἁπαντᾷ ἅπαξ ἐπὶ παθητ. σημασ., ῥινοῖο τετευχώς, κατεσκευασμένος ἐκ δέρματος, Μ. 423. **II**. ἐπὶ φυσικῶν φαινομένων, ἐνεργειῶν, γεγονότων, κτλ., παράγω, ἐπιφέρω, προξενῶ, τ. ὄμβρον ἠὲ χάλαζαν, ἐπὶ τοῦ Διός, Ἰλ. Κ. 6· αἱ δὲ [πύλαι] πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος Φ. 538· παλίωξιν .. τεύχοιμι, ἀντὶ τεύξω, δηλ. «τὴν ἐξ ὑποστροφῆς τῶν φευγόντων δίωξιν· ὅτ' ἂν οἱ πρότερον φεύγοντες, ὕστερον πάλιν αὐτοὶ διώκουσι θαρρήσαντες» (Σχόλ.), Ο. 70, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 154· βοὴν δι' ἄστεος Ὀδ. Κ. 118 τ. γέλων ἑταίροισι Σ. 350 οἱ δὲ γάμον τεύξουσι, θὰ τὴν ὑπανδρεύσωσιν, Δ. 277· τεῦχε πομπήν, παρεσκεύασε τὰ τοῦ ταξιδίου μου, Κ. 18, πρβλ. Πινδ. Π. 4. 292· τ. πόλεμον καὶ φύλοπιν Ὀδ. Ω. 476· θάνατόν τινι Υ. 11· ἄλγεα, κήδεά τινι, ἐπιφέρω ἄλγη, δυστυχίαν εἴς τινα, Ἰλ. Α 110, Ὀδ. Α. 244· ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσι .. αἱμυλίους τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦθος τεῦξε Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 79, πρβλ. 263, Θεογ. 570·— οὕτω καὶ παρὰ μεταγενεστ. ποιηταῖς, τ. ξείνια Πινδ. Π. 4. 229· τ. μέλος ὁ αὐτ. ἐν Π. 12. 34· τ. γέρας τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Ι. 19, πρβλ. 96· τ. κακὰ Αἰσχύλ. Εὐμ. 125· στάσιν τ. ἐν ἀλλήλαις, δηλ. στασιάζειν, ἐρίζειν, ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 189· τ. φόβον ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 1090· σφαγὰς Σοφ. Τρ. 756· τάφον Εὐρ. Ῥῆσ. 959· ἔριν φίλοις ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 644. — Παθ., προξενοῦμαι, παρέχομαι, ἐπιφέρομαι, ἄρα συμβαίνω, γίνομαι, ὑπάρχω, ἔργον ἐτύχθη ἀργαλέον Ἰλ. Δ. 470, πρβλ. Β. 320· οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχαται Ὀδ. Β. 63, πρβλ. Ἰλ. Ξ. 53, Χ. 450· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὡς ἐτέτυκτο Ὀδ. Δ. 772, πρβλ. 392· ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη Ἰλ. Λ. 671· πὰρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη Ο. 122· Ἀργείοισι .. νόστος ἐτύχθη Β. 155· ὅμαδος, μάχη, κακὸν ἐτ. Μ. 471, κτλ.· τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος Μ. 345· εἰ δή μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται, εἶναι πεπρωμένη, προωρισμένη, Σ. 120· ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται Γ. 101· φόνος υἷι τέτ. Ὀδ. Δ. 771, πρβλ. Ἰλ. Ε. 653· φίλοισι δὲ κήδεα .. τετεύχαται Ὀδ. Ξ. 138, πρβλ. Ἰλ. Φ. 585· — οὕτω, ἐν βροτοῖς γέρων λόγος τέτυκται, ὑπάρχει, Αἰσχύλ. Ἀγ. 750, πρβλ. Εὐρ. Ἡλ. 457. **III**. μετ' αἰτ. προσώπ., καθιστῶ, κάμνω, ὄφρα μιν .. ἄγνωστον τεύξειεν Ὀδ. Ν. 191, πρβλ. 397· οὕτω, τ. τινὰ ἰσοδαίμονα, μέγαν, εὐδαίμονα Πινδ. Ν. 4. 136, Αἰσχύλ. Εὐμ. 668, Εὐρ. Ἡρακλ. 614· ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, οὐδέ κεν ἄλλως οὐδὲ θεὸς τεύξειεν Ὀδ. Θ. 177·— μετὰ διπλ. αἰτ., ὦ πούς, πούς, τί σε .. τεύξω; «τί νά σε κάμω;» Σοφ. Φιλ. 1189·— ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθ. πρκμ. ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ **γίγνεσθαι** ἢ **εἶναι**, Ζεὺς ταμίης πολέμοιο τέτυκται Ἰλ. Δ. 84· [Ὠκεανὸς] γένεσις πάντεσσι τέτ. Ξ. 246· ὃς ῥα Σκαμάνδρου ἀρητὴρ ἐτέτυκτο Ε. 78, πρβλ. Π. 605· οὐ μὲν γάρ τι καταθνητὸς ἐτ. Ε. 402, πρβλ. Π. 622· νόον ἐν πρώτοισιν .. ἐτ., ἦτο μεταξὺ τῶν πρώτων κατὰ τὸν νοῦν, Ο. 643· γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο, ἦσο ὅμοιος μὲ γυναῖκα, Θ. 163 ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται Ὀδ. Θ. 546· ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, τόδε σῆμα τετύχθω, τοῦτο ἃς εἶναι τὸ σημεῖον, Φ. 231, πρβλ. Ἰλ. Χ. 30· — οὕτως ἐν τῷ α' ἀορ., πέπλων ἄκληρος ἐτύχθην Αἰσχύλ. Εὐμ. 353, πρβλ. Ἰκ. 86.

τέφρα, Ἐπικ. καὶ Ἰων. **τέφρη**, ἡ, «στάκτη», οἷον ἡ τῆς νεκρικῆς πυρᾶς, Ἰλ. Ψ. 251· νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη, «περιεκάθητο» (Σχόλ.), Σ. 25· τέφραν καταπάσαι, ἐμπάσαι Ἀριστοφ. Νεφ. 178, Πλάτ. Λῦσ. 210Α· — ἐν τῇ φράσει, τέφρᾳ τίλλεσθαι (ἴδε **τίλλω**), πιθ. τὸ τέφρα σημαίνει δριμεῖάν τινα κόνιν, Ἀριστοφ. Νεφ. 1083· ἡ τ. ἡ Φρυγία ἦν ἐν χρήσει ἐπὶ ὀφθαλμίας ὡς φάρμακον, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 58. 3·— παροιμ., ὅρκους δὲ μοιχῶν εἰς τέφραν ἐγὼ γράφω Φιλωνίδης παρ' Ἐλλαδίῳ ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 530. 15, πρβλ. ὕδωρ.

τεφραῖος, α, ον, = **τεφρός**, μέλαιναι αἱ πλεῖσται ἢ τεφραῖαι Αἰλ. π. Ζ. 6. 38.

τεφρᾶς, ᾶδος, ὁ, ὁ ἔχων τὸ χῶμα τῆς τέφρας, εἶδος τέττιγος, Αἰλ. π. Ζ. 10. 44.

τεφρῆεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ **τεφρός**, Νόνν. Δ. 6. 228.

τεφρίζω, ἔχω τὸ χρῶμα τῆς τέφρας, Ἀρεταῖ. σ. 38. **II**. μεταβ. = **τεφρόω**, «ἐτέφρισεν· ἐνέπρησεν» Ἡσύχ.

τεφρίας, ὁ, λίθος τις τῶν τιμίων, Plin. H. N. XXXVI, 56.

τέφρινος, η, ον, = **τεφρός**, χροιὴ Ἱππ. 914Η.

τέφριον, τό, ἀλοιφή τις χρῶμα τέφρας ἔχουσα, μάλιστα διὰ τοὺς ὀφθαλμούς, Κέλσ. 6, 6, Ἀέτ. 7.

τεφρῖτις, ἡ, λίθος τις τῶν τιμίων, Plin. XXXVII, 184.

τεφρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς τέφραν, τεφρόχρους, Διοσκ. 4. 110.

τεφροποιέω, καίω τι ἕως οὗ γένηται τέφρα, Καισάρ. σ. 984, ἔκδ. Μί.

τεφρός, ά, όν, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς τέφρας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ Ἱστ. 3. 12, 1· χρῶμα αὐτόθι 9. 45, 3· τεφρὴ γέρανος Βαβρ. 65. 1.

τεφρόω, καίω τι ἕως οὗ μεταβληθῇ εἰς τέφραν, ἀποτεφρῶ, Λυκόφρ. 227· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Νικ. Ἀλεξιφ. 534. — Παθητ., καίομαι καὶ εἰς τέφραν μεταβάλλομαι, Θεοφρ. π. Πυρ. 20, Ἀνθ. Π. 5. 188.— Καθ' Ἡσύχ.: «τεφρώσας· σποδώσας»,— κατὰ Σουΐδ. «τεφρώσας, ἐμπρήσας, σποδώσας. καὶ παροιμία 'μὴ τὴν τέφραν φεύγων εἰς ἀνθρακιὰν πέσῃ'».

τεφρώδης, ες, συνῃρ. ἀντὶ **τεφροειδής**, Βαβρ. 85. 14, Πλουτ. Θεμιστ. 8.

τέφρωσις, εως, (τεφρόω) τὸ τεφροῦν, ἡ μέχρι τέφρας καῦσις, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 773.

τεχνάζω, μέλλ. -άσω, τεχνάω, μεταχειρίζομαι τέχνην, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 4, 4, Μεγ. Ἠθικ. 1. 35, 9. **II**. ποιοῦμαι χρῆσιν τεχνασμάτων, φέρομαι μετὰ πανουργίας ἢ δολίως, μεταχειρίζομαι πανουργίαν ἢ ὑπεκφυγάς, Ἡρόδ. 3. 130., 6. 1· τί ταῦτα στρέφει τεχνάζεις τε; Ἀριστοφ. Ἀχ. 385, πρβλ. Βατρ. 957· τ. τε καὶ ψεύδεσθαι Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττ. 371D, πρβλ. Νόμ. 879Δ, κλπ.· τοὺς λαγὼς θηρῶντες πολλὰ τεχνάζουσιν Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 7· καὶ ἐπὶ τοῦ λαγοῦ, τ. τῇ βαδίσει ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 8, 3· μετὰ συστοίχου αἰτ., τ. ἀπάτην, μεταχειρίζομαι τεχνάσματα πρὸς ἐξαπάτησιν, Πλουτ. Τιμολ. 10·— μετ' ἀπαρεμφ., εὐφυῶς ἢ πανούργως μηχανῶμαι νά .., Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 11, 12, Πλουτ. Ἀλκιβ. 10· οὕτω, τεχναστέον ὅπως ἄν τι γένοιτο Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 5, 8. 2) Ὁ Ἡρόδ. ποιεῖται χρῆσιν καὶ τοῦ μέσου ἀορ. **ἐτεχνασάμην**, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, 2. 121, 1· τεχνάζεσθαι ὅπως .. Πλουτ. Καῖσ. 43. 3) Παθ., ἐν τῇ μετοχ. τοῦ πρκμ., ἅμαξαι τετεχνασμέναι ὥσπερ οἰκήματα, ἐντέχνως κατεσκευασμέναι, Ἱππ. π. Ἀέρ. 291· ἐπίνοια τετεχν., δεξιῶς ἐπινοηθεῖσα, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 26.— Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ **τεχνάζομαι** καὶ **τεχνάομαι**, ἴδε Φρύν. χ. 477, καὶ Λοβέκ. ἐν τόπῳ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 446.

τεχνάομαι, μέλλ. -ήσομαι· ἀόριστ. **ἐτεχνησάμην**, Ἐπικ. **τεχν-**· πρκμ. **τετέχνημαι**, Ἰων. γ' πληθ. **τετεχνέαται** Ἱππ. 17 ἐν τέλει· ἀποθ. Κατασκευάζω ἐντέχνως, δεξιῶς, ἐντελῶς, ἐξεργάζομαι, Ὀδ. Ε. 259· περὶ τοῦ ἐν Ὀδ. Λ. 613, ἴδε ἐν λ. μὴ Α. 4· πολλὰ τεχνῶμαι, εἰς πολλὰς τέχνας καταγίνομαι, ἀδύνατον οὖν πολλὰ τεχνώμενον ἄνθρωπον πάντα καλῶς ποιεῖν Ξεν. Κύρ. 8. 2, 5, πρβλ. τὴν παροιμίαν τοῦ λαοῦ: «πολυτεχνίτης ἐρημοσπίτης», καὶ «ὅποιος κυνηγάει πολλοὺς λαγοὺς κανένα δὲν πιάνει». 2) ὡσαύτως ὡς παθητ., κατασκευάζομαι διὰ τῆς τέχνης, ὅ τι καλὸν αὐτοῖς τεχνῷτο Ξεν. Κύρ. 8. 6, 23· τὰ τετεχνημένα, τὰ διὰ τέχνης κατεσκευασμένα, τεχνουργημένα, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 9.— Περὶ τοῦ ὑποτιθεμένου ἐνεργ. **τεχνῆσαι**, ἴδε ἐν λέξ. **τεχνήεις**. **II**. κατορθώνω ἢ μηχανῶμαι μετὰ τέχνης καὶ ἐπιτηδειότητος, ἐφευρίσκω, ταῦτα δ' ἐγὼν .. τεχνήσομαι Ἰλ. Ψ. 415, κτλ.· χερσὶν ἀτεχνησάμην Σοφ. Τρ. 534, πρβλ. 928· τῶν μηδὲν ὀρθῶς .. τεχνωμένων ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 490· τ. κακὰ ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 80· πόλεμος ἀφ' αὐτοῦ τὰ πολλὰ τεχνᾶται πρὸς τὸ παρατυγχάνον Θουκ. 1. 122·— ἀπολ., γένοιτο .. πᾶν θεοῦ τεχνωμένου, θεοῦ ἐπιχειροῦντος, Σοφ. Αἴ. 86, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 369, 382, 402, Ἀριστοφ. Σφ. 177· — μετ' ἀπαρεμφ., ἐπαινῶ, μηχανῶμαι πῶς νὰ πράξω, Θουκ. 4. 26· οὕτω καὶ ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, ἐπινοῶ μέσα ὅπως πράξω τι, τεχνήσομαι ὥς κε γένηται παῖς ἐμὸς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 326· τ. τί ἂν φάγοι Ξεν. Ἀγησ. 9, 3. 2) ἐπὶ παθητ. σημασίας, ὁ τεχνηθεὶς δόλος Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ο. 14. Πρβλ. **τεχνάζω**, ἐν τέλει.

τέχνασμα, τό, πᾶν τὸ ἐντέχνως εἰργασμένον, ἔργον τέχνης τε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χνούργημα, κέδρου τεχνάσματα, ἐπὶ κεδρίνης λάρνακος, Εὐριπ. Ὀρ. 1053· τ. σιδήρων, ἐργαλεῖον σιδηροῦν, Ὀππ. Κυν. 2. 174, πρβλ. Ἡρῳδιαν. 4. 15· πρβλ. **τέχνημα**. **II.** τέχνασμα, ὡς καὶ νῦν, δόλος, Εὐρ. Ὀρ. 1560, Ἀριστοφ. Θεσμ. 198, Ξενοφ. Ἑλλ. 6. 4, 7.

τεχνασμός, ὁ, πανοῦργος ἐπίνοια, τέχνασμα, κατηγορίης τε τεχνασμοὶ Μανέθων 4. 332.

τεχνασταῖον, δεῖ τεχνάζειν, ἴδε **τεχνάζω** II. 1.

τεχναστός, ἡ, όν, ῥημ. ἐπίθ., ὁ διὰ τῆς τέχνης πεποιημένος, τεχνητός, ὥσπερ ἐν τοῖς τεχναστοῖς, οἷον οἰκίᾳ Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 1. 11.

τέχνη, ἡ· (√ΤΕΚ, τίκτω)· — ὡς καὶ νῦν, τέχνη, εὐφυΐα, δεξιότης ἐν τῇ ἐργασίᾳ, μάλιστα ἐν τῇ ἐργασίᾳ τῶν μετάλλων, Ὀδ. Γ. 433., Ζ. 234., Δ. 614., Ψ. 161· ὡσαύτως ἐπὶ ναυπηγοῦ, ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνῃ νῆϊον ἐκτάμνησιν Ἰλ. Γ. 61· ἐπὶ μάντεως, Αἰσχύλ. Ἀγ. 249, Εὐμ. 17, Σοφ. Ο. Τ. 389, 562, κλπ.· τέχναι ἑτέρων ἕτεραι Πινδ. Ν. 1. 36· ὥπασε πᾶσαν τ. ὁ αὐτ. ἐν Ο. 7. 91, κλπ. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, πανουργία, οὐδ' ὁ γέρων δολίης ἐπελήθετο τέχνης Ὀδ. Δ. 455, Ἡσ. Θεογ. 160· ἐν τῷ πληθ., πανουργίαι, τεχνάσματα, ὡς ἐν τῇ Λατ. malae artes, ἀσθενέστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν, τέχνας εἰσορόωσι πολύφρονος Ἡφαίστοιο Ὀδ. Θ. 327, 332, Ἡσ. Θεογ. 496, 929· δολίαις τέχναισι χρησάμενος Πινδ. Ν. 4. 93· τέχναις τινός, μὲ τὰ τεχνάσματά τινος (ἢ ἁπλῶς διὰ μέσου τινός), ὁ αὐτ. ἐν Ο. 9. 78, Π. 3. 20· τέχνην κακὴν ἔχει, κακὸν τέχνασμα, Ἡσ. Θεογ. 770· οὕτω καὶ Πινδ. Ι. 4. 57 (3. 53), Σοφ. Φιλ. 88, κλπ. **3)** τρόπος ἢ μέσα, δι' ὧν ἐπιτυγχάνεταί τι πρᾶγμα, ἄνευ ὡρισμένης ἐννοίας δεξιότητος ἢ πανουργίας, μηδεμιῇ τέχνῃ, κατ' οὐδένα τρόπον, Ἡρόδ. 1. 112· ἰθείῃ τέχνῃ, εὐθύς, ἀμέσως, ὁ αὐτ. 9. 57· πάσῃ τέχνῃ, κατὰ πάντα τρόπον, Ἀριστοφ. Νεφ. 1323, Θεσμ. 65, Ἐκκλ. 366 παντοίῃ τ. Σοφ. Αἴ. 752, κλπ.· πάσῃ τ. καὶ μηχανῇ Ξενοφ. Ἀνάβ. 4. 5, 16· μήτε τ. μήτε μηχανῇ μηδεμιᾷ Λυσί. 139. 7. **II.** «τέχνη», ἐπάγγελμα, ἐπίστασθαι τὴν τ. Ἡρόδ. 3. 130· φλαύρως ἔχειν τὴν τ. αὐτόθι· πᾶσαι τέχναι βροτοῖσιν ἐκ Προμηθέως Αἰσχύλ. Πρ. 506· τῆς τέχνης ἔμπειρος Ἀριστοφ. Βάτρ. 811· τέχνην ταύτην ἔχει, τοῦτο ἔχει ὡς ἐπάγγελμα, Λυσί. 93, 17., 103. 43· ἐν τῇ τέχνῃ εἶναι, ἀσκεῖν τὴν τέχνην, Σοφ. Ο. Τ. 562, Πλάτ. Πρω. 317C· ἐπὶ τέχνῃ μανθάνειν τι, μαθάνειν τι ὡς ἐπάγγελμα, ἀντίθετ. τῷ ἐπὶ παιδείᾳ, αὐτόθι 312B, 315A· τέχναι καὶ ἐργασίαι Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 1· τέχνην ποιοῦμαί τι, κάμνω τι ἐπάγγελμά μου, Δημ. 982. 2· τ. ἀσκεῖν, μελετᾶν, ἐργάζεσθαι Ξενοφ. Κύρ. 1. 6, 26 καὶ 41, Οἰκ. 4. 3· ἀπὸ τεχνῶν τρέφεσθαι, τρέφεσθαι δι' αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 7, 1. **III.** τέχνη ὡς σύστημα κανόνων, συστηματικὴ μέθοδος τοῦ ποιεῖν τι ἢ τοῦ πράττειν, ἐναντίον τῆς ἁπλῆς ἐμπειρίας, ἐπί τε τῶν βαναύσων καὶ τῶν καλῶν τεχνῶν, Πλάτ., κλπ.· ἴδε Ἀριστ. Ρητορ. 1. 1, 2, Ἠθ. Νικ. 6. 4, 3, Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1, 3 κέξ.· ἡ περὶ τοὺς λόγους τ., ἡ τέχνη τῆς Ρητορικῆς Πλάτ. Φαίδων 90B· οἱ τὰς τέχνας τῶν λόγων συντιθέντες, τὰ συστήματα ῥητορικῆς, Ἀριστ. Ῥητορ. 1. 1, 3, πρβλ. Ἰσοκρ. 295A (ἀλλὰ μᾶλλον, τεχνάσματα ῥητορικά, παρ' Αἰσχίν. 16, 31)· ὡσαύτως, πολεμικαὶ τ. Ξενοφ. Κύρ. 1. 6, 26· αἱ εὑρημέναι εἰς πάλεμον τ. αὐτόθι 14· τέχνη, διὰ τῶν κανόνων τῆς τέχνης, Πλάτ. Εὐθύδ. 282D· ἡ φύσει ἢ τέχνῃ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 381B· τέχνη καὶ ἐπιστήμη ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 532C· μετὰ τέχνης, ἄνευ τέχνης ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 89D. **IV.** = **τέχνημα**, ἔργον τέχνης, ἔργον τῶν χειρῶν, γεωργέχνημα, κρατῆρες .., ἀνδρὸς εὔχειρος τέχνη Σοφ. Ο. Κ. 472· ὅπλοις .., Ἡφαίστου τέχνῃ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 168, καὶ συχν. παρὰ Παυσ.

τεχνήεις, εσσα, εν, ποιητ. ἐπίθ., ἐντέχνως εἰργασμένος, ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ τεχνήεντες ἔχυντο πολύφρονος Ἡφαίστοιο Ὀδ. Θ. 297. — Ἐπίρρ. **τεχνηέντως**, μετὰ τέχνης, δεξιῶς, ἐπιδεξίως, αὐτὰρ ὁ πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνηέντως Ε. 270. **II.** ἐπὶ προσώπων, ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος, γυναῖκες ἴστὸν τεχνήσσαι (κοινῶς **τεχνῆσαι**, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἐνεργ. ῥῆμα **τεχνάω**). Η. 110, πρβλ. Κόϊντ. Σμ. 2. 296.

τέχνημα, τό, τὸ μετὰ δεξιότητος εἰργασμένον, ἔργον τέχνης, τεχνούργημα ἢ ἁπλῶς ἔργον, αὐτόξυλον ἔκπωμα, φλαυρουργοῦ τινος τεχνήματ' ἀνδρὸς Σοφ. Φιλ. 36, (ἔνθα τὸ πληθ. κεῖται ἐπὶ ἑνὸς μόνου πράγματος, πρβλ. **τέχνασμα**, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1051, ἴδε καὶ σημ. Jebb ἐν τόπῳ). **2)** ἐπὶ ἀνθρώπου, ὅτε κεῖται τὸ ἀφῃρ. ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου, ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα καὶ πανουργίας δεινῆς τέχνημα, ταῦτα πάντα λέγει ὁ Φιλοκτήτ. πρὸς τὸν Νεοπτόλεμον ἐν ὀργῇ, διότι δὲν ἀπέδιδεν αὐτῷ τὰ τόξα, Σοφ. Φιλ. 928. **II.** δολία ἐπίνοια, τέχνασμα, κάπηλα προσφέρων τ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 338· δόλια τ. Εὐρ. Ι. Τ. 1355· ἀντίθετον τῷ **ἰσχύς**, Ἱππ. π. Ἀγμ. 751· — καθόλου, ἐπίνοια, ἐπινόημα, ἐφεύρεσις, Πλάτ. Πρωτ. 319A· τὸ μνημονικὸν τ. ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Ἐλάττ. 368D, κ. ἀλλ.

τεχνήμων, ον, μετὰ τέχνης καὶ δεξιότητος εἰργασμένος, αὐλοὶ Ἀνθολ. Π. 9. 504. **2)** ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος, ἐπὶ ἔργατῶν ἢ τεχνιτῶν, Ὀππ. Κυν. 1. 326.

τεχνήτης, ου, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ **τεχνίτης**, Γαλην., Προκόπ.· ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Bekk. ἐν Ἀριστ. π. τῆς καθ' Ὑπν. Μαντ. 1. 7.— Περὶ τοῦ **τεχνητεῖα**, ἴδε **τεχνιτεῖα**.

τεχνητικός, ἡ, όν, ἐντεχνος, τεχνικός, Λατ. elaboratus, Πολύβ. 32. 20, 9 (ἀλλ' ὁ Schweigh. **τεχνιτικός**, ὁ L. Dind. **τεχνητὴς** ἢ **τεχνικός**).

τεχνητός, ἡ, όν, ὁ διὰ τῆς τέχνης γινόμενος (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν φύσει ὑπάρχοντα), αὐγῆς μὲν οὖν δύο εἴδεα, τὸ μὲν κοινόν, τὸ δὲ τεχνητὸν Ἱππ. π. Ὑγιεινῶν 740· τ. σύμβολα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ θεῖα, Πλουτ. Περικλ. 6.

τεχνήτωρ, ορος, ὁ, τεχνίτης, ποιητής, κατασκευαστής, μύρων Μανέθων 2. 327.

τεχνικάς, ἡ, όν, (τέχνη) ἐπὶ προσώπων, ἐπιδέξιος, δεξιός, ἠσκημένος, Ἐπίχ. 95, 11 Ahr., Πλάτ. Συμπ. 186C, κλπ.· τ. περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 207C, Λάχ. 185E, κλπ.· εἴς τι αὐτόθι D· μάλιστα ἐπὶ ῥητοροδιδασκάλων καὶ γραμματικῶν, τεχνικὸς λόγων πέρι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 273A· οἱ περὶ τοὺς λόγους τ. αὐτόθι A· ὁ τέχν. τε καὶ ἀγαθὸς ῥήτωρ ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 504D· ἀντίθετον τῷ **θεωρητικός**, πρακτικός, ἐμπειρικός, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 10. 9, 16· τ. περὶ τὸν βίον ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 9. 38, 1· τ. τὴν ψυχὴν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 7. 7, 2· τ. ἕμματα Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14. 47. **2)** πλήρης τεχνασμάτων, πανοῦργος, Πολύβ. 16. 6, 6. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, τεχνητός, διὰ τέχνης πεποιημένος, ἀντίθετον τῷ **αὐτοφυής**, Θεοφρ. π. Κιθ. 55. **2)** ὁ δεξιῶς πεποιημένος, μετὰ τέχνης εἰργασμένος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 830. **3)** ὁ κατὰ τέχνην ἢ ἐντέχνως πεποιημένος, συστηματικός, κανονικός, τακτικός, τοῦτο σοφὸν εὑρὼν ἅμα καὶ τεχνικὸν Πλάτ. Φαῖδρ. 273B· οὐ τ. ἐστί τ., δὲν εἶναι ἀντικείμενον τέχνης, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 374B, πρβλ. Εὐθύφρανα 14B· τ. πραγματεία ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 501B, κλπ.· ἡ τ. παιδεία Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 6, 15· ἔχειν τὸ τ. περί τι ὁ αὐτ. ἐν Ρητορ. 1. 2, 1, πρβλ. Φυσ. 2. 1, 9. **III.** Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, ἐντέχνως, τεχνηέντως, τ. εἰργασμένον, πεποιημένον Πλάτ. Χαρμ. 173C, Ἰσοκρ. 23C· τ. ἐξευρῆσθαι Πλάτ. Εὐθύδ. 303E· τ. ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ 271C· τ. πολιτεύεσθαι Ἰσοκρ. 37E, κ. ἀλλ.

τεχνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τέχνη**, Πλάτ. Πολ. 435D. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ποταπή, φαύλη τέχνη, Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 2, Ἀντίδοτ. ἐν «Πρωτοχόρῳ» 1, 4.

τεχνῖτεία, ἡ, ἔντεχνος ἐκτέλεσις, ἔντεχνος ἐργασία, Λατιν. elaboratio, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10, 93, Ἱππόλοχ. παρ' Ἀθην. 130A, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 80· κοινῶς **τεχνητεία**.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 131.

τεχνίτευμα [ῑ], τό, τέχνημα, τέχνασμα, οὐ πιστεύω τῷ τεχνιτεύματι Μάξ Τύρ. 34. 3.

τεχνιτεύω, κατασκευάζω τεχνητῶς, Κλήμ. Ἀλ. 662 Θάλπος Μάξ. Τύρ., κλπ.· — ἐπὶ κακῆς σημασίας, διὰ τεχνασμάτων διαστρέφω, δεινὸς τ. λόγους ἐπὶ τὰ πονηρότερα Διογ. Ἀλ. π. Ἰσαί. 4. **II.** ἀμεταθ., ποιοῦμαι χρῆσιν τεχνασμάτων, περί τι Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 64, 88 μετ' ἀπαρ., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 8, 11.

τεχνίτης [ῑ], **ου**, ὡς καὶ νῦν, ὁ μετερχόμενος τέχνην τινά, χειρῶναξ, ἐπιτηδευματίας, «μάστορης», γεωργὸς Ξεν. Οἰκ. 6. 6, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 4, 9, κ. ἀλλ.· τεχνῖται οἱ χρήσιμόν τι ποιεῖν ἐπιστάμενοι, ᾧ ἀντίκειται ὁ ἐλευθερίως πεπαιδευμένος, Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 4 καὶ 5. **II.** ὁ ἐκτελῶν ἢ χειριζόμενός τι κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, δεξιὸς ἐργάτης, ἀντίθετον τῷ **ἄτεχνος**, Πλάτ. Σοφ. 219A, Ἀριστ. Ρητορ. 2. 23, 3, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 9 τῷ ὁ **ἔμπειρος**, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1, 10· — μετὰ γεν. πράγμ., τ. τῶν πολεμικῶν, πεπειραμένος εἰς .., Ξεν. Λακ. 13, 5· ὡσαύτως, οἱ περὶ τοὺς θεοὺς τ., ἄνθρωποι ἀσχολούμενοι περὶ τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ συνηθείας, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 3, 11· τ. λόγων, ὡς σκῶμμα, Αἰσχίν. 24. 19· — οἱ Διονυσιακοὶ τεχνῖται ἢ οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τ., θεατρικοὶ τεχνῖται, μουσικοί τε καὶ ὑποκριταί, Δημ. 401. 14, Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 10, Προβλ. 30. 10, Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 212D, Συλλ. Ἐπιγρ. 2619, 20, κ. ἀλλ., Πολύβ. 16. 21, 8. **III.** δολοπλόκος, ῥαδιουργός, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 13. 5.

τεχνῖτις, ιδος, θηλυκ. τοῦ **τεχνίτης**, ἐπὶ πόρνης, ἡ γινώσκουσα πολλὰ τεχνάσματα ὅπως ἐρεθίζῃ ἐρασάς, Ἀνθ. Π. 11, 73, πρβλ. δεινὴ καὶ τἄλλα τεχνῖτις ἐπισπάσασθαι ἐραστήν Λουκ. Τόξαρ. 13.

τεχνο-γράφος [ᾰ], ον, ὁ γράφων περὶ τέχνης, μάλιστα δὲ περὶ τῆς ῥητορικῆς τέχνης, Ἀριστ. Ρητ. πρ. Ἀλέξ. 1. 17, Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 24, κλπ.· — **τεχνογραφικός**, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν ῥητορικήν, τὰ -κά, δοκίμια ῥητορικῆς, ὁ αὐτ. π. Ἰσαί. 20.

τεχνο-δίκτιος, ον, ὁ διαιτώμενος ἐν τῇ τέχνῃ, ζῶν ἐν αὐτῇ ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου, Ὀρφ. 65. 3.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τεχνο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς τέχνην, τεχνικός, πνεῦμα πυροειδὲς καὶ τεχνοειδὲς Διογ. Λ. 7, 156.

τεχνολογέω, ὑπάγω τι ὑπὸ κανόνας τέχνης, συστηματοποιῶ, τι Ἀριστ. Ρητορ. 1. 1, 9· ἀπολ., τῶν τεχνολογούντων αὐτόθι 1. 2, 4· τ. περί τινος αὐτόθι 1. 1, 10· καθ' ἑαυτὸν τ. Κωμικ. Ἀνώνυμ. 360, τεχνολογῶ, ὡς καὶ νῦν, Γραμμ.— Παθητ., τὰ τεχνολογούμενα, κανόνες τέχνης, Σέξτ. Ἐμπειρ. π. Μ. 11. 40, π. Π. 2. 247.

τεχνολογία, ἡ, συστηματικὴ ἐξέτασις, γραμματικὴ ἀνάλυσις, κτλ., Πλούτ. 2. 514Α, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 205, Ἀπολλών. περὶ Συνδέσμ. 479, 13, κλπ., πρβλ. Κικ. πρ. Ἀττ. 4. 16.

τεχνολογικῶς, Ἐπίρρ., κατὰ τεχνολογίαν, Δράκων 147.

τεχνο-λόγος, ον, ὁ πραγματευόμενός τι κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Γρηγ. τοῦ Ναζ.

τεχνο-παίγνιον, τό, παίγνιον ἢ παιδιὰ τέχνης, μάλιστα δὲ τρόπος τοῦ ἀποδεικνύειν τὴν περὶ τὴν στιχοποιΐαν ἱκανότητα, ἐπιγραφὴ ποιήματός τινος τοῦ Αὐσονίου.

τεχνο-ποιέω, ποιῶ τι μετὰ τέχνης ἢ ἁπλῶς, ποιῶ, Κύριλλ. Ἀλεξ. III, 981D.

τεχνοπολυμαθής, ές, ὁ πολλῶν τεχνῶν ἔμπειρος ἢ ἔχων πολυμάθειαν εἰς τὰς τέχνας, μεταγεν.

τεχνο-πωλικός, ή, όν, ὁ ἐμπορευόμενος τὴν τέχνην, ὡς ἐπάγγελμα ἀσκῶν αὐτήν, Πλάτ. Σοφιστ. 224C.

τεχνοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **τέχνη**, Ἀνθ. Π. 6. 4.

τεχνουργέω, (*ἔργω*) ἐργάζομαι τεχνικῶς, ἐντέχνως, ποιῶ τι μετὰ τέχνης, Εὐμάθ.

τεχνούργημα, τό, ἔργον τέχνης, Εὐμάθ. ἢ Εὐστάθ. Καθ' Ὑσμίνην κ. Ὑσμινίαν 54.

τεχνουργία, ἡ, = τῷ προηγ., ἰατρικαῖς τισι τεχνουργίαις Θεοδ. Μετοχ. Σύμμικτα (Misc.) σ. 575, 16.

τεχνουργική πρᾶξις, μετὰ τέχνης, Ἀρχέλ. ἐν Idel. Phys. etc. II, σ. 344.

τεχνουργικῶς, Ἐπίρρ., μετὰ τεχνουργίας, Ἀρχέλ. ἐν Idel Phys. τ. 2, σ. 343, 2.

τεχνόω, μέλλ. **-ώσω**, διδάσκω τὴν τέχνην, τεχνοῦντες τοὺς ἐσπουδακότας διαγνωστικοὺς γενέσθαι τῶν πεπονθότων μορίων Γαλην. τ. 7, σ. 384.

τεχνύδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τέχνη**, Πλάτ. Πολ. 475Ε, Δημόκρ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 328. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσ. σ. 147.

τεχνύφιον, τό, = τῷ προηγ., Suetон. Aug. 72 (Ἀντίγραφα **τεχνόφυον**).

τέῳ; Ἰων. δοτ. τοῦ **τίς**; Ἡρόδ. 1. 11, κλπ.· ὡς θηλ., 4. 155.

II. τεῳ, Ἰων. δοτ. τοῦ **τις** (ἀόρ. ἀντων.) αὐτόθι 16, 227, Ὀδ. Α. 502, Ἡρόδ.

τέων; Ἰων. γενικ. πληθ. τοῦ **τίς**; καὶ ἀναγνωστέον ὡς μονοσύλλαβον ἐν Ὀδ. Ζ. 119, Ν. 200. **2)** γεν. πληθ. τοῦ **τις**, Ἡρόδ. 5. 57. **II.** Ἐπικ. γεν. πληθ. τοῦ **ὅς**, Νικ. Ἀλεξιφ. 2.

τέως, Ἐπικ. **τείως**, **τεῖος** (ἴδε ἐν τέλει)· Ἐπίρρ. χρόνου, τηνικαῦτα, ἐν τῷ μεταξύ, τότε, συσχετικὸν τῷ **ἕως**· ἕως ἐγώ .. ἠλώμην, τείως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνεν Ὀδ. Δ. 91· τὸ ὄφρα κεῖται ἀντὶ **ἕως** ἐν Ἰλ. Υ. 189· τόφρα δ', ἀντὶ **τέως** (ἢ τεῖος), Ἰλ. Υ. 42· οὕτω παρ' Ἀττικ., Σοφ. Αἴ. 558· μὴ παύσαιο μηδέποτ' ἐσθίων τέως, ἕως σαυτὸν λάθοις διαρραγείς, ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἕως νά .., Ἀριστοφ. Εἰρ. 32· — ἐνίοτε ἄνευ τοῦ ἀναφορικοῦ, ὅτε ἀναφέρεται εἰς ὡρισμένον χρόνον, ἐς γάμου ὥρην .· τείως δὲ .. παρὰ μητρὶ κεῖσθω ἑνὶ μεγάρῳ, ἕως τότε δέ .., Ὀδ. Ο. 127· τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν .· ὁ δὲ τέως μὲν .. δέδετο αὐτόθι 231· ἀλλὰ συχνάκις χωρὶς ἀναφορᾶς ἢ ὡρισμένου χρόνου, οἷον, ποσσῶμαρ μέμονας κτερείζεμεν Ἕκτορα δῖον, ὄφρα τέως αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω, «πόσας ἡμέρας προθυμῇ ἐνταφιάζειν τὸν Ἕκτορα ἴν' ἐν ταύτῳ ἐγώ τε παραμένω καὶ τὸν στρατὸν διακωλύω καὶ κατέχω» (Γαΐῃ Μετάφρ.), Ἰλ. Ω. 658, πρβλ. Ὀδ. Π. 370· ἐγὼ δ' οἷσω τέως Εὐρ. Ἡρακλ. 725, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 687, 729. **2)** οἱ μεταγεν. Ἐπικοὶ πρὸς ἀποφυγὴν χασμῳδίας χρῶνται τῷ **τέως** ἀντὶ τοῦ **ἕως**, Ἔρμανν. εἰς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 226, εἰς Δήμ. 138· τὴν δὲ χρῆσιν ταύτην οἱ Ἀντιγραφεῖς εἰσήγαγον καὶ εἰς τὸν Ἡρόδ. 4. 165, εἰς τὸν Ἱπποκρ., προσέτι δὲ καὶ εἰς Ἀττικ. συγγραφεῖς, οἷον Πλάτ. Συμπ. 191Ε, Δημ. 446. 4., 519 ἐν τέλει, 791. 14. **II.** μέχρι χρόνου τινός, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετά τινος λέξεως ἀνταποκρινομένης, οἷον, τείως μέν .., αὐτὰρ νῦν Ὀδ. Π. 139· τέως μέν .., ἀλλ' ὅτε δὴ Ω. 161· φίλον τ., νῦν δ' ἐχθρὸν Αἰσχύλ. Χο. 993· τ. μέν .., εἶτα δέ .. Ἀριστοφ. Νεφ. 67· τέως μέν .., ὡς δὲ .., Θουκ. 6. 61, Πλάτ. Φαίδων 117C· τέως μέν .., ἔπειτ' ἢ ἐπειδὴ δέ .., Ξεν. Κύρ. 5. 3, 17. Ἀνοί. 187. 25· τέως μέν .., ἡνίκα δέ .., Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 17· — ὡσαύτως ἑπομένων χρονικῶν ἐπιρρημάτων, τέως μέν .., μετὰ δέ .., Ἡρόδ. 1. 11· ἔπειτα δέ .., ὁ αὐτ. 6. 83· τέως μέν .., τέλος δέ .., ὁ αὐτ. 1, 82· τέως μέν .., νῦν δέ .., Ἀριστοφ. Θεσμ. 449· ἔπειτα ἢ εἶτα .., ἄνευ τοῦ δέ, Θουκ. 5. 7, Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 17. **III.** μέχρι τοῦδε, Ἡρόδ. 6. 112, Ἀριστοφ. Πλ. 834, Πλάτ. Συμπ. 191Β· ὁ τ. χρόνος Λυσί. 179. 13· φίλοι τ. ὄντες Ἰσαῖ. 36. 10. [Πλὴν τῆς φυσικῆς ποσότητος υ-, Ἰλ. Τ. 189, τὰ **τέως** ἅπαντα παρ' Ὁμήρῳ ὡς μονοσύλλαβον, π. χ. Ὀδ. Ο. 231, Π. 370, Ω. 162· ὡς τροχαῖος ἐν τῷ τύπῳ **τεῖος**, Ἰλ. Υ. 42 (διάφορ. γραφ. τόφρα δ')· ὡς σπονδεῖος ἐν τῷ τύπῳ **τείως**, Ὀδ. Δ. 91, Ο. 227, Π. 139· ἴδε **ἕως** ἐν τέλει].

τῆ, ἀρχαία Ἐπικ. προστ. ὡς τὸ **λαβέ**, **ἔχε**, παρ' Ὁμήρ. ἀεὶ ἑπομένης δευτέρας προστακτικῆς ἀκριβέστερον ὁριζούσης τὸ προστατττόμενον, τῆ, σπεῖσον Διί .. Ἰλ. Ω. 287· τῆ, πίε οἶνον .. Ὀδ. Ι. 347· τῆ, τόδε φάρμακον ἐσθλὸν ἔχων ἔρχευ Κ. 287· οὕτω καί, τῆ νῦν .. ἰμάντα τεῷ ἑκάστῳ κόλπῳ Ἰλ. Ξ. 219· τῆ νῦν, καί σοι τοῦτο κειμήλιον ἔστω Ψ. 618· τῆ δὴ ταῦτα πόρε κρέας Ὀδ. Θ. 477· τῆ δὲ τόδε κρήδεμνον .. τανύσσαι Ε. 346· — λίαν σπάνιον παρ' Ἀττικ., τῆ δὲ πῖθι λαβὼν Κρατῖνος ἐν «Ὀδυσσεῦσιν» 6· τῆ νῦν καταδέχεσθε τοὺς φακοὺς Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 29· — παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς συντάσσεται ἔσθ' ὅτε μετ' αἰτ., Ἰακώβ. ἐν Ἀνθ. Π. σ. 498· — πληθ. **τῆτε**, Σώφρων παρὰ τῷ Σχολιαστῇ Ἀριστοφ. εἰς Ἀχ. 204. (Ὁ Buttm. ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὴν √ΤΑ, **τε-ταγ-ών**, ὁ ἴδε, ὁ δὲ Κούρτ. θεωρεῖ αὐτὸ ὡς βραχύτερον τύπον τῆς √ΤΑ, ΤΑΝ, ΤΕΝ, **τείνω**, πρὸς ἣν παραβάλλει τὴν ῥίζαν ΓΑ, **γενέσθαι**).

τῇ, ὡς ἐπίρρ. **ταύτῃ**, Λατ. hac, here, ἴδε ὁ Α. VIII. I.

τήβεννα, ἡ, εἶδος χλαμύδος ἢ μανδύου, λέξις ἐν χρήσει πρὸς μετάφρασιν τοῦ Λατινικοῦ **trabea**, Διον. Ἀλ. 2. 70., 5. 47., 6. 13, Διόδ. 5. 40· ὡσαύτως τοῦ **toga**, Διον. Ἀλ. 3. 61 (ἐν τῷ τύπῳ **τήβεννος**, ἡ, πρβλ. Πλουτ. Ρωμ. 26)· προσέτι τοῦ **paludamentum**, Πολύβ. 10. 4, 8· ἀνέλαβε δὲ αὐτὴν ἀποδέμενος τὴν βασιλικὴν ἐσθῆτα, Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανής, ὁ αὐτ. 26. 10, 6, Ἀθήν. 438Ε, 439Β. Ἡ ἀρχὴ τῆς λέξεως ἄγνωστος· λέγεται ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ ὀνόματος Τημένου βασιλέως τοῦ Ἄργους, οἱονεὶ **τημενίς**· ἡ Ρωμαϊκὴ ἐσθής, ἣν νῦν τήβεννον καλοῦσιν ἀπὸ Τημένου τοῦ Ἀρκάδος» Ἀρτεμίδ. 2, 3· «τὴν δὲ ὀνομαζομένην τήβεννα τὰς μὲν τὸν περὶ Βίτωνα καὶ Κλέοβιν εἰκόνας ἐν Ἄργει φορεῖν φασί, τηβεννίδα δὲ αὐτὴν καλεῖν ἀξιοῦσιν» Πολυδ. Ζ', 61 (ἔνθα ἡ γραφὴ **τηβέννις** φαίνεται πλημμελής)· ἀλλ' ὁ Διον. Ἀλ. 3. 61 ῥητῶς ἀμφισβητεῖ τὴν Ἑλληνικὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως· «χιτῶνα πορφυροῦν χρυσώσαμον καὶ περιβόλαιον πορφυροῦν ποικίλον, οἷα Λυδῶν τε καὶ Περσῶν ἐφόρουν οἱ βασιλεῖς, πλὴν οὐ τετράγωνόν γε τῷ σχήματι καθάπερ ἐκεῖνα ἦν, ἀλλ' ἡμικύκλιον. Ἃ δὴ τειαῦτα τῶν ἀμφισεμάτων Ῥωμαῖοι μὲν τόγας, Ἕλληνες δὲ τήβεννα καλοῦσιν, οὐκ οἶδ' ὁπόθεν μαθόντες· Ἑλληνικὸν γὰρ οὐ φαίνεταί μοι τοὔνομα εἶναι».

τηβεννο-φόρος, ον, ὁ φορῶν τήβεννα, Γλωσσ.· **τηβεννοφορέω**, Νικήτ. Χρον. 300Β.

τηγᾰνίζω, ὡς καὶ νῦν, Ποσείδιππ. ἐν «Ἀποκλειομένῃ» 3, Ἑβδ. (Β' Μακκ. Ζ', 5), ποιητ. ἀπαρ. παθ. ἀορ. **τηγανισθήμεν** ἐκ διορθώσ. τοῦ Ahrens ἐν Ἐπιχ. 24.

τηγᾰνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τήγᾰνον**, τὰ δὲ τηγάνια σίζοντά σοι μολύνεται Τηλεκλείδ. ἐν «Ἀφυδάσιν» 1.

τηγᾰνισμός, ὁ, τὸ τηγανίζειν, τηγάνισμα, Μένανδρ. ἐν «Ἱποκόμῳ» 3.

τηγᾰνιστός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 90Ε.

τηγᾰνίτης ἄρτος [ῐ], ὁ, ὡς καὶ νῦν, τηγανίτης ἢ «τηγανίτα» Ἱππῶναξ. 27, πρβλ. **ταγηνίας**, **-ίτης**.

τήγᾰνον, **τηγανοστρόφιον**, ἴδε **τάγηνον**, **ταγηνοστροφία**.

τῆδε, δοτ. θηλ τοῦ ὅδε· — **τηδί**, δοτ. θηλ. τοῦ ὁδί.

τηθαλλαδοῦς, ὁ, (*τήθη*) ὁ ὑπὸ τίθη τεθραμμένος, ὁ ὑπὸ μάμμης ἀνατραφείς, μαμμόθρεπτος, «χαϊδεμένος» τῆς μάμμης, «κακοαναθρεμμένος, χαλιάρης, κανακάρης», εὐήθης, μαμμάκυλος, ἁνεῖς λαλεῖν; οὕτω σφόδρ' εἶ τηθαλλαδοῦς; Κωμ. παρ' Εὐστ. 971. 40, πρβλ. 28, ἴδε Πολυδ. Ι', 20, Δ. Β. 65, Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 21. 34, Σουΐδ., Ἐτυμολ. Μέγ.· — ἀλλ' ἡ ἑρμηνεία αὕτη συχνάκις παραλλάσσει ἀπὸ τοῦ μαμμόθρεπτος, ὡς εἰ ἡ λέξις ἦν ἐσχηματισμένη ἐκ τοῦ **τίτθη**, καὶ ουχὶ ἐκ τοῦ **τήθη**.— Ἕτεροι τύποι ἀπαντῶσιν, οἷον **τηθαλλωδοῦς** παρ' Ἡσυχ.· **τηθελάς** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 49· ἀλλὰ **τηθελασδοῦς** Φρύν. 299, καὶ **τηθαλώδης** Ζωναρ., φαίνονται ἁπλῶς ἁμαρτήματα.

τήθη (ἔνίοτε φέρεται **τηθή**, κακῶς ὅμως κατ' Ἡρῳδιαν. Α', 311, 29), ἡ, μάμμη, προμήτωρ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 49, Λυσ. 549, Ἀνδοκ. 17. 1, Πλάτ. Πολ. 461D, Ἰσαῖ. 40. 16, κλπ.

II. = **τίτθη**, τροφός, πιθανῶς ὅμως, πανταχοῦ ὅπου ἡ σημασία αὕτη ἀπαιτεῖται, γραπτέον **τίτθη**, ἐπειδὴ αἱ δύο αὗται λέξεις διηνεκῶς ἐναλλάσσονται ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις, ἴδε Meineke εἰς Μένανδρ. 190 (Ἀθηνᾶ. 3. 4), Δοδ. εἰς Φρύν. 134, Γ. Ν. Χατζιδάκιν πν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 698· — οὕτω, **τιτθεύεται** διορθοῦται ὑπὸ Βεκκήρου ἀντὶ **τηθεύεται** ἐν Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. Α, 2, 27.

τηθία, ἡ, = **τήθη** ἢ **τηθίς**, Εὐστ. 971. 43.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τηθίδιος, ἡ, = **τηθία**. Εὔστ. 971. 44.

τηθίς, ίδος, ἡ, (τήθη) ἀδελφὴ πατρὸς ἢ μητρός, θεία, Δημ. 818. 4., 1039. 4, Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 17. 5, Πλούτ. 2. 838B, πρβλ. Λοδ. εἰς Φρύν. 134.

τήθος, εος, τό, ἅπαξ παρ' Ὅμ., τήθεα ὀϊφῶν, ἐρευνῶν, ζητῶν τήθεα, Ἰλ. Π. 747, — ἔνθα καινῶς ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **ὄστρεα**. πρβλ. **τηθυον**, ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 152.

τηθυνάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τήθυον**, Ἐπίχ. παρ' Ἀθην. 85C.

τήθυον, τό, μαλάκιόν τι ἐκ τοῦ εἴδους ascidia, Ἀριστ. π. τὰ Ζ Ἱστ. 4. 6, 1 (ἴδε ἐν λ. **τήθεα**), τὰ δὲ τήθυα μικρὸν τῶν φυτῶν διαφέρει τὴν φύσιν π. Ζ. Μορ. 4. 5, 25, κ. ἀλλ., νῦν δὲ παράζεται **φαῦσκα** καὶ «ἀδουρδοῦκλος», ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 152, 153.

Τηθύς, ύος, ἡ, γονὴ τοῦ Ὠκεανοῦ, τροφὸς τῆς Ἥρας, Ἰλ. Ξ. 201, 302· θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μήτηρ τῶν ποταμίων θεῶν καὶ τῶν Ὠκεανίδων, Ἡσ. Θεογ. 136, 327, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 137, Θέβ. 311· Ὠκεανὸν .. καὶ Τηθὺν ἐποίησαν τῆς γενέσεως πατέρας Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 3, 6.

II. παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, οἷον παρὰ Οὐεργιλίῳ, Τηθὺς εἶναι αὐτὴ ἡ θάλασσα, Γεωργικ. 1. 31. (Πιθ. ἐκ τοῦ **τήθη**, ἡ τροφὸς ἢ μήτηρ πάντων· κατ' ἄλλους ἡ Γῆ). [ῡ ἐν δισυλλάβ. πεώσεσι, Οὐεργιλ. Ε.θ' ἀνωτ.· ῠ ἐν ταῖς τρισυλλάβοις].

Τήιος, α, ον, ὁ ἐκ τῆς Τέω ἢ κάτοικος αὐτῆς, ἐνθαῦθι μέν ἐστι Πρωταγόρας ὁ Τήιος Εὔπολ. ἐν «Κόλαξιν» 10, κλπ.

Τηϊουργής, ἐπίθ. κατὰ τὰ **Ἀττικουργής**. **Μελησιουργής** κῶπ., Ἐπιγρ. Δήλου, Bul. de cor. hel. VI, σ. 109. 114.

τηκεδᾶνός, ἡ, όν, εὐκόλως τηκόμενος, εὔτηκτος, Γρηγ. Ναζ. Ποιήμ. 11. 160.— Καθ' Ἡσύχ.: «τηκεδαδοῖ· τηκομένου, τήκοντος».

τηκεδονικός, ἡ, όν, τηκόμενος ἢ φθειρόμενος, φθίνων, Γλωσσ.

τηκεδών, όνος, ἡ, τῆξις, ἐπὶ χιόνος, Διόδ. 1. 39. **II**. τὸ τήκεσθαι, φθίνειν, φθίσις, Ὀδ. Α. 201· νόσῳ τηκεδόνι χρώμενος Ἀπ. Ἐφυλ. 1. 107. **2**) μέσον πρὸς ἴσγναινα' Ἱππ. 665. 39· σαρκὸς τακεδόνες Τίμ. Λοκρ. 102C, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 8.E.

τηκό-λῐθος, ον, ὁ τήκων ἢ διαλύων λίθους, φάρμακον θρυπτικὸν τῶν ἐν νεφροῖς λίθων, Παῦλ. Αἰγ. 7, Ἀέτ. 2, 19.— Ἦν δὲ ὁ τηκόλιθος, λίθος ἐν Συρίᾳ τῆς Παλαιστίνης εὑρισκόμενος, λευκὸς τὴν χρόαν, ὠνομάζετο δὲ καὶ Ἰουδαϊκός.

τηκτικός, ἡ, όν, ἱκανὸς νὰ διαλύσῃ, τήξῃ, τινος Ἀριστ. π. Ζ Μορ. 2. 2, 15· τ. δύναμις Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 198, 199.

τηκτός, ἡ, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **τήκω**, τετηκώς, «λυωμένος», μόλυβδος Εὐρ. Ἀνδρ. 267. **II** ὁ δυνάμενος νὰ διαλυθῇ, εὐδιάλυτος, σώματα τηκτὰ καὶ ἄτηκτα Πλάτ. Σοφιστ. 265C, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 6, 15· ἀντίθετον τῷ **στερεός**, Πλάτ. Κριτί. 114E· τῷ **πεγκτός** (ὃ ἴδε). Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 2 κέξ.· περὶ τοῦ τηκτοῦ, ἢ φαρμάκου τηκομένου, ἐν Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 908, ἴδε Littré.

τήκω, Δωρ. **τάκω** [ᾰ]· μέλλ. **τήξω** Ἀνθ. Π. 5. 278· (συν-) Εὐρ. Ι. Α. 398· Δωρικ. **ταξῶ** (κατα-) Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 6. 1· ἀόρ. **ἔτηξα** Ἡρόδ., Ἀττ.· (κατ-) Ὅμηρ., κλπ.· πρκμ. **τέτηκα**, ἴδε κατωτ.— Μέσ., μέλλ. **τήξομαι** (ἀλλ' ἐπὶ παθητ. σημασίας) Ἱππ. 6. 110 Littré· ἀόρ. **ἐτηξάμην** Νικ. Ἀλεξιφ. 63. 163, 350. — Παθ., μέλλ. **τακήσομαι** Ἀνακρεόντ. 10. 16, (συν-) Πλούτ.· ἀόρ. **ἐτάκην** [ᾰ], Εὐρ. (ἴδε κατωτ. II), Πλάτ. Φαίδρ. 251B, Τίμ. 83A· καὶ συχνάκις ἐν συνθέτοις ἐξ-, ἐν-, συν-· σπανίως **ἐτήχθην** Ἱππ. 515. 40, Πλάτ. Τίμ. 61B, μόνον ἅπαξ παρὰ Τραγικ., **συντηχθείς** Εὐρ. Ἰκ. 1029· πρκμ. **τέτηγμαι** Πλούτ. 2. 106, Ἀνθ. Π. 5, 273· ἀλλὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις ὁ πρκμ. καὶ ὁ ὑπερσ. παθ. παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ ἀμεταθ. ἐνεργ. **τέτηκα**, **ἐτετήκειν**. (Ἐκ τῆς √ΤΑΚ, **τακῆναι**, παράγονται καὶ αἱ λέξεις **τακ-ερός**, **τηκεδών**, **τήγ-ανον**· πρβλ. Λατιν. ta-bes, ta-beo· Ἀρχ. Σκανδιν. bey ja· Ἀγγλ-Σαξον. bâvan (ἐπὶ τηκομένου πάγου, Ἀγγλ. to thaw)· Ἀρχ. Γερμαν. de-wan (=τήκω, «λυώνω»)). **I**. ἐνεργ., τήκω, «λυώνω», ἐπὶ μετάλλων, Ἡρόδ. 3. 96, κλπ.· ἥλιος τ. πετραίαν χιόνα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 304, κλπ.· διασκορπίζω νέφη, διαλύω, ἐπὶ ἀνέμου, Ἡρόδ. 2. 25· διαλύω, ὡς τὸ ὕδωρ διαλύει τὰ ἅλας, κτλ., Πλάτ. Τίμ. 60E, 84D, κλπ. **2**) μεταφορ., μὴ θυμὸν τῆκε, μὴ «λυώνῃς» τὴν καρδιά σου, Ὀδ. Τ. 264· τίν' αἰεὶ τάκεις ὧδ' ἀκόρεστον οἰμωγὰν τὸν Ἀγαμέμνονα; (δηλ. τί ὧδε τήκει οἰμώζουσα τὸν Ἀγ.;) Σοφ. Ἠλ. 123· τ. βιοτὰν Εὐρ. Μήδ. 141· σῶμα Πλάτ. Πολ. 609C· τ. καὶ λείβει [τὸ θυμοειδὲς] αὐτόθι 411A· τήξουσιν ἔρωτες κραδίην Ἀνθ. Π. 5. 278. **II**. Παθ., μετ' ἀμεταθ. ἐνεργ. πρκμ. **τέτηκα**, «λυώνω» (ἀμεταθ.), διαλύομαι, ἐπὶ χιόνος, χιὼν τηκομένη Ὀδ. Τ. 207· ῥέειν ἀπὸ τηκομένης χιόνος Ἡρόδ. 2, 22· λευκῆς τακείσης χιόνος Εὐρ. Ἑλ. 3· ἠνίκ' ἂν τακῇ χιὼν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 230· τὴν χιόνα τετηκέναι Ξεν. Ἀνάβ. 4. 5, 15· ἐπὶ μετάλλων, ἐτήκετο κασσίτερος ὡς Ἡσ. Θεογ. 862· σίδηρος .. πυρὶ κηλέῳ τήκεται αὐτόθι 866, πρβλ. 867· ὡσαύτως, (κρέα) ἑφθὰ καὶ τετηκότα Εὐρ. Κύκλ. 246· ἄλφιτα πυρὶ τάκονται, ὑπὸ τοῦ πυρὸς καταναλίσκονται, Θεόκρ. 2. 18· ὥστε καὶ τὴν κοιλίην ὑπ' αὐτῶν στύφεσθαι μᾶλλον ἢ τήκεσθαι Ἱππ. π. Ἀέρ. 285· ἐπὶ σαρκῶν τηκομένων, ὅταν γὰρ τηκομένη σὰρξ .. εἰς τὰς φλέβας τὴν τηκεδόνα ἐξιῇ, τότε κτλ. Πλάτ. Τίμ. 82E· ἐπὶ πτώματος, καὶ θανὼν ἐτήκετο Σοφ. Ἀντ. 906· οὕτω, κηλὶς μυρίων ἐτήκετο ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 283· πῦρ τετακός, ἐσθεσμένον, Εὐρ. Ἰκ. 1141· ἐκ τῶν σαρκῶν εἰς τοῦτο τετηκυῖα, περὶ τῆς χολῆς, Πλάτ. Τίμ. 85D. **2**) μεταφορ., τήκομαι, φθείρομαι, φθίνω, κλαίουσα τέτηκα Θ. Γ. 176· Ὀδυσσεὺς τήκετο, ἕνεκα τῆς ἀναβαλλομένης ἐκπληρώσεως τῶν ἐλπίδων του, Ὀδ. Θ. 522· τήκετο χρὼς Τ. 204· τήκετο καλὰ παρήια δακρυχεούσης αὐτόθι 207· ἐν νούσῳ .. δηρὸν τηκόμενος Ε. 396· τ. νούσῳ Ἡρόδ. 3. 99, πρβλ. Θεόκρ. 1. 66, 82, κλπ.· κλάω, τέτηκα Σοφ. Ἠλ. 283· μὴ λίαν τάκου Εὐρ. Μήδ. 158· τὴν ψυχὴν ἐτήκου ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 645, πρβλ. Ἠλ. 207· ἐτάκευ βασκαίνων Θεόκρ. 5. 12· τὸ κάλλος ἐτάκετο ὁ αὐτ. 2. 83·— καταντῶ εἰς τὸ μηδέν, δόξαι .. ταπόμενοι κατὰ γᾶν μινύθουσιν Αἰσχύλ. Εὐμ. 374· τακεῖς ἐπί τινι, ἕνεκα ἔρωτος πρός τινα, Ἀνθ. Π. 7. 31, πρβλ. Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ. 12. 1· βλέμμα τηκόμενον, χαῦνον, Πλουτ. Ἀντων. 53.

τηλαύγεια, ἡ, = **τηλαύγησις**, λαμπρότης, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 132· ταῖς τῶν νόμων τηλαυγείαις πάμφωτον Νικήτ. Χων. Χρον. σ. 260B.

τηλαύγημα, τό, στιλπνότης ἢ λευκότης μακρόθεν φαινομένη, ἐπὶ λέπρας, Ἐβδ. (Λευιτ. ΙΓ', 23).— Κατὰ Σουΐδ.: «τηλαύγημα, ἀρχὴ λέπρας ἐν τῇ τοῦ σώματος ἐπιφανείᾳ», πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ.

τηλαυγής, ές, (τῆλε, αὐγὴ) ὁ λάμπων μακρὰν ἢ μακρόθεν, ἀκτινοβολῶν, τ. πρόσωπον, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ὑμν. Ὅμ. 31. 13· τηλαυγέα εἵματα, ἐπὶ τῆς σελήνης, αὐτόθι 32. 8· φάος, φέγγος Πινδ. Π. 3. 135, Ν. 3 113· ἀκτίς, ἀκτίνων σέλας Ἀριστοφ. Ὄρν. 1092, 1711· στέφανοι Πινδ. Π. 2. 10· ἀρχομένου ὁ' ἔργου πρόσωπον χρὴ θέμεν τηλαυγές, «παντὸς γὰρ ἔργου, φησίν, ἀρχομένου περίβλεπτον καὶ ἐξαίρετον δεῖ ποιεῖν τὸ τῆς προσόψεως, ἤτοι τὴν εἰσβολὴν καὶ τὴν ἀρχὴν λαμπρὰν καὶ ἐπίσημον» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. ἐν Ο. 6. 5· — μεταφορ., τ. νοῦς, περιφωτισμένος, διαυγής, Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 30. **II**. ἐπὶ πραγμάτων μακρὰν κειμένων, μακρόθεν λάμπων, μακρόθεν φαινόμενος, σκοπιὴ Θέογν. 550· ὄχθος Σοφ. Τρ. 524, πρβλ. **τηλεφανής**. **III**. Ἐπίρρ. **-γῶς**, τηλαυγέστερον ὁρῶ, βλέπω εἰς μακροτέραν ἀπόστασιν, Διόδ. 1. 50, πρβλ. Στράβ. 807·— σαφῶς, φανερῶς, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. η', 25. Ποιητ. λέξις ἐν χρήσει παρὰ τοῖς μεταγεν. πεζογράφοις.— Καθ' Ἡσύχ.: «τηλαυγές· τηλέσκοπον. καθαρόν»,—«τηλαυγές, λίαν λαμπρόν» Σουΐδ.

τηλαύγησις, εως, ἡ, λαμπρότης μακρόθεν φαινομένη, Ἐβδ. (Ψαλμ. ΙΖ', 12).

τῆλε, Ἐπίρρ., ὡς τὸ **τηλοῦ** (ὃ ἴδε), μακράν, πόρρω, θεῶν δ' ἐκίχανεν ἑταίρους ὦκα μάλ', οὔ πω τῆλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπών Ἰλ. Ρ. 190, Ὀδ. Β. 183, Ρ. 312· μάλα τῆλε Ἡσ. Θ. 1014· τ. πρὸς δυσμαῖς Αἰσχύλ. Πέρσ. 232 (λυρ.). **2**) εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, μέχρι σημείου μακρὰν ἀπέχοντος, τῆλε δὲ χαλκὸς λάμπε Ἰλ. Κ. 153· τ. βάλλειν Υ. 482· τ. πεσόντα Σ. 195· ᾤχετο τ. διὰ προμάχων Λ. 358. **3**) μετὰ γεν., μακρὰν τινος, φίλων καὶ πατρίδος οἵης Α. 817, Π. 539· τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος ὄρυ Χ. 291, πρβλ. Ὀδ. Β. 333, Μ. 354, κλπ.· οὕτω, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ κάππεσεν Ἰλ. Ψ. 880, πρβλ. Π. 117, Ρ. 301, Ὀδ. Ε. 315, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 275· ὡσαύτως, τῆλε ἐκ .. Ἰλ. Β. 863. Ἡ Ἐπικὴ αὕτη λέξις εἶναι ἅπαξ ἐν χρήσει παρὰ Πινδ. (Π. 11. 36), καὶ ἅπαξ παρὰ Τραγικ. (Αἰσχύλ. ἐνθ' ἀνωτέρ.), ἀλλὰ πρβλ. **τηλ-αυγής**, **τηλε-πλαγκτος**, **-πομπος**, **-πορος**, **-σκόπος** καὶ **τηλέσκοπος**, **-φανής**· οὐδαμοῦ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, πρβλ. **τηλαυγής**.

τηλε-βᾰθής, ές, ὁ σφόδρα βαθύς, οὐ γὰρ τηλεβαθὴς (ἡ θάλασσα), μᾶλλα δὲ στυφελίζετ' ἀήταις Ὀππ. Ἁλ. 1. 633.

τηλε-βόας, ου, ὁ ἠχηρῶς βοῶν καὶ ἀκουόμενος μακράν, μεγαλόφωνος, μὸ ο. ὡς κύριον ὄνομα θαγατριδοῦς τοῦ Λέλεγος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 433. 503· οἱ Τηλεβόαι, φυλὴ Ἀκαρνάνων, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 19. Ἡρόδ. 5. 59, Στέρ. Βυζ. ἐν λ. **Τηλεβοῖς**.

τηλεβολέω, ῥίπτω μακρόθεν, τοῖς ἐπιστολίοις πτερούμενος, ἅπερ συχνάκις ἐπεποτῶντο τηλεβολούμενα ἐξ οἴκων λαμπρῶν Νικήτ. Χρον. 9, 9, σ. 158B.

τηλε-βόλος, ον, ὁ βάλλων, πλήττων μακρόθεν, χερμὰς Πινδ. Π. 3. 86· ἐπὶ τόξου, Ἀνθ. Π. παράρτ. 9. 49· χρῆσθαι τηλεβόλοις (ἑξάπαξ. ὅπλοις) Στράβ., κλπ.

τηλέ-γονος, ον, ὁ γεννηθεὶς μακρὰν τοῦ πατρός του, πρβλ. **τηλύγετος**, εὑρηται δὲ μόνον ὡς κύριον ὄνομα, ὡς τὸ Λατ. Procul-us, Ἡσ. Θ. 1014, κλπ.

τηλεδᾰνός, ἡ, όν, ὁ ἐπὶ μακρὰν χρόνον διαμένων ἢ διαρκῶν, μακροχρόνιος, Χρησμ. Σιβ. 14, 104, κατὰ διόρθωσιν τοῦ Schneider ἀντὶ **θηλεδανός**, κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐπιθέτων **πευκεδανός**, **τυφεδανός**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τηλεδᾰπός, ή, όν, ἐκ μακρᾶν κειμένης χώρας, ξένος, ἄνδρες, ξεῖνοι Ὀδ. Ζ. 276, Τ. 351, κλπ. ἐπὶ τόπου, ὁ μακράν, ὁ πόρρω κείμενος, νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων Ἰλ. Φ. 454, Χ. 45. (Περὶ τῆς καταλήξεως **-δαπος**, ἴδε ἐν λέξ. **ποδαπός**).

τηλεθάω, ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **θάλλω** (πρβλ. **τέθηλα**, **θηλέω**, **θαλέθω**), ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστῶτα καὶ (πλὴν ἐν Θεοκρ. Ἐπιγραμμ. 4. 6, καὶ μεταγεν. Ἐπικ.) μόνον κατὰ μετοχ. **τηλεθάων** ἡ **-όων**, θάλλω, εἶμαι ἐν πλήρει ἀνθήσει, ἀκμάζω, εἶμαι εὐθαλής, ὕλη τηλεθόωσα Ἰλ. Ζ. 148· ἔρνος τηλεθάον Ρ. 55· ἐλαῖαι τηλεθόωσαι Ὀδ. Ε. 63· δένδρεα τηλεθόωντα Η. 114· μεταφ., παῖδες τηλεθάοντες (-όωντες ;), θαλεροί, ἀκμαῖοι, Ἰλ. Χ. 423· χαίτη τηλεθόωσα, ἄφθονος, ἀνθηρά, Ψ. 142· ἄστεα τηλεθάοντα, ἀκμάζοντα, Ἐμπεδ. 403· — μετὰ δοτ., κισσὸς ἄνθεσι τ., πλήρης ἀνθέων, Ὕμν. Ὁμ. 6. 41.

τηλε-κλειτός, όν, καὶ ή, όν, (Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1097)· — ὁ ἔχων πολλὴν φήμην, πεφημισμένος εἰς πόρρω κειμένας χώρας, Φοίνικι Ἰλ. Ξ. 321· Ἐφιάλτης Ὀδ. Λ. 308· Ἰκάριος Τ. 546· ἀλλαχοῦ ὡς ἐπίθετον τῶν ἐπικούρων τῶν Τρώων, Ἰλ. Β. 491, κ. ἀλλ., ἔνθα ὁ Wolf ἔγραφε **τηλεκλητοί**, μακρόθεν κληθέντες εἰς βοήθειαν, πρβλ. Spitzn. Exc. XI εἰς Ἰλ., ἔνθα ἐξετάζεται καὶ τὸ ζήτημα τοῦ τονισμοῦ.

τηλε-κλῠτός, (οὐχὶ **τηλέκλυτος** Buttm. Lexil. ἐν λ. **κλειτός** ἐν τέλει), **όν**, = **τηλεκλειτός**, (ἀπὸ τοῦ ὁποίου διαφέρει μόνον κατὰ τὴν ποσότητα τῆς παραληγούσης), Ὀρέστης Ὀδ. Α. 30· ἐπὶ ἵππων, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης Ἰλ. Τ. 400.

τηλε-μᾰχος [ᾰ], **ον**, ὁ μακρόθεν μαχόμενος, Ἄρτεμις Λουκ. Λεξιφάν. 12. **II**. παρ' Ὁμ. προπαροξ., **Τηλέμαχος**, ὁ, υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως.

τηλέ-πλᾰνος, ὁ μακρὰν πλανώμενος, ποῖ μ' ἄγουσι τηλέπλανοι πλάναι ; Αἰσχύλ. Πρ. 576· — ἐκ διορθώσεως τοῦ Elmsl. χάριν τοῦ μέτρου ἀντὶ **τηλέπλαγκτοι**.

τηλέ-πομπος, ον, ὁ μακρὰν πεμπόμενος, μακρὰν φθάνων, φάος Αἰσχύλ. Ἀγ. 300. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 203.

τηλέ πορος, ον, ὁ μακρὰν πορευόμενος ἢ φθάνων, ἢ τηλέπορόν τι βόαμα Ἀριστοφ. Νεφ. 967. **2)** ὁ πολὺ ἀπέχων, ὁ πόρρω κείμενος, τ. παρ' ἄντροις Σοφ. Ἀντ. 983· ἄβης Ὀρφ. Ὕμν. 18. 9· δίνη ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 7. 25.

τηλέ-πῡλος, ον, ὁ ἔχων πύλας λίαν ἀλλήλων διεσταμένας, κειμένας πόρρω ἀλλήλων, τ. Λαιστρυγονίην Ὀδ. Κ. 82., Ψ. 318, ἴδε Εὐστάθ. ἐν τόπῳ· ἀλλ' ἤδη γράφουσι Τηλέπυλον, ὡς κύρ. ὄν., τὴν τῶν Λαιστρυγόνων Τηλέπυλον, «εἰσὶ δὲ οἱ κύριον ὄνομα πόλεως τὴν Τηλέπυλον δέξαντο» Εὐστάθ. ἐν τόπῳ.

τηλεσί-φαντος, ον, = **τηλέφαντος**, ἄστρα τε τηλεσίφαντα Ὀρφ. Ἀργ. 339, ἴδε Λοβ. εἰς Φρῦν. 688.

τελε-σκόπος, ον, ὁ μακρὰν βλέπων, ὄμμα Ἀριστοφ. Νεφέλ. 290. **II**. προπαροξ. **τηλέσκοπος, ον**, Παθ., μακρόθεν ὁρώμενος, περιφανής, Ἡσ. Θεογ. 566, 569, Σοφ. Ἀποσπ. 319, Ἀνθ., κλπ.

τηλε-φᾰής, ές, ὁ εἰς μακρὰν ἀπόστασιν φέγγων, φωτίζων, παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 9. 37· ἀλλαχοῦ εὑρηται μόνον ὡς θηλυκ. κύρ. ὄν. **Τηλεφάεσσα**, συνηρ. **Τηλέφασσα**. Ἀπολλόδ. 3. 1. 1.

τηλε-φᾰνής, ές, ὁ φαινόμενος ἢ ὁρώμενος μακρόθεν, περιφανής, τύμβον .. ἀκτῇ ἔπι προεχούσῃ .. ὥς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη Ὀδ. Ω. 83· πυρὶ τηλεφανεῖ Πινδ. Ἀποσπάσ. 95. 7· τηλεφανεῖς σκοπιὰς Ἀριστοφ. Νεφ. 281, πρβλ. **τηλαυγὴς** II. **2)** μεταφορ., ἐπὶ ἀκοῆς, ὁ σαφῶς μακρόθεν ἀκουόμενος, ἀλλ' ὁ Jebb ἑρμηνεύει, ἡ Ἡχὼ φαινομένη μακρόθεν (ὡς νύμφη ὀηλ.), πικραῖς οἰμωγαῖς ὑπακούει, ἀποκρίνεται εἰς τὰς πικρὰς οἰμωγάς, Σοφ. Φιλ. 189, πρβλ. **τηλωπός** 2.

τηλέ-φαντος, ον, = τῷ προηγ., τηλέφαντον ὄρσαι γέρας Πινδ. Ἀποσπ. 1, πρβλ. **τηλεσίφαντος**.

τηλέ-φᾰτος, ον, = **τηλεφανής**, τηλέφατον κυανέας χθονὸς ἄστρον Πινδ. Ἀποσπ. 58. 4.

τηλε-φεγγής, ές, ὁ φέγγων εἰς μακρὰν ἀπόστασιν, Ψελλ. π. Λίθ. 4.

τηλέ-φῐλον, τό, τὸ φυλάττον τὴν φιλίαν καὶ μακρὰν ὄντος τοῦ φίλου, φύλλον φυτοῦ τινος, πιθαν. τῆς μήκωνος, δι' οὗ οἱ ἐρῶντες ἐμάντευον ἂν ἀντηγαπῶντο· ἦθετον τὸ φύλλον ἐπὶ τῆς ὑπῆς ἥτις ἐσχηματίζετο μεταξὺ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ λιχανοῦ, ὡς ποιοῦσι καὶ νῦν, καὶ ἔπλητταν αὐτὸ διὰ τῆς παλάμης τῆς δεξιᾶς χειρὸς καὶ ἐκ τοῦ ἀποτελουμένου ψόφου ἔκρινον ἂν ἠγαπῶντο ὑπὸ τῶν ἐρωμένων, οὐδὲ τὸ τηλέφιλον .. πλατάγησεν Θεόκρ. 3. 29, πρβλ. Πολυδ. Θ', 127· οὕτω, τηλεφίλου πλατάγημα Ἀνθ. Π 5. 296.

τηλεφῖτον, τό, εἶδος ἀνδράχνης, ἄλλως **ἀτρίζωον** ἄγριον καὶ ἀνδράχνη ἀγρία, Λατιν. Mercurialis, Ἱπ. 573. 25., 670. 29, Γαλην. τ. 13, σ. 235.

τηλέ-χθων, ονος, ὁ, ἡ, ἡ τῆλε κειμένη, ἡ μακρὰν ἀπέχουσα γαῖα Ὀρφ. Ὕμν. 4. 336.

τηλία, ἡ, σανὶς ἢ τράπεζα μεθ' ὑπερεχούσης περιφερείας ὅπως μὴ ἐκπίπτῃ τὸ ἄλευρον ἢ τὸ ζυμαρικόν, πλατεῖα σανὶς ἀλφιτοπωλική, οἵα ἡ τῶν πωλούντων τὰ κουλλούρια νῦν, Τουρκ. taβλᾶς, Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 7, Πειθάλ. ἐν Ἀριστ. Ρητορ 3. 10, 7, πρβλ. τοῦ αὐτοῦ π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 24, 3, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1037, Α. Β. 275. 15· — ἀλλὰ παρ' Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ ξύλινον περιθώριον κοσκίνου σιτηρῶν, κοσκίνου κύκλος Σχόλ., «περιφέρεια κοσκίνου» Ἡσύχ. **2)** τράπεζα ἢ εἶδος σκηνῆς, ἐρ' ἧς ἀλεκτρυόνες μαχητικοὶ ἢ ὄρτυγες ἐτίθεντο ὅπως συμπλακῶσι, «καὶ τηλίᾳ μὲν ὁμοίᾳ τῇ ἀρτοπώλιδι κύκλον ἐμπεριγράψαντες ἐνίστασαν τοὺς ὄρτυγας ἐπὶ ταῖς μάχαις ταῖς πρὸς ἀλλήλους» (Πολυδ. Θ', 108) Αἰσχίν. 8. 221, Ἀλκίφρ. 3 53· καθόλου, τράπεζα κυβευτική· «ἡ τηλία δὲ σανὶς ἀλφιτοπωλικὴ πλατεῖα, προσηλωμένας ἔχουσα κύκλῳ σανίδας τοῦ μὴ τὰ ὄλφιτα ἐκπίπτειν, καὶ ἐπ' αὐτῆς οἱ κυβεύοντες παίζουσι» Δ. Β. ἔνθ' ἀνωτ. **3)** πῶμα ἢ ἀκέπασμα καπνοδόχου, Ἀριστοφ. Σφ. 147. — Τύπος τις **σηλία** μνημονεύεται παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. **σήμερον, τήμερον**.

τηλίκος [Ῐ], **η, ον**, τόσος τὴν ἡλικίαν, τόσον νέος ἢ τόσον ἡλικιωμένος, συσχετικὸν τῷ **ἡλίκος** καὶ τῷ ἐρωτ. **πηλίκος**, Ὀδ. Δ. 297, καὶ μεταγεν. Ἐπικ., (τὰ δὲ **τηλικόσδε, τηλικοῦτος** ἦσαν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ.) ὡσαύτως μετ' ἄλλων ἀναφορικῶν, μνῆσαι πατρὸς σοῖο, .., τηλίκου ὥσπερ ἐγών, ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ Ἰλ. Ω. 487· ἤδη μέν γάρ τοι παῖς τηλίκος, ὃν σὺ μάλιστα ἠρῷ ἀθανάτοισι γενεήσαντα ἰδέσθαι Ὀδ. Σ. 175· — μετ' ἀπαρ., οὐ γὰρ ἔπι σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμί, δὲν εἶμαι τόσον νέος, ὥστε νὰ μένω οἴκοι, Ρ. 200, πρβλ. Α. 297., Τ. 88· οὐ γάρ τ. εἰμὶ μαθεῖν θίσιν. 578. **II**. τόσον μέγας, Λατ. tantus, φρύαγμα τὸ τηλίκον Αἰθ. Π 10, 64 — Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ὑπερθ. **-ώτατος, πρεσβύτατος**.

τηλῑκόσδε, ήδε, όνδε, καὶ **τηλικοῦτος, αὕτη, οὗτον**, (καὶ **τηλικοῦτος** ὡς θηλ., Σοφ. Ο. Κ. 751, Ἡλ. 614· καὶ οὐδ. **τηλικοῦτο**, πρὸς τὸ τηλικοῦτο φῶς παρ' Ἀλέξιδι ἐν «Ὑπαβλιμαίῳ» 1), ἐπιτεταμένοι τύποι τοῦ **τηλίκος** (ὡς τὰ **ὅδε, οὗτος** εἶναι ἐπιτεταμ. τύποι τοῦ **ὁ· τημόσδε, τημοῦτος** τοῦ **τῆμος**, ἴδε **οὗτος** Α)· οὗτοι δὲ οἱ τύποι εἶναι κοινότεροι παρὰ τοῖς πεζολόγοις : **I**. ἐπὶ προσώπων, ὁ τοιαύτην ἔχων ἡλικίαν, συνηθέστερον ἀναφερόμενον εἰς μεγάλην ἢ γεραντικὴν ἡλικίαν, μετὰ μετοχ., τηλικόσδ' ὢν Εὐρ. Ἄλκ. 643, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ. 34Ε, κλπ., γεγὼς τηλικῆδ' ὄμως Εὐρ. Ἀποσπ. 537· τηλικοῦτος ὢν Ἀντιφάν. ἐν Ἀθήλ. 58, Πλάτ. Γοργ. 489Β, κλπ.· ὡσαύτως ἄνευ μετοχ., **τηλικόσδε, τηλικοῦτος** Σοφ. Ο. Κ. 735, 751, Ἀριστοφ. Ἱππ. 881, Πλάτ., κλπ.· νοῦς τηλικοῦτος, νοῦς ἀνθρώπου τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, Σοφ. Ἀντ. 767· τηλικῷδε ἀνθρώπῳ Πλάτ. Ἀπολ 37D· πλεοναστ., τηλικοίδε γέροντες ἄνδρες ὁ αὐτ. ἐν Κρίτωνι 49Δ· — μετ' ἄρθρου, διδάσκεσθαι βαρὺ τῷ τηλικούτῳ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1620, ἴδε κατωτ. 3, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 361Ε, κλπ. **2)** ἐπὶ προσώπων πολὺ νέων τὴν ἡλικίαν, τηλικάσδ' ὁρῶν πάντων ἐρήμους, καρπίτε τόσον μικρὰ τὴν ἡλικίαν, Σοφ. Ο. Τ. 1508, πρβλ. Ο. Κ. 1116· ἀεί σε κηδεύουσα .. τηλικοῦτος αὐτὸθι 751, πρβλ. Ἡλ. 614· ὃν εἰ τηλικοῦτον ὄντα ἀπεκτείνατε .. Λυσί. 141. 10, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 378D. **3)** ἐπαναλαμβανόμενον μετὰ ἐναντίας ἐννοίας : οἱ τηλικοῖδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ φρονεῖν ὑπ' ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν, ἡμεῖς τόσον γέροντες θὰ διδαχθῶμεν ὑπ' ἀνδρὸς τοσοῦτον νέου, Σοφ. Ἀντ. 726· σὺ ἐμοῦ σοφώτερος εἶ τηλικούτου ὄντος τηλικόσδε ὤν, αὐ τόσον νέος εἶσαι σοφώτερος ἐμοῦ τοσοῦτον γέροντος, Πλάτ. Ἀπολ. 25D.

II. ἐπὶ πραγμάτων, τόσον μέγας, = **τόσος, τοσόσδε**, Λατ. tantus, ἐμὲ τηλικόνδε ὄντα ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 155Β· ὡς ἐκ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ ἐπιτεταμένῃ μορφῇ, ἡ τηλικαύτη πόλις ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 423Β· ἀνὴρ τ. ὤν, τόσον μέγας, Ξεν. Ἑλλ. 6. 4. 31· ἡ τ. ἀρχή, τ. ἔχθρα Πλάτ. Νόμ. 755Β, 928Ε· τ. κακά, τ. ἀγαθὸν Ξενοφ. Ἀπομν. 2. 1, 5., 4. 4. 8· τ. ἀδικήματα Δημ. 229. 17· τ. τιμωρίαι Αἰσχίν. 24. 35· τ. τὸ μέγεθος ἀγαθά Ἰσοκρ. 115Ε, πρβλ. 102Δ — **τηλικοῦτος** συχνάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ **τοσοῦτος**, ὡς τὰ Λατιν. tantus et talis, νησύδρια τοιαῦτα καὶ τηλ. ὁ αὐτ. 247Δ· τ. καὶ τοιοῦτον αὐστηρὸν Πλάτ. Νόμ. 686Β· τ. καὶ τοιοῦτος θεὸς ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 177Δ· τοσοῦτοι καὶ τ. Γόρυδοι Αἰσχίν. 24. 41· τ. καὶ τοιαῦτα Δημ. 348. 18. — Ἡ σημασία αὕτη φαίνεται ὅτι περιορίζεται εἰς τοὺς πεζολόγους.

τηλῑκουτοσί, ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **τηλικοῦτος**, ὄντα τηλικουτονὶ Φερεκράτ. ἐν «Χειρωσίνῃ» 7· τηλικουτοσὶ γέρων ἅπαις ἀγύναικος Φρύν. Κωμικ. ἐν «Μονοτρόπῳ» 13.

τῆλῐνος, η, ον, ὁ ἐκ τήλεως κατεσκευασμένος, Παῦλ. 31, 4, 2· — **τήλινον**, τό, μύρον παρασκευαζόμενον ἐκ τήλεως ἢ «μοσχοσιτάρου», Μένανδρ. ἐν Ἀθήν. 343, Ἀθήν. 689Δ, πρβλ. Διοσκ. 1. 57.

τῆλις, εως καὶ **ιδος**, ἡ, Ἑλλάδων (δασπριῶδες) φυτόν, κοινῶς «μοσχοσίταρον», Genus Graecum, Ἱπ. 608. 27, Θεοφράστου π. Φυτ. Ἱστ. 3. 17, 2.

τῆλις, ιδος, ἡ, ἴδε **τᾶλις**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τήλιστος, η, ον, (τηλοῦ) ὑπερθ. ἄνευ θετικοῦ ἢ συγκρ. ἐν χρήσει, μακρότατα ἀπέχων, ἀπώτατος, διάφ. γραφ. παρὰ Διον. Π. 485, ἀντὶ **τρίλλιστος**· οὐδ. **τήλιστον, τήλιστα,** ὡς ἐπίρρ., πορρωτάτω, Ὀρφ. Ἀργ. 179. 1186.

τηλίτης οἶνος [ῑ], ὁ, οἶνος παρεσκευασμένος μὲ μοσχοσίταρον πρὸς εὐωδίαν, Γεωπον. 8. 14.

τηλόθεν, Ἐπίρρ. (τηλοῦ) πόρρωθεν, μακρόθεν, ἐκ ξένης γῆς, τηλόθεν ἦλθεν Ἰλ. Ε. 651, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1318, Φιλ. 454· παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς προθέσ. **ἐκ** ἀκολουθούσης, τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης Ἰλ. Α. 270, κλπ.· — **τηλόθε** ἀπαντᾷ παρὰ Πινδ. Ν. 3. 141, Ἀνθ. Π. 9. 246, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσί, ἂν καὶ εἶσαι, ἂν καὶ κατάγεσαι ἐκ χώρας πόρρῳ κειμένης, Ὀδ. Ζ. 312, ἣν πατρίδα γαῖαν.. εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐστίν, ἂν καὶ κεῖται πόρρω, πρβλ. Π. 194, Ἰλ. Ψ. 359· σαφέστερον οὕτω μετὰ γεν., τηλόθεν Πελειάδων, μακρὰν ἀπ' αὐτῶν, Πινδ. Ν. 2. 18, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 204, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1112.

τηλόθι, Ἐπίρρ. = **τῆλε, τηλοῦ,** μακράν, ἐν σημείῳ μακρὰν ἀπέχοντι, Ὀδ. Α. 22, Ἰλ. Θ. 285, κ. ἀλλ., Θεόκρ. 24. 114 — μετὰ γεν., τηλόθι πάτρης Ἰλ. Α. 30, κ. ἀλλ.

τηλοῖ, Ἐπίρρ. = **τηλόσε,** Ἀπολλων. Ἀλεξ. π. Ἐπιρρ. ἐν Α. Β. 610, 33.

τηλο-πέτης, ες, ὁ μακρὰν πετόμενος, τηλοπέτευς ἀγέλης, τῆς πόρρω πετομένης, ἐπὶ μελισσῶν, Ἀνθολ. Παλ. 6. 239. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 312.

τηλορός, όν, λέγεται ὅτι εἶναι ἰσοδύναμος τύπος τῷ **τηλουρός,** τηλορὸς ναίω Εὐρ. Ἠλ. 251· — ἀλλὰ μετεβλήθη ὑπὸ τοῦ Scaller εἰς τῆλ' ὄρος, ὀρθῶς, ὡς φαίνεται.

τηλόσε, Ἐπίρρ., εἰς μακρὰν ἀπόστασιν, εἰς σημεῖον μακρὰν ἀπέχον, Ἰλ. Δ. 455., Χ. 407, Εὐρ. Ι. Τ. 175.

τηλοτάτω, Ἐπίρρ., ὑπερθ. τοῦ **τηλοῦ,** ἀπωτάτω, εἰς μακροτάτην ἀπόστασιν, ὡς τὸ σύνηθες **πορρωτάτω,** Ὀδ. Η. 322.— Συγκρ. **τηλοτέρω,** εἰς μακροτέραν ἀπόστασιν (ὡς τὸ **πορρωτέρω**), ἀπεῖναι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 821· μετὰ γενικ., μακρότερον ἀπό.., ὁ αὐτ. 248. 14· — Ἐντεῦθεν ἐπίθ., **τηλότερος,** Ἀνθ. Π. 14. 120.

τηλοῦ, Ἐπίρρ., ὡς τὸ **τῆλε,** μακράν, Ὅμ., Ἡσ., καὶ μεταγεν. Ἐπικ.· τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ Ἰλ. Δ. 712· τ. τῶν ἀγρῶν, ἐν ἐσχατιᾷ τινι τῶν ἀγρῶν, ὡς τὸ Λατ. procul terrarum, Ἀριστοφ. Νεφ. 138 ἀλλά, **2)** μετὰ γεν., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μακρὰν ἀπό.., Ὀδ. Ν. 249, Ψ. 68 οὕτω, τηλοῦ ἀπὸ.. Ἡσ. Θεογ. 304· σπάνιον παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς, τ. σέθεν, μακρὰν ἀπὸ σοῦ, Εὐρ. Κύκλ. 689. (Ἀντίθετον τῷ **ἀγχοῦ, ἄγχι.** Δυνάμεθα νὰ λάβωμεν ἄχρηστόν τι ἐπίθ. **τηλὸς** ὡς τὴν πηγὴν ἐξ ἧς προέκυψαν τὰ ἐπιρρήματα **τηλοῦ, τηλοῖ, τηλόθι, τηλόθεν, τηλόσε, τηλοτέρω, τηλοτάτω,** καὶ τὸ ἐπίθ. **τηλότερος**· ὡσαύτως καὶ τύπον **τηλύς,** ἐξ οὗ τὸ ὑπερθ. **τήλιστος**· — τὸν τύπον **τῆλυ** = **τῆλε** παραδέχεται ὁ Ἀπολλ. π. Ἀντωνυμ. 329Β. καὶ ἀπαντᾷ ἐν τῷ **τηλύ-γετος**· — τύπος δέ τις Αἰολ. μνημονευόμενος ἐν Θεογνώστ. Κανόσ. σελ. 160, Πρισκιαν. 1, σ. 36, εἰσήχθη ἐκ διορθώσεως εἰς Σαπφ. 1. 6, **ἀΐοισα, πήλυι**).

τηλουρός, όν, (ὄρος) οὗ τὰ ὄρια εἶναι μακράν· ὅθεν καθόλου, ὁ μακρὰν ἀπέχων, μακρινός, μεμακρυσμένος, χθονὸς μὲν ἐς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον, Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβατον εἰς ἐρημίαν Αἰσχύλ. Πρ. 1· πεδία Εὐριπ. Ἀνδρ. 889· ἐπὶ προσώπων, τηλ. οὖσα ὁ αὐτ. ἐν Ὀρειβ. 1325, πρβλ. **τηλορός, τηλωπός.**

τηλύγετος [ῠ], **η, ον,** ἀρχαῖον Ἐπικ. ἐπίθετ. τῶν παίδων, ἀγνώστου ἀρχῆς καὶ σημασίας. Ἔν τισι χωρίοις φαίνεται προφανῶς σημαῖνον τέκνον ἀγαπητόν, πεφιλημένον, «χαϊδεμένον», ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγετον ὣς Ἰλ. Ν. 470 τίω δέ μιν ἶσον Ὀρέστῃ, ὅς μοι τ. τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ Ι. 143, 285· ἡ αὐτὴ δὲ σημασία νοεῖται καὶ ὅταν λέγηται ἐπὶ μονογενοῦς υἱοῦ, ὡς.. πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ μοῦνον τηλύγετον Ἰλ. Ι. 482· ὅς οἱ τ. γένετο Ὀδ. Δ. 11 κέξ.· ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα.. ἀγαπάζει.. μοῦνον, τηλύγετον Π. 19 καὶ ἐπὶ τοῦ τέκνου τοῦ κατὰ τὸ γῆράς τινος τεχθέντος (ὀψίγονος), ὡς ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 164, πρβλ. 284· οὕτω καὶ λιπὼν.. παῖδά γε τηλυγέτην, ἐπὶ τῆς Ἑρμιόνης τῆς μονογενοῦς θυγατρὸς τῆς Ἑλένης, Ἰλ. Γ. 175· — ἅπαξ ἐπὶ δύο υἱῶν, ἴσως διδύμων, Φαίνοπος υἷε, ἄμφω τηλυγέτω Ε. 153· — οἱ μεταγεν. Ἐπικ. ἠκολούθησαν τῇ Ὁμηρικῇ χρήσει, Μόσχ. 4. 79, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 719· — παρ' Εὐριπ. Ι. Τ. 829 (ὅπερ εἶναι τὸ μόνον παράδειγμα τῆς λέξεως παρ' Ἀττικ.), τηλύγετον χθονὸς ἀπὸ πατρίδος, φαίνεται ὅτι ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ τηλοῦ γεγονότα, γεννηθέντα μακρὰν τῆς πατρίδος, μακρὰν ἀπέχοντα, ὡς βεβαίως σημαίνει ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Σιμμί. ἐν ταῖς τοῦ Τζέτζη Χιλιάσι 8. 144, τηλυγέτων.. Ὑπερβορέων ἀνὰ δῆμον. (Οἱ παλαιοὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξελάμβανον τὴν λέξιν ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ **τῆλυ** (= **τῆλε**) καὶ **γενέσθαι,** ὅθεν ἢ = **τηλέγονος,** γεννηθεὶς μακράν, ἢ = **ὀψίγονος,** ὀψὲ γεννηθείς. Ἀλλ' ἡ προτέρα ἑρμηνεία δὲν ἁρμόζει εἰς τὰ παρ' Ὁμήρῳ χωρία· κατὰ δὲ τὴν ἑτέραν τὸ **τῆλε** ἑρμηνεύεται χρονικῶς, τοῦ ὁποίου παράδειγμα δὲν ὑπάρχει πλὴν ἐν τῇ μεταγεν. λέξει **τηλεδανός** (ἥτις δὲν εἶναι πολὺ βεβαία). Ἐκ τῶν νεωτέρων φιλολόγων ὁ Buttm. (Λεξίλ. ἐν λέξει) ὑποθέτει ὅτι τὰ **τῆλε, τηλοῦ,** ἔχουσι τὴν αὐτὴν ῥίζαν ἣν καὶ τὸ **τελευτή,** καὶ ἑρμηνεύει **τηλύγετος** (ἑπόμενος τῷ Ὠρίωνι ἐν τῷ Γουδ. Ἐτυμ. 616. 37), ὁ τελευταῖος τῷ πατρὶ γενόμενος, ὁ τελευταῖον γεννηθεὶς ἢ ἐπὶ τέλους, σχεδὸν ὡς τὸ **ὀψίγονος**· ὁ Döderlein ἐν λ. **τηλύγετος** ἐν Ἐρλάγγῃ 1825) ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὴν √ΘΑΛ, **τηλ-εθάω,** ὅτε θὰ εἶναι = θαλερὸς γεγώς· ἢ ἄλλως (Ὁμ. Γλωσσ. 1. 228 κέξ.) σχετίζει αὐτὸ πρὸς τὸ **ἀ-ταλ-ός**· ὁ Κούρτ. ὑποδεικνύει δυνατὴν σχέσιν πρὸς τὴν √ΤΕΡ, **τέρ-ην,** Σανσκρ. tar-unas).

τηλύ-θροος, ον, ὁ μακρόθεν ἀκουόμενος, μεγαλόφωνος, Ἡσύχ. (ἔνθα ὅμως ἡ ἀλφαβητικὴ τάξις ἀπαιτεῖ **τηλέθροος,** ὅπερ καὶ ἀποκατεστάθη νῦν: «τηλέθροον· ὀξύφωνον, μεγαλόφωνον»).

τήλωθεν, ἢ κάλλιον **τηλῶθεν,** Ἐπίρρ. = **τηλόθεν,** Α. Β. 1423.

τηλῶπις, ιδος, ἰδιότυπον θηλ. τοῦ ἑπομ., τηλῶπις ἄνασσα Ὀρφ. Ἀργ. 898.

τηλ-ωπός, όν, (ὤψ) ὁ μακρόθεν ὁρώμενος, μεμακρυσμένος, ἔκδημος, βοᾷ τηλωπὸν ἰωὰν Σοφ. Αἴ. 216, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb· κεἰ τανῦν τηλωπὸς οἰχνεῖ, «εἰ νῦν ἔκδημός ἐστι» (Σχόλ.), Σοφ. Αἴ. 564· οὕτω θηλ. **τηλῶπις,** Ὀρφ. Ἀργ. 898· ἐν δὲ στίχ. 1193, ὁ Ἕρμανν, διορθοῖ **τήλιστον.** **2)** μεταφορ., ἐπὶ ἤχου, μακρόθεν ἀκουόμενος, Σοφ. Φιλ. 216, πρβλ. **τηλεφανής** 2.

τημέλεια, ἡ, μέριμνα, φροντίς, ἐπιμέλεια, «ζῷα ἄγρια τιθασὰ γίγνεται καθημερούμενα ποιαῖς τημελείας·» Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 477. 50· **τημελία,** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 604.

τημελέω, ἐπιμέλομαι, φροντίζω, ἐπιβλέπω, μετ' αἰτ., χώρει πρὸς Ἄργος παρθένους τε τημέλει Εὐρ. Ι. Α. 731· τ. τὴν κεφαλὴν Πλουτ. Ἀρτοξ. 18, πρβλ. 2. 148D, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 249· μετὰ γεν., τημελοῦσι ποιμένων Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 18· σώματός τ' ἐτημέλει Εὐρ. Ι. Τ. 311, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 953Α.

τημέλη, ἡ, σπάν. τύπος ἰσοδύναμος τῷ **τημέλεια,** Α. Β. 66.

τημελής, ές, ἐπιμελής, προσεκτικός, Νικήτ. Χρον. 164D. — Ἐπίρρ. **τημελῶς,** ὁ γεωργὸς τημελῶς πρόσεισιν Μάξ. Τύρ. 25. 4. (Ἡ ἐτυμολογία ἀβέβαιος, πρβλ. **ἀτημελής**).

τημελούχημα, τό, ἀντικείμενον ἐπιμελείας, μέλημα, ὦ Τυνδαρὶς Ἑλένη, Ἐρώτων μόσχευμα, Ἀφροδίτης τημελούχημα Νικήτ. Χρον. 863, 23, ἔκδ. Βόννης.

τημελούχησις, ἡ, ἐπιμέλεια, φροντίς, μέριμνα περί τινος, τὴν τοῦ υἱοῦ τημελούχησιν Νικήτ. Χρον. 164C.

τημελοῦχος, ον, (ἔχω) πλήρης φροντίδος, ἐπιμελείας, ὁ ἔχων τὴν ἐπιμέλειάν τινος, ἄγγελος Κλήμ. Ἀλ. 999. 1000, Μεθόδ. 57Α.

τήμερα, τήμερον, ἴδε ἐν λέξ. **σήμερον.**

τῆνος, Δωρικ. **τᾶμος,** Ἐπίρρ., τότε, κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, ἀεὶ ἐπὶ χρόνου παρῳχημένου, ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ ἀναφορ. **ἦμος** (ὃ ἴδε), ἦμος δ' ἑωσφόρος εἶσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν.., τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο Ἰλ. Ψ. 228, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 486, 583· ἦμος, φίλαι, κατ' οἶκον ὁ ξένος θροεῖ.., τῆμος θηραῖος ἦλθον εἰς ὑμᾶς λάθρα Σοφ. Τρ. 533 (τὸ μόνον Ἀττικ. χωρίον ἔνθα ἡ λέξις ἀπαντᾷ), Θεόκρ. 13. 25· — συχνότερον ἀκολουθεῖ ἕτερον μόριον, ἦμος.., τῆμος ἄρα Ἰλ. Ζ. 434, Ὀδ. Δ. 401, κλπ.· τ. δή.. Ὀδ. Μ. 441· τ. δέ.. Η. 318, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 668· — ὡσαύτως ὡς ἀντίστοιχον τῷ **εὖτε,** εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε.., τ. δή.. Ὀδ. Ν. 95· τῆμος, ὅτε Ἀνθ. Π. 8. 26, 10· — ἀπολ., ἄνευ τινὸς συνδέσμου πρὸς ἀποδίδοσιν, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 101, Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 557. — Αἱ Ἀττικ. λέξεις εἶναι **τηνικάδε, τηνικαῦτα.** **Π.** παρ' Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 252, καὶ τῆμος, καὶ σήμερον.

τημόσδε, Δωρικ. **ταμόσδε,** Ἐπίρρ. = **τῆμος,** Θεόκρ. 10. 49, Καλλ. εἰς Δία 21, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 957· — οὕτω καὶ **τημοῦτος,** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 574, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 175.

τῆνα Βιδάταν, = **ζῆνα** Ἰδάτην, ἤτοι **Ἰδαῖον,** Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Ἀθήναις, CIA. II, 549.

τηνάκις, Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ **τῆνος,** Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Θηβῶν ἐν Ἀθηναίῳ τ. ϛ', σ. 151.

τηνάλλως ἢ **τὴν ἄλλως,** ὡς ἀναγκαίως φέρεται ἐν τῷ: τήν γε ἄλλως, Δίων Κ. 38. 24., 42. 50. — Ἐπίρρ. σχηματισθὲν κατ' ἔλλειψιν ἐκ τῆς φράσεως. τὴν ἄλλως [ἄγουσαν] ὁδόν, κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν εἰς ἄλλο τέρμα, κατ' ἄλλην ὁδόν, κατ' ἄλλον τρόπον, κατ' οὐδένα ὡρισμένον τρόπον, οἱ ἀγῶνες οὐδέποτε τὴν ἄλλως, ἀλλ' ἀεὶ τὴν περὶ αὐτοῦ Πλάτ. Θεαίτ. 172Ε· ἐντεῦθεν, **2)** ἀσκόπως, μάτην, ματαίως (πρβλ. **ἄλλως** Π. 2), τὴν ἄλλως θεωρεῖν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 650Α· τὴν ἄλλως ψηφίζεσθαι Δημ. 34. 11., 398. 8· τὴν ἄλλως ἐπαρεῖ τὴν φωνὴν ὁ αὐτ. 449. 13· τὸ κανοῦν δ' ὁ παῖς περίεισι τηνάλλως ἔχων Φιλήμων ἐν «Νυκτὶ» 1. **Π.** κατ' ἄλλον τρόπον, Δίων Κ. ἔνθ' ἀνωτ., κλπ.· ἴδε Bergler εἰς Ἀλκίφρονα 1. 19.

τηνεῖ, Ἐπίρρ. Δωρ. ἀντὶ **ἐκεῖ,** Ἐπίχ. 19. 3 Ahr.· ἀντίθετον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῷ ὧδε, Θεόκρ. 1. 106, πρβλ. 2. 98., 4. 35· ἀλλ' ἰσοδύναμον τῷ ὧδε, ἐδῶ, ὁ αὐτ. 5. 33, πρβλ. 45.

τήνελλα, λέξις ἣν ἐσχημάτισεν ὁ Ἀρχίλ. (Ἀποσπ. 106) εἰς μίμησιν τοῦ ἤχου χορδῆς κιθάρας (πρβλ. **θρεττανελό**)· ἤρξατο δὲ ὕμνου εἰς Ἡρακλέα διὰ τοῦ τήνελλα, ὦ καλλίνικε, χαῖρε,— οὕτω δὲ αἱ λέξεις τήνελλα καλλίνικε, κατήντησαν ὡς ἐπευφημίαι πρὸς τοὺς νικητὰς ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἱονεὶ εὖγε! Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 9. 1, Böckh Expl. ἐν τόπῳ καὶ Ἑρμηνευτὰς εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1764, εἰς Ἀχ. 1227-1233·— ἐντεῦθεν, **II** τὸ ἐπίθετον **τήνελλος, ον**, ἐὰν .. νικᾷς .. τήνελλος εἶ, θὰ χαιρετισθῇς διὰ τοῦ **τήνελλα**, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 276.

τηνεσμός, ὁ, ἕτερος τύπος τοῦ **τεινεσμός**, Νικ. Ἀλεξιφ. 382, ἔνθα ἴδε Schneid.— Καθ' Ἡσύχ.: «τηνεσμός· νόσημα περὶ τὰ ἔντερα».

τηνίκα [Ῑ], Δωρ. **τᾱνίκα**, Ἐπίρρ., (τῆνος) παρ' Ἀττ., κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, τηνικαῦτα, τότε, κυρίως συσχετικὸν τῷ ἀναφορικῷ **ἡνίκα**, καὶ τοῖς ἐρωτημ. **πηνίκα, ὁπηνίκα**, κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, τότε, εὖτε .., τηνίκα .., Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 799· ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἄρθρ. (συχν. φέρεται **τοτηνίκα**), ὅτε .., τὸ τηνίκα .., Σοφ. Ο. Κ. 440. **2)** ἀπολ. κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν [τῆς ἡμέρας], Θεόκρ. 1. 17· μετὰ γεν., τοῦ ἔτους τ., κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν τοῦ ἔτους, Αἰλ. π. Ζ. 15. 1.— Οἱ ἐν κοινῇ χρήσει τύποι εἶναι **τηνικάδε, τηνικαῦτα**, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 50. (Περὶ τῆς καταλήξεως **-ίκα**, πρβλ. **αὐτίκα**).

τηνῐκάδε, Ἐπίρρ. = τῷ προηγ., ἀνταποδιδόμενον εἰς ἄλλο χρονικὸν μόριον, ἐπεί .., τηνικάδε .., Πολύβ. 16. 11, 6· ἐπειδή .., τὸ τ. αὐτόθι 30. 7· ὡσαύτως μετὰ τὸ **ὁρῶν** = ἐπεὶ ἑώρα, ὁ αὐτ. 10. 28, 5. **2)** ἀπολ., κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον τῆς ἡμέρας, κατὰ ταύτην τὴν ὥραν, τόσον ἐνωρίς, τί τηνικάδε ἀφῖξαι, ὦ Κρίτων; ἢ οὐ πρῴ ἔτι ἐστίν; Πλάτ. Κρίτων 43Α· τοῦ ἕνεκα τηνικάδε ἀφίκου; Πρωταγ. 310Β· αὔριον τ., αὔριον κατὰ τοιαύτην ὥραν, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 76Β μετὰ γεν., τ. τῆς ὥρας, τοῦ καιροῦ, κατὰ ταύτην τὴν ὥραν τοῦ ἔτους, Αἰλ. π. Ζ. 1. 36., 4. 27.

τηνῐκαῦτα, συνηθέστερος τύπος τοῦ **τηνίκα**, ἀποδιδόμενος εἴς τι ἀναφορικόν, κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, τότε, ἡνίκα .., τηνικαῦτα .., Ξεν. Κύρ. 7. 1, 9· ὡσαύτως ἀνταποδιδόμενος εἰς τὸ **ὁπηνίκα**, Σοφ. Φιλ. 465· εἰς τὸ **ὅτε ἢ ὅταν**, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 393, Ο. Τ. 76, κλπ.· εἰς τὸ **ὁπότε, ὅκως**, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 26, Ἡρόδ. 1. 17· εἰς τὸ **ἐπεί, ἐπειδή, ἐπειδάν**, Ξεν. Ἀν. 4. 2, 3., 4. 1, 5, Κύρ. 1. 2, 13· ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἄρθρ., τὸ τ. Διόδ. 1. 98, κλπ. **2)** ἄνευ ῥητῶς ἐκφερομένου ἀναφορικοῦ, Ἡρόδ. 1. 18, 63, Σοφ. Ἀντ. 775, κλπ.· ἤδη τ., ἤδη κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, Ἡρόδ. 2. 51· τ. ἤδη Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 789· τὸ τ. ἤδη Πλάτ. Ἀλκ. 2. 150Ε·— κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν τῆν ἡμέρας, Λυσίας 93. 43· οὕτω μετὰ γεν., τ. τοῦ θέρους, κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον τοῦ θέρους, Ἀριστοφάν. Εἰρ. 1171· τ. τοῦ ἔτους Λουκ. Ἡρόδ. 7. **II**, χωρὶς ἀναφορᾶς εἰς τὸν χρόνον, ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1142, Πλάτ. Νόμ. 792Β, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 14. (Ἐκ τοῦ **τηνίκα**, ὡς τὸ **ἐνταῦθα** ἐκ τοῦ **ἔνθα**).

τηνόθι, Ἐπίρρ. τοῦ **τῆνος**, ἐν ἐκείνῃ τῇ περιπτώσει, τότε, Θεόκρ. 8. 44.

τῆνος, τήνα, τῆνο, Δωρ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ **κῆνος**, Ἰωνικ. καὶ Ἀττ. **κεῖνος, ἐκεῖνος, η, ο**, Ἐπίχ. 19. 95 Ahr., Θεόκρ. 1. 4, 5, 11, κλπ.· ἐνίοτε μετὰ ἰσχυρᾶς δεικτικῆς σημασίας, σχεδὸν ὡς τὸ **ὅδε ἢ ὁδί**, ὁ αὐτ. 1. 1, 8, 23, κλπ. **2)** ὡς τὸ Λατ. ille, iste, ὁ γνωστὸς ἐκεῖνος, ὁ περιώνυμος, ὁ αὐτ. 1. 120, 126, κλπ.· ἢ ὁ διαβόητος, ὁ αὐτ. 5. 1, 15, κλπ. **3)** ἐν προτάσεσιν ἀντιθετικῶς συνδεομέναις, τόκα μὲν ἐν τήνοις .., τόκα δὲ πὰρ τήνοις Ἐπίχ. 124 Ahr., πρβλ. Θεόκρ. 1. 36.

τηνῶ, Ἐπίρρ. τοῦ **τῆνος**, Δωρικ. ἀντὶ **ἐκεῖ**, τὰν βαῖταν ἀποδὺς ἐς κύματα τηνῶ ἀλεῦμαι Θεόκρ. 3. 25 (κοινῶς **τῆνα**).

τηνῶθεν, Ἐπίρρ. τοῦ **τῆνος**, Δωρ. ἀντὶ **ἐκεῖθεν**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 754· ὡσαύτως **τηνῶθε**, Θεόκρ. 3. 10, Ἀνθ. Π.

τηξῐ-μελής, ές, ὁ τήκων, φθείρων τὰ μέλη, τηξιμελεῖ νούσῳ κεκολουμένος Ἀνθ. Π. 7. 234.

τηξί-ποθος, ον, ὁ τῷ πόθῳ τήκων, ἔρωτες Κράτ. Θηβ. παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. 492.

τῆξις, εως, ἡ, τὸ τήκεσθαι, διάλυσις, λυώσιμον, χιόνος Πλούτ. 2. 692Α· κηροῦ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 251· περὶ δὲ τῆς τήξεως ἅμα καὶ πήξεως ἔσται δῆλον Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 6, 1 κέξ.— Καθ' Ἡσύχ.: «τῆξις (Ἱππ. 189D)· φθίσις, νόσος, παρὰ τὸ τήκεσθαι».

τηρέω· (πρβλ. **τηρός**, Σανσκρ. trâ (servare).) Ὡς καὶ νῦν, τηρῶ, ἐπιτηρῶ, φροντίζω, προσέχω, φυλάττω, δώματα Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 142· πόλιν Πινδ. Π. 2, 161, Ἀριστοφ. Σφ. 210· τὰς κύνας Ξεν. Κυν. 6. 1· σπανίως ἐπὶ προσώπων, δαιμόνων ἡμῖν μόναις οὐ θύετ' οὐδὲ σπένδετε, αἵτινες τηροῦμεν ὑμᾶς Ἀριστοφ. Νεφ. 579· τ. τὴν ἀρχήν, διατηρεῖν, κατέχειν, Πολύβ. 22. 15, 2· τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα Διόδ. 17. 15.— Παθ., τὸ ἔξωθεν [τεῖχος] ἐτηρεῖτο, ἐφυλάττετο, Θουκ. 1. 13· μέσ. μέλλ. **τηρήσομαι** ἐπὶ παθητ. σημασίας, ὁ αὐτ. 4. 30. **2)** τ. ὅπως .., ἔσται, φροντίζει νά .., Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 9, 5· ὅπως μὴ .. παρανομῶσι αὐτόθι 5. 8, 2 τ. μή .., τ. μή τι γένηται, cavere ne .., Ἀριστοφάν. Εἰρ. 146, Θεσμ. 580, Πλάτ. Θεαίτ. 169C· τ. ὅπως μή τι γενήσεται Δημ. 318. 1· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τιμώμεσθ', ὅπως μὴ .. αἰσθήσεται Ἀριστοφ. Σφ. 372· τηροῦ μὴ λάβῃς ὑπώπια αὐτόθι 1386. **II**, παρατηρῶ ἐκ τοῦ πλησίον, προσέχω συνεχῶς, ἐπιτηρῶ, τηρῶ αὐτοὺς οὐδὲ δοκῶν ὁρᾶν κλέπτοντας ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1145, πρβλ. Σφ. 364· τὰς ἁμαρτίας Θουκ. 4. 60· τ. τι μή .. Ἀριστοφ. Εἰρ. 146, Πλάτ. Πολ. 442Α. **2)** παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, παραφυλάττω, περιμένω τὴν κατάλληλον στιγμήν, καιροφυλακῶ, μετὰ μετοχ., παραστείχοντα τηρήσας Σοφ. Ο. Τ. 808· ἔνδον ὄντα τηρήσαντες αὐτόν, παραφυλάξαντες ὥστε νὰ εἶναι αὐτὸς ἐντός, Θουκ. 1. 134· τ. τὸν πορθμὸν κατιόντος ἀνέμου, δηλ. τηρεῖν ἄνεμον ἐρχόμενον κατὰ τὸν πορθμόν, ὁ αὐτ. 6. 2· τινὰ ἀνιόντα, παραφυλάττειν τινὰ ἀνερχόμενον, Δημ. 1252. 7·— μετὰ μόνης αἰτιατ., τηροῦσ' ἐκείνην ἡμέραν (οὕτως ὁ Meineke ἀντὶ εὐροῦσ') Σοφ. Ἠλ. 278· τ. ὅ τι καὶ δράσει Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 946· τηρήσας ἄνεμον Θουκ. 1. 65· τ. νύκτα χειμέριον ὁ αὐτ. 3. 22, πρβλ. 4. 27· νύκτα ἀσέληνον Δημ. 1380. 6· τ. τοὺς ἀστέρας Ἀριστ. περὶ Οὐρ. 2. 12, 3, κλπ.· τ. καιρὸν ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 2. 5, 8, κλπ. — Παθητ., ὁ καιρὸς ἐτηρήθη, παρεφύλαξαν τὸν καιρόν, Λυσί. 126. 35. **3)** ἀπολ., ἀγρυπνῶ, φυλάττω, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 6, 4, περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 39, 4·— μετ' ἀπαρεμφ., φυλάττω, προσέχω ὥστε νά .., ἐτήρουν ἀνέμῳ καταφέρεσθαι Θουκ. 4. 26· τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἐπιβουλῆς τηροῦντα φυλάξασθαι Ἀντιφῶν 117. 14. **III**, φυλάττω, διατηρῶ τι ἐμπιστευθέν μοι, παρακαταθήκην Ἰσοκρ. 6D· ἀπόρρητα Λυσί. 189. 37· εἰρήνην Δημ. 255. 13. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΕ', σ. 222.

τήρημα, τό, παρατήρησις, ἐν τῇ γραμματικῇ, κατὰ τὸ προειρημένον τήρημα Ἀπολλών. π. Συντάξ. 143.

τηρήμων, ον, ὁ τηρητής, φύλαξ, Χρησμ. Σιβ. 5. 399.

τήρησις, εως, ἡ, φύλαξις, φρούρησις, ἀφύλακτος ἡ τήρησις Εὐρ. Ἀποσπ. 162· τῆς πολιτείας Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 8, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 4. 11, 18. **2)** ἐπαγρύπνησις, Θουκ. 7. 13, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 8, Πολύβ. 6. 59, 5. **3)** μέσον τηρήσεως ἢ φυλάξεως, τὰς λιθοτομίας .., ἀσφαλεστάτην τ., τὰ λατομεῖα .., ὁ ἀσφαλέστερος τόπος πρὸς φύλαξιν, ἀσφαλεστάτη φυλακή, Θουκ. 7. 86· ἔθεντο εἰς τήρησιν Πράξ. Ἀποστ. δ', 3, καὶ ἔθεντο αὐτοὺς ἐν τηρήσει δημοσίᾳ ε', 18. **II** τὸ τηρεῖν διαφυλάττειν, τήρησις ἀξιώματος Πλάτ. Ὅροι 413Ε, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 23., 2. 246, κλ.·— παρὰ Φίλωνι 1. 125, ὑπάρχει διττὴ χρῆσις.

τηρητέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ τηρεῖν, τηρητέον αὐτοὺς εἶναι ἐν ἁπάσαις ταῖς ἡλικίαις, εἰ φυλακικοί εἰσιν Πλάτ. Πολ. 412Ε, πρβλ. 413C, Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 10, 19.

τηρητής, οῦ, ὁ, ὁ τηρῶν, φυλάττων, ὁ ὀφθαλμὸς δίκης τηρητὴς Διόδ. 3. 4, πρβλ. **τοποτηρητής**.

τηρητικός, ή, όν, παρατηρητικός, ἀκολουθία Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 288. **2)** Παθ., ὁ ἔχων χρείαν τηρήσεως, Διογ. Λ. 9. 108. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, διὰ παρατηρήσεως, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 70.

τηρήτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **τηρητής**, ὅπερ πρέπει νὰ ἀποκατασταθῇ παρὰ Σουΐδ. καὶ Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ **περήτρια**.

τηρός, ὁ, φύλαξ, φρουρός, ἐπιτηρητής· εὕρηται μόνον ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 248.

τήρων, ωνος, ὁ, = **τηρός**, Συλλ. Ἐπιγρ. 8753,. 8785. 1. b. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 136.

τητάομαι, Δωρ. **τᾶτ-**, (τήτη) Παθ. ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἐνεστ., στερίσκομαι, στεροῦμαι, σὺ δὲ τητᾷ, «τουτέστι στερίσκῃ» (Πρόκλ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 406· τὸ τητᾶσθαι, στέρησις, Σοφ. Ἠλ. 265· ὁ Δινδ. προτείνει τητᾶσθαι ἀντὶ ἡττᾶσθαι ἐν Ξεν. Κύρ. 4. 8, 33. **2)** ἀλλαχοῦ ἀεὶ μετὰ γεν., διατελῶ ἐν ἐλλείψει τινός, εἶμαι ἐστερημένος τινός, στεροῦμαι, φίλων τατώμενος Πινδ. Ν. 10. 146, Εὐρ. Ἑλ. 274· ἀνδρός, πατρός, νυμφίου τητώμενος Σοφ. Ο. Κ. 1618, Εὐρ. Ἡρακλ. 24, Ἑκάβ. 324· τῶν ἐμῶν τ. πρὸς τοῦ κακίστου Σοφ. Φιλ. 383· ἀδέρκτων ὀμμάτων τ. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1200· Ἑλλάδος τητώμενοι Εὐρ. Ἡρακλ. 31· χορῶν τ. ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 310· χαρμάτων τητώμεθα ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1084· ῥυθμοῦ τε καὶ ἁρμονίας Πλάτ. Νόμ. 810Β· εὐγενείας Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 8, 16.

τητάνειος, ἴδε **τητάνειος**·— **τήτειος, ον**, = **τητινός**, Πολυδ. Ϛ', 73.

τῆτες, Ἐπίρρ., τούτῳ τῷ ἔτει, κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος, μάλιστα παρὰ τοῖς κωμ. ποιηταῖς, οἷον Ἀριστοφ. Ἀχ. 15, Σφ. 400, Ἀποσπ. 196, πρβλ. Λυσίαν παρ' Ἁρποκρ. ἐν λέξ.· ἡ τῆτες ἡμέρα, τήμε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρον. σήμερον, ὅπερ μνημονεύεται ὡς συνήθης φράσις παρ' Ἀθην. 98B, πρβλ. **σᾶτες**· — ὁ τύπος **τᾶδες** μνημονεύεται παρὰ τοῖς Γραμματ. (Ἐντεῦθεν τὰ ἑπίθ. **τητινός σητινός. τήτειος σήτειος, τητάνειος σητάνειος**· **τᾶτες σᾶτες** ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὸ ἔτος, οἷαν τὸ **σήμερον τᾶμερον** πρὸς τὸ **ἡμέρα**, πρβλ. **σήμερον**). — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 366

τήτη, ἡ, «ἀπορία, ἔνδεια, στέρησις» Ἡσύχ.· — ἐκ ταύτης τῆς λέξεως γίνεται τὸ ῥῆμα **τητάομαι**.

τητῑνός, ἡ, όν, (τῆτες) τούτου τοῦ ἔτους, ἐφετινός, «Ἀττικώτερον τὸ τητινόν· εἴρηται μέντοι καὶ ἐπέτειον» Ἀν. Βεκ. 66. 17, Λουκ. Λεξίφ. 1. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 332.

τῆτος, εος, τό, = **τήτη**, μόνον παρ' Ἡσυχ. καὶ Φωτ. (τήτει· σπάνει), ἐκτὸς ἂν ἀναγνώσωμεν ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 495, τήτει σοφῶν, ἀντὶ (εἴτινες) τι εἴ τι σοφῶν, πρβλ. **χῆτος**.

τηῦσιος, α, ον, μάταιος, πρὸς οὐδὲν ὠφέλιμος, ἀνωφελής, μή τοι .. σὺ δὲ τηῦσίην ὁδὸν ἔλθῃς Ὀδ. Γ. 316, Ο. 13· τηύσιον ἔπος, μάταιος, τραχὺς λόγος, Ὑμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 540. — Ἠπίρρ. **τηῦσίως**, Θεόκρ. 25. 230. — Ὁ τύπος **ταῦσιος** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀλκμᾶνος, καὶ ὁ τύπος **αὔσιος** ἐκ τοῦ Ἰδύκου, ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 171. 7.

τιάρᾱ [ᾰ], ἡ, καὶ **τιάρας. ου**, Ἰωνικ. **τιήρης. εω**, ὁ, (ὡς παρ' Ἡροδ.)· — τὸ Περσικὸν τῆς κεφαλῆς κάλυμμα, ὃ ἐφόρουν μάλιστα ἐν ἐπισήμοις περιστάσεσιν, Ἡρόδ. 1, 132., 3. 12 (ἴδε ἐν λέξ. **πῖλος**). 7. 61., 8. 120· ἔφερε δὲ αὐτὴν ὁ μέγας βασιλεύς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 661· ἐφόρει δὲ αὐτὴν ὀρθίαν, Ξεν. Ἀνάβ. 2. 5. 23, Φύλαρχ. 21· ἴδε τὰς λέξ. **κυρβασία, κίδαρις**, πρβλ. Λεξικ. Ἀρχαιστ.· περιγράφεται ὑπὸ τοῦ Κουρτίου 3. 3, 19, regium capitis insigne, quod caerulea fascia albo distincta circumibat, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8. 3, 13.

τιᾰρό-δεσμος, ὁ, ταινία, δι' ἧς ἀπεσφίγγετο ἡ τιάρα ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς, Πολύαιν. Ζ', 11, 2 (ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Κοραῆ [τὸ] **τιαρόδεμον**).

τιᾰρα-ειδής, ὁ ἔχων σχῆμα τιάρας ἢ ὅμοιος τιάρᾳ, κράνη .. ἐγγύτατα τιαροειδῆ Ξεν. Ἀν. 5. 4. 13.

τιᾰρα-φόρος, ον, ὁ φορῶν τιάραν, (κόρη) Μηδικὴ τιαροφόρος Μάξ. Τύρ. 26. 7.

τιβήν, ῆνος, ὁ, = **τρίπους**, Λυκόφρ. 1104. — Καθ' Ἡσύχ.: «τιβήν· λέβης, τρίπους».

τιγγᾰβᾰρι, τό, Ἀττ. ἀντὶ **κιννάβαρι**, τιγγάβαρι καὶ μίλτος ἀναιτειμένη Διοκλῆς ἐν «Μελίτταις» 4.

τιγγαβᾰρῑνος, ον, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα κιναβάρεως, **γράμματα .. χρώματι τῷ καλουμένῳ τιγγαβαρίνῳ κατακεχρωσμένα** Δαμάσκ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 1065.

τίγρις, ἡ, Φιλήμων ἐν «Νεαίρᾳ» 1, Πλούτ. 2. 144D, καὶ ὁ, Ἄλεξις ἐν «Πυρανύῳ» 4, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 28, 14, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5, 4, 7· γεν. **τίγριος** Ἀριστ. καὶ Θεόφρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλ' ὁ τύπος **τίγριδος** προκρίνεται ὑπὸ τοῦ Χοιροβοσκ. ἐν τοῖς Α. Β, 1423 (ἴδε κατωτ.)· αἰτ. **τίγριν**· πληθ., ὀνομ. **τίγρεις**, καὶ **τίγριδες** Δίων Κ. 54. 9., 76. 7· — τὸ θηρίον ἡ τίγρις, Felis tigris· φαίνεται δὲ ὅτι ἦτο ἄγνωστος τοῖς Ἕλλησι μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Ἀλεξάνδρου· ὁ Σέλευκος ἔστειλε μίαν εἰς Ἀθήνας, ὁ Σελεύκου τίγρις Ἄλεξ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Φιλήμονα ἔνθ' ἀνωτ.

τιγρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς τίγριν, ἔχων στίγματα ὡς τίγρις, ἵπποι Δίων Κ. 75. 14.

τιγρολέων, ο, ὁ συγχρόνως τίγρις καὶ λέων τὸ ἦθος, ἐπὶ ἀνδρὸς μανικοῦ, Κ. Μανασσ. Χρον. 9, σ. 37.

τίζω, (**τί**;) συνεχῶς ἐρωτῶ «τί;», «τίζειν, τὶ λέγειν· οὕτως Ἀριστοφάνης» Σουΐδ. (Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 689).

τίη, Ἀττ. **τιᾖ**, ἐπιτεταμ. τύπος τοῦ ἐρωτ. **τέ**· διὰ τί; πῶς; Ὅμ., Ἡσ., καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς τῶν Ἀττικ. μετὰ μορίου ἑπομένου, τίη δέ .., Ἰλ. Ο. 244, Ὀδ. Π. 421, κλπ.· τίη δή .., Ἰλ. Φ. 436· διπλοῦν, τιή τί δή; καθ' ἑαυτὸ εὑρισκόμενον, διὰ τί οὖν; Ἀριστοφ. Σφ. 1155, Εἰρ. 1018, Θεσμ. 84, πρβλ. **ὁτιή**. (Ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ **τέ**, ὡς τὸ **ὁτιή** ἐκ τοῦ **ὅτι** καὶ τὸ **ἐπειή** ἐκ τοῦ **ἐπεί**· — κατὰ τὸν Buttm., Λεξίλ. ἐν λέξ. **δεῖλη** 9, ἀντὶ **τί δή**)

τί ἦν εἶναι, τό, ὡς οὐσιαστ., ἴδε ἐν λέξ. **εἰμί** (sum) Ζ. 2.

τιήρης, ου, ὁ, Ἰων. ἀντὶ **τιάρας**, Ἡρόδ.

τῐθαιβώσσω, ἐπὶ μελισσῶν, ἀποτίθεμαι τὴν βάσιν, τουτέστιν, ἀποθησαυρίζω τὴν τροφὴν ὅλη. τὸ μέλι, Ὀδ. Ν. 106.

Π, παρέχω τροφήν, τρέφω, περιθάλπω, τέκνα τ. Νικ. Θηρ. 199 καὶ μεταφ., γύας Θ. ἀρδηθμῷ Λυκόφρ. 622. (Συγγενεῖς τοῖς λέξεσι **τιθάς, τίτθη, τιθήνη, τιθασός**, κλπ.)

τῐθαίνομαι, ἴδε **τιθήνεω**.

τιθὰς ὄρνις, **ἄδος**, ἡ, τιθασός, ἥμερος, ἡ τρεφομένη ἐν ἐπαύλει ἢ αὐλῇ, Ἀν. Θ. Π. 9. 95.

τῐθάπεία, ἡ, τὸ τιθασεύειν, ἡ ἐξημέρωσις, ταῖς ἐν τῷ Νείλῳ τιθασείαις τῶν ἰχθύων Πλάτ. Πολιτικ. 264C.

τῐθάσευμα, τό, τρόπος ἢ μέσον πρὸς ἐξημέρωσιν, ἡμέρωμα, Πορφύρ π. Ἀποχῆς Ἐμψύχ. 1. 9.

τῐθάσευσις, εως, ἡ, = **τιθασεία**, Πλούτ. 2. 441E.

τῐθασευτής, οῦ, ὁ, ὁ τιθασεύων, ἐξημερῶν, ἴνα γινώσκῃς τὸν τιθασευτήν, «τὸν θεραπεύοντά σε καὶ ἐκτρέφοντα καὶ κολακεύοντα» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ. 704.

τῐθᾰσευτικός, ή, όν, ὁ εὐκόλως τιθασευόμενος, ζῷα πρᾶα καὶ τιθασευτικά, οἷον ἐλέφας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 33.

τῐθᾰσευτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., τιθασευθείς, ἐξημερωθείς, ἢ ὃν δύναταί τις, νὰ ἐξημερώσῃ, Γλωσσ.

τῐθᾰσεύτωρ ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **τιθασευτής**, Ὀππ. Κυν. 2. 543.

τῐθᾰσεύω, καθιστῶ τιθασόν, τὰ ἥμερα τρέφων καὶ τ. Πλάτ. Πολ. 589B· τιθασεύοντες τὰ χρήσιμα τῶν ζῴων Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 10. — Παθ., τιθασεύεται ὁ ἐλέφας καὶ πειθαρχεῖ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 3, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 3. 6, 2. **2**) μεταφορ., ὑμᾶς τιθασεύουσι χειροήθεις ποιοῦντες Δημ. 37. 9. — Παθ., ἡ γυνὴ ἐτιθασεύετο Ξεν. Οἰκ. 7, **10**, πρβλ. Πλάτ. Πολιτικ. 264Δ. **3**) ἐπὶ δένδρων, καθιστῶ αὐτὸ τιθασόν, καλλιεργῶ αὐτό, κατίνους εἰς συκᾶς ἐξημεροῦντες καὶ τ. Πλουτ. Φάβ. 20. Πρβλ. **τιθασός** ἐν τέλ.

τῐθᾰσόν ον, τό, = **τιθασεία**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 2, 2.

τῐθασός, όν· (ἴσως ἐκ τῆς √ΘΑ, **θάω**, μετ' ἀναδιπλ., ὡς τὸ **τι-θήνη**)· — ἐξημερωμένος, ἥμερος, μάλιστα ἐπὶ ζῴων, ἥμερος, κατοικίδιος, Λατιν. cicur, χὴν Σοφ. Ἀποσπ. 745, πρβλ. Ἐπικρ. ἐν «Ἀντιλαΐδι» 1, 24, ἀντίθετον τῷ **ἄγριος**, Πλάτ. Πολιτικ. 264A· πάντων τιθασ[σ]ότατον καὶ ἡμερώτατον τῶν ἀγρίων ὁ ἐλέφας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 46, 1· — οὕτως ἐπὶ προσώπων, συχν. παρὰ Πλουτ., πρβλ. Ἀνθ. Π. 5. 178· ἐπὶ φυτῶν, καλλιεργούμενα, κηπαῖα, Πλουτ. Κοτιλ. 3. — Ἠπίρρ., τιθασῶς ἔχω, διάκειμαι ἡμέρως, πράως πρός τινα, Πλάτ. Τίμ. 77Δ· τ. ἔχειν πρός τινα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 11. **2**) μεταφορ., ὡς τὸ **ἐμφύλιος**· Ἄρης τιθασὸς ὢν Αἰσχύλ. Εὐμ. 356. Ὅτι ὁ γνήσιος τύπος εἶναι **τιθασός** διὰ τοῦ ἁπλοῦ **σ**, φαίνεται οὐ μόνον ἐκ τῶν ἀρίστων Ἀντιγράφων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς χρήσεως τῶν ποιητῶν, οἱ ὁποῖοι ἀείποτε βραχύνουσι τὸ **α**. Παρὰ τοῖς μεταγεν. ἐπεκράτησεν ἡ γραφὴ **τιθασσός** διὰ τοῦ διπλοῦ **σ**, οἷον ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις τοῦ Ἀριστ., καὶ ὡς δείκνυται ἐκ τοῦ συγκρ. καὶ ὑπερθ. τύπου εἰς **-ότερος**, (Διον. Ἁλ. 10. 42), **-ότατος** (Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ.), ἴδε Lob. Path. 433.

τῐθᾰσο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων τιθασά, ἤτοι ἥμερα ζῷα, Ὀππ. Κυνηγ. 1, 354.

τιθευ-τήρ, ὁ, = **τιθηνός**, τροφεύς, Χρησμ. Σιβυλλ. — Θηλ. **τιθεύτρια**, ἡ, Νικήτ. Χρον. 146A.

τιθή, ἡ, = **τίτθη**, τροφός, Ἡσύχ., ἀλλὰ — **τιθαί**· «τιθασ(σ)αί. τέλειαι, ἐργάτιδες. πραεῖαι» ὁ αὐτ.

τίθημι [ῐ], **τίθης** Σοφ. Φιλ. 992, Πλάτ., παρ' Ὅμ. ἀείποτε **τίθησθα τίθησι** Ὅμ. καὶ Ἀττ., Δωρ. **τίθητι** Θεόκρ. 3. 48, γ' πληθ. **τιθέασι** Θουκ. 5. 96, Ἄλεξ. ἐν «Λέβητι» 1. 5, Ἰωνικ. **τιθεῖσι** Ἰλ. Π. 262, Ἡρόδ.· ὡσαύτως δ' ἐνικ. **τιθεῖς** (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **τιθέω, τιθῶ**, ὅπερ ἁπαντᾷ παρὰ Λουκ. ἐν Ὠκύπ. 43. 81, ἴδε Cobet. Var. lect σ. 221 καὶ Misc. Crit σ. 166, καὶ Kühner-Blass Ausführ Grammatik, τόμ. Α', μέρος Β', σ. 193), Πινδ. Π. 8. 14, γ' ἐνικ. **τιθεῖ** Ἰλ. Ν. 731, Μίμνερμ. 1. 6., 5. 7, Ἡρόδ. 1. 113 ἀλλ' οἱ τύποι οὗτοι τοῦ ἐνεστ. ὄντες εἶναι Ἀττ., Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρέστ. 141. — παρατ. **ἐτίθην** Πλάτ. Γοργ. 510B, **ἐτίθης** παρὰ τῷ αὐτῷ Πολ. 528D, **ἐτίθη** Ὅμ., Ἐπικ. **τίθη** Ἰλ. Α. 446, κλπ., ἀλλὰ παρ' Ἀττικ. τὸ 6' καὶ γ' πρόσ εἶναι σχεδὸν ἀείποτε **ἐτίθεις, ἐτίθει** Ἀριστοφ. Νεφ. 59, 64, Ἀχ. 532, Πλάτ., καὶ οἱ τύποι οὗτοι ὑπάρχουσιν ἐν πολλαῖς ἐκδόσεσι τοῦ Ὅμ., (ἴδε Λογ. Ἑρμ. τόμ. Α', 336 καὶ Cobet Misc. Crit. 281), Ἐπικ. γ' πληθ. **τίθεσαν** Ὀδ. Χ. 456· **τίθεν** Πινδ. Π. 3. 115 (πρότιθεν, Ὀδ. Α. 112, Λόγ. Ἑρμ. Α', σ. 324)· μεταγεν. **ἐτίθουν**. Καιν. Διαθ.· Ἰωνικ. παρατατ. **τίθεσκον** Ἡσ. Ἀποσπ. 96, **ἐτίθεα** (ὑπερ-) Ἡρόδ. 3. 155· — προστ. **τίθει** Ἰλ. Α. 509, Ἀττ.· — ἀπαρ. **τιθέναι**· παρ' Ἐπικ. ὡσαύτως **τιθήμεναι**, Ἰλ. Ψ. 83, **τιθέμεν** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 742, Πινδ.· — μέλλ. **θήσω**, Ἐπικ. ἀπαρ. **θησέμεναι** Ἰλ. Μ. 35, **θησέμεν** Πινδ.· — ἀόρ. α' **ἔθηκα**, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῇ ὁριστ., καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ ἐνικῷ, διότι ἂν καὶ τὸ γ' πληθ. εἶναι σύνηθες, τὸ α' ὅμως καὶ 6' πληθ. εἶναι σπάνια, Ξενοφ. Ἀπομν. 4. 2, 15, Αἰσχίν. 5. 23· Ἐπικ. γ' πληθ. **θῆκαν** Ἰλ. Ω. 795, κλπ.· ὁ ὁμαλὸς ἀόριστ. α' **ἔθησα** εἶναι λίαν μεταγεν., Μαλαλ. 247. 3, κλπ., καὶ μετοχ. **τιθήσας** ἐν Χρησμ. Σιβ. 4. 122. — ἀόρ. 6' **ἔθην** δὲν εἶναι ἐν χρήσει ἐν τῷ ἐνικ. τῆς ὁριστ., ἐν ᾧ ὁ πληθ. εἶναι συνηθέστερος, **ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν**, Ἐπικ. **θέσαν**, Ἰλ. Μ. 29, κλπ.· προστ. **θές**, Ἀριστοφάν. Λυσ. 185, κλπ.· Λακων. γ' ἐνικ. σέτω αὐτόθι 1081· ὑποτ. **θῶ**, Ἰωνικ. **θέω (προσ-)**. Ἡρόδ. 1. 108, Ἐπικ. **θείω**, Ἰλ. Π. 83· Ἐπικ. 6' καὶ γ' ἐνικ. **θείῃς, θείῃ** (ἀλλ. **θήῃς, θήῃ**) Ἰλ. Π. 96, Ὀδ. Κ. 301. 341, Ἐπικ. α' πληθ. **θέωμεν** (δισύλλ.) Ὀδ. Ω. 485, **θείομεν** ἀντὶ **θείωμεν**, Ἰλ. Ψ. 244, Ὀδ. Ν. 364· εὐκτ. **θείην**, α' πληθ. **θείημεν** Πλάτ., κλπ.· **θεῖμεν** Ὀδ. Μ. 347, **πρόσ θεῖμεν** Πλάτ. Πολ. 370D, καὶ **κατα-θεῖτε** (ἢ **-θοῖτε**) Δημ. 185. 26· γ', πληθ. **θεῖεν** Σοφ. Ο. Κ. 865· ἀπαρ. **θεῖναι**, Ἐπικ. **θέμεναι** Ἰλ. Β. 285, **θέμεν** Ὀδ. Φ. 3, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 61. 67·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μετοχ. θείς· — πρκμ. τέθεικα Εὐρ. Ἠλ. 7, Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 19 (τέθηκα ἐν ἐπιγραφ.). — Μέσ. τίθεμαι, 6' ἐνικ. τίθεσαι Πλάτ. Θεαίτ. 202C· προστ. τίθεσο Ἀριστοφ. Εἰρ. 1039, Πλάτ. Σοφιστ. 237B, τίθου Αἰσχύλ. Εὐμ. 226, Ἐπικ. τίθεσσο Ἀνθ. Παλ. 9. 564, Ἐπικ. μετοχ. τιθήμενος Ἰλ. Κ. 34.— Μέλλ. θήσομαι αὐτόθι Ω. 402, Ἀττ.:— ἀόρ. α' ἐθηκάμην, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῇ ὁριστ. καὶ τῇ μετοχ., καὶ οὐδέποτε παρὰ τοῖς Ἀττικ.· 6' ἐνικ. ἐθήκαο Θεόκρ. 29. 18· Ἐπικ. γ' ἐνικ. θήκατο Ἰλ. Κ. 31, Ἡσ.· μετοχ. θηκάμενος Θέογν. 1150, Πίνδ.·— ἀόρ. 6' ἐθέμην, Ὅμ., Ἀττ.· προστ. θέο Ὀδ. Κ. 333, θοῦ Σοφ. Ο. Κ. 466 (ἐν συνθ. ἐνθοῦ, εἰσθοῦ· ἀλλὰ κατάθου, ἀπόθου)· ὑποτακτ. θῶμαι Ἀττ.· εὐκτ. θείμην Ἀττ., Ἐπικ. γ' ἐνικ. θεῖτο Ὀδ. Ρ. 225, Αἰσχύλ. Πρ. 527, Πλάτ., κλπ. (προσ-θοῖτο, -θοῖσθε, ἐν-θοῖτο, ἔχουσιν οἱ πλεῖστοι τῶν ἐκδοτῶν ἐν Δημ. 68. 26., 575, 19., 912. 23). — Παθ. τίθεμαι· μέλλ. τεθήσομαι Εὐρ. Ἠλέκ. 1268, Θουκ., Πλάτ.·— ἀόρ. ἐτέθην Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1245, Θουκ., Πλάτ.:— πρκμ. τέθειμαι, ἀπαρ. τεθεῖσθαι Ἀριστ. Ἀποσπάσ. 304, μετοχ. τεθειμένος, Δημάδ. 180. 4, (προ-) Ξενοφ. Ἱέρ. 9. 11, (δια-) Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 65· (ὡσαύτως ἐν χρήσει ἐπὶ μέσης σημ., Δημ. 530. 11, Λουκ. Ἐνύπν. 9, (ἐν-) Δημ. 912. 8) — Τὸ παθ. οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ παρ' Ὁμ. καὶ εἶναι καθόλου σπάνιον, ἀντ' αὐτοῦ δὲ εἶναι ἐν χρήσει τὸ κεῖμαι (ἴδε Cobet Var. lect. 331 καὶ 527, ἔκδ. Β'). (Ἐκ τῆς √ΘΕ, ἥτις ἀπαντᾷ ἐν τῷ τύπῳ προθέ-ουσι, Ἰλ. Α. 291· ἐντεῦθεν, θέ-σις, θέμ-ις, θεσ-μός, (τεθμός), θέμ-α, θεμέ-λιον, θή-κη, ὑπο-θήκη, κτλ., θῆ-μα, θέτης, νομο-θέτης κτλ., πρβλ. θῆς, Σανσκρ dhā, da-dhā-mi (τίθημι), dha-tri (δημιουργός), Ἀρχ. Γερμ. tôm, tāt (thue, ποιεῖν, that, πρᾶξις), duom (Ἀγγλ. doom, deem). Ῥιζικὴ σημασία· θέτω, τοποθετῶ· ἀκολούθως καθόλου, φέρω τι εἴς τινα θέσιν, εἴς τινα τόπον· ὅθεν φέρω τι εἴς τινα κατάστασιν, προξενῶ. Τὸ μέσον παρ' Ὁμ. διαφέρει τοῦ ἐνεργ. ἐν τούτῳ ὅτι ἡ ἐνέργεια ἀντανακλᾶται εἰς τὸ ὑποκείμενον ἢ ἀναφέρεται εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ ἐνεργοῦντος ἢ εἰς τὰ συμφέροντα αὐτοῦ· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. ὡς τὸ ποιεῖσθαι ἀναφέρεται εἰς διανοητικὴν ἐνέργειαν.

Α. ἐπὶ τοπικῆς σημασ., θέτω, βάλλω, τοποθετῶ, λίθον .. θέσαν Ἰλ. Φ. 405· θεμείλια Μ. 29· τέρματα τ., θέτω ὅρια, Ψ. 333, Ὀδ. Θ. 193· κλισίην, θρόνον τι τινί, θέτω ἀνάκλιντρον ἢ κάθισμα διά τινα, Δ. 123., Θ. 65· τὸ δὲ Μέσον σημαίνει, θέτω κάθισμα δι' ἐμαυτόν, ἡ δὲ κατ' ἄντηστιν θεμένη περικαλλέα δίφρον .. ἑκάστου μῦθον ἄκουε Υ. 387· — παρ' Ἀττικ., πόδα τ., θέτω ἢ στηρίζω τὸν πόδα μου, δηλ. περιπατῶ, τρέχω, Αἰσχύλ. Εὐμ. 294, Εὐριπ. Ι. Τ. 32· τετράποδος βάσιν θηρὸς τίθεσθαι, δηλ. βαδίζειν «μὲ τὰ τέσσαρα», ὁ αὐτ. ἐν Ἐκ. 1059·— ὁ τόπος ἢ τὸ μέρος δηλοῦται δι' ἐπιρρ. ἢ ἐμπροθέτων προσδιορισμῶν.

α) δι' ἐπιρρημάτων, τ. τι πυρὸς ἐγγύς, ἀπάνευθε πυρὸς Ὀδ. Ξ. 518, Ἰλ. Σ. 412· προπάροιθε ποδῶν Υ. 324· χαμαὶ τ. τὸν πόδα Αἰσχύλ. Ἀγ. 906· τὰ ἄνω κάτω καὶ τὰ κάτω ἄνω τ., Ἡρόδ. 3. 3, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 650, κλπ.· μετ' ἐπιρρ. δηλούντων κίνησιν, ἄλλοσε θεῖναι Ὀδ. Ψ. 184, 204· ποῖ θετέον; Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 17, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 479C, κλπ.

β) μετὰ πάσης προθέσεως δηλούσης σχέσιν τοπικήν, τ. ἀμφί τινι, οἷον ἀμφ' ὤμοισι ἔντεα Ἰλ. Κ. 34· στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις Εὐρ. Μήδ. 1160· ἀνά τινι ἤ τι, ὡς, ἅμ βωμοῖσι Ἰλ. Θ. 441· ἀνὰ μυρίκην Κ. 466· ἐπί τινος, τινι ἤ τι, ὡς εἵματα ἐπ' ἀπήνης Ὀδ. Ζ. 252· πρβλ. Ἰλ. Π. 223, κλπ.· κυνέην ἐπὶ κρατὶ Ο. 480· ἐπὶ γούνασί τινος Ζ. 92, κλπ.· ἐπὶ θρόνον τὰ ἱμάτια Ἡρόδ. 1. 9, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 483, κλπ.· ὑπό τινι ἤ τι, οἷον δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ Ἰλ. Ω. 644· ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνά τινι Ὀδ. Δ. 445· ἀλλὰ συνηθέστατα μετὰ τῶν προθ. ἐν ἢ εἰς, θέτω εἰς ἢ θέτω ἐντός .., οἷον, θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ ἄκμονα Ἰλ. Σ. 476· τόξα ἐν πυρὶ Ε. 215· ἐν κίστῃ ἐδωδὴν Ὀδ. Ζ. 76· ἐν λεχέεσσι θ. τινα Ἰλ. Σ. 352· ἢ ἐς δίφρον θέσθαι τινά, θέτω ἐντὸς τοῦ δίφρου, Γ. 310· ἐς λάρνακα, ἐς κάπετον Ω. 795, 797· ἐς ταφὰς ἢ ἐν τάφοισι Σοφ. Αἴ. 1110. 1410· πρβλ. Ἀντ. 504, Τραχ. 1254. γ) παρὰ ποιηταῖς ὡσαύτως μετὰ μόνης δοτ., κολεῷ ἄορ θέο Ὀδ. Κ. 333· χρήματα μυχῷ ἄντρου Ν. 364· πρβλ. Σοφ. Τρ. 691, Εὐρ. Ἑλ. 1064.— Αἱ αὐταὶ συντάξεις θὰ εὑρεθῶσιν ὑπὸ πολλὰς τῶν ἑπομένων διαιρέσεων.

II. ἰδιαίτεραι φράσεις: **1)** θεῖναί τινί τι ἐν χερσίν, βάλλειν τι εἰς τὰς χεῖράς τινος, Ἰλ. Α. 441, 565· κλπ.· ἐν χερσί τινος Ζ. 482, Ψ. 597· οἶνον ἐν χείρεσσι Ὀδ. Ξ. 448· ἐς χεῖρά τινος, εἰς τὴν χεῖρά τινος, Σοφ. Αἴ. 751. **2)** ἐπὶ γυναικῶν, παῖδα ὑπὸ ζώνην ἐθέμην, ἔσχον ἐν γαστρί, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 256· ἥτις σοι φίλον υἱὸν ὑπὸ ζώνῃ θέτο μήτηρ, τίς ἦν ἡ μήτηρ ἡ σχοῦσά σε ἐν γαστρί, αὐτόθι 283. **3)** ἐν ὄμμασι θέσθαι, δηλ. πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, Πινδ. Ν. 8. 73.

4) βάλλω φυτὸν εἰς γῆν, φυτεύω, ὁπηνίκα δεῖ τιθέναι τὰ φυτὰ Ξεν. Οἰκ. 19, 7 καὶ 9. **5)** θέσθαι τὴν ψῆφον, ῥίπτειν, βάλλειν αὐτὴν εἰς τὴν κάλπην, ἐς τεῦχος οὐ διχορρόπως ψήφους ἔθεντο Αἰσχύλ. Ἀγ. 816, ἴδε ἐν λ. ψῆφος·— ἐντεῦθεν καὶ ἁπλῶς ψηφοφορῶ, δίδω τὴν ψῆφόν μου, ἐπὶ φόνῳ, διὰ φόνον, Εὐρ. Ὀρ. 756· ἑωυτῷ, ὑπὲρ ἑαυτοῦ, Ἡρόδ. 8. 123· σὺν τῷ νόμῳ Ξεν. Κύρ. 1. 3, 17· εὔφρονα, δικαίαν τὴν ψῆφον τ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 640, Λυκοῦργ., κλπ., καὶ ἐν τῷ παθ., φανερὰ τίθεται ἡ ψῆφος Πλάτ. Νόμ. 855D·— ὡσαύτως, τίθεμαι τὴν γνώμην, δίδω τὴν γνώμην μου, Ἡρόδ. 7. 82· περί τινος Ἀνδοκ. 26. 9· καὶ ἀπολ. τίθεσθαι. = ψηφίζεσθαι, γνώμῃ ταύτῃ, ὑπὲρ ταύτης τῆς γνώμης, Σοφ. Φιλ. 1448· μετά τινος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 644· ἐναντία τινὶ Πλάτ. Φίληβ. 58B. **6)** παρ' Ὁμ. θεῖναί τινί τι ἐν φρεσί, ἐν στήθεσσι, θεῖναι, ἐμφυτεῦσαί τι ἐν τῇ καρδίᾳ τινός, ὡς τὸ Ἀττ. νουθετέω· ἐν στήθεσσι τιθεῖ νόον Ἰλ. Ν. 732· βουλὴν ἐν στήθεσσι τ. Ρ. 470· ἔπος ἐν φρεσὶ Τ. 121· κλπ.· ὡσαύτως, μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκεν Φ. 145· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμὸν Ι. 629· οὕτως, αἰδῶ καὶ νέμεσιν ἐν φρεσὶ θέσθαι Ν. 121· θέσθαι τινὶ κότον, τρέφειν μῖσος ἐναντίον τινός, Θ. 449· θέσθαι νόον καθαρὸν Θέογν. 89· τιθέμενος ἄγναμπτον νόον Αἰσχύλ. Πρ. 103· ἐν φρεσὶ τίθεμαι, μετ' ἀπαρ., βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου, σκέπτομαι νὰ πράξω τι, Ὀδ. Δ. 729· (πρβλ. βάλλω Π. 6. **7)** καταθέτω, ὡς εἰς τὴν τράπεζαν, χρήματα θέσθαι παρά τινα Ἡρόδ. 6. 86, πρβλ. Ὀδ. Ν. 207· τὰ ὄντα τίθεσθαι ἀσφαλέστατα (ἐπίρρ.) Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 10· οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀγησ. 11. 12· ἐνέχυρον θεῖναί τι Ἀριστοφ. Πλ. 451· πρβλ. Ἐκκλ. 755, Δημ. 1381. 8, κλπ.·— ὡσαύτως, ἐγγύην θέσθαι Αἰσχύλ. Εὐμ. 899· συνθήκας παρά τινι Λυκοῦργ. 150. 42.— Παθητ., τὰ ληφθέντα καὶ τὰ τεθέντα Δημ. 186. 10·— ἀλλ' ἐνίοτε διαστέλλονται ἐνεργ. καὶ μέσον ἀπ' ἀλλήλων, ὁ θείς, ὁ ὑποθηκεύσας, δηλ. παρασχὼν ὑποθήκην, ὁ θέμενος, ὁ λαβὼν τὴν ὑποθήκην, ὁ ἐπὶ ὑποθήκῃ δανειστής, τοὺς θέντας ἡμᾶς ἢ καὶ τοὺς θεμένους ὑμᾶς Πλάτ. Νόμ. 820E· πρβλ. ὑποτίθημι III· μεταφορ., χάριν ἢ χάριτα θέσθαι τινί, ποιῶ τι εἴς τινα ὅπως μοὶ ὀφείλῃ χάριν, ὑποχρεώνω τινά, Ἡρόδ. 9. 60, 107, Αἰσχύλ. Πρ. 783, κλπ. **8)** πληρώνω, καταβάλλω, τόκον, εἰσφοράς, μετοίκιον, κτλ., Δημ. 1330. 23., 606. 17., 845. 20, κλπ.

9) καταγράφω, σημειώνω, θὲς ἐν φρενῶν δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους Σοφ. Ἀποσπ. 535· τὰ ἐν γράμμασι τεθέντα Πλάτ. Νόμ. 793B·— βάλλω εἰς τὸν λογαριασμόν, ὑπολογίζω, λογαριάζω, in rationes referre, Δημ. 824. 10., 825. 2., 839. 24· θήσω εἰς δύο παῖδας χιλίας ἐραχμὰς ἑκάστου ἐνιαυτοῦ Λυσί. 910. 1· τὸ μὲν ἥμισυ τίθησιν αὐτοῖς λελογίσθαι ὁ αὐτ. 905. 11. **10)** ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ, τίθεσθαι τὰ ὅπλα, ἔχει τρεῖς σημασίας: α) στήνω τὰ ὅπλα, τὰ θέτω ἐν τάξει ὡς ἐν στρατοπέδῳ, ἀγραυλῶ, νυκτοφυλακῶ, μάλιστα κατέναντι πολεμίων, Θουκ. 4. 44., 7. 3·— ἐντεῦθεν, λαμβάνω θέσιν τινά, παρατάττομαι ὡς εἰς μάχην, Ἡρόδ. 9. 52, Θουκ. 2. 2, Πλάτ. Πολ. 440E, Λυσί. 188. 10, Ξενοφ. Ἀνάβ. 1. 5, 17., 6. 4, κλπ.· οὕτω, ὁπόσοι περ ἂν ὅπλα ἱππικὰ ἢ πεζικὰ τιθῶνται, ὅσοι ἂν ὑπηρετῶσιν εἰς τὸ ἱππικὸν ἢ τὸ πεζικόν, Πλάτ. Νόμ. 753B· ἀντία τινός, ἐναντίον τινός, Ἡρόδ. 5. 74, (ἀλλ' ἐν 1. 62· ἀντία τοῦ ναοῦ, φαίνεται ὅτι σημαίνει ἁπλῶς, κατέναντι τοῦ ναοῦ, πρβλ. Πόππ. Πίνακ. εἰς Ξεν. Ἀν.)· ποιητ., πάτρας ἕνεκα εἰς δῆριν ἔθεντο ὅπλα, ἐπίγραμμ. παρὰ Δημ. 322. 6. β) βάλλω κάτω τὰ ὅπλα μου, παραδίδομαι, Διόδ. 20. 31, 45, Πλούτ. 2. 759A· οὕτω, θέσθαι τὰς ἀσπίδας Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 12· πόλεμον θέσθαι, καταλῦσαι, καταπαῦσαι, Θουκ. 1. 82· πόλεμον θ. ᾗ βούλονται αὐτόθι 31· νεῖκος εὖ θέσθαι Σοφ. Ο. Τ. 633· καί, καλῶς θ. τὰς διαφορὰς πρός τινα Ἀνδοκ. 18. 21.

γ) εὖ θέσθαι ὅπλα, ἁπλῶς τηρῆσαι αὐτὰ ἐν καλῇ τάξει, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 3· ὡς τὸ εὖ ἀσπίδα θέσθω, Ἰλ. Β. 382. **11)** θέτω εἰς τάφον, θάπτω, ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέα Ἰλ. Ψ. 83 (συχν. μετὰ προσδιορισμῶν, ἐν τάφοισι, ἐς ταφάς, ἴδε ἀνωτ. 1. β)· ποῦ σφε θήσομεν χθονός; Αἰσχύλ. Θήβ. 1002·— Παθητ., τὰ ὀστᾶ .. φασὶ .. τεθῆναι ἐν τῇ Ἀττικῇ Θουκ. 1. 138· πρβλ. Πλάτ. Μενέξ. 242C, Νόμ. 947E. **12)** τιθέναι τὰ γόνατα, κλίνειν τὰ γόν., Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιε', 19, κ. Λουκ. κβ', 41, κ. ἀλλ. **III.** θέτω, ὁρίζω βραβεῖον, ἐπὶ ἄθλων ἐν τοῖς ἀγῶσι, Λατ. proponere, ἄεθλα Ἰλ. Ψ. 263, κλπ.· ἀέθλιον αὐτόθι 748· νικητήρια Σοφ. Ἀποσπ. 482· καὶ ἐν τῷ παθ., τὰ τιθέμενα, τὰ βραβεῖα, Δημ. 1408. 27· καὶ μετὰ τοῦ ὡς βραβείου προτεινομένου πράγματος, τ. δέπας, βοῦν, ἡμιτάλαντον χρυσοῦ Ἰλ. Ψ. 656, 750, 826, κλπ., πρβλ. Ἡρόδ. 1. 144, Σοφ. Αἴ. 572·— τοῦτο πληρέστερον ἐκφέρεται. **6)** διὰ τοῦ θεῖναι ἐς μέσον Ἰλ. Ψ. 704· μεθ' Ὅμηρον, ἐπὶ πολιτικῶν ἐνεργειῶν, Λατ. in medio ponere, προβάλλω εἰς τὸν λαόν, εἰς τὴν κρίσιν αὐτοῦ, ἐνώπιον αὐτοῦ, ὑμῖν ἐς μέσον ἀρχὴν τιθείς, θέτων αὐτὴν εἰς τὴν διάθεσιν ὑμῶν, Ἡρόδ. 3. 142· εἰς τὸ μ. θεῖναί τι Πλάτ. Τίμ. 34B, Νόμ. 719A· οὕτω καί, τ. τι εἰς τὸ κοινὸν Ξενοφ. Ἀπομν. 3. 14, 1·— ἀλλά, ἐν μέσῳ τίθημί τι, παρεμβάλλω ὡς παρένθεσιν, Αἰσχύλ. Χο. 145. **2)** στήνω, ἱδρύω ἐν ναῷ, ὡς τὸ ἀνατίθημι, ἀφιερῶ, καθιερῶ ἀγάλματα, Ὀδ. Μ. 347, πρβλ. Ἰλ. Ζ. 92· τάσδε .. θεοῖς ἀσπίδας ἔθηκε Εὐρ. Φοίν. 577.

IV. παρέχω, δίδω, τιμήν τινι Ἰλ. Ω. 57· ὄνομα θεῖναί

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τινι, δίδω ὄνομα εἴς τινα, αὐτὸς νῦν ὄνομα εὕρεο ὅττι κε θεῖο παισὶν παισὶ φίλῳ Ὀδ. Τ. 403· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὄνομα θέσθαι, οὐχὶ ἀντανακλαστικῶς, δίδω εἰς ἐμαυτὸν ὄνομα, λαμβάνω ὄνομά τι, ἀλλὰ περιποιητικῶς, δίδω εἰς ἐμαυτὸν τὸ ἴδιόν μου ὄνομα ἢ τοὐλάχιστον ὄνομα κατ' ἐμήν ἔγκρισιν, Ἀρναῖος δ' ἔνομα ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ ἐκ γενετῆς Ὀδ. Σ. 5· τίθεσθ' ὄνομα ὅττι κεν εἴπω Τ. 406, Ἡρόδ. 1. 107, 113, Εὐριπ. Φοίν. 12· — ἔλλειπτ., ἄνευ τοῦ **ὄνομα**· ᾧ δὴ ἀθροίσματι ἄνθρωπόν τε τίθενται καὶ λίθον Πλάτ. Θεαίτ. 157B, πρβλ. Κρατ. 402B· πλεοναστ., Ἴωνα δ' αὐτὸν ὄνομα κεκλῆσθαι θήρεται Εὐρ. Ἴων. 75.

V. τίθημι νόμον, θέτω ἢ δίδω νόμον, νομοθετῶ, ἐπὶ ὑπερτάτου νομοθέτου, Σοφ. Ἡλ. 580, Εὐρ. Ἄλκ. 57, Πλάτ. Πολ. 339C, Δημ. 731. 21, κλπ. — Πολλάκις λέγεται **ὁ τιθεὶς ἢ ὃ θεὶς τὸν νόμον**· τὸ δὲ μέσον, **τίθεμαι νόμον**, σημαίνει **τίθημι ἐμαυτῷ**, ἤτοι θέτω δι' ἐμαυτὸν νόμον (νοεῖται δὲ πολλάκις τὸ δι' ἄλλου), ψηφίζομαι νόμον, μάλιστα ἐπὶ τῶν ἐν δημοκρατίαις νομοθεσιῶν, Ἀριστ. Πολιτ. 4. 1, 5, ἔκδ. Κοραῆ, κλπ.· — ὁ Σωκρ. ἐν Ξεν. Ἀπομν. 4. 4. 19 λέγει, ἔχοις ἂν οὖν εἰπεῖν ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοὺς νόμους ἔθεντο; — τίνας οὖν νομίζεις τεθεικέναι τούτους; Ἐγὼ μὲν θεοὺς οἶμαι τοὺς νόμους τούτους τοῖς ἀνθρώποις θεῖναι· ὁ δὲ Δημοσθένης ἐν Ὀλυνθ. τρίτῳ 10· νομοθέτας καθίσατε, ἐν δὲ τούτοις τοῖς νομοθέταις μὴ θῆσθε νόμον μηδένα, (ἴδε Βασιλάθην Δημ. Φιλιππ. σελ. 330 καὶ Cobet Var. lect. 613, καὶ Ἀσώπιον Συντ. Περ. Β', σ. 311, § 61, ἔκδ. Β')· περὶ δὲ τοῦ παρ' Ἡροδότ. 1. 29· τῶν νόμων, ὧν ἔθετο (ὁ Σόλων) καὶ, νόμοις τοὺς ἂν σφι Σόλων θῆται, ἴδε Ἀσώπ. ὡς ἀνωτέρω σελ. 318, § 82· τὸ μέσον δύναται νὰ λεχθῇ καὶ ἐπὶ δεσπότου ἐὰν ἐνυπάρχῃ ἀναφορὰ εἰς τὸ συμφέρον αὐτοῦ ὡς ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Πλάτ. Πολ. 338E· τίθεται δέ γε τοὺς νόμους ἑκάστη ἡ ἀρχὴ πρὸς τὸ αὐτῇ ξυμφέρον, δημοκρατία μὲν δημοκρατικούς, τυραννὶς δὲ τυραννικούς.— Ἴδε Jebb Σοφ. Ἀντ. σ. 10 ἐν σημ.— Καὶ ἐν παθ. σημ., τίθεται νόμος Πλάτ. Νόμ. 705D, 744A· — λέγεται προσέτι καί, θεῖναι θεσμόν, θεσμόν.. θήσω (ὁμιλεῖ ἡ Ἀθηνᾶ) Αἰσχυλ. Εὐμ. 484· κήρυγμα, τιμωρίας, κτλ., Σοφ. Ἀντ. 8, Πλάτ., κλπ.· σκῆψιν θεῖναι προφασίζομαι Σοφ. Ἡλ. 548· τίθεμαι ἡμέραν, συμφωνῶ περί τινος ἡμέρας, ὁρίζω ἀπὸ κοινοῦ ἡμέραν, Δημ. 1039. 6. **VI.** ὁρίζω, καθίστημι, ἱδρύω, ἀγῶνα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 845, Ξεν. Ἀν. 2. 1, 10· πεντετηρίδα Πινδ. Ο. 3. 38.

VII. διορίζω, τάττω, διατάττω, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ξενοφ. Λακων. 15, 2· πρβλ. 1. 5., 2. 11· γυναῖξὶ σωφρονεῖν .. θήσει Εὐρ. Τρῳ. 1057· — ὡσαύτως ἐλλειπτικῶς μετ' ἐπιρρ., οὕτω νῦν Ζεὺς θείη, οὕτω εἴθε νὰ δώσῃ ὁ θεός, Ὀδ. Θ. 465., Ο. 180· ὡς ἄρ' ἐμελλον θησέμεναι, ποιεῖσθαι, Ἰλ. Μ. 35· παγκάκως [θεοὶ] ἔθεσαν Αἰσχύλ. Πέρσ. 283.

B. θέτω ἢ φέρω εἰς κατάστασίν τινα ἢ διάθεσιν, σχεδὸν ὡς τὸ **ποιεῖν, ποιεῖσθαι**, δι' ὃ καὶ συχνάκις ἑρμηνευτέον διὰ τοῦ ἡμετέρου «κάμνω». **I.** μετ' οὐσιαστ. καὶ κατηγορημ., κάμνω τινά τι, θεῖναί τινα αἰχμητήν, ἱέρειαν, μάντιν Ἰλ. Α. 290, Ζ. 300, Ὀδ. Ο. 253· θ. τινα βασιλέα, ἀρχέπολιν Πινδ. Ο. 13. 31, Π. 9. 93· θεῖναί τινα ἄλοχόν τινος, ποιῆσαί τινα γυναῖκά τινος, ἐπὶ τρίτου χρησιμεύοντος ὡς προξενητοῦ, Ἰλ. Τ. 298· (διαφ. ἐν τῷ μέσῳ, ἴδε κατωτέρ. 3)· ἦ τέ με τοῖον ἔθηκεν ὅπως ἐθέλει, μὲ κατέστησε τοιοῦτον ὅπως θέλει, Ὀδ. Π. 208· οὓς ἔθηκας ἑταίρους, κατέστησας τοὺς συντρόφους μου χοίρους, Κ. 338· οὕτω, ναῦν λᾶαν ἔθηκε Ν. 163, πρβλ. Ἰλ. 318· ἀλλά, θεῖναί τινι γέλων, προξενῆσαί γέλωτα εἴς τινα, Εὐρ. Ἴων 1172· ὡσαύτως, λόγους εἰς μέτρα τιθέναι, τρέψαι αὐτοὺς εἰς στίχους, Πλάτ. Νόμ. 669D. **2)** μετ' ἐπιθέτου ὡς κατηγορηματικοῦ, θεῖναί τινα ἀθάνατον καὶ ἀγήραον, κατασῆσαί τινα ἀθάνατον καὶ ἀγήρατον, Ὀδ. Ε. 136· οὕτω, τυφλόν, ἀφνειόν τ. τινα Ἰλ. Ζ. 139, Ι. 483· οὕτω, τὸν μὲν .. θῆκεν μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα Ὀδ. Ζ. 229, πρβλ. Σ. 195. **β)** ἐπὶ πραγμάτων, ἄλιον, οὐκ ἀτέλεστον, μεταμώνιον Ἰλ. Δ. 26, 57, 363· κείνου δ' αὖ καὶ ἐλεύθερον ἀπευθέα θῆκε, κατέστησε καὶ τὸν ὅλεθρον αὐτῶν ἄγνωστον, Ὀδ. Γ. 88, πρβλ. Α. 274· ἀποίητον θέμεν ἔργων τέλος Πινδ. Ο. 2. 32· ἀρὰν τ. ἀληθῆ Αἰσχύλ. Θῆβ. 946· ἀναστάτους οἴκους τ. Σοφ. Ἀντ. 674· τ. λεῖον τὸν τραχὺν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1086· τὸ πραχθὲν ἀγέννητον τ. Πλάτ. Πρωτ. 324B. **3)** πολλάκις ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, γυναῖκα ἢ ἄκοιτιν τίθεμαί τινα, κάμνω τινὰ γυναῖκά μου, σύζυγόν μου, Ὀδ. Φ. 72, 316· παῖδα τὸν αὐτᾶς πόσιν αὐτῇ θεμένα, λαβοῦσα τὸν ἑαυτῆς υἱὸν ὡς ἄνδρα, Αἰσχύλ. Θῆβ. 930. **δ)** παῖδα ἢ υἱὸν τίθεσθαί τινα, ὡς τὸ **ποιεῖσθαι**, κάμνω τινὰ ὡς τέκνον μου, υἱοθετῶ, Πλάτ. Νόμ. 929C, κλπ., καὶ ἀπολ., τίθεμαί τινα, υἱοθετῶ, Πλουτ. Αἰμίλ. 5. **γ)** καθόλου, προσφιλῆ, δυσμενῆ θέσθαι τινά, παρὰ ποιηταῖς, Σοφ. Φιλ. 532, Ἀντ. 188· γέλωτα τίθεμαί τινα, κάμνω τινὰ ἀντικείμενον γέλωτος, Ἡρόδ. 3. 29., 7. 209. **4)** μετ' ἀπαρεμφ., κάμνω τινὰ νὰ πράξῃ τι, τιθέναι τινὰ νικῆσαι, κάμνω τινὰ νὰ ἀναδειχθῇ νικητής, Πινδ. Ν. 10. 89· πεπρωμένον ἔθηκε μοῖραν μετατραπεῖν ἀνδρορθόφρον ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπάσμ. 164· τὸν πάθει μάθος θέντα κυρίως ἔχειν, ὅστις ἔκαμε τὸ πάθημα νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μάθημα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 178, πρβλ. 1036, 1174, Εὐρ. Μηδ. 718, Ἡρακλ. 930, κλπ. **II.** ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν τῆς διανοίας ἐνέργειαν, ὅτε τὸ μέσον εἶναι συνηθέστερον τοῦ ἐνεργ., θέτω εἰς ὡριαμένον ἢ ὡρισμένον, ὑπολογίζω τι ἢ θεωρῶ ὡς .., τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε; Ὀδ. Φ. 333· δαιμόνιον αὐτὸ τίθημ' ἐγὼ Σοφοκλ. Ἡλ. 1270· τοιοῦτον θέντες τὸν δίκαιον Πλάτ. Πολ. 361B, πρβλ. 430B· θὲς δή μοι .., ὑπόθες τώρα, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 191C· εὐεργέτημα τ. τι Δημ. 12. 9· ὡσαύτως μετὰ τοῦ **ὡς**, θέντες ὡς ὑπάρχον ὃ βούλονται Πλάτ. Πολ. 458A, πρβλ. Φαίδωνα 100A· μὴ τοῦτο ὡς ἀδίκημα θῇς Δημ. 292. 21. **2)** μετ' ἐπιρρ., ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα; πῶς πρέπει νὰ θεωρῶμεν ταῦτα; Σοφ. Φιλ. 451 (ἴδε κατωτ. IV)· οὐδαμοῦ τιθέναι τι. θεωρεῖν τι ὡς ἀνάξιον λόγου ἢ προσοχῆς, nullo in numero habere, Εὐρ. Ἀνδρ. 210· πρόσθεν ἢ ἐπίπροσθέν τινος τιθέναι τι ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 131, ἐν Ἰκ. 514· πόρρω τίθεσθαί τί τινος Δημ. 325. 22. **3)** μετ' ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ. τ. τινὰ ἐν τοῖς φιλοσόφοις Πλάτ. Πολ. 475D· ἐν τοῖς φίλοις Ξεν. Ἀπομν. 2. 4, 4· ὡσαύτως, εἰς γόητα καὶ μιμητὴν τ. τινα Πλάτ. Σοφιστ. 235A, πρβλ. 264C, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 39· ὡσαύτως, οὐκ ἐν λόγῳ τίθεσθαί τινα Τυρταῖ. 9. 1. τίθεσθαί τινα ἐν τιμῇ Ἡρόδ. 3. 3· ἐν αἰτίῃσι τιθέναι τινὰ ὁ αὐτ. 8. 99· παρ' οὐδὲν ἔθεντο, ἐθεώρησαν ὡς μηδαμινόν, ὡς ἀνάξιον λόγου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 230, Εὐρ. Ι. Τ. 732, Πλάτ., κλπ.· ἐν παρέργῳ θέσθαι Σοφ. Φιλ. 473· πάντα ἐν εὐχερεῖ θ. αὐτόθι 876· τ. τι ἐν αἰσχρῷ Εὐρ. Ἑκ. 806· ἐν ἀδικήματι θέσθαι τι Θουκ. 1. 35· ἐν ἀδικήματος μέρει τίθεσθαί τι Δημ. 668. 25, πρβλ. Πλάτ. Σοφιστ. 252B, καὶ Κόνων ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Ϛ', σ. 185· — θέσθαι τὰ δίκαια ἔκ τινος, ἐκτιμᾶν ἢ ὑπολογίζειν τὰ δίκαια ἐκ .., Δημ. 91 περὶ τὸ τέλος. **4)** μετὰ διαιρετ. γενικῆς ἢ καὶ ἄλλης, ἐμὲ θὲς τῶν πεπεισμένων, καταρίθμησόν με μεταξὺ τῶν πεισθέντων, Πλάτ. Πολ. 424C, πρβλ. 376E, 437B· τῆς ἡμετέρας ἀμελείας ἂν τις θείη, δύναταί τις νὰ τὸ θεωρήσῃ ὡς προελθὸν ἐκ τῆς ἀμελείας ἡμῶν, Δημ. 12. 5. **5)** μετ' ἀπαρεμφ., οὐ τίθημ' ἐγὼ ζῆν τοῦτον, δὲν θεωρῶ ἐγὼ τοῦτον ὡς ζῶντα, «δὲν τὸν λογαριάζω ὡς ..», Σοφ. Ἀντ. 1166, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 93C, Δημ. 783. 18 καὶ 22· — σπανίως μετὰ μετοχῆς, θήσω ἀδικοῦντα [αὐτὸν] ὁ αὐτ. 645. 22. **6)** ἐλλειπτικῶς, λαμβάνω ὡς δεδομένον, ὑποθέτω, θῶμεν οὖν εἶδη (ἐξυπακουομ. εἶναι) Πλάτ. Φαῖδ. 79A, κλπ.· θήσω οὕτω (ἐξυπακ. εἶναί τι) Δημ. 648. 22, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 1. **III.** ἄνευ κατηγορηματικῆς τινος λέξεως, καὶ σημαίνει, κάμνω, κατεργάζομαι, ὡς τὸ **ποιεῖν**, Λατιν. ponere virum, ἐπὶ τεχνίτου, ἐν ᾧ· ἐτίθει νειὸν Ἰλ. Σ. 541, πρβλ. 550, 561, 607· ἐπὶ μαγείρου, δόρπον τιθέναι ἢ τίθεσθαι Ὀδ. Τ. 394, Ρ. 269, καὶ ἄλλοθι· δῶμα θέσθαι, κτίσαι οἰκίαν, Ο. 241. **2)** ποιῶ, προξενῶ, ἀπεργάζομαι, ἔργα Ἰλ. Γ. 321· τ. κέλαδον καὶ αὐτὴν Ι. 547· ὁρμαγδὸν Ὀδ. Ι. 235· ἔριν μετ' ἀμφοτέροισιν Γ. 136· φιλότητα, ὅρκια μετ' ἀμφ. Ἰλ. Δ. 83, Ὀδ. Ω. 546· καὶ μετὰ δοτικ. προσώπου, σῆμα τιθεῖς Τρώεσσι Ἰλ. Θ. 171· Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε Α. 2, κτλ.· πᾶσιν ἔθηκε πόνον Φ. 524, πρβλ. Ο. 721, Π. 262· φόως ἑτάροισι Ζ. 6, κλπ., οὕτω συχνάκις παρ' Ὁμ., χάρματ' ἄλλοις ἔθηκεν Πινδ. Ο. 2. 180· πολλὰ κατασκαφὰς θέντες Αἰσχύλ. Θῆβ. 47· εἰρήνην φίλοις ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 769· ἀλλ' αἷμα θήσεις, ἀλλ' οὕτω θὰ προξενήσῃς αἱματοχυσίαν, Εὐρ. Βάκχ. 835, κλπ. **3)** συχνὰ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κάμνω ἢ παρασκευάζω δι' ἐμαυτόν, τίθεμαι κέλευθον, κάμνω ὁδὸν δι' ἐμαυτόν, κανοίγω δρόμον», τεῖχος ῥηξάμενοι θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον Ἰλ. Μ. 418· καί κεν ὄρον πίνων μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο, νὰ ἀποκτήσῃ μεγάλην εὐσαρκίαν, Ὀδ. Ρ. 225, πρβλ. Σ. 74· θέσθαι μάχην, συνάπτειν μάχην, Ἰλ. Ω. 402, πρβλ. Ρ. 158· ἱδρῶτα τίθεσθαι Ἱππ. 22. 33· μαρτύρια θέσθαι, παρουσιάζειν μαρτυρίας, Ἡρόδ. 8. 55· θήκασθαι ἀνδρὸς αἰδοίου πεδάσιν, λαβεῖν τὴν ὄψιν ἢ τὸ πρόσωπον σεβασμίου ἀνθρώπου, Πινδ. Π. 4. 52, πρβλ. Abresch. εἰς Ἡσύχ. ἐν λέξ. **θήκατο**· τίθεμαι πόνον, προξενῶ ἐμαυτῷ ἐνοχλήσεις, βάσανα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 226· εὐκλεᾶ θέσθαι βίον Σοφ. Φιλ. 1422· καὶ ἐν πολλαῖς ὁμοίαις φράσεσι. **4)** ἐν περιφράσει ἀντὶ ἁπλοῦ ῥήματος, σκέδασιν θεῖναι, σκεδάσαι, διασκορπίσαι, Ὀδ. Α. 116· θεῖναι κρύφον, νέμεσιν, αἶνον, ἀντί, κρύπτειν, νεμεσᾶν, αἰνεῖν, Πινδ. Ο. 7. 111., 8. 114, Ν. 1. 5· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, θέσθαι μάχην, ἀντὶ μάχεσθαι, Ἰλ. Ω. 402· θέσθαι θυσίαν, γάμον, ἀντὶ, θύειν, γαμεῖσθαι, Πινδ. Ο. 7. 77., 13. 75· σπουδήν, πρόνοιαν θέσθαι Σοφ. Αἴ. 13, 536, (Cobet. Nov. lect. σ. 291), πρβλ. Πινδ. Π. 4. 492· τ. ἐπιστροφὴν πρό τινος Σοφ. Ο. Τ. 134· σχολὴν τ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1059· πραμηθίαν θ. τινί Εὐρ. Μηδ. 915· — καὶ μετὰ γενικ., λησμοσύνην, συγγνωμοσύνην τινὸς Σοφ. Ἀντ. 151, Τρ. 1265. **IV.** εὖ θέσθαι, διευθετεῖν, τακτοποιεῖν, κυβερνᾶν καλῶς, τὰ σεωυτοῦ Ἡρόδ. 7. 236· θέσθαι τὸ παρὸν Θουκ. 1. 25, πρβλ. 4. 59, Πλάτ.,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κλπ. (εὖ θεῖναι παρὰ Θεόγν. 845)· ἴδε ἄνωτ. Α. I.10. γ'—ὡσαύτως, καλῶς θεῖναι Σοφ. Τρ. 26, Εὐρ. Ἱππ. 521· καλῶς θέσθαι αὐτόθι 709, πρβλ. Ἀνδρ. 378, κλπ.· — οὕτω καί, θεῖναι τάκεῖ κατὰ γνώμην ἐμὴν αὐτόθι 737· μάλιστα ἐπὶ διευθετήσεως διαφορῶν, θέσθαι τὸν πόλεμον, ἴδε Α. Π. 10. 6· τὰς διαφορὰς θέσθαι καλῶς Ἀνδοκ. 18. 21· τὸ νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών Σοφ. Ο. Τ. 633· πρβλ. Θουκ. 4. 17., 6. 11· ἴσως οὕτω καὶ παρὰ Σοφ. ἐν Φιλ. 451 (ἴδε ἄνωτ. Π. 2).—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Δ', σ. 47, 53, 55, κλπ.

τῐθηνεία, Ἰων. **-είη**, = **τιθήνια**, τοίῃσι τιθηνείῃσι μέμηλεν Ὀππ. Ἁλ. 1. 663.

τῐθηνεύω, = τῷ ἑπομ., ἐν τῇ παθητ. μετοχ.· «τιθηνεύμενος· τρεφόμενος, ἀσκῶν» Ἡσύχ.

τῐθηνέω, περιποιοῦμαι, περιθάλπω, τρέφω ὡς τροφός, «τιθηνεῖ· τρέφει» (Ἡσύχ.), ζώων πάντων, ὁπόσα ἐν κόλποισι τιθηνεῖ γαῖα θεὰ μήτηρ καὶ πόντιος εἰνάλιος Ζεύς Ὀρφ. Ὕμν. 62. 15.— Παθ., Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 826. **II.** ἀλλαχοῦ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ (ἴδε Schäf. Mel. σελ. 82), τρέφω ὡς τροφός, θηλάζω, παῖδα νεογνὸν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 142, πρβλ. Θέογν. 1231, Σιμωνίδ. 150, 173· περιποιοῦμαι ὡς τροφός, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 19.

2) διατηρῶ, διαῤῥέπω, οὗ πάντιαι σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη θνατοῖσιν Σοφ. Ο. Κ. 1050·— ὁ ἀόρ. **ἐτῐθήνατο**, ὥσπερ ἐξ ἐνεστ. **τιθαίνομαι**, ἁπαντᾷ ἐν Λουκιανοῦ Τραγῳδοποδάγρᾳ 94.

τῐθήνη, ἡ, (√ΘΑ, θάω, μετ' ἀναδιπλασ. ὡς τὸ **τιθηνός**)·— τροφός, φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνην Ἰλ. Ζ. 389, 467, Χ. 503· παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας Σοφ. Φ.λ. 704· Διόνυσος θείαις ἀμφιπολῶν τ. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 680·— μεταφορ., ἡ Αἴτνη καλεῖται χιόνος τιθήνα, Πινδ. Π. 1. 39· ἡ δὲ γῆ ἡ τῆς γενέσεως τ., Πλάτ. Τίμ. 52D, πρβλ. 88D, Ἀριστ. Τοπ. 6. 2, 3· ἡ τράπεζα τοῦ δείπνου, βίου τ., Τιμοκλ. ἐν «Ἥρ.» 2. **II.** = **μήτηρ**, Κόλουθ. 3:2.

τῐθήνημα, τό, θρέμμα, τέκνον, ἐπὶ εὐανθοῦς ῥόδου, τιθήνημ' ἔαρος ἐκπρεπέστατον Χαιρήμων παρ' Ἀθην. 608E.

τῐθήνησις, ἡ, τὸ τιθηνεῖν, περιθάλπειν, περιθαλψις, Πλάτ. Νόμ. 790C· τὸ δὲ ἀσθενὲς οἷον τιθηνήσεως δεῖται Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 1, 6.

τῐθηνητήρ, **ῆρος**, ὁ, = **τιθηνός**, Ἀνθολ. Παλ. 7. 241, Πλαν. 179· — θηλ. **τιθηνήτειρα** = **τιθήνη**, Ἀνθολ. Π. 9. 19, Πλαν. 296.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 195.

τῐθηνητήριος, α, ον, ὁ τρέφων, θρεπτικός, βορκάδος ἀρτιτόκοιο τιθηνητήριον οὖθαρ Ἀνθ. Π. 9. 1.

τῐθηνία, ἡ, = **τιθήνησις**, Ἰωσήπ. Μακκ. 16.

τῐθηνοκομέω, = **τιθηνέω**, Φίλων Ι, 394, 31.

τῐθηνοκομητέον, ῥηματ. ἐπίθετ., δεῖ τιθηνοκομεῖν, Φίλων 2. 470.

τῐθηνοκόμος, ὁ, = **τιθηνός**, Φίλων Ι, 213, 31.

τῐθηνός, νόν· (√ΘΑ, θάω, μετ' ἀναδιπλ. ὡς τὸ **τε-θήνη**) — τρέπων, τροφός, χθὼν Λυκόφρ. 1398· πόνων τιθηνοὺς ἀποδοῦσά σοι τροφάς, ἀνταμειβουσά σε διὰ τὰς τῆς τιθηνήσεώς μου φροντίδας, διὰ τοὺς πρὸς τιθήνησίν μου κόπους σου, Εὐρ. Ι. Α. 12 0. **II.** ὡς οὐσιαστ. **τιθηνός**, ὁ, ὁ ἀνατρέφων τινὰ ἢ ἐπιμελούμενος αὐτοῦ, ἐπιμελητής, Νικ. Ἀλεξιφ. 31, Ὀρφ. Ὕμν. 10. 18, κλπ. καὶ **τιθηνός**, ἡ, = **τιθήνη**, Πινδ. Ἀποσπ. 14.

τῐθός, ἡ, όν, = **τιθασός**, καὶ τιθαὶ ὄρνιθες, «τιθαὶ δὲ λέγονται, ἥμεροι καὶ πρακτικαὶ» (Σχόλ.), Ἄρατ. 960.

τῐθύμαλίς, **ίδος**, ἡ, = **τιθύμαλλος**, παράλιος Διοσκ. 4. 165, πρβλ. Ἱππ. 263. 38.

τῐθύμαλλος, [Ῐ], ἤττον δόκιμον **τιθύμαλλος**, ὁ, εἶδος φυτοῦ, «γαλακτίς», euphorbia, Κρατῖνος ἐν Δοθῆλ. 135, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 405· ἑτερόκλ. πληθ. **τιθύμαλα**, Ἀνθ. Π. 9. 217.— Πολλὰ εἴδη ἀπαριθμοῦνται ὑπὸ τοῦ Διοσκ. 4. 165. Οἱ ἰατροὶ μετεχειρίζοντο τὸν χυμὸν αὐτοῦ ὡς καὶ τὸν καρπὸν ὡς καθαρτικὸν ἢ ἐμετικὸν φάρμακον.

Τῐθωνός, ὁ, υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου, ἡρπάγη δὲ διὰ τὸ κάλλος αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Ἠοῦς, ἥτις ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ υἱοὺς τὸν Ἡμαθίωνα καὶ τὸν Μέμνονα, καὶ ζητήσασα παρὰ τῶν θεῶν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀθανασίαν ἐπέτυχεν, ἀλλ' ἐλησμόνησε νὰ ζητήσῃ καὶ αἰωνίαν νεότητα· ὁ Τιθωνὸς ἐγήνετο ὑπερηρῶς, δι' ὃ σπλαγχνισθέντες αὐτὸν οἱ θεοὶ μετέβαλον εἰς τέττιγα, Ἰλ. Υ., Ἡσ Θεογ. 984, κλπ.— μεταφ., ἐπὶ γέροντος ἀδυνάτου καὶ ἐξησθενημένου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 688· παροιμ. ἐπὶ μεγάλης ἡλικίας, ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ζῇν Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 7. 1· ὁ Τιθωνὸς ὡς σύζυγος τῆς Ἠοῦς παριστάνει ἴσως τὴν θνήσκουσαν ἡμέραν, M. Müller Sc. of Lang. 2, σ. 11.

τικτικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν τοκετόν, τ. φάρμακον, «τὸ ταῖς τικτούσαις διδόμενον φάρμακον» (Φώτ.), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 690· «ἐπίτεξ, ἐπίφορος καὶ ἐπίτοκος ἢ τικτικός» Πολυδ. Β', 7.

τίκτω· μέλλ. **τέξω** Ὀδ. Α. 249, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 493, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 5. 92, 2, Αἰσχύλ. Πρ. 851, 869, Εὐρ. Τρῳ. 742, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1037, Θεσμ. 509· ὡσαύτως **τέξομαι** Ἰλ. Π. 99, Ἡσ. Θ. 469, 898, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ 101, Ἡρόδ. 7. 49, Αἰσχύλ., κλπ.· ποιητ. ἀπαρέμφ. ὡσαύτως **τεκεῖσθαι** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἄφρ. 127· πληθ. **τεξείσθε** Ἄρατ. 124·— ἀόρ. **ἔτεκον**, Ἐπικ. **τέκον**, Ὁμ., κλπ.· ἀόρ. α' **ἔτεξα** μόνον μεταγεν., Ὀρφ. Ὕμν. 10. 8, (διότι ἡ πιθαν. γραφὴ εἶναι **ἐνατεξῇ** ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 553)·— πρκμ. **τέτοκα** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 589, Ἱππ. 613. 16, Ἀριστοφ. Εἰρ. 757, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Δαΐῳ» 1. 4, Ξεν., πρβλ. **ἐντίκτω**.— Μέσ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ὡς ἐνεργ. μόνον παρὰ ποιηταῖς, Αἰσχύλ. Χο 127, Ἀποσπ. 38· μέλλ., ἴδε ἀνωτ.· ἀόρ. **ἐτεκόμην**, Ἐπικ. **τεκόμην**, Ὁμηρ., καὶ παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς· ἀόρ. τέξασθαι ἀμφίβολ. ἐν Ἡσ. Θεογ. 889. — Παθ., μέλλ. **τεχθήσομαι** Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 9, 2, Γεωπ., κλπ.· ἀόρ. **ἐτέχθην** Ψευδοευριπ. Ἀποσπ. 1117. 44, Ἱππ. 262. 22, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογ.· ἀφοῖς· πρκμ. **τέτεγμαι**, ἀπαρ. **τετέχθαι**, Αἰλ. περὶ Ζ. 2. 12, Παυσ. 3. 7, 7, κλπ.· ὡσαύτως **τέτυγμαι** Συνεσ. Ἐπιστ. 141 (ἐκτὸς ἂν ἀεχθῶμεν **τετυγμένας** παρ' Ἀλκαίῳ 82), Οἱ παθητ. οὗτοι τύποι φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ. (Ὁ Κούρτ. παραδέχεται τὴν ὕπαρξιν δύο συστοίχων ῥιζῶν καὶ ὁμάδων λέξεων: **I.** √ΤΕΚ, **τέκ-ος**, **τέκ-νον**, **τίκ-τω**, **τοκ-εύς**, **τόκ-ος**, **τεκ-μαίρομαι**, **τέχ-νη**, **τέκ-των**, **τέκ-μαρ**, καὶ (ἐν σχέσει πρὸς τὴν τελευταίαν λέξιν) **τόξ-ον**, **τόσσ-αις**· **2)** √ΤΥΚ ἢ ΤΥΧ, **τύκ-ος**, **τυγχάνω**, **ἔ-τυχ-ον**, **τύχ-η**, **τεύχ-ω**· — κοινὴν δὲ ἔννοιαν μεταξὺ τῶν δύο τούτων ὁμάδων νομίζει τὴν τοῦ γεν-άω, παράγειν, σχηματίζειν, κατορθοῦν, ἐπιτυγχάνειν· πρβλ. Βεδικ. Σανσκρ. tak-man (τέκνον), tak-sh (fabricari), tak-shā (τέκτων), tōk-as (τόκος)· Ζενδ. tash (τεκταίνομαι)· tash-a (ἀξίνη, πέλεκυς)· Λατιν. lignum, t lum, tela, texo· πρβλ. μάλιστα τὰ Γερμαν. zeug, zeugen (γεννῶ)· ὁ Κούρτ. μνημονεύει παλλὰς Σλαυϊκὰς καὶ Λιθουανικὰς λέξεις ὡς ἀνηκούσας εἰς τὴν τάξιν ταύτην). Φέρω εἰς τὸν κάσμον παράγω, ἐπὶ τοῦ πατρός, καὶ ἐπὶ τῆς μητρός, γεννῶ. Περὶ τῆς παρ' Ὁμήρῳ χρήσεως δυνάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι, **1)** ὁ παρατατ. τοῦ ἐνεργ **τίκτε**, **ἔτικτε** κεῖται ἀεὶ ἐπὶ τοῦ πατρός, Ἰλ. Β. 628, Ζ. 155, 206, Α. 224, κλπ.— ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἀττ. ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. εἶναι ἐν χρήσει καὶ περὶ τῆς μητρός, μᾶτερ, ἃ μ' ἔτικτες Αἰσχύλ. Εὐμ. 321, πρβλ. Ἀγ 764, Σοφ. Ἠλ. 535· δεινὸν τὸ τίκτειν αὐτόθι 770· οὕτως ἐν Πλάτ. Θεαιτ. 151A, κλπ.· ἀντίκειται τῷ **γεννάω**, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 206D· ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν γονέων, Στάσις δὲ καὶ πρεσβυγενὴς Κρόνος ἀλλήλοισι μιγέντε μέγιστον τίκτετον τύραννον Κρατῖνος ἐν «Χείρωνι» 3. **2)** ὁ ἐνεργ. ἀόρ. **τέκε**, **ἔτεκε**, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς μητρός, Ἰλ. Δ. 36, 352, Β. 513, Ζ. 22, κλπ.· οὕτω καὶ μέσ. μέλλ. **τέξεσθαι**, Π. 19. Τ. 99· τεκεῖν παῖδά τινι Β. 658, κτλ.· ὑπό τινι αὐτόθι 714, 728, κτλ.— οὕτω, τ. ἐκ τινος Πλουτ. Θησ. 20· παρά τινος Λουκ. Ἀλέξ. 42· παρά τινι Εὐρ. Ἠλ. 62·— ἀλλὰ **τέκε** ἐπὶ τοῦ πατρός, Ἡσ. Θ. 208, Ἀποσπ. 10. 2, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 212A. **3)** ὁ μέσ. ἀόρ. **τέκετο** εἶναι κοινῶς ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ πατρός, οἷον Ἰλ. Ζ. 154, κ ἀλλ.·— ἀλλά, **τέκετο** ἐπὶ τῆς μητρός, Β. 742, Ο. 187, Χ. 48· οὕτω, τῶν τεκομένων, ἐπὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, τάπερ πάθημεν ἄχεα πρός γε τῶν τεκομένων Αἰσχύλ. Χο 419. **4)** οἱ οὗτοι τύποι δυσῖν, ὧν τέκετο θάνατος, ἔτεκε δ' αἰόλος δράκων Σοφ. Τρ. 834. **5)** τὸ γ' πληθ. τοῦ ἐνεργ. ἀόρ. **τέκον**, **ἔτεκνον**, κεῖται ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν γονέων, Ἰλ. Χ. 234, Ὀδ. Η. 55, Θ. 554· οὕτω δὲ καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. **τεκόμεθα**, Ψ. 61., Ω. 292·— ἴδε 6) οἱ τεκόντες, οἱ γονεῖς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 245, Θήβ. 49, Σοφ. Ο. Τ. 999, κτλ.· τὸ ἄρθρον σπανίως παραλείπεται πατέρων τε καὶ τεκόντων Αἰσχύλ. Χο. 329 (λυρ.)·— μετὰ γεν., ἀκριβῶς ὡς τὸ δεινά τοι λέγεις ἰόντων τοῖς τεκοῦσι φροντίσαι ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 245·— καὶ οὕτως, ἰδίᾳ, ὁ τεκών, ὁ πατήρ, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 690, Σοφ. Ο. Κ. 1108· ἡ τεκοῦσα, ἡ μήτηρ, Αἰσχύλ. Θήβ. 928, Χο. 133, κτλ., καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, Λυσί. 116. 38· ἱσπανίως ἡ τίκτουσα, Σοφ. Ο. Τ. 1247, Ἠλ. 342)· ἡ τ. αὐτόν, ἡ μήτηρ αὐτοῦ, Ἡρόδ. 1. 116· καὶ ὡς οὐσιαστ., μετὰ γεν., ὁ κείνου τεκών Εὐρ. Ἠλ. 335·—Ἐν τοιαύταις περιπτώσεσι ὁ τονισμὸς δὲν μεταβάλλεται, Λοβ. εἰς Φρύν. 322. **II.** ἐπὶ θηλέων ζώων, γεννῶ· ἐπὶ φαρδάδων, Ἰλ. Π. 150., Υ. 225· ἐπὶ ἀγελάδων, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 589· ἐπὶ προβάτων, Ὀδ. Δ. 86, κτλ.· ἐπὶ τοῦ λαγῶ, τὰ μὲν τέτοκε, τὰ δὲ τίκτει, τὰ δὲ κύει Ξεν. Κυν. 5. 13· ἐπὶ πτηνῶν, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα, δηλ. τοὺς νεοσσούς, Ἰλ. Β. 313· ὡὰ τίκτειν Ἡρόδ. 2. 68, Ἀριστοφάν. Ἀποσπ. 237, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 8, 6, κλπ.· ἐπὶ ἰχθύος, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 14, 2, κλπ. **III.** ἐπὶ καρπῶν, φέρω, παράγω, [γαῖα] τίκτει ἔμπεδα μῆλα Ὀδ. Τ. 113· ἡ γῆ τίκτουσα ποίαν Εὐριπ. Κύκλ. 333· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, γαῖαν .., ἣ τὰ πάντα τίκτεται Αἰσχύλ. Χο. 127, πρβλ. Ἀποσπάσμ. 41.— Παθ., τίκτεσθαι δὲ φόρους γᾶς .. εὐχόμεθ' ἀεὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 674. **VI.** μεταφορ., παράγω, προξενῶ, φέρω, λέγω τὴν χώρην λιμὸν τεκέσθαι Ἡρόδ. 7. 19· [τὸ] ἐπιχθῆναι τίκτειν ὀφθαλμοὺς ὁ αὐτ. 7. 10, 6· ἐπὶ ἀσεβείας, τὸ γὰρ δυσσεβὲς ἔργον μετὰ μὲν πλείονα τίκτει Αἰσχύλ. Ἀγ. 769,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρβλ. 764, Χο. 805· μὴ θράσος τέκῃ φόβον ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 498· ἐπὶ τῆς Νυκτὸς ὡς μητρὸς τῆς Ἡμέρας, τῆς.. τεκούσης φῶς τόδ' εὐφρόνης ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 279· ὃν αἰόλα νὺξ..τίκτει.., Ἅλιον αὐτῷ Σοφ. Τρ. 95· καθόλου, τ. νόμους ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Τυρ. 870· χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ' ἀεὶ ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 522· τ. ἀοιδὰς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 767· ὕδωρ δὲ πίνων οὐδὲν ἂν τέκοι σοφὸν Κρατῖν. ἐν «Πυτίνῃ» 6· τ. ῥήματα Ἀριστοφάν. Βάτραχ. 1059· ὡσαύτως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, νουσήματα Ἱππ. 50. 6· ἃ ἀεὶ τίκτει πόλεμον καὶ ἔχθραν Πλάτ. Πολ. 547Α· πολλοὺς καὶ καλοὺς λόγους ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 210D· πῦρ τέξεται Ξενοφ. Κύρ. 7. 5, 23, κλπ. — Παθ., τῷδε κέρδει κέρδος ἄλλο τίκτεται Αἰσχύλ. Θήβ. 437, πρβλ. Ἀποσπ. 306b.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 530.

τίλαι, αἱ, μικρὰ ψήγματα καὶ θραύματα, «ὑπὸ τοῦ ἡλίου λέγοντα (δηλ. τὸν Ἀναξαγόραν) κινεῖσθαι τὸν ἀέρα κίνησιν τρομώδη καὶ παλμοὺς ἔχουσαν, ὡς δῆλόν ἐστιν διὰ τοῦ φωτὸς ἀεὶ διάττουσι ψήγμασι μικροῖς καὶ θραύμασιν, ἃ δή τινες τίλας καλοῦσι» Πλούτ. 2. 722Α· πρβλ. **τίλος**.

τιλάω, μέλλ. **-ήσω**, ἀποπατῶ λεπτὴν καὶ μυξώδη κόπρον, «τσιρλίζομαι», ὤμιξεν αἷμα, καὶ χολὴν ἐτίλησεν Ἱππῶναξ. ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 624, 8.

τίλημα [ῑ], τό, ὑγρὸν ἀποπάτημα, «τσίρλα», Μέγ. Ἐτυμολ. 187, 25.

τιλλάρια, τά, ἴδε **τιτλάρια**.

τιλλο-πώγων, ωνος, ὁ, ὁ τὸν ἑαυτοῦ ἀποτίλλων πώγωνα, Κωμ. Ἀνών. 279 (Φρύν. ἐν Α. Β. 66, 3).

τίλλω, μέλλ. **τιλῶ (ἀπο-)** Κρατῖν. ἐν «Νόμοις» 6· ἀόριστ. **ἔτιλα (ἀπ-)** Ἀριστοφ. Λυσ. 578, ἐν Ἀδήλ. 546.— Μέσ., μέλλ. **τιλοῦμαι (παρα-)** Μένανδρ. ἐν «Ὀργῇ» 1. 5. — Παθ., ἀόριστ. **ἐτίλθην** Ἀριστοφ. Νεφ. 1083· πρκμ. **τέτιλμαι (ἀπο-)** Ἀναξίλ. ἐν «Νεοττίδι» 1. 20, **(παρα-)** Ἀριστοφ. Βάτρ. 516. Ποιητ. ῥῆμα ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ. καὶ παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις), ἀποσπῶ ἢ «μαδῶ» τρίχας, Λατ. velo, πολιὰς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἕλκετο χερσίν, τίλλων ἐκ κεφαλῆς Ἰλ. Χ. 78· τίλλε κόμην αὐτόθι 406· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τίλλοντο χαίτας, ἔτιλλον τὴν ἑαυτῶν κόμην, Ὀδ. Κ. 567. **2)** μετ' αἰτ. τοῦ πράγματος ἀφ' οὗ αἱ τρίχες ἢ τὰ πτερὰ ἀποσπῶνται, τίλλειν πέλειαν, ἐπὶ πτηνῶν ἁρπακτικῶν, ἐν δὲ πόδεσσιν τίλλε πέλειαν ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε, ἐπὶ τοῦ πτηνοῦ **κίρκου**, Ο 527, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 76· κίρκον εἰσορῶ.. χηλαῖς κάρα τίλλοντα Αἰσχύλ. Πέρσ. 209· τίλλουσι τὴν γλαῦκα, ἐπὶ μικρῶν πτηνῶν ἐπιτιθεμένων κατὰ τῆς γλαυκός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 15· οὕτως ἐπὶ τοῦ κόκκυγος (κούκκου), αὐτόθι 9. 29, ἐν τέλ.· εἰς περιγραφὴν ὀκνηροῦ ἀνθρώπου, τίλλων ἑαυτὸν Ἀριστοφ. Εἰρ. 546, πρβλ. Ἀχ. 31· ἐπὶ μαγείρου μαδῶντος πτηνά, τίλλειν τε φάττας καὶ κίχλας ὁμοῦ σπίνοις Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 15a, Πλούτ. 2. 233Α· ὡσαύτας, τ. λαγὼν Ἀριστοφάν. Ἀποσπ. 11· τ. πλάτανον ἀποσπᾶν τὰ φύλλα αὐτοῦ, Πλουτ. Θεμ. 18. — Παθ., τίς δ' οὕτως ἀνὴρ ἠλίθιος ὅστις τιλλόμενος ἠνείχετ' ἄν; Ἀριστοφ. Θεσμ. 593· τί δ' ἣν ῥαφανιδωθῇ.. τέφρᾳ τε τιλθῇ, «οὕτω γὰρ τοὺς ἁλόντας μοιχοὺς ᾐκίζοντο ῥαφανῖδας λαμβάνοντες καθίεσαν εἰς τοὺς πρωκτοὺς τούτων καὶ παρατίλλοντες αὐτοὺς τέφραν θερμὴν ἐπέπασσον, βασάνους ἱκανοὺς ἐργαζόμενοι (Σχόλ.), ὡς τιμωρία τῶν μοιχῶν, ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1083, πρβλ. Βατρ. 424· ἴδε ἐν λ. **παρατίλλω, τέφρα**. **3)** τίλλω μέλη, παίζω μέλη εἰς τὴν κιθάραν, Κρατῖν. ἐν «Ὥραις» 2. **II.** ἐπειδὴ τὸ τίλλειν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἐθεωρεῖτο ὡς ἐκδήλωσις θλίψεως, ἡ φράσις **τίλλομαί τινα** σημαίνει τίλλω τὰς τρίχας μου ὡς σημεῖον θλίψεως διά τινα, ὡς τὸ **κόπτεσθαί τινα, τύπτεσθαί τινα**, Λατ. plangere aliquem, τόν γ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ τιλλέσθην Ἰλ. Ω. 711.

III. μεταφορ., λυπῶ, δυσαρεστῶ, ὡς τὸ Λατ. vellicare, Bgk. Ἀνακρ. 34· στέφανον τ. = τοὺς νόμους λυμαίνεσθαι, Πυθαγ. παρὰ Πορφ. 42. — Παθητ., ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν τίλλεσθαι Ἀριστοφ. Ὄρν. 285, πρβλ. Θεόκρ. 3. 21.

τίλμα, τό, πᾶν ὅ,τι ἀπετίλθη ἢ ἀπεσπάσθη, μοτόν, ξαντόν, Ἱππ. 24. 15, Γαλην. **II.** πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἀποσπασθῇ ἢ μαδηθῇ, Πλούτ. 2. 48B. **III.** = **τίλσις**, μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Διοσκ. **IV.** παρὰ μεταγεν. ἰατρ. **τίλματα** = **σπάσματα**, Γαλην., κλπ.· ἴδε Foës. Oec.

τιλμάτιον, τό, ὑποκρ. τοῦ προηγ., Γαλην. 5 τῶν Κατὰ τόπους.

τιλμός, ὁ, τὸ τίλειν ἢ ἀποσπᾶν τὰς τρίχας, μάδημα τῶν τριχῶν, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 839· συναπτόμενον μετὰ τοῦ **κνησμός**, ὡς σύμπτωμα νόσου, Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ α' 959.

τῖλος, ὁ, ἀποπάτημα ὑγρόν, «τσίρλα», οἷον ἐν διαρροίᾳ, stercus liquidum, Πολυδ. Ε', 91.

τίλος, ὁ, (τίλλω) πᾶν ὅ,τι ἀποτίλλεται, λεπτὸς χνοῦς, κτλ.· οἱ τίλοι, αἱ λεπταὶ τρίχες τῶν ὀφρύων, Πολυδ. Β', 50· ὡσαύτως, τὰ τίλα, Ἡσύχ.

τίλσις, εως, ἡ, τὸ τίλειν, τιλμός, μάδημα, μάδησις, τίλσεις τριχῶν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 5, 3.

τιλτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **τίλλω, τιλτὸς μοτός**, μαδητός, ξεφτυσμένος, μοτῶν δὲ εἴδη πέντε· στρεπτός, ξυστός, τιλτός, ἐλλυχνιωτός, πριαπισκωτὸς Γαλην. τόμ. 2, σ. 398· ὡσαύτως τὸ τιλτὸν Παῦλ. Αἰγ. 6· ἀλλά, **2)** τὸ τιλτὸν (ἐξυπακ. τάριχος), παστὸς ἰχθὺς καθαρισμένος ἀπὸ τὰ λέπια, ἀλλ' ἐπριάμην.. τιλτὸν μέγιστον, ἄξιον δραχμῆς, δυοῖν ὀβολοῖν Νικόστρατ. ἐν «Ἀντύλλῳ» 2. 5, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 14.

τίλφη, ἡ, = **σίλφη**, Λουκ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 17· φέρεται δὲ καὶ **τίφη**, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 300.

τίλων ωνος, ὁ, ἰχθὺς τῆς Θρᾳκικῆς λίμνης (νῦν Μακεδονικῆς) Πρασιάδος (Κερκινίτιδος), τῶν δὲ ἰχθύων ἐστὶ γένεα δύο, τοὺς καλέουσι πάπρακάς τε καὶ τίλωνας Ἡρόδ. 5. 16, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 14, 11., 8. 20, 2 (μετὰ διαφόρ. γραφῶν **τύλων, ψίλων, ψύλων, τίλλων**).

Τῑμαιο-γρᾰφέω, γράφω μιμούμενος τὸν Τίμαιον, λέγεται περὶ τοῦ Πλάτωνος ὑπὸ τοῦ Τίμωνος 14. 7.

τῑμαῖος, ον, «ὁ πολλῆς τιμῆς· οὕτως ὁ Διοκλῆς» Φώτ. — κατὰ τὸ πλεῖστον προπαροξυτόνως ὡσκύριον ὄνομα **Τίμαιος**

τιμαλφέω, τιμῶ, σέβω, θεραπεύω, τιμαλφεῖν λόγοις νίκαν Πινδ. Ν. 9. 130· θεοὺς τοῖσδε τιμαλφεῖν χρεῶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 922· μολόντα τ., ἑορτάζω τὴν ἔλευσίν τινος, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 15. — Παθ., σκήπτροισι τιμαλφούμενος αὐτόθι 626· ὑπ' ἀστῶν.. τ. αὐτόθι 807· — σπάνιον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, οἷον παρ' Ἀριστ. ἐν Πολιτικ. 7. 17, 10.— Ὁ Ἐπίχ. (παρὰ Σχολ. εἰς Αἰσχύλ. Εὐμ. 626) περιγελᾷ τὸν Αἰσχύλον ἐπὶ τῇ χρήσει τῆς λέξεως ταύτης.

τιμ-αλφής, ές, (τιμή, ἀλφεῖν) ὁ τιμὴν ἀποφέρων, τίμιος, πολυτελής, πολύτιμος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 53· τιμαλφέστατον κτῆμα Πλάτ. Τίμ. 59 Β· πρᾶγμα χρυσοῦ τιμαλφέστερον Νικόστρ. παρὰ Στοβ. 445. 41.— Καθ' Ἡσύχ., «τιμαλφής· ἔντιμος, τιμὴν ἀλφαίνουσα, διὰ τιμῆς ἀγομένη· Ἴων (Ἀποσπ. 43) Φοίνικι δευτέρῳ».

τῑμᾶντα, Δωρ. ἀντὶ **τιμῆντα**, ἴδε **τιμῇς**.

τῑμάορος, ον, Δωρ. ἀντὶ **τιμωρός**.

τῑμάοχος, ον, Δωρικ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **τιμοῦχος**.

τῑμ-αρχία, ἡ, = **τιμοκρατία**, καὶ νῦν οὕτω πρῶτον μὲν φιλότιμον σκεπτέον πολιτείαν· ὄνομα γὰρ οὐκ ἔχω λεγόμενον· ἢ τιμοκρατίαν ἢ τιμαρχίαν αὐτὴν κλητέον Πλάτ. Πολ. 545B, 550D. **II.** = **τιμητεία**, Δίων Κ. 52. 21.

τιμάω· ἀόρ. **ἐτίμησα**· πρκμ. **τετίμηκα**. — Μέσ., μέλλ. **τιμήσομαι** ἀείποτε ἐπὶ παθ. σημασίας, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 485, Αἰσχύλ. Ἀγ. 581, Σοφ. Ἀντ. 210, Εὐρ. Ἀποσπ. 362. 49, Θουκ. 2. 87, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 15 (ἔνθα ὁ Δινδ. διορθοῖ δι' ἄνδρα), Ἱέρ. 9, 9, ἐκτὸς ἐν Πλάτ. Ἀπολ. 37B, ἔνθα κεῖται ὡς τεχνικὸς ὅρος (ἴδε κατωτ. III. 2)· ἀόρ. **ἐτιμησάμην, τιμήσασθαι** ἐπὶ ἐνεργ. σημασίας Ὀδ. Τ. 280, Υ. 129, Ψ. 339, Ἰλ. Χ. 235, Θουκ. 3. 40, Πλάτ. (ἐπὶ τῆς σημασίας III. 2).— Παθ., μέλλ. **τιμηθήσομαι** Θουκ. 6. 80, Δημ. 410. 20, κλπ.· **τετιμήσομαι** Λυσί. 189. 11· ἀόρ. **ἐτιμήθην** Ἡρόδ. 5. 5, κλπ.· πρκμ. **τετίμημαι** Ὅμ., Ἀττ., ἀλλὰ καὶ μεταβ. ὡς τεχνικὸς ὅρος, ἴδε III. 2. Ὡς καὶ νῦν, τιμῶ, σέβω, εἶναι δὲ ἐν χρήσει ἀδιαφόρως τό τε ἐνεργ. καὶ τὸ παθητ., ἐπὶ τῆς τιμῆς ἣν ἀποδίδει τις πρὸς τοὺς ἀνωτέρους του, οἷον πρὸς τοὺς θεούς, πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους, πρὸς τοὺς ἄρχοντας ἢ πρὸς ξενιζομένους, περὶ κῆρι θεὸν ὣς τιμήσαντο Ὀδ. Τ. 280, κλπ.·— ἀλλὰ καὶ τἀνάπαλιν, ἐπὶ τῆς τιμῆς ἣν οἱ θεοὶ παρέχουσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον, μερμήριζε (δηλ. Ζεύς).., ὡς Ἀχιλῆα τιμήσειε Ἰλ. Β. 4, πρβλ. Ο. 612, Ὀδ. Γ. 379· ὁ πατὴρ εἰς τὸν υἱόν του, Ξ. 203, Ἡσ. Θ. 532· ὁ πρεσβύτερος ἀδελφὸς εἰς νεώτερον, Ἰλ. Χ. 235·— οὕτω καὶ παρ' Ἡροδ., Πινδ., καὶ τοῖς Ἀττ., ἐξόχως τίμασεν Πινδ. Ο. 9. 105 δαιμόνων τιμᾶν γένος Αἰσχύλ. Θήβ. 236· θεοὺς τιμῶντες Σοφ. Ο. Κ. 278, πρβλ. 1071, κλπ.· σέβεσθαι καὶ τ. τοὺς θεοὺς Ξεν. Ἀπομν. 4. 3. 13· τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξ ἴσου πατρὶ Σοφ. Ἀντ. 644, πρβλ. 516, Εὐρ. Μήδ. 660· θεοὶ δ' ὅταν τιμῶσιν, οὐδὲν δεῖ φίλων Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1338·— ἀπολ., οἱ τύραννοι μάλιστα δύνανται τιμᾶν, νὰ ἀπονέμωσι τιμάς, Δημ. 461. 20, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 631Ε· — ἐντεῦθεν ἁπλῶς, ἀνταμείβω, Ἡρόδ. 7. 213, Ξενοφ. Κύρ. 3. 3, 6· ἐπαινεῖν καὶ τ., δωρεῖσθαι καὶ τ. ὁ αὐτ.· μετὰ δοτ. τρόπου, δωτίνῃσι θεὸν ὣς τιμήσουσι, θὰ τιμήσωσιν αὐτὸν διὰ δώρων ὡς θ., Ἰλ. Ι. 155· ξεῖνον ἐτιμήσασθ' ἐνὶ οἴκῳ εὐνῇ καὶ σίτῳ Ὀδ. Υ. 129· οὕτω παρ' Ἀττικ., τιμᾶν τινα τάφῳ, γόοις Αἰσχύλ. Θήβ. 1046, Ἱκέτ. 116· πόλιν τιμ. ξυμμάχῳ δορὶ ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 773· ἑσθήμασι αὐτόθι 1039, Θουκ. 3. 58· χοροῖς, στεφάνοις, δώροις, κλπ., Εὐρ., Πλάτ., κλπ.· ἐν τῇ Καινῇ Διαθ., τιμῶ τινα παρέχων αὐτῷ ἢ αὐτῇ τὰ ἀναγκαῖα.— Παθ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πρκμ. **τετίμημαι**, ὡς ἀεὶ παρ' Ὁμήρ., εἶμαι ἐν τιμῇ, ἀπολαύω τιμῆς, Ἰλ. Ι. 608 (604), Ὀδ. Η. 69, κλπ.· τιμηθῆναι παρὰ Ξ· ρξῃ Ἡρόδ. 8. 105, πρβλ. 5. 5· ὑπό τινος Πλάτ. Πολ. 426C, κλπ.· πρός τινος Πινδ. Ι. 3, 99· σκήπτρῳ.. δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων Ἰλ. Ι. 38, πρβλ. Μ. 310· τιμᾶσθαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προεδρίαις Ξεν. Πόροι 3, 4, πρβλ. Κύρ. 8. 4, 2· ἐκ τοῦ πολεμεῖν Θουκ. 5. 16· — σπανίως μετὰ γενικ. πράγματ., τιμῆς ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι Ἰλ. Ψ. 649· — οἱ τιμώμενοι, οἱ τετιμημένοι, οἱ ἄντες ἐν τιμῇ, οἱ ἐν ἀξιώμασι, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 9, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 913· οἱ τιμώμενοι Ξεν. Κύρ. 8. 8, 4· τῆς πόλεως τὸ τιμώμενον, ἡ τιμή, ἧς ἀπολαύει ἡ πολιτεία, Θουκ. 2. 63. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ἔχω ἐν τιμῇ, ἐκτιμῶ, ἀποδίδω μεγάλην ἀξίαν εἴς τι, Ὕμ. Ὀμ. 24. 6, Πινδ., κλπ.· τί τὴν τυραννίδα τιμᾷς ὑπέρφευ; Εὐριπ. Φοίν. 549· οὓς Φρύγες νόμους τιμῶσιν ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1211· τὴν δ' εὐσέβειαν εὐτυχοῦσι μὲν καλὸν τιμᾶν ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1046, Βάκχ. 886· ἰσότητα ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 536· οὕτω Πλάτ. Θεαίτ. 149 ', κ'π. 6) = **προτιμάω**, προκρίνω, Αἰσχύλ. Χο. 511· τ. τι πλέον τινὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 1013. 2) μετὰ γεν. τοῦ τιμήματος, ὁρίζω τὴν τιμὴν πράγματός τινος, καὶ ταύτης τῆς ἡμέρας μὴ τιμήσῃ πλέονος μηδὲ ἐλάττονος Πλάτ. Νόμ. 917C, 921B· πλοῖα τετιμημένα χρημάτων Θουκ. 4. 26· ἀπολ., τετιμῆσθαι ἕκαστον τὴν οὐσίαν χρεών, πρέπει ἕκαστος νὰ ἔχῃ ἐκτετιμημένην τὴν περιουσίαν του (πρὸς φορολογίαν), Πλάτ. Νόμ. 955D, κλπ.· οἱ ὑπὲρ τὰς μυρίας τιμώμενοι ὀραχμὰς Πολύδ. 6. 23, 15· τὸ τιμηθέν, ἡ ἐκτίμησις, Πλάτ. Νόμ. 954B· — συχν. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, διακοσίων ταλάντων ἐτιμήσατο αὐτοῦ (ἔξυπ. τὸ τίμημα), ἐξετίμησε τὴν περιουσίαν του εἰς .. , Λυσί. 156, 12· πρὸ παντὸς τιμᾶσθαί τι ὡς τὸ περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι (ἴδε περὶ Α. IV), Θουκ. 3. 40· πλείονος ἢ μείζονος τιμᾶσθαι Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 10, Κύρ. 2. 1, 13· τοσούτου Δημ. 607. 5· ὡσαύτως μετὰ προθέσεων, τιμᾶσθαί τι ἀντί τινος ὁ αὐτ. 299. 20· πρό τινος Θουκ. 1. 33., 3. 40, κτλ.· — ὡσαύτως ἄνευ γεν., ἐτιμήσαντο τὰς οἰκίας Πολύδ. 2. 62, 7. 3) σπανίως, παρέχω ὡς τιμήν, «χαρίζω». Παιάν τέ σοι τιμᾷ φάος Πινδ. Π. 4. 480· τοὐτὸ τῆδέ μοι .. τιμᾶτε = τὰ αὐτὰ ἃ ἥδε τιμᾷ τιμᾶτε, Σοφ. Δῆ. 368· ἐκείνῳ δυσσεβῆ τιμᾷς χάριν ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιγ. 514· πατρῴαν τιμῶν χάριν Εὐρ. Ὀρ. 828, ἐντεῦθεν, **III.** ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος: 1) ἐν τῷ ἐνεργ., ἐπὶ τοῦ δικαστοῦ, ὁρίζω τὴν τιμωρίαν τοῦ καταδικασθέντος, ἐπιβάλλω ποινήν, Λατ. litem aestimare, τιμᾶτω τὸ δικαστήριον, ὅ τι ἂν δέῃ πάσχειν .. τὸν ἡττηθέντα Πλάτ. Νόμ. 843B· τὴν ἀξίαν τῆς βλάβης αὐτόθι 879B· οὕτω, τ. τὴν βλάβην αὐτόθι 843D· τ. τὴν δίκην αὐτόθι 880D· τ. τὴν μικρὰν τινι, δηλ. καταδικάζειν εἰς θάνατον, Ἀριστοφ. Σφ. 106, ἐνθα ἴδε τοὺς ἑρμηνευτάς· καὶ ἀπολ., ὡς ἐγὼ τιμᾶν βλέπω, διότι «ἕκαμα ἑπτὰ 'μάτια» νὰ ἐπιβάλω ποινὴν εἴς τινα, αὐτόθι 847· — ἡ ποινὴ ἢ καταδίκη ἐκφέρεται κατὰ γενικήν, τ. τινι θανάτου (ἔξυπακ. δίκην), ἐκδίδω ἀπόφασιν θανάτου ἐναντίον τινός, καταδικάζω τινὰ εἰς θάνατον, Πλάτ. Γοργ. 516A, Δημ. 886, 20· τ. τινι δέκα ταλάντων, ἐπιβάλλω πρόστιμον δέκα ταλάντων, Δημ. 1332. 6· τίνος τιμήσειν αὐτῷ προσδοκᾷς τὸ δικαστήριον; τί ποινὴν περιμένεις ὅτι θὰ ὁρίσῃ δι' αὐτὸν τὸ δικαστήριον; ὁ αὐτ. 563. 24, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ. 37C· ἡ ἡλιαία τιμάτω περὶ αὐτοῦ ὅτου ἂν δόξῃ παθεῖν Νόμ. παρὰ Δημ. 529. 21· ἴδε κατωτ. 2· — οὕτω ἐν τῷ παθ., τιμᾶσθαι ἀργυρίου, καταδικάζεσθαι εἰς πρόστιμόν τινος, διά τι πρᾶγμα, Λυσί. 105. 17, Νόμ. παρὰ Δημ. 529. 26, πρβλ. 732, 21· ἐὰν .. ἢ τῳ θανάτου τετιμημένον, ἐάν τις ἔχῃ καταδικασθῇ εἰς θάνατον, Πλάτ. Νόμ. 916E, πρβλ. Ἀντιφῶντα 145. 44. 2) ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἐπὶ τῶν διαδίκων ἐνώπιον δικαστηρίου (πρβλ. **τίμημα** II), α) ἐπὶ τοῦ κατηγόρου, τιμᾶταί μοι ὁ ἀνὴρ θανάτου (ἔξυπακ. τὴν δίκην), κατὰ λέξιν· ἐκτιμᾷ τὴν ποινήν μου ὡς ἀνερχομένην εἰς καταδίκην θανάτου, (ἡ γεν. τιμήματος), = μὲ θεωρεῖ ἄξιον θανάτου, ἀπαιτεῖ ἢ ὁρίζει ὡς ποινήν μου τὸν θάνατον, Πλάτ. Ἀπολ. 36B· εἰ βούλοιτο θανάτου σοι τιμᾶσθαι ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 486B, πρβλ. Λυσί. 178. 26, Δημ. 792. 13., 794, ἐν τέλ., κτ). β) ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου καὶ τιμήσεσθαι τοιούτου τινὸς ἐμαυτῷ, καὶ νὰ ὁρίσω τοιοῦτον τίμημα δι' ἐμαυτόν, Πλάτ. Ἀπολ. 37B, πρβλ. 38B· ἐξῆν σοι φυγῆς τιμήσασθαι ὁ αὐτ. ἐν Κρίτωνι 52G· ἔδησεν ἑαυτὸν τιμησάμενος δεσμοῦ Λυσί. 105. 17· οὕτως, ἐν τῷ πρκμ., θανάτου τετιμημένος ἑαυτῷ Δείναρχ. 90. 2, πρβλ. Δημ. 1246. 9· — ὁ Ἀριστ., Ρητ. 1. 14, 3, μετεχειρίσθη τὸ ἐνεργ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας. γ) παρὰ Πλουτάρχῳ προσλήπτεται καὶ αἰτ. τῆς ποινῆς ἢ τοῦ ἐγκλήματος, πέντε μυριάδων τιμησάμενος τὴν δίκην Κικέρ. 8, πρβλ. Λύσανδρ. 13· θανάτου τιμῶμαι τὰ πεπολιτευμένα ἐμαυτῷ ὁ αὐτ. ἐν Φωκ. 34· ἡδονὴν θανάτου τ. ὁ αὐτ. 2, 5B. — Ὁ ἐκ τοῦ ἐναντίου ὁρισμὸς τῆς ποινῆς ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου κυρίως ἐξερέρετο διὰ τοῦ **ἀντιτιμᾶσθαι**, Πλάτ. Ἀπολ. 36B (ὅρα τὸ ὅλον χωρίον), ἢ **ὑποτιμᾶσθαι**, Ξεν. Ἀπολ. 23. 3) ἐπὶ τῶν δικαστῶν, Διογ. Λ. 2. 41. — Πρβλ. τίω, τίνω, τίνυμαι.

τιμάωρ, ορος, ὁ, ἴδε ἐν λ. **τιμωρός**. νῦν δ' ἐπικεκλεμένα Δίον πάρτιν ὑπερπόντιον τιμάορ', ἵνιν ἀνθονομούσας προγόνου βοᾶς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 42.

τιμή, ἡ, (τίω). 1) ὡς καὶ νῦν: 2) τιμή, ἐκτίμησις, καὶ ἐν τῷ πληθ., σεβασμὸς πρὸς τοὺς θεούς ἢ τοὺς ἀνωτέρους, ἢ ἀνταμοιβὴ παρεχομένη εἴς τινα διὰ τὰς ὑπηρεσίας του, τιμῆς ἔμμορος εἶναι Ὀδ. Θ. 480· ὀφέλλειν τινὰ τιμῇ Ἰλ. Δ. 510· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπάζει Ρ. 251· ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἡμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλὸς Ι. 319, πρβλ. Δ. 410· ἐν τιμῇ σέβειν Αἰσχύλ. Πέρσ. 166· ἐν τ. ἄγεσθαί τινα Ἡρόδ. 1. 134· ἐν τ. τίθεσθαι ἢ ἄγειν τινά ὁ αὐτ. 3. 3, Πλάτ. Πολ. 538E· ἐν τιμαῖς ἔχειν Φιλήμ. ἐν Ἀθήν. 107· τιμαῖς αὐξάνειν τινά Ξεν. Κύρ. 8. 8, 24· τιμὴν νέμειν ἢ ἀπονέμειν τινί Σοφ. Φιλ. 1062, Πλάτ.· τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν, ἀπονέμειν τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν ἢ τὴν πρασήκουσαν τιμήν, Σοφ. Αἴ. 1351· τιμὰς ὀπάζειν, πορεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 30, 946· δίδόναι Εὐριπ. Ἱππ. 1424, κλπ.· ἀποδοῦναι Πλάτ. Πολ. 415G· φέρειν τινί Εὐρ. Ἱππ. 329· τιμάς τινι προσάπτειν Σοφ. Ἠλ. 359· περιάπτειν Ἀριστοφ. Ἀχ. 640· — τ. εὑρίσκεσθαι, δέκεσθαι Πινδ. Π. 1. 94., 8. 6· τιμὰς φέρεσθαι Ἀριστοφ. Ὄρν. 1278· ἔχειν Ἡρόδ. 2. 46, κλπ.· πρός τινος ὁ αὐτ. 1. 120· πρβλ. **πρυτάνεις** II. 2· ἐν τιμῇ εἶναι Ξεν. Ἀν. 2. 5, 38· τιμῆς λαχεῖν, τυχεῖν Σοφ. Ἀντ. 699, Ἰλ. 364· οἱ γεραίτεροι ταῖς τῶν νέων τιμαῖς ἀγάλλονται, ταῖς τιμαῖς αἷς ἀπονέμουσιν αὐτοῖς οἱ νέοι, Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 33· — μετὰ γεν., ἡ τ. θεῶν, ἡ εἰς τοὺς θεοὺς ὀφειλομένη, Αἰσχύλ. Ἀγ. 637, πρβλ. Χο. 200· τιμὰς τῶν θεῶν πατεῖν Σοφ. Ἀντ. 745· — τιμή, σὺν τιμῇ, ἐντίμως, Σοφ. Ο. Κ. 381· τιμῆς ἕνεκα, εἰς ἐνδειξιν τιμῆς, Ξεν. Ἀν. 7. 3, 38, Σοφ. Ἀντ. 208. 2) τιμή, ἀξίωμα, κυριαρχία, ὡς δικαίωμα ἢ ἰδιότης τῶν θεῶν ἢ τῶν βασιλέων, Ἰλ. Α. 278., Ι. 498 (494), Ὀδ. Α. 117., Ε. 330, κλπ.· τ. θεῶν Ε. 335· τ. βασιλῆς Ἰλ. Ζ. 193· οὕτω παρ' Ἡρόδ., Πινδ., καὶ τοῖς Τραγ., ἴδε Böckh διάγραφ. παρὰ Πινδ. Π. 4. 106 (191)· — ἀκολούθως καθόλου, ὡς τὰ ἔγγραφ. τὸ ἰδιαίτερον δικαίωμα βασιλέως, καὶ ἐν τῷ πληθ., τὰ δικαιώματα αὐτοῦ, τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι καὶ κτῆμασιν οἷσιν ἀνάσσοι Ὀδ. Α. 117 (ἔνθα ἴδε Nitzsch), Ἡσ. Θεογ. 203, Θέογν. 374, Σοφ. Ο. Τ. 909, Ἀντ. 745, Εὐριπ. Ἱππ. 107, κλπ.· σκῆπτρον τιμᾶς τ' ἀπεσυλήσατο Αἰσχύλ. Πρ. 171. 3) ἀξίωμα, ἀρχή, ἐξουσία, καὶ ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ Λατιν. honores, πολιτικαὶ τιμαί (τιμὰς λέγομεν εἶναι τὰς ἀρχὰς Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 10, 4), Ἡρόδ. 1. 59, κλπ.· ἐν τε ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἄλλαις τιμαῖς Πλάτ. Ἀπολ. 35B, κλπ.· μὴ φεύγειν τοὺς πόνους, ἢ μηδὲ τὰς τιμὰς διώκειν Θουκ. 2. 63· τιμὴν ἔχειν, λαγχάνειν Ξεν. Κύρ. 1. 3, 8, Πλάτ. κλπ.· οἱ ἐν τιμαῖς, οἱ ἐν ἀξιώμασι, Κύρ. 1. 3, 9· καθόλου, ὑποδείγματα, ἔργων, τιμὴ ἄχαρις Ἡρόδ. 7. 36· — ὡσαύτως, 6) ἐν συγκεριμένῃ ἐννοίᾳ, ἐξουσία, ἀρχή, τ. δίσκηπτρος, ἐπὶ τῶν Ἀτρειδῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 44, πρβλ. Πίρσ. 919· κλῦτε δὲ Γᾶ (κατὰ τὸν Ἀλτ. ἀντὶ τά) χθονίων τε τιμαί ὁ αὐτ. ἐν Χο. 309· καὶ τὰ καρτερώτατα τιμαῖς ὑπείκει, ὑπαχθοῦσιν εἰς τοὺς ἄρχοντας, Σοφ. Δῆ. 670. 4) δῶρον τιμῆς, προτροπὴ τιμῆς, περιποίησις, προσφορά, π. χ. τιμὴ τοῖς θεοῖς προσφερομένη, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 141, Αἰσχύλ. Πέρσ. 622· ὁμοιοῦται, δῶρον, Λατ. honorarium, Σοφ. Ἀντ. 699, Πλάτ. Φίλ. 61G· τιμὴ ἡ ζημία Πλάτ. Πολ. 347A· τιμαὶ καὶ ὧραι αὐτόθι 361C· τῶν εὐεργεσιῶν τιμὰς φέρεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 113D· πρβλ. Wolf εἰς Δημ. Λεπτ. σ. 233, καὶ ἴδε ἐν λ. γέρας. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ὡς καὶ νῦν, ἡ τιμή, ἡ ἀξία πράγματός τινος, Λατ. pretium, Ὕμν. Ὀμ. εἰς Δήμ. 132 (παρ' Ὅμ. ὦνος)· ἐξευρίσκοντες τιμῆς κτήνεα σιτέεσκον, εὑρίσκαντες αὐτὰ διὰ πληρωμῆς μετρίας τιμῆς· Ἡρόδ. 7. 119· τῆς αὐτῆς τ. πωλεῖν Λυσί. 165. 16· πρίασθαι Δημ. 583. 7· ἐκκοπλάσιον τῆς τιμῆς ἀποτίνειν Πλάτ. Νόμ. 914B· ἀποδιδόναι τινὶ τὴν τ. αὐτοῦ· Δ· ὁ πωλῶν ὀτιοῦν ἐν τῇ ἀγορᾷ μηδέποτε δύο εἴπῃ τιμὰς ὧν ἂν πωλῇ αὐτόθι 917B· ὁπόσης ἂν τιμῆς ἄξιόν τὸ πωλούμενον αὐτόθι D· περὶ τῆς τ. διαφέρεσθαι Λυσί. 165. 32· ἐμοὶ δὲ τιμὰ τάδε γεννήσεται Ἀριστοφ. Ἀχ. 895, κλπ. **III.** ἐκτίμησις ζημίας γενομένης πρὸς ὁρισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως, ἔξθεν ἀπυζήμίωσις, ἱκανοποίησις, ποινή, μέτρισα συνισταμένη εἰς χρήματα (πρβλ. **τίμημα**), τιμὴν ἁρνύμενοι Μενελάῳ, δίκην λαμβάνοντες παρὰ τῶν Τρώων τῷ Μενελάῳ, (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 159., Ε. 552· τίνειν ἢ ἀποτίνειν τιμήν τινι Γ. 286, 288· οὕτω, ἄγειν τιμὴν Ὀδ. Χ. 57· ἐμῆς ἕνεκα τιμῆς, πρβ. ἱκανοποίησίν μου, Τλ. Γ. 92, πρβλ. Ὀδ. Β. 70, 117· οὐ σή, ἡ τιμή, δέν εἶναι ἰδική σου ἡ ποινή, Πλάτ. Γοργ. 497B. 2) ἐκτίμησις πρὸς κατανομὴν τῶν φόρων, τοῦ κλήρου ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 744D· καθόλου, ὁ πλοῦτος τ. τις τῆς ἀξίας τῶν ἄλλων Ἀριστ. Ρητορ. 2. 16, 1.

τῑμήεις, εσσα, εν· συνηρ. **τιμῆς** Ἰλ. Ι. 605· αἰτ. τιμῆντα Σ. 475· Δωρ. **τιμάεις** Πινδ. Ι. 4. 12 (3. 23)· — **τετιμημένος**, ἔντιμος, ἐκτιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, Ἰλ. Ι. 605 (601), Ὀδ. Ν. 129., Σ. 161. — Συγκρ., τιμηέστερος πέλεται Δ. 303. 2) ἐπὶ πραγμάτων, βαρύτιμος, πολύτιμος, χρυσοῦς Ἰλ. Σ. 475, Ὀδ. Θ. 393· δῶρον Δ. 312· ὑπερβ., τιμηέστατον δῶρον Δ. 614., Ο. 114· ἐμπόλημα τιμηέστατον Κωμ. Ἀνών. 36.

τίμημα, τό, (τιμάω) τὰ ὁριζόμενον δι' ἐκτιμήσεως, ἐκτίμησις,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τ. τῆς ἀξίας Εὐρ. Ἱππ. 622· τὸ τ. τῆς χώρας ἐστὶν ἑξακισχιλίων ταλάντων Δημ. 183. 5, πρβλ. 244. 3· τ. φέρειν, ἐκτίνειν, Ἡρακλεωτ. Πίν. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 150. **2)** ἐπὶ νομικῆς σημασίας, ἡ ἐκτίμησις γενομένης ζημίας, ὅθεν ποινή, τιμωρία, πρόστιμον, Λατιν. litis aestimatio, τίμημα κλῳὸς σύκινος Ἀριστοφ Σφ. 897· τί τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ; ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 480, πρβλ. Λυσίαν 175. 13, κλπ.· καὶ ἐγὼγε τῷ τιμήματι ἐμμένω, καὶ οὗτοι Πλάτ. Ἀπολ. 39Β· τ. δὲ [ἐστὼ], ὅ τι χρὴ πάσχειν ἢ ἀποτίνειν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 941Α· τιμάτω τὸ δικαστήριον τὸ τ. αὐτόθι 907Ε, κλπ.· εἰς τ. ἀναβῆναι, ἐλθεῖν εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ποινῆς, Δημ. 434. 17·— καθόλου, πληρωμή, ἀποζημίωσις, τύμβου, ἕνεκα ἀμελείας περὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Χο. 511. **3)** ἐπὶ πολιτικῆς σημασίας, ἡ ἀξία εἰς ἣν ὑπελογίζετο ἡ περιουσία Ἀθηναίου πολίτου πρὸς φορολογίαν, ἡ φορολογήσιμος αὐτοῦ περιουσία, Λατιν. census, Συλλ. Ἐπιγρ. 103. 8, Λυσί. 148. 40., 156. 13, Πλάτ., κλπ.· ἡ ἀπὸ τιμημάτων πολιτεία, πολίτευμα, καθ' ὃ οἱ ἄρχοντες ἐξελέγοντο κατὰ τὴν περιουσίαν αὐτῶν, τιμοκρατία, Πλάτ. Πολ. 550C· ἐκ τιμημάτων αἱ ἀρχαὶ καθίστανται Ξεν. Ἀπομν. 4. 6, 12, πρβλ. Νόμ. 698Β. ἀπὸ τ. μακρῶν αἱ μεθέξεις τῶν ἀρχῶν Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 5, 6· ἐκκλησιάζειν οἱ μὲν ἀπὸ τιμήματος οὐθενὸς οἱ δ' ἀπὸ μακροῦ τ. αὐτόθι 4. 9, 3· δημοκρατικὸν τὸ μὴ ἀπὸ τιμήματος, ὀλιγαρχικὸν δὲ τὸ ἀπὸ τ. αὐτόθι 4, πρβλ. 5. 6, 16.— Τὸ **τίμημα** ἦτο διάφορον τῆς **οὐσίας**, ὁηλ. τῆς ὅλης περιουσίας τοῦ ἀνθρώπου, ἐπειδὴ ὑπελογίζετο πρὸς τὸ εἰσόδημα ὡρισμένου ἀριθμοῦ ἐτῶν (12 ἐτῶν διὰ τὴν πρώτην τάξιν, 10 διὰ τὴν δευτέραν καὶ 8 διὰ τὴν τρίτην), π. χ., πεντεκαίδεκα ταλάντων τρία τάλαντα τίμημα Δημ. 815 ἐν τέλει· — περὶ τούτου ἴδε Böckh P. E. 2. 269 κἑξ., Grote Hist. Gr. 10, σ. 168.

II. = **τιμή** I, τιμὴ ὀφειλομένη, σπάνιον, πλὴν παρὰ μεταγενεστέροις, οἷον Ἀλκίφρονι 3. 47.—Ἴδε Κόντου Παρατηρήσ. εἰς Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 132.

τῑμῆντα, συνηρ. ἀντὶ **τιμήεντα**.

τῑμήορος, ον, Ἰων. ἀντὶ **τιμάορος, τιμωρός**, ἃ ἴδε. — Καθ' Ἡσύχ.: «τιμήορος· τιμωρός, βοηθός».

τῑμηρύω, (ἐρύω) παρ' Ἡσυχ. ἑρμηνεύεται: «τιμηρύειν· τιμιοπωλεῖν».

τῑμῆς, συνηρ. ἀντὶ τοῦ **τιμήεις**.

τῑμήσιος, ον, = **τιμητός**, σχηματισθὲν κατὰ τὸ **ὑμνήσιος**, Ἱερὸν τὸ ἐνταῦθοῖ τιμήσιον Αἰλ. Ποικιλ. Ἱστ. 11. 7.

τίμησις, εως, ἡ, (**τιμάω**) ἐκτίμησις, σεβασμός, Πλάτ. Νόμ. 696C, 728Ε. **II.** ἐκτίμησις, διατίμησις περιουσίας, καθορισμὸς τῆς ἀξίας ἢ τιμῆ πράγματός τινος, μάλιστα δὲ περιουσίας, Πλάτ. Νόμ. 878Ε, Πολύβ. 32. 14, 3· τὰς τ. ἐκπληροῦν, καταβάλλειν πᾶσαν τὴν δαπάνην, Συλλ. Ἐπιγρ. 4040 VIII. 10. **2)** προσδιορισμὸς ζημίας ἢ βλάβης, τ. ποιεῖν τινι (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς κατηγορίαν κεφαλικήν), Ἀντιφῶν 130. 25· ἀπαντᾶν εἰς τὴν τ. Αἰσχίν. 82. 21, πρβλ. Δημ. 1252. 15. **3)** ἐκτίμησις, ὑπολογισμὸς τῶν περιουσιῶν τῶν κατοίκων διὰ πολιτικοὺς σκοπούς, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 10· ἀπὸ τιμήσεως πολίτευμα Διόδ. 18. 18.— Πρβλ. **τιμάω** III.

τῑμητεία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ τιμητοῦ, Λατ. censura, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 16, κλπ.· ὡσαύτως **τιμητία**, ἡ, ὁ αὐτ. ἐν Αἰμιλ. 38, ὅς, τὴν διὰ τοῦ ε γραφὴν ἐπηνώρθωσεν ὁ Κοραῆς παρὰ Πλουτ. ἔνθ' ἀνωτ., ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 132.

τῑμητέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ., ὃν πρέπει νὰ τιμήσῃ ἢ ἐκτιμήσῃ τις, κτλ., Εὐρ. Ὀρ. 484, Πλάτ. Πολ. 561C, 159C, κλπ. **II. τιμητέον**, πρέπει τις νὰ τιμήσῃ, ἐκτιμήσῃ, κτλ., αὐτόθι 509Α, Νόμ. 722Β, Ξεν., κλπ.

τῑμητεύω, εἶμαι τιμητής, Πλουτ. Τ. Γράκχ. 14.

τῑμητήριος, ον, ὁ πρὸς τιμὴν θεοῦ γινόμενος, ἐν ταῖς τιμητηρίοις (ὁηλ. θυσίαις), ἀντίθετον τῷ **τελεστικαῖς**, Ἰουλιαν. εἰς τὴν Μητέρα τῶν θεῶν 176.

τῑμητής, οῦ, ὁ, (τιμάω) ὁ ἐκτιμητής, ὁ προσδιορίζων ποινὴν ἢ ἀποζημίωσιν, Πλάτ. Νόμ. 843D· τ. ζημίας οἱ δικασταὶ Ἀριστ. Ρητορ. πρ. Ἀλ. 5, 12. **II.** ἐν Ρώμῃ, ὁ ὑπολογίζων ἢ ἐκτιμῶν τὰς περιουσίας τῶν πολιτῶν, censor, Πολύβ. 6. 13, 3. κλπ.· — ὡς ἐπώνυμον τοῦ αὐτοκράτορος, Συλλ. Ἐπιγρ. 3481, 4333, κ. ἀλλ.

τῑμητικός, ή, όν, ὁ **1)** ὁ χρησιμεύων πρὸς καθορισμὸν τοῦ μεγέθους τῆς ποινῆς, πινάκιον τ. Ἀριστοφ. Σφ. 167. **2)** ὁ χρησιμεύων πρὸς καθορισμὸν ἢ ἐκτίμησιν τῆς περιουσίας ὅθεν ὡς οὐσιαστ., = τῷ Λατ. vir censori s, χρηματίσας cen-or (τιμητής), Πλουτ. Τ. Γράκχ. 4· ἡ τιμητικὴ ἀρχή, = **τιμητεία**, ὁ αὐτ. ἐν Αἰμιλ. 38, κλπ.· ἀρχων τ. **τιμητὴς** Π, Συλλ. Ἐπιγρ. 5796. **II.** ὁ παρέχων τιμὴν εἴς τινα, τινος Πλούτ. 2. 120Α.

τῑμητός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **τιμάω**, ὃν δύναταί τις νὰ ἐκτιμήσῃ ἢ ὑπολογίσῃ, ἴδε ἐν λέξ. **ἀτίμητος**.

τιμίονσα, = **τιμῶσα**, ὡς ἔκ τινος **τιμέω**, μετοχ., Ἐπιγρ. Κνωσίων ἐν Δήλῳ, Bul. de cor. hel. IV, σ. 353, πρβλ. καὶ σ. 357.

τῑμιο-πωλέω, πωλῶ ἀκριβά, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **τιμηρύειν**.

τῑμιο-πώλης, ου, ὁ πωλῶν ἀκριβά, οὐ δὲ τιμιοπώλης Φρύνιχ. Κωμικ. ἐν «Τραγῳδοῖς» 5.

τίμιος, α, ον, Πλάτ. Πρωτ. 347C, κ. ἀλλ.· καὶ **ος, ον**, Ἀριστ. Πολ. 3. 13, 2· (τιμή)· τετιμημένος: **I.** ἐπὶ πρασώπων, ὁ τιμώμενος, ὁ ἐν τιμῇ διατελῶν, ἄξιος τιμῆς, ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστι Ὀδ. Κ. 38, πρβλ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 403, Ἡρόδ. 9. 71, κτλ.· ἄνδρα τίμιον Αἰσχύλ. Χο 556· γενεᾷ τίμιος [Δανάη] Σοφ. Ἀντ. 948· τίμιοι ἐν τῇ πόλει Πλάτ. Νόμ. 829D συγκ. ἐν τῷ συγκρ. καὶ ὑπερθ., τιμιώτατοι θεῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 967· πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις Σοφ. Ο. Κ. 108· τιμιώτερον ἐπιστήμη ὀρθῆς δόξης ἐστὶ Πλάτ. Μένων 98Α· κλπ. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, πολύτιμος, ἄξιος τιμῆς, ἔχων ἀξίαν, τινί Ἡσ. Ἀποσπ. 39. 7· οὐδὲν κτῆμα τιμιώτερον Σοφ. Ἀντ. 702, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ 301, Φοίν. 439, Πλάτ. κλπ.· τίμιον ποιῶ τι, αὐξάνω τὴν τιμὴν ἢ ἀξίαν τινός, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 347D· οὐ πιρρέων γὰρ τιμιώτερος χρόνος ἔσται πολίταις, θὰ ἔχῃ δι' αὐτοὺς περισσοτέρας τιμάς, Αἰσχύλ. Εὐμ. 853. **2)** ὁ παρέχων τιμήν, ἔντιμος, τιμία ἕδρα, κάθισμα τιμῆς, αὐτόθι 854, πρβλ. Θήβ. 241· τ. γέρας ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 986· τιμιώτερα χώρα Ξεν. Κύρ 8. 4, 10· ὥρα ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 1. 2, 27·— τὰ τίμια = τιμαί, Πινδ. Ἀποσπ. 242 Böckh, Πολύβ. 6 9, 8· τὰ τιμιώτατα = τὰ φίλτατα, Δημ. 300. 2. **3)** ὁ ἔχων ὑψηλὴν τιμήν, πολλὴν ἀξίαν, ἀκριβός, Λατ. carus, Ἡρόδ 3. 23., 8. 105, Λυσί. 165. 1, Πλάτ., κλπ.

τῑμιότης, ητος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, διαφέρειν τιμιότητι καὶ ἀτιμίᾳ ἀλλήλων Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 3, 11· δυνάμει καὶ τ. ὑπερέχειν ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 10. 7, 8.

τῑμιουλκέω, ἕλκω, ὑψόνω τὴν τιμήν τινος, ὑπερτιμῶ, ἀκριβαίνω, «τιμιουλκῶν, ἕλκων τὴν τιμήν, ταυτέστι βαρυτιμῶν καὶ μεγαλύνων. καὶ ὁ προφήτης (πρβλ. Ἐσδ. Παροιμ. ΙΑ', 26) 'ὁ τιμιουλκῶν τὸν σῖτον δημοκατάρατος'» Σουίδ., πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ. **τιμιουλκῶν**.

τῑμο-γράφέω, διατιμῶ, φορολογῶ κατὰ διατίμησιν, ἐτιμογράφησε τὴν γῆν τοῦ δοῦναι τὸ ἀργύριον Ἐσδ. (Δ' Βασιλ. ΚΓ', 35).— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐτιμογράφησεν· ἐγγράφως καὶ ὡρισμένως αὐτοὺς ἐζημίωσεν».

τῑμό-θεος, ον, ὁ τὸν Θεὸν τιμῶν· ἀλλ' εὑρηται μόνον ὡς κύριον ὄνομα, Ἀριστοφ. Πλ. 180, κλπ.

τῑμο-κρᾰτία, ἡ πολιτεία ἐν ᾗ ἡ πρὸς τὴν τιμὴν ἀγάπη εἶναι ἡ διοικοῦσα ἀρχή, ἑρμηνεύεται δὲ παρὰ Πλάτ. ὡς, ἡ φιλότιμος πολιτεία, Πολ. 545Β, πρβλ. **τιμαρχία**. **II.** πολίτευμα, καθ' ὃ τὰ ἀξιώματα διανέμονται ἀναλόγως πρὸς τὴν διατίμησιν τῆς περιουσίας, κατὰ τὸν Ἀριστ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 8. 10, 1 καὶ 3, = ἡ ἐκ τιμημάτων πολιτεία, ἣν ὁ Πλάτ. (Πολ. 550C) καλεῖ **ὀλιγαρχίαν**, ὁ δὲ Ξεν. (Ἀπομν. 4. 6, 12) **πλουτοκρατίαν**.

τῑμο-κρᾰτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **τιμοκρατίαν** I, σύμφωνος πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς τιμοκρατίας, Πλάτ. Πολ. 549Β, 580Β. **II.** ἡ τ. πολιτεία, = **τιμοκρατία** II, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 10, 1 καὶ 6.

Τῑμολεόντειον, τό, μνημεῖον πρὸς τιμὴν τοῦ Τιμολέοντος ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Συρακοσίων ἱδρυθέν, Πλουτ. Τιμολ. 39.

τῖμος, ποιητ. τύπος τοῦ **τιμή** II, ὧν οὔτε τῖμον εἰσήνεγκας Ἀρχίλ. παρ' Ἀθην. 7F, Αἰσχύλ. Χο. 910, Κωμ. Ἀνών. 207.

τῑμοῦς, οῦσα, οῦν, ὁ ἔχων μεγάλην τιμήν, ἀκριβός, συγκρ. **τιμούστερος**, προσθήλου δὲ ὄντος ἔσεσθαι τιμουστέρου (ὁηλ. τοῦ σίτου) Συλλ. Ἐπιγρ. 2058Α.

τῑμουχέω, εἶμαι **τιμοῦχος**, Συλλ. Ἐπιγρ. 3044· 29· ἴδε Böckh σ. 131.

τιμοῦχος, ον, (ἔχω) ὁ ἔχων τιμήν, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 31, εἰς Δήμ. 269 (ἐν τῷ Δωρ. τύ ω **τιμάοχος**). **II.** ἐπώνυμον ἄρχοντος ἔν τισι τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, Στράβ. 179, Ἀθήν. 149F, Συλλ. Ἐπιγρ. 3059 ἐν τέλ., 3960· ἐπὶ γυναικός, αὐτόθι 2162.

Τῑμώνειον, τό, οἴκημα Τίμωνος, κατοικία μακρὰν οἰκείων καὶ φίλων, Ἀντώνιος .. κατεσκεύασε δίαιταν βασιλικὴν ἣν Τιμώνιον προσηγόρευσε ... ἡνίκα προλειφθεὶς ὑπὸ φίλων ἀπῆρεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν Στράβ. 794·—ἐν Θεογνώστου Καν. σ. 129, 31 **τιμώνειον** διὰ διφθόγγου.

τῑμωρέω· — μέσ., μέλλ. **-ήσομαι** Εὐρ. Ἄλκ. 733, Θουκ.· ἀόρ. **ἐτιμωρησάμην** Πλάτ.—Παθ., πρκμ. **τετῑμώρημαι** Ἡρόδ. 9. 78, Θουκ. 7. 77· ἀλλ' ἐν χρήσει ἐπὶ μέσης σημασίας, Ἀντιφῶν 122. 3, Λυσί. 110. 10, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 32, καὶ πιθανῶς ἐν Θουκ. 3. 67· (τιμωρός). Βοηθῶ, ἐπικουρῶ. Ἔρχομαι εἰς βοήθειάν τινος, τινί Ἡρόδ. 1. 141, 152, κ ἀλλ., Σοφ. Ο. Τ. 136, κλπ.· — ἀπολ., παρέχω βοήθειαν, βοηθῶ, Ἡρόδ. 1. 18. **2)** ἐπὶ ἐκτρικῆς βοηθείας, τ. τῷ παθήματι, ἀνακουφίζειν τὸ νόσημα, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 789, πρβλ. **τιμωρία** I. 2. **II.** βοηθῶ τινα ἀδικηθέντα, ἐκδικοῦμαι, διακρίνεται ἀπὸ τοῦ **κολάζειν** (ἴδε **τιμωρία**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Π'), τινί 'Ηρόδ. 1. 103., 144, κλπ.· ἁπολ., ὁ αὐτ. 1. 4· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, πατρί πάντα τιμωρουμένης Σοφ. Ηλ. 349, πρβλ. 399, Εὐρ. Ἐκ. 749, Ὀρ. 1117, κλπ.· — ἐν πλήρει συντάξει τὸ μὲν πρόσωπον ὑπὲρ οὗ ἡ ἐκδίκησις τίθεται κατὰ δοτ., τὸ δὲ πρόσωπον καθ' οὗ ἡ ἐκδίκησις κατ' αἰτι., καὶ τὸ ἔγκλημα διὰ τὸ ὁποῖον γίνεται ἡ ἐκδίκησις κατὰ γενικ., τιμωρῶ τινι τοῦ παιδὸς τὸν φονέα, ἐκδικῶ τινα διὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του κολάζων τὸν φονέα, Ξεν. Κύρ. 4. 6, 8· οὕτω, τούτου θανόντος .. τοὺς αὐτοέντας τ., ἐκδικῶ τινα διὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ κολάζων τοὺς φονεῖς, Σοφοκλ. Ο. Τ. 107· ὡσαύ ως μετ' αἰτιατ. πράγματ., τιμ. τῷ ἑταίρῳ τὸν φόνον Πλάτ. Ἀπολογ. 28C, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 935· καί, τιμ. ὑπέρ τινος (ἀντί τινι), λαμβάνω ἐκδίκησιν διά τινα, Πλάτ. Νόμ. 907Δ, Λυσίας 129. 38., 134. 27.— Παθ., πάσχω, τιμωροῦμαι δι' ἐκδικήσεως, Πλάτ. Γοργ 525Β, D, κλπ.· τετιμωρημένος Λυσί. 172. 35· ἀπροσώπ., τετιμώρηται τῷ Λεωνίδῃ, ἔχει γείνῃ ἐκδίκησις ὑπὲρ τοῦ Λεωνίδου, Ἡρόδ. 9 79· ἐν ᾧ, ἐς .. Λεωνίδεα τετιμωρήσεαι, δέον νὰ ληφθῇ ἐν τῇ ἁπολ. σημασίᾳ τοῦ μέσου, θὰ λάβῃς ἐκδίκησιν ἐν σχέσει πρὸς τὸν Λεωνίδαν, αὐτόθι 78. **2)** τιμωρῶ τινα, τὸν τιμωρῶ πρὸς ἐκδίκησιν, Σοφ Ο. Τ. 140, πρβλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 427· τινα ὑπέρ τινος Λυσί. 138. 35· — ἁπολ., Πλάτ. Νόμ. 729Ε· ὑπὲρ τῶν νόμων αὐτόθι 907Ε· — ἀλλ' ἡ σημασία αὕτη κυρίως ἀνήκει, **3)** εἰς τὸν μέσον τύπον, ἐκδικῶ ἐμαυ ὸν τιμωρῶν τινα, ἐκδικοῦμαι τινα, κολάζω πρὸς ἐκδίκησιν, «τιμωρῶ», τινα 'Ηρόδ. 3. 53., 6. 138, Σοφ. Φιλ.1258, Εὐρ.Ἐκ. 756, 882, Ἀντιφῶν 119. 9, Θουκ. 1. 121, κλπ.· ὡς .. οὐχ ὅπως τιμωρήσαιντο, ἀλλὰ καὶ ἐπαινέσαιντο τὸν Σφο ρίαν Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 34· Ἑαυτὸν τιμωρούμενος, (ὁ ἑαυτὸν βασανιζων) ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Μενάνδρου, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 3. 1, 15·— μετὰ γεν. πράγματ., τιμωροῦμαί τινά τινος, τιμωρῶ τινα ἐκδικούμενος διά τι πρᾶγμα, 'Ηρόδ. 3. 145, Εὐρ. Ι. Τ. 558, Λυσί. 106 2, Πλάτ. Συμπ. 213D, κλπ.·— ὡσαύτως, τ. τινὰ ἀντί τινος 'Ηρόδ. 6. 135· περί τινος Λυσί 139. 36·— σπανιώτερον μετ' αἰτιατ. πράγματ., εἰ μή σ' ἀδελφῆς σῖμα τιμωρήσεται Εὐρ. Ἄλκ. 733· εἰ μή σ' ἑταίρων φόνον ἐτιμωρησάμην ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ 695. **6)** ἁπολ., ἐκδικῶ ἐμαυτόν, ζητῶ ἐκδίκησιν, 'Ηρόδ. 3. 49., 7. 8, 2, Λυσί. 137. 48, Ξενοφ., κλπ.· ταῖς ἐσχάταις τιμωρίαις τ., τιμωρῶ τινα μὲ τὰς μεγίστας τιμωρίας, Πλάτ. Πολ. 579Α· τὸ τιμωρησόμενον, ἡ πιθανότης τῆς ἐκδικήσεως, Δημ. 801. 25·— τὸ ἔγκλημα ἐνίοτε ἐκφέρεται δι' ἐξηρτημένης προτάσεως, τ. εἴ τι .. ἠδίκησαν Ξεν. Ἀν. 5. 4, 6 τ. ὅτι .. ὁ αὐτ. ἐν Κύρ 5. 3, 30· — ὡσαύτως, τιμωροῦμαι ὑπέρ τινος, τιμωρῶ τινα χάριν τινός, τοὺς Θρᾷκας ἐπολέμησα καὶ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἐτιμωρούμην μεθ' ὑμῶν Ξεν. Ἀν. 1. 3, 4.

τῑμώρημα, τό, βοήθεια, ἐπικουρία, συνδρομή, μετὰ δ ντικ., τὰ Μενέλεῳ τιμωρήματα, βοήθεια δοθεῖσα εἰς αὐτόν, 'Ηρόδ. 7, 169. **II.** πρᾶξις ἐκδικήσεως, τ. τινος εἴς τινα, ἐκδίκησις ἣν λαμβάνει τις παρά τινος, Πλούτ. 2. 860Α. **2)** ποινή, τιμωρία, δίπλᾶ .. ἔστω τὰ τιμωρήματα τῷ ὀφλόντι Πλάτ. Νόμ. 866Β, πρβλ. Πολ. 363Ε.

τιμωρησείω, ἐφετικὸν τοῦ **τιμωρέω**, ἐπιθυμῶ νὰ τιμωρήσω, Ἀγαθ. Ἱστορ. σ. 176, 12, ἔκδ. Β.

τῑμώρησις, εως, ἡ, τιμωρία, ποινή, Πλάτ. Νόμ. 874D.

τῑμωρητέον, ρημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ βοηθήσῃ, 'Ηρόδ. 7. 168· οὕτως ἐν τῷ πληθ. **τιμωρητέα**, Θουκ. 1. 86. **2)** ἐπὶ ἰατρικῆς ἐπικουρίας ἢ βοηθείας, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 390. **II.** πρέπει τις νὰ ἐκδικηθῇ, νὰ τιμωρήσῃ, τινὰ Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 186· τι Πλάτ. Νόμ. 867G. **III. τιμωρητέος, α, ον**, ὃν πρέπει τις νὰ τιμωρήσῃ, ὑπέρ τινος Δημ. 561 2.

τῑμωρητήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ἐκδικητής, 'Ηρόδ. 5 80.

τῑμωρητής, ὁ, ὁ ἐκδικητής, Ἐσθ. (Β' Μακκ. Δ', 16).

τῑμωρητικός, ή, όν, ἐκδικητικός, ἀντίθετον τῷ **συγγνωμονικός**, οὐ γὰρ τιμωρητικὸς ὁ πρᾶος, ἀλλὰ μᾶλλον συγγνωμονικός Ἀριστ 'Ηθικ. Νικ. 4. 5, 4· τὰ τιμωρητικά, πράξεις ἐκδικήσεως, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 1. 10, 17.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Χρύσιπ. παρὰ Γαλην. τ. 1, σ. 283, ἔκδ. Βασ.

τῑμωρία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, βοήθεια, ἐπικουρία, συνδρομή, τ. εὑρίσκεσθαι 'Ηρόδ. 3. 148, πρβλ. 5. 90, κλπ.· ἡ ἀφ' ὑμῶν τιμ. Θουκ. 1. 69, πρβλ. 5. 112· τ. ποιεῖσθαί τινι ὁ αὐτ. 1. 124· τ. τοῦ τεθνεώτος, ὀφειλομένη εἰς τόν .., Ἀλκίφρ. 112. 9. **2)** ἐπὶ ἰατρικῆς βοηθείας ἢ συνδρομῆς, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 386, πρβλ. **τιμωρέω** I. 2. **II.** βοήθεια πρὸς ἄνθρωπον ἀδικηθέντα, ἀνταπόδοσις, ἐκδίκησις, τιμωρία (διάφορον τοῦ **κόλασις**, ὅπερ σημαίνει τιμωρία πρὸς ἐπανόρθωσιν ἢ διόρθωσιν, Ἀριστ. Ρητορ 1. 10, 17). τ. καὶ τίσις 'Ηρόδ. 7. 8, 1· πατρὸς τ., τιμωρία ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐκδίκησις, Κύρ. Ὀρ. 425· μητρὸς αἵματος τιμωρίαι, διὰ τὴν ἔκχυσιν τοῦ μητρικοῦ αἵματος, διὰ τὴν μητροκτονίαν, αὐτόθι 400· ἐπὶ τῇ ἡμετέρᾳ τ., πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ μᾶς τιμωρήσωσι, Θουκ. 3. 63 ἡ κατά τινος τ., ἐκδίκησις κατά τινος, Λυκοῦργ. 167. 39, πρβλ. Δείναρχ. 103. 33, Δημ. 317. 16· τ. ἐσομένη ἐς τινα 'Ηρόδ. 1. 123, πρβλ. Δημ. 610. 10· τ. ὑπὲρ ἀδικηθέντος Ἀντιφῶν 142. 2, πρβλ. Ἰσοκρ. 398Ε· μετὰ ῥημάτων, ἐπὶ τοῦ ἐκδικητοῦ, ποιεῖσθαι τιμωρίαν, ἐκτελεῖν ἐκδίκησιν, Δημ. 523. 7, κλπ.· τινος, κατά τινος, Ἀνδοκ. 31. 30· τ. λαμβάνειν ὑπέρ τινος Δημ. 702. 20· ἄλλο, παρά τινας λαμβάνειν τ., τιμωρεῖσθαι ὑπό τινος, Φ.λήμ. ἐν Ἀδηλ. 4. 14·— ἐπὶ τοῦ πάσχοντος, τ. εὑρεῖν τινος, τιμωρεῖσθαι ὑπό τινος, εὑρίσκειν ἐκδίκησιν ἐκ μέρους τινός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 473· τιμωρίας τυγχάνειν Πλάτ. Γοργ. 472D, κλπ.· (ἀλλ' ὡσαύτως, λαμβάνω ἐκδίκησιν, ἐκδικοῦμαι, Θουκ. 2. 74, Ξεν. Κύρ. 4. 6, 7)· τ. ἀντιδοῦναι Θουκ. 2. 53· τίνειν Πλάτ. Νόμ. 905Α, κλπ.· ὑπέχειν Θουκ. 6. 80, Πλάτ., κλπ.· ἐπὶ ἀνθρώπων ἐν ἀξιώματι, αἱ τιμ. εἰσὶ παρὰ τῶν θεῶν 'Ηρόδ. 2. 120· τ. δοῦναί τινι, τὸ δικαίωμα τῆς ἐκδικήσεως, Δημ. 623.10., 637. 20., 1374. 9· οὕτω, τ. ποιεῖν τινι ὁ αὐτ. 801. 20·— ἐν τῷ πληθ., ποιναί, τιμωρίαι, λαμβάνειν τὰς ἀξίας τιμωρίας Ἀντιφ. ἐν Ἀδηλ. 73· ταῖς ἐσχάταις τιμωρεῖσθαι τ. Πλάτ. Πολ. 579Α, πρβλ. Νόμ. 943D, κ. ἄλλ. **2)** ἐν τῷ πληθ., αἱ ὑπὸ τῆς πολιτείας ἐπιβαλλόμεναι ποιναί, ἴδε **τιμωρὸς** II. 2.

τῑμωρός, όν, συνηρ. ἐκ τοῦ **τιμάορος** (ἴδε ἐν τέλ.), ὅπερ διαμένει ὡς Δωρικ. τύπος παρὰ Πινδ. Ο. 9. 124, Αἰσχύλ., κλπ.· παρὰ τοῖς μεταγεν. Ἐπικ. **τιμήορος**· — ὁ Αἰσχύλ. ἐν Ἱκέτ. 43 ἔχει ὡς αἰτ. **τιμάορα**, ὥσπερ ἐξ ὀνομ. **τιμάωρ, ορος**, ὁ·— κυρίως, ὁ φύλαξ τῆς τιμῆς ἄθεν, **1)** ὁ βοηθῶν, συντρέχων, καὶ ὡς οὐσιαστ., βοηθός, ἐπίκουρος, 'Ηρόδ. 2. 141., 7. 171, Θουκ. 4. 2· τὸν ἐμὸν τιμάορον Ἑρμῆν, τὸν προστάτην μου θεόν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 514. **III.** ὁ βοηθῶν τὸν ἀδικηθέντα, ἐκδικῶν αὐτόν, καὶ ὡς οὐσιαστ., ἐκδικητής, τ. τινος αὐτόθι 1280, 1324, 1578, Σοφ. Ἠλ. 811, 1154, κλπ.· ὡσαύτως μετὰ δοτ., τιμ. τινι Ἀντιφῶν 111. 40, Θουκ. 4. 2· καὶ μετὰ γεν. πράγμ., ὁ βοηθῶν τινα εἰς ἐκδίκησιν διά τι πρᾶγμα, πατρὶ τ. φόνου Σοφ. Ἠλ. 14· — ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε ἐπὶ προσώπων, δίκη κακῶν τ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 94· ἡ τῶν ξυγγενῶν αἱμάτων τ. δίκη Πλάτ. Νόμ. 872Ε, πρβλ. 716Α· χεὶρ Εὐρ. Ἐκ. 843· λόγος τ. 'Ηρόδ. 7 5. **2)** ὁ δήμιος, Πολύδ. 2. 58, 8· = οἱ ἐπὶ τῶν τιμωριῶν ἐν Πλουτ. Ἀρτοξ. 14, 17. (Κυρίως **τιμάορος**, ἴδε ἐν λ. **οὖρος** (Β).)

τίν [ῑ], Δωρ. δοτ. τοῦ **σύ**, ὡς τὸ **τεῖν**, Πινδ. Ο. 11. 113, Θεόκρ. 2. 11, κ. ἄλλ., — ὀνδαμοῦ ἐγκλίνεται· διότι ἐν Θεοκρ. 21. 28 ἤδη διορθοῦται **τοι**. **II.** Δωρ. ἀντὶ **πέ**, ὡσαύτως μετὰ τοῦ τόνου, Κόριννα 4, Πίνδ. 8, 67, Θεόκρ. 11. 39, 55, 68.

τίναγμα [ῑ], τό, ὡς καὶ νῦν, παλλομένοισι τινάγμασι χαλκὸν ἀράσσει Ἀνθ. Π. 9. 139· πόθοιο τινάγματα αὐτόθι 8. 159· ἀστραπῶν τ Γρηγ. Ναζ ΙΙΙ, 1039.

τῑναγμός, ὁ, τίναγμα, Μοσχίων 52, σ. 23, Πλούτ. 2. 258C.

τῑνάκτειρα, ἡ, (**τινακτήρ**, τὸ ἀρσ. ἄχρηστον), ἡ τινάσσουσα, σείουσα, διασείουσα, θαλασσίαν τε γῆς τινάκτειραν νόσον τρίαιναν, τὴν τοῦ Ποσειδῶνος, Αἰσχύλ. Πρ. 924.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 195.

τῑνακτο-πήληξ, ηκος, ὁ, ἡ, ὁ τὸν πήληκα τινάσσων, ὁ σείων τὸν τῆς περικεφαλαίας λόφον, «σεισολόφης» Ἡσύχ.

τῑνάκτρια, ἡ, = **τινάκτειρα**, δωμάτων τινάκτρια Κ. Μανασσ. Χρον. 3553· χωρεῖ πρὸς ὁρμὰς ἀκρατῶς τινακτρίας Φιλῆς π. Ζώων 73, 10, σ. 268.

τῑνάκτωρ, ορος, ὁ, ὁ τινάσσων, σείων, τ. γαίας, ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Σοφ. Τρ. 502.

τῑνάσσω, μέλλ. **-ξω**· παθ. ἀόρ. **ἐτινάχθην**. (Ἡ ῥίζα φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ ἡ τοῦ **κινέω**· πρβλ. Ἡσύχ., **ἀκινάγματα** - **τινάγματα**, **ἀκιναγμός** - **τιναγμός**, **κίνησις**). Σείω, κινῶ, πάλλω ὅπλον, δύο σοῦρα τινάσσων Ἰλ. Μ. 29·, κλπ.· ἔγχος Υ. 163· φάσγανον Χ. 311· ἀστεροπὴν Ν. 244· αἰγίδα Ρ. 595· ἐν χερσὶν πύρπνουν βέλος Αἰσχύλ. Πρ. 917· τόξα καὶ λόγχας βραπάλου τε Σοφ. Τρ. 512· λαμπάδας ἐν χερσὶ Ἀριστοφ. Βάτρ. 340, πρβλ 328.—Μέσ., ἐτινάξατο δοῦρατος ἀκμὰς Θεόκρ. 22. 185. **2)** καθόλου, σείω, τινάσσω, κοινῶς «τινάζω», τ. γαῖαν, ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Ἰλ. Υ. 57· ἑαυτοῦ ἐτίναξε λαοσσόον, ἔσεισεν ἐκ τοῦ ἵματίου μου διὰ τὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχήν αὐτῆς), Γ. 385· θρόνου πασι λαοτίζων ἐτίναξε Ὀδ. Χ. 88· ὡς δ' ἄνεμος .. θημῶνα τ., διασκορπίζει, Ε. 368 (πρβλ. **διατινάσσω**)· νεῦρα κιθάρας τ., κάμνω τὴν χορδὴν νὰ τρέμῃ, νὰ πάλληται πηγῶν αὐτὴν διὰ τοῦ πλήκτρου, Ἀνθ. (;). —Μέσ., τιναξάσθην πτερά, ἐτίναξαν τὰς πτέρυγάς των, Ὀδ. Β. 151 (οὕτω, τινάσσονται πτερύγεσσι Ἄρατ. 971).— Παθητ., πῆληξ τινάσσετο Ἰλ. Ο. 609· ἐτινάσσετο μακρὸς Ὄλυμπος, ἐσείετο, διεσείετο, Ἡσ. Θεογ. 680· ῥόθῳ τινάσσεσθαι Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 641.— Πρβλ. ἐκ-, συν-τινάσσω.— Ποιητ. ῥῆμα ἐν χρήσει παρ' Ἱππ. 300, Ἀριστ. π. Κόσμ. 5, 11, Θεόφρ. 144.

τίνη, Δωρ. τῶν Ταραντίνων ἀντὶ **τίν**, Ἀπολλών. π. Ἀντωνυμ. 365C.

τινθᾰλέος, α, ον, = θερμός, διάθερμος, τινθαλέῳ ποτῷ θερμῷ, διαπύρῳ (Σχόλ.), Νικ. Ἀλεξιφ. 445· τινθαλέοις ὕδασιν, θερμοῖς, αὐτόθ. 463, Νόνν. Διον. 2, 493, κλπ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τινθός, όν, «τινθόν· ἐφθὸν» (κῶδ. τιντὸν) Ἡσύχ. **II.** ὡς οὐσιαστ., ὁ ἀτμὸς χύτρας, Λυκόφρ. 36.

τίνῡμαι, ἀπαρ. **τίνυσθαι,** ποιητ. ἀντὶ **τίνομαι** (ἴδε **τίνω** II), τιμωρῶ, κολάζω, μετ' αἰτ. προσωπ., [Ζεὺς] τίνυται ὅστις ἁμάρτῃ Ὀδ. Ν. 214· οἵ.. ἀνθρώπους τίνυσθον, ὃ τίς κ' ἐπίορκον ὁμόσσῃ Ἰλ. Γ. 279, πρβλ. Τ. 260· μετ' αἰτ. πράγμ., λώβην τινύμενος, τιμωρῶν τὴν αὐθάδειαν, Ὀδ. Ω. 326· ἀπολ., τιμωρῶ, ἐκδικοῦμαι, Ἡρόδ. 5. 77. **2)** ἀπαιτῶ, ζητῶ, ὅρκον τ(ε)ινυμένας, τὸν Ἔρις τέκε πῆμ' ἐπιόρκοις, «ἤγουν ἀπαιτούσας, ζητούσας, ὃν ἡ Ἔρις ἔτεκε βλάβην τοῖς ἐπιόρκοις» Μοσχόπουλ. (ἀλλ' ὁ Τζέτζ. καὶ ὁ Πρόκλ. ἑρμηνεύουσιν ἄλλως τὸ χωρίον), Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 806· αἵματος τινύμεναι δίκαν Εὐριπ. Ὀρ. 323. **3)** τιμωρῶ, δὶς τόσα τίνυσθαι, «διπλῶς τοῦτον τιμώρει» (Τζέτζ.), «δὶς τόσα τιμωροῦ αὐτὸν» (Μοσχόπουλ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 709· ἔνδικα Ἀνθ. Π. 11. 374. **4)** ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀνταποδίδω, ἀνταμείβω, τ. κομιδὴν παιδοτροφίης Ὀππ. Κυν. 2. 349. **II.** τὸ ἐνεργ., πληρώνω ἢ ἐκτίνω ποινήν, μόνον παρὰ μεταγεν., ὡς Ὀλυμπιόδ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 58. 15, Καν. Ἀποστ.· οὕτω **τιννύω** παρὰ Πλουτ. Βρούτ. 33· πρβλ. **ἀποτιννύω, συνεκτίνω.** [Ἡ α' συλλαβὴ εἶναι μακρὰ παρ' Ἐπικ., ὅθεν ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συχνάκις φέρεται **τίννυμαι**· καὶ ὁ τύπος **τιννύω** ἀπαντᾷ παρὰ μεταγεν. παρ' Εὐριπ. ἔνθ' ἀνωτ. (ὅπερ εἶναι τὸ μόνον χωρίον τῶν δοκίμων Ἀττ. ἐν ᾧ ἡ λέξις αὕτη ἀπαντᾷ), εἶναι **τῐνύμεναι**].

τίνω· Ἰων. παρατ. **τίνεσκον** Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1327· — μέλλ. **τίσω** [ῑ] Ὅμ., Ἀττ.· ἀόρ. α' **ἔτῑσα** αὐτόθι· πρκμ. **τέτῑκα** Λυκόφρ. 765 (ἴδε **ἐκτίνω**). — Μέσ., πρῶτον παρὰ Θεόγν. 204 (μόνον **τίνυμαι** παρ' Ὅμ.)· μέλλ. **τίσομαι,** ἀόριστ. **ἐτισάμην,** Ὅμ., Ἡρόδ., Ἀττ. — Παθ., ἀόρ. **ἐτίσθην** (ἴδε **ἐκτίνω**)· πρκμ. **τέτισμαι.** — Ἐν ἐπιγραφαῖς τῆς ἀρίστης περιόδου ὁ ἐνερ. μέλλ. καὶ ἀόριστ. καὶ ὁ παθητ. ἀόριστ. ἐγράφοντο: **τείσω, ἔτεισα, ἐτείσθην.** [**τῑνω** παρ' Ἐπικ.· **τῑνω** παρ' Ἀττ., οἷον Αἰσχύλ. Πρ. 112, Σοφ. Ο. Κ. 635, Εὐριπ. Ὀρ. 7· ὡσαύτως ἐν τῇ Δωρικ. τοῦ Πινδ., οἷον Π. 2. 44, ἔτι δὲ καὶ παρὰ Σόλωνι 5. 31, ὡς καὶ παρὰ μεταγεν. ἐπιγραμματοποιοῖς, Ἰακώψ. ἐν Ἀνθ. Π. σ. 823· **τῑνω** παρὰ Θεόγν. καὶ ἐν τῇ Ἀνθολ.· — ἐν τῷ μέλλ. ἀορίστ. α' καὶ πρκμ. ἀείποτε **ῑ**]. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **τίω**). **1)** ἐνεργ., πληρώνω, καταβάλλω (ἐν ᾧ ὁ ἐνεστ. **τίω** κεῖται μόνον ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ προσφέρω τιμήν, τιμῶ, πρβλ. **τίω** I), κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, πληρώνω τὴν ποινήν, μετ' αἰτιατικῆς τῆς ποινῆς, στὶ δέ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν ἥν κ' ἐνὶ θυμῷ τίνων ἀσχάλῃς, εἰς σὲ δέ, ὦ γέρον, θὰ ἐπιβάλωμεν πρόστιμον τὸ ὁποῖον πληρώνων νὰ δυσανασχετῇς, Ὀδ. Β. 193· εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν .. τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν, ἐὰν δὲ δὲν θελήσωσι νὰ καταβάλωσι πρόστιμον τοῦ πολέμου, Ἰλ. Γ. 289· ποινὰς Πινδ. Ο. 2. 106· δίκην· Σοφ. Αἴ. 113, Ἠλ. 298, κλπ.· τινί, εἴς τινα, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 94, κλπ.· ὡσαύτως, τ. ἴσην [δίκην] Σοφ. Ο. Τ. 810· διπλῆν Πλάτ. Νόμ. 946Ε· τὸ ἥμισυ αὐτόθι 767Ε· μείζονα ἔκτισίν τινι αὐτόθι 933Ε· τὴν προσήκουσαν τιμωρίαν αὐτόθι 905Α· ὡς τὸ Λατιν. poenas dare ἢ solvere, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 798· — ἀλλ' ὡσαύτως **6)** ἐπὶ καλῆς σημασίας, πληρώνω χρέος ὀφειλόμενον, ἀπαλλάττομαι ὑποχρεώσεως, τ. ζωάγρια Ἰλ. Λ. 407· τίσειν αἴσιμα πάντα Ὀδ. Θ. 348· τ. χάριν τινὶ Αἰσχύλ. Πρ. 985· τ. γῇ δασμὸν Σοφ. Ο. Κ. 635· τ. ἰατροῖς μισθὸν Ξενοφ. Ἀπομν. 1. 2, 54· — ὡσαύτως ἁπλῶς, **γ)** πληρώνω τινὰ διά τι, ἀνταμείβω, μετὰ γενικ. πράγματος, ὦ γέρον, οὔτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω, οὔτ' Ὀδυσσεὺς ἔτι οἶκον ἐλεύσεται Ὀδ. Ξ. 166· τροφάς τινι Εὐρ. Ὀρ. 109· — οὕτω καὶ ἐν ποικίλαις φράσεσι, τ. ἀντιποίνους δύας, ἀποτίνειν ἰσοδυνάμους θλίψεις, Αἰσχύλ. Εὐμ. 268· φόνον φόνου ῥύσιον τ. Σοφ. Φιλ. 959· ἐκ δ' αἱμάτων παλαιτέρων τίνει μύσος, πληρώνει τὸ ἔγκλημα παλαιοτέρων χρόνων, Αἰσχύλ. Χο. 650· οὐδενὶ μοιριδία τίσις ἔρχεται ὧν προπάθῃ τὸ τίνειν, εἰς οὐδένα γίνεται τιμωρία ἐκ τῆς μοίρας, ὅστις ἀνταπέδωκε τὰ ἴσα δι' ὅσα πρῶτος αὐτὸς ἔπαθε, Σοφ. Ο. Κ. 228 (ἴδε ἐν τέλ., ἴδε καὶ σημ. Jebb ἐν τόπῳ)· ἀρᾶς τ. χρέος (ἴδε ἐν λ. **χρέος** I). — Σύνταξις:

1) μετ' αἰτ. τοῦ ἀποτινομένου ἢ ἀνταποδιδομένου πράγματος — σπανιώτερον μετὰ δοτικ., κράατι τίσεις, μὲ τὴν κεφαλήν σου θὰ πληρώσῃς, Ὀδ. Χ. 218· τῇ φίλῃ ψυχῇ τάδε τίσειν μ' ἔχοντα πολλὰ δυστερπῆ κακὰ Αἰσχύλ. Χο. 277. **2)** μετὰ δοτ. τοῦ προσώπου εἰς ὃν ἡ πληρωμὴ γίνεται, ἴδε ἀνωτ. **3)** μετὰ δοτ. τῆς ποινῆς, τ. θανάτῳ ἅπερ ἦρξεν ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1529· τύμμα τύμματι αὐτόθι 1430. **4)** μετὰ γενικ. τοῦ πράγματος, διὰ τὸ ὁποῖον πληρώνει τις, εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέα ἀμοιβήν, ἐὰν δὲ δὲν μοι ἀποδώσωσι τὴν προσήκουσαν ἀποζημίωσιν διὰ τοὺς βοῦς, Ὀδ. Μ. 382· τ. τινὶ ποινήν τινος Ἡρόδ. 3. 14., 7. 134, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 112, κλπ.· ὡσαύτως, τ. πληγὴν ἀντὶ πληγῆς (ἥτις εἶναι πιθανῶς ἡ πλήρης ἢ τελεία σύνταξις) ὁ αὐτ. ἐν Χο. 313· — ἀλλ' ὡσαύτως μετ' αἰτιατ. τοῦ πράγματος διὰ τὸ ὁποῖον πληρώνει τις, ὅτε τὸ τίμημα παραλείπεται, πληρώνω, παρέχω ἐξιλέωσιν διά τι, τίσειαν Ἀχαιοί.. ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσι Ἰλ. Λ. 42, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1430· οὕτω, τ. ὕβριν Ὀδ. Ω. 352· τ. φόνον ἢ λώβην τινὸς Ἰλ. Φ. 134., Λ. 142· κακὰ Θέογν. 735· διπλᾶ δ' ἔτισαν Πριαμίδαι θαμάρτια Αἰσχύλ. Ἀγ. 537· τ. μητρὸς δίκας, διὰ τὴν μητέρα σου, Εὐρ. Ὀρ. 531· — σπανιώτερον μετ' αἰτ. προσ., τίσεις γνωτὸν ἐμὸν τὸν ἔπεφνες, «τιμωρίαν δώσεις ὑπὲρ τοῦ ἐμοῦ γνωτοῦ, ὅ ἐστιν ἀδελφοῦ» (Σχόλ.), ὃν ἐφόνευσας, Ἰλ. Ρ. 34. **5)** ἀπολ., ἀνταποδίδω, εὖ πάσχειν παθόντα δ' οὐκ ἐπίστασθαι τίνειν Σοφ. Ο. Κ. 1203. **II.** Μέσ., κάμνω τινὰ νὰ πληρώσῃ διά τι, ἐκδικοῦμαί τινα, τιμωρῶ, παιδεύω, Λατιν. poenas sumere de aliquo, συχν. ἀπὸ τοῦ Ὅμ. καὶ ἐφεξῆς. — Συντάσσεται: **1)** μετ' αἰτ. προσ., Ἰλ. Β. 743, Ὀδ. Γ. 197, κλπ.· οὕτω παρ' Ἡρόδ. 1. 10, 123, Τραγ., κλπ. **2)** μετὰ γεν. τοῦ ἐγκλήματος, τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος Ἰλ. Γ. 366, πρβλ. Ὀδ. Γ. 206, Θέογν. 204, Ἡρόδ. 4. 118, κλπ.· ὡσαύτως, τ. τινὰ ἐπί τινι Θέογν. 1248· ὑπέρ τινος Ἡρόδ. 2. 27, 73. **3)** ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγματος, λαμβάνω ἐκδίκησιν διά τι πρᾶγμα, τίσασθαι φόνον, βίην τινὸς Ἰλ. Ο. 116, Ὀδ. Ψ. 31· λώβην Ἰλ. Τ. 208, κλπ. **4)** μετὰ διπλῆς αἰτ. προσώπου καὶ πράγμ., ἐτίσατο ἔργον ἀεικὲς ἀντίθεον Νηλῆα, ἔκαμε τὸν Νηλέα νὰ πληρώσῃ διὰ τὸ κακὸν ἔργον, ἐτιμώρησεν αὐτὸν δι' αὐτό, Ὀδ. Ο. 236· ὡσαύτως, τίσασθαί τινα δίκην, λαμβάνω ἐκδίκησιν ἔκ τινος προσώπου, Elmsl. εἰς Εὐρ. Μήδ. 1283 (ἕτεροι **φόνον**)· πρβλ. **ἀντι-, ἀπο-τίνω.** **5)** μετὰ δοτ. τρόπου, τίνεσθαί τινα ἀμοιβαῖς, φυγῇ Πινδ. Π. 2. 44, Αἰσχύλ. Θήβ. 638. **6)** ἀπολ., ἐκδίκησιν λαμβάνω, ἐκδικοῦμαι, ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον τισόμεθ' Ὀδ. Ν. 15, πρβλ. Ἰλ. Γ. 351, Ὀδ. Γ. 203., Μ. 378 (ἔνθα τὸ **τῖσαι** εἶναι προστ. τοῦ μέσ. ἀορ.). — Ὁ μέλλ. καὶ ὁ ἀόρ. α' ἐνεργ. καὶ μέσ. εἶναι συνηθέστατοι ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ πληρώνω καὶ πληρώνομαι, ἴδε **τίω** III· ἡ σημασία τοῦ ἐνεργ. καὶ τοῦ μέσου οὐδέποτε ἐναλλάσσονται ὡς ἔπραξάν τινες τῶν ἑρμηνευτῶν ἐν Αἰσχύλ. Χο. 650, Σοφ. Ο. Κ. 228. — Πρβλ. **τίνυμαι, τιμωρέω.**

τιὸ τιό, μίμησις τῆς φωνῆς πτηνοῦ, ἡδομένᾳ φωνᾷ· τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ Ἀριστ. Ὄρν. 237

τίοις, Αἰολ. δοτ. πληθ. τοῦ **τίς,** Σαπφὼ 160 (113).

τίος, τίως, τίω, Δωρικαὶ γενικαὶ τοῦ **σύ,** Ἀπολλών. περὶ Ἀντωνυμ. 356C.

τιός, Βοιωτ. ἀντὶ **τεός, σός,** «ἐπὶ ταύτης τῆς λέξεως Βοιωτοὶ μεταβάλλουσι τὸ **ε** εἰς **ι,** καθὸ καὶ τὸ θεὸς θιός» Ἀπολλών. περὶ Συντάξ. 135Α (395Α).

τίποτε; ἢ **τί ποτε;** τί ἄρα, τί τάχα; quid tandem? τί ποτε λέγεις, ὦ τέκνον; οὐ μανθάνω, τί θέλεις νὰ εἴπῃς, ὦ τέκνον; δὲν σὲ καταλαμβάνω, Σοφ. Φιλ. 914, 1089.

τίπτε; Ἐπικ. συγκεκομμ. τύπος τοῦ **τίποτε;** Ὅμ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 975 (λυρ.)· — συχν. πάσχει ἔκθλιψιν πρὸ δασυνομένου φωνήεντος, τίφθ' Ἰλ. Δ. 243, κ. ἀλλ.· — περὶ τοῦ τίπτε δέ σε χρεώ, ἴδε ἐν λέξ. **χρεῶ** I. 2.

τίρ, κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Ἠλείων ἀντὶ **τίς,** Συλλ. Ἐπιγρ. 11. 7, πρβλ. **τοῖρ.**

τίρος, ιος, τό, Κρητικὸν ἀντὶ **θέρος,** «τίριος θέρους. Κρῆτες» Ἡσύχ.

τις, τι, ἀόρ. ἀντωνυμ., ἐγκλίνεται δὲ ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσι· περὶ ἐξαιρέσεων ἴδε Π. 6., Π β, III. 2· — ἀλλά; **τίς; τί;** ἐρωτημ. ἀντων., ὀξύτονοι ἐν τῇ ἑνικῇ ὀνομ., παροξύτονοι δὲ ἐν πάσαις ταῖς ἄλλαις πτώσεσι. (Ἴδε ἐν λέξ. ***πός,** πρβλ. Σανσκ. kas, nakis (nemo), mâkis (nequis), kim (quid)· Ὀσκ. καὶ Οὐμβρ. pis, pid = Λατ. quis, quid, pitpit = quidquid).

Α. ἀόρ. ἀντωνυμ. **τις, τι·** — γεν. **τινος,** Ἰων. **τεο** (Ὀδ. Π. 305, Ἡρόδ.), συνηθέστερον **τευ** Ὅμ., Ἡρόδ.· Ἀττ. **του** — δοτ. **τινι** (παρ' Ὅμ. μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ **οὐ,** οὔ τινι Ἰλ. Ρ. 68, Ὀδ. Ξ. 96), Ἰων. **τεῳ** (Ἰλ. Π. 227, Ὀδ. Λ. 502), Ἀττ. **τῳ** (ὡσαύτως παρ' Ὅμ., Ἰλ. Α. 299, Μ. 328, Ὀδ. Ν. 308, Υ. 297, ἀείποτε ἐν τῷ ἀρσεν. τύπῳ)· — αἰτ. **τινα, τι·** — δοτικ. **τινε** Πλάτ. Σοφιστ. 237D· — πληθ. **τινες,** (ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις **οὔτινες** Ὀδ. Ζ. 279, καὶ **οἵτινες,** ἅτινα νῦν γράφονται: **οὔ τινες, οἵ τινες**)· οὐδ. **τινα** (ὅτιν' ἔργα τέτυκται Ἰλ. Χ. 450), **ἄσσα,** ὁπποῖ' ἄσσα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο Ὀδ. Τ. 218, Ἀττ. **ἄττα·** — γεν. **τινων,** Ἰων. **τεων** Ἡρόδ.· — δοτ. **τισι, τισιν·** αἰτ. **τινας** Ἰλ. Ο. 735, Ὀδ. Λ. 371 (οὕτω καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις **οὔστινας, ὅτινας**), οὐδ. **τινα** «Κἄποιος», «κἄτι», ὡς ἐπίθετον, χρησιμεύει δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀορ. καλουμένου ἄρθρου τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν, ὁπότε καὶ συμφωνεῖ πρὸς τὸ οὐσιαστικόν του, φίλος τις, κἄποιος φίλος, ἕνας φίλος, θεός τις, δηλ. οὐχὶ ἄνθρωπος· ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ «κἄποιος» δύναται νὰ συναφθῇ καὶ μετὰ γενικῆς πληθυντ., εἰ δέ τις θεῶν βλάπτοι, φύγοι τἂν χὠ κακὸς τὸν κρείσσονα Σοφ. Αἴ. 455, ἴδε Elmsl. εἰς Εὐρ. Μήδ. 241· ἀλλ' ἡ διάκρισις αὕτη δὲν τηρεῖται πάντοτε, οἷον ὅταν μετὰ τὸ τις θεὸς ἀκολουθῇ ἀναφορικὸν κατὰ πληθ. ἀριθμ., ἢ μάλα τις θεὸς ἔνδον οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, εἷς ἐκ τῶν θεῶν, οἱ ὁποῖοι .., Ὀδ. Τ. 40, πρβλ. Λ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

502· ἄλλοτε δὲ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὑπονοεῖται γενικὴ πληθυντ., οἷον, πείσειας ἄν τιν' (ἐξυπακουομ. ἐκείνων), οἵτινες .. ἀνάσσουσι Εὐρ. Ἑλ. 1039· καθόλου τὸ τις κεῖται ἀπολύτως ὡς ἀντωνυμία οὐσιαστικοῦ τόπον ἐπέχουσα. **II.** ἰδιαίτεραι χρήσεις: **1)** «κἄποιος» (ἐκ πολλῶν), δηλ. πολλοί, ὧδε δέ τις εἵπεσκεν Ἰλ. Η. 201, πρβλ. Ζ. 249, κλπ.· ἐνίοτε ἐπὶ εἰρωνικῆς σημασίας, οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων, Ν. 638, Ὀδ. Γ. 224· οὕτως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, Ἡρόδ. 5. 49, ἐν τέλ., Θουκ. 2. 37, κλπ.

2) πᾶς «ἐνδιαφερόμενος», πᾶς εἰς ὃν ἀποβλέπει τι, ἕκαστος, εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω Ἰλ. Β. 382· ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω, ἕκαστος ἂς ἔλθῃ μόνος του, Ρ. 254· ἵνα τις στυγέῃσι καὶ ἄλλος Θ. 515· πρβλ. Π. 209., Ρ. 227, κλπ.· οὕτω παρ' Ἀττ. ἔτι καὶ μετὰ τῆς προστακτ., τοῦτό τις .. ἴστω Σοφ. Αἴ. 416, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 346, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1187· ἀγορεύω τινὶ ἐμὲ μὴ βασανίζειν ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 629· τοὺς ξυμμάχους αὐτόν τινα κολάζειν, ὅτι εἷς ἕκαστος πρέπει αὐτὸς νὰ κολ. .., Θουκ. 1. 40, πρβλ. 6. 77· ὅ τι τις ἐδύνατο ὁ αὐτ. 7. 75· ἄμεινόν τινος Δημ. 536. 5, πρβλ. 352. 8 — τοῦτο ἐκφέρεται πληρέστερον διὰ τῆς παραθέσεως ἀντωνυμίας, οἷον, τις ἕκαστος Ὀδ. Ι. 65, Θουκ. 6. 31, κλπ.· πᾶς τις Ἡρόδ. 6. 80, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1205, Θουκ., κλπ.· ἅπας τις Ἡρόδ. 3. 113, κλπ.· οὐδεὶς ἢ μηδείς τις Εὐρ. Ἄλκ. 79· μηδένες τινὲς Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 9, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 197, κλπ. Ἐπὶ τῶν σημασιῶν τούτων ἡ ἀντων. τις συχνάκις συντάσσεται μετὰ λέξεων κατὰ πληθ. ἀριθμόν, οἱ κακοὶ .. οὐκ ἴσασι, πρίν τις ἐκβάλῃ, ἀντὶ πρὶν ἐκβάλωσι, Σοφ. Αἴ. 965· οἷς ἂν ἐπίω, ἧσσόν τις πρόσεισι, ἀντὶ ἧσσον προσίασι, Θουκ. 4. 85· ἐτόλμα τις .. ὁρῶντες ὁ αὐτ. 2. 53, πρβλ. 7. 75· μάλιστα μετὰ τὰ εἴ ἢ ἤν τις, Εὐρ. Φοίν. 244, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 62, καὶ συχν. παρὰ Ξεν. **3)** ἐν ἀναφορᾷ πρὸς ὡρισμένον πρόσωπον, ὅπερ ἐπιθυμεῖ τις νὰ μὴ ὀνομάσῃ, οὐκ ἔφασαν ἰέναι, ἂν μή τις χρήματα διδῷ (δηλ. ἂν μὴ ὁ Κῦρος ..) Ξεν. Ἀν. 1. 4, 12, πρβλ. Ἑλλ. 1. 5, 9, Ἀριστοφ. Βάτρ. 552, 554· οὕτω καὶ κατ' εὐφημισμὸν ἐπὶ πράγματος κακοῦ, ὅπερ ἀποφεύγει τις νὰ ὀνομάσῃ, ἤν τι ποιῶμεν, ἤν τι πάθωμεν Θουκ. 2. 74, κλπ.· ἐντεῦθεν καὶ ἀντὶ τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμ. τοῦ α' καὶ τοῦ β' προσώπου, ποῖ τις τρέψεται; ἀντί, ποῖ τρέψομαι; Ἀριστοφ. Θεσμ. 603, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 245, 1138, Θουκ. 4. 59, Ξεν., κλπ. **4)** ἀορίστως, ὅπου οἱ Γάλλοι ἔχουσι τὴν ἀντωνυμ. on, οἱ δὲ Ἄγγλοι they, ἡμεῖς δὲ τὸ κανείς, ἐνίοτε μετ' εἰρωνείας, φοβεῖταί τις Αἰσχύλ. Χο. 59· μισεῖ τις ἐκεῖνον Δημ. 42. 17, κλπ. **5)** τις, το, ὡς τὰ Λατ. aliquis, aliquid, ἐμφαντικῶς ἐπὶ προσώπου ἢ πράγματος, μέγας τις, μέγα τι, ηὔχεις τις εἶναι, ἐκαυχᾶσο ὅτι ἦσο μέγας τις, Εὐρ. Ἠλ. 939· εἰσὶν ὅμως τινὲς οἱ εὐδοκιμοῦντες Ἀριστ. Πολιτικ. 4, 7, 4· τὸ δοκεῖν τιν' εἶναι Μένανδρ. ἐν «Ἐμπιπραμένῃ» 3· τὸ δοκεῖν τινὲς εἶναι Δημ. 582. 27· δεῖ τινα φαίνεσθαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό, μηδενὸς ἄξιον εἶναι, ὁ αὐτ. 150. 20· κήγών τις φαίνομαι εἶμεν, ἐπὶ τέλους καὶ ἐγὼ εἶμαι κἄποιος, Θεόκρ. 11. 79· ὡσαύτως ἐν τῷ οὐδετ., οἴονταί τι εἶναι ὄντες οὐδενὸς ἄξιοι Πλάτ. Ἀπολ. 41Ε, πρβλ. Φαίδωνα 63C, Φαῖδρ. 542Ε, κλπ.· — οὕτω, λέγω τι, κἄτι λέγω, πλησιάζω πρὸς τὸ ὀρθόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό, οὐδὲν λέγω, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 339C, Πολ. 329Ε, κλπ.· ἆρ' οἴεσθέ τι ποιεῖν, οὐδὲν ποιοῦντες; ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 173C. **6)** μετ' ἐμφάσεως, ἀνήρ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κτῆνος, τις ἢ κύων Ἀριστοφ. Εἰρ. 24, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 117· ὡσαύτως τἀνάπαλιν μετά τινος ἐννοίας περιφρονήσεως, Θερσίτης τις ἦν, ὑπῆρχεν «ἕνας» Θερσίτης, Σοφ. Φιλ. 442. **7)** μετὰ κυρίων ὀνομάτων σημαίνει, ὅμοιός τις, τοιοῦτός τις, οἷον, ἤ τις Ἀπόλλων ἢ Πάν, κἄποιος Ἀπόλ. ἢ Πάν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 55· Σκύλλαν τινὰ αὐτόθι 1233· Ἀφροδίτη τις Εὐρ. Ι. Α. 1264, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 181, Ὄρν. 512, Βάτρ. 912· καὶ οὕτως, ὥς τις ἥλιος Αἰσχύλ. Ἀγ. 288· ἰσθμόν τιν' Ἀριστοφ. Θεσμ. 647. **8)** μετ' ἐπιθέτων ἡ ἀντωνυμία τις λαμβάνει σημασίαν περιοριστικήν, οἷον, ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἐσσι, κἄπως θαρραλέος καὶ αὐθάδης, δηλ. λίαν θαρραλέος .., Ὀδ. Ρ. 449, πρβλ. Ἰλ. Γ. 220, Ὀδ. Σ. 382, Υ. 140· οὕτω τὸ δυσμαθὴς κολάζεται ἢ τροποποιεῖται ἐν τῇ φράσει δυσμαθής τις, κἄπως δυσμαθής, Πλάτ. Πολ. 358Α, πρβλ. Πρωτ. 340D· φόβου πλέα τις εἶ, πολὺ πλήρης φόβου, Αἰσχύλ. Πρ. 696, πρβλ. Θήβ. 977, Ἀγ. 1140· ὡς ταχεῖά τις χάρις διαρρεῖ, μετὰ πόσον μεγάλης ταχύτητος .., Σοφ. Αἴ. 1266, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 198. **9)** μετ' ἀριθμητικῶν καὶ ἐπιθέτων δηλούντων ἀριθμόν, μέγεθος καὶ τὰ ὅμοια, εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνήρ .. ἔστω, εἷς ὁποιοσδήποτε (ἀλλὰ εἷς μόνον), Ἰλ. Α. 144· ἕνα τιν' ἂν καθῖσεν Ἀριστοφ. Βάτρ. 911· δώσει δέ τι ἕν γε φέρεσθαι Ὀδ. Ο. 83· τινὰ μίαν νύκτα Θουκ. 6. 61· ἑπτά τινες, «κἄπου» ἑπτά, δηλ. περίπου ἑπτά, ὁ αὐτ. 7. 34· ἐς διακοσίους τινὰς ὁ αὐτ. 3. 111, πρβλ. 7. 87, 8. 21· οὕτω καὶ ἄνευ ἀριθμητικοῦ, ἡμέρας τινάς, μερικὰς ἡμέρας, δηλ. ἱκανάς, πολλὰς ἡμ., ὁ αὐτ. 3. 52· στρατῷ τινι, μὲ ἱκανὸν στράτευμα, ὁ αὐτ. 8. 3· ἐνιαυτόν τινα, ἓν ἔτος περίπου, ὁ αὐτ. 3. 68· οὕτως, οὐ πολλοί τινες, τινὲς οὐ πολλοί Αἰσχύλ. Πέρσ. 510, Θουκ., κλπ.· ὀλίγοι τινὲς ἢ τινὲς ὀλίγοι ὁ αὐτ. 2. 17, κλπ.· οὔ τινα πολλὸν χρόνον, οὐχὶ παρὰ πολὺν χρόνον, Ἡρόδ. 5. 48· τις στρατιὰ οὐ πολλή Θουκ. 6. 61 — οὕτω καί, ὅσος τις χρυσός, πόσον πολὺς χρυσός, μεγάλη ποσότης αὐτοῦ, τί μάλαμμα, Ὀδ. Κ. 45, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 193, κλπ.· πόσις τις ὁ αὐτ. 7. 234, Αἰσχύλ. Πέρσ. 334, κλπ.· — πηλίκος τις Ἰσοκρ. 396Α· — μετὰ τῆς ἐννοίας διαστήματος, πολλὸς γάρ τις ἔκειτο Ἰλ. Η. 156. **10)** μετ' ἀντωνυμικῶν λέξεων, ἀλλά τί μοι τόδε θυμὸς .. μερμηρίζει Ὀδ. Υ. 38, πρβλ. 380· οἷός τις, τί εἴδους ἄνθρωπος, Ἰλ. Ε. 638, κλπ.· ποῖός καὶ ὁποῖός τις Σοφ. Ἀντ. 42, Ξεν., κλπ.· τις τοιόσδε Ἡρόδ. 3. 139, Ξεν., κλπ.· τοιοῦτός τις Ξεν. Ἀνάβ. 5. 8, 7. **11)** μετὰ τοῦ ἄρθρου, **α)** ὅταν σύναρθρον οὐσιαστικὸν κεῖται ὁμοιοπτώτως πρὸς τὸ τις, οἷον, ὅταν δ' ὁ κύριος παρῇ τις, ὅταν τὸ πρόσωπον τὸ ἔχον τὴν ἐξουσίαν, ὅστις δήποτε καὶ ἂν εἶναι οὗτος, παρευρίσκηται, Σοφ. Ο. Κ. 288· τοὺς αὐτοέντας .. τιμωρεῖν τινας ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 107· κατὰ βραχύ τι τὸ πρὸς τὴν θάλασσαν Θουκ. 7. 2, πρβλ. 55· (ἀλλ' ἐν τῇ φράσει, τὸ βραχύ τι τοῦτο, 1. 140, τὸ τι προσδιορίζει τὴν λέξιν βραχὺ μετὰ τῆς σημασίας 8). **β)** παρὰ τοῖς φιλοσοφοῦσι τὸ τὸς (τονιζόμενον) ἐκφέρεται μετὰ τοῦ ἄρθρου πρὸς μερικώτερον προσδιορισμὸν γενικῆς λέξεως, ὁ τὶς ἄνθρωπος, ὁ ὡρισμένος, ἢ τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος ἄνθρωπος, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ γενικόν, ἄνθρωπος, ὁ τὶς ἵππος, ἡ τὶς γραμματική Ἀριστ. Κατηγ. 2. 2., 5. 11 κέξ.· τὸ τί, ἕν τι πρᾶγμα ἐκ τῶν καθ' ἕκαστα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τὸ ὄν· ἑνὸς γὰρ δὴ τό γε τί φήσεις σημεῖον εἶναι, τὸ δὲ τινὲ δυοῖν, τὸ δὲ τινὲς πολλῶν Πλάτ. Σοφ. 237D, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 12, 6, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 223 — καὶ τὸ ἀρσ. τὸς κεῖται καθ' ἑαυτὸ ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας, τὸ μεῖζον τοῦθ' .. ἑτέρου λέγεται· τινὸς γὰρ λέγεται μεῖζον, μεγαλείτερόν τινος τῶν καθ' ἕκαστα, Ἀριστ. Κατηγ. 7, 1. **γ)** συχν. ἐν ἀντιθετικαῖς προτάσεσιν, ὁ μέν τις .., ὁ δὲ .. Εὐρ. Μηδ. 1141, Πλάτ., κλπ.· ὁ μέν τις .., ἄλλος δὲ .. Εὐρ. Ι. Τ. 1407· ὁ μέν .., ὁ δέ τις .. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 15· πληθ., οἱ μέν τινες .., οἱ δὲ .. Θουκ. 2. 91, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 127, Ξεν. Κύρ. 3. 2, 10, κλπ.· οἱ μέν .., οἱ δέ τινες .. αὐτόθι 6. 1, 26, κλπ. — ὡσαύτως συνάπτεται μετ' ἄλλων λέξεων πρὸς ἃς ἐναλλάσσεται, ὁ μέν τις .., ὁ δέ τις .., ἕτερός τις .. ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 2, 6· ὁ μέν .., ἕτερος δέ τις .., ὁ δὲ .., κλπ., Ἀριστοφ. Πλ. 162 κέξ.· — οὕτως ἐν τῷ οὐδ., τὸ μέν τι .., τὸ δέ τι .. Πλάτ. Ἐπ. 358Α· τὸ μέν τι .., τὸ δὲ .. Ἡρόδ. 3. 40· ἐπὶ ἐπιρρ. σημασίας, τὸ μέν .., τὸ δέ τι .., ἐν μέρει μέν .., ἐν μέρει δὲ καί πως .., Πολύβ. 1. 73, 4· τὸ δέ τι διαμένει ἀμετάβλητον καθ' ὅταν τὸ ἄρθρον εἶναι πληθ., τὰ μέν τι μαχόμενοι, τὰ δὲ καὶ ἀναπαυόμενοι Ξεν. Ἀνάβ. 4. 1, 14· — ὡσαύτως, τὸ δέ τι .., ἀλλ' ἐν μέρει .., χωρὶς νὰ προηγῆται τὸ μέν, Θουκ. 1. 107, πρβλ. 118., 7. 48. **12)** τὸ οὐδέτ. τι εἶναι ἐν χρήσει, **α)** περιληπτικῶς, ἦν τι καὶ ἐν ταῖς Συρακούσαις, ὑπῆρχε μερίς τις .., ὁ αὐτ. 7. 48· τῶν ἄλλων οὔ πέρ τι πεφυγμένον ἔστ' Ἀφροδίτην, οὔτε θεῶν, οὔτ' ἀνθρώπων, οὐδεμία τάξις, οὐδείς, οὔτε θεῶν, κτλ., Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀτρ. 34, πρβλ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 143. **β)** κατ' εὐφημισμὸν ἐπὶ κακοῦ τινος, ἴδε ἀνωτ. 3. **γ)** συναπτόμενον μετὰ ῥημάτων, κἄπως, κατά τινα βαθμόν, «καθόλου», ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι Ἰλ. Ε. 421· παρεθάρρυνέ τι αὐτοὺς Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 7, κλπ.· καὶ ἔτι μᾶλλον ὡς ἐπίρρ. μετ' ἐπιθέτων ἢ ἄλλων ἐπιρρημάτων, οὕτω δή τι ἰσχυραί, οὕτω δή τι πολύγονον Ἡρόδ. 3. 12, 108, πρβλ. 4. 52· οὕτω καί, ὀλίγον τι ἧσσον Ὀδ. Ο. 365· οὐδέ τι μᾶλλον Ἡρόδ. 6. 123, κλπ.· ἧσσόν τι Θουκ. 3. 75, κλπ.· οὐ πάνυ τι, πολύ τι, σχεδόν τι, ὡσαύτως συνημμένως μετὰ τοῦ οὐδέν, μηδέν· οὐδέν τι πάντως Ἡρόδ. 6. 3· μηδέν τι μᾶλλον Σοφ. Αἴ. 280· οὐδέν τι λίαν Εὐρ. Ἀνδρ. 1234· — ὡσαύτως ἔχομεν, καί τι καί .. ὑποψίᾳ, ἐν μέρει καὶ ἕνεκα ὑποψίας, Θουκ. 1. 107· καί πού τι καὶ Πινδ. Ο. 1. 43, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 274, 308. **13)** τίς τε, συχν. παρ' Ὁμ., ὡς ὅτε τίς τε, ἀντὶ ὥστε τις, Ἰλ. Γ. 33., Δ. 141, κλπ., πρβλ. Δινδ. εἰς Σοφ. Φιλ. 861· — ἂν καὶ ἐνίοτε τὸ τε εἶναι αὐστηρῶς συνδεσμικόν, Ὀδ. Τ. 205, κλπ. **14)** ἤ τις ἢ οὐδείς, σχεδὸν οὐδείς, Ἡρόδ. Γ. 140, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 45· ἤ τι ἢ οὐδέν, ὀλίγον ἢ οὐδέν, σχεδὸν οὐδέν, Πλάτ. Ἀπολ. 17Β· ἢ οὐδεὶς ἤ τις Δίων Κ. 41. 62· οὕτω, vel duo, vel nemo, Pers. Sat. 1. 3. **15)** τὸ τις κεῖται πλεοναστικῶς ἐν φράσεσιν οἷαι τὰ οὐδέν τι ἢ μηδέν τι, ἴδε ἀνωτ. 12. γ. **β)** ἐπαναλαμβάνεται ἐν συνεχέσι προτάσεσιν, ὅσα λέγει τις ἢ πράσσει τις ἢ ψέγειν ἔχει Σοφ. Ἀντ. 689· εἴ τις δύο ἢ καὶ πλέους τις ἡμέρας λογίζεται ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 944, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 1218· (ἐν ᾧ τὸ τις ἐνίοτε παραλείπεται ἐν τῇ πρώτῃ προτάσει, οὔτε φωνὴν οὔτε του μορφὴν βροτῶν Αἰσχύλ. Πρ. 21, πρβλ. Σοφ. Τρ. 3, Ἀριστοφ. Ὄρν. 465, Πόρσ. εἰς εἰς Εὐρ. Ἑκάβ. 374) — ἀλλ' ἐν Εὐριπ. Ἀνδρ. 734· ἔστι γάρ τις οὐ πρόσω .. πόλις τις, ἡ ἐπανάληψις φαίνεται ὅλως πλεοναστική, ὡς καὶ παρ' Αἰσχύλ. Ἰκ. 57 κέξ., Εὐμ. 549 κέξ., πρβλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ἑκάβ. 1161, Elmsl εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 569. **16)** τις ἐνίοτε παρὰ ποιηταῖς παραλείπεται, οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ χεῖρας ὄνοιτο (ἐξυπακ. τις) Ἰλ. Ν. 287, πρβλ. Χ. 199, Σοφ. Ο. Κ. 1226· οὕτω καὶ παρὰ Ξενοφ. ἐν Συμπ. 5. 2, Πλάτ. Γοργ. 456D· ἂν καὶ πολλὰ χωρία πλημμελῶς ἀναφέρονται ἐνταῦθα, Ἕρμ. εἰς Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 316, πρβλ. 612. 6) ἐνίοτε ὡσαύτως παραλείπεται τὸ τις ὅταν ἕπηται γενικὴ ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτωμένη, οἷον ἢ [τις] τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς Σοφ. Αἴ. 190· ἢν γαμῇ ποτ' αὐτὸς ἢ [τις] τῶν ξυγγενῶν Ἀριστοφ. Νεφ. 1128. γ) τις συχνάκις ἐννοεῖται ἐκ τῶν ἡγουμένων, Heind. εἰς Πλάτ. Γοργ. 478C, Πρωτ. 319D.—Πρβλ. ὅστις, οὔτις, μήτις, ἄλλοτι. III. Θέσις τοῦ τις: 1) ὡς ἐγκλιτικὸν κυρίως δὲν τίθεται ἐν ἀρχῇ προτάσεως, ἀλλὰ δύναται νὰ προηγῆται τοῦ προσδιοριζομένου οὐσιαστικοῦ ὡς καὶ νὰ ἀκολουθῇ αὐτῷ, ἔστι δέ τις ποταμός, ἢ ἔστι δὲ ποταμός τις.

2) τινὲς τῶν ἐκδοτῶν τονίζουσι τὸ ἀόρ. τὶς ἔν τισι χωρίοις, οἷον τὶς ἔνδον ..; εἶναι κἀνεὶς μέσα; Αἰσχύλ. Χο. 654, πρβλ. 114, Σοφ. Τρ. 630· τὶ φημί; ἀντὶ λέγω τι; αὐτόθ. 865· ἐν παρενθετικαῖς προτάσεσι, τί οὖν (τὶς ἂν εἴποι) ταῦτα λέγεις; (Λατιν. dixerit aliquis), Δημ. 13. 6.— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ τὶς τονίζεται διὰ βαρείας καὶ ὁ Ἕρμ. ὀνομάζει αὐτὸ προκλιτικὸν ἀντὶ ἐγκλιτικοῦ. 3) τίθεται μεταξὺ τοῦ ἄρθρου καὶ τοῦ οὐσιαστ. ἐν ταῖς φιλοσοφικαῖς φράσεσιν, αἵτινες ἐσημειώθησαν ἀνωτέρω I. 11. β· καὶ ἐν τοιαύτῃ χρήσει τὸ τὶς τονίζεται. 4) παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογράφοις τὸ τις τίθεται ἐνίοτε μεταξὺ τῆς γενικῆς καὶ τῶν ἄρθρων αὐτῆς, οἷον, τῶν τις Περσέων Ἡρόδ. 1. 85· τῶν τις ἱρέων ὁ αὐτ. 2. 35· τῶν τινες Φοινίκων ὁ αὐτ. 8. 90· ἐς τῶν τι ἄλλο στομάτων τοῦ Νείλου ὁ αὐτ. 2. 179 οὕτω καὶ παρὰ μεταγενεστ. πεζογράφοις, οἷον Ἀθην. 108C, κλπ. 5) τίς τι εἶναι ἡ ὀρθὴ τάξις καὶ οὐχὶ τί τις, Ξεν. Ἀν. 4. 1, 14, Δημ. 600, 12, κλπ.

B. Ἐρωτημ. ἀντωνυμ. τίς; τί;— γεν. τίνος, Ἰων. τέο Ἰλ. Β. 225, κτλ., ἢ τεῦ Ὀδ. Ο. 509, Ἡρόδ.· Ἀττικ. τοῦ· — δοτ. τίνι, Ἰων. τέῳ Ἡρόδ. 1. 11, κ. ἀλλ.· Αἰολ. τίῳ Abr. D. Aeol. σ. 127· Ἀττικ. τῷ· αἰτ. τίνα, οὐδ. τί· — πληθ. τίνες, τίνα· γεν. τίνων, Ἰων. τέων Ἰλ. Ω. 387, Ὀδ. Υ. 192, καὶ ὡς μονοσύλλ., Ζ. 119, Ν. 200· — δοτικ. τίσι, καὶ τοῖσι Σοφ. Τρ. 984, Ἰων. τέοισι Ἡρόδ. 1. 37, πρβλ. 2. 82· αἰτ. τίνας, τίνα. — Αἰολικ. ὀνομ. τὶρ μνημονεύεται παρ' Ἡσυχ., καὶ δοτικ. πληθ. τίοις, τίοισιν, ἴδε Abr. ἔνθ' ἀνωτ.— Τοῦ πληθ. ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται μόνον ὀνομ. τίνες μετὰ γενικ. τέων, δὲν ὑπάρχει παρ' αὐτῷ δοτ. ἑνική: 1. ἐν εὐθείᾳ ἐρωτήσει, τίς; ποῖος; τί; ποῖον; Λατ. quis, quae, quid?, Ὅμ., κλπ.· κυρίως ἐν ἀρχῇ προτάσεως ἀλλ' ἡ θέσεις αὕτη δύναται νὰ μὴ τηρῆται. α) διὰ γραμματικοὺς λόγους, οἷον ὅταν κεῖται μεταξὺ τοῦ ἄρθρου καὶ τῆς μετοχῆς ἢ οὐσιαστικοῦ, τοὺς τί ποιοῦντας τὸ ὄνομα τοῦτο ἀποκαλοῦσιν; Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 1, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 206B· τῆς περὶ τί πειθοῦς ἡ ῥητορική ἐστι τέχνη; ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 454A· εἴ τις ἔροιτο, τῶν τί σοφῶν εἰσιν ἐπιστήμονες; ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 312D. β) χάριν ἐμφάσεως, ἃ δ' ἐννέπεις, κλύουσα τοῦ λέγεις; Σοφ. Ο. Κ. 412, Ἠλ. 1191· πόλις τε ἀφισταμένη τίς πω .. τούτῳ ἐπεχείρησε; Θουκ. 3. 45· μάλιστα ὅταν τὸ ῥῆμα κεῖται ἐν ἀρχῇ, ὁράσεις δὲ δὴ τί; Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1246· ἦλθες δὲ κατὰ τί; Ἀριστοφ. Νεφ. 239· διαφέρει δὲ τί; Δημ. 296. 16.— Τὸ πρόσωπον πολλάκις τίθεται κατὰ γεν. πληθ. οἷον, τίς θεῶν; Ἰλ. Σ. 182, κλπ.· καὶ ἐπὶ πραγμάτων ἢ καταστάσεων τὸ οὐδ. τί τίθεται συνήθως μετὰ γενικῆς ἑνικῆς παντὸς γένους, οἷον, πρὸς τί χρείας; Σοφ. Ο. Τ. 1174· ἐλπίδων ἐς τί; ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1749· ἐν τῷ πράγματος κυροῖ; ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 314, κλπ. 2) ἐνίοτε ὡς κατηγορούμενον, τίς ὀνομάζεται; Εὐρ. Φοίν. 123· οὕτω δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἡ σύναψις τίς μετὰ δεικτικῆς ἢ κτητικῆς ἀντωνυμίας ἢ μετ' οὐσιαστικοῦ συνάρθρου, οἷον, τί τοῦτο; ὡσαύτως μετὰ τοῦ πληθ. ἀντωνυμίας, τί ταῦτα; αὐτόθι 382, Ἀνδρ. 548, κλπ.· τί γὰρ τάδ' ἐστίν; Ἀριστοφ. Νεφ. 200· τί ποτ' ἐστίν, ἃ διανοούμεθα; Πλάτ. Θεαίτ. 154E· τί ποτ' ἐστὶ ταῦτα; αὐτόθι 155C· σκεπτέον τί τὰ συμβαίνοντα ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 508B· οὕτω κεῖται τὸ οὐδ. τί ὡς κατηγορούμενον ἀρσενικοῦ ἢ θηλυκοῦ ὑποκειμένου, τί νιν προσείπω; Αἰσχύλ. Χο. 997· τί σοι φαίνεται ὁ νεανίσκος; Πλάτ. Χαρμ. 154D· — ὡσαύτως, τίς δ' οὗτος ἔρχεαι; τίς εἶσαι σὺ ὁ ἐρχόμενος; Ἰλ. Κ. 82, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 328, πρβλ. 388, Ἀντ. 7, 218, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 499· καὶ ἀναστρεφομένης τῆς τάξεως, τήνδε τίνα λεύσω ..; τίς εἶναι αὕτη τὴν ὁποίαν βλέπω; Εὐρ. Ι. Α. 821, πρβλ. Πλάτ. Κρίτωνα 43C· τίνι οὖν τοιούτῳ φίλους ἂν θηρῴην; διὰ τίνος τοιούτου μέσου ..; Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 9· τί τοσοῦτον νομίζοντες ἠδικῆσθαι; ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 4, 53 τί με τὸ δεινὸν ἐργάσει; Εὐρ. Βάκχ. 492, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 598, 1488, κλπ.· τίν' ὄψιν σὴν προσδέρκομαι; τί πρόσωπον εἶναι αὐτὸ 'ποῦ σὲ βλέπω νὰ ἔχῃς; Εὐρ. Ἑλ. 557· ποῖ, .. καὶ παρὰ τίνας τοὺς ὑμᾶς; τίνες εἶσθε σεῖς πρὸς τοὺς ὁποίους [νὰ ἔλθω]; Πλάτ. Λῦσις 203B·— τὸ ἄρθρον προτάσσεται τοῦ ἐρωτημ. τίς, ὅταν ὁ λέγων μέλλῃ ἀμέσως νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἰδίαν του ἐρώτησιν, ληφθήσῃ .. Πανήμου εἰκάδι καὶ Λώου — τῇ τίνι; τῇ δεκάτῃ; Καλλ. Ἐπιγράμμ. 45·— παρὰ Κωμικοῖς ὡσαύτως, τὸ τί; Ἀριστοφ. Νεφ. 775, Εἰρ. 696, Ὄρν. 1039· Πλ. 902, κλπ.· καὶ μετὰ πληθ. ἄρθρου, τὰ τί; Ἀριστοφ. Εἰρ. 693. 3) μετὰ κυρίων ὀνομ. (ἴδε τις ἀόρ. I. 1, 7), εἰς δήλωσιν θαυμασμοῦ, τίς Κύπρις ἢ τίς Ἵμερος; Σοφ. Ἀποσπ. 710· τίς σε Θηρικλῆς ποτε ἔτευξε; (εἰρωνικῶς) Εὔβουλος ἐν «Καμπυλίωνι» 2· τίς γὰρ ἢ δράκαιν' ἄμικτος ἢ Χίμαιρα πύρπνοος; Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδι» 1. 3. 4) ἡ ἐρώτησις τροποποιεῖται μεταβαλλομένης τῆς ἐγκλίσεως: τί ἂν ἢ κεν, μετ' εὐκτ. ἐκφέρει ἰσχυρὰν ἀμφιβολίαν, τίς θὰ ἠδύνατο νά ..; τίς θά ..; τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτ'; Ὀδ. Φ. 259· τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειε δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ; Ἰλ. Κ. 303, κλπ.· (σπανίως μετὰ τῆς ὁριστικῆς ἐπὶ τοιαύτης χρήσεως, οἷον Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 73)· — τίς ἂν δοίη; ὡς τὸ πῶς ἄν, Σοφ. Ο. Κ. 1100, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1448·— οἱ ποιηταὶ ὅμως παραλείπουσιν ἴσως τὸ ἂν ἢ κεν μετὰ τῆς εὐκτ., ὅταν ἡ ἀμφιβολία γίνηται πλέον ἄρνησις, τί σοι φάμενος ἢ τί ῥέξας τύχοιμ' ἄν ..; Αἰσχύλ. Χο. 315· τεάν, Ζεύς, δύνασιν τίς ἀνδρῶν ὑπερβασία κατέχοι; Σοφ. Ἀντ. 604· — ἀλλὰ τὸ τίς μεθ' ὑποτακτικῆς ἐκφέρει σκέψιν ἐὰν πρέπῃ τι νὰ πραχθῇ ἢ οὐχί, τί νὰ πράξω; τί νὰ εἴπω; Herm. Vig. ἀρ. 108. 5) ἐρώτησις διὰ τοῦ τίς ἰσοῦται πολλάκις πρὸς ἄρνησιν ἰσχυράν, τῶν δ' ἄλλων τίς κεν οὐνόματ' εἴποι; Ἰλ. Ν. 260· τίς ἂν ἐξεύροι ποτ' ἄμεινον; Ἀριστοφ. Πλ. 498· τίνες ἂν δικαιότερον .. μισοῖντο; Θουκ. 3. 64, κλπ. 6) τίς ἤ ..; ἀντὶ τίς ἄλλος ἤ ..; Ξεν. Οἰκ. 3, 3. 7) ἐνίοτε δύο ἐρωτήσεις γίνονται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει διὰ δύο διαφόρων πτώσεων τοῦ ἐρωτηματ. τίς, οἷον ἐκ τίνος τίς ἐγένετο; δηλ. τίς εἶναι καὶ ἐκ τίνος κατάγεται, Wytt. Ep. Cr. σ. 181· ἡ οὖν δὴ τίσι τί ἀποδιδοῦσα τέχνη δικαιοσύνη ἂν καλοῖτο; Πλάτ. Πολ. 332D· τί λαβόντα τί δεῖ ποιεῖν Δημ. 50. 15·— ὁμοία ἀναδίπλωσις τῆς ἐρωτήσεως γίνεται συναπτομένου τοῦ τίς μετ' ἄλλων ἐρωτηματικῶν λέξεων, τίς πόθεν εἷς ἀνδρῶν Ὀδ. Λ. 170, πρβλ. Σοφ. Τρ. 421. 8) τίς μετὰ μορίων· οἷον, τίς γάρ; Λατιν. quisnam? τίς τῷ ὄντι; ποῖος τάχα; τίς γάρ σε θεῶν .. ἧκεν; Ἰλ. Σ. 182, πρβλ. Β. 803, κλπ.· ἴδε κατωτ. 9. ζ. 6) τίς δέ; πρὸς ἔκφρασιν ἀνυπομονησίας, ὦ κοῦραι, τίς δ' ὔμμιν .. πωλεῖται; Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 169, πρβλ. Ἕρμ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 1049. γ) τίς δή; τίς λοιπόν; τίς δή κεν βροτὸς .. ἄζοιτ' ἀθανάτους Θέογν. 747· τίς δῆτα; Σοφ. Αἴ. 518. δ) τίς ποτε; τίς ἆρά γε; ποῖος τῷ ὄντι; τίς ποτε ὢν γενεὰν καὶ τίνα ποτὲ φύσιν ἔχων; Ξεν. Κύρ. 1. 1, 6, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 975· τίς δήποτε; ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 93. 9) αἱ χρήσεις τοῦ οὐδ. τί; εἶναι πολλαὶ καὶ ποικίλαι·

α) τί; καθ' ἑαυτό, ὡς ἁπλῆ ἐρώτησις, ὡς καὶ νῦν, Αἰσχύλ. Θήβ. 336·—περὶ τοῦ ὅτι τί; ὅ τι τί δή; ὅ τι δὴ τί; ἴδε ἐν λ. ὅ τι I. 2·— περὶ τοῦ ὡς τί; ἴδε ἐν λ. ὡς Ζ. I. β) τί τοῦτο; τί ταῦτα; ἴδε ἀνωτ. 2. γ) τί μοι; τί σοι; τί πρὸς ἐμέ; τί πρὸς σέ; Σοφ. Φιλ. 753, κλπ.· μετὰ γεν., τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς; «τί ἔχω νὰ κάμω μέ ..;» Ἰλ. Φ. 360· τί δέ σοι ταῦτα ἢ τοῦτο; Ἀριστοφ. Λυσ. 514, Ἐκκλ. 521 (ἔνθα ὁ ἀποκρινόμενος ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐρώτησιν ἐν πλαγίῳ λόγῳ, ὅ τι μοι τοῦτ' ἔστιν;) ἀλλὰ δὴ τί τοῦτ' ἐμοί; Δίφιλ. ἐν «Ἐμπόρῳ» 1· τί ἐμοὶ καὶ σοί, γύναι; τί [κοινὸν] ὑπάρχει μεταξὺ ἐμοῦ καὶ σοῦ; «τί ἔχω νὰ κάμω μὲ σέ;» Εὐαγγ. κ. Ἰω. β' 4· σοὶ δὲ καὶ τούτοισι πρήγμασι τί ἐστι; τί ἔχεις σὺ (τίνα σχέσιν ἔχεις) μὲ ταῦτα τὰ πράγματα; Ἡρόδ. 5. 33· τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασάνῳ; Δημ. 855. 6·— ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμές; Θεόκρ. 15. 89 ἢ μετ' ἀπαρ., τίς γάρ μοι τοὺς ἔξω κρίνειν; Α' Ἐπιστ. πρ. Κορ. ε' 12·— ἴδε εἰμὶ Γ. III. 2. δ) τί μαθών; τί παθών; ἴδε ἐν λ. μανθάνω v. ε) τί; ὡσαύτως συχνάκις κεῖται, ὡς καὶ νῦν, ἀπολ. ὡς ἐπίρρ.· πῶς; διὰ τί; τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; Ἰλ. Α. 362. 414, κλπ.· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ.· πλῆρες δέ, διὰ τί; πρβλ. τίη. ζ) τί μετὰ μορίων·— τί γάρ; διὰ τί ὄχι; πῶς ἄλλως; Λατιν. quid enim? quid ni? καὶ οὕτω κατήντησε νὰ σημαίνῃ βεβαίως, ἀναμφιβόλως, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1239, Χο. 880, Εὐμ. 678, κλπ.· ἐν χρήσει ἐν καταφατικαῖς ἀποκρίσεσι, Πλάτ. Φαῖδρ. 258D, Θεαίτ. 209B, κ. ἀλλ., ὅπως εἰσαγάγῃ ἀντίρρησιν, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 10, 1· ἴδε γὰρ III. 1· — τί δαί; ἴδε ἐν λ. δαί· — τί δέ; ὅπερ χρησιμεύει εἰς ταχεῖαν μετάβασιν εἰς ἕτερον ζήτημα, τὸ Λατ. quid vero? Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 288C, κ. ἀλλ.· τί δέ, εἰ ..; ἀλλὰ τί ἐάν ..; Εὐριπ. Ἠλ. 1043· τί δ' ἄν, εἰ ..; Ἀριστοφ. Θεσμ. 773· τί δ' ἤν ..; ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1445· τί δέ, εἰ μή ..; τί ἄλλο εἰ μή ..; quid aliud nisi ..? Ξεν. Οἰκ. 9. 1, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 941, Φιλ. 421· οὕτω, τί δὲ δή; τί δή; τί δή ποτε; διὰ τί ἆρά γε; διὰ τί λοιπόν; τί ἐννοεῖς; πρὸς ἔκφρασιν ἐκπλήξεως, Πλάτ. Γοργ. 469A, Σοφ. 241D·— οὕτω καί, τί δῆτα; πῶς, παρακαλῶ; τί δῆτ' ἄν, εἰ ..; Ἀριστοφ. Νεφ. 154·— τί μή; διὰ τί ὄχι; Λατ. quidni? λίαν σύνηθες ὡς παρένθεσις παρὰ τοῖς Τραγ., π. χ., Σοφ. Αἴ. 668· — τί μήν; διὰ τί ὄχι; δηλ. βεβαίως, μάλιστα, σχεδὸν ὡς τὸ τί

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γάρ; Πλάτ. Θεαίτ. 163Ε, κλπ.— τί μὴν οὔ; ὡς ἀπόκρισις εἰς ἐρώτησιν, Σοφ. Ἠλ. 1280· — τί νυ; διὰ τί λοιπόν; Ἰλ. Α. 414, κλπ.· — τί οὔ; πῶς ὄχι; Λατ. quidni? ὡς καταφατικὴ ἀπόκρισις, Τραγ.· τί δ' οὔ; παρενθετικῶς, Σοφ. Ἀντ. 460·— τί οὐ καλοῦμεν; δηλ. καλέσωμεν, Ἀριστοφ. Λυσ. 1103· τί οὐ βαδίζομεν; κλπ., Πλάτ. Πρωτ. 311Α· κλπ.·— τί οὖν; πῶς οὕτω; τί λοιπόν; εἰσαγομένης ἀντιρρήσεως, Αἰσχύλ. Θήβ. 208· ἀλλά, τί οὖν ἔτ' ἂν σαίνοιμεν .. μόρον; αὐτόθι 704· τί οὖν οὐκ ἐρωτᾷς; Πλάτ. Λῦσις 211D — τί ποτε; ἴδε **τίποτε**; **τίπτε**;

η) μετὰ συνδέσμων ἐπιτασσομένων· — τί ὅτι ..; πῶς συμβαίνει νά ..; Στράττις ἐν Ἀδήλ. 4, Εὐαγγ. κ. Λουκ. β', 49, κλπ.· — μετὰ συνδέσμων προτασσομένων, ἵνα τί; ἴδε ἐν λέξ. **ἵνα** Π. 3. γ. θ) μετὰ προθέσεων, **διὰ τί**; μεταγενέστερ. **διατί**; Ἀττ.·— ἐκ τίνος; διὰ ποίαν αἰτίαν; Ξεν. Ἀνάβ. 5. 8, 4·—**ἐς τί**; μέχρι τίνος σημείου, ἕως πότε; ἐς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς; Ἰλ. Ε. 465· ἀλλ' ὡσαύτως, πρὸς τίνα σκοπόν; Σοφ. Τρ. 403, πρβλ. Ο. Κ. 524·— **κατὰ τί**; πρὸς τίνα σκοπόν; Ἀριστοφ. Νεφ. 239· **πρὸς τί**; =**κατὰ τί**; Σοφ. Ο. Τ. 766, 1027, κλπ. **II.** ἡ **τίς** ἐνίοτε εἶναι ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ **ὅστις** ἐπὶ πλαγίας ἐρωτήσεως, κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' εὐκτ., ἠρώτα δὴ ἔπειτα, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι Ὀδ. Ο. 423, πρβλ. Ρ. 368· οὐδ' ἔχω τίς ἂν γενοίμαν Αἰσχύλ. Πρ. 905· καὶ μεθ' ὑποτ., οὐκ ἔχω τί φῶ ὁ αὐτ. ἐν Χο. 91, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 48, κλπ.·— ἀλλ' ἐκ τῆς ζωηρότητος τοῦ λόγου τῆς συνήθους ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ κατὰ τὴν διήγησιν τὸ ῥῆμα τῆς πλαγίας ἐρωτήσεως συχνάκις ἐκφέρεται καθ' ὁριστικὴν ὡς εἰ ἡ ἐρώτησις ἦν εὐθεῖα, ἐπισκεψώμεθα τίνες πέπανται Ξεν. Ἀν. 3. 3, 18· εἰπέ, τίνα γνώμην ἔχεις αὐτόθι 2. 2, 10· **ὅστις** καὶ **τίς** συχνάκις συνάπτονται, ὡς πύθοιθ' ὅ τι δρῶν ἢ τί φωνῶν ῥυσαίμην Σοφ. Ο. Τ. 71, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 489 κέξ., 617, 623· — παρὰ μεταγενεστ. καὶ μετ' ἀπαρεμφ., τί πράττειν οὐκ ἔχω Αἴσωπ. 295, πρβλ. Διον. Ἀλ. 6. 26, Ψευδολουκ. Φιλόπατρις 29. β) ἐνίοτε ὡσαύτως οὐχὶ ἐν πλαγίαις ἐρωτήσεσι, Σοφ. Ἠλ. 316· καὶ παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ἴδε Ἰακώψ. ἐν Ἀνθ. Π. σελ. 88, 740· — ἀλλαχοῦ, οἷον Σοφ. Ἠλ. 1176, Τρ. 339, Ο. Κ. 1144, εἶναι ζήτημα στίξεως· ἴδε Δινδ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. ἔνθ' ἀνωτ. 2) **τίς**; **τί**; μετὰ μετοχῆς ἑπομένης ῥηματικῆς προτάσεως σχηματίζει μίαν μόνην πρότασιν ἐν ᾧ παρ' ἡμῖν ἀπαιτοῦνται δύο προτάσεις, εἴρετο τίνες ἐόντες ἄνθρωποι .. ταῦτα προαγορεύουσι; ποῖοι εἶναι καί ..; Ἡρόδ. 1. 153· καταμεμάθηκας .. τούς τί ποιοῦντας τοὔνομα τοῦτ' ἀποκαλοῦσιν; τί ποιοῦσιν ἐκεῖνοι οὓς ..; Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 1· — οὕτω καὶ μετὰ συνδέσμων, ἀλλ' ὅταν τί ποιήσωσι νομιεῖς αὐτούς σου φροντίζειν; τί πρέπει νὰ πράξωσιν ὥστε νά ..; αὐτόθι 1. 4, 14. **III.** **τίς**; =**ποῖος**; Σοφ. Τρ. 311, Ο. Τ. 489. **IV.** =**πότερος**; ὡς παρὰ Λατ. τὸ quis? ἀντὶ τοῦ uter? (Liv.), Ξεν. Κύρ. 3. 1, 17, ἴδε Stallb. εἰς Πλάτ. Φίληβ. 52D.

Γ. Προσῳδία. Ἀμφότερα, τό τε ἀόρ. **τις** καὶ τὸ ἐρωτημ. **τίς** ἔχουσι ῑ ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσι, πλὴν ὅπου τὸ **τις** γίνεται μακρὸν ἐν τῇ μετρικῇ ἄρσει, ὥς ποτέ τις ἐρέει Ἰλ. Ζ. 462. **II.** τὸ **τί** οὐδέποτε πάσχει ἔκθλιψιν· ἡ δὲ χασμῳδία ἐπιτρέπεται μετὰ τὸ **τί** παρὰ τοῖς κωμικοῖς, οἷον, τί οὖν; Ἀριστοφ. Πλ. 94· τί ἐστι; Νεφ. 82, Ὄρν. 1036· τί, ὦ πάτερ; ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 80·— ἡ ἄδεια αὕτη εἶναι σπανία παρὰ τοῖς Τραγικοῖς, καὶ ὅλως ἀμφισβητεῖται ὑπὸ τοῦ Πόρσωνος εἰς Εὐρ. Φοίν. 892, Monk εἰς Εὐρ. Ἱππ. 975, κλπ.· ἀλλὰ νεώτεροι ἐκδόται παραδέχονται αὐτήν, τί ἐστιν; Σοφ. Φιλ. 733, 753· τί οὖν; Αἰσχύλ. Θήβ. 208, 207, Σοφ. Αἴ. 873, Φιλ. 100, κλπ.· τί εἶπας; ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1203, Φιλ. 917].

τῑσαίατο, Ἰων. ἀντὶ **τίσαιντο**.

τισιγίτης, **ου**, ὁ, δοχεῖον, σκεῦος, ἀγγεῖον, λέξις Περσική, τισιγίτης ἀργυροῦς εἷς Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς παρ' Ἀθην. 11, 784 (ἐν τῷ β' τόμῳ τῆς ἐκδ. Meineke σ. 351).

τίσις [ῑ], **εως**, ἡ, (τίω) ἀπότισις, ἀνταπόδοσις, ἐκδίκησις, τάχ' ἄν ποτε καὶ τίσις εἴη Ὀδ. Β. 76· ἐπεὶ οὔ τι τίσιν γ' ἔδεισας ὀπίσσω Ἰλ. Χ. 19, κλπ.· ἐκ γὰρ Ὀρέσταο τ. ἔσσεται Ἀτρείδαο, τιμωρία, ἐκδίκησις διὰ τὸν φόνον αὐτοῦ, Ὀδ. Α. 40, κλπ.· συχν. παρ' Ἡροδ., τίσιν δίδωμί τινος, τιμωροῦμαι διά τινα πρᾶξιν, Λατ. poenas dare, 8. 76· τίσιν ἐκτείνειν 6. 84· τίσις ἥκει 2. 152, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 228 (ἴδε τὸ ῥῆμα **τίνω** I)· τιμωρίη τε καὶ τ. Ἡρόδ. 7. 8, 1· πρὸς κασιγνήτου τίσιν, ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ, Σοφ. Ο. Κ. 1329· ἐν τῷ πληθ., Ὀροίτεα Πολυκράτεος τίσιες μετῆλθον (ἔνθα δυνατὸν νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς προσωποποίησις, οἱονεὶ αἱ Ἐκδικήτριαι τοῦ Π., οἷον αἱ Ἐρινύες), Ἡρόδ. 3. 126, 128· τῶν τοιούτων τ. Πλάτ. Νόμ. 870D. 2) δύναμις πρὸς ἀνταπόδοσιν, ἐπί τε κακῆς καὶ καλῆς σημασίας, τ. φίλων τε .. ἐχθρῶν τε Θέογν. 337, πρβλ. 345.

Τῑσῐ-φόνη, ἡ ἡ ἐκδικήτρια τῶν φόνων, μία τῶν Ἐρινύων, Ὀρφ. Ὕμν. 682, Ἀργ. 966.

τῑταίνω, κατ' Ἐπικ. ἀναδιπλ. ἀντὶ **τείνω**, **τανύω**, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., παρατ. καὶ ἀόρ. ἐνεργ.· καὶ κατὰ παρατ. καὶ μέσον ἀόρ.· καὶ κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. παθητ.·— τείνω, τεντώνω, τόξα τιταίνων, τανύων, Ἰλ. Θ. 266· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐτιταίνετο καμπύλα τόξα Ε. 97· Τυδείδῃ ἐπὶ τόξα τιταίνετο Λ. 370, πρβλ. Ὀδ. Φ. 259· φόρμιγγα τιτηνάμενος, τονίσας τὴν φόρμιγγα, Ὀρφ. Ἀργ. 253· ὅθεν, τιταίνει ψίθυρον εὐήθη νόμον, παίζει μέλος ἐπὶ τῶν καλῶς ἐντεταμένων χορδῶν, Ἀριστοφ. παρὰ τῷ Σχολ. Ὀρνίθ. 11. 2) ἐκτείνω, τεντώνω, ἀνοίγω, περὶ μέσσῳ χεῖρε τίτηνας Ἰλ. Ν. 334· χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα, ἐξέτεινεν, Θ. 69· ἁπλώνω, προπάροιθε θρόνων ἐτίταινε τραπέζας Ὀδ. Κ. 354. — Παθ., ἐκτείνομαι, τῇ καὶ τῇ Διον. Π. 637, πρβλ. 92, 116, κλπ. 3) ἐλαύνω μετὰ πάσης δυνάμεως, ἅρμα τιταίνειν Ἰλ. Β. 390· βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον .. τιταίνετον Ν. 704· ἀπολ., σφῶϊ τιταίνετον, «ὑμᾶς αὐτοὺς ἐπείγετε πρὸς τὸν δρόμον» (Σχόλ.), Ψ. 403.

4) Παθ., ἐκτείνω τὰς δυνάμεις μου, καταβάλλω πολλὰς προσπαθείας, κυρίως κατὰ μετοχήν, ἂψ ὤσασκε τιταινόμενος, «τὸ τιταινόμενος σχῆμα ὠθοῦντος δηλοῖ, ὃς χεῖράς τε καὶ πόδας τιταίνει βιαζόμενος τὸ ὠθούμενον» (Εὐστ.), Ὀδ. Λ. 599· ἐπὶ ἵππου δρομαίως καλπάζοντος, τιταινόμενος πεδίοιο, ἐπειγόμενος ἐπὶ τῆς πεδιάδος (ventre à terre), Ἰλ. Χ. 23· ἵππος ἄνακτα ἕλκει πεδίοιο τιταινόμενος σὺν ὄχεσφιν Ψ. 518· οὕτως ἐπὶ πτηνῶν, τιταινομένω πτερύγεσσιν Ὀδ. Β. 149· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου τρέχοντος πάσῃ δυνάμει, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 229· γυῖα τιταινόμενος Ἀνθολ. Πλαν. 105 — ἐπὶ ποταμῶν, τ. κατ' ὄρεσφι Ὀππ. Ἀλ. 1. 22· ἐπὶ χρόνου, ἦν δὲ τιταινομένη τριτάτη ὥρα, ἐπερχομένη ταχέως, σπεύδουσα, Νόνν. Ἰω. ιθ', στίχ. 15. 5) παρὰ μεταγεν. ἐκτείνω, τείνω, ὄμμα τιταίνειν Μανέθων 4. 490, κλπ.· τ. ὄμμα εἴς τι Νόνν. Δ. 7. 283· τ. ψιθύρισμα, συρίζειν ἰσχυρῶς, αὐτόθι 1. 31· κλπ. — Παθητ., ἐκτείνομαι ἢ τεντώνομαι, περὶ τοῦ δέρματος, Ἱππ. 1153F, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1, 5, κλπ.· μεταφορ., ἡ ἐδύνη τ., ἐπιτείνεται, γίνεται ἰσχυρά, Ἱππ. 652. 47. **II.** ἐν Ἡσ. Θεογ. 209, **τιταίνω** λέγεται ὅτι σημαίνει τίσιν ἢ τιμωρίαν λαμβάνω (ὥσπερ ἐκ τοῦ **τίω**), φάσκε δὲ τιταίνοντας .. μέγα ῥέξαι ἔργον,— ἀλλ' ἡ ἔννοια εἶναι ὅτι ὁ Οὐρανὸς ἐκάλει τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ Τιτᾶνας, ὡς ἐκτείνοντας τὰς χεῖρας αὐτῶν εἰς ἀδικίας· ἀληθῶς ὁ ποιητὴς ἔχει ῑ· ἀλλὰ τοῦτο ἐγένετο διὰ τὸ ῑ ἐν τῷ **Τιτᾶν**· πρβλ. **πιφαύσκω**. — Καθ' Ἡσύχ.: «τιταίνειν· σπεύδειν, τείνειν, κραδαίνειν, ἕλκειν, τίσιν λαμβάνειν, τιμωρεῖν».

Τῑτᾶν, **ᾶνος**, ὁ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **Τιτᾶνες**, Ἐπικ. καὶ Ἰων. **Τιτῆνες**, οἱ, δοτ. **Τιτῆσι**, Ἐπικ. **Τιτήνεσσι**· — γένος θεῶν καθημένων ὑπὸ τὸν Τάρταρον, Ἰλ. Θ. 481 (ἔνθα μνημονεύονται δύο, ὁ Ἰαπετὸς καὶ ὁ Κρόνος), θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας τοὺς ὑποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται Ξ. 279· Τιτῆνές τε θεοί, τοὶ ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες Τάρταρον ἀμφὶ μέγαν, τῶν ἐξ ἄνδρες τε θεοί τε Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 336· κατὰ τὸν Ἡσ. ἐν Θεογ. 133, ἡ «(Γαῖα) Οὐρανῷ εὐνηθεῖσα τέκ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην, Κοῖόν τε Κρεῖόν θ', Ὑπερίονά τ' Ἰαπετόν τε, Θείην τε Ῥεῖάν τε, Θέμιν τε Μνημοσύνην τε, Φοίβην τε χρυσοστέφανον Τηθύν τε ἐρατεινήν· τοὺς δὲ μεθ' ὁπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης, δεινότατος παίδων»·— κατὰ πρῶτον δὲ κατῴκουν ἐν οὐρανῷ, ὅθεν καλοῦνται **Οὐρανίωνες** ἔτι καὶ ἐν Ἰλ. Ε. 898· ἀλλ' ἐπικρατήσας ὁ Ζεὺς κατέρριψεν αὐτοὺς εἰς τὸ σκότος τὸ ὑπὸ τὸν Τάρταρον· ὁ δὲ ἀγὼν αὐτῶν κατὰ τοῦ Διός, οὐ βοηθοὶ ἐγένοντο οἱ ἑκατόγχειρες Κότος, Βριάρεως καὶ Γύης, ἐκτίθεται ἐν ἐκτάσει ἐν τῇ Ἡσ. Θεογ. 616—736, ἔνθα καλοῦνται ἀείποτε Τιτῆνες θεοί. — Τὸν μῦθον τοῦτον δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν πρὸς τὴν ἀνταρσίαν τῶν υἱῶν τοῦ Ἀλωέως ἐν Θεσσαλίᾳ, Ὀδ. Λ. 305· οὔτε πρὸς τὴν ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων Γιγάντων προσβολὴν τοῦ οὐρανοῦ). Πολλὰ ἄλλα ὀνόματα Τιτάνων μνημονεύονται ὑπὸ τῶν μετέπειτα ποιητῶν, οἷον **Ἄτλας**, Αἰσχύλ. Πρ. 427· **Προμηθεύς**, Σοφ. Ο. Κ. 56, Εὐρ. Φοίν. 1122· **Θέμις** ἡ μήτηρ τοῦ Προμηθέως καλεῖται **Τιτανίς**, ὡς παρ' Ἡσ., Αἰσχύλ. Προμ. 874· ἂν καὶ αὐτόθι 205, ὁ Προμηθεὺς φαίνεται ὅτι χωρίζει ἑαυτὸν ἀπ' αὐτῶν· πρβλ. **Τιτανίς**. — Παρὰ μεταγεν. πάντες οἱ ἀπόγονοι τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας καλοῦνται Τιτᾶνες, καὶ παρὰ Λατίνοις ποιηταῖς Titan οὕτω καλεῖται ὁ θεὸς Ἥλιος, πρβλ. Ἐμπεδ. 236, Ὀρφ. Ἀργ. 510· ὁ Ἀπόλλων καλεῖται οὕτως ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2342, πρβλ. 1907 (προσθῆκ.), 4725. (Ἡ ἀρχαιοτάτη ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματος ὑπάρχει παρ' Ἡσ. Θεογ. 207, ἴδε **τιταίνω**, ἐν τέλ., οἱ τιταίνοντες, ἀγωνιζόμενοι, μαχόμενοι, Λατιν. Tendones, ὡς ὁ Ἑρμ. ἑρμηνεύει τὴν λέξιν. Ἕτεροι σχηματίζουσιν αὐτὴν πρὸς τὸ **τίτας** (ἐκ τοῦ **τίνω**), «τιμωροί» Ἡσύχ., πρβλ. Ὀρφ. Ἀποσπάσμ. 8. 41, Πλούτ. 2. 996C. Ἀλλὰ πιθανῶς ἡ ῥίζα εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ τοῦ **τίταξ**=**βασιλεύς**, καὶ **τιτήνη**=**βασιλίς** παρ' Ἡσυχ.).

τιτᾶν, ὁ, «παιδεραστὴς» Ἡσύχ.

Τῑτάνια (ἐξυπακ. ἱερά), τά, ἡ ἑορτὴ τῶν Τιτάνων, Θεοδοσ. Γραμμ. 69, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 89.

τῑτᾱνικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τοὺς Τιτᾶνας, φύσις Πλάτ. Νόμ. 701C· τοῖς λεγομένοις Τιτανικοῖς πάθεσι Πλουτ. Γάλβ. 1· τόπος ὁ αὐτ. 2. 975B.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τῑτάνιος, α, ον,=τιτανικός, Ἀνέκδ. Ὀξων. 1. 101· – θηλ. **Τιτηνιάς**, **άδος**, Καλλίμ. ἐν τοῖς Σχολ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Σ. 399, Ἀπολλών. περὶ Συνδέσμ. 505, 18 ἐν τοῖς Α, Β.

Τῑτᾱνίς. Ἰων. **Τιτηνίς**, **ίδος**, ἡ, θηλ. τοῦ **Τιτάν**, Τιτανὶς θέμις Αἰσχύλ. Πρ. 874· Τ. Φοίβη ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 6, πρβλ. Ἑλ. 382 — Καθ' Ἡσύχ.: «Τιτανὶς γῆ· ἤτοι πᾶσα ἡ γῆ (ἢ) ἡ (Ἀττικὴ) ἀπὸ τῶν κατεχόντων» — προσέτι : «Τιτανίδα· τὴν Εὔβοιαν, παρόσον Βριάρεω(ς) θυγάτηρ ἦν, ἔνιοι δὲ τὴν Ἀσωποῦ φασι».

τῑτάνιος, **εως**, ἡ,=**τίτανος**, Ἀλέξ. Τραλλ. 8, σ. 471· 10, 1· 12, σ. 715.

Τῑτᾶνο-γρᾰφία, ἡ, ἱστορία τῶν Τιτάνων, «ἐν δὲ τῷ τρίτῳ τῆς Μουσαίου Τιτανογραφίας λέγεται, ὡς» κτλ. Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1178.

Τῑτᾶνο-κράτωρ, **ορος**, ὁ, νικητὴς τῶν Τιτάνων ἀλλ' ὁ γενναῖος .. καὶ Τιτανοκράτωρ ἐκάθησο Λουκ. Τίμων 4. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 120.

Τῑτᾶνο-κτόνος, **ον**, ὁ φονεύων Τιτᾶνας, ὅπλον .. μέγα Τιτανοκτόνον Βαθρ. 273 (281).

Τῑτᾶν-ολέτης, **ου**, ὁ, ὁ καταστρέφων τοὺς Τιτᾶνας, Τιτανολέτης Διόνυσος Αὐσώνειος ἐν Ἐπιγράμμ. 29.

Τῑτᾶνο-μᾰχία, ἡ, μάχη τῶν Τιτάνων, τὰ περὶ τῆς Τιτανομαχίας Διόδ. 1. 97, Ἀθήν. 277D.

τῑτᾰνόομαι, ἀλείφομαι διὰ τιτάνου, Στράβ. 505. — Καθ' Ἡσύχ.: «τιτανωμένας· γεγυψωμένας».

Τῑτᾰνό-πᾶνες, οἱ, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Μυρτίλου· ἑνικὸς τύπος μνημονεύεται παρὰ Στεφ. τῷ Βυζαντ. ἐν λέξ. **Ἀκαρνανία**.

τῑτᾰ́νος, [ῐ], ἡ, λευκὴ τις γῆ, πιθανῶς γύψος, gypsum, τιτάνῳ λευκῷ τ' ἐλέφαντι Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 141· ὡσαύτως, ζῶσα ἄσβεστος καὶ ἐσβεσμένη, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 6, 11., 4. 11, 1, Πολυϊ. Ζ', 124· ὡσαύτως, νόνις ἐκ πελεκωμένων ἢ ξυομένων μαρμάρων, τιτάνου καταγέμουσα οἵας ἦν ὁ θεὸς ὁπότε ἔξοι τοὺς λίθους Λουκ. Ἐνύπν. 6· ἐνδοθεν μὲν κατὰ τῶν λίθων τὸ αὐτοῦ ὄνομα ἔγραψεν· ἐπιχρίσας δὲ τιτάνῳ καὶ ἐπικαλύψας ἐπέγραψε τοὔνομα τοῦ τότε Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 62.— Καθ' Ἡσύχ.: «τίτανος· καὶ κονία. ἄσβεστος· οἱ δέ τι γύψου χρῖσμα»· — «Ὅμηρος μὲν κονίην λέγει τὴν ἁπλῶς κόνιν· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον τὴν τίτανον» Εὐσε. εἰς Δ. 382, 36, κλπ. Ἴσως ἐκ τοῦ θεσσαλικοῦ ὄρους **Τίτανος**· — Τιτάνοιά τε λευκὰ κάρηνα Ἰλ. Β. 735, — ὡς τὸ Λατ. creta, κρητὶς ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς νήσου Κρήτης).

τῑτᾰνό-χριστος, **ον**, κεχρισμένος διὰ τιτάνου, ἀσβεστωμένος, ἐπὶ ὄνου ἢ χοίρου τιτανοχρίστου δηλοῦσαί τινα Τζέτζ Ἐπιστ. 6. σ. 8, 1.

Τῑτᾰνώδης, **ες**, ὅμοιος πρὸς Τιτᾶνα, Τιτανικός, φρόνημα Ἀγαθαρχίδης ἐν Φωτ. Βιβλ. 458. 19· Τιτανώδεις ὀλέπειν, «καταπληκτικόν, φοβερόν» (Σουϊδ.), Λουκ. Τίμων 54· ὄρμιόν τε καὶ τιτανώδεις εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν Ἰκαρομέν. 23.

τῑτᾰ́νωτός, **ή**, **όν**, «τιτανωτὴ χρόα· γυψωτή, ἢ λευκόχροος» Ἡσύχ.

τίταξ· ἔντιμος, ἢ δυνάστης, οἱ δὲ βασιλεύς» Ἡσύχ.

τίτας [ῐ] **ου**, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ **τίτης**, = **τιμωρός**, ἐκδικητής, Αἰσχύλ. Χ.. 67.

Τῑτῆνες, οἱ, Ἰων. ἀντὶ **Τιτᾶνες**, Ὅμ., Ἡσ.

τιτῆνη, ἡ, = **βασιλίς**, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 266, «τιτῆναι· βασιλίδες» Ἡσύχ.

τίτης, ὁ, «τίται· εὔποροι, ἢ κατήγοροι τῶν ἀρχόντων» Ἡσύχ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 432.

τιτθ-εία, ἡ, τιθήνησις, ἐπιμέλεια, ἀπὸ ταύτης τῆς τιτθείας Δημ. 1312. 2.

τίτθεν· «τίκτειν» Ἡσύχ.

τιτθευτικός, **ή**, **όν**, ὁ τιτθεύων, τιτθηνῶν, τιθηνεύων, γονῆτεια τιτθευτικὴ Εὐστ. Πονημάτ. 242. 95.

τιτθεύτρια, ἡ, = **τίτθη**, Νικήτ. 164Α.

τιτθεύω, τιτθεύω, τιθηνέω, εἶμαι τροφός, ἐνεργῶ ὡς τροφός, Δημ. 1309. 16, 19. **II**. μεταβατ., θηλάζω, ἐπέχω τὴν θηλήν, παρέχω τὸν μαστόν, τρέφω, τινὰ ὁ αὐτ. 1311 ἐν τέλει. 1312. 21· ἐπὶ τῆς πατρίδος τινός, τὴν τὸν Ἀλκιβιάδην τιτθεύσασαν, ὑπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου τίτθην, Πλουτ. Λυκοῦργ. 16. — Παθ., τ. ἀπὸ τῆς μητρὸς Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 27· οἱ τιτθευόμενοι, οἱ θηλάζοντες, οἱ γαλαθηνοί, τῶν δὲ γυναικῶν τὸ πελιδνότερον γάλα βέλτιον τοῦ λευκοῦ τοῖς τιτθευομένοις ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 21, 7.

τίτθη, ἡ, (**τῑθάω**) τροφός, Ἀριστοφ. Ἱππ. 716, Θεσμ. 6. 9, Πλάτ., κλπ.· — κυρίως, ἡ τοὺς μαστοὺς παρέχουσα εἰς τὰ βρέφη, ἡ θηλάστρια, ἡ θηλάζουσα τροφός, «βυζάστρα», «παραμάννα», ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **τροφός**, Πλουτ. 2. 3C. **II**. = **τιτθός** I, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 10, 10., 7. 12, 1, Συλλ. Ἐπιγρ. 1570b. 18, Ἡσύχ.

τιτθίδιον [ῐθ], τό, = **τιτθίον**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 312 (ἔνθα ὁ Δινδ. τὰ τιτθία).

τιτθίζω, θηλάζω, ἐπέχω τὸν μαστόν, «δίνω βυζί», Γλωσσ. — Παθ., ἀναρρηθήσεται ὡς τιτθιζόμενον βρέφος, ὡς θηλάζων, Ἀκύλας ἐν Ἡσ. ΝΓ', 2, ἔνθα **τιθιζόμενον**.

τιτθίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τιτθός**, τῶν τιτθίων, ὡς σκληρὰ καὶ κυδώνια Ἀριστοφ. Ἀχ. 1199· χιτωνίου παρραγέντος τιτθίον προκῦψαν Βάτρ. 412, κ. ἀλλ.

τιτθίς, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **τηθίς**, Πλούτ. 2. 265Α.

τιτθισμός, ὁ, ἡ πίεσις τῆς θηλῆς τοῦ μαστοῦ ὑπὸ τῶν βρεφῶν ὅταν θηλάζωσι, Ψευδοχρυσόστ. τ. 7, σ. 551, 39 (=τ. 8, σ. 42 Montef.)

τιτθο-λᾰβέω, «πιάνω», ψηλαφῶ τοὺς μαστούς, Ἀριστ. 2. 16, Ἡσύχ. ἐν λ. **βλιμάζειν**, Σουϊδ., κλπ.

τιτθός, ὁ, (**τῑθάω**) ὁ μαστὸς ἢ ἡ θηλὴ τοῦ μαστοῦ γυναικός, κοινῶς «ῥῶγα τοῦ βυζιοῦ» — «τιτθοί· μαστοὶ ἢ τῶν μαζῶν τὰ ἄκρα» (Φώτ.), Ἱππ. Ἀφορ. 1254, Ἀριστοφ. Θεσμ. 640, Λυσίας 92. 32, 38· σπανίως ἡ τοῦ ἀνδρός, Ἰσκώψ. ἐν Ἀνθ. Π. σ. 573· «οἱ δὲ μαστοὶ καὶ τιτθοὶ καλοῦνται» Πολυδ. Β', 163. **II**. ὁ τρέφων, ἀνατρέφων, ὡς τὸ **τροφός**, Φίλων 1. 166, πρβλ. **τίτθη**.

τῑτίζω, ὡς τὸ **πιπίζω**, κράζω τι-τι, τσιρίζω ὡς τὰ νεογνὰ πτηνά· **τιτίζοντες** ἀνεγίνωσκεν ὁ Ζηνόβατος ἀντὶ **τετριγῶτες** ἐν Δ. Β. 314. (Ὀνοματοπ.).

τῑτίς, **ίδος**, ἡ, ὡς τὸ **πιπώ**, μικρὸν τιτίζον πτηνόν, «βραχὺ ὀρνίθιον» Φώτ. **II**. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον αὐτόθι. — «τιτὶς καὶ ἡ κίρκος» αὐτόθι. **III**. παρὰ ταῖς μεταγεν. ἀντὶ τοῦ Λατ. titio, δαλός, ξύλον ἡμίφλεκτον, Ἀλέξ. Τραλλ. 10, σ. 570. **IV**. **τιτίδας φλέβας** λέγουσι τὰς περὶ τὴν καρδίαν Ψελλ. ἐν Boiss. Ἀνεκδ. τ, 3. σ. 226, 450, Ζωναρ. Λεξ. σ. 1732.

τιτλάρια, τά, εἶδος πινακιδίων πρὸς γραφήν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 22, 74· ἕτεροι γράφουσι **τιτλλάρια** καὶ λαμβάνουσιν αὐτὰ ὡς σημαῖνον γραφίδας, καλάμους πρὸς γραφήν.

τίτλος, ὁ, τὸ Λατ. titulus, ἐπιγραφή, Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιθ', 20, Συλλ. Ἐπιγρ. 803. 24, 39, κ. ἀλλ.· «τίτλος· πτυχίον ἐπίγραμμα ἔχον» Ἡσύχ.· καὶ **τίτλον**, τό, Συλλ. Ἐπιγρ. 8621, 10., 8783· — ὅθεν **τιτλόω**, = **στίζω**, στιγματίζω, Ρήτορες (Walz) τ. 7, σ. 1, 676, Μαλαλ. 245.

τιτραίνω, **τιτράω**, μεταγεν. τύποι ἀντὶ τοῦ **τετραίνω**.

τιτρώσκω, Πλάτ. καὶ Ξεν.· ὡσαύτως **τρώω**, (ἴδε κατωτ. 3)· μέλλ. **τρώσω** Εὐρ. Κύκλ. 422, (**κατα-**) Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 15· ἀόρ. **ἔτρωσα** Ἰλ. Ψ. 341, Ἀττ., πρκμ. **τέτρωκα** Ἀχιλλ. Τάτ. 2. 22· ὑπερσ. **ἐτετρώκει** Φιλόστρ 690. — Παθητ., μέλλ. **τρωθήσομαι** Πλάτ. Κρίτων 51Β· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ **τρώσομαι** Ἰλ. Μ. 66· ἀόρ. **ἐτρώθην** Εὐρ. Ἀνδρ. 616, Ξενοφ. γ' μέλλ. **τετρώσομαι** Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 37· παθ. πρκμ. **τέτρωμαι** Ἡρόδ., Ἀττ. (Ἴδε ἐν λ. **τείρω**). Τραυματίζω, πληγώνω, Ὁ., Ψ. 341, Ὀδ. Π. 293, κλπ.· χαλκῷ μέλη τετρωμένοι Πινδ. Π. 3. 85· θνήσκοντας ἢ τετρωμένους Αἰσχύλ. Θήβ. 242 (περὶ τοῦ ἐν Ἀγ.868, ἴδε ἐν λέξ **τετραίνω**)· ἐπὶ βέλους, Ἀντιφῶν 121. 28· τετρῶσθαι τὸν μηρὸν Ἡρόδ. 6. 5· εἰς τὴν γαστέρα Ξεν. Ἀν. 2. 5, 33 μετὰ συστοίχ. αἰτ., τιτρώσκειν φόνον, ἐπιφέρειν τραῦμα θανατηφόρον, Εὐρ. Ἱκέτ. 1205· τετρωμένους καιρίας σφαγὰς ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1430. **2**) καθόλου, βλάπτω, τινά Ἑκαταῖ. παρὰ Λογγίνῳ 27. 2· τ. πολλὰς τῶν νεῶν Θουκ. 4. 14· αἱ ἡμίσειαι τῶν νεῶν τετρωμέναι Ἡρόδ. 8. 18· οὕτω, τ. ᾠόν, θραύω, σπάνω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 4, 5. **3**) μεταφορ., ἐπὶ οἴνου, προξενῶ βλάβην, βλάπτω, οἶνός τε τρώει μελιηδής, ὅς τε καὶ ἄλλους βλάπτει Ὀδ. Φ. 293· τρώσει νιν οἶνος Εὐρ. Κύκλ. 422· οὕτως ἐπὶ ἔρωτος, ἐπεί μ' ἔρως ἔτρωσε ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 392· οἱ καλοί τ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 13· ἐπὶ προσώπου, τρώσασαν ἡμᾶς, βλάψασαν ἡμᾶς, Εὐρ. Ἱππ. 703· τὰ παραδείγματα ἡμᾶς οὐδὲν τιτρώσκει Πλάτ. Φίληβ. 13C· διχοστασίη τρώει γένος Καλλ. εἰς Ἄρτ. 133. — Παθ., τετρωμένος τὴν ψυχὴν Διόδ. 17. 112. **4**) = **συνουσιάζω**, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 41, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν τῷ τύπῳ· «**τρώζειν** ... συνουσιάζειν» — καὶ Ζωναρ. σ. 1753 ἐν τῷ τύπῳ· «**τρωέζειν**, συνουσιάζειν».

τιτρωσμός, ὁ, πλημμ. γραφὴ ἀντὶ **τρωσμός**, τιτρωσμοὶ γίνονται ἀντὶ τρωσμοὶ παρ' Ἱππ. 601. 30.

τιττίο, βαρβαρισμὸς ἀντὶ τιτθίαν, εἶμι· ὡς στέριπο τὸ τιττί', ὥσπερ γογγύλη Ἀριστοφ. Θεσμ. 1185.

τιττῡβίζω, κυρίως ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν περδίκων, διαστελλόμενον ἀπὸ τοῦ **κακαρίζω**, Θεόφρ. παρ' Ἀθην. 390Β· — καθόλου, ὡς τὸ **τιτίζω**, ἐπὶ χελιδόνων καὶ ἄλλων μικρῶν πτηνῶν, Βαθρ. Ἀποσπ. 9, Μενανδ. Χρον. 164, 5270 (ἔνθα φέρεται **τιτυβίζω**)· πρβλ. **ἀμφιτιττυβίζω**.

Τῑτυο-κτόνος, **ον**, ὁ φονεύσας τὸν Τιτυόν, Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 110, Δ.Θ. Π. 9. 790.

Τῑτυός, ὁ, υἱὸς τῆς Γῆς, οὗ τὸ ἦπαρ ἀδιαλείπτως κατέτρωγον ἐν τῷ ᾅδῃ δύο γῦπες πρὸς τιμωρίαν αὐτοῦ ἐπὶ ἀποπείρᾳ βιασμοῦ τῆς Λητοῦς, Λητὼ γὰρ ἤλκησε, Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν Ὀδ. Λ. 576, πρβλ. Η. 324.

τῑτῡρῖνος αὐλός, ὁ, ποιμενικὸς αὐλός, «μόναυλος. ἢ αὐλὸς καλάμινος» (Ἡσύχ.).— «ὁ δὲ καὶ ἀμνινος αὐλὸς τιτύρινος καλεῖται

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παρὰ τοῖς ἐν Ἰταλίᾳ Δωριεῦσιν ὡς Ἀρτεμίδωρος ἱστορεῖ» Ἀθήν. 182D, πρβλ. 176C.

τῑτῡριστής, οῦ, ὁ, αὐλητής, καὶ χορὸς κιθαριστῶν τε καὶ τιτυριστῶν Ἀπ. Καρχηδονικ. 66· — ἴδε Sturz Dial. Mac. σελ. 47.

Τίτῡρος [ῑ], ὁ, Δωρ. ἀντὶ **Σάτυρος**, «οἱ συγχορευταὶ Διονύσου Σάτυροι ἦσαν οἱ ὑπ' ἐνίων Τίτυροι ὀνομαζόμενοι» Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 40, πρβλ. Εὐστ. 1157. 38· ἀλλ' ὁ Στράβ. διακρίνει τοὺς Τίτυρους ἀπὸ τῶν Σατύρων καὶ Σειληνῶν, 468. 470, **2)** σύνηθες ὄ.ομα ποιμένος· καὶ τὸ **Σάτυρος** δὲ κεῖται ὡσαύτως ὡς κύρ. ὄνομα. **II.** **τίτυρος**, ὁ, **1)** = **σάτυρος** I. 3, βραχύουρος πίθηκος, Θεοφρ. Χαρ. 5, πρβλ. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 40, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 3. 2. **2)** Λακωνικὸν ὄνομα τοῦ κριοῦ τοῦ προπορευομένου τοῦ ποιμνίου, Serv. Οὐεργιλ. Ἔκλογ. 1. 1· καθόλου, τράγος, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. ἔνθ' ἀνωτ.· καλεῖται καὶ **τιτυρίς**, Φώτ. **3)** εἶδος πτηνοῦ, ἄλλως **τιτύρας**, «τιτύρας· ὄρνις ποιός» Ἡσύχ.· πρβλ. **τατύρας**. **4)** κάλαμος ἢ αὐλὸς (πρβλ. **τιτύρινος**), Ἡσύχ. ἐν λ. **τίτυρος**.

τῑτῡρώδης, ες, ὅμοιος πρὸς τὸ πτηνὸν τίτυρος, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **τιτύρας**.

τῑτύσκομαι, Ἐπικ. ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., συνδυάζον τὰς σημασίας τῶν συγγενῶν ῥημάτων **τεύχω**, **τυγχάνω**· (ἴδε ἐν λ. **τίκτω**)· — ὅθεν, **1)** ὡς τὸ **τεύχω**, κάμνω, παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, τιτύσκετο πῦρ, ἀνῆπτεν, Ἰλ. Φ. 342· ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο ἵππω, ὑπεζεύγνυε τοὺς ἵππους εἰς τὰ ἅρματα, Θ. 41., Ν. 23· — παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρίνοις ποιηταῖς εὑρίσκομεν ἐνεργ. τύπον **τιτύσκω**, Ἀντιμ. Ἀποσπ. 26. Ἄρατ. 418, Λυκόφρ. 1403, Μάξ.μ. π. καταρχ. 279, Ὀππ. Ἁλ. 2. 99.

II. συνηθέστερον ὡς τὸ **τυγχάνω**, ἐπιτυγχάνω, σημαδεύω καὶ κτυπῶ, κλπ., τινὸς (ἐπὶ προσώπου), τινί (διά τινος πράγματος). Μηριόνης δ' αὖτοῖο τιτύσκετο δουρὶ Ἰλ. Ν. 159· ἐγχείῃ δ' αὖτοῖο τιτύσκετο Φ. 582, πρβλ. Γ. 80., Α. 350, κλπ.· — ἀπολ., βάλλε τιτυσκόμενος Ὀδ. Χ. 118· τιτύσκεσθαι καθ' ὅμιλον Ἰλ. Ν. 498, 560· ἅντα τιτυσκόμενος, καταταχαζόμενος, σκοπεύων ἀκριβῶς κατέναντι, βάλλων πρὸς σημεῖον ἀκριβῶς ἀπέναντι, Ὀδ. Φ. 421., Χ. 266· οὕτως ἐπὶ τοῦ προσπαθοῦντος νὰ βάλῃ τὴν κλεῖδα εἰς τὸ κλειθρον, ἅντα τιτυσκομένη Φ 48· — ὡσαύτως, χερσὶ τιτυσκόμενος, ἐπὶ πύκτου, Θεόκρ. 22, 88· — μετὰ συστοίχ. αἰτ., φώριον βλέμμα τιτύκεσθαί τινος, ῥίπτειν λαθραῖον βλέμμα πρός τινα, Ἀνθ. Π. 5, 221. **2)** μεταφορ., φρεσὶ τιτύσκομαι, «σκοπεύω» τι κατὰ νοῦν, διανοοῦμαι, σχεδιάζω, μετ' ἀπαρ., Ἰλ. Ν. 558· οὕτως ἐπὶ τῶν πλοίων τῶν Φαιάκων, ὄφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες Ὀδ. Θ. 556.

τῑτώ, οῦς, ἡ, = **ἡμέρα**, Καλλ. Ἀποσπ. 206· οὔπω τὸ τιτοὺς λαμπρὸν αὐγάζον φάος Λυκόφρ. 941.

τίφη [ῐ ;] ἡ, εἶδος γεννήματος ἢ σίτου (διάφορον τῆς ὄλύρας), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 21, 5, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6, 5.

II. ἔνταμόν τι, ἴσως ταὐδὸν καὶ σίλφη, ἢ ἴσως ἡ ἐπὶ τῶν λιμναζόντων ὑδάτων ἐπιτρέχουσα ἀράχνη, Λατ. tipula, Ἀριστοφ. Ἀχ. 920, 925, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 8. 13· — ἀλλ' ὁ Elmsl. ἐκλαμβάνει αὐτὸ ὡς εἶδος μικροῦ ἀκάτου ἢ λέμβου, πρβλ. **σίλφη** II.

τίφθ', ἀντὶ **τίπτε**, πρὸ δασυνομένου φωνήεντος, Ὅμ.

τίφιος, α, ον (τῖφος), ὁ ἐκ τοῦ ἕλους, ἑλώδης, «τίφια ὄρεα· τὰ ἐν τοῖς ἕλεσι γινόμενα» Ἡσύχ.

τῖφος, εος, τό, ἑλώδης ἢ κάθυγρος τόπος, ἕλος, Μηνίου ἀμμίγα τῖφος Θεόκρ. 25. 15· κατὰ πλατὺ βόσκετο τῖφος, εἰς κάθυγρον καὶ ἑλώδη τόπον, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 822· ἔγχωρα τίφη Λυκόφρ. 268.

τίφυον, τό, φυτὸν δι' οὗ κατεσκεύαζον στεφάνους ἢ ἀνθοδέσμας, ἴσως συγγενὲς τῷ **ἴφυον**, Γαλλ. lavande (;) Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 13, 7, π. Φυτ. Αἰτ. 1. 10, 5.

Τῖφυς, υος, ὁ, ὁ κυβερνήτης ἢ πηδαλιοῦχος τῆς Ἀργοῦς.

II. ὁ νυκτερινὸς ἐφιάλτης, Λατ. incubus, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1033.

τῑφώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς **τῖφος**, ἕλειον καὶ τιφώδες χωρίον Στράβ. 316.

τίφως, «ἡ πόλις» Θεογνώστ. Κανόν. σελ. 77, 1, Ἀρκάδ. σελ. 85, 9.

τίω, παρατ. **ἔτιον**, Ἐπικ. **τῖον**, Ἰων. **τίεσκον**, Ἐπικ. ἀπαρ. **τίεμεν**. ἅπαντα παρ' Ὁμ.· μέλλ. **τίσω** ὁ αὐτ.· ἀόριστ. **ἔτισα** ὁ αὐτ. (ἴδε κατωτ. III). — Μέσ., Ἡσ. Θεογ. 428.— Παθ., Ἰωνικ. παρατ. **τείσκετο** Ἰλ. Δ. 46· μετοχ. **τεισκόμενος** Συλλ. Ἐπιγρ. 3538. 12· πρκμ. **τέτιμαι**, μετοχ. **τετιμένος** Ὅμ. [Ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ὁ Ὅμ. ἔχει τῐ ἐν ἄρσει, τῖ ἐν θέσει, ἀλλὰ καὶ ἐν θέσει ἔχει ἐνίοτε τῐ πρὸ μακρᾶς συλλαβῆς, Ὀδ. Ξ. 84., Π. 306., Χ. 414· παρὰ τοῖς Τραγ. ἀείποτε βραχύ· — ἐν δὲ τῷ μέλλ., ἀόρ., καὶ παθ. πρκμ. ἀεὶ τῑ]. (Ἐκ τῆς √TI παράγονται αἱ λέξεις **τί-νω**, **τί-νυμαι**, **τί-σις**, **τι-μή**, κλπ.· πρβλ. Σανσκρ. ki, ki-nomi (ordino, colligo)· ka-yé μέσ. (poenas sumo)· apa-Ki-tas (humore affectus)· Ζενδ. ci (expiare)· ci-tha, ci-thi (poena)· Ποιητ. ῥῆμα ἐν χρήσει ὡς συνώνυμ. τῷ **τιμάω**, προσφέρω τιμὴν εἴς τινα, τιμῶ αὐτόν, (ἐν ᾧ τὸ **τίνω** περιωρίσθη εἰς τὴν σημασίαν τοῦ πληρώνω), ἐπὶ τῆς τιμῆς ἣν προσφέρουσιν οἱ ἄνθρωποι εἰς ἀνωτέρους αὐ ὧν καὶ τοὺς θεοὺς (ἴδε κατωτ. παθ.), οὐδέ τι τίει ἀνέρας οὔτε θεοὺς (ἐξυπακ. Ἕκτωρ) Ἰλ. Ι. 238· ὅτε με βροτοὶ οὔ τι τίουσιν, λέγει ὁ Ποσειδῶν, Ὀδ. Ν. 129, κλπ.· καὶ πάνάπαλιν ἐπὶ τῶν θεῶν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, παρέχω τιμήν, τιμῶ, ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν (ἐξυπακουομ. Ἀχιλλέα) Ἰλ. Ι. 110, πρβλ. Δ. 508· (ἐν ᾗ σημασίᾳ εὑρίσκομεν καὶ τὸ μέσον, Ζεὺς τίεται αὐτὴν Ἡσ. Θεογ. 428)· ἀλλὰ συνηθέστερον ἐπὶ τοῦ σεβασμοῦ ὃν ὁ ἄνθρωπος δεικνύει πρὸς τοὺς ἀνωτέρους του ἢ ὁμοίους του, βασιλεῖς, φίλους, ξένους, κλπ., ὃν τ' Ἴσον ἐτίσαμεν Ἕκτορι δίῳ Ἰλ. Ε. 467, πρβλ. Ι. 142· οἵ σε θεὸν ὡς τίσουσιν Ι. 302· Ἴσον γάρ σε θεῷ τίσουσιν Ἀχαιοὶ αὐτόθι 603· ὃ δέ μιν τίεν Ἴσα τέκεσσιν Ν. 176, πρβλ. Ο 430 ὃν Τρῶες δμῶες Πριάμοιο τέκεσσιν τίον Ε. 536· ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας Α. 244, πρβλ. 354· περὶ τῆς φράσεως τ τινὰ ἐν καρὸς αἴσῃ, ἴδε ἐν λ. **κάρ** (= **ὁρίξ**)· τ. ξεῖνον Ὀδ. Ο. 542· τ. τινὰ φιλότητι Ἰλ. Ι. 631· ἀντίθετον τῷ **ἀτιμάω**, Ι. 110, Ὀδ. Π 307., Υ. 132· — ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, θεοὶ δίκην τίουσιν, τιμῶσι τὸ δίκαιον, Ξ. 84, πρβλ. Ἰλ. Δ. 46 — Παθ., θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ Ε. 78, κλπ.· τισίμην δ' ὡς τίετ' Ἀθηναίη Θ. 540., Ν. 827· μάλιστα ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ. πρκμ. **τετιμένος**, τετιμημένος, ἔντιμος, ἐπὶ προσώπων, Ὅμ., καὶ Ἡσ.· **τινί**, ὑπό τινος, Ἰλ. Ω. 533, Ὀδ. Ν. 28, κλπ.· — τὴν αὐτὴν χρῆσιν τῆς λέξεως ἀπαντῶμεν παρ' Αἰσχύλῳ καὶ Εὐρ. (οὐδαμοῦ παρὰ Σοφ.), πλὴν ὅτι οἱ Ἀττ. ποιηταὶ χρῶνται μόνον τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. (ἴδε κατωτ. II) παραλαμβάνοντες τοὺς λοιποὺς χρόνους ἐκ τοῦ **τιμάω**· πόλις .. δαίμονας τίει Αἰσχύλ. Θήβ. 77 Θεοὺς ἀεὶ τίσιεν..βουθύτοισι τιμαῖς δ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 705· Ἑρμᾶν .. τίσμεν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 271· τὸν θεὸν μείζον τίουσα Εὐρ. Ἡρακλ. 1013· ἐπὶ προσώπων, ὅσαν τότ' Οἰδίπουν τίον Αἰσχύλ. Θήβ. 775· τίειν γυναῖκα ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 269· ἐπὶ πραγμάτων, τ. νίκην, βρότεα αὐτόθι 942, Εὐμ. 171· τ. μέλος, τιμῶ (δηλ. ᾄδω) τὸ μέλος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 706. — Παθητ., τίεσθαι δ' ἀξιώτατος βροτῶν αὐτόθι 531. **II** = **τιμάω** II, τὸν δὲ [τρίποδα] ἐκτισμῇ, διατιμῶ ὁρίζω τὴν ἀξίαν, τρίποδα ὃς δεκάδοιον .. τίον Ἀχαιοί, ἐξετίμων αὐτὸν ὡς ἔχοντα ἀξίαν δώδεκα βοῶν, Ἰλ. Ψ. 703· τίον δέ ἑ τεσσαράδοιον, ἐξετίμων αὐ ἡν ὡς ἔχουσαν ἀξίαν τεσσάρων βοῶν, αὐτόθι 705. **III.** ὁ μέλλ. καὶ ὁ ἀόρ. α' **τίσω**, **ἔτισα** εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. ποιηταῖς μόνον ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ **τίνω**, πληρώνω τιμήν, πληρώ ω, ἀνταμείβω· καὶ **τίσασθαι**, **ἐτισάμην** μόνον ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ **τίνεσθαι**, ὥστε οἱ χρόνοι οὗτοι κυρίως ἀνήκουσιν εἰς τὸ **τίνω**· ἴδε ἐν λ. **τίνω**.

τίω, **τίως**, Δωρ. τύποι ἀντὶ **σοῦ**.

τλᾰῦμος, ον, Δωρικ. ἀντὶ **τλήθυμος**, «ἰσχυροκάρδιος» (Ἡσύχ.)· ἀλλὰ παγκρατίου τλάθυμος Πινδ. Ν. 2, 15.

τλαιπάθης, ες, «τλαιπαθὲς· ταλαίπωρε» Ἡσύχ.

τλάμων, Δωρ. ἀντὶ **τλήμων**, Πινδ., Τραγ.

τλασίφρων, ονος, «τλασίφρονα ὑπομονητικόν» Ἡσύχ.

τλάω, ῥιζικὸς τύπος οὐδαμοῦ ἀπαντῶν κατ' ἐνεστ. (εἰ μὴ παρὰ συγγραφεῦσι λίαν μεταγενεστέροις, οἷον παρὰ τῷ Τζέτζῃ), ἀνθ' οὗ παραλαμβάνεται ὁ πρκμ. **τέτληκα**, ἢ οἱ ἐνεστῶτες **τολμάω**, **ἀνέχομαι**, **ὑπομένω**, κλπ.· μέλλ. **τλήσομαι** Ἰλ. Α. 317 καὶ Ἀττ. ποιητ. (εὐκτ. **τλήσοι** Βάβρ. σελ. 2. 91) Δωρ. **τλᾱσόμαι** Πινδ.· μεταγεν. μέλλ. **ταλᾱσσω** Λυκόφρ. 740· — Ἐπικ. ἀόρ. α' **ἐτάλασσα** Ἰλ. Ρ. 166· ὑποτ. **ταλάσσω** Γ. 829., Ο. 164 (μέσ. ἀόρ. **ταλάσσατο**, Ὀππ. Κυν. 3. 155)· παρὰ μεταγεν. **ἔτλησα** Χριστ. Πάσχ. 22, (θι-) Ἐπικ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 4 — ἀλλ' ὁ ἐν κοινῇ χρήσει ἀόρ. ἦτο **ἔτλην** (ὥσπερ ἐξ ἐνεστ. **τλῆμι**), Ἐπικ. **τλῆν**. Δωρ. **ἔτλᾱν**, γ' πληθ. **ἔτλησαν** Εὐρ. Ἰκ. 171, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 1201, Ἐπικ. **ἔτλᾰν** Ἰλ. Φ. 608· προστακτ. **τλῆθι** Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 5. 56, Σοφονλ., κλπ., Δωρικ. **τλᾶθι** Πινδ.· ὁ ἑνικ. ὑποτακτ. **τλῇς** Τραγικ.· εὐκτικ. **τλαίην**, γ' πληθυντ. **τλαῖεν** Ἰλ. Ρ. 490· ἀπαρέμ. **τλῆναι** Τραγικ., Ἐπικ. **τλῆμεναι** Θεόκρ. 25. 174· μεταχ. **τλάς**, **τλᾶσα**· — πρκμ. (ἐπὶ σημασίας ἐνεστ.) **τέτληκα**, ἀλλ' ὡς πράγματι, πρκμ. ἐν Ἀριστοφ. Πλ. 280· — ἐκ τοῦ πρκμ. **τέτληκα**, ὃν ὁ Ὅμηρ. μετεχειρίζεται μόνον ἐν τῇ ὁριστικῇ, ἐσχηματίσθησαν κατὰ συγκοπὴν τὸ α' πληθυντ. **τέτλαμεν** (Ὀδ. Υ. 311), ἡ προστ. **τέτλᾰθι** Ἰλ. Ε. 382. **τετλάτω** Ὀδ Π. 275· εὐκτ. **τετλαίην** Ἰλ. Ι. 373· Ἐπικ. ἀπαρ. **τετλάμεναι** Ὀδ. Ν. 307, **τετλάμεν** Χ. 190, **τετλάναι** Ἀθήν. 271Α, Ἐπικ. μεμοχ. **τετληώς**, θηλ. **τετληυῖα** Ὀδ. Υ. 23, γενικ. **τετληότος** Ὅμηρ. **ὥτος**, Ὀρφ. Ἀργ. 1358, κλπ. (Ἐκ τῆς √ΤΛΑ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις **τλῆ-ναι**, **Ἀ-τλας**, **πολύ-τλας**, **τάλ-ας**, **τλή-μων**, **τάλ-αντον**, **τυλ-μάω**, **τελ-αμών**, **τάλ-αρος**, **τάν-ταλ-ος**, πιθαν. καὶ τὸ **ἀν-τλέω**. Λατ. tolleno, ἴσως δὲ καὶ τὸ **τέλ-ας** ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ φόρος ἢ δασμός, πρβλ. Σανσκρ. tūl, tōla-yāmi, tula-yāmi (tollo, pondero), tul-a (lītra), tul-yas (aequus, πρβλ. **ἀ-τάλ-αντος**)· Ἀρχ. Λατ. tol-i (= tul-i),

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

toll-o, tole-ro· Γοτθ. thul-a (ἀνέρχομαι)· us-tholains (ὑπομονή)· Ἀγγλο-Σαξον. thol-ian, Σκωτ. thole (ὑπομένω). Ἀρχ. Γερμ. dol-êm, dul-tû (duldc). Ποιητ. ῥῆμα ἐν χρήσει παρ' Ἰσοκρ. 60C (πρβλ. Ἀριστ. Ρητορ. 3. 7, 11), Ξεν. Κύρ. 3. 1, 2· ἀλλὰ τὸ **τολμάω** εἶναι ὁ συνήθης παρὰ τοῖς πεζογράφοις τύπος (πρβλ. **τλήμων**)· **I.** ἀνέχομαι, ὑπομένω κόπους, δυσχερείας, δυσκολίας, κτλ., ἀλλ' οὐδέποτε ὡς τὸ **φέρω**, ἐπὶ σωματικοῦ βάρους ἢ ἄχθους· **1)** ἀπολ., ὑπομένω, καρτερῶ, ἤτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι Ἰλ. Λ. 317, πρβλ. Τ. 308· ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν, «καρτερήσειας, ὑπομείνειας» (Σχόλ.), Ὀδ. Α. 288, Β. 219· μάλιστα ἐν τῇ προστ., τέτλαθι, μῆτερ ἐμή, καὶ ἀνάσχεο Ἰλ. Α. 586· τλῆτε, φίλοι, Β. 299· τέτλαθι δή, κραδίη Ὀδ. Υ. 18· οὕτως ἐν τῇ ἀπαρεμφ., σὺ δὲ τετλάμεναι καὶ ἀνάγκῃ Ν. 370· καὶ ἐν τῇ μετοχῇ, τετληότι θυμῷ, μετὰ καρτερίας ψυχῆς, Δ. 447, κλπ.· κραδίᾳ τετληυῖᾳ, καρτερῇ κῆ καρδίᾳ, Γ. 23· — ἐνίοτε προσδιορίζεται δι' ἐξηρτημένης προτάσεως, τλῆ δ' Ἄρης, ὅτε μιν .. δῆσαν, ὑπέμεινεν, ἐκαρτέρησεν ὁ Ἄρης, Ἰλ. Ε. 385, πρβλ. 392, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 807. **2)** μετ' αἰτ. πράγματ., ἔτλην οἷ' ὄπω καὶ ἄλλος Ἰλ. Ω.505· καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνήν, καὶ ὑπέμεινα συνουσίαν ἀνδρός, Σ. 433· ῥίγιστα .. τετληότες εἰμὲν Ε. 873· τλῆ δ' Ἀΐδης .. ὀϊστόν, ὑπέμεινε νὰ κτυπηθῇ ὑπ' αὐτοῦ, αὐτόθι 395· ἔτλα πένθος Πινδ. Ι. 7 (6). 52· οἷα χρὴ πάθη τλῆναι πρὸς Ἥρας Αἰσχύλ. Πρ. 704, πρβλ. Ἀγ. 1453, Χο. 753, Σοφ. Ο. Κ. 1077. **II.** μετ' ἀπαρεμφ., τολμῶ νὰ πράξω τι, πῶς ἔτλης ἐλθέμεν οἷος; Ἰλ. Ω. 519· οὔτε λέχονδ' ἰέναι τέτληκας θυμῷ Α. 228, πρβλ. Φ. 150, Η. 480, κλπ.· οὕτω καὶ παρ' Ἡσ., Πινδ., κλπ.· — παρ' Ἀττ. πο ηταῖς, τολμῶ νὰ πράξω τι ἐναντίον τῶν ἐσίων μου πεποιθήσεων ἢ διαθέσεων εἴτε ἀγαθῶν εἴτε κακῶν, θέλω, ἔχω τὸ θάρρος, τὴν αὐθάδειαν, τὴν σκληρότητα ἢ τὴν ὑπομονήν, τὴν εὐμένειαν νὰ πράξω τι, ἐς τε δὴ πατρὶ ἔτλην γεγωνεῖν νυκτίφοιτ' ὀνείρατα, ἔσχον τὸ θάρρος νά .., Αἰσχύλ. Πρ. 657, πρβλ. Ἀγ. 224· ἔτλα .. φῶς ἀλλάξαι, ἐδέχθη νά .., Σοφ. Ἀντ. 944· πῶς ἔτλης σὰς ὄψεις μαρᾶναι; πῶς ἠδυνήθης νά ..; ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1327· οὐδ' ἔτλης .. ἐφυβρίσαι, οὐδ' εἶχες τὴν σκληρότητα νά .., ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1381· μὴ τλῆς με προδοῦναι, μὴ ἔσο τόσον σκληρὸς ὥστε νά με ἐγκαταλίπῃς, Εὐρ. Ἄλκ. 275 (ἴδε Monk. ἐν τύπῳ)· οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν, οὐ γὰρ ἂν ὑπομείναιμι ἰδεῖν, δὲν θὰ εἶχον τὸ θάρρος νὰ ἴδω (τοὺς ἱππέας, νὰ παρουσιασθῶ εἰς αὐτούς), Ἀριστοφ. Νεφ. 119, πρβλ. 1386, Σφ. 1159, Πλ. 280. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ. (ἔνθα δυνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν τὸ ῥῆμα), ἀποτολμῶ τι, τολμῶ νὰ πράξω τι, ἄτλητα τλᾶσα Αἰσχύλ. Ἀγ. 408· εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη Σοφ. Τρ. 71, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 1231. **3)** μετὰ μετοχ., τάδε τέτλαμεν εἰσορώωντες Ὀδ. Υ. 311· ἀλλ' ἐν Ε. 362, Ἰλ. Ε. 383 ἡ μετοχὴ εἶναι ἀνεξάρτητος ἀπὸ τοῦ ῥήματος)· οὕτω καὶ Σιμωνίδης 85. 13, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1041, Θήβ. 756, Σοφ. Ἠλ. 943.

τλη-θῦμος, Δωρικ. **τλάθ-**, **ον**, ὁ ἔχων καρτερικὴν ψυχήν, καρτερόθυμος, Ὀδυσσεύς Ἀνθ. Π. 9. 472· τλ. κύων, ἰσχυρός, εὔρωστος, Πινδ. Ἀποσπ. 258· τλ. ἁλκὰ παγκρατίου ὁ αὐτ. ἐν Ν. 2, 24.

τληκαρδίως, Ἐπίρρ., = **τλησικαρδίως**, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 148, ἴδε **τλησικάρδιος** ἐν τέλει.

***τλῆμι**, ἴδε ἐν λέξ. ***τλάω**.

τλημόνως, Ἐπίρρ. τοῦ **τλήμων**, μετὰ καρτερίας, τὰ μὲν ἄλλα τλημόνως ἠντλουν κακὰ Αἰσχύλ. Χο. 748· μένειν χρὴ τλημόνως Εὐρ. Ἱκ. 947.— Καθ' Ἡσύχ.: «τλημόνως· ἐλεεινῶς». —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 73.

τλημοσύνη, ἡ, ἐκεῖνο ὅπερ ἐξ ἀνάγκης ὑπομένει τις, ταλαιπωρία, ἀθλιότης, κακοπάθεια· ἐν τῷ πληθ., ἀνθρώπων τλημοσύνας Γμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 191. **II.** ἡ ἐπὶ τοῖς λυπηροῖς καρτερία, ὑπομονή, ἀλλὰ θεοὶ γὰρ ἀνηκέστοισι κακοῖσιν, ὦ φίλ', ἐπὶ κρατερὴν τλημοσύνην ἔθεσαν Ἀρχίλ. 8. 6, Πλουτ. Κράσσ. 26.

τλήμων, Δωρικ. **τλάμων**, **ονος**, ὁ, ἡ· κλητ. **τλῆμον**, ἀλλὰ ἰὼ τλήμων Σοφοκλ. Αἴ. 893· τλήμων ἄνεο Εὐρ. Ἀνδρ. 348· (***τλάω**). Ποιητ. ἐπίθ., ἐν χρήσει παρὰ Ξεν. (πρβλ. **τλῆμι**), ὁ πάσχων, ὑποφέρων, ὑπομένων, ὄζων, **I.** ὑπομονητικός, καρτερικός, καρτερόψυχος, μεγάθυμος, ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως, Ἰλ. Κ. 231, 498 (εἰς ὃν ἀποβλέπουσι τλήμων θυμός, Ε. 670)· ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθένευος Τυρταῖ. 9. 18· τλάμονι ψυχᾷ Πινδ. Π. 1. 93, πρβλ. Elmsl. εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 570· τλήμων οὔτ' ἀπ' εὐτόλμου φρενὸς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1302· — ἐπὶ ἀρρώστων, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4· τοῖοι ἐς παιδείην πορεῦσι, καὶ ἐς τήνδε τλήμασι ὁ αὐτ. Χρον. Παθῶν Σημειωτ. 2. 6. **2)** τολμηρός, θαρσαλέος καὶ τλ. Ἰλ. Φ. 430· καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, θρασύς, ἀπερίσκεπτος, Λατ. audax, Θέογν. 196· τλάμονι καὶ πανούργῳ χειρὶ Αἰσχύλ. Χο. 383, πρβλ. 596· τλημονεστάτη γυνὴ Σοφ. Ἠλ. 439, πρβλ. 275· ἐν τλάμονι θυμῷ (ἕτεροι εὐτλάμονι) Εὐρ. Μήδ. 865. **II.** πλήρης ταλαιπωριῶν, ἄθλιος, δυστυχής, ἐλεεινός, ἐπὶ προσώπων, Αἰσχύλ. Πρ. 614, Σοφ. Φιλ. 161, κλπ.· οὕτως ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 723, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 29, Ἀπομν. 2. 1, 30· μετὰ γεν., ὦ τλάμων ὑμεναίων Εὐρ. Ἱππ. 554· θανάτου τλήμων Ἀριστοφ. Θεσμ. 1072. **2)** ἐπὶ καταστάσεων, ἔργων, λόγων, κλπ., τλήμονες φυγαί, τύχαι Εὐρ. Ἱππ. 1177, Ἡρ. Μαιν. 921· τλημονέστατος λόγος ὁ αὐτ. ἐν Ἑκάβ. 562· ὀδὸς τλημονεστάτη, -έρα ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1067, 8· — ἐνίοτε καὶ ἐπὶ σημασίας περιφρονητικῆς, ἄθλιος, ἐλεεινός, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 296, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 64. **III.** Ἐπίρρ. **τλημόνως**, μεθ' ὑπομονῆς, Αἰσχύλ. Χο. 748, Εὐρ. Ἱκ. 946, Τρ. 40, κλπ. **2)** ἀθλίως, ἐλεεινῶς, Ἡσύχ.

τλημπάθεια, ἡ, = **ταλαιπωρία**, Ἱεροκλῆς σ. 126, Κ. Μανασσ. Χρον. 1003, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. σ. 134. — Καθ' Ἡσύχ.: «τλημπάθειαι· ὑπομοναί, ταλαιπωρίαι».

τλημπαθέω, κακοπαθῶ, ὑποφέρω δυστυχίαν, πάσχω, ὡς τὸ **ταλαιπωρέω**, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 134, Ἡσύχ. **II.** εἶμαι ὑπομονητικός, Σεβῆρος, (ἢ Σευῆρος) περὶ Κλυστήρων σ. 7, 13.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 276.

τλημπάθημα, τό, τὸ τλημπαθεῖν, ἀθλιότης, δυστυχία, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 688.

τλη-πάθης, **ές**, (***τλάω**) = **ταλαίπωρος**, ὁ πολλὰ ὑπομένων κακά, ἄθλιος, δυστυχής, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 231, Πέρσ. 574, κλπ.— Ἐπίρρ. **τλημαθῶς**, Ἐρραίμ. Καισ. 9041, σ. 214, κλπ.

τλημπάθησις, ἡ, τὸ τλημπαθεῖν, ἀθλιότης, δυστυχία, Θεόδ. Στουδ. σ. 558E.

τλησί-κάρδιος, **ον**, ὁ τὴν καρδίαν ἰσχυρός, Αἰσχύλ. Πρ. 159. — Ἐπίρρ. **-ως**, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 272, παρὰ Τζέτζ. Ἐξ. Ἰλ. 148 **τλησικαρδίως**. **II.** ἄθλιος, ἐλεεινός, πένθεια τλ. (ἔνθα ὁ Σχολ. θὰ εἶχεν ἀναγνώσῃ **τλῃκικάρδιος**) Αἰσχύλ. Ἀγ. 430. Πρβλ. **ταλακάρδιος**.

τλησί-πονος, **ον**, ὁ ὑπομένων τοὺς κόπους, καρτερικός, Ὀππ. Κυν. 4. 4, Ἀλ. 1. 35. — Καθ' Ἡσύχ.: «τλησίπονος· τολμηρός, καρτερικός».

τλῆσις, **εως**, ἡ, (***τλάω**), τόλμη, θάρρος, θράσος, «τλῆσις· τόλμα, θράσος» Ἡσύχ.

τλησίφρων, **ον**, (φρήν) = **τλήθυμος**, Ἡσύχ. ἐν τῷ τύπῳ **τλᾶσ** —«τλησίφρονα· ὑπομονητικόν».

τλητικός, **ή**, **όν**, ὁ ὑπομένων, καρτερικός· «τοῦ ταλαιπώρου, τοῦ τλητικοῦ» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 33.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, καρτερικῶς, ὑπομονητικῶς, Φίλων 1, 283.

τλητός, **ή**, **όν**, Δωρ. **τλᾱτός**, **ά**, **όν**, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ***τλάω** (πρβλ. Λατ. lātus, ἐκ τοῦ tollo)· **I.** ἐνεργ., ὑπομένων, ὑπομονητικός, καρτερικός, ἀταθερὸς ἐν τοῖς παθήμασι καὶ τοῖς πόνοις, θυμὸς Ἰλ. Ω. 49. **II.** Παθ., δν δύναταί τις νὰ ὑπομείνῃ, ὑποφερτός, ἀείποτε μετ' ἄρνησ., οὐ τλ., δὲν εἶναι ὑποφερτόν, εἶναι ἀνυπόφορον, οὐ γὰρ δὴ που τοῦτό γε τλητὸν .. ἔπος Αἰσχύλ. Πρ. 1065· οὐκ ἔστι τοὔργον τλ. Σοφ. Αἴ. 466· οὐ τλητόν [ἐστι], μετ' ἀπαρ., Εὐρ. Μήδ. 797· δουλείας τᾶς οὐ τλατᾶς Ἑκ. 458, Ἄλκ. 887. Ἐπίρρ. **-τῶς**, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 7, σ. 248.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 454.

τμάγεν [ᾰ], **τμάγον**, ἴδε ἐν λ. **τμήγω**.

τμᾶμα, τό, = **τμῆμα**, Ἀρχιμ. ἐκδ. Heiberg. τ. 1, σελ. 276. 400. 440, κλπ., τ. 2, σ. 4. 6. 192. 200. 302, κλπ.

τμήγας, παρ' Ἡσυχ., = **γατόμος**, ἀροτήρ. — Παρ' αὐτῷ εὕρηται καὶ **τμήγος**· [**ἀρότης**], **βούτμημα**, — ὅπερ ὁ Μουσοῦρος διώρθωσε **τμήγος ἀρότου· βούτμημα**, αὖλαξ.

τμήγω, Διονύσ. Περιηγ. 1013, Νικ., Μανέθων (πρβλ. **ἀποτμήγω**)· μέλλ. **τμήξω** Παρμενίδ. 90, (**ἀπο-** Ἀπολλ. Ρόδ.)· ἀόρ. α' **ἔτμηξα** (**ἀποτμήγω**)· Δωρ. **ἔτμᾶξα** Θεόκρ. 8. 24· ἀόρ. β' (**διέ-τμαγον**) Ὀδ.— Μέσ., ἀόριστ. **ἐτμηξάμην** Νικ. Ἀλεξ. 68, Ἀνθ. Π. 7. 480.— Παθ., ἀόρ. β' **ἐτμάγην** [ᾰ] ἐν τῷ Ἐπικ. γ' πληθ. **τμάγεν** (πρβλ. **διατμήγω**) Ἰλ. Π. 374· παρὰ μεταγεν. καὶ **ἐτμήγην** Καλλ. Ἀποσπ. 300, Ἀνθολ. Π. 9. 661— ἀντὶ τοῦ **τμήσασα** παρὰ Μόσχ. 2. 83, Εὐθύδ. παρ' Ἀθην. 116B, ἤδη ἀποκατεστάθη **τμήγω**· — τὸ ῥῆμα εἶναι συνηθέστερον ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθ. **ἀπό** ἢ **διά**. Ἐπικ. τύπος ἰσοδύναμος τῷ **τέμνω**, κόπτω, σχίζω. Μέσ., ὁδὸν **ἐτμήξαντο**, ἔτεμον δι' ἑαυτούς, Ἀνθ. Π. 7. 480. **2)** μεταφορ., ἐν τῷ ἀορ. β' παθ., διασκορπίζομαι, ἐπεὶ ἄρ τμάγεν Ἰλ. Π. 374.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 442.

τμήδην, Ἐπίρρ. (τέμνω) «ὅσον ἐπιτεμεῖν καὶ οὐκ εἰς βάθος τρῶσαι» (Ἡσύχ.)· **τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε** Ἰλ. Η. 262.

τμῆμα, τό, (τέμνω, τμήγω) μέρος ἀποκεκομμένον, τεμάχιον, ἀπόκομμα, κομμάτι, μέρος, Πλάτ. Συμπ. 191D, κ. ἀλλ.· **τμῆμα κύκλου**, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 10, 10, κ. ἀλλ.· ὁ τετραγωνισμὸς ὁ διὰ τῶν τμημάτων ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 1. 2, 4. **2)** ἐγκοπή, ἐντομή, τραῦμα, Πλάτ. Γοργ. 476C.

τμημάτιον, τό, μικρὸν **τμῆμα**, ἐλάχιστόν τι γῆς τμημάτιον Εὐστ. 1171. 33.

τμημᾰτώδης, **ες**, ὁ κατὰ **τμήματα** ὤν, κομματιαστός, Ἱππ. 422. 40.

τμῆξις, ἡ, = **τῷ** ἐπομ., Γρηγ. Ναζ. III, 403Δ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τμῆσις, εως, ἡ, (τέμνω) τὸ τέμνειν ἢ κόπτειν, Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 2, 11. **2)** ἡ τμ. τῆς γῆς, ἡ δῄωσις ἢ καταστροφὴ καὶ ἐρήμωσις χώρας, Πλάτ. Πολ. 470Α· πρβλ. **κείρω** Π. 2, **τέμνω** IV. 3. **3)** διαίρεσις, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 276D.

II. = **τμῆμα**, τεμάχιον, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 190Ε.

τμησίχρους, ουν, = **ταμεσίχρως**, ὁ τὸν χρῶτα τέμνων, ὁ κόπτων τὸ σῶμα, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 340.

τμητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **τέμνω**, δεῖ τέμνειν, οὐ διχῇ τμητέον; Πλάτ. Σοφιστ. 219D, πρβλ. Πολ. 510Β, κλπ.

τμητήρ, ῆρος, ὁ, τέμνων ἢ χωρίζων, ὁ καταστρέφων, καταστροφεύς, σιδήρῳ Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 7. 91.

τμήτης, ου, ὁ, (οὐχὶ **τμητής**), ὁ τομεύς, ὁ τέμνων, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἐκτομεύς**.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 431.

τμητικός, ή, όν, ἱκανὸς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τμῆσιν, κοπτερός, τμητικώτατος Πλάτ. Τίμ. 56Δ· **τὸ τμητικόν**, ἴδε **τμητός** 2·— Ἐπίρρ. **-κῶς**, εἰς ἑρμηνείαν τοῦ **τμήδην**, Σχόλ. ἐλάσσ. εἰς Ἰλ. Η. 262. **2)** κοπτερός, διαπεραστικός, ἐπὶ ψύχους, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5, 13, 7· αὐστηρός, δριμύς, ἐπὶ ὀσμῆς, μύρα ὁ αὐτ. περὶ Ὀσμ. 62· πνεῦμα δριμὺ καὶ τμ. Πλούτ. 2. 697Β. **3)** μεταφορ., ὀξύς, γοργός, λόγος Ἑρμογ., πρβλ. Διον. Ἁλ. περὶ Δημ. 58.

τμητός ή, όν, (τέμνω) ὁ τετμημένος, ὁ διὰ τομῆς ἐσχηματισμένος, τμ. ἱμᾶντες Σοφ. Ἠλ. 747, Εὐρ. Ἱππ. 1245· οὕτω, τμητοῖς ὁλκοῖς, πρβλ. **ὁλκὸς** I, 2· τυρὸς τμ. Ἀντιφάνης ἐν «Κύκλωπι» 2. 9. **2)** ὃν δύναταί τις νὰ κόψῃ ἢ χωρίσῃ, ὡς τὸ τμητικὸν πρὸς τὸ τμητὸν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 15, 1, πρβλ. Μετεωρ. 4. 9, 22, Θεόκρ. 25. 275.

τμητο-σίδηρος, [ῐ] **ον**, ὁ σιδήρῳ τμηθείς, σιδηρότμητος, εἶδον ἐγώ ποτε θῆρα δι' ὕλης τμητοσιδήρου .. τρέχοντα Ἀνθ. Π. 14. 19.

Τμώλιος, α, ον, = **Τμωλίτης**, Διογ. ὁ Τραγ. παρ' Ἀθην. 636Α.

Τμωλίτης, [ῐ], ὁ, κάτοικος τοῦ Τμώλου, Γαλην. τ. 6, σ. 435· οἶνος Τιμωλίτης (οὕτως), ἐκ τοῦ ὄρους Τμώλου, ὁ αὐτ.

Τμῶλος, ὁ, ὄρος ἐν Λυδίᾳ, Ἰλ. Β. 866, κλπ.· φέρεται **Τύμωλος** παρὰ Στεφ. Βυζ.

τοαρχαῖον, τοδεύτερον, τοεπίπᾶν, βελτίων ἢ ἐν διαστάσει γραφή· **τὸ ἀρχαῖον, τὸ δεύτερον, τὸ ἐπίπαν**.

τόθεν, ποιητ. ἐπίρρ., ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὸ ἀναφ. **ὅθεν** καὶ τὸ ἐρωτημ. **πόθεν**; (πάντα δὲ ταῦτα ἦσαν κυρίως ἀρχαῖοι τύποι γενικῆς τῶν: **ὁ, ὅς, 'πός**;)· — ἐκεῖθεν, τόθεν αὖτις Φίκιον ἀκρότατον προσεβήσατο μητίετα Ζεὺς Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 32. **2)** ἀντὶ τοῦ **ὅθεν**, Böchk διάφ. γραφ. ἐν Πινδ. Ν. 9. 18 (40), Αἰσχύλ. Πέρσ. 100. **II.** ἔκτοτε, ὡς τὸ **ἐκ τούτου**, τόθεν τὸ πάντολμον φρονεῖν μετέγνω Αἰσχύλ. Ἀγ. 220· Δρεπάνην τόθεν ἐκλήϊσται Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 990· ὡσαύτως, ἐκ τόθεν ἢ ἔκτοθεν, αὐτόθι 520.

τόθῐ, ποιητικ. ἐπίρρ. ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὸ ἀναφορ. **ὅθι** καὶ τὸ ἐρωτημ. **πόθι**· (εἶναι δὲ πάντα ταῦτα τοπικαὶ πτώσεις τῶν: **ὁ, ὅς, 'πός**;)· — ὡς τό: **αὐτοῦ, αὐτόθι**, τόθι γάρ νύ οἱ αἴσιμον ἦεν ναιέμεναι πολλοῖσιν ἀνάσσοντ' Ἀργείοισιν Ὀδ. Ο. 239, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 244, Πινδ., καὶ παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. **2)** ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ ἀναφορ. **ὅθι**, ὅπου, Ὕμν. Ὁμηρ. 18. 25, Μίμνερμ. 10. 5, Πινδ. Π. 4. 84, καὶ παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. ποιηταῖς, οἷον Θεοκρ. 22. 199· ἀλλὰ μόνον πρὸς ἀποφυγὴν χασμωδίας ἢ πρὸς μεταβολὴν βραχείας συλλαβῆς εἰς θέσει μακράν, Ἑρμ. εἰς Ὀρφ. Ἀργ. 631, Ὕμν. Ὁμηρ. εἰς Ἀφρ. 158, Ἰακώψ. ἐν Ἀνθ. Π. σ. 565, — πλὴν παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ. 1475.

τοι, ἐγκλιτ. μόριον χρησιμεῦον εἰς ἔκφρασιν πεποιθήσεως ἢ πίστεως τοῦ λέγοντος εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον λέγει, τῇ ἀληθείᾳ, ἀληθῶς, τῷ ὄντι, βεβαίως, ἀναμφιβόλως, σὲ βεβαιῶ (ἂν καὶ πολλάκις μένει ἀμετάφραστον, ἀποδιδόμενον ἐν τῇ συνηθείᾳ μόνον διὰ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς)· ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς ἔκφρασιν θετικοῦ συμπεράσματος, λοιπόν, ἑπομένως· — σύνηθες ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐφεξῆς, αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, εἶναι αἰσχρὸν τῇ ἀληθείᾳ .., Ἰλ. Β. 298· ἀλλ' ἐφομαρτεῖτε· πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον, ἀλλ' ἀναμφιβόλως .., Μ. 412· τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα ἔπος .. εἶμι, βεβαίως θὰ ὑπάγω, Α. 419· ταύτης τοι τῆς γενεῆς .. εὔχομαι εἶναι (συγκεφαλαιωτικὸν) Ζ. 211· οὗτός τοι .. ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνήρ, ἔρχεται οὗτος, ὡς βλέπεις .., Κ. 341· κλπ.·— (συχνάκις εἶναι δύσκολον νὰ διακρίνῃ τις τοῦτο τὸ μόριον **τοι** ἀπὸ τῆς Ἐπικ. δοτ., οἷον ἐν τῷ ποῦ τοι ἀπειλαὶ οἴχονται Ν. 219)· — παρὰ τοῖς Τραγικ. εὕρηται πολλάκις εἰσάγον γενικὸν ἀξίωμα ἢ ἀλήθειαν κοινῶς παραδεδεγμένην, τὸ ξυγγενές τοι δεινὸν ἤ θ' ὁμιλία Αἰσχύλ. Πρ. 39· τοῖς νοσοῦσί τοι γλυκὺ τὸ λοιπὸν ἄλγος προὐξεπίστασθαι τορῶς αὐτόθι 698, Πέρσ. 827, Θήβ. 438, κλπ.· ἴδε Πόρσ. εἰς Εὐριπ. Ἐκ. 228, Valck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1455·— σπανίως εἰς δήλωσιν τῆς ἀποδόσεως, ὡς ἐν Ἰλ. Χ. 488.

II. παρ' Ἀττ. τὸ **τοι** συχνάκις τίθεται μετὰ τοὺς ὑποθετικοὺς συνδέσμους, εἴ τοι .., ἐὰν δέ τοι .. Σοφ. Ο. Τ. 549, 551, Ἀντ. 327· καὶ ἐν τῇ ἀποδόσει, εἰ γὰρ κτενοῦσιν .., σύ τοι πρῶτος θάνοις ἂν ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 582· — ὡσαύτως μετὰ τοὺς αἰτιολογικοὺς συνδέσμους, ἐπεί .. τοι ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 321, Πλάτ.· ὅτι .. τοι Πλάτ. Πολ. 343Α. **2)** συχνάκις ὡσαύτως εἶναι ἐν χρήσει εἰς ἐπίτασιν ἄλλων μορίων, οἷον, ἀλλά .. τοι Αἰσχύλ. Πέρσ. 795, Ἀγ. 1303· γάρ τοι (γάρ IV. 9)· **γέ τοι** (γε I. 5)· **ἤτοι, καίτοι** (ἴδε τὰς λέξ.)· **μέν τοι** (μὲν Β. II, 4)· **μή τοι, οὔ τοι**· πρβλ. ὡσαύτως τὰ **τοιγάρ, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν, τοίνυν**· οὕτως ἐν τοῖς **τοι ἄρα, τοι ἆρα**. ἅπερ ὅμως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συγκιρνῶνται εἰς **τἆρα**; οὕτω καὶ τὰ **τοι ἂν** εἰς **τἂν, μέντοι ἂν** εἰς **μεντἂν** — διότι τὸ **τοι** δὲν πάσχει ἔκθλιψιν ἐν τούτοις, Elmsl. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 322, Σοφ. Ο. Κ. 1351, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 863. (Κατά τινας εἶναι παλαιὸς τύπος τῆς δοτ. τῷ, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, λοιπόν, ὅθεν· ἀλλ' ἡ ἐτυμολογία αὕτη δὲν ἱκανοποιεῖ τὴν κοινὴν χρῆσιν. Εἶναι ἴσως ἀρχαία δοτ. τῆς ἀντων. **σύ**, καὶ κεῖται ὡς ἠθικὴ δοτικ., ὅπως δώσῃ βεβαιότητα).

τοι. Δωρ. Ἰων. καὶ Ἐπικ. τύπος ἀντὶ τοῦ **σοί**, δοτ. ἑνικ. τοῦ **σύ** (ἀλλὰ μετὰ τῆς διαφορᾶς ὅτι ὁ τύπος **σοὶ** τηρεῖ ἀείποτε τὸν τόνον παρὰ τοῖς Δωρ., Ἴωσι καὶ Ἐπικ., ἐν ᾧ τὸ **τοι** ἀείποτε ἐγκλίνεται), Ὅμηρ., Ἡρόδ., ἴδε Ἕρμανν. εἰς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 368. [τὸ **τοι** ἐνίοτε πάσχει ἔκθλιψιν παρ' Ὁμήρῳ, οὔ νύ τ' Ὀδυσσεὺς Ὀδ. Α. 60].

τοι, κατάληξ. ῥήματ. ὁριστ. καὶ ὑποτακτ. ἐγκλίσ. ἀντὶ **ται**, Ἐπιγρ. Τεγέας L. et F. 340,e, ἔνθα τὰ ἑξῆς παραδείγματα: **τέτακτοι, γένητοι, γένητοι, λυμαίνητοι, ἐνδικάζητοι, δικάζητοι, δέατοι, ἐπισυνίστατοι**, πρβλ. **τει**, κατάλ. ῥήμ., Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τοί, ταί, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **οἱ** ἢ **οἵ, αἱ** ἢ **αἵ**, ὀνομ. πληθ. τοῦ **ὁ** καὶ **ὅς**, συχν. παρ' Ὁμ., ἀλλ' ἀεὶ ἐπὶ δεικτικῆς σημασίας· ἐν τῇ Δωρικ. ἁπλῶς ὡς τὸ ἄρθρον, ἴδε Εὔβουλον ἐν «Ἀντιόπῃ» 1.

τοῖ, = **τοῦ**, κατάληξ. γενικ. πτώσ., ἴδε **οι** ἐν Συναγωγῇ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τοῖ, = **τοδὶ** ἢ **τόδε**. Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, CIG. 11.

τοιαυτί, ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **τοιαῦτα**, Φερεκράτ. ἐν «Χείρωνι» 3. 10, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. σ. 514 Dind.

τοιγάρ, = **τοί γε ἄρα**, συμπερασματικὸν μόριον (πρβλ. **τοίνυν**), ὅθεν, δι' ὅ, λοιπόν, ἑπομένως, διὰ ταῦτα, ἐν ἀρχῇ λόγου, τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω Ἰλ. Α. 76, Κ. 427, Ὀδ. Θ. 402, πρβλ. Γ. 254, κλπ.· οὕτω καὶ Αἰσχύλ. ἐν Ἱκέτ. 309, Σοφ. Ἀντ. 931, 994, κλπ.· ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ λόγου, Αἰσχύλ. Θήβ. 1033, Πέρσ. 607, Σοφ. Αἴ. 666· — Παρὰ τοῖς πεζογράφοις ἔχομεν τοὺς ἐπιτεταμένους τύπους.

2) τοιγαροῦν, Ἰωνικ. **τοιγαρῶν**, Ἡρόδ. 4. 148, Πλάτ. Σοφ. 234Ε, 246Β, κλπ.· διὰ τοῦτο λοιπόν, τοιγαροῦν, ἐπεὶ Τισσαφέρνει ἐπολέμησε πᾶσαι αἱ πόλεις ἑκοῦσαι Κῦρον εἵλοντο ἀντὶ Τισσαφέρνους Ξεν. Ἀν. 1. 9, 9· ὡσαύτως παρὰ ποιηταῖς, οἷον Σοφ. Αἴ. 490, Ο. Τ. 1519, Φιλ. 341, κλπ. **3) τοιγάρτοι**, Πλάτ. Φαίδων 82D, Γοργ. 471C, Πολ. 409Α, κλπ.· ὡσαύτως ἐν Αἰσχύλου Ἱκέτ. 655·— ὁ Ὅμηρ. ἀείποτε παρεμβάλλει λέξιν μεταξὺ τοῦ **τοιγὰρ** καὶ τοῦ ἑπομένου **τοι**, τοιγὰρ ἐγώ τοι Ἰλ. Κ. 413, Ὀδ. Α. 179, 214, κλπ.· οὐ γάρ τοι Φ. 172· εἰ γάρ τοι Ρ. 513· ἦ γάρ τοι Π. 199. — Οἱ τύποι οὗτοι ἀεὶ ἐν ἀρχῇ λόγου.

τοιθορύκτρια, ἡ, «ἡ τοὺς σεισμοὺς ποιοῦσα» Ἡσύχ.

τοιθορύσσω, σείω ἰσχυρῶς, Ἡσύχ.

τοῖιν, Ἐπικ. γεν. καὶ δοτ. τοῦ δυϊκοῦ τοῦ **ὁ**, τοῖιν δ' ἔγνω πρόσθεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας Ἰλ. Ν. 66, κλπ.

τοίνεος, = **τούτου**, Ἐπιγρ. Λαρίσης, Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 64, στ. 15.

τοίνῠν, (νυν) ὅθεν, λοιπόν, δι' ὅ, μόριον συμπερασματικὸν ἐν χρήσει εἰς ἔκφρασιν τῆς ἰσχυρᾶς τοῦ λέγοντος πεποιθήσεως, σχεδὸν ὡς τὸ **τοιγάρ**, πλὴν ὅτι παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσιν οὐδέποτε τίθεται ἐν ἀρχῇ προτάσεως, (ἴδε κατωτ. II), πρῶτον παρ' Ἡροδ., Πινδ. καὶ τοῖς Τραγ.· εἰ τοίνυν .. Ἡρόδ. 1, 57·— ἐνίοτε εἶναι ὀλίγῳ πλέον ἢ ἐπιτεταμένον **τοι**, Σοφ. Ο. Τ. 1067, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 24, κλπ.· ἐν τῇ τοῦ Ξεν. Ἀναβ. 7. 6, 19, μὴ τοίνυν μηδ' ὅσα .., μηδὲ τόσα ἀληθῶς ὅσα .. **2)** παρ' Ἀττικ. κεῖται πολλάκις εἰς ἀνάληψιν ἢ ἐξακολούθησιν λόγου, περαιτέρω, περιπλέον, προσέτι, ἔλεγες τοίνυν δὴ ὅτι .. Πλάτ. Γοργ. 459Α, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 3. 1, 36. κλπ.·— ἐνίοτε μετ' ἐλαφρᾶς εἰρωνείας, Σοφ. Ο. Τ. 1067. **3)** ἐνίοτε τίθεται ἐν ἀρχῇ λόγου ἢ ἀγορεύσεως, ἐγὼ μὲν τοίνυν .., ὅτε ἀναφέρεται εἰς πρᾶγμα παρὸν ἐν τῷ νῷ τοῦ ἀγορεύοντος καὶ τοῦ ἀκροατοῦ, ἐγὼ μὲν τοίνυν, ἔφη, ὦ ἄνδρες, ἀπείρηκα Ξεν. Ἀνάβ. 5. 1, 2, πρβλ. Θουκ. 5. 87, 89· οὕτω μετὰ τῆς προστ., «λοιπόν ..», Ξεν. Κύρ. 2. 4, 8, κλπ. **II.** παρὰ μεταγεν. συγγραφεῦσιν, οἷον παρὰ Γαληνῷ, Σέξτ. Ἐμπ. καὶ ἑτέροις, οὓς μνημονεύει ὁ Λοβέκ. εἰς Φρύν. 342, κεῖται ἐνίοτε ὡς ἡ πρώτη λέξις περιόδου· ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 904 συνέβη τοῦτο μόνον ἕνεκα τῆς πλημμελοῦς στέξεως. [ῠ συνήθως, οἷον Αἰσχύλ. Πρ. 760, Σοφ. Ἀποσπ. 71· ἀλλ' ἐνίοτε ῡ, ὡς ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 1259, Νεφ. 429, 435].

τοῖο, Ἰων. καὶ Ἐπικ. γεν. τοῦ **ὁ**, τοῖο δ' Ἀπόλλων εὐξαμένου ἤκουσεν Ἰλ. Α. 380, κλπ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῖος, τοία (Ἰωνικ. **τοίη**), **τοῖον**· — δεικτικὴ ἀντωνυμία ἀνταποκρινομένη πρὸς τὴν ἀναφορ. **οἷος**, τὴν ἐρωτημ. **ποῖος**; καὶ τὴν ἀόρ. **ποιός**. Λατιν. talis. τοιοῦτος τὸ εἶδος ἢ τὴν ποιότητα. τοιοῦτος, «τέτοιος», σύνηθες παρ' ἅπασι τοῖς ποιηταῖς, ἀλλὰ σπάνιον παρὰ τοῖς πεζογράφοις (παρ' οἷς εἶναι ἐν χρήσει τὸ **τοιόσδε** ἢ **τοιοῦτος**, ἴδε κατωτ.). Κυρίως τὸ **τοῖος** ἀπαιτεῖ ἑπομένην πρόταση διὰ τοῦ **οἷος**· τοῖος ἐών, οἷος οὔτις Ἀχαιῶν (ἐνν. ἐστίν) Ἰλ. Σ. 105, πρβλ. Ὀδ. Δ. 342, κλπ.· τοῖος ἐών, οἷόν κε.. ἴδησθα Ὀδ. Δ. 421, πρβλ. Α. 257, κλπ.· οὐ γάρ πω τοίους ἴδον.., οἷον Πειρίθοον = (οἷος Πειρίθοός ἐστι) Ἰλ. Α. 262· οὕτω, εἴηπερ φύλλων γενεή, τοίη δὲ (οὐχὶ τοιήδε) καὶ ἀνδρῶν Ζ. 146· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ **οἷος** ἔχομεν **ὁποῖος**, ὡς ἐν Ὀδ. Ρ. 421, Τ. 77· ἢ τὴν ἁπλῆν ἀναφορ. ἀντωνυμ., ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι, σἵ ἂν αὖθεν ἀντιάσαιμεν Ἰλ. Ζ. 231, πρβλ. Ω. 153, 182, Ὀδ. Β. 286, κλπ.· σπανίως ἕπεται σύνδεσμος ἀντὶ ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας, τοῖος ὅπως .. Π. 208· — ἀλλὰ τὸ **τοῖος** εἶναι συνηθέστατον παρ' Ὁμ. ἀπολύτως, ὅτε καὶ ἀναφέρεται εἴς τι προηγούμενον, τοιοῦτον ὁποῖον ἐλέχθη, Ἰλ. Δ. 289, κ. ἀλλ.· οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. ἐν Ι. 6 (5), 20, Αἰσχύλ. Εὐμ. 379, Σοφ. Αἴ. 562, κ. ἀλλ. **2)** μετὰ λέξεων προσδιοριστικῶν, τοῖος δέ τε χεῖρας, τοιοῦτος κατὰ τὰς χεῖρας, Ὀδ. Τ. 359· τεύχεσι τοῖος Ἰλ. Ε. 450 τοῖος .. ἐν πολέμῳ Σ. 105· τοῖος ἰδεῖν Θέογν. 216. **3)** παρὰ τοῖς δοκίμοις πεζογράφοις εἶναι ἐν χρήσει μόνον ἐν ταῖς φράσεσι τοῖος ἢ τοῖος, Πλάτ. Πολ. 429Β, 437Ε· τοῖος καὶ τοῖος ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 271D· ἀλλὰ παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις κεῖται καθ' ἑαυτὸ ὡς τὸ **τοιόσδε**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 228, π. Μ. 7. 197, κλπ. **II.** **τοῖος** μετ' ἀπαρεμ., κατάλληλος, ἁρμόδιος ἢ ἱκανὸς νά .., τοῖοι ἀμυνέμεν Ὀδ. Β. 60· πρβλ. **οἷος III.** **III.** μετ' ἐπιθ. τοῦ αὐτοῦ γένους καὶ τῆς αὐτῆς πτώσεως καθιστᾷ τὴν κυρίαν ἔννοιαν τοῦ ἐπιθέτου ἐμφαντικωτέραν, τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ ποιέεσθαι ἄνωγα ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον, ἀλλὰ συμμέτρως τοιοῦτον (δεικτικῶς), Ἰλ. Ψ. 246 πέλαγος μέγα τοῖον, τόσον μέγα, Ὀδ. Γ. 321· κερδαλέος τοῖος, τέτοιος πανοῦργος, Ο. 451· καὶ ἔτι ἰσχυρότερον, ἀδληχρὲς μάλα τοῖος, καθ' ὑπερβολὴν ἥπιος, μαλακός, Α. 135., Ψ. 282· Σαρδάνιον μάλα τοῖον Υ. 302· σπάνιαν μετὰ ὑπερθ., τοῖος μέγιστος δούπος Ἡσ. Θεογ. 703, πρβλ. Λοβ. Φρύν. 424. **IV.** παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. = **οἷος**. Νικ. Θηρ. 762, Ἀλεξ. 232, 292. **V.** οὐδ. **τοῖον** ὡς ἐπίρρ., οὕτω, οὕτω πού, πολύ, παρὰ πολύ, τοῖον γὰρ ὑπεκτρομέουσι Ἰλ. Χ. 241· θαμὰ τοῖον, τόσον συχνά, πολὺ συχνά, Ὀδ. Δ. 209, πρβλ. Γ. 496· ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον, ἀκριβῶς ἐν σιγῇ. Δ. 776., Η. 30· — οὕτω παρὰ μεταγεν. Ἐπικ., **τοίως**, Θεόκρ. 24. 71, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ, 1399.

τοιόσδε, ἅδε (Ἰωνικ. **ἠδε**), **όνδε**, ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **τοῖος**, ἔχων τὴν αὐτὴν σχέσιν πρὸς τὸ **τοιοῦτος**, ἣν τὸ **ὅδε** πρὸς τὸ **οὗτος**, «τέτοιος δά», τοιοῦτος περίπου, — παρ' Ὁμ. οὐχὶ ὅσον σύνηθες ὅσον τὸ **τοῖος**, ἀλλὰ παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ. πολλῷ συνηθέστερον· ἐνίοτε προηγεῖται τοῦ **οἷος**, οἷον, ἀοιδοῦ τοιοῦδ' οἷος ὅδ' ἐστί Ὀδ. Α. 371, πρβλ. Ι. 4., Ρ. 313, Ἰλ. Ω. 375· ἀλλὰ συνηθέστερον ἀπολ., ἀλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιόσδε, ἰδοὺ ἐγὼ τοιοῦτος ὁποῖον μὲ βλέπεις, Ὀδ. Π. 205, πρβλ. Ο. 330· συχνάκις μετὰ ἐπιτετ. σημασίας, τόσον μέγας, τόσον ἔξοχος, τόσον κακός, κλπ.· οὔ κε κακοὶ τοιοῦσδε τέκοιεν Δ. 64· τοιόσδε τοσόσδε τε λαὸς Ἰλ. Β. 120, 799· τοιάδε λαίφη, τοιαῦτα ἐνδύματα, ὅλη, τόσον φαῦλα, Ὀδ. Υ. 206· τοσόσδε καὶ τοιόσδε Ἡσόδ. 2. 73· ἕτερος τ. ὁ αὐτ. 1. 207· — καὶ συχν. παρ' Ἀττ.· ὡς δεικτικὸν τοῦ **οἷος**, Σοφ. Ἀποσπ. 14, Πλάτ. Φαίδων 64D, κλπ.· τοῦ **ὅς**, Ἡρόδ. 7. 158· σπανίως ὡς δεικτικὸν ἡγούμενον συνδέσμου, οἷον τοῦ **ὡς**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 179· — ὡσαύτως μετὰ προσδιορισμοῦ τοῦ κατά τί, τοιόσδ' ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ ἔργα Ὀδ. Ν. 313· τοιόσδ' ἐστὶ πόδας Τ. 359· ἐλλειπτ., κατὰ τοιόνδε [τρόπον] κατὰ τοιοῦτον τρόπον, Ἡρόδ. 4. 48., 7. 10, 5· — μετὰ τοῦ ἄρθρου, ὁ τ. ἀνήρ, αἱ τ. πράξεις Αἰσχύλ. Θήβ. 547, Σοφ. Ο. Τ. 895· ἐν τ. τῇ ἀνάγκῃ Θουκ. 4. 10· οἱ τοιοίδε Σοφ. Αἴ. 330· τὸ τ. Πλάτ. Πρωτ. 358Β· ἐν τῷ τοιῷδε, ἐν τοιαύταις πρατάσεσι, Ἡρόδ. 9. 27, Θουκ. 2. 36, κλπ. — ἡ ἔννοια καθίσταται μᾶλλον ἀόριστος διὰ τοῦ **τοιόσδε τις**, τοιοῦτός τις, τοιοῦτος περίπου, ὁ αὐτ. 3. 139., Δ. 50, καὶ συχν. παρ' Ἀττ., ὡς Πλάτ. Συμπ. 173Ε. — παρὰ τοῖς πεζογράφοις ἐν διηγήσει **τοιάδε** σημαίνει κυρίως τὰ ἑξῆς περίπου, τὸ δὲ **τοιαῦτα** τὰ προειρημένα, τὰ προηγούμενα, Ἡρόδ. 1. 8, κ. ἀλλ. (πρβλ. **ὅδε, οὗτος**)· ἀλλ' ἡ διάκρισις αὕτη δὲν τηρεῖται αὐστηρῶς. — Ἐπίρρ. **τοιῶσδε**, Σχόλ. εἰς Σοφοκλ. Αἴ. 68, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. 45, 21, κλπ., Εὐστ. εἰς Διονύσ. Π. σελ. xiii, κλπ. [**ταῦ-** ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 237, Ἀγ. 1400, Σοφ. Αἴ. 453· ἀλλ' οὐχὶ τόσον συχνῶς ὡς ἐν τῷ **τοιοῦτος**].

τοιοσδί, αδί, ονδέ, Ἀττ. ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **τοιόσδε**, Ἀριστοφ., Ἱππ. 1376, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Φάωνι» 3. 6, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 10. 2, 12. — Ἐπίρρ. **τοιωσδί** = **τοιῶσδε**, παρὰ Δκμαστ. π. Ἀρχ. 360.

[**τοιουτα-γνώμων, ον**, ἔχων τοιαύτην γνώμην, οὕτω φρονῶν, τοὺς τοιουτογνώμονας Ἀνέκδ. Ὀξων. τ. 4, σ. 32, 8.

τοιουτο-δύναμος, ον, = ὁ **τοιαύτης δυνάμεως**, Τιμόθ. Ἱεροσόλ. 244C.

τοιουτο-ειδής, ές, τοιούτου εἴδους, τοιοῦτος τὸ εἶδος, Κύριλλ. Ἀλεξ. τ. 1, μέρ. α' σ. 285Α.

τοιοῦτος, -αύτη, οῦτο Ἀττ. ὡσαύτως **-οῦτον**, ὅπερ εἶναι ὁ Ἐπικ. τύπος (οὔ μοι τοιοῦτον ἐν στήθεσσι φίλον κῆρ Ὀδ. Η. 309., Ν. 330), καὶ φαίνεται ὅτι ἐπικρατεῖ παρ' Ἡροδ., ἐν ᾧ εὑρίσκομεν **τοιοῦτο** ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 801, Ἀγ. 315, Ἀριστοφάν. Βατρ. 1399, Πλ. 361, Θουκ. 7. 86· — ἰσχυρότερος τύπος τοῦ **τοῖος**, ἔχων τὴν αὐτὴν σχέσιν πρὸς τὸ **τοιόσδε**, οἷαν τὸ **οὗτος** πρὸς τὸ **ὅδε**, παρ' Ὁμήρ. ἧττον σύνηθες τοῦ **τοῖος**, ἀλλὰ παρ' Ἀττ. ὁ συνηθέστατος τῶν τριῶν τύπων· ὡς δεικτικὸν τοῦ **οἷος**, οἷον ἐν Ὀδ. Δ. 269, Πλάτ. Συμπ. 199D, κλπ.· τοῦ **ὅσος**, Ἰλ. Φ. 428· τοῦ **ὅς**, Σοφ. Ἀντ. 691, Θουκ. 1. 21, Ξεν., κλπ.· σπανιώτερον ὡς δεικτικὸν ἡγούμενον συνδέσμου, οἷον τοῦ **ὥστε**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1075, Πλάτ. Συμπ. 175D· — ὡσαύτως συχν. ἀπολ., Πινδ. Ο. 6. 24, Ἡρόδ., κλπ.· πολλάκις δὲ μετὰ ἐπιτακτικῆς ἐννοίας, τόσον μέγας, τόσον εὐγενής, τόσον κακός, κτλ., Ἰλ. Η. 242, καὶ Ἀττ.· τοιοῦτον .. ἐστὶ τὸ .. τέλειον ἄνδρα εἶναι, τόσον μέγα πρᾶγμα εἶναι τὸ νά .., Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 281Β· τοιοῦτος ὢν, τόσον ἄθλιος, ἐλεεινός, Σοφοκλ. Αἴ. 1298, πρβλ. Φιλ. 1049· ἐμπίπτειν εἰς τοιοῦτον οὗ .., εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ἐν ᾗ .., Πλάτ. Γοργ. 511C· — μετὰ γενικ., **τοιοῦτος Ἀχαιῶν**, τοιοῦτος ἀνὴρ μεταξὺ τῶν Ἀχαιῶν, Ἰλ. Ρ. 643· — συχνάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ **τοσοῦτος**, Θουκ. 5. 63, Ξεν., κλπ.· μετὰ τοῦ **οὗτος**, Πλάτ. Πολ. 461Ε, Ξεν., κλπ.· — τοιοῦτός ἐστι ἢ γίγνεται εἴς ἢ περί τινα, οὗτος εἶναι διατεθειμένος πρός τινα, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 27, Ἰσοκρ. 4D· μετὰ δοτικ., **τοιοῦτός τινι**, ἕν τινι πράγματι, Σοφ. Φιλ. 1271· — ἐπιτεταμ., τ. ἕτερος, «ἄλλος τέτοιος», Ἡρόδ. 1, 207., 3. 47· ἄλλους τοσούτους ὁ αὐτ. 7. 50, 2· οὕτως ἐν τῷ αὐδ., ἕτερα τοιαῦτα ὁ αὐτ. 1, 120., 2. 5· — μετὰ τοῦ ἄρθρου, οἱ τοιοῦτοι Αἰσχύλ. Πρ. 962, Χο. 291, Σοφ.· τὰ τ. Πινδ. Ο. 9. 60 ὀνόματι ὁ τοιοῦτος ἐμὲ προσαγορεύων Ἀντιφῶν 146, 8. **2)** ἡ ἔννοια γίνεται ἔτι μᾶλλον ἀόριστ. ἐν τῷ **τοιοῦτός τις** ἢ **τις τοιοῦτος**, Πινδ. Ο. 6. 25, Θουκ. 1. 132, κλπ.· τοιαῦτ' ἄττα Πλάτ. Πολ. 386Α· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πολλάκις δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ ὅτ' ἐπιρρήματος, ἢ διάρριψις τοιαύτη τις ἐγένετο, οὕτω πως ἐγένετο, Ξένοφ. Ἀνάβ. 5. 8, 7· ἐγένετο ἡ διακομιδὴ τοιαύτη τις Πολύβ. 3. 45, 6. **3)** τοῦ τοιούτου, τοῦ τοιούτου δηλ. νόμου, τῆς τοιαύτης διαγωγῆς, Θουκ. 1, 76· ἐν τῷ τοιούτῳ, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὁ αὐτ. 3. 81, κλπ.· (ἀλλ' ὡσαύτως, ἐν τῷ τ., ἐν τοιούτῳ τόπῳ, ἐν τοιαύτῃ θέσει, Ξεν. Ἀγησ. 6, 7· ἐν τ. τῆς οἰκίας ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 4, 1)· ὡσαύτως, ἐν τ. εἶναι τοῦ κινδύνου, ἐν τοιαύτῃ καταστάσει, ἐν τοιούτῳ σημείῳ κινδύνου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 1. 7, 5. **4)** ἐν πεζῇ διηγήσει τὸ **τοιαῦτα** κυρίως ἀναφέρεται εἰς τὰ προηγούμενα, τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτα Αἰσχύλ. Πρ. 500· καὶ ταῦτα μὲν τ. Σοφ. Ἠλ. 691, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 2. 5, 12, κλπ.· πρβλ. **τοιόσδε** ἐν τέλ. — Προηγουμένης ἐρωτήσεως τὸ **τοιαῦτα** βεβαιοῖ ὡς τὸ **ταῦτα** (ἴδε **οὗτος** VIII), ἀκριβῶς οὕτω, βεβαίως οὕτω, Εὐρ. Ἑκ. 776, Ἠλ. 945. **5)** τοιαῦτα, ἀπολ., ὡς τὸ Λατιν. et sic porro, τὰ πλοῖα, τὰ τοιαῦτα, πλοῖα καὶ τὰ ὅμοια, Δημ. 96. 10. **6)** **τοιαῦτα** ὡς ἐπίρρ., κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, Σοφ. Ο. Τ. 1327· τὸ ὁμαλὸν ἐπίρρ. **τοιούτως** μόνον παρὰ τοῖς Ἑκκλ. καὶ τοῖς Γραμμ.· διότι ἐν Ἀντιφῶντι 143, 7· ἐπεί τοι οὕτως, εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφή. — Πρβλ. **τοσοῦτος**. (**τοιαῦτος** δὲν εἶναι σύνθετον ἐκ τοῦ **τοῖος, οὗτος**, ἀλλ' ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **τοῖος**, ὡς τὸ **τοσοῦτος, τηλικοῦτος, τῶν τόσος, τηλίκος**· ἴδε **οὗτος** Γ.) [**τοΐ-** συχν. παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, οἷον Αἰσχύλ. Ἀγ. 393, Εὐμ. 194, 197, 424, Ἀριστοφ. Βατρ. 1399, κλπ.· πρβλ. **τοιόσδε** ἐν τέλ.].

τοιουτοσί, -αυτησί, -αυτοσί ἢ **ουτανί**, Ἀττ. ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **τοιοῦτος**, Ἀριστοφ. Λυσ 1087, Πλάτ., κλπ.

τοιουτό-σχημος, ον, ἢ **-σχήμων, ον**, ὁ ἔχων τοιοῦτον σχῆμα, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 209, Εὐστ. εἰς Διον. Π. 175 (ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ οὐδ. τύπῳ **-σχημον**).

τοιουτότης, ητος, ἡ, οὐσ. ἀφῃρ. τοῦ **τοιοῦτος**, τὸ εἶναι τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, ταυτότης τις ποιότης, Κραμήρ. Παρ. Ἀν. τ. 4. 283.

τοιουτό-τροπος, ον, ὁ τοιοῦτος τὸν τρόπον ἢ τὸ εἶδος, τοιοῦτος, ταῦτα καὶ ἄλλα τοιουτότροπα ἔπεα Ἡρόδ. 7. 226, Ἱππ. Προγν. 46, π. Ἄρθρ. 808· εἴτε τι ἄλλο τοιουτότροπον ξυνέβη γενέσθαι Θουκ. 2. 8· εἴ τοι τοιουτότροπον ἐγένετο αὐτόθι 13, Πλάτ., κλπ. Ἴδε Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10 79. Ἐπίρρ. **-πως**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 809, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 4, 13, κ. ἀλλ.

τοιουτό-φωνος, ον, ὁ ἔχων τοιαύτην φωνήν, Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1600, 63.

τοιουτό-χροος, ον, ὁ ἔχων τοιοῦτον χρῶμα, ὕστερον ὑδατώδεα ἀφόδρα καὶ τοιουτόχροα Ἱππ. 1212G.

τοιουτο-ψύχως [ῠ], Ἐπίρρ., μὲ τοιαύτην ψυχήν, μὲ τοιοῦτον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νοῦν ἢ διάθεσιν, τοιουτοψύχως προσενεχθήσεται τῷ τοιούτῳ Εὐστ. Πονημ. 226. 96.

τοιουτρόπως, Ἐπίρρ., ὡς καὶ νῦν, κατὰ τοιοῦτον τρόπον, οὕτω, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 492, κλπ.

τοιουτώδης, ες, ὁ τοιοῦτος τὸ εἶδος, τοιοῦτος, Λουκ. Ἁλιεύς 20, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 206, κλπ.

τοῖρ, κατὰ τὴν διάλ. τῶν Ἠλείων ἀντὶ **τοῖς**, τοῖρ αὐτᾶρ εὐεργέταιρ Συλλ. Ἐπιγρ. 11. 1· πρβλ. **τίρ**.

τοῖσδεσι, Ὀδ. Κ. 268., Φ. 93, καὶ **τοῖσδεσσι, τοῖσδεσσιν**, συχν. παρ' Ὁμ.,— ἀνώμαλοι ἀρχαῖοι Ἐπικ. τύποι ἀντὶ **τοῖσι δέ**.

τοιχάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τοῖχος**, τί ὤνησας τὴν σαυτοῦ ψυχὴν τοῖς τοιχαρίοις τὸ σῶμα ἐγκεκρυφώς; Νείλου Ἐπιστ. 2, 96, σ. 164, 1.

τοίχ-αρχος ὁ, (**τοῖχος** 2)· ὁ ἐπόπτης τῶν κωπηλατῶν ἐν ἑκατέρᾳ πλευρᾷ τοῦ πλοίου, Ἀρτεμίδ. 1. 35., 2. 23, πρβλ.: νῦν γὰρ ἤδη τοίχου ἄρχω τοῦ δεξιοῦ, τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τοῦ πλοίου, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 14. 3.

τοιχάς, άδος, ἡ, ἐπίθ. πλοίου παρὰ Νόνν. Δ. 39. 6, ἴσως ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ **τοῖχος** 2.

τοιχέπαλξις, εως, ἡ, εἶδος πολιορκητικῆς μηχανῆς, Δούκ. Βυζ. Ἱστ. 13, σ. 26Β.

τοιχίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τοῖχος**, Ρήτορες (Walz) τ. 1, σ. 642, 5, Εὐστ. εἰς Ὀδ. 1959, 41, κλπ., πρβλ. **τοιχάριον**.

τοιχίζω, (**τοῖχος** 2) ἐπὶ πλοίου, πλαγιάζω, κλίνω πρὸς τὴν μίαν πλευράν, κλίνεται δὲ κοῖλον τοιχίσαν τὸ σκάφος Ἀχιλλ. Τάτ. 3. 1, Εὐστ. 1021. 12.

τοιχίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τοῖχος**, Ἐπιγραφ. ἐν τῷ Mém. de l'Acad. des Inscr. 14, 299.

τοίχισμα, τό, οἰκοδόμημα, Νικ. Χοῦμν. ἐν Boiss. Ἀν. τ. 5, σ. 208, 5.

τοιχοβατέω, ἀναβαίνω ἐπάνω εἰς τοῖχον, τοιχοβατήσαντες Anal. Gr. 1s Cotel. Mon. τ. 4, σ. 15.

τοιχοβαύστης, ἢ **τοιχοβάτης**, ὁ, εἶδος σαύρας, ὀνομάζεται δὲ καὶ **ξυλόβατος**, Συμεὼν Μάγιστρ. π. Τετραπόδ., Δουκάγγ.

τοιχογραφέω, γράφω ἢ ζωγραφῶ ἐπὶ τοίχου, Ἰγνάτ. σ. 55Α, Θεόδ. Στουδ. σ. 135Β, 142Ε, 143Β, 158D.

τοιχογραφία, ἡ, τὸ τοιχογραφεῖν, ζωγραφεῖν ἐπὶ τοίχου, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **Βοῦρα**, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1, 1.

τοιχο-γράφος, ον, ὁ γράφων ἢ ζωγραφῶν ἐπὶ τοίχου, ὁ τοιχογραφῶν, Ψευδοωριγέν. κατὰ Μαρκ. 1. 131, κλπ.

τοιχο-δῑφήτωρ, ορος, ὁ, ὁ τοὺς τοίχους διφῶν, ὁ εἰσερχόμενος δι' ὀπῆς εἰς τοῖχον (ὅπως κλέψῃ), ὅθεν = **τοιχωρύχος**, Ἡσύχ.

τοιχοδομέω, οἰκοδομῶ τοῖχον, Ἐπιγρ. Ὠρωποῦ ἐν Bul. de cor. hel. III, σ. 437.

τοιχο-δόμος, ὁ, ὁ κτίζων τοίχους, κτίστης, Διονύσ. Ἀλεξ. τ. 4, σ. 348.

τοιχό-κρᾱνον, τό, ἡ κορυφὴ τοίχου, Φίλων ἐν Ἀρχ. Μαθ. σελ. 83.

τοιχόομαι, Παθητ., ἔχω τὴν ἔννοιαν ἢ «ἰδέαν» τοῦ τοίχου ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ ὕπαρξιν, Πλούτ. 2. 1120D, 1121Α· πρβλ. **ἱππόομαι**.

τοιχο-πυργίσκος, ὁ, ἁρμάριον (ἢ ἑρμάριον), armarium, Ἐτυμολ. Μέγ. 146, 56.

τοιχόρυγμα, τό, = **τοιχωρυχία**, Δούκ. ἐν Βυζαντ. Ἱστ. 7, σελ. 14Α.

τοιχ-ορύκτης, ου, ὁ, = **τοιχωρύχος**, Ἰω. Χρυσ. Χ, 91D, ἔνθα **τοιχωρύκτης**, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 232.

τοῖχος, ὁ, ὁ τοῖχος οἰκίας ἢ αὐλῆς, ἀπολ., Ὀδ. Β. 342, κλπ., καὶ συχν. παρ' Ἀττικ.· ὡσαύτως, τ. δώματος Ἰλ. Π. 212· μεγάρου Σ. 374, Ὀδ. Τ. 37· αὐλῆς Ρ. 267, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 730· οἰκίας Πλάτ. Πολ. 574, D· γράφειν ἐν τοίχοις ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 859Α· εἰς τοῖχον νόμους ἀναγράφειν Ἀνδοκ. 11. 34, πρβλ. **διορύσσω, λευκόω**· — ἐπὶ τῆς πλευρᾶς σκηνῆς, αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος θείοιο τοίχου τοῦ ἑτέροιο Ἰλ. Ι. 219, Ω. 598, Εὐρ. **2)** ἐν τῷ πληθ., τὰ πλάγια ἢ πλευρὰ πλοίου, αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὄφρ' ἀπὸ τοίχους λῦσε κλύδων τρόπιος Ὀδ. Μ. 420, Θέογν. 674, Εὐρ. Ἑλ. 1573, Θουκ. 7. 36, Θεόφρ. 22. 12. **3)** ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, οἷον τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, εἰς ἀμφοτέρους τοίχους μελέων Εὐρ. Τρῳ. 118· ἐπὶ ποτηρίου, ποτήρια πλατέα τοίχους οὐκ ἔχοντ' Φερεκράτ. ἐν «Τυραννίδι» 1· ἐπὶ ἀγγείου, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 33, κλπ. **4)** παροιμ., δύο τοίχους ἐπαλείφεις, ὡς ἐν τῇ Λατιν. duo parietes de aedem fidelia dealbare, λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπαμφοτεριζόντων, Παυσ. 6. 3, 15, Σουίδ. ἐν λ. **δύο τοίχους**, πρβλ. Κικ. Fam. 7. 29 μετακυλινδεῖν αὐτὸν ἀεὶ πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον, «ἐπὶ τῶν περὶ τὸ λυσιτελεῖν αὐτοῖς ἀεὶ στρεφομένων. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐπιβατῶν τῆς νεώς, ὅταν θατέρου μέρους αὐτοῖς κατακλυζομένου πρὸς τὸ ἕτερον οὗτοι μεθίστανται» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Βάτρ. 537· ἐς τὸν εὐτυχῆ τ. χωρεῖν Εὐρ. Ἀποσπ. 90· τοίχου ἄρχειν τοῦ δεξιοῦ Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 14. (Συγγενὲς τῷ **τεῖχος**, ἀλλὰ κεῖται μόνον ἐπὶ τῶν τοίχων οἰκοδομῶν καὶ οὐχὶ τῶν τῆς πόλεως).

τοιχωρῠχέω, διορύττω τοῖχον ὡς κλέπτης, εἶμαι τοιχωρύχος, κλέπτης, Ἀριστοφ. Πλ. 165, Πλάτ. Πολ. 575Β, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 62· μετ' αἰτ., τοῖχον τ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 5. 10, 6, πρβλ. **διορύσσω**. **2)** μεταφορ., οἷα ἐτοιχωρύχησαν περὶ τὸ δάνειον, ὁποῖα τεχνάσματα ἐπενόησαν ἵνα κατακλέψωσι τὸ δάνειον, Δημ. 925. 24· τ. τοὺς λόγους τινὸς Φιλόστρ. 552. — Ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Β'. σ. 308.

τοιχωρύχημα [ῠ], τό, ὀπὴ ἀνοιχθεῖσα εἰς τοῖχον, «τοιχωρύχημα γαλῆς, τοίχου ὀπὴ» Σουίδ., Φώτ.· — μεταφορ., τέχνασμα κλέπτου, Πολυδ. Ϛ', 180.

τοιχωρῠχία, ἡ, τὸ τοιχωρυχεῖν, τὸ εἰσέρχεσθαι εἰς οἰκίαν δι' ὀρύξεως τοῦ τοίχου, Ξεν. Ἀπολ. 25, Διον. Ἀλ. 4. 24.

τοιχωρῠχική (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ διορύττειν τοῖχον, ἢ τοῦ τοιχωρύχου τέχνη, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 12.

τοιχ-ωρύχος [ῠ], ὁ, (ὀρύσσω) ὁ διορύττων τοῖχον, ὁ λαθραίως καὶ διὰ διορύξεως τοῦ τοίχου εἰσερχόμενος εἰς ξένην οἰκίαν, κλέπτης, Ἀριστοφ. Νεφ. 1327, Βάτρ. 773, Πλ. 204, κ. ἀλλ.· τ. καὶ ἱερόσυλοι Πλάτ. Νόμ. 831Ε· ἐπὶ πραγμάτων, ὦ τοιχωρύχον λαγύνιον, ἄθλιον, ἐλεεινόν, Δίφιλος ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. — Ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Β', σ. 308.

τόκᾰ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **τότε** (ἴδε **Κκ** Π. 3), Πινδ. Ο. 6. 112, Ν. 6, 18, Ἐπίχ., κλπ.

τοκᾰρίδιον, τό, ὡς τὸ ἑπόμ., ὑποκορ. τοῦ **τόκος** Π. 2, Γλωσσ.

τοκάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τόκος** Π. μικρὸς τόκος, μικρὸν κέρδος, Λατ. usurula, Γλωσσ.

τοκάς, άδος, ἡ, (τίκτω) ἡ γεννῶσα, ἡ τρεφομένη ὅπως γεννᾷ, σύες θήλειαι τοκάδες Ὀδ. Ξ. 16· κατὰ τὸν Σχολ. ἐν τόπῳ: «τοκάδες, ἐπίτοκοι», καὶ κατὰ τὸν Ἡσύχ. ἔγκυοι: «τοκάδερ (Λακων.)· ἔγκυοι»· πολυτόκος, τίκτουσα πολλὰ τέκνα, Σ ράδ. 178.

2) ἡ ἄρτι ἢ πρὸ ὀλίγου τεκοῦσα, Λατιν. feta, τοκὰς λέαινα, ἔχουσα σκύμνους, Εὐρ. Μήδ. 187· τ. κύνες, ἔχουσαι σκύλακας, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 89· — σπανίως ἐπὶ γυναικῶν, ὅσαι δὲ τοκάδες ἦσαν Εὐρ. Ἑκάβ. 1157· γενναίων δ' ἐκ τοκάδων, ἐξ εὐγενῶν μητέρων γεννηθέντες, ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 42· τοκάδα τὰν .. Βάκχου, τὴν μητέρα τοῦ Β., ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 559, πρβλ. Θεόκρ. 8. 63· ἐκ τοκάδων, ἐκ τῆς μήτρας, Ἀνθ. Π. 9. 268· — τοκάδα τὴν κεφαλὴν ἔχειν, ἐπὶ τοῦ Διὸς κυοφοροῦντος ἐν τῇ κεφαλῇ τὴν Ἀθηνᾶν, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 9. 1· τοκ. κόνις, ἡ πατρίς τινος, Λυκόφρων 316.

τοκαταρχάς, Ἐπίρρ. ἀναγνωστέον διῃρημένως, **τό κατ' ἀρχάς**.

τοκάω, πλησιάζω νὰ γεννήσω, εἶμαι ἐπίτοκος, τοκῶσα Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 93.

τοκετός, οῦ, ὁ, γέννα, Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 282, Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 2. 8, 21, κλπ.· καὶ ἐν τῷ πληθ., τοκετῶν βάσανος Ἀνθ. Π. 9. 311. **Π.** τὸ γεννώμενον, γιγαντείου τοκετοῖο Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ Προοίμ. ἐν Ἀνθ. Παλ. 4. 3, 64. **2)** γεταφορ., κέρδος, ὠφέλεια, Ἰγνάτ. πρὸς Ρωμ. 5.

τοκεύς, έως, ὁ, (√ΤΕΚ, **τίκτω**), ὁ γεννῶν, πατήρ, Ἡσ. Θ. 138, 155· καθόλου, γονεύς, ἢ .. τέκνου τ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 659· — παρ' Ὁμ. ἀείποτε, καὶ παρ' Ἡσ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **τοκεῖς**, Ἐπικ. **τοκῆες**, γονεῖς· οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Τραγικ., κλπ.· ὡσαύτως ἐν τῷ δυϊκῷ, τοκῆς δύω Ὀδ. Θ. 312· οὕτω καὶ παρὰ πεζογράφοις, οἷον Ἡρόδ. 1, 122., 3. 52, Θουκ. 2. 44, Λυσί., Ξεν., κλπ.· — ἐπὶ ζῴων, Νικ. Θηρ. 620, Ἀλεξιφ. 576. — Ὁ Ὅμ. καὶ ὁ Ἡσ. συνήθως ἔχουσι τοὺς Ἐπικ. τύπους **τοκῆες, ἠων**, κτλ.· γεν. **τοκήων** καὶ ἐν λυρικ. χωρίῳ τοῦ Αἰσχύλου ἐν Ἀγ. 728· ἐν ᾧ ἐν Ἰλ. ἔχομεν τὴν Ἀττ. γενικ. **τοκέων**· δοτ. **τοκέσι** ἔν τινι ἐπιγράμματι ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 948.

τοκεύω, = **τίκτω**, Νικήτ. Εὐγ. 5. 141, Θεόδ. Στουδ. σ. 136Ε.

τοκήεσσα, ἡ, (τόκος) = **τοκάς**, χήρησιν, αἱ νέαι ἐοῦσαι καὶ τοκήεσσαι χηρεύουσι Ἱππ. 564. 9., 646. 12, ἣν γυναῖκα μὴ δυναμένην τεκεῖν τοκήεσσαν ἐθέλῃς ποιῆσαι 681. 39.

τοκίζω, (**τόκος** Π. 2) δανείζω ἐπὶ τόκῳ, Λατιν. faenerari, Δημ. 1122. 27· τοκίσας τόκον Ἀνθ. Π. 11. 309. — Παθ., ἀργύριον τοκίζεται αὐτῷ Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Ι', 85, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1845. 12, 28.

τοκισμός, ὁ, τὸ τοκίζειν, δανείζειν χρήματα ἐπὶ τόκῳ, Ξενοφ. Πόροι 4. 6, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 11, 3.

τοκιστής, οῦ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ δανείζων χρήματα ἐπὶ τόκῳ, Πλάτ. Ἀλκ. 2. 140Ε· τοκισταὶ μικρὸν ἐπὶ πολλῷ Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 1, 40.

τοκίστρια, ἡ, θηλ. τοῦ **τοκιστής**, ἡ δανείζουσα χρήματα ἐπὶ τόκῳ, Ἑρρκίμ. Σύρ. τ. 3, σ. 160D.

τοκογλῠφέω, ἐξασκῶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ αἰσχροκερδοῦς τοκιστοῦ, εἶμαι τοκογλύφος, Πλούτ. 2. 34D, Λουκ. Νεκυομ. 2, κλπ.

τοκογλύφος [ῠ], ὁ, κυρίως γλύφων τοὺς τόκους, χαράττων αὐτοὺς ἐπὶ τῶν σανίδων τῆς τραπέζης του, ὁ ὑπολογίζων αὐτοὺς μέχρι τοῦ ἐσχάτου λεπτοῦ, φιλάργυρος καὶ αἰσχροκερδὴς τοκιστής,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλούτ. 2. 18Ε, Φίλων Ι, 550, 16, ΙΙ, 585, 1, Λουκ. Νεκυομ. 11, Βασίλ. Ι, 273Β, κλπ., πρβλ. **γλύφω** ΙΙ.

τοκο-λῃΐα, ἡ, τὸ λαμβάνειν τόκον, ἡ Ἐκκλησία ἀποκηρύσσει θέατρα .. ἀδικίαν τε καὶ πλεονεξίαν, τοκολῃΐαν Ἐπιφάν. ΙΙ, 832Α.

τοκο-πράκτωρ, ὁ, (**πράσσω** V. 2) ὁ εἰσπράττων τόκους, ἀπαιτῶν καὶ λαμβάνων τόκους, «τοκοπράκτωρ· ἀλλὰ καὶ τοκογλύφος» Α. Β. 64.

τόκος, ὁ, (√ΤΕΚ, **τίκτω**) τὸ τίκτειν, τοκετός, γέννα ἐπὶ γυναικῶν, Ἰλ. Τ. 119, Ὕμν. εἰς Δήμ. 101· ἐπὶ ζώων, Ἰλ. Ρ. 5 πλὴν ὅταν τ. παρῇ Σοφοκλ. Ἀποσπ. 424· ἀπὸ τόκου, εὐθὺς μετὰ τὸν τοκετόν, Ξεν. Λακ. 15, 5· ποιεῖσθαι τοὺς τ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 8, 8, κλπ.· ἐν τῷ πληθ., τόκοισί τ' ἀγόνοις γυναικῶν Σοφ. Ο. Τ. 26, πρβλ. 173, Εὐρ., κλπ. 6) ὁ χρόνος τοῦ τοκετοῦ, ὁ τ. τῆς γυναικὸς Ἡρόδ. 1. 111· τῶν μὲν ἐνιαύσιος ὁ τ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 10. 4. **ΙΙ**. τὸ τεχθέν, τὰ τέκνον, υἱός, πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε Ἰλ. Η. 128, πρβλ. Ο. 141· ἐπὶ ἀετοῦ, ἐλθὼν ἐξ ὄρεος, ὅθι οἱ γενεή τε τόκος τε Ὀδ. Ο. 175, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 162· Οἰδίπου τόκος, υἱὸς αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Θήβ. 372, πρβλ. 407, κλπ.· — τὰ τῶν ἰχθύων νεόττια, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 5. 9, 4· — γέννημα, τὸ παραγόμενον τῇ ἐνεργείᾳ τινός, Ἡλίου Πλούτ. 2. 433Ε· [ἡ γῆ] τόκους εἰδωσιν Φιλήμ. ἐν Ἀδηλ. 51c, πρβλ. 4. 10.

2) μεταφορ., ὡς καὶ νῦν, τὸ κέρδος ὅπερ φέρουσι τὰ δανεισθέντα χρήματα, κοινῶς «διάφορο», Λατ. usura, (ὡς ὁ Σαιξπῆρος λέγει περὶ τῶν τοκιστῶν ὅτι 'take a breed of barren metal', κάμνω νὰ γεννήσῃ ἄγονον μέταλλον, πρβλ. Σοφοκλ. Ἀποσπ. 424, Πλάτ. Πολ. 555Ε, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 10, 5)· τόκος ὀνάτωρ Πινδ. Ο. 11 (10). 12· ἐν τῷ ἐνικῷ καὶ πληθ., Ἀριστοφ. Νεφ. 18, 20, 34, κλπ.· τόκους ἀποδοῦναι αὐτόθι 739, κλπ.· κομίζεσθαι Πλάτ. Ἔνθ' ἀνωτ.· λαμβάνειν ἀπό τινος Ἰσαῖ. 72. 45 ἀπολαμβάνειν Λυσί. 148. 16· ἐπὶ τόκῳ δανείζειν Πλάτ. Νόμ. 742C· ἐπὶ τάκῳ ἢ τόκον δανείζεσθαι Δημ. 13. 20., 1212. 1· ὀφείλειν ἐπὶ τόκῳ Ἰσοκρ. 359D· τόκοι τόκων, σύνθετος τόκος, Ἀριστοφ. Νεφ. 1140· τῶν τόκων ἔχων τόκους Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 168· πρβλ. **ἐπίτοκος** ΙΙ, **ἐπίτριτος** 4· καὶ περὶ τοῦ ὅλου ζητήματος τοῦ τόκου παρ' Ἕλλησιν ἴδε Böckh P. E. 1. 164 κέξ.· — ὁ Ἀριστοφ. παίζει ἐπὶ τῆς διπλῆς σημασίας τῆς λέξ. ἐν Θεσμ. 843 κέξ. **3**) ἐπὶ τῶν καρπῶν καὶ γεννημάτων τῆς γῆς, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 38 οἱ δ' εἰς γῆρας ἀναβολὰς ποιούμενοι, οὗτοι προσαποτίνουσι τοῦ χρόνου τόκους Μένανδρος ἐν «Θησαυρῷ» 1. 8. — Ἴδε Κόντου Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 533, 537.

τοκο-φορέω, φέρω τόκον, ἐπ' ἐννέα ὀβολοῖς Δημ. 1362. 25· κατὰ Σουΐδ.: «τοκοφορεῖν, τόκους λαμβάνειν», ἴδε Φώτ. ἐν λέξει.

τόκόω, «τοκούμενον· γεννώμενον, τικτόμενον» Φώτ. ἐν λέξει **τοκοφορεῖν**.

τόλμᾶ, **ης**, ἡ, καὶ χάριν τοῦ μέτρου **τόλμη**, ὅπερ Φρύνιχος ὁ Ἀράβιος ἐν τοῖς Α. Β. 66. 23, παραβάλλει πρὸς τὸ **πρύμνη** ἀντὶ **πρύμνα**· ἀλλὰ μόνον ὁ ὁμαλὸς τύπος **τόλμᾶ** ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Τραγικοῖς, Εὐρ. Ἀνδρ. 702, Ἴων 1264, Ἀποσπ. 430a, (παρ' Εὐρ. ἐν Ἴωνι 1416, ἴδε τόλμα σου εἶναι ἡ πιθ. γραφή)· **τόλμᾶ** εἶναι Δωρικ., ὡς παρὰ Πινδ. Ὡς καὶ νῦν, τόλμη, θάρρος, ἀφοβία, Πινδ. Ο. 9. 122, κλπ., Ἡρόδ. 2. 121, 6., 7. 135, καὶ Ἀττικ.· τόλμα καλῶν, θάρρος, πρὸς καλάς, γενναίας πράξεις, Πινδ. Ν. 7. 86· τῶνδε τόλμαν σχεθεῖν, ἔχειν τόλμην πρὸς ἐκτέλεσιν τούτων, Αἰσχύλ. Πρ. 16. **2**) ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀπερίσκεπτος καὶ ἀλόγιστος τόλμη, θρασύτης, ἰταμότης, Λατ. audacia, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 996· πῶς οὖν .., ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; Σοφ. Ο. Τ. 125, Εὐριπ., κλπ.· τόλμης ἔργα κἀναισχυντίας Ἀριστοφ. Θεσμ. 702· τ. ἀλόγιστος Θουκ. 3. 82, πρβλ. 6. 59· τόλμ. καὶ ἀναίδεια Ἰσαῖ. 60. 43· καὶ θρασύτης Πλάτ. Λάχ. 197Β· καὶ ἀναισχυντία Ἀντιφῶν 123. 1, Πλάτ. Ἀπολ. 38D· ἡ ἄφρων τ. ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 193D. **ΙΙ** παράτολμος πρᾶξις, φίλτρα τόλμης τῆσδε Αἰσχύλ. Χο. 1029· τόλμαν ἂν ἔρεξα Εὐρ. Ἀνδρ. 838· πληθ., κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταίμην ἐγὼ Σοφ. Τρ. 583, πρβλ. Αἴ. 46· ἀνόσιοι πλημμῶν τ. Πλάτ. Νόμ. 881Α. (Ἴδε ἐν λέξ. ***τλάω**).

τολμάω, Ἰων. **τολμέω** Ἡρόδ. 8. 77, Δωρ. 6' ἐνικ. **τολμῇς** Θεόκρ. 5. 35· μέλλ. **τολμήσω**, Δωρ. **-ᾱσῶ**, ὁ αὐτ. 14. 67· πρκμ. **τετόλμηκα**, Δωρ. **-ᾱκα** Πινδ. Ὡς τὸ ***τλάω**, ἀναλαμβάνω τι, λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ ἐπιχειρήσω ἢ ὑπομείνω τι φοβερὸν ἢ δυσχερές, συχν. παρ' Ὁμ., κλπ. **1**) κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπολ., ὑπομένω, καρτερῶ, ἀνέχομαι, αὐτάρ ὁ τέως μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσι βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος τετληότι θυμῷ Ὀδ. Ω.162, πρβλ.261 (ἴδε ***τλάω**). **2**) μετ' αἰτ. πράγμ., ὑπομένω, ὑφίσταμαι, τ. χρὴ τὰ δίδοῦσι θεοὶ Θέογν. 391, πρβλ. Εὐρ. Ἑκάβ. 333, Πλάτ. Νόμ. 872Ε. **ΙΙ**. μετ' ἀπαρ., ἔχω τόλμην, θάρρος, γενναιότητα, θρασύτητα, σκληρότητα ἢ ὑπομονήν, ὥστε νὰ πράξω τι, τολμῶ, ἀποτολμῶ, ὡς τὸ Λατ. audere, εἰ .. τολμήσεις Διὸς ἄντα .. ἔγχος ἀείραι Ἰλ. Θ. 424, πρβλ. Ν. 395, Ρ. 68, Ὀδ. Ι. 332, κλπ.· τόλμησον ὀρθῶς φρονεῖν, Λατ. sapere aude, Αἰσχύλ. Πρ. 1000, πρβλ. Θέογν. 82, 377, κλπ.· τ. κατακεῖσθαι, δέχομαι, ὑποκύπτω, ὑπομένω νὰ μείνω ἐν τῇ κλίνῃ, Ἱππ. Ἀγμ. 759· (ἴδε παραδείγματα οἷον τοῦ **τλῆναι**, παρὰ τῷ Monk. εἰς Εὐρ. Ἄλκ. 285). **2**) μετ' αἰτιατ., ἔνθα δυνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν ἀπαρέμφ., τολμᾶν πόλεμον (δηλ. πολεμεῖν), Ὀδ. Θ. 519· ἐσθέους τολμᾶν Πινδ. Π. 5. 156· τ. τοιαῦτα, δεινά, πάντα, ἔργον αἰσχιστον παρὰ τοῖς Τραγικ., .. — ὦ πᾶν σὺ τολμήσασα καὶ πέρα Σοφ. Ἀποσπ. 197· ὡσαύτως, τ τὰ βέλτιστα Θουκ. 3. 56., 4. 98· τ. πικρὰν πεῖραν Σοφ. Ἠλ. 471· ἴδε **τόλμημα**· — δῖον ἐν τῷ παθ., οἳ ἐτολμήθη πατὴρ Εὐρ. Ἠλ. 277· τοῦτο τετολμήσθω εἰπεῖν, ἃς λάβωμεν τὸ θάρρος νὰ εἴπωμεν τοῦτο, Πλάτ. Πολ. 503Β.

τόλμη, ἡ, ἴδε **τόλμα**.

τολμήεις, Δωρικ. **άεις** [ᾰ] Πινδ., **εσσα**, **εν**, ὁ τολμῶν, ὑπομένων, καρτερικός, καρτερόθυμος, Ὀδ. Ρ. 284· τολμῶν, τολμηρός, ῥιψοκίνδυνος, Ἰλ. Κ. 205, Πινδ. Π. 4. 157· — παρὰ τοῖς πεζογράφοις ἰσοδύναμον τῷ **τολμηρός**. — Ἐπικ. συνηρ. **τολμῆς**, **ῆσσα**, **ῆν**, ὅθεν ὑπερθετ. **τολμήστατος** (διάφορ. γραφὴ **τολμίστατος**) Σοφ. Φιλ. 984.

τόλμημα, τό, (τολμάω) ὡς καὶ νῦν, τολμηρὰ ἐπιχείρησις, πρᾶξις τολμηρά, συχν. παρ' Εὐρ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ.· ἀλλ' ἐν τῷ ἑνικῷ, Φοίν. 1076· τ. τολμᾶν τοιοῦτον Ἀριστοφ. Πλ. 419, πρβλ. Θουκ. 6. 54, Πλάτ. Νόμ. 636C, κλπ.

τολμηρία, ἡ, τόλμη, τὸ τολμηρόν, Γρηγ. Ναζ. Ποιήμ. 12, 210, 408, 212, 313, Ἐφραὶμ Σύρ. τ. 3, σ. 244, κλπ.

τολμηρός, **ά**, **όν**, ὁ συνήθης ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ τύπος ἀντὶ τοῦ ποιητικοῦ **τολμήεις**, Ἀντιφῶν 122. 30, Ἀνδοκ. 15. 3, Λυσί. 110. 5, Πλάτ., κλπ.· προθυμία τολμηροτάτη Θουκ. 1. 74· τὸ τολμηρόν τινος, ἡ τόλμη, τὸ θάρρος, αὐτόθι 102· τὸ τολμηρότερον, ἡ μεγαλειτέρα αὐτοῦ τόλμη, ὁ αὐτ. 2. 87· τολμηρὰ πολλὰ ὁρᾶν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 8, 11· κἂν ᾖ τολμηρότερον εἰρῆσθαι Πλάτ. Σοφιστ. 267D· — ὡσαύτως παρ' Εὐρ. ἐν Ἰκ. 305, Ἀριστοφ. Νεφ. 445, Βίων 1. 60· ἀνοίας οὐδὲν τολμηρότερον Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 194· ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἰταμός, θρασύς, ἀντίθετον τῷ **εὔτολμος**, ὁ αὐτ. ἐν Μονοστίχ. 153. — Ἐπίρρ. **-ρῶς**, Θουκ. 3. 74, 83, Ξενοφ., κλπ. — Συγκρ. **-ότερον** Θουκ. 4. 126· ὑπερθ. **-ότατα**, Πολυδ. Γ', 136. — Ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΣ', σ. 518.

τόλμησις, ἡ, τὸ τολμᾶν, τόλμη, αἰδὼς τολμήσεως ὑποχώρησις ἐκουσία Πλάτ. Ὅροι 412C.

τολμητέον, ρῆμ. ἐπίθ. τοῦ **τολμάω**, δεῖ τολμᾶν, τολμητέον τάδε Εὐρ. Μήδ. 1051, Ἴων 1387· μετ' ἀπαρεμφ., τολμητέον τοι ἔστὸν ἐκ ναοῦ λαβεῖν ἄγαλμα ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 111· ἀπολ., αὐτόθι 121, Πλάτ. Νόμ. 888Α. **ΙΙ τολμητέος**, **α**, **ον**, ὃν δεῖ τολμᾶν, Γρηγ. Ναζ. Λόγ. 4, σ. 113D.

τολμητής, **οῦ**, ὁ, ὁ τολμῶν, τολμηρός, ῥιψοκίνδυνος, «ἀπόκοπος», Θουκ. 1. 70· τ. θυμὸς Ἀνθ. Π. 9. 678.

τολμητίας **ου**, ὁ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **τολμητής**, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 255, Ἀγαθίας ἐν Ἱστ. 1, σ. 14D, κλπ. — Κατ' Ἡσύχ.: «τολμητίας· προπετής, αὐθάδης, ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἐπιχειρῶν».

τολμητικός, **ή**, **όν**, = **τολμηρός**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1405· ὑπερθ. **τολμητικώτατος**, θυμικωτάτων καὶ τολμητικωτάτων Ἱπποδάμας παρὰ Στοβ. 248. 56

τολμικός, **ή**, **όν**, = **τολμηρός**, Ἀναστ. Σιναΐτ. 748.

τολμητός, **ή**, **όν**, ρῆμ. ἐπίθ. τοῦ **τολμάω**, ὃν δύναται τις νὰ τολμήσῃ, πᾶν τολμᾶτὸν Σαπφὼ 2. 17 (ἀμφίδ.)· ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά, πάντα τολμητὰ Σοφ. Φιλ. 634· οὕτως, ἐλπὶς τ., Εὐρ. Ἑλ. 816.

τολμήτωρ, ὁ, τολμητίας, Μ. Πλαν. μετάφρ. Ὀβιδ. μεταμορφ. Β, 328.

τολμιλλος, ὁ, καὶ αὐθαδίας ἐγώ, ὁ τολμητίας καὶ αὐθάδης, Θεογνώστ. Καν. ἐν παροιμ. παρὰ τῷ Cram An. gr. Ox. Π, σ. 1.

τολοιπόν, Ἐπίρρ., ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, τὸ λοιπόν, ἐπομένως, ὅθεν. — Ἀλλ' αἱ ἄρισται ἐκδόσεις ἔχουσι διηρημένως **τὸ λοιπόν**.

τολύπευμα, [ῠ], τό, = **τολύπη**, «τολύπευμα· τὸ κατασκευαστὸν καὶ πεφιλοκαλημένον ἔριον» Φώτ., Σουΐδ. ἐν λέξει· «τολύπευμα· κατασκευαστὸν ἔριον» Ἡσύχ.

τολῠπευτικός, **ή**, **όν**, ἐν τῷ ὑπερθ., «τολυπευτικώτατος· ἐργατικώτατος, ἐπιτηδειοτικώτατος» Ἡσύχ.

τολῠπεύω, (τολύπη) κυρίως, ἀποσπῶ μέρος ξανθέντων ἐρίων καὶ τυλίσσω ὁμοῦ εἰς ἕνα ὄγκον ὅπως χρησιμεύσῃ εἰς τὸ γνήθειν, παρασκευάζω τολύπην, κάμνω «τουλοῦπαν», Ἀριστοφ. Ἀνσιχρ. 587· ἡ λέξις ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρου, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ μεταφορικῆς σημασίας, μηχανῶμαι, κατεργάζομαι, ἐγὼ δὲ δόλους τολυπεύω, ἐπὶ τοῦ ἴστοῦ τῆς Πηνελόπης (ἔνθα ἐνυπάρχει παιδιὰ ἐπὶ τῆς κυριολεκτικῆς σημασίας), Ὀδ. Τ. 137· ἔδωκε .. τολυπεύειν ἀργαλέους πολέμους Ἰλ. Ξ. 86· ἐπεὶ πόλεμον το-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λύπευσε Ὀδ. Α. 238, Δ. 490, κλπ.· ὁπόσα τολύπευσε Ἰλ. Ω. 7· πένθος τινί τ., προξενῶ λύπην εἴς τινα, Εὐρ. Ῥῆσ. 744· δόμον τ., Ἀνθ. Π. 9. 655.— Πρβλ. **ἐκτολυπεύω**. —Καθ' Ἡσύχ.: «τολυπεύειν· ταλαιπωρεῖν. μοχθεῖν. στρέφειν. μηχανᾶσθαι. ἐργάζεσθαι», καὶ «τολυπεύσας κατεργασάμενος», καὶ «τολύπευσεν· ἐξειργάσατο» ὁ αὐτ.

τολύπη, [ῠ], κατειργασμένον ἔριον σχηματισθὲν εἰς ὄγκον καὶ ἕτοιμον πρὸς νῆσιν, καινῶς «τουλοῦπα», Λατ. glomus, Σοφ. Ἀποσπ. 920, Ἀριστοφ. Λυσ. 586, Ἀνθ. Π. 6. 160., 6 247, Ἀρρ., κλπ.

II. ὄγκος σφαιροειδὴς ἐξ οἱουδήποτε πράγματος, τῶν πράσων ποιούμενοι τολύπας, ἐπὶ τῶν μὴ κοσμίως δειπνούντων, Εὔβουλ. ἐν «Καμπυλίωνι» 4. **2)** μᾶζα ἔχουσα σχῆμα τολύπης, Ἀθήν. 114F, 140Α, Κλήμ. Ἀλ. 19, Ἡσύχ. **3)** εἶδος στρογγύλης καλοκύνθης ἐχούσης σχῆμα τολύπης, «ἀγριοκολοκύντη» (Φώτ.), Ἐβδ. (Δ' Βασιλ. Δ', 39). (Ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὴν √ΤΑΛ, **τλάω**, ἐπὶ τῆς σημασίας ἔργου τελειωθέντος, μετὰ προσθήκης τοῦ π).—Καθ' Ἡσύχ.: «τολύπη· τὰ προφυράματα τῶν μαζῶν, ἃ καὶ βήρακας καλοῦσιν. καὶ ἀγαθίδιον στήμονος, ἢ ῥοδάνης».

τομαῖος, α, ον, καὶ **ος, ον**, (τομή)· — κεκομμένος, ἀποκεκομμένος, ἀποκοπείς, βόστρυχος, χαίτη (πρβλ. **τομὴ** Ι), Αἰσχύλ. Χο. 186, Εὐρ. Ἄλκ. 102. **II.** κεκομμένος εἰς τεμάχια, κατατετμημένος, ἄκος τ., κεκομμένον ἢ ξεσμένον καὶ ἕτοιμον πρὸς χρῆσιν, Αἰσχύλ. Χο. 539, Ἱκέτ. 268· πρβλ. τέμνειν φάρμακα, ἴδε **τέμνω** ΙΙ.

τομάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τόμος**, μικρὸς τόμος, βιβλίον μικρόν, ἐπίτομος πραγματεία, Εὐστ. Ἐπιστ. σ. 74, 6 ἐν τοῖς Ὑπομνήμασιν αὐτοῦ εἰς Διον. τὸν Περιηγ., Ἐτυμ. Μέγ. 790, 8, κλπ.· τὰ **τομάρια** τοῦ Ἀριστωνύμου συχνάκις μνημονεύονται παρὰ Στοβαίῳ. **II.** = δέρμα, «τομάρι» ὡς καὶ νῦν, Κ. Πορφυρογ. Ἐπ. Βασ. Τάξ. 466. 14.

Τόμαρος ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **Τόμουρος**.

τομάω, δέομαι **τομῆς**, ἔχω ἀνάγκην ἐγχειρήσεως, οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι Σοφ. Αἴ. 582· — περὶ τοῦ τύπου πρβλ. **ναυτιάω, φονάω, φαρμακάω**.

τομεῖον, τό, (τομή) = **τομεύς** Ι. 3, «τομεῖον, τομεὺς καλεῖται σιδηροῦν ἐργαλεῖον δίχηλον, ᾧ οἱ χαλκεῖς πρὸ ἄλλα τέ τινα καὶ πρὸς τὸ ἀναβάλλειν καὶ μοχλεύσαι ἥλους χρῶνται» Γαλην. Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. σ. 580.

τὸ μέταζε, (Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 396)· «τηνικάδε» Ἡσύχ.

τομεύς, έως, ὁ, Δωρ. δοτ. πληθ. **τομεῦσι** Ἀρχιμήδ., ὅστις ἔχει καὶ **τομέσι**· (τομή)· — ὁ τέμνων, ὁ κόπτων, Πολυδ. Ϛ', 13, κλπ.· τ. σιδήρος Μάξιμ. π. καταρχ. 277· πέλεκυς αὐχένος τ. Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 813F· τοιχωρυχοῦντες καὶ τομεῖς βαλαντίων Τζέτζ. Ἰαμβ. Μεθ' Ὅμ. στ. 43. **2)** τὸ μαχαίριον τοῦ ὑπο'ηματοποιοῦ, ἡ «φαλτσέττα», Πλάτ. Ἀλκιβ. 1. 129C· ἡ ἀκωκὴ μαχαίρας, Ξεν. Ἱππαρχ. 2, 3. **3)** λαβίς, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱππ. (Γαλην Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. σ. 580). **4)** οἱ **τομεῖς**, οἱ κοπτῆρες ἢ πρόσθιοι ὀδόντες, Πολυδ. Β', 91, Γ'εωπ. 16, 1, 13, Σουΐδ.—Καθ' Ἡσύχ.: τομεύς· τμήτης, ἤγουν ὁ τέμνων». **II.** παρὰ τοῖς Μαθηματικοῖς, = **τομή** Ι. 2, Ἀρχιμήδ., Εὐκλείδ.

τομεύω. = **τέμνω**, «τομεύουσι· τέμνουσι» Ἡσύχ.

τομέχρι, Ἐπίρρ. = **μέχρι**, Λοβ. εἰς Φρύν. 50.

τομή, ἡ, (τέμνω) κορμός, στέλεχος δένδρου, τὸ ἀπομεῖναν μέρος κατὰ τὴν ἀποτομὴν κλάδου, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν δρεσσι λέλοιπεν [τὸ σκῆπτρον] Ἰλ. Α. 235, πρβλ. Θεόκρ. 10. 46· ῥιζῶν τομαί, τὰ ἀπομείναντα μέρη τῶν ῥιζῶν μετὰ τὴν ἀποκοπὴν τοῦ δένδρου, Σοφ. Ἀποσπάσ. 479. 4· ὅπὸν .. τομῆς στάζοντα αὐτόθι 2· δοκοῦ τ., τὸ ἄκρον δοκοῦ, Θουκ. 2. 76· ἡ τοῦ καλάμου τ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 11, 7· λίθοι ἐν τομῇ ἐγγώνιοι, κεκομμένοι τετράγωνοι, Θουκ. 1. 93· οὕτω, τομῇ προσθεῖσα βόστρυχον, προσαρμόσασα τὸν βόστρυχον εἰς τὸ μέρος· ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπεκόπη, Αἰσχύλ. Χο. 230· πρὸς τὴν τ. μεταστρέφειν, πρὸς τὸ μέρος τὸ ἀποτμηθέν, Πλάτ. Συμπ. 190E, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 7, 4. **2)** παρὰ τοῖς Μαθηματικοῖς ὁ κύκλος· εἶναι τομὴ τῆς σφαίρας, ἡ κωνικὴ τομὴ εἶναι τομὴ τοῦ κώνου, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 3. 5, 3, Προβλ. 15. 7, 3· ἡ γραμμή, καθ' ἣν δύο ἐπίπεδα τέμνουσιν ἄλληλα, Ἐκκλ., κλπ.· πρβλ. Ἄρατ. 322, Ἀνθ. Π. παράρτ. 92. **3)** ἡ τομὴ ἢ διαίρεσις ἡ μεταξὺ τοῦ σώματος καὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἐντόμων (ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα **ἔντομα, insecta**), Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 6, 6. **II.** τὸ κόπτειν, κόψιμον, ἐν τομᾷ σιδήρου, διὰ τοῦ κτυπήματος τοῦ σιδήρου, Σοφ. Τρ. 887· πελέκεως τ. Εὐριπ. Ἡλ. 160 φασγάνου τομαί ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1101· ἡ ἀποκοπή, τὸ ἀποκόπτειν ἢ κατακόπτειν, ξύλου Σοφ. Τρ. 700. **2)** μάλιστα ἐπὶ χειρουργικῆς ἐγχειρήσεως, Ἱππ. Κερ. Τρωμ. 904, Πλάτ., κλπ.· τομῇ χρῆσθαι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 406D· καῦσις καὶ τ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 828· — ἐν τῷ πληθ. ὥσαύτως, Πινδ. Π. 3. 95, Εὐριπ. Ἀποσπ. 407. 6· τὰς θεραπείας .. διὰ καύσεών τε καὶ τομῶν Πλάτ. Πρωτ. 351A, πρβλ. Τίμ. 65B. **3)** ἐκτομή, εὐνουχισμός, Λουκ. Φιλοψευδ. 2 (πρβλ. **τέμνω** Ι. 4). **4)** τ. φαρμάκων, τὸ κατακόπτειν τὰ φάρμακα, κοπάνισμα αὐτῶν (πρβλ. **τομεύς**), Κύων ἐν Φωτ. Βιβλ. 134. 12. **5)** κλάδευμα, κλάδευσις, ἀμπέλων Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 14, 2. **6)** σκυτῶν τ., τὸ κόπτειν εἰς ὡρισμένον σχῆμα τὸ δέρμα, Πλάτ. Χαρμ. 173D. **III.** ἀποκοπή, ἀποχωρισμός, τ. καὶ διάκρισις ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 61D, πρβλ. 80E· τ. ἀριθμοῦ, διαίρεσις, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 738A· τομὴν ἔχειν ἔν τινι, ἐπιδέχεσθαι διαφοράν .., αὐτόθι 944B, πρβλ. Πολιτικ. 261A. **2)** λογικὴ διαίρεσις, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 12, 9, Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 12, 11. **3)** μεταφ., συντομία ἢ ἀκρίβεια περὶ τὴν ἔκφρασιν, Εὐνάπ. 19. 3. **IV.** ἐγκοπή, ἐντομή, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 50, 6· — μεταφορ., τραῦμα, πόλις δέχεται τ. Πλουτ. Κοριολ. 16, πρβλ. Περικλ. 11. **2)** ἡ ἐν τῇ στιχουργίᾳ τομή, caesura, Εὐστ. 740. 2· «τομαὶ δὲ στίχων εἶναι πέντε **πενθημερὴς, ἑφθημερὴς, τρίτη τροχαϊκή, τετάρτη τροχαϊκή**, καὶ **βουκολικὴ**» Δράκων σελ. 126, Ἑρμογ. Ῥητ. 379, 21, Ἀριστείδ. Κοϊντ. 53, 54, 51, 52, κλπ. **V.** ἄκρα, ἄκρον, Ἀρρ. Τακτ. 15.

τομία, ἡ, = **τομὴ** ΙΙ, Τζέτζ. Ἱστ. 3. 622.

τομίας, ου, ὁ, ὁ παθὼν ἐκτομὴν τῶν ὄρχεων, ἐκτομίας, εὐνουχισθείς, κριὸς τομίας, κάπρος ἐκτομίας, ὡς οὐ τομίας Ἀντιφάνης ἐν «Κύκλωπι» 2. 4· οἱ τ. τῶν βοῶν, προβάτων, ὑῶν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 21, 4., 6. 28, 2· ἐπὶ ἀνδρῶν, εὐνοῦχος, = **σπάδων**, Ἡρῳδιαν. 1. 11.

τομικός, ή, όν, ὁ ἁρμόζων εἰς τομήν, τομικοὶ ὀδόντες, οἱ τομεῖς, Κέλσ. 8. 1, σ. 478, Ἐκδ. Targae, 428 Ruhnk.

τόμιον, τό, (τομὴ) θῦμα κατατμηθὲν εἰς θυσίαν, ἐφ' οὗ ἐγίνοντο ὅρκοι, τόμιον ἐντέμνεσθαι, κόπτειν τοιοῦτον θῦμα εἰς τεμάχια, Ἀριστοφ. Λυσ. 192· τὰ τόμια, τὰ μέρη τοῦ θύματος τὰ ἐν χρήσει κατὰ τοιαύτην τελετήν, αὐτόθι 186, Ἀντιφῶν 139, 42, Πλάτ. Νόμ. 753D· στὰς ἐπὶ τῶν τομίων κάπρου καὶ κριοῦ καὶ ταύρου, καὶ τούτων ἐσφαγμένων ὑφ' ὧν δεῖ, καὶ ἐν αἷς ἡμέραις προσήκει Δημ. 642. 18, πρβλ. Αἰσχίν. 39. 36, Παυσ. 5. 24, 9, κ. ἀλλ. — Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις ἐν Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 162, 177.

τομίς, ίδος, ἡ, = **τομεὺς** Ι. 4, Ἐβδ. (Παροιμ. Α', 14).

τομο-γραφέω, γράφω τόμον, δόγμα, ἤτοι ἀπόφασιν συνόδου, Γεώργ. Παχυμ. 6. 29, ἴδε Δουκάγγ.

τομογραφεῖα, ἡ, τὸ τομογραφεῖν, γράφειν τόμον συνόδου, κακὸν καὶ δυσσεβὲς τὸ τῆς τομογραφίας ἀνάθημα ὃν Νικ. Γρηγορ. Ἱστ. Βυζ. 21, 5, σ. 449E.

τομός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **τέμνω**, ὁ τέμνων, ὀξύς, Πλάτ. Τίμ. 61E, Τίμων παρ' Ἀθην. 443E· ὁ μὲν σφαγεὺς ἑστηκεν ἢ τομώτατος, κατὰ τρόπον τοιοῦτον ὥστε νὰ εἶναι κοπτερώτατος (ἴδε **σφαγεύς**), Σοφ. Αἴ. 815. **2)** μεταφορ., λόγος τομώτερος σιδήρου, ὀξύτερος, Ψευδοφωκυλ. 116· ἐπὶ προσώπων, οἱ τομώτατοι, οἱ ὀξύτατοι, Καλλ. Ἀποσπ. 78· οὕτω, πράξεις τομώτεραι Λουκ. Τόξαρ. 11· πρβλ. **τορός**. — Ἐπίρρ. **-μῶς**, ὀξέως, ταχέως, σαφῶς, τομώτερον, σαφέστερον, Καλλ. εἰς Δῆλ. 94, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **τμήδην**· ὑπερθετ. **τομώτατα**, Εὐστ. Πονημάτ. 200. 3.

τόμος, ὁ, τεμάχιον, κομμάτιον, τ. ἐκ πτέρνης Βατραχομ. 37· γαστρός, πλακοῦντος Ἀριστοφ. Ἱππ. 1179, 1190· ὁ τῆς χορδῆς τόμος Κρατῖνος ἐν «Πυτίνῃ» 15· ἀλλάντων, πύου Ῥητορικ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 8 καὶ 19· γογγυλίδος Ἀλεξις ἐν «Θεοφορήτῳ» 2· τυροῦ, ἡνύστρου Εὐβουλος, κλπ.· — τεμάχιον γῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 1569α. 8 κέξ. **II.** μέρος βιβλίου ἢ συγγράμματος ἀποτελοῦν ἴδιον κύλινδρον, τόμος, volumen, Διογ. Α. 6, 15, Ἐκκλ.

Τόμουρος, οἱ, ἱερεῖς τοῦ Διὸς ἐν Δωδώνῃ, εἰ μέν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο Τόμουροι, ἀρχαία γραφὴ ἀντὶ τοῦ θέμιστες ἦν Ὀδ. Π. 403, ἴδε Στράβ. 327 κέξ., ὅστις ἑρμηνεύει τὸ ὄνομα ὡς συντετμημένον τύπον τοῦ **Τομάρουροι**, οἱ φύλακες τοῦ ὄρους Τομάρου ἢ Τμάρου, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει· **τόμουρε** = **μάντι** ἅπαντες παρὰ Λυκόφρ. 223.

τοναῖος, α, ον, (τόνος) ἐντεταμένος, τοναῖος δρόμος, κατεπειγομένος, Σουΐδ. **II. τοναία** (ἐλλειπ. φωνή), ἡ, ἡ ἐπὶ πολὺ τῆς φωνῆς ἀπότασις, οὐκ ἔχω γὰρ ἄλλ' ὅ τι εἴπω τοναίας τηλικαύτης ἄξιος Ἀλεξις ἐν «Παλλακῇ» 1, ἴδε Φώτ. ἐν λέξ.

τονάριον [ᾰ], τό, (τόνος) «φωνασκικὸν ὄργανον, ᾧ τοὺς φθόγγους ἀναβιβάζουσιν» Πλουτ. Τ. Γράκχ. 2, πρβλ. 2. 456A, Quintil. 1. 10. 27· ἀλλαχοῦ **ἐπιτόνιον**, Γουδ. Ἐτυμολ.

τονάω, = **τανύω**, «οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ Θεὸς πού σοι τόγ' ἔζωκεν, εἰ τονηθείη τὸ που ὀξύνοιτο ἂν εὐλόγως» Εὐστ. 60. 14.

τονή, ἡ, ἐν τῇ μελοποιΐᾳ, «.. τονὴ δὲ ἡ ἐπὶ πλείονα χρόνον μονὴ κατὰ μίαν γενομένη προφορὰν τῆς φωνῆς» Εὐκλ. Εἰσαγ. Ἁρμον. σ. 22, 7.

τονθεύομαι, ἴδε **τενθεύω**.

τονθαλυγέω, ἴδε τὸ ἑπόμ.

τονθορύζω ἢ **-ίζω**, γογγύζω, ψιθυρίζω, κρύπτα καὶ κατ' ἐμαυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸν μετὰ γογγυσμοῦ τι λέγω, κοινῶς «μουρμουρίζω», Ἀριστοφ. Ἀχ. 683, Βάτρ. 747, Σφ. 614, Λουκ. Θεῶν Ἐκκλησία 1, Ἀρισταίν. 2. 6· — ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς χωρίοις τὰ δοκιμώτατα τῶν Ἀντιγράφων ἔχουσι τὸν τύπον εἰς **-ύζω**, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 358· ἀμφότεροι οἱ τύποι μνημονεύονται παρ' Ἡσυχ.· ἕτεροι τῶν γραμμ. ἀμφισβητοῦσι περὶ τοῦ πότερος τῶν τύπων ὁ ὀρθός.— Σπανιώτεροι τύποι ἰσοδύναμοι εἶναι; **τονθορυγέω** ἢ **-λυγέω**, τονθορυγοῦντες (νῦν πομφολυγοῦντες) Φερεκράτης ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 4· **τονθρύζω** ἢ **τονθρίζω**, Ὀππ. Κυν. 2. 541., 3. 169, πρβλ. **τονθρύς, ύος**, ἡ, φωνή, ψιθυρισμός, Ἡσύχ.· **τονθρυσμός, οῦ**, ὁ, Φρυνιχ. ἔνθ' ἀνωτ. (Πιθαν. ὀνοματοπ.).

τονθρυστὴς, οῦ, ὁ, ὁ τονθορυζων, γογγύζων, ὡς τὸ **γογγυστής**, Ἀκύλας ἐν Παροιμ. ΙϚ', 28, ΚϚ', 20, 22 (Παλαιὰ Διαθ.).

τονιαῖος, α, ον, ὁ συνιστάμενος ἐξ ἑνὸς τόνου, ἐν τῇ μουσικῇ, τονιαῖον διάστημα Ἀριστ. Προβλ. 19. 47, Πλούτ. 2. 1018F, κλπ.

τονίζω, ὡς καὶ νῦν, ἐπιτίθημι τόνον, στίζων ἢ τονίζων Ρήτορες (Walz) τ. 6, σ. 45, 26, Α. Β. 1169 σημ.

τονικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ ἐκτείνῃ τι, ὄρνιθες κατὰ πτέρυγας τονικοὶ Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 14. **2)** ὁ ἐξ ἑνὸς τόνου συνιστάμενος, τὸ τονικόν, ἀντίθετον τῷ **ἡμιτόνιον**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 51. **3)** ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τόνους, ὁ περὶ τόνων, Γραμμ.·—Ἰω. ὁ Ἀλεξανδρεὺς κατέλιπεν ἡμῖν πραγματείαν ἐπιγραφομένην τονικὰ παραγγέλματα.

τόνιος, α, ον, = **τονικός**, Ὀρειβάσ.· **τόνια**, τά, χειρουργικοὶ ἐπίδεσμοι, Ἀρχ. Χειρουργ.· **τονία**, ἡ, μέρος ἢ σχοινίον τροχαλίας, Πολυδ. Γ', 31.

τονιστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **τονίζω**, δεῖ τονίζειν, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 4. 9.

τονο-ειδής, ές, ἐπὶ ἀναπνοῆς μετὰ κόπου γινομένης, «τονοειδές· τὸ πνεῦμα τὸ μετὰ τόνου καί τινος συντονίας ἀναπνεόμενον» Ἐρωτιαν. σ. 112.

τόνος, ὁ, (τείνω) τὸ δι' οὗ τι τείνεται ἢ τὸ δυνάμενον νὰ ταθῇ, νὰ τεντωθῇ, σχοινίον, δεσμός, ταινία, οἱ τόνοι τῶν κλινέων, τὰ σπαρτία ἢ σχοινία τῶν κλινῶν, Ἡρόδ. 9, 118, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 532, Πλάτ. Νόμ. 945C· καὶ ἐν τῷ ἑνικῷ περιληπτικῶς, αἰσχρὸν γὰρ ἐπὶ τόνου γε Ἀριστοφ. Λυσ. 923· ἄχρηστα παντελῶς τὰ σπαρτία (δηλ. τοῦ δίφρου)· ἕτερον δὲ καινὸν ἐμβαλεῖν τόνον Φιλιππίδ. ἐν «Λακιάδαις» 1· — ἐκ τριῶν τόνων, ἐκ τριῶν σπάγων, κεκλωσμένος ἐκ τριῶν λεπτοτέρων, ἐπὶ σχοινίων, Ξεν. Κυν. 10, 2. **2)** ἐπὶ ζῴων, τόνοι, λέγονται οἱ τένοντες, τὰ κοινῶς νεῦρα, Λατ. nervi, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 788, ἴδε Foës. Oecon. **3)** ἐπὶ μηχανῶν, σχοινία ἐντείνοντα (πρβλ. **ἀντίτονον**), Πλουτ. Μάρκελλ. 15. **II.** ἔντασις, τέντωμα, ὁ τ. τῶν ὅπλων Ἡρόδ. 7. 36· ἐπὶ τῆς λύρας, Ἀνθολ. Πλαν. 220. **2)** ἐπὶ ἤχων, ἔντασις, ὕψωσις τῆς φωνῆς, Αἰσχίν. 83. 5, 84. 7, Δημ. 319. 13, κλπ.· ὅθεν, **α)** τὸ ὕψος τῆς φωνῆς, Πλάτ. Πολ. 617D, Ἀριστ., κλπ.· τόνοι φωνῆς· ὀξύ, βαρύ, μικρόν, μέγα Ξενοφ. Κυν. 6. 20· τῷ αὐτῷ τ. εἰπεῖν Ἀριστ. Ρητορ. 3. 12, 4· ἐν τόνοις ἀνιεμένοις καὶ βαρέσι ὁ αὐτ. περὶ Ἀκουστ. 65· — ἐπὶ μουσικοῦ ὀργάνου, Πλούτ. 2. 827B, κλπ.· μεταφ., ἐπὶ χρώματος, αὐτόθι 563E, Πλίν. 35, 11. **6)** ὁ τόνος λέξεως ἢ συλλαβῆς, Γραμμ. **γ)** μέτρον, ῥυθμός, ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ Ἡρόδ. 1. 47, 62., 5. 60· ἐν τριμέτρῳ τ. αὐτόθι 174. **δ)** παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις μουσικοῖς τόνοι ἐκαλοῦντο αἱ ἁρμονίαι τοῦ Πλάτ. καὶ Ἀριστ. (πρβλ. **ἁρμονία** IV. 3), τρόποι ἢ διατονίαι διαφέρουσαι κατὰ τὸ ὕψος, Λατ. modi. Πλούτ. 2. 1134A, 1135A, κλπ. Παρὰ τοῖς παλαιοτάτοις Ἕλλησιν αἱ διατονίαι αὗται ἦσαν τρεῖς κατὰ τὰς διαφόρους διαιρέσεις τοῦ τετραχόρδου, δηλ. Δωρία, Λυδία καὶ Φρυγία. Τούτων ἑκάστη ἦτο κατὰ ἕνα τόνον ὀξυτέρα τῆς προηγουμένης, ὥστε ἡ Δωρία ἦτο ἡ κατωτάτη, ἡ Λυδία ἡ ἀνωτάτη καὶ ἡ Φρυγία ἡ μέση. Ἀλλὰ ὕστερον ἑκάστη τούτων ὑποδιῃρέθη δι' ἡμιτονίου, ὥστε προσετέθησαν δύο νέοι τρόποι ὁ Ἰωνικὸς μεταξὺ τοῦ Δωρίου καὶ Φρυγίου καὶ ὁ Αἰολικὸς μεταξὺ τοῦ Φρυγίου καὶ τοῦ Λυδίου. Μετὰ ταῦτα ὁ ἀριθμὸς ηὐξήθη ἔτι μᾶλλον καὶ ἐσχηματίσθησαν δύο συστήματα, τὸ μικρότερον ἐξ ἕνδεκα καὶ τὸ μεῖζον ἐκ δεκαπέντε τρόπων, ὧν τὰ ὀνόματα συνετέθησαν ἐκ τῶν πρώτων μνημονευθέντων, **ὑπερ-** καὶ **ὑπο-δωριστί**, κτλ.· ἴδε Böckh de Metr. Pind. σ. 212 κέξ. **3)** ἔντασις δυνάμεως, πνευματικὴ ἢ διανοητικὴ τάσις καὶ ἐνέργεια, Κλεάνθ. παρὰ Πλουτ. 2. 1034D· σωματικὴ ἐνέργεια, ἰσχὺς καὶ τ. Λουκ. Ἀνάχ. 25, πρβλ. 27· τ. πνεύματος ὁ αὐτ. ἐν Δημοσθ. Ἐγκωμ. 7·— καθόλου, δύναμις, ἰσχύς, ἔντασις, ἐπίτασις, Πλουτ. Δημήτρ. 21, κλπ.· τ. ὀργῆς ὁ αὐτ. ἐν Βρούτῳ 34· ὁ τ. τῆς φαρμακείης, τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς, Ἱππ. 1278. 48·— ἐνέργεια τῆς γλώσσης, Διον. Ἀλ. π. Ἰσοκρ. 13, Λογγῖν. 9. 13, κλπ.· δοτ. **τόνῳ** κεῖται ὡς ἐπίρρ., μετ' ἐμφάσεως, Α. Β. 578. **III.** μεταφ., ἡ τάσις ἢ διεύθυνσις ἣν ἀκολουθεῖ τις, εὐθὺν τόνον τρέχειν Πινδ. Ο. 10 (11). 76· τόνον ἔχειν ἕνα, ὡς τὸ Λατ. unum tenorem tenere, Πλουτ. Δημοσθ. 13.

τονόω, δίδω τόνον εἴς τι, ἐκτείνω, ἐνισχύω, δυναμώνω, τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς Τίμ. Λοκρ. 103E, πρβλ. Πλουτ. 2. 617C· αἰδὼς τ. τινα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πολ. 5. 11, 6· ἡ δεξιὰ τετόνωται αὐτόθι 1. 26, 2. **II.** ἐπιτίθημι τόνον ἐπὶ λέξεως ἢ συλλαβῆς, τονίζω, Γραμμ.

τόνς, = **τούς**, ἴδε **-ονς** ἐν Συναγωγῇ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τονῦν, ἴδε **νῦν** I.

τονώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ **τονοειδής**, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 222, Παῦλ. Αἰγ. 1. 20. σ. 7, 31.

τόνωσις, εως, ἡ, ἔντασις, ἐνίσχυσις, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 1. 3, Φίλων, κλπ. **II.** τονισμός, τονώσεως διαφόρου Εὐστ. 341, 21.

τονωτικός, ή, όν, (τονόω) ὁ δίδων τόνωσιν, δυναμωτικός, Γαλην.· μετὰ γεν., τονωτικὸς σώματος, πνεύματος Ἄντυλλ. ἐν Matthaei Med. σελ. 1244., 126, 8, συγκρ. **τονωτικώτερος** Ἀλέξ. Τραλ. 7, σ. 128.

τοξάζομαι, μέλλ. **-άσομαι**, (τόξον)· ἀποθ., τοξεύω, ὅτι τοξαζοίμεθ' Ἀχαιοί, «εὐστόχως τοξεύοιμεν» (Σχόλ.), Ὀδ. Θ. 220, 228· μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμ., ῥίπτω βέλος, τοξεύω πρός τινα, εἰ καὶ .. τοξαζοίατο φωτῶν Θ. 218· κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι Χ. 27· ὁ Ὀππ. ἔχει τὴν αἰτ., τοξάζεσθαι θῆρας Κυνηγ. 4. 54. —Ῥῆμα ποιητ. ἀνθ' οὗ παρὰ τοῖς πεζογράφοις εἶναι ἐν χρήσει τὸ **τοξεύω**.

τοξαλκέτης, ου, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ἀνθολ. Π. παράρτ. 319.

τοξ-αλκής, ές, ὁ μετ' ἀλκῆς, δυνάμεως τοξεύων, ὁ ἰσχυρὸς ἐν τῷ τοξεύειν, Ὀρφ. Ὕμν. 57. 2.

τοξαρέα, ἡ, = **τόξον**, Κ. Πορφυρ. Ἔκθεσ. Βασ. Τάξ. 669. 21.

τοξάριον [ᾱ], τό, ὑποκορ. τοῦ **τόξον**, Λουκ. Νεκρ. Διάλογ. 14. 2, Λόγγος 1, 7. **2)** = **τόξον** Μαυρίκ. 1, 2, Λέοντ. Τακτ. 5, 3.

τόξ-αρχος, ὁ, κύριος, ἄρχων τοῦ τόξου, τοξότης, ἐπὶ τῶν Περσῶν (πρβλ. **τόξον** I), Αἰσχύλ. Πέρσ. 556. **II.** ὁ ἀρχηγὸς ἢ διοικητὴς τῶν τοξοτῶν, Θουκ. 3. 98· οὕτω, **τοξάρχης** Ἀρρ. Ἀν. 1. 8 καὶ 22. **2)** ὁ ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς ἢ τῆς ἀστυφυλακῆς ἐν Ἀθήναις, Συλλ. Ἐπιγ. 80. 6· πρβλ. Böckh P. E. 1. 278·— οὕτω **τοξαρχέω**, εἶμαι **τόξαρχος**, Ἐπιγραφ. Ἑρμιον. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1203.

τοξασμός, ὁ, = τῷ ἑπομ., Νικήτ. Χρον. 2. 12, 6.

τοξεία, τὸ τοξεύειν διὰ τοῦ τόξου, ἡ τέχνη τοῦ τοξότου, Διόδ. 3. 8., 5. 74. **II.** περιληπτικὸν ἀντὶ τοῦ **οἱ τοξόται**, ἡ ἐκ τοξοτῶν δύναμις, Φιλόστρ. 328.

τοξ-ελκής, ές, ὁ ἕλκων τὸ τόξον, Μανέθων 4. 244.

τόξευμα, τό, τὸ τοξευόμενον, τὸ διὰ τοῦ τόξου ῥιπτόμενον, βέλος, Ἡρόδ. 4. 132, κ. ἀλλ., Σοφοκλ. Ἀποσπ. 376, Εὐρ., κλπ.· ὅσον τ. ἐξικνέεται, ἡ ἀπόστασις βολῆς τόξου, Ἡρόδ. 4. 139· πρὶν τ. ἐξικνεῖσθαι, πρὶν φθάσῃ αὐτοὺς βέλος, Ξεν. Ἀνάβ. 1. 8, 19· εἰς τ. ἐξικνοῦμαι, ἔρχομαι ἐντὸς βολῆς τόξου, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 4, 23· οὕτω, ἐντὸς τοξεύματος ὁ αὐτ., καὶ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 991· ἔξω τοξεύματος Θουκ. 7. 30· ἔβαλλον Βακχίου τοξεύμασι κάρα γέροντος, ἐπὶ τῆς παιδιᾶς τοῦ κοττάβου, Εὐρ. Ἀποσπ. 566· — μεταφορ., ἐπὶ ᾠδῶν καὶ λόγων, Πινδ. Ι. 5 (4). 59· οὕτω, καρδίας τοξεύματα Σοφ. Ἀντ. 1085· ὄμματος θελκτήριον τόξευμα Αἰσχύλ. Ἰκ. 1005, πρβλ. Ἀγ. 240. **II.** ἐν τῷ πληθυντ. **τὰ τοξεύματα** ἀντὶ **οἱ τοξόται**, ἡ ἐκ τοξοτῶν στρατιωτικὴ δύναμις, Ἡρόδ. 6. 112, Πλουτ. Πύρρ. 21.

τοξεύς, έως, ὁ, τοξότης· μόνον ὡς κύρ. ὄνομα, Ἥσ. Ἀποσπ. 41. 4.

τόξευσις, ἡ, τὸ τοξεύειν, τόξευμα, ταῖς τῶν ὀμμάτων τοξεύσεσιν Λιβάν. τ. 4, 1070, 34.

τοξεύτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **τοξευτήρ**, τοξεύτειρα Ἀρμενίη, ἡ τόξων εὖ εἰδυῖα, ἡ τὴν τοξικὴν ἀκριβοῦσα, ἡ τοξικῇ ἀρίστη, Ὀππ. Κυνηγ. 3, 22.

τοξευτήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ἄρατ. 400, 500, Μανέθων 2, 100, 139, Ὀρφ. Λιθ. 493.

τοξευτής, οῦ, ὁ, ὁ τοξεύων, τοξότης, Ἰλ. Ψ. 850, Καλλ. Ἀποσπ. 130. **II.** ὁ ἀστερισμὸς Τοξότης, Sagittarius Ἄρατ. 306.

τοξευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τοξείαν, τῆς τοξευτικῆς τέχνης Εὐστ. 40. 22.

τοξευτός, ή, όν, ὁ κτυπηθεὶς διὰ βέλους, τοξευθείς, ἐκ Φοίβου Σοφ. Φιλ. 335.

τοξεύω, μέλλ. **-σω**, ὡς τὸ **τοξάζομαι** (ὃ ἴδε), βάλλω διὰ τοῦ τόξου, τινός, κατά τινος σημείου, Ἰλ. Ψ. 855· πάντες, ὥστε τοξόται σκοποῦ, τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε Σοφ. Ἀντ. 1034· ὡσαύτως, τ. ἐπὶ σκοποῦ Πλάτ. Σίσυφ. 391A· εἴς τινα Ἡρόδ. 1. 214, Ξεν.· κατά τινος Λουκ. Ἁλιεὺς 7· ἐς χωρίον, ἐς τὰ γυμνὰ Ἡρόδ. 8. 128, Θουκ. 3. 23· ἐπ' ἐκεῖνο Λουκ. π. Διαβολ. 15· πρὸς τὸν οὐρανὸν Ἡρόδ. 4. 94·— μεταφορ., τοξεύσασα τῆς εὐδοξίας Εὐρ. Τρῳ. 638, πρβλ. Ἴωνα 1411· — ἀπολ., ποιοῦμαι χρῆσιν τοῦ τόξου, τοξεύω, Ἡρόδ. 1. 136· τὸν παῖδα τοξεύσας ἀπολωλέκεε, διὰ βέλους, ὁ αὐτ. 3. 74, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1188, Θουκ., κλπ.· καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας, ὑψηλό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τερον τοῦ ὄντος, Σοφ. Ο. Τ. 1196· μετὰ δοτ. τρόπου, τ. τοξήρει ψαλμῷ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1064· εὔσκοπα ἢ ἄσκοπα τ., ἐπιτυχῶς ἢ ἀσκόπως, Λουκ. Νιγρ. 36, Τὺξ. 62. **II.** μετ' αἰτ. τοῦ ἀντικειμ., τοξεύω, πλήττω διὰ βέλους, τινά Εὐρ. Τρῳ. 255, Ξεν. Ἀνάβ. 4. 2, 12· θηρίον ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 2, 10· ἔλαφον Ἀριστ. π. Θαυμασ. 86. — Παθητ., πλήττομαι διὰ βέλους, Θουκ. 3. 98, Ξεν. Ἀνάβ. 1. 8, 20., 4. 1, 18· — μεταφορ., ἔρως, ἐτόξευσ' αὐτὸν Εὐρ. Τρῳ. 253· ἡ τυραννὶς πάντοθεν τοξεύεται, προσβάλλεται ὁ αὐτ. ἐν Ἀπασπ. 846· — πρβλ. **κατατοξεύω**, ὅπερ εἶναι ἡ κυρία λέξις ἡ δηλοῦσα τὸ φανερὸν διὰ βέλους. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., βάλλω ἀπὸ τόξου, μεταφ., ἐκπέμπω, ἀποστέλλω, τ. ὕμνους Πινδ. Ι. 2. 5· γλῶσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια Αἰσχύλ. Ἰκ. 446· ταῦτα νοῦς ἐτόξευσεν μάτην, ματαίως ἔρριψε τὰ βέλη ταῦτα, Εὐρ. Ἑκ. 603. — Παθ., ἡμῖν γὰρ ἡδὴ πᾶν τετόξευται βέλος Αἰσχύλ. Εὐμ. 676.

τοξήρης, ες, (√ΑΡ, ἀραρίσκω) ὡπλισμένος διὰ τόξου, χεὶρ Εὐρ. Ἄλκ. 35, πρβλ. Ρῆσ. 226. **2)** = **τοξικός**, τ. σάγη ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. Μαιν. 188· τ. ψαλμός, ὁ ἦχος ὁ ἀποτελούμενος ἐκ νευρᾶς τοῦ τόξου, αὐτόθι 1083.

τοξικός, ή, όν, (τόξον) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ τόξον, τ. θῶμιγξ, ἄτρακτος Αἰσχύλ. Πέρσ. 460, Ἀποσπ. 129· τ. ἀτολή, ὁ ὁπλισμὸς τοῦ τοξότου, Πλάτ. Νόμ. 833Β. **2)** ἡ **τοξικὴ** (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τοῦ τοξότου τέχνη καὶ ἐμπειρία, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 197Δ, Λάχ. 193C, κ. ἀλλ.· πρβλ. **τοξοσύνη**. **3)** ἡ τ. (ἐξυπ. θυρίς) στενὸν παράθυρον πρὸς τόξευσιν, «παλεμίστρα», Ἑβδ. (Κριτ. Ε', 28), Συμμ. Ἰεζεκ. Μ', 16. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὁ ἠσκημένος εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ τόξου, ἔμπειρος τοξότης, Πάνθαρος Πλούτ. 2. 405Β· τοξικώτατος Ξεν. Κύρ. 6. 2, 4. **III.** τὸ τοξικόν, περιληπτικῶς, = οἱ τοξόται, Ἀριστοφ. Ἀυσ. 462. **2)** τ. φάρμακον, δηλητήριον δι' οὗ ἤλειφον τὰ βέλη, Ἀριστ. π. Θαυμ. 86· τὸ τ. Στράβ. 165, Δίλ. π. Ζ. 9. 15.

τοξίτις, ιδος, ἡ, μετὰ τοῦ **νευρὰ** ἢ ἄνευ αὐτοῦ, ἡ χορδὴ τοῦ τόξου, Ἀρχ. Μαθ. **II.** ὄνομα τοῦ φυτοῦ ἀρτεμισία, Ποιητὴς ἐν Fabric. Bibl. Gr. 3. 634· τὸ φυτὸν καλεῖται ἰοχολὶς παρὰ τῷ Ἀπουληΐῳ, τοξιτησία παρὰ τῷ Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθοις) 3. 127.

τοξο-βαλλίστης, ὁ, καταπελταφέτης, Αἰων Τακτ. 5, 7.

τοξο-βέλεμνος, ον, ὁ τῷ τόξῳ βάλλων, τοξοβόλος, Ὀρφ. Ὕμν. 33, 6.

τοξοβολέω, βάλλω διὰ τοῦ τόξου, τοξεύω, τοξοβολοῦντες οὐκ ἐπαύοντο Δούκα Βυζαντ. Ἱστορ. 32, σ. 122Β.

τοξοβολία, ἡ, τὸ τοξοβολεῖν, βάλλειν διὰ τοῦ τόξου, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 456.

τοξοβολικός, ή, όν, θυρίς, = **τοξικὴ** (3), διὰ μιᾶς τοξοβολικῆς θυρίδος ἔβαλεν ἑαυτὸν κατὰ γῆς ἔξω πόλεως Δούκ. Βυζ. Ἱστ. 40, σ. 169D.

τοξοβολισμός, ὁ, τὸ τοξοβολεῖν, Ἀνώνυμ. ἢ Ἥρων Βυζ. ἐν Wesch. Poliorc. d. Grecs. σ. 218.

τοξοβολίστρα ἢ -βαλλίστρα, ἡ, εἶδος καταπέλτου, πολεμικὴ μηχανὴ πρὸς ἐξακόντισιν βελῶν, Λέοντ. Τακτ. 5, 7, Μετὰ Θεοφάν. 298, 16, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 670, 671, 673, 676.

τοξο-βόλος, ον, ὁ βάλλων διὰ τοῦ τόξου, Ἀνθ. Π. 9. 179., 12. 181.

τοξο-βάμων [βᾰ], αντος, ὁ, ὁ τόξοις βάμνων, βαμάζων, ταξότης, τοξοβάμαντές τ' ἠδ' ἱπποβάται Αἰσχύλ. Πέρσ. 26, 30, 926.

τοξό-βαμνος, ον, ὁ διὰ τοῦ τόξου βαμάζων, τ. Ἄρης, ὁ πόλεμος τῶν τοξοτῶν, δηλ., τῶν Περσῶν (πρβλ. **τόξον** Ι). Αἰσχύλ. Πέρσ. 86· Ἄρτεμις Εὐρ. Ἱππ. 1451· τοξόβαμνε παρθένε Δίφιλος ἐν «Ἑλενηφοροῦσιν» 1. 3.

τοξο-ειδής, ές, ὁ ἔχων σχῆμα τόξου, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 205F.

τοξο-ζώνια, τά, ζῶναι ἐξ ὧν τὰ τόξα ἐξηρτῶντο, Βυζ.

τοξο-θήκη, ἡ, θήκη τόξου ἢ βελῶν, φαρέτρα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 1209.

τοξό-κλυτος, ον, περίφημος ἐπὶ τῷ τόξῳ, Πινδ. Ἀποσπ. 279 (Σχόλ. Ἐνετικ. Β. εἰς Ἰλ. Χ. 51).

τόξον, τό, (ἴδε ἐν τέλει)· — ὡς καὶ νῦν, τόξον, χυδ. «δοξάρι», τὰ δὲ βέλη καλοῦνται **ὀϊστοί, ἰοί**, Ὅμηρ., ὅστις ἀγαπᾷ νὰ μεταχειρίζηται τὸ πληθ. **τόξα** ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ· οὕτω καὶ παρὰ Πινδ., Τραγικ., ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἴδε Ἡρόδ. 2. 106., 3. 78 — τὸ Ὁμηρικὸν τόξον ἀπατελεῖται ἐκ δύο τμημάτων ἐξεσμένων ἐκ κέρατος καὶ συνημένων κατὰ τὸ μέσον διὰ τοῦ **πήχεως** (πρβλ. **ξύλος**), Ἰλ. Δ. 365· ἡ νευρὰ κατεσκευάζετο ἐκ συνεστραμμένων τενόντων (νεῦρα βόεια), ἐπὶ δὲ τῶν ἄκρων τοῦ τόξου ὑπῆρχον αἱ κορῶναι, ἐφ' ὧν προσεδένετο ἡ νευρά· — περιγραφὴ ἀνδρὸς σύροντος τὸ τόξον ὑπάρχει ἐν Ἰλ. Δ. 123 κέξ.· τόξα τιταίνω, ταν ύω τὸ τόξον, Ε. 97· οὕτω, τόξον ἕλκειν Δ. 582· ἀνέλκειν Ν. 583· ὕστερον, τόξον τείνειν, ἐντείνειν, τανύειν, ἴδε τὰς λέξεις· ἂν καὶ ταῦτα πολλάκις σημαίνουσι μόνον τὸ ἐφοδιάζειν τὸ τόξον διὰ νευρᾶς, πρβλ. **παλίντονος**· ἦτο ὀλίγον **καμπύλον** (καμπύλα τόξα) καὶ ὅτε ἐντείνετο ἰσχυρῶς ἐγίνετο **κυκλοτερές**, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 1066· ἐφυλάσσετο δὲ ἐντὸς τοξοθήκης (γωρυτός), πρβλ. **γυμνός, γυμνόω**. Τὸ τόξον ἦτο κυρίως τὸ ὅπλον τῶν Ἀνατολιτῶν, ὅθεν τόξου ῥῖψις (δηλ. οἱ Πέρσαι), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ λόγχης ἴσχυς (δηλ. οἱ Ἕλληνες), Αἰσχύλ. Πέρσ. 147, πρβλ. **τόξαρχος, τοξόδαμνος, τοξουλκός, τοξοφόρος, ταξότης** Ι. Περὶ τοῦ σχήματος τοῦ Σκυθικοῦ τόξου ἴδε ἐν **Σα** Α. **2)** **τόξῳ** κατ' εἰκασίαν, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 1033. **3)** ἐνίοτε ἡ λέξις **τόξον** κεῖται ἀντὶ τῆς τοξικῆς τέχνης, οἷον τόξων εὖ εἰδὼς Ἰλ. Β. 718, κλπ.· τόξοισιν πίσυνος Ε. 205, Ν. 716· ἡ τέχνη τῶν τόξων Ἡρόδ. 1. 73· πρὸς τόξου κρίσιν Σοφ. Τρ. 266. **II.** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, τόξον καὶ βέλη, Ὅμηρ., Ἡρόδ., Σοφοκλ. Φιλ. 68, 75, 113, κπλ.· καὶ ἐνίοτε ἴσως τὰ τόξα ἀντὶ τοῦ βέλη, αὐτόθι 652, Πλάτ. Νόμ. 815Δ, πρβλ. 795Β. **III.** μεταφορ., τόξα ἡλίου, αἱ ἀκτῖνες αὐτοῦ, Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν. 1090· ἀμπέλινα τ., ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ οἴνου, Πινδ. Ἀποσπ. 239· τόξον μερίμνης Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 33Ε. **IV.** πᾶν πρᾶγμα ἔχον σχῆμα τοξοειδὲς ἢ καμπύλον, τὸ οὐράνιον τόξον, ἡ ἶρις, Λατ. arcus caeli, Αἰσχρίων ἐν Ῥήτορσι (Walz) 3. 651 σημ., Ἐβδ. (Γεν. Θ', 13), Ἡσύχ. ἐν λεξ. εἶριξ· «εἶρις· ἡ ἐκ τοῦ ἡλίου γενομένη ταῖς νεφέλαις χρόα, τὸ καλούμενον τόξον». **2)** τόξα λατάγων, ἡ καμπύλη ἣν διαγράφει ὑγρὸν ῥιπτόμενον ἐκ παλήριου, Κριτίας 1. 2. **3)** καμάρα, Ἀνθ. Π. 9. 694. (Ἐκ τῆς √ΤΟΚ, συγγεν. τῇ ῥίζ. ΤΕΚ ἐν τῷ **τέκμαρ, ΤΥΧ** ἐν τῷ **τυχεῖν, τυγχάνω**, πρβλ. **τόσσαις**· καὶ ἴδε ἐν λ. **τίκτω**).

τοξο-ποιέω, κάμνω τι ἐν εἴδει τόξου, τ. τὰς ὀφρῦς, ἐπὶ ὑποκριτοῦ ἀνθρώπου, μὴ σκυθρώπαζε, .. οὐ γὰρ πρέπει σοι τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς Ἀριστοφ. Λυσ. 8, Ἀλκίφρων 319, Ἀν. Βεκ. 25. 8, Ἡσύχ., Φώτ., κλπ., πρβλ. **ὀφρυᾶς**.

τοξο-ποιός, όν, ὁ κατασκευάζων τόξα, καὶ **τοξοποιία, ἡ** Πολυδ. Ζ', 156, πρβλ. Συϊλ. Ἐπιγρ. 9239.

τοξοσύνη, ἡ, ἡ τόξων ἐπιστήμη, ἐμπειρία εἰς τὸ τοξεύειν, Ἰλ. Ν. 314, Εὐρ. Ἀνδρ. 1194· — ποιητικὴ λέξις, ἐν δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ λέγεται **τοξική, ἡ**.

τοξο-τευχής, ές, ὡπλισμένος διὰ τοῦ τόξου, οἱ τοξοτευχεῖς ἦτε Αἰσχύλ. Ἰκ. 288.

τοξότης, ου, Δωρ. **τοξότας, α, ὁ,** (τόξον) ὁ τῷ τόξῳ χρώμενος ἐν ταῖς μάχαις, ὁ ὡπλισμένος διὰ τόξου, Ἰλ. Λ. 385, Ἡρόδ. 3. 39, Τραγ., κλπ.· ἀτράκτων τοξόται Εὐριπ. Ρῆσ. 312· τ. στρατὸς Πινδ. Ο. 13, 126· πρβλ. **ἱπποτοξότης**· — ἦτο τὸ ἔμβλημα τὸ ἐπὶ τῶν Περσικῶν νομισμάτων τετυπωμένον, Πλουτ. Ἀγησ. 15, Ἀρτοξ. 20· πρβλ. **τόξον** Ι. **2)** ὁ Ταξότης, Λατ. Arcitenens, Sagittarius, ἀστερισμός τις τοῦ Ζῳδιακοῦ κύκλου, Πλούτ. 2. 908C, πρβλ. Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1, 18. **II.** ἐν Ἀθήναις, οἱ τοξόται ἀπετέλουν τὴν ἀστυφυλακὴν τῆς πόλεως, ἐκαλοῦντο δὲ καὶ Σκύθαι, ἐπειδὴ ἦσαν δοῦλοι ξωνημένοι ὑπὸ τῆς πολιτείας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τῶν χωρῶν τῶν πρὸς βορρᾶν τῆς Ἑλλάδος, Ἀνδοκ. 24. 8, Αἰσχίν. 51, 19, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 54, 711, Ἱππ. 665, Πλάτ. Ἱππ. 319C, καὶ ἴδε **τόξαρχος** Π. 2. — Κατὰ Σουΐδ. «τοξόται, οἱ δημόσιοι ὑπηρέται, φύλακες τοῦ ἄστεως, τὸν ἀριθμὸν χίλιοι, οἵτινες πρότερον μὲν ὠνοῦντο τὴν ἀγοράν μίσην σκηνοποιησάμενοι, ὕστερον δὲ μετέθησαν εἰς Ἄρειον Πάγον, ἐκαλοῦντο δὲ οὗτοι καὶ Σκύθαι καὶ Σπευσίνιοι ἀπὸ Σπευσίνου τινὸς τῶν πάλαι πολιτευομένων συντάξαντος τὰ περὶ αὐτούς».— Καθ' Ἡσύχ.: «τοξόται· δημόσιοι ὑπηρέται», ἴδε καὶ Φώτ. ἔνθα ἀντὶ τοῦ Σπευσίνιοι ὑπάρχει Σπουσίνιοι καὶ Σπουσίνου ἀντὶ Σπευσίνου.

τοξότις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ προηγ., ἡ χειριζομένη τὸ τόξον, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 223, Ὀρφ. κλπ.· τ. χεὶρ Ἀνθ. Π. 6. 188. — **Τοξότιδες** ὄνομα δράματός τινος τοῦ Αἰσχύλου. **II.** θυρὶς τοξευτική, δι' ἧς ἔρριπτον βέλη, «πολεμίστρα», Πολύβ. 8. 9, 3· πρβλ. **τοξικὸς** Ι. 3.

τοξουλκία, ἡ, (ἕλκω) ἡ χρῆσις τόξου, στράτευμα βρέμον ἐν τοξουλκίαις Μανασσ. Χρον. 3680.

τοξουλκός, όν, (ἕλκω) ὁ ἕλκων τὸ τόξον, τοξουλκῷ λήματι πιστούς, ἔχοντας πεποίθησιν εἰς τὴν τοξικὴν των τέχνην, ἐπὶ τῶν Περσῶν (πρβλ. **τόξον** Ι), Αἰσχύλ. Πέρσ. 55. **II.** αἰχμή, τ., «τοξικὴ βολὴ» (Σχόλ.), αὐτόθι 239.

τοξο-φάρετρον, τό, τόξον καὶ φαρέτρα, τόξον μετὰ φαρέτρας, τοξοφάρετρον φορεῖν Μαυρικ. Στρατ. 1, 2· τοξοφάρετρα ἐπὶ τῶν ὤμων ἀναδεδεσταζόμενα αὐτόθι 12, 5, κλπ.· — λέγεται καὶ **τοξοφαρέτρα**, Bandin. Bibl. Med. τ. 2, σ. 224.

τοξοφορέω, φέρω τόξον, ἐπὶ τοῦ Ἔρωτος, Ἀνθ. Π. 12. 162.

τοξο-φόρος, ὁ, ἡ, ὁ φέρων, ἡ φέρουσα τόξον, ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, Ἰλ. Φ. 483, Ἀριστοφ. Θεσμ. 970· τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 13. 126, Πινδ.· τοῦ Ἡρακλέους, Εὐρ. Τρῳ. 801· τῶν Κρητῶν, Πινδ. Π. 5. 54· τῶν Μήδων, Σιμωνίδ. ἐν Ἀνθ. Π. 73, πρβλ. Ἐπίγραμμ. ἐν Ἀριστ. Ἀποσπ. 624· ἐπὶ τῶν Φρυγῶν, Εὐρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ρῆσ. 32· — ὁ **τοξοφόρος** = **τοξότης**, Ἡρόδ. 1. 103, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 9. 43.

τοξο-χάρης, ές, ὁ χαίρων ἐπὶ τῷ τόξῳ, Νικήτ. Εὐγεν. 4, 180., 5. 376.

τοξο-χίτων, [ῑ] **ωνος**, ὁ, ἡ, ὡπλισμένος διὰ τόξου καὶ βελῶν, Ἐπίχ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἰλ. Τ 1 (Ahrens **χαλκοχίτωνες**).

τόπαζος, ὁ, ἡ, τὸ κίτρινον ἢ ἀνατολικὸν τοπάζιον, ἢ κατὰ τὸν King (Antique Gems σ 56), ὁ χρυσόλιθος, Διον. Π. 1121, Ὀρφ. Λιθ. 278, Ἀνθ. Π. 6. 329, Ἰωτήρ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7. 6· — ὡσαύτως **τόπαζον**, τό, Εὐστ. εἰς Δ. ὀύσ. Περιηγ. ἔνθ' ἀνωτ.· **τοπάζιον**, Στράβ. 770, Διόδ. 3. 39. Ἑβδ. (Ψαλμ. **ΡΙΗ'**, 126). — ὁ Πλίνιος (37. 32) ὀνομάζει μὲ τὸ ὄνομα topazion δύο διαφόρους πολυτίμους λίθους.

τοπάζω, μέλλ. **-άσω**, εἰκάζω, ὑπονοῶ, ὑποπτεύω, στοχάζομαι, ὑπολαμβάνω, τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ σάφ' εἰδέναι ζῖχα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1369· ἃ δὲ δόξῃ τοπάζω, ταῦτ' ἰδεῖν σοφῶς θέλω Σοφ. Ἀποσπ. 225· τοπάζετε Ἀριστοφ. Σφ. 73· τ. περί τινος Πλάτ. Θεαίτ. 155D· ἐπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, αὐτόθι 151B· εἴτε .., εἴτε μή .. ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 159A· ἐπομένης αἰτ. καὶ ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 489D, Φαίδρ 228D.

τοπαστέαν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **τοπάζω**, δεῖ τοπάζειν, «τοπαστέον· ὑπολεπτέον, ὑπονοητέον» Ἡσύχ.

τοπάλαι, **τοπαλαιύν**, **τόπαν**, **τοπαράπαν**, **τοπυραυτίκα**, **τοπάροιθε**, **τοπάρος**, ἤδη ξέρονται ἐν ταῖς ἀρίσταις ἐκδόσεσι διηρημένως **τὸ πάλαι**, **τὸ παλαιόν**, **τὸ πᾶν** κτλ.

τοπαρχέω, εἶμαι **τοπάρχης**, Νικήτ. Χρον. 111D, Τζέτζ. Ἱστ. 10, 427, Ἰω. Μαλαλ. τ. 1, σ. 98, κλπ.

τοπ-άρχης, **ου**, ὁ, κυβερνήτης, διοικητὴς τόπου τινὸς ἢ διαμερίσματος, ἔπαρχος, μάλιστα ἐν Αἰγύπτῳ, Ἑβδ. (Γέν. **ΜΑ'**, 34), Συλλ. Ἐπιγρ. 4976, Παλαίφατ. 72. 7, πρβλ. **τοπογραμματεύς**.

τοπάρχησις, **εως**, ἡ, = τῷ ἑπομ., τὴν τῆς Μυσίας περιβαλοῦνται τοπάρχησιν Νικήτ. Χρον. 239D

τοπαρχία, ἡ, τὸ τοπικὸν διαμέρισμα, ὅπερ κυβερνᾷ **τοπάρχης**, ἐπαρχία, Ἑβδ. (Α' Μακκ. 1Α', 28), Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 49, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 4, 9, κ. ἀλλ.

τοπαρχικῶς ἔχειν, ὑπὸ τοπάρχῃ εἶναι(;) Μ. Ἀτταλ. σ. 115, 5, Ἑβδ. Β.

τόπ-αρχος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τὴν κυβέρνησιν ἢ διοίκησιν τόπου τινός, γυνὴ τ., ἡ κυρία, δέσποινα, Αἰσχύλ. Χο. 661· ἀλλ' ὁ κῶδ. Μ. ἔχει **τάπαρχος**, ὅθεν ὁ Ahr. διώρθωσε γ' **ἄπαρχος**· ὁ δὲ Bamberger **στέγαρχος**.

τοπεῖον, τό, σχοι. Ἴον, Ἀρχιππος ἐν «Ὄνῳ» 1, Στράττις ἐν «Μακεδόσι» 1, πρβλ. **τοπήιον**.

τοπέω, ἦ **-άω**, = **τοπάζω**, ὥσπερ ματῶ ματάζω, οὕτω σὺ ἄλλοις καὶ τὸ τοπῶ τοπάζω» Εὐστ. 543. 17, πρβλ. **ὑποτοπέω**.

τοπ-ηγορία, ἡ, συζήτησις ἐπὶ κοινοῦ τόπου, ῥητορικὴ ἐξέτασις αὐτοῦ, Λογγῖν. 11. 2., 12. 5., 32. 5.

τοπήιον, τό, Ἰων. ἀντὶ **τοπεῖον**, Καλλ. εἰς Δῆλ. 315.

II. φραγμὸς κήπου ἢ πρασιᾶς ἐκ θάμνων ἐπιμελῶς κλαδευομένων καὶ σχηματιζόντων συμπλέγματα καὶ σχήματα διάφορα, τὸ παρὰ Πλινίῳ opus toparium.

τοπικός, ἡ, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τόπον, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τόπον, κίνησις τ. Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 1, 8· ὕλη τ. = κατὰ τόπον κινητή, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7.1, 9· — Ἐπίρ. **-κῶς**, Πλούτ. 2. 424A. **2)** ὁ ἐπὶ τόπου ἐγχώριος, φυλαὶ Δ-ον. Ἀλ. 4. 14· ἐπὶ φαρμάκων, ὧν χρῆσις πρέπει νὰ γίνηται ἐπὶ ὡρισμένου μέρους, Γαλην. Τῶν Κατὰ τόπους 1, 1. **II.** ὁ ἀναφερόμενος εἰς κοινοὺς τόπους, Ἀριστ. Ρητορ. 2. 22, 13· ὁ αὐτὸς ἔγραψε πραγματείαν τὰ τοπικά, ἐν ᾗ (ὡς λέγει) ἐκτίθησι τὴν μέθοδον ἣ θεωρίαν καθ' ἣν ἐξάγει τὰς συμπεράσματα ἐνπιθανοῖς ὑποθέσεσιν· ἡ δὲ τέχνη αὐτὴ εἶναι ἡ Διαλεκτική, Τοπ. 1. 1, 1.

τόπιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τόπος**, μικρὸς τόπος, Βυζ.

τοπίτης, [ῑ], **ου**, ὁ, ὁ ἀνήκων εἰς τινα τόπον ἢ ἐξ αὐτοῦ προερχόμενος, Σ ἔρ. Βυζ.

τοπο-γραμματεύς, **έως**, ὁ, γραμματεὺς τόπου (ἴδε **τοπάρχης**), Αἰγύπτιός τις ἄρχων ἢ πολιτικὸς ὑπάλληλος, Συλλ. Ἐπιγρ. 4699. 14., 4956. 32.

τοπογράφέω, περιγράφω τόπον ἢ χώραν, Ἀθήν. 16D. **II.** ὁρίζω τὴν θέσιν τόπου τινός, Στράβ. 583.

τοπογράφία, ἡ, καθορισμὸς καὶ περιγραφὴ τόπου τινὸς ἢ χώρας, Πρόκλ. ἐν Φωτίου Βιβλιοθ. σ. 318, 35, κλπ.

τοπογράφικός, ἡ, **όν**, ὁ ἔμπειρος τοπογραφίας ἢ ἠσκημένος εἰς αὐτήν, Εὐστ. Πονημάτ. 204. 3.

τοπο-γράφος, [ᾰ], ὁ, ὁ ἀσχολούμενος εἰς τοπαγραφίαν.

τοποθεσία, ἡ, θέσις τόπου, τὸ μέρος ἔνθα κεῖταί τόπος τις, Διόδ. 1. 42, κλπ. **II** περιγραφὴ τόπου, τοπογραφικὴ ἐξέτασις, Κικ. πρ. Ἀτ. 1. 13, 5., 16 ἐν τέλ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 503.

τοποθετέω, σημειῶ τὴν θέσιν τόπου τινός, ὡς τὰ **τοπογραφέω**, τὰ περὶ τὴν Σκυθίαν τοποθετῶν Στράβ. 109, 552 (ἐξ εἰκασίας τοῦ Casaub. ἀντὶ νομοθετῶν).

τοπο-κρᾰτέω, ἔχω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου τόπον τινά, εἶμαι κύριος τόπου τινός, ἐὰν ἐρυμνὰ καὶ ἐπίμαχα προκαταλαμβανόμενοι χωρία τοποκρατῶσι Φίλων 2. 383, Τζέτζ.

τοπο-κρατία, ἡ, = **τοπαρχία**, Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 412B.

τοπο-κράτωρ [ᾰ], **ορος**, ὁ, = **τόπαρχος**, Παῦλ. Ἀλεξανδρ. 3.

τοπολλάκις, βελτίων ἡ διηρημένη γραφὴ τὸ πολλάκις.

τοπο-μᾰχέω, διεξάγω πόλεμον κατέχων ἰσχυρὰς θέσεις ἃς οἱ πολέμιοι δὲν τολμῶσι νὰ προσβάλωσι, Πλουτ. Φλαμιν. 3, Κλεομ. 20, κλπ. **II.** τ. περὶ τῆς στάσεως, μάχομαι πρὸς κατάληψιν ἰσχυρᾶς θέσεως, Διόδ. 13. 39.

τόπος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Λατιν. locus, regio, πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ καὶ ἀκολούθως παρὰ πᾶσι τοῖς Ἀττικ. συγγραφεῦσι· περιφρ., χθονὸς πᾶς τόπος, δηλ. πᾶσα ἡ γῆ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 249· ἐς τὸν Ἑλλήνων τ. ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 790· ἐν Ἑλλάδος τόποις, ἐν Ἑλλάδι, αὐτόθι 796, πρβλ. Ἱκέτ. 232· ἐν Αὐλίδος τ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 191· Πέλοπος ἐν τ. ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 703, πρβλ. 292· πρὸς ἑσπέρους τ., πρὸς τὰ δυτικὰ μέρη, ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 348· πρόσθε Σαλμῑνος τόπων, ἔμπροσθεν τῆς Σαλαμῖνος, ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 447· Θρήικης ἐκ τόπων Εὐρ. Ἄλκ. 67· Δικραίων ἐκ τ. ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1026· — οὕτως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, χώρα, ὁ τ. ὁ Ἑλληνικὸς Ἰσοκρ. 103E, πρβλ. 406A· ὁ περὶ Θράκης τ. Δημ. 475. 2· ὁ περὶ Θρ. τ. Αἰσχίν. 29. 20., 64. 9· ὁ τ. οὗτος, ἐν τούτοις τοῖς τ. Ξεν. Ἀνάβ. 4. 4, 4, Κύρ. 2. 4, 20· ὅλος τ. Δημ. 413. 3· κατὰ τόπους καὶ κώμας Πλάτ. Κριτί. 119A· οἱ τῆς χώρας τ., αἱ θέσεις, αἱ «τοποθεσίαι» χώρας τινός, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 760C, πρβλ. 705C, κλπ.· ἀλλά, ὁ τόπος τῆς χώρας, αἱ ἐντόπιοι περιστάσεις, Δημ. 48. 22). **2)** τόπος, θέσις, οὐ τὸν τρόπον, ἀλλὰ τὸν τόπον μόνον μεταλλάσσειν Αἰσχίν. 65. 1· τόπον ὃ ὄναι τινὶ Πλούτ. 2. 462B· μὴ καταλείπεσθαι τόπον ἐλέους Πολύβ. 1. 88, 2· τόπον ἔχω, κατέχω τὴν θέσιν μου, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 1026. 15, Πλούτ. 2. 646A· φίλου τ. ἔχω, ἔχω τὴν θέσιν φίλου, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 4, 5· — τόπῳ, μετὰ γεν., εἰς τὴν θέσιν τινός, ἀντὶ τινος, Ἡρωδιαν. 2. 14· ἀνὰ τόπον, εἰς τὸν τόπον, ἀμέσως, Ἕρμαν. εἰς Εὐρ. Ἱκέτ. 662 (604)· ἐπὶ τόπου Πολύβ. 4, 73, 8· κατὰ τὸν αὐτὸν τ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 3. 1· παρὰ τόπον, εἰς οὐχὶ καλὸν τόπον, οὐχὶ ἐν τῷ πρυσήκοντι τόπῳ, Στράβ. 459. **3)** τόπος ἢ μέρος τοῦ σώματος, Ἱππ. Ἀφ. 1246, Γαλην.· ὁ τόπος, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 18., 7. 3.1. **4)** χωρίον συγγραφέως, πρῶτον παρὰ Πολυβ. ἐν Ἐκλογ. Βατικ. σ. 443, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 11, Καιν. Διαθ., κλπ.· ἴδιος τὸ χωρίον τῶν Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 20, εἶναι πιθανῶς νόθον, πρβλ. Valck. εἰς Ἡρόδ. 2. 117. **5)** τόπος πρὸς ταφήν, κοιμητήριον, Βυζ.· — ἐν Εὐριπ. Ἡρακλ. 1041 ὁ Elmsl. ἐπηνώρθωσε τάφου. **6)** ἐν Αἰγύπτῳ, διαμέρισμα, τοπικὴ διαίρεσις, ἐπαρχία, ὑποδιαίρεσις τοῦ **νομοῦ**, πρβλ. **τοπάρχης** καὶ ἴδε Franz. εἰς Συλλ. Ἐπιγρ. 3, σ. 293. **II.** ὑπόθεσις πρὸς συζήτησιν, Ἰσοκρ. 104C, 215D, Αἰσχίν. 84. 40, Πολύβ., κλπ. **2)** κοινὸς τόπος ἢ **στοιχεῖον**, ἐν τῇ Ρητορικῇ, Ἀριστ. Ρητ. 1. 2, πρβλ. 2. 22, 13 κέξ., 26, 1 κέξ., 26. 1· **τόποι** εἶναι οἱ τοῦ Κικέρωνος loci communes, de Orat. 3. 27, Topica ἀλλαχοῦ· ἄλλως loci ἢ sedes argumentorum, ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 2, Quintil. 5. 10, 20. **III.** μεταφορ., περίστασις, εὐκαιρία, θέσις, ἐν τόπῳ τινὶ ἀφανεῖ Θουκ. 6. 54, Διόδ. 6. 13. (Ἡ ῥίζα δὲν ἐξιχνιάσθη μετὰ βεβαιότητος, ἴδε Curt. Gr. Et. σ. 684).

τοποτηρέω, εἶμαι τοποτηρητής, ἀντιπροσωπεύω, Σύνοδ. Ἐφέσου 10881, Χρον. Πασχ. 621, 11, κλπ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 299.

τοποτηρησία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ τοποτηρητοῦ, Καρθαγ. Καν. 94. **2)** ἡ φρουρὰ φρουρίου, Κ. Πορφυρογ. Πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμανὸν 225.

τοποτήρησις, ἡ, = **τοποτηρησία**, Κηρυλ. 817. — Ἀλλ' ὁ Κόντος ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 299 θεωρεῖ τὸν τύπον τοῦτον ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸν διεφθαρμένον ἑλληνισμόν.

τοπο-τηρητής, οῦ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ἀντιπρόσωπος, ἀπεσταλμένος, κλπ., Λατιν. vicarius, Κανὼν Καρθαγέν. 4, Ἐφέσου 1176B, Θεόδ. Στουδ. IV, 1216D, κλπ. **2)** ἀρχηγὸς φρουρᾶς ἢ φρουρίου, Θεοφ. 604, 17.

τοποτηρήτισσα, ἡ, ἡ τοῦ τοποτηρητοῦ γυνή, Κ. Πορφυρογ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ.

τοπο-φύλαξ [ῠ], **ακος**, ὁ, φύλαξ τόπου, Συλλ. Ἐπιγρ. 9546.

τοπρίν, **τοπρόσθεν**, **τοπρότερον**, **τοπρῶτον**, ἴδε ἐν λέξ. **πρίν**, **πρόσθεν**, **πρότερος**.

τόργος, ὁ, γύψ, Καλλ. Ἀποσπ. 204, Λυκόφρ. 357, 1080. **II.** τόργος ὑγρόφοιτος, δηλ. κύκνος, ὁ αὐτ. 88.

τορδύλιον, τό, = τῷ ἑπομ., Διοσκ. 3. 63.

τόρδυλον, τό, εἶδος φυτοῦ τινος κορυμβοφόρου, Schneid. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 841.

τορεία, ἡ, τὸ τορεύειν, ἐγγλύφειν, χαράττειν, ποιεῖν ἀνάγλυφα ἐπὶ μετάλλου ἢ ἐπὶ ξύλου, Πλουτ. Αἰμίλ. 32, Δημοσθ. 25, κλπ. **2)** μεταφορ., ἐπὶ τῆς ῥητορικῆς τέχνης, Πολυδ. Ϛ', 141.

τόρευμα, τό, ἔργον τορείας, ἀνάγλυφον (ἴδε **τορεύω II**), Μέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νανδρ. ἐν «Ἁλιεῦσι» 4, Σώπατ. παρ' Ἀθην. 230Ε· τορεύματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ Διόδ. 3. 47· ὀστράκινα τ. (ἀντὶ τορνεύματα) Στράβ. 381. **II.** ἐν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 978, τόρευμα δεινὸν ποδὸς = τόρνευμα, ἡ ταχεῖα περιστροφή, ἴδε Matthiä ἐν τόπῳ· ἀλλ' ὁ Στέφ. διώρθωσε πόρευμα.

τορεύς, έως, ὁ, ἡ γλυφὶς τορευτοῦ, Πολυδ. Ζ', 192, Γ', 149· ὡσαύτως, ὁ τρυπῶν ἢ διατρυπῶν, Ἀνθ. Π. 6. 205, ἴδε Meineke εἰς Φιλύλλιον ἐν «Φρεωρύχῳ» 1, ἴδε **τόρος.**

τόρευσις, ἡ, = **τορεία,** Γλωσσ.

τορευτής, οῦ, ὁ, ἐργαζόμενος ἔργον τορείας, ἐργαζόμενος ἀνάγλυφα ἐπὶ μετάλλου ἢ ξύλου, κτλ., γλύπτης (ἴδε **τορεύω** II), Πολύβ. 16. 10, 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 3306, Διον. Ἀλ. περὶ Συνθέσ. 25. **II.** μεταφορ., τορευταὶ λέξεων Βασίλ. τ. 1, σ. 70Β.

τορευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τορείαν, ὁ ἔμπειρος τορείας, Κλήμ. Ἀλ. 330· — ἡ τορευτική (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ τορεύειν, μάλιστα εἰς μέταλλον, Πλίν. 34. 19, § 1. 2., 35. 36, § 8· πρβλ. **τορεύω** II.

τορευτός, ή, όν, εἰργασμένος εἰς ἀνάγλυφον, γεγλυμμένος, «σκαλιστός», ποτήρια Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 434· σκύφος Συλλ. Ἐπιγρ. 2852. 55. **II.** μεταφορ., μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας εἰργασμένος, τετορνευμένος, τορ. ἔπος Ἀνθ. Π. 6. 545, πρβλ. Διον. Ἀλ. περὶ Συνθέσ. 25, Bentl εἰς Καλλ. Ἀποσπ. 40.

τορεύω, (τόρος) κυρίως = **τορέω,** διατρυπῶ, ἀνοίγω ὀπὴν διὰ μέσου τινός· μεταφορ., τόρευε πᾶσαν ᾠδήν, ᾇδε αὐτὴν διαπρυσίως, Ἀριστοφ. Θεσμ. 986, ἔνθα ὁ Bentl. προὔτεινε τὴν διόρθωσιν τορνεύειν. **II.** ἐργάζομαι τὸ μέταλλον σφυρηλατῶν αὐτὸ εἰς στρογγύλας ἐξοχὰς (πρβλ. **ἔκτυπον**), δηλ. ἐργάζομαι ἔργον ἀνάγλυφον ἢ ἔκτυπον, ἢ κατ' ἄλλους σκαλίζω διὰ τῆς γλυφίδος καὶ διακοιλαίνω, Λατ. caelare, μετ' αἰτ. τῆς ὕλης, τ. σίδηρον Στράβ. 631· ἄργυρον, κύπελλον Ἀνακρεόντ. 3, κλπ. **2)** μετ' αἰτ. τοῦ ἀντικειμ., παριστάνω κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον, πόντον αὐτόθι 59· μάχην Παυσ. 1. 28, 2· παιδίον ὁ αὐτ. 5. 17, 4· ἐρέβινθον Πλούτ. 2. 204Ε· Σάτυρον Ἀνθ. Πλαν. 248 γράμμα τορευθὲν Ἀνθ. Παλ. 7. 274· — ἴδε Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. **III.** μεταφορ. ἐπὶ ὕφους, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 21. — Συχνάκις συγχέεται πρὸς τὸ **τορνεύω,** ἴδε ἀνωτ. I. καὶ πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 324, Δινδ. εἰς Ἀθήν. 199Β, Meineke εἰς Μενάνδρ. Ἄδηλα 434.

τορέω, ὁ ἐνεστ. μόνον παρ' Εὐστ. καὶ Ἡσυχ. (πλὴν ὅτι ἀπαντᾷ **ἀντιτορεῦντα** ἐν τῷ Ὁμηρ. Ὕμνῳ εἰς Ἑρμ. 283)· μέλλ. **-ήσω** (**ἀντι-**) αὐτόθι 178· μετ' ἀορ. α' **τορήσας** αὐτόθι 119, (**ἀντι-**) Ἰλ.· ἀόρ. β' **ἔτορον** Ἰλ., μετ' ἀναδιπλασ. **τετορεῖν** Ἡσύχ. — Παθητ., πρκμ. **τετόρημαι** Νόνν.· (τόρος). Τρυπῶ, διατρυπῶ, ἔτορε ζωστῆρα Ἰλ. Λ. 236· **τορήσας,** ἴδε ἀνωτ. — Παθ., σπλάγχνα .. τετορημένα χαλκῷ Νόνν. Δ. 5. 26 ἔγχεϊ ὁ αὐτ. 13. 493. **2)** μεταφορ., διακηρύττω μετ' ὀξείας καὶ διαπεραστικῆς φωνῆς, ἐν ᾗ σημασίᾳ ὁ Ἀριστοφ. ἐν Εἰρ. 381 ποιεῖται χρῆσιν τοῦ ἀνωμάλου μέλλ. **τετορήσω,** πρβλ. **τορεύω** I, **τορός.** **II.** ὡς τὸ **τορνεύω,** ἐργάζομαι, σχηματίζω, χέλυν Ἄρατ. 269, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 162.

τορητός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ τρυπήσῃ, τρωτός, τορητὸν οὐκ ἔτευξεν ἐν μάχῃ Λυκόφρ. 456.

τόρμᾰ, παρ' Ἡσυχ. **τόρμη,** ἡ, **τέρμα,** ἡ καμπὴ καὶ ἡ ὕσπληγξ ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ, τόρμαν «λέγει αὐτὸ τὸ χάραγμα τὸ ἀπὸ τοῦ τροχοῦ» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 262, 487.

τόρμος, ὁ, ὀπή, ἢ κοιλότης εἰς ἣν προσαρμόζεται γόμφος ἢ πάσσαλος, Ἡρόδ. 4. 72, πρβλ. Wessel. εἰς Διόδ. 2. 8· «τόρμος, ἡ πλήμ(ν)η εἰς ἣν ὁ ἄξων ἐνήρμοσται» Φώτ., Ἡσύχ.· τὸ τρῆμα ἐν ᾧ στρέφονται οἱ στροφεῖς θύρας, Βιτρούβ. — ὑποκορ. **τόρμιον,** τό, Φίλων ἐν τοῖς Ἀρχ. Μαθ. σ. 75.

τορνεία, ἡ, ξυλεία κεκαμμένη πρὸς ναυπηγίαν πλοίων, κοινῶς «στραβόξυλον», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 3.

τόρνευμα, τό, κίνησις περιφερική, ὡς ἡ τοῦ τόρνου, πρβλ. **τόρευμα.** **2) τορνεύματα,** τὰ ἐκ τοῦ τόρνου πίπτοντα ξύσματα, ῥινήματα, Διοσκ. 1. 108.

τόρνευσις, εως, ἡ, = **τορνεία** I, Κλήμ. Ἀλ. 217, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Σ. 490.

τορνευτήριον, τό, τὸ τοῦ τορνευτοῦ ἐργαλεῖον, τὸ εἰς τὸν τόρνον ἐφηρμοσμένον σιδήριον, τόρνος, τορεύς, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 8. 6, 4.

τορνευτής, οῦ, ὁ, ὁ ἐργαζόμενος διὰ τοῦ τόρνου, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 5. 1· τὸν τῆς γλώττης τορνευτὴν Λεόντιος ἐν Combefis. Auct. Patr. novo σ. 782Α.

τορνευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ τορνεύειν, στρέφειν τὸν τόρνον· ἡ τορνευτική (ἐξυπακ. τέχνη) Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 5. 1.

τορνευτο-λῠρ-ασπῐδο-πηγός, ὁ, ὁ τορνεύων λύρας καὶ κατασκευάζων ἀσπίδας, κωμικὴ λέξις παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ὄρν. 491

τορνευτός, ή, όν, ὁ διὰ τόρνου εἰργασμένος, ποτήριον Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 434. **II.** κατάλληλος πρὸς τόρνευσιν, λίθος Θεοφρ. περὶ Λίθων 5.

τρνεύω, (τόρνος) ἐργάζομαι διὰ τοῦ τόρνου καὶ τῆς γλυφίδος, περιξέω, φιλοτεχνῶ, ἐξεργάζομαι, ἀποστρογγυλαίνω, Λατ. tornare, Πλάτ. Κριτί. 113D· κρίκους ἐκ πυρῆνος Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 7, πρβλ. 5. 3, 2. — Μέσ., σφαιροειδὲς αὐτὸ ἐτορνεύσατο Πλάτ. Τίμ. 33Β. **2)** μεταφορ., ἐπὶ στίχων, ἐξεργάζομαι μετὰ δεξιότητος καὶ φιλοκαλίας, περιτορνεύω, Ἀριστοφ. Θεσμ. 54, πρβλ. Schäf. εἰς Πλουτ. Αἰμίλ. 37. **II.** περιστρέφω, ὡς ὁ ξυλουργὸς τὸ τρυπάνιον, Εὐρ. Κύκλ. 661. — Πρβλ. **τορεύω** ἐν τέλει.

τορνία σταφυλή, ἡ, εἶδος σταφυλῆς, Πολυδ. Ϛ', 82.

τορνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **τόρνος,** τὸν τορνίσκον λαβόντες καὶ διαστάντες Φίλων ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 53.

τορνο-γραφέω, περιγράφω κύκλον, «τὸ δὲ τορνογραφεῖν κυκλοτερῆ δείκνυσι τὸν τάφον» Σχόλ. Ἐνετ. εἰς Ἰλ. Ψ. 255.

τορνο-ειδής, ές, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα κύκλου, κυκλοτερής, Εὐστ. εἰς Διον. Π. 157.

τορνόομαι, ἀποθετ., σημειώνω ἢ χαράττω διὰ τοῦ τόρνου (διαβήτου), ποιῶ στρογγύλον, τορνώσαντο σχῆμα, ἔκαμαν τὸν τύμβον στρογγύλον, Ἰλ. Ψ. 255· ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται, ὅσον τις κατασκευάσει τορνοειδές, δηλ. στρογγύλον τὸ κατώτατον κύτος φορτηγοῦ πλοίου καὶ οὐχὶ κατὰ τὰς λεγομένας μακρὰς ναῦς, δηλ. τὰς πολεμικάς, τόσον, κτλ. (πρβλ. **γαυλός**), Ὀδ. Ε. 249, πρβλ. Διον. Π. 1170, Τρυφιόδ. (ὀρθότ. Τριφ-) 64. — Τὸ ἐνεργ. τορνοῦν ἀταρπιτόν, ἐν Κραμήρου Παρισ. Ἀν. τ. 4, 290, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ. **τορνῶσαι** καὶ **τορνώσας.**

τόρνος, ὁ, (ἴδε **τείρω**) ἐργαλεῖον τοῦ ξυλουργοῦ δι' οὗ ἐσχηματίζετο κύκλος, πιθανῶς δὲ ἀπετελεῖτο ἐκ περόνης προσδεδεμένης εἰς τὸ ἄκρον σχοινίου, οὗ τὸ ἕτερον ἄκρον διέμενεν ἀκίνητον ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ κύκλου, Λατ. tornus (Πλίν. 7. 37), Θέογν. 803· κυκλοτερὴς ὡς ἀπὸ τόρνου Ἡρόδ. 4. 36, πρβλ. Πλάτ. Φίληβ. 51C, 56B· τροχὸς τόρνῳ γραφόμενος Εὐρ. Βάκχ. 1067 — ἐν Ξεν. Πόροις 1, 6, τόρνος εἶναι τὸ μέρος τοῦ ἐργαλείου τὸ διαμένον ἐν τῷ κέντρῳ, ὅθεν αὐτὸ τὸ κέντρον. **II.** ὡς καὶ νῦν, ὁ τόρνος, βόμβυκας τόρνου κάματον Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 55· «τοῦ σύμπαντος οὐρανοῦ τε καὶ κόσμου σφαιροειδοῦς ὄντος δύο ἀκίνητα ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ σημεῖα καταντικρὺ ἀλλήλων, καθάπερ τῆς ἐν τόρνῳ κυκλοφορουμένης σφαίρας στερεὰ μένοντα καὶ συνέχοντα τὴν σφαῖραν» Ἀριστ. περὶ Κόσμου 2, 3 (ὅθεν **τορνεύω**). **III.** τὸ τορνοειδές, τὸ στρογγύλον, Διον. Π. 157, ἔνθα ἴδε Σχόλ. Εὐσταθ. — Καθ' Ἡσύχ.: «τόρνος· ἐργαλεῖον τεκτονικόν, ᾧ τὰ στρογγύλα σχήματα περιγράφεται», κατὰ δὲ Σουΐδ.: «τόρνος· ξύλον στρογγύλον, ἢ τὸ τρῆμα, καὶ τὸ ἐνιέμενον εἰς αὐτό».

τορνωτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., ὁ διὰ τόρνου στρογγυλωθείς, Ἀρκάδ. 82.

τορονευτός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, Ἐπιγρ. Στρατονικείας, (edict. Dioclet. L. et W. 535, Cap. XV. Οὕτως ἐκεῖ πλεονάκις, ἅπαξ δὲ ἢ δὶς μόνον τὸ **τορνευτός.**

τορός, ά, όν, (ΤΕΡ, **τείρω**) διαπεραστικός: **1)** ἐπὶ τῆς φωνῆς, διαπεραστικός, ὀξύς, Λουκ. Διόνυσος 7, Ἀλκίφρων 3, 48· τὸ τ. τῆς φωνῆς Πορφ. Βίος Πλωτίν. σ. 94· οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ., τορῶς γεγωνεῖν Εὐρ. Ἴων 696· «τορῶς· ἰσχυρῶς· τρανῶς· μεγαλοφώνως» Φώτ.· τορὸν ἠχεῖν, βοᾶν Φιλόστρ. 542, 738· — οὕτω, τ. φόβος, τρομερός, Αἰσχύλ. Χο. 32. **6)** ἐπὶ τοῦ ὠτός, τὸ ἔχον λεπτήν, ὀξεῖαν αἴσθησιν, ἐς τορὸν οὖας ἔλλαχες Ἀνθ. Π. 7. 409. **γ)** ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, διαπεραστικός, ὀξύς, Ὀππ. Κυν. 1. 183. **2)** μεταφορ., ὡς τὸ **τρανής,** καθαρός, σαφής, ἑρμηνεὺς Αἰσχύλ. Ἀγ. 616, 1062· ἔπος, μῦθος αὐτόθι 1162, Ἱκέτ. 274· τορὸν γὰρ ἥξει ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 253· τ. ὕμνοι πιθαν. γραφ. ἐν Ἀνθ. Π. 4, 1, 7· ἐρέω τι τορώτερον (κοινῶς τομώτερον) Καλλ. εἰς Δῆλ. 94 — οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ., ἀλλὰ τορῶς τοῦτ' ἴσθι Ἐμπεδ. 144· τ. τεκμαίρειν, λέγειν Αἰσχύλ. Πρ. 604, 609, κλπ.· προὐξεπίστασθαι αὐτόθι 699· ἐπεξελθεῖν αὐτόθι 870· ἀπαγγέλλειν, φράζειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 632, 1584· οὐ τ. ἴσμεν Εὐρ. Ῥῆσ. 77· ἀκούσας οὐ τ. αὐτόθι 656. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὀξύς, ἕτοιμος, πρόθυμος, Ξεν. Λακ. 2, 11, Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 11. 5· — οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ., ἐπερείδεσθαι τορῶς Ἀριστοφ. Βάτρ. 1102· τορῶς τε καὶ ὀξέως διακονεῖν Heind. εἰς Πλάτ. Θεαίτ. 175Ε· συγκρ. **τορώτερον,** Εὐστ. Πονημάτ. 199, 53· ὑπερθ. **-τατα,** Αἰλ. περὶ Ζ. 1. 43.

τόρος, ὁ, (τείρω) ἐργαλεῖον φρεωρυχικόν, ἢ τρύπανον ἐν χρήσει πρὸς δοκιμὴν εἰ ὑπάρχει ὕδωρ ἔν τινι τόπῳ, Φιλύλλιος ἐν «Φρεωρύχῳ» 1, ἔνθα ἴδε Meineke.

τοροτίξ, μίμησις τῆς φωνῆς πτηνοῦ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 267· **τοροτοροτοροτοροτίξ** αὐτόθι 560· **τοροτοροτοροτοροτολιλίξ** αὐτόθι 262.

τορῡνάω, = **τορύνω,** Ἱππ. 556. 37, Εὔβουλος ἐν «Παρμενίσκῳ» 1, Διοσκ., κλπ.

τορύνη, ἡ, (τόρος) μέγα μαγειρικὸν κοχλιάριον χρησιμεῦον ὡς κινητήριον τῶν ἐν τῇ χύτρᾳ μαγειρευομένων, κοινῶς «ξυλοκου ἀλέ», Λατ. tudicula, Ἀριστοφ. Ἱππ. 984, Ὄρν. 78, Σώφρονος Ἀποσπ. 73 Ahr.· χρυσῆ τ. ἢ συκίνη Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 290D. [ῠ παρ' Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλὰ ῠ ἐν Ἀνθ. Π. 6. 305, πρβλ. Δρά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κοντα 86· οὐδὲν δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν περὶ τῆς ποσότητος ἐκ τοῦ Εὐπόλιδος ἐν Ἀδήλ. 60].

τορῦνητός, ή, όν, ρηματ. ἐπίθ., ἀνατεταραγμένος, ἀνακατωμένος, Cael. Aurel. Chron. 1. 1.

τορύνω [ῠ], ἀναταράσσω, ἀνακατώνω διὰ τορύνης, Ἀριστοφ Ἱππ. 1172.

τοσα-ετής, ές, τὸν τοσαετῆ πόλεμον, τὸν τόσα ἔτη διαρκέσαντα, Εὐστάθ. 322. 37.

τοσάκῐς [ᾰ], Ἐπίρρ., (τόσος) ὡς καὶ νῦν, τόσας φοράς, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ Ἑπικῷ τύπῳ **τοσάκι**, Ἰλ. 268, Φ. 197, Σιμωνίδ., κλπ.· κατ' ἔκθλιψιν, ὁσσάκι γὰρ κύψει' ὁ γέρων, πιέειν μενεαίνων, τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχέων Ὀδ. Α. 585. Πρβλ. **ὁσάκι**.

τοσα-πλάσιος [ᾰ], **α**, **ον**, = **τοσαυταπλάσιος**, Ἀρχιμήδ. καὶ **τοσαπλασίων**, **ονος**, Πορφύρ. εἰς Πτολ. Ἁρμον. 325C.

τοσά-πληγος, ή, ἡ τόσας πληγὰς ὑποστᾶσα, ἡ τοσάκις τιμωρηθεῖσα, Εὐστ. Πανημάτ. 23. 7, πρβλ. **δεκάπληγος**.

τοσαπλοῦς, ῆ, οῦν, = **τοσαπλάσιος**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πλανούδη.

τοσ-άριθμος, **ον**, = **τοσαυτάριθμος**, Κ. Μανασσ. Χρον. 3533, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 488.

τοσαυτάκις [ᾰ], Ἐπίρρ., = **τοσάκις**, Ἀνδοκ. 34. 3, Πλάτ. Πολ. 546C, κλπ.

τοσαυτ-ανδρία, ή, τοσοῦτοι ἄνδρες, Κ. Μανασσ. Χρον. 3545.

τοσαυτά-πλάσιος [ᾰ], **α**, **ον**, τοσάκις πολλαπλάσιος, τοσάκις πλειότερος ἢ μεγαλύτερος, ἀνταποδιδόμενον πρὸς τὸ **ὁσαπλάσιος**. Ἀριστ. Πρβλ. 19. 2.

τοσαυτ-άριθμος, **ον**, = **τοσουτ-**, Εὐστ. Πανημάτ. 334. 16, Νικήτ. 385Λ.

τοσαυταχῶς, Ἐπίρρ., κατὰ τοσούτους τρόπους, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 36, 1, κ. ἀλλ.· τ. ὁσαχῶς ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 17, 2.

τω-σήμερον, Ἐπίρρ., = **σήμερον**, Βίων 1. 97.

τόσος ἢ **τόσσος**, **η**, **ον** (ὁ δεύτερος τύπος ἀπαντᾷ καὶ ἐν τοῖς λυρικοῖς χωρίοις τῶν Ἀττικῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 140, Σοφ. Αἴ. 185), ἀντωνυμ. συσχετικὴ δεικτικὴ ἀνταποδιδομένη τῇ ἀναφορικῇ **ὅσος** καὶ τῇ ἐρωτηματικῇ **πόσος**;— ὡς τὸ Λατ. tantus, ἐπὶ μεγέθους, ὄγκου, ἀποστάσεως, ἢ ποσότητος, τόσον μέγας, τόσον πολύς· ἐπὶ χρόνου, τόσον μακρός· ἐπὶ ἀριθμοῦ ἐν τῷ πληθ., τόσοι πολλοί· ἐπὶ ἤχου, τόσον ἰσχυρός, βροντώδης· καὶ καθόλου ἐπὶ βαθμοῦ·— συχν. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. (ἔν τε τῷ κοινῷ καὶ τῷ Ἑπικ. τύπῳ)· συνήθως δὲ ἀνταποδίδεται εἰς αὐτὸ τὸ ἀναφορ. **ὅσος**, οὔτι τόσος γε ἔσσι Τελαμώνιος Αἴας Ἰλ. Β. 528· κακὸν τόσον ὅσσον ἐτύχθη P. 410· ἐνίοτε μετ' ἐπιρρήματος ὡς ἀναφορικοῦ, τόσων.., ὡς .. Αἰσχύλ. Ἀγ. 866· — ἀλλὰ τὸ **τόσος** συχνάκις κεῖται ἀπόλ., ὅτε ἀναπέμπεται εἰς προηγούμενόν τι, τόσον μέγα ἢ πολὺ ὅσον ἐλέχθη, ἢ εἰς μέγεθος ἢ ποσότητα γνωστήν, ἥτις δύναται νὰ εἶναι μεγάλη ἢ μικρὰ κατὰ τὴν ἐκ τῶν συμφραζομένων ἔννοιαν, τόσα πώεα οἰῶν, τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν Ὀδ. Ξ. 103· τόσσα δὲ δοῦρα καὶ τόσσας κυνέας Χ. 144, Ἡσ., κλπ.· μετ' ἀριθμητικῶν ἐπιρρημάτων, τρὶς τόσσα .. δῶρα, τρὶς φορὰς τόσα, Ἰλ. Α. 213, πρβλ. Ι. 379, Φ. 80, Ω. 686· δὶς τόσον κακὸν Θέογν. 1090· δὶς τόσα κακὰ Σοφ. Αἴ. 277· σηπίας τόσας ὀραχμῆς μιᾶς τρὶς Ἄλεξις ἐν «Ποιήρᾳ» 3. — Τὸ **τόσος** κεῖται ἀπόλ. ὡς δεικτικὴ ἀντωνυμ. μόνον παρὰ ποιηταῖς· παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. πεζογράφοις εἶναι ἐν χρήσει τὸ **τοσόσδε** ἢ **τοσοῦτος** πλὴν τοῦ **οὐδ. τόσον**, ὅπερ τίθεται ὡς ἐπίρρ., ἴδε κατωτ. II. **2)** τὸ **τόσος** εὑρῆται ἐνιαχοῦ παρὰ ποιηταῖς, ἀντὶ τοῦ **ὅσος**, Λατ. quantus, Πινδ. Ν. 4. 8, πρβλ. Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 94.

II παρ' Ὁμ. **τόσον καὶ τόσσον** εἶναι συνήθη ὡς ἐπιρρήματα προσδιοριστικὰ ῥημάτων καὶ ἐπιρρημάτων, τόσον πολύ, Λατ. tantum· μετ' ἀναφορ., τόσον .., ὅσον Ἰλ. Γ. 12, Ζ. 450, κλπ.· οὕτω, τόσον .., ὡς .. Χ. 424, Ὀδ. Δ. 106· τόσον .., ὡς ὅτε.. Ἰλ. Δ. 130·— συχν. καὶ ἀπολ., λίην τόσον Ὀδ. Δ. 371, Ο. 405· τόσσον πολλόν, τόσον μακράν, Αἰνεία, τί σὺ τόσσον ὀμίλου πολλὸν ἐπελθὼν ἑστηκ; Ἰλ. Υ. 178 τόσσον.. πλέας, τόσον περισσοτέρους, τόσσον ἐγὼ φημὶ πλέας ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν Τρώων Β. 129, πρβλ. Ὀδ. Φ. 374· δὶς τ. Ι. 491· οὕτω καὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 140, Εὐμεν. 896, κλπ.· καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, τόσον καὶ τόσον Πλάτ. Φαῖδρ. 271D· τόσα καὶ τόσα Δημ. 1307. 18· ζημιοῦσθαι τόσῳ καὶ τόσῳ Πλάτ. Νόμ. 721D. **2)** ἐκ τόσου, ἀπὸ τοσούτου χρόνου, εἶναι ἐν χρήσει ἀείποτε ἐπὶ χρόνου, συχν. παρ' Ἡροδ., ἴδε Schweigh. εἰς 6. 84, πρβλ. 5. 88, Πλάτ. Νόμ. 642E. **3)** **ἐς τόσον**, πρότερον ἢ ἐς τ. ἀφικέσθαι Ἱππ. 648. 34·— οὕτως, ἐπὶ τόσσον Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1146, κλπ.

4) ὅσῳ μᾶλλον .., τόσῳ .., μετὰ συγκρ., Λατ. eo .., quo .., tanto .., quanto .., Θουκ. 4. 28 ὅσῳ ἐπὶ τὸ μεῖζον.., τόσῳ ἐχυρώτερον .. ὁ αὐτ. 8. 24, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 665E, κλπ. ὅσῳ περ .., τόσῳ .. αὐτόθι 902E ὅσῳ .., τόσῳ δὲ .. (οὐχὶ τοσῷδε) Θουκ. 1. 37. **5)** **τόσων** = Λατ. tantum, μόνον, Ὀππ. Κύν. 2. 183.

III. σπάνιον τὸ ὀρθὸν ἐπίρρ. **τόσως**· ὃς τόσως ἐμὲ κτείνας ἀδελφῆς Εὐρ. Ἡλ. 1092, πρβλ. Μήδ. 1194.— Πρβλ. **τοσόσδε**, **τοσοῦτος**.

τοσόσδε, Ἐπικ. **τοσσόσδε**, ήδε, όνδε, = **τόσος**, ἐν πάσαις ταῖς σημασίαις, ἀλλ', ὡς τὸ **τοσοῦτος**, ἔχει ἰσχυροτέραν δεικτικὴν σημασίαν· ὁ Ὅμηρος ἔχει τόν τε κοινὸν καὶ τὸν Ἐπικ. τύπον, ἀλλ' οὐχὶ τοσοῦτον συχν. ὅσον τὸ **τόσος** ἢ **τόσσος**, ἐν ᾧ παρ' Ἀττικ. τὸ **τοσόσδε** ἢ **τοσοῦτος** εἶναι οἱ συνήθεις τύποι, μάλιστα δὲ οἱ δεύτεροι εἶναι συχνότατοι παρὰ τοῖς πεζογράφοις·— παρὰ τοῖς Ἐπικ. συνάπτονται τὰ δύο, τοιόσδε τοσόσδε τε, ἴδε **τοιόσδε**· — τοσόνδε μέντοι χάρισαί μοι Πλάτ. Πολ. 457E· ἀλλά μοι ἔτι τ. εἰπὲ αὐτόθι 330D, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 13, κλπ.· καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸ δὲ τ. οἶδα, ὅτι .. Πλάτ. Νόμ. 672B· — μετὰ συσχετικοῦ ἀναφορικοῦ **ὅσος**, τοσσοίδ' ὅσσοισιν σὺ μετ' Ἀργείοισιν ἀνάσσεις Ἰλ. Ξ. 94, Σ. 430·— παρὰ Ξεν. ἐν Ἀν. 2. 4, 4, τοσοῖδε ὄντες, μόνον τόσοι, ὀλίγοι. **II**. οὐδ. **τοσόνδε**, Ἐπικ. **τοσσόνδε**, ὡς Ἐπίρρ., αἴθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο, ὅσσον ἐμοί Ἰλ. Χ. 41, Ὀδ. Φ. 253· ὡσαύτως παρὰ τοῖς Τραγικ., Σοφ. Ἡλ. 403, κλπ.· τ. ὅσον .. Αἰσχύλ. Θήβ. 772, Σοφ., κλπ.· τ. ὥστε .. ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1335· — ἐπὶ χρόνου, τόσον μακρός, τ. ὅσον περ .. Αἰσχύλ. Ἀγ. 860· ἐς τ. Σοφ. Ο. Τ. 1212· τοσσάδε Πινδ. Ο. 1. 184. **2)** ὡς οὐσιαστ., τοσόνδ' ἔχεις τόλμης ..; Σοφ. Ο. Τ. 532· ἐς τοσόνδε τοῦ χρόνου ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 961, πρβλ. 14· τὸ τοσόνδε, ἡ ποσότης, Ἀριστ. Φυσ. 5. 1, 4.

τοσοσδί, **τοσηδί**, **τοσονδί**, = **τοσουτοσί**, Ἄλεξ. ἐν «Ἀπεγλαυκωμένῳ» 2. 11· ἐν μαθηματικῇ ἀποδείξει, Πλάτ. Μένων 83D, Ἀριστ. π. Ὑπν. 1. 8, 6.

τοσουτ-άριθμος, **ον**, ὁ τόσον μέγας τὸν ἀριθμόν, τόσον πολυάριθμος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 432, πρβλ. **τοσαυτ-**.

τοσοῦτος, **αὕτη**, **οῦτο** (ἢ **τοσοῦτον**, ἴδε ἐν τέλει)· Ἐπικ. **τοσσοῦτος**, κτλ.· — ἀντωνυμ. δεικτ., = **τόσος** ἐν πάσαις ταῖς σημασίαις, ἀλλ', ὡς τὸ **τοσόσδε**, ἔχει ἰσχυροτέραν δεικτικὴν σημασίαν· ὁ Ὅμηρος ἔχει τόν τε κοινὸν καὶ τὸν Ἐπικὸν τύπον, ἀλλὰ συχνότερον τὸν τύπον **τόσος** ἢ **τόσσος**, ἐν ᾧ παρ' Ἀττικ. εἶναι συνηθέστατος, καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις ὁ ἐπικρατῶν τύπος, πρβλ. **τοσόσδε**· — συχν. ἀνταποδίδοται διὰ τοῦ ἀναφορ. **ὅσος**, Σοφ., κλπ. ὡσαύτως διὰ τοῦ ἐπίρρ. **ὡς**, Ὀδ. Φ. 403· τ. ἐγένετο ὥστε.., Ξεν. Κυν. 1, 9 — ἀλλ' ὡσαύτως συχν. ὡς τὸ **τοσόσδε**, ἀπόλ., τ. ἄφενος Ὀδ. Ξ. 99· λιπὴν Ἡρόδ. 7. 49, κλπ., ἐπὶ προσώπων, τόσον μέγας, τόσον ὑψηλός, κτλ., καὶ σὲ τ. ἔθηκα Ἰλ Ι. 485 (481)· ὡσαύ ως, τόσον μέγας (τὸ ἄξίωμα, τὴν δεξιότητα ἢ τὸν χαρακτῆρα), Σοφ. Τρ. 1140, Πλάτ., κλπ.· τοσ. καὶ τοιοῦτος Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 18 τηλικοῦτος καὶ τ. Πλάτ. Συμπ. 177Δ — ἐν τῷ πλῆθ., τόσα, ὄκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα, ὡς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔτεα πτολεμίξομεν Ἰλ. Β 328· εἰλήλουθα .. χρήμασι σὺν τοιοῖδεσσι· λιπὼν δ' ἔτι παισὶ τοσοῦτα φεύγω Ὀδ. Ν. 258· τοσαῦτ' ἔλεξε, τοσαῦτα εἶπεν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 372, πρβλ. Ἀγ. 680, Θουκ. 3. 62, κλπ.· — ἐπομένου προσδιορισμοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατ' αἰτ., τοσοῦτος μέγαθος, τοσοῦτος καὶ τὸ μέγεθος, Ἡρόδ. 7. 103· τοσοῦτος τὸ βάθος, τόσον βαθύς, Ξεν. Ἀν. 3, 5, 7· τοσοῦτος τὸ πλῆθος Ἀρ στ. Πολιτικ. 3. 13, 6· τὴν ἡλικίαν Πλουτ. Ἀρατ. 50· ὡσαύτως, τοσοῦτος ἐν κακίᾳ ἢ ἐς κακίαν Λουκ. Ἀλέξ. 1· τοσοῦτος ἡλικίας (ἴσως ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ ἡλικίαν) Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 69 — μετ' ἀριθμητ. ἐπιρρημάτων, δὶς τ., πολλάκις τ. Θουκ. 6. 37, Πλάτ. Πολ. 330B οὕτως, ἕτερον τοσοῦτο, ἄλλο τόσον, Ἡρόδ. 2. 149, πρβλ. Θουκ. 6 37· ἕτεροι ἢ ἄλλοι τοσοῦτοι, «ἄλλοι τόσοι», Ἀνδοκ. 24, 22, Ξεν. Ἑλλ. 4. 1. 21· — ἐν Κύρ. 6. 3, 22, ἐς τοσούτους τεταγμένοι, εἰς τόσον ὀλίγον βάθος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οὕτω βαθεῖα φάλαγξ. **II**. οὐδ. ὡς οὐσιαστ., τοσοῦτον ὀλίγοις Ὀδ. Φ. 402, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 836, Ο. Κ 790· τ. οἶδα ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 441, 748, κλπ.· τοσσαῦτ' ἔλεξε Αἰσχύλ. Πέρσ. 372, πρβλ. Πρ. 621, κλπ.· — συχν. μετὰ προθ., διὰ τοσούτου, εἰς τόσον, μικρὰν ἀπόστασιν, τόσον ἐγγύς, Θουκ. 2. 29· — νῦν δ' ἅπας τις ποιμένων ἐπίσταται ἐυλουργέειν ἐς τοσοῦτο, μέχρι βαθμοῦ τινος, ὁπωσοῦν (δηλ. ὥστε νὰ εἰμπορῇ νὰ κατασκευάζῃ ἀμαξίδας), Ἡρόδ. 3. 113, πρβλ. 6. 134· ἐς τ. ἥκομεν, ὥστε .. Ἀνοί. 178, 35· ἐς τ. ἐλπίδος βεβῶς Σοφ. Ο. Τ. 771, πρβλ. Ο. Κ. 748, Ἀριστοφ. Νεφ. 832, Πλάτ., κλπ.· — ἐκ τ., τόσον μακρόθεν, Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 16·— ἐν τοσούτῳ, ἐν τῷ μεταξύ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 420, Θουκ. 6. 64· — ἐπὶ τοσοῦτο Ἡρόδ. 6. 97, Ἀρισμ. Πολιτικ. 4. 15, 14· — κατὰ τοσοῦτον Ἀνοί. 187. 27, Πλάτ., κλπ.· — μέχρι τοσούτου Θουκ. 1. 90, Ξεν. Κύρ 1. 4, 23·— παρὰ τοσοῦτον ἐλθεῖν κινδύνου Θουκ. 3. 49, πρβλ. 6. 37., 7. 2· — τοσούτου δέω, ἴδε ἐν λέξ. **δέω** καὶ Κύντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρήσ. σ. 184 **III**. οὐδ. ὡσαύτως ὡς ἐπίρρ., τόσον πολύ, ἢ τοσοῦτον .., ἢ ἔτι μᾶσσον Ὀδ. Θ. 203· σθένειν τ. ὥστε .. Σοφ. Ἀντ. 453, κλπ.· ὡσαύτως, τοσοῦτου, ὅσον .. Θουκ. 3. 49, Ξεν. ορ. κλπ.· οὕτως ἐν τῷ πληθ., τοσαῦτα μάχεσθαι ὅσα ἀναγκάζουσι Θουκ. 7. 81, πρβλ. Πλάτ. Ἀλκιβ 1. 107E.

2) τόσον πολύ, τ. δοῦρομαι Ὀδ. Φ. 280, οὐ τοσοῦ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τον .., ὅσον .. Θουκ. 1. 11, 88, κλπ.· — μετ' ἐπιρρημάτων, τ. φιλέλλην Ἱππ. 1298. 26· τ. νεώτατος Ἰλ. Ψ. 476· τ. εὐτυχέστεροι μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Λυσίου· — ἀλλ' ἡ δοτ. **τοσούτῳ** εἶναι συνηθεστέρα μετὰ συγκρ., Ἡρόδ. 7. 49, Πλάτ. Πολ. 576Β, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 4, κλπ., ἢ μετὰ λέξεων αἵτινες ἔχουσι παραθετικὴν ἔννοιαν, τοσούτῳ διέφερεν ὥστε .. αὐτόθι 3. 1, 10, πρβλ. Ἀνάβ. 1. 5. 9. Τὸ οὐδ. εἶναι **τοσοῦτον** ἢ **τοσσοῦτον** παρ' Ὁμήρ., **τοσοῦτο** παρ' Ἡροδ., (οὕτω, τοσοῦθ', ὅσον Πινδ. Ι. 2. 35)· **τοσοῦτον** παρ' Αἰσχύλ. ἐν Πρ. 621, Σοφ., καὶ τοῖς Ἀττικοῖς καθόλου· ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 201, 427, Ἀριστοφ. Νεφ. 832, ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι **τοσοῦτο**, τὸ μέτρον ἐπιδέχεται καὶ **τοσοῦτον**. (Ἡ λέξις δὲν εἶναι σύνθετος μετὰ τῆς **οὗτος**, ἀλλ' ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **τόσος**).

τοσουτοσί, τοσαυτηί, τοσουτονί, νεώτ. Ἀττ. ἀντὶ **τοσοῦτος**, μετ' ἰσχυροτέρας δεικτικῆς σημασίας, Ἀριστοφ. Πλ. 427, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 292C, Δημ., κλπ.

τόσσαις, Δωρικ. ἀντὶ **τόσσας**, μετοχ. ἀορ., οὗ ἄγνωστος ὁ ἐνεστ. = **τυγχάνω**, ἐν δ' ἄρα μηλοβόκῳ Πυθῶνι τόσσαις ἄϊεν ναοῦ βασιλεύς, ἐν δὲ τῷ Πυθῶνι τυχὼν ὁ βασιλεύς, δηλ. ὁ Ἀπόλλων, ἐπήσθετο, Πινδ. Π. 3. 48 (ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἐφ' ἧς κεῖται τὸ **τυχών**, αὐτόθι 4. 7), πρβλ. Böckh Nott Crit. σ. 456, καὶ ἴδε ἐν λ. **ἐπέτοσσε**. (Πιθ. ἐκ τῆς √ΤΟΚ, ἐξ ἧς τὸ **τόξον**, συγγενοῦς δὲ τῇ √ΤΥΧ, **τυγχάνω**· ἴδε ἐν λέξ. **τίκτω**).

τοσσάκι, τοσσάκις, Ἐπικ. ἀντὶ **τοσάκις**.

τοσσάτιος [ᾰ], **η, ον**, μεταγεν. Ἐπικ. ἀντὶ **τόσος**, τόσον μέγας, τόσον θαυμάσιος, φεῦ, ἀπὸ τοσσατίου κάλλεος εἰμὶ κόνις Ἀνθ. Παλατ. 9. 425, κλπ.· — οὐδ. **τοσσάτιον**, τόσον μεγάλη ἔκτασις, Διον. Π. 363· τόσον μακρός, ἐκτεταμένος, ἐπὶ χρόνου, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 962· — ἐν τῷ πληθ., τόσον πολλοί, Ἀνθ. Π. 7, 56. Δὲν ἀπαντᾷ ὁ τύπος **τοσάτιος**.

τοσσῆνος, Δωρικ. ἀντὶ **τοσοῦτος**, μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πήρας οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ Θεόκρ. 1. 54. Δὲν ἀπαντᾷ ὁ τύπος **τοσῆνος**.

τοσσίχος, η, ον, ὑποκορ. τοῦ **τόσος**, «τοσσίχον· τὸ μικρὸν» Ἡσύχ. μετὰ τὴν λέξιν **τέρψομαι**, πρβλ. Λοβεκ. Παθ. σ. 191.

τόσσος, τοσσόσδε, Ἐπικ. ἀντὶ **τόσος, τοσόσδε**.

τοσσοῦτος, αὕτη, οῦτον, Ἐπικ. ἀντὶ **τοσοῦτος**.

τότε, Δωρ. **τόκᾰ** (ἀμφότεροι οἱ τύποι παρὰ Πινδ. καὶ Θεοκρ.), Ἐπίρρ., ὡς καὶ νῦν, κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ ἀναφορ. **ὅτε** ἢ **ὁπότε** (ἴδε κατωτ. Π), καὶ εἰς τὸ ἐρωτημ. **πότε**; ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπί τινος χρονικοῦ σημείου τοῦ παρελθόντος, ἀντίθετον τῷ **νῦν**, Ἰλ. Ο. 724, κλπ.· — ὡσαύτως ἐπὶ χρονικοῦ σημείου τοῦ μέλλοντος, τότε κέν μιν .. πεπίθοιμεν Α. 100, πρβλ. Δ. 182, Ὀδ. Ο. 228· λέξεις καὶ τότ' εἴσομαι Σοφ. Ο. Τ. 1517· καὶ ἐνίοτε = εὐθὺς τότε, πρῶτον μὲν .., εἶτα .., καὶ τότε .. Δημ. 715. 25· — παρ' Ἀττ. ὡσαύτως ἐπὶ ἀορ. σημασίας, κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, πρότερον, καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι Σοφ. Ἠλ. 907, πρβλ. 676, Ἀντ. 391, Αἴ. 650, Ἀριστοφ. Πλ. 1117, Λυσικρ. 1014, Πλάτ. Θεαίτ. 157Α· τότε μέν .., νῦν δέ .. Αἰσχύλ. Ἀγ. 799, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 907, Εὐρ. Μήδ. 1402, Ἄλκ. 915· ὁμοῖοι καὶ τότε καὶ νῦν Θουκ. 1. 86, πρβλ. 3. 40, Δημ. 68. 28· ὡσαύτως, τότ' ἢ τότε, κατά τινα χρόνον ἢ περίστασιν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 766· ξυμφοραὶ .. βροτοῖσιν ἢ τότ' ἦλθον ἢ τότε Εὐρ. Ἀνδρ. 852. 2) συνημμένον μετ' ἄλλων μορίων, **καὶ τότε** ὅτε τὸ **καὶ** εἶναι ἐπιδοτικόν, ἀκόμη καὶ τότε ἢ (ἐν ἀρχῇ προτάσεως) ἁπλῶς συμπλεκτικόν, ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκεν Ἰλ. Π. 691· καὶ τότε ἕσσασθαι ἔρυμα χροὸς ... χλαῖνάν τε μαλακὴν καὶ τερμιόεντα χιτῶνα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 534, κλπ.· καὶ τότε δὴ Ἰλ. Α. 92, Ὀδ. Θ. 299· καὶ τότ' ἔπειτα Ἰλ. Λ. 426· καὶ τότε μὲν Υ. 40· δὴ τότε Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 415, κλπ.· δὴ τότε γε Ὀδ. Ο. 228· τότε δή ῥα Ι. 52· τότε γ' Ἰλ. Γ. 224, Ὀδ. Μ. 250· δὴ τότε γ' Ο. 228· τότε δ' ἤδη, τότε πλέον, Ἰλ. Β. 699· ἀλλὰ τότ' ἤδη, τότε ἐπὶ τέλους, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 586, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 911, κλπ.· — ἐπαναλαμβάνεται δὲ μετ' ἐμφάσεως, τότ' ἄρα τότε Σοφ. Ἀντ. 1273· τότε δὴ τότε Δημ. 241. 21. 3) μετὰ τοῦ ἄρθρου, οἱ τότε, οἱ ἄνθρωποι οἱ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ζῶντες, Ἰλ. Ι. 559, κλπ.· οἱ τότ' ἐόντες Πινδ. Ι. 3 (4). 46· ὁ τότε τυραννεύων Ἡρόδ. 1. 20· οἱ τότε ἄνθρωποι ὁ αὐτ. 8. 8· ἡ τότε ἀρωγὴ Αἰσχύλ. Ἀγ. 73· τῇ τόθ' ἡμέρᾳ Σοφ. Ἠλ. 1134· ἐν τῷ τότε (ἐξυπακ. χρόνῳ) Θουκ. 1. 92, Πλάτ. Κριτί. 110D, 111E· ἐν τῷ τότε χρόνῳ ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 270E· εἰς τὸν τότε χρόνον ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 470C. 4) εἰς τότε, ἕως τότε, αὐτόθι 830B, Δημ. 184. 27, κλπ.· ἐκ τότε ἢ ἔκτοτε, ἀπὸ τότε, Ἀρρ. Ἀνάβ. 1. 26, 6, Πλουτ. Καῖσ. 48· οὕτως, ἀπὸ τότε Ἑβδ. (Ψαλμ. ἰΒ', 2), κλπ. 5) ἐν ἀποδόσει, ὅτε ἀνταποδίδεται πρὸς τὸ **ὅτε**, Σοφ. Ο. Κ. 778, κλπ.· πρὸς τὸ **ὁπότε**, Ἰλ. Π. 244, Ὀδ. Ψ. 257· πρὸς τὸ ὁππότε κεν ἢ ὁπότ' ἂν δή, Ἰλ. Ι. 702, Φ. 341, πρβλ. Ὀδ. Κ. 294· πρὸς τὸ ἀλλ' ὅτε δή, Ἰλ. Φ. 451· πρὸς τὸ εἰ. Δ. 36· πρὸς τὸ ἐπεί κε, Λ. 192· πρὸς τὸ **ἡνίκα**, Σοφοκλ. Αἴ. 773· — οὕτω καὶ μετὰ μετοχῆς, ὡς τὸ **εἶτα**, .. πάντα ἐάσαντες καὶ μόνον οὐχὶ συγκατασκευάσαντες αὐτῷ τότε .. ζητήσομεν; Δημ. 33. 5, πρβλ. 130. 1, κλπ.· — ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει συχνάκις συνάπτεται μετ' ἄλλων μορίων, δὴ τότε μετὰ τὸ ἦμος, Ἰλ. Α. 476, Ὀδ. Ι. 59· μετὰ τὸ αὐτὰρ ἐπεί, Ἰλ. Μ. 17· ὡσαύτως καὶ τότε δὴ μετὰ τὸ ἦμος, Θ. 69· μετὰ τὸ ἀλλ' ὅτε δή, Ὀδ. Δ. 461· δή ῥα τότε μετὰ τὸ εὖτ' ἄν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 563· τότ' ἔπειτα μετὰ τὸ αὐτὰρ ἐπὴν δή, αὐτόθι 614· ὡσαύτως καὶ τότ' ἔπειτα μετὰ τὸ ἦμος, Ἰλ. Α. 478· ὡσαύτως παρ' Ἀττικ. ἐν πολλαῖς φράσεσι. **Π.** παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ **ὅτε**, Νικ. Ἀλεξιφ. 608.

τοτὲ (διὰ μεταβολῆς περὶ τὸν τονισμόν, πρβλ. **ὅτε, ὁτὲ**), Ἐπίρρ., τοτὲ μέν .., τοτὲ δέ .. (σχεδὸν ὡς τὸ ποτὲ μέν .., ποτὲ δέ ..), ἄλλοτε μέν .., ἄλλοτε δέ .., Ὀδ. Ω. 447, Αἰσχύλ. Ἀγ. 100, Σοφ. Ο. Κ. 1745, Ἀριστοφ. Ἱππ. 540, Πλάτ. Φαίδων 74B, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, τόκα μέν .., τόκα δὲ (Δωρ. παροξύτ.), Πινδ. Ν. 6. 19· τότ' ἄλλος ἄλλοθ' ἕτερος Σοφ. Ἠλ. 739· τοτὲ μέν .., ἄλλοτε δέ .. Πλάτ. Φαῖδρ. 237E, πρβλ. Ποιητ. παρὰ Ξεν. ἐν Ἀπομν. 1. 2, 20· τοτὲ μέν .., αὖθις δὲ Πλάτ. Γοργ. 491C, κλπ.· τοτὲ μὲν δίκαιον, ὅταν δὲ βούληται ἄδικον ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 261C, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 412 κέξ.· — **τοτὲ μὲν** παραλείπεται ἐν τῇ πρώτῃ προτάσει, οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστὴρ παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτις ἔδυ νέφεα σκιόεντα Ἰλ. Λ. 62, Πλάτ. Φαίδων 116A, Θεαίτ. 192D.

το-τελευταῖον, το-τέταρτον, το-τηνίκᾰ, το-τηνῑκάδε, το-τηνῑκαῦτα, ἴδε ἐν λέξ. **τελευταῖος, τέταρτος, τηνίκα**, κτλ.

τοτοβρίξ, μίμησις τῆς κραυγῆς στηνοῦ, τριοτὸ τριοτὸ τοτοβρὶξ Ἀριστοφ. Ὄρν. 243.

τοτοῖ, ἐπιφώνημα σχετλιαστικόν, Ξέρξης δ' ἀπώλεσεν, τοτοῖ Αἰσχύλ. Πέρσ. 551· νᾶες δ' ἀπώλεσαν, τοτοῖ αὐτόθι 561· — **τοτοτοῖ**, ἧπταί μου, τοτοτοῖ ἡ δ' αὖθ' ἕρπει Σοφ. Τρ. 1009, πρβλ. **ὀτοτοῖ**.

το-τρίτον, ἴδε **τρίτος**.

τού, Βοιωτ. ἀντὶ **σύ**, Λατ. ἐμ, Κόριννα 1 καὶ 5· **τούν**, Ἀπολλών. περὶ Ἀντωνυμ. 324B· **τούγα** ἀντὶ **σύγε**, αὐτόθι· **τούνη**, «τούνη· σύ. Λάκωνες» Ἡσύχ. Πρβλ. Achrens. D. Dor. σ. 256.

τοὐβολοῦ, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τοῦ ὀβολοῦ**, Ἀριστ. Ὄρν. 1079.

τοὔγκυκλον, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἔγκυκλον**, Ἀριστοφ. Λυσ. 113, 1162.

τοὐκ, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἐκ**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 813.

τοὐκεῖθεν, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἐκεῖθεν**, τούκειθεν ἄλσος, ὦ ξένη, τοῦδ' Σοφ. Ο. Κ. 505, Εὐρ. Ἱκέτ. 758.

τοὔλασσον, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἔλασσον**, πάντῃ γὰρ τοὔλασσον ἔχει (δηλ. ἡ πενίη) Θέογν. 269.

τοὐλάχιστον, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἐλάχιστον**, Ξεν. Ἀνάβ. 5. 7, 8.

τοὐμόν, τοὔμπαλιν, τοὐμποδών, τοὔμπροσθεν, τοὔμφυλον, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἐμόν, τὸ ἔμπαλιν**, κτλ.

τοῦν, = **τῶν**, ἴδε **ουν** ἐν Συναγ. Ἀθησ. Λέξ. Κουμανούδη.

τοὐναντίον, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἐναντίον**, Ἀριστοφ. Πλ. 1047, Θουκ., κλπ.

τοὔναρ, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ὄναρ**, Εὐρ. Ι. Τ. 55.

τοὔνεκα, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **τοῦ ἕνεκα**, τούτου, ἕνεκα, τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἐκηβόλος ἠδ' ἔτι δώσει Ἰλ. Α. 96, Ἡσ., Πινδ. Ο. 1. 105· ὡσαύτως **τοὔνεκεν**, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1354, Διον. Περ. 950, κλπ. **Π.** ἐρωτημ. ἀντὶ τίνος ἕνεκα; διὰ τί; Ἀνθ. Πλαν. 275. 11.

τοὐνθένδε, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἐνθένδε**, τοὐνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν Εὐρ. Μήδ. 1167, κ. ἀλλ.

τοὔνομα, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ὄνομα**, οὓς κεν ἐὺ γνοίην καὶ τοὔνομα μυθησαίμην Ἰλ. Γ. 235 (Sp. Ικπ. καὶ τ' οὔνομα).

τοὐντεῦθεν, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἐντεῦθεν**, εἰς τὸ ἑξῆς, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 42.

τοὐπί, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἐπί**, σώθηθ' ὅσσον γε τοὐπ' ἔμ' Εὐρ. Ὀρ. 1345.

τοὐπιόν, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἐπιόν**, Εὐρ. Ρῆσ. 331, Ἀποσπ. 1058.

τοὔπισθεν, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ὄπισθεν**, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 482, Ξεν.

τοὐπίσω, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ὀπίσω**, Εὐρ. Ἀποσπ. 50, Θουκ. 4, 4, κλπ.

τοὖπος, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἔπος**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 268, Εὐρ.

τοὐπτάνιον, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ὀπτάνιον**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1033.

τοὐρανοῦ, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τοῦ οὐρανοῦ**, Ἀριστοφ. Εἰρ. 199.

τοὔργον, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἔργον**, Σοφ. Αἴ. 1368, Ἀντ. 536.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τούρμα, ας, ἡ, Λατ. turma, μέρος, Ἰω. Λυδ. 157, Λέοντ. Τακτ. 4. 9, 45. **2)** ἡ φρουρὰ διαμερίσματος, ὡσαύτως αὐτὸ τὸ διαμέρισμα, Γενέσ. 59, 19, Κ. Πορφυρ. Πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν. 211, 225.

τουρμάρχης, ου, ὁ, = μεράρχης. Θεοφ. 490, Λέοντ. Τακτ. 4. 43, Γενέσ. 12.

τούρμαρχος, ὁ, = τουρμάρχης. Λέοντ. Τακτ. 3, 2., 4. 4.

τούρπαινα, ἡ, ἰχθύς τις, ἴσως ἡ νάρκη. Ἀλέξ. Τραλλ. 11, σ. 197· τουρ(α)παίνης θαλασσίου ἰχθύος Παύλ. Αἰγιν. 7, σ. 289, 53.

τοῦτα, = ταῦτα, οὐδ. πληθ. Ἐπιγρ. Τέω, τῶν χριστιαν. χρόνων, Bul. de cor. hell. IV, σ. 182.—**τοῦτοι (= οὗτοι),** Ἐπιγρ. Καμιρέων τῶν ἐν Ῥόδῳ, τῶν πρὸ Χρ. χρόνων, Transact. of the R. soc. of Lit. vol. XI, new ser. = Bul. de cor. hel. IV, σ. 144.—Ἀμφότερα ταῦτα καὶ τὴν σήμερον παρ' ἡμῖν συνήθη. Ἄπορον δὲ πῶς δὲν κατεάχθησαν ἔτι εἰς τὰ λεξικά, ἀφοῦ καὶ ἐκ τοῦ Ἀπολλωνίου, π. ἀντων 72 b, π. συντ. 111, 23, π. ἐπιρρ. 592, 7 κ. ἑξ. παρεδόθησαν ὡς Δωρικὰ τὰ **τοῦτοι, ταῦται.** Καὶ ὁ μὲν R. Kühner ἐν τῇ Ἑλλην. Γραμματικῇ του (I, σ. 466) τὰ ἀναφέρει καὶ ἐκ τοῦ Σώφρονος τὰ πιστοποιεῖ, δὲν παραδέχεται δέ, ἑπόμενος τῷ Ahrens, τὸ **τούτας (= ταύτας)** ὁ ἀνήρ, εἰ καὶ παραδεδομένον καὶ τοῦτο παρὰ Ἰω. Φιλοπόνου 243 b. Ἀλλ' ἡμεῖς ἀμφιβάλλομεν, ἂν τόση δυσκολία ἐπὶ τόσον ὁμοίοις πράγμασι εἶναι εὔλογος. Λέγεται δὲ καὶ παρ' ἡμῖν τανῦν τὸ **τούταις** κατ' αἰτ. καὶ ὀνομαστ. πτ. πληθ. ἀρσ. Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τουτᾶ, Κρητικὸν ἀντὶ **τουτεῖ,** ἕρπε ἐς Κρήτην ποθ' ἁμὲ (ἅμμε διαφ. γραφ.) τουτᾶ γάρ οὐκ ἐσεῖταί τιν (τοι διάφ. γραφ). δεινὸς ὁ μόναρχος Ἐπιστ. Ἐπιμενίδου πρὸς Σόλωνα παρὰ Διογ. Λ. 1. 113.

τουτάκες, [ᾰ], ποιητ. ἐπίρρ. ἀντὶ **τότε,** ὡς δεικτικὸν τοῦ **ὁπόταν,** Θέογν. 844· ἀπολ., Πινδ. Π. 4. 453., 9. 24, Καλλ., κλπ.· ὡσαύτως **τουτάκι,** Πινδ. Π. 4. 49, Καλλ. εἰς Δία 44.

2) = **οὕτως,** ὡς συσχετικὸν τοῦ ἀναφορ., **ὡς,** Ἀριστοφ. Εἰρ. 1079. **II.** = **τοσάκις,** Ἡσύχ.

τουτεί (τουτεῖ. Θεογνώστ. Καν. 159, 8), Ἐπίρρ., Δωρ. ἀντὶ **ταύτῃ,** ὡς **εἶ** ἀντὶ **ᾗ, πεῖ** ἀντὶ **πῇ,** (πρβλ. **ἐκεῖ**), Θεόκρ. 5. 45, 103.

τοῦτερον, κατὰ Ἰων. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἕτερον.** Ἡρόδ.

τουτέστι, = τοῦτ' ἔστι, Ἀριστ. Ἀποσπ. 85, Πλούτ. 2. 64C, Λουκ. Παράσιτ. 47.

τούτι, τουτογί, τουτοδί, ἴδε ἐν λ. **οὗτος** Α.

τουτόθεν, Ἐπίρρ., ἐντεῦθεν, Α. Β. 574, 604· καὶ **τουτόθε,** Θεόκρ. 4. 16· πρβλ. **αὐτόθεν.**

τουτῶ, Ἐπίρρ., = **τουτεῖ, ταύτῃ,** Σώφρων παρ' Ἀπολλ. π. Ἀντων. 359A, Α. Β. 604, Ἐπιγραφ. Κρητ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 112, 121, κ. ἀλλ.

τουτῶθεν, Ἐπίρρ., ἐντεῦθεν, Θεόκρ. 4. 48.

τούχα, = τύχη, Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Rang. Ant. hel. 705b, Λεβαδείας Bul. de cor. hel. IV, σ. 96.

τοφιών, ῶνος, ὁ, λατομεῖον τόφου, λίθου πορώδους καὶ εὐθραύστου, Ἡρακλεωτ. Πίν. ἐν Συλλ. Ἐπιγραφ. 5774. 137 (ἐκ τοῦ Λατ. tophus).

τόφρᾰ, δεικτικὸν ἐπίρρημα χρόνου, ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, ἀνταποδίδεται εἰς τὸ ἐν τῇ προτάσει προηγούμενον ἢ ἑπόμενον· **ὄφρα.** τόφρα γάρ οὖν ἐπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο, .. ὄφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἵππους Ἰλ. Α. 753, κ. ἀλλαχοῦ (οὕτως, ὄφρα ἄν .., μεθ' ὑποτ., τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν ὀφέλλωσίν τέ ἑ τιμῇ Α. 509, κτλ.)· ἀλλὰ τὸ ἀναφορ. συνήθως προηγεῖται, ὄφρ' ὅ γε ταῦτα ἐπονεῖτο ... τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα .., καθ' ὃν χρόνον .., τότε, Ἰλ. Σ. 381, Ὀδ. Υ. 330, Ὕμν. εἰς Δήμ. 37· ὄφρα ἄν .., τόφρα .., Ἰλ. Π. 194, Ὀδ. Ε. 361, κτλ.· καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ τόφρα δὲ ἐνίοτε κεῖται ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ **τόφρα.** Ἰλ. Δ. 221, Ὀδ. Κ. 126 — ἀντὶ τοῦ κανονικοῦ ὄφρα .., τόφρα .., εὑρίσκομεν ἐνίοτε τόφρα .., ἕως ..· τόφρα .., ἕως κε .., Ὀδ. Ε. 122, Β. 77· ἀλλὰ συνηθέστερον ἕως .. τόφρα .., Ἰλ. Ο. 392, Ὀδ. Μ. 328, κλπ.· ἕως .., τόφρα δέ .., Ἰλ. Κ. 507, Ὀδ. Ε. 424, κλπ.· ἀλλ' ὅτε δή .., τόφρα .., Κ. 571· πρίν .., τόφρα .., Ἰλ. Φ. 101· εὖτε .., τόφρα δὲ .. Ὀδ. Υ. 77. **6)** ἀπολ., ἐν τῷ μεταξύ, ἐν τοσούτῳ, τόφρα δ' ἄρ ὁ τλήμων Ὀδυσεὺς λύε μώνυχας ἵππους Ἰλ. Κ. 498., Ν. 83, Ὀδ. Γ. 303, 464, κ. ἀλλ. **2)** παρὰ τοῖς Ἀλεξ. ποιηταῖς ὡς ἀναφορ. = **ὄφρα,** Καλλ. εἰς Δῆλον 39, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1617, Ὀρφ. Ἀργ. 345.

II. παρὰ τοῖς Ἀλεξ. ποιηταῖς ὡσαύτως ὡς τελικὸς σύνδεσμος, ὥστε .., ἵνα, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 807, Δ. 1487, Ἀνθ. Π. 9. 242, 13. 22, Ὀρφ. Ἀργ. 937· τόφρα .., τόφρα, Καλλ. εἰς Δῆλ. 39 κέξ.—Καθ' Ἡσύχ.: «τόφρα· ἐν τοσούτῳ. ἕως τούτου τοῦ χρόνου καὶ ἔστιν ἀνταποδοτικὸν τοῦ ὄφρα καὶ ἄχρι, ἢ ἕως ἢ ἵνα», πρβλ. Ἀπολλωνίου Ὀμ. Λεξικ. ἐν λ. καὶ Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 807.

τραβέα, ἡ, τὸ Λατιν. trabea = **χλαμὺς πολυτελής,** Διονύσ. Ἀλ. I, 385, II, 1069, Λυδ. 10, 126, Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἀτραβατικὰς** ἐν τέλ.

τράγαινα [ᾰ], ἡ, αἴξ ἔχουσα θήλεος καὶ ἄρρενος αἰδοῖον, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 4. 15.

τρᾰγ-άκανθα, ἡ, «ῥίζα ἐστὶ πλατεῖα καὶ ξυλώδης, φαινομένη δὲ ὑπὲρ γῆς· ἀφ' ἧς οἱ κλάδοι ταπεινοί, ἰσχυροὶ .. καὶ ἐπ' αὐτῶν φυλλάρια πολλά, λεπτὰς μεταξὺ ἀκάνθας ἔχοντα ἐγκρυπτομένας τοῖς φύλλοις, λευκάς, ἰσχυράς, ὀρθάς» Διοσκ. 3, 20 (23), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 1, 3· ἐκ ταύτης γίνεται κόμμι καλούμενον τραγάκανθα, παράγεται δὲ ἀποτεμνομένης τῆς ῥίζης, διότι τότε ῥέει ὡς δάκρυον ἐξ αὐτῆς, Διοσκ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὡσαύτως **τραγάκανθος,** ἡ, διάφ. γραφ. παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 15, 8, Γαλην. τ. 13, σελ. 236, 527 — τὸ ὄνομα ἔμεινεν ἐν Πελοποννήσῳ, περὶ δὲ τὸν Παρνασσὸν ὀνομάζεται «κολλύστουπα».

τρᾰγᾰλίζω, τραγημάτων ἐμφοροῦμαι, τρώγω τραγήματα, Ἀριστοφάν. Σφ. 674·— πρβλ. τὸ τῆς καθωμιλημένης **στραγάλια** ἀντὶ **τρωγάλια,** καὶ ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ἡλιόδ. τ. 2, σ. 87 κέξ.·— ἐντεῦθεν **τραγαλισμός,** ὁ, Θεογνώστ. Καν. 5.

τραγάλιον, τό, = τρωγάλιον. Θεογνώστ. Καν. 125.

τρᾰγᾰνός, ὁ, = τράγος III, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **χόνδρος.** ἔνθα ἴδε Schmidt. **II.** = **τράγος** V, Διοσκ. 4. 51.

τρᾰγᾰνός, ή, όν, (τραγεῖν) τρώξιμος, ἐδώδιμος, Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 7, Ἐτυμ. Μέγ. **II.** χονδρώδης, ὅμοιος χόνδρῳ, Ἀθήν. 347E. **2)** ὡς οὐσιαστ., **τραγανόν,** τό, τὸ κάτω μέρος τῆς ῥινός, ὅπερ καὶ χόνδρος καλεῖται, Μελέτ. ἐν τοῖς Ἀνεκδ. Ὀξων. 3. 73, Ἀντυλλ., κλπ.

Τρᾰγᾰσαῖος, α, ον, ὁ ἐκ τῆς Ἠπειρωτικῆς πόλεως **Τραγασαί,** Ἑλλάν. παρὰ Στεφ. Βυζ., Στράβ. 605, Πολυδ. Ϛ', 63.

II. ἐν Ἀριστοφάν. Ἀχ. 808 ἐπὶ χοίρων, ὡς τραγασαῖα φαίνεται, μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τοῦ ῥήμ. **τραγεῖν·** καὶ αὐτόθι 853, Τραγασαίου πατρός, μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς λέξ. **τράγος** I. 2.

τρᾰγάω (τράγος) ἐπὶ ἀνθρώπων, = **τραγίζω,** Ἀλεξ. Ἀφροδ. Προβλ. 1. 125· «ὁπόταν μεταβάλλῃ πως ἐπὶ τὸ τραχύτερόν τε καὶ βαρύτερον ἡ φωνή· τοῦτο γὰρ τὸ τραγᾶν ἐστι» Γαλην. τ. 4, σελ. 642· πρβλ. **καπράω, ταυράω.** **II.** ἐπὶ ἀμπέλων, εἶμαι ἐν ὀργασμῷ, ὡς τὸ **ὑλομανέω,** Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστορ. 5. 14, 18, π. Ζ. Γεν. 1. 18, 58, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 6, κ. ἀλλ.

τρᾰγεῖν, ἀπαρ. ἀορ. τοῦ **τρώγω.**

τράγειος [ᾰ], **α, ον,** ὡς τὸ **τράγεος,** ὁ τοῦ τράγου, τραγήσιος, τῶν κρεῶν τὰ βόειά τε καὶ ταύρεια καὶ τράγεια Φιλοστρ. Γυμναστ. σελ. 4 Kayser, Κλήμ. Ἀλεξ. 850 ἡ τραγείη (ἐξυπακ. δορά), δέρμα τράγου, Θεόκρ. 5. 51.

τρᾰγ-έλαφος, ὁ, φανταστικόν τι ζῷον, τράγος ἅμα καὶ ἔλαφος, ὅπερ ἀπεικονίζετο εἰς τάπητας ἐξ Ἀνατολῆς καὶ τὰ ὅμοια, Ἀριστοφ. Βάτρ. 937· κἀκτυπωμάτων πρόσωπα, τραγέλαφοι, λαβρώνια Μένανδρ. ἐν «Ἀλιεῖ» 4· τραγέλαφοι καὶ κένταυροι ῥητῶς μνημονεύονται ὡς μυθικὰ πλάσματα ἐν Πλάτ. Πολ. 488A, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 38, 2, Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 7, 2· ποῦ ἐστι τρ. ἢ σφίγξ; ὁ αὐτ. ἐν Φυσικ. 4. 1, 1. **2)** ποτήριον ἔχον ἐπὶ τῆς κατὰ μέτωπον ἐπιφανείας εἰργασμένον ἐν ἀναγλύφῳ τοιοῦτον ζῷον, ἢ ἔχον τὸ σχῆμα τοῦ ζῴου τούτου, Ἀντιφ. (ἐν «Χρυσίδι» 1) παρ' Ἀθην. 500D, E· πρβλ. **ὄνος** VII. 3· οὕτω, θρόνος .. ἔχων τραγελάφων προτομὰς ἐκτύπους, ἐξ ὧν ἤρτηντο κρίκοι Διόδ. 18. 26 πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 150B. 11., 2852. 39. **II.** παρὰ μεταγεν., ζῷόν τι πράγματι ὑπάρχον ἐν Ἀραβίᾳ ἢ παρὰ τὸν Φᾶσιν, πιθανῶς εἶδος ἐλάφου ἢ δορκάδος πωγωνοφόρου, Διόδ. 2. 51, Ἑβδ. (Ἰὼβ ΛΘ', 1), Plin. N. H. 8. 33, κλπ.· — καλεῖται καὶ **ζόμβρος** ἔν τινι γλωσσ. ἐν τῇ τοῦ Morelli Bibl. 1, σ. 59.

τράγεος, α, ον, = τράγειος· δειπνήσας τ. πόδα Ἀνθολ. Π. 11. 325. **II.** **τρᾰγέα** (ἐξυπακ. δορά), ἡ, δέρμα τράγου, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 60, Πλούτ. 2. 294F· ὡσαύτως **τραγῆ,** Πολυδ. Δ', 118, Εὐστ., ἴδε Λοβ εἰς Φρύν. 78.—Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 317.

τράγημα [ᾰ], τό, κυρίως, τὸ χάριν τέρψεως τρωγόμενον, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ὡς τὰ **τρωγάλια,** ξηροὶ καρποὶ ἐσθιόμενοι μετὰ τὴν κυρίαν τροφήν, ὡς ἐπιδόρπια, Λατ. bellaria, Γαλλ. dragées, Ἀριστοφάν. Ἀχ. 1091, Βάτρ. 510, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 15· καλοῦνται καὶ δευτέρα τράπεζα, Ἀριστ. Ἀποσπάσμ. 100, πρβλ. Ἀντιφάν. ἐν «Ὁμοίοις» 1· κάρυα καὶ τρ. Κλέαρχ. ἐν «Πανδρόσῳ» 1· κάρυα καὶ .. καστάναια καὶ κυάμους Αἰγυπτίους .. καὶ εἴ τινα ἄλλα τρ. Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 20· καὶ τρ. που παραθήσομεν αὐτοῖς τῶν τε σύκων καὶ ἐρεβίνθων καὶ κυάμων Πλάτ. Πολ. 372C·— μεταφορ., τ. τῶν λόγων Διον. Ἀλ. π. Ρητ. σελ. 393·— σπάν. ἐν τῷ ἑνικ., Ἄλεξις ἐν «Φιλίσκῳ» 1, Δίφιλ. ἐν «Τελεσίᾳ» 1, Κρώβυλ. ἐν Ἀδήλ. 2.

τρᾰγημᾰτίζω, τρώγω **τραγήματα·** ἐν τοῖς θεάτροις Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 10, 5, 4· συνηθέστερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τραγηματίζομαι Μένανδρ. ἐν «Ψευδηρακλεῖ» 1. 14, Θεοφρ. Χαρ. 12, Ἀθήν. 140E, κλπ.

τρᾰγημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τράγημα,** Ἱέρων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τραγηματισμός, ὁ, ἡ τῶν τραγημάτων βρῶσις, τὸ τρώγειν τραγήματα, Ἀριστ. Ἀποσπ. 100.

τραγηματοπώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν τραγήματα, Ἡσύχ. ἐν λ. **κεγχρανοπώλης**.

τραγηματώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς τραγήματα, ἐδέσματα τραγηματώδη, Εὐστ. 1141. 15.

τραγηφόρος, ον, ὁ φορῶν τραγῆν, δηλ. τραγείαν ζορὰν (ἴδε ἐν λ. **τράγεος**), «τραγηφόροι· αἱ κόραι Διονύσῳ ὀργιάζουσαι τραγῆν περιήπτοντο» Ἡσύχ.

τραγ-ίαμβος, ὁ, ὁ τραγικὸς ἴαμβος, ἦρξε δὲ πρῶτος τῶν καλουμένων τραγιάμβων Σουΐδ. ἐν λέξ. **Ἀπολλόδωρος Λακληπιάδου**.

τραγίζω, μέλλ. **-ίσω**, εἶμαι τράγος, τρ. ἐν ὀσμῇ Διοσκ. 1. 12. **II**. ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν παίδων ὅταν ἀρχίσῃ νὰ γίνηται τραχεῖα καὶ βραγχνώδης, Λατ. hirquitallire, Ἱππ. 1175G. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 7. 1, 3, π. Ζ. Γεν. 5. 7, 20, κλπ. πρβλ. **τραγάω**.

τραγικεύομαι, ἀποθ., ὁμιλῶ τραγικῶς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφάν. Πλ. 9. 601.

τραγῑκός, ή, όν, (τράγος) ὁ ἀνήκων εἰς τράγον, ὅμοιος τράγῳ· ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. πρῶτον παρὰ μεταγεν., οἷον Πλουτ. Πύρρ. 11, Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 10· μετὰ διπλῆς σημασίας, τὸ ψευδὲς τραχὺ καὶ τρ. Πλάτ. Κρατ. 480D· πρβλ. **τράγειος, -εος**. **II**. συνήθως, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τραγῳδίαν, χοροὶ Ἡρόδ. 5. 67· σκευή, σκηνὴ Πλάτ. Πολ. 577B, Ξεν., κλπ.· τρ. ποιητὴς Λίσ. Ἰν. 86. 38 τρ. ἀνήρ = τραγῳδός, Πλάτ. Φαίδων 115A· οἱ τρ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 14, 6· (ἀλλὰ ὁ τρ., ἐξόχως ἐπὶ τοῦ Εὐριπίδου, Φίλων 2. 53, 469 οὕτω καλεῖται τραγικώτατος τῶν ποιητῶν, Ἀριστ. Ποιητ. 13, 10) τρ. σπουδή, ἡ σπουδαιότης τῆς τραγῳδίας, Πλάτ. Νόμ. 838C· τρ. λῆρος, ἐπὶ τῶν πλουσίων καὶ πομπωδῶν ἐνδυμάτων ἃ ἐφόρουν τῆς τραγῳδίας οἱ ὑποκριταί, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1005, ἴδε Müller εἰς Αἰσχύλ. Εὐμ. § 32 κἑξ.· — ἡ τραγικὴ ποίησις Πλάτ. Π. 602B οὕτω, ἡ τραγικὴ Ἀριστ. Ρητ. 3. 1, 3· τὰ τραγικὰ Πλάτ. Πολ. 595C, Φαῖδρ. 269A. **2**) καθόλου, τραγικός, μεγαλοπρεπής, ἐπίσημος, ὅπως ἐφαίνου .. τραγικώτερος Ἀριστοφάν. Κίρ 136· τραγικὴ γάρ ἐστιν ἡ ἀπόκρισις Πλάτ. Μένων 76E· διὰ τὸ σεμνὸν .. καὶ τραγικὸν Ἀριστ. Ρητορ. 3. 3, 4, πρβλ. Ποιητ. 18, 16, Προβλ. 19. 6. **3**) ἐπὶ κακῆς σημασίας, κομπαστικός, πομπώδης, Πολύβ. 5. 26, 9, Πλούτ. 2. 330A, Λουκ. Εἰκ. 21· — ὡσαύτως μινυρίζων τραγικῶς, μὲ ὕφος παραπανετικόν, Δημ. 329. 26. **III**. Ἐπίρρ. **-κῶς**, μὲ τραγικὸν ὕφος ἢ τρόπον, τρ. λέγειν Πλάτ. Πολ. 413B, 545E· ἵνα σοι καὶ τραγικώτερον λέγω Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 2, 8· τραγικώτερον ποιεῖν Λουκ. Ἁλιεύς 39, πρβλ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 16. **2**) οἰκεῖν τρ., διάγειν ἐν λαμπρότητι, Πλουτ. Ποπλικ. 10· — «τραγικὸν πάθος· μεστὸν συμφορᾶς» Ἡσύχ., «τραγικὸς πίθηκος· παροιμία ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν σεμνυνομένων».

τραγῑκῶδης, ες, (εἶδος) ἐκ τοῦ τραγικοῦ εἴδους, τραγικώδης μῦθος Παλαίφ. 41.

τράγῑνος, η, ον, ὡς τὸ **τράγειος**, ὁ ἀνήκων εἰς τράγον, τραγίνας δ' ὕπνος ἔμυσε κόρας Ἀνθ. Π. 9. 558, 6.

τράγιον, [ᾰ], τό, φυτόν τι ἐν Κρήτῃ ὅπερ κατὰ τὸ φθινόπωρον ἐκπέμπει ὀσμὴν τράγου, εἶδος ὑπερείκου, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 7, 1, Διοσκ. 4. 49, 50.

τ. ἄγιος, α, ον, = **τράγειος**, Achmes Ὀνειροκρ. 242.

τραγίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **τράγος**, μικρὸς τράγος, Θεόκρ. 5. 141, Ἀ. Π. 9. 317· παρ' Ἡσυχ. ὡσαύτως **τραγίσκιον**. «ἐξάγω χωλὸν τραγίσκιον· παιδαρίδιον εἶδος παρὰ Ταραντίνοις» Ἡσύχ. **II**. θαλάσσιός τις ἰχθύς, σηπίοι ἢδὲ τραγίσκοι Μάρκελλ. Σιδ. 23.

τραγισσάς· «τοὺς τὰ ἱερὰ κλέπτοντας» Ἡσύχ.

τράγο δάμων, [ᾰ], **ον**, γεν. **ονος**, τραγόπους, ἔχων πόδας τράγου, Λατ. capripes, ἐπὶ τοῦ Πανός, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 232.

τράγο-ειδής, ἐς, ὅμοιος πρὸς τράγον, Πλάτ. Κρατ. 408D.

τραγό-κερως, ων, ὁ ἔχων κέρατα τράγου, Διοσκ. 4. 50.

τραγο-κουρικός, ή, όν, ἐπὶ μαχαίρας, ἡ χρησιμεύουσα διὰ κούρευμα τράγων, μάχαιρα Λουκ. Ἁλιεύς 46.

τραγό-κτονος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς ἐσφαγμένους τράγους, τραγόκτονον (κοιν. τραγοκτόνου) αἷμα Εὐρ. Βάκχ. 139· περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Λοβέκ. εἰς Σοφ. Αἴ. 324, σ. 228.

τραγόλας, ὁ, τὸ Λατιν. tragula, παλτὸν ἢ ἀκόντιον ἀγκιστρωτόν, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

τράγο-μάσχαλος, ον, οὗ αἱ μασχάλαι ὄζουσιν ὡς αἱ τοῦ τράγου, Γοργόνες ὀψοφάγοι ,. . . , τραγομάσχαλοι Ἀριστοφ. Εἰρ. 811.

τραγό-παν, -πανος, ὁ, μυθικόν τι πτηνὸν τῆς Αἰθιοπίας, Mela 3. 9, Plin. 10. 70.

τραγό-πους, -ποδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πόδας τράγου, Σιμωνίδ. 134, Ἀνθ. Π. 6. 315· τὸν τραγόπουν καὶ τὸν σεμνὸν Πᾶνα Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 81C.

τράγο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων πρόσωπον τράγου, Σουΐδ. ἐν λέξ. **Μένδης**· «οὕτω καλοῦσι τὸν Πᾶνα Αἰγύπτιοι ὡς τραγοπρόσωπον, τῷ καὶ τὸν τράγον τῇ αὐτῶν διαλέκτῳ οὕτω καλεῖν».

τράγο-πτῐσάνη, [ᾰ], ἡ, πτισάνη ἢ βόρημα παρασκευαζόμενον ἐκ τράγου (III), Cael. Aur. Chron. 3, 2, σ. 441.

τράγο-πώγων, ωνος, ὁ, ὁ ἔχων πώγωνα τράγου, «τραγογένης», Κρατῖν. ἐν «Μαθθακοῖς» 6. **II**. ὡς οὐσιαστ., ὄνομα φυτοῦ τινος, Θεοφρ. π. Φ.τ. Ἱστ. 7. 7, 1, Διοσκ. 2. 173.

τράγ-οριγανίτης οἶνος, οἶνος παρασκευασμένος διὰ τραγοριγάνου, Διοσκ. 5. 55.

τράγ-οριγανος, [ῐ], ἡ εἶδος ὀρ γάνου, Νικ. 310, Γαλην.· ὡσαύτως ἄρσεν., Διοσκ 3. 35, Κέλσ.· ὡσαύτως οὐδ. **τραγορίγανον**, Γαλην. τ. 14, σ. 450, 14, Πλίν. 20, 17.

τράγος [ᾰ], ὁ, ὡς καὶ νῦν, Λατιν. hircus, Ὀδ. Β. 239, Πινδ. Ἀποσπ. 212, καὶ Ἀττ.· πλῆρες: τῶν αἰγῶν οἱ τράγοι Ἡρόδ. 3. 112, πρβλ. 2. 46· τράγος, γένειον .. πεισθήσεις, τράγε, πρόσεχε μὴ καύσῃ· τὰ γένεια σου, καὶ οὕτω πεισθήσῃ δι' αὐτά, Αἰσχύλ. Ἀποσπ 190 Κιλίκιοι τράγοι, ἐπὶ ἀνδρῶν μακρὰν καὶ δασεῖαν ἐχόντων γενειάδα, καὶ ἐπὶ τῶν δασυτάτων καὶ θρασυτάτων καὶ ἀγρίων, Κωμικ. Ἀνών. 215· — ἐπὶ ἀνδρῶν, τράγου ζῆλον, τράγου πνεῖν, ἐκπέμπειν ὀσμὴν οἵαν ὁ τράγος, Ἀνθ. Π. 9. 368., 11. 240· — ὅθεν, **2**) ἡ πρὸς τὴν ὀσμὴν τοῦ τράγου ὁμοιάζουσα ὀσμὴ τῶν μασχαλῶν, Λατ. hircus alarum, Γλωσσ.· πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 853, Κίρ. 811, καὶ ἴδε **τραγομάσχαλος**. **3**) ἡ ἡλικία καθ' ἣν ἡ ὀσμὴ αὕτη καὶ ἄλλα σημεῖα τῆς ἥβης ἀναφαίνονται, Ἱππ.· ἴδε Foës Oecon.· — ὡσαύτως, ἡ κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην γινομένη μεταβολὴ τῆς φωνῆς, Greenhil. εἰς Θεόφιλ. σελ. 232. 7, πρ'ρ. **τραγάω, τραγίζω**. **4**) λαγνεία, αἰσχρότης, Λουκ. Ἐπιστ. Κρον. 28. **II**. τὸ ἄρρεν τοῦ ἰχθύος μαινίδος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 30, 3, πρβλ. Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 332D, Ὀππ. Ἁλ. 1. 108. **III**. μῖγμά τι ἐκ χονδροαλεισμένου σίτου, ὀλύρας, κτλ., Λατιν. tragus, Διοσκ. 2. 115, Γαλην., πρβλ. **τραγανός**. **IV**. εἶδος σπόγγου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 16, 3, Διοσκ. 5. 138. **V**. ὄνομα πολλῶν φυτῶν· παρὰ τοῖς Μεσσηνίοις ἡ ἀγρία συκῆ, ἄλλως ἐρινεός, Παυσ. 4. 20, 2, πρβλ. Διοδ. Ἔκλογ. Βατ. σελ. 11· — ὡσαύτως ὡς τὸ **τραγανός**, φυτόν τι ἀναθῶδες, = **σκορπίος**, Διοσκ. 4. 51, Πλίν. **VI**. μέρος τοῦ ἐσωτερικοῦ ὠοῦ (πρβλ. **ἀντίτραγος**), «τοῦ δὲ κοίλου τὸ μὲν ὑπὸ τὸ πῖρας τοῦ κροτάφου ὑπανεστηκὸς εἰς τὸ ἔσω νεῦον τράγος, τὸ δὲ ἀντικείμενον ἀντίτραγος» Πολυδ. Β', 85, 86. **VII**. εἶδος ἑλατηροῦ πλοίου, «ἔστι δέ τινα πλοῖα Λύκια λεγόμενα τριακοντόρου· ὁ αὐτ. Α', 83. (Ἐκ τοῦ **τραγεῖν, τρώγω**, πρβλ. τὸ τοῦ Ὀδιδίου rode, caper, vilem).

τράγο σκελής, ές, ὁ ἔχων τράγου σκέλη, ἐπὶ τοῦ Πανός, Ἡρόδ. 2. 46, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 22. 2, Ὕμν. ἐν Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. 124B, κλπ.

τράγο φᾰγέω, ἐσθίω τράγους, Στράβ. 155.

τράγω, Δωρ. ἀντὶ **τρώγω**, ὡς τὸ **πρᾶτος** ἀντὶ **πρῶτος**.

τραγῳδάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τραγῳδίᾱ**, Διογ. Λ. 6. 80.

τραγῳδέω, παριστάνω τραγῳδίαν (κυρίως, ᾠδὴν αὐτήν, πρβλ. **τραγῳδίᾱ**), Ἀριστοφ. Νεφ. 1091. **2**) μετὰ τοῦ ἀντικειμ. κατ' αἰτ., παριστάνω τι ἐν τραγῳδίᾳ, τινας Ἀριστοφ. Θεσμ. 85· τρ. τὴν Ἀφροδίτην Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 1· τραγ. τι παρ' ἑαυτοῦ ὁ αὐτ. ἐν Περεγρ. 39. — Παθητ., γίνομαι ὑπόθεσις τραγῳδίας, Ἰσοκρ. 190A, περὶ Ἀντιδ. § 144, Στράβ. 413, κλπ.· λέγομαι διὰ τραγικῆς φράσεως, Ἀριστ. Φυσ. 6. 9. 4· ὁ τραγῳδούμενος στέφανος, περίφημος ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, Πλουτ. Ἀλέξ. 35· τὰ τραγῳδούμενα, ὑποθέσεις τῆς τραγῳδίας, ὁ αὐτ. 2. 837D. **II**. μεταφορ., λέγω, διηγοῦμαι ἐν τραγικῇ φράσει, ἀπαγγέλλω τραγικῶς, ἡλίκα νῦν ἐτραγῴδει Δημ. 229. 18, πρβλ. 400. 17· ὄνομα τρ., κοσμῶ, καλύνω, καλλωπίζω λέξιν, Πλάτ. Κρατύλ. 414C, πρβλ. 418D. — Παθητ., στολαὶ τετραγῳδημέναι, ὡς ἐν τῇ τραγῳδίᾳ μεγαλοπρεπεῖς καὶ πομπώδεις, Ἀντιφ. ἐν «Ἀντείᾳ» 3· τετραγῳδημένοι, κόμπου πλήρεις, κομπορρήμονες, Διόδ. 5. 31. **III**. παρὰ μεταγεν. ὡς καὶ νῦν, ᾄδω, τραγουδῶ, οὐκ ἐτραγῴδουν, οὐ παῖδας ἦδον ; Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 171A· «ἀείδω, τραγῳδῶ» Σχόλ. εἰς Ὀππ. Κυνηγ. 1, 1, Μακάρ. 224, Μαλάλ. 288, 10.

τραγῳδημα, τό, ἄσμα, «τραγοῦδι», Basil. IV, 356C, Achmes, 50. **2**) τραγικὸν συμβάν, ὅλον δρᾶμα ζητεῖς καὶ ὅλον τραγῳδημα Εὐμάθ. 297, 302, κλπ.

τραγῳδῆς, ες, = **τραγῳδός**, Κορισσ. 148, Εὔδοκ. Μακρ. 324.

τραγ-ῳδητής, οῦ, ὁ, = **τραγῳδός**, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 4. 30.

τραγῳδητός, ή, όν, ὁ παριστανόμενος ἢ παραδοθεὶς ἐν τραγῳδίᾳ, τραγικός, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1493.

τραγῳδία, ἡ, (τραγῳδός) ἡρωϊκὸν δρᾶμα ὅπερ ἐπενόησαν οἱ Δωριεῖς Ἀριστ. Ποιητ. 3. 5), καὶ ὅπερ παρ' αὐτοῖς εἶχε λυρικὸν χαρακτῆρα (τραγικοὶ χοροὶ Ἡρόδ. 5. 67, πρβλ. Bentl. Phal. σελ. 285 κἑξ.)· ἔπειτα μετερυθμίσθη εἰς Ἀθήνας, ἔνθα καὶ βαθμηδὸν ἀναπτυχθὲν προσέλαβε τὴν τελείαν δραματικὴν μορφήν, Ἀριστ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ποιητ. 4. 14 κέξ.·— τρ. ποιεῖν, συνθεῖναι τραγῳδίαν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 400, κλπ.· διδάσκειν (ἴδε ἐν λ. **διδάσκω**)· ὀκτὼ τραγῳδίας διαγωνίσασθαι Πλουτ. 2. 785C· τῇ τρ. νικᾶν Πλάτ. Συμπ. 173A· — Ἡ λέξις πρῶτον ἀπαντᾷ ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 400, 564, κ. ἀλλ., πρβλ. Ἀνδοκ. 32. 14. Τὸ ὄνομα κυρίως σημαίνει τράγων ᾠδήν, ἐκ τῶν τράγων εἰς οὓς διεσκευάζοντο οἱ τραγῳδοῦντες, ὡς παριστῶντες τὴν ἀκολουθίαν τοῦ θεοῦ Διονύσου, ἢ ἐκ τοῦ τράγου, ὃς ἐδίδετο ὡς ἔπαθλον εἰς τὸν νικητήν, Χρον. Πάρ. ἐν Συλλ. Ἐπιγραφ. 2374. 58, Bentl. εἰς Φάλαρ. σ. 209, 292, Christ. Ἑλλην. Λογοτεχν. (Μεταφρ. Κώνστα) τόμ. 1, σελ. 350, Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λ., πρβλ. καὶ **τρυγῳδία**. **II.** καθόλου, πᾶσα σοβαρὰ ἢ σπουδαία ποίησις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν **κωμῳδίαν**, ὅθεν ὁ Ὅμηρος καλεῖται ποιητὴς τραγῳδίας, Πλάτ. Θεαίτ. 152E, πρβλ. Πολ. 605C. **2)** παρ' Ὑπερείδ. Ὑπὲρ Λυκόφρ. 10 (πιθαν. γραφ.), λόγος ὑπερβολικὸς γινόμενος ἐκ μέρους κατηγόρου, ἴδε Babington ἐν τόπῳ, πρβλ. τὸν αὐτ. Ὑπὲρ Εὐξενίππου 37, Κικ. d. Orat. 1. 219, 2. 205· οὕτως ἐπὶ τραγικῶν μυθευμάτων καὶ τοιούτων, Πολύβ. 6. 56, 11, Διόδ. 19. 8, Πλουτ. Δημήτρ. 41, Ἄρατ. 15, κλπ.· — καθόλου, πομπή, ἐπίδειξις, Ψευδοζάλευκ. ἐν Bentl. Φαλάρ. 353, Λουκιανοῦ Ἐνύπν. 24· τραγῳδίαν ἐπιθεῖναι τοῖς πράγμασι προσποιητὴν Διον. Ἀλ. 6. 70. **3)** συμβὰν λυπηρόν, τραγικόν, ὃ δὴ φαμεν.. ὄντως εἶναι τραγῳδίαν Πλάτ. Νόμ. 817B· ἡ τοῦ βίου τρ. καὶ κωμῳδία ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 50B. **4)** ἄσμα, B iss. Ἀνέκδ. 4. 411, 892.

τρᾰγῳδικός, ή, όν, ἁρμόζων εἰς τραγικὸν ποιητὴν ἢ εἰς τραγῳδίαν, τραγῳδικὸν βλέπειν Ἀριστοφ. Πλ. 424· καθόλου, ὡς τὸ **τραγικός**, τρ. χοροὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 886· τρ. θρόνος ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 769· τρ. τέχνη αὐτόθι 1495· ὠδυνήθην τραγῳδικόν, ὑπέμεινα τραγικὴν ὀδύνην, ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 9.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. 632. 37.

τρᾰγῳδιο-γράφος, ον, ὁ γράφων τραγῳδίας, Πολύβ. 2. 17, 6., 3. 48, 8, κλπ.

τρᾰγῳδο-διδάσκᾰλος, ὁ, τραγικὸς ποιητής, ὅστις ἐδίδασκεν αὐτοπροσώπως τὸν χορὸν καὶ τοὺς ὑποκριτὰς καὶ κατὰ τοὺς παλαιοτέρους χρόνους ἐλάμβανε καὶ αὐτὸς μέρος εἰς τὰς παραστάσεις, Ἀριστοφ. Θεσμ. 88, Ἰσοκρ. 268C, Ἀριστ. Ποιητ. 4, 13·— ὁ τύπος **τραγῳδιοδιδάσκαλος** εἶναι μεταγενέστερος, ἀλλὰ πιθανῶς πλημμελὴς γραφὴ ἐν Λουκ. Ὀνείρῳ ἢ Ἀλεκτρ. 1, Ἀθήν. 699B· — ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συχνάκις φέρεται πλημμελῶς **τραγῳδιδάσκαλος**, ὡς καὶ **κωμῳδιδάσκαλος**.

τρᾰγῳδο-ποδάγρα, ἡ, ὄνομα δράματος μεταξὺ τοῦ σπουδαίου καὶ τοῦ κωμικοῦ, περιγράφοντος τὰ δεινὰ τῆς ποδάγρας καὶ ἀποδιδομένου εἰς τὸν Λουκιανόν.

τραγῳδο-ποιητής, οῦ, ὁ, τραγῳδίας ποιητής, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 918· «ἦν δὲ Θέογνις καὶ τραγῳδοποιητὴς καὶ πάνυ ψυχρός, ὃς καὶ Χιὼν ἐλέγετο» Εὐδοκ. Μακρ. ἐν Ἰωνιᾷ 228, περὶ τοῦ Θεόγνιδος τούτου ἴδε Σουίδ. ἐν λέξ. **Θέογνις** (2). — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 320.

τρᾰγῳδο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τραγῳδίας, τραγικὸς ποιητής, Ἀριστοφ. Θεσμ. 30, Πλάτ., κλπ.·— **τραγῳδιοποιός** εἶναι τύπος μεταγενέστερος ἀπαντῶν ὡς διάφ. γραφ. παρὰ Πλάτ. ἐν Πολ. 597E, 605C, κ. ἀλλ.

τρᾰγῳδός, ὁ, (ἀοιδός, ᾠδός) πρῶτον παρ' Ἀριστοφ., κυρίως ὁ ᾄδων ᾠδὰς τράγων, ἤτοι τραγῳδίας (ἴδε **τραγῳδία**), τραγικὸς ποιητὴς ἅμα καὶ ἀοιδός, ἐπειδὴ οἱ χαρακτῆρες οὗτοι ἦσαν ἐξ ἀρχῆς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, Εἰρήν. 806, Ὄρν. 787 ὑπεκρίνετο δὲ ἅμα ὁ ποιητὴς τὴν ἰδίαν τραγῳδίαν, Ἀριστ. Ρητορ. 3. 1, 3· — μετέπειτα ὅτε οἱ ποιηταὶ ἔπαυσαν λαμβάνοντες μέρος εἰς τὴν παράστασιν ὁ ὅρος **τραγῳδός**, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀπεδίδετο εἰς τὸν ὑποκριτὴν τραγῳδίας, Ἀριστοφ. Θεσμ. 391, κλπ.· ὁ δὲ τραγικὸς ποιητὴς ἐκαλεῖτο **τραγῳδοποιὸς** ἢ **τραγῳδοδιδάσκαλος** (ἀλλὰ τὸ ὄνομα **τραγῳδὸς** ἐξηκολούθησε νὰ εἶναι ἐν χρήσει καὶ κατὰ τὴν παλαιάν του σημασίαν, Πλάτ. Πολ. 395A, Τιμοκλῆς ἐν «Διονυσιαζούσαις» 1, 8, Δίφιλος ἐν «Ἐλεληφοροῦσιν» 1). **2)** ἐκαλοῦντο οὕτω καὶ οἱ ἀποτελοῦντες τὸν τραγικὸν χορόν, Ἀριστοφ. Σφ. 1498, 1505, Ἰσαῖ. 62. 20. **II.** ὁ πληθ. πολλάκις εἶναι =**τραγῳδία**· ἐν τοῖσι τραγῳδοῖς, ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 512, Αἰσχίν. 58. 42· τῶν τρ. ὁ χορὸς Ἀριστοφ. Εἰρ. 806, πρβλ. Ὄρν. 787· οἱ ἐν ἄστει τρ. Αἰσχίν. 59. 23, πρβλ. 75. 26, κλπ.· τραγῳδοῖς καινοῖς, κατὰ τὴν παράστασιν νέων τραγῳδιῶν, παρὰ Δημ. 243. 17, πρβλ. Αἰσχίν. 58. 32· νικᾶν τραγῳδοῖς Ἀνδοκ. 34. 30, Θεοφρ. Χαρακτ. 20.— Βοιωτικὸς τύπος **τραγαϝυδός** ἀπαντᾷ ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1583. 21.

τρακταΐζω, λευκαίνω, Ἐτυμολ. Μέγ. 763, 54. **II.**= τῷ Λατ. tractare, χειρίζομαι, μεταχειρίζομαι, ἐξετάζω, ψηλαφῶ, σκοπέω, Βυζ.· — ὅθεν **τρακταϊστέος, α, ον**, Γλωσσ.

τρακταϊσμός, οῦ, ὁ, τὸ τρακταΐζειν, ψηλάφησις, ἐξέτασις, Ἐκκλ.

τρακταϊστής, οῦ, ὁ, ὁ τρακταΐζων, ψηλαφῶν, ἐξετάζων, Μαλαλ.

τρακτᾶτον, τό, tractatus, ἐξέτασις, δοκιμασία, χειρισμός, μεταχείρισις, Βυζ., Ἐκκλ.

τρακτεύω, -ευτής, -ευτικός, ἅπαντα παρὰ Βυζαντ.— Πρβλ. **τρωκταΐζω**.

τρακτὸς κηρός, ὁ, λευκός, ἀσπρισμένος, ὁ διὰ συχνῆς πλύσεως λευκανθεὶς κηρός, Παῦλ. Αἰγ. 4. 21·— οὕτω **τρακτόν**, τό, «τρακταΐζω, τὸ λευκαίνω καὶ κατασκευάζω· ἐξ οὗ τὸ τρακτόν, ὁ κηρὸς ὁ πεποιημένος λευκός» Ἐτυμολ. Μέγ. 763, 53, (ἐν τῷ κειμένῳ φέρεται **τράκτον**)· ἀλλὰ καὶ ζύμη πεπλασμένη πρὸς παρασκευὴν ζυμαρικῶν, Λατ. tractum ἢ tracta, Ἀθήν. 113D.

τράκτωμα, τό, ἔμπλαστρον ἐκ κηροῦ τρακτοῦ, δηλ. λευκοῦ, καὶ ἄλλων ὑλῶν, ὡς π. χ. ῥητίνης, ᾠῶν, λιβανωτοῦ, κλπ., Ἱππιατρ. σελ. 90, 2., 80, 32, Ἱερακοσόφ. σελ. 146, 147, Νεόφ. ἐν Γλωσσ. Ἰατρ., κλπ.

Τράλλεις ἢ **Τραλλεῖς**, οἱ, Θρᾷκες βάρβαροι, οὓς προσελάμβανον ἐν Ἀσίᾳ ὡς μισθοφόρους στρατιώτας, ὡς βασανιστὰς καὶ ὡς δημίους, Διόδ. 17. 65, Πλουτ. Ἀγησ. 16, Στέφ. Βυζ. ἐν λέξει.— Καθ' Ἡσύχ.: «Τραλλεῖς (Θεόπομπ.)· οὕτως ἐκαλοῦντο μισθοφόροι Θρᾷκες τοῖς βασιλεῦσιν, οἱ τὰς φονικὰς χρείας ποιοῦντες». **II.** **Τράλλεις**, αἱ, πόλις ἐν Λυδίᾳ, Ξεν. Ἀνάβ. 1. 4, 8, κλπ.· καὶ **Τράλλις, ιος**, ἡ, Ἐπίγραμμ. παρ' Ἀγαθ. Βυζ. σ. 102, Χρησμ. Σιβ., κλπ.· γεν. **Τράλλεος**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2936, Ἐτυμολ. Μέγ.· — **Τραλλιανός**, ὁ, ὁ ἐκ Τράλλεων, Στράβ., Ἀππ.

τράμις, ἡ, τὸ περίνεον, μεταξὺ τοῦ πρωκτοῦ καὶ τῶν αἰδοίων μέρος, πρβλ. **ὑπότκυρον**, Ἀρχίλ. 184, Ἀριστοφ. Θεσμ. 246, Λουκ. Λεξιφ. 2·— καὶ **τράμη**, Ἱππῶν. 81.— Πρβλ. Foës. O. con. Hipp.— Καθ' Ἡσύχ.: «τράμις· τὸ τρῆμα τῆς ἕδρας, ὁ ὄρρος, τινὲς ἔντερον, οἱ δὲ ἰσχίον».

τράμπις, ιδος, ἡ, πλοῖον βαρβαρικόν, Λυκόφρ. 97, 1299 γεν. ὡσαύτως **τράμπιος**, Νικ. Θηρ. 268. (Πρβλ. τὸ Λατ. trabs). — Καθ' Ἡσύχ.: «τράμπις· ναῦς, ναῦς ἄκατος, πορθμίς, τινὲς πλοῖα βαρβαρικά».

τρᾱνής, ές, (√ΤΡΑ, **τε-τραίνω**) ὁ διατρυπῶν, διαπερῶν· ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον μεταφορ. ὡς τὸ **τορός** I. 2, καθαρός, διαυγής, σαφής, ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές, ἀλλ' ἀλώμεθα Σοφ. Αἴ. 23· τρανεστέρα ἡ ὄψις τῆς ἀκοῆς, μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Ἀριστοτ.· τὸ τοῦ λόγου τρ. Εὐστ. Πονημάτ. 203. 2· — παρὰ μεταγενεστ. καὶ ἐν τῷ τύπῳ **τρᾱνός, ή, όν**, Μοσχίων παρὰ Στοβ. 585. 1, Διον. Ἀλ. περὶ Συνθέσ. 22, Πλούτ. 2. 378A, κλπ.· τρανότερα τὰ περὶ τῶν περισκίων Στράβ. 135. **2)** ἐπὶ προσώπων, Κορνοῦτ. περὶ Θεῶν Φύσεως 16. **II.** Ἐπίρρ., τρανῶς εἰδέναι, ἐρεῖν, μανθάνειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1371, Εὐμ. 45, Εὐρ. Ἠλ. 758, Ρῆτ. 30, Πλούτ., κλπ.· συγκρ. **τρανότερον**, Ἀνθ. Π. 9. 293· ὑπερθ. **-ότατα**, Τζέτζ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 105-110.

τρᾱνο-λογέω, προφέρω εὐδιακρίτως, σαφῶς, Φωτίου Βιβλιοθ. 230, σ. 267, 29, Μιχαὴλ Ἀτταλ. Ἱστ. 265. 9, ἔκδ. Βόννης.

τρᾱνο-ποιέω, προφέρω εὐδιακρίτως, σαφῶς, τῶν στοιχείων οὐκ ἐτρανοποίει τὸ ῥῶ Βίος Δημοσθ. ἐν Orat. Gr. I. 4, σελ. 155, 9.

τρᾱνότης, ητος, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ τρανοῦ, σαφήνεια, εὐκρίνεια, καθαριότης (φωνῆς ἢ ἀκοῆς), Πλούτ. 2. 720E, Φίλων, κλπ.

τρᾱνόω, ποιῶ τι καθαρόν, σαφές, εὐδιάκριτον, διαλευκαίνω, σαφηνίζω, Ἀνθ. Π. παράρτ. 304, Φίλων.

τράνωμα, τό, διευκρίνησις, διασάφησις, τρανώματα γλώττης Ἐμπεδ. 349.

τράνωσις [ᾱ], **εως**, ἡ, τὸ ποιεῖν τι εὐδιάκριτον καὶ σαφές, εἴ τι δέοι πλέον προστεθῆναι εἰς τράνωσιν Βασίλ. ὁ Μέγ. τ. 3, σ. 206D.

τρᾱνωτικός, ή, όν, τὸ ποιοῦν τι σαφές, Γρηγ. Ναζ. περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τ. 1, σ. 610D.

τράπεδδα, -έδδας, ἁ, = **τράπεζα**, Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. d. cor. hel. III. σ. 462. Αὐτόθι καὶ **δοκιμάδδη, κομίδδεσθη**. Συχνὸν δὲ ἐν Βοιωτ. ἐπιγρ. καὶ τὸ **ἐπεψάφιδδε**, οἷον ἐν τῇ Ταναγραίᾳ τῇ ὑπ' ἀρ. 1562 τοῦ CIG, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τράπεζα [ᾰ], **ης**, ἡ, Δωρικ. **τράπεσδα** Ἀλκμὰν 61 (ἴδε ἐν τέλει)·— ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «τραπέζι», μάλιστα φαγητοῦ, τράπεζα ἐφ' ἧς τίθενται τὰ φαγητά, συχνὸν παρ' Ὁμ., παρ' ᾧ ἕκαστος τῶν συνδαιτυμόνων ἔχει ἰδίαν τράπεζαν, Ὀδ. Ρ. 333, 447., **Χ.** 74, πρβλ. Μένανδρ. ἐν «Ψευδηρακλεῖ» 1 εἰσήγοντο δὲ εἰς τὸ μέρος ἔνθα ἐδείπνουν πρὸ τοῦ δείπνου καὶ ἀπεκομίζοντο μετ' αὐτό, τρ. παρατιθέναι τινὶ Ἡρόδ. 6. 139, Ἄλεξις ἐν «Παμφίλῃ» 2· τρ. παράκειται Ἰλ. Ω. 476· τρ. εἰσφέρειν, ἐπάγειν Ἀριστοφάν. Σφ. 1216, Ἀναξανδρ. ἐν «Ἀγροίκοις» 3· εἰσαίρειν Ἀριστοφάν. Βάτρ. 518· τρ. ἀφαιρεῖν Ὀδ. Τ. 61, Ξεν. Συμπ. 2. 1· αἴρειν Μένανδρ. ἐν «Κεκρυφάλῳ» 2· ἐν «Συναριστώσαις» 2· ἐκφέρειν Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Λάκωσιν» 1 (πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργιλίου me sisque remotis, ἂν καὶ ὁ Casaub. ἐν Ἀθην. 639B, νοεῖ τοῦτο μόνον ἐπὶ τῶν φαγητῶν, ἴδε κατωτ. 2, πρβλ. Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λ. **τράπεζα**)·— ξενίη τρ., ἡ εἰς τὸν ξενιζόμενον προσφερομένη, καὶ τοσοῦτον ἱερὰ λογιζομένη ὥστε ὤμνυον ἐπ' αὐτῇ, Ὀδ. Ξ. 158., Φ. 28, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 401, 701· ὅρκον μέγαν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἅλας τε καὶ τράπεζαν 'Αρχίλ. 81· ἡ ξενικὴ τρ. Αἰσχίν. 85, ἐν τέλ.· ἀντίθετον τῷ ἡ δημοσία τρ. ὁ αὐτ. 31. 14· τραπέζῃ καὶ κοίτῃ δέκομαι, περιποιοῦμαί τινα μὲ τράπεζαν καὶ κλίνην, Ἡρόδ. 5. 20· οὕτω, τραπέζης καὶ κοίτης μετέχει (ἐξυπακ. ἡ γυνὴ) Πλουτ. Βρουτ. 13· ἐπὶ τὰς αὐτὰς τρ. ἰέναι 'Αντιφῶν 116. 12· Περσικὴν τράπεζαν παρετίθετο, ἐδείπνει πολυτελῶς κατὰ τὸν Περσικὸν τρόπον, Θουκ. 1. 130· τρ. κοσμεῖν Ξεν. Κύρ. 8. 2, 6, κλπ.· εἰς ἀλλοτρίαν τράπεζαν βλέπειν ὁ αὐτ. ἐν 'Αναβ. 7. 2, 33· τὴν τρ. ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω αὐτήν, Δημ. 403. 17· παροιμ. ἐπὶ ἀσώτου, 'Ανδοκ. 17. 10· — ὡσαύτως, τράπεζα κεκαθερωμένη τοῖς θεοῖς, ἐφ' ἧς ἐτίθεντο ἐδέσματα καὶ ἀναθήματα, Δείναρχ. 108. 35. **2)** «τραπέζι», δηλ. τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης βρώματα, τὰ ἐδέσματα, Ἡρόδ. 1. 162, Εὐρ. Ἄλκ. 2, Ξενοφ. 'Ανάβ. 7. 3, 22· παρέχειν ἀτέγκτως.., τράπεζαν 'Αριστ. 'Αποσπ. 588· ὡσαύτως, βαρὰς τρ. Σοφ. Ο. Τ. 1464, πρβλ. Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 70Ε· Συρακοσία τρ., παροιμ. ἐπὶ πολυτελοῦς διαίτης, τὸ τοῦ 'Ορατίου Siculae dapes, 'Αριστοφάν. 'Αποσπ. 3, Πλάτ. Πολ. 404D· αἱ δεύτεραι τρ., Λατιν. mensae secundae, ἡ δευτέρα σειρὰ τῶν ἐδεσμάτων, τὸ «δεύτερον πιάτο», Πλούτ. 2. 133Ε, 'Αθήν. 639Β κἑξ.· πρβλ. **τράγημα**.

II. τράπεζα ἀργυραμοιβοῦ, χρηματιστοῦ ἢ τραπεζίτου, τράπεζα, ὡς καὶ νῦν, Λατ. mensa argentaria, mensa nummularii, Λυσί. 114. 37· ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν Πλάτ. 'Απολ. 17C, κλπ.· ἡ ἐργασία ἡ τῆς τραπέζης, ἡ τραπεζικὴ ἐργασία, Δημ. 946. 2· ἡ ἐγγύη ἡ ἐπὶ τὴν τρ., ἐγγύησις ἀσφάλεια δεδομένη εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ αὐτ. 895, 16· τὸ ἐπὶ τρ. χρέος ὁ αὐτ. 900. 14· οἱ ἐπὶ ταῖς τραπέζαις, οἱ τραπεζῖται, 'Ισοκρ. 358Β· τράπεζαν κατασκευάζεσθαι, ἱδρύειν τράπεζαν, 'Ισαίου 'Αποσπ. 2. 3· ἀνασκευάζω τρ., διαλύω τράπεζαν, ἴδε **ἀνασκευάζω** 4· πρβλ. **τραπεζίτης**. **III**. πᾶσα τραπεζοειδὴς ἢ ἐπίπεδος ἐπιφάνεια, ἐφ' ἧς κεῖταί τι, οἷον, **1)** τὸ ἐν τῷ πλοίῳ ἐγκάρσιον ξύλον ἐν ᾧ ἐτίθετο καὶ ἑστερεοῦτο ὁ ἱστός, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ο. 729. **2)** εἶδος βήματος ἐφ' οὗ δοῦλοι ἐξετίθεντο εἰς πώλησιν, ἵνα ὦσι περίοπτοι, «ἐφ' ὃ δὲ ἀναβαίνοντες οἱ δοῦλοι πιπράσκονται τοῦτο τράπεζαν 'Αριστοφάνης καλεῖ» Πολυδ. Ζ', 11. **3)** πινακὶς πρὸς ἔκτυπον κοσμηματικὴν ἐργασίαν (τορείαν) ἢ πρὸς ἐπιγραφάς, Λατ. tabula, τρ. χαλκῆ Χρημ. παρὰ Δημ. 531. 21, πρβλ. Παυσ. 8. 31. 3. **4)** τετράγωνος ἐπιτάφιος λίθος, Πλούτ. 2. 838C· mensa παρὰ τῷ Cic. Legg. 2. 26. **5)** ἡ κάτω μυλόπετρα, Πολυδ. Η', 19. **6)** μέρος καταπέλτου, Ἥρων Βελοπ. 135. **7)** μέρος τοῦ ἤπατος, Νικ. Θηρ. 560, ἔνθα ἴδε Schneid. **8)** «τῶν ὠμοπλατῶν· ὧν τὰ περὶ τῷ νώτῳ πλατυνόμενα τράπεζαι καλοῦνται» Πολυδ. Β', 177. **9)** ἡ ἐπιφάνεια τῶν γομφίων ὀδόντων, τῶν μέν τοι μυλῶν τὸ μὲν πρὸς τῇ σαρκὶ βωμίσκον καλοῦσι, τὸ δὲ λεαῖνον τὰ σιτία τραπέζας αὐτόθι 93. ('Η λέξις πιθανῶς ἔχει συντμηθῇ ἐκ τοῦ **τετράπεζα**· ὅθεν καὶ ἡ ἐρώτησις, καὶ πόθεν ἐγὼ τρίπουν τράπεζαν λήψομαι; ὡς εἰ τοῦτο ἦν ἄτοπον, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 447, πρβλ. Κρατῖν. ἐν 'Αδήλ. 9).

τραπεζεύς, έως, ὁ, ὁ παρὰ τράπεζαν ἢ ὁ εἰς τράπεζαν ἀνήκων, παρ' 'Ομ. ἀείποτε, κύνες τραπεζῆες, τρεφόμενοι ἐκ τῆς τραπέζης τοῦ κυρίου αὐτῶν, Δ. Χ. 69, Ψ. 173, 'Οδ. Ρ. 309· — τραπεζῆται παρ' 'Ιδύκ. 40· τραπεζήεντες ἐν 'Οππ. Κυνηγ. 1. 473. **II**. παράσιτος, Πλούτ. 2. 50C· "Αιδου τρ. 'Αρισ ίας παρ' 'Αθην. 686Α.

τραπεζήϊες, εσσα, εν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τράπεζαν, κύμβος Νικ. Θηρ. 526.

τραπεζία, ἡ, ἀμφιθ. γραφ. ἀντὶ **τραπεζιτεία**, Θεοφρ. περὶ Φυσ. 'Ιστ. 3. 10, 1.

τραπέζιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τράπεζα**, μικρὰ τράπεζα, Φύλαρχ. παρ' 'Αθην. 142D· τὸ τραπέζιον ἀργυραμοιβοῦ, Λυσί. 'Αποσπάσ. 28. **II**. γεωμετρικὸν σχῆμα ἔχον τέσσαρας ἀνίσους πλευράς, 'Αριστ. Προβλ. 15. 4, 1, πρβλ. Διον. 'Αλ. 175, Στράβ. 130.

τραπεζίτεια, ἡ, τὸ ἐπάγγελμα, τὸ ἔργον τραπεζίτου, Συλλ. 'Επιγρ. (προσθῆκ.) 3641b. 14 κἑξ. — "Ιδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 131.

τραπεζῑτεύω, ἀσχολοῦμαι εἰς τραπεζιτικὰς ἐργασίας, Δημ. 935. 15, πρβλ. 1111. 10. — "Ιδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 131.

τραπεζίτης, [ῑ], **ου**, ὁ, (**τράπεζα** II) ὁ ἔχων ἐν τῇ ἀγορᾷ χρηματιστικὴν τράπεζαν, τραπεζίτης, καλλυβιστὴς ἢ δανειστής, ἀνὴκε δὲ οὗτος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν ἄξιν τῶν ἀπελευθέρων, Λατ. argentarius, nummularius, Λυσίου 'Αποσπ. 2. 2, Δημ. 1186. 7, 'Αντιφάνης ἐν «Μισοπονήρῳ» 1. 11, πρβλ. **ἀνασκευάζω** 4. **2)** ἐνιαχοῦ οἱ τραπεζῖται ἦσαν δημόσιοι ἄρχοντες, Συλλ. 'Επιγρ. 203, 206., 3599. 12., 3600, κ. ἀλλ.

τραπεζῑτικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τραπεζίτην· ἐπιγραφὴ λόγου τινὸς τοῦ 'Ισοκρ.

τραπεζο-ειδής, ές, ὁ ἔχων σχῆμα τράπεζης, Στράβ. 682, Πλούτ. 2. 895D.

τραπεζο-κόμος, ὁ, ὁ στρώνων τὴν τράπεζαν ἢ ὑπηρετῶν παρὰ τὴν τράπεζαν, κοινῶς «τραπεζιέρης», Θεόπομπ. παρὰ Λογγίνῳ 43. 4, Διογ. Λ. 9. 80, Πλούτ. 2. 616Α, κλπ., πρβλ. 'Αθήν. 710Ε.

τραπεζο-κόρος, ον, (ἐκ τοῦ **κορέννυμι**) ὁ κορεννύμενος ἐκ τῆς τραπέζης ἑτέρου, ἢ (ἐκ τοῦ **κορέω**) ὁ παρώνων, καθαρίζων τὴν τράπεζαν, ἐπίθετον τῶν παρασίτων, Ψευδοφωκυλ. 91.

τραπεζο-λοιχός, όν, ὁ λείχων τὴν τράπεζαν, παράσιτος, Σουΐδ.· οὕτω, **Τραπεζολείχων, οντος**, ὡς κύριον ὄνομα, 'Αλκίφρ. 3, 45.

τραπεζοποιέω, παρατίθω τράπεζαν μετ' ἐδεσμάτων, Δίφιλος ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 3.

τραπεζοποιία, ἡ, τὸ ποιεῖν, κατασκευάζειν τραπέζας, πολλὰ δὲ καὶ τῇ ποικιλίᾳ τῶν θοίνων οὐκ ἔστι χείρω πρὸς τὰς τραπεζοποιΐας Στράβ. 202.

τραπεζο-ποιός, ὁ, ὡς τὸ **τραπεζοκόμος**, δοῦλος, ὁ ἐπιμελητὴς τῶν τραπεζῶν καὶ τῆς ἄλλης εὐκοσμίας, ὁ παρασκευάζων τὴν τράπεζαν διὰ συμπόσια κτλ., Λατ. structor, 'Αντιφάνης ἐν «Μετοίκῳ» 1, Φιλήμων ἐν «Παρεισιόντι» 2, πρβλ. 'Αθήν. 170D, κἑξ. — Καθ' Ἡσύχ.: «τραπεζοποιός· οὐχ ὁ μάγειρος· ἀλλ' ὁ τῆς πάσης περὶ τὰ συμπόσια παρασκευῆς ἐπιμελούμενος».

τραπεζο-ρήτωρ, ορος, ὁ, ὁ ῥητορεύων κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου, 'Αθήν. 22Ε.

τραπεζώτης, ητος, ὁ, ἡ ἀφῃρημένη ἔννοια τῆς τραπέζης, Πλάτ. παρὰ Διογ. Λ. 6. 53.

τραπεζωτύπια καταλλακτικά, τόποι ἔνθα τράπεζαι ἀργυραμοιβῶν, Θ. Βαλσ.

τραπεζοφόρος, ὁ φέρων τράπεζαν· **1) τραπεζοφόρος**, ὁ, δοῦλος φέρων τράπεζαν, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 175. **2) τραπεζοφόρος**, ἡ, ἱέρεια τις τῆς Παλλάδος ἐν 'Αθήναις, Λυκοῦργ. παρ' 'Αρποκρ. ἐν λέξ., πρβλ. Α. Β. 307. **3) τραπεζοφόρον**, τό, τράπεζα «ἐφ' ἧς τὰ ἐκπώματα κατάκειται» Πολυδ. Ι', 96, 'Αρτεμίδ. 1. 76, πρβλ. Cic. Fam. 7. 23.

τραπεζόω, ἑτοιμάζω τράπεζαν, τραπεζοῦν θεοῖς 'Ιουλιαν. 176D. **II**. Παθ., τίθεμαι ἐπὶ τραπέζης, ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ, ἀπύθμενος ἐπὶ τῆς τραπέζης κύλιξ οὐ τίθεται, Σοφ. 'Αποσπ. 541.

τραπεζῶ, ἡ, = **τραπεζοφόρος** 2, «τραπεζῶ· ἱέρειά τις 'Αθήνησιν» Ἡσύχ. (κοινῶς **τραπεζῶν**).

τραπεζώδης, ες, = **τραπεζοειδής**, Στράβ. 811, Νικ. Χαν. ἐν Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλ. τ. 6, σ. 407· λέφος Διόδ. 3, 45, κλπ.

τραπέζωμα, τό, ἐν τῷ πληθ. **τραπεζώματα**, τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης τιθέμενα σκεύη (πρβλ. **ἐπιτραπ-**), Εὐστ. 1402. 19.

τραπέζωσις, ἡ, ἐπὶ τραπέζης τιθέναι τι, παράθεσις τροφῆς ἐπὶ τῆς τραπέζης, Πλουτ. 'Ηθικ. τ. 5, σ. 530 Wyttenb., διὰ τυπικῆς τραπεζώσεως Διον. 'Αρεοπ. 'Επιστ. 9. 1, σ. 797· «τραπέζωσίν φησι τὰ ἐν τῇ θείᾳ τραπέζῃ διὰ τοῦ ἁγίου ἄρτου καὶ τοῦ ποτηρίου τῆς εὐλογίας τελούμενα μυστήρια» Μάξιμος εἰς Διον. 'Αρεοπ. ἔνθ' ἀνωτ. σ. 325.

τράπεἰομεν, ἴδε **τέρπω** II. 2.

τραπελίζομαι, = **τροπαλίζομαι**, «τραπελιζόμενος· συνεχῶς ἀναστρεφόμενος» Ἡσύχ.

τραπελός, ή, όν, ὁ εὐκόλως στρεφόμενος, μόνον ἐν συνθέσει, ἀ-, δυσ-, ἐκ-, εὐ-, παλιν-, φιλευ-**τράπελος**.

τραπ-έμπαλιν, 'Επίρρ., «ἐπ' ἀριστερᾷ· ὑπεναντίως· οὕτως Φερεκράτης ('Αδήλ. 56)» Φώτ.— Καθ' Ἡσύχ.: «τραπέμπαλιν· ἐνηλλαγμένως, ἢ παρηλλαγμένως».

τράπεσδα, Δωρ. ἀντὶ **τράπεζα**, 'Αλκμὰν 61.

τραπέω, ποιῶ σταφυλάς, ληνοπατῶ, ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγόωσιν, ἄλλας δὲ τραπέουσι 'Οδ. Η. 125, Ἡσ. 'Ασπὶς Ἡρ. 201, 'Ανάνιος παρ' 'Αθην. 282Β ('Ο Κούρτ. σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὸ **τρέπω**· πρβλ. **τραπητής, τροπήιον**, Λατ. trapes, trapetum).

τράπηναι, ἴδε **τρέπω**.

τράπηξ, ἴδε **τράφηξ**.— Καθ' Ἡσύχ.: «τράπηκι· δύρατι».

τραπητέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **τρέπω** (πρβλ. ἀόρ. **τραπέσθαι**) μετὰ παθητ. σημασίας, πρέπει τις νὰ τραπῇ, ὁποτέραν τραπητέον λοιπὸν Ρητόρων Διδάσκ. 8· ἴδε Cobet V. LL. 80.

τραπητής, οῦ, ὁ, (τραπέω) ὁ ποιῶν σταφυλάς, «πατητὴς· οἱ τραπηταί» Ἡσύχ.

τραπητός, ὁ, «ὁ οἶνος» Ἡσύχ., «τροπέοντο· ἐπάτουν· ἀπὸ τούτου καὶ οἶνος λέγεται τραπητὸς» ὁ αὐτ.— Ἴσως ὁ νέος οἶνος.

τραποῦς, ή, = **τράπεζα**, «καιρὸς ἦν μοι ἄριστου· καὶ τραποῦς πτωχικῶς μέν, ἑξηρτύετο δέ» Εὐστ. Πανημάτ. 323, 1.

τράπω, Ἰων. ἀντὶ **τρέπω**, Ἡρόδ.

τραρὸν (Δωρ.)· «ταχύ» Ἡσύχ.

τρασιά, ἡ, (ταρσὸς) ταρσός, ἤτοι πλέγμα ἐκ καλάμων ἐφ' οὗ ἐξήραινον τὰ σῦκα, ἢ ἁπλῶς ὁ τόπος ἔνθα τὰ σῦκα ξηραίνονται, 'Αριστοφ. Νεφ. 50, Εὔπολις ἐν 'Αδήλ. 135, Αἰλ. περὶ Ζ. 3. 10· ταρσιὰ παρὰ Σιμωνίδ. 'Ιαμβογρ. 35, «τρασιά· ἡ τῶν σύκων φύτρα, παρὰ τὸ τερσαίνειν, ἤγουν τόπος ἔνθα ξηραίνουσιν αὐτά»

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἡσύχ., **τερσιὰ παρ' Ἰουλιανῷ.** **6)** «τὸ ἄθροισμα τῶν σύκων» Πολυδ. Ζ', 144. **2)** = **ἄλως**, ἁλώνιον, Σοφ. Ἀποσπ. 123· ὡσαύτως τύπος ἢ πλέγμα καλαμῶν πρὸς ξήρανσιν τυρῶν ἢ πλίνθων, Σουΐδ., Γρηγ. Κορίνθου σ. 514.

τραυλίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**. (τραυλὸς) ὡς καὶ νῦν τραυλίζω, «στηθίζω», Λατ. balbutire, ὡς ὁ Ἀλκιβιάδης ὅστις προέφερε τὸ ρ ὡς λ, εἶτ' Ἀλκιβιάδης εἶπε πρός με τραυλίσας, ὅλᾳς, Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει Ἀριστοφ. Σφ. 44 κἑξ.· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κλασαυχενεύεταί τε καὶ τραυλίζεται Ἀρχιππος ἐν Ἀδήλ. 3· ψελλίζονται καὶ τραυλίζουσι· τοῦτο δ' ἐστὶν ἐνδεια τῶν γραμμάτων Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 17, 3· ἐπὶ παιδίων, Ἀριστοφ. Νερ. 862. 1381, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 17.— Κατὰ Γαλην. τ. 9, σ. 268: «ὥσπερ τὸ ψελλίζεσθαι τῆς διαλέκτου πάθος ἐστίν, οὐ τῆς φωνῆς, οὕτω καὶ τὸ τραυλίζειν, μὴ δυναμένης τῆς γλώσσης ἀκριβῶς ἑκείνας διαρθροῦν τὰς φωνάς, ὅσαι διὰ τοῦ τ καὶ τοῦ ρ λέγονται, .. ὅσαι τε ἄλλαι παραπλήσιαι».

τραυλισμός, ὁ, τὸ τραυλίζειν, «ὀνοματοπεποίηται ἡ λέξις ἀπό τινος ποιοῦ φόρου» Ἐρωτιαν σ. 366. Πλούτ. 2. 53D.

τραυλός, ἡ, όν, ὁ κακῶς προφέρων γράμμα τι, κυρίως ὁ προφέρων τὸ ρ ὡς λ, ψευδὸς, «στηθόδους», Λατιν. balbus, Ἱππ. Ἀφ. 1257, Καλλίας ἐν Ἀδήλ. 3, κλπ.· μάλιστα ἐπὶ παιδίων, παῖς ἰσχνόφωνος καὶ τρ. Ἡρόδ. 4. 155, πρβλ. Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 21, Προβλ. 11. 30, 2, πρβλ. **τραυλίζω, ψελλός.** **II**, ἐπὶ τῆς χελιδόνος, τραυλὰ μινυρομένα, Πανδιονὶ παρθένε .. χελιδὼν Ἀνθ. Παλατ. 9. 70· τραυλὲ χελιδὼν Ἀνθ. Πλαν. 141. (Πιθανῶς κατ' ὀνοματοπ.· πρβλ. τὸ Ἀγγλ. trawl).

τραυλότης, ητος, ἡ, τὸ τραυλίζειν, Ἀριστ. Προβλ. 11. 30, 2, Πλουτ. Ἀλκιβ. 1· γέλωτα ἐκ τῆς τραυλότητος τῆς φωνῆς παρέχειν Ἱρίσκ. Ἱστ. σ. 225, 2 ἐκδ. Βόννης.

τραυλό-φωνος, ον, ὁ ἔχων φωνὴν τραυλίζουσαν, παρ' Ἡσυχ.

τραυλόω, = **τραυλίζω**, ταῖς λαλιαῖς τετραυλωμένους Γαλην. τ. 19, σ. 564, 16.

τραύλωσις, εως, = **τραυλότης**, διότι μαλακωτέρα τε καὶ ὑγροτέρα τὴν κρᾶσιν ἡ τραύλωσις γίνεται Γαλην. τ. 18, μέρος 1, σ. 51, 13 (τ. 9, σ. 268Ch.).

τραῦμα, τό, Ἰων. **τρῶμα** (ἴδε Δινδ. Διάλ. Ἡροδ. σ. xxxvii), Δωρικ. ὁμοίως **τρῶμα**, Θεόκρ. 21. 50· (τείρω)· — τραῦμα, πληγή, ἀποθνήσκειν ἀπὸ τῶν τραυμάτων Ἡρόδ. 2. 63· ἐκ τοῦ τρ. τελευτᾶν ὁ αὐτ. 3. 29· τραυμάτων τυγχάνειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 866· πολλὰ τραύματ' ἐν στέρνοις λαβὼν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 299· τραῦμα λαβεῖν ὑπό τινος Δημ. 314. 18· τρ. ἔχειν Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 20· ὑπό τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 41, 1· φέρειν, ποιεῖν Εὐρ. Ὀρ. 1487, Θεόκρ. 19. 6· λαβεῖν καὶ δοῦναι Πλουτ. Πύρρ. 7· τυπτέσθω ἄνευ τραυμάτων Πλάτ. Νόμ. 845C· μύειν τραῦμα Ἀριστ. Ἀποσπ. 159. **II** ἐπὶ πραγμάτων, βλάβη· αἴσιον ἐπὶ πλοίων, Ἡρόδ. 6. 16, Πολύβ. 16. 4, 12. **III**, ἐν πολέμῳ, βαρὺ τραῦμα, ἥττα, Ἡρόδ. 1. 18., 4. 160· τὸ ἐν Μαραθῶνι τρ. γενόμενον ὁ αὐτ. 5. 132· τὸ τρ. τὸ Λακωνικὸν ὁ αὐτ. 8. 66. **IV**, ἡ τραύματος γροφή, καταγγελία ἐπὶ τραύματι (μὲ πρόθεσιν ἀνθρωποκτονίας) Αἰσχίν. 40. 27, πρβλ. 84. 21, Λυσί. 100. 2.

τραυματία, ἡ, = **τραῦμα**, Θεοφάν. 541. 557· τύπος **τραυματεία**, ἐν Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. σ. 183 ἐν τέλει.

τραυματίας, ου, ὁ, Ἰων. **τρωμ-**, ἄνθρωπος τετραυματισμένος, Δινδ. Ἀποσπ. 244· οἱ τραυματίαι, οἱ τετραυματισμένοι, πληγωμένοι ἐν στρατεύματι, Ἡρόδ. 3. 79, Θουκ. 7. 75., 8. 27· ὁ τρ. Ὀδυσσεύς, ὄνομα δράματος, ἴσως τοῦ Σοφ., Ἀριστ. Ποιητ. 14 13.

τραυματάω, εἶμαι τετραυματισμένος, Γενέσ. 101, 8, κλπ.

τραυματίζω, Ἰων. **τρωμ-**· πρκμ. **τετραυμάτικα**. Ψήφ. παρὰ Δημ. 276. 6· παθ. **-ισμαι**, ἴδε κατωτ.· παθ. ἀόρ. **ἐτραυματίσθην** Εὐρ. Ἀποσπ. 700. Τραυματίζω, πληγώνω, Ἡρόδ. 1. 59, κ. ἀλλ., Εὐρ. Βάκχ. 763, Θουκ. 4. 35, κλπ.— Παθ., Ἡρόδ. 9. 61, κ. ἀλλ.· τετραυματισμένον γὰρ ὡς κύων νεβρὸν .. ἐκμαστεύομεν Αἰσχύλ. Εὐμ. 246· τραυματισθεὶς πολλὰ Θουκ. 4. 12.

τραυματικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τραύματα, ἀντίδοτος, ῥίζα Διοσκ. 1. 130, κλπ.· τὰ τραυματικὰ (ἐξυπακ. φάρμακα) ὁ αὐτ. 1. 97.

τραυμάτιον, Ἰων. **τρωμ-**, τό, ὑποκορ. τοῦ **τραῦμα**, μικρὸν τραῦμα ἢ μικρὰ βλάβη, Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ γ' 1082, κλπ.

τραυματισμός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, περὶ τραυματισμοῦ ἄρθρων, οὕτως ἐπεγράφετο ἓν ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ ἰατροῦ Ρούφου, Εὐδοκ. Μακ. Ἰω ιὰ 371, Σουΐδ. ἐν λέξ. **Ρούφος.**

τραυματο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τραύματα, πρὸξενῶν πληγάς, Γλωσσ.

τραύξανα, τά, «τὰ ἀπὸ τῆς φάτνης ἀποπίπτοντα τῶν ἵππων, ἢ τῶν βοῶν ἢ τῶν ἄλλων κτηνῶν λείψανα· σημαίνει δὲ καὶ τὰ ἀκανθώδη καὶ ξηρὰ ξύλα· οὕτως Φερεκράτης (ἐν Ἀδήλ. 57)» Φώτ. — Καθ' Ἡσύχ.: «τραύσανον, ξηρὸν πᾶν ἢ φρύγανον». — Πρβλ. **τρώξανον.**

τραφᾶλις ἢ **τράφαλλις**, καὶ **τραφᾶλός**, ἴδε **τροφαλίς.**

τράφαλλος· «χλωρὸς τυρός· οἱ δὲ τραφαλλίδα» Ἡσύχ.

τράφεν, Αἰολ. καὶ Ἐπικ. γ' πληθ. ἀορ. β' παθ. τοῦ **τρέφω**, μερόπων ἀνθρώπων .. , οἳ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἠδ' ἐγένοντο Ἰλ. Δ. 251. **II**, Δωρ. ἀπαρ. τοῦ **τρέφω**, Κρονίδᾳ δὲ τράφεν Χείρωνι δῶκαν Πινδ. Π. 4. 205.

τραφερός, ά, όν, (τρέφω) κυρίως, καλῶς τεθραμμένος, παχύς, οἱ τραφεροί, οἱ παχεῖς, ὁπλ. οἱ ἰχθύες, καὶ τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο Θεόκρ. 21. 44. **2)** ἐνεργ., ὁ τρέφων, παχύνων, φῦλα κολοιῶν ἐκνομοῦ ἐρχόμενα τραφεροῦ ἐπὶ ὄψιον αὐλιν Ἄρατ. 1027. **II**, ὁ Ὁμηρ. ποιεῖται χρῆσιν τοῦ θηλ. **τραφερὴ** (ἐξυπακ. τοῦ γῆ), ἡ, ὡς οὐσιαστ., ἡ γῆ, ἡ ξηρά, ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρὴν (τὸ τοῦ Μίλτωνος 'over mo.st and dry', Par. L. 3. 652), Ἰσ. Ξ. 308, Ὀδ. Υ. 98, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 43.—παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς ὡς ἐπίθ., **τραφερὴ ἄρουρα** Ὀππ. Ἁλ. 1. 204· κέλευθος ὑγρὴ καὶ τρ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 545· ἤθεα τραφερά, ἐκτάσεις ξηρᾶς γῆς, Ὀππ. Ἁλ. 5. 334. (Ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας παράγεται ἐκ τοῦ **τρέφω** Ι, πήγνυμι, πήζω). — Καθ' Ἡσύχ.: «τραφερήν· ξηράν· τὸ γὰρ πῆξαι θρέψαι λέγουσιν», καὶ «τραφερόν· πηκτόν, τρόφιμον. λευκόν. ξηρόν. πεπηγμένον».

τράφηξ, ηκος, ὁ, = τῷ Λατ. trabs, δοκός, σανίς, ἢ τεμάχιον ξύλου, **1)** = **χάραξ**, «παλοῦκι», Λυκόφρ. 641 (ἔνθα ἴδε Σχόλ.), Ἀρχ. Μαθ. **2)** δόρυ, τράφηκι φοινίῳ, «δόρατι, ξίφει» (Τζέτζ.), Λυκόφρ. 1001. **3)** πλατεῖα σανὶς ἔνθα τοὺς νεοζύμους ἄρτους τιθέασι, «κυρίως ἡ ὑπόπλατυς σανίς, ἐν ᾗ τοὺς ἄρτους πρὸς τοὺς κλιβάνους ἀπάγουσι» (εἶδος πινακωτῆς) Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 641· «τὸ ξύλον ἔνθα τιθέασι τὸν ἄρτον» Ἐτυμολ. Μέγ. 744, 36. **4)** «τὸ τῆς νεὼς χεῖλος, ἐφ' οὗ οἱ σκαλμοὶ τίθενται» Ἐτυμολ. Μέγ. 764, 35, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ.· — **τράφηξ** φαίνεται ὁ ἀληθὴς τύπος· ἀλλ' ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις τοῦ Ἡσυχ. ὑπάρχουσιν οἱ τύποι **τράπηξ, τρύπηξ, τροφῆς.**

τράφος, μεταγεν. τύπος τοῦ **τάφρος**, Ἰούλ. Ἀφρικ. ἐν Ἀρχ. Μαθ. 314, Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 130.

τράφω, Δωρ. ἀντὶ **τρέφω**, ἀπαρ. **τράφειν** Πινδ. Ι. 8 (7) 87, **τράφεν** Μεγαρεὺς ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 788 (ὡσαύτως **τραφέμεν** Ἡσ. Θ. 480)· μετοχ. **τράφοισα** Πινδ. Π. 2, 84· παρατ. **ἔτραφον** Θεόκρ. 3. 16, κλπ.

τραχηλᾶς, ᾶ, ὁ, ἐκλατινισθὲν trachala, ἐπώνυμον Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου ἕνεκα τοῦ παχέος αὐτοῦ τραχήλου, «εὐρύτερος τοὺς ὦ, ους, καὶ παχὺς τὸν αὐχένα, ὅθεν καὶ τραχηλᾶν αὐτὸν ἐπωνόμαζον» Κεδρηνὸς σ. 269. Ἀλλ' ὁ Sext. Aurel. Victor Epitom. 4, 8 ἑρμηνεύει αὐτὸ διὰ τοῦ irrisor, σκώπτης, χλευαστής,— δηλ. κατὰ τοὺς Φυσιογνωμονικοὺς συγγραφεῖς τοιοῦτος εἶναι ὁ χαρακτὴρ τῶν εὐρώστων ἀνθρώπων.

τραχεινός, ή, όν, = **τραχύς**, Κεδρ. Ι, 731.

τραχεόστρακος ὁ κτεὶς καὶ ῥοδῶτός, ἔχων τραχὺ ὄστρακον, Εὐστ. εἰς Ὀδ. Σ. 1485, 39.

τραχέως, Ἐπίρρ. τοῦ **τραχύς**, ὃ ἴδε.

τραχηλ-άγχην, (τράχηλος ἄγχω) Ἐπίρρ., διὰ τοῦ τραχήλου, τραχηλάγχην ἐπιλαβόμενον ἔλκειν αὐτὸν εἰς τὸν Ἅιδην Εὐνάπ. ἐν Βίῳ Σοφιστῶν 64 (113).

τραχηλέα, ἡ, ἡ νῦν λεγομένη «τραχηλιά», Νικήτ. Χρον. 284A.

τραχήλια, τά, (τράχηλος) τεμάχια κρεάτων καὶ χόνδρων περὶ τὸν τράχηλον, τὰ ὁποῖα ἀπερρίπτοντο μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἀχρήστων μερῶν, Ἀριστοφ. Σφ. 968· «τὰ κεφάλαια τῶν ἰχθύων ὡς ἀκανθώδη, καὶ Φερεκράτης ἐν Ἐπιστολῇ (ἔνθ' ἀναγνωστέον ἐν Ἐπιλήσμονι) ὅστις παρέθηκε κράνια ἢ τραχήλια» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 968 (Φερεκράτ. ἐν «Ἐπιλήσμονι» 5)· βόεια τρ. Ἱππ. 1227B.

τραχηλιάζω, = **τραχηλιάω**, ἐναντί τινος τραχηλιάζειν Ἰσίδ. Πηλουσ. 1. 368.

τραχηλιαῖος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν τράχηλον, ὁ τοῦ τραχήλου, τὸ μέρος τοῦ τραχήλου, «κόλλοψ τὸ τραχηλιαῖον τοῦ ταύρου σὺν τῇ ὑπὸ τὴν φορίνην, ἤγουν ὑπὸ τὸ δέρμα πιμελῇ» Εὐστ. 1915. 13· τὸ τραχηλιαῖον τοῦ βοὸς Ἡσύχ. ἐν λ. **κόλλαπες**· πιθ. διορθωτέον οὕτως ἀντὶ **τραχηλιμαῖος** παρὰ Στράβ. 127, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 558.

τραχηλιαστής, ὁ, ὁ τραχηλιῶν, δοῦλος τραχηλιαστὴς καὶ ἀναίσχυντος Θεόδωρ. Ραθηνοῦ σελ. 234, Θεοφύλ. Βουλγαρ. σ. 3, σελ. 642Δ.

τραχηλιάω, ἐπαίρω, ὑψῶ τὸν τράχηλον ὑπερηφάνως, ὑψαυχενῶ, ὡς Ἵππος· μεταφ., ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι, Ἐβδ. (Ἰὼβ ΙΕ', 25), Γρηγόρ. Ναζ. ΙΙΙ, 437, Ἰσίδ. 392, Εὐσ. Ἀλεξ. 428, κλπ.

τραχηλίζω, μέλλ. **-ίσω**, κυρίως ἐπὶ παλαιστῶν, λαμβάνω τινὰ ἐκ τοῦ τραχήλου, ἢ κάμπτω τινὸς τὸν τράχηλον πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ οὕτω καταβάλλω, νικῶ ἐντελῶς, τὸν ταῦρον Θεοσερ Χαρ. 27· τοὺς νεανίσκους Πλουτ. Ἀντών. 33, πρβλ. 2. 521B.

II, Παθ., λαμβάνομαι ἐκ τοῦ τραχήλου, ἡττῶμαι, καταβάλλομαι, Διογ. Κυν. παρὰ Διογ. Λ. 6. 61, Τέλης παρὰ Στοβ. 535. 23· ἀπὸ θεάματος τραχηλιζόμενος καὶ περιαγόμενος Πλούτ. 2. 521C· πολέμῳ Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 6, 2· ταῖς ἐπιθυμίαις Φίλων 2. 127· — ἀπολ., ποιοῦμαι χρῆσιν τοῦ τρόπου τούτου τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παλαίειν, Πλάτ. Ἀντερ. 132C, Θεμίστ. 291B, πρβλ. Ξεν. Λακ. 5, 9, καὶ ἴδε ἐν λ. **τραχηλισμός**. **2)** καταπίπτω κατὰ κεφαλῆς· καὶ ἐπὶ πλοίων, καταβυθίζομαι ὑπὸ θίνης, Στράβ. 268. **3)** κάμπτομαι τὸν τράχηλον πρὸς τὰ ὀπίσω (ὡς θῦμα) ὥστε ὁ λαιμὸς χαίνει ὅταν κοπῇ, Λατ. resupinare· ἐντεῦθεν, τετραχηλισμένα, ἀνεφγμένα, περανερωμένα, Ἐπίστ. πρ. Ἑβρ. δ', 13· πρβλ. Ἡσύχ., «τετραχηλισμένα· πεφανερωμένα».

τραχηλιαῖος, ἴδε ἐν λ. **τραχηλιαῖος**.

τράχηλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τράχηλος**, τὸ κάτω τοῦ δόρατος, σαυρωτήρ, στύραξ, Ἐτυμ. Μέγα 732, 1, ἐν λ. **στύραξ**.

τραχηλισμός, ὁ, τὸ τραχηλίζειν, λαμβάνειν τινὰ ἀπὸ τοῦ τραχήλου, τέχνασμα παλαιστικόν, Λουκ. Λεξίφ. 5, Πλούτ. 2. 527E, Ἀθήν. 14F.

τραχηλιστήρ, ῆρος, ὁ, εἶδος χειρουργικοῦ ἐπιδέσμου, ἁπλοῦς τραχηλιστὴρ Coc·hii Chir. σ. 31, νοζ.

τραχηλιώδης, ες, σκληροτράχηλος, Ἐτυμ. Μέγ. 751, 35, ἐν λ. **τελχίν**, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **τελχινώδης**.

τραχηλιώτης, ὁ, = **τραχηλᾶς**, Ἱππόλ. Αἵρ. 84, 59.

τραχηλο-δεσμάτης, ου, ὁ, (χάριν τοῦ μέτρου ἀντὶ **-σμώτης**), ὁ τὸν τράχηλον δεσμεύων, κλοιοὺς φίλιππ. ἐν Ἀνθολ. Π. 6. 107.

τραχηλο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς τὸν τράχηλον, Ἡσύχ. ἐν λ. **θειράδες**· —συνηρ. **τραχηλώδης**, Σχόλ. εἰς Νικάνδρ. Θηρ. 873.

τραχηλο-κάκη [ᾰ], ἡ, σιδηροῦς περίδεσμος τοῦ τραχήλου, κλοιός, Νικήτ. Χρον. 21, 6, πρβλ. **ποδοκάκη**.

τραχηλο-κοπέω, τὸν τράχηλον ἀποκόπτω, ἀποτέμνω, κατατομῶ, ἀποκεφαλίζω, Πλούτ. 2. 308D. — Παθ., Ἄρρ. Ἐπίκτ. 1. 1, 18., 2, 16, κλπ.

τραχηλοκοπία, ἡ, ἡ ἀποκοπὴ τοῦ τραχήλου, κατατομία, Γλωσσ.

τράχηλος [ᾰ], ὁ· ἑτεροκλ. πληθ. **τράχηλα** Καλλ. Ἀποσπ. 98· ἀλλὰ τὸ οὐδ. ἑνικ. μόνον παρὰ τοῖς γραμμ.· (ἴδε ἐν τέλ.)· — ὁ τράχηλος, ὁ λαιμός, Ἡρόδ. 2. 40, Ἱππ. Ἀφ. 1250, Εὐρ., κλπ.· διακρίνεται ἀπὸ τοῦ **αὐχένος** ὑπὸ Πλάτ. Φαῖδρ. 253E· (**τράχηλος** εἶναι κατὰ τὸ Γεωπ. 19. 2, 3, ὁ αὐχὴν μετὰ τοῦ λαιμοῦ, δηλ. τό τε ὄπισθεν καὶ τὸ πρόσθεν μέρος τοῦ λαιμοῦ, **αὐχὴν** δὲ μόνον τὸ κατὰ τοὺς σπονδύλους μέρος)· τρ. θερίζειν, σώματος χωρὶς τεμεῖν Εὐρ. Ἱκέτ. 716, Βάκχ. 241· ἀποτέμνειν, ἀποκόπτειν Πλούτ., κλπ.· βρόχον δ' ἐμβαλλε τραχήλῳ Θεόκρ. 23. 51· λυγρὸν δὲ πήξημ' ἐς τράχηλον ὑψόθεν πεσὼν ἀνοίκτως πνεῦμ' ἀπορρήξεις σέθεν Εὐρ. Τρῳ. 755· ἐπὶ τρ. ὠθεῖν τινα Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 1, Ἐπὶ Μισθῷ Συνόντ. 39· οὕτω, εἰς τρ. Πολυδ. Β', 135· — παροιμ., ἐν βρόχῳ τὸν τρ. ἔχων ἐνομοθέτει, «μὲ τὸ σχοινίον εἰς τὸν λαιμόν», Δημ. 744. 7. **2)** ὁ αὐχὴν μετὰ τοῦ λαιμοῦ τῶν ζώων, μάλιστα τοῦ ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 1. 8· τοῦ λαγοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 5, 30· τῆς καμήλου, Πλούτ. 2. 1125B· — ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ ὡς μερίδος φαγητοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Δημητρ. 11. **II.** ἐπὶ πραγμάτων ὁμοίων πρὸς τὸν τράχηλον, οἷον ὁ τράχηλος τοῦ κογχυλίου τῆς πορφύρας, Εὔδουλ. ἐν «Μυσοῖς» 1, Ποσειδίππ. ἐν «Λοκρίσιν» 1, πρβλ. Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστορ. 5. 15, 10, Ἀθήν. 87F· δὲν εἶναι δὲ φανερὸν τί μέρος τοῦ καράβου εἶναι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 9. **2)** ὁ λαιμὸς σικύας, «ἀγγουριοῦ», Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστορ. 9. 14, 2· τρ. κύστεως, μήτρας Πολυδ. Β', 171, 222· ἴσως οὕτω καὶ ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 28, 3. **3)** τὸ μεσαῖον μέρος ἱστοῦ, Ἀσκληπ. παρ' Ἀθην. 474F. ('Ο Κούρτ. δοξάζει ὅτι **τράχ-ηλος** δυνατὸν νὰ παράγηται ἐκ τοῦ **τρέχ-ω**, ὡς ἐκ τῶν ταχειῶν αὐτοῦ κινήσεων, καὶ ὅτι πιθανῶς εἶναι συγγεν. τῷ Λα·terg·um).

τραχηλό-σιμος, ον, ὁ βραχὺν τὸν τράχηλον ἔχων, ὡς ὁ ταῦρος, «κοντολαίμης», ἐν τοῖς Α. Β. 65.

τραχηλώδης, ες, = **τραχηλοειδής**, ὅμοιος τραχήλῳ, θειράδες Σχόλ. εἰς Νικάνδρ. Θηρ. 873.

Τραχίς, Ἰωνικ. **Τρηχίς**, ῖνος, ἡ, ἀρχαία πόλις τῆς Θεσσαλίας, ὀνομασθεῖσα οὕτως ἐκ τῆς τραχείας ἢ ὀρεινῆς ἐπιφανείας τῆς περιεχούσης χώρας, οἵ τε Τρηχῖν' ἐνέμοντο Ἰλ. Β. 682, κλπ., ὡσαύτως **Τραχίν**, Στράβ. 428· — ἐπίθ. **Τραχίνιος** [ῐ], **α, ον**, Ἰωνικ. **Τρηχ-**, Ἡρόδ., κλπ.· ὡσαύτως **ος, ον**, Θεόκρ. 24. 82· θηλ. **Τραχινίς, ίδος**, Παυσ. 10. 22, 1· — οἱ Τραχίνιοι, οἱ κάτοικοι τῆς Τραχῖνος, Ἡρόδ. 7. 175, Θουκ., κλπ.· αἱ Τρ., ὄνομα τραγῳδίας τοῦ Σοφ.· — ἡ Τραχινία, ἡ χώρα τῆς Τραχ., Ἡρόδ., Σοφ., κλπ.· — ἀλλ' ἡ χώρα ἐκαλεῖτο ὁμοίως καὶ **Τραχίς**, Θουκ. 3. 100., 4. 78., 5. 51.

τραχόομαι, = **τραχύνομαι**, Ζωναρ. Χρον. τ. 1, σ. 263D, κλπ.

τρά-χουρος, ἡ **τραχοῦρος**, ὁ, (οὐρά) θαλάσσιός τις ἰχθὺς ἔχων τραχεῖαν οὐράν ὅμοιος πρὸς παλαμύδαν ἢ λακέρδαν, ἴσως «σαυρίδι», Νουμήν. παρ' Ἀθην. 326A, Ὀππ. Ἁλ. 1. 99.—Ἴδε Κοραὴ μακρὰν σημείωσιν εἰς Ξενοκρ. σ. 60 καὶ 61.

τραχύ-βατέω, βαδίζω ἐπὶ τραχέος ἢ πετρώδους, ἐδάφους, Ἱππ. Ἐπίστ. 1283. 52, ἔνθα **τρηχυβατέω**.

τραχύ-βιος, ον, ἐπὶ τοῦ τραχέως βιοῦντος τὸ τραχύβιον τοῦ κατὰ θεὸν βίου Κ. Μανασσ. Χρον. 6416.

τραχύ-δερμος, ον, = τῷ ἑπομ., Ἀριστοτ. παρ' Ἀθηναίῳ 305D, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 340.

τραχύ-δέρμων, ον, ὁ ἔχων τραχὺ δέρμα, ῥίναι [ῥῖναι] τε τραχυδέρμονες Ἐπίχ. παρ' Ἀθην. 286B.

τραχύ-λεκτέω, ὁμιλῶ μετὰ τραχύτητος, μεταχειρίζομαι φράσεις τραχείας, Ῥήτορες (Walz) τ. 3, σ. 580.

τραχύ-λεξία, ἡ, τραχύτης γλώσσης, χρῆσις τραχειῶν φράσεων, Ῥήτορες (Walz) τ. 3, σ. 600.

τραχύ-λογος, ον, (ἢ **τραχυλόγος**), ὡς τὸ **τραχύστομος**, Παλίμωνος Φυσιογν. 1. 6 Sylburg. **ταχύλ-**.

τραχυντικός, ή, όν, ὁ τραχύνων τι, καθιστῶν αὐτὸ τραχύ, Ἀριστ. Πρβλ. 3. 13· μετὰ γεν. Διοσκ. 3. 79.

τραχύνω, Ἰων. **τρηχ-**· πρκμ. **τετράχυκα** (ἀποτ-) Διονύσ. Ἀλιεκ. περὶ Συνθ. 22 — Παθ., ἀόρ. **ἐτραχύνθην** Πλούτ., κλπ.· πρκμ. **τετράχυσμαι** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, ἐν τέλ., Λουκ. Ἁλιεὺς 51· γ' πληθ. **-υνται** Ἀριστ. Πρβλ. 11. 22· ἀπαρ. **-ύνθαι** Πλάτ. Πρωτ. 333E — Μέσ., ἀόρ. **τρηχύνατο** Παῦλ. Σιλ. Ἀμβων 217· (τραχύς)· Ποιῶ τι τραχύ, ἄνισον, ἀνώμαλον, Πλάτ. Τίμ. 65D· μετ' αἰτ., τρ. τὸ κύτος αὐτοῦ 67A· αὖρη τρηχύνει πέλαγος Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 768 — Παθ., γίνομαι τραχύς, Πλάτ. Τίμ. 66C, Πλούτ., κλπ.· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ἀριστ. περὶ Χρωμ. 5· ἐπὶ τῆς φωνῆς, ὁ αὐτ. περὶ Ἀκουστ. 52· τρ. τῇ φωνῇ, ποιοῦμαι χρῆσιν τραχείας φωνῆς, Πλουτ. Τ. Γράκχ. 2. **2)** ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 1045, τράχυνε ἀναπείρεται εἰς τὸ ἀμέσως προηγούμενον τραχύς· γε μέντοι ὄλμος, κάλει αὐτοὺς τραχεῖς ὅσον θέλεις· κάμε τοὺς τραχεῖς, δὲν μοι μέλει, «λέγε πολλάκις, τραχὺς ἔσται ὁ ὄλμος, ἐν ἐλευθερίᾳ τοῦ πολέμου γενόμενος» (Σχόλ.) **3)** μεταφ. ἐν τῷ παθ., τραχύνομαι, γίνομαι τραχύς, ὀργίζομαι, τετραχύνθαι τε καὶ ἀγωνιᾶν Πλάτ. Πρωτ. 333E· πρός τινα Πολύβ. 2. 21, 3, Πλούτ.· κατά τινος Ῥήτορες (Walz) τ. 3, σ. 580· τρ. ὅτι.. Διον. Ἁλικ. π. Θουκ. 43. **4)** τρ. τὰς ἀκοάς, ἠχῶ τραχείαν εἰς τὰ ὦτα, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 22. **II.** παρὰ μεταγεν. ἀμεταβ., ὁ τραχύνων τόπος Διόδ. 1. 32· τὰ τραχύνοντα τοῦ ποταμοῦ Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 20.

τραχυ-όδους, οντος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τραχεῖς ὀδόντας, Ἀπολλωνίου Λεξικ. Ὁμηρ. σ. 383 ἐν λ. **καρχαρόδοντες**.

τραχυ-όστρακος, ον, ὁ ἔχων τραχὺ ὄστρακον, ἔστι δ' ὁ στελὶς τραχυόστρακος Ἀθήν. 88B (ἐκ τοῦ Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 16).

τραχύ-πους, ποδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τραχεῖς πόδας, τραχύπουν ἡ πελιὰς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 13, 3.

τραχυπώγων τράγος, ἔχων τραχὺν πώγωνα, Μ. Φιλῆτ. τ. Α', σ. 373, ἔκδ. Mil.

τραχύς, εῖα, ύ, Ἰων. **τρηχύς**, (ὡς ἀεὶ παρ' Ὅμ., Ἡσ., Ἡροδ.), θηλ. **τρηχέα**, οὐχὶ **τρηχεῖα**, Διονύσ. Διάλ. Ἡραδ. xvii· **τρηχείην** εἶναι πλημμ. τρ. παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. Β. 375, Δωδ. Πιαν. 26· ποιητ. θηλ. **τρηχύς**, Θεόκρ. 25. 256· δυϊκ. παρὰ τοῖς Τραγ. **τραχέε**, Δ. Β. 1195 (πιθ ἐκ τῆς √ΤΡΑΧ, **ταράσσ-ω**, πρκμ. **τέτρηχ-α**). — Ὡς καὶ νῦν, τραχύς, ἀνώμαλος, Λατ. asper, **λίθος, ἀκτή, ἄπαρπος** Ἰλ. Ε. 308, Ὀδ. Ε. 425., Ξ. 1· ὡς ἐπίθ. τῆς Ἰθάκης, Ι. 27., Κ. 417· οὕτω, γῆ λιθώδης καὶ τρηχέα Ἡρόδ. 4. 23· Χερσονήσου τῆς Τρηχείης καλουμένης, ἐπὶ τῆς Κριμαίας, ὁ αὐτ. 4. 99 καὶ συχν. παρ' Ἀττ. ἐπὶ βραχωδῶν χωρῶν, Αἰσχύλ. Πρ 726, Εὐρ. Ἀποσπ. 1068· πρβλ. **Τραχίς**· τὰ τραχέα, τὰ τραχύτατα, Ξεν. Κυν. 4, 10, κτλ.· τρ. καὶ γαλεπὴ ὁδὸς Πλάτ. Πολιτ. 328C — ὡσαύτως, τραχύς, δασύς, τὰ κάτωθεν τρ. καὶ τραγοειδής, ἐπὶ τοῦ Πανός, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 408D, πρβλ. 420K· λάσιον καὶ τρ. [τὸ κέαρ]·, ἔχοντες ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 194K· τρ. σώματα, ἀντίθετ. τῷ λεῖα, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 1· πάν τὸ κάτωθεν τρ. Πλάτ. Κρατ. 408D — ἐπὶ χαλινοῦ, καπτερός, ὀξύς, ἀντίθετ. τῷ λεῖος, Ξεν. Ἱππ. 9. 9, κτλ.· — ἐπὶ τῆς φωνῆς, τραχύς, βραγχώδης, Πλάτ. Τίμ. 67C, κτλ.· μάλιστα ἐπὶ τῆς τῶν παίδων διαγίνηται βραγχώδης καὶ ἀνδρικωτέρα, μεταβάλλειν εἰς τὸ τραχύτερον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 1, 3· τὸ τρ. τῆς φωνῆς Πλουτ. Μάρ. 14 καὶ ἐπὶ προσώπου, τρ. τῇ φωνῇ Ξε., Δ. 2. 6, 9· ὡσαύτως, τραχυτάτῃ γλώσσα (πρβλ. **τραχύστομος**), Στράβ. 662· — περὶ τοῦ τραχέος ἀρτηρίας, ἴδε ἐν λ. **ἀρτηρία**. **2)** ἐπὶ μάχης καὶ ἀγῶνος, τρ. ὑσμίνη Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 119· νιφὰς πολέμοιο Πινδ. 4 (3) 26, πρβλ. Σιμων. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 26· φάλαγγες Τυρταῖ. 9. 22. **3)** ἐπὶ φυσικῶν, δυνάμεων, τ. βίος Λίσχυλ. Πρ. 1048· τραχύτερα τὰ νοσήματα ἀπεργάζεσθαι Πλάτ. Τίμ. 84C· τρ. πεταλίς Πλουτ. Ἀλέξ. 60, κτλ.· ἄελλα Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1078· κλπ. **4)** ἐπὶ προσώπων, τῶν πράξεων αὐτῶν, τῶν αἰσθημάτων, τῆς καταστάσεως αὐτῶν, τραχύς, ἀγροικος, ἄγριος, τρ. ἐφεδρος Πινδ. N. 4 ἐν τέλ.· οὐ τραχὺς εἶμι καταθέμενος, δὲν εἶμαι φειδωλὸς εἰς πληρωμήν, αὐτόθι 7. 111· ὁμοῦ ὁ αὐτ. ἐν Π. 8. 12· ἅπας δὲ τρ. ὅστις ἂν νέον κρατῇ Αἰσχύλ. Πρ. 35, πρβλ. 186, 324· δικαστὴς τρ. εἰ ὁ αὐτ. ἐν Δη. 1121· τρ. γε.., ὄλμος ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 1044· τρ. καὶ τεθηγμένος λόγους ὁ αὐτ. 311· ἐργή τρ. Εὐρ. Μήδ. 448· λεῖον τρ. καὶ παθημα Πλάτ. Τίμ. 63E· τραχύτατοι νόμοι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 801C·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ τραχὺ τοῦ ἤθους, τοῦ νόμου ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 406Δ, Πολ. 452C· τραχύτερα πράγματα Ἰσοκρ. 143C· εὐνομίᾳ τρηχέα λειαίνει, ἐξομαλύνει τὰ τραχέα μέρη, τὰς ἀνωμαλίας, Σόλων 13. 34. **II.** Ἐπίρρ. **τραχέως**, Ἰων, **τρηχέως**, σπάνιον ἐν τῇ κυριολεκτικῇ σημασίᾳ, οἷον τρ. ὑλακτεῖν Πλουτ. Ἄρατ. 8· οὕτω, τραχὺ φωνῇ ἀπειλεῖν Θεόκρ. 26. 74· θάλασσα τραχὺ βοᾷ Ἀν. Π. 5. 180. **2)** ἐπὶ τῶν πράξεων τῶν ἀνθρώπων, τρηχέως περιέπω τινά, μεταχειρίζομαί τινα μετὰ τραχύτητος, σκληρότητος, Ἡρόδ. 1. 73. 114 (ἴδε ἐν λέξει **περιέπω**)· τραχέως ἔχω, εἶμαι τραχύς, φέρομαι ἢ διάκειμαι τραχέως, τοῦ βασιλέως .. τραχέως ἐχόντος Ἰσοκρ. 331D· τινὶ Δημ. 355. 15· τραχύτερον ἄρχειν Ἰσοκρ. 38C· τρ. ἀποκρίνεσθαι Πλουτ. Φωκ. 21, κλπ.· τρ. φέρειν, Λατιν. aegre ferre, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 15· σπανίως **τραχυτέρως** Πλάτ. Κλειτοφ. 406· τρηχύτατα περιεφθῆναι Ἡρόδ. 6. 15.

τράχυσμα, Ἰων. **τρήχ-**, τό, τραχύτης, τραχύσματα ἐν τῷ χρωτὶ κεγχρώδεα, τοῖσιν ὑπὸ κωνώπων γινομένοις ἀναλήμμασιν ἴκελα Ἱππ. 1020C, Ἀθήν. 475B.

τραχυσμός, ὁ, τράχυνσις, σκλήρυνσις, τραχύτης, διὰ ξύσιν ἢ τρηχυσμὸν τοῦ ἐντέρου Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 394.

τραχύ-στομος, ον, ὁ τραχέως ὁμιλῶν ἢ προφέρων, Στράβ. 662, ἔνθα συνάπτεται μετὰ τοῦ **παχύστομος**, καὶ ἐν τῇ αὐτῇ σελίδι φέρεται **παχυστομέω, παχυστομία**, ὅπερ ὁ Εὔστ. 367. 29 καὶ 34 μνημονεύει ὡς **τραχύστ-**.

τραχύτης, ητος, ἡ, Ἀττικ. **τραχῦτης, ῆτος** (κατὰ τὸν Ἡρωδιαν. παρ' Ἀρκαδ., Χοιροβ.)· — τραχύτης, ἀνωμαλία, τὸ πετρῶδες, τῆς χώρας Ξεν. Κύρ. 7. 5, 67· δέρματος, τὸ μὴ λεῖον, ἐπὶ γαλινοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 10, 6· τραχύτητί τε καὶ λειότησιν Πλάτ. Τίμ. 65C, πυθμ. Τίμ. Λοκρ. 100D· περὶ τὴν ἀστηρίαν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 7, 26· τρ. φωνῆς ὁ αὐτ. π. Ψυχῆς 4. 11, 3. **2)** ἐπὶ πρόσωπων, τραχύτης, σκληρότης, ἀγριότης, ἐργῆς Αἰσχύλ. Πρ. 80· ἤθους Πλουτ. Δίων 8, κλπ.

τραχύ-φλοιος, ον, ὁ ἔχων τραχὺν φλοιὸν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **λειόφλοιος**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 5, 2.

τραχύ-φωνέω, προφέρω τραχέως, λείως μὲν λαλεῖται τὸ λύειν, τραχυφωνεῖται δὲ τὸ ῥηγνύειν Εὔστ. 1598. 27.

τραχύ-φωνία, ἡ, τραχύτης τῆς φωνῆς, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 7, 25· διὰ τραχυφωνίαν φίλην τῇ ποιήσει Εὔστ. 969, 55, κλπ.

τραχύ-φωνος, ον, Ἰων. **τρηχύφωνος**, ὁ ἔχων τραχεῖαν φωνὴν ἢ προφοράν, Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ α' 955, Διόδ. 5. 31, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **βαρβαρόφωνοι**.

τράχω. [ᾰ], Δωρ. ἀντὶ **τρέχω**, Πινδ. Π. 8. 45, πρβλ. **τράφω**.

τραχώδης, ες, ὁ ἔχων τραχεῖαν φύσιν, τραχὺς τὴν φύσιν, διάφ. γραφ. παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 17, 8, Θεοφρ. π. Λίθων 400, Διοσκ. 3. 13 (15).

τράχωμα, τό, τραχύτης, ἰδίως τῶν ἔνδον μερῶν τῶν βλεφάρων, «ἀναθαίρει τὰ λευκώματα ... καὶ τὰ τραχώματα σμήχει» Διοσκ. 1. 77, «τὸ τράχωμα τραχύτης τῶν ἔνδον τοῦ βλεφάρου μερῶν ἐπισταθὲν δέ .. αὐκωσις καλεῖται· ἐγχρανίσασα δέ .. τύλος ὀνομάζεται» Ἰω. Ἀκτουάρ. ἐν Ideleri Phys. τ. 2, σ. 445, 8.— Κατὰ Γαλην. Τῶν κατὰ Τόπους, 4, «τραχώματα .. τραχύτητας βλεφάρων, ὑφ' ὧν καὶ αἱ τὰς ὀσθαλμίας οἱ χιτῶνες τῶν ὀφθαλμῶν ὀδυνῶνται κοπτόμενοι».

τραχωματικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τραχώματα, ὁ θεραπεύων αὐτά, τραχ. κολλούρια Λέων Ἰατρ. 131 ἐν Ermerin's Anecdota Medica Graeca.

τραχών, ῶνος, ὁ, τραχύ, ἀνώμαλον ἔδαφος, τόπος πετρώδης, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 30, Τόξ. 49·—ἐντεῦθεν **Τράχων** (ὡς τὸ **Τραχίς**), ἐν Συρίᾳ, Ἰώσηπ. 13. 16, 5· καὶ **Τραχωνῖτις, ιδος**, ἡ, Φιλίππου .. τετραρχοῦντος τῆς Ἰτουραίας καὶ Τραχωνίτιδος χώρας Εὐαγγ. κ. Λουκ. γ', 1· **Τραχωνῖται**, οἱ, οἱ κάτοικοι, Ἰώσηπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 10, 10, κλπ.

τρεῖος, ὁ ὄβολὸς ἐν τοῖς κύβοις, ὁ τὸν ἀριθμὸν τρία ἔχων, τριάρι (;) Ἐπίγρ. ἔμμετρ Ἀτταλείας τῆς ἐν Παμφυλίᾳ, Monatsb r. d. berl. Akad. 1875, σ. 716.

τρεῖς, οἱ, αἱ, **τρία**, τά· γεν. **τριῶν**· δοτ. **τρισί**, καὶ ἐν Ἰπποὼνακτ. Ἀποσπ. 8 **τριυσι** (ὡς **δυυσι** Ἰωνικ. ἀντὶ **δυσί**)· αἰτ. **τρεῖς, τρία**· περὶ τῆς ποικιλίας τῆς κλίσεως ἐν τοῖς συνθέτοις ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρυνιχ. 108. Τρεῖς, Ὁμηρ., κλπ., τρία ἔπη, παροιμία παρὰ Πινδ. ἐν N. 7. 71, ἔνθα ἴδε Σχολιαστάς, — διότι ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ὁ ἀριθμὸς **τρία** ἦτο ἱερὸς καὶ εὐοίωνος, μάλιστα παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις (πρβλ. **τριάς**), Ἀριστ. π. Οὐρανοῦ 1. 1. 2· οὕτω, τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν εὔοσιαν Σοφ. Ἀποσπ. 124· εἰ καὶ τῶν τριῶν ἓν εἶσαμαι αὐτόθι 754, πρβλ. **σωτήρ** 1. 2, καὶ ἴδε Πίνακ. Κωμικ. Ἀποσπ. σ. 1062· — περὶ τῆς φράσεως διὰ τριῶν, ἴδε **τριάζω**· πρβλ. ὡσαύτως **τριτόσπονδος**. (Ἐκ τῆς √TRI παράγονται ὡταύτως τὰ **τρίς, τρισσός**· πρβλ. Σανσκρ. tri, tra-yas (tres), tris, (ter)· Λατ. tres, tria, ter· Σλαυ. t i, tri-je· Αἰθ. trẹs (τρεῖς)· Ἀρχ. Ἰρλανδ. trí (tres)· — Ζενδ. thri (tres)·—Γοτθ. thri, threis, οὐδ. thrija· Ἀρχ. Σκανδ. dri· Ἀγγλοσαξον. drí· Ἀρχ. Γερμαν. drî (drei)· — πρὸς τὸ **τρίτος** (Αἰολ. **τέρτος**) πρβλ. Σανσκρ. tritîyas, Λατ. tertius, Σλαυ. treti, Αἰθ. trẹczas, Ἀρχ. Ἰρλ. tris· Ζενδ. thritya, Γοτθ. thridja, κτλ.).

τρεισκαίδεκα, οἱ, αἱ, **τρισκαίδεκα**, τά, δεκατρεῖς, δεκατρία, Πινδ., Ἡρόδ., καὶ Ἀττ.· ἄλλοτε φέρεται ὡς μία λέξις, καὶ ἄλλοτε διηρημένως· γενικ. τριῶν καὶ δέκα Θουκ. 2. 97, Ἰσαῖ., κλπ.· δοτικ. τρισὶ καὶ δέκα Θουκ. 8. 180, Δημ., κλπ.· ἐνίοτε δὲ παρεντίθενται ἄλλαι λέξεις, τρεῖς γε καὶ δέκα, τρεῖς δὲ καὶ δέκα, Πινδ. Ο. 1. 127, Θουκ. 3. 79· — ὁ Ὅμ. ποιεῖται χρῆσιν τοῦ ἀκλίτου τύπου **τρισκαίδεκα** (ἐν παντὶ γένει καὶ πάσῃ πτώσει), Ἰλ. Ε. 387, Ὀδ. Ω. 340 (ἐν τῇ Ὀδ. μετὰ διαφορ. γραφῆς **τρεισκαίδεκα**, ἥτις ἠδύνατο νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἐν τῇ Ἰλ.)· οὕτως ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 50, Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 5, καὶ συχν. ὡς διάφορ. γραφ. ἀντὶ **τρισκαίδεκα**, π. χ. Θουκ. 3. 69., 8. 88· **τρισκαίδεκα** ὡς γεν., Ἱππ. 652, 6, Ἰσαῖ. 72. 40· ὡς δοτ., Θουκ. 8. 22, κλπ.

τρείω, μεταγεν. Ἐπικ. ἀντὶ **τρέω**, Ὀππ. Κυν. 1. 417.

Τρέλλος, ου, ὁ, ὄν. κύρ. ἀνδρός, Ἐπίγρ. ἐπιτυμβία Ἀθηνῶν, τοῦ δ' πρὸ Χρ. αἰῶνος ἐπὶ ὑδρίας λιθίνης ἀναγλύπτου. (Sybel, Katal. d. Sculpt. zu Athen № 3974) ἔχουσα οὕτω· Πυθίων Τρέλλο· Καθάρα Τρέλλο.— **Κατ'** ἐξαίρεσιν περιελάβομεν ἐνταῦθα τοῦτο τὸ ἀνδρὸς κύριον ὄνομα, ἐπειδὴ τὸ θεωροῦμεν ὡς αὐτὸ τὸ ἐπίθ. **τρελλός**, ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὂν ἐν χρήσει ἀποδεικνύεται οὕτω πάνυ παλαιόν, Πρβλ. καὶ τὰ παρ' Ἡρῳδιανῷ (π. μονήρ. λέξ. 12, 5) : «**Τρέλλων**· παρὰ Σώτρονι τὸ ὄνομα». Νομίζομεν δέ, ὅτι τὸ θέμα αὐτοῦ (ἴσως τὸ **τρέω**) συγγενεύει τῷ toll τῶν Γερμανῶν («und Tell ist toll» Schiller.) καὶ τῷ stolidus stultus τῶν Ῥωμαίων καὶ τῷ deli τῶν Τούρκων, εἰ καὶ ὁ Κούρτιος ἐν Griech. Etymol β' ἐκδ. σ. 192 καὶ 196 ἄλλως πως θεωρεῖ τὰς Λατιν. λέξεις s'olidus καὶ stultus. Ὁ Κοραῆς τὸν **τρελλὸν** παραφθορὰν τοῦ **τραυλὸς** προσεπάθησε ν' ἀποδείξῃ ἐν σημ. εἰς τὸ Ἱπποκρ. π. ἀέρ. ὑδ. τόπ. Γαλλικ. ἐκδ. τ. β', σ. 229 καὶ Ἀτακτ. τ. α', σ. 186). Ὁ δὲ Δουκάγγιος σ. 1601 καὶ ἔτι μᾶλλον ὁ Ῥεΐσκιος (σημ. εἰς Κ. Πορφυρογ. τ. Β' τῆς ἐκδ. Βόν. σ' 497) ἐνόμισεν, ὅτι τὸ **τρελλὸς** εἶναι ἐκ τοῦ **στρεβλὸς** παρεφθαρμένον «κατὰ ἔθος τῆς novæ Græcitatis τοῦ ἀφαιρεῖν πολλάκις τὸ ἐν ἀρχῇ λέξεων σῖγμα», ὅπερ ἔθος εἰς ἐμὲ ὅλως ἄγνωστον εἶναι· διότι λέγομεν κοινῶς καὶ προφέρομεν τὸ **σ** πρὸ πάντων τῶν συμφώνων, ὅπου ἀκόμη εὑρίσκεται ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς λέξεσιν, ἢ ταῖς μιγραῖς παραλλαχθείσαις καὶ ἰδοὺ τὰ παραδείγματα.

πρὸ τοῦ **τρ** : στραβός, στραγγίζω, σ ράφτω, στρέμμα, στρέφω, στροβίλια, στρογγύλος, Στροφάδια, στρῶμα κτλ.

πρὸ τοῦ **τ** : σταλάζω, σταλίκια, στάμνα, στάση, στατέρα, σταυρός, σταφίδα, στάφνη, σταφύλια, στεγνός, στειλιάρι, στείρα, στέκομαι, στέλνω, στενός, στέρεος, στέριφη, στεφάνι, στῆθος, στημόνι, στιχάρι, στοιχειό, στοίχημα, στόμα, στομάχι, στουππί, στυφός, κλπ.

πρὸ τοῦ **θ** : σθένω ἢ σθύνω καὶ σθήνω, σθύσιμον.

πρὸ τοῦ **κ** : σκαλίζω, σκαρμός, σκάπτω, σκέλος, σκέλια, σκεπάζω, σκεπάρνι, σκομπρί, Σκόπελος, σκοπός, σκόρδον, σκορπίζω, σκορπιός, σκοτεινός, σκοτωμός, σκαυλῆκι, σκουλλί, σκύλλας κτλ.

πρὸ τοῦ **χ**, (τοῦ γινομένου ἐν τῇ προφορᾷ **κ**, πλὴν ἴσως ἐν τῇ λέξει **σχῆμα**) σκάζω καὶ σκάω, ᾧ. καὶ σκάνω, σκασμός, σκίζα, σκίζω, σκοινί, σκοῖνος, σκολάζω, σκολειό, σκόλη κτλ.

πρὸ τοῦ **μ**, (ὅτε γίνεται **ζ**) : Σμαράγδα, σμαράγδι, σμίγω, σμίλα, Σμύρνη κτλ.

πρὸ τοῦ **π** : σπάζω καὶ σπάνω καὶ σπάω, ῶ, σπάθα, σπανός, σπάργανα, σπάρος, σπάρτα, σπαρτά, σπέρνω, σπηλιά, σπίθα, σπίνος, σπλαχνίζομαι, σπλῆνα, σπόρος, κτλ.

πρὸ τοῦ **φ** : σφάζω, σφάλνω ἢ σφάλλω, σφάλμα, σφάχτης, σφενδόνα, σφῆκα, σφίγγω, σφογγάρι, σφονδύλι σφυγμός, σφυρί κτλ.

Ταῦτα ἀναγράψαντες διὰ τοὺς ξένους, νομίζομεν, ὅτι δὲν εἶναι ὀλίγαι ἀποδείξεις τῆς μὴ ἀποβολῆς τοῦ **σ**. Ἐξ ἐναντίας μάλιστα ἡ συνήθεια ἡμῶν καὶ προσθέτει τὸ **σ** πρὸ λέξεών τινων, αἵτινες δὲν τὸ εἶχον ἔκπαλαι, ὑποβαρβαρίζουσα, ὡς που λέγει ὄχι τόσον δικαίως ὁ Θεσσαλονίκης Εὐστάθιος, ῥητῶς ἀναφέρων τὴν **σκλήθραν** (τὸ δένδρον **κλήθραν**), καὶ ὄντως καὶ αὐξήν οὗ ὡ νῦν λέγομεν, καὶ **σκάρφην καὶ σκόνην**, καὶ **σκύφτω** καὶ **σπουργίτην**, καὶ **σφαλάγγι** καὶ **Σκάρπαθον** καὶ εἴτι ἄλλο ἀκόμη· καθὼς ἔλεγον καὶ οἱ παλαιοὶ **σκνίψ** καὶ **κνίψ, σπέλεθος** καὶ **πέλεθος** καὶ ἄλλα.

Δὲν ἀποσιωπῶμεν δέ, ὅτι πολὺ κενῶς, ἀλλ' ὄχι πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος, μία λέξις ἡ **πιθαμὴ** λέγεται ἄνευ τοῦ **σ**, οὕτω διφορεῖται καὶ ἡ **μαρίδα** καὶ **σμαρίδα**. Ἔτι δὲ τὰ **κουράδια**, ὄχι τὰ παρὰ Κρηταί, τὰ ἐκ τῆς **κουρᾶς**, ἀλλὰ τὰ ἄλλα τὰ κανέμφατα τὰ προξενήσαντα τὴν «Βαβυλωνίαν» ἔπαθαν στέρησιν τοῦ **σ**, ἂν ἄντως, ὡς ὁ Κοραῆς ἔγραψε, παρεμορφώθησαν ἀπό τινος παλαιοῦ **κωράδιον** ("Ἰδε Ἀτ. τ. Ε', σ. 328). Ἀλλὰ διὰ μίαν ἢ δύο τυχὸν λέξεις, παθούσας ἀποβολὴν τοῦ ἀρκτικοῦ **σ**, οὐδαμῶς εἶναι ὀρθὸν νὰ λέγηται, ὅτι συχνὸν ἢ κανονικὸν τὸ πάθος, ἐπ' αὐτοῦ ὁ ὕστερον νὰ στηρίζωνται παραγωγαὶ καὶ ἐτυμολογίαι.

Τέλος λέγομεν, ὅτι τὸ παρασχὸν ἡμῖν ἀφορμὴν τόσων λόγων ἐπί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιος

θετον ἠκούσαμεν ἡμεῖς παρὰ Μακεδόνων προφερόμενον καὶ κατὰ μετάθεσιν στοιχείων **τερλός**, καὶ ληφθήτω ὑπ' ὄψιν παρὰ τῶν γλωσσολόγων καὶ τοῦτο τὸ πάθος, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τρέμῐθος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **τέρμινθος**, Νικ. Θηρ. 844, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **τρεμιθοῦς**.

τρέμω, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.· πρκμ. **τετρέμηκα** ἐν τῷ Μέγ. Ἐτυμ. (Ἐκ τῆς √ΤΡΕΜ παράγονται ὡσαύτως τὰ **τε-τρεμ-αίνω**, **ἀ-τρέμ-ας**, **τρομ-έω**, **τρομ-ερός**, πρβλ. Λατ. trem-o, trem-or, trem-ulus· Λιθ. trim-u (tremo).) Ὡς καὶ νῦν, τρέμω, σείομαι, τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισιν Ἰλ. Ν. 18, πρβλ. Καλλ. εἰς Δῆλ. 137, (ἴδε **ἀμφιτρέμω**)· ὠλένας τρέμων ἄκρας ... Εὐρ. Ι. Τ. 283· τρέμουσα κῶλα ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1169· τρέμει ἡ φωνὴ Ἀριστ. Προβλ. 11. 62· καὶ ἐπὶ προσώπων, τρέμειν τὴν φωνὴν αὐτόθι.

II. μάλιστα, τρέμω ἐκ φόβου, Ἰλ. Κ. 390, Ὀδ. Λ. 527· φόβῳ, φρίκῃ τρ. Εὐρ. Ἴων 1452, Τρῳ. 1026· ἀκολούθως ἁπλῶς τρέμω, εἶμαι πεφοβημένος, δεδιὼς καὶ τρ. Δημ. 314. 24. **2)** μετ' ἀπαρεμ. ὡς τὸ **τρομέω**, τρέμω ἢ φοβοῦμαι νὰ πράξω τι, Αἰσχύλ. Θήβ. 419, Σοφ. Ο. Κ. 129· οὕτω καί, τρ. μὴ κτάνῃ τὸν ἄνδρα ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 947, πρβλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 808, 1057.

3) μετ' αἰτ., τρέμω τι, τὸ φοβοῦμαι, Σοφ. Ο. Κ. 256, Εὐρ. Ἠλ. 643, κλπ.· τρ. τὸ πρᾶγμα Ἀριστοφ. Ἀχ. 489· τὰ πράγματα ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 266· τὸ μέλλον Πλάτ. Παρμ. 137Α — ὡσαύτως, τρ. ἕνεκά τινος Ἀντιφῶν 120. 11· περί τινος ὁ αὐτ. 118. 35, Πλάτ. Πολ. 554D.

τρέξι, ἀντὶ **θρέξομαι** καὶ **θρέξεται**, βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1222, ἔνθα ὁμιλεῖ ὁ Σκύθης Τοξότης· ὦ μιαρὸ γρᾷο· πότερα τρέξι τὴν ὁδό; καὶ ἐν 1225: ἀλλὰ τρέξι Ἀρταμουξία.

τρεπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **τρέπω**, ποίαν ὁδὸν νῷν τρεπτέον; ποίαν ὁδὸν νὰ τραπῶμεν; Ἀριστοφ. Ἱππ. 72· ἐπὶ τοῦτο δὴ τρεπτέον Πλάτ. Πολ. 365C.

τρεπτικός, ή, όν, μεταβλητός, εὐμετάβολος, σώμασιν .. οὐ τρεπτικοῖς, οὐδὲ ποικίλοις, οὐδὲ ἐκλελυμένοις Μάξ. Τύρ. 10. 2· ὁ Dübner **θρυπτικός**. **2)** ὁ δυνάμενος τρέπειν, μεταβάλλειν, τρ. τῆς ὕλης Πλωτῖν Ι, 264.

τρεπτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθετ., ὁ δυνάμενος, νὰ τραπῇ, ἢ νὰ μεταβληθῇ, Ἀριστ. π. Κόσμ. 2. 10· τρεπτὴν εἶναι τὴν οὐσίαν Σέξ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 434, Πλούτ., κλπ.· τρεπτὰ εἰς ἄλληλα Πλούτ. 2. 883B.

τρεπτότης, ητος, ἡ, = **τροπή**, «τρεπτότητος· τροπῆς» Ἡσύχ.

τρέπω· μέλλ. **τρέψω**, ἀόρ. α' **ἔτρεψα**· πλὴν τοῦ ἀορ. α' ὁ Ὅμ. συχνάκις ἔχει ἀόρ. β' **ἔτραπον** (ἐνίοτε καὶ ἀμεταβάτως, Ἰλ. Π. 657)· πρκμ. **τέτροφα** Ἀριστοφ. Νεφ. 858, Ἀναξανδρίδης ἐν «Φιαληφόρῳ» 1, (**ἀνα-**), Σοφ. Τρ. 1008, Ἀνδοκ. 17. 15· μετέπειτα **τέτραφα** Δείναρχ 104. 7, (**ἀνα-**) Δημ. 324. 27, Αἰσχίν. 27. 4., 76. 12 (ἡμαρτημένως κατὰ τὸν Cobet. V. LL. 251)· — Μέσ., μέλλ. **τρέψομαι** Ἡρόδ. 1. 97, Εὐρ., κτλ.· ἀόρ. **ἐτρεψάμην** Ὅμ., Ἀττ.· ὡσαύτως ἀόρ. β' **ἐτραπόμην** Ὅμ. (ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ παθ. σημασίας Ἰλ. Ζ. 64, Ξ. 447, καὶ ἅπαξ παρ' Ἀττ. (**ἀν-**) Πλάτ. Κρατ. 395D)· προστ. **τραποῦ** Ἀριστοφ. Βάτρ. 1248· πρκμ., ἴδε κατωτ. — Παθ., μέλλ. **τραπήσομαι** Πλουτ. Νικ. 21, κτλ.· ὡσαύτως **τετράψομαι** (**ἐπι-**) Πεισίστρ. παρὰ Διογ. Λ. 1. 6· ἀόρ. **ἐτρέφθην** Ἀττ. (ἀλλὰ μόνον ἅπαξ παρὰ Τραγ., Εὐρ. Ἠλ. 1046). Ἰων. **τραφθῆναι** Ὀδ. Ο. 80· Ἡρόδ.· ἀόρ. β' **ἐτράπην** [ᾱ] Ἀττ., Ἐπικ. α' πληθ. ὑποτ. **τραπείομεν** ἀντὶ **τραπῶμεν** Ὀδ. Θ. 292· πρκμ. **τέτραμμαι**, γ' πληθ. **τετράφαται** Θέογν. 42, Πλάτ. Πολ. 335B, πρβλ. Β. 25· γ' ἑνικ. προστ. **τετράφθω** Μ. 273· μετοχ. **τετραμμένος**, συχν. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ.· ὑπερσ. παθ., Ἐπικ. γ' ἑνικ. **τέτραπτο**, Ὅμ.· γ' πληθ. **τετράφατο** Ἰλ. Κ. 189. — Ἐκ τοῦ ἀορ. β' ἐσχηματίσθη ὁ ἐνεστ. **ἐπιτραπέουσι**, Κ. 421, πρβλ. **τραπητέον**. — Οἱ Ἰωνικοὶ τύποι οἱ ἐν χρήσει εἶναι: ἐνεστ. ἐνεργ. καὶ παθ. **τράπω**, **τράπομαι**, γ' ἑνικ. παρατ. **τράπεσκε** Δ. 128· παθ. ἀόρ. **τραφθείς**· ἀλλὰ τὸν μέλλ. **ἐπιτράψομαι** (Γ. 155), καὶ ἀόρ. **ἐπέτραψε** (Δ. 202) ἀποδοκιμάζει ὁ Δινδ. ἐν Διαλ. Ἡροδ. σ. xliv. — Δωρ. τύποι **τράπω**, μέλλ. **τραψῶ**, Ahr. D. Dor. 117. (Ἐκ τῆς √ΤΡΕΠ παράγονται αἱ λέξις **τροπ-ή**, **τρόπ-ος**, **τρόπ-ις**· καὶ ἐκ τῆς √ΤΡΑΠ, **τραπ-εῖν**, **εὐ-τράπελος**. Ὁ Κούρτ. ἀναφέρει εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν τὰς λέξ. **τραπ-έω**, **τροπ-ήιον**, Λατ. trap-es, trap-etum, ὡς καὶ τὰ torc-ular, torqu-o, torqu-es, tor(c)-mentum· ὡσαύτως τὸ **ἄ-τρακ-τος**, Σανσκρ. tark-us, καὶ ἴσως τὰ **ἀ-τρεκ-ής**, = **ἄ-τροπ-ος**· περὶ τῆς μεταβολῆς ταύτης τοῦ χειλεοφώνου π εἰς κ ἴδε **Κκ**. Π. 2.) — Στρέφω ἢ διευθύνω πρός τι, Ὅμ., κτλ.· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ προθ., τάσδ' (δηλ. τὰς φύσας) εἰς πῦρ ἔτρεψε Ἰλ. Σ. 469· ὁ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανόωσαν Φ. 349· ἀλλ' ἄγετ' εἰς εὐνὴν τράπεθ' ἡμέας, βάλετέ μας νὰ κοιμηθῶμεν, Ὀδ. Δ. 294· τρ. θυμὸν εἰς ἔργον Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 314· βέλος εἰς ἐχθροὺς Αἰσχύλ. Θήβ. 255· πόλεις ἐς ὕβριν Θουκ. 3. 39· τὴν πόλιν εἰς ἀθυμίαν Δημ. 685. 12· κεφαλὴν πρὸς ἠέλιον Ὀδ. Ν. 29· πρὸς ὄρος πίονα μῆλα Ι. 315· ἦτορ πρὸς εὐφροσύναν Πινδ. Ι. 3. 16· τὰς γνώμας πρὸς χρηματισμὸν Πλάτ. Ἐπιστ. 355Α· — ὡσαύτως, τρ. θυμὸν ἐπ' ἐμπορίην Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 644· δᾶμον ἐφ' ἀσυχίαν Πινδ. Π. 1. 136, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 257B, Πολ. 508C· ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα Σοφ. Αἴ. 772· — κατὰ πληθὺν τρ. θυμὸν Ἰλ. Ε. 676· τρ. ἀντίον Ζεφύρου πρόσωπον Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 592 — ὡσαύτως μετ' ἐπιρρημάτων, ὁμόσε τρ. Ἰλ. Μ. 24· οὐκ οἶδ' ὅποι χρή .. τρ. ἔπος Σοφ. Φ. 897· ἐνταῦθα σὴν φρένα Εὐρ. Ι. Τ. 1322· ἄλλεσε τὴν διάνοιαν Πλάτ. Πολ. 393Α· ἐκεῖσε τρ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 643C· — μετ' ἀπαρεμφ., καὶ γάρ σέ, τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν, ἔτραπε μείλιχος ὀργὰ παρφάμεν τοῦτον λόγον, «καὶ γάρ σε, ὃν οὐ θεμιτόν, οὐδὲ δυνατὸν ψεύσασθαι, παρέτρεψεν ὁ προσηνής σου τρόπος, ἐρωτᾶν με περὶ τοῦ Κυρήνης γένους καὶ τῆς μίξεως, καίπερ εἰδότα ἀκριβῶς πάντα» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 9. 76 — οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ, τρέπεσθαί τινα ἐπί τι Πλάτ. Εὐθύδ. 303C, πρβλ. Χαρμ. 156C. — Παθητ., μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., δοκῶ μὲν γὰρ τήνδ', ὦ παῖ, τὴν ὁδὸν ἀναγκαιοτάτην ἡμῖν εἶναι τρέπεσθαι Πλάτ. Σοφιστ. 242B. **2)** Παθητ., στρέφω τὰ βήματά μου, στρέφομαι κατά τινα διεύθυνσιν, τραφθῆναι ἀν' Ἑλλάδα, τραπῆναι ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, Ὀδ. Ο. 80· ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος Ἰλ. Τ. 212· τραφθέντες ἐς τὸ πεδίον Ἡρόδ. 9. 56· ἐς Θήβας ὁ αὐτ. 2. 3· ἐπὶ Προκόννησον, ἐπ' Ἀθηνέων ὁ αὐτ. 6. 33., 5. 57· — ὡσαύτως μετ' ἐπιρρημάτων, ἀμηχανεῖν ὅποι τράποιντο, κατὰ τίνα διεύθυνσιν νὰ στραφῶσιν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 459· ἀμηχανεῖν .. ὅποι τράπωμαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1532· πᾶ τις τρέποιτ' ἄν; ὁ αὐτ. ἐν Χο. 409· ποῖ τρέψομαι; Εὐρ. Ἱππ. 1066, πρβλ. Ξεν. Ἀνάβ. 3. 5, 13· ποῖ χρὴ τραπέσθαι; Λυσί. 181. 29· — ὡσαύτως, τρέπεσθαι ὁδόν, λαμβάνειν ἢ ἀκολουθεῖν διεύθυνσίν τινα, Ἡρόδ. 1. 11, πρβλ. 9. 69· πολλὰς ὁδοὺς τραπόμενοι κατὰ ὄρη Θουκ. 5. 10· ἐτρέφθην ἥνπερ ἦν πορεύσιμον Εὐρ. Ἠλ. 1046. **3)** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, τρέπομαι εἴς τι, οἱ δ' ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν τρεψάμενοι τέρποντο Ὀδ. Α. 422, Σ. 304· ἐπὶ ἔργα Ἰλ. Γ. 422, κλπ.· ἐπὶ ἀναιδείην Ὁμ. Ἐπιγράμμ. 14. 7· ἐπὶ ψευδέα ὁδὸν Ἡρόδ. 1. 117· ἐπὶ φροντίδας Εὐρ. Ι. Α. 646· ἐφ' ἁρπαγὴν Θουκ. 4. 104· ἐς τὸ μαίνεσθαι Σοφ. Ο. Κ. 1537· ἐς ἀλκὴν Θουκ. 2. 84· εἰς ἁρπαγὴν ἐπὶ τὰς οἰκίας Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 30· κατὰ θέαν τετραμμένοι Θουκ. 5. 9· πρὸς ἀλκὴν Ἡρόδ. 3. 78· πρὸς τὸ κέρδιστον Σοφ. Αἴ. 743· πρὸς λῃστείαν Θουκ. 1. 5· πρὸς ἄριστον τετρ. Ἡρόδ. 1. 63· πρὸς τὸν πότον Πλάτ. Συμπ. 176Α, κλπ.· — ὡσαύτως, τρ. πρός τι, τρέπομαι, καταφεύγω πρός τι, μισεῖς γὰρ τὰς γυναῖκας, πρὸς παιδικὰ δὲ τρέπει νῦν Κρατῖνος ἐν «Πανόπταις» 5, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 20, Πλάτ. Πρωτ. 339Ε· οὕτως, ἐφ' ἱκετείαν τρ. τῶν διωκόντων ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 39Α, κλπ. **4)** ἐν τῷ παθητ. καὶ μέσῳ, ἐπὶ τόπων, εἶμαι ἐστραμμένος κατά τινα διεύθυνσιν, βλέπω πρός τι, Λατ. spectare ἢ vergere in .., μέσσῳ δ' ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος .. πρὸς ζόφον εἰς Ἔρεβος τετραμμένον Ὀδ. Μ. 81· πρὸς ἄρκτον, πρὸς ζέφυρον ἄνεμον, πρὸς νότον Ἡρόδ. 1. 148, Θουκ. 2. 15, κλπ.· ὡσαύτως, πρὸς τοῦ Τμώλου Ἡρόδ. 1. 84, πρβλ. 3. 101· καὶ τἀνάπαλιν, ἔξω τοῦ ἄστεος τετρ. ὁ αὐτ. 2. 181· ἀντ' ἠελίοιο τετρ., κατ' εὐθεῖαν πρός ... Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 725. **II**. στρέφω, ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους Ἰλ. Θ. 432· πάλιν τρέπειν, στρέφειν πρὸς τὰ ὀπίσω, πάλιν τρέπε μηδ' ἔα ἄντην ἔρχ' ὅδ' αὐτόθι 399· πάλιν τρέπε ὅσσε φαεινὼ Φ. 415· δόρυ .. πάλιν ἔτραπε Υ. 439· τὰ καλὰ τρ. ἔξω, στρέφειν πρὸς τὰ ἔξω, ἐπιδεικνύειν τὸ κάλλιστον μέρος (τῆς ἐσθῆτος), Πινδ. Π. 3. 149, πρβλ. Θεοφρ. Χαρ. 22. — Παθ., πάλιν τρέπεσθαι Ἰλ. Φ. 468· ὀπίσσω τρέπεσθαι Μ. 273· ὡσαύτως μετὰ γενικ., μεταστρέφομαι, στρέφω ἐμαυτὸν ἀπό τινος, ὡς δ' ἄρα φωνήσασα, πάλιν τράπεθ' υἱὸς ἑῆος, «οὕτω δὴ εἰποῦσα ἐτράπη εἰς τοὐπίσω τοῦ ἑαυτῆς υἱοῦ» (Θ. Γαζῆς), Σ. 138· αἰχμὴ τράπετο, ἐκάμφθη πρὸς τὰ ὀπίσω, ὡς τὸ **ἀνεγνάμφθη**, Λ. 237· ἐπὶ τοῦ ἡλίου ὑπερβάντος τὸν μεσημβρινόν, πόστην ἥλιος τέτραπται; Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 210· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ἡλιοστασίου, ἐπειδὰν ἐν χειμῶνι τράπηται ἥλιος (ἴδε **τροπή** Ι), Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 8, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 915D· τραπείσης τῆς ὥρας Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 41, 16· — οὕτως ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., περὶ δ' ἔτραπον ὧραι Ἡσ. Θ. 58. **2)** τρ. τι ἔς τινα, τρέπω τι ἐναντίον τινός, τρ. τὴν αἰτίαν, τὴν ὀργὴν εἴς τινα Ἰσαῖ. 73. 37, Δημ. 103. 25· συχνὸν ἐπὶ καταρῶν, ἐς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί, ἃς πέσῃ εἰς τὸ κεφάλι μου! Ἀριστοφ. Ἀχ. 833, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 39· οὕτως, ἐπ' ἐμοὶ τρέποιτ' ἂν αἰτίας τέλος Αἰσχύλ. Εὐμ. 434· κατὰ σεαυτοῦ οὖν τρέπου Ἀριστοφ. Ἀχ. 1019, Νεφ. 1263· τρέψεσθε εἰς ὑμᾶς αὐτοὺς Λυσί. 114. 10. **3)** τρέπω κατά τινα διεύθυνσιν, τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν Ὀδ. Τ. 479· ὡς εἰπὼν ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως, αἴσιμα παρειπών, «παρέτρεψε, παρέπεισεν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ζ. 61· τὰς γνώμας Ξεν. Ἀνάβ. 3. 1, 41· ἔτρεπεν κεῖνον μισθῷ Πινδ. Π. 3. 97· ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἐς κακὸν τρ. τι αὐτόθι 63· τι ἐπὶ τὸ βέλτιον Ἀρι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στοφ. Νεφ. 589· ἐς γέλων τρ. τὸ πρᾶγμα ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1261, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 105, κλπ. — Μέσ., πρὸς τὰς ξυμφορὰς τὰς γνώμας τρέπεσθαι Θουκ. 1. 140, πρβλ. Πλούτ. 2. 51C, 71E. κλπ. — Παθητ., μεταβάλλομαι, τρέπεται χρὼς Ἰλ. Ν. 279, Ὀδ. Φ. 413 κλπ.· τρέπεται νόος Γ. 147· νόος ἐτράπετ' Η. 263· Διὸς ἐτράπετο φρὴν Ἰλ. Κ. 45· τράπομαι καὶ τὴν γνώμην μετατίθεμαι Ἡρόδ. 7. 18· τετραμμένος, ὁ μεταβαλὼν τὴν γνώμην, ὁ αὐτ. 9. 34, Θουκ. 4. 106· ἐπὶ τὰ βελτίω τρέπου Ἀριστοφ. Σφ. 986· — μετ' ἀπαρεμφ., κραδίη τέτραπτο νέεσθαι Ὀδ. Δ. 260· ἐτράποντο .. τῷ δήμῳ .. τὰ πράγματα ἐνδιδόναι Θουκ. 2. 65· καὶ μετὰ συστοίχ. αἰτ., πλείους τρεπόμενος τροπὰς τοῦ Εὐρίπου Αἰσχίν. 66. 27· — οἶνος τρέπεται, ὁ οἶνος μεταβάλλεται, γίνεται ὄξινος, ξινίζει (ἴδε **τροπίας**), Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 41. **III.** τρέπω εἰς φυγήν, νικῶ, κατατροπώνω, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς Ἰλ. Ο. 261· ἔτρεψε φάλαγγας Τυρταῖ. 9. 21, πρβλ. Πινδ. Ο. 11. 19, Ἡρόδ. 1. 63., 4. 128, Θουκ., κλπ.· πλῆρες· ὡς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους αὖτις ἀν' ἰωχμὸν Ἰλ. Θ. 157· τρ. εἰς φυγήν, Λατ. convertere in fugam Εὐρ. Ἰκ. 718, Ξεν., κλπ.· τρέψαι καὶ ἐς φυγὴν καταστῆσαι Θουκ. 7. 43· — οὕτως ἐν τῷ μέσ. ἀορ. α', ἀπομακρύνω ἐχθρόν τινα ἀπ' ἐμαυτοῦ, τρέπω αὐτὸν εἰς φυγήν, Εὐρ. Ἡρακλ. 842, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 16., 6. 1, 13· ἐν τῷ μέσ. μέλλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 276. — Παθ., τρέπομαι εἰς φυγήν, ἡττῶμαι ἐν τῷ ἀορ. β' **τραπῆναι**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1027, Ξεν., κλπ.· ὡσαύτως ἐν τῷ ἀορ. α' **τρεφθῆναι**, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 5. 4, 23, Ἑλλ. 3. 4, 14, Κυν. 12, 5· καὶ ἐν τῷ μέσ. ἀορ. β' **τραπέσθαι**, Ἡρόδ. 1. 80., 9. 63, κτλ.· ἐς φυγὴν τραπέσθαι Ἡρόδ. 8. 91, Θουκ. 8. 95· τραπόμενοι κατέφυγον ὁ αὐτ. 4. 54, Ξυν.· φυγῇ ἄλλος ἄλλῃ ἐτράπετο Ξεν. Ἀν. 4. 8, 19· ἐτράποντο φεύγειν Πλουτ. Λυσ. 28, Καῖσ. 45· σπανίως ἐν τῷ παθ. πρκμ., τετραμμένος φυγᾷ Αἰσχύλ. Θήβ. 955· ἐν τῷ ἐνεστ., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 2, 4, Πλουτ. Κάμιλλ. 29· — ὡσαύτως ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ., φύγαδ' ἔτραπε Ἰλ. Π. 657. **IV.** ἀποτρέπω, ἐμποδίζω, κωλύω, οὐκ ἄν με τρέψειαν ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ Ἰλ. Θ. 451· τρ. τινὰ ἀπὸ τείχεος Χ. 16· ἑκάς τινος Ὀδ. Ρ. 73· ἀπολ., ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε Ἰλ. Δ. 381· ἐπὶ ὅπλων, βέλος .. ἔτραπεν ἄλλῃ Ε. 187· ἔγχεος ὁρμὴν ἔτραπε Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 456. **V.** ὡς τὸ **ἀνατρέπω**· εὐτυχεῦντα μὲν σκιά τις ἂν τρέψειεν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1328· ἄνω κάτω τρ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 309. 8. **VI.** μετατρέπω, ἐφαρμόζω, προσαρμόζω, χρησιμοποιῶ, τρ. τι ἐς ἄλλο τι Ἡρόδ. 2, 92· ποῦ τέτροφας τὰς ἐμβάδας; «τί ἔκαμες τὰς ἐμβάδας σου;» Ἀριστοφ. Νεφ. 858· τὸν ἐμὸν μόναυλον ποῦ τέτροφας; τί τὸν ἔκαμες; Ἀναξανδρίδης ἐν «Φιαληφόρῳ» 1. — Παθ., ποῦ τρέπεται .. τὰ χρήματα; Ἀριστοφ. Σφ. 665.

τρεσᾶς, ὁ, δειλός, «ὁ φύξηλις, ὃν καὶ τρεσᾶν, εἴποι ἄν τις κωμικευόμενος» Εὐστ. 772, 12· «τρεσάντων, ὅθεν καί τις ἐν Ἀθηναίοις ἐπὶ δειλίᾳ κωμῳδούμενος τρεσᾶς ἐκαλεῖτο, καθὰ καί τις ἕτερος διάρροιαν πάσχων γαστρὸς χεσᾶς ἐλέγετο» ὁ αὐτ. 1000, 11. — Ἐν Χοιροβ. Καν. 43, 3 παροξυτόνως «τρέσας τρέσα, ὁ δειλός», ἀλλὰ διορθωτ. **τρεσᾶς, τρεσᾶ**, ἴδε τὸ ῥῆμα **τρέω** I. 2.

τρέστης, ου, ὁ, (τρέω) ὁ τρέμων, δειλός, «τρέστης· δειλὸς» Ἡσύχ.

τρέφος, εος, τό, = **θρέμμα**, (μετὰ διαφόρ. γραφ. **βρέφος**), σὺ δ', ὦ σύαγρε, Πηλιωτικὸν τρέφος Σοφ. Ἀποσπ. 166.

τρέφω, Ὅμηρ., κλπ., Δωρ. **τράφω** (ἴδε ἐν λέξει), μέλλ. **θρέψω** Ἀττικ.· — ἀόρ. α' **ἔθρεψα**, Ἐπικ. **θρέψα** Ἰλ. Β. 548· ἀόρ. β' **ἔτρᾰφον**, ἴδε κατωτ. Β· πρκμ. **τέτροφα** ἀμεταβ., Ὀδ. Ψ. 237, (συν-) Ἱππ. 307. 23· ἀλλὰ μεταβ., Σοφ. Ο. Κ. 186, Ἀνθ. Π. παράρτ. 111· ὡσαύτως, **τέτρᾰφα** Πολύβ. 12. 25, Βεκκῆρ., καὶ Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 577, **τέτροφα** Δινδ.· ὑπερσ. **ἐτέτρᾰφη** ἀμεταβ. Βαβρ. σ. 2. — Μέσ., μέλλ. **θρέψομαι** ἐπὶ παθητ. σημασίας, Ἱππ. 234. 40 (κατὰ διόρθωσιν τοῦ Littré), 243. 10, Θουκ. 7. 49, κλπ.· ἀόρ. **ἐθρεψάμην** Πινδ. Ο. 6. 78, Ἀττ. — Παθ., μέλλ. **τρᾰφήσομαι** Ψευδο-Δημ. 1399. 16, Διον. Ἁλικ. 8. 41, κλπ., ἀλλὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσιν ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ **θρέψομαι** (ἴδε ἀνωτ.)· ἀόρ. α' **ἐθρέφθην** Ἡσ. Θεογ. 198, σπάνιον παρ' Ἀττικ., Εὐρ. Ἑκάβ. 351, 600, Πλάτ. Πολιτικ. 310A· ἀόρ. β' **ἐτράφην** [ᾰ] Ἰλ. Ψ. 84, καὶ ὁ συνήθης τύπος παρ' Ἀττικ.· Ἐπικ. γ' πληθ. **ἔτραφεν** Ἰλ. Ψ. 348· — πρκμ. **τέθραμμαι** Εὐρ., κλπ.· β' πληθ. **τέθραφθε** Πλάτ. Νόμ. 625A (**συντέτραφθε** φαίνεται ὅτι εἶναι ἁμάρτημα ἐν Ξεν. Κύρ. 6. 4, 14, ἐπειδὴ ὁ τύπος οὗτος ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα **τρέπω**), ἀπαρ. **τεθράφθαι** Πλάτ. Γοργ. 525A, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 24 (καὶ ἐνταῦθα μετὰ διαφόρ. γραφ. **τετρ-**). (Ἐκ τῆς √ΤΡΕΦ ἐπὶ τῆς σημασίας I παράγονται αἱ λέξ. **τρόφ-ις, ταρφ-ύς, τάρφ-ος, τραφ-ερή, τροφ-αλίς, θρόμβ-ος**· ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας II, αἱ λέξεις **τροφ-ή, τροφ-ός**, κλπ. **I.** Κυρίως ὡς τὸ **πήγνυμι**, συμπυκνῶ, πυκνὸν ποιῶ, «πήζω» ἢ παγώνω ὑγρόν τι, αὐτίκα δ' ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκεν Ὀδ. Ι. 246· τυρὸν τρέφειν Θεόκρ. 25. 106. — Παθ., μετὰ πρκμ. ἐνεργ. **τέτροφα**, γίνομαι στερεός, συμπυκνοῦμαι, συμπήγνυμαι, «πήζω», γάλα τρεφόμενον τυρὸν ἐργάζεσθαι Αἰλ. περὶ Ζ. 16. 32· πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη («τέτροφε, πέπηγε» Σχόλ.) Ὀδ. Ψ. 237· πρβλ. **περιτρέφω**. **II.** κάμνω τι νὰ αὐξήσῃ, παρέχω τροφήν, ὡς καὶ νῦν, τρέφω, ἀνατρέφω, ὅσ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα Ἰλ. Θ. 283· ἥ μ' ἔτεχ', ἥ μ' ἔθρεψε Ὀδ. Β. 131, πρβλ. Μ. 134· εὖ ἔτρεφεν ἠδ' ἀτίταλλεν Ἰλ. Π. 191, πρβλ. Ὀδ. Τ. 354· ἐγώ σ' ἔθρεψα, σὺν δὲ γηρᾶναι θέλω Αἰσχύλ. Χο. 908, πρβλ. Ἰκ. 894· τρ. μέχρι ἥβης Θουκ. 2. 46· γεννᾶν καὶ τρ. Πλάτ. Πολιτ. 274A· τρ. τε καὶ αὔξειν μέγαν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 565C· μετὰ συστοίχου αἰτ., τρ. τινα τροφήν τινα, ἀνατρέφειν τινὰ κατά τινα ἰδιαίτερον τρόπον, Ἡρόδ. 2. 2. — Μέσ., ἀνατρέφω δι' ἐμαυτόν, θρέψαιό τε φαίδιμον υἱὸν Ὀδ. Τ. 368, πρβλ. Πινδ. Ο. 6. 78· τεκοῦσα τόνδ' .. ἐθρεψάμην Αἰσχύλ. Χο. 928, Εὐρ., κλπ.· οἱ γεννήσαντες καὶ θρεψάμενοι Πλάτ. Νόμ. 717B· τεκὼν ἀρετὴν καὶ θρ. ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 212A, πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 458. — Παθ., ἀνατρέφομαι, αὐξάνομαι, ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἔνι πολλῇ Ἰλ. Ι. 143· τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην Ὀδ. Ο. 365· ἅμα τράφεν ἠδ' ἐγένοντο Ἰλ. Α. 251, κλπ.· ἐπεὶ τράφη ἐνὶ μεγάρῳ, δηλ. ἀφ' οὗ καλῶς ἀνεπτύχθη, ηὐξήθη, ἐμεγάλωσε, Β. 661· κάρτιστοι δὴ ἐκεῖνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν, ἐγένοντο οἱ ἰσχυρότατοι τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἀνδρῶν, Δ. 266· ἐν τῇ σῇ οἰκίᾳ γέγονε καὶ τέθραπται, ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη, Πλάτ. Μένων 85E· — κυρίως ὁ παῖς ἐκαλεῖτο **τρεφόμενος** μόνον ἐφ' ὅσον διετέλει ὑπὸ τὴν φροντίδα τῶν γυναικῶν, δηλ. μέχρι τοῦ πέμπτου ἔτους τῆς ἡλικίας του, Ἡρόδ. 1. 136· ἐξ ὅτου 'τράφην ἐγώ, ἀπὸ τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἀπηλλάγην τῆς τροφοῦ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 322· — σύνηθες παρ' Ἀττικοῖς, οὐδ' ἐν σκότοισι νηδύος τεθραμμένη Αἰσχύλ. Εὐμεν. 665, πρβλ. Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. 754· ἦ που τραφεὶς μητέρος εὐγενοῦς ἄπο ὑψήλ' ἐφώνεις Σοφοκλ. Αἴ. 1229· ὅπως πατρὸς δείξεις οἷος ἐξ οἵου 'τράφης αὐτόθι 557· κρατίστου πατρός.. τραφεὶς ὁ αὐτ. ἐν Φιλοκτ. 3· παῖδες μητέρων τεθραμμέναι, γνήσια θρέμματα τῶν μητέρων σας, ὅπερ ὑπονοεῖ ὄνειδος ἐπὶ ἀνανδρίᾳ (εἰ πράγματι ἡ γραφὴ γνησία), Αἰσχύλ. Θήβ. 792· μιᾶς τρέφει πρὸς νυκτός, διέρχεσαι τὸν βίον σου ἐν μιᾷ ἀδιακόπῳ νυκτί, διατελεῖς ἐν διαρκεῖ σκότει, Σοφ. Ο. Τ. 374. **2)** ἐπὶ δούλων, βοσκημάτων, κυνῶν καὶ τῶν τοιούτων, ἀνατρέφω καὶ διατηρῶ αὐτά, κύνας Ἰλ. Χ. 69, Ὀδ. Ξ. 22, κλπ.· ἵππους Ἰλ. Β. 766· λέοντος ἶνιν (ἴδε **οἶνις**) Αἰσχύλ. Ἀγ. 717· μῆλα ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 946· ὄφιν Σοφ. Ἀποσπ. 219· ἰκτῖνα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 525· ὄρτυγας ἔθρεψας σύ τινας ἤδη πώποτε; Εὔπολις ἐν «Πόλεσιν» 9 ὄρνιθας Πλάτ. Θεαίτ. 197C· οἱ τρέφοντες (ἐξυπακ. ἐλέφαντας), οἱ τρέφοντες καὶ φυλάττοντες αὐτούς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 6· τρ. παιδαγωγοὺς Αἰσχίν. 26. 32· ὡσαύτως, τρ. γυναῖκα Εὐρ. Ι. Α. 749· ἔστιν δ' ἑταίρα τῷ τρέφοντι συμφορὰ Ἀντιφ. ἐν «Ἀγροίκῳ» 2, Δίφιλος ἐν Ἀδήλ. 2· ὁ τρέφων, ὁ δεσπότης, Νικόλ. ἐν Ἀδήλ. 1. 11, 36 — μεταφορ., αἰγιαλὸν ἔνδον τρέφει, διατηρεῖ ὁλόκληρον αἰγιαλὸν εἰς τὴν οἰκίαν του, Ἀριστοφ. Σφ. 110. — Παθ., τρέφομαι, ἀνατρέφομαι, δοῦλος οὐκ ὠνητός, ἀλλ' οἴκοι τραφεὶς Σοφ. Ο. Τ. 1133, κλπ. **3)** περιποιοῦμαι, περιθάλπω, Λατ. colere, τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἐτρ.., ἐπὶ τῆς Καλυψοῦς, Ὀδ. Ε. 135., Η. 256 — οὕτως, ἐπὶ φυτῶν, Ἰλ. Ρ. 53., Σ. 57, Ὀδ. Ξ. 175. **4)** ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος, ἀφίνω τι νὰ τραφῇ, νὰ αὐξηθῇ, νὰ μεγαλώσῃ, τρέφω, μεγαλώνω τι, διά τινα, ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην, τήν ῥα Σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν, «ἣν δὴ ἔτρεφε περικαλλῆ καὶ ἀκμαίαν Σπερχειῷ τῷ ποταμῷ (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 142· τῷ θεῷ πλόκαμον τρ. Εὐρ. Βάκχ. 494· τρ. ὑπήνην Ἀριστοφ. Σφ. 477· τρ. κόμην = κομᾶν, Λατ. comam alere, Ἡρόδ. 1. 82· — ὡσαύτως, τά θ' ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν, τά τε συντελοῦντα πρὸς πάχυνσιν τῶν χοίρων, Ὀδ. Ν. 410· τεθραμμένη εἰς πολυσαρκίαν Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 22. **5)** παρὰ ποιηταῖς ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης, τρέφω, παράγω, εἶμαι πλήρης τινός, οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρ. ἀνθρώπου Ὀδ. Σ. 130· ὕλη τρέφει ἄγρια Ε. 52· χθὼν τρέφει φάρμακα Λ. 741· ὅσ' ἤπειρος .. τρέφει ἠδὲ θάλασσα Ἡσ. Θεογ. 582· πολλὰ γᾶ τρέφει δεινὰ Αἰσχύλ. Χο. 585, πρβλ. 128, Εὐρ. Ἐκ. 1181· θάλασσα .. τρέφουσα πορφύραν Αἰσχύλ. Ἀγ. 959· ὃν [ναύταν] πόντος τρ. Πινδ. Ι. 1, 68· σπάνιον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἀεί τι Λιβύη τρέφει καινὸν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 7, 12. **6)** Παρὰ ποιηταῖς ὡσαύτως, ἔχω ἐν ἐμαυτῷ, περιλαμβάνω, περιέχω, ὅτι καὶ πόλις τέτροφεν ἄφιλον Σοφ. Ο. Κ. 186, πρβλ. Τρ. 817· τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν, τηρεῖν αὐτὴν ἡσυχωτέραν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1089· ἡ γλῶσσα τὸν θυμὸν δεινὸν τρ. ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1124· τἀληθὲς γὰρ ἰσχῦον τρέφω ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 356· (οὕτω παρὰ Πλάτ., τρ. ἰσχυρὸν τὸ ἐλεεινὸν Πολ. 606B)· νόσον τρ. Σοφ. Φ. 795· ἐκ φόβου φόβον τρ. ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 28· ἄταν ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 644· οἵας λατρείας .. τρέφει, ὁποίας ὑπηρεσίας συνεχῶς ἐκτελεῖ, ὁ αὐτ. 503· ἐν ἐλπίσιν τρέφειν ἥξειν .., ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 897· οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει (στρέφει κατὰ Reiske), τὸ δ' αὔξει, βιότου πολύπονον ὥσπερ πέλαγος Κρήσιον ὁ αὐτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐν Τραχ. 117, ἔνθα ὁ Jebb συντάσσει: «βιότου πολύπονον (πέλαγος), ὥσπερ πέλαγος Κρήσιον (τὸ μέν) στρέφει τὸ δ' αὔξει τὸν Καδμογενῆ», ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ. **III.** τρέφω, διατηρῶ. τρ. ἀνδρὸς μόχθος ἡμένας ἔσω Αἰσχύλ. Χο. 921, πρβλ. Πινδ. Ο. 9. 160· τρ. Ἥλιος χθονὸς φύσιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 633· τρ. τὸν πατέρα Αἰσχίν. 3. 1· τὴν οἰκίαν Δημ. 1367. 23·— Παθ., οὐ δίκαιον τρέφεσθαι ὑπὸ πατρὸς υἱὸν ἡβῶντα Πλάτ. Πολ. 568Ε· τὰ κτήνη χιλῷ ἑτρ. Ξεν. Ἀν. 4. 5, 25· γάλακτι, τυρῷ, κρέασι τρ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 4. 3, 10· ὡσαύτως. τρ. ἀπό τινος Πλάτ. Πρωτ. 313C, Ξεν. κλπ.· ἔκ τινος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1479, Πλάτ. Πολ. 372Β. **2)** ἐν ἱστορικαῖς συγγραφ., διατηρῶ, διατρέφω στράτευμα, Θουκ. 4. 83, Ξεν. Ἀν. 1. 1, 9· τρ. τὰς ναῦς Θουκ. 8. 44, Ξεν.· τρ. τὸ ναυτικὸν ἀπὸ τῶν νήσων Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 9, πρβλ. Ἀν. 7. 4, 11, κλπ. **3)** ἐπὶ γῆς, διατρέφω, διατηρῶ τινα, τρέφει γὰρ οὗτος [ὁ ἀγρὸς] .. με Φιλήμ. ἐν Ἀδηλ. 12. 2· κακῶς τρέφοντα χωρί' ἀνδρείους ποιεῖ Μένανδρος ἐν «Ἀνεψιοῖς» 3· ἀγρὸς τρέφων καλῶς ὁ αὐτ. ἐν «Ὑδρίᾳ» 1.

IV. ἀνατρέφω, ἐκπαιδεύω, Ἡσ. Ἀποσπ. 86 Göttl., Πινδ. Ν. 3. 93, Πλάτ. Πολ. 391C, κλπ.· τῷ λόγῳ τρ. καὶ παιδεύειν αὐτόθι 534D· θρ. καὶ παιδεῦσαι Δημ. 1351. 7· Δήμητερ ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 393· ἡ θρέψασα (ἐν γῇ), ἡ πατρίς, Λυκοῦργ. 153. 42·— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, θρέψασθαι ἐν τοῖς αὐτοῖς ἤθεσιν Πλάτ. Νόμ. 695Ε, πρβλ. Λυκοῦργ. 158. 30.— Παθ., κάλλιστα, ἀρθῶς, εὖ τραφῆναι Πλάτ. Πολ. 401D, Αἰλχ. 1. 120Ε· παιδείᾳ, ἐν ταύτῃ τῇ παιδείᾳ τρ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 695C, Ξεν. 1. 16· ἐν πολυτρόποις ξυμφοραῖς Θουκ. 2. 44· ἐν φιλοσοφίᾳ, ἐν χλιδῇ, ἐν ἐλευθερίᾳ, κλπ., Πλάτ., Ξεν., κλπ.· ἐν ἄλλοις νόμοις Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 6, 1. **V.** τὸ παθ. ἐνίοτε κατήντησε νὰ σημαίνῃ ὀλίγον περισσότερον τοῦ ὑπάρχω, ἐπ' ἐμοὶ πολέμιον ἑτράφη (ἐξυπακ. τὸ γένος) Ἀριστοφ. Ἀχ. 335, πρβλ. Θεσμ. 141.

Β. Ὁ Ὅμηρος ποιεῖται χρῆσιν τοῦ ἀμεταβ. ἐνεργ. ἀορ. β' **ἔτραφον** = τῷ παθητ. **ἐτράφην** (ὡς πρκμ. **τέτροφα** = **τέθραμμαι**), ὃς .. ἔτραφ' ἄριστος Ἰλ. Φ. 279· λέοντε ἐτραφέτην ὑπὸ μητρί Ε. 555· **τραφέμεν** (Ἰωνικ. ἀντὶ **τραφεῖν**) Η. 199, Ὀδ. Γ. 28, κλπ.·— ὁ ἀόρ. β' κεῖται ὡς μεταβ. μόνον ἐν Ἰλ. Ψ. 90, ἑτραφέ τ' ἐνδυκέως (ἴσως ἔπρεπε νὰ ἀναγνωσθῇ ἔτρεφεν), τὸ δὲ **τράφε** παρὰ Πινδ. ἐν Ν. 3. 92 εἶναι Δωρ. παρατ.· τανάπαλιν γραμματικοί τινες ἀνεγίνωσκον ἐν Ἰλ. Ψ. 84, ὡς ὁμοῦ ἑτράφεμέν περ, ἔνθα νῦν ἀλλ' ὁμοῦ, ὡς ἑτράφην περ. Παρὰ μεταγεν. ὁ ἀόρ. οὗτος κατέστη ἄχρηστος, εἰ μὴ παρ' Ἐπικ. μιμηταῖς, οἷον παρὰ Καλλ. εἰς Δία 55, Ὁππ. Ἁλ. 1. 774. **2)** ἐπὶ τροφῆς, τρέφω, εἶμαι θρεπτικός, Ἀριστ. περὶ Φυτ. 2. 6, 2.

τρεχε-δειπνέω, τρέχω, σπεύδω νὰ δειπνήσω, νὰ φάγω, «ἐπιτεινομένης τῆς πολιορκίας ἤψαντο τῶν ἀήθων καὶ πρὸς ἃ μὴ Θέμις τρεχεδειπνεῖν» Νικήτ. Χρον. 8, 1, σ. 131C.

τρεχέ-δειπνος, **ον**, ὁ τρέχων εἰς δεῖπνον καὶ ὅταν ἔχῃ ἀσχολίας, ἐπὶ παρασίτων, Ἀθήν. 4Α, 242C, Ἰλούτ. 2. 726Α (ὅστις τὸ ἑρμηνεύει: τὸν ὑστερίζοντα τοῦ δείπνου καὶ τρέχοντα νὰ προφθάσῃ)· **τρεχέδειπνα**, τά, ἐλαφρὰ ἐσθὴς ἢ πέδιλα, ἃ ἐφόρουν παράσιτοι, π. βλ. Ἰουβεν. 3. 67.

τρέχνος, **εος**, τό, = **τέρχνος**, Ἀνθ. Π. 15. 25.—Καθ' Ἡσύχ.: «τρέχνος· στέλεχος, κλάδος, φυτόν, βλάστημα».

τρέχω, μέλλ. **θρέξομαι** (**ἀπο-**) Ἀριστοφ. Νεφ. 1001, (**μετα-**) ὁ αὐτ. ἐν Εἰρήν. 161, (**περι-**) ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 193· **θρέξω** μόνον παρὰ Λυκόφρ. 108· ἀλλὰ **ἀποθρέξεις** Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀδηλ. 65· — ἀόρ. α' **ἔθρεξα** (ἴδε κατωτ.)· — ἀλλ' ὁ συνήθης μέλλ. καὶ ἀόρ. παράγονται ἐξ ἑτέρας ῥίζης ΔΡΑΜ, δηλ. **δράμοῦμαι** Εὐρ. Ὀρ. 878, Ξεν., κλπ.· Ἰων. **δραμέομαι** Ἡρόδ. 8. 102· μεταγεν. **δραμῶ** Ἐθδ., κλπ.· ἀλλὰ **ὑπερδραμῶ** Φιλέταιρος ἐν «Ἀταλάντῃ» 1· **δράμομαι** ἐν συνθέσει, **ἀναδράμεται** Ἀνθ. Π. 9. 575· ἀόρ. β' **ἔδραμον**, ἴδε κατωτ.·—πρκμ. **δεδράμηκα** [ᾰ], Φιλήμων ἐν «Κοινωνοῖς» 1, Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 220· (**ἀνα-**) Ἡρόδ. 8. 55, (**κατα-**) Ξενοφ., (**περι-**, **συν-**) Πλάτ.· ποιητ. πρκμ. **δέδρομα** (**ἀνα-**, **ἐπι-**) Ὀδ.— Παθ., πρκμ. **δεδράμημαι** (**ἐπι-**) Ξεν. Οἰκ. 12. 1. — Τὸ ῥῆμα εἶναι μᾶλλον σπάνιον παρ' Ὁμήρῳ, ὅστις ἔχει τὸν ἐνεστ. ἐν Ἰλ. Ψ. 520, Ὀδ. Ι. 386· ἐν δὲ Ἰλ. Σ. 599, 602, τὸν Ἰων. ἀόριστ. **θρέξασκον** (**ἔθρεξα** ἦτο καὶ ἀρχ. Ἀττικ. τύπος, Εὐρ. Ι. Α. 1569, Ἀριστοφ. Νεφ. 1005, Θεσμ. 657)· ἀλλ' ὁ συνήθης ἀόριστ. ἦτο **ἔδραμον**, Ἰλ. Ψ. 393, Ὀδ. Ψ. 207, κλπ.— Δωρ. **τράχω** [ᾰ], Böckh διάφορ. γραφ. ἐν Πινδ. Π. 2. 34 (45)· μέλλ. **θράξομαι**, **θραξοῦμαι**, Ἡσύχ. (Ἐκ τῆς √ΤΡΕΧ παράγονται καὶ αἱ λέξ. **τρόχ-ος**, **τροχ-ός**, **τρόχ-ις**, κλπ., πρβλ. Γοτθ. thrap-ja (τρέχω), Ἀγγλο-Σαξον. prah (decursus temporis)·— ἴδε ὡσαύτως **τράχηλος**). Ὡς καὶ νῦν, τρέχω, Λατιν. curro, ἐπὶ ἀνθρώπων, Ὅμηρ., κλπ.· ἴθὺ δραμὼν Ὀδ. Ψ. 207· θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσιν Ἰλ. Σ. 599· ἅμα τινὶ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 217· ᾠχετο τρέχων Ἐπίχ. 20 Ahr.· βαδίζειν καὶ τρ. Πλάτ. Γοργ. 468Α· **τρέχων** ἀντίθετον τῷ **βάδην**, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 30· τρ. χερσίν, οὐ ποδωκίᾳ σκελῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 37— ἐπὶ ἵππων, αἱ δὲ οἱ ἵπποι ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην Ἰλ. Ψ. 393, 520· — συχνάκις ἡ μετοχὴ προσάπτεται εἰς ἕτερον ῥῆμα, τί οὐ τρέχων σὺ τὰς τραπέζας ἐκφέρεις; διὰ τί δὲν τρέχεις νὰ φέρῃς ἔξω τὰς τραπέζας; Πλάτ. Κωμ. ἐν «Λάκωσιν» 1, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 327Β· ἴδε κατωτ. 2. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, κινοῦμαι ταχέως, τὸ δὲ [τρύπανον] τρ. ἐμμενὲς ἀεί Ὀδ. Ι. 386, πρβλ. Ἰλ. Σ. 413· ἐπὶ πλοίου, παρὰ γῆν ἔδραμεν Θέογν. 856, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1083· τὸ δ' ἐν ποσὶ μοι τράχον ἴτω τεὸν χρέος, ὦ παῖ, .. ἐμᾷ ποτανὸν ἀμφὶ μαχανᾷ, τὸ δὲ νῦν ἐνώπιόν μου ὄν, δηλ. ὁ ὀφειλόμενος σοι ἔπαινος, ὦ νεανίσκε, ἂς ὑπάγῃ τρέχον γενόμενον ὑπόπτερον διὰ τῆς ἐμῆς τέχνης, Πινδ. Π. 8. 45· ἐπὶ καρδίαν .. ἔδραμε σταγὼν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1121· ἔριν δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω, διατρέξασα τὸ σταδίου της, Σοφ. Αἴ. 731· ἐὰν δέ γ' ἡμῶν σῦκά τις μεσημβρίας τριῶν καθεύδῃ χλωρά, πυρετὸς εὐθέως ἥκει τρέχων Νικοφ. ἐν «Σειρ.» 1. **II.** μετ' αἰτιατ. τόπου, ὃς ἔδραμε ῥόθια Εὐρ. Ἑλ. 1118 (λυρικ. χωρίον)· ὁ ἵππος τρ. καὶ πρανῆ καὶ ὄρεια Ξεν. Ἱππ. 8, 1·—παρὰ πεζογράφοις τὸ **θέω** φαίνεται συνηθέστερον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ ἐν τισι φράσεσιν εἶναι ἀποκλειστικῶς ἐν χρήσει, π. χ. θεῖν δρόμῳ (οὐχὶ τρέχειν) Ἀριστοφ. Ὄρν. 20δ, Θουκ. 3. 111, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 18. **2)** μετὰ συστοίχ. αἰτ., τρ. δρόμον, βῆμα, ἀγῶνα, δίαυλον Εὐρ. Ἡλ. 883, 954· τὸν γὰρ ὕστατον τρέχων δίαυλον τοῦ βίου ζῆν βούλομαι Ἀλτέξις ἐν «Τραυματίᾳ» 1, Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 220, κλπ.· συχν. μεταφορ., ἀγῶνα θανάσιμον δρ. ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 878· πολλοὺς ἀγῶνας ὁρμαίνειν περὶ σφέων αὐτέων, περὶ ζωῆς ἢ σωτηρίας, Ἡρόδ. 7. 57., 8. 102· κινδύνων τὸν μέγιστον τρ. Διον. Ἁλ. 4. 47· τὸν ὑπὲρ ψυχῆς ἀγῶνα, κίνδυνον ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τρ. ὁ αὐτ. 7. 48., 4. 4· ἰσχάτην τρ. Πολύβ. 1. 87, 3, κλπ.— ἐνίοτε ἡ αἰτιατ. παραλείπεται, τρ. περὶ ἐωυτοῦ, μὴ κίνδυνον τῆς ἴδιας του ζωῆς, Ἡρόδ. 7. 57· περὶ τῆς ψυχῆς ὁ αὐτ. 9. 37· φόνου πέρι Εὐρ. Ἡλ. 1264· περὶ τῆς νίκης Ξεν. Ἀν. 1. 5, 8, πρβλ. **θέω** I. 2, **δρόμος** I. 2, **κρέας** ἐν τέλει. **2)** παρ' ἓν πάλαισμα ἔδραμε νικᾶν, ὀλίγον ἔλειψε νὰ νικήσῃ, Ἡρόδ. 9. 33, πρβλ. **παρά** Γ. 1, **τριάζω** I.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσ. σελ. 531.

τρέψις, **εως**, ἡ, τροπή, «στέρψις δέ, οἷον τρέψις, πρότροπὴ τῆς ψυχῆς ἐπὶ τὸ ἀνειμένον» Διογ. Α. 7. 114.

τρεψί-χρως, **ωτος**, ὁ, ἡ, ὁ μεταβάλλων χροιάν, ὁ ἀλλάσσων τὸ ἑαυτοῦ χρῶμα, εἶδος πολύποδος, πουλύπους τις ὁ μὲν τρίχρως, ὁ δὲ ναυτίλος (πρβλ. **τρέπω** II. 3), Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 318Β (Ἀριστ. Ἀποσπ. 289).

τρέω, ἀπαρ. **τρεῖν**· ἀόρ. **ἔτρεσα**, Ἐπικ. **τρέσσα**, **τρέσσαν**· Ἐπικ. ἐνεστ. **τρείω** (ἴδε **ὑποτρέω**)· — τὸ ῥῆμα ταῦτο οὐδέποτε συστέλλεται, εἰ μὴ ὁπόταν ἡ συναίρεσις γίνηται εἰς **ει**. (Ἐκ τῆς √ΤΡΕΣ, πρβλ. ἀόρ. **ἔ-τρεσ-α**, Σανσκρ. tras, tras-âmi, trasyâmi (tremo), tras-nras (trepidus), trâs-as (terror)· Σλαν. tres-a (σείω, quatio)· καὶ ἄνευ τοῦ τελικοῦ ς, **τρέω**, **τρήρ-ων**, Λατ. i tri-re, Ἰρλανδ. tarr-ach (timidus). Τρέπομαι εἰς φυγὴν ἐκ φόβου, φεύγω (κατὰ Ἀρίσταρχον αὕτη ἦτο ἡ κυριολεκτικὴ σημασία), τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἰλ. Ε. 256· μήτε .. τρέσσε μήτε τι τάρβει Φ. 288· τρέσσε δὲ παπτήνας Λ. 546· τρεῖτ' ἄσπετον Ρ. 332· ἡ σημασία τοῦ φεύγειν, εἰς φυγὴν τρέπεσθαι εἶναι φανερωτάτη ἐν τῇ φράσει ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλη Λ. 745· τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη Ὀδ. Ζ. 138· τρ. ὑπὸ τεῖχος Ἰλ. Χ. 143, πρβλ. Ν. 515, Ρ. 332· τρεῖτην Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 171· μὴ τρέσητε Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 711· μὴ τρέσας, ἄνευ φόβου, ἀτρόμως, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 549· οὐδὲν τρέσας Πλάτ. Φαίδων 117Β· ἀλλά,

2) **τρέσας** εἶναι ἐν χρήσει ἀχρόων ὡς οὐσιαστ., ὁ καταδειλιάσας, ὁ εἰς φυγὴν τραπείς, δειλός, Ἰλ. Ε. 522· τεχνικὸς ὅρος ἐν Λακεδαίμονι· Ἀριστόδημος ὁ τρέσας Ἡρόδ. 7. 231, πρβλ. Τυρταῖ. 8. 14· οἱ ἐν τῇ μάχῃ καταδειλιάσαντες, οὓς αὐτοὶ τρέσαντας ὀνομάζουσι Πλουτ. Ἀγησ. 30, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν βίῳ Λυκούργου 21, Ἠθικ. 191Β, κλπ.— παρὰ μεταγεν. δὲ ἦν ἐν χρήσει ὡς ἀληθὲς οὐσιαστικὸν κωμικ. **τρεσᾶς**, **τρεσᾶ** Εὐολ. 772, 12· ἀπὸ συμβεβηκότος δὲ οἷον τρέσας, τρέσα ὁ δειλὸς Θεοδόσ. ἐν τοῖς Α. Β. σ. 1186. **II.** μεταβατ., φεύγω μαρτὰ ἀπό τινος, φοβοῦμαί τινα, μετ' αἰτ., τάς τε τρεῖ ἐσούμενός περ Ἰλ. Α. 554., Ρ. 663, Αἰσχύλ. Θήβ. 379, 436, κ. ἀλλ., Σοφ. Ἀντ. 1042, πρβλ. Πάρα. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1093 ἄρκτον .. οὐκ ἔτρεσεν Ξεν. Ἀν. 1. 9, 6·— οὕτω καὶ μετὰ γεν., τρέσσε .. κελεύθοιο, δηϊοτῆτος Ἡσ. Θεογ. 850·— καὶ τρ. μή .., Αἰσχύλ. Θήβ. 790. — Σπάνιαν ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ.

τρῆμα, τό, (√ΤΡΑ, **τετραίνω**) ὀπή, ἄνοιγμα, Λατ. foramen, Ἀριστοφ. Σφ. 141, Πλάτ. Γοργ. 494Β· τὰ τρ. οὐάτων Ἱππ. 252. 37· τῆς ἀρτηρίας, τοῦ πνεύμονος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 10, πρβλ. 17. 18. **2)** = **τρύπημα** 2, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 906, Λυσ. 410. **II.** ἐπὶ τῶν ὀπῶν ἢ στιγμάτων τῶν κύβων, Ἀμειψίας ἐν «Σρενδόνῃ» 5 (Πολυδ. Θ', 96).

τρηματίζω, μέλλ. **-ίσω**, Δωρ. **-ίξω**, ἐπιδιατίθημι ποσόν τι χρηματικὸν ἐπὶ ἑκάστῳ τρήματι τῶν κύβων ἐν τῇ κυβείᾳ, Πολυδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τρι-αρχία, ἡ, Λατ. triumviratus, ἡ ἐκ τριῶν ἀρχόντων ἀποτελουμένη ἐξουσία, τριανδρία, Δίων Κ. 41. 36.

τρί-αρχος, ὁ, ἀνώτατος ἄρχων ἢ ὁ ἄρχων τοῦ τρίτου μέρους χώρας τινός, Θεόφιλ. Ἀντιοχ. 1103C. (πρβλ. **τετράρχης**).

II. ὁ ἔχων τρεῖς κλάδους, τὸ κέρας τῆς ἐλάφου τριάρχου κατὰ τὰς τρεῖς ἀνακαινίσεις Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 195Δ.

τριάς, **άδος**, ἡ, (τρεῖς) ὁ ἀριθμὸς **τρία**, τριάς, Πλάτ. Φαίδων 104Α, κ. ἀλλ.· περὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀριθμοῦ τούτου ἐν τῇ Πυθαγορείῳ φιλοσοφίᾳ ἴδε Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 1. 2, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 12. 6, 3 κἑξ., 12. 7, 7 κἑξ. **2) ἡ τριάς**, ἡ, τρίτη ἡμέρα, Φίλων 1. 13. **II**. ἡ Ἁγία Τριάς, αἱ τρεῖς ὑποστάσεις τῆς θεότητος, θεός, λόγος, σοφία. Θεόφιλ. Ἀντιοχ. 2, 15, Κλήμ. Ἀλ. Ι, 156. 764D, Ἱππόλ. 821B, Ὠριγ. I, 49C. 160. 401. 403. II, 125, 365, III, 1345, Εὐσέβ. VI, 716C, Ἀθαν. I, 220. 464. II, 48C, κλπ., Γρηγ. Ναζ. I, 1221C, III, 413, Γρηγ. Νύσσ. II, 20, II, 1105D, Ἰω. Χρυσ. I, 502D, 514. κλπ., ἴδε Suic r.

τριᾶς, **ᾶντος**, ὁ, Σικελικὸν νόμισμα, Λατ. triens, «ἐν δὲ Ἰμεραίων πολιτείᾳ φησὶν (Ἀριστοτέλης) ὡς οἱ Σικελιῶται τοὺς μὲν δύο χαλκοῦς ἑξάντα καλοῦσι, τὸν δὲ ἕνα αὐγκίαν, τοὺς δὲ τρεῖς τριᾶντα» Πολυδ. Δ', 175.—Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 46.

τριασμός, ὁ, ἴδε **τριαγμός**.

τριάσσω, μέλλ. **-ξω**, = **τριάζω**, ὃ ἴδε.

τρι-αύλαξ, **ακος**, ὁ, ἡ, Λατ. trisulcus, ὁ ἔχων τρεῖς αὔλακας καὶ τρεῖς ἑξοχάς, τριαινοειδής, Γλωσσ.

τρι-αύχην, **ενος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τρεῖς αὐχένας, ἐπὶ τῆς Ἑκάτης, τρισύχενος μήνυμα θεσπισίνων θεᾶς, «τῆς Ἑκάτης, ἣν ἄνω τρίμορφον εἶπεν» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 1186.

τριβάϊα, ἡ, ἰχθύιον, κοινῶς «γουδί», Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἴγδη**, Ζωναρ., πρβλ. **θυείδιον**.

τριβάθμιος ἢ **τριβάθμος**, ὁ τρεῖς ἔχων βαθμούς, μέχρι τοῦ τριβάθμου τῆς βασιλικῆς εὐωχίας Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 430Δ.

τρῐβᾰκός, **ή**, **όν**, (τρίβω) ὁ τριβείς, τετριμμένος, Λατ. tritus, χλαμὺς Ἀνθ. Π. 6. 282, Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 9· ἱμάτιον Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 714, Ἀρτεμίδ. 2. 3, ἐν ἀρχῇ (ἔνθα σημαίνει λεῖον, μαλακὸν καὶ λεπτὸν ἱμάτιον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς βαρέα καὶ πυκνὰ καὶ τραχέα ἐνδύματα.) **2)** ἐπὶ πρασώπων, τρίβω, ἐντριβής, πεπειραμένος, ἔμπειρος, γέρων Γαλην. τ. 8, σ. 155· ἰατρὸς 6, 165· ὁ περὶ ταῦτα τρ. ὁ αὐτ. ἐν τ. 13, 948 (;)—πανοῦργος ἄνθρωπος, τετριμμένος, Λατ. veterator, Εὐστ. 932. 46, κλπ., πρβλ. **τρίβων**, **τρῖμμα**. **II**. ἀσέλγεια τριβακὴ (ἴδε **τριβάς**), ἀνήκουσα εἰς τριβάδα, Λουκ. Ἔρωτ. 28.

Τρῐβαλλοί (οὐχὶ **Τρῐβαλλοι**. Ἀρκάδ. 54), οἱ, ἔθνος κατὰ τὰ ὄρια τῆς Θράκης, (ἴδε Bähr. εἰς Ἡρόδ. 4. 39)· ἐντεῦθεν ὡς κωμ. ὄνομα βαρβαρικῶν θεῶν, ὀνομα δὲ τούτοις τοῖς θεοῖς τοῖς βαρβάροις τί ἐστι; —Τριβαλλοί Ἀριστοφ. Ὄρν. 1529, 1533, 1627· οὐδ' ἐν Τριβαλλοῖς ταῦτά γ' ἔστιν ἐννόμα Ἄλεξις ἐν «Ὑπνῳ» 2· καὶ ποῦ μὲν καλὸν τὸν πατέρα θύειν, εἶσιν ἐν Τρ. Ἀριστ. Τοπ. 2. 11. 6.—Ἐπίθ. **Τριβαλλικός**, ἡ, όν, Ἡρόδ. 4. 49. **II**. χυδαῖον ἐπώνυμον τῶν εἰς καπηλεῖα θαμιζόντων νέων, κτλ., ὡς παρ' Ἀγγλοις οἱ 'Mohocks' κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Addison, Δημ. 1269. 9· ἴδε Λοβακ. Ἀγλαόφ. σ. 1037.—ἐντεῦθεν ἡ κωμικὴ ὑπερβολὴ **Τριβαλλο-ποπανόβρεπτα** μειρακύλλια, Εὔβουλος ἐν «Ὀρθάνῃ» 1. 3 (ὡς ὁ Casaub. ἀντὶ **Τριβαλλο-πανόβρεπτα**· ὁ Meineke προτείνει **Τριβαλλα-μαμμό-θρεπτα**).

τρίβανος, ὁ, = **λήκυθος**, «τρίβανον· λήκυθον» Ἡσύχ., = κοτύλη Γαλην. τ. 13, σ. 983.

τριβανόω, κατατρίβω, φθείρω, ἐτριβανώθην Σύμμ. ἐν Ψαλμ. ς', 8.

τρίβαξ, **ακος**, ὁ, ἡ, = **τριβακός**, Ἐτυμ. Μέγ. 765, 48.

τρι-βάρβαρος, **ον**, τρὶς βάρβαρος, Ἰλλυρὶς καὶ τριβάρβαρος Πλούτ. 2. 14B, Κ. Μανασσ. Χρον. 3539, 3948, 6589, 6604, 6679, κτλ.

τρῐβάς, **άδος**, ἡ, γυνὴ ἀσελγαινούσα καθ' ἑαυτὴν ἢ μετ' ἄλλων γυναικῶν μηχανωμένων παντοίους τρόπους πρὸς ἀντικατάστασιν τῆς μετ' ἀνδρὸς συνουσίας, Μανέθων 4. 358, Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 693, κλπ.

τρι-βᾶφος, **ον**, τρὶς βεβαμμένος, δηλ. καλῶς βεβαμμένος, τραβαία δὲ εἴρηται ὡσανεὶ τρίβαφος· ἐκ τριῶν γὰρ ἀποτελεῖται χρωμάτων Ἰω. Λυδ. 1. 7.

τρι-βέλης, **ες**, ὁ ἔχων τρεῖς αἰχμὰς ἢ ἀκωκάς, τριβελὲς βέλος ἀντὶ τριαίνα Ἀνθ. Πλαν. 215.

τρῐβεύς, **έως**, ὁ, ὁ τρίβων, = **τρίπτης**, Στράβ. 710· **δαιδευς**, Δ. Β. 239. **II**. ἐν τῇ μηχανικῇ τὸ τρῆμα ἐν ᾧ ὁ ἄξων τρίβεται περιστρεφόμενος, Ἀρχ. Μαθ.

τρῐβή, ἡ, (τρίβω) τὸ τρίβειν· — ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταφορ., **1)** τὸ τρίβειν, κατατρίβειν, φθείρειν, φθορά, καταστροφή, τριβᾷ βίου Αἰσχύλ. Ἀγ. 465· κτεάνων τριβαί ὁ αὐτ. ἐν Χο. 943. **II**. «τριβή», ἄσκησις ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν θεωρίαν, Ἱππ. 25, 43, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 15· ὡσαύτως ἁπλῆ ἄσκησις· ἡ ἐνέργεια, μηχανικὴ καὶ συνήθης ἐνέργεια ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀληθινὴν τέχνην, οὐκ ἔστη τέχνη, ἀλλ' ἄτεχνος τριβή Πλάτ. Φαῖδρ. 260Ε· τριβῇ καὶ ἐμπειρίᾳ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **τέχνῃ**, αὐτόθι 270Β, πρβλ. Γοργ. 463Β· τριβῇ ζητεῖν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **μεθόδῳ**, Ἀριστ. π. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 33, 18· τριβὴν ἔχειν τινὸς δαμόξεως ἐν «Συντρόφοις» 1. 10, Διόδ. 16. 15· ἐν τινι Πολυδ. 1. 32, 1· ἀρετὴν ἔχειν ἐν τριβῇ Πλουτ. Φίλοπ. 13.

III. τὸ περὶ οὗ τις φροντίζει, τὸ περὶ οὗ ἀσχολεῖται καὶ ἀνησυχεῖ, τὸ ἀντικείμενον φροντίδος, μερίμνης, ἀγάπης, ὡς τὸ Λατ. cura, Ὀρέστην, τῆς ἐμῆς ψυχῆς τριβὴν Αἰσχύλ. Χο. 749.

IV. ἐπὶ χρόνου, δαπάνη, διατριβὴ χρόνου, οὗ μακροῦ χρόνου τρ. Σορ. Ἀντ. 1078, πρβλ. Ἀποσπ. 586· ξυνουσία καὶ χρόνου τριβῇ Πλάτ. Πολ. 493Β· ἀξίαν τριβὴν ἔχει, ὁ χρόνος καλῶς ἐξαπανήθη, Αἰσχύλ. Πρ. 639· βίος οὐκ ἄχαρις ἐς τὴν τριβήν, ὧν διέρχεταί τις εὐχαρίστως, Ἀριστοφ. Ὄρν. 156. **2)** διατριβή, βραδύτης, ἀναβολή, ἐς τριβὰς ἑλᾶν, ζητεῖν ἀναβολάς, Σοφ. Ο. Τ. 1160· τριβὰς πορίζειν Ἀριστοφ. Ἀχ. 385· καὶ παραλειπομένου τοῦ ῥήματος (πρβλ. **πρόφασις** I. 2. ζ), μὴ τριβὰς ἔτι, μὴ ἀναβολὰς πλέον, Σοφ. Ἀντ. 577· τριβῆς ἕνεκα καὶ ἀνακωχῆς Θουκ. 8. 87· μετὰ τρ. πάσης Ἐπιστ. Πλάτ. 344Β· τριβὴν λαμβάνει ὁ πόλεμος Πολυδ. 1. 20, 9, πρβλ. **διατριβή**.

τριβήδιον, τό, κοινῶς «τριβήδι», ἐργαλεῖον δι' οὗ τρίβουσί τι, δοίξυξ, ἴδε Δουκάγγ. ἐν λ. **τενακτήριον**.

τρῖβήν, **ῆνος**, ὁ, «ὁ τρίπους», Ἀρκάδ. σ. 9, 12, πρβλ. **τιβήν**, ὄρα καὶ Ἡσύχ. ἐν λ. **τιβή**.

τριβίκιον, τό, **τριβίκια**, (τζιβήκια ὡς ἀνέγνω ὁ Mursius), κρέμναι, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ρ. 300.

τρῐβικός, **ή**, **όν**, ὁ τεθεμελιωμένος ἐπὶ τῆς ἀσκήσεως ἢ τριβῆς, «Ταυρίσκος φησὶ τῆς κριτικῆς εἶναι τὸ μέν τι λογικόν, τὸ δὲ τριβικόν, τὸ δ' ἱστορικόν· λογικὸν μὲν τὸ στρεφόμενον περὶ τὴν λέξιν, τριβικὸν δὲ τὸ περὶ τὰς διαλέκτους καὶ τὰς διαφορὰς τῶν πλασμάτων καὶ χαρακτήρων, ἱστορικὸν δὲ τὸ περὶ τὴν προχειρότητα τῆς ἀμεθόδου ὕλης» Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 249.

τριβλωμος ἄρτος, ὁ ἐκ τριῶν βλωμῶν (ὀγκμάτων) συνιστάμενος, Μ. Ἀκομ. τ. Δ', σ. 23, 1, Ἐκθ. Β.

τρῐβολ-εκτράπελος [ᾰ], ον· ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 1003, τριβολεκτράπελα ατωμύλλειν, «ἀντὶ τοῦ σκληρὰ καὶ ἀπαίδευτα καὶ ἀπόβλητα καὶ ἀνώμαλα» (Σχόλ.).

τρῐβολος [ῐ], ον, ὡς τὸ **τρῐβελής**, ὁ ἔχων τρεῖς αἰχμὰς ἢ ἀκωκάς· ὅθεν ὡς οὐσιαστ., **I**. **τρίβολος**, ὁ, τριβελὲς σιδήρειον ὕπερ ῥιπτόμενον καθ' ὁδὸν παρκλύει τὴν κίνησιν τοῦ ἱππικοῦ ὡς πολεμίων ἐν ὥρᾳ μάχης, Πλούτ. 2. 200B, (ἐν Ἀρβήλοις) Δαρεῖος τὸ μεταίχμιον τῆς συμβολῆς τριβόλοις κατέσπειρε Πολυαίνου Στραγ. Δ', γ' (σ. 118 Ἐκδ. Κεραῦ), 139, 2, ἴδε Λεξ. τῶν Δρχαιοτ. ἐπίσης, μέρος τοῦ εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου ἐμβαλλομένου χαλινοῦ, Πολυδ. Α', 148. **2)** ὡς ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος, ἔνυδρόν τι φυτὸν ἀκανθῶδες, Λατ. tribulus, τρ. ἔνυδρος Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 9, 1, Διοσκ. 4. 15. **3)** ὅμοιον φυτὸν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ὅπερ καὶ προσεκολλᾶτο εἰς τὰ ἕρια τῶν προβάτων Ἀριστοφ. Ἀυσ. 576, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 1, 6· ἄκανθαι καὶ τρ. Ἐπιστ. πρὸς Ἕλλ. σ', 8 — ὁ Ἀλκαῖος 47 καλεῖ τὸν ὄξινον οἶνον, ὀξύτερον τριβόλων· — παρὰ Φίλοστρ. 492, ἐπηνωρώθη **προσβολῶν** ἐξ Ἀντιγράφων. **II**. **τρίβολαι**, οἱ, ἀλωνιστικὴ μηχανὴ συγκειμένη ἐκ σανίδων, εἰς τὴν κάτω ἐπιφάνειαν τῶν ὁποίων ἐνεπήγνυντο λιθάρια ὀξύτατα ὡς καὶ νῦν, Ἀρχ. Μαθ., ἢ παρ' Οὐεργιλίῳ tribula, Γεωργ. 1. 164· [ὅπου τὸ ῐ δεικνύει ὅτι ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας παράγεται ἐκ τοῦ **τρίβω**, Ιτο] ἀλλ' ἔχομεν τριβόλους ἀχυρότριβας ἐν Ἀνθ. Π. 6. 104.

τρῐβολώδης, ες, ὅμοιος πρὸς τριβόλους, Ἑρμᾶς 3. 6· εἰς τινα τόπον κρημνώδη καὶ ἀκανθώδη καὶ τριβολώδη Ἀθαν. τόμ. 2, σ. 262C.

τρίβος [ῐ], ἡ, ἀλλά, ὁ, ἐν Εὐριπ. Ὀρ. 1251, 1258, Ἡλ. 103, Πλουτ. Ἄρατ. 22· (τρίβω) — τετριμμένη ἢ πεπατημένη ὁδός, ἡ ἁτραπός, Ὑμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 148· ἐντεῦθεν ἡ δημοσία ἢ μεγάλη ὁδός, ἐν τρίβῳ οἰκημένοι Ἡρόδ. 8. 140, 2· (πρβλ. ἐν τρ. τοῦ πολέμου κεῖσθαι, Διον. Ἁ. 6. 34, κλπ.) τρ. ἀμαξήρης Εὐρ. Ὀρ. 1251· λεπτὴν τρ. ἐξανύσαι Θεόκρ. 25. 156· ἡ τρ. τῆς ἀτραποῦ, τὸ τετριμμένον μέρος τῆς ἀτραποῦ, Δ ὁδ. 17. 49· διασχισθέντες [τῆς ὁδοῦ] τρίβῳ τινί, ἀκολουθήσαντες ἀτραπόν τινα, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 13. **2)** μεταφορ., ὁδὸς τοῦ βίου, βιότου τρ. ὁδεύειν Ἀνακρεόντ. 41. 2· ποίην τις πρὸς ἔρωτας ἴοι τρίβον; Ἀνθ. Π. 5. 302· τῆς αἰτίας ἴχνος καὶ τρ. Πλούτ. 2. 680F· οὕτω, τρίβοι ἐρώντων, περίφρ. ἀντὶ τοῦ ἐρῶντες, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1013. **II**. τριβή, προστριβή, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 391· τρ. κρηπῖδος, ἡ προστριβὴ πεδίλου, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 12. **2)** κολλύριόν τι γενομένη ἐκ τῆς τριβῆς, τρίβον ἑαυτῇ πεποιημένη Ἱππ. π. Ἄρθρ. 783, πρβλ. π. Ἄρθρ. 822. **III**. μεταφορ., ὡς τ' **τριβή II**, ἄσκησις, ἐφαρμογή, χρῆσις, τρίβον λαμβάνω, συνηθίζω εἰς τόπον τι ἢ πρᾶγμα, Ἱππ. 812Ε, πρβλ. 783F. **2)** διατριβή, ἀναβολή, μέλλησις (exquisitius pro **τριβή**, Herm.), Αἰσχύλ. Ἀγ. 197.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

IV. σωματικὴ ἄσκησις ἢ γύμνασις, Νικάνδρ. Ἀλεξίφ. 592. **τρι-βράχῠς, υ,** ὁ ἐκ τριῶν βραχειῶν συλλαβῶν συνιστάμενος, Ἀρκάδ. 40, 19 (ἕτεραι γραμμ. γράφουσιν ὀξυτόνως -χύς)· ὁ τρ. ποὺς Διονύσ. Ἁλ. π. Συνθ. Ὀνομ. 17.

τρι-βρυχος, ον, ὁ τρεῖς φορὰς βραχείς, ἐάν τε βίβροχον ἐάν τε τρίβροχον βούλῃ ποιεῖν Διοσκ. 1, 65,

τρίβω [ῐ], μέλλ. **τριψω**· ἀόρ. ἔτρῑψα, ἀπαρ. **τρῖψαι** Ὀδ. Ι 333, κτλ.· πρκμ. **τέτρῖφα** (συν-) Εὔβουλ. ἐν «Δάκωσι» 4.— Μέσ., μέλλ. **τρῑψομαι** (προσ-) Ἀντιφῶν. 127, 2· ἀόρ. ἐτρῑψάμην Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ. 25. — Παθητ., μέλλ. **τριφθήσομαι** Ἀπ. Εἰφυλ. 4. 65, κλπ.· **τρῑφθήσομαι** Πλουτ. Δίων 25, (ἐκ-) Σοφ. Ο. Τ. 428, (κατα-) Ξεν.· ὡσαύτως **τετρίψομαι** (ἐπι-) Ἀριστοφ. Εἰρ. 346· καὶ μέσ. μέλλ ἐπὶ παθητ. σημασ., Θουκ. 6. 18., 7. 42· — ἀόριστ. **ἐτρίφθην** ὁ αὐτ. 2. 77· τριφθῆναι Κωμικ. Ἄδηλ. (Ἀντιφ.) 3, 54, (δια) Δημ. 393. 1· συχνότερον ἀόρ. β' **ἐτρίβην** [ῐ], Ἀριστ. Προβλ. 10. 27· (δι-) Ἡρόδ. 7. 120, Θουκ.· (ἐπ-) συχν. παρ' Ἀριστοφ.· (κατ-) Πλάτ.· (συν-) Ἀριστοφάν., κλπ.· — πρκμ. **τέτριμμαι** Πλάτ. Φαίδων 116D· Ἰωνικ. γ' πληθ. **τετρίφᾰται** Ἡρόδ. 2. 98. Πρβλ. **ἀνα-, ἀπο-, προστρίβω.** [ῐ μόνον ἐν τῷ πρκμ. καὶ ἐν τῷ ἀορ. β', ὡς καὶ ἐν συνθέτοις, ἅτινα κατὰ τὸ πλεῖστον παράγονται ἐκ τοῦ ἀορίστ. 6'.] (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **τείρω**). Τρίβω, δηλ. ἀλωνίζω σῖτον, διότι τὸ ἀλώνισμα ἐτελεῖτο διὰ τῆς τριοῦς τῆς γινομένης διὰ τοῦ πατήματος τῶν βοῶν ἢ διὰ κυλίνδρων ἐπικυλισμένων, ὡς Σ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας .. τριβέμεναι κρῖ λευκὸν ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ, ῥίμφα τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσι· ἐριμύκων, ὡς Ἰλ. Υ. 496· μοχλὸν ἀείρας τρῖψαι ἐν ὀφθαλμῷ, νὰ περιστρέψῃ αὐτὸν ἐντὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ, Ὀδ. Ι. 333· ἄπεφθον χρυσὸν ἐρυθρὸν ἰδεῖν τριβόμενον βασάνῳ, δηλ. Λυδίᾳ λίθῳ (πρβλ. **παρατρίβω**), Θέογν. 450· τρ. μᾶζαν Ἀριστοφ. Εἰρ. 8, κλπ.· τρ. τὸ σκέλος Πλάτ. Φαίδων 60B· τὰς τῆς ψώρας ἰάσεις τῷ τρίβειν ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 46A· τρ. τὴν κεφαλήν, εἰς ἔνδειξιν στενοχωρίας, Αἰσχίν. 34. 26· ταῖς χερσὶ [τὰς τρίχας] τρ. Ξενοφ. Ἱππ. 5. 5· τὸν πόδα μύρῳ τρ. Εὔβουλος ἔνθ' ἀνωτ. — Μέσ., χρηστηρίοις ἐν τοῖσδε .. τρίβομαι μύσας, προστρίβω ἐπὶ τῶν ἱερῶν τὸ μόλυσμά μου, μιαίνω αὐτὰ (πρβλ. **προστρίβω**), Αἰσχύλ. Εὐμ. 195. — Παθητ., τετριμμένοι τὰ ἐπ' ἀριστερὰ τῶν κεφαλέων Ἡρόδ. 2. 93· ὕλῃ τριφθεῖσα ὑπ' ἀνέμων πρὸς αὐτήν, ὥστε νὰ ἀναφθῇ, Θουκ. 2. 77· ὀδόντες τριβόμενοι πρὸς ἀλλήλους Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 1, 5.

2) τρίβω, μεταβάλλω εἰς κόνιν, κοπανίζω, ζυμώνω, ἀνακατώνω, φάρμακον, κώνειον Ἀριστοφ. Θεσμ. 486, Πλάτ. Φαίδων 117B· καταπλαστόν, μᾶζαν Ἀριστοφ. Πλ. 717, Εἰρ. 816· κάρυα καὶ ἀμύγδαλα εἰς θυείαν τρ. Ἀθήν. 648A· τὸ μέλαν Δημ. 313. 11. — Παθ., τετριμμένα θυμιήματα Ἡρόδ. 2. 86· ἄρτοι σφόδρα τετριμμένοι Ἀριστ. Προβλ. 15. 17, πρβλ. 21. 22. **3)** συμπιέζω, συνθλίβω, συντρίβω, βότρυν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 530· τὴν ῥῖνα, τὸν ὀφθαλμὸν ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 31. 1· ἀμφορέως τὸν πύνδακα αὐτόθι 25. 2. **II.** διὰ τῆς τριβῆς φθείρω, καταστρέφω ἐνδύματα (ἴδε **τρίβων**), τῶν ὑποζυγίων τὰ τετριμμένα Πλούτ. 2. 680A· ἐπὶ ὁδοῦ, πατῶν φθείρω ἢ ποιῶ αὐτὴν ὁμαλήν, ἀλλ' ἔστιν ἁτραπὸς ξύντομος τετριμμένη ἢ διὰ θυείας, μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ κοπανίζω ἐν ἐγγίῳ, «τετριμμένην δὲ ἅμα μὲν ὡς ἐπὶ ὁδοῦ καθημαξευμένης, ἅμα δὲ καὶ διὰ τὸ τρίβεσθαι τὸ κώνειον» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Βάτρ. 123· τρίβει οὐρανόν, ἡ τρίβος αὐτοῦ διέρχεται τὸν οὐρανόν (π. ἕ). **τρίβος**), Ἄρατ. 231· τρ. κύματα, ἐπὶ πλοίου, Ἀνθολ. ΙΙ 9 34. **2)** ἐπὶ χρόνου, κατατρίβω, διάγω, Λατ. terere vitam, δυστυχῆ τρ. βίον Σοφ. Ἡλ. 602· νησιώτην τρ. βίον Εὐρ. Ἡρακλ. 86· βίον τρ. γεωργικὸν Ἀριστοφ. Εἰρ. 590· ὀδυνηρὸν τρ. βίοτον ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. 526· τρ. πόλεμον, ἐπιμηκύνω τὸν πόλεμον, Πολύβ. 2. 63, 4· — ἀπολ., χάνω καιρόν, βραδύνω, ἀναβάλλω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1056, Δημ. 678. 10. **3)** ἐρημόω χώραν, Εὐρ. Ἑκ. 1142. **III.** μεταφορ., **1)** ἐπὶ προσώπων, φθείρω, καταστρέφω, ἀφανίζω, σκολιῆσαι δίκῃσι ἀλλήλους τρίβουσι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 249· μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσι, μηδὲ καταπονεῖτε ἑαυτοὺς κακοῖς, Ἰλ. Ψ. 735· ἄλλην γενεὰν τρίβειν θανάτοις Αἰσχύλ. Ἀγ. 1573· τρ. ἀμφοτέρους, φθείρειν, καταστρέφειν, Θουκ. 8. 56, πρβλ. 7. 48· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τρίψεσθαι αὐτὴν περὶ αὐτήν, δι' ἐσωτερικῶν συγκρούσεων, ὁ αὐτ. 6. 18, πρβλ. 7. 42 — Παθητ., τριβόμενος λεώς, καταπιεζόμενος λαός, Ἡρόδ. 2. 124. **2)** ἐπὶ χρημάτων καὶ περιουσίας, κατασπαταλῶ, δαπανῶ, ἀσωτεύω, οὔτε τι τῶν οἰκηίων τρίβουσι οὔτε δαπανέονται αὐτόθι 37.

3) συνεχῶς μεταχειρίζομαι, κατώμοσα .. μὴ πολὺν χρόνον θεοὺς ἔτι σκῆπτρα τἀμὰ τρίψειν Ἀριστοφ. Ὄρν. 636· ὀνόματα κοινὰ καὶ τετριμμένα Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 25· ἡ τετρ. καὶ κοινὴ διάλεκτος ὁ αὐτ. π. Θουκ. 23. **4)** Παθ., πολὺ ἀσχολοῦμαι περί τι ἢ εἶμαι δεδομένος ὁλοψύχως εἴ τι, πολέμῳ Ἡρόδ. 3. 134· ἀμφ' ἀρετῇ τρ., ἀσκῶ ἀρετήν, γυμνάζομαι εἰς αὐ ἥν, Θέογν. 466· πολεμικὸς καὶ τετρ. δι' ὅπλων Πλουτ. Εὐμ. 11· ἐπί τι ὁ αὐτ. ἐν Πομπ. 41· περί τι Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 24. 12.

τρῑβωλετήρ, ῆρος, ὁ, λέξις ἀταφὴς καὶ δυσδιάγνωστος μνημονευομένη ἐκ τῆς Σαπφοῦς ὑπὸ Ἡφαιστίωνος καὶ Χοιροβοσκοῦ (ὅστις γράφει **τριβολετήρ**) ἐν τοῖς Λ. Β. 1239.

τρι-βωμος, ὁ, τριπλοῦς ἢ τριγωνικὸς βωμός, Συλλ. Ἐπιγραφ. 5980.

τρίβων [ῐ], **ωνος,** ὁ, (√ΤΡΙΒ, **τρίβω**), τετριμμένον ἢ πεπαλαιωμένον καὶ ἐφθαρμένον ἐπανωφόριον, ἢ τραχύ, Εὐριπ. Ἀποσπ. 284. 12, Ἀριστοφ. Ἀχ. 184, 343, κ. ἀλλ.· — μάλιστα οἷον ἐφόρουν οἱ Σπαρτιᾶται, Λακωνίζειν καὶ τρίβωνας ἔχειν Δημ. 1267. 62· τὸν τρίβωνα ἀκολούθως παρέλαβον οἱ φιλόσοφοι, εἷον ὁ Σωκράτης, Πλάτ. Συμπ. 219B, Πρωτ. 335D μάλιστα δὲ οἱ κυνικοί, Ἀλκίφρων. 3. 55, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 1, 24, κλπ.· πήρα καὶ τρ. Πλούτ. 2. 33?Δ, πρβλ. Λουκ. Περεγρ. 15, Διογ. Λ. 6. 13· καὶ κατὰ τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους οἱ μοναχοί, Συνέσ. Ἐπιστ. 147, 150, κλπ. — ἐντεῦθεν λαμβάνεται ὡς ἔμβλημα βίου καὶ αὐστηροῦ ἢ σπουδῆς βαθείας, καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. ὡς ἔμβλημα ἀσκητισμοῦ, ὡς τὰ νῦν τὸ «ῥάσον», ἴδε Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 52C.

τρίβων, ὁ, ἡ, ὡς ἐπίθ., ἠσκημένος ἢ ἔμπειρος περί τι, εἰθισμένος εἴς τι, μετὰ γεν., τρίβων αὐτῆς (ἐξυπακ. τῆς καννάβεως) Ἡρόδ. 4. 74· τρ. λόγων Εὐριπ. Βάκχ. 717· τρ. Ἱππικῆς Ἀριστοφ. Σφ. 1429· οὐ τρ. τῶν ἐνθάδε ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 869· ὡσαύτως μετ' αἰτ., τρίβων τὰ τοιάδε Εὐρ. Μήδ. 691, κλπ.· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. 1127· — ὕθεν **2)** ἀπολ., ἄνθρωπος πανοῦργος καὶ πολυμήχανος καὶ ἀπατεών, Ἀριστοφ. Νεφ. 869, 870· πρβλ. **ἐπίτριπτος, τρῖμμα.**

τρῑβωνάριον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **τρίβων**, μικρὸς τρίβων, σπαργανῶν ἑαυτὸν τοῖς τριβωναρίοις Ἀθήν. 238A· γῆ μόνον καὶ οὐρανός, καὶ ἓν τριβωνάριον Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 22. 47.

τρῑβωνεύομαι, ἀποθετ., «τριβωνευόμενοι· Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ Λινδίων φόρου· ἤγουν ἀντὶ τοῦ τριβὰς ἐμποιοῦντες, ἢ ἀντὶ τοῦ τεχνάζοντες, ἀπὸ ταῦ τρίβωνος εἶναι πραγμάτων» Ἀρπικρ., πρβλ. Φώτ. καὶ Σουΐδ.

τρῑβωνικῶς, Ἐπίρρ., τὸν τρίβωνα ἄφες, τηνδὶ δὲ χλαῖναν ἀναβαλοῦ τριβωνικῶς, ὥσπερ τριβώνιον, Ἀριστοφ. Σφ. 1132.

τρῑβώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τρίβων**, Ἀριστοφ. Σφ. 33, 116, Πλ. 714, 842, κ. ἀλλ.· Λυσίας 903. 5· τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ τοῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 1, 2, κλπ.— Καθ' Ἡσύχ.: «τριβώνιον· πάλλιον, περιβόλαιον» — «τρῆμα κυνικόν, ἱμάτιον παλαιόν» Σουΐδ.

τρῑβωνιῶδης, ες, ὅμοιος πρὸς τριβώνιον· ἐκ διορθώσεως παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξ. **λῃδιώδεις**· — παρὰ Φωτ. 218, ἐν λέξ. **λῃδίωσαν τριβωνώδης.**

τρῑβωνοφορέω, φορῶ τρίβωνα, ἐν δὲ Λακεδαίμονι κειρόμενος ἐν χρῷ, καὶ τριβωνοφορῶν καὶ ψυχρολουτῶν Πλούτ. 2, 52C.

τρῑβωνοφορία, ἡ, τὸ τριβωνοφορεῖν, φορεῖν τρίβωνα, ἂν δὲ θηρεύῃ φιλόλογον καὶ φιλομαθῆ νέον, αὐθις ἐν βιβλίοις ἐστί, καὶ πώγων ποδήρης καθεῖται καὶ τριβωνοφορία τὸ σχῆμα Πλούτ. 2, 52C, 352C.

τρῑβωνοφόρος, ον, ὁ φορῶν τρίβωνα, Ἡσύχ. — Κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμ. 766, 6, Φώτ. 600, Σουΐδ., «τριβωναφόροι· ὁ φορῶν στολὴν ἔχουσαν σημεῖα ὡς γραμμάτια». — Πρβλ. **τρίβων I**, ἐν τέλει.

τρῑβωνώδης, ες, ὅμοιος πρὸς τρίβωνα, Φώτ. ἐν λέξ. **λῃδιον**, ἴδε **τριβωνιῶδης** ἐν τέλει.

τριγαμέω, ἔρχομαι εἰς τρίτον γάμον, Θεόδ. Στουδ. σ. 282D.

τριγάμημα, τό, = **τριγαμία**, Θεόδ. Στουδ. 280C.

τρῑγᾰμία, ἡ, τριπλοῦς γάμος ἢ τρίτος γάμος, Ζωναρ. ἐν Routh. Reliq. SS. τ. 3, σ. 465

τρῑγᾰμος, ον, ἡ τρὶς εἰς γάμον ἐλθοῦσα, ἐπὶ τῆς Ἑλένης, Στησίχ. 74· ὅσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικός Θεόκρ. 12. 5.

τρῑγένεια, ἡ, τρίτη γενιά, εἰς τρ. μένειν Στράβ. 73. **II.** τριπλοῦν γένος, Ἀπολλ. π. Συντάξ. σ. 134. **III.** τρ. ἀγαθῶν, τρία εἴδη ἀγαθῶν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Ἠθ. 3. 181.

τρῑγενής, ές, ὁ τρὶς γεννώμενος, ἐπὶ τῶν τριῶν περιόδων τῆς ζωῆς τῆς κάμπης καὶ τῶν ὁμοίων ἐντόμων τῶν παγχάντων μεταμόρφωσιν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 9, 11. **II.** ὁ ἔχων τρία γένη (ὅρος γραμματικός), Δράκ. 30, 15, Ἀπολλών. π. Ἀντωνυμ. 337C, Ἀρκάδ. 133, 12.

τρῑγέννητος, ον, ἡ τρὶς γεννηθεῖσα, ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, τριγέννητος θεὰ Λυκόφρ. 619, ἴδε Σχολιαστ. ὅστις ἀπαριθμεῖ πολλὰς ἑρμηνείας τῆς λέξεως.

τρῑγερήνιος, ον, ὁ τρὶς τὴν τοῦ Γερηνίου ἡλικίαν ἔχων, τρὶς τόσον γέρων ὅσον ὁ Νέστωρ. ἐν ᾧ τούτῳ, τί διαφέρει ὁ τρ. ἢ τρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μερος τοῦ τριγερηνίου; Μᾶρκ. Ἀντων. 4. 50· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

τρῐγέρων, οντος, ὁ, ἡ, τριπλασίως γέρων ἢ τρὶς γέρων, δηλ. ὑπεργήρως, τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ, μῦθος τρὶς ἢ πολλάκις λεχθείς, παμπάλαιος, Αἰσχύλ. Χο. 314· τρ. Νέστωρ Ἀνθ. Π. 7, 144, πρβλ. 157· οἶνος Εὐστ. Πο-ημ. 304. 70.

τρῐγίγᾱς [γι], ὁ τρὶς γίγας, δηλ. γίγας πελώριος εἰς ὑπερβολήν, χάλκειον τριγίγαντα (περὶ τοῦ χαλκοῦ γίγαντος Τάλω τοῦ φυλάσσοντος τὴν Κρήτην), Ὀρφ. Ἀργ. 1348.

τρίγλη, ἡ, τριγλί, χυδ. «μπαρμπουνι» (πωγωνοφόρος), Ἰταλ. triglia, Ἐπίχ. 37 Ahr., οὐδ' Αἰξωνίδ' ἐρυθρόχρων ἐσθίειν ἔτι τρίγλην Κρατῖν. ἐν «Τροφωνίῳ» 1, ἐν Ἀδηλ. 14, Φιλύλλ. ἐν «Πόλεσι» 1, κλπ.· τρίγλη μιλτοπάρῃος Μάτρ. παρ' Ἀθην. 135B·— παρὰ μεταγεν., ὁ τύπος **τρίγλᾰ** ἢ **τρῐγλα** ἐπεκράτησε, καὶ πολλάκις εἰσήχθη ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων εἰς τοὺς δοκίμους συγγραφεῖς (οἷον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 9, 5., 8. 2, 31), τρίγλαν ἀπ' ἀνθρακιῆς Ἀνθ. Π. 6. 105, πρβλ. Ἀθήν. 324C, Ἡρῳδιαν. Γραμμ. σ. 445. —Ἴδε μακρὰν σημείωσιν Κοραῆ εἰς Ξενοκράτ. σ. 103 καὶ 175.

τρίγληνος, ον, παρ' Ὁμ. ὡς ἐπίθετ. τῶν ἐνωτίων, ἕρματα τρίγληνα (πιθ. ἐκ τοῦ **γλῆνος**) ἔχοντα τρεῖς λαμπροὺς καὶ ἀκτινοβολοῦντας λίθους, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. «πολλῆς θέας ἄξια», Ἰλ. Ξ 183· ἕρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν τρίγληνα Ὀδ. Σ. 298, ἔνθα ἴδε Εὐστ. καὶ ἄλλους Σχολιαστ., πρβλ. Lucas Quaest. Lexil. § 10· ἕτεροι λαμβάνουσιν αὐτὸ (ἐκ τοῦ **γλῆνη**) ὡς τὸ αὐτὸ καὶ **τριοττίς**, μὲ τρεῖς ὀπὰς ἢ ὀφθαλμούς.

Π. τριόφθαλμος, ἐπὶ τῆς Ἑκάτης, Ἀθήν. 325A.— Καθ' Ἡσύχ.: «τρίγληνα· πολυθέατα· γλῆναι γὰρ οἱ ὀφθαλμοί· τρίκοκκα, τριόφθαλμα, πολυειδῆ».

τριγλίζω, ὡς τὸ **κιχλίζω**, «τριγλίζειν· κατὰ μίμησιν ἐπὶ τῶν γελώντων» Ἡσύχ.

τριγλίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **τρίγλη**, ἅ φησιν οὗτος μαινίδας καὶ τριγλίδας Ἀντιφ. ἐν «Βουταλίωνι» 1. 15· τριγλίδας μικρὰς Δηρίων παρ' Ἀθην. 300F, Ἀριστ. Ἀποσπ. 189·— ὡσαύτως **τριγλίον**, τό, Γεωπον. 20. 46, 1.

τριγλῖτις, ιδος, ἡ, ἰχθύς τις ὅμοιος τῇ τρίγλῃ, Ἀθήν. 285A, 287B.

τριγλο-βόλος, ον, ὁ φονεύων τρίγλας, οὐδὲ τριγλοβόλος, ὡς ἐλαφηβόλος, ἡ Ἄρτεμις Πλούτ. 2. 966A, πρβλ. 983E.

τριγλο-φόρος, ον, ὁ φέρων τρίγλας, τρ. χιτών, δίκτυον πρὸς ἄγρευσιν αὐτῶν, Ἀνθ. Π. 6. 11.

τρίγλυφος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς γλυφάς, εἰς τρία κεχωρισμένος, αἰχμὴ τρ., ἡ τρίαινα, Ὀππ. Ἀλ. 5. 377. **Π.** ὡς οὐσιαστ., **τρίγλυφος,** ἡ, ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ τοῦ Δωρικοῦ ῥυθμοῦ, μάρμαρον ἔχον τρεῖς γλυφὰς παραλλήλους καὶ τιθέμενον κατὰ ἴσα διαστήματα ὑπὲρ τὸ ἐπιστύλιον· φαίνεται ὅτι ταῦτα κατ' ἀρχὰς ἦσαν τὰ ἄκρα τῶν δοκῶν (τὰ δὲ μεταξὺ διαστήματα κατ' ἀρχὰς ἔμενον κενὰ καὶ ἐκαλοῦντο **ὀπαί**, εἶτα δὲ ἐπληρώθησαν καὶ ἐκλήθησαν **μετόπαι**), παστάδων ὑπὲρ τέρεμνα Δωρικάς τε τριγλύφους Εὐρ. Ὀρ. 1372· πασσαλεύειν κρᾶτα τριγλύφοις ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 1214· γεῖσα τριγλύφων (οὕτως ὁ Blomf. ἀντὶ γ' εἴσω) τὸ (ὑπεράνω) τῶν τριγλύφων γεῖσον, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 113·— ὡσαύτως **τρίγλυφον**, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 4, 2· «ὅταν με καλέσῃ πλούσιος δεῖπνον ποιῶν, οὐ κατανοῶ τὰ τρίγλυφ' οὐδὲ τὰς στέγας, οὐδὲ δοκιμάζω τοὺς Κορινθίους κάδους, ἀτενὲς δὲ τηρῶ τοῦ μαγείρου τὸν καπνὸν» Δίφιλος ἐν «Παρασίτῳ» 2, ἴδε Λεξικὸν Ἑλλ. Ἀρχαιολ. ὑπὸ Α. Ρ. Ραγκαβῆ ἐν λέξει.

τριγλώχῑς, ῑνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τρεῖς γλωχῖνας, δηλ. τρεῖς ἀκίδας, ὀϊστῷ τριγλώχινι, «τρεῖς ἀκίδας ἔχοντι», Ἰλ. Ε. 393· ἰῷ τριγλώχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον Λ. 507· τριγλώχινα (ἐξυπ. Σικελίαν) Πινδ. Ἀποσπ. 219· παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς μετ' οὐδ. ἐπιθ., ἄορι τρ. Καλλ. εἰς Δῆλ. 31· τρ. τριγώνῳ Νόνν. Δ. 6. 123· βέλη τρ. Παῦλ. Αἰγ.·— τρ. ὑμένες, αἱ valvulae tricuspides, βαλβῖδες τῆς καρδίας, Γαλην.— Ὁ τύπος **τριγλώχιν** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Σιμωνίδου (Ἀποσπ. 250), ὑπὸ τοῦ Χοιροβ. ἐν τοῖς Α. Β. 1424.—Καθ' Ἡσύχ.: «τριγλώχινι τριγώνῳ, τρεῖς γωνίας ἔχοντι».

τριγμός ἢ **τρισμός,** ὁ, ὀξεῖα κραυγή, «τσίρισμα», Λατ. stridor, ἐπὶ τῆς πέρδικος, οὐ μόνον δὲ ᾄδει ὁ πέρδιξ, ἀλλὰ καὶ τριγμὸν ἀφίησι καὶ ἄλλας φωνὰς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 8, 10· ἐπί τινων ἰχθύων, ψόφους δέ τινας ἀφιᾶσι καὶ τρισμοὺς [τριγμούς], οὓς λέγουσι φωνεῖν, οἷον λύρα καὶ χρόμις, οὗτοι γὰρ ἀφιᾶσιν ὥσπερ γρυλλισμὸν αὐτόθι 4. 9, 5· φθέγγονται οἷον τρισμὸν Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 10, 5, (ἀλλὰ τριγμὸν π. Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 5)· τρισμὸς μυὸς Πλουτ. Μάρκελλ. 5.

2) ὡς καὶ νῦν, κοινῶς τρίξιμον, τρισμοὶ ὀδόντων Ἱππ. 398. 7, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1521· τρισμοὶ πριόνων Πλούτ. 2. 654F.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 233.

τρίγνᾰθος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς γνάθους, Γλωσσ.

τριγόλας, ὁ, εἶδος ἰχθύος, (πρβλ. **τρίγλη**), «Σώφρων δ' ἐν τοῖς ἀνδρείοις τριγόλας τινὰς ἐν τούτοις ὀνομάζει, 'τριγόλᾳ ὀμφαλοτόμῳ', καί, 'τριγόλαν τὸν εὐδιαῖον'» Ἀθήν. 324E.

τρίγομφος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς γόμφους ἢ ἥλους, «Σοφοκλῆς δ' ἐν Ἰχνευταῖς σατύροις ἔφη 'ἐνήλατα ξύλα τρίγομφα διατορεῦσαί σε δεῖται'» Πολυδ. Γ, 34 (Σοφοκλ. Ἀποσπ. 295).

τρῐγονέω, εἶμαι ἐν τῇ τρίτῃ γενεᾷ, τριγονήσαντα [τὰ ζῷα] συνεξομοιοῦται Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 9, 3, πρβλ. 2. 13, 3.

τρῐγονία, ἡ, ἡ τρίτη γενεά, πονηρὸς ἐκ τριγονίας Δημ. 1327. 3· οἱ Ἀθηναῖοί εἰσιν ἑκατέρωθεν ἐκ τριγ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 374· ἐκ τρ. βασιλεὺς Ἡρῳδιαν. 1. 7· εἰς τρ. παραμένειν, προελθεῖν Στράβ. 516, 540· πρβλ. **τριγένεια, τρίδουλος.**

τρίγονος, ον, ὁ τρὶς γεννηθείς, Διόνυσος Ὀρφ. Ὕμν. 29. 2.

Π. ἐν τῷ πληθ. ἁπλῶς = **τρεῖς**, τέκνα τρίγονα τεκόμενος Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1023· Ἀγραύλου κόραι τρίγονοι ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 496.— Καθ' Ἡσύχ.: «τρίγονοι, τρίτην γενεὰν ἐπισχόντες· ἢ τρεῖς».

τριγράμμᾰτος, ον, ὁ ἔχων τρία γράμματα, Κλήμ. Ἀλ. σ. 396 (ἔνθα ἴδε σημ.), Εὐστ. 1878. 59· ὡσαύτως **τρίγραμμος, ον,** Ποιητὴς ἐν Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλ. 12. 767· πρβλ. **τριαγμός.**

τρίγυον, τό, τὸ ἔχον ἔκτασιν τριῶν γυῶν, ἐπὶ τεμαχίου γῆς ἢ ἀγροῦ ἐκτάσεως τριῶν γυῶν, Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5775. 19, 21, κ. ἀλλ.

τριγχός, τριγχίον, τριγχόω, τρίγχωσις, μεταγεν. τύποι ἀντὶ τοῦ **θριγκός**, κτλ.

τρίγων, ωνος, ὁ, ἐν Χοιροβ. Καν. σ. 74, πιθαν. παιδιὰ διὰ σφαίρας, σφαιρισμός, πρβλ. Bentl. εἰς Ὁρατ. 1 Sat. 6, 126.

τρῐγωνίζω, παρὰ Πλουτ. 2. 416C, τριπλασιάζω, πολλαπλασιάζω ἐπὶ τρία, διότι λέγει ὅτι ὁ ἀριθμὸς τεσσαράκοντα πεντάκις τριγωνισθεὶς = 9720. **Π.** ἀμεταβ., ἔχω σχῆμα παραπλήσιον τριγώνῳ, νῆσος τριγωνίζουσα, περὶ τῆς νήσου Μερόης (περὶ ἧς Διόδ. ὁ Σικελ. (1. 33) καὶ Στράβων (821) λέγουσιν ὅτι εἶχε σχῆμα θυρεοειδές), Ἡλιόδ. 10. 5, πρβλ. Μανέθωνα 4. 266.

τρῐγωνισμός, ὁ, ἡ διάθεσις τῶν ἀριθμῶν ἐν εἴδει τριγώνου, Νικομ. Ἀριθ. 2. 8.

τρῐγωνικός, ή, όν, ὅμοιος τριγώνῳ, ἀποτελῶν τρίγωνον, Ἰάμβλ., Πτολ.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** Ἀνέκδ. Ὀξων. τ. 3, σ. 195.

τρῐγωνιστί, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον τριγώνου, ἐν εἴδει τριγώνου, σχηματίζει τριγωνιστὶ Νικομ. Ἀριθ. 2. 119.

τρῐγωνίστρια, ἡ, γυνὴ παίζουσα τὸ **τρίγωνον** (Π. 2)· ψάλτρια τριγώνου, Λουκ. Λεξιφ. 8.

τρῐγωνοειδής, ές, ὁ ὅμοιος τριγώνῳ, ἔχων σχῆμα τριγώνου, ῥαφαὶ τοῦ κρανίου Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 7, 3· Ἰταλία τῷ σχήματι τρ. Πολύβ. 2. 14, 4, κλπ. Ἐπίρρ. **τριγωνοειδῶς,** Εὐστ. εἰς Ἰλ. Ζ. 269 καὶ εἰς Διονύσ. Περιηγ. 242, 331.

τριγωνο-κράτωρ, ορος, ὁ, ὁ κυρίαρχος τοῦ τριγώνου ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ, Πτολεμ. Τετράβ. 224, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ. 88B, 40C.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 120.

τρίγωνος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἔχων τρεῖς γωνίας, τὴν τρίγωνον ἐς χθόνα Νειλῶτιν, ἐπὶ τοῦ Δέλτα, Αἰσχύλ. Πρ. 815· τρ. ῥυθμοὶ ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 72· βάσεις Πλάτ. Τίμ. 55B· ἐπὶ τῆς καρδίας ἰχθύων τινῶν, Ἀριστ. Ἀποσπ. 296, 311, 314· ἐπὶ τῆς Σικελίας, Πολύβ. 1. 42, 3· ἐπὶ τῆς Βρεττανίας, Στράβ. 199. **2)** ἀριθμοὶ τρίγωνοι, εἶναι ἐκεῖνοι ὧν αἱ μονάδες δύνανται νὰ διατεθῶσιν ἐν εἴδει τριγώνου, οἷον 3 ∴, 6 ∴, κτλ., — παριστάνονται διὰ τοῦ τύπου $^1/_2$ (x^2+x), Πλούτ. 2. 1003F· οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι καλοῦνται καὶ τρίγωνα, αὐτόθι 744B. **Π.** ὡς οὐσιαστ., **τρίγωνον,** τό, τὸ σχῆμα, Τίμ. Λοκρ. 98A, Πλάτ. Τίμ. 50B, κλπ. **2)** μουσικὸν ὄργανον τριγωνικὸν τὸ σχῆμα ὅμοιον κατά τι πρὸς ἅρπην καὶ ἔχον χορδὰς ἴσας πρὸς τὸ πάχος ἀνίσους δὲ πρὸς τὸ μῆκος, ὃς καλῶς μὲν τυμπανίζει καὶ διαψάλλει τριγώνοις Εὔπολις ἐν «Βάπταις» 1· κἄλλην τρίγωνον εἶδον ἔχουσαν, εἶτ' ᾖδεν πρὸς αὐτὸ μέλος Ἰωνικόν τι Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Λάκωσιν» 1. 13, Πλάτ. Πολ. 399C· καλούμενον τρ. ψαλτήρια, Ἀριστ. Προβλ. 19, 23· — ὡσαύτως ὡς ἀρσ., πολὺς δὲ Φρὺξ τρίγωνος Σοφ. Ἀποσπ. 361, πρβλ. Ἀθήν. 183F. **2)** οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν τῶν Ἀθήνησι δικαστηρίων, «τρίγωνον δικαστήριον· Λυκοῦργος κατ' Ἀριστογείτονος. ὄνομα ἐστὶ δικαστηρίου, ἴσως καὶ τῷ σχήματι τριγώνου ὄντος· μνημονεύουσιν αὐτοῦ ἄλλοι τε καὶ Μένανδρος» Ἁρποκρ. ἐν λ., Παυσ. 1. 28, 8, Πολυδ. Η', 121.

τρῐγωνότης, ητος, ἡ, τὸ σχῆμα ἢ ἡ ἀφῃρημένη ἰδέα τοῦ τριγώνου, Πλωτῖνος τ. 1, σ. 327, 11.

τρίδακνος, ον, ὁ ἐσθιόμενος εἰς τρία δήγματα, εἰς τρεῖς ἐνθέσεις, ἐπὶ μεγάλου ὀστρέου, ὅπερ δὲν δύναταί τις νὰ φάγῃ ἐν μιᾷ ἐνθέσει, δηλ. «σὲ μιὰ βουκιά», Plin. N. H. 32. 6.

τρῐδακτῠλιαῖος, α, ον, = τῷ ἑπομ. Π, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 156, Ὀρειβάσ. 112 Mai, Γεωπον. 7. 15.

τρῐδάκτῠλος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς δακτύλους χειρὸς ἢ ποδός, Ἀριστ. Ἀποσπ. 275. **Π.** ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος τριῶν δακτύλων, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 799, πρβλ. 834B.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τρίδειρος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς τραχήλους, μεταφ. ἐπὶ τῆς Σικελίας, Λυκόφρ. 966.

τρῑδενδρία, ἡ, τρία δένδρα, Θεοδ. Πρόδρ. Ἐπιστ. σ. 104· ὄνομα τοῦ Σταυροῦ, ὅστις ἐπιστεύετο ὅτι εἶχε κατασκευασθῆ ἐκ τριῶν εἰδῶν ξύλου (ἐκ πεύκης, κέδρου, κυπαρίσσου), Συλλ. Ἐπιγρ. 8735, 5

τρῐδέσποτος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς δεσπότας, «τριπάτρῳ φασγάνῳ τῷ τριδεσπότῳ λέγει» Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 328.

τρίδουλος, ον, δοῦλος ἐκ τριῶν γενεῶν, τρὶς δοῦλος, γεννηθεὶς ἐκ μητρὸς δούλης, ἧς ἡ μήτηρ καὶ προμήτωρ ἦσαν ἐπίσης δοῦλαι, οὐδ' ἐὰν τρίτης .. μητρὸς φανῶ τρίδουλος Σοφ. Ο. Τ 1063· «Πιθονίκην ... ἣ Βακχίδος μὲν ἦν δούλη τῆς αὐληπτρίδος, ἐκείνη δὲ Σινώπης τῆς Θρᾴττης... ὥστε γενέσθαι μὴ μόνον τρίδουλον, ἀλλὰ καὶ τρίπορνον αὐτήν» Θεοπόμπου Ἀποσπ. 271 (ἔκδ. Muller 1. 325), ἴδε **τριγονία.** **II.** ζεῦγος τρίδουλον, τρεῖς δοῦλοι, «Ἀριστοφάνης Ὥραις καταχρηστικῶς ἐπὶ τῶν τριῶν τὸ ζεῦγος ἔθηκε, ζεῦγος τρίδουλον» Ἡσύχ. (Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 484). **τριπάρθενος.**

τρίδραχμος, ον, ὁ ἔχων ἀξίαν ἢ βάρος τριῶν δραχμῶν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1202. **II. τρίδραχμον,** τό, νόμισμα τριῶν δραχμῶν, Πολυδ. Ϛ', 165.

τρίδῡμος, ον, (τρὶς) τριπλοῦς, **τρίδυμα,** (ὡς τὸ **δίδυμος, δίδυμα**), τρία ὁμοῦ τεχθέντα, πῶς δίδυμα καὶ τρίδυμα γίνεται Ἐμπεδοκλ. παρὰ Πλουτ. 906Β· τρ. ἀδελφοὶ Δημάρατος παρὰ Στοβ. 228, 22.

τρῐδύνᾰμος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς δυνάμεις ἢ ἰδιότητας, τριδύναμος δέ πώς ἐστι Ἱεροκλ. εἰς Πυθαγ. Χρυσ. Ἔπη 22, 12.

τριέλικτος, ον, (ἑλίσσω) ὁ τρεῖς ἑλιγμοὺς σχηματίζων, ὅφις Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 6. 77· Μαιάνδρου τρ. ὕδωρ Ἀνθ. Π. 6. 110· τρ. ἰχνοπέδη, βρόχος ἢ παγὶς ἐκ τριῶν νημάτων, αὐτόθι 107· τρ. νῆμα (τῶν Μοιρῶν), αὐτόθι 7, 14·— τρ θώρακες, ἐπὶ τῶν σανιδωμάτων πλοίου, αὐτόθι ἐν παραρτ. 15.

τριέλιξ, ῑκος, ἡ, τρίπλοκος, κισσῷ τε ναρκίσσῳ τε τριέλικας κύκλῳ στεφάνων ἑλικτῶν Ἀθήν. 679Γ, ἀμπίδ.

τριέμβολος, ον, ὅμοιος μὲ τριπλοῦν ἔμβολον, τῆς διακόνου πρώτης ἀνατείνας τῷ σκέλῃ διαμηρίῳ τὴν ἰρίν αὐτήν, ὥστε θαυμάζειν ὅπως οὕτω γέρων ὢν στύεται τριέμβολον, «πολλάκις ἐμβαλεῖν δυνάμενον» (κατὰ τὸν Σχολιαστ.), Ἀριστοφ. Ὄρν. 1256.

τρίενος, ον, (ἔνος) τριετής, γίνεσθαι δέ φασι τρίενόν τε χρήσιμον Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 11, 5, Συλλ. Ἐπιγρ. 3538. 32. —Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Πονήματα ἐν Ἀθηναῖς τόμ. Α', σ. 66.

τριέσπερος, ον, (ἑσπέρα) ὁ ἐπὶ τρεῖς κατὰ συνέχειαν νύκτας, ὁ τριῶν νυκτῶν, ὄνειρος Λουκ. Ἐνύπν. 12·— ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, οὗ ἡ σύλληψις ἐγένετο εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν νύκτας, Λυκόφρ. 33· ἡ Ἡρακλέους τριέσπερος Ἀλκίφρων σ. 356 (ἐν ταῖς ἀρχ. ἐκδόσεσι), ἡ παραπομπὴ εἰς τὴν ἔκδ. H relier 3, 38 εἶναι ἐσφαλμένη.— Κατὰ Διόδ. τὸν Σικελ. 4. 9, 2 : «τὸν γὰρ Δία μισγόμενον Ἀλκμήνῃ τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι καὶ τῷ πλήθει τοῦ πρὸς τὴν παιδοποιΐαν ἀναλωθέντος χρόνου πρασημῆναι τὴν ὑπερβολὴν τῆς τοῦ γεννηθησομένου ῥώμης».

τριετήρ, ῆρος, ὁ, = **τριέτης,** κοιμίζει τριετῆρα χρόνον Βακχύλιον ἀγνὸν Ὀρφ. Ὕμν. 52. 4.

τριετηρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τριετηρίδα, Πλούτ. 2. 671D, Συλλ. Ἐπιγρ. 1420. **2)** ὁ κατὰ τριετίαν γινόμενος, ἐπὶ παρεμβολῆς ἐμβολίμων ἡμερῶν, Lewis Astr. of Anc. σ. 115· — ἐπὶ ἀγώνων, ἀγῶνας πενταετηρικοὺς καὶ τριετηρικοὺς Ἐπιγραφ. Σπάρτης παρὰ Boeckh. τ. 1, σ. 677, ἀριθμ. 1420, 6.

τριετηρίς, (ἑξυπ. ἑορτή), **ίδος,** ἡ, κατὰ τριετίαν τελουμένη ἑορτή, μάλιστα τοῦ Διονύσου, ἀλλὰ καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, τῆς Ἥρας καὶ ἄλλων θεοτήτων, ἐν τῷ ἑνικῷ, Πινδ. Ν. 6. 69· ἐν τῷ πληθ., Ἡρόδ. 4. 108, Εὐρ. Βάκχ. 133, Πλάτ. Νόμ. 834Ε. **2)** (ἑξυπακουομένου τοῦ περίοδος), κύκλος ἢ περίοδος τριῶν ἐτῶν, Ἀριστ. Πολιτ. 5. 8, 10·— οὕτω, τ. ὥραι Ὀρφ. Ὕμν. 53. 3· τ. θυσίαι Διόδ. 4. 3. **3)** γυναῖκες τ., ἑορτάζουσαι τὴν τριετηρίδα, Ὀππ. Κυνηγ. 4. 235· ἀνθ' οὗ ὁ Ἐπιφάνιος ἔχει **τριετηρίτιες,** ἡ.

τριέτηρος, ον, = **τριετής,** ὁ ἔχων ἡλικίαν τριῶν ἐτῶν, Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 72, Νόνν., κλπ. **II,** ὁ κατὰ πᾶν τρίτον ἔτος, Ἐπιγρ. Βοιωτ. σ. 60 Keil.

τριέτης, ες, ἢ **τριετὴς ές,** ὁ, ὁ τριῶν ἐτῶν, χρόνον τριέτεα Ἡρόδ. 1. 199· πλέον ἢ τρ. ἐγένευ φίλος Θεόκρ. 29. 17· τρ. προθεσμία Πλάτ. Νόμ. 954D (αὐτόθι 793D, τρί' ἔτη διορθοῦται)· — τριέτες ὡς ἐπίρρ., ἐπὶ τρία ἔτη, Ὀδ. Β. 106, Ν. 377. **2)** ὁ ἔχων ἡλικίαν τριῶν ἐτῶν, ἵππος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 14, 16· **τριετές,** τό, ἡ ἡλικία τῶν τριῶν ἐτῶν, ἀπὸ τριετοῦς μέχρι τῶν ἓξ ἐτῶν Πλάτ. Νόμ. 794Α, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 14, 12. **II.** κατὰ πᾶν τρίτον ἔτος, Ὀρφ. Ὕμν. 53. 5.

τριετία, ἡ, χρονικὴ περίοδος τριῶν ἐτῶν, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 20, 4, Ὑπόθεσις Δημοσθ. 589, ἐν τέλ.· (κοινῶς **τριέτεαν**)· κατὰ τρ. Θεόφρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐς τρ. Λουκ. Ἀλέξ. 41.

τριετίζω, μέλλ. **-ίσω,** εἶμαι τριῶν ἐτῶν, ἔχω ἡλικίαν τριῶν ἐτῶν, Ἐβδ. (Δ' Βασιλ. Δ', 24), Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 153, κλπ.

τριζῠγής, ές, τριζῠγος, ον, καὶ **τριζυξ, -ύγος,** ὁ, ἡ, ὁ μετὰ δύο ἄλλων συνεζευγμένος, τρεῖς ὁμοῦ, ἐπὶ τῶν Χαρίτων, (Gratia .. nudis juncta sororibus), Χαρίτων τριζύγων Σοφ. Ἀποσπ. 490· τρίζυγοι θεαὶ Εὐρ. Ἑλ. 357· τριζύγιες Χάριτες Ἀνθ. Π. 11. 27· ὡσαύτως, τρίζυγες κασίγνητοι αὐτόθι 6. 181· πρβλ. **ζεῦγος III.**

τρίζω Ὀδ. Ω. 5. 7, Ἱππ. 480. 52, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 12, 6· ἀλλ' ὁ πρκμ. **τέτριγα** εἶναι συνηθέστερος μετὰ σημασίας ἐνεστ.· Ἐπικ. μετοχ. **τετριγῶτες,** ἀντὶ **τετριγότες,** Ἰλ. Β. 314· ἀόρ. **ἔτριξα** Νεῖλ. (Ἐκ τῆς √ΤΡΙΓ, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ πρκμ.) Κυρίως ἐπὶ ἵππων οὓς ἐκπέμπουσι ζωὸν (πρβλ. **τριγμός, τρύζω**), ἐκπέμπω τριγμόν, «τσιρίζω», ἐπὶ μικρῶν πτηνῶν ἢ νεοσσῶν, ἔνθ' ὅ γε τοὺς ἔλεεν ἁ κατήφεια τετριγώτας Ἰλ. Β. 314· ἐπὶ νυκτερίδων, ὡς ὅ' ὅτε νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου.. τρίζουσαι ποτέονται .. ὣς αἱ τετριγυῖαι ἅμ' ἦσαν Ὀδ. Ω. 7, ἴδε Valck. εἰς Ἡρόδ. 3. 110., 4. 183· ἐπὶ περδίκων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 4. 9, 10· ἐπὶ ἴυγγος, ἴυγξ τῇ φωνῇ τρίζει αὐτόθι 2. 12, 6· ἐπὶ ἀκρίδων, ὁ αὐτ. π. Θαυμασ. 139· ἐπὶ νεοσσῶν χελιδόνων, Λουκ. Τίμ. 21· ὡσαύτως λέγεται ἐπὶ τοῦ θρῄδακος ὃν ποιοῦσιν αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθνησκόντων (πρβλ. umbrae .. resonarent triste et acutum, Ὁράτ.), ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς ἠΰτε καπνὸς ὤχετο τετριγυῖα Ἰλ. Ψ. 101, Ὀδ. Ω. 5. 9· ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος, Λουκ. Ζεῦξις 10· ἐπὶ τῶν μυῶν, Βάτρ. 108. 23, Ἄρατ., κλπ.· ἐπὶ τῶν ἰχθύων οἵτινες καλοῦνται σελάχη, τῶν σελαχῶν ἕνια δακετ τρίζειν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 6. **2)** ἐπὶ ἄλλων ἤχων, νῶτα τετρίγει (Ἐπικ. ὑπερβ.).. θρασειάων ἀπὸ χειρῶν, ἔτριξαν τὰ νῶτα τοῦ παλαίοντος, Ἰλ. Ψ. 714· τέτριγε δ' ὁ κυνόδων Ἐπίχ. 9 Ahl.· τρ. τοὺς ὀδόντας Εὐαγγ. κ. Μάρκ. Θ', 18· ἐπὶ χορδῆς μουσικοῦ ὀργάνου, Ἀνθ. Π. 6. 54· ἐπὶ ἁμάξης, ταῦροι ἅμαξαν .. εἵλκον, ἡ δ' ἐτέτριγει Βάτρ. 52. 2· ἐπὶ θύρας, Νεῖλ.· ἐπὶ τῆς κοιλίας, καὶ ἡ κοιλίη τρίζει καὶ τὸ σῶμα ναρκᾷ Ἱππ. 480. 52· ἐπὶ τῆς βοῆς τῶν ὠτων, καὶ τὰ ὦτα τέτριγε ὁ αὐτ. 466. 36· ἐπὶ τοῦ σίζοντος ἢ τρίζοντος ἤχου τοῦ ἐπὶ τοῦ πυρὸς καιομένου πράγματος, ὃν χρὴν.. κάεσθαι τετριγότα Εὔπολ. ἐν «Δήμοις» 20.—Ἴδε Χ. Καρτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 230 κέξ., 859.

τριζῳδία, ἡ, τὸ διάστημα ὅπερ κατέχουσι τρία ζῴδια, δηλ. τὸ τέταρτον τοῦ ζῳδιακοῦ κύκλου, οὐ γὰρ ἔξεστιν ὑπερβῆναι τὴν τριζῳδίαν Πρόκλ. εἰς Πτολ. Τετράβ. σ. 55Α, κτλ.

τρι-ζωος, ον, «ὃς τρεῖς γενεὰς ἐξήγαγε» Ἡσύχ.

τριηκάς, άδος, ἡ, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀ **τριακάς,** τριηκάδα μηνὸς ἀρίστην Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ 6 Ἡρόδ. 1, 65.

τριήκοντα, τριηκόσιοι, κτλ., Ἰων. ἀντ. **τριακ-.**

τριηκοντήμερος, Ἰων. ἀντὶ **τριακονθήμερος.**

τριηκοστεῖα μὴ π]οιεῖν ἐπὶ τῷ θανόντι, Ἐπιγραφ. Κίω, Mitth. d. d. arch. Inst. I, σ. 144. Ἡ λέξις, εἰ καλῶς συνεπλήρωθη ὑπὸ Köhler, (καὶ ὑπὸ Roehl ὕστερον ἐν IG. ant. 393· **τριηκόστια**) εἶναι ταυτόσημος τῇ **τριακάδες,** Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

τριημερεύω, διέρχομαι τρεῖς ἡμέρας, Ἰω. Σκυλίτζης 681.

τριημερία, ἡ, περίοδος χρονικὴ ἐκ τριῶν ἡμερῶν, Ἐβδ. (Ἀμὼς Δ', 4).

τριημερίζω, τριημερίζων ἐλάμβανόν μου τὴν δίαιταν, κατὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν, Διαθήκη τῶν δώδεκα Πατριαρχῶν (Patrologia Graeca II) 1128.

τριημερινός, ή, όν, = **τριήμερος,** Ὠριγέν. ΙΙΙ, 309Α.

τρι-ημερό-νυκτος, ον, ὁ τριῶν ἡμερονυκτίων, τριημερόνυκτον ταφὴν τοῦ Ἰησοῦ Ψευδοδιονύσ. Ἀρεοπ. 404, Θεοδ. Στουδ. σελ. 540C.

τριήμερος, ον, ὁ τριῶν ἡμερῶν, ἔχων ἡλικίαν τριῶν ἡμερῶν, τί διαφέρει ὁ τριήμερος τοῦ τριγερηΐου; Μᾶρκος Ἀντ. 4, 50 — **τριήμερον,** τό, διάστημα χρονικὸν τριῶν ἡμερῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, ἐν τέλ. (ἢ, 20, 4). **Ἐπίρρ. τριημέρως,** τριημέρως βαδίσας ἐπὶ τὸ θανεῖν καὶ μετὰ ταῦτα ζῶν ὑποστρέψας Χρον. Πασχάλ. τ. 1, σ. 104, 18.

τρι-ημί-γυον, τό, εἷς γύης καὶ ἥμισυ, Ἡρακλειωτ. Πίνακες ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5775. 29.

τρι-ημι-κύτῑλος, ον, ὁ περιέχων ἢ χωρῶν τρεῖς ἡμικοτύλας, Συλλ. Ἐπιγρ. 72.

τριημιολία, ἡ, ἁλαφρὸν πολεμικὸν πλοῖον ἄνευ καταστρώματος, Πολύβ. 16. 2, 10., 3, 4, 7. 3, Διόδ. 20. 93., Συλλ. Ἐπιγρ. 23. 20· «τριημιολία· ναῦς μακρὰ ἄνευ καταστρώματος» Ἡσύχ. (πρβλ. Φώτ. ἐν λέξ. **ἡμιολία**) καὶ ἀναμφιβόλως οὕτω διωρθωτέον ἀντὶ τοῦ **τριημιολέα,** Καλλίξενος παρ' Ἀθην. 203D.— Πρβλ. **ἡμιόλιος III.**

τριημιπήχυς, υ, ὁ ἔχων μῆκος ἑνὸς πήχεως καὶ ἡμίσεως, ζῷα τριημιπήχη καὶ πηχυαῖα Καλλίξενος παρ' Ἀθην. 199C.

τριημιπλίνθιον, τό, μία πλίνθος καὶ ἡμίσεια, ἐὰν δὲ που

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δέηται τριημιπλινθίου Ἐπιγραφὴ παρὰ τῷ Müller Mun. Att. σελ. 34.

τριημιπόδιον, τό, εἷς πούς καὶ ἥμισυς, βάθυνον ἐλάττονα ποδιαίου καὶ τριημιποδίου Ξεν. Οἰκ. 19, 4 καὶ 5· — ὡς ἐπίθ. **τριημιπόδιος, ον**, ὁ ἔχων μῆκος ἑνὸς ποδὸς καὶ ἡμίσεος, Συλλ. Ἐπιγρ. 160Δ, 12., 2266. 23.

τριημιτόνιον, τό, διάστημα ἐξ ἑνὸς τόνου καὶ ἡμίσεος· ἐν τῇ μουσικῇ τὸ διάστημα ὅπερ καλεῖται ἐλάσσων τρίτη (Ἀγγλ. the minor third, Πλούτ. 2. 389E, 430A· — ἐντεῦθεν **τριημιτονιαῖος, α, ον**, Ἀρχ. Μουσ.

τριημιχοζινεῖς, ῶτος, ὁ, ἡ, ἡμαρτημ. γραφ. ἐν Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 8. 4, 5, ἀντὶ τριʼ ἡμιχοίνικα.

τριημιωβόλιον, τό, εἷς ὀβολὸς καὶ ἥμισυς, τρία ἡμιωβόλια, ἐν τῷ στόματι τριημιωβόλιον ἔχων Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 144 (Πολυδ. Θ', 64).

τριηραρχέω, πρκμ. **τετριηράρχηκα** Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 145, Λυκοῦργ. 167. 34. Εἶμαι **τριήραρχος**, κυβερνῶ τριήρη, ἀνὴρ δὲ δοκίμου καὶ τότε τριηραρχέοντος Ἡρόδ. 8. 46, Θουκ. 4. 11· ὡσαύτως μετὰ γεν., τρ. νηὸς Ἡρόδ. 7. 181· τριηραρχῶν τῆς Παράλου Ἰσαῖος 55. 19· τριηραρχῶν ἐς Κύπρον Λυσί. 154. 13. **II**. ἐν Ἀθήναις, εἶμαι τριήραρχος, δηλ. ἐξοπλίζω τριήρη εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ δημοσίου, Ἀριστοφ. Ἱππ. 912, Βάτρ. 1065 τρ. πολλὰ Ἀντιφῶν 117. 33· τρ. τριηραρχίαν Λυσί. 135. 31· οἶκος τριηραρχῶν, οἰκογένεια ἱκανῶς πλουσία πρὸς τριηραρχίαν, Ἰσαῖος 66. 38· — ὡσαύτως ἐν τῷ παθητ., τριηραρχοῦσιν οἱ πλούσιοι, ὁ δὲ δῆμος τριηραρχεῖται Ξεν. Ἀθην. 1, 13. — Πρβλ. **τριηραρχία**.

τριηράρχημα, τό, ἡ δαπάνη τῆς **τριηραρχίας**, τριηράρχημα, τὸ εἰς τὴν τριηραρχίαν ἀνάλωμα. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ τριηραρχήματος Ἀρποκρατ. (Δημ. 1206. 11, ἔνθα νῦν **ἐπιτρ-**). **II**. τὸ τοῦ τριηράρχου πλήρωμα ναυτῶν, Δημ. 1220, 12.

τριηρ-άρχης, ου, ὁ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **τριήραρχος**, τριηράρχας μὲν ὠνόμαζον οἱ παλαιοὶ τοὺς ἄρχοντας τῶν τριήρων Γαλην. τ. 6, σ. 39.

τριηραρχία, ἡ, τὸ τριηραρχεῖν, ἡ ἀρχηγία τριήρους, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 15. **II**. ἐν Ἀθήναις, ὁ ἐξοπλισμὸς τριήρους ὑπὸ πολίτου εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ δημοσίου (πρβλ. **τριήραρχος II**), πρῶτον παρὰ τῷ Λυσίᾳ 908. 5, Ξεν. Ἀθην. 1, 13, Οἰκ. 2, 6· ἡ τριηραρχία ἦν ἡ σπουδαιοτάτη τῶν ἐκτάκτων **λειτουργιῶν**. Περὶ τοῦ ἀξιώματος τούτου, τῶν καθηκόντων καὶ τῆς εὐθύνης αὐτοῦ ἴδε Wolf. Proleg. Leptin. σ. 100, Böckh P. E. 2, σ. 319-368, Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ.

τριηραρχικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν **τριηραρχίαν**· τρ. νόμος Δημ. 329. 18· καὶ οὕτω διορθοῖ ὁ Dissen ἐν Ψηφίσματι παρὰ Δημ. 261. 15 (διότι τὸ τριηραρχικὸν = τοὺς τριηραρχοῦντας).

τριήρ-αρχος, ὁ, ὁ κυβερνήτης τριήρους, τοῖσι Ἀθηναίων τριηράρχοισι Ἡρόδ. 8. 93· ἢ τριήραρχον πονηρὸν Ἀριστοφ. Θεσμ. 837, Θουκ. 4. 11., 7. 70, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 25, κλπ. **II**. ἐν Ἀθήναις ἐκαλεῖτο τριήραρχος ὁ πολίτης, ὅστις (ἢ μόνος ἢ ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων) ὤφειλε νὰ ἐξοπλίσῃ τριήρη εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ δημοσίου ὧν ἅμα ὑπεύθυνος καὶ περὶ τὴν κυβέρνησιν ἢ διοίκησιν αὐτῆς, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 546, Θουκ. 6. 31., 7. 13, κλπ. — **τριηράρχης** εἶναι τύπος μεταγεν., Γαλην. τ. 6, σ. 39. — Πρβλ. **τριηραρχία II**. — Καθ' Ἡσυχ.: «τριήραρχος· τριήρους ἄρχων, ἤτοι πλοίων πολεμικῶν».

τριηρ-αύλης, ου, ὁ, ὁ αὐλητὴς ἐντὸς τριήρους διευθύνων διὰ τοῦ αὐλοῦ τὰς κινήσεις τῶν ἐρετῶν, οὕτως ὥστε νὰ κωπηλατῶσι πάντες συγχρόνως καὶ ἐν ἁρμονίᾳ, Δημ. 270. 13, πρβλ. Πολυδ. Α', 96, Δ', 71, πρβλ. **κελευστής**.

τριηρετεύω, τριηρετικός, τριηρέτης, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **τριηριτ-**.

τριηρ-ημιολία, ἴδε **τριημιολία**.

τριήρης (ἔξυπακ. ναῦς), ἡ, γενικ. **εος, ους**, Ἰωνικ. **εως** Ἱππῶν. 40· **αἱτ. εα, η**, (ἀλλὰ **τριήρην**, Ἐπιγραφ. ἐν Böckh's Urkunden. σ. 422. 34)· ὀνομ. πληθ. **εες, εις**· γεν. **τριηρέων** (οὐχὶ **τριήρεων**, ὡς Θωμᾶς ὁ Μάγιστρ. γράφει) Ἡρόδ. 7. 89· ἐντεῦθεν ὁ Χοιροβοσκ. ἐν Καν. γράφει συνηρημένως **τριηρῶν**, οὐχὶ **τριήρων**, ὡς ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις τοῦ Θουκ. 6. 46, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1. 11, Δημ. 180. 16, ἴδε Chandl. Gr. Acc. σ. 184· γεν. δυϊκοῦ **τριήροιν (οἶν;)** Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 19 (**τρίς, -ήρης**, ὃ ἴδε). Λατιν. triremis, πλοῖον ἔχον τρεῖς σειρὰς κωπῶν ἑκατέρωθεν τεταγμένας πλαγίως ἢ ἐν εἴδει βαθμίδων, καὶ ἦτο τοῦτο τὸ σύνηθες πολεμικὸν πλοῖον τῶν Ἑλλήνων, (ναῦς μακρά), πρῶτον παρ' Ἡροδ. 2. 159, κλπ. Τριήρεις κατὰ πρῶτον ἐναυπήγησαν οἱ Κορίνθιοι, Θουκ. 1, 13. Οἱ κατώτατοι ἐρέται ἐκαλοῦντο **θαλάμιοι**, οἱ μέσοι **ζυγῖται**, καὶ οἱ ἀνώτατοι **θρανῖται** (ἴδε τὰς λέξεις)· ἑκάστη δὲ κώπη ἠλαύνετο ὑφ' ἑνὸς ἐρέτου. Αἱ τριήρεις ἐξηκολούθουν νὰ εἶναι τὰ μέγιστα πολεμικὰ πλοῖα μέχρι περίπου τοῦ τέλους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· μετὰ ταῦτα πλοῖα μὲ τέσσαρας καὶ μὲ πέντε σειρὰς κωπῶν (**τετρήρεις, πεντήρεις**), κτλ., κατέστησαν κοινά· μνημονεύεται δὲ καὶ **τεσσαρακοντήρης** Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος (Πλουτ. Δημήτρ. 43, Ἀθήν. 203D). Ἡ κατασκευὴ πλοίου μὲ τρεῖς σειρὰς κωπῶν ὡς εἶναι ἡ **τριήρης**, δὲν παρουσιάζει μεγάλην δυσκολίαν καθ' ἑαυτήν· ἀλλ' ὅταν ὑπολογίσῃ τις τὸν πελώριον ὄγκον **τεσσαρακοντήρους**, ἢ ἔτι καὶ **δεκήρους** (αἵτινες λέξεις σημειωτέον ὅτι εἶναι αὐστηρῶς ἀνάλογοι πρὸς τὸ **τριήρης**, triremis), τὸ ζήτημα τῆς ναυπηγίας τῶν ἀρχαίων καθίσταται λίαν δύσκολον καὶ δυσεπίλυτον, ἴδε Λεξικὸν τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λέξει. **2**) μεταφορ., ποτήριον ἔχον τὸ σχῆμα πλοίου, φιάλας, τριήρεις, τραγελάφους Ἀντιφάνης ἐν «Χρυσίδι» 1. 4· ἕτερον τριήρης· τοῦτ' ἴσως χωρεῖ χόα Ἐπίνικος ἐν «Ὑποβαλλομέναις» 1. 8, ἴδε Πόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 139 (χ).

τριηρικός, ή, όν, τριηριτικός, σκεύη Δημ. 1145. 2· αὐλεῖν τὸ τρ. (ἔξυπακ. μέλος) Ἀθήν. 535D· ἀλλὰ τριηρικὸν= οἱ τριηρῖται, τὸ πλήρωμα, οἱ ναῦται τριήρους, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 21.

τριηρῖτεύω, κωπηλατῶ ἐν τριήρει, «κώπαις ἐλαύνειν, τριηριτεύειν, κωπηλατεῖν» Πολυδ. Α', 98 (κοινῶς **τριηρετεύω**).

τριηρίτης [ῑ], **ου**, ὁ, ὁ ἐπιβαίνων τριήρους ἢ ὁ ὑπηρετῶν ἐν τριήρει μάλιστα ὡς ὁπλίτης ἢ ὡς ἐρέτης, Ἡρόδ. 5. 85, Θουκ. 6. 46· ἔδεισαν δὲ καὶ τῶν τριηριτῶν πολλοὶ καὶ ἔφευγον εἰς τὴν θάλασσαν Ξεν. Ἀν. 6. 6, 7.

τριηρῖτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τριήρη, ἢ ὅμοιος πρὸς τριήρη, τρ. σκεύη Ἀππ. Ρωμαϊκ. Ἱστ. Προοίμ. 10, τοῦ αὐτοῦ Καρχηδ. 96· φάσηλοι τοῦ αὐτοῦ Ἐμφυλ. 5. 95· — Ὁ τύπος οὗτος ἀποκατεστάθη ἀντὶ τοῦ κοινοῦ **τριηρετικός** ἐξ Ἐπιγραφῶν, ἴδε Böckh Urkunden σελ. 416, κτλ.· οὕτω **τετρηριτικά**, τά, αὐτόθι 542.

τριηριτικός, ή, όν, κρατὴρ τριηριτικὸς Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, Ἐφ. Ἀρχ. β' περ. 438. — Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. ἀνεγράφη μὲν τὸ ἐπίθ. ἐκ τοῦ Ἀππιανοῦ 5, 95, ἀλλ' ἡ ὀρθότης τῆς γραφῆς ἠπιστήθη, καὶ προυτάθησαν διορθώσεις **τριηρετικὸς** καὶ **τριηρικός**, αἵτινες καὶ φέρονται ἔν τισι τῶν ἐκδόσεων, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τριηρο-νόμος, ὁ, = **τριήραρχος**, Ἡσύχ.

τριηρο-ποιικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ναυπηγίαν τριήρους, Ἐπιγραφ. παρὰ τῷ Böckh Urkunden, σ. 378, κλπ.

τριηρο-ποιός, όν, ὁ ναυπηγῶν τριήρεις, ναυπηγός, ὁ τῶν τριηροποιῶν ταμίας Δημ. 598. 23, Πολυδ. Α', 84.

τριθάλασσος, Ἀττ. -ττος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς θαλάσσας, ἐγγίζων ἢ συνορεύων πρὸς τρεῖς θαλάσσας, Ἔφορ. Ἀποσπ. 67· τριθάλαττος ἡ Βοιωτία Στράβ. 400.

τριθαλής, ές, ὁ τρὶς θάλλων, τρὶς θαλερός· **τριθαλές**, τό, = **ἐριθαλές**, φυτόν τι, Plin. H. N. 25. 102.

τριθεΐα, ἡ, ἡ εἰς τρεῖς θεοὺς πίστις ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν πίστιν εἰς τὴν ἐν Μονάδι Τριάδα, Καισάρ. 868, Γρηγ. Ναζ. I, 1224, II, 118C, Ἀναστ. Σιναΐτ. 304C, D.

τριθεΐτης [ῑ], **ου**, ὁ, ὁ πιστεύων εἰς τρεῖς θεούς, χωρίζων τὰ τρία πρόσωπα τῆς Τριάδος, Γρηγ. Ναζ. II, 148C, Τιμ. Πρεσβύτ. 44· ὀπαδὸς Ἰωάννου τοῦ Φιλοπόνου, Φώτιος III, 1092.

τριθέκτη, ἡ, **τρίτη καὶ ἕκτη**, ὁνὴ ὥρα, ἡ τρίτη καὶ ἕκτη κανονικαὶ ὧραι, Ψευδοχρυσ. τόμ. 12, 783, Κουροπαλ. 45, 52· — ὡσαύτως **τριέκτη**, ἡ, Πεντηκοστάρ.

τρίθεος, ον, πιστεύων εἰς τρεῖς θεούς· — **τὸ τρίθεον**, τὸ δόγμα τῆς τριθεΐας, τὸ πιστεύειν εἰς τρεῖς θεούς, Βασίλ. IV, 248G.

τρί-θετος, ον, ὁ τρὶς τεθειμένος, τρὶς συνεπιγμένος, τρεῖς ἔχων πτυχάς, Εὐστ. 1154, 31.

τρίθρονος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς θρόνους, τρίθρονον φῶς, ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, Καισαρ. Διάλ. 1. 3.

τριένης, Κρητικ. ἀντὶ **τρεῖς**, Hell. J. τ. 13, σ. 55.

τρίθυρον, τό, αἱ τρεῖς θύραι δωμοῦ, Μακάρ. 708Δ.

τρικαλίνδητος, ον, τρικυλίνδητος, Ἐτυμ. Μέγ. 766, 22, Φώτ.

τρίκαμαρον, τό, οἰκοδόμημα ἔχον τρεῖς καμάρας, τρία διαμερίσματα θολωτά, «καθελὼν τὸν ναὸν τῶν Ἰουδαίων τὸν ἐν Ἱεροσολύμοις ἔκτισε τὰ δύο δημόσια καὶ τὸ θέατρον καὶ τὸ τρικάμαρον» Χρονικ. Πασχάλ. 474, 10, κλπ.

τρικάπηλος, ὁ, ὁ τριπλασίως κάπηλος, Μιχ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. Βιβλ. τ. Ε', σ. 502.

Τρικάρανος, ὁ, Τρικέφαλος, σατυρικὸν ἐπώνυμον τῶν τριῶν πόλεων, τῆς Σπάρτης, τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν Θηβῶν, ἡμαρτημένως ἀποδιδόμενον εἰς τὸν ἱστοριογράφον Θεόπομπον, Λουκ. Ψευδολ. 29, Δραπέτ. 32· καλεῖται **Τριπολιτικὸς** παρ' Ἰωσήπ. ἐν τῷ κατὰ Ἀπίων. 1. 24, Κικέρ. πρ. Ἀττικ. 13. 32, 2, πρβλ. Müller Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Μυθολογίαν, σ. 38. 116 (τῆς Ἀγγλικ. μεταφράσ.).

τρικάρηνος [ᾰ], **ον**, ποιητ. ἀντὶ **τρικέφαλος**, ὁ ἔχων τρεῖς κεφαλάς, Γηρυονεὺς Ἡσ. Θ 287 Πτώϊον Πινδ. Ἀποσπ. 70, κλπ.· ὡσαύτως παρ' Ἡροδ., τρ. ἔφις 9. 81.

τρίκαρπος, ον, ὁ παράγων καρπὸν τρὶς τοῦ ἔτους, ἄρουραι Διον. Ἁλ. 1. 37. **II**. = **τριέτης**, Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τρῐκέρατος, ον, ὁ ἔχων τρία κέρατα, Achmes Ὀνειροκρ. 238· οὕτω **τρίκερως,** Γλωσσ.

τρῐκέρβερος, ον, τριπλοῦς Κέρβερος, κύνα ἄγριον μέγαν, ὃν καὶ τρικέρβερον ὠνόμαζον, διὰ τὸ τριῶν κυνῶν ἔχειν κεφαλήν, Ἰω. Μαλάλ. σ. 62, 18.

τρῐκέφᾰλος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς κεφαλάς, «Ἑρμῆς τρικέφαλος· Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι τοῦτο ἔφη, παίζων κωμικῶς παρόσον τετρακέφαλος ἐν τῇ τριόδῳ τῇ ἐν Κεραμεικῷ ἵδρυτο» Ἡσύχ. ἐν λ. **Ἑρμῆς τρικέφαλος** (Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 468), Φιλόχ. 69, Λουκ. περὶ Ἀληθοῦς Ἱστ. 1. 11, κλπ. [Ἡ παρακλήγουσα παρὰ ποιηταῖς ἐνίοτε μακρά, ὡς εἰ ἦν **τρικέφαλλος,** Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 417· πρβλ. **κυνοκέφαλος, τετρακέφαλος.**]

τρίκκος, ὁ, ἄγνωστόν τι πτηνόν, «τρίκκος· ὀρνιθάριον, (ὁ) καὶ βασιλεύς, ὑπὸ Ἠλείων» Ἡσύχ.

τρικλήματος, ον, ὁ ἔχων τρία κλήματα ἢ τρεῖς κλάδους, «ὅσπερ δικλήματος ἢ τρικλήματος ἐκπετάσας κατὰ μὲν τοῦ πλαγίου τὰς χεῖρας, κατὰ δὲ τοῦ ὀρθοῦ κεφαλὴν» Ἀθαν. τ. 2, σ. 224C.

τρικλῑνι-άρχης, ου, ὁ, ἐν τῷ Λατ. τύπῳ tricliniarches, δοῦλος ἐπιστατῶν τρικλινίου, Petron. 22, Orelli Ἐπιγραφ. 794.

τρικλίνιον, τό, = **τρίκλινος,** II, κατακείμενοι μαλακῶς ἐν τρικλινίῳ Θεόπομπ. παρ' Ἀθην. 23E.

τρίκλῑνος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς κλίνας, θάλαμος Μοσχίων παρ' Ἀθην. 207C· τρ. οἶκος Ἀθήν. 47F, Πολυδ. ϛ', 7. **II.** ὡς οὐσιασιστ. **τρίκλινος** (ἐξυπακουομ. τοῦ οἶκος), αἴθουσα δείπνου, δειπνητήριον ἢ ἑστιατόριον μετὰ τριῶν κλινῶν δειπνητικῶν, τὸ τῶν Ῥωμαίων triclinium, συναγαγὼν τρεῖς ὄντας εἰς τρίκλινον Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 34· οὐχ ὑποστρώσεις τρ.; Ἄμφις ἐν Ἀδήλ. 10· τρ. συγγενείας, συμπόσιον συγγενικόν, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 21· — ὡσαύτως **τρίκλινον,** τό, Ἀναξανδρίδης ἐν Ἀδήλ. 19 Ἀρχέδικος ἐν «Θησαυρῷ» 1. 12, Πολύβ. 31. 4, 3.

τρίκλυστος, ον, ὁ τρὶς κατακλυσθεὶς δι' ὕδατος, πλυθεὶς ἢ καθαρισθείς, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 693.

τρίκλωνος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς κλῶνας, τὸ τηλέφιλον κάτωθεν ἀναβαίνει τρίκλωνον Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 3. 29.

τρίκλωστος, ον, ὁ τρὶς κλωσθεὶς ἢ ὁ ἐκ τριῶν κλωστῶν ἀποτελούμενος, Ἀνθ. Π. 6. 109.

τρίκογχος, ον, ἐν τῇ Βυζαντινῇ ἀρχιτεκτονικῇ, ὁ ἔχων τρεῖς κόγχας (ἴδε **κόγχη** IV), Συλλ. Ἐπιγρ. 8623.

τρίκοκκος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς κόκκους, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Σ. 298· — **τρίκοκκον,** τό, εἶδος μεσπίλου Διοσκ. 1. 169, Πλίν. 22. 29.

τρῐκόλλῠβον, τό, νόμισμα ἀξίας τριῶν κολλύβων, «σμικρὸν νόμισμα» Πολυδ. Θ', 72· «τρικόλλυβον· νομισμάτιον» Ἡσύχ.

τρῐκόλουρος, ον, ὁ τρὶς κολοβωθείς, Νικομ. Ἀριθμ. 2. 14, σ. 127, 7.

τρῐκόλωνος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς κολωνούς, λόφους, ἢ τρεῖς κορυφάς, τρικόρυφος, Πανδοσία τρικόλωνε Χρησμ. παρὰ Στράβ. 256, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **Πανδοσία.**

τρῐκόνδῠλος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς κονδύλους, δάκτυλος «τριφάλαγγοι γάρ εἰσιν ἢ τρικόνδυλοι ἢ τρισκύταλοι· λέγονται γὰρ κατ' ἀμφότερα» Μελέτ. ἐν Ὀξων Ἀνεκδ. 3. 120, 25.

τρῐκόνητος, ον, «ὁ πολλάκις ἀπολέσθαι ἄξιος καὶ καταχωσθῆναι» Ἡσύχ.

τρίκορος, ον, (**κόρη** III) **τρίγληνος,** Σχόλ. εἰς Ὀδ. Σ. 298· «τρίγληνα, οἷον τρίκορα· γλήνη ἡ τῶν ὀφθαλμῶν κόρη» Ἐτυμ. Μέγ. 766, 9.

τρῐκόρῠθος, ον, = **τρίκορυς,** τρικόρυθος Αἴας Εὐρ. Ὀρέστ. 1480.

τρῐκόρυμβος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς κορύμβους, τρεῖς κουρφάς, τριπλοῦς, τρ. ἀλκά, ἐπὶ τῆς ἁγ. Τριάδος, Συνέσ. 315D.

τρικόρυνθος, (ἴσως διορθωτέον **τρικόρυθος**)· «ἀνδρεῖος ἥρως» Ἡσύχ.

τρίκορυς, ῠθος, ὁ, ὁ ἔχων τριπλοῦν λόφον περικεφαλαίας, ἔνθα τρικόρυθες ἄντροις βυρσότονον κύκλωμα τόδε μοι Κορύβαντες εὗρον Εὐρ. Βάκχ. 123.

τρῐκόρῠφος, ον, ὁ τρεῖς ἔχων κορυφάς, τρικόρυφον δ' ἐστὶ τὸ φρούριον (δηλ. ἡ Πανδοσία) Στράβ. 256· «Πανδοσία, φρούριον ἐρυμνὸν καὶ τρικόρυφον» Στέφ. Βυζάντ. ἐν λ. **Πανδοσία.**

τρῐκόρωνος, ον, ὁ ἔχων ἡλικίαν τριπλασίαν τῆς ἡλικίας κορώνης, ὑπεργήρως, Ἀνθ. Π. 5. 289., 11. 69, καὶ οὕτω διορθοῦται παρὰ τῷ Ἀλκίφρονι 1. 28 ἀντὶ **τρίκουρος.**

τρῐκότῠλος, ον, ὁ χωρῶν τρεῖς κοτύλας, Ἀριστοφ. Θεσμ. 743, Διονύσιος ὁ Σινωπεὺς ἐν «Σωζούσῃ» 1, Μένανδρ. ἐν «Μηναγύρτῃ 2. **II.** οἶνος τρ., «οὗ τρεῖς κοτύλαι ὀβολοῦ πωλοῦνται» Ἡσύχ.

τρίκουρος, ον, ὁ κειρόμενος κατὰ πᾶν τρίτον ἔτος, Ἡσύχ· πρβλ. **τρικόρωνος.**

τρίκρᾱνος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς κεφαλάς, τρικέφαλος, ἐπὶ τοῦ Κερβέρου, Σοφ. Τρ. 1078, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 611, 1277· μήτηρ τρ., ἡ Ρέα, Συλλ. Ἐπιγρ. 4122.

τρῐκράσπεδος, ον, ὁ ἔχων τριπλοῦν κράσπεδον, Ἀρχιμήδ. Προβλ. 39.

τρίκρος, α, ον, ὁ εἰς τρία διῃρημένος, τρισχιδής, ῥίζαν δίκραν ἢ τρίκραν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 9. 11, 3· πρβλ. **δίκροος.**

τρίκροτος, ον, ὁ διὰ τριπλοῦ κτυπήματος τῶν κωπῶν κωπηλατούμενος, ἐπὶ τριήρους ἐχούσης τρεῖς στοίχους κωπῶν ἑκατέρωθεν, Ἀριστείδ. 1. 539· πρβλ. **δίκροτος, μονόκροτος.**

τρίκτειρα, τρικτῦα, ἴδε ἐν λ. **τριττύα.**

τρικτύαρχος, ὁ, καὶ **τρικτυαρχοῦντες,** οἱ, ἄρχων τριττύος, Ἐπιγρ. Δήλου ἐν Bull. d. cor. hell. σ. 31, 36, 39, Συναγωγὴ Λ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τρῐκύᾰθος, ον, ὁ χωρῶν τρεῖς κυάθους, τρικύαθον τὴν κελέβην ἔχουσα Ἀνακρ. Ἀποσπ. 19.

τρῐκῠλίνδητος, ον, ὁ τρὶς κυλινδηθείς· ὡσαύτως **τρικαλίνδητος,** Ἐτυμ. Μέγ. 766, 22, ἐν λ.

τρῐκύλιστος, ον, = τῷ πρτηγ., ἐὰν μὴ ὑμεῖς πρὸς ἐμὲ ἀφίκησθε, αὐτὸς τρικύλιστος ὅπου ἂν ὑμεῖς .. παρακαλῆτε ὠθεῖσθαι Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 5.

τρῐκῡμία, ἡ, τὸ τρίτον κῦμα, πελώριον κῦμα, ὅταν τρία κύματα συναφθῶσιν εἰς ἕν, ἐπειδὴ τὸ τρίτον ὑπετίθετο ὡς τὸ μέγιστον (ὡς ἐν τῇ Λατ. fluctus decumanus)· τὸ μέγιστον [κῦμα] τῆς τρικυμίας Πλάτ. Πολ. 472A· ἑτέραν περιμεῖναι χάτέραν τρ. Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 7. 8· ἀκολούθως καθόλου, ὡς καὶ νῦν, ἰσχυρὰ κύματα, ταραχὴ θαλάσσης, «φουσκοθαλασσιά», Εὐρ. Ἱππ. 1213, Τρῳ. 83 — μεταφ., τρ. κακῶν Αἰσχύλ. Πρ. 1015· σῶσαι ἐκ τῆς τρ. τοῦ λόγου Πλάτ. Εὐθύδ. 293A· ἐν ἁπάσαις τρ. τῆς τύχης Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκώμ. 33.

τρίκωλος, ον, ὁ ἐκ τριῶν κώλων ἢ μελῶν ἀποτελούμενος, τὸ τρίκωλον, περίοδος ἐκ τριῶν κώλων ἢ προτάσεων, Διον. Ἀλ. π. Συνθέσ. 8· — **τρικώλιος,** ἐν Ἐπιγρ. Κῶ, Bull. d. cor. hell. V, σελ. 220.

τρίκωπος, ον, ὁ ἔχων τρία ζεύγη κωπῶν, διάφορ. γραφ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ.

τρῐλάγῠνος, [ᾰ], **ον,** ὁ χωρῶν τρεῖς λαγύνους, σκύπφειον δὲ λαβὼν δέπας ἔμμετρον ὡς τριλάγυνον πῖεν Στησίχορ. παρ' Ἀθην. 499B.

τριλαμπής, ές, ὁ πέμπων τριπλῆν λάμψιν, ὑπέρλαμπρος, ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, Γρηγ. Ναζ. II, 609, III, 1442, Καισάρ. 860.

τρίλεκτος, ον, ὁ τρὶς λεχθείς, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 102 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **τρίφατος,** ἴδε τὴν λέξιν.

τρίλῐθος, ον, ὁ ἐκ τριῶν λίθων, Γλωσσ.· — τὸ τρίλιθον, ναός τις (ἐν Ἡλιουπόλει, Bâll ec) ἔχων κίονας πελωρίους, ὧν ἕκαστος σύγκειται ἐκ τριῶν λίθων, «κατέλυσε δὲ καὶ τὸ ἱερὸν Ἡλιουπόλεως τὸ μέγα καὶ περιβόητον τὸ λεγόμενον τρίλιθον» Ἰω. Μαλάλ. σ. 344, 22, Χρον. Πασχάλ. σ. 303D, κλπ.

τρίλῐνος, ον, ὁ ἐκ τριῶν κλωστῶν ἀποτελούμενος, τρίκλωνος, τὸ τρίλινον, περιδέραιον ἀποτελούμενον ἐκ τριῶν σειρῶν μαργαριτῶν, Γλωσσ.

τρίλιτρον, τό, τρεῖς λίτραι, Λατ. tripondium, Γλωσσ.

τριλιτραῖος, α, ον, ὁ ἐκ τριῶν λιτρῶν, Τζέτζ. Ἱστ. 54, σ. 50, κλπ.

τρίλλιστος, ον, ποιητ. ἀντὶ **τρίλιστος,** (λίτομαι λίσσομαι) πολυλιτάνευτος, πολυπόθητος, πολύτυκτος, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς ἀσπασίη τρίλλιστος ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή Ἰλ. Θ. 488. — Ἐπίρρ. **τριλλίστως,** οἱ δὲ φιληταὶ οἵ ποτε τριλλίστως ἀντίον ἐρχόμενοι Ἀνθ. Π. 5. 271.

τρίλοβος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς λωβούς, «τοῦτον (δηλ. τὸν σκάρον) Ἀριστοτέλης φησὶν ἔχειν καρδίαν τρίλωνον, ἧπαρ λευκὸν τρίλοβον» Ἀθήν. 319E (Ἀριστ. Ἀποσπ. 311).

τρῐλογέω, ποιοῦμαι χρῆσιν λέξεώς τινος κατὰ τρεῖς τύπους, «κνυζεῖν, κνυζᾶν καὶ κνυζοῦν· οὐ πολλὰ δὲ τῶν περισπωμένων ῥημάτων οὕτω τριλογοῦνται» Εὐστ. 1798. 25.

τρῐλογία, ἡ, αἱ τρεῖς τραγῳδίαι ἃς ἕκαστος τῶν διαγωνιζομένων ποιητῶν ὤφειλε νὰ παραστήσῃ ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Ἀθηνῶν, ἴδε **τετραλογία.**

τρίλογχος, ον, (λόγχη) ὁ ἔχων τρεῖς λόγχας, τρεῖς αἰχμάς, δόρασι τριλόγχοις Ἰωάνν. Βίος Ἰω. τοῦ Δαμασκ. σ. 232, (τ. 1, σ. 11D).

τρῐλοφία, ἡ, τριπλοῦς λόφος (πτηνοῦ ἢ κράνους), τίς ἡ πτέρωσις; τίς ὁ τρόπος τῆς τριλοφίας; Ἀριστοφ. Ὄρν. 94, Στράβ. 154, 476. **II.** περικεφαλαία ἔχουσα τρεῖς λόφους, ἔχουσα τὴν τριλοφίαν, φοροῦσα τὴν τρίλοφον περικεφαλαίαν, Πλουτ. Ἄρατ. 32.

τρίλοφος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς λόφους, ἐπὶ κράνους, τῆς Ἀθηνᾶς ἡ ἱέρεια ... πανοπλίαν ἔχουσα καὶ τρίλοφον κράνος Πολύαιν. 8. 59. **II.** ὁ ἔχων τρεῖς κορυφὰς ἢ ἄκρας, Σικελίης τριλόφοιο Πελωρίδα δύσατο πέτρην Νόνν. Δ. 6. 124.

τριμάκαιρα, ὥσπερ ἐξ ἀρσ. **τρίμακαρ,** ἡ τρισμακαρία, Ἀνθ. Π. 9. 396.

τρίμακρος, ον, ἐν τῇ μετρικῇ, ὁ συνιστάμενος ἐκ τριῶν μακρῶν συλλαβῶν, ὁ μολοττὸς δὲ τρίμακρος Τζέτζ. ἐν Κραμήρ. Ὀξ. Ἀνεκδ. τ. 3, σ. 305, 4.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τρῐμάμμη, ἡ, μάμμη τῆς ἕκτης γενεᾶς, Λατ. tritavia, Θεοφρ. Ἱνστιτ. 3. 6. 131.

τρῐμάχιον, τό, ὄνομα τοῦ φυτοῦ ἵππουρις, equisetum, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 4. 46.

τρῐμελής, ές, ὁ συνιστάμενος ἐκ τριῶν μελῶν (πρβλ. **τριμερής**), Πλούτ. 2. 1132D.

τρῐμέρεια, ἡ, τό συνίστασθαι ἐκ τριῶν μερῶν ἢ διαίρεσις εἰς τρία μέρη, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἄλκ. 74.

τρῐμερής, ές, ὁ ἐκ τριῶν μερῶν συγκείμενος, τριπλοῦς, ἡ ψυχή Ἀριστ. π. Ἀρετ. κ. Κακ. 1, 2, πρβλ. Τοπ. 5. 4, 12· ὧραι Διϊδ. 1. 11· φιλοσοφία Πλούτ. 2. 871E· νόμος τρ., μελῳδία κατὰ τρεῖς τρόπους ἢ ἤχους (Δώριον, Φρύγιον, Λύδιον), αὐτόθι 1134B (ἂν μὴ ἀναγνώσωμεν **τριμελής**).

τρῐμερίζω, διαιρῶ εἰς τρία μέρη, τὰ ὅρια τῆς γῆς Ἑβδ. (Δευτ. ΙΘ', 3).

τρῐμετρία, ἡ, τὸ συγκεῖσθαι ἐκ τριῶν μέτρων, Γραμμ.

τρίμετρος, ον·—ἐπὶ στίχων, ὁ συγκείμενος ἐκ τριῶν μέτρων· δηλ. ἐν μὲν τοῖς ἰαμβικοῖς, τροχαϊκοῖς καὶ ἀναπαιστικοῖς στίχοις, ὁ συγκείμενος ἐκ τριῶν συζυγιῶν (διποδιῶν)· ἀλλ' ἐν τοῖς δακτυλικοῖς, κτλ., ὁ συγκείμενος ἐκ τριῶν ἁπλῶν ποδῶν· ἐντεῦθεν ὁ ἰαμβικὸς στίχος ὁ ἔχων ἓξ πόδας (versus senariu-) καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τρίμετρος ἴαμβος, Ἡρόδ. 1. 12 (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου pede ter percusso), ἐπειδὴ ἑκάστη διποδία ἔχει μίαν μόνον ἄρσιν·—οὕτω τόνος τρίμετρος, στίχος τρίμετρος, Ἡρόδ. 1. 174· **τρίμετρον**, τό, Ἀριστοφ. Νεφ. 642, Ἀριστ. Ποιητ. 1, 8· ἔπη ἑξάμετρα καὶ τρίμ., δακτυλικὰ καὶ ἰαμβικά, Πλάτ. Νόμ. 810E, πρβλ. **τετράμετρος**.

τριμηνιαῖος, α, ον, = **τρίμηνος**, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 3. 24, 2, Διοσκ. 2. 107, Διογ. Λ. 8. 78·—**τριμηναῖος** εἶναι μεταγεν. τύπος εἰσαχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀντιγραφέων εἰς τὸ κείμενον τοῦ Θεοφράστου, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 550.

τρίμηνος, ον, (μήν) ὁ ἐκ τριῶν μηνῶν ἀποτελούμενος, χρόνος Σοφ. Τρ. 164· οὕτως, ἡ τρίμηνος, περίοδος ἐκ τριῶν μηνῶν, Ἡρόδ. 2. 124· τὸ τρίμηνον Πολύθ. 1. 38, 6, κλπ.· — οὐδ. ὡς ἐπίρρ., τρίμηνα ἐκτιτρώσκειν Ἱππ. Ἀφ. 1254 **2)** τριῶν μηνῶν τὴν ἡλικίαν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 4, 6· πυροὶ τρίμηνοι, σῖτος σπαρεὶς κατὰ τὸ ἔαρ, ὥστε νὰ ὡριμάζῃ ἐντὸς τριῶν μηνῶν, αὐτὸς φέρων πάρεσμι πυρῶν ἐκγόνους τριμήνων γαλακτοχρῶτας κολλάβους θερμοὺς Φιλύλλιος ἐν «Δύγῃ» 2, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8, 1, 4.

τρῐμῐτῖνος, η, ον, ὁ ἐκ τριμίτου· ὡσαύτως = τῷ ἑπομ., Δίσχύλ. Ἀποσπ. 331· ποδεῖα τριμίτινα Κρήτης ἐν «Τέλμαις» 4.

τρίμῐτος [ῐ], **ον**, ὁ ἐκ τριῶν μίτων (κλωστῶν) συγκείμενος, τρίκλωνος, Λύσιππος ἐν «Βάκχαις» 3. **II.** ὡς οὐσιαστ. **τρίμιτος**, ὁ, ἢ **τρίμιτον**, Λατ. trilicium, ἔνδυμα ἐκ τριμίτου ὑφάσματος, Κρατῖνος Νεώτ. ἐν «Ὀμφάλῃ» 2, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 78· ὑποκορ. **τριμίτιον, ὁ** αὐτ. Ϛ', 165· **τριμίτακος (τριμιτίσκος)**, ὁ, «τριμίσκιον· ἱμάτιον, Ἀσπένδιοι» Ἡσύχ., πρβλ. **δίμιτος**.

τρῖμμα (οὐχὶ **τρίμμα**), τό, (τρίω) πᾶν ὅ,τι εἶναι τετριμμένον· μεταφορ., ὡς τὸ **τρίβων** II. 2, πεπειραμένος, τετριμμένος πανοῦργος, λέγειν γενήσει τρῖμμα, κρόταλον, παιπάλη, «γενήσει τετριμμένος ἐν λόγοις, ἱκανὸς καὶ δεινὸς ἔσει λέγειν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 260, Ὄρν. 430. **II.** πόμα μετ' ἀρωμάτων ἢ εἶδος μυττωτοῦ, «ἐχρῶντο δὲ οἱ ἀρχαῖοι καὶ πόματί τινι ἐξ ἀρωμάτων κατασκευαζομένῳ, ὃ ἐκάλουν τρῖμμα» Ἀθήν. 31E· «τρῖμμα δὲ ἀρωματικὸν πόμα» Σουΐδ.· τρῖμμ'.. διειμένον δεῖ Ἄλεξις ἐν «Πανύρα» 2· τὴν δὲ λοιπὴν γρυμέαν ἔψω ποιήσας τρῖμμα συκαμίνινον Σωτάδης ἐν «Ἐγκειομέναις» 1, 4· χλωρῷ τρίμματι βρέξας Ἀξιόνικος ἐν «Φιλευριπίδῃ» 1. 8 —Ὑποκορ. **τριμμάτιον**, Σωτάδης ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 17, Δίφιλος ἐν «Ζωγράφῳ» 1. **III.** εἶδος πέμματος, Ἡσύχ. (πόμα Schmidt). **IV.** = **τρῖψις**, Ἰω. Νηστευτὴς 1928D.

τριμματολογέω, ποιῶ διὰ τῆς τριβῆς λείαν τὴν ἐπιφάνειαν τῶν λίθων, Ἐπιγρ. Λεβαδείας ἐν Ἀθηναίῳ τόμ. Δ', σ. 373, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τριμμός, ὁ, τετριμμένη, συχναζομένη ὁδός, ὡς τὸ **τρίβος**, Ξεν. Κυν. 3. 7., 4. 3, κλπ.

τρίμναος, αον, (μνᾶ) ὁ τριῶν μνῶν, ὁ ἔχων ἀξίαν ἢ βάρος τριῶν μνῶν, Πολυδ. Ϛ', 165.

τρίμνως, ω, ὁ, (μνᾶ) νόμισμα ἀξίας τριῶν μνῶν, Σουΐδ., πρβλ. **δίμνως**.

τρῐμοιρία, ἡ, τριπλοῦν μερίδιον, τριπλάσιος μισθός, Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 6, Λουκ. Τίμ. 57, ἴδε **δίμοιρία**.

τρῐμοιριαῖος, α, ον, ὁ συμπασούμενος εἰς τρία τέταρτα, Ἀπολλόδ. Πολιορκ. σ. 26, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 545.

τρῐμοιρίτης [ῐ], **ου**, ὁ, ὁ λαμβάνων τρία μερίδια, «καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ναυτῶν ἴδοις ἂν τὸν μὲν ἀργὸν καὶ ἄτεχνον καὶ ἄτολμον πρὸς τὰ ἔργα διμοιρίτην καὶ τριμοιρίτην, τὸν δὲ» Λουκ. Ζεὺς Τραγῳδ. 48.

τρίμοιρος, ον, τριπλοῦς, τρίμοιρον χλαῖναν ἐξηύχει λαβὼν Αἰσχύλ. Ἀγ. 872.

τρίμορος, ον, = **τρίμοιρος**, δισσαῖς ἐν τριμόροισι (δηλ. ἡμέραις) Ὀρφ. Ἀργ. 1054.

τρίμορφος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς μορφάς, δέσποιν' Ἑκάτη τριοδῖτι, τρίμορφε, τριπρόσωπε Χαρικλείδης ἐν «Ἀλύτει» 1.

II. ἐν τῷ πληθ., = **τρεῖς**, Μοῖραι τρίμορφοι, αἱ τρεῖς Μοῖραι, Αἰσχύλ. Πρ. 516, πρβλ. **τρίγονος**.

τρίμυξος, ον, (μύξα) ὁ ἔχων τρεῖς θρυαλλίδας, ἐπὶ λύχνου, δίμυξον ἢ τρίμυξον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ Μεταγένης παρὰ Πολυδ. Ϛ', 103.

Τρῑνακρία, ἡ, ὄνομα τῆς Σικελίας, νεώτερος τύπος τοῦ **Θρινακίη** (ᾰ ἴδε), Θουκ. 6. 2, Στράβ. 265.— **Ἐπίθ. Τρῑνάκριος, α, ον**, Καλλ. Ἀποσπ. 18, κλπ.· μετὰ θηλ. **Τρῑνακρίς, ίδος**, Ὀππ. Ἁλ. 3. 627.—Ὡσαύτως φέρεται **Τρῑνακίη**, Διον. Π. 434, 467, ἴδε Ἰακώψ. ἐν Ἀνθ. Π. σ. 226, Εὐστ. εἰς Διον. Περιηγ. ἔνθ' ἀνωτέρω.

τρίναξ, ᾰκος, ὁ, (ἀκή) ὡς τὸ **θρῖναξ**, κοινῶς «θρινάκι», ἐργαλεῖον γεωργικὸν ξύλινον, Ἀνθ. Π. 6. 104 [ἔνθα τὸ ι βραχύ].

τρι-νηϲ-άρχος, ὁ, ὁ ἄρχων ἢ κύριος τριῶν νήσων, βοῦς .. τοῦ τρινησάρχου τούτου (δηλ τοῦ Γηρυόνου) Τζέτζ. Ἱστορ. 2. 328.

τρῑνύκτιον, τό, (νύξ) διάστημα χρονικὸν ἐκ τριῶν νυκτῶν, Λατ. trinoctium, Γλωσσ.

τριξᾶς, ᾶντος, ὁ, Σικελικὸν νόμισμα ἀξίας τριῶν χαλκῶν, Λατιν. triens, Πολυδ. Θ', 81.

τρίξεστον, τό, μέτρον χωρῶν τρεῖς ξέστας, Γλωσσ.·— **τρίξεστον ξύλον**, ὁ σταυρός, Μ. Φωτ. τ. Α', σ. 22, ἔνθ. Mil.

τριξός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ **τρισσός**, εἰς τριξὰ χωρία Ἡρόδ. 1. 171. 9. 86· οὕτω, **διξὸς** ἀντὶ **δισσός**.—Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', 46.

τριοβολιαῖος, -ιμαῖος, ἡμαρτημ. γρ. ἀντὶ **τριωβολιαῖος**, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 551, 709.

τριόγδοον, τό, «τριόγδοον· μέτρον τι παρὰ Ταραντίνοις» Ἡσύχ.

τριοδεύων, ὁ, μετοχ., ὁ ἐν τριόδοις μαντευόμενος (;), Νικήτ. Θεσσαλον. ἐν Συντ. Καν. τ. 5, σ. 384.

τριοδήϊος, ἐπίθ., veneranda Cybeles triodeia signa, Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Ρώμης, ἐν ᾗ ἡ Κυβέλη ταυτίζεται τῇ Ἀρτέμιδι τῇ τριοδίτιδι, Orelli Inscr. Lat. 2353, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

τριοδία, ἡ, μέρος ἔνθα τρεῖς ὁδοὶ συναντῶνται, Λατ. trivium, ἴδε **τριόδιον**.

τριόδιον, τό, = **τριοδία**, «τὰ ἐπὶ τῶν τριοδίων πρόσωπα ξύλινα» (κατὰ Κοραῆν ἐν Ἰσοκρ. τ. 2, σ. 232 ἴσως **τριόδων**), ἀλλὰ κάλλιον **τριοδιῶν**, ἐκ τοῦ **τριοδία**, Α. Β. σ. 102, 5 ἐν λ. **κοροκόσμια**.

τριοδίτης [ῐ], **ου**, ὁ, ὁ συχνάζων εἰς τὰς τριόδους· καθόλου, ἄνθρωπος ὀκνηρὸς καὶ χυδαῖος, ἄνθρωπος τῶν τριόδων, «τριοδίτας· τοὺς ἐν τῇ τριόδῳ διαλεσθορυμένους» Α. Β. 309, 5. **II. τριοδῖτις, ιδος**, ἡ, ἐπίθετον τῆς Ἑκάτης, ἡ ἐν ταῖς τριόδοις ἐλατρεύετο, Λατ. Trivia, Ἑκάτη τριοδῖτι Χαρικλείδης ἐν «Ἀλύσει» 1, Πλούτ. 2. 937E, πρβλ. **τρίμορφος**. **2)** τριοδῖτις σοδάς, ἡ τὰς τριόδους περιερχομένη, Φίλων 1. 568. **3)** καθόλου, κοινός, χυδαῖος, πρόστυχος, «τοῦ δρόμου», Λατ. trivialis, Μούσης τῆς τριοδίτιδος Τζέτζ. Ἱστ. 12, 513.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 196.

τριοδοντία, ἡ, ἁλιεία διὰ τριόδοντος, ἣτοι καμακίου ἔχοντος τρεῖς ὀδόντας, Πλάτ. Σοφιστ. 220E·— οὕτω παρὰ Πολυδ. Ζ', 139, **τριοδοντική** (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ.

τριοδόντιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τριόδους**, Γλωσσ.

τρίοδος, ἡ, = **τριοδία**, μέρος ἔνθα τρεῖς ὁδοὶ συναντῶνται, Λατιν. trivium, Θέογν. 907, Πινδ. Π. 11. 59 (ἔνθα ὁ πληθ. κεῖται ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ, ἴδε Böckh ἐν τόπῳ (38), πρβλ. Μόσχ. 1. 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 989. 2)· τροχήλατος σχιστὴς κελεύθου τρίοδος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 171, πρβλ. Εὐρ. Ἱκέτ. 1212, Φερεκράτ. ἐν «Πέρσαις» 1. 3, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 23, Πλάτ., κλπ. **2)** Ἡ Ἑκάτη ἐλατρεύετο ἐν τριόδῳ (ὅθεν Λατ. Trivia), Σοφ. Ἀποσπ. 480· ἃ θεὸς τριόδοισι θεᾶκρ. 2. 36· ἦσαν δὲ αἱ τρίοδοι τὰ μέρη εἰς ἃ ἐσύχναζον οἱ προλέγοντες τὴν τύχην καὶ οἱ ὀκνηροὶ τῶν πολιτῶν, Θεοφρ. Χαρ. 16, Ἀριστειδ. 1. 259 — ἐντεῦθεν οἷος ἐκ τριόδου, δηλ. χυδαῖος, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 16, κτλ.· λοιδορίαι ἐξ ἐργαστηρίων καὶ τριόδων Δίων Κ. 46. 4· τρίοδοί τινες .. πρὸς ἀλήθειαν ἐγένοντο Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 256E· πρβλ. **τριοδίτης, -ῖτις**, καὶ ἴδε Ἀνθ. εἰς Φρύν. 38. **3)** παροιμιώδες ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων ἐν ἀμφιβολίᾳ ὄντων, μὴ γινωσκόντων τί νὰ πράξωσιν, ἐν τριόδῳ δ' ἑστήκα Θέογν. ἔνθ' ἀνωτ.· στάς .. , ὥσπερ ἐν τριόδῳ γενόμενος Πλάτ. Νόμ. 799G· ἐν τριόδῳ εἰμί Παροιμιογράφοι.

τριόδους, οντος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τρεῖς ὀδόντας, τρεῖς περόνας κρεάγρα Ἑβδ. (Α' Βασιλ. Β', 13). **II. τριόδους**, ὁ, ὡς οὐσιαστ., = **τρίαινα**, Πινδ. Ο. 9. 45, Ι. 8 (7). 75· Ποσειδάνιον ὡς .. τριόδοντα Βακχυλ. XX, 2, Blass.· κάμαξ τριόδους πρὸς διαλόγχευσιν ἰχθύων, δικαπόδων, κτλ., Πλάτ. Σοφιστ. 220C, Ἀριστ. Ἀποσπ. 317· ἐργαλεῖον χειρουργικόν, Ἀνθ. Π. 11, 126,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρβλ. **τριῳδοῦς**. **2)** τριγωνικὸν σχῆμα, Ἀγάθων παρ' Ἀθην. 454D.

τριοειδής, ὲς (εἶδω), ὅμοιος πρὸς τὸ τρία, Πορφύρ. ἐν Βίῳ Πυθ. 84.

τρίοζος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς ὄζους, ἤτοι κλάδους ἢ κλῶνας, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 1, 8, κτλ.

τριοῖσι, ἴδε ἐν λ. **τρεῖς**.

τριόκοκκα, τά, «τριόκοκκα, μέσπουλα» Γλωσσ. Ἰατρ. Χειρογρ. Cod. Reg. 190, καὶ 1843, Δουκάγγ.

τριολύμπιος, ον, ὁ τρὶς νικήσας ἐν Ὀλυμπίοις, ἅρμα (Σοφ.) παρ' Ἡσυχ. ἐν λ.

Τριόπιον, τό, ἀκρωτήριον Καρίας, Ἡρόδ. 7. 174, Θουκ. 8. 35· ἐφ' οὗ ὑπῆρχεν ἱερὸν καθιερωμένον εἰς τὴν Δωρικὴν λατρείαν τοῦ Ἀπόλλωνος· τὸ **Τριοπικὸν** ἱρόν, ὁ **Τριόπιος** Ἀπόλλων Ἡρόδ. 1. 144· ἴδε Müller Dor. 1, σ. 290.

τριοπίς, ἴδε **τριοττίς**.

τριόργυιος, ον, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **τριώργυος**, ὃ ἴδε.

τριορία, ἡ, τρία ὅρια, Λατ. trifinium, Γλωσσ.

τριόρχης, ου, ὁ, ὁ ἔχων τρεῖς ὄρχεις· μεταφορ. λίαν ἀσελγής, λάγνος, Τίμαιος παρὰ Πολυβ. 12. 15, 2. **II.** εἶδος ἱέρακος ἢ ἰκτίνου, ἴσως Falco luteo, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1181, Σφ. 1534· πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 8. 3, 1., 9. 1, 16., 36. 1· καὶ ἴδε **τρίορχος**. **III.** ὄνομα τοῦ φυτοῦ κενταυρίς, Plin. N. H. 25. 6, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 8, 7.—Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 68.

τρίορχος, ὁ, = **τριόρχης**, **II**, εἶδος ἱέρακος, ἐρῳδιὸς γὰρ ἔγχελυν μαιανδρίην τρίορχον εὑρὼν ἐσθίοντ' ἀφείλετο Σιμων. ὁ Ἰαμβογράφ. 8· ταυτηνί τις οὐ ξυλλήψεται ἀναπτάμενος τρίορχος; Ἀριστοφ. Ὄρν. 1206.

τριοτό, ἦχος κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς πτηνοῦ, τριοτὸ τριοτὸ τοτοβρίξ Ἀριστοφ. Ὄρν. 243.

τριοττίς, ίδος, ἡ, κυρίως τριόφθαλμος, ὄνομα πόρπης ἢ κοσμήματος (πρβλ. **τρίγληνος**), Εὐστ. 976, 36, Ἀρκάδ.· ὑποκορ. **τριόττιον**, τό, Εὐστ. αὐτόθι· — ὡσαύτως μνημονεύεται ὁ τύπος **τριόττης**, ο, παρὰ Φωτ. καὶ τῷ Ἐτυμ. Μεγ.· καὶ **τριοπὶς** παρὰ Πολυδ. Ε', 98. — Καθ' Ἡσύχ.: «τριοπίς· τριόφθαλμος. ἔνιοι ζῷον ὅμοιον ἀκρίδι. καὶ περιτραχήλιον τρεῖς ἔχον ὀφθαλμοὺς ὑαλοῦς».

τριούγκιον, τό, = **τρεῖς οὐγκίαι**, Λατ. quadrans, Συλλ. Ἐπιγραφ. 8549, Θεοφίλ. Ἰνστιτοῦτα 2, 22, 548, Γεώργ. Παχυμ. 2, 21.

τριό.λον, τό, = ἡ ἀσφάλτη, Γλωσσ. Ἰατρικ.

τριομβυρατορία, τριομβυράτωρ, τριομβυρία, ἴδε **τριουμβιρατορία**, κτλ.

τριουμβιρατορία, ἡ, ἐκ τοῦ Λατιν. triumviratus, ἡ τῶν τριῶν ἀνδρῶν ἀρχή, τριανδρία, Χρον. Πασχ. 354, 366· — ὡσαύτως **τριουμβιρία**, Μαλάλ. 214, 218.

τριουμβιράτωρ, ορος, ὁ, Λατ. triumvir, τριάρχης, εἷς τῶν τριῶν ἀνδρῶν τῆς **τριουμβιρίας**, Χρον. Πασχ. 354, Μαλάλ. 214.

τριουμφάλιος, ον, τό, Λατ. triumphalis, = θριαμβευτικός, Ἰω. Ἀνδ. 166, 15.

τριούσιος, ον, ὁ ἐκ τριῶν οὐσιῶν, Εὐστάθ. ἐν Mai Spicil. 5. 371.

τριοῦχος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς ἢ τρία, Δαμάσκ. ἐν τοῖς Βεκκήρ. Ἀνεκδότ. σ. 1425.

τριόφθαλμος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς ὀφθαλμούς, Χρησμ. παρ' Ἀπολλοδ. 2, 8, 3, Πλούτ. 2. 520C, κλπ. **2)** ὁ τρ., ὄνομα πολυτίμου λίθου, Plin. N. H. 37. 11.

τριπάθής, ές, πολυπαθής, ἀδελφοὺς τριπαθεῖς, τρισαθλίους Νικήτ. Εὐγεν. 6. 171.

τρίπαις, παιδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τρεῖς παῖδας, Πλουτ. Νουμ. 10· τιμὰς δίδωκει τρίπαιδας, τιμὰς τριῶν παίδων, Λατιν. jus trium liberorum (εἰ μὴ ἀναγνωστέον **τριπαιδίας**), ὁ αὐτ. 2. 493E.

τριπάλαι, Ἐπίρρ., ἀπὸ πολλοῦ, τρίπαλαι κάθημαι Ἀριστοφ. Ἱππ. 1153, Λουκ. Λεξιφ. 2· πρβλ. **τετράπαλαι**.

τρίπαλαιος [ᾰ], α, ον, ἴλαν παλαιός, πα ἀρχαίας, «τριπάλαια, τὰ πάνυ παλαιὰ» Α. Β. 64· πρβλ. **τριπάχυιος**.

τριπαλαιστιαῖος, α, ον, = τῷ ἑπαμ., Ἀρχ. Μαθημ., ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 548.

τριπάλαιστος, ον, ὁ ἔχων πλάτος, μῆκος, κτλ. τριῶν παλαμῶν, Ἡρόδ. 1. 50· διάφ. γραφ. **τριπάλαστος**, ἴδε **παλαστή**.

τριπαλτός, ον, (πάλλω) ὁ τρὶς παλθείς, ἀναπεισθείς· μετάφ., τριπλοῦς, πολλαπλοῦς, ποικίλος, τριπάλτων πημάτων, «πολυορμήτων, πολυκινήτων, σφοδρῶς πηδησάντων» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Θήβ. 985· πρβλ. **δίπαλτος**.

τριπάνουργος [ᾰ], **ον**, ὁ τρὶς πανοῦργος, «τετραπέρατος», τὸν τριπάνουργον ἔρωτα Ἀνθ. Π. 12. 57.

τριπαππος, ὁ, πρόγονος τῆς ἕκτης γενεᾶς, Λατιν. tritavus, Γλωσσα.

τριπάρθενος, οῦ, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τριῶν παρθένων, ζεῦγος τριπάρθενον, «Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ.. καταχρηστικῶς ἐπὶ τριῶν τὸ ζεῦγος εἴθηκε» Ἡσύχ. ἐν λ. **ζεῦγος τριπάρθενον** (Εὐρ Ἀποσπάσ. 259), ἴδε Σοφ. Ἀποσπ. 490· πρβλ. **τριζυγής**.

τριπάροδος, ον, ὁ ἔχων τριπλῆν πάροδον ἢ εἴσοδον, Μοσχ. παρ' Ἀθην. 207C.

τριπάτορες, οἱ, = **πρόπαπποι** ἢ οἱ πρῶτοι ἀρχηγέται, «οἱ μὲν τοὺς πρώτους ἀρχηγέτας, οἱ δὲ τρίτους ἀπὸ τοῦ πατρός, ὅπερ ἐστὶ προπάππους» Δ. Β. 307, 16.

τρίπατρος, ον, (πατὴρ) ὁ ἔχων τρεῖς πατέρας, τριπάτρου σφαγάνῳ Κανδάονος, ἐπειδὴ ὁ Ὡρίων (= Κανδάων) Διὸς καὶ Ποσειδῶνος καὶ Ἀπόλλωνος ἦν παῖς» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 928.

τριπάχυιος [ᾰ], **ον** (παχύς, πρβλ. **πήχυιος** ἐκ τοῦ πῆχυς)· — ὁ τρὶς παχυθείς, τρὶς καταπιὼν ἢ φαγών, ἐπίθ. τοῦ **δαίμονος** τῶν Ἀτρειδῶν (ἴσως διὰ τὰς τρεῖς δυστυχίας ἃς αὐτοῖς ἐπήνεγκε, μνημονευομένας ἐν Αἰσχύλ. Χο. 1065—74), νῦν δ' ὀρθωσας στόματος γνώμην τὸν τριπάχυιαν δαίμονα γέννης τῆσδε κικλήσκων Ἀγ. 1476· — πολλοὶ φιλόλογοι ἀμφιδάλλουσι περὶ τῆς λέξεως ταύτης ὁ Herm., Weil, Dindorf καὶ Fra a ἔχουσι **τριπάχυντον**, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ χωρίου τοῦ Αἰσχύλ. ἐπὶ Θήβ. 771· ὁ Blomf. **τριπάλαιτον**· ὁ Bamberger **τριπαλαιπτήν**.

τριπεδος, ον, (πούς) ὁ ἔχων μῆκος τριῶν ποδῶν, διάμετρον τρίπεδον Πολύβ. 6. 22, 2.

τρίπέδων, ωνος, ὁ, ἡ, (πέδη) δοῦλος τρὶς δεσμευθείς, ἢ κάλλιον «ὁ πολλάκις πεδηθείς κακοῦργος δοῦλος», Λατιν. trifurcifer, Εὐστάθ. 1542. 49, ἴδε B. k. ἐν Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 2, σελ. 974.

τριπεζα, ἡ, = **τράπεζα**. «τρίπεζαν· τὴν τράπεζαν. Βοιωτοὶ» Ἡσύχ.

τρίπέμπελος, ον, παιδαριώδης, παλίμπαις, ὡς ἐκ τοῦ γήρως, Πλούτ. 2. 1071C· πρβλ. **δυσπέμφελος**.

τρίπενθημιμερές, γένος ἰδίας τινὸς στιχουργίας, ὃ καὶ τρισύνθετον ἐκάλουν οἱ μετρικοί, Mar. Victor. ἐν Keil Gramm. Lat. 6, σ. 108, 13. 142, 23.

τρίπερύσι, Ἐπίρρ., πρὸ πολλῶν ἐτῶν, «τρίπαλαι· τὸ γὰρ τριπέρυσιν ἡρέμα φορτικόν» Πολυδ. Γ', 165, φαίνεται δὲ ὅτι ἡ λέξις ἐλήφθη ἐκ τινος κωμῳδίας.

τρίπέτηλος, ον, ὁ ἔχων τρία πέταλα ἢ φύλλα, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 530· — **τριπέτηλον**, τό, = **τρίφυλλον**, τὸ «τριφύλλι», Καλλ. εἰς Δήμ. 165, Ἀποσπ. 334, Νικ. Θηρ. 522.

τρίπετής, ές, (πετάννυμι) τρίσχιστος ἢ τριπέτηλος, Νίκανδρ. Ἀλεξιφ. 447, ἴδε Χ. Χ. Χατζιδάκη Ποικίλα Φιλολογ. τ. 1, σ. 290 κέξ.

τρίπηχυς, υ, γεν. εος, ὁ ἔχων μῆκος ἢ ὕψος τριῶν πήχεων, τρίπηχυς ὕπερος Ησ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 421, Ἡρόδ. 4. 192, Εὐρ. Κύκλ. 235, Ξενοφ. κλπ. — μεταφορ., ἔπη τριπήχη Θετταλικῶς τετμημένα Κράτης ἐν «Ἀχιλλ.» 2, τὸ τοῦ Ὁρατίου verba sesquipedalia, Λοβ. εἰς Φρύν. 549. — ὡσαύτως **τριπήχης, ες**, πῆχυς, τριπήχης, τετραπήχης Ἀρκάδ. 27, 26· τριπήχης, τριπήχους Χοιροβ. εἰς τὸ Ὀνομαστ. τ. 1, σ. 55, 31, Ἐκδ. Gaisford.

τρίπιθήκινος, η, ον, τρὶς πιθήκινος, ὅλως πιθηκοειδής, βύγγος ἔχουσα Βιτὼ τριπιθήκινον, οἷον ἴσοῦσαν τὴν Ἑκάτην [αὐτὴν] οἷομ' ἀπαγχονίσαι Ἀνθ. Π. 11. 196.

τριπλάνής, ές, πολυπλανής, πολυπλάνητος, τριπλανοῦς ποδηγίας Λυκόφρ. 846, ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει· «τριπλανοῦς ποδηγίας· πεπλανημέναι γὰρ αἱ τρεῖς (δηλ. Γοργόνες) ἐποδήγουν· ἀλλήλας ἐναλλάξ, ἕνα ἔχουσαι ὀφθαλμόν, ἢ ὅτι μία παρ' ἑτέρας ἐναλλὰξ χρωμένη τῷ ὀφθαλμῷ, κατὰ πλάνην καὶ περιφορὰν τὰς λοιπὰς ὠδήγει» (κατ' ἄλλην παράδοσιν αἱ τρεῖς Γραῖαι εἶχον τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν καὶ οὐχὶ αἱ Γοργόνες).

τρίπλαξ, ᾶκος, ὁ, ἡ, τρίπτυχος, τριπλοῦς, Λατ. triplex, περὶ δ' ἀντύγα βάλλε φαεινήν, τρίπλακα, «τρισὶ πλαῖ τετυγμένην» καὶ «τριπλῆν, τρίπτυχον· πτύχες γὰρ τὰ ἐλάσματα τῆς ἀσπίδος» (Σχόλ.), Ἰλ. Σ. 480· πρβλ. **δίπλαξ**.

τριπλάσιάζω, ὡς καὶ νῦν, πολλαπλασιάζω ἐπὶ τρία, ποιῶ τριπλάσιον, Πλούτ. 2. 1028B — ὁ αὐτ. ἐν Ἀριστείδῃ 24· — ἐντεῦθεν **τριπλάσιασμός**, ὁ, τὸ τριπλασιάζειν, ὁ αὐτ. 2. 1028C.

τριπλάσι-επιδίμερής, ές, ὁ περιέχων 3 $^{2}/_{3}$· **-επίπεμπτος**, = 3 $^{1}/_{5}$· **-τέταρτος**, = 3 $^{1}/_{4}$· **-τετραμερής**, = 3 $^{3}/_{4}$· **-τριμερής**, καὶ **-τριτος**, = 4· **τριπλασι-εφέβδομος**, = 3 $^{1}/_{7}$· **-εφήμισυς**, = 3 $^{1}/_{2}$· — ἅπαντα ἐν Νικομ. Ἀριθμ.· ἴδε ἐν λ. **διπλασι-**.

τριπλάσιος [ᾰ], ᾱ, ον, ὡς καὶ νῦν, τρὶς τόσος, τρεῖς φορὰς ἄλλος τόσος, τρὶς τόσον μέγας, μετὰ γε ιχ., ὄρνιν τριπλάσιον Κλεωνύμου Ἀριστοφ. Ἀχ. 88, Πλάτ., κλπ.· τριπλασία τῆς πρώτης ζημίας Πλάτ. Νόμ. 756D· **τριπλασίοις** αὐτῶν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 422C· **τριπλασίας** τιμῆς ἢ πρότερον Δημ. 1048· 25· — ἀπολ., **τριπλασίαν** σύναμιν εἶχε (ἐξυπακ. τῆς προτέρας) Ξεν. Ἀν. 7. 4, 21· τρ. διαστήματα Πλάτ. Τίμ. 36A.

II. τριπλάσιον, τό, ὡς οὐσιαστ., ἀντίθετ. τῷ **τριτημόριον**, Ἀριστ. Μετὰ τὸ Φυσ. 4. 15, 1. **2)** ὡς ἐπίρρ., **τριπλάσιόν κεκράξομαί σου**, τρὶς τόσον ὅσον σύ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 285, πρβλ. 718· — ὁμαλ. ἐπίρρ. **τριπλασίως**, Ἀρχ. Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 80, Ἐβδ. (Σειρὰχ ΜΓ', 4).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τρῐπλᾰσιότης, ητος, ἡ, τὸ τριπλάσιον, Νικομ. Ἀριθμ. 114.

τρῐπλᾰσίων, ον, γεν. **ονος,** = τῷ **τριπλάσιος,** μείζων ἢ τριπλασίων Ἀρχιμήδ. 285, σ. 519C, Ἑβδ. (Σειράχ. ΜΓ', 4 ὡς διάφ. γραφ.), Φίλων Π, 39, 21.

τρίπλεθρος, ον, ὁ ἔχων εὖρος τριῶν πλέθρων, Πλάτ. Κριτί. 115D, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 9· διάστημα τρ. Διόδ. 17, 7.

τρῐπλεκής, ές, ὁ τρὶς πεπλεγμένος, τριπλοῦς, Λατ. triplex, Σωρανὸς περὶ Γυναικείων Παθῶν 212, 5, Γρηγ. Νύσσ. III, 1101C.

τρίπλευρος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς πλευράς, σχῆμα τρ. Στράβ. 210, Μάξιμ. π. καταρχ. 52, Ἀρρ. Τακτ. σ. 66.

τρῐπλῇ, ἴδε **τριπλόος.**

τρῐπλόη, ἡ, τὸ τριπλοῦν, Δαμασκ. ἐν τοῖς Wolf. Anecd. 3. 230, ἴδε **διπλόη.**

τρῐπλοκία, ἡ, τὸ τρίπλοκον, ἡ τριπλῆ φύσις, ἡ τριπλότης, «καὶ Ἐρασίστρατος δὲ ὡς ἀρχὰς καὶ στοιχεῖα ὅλου σώματος ὑποτιθέμενος τὴν τριπλοκίαν τῶν ἀγγείων, νεῦρα καὶ φλέβας καὶ ἀρτηρίας, παραλείπει» Γαλην. τ. 2. σ. 367.

τρίπλοκος, ον, (πλέκω) = **τριπλεκής,** τριπλόκῳ σχοινίῳ Εὐστ. Πονημ. 126. 44, κλπ.

τρῐπλόος, η, ον, συνηρ. **-πλοῦς, ῆ, οῦν,** ὡς καὶ νῦν, πολλαπλασιαστικὸν τοῦ **τρεῖς**· καλλίνικος ὁ τριπλόος, ἐπειδὴ ὁ ἐπινίκιος οὗτος ὕμνος τρὶς ἐπανελαμβάνετο, Πινδ. Ο. 9. 3· ἐν τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς = ἐν τριόδῳ, Σοφ. Ο. Τ. 716, πρβλ. 730, 800, 1399· ὄνομα τρ., σύνθετον ἐν τριῶν, Ἀριστ. Ποιητ. 21, 3.— Ἀττ. οὐδ. πληθ. **τριπλᾶ,** Αἰσχύλ. Πέρσ. 1033, Χο. 792, κλπ.· ἀλλ' ἐν τῇ ἰδιωτικῇ συνηθείᾳ **τριπλά,** πρβλ. **ἁπλός, διπλός.** — Ἐπίρρ. **-πλῶς** Ἀριστ. Φυτ. 2. 7, 1, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. σ. 134· ἀλλ' ἀντὶ ἐπιρρ. κεῖται ἡ δοτικ. τοῦ θηλ. **τριπλῇ** ἐν Ἰλ. Α. 128, Λουκ. Ψευδολ. 32.

τρῐπλόω, τριπλασιάζω, Σύμμ. ἐν Ἐκκλ. Δ', 12 (Παλ. Διαθ.), Ἀρκάδ. 158, 25, Ἰω. Μόσχ. 3032A.

τρῐπόδειος, Ἰων. **-ήιος, ον,** ὁ ἔχων τρεῖς πόδας, οὔπω μοι Πυθῶνι μέλει τριποδήιος ἕδρη Καλλ. εἰς Δῆλ. 90· ποιητ. θηλ. **τρῐποδηίς, ίδος,** θεσπεσίῃ τριποδηίδι σύμπλοκον ἕδρῃ Νόνν. Διονύσ. 9. 256.

τρῐποδη-λάλος, ον, ὁ ἀπὸ τοῦ τρίποδος λαλῶν, χρησμοδοτῶν Φοῖβος, Χριστοδ. Ἔκφρ. 72.

τρῐπόδης, ου, ὁ, (ποὺς) ὁ ἔχων μῆκος τριῶν ποδῶν, ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 421· βαθύτερον τριπόδου Ξεν. Οἰκ. 19. 3.

τρῐποδη-φορέω, φέρω τρίποδα, ἀνατίθημι αὐτὸν ὡς σημεῖον νίκης, μάλιστα ἐν δραματικοῖς ἀγῶσι, Στράβ. 402· — ὡσαύτως, **τριποδοφορέω,** Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 11. 5.

τρῐποδη-φορικός, ή, όν, ὁ συνοδεύων τὴν ἀφιέρωσιν τρίποδος· τριποδ μέλος Πολυδ. Δ', 53· «τὸ δὲ τριποδικὸν μέλος τρίποδος προηγουμένου παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς ᾔδετο» Πρόκλ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 239, σ. 321, 32.

τριποδία, ἡ, ἐν τῇ μετρικῇ, τρεῖς πόδες, Ἀριστείδ. Κοϊντ. 39, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 651.

τρῐποδίζω, καλπάζω, ἐπὶ ἵππου, Γλωσσ.

τρῐποδικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τρίποδα, Ψελλ.

τρῐπόδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τρίπους,** Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 32, Μέναυδρ. ἐν «Ἱπποκόμῳ» 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 3071·— οὕτω, **τρῐποδίσκος,** ὁ, αὐτόθι 1570b, 13· καὶ **τριποδίσκιον,** τό, Σουΐδ. **II.** εἶδος λωτοῦ, Διοσκ. Νόθ. 4. 111.

τρῐποδο-ειδής, ές, ὁ ἔχων σχῆμα τρίποδος, τριποδοειδὴς λέβης Εὐστ. 1312. 28.

τρίποδον, τό, καλπασμὸς ἵππου, τριπόδῳ μόνῳ, ἤγουν κινήματι συμμέτρῳ τῷ λεγομένῳ κάλπα Λέοντ. Τακτ. 7, 35· ἀναβάτην ἐπικαθίσαι ποιήσας, δρόμῳ διὰ κάλπης γύμναζε, ἤτοι τῷ λεγομένῳ τριπόδῳ Ἱππιατρ. 1, 34, 128.

τρῐπόθητος, Δωρ. **-ᾱτος, ον,** ὁ τρὶς (δηλ. πολὺ) ποθητός, ἐπιθυμητός, ὦ τριπόθατε Βίων 1. 58, Μόσχ. 3. 51· εἶαρ τρ. Βίων 3 (6)· 15· τρ. Ἄδωνις Ὕμν. παρ' Ἱππολ. (Ὠριγέν.) 5. 9· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, οἷον Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστο. Συγγρ. 31, κλπ.

τρίποκος, ον, ὁ ἔχων τριπλοῦν πόκον, δηλ. πυκνὸν ἔριον, ἐνεζωσμένοι κώδια τρίποκα καινά, πυκνόμαλλα, Δικαίαρχος σ. 29.

τριπόλητος, διάφ. γραφ. ἐν Σοφ. Ἀντ. 858 ἀντὶ **τριπόλιστος.**

τρῐπόλιον, τό, εἶδος φυτοῦ, plumbago, «καὶ ὡς δή φασι τὸ τριπόλιον καθ' Ἡσίοδον καὶ Μουσαῖον εἰς πᾶν πρᾶγμα σπουδαῖον χρήσιμον εἶναι» Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 19, 2· «τριπόλιον, ... φύεται ἐν παραθαλασσίοις τόποις, οὓς ἐπικλύζει θάλασσα καὶ ὑποχωρεῖ.. φύλλα ἔχει ἰσάτῃ παραπλήσια, ξηρὰ .. καυλὸν σπιθαμιαῖον, ἄνωθεν ἐπεσχισμένον. Ταύτης ἱστορεῖται τὸ ἄνθος τρεῖς τῆς ἡμέρας μεταβάλλειν τὸ χρῶμα, πρωῒ μὲν λευκόν, κατὰ δὲ τὴν μεσημβρίαν πορφυρίζον, ὀψὲ δὲ φοινικοῦν» Διοσκ. 4. 135· πρβλ. **μολύβδαινα** III.

τρίπολις, εως, Ἰων. **-ιος,** ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τρεῖς πόλεις, νᾶσος τρ., ἡ Ῥόδος, Πινδ. Ο. 7. 34. **2) Τρίπολις,** ἡ, σύνδεσμος τριῶν πόλεων, ὡς ἐν τῇ Λακωνικῇ, Πολύβ. 4. 81, 7, κλπ.· ἐν Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. 8. 27, 4· ἐν Φοινίκῃ, Στέφ. Βυζ., κλπ. **II.** «εἶδος πέμματος» Ἡσύχ.

τρῐπόλιστος, ον, ὁ τρὶς λεχθεὶς ἢ ὁ τρὶς ἀναποληθείς, 'thrice-renowned' (Shaksp.), πατρὸς τριπόλιστον οἶτον, ἐπὶ τοῦ Οἰδίποδος, Σοφ. Ἀντ. 858· (ἐκ τοῦ **πολίζω = πολέω**· πρβλ. **ἀναπολίζω = ἀναπολέω**)· ἴδε Πινδ. Ν. 7. 152, Σοφ. Φ. 1238.

Τρῐπολῑτικός, ὁ, ἡ ἐπιγραφὴ συγγράμματος τοῦ Δικαιάρχου, Ἀθήν. 141A· πρβλ. **Τρικάρανος.**

τρίπολος, ον, ἐπὶ ἀρούρας, ἡ τρὶς ἀροθεῖσα, πίειραν ἄρουραν, εὐρεῖαν τρίπολον Ἰλ. Σ. 542, Ὀδ. Ε. 127· νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ Ἡσ. Θεογον. 971.

τρῐπόνητος ἔρις, ἅμιλλα μεταξὺ τριῶν ἐργατίδων γυναικῶν πρὸς ἐκπόνησιν ἔργου τινός, Ἀνθ. Π. 6. 286.

τρίπορθος, ον, ὁ τρὶς πορθηθείς, κυριευθείς, ἐρημωθείς, ἐς Τευκρίδ' ἄγαγον τρίπορθον Ἀνθ. Παλατ. 15, 26 ἐν τέλει.

τρῐπορνεία, ἡ, τριπλῆ πορνεία, Ἀντιφάνης ἐν τῷ περὶ ἑταιρῶν παρ' Ἀθηναίῳ 587C.

τρίπορνος, ον, ἐπὶ ἑταίρας, πόρνη ἐκ καταγωγῆς μέχρι τρίτης γενεᾶς, ὥστε γίνεσθαι μὴ μόνον τρίδουλον ἀλλὰ καὶ τρίπορνον αὐτήν (περὶ Πυθιονίκης τῆς ἑταίρας), Θεόπομπος ἐν ἐπιστολ. πρὸς Ἀλέξανδρ. παρ' Ἀθην. 595B.

τρίπος, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **τρίπους,** τὸ δὲ μέγα κεῖται ἆθλον, ἢ τρίπος ἠὲ γυνή, ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος Ἰλ. Χ. 164, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 312· αἰτ. **τρίπον** Ἀνθ. Π. 3. 6· οὐδ. **τρίπον,** Αἴνιγμα τῆς Σφιγγὸς ἐν τῇ γ' Ὑποθέσει εἰς Σοφ. Οἰδ. Τύρ., μνημονεύεται καὶ γεν. **τρίπου** παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμ.

τρίπους, ποδος, ὁ, ἡ, **-πουν,** τό, ὁ ἔχων τρεῖς πόδας, ἐκ τριῶν ποδῶν συγκείμενος ὅθεν **I.** ὁ ἔχων ἔκτασιν τριῶν ποδῶν, τρ. τὸ εὖρος Ἡρόδ. 3. 60· τρ. πλάτος Συλλ. Ἐπιγρ. 160A, 14. ὄρους .. μὴ ἔλαττον ἢ τρίποδας αὐτόθι 93. 24 τρ. γραμμὴ Πλάτ. Μένων 83E. **II.** ὁ βαδίζων ἐπὶ τριῶν ποδῶν, παροιμ., ἐπὶ γέροντος στηριζομένου ἐπὶ τῆς βακτηρίας, τρίποδι βροτῷ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 531· τρίποδας ὁδοὺς στείχει Αἰσχύλ. Ἀγ. 80· πρβλ. **τριτοβάμων,** καὶ ἴδε τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγὸς ἐν τῇ Ὑποθέσει εἰς Σοφ. Ο. Τ. **III.** ἐπὶ τραπεζῶν, ἀγγείων, κλπ., ὁ ἔχων τρεῖς πόδας, τρ. λέβης Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 1· τράπεζα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 447· ὑπόβασις Σῆμος παρ' Ἀθην. 38B·— ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον **IV.** ὡς οὐσιαστ., **τρίπους,** ὁ, **1)** λέβης ἐκ χαλκοῦ ἔχων τρεῖς πόδας, ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν Ἰλ. Σ. 344 κέξ., Ὀδ. Θ. 434, κλπ.· τρίπους ἐμπυριβήτης Ἰλ. Ψ. 702· ὑψίβατος τρ. ἀμφίπυρος Σοφ. Αἴ. 1405·— πλὴν τούτων ὑπῆρχον καὶ τρ. ἄπυροι, μὴ προωρισμένοι διὰ τὸ πῦρ, οἵτινες, φαίνεται, ἦσαν εἰργασμένοι μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ ἐτηροῦντο ὡς κοσμήματα τοῦ οἴκου, Ἰλ. Ι. 122, 264, πρβλ. Σ. 373 κέξ., Παυσ. 4. 32, 1·— ἢ ἐχρησίμευον ὡς **κρατῆρες,** Σῆμος παρ' Ἀθην. 38A, Φύλαρχος αὐτόθι 142D.— Παρ' Ὁμ. συχνάκις μνημονεύονται τρίποδες διδόμενοι ὡς ἆθλα, ἵπποι ... ἐλθόντες μετ' ἄεθλα· περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον θεύσεσθαι Ἰλ. Λ. 700· ἱππεῦσιν ... ἄεθλα θῆκε γυναῖκα ἄγεσθαι .. καὶ τρίποδ' ὠτώεντα Ψ. 204, 485, κλπ.· ὡσαύτως ὡς τιμητικὸν δῶρον, πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβήϊον ἐν χερὶ θήσω, ἢ τρίποδ' ἠὲ δύω ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσθιν Θ. 290, Ὀδ. Ν. 13. Ἐν μεταγεν. χρόνοις τρίποδες λεπτῆς ἐργασίας φέροντες ἐπιγραφὰς ἐτίθεντο ὡς ἀναθηματικὰ δῶρα ἐν ναοῖς, μάλιστα δὲ ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς· οὗτοι τότε ἐκαλοῦντο τρ. ἀναθηματικοί, Δελφικοί (Ἀπολλωνίου Λεξικ. Ὁμηρ.)· καὶ ὁδὸς δέ τις ἐν Ἀθήναις κοσμουμένη διὰ τῶν ἀναθημάτων τούτων ἐκαλεῖτο οἱ Τρίποδες, Παυσ. 1. 20, 1· ἢ διετηροῦντο ἐν τοῖς οἴκοις, Πινδ. Ι. 1. 27. Κατὰ τὸ πλεῖστον ἦσαν ἐκ **χαλκοῦ,** ἐνίοτε ὅμως καὶ ἐκ πολυτίμων μετάλλων, ἔτι δὲ καὶ ἐκ χρυσοῦ, Ἡρόδ. 8. 82., 9. 81, Πινδ. Π. 11. 7, Ἀριστοφ. Πλ. 9, Θουκ. 1. 132, Λυσί. 161, 38, Παυσ. 10. 13, 9, πρβλ. Λεξικ. Ἀρχαιοτ.· ἐνίοτε ἐκ ξύλου, Παυσ. 4. 12, 8. **2)** ἐκ τοιούτου τινὸς τρίποδος (Λατ. cortina) ἡ ἐν Δελφοῖς ἱέρεια ἐχρησμοδότει καθημένη ἐπὶ τοῦ **ὅλμου** (ἴδε τὴν λέξ.), Εὐρ. Ἰω. 91, Ὀρ. 161, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1016, κλπ.·— μεταφ., ὅταν ἐν τῷ τρίποδι τῆς Μούσης καθίζηται [ὁ ποιητής] Πλάτ. Νόμ. 719C· παροιμ., ὡς ἐκ τρίποδος λέγειν, δηλ. αὐθεντικῶς, δογματικῶς, Ἀθήν. 37, ἐν τέλ.· οὕτω, τὰ ἀπὸ τρίποδος, τὰ ἐκ τρ. Παροιμιογρ., πρβλ. Πλουτ. Δημοσθ. 29. **3)** ὡς ὅριον γῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 93. 24., 1711A, 15. **4)** τράπεζα ἔχουσα τρεῖς πόδας, Ξεν. Ἀν. 7. 3, 21, Πλούτ., κλπ. **5)** εἶδος ἐνωτίου ἔχοντος σχῆμα τρίποδος, Πολυδ. Ε', 97. **6)** μυστικόν τι ὄργανον περιγραφόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀρτέμωνος παρ' Ἀθην. 637B.—Ἴδε Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ.— Πρβλ. Χ. Χαριτωνίδου Πεικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 397-398, 866.

τρίπρατος, ον, ὁ τρὶς ἢ πολλάκις πραθείς, πωληθείς, ὁ πολλάκις ἀπημπολημένος, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 88· πρβλ. **παλίμπρατος.**

τριπρόσωπος, ον, ὁ ἔχων τρία πρόσωπα, τρεῖς μορφάς, ἴδε **τρίμορφος.** **II.** ὁ ἐκ τριῶν προσώπων ἀποτελούμενος, Εὐσέβ. VI, 1016, Καισάρ. 860, Γρηγ. Ναζ. II, 477, Ψευδιουστῖν. 1264C, Ψευδαθανάσ. 4, 767C, Ἀναστ. Σιν. 133D.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τριπτέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **τρίβω**, δεῖ τρίβειν, Γεωπον. 5. 51, 17.

τριπτήρ, ῆρος, ὁ, (τρίβω) ἐργαλεῖον δι' οὗ τρίβει τις καὶ χρησιμεῦον εἰς πολλά, προσέτι δοίδυξ, «γουδοχέρι», καρπὸν .. λειαίνειν τριπτῆρι Νικ. Θηρ. 95, πρβλ. παρ' Ἀθην. 133Ε — Κατὰ τὸν Σχολ. Νικάνδρ. (Ἀλεξιφ. 494) «τριπτὴρ δὲ κατασκεύασμά τι ἐστιν, ἐν ᾧ τὰς σταφυλὰς ἀποθλίβουσι», πρβλ. Α. Β 308.

II. ὁ κάδος (lacus) εἰς ὃν ἀπορρέει τὸ πιεζόμενον ἔλαιον, Ἰσαῖ. παρ' Ἀρποκρ.· «ὁ δὲ κρατὴρ εἰς ὃν ἀπορρεῖ τοῦ ἐλαίου τὸ πιεζόμενον τριπτὴρ» Πολυδ. Ζ', 151, πρβλ. Θεοφρ. περὶ Λίθ. 56· αὕτη φαίνεται ἡ πιθανὴ σημασία ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 937, ἔνθα τις καλεῖται τρ. δικῶν (παρὰ προσδοκίαν ἀντὶ ἐλαῶν), οἱονεὶ κάδος δεχόμενος τὸν χυμὸν τῶν δικῶν.

τριπτήριον, τό, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «τρίφτης», «στλεγγίδες τὰ τριπτήρια, οἷς οἱ ἐν τοῖς βαλανείοις τριβόμενοι τὸν ῥύπον ἐκξέουσι» Σχόλ. εἰς Λυκόφρ 874, Γλωσσ.

τρίπτης, ου, ὁ, ὁ τρίβων τοὺς λουομένους, ὑπηρέτης τῶν λουτρῶν, Τουρκ. «τελλάκης», Πλουτ. Ἀλέξ. 40.

τριπτική, unctio, ἀλοιφή τις ἢ χρῖσμα, Cael. Aur. acut. II, 12, 82.

Τριπτόλεμος, ὁ, Ἐλευσινιός τις διαδοὺς τὴν λατρείαν τῆς Δήμητρος, Τριπτολέμου πυκιμήδεος Ὕμν. Ὁμηρ. εἰς Δήμ. 153, κτλ.

τριπτός, ή, όν, τετριμμένος ἢ κοπανισμένος· — **τριπτὴ** (δηλ. μᾶζα), ἡ, εἶδος ἄρτου, Ἱπποκρ. 355. 44· «αἷς δὲ οἱ ἄνθρωποι χρῶνται μάζαις, τούτων τὰ ὀνόματα: ἄνθιμα, θριδακίνη, φύστη, .. τριπτή, ἀνεμώνη κτλ.» Πολυδ. Ϛ', 76.

τρίπτυχος, ον, (πτύσσω) ὁ συνιστάμενος ἐκ τριῶν πτυχῶν ἢ στρωμάτων ἢ πλακῶν, τριπλοῦς, τρυφάλεια Ἰλ. Λ. 353· τρ. τυραννίδες Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 474· θρῆνοι ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1635· — ἐνίοτε ἁπλῶς = **τρεῖς**, εἴ γε λαιμοὺς εἶχε τριπτύχους θανεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1513, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **τρίπλακα**.

τρίπτωτος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς πτώσεις, Χοιροβ. Καν. 363, Priscian. 5, 14, 76.

τρίπυλον, τό, τριπλῆ πύλη, τοῖς σεβαστοῖς οἱ ἱματευόμενοι τὸ τρίπυλον καὶ τὰς στοὰς Συλλ. Ἐπιγρ. 3480., 4949b· πρβλ. **δίπυλον**.

τρίπυργος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς πύργους, Ἀρόη τρίπυργος ἔσσετ' εὐδαίμων Χρησμ. Σιβ. ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 147, 37.

τρίπωλος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς ἵππους, ἅρματα τρίπωλα Διον. Ἁλ. 7. 73· ὅτ' Ἰδαίαν ἐς νάπαν ἦλθ' ὁ Μαίας τε καὶ Διὸς τόκος τρίπωλον ἅρμα δαιμόνων ἄγων τὸ καλλιζυγές, δαίμονας λέγει τὰς τρεῖς θεάς, τὴν Ἥραν, τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, Εὐρ. Ἀνδρ. 277.

τρίρριζος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς ῥίζας, ὀδόντες Γαλην. τ. 4, σ. 16, Μελέτ. ἐν Κραμήρ. Ὀξ. Ἀνεκδ. τ. 3, σ. 28.

τρίρρυθμος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τριῶν ῥυθμῶν ἢ ποδῶν ῥυθμικῶν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 665, εἰς Εἰρ. 364.

τρίρρυμος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς ῥυμούς, δηλ. τέσσαρας ἵππους κατὰ μέτωπον ἐζευγμένους, Αἰσχύλ. Πέρσ. 47.

τρίς, Ἐπίρρ. τοῦ **τρεῖς** (ὃ ἴδε), τρεῖς φοράς, Λατ. ter, Ὅμ., Ἡσ., κλπ.· τρὶς τόσος Ἰλ. Δ. 213, κλπ.· τρὶς τόσον Ε. 136· δὶς καὶ τρὶς Θέογν. 633, Σοφ. Αἴ. 433, κλπ.· δὶς ἢ τρὶς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1181· τρὶς τετράκι τε Πινδ. Ν. 7. 153· ἐς τρίς, «ἕως τρεῖς φοράς», Ἡρόδ. 1. 86, 5 105., Πινδ. Ο. 2. 123, καὶ Ἀττ.· ἐπὶ τρὶς Συλλ. Ἐπιγρ. 1122. 9. Ἀλλὰ συχνάκις κεῖται ἁπλῶς εἰς ἐνίσχυσιν τῆς ἐννοίας, τρὶς λελουμένη Εὔβουλ. ἐν «Στεφανοπώλισιν» 6, κλπ.· μάλιστα ἐν τοῖς συνθέτοις, οἷον **τρισάθλιος, τρίσμακαρ**, ὡς τὸ Λατιν. ter beatus, τρισευδαίμων· ἴδε πολλὰς τῶν ἑπομένων λέξεων καὶ πρβλ. **τρι-, τριάζω, τρικυμία**· νεώτεροι ὅμως ἐκδόται γράφουσι πολλὰ τῶν συνθέτων τούτων διῃρημένως, τρὶς ἄθλιος, τρὶς κακοδαίμων, τρὶς μάκαρ. — Παροιμ., τρὶς ἓξ βάλλειν, δηλ. ἐπιτυγχάνειν τοῦ ἀρίστου βόλου (ὑπαρχόντων τριῶν κύβων), ὅθεν ἁπλῶς, κερδαίνω, εἶμαι τυχηρός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 33, ἔνθα ἴδε Blomf., πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 968Ε τρὶς ἓξ νικητήριος βόλος Παροιμιογρ.· ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι, «ἡ παροιμία παρὰ Φερεκρ. ἐν τοῖς Μυρμηκανθρώποις. κεῖται δὲ ἐπὶ τῶν ἀποκινδυνευόντων. τὸ μὲν γὰρ ἓξ τὴν παντελῆ νίκην δηλοῖ, τὸ δὲ τρεῖς κύβοι τὴν ἧτταν» Ζηνόβ. IV, 23. [ῑ· ὁ Ἡσ. ἐν Ἔργ. καὶ Ἡμ. 172 ἔχει ῑ ἐν ἄρσει, ἐν ἀρχῇ στίχου].

τρισαγιάζοντος τοῦ ὀργάνου λέγουσιν οἱ κράκται· τρισάγιε βοήθησον τοὺς δεσπότας, Κ. Πορφ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 315, ἔκδ. Β, Συναγ. Λεξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τρισαγιολογέω, λέγω **τρισάγιος** ἢ τὸ **τρισάγιον**, Δίδ. Ἁλ. 481Α.

τρισάγιος, ον, καὶ **α, ον**, ὁ τρὶς ἅγιος, Μεθόδ. 876, 377· τρισάγιος αἶνος = ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος κύριος Σαβαώθ Δίδ. Ἁλ. 588· φωνὴ 657Β· τρισάγιον (ἐξυπακ. θεῖον) Σύνοδ. Κωνσταντινουπόλεως (536) 1176D, Σιμοκ. 36, 17· — ὁ τρισάγιος ὕμνος ἢ μόνον ὁ τρισάγιος, ὁ σύντομος ὕμνος: Ἅγιος ὁ Θεός ἅγιος ἰσχυρός· ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς Σύνοδ. Κωνσταντινουπ. (536) 1156Ε, Εὐσ. Ἀλεξ. 417, Κύριλλ. Σκυθ. ἐν Βίῳ Σάββα, Εὐάγρ. 2697· — (α') τὸ τρισάγιον = ὁ τρισάγιος ὕμνος Ἰωάν. Νηστευτ. 1889, Ἀντ. Μον. 1848Β — (β') = ὁ τρὶς ἅγιος θεός, Σιμοκ. 36, 17.

τρισαγιότης, ἡ, τὸ λέγειν τρισάγιον τρίς, Ἀθαν. I, 217D.

τρισ-αέναος, ον, ἐπιτεταμ. τοῦ **ἀέναος**, τρισαέναον κρήνην Καισάριος 860.

τρισ-άθλιος, α, ον, ὡς καὶ νῦν, τρὶς ἄθλιος, πανάθλιος, Σοφ. Ο. Κ. 372, Ἀριστοφ. Εἰρ. 242, Μένανδρος ἐν «Κυβερνήταις» 2, κλπ., καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις.

τρισ-αΐδιος, ὁ, ἡ, ὁ τρὶς αἰώνιος, τρισαΐδιον φῶς (περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος) Τζέτζ. Ἀλληγ. σ. 16 Boiss.

τρισ-άκτινος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς ἀκτῖνας, Ἰω. Γεωμ. Ὕμν. 2, 77.

τρισ-άλαστος, ον, τρισάθλιος, κακάγγελε, νῦν τρισάλαστε Ἀνθ. Π. 12. 137.

τρισ-ἀλιτήριος, ον, τρὶς ἀλιτήριος, Ἑβδ. (Β' Μακκ. Η', 34, κ. ἀλλ.). — Καθ' Ἡσύχ.: «τρισαλιτήριος· ἁμαρτωλός»· — ὡσαύτως **τρισάλιτρος, ον**, Τζέτζ. Ἱστ. 13, τίτ. 479.

τρισ-άλυπος, ον, ὅλως ἀδλαβής, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **βαρύς**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2, 4, 2.

τρί-σαμος, ον, Δωρ. ἀντὶ **τρίσημος**.

τρισ-άναξ ακτος, τρὶς ἄναξ, τρεῖς φορὰς βασιλεύς, Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. τ. 1, σ. 356, Εὐστ. Πονημάτ. 166, 92.

τρισ-ἀνάριθμος, ον, τρὶς ἀναρίθμητος, σφόδρα ἀναρίθμητος, τρισαναρίθμους κύκλους Χρησμ. Λέοντος παρὰ τῷ Rutgers V. LL. 5. 8

τρισ-άναρχος, ον, ὅλως ἄναρχος, τρισάναρχε Θεὲ τῶν Θεῶν Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. τ. 1, σ. 390Β.

τρισ-άνασσα, ἡ, τρὶς ἄνασσα, βασίλισσα, θηλ. τοῦ **τρισάναξ**, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 154.

τρισ-άνθρωπος, ὁ, τρὶς ἄνθρωπος, λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Διογένους κυνικῶς ἀντὶ **τρισάθλιος**, Διογ. Λ. 6. 47.

τρισ-ανόητος, ον, ὁ τρὶς ἀνόητος, ὁ σφόδρα ἀνόητος, Νικήτας Εὐγεν. 6, 368 (;)

τρισ-άνοικτος, ον, ὁ τρὶς ἄνευ οἴκτου, ὁ σφόδρα ἀνοίκτιστος, ὁ τρισάνοικτος ἄθλιος βίος Θεοδώρ. Προδρόμου Ἀπόδημος Φιλία 191.

τρισ-άποτμος, ον, = **τρισάθλιος**, καὶ νῦν ὁ τρισάποτμος ἀπὸ τριχὸς ἤρτημαι Ἀνθ. Π. 5. 230.

τρισ-ἀρειοπαγίτης, ου, ὁ, τρὶς Ἀρεοπαγίτης, δηλ. αὐστηρὸς καὶ ἀδυσώπητος δικαστής, Κικ. πρὸς Ἀττικ. 4. 15, 4.

τρισ-άριθμος, ον, τρὶς αριθμηθείς, εἰκοσάδα τρισάριθμον Χρησμ. ἐν Λουκ. Ἀλεξ. 11.

τρισ-ἀριστεργάτης [ᾱ], **ου**, ὁ, ὁ τρὶς ἄριστος ἐργάτης, λίαν ἀριστοτέχνης, Κ. Μανασσ. Χρον. 3192.

τρισ-ἀριστεύς, έως, ὁ, ὁ τρὶς ἀριστεύσας, τρεῖς φορὰς λαβὼν τὸ ἀριστεῖον, Ῥήτορες (Walz) τ. 3, σ. 4, κλπ.

τρισ-άριστος, η, ον, σφόδρα ἄριστος, Κοσμ. Ἱεροσολ. σελ. 496, ἔκδ. Μί.

τρισ-άρνητος, ον, ὁ τρὶς ἠρνημένος, Θεόδ. Στουδ. 412Α.

τρισ-άσμενος, η, ον, ὁ τρὶς ἄσμενος, προθυμότατος, τρισάσμενος ταῦτ' ἐποίει Ξεν. Ἀν. 3. 2, 24, Ἐφραὶμ Καισ. 4545.

τρισ-ασπασίως, Ἐπίρρ., πάνυ ἀσπασίως, Νικήτ. Χων. ἐν Σάθ. Μεσ. Βιβλ. τ. Α', σ. 135.

τρισ-αύγουστος, ὁ, τρὶς αὔγουστος, τρισέβαστος, Θεοφάν. 279, 443.

τρισ-άωρος, ον, ὁ τρὶς ἄωρος, ὁ παντάπασιν ἀώρως ἀποθανών, Θεύδοτε .. αἰνόλινε, τρισάωρε Ἀνθ. Π. 7. 527.

τρισ-βδέλυκτος, ον, τρὶς βδελυκτός, ὁ σφόδρα βδελυκτός, ἀποτρόπαιος, Ossan. Auctar. Lex.

τρισ-βδέλυρος, ον, τρὶς βδελυρός, βδελυρώτατος, «ὁ τρισβδέλυρος καὶ κυκῶν καὶ φύρδην καὶ μίγδην ποιῶν ἅπαντα» Συγγραφεὺς παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. διονυσίων σκωμμάτων.

τρισ-δείλαιος, ον, = **τρισάθλιος**, ἐνθάδ' ἐγὼ λῃστῆρος ὁ τρισδείλαιος ἄρηϊ ἐδμήθην, κεῖμαι δὲ οὐδενὶ κλαιόμενος Ἀνθ. Π. 7. 737.

τρισ-δύστηνος, ον, τρὶς δύστηνος, τρισάθλιος, τρισκακοδαίμων, Ἀνθ. Π. 9. 574.

τρισ-έγγονος, ὁ, ἔγγονος πέμπτου βαθμοῦ, Λατιν. trinepos, Θεόφιλ. Ἀντικένσ. 3. 6. 6· οὕτω **τρισεγγόνη**, ἡ, ὁ αὐτ. 3. 6. 6.

τρισ-εινάς (ἐξυπακ. ἡμέρα), **άδος**, ἡ, ἡ τρίτη ἐνάτη ἡμέρα τοῦ μηνός· δηλ. ἡ ἐνάτη ἡμέρα (ἡ ἐννεὰς) τῆς τρίτης δεκάδος, ἡ 29η, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 812· καλουμένη καὶ δευτέρα φθίνοντος.

τρίσειρος, ον, ὁ ἐκ τριῶν σειρῶν, τρίσ. ἅλυσις Ἰω. ὁ τῆς Κλίμακ. 989D.

τρισ-είς, ὁ, ὁ εἷς ἐν τρισίν, ἐπίθετον τῆς Ἁγίας Τριάδος, Κοσμᾶς Ἱεροσολ. ἐν Maji Spicil. Rom. τ. 2, σ. 167, 168.

τρι-σέληνος, ον, ὁ τριῶν σεληνῶν ἢ νυκτῶν, ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους (πρβλ. **τριέσπερος**), Ἀνθ. Π, 9. 441· νὺξ Ἀνθ. Πλαν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

102. **2)** πλάτος τρ., τὸ πλάτος τριῶν σεληνῶν, ἐπὶ τῆς σκιᾶς τῆς γῆς, Πλούτ. 2. 923B.

τρισ-έλικτος, ον, = **τριέλικτος**, Μανέθων 1. 197, Νόνν. Δ. 7. 128.

τρισ-ενέργητος, ον, τρὶς ἐνεργὸς ἢ τριχῶς ἐνεργός, Εὐστάθ. ἐν Mai Spicil. 5, 2, σ. 254.

τρισ-εξάγιστος, ον, ὁ τρὶς κατηραμένος, τρισκατάρατος, οὗτος ὁ τρισεξάγιστος ἐξήγαγε τοῦ βίου τὸν Στέφανον τὸν Ἱερόν, τῶν μοναστῶν τὸ στέφος Κ. Μανασσ. Χρον. 4385, Τζέτζ. Ἱστ. 10, 71.

τρισ-εξάδελφος, ὁ, τρὶς ἐξάδελφος, τρισεξάδελφε, χρυσέ μου καλλιγράφε Ποιητὴς παρὰ τῷ Σχολ. Θουκ. 3. 2.

τρι-σεξώλης, ου, ὁ, τρὶς ἑξώλης, ὁ πάνυ ἑξώλης, ὁ τρισκατάρατος, Εἰστ. 725. 29.

τρισ-έπαρχος, ὁ, ὁ τρὶς ἔπαρχος, δηλ. Praetor, πραίτωρ, Ἀ. 6. Π. 9. 697, Πλαν. 73. 1, κλπ.

τρισ-επιβάρβαρος, ον, τρὶς βάρβαρος, πολὺ βάρβαρος, βίβλους βαρβάρους γράφοντα καὶ τρισεπιβαρβάρους Τζέτζ. Ἱστ. 10, 72.

τρισ-έραστος, ον, ὁ τρὶς ἐραστός, πάνυ προσφιλής, σφόδρα ἀγαπητὸς πᾶσιν οὖν ἦν τρισέραστος Κ. Μανασσ. Χρον. 2182.

τρισ-ευγενής, ές, τρὶς εὐγενής, πάνυ εὐγενής, εὐγενέστατος, Κ. Μανασσ. Χρον. 4976,

τρισ-ευδαίμων, ον, τρὶς εὐδαίμων, πάνυ εὐδαίμων, ὡς τὸ **τρισόλβιος, τρίσμακαρ,** Λουκ. περὶ Θυσιῶν 2, περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 3, κλπ.

τρισ-ευκλεής, ές, πάνυ εὐκλεής, τρισένδοξος, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τόμ. 8, μέρ. 2, σελ. 163.

τρισ-ευλόλητος, ον, τρὶς εὐλογητός, Θεόδ. Στουδ. σελ. 608, νδ'.

τρισ-ευτυχής, ές, τρὶς εὐτυχής, τρισευδαίμων, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 8, σελ. 202. — Ἐπίρρ. **-χῶς,** Νικήτ. Εὐγέν. 6, 430.

τρίσ-εφθος, ον, ὁ τρὶς βρασθείς, τρίβραστος, Ἀλέξ. Τραλλ. 7, σ. 322, 8, σ. 409.

τρισ-έχθιστος, ον, «τρισέχθιστος ἄνθρωπος, οἷον παντὸς μίσους καὶ παντὸς ἔχθους ἄξιος» Α. Β. 65.

τρισ-έωλος, ον, ἐπιτεταμένον τοῦ **ἔωλος,** παρὰ πολὺ ἔωλος, πάνυ ἀπηρχαιωμένος, ῥινοκέρωτος εἶδος γράφειν τρισέωλόν ἐστιν Αἰλ. π. Ζ. 17. 44.

τρισ-ήλιος, ον, ὁ ἔχων τὴν λαμπρότητα τριῶν ἡλίων, Εὐσέβ. Ἀλεξ. 427· ἐπὶ τοῦ τρισηλίου τῆς ἁγίας Τριάδος φωτὸς Δαμασκ. τ. 2, σ. 285B, ἔκδ. Βενεδ.

τρίσ-ηλος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς ἧλους, τρία καρφία, τρ. ξύλα Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 279.

τρισ-ημερεύω, διέρχομαι τρεῖς ἡμέρας, Γρηγ. Ναζ. τόμ. 2, σελ. 277C.

τρίσ-ημος, ον, ὁ ἔχων τρία σημεῖα, ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, Φωτ. Βιβλιοθ. 144. 2. **2)** ἐν τῇ μουσικῇ καὶ τῇ προσῳδίᾳ, =**τρίχρονος,** Δράκων 125, 10, κλπ.

τρισ-θάνής, ές, τρὶς ἄξιος θανάτου, Γρηγ. Ναζ. ἐν Ἀνθ. Π. 8. 170· — **τρισθάνατος, ον,** Σχόλ. αὐτόθι.

τρισ-καίδεκα, ἴδε **τρεισκαίδεκα.**

τρισκαιδεκᾶ-έτης, ου, ὁ, ὁ ἔχων ἡλικίαν δέκα καὶ τριῶν ἐτῶν, Ἰσαίου Ἀποσπ. 1. 12.

τρισκαιδεκά-κλινος, ον, ὁ ἔχων δεκατρεῖς κλίνας, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 205E.

τρισκαιδεκά-μετρος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ δεκατριῶν μέτρων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1142.

τρισκαιδεκα-μηνιαῖος, α, ον, = **τρισκαιδεκάμηνος,** χρόνος Νικ. Κωνστ/πόλεως Ἱστ. 60.

τρισκαιδεκά-μηνος, ον, ὁ δέκα καὶ τριῶν μηνῶν, Εὐστάθ. 425, 46, κλπ.

τρισκαιδεκα-μοῖρια, ἡ, τρισκαιδεκάτη μοῖρα, δέκατον τρίτου μέρος, Ἑρμίππου Ἀστρολ. σ. 49 Bloch.

τρισκαιδεκα-όργυιος, ον, ἴδε **τρισκαιδεκώργυος.**

τρισκαιδεκά-πηχυς, υ, ὁ ἔχων ἀνάστημα δέκα τριῶν πήχεων, τόσον ὑψηλός, ἀνὴρ τρ., μὲ τόσον μέγα ἀνάστημα, Θεόκρ. 15. 17.

τρισκαιδεκα-πλάσιων, ον, γεν. **ονος,** δεκατρεῖς φορὰς μεγαλείτερος, Κλεομήδ. 63, 22, κλπ.

τρισκαιδεκα-στάσιος, ον, (ἵστημι) ὁ ἔχων ἀξίαν δεκατρεῖς φορὰς μεγαλειτέραν, τὸ χρυσοῦν τρισκαιδεκαστάσιον λογιζόμενον (δηλ. πρὸς τὸ ἀργύριον) Ἡρόδ. 3. 95.

τρισκαιδεκάταῖος, α, ον, ὁ κατὰ τὴν δεκάτην τρίτην ἡμέραν γινόμενος, Ἱππ. 48. 53.

τρισκαιδέκᾰτος, η, ον, ὁ δέκατος τρίτος, Ἰλ. Κ. 561, Ὀδ. Θ. 391 κλπ. τρισκαιδεκάτη, ἡ δεκάτη τρίτη ἡμέρα, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 725· τῇ τρ., κατὰ τὴν δεκάτην τρίτην ἡμέραν, Ὀδ. Τ. 202.

τρισκαιδεκά-φορος, ον, (ἡ **-δεκάφορος**), ὁ φέρων καρπὸν δεκατριῶν φορῶν, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 13.

τρισκαιδεκά-χορδος, ον, ὁ ἔχων δεκατρεῖς χορδάς, Νικομάχ. Ἁρμον. 1. σ. 21C.

τρισκαιδεκ-έτης, ου, ὁ, ὁ ἔχων ἡλικίαν δεκατριῶν ἐτῶν, Λυσί. 116. 28.

τρισκαιδεκ-ήρης, ες, ἐπὶ νεώς, ἡ ἔχουσα δεκατρία κωπηλατικὰ ἑδώλια, Πλουτ. Δημήτρ. 31, Ἀθήν. 203D· ἴδε **τριήρης.**

τρισκαιδεκ-ώρυγος, ον, δέκα καὶ τριῶν ὀργυιῶν, πιθαν. γραφὴ ἀντὶ **-δεκόργυιος** παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 8, 1· πρβλ. **τριώργυος.**

τρισ-κάκοδαίμων, ον, τρὶς κακοδαίμων, τρισάποτμος, τρισάθλιος, ὦ τρισκακοδαίμων, εἶτα λευκὸν ἀμπέχει; Ἀριστοφ. Ἀχ. 1024, Βάτρ. 19, Μένανδρ. ἐν «Πλοκίῳ» 4, κλπ.· ἀλλὰ κοινῶς φέρεται διηρημένως, ὡς εἶναι ἀναγκαῖον ἐν Ἀριστοφ. Πλ. 851, τρὶς κακοδαίμων καὶ τετράκις, πρβλ. **τρισμάκαρ.**

τρί-σκαλμος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς σκαλμούς, (κοινῶς «σκαρμούς»)· ἀλλὰ νᾶες αἱ τρ. ἁπλῶς = τριήρεις, Αἰσχύλ. Πέρσ. 679, πρβλ. 1074· πλοῖον τρ. Πλουτ. Αἰμίλ. 6.

τρισ-κατάπτυστος, ον, τρὶς κατάπτυστος, βδελυρός, ἀποτρόπαιος, Πολυδ. Γ', 105.

τρισ-κᾰτάρᾰτος, ον, ὡς καὶ νῦν, τρὶς κατηραμένος, Δημ. 794. 24· τρισκαταράτων πάντων Ἀρχέστρατος παρ' Ἀθηναίῳ 311C, κλπ.

τρι-σκελής, ές, ὁ ἔχων τρία σκέλη, τρεῖς πόδας, τρισκελεῖς τράπεζαι Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 9· τρ. ξόανον (τοῦ Πριάπου) Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 4. 3.

τρισκέλιον, τό, ὡς καὶ νῦν, κατασκεύασμα ἔχον τρία σκέλη, Λέοντ. Τακτ. 11, 26.

τρισ-κοπάνιστος [ᾰ], **ον,** ὁ τρὶς κοπανισθείς, ἄρτος τρισκοπάνιστος, τρὶς πλασθείς, ἢ ὁ ἐξ ἀλεύρου τρὶς φορὰς κοπανισθέντος, λεπτοῦ, οὐδέ με λήθει ἄρτος τρισκοπάνιστος ἀπ' εὐκύκλου κανέοιο Βατραχομυομ. 35· ἄλλως, **τρισκοπάνητος.**

τρισκράτιστον, ἢ **τρικράτιστον** κράτος, τρὶς κράτιστον, πάνυ κράτιστον, Θ. Πτωχοπρόδρ. κ. ἡγ. Α, 380, 396.

τρισ-λοπος, ον, ὁ τρὶς ἐκλεπισθείς, «ξεφλουδηθείς», δένδρον τρ., ἐξ οὗ πίπτει ὁ φλοὸς τρὶς τοῦ ἔτους, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 5, 1.

τρίσμα, τό, = **τριγμός,** Σχόλ. Ἀριστείδ. 3. σ. 78 Δινδ.

τρισ μάκαρ, ᾰρος, ὁ, ἡ, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **μάκαρ,** τρὶς μάκαρ, ὁ πάνυ μακάριος, Ὀδ. Ζ. 154, 155, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1332, Ἀνθ. Π., κλπ.· — ἡ διηρημένη γραφὴ τρὶς μάκαρ, ἰσχυρῶς ὑποστηρίζεται ἐκ τῆς φράσεως τρὶς μάκαρες καὶ τετράκις, τὸ τοῦ Οὐεργιλίου terque quaterque beati, Ὀδ. Ε. 306· πρβλ. **τρισακοδαίμων.**

τρισ μᾰκάριος, α, ον, = τῷ προηγ., ὦ τρισμακάριε Εὐριπίδη Ἀριστοφ. Ἀχ. 400, Φιλήμων ἐν Ἀδήλ. 8 χελῶναι τρισμακάριαι τοῦ τέγους Ἀριστοφ. Σφ. 1293, πρβλ. Νεφ. 166.

τρισ-μᾰκάριστος, η, ον, = **τρίσμακαρ,** τρισευδαίμων, τρισάλθιος, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 12, Χρησμ. Σιβ. 8. 164.

τρισ-μᾰκᾰρίτης [ῐ], **ου,** ὁ, ἐπίθ. τοῦ Πυθαγόρου, ὁ τρὶς μακαρίτης, ὡς παιδιὰ ἐπὶ τοῦ **τρίσμακαρ,** μηδ' ὧν ὁ Πυθαγόρας ἐκεῖνος ᾐσθιέν ὁ τρισμακαρίτης εἰσφέρειν ἔξω θύμου Ἀντιφάνης ἐν «Νεοττίδι» 1, 8 (Ἀθήν. 108F, ἔνθα τρὶς μακαρίτης).

τρισ-μάκαρος, ον, = **τρίσμακαρ,** τρισμάκαρος δὲ λίθος τόσσον ἔχων ἀγαθὸν Ἐπίγραμμα ἐν Welcker Syll. Ep. 75. 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 6244.

τρισ-μέγιστος, η, ον, τρὶς μέγιστος, σφόδρα μέγιστος, Νικήτ. 5. 280· μεταγεν., ἐπώνυμον τοῦ Ἑρμοῦ, ἴδε Franz εἰς Συλλ. Ἐπιγρ. 3. σ. 339.

τρισμός, ἴδε ἐν λέξ. **τριγμός.**

τρισ-μύριοι [ῠ], **αι, α,** τρὶς δεκακισχίλιοι, 30,000, Ἡρόδ. 2. 163., 7. 184, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1179, Ξεν., κλπ.· — ἐν τῷ ἑνικῷ μετὰ περιληπτικοῦ οὐσιαστ., τρισμυρία ἵππος, τριάκοντα χιλιάδες ἱππέων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 315.

τρισμῡριό-πᾰλαι, ἐπίρρ., τριάκοντα χιλιάδας φορὰς πάλαι, πρὸ ἀναριθμήτων ἢ ἀμνημονεύτων χρόνων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1156. πρβλ. **τρίπαλαι, τετράπαλαι.**

τρισμῡριο-πλάσιων, ον, ὁ κατὰ τριάκοντα χιλιάδας φορὰς περισσότερος ἢ μεγαλείτερος, τριακοντάκις χιλιοπλάσιος, Ἀρχιμήδ. 285, σ. 519C.

τρισμῡριοστός, ή, όν, τριακοντακισχιλιοστός, Σιμπλ. εἰς Ἀριστ. π. Οὐρ. 26, α, ἔκδ. Ἐνετ.

τρισ-νέᾶτος, η, ον, λέξις ἀμφίβολος παρὰ Κρατίνῳ ἐν «Νόμοις» 14· πρβλ. **νήτη, παρανήτη,** καὶ ἴδε Φωτίου Λεξ. ἐν λέξ. **νεάτην.**

τρισ-οἴζυρός, ά, όν, ὁ ἄγαν δίζυρός, πάνυ δυστυχής, τρισάθλιος, Ἀρχίλ. 116. — Ἐν Ἐτυμ. Μεγ. 279. 17, Ἐτυμ. Γουδ. 585. 14 τρισόζωος (ἀλλὰ τρισόζυος ἐν ἑνὶ βιβλίῳ) μνημονεύεται ἐκ τοῦ Αἰσχύλου.

τρῐσ-όλβιος, ον, τρὶς ὄλβιος, εὐδαίμων, τρισμάκαρ, Σοφ. Ἀποσπ. 719, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1129, κλπ.· διηρημένως, τρὶς ὦ' ὄλβια κύματα Ἀνθ. Π. 12. 52.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τρισ-ολυμπιο-νίκης [ῑ], ου, ὁ τρὶς νικήσας ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἶκος Πινδ. Ο. 13. 1· Νέρων Φιλόστρ. 194.

τρισόσιος, ὁ, ὁ πάνυ ὅσιος, ὁσιώτατος, Φωτ. Βιβλιοθ. 256, σ. 471Β, 8.

τρί-σοφος, ον, ὁ τρὶς σοφός, δηλ. ὁ πάνυ σοφός, σοφώτατος, Πλάτων Τζέτζ. Ἱστ. 5, 177.

τρισ-παλαισταῖος, α, ον, = **τριπαλαισταῖος**, Εὐδοκία Μακρεμ. ἐν Ἰωνιᾷ 442.

τρίσ-παππος, ὁ, = **τρίπαππος**, Θεοφίλου Ἀντικήνσορ. Ἰνστιτοῦτα 3. 6, 131.

τρί-σπαστος, ον, μηχάνημα χρησιμεῦον πρὸς τὰς τῶν πλοίων καθολκάς, τρ. ὄργανον, τριπλῆ τροχιλέα, Ὀρειβάσ. 115 ἔκδ. Mai· —οὕτω trispastos, Βιτρούβ. 10. 3·—τὸ τρ., χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον, Ὀρειβάσ. 156, 1.

τρι-σπίθᾰμος, ον, ὁ ἔχων μῆκος τριῶν σπιθαμῶν, τρισπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 424· ξύλον τρισπ. Ξεν. Κυν. 9, 13.

τρί-σπονδος, ον, ὁ τρὶς χυθεὶς ἐν εἴδει σπονδῆς, τρ. χοαί, τριπλῆ σπονδὴ εἰς τιμὴν τῶν νεκρῶν, ἐκ μέλιτος, γάλακτος καὶ οἴνου, χοαῖσι τρισπόνδοις τὸν νέκυν στέφει Σοφ. Ἀντ. 431, πρβλ. Ὀδ. Λ. 26.

τρισσάκις [ᾰ], ἐπίρρ., τρίς, τρεῖς φοράς, Ἀνθ. Π. 5. 195, Τζέτζ. Ἀλλην. Ὁμ. Ἰλ. Σ. 599, ὁ αὐτ. ἐν Ἱστ. 1, 200.

τρισσάτιος [ᾰ], α, ον, ποιητ. ἀντὶ **τρισσός** (πρβλ. **μεσσάτιος**), Ἀνθ. Π. 6. 12.

τρισσᾰχῇ, ἐπίρρ., εἰς τρία μέρη, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 28.

τρισσεύω, ποιῶ τι τρὶς ἢ ἐκ τρίτου, Ἑβδ. (Δ' Βασ. Κ', 19, 20), πρβλ. **τρισσόω**. **II.** νικῶ εἰς τρεῖς ἀγῶνας, πρῶτος ἐτρίσσευσεν, στάδιον, (δί)αυλον, ὅπλον Εὐσέβ. ἐν Κραμ. Παρισ. Ἀν. τ. 2, σ. 145, 15.

τρισσόθεν, ἐπίρρ., ἐκ τριῶν μερῶν, τρισσόθεν εἰσορόω πολυτερπέα νῶτα θαλάσσης Ἀνθ. Π. 9. 651.

τρισσο-κέφᾰλος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς κεφαλάς, τρισσοκέφαλος, ἰδεῖν ὁλοὸν τέρας Ὀρφ. Ἀργ. 974 (μετὰ τῆς παραληγούσης μακρᾶς, ὅθεν ἡ διάφ. γραφὴ **τρισσοκάρηνος**.)

τρισσός, ή, όν· νεώτερ. Ἀττ. **τριττὸς** (Πλάτ. Νόμ. 782D)· Ἰων. **τριξὸς** (ὃ ἴδε), πρβλ. **διξός**· (τρίς)·— τριπλοῦς, Λατ. triplex, Ἡσ. Ἀποσπ. 68. 2, Εὐρ. κλπ.· τρισσὸν ζεῦγος τρισσῶν θεῶν ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 924.— Ἐπίρρ. **-ῶς**, Ἀνθ. Π. 12. 123, Διον. Ἀλ., κλπ. **II.** ἐν τῷ πληθ., = **τρεῖς**, Πινδ. Π. 8. 115, Σοφ. Ο. Τ. 164, Ο. Κ. 479, Πλάτ. Πολ. 504Α, κλπ.· πρβλ. **τριφάσιος**.

τρισσο-φαής, ές, μὲ τριπλοῦν φῶς, περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 35, 166.

τρισσοφεγγής, ές, ὁ ἐκπέμπων τριπλοῦν φέγγος, τριλαμπής, Εὐαγγελισταὶ τρισσοφεγγοῦς οὐσίας Ἰωάν. Δαμασκ. III, 837, 836.

τρισσοφεγγόφωτος, ον, = τῷ προηγ., Ἰω. Δαμασκ. I, σ. 680C.

τρισόφωτος, ον, ὁ ἐκπέμπων τριπλοῦν φῶς, φαῦσις Παῦλ. Σιλλ. Θερμ. Πυθ. 187.

τρισσόω, ποιῶ τρισσόν, τριπλασιάζω, Γρηγ. Ναζ. σ. 224. **II.** = **τρισσεύω**, I, (Ἑβδ. (Γ' Βασ. ΙΗ', 34, ἔνθα ἐτρίσσευσαν ἀμέσως ἀκολουθεῖ).

τρι-στάδιος [ᾰ], ον, ὁ ἔχων μῆκος ἢ ἔκτασιν τριῶν σταδίων, Πλάτ. Κριτί. 115Ε, Διον. Ἀλ. 1. 34, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 41.

τρί-σταθμος, ον, τριπλοῦς, τριπλάσιος τὸ βάρος, τὸν χαλκὸν πρὸς τὸν χρυσὸν τρίσταθμον ἀλλάττονται Ἀγαθαρχ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 458.

τρισ-τᾰλαίπωρος, ον, τρὶς ταλαίπωρος, σφόδρα δυστυχής, οὐαί σοι, τρισταλαίπωρε ἄνθρωπε καὶ τρισάθλιε Νείλου Ἐπιστ. 2, 164, σ. 198Β.

τρι-στάσιος [ᾰ], ον·— τρ. πρὸς χρυσίον, ἀξίζων τρὶς τόσον ὅσον εἶναι τὸ βάρος αὐτοῦ εἰς χρυσόν, Ἀρρ. Ἰνδικ. 8. 13.

τρι-στάτηρος [ᾰ], ον, ὁ ἔχων ἀξίαν τριῶν στατήρων, τριστάτηρος χλαμὺς Πολυδ. Ϛ', 165.

τρι-στάτης [ᾰ], ου, ὁ, ὁ ἀμέσως μετὰ τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασίλισσαν, πρωθυπουργός, Τουρκ. «βεζίρης», Ἑβδ. (Δ' Βασ. Ζ', 2, πρβλ. Δαν. Ε', 29).—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 29.

τρί-στεγος, ον, ὁ συγκείμενος ἐκ τριῶν στεγῶν, τριώροφος, «τρίπατος», Διον. Ἀλ. 3. 68. **II.** τὸ τρ. (ἐξυπακ. οἴκημα), τὸ τρίτον πάτωμα, Πράξ. Ἀποστ. κ', 9·— ὡσαύτως **τριστέγη**, ἡ, Ἀρτεμίδ. 4. 46.

τρι-στέλεχος, ον, ὁ ἔχων τρία στελέχη, τὸ ἐμφυὲς τριστέλεχον Εὐστ. Πονημ. 226. 80.—Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 87 καὶ 88.

τριστιχία, ἡ, τρεῖς σειραί, τριπλῆ σειρά, φαλάγγωσις δέ ἐστιν, ὅταν διστιχία ἢ τριστιχία τῶν ὑπεκφυομένων τριχῶν ᾖ ἐν τῷ ἄνω ἢ ἐν τῷ κάτω βλεφάρῳ Γαλην. 14. 771. **2)** ἕνωσις τριῶν στίχων, τρ. ἰαμβικὴ Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 324.

τρί-στῐχος, ον, = **τρίστοιχος**, κριθαὶ τρ., ἐκ τριῶν σειρῶν, Πλούτ. 2. 906Β.

τρι-στοιχί, ἐπίρρ., εἰς τρεῖς σειράς, Ἰλ. Κ. 473·—**τριστοιχεὶ** Ἡσ. Θεογ. 727.

τρί-στοιχος, ον, ὁ ἐκ τριῶν σειρῶν συγκείμενος, εἰς τρεῖς σειρὰς διατεταγμένος, ἐν δὲ ἑκάστῃ σμερδαλέη κεφαλή, ἐν δὲ τρίστοιχοι ὀδόντες, πυκνοὶ καὶ θαμέες, περὶ τῶν κεφαλῶν τῆς Σκύλλης καὶ τῶν ἐν αὐταῖς ὀδόντων, Ὀδ. Μ. 91, Κτησ. παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 53, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 4, 2. **II.** Παρὰ ποιηταῖς, τριπλοῦς, μαστός, βόθρος Ἀνθ. Π. 9. 668, Ὀρφ.· τρ. κεφαλαί, ἐπὶ τοῦ Κερβέρου, Ἑρμησιάναξ. 3. 12· τρ. χείλεα Ὀππ. Κυν. 3. 413. **III.** ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τριῶν στοιχείων, δηλ. γραμμάτων, Πορφύρ. παρ' Εὐσεβ. III, 305C, D.

τρί-στομος, ον, ὁ ἔχων τρία στόματα, αἰχμὴ Ἀνθ. Π. 6. 167, πρβλ. **δίστομος**.

τρί-στροφος, ον, τρὶς ἐστραμμένος, δηλ. καλῶς συνεστραμμένος, λίνον Ὀρειβάσ. 25, ἔκδ. Mai. **2)** ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τριῶν στροφῶν, Σχόλ. Πινδ. 1. 3.

τρί-στῡλος, ον, ἔχων τρεῖς στύλους, Ἰωάννης ὁ τῆς Κλίμακος σ. 6.

τρί-στωος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς στοάς, Προκόπ.

τρῐσυλλᾰβέω, τρισύλλαβός εἰμι, συγκείμενος ἐκ τριῶν συλλαβῶν, Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. σ. 21.

τρῐσυλλᾰβία, ἡ, τὸ συνίστασθαι ἐκ τριῶν συλλαβῶν, Πλανούδ. Γραμμ., Πορφυρ. Προσῳδ. 110.

τρῐ-σύλλᾰβος, ον, ὁ ἐκ τριῶν συλλαβῶν συγκείμενος, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 17, Λουκ. Φιλοψ. 35· ἐπίρρ. **-βως**, Ἀπολλών. π. Ἀντωνυμ. 360. — Ὡσαύτως **τρισυλλαβιαῖος**, α, ον, Τζέτζ. ἐν Κραμ. Ὀξ. Ἀν. τ. 3, σ. 225, 13.

τρῐ-σύνθετος, ον, ὁ τριχῶς σύνθετος, ἐκ τριῶν σύνθετος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ω. 540.

τρῐσ-ύπᾰτος, ον, ὁ, ὁ τρὶς ὑπατεύσας, ὁ τρεῖς φορὰς γενόμενος ὕπατος, Πλουτ. Γάλβ. 22, Ἀππ. Ἐμφυλ. Πολ. 1. 96.

τρισ-υπόστᾰτος, ον, ὁ ἐκ τριῶν ὑποστάσεων, τὸ τρισυπόστατον τῆς θείας ἐνάδος Μεθόδ. 352C· τρ. θεότης 393· ἐνάδα τρισυπόστατον Διονύσ. Ἀρεοπ. 212C, κλπ.

τρίσ-φυλλον, τό, ποιητ. ἀντὶ **τρίφυλλον**, ναὶ μὴν καὶ τρίσφυλλον ὁππάζεο Νικ. Θηρ. 520.

τρισ-χημάτιστος, ον, ὁ κατὰ τρεῖς τρόπους σχηματιζόμενος, Mar. Plot. Sac. ἐν Gram. Lat. ed. Keil. τ. VI, σ. 506-7.

τρί-σχημος, ον, ὁ τριττὸς τὸ σχῆμα, ἔχων τρία σχήματα, Ἀνέκδ. Ὀξων. 2. 307.

τρισ-χῐδής, ές, ὁ εἰς τρία ἐσχισμένος, Ὀρειβάσ. σ. 42, 53, ἔκδ. Mai.

τρισ-χῐλιέτης, ες, ὁ ἐκ τριῶν χιλιάδων ἐτῶν ἀποτελούμενος, Ἱεροκλ. σ. 362.

τρισ-χίλιοι [χῑ], αι, α, τρεῖς χιλιάδες, Ἰλ. Υ. 221, Ἡρόδ., κλπ.·— ἐν τῷ ἑνικῷ μετὰ περιληπτικοῦ οὐσιαστ., ἀσπὶς τρισχιλία Λόγγος 3. 1. **II.** οἱ τρισχίλιοι, ἐν Ἀθήναις οἱ 3000 ἄνδρες οἱ ὑπὸ τῶν τριάκοντα τυράννων ἐκλεχθέντες, Λυσί. 143. 42, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 18.

τρισχῑλιοστός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, τρισχιλιοστῷ ἔτει Πλάτ. Φαῖδρ. 249Α.

τρισχῑλιο-τρισμύριοι, αι, α, τριάκοντα τρεῖς χιλιάδες, Τζέτζ. Ἱστορ. 3, 67, πρβλ. τὸ τοῦ Θεοκρ. 17, 83· τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσιν.

τρισχῑλιο-φόρος, ον, ἐπὶ ὁλκάδος, ἡ χωροῦσα τρεῖς χιλιάδας (μέτρα), τῶν ὁλκάδων αἱ μέχρι τρισχιλιοφόρων Διον. Ἀλ. 3. 44.

τρί-σχιστος, ον, ἐσχισμένος εἰς τρία, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 346· — **τρισχίστη**, ἡ, = Αἰγυπτία στυπτηρία, Ἐρωτιαν.

τρί-σχοινος, ον, ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος τριῶν σχοίνων, πρβλ. Plin. H. N. 5. 24.

τρῐσώμᾰτος, ον, ὁ ἔχων τρία σώματα, Λατ. tricorpor, ἐπὶ τοῦ Γηρυόνου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 870· ἐπὶ τοῦ Κερβέρου, Εὐρ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 24, πρβλ. 1274· τρ. ἀλκά, ἡ Χίμαιρα, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 204.

τρίσωμος, ον, = τῷ προηγ., Ἀκύλας ἐν Ἱερ. Μ', 12 (Παλ. Διαθ.)

τρι-τάγιον, τό, ἡ τρὶς προσφερομένη εἰς τὰ ζῷα ταγή, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 480, ἔκδ. Β.

τρῐτᾰγωνιστέω, εἶμαι τριταγωνιστής, Δημ. 314. 12· ἐτριταγωνίστεις, ἐγὼ δὲ ἐθεώρουν 315. 18, κλπ.· τριταγωνιστῶν Ἀριστοδήμῳ ἐν τοῖς Διονυσίοις διετέλει Πλούτ. 2. 840Α.

τρῐτ-ᾰγωνιστής, οῦ, ὁ, ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὁ ὑποκριτὴς ὁ ὑποδυόμενος τὸ τρίτον ἢ κατώτατον πρόσωπον, ὄνομα δράματός τινος τοῦ Ἀντιφάνους· λέγεται ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους ἐπὶ τοῦ Αἰσχίνου, 270. 12., 297. 26.

τρῐταΐζω, πάσχω τριταῖον πυρετόν, δίδοται δὲ τοῖς τριταΐζουσι πιεῖν Διοσκ. 4. 61.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τριτᾰϊκός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν τριταῖον πυρετόν, ὅμοιος πρὸς τοιοῦτον πυρετόν, Διοσκ. περὶ Εὐπορίστων 2. 19. — Ἐπίρρ. **τριταϊκῶς,** Ἀέτιος 12. 37.

τριταιο-γενής, ές, ὃν παράγει ὁ τριταῖος πυρετός, ἀλγήματα Ἱππ. Κωακ. Προγν. 135.— Ἐπίρρ. **-νῶς,** αὐτόθι 167.

τρῐταῖος, α, ον, (τρίτος) ὁ γινόμενος κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν· συνάπτεται δὲ μετὰ ῥημάτων ὡς κατηγορούμ. τοῦ ὑποκειμένου, τριταῖοι ἐγένοντο ἐν τῇ Ἀττικῇ Ἡρόδ. 6. 120, πρβλ. Ἱππ. Ἀφ. 1250, Θουκ. 1. 61, 3. 3, κλπ.· τρ. ἄνεμος, ὁ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἑπόμενος, σοφοὶ δὲ μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον ἔμαθον, «τὸν εἰς τρίτην ἡμέραν μέλλοντα πνεῖν» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 7. 25· ἐσδεδληκὼς .. τριταῖος ἐς Μηλιέας, πρὸ τριῶν ἡμερῶν, Ἡρόδ. 7. 196, πρβλ. 15. 33, 11. **II.** ὁ διαραῶν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, τρ. κηρύσσειν θυσίαν Εὐρ. Ἡλ. 171· τρ. ἐκφορὰ Πλάτ. Νόμ. 959Δ. **2)** ὁ τριῶν ἡμερῶν, περιμένειν ἐξ ἀγορᾶς ἰχθύδια τριταῖα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 344· φίλος τρ. Θεόκρ. 29. 18· τρ. γενόμενος, ἀφ' οὗ παρῆλθεν ἡ τρίτη ἡμέρα μετὰ τὸν θάνατόν του, Ἡρόδ. 2. 89· ᾠὰ τρ. ἔντα Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 4, 2, πρβλ. **τεταρταῖος.** **3) τριταῖος** (ἐξυπακ. πυρετός), ὁ, ὁ κατὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν ἐπανερχόμενος διαλείπων πυρετός, Ἱππ. Ἀφορ. 1248, Πλάτ. Τίμ. 86Α. **III.** καθόλου ἀντὶ τοῦ **τρίτος,** τρ. φέγγος, ἡμέρα Εὐρ. Ἐκάβ. 32, Ἱππόλ. 375· ἐς τὴν τριταίην Ἱππ. 156Δ· πρβλ. **δευτεραῖος.**

τρῐταιο-φυής, ές, ὁ ἔχων τὴν φύσιν ἢ τὰς ἰδιότητας τριταίου πυρετοῦ, τριταιοφυὴς πυρετὸς Ἱπποκρ. Ἐπιδημ. τὸ α' 941, κλπ.

τρῐτᾰλαντιαῖος, α, ον, = τῷ ἑπαμ., Πλουτ. Αἰμίλ. 33, Φίλων Βελοπ. 51D, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. σ. 547.

τρῐτάλαντος [τᾰ], **ον,** ὁ ἐκ τριῶν ταλάντων, πρ'ς τρία τάλαντα ἰσοδύναμος, βάρος Ἀριστοφ. Λυσ. 338· λίθος τρ., ζυγίζων τρία τάλαντα, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 208C. **2)** ἔχων ἀξίαν τριῶν ταλάντων, οἶκος Ἰσαῖ. 39. 42, 40. **III. τρι-τάλαντον,** τό, ποσὸν χρηματικὸν ἐκ τριῶν ταλάντων, Πολυδ. Ϛ', 165.— Πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 547.

τρῐτά/ᾱς, -τάλαινα, -τάλᾶν, τρὶς δυστυχής, τρισάθλιος, Εὐρ. Ἱππ. 739, Ἀνθ. Π. παράρτ. 102. 1, κλπ.

τριταμόριον, τό, = **τριτημόριον,** Ἀρχιμήδ. ἔκδ. Heib. τ. 1, σ. 468, 470, κτλ., τ. 2, σ. 12, 134, 136, κλπ.

τρῐτάνυστος [ᾰ], **ον,** τρὶς τανυσθείς, τρὶς τεταμένος, λίαν μακρός, μακρότατος, καὶ δόνακα τριτάνυστον Ἀνθ. Π. 6. 192.

τρῐταρτημόριον, τό, = τρία τέταρ ημόρια, «οἱ δ' ἐξ (χαλκοῖ) τριτημόριον, ὅτι τὰ τρία μέρη ἐστὶ τοῦ ὁβολοῦ· οἱ δὲ καὶ τριταρτημόριον αὐτοὺς ὠνόμαζον ὡς τρία τεταρτημόρια ἔχοντας» Πολυδ. Θ', 65.

τρῐτᾶτος, η, ον, κατὰ ποιητικ. ἐπέκτασιν ἀντὶ **τρίτος,** ὡς τὸ **μέσσατος** ἀντὶ **μέσος,** Ἰλ. Δ. 252, Ξ. 117, κλπ.· **τριτάτην,** ἀπολ., Συλλ. Ἐπιγρ. 1212. 11.

τρῐτάω, μόνον ἐν τῇ Ἐπικ. μετοχ., **τριτόωσα** σελήνη, τριῶν ἡμερῶν, ἐπὴν τριτόωσαν περὶ κύκλος ἐλίσσῃ, «τριταίαν οὖσαν ἀπὸ τῆς συνόδου» (Σχόλ.), Ἄρατ. 796.

τρῐτ-έγγονος, ὁ, καὶ **τρῐτε-γγόνη,** ἡ, ἔγγονος ἢ ἐγγόνη τρίτου βαθμοῦ, Λατ. trinepos, trinepta, Γλωσσ.

τρῐτεῖα, τά, τὸ τρί-ον βραβεῖον, ἡ τρίτη θέσις· ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ **πρωτεῖα, δευτερεῖα, ἀριστεῖα,** Πλάτ. Φίλησ. 22Ε· ἐν τῷ ἑνικῷ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2758, 59.

τρί-τειχος, ον, ὁ ἔχων τριπλοῦν τεῖχος, δίτειχος, τρίτειχος Κραμήρου Ὀξων. Ἀν. τ. 2, σ. 265.

τρῐτεύς, έως, ὁ, τὸ τρίτον μέρος μεδίμνου, δηλ. ἑκκαίδεκα χοίνικες, Πολυδ. Δ', 168, Συλλ. Ἐπιγρ. 1058Α. 61, 63· ἴδε Böckh σ. 123, καὶ πρβλ. **ἕκτεύς.**

τρῐτευτής, οῦ, ὁ, ὁ λαμβάνων ἀξίωμα διὰ τρίτην φοράν, Συλλ. Ἐπιγρ. 3490.

τρί-τευχος, ον, ὁ συγκείμενος ἐκ τριῶν βιβλίων (Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, Κριτῶν καὶ Ρούθ), Ἀθανάσ. τ. 1, σ. 982D

τρῐτεύω, λαμβάνω ἀξίωμα διὰ τρίτην φοράν, Συλλ. Ἐπιγρ. 3491, 3495.

τρῐτημοριαῖος, ον, = **τριτημόριος,** τριτημοριαία δίεσις Ἀριστείδ. Κοϊντ. περὶ Μουσ. σ. 20.

τρῐτημορίζω, διαιρῶ εἰς τρία μέρη, Γλωσσ.

τρῐτη-μόριος, α, ον, ἴσος πρὸς τὸ τρίτον μέρος, μετὰ γεν., τριτημορίη ἡ Ἀσσυρίη τῆς ἄλλης Ἀσίης Ἡρόδ. 1. 192. **II** ὡς οὐσιαστ., **τριτημόριον,** τό, τὸ τρίτον μέρος, τὸ ἓν τρίτον, Ἡρόδ. 9. 34, Θουκ. 2. 98, Πλάτ., κλπ.· πρβλ. **τριπλάσιος II. 2)** νόμισμα ἰσοδύναμον πρὸς ἓξ **χαλκοῦς,** Πολυδ. Θ', 65, 66 πρβλ. **τριτήμορον. 3)** ἐν τῇ Μουσικῇ τὸ τρίτον τοῦ τόνου, Chappell Anc. Mus. σ. 203.

τρῐτημορίς, ίδος, ὁ, = **τριτημόριον,** Ἡρόδ. 1. 211, 212, 7. 121.

τρῐτήμορον, τό, **τριτημόριον,** (2), Φιλήμων ἐν «Πιττακοπουμένῳ» 1, ἐν «Σαρδίῳ» 2.

τριτί-ρενες, οἱ, τρίτον ἦδη ἔτος εἴρενες ὄντες, Ἐπιγρ. Θουρ'ας, L. et F. 302.

τρῐτο-δάμων [ᾰ], **ον,** ὁ ἀποτελῶν τρίτον πόδα, ἁ τριτοδάμονος χερὶ δευομένα βάκτρου γεραιῷ κάρα· (ὁ Paley ἔχει ἁ τριδάμων κτλ. καὶ ἀποδίδει τὴν λέξιν οὐχὶ εἰς τὸ βάκτρον, ἀλλὰ εἰς τὸν φέροντα τὸ βάκτρον) Εὐρ. Τρῳ. 276· πρβλ. **τρίπους II.**

Τρῖτο-γένεια, ἡ, (ΓΕΝ, **γίγνομαι**)· — ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς, Ἰλ. Δ. 515., Θ. 39., Χ. 183, Ὀδ. Γ. 378, Ἡσ. Θεογ 895, 924, Συλλ. Ἐπιγρ. 6280Α. 1. (Ἐκ τῆς λίμνης Τριτωνίδος ἐν Λιβύῃ, ἐξ ἧς κατὰ παλαιὸν μῦθον ἡ θεὰ ἐγεννήθη, Εὐρ. Ἴων 872, πρβλ. Ἡρόδ. 4 180· ἢ ἐκ τοῦ Τρίτωνος, χειμάρρου ἐν Βοιωτίᾳ, Παυσ. 9. 33, 7, πρβλ. Ἀπολλόδ. 1. 3, 6· ἢ ἔκ τινος πηγῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. 8 26, 6. Κατ' ἄλλους **τριτὼ** εἶναι Αἰολ. λέξις σημαίνουσα κεφαλήν (Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 989, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 519), καὶ οὕτω **τριτογένεια** εἶναι ἡ ἐκ τῆς κεφαλῆς (τοῦ Διός) γεννηθεῖσα, Welcker Tril. σ. 283, 494· ἀλλ' ἡ λέξις **τριτὼ** ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης εἶναι ἀμφίβολος· ὁ δὲ μῦθος τῆς τοιαύτης γεννήσεως δὲν εἶναι ἀρχαιότερος τῆς τοῦ Ἡσ. Θεογ. 924, Ὕμν. Ὁμ. 28· μάλιστα ὁ μῦθος δὲν φαίνεται πλήρης πρὸ τοῦ Στησιχόρου, ὡς βεβαιοῖ ὁ Σχολ. Ἀπολλ. τοῦ Ροδ. Δ. 1310, πρβλ. Müller Orchom. σ. 355, Kleine Στησιχ. Ἀποσπ. 76. Ἕτεροι ἑρμηνεύουσι **τριτογένεια,** ἡ γεννηθεῖσα τὴν τρίτην ἡμέραν τοῦ μηνός, Ἴστρος παρ' Ἁρποκ. ἐν λ. **Τριτόμηνις,** Φώτ.· ἢ ἡ γεννηθεῖσα τρίτη (τρίτον τέκνον) μετὰ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν, Σουΐδ. ἐν λ.· ἢ ὡς παριστάνουσα τὴν φύσιν, ἡ γεννωμένη τρὶς τοῦ ἔτους, Διόδ. 1. 13· ἢ ἐπειδὴ αὕτη ἐθεωρεῖτο ἡ ἐπινοήσασα τοὺς τρεῖς κυρίους δεσμοὺς τοῦ κοινωνικοῦ βίου, Δημόκρ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 48. **II.** Ἐν τῇ Πυθαγορείῳ φιλοσοφίᾳ, ὄνομα τοῦ ἀριθμοῦ **τρία** καὶ τοῦ ἰσοπλεύρου τριγώνου, Πλούτ. 2. 381F· πρβλ. **τρεῖς, τριάς.**

Τρῖτο-γενής, έος, ἡ, σπάνιος τύπος ἰσοδύναμος τῷ προηγ., Ὕμν. Ὁμ. 28. 4, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 141, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1189· ἀλλὰ διαστέλλεται ἀπ' αὐτοῦ, παῖς μοι Τριτογενὴς εἴη, μὴ Τριτογένεια Ποιητὴς παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἰλ. Θ. 39.

Τριτοέκτη, ἡ, ὄνομα ἀκολουθίας ἐκκλησιαστικῆς (τῆς τῶν ὡρῶν), Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 156, 179, 540, ἔκδ. Β. — Ἴδε καὶ Δουκάγγ. ἐν λέξ. **κανών, τριθέκτη, τρίτη.**

τρί-τοκος, ον, ὁ τίκτων τρὶς ἢ τρία συγχρόνως, Λῆμμα ἐν Ἀνθ. Παλ. 9. 430· τὸ ῥῆμα **τριτοκέω** ἐν αὐτῷ τῷ ἐπιγράμματι. — Ἴδε Κόντου Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', 541-2.

τρῐτό-μηνις, ιδος, ἡ, ἀντὶ ἡ τρίτη τοῦ μηνός, ἐν Ἀθήναις ἱερὰ τῆς Παλλάδος, Λυκοῦργ παρ' Ἀποκρ., Φώτ., Α. Β. 306. — Ἴδε Χ. Χαρ τωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 377.

τρίτομος, ον, ὁ εἰς τρία τεμάχια τετμημένος· ὡς οὐσ., **τρίτομον,** τό, τεμάχιον τεταριχευμένου ἰχθύος, Γλωσσ.

τρίτονος, ον, ὁ ἐκ τριῶν τόνων **τρίτονον,** τό, ἐν τῇ μουσικῇ, τὸ διάστημα τὸ μεταξὺ τῶν συστημάτων, Εὐκλείδ. Ἁρμον. 8C.

τρῐτόομαι, Παθητ., διαιροῦμαι εἰς τρία μέρη, Πορφύρ. πρὸς Μάρκελλ.

τριτοπαιών, ῶνος, ὁ, τρίτος παιών, Τζέτζ. εἰς Κραμήρ. Ἀν. τ. 3, σ. 314, 6.

τρῐτο-πάτωρ, [ᾰ], **ορος,** ὁ, πατὴρ ἐν τῷ τρίτῳ βαθμῷ, Ἀριστ. Ἀποσπ. 376. **II.** περὶ τοῦ **Τριτοπάτορες** οἱ ἐλατρεύοντο ἐν Ἀθήναις, ἴδε Φανόδημ. 4, Κλειτόδημ. 19, κλπ., Λοβέκ. ἐν Ἀγλαοφ. 760 κἑξ.

τρῖτο-προσώπως, Ἐπίρρ., ἐν τῷ τρίτῳ προσώπῳ, κατὰ τρίτον πρόσωπον, Θεοδοσ. Γραμμ. 143, 10.

τρίτος, [ῐ], **η, ον,** (ἴδε **τρεῖς**), Λατ. tertius, Ὅμ., Ἡσ., κλπ.· τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε, αὐτὸς τρίτος, δηλ. μετὰ δύο ἄλλων, Ὀδ. Υ. 185, πρβλ. Ξ. 471· οὗτος, **τρίτος αὐτὸς** (ἴδε **αὐτὸς** I. 6)· τρίτος γίγνομαι, δηλ. τρίτος ἐν ἀγῶνι, νικῶ τρίτος, Ἰσοκρ. 353D· — ἡ λ. **τρίτος** συχνάκις φαίνεται ὡς συμπληρωτικὴ καὶ τελειωτικὴ· π. χ. ἡ τρίτη καὶ τελευταία σπονδὴ ἐγένετο εἰς τιμὴν Διὸς τοῦ Σωτῆρος, Διὸς σωτῆρος σπονδὴ τρίτου κρατῆρος Σοφ. Ἀποσπ. 375 (ἴδε **σωτὴρ** I. 2, καὶ πρβλ. **τριτόσπονδος**)· ἔγχει κἀπιδόα τρίτον παιῶν', ὡς νόμος ἐστὶν Φερεκράτ. ἐν «Πέρσαις» 2· ὅθεν μεταφορ., Κράτος τε καὶ Δίκη σὺν τῷ τρίτῳ, Ζηνὶ Αἰσχύλ. Χο. 244, πρβλ. Εὐμ. 759, Ἱκέτ. 27, Ἀποσπ. 52· τρίτην ἐπενδίδωμι (ἐξυπακ. πληγήν), τὴν τρίτην καὶ τελειωτικήν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1386· Ἐρινύς .. αἷμα πίεται, τρίτην πόσιν, δηλ. τὸ αἷμα τῆς Κλυταιμνήστρας καὶ τοῦ Αἰγίσθου· πρώτη δὲ πόσις ὑπῆρξεν ἡ τοῦ αἵματος τῶν τέκνων τοῦ Θυέστου καὶ δευτέρα τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 578, πρβλ. 1065 κἑξ **II. τρίτη** μετὰ τοῦ **ἡμέρα** ἢ ἄνευ αὐτοῦ, ἡ μετὰ τὴν αὔριον· ἐς τρίτην ἡμέραν Ἀριστοφ. Λυσ. 612· εἰς τρίτην Ἀναξανδρίδ. ἐν «Ἀγχίσῃ 1· τῇ τρίτῃ Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 17, κλπ.· τρίτῃ καὶ τετάρτῃ ὁ αὐτ. ἐν Ἀνάβ. 4. 8. 21, κλπ. — ἀλλά, χθὲς καὶ τρ. ἡμέραν, χθὲς καὶ προχθές, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6. 3. 11· διὰ τρίτης κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν, διαρκούσης τῆς τρίτης ἡμέρας, Αἰλ. περὶ Ζώων 4. 57· ἢ κατὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν, Ἱππ. 779F. **2)** μετ' ἄλλων οὐσιαστικῶν, ἅτινα παραλείπονται, ἡ τρίτη (ἐξυπακ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χορδή), ἡ τρίτη χορδὴ τοῦ ἑπταχόρδου, = ἡ παραμέση, Ἀριστ. Προβλ. 19. 32, Πλούτ. 2. 1137D·— ἡ τρίτη (ἐξυπακ. πληγή), τὸ τρίτον κτύπημα, ἴδε ἀνωτ. I·— ἡ τρίτη (ἐξυπακ. μερίς), τὸ τρίτον μέρος νομίσματος ἢ βάρους, Ἡσύχ., Φώτ.·— τρίτον ἡμιδραχμον, δύο δραχμαὶ καὶ ἡμίσεια, Ἀρποκρ. **III. τρίτον** ὡς ἐπίρρ., κατὰ τρίτον λόγον, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 52, Σοφ. Ἀντ. 55, Ἀποσπ. 69, Εὐρ., κλπ.· πρῶτον μέν.., δεύτερον δέ.., τρίτον δέ.. Πλάτ. Πολ. 358C·— παρ' Ὁμήρ. ἀείποτε τὸ τρίτον (ἤ, ὡς γράφει ὁ Wolf, τοτρίτον), Ἰλ. Γ. 225, Ζ. 186, κλπ.· οὕτω καὶ Ἡρόδ. 1. 55, Ἀριστοφ. Ἀχ. 997, Θουκ., κλπ.· ὡσαύτως, ἐκ τρίτου Πλάτ. Τίμ. 54B· ἐκ τρίτων Εὐριπ. Ὀρ. 1178, Πλάτ. Γοργ. 500A·— ὁ ὁμαλὸς ἐπιρρηματικὸς τύπος **τρίτως** πρῶτον ἐν Πλάτ. Τιμ. 56B, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 311. **IV.** τὸ τρίτον μέρος Ἰσοκρ. 270A, κλπ.· τὸ τρίτον Λουκ. Τόξ. 46· ἐπὶ τῷ τρίτῳ, κατὰ τὸ τρίτον σάλπισμα, Ξεν. Ἀνάβ. 2. 2, 4. **V. τρίτα**, τά, **1)** (ἐξυπακουομ. τοῦ ἱερά), θυσία ὑπὲρ τοῦ τεθνεῶτος γινομένη τὴν τρίτην ἡμέραν μετὰ τὴν κηδείαν, Ἰσαῖ. περὶ Μενεκλ. Κλήρου § 37, Πολυδ. Η', 146. **2)** τὰ τρίτα λέγειν τινί, ὡς τὸ τριταγωνιστεῖν τινι, Δημ. 418. 5, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 613· ὁ κακοήθης τρίτα λέγει Μένανδρ. ἐν «Θεοφορουμένῃ» 2.17. **3)** ἄρματι πρῶτα δραμεῖν καὶ δεύτερα καὶ τρίτα Εὐρ. παρὰ Πλουτ. Ἀλκ. 11. (Σανσκρ. tritiya).

Τρίτος, ὁ, μὴν Φωκέων, ἀντιστοιχῶν τῷ τῶν Δελφῶν **Ποιτροπίῳ**, Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. et. F. 50.

τρῑτόσπονδος, ον· — τριτόσπονδος αἰών, βίος καθ' ὃν ἔκαμέ τις καὶ τὴν τρίτην σπονδὴν (εἰς Δία τὸν Σωτῆρα), δηλ. τελεία εὐδαιμονία, Αἰσχύλ. Ἀγ. 245, πρβλ. **τρίτος I, σωτὴρ** I. 2.

τρῑτό-σπορος, ον, ὁ σπαρεὶς διὰ τρίτην φοράν, τρ. γονή, ἡ τρίτη γενεά, Αἰσχύλ. Πέρσ. 818.

τρῑτο-στάτης, ου, ὁ, ὁ ἱστάμενος τρίτος (μετὰ τὸν κορυφαῖον) ἐν τῷ χορῷ, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 11, 4, Πολυδ. Δ', 106·— θηλ. **τριτοστάτις, ιδος**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 411.

τριττός, ή, όν, Ἀττικ. ἀντὶ **τρισσός**.

τριττύᾱ, ἡ, = **τριττὺς** II, «τριττύα λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς θυσία ἐκ τριῶν ζῴων, οἷον δύο μήλων καὶ βοὸς ὡς Ἐπίχαρμος· ἢ βοός, αἰγὸς καὶ προβάτου· ἢ κάπρου, κριοῦ καὶ ταύρου» Φιλήμονος Λεξικ. Τεχνολογ. σελ. 168 Osann., πρβλ. Ἴστρον 34· οὕτω καὶ **τρικτεύα** (πιθανῶς ἡμαρτημένως ἀντὶ **τρικτύα**), Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 34, ἴδε Böckh σ. 811· καὶ ὁ Achrens εἰς Σώφρονα (Ἀποσπ. 33) διορθοῖ **τρικτύα** ἀντὶ **τρίκτοι**· ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει καὶ **τρίκτειρα, (τρικτεῖρα** Schm.)· «θυσία Ἐνυαλίῳ· θύεται δὲ πάντα τρία καὶ ἔνορχα».

τριττυαρχέω, εἶμαι τριττύαρχος, ἀρχηγὸς **τριττύος** (III), Πλάτ. Πολ. 475A.

τριττύ-αρχος, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς **τριττύος** (III), Πολυδ. Θ', 109 **τριττυάρχης**, παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 768, 13 «τριττυάρχης, ὁ ἄρχων τῆς τριττύος».

τριττύς, ύος, ἡ, (φέρεται **τριτὺς** ἐν Τιμ. Λεξ. Πλάτ.), Ἀττ. πληθυντ. **τριττῦς** Ἀρπ.·— ὁ ἀριθμὸς τρία, τριάς, Λατιν. ternio, Ἡσύχ., Φώτ. **II.** ὡς τὸ **τριττύα**, θυσία τριῶν ζῴων μάλιστα ἐπὶ σεμνοπρεποῦς ὁρκωμοσίας, ὡς τὸ παρὰ Ρωμαίοις suovetaurilia,— θυσία κάπρου, τράγου καὶ κριοῦ, Ἀριστοφ. Πλ. 820· ταύρου, τράγου καὶ κριοῦ, Καλλ. Ἀποσπ. 403· ταύρου, τράγου καὶ κάπρου, Ἴστρ. παρὰ Φωτ.· δύο προβάτων καὶ βοός, Ἐπίχ. παρ' Εὐστ. 1676. 37· πρβλ. Ὀδ Λ. 131. **III.** ἐν Ἀθήναις τὸ τρίτον τῆς φυλῆς, Δημ. 184. 10, Αἰσχίν. 58. 8, Ἀριστ. Ἀποσπ. 347, 349. (Ὁ Αἰολ. τύπος **τριππὺς** ὁδηγεῖ ἡμᾶς εἰς τὸ Λατ. tribus, πρβλ. Δίωνος Κασσ. Ἀποσπ. 1. 1).

τρῑτώ, ἡ, = **κεφαλή**, ἴδε ἐν λ. **Τριτογένεια**. **II. Τρῑτώ, οῦς**, ἡ, = **Τριτογένεια**, Ἀνθ. Π. 6, 194.

Τρίτων [ῑ], **ωνος**, ὁ, θαλάσσιος θεός, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, Ἡσ. Θεογ. 930, κλπ.· ἢ τοῦ Νηρέως, Λυκόφρ. 886·— μεταγεν. ἐν τῷ πληθ. **Τρίτωνες**, κατώτερον γένος θαλασσίων θεῶν ἐχόντων οὐρὰς ἐχθύων ἢ (ἐνίοτε) ἵππων, Μόσχ. 2. 123, Παυσ. 9. 21, 1, κλπ. **2)** ὁ θεὸς τῆς ἐν Λιβύῃ λίμνης Τριτωνίδος, Ἡρόδ. 4. 179, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1552, ἴδε Müller Orchom. σ. 351. **II.** ποταμὸς ἐν Λιβύῃ ἐκώνων τὴν λίμνην Τριτωνίδα μετὰ τῆς θαλάσσης, Ἡρόδ. 4. 178, 191, Αἰσχύλ. Εὐμ. 293· ποταμὸς Τρίτωνος = Νεῖλος, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 269, πρβλ. Λυκόφρ. 576. **2)** ὀρεινὸς ποταμὸς ἢ χείμαρρος ἐν Βοιωτίᾳ ῥέων εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην, Σ ράβ. 407, Παυσ. 9. 33, 7· ἴδε Müller Orchom. σ. 45.

Τρῑτωνιὰς λίμνη, ἡ, ἡ ἐν Λιβύῃ λίμνη Τριτωνίς, Εὐριπ. Ἴων 872.

Τρῑτώνιος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Τρίτωνα, οἶδμα Ὀρφ. Ἀλ. 23. 6.

Τρῑτωνίς, ίδος, ἡ, λίμνη ἐν Λιβύῃ περίφημος διὰ τοὺς ἀρχαίους περὶ αὐτῆς Ἑλληνικοὺς μύθους Πινδ. Π. 4. 36, Ἡρόδοτ. 4. 178· πρβλ. **Τριτογένεια**. **2)** πηγὴ ἐν Ἀρκαδίᾳ σχετιζομένη μυθολογικῶς πρὸς τὴν γέννησιν τῆς Ἀθηνᾶς, Παυσ. 8. 26, 6. **II.** ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς (πρβλ. **Τριτογένεια**), Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 109· ἴδε Müller Orchom. σ. 213, 355.

τρίτωσις [ῑ], ἡ, τὸ ποιῆσαί τι ἐκ τρίτου, τρίτην φοράν, τῇ δευτερώσει καὶ τῇ τριτώσει Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 83A. **II.** ἐλάττωσις εἰ, τὸ τρίτον, Ἀλέξ. Τραλλ. 8, σ. 427, 446.

τρι-υιωνός, ὁ, = **τρισέγγονος**, Γλωσσ.

τρῐφαής, ές, τριπλοῦν ἐκπέμπων φῶς, τριλαμπής, Συνεσίου Ὕμν. 2. 26.

τρῐφᾰλαγγία, ἡ, τριπλῆ φάλαγξ, ἄγουσι τριφαλαγγίαν παράλληλον Πολύβ. 6. 40, 11, Αἰλιαν. Τακτ. 40.

τρῐφάλαγγος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς **φάλαγγας** (III) ἢ ἁρμοὺς τῶν δακτύλων, κλπ., Μελέτ. ἐν Κραμ. Ἀνεκδ. Ὀξων. 3. 120.

τρῐφάλεια, ἡ, (φάλος) περικεφαλαία ἔχουσα τριπλοῦν φάλον, Κόλουθ. 30, ὅστις (εἰ ἡ γραφὴ ὀρθὴ) ἤθελεν οὕτω νὰ διορθώσῃ τὸ Ὁμηρικὸν **τρυφάλεια**.

τρῐφάλης [ᾰ], **ητος**, ὁ, ἐπιγραφὴ κωμῳδίας τοῦ Ἀριστοφ. δι' ἧς πιθανῶς προσεβάλετο ὁ Ἀλκιβιάδης. (Πιθαν. ἐκ τοῦ **φάλης, φαλλός**).

τρῐφᾰνής, ές, ὁ φαινόμενος τριπλοῦς, Διον. Ἀρεοπ. σ. 27.

τρῐφάσιος [ᾰ], **α, ον**, (τρεῖς) τριπλοῦς, Λατ. triplex. Ἡρόδ. 5. 1. **II.** ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ **τριξοί**, σχεδὸν συνών. τῷ **τρεῖς**, Ἡρόδ. 1. 95., 2. 17, κ. ἀλλ.· πρβλ. **διφάσιος**.

τρίφᾰτος [ῑ], **η, ον**, ὁ τρὶς λεχθείς, τριπλοῦς, δραχμάων τρίφατον δεκάδος καταβάλλεο βρῖθος, «τρίλεκτον, οἷον τριπλῆν δεκάδα, τουτέστι τριάκοντα δραχμάς» Νικ. Θηρ. 102.

τρῐφεγγής, ές, = **τριφαής**, Θεόδ. Πρόδρ. Ἐπ. σ. 100, Γεώργ. Πισίδ., κλπ.

τρίφεγγος, ον, = **τριφεγγής**, Ἰω. Δαμασκ. III, 840.

τρίφθογγος, ον, ὁ τριπλοῦν ἔχων φθόγγον ἢ φωνῆεν, τὰς διφθόγγους καὶ τὰς τριφθόγγους Τζέτζ. Ἰστ. 12, 244.

Τριφιόδωρος, ὁ, ἀληθὴς γραφὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ γνωστοῦ ἐξ Αἰγύπτου ποιητοῦ (καὶ οὐχὶ **Τρυφιόδωρος**), διότι παράγεται ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς Αἰγυπτίας θεᾶς **Τρίφιδος**, τῆς γνωσθείσης ἐκ δύο Ἐπιγρ. τῆς Αἰγύπτου (CIG. 4711 καὶ 4714), ὡς ἐσημειώσατο τοῦτο ὁ Letronne ἤδη τῷ 1841 ἐν τῷ Journ. des Sav. τεύχει τοῦ μηνὸς Μαΐου. Ἐπειδὴ δὲ καὶ μετὰ 42 ἔτη, καὶ ἀφοῦ ἔγραφε καὶ ὁ Dehèque ἰδίαν περὶ τούτου πραγματείαν ἐν τῷ Annuaire pour l'encour. etc. VIe année, καὶ ἀφοῦ ἐσημειώθη καὶ ἐν τῷ Θησ. Στεφ. (ὄχι ὅμως καὶ ἐν τῷ τοῦ Pape-Benseler λεξικῷ τῶν κυρ. ὀν.), δὲν εἰσήχθη κοινῶς εἰς τὰ διδακτικὰ βιβλία ἡ ὀρθὴ αὕτη γραφή, τὴν συμπεριελάβομεν ἐνταῦθα, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη, ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. 1, σ. 237.

τριφίλητος [ῑ], Δωρ. **-ᾱτος, ον**, ὁ τρὶς πεφιλημένος, πολυφίλητος, φίλτατος, Ἄδωνις Θεόκρ. 15. 86.

τρῐφορέω, φέρω τρίς, καρποφορῶ τρίς, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9. 13·— Παθ., φέρομαι, εἶμαι ἐν χρήσει κατὰ τρεῖς τρόπους, ἐπὶ λέξεων, «οὕτω δὲ καὶ τὸ **μὴν** καὶ **μὲν** καὶ **μὰν** τριφορεῖται» Εὐστάθ. 32. 15.

τρῐφόρος, ον, (ἢ κατὰ τὸν Ἀρκάδ. 90, 21 **τρίφορος**) ὁ φέρων τρεῖς φοράς, δηλ. ὁ καρποφορῶν τρεῖς φοράς, Θεόφρ. παρ' Ἀθην. 77E.

τρῐφυής, ές, τριπλοῦς τὴν φύσιν, τριττός, Θεοφρ. Ἱστ. Φυτ. 2. 6, 9· θηρίον ἀλλόκοτον τριφυές τε καὶ τρίμορφον Θεοδ. Ὑρτακ. Ἐπ. 2 ἐν Notices τ. 5, σ. 724, κλπ.

τριφυόν· «τριπλοῦν» Ἡσύχ.

τρῐφύλᾰκος, ον, ὁ συγκείμενος ἐκ τριῶν φυλακῶν, τριφυλάκου τῆς νυκτὸς οὔσης Σχόλ. εἰς Ἰλ. Κ. 252.

τρῐφύλλινος οἶνος, ὁ, Ἰταλικός τις οἶνος, «παραπλήσιον δ' οἷς εἴρηκα καὶ κατὰ τὴν Ἰταλίαν εἶδον ἐν τοῖς περὶ Νεάπολι καὶ τὸν γειτνιῶντα λόφον αὐτῇ (ἀνάγν. ταύτῃ) τῇ χώρᾳ γινόμενον, ὃν ὀνομάζουσι τριφύλλινον» Γαλην. τ. 13, 871· τριφόλινος παρ' Ἀθην. 26E.

τρῐφύλλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τρίφυλλον**, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 2. 13.

τρῐφυλλίς, ίδος, ἡ, φυτόν τι, τὸ αὐτὸ καὶ **ὀξαλίς**, Διοσκ. π. Εὐπορ. 2. 58.

τρίφυλλον, τό, τὸ νῦν λεγόμενον «τριφύλλι», Ἡρόδ. 1. 132, Φερεκράτης ἐν «Μεταλλεῦσιν» 2 (Ἀθήν. 685A)· ὡσαύτως **τρίφυλλος**, ἡ, Διοσκ. 2. 177.

τρίφυλλος, ον, ὁ ἔχων τρία φύλλα, λωτὸς Διοσκ. 4. 112· **πόα** Ἡσύχ. ἐν λ. **ὠκύθοον**.

τρίφῡλος, ον, ὁ ἐκ τριῶν φυλῶν, πόλις Διον. Ἀλ. 4. 14· τριφύλους ποιέειν τινάς, διαιρεῖν αὐτοὺς εἰς τρεῖς φυλάς, Ἡρόδ. 4. 161.

τρίφωνος, ον, (φωνή) ὁ ἔχων τρεῖς φωνάς, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **τριφάσιοι**.

τρίχᾰ, Ἐπίρρ.· (τρίς) τριχῇ, τριχῶς, εἰς τρία μέρη, Λατ. trifariam, τρίχα κοσμηθέντες, «τριχῶς διαταχθέντες» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 655· τρίχα σφίσιν ἤνδανε βουλή Ὀδ. Η. 506· μετὰ γεν., ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, ὅτε δὲ ἦτο ἡ τρίτη φυλακὴ τῆς νυκτός, Μ. 312., Ξ. 483· τρίχα σχίζειν τι, εἰς τρία μέρη, Ἡρόδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

4. 67· γραῖαν τρ. διαδάσασθαι Πινδ. Ο. 7. 139· διήρηται τρ. Ἄρ στ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 2. 11, 4· πρβλ. καὶ **τριχθά**· ὁ κοινὸς παρὰ τοῖς πεζολόγοις τύπος εἶναι **τριχῇ**, ὃ ἴδε.

τρῖχ-άϊκες [-ᾰΐ-], οἱ, οἱ εἰς τρία διηρημένοι, δηλ. οἱ Δωριεῖς κληθέντες οὕτως ἐκ τῶν τριῶν αὐτῶν φυλῶν (**Ὑλλαῖοι, Δυμᾶνες, Πάμφυλοι**), Ὀδ. Τ. 177, Ἡσ. Ἀποσπ. 68· πρβλ. Müller Dor. 1. 1, § 8 κέξ., Thirlw. H. of. Gr. 1, παράρτ. 1, Grote 2. 486 (Κατὰ τὸν σχηματισμὸν ἡ λέξις εἶναι ὁμοία τῷ **κορυθ-άϊξ, -άϊκος**, ὅπερ δύναταί τις νὰ ἀναφέρῃ εἰς √ΔΙΚ, **ἀΐσσω**).

τρίγακτον, τό, = **κέντιον**, Σουΐδ., Φώτ.

τριγάλεπτος, ον, λίαν χαλεπός, λίαν ὀργίλος, τριχάλεπτος δαίμων Ἀνθ. Παλατ. 12. 229.

τρίχαλκον, τό, νόμισμα ἰσοδύναμον πρὸς τρεῖς **χαλκοῦς**, τῆς γυναικὸς ἀποβαλούσης τρίχαλκον Θεοφρ. Χαρ. 10.

τρίχαλος, ον, Δωρ. ἀντὶ **τρίχηλος**, κῦμα τρ. = τρικυμία, Αἰσχύλ. Θήβ. 760.

τρίχ-απτος, ον, (θρίξ, ἅπτω) πεπλεγμένος ἢ ὑφασμένος ἐκ τριχῶν, ἀμπεχόναις τριχάπτοις Φερεκράτης ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1, 28. **II**. τὸ τρ. (ἐξυπακ. ἱμάτιον), λεπτὴ καλύπτρα ἐκ τριχῶν, Ἐβδ. (Ἰεζεκ. ιϛ' 13), πρβλ. Πολυδ. Β', 24., Γ', 32. — Κατ' Ἡσύχ.: «**τριχαπτὸν** (οὕτω)· τὸ βομβύκινον ὕφασμα ὑπὲρ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἁπτάμενον, ἢ πολύτιμον».

τρῐχάρακτος [χᾰ], **ον**, ὁ κεχαραγμένος εἰς τρία, Ψευδοκαλλισθένης σ. 4, σημ. 3.

τρῐχάς, άδος, ἡ, πτηνὸν ἐκ τοῦ εἴδους τῆς κίχλης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 9. 20.

τρίχειλος, ον, ὁ ἔχων τρία χείλη, Ἀνέκδ. Ὀξων. 2. 291.

τρί-χειρ, ρος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τρεῖς χεῖρας, Τζέτζ. Ἴστ. 7. 903.

τριχεύεσθαι, εἰς τρίχας μεταβάλλειν, Καισάρ. σ. 1053, ἔκδ. Mi.

τρῐχῇ, ἐπίρρ., ὁ συνήθως παρὰ πεζογράφοις τύπος τοῦ **τρίχα**· εἰς τρία μέρη, τριχῇ δασάμενος τὴν πόλιν Ἡρόδ. 3. 39 (ἂν καὶ ὁ αὐτὸς ποιεῖται χρῆσιν καὶ τοῦ **τρίχα**)· τρ. διείλοντο τὰς βασιλείας Ἰσοκρ. 120Α, πρβλ. Πλάτ. Φαίδρ. 253C· τρ. διαστήσασθαι, διανεῖμαί τι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 564C, Νόμ. 683D· τοὺς τοξότας τρ. ἐποιήσαντο Ξεν. Ἀν. 4. 8, 15· γίγνεται τὸ στράτευμα τρ. αὐτόθι 5. 10, 16· τρ. νενεμῆσθαι Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 8, 2. **II**. κατὰ τρεῖς τρόπους, τριττῶς, Πλάτ. Κρίτων 51Ε, — Γράφεται καὶ **τριχῇ**.

τρῐχη-λάβον, τό, ποιητ. ἀντὶ **τριχαλάβιον**, οὐκ ἐᾷ ὄρνυσθαι θαμινὰς τρίχας ἐν βλεφάροισι νυσσούσας εὖτ' ἄν κε τριχηλάβῳ ἐξερύσειας Μάρκελλ. Σιδ. 72.

τρίχηλον· «τρικόρυφον» Ἡσύχ.

τριχθά, Ἐπίρρ., Ἐπικ. ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **τρίχα**, εἰς τρία μέρη, τρ. ὤκηθεν Δ.Β. 668· τρ. πάντα δέδασται Ο. 189· τρ τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν, εἰς τρία τεμάχια, Γ. 363, πρβλ. Ὀδ. Ι. 71.

τριχθάδιος [ᾰ], **α, ον**, τριπλοῦς, Ἀνθ. Παλατ. 5. 244, 260, 9. 482.

τρῐχίας, ου, ὁ, ὁ τετριχωμένος, «τὰ δὲ δούλων πρόσωπα κωμικά, ... κάτω τριχίας ἢ κάτω τετριχωμένος» Πολυδ. Δ', 148 κέξ. **II** μικρότερον εἶδος τοῦ ἰχθύος **τριχίς**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 8. 13, 10, Μνησίμαχος ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1, 38, Δωρίων παρ' Ἀθην. 328Ε. **III**. εἶς ἐκ τῶν φαύλων βόλων ἐν τῇ κυβείᾳ, Πολυδ. Ζ', 204.

τριχίᾶσις, ἡ, νόσος τῶν βλεφάρων καθ' ἣν στρέφονται πρὸς τὰ ἐντὸς αἱ βλεφαρίδες καὶ ἐρεθίζουσι τὸν ὀφθαλμὸν (ἀντίθετ. τῷ **ἐκτρόπιον**), Γαλην. IX, (2), 186D, πρβλ. **τρίχωσις**. **III**. νόσος τῆς οὐρήθρας, καθ' ἣν τὰ οὖρα εἶναι πλήρη μικρῶν τριχοειδῶν πραγμάτων, Γαλην.

τριχιάω, πάσχω ἐκ **τριχιάσεως** (I), Γαλην. **II**. πάσχω ἐκ **τριχιάσεως** (III), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 7. 11, 1· — ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ἐπὶ τῶν μαστῶν, ὁπόταν γυναικὶ ὁ μαζὸς τριχιάσηται (ὡς ὁ Foës. ἀντὶ τραχὺς γένηται) Ἱπ. 666. 31.

τριχίδιον, τό, ὑποκορ τοῦ **τριχίς**, τριχίδια καὶ σηπίδια Ἀλεξ. ἐν «Ὀδυσσεῖ ὑφαίνοντι» 2. 3.

τριχίνος, η, ον, ὁ ἐκ τριχῶν πεποιημένος, περικαλύμματα Πλάτ. Πολιτικ. 279Ε· χιτῶνες Ξεν. Ἀν. 4. 8, 3. **II**. **τρίχινον**, τό, ἔνδυμα ἐκ τριχῶν, Πολυδ. Ζ', 208.

τρίχινον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θρίξ**, Ἀριστ. Προβλ. 33. 18, Πλούτ. 2. 717Α· φέρεται καὶ **τριχίον** παροξυτόνως.

τρίχις, ίδος, ἡ, (θρίξ) ἰχθύς τις πλήρης μικρῶν ἀκανθῶν ὁμοίων πρὸς τρίχας, θρίσσα («φρίσσα»), «τριχίδι», Ἀριστοφ. Ἀχ. 551, Ἵππ. 662· τριχίδας ὠψώνησ' ἅπας, ὡς σημεῖον ἀνδρὸς εἰς ἄκρον φιλοῦντος, Εὔπολις ἐν «Κόλαξι.» 16· πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 6. 15, 9, καὶ ἴδε **τριχίας** II.—Ἴδε Σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 55 καὶ 56.

τρῐχισμός, τό, = **τριχίασις**, III. 2, Παῦλ. Αἰγ. 6, 9.

τρῐχῖτις, ῖδος, ἡ, εἶδος στυπτηρίας καλουμένη οὕτως ὡς ἀποτελουμένης ἐξ ἰνῶν τριχοειδῶν, «ἐξεσμένη κατὰ μονάδας, πολιαῖς θριξὶν ἐμφερῶς, οἵα ἐστὶν ἡ λεγομένη τριχῖτις» Διοσκ. περὶ Στυπτηρίας 5, 122 (123).

τρέχο-βάπτης, ου, ὁ, βαφεὺς τριχῶν, ἢ σὺ δοκεῖς τοὺς τριχοβάπτας ἐρασμιωτέρους ἂν ἀποφῆναι τὰς τρίχας ἀνδρὸς Ἕλληνος; Συνέσ. 86Β.

τρῐχο-βότᾰνον, τό, καλλίτριχον, = **ἀδίαντον**, Boisson. An. 2. 395.

τρῐχό-βρως, ωτος, ἡ **τρῐχοβρώς, ῶτος**, ὁ, ἡ, ὁ βιβρώσκων τὰς τρίχας, τριχοφάγος· ἐντεῦθεν **τριχόβρωτες**, = **σῆτες** ἢ **θρῖπες**, «μόλιτται», «βώτριδαι», «σκόροι», ἀλλ' οἱ τριχόβρωτες τοὺς λόφους μου κατέφαγον Ἀριστοφ. Ἀχ. 1111, ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ., πρβλ. Πολυδ. Β', 24.—Ὁ Γ. Χατζιδάκις τονίζει **τριχοβρώς** ὡς ὀρθότερον (Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΓ', σ. 520).

τρῐχό-δεσμος, ὁ, δεσμὸς τῶν τριχῶν, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἄμπυξ**.

τρῐχο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς τρίχα, Ἵππ. 230, 54, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 9. 37, 2 ἐπὶ τῶν λεπτοτάτων φλεβῶν, Γαλην. 2. 808.

τρῐχόθεν, ἐπίρρ., ἐκ τριῶν μερῶν ἢ τόπων, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ῥῆσ. 529.

τρῐ-χοίνῐκος, ον, ὁ χωρῶν τρεῖς χοίνικας, Ξεν. Ἀν. 7. 3, 23· **τριχοίνικον**, τό, μέτρον τριῶν χοινίκων, Πολυδ. 1. 246, κλπ.· παρὰ τοῖς κωμικοῖς, τριφοινίκων ἐπῶν, «τριῶν χοινίκων ἀξίων, εὐτελῶν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ. 481.

τρῐχο-κόμος, ου, ὁ περιποιούμενος τὰς τρίχας, «τριχῶν ἐπιμελούμενος» Ἡσύχ.

τριχοκοσμητής, ὁ, ὁ κοσμῶν τὰς τρίχας, κομμωτής, Ἡσύχ. ἐν λ. **κεροπλάστης**.

τρῐχο-κουρέα, ἡ, ἡ κουρὰ τριχῶν, τὸ κείρειν τὰς τρίχας παιδίου ἑπτὰ ἡμέρας μετὰ τὸ βάπτισμα, Εὐχολόγ.

τρίχο-λάβιον [ᾰ], τό, λαβὶς πρὸς ἀνάσπασιν τριχῶν, κοινῶς «τσιμπίδι», Παῦλ. Αἰγιν. 118.

τρῐχο-λαβίς, ίδος, ἡ, = τῷ προηγ., Γλωσσ.

τριχολάβος, ον, ὁ λαμβάνων, πιάνων καὶ ἀποσπῶν τὰς τρίχας, **τὸ τριχολάβον** (ὀηλ. **ὄργανον**) = **τριχολάβιον**, Παῦλ. Αἰγ. 142.

τρῐχο-λογέω, τρίχας ἀνασπῶ, μαδῶ, ὅπερ εἶναι σύμπτωμα ἐπικίνδυνον εἰς νοσοῦντας βαρέως (ὡς ὁ Falstaff τοῦ Σαιξπήρου ἀποθνήσκων 'fumbled with the sheets and played with flowers'), Ἵππ. Ἐπιδ. τὰ γ' 1115.

τρῐ-χόλωτος, ον, εἰ, ἄκρον μισητάς, ἔχων τριχόλωτον ἀνάγκην Ἀνθ. Π. 9 168.

τρῐχό-μαλλος, ον, ὁ ἔχων ἔρια ὡς τρίχας, δασύμαλλος, δασύθριξ, Ἀνθ. Π. 9. 150.

τρῐχο-μάνές, τό, φυτόν τι, εἶδος ἀδιάντου ἢ asplenium = **πολύτριχον**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἴστ. 7. 14, 1, Διοσκ. 4. 137.—Κατὰ τὸν Σχολ. τῶν Θηριακ. Νικάνδρου 846: «τὸ ἀδίαντον καλεῖται καλλίτριχον καὶ πολύτριχον καὶ τριχομανὲς» ἴδε Γαλην. τ. 10, σ. 577.

τριχομανέω, ῶ, ἔχω πολλὰς καὶ πυκνὰς τρίχας ἐν τῇ κόμῃ, «οὐ γὰρ ἐτριχομάνει, ὁ ἀνήρ, ἀλλὰ κουρίας ἦν μέχρι τῶν ὤτων» Ἄννα Κομν. Ἀλεξ. ΙΙ', 10, τ. β', σ. 225, ἔκδ. Β.

τριχομανής, ές, ὁ ἔχων πυκνὴν κόμην, τρέφων πολλὰς τρίχας ἐν τῇ κεφαλῇ, Μ. Ἀκομ. τ. Δ', τ. 44, 1. ἔκδ. Λ.

τρῐχο-μανία, ἡ, μανιώδης ἐπιθυμία νὰ ἔχῃ τις μακρὰν κόμην, Συνέσ. σελ. 80.

τρίχοον, τό, μέτρον χωροῦν τρεῖς χόας, Americ. Inst. τ. 1, σελ. 4.

τρῐχοπλάστης, ου, ὁ, ἐπιμελητὴς ἢ κοσμητὴς τῶν τριχῶν, κομμωτής, κουρεύς, Συνέσ. 85Β.

τρῐχοποιέω, συντελῶ πρὸς αὔξησιν τῶν τριχῶν, τοῦ ἐχίνου ἡ τέφρα τριχοποιεῖ χριομένη Ἀλέξ. Τραλλ. 1, σ. 3.

τρῐχο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν, ἤτοι ὁ γεννῶν τὰς τρίχας, ἢ τῶν τριχοποιῶν ἀτμῶν., πρόσδοσ Μελέτ. ἐν Κραμήρ. Ὀξ. Ἀν. τ. 3, σ. 17. 6.

τρίχορδος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς χορδάς, βαρβίτους τριχόρδους .. ἐξηρτυόμην Ἀναξίλ. ἐν «Αὐροποιῷ» 2 (ἀλλ' ἴδε Meineke ἐν τόμῳ) λύρα Πλούτ. 2. 1137Β.

τρί-χορία, ἡ, τριπλοῦς χορός, «τριχορίαν δὲ Τυρταῖος ἔστησε, τρεῖς Λακώνων χορούς, καθ' ἡλικίαν ἑκάστην, παῖδας ἄνδρας γέροντας» Πολυδ. Δ', 107.

τρῐχορ-ροέω, = τῷ ἑπομ., Πλούτ. 2. 642Β.

τρῐχορρυέω, πίπτουσιν αἱ τρίχες μου, τριχορρυεῖτον, οὐδὲν ἐστον τὼ λόφω, «αἱ τρίχες τῶν ἵππων αἱ ἐν τοῖς λόφοις ῥέουσιν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Εἰρ. 1222, Ἀθήν. 115Ε, Πολυδ. Β', 26.

τριχορ-ρυής, ές, ὁ χύνων, ἀποβάλλων τὰς τρίχας, τρ. ἔερμα παλαιὸν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 255.

τριχοσθενὴς Σαμψών, ὁ ἐν ταῖς θριξὶν ἔχων τὸ σθένος, Λεόντ. Βυζ. ἐν Mi. P. gr. τ. 86, 1, σ. 1708.

τρίχο-τομέω, τέμνω, κόπτω, τὰς τρίχας ἀπὸ τῆς κεφαλῆς Διον. Ἁλ. 7. 72.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τρῐ̆χο-τρώκτης, ου, ὁ, = **τριχόβρωξ**, «τριχοτρῶκται· ζωύφια τὰ τὰς τρίχας κατεσθίοντα» Ἡσύχ.

τρῐχοῦ, Ἐπίρρ., εἰς τρία μέρη, εἰς τρεῖς τόπους, διέκπλοον κατέλιπον τριχοῦ Ἡρόδ. 7. 36.

τρίχ-ουλος, ον, = **οὐλόθριξ**, Ἀρχίλ. 185.

τρι-χουνιαῖος, α, ον, = τῷ ἑπομ., εἰς χύτραν κεραμέαν τριχουνιαίαν καινὴν κάθες αὐτὰ καὶ τὸ στέαρ Διοσκ. 2. 91, ἀμφίβολ.

τρί-χους, ουν, ὁ χωρῶν τρεῖς χόας ἢ χοῦς, Νικόστρ. ἐν «Ἑκάτῃ» 1.

τρῐχό-φοιτος ἶουλος, πιθ. αἱ πρῶται τρίχες τοῦ νεανίου αἵτινες σχηματίζονται ἀπὸ τοῦ τέως χνοῦ, Ἀλ. Π. 12. 10.

τριχοφορεῖ σῦς καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ζώων, ἔχει τρίχας, Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1657, 10.

τριχοφόρος, ὁ ἔχων τρίχας, Γλωσσ.

τρῐχοφῠέω, φύω τρίχας, Γλωσσ.

τρῐχο-φυΐς, ές, ὁ συντελῶν πρὸς τριχοφυΐαν, «τὸ δὲ ἄρκειον δοκεῖ τριχοφυὲς εἶναι ἀλωπεκιῶν» Διοσκ. Β', 94, σ. 218, Kühn.· τὸ τρ. = τριχομανές, Appul. Barbar. Herb. 47.

τρῐχο-φυΐα, ἡ, ἡ τῶν τριχῶν ἔκφυσις, βραδυνούσης τῆς τριχοφυΐας Ἡλιόδ. ἐν Cocchii. Chirurg. σ. 126, 8.

τρῐχό-φυλλος, ον, ὁ ἔχων φύλλα ὅμοια πρὸς τρίχας, ἐπὶ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὸ εἶδος τῆς πεύκης, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστορ. 3. 9, 4. **II. τριχόφυλλον,** τό, εἶδος θαλασσίου φύκους, αὐτόθι 4. 6, 3.

τρῐχόω, ποιῶ τι τριχωτόν, τὸ κάμνω νὰ βγάλῃ τρίχας, ἀλωπεκίας τριχοῖ Διοσκ. 5. 168 — Παθ., τριχοῦσθαι τὸ γένειον Ἀριστ. Ἀναλ. Ὕστ. 2. 12, 11· ἀναμιγνύομαι μὲ τρίχας, πηλὸς τετριχωμένος Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 7.

τριχρονέω, εἶμαι τρίχρονος ἐν τῇ προσῳδίᾳ, Γραμμ.

τρίχρονος, ον, ὁ ἐκ τριῶν χρόνων συνιστάμενος· **1)** ἐν τῇ Μουσικῇ, ὁ ἔχων τριῶν εἰδῶν χρόνον ἢ μέτρον· **2)** ἐν τῇ προσῳδίᾳ, ὁ συγκείμενος ἐκ τριῶν βραχειῶν συλλαβῶν, ἢ (ὅπερ ἰσοδύναμον) ἐκ μιᾶς βραχείας καὶ μιᾶς μακρᾶς, Γραμμ. Πρβλ. **τριανμος.**

τρίχροος, ον, συνηρ. **-ους, ουν,** ὁ ἔχων τρία χρώματα, Plin. N. H. 37. 10.

τριχρώμᾰτος, ον, ὁ τρία ἔχων χρώματα, Ἀπολλόδ. 3. 3, 1· — οὕτω, **τρίχρωμος, ον,** Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 9. 2, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 202C.

τρίχρως, ωτος, ὁ, ἡ, = **τριχρώματος,** ἡ Ἶρις φαίνεται τρίχρως Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 2, 4.

τρῐχ-ῦφος, ον, ὁ ἐκ τριχῶν ὑφασμένος, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **τριχαπτος** παρὰ τῷ Φερεκρ. ἐν Ἀθην. 209B.

τρῐχώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς τρίχα, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 21, π. Ζ. Μορ. 4. 11, 5, κ. ἀλλ. **2)** μεταφορ., φωναὶ τρ., μικραὶ καὶ λεπταὶ φωναί, ὁ αὐτ. π. Ἀκουστ. 57.

τρίχωμα, τό, αἱ τῆς κεφαλῆς τρίχες, ἡ κόμη, τὰ γένεια, κτλ., καθόλου, αἱ τρίχες, οἱ δὲ ἐκ Λιβύης οὐλότατον τρίχωμα ἔχουσι πάντων τῶν ἀνθρώπων Ἡρόδ. 7. 70, Ξεν. Κυν. 5, 30, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 45, 2, κ. ἀλλ., Ἐφιππ. ἐν «Ναυαγῷ» 1. 6· τὰ τρ. διαφέρει καὶ πρὸς αὐτὰ τοῖς ἀνθρώποις.. καὶ πρὸς τὰ ἄλλα γένη τῶν .. ζώων Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 5. 3, 1· — ἐν γενείου συλλογῇ τριχώματος, ὀηλ. κατὰ τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, Αἰσχύλ. Θήβ. 664. **II.** τὸ ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος οὖλον, ὑφασμάτων λασίων τῷ ἀπὸ τοῦ λίνου τριχώματι, ἃ χρὴ τὸν ἤδη λουσάμενον περιτίθεσθαι ὡς ἀπομάττεσθαι τὴν ὑγρότητα Εὐσε. Πανημ. 329. 25.

τρῐχωμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Ἀριστ. Φυσιογν. 3, 2, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 257B.

τρί-χωρος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς διαιρίσεις ἢ χωρίσματα, Διοσκ. 1. 133.

τρῐχῶς, Ἐπίρρ., κατὰ τρεῖς τρόπους, διηρῆσθαι τ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 13, κ. ἀλλ.

τριχωσις, εως, ἡ, τριχοφυΐα, ἔκφυσις, τριχῶν, τίνος, ἐπὶ μέρους τινὸς τοῦ σώματος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 14. 3, περὶ Ζ. Γεν. 1. 18, 2, κ. ἀλλ. **II.** = **τριχίασις** I (αἱ μὴ ἀναγνωστέον τοῦτ' αὐτό), π. Οὖρ. 2. 7.

τρῐχωτός, ή, όν, ὁ ἔχων τρίχας, τριχοφόρος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 7, 1, π. Ζ. Μορ. 4. 12. 30· τὰ τριχωτά, ζῷα ἔχοντα τρίχας, αὐτόθι 3. 3, 14.

τρίψαλμος, ὁ, ὁ ἀπατελούμενος ἐκ τριῶν ψαλμῶν, τριὰς ψαλμῶν (τοῦ γ', ς' καὶ οϐ'), Εὐχολόγ. σ. 48, Τυπικ. 15, κλπ.

τριψ-εργία, ἡ, (τρίβω) ἡ ἀναβολὴ τοῦ ἔργου, Ζωναρ. σ. 524.

τριψ-ημερέω, (τρίβω) κατατρίβω μάτην τὸν καιρόν μου, «χασομερῶ», Λατ. terere tempus, Ἀριστοφ. Σφ. 849· «τριψημερεῖν· στρεγγεύεσθαι, καὶ παρέλκειν τὰς ὥρας» Ἡσύχ.

τρῖψις, εως, ἡ, (τρίβω) τὸ τρίβειν, τρίψιμον, Πλάτ. Θεαίτ. 153Δ, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 3. 10, 11, κ. ἀλλ.· τρίψεις πρὸς ἄλληλα Πλάτ. Τίμ. 156Δ. **II.** ἀντίστασις παρουσιαζομένη εἰς τὴν ἀφήν, ὁπόταν τι στερεὸν τρίβηται, στερεότης, Ἡρόδ. 4. 183. **III.** τρίψεις, ἐδέσματα τεχνικῶς παρεσκευασμένα διὰ πολλῆς τρίψεως, Ἀνθ. Π. 9. 642. (Πλημμελὴς ὁ συνήθης τονισμὸς **τρῖψις**, πρβλ. **θλῖψις**).

τρῐψῡχος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς ψυχάς, τρεῖς ζωάς, Ἕρυλον τρίψυχον γεγενῆσθαι ὁ μῦθος αἰνίττεται Ἰω. Λυδ. π. Μην. 1. 8.

τριωβολιαῖος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Διοσκ. 1. 131.

τριωβολιαῖος, α, ον, ὁ ἔχων ἀξίαν τριῶν ὀβολῶν, Εὐστάθ. 1405, 28, Φώτ.

τριώβολον, τό, (ὀβολὸς) νόμισμα τριῶν ὀβολῶν, ἡμίσεια δραχμή, οὐκ ἄξιος τριωβόλου Νικοφ. ἐν «Σειρῆσιν» 1, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 125 ὀψωνεῖν μέχρι τριωβόλου Εὔβουλ. ἐν «Πυγοδοσκῷ» 1, κλπ. — ἐν Ἀθήναις τριώβολον ἦτο **1)** ὁ μισθὸς τῶν δικαστῶν δι' ἑκάστην ἡμεησίαν συνεδρίαν· ὁρισθεὶς μὲν κατὰ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Περικλέους, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ Κλέωνος καθιερωθεὶς ὡς ταχτικὸς μισθός, Ἀριστοφ. Ἱππ. 51, 800, κλπ.· ἴδε φράτηρ καὶ πρβλ. Böckh P. E. 1. 311. **2)** ὁ μισθὸς ὁ παρεχόμενος εἰς τὰ μέλη τῆς ἐκκλησίας, ὅσα ἤθελον νὰ παρευρίσκωνται, δοθεὶς πρῶτον περὶ τὸ 392 π. Χ., Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 293, 308· πρβλ. Böckh P. E. 1, 307 κἑξ. **3)** ὁ μισθὸς τῶν ἐν ταῖς ναυσὶν ὁπλιτῶν (ἐπιβατῶν), Θουκ. 8. 45, πρβλ. 29, Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 7, κλπ. **4)** φόρος τις ἐπὶ τῶν δούλων, Böckh P. E. 2. 47 κἑξ.

τριώδεκαν, (Δωρ.) «τριῶν ἡμιμναίων σταθμός» Ἡσύχ.

τριῴδιον, τό, (τρίς, ᾠδή) καὶ ὧν ἀποτελούμενος ἐκ τριῶν ᾠδῶν, Στουδ. 1709B, Μιχ. Μον. 216. **2) τριῴδιον,** τὸ βιβλίον τὸ περιέχον τὰ τροπάρια τῆς Τεσσαρακοστῆς, ἐκλήθη δὲ οὕτω, διότι οἱ πλεῖστοι τῶν κανόνων εἶναι τριῳδικοί. Ἄρχεται ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου καὶ λήγει τὴν Μεγάλην Ἑβδομάδα. [Τὰ ἐν τῷ Τριῳδίῳ εἶναι ἔργα Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, Ἰωσὴφ τοῦ Στουδίτου, Ἀνδρέου Κρήτης, Κοσμᾶ Ἱεροσολύμων καὶ ἄλλων. Οἱ δύο πρῶτοι ἔγραψαν τὰ πλεῖστα τῶν ἐν αὐτῷ τροπαρίων· τὰ δὲ ἀποδιδόμενα εἰς τὸν Σωφρόνιον τριῴδια εἶναι κατ' εἰκασίαν, διότι οἱ εἰρμοὶ αὐτῶν εἶναι πολὺ μεταγενέστεροι αὐτοῦ, ἴδε Σωφρόνιον 3856, 3869, 3876.

τριώδους, οντος, ὁ, = **τριόδους** (ὅπερ εἶναι διάφ. γραφή), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4 10, 10., 9. 1, 8.

τριῶλαξ, ακος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **τριαῦλαξ,** ὁ ἔχων τρεῖς αὔλακας, «τριῶλαξ· ἀγὼν παρθένων δρόμου» Ἡσύχ.

τριωνῡμία, ἡ, τὸ ἔχειν τρία ὀνόματα, τριωνυμία οὖν ἐθνικὴ καὶ ἐνταῦθα Εὐστ. 353, 30.

τριώνῡμος, ον, ὁ ἔχων τρία ὀνόματα, πόθεν διώνυμοι καὶ τριώνυμοι οἱ ἀρχαῖοι ἐχρημάτιζον Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχ. 1 (ἐν τῇ ἐπικεφαλίδι).

τριώνῡχος, ον, (ὄνυξ) ὁ ἔχων τρεῖς ὄνυχας ἢ αἰχμάς, Λυκόφρ. 392.

τριῶριον, τό, διάστημα τριῶν ὡρῶν, Λατ. trihorium, Auson. Idyll. 10. 87, κλπ.

τρίωρος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τριῶν ὡρῶν, μετὰ τρίωρον χρόνον Γεώργ. Λαπήθ. ἐν Notices τ. 13, σ. 27, στ. 278.

τριώροφος, ον, (ὄροφος) ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τριῶν ὀροφῶν ἢ πατωμάτων, Ἡρόδ. 1. 180, Ἐξ. (Γεν. Γ', 16)· ἐπὶ πλοίου., Ἀριστείδ. 1. 240. **II.** τὸ τρ. = τριστεγον, τὸ τρίτον πάτωμα, Ἐξ. (Γ' Βασ. Γ', 8).

τρι-ώρῠγος ον, (ὀργυιὰ) τριῶν ὀργυιῶν· ὁ ἀρχαῖος Ἀττικὸς τύπος ὃν ἀποκατέστησεν ἐν Ξεν. Κύρ. 6. 1, 52 ὁ L. Din. ἐκ τῶν ἀρίστων Ἀντιγράφων (ἅτινα ἔχουσι τριώρων ἢ τριώρυον) ἀντὶ τριώργυιον· πρβλ. **βεώρυγος, πεντώρυγος.**

Τροία, Ἰων. **Τροίη,** ἡ, εἴτε ἡ πόλις, ἡ Ἴλιος, Ὅμ., κλπ.· εἴτε ἡ χώρα, Τροίην ἐριβώλακα Ἰλ. Γ. 74, κλπ. — ὡσαύτως, ὡς τριαύλ. **Τροία,** Σοφ. Αἴ. 1190· Δωρ. **Τρωΐα** Πινδ. Ν. 2. 21., 3. 104, Αἰσχύλ. Χο. 363 συνηρ. **Τρῴα** Πινδ. Ο. 2. 145· — ἐντεῦθεν **Τροιᾶθεν,** Ἰων. **-ηθεν,** ἐκ τῆς Τροίας, Ὀδ. Γ. 257, κλπ.· ἀπὸ Τροίηθε Ἰλ. Ω. 492· Δωρ. **Τρωϊᾶθεν** Πινδ. Ν. 7. 60· — **Τροιάνδε,** Ἰων. **-ηνδε,** εἰς Τροίαν, Ἰλ. Η. 390, κλπ.· Δωρ. **Τρῳάνδε** Πινδ. Ι. 4 (3). 62. **II.** παιδιά τις, Λατ. Troja (Virg. Α. n. 5. 602), Τροίαν ἱππεύειν Δίων Κ. 59. 7 καὶ 11.

Τροιζήν, ῆνος, ἡ, πόλις ἐν Ἀργολίδι, Ἰλ. Β. 561, Ἡρόδ., κλπ. — ἐπίθ. **Τροιζήνιος, α, ον,** Εὐρ. Ἱππόλ. 12, κλπ.· θηλ. **Τροιζηνίς, ίδος,** τὴν Τροιζηνίδα γῆν Θουκ. 2. 56· οἱ Τροιζήνιοι, οἱ κάτοικοι, Ἡρόδ. 7. 99.

τρομάζω, ὡς καὶ νῦν, τρομέω, τρέμω ἐκ φόβου, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 295, 5. **II.** μεταβ., ὡς καὶ νῦν, κάμνω τινὰ νὰ τρέμῃ, ἐκφοβῶ, Βυζ.

τρομαίνω, ἀντὶ **τετρεμαίνω,** Βακχ. Ἀν. σ. 228, 20, ἐ. λέξει γυμπάνειν.

τρομαλέος, α, ον, ὁ τρίμων, περίτρομος, Θεοδ. Προδρ. Κατὰ Ροδ. καὶ Δοσ. 153 (;).

τρομαλεό-φωνος, ον, ὁ ἔχων φωνὴν τρίμουσαν, τρεμουλιασμένην, τρομ. Νέστωρ Εὐστάθιος εἰς Ἰλιάδα Ὅμ. σ. 220, 23.

τρομερός, ά, όν, ὁ τρέμων, τρ. γήρᾳ Εὐρ. Φοίν. 303, Ἱκ. Μειν. 231. **2)** τρέμων ἐκ φόβου, πεφοβημένος, Τρῳ. 176,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κ. ἀλλ. **II**. ὡς καὶ νῦν, σοβερός, φόβαν καὶ τρόμον ἐμποιῶν, Πανὸς τρομερᾷ μάστιγι φοβεῖ ὁ αὐτ. ἐν Ρήσῳ 36.

τρομέω, ὡς τὸ **τρέμω**, τρέμω, τρομάζω, μάλιστα ἐκ φόβου, οἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐδείδισαν Ἰλ. Η. 151· τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται Ο. 627· τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντὸς Κ. 10· — μετ' ἀπαρ., φοβοῦμαι νὰ πράξω τι, Θεόκρ. 27. 26 κέξ.· — ἁπλῶς, τρέμω, Κύνητ. Σμ. 12. 506, Ὀρφ. Διθ. 554. **II**. μετ' αἰτ., τρέμω ἐνώπιόν τινος, φοβοῦμαί τινα, τόν τε τρομέουσι καὶ ἄλλοι Ἰλ. P. 203· τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δείδιας Ὀδ. Σ 80· θάνατον τρομέεσθαι Π. 416, κλπ. — Ἐν πάσῃ σημασίᾳ ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸ τε ἐνεργ. καὶ τὸ μέσ., μάλιστα δὲ τὸ μέσ.· ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατατ., Ἐπικ. καὶ Ἰων. **τρομεοίατο** ἀντὶ **τρομέοιντο**, Ἰ. Κ. 492· Ἰων. μετοχ. **τρομεύμενος** Σόλων 35 (25). 12. — Δραμ. ποιητ. λέξις ἐν χρήσει ἐπὶ μεταφ. σημασίας παρ' Αἰσχύλ. Ἱκ. 542 (ἐν τῷ ἐνεργ.), Πέρσ. 64 (ἐν τῷ μέσ. τύπῳ)· ἀλλ' οὐδέποτε παρὰ Σοφ. ἢ Εὐρ.· ἀόρ. **ἐτρόμησα** μόνον μεταγεν., Ἐδδ. (Μακκ. Πρῶτ. Β', 24).

τρομητός, ἡ, ὁν, καὶ **τρομικός**, ἡ, ὁν, μεταγεν. τύποι ἀντὶ **τρομερός**, Γλωσσ.

τρομο-ποιός, ὁν, ὁ προξενῶν τρόμον, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1291.

τρόμος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «τρομάρα», τὸ τρέμειν, τρεμοῦλα, τρεμούλιασμα, **1**) ὁ ἐκ φόβου τρόμος, «τρεμοῦλα», πάντας ἔλε τρόμος Ἰλ. Τ. 14· ὑπὸ δὲ τρόμος ἑλλαβε γυῖα Γ. 34, κλπ.· τρόμος μ' ὑφέρπει Αἰσχύλ. Χο. 464, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 607· ἐν τῷ πληθ., φρικιάσεις, «ἀνατριχίλαι», Ἱππ. 130F. **2**) ἐκ ψύχους, τρόμος καὶ ῥῖγος Πλάτ. Τίμ. 62B, πρβλ. 85E· ἡ τρ. γίνεται μάλιστα ἀπὸ ψυχροῦ Ἀριστ. Προβλ. 3. 5. **3**) ἐπὶ σεισμῶν, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 8, 12, περὶ Κόσμ. 4, 31· σεισμοὶ ἐν γῇ καὶ τρόμοι Πλούτ. 2. 373D.

τρομώδης, ες, (εἶδος) ὁ τρέμων, κατεχόμενος ὑπὸ τρόμου, χεῖρες Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 391· πυρετοὶ τρομώδεις, μετὰ τρόμου, ὁ αὐτ. π. Ἄγμ. 759.—Ἐπίρρ. **-δῶς**, Στεφάνου Σχόλ. εἰς Ἱππ. σ. 99, 118, ἔκδ. Dietz. Osann.

τρόνα, τά, = **θρόνα** (ἴδε **θρόνον** I), «τρόνα· ἀγάλματα ἢ ῥάμματα ἄνθινα» Ἡσύχ., καὶ· «τρόνα· στύππινοι, στήμων· ἁρπεδόνη, ἄτρακτος» ὁ αὐτ.

τρόπᾶ, Ἐπίρρ., ἢ Διονυσίοις ἀκύλοις παίζουσ' ἀνεμένοι τρόπα Κρατῖνος ἐν «Πυλαίᾳ» 4, (Σχόλ. Πλάτ. Bekk. σ. 320)· ἦτο δὲ παιδιὰ δι' ἀστραγάλων ἢ βαλάνων ἣν περιγράφει ὁ Πολυδ. Θ', 103 ὡς ἑξῆς: «ἡ δὲ τρόπα καλουμένη παιδιὰ γίνεται μὲν ὡς τὸ πολὺ δι' ἀστραγάλων, οὓς ἀφιέντες στοχάζονται βόθρου τινὸς εἰς ὑποδοχὴν τῆς τοιαύτης ῥίψεως ἐξεπίτηδες πεποιημένου· πολλάκις δὲ καὶ ἀκύλοις καὶ βαλάνοις ἀντὶ τῶν ἀστραγάλων οἱ ῥίπτοντες ἐχρῶντο»· οὗ ὡ Martial. 4. 14, ludit. tropa nequiore talo (ὡς ὁ Meineke ἀντὶ rota).

τροπαία (ἐξυπακ. πνοή), ἡ, ἡ ἐναντία πνοή, πνοὴ ἀνέμου ἐκ τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν ξηράν, ἀντίθετον τῷ **ἀπογεία**, ἥτις ἦτο πνοὴ ἀνέμου ἐκ τῆς ξηρᾶς, Σοφ. Ἀποσπ. 950, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 26. 5 καὶ 40, Θεοφρ. περὶ Ἀνέμ. 31 καὶ 53· tropaei (venti) παρὰ Πλινίῳ 2. 44, πρβλ. Lobeck. Παρλ. 314. **II**. μεταφορ., λήμματος, φρενὸς τροπαία, μετατροπή, μεταβολὴ τῶν διαθέσεων καὶ τῶν φρονημάτων τινός, Αἰσχύλ. Θήβ. 706, Ἀγ. 219, ἔνθα ἴδε Blomf.· ἀλλά, τρ. κακῶν, μεταβολή, ἀπαλλαγὴ ἀπό .., ὁ αὐτ. ἐν Χο. 775.

τρόπαιον, τό, Ἰων. καὶ ἀρχ. Ἀττ. **τροπαῖον** Ἀρκάδ. 120. 22, Λ. Β. 678, κλπ.— Λατιν. tropaeum. Τραγικ., κλπ., πρόχειρον θραυσθεντικὸν μνημεῖον ἐγειρόμενον ἐπὶ τῇ **τροπῇ** (II) πολεμίων, σύμβολον νίκης, συνίστατο δὲ ἐξ ἀσπίδων, περικεφαλαίων καὶ ἄλλων ὅπλων ληφθέντων ἐκ τῶν πεσόντων πολεμίων, ἅτινα ἀνηρτῶντο εἰς δένδρα ἢ συνηθέστερον ἑστήνοντο ἐπὶ ξυλίνων στύλων. Ἂν ὁ ἐχθρὸς ἠνείχετο τὴν ἔγερσιν τοῦ τροπαίου, ἐδήλου διὰ τούτου ὅτι ὡμολόγει τὴν ἧττάν του· ἄπαξ δὲ στηθὲν καθιεροῦτο εἰς Δία τὸν Τροπαῖον καὶ ἦτο ἀπαραβίαστον· ὅταν δὲ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἐλαμβάνοντο τὰ ὅπλα, ἑκάτεροι ἤγειρον τρόπαιον, Θουκ. 2. 92, κλπ., ἴδε Λεξικ. Ἀρχαιοτ. Ἡ συνήθης φράσις ἦτο στῆσαι ἢ στήσασθαι τρ., Εὐρ. Ὀρ. 713, Ἀνδρ. 763, Ἀριστοφ. Πλ. 453, Θουκ. 6. 98, κλπ., πρβλ. Πάρσωνα εἰς Εὐρ. Φοιν. 581 (572)· ὡσαύτως, τρ. θεῖναι, θέσθαι Αἰσχύλ. Θήβ. 277, Ἀριστοφ. Λυσ. 318· ἱδρῦσαι Εὐρ. Ἡρακλ. 786· ἐγεῖραι Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 40· — τρ. νίκης Σοφ. Τρ. 751· τρ. δορὸς Εὐρ. Φοίν. 572· ἀλλά, στῆσαι τρ. τῆς τροπῆς, τῆς ἱππομαχίας, διὰ τὴν τροπήν, διὰ τὴν ἱππομαχίαν, εἰς ἀνάμνησιν αὐτῆς, Θουκ. 2. 91., 6. 98· ὡσαύτως καὶ μετὰ γενικ. προσώπου, τροπαῖα τῶν πολεμίων ἀποδεικνύναι, ἐπὶ τῇ κατ' αὐτῶν νίκῃ, Ἀνδοκ. 19. 11· στῆσαι Εὐρ. Ἀνδρ. 694, πρβλ. 763· τῶν βαρβάρων Λυσί. 193. 6, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 7. 6, 36 οὕτω, τροπαῖ' ἔστησε τῶν ἐμῶν χερῶν Σοφ. Τρ. 1102· χερῶν .. ἔστησε τροπαῖα Ἀριστοφ. Ἱππ. 521· οὕτω, στῆσαι τροπαῖα κατά ἢ ἀπὸ τῶν πολεμίων, Λατιν. triumphare de aliquo, Λυσί. 149. 27, Αἰσχίν. 75. 40, πρβλ. Ἰσοκρ. 112A, Δημ. 480. 18. Ἴδε Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ.

τροπαῖος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τροπὴν ἢ μεταβολὴν (πρβλ. **τροπεία**, ἡ). **II**. ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τροπὴν πολεμίων, (**τροπὴ** II), ἐχθρῶν θύειν τροπαῖα (ἐξυπακ. ἱερά), θυσία ἐπὶ τῇ τροπῇ πολεμίων, Εὐρ. Ἡρακλ. 402· Ζεὺς Τρ., ὡς δοτὴρ τῆς νίκης, Σοφ. Ἀντ. 143, Τρ. 303, Εὐρ. Ἡρακλ. 867· ὅθεν, στῆναι Ζηνὶ τροπαῖον ἔδος Συλλ. Ἐπιγρ. 173. **2**) ὁ προξενῶν τροπὴν ἢ ἦτταν, φοβερός, Ἕκτορος ὄμμασι τροπαῖοι, φοβεροὶ εἰς τὰ ὄμματα τοῦ Ἕκτορος, Εὐρ. Ἡλ. 469, ἴδε Barnes παρὰ Διοδ. — Πρβλ. **τρόπαιον**. **III**. ὡς τὸ **ἀποτρόπαιος**, ὁ ἀποτρέπων τι, ἀπομακρύνων αὐτό, Λατ. averruncus, Ζεὺς Σοφ. Τρ. 303, πρβλ. Wyll. εἰς Πλούτ. 2. 149D.

τροπαιουχία, τροπαιοφορία, νίκη, Νικήτ. Χρον. 103A, κτλ.· — ὡσαύτως, **τροπαιούχημα**, τό, αὐτόθι 186D.

τροπαιοῦχος, ον, (ἔχω) ὁ ἔχων τρόπαια, τροπαιοφόρος, νικητής, τρ. Ζεύς, εἰς ὃν τρόπαια ἀφιεροῦνται, Ἀριστ. π. Κόσμ. 7. 3, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 1340f, g· εἰς μετάφρασιν τοῦ Λατ. Jupiter Feretrius, Διον. Ἁλ. 2. 34· ὡς ἐπώνυμον τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων, Συλλ. Ἐπιγρ. 3992, 4350, 5187a, κ. ἀλλ.

τροπαιοφορέω, θριαμβεύω, νικῶ, Φίλων 2. 34· — **τροπαιοφορία**, ἡ, τὸ φέρειν τρόπαια, νίκη, Πλουτ. Πελοπ. κ. Μαρκέλλου Σύγκρισις 3.

τροπαιοφόρος, ον, ὁ φέρων τρόπαια, Ἀνθ. Π. 5. 294· ὁ φέρων τρόπαιον ἢ ἔμβλημα τῆς νίκης, Νίκη Διόδ. 18. 26· Ζεὺς τρ. = Λατ. Jupiter Feretrius, Συλλ. Ἐπιγρ. 4040. 1, πρβλ. Πλουτ. Ρωμύλ. 16. **II**. = Λατ. triumphalis, πομπὴ Δ ον. Ἁλ. 3. 31, κλπ.· ἁψὶς Δίων Κ. 49. 15.

τροπαιώνυμος, ὁ, οὗ τὸ ὄνομα σημαίνει τρόπαιον, νίκην (Νικηφόρος), Βίος Νικολ. Στουδίτου 889C.

τροπαλίζω, ποιητ. ἀντὶ **τρέπω**, «τροπαλίζει· στρέφει» Ἡσύχ.

τροπαλισμός, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **τροπή**, «τροπαλισμός· μεταβολή· καὶ τὸ ἐκ συμβόλων ὑποδέχεσθαι» Ἡσύχ.

τροπαλίς, ίδος, ἡ, ὡς τὸ δέσμη, δεσμίς, «δεμάτι», σκορόδων τροπαλίδος, δέσμης σκόρδων, Ἀριστοφ. Ἀχ. 813. Φαίνεται ὅτι εἶναι Δωρ. ἀντὶ **τρόπηλις**, ὅπερ οὕτω τονιζόμενον φέρεται παρ' Ἀρκαδίῳ 31. 14· ἀλλ' ὁ Σχολ. γράφει **τροπαλλίς**, ίδος, καὶ ὁ Ἡσύχ. **τριοπηλίς**, **τριτοπηλίς**, «τριοπηλίς· δέσμη σκορόδων», «τριτοπηλίς· σκορόδων δέσμη, ἀπὸ τοῦ πιπτηλῆσθαι καὶ συνεστράφθαι».

τροπάομαι, ἀδόκιμος τύπος τοῦ **τρωπ-**, ἴδε Spitzn. Exc. Ἰ. xix.

τροπάριον, τό, (τρόπος) τρόπος, ἦχος μουσικός, Δωρόθ. 1821B. **2**) αὐτοτελὲς ὕμνος, τροπάριον μελῳδήμα, τροπάριον ᾀδόμενον, Ἰω. Δαμασκ. Π. 36A· ἐωθινὸν Στουδ. 1709C — τὸ τῆς ἡμέρας τροπάριον Στουδίτης 1688B. [Ἡ τῶν τροπαρίων φρασεολογία εἶναι εἰλημμένη ἐκ τῆς Παλ. Διαθ. καὶ ἀπὸ τοὺς Ἑβδ., ἐκ τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ὡς Γρηγορ. Ναζ., κλπ.— Τὰ τροπάρια εἰσήχθησαν εἰς τὴν Ἐκκλ. Ὑμνολογίαν περὶ τὸν ε' μ. Χρ. αἰῶνα.— Τὰ τροπάρια εἶναι συντεθειμένα, τὰ μὲν ἁπλῷ πεζῷ λόγῳ, τὰ δὲ ἐν τονικῷ ῥυθμικῷ λόγῳ. — Ἰω. ὁ Δαμασκ. συνέθηκεν οὐκ ὀλίγα τροπάρια ἐν Ἰαμβικῷ τριμέτρῳ]. — Κατὰ Ζωναρᾶν· «τροπάρια δὲ λέγονται, ὡς πρὸς τοὺς εἱρμοὺς τρεπόμενα καὶ τὴν ἀναφορὰν τοῦ μέλους πρὸς ἐκείνους ποιούμενα ἢ καὶ ὡς τρέποντα τὴν φωνὴν τῶν ᾀδόντων, κτλ.» — Ἴδε Κοραῆ Συνέκδ. Ἱερατικὸν σ. κϐ', κγ', κδ', κέξ. **II**. καλύβη, Ἐπιφάν. 1068B.

τροπέω, σπάνιος ποιητ. τύπος ἀντὶ **τρέπω**, στρέφω, μεταστρέπω, Ἰλ. Σ. 224.

τροπή, ἡ, (τρέπω) ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «γύρισμα»: **1**) τροπαὶ ἡελίοιο, τὰ ἡλιοστάσια, δηλ. τὰ χρονικὰ σημεῖα τοῦ μέσου θέρους καὶ τοῦ μέσου χειμῶνος, Λατ. solstitium καὶ bruma, ὁπότε ὁ Ἥλιος φαίνεται ὡς μεταστρεφόμενος καὶ διατέμνων τὴν ἐκλειπτικήν. Παρ' Ὁμ. αἱ τροπαὶ ἡελίοιο δηλοῦσι σημεῖόν τι ἐν τῷ οὐρανῷ, πιθ. πρὸς δυσμάς, ὅθι τρ. ἡ Ὀδ. Ο. 404 δι' ὃ ἡ Εὐστ. ἐκλαμβάνει τὸ **τροπαὶ** = **δύσεις**). Πρῶτος ὁ Ἡσ. ποιεῖται χρῆσιν τῆς φράσεως ταύτης ὅπως δηλώσῃ χρόνον, ἡελίοιο τροπῆς, κατὰ τὸν χρόνον τοῦ (χειμερινοῦ) ἡλιοστασίου, Ἔργ. κ. Ἡμ. 477· μετὰ τροπὰς ἡελ. αὐτόθι 562, 661· πεδὰ τὰς τροπὰς Ἀλκμὰν 17· — κατόπιν τὰ δύο ἡλιοστάσια διεκρίνοντο ἀπ' ἀλλήλων ὡς τροπαὶ θερινὰ καὶ χειμεριναί, Ἡρόδ. 2, 17, Θουκ. 7. 16, Πλάτ. Νόμ. 767C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 8, 8 κέξ., κλπ.. (σπανίως ἐν τῷ ἑνικ., τροπὴ θερινὴ ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2, 6. 16)· τροπαὶ βόρειοι καὶ νότιοι, ὁ αὐτ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 8, 10, Πλούτ. 2. 601A· — ὅταν ἡ λέξις **τροπαὶ** κεῖται καθ' ἑαυτήν, συνήθως ἀναφέρεται εἰς τὸ χειμερινὸν ἡλιοστάσιον, ἀλλ' ἡ ἔννοια ἑκάστοτε ὁρίζεται ἐκ τῶν συμφραζομένων, ἴδε Ἡσ. ἔνθ' ἀνωτ.· περὶ ἡλίου τροπὰς (ἐξυπακ. χειμερινὰς) Θουκ. 8. 39· οὕτω, εὐθὺς ἐκ τροπῶν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 9, 1· — ἐνίοτε καὶ ἐπὶ ἄλλων οὐρανίων σωμάτων, Πλάτ. Τίμ. 39D περὶ Πλειάδος δύσιν καὶ τροπὰς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 9, 2, κλπ.· ἄστρων ἐπιτολὰς, δύσεις, τροπὰς Ἄλεξις ἐν «Ἀχαιδὶ» 1. 5, πρβλ. Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 14, 3. **2**) = μεταβολή, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 5.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

12, 9· τροπὰς τραπόμενος πλείους τοῦ Εὐρίπου Αἰσχίν. 66. 27· ὀξυτέρας τρεπόμενος τρ. τοῦ χαμαιλέοντος Πλουτ. Ἀλκιβ. 23· αἱ τοῦ κόλακος ὥσπερ πολύποδος τρ. ὁ αὐτ. 2.52F· αἱ τοῦ αἵματος τρ. Τίμ. Λοκρ. 102C· τροπαὶ περὶ τὸν ἀέρα, μεταβολαὶ εἰς τὸν ἀέρα ἢ εἰς τὴν ἀτμοσφαιρικὴν κατάστασιν, Πλούτ. 2. 946E· ἐπὶ οἴνου, ἡ μετατροπὴ αὐτοῦ εἰς ὄξινον, ὁ αὐτ. 939F. πρβλ. **τροπίας**. **3)** τροπαὶ λέξεως, μεταβολὴ λόγου διὰ σχημάτων ἢ τρόπων, Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκώμ. 6. **4)** αἱ τροπαί, = αἱ τροπαῖαι, μεταβαλλόμεναι ἄνεμοι, Ἀριστ. Προβλ. 26. 4 καὶ 5, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 3, 1, πρβλ. τὸν αὐτ. π. Ἀνέμ.

II. ἡ εἰς φυγὴν τροπὴ τοῦ ἐχθροῦ, ἥττα αὐτοῦ, τροπὴν (ἢ τροπὰς) τινος ποιεῖν ἢ ποιεῖσθαι, τρέπειν τινὰ εἰς φυγήν, Ἡρόδ. 1. 30, Ἀριστοφ. Ἱππ. 246, Θουκ. 2. 19., 6. 69, κλπ.· θεῖναι τροπὴν Εὐρυσθέως Εὐρ. Ἡρακλ. 743· τροπὴ γίγνεται Ἡρόδ. 7. 167, Θουκ. 1. 49, 50, κλπ.· πρβλ. **καταρρήγνυμι** I. 3· — ποιητ., ἐν μάχης τροπῇ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1237· ἐν τροπῇ δορός, κατὰ τὴν ἧτταν ἣν ἐπιφέρει τὸ δόρυ, Σοφ. Αἴ. 1275, Εὐρ. Ῥῆσ. 83. **III.** ἐν χρήσει παρὰ Δημοκρ. ἀντὶ **θέσις**, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 4, 11., 7. 2, 2. **IV.** νόμισμά τι, Ἡσύχ.· οὕτω **τροπαϊκόν**, τό, ἥμισυ δηναρίου, Βυζ. [Παρ' Ἡσιόδῳ ἔνθ' ἀνωτ. ἔχομεν μετὰ τροπὰς ἠελίοιο, ἐν τέλει στίχου, ὅπου ἡ λήγουσα τῆς αἰτ. πληθ. εἶναι βραχεῖα κατὰ τὸν Δωρικὸν τρόπον.]

τροπήιον, τό, Ἰων. ἀντὶ **τροπεῖον**, πιεστήριον, στάζουσιν ὡσπερεὶ τροπηΐου σάκκος Ἱππῶναξ παρὰ Πολυδ. Ι', 95· — ἀλλὰ πιθανῶς ἁμάρτημα ἀντὶ **τραπήιον (τραπεῖον)**, ἐκ τοῦ ῥήματος **τραπέω**.

τροπηλίς, ίδος, ἡ, ἴδε **τροπαλίς**.

τρόπηξ, ηκος, ὁ, ἡ λαβὴ κώπης, κώπη, «μέρος τῆς κώπης ὁ τρόπηξ, οὗ ἐπιλαμβάνονται οἱ ἐρέσσοντες· ὥστε ἀπὸ μέρους τὴν κώπην» Ἡσύχ., πρβλ. **τράπηξ**. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΕ', σ. 214.

τροπίας οἶνος, ὁ, ὁ ἐκτραπεὶς τῆς ἑαυτοῦ φύσεως, «κομμένον ἢ χαλασμένον κρασί», (πρβλ. **τρέπω** II. 3, **τροπή** I. 2), Ἀριστ. Ἀποσπ. 13· καὶ **ἐκτροπίας** Μοῖρις, σ. 373.

τροπιδεῖον, τό, = **τρόπις**, τροπιδεῖα καταβάλλεσθαι, καταβάλλειν, τοποθετεῖν τὴν τρόπιν, Πλάτ. Νόμ. 803A· κοινῶς φέρεται **τροπίδια**, ὅστις τύπος ἀπαντᾷ καὶ παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 97. — Κατὰ Φώτ.: «τροπίδια τὰ εἰς τρόπιν νεὼς εὐθετοῦντα ξύλα· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ καταβολῆς τινος καὶ ἀρχῆς πράγματος· καὶ ὁ τόπος ἐφ' οὗ τίθεται ἡ τρόπις.»

τροπίζω, ἐφοδιάζω μὲ τρόπιν, ναῦν ἱκανῶς τετροπισμένην Ἱππ. 1276. 50.

τροπικός, ή, όν, (τροπή) ὁ ἀνήκων εἰς τὰς τροπάς, εἰς τὰ ἡλιοστάσια, ὁ τροπικὸς (ἐξυπακ. κύκλος), τὸ ἡλιοστάσιον σεσημειωμένον ἐπὶ τῆς σφαίρας, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 5, πρβλ. Πλούτ. 2. 890E, 898B· οἱ τροπικοὶ (ἐξυπακ. κύκλοι) Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 7, 13, 1. 8, 15, κ. ἀλλ., πρβλ. Πλούτ. 2. 429F, Ἄρατ. 528· τῶν ζῳδίων τὰ μὲν τροπικά, τινὰ δὲ στερεά Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 6, Μανέθων, κλπ. **2)** ἐπὶ χρόνου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἡλιοστάσιον, ἢ ὁ κατὰ τὸ ἡλιοστάσιον γινόμενος ἢ ὤν, αἱ τροπ. ἡμέραι, οἱ τρ. μῆνες Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 13, 2., 6. 1, 2. **3)** ἡ τροπική, παρὰ τοῖς Βυζ., μέρος οἰκοδομήματος, ἴσως ἡ ἀψίς. **II.** κεκλιμένος, πρός τι Ἀντιγ. Καρυστ. Ἱστ. Παραδόξων Συναγωγὴ 127. **III.** ἐν τῇ Ῥητορικῇ, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ σχῆμα **τρόπος**, ὅπερ ἐστὶ λόγος κατὰ παρατροπὴν τοῦ κυρίου λεγόμενος, μεταφορικός, ἀλληγορικός, καταχρηστικός, περιφραστικός, τρ. λέξις, εἰκονικὴ ἔκφρασις, Διον. Ἁλ. περὶ Θουκ. 2, κλπ.· τὰ τροπικά, τρόποι, Λογγῖν. 32. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, μεταφορικῶς, Σοφοκλῆς τῷ τοῦ δένδρου ὀνόματι τρ. τὸν καρπὸν ἐκάλεσεν Ἀθήν. 76C. **2)** ἐν τῇ Λογικῇ τῶν Στωϊκῶν, **τροπικόν**, = συνημμένον ἀξίωμα, ἴδε **συνάπτω** ΠΙ, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 29, 40, πρβλ. Διογ. Λ. 7. 79.

τρόπις, ἡ, γεν. **τρόπεως** μόνον παρὰ τοῖς γραμμ.· Ἰων. γεν. **τρόπιος** Ὅμηρ., Ἡρόδ.· δοτ. **τρόπιδι** Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 388· αἰτ. **τρόπιν** Ὀρφ. Ἀργ. 273· πληθ. **τρόπεις**· (τρέπω)· — ἡ «καρῖνα» πλοίου, «τρόπεις ... τὰ ξύλα τὰ διήκοντα ἀπὸ πρῴρας εἰς πρύμναν, ἐξ ὧν οἱ γόμφοι καὶ τὰ ἄλλα ἤρτηνται» Α. Β. 307, 9· τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβαῶτα Ὀδ. Ε. 150, Μ. 421, κλπ.· αὐτὰρ ἐγὼ τρόπιν ἀγκὰς ἑλὼν νεὸς ἀμφιελίσσης ἐννῆμαρ φερόμην Ὀδ. Η. 252, Τ. 278, Ἡρόδ. 2. 96· καὶ ποιητ., ὡς παρὰ Λατ. carina, = **ναῦς**, πλοῖον, Σοφ. Ἀποσπ. 151· τρόπεις θέσθαι Πλουτ. Δημήτρ. 43, πρβλ. **τροπιδεῖον**· — μεταφορ., λέγε νῦν τὴν τρόπιν τοῦ πράγματος, δηλ. τὴν ἀρχήν, Ἀριστοφ. Σφ. 30.

τροπο-λογέω, ὁμιλῶ τροπικῶς, ἀλληγορικῶς, Ὠριγέν. κατὰ Κέλσ. 1. 15. — Καθ' Ἡσύχ. ἐν λέξ. **βορρᾶς**, «ἄνεμος ψυχρὸς παγώδης καὶ σκληρός, ὃς τροπολογούμενος σκαιὸς καὶ ἀπόπεμπτος λέγεται».

τροπολογία, ἡ, ἡ διὰ τροπικῶν λέξεων ἔκφρασις, ἀλληγορία, Ῥήτορες (Walz) τ. 3, σ. 540, Φωτ. Βιβλιοθ. 161. 26.

τροπολογικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἀλληγορικὴν ἔκφρασιν, Εὐστ. Πονημάτ. 327, 47. — Ἐπίρρ. **τροπολογικῶς**, κατὰ τρόπον τροπολογικόν, Σχόλ. εἰς Ἰω. τῆς Κλίμακ. σ. 181.

τροπο-μάσθλης, ητος, ὁ, πανοῦργος καὶ εὐμετάβολος ἄνθρωπος, — λέξις περιπαιζομένη ὑπὸ τοῦ Λουκιανοῦ ἐν Ψευδολ. 24.

τροπός, ὁ, ἱμὰς ἐκ συνεστραμμένου δέρματος, δι' οὗ προσέδενον τὴν κώπην εἰς τὸν σκαλμόν, ὡς καὶ νῦν ἔτι ποιοῦσι, μεταχειριζόμενοι πολλάκις καὶ σχοινία, τροποῖς δερματίνοισι Ὀδ. Δ. 782, Θ. 53· τροπὸν αὐτόν, ἐπαρτέα δεσμὸν ἐρετμοῦ Ὀππ. Ἁλ. 5. 359, πρβλ. **τροπόω** II, **τροπωτήρ**. **II.** δοκός, ὡς τὸ **τράφηξ**, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 208C, Πολυδ. Δ', 85.

τρόπος, ὁ (τρέπω) διεύθυνσις, διώρυχες παντοίους τρόπους ἔχουσαι Ἡρόδ. 2. 108· διώρυχας τετραμμένας πάντα τρ. ὁ αὐτ. 1. 189, πρβλ. 199· ἀλλά, **II.** συνήθως, τρόπος, τρόπος τοῦ φέρεσθαι, πράττειν, διατελεῖν, κτλ., τῷ παρεόντι τρόπῳ χρᾶσθαι, κατὰ τὸν τρόπον καθ' ὃν συμβαίνει νὰ εἶναί τις, Ἡρόδ. 1. 97· τρ. ὑποδημάτων Κρητικὸς Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 828· πᾶς τρ. μορφῆς Αἰσχύλ. Εὐμ. 192· τρ. ὁ τρ. τῆς ξυμφορᾶς; Σοφ. Ο. Τ. 99· ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρ. Ἀριστοφ. Πλ. 47· ὁ αὐτός που τρ. τέχνης ῥητορικῆς ὥσπερ καὶ ἰατρικῆς Πλάτ. Φαῖδρ. 270B· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., κεχώρισται τοὺς τρόπους, κατὰ τὸ εἶδος, τὴν κατάστασιν, Ἡρόδ. 4. 28· ψυχῆς τρόποι Πλάτ. Πολ. 445C, κλπ.· οἱ περὶ τὴν ψυχὴν τρ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 1, 2· — ἐν ποικίλαις ἐπιρρηματικαῖς χρήσεσι· **1)** κατὰ δοτικ., τρόπῳ τοιῷδε, κατὰ τοιοῦτον τρόπον, οὕτως, Ἡρόδ. 3. 68· τίνι τρόπῳ; Λατιν. quomodo? κατὰ τίνα τρόπον; Αἰσχύλ. Πέρσ. 793, Σοφ. Ο. Τ. 10, κλπ.· τῷ τρόπῳ; ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 679, Εὐρ. Ἱππ. 909, 1008, πρβλ. Elmsl. εἰς Εὐριπ. Βάκχ. 1293· ποίῳ τρ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 763, κλπ.· τοιούτῳ τρ., τρ. τοιῷδε Ἡρόδ. 1. 94., 3. 68· ἄλλῳ τρ. Πλάτ. Φαῖδρ. 232B, κλπ.· ἐνί γε τῷ τρ., κατά τινα τρόπον, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 402, Πλάτ. Μένων 96D· παντὶ τρόπῳ, μὲ πάντα τρόπον, Αἰσχύλ. Θήβ. 301, πρβλ. Λυσίαν 132. 7· οὐδενὶ τρ., μηδενὶ τρ., κατ' οὐδένα τρόπον, οὐδόλως, Ἡρόδ. 4. 111, Θουκ. 6. 35, Πλάτ., κλπ.· ἑκουσίῳ τρόπῳ, ἑκουσίως, θελήματικῶς, Εὐρ. Μήδ. 751· (τρόπῳ φρενὸς ἑρμηνεύεται: κατὰ τὰς διαθέσεις [τοῦ παιδὸς] ἐν Αἰσχύλ. Χο. 754)· — οὕτω παρὰ ποιηταῖς ἐν τῷ πληθυντ., τρόποισι ποίοις; Σοφ. Ο. Κ. 468· τρόποισιν οὐ τυραννικοῖς, οὐχὶ κατὰ τὸν τρόπον τῶν τυράννων, Αἰσχύλ. Χο. 479· ναυκλήρου τρόποις Σοφ. Φιλ. 128. **2)** ἀπολ., ἐν τῇ αἰτ., τίνα τρόπον; πῶς; Ἀριστοφ. Νεφ. 170, πρβλ. Βατράχ. 460· τρ. τινά, κατά τινα τρόπον, Εὐρ. Ἱππ. 1300, Πλάτ. Πολ. 432E· τοῦτον τὸν τρόπον, τόνδε τὸν τρόπον ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 199A, κλπ.· τὸν αὐτὸν τρ. Αἰσχύλ. Χο. 274· πάντα τρ. Ἀριστοφ. Νεφ. 700, κλπ.· οὐδένα, μηδένα τρ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 7, 8· τὸν μέγαν τρ., οὐ σμικρὸν τρ. Αἰσχύλ. Θήβ. 283, 465· τὸν Ἀργείων τρ. Πινδ. Ι. 6 (5). 86· Σαμιακὸν τρ. Κρατῖν. ἐν «Ἀρχιλόχοις» 11· βάρβαρον τρ., κατὰ τρόπον βάρβαρον, Αἰσχύλ. Θήβ. 463· πίτυος τρόπον Ἡρόδ. 6. 37· ὄρνιθος τρόπον ὁ αὐτ. 2. 57, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 49, 390, κλπ.· μεταγεν., εἰς ὄρνιθος τρ. Λουκ. Ἀλκυὼν 1, πρβλ. Δὶς Κατηγορ. 27· — σπανίως ἐν τῷ πληθ., κεχώρισται τοὺς τρόπους Ἡρόδ. 4. 28· πάντας τρόπους Πλάτ. Φαίδων 94D. **3)** μετὰ προθέσεων, ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον, ἐπαινετικόν, Πινδ. Ο. 10 (11). 93· — δι' οὗ τρέπου Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 11· διὰ τοιούτου τρ. Διόδ. 1. 66· — ἐς τὸν τρ. Θουκ. 1. 6· εἰς τὸν αὐτὸν τρ. Ξεν. Κύρ. 6. 2, 8· εἰς ὄρνιθος τρ. Λουκ. ἔνθ' ἀνωτ.· — ἐκ παντὸς τρ. Ξεν. Ἀν. 3. 1, 43, Ἰσοκρ., κλπ.· ἐξ ἑνός γε τοῦ τρόπου Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 236, Θουκ. 6. 34· ἐκ μηδενὸς τρ. Δημ., κλπ.· — ἐν τῷ αὐτῷ τρ. Θουκ. 7. 67, πρβλ. 1. 97, κλπ.· ἐν τρόπῳ βοσκήματος Πλάτ. Νόμ. 807A· — καὶ ἐν τῷ πληθ., γυναικὸς ἐν τρόποις, ἐν τρ. Ἰξίονος Αἰσχύλ. Ἀγ. 918, Εὐμ. 441· — κατὰ τὸν αὐτὸν τρ. Ξεν. Κύρ. 8. 2, 5· κατὰ πάντα τρ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 451, Ξενοφ., κλπ.· κατ' οὐδένα τρ., κατὰ μηδένα τρ. Πολύβ. 4. 84, 8, κλπ.· κατ' ἄλλον τρόπον Πλάτ. Κρατύλ. 417B· κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν τρ. Ξεν. Κύρ. 2. 2, 28· καὶ ἐν τῷ πληθ., κατὰ πάντας τρόπους, κατὰ πολλοὺς τρ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 451, Ξεν., κλπ.· — μετὰ ὁτουοῦν τρόπου, κατὰ οἱονδήποτε τρόπον, Θουκ. 8. 27· — ἐνὶ σὺν τρόπῳ Πινδ. Ν. 7. 21. **4)** κατὰ τρόπον, ἀπολ., **α)** κατὰ τὴν συνήθειαν, κατὰ τρ. φύσεως Πλάτ. Νόμ. 804B· ἀντίθετον τῷ παρὰ τὸν τρόπον τὸν ἑαυτῶν, Θουκ. 6. 63, πρβλ. Ἀντιφῶντα 121. 15. **β)** ἁρμοδίως, προσηκόντως, Λατ. rite, Ἰσοκρ. 16Δ, Πλάτ. Πολιτικ. 310C, κλπ.· οὐδαμῶς κατὰ τρ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 638C· — ἀντίθετον τῷ ἀπὸ τρόπου, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 421D, ἐν Θεαιτ. 143C, κλπ.· οὕτω, θαυμαστὸν οὐδὲν οὐδ' ἀπὸ τοῦ ἀνθρωπείου τρ. Θουκ. 1. 76.

III. ἐπὶ προσώπων, τρόπος βίου, συνήθεια, ἕξις, Πινδ. Ν. 1. 42· μῶν ἡλιαστά; Ἀπόκρ. μάλλὰ θατέρου τρ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 109· ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρ. πῶς εἶμι ἀεὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 210, πρβλ. 630. **2)** οἱ τρόποι τοῦ ἀνθρώπου, αἱ διαθέσεις καὶ ἕξεις αὐτοῦ, ὁ χαρακτήρ, ὀργὴν καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον ὅστις ἂν ᾖ Θέογν. 964· τρόπου ἡσυχίου, ἡσύχου διαθέσεως, Ἡρόδ. 1. 107.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρβλ. 3, 36· φιλανθρώπου τρ. Αἰσχύλ. Πρ. 11· γυναικὶ κόσμος ὁ τρ., οὐ τὰ χρυσία Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 92 μεταλλάττει οὐ τὸν τρ., ἀλλὰ τὸν τόπον, coelum non animum mutat. Αἰσχίν. 65, 1· — οὐ τοὐμοῦ τρόπου Ἀριστοφ. Σφ. 1002· σφόδρ' ἐκ τοῦ σοῦ τρ., πολὺ κἀ'ὡς σύ, ὅμοιός σου, Ἀριστοφ. Θεσμ. 93· ξυγγενὴς τοὐμοῦ τρόπου αὐτόθι 574· — πρὸς τρόπου τινός, συμφώνως πρὸς τὰς διαθέσεις τινός, Πλάτ. Φαῖδρ. 252D, οὕτω, πρὸ τρόπου ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 655D· πρὸς τοῦ Κύρου τρόπου Ξεν. Ἀνάβ. 1, 2, 11· — ἀντίθετον τῷ ἀπὸ τρόπου, Πλάτ. Φαῖδρ. 278D, Πολ. 470C· — ὡς προσδιορισμὸς ἐπιθέτων, διάφοροι ὄντες τὸν τρ. Θουκ. 8, 96· σολοικότερος τῷ τρ. Ξεν. Κύρ. 8, 3, 21· — μάλιστα ἐν τῷ πληθυντ., Πινδ. Π. 10, 58, Σοφ. Ἠλ. 397, 1051· σκληρός, ἀμινὸς τοὺς τρόπους Ἀριστοφ. Εἰρ. 350, 935· σφόδρα τοὺς τρ. Βοιώτιος Εὔδουλος ἐν «Ἴωνι» 3· πουλύπους ἐς τοὺς τρ. Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 23· μεθαρμόσαι τρ. νέους Αἰσχύλ. Προμ. 309· τοὺς φιλάνορας τρ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 856· νέας βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις Σοφ. Αἴ. 736· ὑπηρετεῖν τοῖς τρόποις τινός Ἀριστοφ. Βάτρ. 1432· ἀντίθετον τῷ νόμοι, Θουκ. 2, 39· ἤθη τε καὶ τρόποι Πλάτ. Νόμ. 924D. **IV.** ἐν τῇ Μουσικῇ, ὡς τὸ **ἁρμονία**, τρ. Λύδιος Πινδ. Ο. 14, 25· νεοσίγαλος τρ. αὐτόθι 3, 8· ὁ ἀρχαῖος τρ. Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 3· ᾠδῆς τρόπος, μουσικῆς τρόποι Πλάτ. Πολ. 398C, 434C. **V.** ἐν τῷ λέγειν ἢ γράφειν, τρόπος, ὕφος, αὐτόθι 400D, Ἰσοκρ. 319B· — ἀλλά, **τρόποι** ἐν τῇ Ρητορικῇ, τρόποι ἐκφράσεως καὶ σχήματα, Κικ. Brut. 17, ἔνθα τὴν λέξιν ταύτην μεταφράζει διὰ τοῦ verborum immutationes, πρβλ. Quintil. 8, 6, 1. **VI.** ἐν τῇ Λογικῇ, μέθοδος τοῦ συλλογίζεσθαι, Διογ. Λ. 7, 76.

τροπο-φορέω, μετ' αἰτ., ὑπομένω τοὺς τρόπους τινός, Λατιν. morigerari alicui, ἢ μὴ καταδέξασθαι ἢ καταδεξαμένους τροποφορεῖν Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1433· τὸν τῦφόν μου πρὸς θεῶν τροποφόρησον Κικ. πρὸς Ἀττ. 13, 29, 2· πρβλ. **τροφοφορέω**.

τροπόω, (τρόπος) ὡς τὸ **τρέπω**, κάμνω τινὰ νὰ τραπῇ, τρέπω εἰς φυγήν, νικῶ, Ἑβδ. (Κριτ. Δ', 23, πρβλ. διάφορ. γραφ. ἐν κεφ. Κ', 35)· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Διον. Ἁλ. 2, 50.

τροπόω, (τροπὸς) ἐφαρμόζω τὴν κώπην διὰ τροπωτῆρος, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ναυβάτης δ' ἀνὴρ τροπώσατο κώπην σκαλμοῖν ἀμφ' εὐήρετμον, προσέδενε τὴν κώπην του πρὸς τὸν σκαλμὸν διὰ τραπωτῆρος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 376· τροπώσασθαι ναῦν Πολυδ. Α', 87. — Παθ., θαλαμιῶν τροπουμένων Ἀριστοφ. Ἀχ. 533· καὶ τῶν κωπῶν ἑκάστη τετρόπωται Λουκ. Κατάπλ. 1.

τροπωτήρ, ῆρος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, τὸ λωρίον μὲ τὸ ὁποῖον δένεται ἡ κώπη εἰς τὸν σκαλμὸν (πρβλ. **τροπόω**), Ἀριστοφ. Ἀχ. 549, Θουκ. 2, 93· — φλεβὸς τρ., ἴδε ἐν λέξ. **φλέψ**.

τραῦλλα, ἡ, κύπελλον, «κοῦπα», ἐν χρήσει ὡς μέτρον ὑγρῶν, Λατ. trulla, ἡ δὲ τραῦλλα οὐδὲ τρίτον ἔστου χωρεῖ Ὀλυμπιόδωρος ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. σ. 60, 33, ἔκδ. Bekker. — Ὑποκορισ. **τραύλλιον**, τό, Λατ. trulleum, Ἀρχ. Μαθ. **II.** διὰ τὸ λεκανοειδὲς σχῆμα, ὁ θόλος ἐκκλησίας, Κεδρην. 1, 531, 15.

τραυλλόομαι, κτίζομαι μετὰ τραύλλου ἢ θόλου, Κωδινὸς 141.

τραῦλλος, ὁ, θόλος ἐκκλησίας, Σύνοδος Κων/πόλεως Γ' 640, Μαλάλ. 489, 19, Στέφ. Διάκ. 11441), Κωδινὸς 141.

τραυλλωτός, όν, ὡκοδομημένος μετὰ τραύλλου, Κωδινὸς 82.

τραφάλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τραφάλις**, τυροῦ τραφάλια χλωρὰ Κυθνίου παρατεμών Ἄλεξις ἐν «Παννυχίδι» 1, 12.

τραφᾶλίς, ίδος, ἡ, κεφάλι νωποῦ τυροῦ, («μακρὸς τυρὸς» Ἡσύχ.) (ἐκ τοῦ **τρέφω** I), Εὔπολις ἐν «Χρυσῷ γένει» 3· τραφαλίδας δὲ λινοσάρκους μανθάνεις; τυρὸν λέγω Ἀντιφάνης ἐν «Αὐτοῦ ἐρῶντι» 1· τραφαλίδα τυροῦ Σικελικὴν κατεδήδοκεν, τεμάχιον Σικ. τυροῦ, Ἀριστοφ. Σφ. 838· ὅθεν ἡ ἐν λόγοις παιδιά· καλεῖ.. τὴν .. Τυρὼ τραφαλίδα ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 536· τρ. ἐσέλιαία Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3, 20, 14. — Ὁ τύπος **τρυφαλὶς** εἶναι κοινὸς παρὰ μεταγεν., οἷον Λουκ. Λεξιφ. 13, Φιλόστρ. 809· καὶ ἐν πλείστοις χωρίοις ἀπαντᾷ ὁ τύπος **τροφαλλὶς** πιθανῶς ἐξ ἀγνοίας ὅτι ἡ παρελήγουσα ἦτο φύσει μακρά· ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει ὡσαύτως **τραφαλλίς, τράφαλλος**· «τράφαλλος· ὁ χλωρὸς τυρός, οἱ δὲ τραφαλλίδα».

τροφεῖα, τά, (τροφεύω) ἀμοιβὴ διδομένη εἰς τὴν τροφὸν ἢ τὸν τροφέα, θανὼν τροφεῖα πληρώσει χθονὶ Αἰσχύλ. Θλβ. 477· παραύνειν Εὐρ. Ἠλ. 626 ἀποδοῦναι, ἐκτίνειν, ἀποτίνειν ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 582, Πλάτ. Πολ. 520B, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 333· ἀνταποδοῦναι Λυσί. 107, 32· πράξασθαι Διοδ. Ἐκλογ. 552, 94. **II.** βίου τροφεῖα, ὡς τὸ τροφή, Σοφ. Ο. Κ. 341· τροφεῖα μητρός, μητρικὸν γάλα, Εὐρ. Ἴων 1493.

τροφεῖον, τό, = **οἰκίσκος**, ὀρνίθων τρ., ὀρνιθῶν, «ἑκάλουν δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον ὀρνίθων τροφεῖον, οἰκίσκον» Σουΐδ. ἐν λ. **οἰκίσκω**.

τροφεύς, έως, ὁ, (τροφὴ) ὁ τρέφων ἢ ἀνατρέφων, θρεπτήρ, θετὸς πατήρ, «ψυχοπατέρα»· «Ὀδυσσεὺς χὠ τροφεὺς τοὐμοῦ πατρός, ὁ ἀναθρέψας τὸν πατέρα μου, Σοφ. Φ. 344, Εὐρ. Ἠλ. 16, Φοίν. 45· ἐπὶ γυναικός, ἡ τροφός, Αἰσχύλ. Χο. 760· πρβλ. **τροφὸς, κναφεύς**. **2)** παρὰ Σοφ. Αἴ. 863, ὁ Αἴ. προσφωνεῖ τὰς πεδιάδας καὶ τὰ ὄρη τῆς Τροίας· χαίρετ' ὦ τροφῆς ἐμοί, σεῖς οἱ θρέψαντές με· ἦ, μεθ' ὧν συνέζησα· οὕτω, τροφέας παρέδωκε τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν Ἀντιφῶν 125, 24.

3) ὁ ἀνατρέφων, ἵππων Πλάτ. Νόμ. 735B· ἅρματος τρ., ὁ διατηρῶν ἅρμα, αὐτόθι 834B· πάσης κακίας, ὁ περιθάλπων πᾶσαν κακίαν, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 580A.

τροφευτικός, ή, όν, ὁ συντελῶν πρὸς θρέψιν, ἔχετε ἄρτον καὶ οἶνον καὶ ἔλαιον .. σὺν τοῖς ἄλλοις ἐπιτηδείοις καὶ τροφευτικοῖς τοῦ σώματος Θεόδωρ. Στουδ. 535D.

τροφεύω, μεταγεν. τύπος τοῦ **τρέφω**, Ἑβδ. (Ἔξοδ. Β', 7), Φίλων. 2, 83· — **τροφέω** εἶναι ἀμφίβ. τύπος, ἴδε Λοβ. εἰς Φρύνιχον 589.

τροφή, ἡ, (τρέφω) ὡς καὶ νῦν, πᾶν τὸ ἐσθιόμενον πρὸς θρέψιν τοῦ σώματος καὶ διατήρησιν αὐτοῦ, χυδ. «θροφή», τρωκτὰ σησάμου τε καὶ μέλιτος ἐποιήσαντο νόμον φέρεσθαι, ἵνα ἁρπάζοντες οἱ τῶν Κερκυραίων παῖδες ἔχοιεν τροφὴν Ἡρόδ. 3, 48· οὐδ' ἔνδον οἰκοποιὸς ἐστί τις τροφή; δηλ. πάντα τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς συντήρησιν τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, Σοφ. Φ. 32, ἔνθα ἴδε σημ. Je h. εἴσειμι πρός σε ψιλός, οὐκ ἔχων τροφὴν αὐτόθι 953, Θουκ. 1, 5, κλπ.· ἡ καθ' ἡμέραν τρ. αὐτόθι 2, κλπ.· τροφὴν παρέχειν, τὰ μέσα πρὸς διατήρησιν στρατεύματος, τὰ ἐπιτήδεια, ζωοτροφίαι, προνομή, ὁ αὐτ. 8, 57, πρβλ. 6, 93. **2)** βίου τροφή ἢ τροφαί, τρόπος τοῦ ζῆν, ὧ πάντ' ἐκεῖνα τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις φύσιν κατεικασθέντε καὶ βίου τροφὰς Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 338, 446· οὕτω, **τροφὴ** καθ' ἑαυτό, δουλίαν ἔξειν τροφὴν ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 499, πρβλ. Ο. Κ. 362· φεῦ τῆς ἀνύμφου .. σῆς τροφῆς ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1183· τὰς ἐκ γῆς τρ. εὕρετο Πλάτ. Πρωτ. 322A ἀκολούθως ἁπλῶς, τρόπος ζωῆς, ζωή, δίκην τίνουσαι τῆς προτέρας τρ. ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 81D, πρβλ. 84B βώμιοι τρ., Εὐρ. Ἴων 52. **3)** τὸ δι' οὗ τις προμηθεύει εἰς ἑκυτὸν τὰ πρὸς τὸ ζῆν, οἷον τὸ τόξον τοῦ Φιλοκτήτου, χερὶ πάλλων τὰν ἐμὰν μελέου τροφάν Σοφ. Φ. 1126. **4)** φαγητόν, τροφαῖς τέτταρσιν ἐχρῶντο Ἀθήν. 11D κἑξ. **II** τροφή, ἀνατροφή, παιδία .. τρέφειν .. προφὴν τινα τοιήνδε Ἡρόδ. 2, πρβλ. 3· χάριν τροφῆς ἀμείβων Αἰσχύλ. Ἀγ. 729· νέας τροφῆς στερηθεὶς Σοφ. Αἴ. 510· τρ. μητρὸς Εὐρ. Ἴων 1377 συχν. ἐν τῷ πληθ., ἐν τροφαῖσιν, ἐν ᾗ εἶναί τις εἰ. χεῖρας τῆς τροφοῦ, ἀντίθ. τῷ **ἐφηβήσας**. Αἰσχύλ. Θλβ. 665· ἡνυτέμαν τροφαῖς ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1159· ὦ δυσάθλιαι τρ. Σοφ. Ο. Κ. 328· αἱ ἐμαὶ τρ. Εὐρ. Τρῳ. 1187· τρ. δημόσιοι Ἀριστ. Ρητ. 1, 5, 9· ἐκτίνειν τροφάς, σχεδὸν ὡ. ὁ **τροφεῖα**, Αἰσχύλ. Θλβ. 548. **2)** ἀνατροφή, Εὐρ. Ἑκ. 599, τρ. τε καὶ παιδεία, συνηυμένα, Πλάτ. Ἀλκ. 1 122B, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 10, 9, 8., 10, 13, κ. ἀλλ. **3)** τὸ τρέφειν, διατηρεῖν ζῷα, Ἡρόδ. 2, 65· τροφαῖς ἵππων Πινδ. Ο. 4, 24. **III.** ἐνίοτε παρὰ ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου **θρέμμα**· ὦ τέκνα, Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή, νέα θρέμματα, νέα γενεά, Σοφ. Ο. Τ. 1· πρβλ. **ἐπίκοτος**· — ἐπὶ ζώων, ἀρνῶν τροφαί, = **ἄρνες ἐκτεθραμμένοι**, Εὐρ. Κύκλ. 189.

τρόφημα, τό, τροφή, διαιτᾶν τροφήμασι κούφοισιν Ἱππ. 887F (ἄλλ. **βοφήμασιν**).

τρυφίας, ου, (τρέφω) ὁ κατ' οἶκον ἐν φάτνῃ τρεφόμενος, θρεπτός, τρ. ἵπποι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἀγελαίους, οἱ τροφίαι ἵπποι πλείστοις ἀρρωστήμασι κάμνουσι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8, 24, 2· βοῦς Πλουτ. Αἰμίλ. 33.

τροφικός, ή, όν, ὁ τρέφων, εἰς τὸ τρέφειν ἀνήκων· — ἡ τροφικὴ (ἐξυπακ. τέχνη) Πολυδ. Ζ', 209.

τροφίμαζος, α, ον, ὁ τρόφιμος, ὁ οἶκοι τρεφόμενος· αἱ τρ., θυγατέρες, κοράσια, Φίλων 2, 443.

τρόφιμος, ον, καὶ **ος, η, ον**, ἴδε κατωτ. 2· (τροφὴ)· θρεπτικός, ὠφέλιμος, παρέχων τροφήν, γάλα τροφιμώτατον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3, 21, 7, πρβλ. Προβλ. 21, 2· ἀντίθετον τῷ **ἄτροφος**, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 6, 4, 5· μετὰ γεν., γᾶ τρόφιμε τῶν ἐμῶν τέκνων Εὐρ. Τρῳ. 1302, πρβλ. Ἴων 235· ὡσαύτως, ὕδωρ τὸ περὶ κηπείας τρ. Πλάτ. Νόμ. 845D· — ὡς οὐσιαστ., τὰ τρόφιμα, ὡς καὶ νῦν, τὰ χρησιμεύοντα πρὸς τροφήν, Ὠριγέν. IV, 453C, Θεοφρ. 215. **2)** ὡσαύτως ὡς οὐσιαστ., **τρόφιμος**, ὁ, ὁ θρέψας, ὁ δεσπότης, ὁ τρόφιμός σου Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 312· ὡσαύτως, ὁ νέας κύριός τινας ἢ δεσπότης, herilis filius (ὡς μεταφράζει ὁ Terent. ἐν Andria 2, 2, 58, ἴδε Donat. ἐν τόπῳ)· **ἡ τρυφίμη**, ἡ δέσποινα, ἡ κυρία, Ἀνθ. Π. 9, 175, Πολυδ. Γ', 73. **III.** Παθ., ὁ τραφεὶς ὑπό τινος, θετὸς υἱός, πᾶς τρ. τινος Εὐρ. Ἴων 684, πρβλ. Ἄρχιππαν ἐν «Ἰχθύσιν» 6, Πλάτ. Πολιτικ. 272B· ὁ τρόφιμος, συχν. ἐν Ἐπιγραφαῖς, Συλλ. Ἐπιγρ. 914 (παράρτημα), 995, κ. ἀλλ.· — οἱ τρόφιμοι, οἱ μαθηταί, Πλάτ. Πολ. 520D, πρβλ. Νόμ. 804A· τῆς ἀρετῆς τρ. Λουκ. Δὶς Κατηγ. 6, πρβλ. Ἀνθ. Π. 10, 52· — ἐν Σπάρτῃ, οἱ τρόφιμοι ἦσαν νέοι μὴ δυνάμενοι διὰ πενίαν νὰ καταβάλλωσι τὰ μέρη αὐτῶν εἰς τὰ φιλίτια καὶ ἀνετρέφοντο ὡς ἑταῖροι τῶν πλουσίων, οἵτινες ἐδαπάνων ὑπὲρ αὐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 9, πρβλ. Sturz. Λεξικ. καὶ ἴδε ἐν λ. **μόθων** — ὡσαύτως, τρ. κύνες, οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τηρούμενοι καὶ τρεφόμενοι, Αἰλ. π. Ζ. 11. 13., 16. 31. **2)** ἐπὶ σωμάτων, ὑγιής, ἰσχυρός, Ἱππ. π. Ἀέρ. 292· ἐπὶ φυτῶν, θαλερός, ὀργῶν, εὐθαλής, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 15, 4. **3)** τ. κύημα, ζῶν, δυνάμενον νὰ ζήσῃ, ἀντίθετ. τῷ **ἀνεμιαῖον**, Πολυδ. Β', 6.

τροφῑμότης, ητος, ἡ, θρεπτικότης, ὑετὸν ἄρδειν τὰ ἐκεῖ πρὸς τροφιμότητα Εὐστ. 742. 24.

τροφιόομαι, Παθ., τρέφομαι, γίνομαι παχύς, «τροφιοῦται· παχύνεται» Ἡσύχ.

τρόφιος, α, ον, = **τρόφιμος**, ἢ σκάρον ἢ κῶθον τροφίην καὶ ἀναιδέα λίην Νουμήνιος παρ' Ἀθην. 304Ε.

τρόφις, ὁ, ἡ, **τρόφι**, τό, γεν. **ιος** (τρέφω)· — καλῶς τεθραμμένος, εὐτραφής, εὐπαγής, τρόφι κῦμα κυλίνδεται, μέγα, ὀγκῶδες, πελώριον, Ἰλ. Λ. 307 (πρβλ. **τροφόεις**)· ἐπὶ ἀνδρῶν, ἐπεὰν γένωνται τρόφιες οἱ παῖδες, ὅταν αὐξηθῶσιν, ὅταν μεγαλώσωσιν, Ἡρόδ. 4. 9. **II.** τρόφις Ἐννοσιγαίου, ὡς τὸ **τρόφιμος**, ὁ ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ σείοντος τὴν γῆν, ἐπίθετον τοῦ Δελφῖνος, Ὁππ. Ἁλ. 2. 634 (διάφορ. γραφ. **τρόχις**).

τροφιώδης, ες, πλήρης ὕλης, θολός, οὖρα Ἱππ. 1240Α· τροφιῶδες οὐρεῖν αὐτόθι, πρβλ. 1239G· ἐκ τροφιώδεος .. ὑποπέλιον ὁ αὐτ. 210Η, πρβλ. 217Ε· καὶ οὕτω πιθανῶς διορθωτέον ἐκ τροφιωδέων ἀντὶ στροφώδων ὁ αὐτ. 81C. — Πρβλ. **τροφώδης** II.

τροφο-δότης, ου, ὁ, ὁ τροφὴν διδούς, ὁ παρέχων τροφήν, Ἰω. Δαμασκ. III, 685, Θεόδ. Στουδ. σ. 269C.

τροφο-δόχος, ον, ὁ δεχόμενος, λαμβάνων τροφήν, Θεοδωριαν. ἐν Maii Collect. Vat. τ. 6, σ. 212.

τροφόεις, εσσα, εν, (τρέφω) καλῶς τεθραμμένος, εὐτραφής, συμπαγής, μέγας, κύματά τε τροφόεντα, συμπαγῆ καὶ μεγάλως αὐξανόμενα, Ἰλ. Ο. 621, Ὀδ. Γ. 290· πρβλ. **τρόφις, πηγός**.

τροφο-ποιός, όν, ὁ ἀνατρέφων, ὁ τροφεύς, ὀρνίθων Μανέθων 4. 244.

τροφός, ὁ, καὶ ἡ, (τρέφω) ὁ τρέφων, ἀνατρέφων, Ὅμ., μόνον ἐν τῇ Ὀδ. καὶ ἀείποτε ὡς θηλ. ἐπὶ τροφοῦ, φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια Β. 361, κ. ἀλλ.· οὕτω παρ' Ἡροδ. 2. 156., 61, καὶ συχν. παρ' Ἀττικ.· ἐπὶ μητρός, Σοφ. Αἴ. 849, Ο. Κ. 760.— Τὸ ἄρσεν. κυρίως ἦν ἐν χρήσει ἐν τῷ τύπῳ, **τροφεύς**, Λοβεκ. Παραλ. 316· ἀλλὰ καὶ **τροφὸς** ὡς ἄρσεν. ἀπαντᾷ ἐν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 45, ἐν Ἠλ. 409, Πλάτ. Πολιτ. 268Α, Β. **2)** μεταφορ. ἐπὶ πόλεως, Συράκουσαι, ἀνδρῶν ἵππων τε δαιμόνιαι τροφοὶ Πινδ. Π. 2. 5· γῇ τε μητρὶ, φιλτάτῃ τροφῷ Αἰσχύλ. Θήβ. 16· αἵμαθ' ἑκποθένθ' ὑπὸ χθονὸς τροφοῦ ὁ αὐτ. ἐν Χο. 66, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1092· μήτηρ ἁπάντων γαῖα καὶ κοινὴ τρ. Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 617· νὺξ ἄστρων τρ. Εὐρ. Ἠλ. 54· τὴν γεωργίαν τῶν ἄλλων τεχνῶν μητέρα καὶ τρ. Ξενοφ. Οἰκ. 5, 17, πρβλ. Πλάτ. Πολιτ. 267D. **3)** ἐν τῷ οὐδετ., τὸ τροφόν, τὸ τρέφον, ἡ τροφή, αὐτόθι 289Α. **II.** Παθ. «**τροφοί**· θρέμματα» (ὁ Meineke **τροφαί**) Ἡσύχ.

τροφοφορέω, φέρω εἴς τινα τροφήν, τρέφω, διατηρῶ, Ἑβδομ. (Δευτ. Α', 31, Β' Μακκ. Ζ', 27), Πράξ. Ἀποστ. ιγ', 18 (διάφορ. γραφ. **ἐτροποφόρησε**).

τροφο-φόρος, ον, ὁ τρέφων, παράγων τροφήν, τῆς παλαιογόνου τροφοφόρου δρυὸς Εὐστ. 773. 50, κλπ.

τροφώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων θρεπτικὴν οὐσίαν ἢ φύσιν, θρεπτικός, Ἀριστ. Προβλ. 3. 5, 6, Ξενοκρ. Περὶ τῆς ἀπὸ τῶν ἐνύδρ. τροφ. 135· τρ. τῆς σαρκὸς Ἀριστ. Προβλ. 10. 22. **II.** = **τροφιώδης**· ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει **σῦφαρ**, = «τὸ ἐπὶ τοῦ γάλακτος τροφῶδες».

Τροφώνιος, ὁ, ὁ κατὰ τὴν μυθολογίαν οἰκοδομήσας τὸ πρῶτον ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 296· μετὰ ταῦτα δὲ καὶ αὐτὸς ἔχων περίφημον μαντεῖον, Ἡρόδ. 1. 46., 8. 134, Πινδ. Ἀποσπ. 26· καταβαίνων ὥσπερ ἐς Τροφωνίου (ἐξυπακ. ἄντρον) Ἀριστοφ. Νεφ. 508· — Ζεὺς τροφ. Στράβ. 414, πρβλ. 421. **II.** **Τροφώνεια**, τά, ἡ ἑορτὴ αὐτοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1068. 1. 1· φέρεται **Τροφώνεια** παρὰ Πολυδ. Α', 37.

τροχάδην [ᾰ], ἐπίρρ., (τρέχω) δρομάδην, τρεχᾶτα, σχηματισθὲν καὶ ἀπὸ τὰ **λογάδην, σποράδην**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2647· τρόχος, τροχάδην Ἀπολλών. π. Ἐπιρρ. 611, 25.

τροχάζω, (τροχὸς) τρέχω ὡς τροχός, τρέχω ἐμπρός, ταχέως, Ἡρόδ. 9. 66, Ξεν. Ἀν. 7. 3, 46, κλπ.· κἂν δῇ, τροχάζω στάδια πλείω Σωτάδου Φιλέταιρος ἐν «Ἀταλάντῃ» 1· τρ. ἵπποις, ἐπὶ ἁρματηλάτου, Εὐρ. Ἑλ. 724· ἐπὶ ἵππου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 4· τρ. ἐν τοῖς ὅπλοις Πολύβ. 10. 20, 2.— Μέσ. παρ' Εὐστ. Πονημ. 245. 57. Τὸ ῥῆμα τοῦτο ἀπεδοκίμαζον οἱ ἀττικίζοντες, Λοβ. εἰς Φρύν. 582.

τροχαῑκός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τροχαῖον, συγκείμενος ἐκ τροχαίων, τροχαϊκὸν μέτρον Ἡφαιστ. 6, 1· τροχ. συζυγία Ἑρμογέν. Ρητορ. 230, 14., 302, 19· τροχαϊκὴ λέξις Ἀρκάδ. 198, 14.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἑρμογέν. Ρητορ. 302, 21· οἱ δημοτικοὶ στίχοι τὸ παλαιὸν τροχαϊκῶς ποδιζόμενοι Εὐσταθ. 11, 36, Σχόλ. εἰς Ἡφαιστ. 156, 1, κλπ. **ἔ.** ὁ Λοβέκ. εἰς Φρύν. 39, προτιμᾷ **τροχαϊκός**.

τροχαιο-ειδής, ές, «ὁ δὲ τροχαιοειδὴς (συνέστηκεν) ἐκ δύο ἄρσεων καὶ μακρᾶς θέσεως» Ἀριστείδης περὶ Μουσ. 1, σ. 39, 29· κοινῶς φέρεται **τροχαιειδής**.

τροχαιο-παιωνόπρωτος, ὁ τροχαῖος καὶ πρῶτος παίων, -υ-υυυ, Τζέτζ. ἐν Κραμ. Ὀξ. Ἀν. τ. 3. σ. 307· — **τροχαιο-πυρρίχιος**, ὁ, τροχαῖος καὶ πυρρίχιος, Τζέτζ. αὐτόθι 306.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 217.

τροχαῖος, α, ον, (τρόχος) ὁ τρέχων, ταχύς, «τροχαῖα· μέσα ἐν κύβοις· ἢ ὁδός. ὡς Ρίνθων» Ἡσύχ.· τὰ τροχαῖα παντία Ἀνθ. Π. 6. 288. **II.** τροχαῖος (ἐξυπακ. πούς), ὁ, ποὺς συγκείμενος ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας συλλαβῆς, καλούμενος καὶ **χορεῖος**, πρῶτον ἐν Πλάτ. Πολ. 400Β· ἐν χρήσει ἐπὶ ταχέος ἢ γοργοῦ ῥυθμοῦ, Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 4, πρβλ. Ποιητικ. 12, 7, καὶ ἴδε **τροχερός**· — ὅθεν, **2)** ἐν τῇ Μουσικῇ, οἱ σαλπιγκταὶ τροχαῖόν τι συμβοήσαντες, σαλπίσαντες γοργόν τι ἐμβατήριον, Δίων Κ. 56. 22· τρ. νόμος, μελῳδία ἐν τροχαϊκῷ ῥυθμῷ εὑρεθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τερπάνδρου, Πλούτ. 2. 1132D, πρβλ. Πολυδ. Δ', 65, 73. **3)** τρίβραχυς, Quintil. 9. 4. 82. **III.** τρ. σφήν, ὄργανον βασανιστήριον, Ἰωσήπου Μακκ. 11, πρβλ. **τροχός** II. 4.

τροχαιο-χόρειος, ὁ, τροχαῖος καὶ τρίβραχυς, -υυυυ, καὶ τὸν ἰαμβανάπαιστον καὶ τροχαιοχορείους Τζέτζ. ἐν Κραμ. Ὀξ. Ἀν. τ. 3, σ. 307, 18.

τροχαϊσμός, ὁ, τροχαϊκὸν μέτρον, σφιγγομένου ἀπὸ δακτύλου εἰς τροχαϊσμὸν Εὐστ. 1647. 26.

τροχᾰλεῖον, τό, ἢ **τροχάλειον**, (τροχαλὸς) κύκλος, τροχὸς ἢ σφαῖρα, Ἄρατ. 530.

τροχᾰλία, ἴδε ἐν λ. **τροχιλία**.

τροχᾰλίζομαι, κυλίομαι στρεφόμενος ὡς τροχός, «ὁ γοῦν δίσκος τροχαλισθεὶς ἐπὶ τὸν τοῦ Ἀκρισίου πόδα τιτρώσκει αὐτὸν» Φερεκύδ. παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλ. Ροδίου Δ. 1091, Εὐδοκ. Μακρεμ. Ἰωνιὰ σ. 33.

τροχᾰλός, ή, όν, (τρέχω) τρέχων, τροχαλόν τινα τιθέναι, «ὀξὺν ἐν τῷ δρόμῳ» (Πρόκλ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 516 (ἀλλ' ἴδε κατωτ. II)· τροχαλώτερος Ἀνθ. Π. 7. 681· τρ. ὄχοι, οἱ ταχέως κυλινδούμενοι, Εὐρ. Ι. Α. 146· πρβλ. **ἐντρόχαλος**.— Ἐπίρρ. **-λῶς**, Κλήμ. Ἀλ. 203. **II.** στρογγύλος, Ἀνθ. Π. 5. 35, Νικ. Θηρ. 589, κτλ.· καὶ παρ' Ἡσ. Ἔνθ' ἀνωτ., ὁ Εὐστ. καὶ ἄλλοι ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ **κυρτός**, κεκαμμένος, ἐπικαμπής, πρβλ. **τρόχμαλος**.

τροχαντήρ, ῆρος, ὁ, ἐν τῇ Ἀνατομικῇ **τροχαντῆρες** ἐκαλοῦντο ἀποφύσεις ἢ ἐκφύσεις κατὰ τὸ ἀνώτατον ἄκρον τοῦ ὀστοῦ τοῦ μηροῦ, ὑποκάτω τοῦ αὐχένος, εἰς ἃς καταφύονται οἱ μύες· ὁ ἀνώτερος τροχαντὴρ ὁ ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ μέρους ἐκαλεῖτο ὁ **μέγας**· ὁ δὲ κατώτερος ὁ ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐκαλεῖτο ὁ **μικρός**, Γαλην. τ. 2, σελ. 307, 773, ἔκδ. Kühn., «ἡ δὲ περὶ τῇ κεφαλῇ τοῦ μηροῦ τῶν ὀστῶν ἔκφυσις τροχαντὴρ ὀνομάζεται» Πολυδ. Β', 187 **II.** μέρος τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου, Ἡσύχ. **III.** βασανιστικὸν ὄργανον, ὡς ὁ τροχός, Ἰωσήπ. Μακκ. 8· πρβλ. **τροχός** II. 4.

τροχάς, άδος, ἡ, ἐλαφρόν τι ὑπόδημα πρὸς δρόμον ταχύν, «τροχάδες σανδάλια ἀπὸ αἰγείου δέρματος» Ἡσύχ.· πρβλ. **ἐνδρομίς**.

τρόχασμα, τό, ἀγὼν δρόμου, Χρησμ. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 175D, Εὐστ. Πονημάτ. σελ. 216, 11· ὡσαύτως **τροχασμός**, ὁ, Ἡσύχ. ἐν λ. **ὑπὸ δρόμον**.

τροχαστικός, ή, όν, Ἑλληνικῶς· Ἀττικῶς δὲ **θρεπτικός** (Μοῖρ. 187), ἡ τρ. ἕξις ἢ δύναμις, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 18, 1.

τροχάω, Ἐπικ. ἰσοδύναμος τύπος τοῦ **τροχάζω**, Ἀνακρεόντ. 32. 6, Ἄρατ. 1105, ελπ.· — ἐπὶ τῶν ἀστέρων, κινοῦμαι, περιστρέφομαι, Ἄρατ. 227.

τροχεός, ά, όν, = **τροχάεις**, τροχεὴν δ' ἀπεχεύατο χαίτην, «περιφερῆ» (Σχόλ.), Νικ. Θηρ. 658, ἔνθα **τροχέην**.

τροχερός, ά, όν, (τρόχος) ὁ τρέχων, τροχάζων, τρ. ῥυθμὸς τὰ τετράμετρα Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 4· πρβλ. **τροχαῖος** II.

τροχή, ἡ, = **τρόχος**, δρόμος, ἴδε ἐν λ. **προσαυρίζω**, «προσαυρίζουσα χερσαία τροχή· ὑπὸ τῆς αὔρας νοτὶς προσπίπτουσα τῇ τροχῇ. δύναται δὲ οἷον καταλαμβάνουσα· ἐπαυρεῖν γὰρ τὸ καταλαμβάνειν καὶ ἐπιτυγχάνειν» Ἡσύχ. ἐν λ. **προσαυρίζουσα**...

τροχηλᾰσία, ἡ, τὸ τροχηλατεῖν, ἡ τῶν τροχῶν περιφορά, ἁρματηλασία, Ἱππ. 1283. 14.

τροχηλᾰτέω, ἐλαύνω, διώκω, τὸ ματρὸς δ' αἷμά νιν τροχηλατεῖ μανίαισιν Εὐρ. Ὀρ. 36· Κῆρες τροχηλατήσουσ' ἐμμανῆ πλανώμενον ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1253.

τροχ-ηλάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, (ἐλαύνω) ὁ διευθύνων τροχούς, δηλ. ἁρματηλάτης, ἡνίοχος, σχηματισθὲν κατὰ τὸ **ἱππηλάτης**, Σοφ. Ο. Τ. 806, Εὐρ. Φοίν. 39.

τροχ-ήλᾰτος, ον, ὁ ἐπὶ τροχῶν φερόμενος, ὑπὸ τροχῶν συρόμενος, σκηναὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 1001· δίφροι Σοφ. Ἠλ. 49.

2) ὁ συρόμενος ὑπὸ τῶν τροχῶν ἢ πλησίον τῶν τροχῶν, σφαγαὶ Ἕκτορος τροχήλατοι Εὐρ. Ἀνδρ. 309. **3)** ὁ ἀναιρούμενος διὰ τῶν τροχῶν, κελεύθου τρίοδος Αἰσχύλ. Ἀποσπ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

171. 4) ὁ πλαττόμενος ἢ κατασκευαζόμενος ἐπὶ τοῦ τροχοῦ τοῦ κεραμέως, λύχνος Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1, πρβλ. Ξέναρχον ἐν «Βουταλίωνι» 1. 9, καὶ αὐτόθ. Meineke. 5) μεταφ., ὁ μετὰ σπουδῆς ἐλαυνόμενος ὡς τροχὸς ἢ ὡς ἅμαξα, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 122 μανία τρ., περιστρεφομένη μανία, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 82.

τροχιά, ἡ, (τροχὸς) τὰ ἴχνη τῶν τροχῶν, ἡ γραμμὴ ἣν σχηματίζουσιν, «τροχιαί, αἱ τῶν τροχῶν χαράξεις» Ἡσύχ., Φώτ., κτλ. **II.** περιφέρεια, ὁ κύκλος τοῦ τροχοῦ, Ἀνθ. Π. 7. 478, πρβλ. 9, 418, Νικ. Θηρ. 816.

τροχ-ιαμβικός, ή, όν, συγκείμενος ἐκ τροχαίου καὶ ἰάμβου, Γραμμ. παρὰ τῷ Egger εἰς Λογγῖνον σ. 145· ὁ Osann. **τροχαι-ιαμβικόν.**

τροχίας, ου, ὁ, ὁ τρέχων, ἀγγελιαφόρος, ἄγγελος, Ἡσύχ. ἔνθα **τρόχις.** **II.** τρ. χαλκός, χυτὸς χαλκός, «τροχίαν μὲν χαλκὸν τὸν χυτὸν χρὴ καλεῖν, τυπίαν δὲ ὃν ἂν οἱ νῦν εἴποιεν ἐλατὸν» Πολυδ. Ζ', 105.

τροχίασμα, τό, οἱονεὶ ἐκ τοῦ **τροχιάζω**, = **τροχός**, Ἀρχ. Μαθημ.

τροχίζω, μέλλ. Ἀττικ. **-ιῶ**, (τροχὸς) δένω τινὰ ἐν τροχῷ καὶ στρεβλῶ αὐτόν, βασανίζω, Διόδ. 20. 71, Ἀνθ. Π. 5. 181.— Παθ., **τροχίζεσθαι**, στρεβλοῦσθαι ἐπὶ τοῦ τροχοῦ, Ἀντιφῶν 113, 33, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 13, 3, πρβλ. Α. Β. 66. **II.** ἐφοδιάζω μὲ τροχούς, Ἀρχ. Μαθ. **III.** Παθ., περιστρέφομαι ὡς τροχός, τρέχω, περιτρέχω, Ἀριστ. Προβλ. 23. 39.

τροχιλία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, «καροῦλι», «μακαρᾶς», Λατιν. trochlea, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 808, Ἀριστοφ. Λυσ. 722· τροχιλίαισι ταῦτα καὶ τοπείοις (δηλ. σχοινίοις) ἱστᾶσιν οὐκ ἄνευ πόνου Ἄρχιππος ἐν «Ὄνῳ» 1, Πολυδ. 1. 22, 5· μεταφορ., μετά τινος τροχιλίας, μετ' εὐκολίας τινὸς ἢ εὐκινησίας, Ἀθήν. 587F.—Ἐν Ἀριστ. Μηχαν. 8 καὶ 18, ἔχομεν τοὺς τύπους **τροχιλέα, τροχαλία**, ὡς καὶ παρὰ Σουΐδ.· **τροχηλιὰ** παρὰ Γαλην., καὶ διάφορ. γραφ. παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 5·—ἐν Πλάτ. Πολ. 397Α, Μοσχίωνι παρ' Ἀθην. 200Ε, γεν. πληθ. **τροχιλίων** (ἐκ τοῦ **τροχίλιον**, τό), εἰ μὴ ἀναγνωστέον **τροχιλιῶν.**

τροχίλος, ὁ, (τρέχω) μικρόν τι πτηνὸν παρυδάτιον, περὶ οὗ ὁ Ἡρόδ. λέγει ὅτι ἐξάγει τὰς βδέλλας ἐκ τοῦ στόματος τοῦ κροκοδείλου, ἴδε Bähr εἰς Ἡρόδ. 2. 68· ὁ δὲ Ἀριστ. ἐν τῇ περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 6 λέγει: «τῶν δὲ κροκοδείλων χασκόντων οἱ τροχίλοι καθαίρουσιν εἰσπετόμενοι τοὺς ὀδόντας, καὶ αὐτοὶ μὲν τροφὴν λαμβάνουσιν, ὁ δὲ ὠφελούμενος αἰσθάνεται καὶ οὐ βλάπτει», πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 79, Ἀχ. 876, Εἰρ. 1004, Αἰλ. π. Ζ. 3. 11., 8. 25· καλεῖται καὶ **κλαδαρόρυγχος** (ἴδε τὴν λέξιν)·—εἶναι τὸ πτηνὸν Charadrius Aegyptiacus, καὶ καλεῖται ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ziczac (ὡς ἐκ τῆς φωνῆς του)· δὲν ἐξάγει δὲ βδέλλας ἀλλ' ἐμπίδας καὶ κώνωπας ἐκ τοῦ ἀνεῳγμένου στόματος τοῦ κροκοδείλου. 2) μικρόν τι χερσαῖον πτηνόν, πιθαν. ὁ ὀρχίλος, Troglodytes europaeus· καλούμενος καὶ **πρέσβυς** καὶ **βασιλεύς**, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9, 11, 5· ὁ δὲ μετὰ λόφου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐκαλεῖτο **τύραννος**, αὐτόθι 8. 3, 5· rex avium παρὰ Πλιν. 8. 37. **II.** Ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ, ἡ κοίλη ἐσοχὴ ἡ μεταξὺ τῶν δύο σπειρῶν τῆς βάσεως Ἰωνικοῦ κίονος, καλουμένη καὶ **σκοτία**, Βιτρούβ. 3. 3, κλπ. **II.** = **τροχιλία**, Εὐστ. 1534. 8. Τὰ ἐκ τῶν ποιητῶν παραδείγματα δεικνύουσιν ὅτι ὁ ὀρθὸς τονισμὸς εἶνα **τροχίλος** [ῐ], οὐχὶ **τροχῖλος.**

τροχιλώδης, ες, ὅμοιος πρὸς τροχιλίαν, Ὀρειβάσ. 158, Γαληνοῦ τ. 12, σ. 162, 163 (ἔνθα **τραχηλώδης**).

τροχίμαλλον (;), τό, σωρὸς λίθων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 694, (Φώτιος 607, 23).

τρόχιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τροχό**·, Ἀρχ. Μαθημ.

τροχιός, ά, όν, = **τροχόεις**, στρογγύλος, τροχιὰν ἐν κανέῳ φθοΐδα Ἀνθ. Π. 6. 258.

τρόχις, ὁ, ὁ τρέχων, ἄγγελος, ἀγγελιαφόρος, εἰσορῶ γὰρ τόνδε τὸν Διὸς τρόχιν Αἰσχύλ. Πρ. 941.

τροχίσκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τροχίσκος**, τὸ κινούμενον τροχίσκιον Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 144.

τροχίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **τροχός**, μικρὸς τροχὸς ἢ κύκλος, κυκλίσκος, Ἀριστ. Μηχαν. ἐν τῷ προοιμ. 11, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 9, 1. 2) σφαιρίδιον, σφαιρίδιον σάπωνος, καταπότιον, Γαλην. II, 87B. 3) ἐνώτιον, Ἐβδ. (Ἰεζεκ. ΙϚ', 12). 4) σφαῖρα μεταλλίνη πίπτουσα εἰς δήλωσιν χρόνου, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχῶν 2. 16.

τρόχμαλος (ἐξυπακ. λίθος), ὁ, ὡς τὸ **τροχαλός**, λίθος κυλιόμενος καὶ ἐκ τούτου στρογγύλος καὶ λεῖος, ψῆφος, λιθάρι, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 6 4·—ἐν τῷ πληθ. **τρόχμαλοι**, σωρὸς ἐκ τοιούτων λίθων, αἱμασιὰ ἐκ τοιούτων λίθων, φράκτης, Εὐστ. 1259, 33· ὡσαύτως οὐδ. **τρόχμαλα**, Νικ. Θηρ. 143, πρβλ. Λυκόφρ. 1064.

τροχο-δινέομαι, Παθ., περιδινοῦμαι ὡς τροχός, περιστρέφομαι δίκην τροχοῦ, τροχοδινεῖται δ' ὄμμαθ' ἑλίγδην Αἰσχύλ. Πρ. 882· πρβλ. **στροφοδινέομαι.**

τροχο-ειδής, ές, περιφερὴς ὡς τροχός, κυκλικός, τρ. λίμνη, ἡ λίμνη τῆς Δήλου, Θέογν. 7, Ἡρόδ. 2. 170 (πρβλ. **περιηγής**). πόλις τρ., αἱ Ἀθῆναι, Ἡρόδοτ. 7. 140.—Ἐπίρρ. **-δῶς**, δίκην τροχοῦ, Διοσκ. 3. 117.

τροχόεις, εσσα, εν, στρογγύλος ὡς τροχός, στρογγύλος, περιφερής, τρ. λίμνη Καλλ. εἰς Δῆλ. 261 (πρβλ. τὸ προηγ.) κύλιξ Ἀνθ. Π. 11. 58· τροχόεις μόλιβδος αὐτόθι 6. 65· ἄλφοι Νικ. Θηρ. 332, κλπ.

τροχο-κουράς, άδος, ὁ, ἡ, (κείρω) κεκαρμένος ὀλόγυρα, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 9, 9, σ. 412B· καὶ **τροχο-κούριδες**, αὐχμαλέοι κορυφάς, τροχοκούριδες Χοιρίλος παρ' Ἰωσήπῳ κατὰ Ἀπίωνος 1, 22.

τροχο-παικτέω, παίζω μὲ τροχοὺς ἢ στεφανοειδεῖς κύκλους, Ἀρτεμίδ. 1. 76· ἢ ἴσως = τροχοὺς μιμεῖσθαι, πρβλ. Ξεν. Συμπ. 2, 22.

τροχο-πέδη, ἡ, δεσμὸς τροχοῦ, ὁ μηχανισμὸς δι' οὗ ἡ κίνησις τοῦ τροχοῦ ἐμποδίζεται ἢ ἐπέχεται, Λατιν. sufflamen, Ἡρῴδης παρ' Ἀθην. 99C· λέγεται καὶ **ἐποχεύς.**

τροχοποιέω, κατασκευάζω τροχούς, Ἀριστοφ. Πλ. 513.

τροχός, ὁ (τρέχω)· κυρίως ὁ τρέχων· ὅθεν πᾶν πρᾶγμα στρογγύλον ἢ κυκλικόν. **I.** στρογγύλον, στρογγύλη πλάξ, «πήττα», τροχὸς κηροῦ, στέατος Ὀδ. Μ. 173, Φ. 178· τρ. ἡλίου, ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου, Ἀριστοφ. Θεσμ. 17, ἴδε κατωτ. Β· ἐπὶ ὄφεως, Ὀρφ. Λιθ. 136. **II.** τροχὸς ἁμάξης, κοινῶς «ῥόδα», ἡ, Ἰλ. Ζ. 42, Ψ. 394, κτλ.· τροχοῖς ἐπημαξευμένη Σοφ. Ἀντιγ. 251· ἐν πτερόεντι τροχῷ .. κυλινδόμενον, ἐπὶ τοῦ Ἰξίονος, Πινδ. Πυθ. 2. 41· τροχοὺς μιμεῖσθαι, ἐπὶ ἀνθρώπου κάμπτοντος τὸ σῶμα πρὸς τὰ ὀπίσω οὕτως ὥστε νὰ σχηματίζῃ τροχόν, Ξενοφ. Συμπ. 2, 22., 7, 3·— μεταφορ. ἐπὶ τῆς τύχης, Σοφοκλ. Ἀποσπ. 713. 2) ὁ τροχὸς κεραμέως Ἰλ. Σ. 600· τροχῷ ἐλαθεὶς λύχνος (πρβλ. **τροχήλατος**) Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 4· τροχοῦ ῥύμαισι τευκτὸν .. κύτος Ἀντιφάνης ἐν «Ἀφροδισίῳ» 1. 2, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 420Ε. 3) ὁ τροχὸς μηχανῆς θεατρικῆς, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 234. 4) ὁ τροχὸς βασανιστηρίου, πρβλ. Ἀνακρ. 19. 9· ἐπὶ τοῦ τροχοῦ στρεβλοῦσθαι Ἀριστοφ. Πλ. 875, Λυσ. 846, Δημ. 856. 13· ἕλκεσθαι Ἀριστοφ. Εἰρ. 452· ἐπὶ τὸν τροχὸν ἀναβῆναι Ἀντιφῶν 134. 10· ἀναβιβάζειν τινὰ ἐπὶ τῶν τρ. Ἀνδοκ. 6. 44· τῷ τροχῷ τινα προσηλοῦν, ἐνδεῖν, προσδεῖν Πλούτ. 2, 19Ε, 509C, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 6. 5. **III.** τροχὸς χρήσιμος εἰς παιδιὰν τῶν παίδων συνιστάμενος ἐκ στεφάνης σιδηρᾶς ἢ χαλκῆς μετὰ κρίκων οἵτινες κατὰ τὴν περιστροφὴν τοῦ τροχοῦ ἤχουν, (ὁ Graecus trochus τοῦ Ὀρατίου Ὠδ. 3. 24, 57, πρβλ. Ars Poet. 380,) Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. Ι. 106, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβασ.· τὸ ῥαβδίον δι' οὗ ἠλαύνετο ἐκαλεῖτο **ἐλατήρ**, ἔχον ξυλίνην λαβὴν καὶ κυρτὸν σιδηροῦν ἄκρον τὸ clavis adunca τοῦ Προπερτίου 3. 12, 6· ἡ δὲ παιδιὰ ἐκαλεῖτο **κρικηλασία.**— Δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν τοῦτον τὸν **τροχόν**, Λατ. trochus, πρὸς τὸν ῥόμβον ἢ στρόμβον («σβοῦραν») ἢ βέμβικα, Λατ. Turbo. **IV.** τροχοὶ γῆς, θαλάσσης, κυκλοι ἢ ζῶναι τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης, Πλάτ. Κριτί. 113D, 115C, 110A, 117C κέξ., Πλουτ. Λούκουλλ. 39. **V.** ὁ κύκλος τείχους ἢ ὀχυρώματος, Κυκλώπειος τ. Σοφ. Ἀποσπ. 222, ἴδε Bast εἰς Γρηγόρ. Κορίνθ. σ. 512· ὡς τὸ **τρόχωμα**:— ὡσαύτως μηχανὴ πολιορκητική, Διόδ. 17. 45, ἔνθα ἴδε Wessel. **VI.** κρίκος τις κινητὸς ἐπὶ τοῦ χαλινοῦ, Ξεν. Ἱππ. 10, 6, Πολυδ. Α', 184, κλπ. 2) κρίκος δι' οὗ διήρχετο σχοινίον ἐπὶ πλοίου, αὐτόθι 94. **VII.** καταπότιον, Ἰατρ.

B. τρόχος, ὁ, τὸ τρέχειν, τρέξιμον, δρόμος, Ἱππ. 363. 53., 368, 23, κτλ.· μὴ πολλοὺς τρόχους ἁμιλλητῆρας ἡλίου, μὴ πολλοὺς ἀγωνιστικοὺς δρόμους τοῦ ἡλίου, δηλ. μὴ πολλὰς ἡμέρας. (διάφορ. γραφ. **τροχούς**), Σοφ. Ἀντ. 1065· παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι Εὐρ. Μήδ. 46, ἔνθα ἴδε Elmsl.· **καμπτὸς τρ.**, ῥητῶς τοὐναντίον τοῦ **δρόμος** (εὐθὺς δρόμος), Foës. Oec. Hipp.

2) τόπος πρὸς τρέξιμον, Εὐρ. Ἱππ. 1133. **II.** ζῷόν τι ἴσως εἶδος νυφίτσας, Ἡρόδωρ. παρ' Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 6, 6. (Ὁ Ἀμμώνιος διαστέλλει τὰς δύο σημασίας ὡς ἀνωτέρω — γράφων **τροχὸς** ἐπὶ τῆς σημασίας περιφερεῖς πράγματος ἢ τροχοῦ, **τρόχος** δὲ ἐπὶ τῆς σημασ. δρόμου, ἴδε Valck. ἐν λ., Ellendt Lex. Soph.)

τροχός, όν, τρέχων, τροχὸν μέλος, γοργὸν μέλος, Πινδάρου Ἀποσπ. 144.

τροχώδης, ες, = **τροχοειδής**, Ἀπολλωνίου Λεξ. Ὁμηρ. ἐν λ. **ὁλοοίτροχος**, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 166.

τρόχωσις, εως, ἡ, περιστροφή, Ἰωάννου Λαυρεντίου Λυδοῦ περὶ Διοσημιῶν 21.

τρύβλιον, τό, πινάκιον, κοῦπα, ποτήριον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 648, Ὄρν. 77, κ. ἀλλ.· εἰρήνης ῥοφήσει τρύβλιον ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 278· μισθοῦ τρ. ῥοφῆσαι ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 905. **II.** ἐν ταῖς ἰατρ. συνταγαῖς ἦτο μέτρον χωροῦν ὅσον καὶ ἡ **κοτύλη**, Ἱππ. 531. 51, Γαλην. τ. 13. σ. 976, 980, 9, Ἄλεξις ἐν «Μανδραγοριζομένῃ» 2·—ὑποκορ. μόνον κατὰ τύπον, περὶ δὲ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀρκάδ. 119. 19.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τρῠγᾰ-βόλιον, τό, τύπος πρὸς διατήρησιν ξηρῶν ὀπωρῶν, «τρυγαβόλια· εἰς ἃ καρποὺς ξηροὺς ἀπετίθεντο» Ἡσύχ.

τρῠγάω, (τρύγη)· **1.** μετ' αἰτ. τοῦ συγκομιζομένου πράγματος, ὡς καὶ νῦν, τρυγῶ, συγκομίζω τὸν καρπόν, συνάγω, Λατιν. vindemiare, ἑτέρας [σταφυλὰς] τρυγόωσιν Ὀδυσ. Η. 124· καρπὸν Ἡρόδ. 4. 199· βότρυς Ξεν. Οἰκ. 19, 19· σῦκα, σῖτον Κωμικ. Ἀνώνυμ. 295C. 379· — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ μέλι τρυγᾶσθαι Μόσχ. 3. 35· — μεταφορ., τρυγήσομεν αὐτὴν (ἐξυπακ. Εἰρήνην) Ἀριστοφ. Εἰρ. 1341· τρ. ἄνθος τινός Ἀνθ. Π. 12. 256· ὀμφακας ἡλικίης αὐτόθι παρὰρτ. 98· κτλ. — Παθ. τετρυγημένοι καθ' ὥραν, συνηγμένοι κατὰ τὴν προσήκουσαν ἐποχήν, Λουκ. Κατάπλ. 5, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 20, 23. **2)** ἀπολ., θερίζουσι καὶ σπείρουσι καὶ τρυγῶσι Ἀριστοφ. Ὄρν. 1698, πρβλ. Εἰρ. 912, Πλάτ. Νόμ. 844Ε. **II.** μετ' αἰτ. τοῦ πράγματος ἐξ οὗ ὁ καρπὸς λαμβάνεται καὶ συγκομίζεται, συνάγω τοὺς καρποὺς ἐκ τοῦ δένδρου ἢ τοῦ ἀγροῦ, ὅτε τρυγόφεν ἀλωήν (Ἐπικ. εὐκτ. ἀντὶ τρυγῷεν) Ἰλ. Σ. 566· οἱ δ' ἐτρύγων οἶνας Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 292· ἀμπέλους τρυγῶν Κωμικ. Ἀνώνυμ. παρὰ Meineke 5. 122· κῆπον τρ. Λόγγος. **2)** παροιμ., ἐρήμας τρυγᾶν (ἐξυπακ. ἀμπέλους), τρυγᾶν ἀμπέλια ἀφύλακτα, ὅηλ. ὠφεῖσθαι ἐκ τῆς ἀπουσίας τινός, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 886· οὐκ, ἀλλ' ἐρήμας ᾤεθ' οὗτος ῥᾳδίως τρυγήσειν, «παροιμία ἐπὶ τῶν ἀβέβαιόν τι πραττόντων, ὡς μηδενὸς αὐτοῖς ἀντιπράττοντος» (Σχόλ.). Σφ. 634. **3)** μεταφορ. ὡς καὶ νῦν, μετ' αἰτ. προσ., ὡς τὸ **καρποῦσθαι**. τρυγῶ τινα, καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτόν· — καὶ σὺ Γλυκέριον ἄλλον τρυγήσεις Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 1 ἐν τέλει.

τρυγγας, ὁ, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **πύγαργος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 13.

τρυγερᾶνος, ὁ, ὄνομα ἀγνώστου ζώου ὅπερ ἔμελλε νὰ σταλῇ τῷ Σελεύκῳ εἰς ἀντάλλαγμα τῆς σταλείσης παρ' αὐτοῦ τίγρεως, Φιλήμων ἐν «Νεαίρᾳ» 1· ἔνθα ὁ Meineke εἰκάζει ὅτι δυνατὸν νὰ ἐσχηματίσθη κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ **τρυγονο-γέρανος**· — ἀλλ' ἴσως ὑπάρχει καὶ παιδιὰ ἐπὶ τῆς λέξεως **τρυγάω** (ΙΙ. 3) καὶ **ἔρανος**, μεθ' ὑπαινιγμοῦ περὶ παρασίτου τινός. — Καθ' Ἡσύχ.: «τρυγέρανος· φάσματι ἐοικώς».

τρῠγερός, ά, όν, (τρύξ) = **τρυγώδης**, πλήρης τρυγός, «τρυγερούς· τρυγώδεις, ὀξεῖς» Ἡσύχ.

τρῠγέω, = **ξηραίνω**, «τρυγεῖ· ξηραίνει» Ἡσύχ. ἴδε **τρύγη** ΙΙ.

τρύγη [ῠ], ἡ, ὥριμος καρπός, ὅηλ. **1)** γεννημάτων εἰσοδεία, σῖτος, κλπ., οὐδὲ τρύγην οἵσεις Ὅμ. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 55, πρβλ. Θεογνώστου Κανόν. σ. 24, Εὐστ. 1003. 59· «τρύγη· ὁ πυρός, καὶ ἡ κριθή, καὶ πᾶς ἄλλος καρπός, καὶ ποιὰ βοτάνη» Ἡσύχ. **2)** τρυγητός, συγκομιδὴ τῶν σταφυλῶν, Ἀνθ. Π. 11. 203, Ἀθήν. 40Β, κλπ.· τρ. ἀμπέλων Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 491. 31· οἱ ἐπὶ τρύγῃ, οἱ τρυγῶντες, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **σταφυλοδρόμοι**, πρβλ. **τρυγητήρ**. **II.** ξηρασία, Νικ. Θηρ. 368. ("Ισως ἐκ τοῦ ῥήματ. **τρύγω**, ἐπειδὴ ἡ ἔννοια τοῦ ὡρίμου περιέχει τὴν τῆς ξηρότητος· πρβλ. **τρύγω**).

τρύγημα, τό, ὡς καὶ νῦν, τρύγημα, συγκομιδή, τὸ τῶν κηρίων τρύγημα βλίττειν λέγουσι Ruhnk εἰς Τίμαιον ἐν λέξει **βλίττειν**.

τρῠγήσιμος, ον, ὥριμος πρὸς τρύγησιν, Ἐτυμολ. Μέγ. 271. 32, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **διατρύγιος**.

τρύγησις, εως, ἡ, τὸ τρυγᾶν, αἱ τῶν ἀνθῶν ἀφαιρέσεις τρυγήσεσιν ἐοίκασι καὶ βλάπτουσιν οὐδὲν Πλούτ. 2. 646D.

τρυγητέον, ρῆμ. ἐπίθ. τοῦ **τρυγάω**, δεῖ τρυγᾶν, τὸν καρπὸν τρυγητέον Κτήμ. Ἀλ. 341.

τρῠγητήρ, ῆρος, ὁ, ὁ τρυγῶν, τρυγητής, Λατ. vindemiator, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 293 [μετὰ ὕ ἐναντίον πάσης χρήσεως]. **II.** ὄνομα ἀστερισμοῦ, Columel'a 11. 2.

τρῠγητήριον, τό, ληνός, «πατητῆρι» σταφυλῶν, Γλωσσ.

τρῠγητής, οῦ, ὁ, ὁ τρυγῶν, συγκομίζων καρποὺς, ἰδίως σταφυλάς, Ἑβδ. (Ἱερεμ. ΚΘ', 9, κ. ἀλλ.), Πολυδ. Α', 222, Εὐσταθ. Πονημάτ. 180. 61.

τρῠγητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τρυγητόν, Γλωσσ.

τρυγητός καὶ **τρύγητος**, ὁ, (τρυγάω) τὸ τρυγᾶν, ἡ συγκομιδὴ τῶν καρπῶν, Πλούτ. 2. 671D, Λουκ. Φιλοψ. 22, κλπ., ἴδε Πολυδ. Α', 61. **2)** ὡς καὶ νῦν, ἡ ἐποχὴ τῆς συγκομιδῆς, τρύγος, Θουκ. 4. 84, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 5. 1, 2. **II.** = **τρύγη**, ὁ συγκομισθεὶς καρπός, «εἰσοδεία», Γραμμ. (Οἱ Γραμμ. ἐπιχειροῦσι νὰ διακρίνωσι τὴν σημασίαν ταύτην διὰ τοῦ τονισμοῦ, ἴδε ἐν λέξ. **ἄμητος**)· «τρύγητος ὁ καιρὸς μονογενῶς, τρυγητὸς δὲ τὸ τρυγώμενον» Ἀρκάδ. 81, 26. — Πρβλ. καὶ Θεογνώστ. Καν. 75, 13: «τρύγητος καὶ ἄμητος προπαροξυνόμενα ἐπὶ καιροῦ λαμβάνεται· ἐπὶ γὰρ τῶν πράξεων ὀξύνεται», ἴδε καὶ Σουΐδ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξ.

τρῠγήτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **τρυγητήρ**, Δημ. 1313. 6, Δίων Χρυσ. 7, τ. 1, σ. 260, Πολυδ. Α', 222.

τρῠγη-φάγος [ᾰ], ον = **αὐτοφάγος**, οὔτε σκάρον τρυγηφάγον Πλούτ. 2. 730Β· ὡσαύτως, **ἀ-τρυγηφάγος**, «ἀτρυγηφάγου· πολυφάγου» Ἡσύχ.· **ὁ-τρυγηφάγος**, ἀδηφάγου κήλωνος ὀτρυγηφάγου Εὐστ. 1003. 60.

τρῠγήφανος οἶνος, ὁ, δεύτερος οἶνος λαμβανόμενος ἐκ τῶν στεμφύλων, Λατ. lora, Πολυδ. Ϛ', 17· οὕτω **τρυγηφάνιον**, τό, ὁ αὐτ. 7. 151· πρβλ. **δευτερίας**.

τρῠγη φόρος, ον, ὁ φέρων καρποὺς, ἰδίως σταφυλάς, καρποφόρος, οἰνοφόρος, Γμν. Ὅμ. εἰς Ἀπόλλ. 529.

τρῠγία, ἡ, = **τρύξ**, οἴνου Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 677· ἐλαίου Ἡσύχ.· ὄξους Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 3· πρβλ. Λοβεκ. Παθολ. 1. 251.

τρῠγίας, ου, ὁ, (τρύξ) πλήρης τρυγὸς ἢ καθιζήματος, οἶνος Χρησμ. παρὰ Πλουτ. 2. 295Ε. **II.** ὡς οὐσιαστ. = **τρύξ** II, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΟΔ', 8), πρβλ. Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 137.

τρῠγίζω, φαίνομαι ὡς τρύξ, ὁμοιάζω πρὸς τρύγα, πρὸς κατακάτιον οἴνου, τρυγίζοντα καὶ μέλανα διαχωρίει Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 8.

τρῠγικός, ή, όν, ὁ ἐκ τρυγός, = **κωμῳδικός**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 623· πρβλ. **τρῠγῳδικός**.

τρύγῑνος, η, ον, παρασκευαζόμενος ἐκ τρυγός, Πλίν. 35. 25.

τρῠγιός, ὁ, = **τρύξ** II, Ἀθανάσ. τ. 1, σ. 851 (τ. 2, σ. 234C, ἔκδ. Βενεδ.).

τρύγις, ή, = **ὕλυρα**, διάφ. γραφ. ἀντὶ **τίφη** ἐν Ἱππ. 356. 29.

τρῠγό-βιος, ον, ἡ **τρυγίβιος**, ἠμαρτημένη γραφ. παρὰ Πολυδ. Ϛ', 27 ἀντὶ **τρυσίβιος**, ἴδε τὴν λέξιν.

τρῠγο-δαίμων, ονος, ὁ, ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 296, ἀντὶ **τρυγῳδός**, μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τοῦ **κακοδαίμων**, κακομοίρης ποιητής.

τρῠγο-δέφησις, εως, ἡ, (διφάω), «ἡ δὲ τρυγοδέφησις τοῦ γελοίου χάριν ἐξεύρηται· δεῖ γάρ τι ἐς τρυγὸς ἑκάνην καταδεδυνός, περιαγαγόντα ὀπίσω τὼ χεῖρε, τῷ στόματι ἀνελέσθαι» Πολυδ. Θ', 124, ἴδε καὶ 122.

τρῠγόζω, = **τρύζω**, «τρυγόζειν, ἐπὶ τρυγόνων» Δ. Β. 1452.

τρῠγοιπέω, διηθῶ, στραγγίζω τρύγα, Σουΐδ. ἐν λέξ. **τρῠγοιπος**, ὁ, ἣν ἑρμηνεύει· «ὑλιστὴρ ὁ σάκκινος», ἴδε τὴν λέξιν.

τρῠγοιπος [ῠ], ὁ, (τρύξ, ἵπος) ὕφασμα δι' οὗ ἐστραγγίζον τὰ κατακάτια τοῦ οἴνου, ὡς ποιοῦσι καὶ νῦν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 535, Πλ. 1087, ἔνθα ἴδε Hemst.· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 303. — Ἴδε Ἰούντου διορθώσεις εἰς Γαληνὸν ἐν Ἀθηνᾶ· τόμ. Ε', σ. 437.

τρῠγονάω, ἴδε **θρυγανάω**.

τρῠγόνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τρυγών** Ι, Θεμίστ. 273C· ὡς θωπευτικὸν ὄνομα κοράσιου, Ἀνθ. Π. 7. 222. **II.** φυτόν τι, ἄλλως **περιστερεών**, Ποιητ. π. τῆς τῶν Βοτανῶν Δυνάμεως 56· — **τριγώνιον** παρὰ Διοσκ. ἐν τοῖς Νόθοις 4. 60.

τρῠγόνιος, α, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τρυγόνα (ΙΙ), τρυγονίου δ' οὔπω τι κακώτερον ἔπλετο πῆμα τρώματος Ὀππιαν. Ἀλ. 2. 480.

τρύγος, τό, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **τρύγη**, Γουδ. Ἐτυμ. 536· **τρύγος**, ὁ, «τρυγητός· ὁ τρύγος» Ἡσύχ.

τρῠγο-φόρος, ον, πλήρης τρυγός, ἤτοι καθιζημάτων οἴνου, Νικήτ. Χων. Χρον 415C.

τρῠγῳ, ξηραίνω, Θεογνώστου Κανόνες 24. 20, Ἡσύχ. ἔνθα: «τρυγεῖ· ξηραίνει». **II.** ἀμετάβ., γίνομαι ξηρός, ξηραίνομαι, «τρύγει· ξηραίνεται» Ζωναρ. 1752, πρβλ. **φρύγω**.

τρῠγῳδέω, = **κωμῳδέω**, «τρυγῳδεῖν· κωμῳδεῖν» Ἡσύχ.

τρῠγῳδός, ές, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς τρύγα, πηκτός, πτύπις αἰμιάλωπος οὐ τρυγώδης γενομένη Ἱππ. 207C· πῶον, αἷμα, ἕλκος, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 12, κλπ.· τὰ τρυγώδεα τοῦ οἴνου Ἀριστ. Πρ. 20. 35, 1, πρβλ. Πλούτ. 2. 693Ε.

τρῠγῳδία, ἡ, = **κωμῳδία**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 499, 500, πρβλ. Βεντλ. εἰς Φαλαρ. σ. 296.

τρῠγῳδικός, ή, όν, **κωμῳδικός**, χορὸς Ἀριστοφ. Ἀχ. 886, πρβλ. **τρυγῳδός**.

τρῠγῳδο-ποιο-μουσική (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη τῆς κωμῳδίας, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 313.

τρῠγῳδός, (τρύξ, ᾠδή) κυρίως ὁ τὰ γλεῦκος ἢ τὴν τρύγα ᾄδων, τὰ ἀρχαιότερον ἀλλ' ἧττον ἔντιμον ὄνομα ἀντὶ **κωμῳδός**, Ἀριστοφ. Σφ. 650. 1537· ἢ διότι οἱ ᾄδοντες ἤλειφον τὰ ἑαυτῶν πρόσωπα διὰ τρυγὸς ἐπὶ τὸ γελοιότερον (**perunctí faecibus ora**, Hor. A. P. 277), ἢ διότι ὡς βραδεῖαν ἐδίδετο γλεῦκος, Σουΐδ.· ἢ διότι ἡ κωμῳδία ἔλαβεν ἀρχὴν ἐξ ἁμάξων, ἀσμένων κατὰ τὸν τρυγητὸν (κατὰ τὸν τῆς τρύγος καιρόν), Ἀθήν. 40Β· — **τρυγῳδός**, **τρυγῳδία** εἶναι ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ **κωμῳδός**, **κωμῳδία**· ἀλλ' οὐδέποτε ἀντὶ **τραγῳδός**, **τραγῳδία**, εἰμὴ σκωπτικῶς, ἴδε Βεντλ. Φάλαρ. σ. 296.

τρῠγών, όνος, ἡ, (τρύζω) ὡς καὶ νῦν, κοινῶς τὸ «τρυγόνι» Columba turtur, Ἀριστοφ. Ὄρν. 302. 979· παροιμία ἐπὶ γέροντος ἀνθρώπου, τρυγόνος λαλίστερος Μενάνδρου ἐν «Ὠροσκόπῳ» 13, πρβλ. Ἄλειν ἐν «Θρᾴσσαις» 1, ἔνθα: «σοῦ δ' ἐγὼ λαλιστέραν οὔπω ποτ' εἶδον οὔτε κερκώπην, γύναι, οὐ κίτταν, οὐκ ἀηδόν', οὔτε τίττιγα», πρβλ. Θεοκρ. 15, 88. **II.** εἶδος ἰχθύος ἱκανῶς κέντρον κατὰ τὴν οὐράν, «τρυγὼν· ἰχθὺς παλλάσσων, ἧς τὸ κέντρον δηλητήριον» (Ἡσύχ.), Ἐπίχ. 41 Ἀλιτ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 5, 8, Ἀντιφάνης ἐν «Ἀλιευομένῃ» 1. 23· πρβλ. **τρυγόνεος**. — Κατὰ τὸν Γάλλον Σαννίνιον τὸ σημερινὸν ὄνομα τοῦ ἰχθύος τσιπού

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἶναι «σαλάχια» (τουτέστι σελάχεια), ἴδε Κοραῆ σημ. εἰς Ξενοκράτ. σ. 91 καὶ 197. **III.** ὠοτόκον ζῴων ἀγνώστου εἴδους, (Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 3.

τρύζω, Ἐπικ. παρατ. **τρύζεσκον** Θεόκρ.· ἀόρ. ἔτρυξα Σώπατ. παρ' Ἀθην. 656Ε, (ἐπ-) Βάβρ. 112. 8· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (ὁ πρκμ. **τέτρυγα,** παρὰ Κοϊντ. Σμυρν. 4, 248, Φιλόστρ. 708, διορθοῦται εἰς **τέτρῡγα**). Ἀσήμως καὶ γογγυστικῶς φθέγγομαι, «τρύζει· ψιθυρίζει· γογγύζει· ἀσήμως λαλεῖ· παρ' ᾧ καὶ τὸ τρυγών, ἐπεὶ ἀσήμως φθέγγεται καὶ γογγυστικῶς» (Φώτ.)· «τρύζει· γογγύζει, ψιθυρίζει» (Ἡσύχ.), Θεόκρ. 7. 140, Ἄρατ. 948, Ἀνθ. Π. 5. 292· ἐπὶ τῆς τρυγόνος, Πολυδ. Ε', 89, Εὐστ. (πρβλ. **τρυγάζω**)· —μεταφ., ἐπὶ ἀνθρώπων, πολυτρωθῶ, πολυλογῶ, γογγύζω, ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος, «γογγύζητε· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς τρυγόνος» (Σ ὀλ.), Ἰλ. Ι. 311. **2)** ἐπὶ ὑγρῶν, ἐξέρχομαι μετά τινος τρυγμοῦ, ἐπὶ τῆς διαρροίας, Ἱππ. Προγν. 40· τρ. τὸ οὖρον ὁ αὐτ. 647. 34, κ. ἀλλ. (πρβλ. **τρύζω**). (Ὀνοματοπ., ὡς τὸ **τρίζω,** ἀπὸ τοῦ ὁποίου διαφέρει μόνον ἐν τούτῳ ὅτι τὸ μὲν **τρύζω** ἀναφέρεται εἰς ἀμβλύτερους, τὸ δὲ **τρίζω** εἰς ὀξυτέρους ψόφους· πρβλ. Ἰακὼψ. ἐν Ἀνθ. Π. 714.)— Κατὰ τὸν Ἐρωτιαν. σ. 352: «τρύζειν, οἱ δὲ στρύζειν. ἔστι δὲ τὸ μετὰ ἀσήμου ψόφου διαχωρεῖν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς τρυγὸς, ὅτι ἀσήμως καὶ γογγυστικῶς φθέγγεται... ὁ μέν τοι Βακχεῖος ἐν δ' φησί, 'τρύζειν εἶναι τὸ μετά τινος στροφώδους περιωδυνίας καὶ προθυμίας διαχωρεῖν'». — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. 1, σελ. 232.

τρυηλίς, ἴδος, ἡ, (τρύω) ἐργαλεῖόν τι, οὗ ἀνακυκῶσί τι, τορύνη, «κουτάλα», Λατ. trua, trulla, Λουκ. Λεξιφ. 7· **τρυηλίς· ζωμήρυσις** Ἡσύχ.

τρῡλίζω, = **θρυλίζω,** ἐπὶ τῶν ἐντέρων, Ἱππ. 534. 31· ἐπὶ τῆς φωνῆς ὄρτυγος, ὄρτυγας τρυλίζειν Πολυδ. Ε', 89, ἐν Θεογνώστου Καν. 24, 21: «τρυλίζει, ὀδύρεται». Ὀνοματοπ., ὡς τὸ **τρύζω**).

τρῦμα, τό, (τρύω) = **τρύμη,** ὀπή, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 447. **II.** = **πόνος.** Θεογνώστ. Καν. 24. 22.

τρῡμᾰλιά, ἡ, (τρύω) = **τρύμη,** ὀπή, Σωτάδ. παρ' Ἀθην. 621Α, Ἐβδ. (Ἱερ. Π', 4, κ. ἀλλ.)· ἡ τρ. τῆς ραφίδος, ἡ ὀπὴ τῆς βελόνης (πρβλ. **τρύπημα**), Εὐαγγ. κ. Μᾶρκ. ι', 25, πρβλ. κ. Λουκ. ιη', 25.

τρῡμαλῖτις, ῖδος, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, Ἡσύχ., πρβλ. Σωτάδ. ἔνθ' ἀνωτέρω ἐν λ. **τρυμαλιά.**

τρῡμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τρῦμα.** τὰ ἄνω τρυμάτια τοῦ ἐπὶ τῷ ἱστῷ ὀργάνου Ἐτυμ. Μέγ. 752, 52. ἐν λ. **τερθρεῖα.**

τρύμη [ῡ], ἡ, (τρύω) τρυμαλιά, ὀπή, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 447 ἐν τέλει. **II.** μεταφ., ὀξύς, πανοῦργος ἄνθρωπος, Ἀριστοφ. Νεφ. 448, ἴδε Σχόλ. ἔνθ' ἀνωτ.

τρύξ, ἡ, γεν. **τρῡγός,** (συγγενὲς τῷ **τρύγη**)· — νέος οἶνος μήπω ὑποστὰς τὴν ζύμωσιν καὶ μὴ στραγγισθείς, οἶνος μετὰ τῆς τρυγός, γλεῦκος ἀδιήθητον, Λατ. mustum, Ἀναξ. 39, Ἡρόδ. 4. 23. Ἀριστοφ. Νεφ. 50, κ. ἀλλ.· ὅθεν, καὶ ἁπλῶς οἶνος, «τὸν οἶνον καὶ τρύγα ἐκάλουν, ὡς ἐν ὥραις Κρατῖνος λέγει» Πολυδ. Θ', 18 (Κρατῖνος ἐν ὥραις 4)· — παροιμ., τρὺξ κατ' ὀπώραν, γλεῦκος τὸ φθινόπωρον, δηλ. ὑπόθεσις μήπω τελειωθεῖσα, Κ. κ. Ἀττ. 2. 12, 3. **II.** ἡ ὑποστάθμη, τοῦ οἴνου, ἡ «λάπη τοῦ κρασιοῦ», Λατ. faex, οἶνος ἀπὸ τρυγὸς Ἀρχίλ. 4· ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἡδίους πίνειν, ξυνεκποτέ' ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα Ἀριστοφ. Ππ. 1085· κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων Θεόκρ. 7. 70· ἐν τῇ τρυγὶ τοῦ πίθου Λουκ. Τίμ. 19, οὕτω, τὰ κατάλοιπα ἄλλων ὑγρῶν, «μοῦργα», τρ. τοῦ ἄσχυ Ἡρόδ. 4. 23· ἐλαίου Πολυδ. Α', 245· ἔξους Νικ. Θηρ. 933· ὕδατος Πλούτ. 2. 895C.

2) ἐπὶ μετάλλων, ἡ σκωρία, Λατ. scoria, τρὺξ σιδηρᾶ ἐσσα Νικ. Ἀλ. 51· χαλκοῦ Διοσκ. 5. 120. **3)** ὕλη τις ὁμοία τρυγὶ ἐν τῷ στομάχῳ, Ἱππ. 1159F· τοῦ αἵματος Γαλην. **4)** μεταφ., ἠχώ.., φωνῆς τρύγα Ἀνθ. Ἱλαν. 155· — μεταφ., ἐπὶ γέροντος ἢ γραίας, Ἀριστοφ. Σφ. 1309, Ἱλ. 1086.

III. αἱ τρύγες στεμφυλίτιδες, δεύτερος οἶνος ἐκθλιβόμενος ἐκ τῶν στεμφύλων, ἀδύνατος οἶνος, Λατ. lora, Ἱππ. 359. 8· ἡ ἀπὸ στεμφύλων τρὺξ Γεωπ. 6. 13, 2· οὕτως ἄνευ προσδιορισμοῦ τινος, Γαλην.· πρβλ. **τρυγηφάνιος. IV.** τρὺξ οἴνου ὀπτὴ ἢ πεφρυγμένη, «κρεμόρι» ἢ «κρεματάρταρον», μεταγεν. **φέκλη** (Λατ. faecula), λαμβανόμενον ἐκ τῆς ἐηρᾶς τρυγὸς ἥτις ἀπομένει ἐπὶ τοῦ πυθμένος καὶ τῶν πλευρῶν οἰνοφόρου πίθου, τροχίσκοι τρυγὸς ἢ ῥυπτόμεθα, καθαριστικὸς τροχίσκος ἐκ τοιαύτης οὐσίας ἐν χρήσει ἀντὶ σάπωνος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 9. 9, 3.

τρυξώδης, ες, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **τρυγώδης,** Ἀλέξ. Τραλλ. 8. 433, ἐν τέλει.

τρῦος, τό, (τρύω) = **πόνος,** κόπος, μόχθος, ἀνώνυμος Ποιητὴς παρὰ τῷ Μεγάλῳ Ἐτυμολόγῳ 94, 42.

τρῦπα, ἡ, (τρύω) ὡς καὶ νῦν, ὀπή, Εὐστ. 1069. 19· ἡ τοῦ μυὸς τρ. Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. 89· ἀλλὰ **τρύπη,** αὐτόθι 136, Ἀνθ. Π. 14. 62· αἱ τῶν αὐλῶν τρῦπαι Ἡσύχ. ἐν λ. **παραπλασμός.**

τρῡπ-ᾰλώπηξ, εκος, ὁ, ἡ ἡ, ἀλώπηξ πανταχοῦ διεισδύουσα, ἐπὶ ἀνθρώπου· «ἃ διὰ πανουργίαν πάντα τρυπῶν καὶ ἐργάζεσθαι δυνάμενος» Α. Β. 64, 28 (Κωμικ. Ἀνώνυμ. 278).

τρῡπάνη [ᾰ], ἡ, **τρύπανον,** «τρυπάνη· ἐργαλεῖον τεκτονικόν» Ἡσύχ.

τρῡπᾰνία, ἡ, ἡμὰς δι' οὗ ἐκίνουν τὸ **τρύπανον** (πρβλ. **τρυπάω**), «ἐν δὲ τῇ ἐν Ὀλυμπίᾳ στήλῃ ἀναγέγραπται τρύπανα τρυπανίαι ἔχοντα, ἴσως τὴν ἀρίδα» Πολυδ. Ι', 146.

τρυπανίζω, διατρυπῶ διὰ **τρυπάνου,** «τρυπανίζεται· τρυπάνῳ πλήσσεται» Ἡσύχ.

τρῡπάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τρύπανον,** Φώτ.· οὕτω **τρῡπανίσκος,** ὁ, Martyrium in Actis SS. Maji τ. 4, σελ. 642F.

τρῡπᾰνισμός, ὁ, διάτρησις, λίθους τρυπανισμοῦ Ἀκύλ. ἐν Ἠσ. ΝΔ', 12 (Πελ. Διαθ.), ἔνθα ἄλλως: **γλυφῆς.**

τρῡπᾰνο-ειδής, ές, ὅμοιος τρυπάνῳ, **τρυπανοειδοῦς** κινήσεως Πτολεμ. Τετράβ. σ. 19Β.— Ἐπίρρ. **τρυπανοειδῶς** ὁ αὐτ. μικρὸν κατωτέρω ἐρῶ.

τρῡπάνον [ῡ], τό, ἐργαλεῖον τεκτονικὸν δι' οὗ ἀνοίγονται τρῦπαι, καινῶς τρυπάνι, ἀρίδα, Λατ. terebra, ἐκίνουν δὲ αὐτὸ δι' ἱμάντος, (ἴδε ἐν λ. **τρυπάω**), Ὀδ. Ι. 385, πρβλ. Πρατίν. 1. 16, Εὐρ. Κύκλ. 461, Πλάτ. Κρατ. 388Α, Ἀνθ. Π. 6. 205. **II.** χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον, εἶδος κυκλοτερισῦς πρίονος, «κεφαλατρύπανον» εἰς διάτρησιν τοῦ κρανίου, ἀφεῖται τοῦ αἵματος τρυπῶντα τὸ ὀστέον σμικρῷ τρυπάνῳ Ἱππ. περὶ τῶν ἐν Κεφαλῇ Τραυμάτ. 911. 7· τρ. ὀξὺ καὶ εὐθὺ ὁ αὐτ. ἐν τῷ Γλαυκ. Λεξ.· τρ. ἀδάπτιστον, ἕτερον εἶδος ἔχον καὶ φυλακτῆρα ὥστε νὰ μὴ διατρυπᾷ καὶ τὸν ἐγκέφαλον, Γαλην. **II.** τεμάχιον ξύλου, δι' οὗ ἀνῆπτον πῦρ (ἴδε **πυρεῖον** Ι), τρύπανα ἀχάλκευτα, «ἀχάλκευτα τρύπανα, τὰ φρύγια πυρεῖα. Σοφοκλῆς Φινεῖ δευτέρῳ Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 640) **IV. τρύπανα,** τά, μεταφ., ἀντὶ **ἀνώητοι,** ἄνθρωποι μηδὲν δυνάμενοι νὰ πράξωσιν ἀφ' ἑαυτῶν, ἐὰν μὴ ὑπάρχῃ τις ὁ διευθύνων καὶ ὁδηγῶν καὶ ἐξαναγκάζων, Κράτης παρὰ Σιτοβ. σ. 55. 43.

τρῡπάνοῦχος, ὁ, (ἔχω) ἡ λαβὴ τρυπάνου, Πολυδ. Ζ', 113., Ι', 146.

τρῡπᾰν-ώδης, ες, (εἶδος) διατρυπῶν, διαπεραστικός, τρυπανώδης πόνος Ψελλὸς ἐν Boiss. An. 1. 219.

τρῡπάω, μέλλ. **-ήσω,** (ἴδε **τρύω**) διατρυπῶ, ὡς ὅτε τις τρυπᾷ (εὐκτ.) δόρυ νήϊον ἀνὴρ τρυπάνῳ, οἳ δέ τ' ἔνερθεν ὑποσσείουσιν ἱμάντι (πρβλ. **τρυπανία**) Ὀδ. Ι. 384, πρβλ. Ἱππ. Κεφ. Τρωυ. 911, Πράτ. Κρατ. 387Ε· «τὸν πόδα τῇ βελόνῃ τρυπῶν Κλεόνικος ὁ λεπτός, αὐτὸς ἐτρύπησε τῷ ποδὶ τὴν βελόνην», ὡς ὧν λεπτότερας καὶ αὐτῆς τῆς βελόνης, Ἀνθολ. Παλ. 11. 318, πρβλ. αὐτόθι 102· ἀλλὰ μετὰ διπλῆς αἰτ., πόνος με τὸν πόδα τρ. Λουκ. Ὠκύπ. 169· πρβλ. ἁλιά. — Παθ., τετρυπήσθω τὰ τρῆμα, ἃς τρυπηθῇ, ἃς ἀνοιχθῇ ἡ ὀπή, Ἱππ. 680. 19· δι' ὧτός.., τετρυπημένου, καλῶς τρυπημένου, δηλ. ἀνοικτοῦ ὥπως ἀκούῃ, Σορ. Ἀποσπ. 737· τὰ ὦτα τετρυπημένος, πρὸς ἐξάρτησιν ἐνωτίων, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 31· ψῆφος τετρυπημένη, ἡ τῆς καταδίκης ἡ ἔχουσα ὀπὴν ἐν τῷ μέσῳ, ἀντίθετ. τῷ **πλήρης,** Αἰσχίν. 11. 34, Ἀριστ. Ἀποσπ. 424· ἐτετρύπητο ἄλλη ἔξοδος Λουκ. Ἀλέξ. 16. **2)** ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, αἱ δὲ χίμαιραι αἵδε κατεβληχῶντο καὶ ὁ τράγος αὐτάς ἐτρύπη, αἱ δὲ αἶγες ἐμηκῶντο καὶ ὁ τράγος ὤχευεν αὐτάς, Θεόκρ. 5. 42· τρυπᾶν πάντες ἐπιστάμεθα, ἀντὶ τοῦ βινεῖν, Ἀνθ. Ἱλαν. 243.

τρύπη, ἴδε ἐν λ. **τρῦπα.**

τρύπημα [ῡ], τό, τὸ τρυπηθέν, ὀπή, τρῦπα, Εὔπολις ἐν Ἀθήλ. 44· τρύπημα νεώς, μίαν τῶν ὀπῶν δι' ὧν αἱ κῶπαι διήρχοντο καὶ ἐν αἷς ἐκινοῦντο, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1234, ἔνθα ἴδε Σχόλια· αὐλοῦ τρ. Πλούτ. 2. 389D· ραφίδος (πρβλ. **τρυμαλιά**) Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιθ', 24· μυρμήκων Ἀνθ. Π. 11. 78· ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασ., προσδούλευται γὰρ ὅπως ἂν μηδεμιᾶς ᾖ τρύπημα κενὸν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 624.

τρῡπημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., σφαιρίον τετρυπημένον λεπτοῖς τρυπηματίοις συνεχέσι Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθημ. 161.

τρύπησις, ἡ, τὸ τρυπᾶν, τρῆσις, διάτρησις, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 7. 10, 4· πρὸς τὴν τῶν αὐλῶν τρύπησιν Ἀριστόξενος 37D.

τρῡπητέον, ρημ. ἐπίθ., δεῖ τρυπᾶν, τρυπητέον ὑμᾶς ἔσωθεν Εὐστ. Πονημάτ. 291, 52.

τρῡπητήρ, ῆρος, ὁ, ἀγγεῖον τρυπητόν, κοινῶς τρυπητῆρι, Φίλων. Βελοπ. 90.

τρῡπητής, οῦ, ὁ, Πλάτ. Κρατ. 388D.

τρῡπητός, όν, τετρυπημένος, τρυπητός, περὶ τὸν λεγόμενον τρυπητὸν λίθον Νικήτ. Χρον. 361Α.

τρῦσ ἄνωρ, ορος, ὁ, ἡ, (τρύω) ὁ καταπονῶν, καταπανῶν ἄνδρα, οὐδέ με λάθει βαρεῖα τηλόθεν αὐδὰ τρυσάνορος Σορ. Φ. 209· — ἀλλ' ἴσως αὐδὰ τρυσάνωρ = αὐδὰ ἀνδρὸς τετρυμένου.

τρῡσί-βιος, ον, (τρύω) ὁ καταπονῶν, καταπονῶν τὸν βίον, φειδωλοῦ καὶ τρυσιβίου γαστρός, «κενοπαθημένης καὶ καταπονούσης τὸν βίον» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 421.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τρῦσ-ίππιον, τό, (τρύω) σημεῖον ὅπερ δι' ἐγκαύματος ἐποίουν ἐπὶ τῆς γνάθου ἵππου μὴ δυναμένου πλέον ἐκ γήρατος νὰ χρησιμεύσῃ εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ δημοσίου, Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 17, πρβλ. Meineke εἰς Κράτητα ἐν «Σαμίοις» 2· ὁ στίχος τοῦ Εὐπόλ. δεικνύει ὅτι ἡ γραφὴ **τρυσίππειον**, ὡς φέρεται ἐν τῷ Ἀποσπ. Αἰλ. Διον. παρ' Εὐστ. 1517. 9, Πολυδ. Ζ', 186, Ἐτυμ. Μεγ. 771, 16, εἶναι πλημμελής.—Ὁ ἵππος ἐκαλεῖτο **τρύσιππος**, ὁ, «τρύσιππος ὁ γεγηρακὼς ἵππος» Θεογνώστου Κανόνες 24. 23.

τρῦσις, ἡ, (τρύω) τὸ κατατρύχεσθαι, καταπόνησις, ἐξάντλησις, κακοπάθεια, «τρῦσις· νόσος, πόνος» Ἡσύχ.

τρύσκω, = **τρύχω**, «τρύσκει· τρύχει, ξηραίνει» Ἡσύχ.

τρυσμός, ὁ, (τρύζω) γογγυσμός, «μουρμουρισμός», «δούλιον ἐν στομάτεσσι λαλούμενον ἠρέμα τρυσμὸν» Γρηγ. Ναζ. III, 1271A.

τρυσσὸς (ἢ κάλλιον **τρῦσός**, «τρυσόν, ἀσθενὲς» Θεογνώστου Κανόν. 24, 21), **ή, όν**,— Καθ' Ἡσύχ.: «τρυσόν· νοσερόν, λεπτόν, ἀσθενές»· ἐντεῦθεν κατὰ τὸν Scaliger, τὸ Λατ. trossulus.

τρῡτάνη [ᾱ], ἡ, ἡ γλωττὶς τοῦ ζυγοῦ· καὶ καθόλου, ζυγός, πλάστιγξ, Λατ. trutina, ἔχουσα τρυτάνην ἵστη βόειον δημὸν Ἀριστοφ. Σφ. 39, Δημ. 60. 7· ζυγοστατείτω τότε ὥσπερ τρυτάνῃ τὰ γιγνόμενα Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 49, κλπ.· — ἐντεῦθεν τὰ ῥήματα **τρῡτανεύω**, ζυγοστατῶ, ζυγίζω, Εὐστ. Πονημάτ. 123, 74· **τρῡτᾰνίζω** αὐτόθι 109. 78, Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 77.

τρῡφάλεια, ἡ, Ἐπικὸν ὄνομα τῆς περικεφαλαίας, Ἰλ. Γ. 372, κ. ἀλλ.· τρίπτυχος Λ. 352· αὐλῶπις Ν. 530· ἵππουρις Τ. 382· λευκολόφους τρ., ὡς ὑπερβολικὴ Ἐπικὴ φράσις, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1016. (Συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ **τρίς**, **φάλος**, = περικεφαλαία ἔχουσα τρεῖς **φάλους**, οἱονεὶ **τριφάλεια**. Ἀλλ' ὁ Βουτμᾶν. ἐν τῷ Λεξιλόγῳ ἐν λ. **φάλος** ἐν τέλ., παρατηρεῖ ὅτι **τρυφάλεια** εἶναι γενικὸν ὄνομα περικεφαλαίας, καὶ οὐχὶ τὸ ὄνομα ἰδιαιτέρου τινὸς εἴδους αὐτῆς· ὅθεν παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **τρύω**, καὶ ἑρμηνεύει αὐτὴν ὡς σημαίνουσαν περικεφαλαίαν ἔχουσαν τετρυπημένον τὸν **φάλον** ὅπως δεχθῇ τὸν λόφον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **καταῖτυξ**.

τρῡφάλη, ἡ, = **τρυφάλεια**, «τρυφάλη· περικεφαλαία, τρεῖς ἔχουσα λαμπροὺς ἀστέρας, ἢ ἥλους» Ἡσύχ.

τρῡφᾱλίς, ἴδε ἐν λ. **τροφαλίς**, «τρυφαλίδες· τὰ τμήματα τοῦ ἁπαλοῦ τυροῦ» Ἡσύχ.

τρύφαξ, **ακος**, ὁ δεδομένος εἰς τρυφάς, τρυφηλός, φιλάδονοι καὶ τρύφακες Ἱππόδαμος παρὰ Στοβ. 250. 22.

τρῡφάω, (τρυφή) ζῶ τρυφηλῶς, πολυτελῶς, ἡδυπαθῶς, τρ. ἐν ἀγκάλαις μητρός, ἐπὶ τοῦ τέκνου, Εὐρ. Ἴων 1376· τρ. ἐν ταῖς ἑσθῆσι Ἰσοκρ. 21B· τρ. καὶ μεγαλοπρεπῶς διαιτᾶσθαι Ξεν. Ἀθ. 1, 11· λευκὸς ἄνθρωπος, παχύς, ἀργός.., εἰωθὼς τρυφᾶν Σωκράτης ἐν «Παρακαταθήκῃ» 1·— μετοχ. **τρυφῶν** ἐν χρήσει ὡς ἐπίθ., τρυφηλός, θηλυπρεπής, φιλήδονος, Ἀριστοφ. Νεφ. 49, κλπ.· τρ. καὶ ἀμελὴς Πλάτ. Νόμ. 901A· οἱ τρυφῶντες ὁ αὐτ. ἐν Μέν. 76B· τὸ τρυφῶν, τὸ τρυφηλόν, Ἀριστοφ. Σφ. 1455.

2) ἐπὶ πραγμάτων, λεπτός, ἁβρός, βασιλικὴ καὶ τρυφῶσα παιδεία Πλάτ. Νόμ. 695D· τῶν θηρικλείων εὐκύκλωτον ἀσπίδα ὑπεραφρίζουσαν, τρυφῶσαν, ἴσον ἴσῳ κεκραμένην, προσφέρων ἔδωκεν Ἀριστοφῶν ἐν «Φιλωνίδι» 2, πρβλ. Ἀντιφάν. ἐν «Ἀφροδισίῳ» 1. 10· «οἱ δίπυροι δ' εἰσί τινες ἄρτοι τρυφῶντες» Πολυδ. Ζ', 23. **II** ἄγω βίον ἀκόλαστον, ζῶ ἐν τρυφαῖς καὶ ἐν ἀσωτίᾳ, Εὐρ. Βάκχ. 969, Ἀριστοφ. Λυσ. 405, κλπ.· ζῶ πολυτελῶς, δαπανῶ πολλά, ἀντίθετ. τῷ γλίσχρως ζῆν, Ἀριστ. Πολ. 2. 7, 7. **III**. ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι, εἶμαι δύσκολος, ἰδιότροπος, ἆρ' οὐ τρυφῶμεν.., οἷσιν οὐκ ἀρκεῖ τάδε; Εὐρ. Ἱκέτ. 214· τρ. δ' ὁ δαίμων, εἶναι ἰδιότροπος, ἄστατος, αὐτόθι 552· ἐπειδή μοι δοκεῖς σὺ τρυφᾶν, ὅτι διστάζεις, «δὲν καταδέχεσαι», Πλάτ. Εὐθύφρων 11E, πρβλ. Λάχ. 179C, Ἀλκ. 1. 114A· ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τρ. καὶ κολακεύεσθαι, ἐπὶ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, Δημ. 98. 12· οὐκ ἀνεκτὸν εἶναι.. αἰχμάλωτον οὖσαν τρυφᾶν ὁ αὐτ. 402. 28· τρυφῶσιν ἕτεροι πρὸς ἑτέρους, ἐπὶ τῶν φιλοσόφων, Ἄλεξις ἐν «Ταραντίνοις» 1. 14· ἑπομένης προσδιοριστικῆς προτάσεως, νῦν δὲ τρυφᾷς διότι.. Πλάτ. Πρωταγ. 327E· ἐν ταῖς ἑτέρων.. ἀτυχίαις τρ. Εὔφρων ἐν Ἀδήλ. 2.

τρῡφεραίνομαι, Παθ., θρύπτομαι, κάμνω ἰδιοτροπίας, «νάζια», τρυφερανθεὶς Ἀριστοφ. Σφ. 688.

τρῡφερ-αμπέχονος, **ον**, ὁ φορῶν τρυφερά, μαλακὰ ἐνδύματα, ἐπὶ τῶν Ἰώνων, Ἀντιφάνης ἐν «Δωδώνῃ» 1.

τρῡφερεύομαι, Παθ., = **τρυφεραίνομαι**, Ἑβδ. (Εσθ. ΙΕ', 3 Ἀπόκρυφ.), Κ. Μανασσ. Χρον. 5627, Εὐστ. Πονημάτ. 287, 79. — ἐντεῦθεν **τρυφέρευμα**, τό, τὸ τρυφηλῶς φέρεσθαι, «νάζι», Α. Β. 225, 27 ἐν λ. **βαυκίσματα**·—παρὰ τῷ Ἡσυχ. **-ρωμα**.

τρῡφερία, ἡ, = **τρυφερότης**, Ρούφου Ἀποσπ. σ. 225, Ἀκύλ. ἐν Γεν. ΙΗ', 12, Δ' Βασιλ. ΙΕ', 32 (Παλ. Διαθ.)

τρυφερομάννα, ἡ, εἶδος βοτάνης ἣν ὁ Στέφανος Μάγνης Ἐμπειρικ. (χειρόγρ.) περιγράφει: «ὁμοίως πότιζε καὶ τὴν τρυφερομάνναν λεγομένην βοτάνην, τὴν διὰ τῶν πετρῶν φυομένην, καὶ τεμνομένην βλύζουσαν γάλα, μετὰ γάλακτος βοείου».

τρῡφερό-βιος, **ον**, ὁ διάγων βίον τρυφερόν, ὁ βιῶν τρυφηλῶς, πολυτελής, πολυδάπανος, Α. Β. 322, 18, ἐν λέξ. **ἁβροδίαιτος**, Πρόκλ. Παράφρ. σ. 232, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἁβρὰ βαίνων**.

τρυφερόομαι, Παθ., = **τρυφεραίνομαι**, Σχόλια εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 688.

τρῡφερο-πάρειος, **ον**, ὁ ἔχων τρυφεράς, ἁβρὰς παρειάς, Κ. Μανασσ. Χρον. 5304, 6077.

τρυφερό-πεπλος, **ον**, ὁ ἔχων τρυφερόν, τρυφηλὸν πέπλον, Κ. Μανασσ. Χρον. 5934.

τρυφερο-πρόσωπος, **ον**, ὁ ἔχων τρυφερὸν πρόσωπον, Κ. Μανασσ. Χρον. 3859.

τρῡφερός, **ά**, **όν**, (τρυφή) ὡς καὶ νῦν, τρυφερός, ἁπαλός, ἁβρός, αὐχὴν Βατραχομ. 66· πλόκαμος Εὐρ. Βάκχ. 150· χεῖρες, χρώς, σάρξ Ἀνθ. Π. 5. 66, 151., 12. 136· ἐπὶ ἀμυγδάλων, Ἀριστ. Ἀποσπ. 255·— τὸ τρυφερόν, ἡ τρυφερότης, ἡ τρυφερὰ μαλακότης, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 901. **II**. ἐπὶ προσώπων, ἐπὶ τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἕξεων αὐτῶν, ὡς τὸ **ἁβρός**, ἁβροδίαιτος, Ἀριστοφ. Σφ. 551, κλπ.· ἡ τρυφερὰ καὶ καλλιτράπεζος Ἰωνία Καλλίας ἢ Δισκλῆς ἐν «Κύκλωψι» 2· θηρίκλειον ὄργανον τῆς τρυφερᾶς ἀπὸ Λέσβου σεμνοπότου σταγόνος πλῆρες, ἀφρίζον Ἀντιφάνης ἐν «Ὁμοίοις» 1· τρυφερῷ βίῳ σύνεστιν Μένανδρ ἐν «Κιθαριστῇ» 1, 9· τρυφεροῖσι τρόποις Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Φάωνι» 4· — τὸ τρυφερόν, ἡ τρυφερότης, ἐς τὸ τρυφερώτερον μετέστησαν Θουκ. 1. 6·— οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐπιρρ., **τρυφερῶς**, ζῶσι γὰρ ἀκολάστως πρὸς ἅπασαν ἀκολασίαν καὶ τρυφερῶς Ἀριστ. Πολ. 2. 9, 6· ὡσαύτως οὐδ. ὡς ἐπίρρ., τρυφερόν τι διασαλακωνίζειν, μετὰ τρυφερότητος, Ἀριστοφ. Σφ. 1169· τρ. λαλεῖν Θεόκρ. 20. 7, πρβλ. 21. 18.

τρῡφερό-σαρκος, **ον**, ὁ ἔχων τρυφερὰν σάρκα, Ξενοκράτης Περὶ τῆς ἀπὸ τῶν Ἐνύδρ. Τροφ. 1. 30.

τρυφερο-στήμων, ὁ ἔχων λεπτὸν στήμονα ἢ ὑφήν, «ἁβροπήνους, τρυφεροστήμονας» Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 863.

τρῡφερότης, **ητος**, ἡ, ἁβρότης, ἁπαλότης, λεπτότης, μαλθακότης, Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδ. 2. 3, 4, Ἀθήν. 544E.

τρυφερ-όφθαλμος, **ον**, ὁ ἔχων τρυφεροὺς ὀφθαλμούς, Ὀρειβ. ἐκδ. Dar. τ. 5, σ. 133.

τρυφερό-χειρ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τρυφερὰν χεῖρα, Κ. Μανασ. Χρον. 4, σ. 32.

τρῡφερό-χρως, **ωτος**, καὶ **τρυφερο-χρώς**, **ῶτος**, ὁ ἔχων τρυφερόν, ἁπαλὸν δέρμα, Διοσκ. 1. 86.

τρῡφερωδῶς, Ἐπίρ., παρὰ Φωτίῳ ἐν λέξ. **νοσακερῶς** ἣν ἑρμηνεύει: «τρυφερωδῶς· μαλακῶς· νοσωδῶς», ὁ δὲ Ἡσύχ. ἐν λέξ. **νοσακερῶς** ἔχει: «νοσώδης, τρυφερός, μαλακός».

τρῡφή, ἡ, (√ΤΡΥ, θρύπτω, ἴδε ἐν λέξ. **τείρω**)·— ἁβρότης, λεπτότης, ἁπαλότης, Εὐρ. Ἀποσπ. 881. 4, Πλάτ., κλπ.· στολίδος κροκόεσσαν.. τρυφάν (οὕτως ἀναγνωστέον ἀντὶ στολίδα.. τρυφᾶς) Εὐρ. Φοίν. 1491· — ἐν τῷ πληθ., τρυφαί, πολυτέλειαι, ἡδυπάθειαι, Λατ. delici e, τρυφαὶ Τρωικαὶ ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1113· τρυφὰς τρυφᾶν ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 970· αἱ ἄγαν τρ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 55. 2. εἰς πλούτους ἀπεβλέψαι καὶ τρυφὰς Πλάτ. Ἀλκ. 1. 122B, πρβλ. Νόμ. 637E. **II** φιληδονία, ἀσέλγεια, τῶν γυναικῶν ἡ τρυφὴ Ἀριστοφ. Λυσ. 387· τρ. καὶ ἀκολασία, τρ. καὶ μαλθακία Πλάτ. Γοργ. 492C, Πολ. 590B·— προσωποπ., Τρυφῆς πρόσωπον Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 974, πρβλ. Ἄλεξιν ἐν «Τοκιστῇ ἢ Καταψευδομένῳ» 1, ἔνθα φέρεται παροξυτόνως **Τρῡφή**. **II**. ὑπερηφανία, ἔπαρσις, ἀλαζονεία, δυστροπία, ὑπὸ τρυφῆς Ἀριστοφ. Πλ. 818· ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ τρυφ. ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 21, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 525A, Ἀριστ. Πολιτ. 4. 11, 6.

τρῡφηλός, **ή**, **όν**, σπάνιος ποιητ. τύπος τοῦ **τρυφερός**, Ἀνθ. Π. 7. 48.—Ἐπίρρ. **-λῶς**, Ἀρποκρ. ἐν λέξ. **Ἰωνικῶς**.

τρύφημα, τό, τὸ πρᾶγμα εἰς ὃ εὑρίσκει τις τρυφήν, ἐντρύφημα, κοινῶς «καμάρι», τρ. λέκτρων Εὐρ. Ι. Α. 1050· εἶδος κοσμήματος (ἀλλὰ πρβλ. **παρυφής**), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 7, πρβλ. Πολύζηλ. ἐν Ἀδήλ. 1.

τρῡφητής, **οῦ**, ὁ, διερχόμενος τὸν ἑαυτοῦ βίον ἐν τρυφαῖς, ἔκδοτος εἰς τρυφήν, φιλήδονος, ἀκόλαστος, Διοδ. Ἐκλογ. 549. 82, Ἀθήν. 7A· ὡσαύτως **τρυφητίας**, **ου**, ὁ, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. 137, Κ. Μανασσ. Χρον. 6692.

τρῡφητιάω, ἐφετικὸν τοῦ **τρυφάω**, ἐφίεμαι τρυφῆς καὶ ἀσωτίας, ἀθλητοῦ οὐ τρυφητιῶντος Κλήμ. Ἀλεξ. 325.

τρῡφητικός, **ή**, **όν**, φιληδονικός, Κλήμ. Ἀλεξ. 296· ἐρεθισμὸν τρυφητικὸν 1910. 40.

τρῡφο-καλάσῑρις, ἡ τρυφηλὸν γυναικεῖον ἔνδυμα, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 6, «τρυφοκαλάσιρις· ἔνδυμα γυναικεῖον» Ἡσύχ.

τρύφος, **εος**, τό, (√ΤΡΥΦ, θρύπτω) τεμάχιον ἀπεσπασμένον, θρύμμα, τεμάχιον, Ὀδ. Δ. 508· ἄρτου Ἀνθ. Π. 6. 105· ἐν τῷ πληθ.,—Ἡρόδ. 4. 181, ναυτῶν τρύφη Φεροκράτ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 5· κύλικος τρύφος ἀμφὶς ἐαγὸς Χοιρίλος παρ' Ἀθην. 464B.— Καθ' Ἡσύχ.: «τρύφος· κλάσμα ἄρτου, ἢ ξύλον καταδεδαπανημένον».

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τρυχηρός, ά, όν, ῥακώδης, «καυρελιασμένος», τρυχηρὰ περὶ τρυχηρὸν χρόα λακίσματα Εὐρ. Τρῳ. 496.

τρύχινος, η, ον, ὁ ἐκ ῥακῶν, ῥακώδης, τρυχηρός, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 1, 16, Ἀλκίφρ. 1. 36, κλπ.

τρῦχίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τρῦχος**, ῥάκος, «καυρέλι», Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 813, 837, κλπ.

τρύχνος, ἡ, = **στρύχνος**, «σὺν τῷ σ δὲ στρύχνον οὐδαμοῦ εὗρον» Φώτ. ἐν λεξ. **τρύχνον**, Ἐτυμολ. Μέγ. 771, 32· ἐν χρήσει ὡς σύμβολον ἡδύτητος, μουσικώτερος τρύχνου Κωμικ. Ἀνώνυμ. 245· ἀ φωνὰ δὲ τρύχνος, «ἤγουν ἡ φωνή σου δὲ μαλακὴ ἐοικυῖα τρύχνῳ. τρύχνος δὲ καὶ τρύχνη εἶδος λαχάνου, ἡ κοινῶς λεγομένη ἀγριομελιτάκια, ἑκανῶς μαλακοῦ· καὶ λέγεται στρύχνος, ὁ δὲ Θ ὀφειλόμενος ἐξέβαλε τὸ σ διὰ τὸ μέτρον, τρύχναν εἰπὼν» (Σχόλ.), Θεόκρ. 10, 37 (διάφ. γραφ. **τρύχνα**. οὕτω δὲ καὶ ὁ Σχολ.).

τρυχνόω, ἐν Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξηγ. σ. 580 ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ **τρυχόω**, ὃ ἴδε.

τρῦχόομαι, Παθ., κατατρύχομαι, ἐξαντλοῦμαι, καταπονοῦμαι, οἶκος τρυχοῦται Μίμνερμ. 2. 12· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ πρκμ. **τετρυχωμένος** (ἴδε **τρύω**) Θουκ. 4. 60, Ἱππ. 613. 3, Πλάτ. Νόμ. 807Β, κλπ.· τῷ πολέμῳ κατὰ πάντα τετρ. Θουκ. 7. 28· ὑπὸ τῶν πολέμων Πολύβ. 1. 11, 2· ὡσαύτως, τρυχωθῆναι τὸ σῶμα, ὅτῃ. ὑπὸ νόσου, Ἱππ. 592. 34. **II**. ἐκ τοῦ ἐνεργ. μνημονεύεται τὸ ἄπαρ. **τρυχοῦν** ἐν Γαλην. Γλωσσ. Ἐξηγ. 580, ἴδε **τρυχνόω**· καὶ ἀόρ. (ἐτρύχωσαν τὴν Ἑλλάδα) ἀπαντᾷ παρ' Ἡρωδιανῷ 3, 2, καὶ ἐν τῷ συνθέτῳ **ἐκτρυχόω**.

τρῦχος, εος, τό, ἱμάτιον τετριμμένον καὶ ῥακῶδες, ῥάκος, τρύχει καλυφθεὶς Θεσσαλὴς ἁπλῄζίδος Σοφ. Ἀποσπ. 843· τρύχει πέπλων Εὐρ. Ἡλ. 501· — ἐν τῷ πληθ., ῥάκη, αὐτόθι 184, Φοίν. 325, Ἀριστοφ. Ἀχ. 418. **II**. σχίσμα, ῥῆγμα, οἱ ἰματίων .. οἷον τρ. ἐποίησεν Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 1, 11. [Οἱ παλαιοὶ γραμμ. γράφουσι **τρύχος**, ὡς εἰ τὸ υ ἦν βραχύ· ἀλλ' οἱ ποιηταὶ ἔχουσι πανταχοῦ ῡ, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ ἐτυμολογία ἐκ τοῦ τρῦχω].

τρύχω, [ῡ] Ἰων. παρατ. **τρύχεσκεν** Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 473· μέλλ. **τρύξω** —Παθ., ἐνεστ. καὶ παρατ., ἴδε κατωτ.· ὁ πρκμ. παραλαμβάνεται ἐκ τοῦ **τρύω** καὶ **τρυχόομαι**· πρβλ. **κατατρύχω**. —(Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **τρύω**). Φθείρω, καταναλίσκω, καταπονῶ, βλάπτω, ταλαιπωρῶ, καταστρέφω, τρύγουσι δὲ οἶκον Ὀδ. Α. 248, Π. 125· οἵ τε [κηφῆνες] μελισσάων κάματον τρ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 303, ἴδε ἐν λέξει **κατατρύχω**· πτωχὸν οὐκ ἄν τις καλέσει τρύξοντά τ' αὐτόν, οὐδείς ἤθελε προσκαλέσῃ πτωχὸν εἰς τὸν οἶκόν του ἵνα ἔχῃ τὸ βάρος αὐτοῦ καὶ τὴν ἐνόχλησιν, Ὅσ. Ρ. 387· τρύχειν βίον ἐν κακότητι Θέογν. 909· τρύχει τὰ νουσήματα Ἱππ. 310. 34· τρύχουσιν ἔρωτες, πόθος Ἀνθ. Π. 12. 88, 143· γᾶ φθίνουσα τρύχει ψυχάν, καταθλίβει, λυπεῖ, Σοφ. Ο. Τ. 666· τρύχουσα σαυτὴν Εὐρ. Ἑλ. 1286· τρ. στρατείαις τὴν πόλιν Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 4.— Παθ., καταπανοῦμαι, ταλαιπωροῦμαι, βασανίζομαι, τρυχόμενος Ὀδ. Α. 288, Β. 219, πρβλ. Θέογν. 750· λιμῷ τρύχεσθαι Ὀδ. Κ. 177· εὐναῖς ἀνανδρώτοισι τρύχεσθαι Σοφ. Τρ. 110· χρόνῳ ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 605· ἀμπλακίαις Εὐρ. Ἱππ. 147· τῇ προσεδρείᾳ Θουκ. 1. 126· νόσοις καὶ πόνοις Πλάτ. Νόμ. 761D· κατ' οἶδμ' ἄλιον Εὐρ. Ἑλ. 521· ἐτρυχόμεσθα .. ἀδοιπλανοῦντες Ἀριστοφ. Ἀχ. 68· ὑστερέων ἄστυ τρ. Σόλων 3. 22·— ὡσαύτως μὲ ἀ γεν., τρύχεσθαί τινος, κατατρύχεσθαι ἕνεκά τινος, Εὐρ. Ἱππ. 147 (ἴδε ἐν λέξ. **ἀνίερος**), Ἀριστοφ. Εἰρ. 989·— πρβλ. **τρυχόομαι**.

τρύχωσις, εως, ἡ, ταλαιπωρία, Μέξ. Τύρ. 34. 2.

τρύω μέλλ. **τρύσω** [ῡ] Αἰσχύλ. Πρ. 27, (ἐκ-) Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 108· — ἐν χρήσει κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ. πρκμ. **τέτρῡμαι** (ἴδε κατωτ.), ἄλλοι χρόνοι παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ **τρύχω**, **τρυχόομαι**· πρβλ. **ἀπο-**, **κατα-τρύω**. (√ΤΡΥ εἶναι ἐπιτεταμένος τύπος τῆς √ΤΕΡ, **τέρω**· ἐντεῦθεν παράγονται αἱ λέξεις **τρύ-ος**, **τρύ-χω**, **τρῦ-χος**, **τρυ-χόω**, **τρύ-σκω**· **τρύ-πη**, **τρύ-πανον**· **τρῦ-μα**, **τρύ-μη**, **τρυ-μαλιά**· **θρύ-πτω**, **τρύ-φος**, **τρυ-φή**, **τρυ-φερός**, κτλ.). Κατατρίβω, φθείρω, καταστρέφω, ἀχθηδὼν κακοῦ τρύσει σε Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ.— Παθ., κατατρύχομαι, φθείρομαι, ταλαιπωροῦμαι, καταπονοῦμαι, τέτρυσαι Σιμωνίδ. 146· τετρῦσθαι ἐς τὸ ἔσχατον κακοῦ Ἡρόδ. 1. 22, πρβλ. 2. 129· δάκρυσι τετρύμεθα Ἀνθ. Π. 9. 549· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ μετοχῇ, **τετρυμένος** (συχν. μετὰ διαφόρ. γραφ. **τετριμμένος**), τετρ. ταλαιπωρίῃσί τε καὶ ἠελίῳ Ἡρόδ. 6. 12· πόνοις τετρυμένα σώματα Πλάτ. Νόμ. 761D· γήρᾳ Ἀνθ. Π. 6. 228· γήραϊ καὶ πενίᾳ Καλλ. Ἐπιγράμμ. 69· ὕπνῳ Ἀνθ. Π. 9. 627· ἐκ πορείας Πλουτ. Εὐμέν. 15· τῷ πολέμῳ Πολύβ. 1. 62, 7· ὑπὸ τῆς κακοπαθείας ὁ αὐτ. 10. 13, 11.

Τρωάδεύς, έως, ὁ, κάτοικος τῆς Τρῳάδος, «Τρῳάς, ἡ χώρα τοῦ Ἰλίου. Τὸ ἐθνικὸν Τρωαδεύς» Στέφανος Βυζ.· ἐπίθετ. **Τρωαδικός**, ή, όν, τὸ Τρωαδικὸν Ποίτιον Εὐστ. 313. 27.

Τρῳάς, άδος, ἡ, ἴδε **Τρωιάς**.

τρωγάλια, τά, (τρώγω) καρποὶ τρωγόμεναι κατὰ τὸ τέλος τοῦ δείπνου ὡς ἐπιδορπίσματα, οἷον ἰσχάδες, σῦκα, κάρυα, μέσπιλα, ἀμυγδάλαι, κάρυα Περσικά, κλπ., ὡς τὸ **τραγήματα** (ὅπερ εἶναι ἡ παλαιοτέρα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος λέξις κατὰ τὸν Ἀριστ. ἐν Ἀποσπ. 100), Ἀριστοφ. Εἰρ. 772, Πλ. 798, Πολυδ. Ϛ', 79·—ἐνίοτε ἐν τῷ ἑνικῷ, οἷον ἐν Πινδ. Ἀποσπ. 94, ἐν Πλουτ. 2. 133C.— Τὸ ἐπίθετ. **τρωγάλιος**, = **τρωκτός**, μνημονεύεται παρ' Ἡσυχ.

τρῶγανα, τά, Ἐπιγραφ. Σπάρτης ἐν Ἀθηναίου τ. Α', σ. 256.

τρῴγλη, ἡ, (τρώγω) διαθερμωμένον καὶ τετρυπημένον μέρος ταίχου ἢ ἄλλου μέρους, κυρίως τρῦπα μυός, «παντικότρυπα», ἀλλὰ καὶ ἄλλων μικρῶν ζώων, γαλέην .., ἢ καὶ τρωγλοδύοντα κατὰ τρώγλην ἐρεείνει Βατραχομυομ. 52, Βαβρ. 31. 17· καθόλου, πᾶσα ὀπή, κοιλότης, «σπηλιά», Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 20, 2, κ. ἀλλ.· τρῦπα εἰς ἔνδυμα ὑπὸ μυὸς γενομένη, πέπλον μου κατέτρωξαν .. καὶ τρώγλαις ἐνέδυσαν Βατραχομυομ. 184 ὀπὴ ἐν τῷ δέρματι, Ἱππ. 251. 17.

τρωγλίτης [ῑ], ου, ὁ, εἶδος χελιδόνος κατοικούσης ἐν ὀπαῖς, «πετροχελίδονα», Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 281. 5., 297, Εὐστ. 228. 35.

τρωγλῖτις, ιδος, ἡ, εἶδος σμύρνης, σμύρνα τρωγλῖτις Ἀλέξ. Τραλλ. 1, σ. 40., 2, σ. 142., 4, σ. 223, κ. ἀλλαχοῦ· ἐνίοτε φέρεται **τρωγλαῦτις**, ὡς παρὰ Γαληνῷ τ. 13, σ. 885, καὶ **τρωγλαυτική** ἐν Διοσκ. 1, 77.

τρωγλαδῦτέω, εἰσέρχομαι εἰς τρώγλην καὶ ζῶ ἐν αὐτῇ, οὐδὲν γὰρ ὁμοίως τρωγλοδυτεῖ τῶν ζωστόκων Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 6, 9· αἴτιον δ' ὅτι τρωγλοδυτεῖ τὰ μὲν ἐν ταῖς τάκοις, τὰ δὲ καὶ τῷ βίῳ παντὶ ἐπὶ πολλῶν ὡρατοκούντων καὶ ἐπὶ σαυρῶν) ὁ αὐτ. π. Ζ. Πορείας 16. 6.

τρωγλο-δύτης [ῡ], ου, ὁ, (δύω) ὁ εἰσδυόμενος εἰς τρώγλας, ὁ ἐν τρώγλαις οἰκῶν, ἐπὶ ἀλωπέκων καὶ ὄφεων, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 28· ἐπὶ καρκίνων, ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Πορείας 17. 1·— οἱ Τρωγλοδύται, οἱ ἐν τρώγλαις ἢ σπηλαίοις οἰκοῦντες, Αἰθιοπική τις φυλή, τοὺς τρωγλοδύτας Αἰθίοπας Ἡρόδ. 4. 183, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 12, 3, Στράβ., κλπ. **II**. ὄνομα πτηνοῦ, πιθαν. = **τρωγλίτης**, Ἀέτ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσεις σ. 431.

τρωγλοδῦτικός, ή, όν, ὁ ζῶν ἐν τρώγλαις, ζῶα τρωγλοδυτικά, ζῶα ζῶντα ἐν τρώγλαις, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 27. **II**. ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τοὺς Τρωγλοδύτας, Στράβ. 768, κλπ.· ὡσαύτως ἡ **τρωγλοδύτις**, Διόδ. 1. 30.— Ἐπίρρ. **-δυτικῶς**, δίκην Τρωγλοδύτου, Στράβ. 828.

τρωγλό-δῦτος, ον, = **τρωγλοδυτικός**, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 11, 9.

τρωγλο-δύων, μετοχ. ἄνευ ὁριστικῆς ἐν χρήσει, ὁ εἰσέρπων εἰς τρώγλην ἢ ὀπήν, ἐπὶ μυός, Βατραχομυομ. 52.

τρωγλῠδρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τρῴγλη**, μικρὰ τρώγλη, μικρὰ ὀπή, Θεογνώστ. Κανόν. σελ. 126, 27.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 147.

τρωγλωτός, ή, όν, (ὥσπερ ἐξ ἐνεστ. **τρωγλόομαι**) ὁ ἔχων ὀπήν, διάτρητος, ἐφαίνετο ὡς στιχάριον φορῶν λινοῦν τρωγλωτὸν Ἀπαρθέμ. Πατέρων 261.

τρῷγμα, τό, = **τρωγάλιον**, Φιλόξ. 3. 11, ἐν τῷ πληθ.

τρώγω· μέλλ. **τρώξομαι** Ἀριστοφ. Ἀχ. 806, Ξεν.· ἀόρ. α' **ἔτρωξα** (κατ-) Βατραχομυομ. 182, Ἱππ. 565. 46, Τίμων ἐν Ἀποσπ. 7· ἀόρ. β' **ἔτράγον**, γ' ἐνικ. ὑποτ. **τράγῃ** Φερεκράτης ἐν «Κοριαννοῖ» 1. 5 (ἀλλαχοῦ μόνον ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθ. **κατα-**, **παρα-**, **ἐν-**)·— Παθ., πρκμ. **τέτρωγμαι** (**δια-**) Ἀριστοφ. Σφ. 371· (παρεντέτρωκται) Εὔβουλος ἐν «Αὔγῃ» 1, 8. Ἐπὶ φυτοφάγων ζώων, ὡς π.χ. ἡμιόνων, ἡμιόνους .. σεῦαν προταμὸν παρὰ δινήεντα τρώγειν ἄγρωστιν μιλιηδέα Ὀδ. Ζ. 90· ἐπὶ χοίρων, ἐρεβίνθους τρ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 801, πρβλ. 8 6· ἐπὶ μόσχου, βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τῆς γὰρ ἐλαίας τὸν θαλλὸν τρώγοντι Θεόκριτ. 4. 45· ἐπὶ ὄνων, κόμαρον τρωγίσας ὁ αὐτ. 9. 11· σπανίως ἐπὶ κυνῶν, Σωτάδ. παρὰ Στοβ. 528. 20 **II**. ἐπὶ ἀνθρώπων, τρώγω ὅσπρια, καρπούς καὶ τὰ ταιαῦτα ὠμά, τοὺς γεναμένους κυάμους οὔτε τρώγουσι οὔτε ἔψοντες πατέονται Ἡρόδ. 2. 37· τὸ κάτω τῆς βύβλου ὁ αὐτ. 2. 92· τὸν καρπὸν τοῦ λωτοῦ ὁ αὐτ. 4. 177· τρ. βότρυς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1077· βολβοὺς τρώγων, τυροὺς κάπτων Ἀναξίλας ἐν «Αὐροποιῷ» 1, 3· ἐπὶ ἐπιδορπίου, τρώγω καρπούς, οἷον σῦκα, ἀμύγδαλα, κλπ., Ἡρόδ. 1. 71, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1324, Φερεκράτης ἐν Ἀδήλοις 2, πρβλ. Βατραχομυομ. 34 (ἴδε **τρωγάλια**)· ἵτρια, μελίπηκτα Σόλων 37, 1· μελίπηκτα .. τρώγοιμι Ἀντιφάνης ἐν «Λεπτινίσκῳ» 1· ἀπολ., τρ. καὶ πίνειν, τρώγω τρωγάλια καὶ πίνω οἶνον, Δημ. 402. 21·— κατὰ κωμ. μεταφ., γνώμας τρ. Πανδελετείους Ἀριστοφ. Νεφ. 924·— Παθ., τρώγεται ἁπαλὰ ταῦτα καὶ αὖα Ἡρόδ. 2. 92. — Κατὰ τὸν Ἀντιαττικιστὴν ἐν Α. Β. 114, 15· «τρώγειν οὕ φασι δεῖν λέγειν τὸ ἐσθίειν, ἀλλὰ τὸ τραγήματα ἐσθίειν».

τρῶζειν, «ψιθυρίζειν, συνουσιάζειν» Ἡσύχ.· «τρῶζειν, συνουσιάζειν» Ζωναρᾶς σ. 1753.

Τρωϊᾶθεν, ἐπίρρ., ἐκ Τροίας, κτέαν' ἄγων Τρωϊαθεν ἀκροθινίων Πινδ. Ν. 7. 60.

Τρωιάς, συνηχ. **Τρῳάς**, (συχνὰ φέρεται **Τρωάς**), άδος, θηλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ **Τρώιος**, ἡ ἐκ Τροίας, Ὀδ. Ν. 263· Τρωιάδας γυναῖκας Ἰλ. Θ 139, κ. ἀλλ.· καὶ μόνον **Τρωιάδες** Σ. 122, κ. ἀλλ., Τρῶας καὶ Τρῳάδας, ἄνδρας καὶ γυναῖκας ἐκ Τροίας, Χ. 105. **II.** γῆ Τρῳάς, ἡ Τρωϊκὴ χώρα, Σοφ. Αἴ. 819, καὶ ἀλλ.· καὶ ἄνευ τοῦ γῆ, ἡ Τρῳὰς Ἡρόδ. 5. 122.

Τρωικός, ή, όν, (Τρώς) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Τροίαν, ἐς πεδίον τὸ Τρωικὸν Ἰλ. Κ. 11, Σοφ., κλπ., καὶ παρὰ πεζογράφοις, τὰ Τρωικά, οἱ χρόνοι τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, Ἡρόδ. 2. 145 κ. ἀλλ.

Τρώιος, η, ον, συνηρ. **Τρῳός**, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Τρῶα, Τρώιοι ἵπποι Ἰλ. Ε. 222 ἵππους δὲ Τρῳοὺς ὕπαγε ζυγὸν Ψ. 291. **II.** Τρωϊκός, Ἰλ.; — πρβλ. **Τρώς, Τρωικός.** — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀνηνᾶς τόμ. Ε', σ. 72.

Τρωίς, ίδος, ἡ, = **Τρωιάς, Τρῳάς,** Διον. Ἀλ. 1. 52, Στέφ. Βυζ. ἐν λ.

τρωκτά, τά, ἴδε **τρωκτός.**

τρωκταΐζω, = **κακουργέω,** Ἐτυμολ. Μέγ. 770. 54· κοινῶς **τρακταίσαι,** ὅπερ ἔχει ὅλως διάφορον σημασίαν, ἴδε **τρακταΐζω.**

τρώκτης, ου, ὁ, (τρώγω) ὁ τρώγων, κατατρώγων, «φαγᾶς», ἀλλ' ἐν Ὀδ. Ο. 415, Φοίνικες .. ἤλυθον ἄνδρες, τρῶκται, μυρί' ἄγοντες ἀθύρματα νηῒ μελαίνῃ σημαίνει: πανοῦργοι, κερδαλέοι, ἀπατεῶνες, Φοίνιξ ἦλθεν ἀνήρ, ἀπατήλια εἰδώς, τρώκτης, «τρώκτην, ὅ ἐστι φάγον, φιλοκερδῆ, φιλάργυρον, ἐκ παντὸς ἐθέλοντα τρώγειν, ὅ ἐστι κερδαίνειν, κατὰ τοὺς παλαιοὺς δὲ ἀπατεῶνα, παραλογιστὴν» (Εὐστ.)· Ὀδ. Ξ. 288· τρ. σφόδρ' ἐστίν Κωμ. Ἀνώνυμ. 236.· πρβλ. Φιλόστρ. 660. **2)** ὡς ἐπίθ., τρῶκται χεῖρες, αἱ ἄπληστοι χεῖρες τοῦ τοκογλύφου, Ἀνθ. Π. 9. 409. **II.** θαλάσσιος ἰχθὺς ἔχων ὀξεῖς ὀδόντας, ὁ λεγόμενος ἀμία νῦν «γουφάρι» (ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκράτ. σ. 76), Αἰλ. π. Ζ. 1. 5, Ὀππ. Ἁλιευτ. 2, 554. **III.** = **τρώξ** I, Ἱερακοσόφ. (Ἐκ τοῦ **τρώκτης** παρήχθη τὸ Λατ. tructus, tructa, Ἰταλ. truta, Γαλλ. truit, Ἀγγλ. trout). — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 228.

τρωκτικός, ή, όν, ἀδηφάγος, λαίμαργος, ἄπληστος, Φίλων 2. 269, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 213· ὡσαύτως τὸ ἀνώμαλον θηλ. **τρωκτίς, ίδος,** ὁ αὐτ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 702.

τρωκτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **τρώγω,** ὁ τρωγόμενος, ἐδώδιμος, ἰδίως ὁ καρπὸς ὁ τρωγόμενος ὠμός, ἐν τούτῳ τρωκτὰ ὅσον τε πυρὴν ἐλαίης ἐγγίγνεται συχνὰ Ἡρόδ. 2. 92· τρ. κῆπος, ὁ περιέχων καρποφόρα δένδρα ἢ ἄλλα φυτά, Φιλόστρατ. 138.

II. τρωκτά, τά, = **τρωγάλια,** καρποὶ τρωγόμενοι ὡς ἐπιδορπίσματα, ὅσα ἐστὶ τρ. Ξεν. Ἀνάβ. 5. 3, 12· τρωκτὰ σησάμου τε καὶ μέλιτος, γλυκύσματα ἐκ.., Ἡρόδ. 3. 48.

τρῶμα, (οὐχὶ **τρώυμα**), **τρωματίζω, τρωματίης,** Ἰων. ἀντὶ **τραυμ-,** ἴδε Δινδ. Διάλ. Ἡροδ. xxxvii.

τρώμᾱ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ***τραύμη, τραῦμα,** τρ. ἕλκεος, πληγὴ διαβρωτική, Πινδ. Π. 4. 483.

τρώξ, τρωγός, ὁ, (τρώγω), ὁ τῶν ὀσπρίων σκώληξ, Λατ. curculio, Στράττις ἐν Ἀδήλ. 18. **II.** = **τρώγλη,** Ἡσυχ.

τρωξαλλίς, ἡ, εἶδος ἐντόμου κατατρώγοντος τὰ λάχανα, εἶδος ἀκρίδος, κατεδηδόκασι τὰ λάχανα αἱ τρωξαλλίδες Ἄλεξις ἐν «Ἀπεγλαυκωμένῳ» 1. 12· troxalis παρὰ Πλινίῳ 30. 6, 16 § 49.

τρώξᾰνον, τό, λεπτὸν κλωνάριον, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 2, 2 (ἴδε Schneid.)· πρβλ. **τραύξανα.**

Τρωξ-άρτης, ου, ὁ, ὁ τρώγων τὸν ἄρτον, ὄνομα μυὸς ἐν τῇ Βατραχομυομ.

τρώξιμος, ον, = **τρωκτός,** Θεόκρ. 1. 49· — **τρώξιμα, τά,** = **τρωκτά,** Ἱππ. 549. 36., 550, ἐν τέλει.

τρῶξις, εως, ἡ, τὸ τρώγειν, ἀποδάκνειν, ἀποκόπτειν διὰ τῶν ὀδόντων, ὀνύχων τρώξεις Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 5, 3.

Τρῳός, Τρωός, ἴδε ἐν λέξ. **Τρώιος.**

Τρωο-φθόρος, ον, ὁ, ὁ φθείρων, καταστρέφων τοὺς Τρῶας, Τρωοφθόρα δούρατ' Ἀχαιῶν Ἀνθ. Π. 9. 62.

τρωπάω, ποιητ. ἀντὶ **τρέπω,** μετατρέπω, μεταβάλλω, ἥ τε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν, ἐπὶ τῆς ἀηδόνος, «τὸ θαμὰ τρωπῶσα, καὶ ἡ πολυηχὴς φωνὴ τὸ πόριμον ἐν φωναῖς τῆς ἀηδόνος δηλοῦσι» (Σχόλ.), Ὀδ. Τ. 521. — Μέσ., στρέφομαι, πάλιν τρωπᾶσθαι, «εἰς τοὐπίσω ἀναστρέφειν» (Σχόλ.), Ἰλ. Π. 95· πρὸς πόλιν τρωπῶντο, ἐστρέφοντο, Ὀδ. Ω. 536· μηδὲ τρωπᾶσθε φόβονδε, μηδὲ τρέπεσθε εἰς φυγήν, Ἰλ. Ο. 666· τρωπάσκετο φεύγειν Λ. 568· πρβλ. **τροχάω, στροφάω, νωμάω** — Πρβλ. **τροπάομαι.**

Τρώς, Τρωός, ὁ, ὁ κατὰ τὸν μῦθον θεμελιωτὴς τῆς Τροίας, τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἧς Τρωΐ περ εὐρύοπα Ζεὺς δῶχ' υἷος ποινὴν Γανυμήδεος Ἰλ. Ε. 265· Τρῶα δ' Ἐριχθόνιος τέκετο Τρώεσσιν ἄνακτα Υ. 230, Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 208. **II.** πληθ. **Τρῶες, Τρώων,** οἱ, οἱ τῆς Τροίας κάτοικοι, Ὅμ. κλπ.· ἀλλ' εἰσέρχεο τεῖχος .. ὄφρα σαώσῃς Τρῶας καὶ Τρῳάς, τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας τῆς Τροίας, Ἰλ. Χ. 57· πρβλ. **Τρώιος.**

τρῶσις, εως, ἡ, (τρώω) τραυματισμός, «πλήγωμα», Ἱππ. Κεφαλ. Τρωμ. 826· τὰς Ὁμηρικὰς τῶν θεῶν τρώσεις ὑπ' ἀνθρώπων Πλούτ. 2. 20Ε, κλπ., Ἀριστ. Ποιητ. 11, 10· — βλάβη δένδρων, οἷον ἐλάτης καὶ τερμίνθου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 16, 1.

τρωσμός, ὁ, (τρώω) ὡς τὸ **ἐκτρωσμός,** ἔκτρωσις, ἀποβολὴ (ἐμβρύου), Ἱππ. 206D, κ. ἀλλ.· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 209.

τρωτέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **τιτρώσκω,** δεῖ τιτρώσκειν, Σωραν. περὶ Γυναικ. Παθ. 118Α.

τρωτήριον, τό, ὄργανον τρωτικόν, Καισάρ. σ. 1040, ἔκδ. Μί.

τρωτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **τρώω, τιτρώσκω,** ὃν δύναταί τις νὰ τρώσῃ, ὁ ὑποκείμενος ἢ ἐκτεθειμένος εἰς τρῶσιν, τρωτὸς χρὼς ὀξέϊ χαλκῷ Ἰλ. Φ. 568· οὕτω σιδήρῳ τρωτὸν οὐκ ἔχει δέμας; Εὐρ. Ἑλ. 810· οἱ ἄνδρες τρωτοὶ μᾶλλον ἡμῶν Ξεν. Ἀνάβ. 3. 1, 23, Εὔβουλος ἐν «Σφιγγοκαρίωνι» 1. 8. **2)** τετρωμένος, «πληγωμένος», Ἐνετικὰ Σχόλ. Ἰλ. Α. 102.

τρωῦμα, ἴδε **τρῶμα.**

τρωχάω, Ἐπικ. ἀντὶ **τρέχω,** τρέχω, καλπάζω, ἵπποι ῥίμφα μάλα τρωχῶσι Ἰλ. Χ. 163· — πρβλ. Ὀδ. Ζ. 318, καὶ ἴδε ἐν λέξ. **πλίσσομαι·** πρβλ. **τρωπάω, στρωφάω,** κλπ.

τρώω, ῥιζικὸς τύπος τοῦ **τιτρώσκω,** ὃ ἴδε.

Ττῆνα, = **Ζῆνα,** Ἐπιγρ. Κρήτης, Cau. 42 Α. Β.

τύ, Δωρικ. προσωπ. ἀντωνυμ. ὀνομαστ. τοῦ β' προσώπου **σύ,** Πινδ. Π. 2. 105, Ἀριστοφ. Ἀχ. 777. **II.** Δωρ. αἰτ. τῆς αὐτῆς ἀντωνυμ. ἀντὶ **σὲ** (ὅτε καὶ εἶναι ἀεὶ ἐγκλιτικόν), αὐτόθι 730. 1225.

τυ, κατάληξ. γ' προσ. παθητ. ῥήμ. ὁριστικῆς κ. εὐκτικῆς ἐγκλίσ. ἀντὶ **το,** Ἐπιγρ. Ἰδαλίου Κύπρου, Cau., 118, ἔνθα τὰ **ἐϝρητάσαντυ γένοιτυ.** — Ὁμοία αὕτη ἡ κατάληξις τῇ τῶν Τεγεατῶν εἰς **τοι.**

τύ, = **οἱ,** ἄρθρ. ἀρσ. ὀνομαστ. πληθ. πτώσ. Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. CIG. 1569 a, Bul. de cor. hel. IV, σ. 93. — Τανάγρας, Ἀθηναίου τ. Β', σ. 402.-3. — Λεβαδείας, Ἀθηναίου τ. Θ', σ. 362.

τῦ, = **τῷ,** Συχνὰ ἐν Ἐπιγρ. Βοιωτικαῖς, λ. χ. Ὀρχομενοῦ, CIG. 1564, Bul. de cor. hel. III, σ. 464-5. — Τανάγρας, Ἀθην. τ. Γ', σ. 475. τ. Δ', σ. 210. — Ἀκραιφίας, Bul. de cor. hel. II, σ. 508. — Λεβαδείας, αὐτόθι IV, σ. 97. — Χαιρωνείας, Ἀθηναίου τ. Θ', σ. 361.

τύβαρις, ὁ, Δωρικὸν ἄρτυμα φυλλάδος (σαλάτας), ὅπερ ἦν σέλινα ἐν ὄξει, Πολυδ. Ϛ', 71.

τυβί, τό, χειμερινός τις μὴν τῶν Αἰγυπτίων, Πλούτ. 2. 371D, Ἀνθ. Π. 9. 383.

τυγάτριον, ἀντὶ **θυγάτριον,** βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1184, ἔνθα ὁμιλεῖ ὁ Σκύθης τοξότης: ναῖκι ναὶ κάτησο, κάτησο, ναῖκι ναί, τυγάτριον, καὶ ἐν 1210, ὡς καρίεντό σοι τὸ τυγάτριον.

τυγχάνω, Θέογν. 253, Πινδ., Ἀττικ.· Ἐπικ. παρατατ. **τύγχανον** Ὀδ. Ξ 231· — μέλλ. **τεύξομαι** Ὅμ., Ἀττ. (ὡσαύτως ὡς μέσ. μέλλ. τοῦ **τεύχω**)· ἀόρ. β' **ἐτύχον,** Ἐπικ. **τύχον,** Ὅμ., Ἀττ.· Ἐπικ. ὑποτ. **τύχωμι, -ῃσι** Ἰλ. Ζ. 243, Λ. 116· παρὰ μεταγεν. καὶ **τετύχῃσι** Μάξιμ. περὶ Καταρχ. 577· μεταγεν. Ἐπικ. εὐκτ. **τετύχοιμι** Μανέθων 3. 299· Ἐπικ. ὡσαύτως ἀόρ. α' **ἐτύχησα** Ὅμ., Ἡσιόδ. Ἀποσπ. 17 Marcksch.· — πρκμ. **τετύχηκα** (ἀμεταβ.) Ὅμ., Θουκ. 1. 32, (μεταβ.) Ξεν. Κύρ. 4. 1. 2, Ἰσοκρ., κλπ.· μετέπειτα ὡσαύτως **τέτευχα** Δημ. 563. 11, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 3. 11, 7, π. Ζ. Μορ. 2. 2, 1. κλπ.· ἀλλ' Ἰωνικ. ὑπερσ. **ἐτετεύχεε** Ἡρόδ. 3. 14· ἡμαρτημένως **τέτυχα** παρ' Ἰωσήπῳ ἐν Ἰουδ. Πολέμ. 7. 5, 4. — Μέσ., ἀόρ. α' **τεύξασθαι** Θεμίστ. 161C, Ἐβδ. (Β' Μακκ. ΙΕ', 7), πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3284. — Παθ., ἀόρ. α' **ἐτεύχθην (ἐν-)** Πολύβ. 35. 6, 1· πρκμ. **τέτευγμαι (ἐπι-)** ὁ αὐτ. 6. 53, 2. (Τὴν √ΤΥΚ, ΤΥΧ, ὁ Κούρτ. θεωρεῖ ὡς συγγενῆ τῇ √ΤΕΚ, ἴδε **τίκτω**).

Α. Επιτυγχάνω καὶ κτυπῶ δι' ὅπλου ἢ λίθου, Ὅμηρος, κλπ. — Συντάσσεται μετ' αἰτ., τὸν δουρὶ τυχήσας Ἰλ. Μ. 394· χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχὼν μέσον Ε. 582, πρβλ. Δ. 106, Ὀδ. Χ. 7· — μετὰ γεν., τύχε γάρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης Ἰλ. Ε. 587, πρβλ. Ψ. 857 (ὁ Ὅμηρ. κατὰ τὸ πλεῖστον συντάσσει μετ' αἰτιατ. ὅταν τὸ ἀντικείμενον εἶναι ζῶν, μετὰ γεν. ὅταν εἶναι ἄψυχον οὕτω, τ. τοῦ σκοποῦ Πλάτ. Νόμ. 717Α, Ξεν. Ἀνάβ. 3. 2, 19)· μετὰ διπλῆς γενικ., εἰ .. τοῦ παιδὸς .. τύχοιμι μέσης τῆς καρδίης Ἡρόδ. 3. 35· — ἐνίοτε προστίθεται πρόθεσις, κατὰ κληῖδα, κατὰ ζωστῆρα τυχήσας [τινὰ] Ἰλ. Ε. 579, Μ. 189· αἶγα ὑπὸ στέρνοιο Δ. 106· — ἀπολ., ἥμβροτες οὐδ' ἔτυχες Ε. 287· αἴ κε τύχωμι Η. 243, Ὀδ. Χ. 7· καὶ οὕτως ἡ μετοχὴ **τυχὼν** συχνάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ ῥήματος **βάλλειν, οὐτᾶν,** κτλ. Ε. 98, Μ. 394, Ν. 371, 397, κτλ.· ἀλλὰ καὶ τἀνάπαλιν, θηρητὴρ ἐτύχησε βαλὼν Ο. 581· βαλὼν τύχοιμι Ἡρόδ. 3. 35. **II.** ἐπιτυγχάνω, εὑρίσκω, συναντῶ, συνυπαρχούσης τῆς ἐννοίας τοῦ κατὰ τύχην· **1)** ἐπὶ προσώπων, συναντῶ κατὰ τύχην, συναντῶ, Λακεδαίμονι .. τυχήσας, συναντήσας, εὑρὼν αὐτὸν ἐν Λακεδαίμονι, δῶρα τά οἱ ξεῖνος Λακεδαίμονι δῶκε τυχήσας Ἴφιτος Εὐρυτίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισι Ὀδ. Φ. 13, πρβλ. Ξ. 334, Τ. 291, Πίνδ., κλπ.· — μετὰ γενικ., τ. θρηνητοῦ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1075· τριακτῆρος αὐτόθι 172· ἀνδρῶν ἀγαθῶν Λυσί. 100. 43· γυναικῶν Ξεν. Συμπ. 9, 7· καὶ μετὰ κατηγορουμένου, προ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φρόνων Μοισᾶν τ. Πινδ. Ι. 4 (3). 73· τ. τινὸς ζῶντος Σοφ. Ο. Τ. 1450, πρβλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 351, κτλ.· ἡμῶν τ. οἵων σε χρὴ Εὐρ. Ἑλ. 1300, πρβλ. Λυσί. 151. 27· ἐρωτᾶτε αὐτοὺς ὁποίων τινῶν ἡμῶν ἔτυχον Ξεν. Ἀνάβ. 5. 5, 15. **6)** μετοχ. ἀορ. **ὁ τυχών**, ὡς καὶ νῦν, ὁ κατὰ τύχην συναντῶν τινα, ὁ πρῶτος συναντῶν, ὅστις δήποτε, Λατιν. quivis, Ἡσ. Θεογ. 973, Πλάτ. Πολ. 539D, κλπ.· οἱ τυχόντες, οἱ καθ' ἑκάστην ἀπαντῶντες, ἢ ὡς καὶ νῦν, οἱ τυχόντες, Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 10, κλπ.· εἷς ἦν τῶν τυχόντων Ἰσοκρ. 212A· ὃν ἐξαλείφει πρόφασις ἡ τυχοῦσ' ὅλον Εὐρ. ἐν Ἀδήλ. 17· οὐχ ὁ τ. λόγος, λόγος οὐχὶ κοινός, Πλάτ. Νόμ. 723E· οἱ τ. φόβοι, μηδαμινοὶ φόβοι, Λυκοῦργ. 152. 34· τὸ τυχόν, πᾶν πρᾶγμα οἱονδήποτε, Πλάτ. Τίμ. 46E. οὐδὲ γὰρ ὧν ἔτυχεν ἦν Δημ. 270. 20· πρβλ. **ἔπειμι** (εἶμι) Ι. 2. B. **ἐπιτυγχάνω** Π. 3, καὶ ἴδε κατωτ. B. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, εὑρίσκω, ἐπιτυγχάνω, λαμβάνω, κτῶμαι, ἀξιοῦμαι, καὶ ἐν τοῖς παρῳχ. χρόνοις (ὡς τὸ **κέκτημαι**), ἔχω, κατέχω τι, μετὰ γεν., πομπῆς καὶ νόστοιο Ὀδ. Ζ. 290· αἰδοῦς Θέογν. 253, 256· οἴκτου Αἰσχύλ. Πρ. 239· ξυγγνώμης Θουκ. 7. 15· τῆς ἀξίας Ἀριστοφ. Ὄρν. 1223· δαίμονος .. κακοδαίμονος ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 112· τ. τῶν λεγομένων, λαμβάνω γνῶσιν αὐτῶν, Πλάτ. Πρωτ. 342E. **6)** μεθ' Ὅμ. καὶ μετ' αἰτ., μισθὸν Ἡρόδ. 5. 23· τὰ πρόσφορα Αἰσχύλ. Χο. 711, πρβλ. Εὐμ. 80, Σοφ. Ο. Κ. 1106, Φιλ. 509, Elmsl. εἰς Εὐρ. Μήδ. 741. **γ)** μεθ' ἑκατέραν πτῶσιν δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν γεν. τοῦ προσώπου, λαμβάνω, ἐπιτυγχάνω τι παρά τινος, ὧν δέ σου τυχεῖν ἐφίεμαι Σοφ. Φιλ. 1315· σου τοῦτο τ. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1168· ἢ δύναται νὰ τεθῇ τὸ πρόσωπον μετά τινος προθέσεως, τ. ἐπαίνου ἔκ τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 665· φιλότητος παρά τινος Ὀδ. Ο. 158· τιμίαν ἕδραν παρά τινος Αἰσχύλ. Εὐμ. 856, πρβλ. Θέογν. 253, Ξεν.· αἰδοῦς ὑπό τινος Ξεν. Κύρ. 1. 6, 10, πρβλ. Ἀπομν. 4. 8, 10, κτλ.

δ) μετ' ἀπαρ., πρὸς μακάρων τ. εὖ πασχέμεν (=**εὐπαθείας**) Πινδάρ. Π. 3. 186· οἶμαί σου τεύξεσθαι μεθεῖναί με Πλάτ. Φίληβ. 50D· ἐὰν ψαῦσαι .. τύχοιμεν Πλουτ. Πελοπ. 33.

3) ὡσαύτως ἐπὶ κακῆς σημασίας, βίης τυχεῖν Ἡρόδ. 9. 108· τραυμάτων, κακῶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 866, Εὐρ. Ἑκάβ. 1280· δίκης, κρίσεως Πλάτ. Γοργ. 472D, Φαῖδρ. 249A, πρβλ. Νόμ. 869B· —ἀκριβῶς ὡς τὸ **κυρῆσαι**, πρβλ. Valck. εἰς Ἡρόδ. 7. 208.

4) ἀπολ., ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, φθάνω εἰς τὸν σκοπόν μου, ἐπιτυγχάνω, οὐκ ἐτύχησεν ἐλίξας Ἰλ. Ψ. 466· εἰ τύχῃ τις ἔρδων Πινδ. Ν. 7. 16, πρβλ. 81· τὸ τυχεῖν = νίκη, ὁ αὐτ. ἐν Ο. 2. 93· πείθειν .. τυγχάνειν θ' ἅμα Εὐρ. Ἑκάβ. 819· εἰ τύχοιμεν Θουκ. 4. 63· τυχόντες, ἂν ἐπιτύχωμεν, ἀντίθετον τῷ **σφαλέντες**, ὁ αὐτ. 3. 39, πρβλ. 3. 82, Πινδ. Π. 10. 96· τυγχάνουσι καὶ ἀποτυγχάνουσι Ἀριστ. Ποιητ. 6. 7·— ὀρθῶς πράττειν καὶ τ. Πλάτ. Εὐθύδ. 280A· ἐπιτυγχάνω τοῦ αἰτουμένου, λαμβάνω τὸ αἰτηθέν, Ἡρόδ. 1. 213., 5. 25· (οὕτω, τυγχάνειν γνώμης παρὰ Θουκ. 3. 42) καὶ ἐπὶ λόγου, λέγω τὸ ὀρθόν, ἔχω δίκαιον, τί νιν λέγουσα.. τύχοιμ' ἄν; Αἰσχύλ. Ἀγ. 1233, πρβλ. Χο. 14, 318. 997, Σοφ. Φιλ. 223, Ο. Κ. 1580· οὕτω Δίκαν νιν προσαγορεύομεν τυχόντες καλῶς Αἰσχύλ. Χο. 951.

5) ἔχω τὴν τύχην ἢ μοῖραν νὰ.., ὅς κε τύχῃ, ὅστις δήποτε λάβῃ τὸν κλῆρον (δηλ. νὰ ἀποθάνῃ), Ἰλ. Θ. 430.

B. ἀμεταβ., συμβαίνει κατὰ τύχην νὰ εὑρίσκωμαι ἔν τινι τόπῳ, εἴπερ τύχῃσι μάλα σχεδόν, ἂν κατὰ τύχην συμβῇ νὰ εἶναι πολὺ πλησίον, Ἰλ. Λ. 116· μὴ σύ γε κεῖθε τύχοις, εἴθε νὰ μὴ τύχῃς (νὰ εἶσαι) ἐκεῖ, Ὀδ. Μ. 106· πέτρη τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν Κ. 88· πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς Ἰλ. Ρ. 748. — Ὁ Ὅμηρ. ποιεῖται χρῆσιν μόνου τοῦ πρκμ. ἐπὶ τῆς ἀμεταβ. ταύτης σημασίας. **2)** ἐπὶ γεγονότων καὶ πραγμάτων καθόλου, συμβαίνω εἴς τινα, πίπτω εἰς τὸ μερίδιόν τινος, εἰς τὴν τύχην τινός, μετὰ δοτικ. προσ., οὕνεκά μοι τύχε πολλὰ νέῳ πόλεμόνδε κιόντι, «διότι ἔτυχέ μοι πολλὰ νέῳ ἀπελθόντι εἰς τὸν πόλεμον» (Γαζῆς), Ἰλ. Λ. 684, πρβλ. Böckh διάφ. γραφ. παρὰ Πινδ. ἐν Π. 1. 35 (68)· μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ ἐπιτυγχάνειν, καί μοι μάλα τύγχανε πάντα Ὀδ. Ξ. 231·—οὕτω παρ' Ἀττ., θέλοιμ' ἂν ὡς πλείστοισι πημονὰς τυχεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 346, πρβλ. Πέρσ. 706· οἷ' αὐτοῖς τύχοι Σοφ. Φιλ. 275· εἴ τι δεσπόταισι τυγχάνει Εὐρ. Ἄλκ. 139· καὶ ἀπολ., εἰ δ' αὖθ', ὃ μὴ γένοιτο, συμφορὰ τύχοι Αἰσχύλ. Θήβ. 5, πρβλ. Ἀγ. 347, κλπ.· ἄριστα πρὸς τὸ τυγχάνον Εὐρ. Ἑλ. 1290, πρβλ. Ἴωνα 1511.

3) ἀπροσ. ὡς καὶ νῦν, ὅπως ἐτύγχανεν Εὐρ. Ἱππ. 929· ὅπως ἔτυχέ τῳ Θουκ. 5. 20· ὡς ἢ ὥσπερ ἔτυχεν Ξεν. Ἀπομνημ. 3. 9, 13, Ἑλλ. 3. 1, 19· οὐκ εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε Πολύβ. 2. 56, 3· ᾗ ἔτυχε, ὅπου ἔτυχε Ξεν. Οἰκ. 3, 3, Κύρ. 8. 4, 3· ὁπότε τύχοι, ἐνίοτε, Πλάτων Φαίδων 89B· ὅταν τύχῃ Εὐρ. Ἡλ. 1169· ὅταν τ. ἐκ παρέργου Θουκ. 1. 142· ἡνίκα ἂν τ. Δημ. 10. 4· ἂν τύχῃ, εἰ τύχοι, Πλάτ. Κρατ. 430E, Ἱππ. Ἐλάττων 367A· τὸ δὲ εἰ ἔτυχεν οὐχ οὕτως ἔχει ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 439C· εἰ οὕτως ἔτυχε Ἀριστ. Κατηγ. 7, 34, κ. ἀλλ.· τὸ ὅπῃ ἔτυχεν, ἁπλῇ τύχῃ, Πλάτ. Φίληβ. 28D· ἴδε κατωτ. Π. 3. **II.** ἐπειδὴ ἡ σημασία αὕτη περιλαμβάνει τὴν ἔννοιαν τῆς συμπτώσεως, τὸ **τυγχάνω** ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης συνάπτεται μετὰ τῆς μετοχῆς ἄλλου ῥήματος, ὥστε τὰ δύο σχηματίζουσιν ἓν μόνον ὀρθολεκτικὸν ῥῆμα, ἡ δὲ διὰ τοῦ **τυγχάνω** προστιθεμένη ἔννοια δύναται νὰ ἀποδοθῇ δι' ἐπιρρήματος, τὰ νοέων τυγχάνω, τὰ ὁποῖα συλλογίζομαι ἀκριβῶς τώρα, Ἡρόδ. 1. 88· τυχεῖν τότε ἐών, ἅμα Δημαράτῳ τῷ Λακεδαιμονίῳ, νὰ τύχῃ τότε κατὰ σύμπτωσιν νὰ εἶναι μετὰ τοῦ Δημαράτου, 8. 65, 68· ἐτετεύχεε ἐπισπόμενος ὁ αὐτ. 3. 14· ὃ τυγχάνω μαθών, ὃ ἀρτίως ἔμαθον, Σοφ. Τρ. 370· παρὼν ἐτύγχανον, ἤμην παρὼν τότε ἀκριβῶς, ἔτυχε νὰ εἶμαι παρών, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 742· τυγχάνω καθεύδων, κοιμῶμαι τώρα, Ἀριστοφ. Σφ. 336· ἔτυχον στρατευόμενοι, ἔτυχον τότε νὰ εὑρίσκωνται ἐν ἐκστρατείᾳ, Θουκ. 1. 104· ἔτυχε κατὰ τοῦτο καιροῦ ἐλθών ὁ αὐτ. 7. 2· ὅθεν τυχαίως, οἷον Πινδ. Ν. 7. 81, κλπ.· ἀλλὰ συχνάκις τὸ **τυγχάνω** οὐδόλως δυνάμεθα νὰ ἀποδώσωμεν, οἷον **τυγχάνω ὤν**, ὅπερ ἁπλῶς = **εἰμί**, Ἡσ. Ἀποσπάσμ. 22. 11, Αἰσχύλ. Θήβ. 520, Σοφ. Αἴ. 88, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 35, Πλάτ. Πρωτ. 313C, κλπ. **2)** ἡ μετοχὴ συχνάκις παραλείπεται, ὁ γὰρ μέγιστος τυγχάνει δορυξένων Σοφ. Ἠλ. 46· εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε αὐτόθι 1457· νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει αὐτόθι 313· ἔνδον γὰρ ἄρτι τυγχάνει ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 9· εἰ σὺ τυγχάνεις ἐπιστήμων τούτων Πλάτ. Πρωτ. 313E, πρβλ. Γοργ. 502B, Πολ. 369B, κ. ἀλλ.·—ἐνίοτε μάλιστα τὸ **τυγχάνειν** εἶναι ἐν χρήσει ἁπλῶς ὡς τὸ **εἶναι**. οὐκ ἀποδάμου τυχόντος, οὐκ ἀποδημοῦντος, Πινδ. Π. 4. 9 (πρβλ. **τόσσαις**)· ποῦ χρὴ τυγχάνειν Εὐρ. Ι. Α. 730· τυγχάνει δ' ἐν ἐμπύροις, ἔτυχε νὰ εἶναι κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἠσχολημένος εἰς τὰ τῆς θυσίας .., ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 1113· ὡς ἕκαστοι ἐτύγχανον, ηὐλίζοντο Ξεν. Ἀν. 2. 2, 17, πρβλ. 3. 1, 3· συχν. παρ' Ἀριστ., δύο μέρη τετύχηκεν Πολ. 6. 3, 4, πρβλ. 4. 2, 4, Τοπ. 6. 14, 4. κ. ἀλλ.·—ὁ Porson μάλιστα (εἰς Εὐρ. Ἑκ. 782) ἑπόμενος τῷ Φρυνίχῳ ἀποδοκιμάζει τὴν χρῆσιν ταύτην παρὰ τοῖς Ἀττ., ἀλλ' ἴδε Elmsl. Mus. Crit. 1, σ. 351, Herm. εἰς Σοφ. Αἴ. 9, Ἠλ. 46, Λοβ. εἰς Φρύν. 277. **3)** ἐν φράσεσιν, οἷαι αἱ ἀκόλουθοι, δυνάμεθα εὐκόλως νὰ νοήσωμεν μετοχὴν ἐκ τῶν συμφραζομένων, ὅπως ἐτύγχανεν (ἐξυπακ. ἔχουσα φωνήν) Εὐρ. Ἱππ. 929· ἀπαίροντες ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου ὁπόθεν τύχοιεν (ἐξυπακ. ἀπαίροντες), ἀντὶ **ὁπόθεν τύχοι**, Θουκ. 4. 26, πρβλ. 93., 5. 56, Πλάτ. Θεαίτ. 179C· ὅ τι ἂν τύχωσι, τοῦτο λέγουσι, ὅ,τι δήποτε παρουσιασθῇ εἰς αὐτοὺς (δηλ. ὅ τι ἂν τύχωσι λέγοντες) ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 353A· ὅ τι ἂν τύχωσι, τοῦτο πράττουσι ὁ αὐτ. ἐν Κρίτωνι 45D, πρβλ. Γοργ. 522C, Συμπ. 181B· ἀναφύονται ὁπόθεν ἂν τύχῃ ἕκαστος ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 180C· τάχ' ἄν, εἰ τύχοιεν, σωφρονέστεροι γένοιντο Δημ. κλπ.· — μάλιστα ἐνίοτε τὸ ῥῆμα συμφωνεῖ πρὸς τὸ πρόσωπον ὅπου θὰ περιέμενέ τις χρῆσιν ἀπρόσωπον (ὡς ἐν τοῖς **δῆλός εἰμι, δίκαιός εἰμι**, ἀντὶ **δῆλόν ἐστι, δίκαιόν ἐστι**)· δουλεύειν μᾶλλον ἢ μεθ' ὁποτέρου ἂν τύχωσι τούτων ἐλευθέρους εἶναι Θουκ. 8. 48·—ἐν βιβλ. 3. 43, πρὸς ὀργήν, ἥν τινα τύχητε .. σφαλέντες, εὐκολώτατον πάντων εἶναι νὰ συναφθῇ τὸ τύχητε μετὰ τοῦ σφαλέντες, ἕνεκα ὀργῆς δι' ἣν πιθανὸν νὰ ἐπάθετε συμφοράν, ἀλλ' ἕτεροι προτιμῶσι νὰ ὑπονοήσωσιν εἰς τὸ τύχητε τὴν μετοχ. **ζημιοῦντες** παραλαμβάνοντες αὐτὴν ἐκ τοῦ ἑπομένου ῥήματος **ζημιοῦτε**, ἴδε ἐκτενῆ σημείωσιν τοῦ Bloomfield ἐν τόπῳ.

III. οὐδ. μετοχ. **τυχόν**, ἐν χρήσει ἀπολ. ὡς τὸ **ἐξόν**, **παρόν**, κλπ., ἀφ' οὗ ἔτυχεν .., οὕτως τ. Λουκ. Συμπ. 43 ἀκολούθως. **2)** ὡς ἐπίρρ., κατὰ τύχην ἴσως, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 20, Πλάτ. Ἀλκ. 2. 140A, 150 ', Μένανδρος ἐν «Γεωργῷ» 1, 3, κλπ.· κατὰ τὸ τ. Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 4, 6· τυχὸν μὲν .., τυχὸν δὲ .., Ἀρρ. Ἀν. 1. 16, 10, κλπ.· πρβλ. **τυχόντως**. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 529, 531.

Τυδεύς, ὁ, γεν. **Τυδέως**, Επικ. **έος**, ἢ **ῆος**· αἰτ. **έα**, Ἐπικ. **ῆα**, ὡσαύτως **ῆ**, Ἰλ. Δ. 384 = εἷς τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας ἡρώων, πατὴρ τοῦ Διομήδους, Ὅμ. (Κυρίως, ὁ Πλήκτης, ἐκ τῆς √ΤΥΔ, ΤΥΝΔ, πρβλ. **Τυνδάρεος**, Σανσκρ. tud, tud-âmi (tundo)· Λατ. tund-o, tu-tud-i, tud-es = m Ileus· Γοτθ. staut-a (**τύπτω**), κτλ.—Πατρωνυμικ. **Τυδείδης**, ὁ, ὁ **Διομήδης**, ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ Τυδείδης Ἰλ. Ε. 18, κτλ. — Θηλ. **Τυδηίς**, **ίδος**, Κομανθὼ Τυδηὶς Τρυφιόδ. (ὀρθόν. Τριφιόδ-) 160.

τυί = **οἵδε**, Ἐπιγραφ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Rang Ant. hell. 1305. 6, Bull. d. cor. hell. IV, σ. 78, 82 κλπ., Συναγωγὴ Ἀθησ. λέξ. Κουμανούδη.

τυῖδε, [ῑ] ἢ **τυῖδε**, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **τῇδε**, ἐνταῦθα, Θεόκρ. 5. 30, ἐκ διορθώσεως τοῦ Valck. **2)** ἀντὶ **δεῦρο**, μετὰ ῥημάτων κινήσεως, τυῖδ' ἐλθέ, ἐλθὲ δεῦρο, «ἔλα ἐδῶ», Σαπφὼ 1. 5, πρβλ. Θεόκρ. 28. 5, Συλλ. Ἐπιγρ. 4727.—**τυῖ** κατὰ τὸν Ἡσύχ. εἶναι Κρητικὸν = **ὧδε**, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 298.

τύϊον, τό, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **θυΐον** ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 2, 1.

τυκάνη, ἡ, ὄργανον ᾧ ἀλοῶσιν, ἀλωνιστικὴ σανίς, κοινῶς «δουκάνη» ἢ «θρουνάκη», Λατ. tribula, Θεογνώστου Κανόν. 24, Εὐστ. 967. 18· παρ' Ἡσυχ. φέρεται **τυτάνη**, «τυτάνη· ὄργανόν τι, ᾧ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χρῶνται εἰς τὸν ἀλοητὸν τοῦ σίτου». **II.** σκαλιστῆρι, ἐργαλεῖον κηπουρικὸν δι' οὗ συντρίβουσι τὰς βώλους, Γλωσσ.

τύκη, ἡ, ὄργανον λιθοκόπου, ἐν τύκαισι λαΐνοισι Γιγάντων (κατὰ τὸν Ἔρμαν. ἀντὶ τείχεσι) Εὐρ. Ἴων 206· π. δ', **τύκισμα.**

τῠκίζω, μελλ. Ἀττικ. **-ιῶ**, (τύκος) κολάπτω, κόπτω, ξέω (λίθους), τούτους (δηλ. τοὺς λίθους) ἐτύκιζον αἱ κρέκες τοῖς ῥύγχεσι Ἀριστοφ. Ὄρν. 1138.

τῠκίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τύκος**, Εὐστ. 136. 23· **τύκιον** ἐν Νικήτ. Χρον. 41B.

τύκισμα, τό, ἐργασία λίθων, ἐν τῷ πληθ., κανόνων τυκίσματα, δηλ. τείχη ἐκ λίθων συνῳκοδομημένων διὰ τοῦ κανόνος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἀκατέργαστα Κυκλώπεια τείχη, Εὐρ. Τρῳ 812· λαΐνων τυκισμάτων ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 124. 3· πρβλ. **τύκη, τύκος.**

τῦκον, τό, Βοιωτ. ἀντὶ **σῦκον**, ὀνομάζετε .. βέφυραν τὴν γέφυραν, τῦκα δὲ τὰ σῦκα Στράττις ἐν «Φοινίσσαις» 3, πρβλ. Λουκ. ἐν Δίκῃ Φωνηέντων 8.

τύκος, [ῠ], ὁ, (√ΤΥΚ, **τεύχω**) ἐργαλεῖον πρὸς κατεργασίαν λίθων, οἰκοδομικὸν ἐργαλεῖον, λιθοξοϊκὸν σιδήρ.ον, καὶ σφῦρα λατόμων, βάθρα .. κανόνι καὶ τύκοις ἠρμοσμένα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 945, πρβλ. Πολυδ. Ι', 147, καὶ ἴδε **τύκισμα.** **II.** ὡς ἐκ τῆς ὁμοιότητος ἢ τοῦ σχήματος, πέλεκυς χρήσιμος ἐν μάχῃ, πολεμικὸς πέλεκυς, Ἡρόδ. 7. 89.

τυκτά, Περσικὴ λέξις (tacht), ἣν ὁ Ἡρόδ. 6. 110 ἑρμηνεύει διὰ τοῦ τέλειον δεῖπνον βασιλήιον.

τυκτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **τεύχω**, ὡς τὸ **τευκτός**· ὅθεν ὁ Ἄρης καλεῖται τυκτὸν κακόν, πλασθεὶς κακός, ἐκ φύσεως ὁ ἐθριος, Ἰλ. Ε. 831· τ. κρήνη, κατασκευασθεῖσα ὑπὸ χειρῶν ἀνθρώπου, τεχνητή, οὐχὶ φυσική, Ὀδ. Ρ. 206· ἀκολούθως, ὡς τὸ **εὔτυκτος**, καλῶς κατεσκευασμένος, καλῶς εἰργασμένος, τυκτῆσι βόεσσι, «ταῖς εἰργασμέναις βύρσαις, .. ταῖς ἀσπίσι» (Σχόλ.), Ἰλ. Μ. 105· ἐπὶ ἐδάφους κατεσκευασμένου ἐπίτηδες πρὸς παιδιάς, ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, «κατεσκευασμένῳ καὶ λελειωμένῳ ἐδάφει» (Σχόλ.), Ὀδ. Δ. 627, Ρ. 169· τυκτὰ μάρμαρος, ἐπὶ λίθου ἐπιταφίου, Θεόκρ. 22. 210· πρβλ. **τεύχω** Ι. 2, **ποιητός.**

τῦλαίνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τύλος** (Ι), Ἀρετ. π. Δίτ. Χρον. Παθ. 2. 9. (Ὦ; εἰ ἐκ τύπου **τύλαινα**, ὡς τὸ **φλύκταινα**).

τυλάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τύλη** (3), Βυζ.

τύλαρος, ὁ, = **μάνδαλος**, **τυλαρόω** = **μανδαλόω**, Ἡσύχ. πρβλ. **τύλος** ΙΙ. 3.

τυλάς, **άδος**, ἡ, εἶδος κίχλης· ἄλλως **ἰλλάς**, Εὐστ. 947. 10.

τυλεῖον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τύλη** (3), Σοφ. Ἀποσπ. 794, Αἰλ. π. Ζ. 2. 11, Δοξέκ. εἰς Φρύνιχ. 174.

τύλη, ἡ, ὡς τὸ **τύλος**, τετυλωμένον μέρος τοῦ σώματος, μάλιστα ὁ ὦμος ἀχθοφόρου ὅστις τυλοῦται ἐκ τῶν βαρῶν, ἕκαμόν γε τὰν τύλαν κακῶς, λέγει ὁ περφορτωμένος Βοιωτός, Ἀριστοφ. Ἀχ. 860· ὑπόλυπτε τὰν τύλαν αὐτόθι 951, ἴδε Σχολ. ἐν τόπῳ· τραχήλου τύλα Τηλεκλείδης ἐν Ἀδήλ. 18· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ὄγκου τῆς καμήλου, Ἡσύχ.· ἐντεῦθεν, **2)** σάγμα, «σαμάρι», ἐφ' οὗ οἱ ἀχθοφόροι φέρουσι τὰ βάρη, ἐπινοηθὲν ὑπὸ τοῦ Πρωταγόρου κατὰ τὸν Ἀριστ. ἐν Ἀποσπ. 52. **3)** ὡς τὸ **τυλεῖον**, προσκεφάλαιον, Λατ. culcita, Σαπφὼ 56, Εὔπολις ἐν «Κόλαξιν» 21, Ἀντιφάνης ἐν «Φάωνι» 1, Ἀνθ. Π. 11. 14 καὶ 315, Διόδ., κλπ.· — ἀλλὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττικ. προτιμᾶται τὸ ὄνομα **κνέφαλλον** ἢ **κνάφαλλον**, Meineke εἰς Εὔπολ. ἔνθ' ἀνωτ., Δοξέκ. εἰς Φρύνιχ. 173. (Πρβλ. **ταῦ-ς** = **μέγας**· Σανσκρ. tu, tâu-mi καὶ tau-mi (valeo), tum ras (tumidus)· Λατ. tum-eo, tum-idus, tub-er, καὶ ἴσως τὸ tum-ulus· Ἀγγλο-Σαξον. thum-a (thumb)· Ἀρχ. Γερμ. dûmo (Γερμ. daumen). [Ὃ Εὔπολ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. **τῦλος**· ἀλλὰ παρὰ μεταγεν. ῡ, οἷον Ἀνθολ. ἔνθ' ἀνωτ.]

τύλιγμα, τό, ὡς καὶ νῦν, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἔλιξ**· οὕτω **τυλιγμός**, ὁ, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 881, πρβλ. **ἕλιγμα.**

τύλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τύλος**, μικρὸς γόμφος, μικρὰ καρφίς, Math. — **τυλίον** ἐν Θεογνώστ. Καν. 24. 29 εἶναι ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ **τυλεῖον.**

τῠλίσσω, Ἀττικ. **-ττω**, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «τυλίζω», Λυκόφρ. 11, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ζ. 53. **II.** κάμπτω, λυγίζω· παθ. ἀόρ. α' **ἐτυλίχθη** διάφορ. γραφ. παρὰ Θεοκρ. 23. 54, ἀντὶ **ἐλυγίχθη.**

τῠλο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς τύλην ἢ τύλον, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κηλάδες**, ἴδε **τυλώδης.**

τυλόεις, **-όεσσα**, **εν**, τυλοειδής, ἥλῳ ἐσιδόμενον, τυλόεν πέλει Νικ. Θηρ. 272.

τύλος, ὁ, = **τύλη** Ι, τύλωμα, σκληρὸν ἐξόγκωμα τοῦ δέρματος, νενεκρωμένη σάρξ, «κάλος», Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 54, Διοσκ. 3. 94, Νικ. Θηρ. 178· μάλιστα ἐν τῇ παλάμῃ, τ. χειρῶν Λουκ. Ἐνύπν. 6· ἀποσκίρωμα τῶν γονάτων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 55. 2, Εὐστ. Πονημάτ. 43. 67, κλπ.· πρβλ. **τυλόω** **II.** πᾶν ὄγκωμα ἐξέχει, κόμβος μάλιστα δέ, **2)** ξύλινος ἧλος μετὰ κεφαλῆς κατὰ τὸ ἄκρον, «ξυλόκαρφον» ἐν χρήσει κατὰ τὴν ναυπηγίαν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 552, Πολυδ. Ἀποσπ. 129· πρβλ. **γόμφος.** **2)** κόμβος ἢ ὄγκος ἐπὶ ῥάβδου ἢ ῥοπάλου, ῥόπαλον τύλους ἔχον περισιδήρους Διόδ. 3. 33, Στρ. 776. **3)** τὸ ἀνδρικὸν μόριον, ὡς τὸ **μάνδαλος** καὶ **πάσσαλος**, Ἡσύχ., Πολυδ. Β', 176. **4)** ἡ κεφαλὴ κοχλίου («βίδας»), Ἡλιόδ. παρὰ Schneid. Fc'. Phys. σ. 467. [Τὸ υ φαίνεται ὅτι εἶναι ἀπαναχοῦ βραχύ ἐν τῷ τύπῳ τούτῳ, Νικ. Θηρ. 178· — διότι ὁ στίχος τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Ἀχ. 553 οὐδὲν ἀποδεικνύει· ἀλλ' ἴδε **τύλη**].

τῦλο-τάπης, ητος, ὁ, (**τύλη** ΙΙΙ) μεταγενεστέρα λέξις ἀντὶ τοῦ **ἀμφιτάπης**, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Εὐσέβ. εἰς Ψαλμ. σ. 25 (V, 113A).

τῠλόω, (τύλος) ποιῶ τι τυλῶδες. — Παθ., ῥόπαλα σιδήρῳ τετυλωμένα, ἔχοντα τύλους ἢ ὄγκους καὶ κόμβους ἐκ σιδήρου, Ἡρόδ. 7. 63. **II.** κάμνω τι τυλῶδες, σκληρύνω, τραχύνω τυλοῖ τὸ στόμα ὁ χαλινὸς Ξεν. Ἱππ. 6, 9· τ. τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἀκολήν Ἰαμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. § 118. — Παθ., εἶμαι τυλώδης, σκληρός, τετυλωμένης τῆς μήτρας Ἀριστ. Ἀποσπ. 259· μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας Θεόκρ. 16. 32· μεταφορ., τὰ τετυλωμένα τῶν παθῶν Κλήμ. Ἀλεξ. 137, πρβλ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 18, 9. — Πρβλ. **τυλωτός**, καὶ ἴδε **μυλόομαι.**

τυλῠφάντης, ου, ὁ, (**τύλη** ΙΙΙ, **ὑφαίνω**) ὁ ὑφαίνων καλύμματα ἢ σκεπάσματα προσκεφαλαίων, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 191.

τυλώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ **τυλοειδής**, ὥσπερ ἐν σκληρᾷ σαρκὶ καὶ τυλώδει, τῇ ψυχῇ μώλωπα μὴ λαμβάνοντος Πλούτ. 2. 46D.

τύλωμα, τό, τύλος, ἀποσκίρωμα ἐπὶ τοῦ ὤμου, Ἡσύχ. **2)** τὸ πέλμα τοῦ ποδός, Πολυδ. Β', 198.

τύλων, **ωνος**, ὁ, ἔχων δέρμα τυλῶδες, πλῆρες τύλων, Γλωσσ.

τυλωσις, ή, σκλήρυνσις, σκίρωσις, «τύλωσίς ἐστιν ὅταν τὰ ἐν τοῖς βλεφάροις τραχώματα διὰ παλαιότητα παχύτερα καὶ λευκότερα καὶ δυσαίσθητα ᾖ, καὶ διὰ τοῦτο δυσαπότριπτα γίνηται» Γαλην. τ. 2, σ. 389, 390· «τύλωσις, ὃ ἂν σκληρὸν ᾖ καὶ λευκότερον ἢ ὑπερπέλιδνον τὸ ἕλκος» Πολυδ. Δ', 191.

τυλωτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. ἐκ τοῦ **τυλόω**, ῥόπαλα τυλωτά, πλήρη κόμβων, ὡς τὸ **τετυλωμένα** Ἡρόδ. 7. 69

τυμβάς, **άδος**, ἡ, (τύμβος) μάγισσα, γόησσα, Λατ. bibularia· «τυμβὰς γυνή· τυμβάδας ἔλεγον τὰς φαρμακίδας, ἀπὸ τοῦ περὶ τοὺς τύμβους διατρίβειν καὶ τοὺς νεκροὺς ἀκροωτηριάζειν» Ἡσύχ., πρβλ. Ψελλ. παρὰ Ζωναρᾷ 1756.

τυμβ-αύλης, ου, ὁ, ἐπιτύμβια μέλη αὐλῶν κατὰ τὰς κηδείας, Ἀρχ. Λατ. silicen, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12, 43 (ἔνθα ἴδε Perizon.), Γαλην. τ. 7, σ. 95.

τυμβεία, ή, (τυμβεύω) τὸ τυμβεύειν, θάπτειν, ταφῇ, Σουίδ.

τύμβειος, α, ον, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **τύμβιος**, ὃ ἴδε.

τύμβευμα, τό, τύμβος, τάφος, Σοφ. Ἀντ. 1220. **II.** τὸ ταφὲν ἢ μέλλον νὰ ταφῇ, σῶμα, πτῶμα, Εὐρ. Ἴων 933.

τυμβεύω, (τύμβος) θάπτω ἢ καίω νεκρόν, σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ Σοφ. Αἴ. 1083, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 1245. — Παθ., ποῦ δ' ἐτυμβεύθη τάφῳ; Εὐρ. ἐν Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 885· — τὸ μέσον ἀπαντᾷ παρὰ Νόννῳ. **2)** χοὰς τυμβεύω τινί, ἐπιχέω σπονδὰς ἐπὶ τοῦ τάφου τινός, Σοφ. Ἠλ. 406. **II.** ἀμεταβ., κατοικῶ ἐντὸς τάφου, ἓν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύειν στέγῃ ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 888.

τυμβήρης, ες, ἐντὸς τάφου ὤν, τεθαμμένος, Σοφ. Ἀντ. 955. **II.** ὅμοιος τύμβῳ, νεκρικός, θάλαμος αὐτόθι 947· ἑδραι ὁ αὐτ. ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 889. (Ἴδε **-ήρης**).

τυμβιδᾶς, **άδος**, ὁ, ποιητικ. θηλ. τοῦ **τύμβιος**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νόννου.

τυμβίδιος, α, ον, ποιητικ. ἀντὶ **τύμβιος**, τυμβιδίου ἐπ' ἀγῶνος Ὀρφ. Ἀργ. 575· τυμβίδιον, δηλ. Ἄρτεμιν, ὁ αὐτ. ἐν Ἅγν. 72 (Τύχης θυμίαμα).

τυμβίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τύμβος**, Α. Β. 793, 35.

τύμβιος [ῠχὶ **τύμβειος**], α, ον, ὁ εἰς τάφον ἀνήκων, ἐπιτάφιος, νεκρικός, τυμβίαν θ' ὑπὲρ κρηπῖδ' ἀνεστήλωσαν Ἀργῴου δορὸς κλασθὲν πέτευρον Λυκόφρ. 882. **II.** «ἐν τῷ τάφῳ, Κλεοπάτραν τύμβιον Σύλλ. Ἐπιγρ. 1956 (ἐνταῦθα τὸ θηλ. **τύμβιος**).

τυμβίτης [ῐ], **ου**, ὁ, ὁ τοῦ τύμβου, μνηματίτης, λᾶας Ἀνθ. Π. 7. 198.

τυμβο-γέρων, ὁ, ἑκατογήρως, παραγεγηρακώς· καὶ οὕτως εἰπεῖν ἔχων τὸν ἕνα πόδα ἐν τῷ τάφῳ, ἑξηκοντούτης ὑπὸ γήρως, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 311b, ἴδε Ἡσύχ. ἐν λέξ.

τυμβόθεν, ἐκ τοῦ τύμβου, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 305, Ἐκδ. Mil.

τυμβ-ολέτης, ου, ὁ, = **τυμβωρύχος**, Ἀνθ. Π. 8. 172, 198, 200, κλπ.· θηλ. **τυμβολέτις**, **ιδος**, αὐτόθι 184.

τυμβο-νόμος, ον, ὁ κατοικῶν ἐντὸς τάφων, συχνάζων περὶ τοὺς τάφους, κευθμωνοχαρεῖς καὶ τυμβονόμοι Συνεσ. Ἔμν. 4. 47.

τυμβο-ποιός, ὁ, ὁ ἀνοίγων ἢ σκάπτων τάφον, νεκροδιάπτης, Ἀνώνυμ. παρὰ τῷ Gale, Opusc. Myth. σ. 706.

τυμβορυκτέω, = **τυμβωρυχέω**, Ἐφραὶμ Κατάδ. 6737.

τυμβ ορύκτης, ου, ὁ, = **τυμβωρύχος**, Ποίησ. Ἀ. ἐκδ. 3. 132.

τύμβος, ὁ, ὁ τόπος ἔνθα ἐθάπτετο τὸ σῶμα νεκροῦ καὶ τὸ χῶμα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὅπερ ἐσωρεύετο ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐσχημάτιζε λόφον, Λατ. tumulus, νῦν «ταῦμπα». Ὅμ., Ἡρόδ., κλπ.· τῷ κέν οἱ τύμβον ἐποίησαν Παναχαιοί Ὀδ. Α. 239, πρβλ. Ἰλ. Β. 604, 793, κλπ.· τύμβον χεῦαι (πρβλ. **τυμβοχοέω**) Ὀδ. Δ. 584, Μ. 14, Ω. 80· χώσει Σοφ. Ἀντ. 1203· ἐπὶ τοῦ τύμβου ἑστήκει ἡ ἐπιτύμβιος **στήλη**, στήλῃ κεκλιμένος ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ Ἴλου Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος Ἰλ. Λ. 371. **2)** καθόλου, τάφος, Πινδ. Ο. 1. 149, Αἰσχύλ. Χο. 87, κλπ.· θρηνεῖν πρὸς τύμβον, ἐπὶ ἀνθρώπου μηδόλως προσέχοντος καὶ μὴ θέλοντος νὰ ἀκούσῃ, αὐτόθι 926· ὥσπερ ἀπὸ τύμβου πεσών, ὡς γέρων τις ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ὁ γέρων Φιλοκλέων λέγει σκωπτικῶς πρὸς τὸν υἱόν του, Ἀριστοφ. Σφ. 1370. **3)** ὡσαύτως ὁ ἐπιτάφιος λίθος ἢ στήλη φέρουσα τὴν εἰκόνα τοῦ νεκροῦ, τύμβος ἔστὸς Εὐρ. Ἄλκ. 836, πρβλ. Α. Β. 309. **II.** μεταφορ., γέρων τύμβος = **τυμβογέρων**, Εὐρ. Μήδ. 1209, Ἡρακλ. 167· ὦ τύμβε Ἀριστοφ. Λυσ. 372· ὡς ὁ Πλαυτὸς λέγει capuli decus! (Συνήθως ἀναφέρεται ἡ λέξις εἰς τὸ ῥῆμα **τύφω**, ὡς εἰ τὸ **τύμβος** κυρίως ἦτο = bustum, ὁ τόπος ἔνθα ἐκάη σῶμα νεκροῦ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ λέξις, ὡς εὑρίσκεται, ἁπανταχοῦ σημαίνει λόφον ἢ ὕψωμα, ἴσως δύναται νὰ σχετισθῇ πρὸς τὴν √TU, tumeo, tumulus, ἴδε ἐν λέξ. **τύλη**).

τυμβοσύνη, ἡ, μέρος τι τοῦ τείχους τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸ ὁποῖον ἐπεσκευάσθη δι' ἐπιτυμβίων λίθων, Ἡσύχ. Μιλήσ. § 27· πρβλ. von Hammer's Constantinopolis, 1. σ. 67.

τυμβοῦχος, **ον**, (ἔχω) ὁ κατοικῶν ἐντὸς τάφου, νεκρικός, Ἀνθ. Π. 7. 154.

τυμβο-φάντης, **ου**, ὁ, ὁ φαίνων, δεικνύων τάφον, «παρὰ τὸ τύμβος καὶ φαίνω» Ἀνέκδ. Ὀξων. 2. 416.

τυμβο-φόνος, **ον**, ὁ φονεύων τοὺς τύμβους, δηλ. διαταράττων τοὺς νεκρούς, τ. παλάμαις Ἀνθ. Π. 8. 216·—οὕτω **τυμβο-φόντης**, **ου**, ὁ, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 202D.

τυμβο-χαέω, ὡς τὸ **τύμβον χεῦαι** ἢ **χῶσαι**, σχηματίζω τύμβον δι' ἐπίχωμα ὡ ἐως, ἐπιχύνω χῶμα ἐπὶ τάφου, ἐγείρω τύμβον, Ἡρόδ. 7. 117, διάφ. γραφ. ἐν Ἰλ. Φ. 323.

τυμβοχόη (οὐχὶ **-χοή**, Λοβέκ, εἰς Φρύν. 498), ἡ, τὸ τυμβοχοεῖν, ἐπισώρευσις χώματος ἐπὶ τάφου, οὐδέ τί μιν χρεὼ ἔσται τυμβοχόης, «χωστοῦ τάφου» (Σχόλ.), Ἰλ. Φ. 323· ἴδε Spitzn. ἐν τόπῳ.

τυμβο-χόος, **ον**, (χέω), ὁ χέων χῶμα ἐπὶ νεκροῦ καὶ οὕτω κατασκευάζων τύμβον, νεκροθάπτης, Ἀνθ. Π. 8. 200· τ. χειρώματα, τύμβοι διὰ χειρῶν ἐγηγερμένοι, Αἰσχύλ. Θήβ. 1022· ἴδε Blomf. ἐν τόπῳ.

τυμβό-χωστος, **ον**, (χώννυμι), δι' ἐπιχωματώσεως σχηματισθείς ἐν εἴδει τύμβου, πρὸς ἔργμα (ἢ ἕρμα κατ' ἄλλην γραφὴν) τυμβόχωστον ἔρχομαι τάφου Σοφ. Ἀντ. 848, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb.

τυμβωρῠχέω, ἀνοίγω τάφους νεκρῶν πρὸς κλοπήν, κλπ., Συλλ. Ἐπιγρ. 3694, Διοδ. Ἔκλογ. 563. 36 ἐπὶ τῆς ὑαίνης, ἥτις συνηθίζει νὰ τρώγῃ σάρκας νεκρῶν, δι' ὃ ἀνοίγει τὰ μνήματα τῶν ἄρτι ἀποθανόντων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 5, 2.

τυμβωρῠχία, ἡ, τὸ τυμβωρυχεῖν, τὸ ὀρύσσειν τοὺς τάφους καὶ συλᾶν τοὺς νεκρούς, Ἀνθ. Π. 8. 253, Συλλ. Ἐπιγρ. 2688, -90, 3266, κ. ἀλλ.

τυμβ-ωρύχος [ῠ], ὁ, ὁ ἀνασκάπτων τοὺς τάφους νεκρῶν πρὸς κλοπήν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1149, Λουκ. ἐν Διὶ Τραγῳδῷ 52, Συλλ. Ἐπιγρ. 2826, -27, -30, κ.ἑξ. **II.** ὁ ἀνοίγων τάφους πρὸς ταφὴν νεκρῶν, νεκροθάπτης, Σέξτ. Ἐμπειρ. π. Μ. 7. 45.— Ἴδε Κάντου Κριτικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Β', σ. 309.

τύμμα, **τό**, (τύπτω), κτύπημα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1430, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 10, Θεόφρ. 4. 55, κλπ.

τυμμαῖ, ἡ, σπάνιος τύπος ἰσοδύναμος τῷ **τύμμα**, «τυμμαῖς, πληγαῖς· καὶ εἶπου τις εὑρεθεὶς τῷ ὀπωσοῦν ὅρκῳ κεχρημένος, τυμμαῖς σὺ ταῖς τυχούσαις ἐβάλλεσο» Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **τυμμαῖς**.

τυμνία, ἡ, κατὰ τοὺς Ξανθίους ἡ **ῥάβδος**, «Σίνθιοι γὰρ τὴν ῥάβδον τυμνίαν λέγουσιν» Στέφ. Βυζ.

τῦμος, ὁ, = **τύμβος**, πρβλ. τὸ Λατιν. tumulus, Ἐπιγρ. Ἐμμετρ. Κερκύρας, IG. ant. 340. 344.

τυμπάνιας, **ου**, ὁ, = **τυμπανοειδής**· — ὁ τυμπανίας (ἰξυπαξ. ὕδρωψ ἢ ὕδερος), εἶδος ὕδρωπος καθ' ὃν ἡ κοιλία ἐξογδοῦται καὶ ἐκτείνεται τὸ δέρμα ἰσχυρῶς ὡς τὸ τοῦ τυμπάνου, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθῶν 2. 1.

τυμπᾰνίζω, μέλλ., **-ίσω**, (τύμπανον), κρούω τύμπανον, ὅπερ ἐγίνετο κατὰ τὴν λατρείαν τῆς Κυβέλης, ὃς καλῶς μὲν τυμπανίζει καὶ διαψάλλει τριγώνοις Εὔπολις ἐν «Βάπταις» 1.— Παθ., τυμπανίζεσθαι κατὰ τὰς ἐξόδους, ἐξέρχεσθαι ἐν κρότοις τυμπάνων, συνοδεύεσθαι ὑπὸ τυμπάνων, Στράβ. 712. **2)** τ. ἐπὶ ταῖς θύραις, κρούειν τὰς θύρας· διὰ τῶν χειρῶν ὡς κρούει τις τὸ τύμπανον, Ἑβδ. (Δ' Βασ. ΚΔ', 13). **II.** Παθ., ξυλικοπαοῦμαι μέχρι θανάτου, ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. ια', 35, «ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, Ἰάκωβον λέγει· καὶ τοὺς λοιποὺς, ὅσοι ἀπεκεφαλίσθησαν, τυμπανισμὸς γὰρ ὁ ἀπὸ κεφαλισμὸς λέγεται» Ἀθαν. τ. 2, σ. 334C· συνάπτεται μετὰ τοῦ **ἀνασκολοπίζεσθαι** παρὰ Λουκ. ἐν Διὶ Τραγῳδῷ 10· πρβλ. **ἀποτυμπανίζω**. **III.** ἐπὶ ῥητόρων, ποιοῦμαι χρῆσιν βιαίων κινήσεων καὶ χειρονομιῶν, Φιλόστρ. 520· πρβλ. τύμπανον φυσᾶν, Ἀνθ. Π. 13. 21· tympana eloquentiae, Quintil. 5. 12. 21.

τυμπᾰνικός, **ή**, **όν**, ὁ πάσχων ἐκ τυμπανίου ὕδρωπος, Ἀλέξ. Τραλλ. 9. 522.

τυμπάνιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **τύμπανον**, Στράβ. 164, ἐπὶ καλύμματος τῆς κεφαλῆς ἢ κεφαλοδέσμου.

τυμπᾰνισμός, ὁ, ἡ κροῦσις τυμπάνων, ὡς οἱ Γάλλοι ἐποίουν τυμπανίζοντες κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Κυβέλης, Ἀριστοφ. Λυσ. 328· πρβλ. Λοβεκ. Ἀγλαόφ. σ. 652 κ ἑξ.·—ὅθεν καὶ αὐτὴ ἡ λατρεία ἡ ἄλλως καλουμένη μητρῷα Ἱερά, Πλάτ. 2. 171B, 338C.

2)=**ἀποκεφαλισμός**, Ἀθαν. τ. 2, σ. 334C.

τυμπᾰνιστής, **οῦ**, ὁ, ὁ κρούων τὸ τύμπανον, τυμπανοκρούστης, Στράβ. 708· **Τυμπανισταί**, ὄνομα δράματός τινος τοῦ Σοφοκλέους. **II.** θηλ. **τυμπανίστρια**, ἱέρεια τῆς Κυβέλης, Δημ. 320. 15, Λουκ. Ἐνύπν. 12· πρβλ. Λοβεκ. Ἀγλαόφ. σ. 652.

τυμπᾰνίτης [ῐ], **ου**, ὁ, = **τυμπανίας**, Γαλην. τ. 2, σ. 382, ἴδε **τυμπανίας**.

τυμπανιτικός, ὁ τὸν τυμπανίτην ὕδρωπα νοσῶν, Plin. h. n. XXV, 6 (24), Veget. ars veterin. III, 27, Cæl. Aurel. tard. III, 8. — Ἐν τοῖς Ἕλλην. Λεξικ. φέρεται κατὰ ταύτην τὴν σημ. τὸ **τυμπανικός** μόνον, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τυμπᾰνό-δουπος, **ον**, ὁ ἠχῶν διὰ τῆς κρούσεως τυμπάνων, Ὀρφ. Ὕμν. 13. 3.

τυμπανο-ειδής, **ές**, ὅμοιος πρὸς τύμπανον, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 13, 9, Διογ. Λ. 9. 30.

τυμπᾰνόεις, **εσσα**, **εν**, = τῷ προηγ., ὕδρωψ τ. = **τυμπανίας**, Νικ. Ἀλεξιφ. 342.

τύμπᾰνον, τό, ἐν χρήσει παρὰ ποιηταῖς, ὡσαύτως ἐν τῷ τύπῳ **τύπανον** (δ ἴδε), πρβλ. **Μ μ. Π. 5** (√ΤΥΠ, **τύπτω**)·—ὡς καὶ νῦν, τύμπανον, κοινῶς «τούμπανον», ἦτο ἐν χρήσει κατὰ τὴν λατρείαν τῆς Κυβέλης καὶ τοῦ Βάκχου, Σιμωνίδ. 191, Ἡρόδ. 4. 76· τύμπανα λάβετε βυρσοτενῆ Εὐρ. Ἑλ. 1347· τυμπάνων ἀλαλαγμοί, ἀράγματα ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 65 205 Ῥέας τε μητρὸς ἐμὰ θ' εὑρήματα, λέγει ὁ Βάκχος, ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 59, πρβλ. 156· οὕτως ἐπὶ τῶν Κορυβάντων, Ἀριστοφ. Σφ. 119· τ. ἀράσσειν, ῥήσσειν Ἀνθ. Π. 6. 216., 7, 485·—(ἐντεῦθεν tympania, μαργαρῖται ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους ὄντες ἐπίπεδοι, Πλίν.). **2)** μεταφορ. ἐπὶ πομπώδους καὶ περφυσιωμένης εὐγλωττίας, πρβλ. **τυμπανίζω III.** **II.** ξύλον ὅτ' οὗ κρούεται τὸ τύμπανον, καθόλου, ξύλον, ῥόπαλον, Ἀριστοφ. Πλ. 476, ἔνθα ἴδε Hemst. **III.** παρὰ Οὐεργιλ. ἐν τοῖς Γεωργικοῖς 2. 444, tympa a εἶναι τροχοὶ ἁμαξῶν πεποιημένοι ἐξ ἑνὸς τμήματος κορμοῦ δένδρου, κυλινδροι. **IV.** ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ, ἡ ἐντὸς τοῦ ἀετώματος ναοῦ τριγωνικὴ ἐπίπεδος ἐπιφάνεια, αὐτὸ τὸ **ἀέτωμα**, ὅπερ καὶ ἀετὸς ἐλέγετο ἐκ τοῦ σχήματος, tympanum fastigii, Βιτρούβ. 4. 7, 5· τετράγωνος σανὶς τῆς θύρας περιεχομένη ἐπὶ πλαισίου, Λατ. tympanum forium, ὁ αὐτ. 4. 6, 48.

τυμπᾰνόομαι, παθ., πάσχω ἐκ **τυμπανίου**, τυμπανωθεὶς ἀπώλετο Ἀθαν. τ. 2, σ. 231C.

τύμπᾰνος, ὁ, = τῷ προηγ., ἀμφὶ δὲ ἐν Ἀνθ. Π. 6. 200· πρβλ. Ἰακώβ. σ. 176.

τυμπανο-τερπής, **ές**, ἐπὶ τῆς Ῥέας, ἡ τερπομένη εἰς τοὺς κρότους τῶν τυμπάνων, Ὀρφ. Ὕμν. 26 11.

τυμπανο-τρίβης, [ῐ], **ου**, ὁ, ὁ τὸ τύμπανον κρούων, τυμπανοκρούστης, ἰδίως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν Κορυβάντων κατὰ τὴν λατρείαν τῆς Κυβέλης, tympanotriba παρὰ Πλαύτῳ Truc. 2. 7, 49 μετὰ σημασίας ὑνειδιστικῆς, τρυφηλός, θηλυδριώδης, ἐκτεθηλυμμένος (περὶ τῶν ἱερέων τῆς Κυβέλης).

τυμπανο-φορέομαι, μέσ., φέρω τύμπανα, «τέλος μητραγυρτῶν καὶ τυμπανοφορούμενος, οἰκτρῶς τὸν βίον κατέστρεψε» (περὶ Διονυσίου τοῦ νεωτέρου μετὰ τὴν ἐκβίωξιν αὐτοῦ ἐκ Σικελίας) Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 641E.

τυμπᾰνώδης, **ες**, συνηρ. ἀντὶ **τυμπανοειδής**, Σωραν. περὶ Γυναικ. Παθ. 273A, 287D.

Τυνδάρεος, ὁ, ἀνὴρ τῆς Λήδας, Ὀδ. Α. 299, Ω. 199, καὶ Εὐρ. ἐν λυρικοῖς χωρίοις (Ἠ. 117, 989)·—**Ἀττικ. Τυνδάρεως**, **έω**, ἡ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 83, Σοφ., κλπ.· ὁ τύπος **Τύνδαρος** σχεδὸν δὲν εὑρίσκεται παρὰ τοῖς ὀκνίμοις τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων, εἰ καὶ τὸ πατρωνυμικὸν **Τυνδᾰρίδης** [ῐ] φαίνεται ἐξ αὐτοῦ σχηματισθέν, Πινδ. Ν. 10. 138, κλπ.· πληθ. οἱ **Τυνδαρίδαι**, ἐπὶ τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους, Ὕμν. Ὁμ. 16. 2, Ἡρόδ. 4. 145, κλπ.— Ἐπίθ. **Τυνδάρειος**, **α**, **ον**, Εὐρ. Ἑλ. 137, I T. 5· ὡσαύτως **ος**, **ον**, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1512, Ἀριστοφ. Θεσμ. 919·—θηλ. πατρωνυμ. **Τυνδαρίς**, **ίδος**, ἡ, Εὐρ.· ὡσαύτως Τυνδ. παῖς ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1546, κλπ. (Ἴδε ἐν λ. **Τυδεύς**).

τύνη, [ῡ]. Ἐπικ. καὶ Δωρικ. ἀντὶ τύ, σύ, Ἰλ., Ἡσ.· ὡς τὸ **ἐγώνη** ἀντὶ ἐγώ.

τυννός, **ή**, **όν**, Δωρικ. ἀντὶ μικρός, τόσον μικρός, τόσον ὀλί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γος, Λατ. tantillus, Καλλ. Ἀποσπ. 420, Θεόκρ. 24. 137· ἐκ τυννῶν, ἐκ μικρᾶς ἡλικίας, ἐκ παίδων, Σουΐδ.

τυννοῦτος, ον, καὶ **ο,** κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ **τυννός** (ἴδε **οὗτος** Α), τόσον μικρός, τόσον ὀλίγος, Λατ. tantillus, Ἀριστ. Θεσμ. 745· συνήθως μετὰ δεικτικοῦ ι, **τυννουτοσί, -ονί,** ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 367, Ἱππ. 1221· γενικ. καὶ δοτικ. **τυννουτουί, φί,** ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 392, ἐν Βατρ. 139, ἐν Ἀχ. 367.

τυντλάω, ἐργάζομαι ἐν τῷ πηλῷ, ἐμβαίνω εἰς πηλόν, περισκάπτω κλήματα ἀμπέλου, οὐ γάρ οἷόν τ' ἐστὶ πάντως οἰναρίζειν τήμερον οὐδὲ τυντλάζειν, «πηλοπατεῖν· τύνελος γὰρ ὁ πηλός» (Σχόλ.)· «τυντλάζειν· σκάπτειν ἀμπέλους» (Ἡσύχ.), Ἀριστοφ. Εἰρ. 1148.—Παθ., μεταφορ., «τὰ λασπώνων», «δὲν εἰξεύρω τί κάμνω, ὁ δ' ἀγνοῶν ταῦτ' εἰκότως τυντλάζεται Σωσίπατρος ἐν «Καταψευδομένῳ» 1. 35.

τύντλος, ὁ, πηλός, λάσπη, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 392 ἴδε Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1148.

τυντλώδης, ες, (εἶδος) πηλώδης, λασπώδης, «τυντλώδης καὶ ληρώδης λόγος, οἷον ὁ πεπατημένος καὶ κοινός· τύντλος γὰρ ὁ πεπατημένος πηλὸς» Δ. Β. 65, 15.

τύξις, ἡ, = **τεῦξις,** «τύξιν· τεῦξιν. παρασκευὴν» Ἡσύχ. (ἔνθα πρότερον: **παρασκεύασιν**).

τῠπάζω, μέλλ. **-άσω,** (τύπος) = **τυπόω,** Ὀππ. Κυν. 1. 458.

II. (τυπή) = **τύπτω,** «τυπάζειν· κόπτειν» παρ' Ἡσυχ.

τύπᾰνον, [ῠ], τό, (τύπτω) ποιητ. τύπος ἀντὶ **τύμπανον,** Ὑμν. Ὁμ. 13. 3, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 55. 10, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν 888, Διογέν. Τραγικ. παρ' Ἀθην. 636Α, καὶ Ἀνθ.· — οὕτω παρὰ τοῖς Λατ. ποιηταῖς tympănum ἀντὶ tympănum, Näke Opusc. σ. 34 κἑξ., Sillig Catull. 63. 9.—Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτείαν ἐν Ἀθη ᾱ: τόμ. Δ', σ. 118.

τῠπᾰνός, ὁ, εἶδος πτηνοῦ, πιθανῶς εἶδος ὄρυκος ἁλάπτου, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 17.

τῠπᾰ́ριον, [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **τύπος,** ἀρχέτυπον σφραγιστήριον, «μονίτα, τὸ τυπάριον νομίσματος» Γλῶσσαι Βασιλικ. «τὸ σιδηροῦν τυπάριον εἰς σφαίρωσιν μαργάρων κρατῶν» Ἰω. Τζέτζ. Ἱστ. 11, 573, ἴδε Δουκάγγ.

τῠπάς, άδος, ἡ, σφῦρα, σφυρίον, «τὴν γὰρ Ἐργάνην οὗτοι μόνον θεραπεύουσιν, ὥς φησι Σοφοκλῆς (ἐν Ἀποσπ. 743), οἱ παρ' ἄκμονι τυπάδι βαρείᾳ καὶ πληγαῖς ὑπακούουσαν ὕλην ἄψυχον δημιουργοῦντες» Πλούτ. 2. 802Β.

τῠπετός, ὁ, ὡς τό, **κοπετός,** τὸ τύπτειν τὸ στῆθος ἕνεκα θλίψεως, κραυγῆς καὶ θρήνου καὶ τυπετοῦ γυναικείου τὴν οἰκίαν ὅλην κατασχόντος Δ.ον. Ἀλ. 4. 67.

τύπη, ἡ, κτύπημα, πληγή, ἐν τῷ πληθ., Ἰλ. Ε. 887, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 848, κλπ., Νικ. Θηρ. 129. 673.

τύπης, ου, ὁ, ὁ τύπτων, κτυπῶν, «τύπης· πλήκτης» Ἡσύχ., Θεογνώστ. Κανόν. 24. 30, Ζωναρ 1754.

τῠπίας, ου, ὁ, σφυρήλατος, εἰργασμένος, Λατ. ductilis, ἐπὶ μετάλλων, ἀντίθετον τῷ **τροχίας,** «τροχίαν μὲν χαλκόν, τὸν χυτὸν χρὴ καλεῖν, τυπίαν δέ, ὃ ἄλλοι νῦν εἴποιεν ἐλατόν» Πολυδ. Ζ', 195.

τυπίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τύπος,** Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν., Bul. de cor. hel. II, σ. 423.

τυπικοί, οἱ νοσοῦντες τοὺς λεγομένους τυπικούς, κατά τινα τύπον κανονικῶς ἐπερχομένους πυρετούς, Gael. Aurel. acut. I 14. 110.

τυπικός, ή, όν, ὁ κατά τινα τύπον δυνάμενος νὰ κατασκευασθῇ ἢ ὁ ἐξειργασμένος κατὰ τὸν τύπον, Πλούτ. 2. 442C. **2)** τυπικός, εἰκονικός, Ἐκκλ. — Ἐπίρρ. **-κῶς,** κατὰ τύπον, Γρηγ. Ναζ. **II.** τὸ **τυπικόν,** αὐτοκρατορικὸν διάταγμα, Βυζ.· — παρὰ τοῖς Ἐκκλ. βιβλίον ἐν ᾧ καθορίζονται τὰ τῆς λατρείας καὶ τῶν τελετῶν.

τυπίον, τό, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CI A II. 403, Bul. de cor. hel. II, σ. 430-440, ἄνευ ἑρμηνείας, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμα σύζη.

τῠπίς, ίδος, ἡ, = **τυπάς,** σφῦρα, σφυρίον, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 762, Διόδ. 3. 12.

τύπο-ειδής, ές, ὁ παριστάνων τύπους, μορφάς, Ζωγραφία Χρησμ. Σιβ. 3. 589.

τύπο-πλαστία, ἡ, ὁ σχηματισμὸς τύπων ἢ μορφῶν, Διον. Ἀρεοπαγ. περὶ Οὐρανοῦ Ἱερ 15. 2, σ. 164.

τύπο-ποιέω, σχηματίζω ἢ παριστάνω τύπους, μορφάς, Πτολεμ. Ἀναστ. Σιν. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 89, 1. 1236. —Ἐθη μὲν ἡ λέξις ἐν τῷ Θησ. Στεφάν. ἀλλὰ μόνον ὡς ἐξ εἰκασίας διορθωσαις τοῦ Bullialdi ἀντὶ τῆς ἐν Πτολεμ. π. κριτηρ. κ. ἡγ. σ. 16 τῶν χειρογράφων γραφῆς **τυφοποιέω.** Ὅθεν κεῖσθω ὧδε καὶ ἐκ τοῦ Ἀναστ. Σιν. μαρτύριον, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τύπος [ῠ], ὁ, (√ΤΥΠ, **τύπτω**) —κτύπος, κτύπημα, τ. ἀντίτυπος Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 67 **II.** τὸ ἀποτέλεσμα τὸ παραγόμενον ἐκ κτυπήματος· ἐντεῦθεν, **1)** τὸ σημεῖον κτυπήματος, τύποι πληγῶν, ὀδόντων Πλουτ. Αἰμίλ. 19, Ἀνθ. Π 6. 57. **2)** τὸ σημεῖον ὃ ἀφίνει ἡ σφραγίς, Εὐρ. Ἱππ 862, Λυσίου Ἀποσπ. 40, Πλάτ. Θεαίτ. 192Α, 194Β, Κικ πρὸς Ἀττ. 1. 10, 3· οὕτω, στίβου γ' οὐδεὶς τύπος, οὐδὲν σημεῖον ἢ ἴχνος πατήματος, Σοφ. Φιλ. 29· σὰς τ., τὸ σημεῖον ὅπερ ἀφῆκεν ὁ βραχίων σου, Εὐρ. Τρῳ. 1196, ἔνθα ἴδε σημ. Paley, ὅστις παραδέχεται τὴν γραφὴν ἐν πόρπακι σῷ κεῖται τύπος· — τύπον ἐνσημήνασθαί τινι Πλάτ. Πολ. 377Β· τοῦ αὐτοῦ μετέχω τ., εἶμαι ἐσχηματισμένος κατὰ τὸν αὐτὸν τύπον, αὐτόθι 402D· πρβλ. 396Ε, κλπ.· — σημεῖον δι' ἐγκαύματος, στίγμα, Λουκ. Ἀλ. 46.

γ) τύποι, σημεῖα, οἷα τὰ γράμματα, Πλάτ. Φαῖδρ. 275Α· τύποι γραμμάτων Πλουτ. Ἀλέξ. 17· ὁ τ. τῶν χαρακτήρων ὁ αὐτ. 2. 577F. **δ)** ὡς τὸ νύμφη, ἡ κοιλότης ἡ μεταξὺ τοῦ κάτω χείλους καὶ τοῦ ἄκρου τῆς σιαγόνος, «ἡ ἐν τῷ ἄνω χείλει κοιλότης φίλτρον, ἡ δὲ ἐν τῷ κάτω τύπος ἢ νύμφη» Πολυδ. Β', 90. **ε)** ἡ ἐπὶ τοῦ κύδου κοιλότης, «κύδος .. ἡ ἐν αὐτῷ κοιλότης, τὸ σημεῖον, ὁ τύπος, ἡ γραμμή, τὸ δηλοῦν τὸν ἀριθμὸν τῶν βληθέντων» ὁ αὐτ. Θ', 95. **ζ)** ἐντυπώσεις ἐπὶ τῶν αἰσθητηρίων, Θεφρ. περὶ Αἰσθ. 52 κ.ἑξ. **η)** ὁ τ. τῶν ἵππων, ὁ κτύπος, ὁ ἦχος τοῦ βαδίσματος αὐτῶν, Ξεν. Ἱππ. 11. 12 **2)** ἐπὶ μετάλλου ἢ ὕλου, τύποις ἐσκευάσθαι, ἐγγεγλύφθαι Ἡρόδ. 2. 138 σιδηρονώτοισι ἀσπίδος τύποις Εὐρ. Φοίν. 1130· ἐν τύπῳ καὶ ἐπὶ τύπου, ἐν ἀνάγλυφῳ, Παυσ. 2. 19, 7., 6. 11, 3· πρβλ. **ἔκτυπος**· — ὅθεν, ἁπλῶς, εἰκών, ἄγαλμα, ἀνδριὰς κλπ., Ἡρόδ. 2. 86, 106., 3. 88· χρυσέων ξοάνων τύποι, περιφραστικῶς ἀντὶ χρύσεα ξόανα, Εὐρ. Τρῳ. 1074 γραφαῖς καὶ τ., ἐν ζωγραφίαις καὶ ἀγάλμασι, Πολύβ. 9. 10, 12· ἀλλ' ἀμφότερα περιλαμβάνονται ἐν τῷ ὀνόματι **τύποι,** Ἰσοκρ. 204Β· γραπτοὶ τ., πιθ., κεχρωματισμένα ἀγάλματα, Εὐρ. Ἀποσπ. 11, πρβλ. Ἀνθ Π. 7. 730· — ἐντεῦθεν, εἴδωλον, γλυπτόν, Ἑβδ. (Ἀμῶς Ε', 26), Πράξ. Ἀπ. ζ', 43, πρβλ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 19, 10. **3)** τύπος τινός, ἡ μορφὴ τοῦ ἀνθρώπου, δηλ. αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, Ἱπομέδοντος.. μέγας τύπ. Αἰσχύλ. Θήβ. 488 Γοργείοισιν εἰκάσω τ. ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 49· ἐν γυναικείοις τ. ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 382 οὗτος, ὄμφακος τ. ἀντὶ **ὄμφαξ,** Σοφ. Ἀποσπ. 239· βραχιόνων ἡδητὺς τ. Εὐρ. Ἡρακλ. 858. **4)** ὁ γενικὸς τύπος ἢ χαρακτὴρ προσώπου ἢ πράγματος, ὁ τ. τῆς φιλοσοφίας τοιοῦτός τίς ἐστιν Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 186, πρβλ. Πλάτ. Φίλ. 51D πάντα ὅσα τοῦ τύπου τούτου ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 171Β· ἕως ἂν ὁ τ. ἐνῇ τοῦ πράγματος ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 432Ε· τ. τῆς λέξεως ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 397C, πρβλ 383C. **5)** ὁ καθόλου τύπος, ἡ γενικὴ ἔννοια ἢ «ἰδέα» πράγματός τινος, οἱ τ. περὶ θεολογίας τίνες ἂν εἶεν αὐτόθι 379Δ, πρβλ. 380C· ὁ καθόλου νοῦς ἢ ἔννοια χωρίου, Ἑβδ. (Δ' Μακ. ΙΕ', 2), Πράξ. Ἀποστ. κγ', 25. **5)** ὁ πρῶτος τύπος πράγματός τινος, τὸ ἀρχέτυπον, τοῖς τ. οἷς ἐνομοθετησάμεθα Πλάτ. Πολ. 388Π· αὐτὸν ἐκμάττειν.. εἰς τοὺς κακιόνους τ. αὐτόθι 396Ε εἰς ἀρχήν τε καὶ τ. τινὰ τῆς δικαιοσύνης αὐτόθι 443Β· — παράδειγμα, ὑπόδειγμα, Α' Ἐπιστ. πρ. Θεσσ. α', 7, Α' πρ Τιμ. δ', 12· κατὰ τὸν τ. Πράξ. Ἀποστ. ζ', 44, κλπ.· — ἀλλ' ὡσαύτως τὸ ἀντίτυπον, ὡς τὰ τέκνα λέγονται **τύποι** τοῦ πατρός, καθ' ἃ μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀρτεμιδ. ἐπὶ τοῦ Δημοσθένους, τ. λογίου Ἑρμιοῦ Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 307. **6)** σχέδιον, σχεδίασμα, περίληψις, ἐγγραφημα, ὅσον τοὺς τύπους ὑφηγεῖσθαι Πλάτ. Πολ. 403Ε· περιγραφὴ καὶ τύποι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 876Ε· ἔχεις τὸν τ. ὃν λέγω ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 491C· τοὺς τ. μόνον εἰπεῖν περὶ αὐτῶν Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7, 2· ἐξηγεῖσθαι τύποις Πλάτ. Νόμ. 816C· οὕτω, τύπῳ, ἐν τύπῳ, ἐν περιλήψει, καθόλου, γενικῶς, ὡς ἐν τύπῳ, μὴ ὅι' ἀκριβείας, εἰρῆσθαι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 414Α· ἵνα τύπῳ λάβωμεν αὐτὰς οὐ νῦν 559Α· ἐν ἑνὶ περιλαβόντα εἰπεῖν αὐτὰ οἷόν τινι τύπῳ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 718Δ· τύπῳ, καὶ οὐκ ἀκριβῶς Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 2. 2, 3· παχυλῶς καὶ τύπῳ ἐνδεικνυσθαι αὐτόθι 1. 11, 2· τύπῳ καὶ ἐπὶ κεφαλαίοις αὐτόθι 2. 7, 5· ὡς ἐν τύπῳ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 6. 8, 24· ὅσον τύπῳ, μόνον ἐν περιλήψει, ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 1. 1, 7. **7)** τρόπος ἐκφράσεως, ὕφος, ὁ τ. τῆς γραφῆς Λογγίνου Ἀποσπ. 6. 3· τύπ. ἐπιστολικὸς Δημήτρ. Φαλήρ. 230. **8)** τύπος ἢ μορφὴ νόσου, Γαλην· πρβλ. **τυπόω** II. 2. **III** δίκη ἐπὶ ἀφιλῇ, παρ' Ἀττ. λῆξις, Λατ. formula, Φιλόστρ. 541· «καὶ δίκης μὲν λῆξιν εἶη, ἂν ὁ νῦν καλούμενος τύπος, τὸ ἰδιωτικῶς ἀμφισβήτημα» Πολυδ. Η', 29. **IV,** διάταγμα, δόγμα, Βυζ.

τύπουργία, ἡ, κατασκευή, διαμόρφωσις, «ὅτε γὰρ παραδοξολογοῦμεν, χρὴ καινουργεῖν παρτόξους λέξεις, ὡς τὸ βουνόθριπτον, καὶ ἡ τυπουργία καὶ ἡ τρεφουργία» Γρηγόρ. Κορίνθου ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 7, σ. 1126, 14.

τῠπόω, μέλλ. **-ώσω,** σχηματίζω διὰ πιέσεως, κάνιν «τυπόων Νόνν. Δ. 6. 21. **2)** σφραγίζω, ἐπιστολὴν σφραγῖδι Ἀπ. Ἀνν. 51. **3)** τυπώσω νόμισμα, «λέγοιτο δ' ἂν κόψαι νόμισμα, ἐνσημήνασθαι, τυπῶσαι, ἐντυπῶσαι, ἐντυπώσασθαι» Πολυδ. Γ', 86. —Παθ., ἀὴρ φθόγγοις ἀνάρθροις τυπωθεὶς Πλούτ. 2. 589C, πρβλ. Θεοφράστ. περὶ Αἰσθ. 50. **II** σχηματίζω, πλάττω, θεοὶ τυποῦσι θνητὰ γένη Πλάτ. Πρωτ. 320D, πρβλ. Θεαίτ. 191Β· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Κύπριδος παῖδα τυπωσάμενος Ἀνθ. Π 12. 56, πρβλ. 15. 51.— Παθ., σχηματίζομαι κατά τινα τύπον,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σχηματίζομαι, μορφοῦμαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **γράφομαι**, τὰ γεγραμμένα καὶ τὰ τετυπωμένα Πλάτ. Σοφιστ. 239D· μιμήματα τυπωθέντα ἀπό .. ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 50C· τοῦ τυποῦντος καὶ τυπουμένου Πλούτ. 2. 1024C. **2)** ἐν τῷ παθ., ἐπὶ νόσων, λαμβάνω ὡρισμένον τινὰ τύπον, Γαλην.· πρβλ. **τύπος** II. 8. **III.** διατάττω, ὁρίζω, τυπῶσαι τὴν ποσότητα τῶν χρημάτων Ἰω. Μαλάλ. σ. 112, 22., 113, 1., 225, 10, κλπ.

τυπτητέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ., ὃν δεῖ τύπτειν, οὐ τυπτητέοι οὐδὲ ὑβριστέοι ἐσμὲν Δημ. 1271. 5.

τύπτω, μέλλ. **τύψω,** πρῶτον παρὰ Νόννῳ· ἀλλ' ἀόρ. α' **ἔτυψα** Ἰλ. Ν. 529, κ. ἀλλ., Ἡρόδ., ἀλλὰ σπάνιον παρ' Ἀττικ., οἷον Αἰσχύλ. Εὐμ. 156 (λυρ.), Λυσίου Ἀποσπ. 10. 2, Ἀττικ. μέλλ. **τυπτήσω** Ἀριστοφ. Νεφ. 1444, Πλ. 20, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 292B· ἀόριστ. α' **ἐτύπτησα** πρῶτον ἐν Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 12. 13 (ἔνθα ὅμως ὁ Muret. τι πταίσωσι)· — ἀόρ. β' **ἔτυπον** μόνον ἐν Εὐρ. Ἴωνι 767, Ἐπικ. μετοχ. **τετυπόντες** Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 61· — πρκμ. **τέτυφα** μόνον παρὰ τῷ Χοιροβ. σ. 564· **τετύπηκα** Πολυδ. Θ'. 129, Φιλόστρ. 588.— Μέσ., παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς μεταγενεστ. πεζογράφοις: ἀόρ. α' **ἐτυψάμην** Λουκ. Ὄνος 14, (ἀπ-) Ἡρόδ. 2. 40· μέλλ. (ἐπὶ παθητ. σημασίας) **τυπτήσομαι** ἢ **τυπήσομαι** Ἀριστοφ. Νεφ. 1379.— Παθητ., ἀόρ. α' **ἐτύφθην** Πλουτ. Γάλβ. 26, κλπ.· **ἐτυπτήθην** Ζηνόβ. ἐν Παροιμιογρ. 2. 68· ἀόρ. β' **ἐτύπην** [ῠ] παρ' Ὁμήρῳ, Ἀττικ. ποιηταῖς καὶ μεταγεν. πεζογράφοις: — πρκμ. **τέτυμμαι** Ἰλ. Ν. 782, Αἰσχύλ. Θήβ. 889, Εὐμ. 509 (λυρ.), ἀπαρ. **τετύφθαι** Ἡρόδ. 3. 64· **τετύπτημαι** Λουκ. Δημώνακτος Βίος 16. — Παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττικ. ὁ ἀόρ. παρελαμβάνετο ἐκ τοῦ **παίω** ἢ **πατάσσω**, π. χ. τύπτει.. καὶ καταβάλλει πατάξας Λυσί. 136. 22· ὁ δὲ πρκμ. ἐκ τοῦ **πλήσσω**· φαίνεται δὲ ὅτι ἀπέφευγον καὶ τὴν χρῆσιν τοῦ παθητ., ἴδε **πλήσσω** ἐν τέλει. (Ἡ √ΤΥΠ φαίνεται ἐν τῷ ἀορ. β', ἐν ταῖς λέξεσι **τύπ-ος, τύπ-ανον, τυπ-άς,** κτλ.· πρβλ. Σανσκρ. tup, tump, tump-âmi, tôp-âmi (laedo)· Σλαυ. tap-n (obt sus), tet-i (τύπτειν) ἀλλ' ἡ ῥίζα φαίνεται ἀποβαλοῦσα τὸ γράμμα s, πρβλ. Ἀρχ. Γερμαν. stumpf (mancus)· Ἀρχ. Σκανδιν. stúfr (stump)). Κτυπῶ, πλήττω, κυρίως διὰ ῥάβδου ἢ ξύλου. τύπτουσιν ῥοπάλοισιν (ἐξυπακ. τὸν ὄνον) Ἰλ. Λ. 561· ἀλλὰ παρ' Ὁμήρῳ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, κτυπῶ διὰ πολεμικοῦ ὅπλου, φασγάνῳ, ἄορι, ξίφει, δουρί, ἔγχεσι τύπτειν Δ. 531, Ν. 529, κ. ἀλλ.· τ. τινὰ σκήπτρῳ ἐκ χειρὸς Σοφ. Ο. Τ. 811· μάστιγι Πλάτ., κλπ.· μετὰ συστοίχ. αἰτ., τύψον (δηλ. πληγὴν) δὲ σχεδίην, «ἐκ τοῦ σύνεγγυς» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 830· πληγὰς τ. τινὰ Ἀντιφῶν 127. 13, ἴδε κατωτ. III. 2·— τὸ κτυπηθὲν μέρος ἐνίοτε κατ' αἰτ., γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλὸν Ἰλ. Φ. 180, πρβλ. Πινδ. Ν. 9. 62, Εὐρ., κλπ.· ἢ μετὰ προθέσεως, [αὐτὸν] κατὰ γαστέρα τύψεν Ἰλ. Ρ. 313· οὕτω, τ. εἰς τὸν ὦμον Ξεν. Κύρ. 5. 4, 5· ἐπὶ κόρρης Πλάτ. Γοργ. 527A· —ἀπολ., κτυπῶ. τύπτε δ' ἐπιστροφάδην Ἰλ. Φ. 20, πρβλ. Ὀδ. Χ. 309 τ. καὶ πνίγων Ἀντιφῶν 125. 39. **2)** παρὰ Πολυδ. Γ', 53. 4, λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τῶν βαλλομένων πραγμάτων, βελῶν, ἀκοντίων καὶ τῶν τοιούτων· ἐν ᾧ ὁ Ὅμηρ. ἀντιτίθησι τὸ **τύπτειν** πρὸς τὸ **βάλλειν**, ἢ δουρὶ τυπεὶς ἢ βλήμενος ἰῷ Ἰλ. Λ. 206, Ο. 495, κτλ.·—ὕστερον ὡσαύτως, κεντῶ, πλήττω διὰ κέντρου, ὄφις μ' ἔτυψε μικρὸς Ἀνακρεόντ. 36. 10· ὑπὸ σφηκῶν τύπτεσθαι Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 12· κάκτος τ. πόδα τινὸς Θεόκρ. 10, 4· οἱ βασιλεῖς μελιττῶν .. οὐ τύπτουσιν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 21, 5. **3)** μεταφορ., ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν, ὀξεῖα θλῖψις ἐπλήγωσε τὴν καρδίαν του βαθέως, Ἰλ. Τ. 125· ἡ ἀληθηίη ἔτυψε Καμβύσεα Ἡρόδ. 3. 64· ἔτυπεν ὀδύνα με πνευμόνων ἔσω Εὐρ. Ἴων 767· ξυμφορᾷ τετυμμένος Αἰσχύλ. Εὐμ. 509· ἀνίαις τυπεὶς Πινδ. Ν. 1. 81. **4)** ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς Ὀδ. Δ. 580, Ι. 104, κτλ.· χθόνα μετώπῳ τύπτειν, δηλ. πίπτειν κατὰ κεφαλῆς, Χ. 86· ἴχνια πόδεσσι τύπτειν, βαίνειν ἐπὶ τὰ ἴχνη αὐτοῦ, Ἰλ. Ψ. 764· ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα Ζ. 117·— ἀπολ., Ζέφυρος λαίλαπι τύπτων, κτυπῶν, ὁρμῶν, προσβάλλων διὰ λαίλαπος Λ. 306, πρβλ. Πινδ. Π. 6. 13· ἴδε ἐν λ. **ὑποτύπτω.** **II.** Μέσ., **τύπτομαι,** κτυπῶ ἐμαυτόν, «χτυπιοῦμαι», μάλιστα ὡς τὸ **κόπτομαι,** Λατιν. plangor, κτυπῶ τὰ στήθη μου ἐκ θλίψεως, Ἡρόδ. 2, 61, μετ' αἰτιατ. προσώπ., θρηνῶ διά τινα, ὁ αὐτ. 2. 42, 61, 132· ἴδε ἐν λ. **κόπτω, τέλλω,** Heyne Tibull. 1. 7, 28. **III.** Παθ., τύπτομαι, κτυποῦμαι, πλήττομαι, δουρὶ τυπεὶς Ἰλ. Λ. 191· ὑπὸ δουρὶ αὐτόθι 433· δορὸς ὕπο Ἀριστοφ. Ἀχ. 1194· κράτων τυπτομένων Ὀδ. Χ. 309. **2)** μετὰ συστοίχου αἰτ., λαμβάνω πληγάς, κτυπήματα, ἕλκεα, ὅσσ' ἐτύπη Ἰλ. Ω. 421· τύπτομαι πολλὰς (ἐξυπακ. πληγὰς) Ἀριστοφ. Νεφ. 972, πρβλ. Εἰρ. 644, Βατρ. 636, Αἰσχίν. 19. 30· οὕτω μετὰ δοτικ., καιρίῃ (ἐξυπακ. πληγῇ) τετύφθαι Ἡρόδ. 3. 64· ἴδε ἀνωτ. Ι. 1.

τυπώδης, ες, (τύπος II. 6, εἶδος) ὅμοιος πρὸς σχεδιογράφημα, πρὸς περίληψιν, ὡς εἰς τυπώδη μάθησιν, ὅσον ἀνήκει εἰς γενικὴν ἢ ἐπιπόλαιον μάθησιν, Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 6, 1.—Ἐπίρρ. **-δῶς,** ἐν κεφαλαίῳ, περιληπτικῶς, Στράβ. 79, 176, 178, Κικέρ. πρ. Ἀττ. 4. 13, 2.

τύπωμα [ῠ], τό, (τυπόω) τετυπωμένον, κατεσκευασμένον κατά τινα τύπον, τ. χαλκόπλευρον, ἐπὶ χαλκίνης κάλπης, Σοφ. Ἠλ. 54· σχῆμα, σχέδιον, τ. μορφῆς Εὐρ. Φοίν. 162. **II.** ἐντύπωσις ἐπὶ τῶν αἰσθητηρίων, Πλούτ. 2. 1121C.

τύπωσις [ῡ], ἡ, σχηματισμός, διάπλασις, διαμόρφωσις, ἐντύπωσις, Θεοφρ. περὶ Αἰσθήσ. 53· ὡσαύτως. ἐντύπωσις γινομένη εἰς τὸν νοῦν, Πλούτ. 2. 1084F. **II.** τύπος, πρότυπον, πρόπλασμα, Πλουτ. Βροῦτ. 37· τύπος, μορφή, εἰκών, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 197.

τῠπωτής, οῦ, ὁ, (τυπόω) ὁ τυπῶν, σχηματίζων ἢ διαπλάττων, κόσμοιο τυπ. Ὀρφ. Ἀποσπ. 2. 8·—θηλ. (ἀδόκιμ.) **τυπῶτις, ιδος.** σφρηγὶς τ., δακτύλιος μετὰ σφραγῖδος, ὁ αὐτ. ἐν Ὕμν. 33, 26.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 863.

τῠπωτικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος νὰ τυπώσῃ ἢ σχηματίσῃ, Εὐρύφαμ. παρὰ Στοβ. 555. 50· μετὰ γεν., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 383, πρβλ. 8. 407, Ἀθήν. 392A. **II.** τυπικός, Διονύσ. Ἀρεοπ. 121B.

τῠπωτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθετ., τετυπωμένος, κεχαραγμένος, Λυκόφρ. 262.

τῡρᾰκίνης [ῐ], ὁ, εἶδος πλακοῦντος μετὰ τυροῦ, «τυρόπηττα», Φιλόξ. 3. 17.

τῠραννεῖον, τό, κατοικία τυράννου, Στράβ. 614, Πλούτ., κλπ.· ἐν τῷ πληθ., Διόδ. 16. 70, Πλούτ. Τιμολ. 13.

τῠραννεύω καὶ τῠραννέω, τὸ πρῶτον ἀεὶ παρ' Ἡροδ.· ἀμφότερα δὲ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 408, πρὸς τὸ χωρίον Ο. Κ. 449 Εὐρ. Μήδ. 967, Φοίν. 560 πρὸς τὰ Ἑλ. 786· Ἀριστοφ. Ὄρν. 483 πρὸς τὰ ἐν Λυσ. 631, Ἀποσπ. 324· καὶ ὁ Ξεν. ἐποιεῖτο χρῆσιν ἀμφοτέρων, πρβλ. Κύρ. Π. 1. 1,1 πρὸς τὰ Ἑλλην. 4. 4, 6, καὶ ἴδε Ast Ind. Plat.·— μέλλ. **-εύσω** Εὐρ. Ἠλ. 877, Ἀριστοφ. Λυσ. 632, **-ήσω** πρῶτον παρ' Ἀππ. καὶ Πλουτ.·—ἀόρ. **ἐτυράννευσα** Σόλων 33. 6, Θουκ. 6, 55, 59, κλπ., **-ησα** Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 29, Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 4·— πρβλ. **τετυράννευκα** Ἰσοκρ. 182A, **-ηκα** πρῶτον παρὰ Πολυβ. 2. 59, 1.—Παθ., μέλλ. **-ηθήσομαι** Σώπατρος ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 8. 335· ἀλλὰ μέσ. **τυραννήσομαι** ἐπὶ παθ. σημασ., Δημ. 506. 22· ἀόρ. **ἐτυραννεύθην** Θουκ. 1. 18, Πλάτ. (ἴδε κατωτ.)· **-ήθην** Διονύσ. Ἁλικ. 4. 82, Στράβ.·—πρκμ. **τετυράννημαι** Γρηγ. Ναζ. Εἶμαι, διατελῶ **τύραννος,** ἀπόλυτος ἄρχων ἢ δεσπότης, καὶ ἐν τῷ ἀορ., γίνομαι τοιοῦτος, Ἡρόδ. 1. 14., 5. 92, Θουκ. κλπ.· τυραννεύσασα ἡ ἐπιθυμία Πλάτ. Φαῖδρ. 238B·—παρὰ ποιηταῖς, εἶμαι βασιλεύς, ἢ ἡγεμών, ἢ σύζυγος βασιλέως, βασιλεύω, κεῖνα νῦν αὔξει θεός, νέα τυραννεῖ Εὐρ. Μήδ. 967. **2)** μετὰ γεν., εἶμαι **τύραννος** ἢ δεσποτικὸς ἄρχων λαοῦ τινος ἢ τόπου, τ. Ἀθηνῶν Σόλων 35. 6· Σαρδίων, Μιλήτου, Ἀθηναίων, Μήδων Ἡρόδοτ. 1. 15, 20, 59, 73· χθονός, γαίας Σοφ. Ο. C. 449, Εὐρ., κλπ.· τῶν κακιόνων Εὐρ. Ἀποσπ. 1035. 6· Σάμου Θουκ. 1. 13, κλπ.· μεταφορ., [Κύπρις] Διὸς τυραννεῖ πλευμόνων Σοφ. Ἀποσπ. 678. 15. **3)** μετ' αἰτ., (πρβλ. **κρατέω**), τ. πόλιν Διονύσ. Ἀλ. 5. 34· τὸ συμπόσιον Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 3. 2· πρβλ. δι. γρ. ἐν Δημ. 213. 17·— Παθ., διατελῶ ὑπὸ τὴν διοίκησιν **τυράννου,** κυβερνῶμαι τυραννικῶς, δεσποτικῶς, Ἡρόδ. 5. 55, 78, Θουκ. 1. 18, κλπ.· πόλεις τυραννούμεναι Πλάτ. Πολ. 545C, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 137., 5. 92, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 48· ὑπό τινος τυραννεῖσθαι Δημ. 506. 22· τυραννευθεὶς ὑπ' ἔρωτος Πλάτ. Πολ. 574E. **II.** ἔχω τυραννικὰς διαθέσεις, ἐνεργῶ ὡς τύραννος, ὡς ἀπόλυτος ἄρχων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 1. 135A, ἐν Μένωνι 76B.

τῠραννησείω, ἐπετικὸν τοῦ **τυραννέω,** ἐπιθυμῶ νὰ γίνω τύραννος, Σόλων παρὰ Διογ. Λ. 1. 65.

τῠραννητέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **τυραννέω,** δεῖ τυραννεῖν, Διογ. Λ. 1. 64.

τῠραννία, ἡ, = **τυραννίς,** Ξενοφάνης παρ' Ἀθην. 526B (μετὰ τῆς παραληγούσης μακρᾶς).

τῠραννιάω, τυραννίδος ὄζω, ὡς τύραννος φέρομαι, οἱ λόγοι σου τυραννιῶσι Διογ. Λ. 3. 18. **II.** = **τυραννησείω,** Ἡρακλείδ. Ποντικ., Σουΐδ.

τυραννίζω, τὰ τῶν τυράννων φρονῶ, οἱ τυραννίζοντες οὗτοι Δημ. 213. 15.

τῠραννικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **τύραννον,** βασιλικός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 828· τρόποισιν οὐ τυραννικοῖς ὁ αὐτ. ἐν Χο. 479· τ. κράτος Σοφ. Ο. Κ. 373· λῆμα Εὐρ. Μήδ. 348· δόμος, στέγαι αὐτόθι 740, κλπ.· κύκλος τ., ὁ κύκλος ἢ τὸ συνέδριον βασιλέων, Σοφ. Αἴ. 749. **2)** ὁ ἁρμόζων εἰς τύραννον, δεσποτικός, βασιλικός, τυραννικόν τι πόλλ' ἐπίστασθαι λέγειν Εὐρ. Ἀποσπ. 348· συμφοραὶ τ., αἱ συμβαίνουσαι εἰς τύραννον, Ἰσοκρ. 177C· ὁ ὄζων τυραννίδος, τὸ σῦκον (ἐξυπακ. τὸ Λακωνικὸν) ἐχθρόν ἐστι καὶ τυραν. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 164· τυραννικὰ φρονεῖν ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 507· τ. ξυνωμοσία, ὑπὲρ τῶν τυράννων γενομένη Θουκ. 6. 60· νόμος Πλάτ. Πολ. 338E·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐναντίον τοῦ δημοτικός. Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 49· ἐρᾶσαί τι τῶν τ. Πλάτ. Πολ. 574Β· μαθὼν ἀντὶ τοῦ βασιλικοῦ τὸ τ. Ξεν. Κύρ. 1. 3, 18· τὰ τυραννικά, οἱ χρόνοι τῆς δεσποτικῆς κυβερνήσεως, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 3, 13. **3)** ὁ φερόμενος ὡς τύραννος, ἐπὶ προσώπων, Πλάτ. Πολ. 574C, Φαῖδρ. 248E, κλπ.· οὕτως ἐν τῷ ὑπερθετ. **τυραννικώτατος**, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 575D, 580C· ἐπιτήδειος πρὸς τυραννικὴν κυβέρνησιν, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 17, 1. **II.** ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἰσοκρ. 113C, Πλατ. Πολ. 574E· συγκρ. **-ώτερον**, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 36.

τῠραννίς, ίδος, ἡ, κλητ. **τυραννὶ** Σοφ. Ο. Τ. 380· — βασιλικὴ ἐξουσία, ἀρχή, ἀνωτάτη κυβέρνησις, δεσποτεία, Πινδ. Π. 2. 159., 11. 81, καὶ Τραγ.· — ἀλλὰ συνηθέστερον, **II.** ἀπόλυτος ἀρχή, δεσποτικὴ ἐξουσία, ἣν λαμβάνει τις διὰ τῆς βίας ἢ δι' ἀπάτης (ἴδε **τύραννος**), Ἀρχίλ. 21, Σιμωνίδ. 71, Ἡρόδ. 3. 53, 81, Ἀριστοφ. Σφ. 417, Θουκ., κλπ.· τυραν. ὑμῶν, ἡ ἐφ' ὑμᾶς κυριαρχία, κυβέρνησις, Δημ. 27. 1· — μεταφ., ἡ τῶν ἐπιθυμιῶν ἐν ψυχῇ τ. Πλάτ. Νόμ. 863E. **2)** ἐν τῷ πληθ., αἱ **τυραννίδες**. = οἱ **τύραννοι**, Ἡρόδ. 8. 137· πρβλ. ἴδεσθε χώρας τὴν διπλῆν τυραννίδα Αἰσχύλ. Χο. 973. **III.** θηλ. τοῦ **τύραννος**, ὡς τὸ **βασιλίς**, Ἐδδ. (Ἐσθὴρ Α', 18).

τῠραννο-δαίμων, ονος, ὁ, τύραννος πλέον ἢ ἀνθρώπινος, Ἴσως ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν Ἀσπασίαν, ἴδε Meineke εἰς Κωμικ. Ἀθηναίου 2. 149.

τῠραννο-διδάσκαλος, ὁ, ὁ διδάσκων τοὺς τυράννους, Πλάτ. Θεάγ. 125Α, Δίων Κ.

τῠραννοκτονέω, φονεύω τύραννον, Λουκ. Τυραννοκτόνος 21, Πλουτ. 2, 1128F — Παθ., φονεύομαι ὡς τύραννος, Λουκ. Τυραννοκτόνος 20. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 98.

τῠραννοκτονία, ἡ, ὁ φόνος τυράννου, Λουκ. Τυραννοκτόνος 22, Πλούτ., κλπ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 99.

τῠραννοκτονικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν φόνον τυράννου, γέρας Ἀπολλ. Ἐμφυλ. 4. 94.

τῠραννο-κτόνος, ὁ, ἡ, ὁ φονεύων τύραννον, Λουκ. Τυραννοκτόνος 1, Λιβάν. — ὡς ἐπίθετ., πάθος, τιμαί τ., ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν τυραννοκτόνον, Φαλάρ. Ἐπιστ. 106.

τῠραννόομαι, Παθ., κυβερνῶμαι τυραννικῶς, δεσποτικῶς, τυραννωθέντες Χρησμ. Σιβ. 8. 189.

τῠραννο-ποιός, ὁ, ὁ ποιῶν ἢ παρασκευάζων τυράννους, οἱ δεινοὶ μάγοι τε καὶ τυραννοποιοὶ οὗτοι Πλάτ. Πολ. 572E.

τυραννο-πολίτης, ὁ, πολίτης τυραννουμένης πόλεως, Sidonius Epist. 5, 8.

τῠραννος [ῠ], ὁ, ὡσαύτως ἡ (ἴδε κατωτ. 2), ἀπόλυτος ἄρχων, δεσπότης οὗ ἡ ἐξουσία δὲν περιορίζεται μήτε ὑπὸ νόμων μήτε ὑπὸ πολιτικοῦ τινος συστήματος, πιθανῶς πρῶτον ἐν Ὁμ. Ὑμν. 7. 5, ἔνθα εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ θεοῦ, Ἄρες, .. ἀντιβίοισι τύραννε· οὕτως, ὁ τῶν θεῶν τ., ἐπὶ τοῦ Διός, Αἰσχύλ. Πρ. 736. πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 564· ὦ τύραννε τᾶς ἐμᾶς φρενός, δηλ. Ἀπόλλον, Σοφ. Τρ. 217. Τῆς λέξεως κατὰ πρῶτον ἤρξισε νὰ γίνηται χρῆσις κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀρχιλόχου, «καθάπερ Ἱππίας ὁ σοφιστής φησιν» Ὑπόθεσις Β' εἰς Σοφ. Ο. Τ. Τύρ., Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 224· καὶ κατέστη συνήθης κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Θεόγνιδος, Πινδ. καὶ Ἡροδ., ὅτε μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν κληρονομικῶν βασιλειῶν καὶ τὴν εἰσαγωγὴν ἐλευθέρων πολιτευμάτων, πάντες οἱ λαμβάνοντες ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἔν τινι πολιτείᾳ ἐκαλοῦντο **τύραννοι**· — ἐσήμαινε δὲ ἡ λέξις μᾶλλον τὸν τρόπον τὸν ἀνώμαλον καὶ παράνομον, καθ' ὃν ἡ ἐξουσία κατελαμβάνετο (δηλ. τὴν βίαν ἢ ἀπάτην), ἢ τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐξησκεῖτο, ἐπειδὴ ἡ λέξις **τύραννος** λέγεται ἐπὶ τοῦ ἡπίου καὶ χρηστοῦ Πεισιστράτου, ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ τῶν σκληρῶν καὶ δεσποτικῶν βασιλέων τῆς Περσίας. Ταχέως ὅμως ἡ λέξις κατήντησε νὰ εἶναι ἀνεκδιστική, καὶ τότε ἦν ἐν χρήσει ὡς καὶ νῦν ἔτι· οἷον ἐν Πλάτ. Γοργ. 510B, Πολιτικ. 301C, κ ἄλλ. ὕδρις τυτεύει τύραννον Σοφ. Ο. Τ. 873· πρβλ. Ar. old Append. 1 to Thuc. vol. 1, Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λέξ. **2)** ἐν εὐρυτέρᾳ σημασίᾳ, ὁ υἱὸς τοῦ τυράννου ἢ πᾶν μέλος τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, Schäf. εἰς Σοφ. Τρ. 316, Reisig Enarr. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 847 (851)· — οὕτως, ἡ τύραννος ἦτο ἡ τε γυνὴ τοῦ τυράννου καὶ ἡ θυγάτηρ, ἡ βασίλισσα καὶ ἡ πριγκίπισσα, Εὐρ. Ἑκ. 809, Μηδ. 41 (ἔνθα ἴδε Elmsl.), 877, 1356· πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσοραν, ἐπὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, Σοφ. Ἠλ. 664· αὐτὴ .. τ. ἣν Φρυγῶν Εὐρ. Ἀνδρ. 204. **3)** μεταφορ., αὐλὸς τ. τᾶς ἐμᾶς φρενὸς Σοφ Τρ. 217· ἔρως τ. ἀνδρῶν Εὐρ. Ἱππ. 538· πειθὼ τὴν τ. ἀνθρώποις μόνην ὁ αὐτ. ἐν Ἐκάβ. 816 **4)** πτηνόν τι πιθαν. τὸ ἔχον χρυσοῦν λόφον ὅμοιον τῷ τροχίλῳ ἢ ὀρχίλῳ, Regulus cristatus, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 5· πρβλ. **τροχίλος** I. 2. **II.** τύραννος, ον, ὡς ἐπίθετ., ὡς τὸ **τυραννικός**, βασιλικός, τύραννα σκῆπτρα Αἰσχύλ. Πρ. 761· τ. σχῆμα Σοφ. Ἀντ. 1169· ἡ τύραννος κόρη Εὐρ. Μηδ. 1125· τύραννον δῶμα, τὰ βασίλεια, τὸ παλάτιον, Εὐρ. Ἱππόλ. 843, κλπ.· τ. ἑστία ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 3· τ. δόμος, τὸ βασιλικὸν παλάτιον, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 478, κλπ.· ἢ μὲν τύραννος κεῖς τύραννʼ ἐγημάμην, ἤμην βασιλεὺς καὶ ἐκ βασιλικῆς οἰκογενείας ἔλαβον γυναῖκα, ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 474. **2)** αὐτοκρατορικός, δεσποτικός, τ. πόλις Θουκ. 1. 122, 124· τύραννα ὁρᾶν Σοφ. Ο. Τ. 588.

τῠραννο-φόνος, ον, ὡς τὸ **τυραννοκτόνος**, ὁ φονεύσας τύραννον, Ἀνθ. Π. 7. 388, Δίων Κ. 44. 35.

τῠραννό-φρων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων φρονήματα ἢ διαθέσεις τυραννικάς, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 533, ἔκδ. Παρισ.

τύρβᾰ, Ἐπίρρ., (τύρβη) pêle-mêle, συγκεχυμένως, ἀναμίξ, ὕς .. τρέπουσα τύρβ' ἄνω κάτω Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 321. 8· ὡσαύτως **σύρβα**, Ἡσύχ., ὅστις ἑρμηνεύει τὴν λέξιν «μετὰ θορύβου», πρβλ. Φώτ. ἐν λέξ. **συρβηνεύς**.

τυρβάζω, μέλλ. **άσω**, κυκῶ, ταράττω, ἀνακινῶ, Λατ. turbare, τὸν πηλὸν .. τυρβάζεις βαθίζων Ἀριστοφ. Σφ. 257· τυφλὸς Ἄρης συὸς προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακὰ Σοφ. Ἀποσπ. 720. — Παθ., πολὺς δὲ πηλὸς ἐκ πίθων τυρβάζεται, ἐξέρχεται κυκνὸς ἐκ .., αὐτόθι 928· τ. περί τι, ἀσχολοῦμαι, φροντίζω .., Ἀριστοφ. Εἰρ. 1007· τυρ. περὶ πολλὰ Εὐαγγ. κ. Λουκ. ι', 41. **II.** παραδίδομαι εἰς διασκέδασιν, εἰς εὐθυμίαν, διασκεδάζω, τύρβαζε Μανῇ Ἄλκεις ἐν «Ἄσῳ οἰδασκάλῳ» 1. 6.

τυρβάσία, ἡ, = **τύρβη** II, Πολυδ. Δ', 104. — Καθ' Ἡσύχ. «τυρβασία· χορῶν ἀγωγὴ τις διθυραμβικῶν»

τύρβασμα, ταραχή, σύγχυσις, ἐνόχλησις, Φιλῆς 12. 7.

τυρβασμός, ὁ, = τῷ προηγ., Βυζ.

τυρβαστής, οῦ, ὁ, ὁ εἰς ταραχὴν ἐμβάλλων τινά, Εὐστ. Πρινηράτ. 244. 50. — Ἐπίθ. **τυρβαστικός**, ἡ, όν, ὁ φέρων ταραχήν, ταράττων, λόγοι αὐτόθι 258. 74. **II.** ταραχώδης, πλήρης ταραχῆς, βίος αὐτόθι 130. 6.

τύρβη, ἡ, ταραχή, ἀταξία, σύγχυσις, θόρυβος, Λατ. turba, τύρβην παρασχεῖν τινι Ἱππ. Ἀγμ. 766· τὴν τύρβην ἐν ᾗ ζῶμεν Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 138 (130 Baiter), πρβλ. ἄσεν. Κύρ. 1. 2. 3, Πολυδ. 1. 67, 3, κλπ. **II.** βακχικὴ ἑορτὴ καὶ ἡ κατ' αὐτὴν ὄρχησις, τῷ Διονύσῳ δὲ καὶ ἑορτὴν ἄγουσι καλουμένην τύρβην Παυσ. 2. 24, 6· — ἐντεῦθεν κατὰ τὸν Σουίδ. = ἀπόλαυσις, εὐθυμία. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται καὶ αἱ λ. **τύρβα**, **τυρβάζω**· πρβλ. Σανσκρ. tvar, tur, tur-âmi (festino)· turas (celer)· tvar â (festinatio) Λατ. tur-ba, tur-bo, καὶ ἴσως turma· — οἱ τύποι **σύρβα**, **σύρβη** μνημονεύονται παρ' Ἡσυχ. καὶ Εὐστ).

τῠρεία, ἡ, ἡ κατασκευὴ τυροῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 21. 6. **2)** πιεστήριον τυροῦ, Ἡρακλειωτ. Πίν. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 71. **II.** μεταφορ., φαυλότης, πανουργία, Εὐστ. 620. 13, Ζωναρ. 1755.

τύρευμα, [ῠ], τό, τὸ τυρευθέν, τὸ συμπαγὲν εἰς τυρόν, τυρός, ἐν τῷ πληθυν., τευχέων τ' ἐξελὼν τυρεύματα Εὐρ. Ἡλ. 496· ἐκφέρετέ νυν τυρεύματ' ἢ μήλων τόκον ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 161· πηκτοῦ γάλακτος οὐ σπάνια τυρεύματα αὐτόθι 190. **II.** μεταφορ., πανουργία, μηχανορραφία, δολοπλοκία, Α. Β. 60, 28.

τύρευσις, [ῠ], εως, ἡ, τὸ τυρεύειν, πῆξις τυροῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 20, 13.

τῠρευτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ τυρεύων, κατασκευάζων τυρόν, Ἑρμῆς τυρευτήρ, ὡς θεὸς τῶν αἰπόλων καὶ δοτὴρ τοῦ αἰγείου τυροῦ, Ἀνθ. Π. 9. 744.

τῠρευτής, οῦ, ὁ, ὁ τυρεύων, μεταφορ., μηχανορράφος, ζωοπλόκος, πανοῦργος, ὁ τυρευτὴς δὲ τῶν κακῶν ἀπέτισε τὴν δίκην Κ. Μανασσ. Χρον. 5156.

τυρεύω, μέλλ. **-εύσω**. (τυρὸς) ὡς τὸ **τυρόω**, πηγνύω τὸ γάλα καὶ ποιῶ τυρόν, Α. Β. 308, 13, πρβλ. **τυρέω**. — Παθ., τυρεύεται τὸ γάλα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 20, 14· καὶ ἀπρόσ., τυρεύεται αὐτόθι 6. **II.** μεταφορ., ἀναμιγνύω ὡς μετὰ τυροῦ, κατασκευάζω μᾶζαν ἢ μῖγμα ἔκ τινος, συγχέω, συνταράττω, ὡς τὸ **τυρβάζω**, καὶ **κυκάω**, Δημ. 436. 5· πρβλ. **τυρόω** I. 2. **2)** ἀναμιγνύω μετὰ δόλου καὶ πανουργίας, μηχανῶμαι, τεχνάζομαι, κακόν τινι τρ. Λουκ. Ὄνος 31· θάνατόν τινι Ἐκκλ.· μετ' ἀπαρ., ῥᾳδιουργῶ μὲ σκοπὸν νὰ .., Εὐστ. Παινημάτ. 103. 33, πρβλ. Casaub. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 479. — Παθ., ἡ ἐπί τινι τυρευθεῖσα ἐπιβουλὴ Φίλων 2. 66.

τῠρ-εφητός, ή, όν, μεμαγειρευμένος μετὰ τυροῦ, μετὰ τὴν εἴσοδον τῶν τυρεφητῶν ζωμῶν Κωνστ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασιλ. Τάξ. 760.

τῠρέω, = **τυρεύω**, τυρὸν ἐτύρησας μέγαν Ἀλκμὰν παρ' Ἀθην. 499A.

τυριάνθινος, η, ον, τυρίας πορφύρας ἄνθος ἔχων, οἷόν γαλλίον τυριάνθινον, Vopiscus in Maximi vita 20, 5, καὶ **τυριάνθινα**, τά, Μαρτιαλ. I, 53, 5.

τῠρίδιον, [ῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **τυρός**, Ἐπίχ. 56, Διογ. Α. 6. 36 (Cobet).

τυρινή, ἡ, δηλ. **ἑβδομάς**, = **τυρωφάγος**, Κηρουλάρ. 792A, Ἄννα Κομν. 1. 98, 13.

τῠρίον, τό, = **τυρίδιον**, Τηλεκλείδ. ἐν «Πρυτάνεσι» 3, πρβλ. Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. 647C.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῡρίσδω, ἀμφίβολ. Δωρικ. τύπος τοῦ **συρίζω**, διάφορ. γραφ. παρὰ Θεοκρ. 1. 2.

τῡρίσκος, ὁ, ὑποκοριστ. τοῦ **τυρός**, μαντεύεσθαι τυρίσκοις Δίλ. περὶ Ζ. 8. 5, Λόγγος 1. 19.

τύρμη, ἡ, ἡ Λατ. λέξις (turma, ἴλη, τάλαμος, Ἱππικῆς τύρμη Συλλ. Ἐπιγρ. 5047, -53, -54.

τῡρο-απόθεσις, ἡ, ἀπόθεσις, ἀποβολὴ τοῦ τυροῦ, ἡ ἑβδομὰς μετὰ τὴν τυρινήν, πρβλ. **τυροφάγος**.

τῡρο-βόλιον, τό, ταρσὸς ἢ καλαθίσκος πρὸς ξήρανσιν τυροῦ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 560, Θεόκρ. 5. 86.

τῡρό-γαλα, τό, ὄρος, ὅηλ. τὸ ὑδατῶδες μέρος γάλακτος, Ideler Phys. 2. 259, 261· **τυρόγαλον** Μοσχόπουλος σ. 101 ἐν λέξ. ὀρ(ρ)ός.

Τῡρο-γλύφος, [ῠ], ὁ, ὁ γλύφων, σκαλίζων, διακοιλαίνων τὸν τυρόν, ὄνομα μυὸς ἐν τῇ Βατραχομυομ. 137.

τῡρόεις, εσσα, εν, συνηρ. **τυροῦς, οῦσα, οῦν**· (τυρός)· — πλήρης τυροῦ, ὅμοιος πρὸς τυρόν, ἄρτος Σώφρων παρ' Ἀθην. 110D· — ὁ **τυρόεις** (ἐξυπακ. ἄρτος ἢ πλακοῦς), πλακοῦς μετὰ τυροῦ ἢ ἁπλῶς τυρός, Θεόκρ. 1. 58, Ἡγήμων παρ' Ἀθην. 698F [Ἡ λέξις ἁπαντᾷ ἀείποτε ἐν τῇ ἐνικῇ αἰτ. Παρὰ Θεοκρ. καὶ Ἡγήμ. **τῡρόεντα** δέον ἢ νὰ ληφθῇ ὡς τρισύλλ. ἢ νὰ συναιρεθῇ εἰς **τυροῦντα**. Δωρ. **τῡρῶντα**, ὡς εὕρηται παρὰ Σώφρονι].

Τῡροκλέπτης, ὁ, ὁ **κλέπτων** τυρούς, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **Τυροκλόπος**.

τῡρό-κλεψ, ὁ, ὁ κλέπτων τὸν τυρόν, Ἀρκάδ. 94, 17.

Τῡρο-κλόπος, ον, ὁ, ὁ κλέπτων τὸν τυρόν, ὄνομα μυὸς ἐν τῇ Γαλεομυομαχ. τοῦ Θεοδώρ. Προδρ., ἴδε **Τυροκλέπτης**.

τῡρό-κνηστις, ἡ, (κνάω) ξύστρον δι' οὗ ξέεται ὁ τυρός, τυροξύστης, Ἀριστοφ. Σφ. 938, 963, Ὄρν. 1579· δοῖδυξ, θυΐα, τυρόκνηστις, ἐσχάρα Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Ἀδώνιδι» (5) παρὰ Πολυδ. Γ', 104· —τῷ **τυροκνηστεῖ** (ὥσπερ ἐξ ὀνοματ. τεύς) Γαλην. 19. 112.

τῡρο-κομεῖον, τό, ἀγγεῖον τυροκόμου, ταρσὸς, καλαθίσκος πρὸς ἐναπόθεσιν χλωροῦ τυροῦ, Πολυδ. Α', 251., Ζ', 175.

τῡρο-κομέω, κατασκευάζω τυρόν, τυροποιῶ, Πολυδ. Δ', 251, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ι. 219.

τῡρο-κόσκῑνον, τό, πλακοῦς ἐκ τυροῦ ὀνομασθέντος οὕτως ἐκ τοῦ τρόπου τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ, Χρύσιππος Τυαν. παρ' Ἀθην. 647E, ἔνθα ἴδε περιγραφὴν τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ.

Τῡρολοιχός, ὁ, ὁ λείχων τὸν τυρόν, ὄνομα μυός, τῷ Τυρολοιχῷ τῷ φρονίμῳ πρεσβύτῃ Θεάδι. Προδρ. ἐν Γαλεομυομ. 85.

τῡρό-μαντις, ὁ καὶ ἡ, ὁ διὰ τοῦ τυροῦ μαντευόμενος, Ἀρτεμιδ. 2. 69, πρβλ. Αἰλ. περὶ Ζ. 8. 5.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρησ. σ. 537.

τῡρό-νωτος, ον, ὁ ἔχων τὰ νῶτα ἐκ τυροῦ, ὅηλ. κεκαλυμμένος ἢ πεπασμένος διὰ τυροῦ, ἢ ἁπλῶς ἔχων τυρόν, τυρόνωτον κύκλον πλακοῦντος Ἀριστοφ. Ἀχ. 1123 (πρβλ. **τυροφόρος**), —κατὰ παρῳδίαν τοῦ **σεσηρόνωτος**.

τῡρο-ξόος, ον. (ξέω) ὁ ξέων τυρόν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Λ. 639, πρὸς ἑρμηνείαν τῆς Λέξ. **κνῆστις**.

τῡροποιέω, κατασκευάζω τυρόν, Στράβ. 169, 200, Λόγγος 3. 33.

τῡροποιΐα, ἡ, κατασκευὴ τυροῦ, Εὐστάθ. 620. 10, Γεωπον. 18. 19.

τῡρο-ποικός, ἡ, όν, ὁ ἁνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν κατασκευὴν τυροῦ, Ἀπολλων. Λεξικ. Ὁμηρ. ἐν λέξ. **τάλαροι**.

τῡρο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων τυρόν, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 4, 1· οὐδεὶς τῶν τυροποιῶν Γαλην. τ. 4, σ. 632, 11.

τῡρο-πωλέω, πωλῶ ὡς τυρόν, ἀνδρῶν ποιητῶν τυροπωλῆσαι τέχνην Ἀριστοφ. Ἀχ. 1369.

τῡρο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν τυρόν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 854.

τῡρός, οῦ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «τυρί», ἐπὶ δ' αἰγείου κνῆ τυρὸν Ἰλ. Λ. 639· οὐκ ἐπίδευής τυροῦ Ὀδ. Δ. 88· τυρὸς ἐξ Ἀχαΐας Σιμωνίδης Ἀμοργ. 21· τ. Σικελικὸς Ἀριστοφ. Σφ. 896, κλπ.· περὶ τοῦ Σικελικοῦ τυροῦ πρβλ. Ἕρμιππ. ἐν «Φορμοφόροις» 1. 9, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδηλ. 11, Φιλήμονα ἐν «Σικελικῷ» 2· ἴδε καὶ **ὀπίας**, **χλωρὸς** ΙΙΙ. **2)** ὁ τυρός, τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ἔνθα ἐπωλεῖτο ὁ τυρός, Λυσί. 167, 8.— Πρβλ. **βούτυρον**. [ῡ, ὡς καὶ ἐν πᾶσι τοῖς παραγώγοις καὶ τοῖς συνθέτοις, Δράκων 88. 24, Schweigh εἰς Ἀθήν. 27F].

τῡρο-τάρῐχος, ους, τό, ἔδεσμα ἐκ τυροῦ καὶ παστῶν ἰχθύων, Λατ. tyrotarichum, Κικ. πρὸς Ἀττ. 4. 8α, κλπ.

τῡρο-τόμος, ον, (τέμνω) ὁ κόπτων τυρόν, ἡ τυροτόμος μάχαιρα Εὐστ. 871. 60, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Λ. 639. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 319.

τῡρο-τρίπτης, ου, ὁ, ὁ τρίβων τυρόν, σκεῦός τι μαγειρικόν, Βυζ. = **τυρόκνηστις**.

Τῡρο-φάγος [ᾰ], ὁ, ὁ τρώγων τυρόν, ὄνομα μυὸς ἐν τῇ Βατραχομυομ. 226. **II.** ἡ τυροφάγος (ἐξυπακ. ἑβδομάς), ἡ πρὸ τῆς τεσσαρακοστῆς ἑβδομάς, καθ' ἣν ἐσθίουσιν οἱ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Χριστιανοὶ μόνον τυρόν, βούτυρον, γάλα καὶ ᾠά, οὐχὶ δὲ κρέας· λέγεται καὶ ἡ τυροφαγία, Θεοφάν. 701, Στουδίτης 25A, 1700B, Νικηφ. Κων/πόλεως 842. κλπ.— Ἡ Κυριακὴ τῆς τυροφάγου, ἡ Κυριακὴ ἡ ἀμέσως πρὸ τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας, τὸ Σάββατον τῆς τυροφάγου Ὡρολόγ.· ἡ ἑπομένη ἡ «καθαρὰ» ἑβδομὰς καθ' ἣν ἀποτίθενται τὸν τυρὸν ἐκαλεῖτο **τυροαπόθεσις**.

τῡρο-φορεῖον, τό, τὸ ξύλινον κατασκεύασμα τὸ φέρον τὰ πλεκτὰ τάλαρα τοῦ χλωροῦ τυροῦ, Πολυδ. Δ', 251, Ζ', 175, κλπ.

τῡρο-φόρος, ον, ὁ μετὰ τυροῦ κατεσκευασμένος, ἢ πεπασμένος διὰ τυροῦ, πλακοῦς Ἀνθ. Π. 6. 155· πρβλ. **τυρόνωτος**.

τῡρο-φύκτης, ου, ὁ, τόπος ἐν ᾧ ξηραίνεται ὁ τυρός, = **τυροκομεῖον**, ταρσὸς λέγεται καὶ ὁ τυροφύκτης Μανουὴλ Μοσχόπ. ἐν Λεξικ. Φιλοστράτου, ἴδε Φιλήμονος Λεξικὸν Τεχνολογικὸν § 222 ἐν λ. **ταρσοί**.

τῡρόω, μεταβάλλω εἰς τυρόν, «πήζω», τὸ γάλα Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 5. 86· πρβλ. Ἐδδ. Ἰωὴ Γ', 10).— Παθητ., συμπήγνυμαι, στερεοποιοῦμαι, τυροῦται δέμας Σώπατρ. παρ' Ἀθην. 101A· μεταφορ., ἐτυρώθη ὡς γάλα ἡ καρδία αὐτῶν Ἐδδ. (Ψαλμ. PIH', 70). **2)** = **τυρεύω** Π. 2, τυροῦντες ἅπαντα Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 311B· «τυρωθέντα, ταραχθέντα» Ἡσύχ.

II. παρασκευάζω διὰ τυροῦ, πλακοῦντες τετυρωμένοι Ἀρτεμίδ. Ι. 72.

Τυρρηνίζω, μιμοῦμαι τοὺς Τυρρηνούς, Πολύαιν. 8. 8.

Τυρρηνο-αλέτης, ου, ὁ, ὁ ἁλέτης, καταστροφεὺς τῶν Τυρρηνῶν, Ἀνθ. Π. 9. 524, 20.

Τυρρηνός, ἴδε **Τυρσηνός**.

Τυρρηνικουργής, ές, ὁ κατὰ τὸν **Τυρρηνικὸν** τρόπον εἰργασμένος, Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 2. 91 (Πολυδ. Ζ', 93).

τυρρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τύρρις**, **τύρσις**, **πύργος**, Συλλ. Ἐπιγρ. 5594. στήλ. 2, 77.

τύρρος, ἴδε **τύρσις**.

Τυρσηνός, ἡ, όν, Ἰων. καὶ ἀρχ. Ἀττ. ἀντὶ **Τυρρηνός**. ὁ ἐκ Τυρρηνίας ἢ Ἐτρουρίας, ἄνδρες .. Τυρσηνοὶ Ἴμν. Ὁμ. 7. 8· Ἡσ. Θεογ. 1015, Πίνδ., Ἡρόδ., Τραγικ., κλπ.· —οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο **Τυρσηνοί**, **Τυρρηνοί**, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 448, Εὐρ. κλπ.· Τ. Πελασγοὶ Σοφ. Ἀποσπ. 256· —ὡσαύτως, **Τυρσηνικός**, ή, όν, Τ. σάλπιγξ Αἰσχύλ. Εὐμ. 567, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 17· σανδάλια Τυρρηνικὰ Κρατῖνος ἐν «Νόμοις» 10.

τύρσις, ἡ, γεν. -ιος, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 808, Ξεν. Ἀν. 7. 8, 12· αἰτ. τύρσιν Πίνδ., Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ., Ξεν.· ἀλλ' ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. **τύρσεις**, γεν. **έων**, δοτ. **εσι** Ξεν. Ἀν. 4. 4, 2, Ἑλλ. 4. 7, 6, Κύρ. 7. 5, 10· αἰτιατ. πληθ. **τύρσιας** Λυκόφρ. 834 — μεταγεν. **τύρρις**, ὡς τὸ Λατ. turris. Πύργος, Πίνδ. Ο. 2. 127, Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ.· μάλιστα ὁ ἐπὶ τοῦ τείχους πύργος, Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **προμαχών**. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 4. 2 κἑξ — ὡσαύτως, τετειχισμένη πόλις, ὠχυρωμένη οἰκία, κλπ., Νικ. Ἀλεξιφ. 2.—Καθ' Ἡσύχιον: «τύρρις· πύργος, ἔπαλξις, προμαχών».

τύρσος, ὁ, = «τὸ ἐν ὕψει ᾠκοδομημένον» Σουΐδ.

τῡρώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς τυρόν, τὰ στερεὰ καὶ πολύτροφα τῶν σιτίων, οἷον τὰ τυρώδη καὶ κρεώδη Πλούτ. 2. 131E· (οὐσίας) παχείας τε καὶ τυρώδους Γαλην. τ. 6. σ 766, 2.

τύρωμα, τό, = **τύρευμα**, βοῶν καλῶν τύρωμα Ἰωάννου Γεωμέτρ. ἐν Bandin Bibl. Med. 1. 65B.

τῡρ-ώνυμος, ον, ὁ ὀνομασθεὶς ἀπὸ τοῦ τυροῦ, τυρώνυμον Σάββατον, τὸ τῆς τυρινῆς ἑβδομάδος, (ἴδε **τυροφάγος**), Ἄννα Κομν. 1. 98.

τῡρωτός, ή, όν, βημ. ἐπίθ. τοῦ **τυρόω**, παρεσκευασμένος διὰ τυροῦ, Γλωσσ.

τυτάνη, ἡ, ἴδε **τυκάνη**.

τῦτε, Αἰολ. τύπος ἀντὶ **τότε** ἐν Κραμήρου Ὀξ. Ἀνέκδ.· τόμ. 1, σ. 64, 5: «παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι εὑρίσκομεν τὸ μόγις, μύγις· τότε τῦτε».

τυτθός, όν, προσέτι καὶ ἡ, όν·—μικρός, νέος, παρ' Ὅμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀνθρώπων, ὃ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν Ἰλ. Χ. 480· τόν γ' ἔθρεψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα, ἐν ᾧ ἀκόμη ἦτο μικρός, Λ. 223, πρβλ. Ὀδ. Α. 435, κλπ.· τυτθὸν ἔντ' ἐν σπαργάνοις Αἰσχύλ. Ἀγ. 1606· αἱ μάλα τυτθαὶ Καλλ. εἰς Ἄρτ. 64· — ἐπὶ ζώων, ἄπτηνα, τυτθὸν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 401· τ. θηρίον ἐντὶ μέλισσα Θεόκρ. 19. 5, κλπ.· — ἐπὶ πραγμάτων, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 832, κλπ. **II.** **τυτθόν**, ὡς ἐπίρρ., ὀλίγον, μικρόν, μάλιστα ἐπὶ τόπου, ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω Ἰλ. Ε. 443· ἠλεύατο τυτθὸν ἔγχος Ν. 185· τ. ἀποπρὸ νεῶν Η. 334· τ. ὑπεκπροθέων Φ. 604, πρβλ. Κ. 345· τ. ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Ἡσ. Θ. 62·—ὡσαύτως ἐπὶ μέτρου ἢ βαθμοῦ, κοτύλην τις τ' ἐπέσχεν, ὀλίγον δεῖν μόνον νὰ γευθῇ τις, Ἰλ. Χ. 494· ἀπὸ τ. ἁμαρτεῖν Ρ. 609· τ. ἔτι ζώων, μόλις ἔτι ζῶν, Γ. 335, πρβλ. Π. 302· οὐδέ με τ. ἔτισεν Δ. 354· τ. ἐδεύησεν, ὀλίγου ἐχρειάζετο, Ὀδ. Ι. 483·—ἐπὶ τῆς φωνῆς χαμηλοφώνως, «σιγανά», ἡσύχως, τυτθὸν φθεγξαμένη Ἰλ. Ω. 170. **2)** παρ' ὀλίγον, μόλις, σχεδόν, Λατ. vix, aegre, ἠλεύατο ἔγχος τ. Ν. 185, Ρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

305· τ. ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται Ο. 628· οὕτω τυτθὰ ἐκφυγεῖν Αἰσχύλ. Πέρσ. 564. **III.** πληθ. **τυτθά**, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν ταῖς φράσεσι, τυτθὰ διατμήξας, κόψας εἰς μικρὰ κομμάτια, Ὀδ. Μ. 174· τυτθὰ βαλὼν κεάσαιμι αὐτόθι 388.

τῡφάων, Τυφαόνιος, κτλ., ἴδε **Τυφῶν**.

τῡφεδᾰνός, ὁ, (τύφω) ὁ τετυφωμένος, κοῦφος ἢ μωρός, ἄφρων, παραληρῶν, Ἀριστοφ. Σφ. 1364· πρβλ. **τυφογέρων, Τυφώνιος**.

τῡφεδών, όνος, ἡ, (τύφω) καῦσις, φλόγωσις, Καλλ. παρ' Ἡρωδιανῷ π. μον. λέξ. 9, 20, ἔνθα αἰτ. **-ῶνα** ἀντὶ **-όνα** χάριν τοῦ μέτρου: «καθόλου τὰ διὰ τοῦ **ηδων** καὶ **εδων**, εἴτε ἀρσενικὰ εἴτε θηλυκά, διὰ τοῦ **ο** τὴν κλίσιν ποιεῖ· τὰ γὰρ παρὰ τῷ Κυρηναίῳ (δηλ. Καλλιμάχῳ): 'τὰ δὲ νῦν πολλὴν τυφεδῶνα λεσχαίνεις', ἕνεκε μέτρου τὸ ω ἐφύλαξεν» **II.** **πυρσός**, λαμπάς, Οἰνόμαος ἐν Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. 234C.

τύφη, ἡ, εἶδος χόρτου ἐν χρήσει εἰς πλήρωσιν ἀνακλίντρων καὶ κλινοστρωμνῶν, ὡς τὸ tomentum circense τῶν Ρωμαίων, typha Lin., ἴσως ἡ «τζύβα», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 5, 3., 4. 10, 5, Στράβ. 226. **II.** εἶδος τιάρας, Τζέτζ. Ἱστ. 8. 307.

τῡφήρης, ες, πεποιημένος ἐκ **τύφης**· λύχνος Ἀνθ. Π. 6.249.

τυφλάγκιστρον, τό, ἀμβλὺ ἄγκιστρον, Ὀρειβάσ. 4, σελ. 53 (Daremb.).

τύφλη, ἡ εἶδος ἰχθύος τοῦ Νείλου, μνημονευόμενος παρ' Ἀθην. 312B, ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. 176, 181.

τυφλίνης ἢ **τυφλῖνος ὄφις**, ὁ, εἶδος ὄφεως, μικρὸς ὄφις μὲ μικροτάτους ὀφθαλμούς, τυφλὸς νομιζόμενος, κοινῶς «τυφλίτης», Anguis fragilis, πρβλ. Ἀντ. caecilia, ἐκ τοῦ **caecus**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 13, 9., 8. 24, 7· ὁ αὐτὸς ὄφις **καλεῖται τυφλῶψ** παρ' Αἰλ. περὶ Ζ. 8. 13, Νικ. Θηρ. 492· **τυφλίας καὶ τύφλων** παρ' Ἡσυχ. (ἂν μὴ ταῦτα θεωρηθῶσιν ἡμαρτημένως ἔχοντα ἀντὶ τῶν **τυφλίνας, τυφλῶψ**)· — πρβλ. **κωφίας**. **II.** **τυφλίνης** ἢ **-ῖνος**, ὁ, ἰχθύς τις τοῦ Νείλου, Μάρκελλ. Σιδ. 25 — Καθ' Ἡσύχ.: «τυφλῖνος ἰχθὺς Νειλώιος, καὶ ὄφεως εἶδος» — ὑποκορ. **τυφλινίδιον**, Ξενοκράτ. περὶ Ἐνύδρ. 37, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ 176, 181.

τυφλο-γενής, ές, ὁ τυφλὸς γεννηθείς, ὁ ἐκ γενετῆς τυφλός, Γλωσσ.

τυφλο-κομεῖον, τό, νοσοκομεῖον τῶν τυφλῶν, Θαύματα Ἀναστασίου Πέρσου Μάρτυρ. 12.

τυφλο-μᾰχία, ἡ, μάχη τῶν τυφλῶν, ὥσπερ ἔν τινι νυκτομαχίᾳ, μᾶλλον δὲ τυφλομαχίᾳ Ἀναστ. Σιναΐτου, Ὁδηγ. σελ. 18, 25.

τυφλόνοος, ον, συνηρ. **-νους, ουν**, τυφλὸς τὸν νοῦν, Θεόδ. Στουδ. σ. 147C.

τυφλο-πλαστέομαι, Παθ., πλάττομαι τυφλός, «τυφλοπλαστεῖται, τυφλὸς πλάττεται» Σουίδ. «τυφλοπλαστεῖται· τυφλὸς ἀναπλάττεται» Φώτ., ἴδε τὸ ἑπόμ.

τυφλο-πλάστης, ου, ὁ, ὁ πλάττων μωρὰ ψεύδη, γόης, τερατολόγος, τὰς ματαίους, καὶ χλεύης ἀξίας μυθογράφων ἢ μιμολόγων ἢ τυφλοπλαστῶν τὰ μηδενὸς ἄξια σεμνοποιούντων μακρὰς ῥήσεις Φίλων 2. 345, 29.

τυφλο-πλαστέω, πλάσσω τι τυφλῶς, Φίλων 1. 521, 654 (μετὰ διαφόρ. γραφῆς **τυφο-**).

τυφλο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τινα τυφλόν, ὁ τυφλῶν, τυφλώνων, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 10. 19, Εὐστάθ. 1769. 52· ἐπὶ τοῦ Ἔρωτος, ὁ Ἔρως τυφλός, ἤγουν τυφλοποιός· ποιεῖ γὰρ τοὺς ἐρῶντας τὰ μὴ καλὰ καλὰ ἡγεῖσθαι Εὐδοκ. Μακρεμβολ. Ἰω. ιά 158.

τυφλοποντικός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «τυφλοπόντικας», ἀσπάλαξ λέγεται ὁ τυφλοποντικὸς Glossa Galeano Photii codi i ad crip ta p. 611.

τυφλόπους, οδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τυφλοὺς πόδας (ὡς τὸ τοῦ Μίλτωνος 'these dark steps'), ἐπὶ τοῦ Οἰδίποδος, ἃ πόδα σὸν τυφλόπουν θεραπεύμασιν αἰὲν ἐμόχθει Εὐριπ. Φοίν. 1549, ἔνθα ἴδε Πόρσωνα.

τυφλός, ή, όν, (ἴδε ἐν τέλει), παρ' Ὁμήρ. μόνον ἐν Ἰλ. Ζ. 136, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 172, ἀλλὰ σύνηθες παρὰ πᾶσι τοῖς λ ιποῖς συγγραφεῦσι· τυφλὸς ἐκ δεδορκότος Σοφ. Ο. Τ. 454· τ. Ἄρης, Πλοῦτος, Ἔρως ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 729, Θεόκρ. 10. 19 κέξ.· τ. ὄψις, ὀφθαλμοί Εὐρ. Κύκλ. 697, Πλάτ., κλπ.· μετὰ γενικ., τ. τινος, τυφλὸς πρός τι πρᾶγμα, Ξεν. Συμπ. 4, 12 (πρβλ. **τυφλόω** I)· — τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος, δηλ. τὰ νῶτα ἢ ὀπίσθιά τινος, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 3. 3, 45. — Παροιμ., οὐ μέν τοι παρὰ κωφὸν ὁ τυφλὸς ἔοικε λαλῆσαι Κρατῖνος ἐν «Ἀρχιλόχοις» 3· καὶ τυφλῷ γε δῆλον, ἀκόμη καὶ τυφλὸς δύναται νὰ ἴδῃ τοῦτο, Πλάτ. Πολ. 550D. **2)** ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος τοῦ τυφλοῦ, τ. πούς Εὐρ. Ἑκάβ. 1050, Φοίν. 834, κλπ.· (πρβλ. **τυφλόπους**)· χεὶρ αὐτόθι 1699· οὕτω, βάκτρον, τοξεύματα ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 744, Ἡρ. Μαιν. 199. **3)** μεταφορ. ἐπὶ τῶν ἄλλων αἰσθητηρίων καὶ τῆς διανοίας, τ. ἠτορ Πινδ. Ν. 7. 34· τυφλὸς τά τ' ὦτα, τόν τε νοῦν, τά τ' ὄμματ' εἶ Σοφ. Ο. Τ. 371· τὴν τέχνην ἔφυ τ. αὐτόθι 389. **4)** μεταφορ., τ. ὄλβος Εὐρ. Ἀποσπ. 773· φύσις ἄνευ μαθήσεως τυφλὸν Πλούτ. 2. 2B· τῇ τύχῃ .. ἣν τυφλὴν λοιδοροῦμεν αὐτόθι 98A· τ. ἔδραμε πᾶσα τρόπις Ἀνθ. Π. 9. 289. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, σκοτεινός, ἀόρατος, ἀσαφής, ἄγνωστος, ἄδηλος, ἐλπίδες Αἰσχύλ. Πρ. 250· ἄτη Σοφ. Τρ. 1104· τὸ δ' αὔριον τυφλὸν αἰὲν ἕρπει ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 685· τ. σπιλάδες Ἀνθ. Π. 7. 275· αἱ ἄνευ ἐπιστήμης τυφλαὶ δόξαι Πλάτ. Πολ. 506C· δεσμῶν τ. ἀρχαί, κεκρυμμέναι, Πλουτ. Ἀλέξ. 18· τ. πάνυ καὶ κρύφιον ὁ αὐτ. 2. 983D· ἀσαφὴς καὶ τ. ὑπόνοια αὐτόθι 587C, κλπ. **2)** κεκλεισμένος, ἄνευ ἐξόδου, τοῦ ἑντέρου τυφλόν τι, τὸ intestinum coecum (τὸ τυφλὸν παρὰ Γαληνῷ), Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 20, πρβλ. 26· τ. ὁδοὶ Αἰλ. παρὰ Σουίδ.· ἐπὶ ποταμῶν καὶ λιμένων πεφραγμένων δι' ἰλύος ἢ πηλοῦ, Πλουτ. Σύλλ. 20 (ἴδε τὸ ἑπόμ.), πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Καίσ. 58· — τυφλὸς ὄζος, κλάδος ἄνευ ὀφθαλμῶν ἢ «μπουμπουκίων», εἰσὶ δὲ τῶν ὄζων οἱ μὲν τυφλοὶ οἱ δὲ γόνιμοι Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 8, 4, π. Φυτ. Αἰτ. 3. 2, 8· τ. κῦμα, σκοτεινόν, μαῦρον, Ἀνθ. Π. 7, 400., 12. 156· (οὕτω, caecis in undis Οὐεργ.)· τ. μώλωψ, κεκρυμμένον τραῦμα, Πλουτ. Αἰμίλ. 19. **III.** Ἐπίρρ., τυφλῶς ἔχειν πρός τι Πλάτ. Γοργ. 479H· τ. καὶ ἀσκέπτως Ἀντιφ. παρὰ Στοβ. 418· τ. καὶ οὐ γνωρίμως Στράβ. 442. (Τὸ **τυφλὸς** εἶναι ἴσως συγγενὲς τῷ **τύφω**, ἐπὶ τῆς σημασίας ὁμιχλώδης, σκοτεινός, πρβλ. **τῦφος** II, **τυφεδανός**).

τυφλό-στομος, ον, ὁ ἔχων τυφλὸν στόμιον, πεφραγμένον, ἐπὶ ποταμῶν, Στράβ. 183· πρβλ. **τυφλός** II, 2· τυφλοστόματα Νείλου Εὐστ. εἰς Ἰλ. σ. 160, 17.

τυφλότης, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ τυφλοῦ, Πλάτ. Πολ. 533C, κλπ. **II.** μεταφορ. ἐπὶ τῶν ἀφώνων πραγμάτων, Πλούτ. 2. 738C.

τυφλο-φόρος, ον, ὁ φέρων τυφλὸν ἄνθρωπον· — ἐν τῇ τοῦ Θεόκρ. Σύριγγι (Ἀνθολ. Π. 15. 21) λέγεται ὅτι εἶναι = τῷ **πηροφόρος**, ὁ φέρων πήραν ἢ σάκκον· ἐν παιδιᾷ — ὡς εἰ, ἐπειδὴ τὸ ἐπίθ. **πηρός** σημαίνει **τυφλός**, ἄρα καὶ τὸ **τυφλὴ πήρα**.

τυφλόω, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «τυφλώνω, τινα Ἡρόδ. 4. 2· ὄμμα, ὄψιν Εὐρ. Κύκλ. 470, Φοίν. 764 — Παθ., τυφλώνομαι, γίνομαι τυφλός, Ἡρόδ. 2. 111· τυφλοῦμαι φέγγος ὀμμάτων Εὐρ. Ἑκ. 1035· τυφλοῦσθαι περί τι Πλάτ. Νόμ. 731E· πρβλ. **τυφλός** I. — ἐν Σοφ. Ἀντ. 973, τυφλωθὲν ἕλκος θὰ σημαίνῃ ἕλκος ἐν ᾧ ὑπάρχει τυφλότης, (ἀλλὰ τὸ χωρίον εἶναι ἀμφίβ.· ἴσως ἡ γνώμη τοῦ Linwood εἶναι ἡ ἀρίστη, καθ' ἣν πρέπει νὰ ἀνταλλάξωμεν τὰς θέσεις των αἱ δύο μετοχαὶ ὧδε: ἕλκος ἀραχθὲν .. ὀμμάτων κύκλοις τυφλωθέντων), ἀλλ' ἴδε σημ. Jebb., ὅστις διατηρεῖ τὴν γραφὴν τῶν Ἀντιγράφων. **2)** μεταφορ., τυφλώνω, ἀμβλύνω, ματαιώνω, Κριτίας παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 54· οὗτοι τετύφλωται μακρὸς μόχθος ἀνδρῶν Πινδ. Ι. 5 (4). 72· τῶν μελλόντων τετύφλωνται φραδαί, ἡ σοφία εἶναι τυφλὴ ὡς πρὸς τὸ μέλλον, δηλ. ἀνωφελής, ὁ αὐτ. ἐν Ο. 12. 13, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 47B· τὴν ψυχὴν τυφλωθῆναι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 99F, πρβλ. 96C· τ. περὶ τὸν φιλούμενον ὁ φιλῶν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 731E. **II.** ποιῶ τι τυφλόν, δηλ. ἀποφράττω, κλείω, τὰς διόδους ἀμάξαις Αἰν. Τακτ. 2· τ. ὀφθαλμοὺς ἀμπέλου Γεωπον.· τ. τὸν μασθόν, κάμνω τὸν μαστὸν νὰ μὴ δίδῃ πλέον γάλα, Αἰλ. π. Ζ. 3. 39. — Παθ., βλάστησις τυφλουμένη Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 17, 7· οὖρα τυφλοῦντα Νικ. Ἀλεξ. 340· ἡ φωνὴ τυφλοῦται Πλούτ. 2. 721B· — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀμφὶ δὲ δοιοὺς εἰκῇ ἐπιφράσσουσα πόρους τυφλώσατο νηδὺς ὑγρῶν τε, βρωτῶν τε, καταπνίγουσα δὲ πνεῦμα ἐντὸς ὑποβρομέει Νικάνδρ. Ἀλεξ. 285. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 203.

τῡφλωσις, εως, ἡ, (τυφλόω) τὸ τυφλοῦν, καταποντισμοὺς καὶ τυφλώσεις καὶ τοσαύτας τὸ πλῆθος κακοποιίας, ὥστε μηδένα πώποτ' ἀπορῆσαι τῶν εἰθισμένων καθ' ἕκαστον τῶν ἐνιαυτῶν εἰσφέρειν εἰς τὸ θέατρον τὰς τότε γεγενημένας συμφορὰς Ἰσοκρ. 258A. **II.** τυφλότης, τοῖσι μελαγχολικοῖσι νουσήμασι, ἐς τάδε ἐπικίνδυνοι αἱ ἀποσκήψιες ἢ ἀπόπληξιν τοῦ σώματος ἢ σπασμόν, ἢ μανίην ἢ τύφλωσιν σημαίνουσιν Ἱππ. Ἀφορ. 1258, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 115· Σόδομα μέν τοι στείρωσις καὶ τύφλωσις ἑρμηνεύεται Φίλων τ. 1, σ. 389, 10.

τυφλωτικός, ή, όν, ὁ τυφλῶν, ὁ δυνάμενος νὰ προξενήσῃ τύφλωσιν, τυφλωτικὸς ὁ ἥλιος Πέτρου Σικ. Ἱστορ. Μανιχ. σελ. 20, 13.

τυφλώττω, εἶμαι τυφλός, ἐλελήθην τὴν ψυχὴν τυφλώττουσαν περιφέρων Λουκ. Νιγρ. 4, πρβλ. Κικ. πρὸς Ἀττικ. 2. 19· περί τι Πολύβ. 2. 61, 12. **2)** εἶμαι ἀσαφής, δυσδιάγνωστος, ἐπὶ γραφῆς, μνημονευόμ. ἐκ τοῦ Φιλοστρ. (Ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ **λιμώττω** ἐκ τοῦ **λιμός**, **ὀνειρώττω** ἐκ τοῦ **ὄνειρος**). — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 203-206.

τυφλ-ώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, (ὤψ) ὁ τυφλὸς τοὺς ὤπας, τυφλὸς τοὺς ὀφθαλμούς, τυφλός, καὶ ἔτι ποὺ τυφλῶπες ἀπήμαντοι φορέονται, «τυφλῶπες, οἱ καλούμενοι τυφλῖνοι· οἵ καὶ παρούμενοι ἠρεμοῦσιν» (Σχόλ.), Νικ. Θηρ. 492, ἴδε ἐν λέξ. **τυφλίνης**.

τυφο-γέρων, οντος, (τύφω) ἀνόητος καὶ μωρὸς γέρων, τοῦ ὁποίου ὁ νοῦς εἶναι ἐσκοτισμένος καὶ συγκεχυμένος ἐκ τῆς ἡλικίας,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

«ξεκουτιασμένος» (πρβλ. τυφεδανός), τυφογέρων εἶ κἀνάρμοστος Ἀριστοφ. Νεφ. 908, Λυσιστρ. 335 — ἴσως μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς λέξ. τυμβογέρων.

τῡφο-μανής, ές, (τῦφος) μαινόμενος ἐκ τύφου, ὑπερηφανίας, τὸ ἄγαν τυφομανὲς Νικήτ. Χρον 335C.

τῡφο-μᾰνία, ἡ, μανιώδης ὑπερηφανία, ματαιοφροσύνη, Στωϊκή τις αὕτη τυφομανία Πλούτ. 2. 83 B· πρβλ. τυφωμανία.

τυφο-πλαστέω, ἐπινοῶ ψεύδη ἐξ ὑπερηφανίας καὶ ματαιοφροσύνης, διάφορ. γραφ. ἀντὶ τυφλοπλ-.

τῦφος, ὁ, (τύφω) καπνός, ἀχλύς, ἀτμός, Ἀνθ. Π. 7. 326. **II.** μεταφορ., ἀλαζονεία, ματαιοφροσύνη (ἐπειδὴ αὕτη ὡς ἀχλὺς ἐπισκοτίζει τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου), τὸν τρόπον μὲν οἶσθά μου ὅτι τῦφος οὐκ ἔνεστιν Ἀντιφάνης ἐν «Προγόνοις» 1, 2, Μένανδρος ἐν «Ἱπποκόμῳ» 1. 7· καθόλου, ἀνοησία, ἀφροσύνη, μωρία, συχνὸν παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, οἷον Πλουτ. 2. 81C, E, κλπ.· πρβλ. Gataker εἰς Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 2. 17., 6. 13. **2)** νάρκη καὶ λήθαργος ἐκ πυρετοῦ, κτλ., Ἱππ. 553 6· πρβλ. τυφώδης.

τῡφόω, (τῦφος) περιβάλλω διὰ καπνοῦ, πληρῶ καπνοῦ· ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον μεταφ., πληρῶ τὴν κεφαλήν τινος τύφου, ἀλαζονείας, ἐπισκοτίζω τὴν διάνοιάν τινος, ἀλαζονείαν καὶ τῦφον ἐμποιῶ (πρβλ. τῦφος), Πλούτ. 2 59A· τ. τινα εἰς ἐλπίδα μειζόνων πραγμάτων Ἡσῳδιαν. 6. 5·—ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πρκμ. τετύφωμαι, εἶμαι πλήρης τύφου καὶ ἀλαζονείας, εἶμαι ἐκτὸς ἐμαυτοῦ δι' ὑπερηφανίαν, εἶμαι παράφρων (πρβλ. τυφώδης), ὦ τετυφωμένε Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 290A· ληρεῖν καὶ τετυφῶσθαι Δημ. 116 6 οὐ δὴ ποιήσω τοῦτο· οὐχ οὕτω τετύφωμαι ὁ αὐτ. 229. 1, πρβλ. 719· 16· ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ οἴνου, Ἀριστ. Προβλ. 3 16· μετὰ δοτικ. τρόπου ἢ ὀργάνου, τετυφωμένος τοσαύταις εὐτυχίαις Στράβ. 686 ἐπὶ πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς Λουκ. Νεκυομ. 12. (Ὁ Ἀρποκρ. ἑρμηνεύει τὸ τετύφωμαι διὰ τοῦ ἐμβεβρόντημαι, ὡς εἰ ἡ μανία ἣν σημαίνει τὸ ῥῆμα εἶναι ἀποτέλεσμα τυφῶνος ἤτοι θυέλλης μετὰ βροντῶν).

τύφω [ῡ], ἀόρ. ἔθυψα. Ἡσύχ., Σουΐδ.· πρκμ. τέθῡφα, Κρώβυλος ἐν «Ἀπολιπούσῃ» 1, (κατὰ Meineke ἀντὶ τέθαφε).— Παθ., μέλλ. τῡφήσομαι (ἐκ-) Μένανδρ. ἐν «Φιλαδέλφοις» 4· ἀόρ. ἐτύφην (ἐπ-) Ἀριστοφ. Λυσ. 221· πρκμ. τέθυμμαι Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 186, (ἐπι-) Πλάτ. Φαῖδρ. 230A (Ἐκ τῆς √ΤΥΦ ἢ ΘΥΦ (ἥτις φαίνεται οὖσα ἐκτεταμένος τύπος τῆς √ΘΥ, θύω) παράγονται αἱ λέξεις τῦφ-ος, τυφ-ῶν, τυφ-ώς, τυφ-εδών, τυφ-εδανός, ἴσως δὲ καὶ τὸ τυφ-λός· πρβλ. Σανσκρ. dhûp, dhûp-ayâmi (fumigo), dhûp-as (thus)· Μέσ. Γερμ. dimpf-en (dampfen, καπνίζω).) Ἐγείρω καπνόν, μετὰ συστοίχ. αἰτ., καπνὸν τύφειν Ἡρόδ. 4. 196·—ἀπολ., καπνίζω, κηκίς.. ἔτυφε κἀνέπτυε Σοφ. Ἀντ. 1009. **II.** μεταβ., καπνίζω τι, διὰ καπνοῦ περιβάλλω, τῦφε πολλῷ τῷ καπνῷ (ἐξυπακ. τοὺς σφῆκας), «καίων δίωκε» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ. 457. — Παθητ., [μέλισσαι] καπνῷ τυφόμεναι Ἀπολλ. Ρόδ. B. 134. **2)** μεταφορ., καπνῷ τύφω πόλιν, γεμίζω τὴν πόλιν μὲ καπνόν, «ζαλίζω», μωραίνω τοὺς κατοίκους, Ἀριστοφ. Σφ. 1079· πρβλ. ὑφάπτω παρὰ Δημ. 977. 7, ἔνθα φαίνεται ὅτι τὸ ὑφάπτειν ἐν μεταλλείῳ ἐτιμωρεῖτο ὡς ἀδίκημα. **3)** καταστρέφω ἐν καπνῷ, καίω δι' ἡσύχου καὶ καπνίζοντος πυρός, βραδέως καὶ κατ' ὀλίγον καίω, τύφετ' ὦ, καίετ' ὦ τὸν Αἴτνας μηλονόμον Εὐρ. Κύκλ. 659 τ. τὸν χόρτον Διόδ. 3. 29 μεταφ., Κρώβυλ. ἔνθ' ἀνωτ.— Παθ., καπνίζω, καίομαι διὰ βραδέος πυρός, «κρυφοκαίομαι», τύφεται Ἴλιον Εὐρ. Τρῳ. 146, πρβλ. Βάκχ. 8· [χθὼν] καπνῷ κατερείπεται τυφομένα ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 478· τυφέσθω Κύκλωψ ὁ αὐτ. ἐν Κύκλωπ. 655 —μεταφ., τυφόμενος πόλεμος, ὑποκαιόμενος, ἀλλὰ μήπω ἀρξάμενος, Πλουτ. Σύλλ. 6 τεθυμμένος ὠμῇ ξὺν ὀργῇ Αἰσχύλ. Ἱκ. ἔνθ' ἀνωτ. ὡσαύτως ἐπὶ ὑποκρυπτομένου ἔρωτος, πόθοις τυφόμενον γλυκὺ πῦρ Ἀνθ. Π. 12. 63, πρβλ. 92 πῦρ τύφεται ἐγκρύφιον 5. 124· δύσμορε, τυφομένη 131 καὶ πῦρ ἀπλήστῳ τύφετ' ἐνὶ κραδίῃ 11. 41· — πρβλ. ἐπιτύφομαι.

τῡφώδης, ες, [εἶδος] ὅμοιος καπνῷ· **II.** μεταφ., ἐπὶ τῶν πυρεσσόντων, παραληρῶν, Ἱππ. 1120D, κ. ἀλλ.·— ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ πυρετοῦ, «τυφοειδής», ὁ αὐτ. 1046C, Γαλην.

Τῡφωεύς, έως, Ἐπικ. έος, ὁ· συνηρ. Τῡφώς, Πίνδ., Αἰσχύλ., γεν. Τυφῶ Αἰσχύλ. Θήβ. 517, Ἀριστοφ. Νεφ. 336 αἱ Τυφῶ Ἡρόδ. 3. 5, Ἀριστοφ. Ἱππ. 511·—γίγας τις ὃν ἔθαψεν ὁ Ζεὺς ἐν Κιλικίᾳ ὑπὸ τὴν γῆν τῶν Ἀρίμων (εἰν Ἀρίμοις), ὅπερ ὁ Οὐεργίλιος ἔτρεψεν εἰς Inarime, Αἰνειὰς 9. 716), Ἰλ. B. 782· ὁ νεώτατος τῶν υἱῶν τῆς Γῆς καὶ τοῦ Ταρτάρου, Ἡσ. Θ. 821· ἀλλ' ὁ Πίνδ. θέτει αὐτὸν ὑπὸ τὴν Αἴτνην, εἰς αὐτὸν ἀποδίδων τὰς ἐκρήξεις τοῦ ἡφαιστείου, πρβλ. Ὀβιδ. Μεταμορφ. 5. 347·—φαίνεται ὅτι ὁ Τυφωεὺς ἦτο τύπος τῶν ἡφαιστειωδῶν ἐνεργειῶν καθόλου, ἴδε Böckh Expl. Pind. P. 1, 13 (31)· πρβλ. τυφώς, Τυφῶν. [ῡ ἐν ταῖς τρισυλλάβοις πτώσεσι, ῡ δὲ ἐν ταῖς δισυλλάβοις, πρβλ. Τυφῶν].

τῡφω-μανία, ἡ, μετὰ ληθάργου καὶ παραληρημάτων μανία, «μικτόν τι ἐκ φρενίτιδος καὶ ληθάργου πάθημα» Γαλην. Ἱπποκράτους Γλωσσῶν Ἐξήγησις σ. 582, Ἱππ. 1122H, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 698· μεταφορ., Στωϊκή τις αὕτη τυφομανία Πλούτ. 2. 830B· συνιδὼν ὅτι σοι τὴν τυφομανίαν ἡ πραότης ἐξέκαυσεν Θεοφύλ. Βουλγαρ. τ. 3, σ. 584B.

Τῡφῶν, ῶνος, ὁ, Πίνδ., κλπ.· Ἐπικ. Τῡφάων, ονος, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 306, 352, Ἡσ. Θ. 307· γεν. Τυφάωνος, Ὀππ. Ἀλ. 5. 217·— οὗ ὡς παρίσταται ὑπὸ τοῦ Ἡσ. ὡς υἱὸς τοῦ Τυφωέως καὶ πατὴρ τῶν ἀνέμων, πρβλ. Θεογ. 306 πρὸς στίχ. 867· τῆς Ἥρας, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 306· ἀλλὰ παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιηταῖς ὁ Τυφῶν καὶ ὁ Τυφὼς φαίνεται ὅτι συνεχέοντο, πρβλ. Πίνδ. Ο. 4. 12, Ἀποσπ. 93 πρὸς Π. 1. 31., 8. 21., Αἰσχύλ. Πρ. 370 πρὸς Θήβ. 493, Σχόλ. εἰς Πλάτ. Φαῖδρ. 230A. **II.** ὡς προσηγορικὸν ὄνομα, = τυφὼς II, κλύδων, θύελλα, ἀνεμοστρόβιλος, Ἀναξαγ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 592, Θεοφρ. περὶ Ἀνέμ. 34, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 1, 6 καὶ 8, περὶ Κόσμ. 4, 19. **2)** = τῦφος II, Πλούτ. 2, 1119C. **3)** εἶδος κομήτου, Ἰω. Λυδ. περὶ Μηνῶν 4. 73, Ἀνέκδ. Ὀξων. 3. 406. [ῡ ἐν τῷ δισυλλάβῳ τύπῳ Τυφῶν, ῡ ἐν τῷ τρισυλλάβῳ Τυφάων, ἀλλὰ ῡ ἐν τῇ σπανίᾳ γεν. Τυφάωνος· ᾱ ἐν τῇ καταλήξει —αων, ὡς ἐν τῷ Ποσειδάων].

Τῡφωνικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Τυφῶνα ἢ προερχόμενος ἐξ αὐτοῦ, Πλούτ. 2. 421C. **II.** (τυφῶν II) θυελλώδης, ἄνεμος τυφωνικὸς ὁ καλούμενος εὐροκλύδων Πράξ. Ἀποστ. κζ', 14· ὅσοι δὲ τῶν ἀνέμων κατὰ ῥῆξιν γίνονται νέφους, εἰ μὲν καὶ ἀνάλυσιν τοῦ πάχους ποιοῖντο πρὸς ἑαυτούς, τυφωνικοὶ ὀνομάζονται Νικηφ. Βλεμμίδ. Ἐπιτομ. Φυσ. 138C.

Τυφώνιος, α, ον, «Τυφώνια πνεύματα μανίαν ἐμποιεῖ ἐμπεσόντα» Ἀν. Βεκ. 308, 10 ἐν λέξ. τετύφωμαι· Ἐπικ. Τυφαόνιος, Καυκάσου ἐν κυημοῖσι, Τυφαονίη ὄθι πέτρα Ἀπολλ. Ρόδ. B. 1210, Νόνν.· Τυφώνειος Φωτ. Βιβλιοθ. 335. 40, Σουΐδ.· θηλ. Τυφαονίς, ίδος, Νόνν. **2)** Τυφώνιοι ἐκαλοῦντο ἄνθρωποι κατόμενοι κατά τινας περιστάσεις ἐν Αἰγύπτῳ, Μανέθ. παρὰ Πλουτ. 2. 380E· ὡσαύτως ἀναίσθητοι, μωροὶ ἄνθρωποι, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1076.

τῡφωνο-ειδῶς, ἐπίρρημ. κατὰ τρόπον ὅμοιον ἀνεμοστροβίλῳ, κατὰ τὸν τρόπον θυέλλης, τὸ ἐκτεφρωθὲν τῆς γῆς μετεωρισμὸν λαβὸν κατασκῆψαι πάλιν τυφωνοειδῶς εἰς τὴν νῆσον Στράβ. 248.

Τῡφώς, ῶ, ὁ, συνηρ. ἀντὶ Τῡφωεύς, ὃ ἴδε, **II.** ὡς προσηγορ. τῡφώς, γεν. τυφῶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 656, Ἱκέτ. 560, δοτ. τυφῷ Ἀριστοφ. Λυσ. 974 (ἀλλὰ μεταγενέστ. ἐχρῶντο τῷ τύπῳ τυφῶν, ῶνος, ἴδε ἐν λέξ. II)· — μανιώδης ἀνεμοστρόβιλος ὁρμῶν ἀπὸ τῆς γῆς μετὰ δίνης κονιορτοῦ, θύελλα, ἴσως ἐπειδὴ ἐνομίζετο ὡς ἔργον τοῦ Τυφωέως, Ἀλκαῖ. 65, Αἰσχύλ. καὶ Ἀριστοφ. ἔνθ. ἀνωτ., Σοφ. Ἀντ. 418.

τύφωσις, ἡ, ματαιοφροσύνη μωρὰ καὶ ἀνόητος, Τζέτζου Ἱστ. 10. 571.

τυχάδιον [ᾰ], τό, μεταγεν. ὑποκορ. τοῦ τύχη, Εὐστ. 1552. 31, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 74.

τῡχάζομαι, = στοχάζομαι, τυγχάνω, «τυχασάμενον, στοχασάμενον» Ἱππ. παρ' Ἐρωτιαν. 362, ἔνθα τυχεσσάμενον·— «τυχάζεσθαι· στοχάζεσθαι» Ἡσύχ.

Τῡχαῖον, τό, (Τύχη), ναὸς τῆς Τύχης, τὸν τὸ Τυχαῖον κατασκευάσαντα Συλλ. Ἐπιγρ. 2024· ἱερὸν πάλαι τοῖς δαίμοσιν ἀνειμένον, Τυχαῖον τοῖς ἐπιχωρίοις ὠνόμαστο Εὐαγρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1, 16, σ. 271. 8.

τῡχαῖος, α, ον, (τύχη) ὡς καὶ νῦν, κατὰ τύχην, Πλουτ. Νουμ. 10., 2, 878C· τὰ τυχαῖα, τὰ κατὰ τύχην συμβαίνοντα, Συνέσ. 166B·— Ἐπίρρ., ὡς καὶ νῦν, -ως, κατὰ τύχην, Ἀνθ. Π. 12. 222, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 9, 2. **II.** συνήθης, κοινός, ὡς τὸ ὁ τυχών, Εὐστ. Πανημ. 83 49.

τῡχεῖον, τό, (τύχη) παρὰ Βυζαντ., ναὸς τοῦ προστάτου τῆς πόλεως ὁ ἱμονος, τοῦ Genius urbis ἢ loci, Bast. Ep. Cr. σ. 55. **2)** τυχεῖα, τά, ἑορτή τις ἐν Λαμψάκῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 3644.

τύχη [ῡ], ἡ, Βοιωτ. τούχα Keil. Ἐπιγρ. 1 (περὶ τῆς ῥίζης, ἴδε τέκτω)· — τὸ ἀγαθόν, οὗ ἀξιοῦταί τις διὰ τῆς εὐνοίας τῶν θεῶν, καλὴ τύχη, εὐτυχία, ἐπιτυχία, Λατ. fortuna, δὸς ἄμμι τύχην εὐδαιμονίην τε Ὕμν. Ὁμ. 10. 5· μοῦνον ἀνδρὶ γένοιτο τ. Θέογν. 130· Ζεῦ, δίδοι τύχαν Πινδ. Ο. 13. 165· εἰ ἡ τ. ἐπίσποιτό τινι Ἡρόδ. 7. 10, πρβλ. 1. 32· ἐς τοσοῦτο τύχης ἀπικέσθαι ὁ αὐτ. 1. 124· τ. μόνον προσείη Ἀριστοφ. Ὄρν. 1315· σὺν τύχῃ Πινδ. Ν. 5 88, Σοφ. Φ. 775· σὺν τ. τινὶ Αἰσχύλ. Χο. 38, πρβλ. Θήβ. 472, Εὐρ. Ἠλ. 588· ὡσαύτως, τύχᾳ μολεῖν Πινδ. Ν. 10. 47·— πληρέστερον, τύχᾳ δαίμονος, τύχᾳ θεῶν ὁ αὐτ. ἐν Ο. 8. 88, Π. 8. 75· σὺν θεοῦ τύχᾳ, σὺν Χαρίτων τ. ὁ αὐτ. ἐν Ν. 6. 41., 4. 12· καὶ ἐν τῇ κοινῇ φράσει οὕτω, θείᾳ τύχῃ, Λατ. divinitus, Ἡρόδ. 1. 126., 4. 153, κ. ἀλ.· ἐκ θείας τ. Σοφ. Φ. 1317· ἐὰν θεία τις ξυμβῇ τ. Πλάτ. Πολ. 592A — ἐντεῦθεν ἡ Τύχη ἐθεοποιήθη ὡς ἡ παρὰ Λατίνοις Fortuna, Τύχη Σώτειρα Πινδ. Ο. 12. 3· Τ. Σωτὴρ Αἰσχύλ. Ἀγ. 661, πρβλ. Σοφ. Ὀ. Κ. 80, 1080· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐπεκράτησεν ἐπὶ πολύ, καθότι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀκολουθω· ἡ φράσις Τύχη τυφλὴ κατέστη κοινοτάτη, Meineke εἰ, Κωμ. Ἀποσπ. 3. 154. **II.** καθόλου, τύχη καλὴ ἢ κακή, — ὅπερ ὁρίζεται ἐκ τῶν συμφραζομένων, Ἀρχίλ. 14, Σιμων. 97, Ἡρόδ., κτλ.· τῆς τύχης εὖ μετεστεώσης Ἡρόδ. 1. 118· τὸ τῆς τ. Εὐρ. Ἄλκ. 785· τὰ τῆς τ. Σοφ. Ο. Τ. 977, Δημ., κτλ.· ἡ παροῦσα τ., ἡ παροῦσα κατάστασις, Αἰσχύλ. Πρ. 375, Θουκ. κτλ.· καὶ ἐν τῷ πληθ. αἱ παρεοῦσαι τ. Ἡρόδ. 7. 236, Ἰσοκρ., κτλ.· αἱ παρεστῶσαι τ. Εὐρ. Ὀρ. 1024· αἱ ἀμφότεραι τύχαι Λιβάν. 1. 357. **2)** σπανίως ἐπὶ κακῆς τύχης ἢ δυστυχίας, ἣν χρήσωνται τύχῃ, ὅ ἐστιν ἃ φονευθῶσιν, Εὐρ. Ἡρακλ. 714, πρβλ. Ἐκ. 786, Ἀνδοκ. 16. 3· τύχῃ, κατὰ κακὴν τύχην, ἀντίθετ. τῷ ἀδικίᾳ, Ἀντιφῶν 141. 21· τῷ προνοίᾳ, ὁ αὐτ. 130. 4· ἡ τ. τοῦ ἄρξαντος, τὸ δυστύχημα ἀποβίβα αἱ εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἔλαμεν ἀρχὴν τῆς ταραχῆς· ἢ συγκρούσεως, ὁ αὐτ. 128. 43. **3)** τὸ εἶδος τῆς τύχης συχνάκις ὁρίζεται δι' ἐπιθετικοῦ προσδιορισμοῦ, ἡ ἀναγκαία τ. = ἀνάγκη, Σοφ. Αἴ. 485, 803, κ.λ.· ἀναγκαῖαι τ. Εὐρ. Ι. Α. 511· δούλειος τ. Πινδ. Ἀποσπ. 244· τ. παλίγκοτος Αἰσχύλ. Ἀγ. 571, κλπ.· ἐπὶ τύχῃσι χρηστῇσι Ἡρόδ. 1. 119· ἐπ' εὐμενεῖ τ. Πινδ. Ο. 14. 23· μετὰ τύχης εὐμενοῦς Πλάτ. Νόμ. 813Α· μάκαρι σὺν τύχῃ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1723. **6)** τοῦτο ἦν κοινότατον ἐν τῇ Ἀττ., φράσει ἀγαθὴ τ. ἢ ἡ ἀγ. τ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 755· Ἀριστοφ. Εἰρ. 360, Δημ. 1487. 4, κλπ.· πολλὴ ἀγ. τ. Πλάτ. Νόμ. 640D· σύνηθες ἐν προσευχαῖς καὶ ἐπὶ εὐχῆς, εὐχώμεσθα Διὶ .. θεσμοῖς τοῖσδε τύχῃ ἀγαθῇ καὶ κῦδος ὁπάσσαι Σόλων 29· θεὸς τ. ἀγαθὰν (ἔξυπ. κ. δότω) συχν. ἐν Δελφ. Ἐπιγραφαῖς· ἀλλὰ συνηθέστατον κατὰ δοτ. ἀγαθῇ τύχῃ, «μὲ τὸ καλό», Λατ. quod bene vortat, ἀλλ' ἴωμεν ἀγαθῇ τ. Πλάτ. Νόμ. 625C· ταῦτα ποιεῖτε ἀγ. τ. Δημ. 33. 14· οὕτω, τύχῃ ἀγαθῇ Ἀνδοκ. 16. 6, Πλάτ. Συμπ. 177E, κλπ.· καὶ παρὰ τοῖς κωμικ. ποιηταῖς μετὰ κράσεως, ἤγου δὴ σὺν τῷ τύχαγαθῇ Ἀριστοφ. Ὄρν. 675, πρβλ. 435, Ἐκκλ. 131, Νικόστρατος ἐν «Πανδρόσῳ» 2, ἴδε Κόντου Σχόλια ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Β', σελ. 546-547· — ἡ τυπικὴ αὕτη φράσις παρελαμβάνετο καὶ εἰς συνθήκας καὶ εἰς ἄλλα δημόσια ἔγγραφα, ὡς τὸ Λατιν. quod felix faustumque sit· Λάχης εἶπε, τύχῃ ἀγαθῇ τῇ Ἀθηναίων ποιεῖσθαι τὴν ἐκεχειρίαν Ψήφισμα παρὰ Θουκ. 4. 118, Stal.b. εἰς Πλάτ. Κρίτωνα 44D — οὕτω καὶ ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ Ἀριστοφ. Σφ. 869, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 757E· μετ' ἀγαθῆς τύχης ὁ αὐτ. 813A· τύχῃ ἀμείνονι, ἐπ' ἀμείνοσι τύχαις αὐτόθι 856E, 878A· μάκαρι σὺν τ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1722. **4)** Ἐπίρρημα καὶ χρήσεις: τύχῃ, κατὰ τύχην, τυχαίως, Λατ. forte, fortuito, Σοφ. Ἀντ. 1182, Φ. 546, Θουκ., κλπ.· ἀντίθετ. τῷ φύσει, Πλάτ. Πρωτ. 323D· ἀπὸ τύχης Λυσί. 162. 22, Ἀριστ. Ρητ. 1. 10, 7· ἀπὸ τ. ἀπροσδοκήτου Πλάτ. Νόμ. 920D — ἐκ τύχης ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 26 C, Πολ. 499B, κλπ.· ἐκ τινος τ. ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 25E· διὰ τύχην Ἰσοκρ. 67E, 197E, κλπ.· δίκαιος οὐδεὶς ἀπὸ τύχης οὐδὲ διὰ τὴν τύχην Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 1, 10 — κατὰ τύχην Θουκ. 3. 49, Ξεν. Ἑλλην. 3. 4, 13, κλπ.· κατὰ τύχας Πλάτ. Νόμ. 73 C. **III.** τύχη, «κλῆρος», μοῖρα, ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς σημασίας συνήθως συνάπτεται τὸ ἄρθρον, ἂν ὀνομάζῃ τις, ἤ τι ἐπίθετον, οἷον εὐκλεὴς ἀ τύχα Σιμωνίδης 5 (9)· τίς τ. ἐχθίων τῆσδε; Αἰσχύλ. Πέρσ. 438· ἥδε τ. Σοφ. Φ. 1098· οὐκ ἐν τύχῃ γίγνεταί σφισι, δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς τύχης, Θουκ. 4. 73· τῆς τύχης, τὸ ἐμὲ τυχεῖν ..! Λατ. O infortunium! τί ἀτυχία, νὰ τύχω ..! Ξεν. Κύρ. 2. 2, 3· — οὕτω συχν. ἐν τῷ πληθ., Πίνδ., Ἡρόδ., Ἀττ.· ὁ πόλεμος φιλεῖ ἐς τύχας περιίστασθαι, νὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς τύχης, Θουκ. 1. 78, πρβλ. 69· τύχαι ὑμέτεραι, αἱ ἰδικαί σας τύχαι, Πινδ. Π. 8. 103· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ δυστυχημάτων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 106, 182, 208, 302, κλπ.· πρβλ. Seidl. εἰς Εὐρ. Τρῳ. 361· οὐκ ἔχουσιν αἱ τ. φρένας Ἀλεξ. ἐν Ἀδήλ. 43. **2)** ἀβέβαιον ἀποτέλεσμα· ἀόριστος ἔκβασις, ταρβεῖν μὲν ἔργα δεῖν' ἀναγκαῖος ἔχει, τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος Σοφ. Τραχ. 724· ἄναξ, πεθοῦντι προὐφάνης, καί σοι θεῶν τύχην τις ἐσθλὴν τῆσδ' ἔθηκε τῆς δόδου ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1506.

τύχη Εὔριπος, παροιμία, ἐπὶ τῶν ῥᾷστα μεταβαλλομένων καὶ ἀσταθμήτων ἀνθρώπων» Σουίδ.

τυχηρός, ά, όν, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἔχων τύχην, κοινῶς «τυχερός», Αἰσχύλ. Ἀγ. 464, Ἀριστ. Πολιτ. 4. 11, 1. — Ἐπίρρ. -ρῶς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 250, Θεσμ. 305. **2)** κατὰ τύχην, τυχαῖος, πάθη Διον. Ἀλ. 7. 68· τὰ τυχηρὰ ἀγαθά, τὰ τῆς τύχης ἀγαθά, Πλουτ. 2. 6A, κλπ.· οὕτω, τὰ τυχηρὰ αὐτόθι 35A, κλπ.· ἢ τὸ τυχηρὸν αὐτόθι 23E.

τυχικός, ή, όν, ὁ κατὰ τύχην συμβαίνων, τυχαῖος, αἰτία Διον. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 137D· σύμπτωμα Πολύβ. 9. 6, 5. — Ἐπίρρ. -κῶς, τυχικῶς πως συνέδη τὸν Ἄτταλον ποιήσασθαι τοὺς λόγους ὁ αὐτ. 28. 7, 1, κλπ.

τυχέμαιος, Ἐπίρρ. κατὰ τύχην, Γλωσσ.· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 558.

Τῦχίος, ὁ, ἀρσ. κύριον ὄνομα, ὁ ποιῶν, κατασκευάζων τι (ἐκ τοῦ τεύχω, διότι κατασκεύαζεν ἀσπίδας, σάκος .. χάλκεον ἑπταβόειον, ὃ οἱ Τυχίος κάμε τεύχων Ἰλ. Η. 220).

τῦχόν, Ἐπίρρ., ἴδε τυγχάνω Β. ΙΙΙ. 2.

τῦχόντως, Ἐπίρρ., μετοχ. ἀορ. β' τοῦ τυγχάνω, κατὰ τύχην, τυχαίως, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 3, 22, π. Ζ. Γεν. 4. 4, 11. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 253.

τύκος, ὁ, (τεύχω) = τύκος, Θέογν. 24.

Τύχων, [ῦ], ωνος, ὁ, (τύχη) ὁ θεὸς τῆς τύχης, ὡς Τύχη, ἡ θεά, Στράβ. 588, ὅστις φαίνεται ὅτι σχετίζει αὐτὸν πρὸς τὸν Πρίαπον, οὐδὲ γὰρ Ἡσίοδος οἶδε Πρίαπον, ἀλλ' ἔοικε τοῖς Ἀττικοῖς Ὀρθάνῃ καὶ κονισάλῳ καὶ Τύχωνι καὶ τοῖς τοιούτοις Διόδ. 4. 6· ὅθεν τινὲς παράγουσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ τεύχω, ὁ ποιῶν, δημιουργῶν, πρβλ. Wessel. ἐν τόπῳ. — ἀλλ' ἕτεροι σχετίζουσιν αὐτὴν πρὸς τὸν Ἑρμῆν, Κλήμ. Ἀλεξ. 80. Παρά τε τῷ Διοδώρῳ καὶ τῷ Κλήμεντι τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι Τύφωνα.

τύψις, εως, ἡ, κτύπημα, δάκρυα καὶ τ. προσώπου Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 19. 1, 17. **2)** τύμμα, Νίκ. Θηρ. 921, 933.

τῷ, δοτικ. ἐνικ. τοῦ οὐδετ. ἄρθρου τό, ἐν χρήσει· ἀπολ., ὅθεν, διὰ τοῦτο, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, ἐπὶ τούτῳ, Ὅμ.· ἴδε ὁ, ἡ, τό, Β. VIII. 3. **II.** τῷ; ἀντὶ τίνι; δοτικ. ἐνικ. τοῦ τίς; ἀλλὰ· **2)** τῷ, ἐγκλ. ἀντὶ τινι, δοτικ. ἐνικ. τῆς ἀορίστου ἀντωνυμίας τις.

τῶγαλμα, κατ' Ἰωνικ. κρᾶσιν ἀντὶ τὸ ἄγαλμα, Ἡρόδοτος 2. 42, 141.

τωθάζω, Δωρικ. τωθάσδω· μέλλ. τωθάσομαι Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 290A (τωθάσω Ἀριστοφ. Σφ. 1362 εἶναι ἀόρ. ὑποτακτ.)· ἀόρ. ἐτώθασα, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀριστ. Ρητορ. 2. 4, 13, (ἐπ.) Ἱππ. 1281. 15· ἐτώθαξα Τζέτζ. Ἐμπαίζω, περιπαίζω, περιγελῶ, σκώπτω, μυκτηρίζω, τινά Ἡρόδ. 2. 60, Ἀριστοφ. Σφ. 1362, Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.· πολλά τ. τινὰ Θεόκρ. 16. 9. — Παθ., μυκτηρίζομαι, χλευάζομαι, Πλάτ. Πολ. 474A. **2)** ἀπολ., ἐμπαίζω, χλευάζω, Ἀριστοφ. Σφ. 1368, Ἀριστ. Ρητορ. ἔνθ' ἀνωτ. — Ὡς παράδειγμα τοῦ τωθάζειν οἱ παλαιοὶ μνημονεύουσι τὸ ἐπίγραμμα τοῦ Ἐμπεδοκλείους ἐν Ἀνθ. Π. παράρτ. 21, ὃ ἴδε. — Καθ' Ἡσύχ.: «τωθάζει· χλευάζει, μετὰ κενοδοξίας σκώπτει. ἐρεθίζει. κατακαυχᾶται. λοιδορεῖ. θωπεύει. κακολογεῖ».

τωθασμός, ὁ, ἐμπαιγμός, μυκτηρισμός, ἐπιμελὲς ἔστω τοῖς ἄρχουσι μηδὲν μήτε ἄγαλμα μήτε γραφὴν εἶναι τοιούτων πράξεων (δηλ. ἀσχημόνων) μίμησιν, εἰ μὴ παρά τισι θεοῖς τοιούτοις οἷς καὶ τὸν τωθασμὸν ἀποδίδωσιν ὁ νόμος Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 17, 10, Σουίδ. ἐν λέξ. Ἀδάμ.

τωθαστής, οῦ, ὁ, ὁ τωθάζων, περιπαίζων, χλευαστής, Πολυδ. Ϛ', 29. 123, Θ', 149, Ἡσύχ. ἐν λέξ. κόβαλος καὶ κομψόν.

τωθαστικός, ή, όν, ἐμπαίζων, χλευαστικός, ἐμπαικτικός, οὐ μόνον ἐκ τῆς ἐναγωνίου τε καὶ κατεσπουδασμένης ὀρχήσεως τῶν χορῶν ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς κερτόμου καὶ τωθαστικῆς Διον. Ἁλ. 7. 72· ἐπὶ προσώπων, Πολυδ. Ε', 161. — Ἐπίρρ., -κῶς, Διον. Λ. 4. 2, κλπ.

τωθεία, ἡ, = τωθασμός, Διον. Ἀλεξ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 782C.

τὠληθές, κατ' Ἰωνικὴν κρᾶσιν ἀντὶ τὸ ἀληθές, Ἡρόδοτ. 6. 69.

τῶνδεων, Αἰολικὸ ἀντὶ τῶνδε (πρβλ. τοῖσδεσσι), Ἀλκαῖος 123.

τωνί = τοῦδε, τωνὶ τῷ ἐπιζαμίω, τοῦδε τοῦ ἐπιζημίου, Ἐπιγρ. Τεγέας, L. et F. 140. e.

τῶπιν· «μέτρον δεκαχοίνικον» Ἡσύχ.

τὠπό, τὠποδαίνων, κατ' Ἰωνικ. κρᾶσιν ἀντὶ τὸ ἀπό, τὸ ἀποδαίνον, Ἡρόδ. 1. 99, 2. 82.

τῷ ῥα· διὸ δή· Ἡσύχ.

τὠργείου, κατὰ Δωρικ. κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ Ἀργείου, Πινδ. Ι. 2. 15.

τὠρχαῖον, κατ' Ἰωνικ. κρᾶσιν ἀντὶ τὸ ἀρχαῖον, Ἡρόδ. 1. 173.

τώς, δεικτικὸν ἐπίρρ. = ὥς, οὕτως, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, ἀνταποκρινόμενον ποὸς τὸ ἐρωτημ. πῶς, καὶ πρὸς τὸ ἀναφορ. ὡς, τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα Ἰλ. Γ. 415· τὼς μὲν ἔην μαλακός, λαμπρὸς δ' ἦν ἠέλιος ὣς Ὀδ. Τ. 234, Ἡσ. Ἀσπ. Ἠρ. 219, 478· τὼς γάρ σ' ἐφράσατην Θεαγ. 892, Παρμεν. 76· ὡσαύτως παρ' Αἰσχύλ. ἐν Φήβ. 184, 637, ἐν Ἱκέτ. 69, 670, 691· ἅπαξ παρὰ Σοφοκλ. (Αἴ. 841, νόθον χωρίον)· οὐδαμοῦ παρ' Εὐριπ. **II.** Δωρικ. = οὗ, ὅπου, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 4. 1.

τὠτρεκές, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τὸ ἀτρεκές, νῦν δὲ τὠτρεκὲς ἐφρασάμαν Ἀνθ. Π. 7. 428, 12.

τωῦλιον, κατὰ Δωρικ. κρᾶσιν ἀντὶ τὸ αὔλιον, ποτὶ τωῦλιον Θεόκρ. 11. 12.

τὠ τό· «ἐντεῦθεν (τωτῷ ἢ τῶσα)· Ἡσύχ.

τωὐτό, (οὐχὶ τωῦτο ἢ τῶυτό), γεν. τωὐτοῦ, δοτικ. τωὐτῷ, κατὰ Ἰων. κρᾶσιν ἀντὶ τὸ αὐτό, κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Υ

Υ, υ, τό, ἄκλιτ., εἰκοστὸν γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμητ. υ' = 400, ἀλλὰ ͵υ = 400,000. Καλεῖται δὲ τὸ ὖ ὑπὸ τοῦ Πλάτ. ἐν Κρατ. 393D, ὑπὸ τοῦ Καλλίου παρ' Ἀθην. 453D, τὸ δὲ ὄνομα ὖ ψιλὸν ὀφείλεται εἰς τοὺς γραμματικούς. Ἐδόθη δὲ πιθανῶς ὅπως δειχθῇ ἡ ἐν τῇ προφορᾷ μεταβολὴ ἣν τὸ γράμμα τοῦτο ὑπέστη. Ἡ ἀρχικὴ αὐτοῦ προφορὰ φαίνεται ὅτι ἦτο ἀκριβῶς οἵα καὶ ἡ τοῦ **ου**, ὡς ἡ τοῦ Γερμαν. u = Ἀγγλ. oo, διετηρήθη δὲ αὕτη παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς, ὥστε ἐν μεταγεν. χρόνοις, ὅτε ἡ προφορὰ τοῦ γράμματος ἐλεπτύνθη καὶ κατέστη ὡς ἡ τοῦ Γερμ. ü ἢ τοῦ Γαλλικ. u, αἱ λέξεις **τύχη, ἀσυλία, σύνδικοι,** φέρονται ἐν Βοιωτ. ἐπιγραφαῖς **τούχη, ἀσουλία, σούνδικη,** Keil Inscrr. Boeot. I, III, κτλ. Παρ' ἡμῖν τὸ υ προφέρεται ἀκριβῶς ὡς τὸ ι. Τὸ Ἑλληνικὸν υ ὡς τὸ Λατ. v ἀρχικῶς ἦτο καὶ φωνῆεν (u) καὶ ἡμίφωνον (v), ἴδε κατωτ. II. **I** ἐναλλαγαὶ τοῦ φωνήεντος υ μετ' ἄλλων φωνηέντων, κυρίως ἐν ταῖς Αἰολ. διαλέκτοις: **1)** Αἰολ. ἀντὶ **ο,** οἷον **ὄνυμα στύμα ὕρνις ὕμοιος μύγις** ἀντὶ **ὄνομα στόμα ὄρνις ὅμοιος μόγις,** Koen εἰς Γρηγόρ. Κορίνθου σελ. 534 κέξ.· ὡσαύτως **ἀπύ, ἄλλυ** ἀντὶ **ἀπό, ἄλλο, πίσυρες** ἀντὶ **πέτορες (τέσσαρες),** κτλ., πρβλ. **νύξ,** Λατ. nox· — τὸ υ τοῦτο παρέμεινεν ἔν τισι τῶν συνθέτων, **ἀνώνυμος, νώνυμνος, συνώνυμος**· — τὴν ἀντίστροφον μεταβολὴν τοῦ **πρύτανις** εἰς **πρότανις,** ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2166. 31, ἀμφισβητεῖ ὁ Ahrens. **2)** ἀντὶ ᾰ, οἷον **σύρξ** ἀντὶ **σάρξ, κατύ** ἀντὶ **κατά,** πρβλ. **νύξ** = Σανσκρ. naktis, **ὄνυξ** = Σανσκρ. nakhas· — τἀνάπαλιν, **γυνή** εἶναι **βανά** παρὰ Βοιωτοῖς. **3)** ἀντὶ τοῦ ι, πρβλ. **φύω** πρὸς τὰς λέξ. **φῖτυ φιτύω,** Buttm. Λεξίλ. ἐν λέξ. **ὑπερφίαλος** 7· πρβλ. ὡσαύτως **μόλυβδος μόλιβος, δρῦς δρία, σῦς σίαλος, θυιάς θίασος,** Λατ. lubet libet· — οὕτω καὶ ἡ δίφθογγος **ου** ἐτράπη εἰς **οι** Αἰολ., οἷον **Μοῖσα** ἀντὶ **Μοῦσα, λέγοισα** ἀντὶ **λέγουσα,** καὶ οὕτως ἐνίοτε ἐν τῇ αἰτιατ. πληθ. τοῦ ἀρσεν. τῶν δευτεροκλίτων, Γρηγορ. Κορίνθου Αἰολ. Διάλ. 50· ἀλλὰ τούτων παραδείγματα εἶναι σπάνια, Koen σελ. 618. **4)** Λακων., **ῡ** ἀντὶ **οι,** ὡς **θύναρχος, θυναρμόστρια** ἀντὶ **θοιν-**· οὕτω Βοιωτ. **Ϝυκία** ἀντὶ **οἰκία, τῦς πολεμάρχυς** ἀντὶ **τοῖς πολεμάρχοις,** Keil Inscrr. III. 24, πρβλ. **κοινός ξυνός, κοίρανος κύριος.** **5)** Βοιωτ. **ῡ** ἀντὶ **ω,** οἷον **χελύνη** ἀντὶ **χελώνη, τέκτυν** ἀντὶ **τέκτων,** Bast. εἰς Γρηγ. Κορίνθου 586· — ὡσαύτως ἀντὶ **ῳ** ἐν τῇ δοτ., **αὐτῦ** ἀντὶ **αὐτῷ,** Keil Inscrr. I· **τῦ δάμυ** ἀντὶ **τῷ δήμῳ** Συλλ. Ἐπιγρ. 1562 κέξ. **II.** τὸ υ ὡς ἡμίφωνον παρίστανε τὸ ἀρχαῖον γράμμα δίγαμμα ἢ van (Ϝ), σπανίως ἐν ἀρχῇ λέξεως, ἴδε Curt. Gr. Et. σελ. 550· λλὰ συχνάκις ἐν τῷ μέσῳ· — ἐνίοτε ἀπετέλει τὴν δίφθογγον **αυ,** οἷον **αὐέρυσαν** ἀντὶ **ἀνϜέρυσαν** (ἴδε **αὐερύω** II), **αὐίαχοι** ἀντὶ **ἀνϜίαχοι, αὐάτα** (Πινδ.) ἀντὶ **ἀϜάτα** (ἄτη), **καλαῦροψ** ἀντὶ **καλάϜροψ, ταλαύρινος** ἀντὶ **ταλάϜρινος, ταναύποδες** ἀντὶ **ταναϜόποδες**· ἄλλοτε ἐσχημάτισε τὴν δίφθογγον **ευ,** ὡς, **εὔαδεν** ἀντὶ **ἔϜαδεν, εὔληρα, λεύω**· ἄλλοτε τὴν δίφθογγον **ου,** οἷον **βοῦς** (πρβλ. Λατιν. bos, bov-is), **ἀκούω** (πρβλ. **ἀκοϜή**), **ἄρουρα** (πρβλ. **ἀρόϜω**), κτλ. Ἐντεῦθεν οἱ Λατῖνοι τὸ ἑαυτῶν v μετέγραφον Ἑλληνιστὶ **ου,** οἷον **Οὐάρρων** (Varro), παρὰ μεταγεν. Ἕλλησι διὰ τοῦ **β, Βάρρων.** — Περὶ τῆς προφορᾶς τοῦ γράμματος τούτου καθόλου, ἴδε τὴν Βάσανον περὶ τῆς Ἑλλ. Προφορᾶς τοῦ Θ. Παπαδημητρακοπούλου, καὶ Historical Greek Grammar τοῦ Α. Ν. Γιάνναρη.

Ὑ. Τὸ φωνῆεν τοῦτο, πλὴν τοῦ ὅτι ἐν ταῖς διφθόγγοις **αυ** καὶ **ευ** μεταβάλλει εἰς **ο,** συχνὰ καὶ ὅλως ἀποβάλλεται, ὡς π. χ. **ἀτός** ἀντὶ **αὐτός.** Ἐν δὲ Ἐπιγρ. Σιλλυέων Παμφυλίας ἐν Monatsb. d. berl. Akad. 1874, σελ. 714 εὕρηται τὸ ὑ ἀντὶ τοῦ ἄρσεν. ἄρθρου ὁ, οὕτω· καὶ ὑ βολέμενυς (= καὶ ὁ βολήμενος = βουλόμενος). Τοῦτο δὲ συνηγορεῖ ὑπὲρ τοῦ ὅτι καὶ ἐν τοῖς σήμερον παρ' ἡμῖν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Θεσσαλίᾳ καὶ εἴπου ἀλλοῦ λεγομένοις, ὑ Νικόλας, ὑ ἄνθρουπους, ὑ οὐρανὸς κτλ. αὐτὸ τοῦτο ἀναγνωριστέον καὶ ὄχι τὸ θηλυκὸν ἄρθρον ἡ, ὡς ἐσχάτως ἐπεχείρησέ τις ν' ἀποδείξῃ. Λέγεται δὲ καὶ οὐ Νικόλας, οὐ δάσκαλους κτλ. ἐν Κοζάνῃ βεβαίως, ὡς ἐγὼ ἤκουσα ἰδίοις ὠσίν, ἀλλὰ καὶ ἀλλοῦ τῆς Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Κωνστ. Οἰκονόμος (ἐν τῷ περὶ προφορᾶς τῆς Ἑλλ. γλ. σ. 366), οὕτω δηλ. καθὼς θέλει ὁ Χατζηδάκης, ὅτι ἐπροφέρετό ποτε τὸ ὑ ὑπὸ τῶν ἐν Παμφυλίᾳ Ἑλλήνων, τῶν ὁποίων καὶ μόνων ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει δείξει ἕως τώρα τὸ υ ὡς ἄρθρον ἀρσενικόν. Ἔτι δὲ λέγομεν, ὅτι παρὰ Μπλατσιωτῶν Μακεδόνων ἠκούσαμεν λεγόμενον καὶ **ὕνουρο** τὸ ὄνειρον καὶ **ὕπουρα** τὰ ὀπωρικά, προφερομένου τοῦ υ ὡς ι, καθὼς καὶ ἐν τῷ ἄρσ. ἄρθρῳ κατὰ τὰ ἀνωτέρω εἰρημένα. Ὅτι δὲ τὸ υ τῶν διφθόγγων **αυ** καὶ **ευ** καὶ ἐν τῇ νέᾳ Ἑλληνικῇ ἀποβάλλεται ἔν τισι λέξεσι, γνωστόν, ἀλλ' οὔτε πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ὁμοίως γίνεται τοῦτο, οὔτε ἐν πάσαις ταῖς τοῦ αὐτοῦ θέματος λέξεσι, διότι λέγονται π. χ. **κλάματα,** ἀλλὰ καὶ **κλαύματα,** λέγεται **ψέμα** καὶ **ψεματῶ,** ἀλλ' ὄχι **ψέτης** οὔτε **ψετίζω** οὔτε **ψετάκος.** Χρῄζουσι δὲ ταῦτα καὶ τὰ ὅμοια πολλῆς ἐπιστασίας καὶ διευκρινήσεως, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὖ ὖ, πρὸς παράστασιν τοῦ ἤχου ὃν ἀποτελεῖ διὰ τῆς ῥινὸς ὁ ὀσφραινόμενος τῆς κνίσης ὀπτωμένων κρεῶν, ἦχος εἰς μίμησιν ἀνθρώπου ὀσφραινομένου εὐωχίας, Ἀριστοφ. Πλ. 805.

ὑ-άγχη, ἡ, (ὖς ἄγχω) νόσος τοῦ λαιμοῦ τῶν χοίρων, angina· καθόλου δέ, δεινὸς λαιμόπονος ἢ κατάρρους τοῦ λαιμοῦ, συνάγχη, πρβλ. Plin. N. H. 8. 51 καὶ ἴδε **κυν-άγχη.**

ὑᾱγών, ἡ, κατὰ τὸν Εὐστ. 842. 53 ὁ ἀρχικὸς τύπος ἐξ οὗ ἡ λ. **σιαγών,** ἣν τινες ἔγγραφον διὰ τοῦ υ **συαγών,** πρβλ. Ἀθήν. 94F.

Ὑάδες, ων, αἱ, (ὕω) ἑπτὰ ἀστέρες ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Ταύρου, οἵτινες προεμήνυον ὑετὸν ὅτε ἀνέτελλον μετὰ τοῦ ἡλίου, Ἰλ. Σ. 486, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 613, ἔνθα ὁ Τζέτζ. σημειοῦται: «ὑάδες λέγονται ὡς τῷ υ στοιχείῳ ἐοικυῖαι ἢ ὡς ὄμβρων ποιητικαί»· ἡ δὲ συνήθης ἐτυμολογία εἶναι ἐκ τοῦ ὕω, ὅθεν ὁ Οὐεργ. καλεῖ αὐτὰς Pluviae, Αἰν. 1. 744., 3. 516, πρβλ. Ὀβιδίου Fast. 5. 165, καὶ ἴδε Ὕης, II. — Ἀλλὰ τὸ σύνηθες αὐτῶν παρὰ Λατίνοις ὄνομα ἦτο suculae, χοιρίδια, ὡς εἰ ἡ ῥίζα ἦν ὖς, ὑός, Τίρων (Tiro) παρὰ Γελλ. 13. 9, Plin. N. H. 18. 66, I· καὶ ἡ συλλαβικὴ δὲ ποσότης εὐνοεῖ τὴν τοιαύτην ἐτυμολογίαν, ἐπειδὴ τὸ υ εἶναι βραχὺ ἐν τῷ ὀνόματι **ὑάδες,** ἀλλὰ μακρὸν ἐν τῷ ῥήματι **ὕω,** (ὁ Εὐρ.π. ὅμως ἔχει **ὑάδες** μετὰ ῡ, Ἴων 1156, Ἡλ. 468)· πρβλ. **Πλειάδες,** καὶ ἴδε Κικ. N. D. 2. 43 — Ὁ Ἡσ. ἐν Ἀποσπ. 60 ὀνομάζει πέντε Ὑάδας ὡς Νύμφας ὡς τὰς Χάριτας, ὧν τὰ ὀνόματα **Φαισύλη, Κορωνίς, Κλέεια, Φαιώ, Εὐδώρη.** Μεταγενέστεροι μῦθοι παρέστησαν αὐτὰς ὡς τὰς Νύμφας, αἵτινες ἀνέθρεψαν τὸν Βάκχον, Φερεκύδ. Ἀποσπ. 16, σ. 109, Sturz εἰς Ἀπολλόδ. 3. 4, 3.

ὕαινᾱ, ἡ, κυρίως θηλ. τοῦ ὖς· **I.** ἄγριον θηρίον τῆς Λιβύης, πιθαν. ἡ τῶν μεταγενεστέρων ὕαινα (hyaena), ζῷον ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κυνὸς ἔχον τραχεῖαν χαίτην ἢ σειρὰν τριχῶν ἐπὶ τῶν νώτων οἷαν ὁ χοῖρος (ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα), Hyaena striata, Ἡρόδ. 4. 192, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 32, 8. 5, 2, Αἰλ. π. Ζ. 7. 22· καλεῖται καὶ **γλάνος,** Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ.· πρβλ. **κροκόττας.** **II.** θαλάσσιός τις ἰχθύς, Νουμήν. παρ' Ἀθην. 326F, Αἰλ. π. Ζ. 13. 27· καὶ **ὑαινίς, -ίδος,** Ἐπίχαρμ. 38 Ahr.· ἴδε ὖς II. **III.** παρὰ Πορφ. π. Ἀποχ. 4. 16 (σ. 350) τὸ **ὑαίνας** φέρεται προφανῶς ἡμαρτημένως ἀντὶ τοῦ **λεαίνας**· ἐπειδὴ ἡ ἀντίστοιχος λέξις εἶναι **λέοντες.**

ὑαίνιος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς ὕαιναν· hyaeniae (δηλ. gemmae), Plin. 37. 60.

ὑακίζω, = **ὑετίζω,** «ὑακίζει· βρέχει ἢ ὑετίζει ἢ ὕει» Ἡσύχ.

Ὑακίνθια, (ἐξυπακ. ἱερά), τά, ἑορτή τις τῶν Λακεδαιμονίων εἰς τιμὴν τοῦ Ὑακίνθου τελουμένη κατὰ τὸν μῆνα Ἑκατομβαιῶνα, Ἡρόδ. 9. 6, 11, Θουκ. 5. 23, Ξεν., κλπ., πρβλ. Müller. Δωρ. 2. 8. § 15, Πολυκράτ. κατὰ Δίδυμ. τὸν Γραμματικὸν παρ' Ἀθην. 139D, Ἡσύχ.

ὑακινθέζω, εἶμαι ὅμοιος ὑακίνθῳ, Plin. H. N. 37. 5.

ὑακινθίνο-βᾰφής, ές, ἔχων τὸ χρῶμα ὑακίνθου, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 2, Ἀρρ. Ἀν. 6. 29, 6.

ὑακίνθινος, η, ον, ὁ τοῦ ὑακίνθου, κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας Ὀδ. Ζ. 231, (ἴδε **ὑάκινθος**). Σ πρὸ 62· ἄνθεα Εὐρ. Ἰ. Α. 1298· φύλλα, Θεόκρ. 11. 26 — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑακίνθινον· ὑπομελανίζον, πορφυρίζον».

Ὑακίνθιος, ὁ, ἐν Ῥόδῳ καὶ Θήρᾳ τὸ ὄνομα τοῦ μηνὸς τοῦ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καλουμένου Ἑκατομβαιῶνος, Ἐπιγραφ.· ἴδε **Ὑακίνθια.**

Ὑάκινθος, [ᾰ], ὁ Λάκων τις νεανίας ἐρώμενος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ἐφόνευσεν αὐτὸν κατά τινα ἀτυχῆ βόλον τοῦ δίσκου, Εὐρ. Ἑλ. 1469, Ἀπολλόδ. 3. 10, 3, Παυσ. 3. 1, 3, πρβλ. **Ὑακίνθια.**

Β. ὡς προσηγορικ., **I.** **ὑάκινθος,** ὁ, Ἰλ. Ξ. 348, Παυσ. 1. 35, 4· ἀλλὰ ἡ παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, οἷον Θεόκρ., κλπ., ἔνθα κατωτ., οὕτω δὲ καὶ Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστορ. 6. 8, 2· ἀλλὰ παρὰ Λατ. συνήθως ἀρσ. — τὸ ἄνθος ὑάκινθος, πρῶτον ἐν Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ., Ὕμν. εἰς Δήμ. 7· λέγεται δὲ ὅτι ἀνεφάνη τὸ ἄνθος τοῦτο ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ὑακίνθου, ἢ (κατ' ἄλλους) ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Αἴαντος τοῦ υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος· ἐνόμιζον δὲ οἱ παλαιοὶ ὅτι ἠδύναντο ἐπὶ τῶν πετάλων νὰ ἀναγνώσωσι τὰ πρῶτα γράμματα τοῦ ὀνόματος Αἴας, ΑΙ ἢ τὸ ἐπιφώνημα ΑΙΑΙ, πρβλ. Μόσχ. 3. 6, Ὀβιδ. Μεταμ. 10. 211· ἐντεῦθεν τὰ ἐπίθετα **γραπτὰ** (πρβλ. Οὐεργ. Ἐκλογ. 3. 106), Θεόκρ. 10. 28· **αἰαστή,** Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 683D· **πολύθρηνος,** ὁ αὐτ. ἐν Θηρ. 902· **πολύκλαυτος** Ἑλλ. Ἐπιγρ. 547. 5. Ὁ ὑάκινθος τῶν παλαιῶν φαίνεται ὅτι περιελάμβανε τὰ ἄνθη iris, gradiolus καὶ Delphinium Ajacis, ἴδε Διοσκ. 3. 84, οὕτω δὲ δύνανται νὰ ἐξηγηθῶσιν αἱ διάφοροι τοῦ χρώματος αὐτοῦ περιγραφαί. Ὁ Ὅμ. ἀπέδιδεν εἰς αὐτὸν πολὺ σκοτεινὸν χρῶμα, διότι ἐν Ὀδ. Ζ. 231, Ψ. 158, καλεῖ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας, πρβλ. Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκ. 5

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρη ὡς δὲ λέγεται μέλας παρὰ Θεοκρ. ἔνθ' ἀνωτ., Οὐεργ. Ἐκλογ. 2. 18., 10. 39 (διότι πιθανῶς τὸ vaccinium ἦτο ἄγλος τύπος = **ὑάκινθος**). Λέγεται πορφυροῦς ὅηλ. βαθέος ἐρυθροῦ χρώματος παρὰ τῷ Μελεάγρῳ (Ἀνθολ. Π 5. 147), Εὐφόρ. Ἀποσπ. 38, Ὀβίδ. ἔνθ' ἀνωτέρω· ὡσαύτως ἐρυθρός, suave rubens, Οὐεργ. Ἐκλογ. 3. 63· χρώματος οἷον τὸ τοῦ σιδήρου, ferrugineus, ὁ αὐτ. ἐν Γεωργ. 4. 183, Colum. 10. 305· ἀλλὰ καὶ ὁ Columella μνημονεύει λευκοὺς καὶ κυανοῦς ὑακίνθους, αὐτόθι 100. **II.** **ὑάκινθος**, ἡ, Ἡλιόδ., ὁ, Φίλων καὶ Ἰώσηπ.· — πολύτιμος λίθος χρώματος κυανοῦ (Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 7), πιθανῶς οὐχὶ ὁ νῦν ὑάκινθος, — ἴσως ὁ σάπφειρος, Φίλων 2. 148, Ἡλιόδ. 2. 30, Ἐβδ., Κ. Δ., κλπ.· πρβλ. Πλίν. 37. 40, King Antique Gems σελ. 46.

ὑάλεος, [ᾰ], α, ον, (ὕαλος) = **ὑάλινος**, ὁ ἐξ ὑάλου, κύλιξ Ἀνθ. Π. 6. 33· ὄψις, ὡς ὕαλος, λαμπρά, αὐτός, 12. 249· — συνηρ. **ὑαλοῦς**, ᾗ, οῦν, ὑάλινος, «γυαλένιος», ὑαλᾶ σκεύη Στράβ. 20.· ἐκπώματα ὑαλᾶ Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 25 ὡσαύτως **ὑελοῦς**, ᾗ, οῦν, Ἱππόλοχος παρ' Ἀθην. 129D, Κλήμ. Ἀλ. 191· ἴδε ἐν λέξ. **ὕαλος**.

ὑάλη, [ᾰ], ἡ, = **ὕαλος**, Σουΐδ., Ἡσύχ. **2)** μικρὸν ἀγγεῖον ἐξ ὑάλου, Διοσκ.(;)

ὑάλη, ἡ, = **σκώληξ**. Ἡσύχ., ὅστις ὡσαύτως μνημονεύει καὶ ῥῆμα «**ὑάλεται**· σκωληκιᾷ·» ταῦτα ἴσως εἶναι τύποι διαλεκτικοὶ ἀντὶ **εὐλή**, **εὐλάζει**, (ὅπερ ἑρμηνεύει ὡσαύτως διὰ τοῦ **σκωληκιᾷ**).

ὑᾰλίζω, ἢ **ὑελίζω**, εἶμαι ὅμοιος ὑάλῳ, ὡς ὕαλος, Διοσκ. 1. 91 133, πρβλ. τὸ τῆς καθωμιλημένης «γυαλίζω».

ὑᾰλικός, ἡ, ὁν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὕαλον, ψάμμος ὑαλική, ἄμμος χρήσιμος εἰς κατασκευὴν ὑάλου, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ιδόλ. 2. 10, 2.

ὑάλῑνος, η, ον, ὡς καὶ νῦν, ἐξ ὑάλου κατεσκευασμένος, Κόρινν. 36· ἐκπώματα Ἀριστοφ. Ἀχ. 74· σφραγὶς Συλλ. Ἐπιγρ. 150B. 34· φιάλη Παυσ. 2. 27, 3, κλπ.· ὡσαύτως **ὑέλινος**, η, ον, Ἀνθ. Π 14. 52, Δίλ. Ποικ. Ἱστ. 13. 3. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε **ὕαλος** ἐν τέλει].

ὑάλιον, τό, κάτοπτρον, «ἐκήταζα εἰς τὸ ὑάλιον τὸ πρόσωπόν μου» Δαμασκ. Στουδίτου Ὁμιλ. 25 παρὰ Δουκαγγ.· **ὑέλιον**. Σουΐδ. ἐν λέξ. **σπέκλον**.

ὑάλιος, «πολέμιος, καὶ ἐνυάλιος» Σουΐδ.

ὑᾰλῖτις, **ιδος**, ἡ, ἡ ἀνήκουσα ἢ ἁρμόζουσα εἰς ὕαλον, ἁρμοδία εἰς κατασκευὴν ὑάλου, ἄμμος ἢ ψάμμος ὑαλῖτις Στράβ. 758· γῆ ὑαλ. αὐτόθι· ἴδε Θεόφρ. περὶ Λίθων 49.

ὑᾰλο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ὕαλον, διαφανής, χυμὸς Πραξαγ. παρὰ Γαλην.· ἥλιος Φιλόλ. παρὰ Πλουτ. 2. 890Λ· ὁ ὑαλ. χιτὼν ὀφθαλμοῦ, ὁ τρίτος χιτὼν τοῦ ὀφθαλμοῦ ὃς καὶ ῥακοειδὴς καὶ κρυσταλλοειδὴς λέγεται ὑπὸ τῶν ἰατρῶν, Πολυδ. Β', 71. **2)** ὁ ὑαλ. λίθος, πολύτιμός τις λίθος, τὸ νῦν καλούμενον τοπάζιον, Θεοφρ. περὶ Λίθων 30, πρβλ. Ὀρφ. Λιθ. 277. [Ἴδε **ὕαλος** ἐν τέλει].

ὑαλόεις, **εσσα**, **εν**, ὅμοιος πρὸς ὕαλον, διαφανής, παρειὴ Ἀνθ. Π. 5, 48.

ὑαλόκτιστος φισκίνα (piscina), δεξαμενὴ ἐκτισμένη δι' ὑάλων, Ἀνθ. κ. Ῥοδ. στ. 1019, Ἐκδ. Μαυρ.

ὕαλος, ἡ **ὕελος** (ἴδε κατωτ.), ἡ, ἴδε Αἰλ. Διονύσ. παρ' Εὐστ. 1390. 52· ἀλλὰ παρὰ Θεοφρ. π. Λίθ. 49· ὁ τύπος **ὕαλος** λέγεται ὅτι εἶναι Ἀττικός, **ὕελος** δὲ Ἑλληνικός, Μο�τρ. 73, Θωμ. Μάγ. 862, Φρύν. 309, Δ. Β. 68· παρ' Ἡροδ. τὰ Ἀντίγραφα ποικίλλουσι μεταξὺ **ὕελος** καὶ **ὕαλος**· ὁ πρῶτος τύπος ἐγένετο δεκτὸς ἐν Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρωτ. 1. 31, 4, Θεοφρ. ἔνθ' ἀνωτ. περὶ Πυρ. 73· πρβλ. **πτύαλον**, **σίαλον**. Καθ' Ἡρόδ. ὕαλος ἐκαλεῖτο λίθος τις διαφανὴς ἐν Αἰγύπτῳ ὀρυσσόμενος, ἐκ τούτου δ' οἱ Αἰγύπτιοι κατεσκεύαζον στήλην κοίλην ἐν ᾗ ἔκλειον τὸ σῶμα τεταριχευμένου νεκροῦ. Ἡρόδ. 3. 24· περὶ τῆς ὑάλου ταύτης λέγει ὁ Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτέρ.· πολλὴ καὶ εὐεργὸς ὀρύσσεται· καὶ πιθανῶς ἦτο ἀλάβαστρος ἀνατολικός, ὅστις εἶναι διαφανὴς τεμνόμενος λεπτός, ἴδε Bâtir ἐν τόπῳ, Belzoni's Researches, σελ. 236· **ὕελος ὀρωρυγμένη**, κρύσταλλος ὀρυκτός, Ἀχιλλ. Τάτ. 2. 3.

2) ἀμφίκυρτος φακὸς ἐκ κρυστάλλου δι' οὗ συγκεντροῦσι τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου πρὸς παραγωγὴν πυρὸς καὶ ἀνάφλεξιν εὐφλέκτου ὕλης, λίθος διαφανὴς ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι Ἀριστοτ. Νεφ. 768, πρβλ. Θεοφρ. περὶ Πυρ. 73· — ὁ Πλίν. 37. 10, μνημονεύει σφαῖρας πλήρεις ὕδατος χρησίμους πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν, πρβλ. 36. 67· — ἴδε καὶ σκάφιον. **II.** «γυαλί», Λατ. vitrum, πρῶταν πιθαν. παρὰ Πλάτ. Τιμ. 61B· — ἂν καὶ ἡ τεχνικὴ ὕαλος (μήπω φέρουσα τὸ ὄ.ομα **ὕαλος**) ὑπῆγεν ἤδη κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἡροδ., ἐπειδὴ τὰ ἀρτήματα λίθινα χυτὰ ὧν γίνεται μνεῖα ἐν 2. 69, ἀναμφιβόλως ἦσαν πεποιημένα ἐκ τεχνικῆς ὑάλου· ὡσαύτως εὕρηται σκύφος χυτῆς λίθου παρ' Ἐπινίκ. ἐν «Μνησιπτολέμῳ» 1. — Περὶ τῆς ἱστορίας τῆς παρὰ παλαιοῖς ὑάλου ἴδε Στράβ. 758, Πλίν. ἔνθ' ἀνωτ., Λεξικ. Ἀρχαιοτ. ἐν λ. **ὕαλος**. **III.** **ὕαλος χνοώδης**, παρὰ Παύλ. Αἰγ. 6. 22, εἶναι ἀπορροφητικὴ τις ὕλη· — **ὕαλος** ὡσαύτως ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **βόρβορος** παρ' Ἡσυχ. καὶ ἐν Θεογνώστ. Καν. 18. (Τὸ ὄνομα λέγεται ὅτι εἶναι Αἰγύπτιον (Jablonski Opusc. 1, 250), ὅπερ συ ἀδει πρὸς τὸν τύπον ἔνθα τὸ πρῶτον κατεσκευάσθη, πρβλ. Στράβ. 758.— Οἱ ἰσχυριζόμενοι ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο εἶναι Ἑλληνικῆς ἀρχῆς παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ ῥήμ. **ὕω**, ὡς εἰ ἡ πρώτη αὐτοῦ σημασία ἦτο· στάγων βροχῆς, ἢ διαφανὴς ὡς ὕδωρ, Κούρτ. ἀριθ 604). [**ὕᾰλος**, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ **ὑᾰλίνων**, ἐν Ἀριστοφάν. Ἀχ. 74· — ἀλλὰ μεταγεν. ποιηταὶ ἔχουσιν ῡ ἔν τισι τῶν παραγώγων ὅπως προσαρμόσωσιν αὐτὰ εἰς δακτυλικὸν μέτρον **ὕᾱλεος** Ἀ.θ. Π. 6. 33, 12. 249· **ὕᾱλινος**, αὐτόθι 14. 52· **ὕᾱλόεις**, αὐτόθι 5. 48· **ὕᾱλοειδὴς** Ὀρφ. Λιθ. 277· **ὕᾱλόχροα** Ἀνθ. Π. 6. 211].

ὑᾰλο-τέχνης, ου, ὁ, ὁ ἐργαζόμενος τὴν ὕαλον, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ὑελέψης**, ἔνθα **ὑελοτέχν-**.

ὑᾰλουργεῖον, ἢ **ὑελ-**, τό, ἐργαστήριον ὑαλουργοῦ, Διοσκ. 5. 182.

ὑᾰλουργικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὑαλουργίαν, κάμινον ὑαλουργικὴν Γεωπ. 20. 17· — ἡ ὑαλουργικὴ (ὅηλ. τέχνη) Νικηφ. Βλεμμ. Λογικὰ σ. 11, κλπ.

ὑᾰλουργός, ὁ, (**ἔργω**) ὁ ἐργαζόμενος τὴν ὕαλον, Στράβ. 758.

ὑᾰλοῦς, ᾶ, οῦν, συνηρ. ἀντὶ **ὑάλεος**, ὃ ἴδε.

ὑαλοφεγγίτης, ὁ φεγγίτης (θυρὶς) ἐξ ὑάλου, Φλάρ. κ. Πλ. Φλ. στ. 1333, Ἐκδ. Μαυρ.

ὑᾰλό-χρους, **ουν**, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς ὑάλου, Ἀνθ. Π. 6. 211 (ἐν τῇ αἰτ. **-χροα**). [Ἴδε **ὕαλος** ἐν τέλει].

ὑᾰλώδης, ες, = **ὑαλοειδής**, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 140, πρβλ. 1736· **ὑελώδης**, Διοσκ. 3. 86

ὑάλωμα, τό, νόσος τῶν ὀφθαλμῶν ἵππου, ὡς τὸ γλαύκωμα, «συμβαίνει δὲ ἐκ τούτου, ὃ καλεῖται ὑάλωμα ὅμοιον ψηφῖδι λευκῇ» Ἱππιατρ. 1, σ. 43, 11.

ὑᾰλ-ῶπις, **ιδος**, ἡ, ἔχουσα ὄψιν ὑαλώδη, κρυσταλλώδης, Ἰασπὶς Ὀρφ. Λιθ. 607.

ὑαμενόν, (;) ἂν δέ τι καὶ ὑαμενὸν θύῃ, Ἐπιγρ. Κέω, Rang Ant. hel. 821 CIG 2360. Ἴσως δηλοῖ ἡ λέξις, εἰ ὀρθὴ ἡ ἀνάγνωσις, ζῷον τοῦ γένους τῶν ὑῶν, ὖν.

ὑάνεος, ον, Δωρ. ἀντὶ (**ὑήνεος**) **ὑηνός**, Ἡσύχ. (κῶδ. **ὑανέους**).

ὖαξ, = **οἶαξ** (Βοιωτ.) «ὖαξ· πηδάλιον, ὁδηγὸς» Ἡσύχ.

ὑβάζω, [ῠ], (ὑβὸς) κύπτω καὶ ἐμῶ, «ὑβάζειν, τὸ ἐμεῖν· οἱ γὰρ ἐμοῦντες ἀπὸ τῆς βίας κυρταίνειν δοίκασι.» Σουΐδ. ἐν λέξ. **ὑβός**.

ὑβάλης, ὁ, = **λάγνος**. Ἡσύχ. οὕτω: **ὑβάλλειν**, Θεόγνωστ. ἐν Ὀξων. Ἀνεκδ. 2. 18.

ὑββάλλω, κατ' Ἐπικ. συγκοπ. ἀντὶ **ὑποβάλλω**, Ἰλ. Τ. 80. —Καθ' Ἡσύχ.· «ὑββάλλει· ὑπερτίθεται, ὑποβάλλει».

ὑβός, [ῠ], ἡ, όν, ὁ ἔχων κεκυρτωμένα τὰ νῶτα, κυρτός, «καμπούρης», Ἱππ. Ἀφ. 1258 ἀντίθετον τῷ **λορδός**. Θεόκρ. 5. 43. (Ὁ Κούρτ. ἀμφιβάλλει τὴν σχέσιν τῆς λέξεως πρὸς τὸ **κυφός**).

ὖβος, ὁ, τὸ κύρτωμα τὸ ἐπὶ τῆς ῥάχεως καμήλου, Ἀριστ. π τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 14.

ὑβοτάκτης πρώτης τάξεως Ἐπιγρ. Ἐφημ. τῆς Ἀθηνῶν, CIA. III, 1113. Τῆς λέξ. ἡ σημ. ἄδηλος. Ἴσως νοεῖται ἀντὶ τοῦ **ὑποτάκτης** (ὃ οὐχ εὑρηται ἐ τοῖς λεξικοῖς) κατὰ τὰς ἐπιγραφὰς ἁπαγτῶν **Συβαλήττιος** ἀντὶ **Συπαλήττιος**, καθὼς ἔτι ἡ ἐναλλαγὴ τοῦ β καὶ τοῦ π ὁρᾶται ἐν τοῖς sub **ὑπό**, ab **ἀπό**, ob **ἐπί**, Συνεγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

ὑβρι-γελως, ωτος, ὁ, ὑβριστικὸς γέλως, Μανέθων 4. 280, 440.

ὑβρίζω [ῐ], Δωρικ. **-ίσδω**· μέλλ. Ἀττικ. **-ιῶ** Δημ. 585. 10, (ἐν-) Ἀριστοφ. Θεσμ. 719· μεταγεν. **-ίσω** Ἀππ. Μιθρ. 79· ἀόρ. **ὕβρισα** Ἡρόδ. 6. 87, Σοφ. Αἴ. 560, κλπ.· πρκμ. **ὕβρικα** Ἀριστοφ. Λυσ. 400, Δημ.· ὑπερσ. **ὑβρίκειν** ὁ αὐτ. 32. 15.— Μέσ., μέλλ. **ὑβριοῦμαι** Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 666.— Παθητ., μέλλ. **ὑβρισθήσομαι** Δημ. 585. 21· ἀόρ. **ὑβρίσθην** Σοφ. Αἴ. 367. Πλάτ.· πρκμ. **ὕβρισμαι** Εὐρ., κλπ.· (**ὕβρις**). Φέρομαι αὐθαδῶς, ὑβριστικῶς, ἐν τῇ χρήσει ἀνωτέρας δυνάμεως ἢ ἐξουσίας, παρεκτρέπομαι, ἀκολασταίνω, παραδίδομαι ὑπερμέτρως εἰς ἡδονάς, **ὑβρίζοντες** οἱ ὄνοι **ἐτάρασσον** τὴν ἵππον, ὑγκώμενοι οἱ ὄνοι ἐτάρασσον τὸ ἱππικὸν τῶν Σκυθῶν, Ἡρόδ. 4. 129 (ἔνθα ἴδε Wesel.), Ξεν. Κύρ. 7. 5, 62, πρβλ. Böckh Expl. Pind. P. 10. 36 (55)· ἐπὶ ἐλεφάντων. Αἰλ. π. Ζ. 10. 10. **3)** ἐπὶ φυτῶν, αὐξάνομαι πολύ, ὀργῶ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 7, 6, π. Φυτ. Αἰτ. 3. 15, 4. **4)** μεταφορ., ἐπὶ ποταμοῦ ὅστις παρίσυρε καὶ ἔπνιξεν ἵππον, Ἡρόδ. 1. 189· οὕτω, γῆ **ὑβρίστο ποταμῶν** ἐκβολαῖς, εἶχε παρασυρθῆ, Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 993Ε. **II.**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐν τῇ πρὸς ἄλλους συμπεριφορᾷ, ὑβρίζω τινά, κακῶς μεταχειρίζομαί τινα, ἐνοχλῶ, βλάπτω, προσβάλλω, ἡμέας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωντο (ἴδε κατωτ. 2) Ἰλ. Α. 695· ὑβρ. τοὺς ὑβρίζοντας χρεὼν Αἰσχύλ. Πρ. 970· ὑβρ. τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Ἀνδοκ. 31. 5· ὑβρ. τινὰ ὡραῖον ὄντα Λυσί. 142. 12, πρβλ. 92. 10· τὰς νήσους Ἰσοκρ. 179Β· ἀλλ' ἡ συνηθεστέρα φράσις (μάλιστα παρὰ πεζογράφοις) ἦτο ὑβρ. εἴς τινα, φέρομαι ὑβριστικῶς, κακῶς πρός τινα, πράττω τι προσβάλλον τινά, Εὐρ. Φοίν. 620, Ἱππ. 1073, Ἀριστοφ. Πλ. 899· ὑβρ. εἰς τοὺς θεοὺς ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1506· εἴς σε καὶ τὴν σὴν γυναῖκα Λυσί. 93. 12· εἰς τὴν πατρίδα Ἰσοκρ. 64Α· εἰς ταύτην τὴν παροιμίαν Πλάτ. Συμπ. 174Β· — (κατὰ τὸν Λουκ. ἐν Σολοικ. 10, ὑβρ. τινὰ ἐσήμαινε βλάπτω τινὰ προσωπικῶς, αὐτὸν ἀμέσως· ὑβρ. εἴς τινα, βλάπτω τι ἀνῆκον εἴς τινα· ἡ διάκρισις ὅμως αὕτη καίπερ δικαία πολὺ ὀλίγον ἐτηρεῖτο, ἴδε τοὺς λεξιλογικοὺς Πίνακας τῶν Ἀττικῶν Ῥητόρων)· ὡσαύτως, ὑβρίζω ἐπί τινα, ὑπεραίρομαι ἐπὶ ἡττημένῳ ἐχθρῷ, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 708· ὑβρ. ἐν κακοῖσιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1612, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1151. **2)** συχν. μετὰ συστοίχ. αἰτ., ὑβρ. ὕβριν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 880· ὕβρεις Εὐρ. Βάκχ. 247, κλπ., πρβλ. **ὑβρισμός**· οὕτως, ὕβριν ὑβρ. εἴς τινα ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 961, πρβλ. Ἡρακλ. 18· ὕβρεις ἃς κατὰ τὴν ἀγορὰν ὕβριζεν Δημ. 614, 18· — καὶ μετ' οὐδετ. ἐπιθέτ., ὑβρ. τάδε, πράττω τὰ κακὰ ταῦτα, φέρομαι οὕτω κακῶς, Ἡρόδ. 3. 118, αἳ τἄλλά θ' ὑβρίκασι Ἀριστοφ. Λυσ. 400· ὅσα περὶ θεοὺς ὑβρ. τις Πλάτ. Νόμ. 885Β, πρβλ. 761Ε· — καὶ μετ' ἄλλων ὀνομάτων, τῶν ἀδικημάτων.., τῶν ἐς Ἀθηναίους ὕβρισαν Ἡρόδ. 6. 87· (οὕτω πιθαν., θεοὶ τισαίατο λώβην, ἣν οἷδ' ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται (ἴδε ἀνωτ. Π. 1) Ὀδ. Υ. 370· — καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ., τοιαῦτα ὑβρ. τινὰ Σοφ. Ἠλ. 613· ἡμᾶς ὑβρ. οὐκ ἐχρῆν τοιάνδ' ὕβριν Εὐρ. Ἱκέτ. 512, πρβλ. Ἠλ. 266, Πλάτ. Συμπ. 222Α, Ξεν., κλπ.· ἔνθα ἐν τῷ παθητ., ὕβριν ὑβρισθῆναι Εὐρ. Βάκχ. 1298, Δημ. 660. 20· τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεως ἧς ὑβρίζομαι Ἀριστοφ. Πλ. 1044· ὧν δ' εἰς τὸ σῶμα ὑβρίσθαι φημί Δημ. 523. 1. **3)** ἐν Ἀθήναις ὡς δικαστικὸς ὅρος, ἐπιφέρω βλάβην εἴς τινα, δέρω, προσβάλλω, κακοποιῶ, βιάζω, ἀτιμάζω, καὶ τὰ ὅμοια (πρβλ. **ὕβρις** Π. 2), Λυσί. 142. 12., 169. 36, Δημ. 516. 6 κἑξ., κτλ.· γυναῖκες καὶ παῖδες ὑβρίζονται Θουκ. 8. 74· ὑβρισθῆναι βίᾳ Πλάτ. Νόμ. 874C· τὰς γνάθους ὑβρισμένη, κεκακωμένη τὰς παρειάς, Ἀριστοφ. Θεσμ. 903· ὑβριζομένους ἀποθανεῖν Ξεν. Ἀν. 3. 1, 13· — καὶ ἐπὶ πράξεων, τὰ ὑβρισμένα Λυσί. 97. 6· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **αἰκίαι** (πρβλ. **ὕβρις** Π. 3), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 27· διὰ τὸ ὑβρίσθαι, ὑβριστικῶς εὐνουχισθῆναι, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 35. **4)** μετοχ. παθητ. πρκμ., ἐπὶ πραγμάτων, ἐπιδεικτικός, σημεῖ' ἔχων ὑβρισμένα, ἐπιδεικτικῶς περιττά, Εὐρ. Φοίν. 1112· στολὴ οὐδὲν τι ὑβρισμένη Ξεν. Κύρ. 2. 4, 5. — Πρβλ. **ὕβρις** ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

ὑβρικῶς, Ἐπίρρ., αὐθάδως, Ἰω. Χρυσ. τ. 4, σ. 360. 8.

ὑβρῐοπᾰθέω, ὑφίσταμαι ὑβριστικὰς προσβολάς, κακοποιοῦμαι, πάσχω δεινά, κατὰ τὸ **δεινοπαθέω**. Ῥήτορες (Walz) τ. 3, σ. 181, Βυζ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 276.

ὑβριοπάθησις, ἡ, τὸ παθεῖν ὕβριν, Γ. Παχυμ. τ. Β', σ. 28, ἔκδ. Β.

ὕβρις [ῡ], ἡ, γεν. **εως** (Ἀριστοφ. Λυσ. 425), **εος** (ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 465, Πλ. 1044, Εὔβουλος ἐν «Ναννίῳ» 1. 9), Ἐπικ. **ιος**. (Συνήθως ἀναφέρεται εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν εἰς ἣν καὶ ἡ πρόθ. **ὑπέρ**, πρβλ. **ὑπερήφανος**, **ὑπερφίαλος**· ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἐν τούτῳ δυσχέρειαι, ἴδε Κούρτ. σ. 528). Αὐθάδης βία πηγάζουσα ἐξ ὑπερβολικῆς συναισθήσεως δυνάμεως ἢ ἐκ πάθους, αὐθάδεια, ἀλαζονεία αὐθάδης, προπέτεια, συχν. ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν μνηστήρων, μνηστήρων, τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει Ο. 329., Ρ. 565· μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες Α. 368., Δ. 321· λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσιν Π. 86· ὕβρει εἴξαι Ξ. 262., Ρ. 431· θεοὶ.. ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες Ρ. 487· δίκη ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει· Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 215, πρβλ. Ἀρχίλ. 79· συνημμένον μετὰ τοῦ **ὀλιγωρίη**, Ἡρόδ. 1. 106· δυσσεβίας μὲν ὕβριστέκος Αἰσχύλ. Εὐμ. 534· — κατὰ Πλάτωνα, ὕβρις εἶναι ἐπιθυμίας ἀρξάσης ἐν ἡμῖν ἡ ἀρχή, Φαῖδρ. 238Α· ἐντεῦθεν οἱ ποιηταὶ συχνάκις συνάπτουσιν αὐτὴν μετὰ τοῦ **κόρου** (ἴδε **κόρος** Α. ἐν τέλει)· — ὡς κατηγορούμ. πράξεων, ἆρ' οὐχ ὕβρις τάδ'; Σοφ. Ο. Κ. 883· ταῦτ' οὐχ ὕβρις ἐστί; Ἀριστοφ. Νεφ. 1299, πρβλ. Βατρ. 21, Πλ. 886· ὕβρις τάδ' ἐστί, κρείσσω δαιμόνων εἶναι θέλειν Εὐρ. Ἱππ. 474· — ὕβρει, χλευαστικῶς, Σοφ. Ἠλέκ. 881· ἐφ' ὕβρει Εὐρ. Ὀρ. 1581, Δημ. 526. 19, κλπ.· δι' ὕβριν ὁ αὐτ. 527. 26· διὰ τὴν ὕβριν Ξεν. Ἑλλ. 2. 2. 10· εἰς ὕβριν Πλουτ. Ἀλκιβ. 37, κλπ. **2)** μάλιστα ἐπὶ σφοδρᾶς σαρκικῆς ἐπιθυμίας ἢ ἀσελγείας, ἀντίθετον τῷ **σωφροσύνη**, Θέογν. 379, Ξεν. **3)** ἐπὶ σφριγώντων ἵππων, τὸ ἀτίθασον, τὸ ἀχαλίνωτον αὐτῶν, Ἡρόδ. 1. 189· ὕβρις ὀρθία κνωδάλων Πινδ. Π. 10. 55, πρβλ. Ν. 1. 75 (ἴδε **ὑβρίζω** Ι). **4)** οἴνου ὕβρις, ἡ ζύμωσις αὐτοῦ, μνημονευόμ. ἐκ τοῦ Αἰλ. **II.** ὕβρισμα, τρόπος αὐθάδης, πρᾶξις αὐθάδης καὶ ἀκόλαστος, κακὴ μεταχείρισις, αὐθάδεια, ἀκολασία, προσβολή (ἂν καὶ πολλάκις εἶναι δυσχερὲς νὰ χωρίσῃ τις τὴν συγκεκριμένην ἔννοιαν ἀπὸ τῆς ἀφῃρημένης), Ἰλ. Δ. 203, 214· ὕβριν τῖσαι Ὀδ. Ω. 352· ἐνίοτε ὡς τὸ **ὑβρίζω**, μετὰ ἐμπροθέτου προδιορισμοῦ, ἀθάνατον Ἥρας μητέρ' εἰς ἐμὴν ὕβριν Εὐρ. Βάκχ. 6· ἡ κατ' Ἀργείους ὕ. Σοφ. Ἀποσπ. 337· ἡ πρὸς τοὺς δημότας ὕ. Ἡρῳδιαν. 2. 4· ὡσαύτως μετὰ γεν. ἀντικειμενικῆς, ὕ. τινος, πρός τινα, ὁ αὐτ. 1. 8, κλπ.· — ἐν τῷ πληθ. πράξεις ἀκόλαστοι καὶ αὐθάδεις, προσβολαί, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 145, Ξενοφάν. 1. 1, Εὐριπ. Βάκχ. 247, Ἡρ. Μαιν. 741, Ξεν., κλπ.· — περὶ τοῦ ὕβριν ὑβρίζειν, πρβλ. **ὑβρίζω** Π. 2.

2) ἀσελγὴς ὑβριστικὴ πρᾶξις, Πινδ. Π. 2. 52· τὸ διαφθείρειν καὶ μοιχεύειν γυναῖκα ἔγγαμον καὶ οὕτως αἰσχύνειν μὲν τοὺς παῖδας ὑβρίζειν δὲ τὸν ἄνδρα τῆς γυναικός, Λυσί. 92. 4, κλπ.· τὸ φθείρειν ἀσελγῶς, παίδων ὕβρεις καὶ γυναικῶν αἰσχύνας Ἰσοκρ. 64D, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ, πρβλ. δὲ καὶ 89Α· ἀσελγὴς πρᾶξις, ἀσέλγεια, τὴν ὕ. τὴν εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα Αἰσχίν. 16. 25· ὕβριν τοῦ σώματος πεπρακὼς ὁ αὐτ. 26. 41· οὕτω, πιπράσκειν τὸ σῶμα ἐφ' ὕβρει ὁ αὐτ. 5. 5· γυναῖκας δοῦρ' ἤγαγεν ἐφ' ὕβρει Δημ. 440. 7· γυναικῶν ὕβρεις ἢ εἰς αὐτοὺς ἢ εἰς υἱεῖς Ἀριστ. Ῥητορ. 1. 12, 35. **3)** ἐν Ἀθήναις ὁ νόμος ὕβρεως (Δημ. 525. 14) ἦτο λίαν σπουδαῖος καὶ περιελάμβανε πάσας τὰς μᾶλλον σοβαρὰς προσωπικὰς βλάβας· ἡ δημοσία γραφὴ ὕβρεως εἰσήγετο πρὸς τιμωρίαν πάσης βλάβης προερχομένης ἐξ ὑβριστικῆς ἐπιθέσεως (ὕβρις δι' αἰσχρουργίας)· καὶ ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας ἀνεφέρετο εἰς τὰς αὐτὰς ὑποθέσεις εἰς ἃς καὶ ἡ δίκη αἰκίας (ἴδε **αἰκία**)· ὁ ἀγὼν ἦτο **τιμητός** (ἴδε ἐν λέξ.), καὶ ὡς ποινὴ ἠδύνατο νὰ ᾖ καὶ θάνατος· ἐξεδικάζετο δὲ ἐνώπιον τῶν Θεσμοθετῶν, Ἰσοκρ. 396Α, Αἰσχίν. 3. 14, Δημ. 970, 11., 1102. 18· μία τῶν ἐπισημοτάτων τούτων δικῶν γνωστὴ ἡμῖν εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους κινηθεῖσα κατὰ Μειδίου, ἔνθα ἴδε καὶ τὸν περὶ ὕβρεως Νόμον, 529. 15· πρβλ. Att. Process α' 319 κἑξ., 548 κἑξ., Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. — Κατὰ Σουΐδ.: «ὕβρις, ἡ μετὰ προπηλακισμοῦ καὶ ἐπηρείας, αἰκία δὲ πληγαὶ μόνον, κτλ.». **III.** κεῖται ἐπὶ κινδύνου ἐν θαλάσσῃ ἕνεκα τρικυμίας, Πίνδ. (ἴδε ἐν λ. **ναυσιστονος**), Πράξ. Ἀποστ. κζ', 21.

IV. ὡς ἀρσ. = **ὑβριστής**, κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν ἄνερα, «κακοῦργον καὶ ὑβριστὴν ἄνθρωπον» (Πρόκλος), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 189. **II.** ὄνομα Σατύρου, Συλλ. Ἐπιγρ. 8398.

ὕβρις, **ἴδος**, ἡ, νυκτερινὸν σαρκοβόρον πτηνόν, ἴσως ὁ ὦτος, κοινῶς «μποῦφος», Strix bubo, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 12, 5.

ὑβρίσδω, Δωρ. ἀντὶ **ὑβρίζω**.

ὕβρισμα, τό, πρᾶξις θρασεῖα καὶ ἀλαζονικὴ καὶ ἀκόλαστος, προσβολή, κάκωσις, Λατ. contumelia, Ἡρόδ. 7. 160, Εὐρ., κλπ., ὕβρισμα.. ἐς τούτους εἶχε ἐκ τῶν Σαμίων γενόμενον Ἡρόδ. 3. 48· τόδ' ὕβρισμ' ἐς ἡμᾶς ἠξίωσεν ὑβρίσαι Εὐρ. Ἡρακλ. 18, πρβλ. Ξεν. Ἀθην. 3. 5· τὰ τούτων ὑβρίσματα εἰς ἐμὲ Δημ. 540. 20· πρβλ. **ὑβρίζω** Π. 2. **II.** ἀντικείμενον ὕβρεως, ὕβρισμα θέσθαι τινά = **ὑβρίζειν**, Εὐρ. Ὀρ. 1038. **III.** τὸ ἀφῃρημένον ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου, τετρασκελὲς ὕβρ. = τετρ. ὑβρισταί, ἐπὶ τῶν Κενταύρων, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 181. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 419.

ὑβρισμός, ὁ, = τῷ προηγ., ὕβριζ' ὑβρισμοὺς οὐκ ἐναισίμους Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 176.

ὑβριστέος, α, ον, ὃν δύναταί τις ὑβρίζειν, Δημ. 1271, 6.

II. ὑβριστέον, δεῖ ὑβρίζειν, Γρηγ. Ναζ. Ἴαμβ. 20. 27.

ὑβριστήρ, **ῆρος**, ὁ, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Ὀππ. Κυν. 1. 416· χάλος Νόνν. Δ. 46. 5· ὑβριστῆρες ἴαμβοι Ἀνθολ. Π. 7. 352· — **ὑβριστῆρσι** εἶναι διάφορ. γραφ. ἀντὶ **ὑβριστῇσι** ἐν Ἰλ. Ν. 633.

ὑβριστής, **οῦ**, ὁ, (ὑβρίζω) ἄνθρωπος βίαιος, θρασύς, αὐθάδης, ἀναιδής, ὑβρισταί.. τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται φυλόπιδος κορέσασθαι Ἰλ. Ν. 633· ἐπὶ τῶν μνηστήρων (πρβλ. **ὕβρις**), ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι ἠὲ φιλόξεινοι Ὀδ. Ζ. 120, Ι. 175, Ν. 201· ὑβρ. καὶ ἀτάσθαλοι Ω. 281· στρατὸν ὑβριστὴν Μήδων Θέογν. 775· Πέρσαι φύσιν ἐόντες ὑβρ. Ἡρόδ. 1. 89· ἀνδρῶν δυναστέων παῖδες ὑβρισταί ὁ αὐτ. 2. 32· στρατὸν θηρῶν ὑβριστήν, ἐπὶ τῶν Κενταύρων, Σοφ. Τρ. 1096, πρβλ. Ἀνδοκ. 30. 41, Λυσί. 169. 32, κτλ.

2) μάλιστα ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **σώφρων**, ἀκόλαστος, ἀσελγής, Ἀριστοφ. Νεφ. 1068, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 21, κλπ.· ὁ εἰς ὀτιοῦν ὑβρ. Αἰσχίν. 3. 24· ὑβρ. πενίης, αὐθάδης πρός..., Ἀνθ. Π. 9. 172. **3)** ἐπὶ ζῴων, ὁρμητικός, ἀτίθασος, ἀκατάσχετος, ταῦροι Εὐρ. Βάκχ. 743· ἵππος Ξεν. Κύρ. 7. 5, 62, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 254C. **4)** ἐπὶ φυσικῶν δυνάμεων, ὑβριστὴς ἄνεμος Ἡσ. Θεογ. 307· ὑβριστὴν ποταμὸν οὐ ψευδώνυμον Αἰσχύλ. Προμ. 723, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 189. **5)** ἐπὶ πραγμάτων, οἶνος ὑβρ. διὰ τὴν νεότητα, μνημονεύεται ἐκ τῶν τοῦ Αἰλ. Ἐπιστ.· μέλι Ἀττικὸν ποιεῖ ὑβρ. [τὸν πλακοῦντα], καθιστᾷ αὐτὸν ἔξοχον, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 101Ε· νάρθηκας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑβρ., ἐπὶ τῶν Βακχευόντων, Εὐρ. Βάκχ. 113.— Πρβλ. **ὕβριστος** ἐν τέλει.

ὑβριστικός, ἡ, όν, δεδομένος εἰς ὕβριν, θρασύς, αὐθάδης, βίαιος, ἀλαζονικός, ἀχαλίνωτος, ἀκόλαστος, ἐπὶ προσώπων, Πλάτ. Κρατύλ. 396Β, κλπ.· ἐπὶ λόγων, πράξεων κλπ., ἔπος ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 252Β· ὑβρ. καὶ βάρβαρος ἐπιστολὴ Αἰσχίν. 87 ἐν τέλ.· ὑβρ. διάθεσις Ἀριστ. Ρητ. 2. 8, 6· ὑβρ. ἀδικήματα, τὰ προερχόμενα ἐξ ἀκολάστου καὶ αὐθάδους ἀλαζονείας, αὐτόθι 2. 16. 4· ὑβριστικὰ καὶ μανικὰ λέγειν Πλάτ. Πολιτικ. 307Β· ὑβρ καὶ δεινὰ παθεῖν Δημ. 1101. 13· ὃ καὶ ὑβριστικώτατον συμβέβηκε ὁ αὐτ. 218. 6· — τὸ ὑβριστικόν, διάθεσις ὑβριστική, ἀλαζονική, αὐθάδης, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 5· — τὰ ὑβριστικά, ἑορτή τις τῶν γυναικῶν ἐν Ἄργει Πλούτ. 2. 245Ε. — Ἐπίρρ. **-κῶς.** Πλάτ. Χαρμ. 175D, Ξεν. Κύρ. 8. 1. 33, κλπ.· ὑβριστικῶς διακεῖσθαι πρός τι Λυσίου Ἀποσπ. 31. 3· συγκρ. **-ώτερον.** Δημ. 610. 1. **2)** μεταφορ., ἐπὶ ἀμπέλων, ὀργῶσα πρὸς αὔξησιν, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 15, 4. **II.** ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ὕβριν, διήγησις Διον. Ἁλ. π. Δημ. 11.

ὕβριστις, εως. ἡ, θηλ **ὑβριστής.** Ἐτυμολ. Μέγ. 595. 38· ἀλλ' ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 256, Παρακλ. 443. **II** = **ὕβρις,** Ἐτυμολ. Μέγ. 697. 56· «ὕβριστις, ἡ ὕβρις καὶ ἀτιμία» Σουΐδ.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 361.

ὑβριστοδίκαι, οἱ, οἱ καταπατοῦντες τὸν νόμον, ὅτε. δικαταὶ δωροδοκήσαντες, ὄνομα γνωμῳδίας τινὸς τοῦ Εὐπόλιδος.

ὕβριστος, η, ον, ὡς τὸ ὑβριστικός, θρασύς, αὐθάδης, προσβλητικός, ἀκόλαστος, ἔργον Φερεκράτ. ἐν Ἀδηλ. 23· ὕβρ. χρῆμα (ἔξυπαξ ἡ γυνή) Πλάτ Κωμικ ἐν «Πεισάνδρῳ» 2· — ἐντεῦθεν τὸ συγκρ. **ὑβριστότερος,** Ἡρόδ. 3. 81 (διάφ. γραφ. **ὑβριστικώτερος**). Ξεν. Κύρ. 5. 5, 41, Πλάτ. Νόμ. 641C· ὑπερθ **ὑβριστότατος,** Ἀριστοφ. Σφ. 1291, Ξεν. Ἀν. 5. 8. 22, Ἀπομν. 1. 2, 12, Πλάτ. Νόμ. 808D. — Παρατηρητέον ὅτι οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ συμφώνως γράφουσι τὴν λέξιν προπαροξ **ὕβριστος** (αὐχὶ ὡς ῥηματ. ἐπίθ. **ὑβριστός**)· καὶ ὁ Λοβέκ. ἐν Παραλ. 40 νομίζει αὐτὸ τὸ **ὕβριστος** ὡς κυρίως ὑπερθ. (ἐκ τοῦ **ὕβρις**), ὡς τὸ **ἔχθιστος** (ἐκ τοῦ **ἔχθος**), κτλ. ὅ ε τὰ **ὑβριστότερος, -ότατος,** ἀνάγκη νὰ θεωρηθῶσιν ὡς τύποι διπλῆς παραθέσεως, ὡς τὸ **ἐλαχιστότερος.**—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 178.

ὑβριστρια, ἡ, θηλ. τοῦ **ὑβριστήρ,** Ἑβδ. (Ἱερεμ. ΚΖ', 31).

ὕβωμα, τό, (ὡς εἴ ἐκ ῥήματος **ὑβόω.**) = **ὕβος,** κύρτωμα, «καμπούρα», Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808, κ. ἀλλ.

ὕβωσις, εως, ἡ, τὸ πρὸς τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς πάθος τῆς ῥάχεως, «καμπούριασμα», Ἱππ. περὶ Ἄρθρ 616, κ ἀλλ., Σχόλ εἰς Θεόκρ. 5. 43.

ὑγεῖᾱ, ἡ, μεταγεν. τύπος τοῦ **ὑγίεια,** Πολύβ. 32. 14. 12, Παυσ., κλπ., συχν. ἐν μὴ Ἀττικ. ἐπιγραφαῖς, Ἀσκληπιῷ καὶ Ὑγείᾳ Συλλ. Ἐπιγρ. 2016, 2390, κ. ἀλλ.· — Ἰων. **ὑγείη,** Ἡρόδ. Ὕμν. εἰς Ἥλιον 22. 44, Ἀνθ. Π. παρθέν. 153 — οὐδαμοῦ παρ' Ἀττικ. Piers. εἰς Μοῖριν σ. 380, Πορσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 229, Λοβεκ Παραλ. 28.

ὑγειδιον, τό, ὄνομα ἀλοιφῆς τινος, Γαλην. τ. 13, σ 443.

ὑγειοδότης, ὁ διδοὺς ὑγείαν, Θ Λάσκ. σ. 770 ἐκδ Μ

ὑγειάζω, μέλλ. **-άσω,** (ὑγιὴς) κάμνω τινὰ ὑγιᾶ, θεραπεύω, «γιατρεύω», Ἀριστ Πολιτικ. 3. 16, 7, Τοπ. 1. 3, Τίμ. Λοκρ. 104D.— Παθ., γίνομαι ὑγιής, θεραπεύομαι, Ἱππ. Ἀφ. 1256, Ἀριστ. Ρητορ. 2. 19, 1, Ἀνεκδοτ. Ἴστ. 1. 13, 9, Φυτ. 5. 5, 5· ὑγιασθεὶς τοῦ τραύματος Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

ὑγειαίνω, μελλ. **ἀνῶ** Ἱππ. 380. 30, Ξεν., κλπ.· ἀόρ. **ὑγίᾱνα** Δημ. 1256. 5, Ἰωνικ. **ὑγίηνα** Ἱππ. — Παθ., ἀόρ. **ὑγιάνθην** Ἱππ. 3. 43, κτλ. [ῦ, ἀλλὰ ῠ ἐν τοῖς μετ' αὐξήσεως χρόνοις, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 327]. Ὡς καὶ νῦν, εἶμαι ὑγιής, εἶμαι καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν μου, Λατ. bene valere, Σκόλ. 13 (παρὰ τῷ Bgk. σ. 874), Ἡρόδ. 1. 153, Ἱππ. 567. 13, Ἀριστοφ. Ὄρν. 605· ἀντίθ ον τῷ **νοσεῖν, κάμνειν,** Πλάτ. Γοργ. 495Ε, 505Α· ὑγιάνας καὶ σωθεὶς Δημ. 1256. 5· μετοχ. **ὑγιαίνων.** = **ὑγιὴς, δυνάμενος,** Λυσί. 169. 25· ὑγιαίνοντες ὀφθαλμοὶ Ξεν. Οἰκ. 10, 6· — ἐπὶ πραγμάτων, ὑγιαίνων καὶ τεταγμένος βίος, ὑγιεινός, ὑγιής, Πλούτ. 2. 5Α, πρβλ. 43Β· ὄψα λιτὰ καὶ ὑγ. αὐτόθι 660Κ· — ὡσαύτως καθόλου, διατελῶ ἔν τινι καταστάσει ὑγείας, ὑγ νοσηρότερον καὶ ὑγιεινότερον Ἱππ. Ἀφ. 1256. **2)** εἶμαι ὑγιὴς τὸν νοῦν, Θέογν. 255, Ἀριστοφ. Νεφ. 1275, Ὄρν. 1214, Πλάτ., κλπ.· πλῆρες, τὰς φρένας ὑγ. Ἡρόδ 3, 33. **3)** ἐπὶ ὑγιοῦς ἢ ὀρθῆς κρίσεως ἐν πράγμασι, πολιτικοῖς ἢ θρησκευτικοῖς, τὸ ὑγιαίνον τῆς Ἑλλάδος ὁ αὐτ. 7. 157· οἱ ὑγιαίνοντες, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς στασιάζοντας καὶ ταραξίας, Πολύβ 28. 15. 12· ὑγιαίνουσα ἀριστοκρατία Πλούτ. 2. 12· ὑγ. περὶ τοὺς θεοὺς δόξαι ὁ αὐτ., κλπ. **4)** **ὑγίαινε,** ὡς τὸ «χαῖρε, συνήθης τύπος ἀποχαιρετισμοῦ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «γειά σου», Λατιν. vale, Ἀριστοφ. Βάτρ. 165, Ἐκκλ. 477· συχν. ἐπὶ ἐπιταφίων πλακῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 3706, 5179, κ. ἀλλ.· — ἀλλά, σὺ δ' ὑγίαινέ μοι, χαιρετισμὸς ἐν συναντήσει, Ἀχαιὸς ἐν Λουκ. Ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ Προσαγορ. Πταίσμ. ὑ. **II.** Μεταβατ. ἐνεργείας,= **ὑγιάζω,** Δικαίαρχ. σ. 30 Hudс.- Παθ., Ἱππ. (ἴδε ἀνεξυγιαίνω.

ὑγίανσις, ἡ, ἀποκατάστασις εἰς ὑγείαν, ἀντίθετον τι σις, «ὑγίανσις ἢ εἰς ὑγίειαν (μεταβολή), νόσανσις (ἢ νε ἢ εἰς νόσον» Ἀριστ. Φυσ. 5. 4, 6., 5. 5, 3., 5. 6, 5. Φυσ. 10. 12, 5, Ἠθικ. Εὐδήμ. 2. 1, 5 (μετὰ διαφ γραφ. **ὑγίασις**).

ὑγιαντός, ἡ, όν, = **ὑγιαστός,** Ἀριστ. Φυσ. 5, 1, 2.

ὑγίασμα, τό, ἴαμα, «ἀκέσματα. ὑγιάσματα, ἰάματα» Α. Β. 364, 12.

ὑγιαστήριον, τό, θεραπευτήριον, νοσοκομεῖον, Γλωσσ.

ὑγιαστικός, ἡ, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ὑγιάζειν, ἱκανὸς πρὸς ἀποκατάστασιν ὑγείας, θεραπευτικός, Ἀριστ. Φυσ. 8. 5, 14, π. Ψυχ. 2. 2, 14.

ὑγιαστός, ἡ, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ὑγιάζω,** ὃν δύναταί τις νὰ ἐπαναγάγῃ εἰς ὑγείαν, θεραπευτός, Ἀριστ. Φυσ. 8. 5, 14, π. Οὐρ. 4. 3, 7.

Ὑγιάτης, [ᾱ], ου, ὁ, χορηγὸς ὑγείας, ἐπώνυμον τοῦ Διονύσου, Ἀθήν. 36Β, Εὐστ. 1624. 37.

ὑγιεῖᾱ [ῑ], ἡ, καὶ ἐνίοτε παρ' Ἀττ, **ὑγιείᾱ,** Ἀριστοφ. Ὄρν. 604, 731, Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 522 (τὸν Ἰωνικὸν τύπον εἰς η ἀποδοκιμάζει ὁ Dind. de Dial. Hdt. xi) παρὰ μεταγεν. καὶ ἀδοκίμοις συγγραφεῦσιν **ὑγείᾱ,** ὃ ἴδε· εἶναι γεγραμμ. ὑγίεια ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2557Β. 24· καὶ τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ τὸν τύπον τοῦτον ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1001· (ὑγιής) ε — ὡς καὶ νῦν, ὑγεία, ἡ εὐεξία καὶ ὑγιεινὴ κατάστασις τοῦ σώματος, «ὑγίεια ἐστὶ συμμετρία τῶν πρώτων σωματικῶν δυνάμεων, ἃ ἐστι θερμότης ψυχρότης ὑγρότης ξηρότης» Σουΐδ., Λατ. salus, Ἡρόδ. 2. 77, Σιμων. 116, Πινδ. Π. 3. 128, καὶ Ἀττ.· ὑγ. καὶ νοῦς ἀγαθὰ τῷ βίῳ δύο Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 519, πρβλ. Φιλήμ. ἐν Ἀδηλ. 68· — πληθ., **ὑγίειαι,** ὑγίειναι καταστάσεις, Πλάτ. Πρωτ. 354Β, Πολ. 618Β, Τίμ. 87C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 18, 1. **2)** ἐπὶ τοῦ νοῦ, ὑ. φρενῶν, ὑγιὴς κατάστασις ἢ διάθεσις ψυχῆς, Αἰσχύλ. Εὐμ. 535· ἡ περὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ὑγίεια Ἰσοκρ. 234Β. **II.** εἶδος πλακοῦντος ἐν χρήσει κατὰ τὰς θυσίας, Ἀθήν. 115Α, Φωτ., κλπ. **III.** φάρμακόν τι, Ἀλέξ. Τραλλ., κλπ.· — καθόλου, θεραπεία, ἴασις, Ὕπνος δὲ πάσης ἐστὶν ὑγ. νόσου Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 522.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 200-202.

II. **Ὑγίεια,** ἡ, κατὰ προσωποποίησιν, ἡ θεὰ τῆς ὑγείας, Ἱππ. 1. 2, Ἀρίφρων ἐν Lyr. Bgk σελ. 841, Παυσ. 1. 23, 4, κλπ.· — εἰς τιμὴν αὐτῆς ἔπινον τὸ τελευταῖον ποτήριον, τὸ μετὰ τὴ νίφασθαι, μεταπιπτρίδα τῆς Ὑγιείας πίνειν Ἀντιφάν. ἐν «Μελανίωνι» 1, πρβλ. Καλλ. ἐν «Κύκλωψι» 3 ("Ὑμνος εἰς Ὑγίειαν παρ' Ἀθην. 702).

ὑγιεινός [ῠ], **ἡ, όν,** (ὑγιὴς) ὡς καὶ νῦν, συντελῶν πρὸς ὑγείαν, καλὸς καὶ ὠφέλιμος εἰς τὴν ὑγείαν, Ἱπποκρ. Ἀφ. 1247· χωρίον ὑγιεινόν, δηλ. οὐχὶ νοσηρόν, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 16, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 401C· ἐπὶ τροφῆς, Ξεν. Ἀπομν. 1. 6. 5, Πλάτ., κλπ· σιτία ὑγιεινότατα Ἰσοκρ 12Α· τὰ ὑγιεινὰ ὑγίειαν ἐμποιεῖ Πλάτ. Πολ. 444C, κλπ.· ὕδωρ ὑγ. ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 61C· — ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ὑγείαν, τέχνη, πραγματεία Γαλην., πρβλ. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 2, 1., 10. 3, 3. **2)** ἐπὶ προσώπων, ὑγιής, ὑγιεινότερος, «γερός», Λατ. sanus, πάνυ ὑγ. φύσει Πλάτ. Πολ. 408Ε, πρβλ. Α· ὑγ. σῶμα ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 728C· βίος αὐτόθι 733Ε, κλπ· τὸ ὑγ., ὑγεία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ νοσερόν, Ἀριστ Ρητ. 1. 2, 1. **II.** Ἐπίρρ., ὑγιεινῶς ἔχειν, = ὑγιαίνειν, Πλάτ. Πολ. 407C, 571D· ὑγ. φέρειν τι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 807· ὑγ. ποιεῖν τι, ἀποβλέπειν εἰς τὴν ὑγείαν, Πλάτ Γοργ. 522Α· βαδίζειν Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 5. 1, 4.—Συγκρ. **ὑγιεινοτέρως,** καὶ **-ρον,** Ξεν Λακ. 2, 5, Ἀπομν. 3. 13, 2· ὑπερθ. **-ότατα,** αὐτόθι 4. 7, 9.

ὑγίεις [ῠ] **εσσα, εν,** Βοιωτ. ἀντὶ **ὑγιὴς, ὑγίεντα** ὄλβον Πινδ. Ο. 5. 53.

ὑγιηρός [ῠ], **ά, όν,** (ὑγιὴς) καλὸς καὶ ὠφέλιμος πρὸς τὴν ὑγείαν, ὑγιεινός, ἄκος Πινδ. Ν. 3. 29. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὁ ἀπολαύων πλήρους ὑγείας, ὑγιής, «γερός», ἀκέραιος, Λατ. sanus, ἃ τίθετον τῷ **νοσερός.** Ἱππ. π. Ἀέρ. 282· **ὑγιηρότατοι** Ἡρόδ. 4. 187·— ἐν τῷ 2. 77 **ὑγιηρίστατος** (ἐκ τινος τύπου **ὑγιήρης**) εἶναι ἡ γραφὴ ἐν τῷ Ἀντιγράφῳ, ἀλλ' ἴδε Α. Β, 115. 7· ὁ Lobeck ἀναγινώσκει **ὑγιηρῆς** ἐν Ἱππ. π. Ἀέρ. 286). Ἐπίρρ. **-ρῶς,** ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδημ. τὸ α', 942.

ὑγιὴς [ῠ]. ἐς. γεν. **έος·** δοτ. **ὑγιεῖ·** αἰτ., Ἰων. **ὑγιέα** Ἡρόδ. 1. 8, κλπ., Ἀττικ. **ὑγιᾶ** Θουκ. 3. 34, Πλάτ., Ξεν., Ἑλληνικῶς **ὑγιῆ** (Θωμ. Μάγ. 365, Μοῖρ. 375), ὅπερ εὑρηται ἐν Ἀντιγράφοις παῦ Πλάτ., οἷον ἐν Φαίδωνι 89D, Νόμ. 875Ε, Ἀλλ. Ἐπιγρ. 804·— δυϊκῶς **ὑγιῆ,** Πλάτ. Τίμ. 88Β· — οὐδ. πληθ **ὑγιᾶ** (Θωμ. Μάγ. ἐνθ' ἀνωτ.), ἀλλὰ **ὑγιῆ** ἐν Πλάτ. Νόμ. 684C· 735Β γεν. **ὑγιῶν** αὐτόθι C.— Συγκρ. καὶ Ὑπερθ. **ὑγιέστερος, -στος,** Ἐπίγρ. παρ' Ἀθην. 59C, Πλάτ. ἀλλ' ὑπάρχει ἀνώμαλος τύπος **ὑγιώτερος** παρὰ Σώφρονι ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 774. 41. (Ἐκ τῆς √ΙΤ (εἰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἢν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ προστίθεται τὸ ι) παράγονται ὡσαύτως τὰ ὑγίεια, ὑγιηρός, ὑγιαίνω, ὑγιάζω· πρβλ. Σανσκρ. ug-ras (validus)· Ζενδ. vaz (robozo)· Λατ. veg-eo (excito), veg-etus, vig-eo, vig-or, vig-il· Λιθ. ug-is (incrementum) καὶ ἐξ ἐκτεταμένης ῥίζης aug ἢ ὀγ. Σανσκρ. ôg-as (vigor)· Λατ. aug-eo· Λιθ. áug-u (crescere)· Γοτθ. auk-an (αὔξειν). — Αἱ ῥίζαι αὐταὶ πρέπει νὰ εἶναι συγγενεῖς τῇ √ϜΕΞ, ἀ ἐξ-ω, αὔξ ἄνω, κτλ.). Ὡς καὶ νῦν, ὑγιής, πλήρης ὑγείας, ἐν καλῇ τοῦ σώματος καταστάσει, Λατιν. sanus, ὑγιέα ἀποδέξαι ἢ ποιεῖν τινα Ἡρόδ. 3. 130, 133· ὑγιῆ σώματα ἀπεργάζεσθαι Πλάτ. Νόμ. 684C· τὸ ὑγιὲς τοῦ σώματος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ νοσοῦν, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 186B· ὑγιὴς τὸ δῆγμα, τεθεραπευμένος ἐκ τοῦ δήγματος, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 13.— Παροιμ. ἐπὶ τῶν πάνυ ὑγιαινόντων, ὑγιέστερος κολοκύντης ἢ ὄμφακος, Ἐπίχ. ἔνθ' ἀνωτ., Φώτ.· οὕτως, ὑγιέστερος κρότωνος ἢ Κρότωνος Μένανδρ. ἐν «Λοκροῖς» 1, πρβλ. Στράβ. 262. 2) ἐπὶ τῆς καταστάσεώς τινος, σῶς καὶ ὑγιής, καλῶς ἔχων κατὰ πάντα, Ἡρόδ. 4. 76, Θουκ. 3. 34, καὶ Πλάτ. 3) ἐπὶ πραγμάτων, ἐν καλῇ καταστάσει, ἐπὶ τῶν Ἑρμῶν, Λυσί. 104. 16· ἐπὶ πλοίων, Θουκ. 8. 107· κόσμος Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 13· τὸ ἔδαφος καὶ οἱ τοῖχοι Ἀριστ. π. Θαυμασ. 123. II. ὑγιὴς τὰς φρένας, ὀρθῶς σκεπτόμενος ἢ φρονῶν, Σιμων. 9 (12) 11, Πλάτ., κλπ.· φρένες ὑγιεῖς Εὐριπ. Βάκχ. 948· ὥσπερ ὑγ. τις Πλάτ. Πολ. 372E· ἦθος αὐτόθι 409D, κλπ.· ὑγιεστάτη ψυχὴ ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 526D.

2) ἐπὶ λόγων, γνωμῶν, καὶ τῶν τοιούτων, ὑγιής, φρόνιμος, σοφός, ὑγ. μῦθος Ἰλ. Θ. 524 (τὸ μόνον χωρίον ἐν ᾧ ἀπαντᾷ λέξις ἐκ τῆς οἰκογενείας ταύτης τῶν λέξεων παρ' Ὁμήρῳ)· ὑγ. δόξαι Πλάτ. Πολ. 584E· εἴ τι ὑγιὲς διανοοῦνται Θουκ. 4. 22, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 194B. 3) τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνήσ., λόγος οὐχ ὑγ. Ἡρόδ. 1. 8· οὐδὲν ὑγ. βούλευμα ὁ αὐτ. 6. 100· οὕτω παρ' Ἀττ., ὦ μηδὲν ὑγιὲς μηδ' ἐλεύθερον φρονῶν Σοφ. Φιλ. 1006, πρβλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 448· οὐδὲν ὑγ. διανοεῖσθαι Θουκ. 3. 75· οὐδὲν ὑγ. λέγειν Εὐριπ. Φοίν. 201, Ἀριστοφάν. Θεσμ. 636, πρβλ. Πλ. 274, κλπ.· φέρειν, ἀσκεῖν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 956, Πλ. 50· οὐδὲν ὑγ. οὐδ' ἀληθὲς ἔχειν Πλάτ. Φαίδων 69B· — ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, τὰς οὐδὲν ὑγιὲς Ἀριστοφάν. Θεσμ. 394· πανοῦργον, ἄδικον, ὑγιὲς μηδὲ ἕν ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 37·— ὡσαύτως μετὰ γενικ., οὐδ' ἦν ἄρ' ὑγ. οὐδὲν ἐμπύρου φλογὸς Εὐρ. Ἑλ. 746· φεῦ· ὡς οὐδὲν ἄτεχνῶς ὑγ. ἐστιν οὐδενὸς Ἀριστοφ. Πλ. 362, πρβλ. 870, Πλάτ. Φαίδων 90C, Γοργ. 524E, Πολ. 584A, κλπ.· οὕτω, ὑγ. οὐδὲν ἔτι λέγω τῶν ὀργίων Εὐρ. Βάκχ. 262, πρβλ. Κύκλ. 259· ἐπ' οὐδενὶ ὑγιεῖ οὐδ' ἀληθεῖ Πλάτ. Πολ. 603B, πρβλ. Φαῖδρ. 242E, Λυσ. 114. 32. III. Ἐπίρρ., ὑγιὲς φθέγγεσθαι, ὅταν δοκιμάζῃ τις ἀγγεῖον πήλινον διὰ κρούσεως ἂν εἶναι «γερόν», εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθέγγεται Πλάτ. Θεαίτ. 179D. 2) κανονικὸν ἐπίρρ. ὑγιῶς, ἐν ὑγείᾳ, διάγειν Ἀθήν. 46F· — ὀρθῶς, κρίνειν, φιλοσοφεῖν Πλάτ. Πολ. 409A, 619D πολιτεύεσθαι Δημ. 325, 17. — Καθ' Ἡσύχ. «ὑγιῶς· ὀρθῶς, σώως, ὁλοκλήρως, ἐρρωμένως, καὶ εἴ τι ὅμοιον».

ὑγιοζυγία, ἡ, ὑγιής, ὀρθὴ συζυγία, ὀρθὸς συνδυασμός, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 540.

ὑγιο-ποιέω, ποιῶ τινα ὑγιᾶ, θεραπεύω, Διοδ. Ἐκλογ. 521. 12, Ἰω. Χρυσ.

ὑγιό-πους, ὁ, ἡ, **πουν**, τό, ὁ ὑγιὴς τοὺς πόδας, Ἡσύχ. ἐν λέξ. ἀρτίπους.

ὑγιότης, **ητος**, ἡ, τὸ ὑγιῶς ἢ ὀρθῶς ἔχειν, ὀρθότης, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 118.

ὑγιόω, = **ὑγιάζω**, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 11, «Θεοῦ . . τοῦ ἡμᾶς ὑγιοῦντος καὶ ἁγιάζοντος» Εὐστ. Πονηρία. σ. 153, 30. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑγιοῦν· τὸ σαοῦν. καὶ τὸ θεραπεύειν».

ὑγίωσις, **εως**, ἡ, θεραπεία, ἴασις, Βυζ.

ὑγρά, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. **ὑγρός** I. 2.

ὑγράζω, μέλλ. **-άσω**, (ὑγρὸς) εἶμαι ὑγρός, Ἱππ. 517. 53.

ὑγραίνω, μέλλ. **-ᾰνῶ**, (ὑγρὸς) κάμνω τι ὑγρόν, βρέχω, Ξεν. Κυν. 5, 3· ἐπὶ ποταμοῦ, ἀρδεύω, ποτίζω χώραν, Εὐρ. Τρῳ. 230, Ἑλ. 3· βλέφαρον ὑγρ. δάκρυσιν αὐτόθι 673· πηγαῖς οὐχ ὑγραίνουσι πόδας ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 368. — Παθ., ἐπὶ ὕδατος, συνάγομαι εἰς δεξαμενὰς ἢ λίμνας, καὶ ἐπὶ σ τερεῶν, ὑγροποιοῦμαι, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 6, 1· ἀντίθετον τῷ ξηραίνεσθαι, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 7, 19, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 32, 3, κτλ.· τὸ ὑγρανθὲν ὕδωρ, ὕδωρ ὅπερ εἶναι ὑγρόν, Πλάτ. Τίμ. 51B 2) προξενῶ εὐκοιλότητα, Ἱππ. Ἀφ. 1247· καὶ παθ., ἐπὶ τῆς κοιλίας, ὁκόσοισι δὲ νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραί εἰσι, τουτέοισι πρεσβυτέροισιν γινομένοισι ὑγραίνονται αὐτόθι 1245.

ὕγρανσις, ἡ, τὸ ὑγραίνειν, ὑγρασία, μνημονευόμενον ὑπὸ τοῦ Γαληνοῦ ἐκ τοῦ Ἀριστ. (παρ' ᾧ ἐν τῷ νῦν κειμένῳ ὑπάρχει ὑγρότης). Achmes Ὀνειροκρ. 188.

ὑγρα-τικός, ὁ, ἡ, ὁν, ἁρμόδιος πρὸς ὕγρανσιν, τῆς ἕξεως Δίφιλ. Σύν. παρ' Ἀθην. 59B, πρβλ. Κλήμ. Ἀλ. 215.

ὑγρασία, ἡ, (ὑγράζω) ὑγρότης, ὑγρὰ κατάστασις, ὑγρὰ οὐσία, ἐν τῷ σώματι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 31. 3, π. Ζ. Γεν. 1. 20, 1, κ. ἀλλ.· διεξόδους . . , δι' ὧν τὴν ὑγρ. ἐκδέξεται Ἄλεξις ἐν «Λέβητι» 5. 10.

ὕγρασμα, τό, = τῷ προηγ., Ἱππ. π. Ἄρθρ. 803, πρβλ. 268. 23.

ὑγρ-έμπλαστρον, τό, ὑγρὸν ἔμπλαστρον, Πλίν. 34. 36

ὑγρηδών, **όνος** ἡ, = **ὑγρότης**, Ἱππ. 598. 22.

ὑγρο-βᾰτέω, βαίνω, κινοῦμαι ἐν ὕδατι, πιθ. γραφ. ἐν Ἀνθ. Π. 9, 709 ἴδε Ἰακώβιον σ. 261.

ὑγρο-βᾰτικός, ἡ, ὁν, ὁ βαίνων ἢ διαιτώμενος ἐν ὕδατι, ἐπὶ ἐνύδρων ζῴων, Ἀθήν. 99B (ἔνθα νῦν **ὑγροτροφικός**).

ὑγρο-βᾰφής, ές, βεβαμμένος (βουτημένος) ἐν τῷ ὑγρῷ, ἐν τῷ ὕδατι, Νόνν. Δ. 8. 142., 23. 183.

ὑγρό-βιος, **ον**, ὁ ζῶν ἐν τῷ ὑγρῷ· ὁ ζῶν παρὰ τὸ ὕδωρ, ἐργαζόμενος ἐν αὐτῷ, οἷον ὁ ἁλιεύς, Νόνν. Διον. 13. 75, κλπ.

ὑγρο-βόλος, **ον**, ὁ προξενῶν ὑγρότητα, ὑγραντικός, σταγόνες Εὐρ. Ἀποσπ. 836. 3.

ὑγρό-γελως, **ων**, «ὁ ὑγρὸν καὶ διακεχυμένον γελῶν καὶ μὴ αὐστηρὸν μηδὲ βίαιον» Δ. Β. 67.

ὑγρό-γονος, **ον**, ὁ παραγόμενος ἢ γινόμενος ἐν τῇ ὑγρασίᾳ ἢ ἐν τῷ ὕδατι, Νόνν. Δ. 14. 145.

ὑγρο-δίαιτος, **ον**, = **ὑγρόβιος**, Βυζ.

ὑγρό-θερμος, **ον**, θερμὸς μετὰ ὑγρασίας, Βυζ.

ὑγρο-θηρική, (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ θηρᾶν ἐν τῷ ὕδατι, δηλ. ἡ ἁλιεία, Πολυδ. Δ', 97.

ὑγρο-καμπεῖς γνάθοι Ἵππων, οἱ ὑγρῶς καμπτόμενοι, Ἀνων. ποιήμ. Cram. An. gr. Par. IV, σ. 325.

ὑγρο-κέλευθος, **ον**, οὗ αἱ ὁδοὶ εἰσιν ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἰχθὺς Μάξιμ. π. καταρχ. 62. II. ὁ καταλείπων ὑγρὰ ἴχνη, κοχλίας Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 63B· οὕτω δὲ ἴσως καὶ μεταφορ., νεφέλαι Ὀρφ. Ὕμν. 20. 3, κλπ.

ὑγρο-κέφᾰλος, **ον**, ὁ πάσχων ἐξ ὑγρότητος ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ, Ἀριστ. Προβλ. 1. 16, 2.

ὑγρο-κήλη, ἡ, = **ὑδροκήλη**, ἀνθ' οὗ εὕρηται ὡς διάφ. γραφ. παρὰ Πολυδ. Δ', 203.

ὑγρο-κοίλιος, **ον**, ὁ ἔχων ὑγρὰν κοιλίαν, εὐκοίλιος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 50, 12.

ὑγρο-κολλούρια, τά, = **κολλούρια** (ἢ **κολλύρια**) ὑγρά, Ὀρειβάσ. σ. 315, ἔκδ. Matth., κλπ.

ὑγρο-κόμος, **ον**, περιθάλπων δι' ὑδάτων, ἐν ὕδασι πλούσιος, ἐπίθετον τοῦ ποταμοῦ Φάσιος, Χρησμ. Σιβ. 14. 139.

ὑγρο-λάξευτος, **ον**, λελαξευμένος διὰ τοῦ ὕδατος, Φιλῆς π. Ζῴων κ. 86, 4, σ. 302.

ὑγρο-μᾰνής, ές, ὁ μανιωδῶς ἀγαπῶν τὸ ὕδωρ, Νόνν. Δ. 43. 284.

ὑγρο-μέδων, ὁ, κύριος ἢ ἄρχων τῶν ὑδάτων, ὡς τὸ **ποντομέδων**, Νόνν. Δ. 31. 57.

ὑγρο-μέλεια, ἡ, ὑγρότης, μαλακότης τῶν μελῶν, Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 2. 11.

ὑγρο-μελής, ές, ὁ ἔχων ὑγρά, μαλακά, εὔκαμπτα μέλη, Ξεν. Κυν. 5. 13, Πολυδ. Δ', 96.

ὑγρο-μέτωπος, **ον**, ὁ ἔχων ὑγρόν, μαλακόν, λεῖον μέτωπον, Ἀνθ. Π. 5. 36.

ὑγρό-μοθος, **ον**, ὁ ἐν τοῖς ὕδασι μαχόμενος, Νόνν. Δ. 39. 88, κλπ.

ὑγρό-μῠρον, τό, ἀντὶ **ὑγρὸν μύρον**, Ἀέτ.

ὑγρο-νόμος, **ον**, ὁ ἐν τοῖς ὕδασι πορευόμενος ἢ διαιτώμενος, Νόνν. Δ. 3. 37.

ὑγρό-νους, **ον**, συνῳρ. **-νους**, **ουν**, ὁ ἔχων ὑγρόν, ἀδύνατον νοῦν, Πολυδ. Ϛ', 126.

ὑγρο-πᾰγής, ές, (πήγνυμι) οὗ τὸ ὕδωρ εἶνε πεπηγμένον, Νόνν. Δ. 8. 92. II. ὁ ἔχων σωματικὴν σύστασιν ὑγράν, ὑδατώδη, πλαδαράν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **σκληρόσαρκος**, Ξενοκρ. περὶ Ἐνυδρ. 33, Γαλην. τ. 13, 591.

ὑγρό-πισσα, ἡ, ἀντὶ **ὑγρὰ πίσσα**, Γεωπον. 18. 8, 2, Γαλην. τ. 14, σ. 329, 2, κλπ.

ὑγρό-πισσον, τό, ἀντὶ **ὑγρὰ πίσσα**, χυτή, ῥευστὴ πίσσα, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 116.

ὑγρό-πλους, **ον**, συνῳρ. **-πλους**, **ουν**, ὁ ἐν ὑγροῖς, δηλ. ὕδασι πλέων, Τζέτζ.

ὑγρο-ποιός, **όν**, ὁ παράγων ὑγρασίαν, φῶς Πλούτ. 2. 367D· καρπὸς Πορφύρ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 113A.

ὑγρο-πόρευτος, **ον**, = **ὑγροκέλευθος**, Ὀρφ. Ὕμν. 81. 1.

ὑγρο-πορέω, πορεύομαι διὰ τῶν ὑδάτων, ἐπὶ πλοίων, Ἀνθ. Πλαν. 221.

ὑγρο-πόρος, **ον**, = **ὑγροκέλευθος**, Νόνν. Δ. 10. 123, κλπ.

ὑγρορ-ροέω, εἶμαι ὑγρὸς ἢ ῥευστός, Ἀριστ. Πρβλ. 1. 33.

ὑγρός, **ά**, **όν**, συγκρ. **ὑγρότερος** Πλάτ. Θεαίτ. 162B, Ξεν., κλπ., ὑπερθ., **-ότατος**, Ξεν. Ἱππ. 7. 7. (Ἐκ τῆς √ΥΓ παράγονται ὡσαύτως τὰ **ὑγ-ραίνω**, **ὑγ-ράζω**· πρβλ. Σανσκρ. uk-shâmi (conspergo)· Λατιν. uvidus, umor, umecto· — τὸ Ἀρχ. Σκανδ. vök-r (umidus) ὑποδεικνύει εἰς ἡμᾶς ἕτερον τύπον ῥιζι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κὸν vag). Ὑγρός, κοινῶς «ὑγρός», ῥευστός, ἀντίθετον τῷ ξηρός, Ὅμ., κλπ.· ὑγρὸν ἔλαιον, δηλ. «ἐλαιόλαδον» κατ' ἀντιδιαστολὴν ἀπὸ τοῦ στέατος καὶ τῆς πιμελῆς, Ἰλ. Ψ. 281, ἐν ληκύθῳ ὑγρ. ἔλαιον Ὀδ. Ζ. 79· ὑγρὸν ὕδωρ Δ. 458· ἄνεμοι ὑγρὸν ἀέντες, πνέοντες μετὰ ὑγρασίας ἢ βροχεροί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ξηροὺς καὶ καυστικοὺς ἀνέμους, Ε. 478., Τ. 440, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 623, Θεογ. 869· ὑγρ. ἅλς, πέλαγος Πινδ. Ο. 7. 126, Π. 4. 70, καὶ Ἀττ.· — ὑγρὰ νύξ, πλήρης ὑγρασίας ἢ βροχερά, Πλάτ. Κριτί. 112Α. **2)** ἡ ὑγρά, Ἰων. ὑγρή, ἡ θάλασσα, Ἰλ. Ξ. 308, Ὀδ. Α. 97, κτλ. (πρβλ. τραφερός)· οὕτω, ὑγρὰ κέλευθα, αἱ ὑδατώδεις ὁδοί, δηλ. ἡ θάλασσα, Ἰλ. Α. 312, Ὀδ. Γ. 71 καὶ μόνον ὑγρά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀπείρων γαῖα, Ἰλ. Ω. 341, Ὀδ. Ε 45, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 678. **3)** τὸ ὑγρὸν καὶ τὰ ὑγρά, ὑγρότης, ὑγρασία, Ἡρόδ. 1. 142, καὶ Ἱππ.· ὕδωρ, Ἡρόδ. 4. 172· γῆ ὑγρῷ φυραθεῖσα Πλάτ. Θεαίτ. 147C· ἐφ' ὑγροῖς ζωγραφῶ, ζωγραφῶ ἐπὶ ὑγροῦ ἐδάφους, Πλούτ. 2. 759C. **4)** μέτρα ὑγρὰ καὶ ξηρά, δηλ. διὰ ὑγρὰ καὶ διὰ ξηρὰ πράγματα, Πλάτ. Νόμ. 746D· τὰ ὑγρὰ μετρεῖν Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 10. **5)** θῆρες ὑγροί, ζῷα ἐν τῷ ὕδατι ζῶντα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πεζοί, Ἀνθ. Π. 9. 18· οἱ ὄρνιθες οἱ ὑγροὶ Φιλόστρ. 776· ὑ. ἀοιδός, ἐπὶ βατράχου, Ἀνθ. Π. 6. 43. **6)** ἐπὶ εὐκοιλιότητος, ὁκόσοισι νέοισι ἐοῦσι αἱ κοιλίαι ὑγραί εἰσι, τουτέοισι ἀπογηράσκουσι ξηραίνονται Ἱπποκρ. Ἀφ. 1245, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 18, 1, κ. ἀλλ. **II.** μαλακός, εὐκόλως ὑποχωρῶν, εὔκαμπτος, εὐκίνητος, Λατ. mollis, ἀντίθετον τῷ σκληρός (δύσκαμπτος), ἐπὶ τοῦ νώτου τοῦ ἀετοῦ, Πινδ. Π. 1. 17, ἔνθα ἴδε Böckh· ἐπὶ τῶν μελῶν καὶ τοῦ σώματος, ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις Εὐρ. Ἀποσπ. 935· ὑγρὸς τὸ εἶδος, περὶ τοῦ Ἔρωτος, Πλάτ. Συμπ. 196Α· νεώτερος καὶ ὑγρότερος ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 162Β· ὑ. ὀρχηστὴς Πολυδ. Δ', 6, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 9, 17 καὶ 13· ὑγρὰ ἔχειν τὰ σκέλη, ἐπὶ ἵππου, Ξενοφ. Ἱππ. 1. 6· ἐπὶ τοῦ τραχήλου ἵππου, ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 4, 1· οὕτως ἐπὶ πώλων, γόνατα ὑγρῶς κάμπτειν, ὑγρῶς τοῖς σκέλεσι χρῆσθαι (πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργιλίου ἐν τοῖς Γεωργ. 3, 76) mollia crura reponit, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1, 6., 10, 15· ἐπὶ τοῦ λαγοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 5. 31· ἐπὶ τοῦ θωός, ὑ. ἐστι καὶ πηδᾷ πόρρω Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 35, 3· ὡσαύτως ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, ὑ. ἄκανθος (Οὐεργίλ., mollis acanthus), Θεόκρ. 1. 55· κέρας ὑγρόν, ἐπὶ τόξου, ὁ αὐτ. 25. 206· ὑ. λαγόνες, χολάδες Ξεν. Κυν. 4, 1, Βάβρ. 1, 10· — ὑγρὸς κεῖμαι, εἶμαι ἐξηπλωμένος μετ' ἀνέσεως καὶ ἡσυχίας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν κατάστασιν τοῦ τεντωμένου καὶ δυσκάμπτου, Ἱππ. Προγν. 37· ὑγρὸν χύτλασον σεαυτόν, «διάλυσον σεαυτόν, ὑγρῶς ἄλειψαι» (Σχόλ.), Ἀριστοφάν. Σφ. 1213· ὑγροτέραν .. εἶναι τὴν κίνησιν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 9, 13. **2)** χαλαρός, ἀδύνατος, ἐπὶ ἀποθνήσκοντος, ἐς ὑγρὸν ἀγκῶνα [λαβών] Σοφ. Ἀντ. 1236· κἀπιθεὶς ὑγρὰν χέρα Εὐρ. Φοίν. 1439· οὕτως ἴσως, ὑγρὸν δέος Ἀρχίλ. 69· πρβλ. ὑγρότης Π. 2. **3)** ἐπὶ οὐσιῶν, πλαδαρός, μαλθακός, σάρκες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 13, 2., 8. 21, 4, κ. ἀλλ. **6)** ἁπαλός, ῥαδινός, τρυφερός, νεοττοὶ Αἰλ. περὶ Ζ. 7. 9· βρέφος Νόνν. Δ. 1. 4. **4)** οἰνοβρεχής, μέθῃ βεβρεγμένος, ὑγρὴν τὴν ψυχὴν ἔχειν Ἡράκλειτ. παρὰ Στοβ. τ. 5. 120· ἡ διάνοια ὑ. γεγενημένη Πλούτ. 2. 713Α· οἰνοβαρὴς .. ὑγρὸν ἀείδων, οὐ μάλα νηφάλιον Ὀππ. Ἀλ. 2. 412. **5)** ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, πλήρης πόθου καὶ ἔρωτος, (περὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ἀφροδίτης ἐν τοῖς ἀγάλμασιν, ἴδε Winckelm. Geschichte d. Kunst. 4, σ. 202, Müller Archäol. d. K. § 329. 5)· ὑ. βλέμμα Ἀνακρεόντ. 28. 21· ὑγρὰ δερκομένοισιν ἐν ὄμμασιν Ἀνθ. Π. 7. 27· ἐπ' ὄμμασιν ὑγρὰ δεδορκὼς ὁ αὐτ. ἐν Πλαν. 306· τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὑ. ἅμα τῷ φαιδρῷ Λουκ. περὶ Εἰκόν. 6· ὑγρῶς βλέπειν Φιλοστρ. Ἐπιστ.· — ὡσαύτως, ὑγρὸς πόθος, ἐρωτικὴ ἐπιθυμία, σφοδρὰ ἐπιθυμία, Ὕμν. Ὁμηρ. 18. 33· ὑγρότατα καὶ πένθιμα μελῳδεῖν Ἀππ. Ἐμφυλ. 106. **6)** ἐπὶ γλώσσης λείως καὶ ὁμαλῶς ῥεούσης, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 20. **7)** μεταφορ., ἐπὶ προσώπων ἢ τῶν διαθέσεων αὐτῶν, εὔκολος, τοὺς τρόπους ἐνδοτικός, μαλακός, ἤπιος, ὑγρός τις καὶ δημοτικὸς Πλουτ. Μάρ. 28· ὑ. κόλαξ ὁ αὐτ. 2, 51Β· τὸ Κίμωνος ὑγρόν, ὁ εὔκολος αὐτοῦ χαρακτήρ, ὁ τρόπος, ὁ αὐτ. ἐν Περικλ. 5· — ὡσαύτως, ὑγρὸς ἔς τι, πρός τι, ἐπιρρεπής, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5, 8, Ἀνών. παρὰ Σουίδ.· ὑ. τῷ γελοίῳ Πλουτ. Βροῦτ. 29. **8)** μαλακός, πολυτελής, πολυδάπανος, φιλήδονος, ὁ αὐτ. 2. 751Α· ὑ. πρὸς τὴν δίαιταν ὁ αὐτ. ἐν Σόλ. 3· οὕτω, βίου .. ὃν πάντες εἰώθασιν ὀνομάζειν ὑγρὸν Ἄλεξ ἐν «Πυραύνῳ» 3· πρβλ. ὑγρότης Π. 4. **8)** ἐπὶ φωνήεντος, δίχρονον ἢ ἀμφίβολον τὸν χρόνον, = τῷ Λατ. anceps Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 100. **III.** Ἐπίρρ. ὑγρῶς, ἴδε ἀνωτ. Π. 1 καὶ 5.

ὑγρο-σαίτης, παρὰ τοῖς Βυζ., μέτρον ὑγρῶν = 50 ἐκτεῦσιν.

ὑγρό-σαρκος, ον, ὁ ἔχων ὑγρὰς δηλ. πλαδαρὰς σάρκας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 11, 12., 8. 21. 4.

ὑγρο-σκελής, ές, ὁ ἔχων ὑγρά, εὔκαμπτα σκέλη, Λιβαν. Ἐπιστ. 585Β.

ὑγροστίβητος θάλασσα, ἡ ὑγρὰς στίβους ἔχουσα, Θεόφ. Κεραμ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 132, σ. 852.

ὑγρό-στομος, ον, ἐπὶ ξίφους, ὁ ὀξέως τέμνων, ὀξύς, «κοπτερός», Θεόδ. Πρόδρ. σ. 237.

ὑγρότης, ητος, Δωρικ. -ότας, ᾶτος, ἡ· (ὑγρός)· — ὡς καὶ νῦν, ὑγρότης, εἴτε ἐν ἀφῃρημένῃ εἴτε ἐν συγκεκριμένῃ σημασίᾳ, ὑγρὰ ἢ ῥευστὴ κατάστασις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ξηρότης, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 17, Ἀφ. 1248, Πλάτ. Φίληβ. 32Α, Ἀριστ., κλπ.· ἐν τῷ πληθ., Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 10, 20, Μετεωρ. 1. 14, 17. **II.** εὐκαμψία ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ σκληρότης· τῶν ἄρθρων Ἱππ. π. Ἄρθρ. 784, πρβλ. Ξενοφ. Ἀνάβ. 5. 8, 15· τοῦ σώματος, ἐπὶ ὄφεων, Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 1. 7, 3· ἐπὶ ἄρκτων, ὁ αὐτ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 5, 3· οὕτως ἐπὶ τῶν ποικίλων κινήσεων τῆς φλογός, Εὐρ. Φοίν. 1256. **2)** νωθρότης, χαλαρότης, ἀδυναμία, τοῦ ξίφους .. δι' ὑγρότητα χειρὸς ἐξολισθόντος Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 20. **3)** μεταφορ., ἐπὶ προσώπων, μαλακότης τρόπου, εὐκολία διαθέσεων, προσήνεια, ἠπιότης, ὑ. τοῦ ἤθους Λυκοῦργ. 152. 12, Ἀριστ. π. Ἀρετ. καὶ Κακ. 5, 5· ἔξεως Πλούτ. 2. 680D· οὕτω, ὑγρότης βίου, ἡδυπαθής, τρυφηλὸς βίος, Κρώβυλ. ἐν «Ἀπολιπούσῃ» 1· πρβλ. ὑγρός Π. 7.

ὑγρο-τόκος, ον, ὁ παράγων ὑγρασίαν ἢ ὕδωρ, ῥεέθρων ὑγροτόκους ὠδῖνας Νόνν. Δ. 22. 102., 32. 295.

ὑγρο-τράχηλος, [ᾰ], ον, ὁ εὐκόλως λυγίζων τὸν τράχηλον, ὑγροτράχηλα ζῷα μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀριστοτ.

ὑγρο-τροφικός, ή, όν, ὁ ἐν τῷ ὑγρῷ τρεφόμενος, ἐνυγρόβιος, ἐπὶ ἐνύγρων ζῴων, Πλάτ. Πολιτικ. 264D, Ἀθήν. 99Β, ἴδε ὑγροβατικός.

ὑγρουσία, ἡ, πιθ. ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ ὑγρασία, Chalcidius εἰς Πλάτ. Τίμ. φύλλ. 36.

ὑγρο-φᾰνής, ές, ὁ φαινόμενος ὑγρός, ἔχων ὄψιν ὑγράν, Γαλην. 8. 662.

ὑγρό-φθαλμος, ον, ὁ ἔχων ὑγροὺς ὀφθαλμούς, ἐπὶ ἰχθύων, ἀντίθετον τῷ σκληρόφθαλμος, Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 2. 2, 8., 2. 13. ἐν τέλ.

ὑγρό-φθογγος, λάγυνος ὑγρ., λάγυνος μετὰ στενοῦ λαιμοῦ παράγων ἦχόν τινα γαργάρας ὅταν τὸ ἐν αὐτῇ ὑγρὸν ἐκχέηται, Ἀνθ. Π. 6. 216.

ὑγρό-φλοιος, ον, ὁ ἔχων ὑγρὸν φλοιὸν ἢ μαλακόν, Γεωπ. 9. 16, 2.

ὑγρό-φοιτος, ον, = ὑγροπόρος, Λυκόφρ. 88.

ὑγρο-φόρητος, ον, ὁ φερόμενος ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ ἢ παρασυρόμενος ὑπ' αὐτοῦ, Νόνν. Δ. 15. 372, κλπ.

ὑγρο-φόρος, ον, = ὑδροφόρος, Μάξιμ. π. καταρχ. 283.

ὑγρο-φυής, ές, (φυή) ὁ ὑγρὸς τὴν φυήν, εὔκαμπτος, «παρθένος ὑγροφυὴς καὶ τρυφερά» Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 1. 47. — Ἐπίρρ. -ῶς, Ἀρισταίν. 1. 1.

ὑγρό-φυρτος κοχλίας, ὁ πεφυρμένος ὑγρῷ, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 268, ἔκδ. Mil.

ὑγρό-χερσος, ον, ὁ ζῶν ἐπί τε τῆς ξηρᾶς καὶ ἐν τῷ ὕδατι, ἀμφίβιος, Κ. Μανασσ. Χρον. 3933, κλπ.

ὑγρο-χεύμων, ον, γεν. ονος, ὁ χέων ὕδωρ, ὑγρ. ῥοὰς Κ. Μανασσ. Χρον. 150.

ὑγρο-χίτων, [ῐ], ωνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὑγρὸν χιτῶνα, Νόνν. Δ. 23. 112, 311, Μ. Φιλῆς 2, σ. 386, ἔκδ. Mil.

ὑγρόχροος, συνῃρ. ὑγρόχρως, ὁ, ἡ, ὁ ὑγρὸς τὴν ἐπιφάνειαν, Ἰω. Γαζαίου Ἔκφρ. 278.

ὑγρό-χῠτος, ον, (χέω) ὁ ῥέων ἢ ἐκχεόμενος ὑγρός, Νόνν. Δ. 8. 275.

ὑγρύνω, = ὑγραίνω, ἀνθ' οὗ πιθαν. εἶναι ἡμαρτημ. γραφ. ἐν Κασσ. Προβλ. 5.

ὑγρ-ῶπις, ιδος, ἡ, ὁ ἔχων ὑγρόν, ἁπαλόν, ῥαδινὸν πρόσωπον, Τζέτζ. πρὸ Ὁμ. 118.

ὑγρώσσω, ὑγραίνω, βρέχω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1329.

ὑδαλέος, α, ον, (ὕδωρ) ὑδατώδης, ὑδρωπικός, Ἱππ. Προρρ. 84, Γαλην.

ὑδαλεώδης, ες, = ὑδαλέος, Ἰω. Ἀκτουάρ. ἐν Ideleri Phys. Gr. τ. 2, σ. 376, 6.

ὑδαρεύομαι, εἶμαι ὑδατώδης, τροπικῶς κάμνω ἐπίδειξιν, κομπάζω, Ἐπιφάν. I, 1045Β.

ὑδαρής, ές, γεν. έος· (ὕδωρ)· — «νερωμένος», διαχώρημα Ἱππ. Προγν. 40· καταμήνια ὑδαρέστερα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 1, 16· ἰχῶρες αὐτόθι 7. 9, 2, κλπ. **2)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ οἴνου μεμιγμένος μετὰ πολλοῦ ὕδατος, «νερωμένος», ὑδαρῆ 'νέχεέν σοι ; — παντάπασι μὲν οὖν ὕδωρ Φερεκράτ. ἐν «Κοριαννοῖ» 4, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀέρ. 286, Ξεν. Λακ. 1, 3, Ἄλεξις ἐν «Τίτθῃ» 1, ἐν «Τοκιστῇ» 1· κεράννυται οὔθ' ὑδαρὲς οὔτ' ἄκρατον Ἀντιφάν. ἐν «Ἀκοντιζομένῃ» 1. 4· ὑδ. κυλίκιον Λυκόφρ. ὁ Χαλκιδεὺς παρ' Ἀθην. 420C. — Ἐπίρρ., οἶνος ὑδαρῶς συγκεκραμένος Μοσχίων· ἴδε κιρνάω ἐν τέλ. **3)** μεταφορ., ἀδύνατος, χαλαρός, ὑδαρεῖ σαίνειν φιλότητι Αἰσχύλ. Ἀγ. 798· φιλία Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 4, 7· μῦθος ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

26, 13· τὸ ὑδ. τοῦ φρονήματος Κλήμ. Ἀλ. 184. **II.** ἐπὶ χρωματος, ὑδατόχρους, ὠχρός, ὄμμα προβάτων Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 1, 17.

ὑδαρό-πιστος, ον, ὁ μὴ ἔχων σταθερὰν πίστιν, Ἐκκλ

ὑδᾰρός, ά, όν, μεταγεν. τύπος τοῦ **ὑδαρής**, ὃν εἰσήγαγον οἱ Ἀντιγραφεῖς εἰς τὰ κείμενα τῶν δοκίμων συγγραφέων, Λοβεκ. Παθολ. 282.

ὑδᾰρότης, ητος, ἡ, τὸ οὐσιαστικ. τοῦ **ὑδαρός**, Κλήμ. Ἀλ. 169.

ὑδαρώδης, ες, (εἶδος) ὁ ὑδα-ώδης τὴν φύσιν, ὑγρός, τόποι Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 6, 3· ὁ τύπος **ὑδαροειδὴς** εἶναι πιθανῶς ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **ὑδερ-** παρ' Ἀλεξ. Τραλλ. 643.

ὑδᾰσι-στεγής, ές, ὡς τὸ **ὑδατοστεγής**, ὁ στέγων, ἐμποδίζων τὸ ὕδωρ νὰ εἰσέλθῃ, πῖλος Ἀνθ. Π. 6. 90· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 688. [ῡ ἐν τῇ Ἀνθ. ἔνθ' ἄνωτ., χάριν τοῦ μέτρου].

ὑδᾰταίνομαι, Μέσ., εἶμαι ὑδρωπικός, Ἱππ. 1008G. **II.** τὸ ἐνεργ. ἐν Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξηγ. 582, ἐπὶ γυναικῶν, ἔχω ὑδαρῆ τὰ καταμήνια, «ὑδα αἰνούσησιν, ὑδερώδεσιν, ἢ ἐξυδατούσαις τὸ αἷμα, καὶ ὑδατώδη καθαιρομέναις».

ὑδᾰτ-ηγός, όν, ὁ ἀντλῶν ὕδωρ, ἀνὴρ ὑδατηγὸς Καλλ. Ἀποσπ. 42, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1332.

ὑδᾰτηρός, ά, όν, (ὕδωρ) ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐναπόθεσιν ὕδατος, κρωσσούς μητ' οἰνηρούς μήθ' ὑδατηρούς, ὑδρίας ἢ κάδους μήτε διὰ οἶνον μήτε διὰ ὕδωρ, Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 96) ὡς μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Πολυδ. Ζ', 23· ἀλλά, «ὑδρηρούς πίθους καὶ οἰνηρούς: Αἰσχύλος Καείραις» ἐν Α. Β. 115, 3.

ὑδᾰτικός, ή, όν, =τῷ ἑπομ., σημεῖον Θεοφρ. περὶ Πυρ. 1. 17· πόρος Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 521.

ὑδᾰτῖνος, η, ον, ὡσαύ ως, ος, ον· (ὕδωρ)· — ὁ ἐξ ὕδατος, ὑδα-ώδης, ὑγρός, πνεῦμα, χώρα Ἱππ. π. Ἀέρ. 283, 289 (ἔνθα ὁ Littré διατηρεῖ τὴν τῶν Ἀντιγράφων γραφὴν **ὑδάτεινος**)· νότοι Θεοφρ. π. Ἀ ἐμ. 57 (καὶ διορθωτέον οὕτως ἀντὶ **ὑδάτιος**, αὐτόθ. 7)· νεφέλαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 6. 1 καὶ 11· ὑδ. νάρκισσος, ὁ τὸ ὕδωρ ἀγαπῶν, Ἀνθ. Π. παράρτ. 120· — τὸ ὑδάτινον, ὕδωρ τι πρὸς πλύσιν τῶν ὀφθαλμῶν, Γαλην. τ. 9, σ. 496. **II.** διαφανὴς ὡς τὸ ὕδωρ, ἐπὶ λεπτῶν Μ λησίων ὑφασμά ων ἢ ἐνδυμάτων, καίρωμα Καλλ. Ἀποσπ. 295· ὑδ βράκη Θεόκρ. 28 11,— ἔνθα ἕτεροι λαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς σημαῖνον ὑφάσμα ἔχοντα τὸ χρῶμα τῆς θαλάσσης· ἀλλὰ πρβλ. **ὑδατόεις** II. **III** ὡς τὸ ὑγρὸς II, εὔκαμπτοι, βραχίονες Ἀνθ. Π. 9. 567, πρβλ. Mehlhorn εἰς Ἀνακρ. 16. 9. [**ὑδᾰτῖνος**· ἀλλ' ἐν δακτυλικοῖς στίχοις, ῡ· καὶ ὁ Μάτρων παρ' Ἀθην. 136 ἔχει **ὕδατίνος**, ὅπερ εὐνοεῖ τὸν τύπον **ὑδάτεινος**, ἴδε ἄνωτ.].

ὑδάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὕδωρ**, ὀλίγον ὕδωρ, ποτάμιον, ῥυάκιον, ἐπὶ τοῦ Ἰλισσοῦ, Πλάτ. Φαῖδρ. 229Α· καὶ ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι Β, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 28, 12, κ. ἀλλ. **II.** ὀλίγη βροχή, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9, 9.

ὑδᾰτίς, ίδος, ἡ, σταγὼν ὕδατος, Ἡσύχ., Φώτ. **II.** «ἡ ὑδατὶς οὐσία τίς ἐστι πιμελώδης ὑπερρεομένη τῷ τοῦ βλεφάρου δέρματι παρὰ φύσιν» Παῦλ. Αἰγιν. 6, 14, Γαλην. τ. 14, σ. 712, 15. **III.** νόσημά τι τοῦ ἥπατος, Γαλην. τ. 2. σ. 223· ὡσαύτως τῶν πτερυγῶν τῶν ἵππων, Ἱππιατρ. σ. 215, 23., 229, 5., 230, 16, πρβλ. **παράπρισμα**, **μελικηρίς**. **IV.** πολύτιμός τις λίθος ὑδατόχρους, Martianus Min Felix Ca e'la 1, § 75.

ὑδᾰτισμός, ὁ, ὥσπερ ἐκ ῥήματος **ὑδατίζω**, ὁ ἦχος τοῦ ὕδατος τοῦ ἐν τῷ σώματι ἀνθρώπου πάσχον.ος ἐξ ὑδρωπος, Caelius Aurelianus M. Chr. 5, 8.

ὑδᾰτο-δόχος, ον, ὁ δεχόμενος ὕδωρ, ἐπὶ ἀγγείου, Σουΐδ., Βυζ.

ὑδατο-ειδής, ές, ὅμοιος ὕδατι, Ἀριστ. περὶ Χρωμ. 3. 13, Διογ. Α. 10. 106. **II.** τὸ ὑδ., τὸ ὑδα ῶδες ὑγρὸ τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, τό τε ὑδατοειδὲς καὶ τὸ ὑαλοειδὲς Γαλην. τόμ. 14, σ. 712, 11.

ὑδᾰτόεις, **όεσσα**, **όεν** (ὕδωρ) ὡς τὸ **ὑδατώδης**, Ἀνθ. Π. 9. 327, Διον. Π. 782, Νόνν., κλπ. **II** δικτυωτὸς ὡς τὸ ὕδωρ, λεπτός, καλύπτρη Ἀνθολ. Π. 6. 270· πρβλ. **ὑδάτινος** II. [ῡ ἐν δακτυλικοῖς στίχοις].

ὑδᾰτο-θρέμμων, ον, ὁ τρεφόμενος καὶ ζῶν ἐν τῷ ὕδατι, ἰχθὺς Ἐμπεδ. 130 [μετὰ ῡ, ἐν δακτυλικῷ στίχῳ].

ὑδᾰτό-κλυστος, ον, πλυθεὶς δι' ὕδατος μόνον (ὅλη ἄνευ σάπωνος), Wytt nb. εἰς Πλούτ. 2. 134E.

ὑδᾰτό λουτος, ον, ὁ ἐν ὕδατι λουόμενος, Κ. Μανασσ. Χρον. 417.

ὑδατομήτωρ, ή, μήτηρ ὑδάτων, πηγή Κ. Μανασσ. Χρον. 212.

ὑδατομαντεία, ή, ἡ διὰ ὕδατος μαντεία, Ἰω. Τζέτζ. Ἀδηλητ. Ἰλ. Σ. 195, 409, Υ. 314.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 425.

ὑδᾰτό-μικτος, ον, μεμιγμένος μεθ' ὕδατος, Μονάλογ. εἰς Ἀγ. Παν ελεήμ.

ὑδᾰτο-πάγής, ές, ὁ ἐξ ὕδατος πεπηγμένος, ἐπὶ τοῦ στερεώματος, Ψευδοχρυσ. τ. 11, σ. 910C, κλπ.

ὑδᾰτο-πλήξ, ὁ, ἡ, πληττόμενος ὑπὸ ὧν ὑδάτων, **ὑδατοπλήγεσιν** ἄκραις Ὀππ. Κυν. 2. 142, μετὰ ῡ ἐν δακτυλικῷ στίχῳ].

ὑδατοποσία, ή, τὸ πίνειν ὕδωρ, Ἱππ. 400. 38, Λουκ. Ρητόρ. Διδάσκ. 9.

ὑδᾰτοποτέω, πίνω ὕδωρ, Λουκ. Ἰκαρομ. 7.

ὑδᾰτο-πότης, ὁ, ὁ πίνων ὕδωρ, ἴδε **ὑδροπότης**.

ὑδᾰτο-πωτέω, ποιητ. ἀντὶ **-ποτέω**, Κρατῖν. ἐν Ἀθήλ. 107· πρβλ. **ὑδροποτέω**.

ὑδᾰτόρ-ροια, ή, ῥοή, κατακλυσμὸς ὕδατος, Κ. Μανασσ. Χρον. 476.

ὑδᾰτόρ-ρυτος, ον, ὁ διαῤῥεόμενος ὑπὸ ὑδάτων, «ἔχει δὲ ἕλη καὶ λίμνας καὶ ὑδατόῤῥυτός ἐστι» περὶ Ἀλιάρτου, Εὐστάθ. 268. 29.

Ὑδᾰτοσύδνη, ή, ὄνομα Νηρηίδος, Καλλ. Ἀποσπ. 347· πρβλ. **Ἁλοσύδνη**, καὶ ἴδε Lob. Pathol. 235. [ῡ ἐν δακτυλικῷ στίχῳ].

ὑδᾰτο-τρεφής, ές, ὡς τὸ **ὑδατοθρέμμων**, ὁ ὑπὸ ὕδατος τρεφόμενος ἢ αὐξόμενος, ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὑδατοτρεφέων ἦν ἄλσος Ὀδ. Ρ. 208· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 577.

ὑδᾰτό τροφος, ον, ὁ τρεφόμενος ὑπὸ τοῦ ὕδατος· **ὑδατοφόρητος**, ον, παρασυρθεὶς ὑπὸ τοῦ ὕδατος, φερόμενος ἐπὶ τῆς ἐπιφα είας αὐ οῦ· ἀμφότερα ἐν Κ. Μανασσ. Χρον. 192, 409.

ὑδᾰτό χλοος, ον, (χλόη) ὁ ἔχων τὸ πράσινον τοῦ ὕδατος χρῶμα, «ἀνοικτὸν» πράσινον, ἴδε ἐν λ. **ὑδατόχολος**.

ὑδᾰτό-χολος, ον, ὁ ὑδα-ώδης καὶ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς χολῆς, ἐπὶ περιττωμά-ων, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1096, πρβλ. 73E, 127A, 136E ἴδε Γαλην. 9. 205 (ὅστις μνημονεύει διαφ. γραφ **ὑδατόχλοα**). Ἀκτουάρ. π. Οὔρων 1. 4, πρβλ. **ὑδατόχρους**.

ὑδᾰτόχροος, ον, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ὕδατος, Ἱππ. 986A, 1110G.

ὑδᾰτόω, κάμνω τι ὑδα-ώδες. ὑδαρές, Ροῦφ. 135.— Παθ., γίνομαι ὑγρός, ὑδα-ώδης, ὑδαρής, Ἀνθ. Π. 9. 709. **II.** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, γίνομαι ὑδρωπικός, Ἱππ. 1195A.

ὑδατώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ὕδατι, ὑδαρής, «νερουλός», οὖρον Ἱππ. Προγν. 40, πρβλ. 986C· ἀντίθετον τῷ **αἱματώδης**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 7, 3· ὑγρός, ἄνεμος ὑδ. ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 6, 20· νέφος **ὑδατωδέστερον** αὐτόθι 3. 6, 2, κτλ.· ὑδ. κρύσταλλος, ἐπὶ πάγου τηκομένου, Θουκ. 3, 23. **II.** πλήρης ὕδατος, φύλλα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 19, 2· σφαιρίον ὁ αὐτ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 7, 5. **2)** ὑδρωπικός, Ἱππ. 1195A, Γαλην.

ὑδᾰτωσις, ή, τὸ ὑδατοῦν, Θ. Βαλσ. ἐν Mi. Pa. gr. τ.119, σ. 1189.

ὑδείω, Ἐπικ. ἀντὶ **ὑδέω**.

ὑδεραίνω, πάσχω ἐξ ὑδέρου ἢ ὕδρωπος, Ἱππ. 563. 41.

ὑδερίασις ἕως, ή, =**ὕδερος**, ὕδρωψ, «ὑδρωπικία», Ἱπποκρ. σ. 135, 9.

ὑδεριάω, ἔχω ὕδερον ἢ ὕδρωπα, πάσχω ἐξ αὐτοῦ, Τέλης (ι) παρὰ Στοβ 509. 11, Αἰλ. π. Ζ. 3. 18., 14. 4, Γαλην. — Ἠμαρτημένος τις τύπος **ὑδερ ω** μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Φωτ., κλπ., καὶ ἀπαντᾷ ὡς διάφορ. γραφ. παρ' Ἀριστείδ. 2. 408, Πολύδ, Δ', 187· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 80.

ὑδερικός, ή, όν, (ὕδερος) ὑδρωπικός, διάθεσις Γαλην. — ὡς οὐσιαστ., ὁ ὑδερικός, ὁ πάσχων ἐξ ὕδρωπος Ροῦφ. σ. 51, Ὀρειβάσ. 271, ἔκδ. Matth.

ὑδερο-ειδής, ές, ὁ ὑδρωπικῆς φύσεως, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ὑδαροειδής**, ὑδατώδης.

ὑδερόομαι, Παθ., εἶμαι ὑδατώδης, Ἱππ. 611. 45· — ἀλλ' ὁ τύπος οὗτος ἔπρεπε νὰ σημαίνῃ πάσχω ἐξ ὕδρωπος καὶ πιθ. διορθωτέον **ὑδαρόομαι**.

ὕδερος, ὁ, (ὕδωρ) ὡς τὸ **ὑδρωψ**, Ἱππ. 543. 55., 544. 34, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 8, 1, κτλ. **ὑδερῶ νοσήματι** ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 444. **III** ὕδερος εἰς ἀμίδα, ἡ νόσος διαβήτης, Ἰατρ. πρβλ. τὸν τύπον **ὑδεροῦς**, ὁ, ὅστις μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱππ. παρ' Ἐρωτιανῷ (σ. 372), ἀλλὰ δὲ ἀπαντᾷ ἐν τῷ Ἱπποκρατείῳ κειμένῳ.

ὑδερώδης, ες, συνῳδ. ἀντὶ **ὑδεροειδής**, Ὀρειβάσ. 119 Ματθ., Δοσκ. 5, 166 (167).

ὑδέω [ῠ], (ὕδης) ὑμνῶ, ἐγκωμιάζω· πρῶτον εὕρηται παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. ποιηταῖς, Νικ. Ἀλεξ. 7. 528, Καλλ. Ἀποσπ. 477· Ἐπικ. ὡσαύτως **ὑδείω**, Καλλ. εἰς Δίκ. 76.— Παθ., καὶ τὰ μὲν ὡς **ὑδέονται**, «ἀντὶ τοῦ ᾄδονται καὶ λέγονται» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 528., Δ. 264, Ἄρατ. 257· — παρὰ τῷ Σουΐδ. καὶ ἐν τῷ Γουδ. Ἐτυμ. μνημονεύεται καὶ ὁ τύπος **ὕδειν** (ἐξ ὁριστικῆς **ὑδω**) ἔκ τινος ποιητοῦ.

ὕδη, ή, φήμη, φωνή, Θεογνώστ. Κανν. Ἀνέκδ. Ὀξ. τ. 2, σελ. 19, 26.

ὑδης, ου, ὁ, «συνετός, ἢ ποιητής» Ἡσύχ., Θεογνώστ. Κανόν. 19. 26 πρβλ. **ὕδνης** 1. (Πρβλ. τὴν μεταγεν. ταύτην √ΔΥ ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὴν ῥίζαν τοῦ ἀείδ-ω, ἀυτ-ός, ἀηδ-ών· Σανσκρ. vad, vad-âmi (loquor), vâd-as (sermo), vand-é (celebro)· — ἴσως δὲ καὶ τὸ αὐδ-ή εἶναι συγγενές).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑδνέω, τρέφω, αὔξω, Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μέγ.· ὁ Θεόγνωστ. ἐν τοῖς Ὀξ. Ἀνεκδ. τ. 2, σ. 19. 27 μνημονεύει **ὑδῶ** = λέγω.

ὑδνης, ου, ὁ, = **εἰδώς**, ἔμπειρος (πρβλ. **ὕδης**), Ἡσύχ. **II.** = **ἔγγονος, σύντροφος**, παρὰ τῷ αὐτῷ (ἴσως ὡς ῥίζα τοῦ **Ἄλσα-ύδνη, Ὑδατοσ-ύδνη**).

ὕδνον, τό, κοινῶς «ὕτανον», Λατ. tuber, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 1, 11 (διάφ. γραφ. **οἴδνον**)., 1. 6. 5 καὶ ἀπὸ τὸν Διοσκ. 174 (175) «ὕδνον ῥίζα ἐστὶ περιφερής, ἄφυλλος, ἄκαυλος, ὑπόξανθος, ἔαρος ὀρυττομένη, ἐδώδιμος δὲ ἔστιν ὠμή τε καὶ ἑφθὴ ἐσθιομένη», Ἀθήν. 62Δ, ἔνθα πολὺς λόγος περὶ ὕδνων, ἴδε καὶ Γεωργικ. Γρανιαδ. καὶ ἄλλας πραγματείας αὐτοῦ. Περὶ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ ὅταν λαμβάνηται ὡς τροφὴ γράφει Συμεὼν ὁ Σὴθ ἐν σ. 108, ἐκδ. Lang.

ὑδνοσφράντης, ὁ, ὀσφραινόμενος ὕδνων, ἐξ οὗ τὸ ἐπώνυμον Παρασίτου **Ὑδνοσφράντης**, Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. III, 61, ἴδε **ὑδροσφράντης**.

ὑδνόφυλλον, τό, «ὑδνόφυλλον δέ φησι Πάμφιλ. ἐν γλώσσαις τὴν φυομένην τῶν ὕδνων ὕπερθε πόαν, ἀφ' ἧς τὸ ὕδνον γινώσκεσθαι» Ἀθήν. 62D.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑδνόφυλλον· ἡ ἐπὶ τοῖς ὕδνοις φυομένη πόα».

ὑδο-γενής, ές, ὁ ἐκ τοῦ ὕδατος γενόμενος ἢ ἀναφυείς, ἐκ διορθώσεως τοῦ Scaliger ἀντὶ **ὑλογ-** ἐν Ὀρρ. Ἀποσπάσ. 2. 36· ἴδε Lob. Pathol. 443. [ῡ ἐν δακτυλικῷ στίχῳ].

ὕδος, εος, τό, ἴδε ἐν λέξ. **ὕδωρ**, γαῖαν ὕδει φύρειν, ἀντὶ ὕδατι, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 61.

ὕδρα, Ἰων. **ὕδρη**, ἡ, (ἴδε **ὕδωρ**) ὡς τὸ **ὕδρος**, ὄφις ἐν ὕδασι διαιτώμενος, «νεροφίδα», ἐπὶ τῆς Λερναίας Ὕδρας, Ἡσ. Θεογ. 313, Σοφ. Τρ. 574, 836, 1091· ὕδραν ἐμεῖν, παροιμ. ἐπὶ ματαιοπονίας, ἐπειδὴ δύο κεφαλαὶ ἀναφύονται ἀντὶ μιᾶς, ἀποκοπείσης, Πλάτ. Πολ. 426Ε·— ἐν τῷ πλυθ., ἀλλὰ πάλιν ἐν σχέσει πρὸς τὴν Λερναίαν Ὕδραν, Εὐρ. Ἡρακλ. 950, Φοίν. 1136.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὕδρα· ὁ ὕδρος ὄφις· οἱ δὲ τὸν χέρσυδρον». **II.** ὄνομα ἀστερισμοῦ, Ἄρατ. 414, κλπ.

ὑδρά-γονος, ἡ, = **νυμφαία**, Apulei.

ὑδρᾰγωγεῖον, τό, = **ὑδραγώγιον**, Στράβ. 614.

ὑδρᾰγωγέω, ἄγω ἢ διοχετεύω ὕδωρ, ὕδωρ ὑδραγωγεῖται Στράβ. 614.

ὑδρᾰγωγία, ἡ, μεταφορὰ ἢ διοχέτευσις ὕδατος ἢ ὑγρῶν, Πλάτ. Τίμ. 77Ε, πρβλ. **ὑδρεία** I. 2. **II.** = **ὑδραγώγιον**, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 5, 9, Μενάνδρ. Ἱστορ. ἐν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 9. 14, 2.

ὑδρᾰγώγιον, τό, τὸ νῦν ὑδραγωγεῖον, Συλλ. Ἐπιγρ. 2172, 2., 3454.

ὑδρ-ᾰγωγός, όν, ὁ φέρων ὕδωρ, σείριος Πλούτ. 2. 366Δ· ὑδ. τόπος, πλήρης ὕδατος, Ὠραπόλλ.· — **ὑδρ. φάρμακα**, διουρητικά, Γαλην. 10. 463. **II.** ὡς οὐσιαστ., **ὑδρ.**, ὁ, ὁ φέρων ὕδωρ, ὑδροφόρος, Ἀρτεμίδ. 4. 74, Μανέθων 1. 84. **2)** ὁ κατασκευάζων ἢ διευθύνων ὑδραγωγεῖα, Λατ. aquilex, Πλούτ. 2. 914Β. **6)** ὑδραγωγεῖον, Ἐσθ. (Βασ. Δ' ιη' 17, Σειρὰχ κδ' 30). **3)** παρ' Ἱππ. ὁ πίνων πολὺ ὕδωρ, ἄνθρωπος ὑδρωπικός, 1240C.

ὑδραίνω, (ὕδωρ) ποτίζω, ὐ. γῆν, ἐπὶ ποταμοῦ, Εὐρ. Τρῳ. 226· ὑδρ. τινά, πλύνω, βαπτίζω δι' ὕδατος, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 54.— Μέσ., πλύνω ἐμαυτόν, λούομαι, ὑδρηναμένη Ὀδ. Δ. 750, 759., Ρ. 48, 58· λουτρὰ ὑδράνασθαι χροΐ, χύνω ὕδωρ ἐπὶ τοῦ σώματός μου, λούομαι, Εὐρ. Ἠλ. 157. **II.** ὑδραίνειν χοάς τινι, χύνω σπονδὰς εἰς τιμὴν τινος, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 161.

ὑδρ-ᾰλέτης, ου, ὁ, (ἁλέω) ὑδρόμυλος, Στράβ. 556, ἔνθα ἴδε Casaub.— ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως· μνημονεύει **ὑδραλετία**, ἡ, καὶ ἐν Γλωσσ. **εὑρίσκομεν ὑδραλεσία**.

ὑδραλής, ὁ, = **ὕδρος**, «ὄφις ὕδατος» Ἡσύχ.

ὑδρ-άλμη, ἡ, ἡ δι' ὕδατος καὶ ἅλατος κατασκευαζομένη ἅλμη, Τουρκ. «σαλαμοῦρα», Ὀρειβάσ 53 Matth.

ὑδρανός, ὁ, «ὁ ἁγνιστὴς τῶν Ἐλευσινίων» Ἡσύχ.· ὁ αὐτὸς μνημονεύει καὶ τὴν λέξ. **ὑδράνη**, ἡ, = τὸ ἀκραιφνὲς καὶ καθαρόν.

ὑδραργῠρίζω, εἶμαι ὡς ὑδράργυρος, Τζέτζ.· — γίνομαι **ὑδράργυρος**, Ἀνώνυμ. ἐν Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. 8. 248.

ὑδρ-άργῠρος, ὁ, ῥευστὸς ἄργυρος, «διάργυρος», τεχνητῶς λαμβανόμενος ἐκ μεταλλείου κινναβάρεως, Διοσκ. 5. 110· ὁ φυσικὸς ὑδράργυρος ἐκαλεῖτο ἄργυρος χυτός, πρβλ. Θεοφρ. π. Λίθ. 60.

ὑδρ-άρπαξ, ὁ, χρονόμετρον δι' ὕδατος, ὡς τὸ **κλεψύδρα**, Σιμπλίκ. εἰς Ἀριστ. π. Οὐρ.

ὑδράστινα, ἡ, ἀγρία κάνναβις, Διοσκ. 3. 166 (ἐκ τῶν Νέθων).

ὑδρ-αύλης, ου, ὁ, ὁ παίζων τὴν ὑδραυλίν, Ἀρχ. Μαθ. 180.

ὑδρ-αύλησις, ἡ, = **ὑδραυλίς**, Σιμπλίκ. εἰς Ἀριστ. Φυσ. σελ. 160.

ὑδρ-αυλίς, εως, ἡ, (αὐλέω) ὑδραυλικόν τι μουσικὸν ὄργανον, εὕρημα Ἀλεξανδρέως τινὸς κυρίως τὴν τέχνην οὗ τὸ ὄνομα ἦν Κτησίβιος, Ἀριστόξ. παρ' Ἀθην. 174Β περιγράφεται δὲ ὑπὸ Ἡσύλου αὐτόθι 497D· ὡσαύτως **ὑδρκυλος**, ὁ, Schneid. Ἐκλογ. Φυσ. 310. 97· hydraulus παρὰ Κικέρωνι· — οὕτω, τὸ **ὑδραυλικὸν ὄργανον** Ἀθήν. 174C.

ὑδρεία, ἡ, (ὑδρεύω) τὸ ὑδρεύεσθαι, ἀντλεῖν ἢ λαμβάνειν ὕδωρ, Θουκ. 7. 13, Πλάτ. Νόμ. 844Β, Πολύδ., κλπ.· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Ἀξ. 371Ε. **2)** διανομὴ ἢ παροχὴ ὕδατος, ὑδρευσις ἢ ἄρδευσις, πότισμα, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 761C, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστορ. 2. 6, 3·— μεταφ., ἡ ἐκ τῆς κοιλίας ἐπὶ τὰς φλέβας ὑ. Πλάτ. Τίμ. 78Β, πρβλ. 77D. **II.** τόπος, πηγὴ ἢ κρήνη πρὸς ὑδρευσιν, περὶ τὰ ναύλοχα καὶ τὰς ὑδρείας Πλουτ. Θεμ. 9. — Πρβλ. **ὑδρία** ἐν τέλ.

ὑδρεῖον, Ἰων. **ὑδρήιον**, τὸ (ὑδρεύω)·— καδίσκος πρὸς ἄντλησιν ὕδατος, ἄντλημα, «κουβᾶς», Ἡρόδ. 4. 14, Ἀθήν. 360F, κλπ. **II.** δεξαμενὴ ὕδατος, Πολύδ. 34. 2. 6, Σ ράβ. 37, 560. **III.** χρονόμετρον δι' ὕδατος, κλεψύδρα, Ἀρχ. Μαθ.

ὑδρ-έλαιον, τό, ὕδωρ μεμιγμένον μετ' ἐλαίου, Πλούτ. 2. 663C, Διοσκ. 2. 10, Γαλην., κλπ.· πρβλ. **χυτλόμαι**.

ὑδρευμα, τό, τόπος πρὸς ὑδρευσιν, ὅθεν λαμβάνουσιν ὕδωρ, πηγὴ ὕδατος, δεξαμενή, Ἀρρ. Περίπλ. σελ. 14· μνημονεύεται ἐν Αἰγυπτ. Ἐπιγραφαῖς, Συλλ. Ἐπιγρ. (πρωσθῆναι) 476d. 15, κ. ἀλλ., ἴδε Franz. ad 4713c.

ὑδρεύς, έως, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **ὑδρευτής**, Μανέθων 4. 251, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 316.

ὑδρευσις, εως, ἡ, = **ὑδρεία**, πότισμα, ἄρδευσις, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 9, 5.

ὑδρευτής, οῦ, ὁ, ὁ ἀντλῶν ὕδωρ, ἀντλητής, ποτιστής, Γλωσσ.

ὑδρευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὕδρευσιν, ὄργανα Ἀλέξ. Πολυΐστ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 432Β.

ὑδρεύω, (ὕδωρ) ἀντλῶ, λαμβάνω, ἢ φέρω ὕδωρ, Ὀδ. Κ. 105, Θέογν. 264· — συνήθως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἀντλῶ ἢ λαμβάνω ὕδωρ δι' ἐμαυτόν, [κρήνη] ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται Ὀδ. Η. 131, πρβλ. Ρ. 206, Ἡρόδ. 7. 193, Εὐρ. 110. 205· ὕδωρ ἀνασπάσαντας ὑδρεύεσθαι Θουκ. 4. 97· παρὰ τῶν γειτόνων Πλάτ. Νόμ. 844Β· ἀπὸ τελμάτων ὑδρ. αἱ μέλιτται Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 37· μέλλ. **ὑδρευσομένη** Λουκ. Ἐπάλ. Διάλ. 6. 1. **II.** ἀρδεύω, ποτίζω, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 6, 3.

Ὑδρέω (θεῶ) ἐπηκόῳ, Ἐπιγρ. Δήλου, Bul. de cor. hel. VI, σ. 500. Ὁ ἐκδότης εἰκάζει, μήτοι ὁ θεὸς οὗτος ταυτιστέος τῷ ἐν Ἱεραπόλει τῆς Συρίας λατρευομένῳ ποτὲ Hedrôn, οὗ τὸ ὄνομα ὁμοιάζει πως τῷ τοῦ Hadar, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

ὑδρ-ηγός, ὁ, ὑδραγωγεῖον, ὀχετὸς ὕδατος, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀπώρυγας**.

ὑδρήιον, τό, ἀντὶ τοῦ **ὑδρεῖον**, Ἡρόδ.

ὑδρηλός, ή, όν, (ὕδωρ) ὑδατώδης, ἔνυδρος, κάθυδρος, μαλακὸς ἐξ ὑγρασίας, λειμῶνες Ὀδ. Ι. 133· Σάμος Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 41· νέφη, λιβάδες Αἰσχύλ. Ἱκ. 793, Πέρσ. 613· κρωσσοί, σταγόνες Εὐρ. Κύκλ. 89, Ἱκ. 206· — ποιητ. λέξις ἐν χρήσει παρ' Ἱππ. 1278. 39.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑδρηλοί, κάθυδροι, μαλακοί, ἔνυδροι, ὑδατώδεις». **II.** = **ὑδρευτικός**, Φίλων 1. 410.

ὑδρημερία, (ἢ **ὑδρομερία**), ἡ, μερισμός, διανομὴ ὕδατος, μάχονται γὰρ εἰς τὰς ὑδρημερίας Παλλαδ. Ἱστ. Λαυσ. σ. 954D.

ὑδρηρόν, τό, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ **ἴρινος**, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθ). 4. 29.

ὑδρηρός, ά, όν, = **ὑδατηρός**, Τραγικ. ποιητ. παρὰ Στοβ. 520. 32· ἴδε **ὑδατηρός**.

ὑδρηχόος, ον, = **ὑδροχόος**, πῶμα Εὐρ. Ἀποσπ. 884· — ὁ ὑδρηχόος, ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Ὑδροχόου ἐν τῷ Ζῳδιακῷ κύκλῳ, Πλούτ. 2. 908C.

ὑδρία, ἡ (ὕδωρ) ἀγγεῖον πρὸς ἐναπόθεσιν ὕδατος, στάμνος, λάγηνος, Ἀριστοφ. Σφ. 926, Ἐκκλ. 678, Συλλ. Ἐπιγρ. 2855. 11, κλπ.· ἀγὼν .. ὑδρίης πέρι (πρβλ. **ἀμφορίτης**), Ἀπολ. Ῥόδ. Δ. 1767·— παροιμ., ἐπὶ θύραις τὴν ὑδρίαν, δηλ. νὰ σπάσῃ τις τὴν ὑδρίαν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας του, ἤτοι νὰ καταλίπῃ ἔργον ὅταν πλησιάζῃ νὰ τελειώσῃ, Ἀριστ. Ρητορ. 1. 6, 22. **II.** ἀγγεῖον οἱονδήποτε, ἀγγεῖον οἰνηρόν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 183· ἀγγεῖον πλῆρες νομισμάτων, «πιθάρι», ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 602. **2)** ἡ κάλπη τῆς ψηφοφορίας ἐν τοῖς δικαστηρίοις, Ἰσοκρ. 365C· ὑδρ. χαλκῆ Δημ. 1155. 6, πρβλ. Πλουτ. Τ. Γράκχ. 11. **3)** κάλπη φέρουσα τὴν τέφραν νεκροῦ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 601 (ἴδε Σχόλ.), Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκώμ. 29, Πλουτ. Φιλοπ. 21, κλπ. [ε παρ' Ἀπολλ. Ροδ. ἔνθ' ἀνωτ., ὅπου ὑπάρχει καὶ διάφ. γραφ. **ὑδρείη**·].

ὑδριάς, ή, ἡ τῶν ὑδάτων, **Ὑδριάδες Νύμφαι**, αἱ κρηναῖαι, Ἀνθ. Π. 6. 57., 9. 823.

ὑδρια-φόρος, ον, ὁ φέρων ὑδρίαν, λαγηνοφόρος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 738, πρβλ. Πολυδ. Γ', 55.—Καθ' Ἡσύχ.: «ὑδριαφόροι· μέτοικοι».

ὑδρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὑδρία**, Ἱππ. 49. 53, κατὰ τὸν Ἐρωτιανὸν καὶ Γαλην.· ἀλλὰ πιθανῶς διορθωτέον **ὑδρήιον**.

ὑδρίσκη, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **ὑδρία**, Ἀθήν. 438F, Ἐσθ. (Δ', Βασιλ. Β', 20).

ὑδρο-βᾰφής, ές, ἐμβεβαμμένος εἰς ὕδωρ, ὡς τὸ **ὑγροβαφής**, Πολυδ. Ζ', 56.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑδρο-βόλος, ον, ὁ βάλλων, ῥίπτων ὕδωρ, ἀρδεύων, ὁρόσοι Συλλ. Ἐπιγρ. 3763.

ὑδρό-γαρον, τό, γάρον παρασκευαζόμενον δι' ὕδατος, μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Ἀετ. 3. 84, κλπ.

ὑγρο-γάστωρ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὕδωρ εἰς τὴν κοιλίαν, ὑδρωπικός, Μανέθων 1. 155.

ὑδρο-γέρων, ὁ, φυτὸν τὸ Λατινιστὶ senecio vulgaris, Apul. herb. 75.

ὑδρο-γνώμων, ον, ὁ διακρίνων τοὺς τόπους ἔνθα ὑπάρχει ὕδωρ πρὸς ὄρυξιν φρέατος, Γεωπον. 2. 10, 6.

ὑδρο-γονικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς ἀνάβλυσιν ὕδατος, σημεῖα Γεωπον. 2. 5, 16.

ὑδρογοργόνες, αἱ τῶν ὑδάτων γοργόνες, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 110, ἔκδ. Mil.

ὑδρο-δόκη, δεξαμενὴ ὕδατος, Boiss. Ἀνέκδ. 3. 61.

ὑδρο-δόκος, (ἢ -δόχος), **ον,** ὁ δεχόμενος ἢ περιέχων ὕδωρ, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 2. 36· «ὑδροδόκοι· λάκκοι» Ἡσύχ.

ὑδρο-δρόμος, ον, ὁ τρέχων ἐν τῷ ὕδατι, δηλ. νηχόμενος, Ὀρφ. Ὕμν. 23. 7, ἔνθα **ὑδρόδρομοι** προπαροξυτόνως.

ὑδρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ὕδωρ, ὑδατώδης, Στρυμών Εὐρ. Ρῆσ. 353.

ὑδρόεις, εσσα, εν, ὁ ἀγαπῶν τὸ ὕδωρ, Λατ. quaticus, δόναξ Εὐρ. Ἑλ. 349.— **Ὑδροῦσσα,** ὄνομα τῆς νήσου Τήνου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 553.

ὑδρο-θήκη, ἡ, δεξαμενὴ ὕδατος, «στέρνα», Ἀθήν. 208Α.

ὑδρο-θήρας, ου, ὁ, θηρεύων ἐν ὕδατι, ἁλιεύς Εὐστ. 574. 16.

ὑδρο-θηρία, ἡ, ἡ ἐν τοῖς ὕδασι θήρα, ἁλιεία, Αἰλ. π. Ζ. 10.

ὑδρο-θηρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὑδροθηρίαν, ἁλιείαν, Αἰλ. π. Ζ. 14. 24., 15. 1.

ὑδρο-κέλευθος, ον, ἀμφίβ. γραφ. ἀντὶ **ὑγροκέλευθος,** Ὀρφ. Ὕμν. 20. 3.

ὑδρο-κεφάλον, τό, δηλ. πάθος, νόσημά τι τῆς κεφαλῆς, προερχόμενον ἐκ συρροῆς ὑδατώδους ὑγροῦ ἢ αἵματος τρυγώδους κατά τι μέρος αὐτῆς, Γαλην. 2. 273, Παῦλ. Αἰγιν. 86.

ὑδρο-κήλη, ἡ, «περὶ θατέρῳ τῶν διδύμων ὑδατώδης συλλογή, μεταξὺ τοῦ δευτέρου καὶ τετάρτου ὑμένος» Πολυδ. Δ', 203· «ὑδροκήλη ἐστὶν ὑγροῦ σύστασις κατὰ μέρος τοῦ ὀσχέου» Γαλην. Ὅροι Ἰατρ. υκδ', τ. 19, σ. 447, Διοσκ. 1. 74, σ. 77.

ὑδρο-κηλικός, ή, όν, ὁ πάσχων ἐξ ὑδροκήλης, Γαλην. 2. 396C, πρβλ. Plin. A. H. 30. 8. **II.** ὁ ἁρμόζων εἰς θεραπείαν τῆς ὑδροκήλης, Παῦλ. Αἰγιν. 6. 62.

ὑδρο-κιρνάω, ἀναμιγνύω μεθ' ὕδατος, Τζέτζ. Ἱστ. 5. 535, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 630.

ὑδρο-κιρσο-κήλη, ἡ, ἀνευρυσμὸς τῶν ἀγγείων τῶν κατὰ τοὺς ὄρχεις καὶ συλλογὴ ὑγροῦ κατά τι μέρος τοῦ ὀσχέου, Γαλην. τ. 19, σ. 418, § υκη'.

ὑδρο-λάπαθον, τό, τὸ ἐν ὑδρηλοῖς τόποις φυόμενον λάπαθον, Plin. N. H. 20. 21.

ὑδρο-λόγιον, τό, χρονόμετρον δι' ὕδατος· ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ **ὡρολόγιον,** Κλεομήδ. 2. 1, Πτολεμ.· ὡσαύτως **ὑδρολογεῖον,** Ἀχιλλ. Τατ. Εἰσαγ. 973D.

ὑδρομανία, ἡ, = **ὑδροφοβία,** Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 233C.

ὑδρο-μαντεία, ἡ, ἡ δι' ὕδατος μαντεία, Αὐγουστῖνος VII, 305 (188)B.

ὑδρό-μαντις, εως, ὁ, ἡ, ὁ μαντευόμενος διὰ τοῦ ὕδατος, προφήτης, προφητεύων διὰ τῆς ἐξετάσεως τοῦ ὕδατος, Στράβ. 762, Μανέθων 4. 212.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

ὑδρο-μαντεύματα, τά, τὰ δι' ὕδατος γινόμενα μαντεύματα, Ἰω. Τζέτζ. Ἀλληγ. Ὀδ. Δ. 51, 64, ἐν Matr. An. gr. II, σ. 247.

ὑδρο-μαντευτική, (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ἐρευνᾶν καὶ εὑρίσκειν ὕδωρ, Γεωπ. 2. 6, 1.

Ὑδρο-μέδουσα, ἡ, ἡ βασίλισσα τῶν ὑδάτων, ὄνομα κύριον βατράχου ἐν τῇ Βατραχομυομ. 19.

ὑδρο-μέλαθρος, ον, ὁ, ἐν ὕδασιν οἰκῶν, ἰχθύες Ἐμπεδ. 187.

ὑδρό-μελι, ιτος, τό, εἶδος ποτοῦ ἐκ μέλιτος μεθ' ὕδατος μεμιγμένου, Σιξ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 44, Διοσκ. 5. 17, Γαλην., κλπ.· οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον αὐτὸ **μελίκρατον,** ἴδε Μοῖρ. 254.

ὑδρο-μερία, ἡ, ἡ διανομὴ ὕδατος, ἴδε **ὑδρημερία,** Ἐκκλ.

ὑδρο-μέτριον, τό, ἀγγεῖον περιέχον ὕδωρ χρησιμεῦον πρὸς ὑδροστατικὴν καταμέτρησιν, Θέων ἐν Πτολ. 5, σ. 261.

ὑδρό-μηλον, τό, ποτὸν ἐξ ὕδατος καὶ μηλομέλιτος, Διοσκ. 5. 30, Ἀρτεμ. 1, 66, Γεωπ. 8, 27, κλπ.

ὑδρο-μῖγής, ές, μεμιγμένος μεθ' ὕδατος, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 1.

ὑδρο-μύλη, ἡ, «νερόμυλος», Γλωσσ.· ὡσαύτως **ὑδρόμυλος,** ὁ, Ἡσύχ.·— περὶ τοῦ τύπου **ὑδρομύλιον,** τό, ἴδε Δουκάγγ.

ὑδρ-όμφαλος, ον, ὁ πάσχων ἐξ ὕδρωπος κατὰ τὴν ὀμφαλικὴν χώραν, Γαλην. τ. 2, σ. 359 ἐν τέλει· — ἡ νόσος ἐκαλεῖτο **ὑδρόμφαλον,** τό, ὁ αὐτ. ἐν Ἰατρ. Ὅροις τ. 19, σ. 444, § υζ'.

ὑδρο-νομέομαι, ἀποθ., ὕδωρ διαμετρῶ, Λουκ. Λεξιφάν. 9.

ὑδρο-παραστάται, οἱ, οἱ προσφέροντες ὕδωρ ἀντὶ οἴνου ἐν τῇ Εὐχαριστίᾳ, Aquarii, Βασίλ. IV, 668B, Θεοδώρητ. IV, 369, κλπ.

ὑδρο-πέπερι, εος, τό, φυτὸν παρὰ στασίμοις ὕδασι φυόμενον· καυλὸν ἔχει γονατώδη, φύλλα ὅμοια ἡδυόσμῳ, δριμέα ἐν τῇ γεύσει ὡς τὸ πέπερι, Polygonum hydropiper, Διοσκ. 2. 191, Γαλην. τ. 13, 238· διάφορον εἶναι τὸ **ὑδροπίπερον,** τό, «ὃ λέγουσιν οἱ Ἰταλοὶ Περσικάρια καὶ ἡμεῖς ὑδροπίπερον» Ἀγάπιος ἐν Γεωπ. 144, Δουκάγγ.

ὑδρο-ποιός, όν, ὁ παράγων ὕδωρ, ὑδατώδης, Πλούτ. 2. 939E.

ὑδρο-πόρος, ον, = **ὑγροπόρος,** δι' οὗ διέρχεται τὸ ὕδωρ, χαράδραι Νόνν. Δ. 2. 438· ἀὴρ Πορφ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 145B.

ὑδρο-ποσία, Ἰων. -ίη, ἡ, τὸ πίνειν ὕδωρ, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 389, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 12, Πλάτ. Νόμ. 674A, κλπ., ἴδε τὸ ἑπόμ.

ὑδρο-ποτέω, πίνω ὕδωρ, ἐν ἀντιθέσει πρὸ τὸ οἴνῳ χρῆσθαι, Ἡρόδ. 1. 71, Ξεν. Κύρ. 6, 2, 26, Πλάτ. Πολ. 561C, κλπ.—Κατὰ τοὺς γραμματ. (ἴδε Ἀμμών. σ. 114, Μοῖριν 380), **ὑδροποτέω** εἶναι ὀρθότερος τύπος, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 456.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 264.

ὑδρο-πότης, ου, ὁ, (πίνω) ὁ πίνων ὕδωρ, Ξεν. Κύρ. 6. 2. 29· ὅθεν ἐν κωμικῇ φράσει ἐπὶ ἀνθρώπου δειλοῦ καὶ νωθροῦ καὶ ἀβελτέρου, τὸ τοῦ Ὁρατίου aquae potor, Ἀνθ. Π. 11. 20· οὕτως **ὑδατοπότης,** παρὰ Φρυνίχ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 1· ὕδωρ πίνων Δημ. 73. 3, πρβλ. 355. 24, Ἀριστοφ. Ἱππ. 349· ὕδωρ δὲ πίνων οὐδὲν ἂν τέκοι σοφὸν Κρατῖνος ἐν «Πυτίνῃ» 6, πρβλ. Ἀριστοφῶντα ἐν «Πυθαγοριστῇ» 1. 3 Βάτωνα ἐν «Ἀνδροφόνῳ» 1. 9, κ. ἀλλ.

ὑδρο-ρόδινον, τό, ἔλαιον ῥόδων μεμιγμένον μεθ' ὕδατος, Γαλην. τ. 14, σ. 388, 7, κλπ.

ὑδρο-ρόσατον, τό, «ῥοδόσταγμα», «τριανταφυλλόνερον», Ὀρειβάσ. 84 Matth.

ὑδρορ-ρόα, ἀλλὰ παρ' Ἀττικ. καὶ **ὑδρορρόη,** Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 492 (ῥοή)·— ἀγωγός, ὀχετὸς ὕδατος, ἢ ἐπὶ τῆς γῆς, αὐλαξ, διῶρυξ, «κανάλι», Ἀριστοφ. Ἀχ. 922, 1 86 ἢ ἐπὶ τῆς στέγης, τὸ κοίλωμα πρὸ ὑποδοχὴν τῶν τῆς βροχῆς ὑδάτων καὶ ἡ ὀπὴ δι' ἧς ἐκρέουσιν, Ἀριστοφ. Σφ. 126· ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὑδρορρόαι δύο ῥέουσιν Εὔβουλος ἐν «Στεφανοπώλισιν» 1. 4. **II.** = **ὕδρωψ,** Α. Β. 312. **III.** «ὕφαλος πέτρα» κατὰ τὴν (πιθανῶς ἡμαρτημένην) ἑρμηνείαν τοῦ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1185.

ὑδρόρ-ροια, ἡ, = τῷ προηγ., Πολύβ. 4. 57, 8· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 497.

ὑδρορ-ρόος, ὁ, (ῥέω) = **ὑδρορρόα,** Ἀλκίφρων 3. 47, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ὑδροφόρους.**

ὑδρορύα, ἡ, ἀμφίβ. τύπος ἀντὶ **ὑδρορρόα,** Ἡσύχ.· ἴδε Λοβέκ. ἐν Φρυν. 492.

ὕδρος, ὁ, (ὕδωρ) ὡς τὸ **ὕδρα,** ὄφις διαιτώμενος ἐν ὕδασι, «νεροφίδα», Coluber natrix, Ἰλ. Β. 723, Ἡρόδ. 2. 76, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 14., 2. 17, 23. **II.** ὑδρόβιόν τι ζῷον μικρόν, «τὰ δὲ μικρά, ὡς φαλάγγια καὶ ὕδροι καὶ σαῦροι» Ἀρτεμίδ. 4. 56.

ὑδρο-σεληνίτης, ου, ὁ, εἶδος σεληνίτου, Δαμάσκ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 349, ἴδε **σεληνίτης.**

ὑδρο-σέλινον, τό, = **ἐλειοσέλινον,** Διοσκ. 3. 75.

ὑδρο-σκοπέομαι, μέσ., ἀναζητῶ ὕδωρ, ἐξετάζω ὅπως ἀνεύρω ὕδωρ, Γεωπον. 2. 6, 42.

ὑδρο-σκοπική (ἐξυπακ. τέχνη) ἡ, ἡ τέχνη τοῦ εὑρίσκειν τόπον ἔνθα ὑπάρχουσιν ὕδατα πρὸς ἀνόρυξιν φρεάτων, Γεωπον. 2. 6, 47·— τὸ **ὑδροσκοπικόν,** πραγματεία περὶ τῆς τέχνης ταύτης, αὐτόθι 2. 4.

ὑδρο-σκόπιον ἢ -εῖον, τό, ὑδροστατικὸν ὄργανον περιγραφόμενον ὑπὸ τοῦ Συνεσίου ἐν Ἐπιστ. 15.

ὑδρο-σκόπος, ὁ, ὁ ἀναζητῶν ὕδωρ, ἐξετάζων τὸν τόπον πρὸς ἀνεύρεσιν μερῶν ἔνθα ὑπάρχουσιν ὕδατα, Γλωσσ.

ὑδρό-σπονδα (ἐξυπακ. ἱερά) τά, σπονδὴ ἐξ ὕδατος, Θεόφρ. παρὰ Πορφυρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. 2. 20. Ἡ τελετὴ αὕτη ὡς καὶ αἱ καλούμεναι **ἐλαιόσπονδα, μελίσπονδα,** ἀπετέλουν μέρος τῶν σπονδῶν αἵτινες γενικῶς ἐκαλοῦντο **νηφάλια,** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς καλουμένας **οἰνόσπονδα,** Preller εἰς Πολέμωνα σελ. 74.

ὑδρο-στάσιμος, ον, ὁ ἔχων ὕδατα στάσιμα, τόποι Διοσκ. 3. 133.

ὑδρο-στάσιον [ά], τό, (στῆναι) μέρος κεκαλυμμένον ὑπὸ λιμνάζοντος ὕδατος, συναγωγὴ ὕδατος, Βασιλικ. 58. 21, 1, κλπ.

ὑδρο-στατέομαι, Παθητ., ἔχω ὕδατα στάσιμα, τόποι ὑδροστατούμενοι, ἔχοντες στάσιμα ὕδατα, τέλματα, Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἀξιόλογα.**

ὑδρο-στάτης [ᾱ], **ου,** ὁ, ὑδροστατικὴ στάθμη, Πρόκλ. εἰς Ἡσ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 31. **II.** ἀντλία πυροσβεστική, ἴδε Δουκάγγ.

ὑδρ-οσφράντης, ου, ὁ, ὁ τὰ ὕδατα ὀσφραινόμενος, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ὑδνοσφράντης.**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑδρότης, ητος, ἡ, ὑγρασία, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σελ. 166.

ὑδρο-τόκος, ον, ὁ παράγων ὕδωρ, πηγὴν ὑδροτόκον Ψευδοχρυσόστ. τ. 8, σ. 744A.

ὑδρο-φαντική (ἐξυπ. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη δι' ἧς ἀνακαλύπτει τις ποῦ ὑπάρχουσιν ὕδατα, ὑδρομαστευτική, Γεωπ. 2. 6, 1· ὡσαύτως **ὑδροφαντικά**, τά, αὐτόθι.

ὑδροφόβας, ου, ὁ, = **ὑδροφόβος**, II, Πλούτ. 2. 731B, 732A, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 639, εἰς Σοφ. Αἴ. 604.

ὑδροφοβέω, = **ὑδροφοβιάω**, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 310B.

ὑδροφόβη, ἡ, = **ὑδροφοβία**, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 310B.

ὑδροφοβία, ἡ, τὸ φοβεῖσθαι τὸ ὕδωρ, ὃ πάσχουσιν οἱ ὑπὸ λυσσῶντος κυνὸς δηχθέντες, λύσσα, hydrophobia, Cels. 5. 27· λέγεται ὑπὸ τοῦ Μενάνδρου ἐπὶ τῶν οἰνοποτῶν, ἐν Ἀδήλ. 503.

ὑδροφοβιάω, μέλλ. **-άσω**, πάσχω ἐξ ὑδροφοβίας, φίλῳ ὑδροφοβιῶντι προσκαρτερήσαντα Διοσκ. π. Ἰοβόλ. α', σ. 59.

ὑδροφοβικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὑδροφοβίαν, πάθος τὸ ὑδρ. = **ὑδροφοβία**, Διοσκ. π. Ἰοβόλ. γ', σ. 64. **II**. ὁ θεραπεύων τὴν ὑδροφοβίαν, καταπότιον .. ὑδροφοβικὸν Γαλην. τ. 14, σ. 208, 3. **III**. ὁ πάσχων ἐξ ὑδροφοβίας, Κάσσ. 165, 5.

ὑδρο-φόβος, ον, ὁ φοβούμενος τὸ ὕδωρ, ὁ πάσχων ἐξ ὑδροφοβίας, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 4, 20. **II**. ὡς οὐσιαστ., **ὑδροφόβος**, ὁ, = **ὑδροφοβία**, Διοσκ. π. Ἰοβόλ. σ. 45, 66, Γαλην., κλπ.

ὑδροφορέω, φέρω ὕδωρ, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 9, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 32, Ἀθήν., κλπ. **II**. ὑπηρετῶ ὡς **Ὑδροφόρος**, Συλλ. Ἐπιγραφ. 2825, § 9.

ὑδροφόρησις, εως, ἡ, τὸ φέρειν ὕδωρ, Εὐστ. 1323. 59.

ὑδροφορία, ἡ, τὸ ἔργον τοῦ **ὑδροφόρου**. (II), Συλλ. Ἐπιγρ. 2885. **II**. = **ὑδροφόρια**, τά, Λουκ. Ἐπάλ. Διάλ. 6. 2.

ὑδροφόρια, (ἱερά), τά, ὄνομα ἀγῶνος τελουμένου ἐν Αἰγίνῃ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 5. 81.—Κατὰ Σουΐδ. «ὑδροφόρια· ἑορτὴ πένθιμος Ἀθήνησιν ἐπὶ τοῖς ἐν τῷ κατακλυσμῷ ἀπολομένοις, ὡς Ἀπολλώνιος», πρβλ. Ἡσύχ.

ὑδροφορικός, ή, όν, ὁ χρησιμεύων πρὸς μεταφορὰν ὕδατος, «ὑδροφορικὸν ἀγγεῖον» Σουΐδ. ἐν λέξ. **κρωσσός**.

ὑδρο-φόρος, ον, ὁ φέρων ὕδωρ, κόρη Πλουτ. Θεμιστ. 31· ἀγγεῖον Πολυδ. Η', 66. **II**. ὡς οὐσιαστ., **ὑδροφόρος**, ὁ, καὶ ἡ, ὁ φέρων ὕδωρ, «νεροκουβαλητής», Ἡρόδ. 3. 14, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 10, Λουκ., κλπ.· **Ὑδροφόροι** ἡ ὁ τὸ ὄνομα τραγῳδίας τινὸς τοῦ Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 219 κέξ.), καὶ τοῦ Σοφ. (Ἀποσπ. 597 κέξ.)· —ἐκαλοῦντο δὲ **Ὑδροφόροι** γυναῖκες ὑπηρετοῦσαι ἐν τῷ ναῷ τῶν Βραγχιδῶν ἐν Μιλήτῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2885 κέξ., πρβλ. **ὑδροφορέω**, II.—Καθ' Ἡσύχ.: «ὑδροφόρους· ὑδρορρόους».

ὑδρο-φύλαξ, [ῠ], **ακος**, ὁ, φύλαξ ἢ ἐπιθεωρητὴς τῶν ὑδάτων, Πανδέκτ.

ὑδρο-χαμαίμηλον, τό, χαμαίμηλον βεβρασμένον, Ἀλέξ. Τραλλ. 12, σ. 735.

ὑδρο-χαρής, ές, ὁ ἀγαπῶν τὸ ὕδωρ, Εὐστ. 254· 11, κλπ.·— **Ὑδρόχαρις**, ὄνομα βατράχου ἐν τῇ Βατραχομυ. μ. 229.

ὑδρο-χόα, ἡ **-χόη**, ἡ, ὀχετός, ὑδραγωγεῖον, ἁμάρα, Ὀρειβάσ., Ἡσύχ., κλπ.· ἧττον Ἀττικ. τοῦ **ὑδρορρόη**, Μοῖρ. 381.

ὑδρο-χοεῖον, τό, δεξαμενή, Μενάνδρ. Ἱστ. σ. 374 Nieb. ἡμαρτημένως ἐφέρετο **ὑδροχεῖον** παρὰ τῷ Σουΐδ., — **ὑδροχόϊον**, ἐν τοῖς Κλημεντίοις 10, 1, 26, καὶ 11, 1.

ὑδρο-χοεύς, έως, ὁ ἴδε ἐν λέξ. **ὑδροχόος**.

ὑδρο-χοέω, χέω ὕδωρ, καυκαλίῳ ὑελίνῳ ὑδροχοεῖ τῷ λαῷ Achmes Ὀνειροκρ. 187.

ὑδρο-χοία, ἡ, χύσις ὕδατος, Achmes Ὀνειρ. 187.

ὑδρο-χόος, ὁ, (χέω) ὁ χέων ὕδωρ, ὄνομα ἀστερισμοῦ, Aquarius, Πλούτ. 2. 908C, Ἀνθ. Π. 12. 199 — δοτ. **ὑδροχοῆι** (ὡς εἰ ἐξ ὀνομ. **ὑδροχοεύς**) Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κοινοῦ **ὑδροχόῳ**, Ἄρατ. 389, Νόνν. Δ. 23. 315.

ὑδρό-χυτος, ον, ὁ ἐκχέων ὕδωρ (,), κρῆναι Εὐρ. Κύκλ. 66.

ὑδρώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ὕδωρ, ὑδατώδης, διάφ. γραφ. ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 12, 3.

ὕδρωμα, τό, = **ὕδρευμα**, Συλλ. Ἐπιγρ. 4837.

ὑδρών, ῶνος, ὁ, ὁ μὴν τοῦ ἀστερισμοῦ **Ὑδροχόου**, Πτολ. Μεγ. Σύντ. 9, 7.

ὑδρωπίασις, εως, ἡ, = **ὕδρωψ**, Λεξικ. Χειρόγραφ. ἐν Osann. Auct. σ. 159· καὶ οὕτω πιθαν. γραπτέον ἀντὶ τοῦ **ὑδρωπία** παρὰ τῷ Ὀρειβάσ.—hydropisis παρὰ τῷ Πλινίῳ 20. 3.

ὑδρωπιάω, μέλλ. **-άσω**, πάσχω ἐξ ὕδρωπος, ἐξ ὑδρωπιάσεως, Ἱππ. Ἀφ. 1260 (πρβλ. περὶ Ἀέρ. 284, Foës. Oecon.), Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 8, 13, Θεόφρ., κλπ.

ὑδρωπικός, ή, όν, (ὕδρωψ) ὁ πάσχων ἐξ ὕδρωπος, Ἱππ. Ἀφ. 1246, Ἀριστ. Προβλ. 3. 5, 7· μεταφορ., ναῦς ὑδρ. Ἀνθ. Π. 11. 332. **II**. ὁ ἐξ ὕδρωπος προερχόμενος, οἴδημα, πάθος Ἰατρ. —τὸ ὑδρωπικόν = **ὕδρωψ**, Λογγῖν. 3. 4.

ὑδρωπισμός, ὁ, = **ὑδρωπίασις**, Cael. Aur. Acut. 1, 14, § 108.

ὑδρωπιώδης, ες, ὅμοιος πρὸς ὕδρωπα, δεικνύων συμπτώματα ὕδρωπος, «ὑδρωπικός», Ἱππ. Κωακ. Προγν. 190, 191 τὸ ὑδρωπιῶδες, ὕδρωψ, ὁ αὐτ. 167G, 185H· ὡσαύτως **ὑδρωποειδής**, ές, ὁ αὐτ. 537. 32, κλπ.· τὰ ὑδροποειδῆ, ἐκρύσεις ὑδρωπικαί, ὁ αὐτ. 602. 2.

ὕδρωψ, ωπος, ὁ· (ὕδωρ)·—ἡ νόσος «ὑδρωπίασις», ἄλλως **ὕδερος**, Ἱππ. Ἀφ. 1248· ἔηρος αὐτόθι 1249· ὁ Ἱππ. διακρίνει δύο εἴδη, τὸν ὑποσαρκίδιον καὶ τὸν μετ' ἐμφυσήματος, πρβλ. Foës. Oecon. **2)** ὕδ. εἰς ἀμίδα, ἡ νόσος ἡ καλουμένη ὡσαύτως **διαβήτης** Γαλην. **3)** πᾶσα ὑδατώδης ἔκρυσις ἢ ῥοή, οἷον ἡ πρὸ τοῦ τοκετοῦ ῥύσις τοῦ ὕδατος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 9, 4· πρβλ. **πρόσφορος** II. **II**. ἄνθρωπος πάσχων ἐξ ὕδρωπος, Ἱππ. 557. 50., 1046B· — κατὰ τὸν Γαλην. ἐν Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξηγ. σ. 582 «ὕδρωψ, Διοσκ. ἐν δευτέρῳ τῶν Ἐπιδημιῶν ὀξυτόνως ἀναγινώσκει, καὶ δηλοῦσθαί φησι τὸν ὑδρωποειδῆ», ὁ Schneid. παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **ὕδωρ** ἄνευ τινὸς συνθέσεως· πρὸς τὸ **ὕδωρ** πρβλ. **αἱμάλωψ, θυμάλωψ**, κτλ.· ἀλλ' ἴδε Λοβ. εἰς Σοφ. Αἴ. 409).

ὕδω, ἴδε ἐν λ. **ὑδέω**.

ὕδωρ [ῠ, ἴδε ἐν τέλ], τό, γεν. **ὕδατος**, ὡς τὸ **σκώρ, σκατός**· Ἐπικ. δοτ. **ὕδει** παρ' Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 61, Θέογν. 955, ἐξ οὗ παρὰ Καλλιμ. ἐν Ἀποσπ. 466 καὶ ἐν τοῖς Ὀρφ. Ἀργ. 113 ἐσχηματίσθη ὄνομ. **ὕδος**· Βοιωτ. **οὔδωρ**· (ἴδε ἐν τέλ.)· — «νερὸν οἱονδήποτε, ἀλλὰ παρ' Ὁμήρῳ σπανίως ἐπὶ τοῦ θαλασσίου ὕδατος, τὰς πέντε νέας .. Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ Ὀδ. Γ. 300· καὶ μετ' ἐπιθ., ἐπιπλεῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ Ι. 227, πρβλ. Θουκ. 4. 26· — ἐπὶ ποταμίου ὕδατος, ὕδωρ Αἰσήποιο, Στυγὸς Ἰλ. Β. 825., Θ. 369, κ. ἀλλ.· οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Ἀττικ.· — συχν. καὶ ἐν τῷ πληθ., ἀλλ' ἅπαξ μόνον παρ' Ὁμ., ὕδατ' αἰενάοντα Ὀδ. Ν. 109· ὕδατα Καφίσια, τὰ ὕδατα τοῦ Κηφισοῦ, Πινδ. Ο. 14. 1· ῥυτῶν ὑδάτων Σοφ. Ο. Κ. 1599· ὕδασιν τοῖς Ἀχελῴου ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 265·— ἐπὶ ὕδατος πηγαίου ἢ ποτίμου, οἶνον καὶ ὕ. μίσγειν Ὀδ. Α. 110· πρβλ. **ἄκρατος, ὑδαρής**· ὕ. ἀφύσσασθαι Ι. 85· ὕδατα καὶ .. σῖτοι Πλάτ. Πολ. 404B· πότιμον ὕ. Ξενοφ. Ἑλλ. 3. 2, 19· — ὕδωρ κατὰ χειρός, πρὸς νίψιμον (ὡς τὸ **χέρνιψ**) ἴδε ἐν λέξ. **χεῖρ** Ι. 2, 6· οὕτω παρ' Ὁμ., φέρτε χερσὶν ὕ. Ἰλ. Ι. 171· ὕ. ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν Γ. 270, Ὀδ. Α. 141, κτλ.· λοέσσας ὕδατι λευκῷ Ἰλ. Ψ. 282· — περὶ τοῦ γῆν καὶ ὕδωρ αἰτεῖν ἢ διδόναι, ἴδε ἐν λ. **γῆ** IV. — Παροιμ., γράφειν τι εἰς ὕδωρ, ἐπὶ παντὸς παροδικοῦ πράγματος ἢ διαρρέοντος ἢ ἀναξίου πίστεως, Σοφ. Ἀποσπ. 694, Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 25· οὕτω, ἐν ὕδατι γρ. Πλάτ. Φαῖδρ. 276C (πρβλ. **τέφρα**)· ὅταν τὸ ὕδωρ πνίγῃ, τί δεῖ ἐπιπίνειν; ἐπὶ καταστάσεως μὴ ἐπιδεχομένης ἐπανόρθωσιν, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 2, 10 — ὕδωρ πίνειν, πρβλ. **ὑδροπότης**. **2)** βροχή, ὑετός, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεὺς Ἰλ. Π. 385· ὗσαι ὕδατι Ἡρόδ. 1. 87· ἐγένετο ὕ. ἄπλετον ὁ αὐτ. 8. 12· πολὺ Θουκ. 6. 70, Δημ. 1379. 1· ὕδωρ ἐπεγένετο πολὺ Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 28· τὸ ὕδωρ τὸ γενόμενον τῆς νυκτὸς Θουκ. 2. 5, πρβλ. Ἡρόδ. 8. 13·— μᾶλλον ὡρισμένως, ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ Θουκ. 2. 77, Ξενοφ., κλπ. καὶ ἐν τῷ πληθ., ὕδατα ὄμβρια Πινδ. Ο. 10 (11). 22· τὰ Διὸς ὕδατα Πλάτ. Νόμ. 761A, κλπ.· τὸ ἐκ Διὸς ὕδωρ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 6, 5· — ἐντεῦθεν, Ζεὺς ὕδωρ ὕει, ὁ θεὸς ὕδωρ ποιεῖ Ἀριστοφ. Νεφ. 1280, Σφ. 261, πρβλ. Θεοφρ. Χαρακτ. 3· ἀπολ., ἐὰν πλείω ποιῇ ὕδατα ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 19, 3 — κεραύνια ὕδατα, ὑετοὶ ῥαγδαῖοι, Πλούτ. 2. 664F· ὕδατα σκληρὰ ἢ μαλακά, ἰσχυραὶ ἢ ἐλαφραὶ βροχαί, κλπ., Ἱππ., ἴδε Foës. Oecon. **3)** περὶ τῆς φράσεως, ἐν ὕδατι βρέχεσθαι, Ἡρόδ. 3. 104, ἴδε ἐν λ. **βρέχω**. **4)** ἐν τῇ Ἀττ. δικανικῇ φράσει, τὸ ὕδωρ ἦτο τὸ τῆς **κλεψύδρας**, ἐντεῦθεν δὲ καὶ ὁ χρόνος ὁ ἀπαιτούμενος ὅπως αὐτὸ ἐκρεύσῃ ἐξ αὐτῆς, ἐὰν τὸ ὕδωρ ἐγχωρῇ, δηλ. ἐὰν ὑπάρχῃ χρόνος ἱκανός, Δημ. 1094. 3· οὐχ ἱκανόν μοι τὸ ὕδωρ ὁ αὐτ. 1116. 11· ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι, ἐπὶ τοῦ ἐμοῦ ὕδατος, ἐν τῷ χρονικῷ διαστήματι τῷ ἀνήκοντι εἰς ἐμέ, ὁ αὐτ. 274. 9., 1318. 6· οὐκ ἐνδέχεται πρὸς τὸ αὐτὸ ὕδωρ εἰπεῖν, δὲν δύναταί τις νὰ εἴπῃ (τὰ πάντα) ἐν ἑνὶ λόγῳ, ὁ αὐτ. 817. 9· τὸ ὕδωρ ἀναλῶσαι Δείναρχ. 105. 38· οὕτω, πρὸς ὕδωρ σμικρὸν διδάσκειν Πλάτ. Θεαίτ. 201B· ἐν μικρῷ μέρει τοῦ παντὸς ὕδατος Δημ. 847. 16 ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ, κώλυσον αὐτὸ μὴ ῥέειν ἐκ τῆς κλεψύδρας (ὅπερ ἐγίνετο ὅτε ὁ λόγος διεκόπτετο κατὰ τὴν κλῆσιν τῶν μαρτύρων ἢ κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν νόμων ἢ ψηφισμάτων), ὁ αὐτ. 1103· ἐν τέλει ἐγχεῖται τὸ μὲν πρῶτον ὕδωρ τῷ κατηγόρῳ .., τὸ δὲ δεύτερον ὕδωρ τῷ φεύγοντι Αἰσχίν. 82. 13· ἀποδιδόναι, παραδιδόναι τινὶ τὸ ὕδωρ, δηλ. τὴν σειρὰν νὰ ὁμιλήσῃ, ὁ αὐτ. 23. 20, Δείναρχ. 104. 46. **5)** καθόλου ὑγρόν, ὕδατος εἴδη τὰ τοιάδε· οἶνος, οὖρον, ὀρρὸς Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 5, 6.

II. **ὕδωρ** ἐκαλοῦντο ἀστέρες τινὲς τοῦ ἀστερισμοῦ Ὑδροχόου οἱ παριστάνοντες τὸ χεόμενον ὕδωρ, Aquarius, Ἄρατ. 399.

III. **Ὕδατα**, τά, ὄνομα τόπων ἐχόντων θερμὰ ἢ μεταλλικὰ ὕδατα, Ὕδατα Σέξτια, Λατιν. Aquae Sextiae, Ὕδατα Νεαπολιτανὰ Πτολ. (Αἱ ῥίζαι τῆς λέξεως εἶναι ΥΔ, ΥΔΑΤ, ΥΔΡ, (ἄσχετοι πρὸς τὸ ὕω, εἰ ὁ Κούρτ. φρονῇ ὀρθῶς)· πρβλ. **ὕδ-ωρ, ὕδατ-ος, ὑδρ-ός, ὑδρ-ία, ὑδαρ-ής, ὑδερ-ός, ὕδρ-ωψ**·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σα σκρ. ud, und-âmi (humecto), ud-akam (aqua), ud-an (Λατ. unda), an-udras (ἄν-υδρος)· Γοτθ. vat-o, woz-ar (unda)· Ἀρχ. Σλαβιν. vat-n· Ἀγγλο-Σαξον. waet-er· Σλαυ. vod-a· Λιθ. va d-u· Ἀρχ. Ἰρλανδ. uisce (Ἀγγλ. usque-b gh) Ἀρμορ καὶ Κορν. dour· Οὐαλλ. dur). [ῡ φύσει, καὶ οὕτως ἀείποτε παρὰ τοῖς Ἀττικ.· ἀλλ' Ὅμηρ. καὶ ἕτεροι Ἐπικ. ἔχουσιν ῡ ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσιν ἐν ἄρσει, οὕτω καὶ ὁ Ἀριστοφ. ἐν τοῖς Βα ρ. 1339 ἐν δακτυλικῷ στίχῳ· ῡ ἐν θέσει ἐν Ὑμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 382, Βατραχομυομ. 97, Ἀπολλ. Ρόδ., κλπ].—Περὶ τοῦ ὕδατος ἴδε μακρὰν μελέτην Μιχ. Κ. Στεφανίδου ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΓ', σ. 327-416.

ὑεικός, ή, όν, = **ὑϊκός**, κρέας ὑεικόν, χοίρειον, Πολυδ. Ϛ', 55, «ὑὸς ἴδιον» Φώτ., κλπ.· ὑ. τι ποιεῖν ὑηνεῖν, Τιμ. Λεξ.

ὕειος, α, ον, (ὗς) ὁ ἀνήκων εἰς χοίρους, σύειος, χοίρειος, ὑεία κοιλία Ἀριστοφ. Ἱππ. 356· ὕειαι τρίχες, «γουρουνότριχες», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 12, 5· σαρκὸς ὑείας κρέας Φιλέταιρος ἐν «Λαμπ.» 1· κρεΐσκος Ἄλεξις ἐν «Πονήρᾳ» 4· πλευρὸν Ἕρμιππος ἐν «Μοίραις» 3· ἀκροκώλιον Ἀντιφάν. ἐν «Κορινθίᾳ» 1, πρβλ. Σ ράττιν ἐν «Ἀταλάντῃ» 2, Ἑκαταῖ. ἐν Ἀποσπ. 355· ῥύγχος Ἀναξίλ. ἐν «Καλυψοῖ» 1· κοιλία, σπλάγχνα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 17., 2. 17, 16· ὕεια (ἐξυπακ. κρέα) Ἀναξανδρ ἐν «Πόλεσιν» 1. 7, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.· — θηρίον ὕειον, ὡς τύπος κ. ηνώδους ἀμαθίας, Πλάτ. Πολ. 535Ε, πρβ. Ruhnk. εἰς Τίμ., καὶ **ὑηνός, ὑϊκός.** (Τὸν τύπον τοῦτον κατακρίνει ὁ Θωμᾶς Μάγιστρ. 865).

ὑειός, ὁ, = **υἱός**, Ἐπιγρ Ἀκραιφίας Βοιωτ. Mitth. d. d. arch. Inst. III, σ. 299, Φρυγίας, CIG. Add. 3846z[82]. 3872d, Ἀθηνῶν, CIA. III, 688, 698, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑεῖς, = **υἱεῖς, υἱούς,** αἰτ. πληθ. πτώσ., Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν τοῦ 369 π. Χ. CIA. II, 1 b, καὶ 51.

ὑελέος, α, ον, συνηρ **ὑελοῦς, ᾶ, οῦν,** μεταγενέστ. τύπος ἀντὶ **ὑαλέος**, Ἀθήν., κλπ.

ὑελέψης, ου, (ἕψω) ὁ ἐργαζόμενος εἰς τῆξιν τῆς ὑάλου, Ὀλυμπιόδ. εἰς Ἀριστ., Ἡσύχ.· ὡσαύτως **ὑελεψός, ὑελοψός,** καὶ **ὑελοεψός,** ὁ, παρὰ μεταγεν. καὶ Βυζαντίνοις.

Ὑέλη, ἡ, Λατ. Velia, πόλις ἐν τῇ Νοτίῳ Ἰταλίᾳ, ἥτις μετέπειτα ὠνομάσθη **Ἐλέα**, ἐξ ἧς ἐγένετο ὁ Παρμενίδης καὶ ὁ Ζήνων, Ἡρόδ. 1. 167, Στράβ. 252. (Πιθανῶς ἐκ τοῦ **ἕλος** = **Γέλος**, Διον. Ἀλ. 1. 20).

ὑελίζω, ὑέλινος, ὑελίτης, Ἰωνικ. ἢ μεταγενέστ. τύποι ἀντὶ **ὑαλ-**.

ὕελος, ἴδε **ὕαλος.**

ὑελουργεῖον, ὑελουργός, ὑελώδης, Ἰων. ἢ μεταγεν. τύποι ἀντὶ **ὑαλουργεῖον,** κτλ. ἃ ἴδε.

ὕεσις, ἡ, κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Παφίων ἐν Κύπρῳ ἀντὶ **στολή** (πρβλ. Λατ. vestis), Ἡσύχ., ὅστις μνημονεύει καὶ «**ὑεστάκα**· ἱματισμόν».

ὑετίζω, [ῡ] μέλλ. **-ίσω,** ὑετὸν ποιῶ, βρέχω, Ἑβδ. (Ἱερεμ. ΙΔ', 22· Ἰὼβ ΛΗ', 26). — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Δ', σελ. 754.

ὑέτιος, [ῡ], **α, ον,** ὀμβροφόρος, βροχερός, ἄνεμοι Ἀριστ. Προβλ. 26. 7· Ζεὺς ὑ., Jupiter pluvius, ὁ αὐτ. π Κόσμ. 7. 2 ὑετιώτερος νότος Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 7. **2)** ὁ ἀνήκων εἰς βροχὴν ἢ ἐκ βροχῆς προερχόμενος, ὑέτ. ὕδατα, βρόχινα ὕδατα, Πλούτ. 2. 911F· ὑέτια ἦν, ὁ καιρὸς ἦτο βροχερός, Ἱππ. 1125F, ὡσαύτως **ὑετία,** ἡ, Πτολ., κλπ. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Δ', σελ. 783.

ὑέτισις, εως, ἡ, βροχή, ῥαγδαία τις ἡ ὑέτισις κατεφέρετο Λέων Δ ἀκ. σ. 69, 8.

ὑετόεις, [ῡ], **εσσα, εν,** = **ὑέτιος,** Ἀνθ. Π. 9. 525, 21.

ὑετό-μαντις, εως, ὁ, ἡ, προμηνύων βροχήν, κορώνη Εὐφορί. Ἀποσπ. 65· Ἶρις Ποιητὴς παρ' Ὀλυμπιοδ. εἰς Ἀριστ. Μετεωρ. σ. 132, ἔκδ. Idel.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

ὑετός [ῡ], ὁ· (ὕω)· — βροχή, Λατ. pluvius, Ἰλ. Μ. 133, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 543 ποιεῖ ὑετὸν Ἀριστοφ. Σφ. 263 — μάλιστα ῥαγδαία βροχή, Λατ. nimbus, ἐν ᾧ ὄμβρος, Λατ. imber, εἶναι διαρκὴς βροχή, καὶ **ψεκὰς ἢ ψακὰς** ἡ κατὰ μικρὰς σταγόνας πίπτουσα, «ψιχάλα», Ξεν. Κυν. 5, 4, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 9, 6, πρβλ. Ἀντιφῶντα 132. 8 πληθ., βροχαί, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 7, 12. **II.** ὡς ἐπίθ. ἐν τῷ ὑπερθ., ἄνεμοι ὑετώτατοι, οἱ βροχερώτατοι ἄνεμοι, Ἡρόδ. 2. 25,— ἔνθα ὁ τύπος **ὑετιώτατοι** θὰ ἦτο ὁ κανονικώτερος. [Ἐν τῇ Ἐπικ. γεν. **ὑετοῖο,** τὸ υ βραχύνεται διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου].

ὑετώδης [ῡ], **ες,** (εἶδος) βροχερός, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ 1. 1, 1.

ὑηνεία, ἡ, = **ὑηνία,** Δαμάσκ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 347. 17., 350 17.

ὑηνεύς, έως, ὁ, ἄνθρωπος κτηνώδης, «γουροῦνι», σκαιός, φλύαρος, ἀμαθής, Καλλίας ἐν Ἀδήλ. (Ζωναρ. 1764).

ὑηνέω, εἶμαι ὡς χοῖρος, φέρομαι ὡς χοῖρος, σκαιῶς καὶ ἀμαθῶς ἀναστρέφομαι, Πλάτ. Θεαίτ. 166C· **συηνέω,** «συηνεῖν· τὸ ἀμαθῶς ἀναστρέφεσθαι καὶ συῶδές τι ποιεῖν» κατὰ Φώτ.

ὑηνία, ἡ, χοιρωδία, ἀπαιδευσία, σκαιότης, μωρία, Ἀριστοφ. Εἰρ. 928, Φερεκράτ. ἐν Ἀδήλ. 11· ἐπὶ τοῦ ἐσχάτου βαθμοῦ τῆς μέθης, ἐκ δὲ πόσιος κῶμος, ἐκ κώμου δ' . ὑᾶνία Ἐπίχ 98 Ahr.· — **συηνία** παρὰ Πλουτ. 2. 988F, Φώτ., κλπ.

ὑηνός, ή, όν, (ὗς) χοίρινος, οὐκ ἀνθρώπινον, ἀλλὰ ὑηνῶν τινων εἶναι μᾶλλον θρεμμάτων Πλάτ. Νόμ 819Ε·— μεταφορ., σκαιός, ἀμαθής, Φώτ.— Πρβλ. **ὕειος.**

Ὕης [ῡ], **ου,** ὁ, (ὕω) ἐπίθετ. Διὸς τοῦ ὀμβρίου (πρβλ. **ὑέτιος**), Ἡσύχ., Θεογνώστ. Κανόν. σ. 18. **II.** ἐπίθετον τοῦ Σαβαζίου ἢ Διονύσου, Meineke εἰς Εὐφορ. Ἀποσπ. 14, Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 478· (παρ' Ἡσυχ. καὶ **Ὑεύς**, «Ὑεύς· Σαβάζιος»),— πιθανῶς ὡς θεὸς τῆς γονίμου ὑγρασίας· ἐντεῦθεν καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ Σεμέλη ἐκαλεῖτο **Ὕη,** καὶ αἱ θρέψασαι αὐτὸν νύμφαι **Ὑάδες,** Φερεκύδ. 46.—Εἶναι ἀμφίβολ. εἰς τίνα τούτων ἡ κραυγὴ Ὕης ἄττης παρὰ Δημ. 313. 27, δέον νὰ ἀναφέρηται. — (Κατὰ τὸν Ἀρ άδ. 23 κέξ., ἔνθα ἡ γραφὴ **ῥυῆς** εἶναι πλημμελής, ὁ ὀρθὸς τονισμὸς εἶναι **ὑῆς**).

ὑθαραν . . . . Ἐπιγρ. Ἑρμιόνης. L. et F. 159 h. Ἡ λέξις φαίνεται οὖσα τῆς οἰκοδομικῆς τέχνης, ἀλλ' ἡ σημασία της ἄγνωστος. Κεῖται δὲ πιθανῶς κατὰ γενικὴν πληθυντικὴν πτῶσιν, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑθλέω, λέγω ὕθλους, λήρους, ἀνοησίας, φλυαρῶ, ληρῶ, μωρολογῶ, Λατιν. nugari, Ἀριστοφ. Νεφ. 783· τοιαῦθ' ὑθλῶν δειπνεῖ καὶ ζῇ Ἔφιππος ἐν «Πελτασταῖς» 1.

ὕθλημα, τό, ἐν τῷ πληθ., = **ὕθλος,** Γλωσσ.

ὑθλομανοῦντες, οἱ ἔχοντες μανίαν εἰς ὕθλους, μετοχ., τοὺς ἐξ ἀπάτης τε καὶ ἀνοίας ὑλομανοῦντάς τε καὶ ὑθλομανοῦντας Μάξιμ. Ὁμολ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 91, σ. 69.

ὑθλο-μυθέω, λέγω ὕθλους, φλυαρίας, φλυαρῶ, ἀνοηταίνω, μνημονεύεται ἐκ τῶν τοῦ Κ. Μανασσ. Χρον.

ὑθλορρήμων, ον, ὁ ὑθλῶν, λέγων ὕθλους, ἀνοησίας, ὁ φλυαρῶν, Ρήτορες (Walz) τ. 3, σ. 678, Τζέτζ.

ὕθλος, ὁ, ὡς τὸ **λῆρος,** «φλυαρία, μωρία, ληρολογία, φληναφία» Ἡσύχ., Πλάτ. Λῦσ. 221D, Δημ. 931. 12· γραῶν ὕθλος, φλυαρία τῶν γραϊδίων, Πλάτ. Θεαίτ. 176B· ἐν τῷ πληθ., ὕθλους λέγειν, ὡς τὸ Λατ. nugae, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 336D.

υἷα, Ἐπικ. αἰτ. τοῦ **υἱός,** Ἰλ. Ο. 419, Ὀδ. Υ. 35, κλπ.

υἱ-αρχία, ἡ, (υἱὸς) ἡ ἀρχή, ἡ ἐξουσία τοῦ Υἱοῦ, Διον. Ἀρεοπ. 645C.

υἱάσι, ποιητ. δοτ. πληθ. τοῦ **υἱός,** Ὅμ.

υἱάφιον. [ᾱ], τό, ὑποκορ. τοῦ **υἱός,** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱππ.

ὑΐδη, ἡ, θηλ. τοῦ **ὑϊδοῦς,** υἱοῦ θυγάτηρ, Ἡσύχ., Πολυδ. Γ', 17.

ὑΐδιον (ἢ **υἴδιον**), τό, ὑποκορ. τοῦ **ὗς,** Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 30.

ὑΐδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **υἱός,** Ἀριστοφ. Σφ. 1356, πρβλ. **ὑϊδοῦς.**

ὑϊδοῦς, οῦ, ὁ, (υἱὸς) ὡς τὸ **υἱδεύς,** υἱὸς υἱοῦ, ἔγγονος, Πλάτ. Νόμ. 925A, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 37, Δημ. 1075. 28· φέρεται **υἱϊδοῦς** παρ' Ἀριστ. ἐν τῷ π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 6, 6, Παυσ. 4. 15, 32. — Ἡ αὐτὴ ποικιλία ἀπαντᾷ ἐν τοῖς λοιποῖς τύποις, ἀλλὰ τὰ ἄριστα τῶν Ἀντιγράφων ἔχουσιν ἓν μόνον ι, δηλ. **ὑΐδιον,** οὐχὶ **υἱΐδιον,** τὸ Ραβ. Ἀντίγραφ., τοῦ Ἀριστοφ., ἴδε Elmsl. εἰς Σοφ. Ο. Κ. σ. 83.

ὑΐζω, μέλλ. **-ίσω,** (ὗς) γρυλλίζω, ἐπὶ χοίρων, Πολυδ. Ε', 87· ἴδε **ὑϊσμός.**

υἱή, ἡ, ἡ ἄμπελος, (vitis), Ἡσύχ., πρβλ. **υἱόν.**

υἱΐδεύς, έως, ὁ, = **ὑϊδοῦς,** Ἰσοκρ. 424A· καὶ **υἱϊδοῦς,** ὁ, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **ὑϊδοῦς.**

υἱϊκός, ή, όν, (υἱὸς) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς υἱόν, Διον. Ἀρεοπ.—Ἐπίρρ. **-κῶς.** Βασίλ. Μέγ. τ. 2, σ. 833A.

υἷ κα, (= **οἷ κα, οἷ ἄν, οὗ ἄν**), ἐπὶ τοπικῆς σημασίας, Ἐπιγρ. Κρήτης, Cau. 45, 16. 22 καὶ 46, 16. Πρβλ. 47, 18, ἔνθα τὰς οὗ καὶ οἱ ἐπιπάντες κτλ., Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑϊκός, ή, όν, (ὗς) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χοίρους, χοίρινος, δέρμα ὑ. Ἀξιόνικ. ἐν Ἀδήλ. 2· ὑϊκόν τι πάσχειν, πάσχειν τι ἀνῆκον εἰς τὴν φύσιν τοῦ χοίρου, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 30, πρβλ. **ὑεικός.**

υἱο-θεσία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ υἱοθετεῖν, Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. η', 23, πρ. Γαλ. δ', 5· συχν. ἐν ἐπιγραφαῖς, π. χ. Πυθόδωρος Κλεοφράδου, καθ' υἱοθεσίαν (ἐν Ἀττικ. ἐπιγραφαῖς ὑοθεσίαν) δὲ Φιλοφῶντος Συλλ. Ἐπιγρ. 205, πρβλ. 206, 2693F, 2694a, κ. ἀλλ.· νεανίσκων υἱοθεσίας ποιεῖσθαι Διογ. Λ. 4. 53. — Καθ' Ἡσύχ.: «υἱοθεσία· ὅταν τις θετὸν υἱὸν λαμβάνῃ». **II.** τὸ ἅγιον βάπτισμα, Ἐκκλ., κλπ.

υἱοθετέω, ὡς καὶ νῦν, προσλαμβάνω τινὰ ἢ ἀνακηρύττω ὡς υἱόν μου μὴ ὄντα φύσει ἐμὸν υἱόν, Ἀλέξ. Ἀλ. 557C, Εὐσέβ. 1, 528A, Γρηγ. Νύσσ. II. 425B, Δαμασκ. I, 1253C, Βασιλικ. τ. 1, σ. 153, κλπ.

υἱοθέτησις, εως, ἡ, = **υἱοθεσία** I, Αἰλ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **υἱῶσαι.**

υἱό-θετος, ον, (τίθημι) ὁ υἱοθετηθείς, υἱὸς θετός, Κλήμ. Ἀλ. 977, Θωμ. Μάγιστρ. 362.

υἱο-κτόνος, ον, ὁ τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν ἀποκτείνας, Ρήτορες (Walz) τ. 3, σ. 675.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

υἰόν, τό, ἀγρία ἄμπελος (**ἀναδενδράς**) Ἡσύχ., πρβλ. **υἱή**.

υἱόομαί. = **υἱοποιέομαι**, ὑοθετέω, τινὰ Νικόλ. Δαμασκ. 108.

υἱο-πάτορες, οἱ, **αἱρετικοὶ** κηρύσσοντες τὴν ταυτότητα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ, Σαβέλλ. παρ' Ἀθαν. I. 204, II, 709, Εὐσ. VI, 829C, κλπ.· **υἱοπατορία**, ἡ διδασκαλία αὐτῶν, Κυρίλλ. Ἱεροσ. Κατήχ. 4, 8, κλπ.

υἱο-ποιέομαι, μέσ., **υἱοθετῶ**, Πολύϐ. 37. 3, 5, Διόδ. 4. 60. **II**. βαπτίζω, Ἐκκλ.

υἱο-ποίησις, εως, ἡ, τὸ **υἱοποιεῖσθαι**, **υἱοθεσία**, Ἀθανάσ. I, 540, II, 340C.

υἱο-ποίητος, ον, ὁ **υἱοποιηθείς**, **υἱοθετηθείς**, Διον. Ἁλ. π. Δεινάρχ. 12.

υἱός, ὁ, κλίνεται κανονικῶς **υἱοῦ**, **υἱῷ**, **υἱόν**· — ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν γ' κλίσιν ὡς εἰ ὑπῆρχεν ὀνομαστ. *υἷεύς, γεν. **υἷέος**, δοτ. **υἷεῖ**· δυϊκ. **υἷέε** (Λυσί. 156. 4), **υἷέοιν**· πληθυντ. **υἷεῖς**, **υἱέων**, **υἱέσι** (Σοφ. Ἀντ. 571, Ἀριστοφάν. Νεφ. 1001), **υἷεῖς**· ἀ λ' ἡ γεν. **υἱέως**, καὶ αἱ αἰτιατ. **υἷέα**, **υἷέας**, ἀποδοκιμάζονται ὡς μὴ Ἀττικά, εἰ καὶ εἶναι ἐν χρήσει οἱ τύποι οὗτοι παρὰ μεταγενεστέροις συγγραφεῦσιν (οἷον Πλουτ. 2. 109C, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 2, 4, Ἀρρ. κλπ., εἰσέρρησαν δὲ καὶ εἰς ἐκδόσεις τοῦ Θουκ. καὶ τοῦ Πλάτ., ἴδε Θωμ. Μάγιστρ. σ. 866, Λοβ, εἰς Φρύν. 68 δοτ. πληθ. **υἷεῦσι**, μνημονευομένη παρ' Εὐστ. διορθώθη ἐξ Ἀντιγράφ. ἐν Αἰλ. π. Ζ. 9. 1· γεν. καὶ δοτ. **υἷείου**, **υἷείῳ** ἀπαντῶσιν ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκ.) 3816κ 82, -57ρ— ὁ Ὅμ. ἔχει ὀνομ. **υἱύς**· γεν. **υἱοῦ** μόνον ἐν Ὀδ. X. 238, ἀλλαχοῦ **υἱέος**· δοτ. ἀείποτε **υἷεῖ** ἢ **υἱεῖ**· αἰτ. **υἷέα** Ἰλ. N. 350, ἀλλαχοῦ δὲ πανταχοῦ **υἱύν**· — πληθ., ὀνομ. ἀείποτε **υἱέες** ἢ **υἷεῖς**· γεν. **υἱῶν**· δοτ. **υἱοῖσι** Ὀδ. T. 418· αἰτ. **υἱυὺς** διάφ. γραφ. Ἰλ. E. 159, ἀλλαχοῦ **υἱέας**· — παρ' αὐ ᾧ δὲ εἶναι ἐν χρήσει καὶ οἱ τύποι **υἷος**, **υἷι**, **υἷα**, δυϊκ. **υἷε** (ὅπερ διαστέλλεται ἀπὸ τῆς κλητ. **υἷὲ** διὰ τοῦ τονισμοῦ), πληθ. **υἷες**, **υἱάσι**, **υἷας**· — ἀλλ' οὗτοι οἱ τύποι διαμένουσιν ὅλως Ἐπικοί· — Ἡ κλίσις **υἱῆος**, **υἱῆι**, **υἱῆα**, **υἱῆες**, **υἱήεσσι**, **υἱῆας** ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς μεταγενεστ. Ἐπικοὺς ποιητάς, οἷον Ἀπολλ. Ῥόδ. B. 1094, 1119, Ἀνθολ. Π. 8. 88, 9. 23, κλπ. Ἡ ὀνομ. **υἱύς**, ἥτις μνημονεύεται ὡς ὁ προσήκων τύπος ὑπὸ τῶν γραμμ. (Λοβ εἰς Φρύν. 40), εὑρηται ἐν ἐπιγραφαῖς (πρβλ. **υἱοθεσία**)· (ἴδε ἐν τέλ.). Οὐδαμοῦ δὲ ἀπαντῶσιν αἱ ὀνομαστικαὶ **υἷεύς**, **υἷες**, **υἷῆς**, **υἷῆς**. Ὡς καὶ **τέκνον**, τὸ ἄρρεν τέκνον, κοινῶς «γυιός», Λατ. filius, Ὅμ., κλπ., ἀπανίως παρεμβάλλεται μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρός, οἷον ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ 1788, 2694α. 16, 3972 **υἱὸν ποιεῖσθαί** τινα, **υἱοθετεῖν**, Αἰσχίν. 32. 3· **υἱεῖς ἄνδρες**, ἀνδρωθέντες **υἱοί**, Δημ. 796 20· — σπανίως ἐπὶ ζώων, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κα', 5. **2)** περιτρ., **υἷες Ἀχαιῶν**, ἀντὶ Ἀχαιοί, Ἰλ. Δ. 162, κ. ἀλλ.· πρβλ. **παῖς** I. 3. (Πρβλ. Σανσκρ. sûnu, sû, av-âmi, sâu-mi (ζῆς υ, μάτηρ), sûnûs, sûnus, Ζενδ. hûnu (filius)· Γοτθ. sûnus, Ἀνθ. sunus, Σλαυ. synŭ (Ἀγγλ. son). Πρβλ. ὡσαύτως φύω, Λατ. filius, Ἱσπαν. hijo. [Ὁ Ὅμ. ἐνίοτε ἔχει τὴν πρώτην συλλαβὴν βραχεῖαν ἐν θέσει, ἔνθα ἴσως ἔδει νὰ διορθωθῇ **ὑός** οὐδὲ Δράκοντος **υἱὸς** Ἰλ. Ζ. 130 Ἀμφιτρύωνος **υἱὲς** Ὀδ. Λ. 270· Ποδῆς **υἱὸς** Ἡετίωνος Ἰλ. P. 575, πρβλ. 590 Ἀνθεμίωνος **υἱὸν** Δ 473· Σελάγου **υἱὸν** E. 612 Ἕκτορ, **υἱὲ** Πριάμοιο H. 47, καὶ Ἠλήϊος **υἱός**, Μηκιστῆος **υἱός**, φαίνονται αἱ ὀρθότεραι γραφαὶ ἐν Ἰλ. Α. 489., B. 566].

υἱότης, ητος, ἡ, ἡ κατάστασις, ἡ θέσις ἢ τὸ ὄνομα τοῦ Υἱοῦ, Ὠριγέν. I, 484. III, 945C, Ἀθαν. II, 788C, Βασίλ. I, 637, Κυριλλ. Ἁλ. X, 86G, κλπ.

υἱο-τοκία, ἡ, ὁ τοκετὸς **υἱοῦ**, Νικ. Χρον. 109.

υἱόω, (**υἱὸς**) **υἱοποιῶ**, **υἱοθετῶ**, «**υἱῶσαι τὸν παῖδα**· **υἱὸν ποιῆσαι αὐτὸν θετὸν**.. καὶ **υἱώσατο**, ἀντὶ τοῦ, **υἱὸν θετὸν ἐποιήσατο**.. ἡ χρῆσις παρ' Αἰλιανῷ πολλὴ» Φώτ., Ἐτυμ. Μέγ. 775, 29, τὸ μέσον καὶ παρὰ Νικολ. Δαμασκ.· ἴδε Σουίδ. ἐν λ. **υἱῶσαι**

υἷς, Δωρ. Ἐπίρρ. **ἄχρι**, Ἐπιγραφ., ἴδε Hell. J. τόμ. 1, σελ. 244· ὡσαύτως **υἳ**, **υἳ κα βώλωνται** = ἕως ἂν βούλωνται αὐτόθι.

ὑΐσμός, ὁ, (**ὑΐζω**) ὁ γρυλλισμὸς τοῦ χοίρου, Πολυϐ Ε', 87.

υἰωνεύς, έως, ὁ, = **υἰωνός**. «**υἰωνεῖς**· **υἱῶν υἱέες**» Ἡσύχ.

υἰωνός, οῦ, ὁ, (**υἱὸς**) υἱὸ υἱοῦ, ἔγγονος, Ἰ. B 666, Ὀδ. Ω 514, Πλούτ., κλπ.· — ὡσαύτως **υἰωνός**, ἡ, ἡ ἐγγόνη, Νικήτ. Χρον. 330C· ἀλλὰ **υἰωνή** παρ Ἰωσήπ. ἐν Ἰουδ. Πολ. I. 22, 1· ἴδε Θωμ. Μάγιστρ. 850, Μοῖρ.— Πρβλ. **ὑΐδοῦς**.

υἱωσις, ἡ, (**υἱόω**) = **υἱοθεσία**, Αἰλ. παρὰ Σουίδ.

Φυκέτας, ὁ, = **οἰκέτης**, Ἐπιγρ Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bull. de cor. hel. IV. σ. 91, 93.

Ὕκης [Ῠ], ὁ, θαλάσσιός τις ἰχθύς, Ἀντίμ. παρ' Ἀθην. 304F, Καλλίμαχ. αὐτόθι 284C, 327A, Φιλητ. αὐτόθι 327C· ὡσαύτως ὡς ὑηλ. (ἴσως ἐξ ὀνομ. **Ὕκη**), Ὕκας ἀγελητίδας Νουμήν. αὐτόθι 320D, 327B· ὡσαύτως **Ὕκος** ἢ **Ὄκος**, ὁ, «Ὕκος· ἐρυθρῖνος» παρ' Ἡσυχ.· κατὰ Ζηνόδοτον οἱ Κυρηναῖοι τὸν Ὕκην ἐκάλουν ἐρυθρῖνον (κοινῶς «λυθρῖνι») «Ἑρμιππος δ' ὁ Σμυρναῖος ἐν τοῖς περὶ Ἱππώνακτος Ὕκην ἀκούει τὴν ἰουλίδα (κοινῶς «γύλονα»)» Ἀθήν. 327B, C, ἴδε Σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 59 καὶ 61, ις'.

Ὑνίας, = **οἰκέτης**, γεν. πτ., Ἐπιγρ. Τανάγρας, CIG. 1562. 1563, Ὀρχομενοῦ 1564.

Ὑσσως, = **βασιλεῖς ποιμένες ἢ αἰχμιάλωτοι**, κατὰ τὴν ἱερὰν τῶν Αἰγυπτίων γλῶσσαν, Μανέθων παρ' Ἰωσήπῳ κατὰ Ἀπίωνος 1. 14.

Ὕλαγμα, [Ῠ], τὸ γαύγυσμα κυνός, κυνῶν **ὑλάγματα** Εὐρ. I. T. 293· μεταφορ., νηπίοις **ὑλάγμασιν** Αἰσχύλ. **Ἀγ.** 1631, πρβλ. 1672.

Ὑλαγμός, [Ῠ], ὁ, ὑλακή, γαύγυσμα, Δ. Φ. 575, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 10, 2· συνάπτεται μετὰ τοῦ **κλαγγῆ**. Ξεν. Κυν. 4, 5.

Ὑλᾰγωγέω, [Ῠ], μεταφέρω ξύλα, Δημ. 1041. 2, Πολυϐ. Ζ', 109.

Ὑλαγωγία, ἡ, μεταφορὰ ξύλων, Πολυϐ. Ζ', 101.

Ὑλᾰγωγός, όν, ὁ μεταφέρων ξύλα, Πολυϐ. Ζ', 101.

Ὑλάδια, τά, εἶδος σύκων, Ἀθήν. 78A.

Ὑλάεις, εσσα, εν, Δωρ. ἀντὶ **Ὑλήεις**.

Ὑλάζομαι, [Ῠ], ἀποθετ., ξυλίζομαι, συνάγω ἢ συλλέγω ξύλα Πολυϐ. Ζ', 109· «**ὑλάσασθαι**· ξύλα συναγαγεῖν» Ἡσύχ.

Ὑλᾶζος, α, ον, (**Ὕλη**· ὁ ἀνήκων εἰς Ὕλην, δάσος, ἄγριος, Θήρ Ὑλ. Θεόκρ. 23. 10· ἦθη Αἰλ. π. Ζ 16 10· **Ὑλ. ἀνθρωσύνη**, πόα τοῦ δάσους, Ἀνθ. II. 11. 365· — ἐν Ξεν. Κυν. 7. 5, τὸ ὄρομα κυνός· — **Ὑλαία**, Ἰων. -αίη, ἡ, χώρα Ὑλαίων παρὰ τὸν Βορυσθένη ποταμὸν (Δνείπερον), Ἡρόδ. 4 9, κλπ. **II**. ὑλικός, ὡραματικός, Πρακλ. Ὕμν. εἰς τὸν Ἥλιον 3, Συνέσ., κλπ.

Ὑλᾰκάω, ποιητ. τύπος ἰσοδύναμος τοῖς τύποις **ὑλάω**, **ὑλακτέω**, ἀλλ' εὑρηται μόνον ἐν τῇ Ἐπικ. μετοχῇ **ὑλακάωντες** Ὀππ. Κυν. 3. 281 [Ῠ ἐν δακτυλικῷ στίχῳ]

Ὑλᾰκή, ἡ, «γαύγυσμα», Ποιητὴς ἐν Ἰλιάδ. Νόμ. 967D, Ἀνθ. Π. 6. 167, Ἀπολλ. Ῥόδ., κλπ.· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, Πλουτ. Κίμ. 18, Λουκ., κλπ.

Ὑλακισμός, ὁ, Κ. Μανασσ. Χρον. IX, σελ. 59· — **ὑλακτισμὸς** δὲ παρέδωκεν ἀλλ' ἁμάρτυρον ὁ E. Mil ἐν J. urn. d. Sav. M i 1868, σελ. 315, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

Ὑλακώεις, εσσα, εν, ὁ **ὑλακτῶν**, γαυγύζων, χόλος Ὀππ. Ἁλ. I 721. [Ῠ ἐν δακτυλικῷ στίχῳ].

Ὑλακόμωρος, ον, ὁ ὑλακτικός, ὁ συνεχῶς, διαρκῶς **ὑλακτῶν**, βαύζων, γαυγύζων, κύνες Ὀδ. Ξ. 29 (ἔνθα ἴδε Εὐστάθ. καὶ Σχολιαστ.), Π 4· μόθων **ὑλ.** Νόνν. 36. 197. (Περὶ τῆς ἀμφιβόλου καταλήξεως **-μωρος**, ἴδε **ἰόμωρος**). [Ῠ ἐν δακτυλικῷ μέτρῳ].

Ὑλακτέω [Ῠ], ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἐνεστῶτι καὶ παρατατ., πλὴν ὅτι ὁ Λουκ. ἐν τῇ Νεκ. 10 ἔχει ἀόρ. **ὑλάκτησα**· (**ὑλάω**). Βαύζω, κοινῶς· «βαυύζω» ἢ «γαυγίζω», ἐπὶ κυνῶν, Ἰστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς **ὑλάκτεον** Ἰ. Σ. 586 ἀγαθὸς θ' **ὑλακτητὴν** Ἀρισταρ. Σφ. 904· **ὑλακτεῖ περιτρίχων** Εὔπολ. ἐν «Πόλεσι» 8· ἐπὶ θηρευτικῶν κυνῶν, **Ὑλ. περὶ τὰ ἴχνη** Ξεν. Κυν. 3. 5., 9. 2. **2)** μεταφ., κραδίη δέ οἱ ἔνδον **ὑλακτεῖ** Ὀδ. Υ. 13 οὕτως ἐπὶ κενοῦ στομάχου ζητοῦντος τροφήν, νηδὺς **ὑλακτοῦσα** (ὡς τὸ τοῦ Ὁρατίου, stomachus latrans, πρβλ. Heind. Sat. 2. 2, 18), Ἀνθ Π. 6. 89. **6)** μετὰ συστοίχου αἰτ., λέγω λόγον, θρασεῖ καὶ ἀναισχύντους, γαυγύζω, τοιαῦθ' **ὑλακτεῖ** Σοφ. Ἠλ. 299· ἄμυδις **ὑλακτῶν**, γαυγύζων τὰ Περσικὰ τοῦ ἄσματα, Εὐρ. Ἄλκ. 760. **II**. μεταϐ., γαυγύζω ἐπί τινός, μετ' αἰτ., Ἀριστοφ. Σφ. 1402, Ἰσοκρ. 8C μεταφ., μεταχειρίζομαι γλῶσσαν κακήν, ἀπρεπῆ καὶ ἀδηλον πρός τινα, Λατιν. allatrare, Πολϐ. 16. 24, 9· ἐντεῦθεν ὁ Οὐεσπασιανὸς καλεῖ τὸν κυνικὸν Δημήτριον **κύνα ὑλακτοῦντα**, Δίων Κ. 66. 13.

Ὑλακτητής, οῦ, ὁ, ὁ **ὑλακτῶν**, γαυγύζων, Ἀνθ. II. 7. 379· **Ὑλάκτης**, ὁ, Γρηγ. Ναζ. III, 1100.

Ὑλακτιάω, = **Ὑλακτέω**, Κόϊντ. Σμυρν. 2. 375, ἐν τῇ Ἐπικ. μετ. ὀν. **Ὑλακτιόωντες**.

Ὑλακτικός [Ῠ], ἡ, όν, διατεθειμένος νὰ **ὑλακτῇ**, ὁ **Ἀγαπῶν** νὰ γαυγύζῃ, Ἀριστ. Φυσιογν. 2, 15, Λουκ. Δὶς κατηγ. 33.

Ὑλάκτωρ, ορος, ὁ, ὁ **ὑλακτῶν**, ὄνομα θηρευτικοῦ κυνὸς παρ' Ὀππιᾳ οὕτως Ὑλαξ παρὰ Οὐεργιλίῳ.

Ὑλακώδης, ες, (εἶδος) ὁμοιος πρὸς **ὑλακήν**, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 825B.

Ὑλ-άρχιος, ον, ὁ ἄρχων τῆς ὕλης, κυϐερνῶν αὐτήν, Θεὸς Συνέσ. π. Ἐυπν. σ. 140B.

Ὑλασία, ἡ, ξύλων συλλογή, Ἐπιγρ. Πειραιῶς, CIA, II, Add 573l, Συναγ. Λέξ Ἀθηνᾶ. Κουμαν.

Ὑλάσκω [Ῠ], = **Ὑλακτέω**. ἅμπ. ἐν Αἰσχύλ. Ἰκ 877 — ὁ ἐνεστ. **Ὑλάσσω** ἀπαντᾷ παρὰ τῷ Χαριτωνι 6. 4, Εὐστ. 1791. 64 ἀόρ. **Ὑλαξα** Δίων Κ 63. 28.

Ὑλάστρια [Ῠ], ἡ, ἡ ὕλης ραχέλους συγκομίζουσα, ἡ ξύλων ὕλην συγκομίζουσα, ἡ ξύλα συλλέγουσα, Φώτ.

Ὑλᾰτόμος, Δωρ. ἀντὶ **Ὑλητόμος**.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 319.

Ὑλάω [Ῠ], ῥιζικὸς τύπος τοῦ **Ὑλακτέω**. Ἐν χρήσει μόνον παρὰ ποιηταῖς καὶ μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., ὡς τῷ «γαυγύζω»,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπὶ κυνῶν, κύνες οὐχ ὑλάουσιν, ἀλλὰ περισσαίνουσι Ὀδ. Π. 9· κύων .. ἀνδρ' ἀγνοιήσασ' ὑλάει Υ. 15· οὔ ως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κύνες οὐχ ὑλάοντο Π. 162. **2)** μεταφορ., ἐπὶ ἀνθρώπου, βοῶ, φωνάζω, ἢ μάτην ὑλῶ (οὕτως ὁ Ἑρμ. ἀντὶ ὑλακτῶ) Σοφ. Ἀποσπ. 58. **II.** μεταθ., «γαυγίζω» ἐναντίον τινός, τινα Ὀδ. Π. 5, Θεόκρ. 25, 70. (Κατ' ὀνοματοπ., πρβλ. Λατ. ululo, Ἀγγλ. howl, yell, κλπ.).

ὑλειώτης, ου, ὁ, ὁ ἐν τῷ δάσει ζῶν, ἐπίθ. τοῦ Πανός, Ἀνθ. Π. 6. 106.

ὕλη [ῠ], ἡ· (ἴδε ἐν τέλ.) — δάσος, γῆ δασώδης, δρυμός, Ὅμ., κλπ.· γῆν .. δασέαν ὕλῃ παντοίῃ Η ὀδ. 4. 21· ἀπ' ὕλης ἀγρίης ζώειν ὁ αὐτ. ἐν 1. 203· τὰ δένδρα καὶ ὕλη, καρποφόρα δένδρα καὶ δένδρα τοῦ δάσους ἄγρια, Θουκ. 4. 69 (ἴδε ἐν λ. δένδρον)· — οὐ μόνον δὲ ἐπὶ δασῶν ἐκ δένδρων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ λόχμης ἢ τόπου κεκαλυμμένου ὑπὸ θάμνων ἐν παντελεῖ ἀντιθέσει πρὸς τὰ μεγάλα δένδρα ἐξ ὧν λαμβάνει τις ξυλείαν, Ξεν. Ἀν. 1. 5. 1, Οἰκ. 16. 13., 17. 12, κλπ.· ἴδε ἐν λ. **ὕλημα. II.** ξύλα κεκομμένα, ξύλα χρήσιμα πρὸς καῦσιν, καύσιμος ὕλη, Ἰλ. Η. 418., Ψ. 50, 111, κλπ., Ὀδ. Ι. 234, Ἡρόδ. 4. 164., 6. 80, καὶ Ἀττ.· ξύλα πρὸς ἐργασίαν χρήσιμα, ξυλεία, Ἡρόδ. 7. 36, Θουκ. 2. 75 (πρβλ. **φάκελος**), κτλ.· ὕλη ναυπηγησίμη Πλάτ. Νόμ. 705C· ναυπ. καὶ οἰκοδομική Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 1· ὕλην ἐς τὸ χῶμα, δεσμίδας θάμνων κττ., fascinas, Θουκ. 2. 75· — ὡσαύτως κλωνία πρὸς κατασκευὴν τῶν φωλεῶν πτηνῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 1, 5., 9. 8, 1. **III.** ὡς τὸ Λατ. materia, ἡ ὕλη ἐξ ἧς γίνεταί τι, ἡ ἀκατέργαστος ὕλη, τὸ ὑλικόν, ξύλον, ξυλεία, Ὀδ. Ε. 257, Ἡρόδ. 4. 164, κ. ἀλλ.· — σπανίως ἐπὶ ἄλλης ὕλης, οἷον μετάλλου, οἱ παρ' ἄκμονι .. ὕλην ἄψυχον δημιουργοῦντες Σοφ. Ἀποσπ. 724. **2)** ἐν τῇ Φιλοσοφίᾳ ἡ ὕλη, τὸ ὑλικὸν στοιχεῖον, πρῶτον παρ' Ἀριστ. (ἐκτὸς ἐὰν ἡ πραγματεία Τιμαίου τοῦ Λοκροῦ θεωρηθῇ γνησία)· ὁριζομένη ὡς ἐξῆς· ἔστι δὲ ὕλη μάλιστα μὲν καὶ κυρίως τὸ ὑποκείμενον γενέσεως καὶ φθορᾶς δεκτικὸν Ἀριστ. π. Γενέσ. καὶ Φθορ. 1. 4, 7· τὸ ἐξ οὗ γίγνεται Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 7, 2· τὸ ἐπιδεκτικὸν μορφῆς ἢ εἴδους, αὐτόθι 6. 10, 4· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἐνέργειαν ἢ ἐντελέχειαν, αὐτόθι 7. 1, 6· πρβλ. **ὑλικός**· — ἴδε Bonitz Indic. Arist. σ. 785 κἑξ.· συχν. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. φιλοσοφ. συγγραφεῦσιν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν νοῦν. **3)** ὑπόθεσις διὰ ποίημα ἢ πραγματείαν, ὕλη τραγική, ποιητικὴ Πολύβ. 2. 16, 14, Λογγῖν., κλπ.· ἡ ὑποκειμένη ὕλη, τὸ ὑποκείμενον, ἡ ὑπόθεσις, Λατ. sylva, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 3, 1. **4)** ὕλη ἰατρική ἢ ὕλη, ἁπλῶς materie medica, Γαλην. **IV.** καθίζημα, Ἀριστοφ. Ἀποσπάσμ. 697, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1088· ἐντεῦθεν τὸ ῥῆμα **ὑλίζω** (ὃ ἴδε), **ὑλώδης**· ἀλλ' ὁ Λοβ. εἰς Φρύν. 73 νομίζει ὅτι οἱ τύποι οὗτοι προέκυψαν ἐκ παραφθορᾶς τῶν λέξεων **ἴλυς, ἰλύζω, ἰλυώδης.** (Πιθ. ὁ ἀρχικὸς τύπος ἦν ϝῠλϝα, πρβλ. silva, silu-, ἔνθα τὸ s παριστάνει τὴν δασεῖαν· πρβλ. **Σκαπτησύλη** = Σκαπτὴ ὕλη, παρὰ Στεφ. Βυζ.).

ὑληβάτης, ου, ὁ, πλημμ. γραφὴ ἀντὶ **ἠλίβατος**· ἴδε ἐν λ. **ὑλιβάτης.**

ὑλη-γενής, ές, (**γένω**) ὁ ἐν ὕλῃ ἢτοι δρυμῷ γεννηθείς, Συνεσ. Ὕμν. 3. 4.

ὑλήεις, εσσα, εν, ἀλλὰ **ὑλήεις** ὡς θηλ. ἐν Ὀδ. Α. 246· Δωρ. **ὑλάεις**, συνῳρ. οὐδ. πληθ. **ὑλᾶντα.** ἴδε κατωτ.· (ὕλη)· — δασώδης, δρυμώδης, πρώην Ἰλ. Ρ. 248· Ζάκυνθος, Νήιον Ὀδ. Α. 246, 186· ὄρας, Ἴδῃ Ἡσιόδ. Θεογ. 484, 1010· πρόβλημα Σοφ. Αἴ. 1218· ἀν' ὑλᾶντα νάπη Εὐρ. Ἑλ. 1303· ἅρπος, πλόος ὑλ., διὰ μέσου δάσους, Ἀνθ. Π. 10. 22, Ἀντιμ. Ἀποσπ. 54. **2)** ὁ ἐν δάσει κατοικῶν, Ἀγθ. Π. 9. 524.

ὑλη-κοίτης, ου, ὁ, ὁ ἐν λόχμαις κοιταζόμενος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 527.

ὕλημα, τό, (ὕλη) ὑλήματα λέγονται, ὁ κάλαμος, ὁ νάρθηξ καὶ τὰ ὅμοια, Θεοφράστ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 2· προσέτι· τὸ **κενταύριον**, τὸ **ἀφίνθιον**, παρὰ τῷ αὐτῷ 4. 5, 1· συνάπτεται τοῖς **φρυγανικοῖς** καὶ **θαμνώδεσι**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 5, 3 ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **δένδρα** καὶ **ποώδη**, αὐτόθι 4. 4, 5, πρβλ. 9. 16, 4· — ἐντεῦθεν **ὑλημᾰτικός**, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τάξιν τῶν **ὑλημάτων**, ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰτ. 6 11, 10.

ὑληνόμος, ον. = **ὑλονόμος**, Σέξτ. Ἐμπ. περὶ Π. 1. 56· ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 636.

ὑληουργός, όν, ποιητ. ἀντὶ **ὑλουργός**. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 80.

ὑλήτης, ὁ, οἶνου εἶδος, Ἡσύχ.· ὅθεν ὁ Τουρ. διορθοῖ γλεῦκος ὑλητήριον (ἀντὶ αὐλητήριον) ἐν χωρίῳ ποιητοῦ τινος παρὰ Πλουτ. 2. 1109E.

ὑλητόμος, ον, Δωρ. **ὑλᾱτόμος**, = **ὑλοτόμος**, Θεόκρ. 17. 9· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 636.

ὑληφόρος, -φορέω, = **ὑλοφόρος, -φορέω.**

ὑληωρός, όν, (οὖρος) ὁ φύλαξ τῆς ὕλης, ἤτοι τοῦ δάσους, ἢ ὁ ἐν ταῖς ὕλαις διατρίβων, ἐπὶ τοῦ Πανός καὶ τῶν νυμφῶν, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1127, Ἀνθ. Π. 9. 337. **II. ὑληώρης, ου,** ὁ, = **ὑλώδης**, Νικ. Θηρ. 55.

ὕλια, ἡ, τὸ πέλμα ὑποδήματος, Λατ. solea, Ἡσύχ.

ὑλιβάτης, ὑλίβατος, παρ' Ἀντιφάν. ἐν «Κύκλωπι» 1, πλημμελ. γραφ. ἀντὶ **ἠλίβατος** ἢ **-βάτης**, ὅπερ ὁ Meineke ἐπανορθοῖ ἴδε τὴν λέξιν.

ὑλιγενής, ές, πλημμελ. γραφ. ἀντὶ **ὑλιτενής**, ἴδε Meineke εἰς Παρθενίου περὶ Ἔρωτ. Παθημ. 11.

ὑλίζω, μέλλ. **-ίσω**, διυλίζω, «στραγγίζω». — Παθητ., δι' ὀθονίου, διὰ τῆς τέφρας **ὑλίζεσθαι** Διοσκ. 1. 9, Πλούτ. 2. 897B, πρβλ. **διυλίζω**· ὁ Κρατῖνος (ἐν Ἀζηλ. 98) ὡς μνημονεύεται παρὰ Πολυδ. Β', 78, ἔχει· ὑλίζε τὰς ῥῖνας· ἀλλ' ἐν Ὀξων. Ἀνεκδ. τ. 2, σ. IV ὑπάρχει ἡ γραφὴ **ἔλυζε**, ἐξ ἧς ὁ Κραμήρ. διώρθωσε **κλύζε** ἢ **ἔκλυζε.** (Κατὰ τοὺς γραμματ. ἐκ τοῦ **ὕλις**, κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ **ἴλυς**, Ἐτυμολ. Μέγ. 180. 10, πρβλ. **ὕλη** IV.)

ὑλικός, ή, όν, (ὕλη) ὡς καὶ νῦν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν ὕλην, ὑλικὴ οὐσία Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 4, 1., 8. 7. 7· ὑλ. ἀρχὴ ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 1. 1, 20· τὸ ὑλικὸν αὐτόθι 6. 10, 5. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἀντίθετον τῷ **ἐντελεχείᾳ**, αὐτόθι 12. 3, 10· — πρβλ. **ὕλη** IV. **II.** παρὰ ταῖς Ἐκκλ., ἐγκόσμιος, ἀνήκων εἰς τὸν ὑλικὸν κόσμον.

ὑλισκόπος, ον, ἡμάρτημ. γραφ. ἀντὶ **ὑλοσκόπος**, ὃ ἴδε.

ὑλισμός, ὁ, (ὑλίζω) διύλισις, διήθησις, «στράγγισμα», Εἰρηναῖος 14, 8, σ. 73, Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 1, 116, κλπ.

ὑλιστήρ, ῆρος, ο, (ὑλίζω) διυλιστήριον, «στραγγιστῆρι,» Διοσκ. 2. 123, Ὀρειβάσ. σ. 54 ἐκδ. Matth. — Κατὰ τὸν Φρύνιχ. (σ. 303 L. b.) «ὑλιστήρι· τρύγοιπον τοῦτο καλοῦσιν οἱ δοκίμως διαλεγόμενοι»

ὑλιστήριον ἢ **ὑλίστριον,** τό, = τῷ προηγ., ἀμφότερα ἐν τῷ Σχολ εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 493.

ὑλιστός, ή, όν, διυλ.στός, **«στραγγιστός»**, «στραγισμένος», Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 2. 34.

ὕλλος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ὕδρος**, μικρὸς ὕδρος, Πισιδ., ἴδε Salm. ad Solin. 446.

ὑλο-βᾰρέω, (βαρὺς) μὲ ὕλην ἀκάθαρτον ἐπιβαρύνω, Ἐκκλ.

ὑλοβάτης, ου, ὁ, ὁ ἐν ταῖς ὕλαις περιπατῶν, ὁ συχνάζων εἰς τὰ δάση, Ἀνθ. Π. 6. 32, Πλαν. 233.

ὑλό-βιος, ὁ, ὁ ζῶν ἐντὸς τῶν δασῶν, ὄνομα αἱρέσεώς τινος Ἰνδῶν θρησκομανῶν, κατὰ λέξιν μετάφρασις τοῦ Σανακρ. Vânn-Prastha, ὁ εἰς τὰ δάση ἀποσυρθείς, ὧν ἐν τῇ τρίτῃ καταστάσει τοῦ βίου, ἴδε M. Müller Hibbert Lect. σ. 354, Μεγασθένης παρὰ Στοβ. 713 (Ἀποσπ. 40, ἔκδ. Müll.).

ὑλο-γενής, ές, = **ὑληγενής**, Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 63B.

ὑλο-γράφος, [ᾰ] **ον,** ὁ ζωγραφῶν ἐπὶ ξύλου, γράφων ἐπὶ ξύλου, Μανέθων 4. 312. — ἐντεῦθεν **ὑλογραφέω, ὑλογραφία,** Ἐπιφάν., Βυζ.

ὑλο-δίαιτος, ον, = **ὑλόβιος**, Συνεσ. Ὕμν. 3. 381, 730.

ὑλο-δρόμος, ον, ὁ διατρέχων τὰ δάση, θῆρες Ἀριστοφ. Θεσμ. 47.

ὑλό-κομος, ον, κεκαλυμμένος διὰ πυκνῆς ὕλης, δρυμώδης, νάπος Εὐρ. Ἀνδρ. 283.

ὑλο-κοπέω, κόπτω τὴν ὕλην, ἐπὶ τοῦ πτηνοῦ **σίττη**, ἡ δὲ καλουμένη σίττη .., ζῇ ὑλοκοποῦσα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 17, 1.

ὑλο-κουρός, (οὐχὶ **ὑλόκουρος**, Ἀρκάδ. 72. 2), = **ὑλοτόμος**, Λυκόφρ. 1111.

ὑλο-μᾰνέω, φύω πολλοὺς βλαστοὺς καὶ φύλλα, αὐξάνω ὑπερβολικῶς, ἔχω τάσιν πρὸς αὔξησιν ταχεῖαν, Λατ. sylvescere, ἐπὶ τῆς ἀμπέλου (πρβλ. **τραγάω**), Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 3. 1, 5, κλπ.· τὰ πεδία ὑλομανεῖ, αἱ πεδιάδες καλύπτονται ὑπὸ πυκνοῦ δάσους, Στράβ. 684, πρβλ. Κλήμ. Ἀλ. 320. **2)** μεταφορ., ἐπὶ προσώπων, γλώσσης, κτλ., ἀκολασταίνω, αὐθαδιάζω, Wytt. εἰς Πλούτ. 2. 15F.

ὑλο-μᾰνής, ές, (μαίνομαι) ὁ ταῖς ὕλαις χαίρων, μανιωδῶς ἀγαπῶν τὰ δάση, Ἡσύχ. πρβλ. **φυλλομανέω.**

ὑλο-μανία, ἡ, μεγάλη, ἀκατάσχετος αὐξησις φυτῶν, «πολυκλαδιά», Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 845A.

ὑλο-μᾰχέω, ὑπερασπίζω ἑμαυτὸν καταφεύγων εἰς δάσος καὶ μαχόμενος ἐκεῖθεν, Ἀππ. Μιθρ. 103.

ὑλο-μήτρα, ἡ, εἶδος σκώληκος τῶν ξύλων, Ἡσύχ.

ὑλο-νόμος, ον, ὁ ζῶν ἐντὸς τῶν δασῶν, Θλρ Σιμων(δ.(;) 191· μέλιτται Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 20· Νύμφαι Ὀρφ. Ὕμν. 51. 9, πρβλ. **ὑληνόμος.**

ὑλο-ακόπος, ον, ὁ ἐποπτεύων τὰ δάση, ἐπὶ τοῦ Πανός, Ἀνθ. Π. 6. 107.

ὑλότης, ἡ, ἡ ἰδιότης τῆς ὕλης, Ἑρμῆς Τρισμέγ. σ. 23, 49, καὶ 35, 18.

ὑλοτομέω, τέμνω ὕλην, ξύλα ἐκ τοῦ δάσους, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 420, Διον. Ἀλ. 4. 44, Ἰώσηπ.

ὑλοτομία, ἡ, τὸ κόπτειν ξύλα, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 11, 4, Αἰλ.

ὑλοτομικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ τέμνειν ξύλα·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡ ὑλοτομική (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη ἢ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὑλοτόμου, ξυλοκόπου, Διογ. Λ. 3. 100.

ὑλοτόμιον, τό, τόπος ἔνθα τέμνονται καὶ πωλοῦνται ξύλα ἢ ξυλεία, Σ ράβ. 606.

ὑλο-τόμος, ον, (√ΤΕΜ, τέμνω), ὁ τέμνων ξύλα, πέλεκυς Ἰλ. Ψ. 114· τέκτων Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. ΙΓ', 11)· — ὡς οὐσιαστ. **ὑλοτόμος**, ὁ, ξυλοτόμος, ξυλοκόπος, Ἰλ. Ψ. 123, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 805, Σοφ Ἠλ. 98, Θεόφρ., κλπ. **II**. προπαροξ. **ὑλότομος**, ον, Παθ., ὁ ἐν τῷ δάσει τμηθείς· τὸ ὑλότομον, φυτὸν τμηθὲν ἐν τῷ δρυμῷ, ἐν χρήσει δὲ ὡς θελκτήριον, φέρτερον ὑλοτόμοιο Ὑμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 229, πρβλ. τέμνω ΙΙΙ. 2.

ὑλο-τρᾰγέω, τρώγω ἀγρίας ῥίζας καὶ ἀγρίους καρπους (ἐν τοῖς δρυμοῖς), ἐπὶ Ἰνδικῶν τινων ζῴων ἐμφερῶν Σατύροις, Αἰλ. π. Ζ. 16. 21.

ὑλο-τρᾰφής, ές, ὁ δι' ὕλης τρεφόμενος, ὑλικός, Πρόκλ. Ὕμν. εἰς Μούσ. 9.

ὑλο-τροφεῖν τὴν κάμινον, τρέφειν αὐτὴν δι' ὕλης, ῥίπτειν εἰς αὐτὴν καύσιμον ὕλην, Γερμαν. Κων)πόλεως, Cod. Coisl. 378, fol. 223v°.

ὑλουργέω, = **ὑλοτομέω**, Αἰλ. π. Ζ. 7. 22.

ὑλουργία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ὑλουργοῦ, ξυλουργία, Πολυδ. Ζ', 101.

ὑλουργός, όν, ὑλουργικός, ξυλουργικός, δρέπανα Διον. Ἀλ. 3. 73· ὡς οὐσιαστ. **ὑλουργός**, ὁ, ξυλουργός, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 241, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 2, 6.

ὑλο-φάγος, [ᾰ], ον, ὁ ἐν τοῖς δρυμοῖς τρεφόμενος, βοὸς ὑλοφάγοιο, νομάδος, ἀγρίου καὶ ἀδαμάστου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 589. **II**. ὁ τῆς ὕλης τὰ ἁπαλὰ μέρη σιτούμενος, Ἀγαθαρχίδης ἐν Φωτ. Βιβλ. σ. 452, 12 ἐπὶ τῶν Αἰθιόπων τῶν καλουμένων ὑπὸ τοῦ Διοδ. 3. 23, **ῥιζοφάγων**.

ὑλο-φορβός, όν, (φέρβομαι) ὁ ἐν ὕλαις, δρυμοῖς τρεφόμενος, Εὐρ. Ι. Τ. 261.

ὑλο-φορέω, [ῡ], φέρω ἢ συνάγω ξύλα, Φίλων 2. 86· **ὑληφορέω**, Α. Β. 67.

ὑλο-φόρος, ον, ὁ φέρων ξύλα, ξυλοφόρος, Ἀνθ. Π. 9· 335· οἱ ὑλοφόροι, ὄνομα δράματός τινος τοῦ Ἀριστομένους· — παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ποιηταῖς ὡσαύτως **ὑληφόρος**, ἡ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 272, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 636. **II**. ἐπὶ ὄρους κεκαλυμμένου ὑπὸ δάσους, δασώδης, Πολύβ. 3. 55, 9.

ὑλο-χᾰρέω, (χαίρω) = **ὑλομανέω**, Ἀκύλ. Ἡσαΐ. ΛΕ', 2.

ὑλοχαρής, ές, **ὑλομανής**, Ν. Χων. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Α', σ. 103.

ὑλώδης, ες, (εἶδος) δασώδης, ὑπὸ δάσους κεκαλυμμένος, νῆσος Θουκ. 4. 8, 29· λόφος, ὄρος Πλούτ., κλπ.· τὰ ὑλώδη, τόποι δασώδεις, ὑπὸ δασῶν κεκαλυμμένοι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ψιλά, Ξεν. Κυν. 5. 7. **II**. θολός, πηλώδης, ὕδωρ, οἶνος Διοσκ. 5. 87· ποταμός, λίμνη, ῥεῖθρον Πλουτ. Πύρρ. 21, Σύλ. 20, Βροῦτ. 51 ἀλλ' ἴδε **ὕλη** IV.

ὑλωρός, ὁ, (οὖρος) = **ἀγρονόμος**, ὁ τοῦ δάσους φύλαξ, ἄρχων τις ἐπιτετραμμένος τὴν φυλακὴν τῶν δασῶν τοῦ δημοσίου, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 6, πρβλ. **ὑληωρός**.

ὕμα, τό, (ὕω) ὡς ἑρμηνεία τοῦ **ὕσμα**, «ὕσματα ἀντὶ τοῦ ὕματα, ὅ ἐστι βρέγματα. ὕειν γὰρ τὸ βρέχειν. Τέτακται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ ὑετοῦ» Ἐρωτιαν. σ. 370.

ὕμαι, = **ἅμαι**, **ἅμα**, **ὁμοῦ**, Θεόγνωστ. 158, 30, Kühn. Α· sf. Gram. d. gr. Spr. σ. 741, Anm. 5.

ὑμεδᾰπός, [ῡ], ή, όν, (ὑμεῖς)· — τοῦ ὑμετέρου ἐδάφους, τῆς ὑμετέρας χώρας, συντοπίτης σας, Λατ. vestras, Ἡσύχ. — Κατὰ Σουΐδ. καὶ Φώτ.: «ὑμεδαπῶν, τῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐδάφους· συγγενῶν· ἢ τῆς αὐτῆς χώρας». **II**. καθόλου, = **ὑμέτερος**, Κλήμ. Ἀλ. 35, Ἀρκάδ 179. (Περὶ τῆς καταλήξεως ἴδε **ποδαπός**, **ἡμεδαπός**).

ὑμέες, **ὑμεῖς**, κτλ., ἴδε **σύ**.

ὑμεναϊκόν μέτρον, τὸ ἐκ τοῦ δακτυλικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου, Servius de centum metris ἐν Gram. Lat. ed. Keil IV, σ. 460.

ὑμέναιος [ῡ], ὁ, (Ὑμήν) τὸ γαμήλιον ᾆσμα, ὃ ᾖδον αἱ τῆς νύμφης θεράπαιναι καὶ σύντροφοι ἄγουσαι αὐτὴν εἰς τοῦ νυμφίου τὸν οἶκον, νυμφικὸν ᾆσμα, νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαΐδων ὕπο λαμπομενάων ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει, «διεγήγερτο πλείστη γαμήλιος ᾠδή» (Σχόλ.), Ἰλ. Σ. 493, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 274, καὶ Τραγ.· ἐν τῷ πληθ., ὑμεναίων ἰαχὰ παμφώνων Πινδ. Π. 3. 30, Εὐρ. Ἄλκ. 922, κλπ.· Αἰολικ. **Ὑμήνᾰος**, Σαπφὼ 9. 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 5172. **2)** γάμος, Σοφ. Ο. Τ. 422, Εὐρ. Ἴων 1475· καὶ ἐν τῷ πληθ., Σοφ. Ἀντ. 813, Εὐρ. Ι. Α. 123, κλπ. **II**. = **Ὑμήν**, ὁ θεὸς τοῦ γάμου, εἰς ὃν ἀπετείνοντο τὰ γαμήλια ᾄσματα, Ὑμὴν ὦ Ὑμέναι' ἄναξ Εὐριπ. Τρῳ. 311. 314. Ὑμὴν ὦ Ὑμέναι' αὐτόθι 381· Ὑμὴν Ὑμέναι' ὦ Ἀριστοφ. Εἰρ. 1335 κέξ.· Ὑμὴν ὦ, Ὑμέναι' ὦ ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 1736, 1742· Δωρικ. Ὑμὰν ὦ Ὑμέναιε Θεόκρ. 18. 58, πρβλ. Catull. 61, 62· ὅθεν τὰ δύο εὕρηνται ὡς μία λέξις, Ὑμὴν-υμέναιον ἀείδων, Ὀππ. Κυν. 1. 341.

ὑμεναιόω [ῡ], ᾄδω τὸ γαμήλιον ᾆσμα, Αἰσχύλ. Πρ. 557. **2)** εἰς γάμον ἄγω, λαμβάνω εἰς γυναῖκα, κούρας Θεόκρ. 22. 179· παροιμ., πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ Ἀριστοφ. Εἰρ. 1076, 1112.

ὑμενήιος, ὁ, ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου, Ἀνθ. Π. 9. 524, 21.

ὑμένῐνος [ῡ], η, ον, (ὑμήν) ἐξ ὑμένος, περιγλωττὶς Ἀθήν. 6C.

ὑμένιον, τό, ὑποκορ τοῦ **ὑμήν**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 17, 17., 4. 4, 19.

ὑμενοειδής [ῡ], ές, ὅμοιος ὑμένι, Ἱππ. 595. 41., 1013F, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 15, 1, πρβλ. **ὑμενώδης**.

ὑμενόομαι [ῡ], Παθ., γίνομαι ὑμήν, μεταβάλλομαι εἰς ὑμένα, Ἱππ. 236. 14, Γαλην.

ὑμενό-πτερος [ῡ], ον, ὁ ἔχων πτέρυγας ὑμενώδεις ὡς ἡ νυκτερίς· ὄφεις Στράβ. 703· μυῖα Λουκ. Μυίας Ἐγκώμ. 1.

ὑμεν-όστρᾰκος, ον, ἐπὶ ἀγγείων ἐχόντων λεπτότητα ὑμένος, ὑμενόστρακα ποτήρια Λουκ. Λεξιφάν. 7.

ὑμενώδης [ῡ], ες, = **ὑμενοειδής**, πόροι Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 4, 2· ὑστέραι αὐτόθι 3. 1, 23· πλεύμων ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 6, 7, κ. ἀλλ. **II**. ἐπὶ ὑγρῶν, πλήρης ὑμενωδῶν ὑλῶν ἢ ἰνῶν, οὖρον Ἱππ. Κωακ. Προγν. 123.

ὑμὲς [ῡ], Δωρ. ἀντὶ **ὑμεῖς**.

ὑμέτερος [ῡ], α, ον, Δωρ. καὶ Ἐπικ. **ὑμός**, ἴδε τὴν λέξιν (ὑμεῖς)· — ἰδικός σας, Λατιν. ve-ter, Ὅμ., κλπ.· μετ' ἄλλης ἀντωνυμίας κατὰ γενικήν, ὑμέτερον ἑκάστου θυμόν, τὸ μένος ἑκάστου ἐξ ὑμῶν, Ἰλ. Ρ. 226 ὑμέτερος αὐτῶν θυμός, ἡ ἰδία ὑμῶν καρδία, Ὀδ. Β. 138· — ὑμετερόνδε, εἰς τὸν ὑμέτερον οἶκον, Ἰλ. Ψ. 86· — τὸ ὑμέτερον, τὸ ἰδικόν σας μέρος, ὡς πρὸς ὑμᾶς, ὑμεῖς, ἢν μὴ τὸ ὑμ. ἀντίον γένηται, ἂν μὴ ἐναντιωθῆτε ὑμεῖς, Ἡρόδ. 8 140, 1, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 522C· τὸ δ' ὑμ. πρᾶξαι, ἰδικός σας χαρακτὴρ εἶναι τὸ νά.., Θουκ. 1. 70· τὰ ὑμέτερα, δηλ. πράγματα ἢ κτήματα, Ξενοφ. Κύρ. 3. 2. 12· — παρὰ πεζογράφοις ἐνίοτε μετὰ τοῦ ἄρθρου, ταῖς ὑμετέραις πόλεσι Πλάτ. Νόμ. 836C καὶ ἀντικειμενικῶς, αἱ ὑμέτεραι ἐλπίδες, ἃς ὑμεῖς παρέχετε, Θουκ. 1. 69· τῇ ὑμ. παρακελεύσει Πλάτ. Ἀπολ. 36D. **II**. παρὰ ποιηταῖς ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ σός, Σόλων 11. 2, Καλλ. εἰς Δῆλ. 204. 228, Ἀνθολ. Π. 5. 293· ἀλλ' οὐδέποτε παρ' Ἀττ.

ὑμήν, ένος, ὁ, λεπτὸν δέρμα, μεμβρᾶνα, οἷα ἡ περὶ τὸν ἐγκέφαλον καὶ περὶ τὴν καρδίαν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16., 3. 13, 2, κ. ἀλλ.· ἡ περὶ τὸ ἔμβρυον, αὐτόθι 7. 7, 2· ἡ περὶ τὰ ἔντερα, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 11, 1· ὑ. περικάρδιος, τὸ περικάρδιον, ὑ. περιτόναιος, τὸ περιτόναιον, Πολυδ. Β', 217, 224· ὑμὴν ὑγρός, ὁ μέγας τένων ὁ κατὰ τὰ νῶτα τοῦ ἰχθύος ἀντακαίου, ὃς ξηραινόμενος ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μάστιξ, Αἰλ. π. Ζ. 14. 26 μεμβρᾶνά τις τῶν πτηνῶν, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 13, 1· αἱ πτέρυγες τῶν ἐντόμων, αὐτόθι 4. 6, 5· κτλ. **2)** περικάλυμμα τοῦ σπόρου φυτῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 11, 2, Γεωπ. **3)** λεπτὴ πλὰξ μετάλλου, Φίλων, πρβλ. Ἀθήν. 230D. **4)** μεμβρᾶνα πρὸς γραφήν, Ἀριστέας π. τῶν Ἑβδ. — Ἐν «Ναννίῳ» τοῦ Εὐβούλ. 1. 5 ὁ Πόρσ. διώρθωσεν **ὕφεσιν** ἀντὶ **ὑμέσιν**.

Ὑμήν, ένος, ὁ, ὁ θεὸς τοῦ γάμου, ὅρα τὰ χωρία τὰ μνημονευθέντα ἐν λ. **Ὑμέναιος**. — Τύπος τις κλητικῆς **Ὑμὲν** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Καλλ. (Ἀποσπ. 461). **II**. ὡς τὸ **ὑμέναιος**, ᾆσμα γαμήλιον, Πολυδ. Γ', 37. (Ἴσως ἐκ τῆς √Υ, su-o, συνάπτω, συνδέω, P. D. Et. Forsch. 1. 230). [ῡ, ἐν ᾧ ἐν λ. **Ὑμέναιος**, τὸ υ εἶναι βραχύ· ἀλλὰ ῡ πιθαν. ἐν Εὐρ. Τρῳ. 331, ὡς Hȳmen, Hȳmen eus παρὰ τοῖς Λατ. ποιηταῖς, Ov. Her. 6. 44. 45., 9. 134., 14. 2]7.

Ὑμήνᾰος, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ **ὑμέναιος**.

ὕμμες, **ὕμμῐ**, **ὕμμιν**, **ὕμμε**, Αἰολ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **ὑμεῖς**, **ὑμῖν**, **ὑμᾶς**· — τὸ ὕμμι πάσχει ἔκθλιψιν ἐν Ὀδ. Ρ. 241., Χ. 62.

ὕμμος, α, ον, Αἰολ. ἀντὶ **ὑμός**, **ὑμέτερος**, Ahrens D. Aeol. σ. 126.

ὑμν-ᾰγόρας, ου, ὁ, ὁ ᾄδων ὕμνους, ὑμνῳδός, Ἀνθολ. Π. 9. 525. 21.

ὑμν-άοιδος, ὁ, = **ὑμνῳδός**, Ἀρκάδ. 86. 24.

ὑμνέω, Ἐπικ. **ὑμνείω**, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 2· Δωρ. γ' πληθ. **ὑμνεῦσι** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 190· θηλ. μετοχ. **ὑμνεῦσα** Ἡσ. Θεογ. 11· Δωρικ. προστ. **ὕμνη** Ἀριστοφ. Λυσ. 1321 Λακων. α' πληθ. ὑποτ. **ὑμνέωμες** αὐτόθι 1305· (ὕμνος). **I**. μετ' αἰτ. τοῦ ἐξυμνουμένου προσώπου ἢ τοῦ πράγματος, ἀνυμνῶ, ἐξυμνῶ, ἐγκωμιάζω, Λατ. canere, πρῶτον παρ' Ἡσ. Θεογ. 11. 33, ἀκολούθως συχν. ἐν τοῖς Ὁμ. ὕμνοις, παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Τραγικ.· — ὡσαύτως παρὰ τοῖς πεζογράφοις, ἐξυμνῶ, κτλ., Ὦπιν Ἡρόδ. 4. 35· τὰς τούτων ἀρετὰς Λυσί. 190. 29· Παλαμήδη Ξενοφ. Ἀπομν. 4. 2, 23, κλπ.· ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ ὕμνου, οὔτε ..μέ τις ὕμνος ὕμνησεν Σοφ. Ἀντ. 816· — μετὰ διπλῆς αἰτ., ἃ τὴν πόλιν ὕμνησα, τὰ πράγματα δι' ἃ ἐπῄνεσα τὴν πόλιν, Θουκ. 2. 42.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

— Παθ., ὑμνοῦμαι, ἐξυμνοῦμαι, Ἀργεῖοι .. τὰ πολλὰ πάντα ὑμνέαται (Ἰων. ἀντὶ -ηνται), πανταχοῦ ἐξυμνοῦνται, Ἡρόδ. 5. 67· ὑμνηθήσεται πόλις Εὐρ. Ἴων 1590· ὑμνούμενος, εὐκλεής, ἔνδοξος, διαβόητος, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 38· αἱ ὑμνούμεναι φιλίαι Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 10, 6 — ὑμνεῖτο δ' αἰσχρῶς κλῶνα πρὸς καλὸν δάφνης ὁ Φοῖβος, οὐ προσῳδὰ Κωμικ. Ἀνών. 305 (ἴδε Meineke). 2) παρὰ ποιηταῖς συνάπτεται ἐνίοτε μετὰ λέξεων αἵτινες δηλοῦσι λυπηρόν τι ἢ κακόν, οἷον, ἐν κατηρεφεῖ στέγῃ .. ὑμνήσεις κακὰ Σοφ. Ἠλ. 382· ὑμν. τινα θρήνοις Εὐρ. Ῥῆσ. 976· τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι (Ἰων. ἀντὶ -οῦσαι) ἀπιστοσύναν, ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 423· οὕτω, ὑμνοῦσι τὸ γῆρας, ὅσων κακῶν αἴτιον [ἐστι] Πλάτ. Πολ. 329B. — Παθ., Ἐτεοκλέης ἂν .. ὑμνοῖτο .. φροιμίοις πολυρρόθοις Αἰσχύλ. Θήβ. 7, πρβλ. Ruhnk εἰς Πλάτ. Τίμ. 3) μετὰ συστοίχ. αἰτ., ὕμνον, παιᾶνα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1191, 1474, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 688.

II. λέγω ἐπανειλημμένως, ἐπαναλαμβάνω, ἀπαγγέλλω, Λατ. decantare, Πλάτ. Πρωτ. 317A, Πολ. 549E, 364A, Θεαίτ. 174E, κλπ.· τὸν νόμον ὑμνεῖν, ἐπαναλαμβάνειν ἢ ἀπαγγέλλειν τὸν τύπον τοῦ νόμου (ὡς ἐν τῇ Λατ. carmen, ἐπὶ τῆς σημασίας τύπου λέξεων ἢ φράσεως, Λιβ. 1. 26, κλπ.), ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 870E· — Παθ., ὁ δ' εἶπε πρός με βαί', ἀεὶ δ' ὑμνούμενα (Σχόλ. τὰ πολυθρύλητα) Σοφ. Αἴ. 292. **III.** ἀμεταβ., ὡς ποιηταὶ ὑμνήκασι περὶ αὐτῶν Θουκ. 1. 21· ὑμνῶν οὔποτ' ἔληγεν Ξεν. Ἀγησ. 11, 2. 2) ἐπὶ παθ. ἐννοίας, φῆμαι .. ὑμνήσουσι περὶ τὰ ὦτα, θὰ ἠχήσωσι περὶ τὰ ὦτα, Πλάτ. Πολ. 463D. [Παρ' Ἀττ. ἐνίοτε ῠ, Εὐρ. Βάκχ. 71, ἴδε Πόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 441, καὶ πρβλ. **ὑμνῳδέω, εὔυμνος**].

ὑμνηγορέω, = **ὑμνολογέω**, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 6, σ. 226, τ. 7, σ. 249.

ὑμνηγορία, = **ὑμνολογία**, Ἐπιφάν. ο. II, 769.

ὑμν-ηγόρος, ον, = **ὑμνολόγος**, Ἐπιφάν. τ. II, 761D.

ὑμνηπολέω, ὑμνηπόλος, ἴδε **ὑμνοπ-**, Σουΐδ.

ὑμνήσιος, ον, = **ὑμνητός**, Αἰλ. π. Ζ. 12. 5.

ὕμνησις, εως, ἡ, ἐξύμνησις, ἔπαινος, διὰ πολλῆς ὑμνήσεως, ἐπιφανῶς κατασκευάζειν Διόδ. 4. 7, Ἐκκλ.

ὑμνητέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **ὑμνέω**, δεῖ ὑμνεῖν, Πλάτ. Ἐπινομ. 983E, Δουκ. Δημοσθ. Ἐγκώμ. 19.

ὑμνητήρ, ῆρος, ὁ, = **ὑμνητής**, Ὀππ. Ἀλ. 3. 7, Ἀνθ. Π. 7. 17· θηλ. ὑμνήτειρα γλῶσσα Ἀνθ. Π. 8. 35.

ὑμνητήριος, ον, = **ὑμνητικός**, Εὐδοκία ἐν Villoison Ἑλλ. Ἀνέκδ. τ. 1, σ. 122, κλπ.

ὑμνητής, οῦ, ὁ, ὁ ἐξυμνῶν ἢ ἐπαινῶν, τυραννίδος Πλάτ. Πολ. 568B.

ὑμνητικός, ή, όν, ὁ ἐξυμνῶν, ἐπαινετικός, ἡ ποιητικὴ Στράβ. 468.

ὑμνητός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., ἐξυμνούμενος, ἐπαινούμενος, εὐδαίμων καὶ ὑμν. Πινδ. Π. 10. 34, πρβλ. 11. 93.

ὑμνητρίς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ **ὑμνητής**, Πολυδ. Α', 35· hymenetria ἔν τινι Λατ. ἐπιγραφῇ.

ὑμνήτωρ, ορος, ὁ, = **ὑμνητήρ**, Μιχαὴλ Σύγκελλος ἐν Ἐγκωμίῳ εἰς Διονύσιον σ. 355 ἔκδ. Παρισ.

ὑμνίωμες, ἴδε **ὑμνέω**.

ὑμνοάνασσα, ἡ, ἡ ἄνασσα τῶν ὕμνων, ὡσεὶ κυβερνήτας σοφός, ὑμνοάνασσ' εὔθυνε Κλειοῖ νῦν φρένας ἁμετέρας Βακχυλ. XI [XII], 1.

ὑμνο-γράφος, ον, ὁ γράφων ὕμνους, Φίλων 2. 605, Ἰωσήπ. Μακκ. 18. 15.

ὑμνοθετήρ, ῆρος, ὁ, = **ὑμνοθέτης**, Ἐτυμ. Μέγ. σ. 177, 25.

ὑμνοθέτης, ου, ὁ, ὁ συντιθεὶς ὕμνους, λυρικὸς ποιητής, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 11, Ἀνθ. Π. 7. 428, 16., 12. 257· ὑμν. στέφανος, στέφανος ποιητικός, ὁ αὐτ. 4. 1, 2, πρβλ. 44.

ὑμνο-λόγος, ον, ὁ λέγων ἢ ᾄδων, ἢ συντιθεὶς ὕμνους, Διον. Ἀρεοπ. σ. 182, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 132, 144, κλπ.· — ἐντεῦθεν **ὑμνολογέω**, Σύμμ. ἐν Ψαλμ. ΝΕ', 11, ΞΔ', 9, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 243 Κύριλλ. Ἀλεξ. τ. 5, σ. 509B, κλπ.· **ὑμνολογίζω**, Mart. Capel.· **ὑμνολόγημα**, τό, Ἀνδρ. Κρήτ. σελ. 144A· **ὑμνολογία**, ἡ, Σύμμ. ἐν Ἰὼβ ΛΓ', 26, Ψαλμ., ΞΔ', 9, Διον. Ἀρεοπ. σ. 6, 30, 92, 96, 111, κλπ.· **ὑμνολογικός, ή, όν**, Ἀθανάσ. τ. 2, σ. 275, κλπ.

ὑμνο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν ὕμνους, Μοῦσαι Εὐρ. Ῥῆσ. 651· ὡς οὐσιαστ. **ὑμνοποιός**, ὁ ποιητής, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 180.

ὑμνο-ποιέομαι, ἀποθ., ποιῶ καὶ ᾄδω ὕμνους, Σύμμ. ἐν Ψαλμ. ΝΕ', 11.

ὑμνοπλόκος, ον, ὁ πλέκων, συνθέτων ὕμνους, Ἰσίδωρ. Θεσσαλον. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 139, σ. 17.

ὑμνο-πολεύω, περὶ ὕμνους ἀναστρέφομαι, ὑμνολογῶ, ὑμνῶ, Συνεσ. Ὕμν. 8. 50, κλπ.· οὕτως **ὑμνοπολέω**, Ἀνθ. Π. 1. 123· **ὑμνηπολέω**, «ὑμνηπολεῖτω· ὑμνείτω» Φώτ., Ἡσύχ.

ὑμνο-πόλος, ον, «ὁ περὶ τοὺς ὕμνους ἀναστρεφόμενος» Σουΐδ. ὑμνοπόλος κεφαλὴ Φαλάρ. Ἐπιστ. 19· ὡς οὐσιαστ., **ὑμν.**, ὁ, ποιητής, ὑμνητήρ, Ἐμπεδ. 457, Σιμωνίδ. 116, Ἀνθολ. Π. 7. 18, κλπ.

ὕμνος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ᾠδὴ ᾀδομένη εἰς τιμὴν θεοῦ ἢ ἥρωος, (καί τι ἦν εἶδος ᾠδῆς εὐχαὶ πρὸς θεούς, ὄνομα δὲ ὕμνοι ἐπεκαλοῦντο Πλάτ. Νόμ. 700B· ὕμνος θεοῖς καὶ ἐγκώμια τοῖς ἀγαθοῖς, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 607A, πρβλ. Ἀριστ. Ποιητ. 4. 8), μόνον ἅπαξ παρ' Ὁμ., ὕμνος ἀοιδῆς (ἴδε ἐν λέξ.), Ὀδ. Θ. 429· ἀκολούθως, ὕμνῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 655· ἀνδρῶν τε παλαιῶν ἠδὲ γυναικῶν ὕμνον ἀείδουσιν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 160· συχν. παρὰ Πινδ., ὕμνος πολύφατος, ἐπικώμιος, καλλίνικος Ο. 1. 14, Ν. 8. 85, κτλ.· Θήρωνος Ὀλυμπιονίκαν ὕμνον Ο. 3. 5· ὕμνος θεῶν, εἰς τιμὴν τῶν θεῶν, Αἰσχύλ. Χο. 475, Πλάτ. Νόμ. 801D· τιμῶν θεὸν ὕμνοισιν Εὐριπ. Ἱππ. 56· τοὺς χορούς .. καὶ τοὺς ὕ. θεοῖς ποιεῖσθε Δημ. 530. 23· ὕμνος ἐπινύμφειος Σοφ. Ἀντ. 814· — παρὰ τοῖς Τραγικοῖς καὶ ἐπὶ θρηνητικῶν ᾠδῶν ἀποτεινομένων πρὸς τοὺς θεοὺς ἢ ἥρωας, Αἰσχύλ. Θήβ. 867, Πέρσ. 620, 625· ὡσαύτως, ὑ. ἐξ Ἐρινύων, δέσμιος φρενῶν, ἀφόρμικτος ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 331, πρβλ. 306· ἐν ἀλύροις κλέοντες ὕμνοις Εὐρ. Ἄλκ. 447· — Λάμπρος ὁ μουσικὸς καλεῖται ὑπὸ Φρυνίχου τοῦ Κωμικ. «ὕμνος ᾄδου», δηλ. οὗ οἱ ὕμνοι εἶναι θάνατος, Ἀθήν. 41D — Οἱ **ὕμνοι** ἐνίοτε ἐγράφοντο ἐν Ἐπικ. μέτρῳ ὡς οἱ Ὁμηρικοὶ καὶ Ὀρφικοί· ἀλλὰ καὶ ἐν λυρικῷ μέτρῳ ὡς οἱ τοῦ Πινδάρου (πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 530), — οἱ δὲ λυρικοὶ κυρίως ᾔδοντο πρὸς κιθάραν χωρὶς ὀρχήσεως, Πρόκλ. παρὰ Φωτ. 523. (Ἴσως ὁ πρῶτος τύπος ἦ ο **ὕφ-νος**, ἐκ τῆς √ΥΦ, **ὑφαίνω**, ὥστε ὕμνος ἀοιδῆς θὰ ἐσήμαινεν ὕφασμα ᾠδῆς, Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ.· πρβλ. **ὑφαίνω, ῥάπτω** Π. 2, καὶ ἴδε Curt. Gr. Et. ἀριθ. 406b· ὁ Burnouf παραβάλλει τὴν λέξιν πρὸς τὸ Σανσκρ. sum-na).

ὑμνο-τόκος, ον, ὁ γεννῶν ὕμνους, μουσικός, Νόνν. Δ. 26. 204.

ὑμνῳδέω, ᾄδω ὕμνον ἢ ᾠδὴν ἐπαινετικήν, Πλάτ. Νόμ. 682A· καθόλου, ᾄδω, ὑμν. θρῆνον Αἰσχύλ. Ἀγ. 990. **II.** = **χρησμῳδέω**, Εὐρ. Ἴων 6· πρβλ. **ὑμνῳδία** Π. [ῠ ἐν Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ., ἴδε **ὑμνέω**, ἐν τέλ.]

ὑμνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ὕμνον, Φιλόστρ. 204.

ὑμνῳδία, ἡ, ᾆσις ὕμνου, ψαλμῳδία, Εὐρ. Ἑλ. 1434, Συλλ. Ἐπιγρ. 2751a. 22. **II.** ὕμνος, λυρικὸν ποίημα, ἐν τῷ πληθ., Λουκ. Φιλόπατρ. 26. Ἀρτεμίδ. 1. 56. 2) = **χρησμῳδία**, προφητικὴ ᾠδή, Εὐρ. Ἴων 682.

ὑμνῳδικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὑμνῳδίαν, Εὐστ. Πονημάτ. 52. 77., 152. 5.

ὑμνῳδο-γράφος, ον, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ὑμνογράφος**, παρ' Ἰωσήπῳ.

ὑμν-ωδός, όν, ὁ ᾄδων ὕμνους, ὑμν. κόραι, αἱ ὕμνους ᾄδουσαι κόραι, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 397· σοφὴν θεῶν ὑμνῳδὸν Διογ. Τραγ. παρ' Ἀθην. 636A — **ὑμνωδοί**, ὡς ἀποτελοῦντε, χορὸν μνημονεύονται ἐν Ἐπιγραφαῖς, Συλλ. Ἐπιγρ. 3148. 39, πρβλ. 3160, —70, κ. ἀλλ. — Ἐπίρρ. **ὑμνῳδῶς**, καθ' ὑμνῳδίας, Στέφ. Δ ἀκ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 100, σ. 1076.

ὕμοι, Ἐπίρρ. Αἰολ. ἀντὶ **ὁμοῦ**, Συλλ. Ἐπιγρ. 4727. 3 — καὶ **ὑμοιος, α, ον**, Αἰολ. ἀντὶ **ὅμοιος**, Θεόκρ. 29. 20· **ὑμοίως** Συλλ. Ἐπιγρ. 2167. 17· — κοινῶς φέρεται μετὰ ψιλοῦ πνεύματος, Ahr. D. Aeol. 29, 81.

ὑμός, [ῡ], ά, καὶ ή, όν, Δωρ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **ὑμέτερος**, Ἰλ. Ε. 489, Ν. 815, Ὀδ. Α. 375, Β. 140, Ἡσ. Θεογ. 662.

II. Παρὰ Πινδ. ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ **σός**, Π. 7. 15., 8. 95. Πρβλ. **ἁμός**.

ὑνέθηκε, = **ὀνέθηκε, ἀνέθηκε**, Ἐπιγρ. Κ πρου, Bezzenb. Beitr. z. Kunde etc. VI, σ. 141, Σπάρτης ἢ Ἤλιδος, IC. ant. 556.

ὕνις, εως, ἡ, τὸ ὑνίον, κοινῶς «ὑνί», τὸ σίδηρον τὸ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἀρότρου τὸ τέμνον τὴν γῆν, οὐροντι .. ὕνιν Βαβρ. μῦθ. 37· **ὕννης**, ὁ, Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 425, Ἡσύχ. (Ὁ Πλούτ., 2. 670A, παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **ὗς**, ἐπειδὴ ὁ χοῖρος διὰ τοῦ ῥύγχους ἀνασκάπτει τὴν γῆν). [ῠ, Ἀνθ. Π. 6. 104., 7. 175, 176, 280, Βαβρ. ἔνθ' ἀνωτ.· σφάλλεται δὲ ὁ Σουΐδας λέγων τὸ δὲ υ μακρόν].

ὑννι-μάχος, ον, ὁ διὰ τοῦ ὑνίου μαχόμενος, Μάξ. Τύρ. 30. 6.

ὕννος, ὁ, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ἕννος**, ἴδε ἐν λ. **γίννος**.

ὑο-βοσκός, ὁ, χοιροβοσκός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 21, 2· **ὑοβοσκέω**, Μοῖρις.

ὑο-βότης, ου, ὁ, = **ὑοβοσκός**, Ἡσύχ.

ὑο-ειδής, ές, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ γράμματος Υ· ὀστοῦν ὑοειδές, τὸ ἐπικείμενον τῇ κεφαλῇ τοῦ λάρυγγος, ὅπερ ἔνιοι **λαμβδοειδὲς** ὀνομάζουσι, Γαλην. τ. 18, 2, σ. 957, 958, ἔκδ. Kühn, ἕτερος δὲ **ὑψιλοειδές**, Ροῦφ. σ. 37, ἔκδ. Clinch.· «Ἡρόφιλος δὲ αὐτό, διὰ τὸ παρεστηκέναι ταῖς ἀντιάσι, παραστάτην ὠνόμαζεν» Πολυδ. Β', 202. — Ἐπίρρ. **-δῶς**, Ὀρειβάσ. 127. — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ, σ. 526.

ὑό-κοπρος, ἡ, κόπρος ὑός, δηλ. χοίρου, Λατ. sucerda, Γλωσσ.

ὑολλός, ὁ, Λατ. suile, «τόπος συῶν βορβορώδης» Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑο-μουσία, ἡ, χοιρομουσική, χοιρίνη πρὸς μουσικὴν διάθεσις, «χοιρῳδία, ἀπαιδευσία» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 986.

ὑο-πόλος, ὁ, χοιροβοσκός, Πολυδ. Ζ', 187.

ὑό-πρῳρος, ον, ἐπὶ πλοίου ἔχοντος πρῷραν σιμὴν ὡς τὸ ῥύγχος τοῦ χοίρου (πρβλ. **Σάμαινα**), ναῦς ὑόπρῳρος τὸ σίμωμα Πλουτ. Περικλ. 26 — ὁ Ἡρόδ. 3. 59, περὶ τῶν αὐτῶν πλοίων λέγει, νηῶν καπρίους ἐχουσέων τὰς πρῴρας — Ὁ Ἡσύχ. ἐν λέξ. σάμαινα ἔχει: «εἶδος νεώς, ὑὸς ἔχουσα προτομήν».

ὑός, ὁ, ἴδε **υἱός**.

ὑό-σερις, ἡ, εἶδος σέρεως, «ἀντιδιοῦ», Centaurea niga, Πλίν. 27. 64.

ὑοσκυᾰμάω, μαίνομαι φαγὼν ὑοσκύαμον· ἰσχυρῶς μαίνομαι, ὑπὸ σφοδρᾶς μανίας κατέχομαι, Φερεκράτ. ἐν «Κοριαννοῖ» 7. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑοσκυαμᾷς· μαίνῃ ἀπὸ τῆς πόας» καὶ κατὰ Σουΐδ.: «ὑοσκυαμᾶν, μεμηνέναι, παραπαίειν».

ὑοσκυάμινος, η, ον, ὁ ἐξ ὑοσκυάμου λαμβανόμενος, ἔλαιον Διοσκ. 1. 42.

ὑο-σκύᾰμος, ὁ, (ὗς) εἶδος δηλητηριώδους φυτοῦ ὅπερ ἐσθιόμενον προξενεῖ κάρωσιν καὶ μανίαν, Hyoscyamus niger, τὸν ὑοσκύαμον ὑφ' οὗ οἱ φαγόντες παραπλῆγες γίνονται Ξεν. Οἰκ. 1, 13, Διοσκ. 4. 69., 6. 15, κλπ., Πλουτ. Δημήτρ. 20. — ὁ ὑοσκύαμος νῦν ποὺ μὲν διατηρεῖ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα, ποὺ δὲ καλεῖται «γεροῦλι», Sibthorpe.

ὑόφθαλμος, ὁ, φυτὸν τὸ καὶ **ἀστὴρ** Ἀττικὸς καλούμενον, Λατινιστὶ δὲ inguinali, Apul. herb. 61.

ὑοφόρβιον, τό, = **συοφόρβιον**, ἀγέλη συῶν, χοίρων, Στράβ. 197, 218.

ὑο-φορβός, ὁ, (φέρβω) χοιροβοσκός, συβώτης, Πολυδ. Ζ', 187.

ὑπά, Αἰολ. ἀντὶ **ὑπό**. ἴδε **ὑπό** ἐν ἀρχῇ.

ὑπᾰγᾰνακτέω, ἀγανακτῶ ὀλίγον, Διον. Ἁλ. περὶ Δημ. 54, Ἡρῳδιαν. 2. 7.

ὑπαγγέλλω, ἀγγέλλω κρυφίως, προδίδω, Μουσαῖος 106.

ὑπάγγελος, ον, ὁ ὑπ' ἀγγέλου κληθείς, οὐκ ἄκλητος, ἀλλ' ὑπ. Αἰσχύλ. Χο. 838, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 287 καὶ Τραχ. 391.

ὑπάγγελτος, ον, ῥημ. ἐπίθετ., κατάγγελτος ἢ καταφανής, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

ὑπαγκᾰλίζω, μέλλ. **-ίσω** καὶ **-εῶ**, περιβάλλω διὰ τῶν βραχιόνων, περισφίγγω ἐν τῇ ἀγκάλῃ, περιπτύσσομαι, Εὐρ. Κύκλ. 498.— Παθητ. φων. μετ' ἐννοίας μεταβατ., γένος ἄσωσε ... ὑπηγκαλισμένη, ὑπηγκαλισμένον ἔχουσα ἢ ὑπαγκαλισαμένη, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 42· — πρβλ. **ἐναγκαλίζομαι**.

ὑπαγκάλιος [ᾰ], **ον**, ὁ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, ἐπὶ τέκνου, κατὰ διόρθωσιν ἐκ τοῦ Βατ. Ἀντιγράφου ἐν Διονυσ. Ἁλ. 7, 67, ἀντὶ **ὑπάγκαλος**

ὑπαγκάλισμα [ᾰ], τό, τὸ εἰς τὰς ἀγκάλας λαμβανόμενον, ἀγαπητὸν πλάσμα, ἐπὶ συζύγου ἢ ἐρωμένης, Σοφ. Τρ. 540· ἐπὶ τέκνου, Εὐρ. Τρῳ. 752· ἐπὶ κάλπης, χειρὸς ὑπ. ἐμῆς (ἐκ διορθώσεως τοῦ Elmsl. εἰς Εὐριπ. Ἡρακλ. 42), ὁ αὐτ. ἐν Ἰωνι 1337· — πρβλ. **παραγκάλισμα**.

ὑπαγκωνίζω, βάλλω ὑπὸ τὸν ἀγκῶνα, τι Ψελλοῦ Πονημάτ. σ. 149. 7.

ὑπαγκώνιον, τὸ ὑπὸ τὸν ἀγκῶνα τιθέμενον προσκεφάλαιον, Λατ. cubital, Πολυδ. Ϛ', 10, Γαλην.

ὑπάγνῡμι, μέλλ. **-άξω**, θραύω, συντρίβω ὑποκάτωθεν ἢ χωρίζω εἰς διαμερίσματα, κευθμῶσιν ὑπαγνύμενον θαμέεσιν, «μεριζόμενον» (Σχόλ.), Ὅπν. Ἁλ. 4. 653.

ὑπάγωρεία, ἡ, ἔννοια, σημασία, νόημα, Ἀμφιλόχ. 189Β.

ὑπᾰγόρευσις, εως, ἡ, εἰσήγησις, ὁδηγία, ὑπαγόρευσις, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 8, 8., 17. 4. 3· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀπαγόρευσις**, ὑπαγορεύσει μὲν τῶν πρακτέων, ἀπαγορεύσει δὲ τῶν ἐναντίων Κλήμ. Ἁλ. 102· ἐν τῇ πρώτῃ ὑπαγορεύσει, ἐν τῇ πρώτῃ ἐκδόσει, Σωκρ. Ἐκκλ. Ἱστ. σ. 79. 32.

ὑπαγορεῡτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ὑπαγορεύειν, Ὠριγέν. Ἐπιστ. πρὸς Ἀφρικ. ἐν τέλει.

ὑπαγορευτής, οῦ, ὁ, ὁ ὑπαγορεύων εἰς ἕτερον, Νικήτ. Χρον. 140D.

ὑπᾰγορευτικός, ή, όν, ὁ ὑπαγορεύων, ὑπομιμνήσκων ἢ ὑποδεικνύων τι, τινος Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 200.

ὑπᾰγορεύω, ὁ ἀόρ. παρὰ ταῖς Ἀττικ. **ὑπεῖπον**, πρκμ. **ὑπείρηκα**· — ὑπαγορεύω ὅπως γράψῃ τις, Λατιν. praeire verbis, δεῖ γράμματα ἐπίστασθαι τὸν μέλλοντα δυνήσεσθαι τὰ ὑπαγορευόμενα γράφειν Ξεν. Οἰκ. 15, 7, Δημ. 219. 27· γράψαι τὸ ὑπαγορευθὲν Ἀριστ. Τοπ. 6. 5. 2. **II**, προτείνω, ὑποδεικνύω, ἐλπίδα, πρόφασιν Στράβ. 40. 45, κλπ.· τινί τι Πλουτ. Μάρκελλ. 29· μετ' ἀπαρ., Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 19. **III**, σημαίνω προσέτι, Ἀπολλ. π. Συντ. 70. 297. **IV**, ἀποκρίνομαι Ἀρποκρ., Α. Β. 409.

ὑπαγορία, ἡ, = **ὑπαγόρευσις**, Ἐκκλ. Ἡσύχ.· περὶ τοῦ Δωρ. τύπου ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 702.

ὑπαγροικίζω, ὁμιλῶ ὡς ἀγροῖκος, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 295D.

ὑπάγροικος, ον, ὁπωσοῦν ἄγροικος, Λατ. subrusticus, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 50, Πλούτ., κλπ.· ὑπαγροικοτέρα διάλεκτος Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 552.

ὑπαγρυπνέω, ὁπωσοῦν ἀγρυπνῶ, Σουΐδ.

ὑπάγρυπνος, ον, ὁπωσοῦν ἄγρυπνος, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 146.

ὑπάγω, μέλλ. **ὑπάξω**· ἀόρ. **ὑπήγαγον**. **Α**, μεταβ., ἄγω, ὁδηγῶ ὑπό τι, ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους, ἦγεν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοὺς ταχεῖς ἵππους, Ἰλ. Π. 148, Ψ. 261· ὡσαύτως ἁπλῶς, ὑπάγειν ἡμιόνους Ὁδ. Ζ. 73.— περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ἀντιγ. 353, ἕξεται ἢ ἕξεται ἢ ἄξεται, ἴδε καὶ Jebb ἐν τόπῳ ὅστις ἐξέδωκεν **ὀχμάζεται**. **2)** φέρω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ὑποτάσσω, οἱ θεοὶ ὑπήγαγόν σε ἐς χέρας τὰς ἐμάς Ἡρόδ. 8. 106· ὑπ. τινὰς εἰς δουλείαν Λουκ. Ἀπολ. περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 3. — Μέσ., φέρω τινὰ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ὑποτάσσω, καταβάλλω, πόλιν Θουκ. 7. 46· τοὺς Θρᾷκας Λουκ. Θεῶν Διάλ. 18. 1, κλπ. **Β**, ἐνάγω τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον ὅτε ἡ **ὑπό** παριστάνει τὸν δικαζόμενον ὡς ἱστάμενον κατωτέρω τοῦ δικαστοῦ ἢ κύπτοντα πρὸ αὐτοῦ), ὑπάγω τινὰ ὑπὸ δικαστήριον, ἐνάγω εἰς δίκην, καταγγέλλω, κατηγορῶ, Ἡρόδ. 9. 93, πρβλ. 6. 72· ὑπ. τινὰ ὑπὸ τοὺς ἐφόρους ὁ αὐτ. 6. 82· εἰς ἡμᾶς Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 28· οὕτω, ὑπ. τινὰ εἰς δίκην Θουκ. 3. 70 καὶ ἁπλῶς, ὑπ. τινὰ Λυσί. 105. 4, Ξεν., κλπ.· ὑπ. τινὰ ὡς ἐπιβουλεύοντα ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 2. 3, 33· ὑπ. τινὰ θανάτου, ἐγκαλῶ τινα δι' ἔγκλημα, οὗ ἡ ποινὴ θάνατος, αὐτόθι 2, 3, 12., 5, 4. 24· ὑπάγω τινὰ θανάτου ὑπὸ τὸν δῆμον, ἐγκαλῶ ἐνώπιον τοῦ δήμου ἐπὶ ἐγκλήματι, οὗ ἡ ποινὴ θάνατος, Ἡρόδ. 6. 136·— ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τάνδ' ὑπάγεται Δίκα Εὐρ. Ἠλ. 1155· — παρὰ μεταγεν. συγγραφ. μετὰ δοτικ., ὑπ. τινὰ δικαστηρίῳ Λουκ. Δραπ. 11 τῷ νόμῳ Λιβάν., κλπ. **III**, βραδέως ὁδηγῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, βραδέως καὶ κατὰ μικρὸν προάγω, τὰς κύνας Ξεν. Κυν. 5. 15, πρβλ. 10. 4· — ἄγω τινά που κρυφίως ἢ δι' ἀπάτης Λατ. inducere, ταύτῃ ὑπάγοντος (αὐτὸν) Ἡρόδ. 9. 94· ἑλκύω, παρασύρω, ὑπάγει μ' ὁ χόρτος εὔφρων ἐπὶ κῶμον ἥρος ὥραις Εὐρ. Κύκλ. 505· ὑπάγω τοὺς πολεμίους εἰς δυσχωρίαν, ἕλκω αὐτοὺς εἰς δύσβατα μέρη διὰ προσπεποιημένης φυγῆς, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 37· ὑπ. τοὺς πολεμίους ὑποφεύγοντες αὐτόθι 3. 2, 8· τὸν ἐρωτῶντα τῷ ἐρωτωμένῳ ἀκολουθεῖν ..., ὅπῃ ἂν ἐκεῖνος ὑπάγῃ Πλάτ. Εὐθύφρων 14C· ὑπ. τινὰ εἰς ἐλπίδα Εὐρ. Ἠλ. 826· ὁ θεὸς ὑπῆγεν αὐτόν, ἵνα ἀφικόμενος ... δίκη δίκην Λυσί. 105. 4· ἐὰν πέρδιξ ὑπ' ἀνθρώπου ὀφθῇ ἀπὸ τῶν ᾠῶν, ὑπάγει (δηλ. τὸν ἄνθρωπον), δηλ. ἀπάγει, ἀπομακρύνει αὐτὸν ἀπὸ τῶν ᾠῶν φεύγουσα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 8, 6· — μετ' ἀπαρεμφ., ὑπ. τινὰ ἐλθεῖν, οὕτως ὥστε νὰ ἔλθῃ, Εὐρ. Ἀνδρ. 428. — Μέσ., ἄγω ὑπ' ἐμαυτὸν δι' ἀπάτης πρὸς ἕτιόν μου συμφέρον, ἀλλὰ συχν. σχεδὸν ὡς τὸ ἐνεργ., ὁδηγῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, εὖ ὑπ. τὸν παῖδα Ἴων παρ' Ἀθην. 604D· ἐλπίσιν ὑπαγαγέσθαι τινὰ Ἰσοκρ. 100D, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 2. 4, 3· ὑπ. τοὺς Θηβαίους, κερδαίνω αὐτούς, φέρω αὐτοὺς πρὸς τὸ μέρος μου, Δημ. 105. 7· ὑπ. τινὰς εἰς μάχην, ἐς φιλίαν Δίων Κ., κλπ.· — ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ὡσαύτως, προτείνω ἢ προβάλλω τι εἴς τινα ὡς δέλεαρ ὅπως ὁδηγήσω αὐτὸν εἰς ἕτερόν τι, Εὐρ. Ἀνδρ. 906, Ξεν. Ἀν. 2. 1, 18. — Παθ., κατὰ μικρὸν ὑπαχθεῖς Ἰσοκρ. 82B· ἐλπίσι καὶ φενακισμοῖς ὑπάγεσθαι διάφορ. γραφ. ἐν Δημ. 59. 18· ὑπὸ ἀπατῶν καὶ ἀλαζονευμάτων διάφορ. γραφ. ἐν Αἰσχίν. 25. 23, κτλ.· εἰς ἔχθραν ὑπαγόμενος ὑπό τινος Δημ. 291. 11· ἐκ λοιδορίας εἰς πληγὰς ὁ αὐτ. 1262 ἐν τέλ. (Ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας συχνάκις ἀπαντᾷ τὸ **ἐπάγω**, ὡς διάφ. γραφ.). **IV**, ὑπεκφέρω, ὑπεξάγω, τινὰ ἐκ βελέων Ἰλ. Λ. 163· ὕπαγε τὰς ἀκροβελίδας, δηλ. τὰ ἄκρα τῶν ὀβελίσκων, Ἄρχιππος ἐν «Ἡρακλεῖ γαμοῦντι» 3.— Παθ., ὑπαγομένου τοῦ χώματος Θουκ. 2. 76. **2)** ἀποσύρω, τὸ στράτευμα ὁ αὐτ. 4. 127. **3)** ἐκκενῶ κάτωθεν, Λατ. subducere, ὑπ. τὴν κοιλίαν Ἀρετ. Ὀξ. Νοῦσ. Θεραπ. 1. 10, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 308 ἴδε κατωτ. Β. III.

Β, ἀμεταβ., βραδέως ἀπέρχομαι, ἀποσύρομαι, ὑπάγω φρένα τέρψας Θέογν. 921 — ἐπὶ στρατιᾶς, ἀποσύρομαι, ἀπομακρύνομαι βραδέως ἢ ἡσύχως, Ἡρόδ. 4. 120, 122, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1017, Θουκ. 4. 126· ἐπὶ τοῦ λέοντος, ὑπάγει βάδην Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 3. **II**, πηγαίνω, ὕπαγ' ὦ, ὕπαγ' ὦ, πήγαινε λοιπὸν ἐμπρός! Εὐρ. Κύκλ. 53· ὕπαγε, τί μέλλεις; Ἀριστοφ. Νεφ. 1298· ὑπάγ' θ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 174· ὑπ. εἰς τοὔμπροσθεν Εὔπολις ἐν «Βάπταις» 2·— ὡσαύτως ἐπὶ στρατιᾶς, ἐπέρχομαι βραδέως ἢ κατὰ μικρόν, Ξεν. Ἀνάβ. 3. 4, 48., 4. 2, 16. **III**, Ἰατρ., ἐπὶ τῆς κοιλίας, κοιλίαν ὑπάγουσα, εὐκοιλιότης, Ἱππ. 396. 27, Γαλην.· ἴδε ἀνωτ. Α. IV. 3. **IV**, χαμηλώνω, «ζαρώνω», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 2, 6, πρβλ. **ὑπαγωγή** III. 2.

ὑπᾰγωγεύς, έως, ὁ, «ἐργαλεῖον οἰκοδομικὸν ᾧ ἀπευθύνουσι τὰς πλίνθους πρὸς ἀλλήλας· τινὲς δὲ αὐτὸ παράξυστον καλοῦσι· εἰ μὴ ἄρα πηλόν τινα οὕτω καλοῦσι· τοιοῦτον γάρ τι καὶ Ἕρμιππος ἐν τοῖς τριμέτροις ἐμφανίζει» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ὄρν. 1149. —

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπαγωγεύς· πρὸς πλίνθων οἰκοδομὴν πηλάς», πρβλ. Meineke εἰς Κωμ. 1, σ. 93. **II.** τὸ ξύλινον ὑποστήριγμα, ἡ γέφυρα τῶν ἐγχόρδων ὀργάνων, ἄλλως **ὑποβουλεύς**, Νικομ. Ἀρμ. σελ. 18.

ὑπᾰγωγή, ἡ, ἡ βαθμιαία προσαγωγή, τοῦ κυνηγεσίου Ξεν. Κυν. 6. 12· — ἀπάτη, πανουργία, διάφορ. γραφ. ἐν Δημ. 444. 23, Πολυδ. Δ', 50, Φώτ. **II.** κίνησις τῆς κοιλίας, Διοσκ. 3. 30. **III.** (ἐκ τοῦ **ὑπάγω** τοῦ ἀμεταβ.), ὑποχώρησις, ἀποχώρησις, Θουκ. 3. 97· — «ὑπαγωγή· ἡ ταῖς ναυσὶ σκέπη· καὶ προσόρμησις· οἷον ὕφορμός τις» Φώτ., Ἐτυμολ. Μέγ. 777, 24. **2)** «χαμήλωμα», «ζάρωμα» (πρβλ. **ὑπάγω** B. IV), ὀχείαν ποιεῖσθαι ἐξ ὑπαγωγῆς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 29, 1. **3)** τὸ ὑπάγεσθαι, τὴν ἐν τρισὶ γένεσιν ὑπαγωγὴν Ἀπολλών. π. Συντάξ. 206.

ὑπᾰγωγῐδῐον καὶ ὑπαγῶγιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὑπαγωγεύς** II, Πτολεμ.

ὑπᾰγωγικός, ἡ, όν, ὁ κατὰ μικρὸν πλατυνόμενος, περίοδος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ στρογγύλη καὶ πυκνή, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 4. **II.** ἑλκυστικός, πειστικός, ὁ αὐτ. π. Συνθ. 4 (κοινῶς φέρεται **ἐπαγ**').

ὑπᾰγωγός, όν, ὁ ὑπάγων, προξενῶν κένωσιν, ὑπ. τῆς κοιλίας Διοσκ. 2. 35· οὖρων καὶ κοιλίης Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θερα. 1. 2· ἀπολ., κινητικὸν φάρμακον, καθαρτικόν, κλύσμα Γαλην.

ὑπαγωνιάω, εἶμαι κάπως ἐν ἀγωνίᾳ, Φλέγων.

ὑπαδεδρόμακεν, = **ὑποδεδρόμηκεν**, Σαπφὼ 2. 10, ἔκδ. Bergk ἐν Lyr. gr.

ὑπαδύγια, τά, = **ὑποζύγια**, Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, Arch. Ztr. 1881, σ. 80.

ὑπᾴδω, συνοδεύω δι' ᾄσματος, ἆδε ἐν συμφωνίᾳ πρὸς μουσικὸν ὄργανον, Αἶνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν (δηλ. τῇ φόρμιγγι) Ἰλ. Σ. 570· ἡ δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε (δηλ. ἡ νευρή) Ὀδ. Φ. 411· ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπᾴσετε Ἀριστοφ. Βάτρ. 874· καὶ ἄνευ αἰτιατ., συνοδεύω διὰ τῆς φωνῆς, χοροῖσι αὐτόθι 366· τινὶ Λουκ. περὶ Ὀρχ. 30· οὕτως ἐν τῷ ποιητικ. τύπῳ, **ὑπαείδω**, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 242, εἰς Δῆλ. 304. [Τὸ α τοῦ **ὑπαείδω** κεῖται ὡς μακρὸν ἐν ἄρσει παρὰ Καλλ. εἰς Δῆλ. ἔνθ' ἀνωτ.].

ὑπᾱέριος, ον, ὁ ἐν τῷ ἀέρι ζῶν, ἐπὶ τῆς τρυγόνος, τοῦ πτηνοῦ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ὁμώνυμον ἰχθύν, Αἰλ. περὶ Ζῴων 8. 26. — Πρβλ. **ὑπτέριος**.

ὑπᾶετος, ὁ, εἶδος ἀετοῦ ἔχοντος ὁμοιότητα πρὸς γῦπα, Lämmergeier, Gypaetus barbatus, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 32, 3· ἡ ἀρχαία γραφὴ **γυπαίετος** φαίνεται μὴ στηριζομένη ἐπὶ μαρτυρίας τινός, ἴδε **ὀρειπέλαργος**.

ὑπαί, ποιητ. ἀντὶ **ὑπό**, ἴδε **ὑπὸ** ἐν ἀρχῇ.

ὑπαιδείδοικα, Ἐπικ. ἀντὶ **ὑποδείδοικα**, πρκμ. τοῦ **ὑποδείδω**, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 165.

ὑπαιδέομαι, μετ' αἰτιατ., δεικνύω σεβασμὸν πρός τινα, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 20.

ὑπαίδιος οἶκος, ὁ ὑπὸ τὸν ἆδην, Ἐπιγρ. ἐμμετρ. Σπάρτης, Ἀθηναίου τ. Γ', σ. 454.

ὑπαιθᾶ, Ἐπίρρ. (**ὑπό**, **ὑπαί**), ὑπαιθα λιάσθη, «εἰς πλάγιον ἐξέκλινεν, εἰς τοὔμπροσθεν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ο. 520· ποταμὸς .. ὑπ. ῥέων, κάτωθεν ῥέων, Υ. 275· ἡ δὲ [πέλεια] ὑπ. φοβεῖται, κύπτουσα ἢ πλαγίως φεύγει, Χ. 141. **II.** πρόθεσ. μετὰ γενικ., αἱ μὲν ὑπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον (δηλ. αἱ ἀμφίπολοι), ὑπεστήριζον αὐτὸν παραπλεύρως ἀσθμαίνουσαι, Ἰλ. Σ. 421· ὑπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς φεῦγ', πλαγίως δὲ ἐκκλίνας ἔφευγε, Φ. 255.

ὑπαίθριος, ον, καὶ α, ον, Εὐρ. Ἀνδρ. 227· (αἰθήρ)· — ὁ ἐν ὑπαίθρῳ, ἔξω ὑπὸ τὸν οὐρανόν, οὐχὶ ὑπὸ στέγην, Πινδ. Ο. 6. 104· ὑπ. κατακοιμηθῆναι, ἐπὶ στρατοῦ, Ἡρόδ. 4. 7, πρβλ. 7. 119, Θουκ. 1. 134, Ξενοφ., κλπ.· — ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ὑπαίθρια λύχνα καίειν Ἡρόδ. 2. 62· τῶν ὑπ. πάγων ὀρόσων τε Αἰσχύλ. Ἀγ. 335· ὑπαιθρίοις δεσμοῖσι πασσαλευτὸς ὢν ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 113· ὑπ. ὀρόσος Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὑπ. δεξαμεναί, ἀντίθετον τῷ **ὑπόστεγοι**, Πλάτ. Κριτί. 117Α, κλπ.· — ἐν Σοφ. Ἀντ. 357, ἀντὶ αἴθρια ὁ Böckh διορθοῖ πάγων ὑπαίθρεια .. βέλη, χάριν τοῦ μέτρου (πρβλ. **ἐπινύμφειος**, **ἐπινίκειος**). — Ὁ Jebb παρεδέξατο τὴν διόρθωσιν τοῦ Helmke **ἐναίθρεια**. **II.** ὡς οὐσιαστ., ἐν τῷ ὑπαιθρίῳ = ἐν ὑπαίθρῳ, Γαλην. — Πρβλ. **ὑπαιθρος**.

ὑπαίθριος, ον, = τῷ προηγ., ὑπ. ξυνὴ Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 391· στρατιῶται Συλλ. Ἐπιγρ. 3137. 14· παραχειμασία Πολύβ. 3. 8, 2· δυνάμεις ὁ αὐτ. 1. 82, 14· πόλεμοι Διον. Ἁλ. 6. 22· ὑπαίθριον ὕλην λέπε Βάθριος 12. 14 Boisson. **II.** ὡ. οὐσιαστ., ἐν ὑπαίθρῳ, sub Dio, ἔξω εἰς τὸ ὕπαιθρον, Ἀντιφῶν 130. 29, Ξενοφ. Ἀπομν. 2. 1, 5, Οἰκ. 7. 19· **ἁπανταχοῦ** ἐν τῇ ὀνομ. τὸ ὑπ. τῆς αὐλῆς Λουκ. Συμπ. 20 **2)** ἐν στρατιωτικῇ γλώσσῃ ἀπὸ τοῦ Πολυβ. καὶ ἑξῆς, τὰ ὑπαίθρια, ἡ ἀναπεπταμένη χώρα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ὠχυρωμένα μέρη, τῶν ὑπ. κρατεῖν, ἀντιποιεῖσθαι 1. 12, 4., 40. 6· μάχεσθαι ἐν τοῖς ὑπ. 17. 3, 4· τῶν ὑπ. ἐκχωρῶ, ἀποσύρομαι ἐκ τῆς ὑπαίθρου χώρας καὶ κατακλείομαι ἐν ταῖς πόλεσιν, 9. 3, 6· ἡ ἐν ὑπαίθροις οἰκονομία 6. 12, 5· σπανίως ἐν τῷ ἐνικῷ, εἰς ὕπαιθρον ἐξελθεῖν, ἐξελθεῖν εἰς πεδίον μάχης, 10. 3, 4. **3)** ἡ ὕπαιθρος (ἐξυπ. γῆ), = τὰ ὕπαιθρα, τὸ πεδίον, οἱ ἀγροί, Διον. Ἁλ. 8. 63., 9. 6. **4)** ἀνοικτός, ἄνευ ὀροφῆς ἢ στέγης, aedificia, ambulationes hyp., Vitruv. 1. 2 § 27., 5. 9 § 67· — hypaethros (δηλ. ναός), ὁ ἄνευ στέγης, ἀνοικτὸς ἄνωθεν, ὁ αὐτ. 3 1 § 22· — Ὁ τύπος οὗτος δὲν ἦτο ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ. εἰ μὴ μόνον ἐν τῇ φράσει ἐν **ὑπαίθρῳ**· ὁ δὲ τύπος ὁ παρ' αὐτοῖς ἐν χρήσει ὡς ἐπίθ. εἶναι ἀεὶ **ὑπαίθριος**· ἴδε Ξεν. Οἰκ. 7, 20, ἔνθα αἱ ἐν [τῷ] ὑπαίθρῳ ἐργασίαι εἶναι συνώνυμον τῷ ὑπαίθρια ἔργα.

ὑπαιθω, ποιητ. = **ὑποκαίω**, Σαφ. Τρ. 1210· — μεταφ. ἐπὶ ἔρωτος, καταφλέγω, καίω, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 312.

ὑπαικάλλω, Δωρ. λέξις ἀντὶ **ὑποσαίνω**, Αἰλ. π. Ζῴων 4. 45, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

ὑπαινίσσομαι, Ἀττ. -ττομαι, ἀποθ., αἰνίττομαι πλαγίως, κάμνω ὑπαινιγμόν, ὑπονοῶ, ὑποδηλῶ, μετ' αἰτ. πράγμ. ἢ προσώπου, Δημ. 348. 6, Πλουτ. Ρωμ. 8, κλπ. **2)** ἀποβλέπω, εἴς τινα Διον. Τέχν. Ρητορ. 9. 7.

ὑπαιρέω, Ἰων. ἀντὶ **ὑφαιρέω**, Ἡρόδ.

ὑπαίρω, παρακινῶ, ἐξεγείρω, Ἰω. Χρυσ. τ. 8, σ. 191C.

ὑπαισθάνομαι, αἰσθάνομαί πως, παρατηρῶ κάπως, 89D, Ἀριστοφ. 2. 5.

ὑπᾴσσω, Ἀττ. -ᾴττω, ὁρμῶ ὑποκάτω τινός, μετ' αἰτ., θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' ὑπαΐσει Ἰχθὺς (ἔνθα τὸ ᾄ, ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. **ὑπαλύξει**) Ἰλ. Φ. 126· οὕτως, ὑπὸ φρικὸς ἀναπάλλεται Ψ. 692. **II.** ὁρμῶ κάτωθέν τινος, μετὰ γεν., βωμοῦ ὑπαΐξας Β. 310. **III.** ἀπολ., ὑπᾴξας διὰ θυρῶν Σοφ. Αἴ. 301.

ὑπαισχύνομαι, Παθ., αἰσχύνομαί κάπως, τινά τι, **ἐντρέπομαι** τινὰ διά τι, Πλάτ. Λάχ. 179C.

ὑπαίτιος, ον, ὁ διαπελῶν ὑπὸ κατηγορίαν, ὑπόλογος, ὑπεύθυνος, τινος ἢ ὑπέρ τινος, διά τι πρᾶγμα, Ἀντιφῶν 117. 8., 125. 34· ὑπ. τινι, ὑπεύθυνος ἢ ὑπόλογος εἴς τινα, Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 5· ὑπαίτιόν ἐστί τινί τι πρός τινος, φέρεται κατηγορία κατά τινος ὑπό τινος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 3. 1, 5. — Ἐπίρρ. **-τίως**, Φίλων ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 387Δ, Πολυδ. Γ', 139.

ὑπαιφοινίσσω, Ἐπικ. ἀντὶ **ὑποφοινίσσω**, Νίκ.

ὑπακιμάζω, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ἐπακμάζω** ἐν Ἀποσπ. Αἰλιαν. παρὰ Σουΐδ.

ὑπᾰκοή, ἡ, (ὑπακούω) Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ε', 19, Ἐκκλ. 2) ἐπιρρ. ἡ χορός, Μεθόδ. 208C, Ἀθαν. III, 37B, Χρυσ. V, 131B. **3)** Ἐν τῇ Λειτουργικῇ ὑπακοὴ κανόνος εἶναι τραπάριον ἀναγινωσκόμενον ἢ ᾀδόμενον ἐν τῷ τέλει τῆς τρίτης ᾠδῆς τοῦ κανόνος, [ὡς φαίνεται ἀρχικῶς· ἡ ὑπακοὴ ἐλέγετο ἢ ἐψάλλετο ἐν τῷ ναῷ ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ οὐχὶ ὑπὸ ἀναγνώστου ἢ τοῦ ψάλτου].

ὑπακολουθέω, ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, τινι Φίλων 1. 224· διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἐπακ-** παρὰ Ξεν. ἐν Ἑλλ. 5. 1, 21, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 15.

ὑπᾰκοος, ον, = **ὑπήκοος**, Ἐπιγρ. Παντικαπαίου Ἐκδ. Ἰουργεβιτς, ἐν Ὀδησσῷ, 1880 (βωσιατί).

ὑπᾰκούω, ὁ, ὑπήκοος, ὑπακούων εἴς τινα, εὐπειθής, τινος Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1381.

ὑπᾰκουστέον, ῥημ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ ὑπακούσῃ, Πλάτ. Ἐπιστ. 3. 8B. **II.** πρέπει τις νὰ νοήσῃ, τι περί τινος Πλάτ. Σοφιστ. 261D· ὅτι .. Πλούτ. 2. 34B. **2)** παρὰ τοῖς γραμμ., πρέπει τις νὰ νοήσῃ ἔξωθέν τι παραλειπόμενον, Λατ. subaudiendum.

ὑπᾰκούω, μέλλ. **-ακούσομαι** (ἴδε ἐν τέλ.)· **I.** ἀπολ., προσέχω, δίδω προσοχήν, ἀκούω μετὰ προσοχῆς, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον Ἰλ. Θ. 4· ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ὑπάκουσεν Ὀδ. Ε. 485· πρβλ. Ὕμν. Ἀφρ. 181, Εὐρ. Ἄλκ. 400, Ἀριστοφ. Σφ. 273. **2)** ἀποκρίνομαι καλούμενος, δίδω ἀπάντησιν, ἢ ἐξελθέμεναι ἢ ἔνδοθεν αἴψ' ὑπακοῦσαι Ὀδ. Δ. 283, πρβλ. Κ. 83, Θεόκρ. 13. 59· οὕτω παρὰ τοῖς πεζολόγοις, κἄθ' ὁ κῆρυξ ἐκήρυττε τίς τὴν Ἱκετηρίαν καταθείη, καὶ οὐδεὶς ὑπήκουεν Ἀνδοκ. περὶ Μυστηρ. 112· ἐρωτῶμενοι τάναντία .. πολλάκις ὑπ. Ἀριστ. Τοπικ. 8.. 11, 6· ἴδε κατωτ. 11. 2. **3)** μετά τινος πεῖσεως, προσέχω, δίδω προσοχήν, τινος Ἀριστοφ. Σφ. 319· τῆς εὐχῆς, τῆς κρίσεως ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 263, Αἰσχίνης 61. 33· ὡσαύτως, ὑπ. τινὶ Ἀριστοφ. Λυσ. 878, Θουκ. 5. 98, κτλ.· ὑπ. τοῖς λόγοις Πλάτ. Νόμ. 898C· τῷ λόγῳ Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 14, 9. **II.** Ἰδιαίτεραι σημασίαι: **1)** ἐπὶ θυρωροῦ, ἀποκρίνομαι εἰς τὸ κτύπημα καὶ ἀνοίγω τὴν θύραν, θαυμάζω, ὅπως ἠθέλησέ σοι ὁ τοῦ δεσμωτηρίου φύλαξ ὑπακοῦσαι Πλάτ. Κρίτων 43Δ· ἁπολ., ὁ αὐτ. ἐν Φαίδ. 59E, Θεοφρ. Χαρακτ. 4, Πράξ. Ἀποστ. 16, 13· ὁ ὑπακούσας, ὁ θυρωρός, Ξεν. Συμπ. 1, 11, Δημ. 1149. 27. **2)** ἐπὶ δικαστοῦ, δίδω ἀκρόασιν εἰς παράπονα, τινί Ξεν. Κύρ. 8. 1. 18· — ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν κατηγορουμένων ἢ τῶν συνηγόρων αὐτῶν, **ὑπακούω** εἰς κλῆσιν δικαστικήν, ἐμφανίζομαι εἰς τὸ δικαστήριον, Ἡσαΐας 49. 25,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημ. 423. 17., 434. 15· ὑπ. εἰς τὸ δικαστήριον Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 19. **3)** ἐπὶ ὑπηκόων, κτλ., ὑπακούω, ὑποτάσσομαι εἴς τινα, τινὸς Ἡρόδ. 3. 101., 4. 56., 6. 82, Ξεν., κλπ.· τινὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 360, Θουκ. 2. 61, κλπ.· ὡσαύτως, ὑποχωρῶ εἴς τινα, συναινῶ, συγκατανεύω, τινὶ Πλάτ. Πολ. 459C, Δημ. 426. 15·— μετὰ γεν. πράγματ., δίδω προσοχὴν εἴς τινα, Πλάτ. Θεαίτ. 162C, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 20· ὑπ. νόμων ἢ νόμοις Πλάτ. Νόμ. 708D, Αἰσχίν. 7. 33· ὑπ. τῷ ξυμφόρῳ τινός, συναινῶ, συμφωνῶ πρὸς τὸ συμφέρον τινός, Θουκ. 5. 98· δείπνῳ ὑπ., δέχομαι πρόσκλησιν εἰς δεῖπνον, Ἀθήν. 247D· — ἀπολ., ὡς καὶ νῦν, ὑποχωρῶ, ὑποτάσσομαι, ὑπακούω, Ἡρόδ. 3. 148., 4. 119·— μετ' οὐδ. ἐπιθ., τοῦτό γε ὑπήκουσεν, εἰς τοῦτο ὑπήκουσεν, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 3· οὐδὲν τούτων ὑπήκουον Θουκ. 1. 29, πρβλ. 139, 140, Ξεν., κλπ.· ὑπ. τινός τι ἢ τινί τι, ὑποτάσσομαι εἴς τινα ὡς πρός τι πρᾶγμα, Θουκ. 1. 26, Πλάτ. Νόμ. 774B. **4)** ἀνταποκρίνομαι πρὸς τὰς προσδοκίας τινός, ἐπιτυγχάνω, ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα Λουκ. Ἱκαρομέν. 10· τῆς μεταλλείας ἀσθενῶς ὑπακουούσης Στράβ. 399. **5)** μεταφορ., ὑπόκειμαι, τούτων ἔδοξεν γυμνὸς αὐτῷ κᾶπος ὀξείαις ὑπακουέμεν αὐγαῖς ἀελίου, τούτων, δηλ. τῶν δένδρων, γυμνὸς ἐφάνη εἰς αὐτὸν ὁ κῆπος, δηλ. ὁ χῶρος ὁ ὑποκείμενος ἀεὶ εἰς τὰς φλογερὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, Πινδ. Ο. 3. 44· ταῖς ὥραις Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 15, 1· τοῦ ψύχους αὐτόθι 5. 4, 2. **6)** ἐπὶ νόσων, ὑποχωρῶ εἰς τὴν ἰματικὴν ἐνέργειαν φαρμάκου, τινὶ Ἱππ. 1086B· ἀπολ., ὁ αὐτ. 112A· οὕτω, μεταφορ., τὸ μυθῶδες ὑπ. λόγῳ Πλουτ. Θησ. 1· πλαγγαῖς ὑπ., ἐπὶ μετάλλου, ὁ αὐτ. 2. 802B. **7)** ὑποχωρῶ εἰς συζήτησιν, παραχωρῶ τι ἀμφισβητούμενον, Ἀριστ. Τοπ. 8. 11, 15. **III.** κοινὸν ὑπ., ἐννοῶ ὑπὸ τὸν ὅρον, κοινόν .., Πλάτ. Φίληβ 31C· πρβλ. **ὑπακουστέον** καὶ ἴδε Πλούτ. 2. 23C.

2) παρὰ τοῖς γραμμ., νοῶ ἔξωθεν λέξιν παραλειπομένην, Λατ. subaudire, Ἀπολλών. π. Συντάξ. 27, κ. ἀλλ. **IV.** ὁ μέλλ. **ὑπακούσεται** ἐν Θουκ. 6. 69, ἐνίοτε λαμβάνεται ἐπὶ παθ. σημασίας, εἰ .. ῥᾷον αὐτοῖς ὑπακούσεται, ἐὰν ἢ εἰς αὐτοὺς ὑπακοὴ ἢ εὐχερεστέρα· ἀλλ' εἶναι ἀμφίβολον ἂν δύναται νὰ ἔχῃ οὕτω τὸ χωρίον· οἱ δοκιμώτεροι ἑρμηνευταὶ λαμβάνουσι **τὸ ὑπήκοον** ὡ ὑποκείμ. τοῦ **ὑπακούσεται**, ἀναφέροντες τὸ ξυγκαταστρεψαμένοις .. αὐτοῖς εἰς τὸ Ἀθηναίοις. **V.** ἐν τῇ Ἐκκλ. γλώσσῃ = **ὑποφωνέω**, Μεθόδ 208C, Εὐσέβ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 73B, Ἀθαν. I, 676 Ἰωαν. Μόσχ. 3045.

ὑπακροάομαι, ῶμαι, Μ. Ἀκομ. τ. B', σ. 271, 16, ἔκδ. Α.

ὕπακρος, ον, σχεδὸν ὁ ἀκρότατος, ὁ ὕψιστος, φέρε δὴ γνῶμεν .. ποῦ καὶ χρήσιμοι ἡμῖν εἰσιν οἱ ὕπακροι οὗτοι; Πλάτ. Ἀντεραστ. 136C, 138E, Λογιῶν. 34. 1.

ὑπακτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑπάγω,** πρέπει τις νὰ προσελκύσῃ πρὸς ἑαυτόν, Κλήμ. Ἀλεξ. 288. **II.** πρέπει τις νὰ προχωρήσῃ ἢ προβῇ βραδέως, «ὑπακτέον, πορευτέον» Ἐτυμ. Μέγ. 777, 26, Ζωναρ.

ὑπακτικός, ή, όν, (**ὑπάγω IV. 3**), δυνάμενος ὑπάγειν, ὑπαγωγός, κινητικός, καθαρτικός, ὑπ. τῆς κοιλίας Μνησίθ. παρ' Ἀθην. 92B· τῆς κοιλίας καὶ τῆς οὐρήσεως ὁ αὐτ. 358A.

ὑπαλγέω, ἔχω μικρὸν πόνον, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **ὑπεραλγέω** ἐν Αἰλ. π. Ζ. 2. 43.

ὑπᾰλεαίνω, θερμαίνω πως ἢ βαθμηδόν, τὰ ῥόδα πρὸς τὴν εἴλην ὑπαλεανθέντα καὶ ἐκκύψαντα τῶν καλύκων Αἰλιαν. π. Ζ. 15. 12.

ὑπάλειμμα, τό, = **ἄλειμμα,** Διοσκ. 1. 30.

ὑπάλειπτος [ᾰ], **ον,** ῥημ. ἐπίθ., ὃν δύναταί τις νὰ ὑπαλείψῃ, Ἱππ. 881B· **ὑπάλειπτον,** τό, ἀλοιφή, «ὑπάλειπτον, ἔγχριστον φάρμακον» Γαλην. Ἱπποκρ. γλωσσῶν ἐξήγ. 582.

ὑπάλειπτρον, τό, «ἐλασμάτιον, ᾧ ἄν τις ὑπαλείψαιτο τοὺς ὀφθαλμούς» Γαλην. Ἱπποκρ. γλωσσῶν ἐξήγ. 582, Ἱππ. 661. 32, 788B, κλπ.· ὡσαύτως **ὑπᾰλειπτρίς, ίδος,** ἡ, ὁ αὐτ. 263. 36.

ὑπᾰλείφω, ἀλείφω ἐλαφρῶς, ἀλείφω ὀλίγον, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὑπαλείφεσθαι φάρμακον Πλάτ. Λάχ. 185C.— Παθ., ὑπαλειφθὲν ἔλαιον Ἀριστ. Προβλ. 38. 3, 3. **II.** ἐπιχρίω, κόμμι τὴν γνάθον Ἱππ. π. Ἄρθρ. 799· τὼ ὀφθαλμιὼ Ἀριστοφ. Ἀχ. 1209· — ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἀλείφομαι, Ἱππ. 406, Ἀριστοφ. Εἰρ. 897· ὑπ. τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλείφω ἐλαφρῶς τοὺς ὀφθαλμούς μου, Ξεν. Οἰκ. 10, 5· ἄτερος πρὸς τὸν ἕτερον ὑπαλείφεται, ὅπως παλαίσῃ πρὸς τὸν ἕτερον, Κομ. ἐν Πλουτ. Πομπ. 53.— Παθ., ὑπαλειφόμενος παρ' ἰατρῷ Ἀριστοφάν. Ἀποσπ. 181· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὑπαλημμένοι, ἀντίθετον τῷ ὑγιαίνοντες Ξενοφ. Οἰκ. 10. 6. **II.** μεταφορ., ἐν τῷ παθ. ποτίζομαι, πληροῦμαι, «ἐμὲ γὰρ ἔδει ὑφ' ὑμῶν ὑπαλειφθῆναι πίστει, νουθεσίᾳ, ὑποπομονῇ» Ἰγνατ. Ἐπιστ. σ. 19A.

ὑπάλειψις, εως, ἡ, τὸ ὑπαλείφειν, χρίειν, Ἱππ. 689. 41, Θεοφρ. π. Ἱρῶν. 39.

ὑπᾰλεύομαι, ἀόρ. **ὑπαλεύσασθαι** (ἀλεύω)·— Ἐπικ. Ἀποθ.,

ὑπαλύσκω, ὑπεκφεύγω, τῶν ὑπαλευάμενος θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν, φεύγω Ὀδ. Ο. 275, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 555· ὑπαλεύεο φήμην αὐτόθι 758, πρβλ. **ὑπαλύσκω.**

ὑπαλίσφιν, Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθηναίῳ δειπν. Δ', 183 c. — Τὴν λέξ. ταύτην θεωροῦσι πάντες σχεδὸν οἱ ἐκδόται διεφθαρμένην καὶ διὰ τοῦτο δὲν τὴν ἔχουσι τὰ λεξικά. Ἀλλ' ἀφοῦ ὁ ἐκδ. τοῦ Ἀθηναίου Meineke δὲν τὴν ἀπέβαλεν ἐκ τοῦ κειμένου, δίκαιον κρίνω νὰ λεξικογραφῆται. Διορθώσεις αὐτῆς ἐπρετάθησαν ὑπὸ μὲν τοῦ Κασωβόνου **ὑπ' αὐλύφιν,** ὑπὸ δὲ τοῦ Κοραῆ (καὶ Schweighaeuser) **ὑπαυλεῖ σφιν.** Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑπαλλᾰγή, ἡ, ἐναλλαγή, ἀνταλλαγή, ἀλλαγή, μεταβολή, Φίλων 1. 13· διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἀπαλ-**, Εὐρ. Ἑλ. 291 ἀντὶ **παραλ-**, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 19, 6. **II.** τρόπος τοῦ λέγειν καθ' ὃν τὰ μέρη προτάσεως φαίνονται ἐναλλασσόμενα, «ὑπαλλαγή ἐστιν ὅταν ἐπιτιμήσαντες τῷ πρώτῳ ὀνόματι ἕτερον προσλάβωμεν, οἷον· οὐκ ἔστι τοῦτο φιλανθρωπία, ἀλλ' ἔρως, καὶ· οὐκ ὠργίζετο, ἀλλ' ἐμαίνετο» Ζωναίου περὶ σχημάτ., Ῥήτορες (Walz) τ. 8, σ. 689, § κδ', Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 3, πρβλ. Quintil. Instit. 8. 6, 23. **2)** μεταβολὴ τοῦ γένους, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 209. **3)** = **ἐπιτίμησις,** Ῥήτορες (Walz) τ. 8, σ. 486.

ὑπάλλαγμα, τό, τὸ ἐναλλασσόμενον ἢ ἀνταλλασσόμενον, νόμισμα ὑπάλλαγμα τῆς χρείας Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 5. 5, 11, πρβλ. Πορφ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 2. 27· — ἑρμηνεύεται δὲ ἐν τοῖς Δ. Β. 423 ὡς **ἐνέχυρον,** — ἣν χρῆσιν ἀποδοκιμάζει ὁ Φρύνιχ. 306.

ὑπαλλακτέον, δεῖ ὑπαλλάσσειν, Θ. Στουδ. σ. 1493, ἔκδ. Μι., Φωτ. λόγ. περὶ σώμ. Χειρόγρ. μονῆς Ἰβήρων, ἐξ ἀντιγρ. Π. Ν. Ῥόκκου.

ὑπαλλακτικός, ή, όν, ὃ δύναταί τις νὰ ἀνταλλάξῃ.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ο. 52, Ἀμμών. 103.

ὑπάλλαξις, εως, ἡ, = **ὑπαλλαγή,** Γαλην. III, 69D.

ὑπαλλάσσω, Ἀττικ. **-ττω,** ἀνταλλάσσω, Πολύβ. 5. 8,, 9 Λουκ. Σολοικ. 10.—Μεσ., ὑπαλ. τι ἀντί τινος Φίλων 1. 37· τί τινι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 3, 2. **2)** μεταβάλλω ὀλίγον, ἐλαφρῶς, Πλούτ. 2. 930B.— Μέσ., ἀλλάσσω τὴν θέσιν μου, «ὑπαπιέναι, ὑπαλλάττεσθαι, ὑπαφίστασθαι, ὑπεξίστασθαι» Πολυΐ. Ϛ', 194· μεταβάλλω τὸν τρόπον μου, πρός τινα Σουίδ. καὶ Φώτ. ἐν λέξ. **Κωρυκαῖος.** — Παθ., ὑπηλλάχθαι εἰς .. Ἀριστ. Ἀποσπ. 539.

II. ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., βαθμηδὸν μεταβάλλω, Πολυδ. B', 10. — Ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙϚ', σ. 507, 508, 512.

ὑπάλληλος, ον, ὁ ὑπὸ ἕτερον, ὑποκείμενος εἰς ἕτερον Ἀριστ. Μετὰ Φυσ. 4. 10, 4.

ὑπαλοιφή, ἡ, **ὑπάλειψις.** Ἐπιγραφὴ ἐν τῷ Böckh's Urkunden, σ. 390.

ὑπάλπειος, α, ον, ὁ ὑπὸ τὰς Ἄλπεις, ἡ ὑπαλπεία (ἐξυπακ. χώρα), ἡ ὑπὸ τὰς Ἄλπεις, Ἰταλία, Πλουτ. Μάρκελλ. 3.

ὑπάλυξις, εως, ἡ, Ἐπικ. ὄνομα, ἔκκλισις, φυγή, οὔ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπ. Ἰλ. Χ. 270· κακῶν ὑπ. Ὀδ. Ψ. 287.

ὑπᾰλύσκω, Ἐπικ. ῥῆμα, = **ὑπαλεύσκω,** ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ ἀόρ., ἐκφεύγω, διαφεύγω, φθῇ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον οὐδ' ὑπάλυξας Ἰλ. Λ. 451· ὑπὸ κῆρας ἀλύξας Μ. 113, πρβλ. 327, Ὀδ. Δ. 512· τὸ μὲν ὣς ὑπάλυξε Ε. 430· ὑπάλυξεν ἀέλλας Τ. 189· χρεῖος ὑπαλύξας, ὑπεκφυγὼν τὸ χρέος, ἀπαλλαχθεὶς αὐτοῦ (ὡστε νὰ τὸ πληρώσῃ), Θ. 355 (περὶ τοῦ ἐν Ἰλ. Φ. 126, ἴδε **ὑπεῖσασα**)·— ἀπολ., Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 304, Θέογν. 815· μέλλ. **ὑπαλύξειν.** Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 336.

ὑπᾰμάω, κάτωθεν θερίζω, ἀποκόπτω, τί τινος Νικ. Θηρ. 901, κ. ἀλλ.

ὑπαμβλύς, ύ, κᾶπως ἀμβλύς, Ἀρχ. Μαθ. 65· — ἴσως γραπτ. **ὕπαμβλυς.**

ὑπᾰμείβω, μεταβάλλω, μετατρέπω, τὸ τεθνηκός τε καὶ κείμενον εἰς ἀθανάτου φύσιν ὑπαμειφθήσεσθαι Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 246D.—Μέσ., πόντον ὑπαμείβομαι, ἀνταλλάσσω τὴν ξηρὰν πρὸς τὴν θάλασσαν, εἰσέρχομαι εἰς πλοῖον καὶ ταξειδεύω, Ὀππ. Ἁλ. 1. 651.

ὕπαμμος ον, = **ὕψαμμος.** Θεόφρ. παρ' Ἀθην. 67B.

ὑπ-ᾰμπελος, ον, περιτετυμένος μὲ ἀμπελῶνας, κεκαλυμμένος μὲ ἀμπέλους, Λεόντ. Νεαρ. 169.

ὑπαμπέχω, ἔχω ἢ τηρῶ ἢ κρύπτω ὑπὸ κάλυμμα, ὑποκρύπτω, τὸ ἦθος Πλούτ. 2. 562B.

ὑπαμφίβολος, ον, κᾶπως ἀμφίβολος, Φίλων 2. 30.

ὑπαμφιέννυμαι, μέσ., ὑπενδύομαι, ὑπαμφιέννυται (ἐπαμ. Herch.) ὡς εἰπεῖν ἐκ ταύτης πάγου τινὰ χιτῶνα ὑπόλευκον Αἰλ. π. Ζῴων 16. 15.

ὑπαναβλέπω, ἀρχίζω νὰ βλέπω βαθμηδόν, Αἰλ. περὶ Ζῴων 3. 25.

ὑπαναγεγνώσκω, ἀναγινώσκω ὡς ἐν προλόγῳ, εἰσαγωγικῶς; ἀναγινώσκω, Ἰσαΐ. 83. 19, Αἰσχίν. 42. 26· ὑπ. τὴν εἰσαγγελίαν Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίπ. 34. **2)** ἀναγινώσκω ἐνώπιον ἄλλων ἢ δημοσίᾳ, Βασίλ. I. 464C, Γρηγ. Ναζ. III, 1397, Ἀναστ. Σιναΐτ. 15', Στουδ. 813C.

ὑπαναγκάζω, βιαίως ἐμβάλλω τι ὑποκάτω ἢ εἴς τι, τι μεσηγὺ πλευρέων Ἱππ. π. Ἄρθρ. 782.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπαναγνώστης, ου, ὁ, ἀναγνώστης ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, Γρηγ. Ναζ. 1. 632B.

ὑπαναγνωστικόν, τό, = **ὑπομνηστικόν,** Δατ. commonitorium, ἴδε Σουίδ. ἐν λέξ. **κομμονιτόριον.**

ὑπανάγω, μέλλ. -ξω, ἀποσύρομαι βαθμηδόν, κατ' ὀλίγον, Ἰωσήπου, Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 4, 5· —ὁδηγῶ βαθμηδὸν ὀπίσω, ἐπαναφέρω κατ' ὀλίγον, τινά πρός τι διάφ. γραφ. παρ' Ἱεροκλ. 134.

ὑπαναδύομαι, μέσ., λάθρα ἀποσύρομαι ἀπό τινος, προσπαθῶ νὰ ὑπεκφύγω, τὴν ἔξοδον Διον. Ἁλ. 7. 13.

ὑπαναθλίβω. [ῑ], θλίβω κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω, Πλούτ. 2. 901D.

ὑπανακαίω, ἀνακαίω βαθμηδόν, «καὶ σβέννυσι τὴν φλόγα, ἄλλην δὲ πάλιν κάμινον καὶ πῦρ ὑπανακαίει» Κ. Μανασσ. κατ' Ἀριστανδρ. καὶ Καλλιθ. 1, 40.

ὑπανάκειμαι, Παθ., ἀνάκειμαι ὑποκάτω, Ψαλλ. ἐν τῇ Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλ. 11. 699 Harles.

ὑπανακινέω, ἀμεταβ., ἐγείρομαι καὶ ἀπέρχομαι, ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὑπανακινεῖν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1165.

ὑπανακλίνω, καὶ **-κλίνομαι,** κλίνω ἑαυτὸν πρὸς τὰ κάτω, ὑποκύπτω, Γλωσσ.

ὑπανακόπτω, ἀνακόπτω, ἐμποδίζω, τινά τῆς ὁρμῆς Διοδ. 4. 803.

ὑπανακουφίζω, ἐγείρω, ὑψώνω τι κάτωθεν, Πλανούδ. Ὀβιδ. Μετάφρ. 14, 577.

ὑπανακύπτω, ἀνακύπτω, ἐγείρομαι κάτωθεν, ὄρτι τῶν Περσικῶν πόνων ὑπανακύψαντι Γεώργ. Παχυμ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 1, σ. 579, 4.

ὑπανᾱλίσκω, ἀόρ. **ὑπανάλωσα,** καταναλίσκω, δαπανῶ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον, Ἱππ. 527. 56, Θουκ. 3. 17, Πλουτ. Σερτ. 13, κλπ.

ὑπαναλύω, ἀμεταβατ., βαθμηδὸν ἀναπίπτω, πρὸς τὰ κάτω ὑπαναλύων Ἀθαν. τ. 2, σ. 272D.

ὑπαναμέλπω, ἀναμέλπω ὀλίγον, μεταξὺ ἐπιρροφῶν Αἰλ. π. Ζώων 14. 5.

ὑπαναμιμνήσκω, ἀναμιμνήσκω, ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην τινὸς βαθμηδόν, Ἀθαν. τ. 2, σ. 339C.

ὑπαναξαίνω, ἀναξαίνω ὀλίγον, ὑπαναξαίνουσα τὸ ἐν ἐκείνῃ πάθος Κ. Μανασσ. κατὰ Ἀριστανδρ. καὶ Καλλιθέαν. 5, 15.

ὑπαναπίμπλαμαι, Παθ., πληροῦμαι βαθμηδόν, ὑπαναπλησθεὶς τὸ σῶμα ἑκτέρου τις Αἰλ. π. Ζ. 17. 13.

ὑπαναπλέω, ὑφοῦμαι καὶ ἐπιπλέω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Φίλων 1. 550., 2. 174.

ὑπαναπνέω, ἀναπνέω πάλιν, ἐπανέρχομαι εἰς ἑαυτόν, τινος Εὐσ. Εὐαγγ. Ἀπόδ. 274B.

ὑπαναπτύσσω, ἀναπτύσσω, ἐξηγοῦμαι, τίς ὑπαναπτύξει τὸ αἴνιγμα ; Ῥήτορες (Walz) τ. 1, σ. 471.

ὑπανάπτω, ἀνάπτω ὑποκάτω, Εὐστ. Πονημάτ. 170, 40, 178, 10, κλπ.

ὑπανᾰρόω, ἀροτριῶ ὀλίγον, ἀμφιβ. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξ. **ὑποφαμμότερος** (ἔνθα νῦν ἀντὶ τοῦ ὑπανήρωσε τὸν τόπον, διωρθώθη προήρωσε τὸν τόπον).

ὑπᾰνάστασις, εως, ἡ, τὸ ὑπανίστασθαι πρὸς τιμήν τινος, ὑπαναστάσει τιμᾶν τοὺς πρεσβυτέρους Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 2. 9· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Πολ. 425B· — πρβλ. **ὑπανίσταμαι** 2.

ὑπαναστᾰτέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑπανίσταμαι,** πρέπει τις νὰ ἐγείρηται, προσηκώνηται ἐκ τῆς θέσεώς του, μάλιστα ὅπως παραχωρήσῃ αὐτὴν εἰς ἕτερον, Ξεν. Λακ. 9, 5.

ὑπαναστοιβάζω, κατὰ μικρὸν ἐμφράττω, ἀναστέλλω, τὸ ῥεῦμα Νικήτ. Χρον. 81A.

ὑπαναστρέφω, ἐπανέρχομαι, ἐπὶ νόσου, Ἱππ. 464. 46.

ὑπανατέλλω, ἀναβρύω κάτωθεν, πηγὴ ὑπ. Αἰλ. π. Ζ. 15. 4. —Μεσ., ἀνεγείρομαι, ἀναφαίνομαι ἀνεπαισθήτως, Γρηγ. Ναζ. Ὡδ. 3. 304.

ὑπανατρέφω, ἀνατρέφω πάλιν, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 1. 3.

ὑπανατροπιάζω, = **ὑποτροπιάζω, ὑπαναστρέφω,** Πολυδ. Γ', 107.

ὑπαναφέρω, ἀναφέρω, Ἀθανασίῳ ὑπαναφέρει τὸ πρᾶγμα Σωζομ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1. 19, 51.

ὑπαναφλέγομαι, Παθ., ἀναφλέγομαι βαθμηδόν, ὑπὸ τοῦ οἴνου ὑπαναφλεγόμενος καὶ ὑπεξαπτόμενος Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14. 41.

ὑπαναφύω, κάμνω τι νὰ ἀναφυῇ, τι Φιλῆς περὶ Ζώων 38, 16. —Παθ., ἐξοιδαίνομαι, φουσκώνω κάτωθεν ἢ βαθμηδόν, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14. 7, π. Ζώων 4. 21.

ὑπαναχωρέω, ὑποχωρῶ κατ' ὀλίγον, βαθμηδόν, Θουκ. 1. 51. ἐκ τῆς ἀγορᾶς ὑπανεχώρησεν (οὕτως ὁ Βατ. κῶδ. ἀντὶ **παρεχ-**) Διον. Ἁλ. 5. 8, πρβλ. Δίωνα Κ. 63. 26, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 293.

ὑπαναχώρησις, εως, ἡ, ἡ κατ' ὀλίγον γινομένη ὑποχώρησις, ἡ ἀποχώρησις, Διον. Ἁλ. 3. 19.

ὑπαναψύχω, δροσίζω, ἀναψύχω κατ' ὀλίγον ἢ ἀνεπαισθήτως, τοῦ πότου τὸ θάλπον ὑπαναψύχων Μιχ. Χωνιάτ. ἐν Boiss. Ἀνεκδ. τ. 5, σ. 373.

ὑπανδράποδίζω, κατ' ὀλίγον ἀνδραποδίζω, Φωτ. Ἐπιστολὴ 332, 37.

ὑπανδρεύομαι, Παθ., ἔρχομαι εἰς γάμον, κοινῶς «πανδρεύομαι», εἰ ὑπανδρευθῇ τὸ ἓν μέρος Νομοκάνων Coteler 334· περὶ τοῦ **πανδρεύω** ἢ **παντρεύω** ἴδε Δουκάγγ.

ὑπανδρία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, γάμος, κοινῶς «πανδριά», Νομοκάνων Coteler 332, 452.

ὕπανδρος, ον, ὑπὸ ἄνδρα, ἔγγαμος, ὑπ. γυναῖκας Πολύβ. 10. 26, 3, Νέα Διαθ., κλπ.· τὰς ὑπάνδρους τῶν γυναικῶν Ἀθήν. 388C· ὑπ. γύναια Πλουτ. Πελοπίδ. 9. **II.** μεταφορ., ἐκτεθηλυμμένος, ἄνανδρος, ἀγωγὴ οἰκουρὸς καὶ ὑπ., τρόπος ζωῆς ἄνανδρος, Διοδ. Ἔκλογ. 520. 39.

ὑπανειμένως, Ἐπιρρ., ἀσθενῶς, χαλαρῶς, ἐλαφρῶς, Διοσκ. 1, 83.

ὑπάνειμι. (εἶμι, ibo) ἐπέρχομαι κατὰ μικρόν, ὑπανερπύζω, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιοῦσαν Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 39, Ἰκαρομ. 14.

ὑπᾰνεμόω, πνέω ἠπίως, ἐλαφρῶς ἐπί τινος, ἐπιπνέω, ἔρωτι τὰς παρειὰς ὑπηνέμωσε Λιβάν. 4. 1072, ἔνθα ὅμως ὁ Reisk ἔχει **ὑπηνέμησε.**

ὑπανερπύζω, βραδέως καὶ ἀνεπαισθήτως ἀνερπύζω, ἀνέρχομαι, Αἰλ. π. Ζ. 5. 3.

ὑπανέρχομαι, ἀποθ., βαθμηδὸν ἀναλαμβάνω ἐκ νόσου, μετὰ γεν., μετρίως ὑπανῆλθε τῆς πυρετικῆς θερμότητος Γαλην. τ. 19, σ. 149. 6.

ὑπανέχω, κρατῶ ὑψηλὰ κάτωθεν, ὑπανεχόμενος ὡς ἐπὶ τιμῇ ἔβαινεν ἁδρὸς ἔσω Εὐστ. Πονημάτ. 300. 87, Βυζ.

ὑπανθέω, ἄρχομαι ἀνθῶν ἢ θάλλων, Φιλόστρ. 809, Πολυδ. Δ', 60· ὑπ. Ἰούλῳ ὁ αὐτ. 2. 10.

ὑπανθηρός, όν, ἐλαφρῶς κεχρωματισμένος δι' αἵματος, ἔπτυεν ὑπανθηρὸν Ἱππ. 1012D.

ὑπανῐάομαι, Παθ., ἀνιῶμαι, στενοχωροῦμαι κἄπως, εὐκτ. **ὑπανιῷντο,** ἔωθεν ὑπανιῷντο τῇ νουμηνίᾳ Ἀριστοφ. Νεφέλ. 1195.

ὑπανίημι, χαλαρώνω ὀλίγον, μετριάζω κἄπως, τὸ λίαν ἀπάνθρωπον Πλουτ. Δίων 7· ὑπανίει τῶν δεσμῶν Ἰωαήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 5, 1. **II.** ἀμεταβ., τοῦ φόβου ὑπανέντος Πλουτ. Αἰμίλ. 23· καὶ οὕτως ἐν τῷ παθ., Φίλων.

ὑπανίσταμαι, Παθητ., μετ' ἀορ. 6' καὶ πρκμ. ἐνεργ., ἀνίσταμαι αἴφνης, σηκώνομαι ἔξαφνα, Θέογν. 485· ἐπὶ θηράματος, πορευομένῳ δὲ αὐτῷ εὐθὺς ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ἐπανίσταται λαγώς Ξεν. Κύρ. 2. 4, 19· ἐπὶ ἐδάφους γῆς, **ὑπανεστώς,** ἐγειρόμενος ἢ ὑψούμενος ἠρέμα ὑπεράνω τῆς πεδιάδος, Φίλων 2. 510, 619. **2)** τοῖσι πρεσβυτέροισι .. ἐξ ἕδρης ὑπανίσταμαι, ἐγείρομαι ἐκ τῆς θέσεώς μου ἵνα παράσχω τόπον εἰς ἕτερον, «προσηκώνομαι» εἰς ἔνδειξιν σεβασμοῦ πρός τινα, Λατ. assurgere alicui, Ἡρόδ. 2. 80· τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπ. Ἀριστοφ. Νεφ. 993· ἕδρας ὑπ. βασιλεῖ Ξεν. Λακ. 15, 6· ὑπ. τινὶ ἀπὸ τῶν θάκων ὁδῶν τε παραχωρεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἱέρ. 7, 2, πρβλ. Συμπ. 4, 31· ὑπ. καθήμενος ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 3, 16· μεταφορ., «λογισμοῦ κατηγόρει τὸ δήλωμα καὶ θυμὸς ὑπανίστατο καὶ πρὸς λύπης διάθεσιν μετέβαινεν ἡ εἰκών» Καλλίστρ. 905· — πρβλ. **ὑπανάστασις.** — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 183.

ὑπανίσχω, = **ὑπανέχω.** ἀλλ' ἀμεταβ. = **ὑπανατέλλω,** ἐπὶ τῆς σελήνης, Αἰλ. περὶ Ζ. 11. 10· ὑπ. τοῦ ὕδατος Φιλόστρ. 95.

ὑπανοίγω ἢ **-γνυμι,** ἀνοίγω κάτωθεν, οἷον ἐπὶ πίθου, προσαρμόζω «κάνουλαν», βῖκος ὑπανεῳγνυτο Ἵππος ἐν «Ἐφημερίσι» 1. 2, πρβλ. Ἑρμίππον ἐν «Φορμοφόροις» 2. 7. **2)** ἀνοίγω λάθρα, κρυφίως, γράμματα ὑπανέῳγε Δημ. 889 ἐν τέλει· τὸ δωμάτιον ὑπανοίξασα Λουκ. Ὄνος 13.

ὑπάνοιξις, εως, ἡ, τὸ ἀνοίγειν κρυφίως ἢ κατ' ὀλίγον, βαθμηδόν, Εὐστ. Πονημάτ. 153. 31.

ὑπαντάξ, Ἐπίρρ. (ἄντα) = **ἐξ ἐναντίας,** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 534, Ἡσύχ. ἐν λέξ.

ὑπαντάω, Ἰων. **-έω·** μέλλ. **-ήσομαι** Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 61· ἀόρ. **-ήντησα.** Ἔρχομαί ἢ ὑπάγω εἰς ὑπάντησίν τινος εἴτε ὡς φίλος, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 2· εἴτε ὡς πολέμιος, αὐτόθι 1. 4, 22., 4. 2, 17· ὑπ. εἰς τὰς ὁδοὺς Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππου 34· — ὑπ. τινι Πινδ. Π. 8. 84, Ξεν., κλπ.· ὑπ. τῇ πόλει πρὸς τὴν χρείαν Πλουτ. Ἄρατ. 34· — ὡσαύτως μετὰ γεν., ἀνδρῶν ἀγαθῶν παιδὸς ὑπ. Σοφ. Φιλ. 719· — ἐν Ἀπ. Ἐμφυλ. 5. 45, ἡ αἰτ. ὄντα (ἂν τηρηθῇ ἡ γραφὴ αὕτη.— ἕτεροι ὄντι) ἀναφέρεται εἰς τὸ ὀλίγον ἀνωτέρω σε κατιόντα ὀρῶν· — παρὰ μεταγεν. καὶ ἐν τῷ μέσῳ, ὑπαντώμενος αὐτοῖς Ἡρῳδιαν. 2. 5, πρβλ. 3. 11., 5. 4, κλπ. **II.** μεταφορ., συναντῶ, δηλ. συμφωνῶ εἴς τι, ταῖς τιμαῖς Ποσειδῶν, παρ' Ἀθην. 213B. **2)** ἀποκρίνομαι ἢ φέρω ἀντίρρησιν, ἀντιλέγω, τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασι Εὐρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἱκέτ. 398· πρός τινα ἢ τι Σέξτ. Ἐμπειρ. π. Μ. 10. 105, κλπ. **3)** ἐπέρχομαι εἴς τινα, εἰς τὸν νοῦν τινος, τῷ ῥήτορι Λογγῖνος 16. 4. **4)** συναντῶ, τινι Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 68. **Ὑπαντέλεια**· — «χαλκᾶ ἀγγεῖα, κάδοι» Ἡσύχ.

Ὑπαντεύω, = **ὑπαντάω**, Θεοφάν. 328. 18.

Ὑπάντη ἢ **Ὑπαντή**, ἡ, = τῷ ἑπομ., Εὐστ. Πανημάτ. 248. 46, πρβλ. **Ὑπαπαντή**.

Ὑπάντησις, εως, ἡ, τὸ ὑπαντᾶν, τὸ ἔρχεσθαι εἰς συνάντησιν, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 6. **II**. μεταφορ., ἀπάντησις, ἀπόκρισις, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 278· πρός τι ὁ αὐτ.

Ὑπάντητέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ συναντήσῃ, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Γ. 440.

Ὑπαντητικός, ή, όν, ὁ ὑπαντῶν, Πτολεμ. Τετράβ. 141, ἐν τῇ Ἀστρολογίᾳ.

Ὑπαντιάζω, μέλλ. **-άσω** [ᾰ], ἔρχομαι ἢ πορεύομαι εἰς ἀπάντησιν, προβαίνω ὅπως συναντήσω τινά, ἄνευ πτώσεως, Ἰλ. Ζ. 17, Πινδ. Π. 4. 241, Αἰσχύλ. Πέρσ. 407, Ξεν., κλπ.· μετὰ δοτ., Πινδ. Π. 8. 13, Αἰσχύλ. Πέρσ. 834, 850, Ξεν., κλπ.· ἀλλ' ὡσαύτως μετ' αἰτ., Πινδ. Π. 5. 59, Ἡρόδ. 4. 121, Πλούτ., κλπ.

Ὑπαντιάω, = τῷ προηγ., μόνον ἐν τῇ Ἐπικ. μετοχ. **Ὑπαντιόωντες**, Ὀππ. Ἀλ. 2, 565.

Ὑπαντλέω, κάτωθεν ἀντλῶ, κύματα ὑπαντλῶν τῷ στέρνῳ (εἰ ἡ γραφὴ γνησία) Φιλόστρ. 830.

Ὑπάντλιον, τό, ἀγγεῖον, πίθος, στάμνος, Α. Β. 411, Ἡσύχ.

Ὑπάντομαι, μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. = **ὑπαντάω**, Ἡρῳδιαν. 4. 11., 8. 7 ἐν τέλει.

Ὑπαντρος, ον, (ἄντρον) ἔχων ἄντρα κάτωθεν, πλήρης σπηλαίων, σπηλαιώδης, γῆ, χώρα Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 8, Προβλ. 23. 5, 2, Στράβ. 406, κλπ.· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ὀστράκου τῆς χελώνης, Αἰλ. περὶ Ζ. 16. 17. **II** ὑπὸ τὴν γῆν κείμενος, ὑπόγειος, οἶκοι ὁ αὐτ. ἐν Ποικ. Ἱστ. 12. 38. **2)** «Ὕπαντροι· οἱ ὑπὸ τὸ σπήλαιον» Ἡσύχ.

Ὑπάνυμαι, ἀποθετ., «Ὑπανύσθαι· ὑπουργεῖν» Ἡσύχ.

Ὑπαξόνιος, ον, ὁ ὑπὸ τὸν ἄξονα, σύριγγες Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ. 14.

Ὑπαπαιδεύτος, ον, κάπως ἀπαίδευτος, ἀγράμματος, ἄξεστος, Α. Β. 69.

Ὑπαπαίρω, ἀφανίζομαι, χάνομαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἢ ἀπέρχομαι λάθρα, Γρηγ. Ναζ. 989Α.

Ὑπαπαντάω, = **ὑπαντάω**, Διοδ. Ἐκλογ. 628. 68. **II**. ἀποκρίνομαι, Βυζ.

Ὑπαπαντή, ἡ, μεταγεν. τύπος τοῦ ὑπάντησις, Συλλ. Ἐπιγρ. 8761, 8968. **2)** ἡ τεσσαρακοστὴ ἡμέρα ἀπὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως, καθ' ἣν ὁ Συμεὼν ἐδέξατο αὐτὸν εἰς τὰς ἑαυτοῦ ἀγκάλας (Εὐαγγ. κ. Λουκ. β', 25 κἑξ.)· ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι ἐκκλησιαστικὴ ἑορτὴ ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν Festum Purificationis τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, Στουδ. 1696C, Ἀνασ. Σιν. 1287Δ, Θεοφάν. 345, 14, Ὡρολόγ. Φεβρ. 2, κλπ.

Ὑπαπάντησις, ἡ, ὑπάντησις, Ἐπιγρ. Ἀθη ὧν. CIA. II, 467. Ἐκ ταύτης τῆς λέξ. συνεσκευάσθη ἡ ἐκκλησιαστικὴ λέξ. **Ὑπαπαντή**. Γνωσταὶ δὲ ἄλλως καὶ ἡ **Ὑπαντή**, καὶ ἡ **Ὑπάντησις**. Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδ.

Ὑπαπειλέω, κρυφίως ἀπειλῶ, μετὰ δοτικ., Ὑπαπειλεῖν τοῖς Λακεδαιμονίοις Ξεν. Ἑλλ. 4. 6. 3.

Ὑπάπειμι, (εἶμι, ibo) ἀναχωρῶ λάθρα ἢ βραδέως, ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, ἀποχωρῶ, Θουκ. 5. 9. κατ' ὀλίγους ὑπαπῆεσαν ὁ αὐτ. 3. 111· κατ' ὀλίγον, Λουκ. Ἱκάρομ. 14· ἐφήβου ἄρτι ὑπαπέρχει, ἀρτίως ὑπερέβη τὴν ἡλικίαν τοῦ ἐφήβου, Φιλόστρ. 230.

Ὑπαπέρχομαι, ἀποθ., = τῷ προηγ., Αἰλ. π. Ζ. 11. 33.

Ὑποποδύομαι, μέσ., ἀποδύομαι, καταλείπω, βαθμηδόν, τὴν ἰατρικὴν ὑπαπεδύετο Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 29D.

Ὑπαποκῑνέω, ἀμεταβ., ἀποσύρομαι σιγὰ σιγά, ἀπομακρύνομαι, ὑπαποκίνει τῆς ὁδοῦ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1011. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ σ. 492.

Ὑπαποκῑνητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **Ὑπαποκινέω**, δεῖ ὑποκινεῖν, πρέπει τις νὰ ἀπομακρυνθῇ λάθρα, Ἀριστοφ. Θεσμ. 924.

Ὑπαποκρύπτω, ἀποκρύπτω ὑποκάτω τινός, λόχμῃ ἑαυτὴν Αἰλ. περὶ Ζώων 5. 40.

Ὑπαπολείπομαι, Παθ, ἀπολείπομαι, ἀφίνομαι ὀπίσω (ἕτεροι **Ὑπολ-**). Αἰλ. περὶ Ζώων 10. 43.

Ὑπαποτρέχω, κρυφίως ἀποτρέχω, ἐκφεύγω λάθρα, «ὀπίσω τρέχω», (Σχόλ.) Ἀριστοφ Ἐκκλ. 284.

Ὑπαποψήχω, ἀποξέω βαθμηδόν, κατ' ὀλίγον, Ὑπαποψήχουσα (ἡ χελιδὼν) τῷ ῥάμφει (τὸν πηλὸν) τὴν .. οἰκοδομίαν χειρουργεῖ Αἰλ. περὶ Ζώων 3. 23.

Ὑπάπτω, Ἰων. ἀντὶ **Ὑφάπτω**, Ἡρόδ.

Ὑπάρ, (**ὑπέρ**;) Ἐπιγρ. Σιλλυείων Παμφυλίας ἐν Journ. of hellen studies, τ. I, σ. 251.

Ὕπαρ, τό, ἄκλ. (ἀλλὰ γεν. **Ὕπαρος**, κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμ. 491. 30)· — ὑπαρξία ἣν βλέπει τις ἔξυπνος, πραγματικὴ ἢ αἰσθητὴ ἐμφάνισις παρουσιαζομένη ἐν ἐγρηγόρσει, ὅρκια, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὄναρ (ὄνειρον), οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ, οὐχὶ ὄνειρον, ἀλλὰ πραγματικότης, Ὀδ. Τ. 547., Υ. 90 ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα ἦν ὕπαρ Πινδ. Ο. 13. 95· ἔκρινα πρῶτος ἐξ ὀνειράτων ἃ χρὴ ὕπαρ γενέσθαι Αἰσχύλ. Πρ. 486· ἵνα ὕπαρ ἀντ' ὀνείρατος γίγνηται Πλάτ. Πολιτ. 278Ε. **II** ἡ αἰτ. κεῖται ἀπολ. ὡς ἐπίρρ., ἐν ἐγρηγόρσει, ἐγρηγορτί, ὕπαρ ἀλλήλοις διαλεγόμεθα Πλάτ. Θεαίτ. 158Β· ἀντιθετ. τῷ ὄναρ· ἀμφισβήτημα .. περὶ τοῦ ὄναρ τε καὶ ὕ., συζήτησις ἢ ζήτημα περὶ τοῦ κοιμᾶσθαι καὶ ἀγρυπνεῖν, αὐτόθι· οἷον γὰρ εἰδώς .. πάλιν ὥσπερ ὕπ. ἀγνοεῖν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 277D ὄναρ ἢ ὕ. ζῆν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 476C, πρβλ. Τίμ. 71Ε· καὶ ὄναρ καὶ ὕ., καὶ καθ' ὕπνους καὶ ἐν ἐγρηγόρσει, δηλ. ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς, πάντοτε, Ἱππ. 2. 31, πρβλ. Δημόκρ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 2. σ. 408· οὔτε ὄναρ οὔτε ὕ., οὔτε καθ' ὕπνον οὔτε ἐν ἐγρηγόρσει, δηλ. οὐδόλως, Πλάτ. Φίληβ. 38Ε· οὐθ' ὕ οὔτε ὄναρ αὐτόθι 65Ε, πρβλ. Πολ. 382Β· οὕτω ὄναρ ἢ καὶ ἐγρηγορὼς ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 20Β· καθ' ὕπνον .., ἢ καὶ ὕ. ἐγρηγορώς, ὅλως ἔξυπνος, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 800Α· ὕπαρ καὶ μεθ' ἡμέραν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐν τοῖς ὕπνοις, Ἀριστ. Προβλ. 30. 14, 4· κατὰ τὸν ὕπνον Πολύβ. 10, 5. 5· — ἐντεῦθεν, **2)** **ὕπαρ**, πράγματι, ὄντως, ὕπ. ἡ πόλις οἰκήσεται καὶ οὐκ ὄναρ Πλάτ. Πολ. 520C, πρβλ. 574Ε, 576Β, κ. ἀλλ.· — Παρὰ μεταγεν. εὕρηται καθ' ὕπαρ 3. 12, 5· οὕτω κατ' ὄναρ Ἀλκίφρων 3. 59. — Κατὰ Φώτ.: «ὕπαρ· ἀληθεια· οὐκ ἐν ὀνείρῳ· καὶ «ὕπαρ ... ὀπτασία, ἀληθής».— Καθ' Ἡσύχ.: «ὕπαρ· τὸ μεθ' ἡμέραν ὄναρ, ἐν ἡμέρᾳ. οἷον φανερῶς, ἐναργῶς, ἀληθές».

Ὑπαράσσω, Ἀττ. **-ττω**, κτυπῶ, πλήττω κάτωθεν, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

Ὑπαργῆεις, εσσα, εν, = **ὑπόλευκος**, Νικ. Θηρ. 663.

Ὑπάργῐλος, ον, κάπως ἀργιλώδης, γῆν ὑπάργιλον καὶ πλακώδη Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 4, 8.

Ὑπαργμα, τό, ἐν τῷ πληθ., **τὰ ὑπάργματα**, τὰ ὑπάρχοντα, περιουσία, Παρθέν. 1. 1., 8. 2.

Ὑπαργῠρεύω, ποιοῦμαι χρῆσιν κιβδήλων νομισμάτων, ἢ περιπίπτω εἰς χρέη, Πλούτ. 2. 328Δ.

Ὑπαργυρίζω, ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ ἀργύρου, τὴν **ὑπαργυρίζουσαν** τῷ χρόνῳ τρίχα Νικ. Χων. Ἱστ. σ. 173D.

Ὑπάργῠρος, ον, ὁ ἔχων ἄργυρον κάτωθεν· ἐντεῦθεν, **1)** ἐπὶ πετρῶν καὶ τῶν τοιούτων, περιεχουσῶν ἄργυρον, ἐχουσῶν φλέβας ἀργύρου, **ὑπάργυρος πέτρα** Κύρ. Κύκλ. 294· **ὑπάργυρος** χθὼν ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσ. 970· γῆ, λόφοι Ξεν. Πόροι 4, 5., 4, 2· — ἐπὶ μεταλλικῶν οὐσιῶν περιεχουσῶν μέρος ἀργύρου, μεταφορ. ἐπὶ ἀνθρώπων, Πλάτ. Πολ. 415C, πρβλ. **Ὑποσίδηρος**. **2)** ὁ ἔχων ἄργυρον κάτωθεν, ἐπὶ ἐπιχρύσων σκευῶν, **πρόσωπον ὑπ.** κατάχρυσον Συλλ. Ἐπιγρ. 139. 7· **κρατὴρ ὑπ. ἐπίτηκτος** αὐτόθι 150Α. 43, πρβλ. 151. 23· **τὰ ὑπ. χρυσία**, ἐπὶ κιβδήλων χρυσῶν νομισμάτων, Σέξτ. Ἐμπ. π. Η. 230, Πολυδ. Ζ', 104. **II** ὁ πωληθεὶς ἢ μισθωθεὶς δι' ἀργυρίου, μισθωτὸς, ὠνητός, **εἰ μισθῷ συνετίθευ παρέχειν φωνὰν ὑπάργυρον** Πινδ. Π. 11. 65· **λίγων ὑπάργυρον πᾶσαν γραφὴν ἐποίει** Τζέτζ. Ἱστ. 8. 228, π. ὅλ. **καταργυρόω II**. **2)** ὁ ἔχων ἀξίαν ἴσην πρὸς τὸ βάρος αὐτοῦ εἰς ἄργυρον, «**ὑπάργυρον**· τὸ κινάμωμον» Ἡσυχ., ἴδε Salmas. εἰς Hist. Aug. 2. 546.

Ὑπάρδω, ποτίζω κάτωθεν ἢ ἡρέμα, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 139. — Μέσ., Φώτ.

Ὑπαριθμέω, καταριθμῶ εἴς τινα τάξιν ἢ μεταξύ, Ἐκκλ.

Ὑπαρίθμησις, ἡ, ἡ καταρίθμησις εἴς τινα τάξιν, Ἐκκλ.

Ὑπαρκτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀρχίσῃ, τι Πλάτ. Πολ. 467C.

Ὑπαρκτικός, ή, όν, ὑπάρχων ὄντως, πραγματικός, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 8 249, Γαλην. τ. 19, σ. 530, 1. **II** παρὰ τοῖς γραμματ. ἐπὶ ῥημάτων ὑπαρξιν σημαινόντων, Ἀπολλών. π. Συντάξ. 71, 219, κλπ. — Ἐπίρρ., **Ὑπαρκτικῶς** θεωρεῖσθαι, κατὰ τρόπον ὑπαρκτικόν, Νικηφ. Ὑλεμ. σ. 828, ἐκδ. Μι.

Ὑπάρκτιος, ον, πρὸς βορρᾶν, Πτου· Μέρ 14, Σερ. ὥρ. 17.

Ὑπαρκτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ., ὑπάρχων, πραγματικός, Ποσειδώνιος παρὰ Διογ. Λ. 7. 91, παρὰ τῷ αὐτῷ 10. 135, Πλούτ. 2. 1046C, κλπ.

Ὕπαρνος, ον, ὁ ἔχων τὸν ἀμνὸν ὑποκάτω, δηλ. θηλάζων ἄρν-α ἢ (μεταφορ.) θηλάζων βρέφος, Εὐρ. Ἀνδρ. 557, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 53, πρβλ. **Ὑπόρρηνος**. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὕπαρνος· παίμνη ἄρνας ἔχουσα».

Ὕπαρξις, εως, ἡ, τὸ ὑπάρχειν, ἀντίθετ. τῷ **ἀνυπαρξία**, Ἀριστ. περὶ Φυτ. 1. 2, 16, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 21, πρβλ. 3. 24, τῷ **νόησις**, Πλούτ. 2. 1067C. **2)** ἐν τῇ λογικῇ, ὕπαρξις, ὀντότης, Ἀμμών. ἐν Brandis Σχολ. 51π. 47. **II** οὐσία, ὑπόστασις, ἡ τοῦ κέρατος ὕπ. Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 129. **2)** ὡς τὰ ὑπάρχοντα, ἡ οὐσία ἢ περιουσία, Πολύβ. 2. 17, 11, Διονύσ. Ἀλ. 7. 8, Διόδ. κλπ.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὕπαρξις· προγένεσις, ἡ οὐσία».

Ὑπαρόω, μέλλ. **-όσω**, ἀροτριῶ ὀλίγον πρὸ τῆς σπορᾶς, Λατ. imporcare, lirare, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 11, 8, περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 20, 8.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπαρπάζω, Ἰων. ἀντὶ ὑφαρπάζω, Ἡρόδ.

ὑπαρτάω, ἀναρτῶ ἢ δένω ὑποκάτω, κάτωθεν, Αἰλ. π. Ζῴων 5. 7.

ὑπαρτύω, παρασκευάζω λάθρα, κρυφίως, σφαγὴν ἑαυτῷ Θεόδ. Προδρ.

ὑπαρχέω, = ὑπαρχός εἰμι, τοὺς ἡμῖν ὑπαρχοῦντας, τοὺς ὑπάρχους ἡμῶν, Ἰουστιαν. Κῶδ. 1. 1, 3, ἐν τῷ προοιμ.

ὑπαρχή, ἡ ἀρχή, ἐν τῇ τῆς ἐπιστήμης ὑπαρχῇ Ἀριστ. Φυσικ. 7. 3, 24· — ἀλλ. **II.** σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἐν χρήσει ἐν τῇ φράσει ἐξ ὑπαρχῆς, ἐξ ἀρχῆς, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 4. 6, 5. κ. ἀλλ.· ἡ ἐξ ὑπ. γένεσις ὁ αὐτ. περὶ Ζῴων Ἱστ. 8. 2, 14· ἐξ ὑπ. αὖθις Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 132. **2)** ἐκ νέου, πάλιν, Λατ. denuo, πάλιν ὥσπερ ἐξ ὑπ. ἐπανίωμεν Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 2. 1, 1· πάλιν οὖν οἷον ἐξ ὑπ. ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 1. 1, 15· πάλιν ἐξ ὑπ. ὁ αὐτ. περὶ Ζῴων Μορ. 4. 10, 1, Δημ. 1013. 9.

ὑπαρχιτέκτων, ὁ ὑπὸ τὸν ἀρχιτέκτονα, Ἐπιγρ. Λεβαδείας, Ἀθηναίου τ. Δ', σ. 373.

ὕπαρχος, ὁ, ὁ ἄρχων ἢ διοικῶν ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἑτέρου, ὑποδιοικητής, ὑποστράτηγος, ὑπ. ἄλλων, οὐχ ὅλων στρατηγὸς Σοφ. Αἴ. 1105· ὑπ. ὢν τῷ ἀδελφῷ Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 12. 2. τοῖς ἐμοῖς ὑπάρχοις Εὐρ. Ἑλ. 1432. **2)** ὁ κυβερνῶν ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ κυβερνήτου, ἀντιβασιλεύς, Ἡρόδ. 3. 70., 4. 166, κ. ἀλλ., Ξενοφ., κλπ.· ἐν μεταγεν. ἐπιγραφαῖς, = praefectus provinciae, ἔπαρχος, Σολλ. Ἐπιγρ. 373b (προσθῆκ.), 1080· praef. praetorio, τῆς αὐλῆς, αὐτόθι 2592· praefectus urbis, Εὐαγρ. 2473A. **II.** ὁ ὑποκείμενος εἴς τινα, τινος Πολύβ. 7. 9, 5.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὕπαρχος· οἰκονόμος, πολέμου στρατηγός».

ὑπαρχότης, ητος, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑπάρχου, Ἰουστινιαν. Νεαρ. 70, ἐν τῷ προοιμίῳ.

ὑπάρχω, μέλλ. -ξω· ἀόρ. **ὑπῆρξα**.— Παθ., πρκμ. **ὑπῆργμαι** καὶ Ἰωνικ. ἐν τῇ δοτ. πληθυντ. τῆς μετοχ. **ὑπαργμένοισι** ἀντὶ **ὑπηργμένοισι**, Ἡρόδ. 7. 11. Ἄρχομαι, κάμνω ἀρχήν.— Συντακτικῶς τίθεται: **1)** ἀπολ., Ὀδ. Ω. 286, Εὐρ. Φοίν. 1223· ὑπάρχων ἠδίκεις αὐτοὺς Ἰσοκρ. 356A· τὸν ὑπάρξαντα, τὸν ἀρξάμενον (τῆς ἔριδος), Δημ. 1350, 4, πρβλ. 1345. 7· ἀμύνεσθαι τοὺς ὑπάρξαντας Λυσί. 169 44· ἀμυνομένους, μὴ ὑπάρχοντας Πλάτ. Γοργ. 456E· ὡς οὐχ ὑπάρχων ἀλλὰ τιμωρούμενος Μένανδρ. ἐν «Ὀλυνθίᾳ» 2·—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλάτ. Τίμ. 41C, Αἰλ. π. Ζ. 12. 41, κλπ. **2)** μετὰ γεν., ἀρχὴν ποιοῦμαι, ἀρχίζω, ἀδίκων ἔργων, ἀδικίας Ἡρόδ. 1. 5, 4. 1, πρβλ. Θουκ. 2. 74, κτλ.· πολλῶν κακῶν, μεγάλων ἀχέων Εὐρ. Φοίν. 1581, Ἀνθρ. 274, πρβλ. Ἡρ. Μαιν. 1169· ὑπ. τῆς ἐλευθερίας τῇ Ἑλλάδι Ἀνδοκ. 18. 34, πρβλ. Πλάτ. Μενέξ. 237B·— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὑπ. τῆς ἀκμῆς, τῆς βαδίσεως Αἰλ. π. Ζ. 1. 20., 4. 34. **3)** μετὰ μετοχ., ἄρχομαι ποιεῖν τι, ἐμὲ ὑπῆρξαν ἄδικα ποιεῦντες Ἡρόδ. 6. 133, πρβλ. 7. 8, 2., 9. 78· ὑπάρχει εὖ (ἢ κακῶς) ποιῶν τινα Ξενοφ. Ἀνάδ. 2. 3, 23., 5. 5, 9· δυνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν μετοχὴν ἐν Θουκ. 2. 67· τοῖς αὐτοῖς ἀμύνεσθαι οἵσπερ οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑπῆρξαν (ἐξυπακ. ἀμυνόμενοι), πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 1068. **6)** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ μετ' ἀπαρ., Αἰλ. π. Ζ. 14. 11. **4)** μετ' αἰτ., ὑπ. εὐεργεσίας εἴς τινα ἢ τινι, ἀρχίζω νὰ εὐεργετῶ τινα, Δημ. 431. 17, Αἰσχίν. 31, 31· ὑπ. τοῦτο (ἐξυπακ. τὸ παρακαλεῖν) Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 236.— Παθητ., ὑπηρεσίαι ὑπηργμέναι εἴς τινα Αἰσχίν. 42. 23· τὰ παρὰ τῶν θεῶν ὑπηργμένα Δημ. 12. 1· τὰ ἐκ τινος ὑποργμένα (Ἰων. ἀντὶ ὑπηργ-) Ἡρόδ. 7. 11· ὑπηργμένων πολλῶν κἀγαθῶν Ἀριστοφ. Λυσ. 1169· οὐδέν μοι ὑπῆρκτο εἰς αὐτὸν Ἀντιφῶν 136. 13· ἀνάξια τῶν εἰς ὑμᾶς ὑπηργμένων Λυσί. 164. 7· ἄξιον τῶν ὑπ., ἰσούμενον πρὸς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶχον πραχθῆ σι' αὐτόν, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 14, 4·— ἀπρος., ὑπῆρκτο αὐτοῦ, εἶχε γείνῃ ἀρχὴ αὐτοῦ, Θουκ. 1. 93.

B. ἐν τῷ ἐνεργ. μόνον, ἀρχίζω νὰ ὑπάρχω, ἀναφαίνομαι, παιδοβόροι μὲν πρῶτον μόχθοι Αἰσχύλ. Χο. 1068· ὅθεν εὐμάρει' ὑπάρχοι πόρου Σοφ. Φιλ. 704, Δημ. 804. 22, Αἰσχίν. 25. 29 **2)** ὡς καὶ νῦν, ὑπάρχω, αὗταί τε δὴ αἱ νῆες τοῖσι Ἀθηναίοισι προποιηθεῖσαι ὑπῆρχον, ἤδη ὑπῆρχον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἑτέρας, ἃς ἔμελλον νὰ προσαυπηγήσωσι, Ἡρόδ. 7. 144· εἰ τοίνυν σφι χώρη γε μηδεμία ὑπῆρχε, ἐὰν ἐξ ἀρχῆς δὲν εἶχον οὐδεμίαν χώραν, ὁ αὐτ. 2. 15· ἔδει πρῶτον μὲν ὑπάρχειν πάντων ἰσηγορίαν Εὔπολ. ἐν «Χρυσῷ γένει» 3· ὑπαρχούσης μὲν τιμῆς, παρούσης δὲ δυνάμεως Ξενοφ. Ἀγησ. 8, 1· τοῦτο δεῖ προσεῖναι, τὰ δ' ἄλλα ὑπάρχει Δημ. 32. 20, πρβλ. 103. 6· ταῦτά ὑπ. αὐτῷ ἅπερ ἐμοί Ἀντιφῶν 136. 22, πρβλ. Λυσί. 122 13· ὑμῖν.. ἐλευθερίαν τε ὑπάρχειν καὶ Λακεδαιμονίων ξυμμάχοις κεκλῆσθαι Θουκ. 5. 9·— μετὰ γεν., οἶκος δ' ὑπάρχει τῶνδε, εὑρίσκεται ἱκανὴ ποσότης τούτων ἐν τῷ οἴκῳ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 961, πρβλ. Πινδ. Π. 4. 366, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 1, 5, 5·— συχν. ἐν τῇ μετοχ., ἡ ὑπάρχουσα οὐσία, ἡ «εὑρισκομένη» περιουσία, Ἰσοκρ. 8A· τὰ ὑπ. ἁμαρτήματα Θουκ. 2. 92· ἐξέστω.. ἀποδόσθαι τῆς ὑπαρχούσης τιμῆς, εἰς τὴν τρέχουσαν τιμήν, Δημ. 926. 24· οἱ ὑπ. πολῖται, οἱ εὑρισκόμενοι πολῖται, ὁ αὐτ. 324. 6· τῆς φύσεως ὑπ., τῆς φύσεως οὔσης ὁποία εἶναι, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 6. 4, 4 — ὡσαύτως, ὑπάρχον ἐστί τι Ἡρόδ. 5. 124. **3)** ὄντως ὑπάρχω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φαίνομαι, Ἀριστ. περὶ Οὐρ. 2. 14, 17, Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 2, 3· ἀθεώρητοι τῶν ὑπαρχόντων ὁ αὐτ. περὶ Γεν. κ. Φθορ. 1. 2, 10. **4)** ἁπλῶς, εἶμαι, πημονῆς δ' ἄλις γ' ὑπάρχει Αἰσχύλ. Ἀγ. 1656· τοῖσιν ἄγουσιν κλαύμαθ' ὑπάρξει Σοφοκλ. Ἀντ. 932· καὶ μετὰ κατηγορουμένου, θησαυρὸς ἂν σοι παῖς ὑπῆρχ' ἐμοὶ Εὐρ. Ἐκ. 1229· τὸ χωρίον καρτερὸν ὑπ. Θουκ. 4. 4· ἀλλὰ καὶ παιδείας δεῖν φημι τῷ ταῦτα μέλλοντι δυνήσεσθαι καὶ φύσεως ἀγαθῆς ὑπάρξαι Ξεν. Οἰκ. 21. 11· κἂν σοφὸς ὑπάρχῃ Φιλήμ. ἐν Ἀδηλ. 15· μέγα ὑπ. τινί τι, μεγάλως ὠφελεῖ τινα, Δημ. 33. 27·— πολλῶν ὑπάρξει κῦρος.. καλῶν = κυρώσει πολλὰ καλὰ Σοφ. Ἠλ. 919. **5)** ἐνίοτε μετὰ μετοχῆς, σχεδὸν ὡς τὸ τυγχάνω, τοιαῦτα [αὐτῷ] ὑπῆρχε ἐόντα Ἡρόδ. 1. 192· ὑπ. ἐχθρὸς ὢν Δημ. 526 18· ὑπ. κεκτημένος ὁ αὐτ. 30. 15, πρβλ. 190, ἐν τέλ. **6)** ὑπ. τινός, εἶμαι ἀπόγονός τινος, Διον. Ὑπ. Ἀλ. 2. 65. **II.** ὡς τὸ **ὑπόκειμαι** II. 2, ὑπόκειμαι ὡς βάσις, λαμβάνομαι ὡς δεδομένον, Πλάτ. Συμπ. 198D· τούτου ὑπάρχοντος, τούτων ὑπαρχόντων = quae cum ita sint, ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 30C, 29· τιθέναι ὡς ὑπάρχον ὁ αὐτ. Πολ. 458A. **III.** ἀνήκω εἴς τινα, ὑπάρχει τινί τι, ἔχει τίς τι, Ἡρόδ. 6. 109, κλπ.· τὸ μισεῖσθαι πᾶσιν ὑπ. Θουκ. 2. 64, πρβλ. 4. 18· τὴν ὑπάρχουσαν ἀπ' ἀλλήλων ἀμφοτέροις [σωτηρίαν] ὁ αὐτ. 6. 86· τῇ τέχνῃ ὑπάρχειν διδούς, ἀπονέμων ὡς ἰδιότητα τῆς τέχνης, Πλάτ. Φίληβ. 58C, πρβλ. Θεαίτ. 150B, C. **2)** ἐπὶ προσώπων, ὑπ. τινί, εἶμαι ἀφωσιωμένος εἴς τινα, Ξεν. Ἀν. 1. 1, 4, Ἑλλ. 7. 5, 5, Δημ. 358. 7, κλπ.· καθ' ὑμῶν ὑπάρξει ἐκεῖνῳ, θὰ εἶναι μετ' ἐκείνου ἐναντίον ὑμῶν, Δημ. 377. 10, πρβλ. 22. 5. **3)** ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ. τὸ **ὑπάρχειν** σημαίνει τὴν ὕπαρξιν ἰδιοτήτων ἔν τινι ὑποκειμένῳ εἴτε φυσικῶν εἴτε τυχαίων, Μετὰ τὰ Φυσικ. 4. 30, 1· ὑπ. τινι = κατηγορεῖσθαί τινος αὐτόθι 1. 1, 3, περὶ Ἑρμην. 3, 2· ἐπί τινος αὐτόθι 2, 3· ὑπ. τινὶ ζῷῳ δίποδι εἶναι Τοπικ. 2. 1, 3, κλπ. **IV.** συχν. ἐν τῷ οὐδ. πληθ. τῆς μετοχ., τὰ ὑπάρχοντα, **1)** ἐν μέρει ἐπὶ τῆς σημασίας I, ὑπάρχουσαι περιστάσεις, ὑπάρχουσαι εὐκολίαι, Δημ. 18. 12· ἀπὸ τῶν ἀεὶ ὑπαρχόντων σφαλέντες Θουκ. 4. 18, πρβλ. 6. 33· πρὸς τὰ ὑπ. ὁ αὐτ. 6. 31· ἐκ τῶν ὑπ., κατὰ τὰς περιστάσεις, συμφώνως πρὸς τὰ μέσα τὰ ὁποῖα ἔχει τις, Ξεν. Ἀν. 6. 4, 9, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 1, 4· ὡς ἐκ τῶν ὑπ. Θουκ. 7. 76., 8. 1. **2)** ἐν μέρει ἐπὶ τῆς σημασ. III, τὰ ἀνήκοντα εἴς τινα, τὰ κτήματα ἢ ἡ περιουσία τινός, αὐτόθι 1. 70, 144, κλπ.· τὰ ἑκατέροις ὑπ. ὁ αὐτ. 1. 141· περὶ τῶν ὑπ. κινδυνεύειν Ἰσοκρ. 38E· καὶ ὡς οὐσιαστ., τὰ ὑπ' αὐτοῦ Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. κδ', 47· πρβλ. ἀναρρίπτω II. **V.** ἄπρος **ὑπάρχει**, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι... μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ὑπ. γὰρ σε μὴ γνῶναί τινα Σοφ. Ἠλ. 1340· ὡς ὑπ. τοῦ ἔχειν.. ὡς συμβαίνει τὸ πρᾶγμα ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἔχειν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 7, 12· περὶ τοὺς μαστοὺς ὑπεναντίως ὑπ. αὐτόθι 2. 1, 38. **2)** ἐπιτρέπεται, εἶναι δυνατόν, μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., ὑπ. μοι εἶναι ἢ ποιεῖν τι Θουκ. 7. 63, Ἀνδοκ. 22. 13, κλπ.· ὑπ. αὐτῇ εὐδαίμονι εἶναι Πλάτ. Φαῖδων 81A, πρβλ. Πρωτ. 345A, Φαῖδρ. 240B, κλπ.· ὡσαύτως ἄνευ δοτ., οὐχ ὑπ. εἰδέναι Θουκ. 1. 32, πρβλ. Ἰσαῖον 66. 3, κλπ.· — ἀπολ., ὥσπερ ὑπῆρχε, ὅσον ἦτο δυνατόν, Θουκ. 3. 109. **3)** ἐν τῷ οὐδ. τῆς μετοχ. ὡς τὰ **ἐξόν, παρόν**, κτλ., ὑπάρχον ὑμῖν πολεμεῖν Θουκ. 1. 124, Πλάτ. Συμπ. 217A.

Γ. εἶμαι **ὕπαρχος**, ὑποδιοικητής, ὑποστράτηγος, Δίων Κ. 36, 19· τῷ.. Ἀντωνίνῳ ὁ αὐτ. 71. 34. **II.** λίαν ἀμφίβολ. ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἁπλοῦ **ἄρχω**, κυβερνῶ, διοικῶ· διότι ἐν Θουκ. 6. 87 ὁ Σχολιαστὴς πλημμελῶς ἑρμηνεύει, ἴδε Arnold. ἐν τόπῳ· ἐν δὲ Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 22, ὁ Schneid. διορθοῖ **ἄρχειν** ἐκ τοῦ 6. 2, 9.

ὑπαρωμᾰτίζω, ἔχω πως ἀρωματικὴν γεῦσιν ἢ ὀσμήν, Διοσκ. 3. 10.

ὑπασθενέω, «ὑπασθενεῖν· τὸ ἀπάρχεσθαι ἀσθενεῖν καὶ μήπω κατέχεσθαι φανερῶς ὑπὸ τῆς νόσου» Α. Β. 69, 5.

ὑπασκέω, ἀσκῶ, γυμνάζω ὡς ἀθλητήν, Ῥήτορες (Walz) τ. 2, σ. 270.

ὑπασπίδιος [πῐ], ον, (ἀσπὶς) ὁ ὑπὸ τὴν ἀσπίδα, κεκαλυμμένος μὲ ἀσπίδα, πρ' Ὁμήρ. μόνον ὡς ἐπίρρ., ὑπασπίδια προποδίζων καὶ προβιβῶν Ἰλ. Ν. 158, 807, Π. 609 — παρὰ τοῖς Ἀττικ. ποιηταῖς ὡς ἐπίθετ., ὑπ. πολεμιστὴς Ἄσιος 2. 6· τὸν ὑπ. κόσμον, δηλ. τὸν θώρακα καὶ τὰς κνημῖδας τοῦ Αἴαντος, Σοφ. Αἴ. 1408· ὑπ. κοῖτον ἰαύω, κοιμῶμαι ἔνοπλος, μετὰ τῶν ὅπλων, Εὐρ. Ῥῆσ. 740. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπασπίδια προποδίζων· ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τιθεὶς τοὺς πόδας καὶ οὕτως προβαίνων».

ὑπασπίζω, εἶμαι ὑπασπιστής τινος, τινί Πινδ. Ν. 9. 80, Εὐρ. Ἡρακλ. 216.

ὑπασπιστής, οῦ, ὁ, ὁ φέρων τὴν ἀσπίδα, ἀσπιδοφόρος, ὁπλοφόρος, θεράπων, Ἡρόδ. 5. 111, Εὐρ. Ῥῆσ. 2, Φοίν. 1213, Ξεν. Ἀν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

4. 2, 20, κλπ.· οὕτως, ὑπασπιστήρ, ῆρος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 182. 2) οἱ ὑπασπισταὶ ἐν τῷ Μακεδονικῷ στρατῷ ἀπετέλουν διακεκριμένον σῶμα (εἰς ὃ ἀνῆκον οἱ πεζοὶ σωματοφύλακες), ἐκλήθησαν δὲ οὕτως ἐκ τῶν ἀσπίδων ἃς ἔφερον, Διόδ. 19. 40, Ἀρρ. Ἀν. 2. 4 καὶ 20, πρβλ. Thirlw. Ἱστ. τῆς Ἑλλ. 6. 148, Grote 12. 82. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπασπιστής· βοηθός, δορυφόρος, ὑπηρέτης». — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 11.

ὑπάσσω, Ἀττικ. ἀντὶ **ὑπαΐσσω**.

ὑπαστράπτω, ἀστράπτω, ἐκλάμπω δι' ἀνακλάσεως, Φιλόστρ. 77, 8, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 164Β, κλπ.

ὕπαστρος, ον, ὁ ὑπὸ τὰ ἄστρα, ὑπὸ τῶν ἀστέρων ὁδηγούμενος, ὕπαστρον γάμου μῆχαρ ὁρίζομαι φυγᾷ, ὁρίζω δι' ἐμαυτὴν σχέδιον φυγῆς διὰ τῆς λάμψεως τῶν ἀστέρων ὅπως ἀποφύγω δυσάρεστον γάμον, Αἰσχύλ. Ἱκ. 393.

ὑπ-ᾰσώδης, ες, ὁπωσοῦν ἀηδής, ἐπιφέρων ἔμετον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱπποκρ.

ὑπᾰτεία, ἡ, τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ θέσις τοῦ **ὑπάτου**, consulate, Πλουτ. Ποπλικ. 10, κ. ἀλλ.· ἐν Ἐπιγραφαῖς συχν. φέρεται ὑπατία, Συλλ. Ἐπιγρ. 3467. 4., 4266 κ. ἀλλ. **II.** = ἀνθυπατεία, Ἀππ. Ἰβηρ. 83. **III.** ὑπατικὸν ἐπίδομα ἢ φιλοδώρημα, χρήματα ῥιπτόμενα εἰς τὸ πλῆθος ὑπὸ τοῦ ὑπάτου ἐπὶ τῇ ἐγκαθιδρύσει αὐτοῦ εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς ὑπατείας, καθόλου δέ, χρήματα ῥιπτόμενα εἰς τὸν λαὸν παρ' οἱουδήποτε ἄρχοντος, Μαλάλ. 421, 21, Θεοφάν. 325, Σωκρ. 229. 24., 2. 2.

ὑπᾰτεύω, (ὕπατος) εἶμαι ὕπατος, Πλουτ. Ποπλικ. 3, κλπ.· ὁ ὑπατευκώς, Λατιν. consularis, Ἀθήν. 213Β, Ἡρῳδιαν. 2. 6. **2)** ῥίπτω ὑπατείαν, δηλ. χρήματα εἰς τὸ πλῆθος, Θεοφάν. 310, οἱ Μετὰ τὸν Θεοφάν. 256. **3)** σηκώνω ἢ κρεμῶ ὑψηλὰ κεφαλὴν ἀποτετμημένην ἐκ τοῦ σώματος, Θεοφάν. 389, (πρβλ. Ἐβδ. Δ' Βασιλ. ΚΕ', 27, Ἰουδὶθ ΙΔ', 1, Διον. Ἁλ. ΙΙΙ, 1925, κλπ.).

ὑπάτη (ἐξυπακ. χορδή), ἡ, ἡ ὑψίστη ἢ μεγίστη (κατὰ τὸ μῆκος) χορδὴ ἀλλὰ κατωτάτη κατὰ τὴν ὀξύτητα τοῦ τόνου ἐκ τῶν τριῶν χορδῶν, αἵτινες ἀπετέλουν τὴν Ἑλληνικὴν μουσικὴν κλίμακα (ἴδε μέση, νεάτη), Πλάτ. Πολ. 443D, κλπ., πρβλ. παρυπάτη, καὶ ἴδε Chapell Anc. Mus. σ. 36. — Ἴδε Γ. Κατζιδάκι Βιβλιοκρισίαν ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΓ', σ. 532, ἔνθα ἡ γενικ. πληθ. ὑπατῶν.

ὑπκτήιος, ον, = **ὕπατος**, Νόνν. Διον. 41. 366· — θηλ. **ὑπατηίς**, ίδος, ὑπατηίδα ῥάβδον Ἀνθ. Π. 1. 4.

ὑπάτια, τά, = **ὑπατεία**, χρήματα ῥιπτόμενα εἰς τὸ πλῆθος, Κεδρηνὸς 143.

ὑπᾰτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὕπατον, ἀρχὴ Διόδ. 20. 91, πρβλ. Πλουτ. Κάμιλλ. 1, κλπ.. **II.** ὁ ἔχων θέσιν ἢ ἀξίωμα ὑπατικόν, Λατ. consularis, ἀνὴρ ὑπατικὸς Πλουτ. Σερτώρ. 27· ὁ ὑπατικὸς Διον. Ἁλ. 6. 96, Λουκ., κλπ.

ὑπάτισσα, ἡ, (**ὕπατος** ΙΙΙ. 1) ἡ γυνὴ ὑπάτου, Συλλ. Ἐπιγρ. 9008, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 67, 29.

ὑπάτμενοι· «δοῦλοι, ὑπουργοὶ» Ἡσύχ.

ὑπατμίζομαι, καίομαι κάτωθεν οὕτως ὥστε νὰ ἀναδίδω ἀτμίδα καπνοῦ, Διοσκ. 3. 27 (30).

ὑπατμισμός, οῦ, ὁ, τὸ ὑπατμίζεσθαι, αὐτόθι 23 (26).

ὑπατο-ειδής, ές, ὁ ὅμοιος τὴν φύσιν πρὸς τὴν ὑπάτην ἐν τῇ Μουσικῇ, Ἀριστείδ. Κοϊντιλ., ἴδε Böckh Metr. Pind. 251.

ὑπάτοπος, ον, ὀλίγον τι ἄτοπος, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 4, 5, πρβλ. **ὑπεράτοπος**.

ὕπατος, η, ον, καὶ ος, ον (κατωτ. ΙΙ), ἀντὶ **ὑπέρτατος**, ὡς τὸ Λατ. summus ἀντὶ supremus, ὁ ὕψιστος, ἀνώτατος, ὑπέρτατος, παρ' Ὁμήρ. ὡς ἐπίθετον τοῦ Διός, ὕπατος κρείοντων, θεῶν ὕπ., κλπ.· οἱ ὕπατοι, οἱ θεοὶ ἄνω, Λατ. superi, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ χθόνιοι, Λατ. inferi, Αἰσχύλ. Ἀγ. 89· ὕπατός τις, θεός τις ἐκ τῶν ἄνω, αὐτόθι 55· — ἡ λέξις παρέμεινεν ἐν δικανικαῖς τυπικαῖς φράσεσιν ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, ὕπατος Ζεύς, ὑπάτη Ἀθηνᾶ, παρὰ Δημ. 531. 7., 1072. 18. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὕπατος· ὑψηλός, ἔντιμος, πρῶτος, διαφέρων τῶν ἄλλων, ἐξοχώτατος», καὶ «ὕπατον μήστωρα (Ἰλ. Θ. 22, Ρ. 339)· τὸν ἐν τῷ βουλεύσασθαι σοφώτατον, οἷον πρῶτον» — ὕπατον δῶμα Διὸς Πινδ. Ο. 1. 66· ὕπατος τεθμὸς ὁ αὐτ. ἐν Ν. 10. 60. **2)** ἁπλῶς ἐπὶ τόπου, ἐν πυρῇ ὑπάτῃ, ἐπὶ τῆς κορυφῆς νεκρικῆς πυρᾶς, Ἰλ. Ψ. 165, Υ. 787· ὕπατον ὄρος Ἐπίγραμμ. παρὰ Διοδ. 1. 15. **β)** ὁ κατώτατος, κευθμοὶ Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1213. **γ)** ὁ ἀπώτατος, Λατ. extremus, ὁ αὐτ. 4. 282. **3)** ἐπὶ χρόνου, ἔσχατος, τελευταῖος, Λατ. supremus, μόρος Σοφ. Ἀντ. 1332· νοῦσος Ἀνθ. Π. 7. 233. **4)** ἐπὶ ποιότητος, ὁ ὕψιστος ὁ κάλλιστος, ὁ ἄριστος, Πινδ. Π. Ο. 1. 161· ὕπ. πρὸς ἀρετήν, ἐξοχώτατος, τὰ μάλιστα διακρινόμενος, ὁ αὐτ. ἐν Π. 6. 42. **II.** μετὰ γενικ., ὡς ἡ πρόθεσις **ὑπό**· ὕπατος χώρας, ἀνώτατος ἐπὶ τῆς χώρας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 509· ὕπατοι λεχέων στροφοδινεῦνται, ὑψηλὰ ὑπὲρ τὴν φωλεάν, αὐτόθι 51· ὕπ. τοῦ σκάνεος ἅπαντος, Τίμ. Λοκρ. 100Α. **III.** ὡς οὐσιαστ., **1)** ὕπατος, ὁ, ὁ παρὰ Ρωμαίοις consul, συχν. παρὰ Πολυβ., καὶ ἐν ἐπιγραφαῖς, πρβλ. **στρατηγός** ΙΙ. 3· — ἐντεῦθεν καὶ = **ὑπατικός**, τὰν ὑπάταν ἀρχὰν Ἀνθολ. Παλατ. παράρτημ. 285· ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας συνήθως μετ' ἄρσ. καταλήξεως, ὕπατον ἀρχὴν ἔχειν Πολύβ. 2. 11, 1, πρβλ. 3. 40. 9. **2)** ἡ **ὑπάτη**, ἴδε ἐν λέξ. — Περὶ τοῦ τύπου πρβλ. μέσατος, νέατος, μύχατος, κτλ. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπάτη· ὑψηλή, δυνατή».

ὑπαττῐκίζω, ἀττικίζω πως, πάνυ σοβαρῶς τῇ λέξει.. ὑπαττικίσας Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 34Β.

ὑπαττῐκός, ή, όν, ὀλίγον τι ἀττικός, σχεδὸν ἀττικός, Τίμων ἐν τοῖς Σίλλοις παρὰ Διογ. Λαερτ. 2. 19.

ὑπ-ᾰτῡφος, ον, μετρίως ἐλεύθερος ματαιοφροσύνης, Τίμων παρὰ Σέξτ. τῷ Ἐμπ. Π. 1. 224.

ὑπαυγάζω, μέλλ. -άσω, λάμπω κάτωθέν τινος, ἀστράπτω ὑποκάτω, χρυσοῦ ψῆγμα ποταμῷ ἀργυροδίνῃ ὑπαυγάζον Φιλόστρ. 564· οἱ μαζοὶ ὀρθοὶ ὑπαυγάζουσι ὁ αὐτ. 823. **2)** ἀρχίζω νὰ αὐγάζω, νὰ φέγγω, ἐπεὶ ἡμέρα ὑπηύγαζε Λουκ. περὶ Ἁλ. Ἱστ. 2. 47, πρβλ. Πολύαιν. 1. 39, 1. **II.** μεταβατ., φωτίζω, ὁλκὸν ὑπαυγάζων (ἐξυπακ. ἀστήρ) Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1378, πρβλ. Δαμάσκ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 339. 31. **2)** κάμνω τι νὰ λάμπῃ, φῶς, δόξαν Βυζ.

ὕπαυγος, ον, ὁ ἀνταναλῶν φῶς, Χρησμ. παρ' Ἰω. Λυδ. π. Μην. 32, Παῦλ. Ἀλεξ.

ὑπαυλέω, παίζω τὸν αὐλὸν ἐν μουσικῇ συμφωνίᾳ, ἁμὶν δ' ὑπαυλήσει μέλος Ἀλκμὰν 66· πένθιμόν τι Δίων Κ. 74. 5· ὑπ. τινι Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 252Ε, Λουκ., κλπ.· ἀπολ., Λουκ. περὶ Ὀρχ. 83, Πολυδ. Δ', 67.

ὕπαυλος, ον, (αὐλή) ὁ ὑπὸ τὴν αὐλὴν ἢ ἐν τῇ αὐλῇ, μετὰ γεν., σκηνῆς ὕπαυλος, ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς σκηνῆς, Σοφ. Αἴ. 796.

ὑπαυστηρός, ά, όν, ἢ **ὑπαύστηρος**, ον, ὀλίγον τι αὐστηρός, τραχὺς τὴν γεῦσιν ἢ ὁριμύς, ὑπόξινος, ἐν τῷ γλυκεῖ ὑπαύστηρον Διοσκ. 4. 55, Γαλην. τ. 6, σ. 583.

ὑπαυχένιος, α, ον, Ἀνθ. Π. 6. 41, ος, ον Ἡλιόδ. 3. 4 — ὁ ὑπὸ τὸν αὐχένα, βύρσα Ἀνθ. Π. ἔνθ' ἀνωτ.· ζωστὴρ αὐτόθι 4. 3, 47. **II.** **ὑπαυχένιον**, τό, προσκεφάλαιον τιθέμενον ὑπὸ τὸν αὐχένα, Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 11· προσκεφάλαια ὑπ. Πολυδ. Γ', 38.

ὑπαύχενον, τό, τὸ ὑποκάτω μέρος τοῦ αὐχένος, ὑπαύχενον ὀρνίθειον Ἄρατ. 487· ἱππείη κεφαλὴ καὶ ὑπαύχενον ὁ αὐτ. 524.

ὑπαυχμήεις, εσσα, εν, ὀλίγον τι αὐχμηρός, Νικ. Ἀποσπ. 5.

ὑπαφανίζω, κατὰ μικρὸν ἀφανίζω, Αἰλ. π. Ζῴων 2. 56.

ὑπαφήτορες· «ὑποτεταγμένοι» Ἡσύχ.

ὑπαφίημι, κατὰ μικρὸν ἀφίνω, Ἐκκλ.

ὑπαφίσταμαι, Παθ. μετ' ἀορ. β' καὶ πρκμ. ἐνεργ.· — ἀφίσταμαι κατὰ μικρόν, ἀποσύρομαι, Ἀντιφῶν 128. 9· ἐξ Ἀθηνέων Θαλῆς παρὰ Διογ. Λ. 1. 44· τῆς ὁδοῦ ἀλλήλοις Αἰλ. π. Ζ. 2. 25.

ὑπαφρίζω, ἀφρίζω κάτωθεν, Εὐστ. 586. 9.

ὕπαφρος, ον, ὀλίγον τι ἀφρώδης, πέλαγος Σχολ. εἰς Ἰλ. Ξ. 16· ὄμμα ὕπ., τεθολωμένον ὑπὸ δακρύων, Εὐρ. Ῥῆσ. 711. **II.** ὁ ἔχων ἀφροὺς κάτωθεν, Ἱππ. 6. 37· — ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ καὶ ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 226, τὴν λέξιν παρεμόρφωσεν ὁ Ἐρωτιανὸς εἰς **ὕποφρος**, καὶ ἡρμήνευσε διὰ τοῦ **κορυφαῖος**. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὕπαφρον τὸ μὴ φανερὸν ὕπαφρον λέγουσιν, ἄλλοι ὕπαφρον τὸ ὑγρασίαν ἔχον ἐμφερῆ ἀφρῷ· ἔνιοι κρύφιον καὶ ὕπουλον τὸ ὕπαφρον».

ὑπάφρων, ονος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι ἄφρων, ἀνόητος, μωρός, ἐόντων τῶν Θρηΐκων ὑπαφρονεστέρων Ἡρόδ. 4. 95.

ὑπάφωνος, ον, ὀλίγον τι ἀσαφής, δυσδιάγνωστος, ἐπὶ συμπτωμάτων, Ἱππ. Προρρ. 76, Κωακ. Προγν. 169.

ὑπαχλύνομαι, Παθ., καλύπτομαι κατ' ὀλίγον ὑπ' ἀχλύος, γίνομαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον σκοτεινός, ὑπηχλύνθη οὐρανὸς Κόϊντ. Σμυρν. 1. 67.

ὑπέᾱσι, Ἰων. ἀντὶ **ὕπεισι**, γ' πληθ. τοῦ **ὕπειμι**, Ἰλ.

ὑπέγγυος, ον, ὁ ὑπὸ ἐγγύην· **1)** ἐπὶ προσώπων, ὁ γενόμενος ἐγγυητής, δοὺς ἐγγύησιν, ὅθεν ὑπεύθυνος, ὑπόλογος, ὑποκείμενος εἰς ποινήν, Αἰσχύλ. 38· ὑπ. πλὴν θανάτου, ὑποκείμενος ὡς ἐγγυητὴς εἰς οἱανδήποτε τιμωρίαν ἐκτὸς τοῦ θανάτου, Ἡρόδ. 5. 71· μετὰ δοτ., τὸ γὰρ ὑπέγγυον δίκᾳ καὶ θεοῖσιν, τὸ ὑπεύθυνον εἴς τε τὴν θείαν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην δικαιοσύνην, Εὐρ. Ἑκ. 1029. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, νόμιμος, γάμος ὑπ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀνέγγυος**, Πολυδ. Γ', 34.

ὑπεγείρω, ἐγείρω βαθμηδόν, κατὰ μικρόν, Φιλόστρ. 519, 799, κλπ.

ὑπεγκλίνω, [ῐ], ἐγκλίνω, μετατρέπω, στρέφω ὀλίγον ἢ βαθμηδόν, οἰήϊον Ὀρφ. Ἀργ. 1203.

ὑπεγχέω, μέλλ. **ὑπεγχεῶ**, ἐγχέω ἔτι πλειότερον, Πλουτ. Ἀντών. 75.

ὑπέδεκτο, Ἐπικ. γ' ἐνικ. ἀορ. β' τοῦ **ὑποδέχομαι**, Ὁμ. Ἰλ. Ι. 476, Ὀδ. Β. 387, κλπ.

ὑπ-ειδόμην, μέσ. ἀόρ. (ἀπαρ. **ὑπιδέσθαι**, μετοχ. **ὑπιδόμενος**, ἐν τοῖς ἀντιγράφοις συχνάκις φέρεται **ὑπείδεσθαι**, -ειδόμενος, ὡς ἐξ ἐνεστ. **ὑπείδομαι**, ὅστις δὲν εὑρίσκεται)· — θεωρῶ κάτωθεν, θεωρῶ, παρατηρῶ, Εὐρ. Ἱκέτ. 694. **II.** μεταφορ.,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑποπτεύω, δυσπιστῶ, Λατ. suspicari, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1023, Πολύϐ. 1. 66, 6, κλπ.

ὑπεικαθεῖν. ἀόρ. β' τοῦ **ὑπείκω**, εὐκτ. **ὑπεικάθοιμι**, Σοφ. Ἠλ. 361, Πλάτ. Ἀπολ. 32Α· Ἐπικ. προστακτ. **ὑποείκαθε**, Ὀρφ. Ἀργ. 709· μετοχ. **ὑπεικαθέων** Ὀρφ. Ὕμν. 5, 500· —περὶ τοῦ τύπου ἴδε ἐν λέξ. **σχέθω**.

ὑπεικτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ὑπείκω**, πρέπει τις νὰ ὑποχωρήσῃ, νὰ ἐνδώσῃ, Σοφ Αἴ. 668, Πλάτ. Κρίτ. 51Β.

ὑπεικτικός, ἡ, **όν**, ὑποχωρῶν, ἐνδοτικός, Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 8, 16.

ὑπείκω, Ἐπικ. **ὑποείκω**, μετὰ παρατ. **ὑπόεικον**, Ὅμηρ.· μέλλ. **ὑπείξω** Αἰσχύλ. Ἀγ. 1362, Σοφ. Ο Τ. 625, Δημ.· **ὑπεῖξομαι** Ἰλ. Δ. 294· Ἐπικ. ὡσαύτως **ὑποείξομαι** Ψ. 602, Ὀδ. Μ. 117·— ἀόρ. α' **ὑπεῖξα** Πλάτ., Ξεν.· Ἐπικ. **ὑπόειξα** Ἰλ. Ο. 227, πρβλ. **ὑπεικαθεῖν**. Ἀποχωρῶ, ἀπομακρύνομαι, ἀναχωρῶ, μετὰ γεν. τόπου, νεῶν, ἐκ τῶν πλοίων, Π. 305· ὑπ. τινὶ ἔδρης, ἀποχωρῶ τῆς θέσεώς μου ὅπως παραχωρήσω αὐτὴν εἰς ἕτερον (πρβλ. **ὑπανίσταμαι**), Ὀδ. Π. 42· ὑπ τοῦ ἀρχαίου λόγου, ἀπομακρύνομαι ἐκ .. , Ἡρόδ. 7. 160· ὑπ. τινὶ λόγων, παραχωρῶ εἴς τινα τὸν λόγον νὰ ὁμιλήσῃ πρῶτος, Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 16· καὶ συγχωνευομένων πασῶν τούτων τῶν φράσεων, ὁδῶν καὶ θάκων καὶ λόγων ὑπεῖκειν ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 7, 10. **2)** ὑποχωρῶ, τιμᾶς· ὑπ., ὑποχωρῶ εἰς τοὺς ἐν τιμῇ ὄντας, Σοφ. Αἴ. 670· ὑπ. τινὶ Ξεν. Ἀνάϐ. 7. 7, 31· ἀπολ., ἐπὶ ναύτου, ὅστις .. πόδα τείνας ὑπείκει μηδὲν Σοφ. Ἀντ. 716· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὅσα ὄενδρων ὑπ. αὐ·όθι 713 ὑπ. ὑγρὰ οὖσα ἡ κνήμη Ξεν. Ἱππ. 7, 6· ὑπ. αἱ ὄαπίδες, εἶναι μαλακαὶ καὶ ὑποχωροῦσιν, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 8, 16 ἐν ὑπείκοντι, εἰς οὐσίαν μαλακήν, ὑποχωροῦσαν. Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 4. 12, 27· πρὸς ἀντιπίπτον .. καὶ οὐ πρὸς ὑπεῖκον ὁ αὐτ. ἐν Προϐλ. 32, 13· τὸ ὑπεῖκον= οἱ ὑπείκοντες, Εὐρ. Ι. Τ. 327. **3)** μετ' αἰτ., πάροιθε νεμεσσηθεὶς χεῖρας ἐμὰς ὑπόειδε, ἐξέφυγε τῶν χειρῶν μου, Ἰλ. Ο 227 (εἰ καὶ ὁ Εὔστ. συνάπτει χεῖρας νεμεσσηθείς'. **II.** μεταφορ., ὑποχωρῶ, ἀλλ' ἤ τοι νῦν μέν κε νεμεσσηθεὶς ὑποείξω Ἰλ. Ο. 211, Υ. 266 θεοῖσιν ὑπείξεαι ἀθανάτοισι Ὀδ. Μ. 177, πρβλ. Ψ. 602 ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦθ' ὑποείξομεν ἀλλήλοισι Δ. 62· σοὶ πᾶν ἔργον ὑποείξομαι, θὰ ὑποχωρήσω εἰς σὲ ἐν παντὶ ἔργῳ, Δ. 294· — παρ' Ἀττικ. ἐν μέρει ἀπολ., ὑποχωρῶ, **ὑποτάσσομαι**, Σοφ Αἴ. 371, Ο. Τ. 625, Θουκ. κλπ.· ἐν μέρει δὲ μετὰ δοτικ., ὑποτάσσομαι εἴς τινα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1362· γῆρᾳ ὑπ. Εὐρ. Ἡρ. ἐν Αὐλ. 139 ὑπ. θυμουμένοις Πλάτ. Νόμ. 717D, κλπ.· μετ' ἄπαρ., νῶν ὑπεικε τὸν κασίγνητον μολεῖν, ὑποχώρησον εἰς ἡμᾶς, συναίνεσον νά. , Σοφ. Ο. Κ. 1184 ὑπόειδε δαμῆναι, ὑπέκυψε νὰ δαμασθῇ, Ἀπολλ. Ῥόδ Δ. 1, 1676· ἀλλά, οὐδ' ἂν ἐγὼ Κόλχοισιν ὑπείξω μὴ πολεμίζειν αὐτόθι 408.— Καθ' Ἡσύχ. «ὑπείκει· ὑπακούει, ὑποχωρεῖ, ὑποτάσσεται» καὶ «ὑπεῖξά σοι· ὑπεχώρησά σοι».

ὑπειλέομαι, Παθ., ὑφέρπω, χώνομαι ὑποκάτω, ὑπειλοῦνται (ὧν ὑποδύονταί τινα) πέτραν Δίλ. π. Ζ. 9, 57· «ὑπειληθέωσιν· ὑποσυστραφῶσιν» Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 182 (ἔνθα διάφ. γραφ. **ὑπελληθέωσιν**).

ὑπειλίσσω, ἴδε ἐν λ. **ὑπελίσσω**.

ὑπειμι (εἰμί, sum) εἶμαι ὑποκάτω, Λατ. subesso, μετὰ δοτικ., φίλτατοι ἀνέρες ἐμῷ ὑπέσσι μελάθρῳ, εἶναι ὑπὸ τὴν στέγην μου, Ἰλ. Ι. 204· δουχες χείρεσσιν ὑπῆσαν (ἀλλαχοῦ ἐπῆσαν) Ἡσ. Ἀσπ Ἡρ. 2·6· ὑπ. ὑπὸ γῆν Ἡρόδ. 2. 127· ἐπὶ ζώων μικρῶν θηλαζόντων, πολλῇσι [ἵπποις] πῶλοι ὑπῆσαν, ὑπὸ πολλὰς φοράδας ὑπῆρχον θηλάζοντες πῶλοι, Ἰλ. Λ. 681· ἐπὶ ἵππων, εἶμαι ὑπὸ τὸν ζυγόν, εἶμαι ἐζευγμένος εἰς τὸ ἅρμα, ὑπὸ τοῖσι ἅρμασι ὑπ. Ἡρόδ. 7. 86. **II.** εἶμαι ἢ κεῖμαι ὑποκάτω, ὑπ. οἰκήματα ὑπὸ γῆν ὁ αὐτ. 2. 127· κρηπὶς ὑπῆν λιθίνη Ξεν. Ἀν. 3. 4, 7· μεταφορ., κοὐδέπω κακῶν κρηπὶς ὕπεστι Αἰσχύλ. Πέρσ. 815 **2)** ὡς, τὸ **ὑπόκειμαι** Π. 2· ὑπόντος τοῦδε, τοῦ ου δηθέντος, τεθέντος, Εὐρ. Ἡλ. 1036. **3)** διαμένω κεκρυμμένος, κρύπτομαι, παραμένω ἐνεδρεύων, μή τις ἐνέδρα ὑπείη Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 4, 23. **4)** ἐπὶ πραγμάτων, ὑπολείπομαι, μένω, ὑπάρχω, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς ἢ τὴν χρῆσίν τινος, βίος ἀρκέων ὑπῆν Ἡρόδ 3. 31· μεγάλα χρήματα .. ὑπῆν τοῖς στρατιώταις Θουκ. 6. 86· ὕπεστί μοι θράσος Σοφ. Ἠλ. 470 διὰ τὸ .. ὑπεῖναι ἐλπίδα τοῦ ἀντιτυχεῖν Θουκ. 6. 87· τοῖς μὲν γὰρ .. ἐλπίδες ὑπ. Ἰσοκρ. 235Δ· ὑπούσης τῆς ἐχθρας Ἰσαῖ περὶ τοῦ Κλεωνύμ. Κλήρ. § 41· διὰ τὴν τόθ' ὑποῦσαν ἀπέχθειαν Δημ. 237. 16· τοῖς μὲν ζῶσι πᾶσι ὑπ. τις .. φθόνος ὁ αὐτ. 330. 4, κλπ. **5)** ἐπέρχομαι, ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν τινος, αὐτῷ δέ μοι ὑπῆν ὡς .. Πλάτ. Ἐπιστ. 339Κ.

III. ὑπόκειμαι, ὑποτάσσομαι, Εὐρ. Ἱκ. 443.

ὑπειμι, (εἶμι, ibo) ἐν χρήσει ὡς μέλλ. τοῦ **ὑπέρχομαι**, ὑπέρχομαι λάθρα, κρυφίως πλησιάζω, Λατιν. subire, μετ' αἰτ., ἢ τυραννίδ ὡς λάθρα γ' ἐλάνθαν' ὑπιοῦσά με Ἀριστοφ. Σφ. 465· τῶν δὲ Ἰώνων τοὺς βασιλέας ὑπῆει δέος, μὴ Ἀχαιῶν Πυθ. 7. 1, 7· ὑπῆει τε ἐπῶν ἡμᾶς τῶν Ὁμήρου μνήμην ὧν ἐποίησεν ἐς Τιτυὸν ὁ αὐτ. 10. 4, 2· ὡσαύτως, πάλιν δέ με ὕπεισιν ὧς .. Ἀριστείδ. 1. 448· — σπανίως μετὰ δοτ., ὑπ. μοι τὸ γενόμενον Πλούτ. 2. 652Β. **2)** ἐπὶ προσώπων, ὑπ. τινα, κρυφίως ἔρχομαι εἰς τὴν εὐνοιάν τινος, ὁ αὐτ. ἐν Κικ. 45, Δίων Χρυσ. **II.** ἀναχωρῶ κατ' ὀλίγον ἢ λάθρα, Ἡρόδ. 4. 120.

ὕπειξις, εως, ἡ, (ὑπείκω) τὸ ὑπείκειν, ὑποχώρησις, ὑποταγή, ἔν τε τῷ ἐνικῷ καὶ τῷ πληθ., Πλάτ Νόμ. 727Α, 815Α· μετὰ δοτ., ἡ τοῦ θήλεος τῷ ἄρρενι ὑπ. Πλούτ. 2. 751D.

ὑπεῖπον, ἐλλιπὴς ἀόρ ἄνευ ἐνεστῶτος ἐν χρήσει (ἀνθ' οὗ τίθεται ὁ ἐνεστ. **ὑπαγορεύω**)· μέλλ. **ὑπερῶ**· πρκμ. **ὑπείρηκα**. Λέγω ἢ ἐπαναλαμϐάνω πρὸ ἑτέρου, Λατ. praefire verba, ἐγὼ δ' ὑπερῶ τὸν ὅρκον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 479. **2)** λέγω ἐν εἴδει προοιμίου, ἀρχῆς, προτείνω, ὑπαινίττομαι, ὑπεῖπον τοῖσδε τοὺς αὐτοὺς λόγους Εὐρ. Ἱκ. 1171 ὀλίγ' ἄνθ' ὑπειπὼν πρώτων Ἀριστοφ. Σφ. 55· ὥσπερ ἐν ἀρχῇ ὑπείπομεν Θουκ. 1. 35, πρβλ. 90 τοσοῦτον ὑπειπὼν Δημ. 245. 13 οὐδὲν ὑπειπών, ὅπως ἂν τις ἀποκτείνῃ, χωρὶς νὰ ὑποδείκνυῃ κατὰ ποίας περιστάσεις ἡ ἀνθρωποκτονία δύναται νὰ δικαιολογηθῇ, ὁ αὐτ. 637. 11, πρβλ. 639. 10 τοιοῦτος .. , ὃν ὑπεῖπες Πλάτ. περὶ Ἀρετῆς ἢ 377D· οὕτω, ἀκοὴν ὑπειπών = προειπών, ὅπερ ἀπαίρετα εἰς τὰς λέξεις τῆς προκηρύξεως, ἀκούετε, λεῴ, Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν. 962. — Παθ., καθάπερ καὶ ἐξ ἀρχῆς ἦν ὑπειρημένον Ἰσαῖ. 84. 37. **3)** προτίθημι, πρὸς τοῦτοις λέγω, ὑπειποῦσης . ὅτι ἐς ἐσπέραν ἥξοιμι Ἀριστοφ. Πλ. 997· τὸν ἐχθρὸν .. ὑπειπὼν τὸν αὐτοῦ, πρασιθεὶς τὸ ὄνομα τοῦ προσωπικοῦ ἐχθροῦ αὐτοῦ, Δημ. 797. 19· οὕτω πιθανῶς ὁ Meineke ἔδει νὰ διατηρήσῃ τὸ **ὑπειπὼν** ἐν Φιλεταίρ.· «Ἀσκληπ». 1, ἔνθα ἐξέδωκεν **ἐπειπών**. **4)** προτείνω ἢ ὑποτίθημι ἐξήγησίν τινα, ἐξηγοῦμαι, ἑρμηνεύω, ὥστ' .. ἂν .. ὑπείποις Σοφοκλ. Αἴ. 213· οὕτωσί πως ὑπειπόντα τὸ τοῦ Πιττακοῦ Πλάτ. Πρωτ. 343Ε

ὑπείρ, ποιητ. ἀντὶ **ὑπέρ**, ἐν χρήσει ὅπου ὑπάρχει ἀνάγκη μακρᾶς συλλαϐῆς πρὸ ἑπομένου φωνήεντος, π. χ. **ὑπεὶρ ἅλα** Ὅμ.· ὡσαύτως ἐ, συνθέτοις

ὑπειράλιος [ᾰ], **ον**, Ἐπικ. τύπος τοῦ **ὑπεράλιος**, ὁ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Διον. Π. 1085.

ὑπειρέχω, ποιητ. ἀντὶ **ὑπερέχω**. Ὅμηρ.

ὑπείροχος, ον, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ὑπέροχος**.

ὑπ-είρω, σύρω κάτωθεν, τοὺς δακτύλους Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 799

ὑπείσας, Ἰων. μετοχ. ἀορ. α' ἐνεργ. τοῦ **ὑφίημι**.

ὑπεισδύομαι, μέσ. μετ' ἀορ. β' ἐνεργ. **ὑπεισέδυν**, εἰσέρχομαι κρύφα, λάθρα, κατὰ μικρὸν εἰσέρχομαι, Ἡρόδ. 1. 12· εἰσέρχομαι, ἐμϐαίνω κατ' ὀλίγον, Ἀριστ. περὶ Γεν καὶ Φθορ. 1. 8, 9, Ὑπάρχει ἐνεργ. ἐνεστ. **ὑπεισδύνω**, ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 290. 13.

ὑπείσειμι, (εἶμι, ibo) εἰσέρχομαι κρυφίως εἴς τι, κληρονομίαν Ἑκκλ. **II.** ἐπέρχομαι ἀπροσθήτως ἢ κατὰ μικρόν, ἔρως ὑπ. τινὰ Γρηγόρ. Ναζ.· ὄακρυον ὑπ. μοι ὁ αὐτ.· ὑπ. τί τινσ, ἐπέρχεταί τι εἰς τὸν νοῦν τινος, Ἀχιλ Τάτ. 8. 17.

ὑπεισέρχομαι, ἀποθ., ἐπέρχομαι κρυφίως, πλησιάζω ἀνεπαισθήτως, γῆρας ὑπεισῆλθέ μοι λαθόν, μὲ κατέλαϐεν ἀπροσδοκήτως, Πλάτ. Ἀξίοχ. 367Β· ὑπεισέρχεταί με δέος, ἔλεος, μὲ καταλαμϐάνει κατὰ μικρόν, Schäf. εἰς Γρηγόρ. σελ. 375. **2)** ἐπέρχομαι εἰς τὸν νοῦν τινος, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 11.

II. ὑποδύομαι, ἀναλαμϐάνω, πρᾶον ἀχθῆμ' ὑπεισελθών Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 67.

ὑπεισρέω, μέλλ. **-ρυήσομαι**, εἰσρέω ϐαθμηδόν, κατὰ μικρόν, Λόγγο. 1. 1.

ὑπεισστρέχω, τρέχω κρυφίως εἴς τι, Κλημέντια 457C.

ὑπεισφέρω, φέρω κρυφίως εἴς τι, Ἐπιφάν. 1, 324Α.

ὑπέκ, πρὸ φωνήεντος **ὑπέξ** (ὑπό, ἐκ) προηγ. πρόθ. μετὰ γεν., ὑποκάτωθεν, κάτωθεν ἔξω, μακρὰν ἀπό τινος, ὑπὲκ κακοῦ, θανάτοιο Ἰλ. Ν. 89, Π. 628, κ. ἀλλ.

ὑπεκϐαίνω, μέλλ. **-ϐήσομαι**, ἐξέρχομαι κάτωθεν, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ., Γαλην., κλπ.

ὑπεκϐάλλω, ἐκϐάλλω κρυφίως, ἀπορρίπτω, Πλούτ. 2. 530D, Ἀνθ. Π. 5. 66.

ὑπεκδέχομαι, δέχομαι ὑποκάτω μου, **ἐπὶ ἀγελάδος**, πόρτιν μαστῷ ὑπ., δέχομαι μόσχον ὑποκάτω μου εἰς τὸν μαστόν, Ἀνθ. Π. 9. 722.

ὑπεκδιδράσκω, ἀόρ. **ὑπέξέδραν**, ἐκφεύγω, ἐξέρχομαι κρυφίως, δραπετεύω, τινὸς Πλούτ. 2. 642Β· ἐκ Καρχηδόνος ὁ αὐτ. ἐν Φαμ. 20· ἀπολ., Δίων Κ. 36. 7.

ὑπεκδίδωμι, = **ἐκδίδωμι**, Τιμόθ. Πρεσϐυτ. Κ/πόλεως 36.

ὑπεκδρομέω, = **ὑπεκτρέχω**, Γρηγ. Ναζ. 2, σ. 219.

ὑπεκδρομή, ἡ, ἔξοδος, ἐπέξοδος, τὰς ἀτάκτους αὐτῶν ἀναστέλλω· ὑπεκδρομὰς Συμεὼ Μεταφρ. ἐν Βοiss. Ἀνεκδ. τόμ. ΙΙ, σ. 481.

ὑπεκδύομαι, Μέσ., μετ' ἀορ. β' ἐνεργ. ὑπεκφεύγω, μετ' αἰτ., πόνους Ἡρωικοὺς ὑπεξέδυν θαλασσίους τε Εὐρ Κύκλ. 317, πρβλ. Πλούτ. 2. 170F, κλπ. ὡσαύτως μετὰ γεν., ὑπεκδῦναι τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παρηγύρεως Πλουτ. Δημ. 9· τοῦτον τὸν τρόπον ὑπεκδύομαι Ὀππ. Ἀλ. 3, 569· ἀπολ., ὑπεκδύς, ὑπεκφυγών, Ἡρόδ. 1. 10, Πλουτ. Ἄρατ. 9, κλπ.—Φέρεται ἐνεργ. ἐνεστ. **ὑπεκδύνω**, ὑπεξέδυνε δικτύου πολυτρήτου Βάβρ. 4. 4.

ὑπέκδυσις, ἡ, ὑπεκφυγή, τῇ δ' οὔτις ὑπέκδυσίς ἐστιν ἐτοίμη Ὀππ. Ἀλ. 3. 395.

ὑπεκθέσιμος, ον, ἐπὶ ἐμπορευμάτων, κατατεθειμένος πρὸς ἐξαγωγὴν πάλιν, Ἐπιγραφ. Κρητ. ἐν Συλλ. Ἐπιγραφ. 2556 25, ἔθος φέρεται ὑπεχθέσιμος· πρβλ. **ὑπεκτίθεμαι** II, καὶ ἴδε Böckh σ. 414.

ὑπέκθεσις, ἡ, τὸ ὑπεκτίθεσθαι, κτήσεως Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 7, 2.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπέκθεσις· ὑπόθεσις».

ὑπεκθέω, ἐκτρέχω, ἐκφεύγω κρυφίως ἢ κατὰ μικρόν, Ἐμπεδ. 363, Πλουτ. Πομπ. 80.

ὑπεκκαθαίρω, ἐκκαθαίρω κάτωθεν, Ἱππ. 612. 16, ἐν τῷ παθ.

ὑπεκκαίω, μέλλ. **-καύσω**, ὑποκαίω, ἀνάπτω τι κάτωθεν ἢ βαθηδόν, Θεοφράστ. περὶ Πυρ. 63· μεταφορ., ὑπ. τὴν γνώμην Λουκ. Περεγρ. 26, πρβλ. Πλούτ. 2. 616Ε.

ὑπεκκαλύπτω, ἐκκαλύπτω, «ξεσκεπάζω» κάτωθεν ἢ ὀλίγον τι, Ἀνθ. Π. 7. 480.

ὑπέκκαυμα, τό, ὕλη καύσιμος, ξύλα, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 7. 5, 22, Ἀριστ. Πολ. 6. 1, Μετεωρ. 1. 4, 4, κ. ἀλλ.— μεταφορ., ἐπὶ τῆς τροφῆς ὡς παρεχούσης ζωϊκὴν θερμότητα, Ἱππ. Ἀφ. 1243, πρβλ. Πλούτ. 2. 694F. 2) μεταφορ., τὸ παρακινοῦν, προτρέπον τινὰ εἴς τι, Ἐλατήριον, Λατ. fomes, ἔρωτας Ξεν. Συμπ. 4. 25· πολλοῖς ὑπέκκαυμ' ἔστ' ἔρωτος μουσικὴ Μένανδρ. ἐν «Θησαυρῷ» 2· ὑπ. τῆς νόσου Ἀριστ. Προβλ. 1. 7· πόθου καὶ χάριτος Πλουτ. Λυκοῦργ. 15.

ὑπέκκαυσις, εως, ἡ, τὸ ὑπεκκαίειν, ἐξάπτειν ἢ παρακινεῖν, εἴς τι Μεθόδ. 77Β.

ὑπεκκαύστρια, ἡ, ἡ ἀνάπτουσα κάτωθεν τὸ πῦρ, ἡ ὑποκαίουσα, ὄνομα τῆς ἱερείας τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Σόλοις, Πλούτ. 2. 292Α· παρ' Ἡσυχ. ἐφθαρμένως **ὑπερκάϋστρα**.

ὑπέκκειμαι, Παθ., κεῖμαι ἐν τόπῳ ἀσφαλεῖ, ἔχω μετενεχθῆ εἰς μέρος ἀσφαλές, ὡς δὲ σφι πάντα ὑπεξέκειτο Ἡρόδ. 8. 41· οὐκ εἰδότες ἵνα ὑπ. ἔκειτο ἡ Ἑλένη 9. 73, Θουκ. 8. 31· ἐς τόπον Ἡρόδ. 8. 60, 2· ἐπὶ χρημάτων, Θουκ. 1. 137· ὑπ. παρά τινι Ἰσοκρ. 387Ε.— Πρβλ. **ὑπεκτίθεμαι**.

ὑπεκκενόω, κενῶ, καθιστῶ τι κενὸν κάτωθεν, Δίων Κάσσ. 69. 4.

ὑπεκκινέω, θέτω κατ' ὀλίγον εἰς κίνησιν, Τζέτζ.

ὑπεκκλέπτω, ἐκκλέπτω κρυφίως, Ὀππ. Ἀλ. 4. 48, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 11, 6·— Παθ., ὑπεκκλαπέντα χρήματα Πλουτ. Θεμιστ. 25.

ὑπεκκλίνω [ῑ], ἐκκλίνω κατὰ μέρος, ἐκφεύγω, διαφεύγω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 273· μετ' αἰτ., ἐκτρέπομαι, ἀποφεύγω, Πλουτ. Κάμιλλ. 18· ὡσαύτως μετὰ γεν., Βυζ.

ὑπεκκομίζω, μέλλ. Ἀττικ. **-ιῶ**, ἐκφέρω ἔξω ἢ μακρὰν κρυφίως, Θουκ. 4. 123, Πλούταρχ., κλπ.· — Μέσ., ὑπεκκομίζομαι πάντα, ἐκκομίζω μυστικῶς πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου διά τινος ἄλλου, Ἡρόδ. 9. 6, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2. 4. 13.

ὑπεκκόπτω, ἐκκόπτω, πελεκῶ καὶ σχηματίζω, Μανασσ. Χρον. 82.

ὑπεκκρίνομαι [ῑ], Παθητ., ἐκκρίνομαι ἀνεπαισθήτως, Διογέν. Λαέρτ. 9. 76.

ὑπεκκρούω, ὠθῶ μεθ' ὁρμῆς πρὸς τὰ ἔξω, Ἰουστῖν. Μάρτ. Ἀπολ. 1, σελ. 86 Thirlb = 78 Bened.·— **ὑπέκκρουσις**, ἡ, Εἰρηναῖ. 1. 13, 2, σ. 80.

ὑπεκλαμβάνω, λαμβάνω λάθρα, ἀλλὰ φθάνει νιν ἡ τάλαιν' εἴσω δόμων μήτηρ ὑπεκλαβοῦσα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 997.

ὑπεκλείπω, ἐκλείπω κατὰ μικρόν, πιθ. γραφ. ἐν Θεοφρ. περὶ Πυρ. 55, Γαλην. τ. 8, σ. 13.

ὑπεκλύω, ἐκλύω, χαλαρώνω ἢ ἐξασθενῶ κατὰ μικρόν, τὴν ῥώμην Πλουτ. Νικ. 14· τὴν σφοδρότητα τῆς ἐμβολῆς Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 8, 5· ὑπ. τινὰ τῆς φρονήσεως Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ζ 260. — Παθ., κατὰ μικρὸν παύομαι, λήγω, γίνομαι συνεχῶς ἀσθενέστερος, παλμοὶ ὑπεκλυόμενοι Ἱππ. 690. 26· οἶνος Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 151· ἡ ταραχὴ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 214.

ὑπεκπέμπω, ἐκπέμπω κρυφίως, δύο νέας Θουκ. 4. 8· ὑπ. τινὰ χθονὸς Εὐρ. Ἑκ. 6· ὑπ. τι ἀ λάθρα ἄλλους ἐς οἴκους ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 47.— Παθητ., μετ' αἰτ. τόπου, οὗ τὸ Φωκέων πέδον ὑπεξεπέμφθην σῇ προμηθίᾳ χεροῖν Σοφ. Ἠλ. 1350 πρβλ. **ὑπεκτίθεμαι**.

ὑπεκπεράω, περῶ, διέρχομαι, πόντον ναῦται ὑπεκπερώσιν Κόϊντ. Σμυρν. 5. 246, πρβλ. Ὀρφ. Ἀργ. 68· ἴδε **ὑπεκπροτάμνω**.

ὑπεκπηδάω, ἀναπηδῶ κάτωθεν, ὑπεκπηδᾷ μοι ποικίλα τῆς διανοίας κινήματα Ἀρισταίνετ. 2. 5, 26.

ὑπεκπλέω, ἐκπλέω κρυφίως, ὀκτὼ ναυσὶν ὑπεξέπλευσε Πλουτ. Λυσ. 11, Φιλόστρ. 603.

ὑπεκπνέω, ἐξατμίζομαι κατ' ὀλίγον, περιττοὶ λόγοι ὑπεκπνέουσι λεληθότως καὶ ἀτιμάζονται Πλάτ. Ἀξίοχ. 365C.

ὑπεκπονέω, ἐργάζομαι ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἑτέρου, «ὅταν ὑπηρέτης εἶναι λαχὼν πᾶν τὸ ταχθὲν ὑπεκπονῇ» Πολυδ. Θ', 110.

ὑπεκπροθέω, ὑπεκτρέχω, κάτωθεν προτρέχω, Ἄτη.. πάσας (δηλ. τὰς Λιτάς) πολλὸν ὑπεκπροθέει Ἰλ. 1. 506·— ἀπολ., ὁ τὸν πεδίοιο διώκετο.. τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα, τρέχοντα ἐμπρός, προβαίνοντα, Φ. 604, πρβλ. Ὀδ. Η. 125.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπεκπροθέων· ὑπεκτρέχων».

ὑπεκπροθρώσκω, ἀόρ. 6' **-θορεῖν**, ἀνατινάσσομαι ὑπὸ κάτωθεν τινός, ὅγε σπήλυγγος ὑπεκπροθορὼν ἀλίαστος Ὀππ. Κυνηγ. 4. 160.

ὑπεκπρολύω, λύω κάτωθέν τινος καὶ ἐξάγω, ἡμιόνους μὲν ὑπεκπρολύσαν ἀπήνης, ἔλυσαν τὰς ἡμ. κάτωθεν τοῦ ζυγοῦ, ἀπέζευξαν αὐ ἀς καὶ ἀφῆκαν εἰς νομήν, Ὀδ. Ζ. 88. — Κατὰ τὸν Σχολ.: «ἡ μὲν ὑπὲκ τὴν ἀπόζευξιν δηλοῖ, ἡ δὲ πρὸ τὴν εἰς τὸ ἔμπροσθεν ἔλασιν τῶν ἡμιόνων», κατὰ δὲ τὸν Εὐστ. σελ. 217, 20 «ἡ ὑπὸ τὴν κάτω σχέσιν, ἡ δὲ ἐξ τὴν ἐκτός, ἡ δὲ πρὸ τὴν ἔμπροσθεν ὑπαγορεύει».

ὑπεκπρορέω, ἐκρέω κάτωθεν, πολὺ δὲ ὕδωρ καλὸν ὑπεκπρορέει Ὀδ. Ζ. 87 ἔνθα ὁ Εὐστ. σημειοῦται «ἐν τῷ ὑπεκπρορέειν ἡ μὲν ὑπὸ τὴν κάτωθεν ποθεν ἀνάδοσιν δηλοῖ τοῦ ὕδατος, ἡ δὲ ἐκ τὴν ἔξοδον αὐτοῦ, ἡ δὲ πρὸ τὴν αὐτοῦ πρόοδον».

ὑπερπροτάμνω, (Ἰωνικ. ἀντὶ **-τέμνω**), προβαίνω, προχωρῶ καὶ τέμνω, ὑπεκπρὸ δὲ πόντον ἔταμνε νηῦς, «ἡ ναῦς (φησὶ) βιαίᾳ ὁρμῇ τὸν πλοῦν ἤνυεν» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 225, πρβλ. **ὑπεκπεράω**.

ὑπεκπρυφεύγω, διαφεύγω εὐκόλως ἢ ἐπιτηδείως, ὑπεκφεύγω, ὑπεκπροφυγὼν Ἰλ. Υ. 147, Φ. 44· πῇ κεν ὑπεκπροφύγοιμι; Ὀδ. Υ. 43· μετ' αἰτ., εἴ πως.. ὑπεκπροφύγοιμι Χάρυβ. ἐν Μ. 113· ὅτ' ἀνὴρ ὑπεκπροφύγοι κακότητα Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 42.

ὑπεκπροχέομαι, Παθ., ἐκχέομαι κάτωθέν τινος πρὸς τὰ ἔμπρός, ὄζου ὑπεκπροχέοντας Κόϊντ. Σμ. 13. 57.

ὑπέκπυρος, ον, (πῦρ) ὀλίγον τι ἔκπυρος, πεπυρωμένος, καίων, Ὀρφ. Λιθ. 140.

ὑπεκρέω, μέλλ. **-ρυήσομαι**· ἀόρ. **ὑπεξερρύην**. Ἐκρέω κάτωθέν τινος, τὰ ὄρη Φιλόστρ. 782. **II**. μεταφορ., παρέρχομαι κατὰ μικρόν, Πλάτ. Συμπ. 203Ε· ἀντίθετον τῷ **προσέρχομαι**, Ἀριστ. περὶ Γεν. κ. Φθορ. 1. 5, 22· ἐῶ τι ὑπεκρεῖν, ἀφίνω τι νὰ ἐκφύγῃ τοῦ νοῦ, Πλουτ. Μάρ. 46· ἐπὶ προσώπου, ὑπεκρυεὶς τῆς σκηνῆς, ἐξελθὼν λάθρα κάτωθεν τῆς σκηνῆς, ὁ αὐτ. ἐν Πομπ. 3. 2) φθείρω, καταστρέφω, νόσῳ Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 33, 2.

ὑπεκρήγνυμαι, Παθ., κατὰ μικρὸν ἐκρήγνυμαι, Πλουτ. Κάμιλλ. 3.

ὑπεκρίπτω, ἐκρίπτω κάτωθέν τινος, τινὰ ἔκ τινος Πλουτ. Ἀγησ. κ. Πομπ. Σύγκρ. 1.

ὑπεκσπάω, ἀποσπῶ τι κάτωθέν τινος, Πορφυρ. ἐν Allat. Exc. σ. 300.

ὑπέκστασις, εως, ἡ, τὸ ἀφίστασθαι τῆς ὁδοῦ, Εὐστ. Πονημάτ. 329 ἐν τέλει.

ὑπεκσῴζω, σῴζω ἀποσύρων μακρὰν ἀπό τινος, φίλους δ' ὑπεκσώζοιεν ἐναλίων πόρων Αἰσχύλ. Πέρσ. 453· ἀπολ., αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν (Ἐπικ. ἀντὶ **-ἔσωσεν**) Ἰλ. Ψ. 292.

ὑπεκτανύω, ἐκτανύω κάτωθεν, Παύλου Σιλεντ. Ἄμβων 54.

ὑπεκτείνω, τὰς βλάστας ὑπεξέτεινεν Φωτ. Ἐπιστ. 147, 43.

ὑπεκτέλεω, ἐκτελῶ κρυφίως, Κόϊντ. Σμ. 1. 204.

ὑπεκτήκω, κατ' ὀλίγον ἐκτήκω, καταστρέφω κατὰ μικρόν, τὸν σπλῆνα ὑπεκτήκει Ἀλέξ. Τραλλ. 8. 139.— Παθ., ὑπεκτήκονται αἱ σάρκες Ἱππ. 299. 33, Γαλην. τ. 14, σ. 517, 11, καὶ σ. 574, 9.

ὑπεκτίθεμαι, μέσ., φέρω τὰ ὑπάρχοντά μου καὶ βάλλω αὐτὰ εἰς τόπον ἀσφαλῆ, φέρω αὐτὰ μακρὰν τοῦ κινδύνου, ἐπὶ προσώπων ἢ πραγμάτων μεθ' ὧν τις ἐκφεύγει τοὺς κινδύνους τοῦ πολέμου, ἀπομακρύνω, ἔστ' ἂν τέκνα τε καὶ τοὺς οἰκέτας ὑπεκθέωνται Ἡρόδ. 8. 4, πρβλ. 41, Θουκ. 1. 89· ἐκ χερῶν κλέψας' Ὀρέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου Σοφ. Ἠλ. 297· ὃν ἔξω δωμάτων ὑπεξέθου Εὐρ. Ἀνδρ. 69· ὑπεκθέσθαι παῖδας ἐς Σαλαμῖνα Λυσί. 194. 1· ὑπ. τὰ χρήματα Ξεν. Κύρ. 6. 1, 26.— Παθ., ὡς τὸ **ὑπέκκειμαι**, μεταφέρομαι εἰς τόπον ἀσφαλῆ, Ἡρόδ. 5. 65.

II. καταθέτω εἰς ἀποθήκην ὅπως ἐκ νέου ἐξαγάγω, εἰ δὲ τί κα.. ὑπέχθηται (Κρητ. ὑπέκ-θηται) Συλλ. Ἐπιγρ. 2556, 22, πρβλ. **ὑπεκθέσιμος**.

ὑπεκτρέπω, ἐκτρέπω κατ' ὀλίγον ἢ κρυφίως ἔκ τινος πράγματος, τῶν δ' ὑπεκτρέπει πόδα Σοφ. Τρ. 549. — Μέσ., ταύτην μὲν ἅπας φεύγει καὶ ὑπεκτρέπεται, καὶ στρέφει τὰ νῶτα πρὸς αὐτήν, ἀποσύρεται τῆς ὁδοῦ ὅπως μὴ συναντήσῃ αὐτήν, Πλάτ. Φαίδων 108Β· μετ' ἀπαρ., ὥστε ξένον γ' ἂν οὐδέν'.. ὑπεκτραποίμην μὴ οὐ συνεκσώζειν Σοφ. Ο. Κ. 566.

ὑπεκτρέχω, μέλλ. **-δραμοῦμαι**· ἀόρ. **ὑπεξέδραμον**. Ἐκτρέχω κάτωθέν τινος, ὑπεκφεύγω ἀπό τινος, φεύγω τι, ὑπεκδρα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεῖν τὸ παρὸν Ἡρόδοτ. 1. 156· θάλπος οὐχ ὑπεκδραμεῖ Σοφ. Ἀντ. 1086· ὑπ. τὴν σὴν .. γλωσσαλγίαν, (ἔνθα ἡ μεταφορὰ εἶναι εἰλημμένη ἐκ πλοίου) Εὐρ. Μήδ. 524· θεοὺς ὑπεκδραμούμενοι ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 873· τὸν σπαραγμὸν ὑπ. Πλουτ Εὐμ. 7· — μετ' ἀπαρ., ἣν ἐγὼ μὴ θανεῖν ὑπεκδράμω Εὐρ. Ἀνδρ. 338. **II.** τρέχω πέραν ὁρίου τινός, τοῦ χρόνου τέλος Σοφ. Τρ. 167.

ὑπεκτρώγω, ἀόριστ. β' **ὑπεξέτρᾰγον**, τρώγω λάθρᾳ, Μάχων παρ' Ἀθην. 579D.

ὑπεκφαίνω, παρουσιάζω εἰς τὸ φῶς, δεικνύω, Φιλόστρ. 799.

ὑπεκφέρω, φέρω ἠρέμα ἐπὶ τὰ ἔξω, ὑπεξέφερεν σάκος, μετεκίνησεν αὐτὸ ὀλίγον πρὸς τὰ ἔξω ὥστε νὰ δυνηθῇ ὁ Τεῦκρος νὰ κρυβῇ ὄπισθεν αὐτοῦ, Ἰλ. Θ. 268· — ἐν Χ. 202, Κῆρας ὑπεξέφερεν θανάτοιο, ἡ λέξις δυσκόλως δύναται νὰ σημαίνῃ (ὡς ὁ Η. γνε ἠρμήνευσεν) ἀνέβαλεν, ἐβράδυνε, καὶ ἤδη ἐγένετο δεκτὴ ἡ γραφὴ **ὑπεξέφυγεν**. **II.** ἐξάγω, ἀπομακρύνω κρυφίως, ὥστε νὰ εἶναι ἐκτὸς κινδύνου, φίλον υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο Ἰλ. Ε 319· τυτθὸν γὰρ ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται Ο. 628· καθόλου, ἀποσύρω, ἀπομακρύνω, τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέες ἵπποι (ἐξυπακ. αὐτούς) Ὀδ. Γ. 496· ἵππος ὑπ. τὸν ἄνδρα Πλουτ. Λουκουλλ. 17· πόδες αὐτὸν ὑπέκφερον Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1264.

III. ἀμεταβ., ὑπ. ἡμέρης ὁδῷ, προηγοῦμαι κατὰ μίαν ἡμέραν, Ἡρόδ. 4. 125, ὅπερ ἐν 4. 120 ἐκφέρεται διὰ τοῦ ἡμέρας ὁδῷ προέχειν τινός.

ὑπεκφεύγω, ἐκφεύγω, διαφεύγω κρυφίως, Ἰλ. Θ. 243, Υ. 191, Ὀδ. Ψ. 320, Σοφ. Ἀντ. 553, Πλάτ. Εὐθύδ. 291B. **II.** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' αἰτ., διαφεύγω τι, ὑπ. ὄλεθρον, κῆρα, κακότητα (ἴδε ἐν λέξ. **ὑπεκφέρω**), Ἰλ. Ζ. 57, Π. 687· μίασμα Σοφ. Ἀντ. 776· τὸ κέρας τῶν Πελοποννησίων .. ἐς τὴν εὐρυχωρίαν Θουκ. 2. 90, πρβλ. 91.

ὑπεκφράζω, = τῷ **ἐκφράζω**, ἠρέμα ὑπεκφράζων Εὐστ. 1957. 33.

ὑπεκφυγγάνω, = τῷ **ὑπεκφεύγω**, Ἱππ. 466. 5.

ὑπεκφῠγή, ἡ, λαθραία ἐκφυγή, Παράφρ. Ἰλ. Χ. 270.

ὑπεκφύω, ἐκφύω κατὰ μικρόν, γρύψ ὁ πτερωτὸς .. ὄνυχας ὀξεῖς τῶν ποδῶν ὑπεκφύει Φιλῆς περὶ Ζῴων Ἰδιότητος 2, 2 (σ. 14):— Παθ., κατὰ μικρὸν φύομαι ἢ αὐξάνομαι ἐκ τινος, ὑπεκφυόμενον τῶν κροτάφων κέρας Φιλόστρ. 786· ἀόρ. β' **ὑπεξέφυ** Συλλ. Ἐπιγρ. 8751.

ὑπεκχᾰλάω, ἴδε **ὑπερχαλάω**.

ὑπεκχέω, μέλλ. **-χεῶ**, ἐκχέω κάτωθεν ἢ ἠρέμα, τὸ δὲ πολλὸν ὑπεξέχυτ' αὐτίκα δάκρυ Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 705· — μεταφ., ἀπαλλάττομαι ἔκ τινος, ὅταν ὑπεκχέῃς φθόγγους καὶ ζηλοτυπίας Πλούτ. 2. 78E.

ὑπεκχωρέω, ἀπομακρύνομαι ἢ ἀποσύρομαι ἡσύχως ἢ ἀπαρατήρητος, ἐκ τῆς Ἀττικῆς Ἡρόδ. 9. 13. 14· ὑπ. τοῦ βίου Πλάτ. Νόμ. 785B· — μετὰ δοτ. προσ., ἀποσύρομαι καὶ παραχωρῶ τὴν θέσιν μου εἰς ἕτερον, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 103D· ὑπ. τῷ θανάτῳ, δίδω τόπον εἰς τὸν θάνατον, ὅθεν ἐκρεύγω αὐτόν, αὐτόθι 106E.

ὑπεκχώρησις, **εως**, ἡ, ἡ κάτωθεν ἐκχώρησις, ἀφόδευσις, ἡ κοιλίη ὁπόταν ὑπεκχώρησιν μὴ ποιέῃ τὴν μετρίαν Ἱππ. 408. 7., 421. 2.

ὑπεκχωρητικός, **ή**, **όν**, ὁ εἰς ὑπεκχώρησιν ἐπιτήδειος, Ἱππ. 420. 52., 421. 3,

ὑπέλαιον, τό, τὰ καθιζήματα τοῦ ἐλαίου, ἄλλως **γλοιός**, Ἡσύχ.

ὑπελάτη [ᾰ], ἡ, θάμνος τις = **χαμαιδάφνη**, Πλίν. 15. 39,

ὑπελαύνω, (ἔξυπ. τὸν ἵππον), ἐλαύνω μετὰ συστολῆς τινος. ὑπελάσας ὡς συναντῆσαι Ξεν. Ἀν. 1. 8, 15, ἴδε ἐν Ἀσώπιου Συντακτ. Περίοδ. πρόθ. **ὑπό**.

ὑπέλαφρος, **ον**, ὀλίγον τι ἐλαφρός, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 63.

ὑπελαφρύνω, ἐλαφρύνω ὀλίγον, «τὸ γὰρ πολὺ τῶν πειρασμῶν ὑπελαφρύνει βάρος φίλη ψυχῶν συμβιώσεις καὶ τὸ συζῆν ἀλλήλοις» Μακαρ. κατὰ Ἀρίστανδρ. κ. Καλλιθ. 4. 10.

ὑπελέγχω, ὀλίγον τι ἐλέγχω, ἐρωτῶ, ἀνακρίνω, τινὰ Ἰω. Λυδ. 2. 26.

ὑπελθετέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑπέρχομαι**, δεῖ ὑπελθεῖν, ἴδε **ἐλθετέον**.

ὑπελίσσω, Ἀττ. **-ττω**, συστρέφω πρὸς τὰ ἄνω, Νεῖλος 628B· — παρ' Ἀχιλλ. Τατ. 1. 6, εἶναι ἀμφίβολ.

ὑπεμβαίνω, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, Γρηγ. Νύσσ. Π, 257C.

ὑπεμβάλλω, παρεμβάλλω κάτωθεν ἢ κατόπιν, τινί τι Γρηγ. Κορίνθου 387.

ὑπεμβολαῖος, **α**, **ον**, = **ὑποβολιμαῖος** (ς), Συνέσ. 1585A.

ὑπεμβρύω, ἔγκυον ποιῶ, «ἐγγαστρώνω», Ψευδοσοφοκλ. παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. 716.

ὑπεμνήμῠκα, ἐν Ἰλ. Χ. 491, πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, ἐπὶ ὀρχάνου παιδός. Οἱ ἄριστοι τῶν παλαιῶν ἐρμηνευτῶν ἠρμήνευσαν, ἔχει τὴν κεφαλὴν τοῦ ὅλως χαμηλωμένην, καὶ βλέπει κάτω ὅλως ἄθυμος· ὥστε δέον νὰ ἐκληφθῇ ὡς Ἐπικ. πρκμ. τοῦ **ὑπ-ημύω**, ἀντὶ **ὑπ-εμήμυκε**, (κατὰ παρένθεσιν τοῦ ν χάριν τοῦ μέτρου, ὡς ἐν τοῖς **νώνυμνος** ἀντὶ **νώνυμος**, **παλαμναῖος** ἐκ τοῦ **παλάμη**)· — ἕτεροι προτιμῶσι νὰ ἀναγινώσκωσιν **ὑπεμμήμυκε**· — ὁ ἐστ. εἶναι ἐν χρήσει παρὰ Κολούθῳ 331, **ὑπημύουσι** παρειαί, βυθίζονται, καὶ αἰνίσσονται. Ἴδε ἐξέτασιν τῆς λέξεως ἐν Spitzn Exc. xxxiii. εἰς Ἰλ.

ὑπεμπίπλαμαι, Παθ., πληροῦμαι, γεμίζομαι, τινος Ῥήτορες (Walz) τ. 1. σ. 430.

ὑπεμπέπρημι, θέτω πῦρ κάτωθεν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 19, 4, Δίων Κ. 62. 16.

ὑπεμφαίνω, ἐμφαίνω ἢ σημαίνω ἐν μέρει, Σέξ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 4· τὴν ἐν βάσει θερμασίαν ὑπεμφαίνοντα Γαλην. τ. 19, σ. 556, 4, κλπ. **II.** ἀμεταβ., εἶμαι φανερός, Παππ. Ἀλεξ. ἐν Ἀπολλ. Περγ. σ. 7, 2.

ὑπέμῳᾰσις, ἡ, ὑπαινιγμός, ἔνδειξις, Ἀθανάσ. τ. 1, σ. 814.

ὑπεναντιόομαι, ἀποθ., πράττω πᾶν ὅ,τι δύναμαι ὅπως ἐναντιωθῶ, ὑπ. τῷ νουσήματι μετὰ τοῦ ἰητροῦ Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 948· κρυφίως ἐναντιοῦμαι, ἀντιτάσσομαι, Πλουτ. Περικλ. 34, Καῖσ. 1. **II.** Παθ., ἀντίκειμαι, εἶμαι ἐναντίος, ἀντίθετος, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 7. 6, 1, Φυσιογν. 2, 17.

ὑπεναντίος, **α**, **ον**, Πλουτ. Ἀγησ. 24· ἴσως **ος**, **ον**, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 139B· — ὁ κείμενος ἀπέναντι, ἀντικείμενος, συναντῶν, ἵπποι ὑπ. ἀλλήλοισιν Ἡσ. Ἀσ. Ἠρ. 347. **2)** τεταγμένος ἐναντίον ἢ ἀπέναντι, ἐπὶ πολεμίων ἐν μάχῃ, τοὺς σφίσιν ὑπ. Θουκ. 2. 2· οἱ ὑπ., οἱ πολέμιοι, οἱ ἐχθροί, Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 6, 38, κλπ. **3)** ἀντικείμενος, ἐναντίος, ἀντίθετος, γένη Πλάτ. Πολιτικ. 306E· ὁ ἔχων ἀντιθέτους ἰδιότητας, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 13· ὑπεναντιωτάτοις .. πλείστοις χρώμενον, ἔχοντα πλείστας ἐναντίας ἰδιότητας, πλεῖστον ὅσον ἀντιμαχομένας πρὸς ἀλλήλας, Ἄλεξις ἐν «Μανδραγοριζομένῃ» 1. 2· ἐξ ἰχθύων ὑπεναντίων αὐτοῖσι Δαμόξενος ὁ «Κωμωδοποιὸς ἐν «Συντρόφοις» 1. 37· — συχν. μετὰ δοτ., ἐναντίος ἢ ἀντίθετος πρός τι, ὁ ὑπεναντία τούτοις λέξας Ἡρόδ. 7. 50, 1, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 24, Πλάτ. Θεαίτ. 176A, Νόμ. 810D, κλπ.· οὕτω, ὑπ. πρός τι Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 9, 3· — ὡς οὐσιαστ., τὸ ὑπεναντίον .. πέφυκε, τὸ ἐναντίον συνήθως συμβαίνει, Ἡρόδ. 3. 80· τὰ ὑπ. τούτων = τοὐναντίον, ὁ αὐτ. 7. 153· τὰ ὑπεναντία, τὰ ἀντίθετα, Ἀριστ. Ποιητ. 17, 1., 25, 30. **4)** ἐπὶ λογικῶν προτάσεων ἢ κρίσεων, ἀλλὰ μόνον παρὰ τοῖς μεταγεν. **II.** Ἐπίρρ. **-ίως**, κατὰ τρόπον ἐναντίον πρός .., τῷ νόμῳ Αἰσχίν. 54, ἐν τέλ.· ὑπ. ἔχω, εἶμαι ἀντίθετος, Ἀριστ. π. Ζῴων Γεν. 1. 12, 1· οὕτω, ὑπ. κεῖσθαι αὐτόθι 6· ὑπ. ὑπάρχει τινι πρός τι ὁ αὐτ. π. Ζ. Ἱστ. 2. 1, 38, κ. ἀλλ.

ὑπεναντιότης, **ητος**, ἡ, ἐναντιότης, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογένι. Λ. 10. 77, Στράβ. 454· ἡ τῶν ἱερῶν ἐν., Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίωνος 1. 25.

ὑπεναντίωμα, τό, = τῷ προηγ., Ἱππ. 422. 17., 1245B, Ἀριστ. Ποιητ. 25, 22. **II.** ἀντίφασίς τινος πρὸς ἑαυτόν, ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. Ἐλέγχ. 30, 2.

ὑπεναντίωσις, **εως**, ἡ, τὸ ἐναντιοῦσθαι, ἐναντίωσις, ὡς τὸ **ὑπεναντιότης**, Ἱππ. Ἀφορ. 1245, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 12, 4 λαβεῖν ὑπεναντιώσεις, λαβεῖν ἐναντιότητας, Δημ. 1405 18· 9 ἔχειν Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 5, 5.

ὑπενδάκνω, δάκνω ὀλίγον, ἀναχαιτίζω, τὸν θυμὸν Εὐστ. Πονημάτ. 276. 91.

ὑπενδίδωμι, ἐνδίδω, ὑποχωρῶ ὀλίγον, Θουκ. 2. 64, Φίλων, κλπ. **II.** μετ' ἀπαρ., ὑπ. τινι ποιεῖν, ἐπιτρέπω εἴς τινα νά .., Συλλ. Ἐπιγρ. 5772.

ὑπένδυθεν, Ἐπίρρ., ἔσωθεν, ἐκ τῶν ἔσω, Ἑρωτιαν. σ. 376, ἔνθα ἡ ἑρμηνεία **κάτωθεν**, φαίνεται ἀπαιτοῦσα γραφὴν **ὑπένερθεν**.

ὑπένδυσις, **εως**, ἡ, τὸ ὑπενδιδόναι, Ἀθηναγόρ. 984A.

ὑπένδῠμα, τό, ἐσωτερικὸν ἔνδυμα, Ἀνθ. Παλατ. 6. 201.

ὑπένδυσις, ἡ, τὸ ὑπενδύειν, Στουδίτ. 1748

ὑπενδῠτής [ῠ], **ου**, ὁ, = **ὑπένδυμα**, Στράβ. 734. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 431.

ὑπενδῠ́ω, ἐνδύω κάτωθεν, ἐσωτερικῶς, ὑπενέδυσ' ἐρρωμένῃ αὐτὴν Ἄλεξις ἐν «Ἰουστασίῳ» 1. 11. — Μέσ., ὑπ. τῷ θώρακ χιτῶνα Δημόφιλ. Πυθαγ. § 31. — Παθ., ὑπενδεδυμένοι χιτῶνας, ἐνδεδυμένοι χιτῶνας ὑπὸ (τὸν ὁπλισμόν), Πλουτ. Αἰμίλ. 18, πρβλ. τὸν αὐτ. 2. 595E.

ὑπένειμι, ὑπένεστι τάφῳ, Ἐπιγρ. ἐμμετρ. Σμύρνης, Kaibel epigr. gr. 238, Συναγ. Λέξ. Ἀθηνσ. Κουμανούδη.

ὑπένερθε, καὶ πρὸ φωνήεντος **-θεν**, ἐπίρρ., κάτωθεν, ὑποκάτω, ζωστήρ .., ἠδ' ὑπ. ζωμά τε καὶ μίτρη Ἰλ. Δ. 186· σφυρὰ κάλ' ὑπένερθεν αὐτόθι 147, πρβλ. Ρ. 386· ὑπ. δὲ γαῖα φάνεσκεν Ὀδ. Μ. 242 χιτῶνά γ' ἔχων .. ὑπ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1067. **2)** ὑπὸ τὴν γῆν, ἐν τῷ κόσμῳ, Λατ. apud. inferos, Ὀδ. Γ. 278., Υ. 61· οἱ ὑπ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ οὐράνιοι, Πλάτ. Ἀξίοχ. 371B, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 259. **II** μετὰ γεν. (ὁτὲ μὲν ἡγουμένης ὁτὲ δὲ ἐπιφερομένης), ὑποκάτω, κάτωθεν, ποδῶν ὑπένερθε Ἰλ. Β. 150· ὑπ. Χίοιο Ὀδ. Γ. 172· ὑπ γενείου Ἡσ. Ἀσπ. Ἠρ. 418· ὑπ. γαίας Πινδ. Ν. 10. 164, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 173E· τούμφαλοῦ ὑπ. Ἀριστοφ. Νεφ. 977,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὕπενες· «εἰς τετάρτην». Ἡσύχ.

ὑπεννοέω, ἔχω ἐν τῷ νῷ, κρυφίως διανοοῦμαι, σκοπεύω, Ἀἰλ. Ποικ. Ἱστ. 4. 8.

ὑπεναπείρω, ἐνσπείρω κρυφίως, Νικολάου Στουδίτου 893D.

ὑπεντυγχάνω, μεσιτεύω κρυφίως, αὐτὸ τὸ πνεῦμα ὑπεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν στεναγμοῖς Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 599C.

ὑπεξάγω [ᾰ], ἐξάγω κρυφίως, μάλιστα ἐκ κινδύνου εἰς ἀσφάλειαν, ἀλλὰ σε δαίμων οἴκαδ' ὑπεξαγάγοι Ὀδ. Σ. 147· ὑπὲκ θανάτου ἀγάγωμεν Ἰλ. Υ. 300· παῖδας καὶ γυναῖκας ὑπ. ἐκ τῆς Ἀττικῆς Ἡρόδ. 8. 40· ὅδε ἐν λέξ. **ὑπεκτίθημι.** **2)** ἐπὶ μέσης σημασίας, ἐξάγω κάτωθεν, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 2. 6· ὑπεξ. κοιλίαν, προξενῶ κένωσιν τῆς κοιλίας, Πλούτ. 2, 635B. **II.** ὑπ. πόδα Εὐρ. Ἑκ. 812· ὑπ. ἑαυτὸν Λουκ. Νιγρ. 18. **2)** ἀμεταβ., ἀποσύρομαι βαθμηδόν, κατ' ὀλίγον ἢ βραδέως ἀποχωρῶ, Ἡρόδ. 4. 120, Ξεν. Κύρου Παιδ. 3. 3, 60· ἐν Θουκ. 5. 71, ἴσως ἔδει νὰ διορθωθῇ **ὑπέξαγε** ἀντὶ τοῦ φερομένου **ἐπέξαγε.** **6)** ἐπὶ ἀέρος καὶ τῶν ὁμοίων, ἐκφεύγω, διαφεύγω, Ἀριστ. Προβλ. 5. 21, πρβλ. περὶ Ἄκουστ. 64.

ὑπεξᾰγωγή, ἡ, τὸ ὑπεξάγειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, Μᾶρκ. Ἀντων. 5. 23, Εὐστ. 304, 50, Ἡλιοδ. Αἰθ. 6. 8, σ. 236.

ὑπεξαείρω, ἐξαίρω, ὑψώνω κάτωθεν, ὑπὲκ ποδὸς ἴχνος ἀεῖραι Ὀππ. Ἁλ. 2. 5.

ὑπεξαίρεσις, εως, ἡ, τὸ ὑπεξαιρεῖν, λαμβάνειν κατὰ μικρόν, ἢ κατ' ὀλίγον γινομένη ἀφαίρεσις, τοῦ ἀλγοῦντος Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1088C, ὅδε Wyttenb. 127C· μεθ' ὑπεξαιρέσεως, μετά τινος ἐξαιρέσεως, Μᾶρκ. Ἀντων. 4. 1, καὶ αὐτόθι Gatak.· καθ' ὑπεξαίρεσιν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 479., 595. 41·—ἐντεῦθεν ἐν τῇ Ρητορικῇ, τὸ πραγματεύεσθαί τι ὡς ἐξαιρετικὸν καὶ ἰδιαίτερον, προτάσσειν τι, Ρήτορες (Walz) τ. 8, σ. 437, κλπ. **II.** ἐν τῇ Ἀριθμητικῇ, ἀφαίρεσις, Ἐκκλ.

ὑπεξαιρετέος, α, ον, ρηματ. ἐπίθ., ὃν δεῖ ὑπεξαιρεῖν, Ἱππ. 595. 41. **2)** **ὑπεξαιρετέον**, δεῖ ὑπεξαιρεῖν, Φίλων 1. 362, 399, 521, Κλήμ. Ἀλ. 894.

ὑπεξαιρέω, ἀφαιρῶ κάτωθεν ἢ κατὰ μικρόν, παλίρρυτον γὰρ αἷμ' ὑπεξαιροῦσι τῶν κτανόντων οἱ πάλαι θανόντες Σοφ. Ἠλ. 1420· ἀντλεῖν καὶ ὑπ. τὴν θάλατταν Πλούτ. 2. 127C. **2)** αἴρω ἐκ τοῦ μέσου, καταστρέφω κρυφίως ἢ κατ' ὀλίγον, τὸν τύραννον Πλάτ. Παλ. 567B· ὅλβον δωμάτων Εὐρ. Ἱππ. 633. ὑπ. τινι τὰ δεινά, ἀπαλλάττω τινὰ πάντων τῶν δεινῶν, τῶν κινδύνων, Θουκ. 4. 83·—ἐν Σοφ. Ο. Τ. 227, κεἰ μὲν φοβεῖται, τοὐπίκλημ' ὑπεξελών, αὐτὸς καθ' αὑτοῦ, ἡ πιθανωτάτη ἑρμηνεία εἶναι νὰ ὑπονοήσωμεν τὸ ῥῆμα **σημαινέτω.**— καὶ ἂν ἔτι φοβῆται, ἀφ' οὗ οὕτως ἐξελείφθη τὴν κατηγορίαν, ἃς φέρῃ μαρτυρίαν ὁ ἴδιος ἐναντίον ἑαυτοῦ.— Παθ., ἐξαφανίζομαι, ἐπιτήδειοι ὑπεξαιρεθῆναι Θουκ. 8. 70· τουτέων ὑπεξαραιρημιένων, ἀφ' οὗ ταῦτα εἶναι ἔξω τοῦ ζητήματος, Ἡρόδ. 7. 8, 3. **II.** Μέσ., λαμβάνω κρυφίως δι' ἐμαυτόν, σφετερίζομαι, κλέπτω, ὑπὲκ μήλων αἱρεύμενοι (ἐξυπακ. ἄρνας καὶ ἐρίφους) Ἰλ. Π. 353. **2)** νέτω κατὰ μέρος, ἐξαιρῶ, ἀποκλείω, Πλάτ. Θεαίτ. 151C· κατηγορήσειν .. , ἕνα ὑπεξελόμενος δι' οἰκειότητα Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 21· ὑπ. πρόφασιν, κάμνω ἐξαίρεσιν, δηλ. παραδέχομαι, Θεοπόμπ. Ἱστ. 133· ἐνεῦθεν ἐν τῇ Ρητορικῇ, πραγματεύομαί τι ὡς ἐξαιρετικὸν καὶ ἰδιαίτερον, προτάσσω, Ρήτορες (Walz) τ. 8, σ. 437, (καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., αὐτόθι 675, 699). **3)** διατηρῶ, βάλλω κατὰ μέρος, ἐξασφαλίζω, ἰδίων τι κτημάτων Δημ. 365. 27.

ὑπεξαίρω,=**ὑπεξαείρω**, Ποιητὴς παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **ταῦρος.**—Παθ., ἐξυψοῦμαι, Ἀριστ. περὶ Ἀρετ. κ. Κακ. 7, 5 (ἂν μὴ ἀναγνωστέον **ὑπεραίρεσθαι**).

ὑπεξακρίζω, ἀναβαίνω εἰς τὴν κορυφήν, βοσκήματ' ἄρτι πρὸς λέπας ὑπεξήκριζον Εὐρ. Βάκχ. 678, κατὰ τὸν Elms., ἀλλ' ὁ Musgr. λαμβάνει τὸ ῥῆμα **ὑπεξήκριζον** ὡς πρώτου προσώπου, τὰ ὠδήγουν ἐγὼ ὑψηλὰ πρὸς τὴν κορυφήν· ἀλλὰ πρβλ. **ἐξακρίζω.**

ὑπεξᾰλέασθαι, ὑπασ. ἐμφ. ἀόρ. α' τοῦ **ὑπεξᾰλέομαι**, ἀποθ., ἐκφεύγω κάτωθέν τινος, ἀποφεύγω, μετ' αἰτ., Ἰλ. Ο. 180.

ὑπεξᾰλύσκω, μέλλ. **-ύξω**, =τῷ προηγ., μετ' αἰτιατ., Ἡσ. Θεογ. 615, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 551.

ὑπεξαναβαίνω, ὑποχωρῶ αἰφνιδίως, σκαιῷ ποδὶ Θεόκρ. 22. 197. **II.** ἀ. βαίνω κατὰ μικρόν, Κλήμ. Ἀλ. 780.

ὑπεξανάγομαι, ἐξέρχομαι κρυφίως εἰς τὸ πέλαγος, ἡ Κόρινθία ναῦς ὑπεξανήγετο Θουκ. 3. 74.

ὑπεξαναδύομαι, μέσ., μετ' ἀορ. 6' **ὑπεξανέδυν**, **ὑπεξέρχομαι** εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, παρουσιάζομαι αἰφνιδίως, λάθρη ὑπεξαναδὺς πόλῆς ἀλὸς Ἰλ. Ν. 352· ἀλλ' ὅγ' ὑπεξανέδυ κεφαλῆ, παραμερίσας τὴν κεραλὴν ὑπεξέφυγε τὸ κτύπημα καὶ ἀνέκυψε, Θεόκρ. 22. 123.

ὑπεξαναπτω, ἐξάπτω κατὰ μικρόν, Γεωργ. Πισίδ. Ἀβαρ. Πόλ. 267.

ὑπεξανίσταμαι, = **ὑπανίσταμαι**, Πλουτ. Πύρρ. 11, κλπ.· πρός τινι Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 39· ὑπεξανίσταμαί τινι, προσηκόνομαι ἢ κάμνω τόπον εἴς τινα, Λουκ. Δημώνακτ. Βίος 63, Πλουτ. Λυκοῦργ. 20, κλπ.—**Ἴδε Κόντου Παρατηρ. εἰς Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 188.**

ὑπεξαντλέω, ἐξαντλῶ κάτωθεν, κακῶν .. κῦμ' ὑπεξαντλῶν φρενί Εὐρ. Ἴων 927.

ὑπεξάπτω, ἀνάπτω ἢ ἐξάπτω κρυφίως ἢ κατ' ὀλίγον, τινὶ πόθον τινὸς Αἰλ. π. Ζ. 14. 20.—Παθ., ὑπ. ἐκ τοῦ οἴνου ὁ αὐτ. ἐν Ποικ. Ἱστ. 14. 41.

ὑπεξᾰφύομαι, Παθ., ἐξαντλοῦμαι, ἐκλείπω, ἐπὶ ῥυάκων ὧν τὰ ὕδατα ἐκλείπουσιν ἐντὸς τῆς ἄμμου, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 983.

ὑπεξεγείρω, ἐξεγείρω κρυφίως, Ἀνών. ἐν Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5. 16.

ὑπέξειμι, (εἶμι, ibo) ἀπέρχομαι κρυφίως, ἀποσύρομαι κατὰ μικρόν, Ἡρόδ. 4. 120., 7. 211· τινὸς Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.· — ὑπ. τινὶ Δημ. 775. 27· — ἐπὶ πυρὸς ἢ χιόνος, ἐκλείπω, χάνομαι κατ' ὀλίγον, Πλάτ. Φαίδων 103D, 106A· ἐπὶ ὕδατος, ἀντίθετον τῷ ἐπιγίγνεσθαι, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 3, 6. **II.** ἐξέρχομαι εἰς συνάντησίν τινος ἢ ἐναντίον τινός, διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἐπεξ-** ἐ. Ἡρόδ. 1. 176.

ὑπεξειρύω, Ἰων ἀντὶ **ὑπεξερύω**, Ἡρόδ.

ὑπεξελαύνω, ἐλαύνω ἔξω κρυφίως ἢ κατὰ μικρόν, κατ' ὀλίγον, Ἡρόδ. 4. 120 (ἔνθα νοητέον τὰς ἀγέλας ἢ τὰ βοσκήματα)· ἀλλ' ἀμεταβ., ἀπέρχομαι, ἀποσύρομαι, αὐτόθι 130.

ὑπεξελεύσις, ἡ, τὸ κρυφίως ἐξέρχεσθαι, ἀμφίβ. ἀντὶ τοῦ **ἐπεξελευσις** παρὰ Σουΐδ.

ὑπεξέλκω, ἀποσύρω κατὰ μικρόν, ἑαυτὸν πόνων Πλανούδ. Μεταφρ. Ὀβιδ. 13. 316.

ὑπεξερύω, κατὰ μικρὸν ἐξερεύγω, Νικ. Ἀλεξιφ. 227.

ὑπεξερύω, Ἰων. **-αιρύω**, ἐξέλκω, ἀποσύρω κάτωθέν τινος, ἀποσύρω κρυφίως, Ἡρόδ. 7. 225.—Μέσ., ὡς μὲν γὰρ πατὴρ' ὑμὸν ὑπεξείρῦτο φόνο ο μητρυιῆς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1184.

ὑπεξέρχομαι, ἀποθ. μετ' ἀορ. 6' καὶ πρκμ. ἐνεργ., ἐξέρχομαι κάτωθέν τινος· ἐξέρχομαι κρυφίως, ἀποσύρομαι, ἀπομακρύνομαι, Θουκ. 4. 74., 8. 70· Μέγαράδε, Ἀθήναζε Ἀνδοκ. 3. 10, Δημ. 1380. 15· πόλεως Πλουτ. Ποπλικ. 7· ὑπ. τοῦ λέγοντος Πλάτ. Θεαίτ. 182D — σπανίως μετ' αἰτιατ. προσ., ἀποσύρομαι ἐκ τινος, ἐκφεύγω, Θουκ. 3. 34· πρβλ. **ὑπεξίστημι II. 2·**— ὡσαύτως μετὰ δοτ., μένω μακράν τινος, ἀποφεύγω τι, Πλάτ. Νόμ. 865E. **2)** ἐγείρομαι καὶ ἐγκαταλείπω τὴν κατοικίαν μου, μετοικίζομαι, Ἡρόδ. 1. 73., 8. 36. **II.** ἔρχομαι εἰς συνάντησιν, ὁ αὐτ. 1. 176 (Bekkῆr. ἐπεξ-).

ὑπεξευρίσκω, ἐξευρίσκω, ἀνακαλύπτω κατὰ μικρόν, Βασίλ. τ. 1, σ. 308D.

ὑπεξέχω, ἀμετάβ., ἀποσύρομαι ἢ ἀποχωρῶ κρυφίως, Ἡρόδ. 5. 72· ἐκ τῆς Χίου 8. 132· ἐς Θεσσαλίην 6. 74.

ὑπεξηγητικός, ἡ, όν, ὁ ὡς ἐξήγησις χρησιμεύων, Εὐστάθ. 584. 30.

ὑπεξίστημι, μεθίστημι, μεταβάλλω κατ' ὀλίγον, Ἡσύχ.· μάλιστα ἐπὶ τὸ χεῖρον, περιπλέκω, Καλλιστρ. Ἔκτρ. 892. **II.** Παθητ., μετ' ἀορ. 6' καὶ πρκμ. ἐνεργ., ἀναχωρῶ κρυφίως, Πλουτ. Κάμιλλ. 22, κλπ.· τοῦ νεὼ Λουκ. Ἔρωτ. 171, κλπ.·— ὑπ. τῆς ἀρχῆς, παραιτοῦμαι πάσης ἀξιώσεως, ἀποσύρομαι, ὡς τὸ Λατιν. abdicare se magistratu, Ἡρόδ. 3. 83· οὕτω μετ' ἀπαρεμ., ὑπ. ἄρχειν Λουκ. Κρον. 6. **2)** μετ' αἰτ., ἀποφεύγω, ὑπεκστῆναι βούλομαι τὸν λόγον Πλάτ. Φίλήβ. 43Δ· πρβλ. **ὑπεξέρχομαι I 3)** ἀποσύρομαι ἐκ τῆς ὁδοῦ πρὸ τοῦ ἀνωτέρου μου, κάμνω εἰς αὐτὸν τόπον, οὔτε ὑπεκστήσεταί σοι ὁ δοῦλος Ξεν. Ἀθην. Πολ. 1. 10 — ὑποχωρῶ εἴς τινα, ταῖς ἀπορίαις, τῷ καιρῷ Πλουτ. Σόλ. 25, Κάτων Νεώτ. 35.

ὑπέξοδος, ἡ, ἀκούσιος ἀφόδευσις, κένωσις τῆς κοιλίας, Ἱππ. Προρρ. 106.

ὑπεξούσιος, ον, ὁ ὑπακείμενος εἰς τὴν ἐξουσίαν ἑτέρου, ἀντίθετον τῷ **αὐτεξούσιος**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἀνδρ. 311, 628· ἡ εὐδαιμονία τῶν ὑπεξουσίων ἄκραν ἀνακηρύττει σύνεσιν τῆς ἐξουσίας Φωτ. Ἐπιστ. σ. 43, 22.

ὑπεξουσιότης, ητος, ἡ, ὑποταγή, Βυζ.

ὑπεπιμόριος, ον, ἀριθμητικὸς ὅρος, ἀντίστροφος τῷ **ἐπιμόριος**, παριστανόμενος διὰ τοῦ κλάσματος $\frac{x}{x-1}$, ὡς ἀντίστροφον τῷ $\frac{x-1}{x}$, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 15, 3, ἔνθα ὅδε Bonitz.· οὕτως ὑφημιόλιος εἶναι τὸ ἀντίστροφον τοῦ ἡμιόλιος ($^3/_2$ καὶ $^2/_3$), ὑπεπίτριτος τοῦ ἐπίτριτος ($^4/_3$ καὶ $^3/_4$), ὑπεπιτέταρτος τοῦ ἐπιτέταρτος ($^5/_4$ καὶ $^4/_5$), κτλ.· οὕτω καὶ ὑπεπιμερὴς εἶναι ἀντίστροφον τοῦ ἐπιμερής, ὅδε Νικομ. Ἀριθμ. 1. 19. — Οἱ λόγοι οὗτοι καλοῦνται **ὑπόλογοι**, τὰ δὲ **ἐπιμόριος** κτλ. καλοῦνται **πρόλογοι.**

ὑπὲρ [ῠ], Ἐπικ. καὶ **ὑπείρ**, ὅταν ἡ λήγουσα ἀπαιτῆται νὰ ᾖ μακρά, ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ μόνον ἐν τῇ φράσει ὑπείρ ἅλα· Βοιωτ. **οὔπερ**, Alir. D. Dor. 250. (Πρβλ. Σανσκρ. **upari**, Ζενδ. **upairi**, Λατ. **super**, Γοθ. **ufar**, Ἀρχ. Σκανδ. **yfir**, **ofr**, Ἀγγλο-Σαξον. **ofer** (**over**), Ἀρχ. Γερμαν. **ubа** (**über**)· πρβλ. τὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀγγλ. **up, upper**, κτλ.· ἴδε καὶ τὸ ἀντίθετον **ὑπό**·— ἐκ ταύτης δὲ ἐσχηματίσθησαν συγκρ. καὶ ὑπερθ. **ὑπέρτερος, -τατος**, τὸ δὲ ἑξῆς ἑτερον καὶ κατὰ συγκοπὴν **ὕπατος**, ὡσαύτως τὸ ἐπίρρ. **ὕπερθεν**, καὶ **ὑπέρα, ὕπερος**). Πρόθεσις συντασσομένη γενικῇ καὶ αἰτιατ.

Μετὰ γενικῆς, ἤτις δηλοῖ τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα ὑπεράνω τοῦ ὁποίου εἶναί τι ἢ γίνεται: **I.** ἐπὶ τόπου, ὑπεράνω· **1)** ἐπὶ στάσεως, ἄνω, ὑπεράνω, συχν. παρ' Ὁμ., στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο Ἰλ. Δ. 528· χιτωνίσκους ἐνεδεδύκεσαν ὑπὲρ γονάτων, μὴ ἐκτεινομένους μέχρι τῶν γονάτων, Ξενοφ. Ἀνάβ. 5. 4, 13· ἕστηκε .. ὅσον τ' ὀργυι', ὑπὲρ αἰγὸς Ἰλ. Ψ. 327· εἶθ' ὑπὲρ γῆς, εἶτ' ἐπὶ γῆς, εἶθ' ὑπὸ γῆς Θεοφρ. π. Πυρ. 1· ὑπὲρ κεφαλῆς στῆναί τινι, στῆναι ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τινος ἐν ᾧ κοιμᾶται, Ἰλ. Β. 20, Ὀδ. Δ. 803, κλπ.· πασάων ὕπερ ἦγε κάρη ἔχει Ζ. 107· ὑπὲρ πόλιος, ὅθι Ἑρμαῖος λόφος ἐστίν, ἦα Η. 471· ὅτι ὑπὲρ κεφαλῆς οἱ ἐγίνετο ὁ νεκρὸς διεξελαύνοντι, καθότι ὑπεράνω τῆς πύλης ἦτο τεθαμμένος νεκρός, Ἡρόδ. 1. 187· τὸ οὖρος τὸ ὑπὲρ Τεγέης ὁ αὐτ. 6.105· τὰ ὑπὲρ κεφαλῆς, τὰ ὑψηλότερα μέρη, οἱ ὑψηλότεροι τόποι, Ξεν. Ἀγησ. 2. 20· ὑπὲρ ἁλός, θαλάσσης, ἐπὶ πόλεων ἢ τόπων παραθαλασσίων, Dissen εἰς Πινδ. N. 7. 64· λιμὴν καὶ πόλις ὑπὲρ αὐτοῦ Θουκ. 1, 46· ἐπὶ τῆς σχετικῆς θέσεως χωρῶν ἢ τόπων, ὑπεράνω, μεσογειότερον, οἰκέοντες ὑπὲρ Ἀλικαρνησσοῦ μεσόγαιαν Ἡρόδ. 1. 175· ἐξ Αἰθιοπίας τῆς ὑπὲρ Αἰγύπτου Θουκ. 2. 48· τοῖς ὑπὲρ Χερρονήσου Θρᾳξὶ Ξεν. Ἀν. 2 6, 2. **2)** ἐν καταστάσει κινήσεως, ὑπεράνω, «ἀπὸ 'πάνω ἀπό .. », κῦμα νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταδήσεται Π. Ο. 382· τὸν δ' ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα προσηύδα Ὀδ. Ρ. 575· τάφρων ὕπερ πηδᾶν Σοφ. Αἴ. 1279· ὑπὲρ θαλάσσης καὶ χθονὸς ποτωμένοις Αἰσχύλ. Ἀγ. 576· ἐκκυβιστᾶν ὑπὲρ τῶν ξιφῶν Ξεν. Συμπ. 2, 11. **3)** πέραν, ἐν Κρήτῃ εὑρεῖα τηλοῦ ὑπὲρ πόντου Ὀδ. Ν. 257. **II.** μεταφορ., ὡς ἡ πρόθ. **πρό** (κ τῆς ἐννοίας τοῦ ἵστασθαι ὑπεράνω πρὸς ὑπεράσπισιν καὶ προστασίαν), τεῖχος ὑπὲρ νεῶν Π. Η. 449· ἑκατόμβην ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν Α. 444· καθόλου, χάριν τινός, διὰ τὸ καλόν τινος, πρὸς ὠφέλειάν τινος, διὰ τὴν ἀσφάλειάν τινος, θύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 13, πρβλ. Valck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1336· εὐδόντων ὑπὲρ φρούρημα Αἰσχύλ. Εὐμ. 705· ὑπέρ τινος κινδυνεύειν, μάχεσθαι, βοηθεῖν Θουκ. 2. 20. Πλάτ. Νόμ. 642C, Ξενοφ. Ἀν. 3. 5, 6· ἧς ἕθυσηχ' ὑπὲρ Σοφ. Τραχ. 708· ὑπέρ τινος λέγειν ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 554, (τοῦτο λίαν προσεγγίζει εἰς τὴν σημασίαν 5, ἐν Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 3. 3, 14)· — ἡ δὲ ἐξ ἀρχῆς ἡ πρώτη σημασία ἐμφαίνεται σαφέστατα ἐν φράσεσιν οἷαι αἵδε: ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀμύνειν, ἀγωνίζεσθαι, μάχεσθαι· ὁ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος θάνατος, κτλ., συχν. παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ.· νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγὼν Αἰσχύλ. Πέρσ. 405· ὑπὲρ δόξης τελευτήσαντας Δημ. 690. 19· — ἐνίοτε καὶ ἐπὶ τοῦ πράγματος· ἆ ἀγωνίζεταί τις νὰ ἀποφύγῃ ἢ ἀποκρούσῃ, Ἱκέσιον λόγον δουλοσύνας ὕπερ Αἰσχύλ. Θῆβ. 112, πρβλ. Αἰσχίν. 55. 19. **2)** χάριν προσώπου τινὸς ἢ πράγματος, παρ' Ὁμ. συνάπτεται μόνον μετὰ τοῦ **λίσσομαι**, π. χ. ὑπὲρ τοκέων, ὑ. πατρὸς καὶ μητρός, ὑ. ψυχῆς, Ἰλ. Ο. 660., 665., Χ. 338., Ω 466· βραδύτερον μετ' ἄλλων ὁμοίων ῥημάτων, οἷον **γουνάζομαι**, Βr. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 701· πρβλ. τὴν πρόθεσιν **πρός** Α. III. 3, **ἀντί** II. 4· — ὡσαύτως, οὐδεὶς ὑπὲρ μου .. μηνίεται Αἰσχύλ. Εὐμ. 101· ὑπὲρ τινός τινα εὐδαιμονίζειν Ξεν. Ἀν. 1. 7, 3· ἐκφοβεῖσθαι, θαρρεῖν ὑπέρ τινος Σοφοκλ. Ο. Τ. 989. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 7. 1, 17· ὡσαύτως χάριν, ἕνεκά τινος, ἐπὶ ἀμοιβῇ ἢ ποινῇ, Σοφ. Ἀντ. 932, συχν. παρ' Ἰσοκρ., κλπ. **3)** παρ' Ἀττ., μάλιστα τοῖς Τραγ. ἐξ αἰτίας τινός, ἕνεκά τινος, σχεδὸν ὡς ἡ ὑπό μετὰ γεν., ὑπὲρ ἀλγέων, πένθους, παθέων, ἔριδος ὕπερ Markl. εἰς Εὐρ. Ἰκ. 1125. **4)** μετ' ἀπαρ., πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νά .., ὑπὲρ τοῦ μηδένα .. βιαίῳ θανάτῳ ἀποθνήσκειν Ξενοφ. Ἱέρων 4. 3· ὑπὲρ τοῦ μὴ πράττειν τὸ προσταττόμενον Ἰσοκρ. 152D, πρβλ. 249A. **5)** ἀντί τινος, ἐν ὀνόματί τινος, ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἀφ' ἑαυτοῦ. Θουκ. 1. 141· ὑπέρ τινος ἀποκρίνεσθαι Πλάτ. Πολ. 590A· προλέγειν Ξενοφ. Ἀνάβ. 7. 7, 3· — ἐνίοτε ὡς ἁπλῆ περίφρ. ἀντὶ τῆς γεν., στρατηγῶν ὑπὲρ ὑμῶν, ἐνεργῶν ὡς στρατηγὸς κατὰ ὑμετέραν ἐντολήν, vestra auctoritate, πρβλ. Δημ. 30. 13 — ἂν καὶ ἐν ὁμοίαις φράσεσι σημαίνει καὶ τὴν ἐπί τινος ἐξουσίαν ἢ ἀρχήν, οἷον ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς Ἀσίας στρατηγήσας, Wolf εἰς Δημ. Λεπτ. σ. 299. **III.** ὡς ἡ πρόθ. **περί**, Λατ. de, ὑπὲρ σέθεν αἶσχε' ἀκούω, ἆ ἂν περὶ σοῦ ἢ κατὰ σοῦ ὕβρεις καὶ ἀνείδη ἀκούω, Ἰλ. Ζ. 524, καὶ οὕτως ἴσως ἐν Μ. 424· τὰ λεγόμενα ὑπέρ τινος Ἡρόδ. 2. 123· ἐνίοτε καὶ παρ' Ἀττ., ἀνδρὸς ἄθλιου πεύσεσθ' ὑπὲρ Σοφ. Ο Τ. 1444, πρβλ. Erf. αὐτόθι 164 (ἀλλ' ἴδε Dind. ἐν τόπῳ, Markl. εἰς Ἀνσ. 100. 19)· διαλέγεσθαι, ἀγορεύειν ὑπέρ τινος Πλάτ. Ἀπολ. 39E, Νόμ. 776E· γνώμην ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἕδρης Ἰσοκρ. 135B.

B. Μετ' αἰτιατ., ὅτε δηλοῦται τὸ πρᾶγμα ὑπεράνω καὶ πέραν τοῦ ὁποίου προβαίνει ἢ ἐκτείνεται τι: **I.** ἐπὶ τόπου ἐν σχέσει κινήσεως, ὑπεράνω, συχνότ. παρ' Ὁμήρ. π. χ., ὑπὲρ ὦμον ἦλυθ' ἀκωκή Ἰλ. Ε. 16, πρβλ. 851· ἀλάλησθε .. ὑπὲρ ἅλα Ὀδ. Γ. 73, πρβλ. Η. 135, κτλ., Τραγ.· ἄνευ τοιαύτης σχέσεως, ὑπὲρ Ἡρακλείας στήλας ἔξω κατοικοῦσι Πλάτ. Κρι. 1. 108E· ὑπερίσχειν κεφαλὰς ὑπὲρ τὸ ὑγρὸν Πολύβ. 3. 84, 9· **II.** ἐπὶ μέτρου, πλειότερον, ἐπὶ πλέον, «παραπάνω ἀπό .. », ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον Πινδ. Ο. 1. 44· ὑπὲρ τὸ βέλτιστον Αἰσχύλ. Ἀγ. 378· ὑπὲρ ἐλπίδα Σοφ. Ἀντ. 366· ὑπὲρ δύναμιν Θουκ. 6. 16· μεγέθει ὑπὲρ τοὺς ἄλλους Πλάτ. Πολ. 488A· ὑπὲρ ἄνθρωπον εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 839D, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 2· ὑπὲρ ὑμᾶς, ὑπὲρ τὴν δύναμιν ἡμῶν, Heindl. εἰς Πλάτ. Παρμ. 128B· ὑπὲρ τὴν ἀξίαν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 146· ὑπὲρ οὐσίαν Πλάτ. Πολ. 372B· ὑπὲρ τὸ ὕδωρ (πρβλ. **ὕδωρ** I. 4) Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 29. **2)** ἐπὶ παραβάσεως, ἐναντίον, παρὰ (μετ' αἰτ.), ὑπὲρ αἶσαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κατ' αἶσαν, Ἰλ. Γ. 59, κ. ἀλλ.· ὑπὲρ μοῖραν Ω. 336· ὑπὲρ μόρον Υ. 30· ὑπὲρ θεὸν Ρ. 327· ὑπὲρ ὅρκια Γ. 299, κτλ., πρβλ. παρὰ Γ. I. 4. γ. **III.** ἐπὶ ἀριθμοῦ, περισσότερον ἀπό .., πλέον τοῦ .., ὑπὲρ τεσσεράκοντα ἄνδρας Ἡρόδ. 5. 64· ὑπὲρ τὰ τετταράκοντα ἔτη Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 13· ὑπὲρ τὰ στρατεύσιμα ἔτη γεγονόσι ὁ αὐτ. Κύρ. Παιδ. 1. 2, 4· ὑπὲρ τὸ ἥμισυ, περισσότερον τοῦ ἡμίσεος, αὐτόθι 3. 3, 47. **IV.** ἐπὶ χρόνου, ὁ ὑπὲρ τὰ Μηδικὰ πάλεμος, δηλ. ὁ πρὸ τῶν Μηδικῶν, Θουκ. 1. 41· ὑπὲρ τὴν φθοράν, πρὸ τῆς φθορᾶς, Πλάτ. Τίμ. 23C.—Ἴδε Σπυρ. Μωραΐτου Φιλολογικὰς Μελέτας ἐν Ἀθηνᾶ· τόμ. ΙΖ', σ. 181 κἑξ.

Γ. Θέσις· ἡ ὑπὲρ δύναται νὰ ἐπισάσηται, ἀλλὰ τότε κατ' ἀναστροφὴν γίνεται **ὑπέρ**, πρυμνὸν ὕπερ θέναρος Ἰλ. Ε. 339· ὁ δὲ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς γουνὸς ὕπερ Ὀδ. Τ. 450, κ. ἀλλ., καὶ παρὰ Τραγ.

Δ. Ὡς Ἐπίρρ., παρὰ πολύ, ὑπερμέτρως, καθ' ὑπερβολήν, ὑπὲρ μὲν ἄγαν Εὐρ. Μήδ. 627· ὡσαύτως φέρεται ὑπεράγαν, Στράβ. 147, Αἰλ. π. Ζ. 3. 38, κλπ., πρβλ. **ὑπέρφευ**·— ὡς κατηγορούμενον, διάκονοι Χριστοῦ εἶσι; ὑπὲρ ἐγώ, ἐγὼ περισσότερον αὐτῶν, πρὸς Καρινθ. Β' Ἐπιστ. ια', 23.

Ε. Ἐν συνθέσει ἡ ὑπὲρ σημαίνει ὑπεράνω, ἐν πάσῃ σχέσει, π. χ., **1)** τοπικῶς, ὑπεράνω, πέραν, ὡς ἐν ταῖς λέξεσιν **ὑπεράνω, ὑπέργειος, ὑπερβαίνω, ὑπερπόντιος**. **2)** τὸ ὑπὲρ τινος ἢ εἰς ὑπεράσπισίν τινος πράττειν τι, ὡς ἐν ταῖς λέξεσιν **ὑπερμαχέω, ὑπερ σπίζω, ὑπεραλγέω**. **3)** τὸ ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὡς ἐν ταῖς λέξεσιν **ὑπερήφανος, ὑπερφίαλος**.

Ὑπέρ, μετ' αἰτιατ. ἀντὶ μετὰ γεν. ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ ποιεῖν τι ἀντί τινος ἢ πρὸς ὄφελος ἢ χάριν ἢ σωτηρίαν τινός, εὕρηται συχνότατα ἐν Ἐπιγρ. Δελφ. παρὰ W. et F. ἔνθα τὰ ὑπὲρ αὐτόν, ὑπὲρ τὸν θεόν, Ἀριστοκράτειαν, ἀντὶ ὑπὲρ αὐτοῦ, τοῦ θεοῦ, Ἀριστοκρατείας, καὶ πλεῖστα ἄλλα ἐν τοῖς ἀρ. 1. 58. 66. 83. 89. 102. 130. 134. 135. 166. 200. 202. 286. 341. 349. 401. 407. κτλ. Πρόσθες καὶ Bull. de. cor. hel. V, σ. 164, ἔνθα τὰ· θυόντων ὑπὲρ τὸν βασιλέα Ἄτταλον. Οὕτω καὶ παρὰ τῷ Ἀλ. Ραγκ. ἐν Ἀπ'. hel 913: ὑπὲρ Αἰακίδαν.—Ἔτι Ἐπιγρ. Ἀργείων παρὰ W. et F. 112 b καὶ 119. — Ἀνδανίας, L. et. F. 326 a: ὑπὲρ τοὺς πρωτομύστας.—Μαντινείας, L. et. F. 352 b: ὑπὲρ τὰν σύνοδον. — Ἀμφίσσης, Bul. d. cor. hel. V, σ. 452· χειρόγραφον Κριτοδάμου Δωροθέου Δελφοῦ ὑπὲρ Ζωπύρου Μενάνδρου Ἀμφισσίδα, παρῆσαν καὶ κελεύουσαν γράφειν ὑπὲρ αὐτάν, καὶ ἔλεγεν αὐτὰ γράμματα μὴ εἰδέναι, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κυμα οὐδη.

ὑπέρα [ῦ], ἡ, (ὑπέρ) τὸ ὑπεράνω σχοινίον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **ὑπέραι**, τὰ σχοινία τὰ προσδεδεμένα εἰς τὰ ἄκρα τῶν ἐπικρίων δι' ὧν τὰ ἱστία μετεκινοῦντο κατὰ τὴν φορὰν τοῦ ἀνέμου, Ὀδ. Ε. 260, πρβλ. Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 4. 1· — παροιμ., ἀφεὶς τὴν ὑπέραν τὸν πόδα διώκει, «ἐπὶ τῶν παριέντων τὰ σπουδαιότερα καὶ περὶ τὰ φαῦλα διατριβόντων.» Ὑπαρεῖδ. Ἀποσπ. 181, ἴδε Ἁρποκρ. ἐν λ. **Ἀφεὶς** κτλ. — Κατὰ Σουΐδ.· «ὑπέρα τὰ τοῦ κέρατος τοῦ ἱστοῦ σχοινία, ᾧ ἀνίεταί τε καὶ διατείνεται. γέγονε δὲ ἀπὸ τούτου παροιμία ἐπὶ τῶν ἃ δεῖ ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων», πρβλ. Φώτιον ἐν λέξ. **ὑπέρα**. **II. ὑπέραι**, = **ὑπερα**, τά, Ἡσύχ.

ὑπερα, ων, τά, σχεδὸν ταὐτὸν τῷ **πηνία** (II), (ἴδε Σουΐδ. ἐν λ. **πηνίον**), Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστορ. 5. 19, 9.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὕπερα· σκώληκές τινες».

ὑπεράδελτερος, ον, καὶ α, ον, (Διδάν. 4. 143), ὑπερμέτρως μωρός· ἡ ἀνόητος, πρόφασις Δημ. 1178, ἐν τέλ.

ὑπεράθυμος, ον, ἀμέτρως βαθύς, Muller Phys. 2. 229.

ὑπεράγαθος, ον, ὑπερμέτρως ἀγαθός, Ψευδοϊωνίδ. Ἀρεσπ. 640, Ἀντ. Μον. 1436C, κλπ.· ἴδε **ὑπεραγαθότης**, ἡ, αὐτόθι.

ὑπεραγάλλομαι, ἀποθ., χαίρω, ἀγάλλομαι ὑπερβαλλόντως, Ἰγνάτ.

ὑπεραγάομαι, ἀποθ., ὑπερβαλλόντως εὐαρεστοῦμαι, ἀρέσκομαι, Πλάτ. Συμπ. 180A. **II.** ὑπεραυαρύζω, θαυμάζω ὑπερβαλλόντως, τινά τινος, διά τι πρᾶγμα, Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 33· τι Διὶ. Ποικ. Ἱστ. 12. 1.

ὑπεράγαν, ἴδε ἐν λ. **ὑπὲρ D.**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπεραγανακτέω, ἀγανακτῶ ὑπερβαλλόντως, ἢ ἂν (ψυχή).. ἑτέρων ψευδομένων ὑπεραγανακτῆ Πλάτ. Πολ. 535E· τινι Αἰσχίν. 9. 13· ἀπολ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 157, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 8. 9.

ὑπεραγάπάω, ἀγαπῶ εἰς ὑπερβολήν, ὑπερβαλλόντως, μετ' αἰτ., Δημ. 686. 9, πρβλ. 172. 18, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. κ. 9. 7, 3· τινά τινος, διά τι πρᾶγμα, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 4, 6.

ὑπεράγιος, α, ον, ὑπερβαλλόντως ἅγιος, Ἰωάν. Δαμασκ. I, 780C, Νικήτ. Παφλ. 573D, Ἀνδρ. Κρήτ. 115, κλπ.· **ὑπεραγιότης**, ἡ, τῆς τοῦ πρωτοτύπου κάλλους ὑπεραγιότητος Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 877C.

ὑπέραγνος, ον, ὁ ὑπερβαλλόντως ἁγ ός, Ἰουλιαν. 178D, Ψευδοδιονύσ. 273C, Νικήτ. Παφλ. 573D, κλπ.

ὑπεράγνωστος, ον, ὁ ὅλως ἄγνωστος, Καισάρ. 861, Ἀνδρ. Κρήτ. 1108A, κλπ.

ὑπεραγόντως, Ἐπίρρ., ὑπερβαλλόντως, καθ' ὑπερβολήν, Ἑβδ. (Β' Μακκ. Ζ', 20), Ἡσύχ. ἐν λ. **ὑπερφυῶς**.

ὑπεραγορεύω, ἀγορεύω ὑπέρ τινος, μετὰ γεν., Ἀριστ. Οἰκ. 2. 21, πρβλ. **ὑπερεῖπον**.

ὑπεραγρυπνέω, ἀγρυπνῶ ὑπέρ τινος, μετὰ γεν., τινος Αἰλ. π. Ζ. 8. 25.

ὑπεράγω, μέλλ. -ξω, ἐξυψῶ, ἀνυψῶ, τὴν ἡγεμονίαν εἰς ἄκραν εὐδαιμονίαν Ἀπ. Ἐρφυλ. 4. 92. **II**. ὑπερέχω, ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, μετὰ γεν., Πολύβ. 11. 13, 5· πάντων τοῖς δόξουσιν Διόδ. 3. 35· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ μετοχ., **ὑπεράγων**, **ουσα**, **ον**, ἔκτακτος, ἔξοχος, ὁ αὐτ. 13. 90, κλπ.· τινί, κατά τι, ὁ αὐτ. 5. 17, κλπ.· μετ' αἰτ., τοὺς ἄλλους κατά τι ὑπ. ὁ αὐτ. 3. 44· — πρβλ. **ὑπεραγόντως**. — Κατὰ Σουΐδ.: «ὑπεράγοντα, ὑπερέχοντα, τὸν δὲ ὑψηλὸν ἡλικίᾳ ὄντα, καὶ ὑπεράγοντα τὸν ἐπίσκοπον, τὴν βλάβην τῇ κεφαλῇ δέξασθαι».

ὑπεραγωνιάω, ἀγωνιῶ ὑπὲρ τὸ δέον, ἀγωνιῶ ἀφόρ. Δημ. 1410. 4 διά τινα Πλάτ. Εὐθύδ. 300C· τινος, ὑπέρ τινος, Ἰωτήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 4, 1.

ὑπεραγωνίζομαι, ἀγωνίζομαι, μάχομαι ὑπέρ τινος, μετὰ γεν., Ἀπ. Ἐρφυλ. 1. 96· εὐθύμως ὑπεραγωνιζόμενος Ἰουδαίων Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 12, 7· τινι ὑπέρ τινος Θεμίστ. 37A.

ὑπεραγωνιστής, οῦ, ὁ πρόμαχος, Κύριλλ. Ἱεροσ. ἐν Κατ. 16, 9, σ. 185.

ὑπεραείρω, = **ὑπεραίρω**· — Παθ., ἀόρ. **ὑπερηέρθη** Ἀνθ. Π. 5. 299.

ὑπεραέριος, ον, ὁ ὑπεράνω τοῦ ἀέρος, ὕδωρ ὑπεραέριον ποιεῖ μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διδύμου.

ὑπεραής, ές, γεν. **έος**, (ἄημι) ὁ πνέων ἰσχυρῶς, ἄελλα Ἰλ. Λ. 297. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπεραεῖ· ὑπεράγοντι κατὰ τὴν πνοήν».

ὑπεραθετέω, καταφρονῶ, ἀθετῶ ὅλως, παντελῶς, Ἀκύλας ἐν Ψαλμ. ΠΗ', 39.

ὑπεραθλέω, = **ὑπεραγωνίζομαι**, Achmes Ὀνειροκρ. 10, Φωτ. Ἐπιστ. 252, 30, κλπ.

ὑπεραιδέομαι, ἀποθ. (πρβλ. **αἰδέομαι**) αἰσθάνομαι πολλὴν αἰδῶ, συστολὴν ἐνώπιόν τινος, κατέχομαι ὑπὸ παλαιοῦ σεβάσμου πρός τινα, μετ' αἰτ. τῷ μήμε λίην ὑπεραιδέο, κούρη Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 978.

ὑπεραιμάω, ἔχω παρὰ πολὺ αἷμα, Ξεν. Ἱππ. 4, 2 (κοινῶς φέρεται **ὑπερεμοῦν**).

ὑπεραίμωσις, εως, ἡ, πληθώρα αἵματος, Πολυδ. Α', 209.

ὑπεραινετός, ἡ, όν, ὁ σφόδρα αἰνετός, ἄξιος πολλῶν αἴνων, Ἑβδ. (Ὠδὴ τῶν Τριῶν Παίδων 29).

ὑπεραινέω, μεγάλως, ὑπερβαλλόντως αἰνῶ, ὑμνῶ, ὑπερήνει καὶ ἐξεθρίαζεν Ἀνωνύμου Βίος Ἰω. Χρυσ. τ. 8, σ. 317, 29.

ὑπεραιόλιος, ον, ἐν τῇ μουσικῇ, εἷς ἐκ τῶν ἑπτὰ τρόπων, ἴδε Böckh Metr. Pind. σ. 230.

ὑπεραίρω, αἴρω, ὑψόνω ὑπεράνω, ὑπερῆρεν εἰς τὸν ἔξω τόπον τὴν τοῦ ἡνιόχου κεφαλὴν Πλάτ. Φαῖδρ. 248A· τὴν ὀφρῦν ὑπὲρ τοὺς κροτάφους Λουκ. Ἔρωτες 54· τὸ σκάφος ὑπερ. ἐρμάτων, ὑπεράνω τῶν βράχων, μνημονευόμενον ὑπὸ τοῦ Φιλοστρ.· ὑπ. τὸ φθέγμα, αἴρειν τὴν φωνὴν μεγάλως, Λουκ. Νέρ. 9. — Μέσ., αἴρομαι, ὑψοῦμαι ὑπεράνω, πάντων Ρήτορες (W. ix) τ. 1, σ. 632· ἀπολ., ὑψοῦμαι, ἀνυψοῦμαι, ἐπαίρομαι, Β' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ιϐ', 7· ἐγείρομαι, ἐπανίσταμαι, ἐπὶ θεὸν Β' πρὸς Θεσσ. β', 4. **II** ἀμεταθ., 1) μετ' αἰτιατ., βαίνω ἢ πηδῶ ὑπεράνω, περᾶν ἄνωθεν ὡς τὸ Λατ. transcendere, trajicere, οἱ δέ γε (ὄκλ. ἵπποι) δεδιδαγμένοι τε καὶ εἰθισμένοι τάφρους διαπηδᾶν καὶ τειχία ὑπεραίρειν Ξεν. Ἱππαρχ. 8, 3· Ἄλπεις Πολύβ. 2. 23, 1, πρβλ. 1. 47, 2· — οὕτως, ὑπ. τὸ πέλαγος, διέρχομαι, διαπλέω, ὁ αὐτ. 1. 28, 1· ὑπ. τὴν ἄκραν, περικάμπτω, ὑπερκάμπτω τὸ ἀκρωτήριον, ὁ αὐτ. 1. 54, 7· κάμψαντες τὸν Πάχυνον ὑπ. [τὸ πέλαγος] εἰς.., αὐτόθι 25, 8· ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, κυκλῶ, περικυκλῶ, ὑπερφαλαγγῶ, τινά ὁ αὐτ. 1. 50, 6., 3. 73, 7, κλπ.· — ἄνευ τῆς ἐννοίας κινήσεως, ἐγείρομαι, ἀνυψοῦμαι ὑπεράνω, ὑπερβαίνω, τὸ ὕδωρ Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 10· τὸ μέγεθος τοῦ δένδρου ὁ αὐτ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 5. 14, 9. 2) ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, ἐξέχω, ὑπερέχω, τινά τινι, εἴ τι πρᾶγμα, Δημ. 301. 35., 798. 8· νικῶ, τινά ὁ αὐτ. 1395. 23. 3) ὑπερακοντίζω, χωρῶ πέραν τινός, ὑπερβαίνω, οὐδ' ὑπεράρας οὐδ' ὑποκάμψας καιρὸν Αἰσχύλ. Ἀγ. 786· ὑπ. τὸν ὡρισμένον καιρὸν Πολύβ. 9. 14, 11· τὴν συνήθειαν ὁ αὐτ. 27. 16, 2· ὑπ. τῆς οὐσίας τὸ μέγεθος ὁ τῶν τέκνων ἀριθμὸς Ἀριστ. Πολιτ. 2. 7, 5· πυγωνιαῖον ἢ μικρὸν ὑπεραῖρον, ὀλίγῳ περισσότερον, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 6, 8. **III**. μετὰ γεν., διέρχομαι πέραν, ὑπερκάμπτω ἀκρωτήριον, τοῦ ἀκρωτηρίου Φιλόστρ. 115· ὑψοῦμαι ὑπεράνω, τῆς γῆς ὁ αὐτ. 740, κλπ. 2) ὑπερβαίνω, μήθ' ὑπεραίροντα τῶν εἰθισμένων ὄγκων (διάφορ. γραφ. τὸν εἰθ. ὄγκον) μήτ' ἐλλείποντα Πλάτ. Νόμ. 717D, πρβλ. Δίωνα Κ. 75. 13, κλπ.· ὑπ. τινὸς τῷ μεγέθει Διόδ. 20. 91, κλπ.· καταβάλλω, νικῶ, τέχνῃ τοῦ ῥοθίου Φιλόστρ. 305. **IV**. ὑπερχειλίζω, πλημμυρίζω, τὰ ἄγγεῖα Ἀριστ. περὶ Θαυμασ. 67· καὶ ἀπολ., ἐπὶ ποταμοῦ, ὑπερ. εἰς τὰ χωρία Δημ. 1274. 20. 2) ὑπ. ὑπέρ τι, ἐκτείνομαι πέραν τινός, Ἀρρ. Τακτ. 12. 3) ὑπερέχω, ὑπερτερῶ, ἔν τινι ἢ τι Δίων Κ. 37. 8, Φιλόστρ.· τὸ ὑπεραῖρον, ἡ ὑπεροχή, Πολύβ. 16. 12. 9. — Κατὰ Σουΐδ.: «ὑπερῆραν, ὑπερέβησαν. Πολύβιος (1. 25)· κάμψαντες δὲ τὸν Πάχυνον ὑπερῆραν εἰς Ἕκνομον», ἴδε ἀνωτ. II, 1.

ὑπεραίσιος, ον, ὁ ὑπὲρ τὴν αἶσαν, ὑπέρμετρος, Ἀν. Βεκ. 530, Ἐτυμολ. Μέγ. 39, 21. — Κατὰ Σουΐδ.: «ὑπεραίσιον, τὸ ὑπὲρ τὴν μοῖραν».

ὑπέραισχρος, ον, καθ' ὑπερβολὴν αἰσχρὸς ἢ ἄσχημος, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 28, Πλούτ. 2. 632A.

ὑπεραισχύνομαι, ἀποθ., πολὺ αἰσχύνομαι, ὑπ. μή.. Αἰσχίν. 75. 9· ἐπί τινι ὁ αὐτ. 5. 21· μετὰ μετοχ., αἰσχύνομαι ὑπερβαλλόντως πράττων τι, Δρόμων ἐν «Ψαλτρίᾳ» 1.

ὑπεραιωρέω, κρατῶ τι ὑψηλά, ὑπεράνω, κρεμῶ τι ὑπεράνω· — Παθ., κρίμαμαι ἢ αἰωροῦμαι ὑπεράνω, ἐκτείνομαι ὑπεράνω, τινος Ἡρόδ. 5. 103, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 795· ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. π. Ἀγμ. 777. 2) ἐν ναυτικῇ γλώσσῃ, ὑπεραιωρηθῆναι, μετὰ γεν. τόπου, ἀράζω ἐπ' ὀλίγον εἰς τὰ ἀνοικτὰ τῆς θαλάσσης τόπου τινός ἢ λιμένος, τῆσι νηυσὶ ὑπεραιωρηθέντες Φαλήρου, μείναντες ὀλίγον καιρὸν μὲ τὰ πλοῖα, σαλεύοντες ἔξω εἰς τὰ ἀνοικτὰ τοῦ Φαλήρου, Ἡρόδ. 6. 116. 3) ἐγείρω, κραδῶ ὑψηλά, τὴν κεφαλὴν Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 1. 3· — Παθ., ἐπὶ δστοῦ οὗ αἱ ἄκραι ὑπεραιωροῦνται ἐπὶ ἄλλου ὀστοῦ, ὑπεραιωρεῖται ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ ὑπὲρ τῆς κοτύλης, ὑψοῦται ὑπεράνω, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 833· ὑπ. ὑπὲρ ἀρχαίης ἔδρης ὁ αὐτ. π. Ἀγμ. 761· ὁ Littré ἀποδίδει καὶ εἰς τὸ ἐνεργ. τὴν αὐτὴν σημασίαν, π. Ἄρθρ. 834 (4. 302) οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ οὐσιαστ. **ὑπεραιώρησις**, εως, ἡ, αἱ ἐξ ὑπ. ἐμβολαί Ἱππ. π. Ἄρθρ. 795, πρβλ. 851B.

ὑπερακμάζω, ὑπερβαίνω εἰς ἀκμὴν ἢ ἀθηρότητα, μετ' αἰτ., Μύρων παρ' Ἀθην 657D. **II**. ἔχω ὑπερβῇ τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητος, ὑπερακμάζουσα περιέπιπτον πορνείᾳ Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 510B.

ὑπέρακμος, ον, ὁ ὑπερακμάσας, ὁ ὑπερβὰς τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητος, Α' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ζ', 36· τὸ ὑπέρακμον Εὐστ. Ποννημάτ. 203. 53· — οὐδ πλῆθ ὡς ἐπίρρ., ὁ αὐτ. ἐν Ὀδ. 1915. 20. — Κατὰ Σουΐδ. καὶ Φώτ. «ὑπέρακμος· ὑπερβραμὼν τὴν ὥραν».

ὑπεράκοντίζω, μέλλ. Ἀττικ. -ιῶ, ὡς καὶ νῦν, ὑπερτερῶ, περνῶ, Νικίαν ταῖς μνηγχαναῖς Ἀριστοφ. Ὄρν. 363· ἴδε Σουΐδ. ἐν λέξ. ἀλλά, διακοσίαισι βουσὶν ὑπερηκόντισα, ὑπερέβαλον αὐτὸν διὰ τῶν διακοσίων μου βοῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 619, πρβλ. Ἀλφιλον ἐν «Πολυπράγμονι» 1. 5· ὡσαύτως, ὑπ. τινὰ κλέπτων, ὑπερτερῶ εἰς τὸ κλέπτειν, Ἀριστοφ. Πλ. 666.

ὑπερακούω, πρκμ. «ακήκοα, ἀκούω καλῶς εἰς ὑπερβολήν, Α. Β. 69.

ὑπερακριβής, ές, ὑπερβαλλόντως ἀκριβής, Λουκ. Ἑρμότ. 34.

ὑπερακρίζω, ἀναβαίνω καὶ ὑπερβαίνω, μετ' αἰτ., τεῖχη Ξεν. Ἱππ. 6, 5. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπερήκρισας· ὑπεράγαν [ὑπὲρ ἄκρας] ἐπῆδησας».

ὑπέρακρος, ον, (ἄκρα) ὁ ὑπὲρ τὰ ἄκρα, ὑπεράνω τῶν ἄκρων, οἱ Ὑπεράκριοι = οἱ Διάκριοι, οἱ ὀρεινοί, αἱ πένητες κάτοικοι τῶν ὀρεινῶν τῆς Ἀττικῆς μερῶν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς πλουσιωτέρας τάξεις τῶν πεδινῶν καὶ παραθαλασσίων (ἴδε πεδιακῶς, παράλος II), Ἡρόδ. 1. 59, Διον. Ἁλ. 1. 13. πρβλ. Διόδ. Σχόλ. εἰς Δημ. σ. 623. 2) τὰ ὑπεράκρια, τὰ ὑπὲρ τὴν πεδιάδα ὑψώματα, τὰ ὀρεινὰ μέρη, Ἡρόδ. 6. 20. — Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶ τόμ. Γ', σ. 346.

ὑπεράκρος, ον, ὑπεράνω ἢ ἐπὶ τῆς κορυφῆς, λόφοι Αἰλ. π. Ζ. 14. 16. **II**. Ἐπίρρ., ὑπεράκρως ζῆν Δημ. 1115. 1.

ὑπεραλγεινός, ἡ, όν, ὁ ὑπερβαλλόντως ἀγεινός, ἐν ὑπερβάλλοντι ἄλγει διατελῶν, Ἀριστείδ. 1. 395· Ἀλλὰ κατὰ Κόδηκον ἀναγνωστέον: **ὑπέρινος**, ἴδε τὴν λέξιν.

ὑπεραλγέω, αἰσθάνομαι ἄλγος διά τι ἢ ἐξ αἰτίας τινός, ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν, θλιβόμενος διὰ τὴν ἀπατυχίαν τοῦ γάμου του, Σοφ. Ἀν. 630, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 885, Ἱππόλ. 260, Ἀριστοφ. Ὄρν. 466. 2) θλίβομαι καθ' ὑπερβολήν τινι, διά

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τι πρᾶγμα, Ἡρόδ. 2. 129, Ἀριστ. Ῥητορ. 2. 3, 17· ἐπί τινι Λουκ. Ὅμος 38· — ἀπολ., Εὐρ. Μήδ. 118· ὑπεραλγεῖν ἀλγοῦντι παρόντα Ἀριστ. Ῥητορ. 2. 6, 8· ὑπ. φροντίδα, θλίβομαι τὸν νοῦν, τὴν ψυχήν, Εὐρ. Ἡρακλ. 619.

ὑπεραλγής, ές, γεν. **έος,** ὑπερβαλλόντως ἀλγεινός, θλιβερός, τὸν ὑπ. χόλον Σοφ. Ἠλ. 176. — Κατὰ Σουΐδ.: «ὑπεραλγῆ χόλον· ἄγαν ὀδυνηρόν, λυπηρόν». **2)** ὁ πάσχων ἢ ἀλγῶν ὑπερβαλλόντως, πλήρης πόνου, Πολύβ. 3. 79, 12.

ὑπεραλγύνω, ἀλγύνω ὑπερβαλλόντως, Μ. Φυλῆς τόμ. Δ' σ. 287, ἔκδ. Mil.

ὑπεραληθῶς, Ἐπίρρ., ἐν ἀληθείᾳ, ὄντως, Διονυσ. Ἀρεοπ. Ἐπιστ. 1, σ. 280.

ὑπεραλκής, ές, γενικ. **έος,** ὑπερβαλλόντως ἰσχυρός, Πλουτ. Πομπ. 65.

ὑπεράλλομαι, ἀποθ., ἅλλομαι, πηδῶ ὑπεράνω ἢ πέραν τινός, μετὰ γεν., αὐλῆς ὑπεράλμενος (συγκεκομμ. ἀόρ. 6' μέτοχ.), Ἰλ. Ε. 138· ὡσαύτως μετ' αἰτ., πολλὰς στίχας ὑπέραλτο (συγκεκομμ. ἀόρ. 6') Υ. 327· οὕτως ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ, Ξενοφ. Ἀνάβ. 7. 4, 17, Ἱππ. 8, 4· ὑπεράλλονται πλοίων μεγάλων ἱστούς, ἐπὶ δελφίνων, Ἀριστ. π. Ζ. Ἱστ. 9. 48, 4· τὴν σκιὰν ὑπεράλλεσθαι τὴν ἑαυτῶν Πλούτ. 2. 1071Β. **II.** μεταφ., πηδῶ εἰς ὑψηλὴν θέσιν, ἀναβαίνω ὑψηλά, ἐν ἐκκλησίᾳ οὐχ ὑπεραλοῦνται Ἑβδ. (Σειρὰχ ΔΗ', 33).

ὑπέραλλος, ον, ὁ ὑπεράνω τῶν ἄλλων, καθ' ὑπερβολὴν μέγας, Πινδ. Ν. 3. 57.

ὑπέραλμα, τό, πήδημα ὑπεράνω, τὸ ὑπερπηδᾶν τι, Ἀρτεμ. 1. 55.

ὑπεράλπειος, ον, ὁ ὑπὲρ τὰς Ἄλπεις, ὁ πέραν τῶν Ἄλπεων κείμενος, Λατ. transalpinus, Στράβ. 193, 212, κ. ἀλλ.

ὑπέραλσις, εως, ἡ, ὑπερπήδησις, ἡ ὑπὲρ τὸ ἐσκαμμένα ὑπέραλσις Γεωργ. Παχυμ. ἐν Βίῳ Ἰω. Παλ. σ. 105C.

ὑπεραμείβω, ὑπερβαίνω, ὑπεραμείβω τοῦ ναοῦ τὸν οὐδόν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Σωζομένου.

ὑπεραμπέχω, περιέχω πάντα ἐν τῇ ἀγκάλῃ μου, ὁ ὑπεραμπέχων οὐρανὸς Τιμόθ. 3 Bgk.

ὑπεραμφισβητέω, ἀμφισβητῶ περί τινος, Πολυδ. Ε', 165.

ὑπεραναβαίνω, ὑπερβαίνω, περῶ ὑπεράνω τινός, τὰς Ἄλπεις Ζώσιμ. 2, 53. **II.** μεταφ., ὑπερβαίνω, εἶμαι ἀνώτερος, ὑψηλότερος.., μετ' αἰτιατ., Εὐστ. 18. 26· μετὰ γεν., Κλήμ. Ἀλεξ. 455· — ἀπολ., εἶμαι ἔξοχος, ὑπέροχος, κριτήριόν τι ὑπεραναβεβηκὸς Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 445.

ὑπεραναβλύζω, ἀναβλύζω ὑπεράνω τινός, μετὰ γεν., ὅταν ὁ χρυσὸς ὑπεραναβλύζῃ τῶν σῶν θησαυρῶν Θ. Σιμοκ. Ἐπιστ. 52, σ. 62.

ὑπερανάγω, ὑψώνω ὑπεράνω, ἂν μή τις ἑαυτὸν τῆς συνηθείας ὑπεραναγάγῃ τῆς κοινῆς Ἰω. Χρυσ. τ. 12, σελ. 228C, ἔκδ. Παρισ.

ὑπεραναιδέομαι, (-ανεδεύομαι), Παθ., ἡττῶμαι κατὰ τὴν ἀναίδειαν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1206 (Στέφ.) — Κατὰ Σουΐδ.: «ὑπεραναιδεσθήσομαι, τῇ ἀναιδείᾳ νικηθήσομαι, οἷον ἀναιδέστερός μου φανήσεται» — ὁ Δινδ. προτείνει **ὑπεραναιδισθήσεται,** φέρων εἰς ὑποστήριξιν τὸ ἐν τοῖς Α. Β. 80: ἀναιδίζεσθαι· Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν.

ὑπεραναίσχυντος, ον, εἰς ὑπερβολὴν ἀναιδής, Δημ. 1071, 27.

ὑπερανάκειμαι, Παθητ., ἀνάκειμαι ὑπεράνω ἑτέρου παρὰ τὴν τράπεζαν, Διογ. Λ. 7. 17.

ὑπεραναπληρόω, ὑπερμέτρως ἀναπληρῶ, Ἰω. ὁ τῆς Κλίμ. 75.

ὑπεραναρτάω, ἀναρτῶ ὑπεράνω, «τῆς αἰώρας ὑπερανάρτήσω, ἵνα μάθῃς δραπέτης ὤν» Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 8, μέρος 2, σελ. 142.

ὑπεράναρχος, ον, ὅλως ἄναρχος, Δίδυμ. Ἀλεξ. 324Α.

ὑπερανάστης, ου, ὁ, = **μετανάστης.** «ὑπερανάστης· μετανάστης. μεταβάτης» Ἡσύχ. Φώτ. ἐν λέξ. — Ἀδόκιμος λέξις κατὰ Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 198.

ὑπερανατείνομαι, ἐκτείνομαι πρὸς τὰ ἄνω, τοῦ βραχυτέρου ὑπερανατεινομένου Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκ. 13.

ὑπερανατίθεμαι, Παθητ., ἀνατίθεμαι ὑπεράνω τινός, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7. 7.

ὑπεράνειμι, (εἶμι, ἰθι) ἀνέρχομαι ὑπεράνω τινός, τὰς ἀκροτάτας ἀροφὰς ὑπερανιόντες Γρηγ. Νύσσ. Act. SS. Mail τ. 2, σ. 770, 51, κλπ.

ὑπερανέρχομαι, ἀναβαίνω, προβαίνω ὑπεράνω, τινός τινι Ἰωβίου Οἰκονομικὴ Πραγματεία ἐν Φωτίου Βιβλιοθ. 202, 19.

ὑπερανέχω, ὑψοῦμαι ὑπεράνω, «ὑπερανίσχει καὶ ὑπερανέχει ὄρος τῶν αὐτοῦ ταπεινοτέρων» Εὐστάθ. 1020. 27, κλπ.· ὑπερέχω, «βούλονται πλείστων ἄρχειν καὶ ὑπερανέχειν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων» Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. τ. 1, σ. 137.

ὑπερανθέω, ἀνθῶ ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν, Φιλῆς περὶ Ζῴων σελ. 58. **II.** ἀνθῶ ὑπερβαλλόντως, Πολυδ. Γ', 71, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 994D.

ὑπερανθίζομαι, Παθητ., ὑπερβαλλόντως ἀνθηρὸς γίνομαι, ἔχω λαμπρὸν χρῶμα, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 769Α.

ὑπερανθρώπινος, η, ον, πλέον ἢ ἀνθρώπινος, τοῦ ὑπερανθρωπίνου θυσιαστηρίου Οἰκουμέν. εἰς Ἀποκάλυψ. σ. 321. 2.

ὑπεράνθρωπος, ον, ὁ ὑπὲρ ἄνθρωπον, πλέον ἢ ἄνθρωπος, Διον. Ἀλ. 11. 35, Λουκ. Κατάπλ. 16.

ὑπερανιδρύω, ἀνιδρύω ὑπεράνω, Ἐκκλ.

ὑπερανίσταμαι, Παθ., μετ' ἀορ. 6 καὶ πρκμ. ἐνεργ., ἵσταμαι ὄρθιος ἢ προεξέχω ὑπεράνω τινός, μετὰ γεν., Διον. Ἀλ. 1. 15., 9. 68· ἀπολ., ὁ αὐτ. 3. 68 Λουκ. Ἰκαρομ. 12· — μεταφορ., τὸ τῆς γνώμης ὑπερανεστηκὸς, ἐξέγερσις, ἔπαρσις, Φιλόστρ. 730 ταῖς ὑπερανεστηκώς, πεφυσημένος, ἀλαζονικός, ὁ αὐτ. 724. **2)** ὑπερέχω, ὑπερτερῶ, Ἐκκλ. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπερανέστηκεν· ὑπερβέβηκεν, ἐκ τοῦ ὑπέρ, ἤτοι ὑψηλότερον».

ὑπερανίσχω, = **ὑπερανέχω,** κορυφὴ ὑπερανίσχουσα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 6, 1, Εὐστ. 1020, 28, ἴδε **ὑπερανέχω.**

2) ὑπεραίνω, «τοῦτο καὶ αὐτὴν ἡμῶν ὑπερανίσχει τὴν διάνοιαν» Κύριλλ. Ἀλεξ. εἰς Ἰωάνν. κ. 13.

ὑπεραντλέομαι, Παθ., «κάμνω πολλὰ νερά», γεμίζομαι, ὑπ. ἅλμῃ, γίνομαι ὑπέραντλος, πληροῦμαι θαλασσίου ὕδατος, Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 2· μεταφορ., πληροῦμαι, ὑπ. εὐτυχίας Εὐστ. Πονημάτ. 339. 82.

ὑπέραντλος, ον, κυρίως ἐπὶ πλοίου, ὅλως πλήρης ὕδατος (ἀντλος), Ἀνθ. Π. 5. 204, Πλουτ. Λούκουλλ. 13, Πολυδ. Α', 92, κλπ.· μεταφορ., ἐπὶ τοῦ σκάφους τῆς Πολιτείας, Δίων Κ. 52. 16.

2) ἐπὶ προσώπων, φορτί' ἐξέρριψ' ὑπ. γενόμενος Δίφιλος ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 12· μεταφορ., ὑπερβολικός, πλήρης, Λουκ. Τίμ. 18· ὑπέραντλος συμφορᾷ Εὐρ. Ἱππ. 767· ταῖς φροντίσιν Πλουτ. Μάρ. 45. **II.** ὑπερχειλίζων, σιτοθήκη Θεμίστ. 221Β· ὕβρις Λουκιαν. Τίμ. 4, ἔνθα ἴδε Hemst. — Καθ' Ἡσύχ.· «ὑπέραντλα· πολλά».

ὑπεράνω [ᾰ], Ἐπίρρ., ὡς καὶ νῦν, ὁ οἰκεῖν ὑπεράνω λεγόμενος Λουκ. Θεῶν Διάλ. 4. 2, κλπ.· — ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ γεν., ὑπ. τούτων [τῶν μορίων] σχίζεται [ἡ φλὲψ] Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 3, 17· ἀνεισι .. τὸ ἔλαιον ὑπ. τοῦ ὕδατος ὁ αὐτ. περὶ Φυτ. 2.2, 10· γίγνεσθαί τινος, νικᾶν τι, τῆς ὀργῆς ὑπεράνω γίγνεσθαι Τέλης παρὰ Στοβ. 524. 51, Πλουτ. 2. 10Β· ποιεῖν ἢ ποιεῖσθαί τινα ὑπ. τινὲς αὐτόθι 98Ε, 6C· εἰ γὰρ (φησὶν) αὐτάρκης ἐστὶν ἡ μεγαλοψυχία πρὸς τὸ πάντων ὑπεράνω ποιεῖν Διογ. Λ. 7. 128. **2)** οἱ ὑπ. πλεονασμοί, ὑπερβολικαὶ ἐπαναλήψεις, Πολύβ. 12. 24, 1.

ὑπεράνωθεν, Ἐπίρρ., ἐκ τῶν ἄνω, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ὕπερθεν,** Σουΐδ.. κλπ. **II.** μετὰ γεν., ἄνω, Αἴσωπος.

ὑπεράνωρ, ορος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ **ὑπερήνωρ.**

ὑπεράξιος, α, ον, πλέον ἢ ἄξιος, Ἰω. ὁ τῆς Κλίμακ. σ. 52, 30.

ὑπεραπᾰτάομαι, Παθ., ἀπατῶμαι καθ' ὑπερβολὴν, Ἀνθ. Π. 9. 761.

ὑπεράπειρος, ον, πλέον ἢ ἄπειρος, Διον. Ἀρεοπ. σελ. 241, Νικήτ. Χων. Ἱστ. σ. 282Β. — Ἐπίρρ. **ὑπεραπείρως,** Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 144Β.

ὑπεραπλόομαι, Παθ., ἁπλοῦμαι ὑπεράνω τινός, Ἰαμβλ. Μυστ. 7. 2, Πρόκλ.

ὑπαραποδέχομαι, ἀποθ., ἀποδέχομαι προθύμως, Ὠριγέν. κατὰ Κέλσ. 3, σ. 135, κλπ.

ὑπεραποδίδωμι, πληρώνω ὑπέρ τινος, οὐκ ἐχόντων λύσασθαι... αὐτὸς ὑπεραποδοὺς τοὺς χρυσοῦς ἐλύσατο Boeckh. τ. 2, σ. 121, 17, Φιλόστρ. 533.

ὑπεραποθνήσκω, ἀποθνήσκω ὑπέρ τινος, μετὰ γεν., τοῦ πατρὸς ὑπεραποθανὼν Ξεν. Κυν. 1, 14· ὑπέρ τινος Πλάτ. Συμπ. 208D· ἀπολ., αὐτόθι 179Β, 180Α, κλπ.

ὑπεραποκρίνομαι, [ῐ], μέσ., ἀποκρίνομαι ὑπέρ τινος, ὑπερασπίζω τινά, χαλεπὸν ... διαβεβλημένου ὑπεραποκρίνεσθαι κυνὸς Ἀριστοφ. Σφ. 951, Θεσμ. 186.

ὑπεραπολαύω, ἀπολαύω εἰς ὑπερβολήν, Βασίλ. Μέγ. τ. 1, σ. 112C.

ὑπεραπόλλυμι, καταστρέφω καὶ πολὺ μάλιστα, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἄλκ. 1082. **II.** Παθ., ἀποθνήσκω ὑπέρ τινος, ὑπεραπώλετο τοῦ πατρὸς Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 6. 29.

ὑπεραπολογέομαι, ἀποθ., μετὰ μέσου μέλλοντ. καὶ μέσου ἀορ.· ἀπολογοῦμαι ὑπέρ τινος, συνηγορῶ ὑπέρ τινος, μετὰ γεν., προκειμένου δὲ αὐτοῦ ἐν κλίνῃ ὑπεραπελογέοντο οἱ φίλοι Ἡρόδ. 6. 136, Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 16· ὑπ. τῆς ὑποψίας Ἀντιφῶν 119. 26.

ὑπεραπότισις, εως, ἡ, = **ὑπερέκτισις,** τὸ ἀποτείνειν ὑπέρ τινος, Ἡσύχ.

ὑπεραποφᾰτικός, ή, όν, διττῶς ἀποφατικός, ὑπεραποφατικόν ἐστιν ἀποφατικὸν ἀποφατικοῦ Διογ. Λ. 7. 69· κ. ἀλλ. **ὑπεραποφαντικός.**

ὑπεραποχράω, εἶμαι πλέον ἢ ἀρκετός, Πολυδ. Α', 236, Ϛ' 149. — Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεργ. ἐνεστ. **-χρώντως,** πλέον ἢ ἀρκούντως, ὁ αὐτ. Θ', 154.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπ.ραρέσκω, μέλλ. **-ἀρέσω**. ἀρέσκω ὑπερβαλλόντως, Ἀπ. Ἐμπυλ. 2. 1.

ὑπεράριθμος, ον, ὁ ὑπὲρ τὸν συνήθη ἢ ἀπαιτούμενον ἀριθμόν, ὑπεράριθμοι σχολαρίων Προκοπ. Ἀνέκδ. 24. ἴδε Σουίδ. ἐν λέξ.

II. ὁ ὑπὲρ πάντα ἀριθμόν, Ἀναστ. Σιν. 56B, κλπ.

ὑπεράρρητος, ον, πλέον ἢ ἄρρητος, Διονύσ. Ἀρεοπαγ. περὶ Θείων Ὀνομάτων 2, 4, σ. 418.

ὑπεραρρωδέω, Ἰων. ἀντὶ **ὑπερορρωδέω**, εἶμαι ὑπερβαλλόντως πεφοβημένος, τῇ Ἑλλάδι, μεγάλως φοβοῦμαι διὰ τὴν Ἑλλάδα, Ἡρόδ. 8. 72.

ὑπέραρσις, εως, ἡ, τὸ ὑπεραίρεσθαι, ἔπαρσις, ὕψωσις, Ἐβδ. (Ἰεζεκ. ΜΖ', 11).

ὑπεραρχαῖος (ὀρθότ. **ὑπεράρχαιος**), **α, ον**, λίαν ἀρχαῖος, λίαν παλαιός, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Γ. 144

ὑπεράρχιος, ον, ὁ ὑπὲρ πᾶσαν ἀρχὴν ὤν, ὁ πρὸ πάσης ἀρχῆς ὑπάρχων, Διον. Ἀρεοπ. περὶ Οὐρ. Ἱεραρχ. 7, σ. 71.

ὑπερασθενής, ές, ὑπερβαλλόντως ἀσθενής, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 11, 5.

ὑπερασθμαίνω, ὑπερβαλλόντως ἀσθμαίνω, Ἀρρ. Κυν. 14. 3.

ὑπέρασθμος, ον, ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀσθμαίνων, Ξεν. Κυν. 10, 20. Πολυβ. Ε', 80, 84.

ὑπερασμενίζω, ἀσμενίζω, εὐχαριστοῦμαι μεγάλως, ὑπερασμ. ταῖς ἡδυπαθείαις Πλούτ. 2,1094C.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 9.

ὑπερασπάζομαι, ἀποθ., καθ' ὑπερβολὴν ἀγαπῶ τινα, μετ' αἰτ., αἷς ἂν προσέλθω ὑπ-ρασπάζο,ταί με Ξεν.Συμπ. 4, 38,Πλούτ. 2. 229E.

ὑπερασπίζω, καλύπτω διὰ τῆς ἀσπίδος, προστατεύω, τινὰ Πολύβ. 6. 39, 6, Διόδ. 17. 99, Διον. Ἀλ., Πλούτ., κλπ.· τινός Ἀρρ. Ἀνάβ. 6. 28, 6, Ἐβδ. (Γεν. ΙΕ', 1, κ. ἀλλ.).—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 11-13.

ὑπεράσπισις, εως, ἡ, προστασία, Ἡσύχ. Πρασβύτ. σ. 1016A.

ὑπερασπισμός, ὁ, τὸ ὑπερασπίζειν τινά, ὑπεράσπισις, προστασία, Ἐβδ. (Ψαλμ. ΙΖ', 35, κ. ἀλλ.).

ὑπερασπιστής, οῦ, ὁ, κρατῶν ἀσπίδα ὑπεράνω τινός, προστάτης, πρόμαχος, Ἐβδ. (Ψαλμ. ΙΖ', 2, 30, κ. ἀλλ.)· — **ὑπερασπιστήρ, ῆρος**, ὁ, Ψαλμ. Ζ', 11, ΙΖ', 38, κλπ.· θηλ. **ὑπερασπίστρια**, ἡ, Ἰωσήπ. Μακκ. 15.—Κατὰ Σουίδ.: «ὑπερασπιστής· φύλαξ, βοηθός».

ὑπεράστειος, ον, καθ' ὑπερβολὴν ἐπίχαρις ἢ ἀστεῖος, Ἀθήν. 250E.

ὑπεραστράπτω, ἀστράπτω εἰς ὑπερβολήν, ὄμματα Ἀρρ. Κυν. 4, 5.

ὑπερασχάλλω, ἀσχάλλω ὑπερβαλλόντως, ὑπεραγανακτῶ, Ἀριστείδ. 1. 555.

ὑπερασχημονέω, φέρομαι μετὰ πολλῆς ἀσχημοσύνης, Πλούτ. 2. 45F.

ὑπερασώματος, ον, πλέον ἢ ἀσώματος, ὅλως ἀσώματος, Δίδυμ. Ἀλ. 332C, 740A.

ὑπερατμίδόω, μεταβάλλω τὰ πάντα εἰς ἀτμίδα, Θεόδ. Πρόδρ. κατὰ Ροδ. καὶ Δοσικλ. 1. σ. 101.

ὑπεράτοπος, ον, ὑπερμέτρως ἄτοπος, Δημ. 213. 25, πρβλ. **ὑπάτοπος**.

ὑπεράτρεπτος, ον, ὅλως ἄτρεπτος, ἄκαμπτος, Διον. Ἀρεοπ. 913B

ὑπερατττικίζω, μιμοῦμαι τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον εἰς ὑπερβολήν, Φιλόστρ. 21.— Παθ., τάς, ὡς ἂν εἴποι τις, λίαν ὑπερητικισμένας καὶ ἀρχαιοτρόπους διώκων συντάξεις Φωτ. Βιβλιοθ. 35. 8.

ὑπερατττικισμός, ὁ, τὸ ὑπερατττικίζειν, Φωτ. Βιβλιοθ. 65. 1.

ὑπερατττικός, ή, όν. (ἡ **ὑπεράττικος, ον**), ὁ ὑπερβαλλόντως ἀττικός, μιμούμενος τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον μέχρις ὑπερβολῆς, Λουκ. Λεξιφάν. 25. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, ὁ αὐτ. ἐν Δημώνακτος βίῳ 26.

ὑπεραυγάζω, φωτίζω διὰ λαμπροτέρου φωτός, ὑπερβάλλω κατὰ τὸν φωτισμόν, Εὐστ. 729. 22, Βυζ.

ὑπεραυγέω, λάμπω καθ' ὑπερβολήν, εἶμαι λίαν λαμπρός, Εὐστ. εἰς Διον. τὸν Περιηγ. σ. 189.

ὑπεραύγής, ές, γεν. **ους**, ὁ ὑπερβαλλόντως λάμπων, Λουκ. περὶ Ἀλήθ. Ἱστ. 1. 29.

ὑπεράϋλος, ον, ὅλως ἄϋλος — Ἐπίρρ. **-λως**, Φίλων 1. 103.

ὑπεραυξάνω καὶ **-αὔξω**. αὐξάνω τι ὑπερμέτρως. — Παθ., αὐξάνομαι ὑπερμέτρως, Γαλην. τ. 14, σ. 226, 9· γίνομαι λίαν ἰσχυρός, πανίσχυρος, Ἀνδοκ. 32. 23, Δίων Κ. 79. 15. **2**) ἐν τῷ παθ., αὐξάνομαι ὑπεράνω, κάλαμοι ἔνιοτε ῥιζοβολήσαντες ὑπεραύξονται τῶν ἀμπέλων Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1282.

II. ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., αὐξάνομαι εἰς ὑπερβολήν, Καλλισθ. παρὰ Στοβ. τ. 100. 14, Β' Ἐπιστ. πρ. Θεσσ. α' 3.

ὑπεραύξημα, τό, ὑπερβολικὴ αὔξησις, πλεονάζουσα αὔξησις, Γαλην. 3. 671.

ὑπεραύξησις, εως, ἡ, ὑπερβάλλουσα αὔξησις, «ἀπονυχίζειν, τὸ τὰς ὑπεραυξήσεις τῶν ὀνύχων ἀφαιρεῖν» Φαβωρῖν.

ὑπεραυχέω, εἶμαι λίαν ὑπερήφανος, Θουκ. 4. 19, Δίων Κάσ. 57, 12, κλπ.

ὑπεραυχής, ές, γεν. **ους**, = τῷ ἑπομ., Τρυφ. (γράφ. Τριφ.) 671.

ὑπέραυχος, ον, (αὐχὴ) ὁ ὑπὲρ τὸ δέον αὐχῶν, ὁ λίαν ὑπερήφανος, πληγὰς τῶν ὑπεραύχων Σοφ. Ἀντ. 1351, πρβλ. Ξεν. Ἀγησ. 11, 11· ὑπέραυχα βάζειν Αἰσχύλ. Θήβ. 483· τὰ ὑπ. Διον. Ἀλ. 8. 10.

ὑπεράφανος, ον, Δωρ. ἀντὶ **ὑπερήφανος**, Πινδ.

ὑπεραφρίζω, πληροῦμαι ἀφροῦ, ἐπὶ ποτηρίου ἀπειθηρίζοντος οἴνου, Εὔδουλ. ἐν «Κυδευταῖς» 1, Ἀριστοφ. ἐν «Φιλωνίδῃ» 1.

ὑπεραχθής, ές, λίαν πεφορτωμένος, καθ' ὑπερβολὴν βεβαρημένος, Θεόκρ. 11. 37, Νικ. Θηρ. 34?, κλπ.

ὑπεράχθομαι, Παθ., καθ' ὑπερβολὴν ἄχθομαι, λυποῦμαι πολὺ ἐπί τινι, μετὰ δοτ., τῇ Μιλήτου ἀλώσει ὑπεραχθεσθέντων Ἡρόδ. 6. 21· ὀργίζομαι ὑπερμέτρως κατά τινος, μεθ' οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο Σοφ. Ἠλ. 177 (Λυρ.).

ὑπερβάθμιος, ον, ὁ πέραν τοῦ βαθμοῦ, ἢ ὑπερβαίνων τὸ κατώφλιον· μεταφορ., ὑπερβαίνων τὰ ὅρια, παραβαίνων τ., Ἀμμών. εἰς Ἀριστ. Κατηγ. σελ. 15, a, 6, ἔκδ. Βενετ. a, 1545. — Κατὰ Σουίδ.: «ὑπερβάθμιον πόδα ῥιπτῶν, ἀντὶ τοῦ ἀτάκτως, ἀπρεπῶς διαπραττόμενος» (ἐκ τοῦ Δαμασκίου).

ὑπερβαίνω, μέλλ. **-βήσομαι**· ἀόριστ. 6' **ὑπερέβην**, Ἐπικ. **ὑπέρβην**. Ἐπικ. γ' πληθ. **ὑπέρβασαν** Ἰλ. Μ. 469. Βαίνω ὑπεράνω, ἀναβαίνω καὶ διαβαίνω, μετ' αἰτ., ὑπ. τεῖχος Ἰλ. Ζ,6' ἀωτ.· οὐδὸν Ὀδ. Θ. 80, κλπ.· τεῖχη Εὐρ. Βάκχ. 654, Θουκ., κλπ.· γεῖσα τειχέων Εὐρ. Φοίν. 1187· ἅφρους ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσ. 111· ὑπ. δόμους, διαβαίνω τὸν οὐδὸν τῆς οἰκίας, ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 382, ἐν Ἴωνι 514· ὑπ. τοὺς οὔρους, διαβαίνω τὰ ὅρια, Ἡρόδ. 6 108· τὰ οὔρεα, Αἰμον ὁ αὐτ. 4. 25, Θουκ. 2. 96· ὑπ. τέγος ὡς τοὺς γείτονας Δημ. 609. 15· (ἡ μετὰ γενικ. χρῆσις εἶναι ἀμφιβολωτάτη· παρ' Ἡροδότῳ 3. 54, τὰ ἄριστα τῶν Ἀντιγράφων ἔχουσιν ἐπέβησαν· ἐν Εὐριπ. Ἱκέτ. 1049 τὸ δόμων ὑπερβᾶσ' (ὅηλ. ἐξελθοῦσα τῶν δόμων) ὁ Kirchhof διώρθωσεν ὑπεκβᾶσ'· ἐν Εὐρ. Ἴωνι 220 ὁ Ἑρμάννος προτείνει πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ χωρίου τὴν λέξιν βηλόν (**βαλόν** ὁ Διν.)· — ἀπολ., ὑπ. εἰς τὴν τῶν Θηβαίων Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 59· εἰς τὸ ἐπέκεινα ὑπ. (ἐξυπακ. τῶν ἠϊόνων) Πλάτ. Πολ. 587C· — ἐπὶ ποταμῶν ὑπερβαινόντων τὰς ὄχθας αὐτῶν, ὑπερχειλίζω, πλημμυρῶ, ἐς τὴν χώρην, ἐς τὰς ἀρούρας Ἡρόδ. 2. 13, 14· ἀπολ. εἰ ἤθελε ὑπερβῆναι ὁ ποταμὸς αὐτόθι 99. **2**) ὑπερβαίνω τὰ ὅρια, παραβαίνω, θέμιν καὶ δίκαν Πινδ. Ἀποσπ. 4· νόμους τοὺς Περσέων Ἡρόδ. 3. 83, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 449, 481, 663· τὰς πίστεις καὶ τοὺς ὅρκους Δημ. 153, 4· τὸν τῶν ἀναγκαίων ὅρον Πλάτ. Πολ. 373D· — καὶ ἀπολ., παραβαίνω τοὺς νόμους, ὅτε κέν τις ὑπερβῇ (Ἐπικ. ὑποτ. ἀορ.) «καί ἁμάρτῃ» Ἰλ. Ι. 501· ὑπ. καὶ ἁμαρτάνειν Πλάτ. Πολ. 366A, πρβλ. **ὑπερβασία**. **3**) παρέρχομαι, παραβλέπω, Λατιν. praetermitto, τοὺς προσεχέας Ἡρόδ. 3. 89· ἐντεῦθεν, παραλείπω, ἀφίνω, Πλάτ. Πολ. 528D, κ. ἀλλ.· ὑπ. τι τῷ λόγῳ Δημ. 51. 7· ὑπ. τὸ σαφὲς εἰπεῖν ὁ αὐτ. 1398 ἐν τέλει· — μεταβαίνω εἰς ἕτερον πλησιέστατον κληρονόμον, οἷον ἐν διαθήκῃ, Ἰσαῖ. 43. 34· — ὑπ. τῆς οὐσίας, παραλείπω μέρος αὐτῆς, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 5, 2. **II**. προχωρῶ πέραν τινός, πλέον ὑπερβὰς ὁ ἔτη, ἔχων ἡλικίαν πλειόνων ἢ 70 ἐτῶν, Πλάτ. Νόμ. 755A· ὑπ. τοῦτο, προβαίνουσι πέραν τούτου ἐν τῇ ἀπαιτήσει των, Πολύβ. 2. 15, 6· — ἀπολ., οἱ ὑπερβαίνοντες, ὑπεράριθμοι ἡμέραι ἐν τῷ ἡμερολογίῳ, Macrob. Sat. 1, 13. **2**) ὑπερτερῶ, ὑπερέχω, πάσῃ .. πάντας ἀνθρώπους ὑπ. ἀρετῇ Πλάτ. Τίμ. 24D· ὑπ. ἢ γ,ῶσι· σαφηνείᾳ ἢ ἀγνοίαν ἀσαφείᾳ ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 478C· ἀπολ., Θέογν. 1015. **III**. βαίνω ἄνωθέν τινος καὶ ὑπεραπίζω αὐτόν, μετὰ δοτ., τεκέεσσιν ὑπερβεβαῶτα λέοντα, «τεκέων ὑπερανιστάμενον, ὑπερμαχόμενον» (Σχόλ.), Ὁππ. Ἀλ. 1. 710.

Β. Μεταβατ. ἐνεργείᾳ ἐν τῷ ἀορίστ. α', ὑπερβάλλω, θέτω ὑπεράνω. ὑπερβησάτω ἐπὶ τὰς δεξιὰς πλεύρας τὴν κνήμην, ὡς ὀθνεία πρὸς τὸν ἀναβαίνοντα ἐπὶ ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 7, 2.

ὑπερβακχεύω, ἐκφράζω μὲ ὕφος ὑπερβαλλόντως βακχικόν, δηλ. ἐξογκώνω καθ' ὑπερβολήν, τὰς πανηγυρικὰς ἐννοίσις οὐχ ὑπερβακχεύω· Φιλόστρ. 613.

ὑπερβαλλόντως, ἴδε τὸ ἐπόμ. Π. 5. — Κατὰ Σουιδ.· «ὑπερβαλλόντως, λίαν».—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 253.

ὑπερβάλλω, μέλλ. **-βαλῶ**, Ἰωνικ. **-βαλέω**· Ἐπικ. ἀόρ. 6' **ὑπερέβαλον** Ἰλ. Ψ. 637. Ῥίπτω ἄνωθεν ἢ πέραν σημείου τινὸς ἢ σκοποῦ ὑπερακοντίζω, ὑπέρβαλε σήματα πάντων Ἰλ. Ψ. 843· τόσσον παντὸς ἀγῶνος (ἐξυπακ. σήματα) ὑπέρβαλε αὐτόθι 847· δουρὶ ὑπ. Φυλῆα, ἐνίκησεν αὐτὸν εἰς τὴν βολὴν τοῦ δόρατος, αὐτόθι 637. **2**) ὅτε μέλλοι ἄκρον [λόφον] ὑπερβάλλειν, νὰ κυλίσῃ τὸν λίθον ὑπεράνω τῆς κορυφῆς, Ὀδ. Λ. 597. **3**) ἀμεταβ., τρέχω περαιτέρω, παρατρέχω, παραβλέπω τὰ ἴχνη, ἐπὶ κυνῶν θηρευτικῶν, Ξεν. Κυν. 6, 20. **4**) ὑπερ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βαίνω, ὑπερτερῶ, νικῶ ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ, τινὰς Σοφ. Ἠλ. 716. **II.** ἐπὶ πολλῶν μεταφορικῶν σημασιῶν· **1)** ὑπερακοντίζω, ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, «περνῶ», ὑπερισχύω, νικῶ, καταβάλλω, δέδοικα μὴ πρὶν πόνοις ὑπερβάλῃ με γῆρας Εὐρ. Ἀποσπ. 462. 5· μετὰ γεν., Πινδ. Ἀποσπ. 133· βροντῆς ὑπερβάλλοντα κτύπον Αἰσχύλ. Προμ. 923, ἔνθα ἴδε Herm. (927)· — ὑπ. τινά τινι, ὑπερβαίνω τινὰ εἴς τι πρᾶγμα, Εὐρ. Ἱππόλ. 924, Ἀριστοφ. Πλ. 109· ἔν τινι Πλάτ. Νόμ. 734B· ἴδε κατωτ. B, καὶ πρβλ. **ὑπερακοντίζω.** **2)** ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βροὸς ὁπλὴν μήτ' ἀπολείπων Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 491· ὑπ. πόσιος μέτρον Θέογν. 479· τὴν τοῦ μετρίου φύσιν Πλάτ. Πολιτικ. 283E· ὑπ. τὰ ἱκανὰ Ξεν. Ἱέρων 4, 8· — ἐπὶ χρόνου, ἔτεα μὲν ἐς ἐείκοσι καὶ ἑκατὸν τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀπικνέεσθαι, ὑπερβάλλειν δὲ τινας καὶ ταῦτα Ἡρόδ. 3. 23· ὑπ. τὰς τρεῖς ἡμέρας, βραδύνω πλέον ἢ ..., Ἱππ. Κωακ. Προγν. 907· ὑπ. τὸν χρόνον, δηλ. εἶμαι πολὺ ἀργά, πολὺ βραδύνω, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 21· ὑπ. τὸν καιρόν, ὑπερβαίνω πᾶν εὔλογον ὅριον, Δημ. 660 ἐν τέλ. — ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἡδοναὶ ὑπ. λύπας Πλάτ. Νόμ. 734B, πρβλ. Πρωτ. 356B· — μετὰ δοτ. τρόπου ἢ τοῦ κατὰ τί, τόλμῃ καὶ μιαρίᾳ Ξεν. Ἑλλ. 7. 3, 6· ὠμότητι Δημ. 317. 25· οὕτω, ὑπ. πρὸς ἀρετὴν Πλάτ. Νόμ. 945C. **β)** μετὰ γεν. ἀντὶ αἰτ., ἄρα λύπῃ ὑπ. τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι; ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 475B, πρβλ. Νόμ. 734A· ὑπ. τῆς συμμετρίας Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 21, πρβλ. π. Ζ. Ἱστ. 2. 11, 10. **3)** ἀπολ., ὑπερβαίνω πᾶν ὅριον, εἶμαι ὑπερβολικός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 291, Εὐρ. Βάκχ. 785, Ἄλκ. 1077, Θουκ. 7. 67, Πλάτ. Θεαίτ. 180A· οὐχ ὑπερβαλών, μὴ ὑπερβὰς τὰ ὅρια, Πινδ. Ν. 7. 97· αἱ μέσαι ἕξεις πρὸς μὲν τὰς ἐλλείψεις ὑπερβάλλουσι, παραβαλλόμεναι πρὸς τὰς ἐλλείψεις φαίνονται ὑπερβολαί, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 2. 8, 2· μετὰ δοτ. τρόπου, ὑπ. τῇ μοχθηρίᾳ Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 109· τῇ ἀδυναμίᾳ τοῦ δοξάσαι Πλάτ. Θεαίτ. 192C, πρβλ. Ξενοφ. Ἀπομν. 4. 3, 7· ἀνοίᾳ Δημ. 93. 24. **β)** συχν. ἐν τῇ μετοχ. **ὑπερβάλλων, ουσα, ον,** ὑπερέχων, ὑπερβολικός, βροντῆς ὑπ. κτύπος Αἰσχύλ. Προμ. 923· ὑπ. δαπάνη Ξενοφ. Ἱέρων 11, 2· ἡδονή, ἔπαινοι Πλάτ. Πολ. 402E, Φαῖδρ. 240E· θεάματα ταῖς δαπάναις ὑπ. Ἰσοκρ. 49D, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 899A· — οἱ ὑπερβάλλοντες, ἀντίθετον τῷ οἱ καταδεέστεροι, Ἰσοκρ. 191D· τὰ ὑπερβάλλοντα, ἡ ὑπερβαλλόντως ὑψηλὴ κατάστασις, Εὐρ. Μήδ. 127· τὰ ὑπ. ἑκατέρωσε, τὰ ἔσχατα, τὰ ἄκρα, Πλάτ. Πολ. 619A· τῷ δ' ὑπερβάλλοντι αὐτῶν, «τῶν ἐπαίνων δηλονότι» (Σχόλ.), Θουκ. 2. 35. **4)** προσφέρω ἀνωτέραν τιμήν, τούτων ὑπερβαλλόντων ἀλλήλους Δυσί. 165. 1· — προέβαινε τοῖσι χρήμασι ὑπερβάλλων, προέβαινε προσφέρων περισσότερα χρήματα, Ἡρόδ. 5. 51· ᾔτει τοσαῦτα ὑπερβάλλων Θουκ. 8. 56, πρβλ. Ἀνδοκ. 17. 26· ἴδε B. 1. 3. **5)** Ἐπίρρ. **-λόντως,** καθ' ὑπερβολήν, Πλάτ. Πολ. 492B, κ. ἀλλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μετρίως,** Ἰσοκρ. 8B. **III.** βαίνω ὑπεράνω, διαβαίνω, περῶ ὄρη, ποταμοὺς καὶ τὰ τοιαῦτα, Λατιν. trajicere, πρῶνα Αἰσχύλ. Ἀγ. 307· κορυφὰς ὁ αὐτ. ἐν Προμ. 722· γῆς ὅρους Εὐρ. Ὀρ. 443· τὰς Ἄλπεις εἰς τὴν Ἰταλίαν Στράβ. 294· μετὰ γεν., θριγκοῦ τοῦδ' ὑπ. ποδὶ Εὐρ. Ἴων 1321 (ἔνθα ὁ Dobree προὔτεινε θριγκοὺς τούσδ'). **β)** ἐπὶ πλοίων, ὑπερκάμπτω, περικάμπτω ἀκρωτήριον, ὑπ. Μαλέην Ἡρόδ. 7. 168· τὴν ἄκραν Θουκ. 8. 104. **γ)** ἀπολ., διέρχομαι διαβαίνω, ἐς τὴν ἄνω Μακεδονίην Ἡρόδ. 8. 137, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 4. 6, 10· πρὸς τοὺς Θρᾷκας αὐτόθι 7. 5, 1· κατὰ λόφους τινὰς αὐτόθι 6. 5, 7. **2)** ἐπὶ ὕδατος, ὑφοῦμαι καὶ χύνομαι ἄνωθεν, μετὰ γεν., ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα ἀμφοτέρων τοίχων Θέογν. 873B, ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης εἰσορμώντων εἰς πλοῖον ὑπεράνω τῶν τοίχων αὐτοῦ· — ἐπὶ ποταμοῦ, πλημμυρῶ, καλύπτω διὰ τῶν ὑδάτων μου, ὡς ὑπερέβαλε τὰς ἀρούρας Ἡρόδ. 2. 111· ἀπολ., ἐπὶ λέβητος, «λέβητες ... κρεῶν ἐόντες ἔμπλεοι καὶ ὕδατος, ἄνευ πυρὸς ἔζεσαν καὶ ὑπερέβαλον», καὶ ἐξεχείλισαν, ὁ αὐτ. 1. 59· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἣν δ' ὑπερβάλῃ .. πόντος Εὐρ. Τρῳάδ. 686. **3)** ἐπὶ τοῦ ἡλίου εὑρισκομένου εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον ἢ εἰς τὴν μεγίστην αὐτοῦ θερμότητα, Ἡρόδ. 4. 184. — Σημειωτέον ὅτι ἡ συντακτικὴ πτῶσις εἶναι σχεδὸν ἀείποτε ἡ αἰτ.· ἡ δὲ γεν. ἀπαντᾷ μόνον εἰς ἐξαιρετικάς τινας περιστάσεις, ἴδε ἀνωτ. II. 2. 6, III. 1 καὶ 2.

B. Μέσ., μετὰ παθ. πρκμ., = Α. Π, ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, νικῶ, τινα Ἡρόδ. 5. 124, 8. 24, Ἀριστοφ. Ἱππ. 758, Νεφ. 1035· ὑπ. τινα μάχῃ Εὐρ. Ὀρ. 691· φίλτροις ὑπ. τινα Σοφ. Τραχ. 584, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 414· — ἀπολ., εἶμαι νικητής, νικῶ, Ἡρόδ. 6. 9., 7. 168. **3)** ὑπερέχω, εἶμαι ἀνώτερος, «περνῶ», τινα Δημ. 451. 2, κλπ.· πάντας τῷ ὕψει, τῷ μεγάθει Ἡρόδ. 2. 175, πρβλ. 110· τινὰ ἀναιδείᾳ Ἀριστοφ. Ἱππ. 409· θωπείαις αὐτόθι 890· εἴς τι Πλάτ. Κριτί. 115D· ἔν τινι Στράβ. 2. **β)** ἀπολ., ὑπερέχω, δόσι χρημάτων Ἡρόδ. 1. 61· ἀρετῇ 9. 71· ὑπερβαλλόμενος πλήθει, ὑπερτερῶν κατὰ τὸ πλῆθος, ὁ αὐτ. 3. 21 — ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ παθ. πρκμ., ὑπερβεβλημένη γυνή, λαμπρά, ἔξοχος γυνή, Εὐρ. Ἄλκ. 153· φύσις ὑπερβεβλ. Πλάτ. Πολ. 558B· ταφῆς τῆς μὲν ὑπερβεβλ., τῆς δὲ ἐλλειπούσης ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 719D· καὶ μετὰ γεν., γόγγροι τῶν παρ' ἡμῖν ὑπερβεβλ. κατὰ τὸ μέγεθος Στράβ. 145. **3)** προσφέρω τιμὴν ἀνωτέραν, (ἀνωτ. A. II. 4), τινὰ χρήμασιν Πλάτ. Φαῖδρ. 232C, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 5. 3, 32. **II.** ἀναβάλλω, τὴν ἀπόδοσιν Ἡρόδ. 4. 9· τὴν συμβολὴν ὁ αὐτ. 9. 45· — ἀλλά, ἣν ὑπερβάλωνται κείνην τὴν ἡμέραν .. συμβολὴν μὴ ποιεύμενοι, ἂν ἤθελον ὑπερβῇ τὴν ἡμέραν ἐκείνην χωρὶς νὰ συγκροτήσωσι μάχην, αὐτόθι 51· ἀπολ., βραδύνω, μένω ὀπίσω, ἀργοπορῶ, ὁ αὐτ. 3. 71, 76, 7. 206, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 811· εἰσαῦθις ὑπερβαλέσθαι Πλάτ. Φαῖδρ. 254D, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 1, 1., 31, 8. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπερβάλλει· ὑπερνικᾷ, ὑπερτίθεται, παραβαίνει ἢ ἐπαναφέρει εἰς συμβουλίαν», καὶ κατὰ Σουίδ.: «ὑπερβάλλοι, ὑπερδράμοι».

ὑπερβᾰρέω, βαρύνω περισσότερον, «ὑπερταλαντᾶν, τὸ ὑπερβαρεῖν» Σουίδ. ἐν λ. **ταλαντουμένην,** Ἐτυμ. Μέγ. σ. 744, 16.

ὑπερβαρής, ές, καθ' ὑπερβολὴν βαρύς, τὰν ὑπερβάρεα Ἐπιγραφ. Αἰολ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3524. 15· — ἀλλ' ὁ τύπος **ὑπέρβᾰρυς, υ,** οἷον ἐν Ἱππ. π. Ἄρθρ. 811 προτιμᾶται ὑπὸ τοῦ Λοβ. εἰς Φρύν. 539· — ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1175, **ὑπερβαρὴς** εἶναι ἐναντίον τοῦ μέτρου· ὁ Paley ἔχει ὕπερθεν βαρύς.

ὑπερβᾰσία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, τὸ ὑπερβαίνειν, παρέρχεσθαι, τίθεται ὡς ἰσοδύναμον τῷ **Πάσχα,** «τὴν ἑορτὴν Πάσχα καλοῦντες· σημαίνει δὲ ὑπερβασία, διότι κατ' ἐκείνην τὴν ἑσπέραν ὁ θεὸς αὐτῶν ὑπερβὰς Αἰγυπτίοις ἐνέσκηψε τὴν νόσον». **II.** μεταφ., παράβασις νόμου, ἁμάρτημα, ὑπερβασίῃ Διὸς ὅρκια δηλήσασθαι Ἰλ. Γ. 107· τίσασθαι μνηστῆρας ὑπ. ἀλεγεινῆς Ὀδ. Γ. 206· τεάν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν ὑπ. κατάσχοι; Σοφ. Ἀντ. 605· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., Ἰλ. Ψ. 589, Ὀδ. Χ. 168, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 826· — Κατὰ Σουίδ.: «ὑπερβασίας, ὅρκων παραβάσεις, ἐπιορκίας», κατὰ δὲ Ἡσύχ.: «ὑπερβασίης· ἀδικίας, ὑπερηφανίας»· πρβλ. **ὑπέρβασις.**

ὑπέρβᾰσις, εως, ἡ, τὸ ὑπερβαίνειν, διέρχεσθαι ὑπεράνω, Κλήμ. Ἀλεξ. 854· — διάβασις ὀρέων, Στράβ. 209· διάβασις ὑπεράνω τινός, ὑπεράνω ἐρήμου, ὁ αὐτ. 759. **2)** ἐπὶ μεταστάσεως ἄρθρου τοῦ δακτύλου, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 839. **II.** μεταφορ., παράβασις, ἁμάρτημα, Θέογνις 1247. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπέρβασις, ἀδικία, κόρος, ἁμαρτία, ὑπερηφανία, παράβασις ὅρκων». **III.** ἐνεργ. = **ὑπερβίβασις** (εἰ μὴ αὐτὸ τοῦτο ἀναγνωστέον), Πολύβ. 4. 19, 8.

ὑπερβᾰτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ὑπερβαίνειν, παρέρχεσθαι, μετ' αἰτ., τοὺς μοχθηροὺς ... καθάπερ βάτους ... ὑπερβατέον ἐστὶ Πλούτ. 2. 709D.

ὑπερβᾰτήριος, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ ὑπερβαίνειν ἢ διέρχεσθαι, ὑπερβατήρια θύειν (ἐξυπακ. ἱερὰ) Πολύαινος 1. 10, 1· πρβλ. **διαβατήρια.**

ὑπερβᾰτικός, ή, όν, ὁ ποιούμενος πολλὴν χρῆσιν τῶν ὑπερβατῶν σχημάτων, ἐπὶ τοῦ Θουκυδίδου, Μαρκελλῖνος ἐν βίῳ Θουκ. 50. — Ἐπίρρ., **ὑπερβατικῶς,** ἔσται δ' ἐνταῦθα κάλλιον ὑπερβατικῶς ἀναγνῶναι Εὐστρ. 1179. 16.

ὑπερβατόν, τό, τὸ σχῆμα καθ' ὃ μετατίθενται ἀπὸ τῆς οἰκείας θέσεως εἰς ἄλλην λέξεις ἢ προτάσεις ἢ καὶ γράμματα, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 306, Quintil. Inst. 8. 6, 65· πρβλ. **ὑπερβατός** I. 2. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπερβατόν· ὑπερβαινόμενον».

ὑπερβᾰτός, ή, όν, μεταγεν., **ός, όν,** (ἴδε κατωτ.), ῥημ. ἐπίθ., χοῦ **ὑπερβαίνω,** ὃν δύναταί τις νὰ ὑπερβῇ, νὰ ἀναβῇ, ἐπὶ τείτους, Θουκ. 3. 25. **2)** μετατεθειμένος, ἐπὶ λέξεων, ὑπερβατὸν δεῖ θεῖναι .. τὸ 'ἀλαθέως' Πλάτ. Πρωταγ. 343E· σύνθεσις ὑπερβατή Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 26, 1 καὶ 3· νοήσεις ὑπερβατοί, νοήματα ἐκφερόμενα ἐν ἀντιστρόφοις φράσεσι, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 52· — οὕτως ἐπίρρ. **-τως,** καθ' ὑπερβατόν, ἐν ἀντιστρόφῳ τάξει, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 31, 5, Στράβ. 342, 370· οὕτω, δι' ὑπερβατοῦ Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 31· πρβλ. **ὑπερβατόν.** **3)** ὃν παρέρχεταί τις ἐν παρόδῳ ἢ διὰ βραχέων· — Ἐπίρρ. **-τῶς,** συντόμως, ἐν παρόδῳ, Ἱππ. 7. 31. **II.** ἐνεργ., ὁ ὑπερβαίνων, προχωρῶν πέραν ἢ περαιτέρω, τῶν δ' ὑπερβατώτερα, περαιτέρω τούτων, Αἰσχύλ. 428· ἔκτακτος, ἀσυνήθης, ἐνύπνια Ἀριστ. περὶ τῆς Καθ' Ὕπν. Μαντ. 1, 12.

ὑπερβεβλημένως, Ἐπίρρ. τοῦ **ὑπερβάλλω,** ὑπὲρ πᾶν μέτρον, ὑπερμέτρως, ὑπερβολικῶς, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 10, 4.

Ὑπερβερεταῖος, ὁ, παρὰ τοῖς Μακεδόσιν ὁ τελευταῖος μὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἀντιστοιχῶν πρὸς μέρος τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ Ὀκτωβρίου (Γρηγορ. ἡμερολ.) (Tisri), Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 4, 1· «περὶ τὴν ἐπιτολὴν τοῦ ἀρκτούρου, ὅστις καιρὸς ἐν Ῥώμῃ μὲν ὁ καλούμενος μήν ἐστι Σεπτέμβριος, ἐν Περγάμῳ δὲ παρ' ἡμῖν ὑπερβερεταῖος» Γαλην. τ. 4. 263, 3, κλπ., ἴδε Clinton F. H. 3. 362 κέξ.· — παροιμιῶδες ἐπὶ τῶν ὑπερβαινόντων τὴν προθεσμίαν, Παροιμιογράφ. — Κατὰ Σουίδ.: «ὑπερβερεταῖος, ὄνομα μηνὸς καὶ παροιμία, ὑπερβερεταῖος, ἐπὶ τῶν ὑπερχρονίων εἴρηται· παρὰ γὰρ Μακεδόσιν ὁ τελευταῖος μὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ ὑπερβερεταῖος ἀνεγράφη». **II.**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑπερβέρετος, ὁ, ὄνομα Κρητικοῦ μηνὸς ἀντιστοιχοῦντος πρὸς μέρος τοῦ Ἰουνίου καὶ Ἰουλίου, Ideler Chron. 1. 426.

ὑπερβήη, ἴδε **ὑπερβαίνω**.

ὑπερβιάζομαι, ἀποθ., λίαν βασανίζω, καταδυναστεύω, καταστενοχωρῶ, Θουκ. 2. 52, Φίλων 328.

ὑπερβιβάζω, μεταβ. τοῦ **ὑπερβαίνω**, βιβάζω ὑπεράνω, μεταβιβάζω ὑπεράνω, μετὰ διπλῆς αἰτ., ὑποβ. τὰς ναῦς ἐκ τοῦ λιμένος εἰς τὴν νότιον πλευρὰν Πολύβ. 8. 36, 9, Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 2. 42. **II.** μεταθέτω τὰ γράμματα ἢ τὸν τόνον λέξεώς τινος, Πλουτ. Βίος Ὁμ. 9, Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 66, κλπ.—Ἐπίρρ., **ὑπερβιβαστικῶς**, καθ' ὑπερβίβασιν, διὰ μεταθέσεως, Εὐστ. 980. 44.—Ἴδε Κόντου Γλωσσικὰς Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Β', σ. 122.

ὑπερβιβᾶσις, **εως**, ἡ, τὸ μεταβιβάζειν, διαβιβάζειν ὑπεράνω, διαβίβασις, ἴδε **ὑπέρβασις** III.

ὑπερβιβασμός, **οῦ**, ὁ, τὸ ὑπερβιβάζειν, Ἀπολλ. Δυσκ. Συντ. 315. 10, 19.

ὑπερβιβαστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑπερβιβάζω**, δεῖ ὑπερβιβάζειν, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 6. 40.

ὑπερβίη, ἡ, «ἡ ἀδικία» Σουΐδ.

ὑπέρβιος, **ον**, (βία) ὁ ἔχων ὑπερβάλλουσαν ἰσχὺν ἢ δύναμιν, Ἡρακλῆς Πινδ. Ο. 10 (11). 20. **II.** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, παράνομος, ἄνομος, βίαιος, ἀκόλαστος, οἷος κείνου θυμὸς ὑπ. Ἰλ. Σ. 262 ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες Ὀδ. Α. 368 —ὡσαύτως οὐδ. **ὑπέρβιον** ὡς ἐπίρρ., Ἰλ. Ρ. 19, Ὀδ. Μ. 379, Ξ. 92, 95·— **-βίως** μόνον παρὰ τοῖς γραμμ. (Δυνάμεθα πρὸς τοῦτο νὰ παραβάλωμεν τὸ Λατ. super-bus, ἀλλ' ἴδε Κούρτ. ἀρ. 639).—Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπέρβιον· ὑπεράγοντα τῇ βίᾳ, ὑπὲρ οὗ ἀμεν. πάνυ βιαίως», καὶ κατὰ Σουΐδ.: «ὑπέρβιον, ὑπερβίως, οἷον ἄγαν βιαίως ἢ ὑπερβαλλόντως τῇ βίᾳ, ὑπερήφανον».

ὑπερβιόω, ἐπιζῶ, χρόνον οὐκ ὀλίγον ὑπερβιώσασα τἀνδρὸς Πολύβ. 23. 18, 3.

ὑπερβλαστάνω, βλαστάνω ἐν ὑπερβαλλούσῃ ἀκμῇ καὶ ζωηρότητι, ὅσα τὴν φύσιν ἀσθενῆ, ταῦθ' ἥκιστα ὑπερβλαστάνει Θεόφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 1. 20, 6.

ὑπερβλαστής, **ές**, γεν. **έος**, ὁ βλαστάνων μεθ' ὑπερβαλλούσης ζωηρότητος, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 1. 20, 6.

ὑπερβλέπω, = **ὑπερορῶ**, Φώτ., Βυζ.

ὑπερβλήδην, Ἐπίρρ., ὑπεράγαν, Ὀρφ. Ἀργ. 255.—Καθ' Ἡσύχ.: ὑπερβλήδην· ὑπεράγαν».

ὑπέρβλημα, τό, μέρος, ἐπιφάνεια ἐξέχουσα πέραν δεδομένης γραμμῆς, Ἀρχιμήδ.

ὑπερβλύζω, μέλλ. **-ύσω**, ἀναβλύζω ὑπὲρ τὸ σύνηθες, ἐκχειλίζω, πλημμυρῶ, Κόϊντ. Σμυρ. 5. 324· μετ' αἰτ., φλέβες ὑπ. αἷμα ὁ αὐτ. 11. 192. **II.** μεταφορ., ὑπερβαίνω, παραβαίνω, μετ' αἰτ., δίαιτα τὴν αὐτάρκειαν ὑπερβλύζουσα Κλήμ. Ἀλ. 167.

ὑπέρβλυσις, **εως**, ἡ, αὔξησις εἰς μέγαν βαθμόν, ὑπὸ φθειρῶν ὑπερβλύσεως καὶ ἐκβράσεως τὸν βίον καταστρέφει Σουΐδ. ἐν λέξ. **Καλλισθένης**. **II.** ἀφθονία, Φωτίου Ἐπιστ. σ. 92. 2.

ὑπερβλύω, = **ὑπερβλύζω**, Μαρτύρ. Κλήμ. Ρώμ. 629Β.

ὑπερβοάω, ὑπερβάλλω βοῶν, τὴν θάλατταν Ἀριστείδ. 2 105.

ὑπερβολάδην, [ᾰ], Ἐπίρρ., ἀμέτρως, εἰς ὑπερβολήν, ὑπερβαλλόντως, μὴ πῖν' οἶνον ὑπερβολάδην Θέογν. 484.

ὑπερβολαῖος, ὁ, ὁ ἀνώτατος τόνος τετραχόδρου τῆς ἐκ δύο διαπασῶν, κλίμακος, Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 1. 24, ἔνθα ἴδε σημ. Meineke ἐν τέλει καὶ πρβλ. Πλούτ. 2. 1029Α· οὕτως **ὑπερβολαία**, ἡ, Φίλων 1. 111, πρβλ. Böckh de Metr. Pind. σ. 206 κέξ., Chappell Hist. of Mus. σ. 97.

ὑπερβολή, ἡ, (ὑπερβάλλω) τὸ ἐπέκεινα βάλλειν, τὸ ῥίπτειν πέραν τοῦ σημείου εἰς ὃ ἐξίκοντο ἕτεροι, δίσκων ὑπερβολαῖς Φιλόστρατ. 842· καὶ ἀμεταβάτως, τὸ ὕψος ἀστέρος ἐν τῷ οὐρανῷ, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 2. **2)** ὑπεροχή, μείζων δύναμις ἢ ἰσχύς, χερῶν ὑπερβολαῖς Εὐρ. Ἀποσπ. 437· στρατιᾶς Θουκ. 6. 31. **3)** μέγας ἢ ὑπέρτατος βαθμὸς πράγματός τινος, ἀντίθετον τῷ ἔλλειψις ἢ ἔνδεια, Πλάτ. Πρωτ. 356Α, Β· ὑπ. δισσή.., τῷ ποσῷ καὶ τῷ ποιῷ Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 5, 15· ὑπερβολὴν τῆς ἐπιθυμίας ἔχειν Ἀνδοκ. 27. 34, κλπ.· — ἐντεῦθεν ἐν ποικίλαις φράσεσι χρημάτων ὑπερβολῇ.. πρίασθαι, εἰς ὑπερβολικὴν τιμήν, Εὐρ. Μήδ. 232· ἐπέφερον τὴν ὑπ. τοῦ καινοῦσθαι, τὴν ὑπερβολικὴν αὐτῶν τάσιν πρὸς νεωτεροποιίαν, στάσιν, Θουκ. 3. 82· οὐκ ἔχει ὑπερβολήν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προβῇ περαιτέρω, Δημ. 553. 12, πρβλ. 786. 26· ἃ μηδὲ πιθανὰς τὰς ὑπ. ἔχει Μένανδρ. ἐν «Ἥρωϊ» 3 οὕτως, οὐδεμίαν ἢ μηδεμίαν ὑπ. λείπειν Ἰσοκρ. 42Β, 63D, Δημ. 35. 18· οὐδεμίαν ὑπ. ἀπολείπειν τῆς ὁμονοίας Ἐπιγραφ. Βοιωτ. σελ. 117 Keil· εἴ τις ὑπ. τούτου, ἂν ὑπάρχῃ τι πέραν αὐτοῦ (δηλ. χεῖρον αὐτοῦ), Δημ. 362 5, πρβλ. Ἰσοκρ. 90D·— ταῦτ' οὐχ ὑπερβολή; δὲν εἶναι τοῦτο τὸ ἔσχατον ὅριον; Δημ. 825. 21·— ὑπερβολὴν ποιεῖσθαι, φθάνειν εἰς τὰ ἔσχατα, ὁ αὐτ. 447. 25· τοσαύτην ὑπ. ποιεῖσθαι ὥστε.., προβαίνω ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε.., ὁ αὐτ. 291. 24· μετὰ γενικ., οὑτοσὶ τοίνυν τοσαύτην ὑπερβολὴν ἐποιήσατο ἐκείνων τῆς αὐτοῦ βδελυρίας, ὥστε..., εἰς τοσοῦτον ὑπερβολικὸν βαθμὸν ἤγαγε τὴν ἑαυτοῦ βδελυρίαν πέραν τῆς ἐκείνων (δηλ. τῶν Τριάκοντα), ὥστε.., ὁ αὐτ. 609. 8, πρβλ. 687. 21, Ἀνδοκ. 32. 5, Λυσί. 143. 20· ὑπ. ποιεῖν τῆς τιμῆς, ὑψώνειν τὴν τιμήν, Ἀριστ. Πολιτ. 1. 11, 11·— εἰς ὑπερβολὴν εὐδαιμονίας ἐλθεῖν Ἰσοκρ. 224Β· τοσαύτας ὑπερβ. δωρεῶν παρέσχηται Δημ. 500. 10. **4)** μετὰ προθέσεως ἐπὶ ἐπιρρημ. σημασίας, = **ὑπερβαλλόντως**· εἰς ὑπερβολήν, «ὑπερβολικά»· εἰς ὑπ. ἄμεινον Εὐρ. Ἀποσπ. 497· ἀγαθὸς εἰς ὑπερβολὴν Ἀντιφάν. ἐν «Διδύμοις» 2. 11· μετὰ γενικ., κτήσαιτ' ἂν ὄλβον εἰς ὑπ. πατρὸς Εὐριπ. Ἀποσπ. 284. 6· πολὺ πέραν, πολλῷ πλέον, τοῦ πρόσθεν εἰς ὑπερβ. πανοῦργος, πολὺ περισσότερον πανοῦργος παρά.., ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 939, πρβλ. Δημ. 1411. 14 εἰς ὑπερβολὰς Πλάτ. Ἐπιστ. 326C· — ἐξ ὑπερβολῆς Πολύβ. 8. 17, 8·— καθ' ὑπερβολὴν τοξεύσας, ὑψηλά, ἢ μεθ' ὑπερβαλλούσης δεξιότητος, Σοφ. Ο. Τ. 1199· καθ' ὑπ. ἔπαι εἶν Ἰσοκρ. 84D· καθ' ὑπ. ἐν ἐνδείᾳ εἶναι, ἐν ἐσχάτῃ ἐνδείᾳ, Ἀριστ. Πολιτικ. 4, 11, 6· αἱ καθ' ὑπερβ. ἡδοναὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 7. 8, 4·— οὕτω κατὰ δοτικ., εὐτελὴς ὑπερβολῇ Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 137· ἄλμη τε λευκὴ καὶ παχεῖ' ὑπερβολῇ Φιλήμων ἐν «Μετιόντι ἢ Ζωμίῳ» 1· ὑπ. ἀγαθὸς Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 27, κλπ. **5)** ἐνίοτε ἡ **ὑπ.** σημαίνει ὑπεροχήν, τὸ ἔξοχον, τελειότητα, ἄνευ τῆς ἐννοίας τοῦ ὑπερβολικοῦ, δι' ἀρετῆς ὑπερβολὴν ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 7. 1, 2, πρβλ. Ρητορ. 1. 9, 29, Πολιτ. 3. 13, 13· ἡ ὑπ. τῆς φιλίας, τὸ ἄριστον καὶ εὐγενέστατον εἶδος φιλίας, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 9. 4, 6·— ἀλλά, ἡ καθ' ὑπ. φιλία = ἡ καθ' ὑπεροχήν, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Εὐδ. 7, 3, 1. **6)** φράσις ὑπερβαίνουσα τὸ μέτριον, ὑπερβολὰς εἰπεῖν Ἰσοκρ. 58D· οἱ πρὸς ὑπερβολὴν πεπονημένοι λόγοι ὁ αὐτ. 43Α· ὡς τρόπος τοῦ λέγειν, Ἀριστ. Ρητορ. 3. 11, 15 κέξ. **7)** τὸ καθ' ὑπερβολήν, ὁ ὑπερθετικὸς βαθμός, ἐν τοῖς ἐπιθέτοις, ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 5. 5. 6· τιθέναι ὑπερβολῇ αὐτόθι 5. 9, 3· καθ' ὑπ. εἰπεῖν ὁ αὐτ. περὶ Οὐραν. 1. 11, 10. **II.** ἡ ὑπέρβασις, διάβασις ὑπεράνω ὀρέων, κτλ., Ξεν. Ἀν. 1, 2, 25, Πολύβ. 3. 34, 6, κλπ. **2)** ἐν τῷ ἑνικῷ ἢ πληθυντ., τὸ μέρος ὅπου γίνεται ἡ διάβασις ὄρους, μετὰ γεν., τοῦ ὄρους, τῶν ὀρῶν, ἢ ἄνευ τῆς γεν., αὐτόθι 3. 5, 18., 4. 1, 21., 4. 4, 18, καὶ συχν. παρὰ Πολυβίῳ· αἱ Ἄλπειαι ὑπ. Στράβ. 292· ἡ κατὰ τὸν Αἷμον ὑπ. Διόδ. 19. 73. **III.** (ἐκ τοῦ μέσ.), ἀναβολή, ἀργοπορία, τοῦ κακοῦ Ἡρόδ. 8. 112, πρβλ. Δημ. 235. 10, («ὑπερβολήν· τὴν ἀναβολὴν καὶ ὑπέρθεσιν· ἐν τῷ περὶ Στεφάνου Δημοσθένης» Φώτ.), Πολύβ. 14. 9, 8. **IV.** ἡ κωνικὴ τομὴ καλουμένη **ὑπερβολή**, διότι ἡ γωνία ἣν τὸ ἐπίπεδον αὐτῆς σχηματίζει εἶναι μείζων τῆς γωνίας ἣν σχηματίζει τὸ ἐπίπεδον τῆς **παραβολῆς**, Ἀρχιμήδ.

ὑπερβολία, = **ὑπερβολή**, «ὑπερβολία· ὕβρις. κόρος» Ἡσύχ., πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 530.

ὑπερβολικός, **ή**, **όν**, ὡς καὶ νῦν, ὁ εἰς ὑπερβολὴν ἀνήκων, ὑπέρμετρος, ὑπερβολικὴ εὐχαριστία Πολύβ. 18. 29, 13. — Ἐπίρρ. **ὑπερβολικῶς**, ὑπερβ. ἀποκρινόμενος ὁ αὐτ. 2. 62, 9· λέγειν ὑπερβολικῶς ὁ αὐτ. 5. 32, 2 μικρῷ ὑπερβολικώτερον εἰπεῖν ὁ αὐτ. 7. 12, 8.

ὑπερβολιμαῖος, **αία**, **ον**, ὁ ἐν ὑπερβολῇ ὤν, ἢ ὁ ὑπερβολαῖς χρώμενος, Σουΐδ.

ὑπερβόλιμος, **ον**, (**ὑπερβολὴ** III) ὃν δύναταί τις νὰ ἀναλάβῃ, δίκη ὑπ., ἀπόφασις δικαστικὴ ἀναβαλλομένη, ἀναβολὴν δεχομένη, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 592.

ὑπερβολο-ειδής, **ές**, ἀντίθετ. τῷ **ὑπατοειδής**, (πρβλ. **ὑπερβολαῖος**). Ἀνώνυμ. περὶ Μουσ. σ. 76, 11 Bellerm.

Ὑπερβόρεοι, οἱ, φανταστός τις λαὸς τῶν βορειοτάτων χωρῶν διακρινόμενος ἐπὶ εὐσεβείᾳ καὶ εὐδαιμονίᾳ, Ὕμν. Ὁμ. 6. 29, Πινδ. Π. 10. 47, Ἡρόδ. 4. 32 κέξ. — τύχη ὑπερβόρεος, παροιμία ἐπὶ εὐτυχίας μεγίστης ἢ ἀσυνήθους καὶ ὑπερανθρώπου, Αἰσχύλ. Χο. 373, ἴδε Στράβ. 711, Tzschuck Pompon. Mel. σ. 123·— **ὑπερβόρειος** εἶναι ἡ συνεχῶς ἀπαντῶσα ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις γραφή, ἐνίοτε ἄνευ ἑτέρας· ἀλλ' ἐν ποιητικοῖς χωρίοις ἡ γραφὴ **ὑπερβόρεος** ἄλλοτε μὲν εἶναι ἀναγκαία διὰ τὸ μέτρον, ἄλλοτε δὲ εἶναι δυνατή, πρβλ. Meineke εἰς Κρατῖνον ἐν «Δηλιάσι» 5. (Περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς λέξεως ἴδε **ὄρος**, τό).

ὑπερβορίς, **ίδος**, ποιητικ. θηλ. τοῦ **ὑπερβόρεος**, Διον. Ἀλ. 1. 43.

ὑπερβράζω, βράζω τι καθ' ὑπερβολὴν καὶ εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ ὑπερεκχειλίσῃ, πίσσα ὑπερβρασθεῖσα πυρὸς φλογί [illegible] Π. 11. 248.

ὑπερβρεθής, **ές**, γεν. **έος**, = **ὑπερβαρής**, Σοφ. Αἴ. 951.

ὑπερβρύω, εἶμαι ὑπερβαλλόντως πλήρης, ἔχω ἀφθονίαν τινός, καρποῖς Λουκ. Ρητ. Διδάσκ. 6.

ὑπερβύω, βύω, στουπώνω εἰς ὑπερβολήν, ὑπερβεβυσμένος τὰ ὦτα Εὐσ. κατὰ Μαρκέλλ. 77C.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπερβώια, (ἐξυπακ. ἱερά), τά, ὄνομα Κρητικῆς τινος ἑορτῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 2556. 42.

ὑπ-εργάζομαι, μέλλ. **-άσομαι**· ἀποθ.· — ἐργάζομαι τὴν γῆν παρασκευάζων αὐτὴν πρὸς σποράν, προεργάζομαι, τῷ σπόρῳ νεὸν ὑπεργάζεσθαι Ξεν. Οἰκ. 16, 10, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 103. 20, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 1, 6· ἄρουραν εἰς σποράν Διον. Ἀλ. 10. 17. **II.** καταβάλλω, ὑποτάσσω· πρκμ. ἐπὶ παθ. σημασίας, καταβάλλομαι, ὑποτάσσομαι, ὑπείργασμαι ψυχὴν ἔρωτι Εὐρ. Ἱππ. 504. **III.** ἐνεργῶ ὑποκεκρυμμένως ἢ κρυφίως, Πλουτ. Γάλβ. 9. **IV.** = **ὑπηρετέω**, πρκμ. ἐπὶ παθ. σημασίας, πόλλ' ὑπείργασται φίλα Εὐρ. Μήδ. 871.

ὑπεργᾰμία, ἡ, «ἡ ὀψιγαμία» Φώτ.

ὑπεργάνυμαι, [ᾰ], Παθ., μεγάλως χαίρω, ἀγάλλομαι, Φιλόστρ. 769.

ὑπεργαργᾰλίζω, γαργαλίζω εἰς ὑπερβολήν, Εὐμάθ. 3. 7· διάφορ. γραφ. **ὑπογαργαλίζω**.

ὑπέργειος, ον, (γέα, γῆ) ὁ ὑπὲρ τὴν γῆν, ἀντίθετον τῷ **τρωγλοδυτικός**, ἐπὶ ζῴων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 27· ἀντίθετον τῷ **ὑπόγειος**, Πολυδ. Ε', 150 οἱ ὑπέργειοι ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ ἀντίποδες, Εὐστ. Πονημάτ. 89. 88.

ὑπεργείως, Ἐπίρρ. τοῦ **ὑπέργειος**, ὑπὲρ τὴν γῆν, Σωφρ. 3441C.

ὑπεργέλοιος, ον, ὁ καθ' ὑπερβολὴν γελοῖος, Δημ. 406 ἐν τέλ.

ὑπεργεμίζω, μέλλ. **-ίσω**, ὡς καὶ νῦν, γεμίζω ὑπὲρ τὸ μέτρον, Ξεν. Πόροι 4, 39.

ὑπεργέμω, εἶμαι ὑπερβαλλόντως πλήρης πράγματός τινος, γόγγρου δ' ὁμοῦ σωρευτὰ πιμελῆς μέλη ὑπεργέμοντα Ἄλεξις ἐν «Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας» 1, Πολύβ. 4. 75, 8, Διόδ. κλπ.· ἀπολ., ὡς ἠδὺ πᾶν τὸ μέτριον. οὔθ' ὑπεργέμων ἀπέρχομαι νῦν οὔτε κενὸς Ἄλεξις ἐν «Συντρόφοις» 1.

ὑπεργεννάομαι, Παθ., γεννῶμαι προσέτι, Ἡσύχ. ἐν λ. **ὑπερφύς**.

ὑπεργηθέω, χαίρω, ἀγάλλομαι ὑπερβαλλόντως, ὑπεργέγηθε ταῖς ἐπαγγελίαις Εὐσ. Ἀπόδ. Εὐαγγ. 270B.

ὑπεργηράσκω, γίνομαι ὑπεργήρως, γίνομαι πολὺ γέρων, Ἀπολλόδ. παρὰ Διογ. Λ. 8. 52, Πολυδ. Θ', 18· καὶ **ὑπεργηράω**, = ὑπεργήρως εἰμί, Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 608.

ὑπέργηρως, (ὀρθότ. **ὑπεργήρως**), **ων**, ὁ, ἡ, τό, πάνυ γέρων, ἐσχατόγηρος, Βαβρ. 47. 1, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 9, κλπ. τό θ' ὑπέργηρων, ἔσχατον γῆρας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 79. Ἐνίοτε πλημμελῶς ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις **ὑπέργηρος, ον**.

ὑπεργίγνομαι, ἀποθ., γίνομαι ἐπὶ πλέον, διὰ τοῦ ὑπεργίνεσθαι τὸ τέταρτον τοῦ μοδίου Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 178C.

ὑπεργλίχομαι, [ῐ], ἀποθ., γλίχομαι καθ' ὑπερβολήν, λίαν ἐπιθυμῶ, μετ' ἀπαρ., Κ. Μανασσ. Χρον. 1307.

ὑπεργλῠκάζω, εἶμαι ὑπερβαλλόντως γλυκύς, Γεωργ. Πισίδ. Ἑξαήμ. σ. 422.

ὑπέργομος, ον, ὑπὲρ τὸ δέον πεφορτωμένος, παραφορτωμένος, Στράβ. 818, πρβλ. **ὑπερπλήρης**.

ὑπεργονία, ἡ, ὑπερβολικὴ γονιμότης, Φίλων 2. 526.

ὑπεργράφω, γράφω ὑπεράνω θύρας, Θεοφάν. 273.

ὑπέργυιος, ον, (γύα, γυία) = **ὑπερμήκης**, Ἡσύχ.

ὑπερδαπάνη, ἡ, ὑπερβολικὴ δαπάνη, Εὐστρ. 2345B.

ὑπέρδᾰσυς, υ, λίαν δασύς, λάσιος, «μαλλιαρός», ἄνδρα ὑπέρδασύν τε καὶ ὑπέραισχρον Ξεν. Κύρ. 2. 2, 28. **II.** ἔχων πυκνότατα φύλλα, κιττὸν ἄγριον τοῖς φυτοῖς ἐφέρποντα καὶ ὑπέρδασυν Αἰλ. π. Ζῴων 7. 6.

ὑπερδεής, ές, γεν. **έος**· Ἐπικ. αἰτ. **ὑπερδέᾰ**, ἀντὶ **ὑπερδεέα**, πρβλ. **ἀκλεής, δυσκλεής**· (δέος)· — ὁ ὑπέρτερος παντὸς φόβου, ἄφοβος, ἀτρόμητος, ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας Ἰλ. Ρ. 330. Οὕτως ὁ Εὐστάθ., ἀλλ' οἱ πλεῖστοι τῶν γραμματικ. παράγουσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **δέομαι** (ἔχω ἀνάγκην, χρειάζομαι), ὑπερβαλλόντως ἐνδεής, ἴδε Spitzner.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπερδέα· ὑπεραγόντως ἐνδεᾶ, ἢ ἐλάσσονα κατὰ δύναμιν».

ὑπερδείδω, φοβοῦμαι ὑπέρ τινος, ὡς ὑπερδέδοικά σου Σοφ. Ἀντ. 82· δράκοντα .. τέκνων ὑπερδέδοικε, φοβεῖται τὸν δράκοντα ὑπὲρ τῶν τ., ἢ ἐξ αἰτίας τῶν τ. .., Αἰσχύλ. Θήβ. 292.

2) φοβοῦμαι ὑπερβαλλόντως, τινά, Θεμίστ. 138C ἀπολ., διατελῶ ἐν μεγίστῳ φόβῳ, Ἡρόδ. 8. 94.

ὑπερδειμαίνω, λίαν φοβοῦμαι, τινὰ Ἡρόδ. 5. 19.

ὑπέρδεινος, ον, εἰς ὑπερβολὴν δεινός, φοβερὸς ἢ ἐπικίνδυνος, τὸ πρᾶγμά μοι εἰς ὑπέρδεινον περιέστη Δημ. 551. 2, πρβλ. Λουκ. Τίμ. 13. **2)** λίαν δεινός, ἱκανώτατος, ῥήτωρ Πολυδ. Δ', 20· ὑπ. εἰπεῖν Δίων Χρυσ. 2. 215.

ὑπερδειπνέω, δειπνῶ ἀμέτρως, τρώγω ἀπλήστως· «ὑπερδειπνεῖ· ὑπερτρυφᾷ» Ἡσύχ.

ὑπερδεκαπλάσιος, α, ον, πλέον ἢ δεκαπλάσιος, Εὐστ. 190 11

ὑπερδεκατάλαντος, ον, πλειότερος τῶν δέκα ταλάντων, ὑπερδεκατάλαντος βλάβη Φαλάρ. Ἐπιστ. 113.

ὑπερδέξιος, ον, ὁ κείμενος ὑπεράνω τινὸς κατὰ τὰ δεξιά, εἶχον ὑπ. χωρίον .. χαλεπώτατον, καὶ ἐξ ἀριστερᾶς .. ποταμὸν Ξεν. Ἀνάβ. 4. 8, 2, ἔνθα ἴδε Hutchinson πρβλ. **ἐπιδέξιος**. **II.** ἁπλῶς ὁ κείμενος ὑπεράνω τινός, ὑπ. χωρίον, τόπος ὑψηλότερος, αὐτόθι 3. 4, 37, κλπ.· τὰ ὑπερδέξια αὐτόθι 5. 7, 31· ἐξ ὑπερδεξίου, ἄνωθεν, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7. 4, 13, Πολύβ. κλπ.· εἶχον δὲ τὴν μὲν ἐξ ὑπερδεξίου καὶ παρὰ τὸ ῥεῦμα τάξιν οἱ λέμβοι αὐτόθι 3. 43. 3· ἐκ τῶν ὑπερδεξίων Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 14· ἐξ ὑπερδεξίων Λουκ. Τίμ. 45, Παυσ.· — μετὰ γεν., κεῖμαι ὑπεράνω τινός, λόφος ὑπερδέξιος τῶν πολεμίων Πολύβ. 1. 30, 7· τοῦ τείχους ὁ αὐτ. 10. 30, 7, κλπ.· — ὡσαύτως ἐπὶ ποταμῶν, ἔστιν ἡ Σηστὸς ὑπ. τοῦ ῥοῦ, ἀνωτέρω τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ, Στράβ. 591. **2)** μεταφ., ἀνώτερος, προέχων ἔν τινι πράγματι, τινὶ Πολύβ. 5. 102, 3, κλπ.· νικητής, ἀνώτερος, τινος Πλουτ. Νουμ. 20.

ὑπερδέομαι, ἀποθ., δέομαι ὑπέρ τινος, Διονυσ. Ἀρεοπ. Ἐπιστ. 8, 446, 4.

ὑπερδέω, δένω τι ἐπάνω εἴς τι, τοῖς μηροῖς αὐτὴν (τὴν κήλην) γὰρ ὑπερδήσας ἐκολύμβα Ἀνθ. Παλατ. 6. 166.

ὑπερδιατείνομαι, διατείνομαι, ἀγωνίζομαι ὑπερμέτρως, Δημ. 770. 4, ὑπερδιατεινόμενος κύριον ποιῆσαι τὸν νόμον 501, 3, Λουκ. Ἑρμότ. 25, κλπ.

ὑπερδῐκαιόω, τιμωρῶ μετ' αὐστηρότητος, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 10. 68.

ὑπερδῐκάζω, μέλλ. **-άσω**, ὑπερασπίζω, συνηγορῶ, προστατεύω, τινὸς Ἀκύλ. ἐν Ψαλμ. Θ', 5.

ὑπερδῐκέω, συνηγορῶ ὑπέρ τινος, ἐνεργῶ ὡς συνήγορος, τοῦ λόγου Πλάτ. Φαίδ. 86E· ὑπ. τὸ φεύγειν τινός Αὐσχύλ. Εὐμ. 652· ὑπ. ὑπέρ τινος Δίων Κάσσ. 38. 10· ἀπολ., Πλούτ. 2. 694E, Πολυδ.

ὑπέρδῐκος, ον, ὁ ὑπερβολικῶς δίκαιος, ὁ σφόδρα αὐστηρός, φυγόντες ὑπέρδικον νέμεσιν Πινδ. Π. 10. 68.— Κατὰ Φώτ.· «ὑπέρδικον· τὸν ἀκροδίκαιον καὶ σφόδρα δίκαιον»· — ἐπὶ πραγμάτων, τὰ σκληρὰ γάρ τοι, κἂν ὑπέρδικ' ᾖ, δάκνει, διότι οἱ σκληροὶ λόγοι, ὅσον δίκαιοι καὶ ἂν ὦσι, πειράζουσι, Σοφ. Αἴ. 1119. — Ἐπίρρ. **-κως**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1396. **II.** ὁ συνηγορῶν ὑπέρ τινος, Σχόλ. εἰς Πλάτ. Φαίδ. 86B.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπέρδικοι· συνήγοροι οἱ τὸ δίκαιον ὑπερβαίνοντες».

ὑπερδισκεύω, ῥίπτω τὸν δίσκον πέραν τοῦ σημείου εἰς ὃ ἄλλος τις ἐξίκετο, Κλήμ. Ἀλ. 834· καὶ **ὑπερδισκέω**, Δ. Β. 67. — Πρβλ. **ὑπερακοντίζω**.

ὑπερδισύλλᾰβος, ον, ὁ ἔχων πλείους τῶν δύο συλλαβῶν, Ἀρκάδ. 11, Δράκ. 47, 20.

ὑπερδιψάω, κατέχομαι ὑπὸ ὑπερβολικῆς δίψης, τῶν ὑπερδιψησάντων Γαλην. τ. 4, σ. 569. **II.** μεταφορ., ὡς καὶ νῦν, σφόδρα ἐπιθυμῶ, τὴν μονάστριαν ζωὴν μᾶλλον ὑπερεδίψα Κ. Μανασσ. Χρον. 6122· ὑπερδιψᾷ τοῦ βελτίονος Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 269B.

ὑπέρδιψος, ον, εἰς ὑπερβολὴν διψῶν, διψαλέος, τι Ἱππιατρ. σ. 177, 6.

ὑπερδιώκω, ἐπιδιώκω μετὰ σπουδῆς, τι Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 912C.

ὑπερδοκέω· — ἀπροσ., ὑπερδοκεῖ μοι ταῦτα, ταῦτα θετικώτατα νομίζω καὶ ἀποδέχομαι· μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φιλοστρ.

ὑπερδόκιμος, ον, καθ' ὑπερβολὴν δόκιμος (Ὠριγ.) Φιλοσοφουμ. σ. 3259, ἔκδ. Μί.

ὑπερδομέομαι, Παθ., οἰκοδομοῦμαι ὑπεράνω τινός, μετὰ γεν., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 3. 2.

ὑπερδοξάζω, δοξάζω, ἐπαινῶ, ἐξυμνῶ μεγάλως, Ἰγνάτ. πρὸς Πολύκ. 1, Εὐστ. Πονημάτ. 256. 13.

ὑπέρδουλος, ὁ, πλέον ἢ δοῦλος, Ἀπολλών. περὶ Συντάξ. 305.

ὑπερδοχή, ἡ, πλέον ἢ δοχὴ (εὐωχία), τὸν δοχὰς ἡμῖν καὶ ὑπερδοχὰς περιθέμενον Φωτ. Ἐπιστ. σ. 256, 9.

ὑπέρδρῑμος, υ, καθ' ὑπερβολὴν δριμύς, Σχόλ. εἰς Λουκ. Θεῶν Διαλ. 7. 3.

ὑπερδύναμαι, εἶμαι ὑπερδύναμος, Ψευδοδιονύσ. 889D.

ὑπερδύνᾰμος, ον, ὁ ἔχων ἀνωτέραν δύναμιν, Θεμίστ. 8B.

ὑπερδῠνᾰμόω, ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ ἐναντίον τινός, τινὰ Ἑβδ. (Ψαλμ. ΞΔ', 3).—Κατὰ Σουΐδ.: «ὑπερεδυνάμωσαν, κατεδυνάστευσαν».

ὑπερδῠναστεύω, = τῷ προηγ., Ἡρακλείδ. Ἀλληγορ. 25.

ὑπερδώριος, ον, ὑψηλὸς Δώριος ἦχος, Μουσικ.· ἴδε Chappell Hist. of Mus. σ. 103.

ὑπερεβδομηκονταέτης, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν 70 ἐτῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2721.

ὑπερεγγυάω, = **ἐγγυάω**, Φίλων 2. 311.

ὑπερεγρήγορα, πρκμ. β' τοῦ **ὑπερεγείρω**, ἀγρυπνῶ ὑπέρ τινος, μετὰ γεν., Φιλόστρ. 356.

ὑπ-ερεθίζω, ἐρεθίζω, διεγείρω ὁ ἰγόν τι, Βαβρ. 95. 65, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 94.

ὑπερεῖδον, ἀπαρ. **ὑπερῐδεῖν**, ἀόρ. ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει· ἴδε **ὑπεροράω**.

Ὑπέρεια, «ὄνομα Κρήνης» Σουΐδ., ἴδε Ἰλ. Ζ. 457.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπ-ερείδω, μέλλ. -σω· παθ. πρκμ. **ὑπερήρεισμαι** Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 33 **ὑπήρεισμαι** Στράβων 811, Διόδ. 1. 47. Ὑποβάλλω ὡς στήριγμα, ὑπεγείρω, λάβρον ὑπερεῖσαι λίθον Πινδ. Ν. 8. 80· τὸν ἀέρα (ἐξυπακ. τῇ γῇ) Πλάτ. Φαίδων 99Β. — Παθ., τοῖς τετράποσι πρὸς τὸ βάρος σκέλη ἐμπρόσθια ὑπερήρεισται Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. περὶ Ζ. Πορείας 11. 5.

Π. στηρίζω κάτωθεν, ὑποστηρίζω, τὴν ὀροφὴν Πλουτ. Ρωμ. 28· προβλήματα διὰ παραδειγμάτων ὁ αὐτ. ἐν Μαρκέλλ. 14. τὴν σύγκλητον Ἡρῳδιαν. 2. 3 ἐν τέλ.· τοὺς νεανίας Κωμικ. Ἀνώνυμ. ἐν Mein ke 5, σ. 120.—Παθ., Στράβ. ἔνθ' ἀνωτ.

Ὑπερείη, ἡ, ἡ ὀρεινὴ χώρα, ἡ παλαιοτέρα κατοικία τῶν Φαιάκων, Φαιήκων . . . οἳ πρὶν μέν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ Ὀδ. Ζ. 4, πρβλ. **Ἀπεραῖος**.

ὑπ-έρεικος, ἡ, (ἐρείκη) «θάμνος φρυγανοειδής, σπιθαμιαῖος, ὑπέρυθρος, ἄθος ἔχων λευκοίῳ ὅμοιον, ὃ διατριβὲν ἐν τοῖς δακτύλοις αἱματώδη τὸν χυμὸν ἐκκρίνει ὅθεν καὶ ἀνδρόσαιμον ἐκλήθη» Διοσκ. 3. 161 (171) ἔνθα: **ὑπερικόν**, τό. — «κόψας οὐρείην ὑπέρεικον» Νικ. Ἀλεξιφ. 616. – Κατὰ τὸν Sibthorp παρὰ τοῖς νῦν Ἕλλησιν ὀνομάζεται ἔτι διὰ τοῦ ἀρχαίου ὀνόματος ἢ βάλσαμον, παρὰ τοῖς νῦν Λάκωσι «σκουδρίτζα», παρὰ δὲ τοῖς Λημνίοις «ἀγουθοῦρα», πρβλ. Γαλην. τ. 14, σ. 43, 13., 59, 15., 109, 4, κλπ.·—γράφεται καὶ **ὑπέρεικον** καὶ **ὑπερικόν**.

ὑπέρειμι, (εἰμί, sum) εἶμαι ἀνώτερος, ὑπερέχω, Ψευδοδιονύσ. 865, 953C, 481, Ἰω. Λυδ. περὶ Μην. 3, τὸ Ὁμηρικόν: περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι, ὁ Μέγ. Ἐτυμολ. 664, 20 ἑρμηνεύει: «ὑπέρεστε μὲν ἐν τῷ βουλεύειν καὶ περίεστε ἐν τῇ μάχῃ».

ὑπερειπεῖν, εἰπεῖν εἰς ὑπεράσπισίν τινος, συνηγορεῖν ὑπέρ τινος, μετὰ γεν., Ἀριστ. Οἰκ. 2. 21, 4.

ὑπ-ερείπω, ὑποσκάπτω καὶ ἀνατρέπω, Πλούτ. 2. 71Β, ἔνθα ἴδε Wyttenb. — Παθ., ἀνατρέπομαι, ἀναποδογυρίζομαι, ὁ αὐτ. ἐν Πομπ. 74, ἐν Ἀντων. 82. **Π.** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἀορ. β' **ὑπήριπε**, «κατηνέχθη» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ 691.

ὑπερεισέρχομαι, εἰσέρχομαι ἄνωθεν, εἰς τὴν θάλασσαν Λεόντ. Κύπρ 1721.

ὑπ-έρεισις, εως, ἡ, ὑποστήριξις, Ἐπίκουρ παρὰ Διογ. Λ. 10 44, Ἰάμβλ., κλπ.

ὑπ-έρεισμα, τό, ὑποστήριγμα, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 9, 10, Πλούτ. 2. 132Α.

ὑπ-ερειστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὑποστήριξιν, Οἰκουμέν. εἰς Ἀποκάλ. σ. 336, 4.—Ἐπίρρ. -κῶς, Εὐστ. 236.14.

ὑπερεκβλύζω, ὑπερεκχειλίζω, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 302D.

ὑπερεκδικέω, λαμβάνω ὑπερβάλλουσαν ἐκδίκησιν ὑπέρ τινος, τι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 1, 2.

ὑπερεκδίκησις, εως, ἡ, = **ἐκδίκησις**, Εὐάγρ. 2836Β.

ὑπερέκεινα, Ἐπίρρ., ὡς τὸ **ἐπέκεινα**, μετὰ γεν., Β' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ι', 16, Ἐκκλ.

ὑπερεκθεράπτυω, προσπαθῶ νὰ κερδήσω τὴν εὔνοιάν τινος δι' ὑπερβαλλούσης περιποιήσεως, Αἰσχίν. 48 ἐν τέλει.

ὑπερεκκαίω, καίω ὑπερβολικῶς, Μιχ. Νικήτας, κλπ.

ὑπερέκκαυμα, τό, μέγα ἔκκαυμα, Ἰω. Δαμασκ. 1, 777Α.

ὑπερέκκειμαι, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ὕπαρ ἐκκ-**, Πλούτ. 2. 1066C.

ὑπερέκκρῖσις, ἡ, ὑπερβάλλουσα ἔκκρισις ἢ κένωσις, Ἀλέξ. Τραλλ. 3. 204.

ὑπερέκκρουσις, εως, ἡ, πλήρης, τελεία ἐξαπάτησις, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 248C.

ὑπερεκκύπτω, ἐγείρομαι καὶ ἐκκύπτω, ἐξέρχομαι, ἀναφαίνομαι, Εὐσ. Ἀπόδ. Εὐαγγ. 129D.

ὑπερεκλάμπω, ἐκλάμπω μεθ' ὑπερβαλλούσης λαμπρότητος, Κ. Μανασσ. Χρον. 3281.

ὑπερεκνῑκάω, κατανικῶ ὁλοσχερῶς, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 8. 14.

ὑπερεκπαίω, μεταφ., ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, «τὰ δὲ ἀμόργινα καὶ τὰ βύσσινα σιωπῶ· ὑπερπέπαικεν ἡ τρυφὴ καὶ τὴν ὀνομασίαν» Κλήμ. Ἀλέξ. 239, 17.

ὑπερεκπερισσοῦ, Ἐπίρρ., κάλλιον φέρεται διῃρημένον, ὑπὲρ ἐκ περισσοῦ, μετὰ πλείστης ἀφθονίας, ἀφθονώτατα, Ἐπιστ. π. Ἐφεσ. γ', 20., πρὸς Θεσσ. α', κεφ. γ', 10 (μετὰ διαφ. γραφ. **ὑπερεκπερισσῶς**, ὡς ἐν Κλήμ. Ρώμ. 1. 20) ἐντεῦθεν Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, τ. 11, 653Α, σχηματίζει ῥῆμα **ὑπερεκπερισσεύω**, ὑπερπερισσεύω.

ὑπερεκπίπτω, μέλλ. -**πεσοῦμαι**, ἐκπίπτω, ἐπέκεινά τινος, ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, μετὰ γεν., Πλούτ. 2. 877Α, Γαλην. 4, σ. 93. **Π.** ἀπολ., χωρῶ πέρα παντὸς ὁρίου, Λουκ. Ἑρμότ. 67 τοσοῦτον ὑπ. ὥστε . . ὁ αὐτ. π. Ὀρχ. 83, π. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 6.

ὑπερεκπλέω, ἐκπλέω ἐπέκεινα σημείου τινός, Θεόδ. Πρόδρ. κατὰ Ροδάνθ. καὶ Δοσικλ. 5. 253.

ὑπερεκπληκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑπερεκπλήσσω**, δεῖ ὑπερεκπλήσσειν, ἢ ὑπερθαυμάζειν, τι Εὐσ. Ἐγκ. Κωνστατίνου 11. 11.

ὑπερέκπληκτος, ον, ὑπερθαύμαστος. Ἐκκλ.

ὑπερεκπλήσσω, μέλλ. -**ξω**, ἐκπλήττω ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὑπερβαλλόντως, τινὰ Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 6, 4.— Παθ., ἐκπλήττομαι ὑπερβαλλόντως, ὑπὲρ πᾶν μέτρον, διατελῶ ἐν ἐκπλήξει, ἐπί τινι Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 4, 25 ὑπερεκπεπληγμένος ὡς ἅμαχόν τινα Φίλιππον Δημ. 19. 16, πρβλ. Πλούτ. 2, 523D, κ-π.· ἀπολ., ὑπερεκπλαγεὶς ὁ αὐτ. 870Β, κλπ.

ὑπερέκπτωσις, ἡ, ὑπερβολή, ἐξόγκωσις τῶν πραγμάτων, Λογγῖν. 15, 18, Κλήμ. Ἀλεξ. 605.

ὑπερεκτείνω, ἐκτείνω, τεντώνω ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἑαυτὸν Β' Ἐπιστ. πρὸς Κορ. ι', 14.— Παθ., ἐκτείνομαι ἐπέκεινά τινος, μετὰ γεν., Γρηγ. Ναζ.· πρβλ. **παρεκτείνω**.

ὑπερεκτῑμάω, ὑπερβαλλόντως ἐκτιμῶ, ὑπερεκτιμᾷ τὰ εὐτελῆ ἐξεπίτηδες Κ. Ἀκροπολ. Ἐγκώμ. Ἰω. Δαμασκ. Α 11. 88; Maii τ. 2, σ. 750, 44.

ὑπερεκτίνω [ῐ], ἐκτίνω ὑπέρ τινος, πληρώνω ἀντί τινος, ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 22. 2.

ὑπερέκτῑσις, εως, ἡ, «ὑπερέκτισις· ὑπεραπότισις» Ἡσύχ.

ὑπερεκτιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀνταποδίδων τι πλουσιοπαρόχως ἢ ἐκτίνων ὑπέρ τινος, Βασίλ. τ. 1, σελ. 165D. — Κατὰ Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 432 **ὑπερεκτίστης** οὐχὶ **ὑπερεκτιστής**.

ὑπερεκτρέπομαι, Παθ., ἐκφεύγω, ἀποφεύγω διὰ παντὸς τρόπου, τινα Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 5,

ὑπερεκφεύγω, ἐξέρχομαι πέραν τινὸς καὶ ἐκφεύγω, μετ' αἰτ., Ἱππ. 482. 14.

ὑπερεκχέω, ἐκχέω ὑπεράνω τινός. Παθ., χύνομαι ἄνωθεν, οὔτε ὑπερεκχεῖται τὸ ὑγρὸν οὔτε ἀπολείπει Διόδ. 11, 89, Αἰλ. π. Ζῴων 12. 41, κλπ. – Ὑπάρχει καὶ ὁ τύπος **ὑπερεκχύνομαι**, ἐν τῷ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγ. ς', 38, καὶ Ἐκκλ.

ὑπερέκχῠσις, εως, ἡ, ὑπερχείλισις, πλήμμυρα, ἐπὶ τοῦ Νείλου, Ἡλιόδ. 1. 5· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Πλούτ. 2. 731C.

ὑπερέλᾰσις, εως, ἡ, ὑπέρθεσις, ὑπερβολή· Ἡσύχ.

ὑπερελαύνω, ἐλαύνω ὑπεράνω, ἦμος δ' ὠκεανοῖο ῥοὰς ὑπερήλασεν Κόϊντ. Σμυρν. 11. 330. **Π.** ὑπερτερῶ, πάντας τῇ σπουδῇ ὑπερελαύνειν Φωτ. Ἐπιστ. σ. 321, 22· πάντας ὑπερελάσας ἐν τοῖς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀγῶσι Θεοδ. Μετοχ. Σύμμικτ. (Misc.) σ. 804.

ὑπερέλαφρος, ον, ὑπερβαλλόντως ἐλαφρὸς ἢ εὐκίνητος, Ξεν. Κυνηγ. 5. 31.

ὑπερεμέω, ἐμῶ μετὰ σφοδρότητος· μεταφ., ἐπὶ φλεβῶν ἐξωγκωμένων ἐξ αἵματος καὶ διαρρηγνυομένων, ὑπερεμήσαντα τὰ φλέβια τὰ αἵματα τὰ περὶ τὸν ἐγκέφαλον Ἱππ. 467 23· ἣν ὑπερεμήσωσιν αἱ φλέβες ἐς τὴν κεφαλὴν αὐτόθι 32· ἀλλὰ πρβλ. **ὑπεραιμόω**.

ὑπερεμπίπλημι, γεμίζω εἰς ὑπερβολήν, τὴν γαστέρα Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 757Α – Παθ., εἶμαι εἰς ὑπερβολὴν πλήρης, τινὸς πράγματος, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 6, 17, Λουκ. Συμπ. 35, Αἰλ. π. Ζῴων 14, 25.

ὑπερεμφορέομαι, ἐμφοροῦμαι ὑπὲρ τὸ μέτρον, οὔτε ὑπερεμφορεῖται τοῦ ὄψου ἀπειροκάλως Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 6, 3· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Κρον. 32

ὑπερένδοξος, ον, ὑπερβαλλόντως ἔνδοξος, Ἐβδ. (Ὕμνος τῶν Τριῶν Παίδων ἐν Δανιὴλ Γ', 53) Ψευδοδιονύσ. 241Β, Μόδεστ. 3277Β, Ἀνδρ. Κρήτ. 1108D, Ἰω. Δαμασκ. Π, 30.

ὑπερενιαυτίζω, διαρκῶ ὑπὲρ τὸν ἐνιαυτόν, Ἰουλιαν. 392Α.

ὑπερενόομαι, Παθ., ἑνοῦμαι ἐντελῶς, εἶμαι ἐντελῶς ἡνωμένος εἰς ἕν, Ψευδοδιονύσ. Ἀρεοπ. 637Α, κλπ.·— **ὑπερένωσις**, εως, ἡ, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 920, ἔκδ. Stallb.

ὑπερεντελής, ές, γεν. έος, πλέον ἢ ἐντελής, Δίων Κ. 47. 17.

ὑπερέντευξις, εως, ἡ, τὸ ὑπερεντυγχάνειν τινός, Γρηγ. Ναζ. Π, 168C.

ὑπερέντῑμος, ον, ὑπερβαλλόντως ἔντιμος, Μ. Φιλῆς τόμ. Β', σ. 85, ἔκδ. Mil.

ὑπερεντρῠφάω, ἐντρυφῶ ὑπὲρ τὸ μέτρον, φέρομαι ἀλαζονικῶς πρός τινα, ὑπερεντρυφᾶν ἡμῖν Ἀλκίφρων 1. 37· πρός τι, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τραχ. 281.

ὑπερεντυγχάνω, μεσιτεύω, δέομαι ὑπέρ τινος, αὐτὸ τὸ πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν Ἐπιστ. π. Ρωμ. η', 26· τινὸς Κλήμ. Ἀλεξ. 126.

ὑπερεξάγω, ὑπερβαίνω, νικῶ, τινὰ Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 10. 8, 5· τινί. ὡσπερεὶ ἐν ἀγῶνος βραβείοις, ἀλλήλους ὑπερεξάγειν διαμιλλώμενοι αὐτόθι 8. 12, 5.

ὑπερεξαίρω, ὑψώνω καθ' ὑπερβολήν·—παθ., Ἱππ. 1133D.

Π. ἐξαίρω, ἐπαινῶ, ἐξυμνῶ εἰς ὑπερβολήν, Εὐστ. 1265. 25.

ὑπερεξακισχίλιοι [ῐ], αι, α, ὑπὲρ τοὺς 6000, Δημ. 1375. 16, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 2, 4.

ὑπερεξανθέω, ἀνθῶ ὑπὲρ τὸ δέον ἢ παρὰ πολύ, Πολυδ. ς', 54.

ὑπερεξαπατάω, ἐξαπατῶ εἰς ὑπερβολήν, Πλούτ. 2. 166Ε· Xyland. **ὕπαρ ἐξ-**.

ὑπερεξάπτω, ἐξάπτω, ἀνάπτω ὑπερμέτρως, Αἰλ. π. Ζῴων 9. 20· ὅθεν **ὑπερέξαψις**, ἡ, Ἰωάν. Φιλόπονος περὶ Κοσμοποιΐας σ. 12, 13.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπερεξάρχοντες, οἱ, οἱ ἄρχοντες τῶν Ἀρμενίων, Κ. Πορφυρ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν. 201, 8.

ὑπερεξέρχομαι, ἐξέρχομαι πέραν, Ἀθαν. Ι. 444C.

ὑπερεξέχω, ἐξέχω ὑπεράνω τινός, ὑπερτερῶ εἰς ὑπερβολήν, Νικηφ. Κάλλιστ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. τ. 10, σ. 441.

ὑπερεξηκοντέτης, ες, ὁ ὑπὲρ τὰ ἑξήκοντα ἔτη γεγονώς, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 982.

ὑπέρεξις, εως, ἡ, ἰδιότης ἢ ἕξις ὑπέρμετρος, Πλάτ. Τίμ. 87E.

ὑπερεξισχύω, εἶμαι ὑπερβαλλόντως ἰσχυρός, Μεθόδ.

ὑπερεόρτιος, ον, ἡ ὑπερτέρα πάσης ἄλλης ἑορτῆς, αὕτη ἡμῶν ἡ πασῶν τῶν ἑορτῶν ὑπερεόρτιος Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 277D.

ὑπεραπαινέω, ὡς καὶ νῦν, ἐπαινῶ σφόδρα ἢ ὑπερμέτρως, Ἡρόδ. 1. 8, Ἀριστοφ. Ἵππ. 680, Ἐκκλ. 186, Πλάτ. Εὐθύδ. 303B, κ. ἀλλ.

ὑπερεπαίρω, ἐπαίρω, ὑψώνω ὑπερμέτρως, ὑπερεκθειάζω, Ἄππ. Καρχ. 42, Ἐμφυλ. 1. 11· κλπ. — **ὑπερέπαρσις**, ἡ, τὸ ὑπερεπαίρεσθαι, ὑπερβάλλουσα ἔπαρσις, Ἀκύλ. Ψαλμ. MZ', 4.

ὑπερεπείγω, ὑπερμέτρως ἐπείγω, βιάζω, Ἄππ. Ἐμφ. 2. 114, Δίων Κάτσ. 59, 21.

ὑπερεπιθῡμέω, ἐπιθυμῶ σφόδρα, ὑπερμέτρως, μετ' ἄπαρ., Ξεν. Κύρ. Παιδ. 4. 3, 21., 6. 1, 5.

ὑπερεπικλίνω [ῑ], ἐπικλίνω ἄνωθεν, «ἐπακκουμβῶ», Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 350 Kiessl.

ὑπερεπιστήμων, ον, ὑπερβαλλόντως ἐπιστήμων, Ἀν. Βεκ. 312, 29, πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λέξ. **ὑπερίστωρ**.

ὑπερεπιτᾰτικός, ἡ, όν, λίαν ἐπιτατικός, ἢ διπλῆν ἐπίτασιν σημαίνων, περὶ τοῦ α ἐν τῷ ἀάατος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 271.

ὑπερεπιτείνω, ἐντείνω λίαν ἰσχυρῶς, Φιλόστρ. 90, Ἀρτεμίδ. 3. 59.

ὑπερέπτα, ἴδε **ὑπερπέτομαι**.

ὑπ-ερέπτω, τρώγω κάτωθεν, παρασύρω, ἐπὶ ποταμοῦ ἢ βύακος ὑποτρώγοντας τὴν ἑαυτοῦ κοίτην καὶ παρασύροντος τὴν ἑαυτοῦ κόνιν, κονίην ὑπέρεπτε ποδοῖιν, ὑπέσυρεν, ὑφήρπαζε τὴν ἄμμον ὑποκάτωθεν τῶν ποδῶν αὐτοῦ, Ἰλ. Φ. 271. **II**, ἐπὶ ψυχικοῦ πάθους, κατατρώγω κρυφίως, λιγραὶ δ' ὑπέρεπτον ἀνίαι Κόϊντ. Σμυρν. 7. 377.

ὑπερέραμαι, ἀόρ. **-ηράσθην**· ἀποθ.·—ἐρῶ ὑπερμέτρως, ὑπερηράσθη ταύτης ὁ Κῦρος Αἰλ. Ποικίλ. Ἱστ. 12, 1.

ὑπερερεθίζω, ἐρεθίζω εἰς ὑπερβολήν, Βασίλ. τ. 3, σ. 457, κλπ.

ὑπερερρωμένως, λίαν ἐρρωμένως, ἰσχυρότατα, ζωηρότατα, Πολυδ. Δ', 89., Ε', 126.

ὑπερέρχομαι, περῶ ἄνωθεν, ἀποθ., μετ' ἀορ. β' καὶ πρκμ. ἐνεργ.· μέχρι ὑπερῆλθον τὰς πηγὰς τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ Ξεν. Ἀν. 4. 4, 3· τὰ ὄρη Αἰλ. π. Ζ. 16 21· τὴν θάλατταν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 1, 5, **II**, **ὑπερέχω**, ἐξέχω, ἀρεταῖς Πινδ. Ο. 13, 20.

ὑπερεσθίω, μέλλ. **-ἔδομαι**, ἐσθίω ὑπερμέτρως, τὸν ὑπερεσθίοντα ὑπερπονεῖν ἀπεδοκίμαζε Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 4.

ὑπ-ερέσσω, κωπηλατῶ βραχέως, ὑπηρέττει δὲ οἱ παῖς ἡνυχῇ Αἰλ. π. Ζ. 13. 2 (κοινῶς φέρεται **ὑπηρετέω**).

ὑπερίσχεθον, ποιητ. ἀόρ. β' τοῦ **ὑπερέχω**.

ὑπέρευ. Ἐπίρρ. (εὖ) καλῶς εἰς ὑπερβολήν, κάλλιστα, ἐξοχώτατα, ὑπέρευ ἀκολουθεῖς Πλάτ. Θεαί. 185D ὑπέρευ μοι δοκεῖς λέγειν Ξεν. Ἱέρ. 6, 9, Δημ. 288. 17.

ὑπέρευγε· «ὑπερκάλως» (Ἡσύχ.), Λουκ. Παράσ. 9, Αἰλ. Ποικ. 9 38.

ὑπερευγενής, ές, ὑπερβαλλόντως εὐγενής, Ἀριστ. Πολιτικ. Ἰστ. 4. 11, 5.

ὑπ-ερεύγομαι, ἀποθ., ἐπὶ τοῦ Θερμώδοντος ποταμοῦ, ῥέω, χύνομαι, ὁ δ' ἀμφοδὸν ἄμμιγα παύροις Πόντον ἐς Ἀξεινον κυρτὴν ὑπερεύγεται ἄκρην, «ὁ δὲ (φανερῶς) ὑπὸ τὴν κυρτὴν ἄκραν συμμεμιγμένος τοῖς ἄλλοις εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον ῥεῖ» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 984.

ὑπερευδαιμονέω, εἶμαι λίαν εὐδαίμων, ὑπερευτυχῶ, Ἀριστ. Ρητορ. 2. 8, 3, Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 20 (διάφορ. γραφ. ὑπερδαίμονα εἶναι).

ὑπερευδοκέομαι, ἀποθ., ὑπεραρέσκομαι, εὐαρεστοῦμαι ὑπερμέτρως, «οἱ δὲ Ρωμαῖοι ὑπερευδοκούμενοι κατὰ πάντα τρόπον τῇ τοῦ Σκιπίωνος ὁμολογίᾳ .. » Σουΐδ.

ὑπερευδοκῑμέω, εὐδοκιμῶ ὑπερβαλλόντως, Λυσί. 112. 45.

ὑπερευδοξέω, = τῷ προηγ., Θεοδ. Μετοχ. Σύμμικτα (misc.) σ. 398.

ὑπ-ερευθής, ές, ποιητικ. ἀντὶ **ὑπέρυθρος**, Ἄρατ. 867, Ὄππ. Ἁλ. 3. 167.

ὑπ-ερεύθομαι, Παθ., ἐρυθραίνομαι ὀλίγον τι, Εὐστ. Ποντικμάτ. 308. 23.

ὑπερευθύμως, [ῠ]. Ἐπίρρ., λίαν εὐθύμως, μετὰ πολλῆς εὐθυμίας ἢ θάρρους καὶ πεποιθήσεως, Πολυδ. Ε', 125.

ὑπερευκαιρέω, εἶμαι λίαν εὔκαιρος ἢ ἁρμόδιος, κατάλληλος, οἰκία ὑπερευκαιρέουσα Ἵππ. 1276.

ὑπερευλᾰβέομαι, ἀποθ., εἶμαι εἰς ὑπερβολὴν εὐλαβὴς (εἰς τὰ τῆς θρησκείας), προσεκτικός, προφυλακτικός, Εὐνάπ. ἐν βίῳ Σοφιστ. 40 (70).

ὑπερευλαβῆς, ές, ὑπερβαλλόντως προσεκτικός, Γερμαν. Κωνστ)πόλεως 369B.

ὑπερευλογέω, ὑπερβαλλόντως εὐλογῶ, ὑπερευλογημένος Βασίλ. τ. 2, σ. 683, κλπ.

ὑπερευπρεπῶς, Ἐπίρρ., λίαν εὐπρεπῶς, ὑπερβαλλόντως εὐπρεπῶς, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 696.

ὑπερευρύνω, εἰς ὑπερβολὴν εὐρύνω, εὐρύτατον ποιῶ, Βυζ.

ὑπερευτυχία, ἡ, ὑπερβάλλουσα εὐτυχία, Ἀνθ. Π. 5. 47.

ὑπέρευρυς, υ, καθ' ὑπερβολὴν εὐρύς, Ψευδοδιονύσ. 913A, B.

ὑπερευφημέω, εὐφημῶ εἰς ὑπερβολήν, Νεῖλος 113D.

ὑπερεύφημος, ον, εἰς ὑπερβολὴν ἐπαινούμενος, Ψευδοδιονύσ. 212C, κλα.

ὑπερευφραίνομαι, Παθ., χαίρω εἰς ὑπερβολήν, Λουκ. Ἔρωτ. 5· αὐτὸ τοῦτο, διά .., ὁ αὐτ. ἐν Ἰκαρομ. 2· ἐπί τινι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 1, 3.

ὑπερευχαριστέω, ὡς καὶ νῦν, εὐχαριστῶ παραπολύ, τινι Εὐσέβ. 11, 1509C.

ὑπερεύχομαι, ἀποθ., εὔχομαι ἢ προσεύχομαι ὑπέρ τινος, μετὰ γενικ., Ἐκκλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 9540. 30. **II**, προσεύχομαι ἐνθέρμως, τὸν Θεὸν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 4, 3.

ὑπερεύωνος, ον, εἰς ὑπερβολὴν εὔωνος, πολὺ εὐθηνός, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14. 44.

ὑπερεχθαίρω, ἐχθαίρω, μισῶ ὑπερβαλλόντως, Ζεὺς γάρ μεγάλης γλώσσης κόμπους ὑπ. Σοφ. Ἀντ. 128.

ὑπερεχθραίνω, = **ὑπερεχθαίρω**, Πτολεμ. Τετράβ. 64. 65.

ὑπερεχόντως, Ἐπίρρ., ἐξόχως, πρὸ πάντων, ἰδίως, ὑπερεχόντως τῆς ἐν τῇ γῇ τάξεως Ἰαμβλ. Προτρ. α. 136, 6· «εἴ τις αἴτηι ὁ ῥήτωρ, ὁ Δημοσθένης εὐθὺς ὑπερεχόντως ἐναήθη» Εὐστ. 4. 13.

ὑπερέχω, Ἐπικ. **ὑπειρέχω**, Ἰλ., Θέογν.· Ἐπικ. παρατ. **ὑπείρεχον**, Ἰλ.· ἀόρ. **ὑπερέσχον**, καὶ ἐν ποιητ. τύπῳ **-ἔσχεθον**, Ἰλ. Α. 735, Ω. 374. Κρατῶν ὑπεράνω, σπλάγχνα .. ὑπείρεχεν Ἡφαίστοιο, ἐκράτει ὑπεράνω τοῦ πυρός, Β. 426· τουτὶ λαβὼν μου τὸ σκιάδιον ὑπέρεχε Ἀριστοφ. Ὄρν. 1508· ἡμῶν ὑπερεῖχε τὴν χύτραν ὁ αὐτ. ἐν Ἵππ. 1176· ὑπερέχοντα τὸν αὐλὸν τῆς θαλάσσης, κρατοῦντα αὐτὸν ὑπὲρ τὴν θάλασσαν, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 10. 11. **2)** ὑπ. χεῖρά (χεῖρας) τινος, κρατῶ τὴν χεῖρα ὑπεράνω τινὸς ὥστε νὰ προστατεύσω αὐτόν, μάλα γὰρ ἔθεν εὐρύοπα Ζεὺς χεῖρα ἐλὴν ὑπερέσχε Ἰλ. Ι. 420, 687· τις .. ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα Ω. 374· Ζεὺς τῆσδε πόλιος ὑπειρέχοι .. χεῖρα Θέογν. 757· αὕτω πόλεος ἴν' ὑπερέχοιεν ἀλκὰν Αἰσχύλ. Θήβ. 215, πρβλ. Ἀποσπ. 196. 7·—ὡσαύτως μετὰ δοτ. προσ., οἱ .. ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων Ἰλ. Ε. 433· αἴ κ' ὑμμιν ὑπέραχῃ χεῖρα Κρονίων Δ. 249, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 184. **3)** ἔχω ὑπεράνω τινός, ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους, εἶχε τοὺς ὤμους του ὑπεράνω τῶν λοιπῶν, δηλ. ὑπερέβαινε τοὺς λοιποὺς κατὰ τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς ὤμους, Ἰλ. Γ. 210 (ἴδε κατωτ. Η. 2)· κρατῶ ὑψηλά, ὑπ. τὰ ῥύγχος, ὅπως ἀναπνέῃ, ἐπὶ τοῦ δελφῖνος, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 8, 12, 6, πρβλ. 6. 12, 4, 8. 15, 7 κ. ἀλλ.· ὑπ. ὀφρῦν, ὑψώνω, Ἀνθ. Παλατ. 5. 299. **II**, ἀμεταβ., εἶμαι ὑπεράνω, ἐξέχω, ὑψοῦμαι ὑπὲρ τὸν ὁρίζοντα, εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος Ὀδ. Ν. 93· αὐτῆς [Αἰγύπτου] οὐδὲν ὑπερέχον, οὐδὲν μέρος αὐτῆς ἦτο ὑπὲρ τὸ ὕδωρ, Ἡρόδ. 2. 4· τὸ κέρας τὸ ἕτερον ἢ καὶ ἀμφότερα ὑπερέχοντα, ἐξέχοντα ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους, αὐτόθι 41·—μετὰ γεν., ὑπερέσχεθε γαίης, ἠγέρθη ὑπεράνω τῆς γῆς, 735· Γυὸς ὄμμ' ὑπερσχόν Εὐρ. Φοίν. 1384· [σταυροὺς] οὐχ ὑπερέχοντας τῆς θαλάσσης Θουκ. 7. 25· σκεύη ὑπερέχοντα τοῦ τειχίου Πλάτ. Πολ. 514B, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 3. 5. 7, κλπ. **2)** ἐξέχω πρὸς τὰ ἄνω, εἶμαι ὑπέροχος ἢ ἐξέχων, ὅκως τινὰ ἴδοι τῶν ἀσταχύων ὑπερέχοντα Ἡρόδ. 5. 92. 6, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 17· φιλεῖ ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολούειν Ἡρόδ. 7. 10, 5, πρβλ. Ξεν. Κύρου Παιδ. 6. 2, 17·— τὸ ὑπερέχον, ὑπερβολή, Ἀρχ. Ἀριθμ. **3)** ἐν στρατιωτικῇ φράσει ὑπερφαλαγγῶ, κυκλῶ, περικυκλώνω, τῶν πολεμίων ὑπ. τῷ κέρατι Ξεν. Ἑλλ. 4. 2. 18, πρβλ. Θουκ. 3. 107. **4)** ἐν μεταφορ. σημασ. συνάπτεται αἰτιατικῇ, ἤτις πράγματι ἀνήκει εἰς τὴν πρόθ. **ὑπέρ**, εἶμαι ἀνώτερος τῶν ἄλλων, ἐξέχω, ὑπερτερῶ, μετ' αἰτ., βροτῶν πάντων ὑπερσχὼν ὄλβον (ἂν μὴ τὸ ὄλβον ληφθῇ ὡς = κατ' ὄλβον) Αἰσχύλ. Πέρσ. 709· σωφροσύνη πάντας ὑπ. Εὐρ. Ἵππ. 1365· πελταστικῷ ὑπ. τὴν ὑμετέραν δύναμιν Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 9. **5)** μετὰ γεν., πάντων ὑπ. μεγέθει καὶ ἀρετῇ Πλάτ. Τίμ. 24E, πρβλ. Παρμ. 150E, Γοργ. 475C· ὑπ. τῶν πολλῶν Δημ. 689. 10· αὗται δ' ἁπάντων ὑπερέχουσι τῶν κακῶν Ἀναξίλ. ἐν «Νεοττίδι» 1. 7. **γ)** ἀπολ., ὑπερισχύω, θεῶν ὑπερέσχε νόος Θέογν. 202 οἱ ὑπερέχοντες, οἱ ἰσχυρότεροι, Αἰσχύλ. Ἱκ. 213· τῶν πόλεων αἱ ὑπερέχουσαι Ἰσοκρ. 80C· ἐὰν ἡ θάλαττα ὑπέργῃ, φανῇ παρὰ πολὺ ἰσχυρά, Δημ. 128, 25· ἐν τοῖς πολεμίοις ὑπ., ἐξέχω, εἶμαι ὑπέρτερος, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 96· το-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σοῦτον ὑπ. τῷ ποσῷ, ὅσον λείπεται τῷ ποιῷ, ὑπερτερεῖ κατὰ τοσοῦτον.., Ἀριστ. Πολιτ. 4. 12, 2. δ) Παθ., ὑπερτεροῦμαι. ὑπὸ Φαίδωνος ὑπερέχεσθαι Πλάτ. Φαίδων 102C καὶ D· τὴν δύναμιν τοῦ ὑπερέχειν καὶ ὑπερέχεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Παρμεν. 150D· κατὰ πλοῦτον ὑπερέχειν, κατ' ἀρετὴν δ' ὑπερέχεσθαι Ἀριστοτ. Πολιτικ. 3, 9, 15, πρβλ. 3. 12, 4· οἱ ὑπερέχοντες, οἱ ὄντες ἐν ἀξιώματι, Διογ. Λαέρτ. 6. 78. **5)** ἐν τῇ Λογικῇ, ἔχω μείζονα ἔκτασιν, πλείονα περιλαμβάνω, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 2 17, 4, πρβλ. Ρητ. 1 7, 2. **III.** μετὰ γεν. πράγμ., ἀντέχω, δύναμαι νὰ ὑποφέρω, τῆς ἀντλίας Ἀριστοφ. Εἰρ. 17· τῶν ἀναλωμάτων Διόδ. 4. 80. **IV.** ὑπερβαίνω, διαβαίνω, μετ' αἰτ. τόπου, Θουκ. 3. 23 — πρβλ. **ὑπερίσχω.**

ὑπερέψω, ἕψω ὑπὲρ τὸ δέον, ὑπερβράζω, Ἀλεξ. Ἀφροδ. Προβλ. 77, 22.

ὑπερέω, συνηρ. **ὑπερῶ,** μέλλ. ἄνευ ἐνεστῶτος ἐν χρήσει· ἴδε **ὑπεῖπον.**

ὑπέρζεσις, εως, ἡ, ὑπερβάλλουσα ζέσις, ὑπέρμετρον βράσιμον, Ἀριστ. Πρβλ. 24. 6, Ἐκκλ.

ὑπέρζεστος, ον, ῥηματ. ἐπίθετ., ὑπερμέτρως ζεστός, βράζων εἰς ὑπερβολήν, ὕδατα Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 27.

ὑπερζέω, μέλλ. **-ζέσω,** ὑπερμέτρως ζέω, «παραβράζω», Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 18, Πρβλ. 24. 6· μεταφορ., ἀνὴρ παφλάζει .. ὑπερζέων Ἀριστοφ. Ἱππ. 920· τὰ παιδία ὑπερζ. τῷ πάθει Ἀριστ. Προβλ. 1. 19· ὑπ. ὀργῇ εἴς τινα Βυζ.

ὑπερζυγέω, ὑπερβάλλω, Γρηγ. Ναζ. III, 1057A.

ὑπέρζωος, ον, συνηρ. **ὑπέρζως, ων,** ὁ ὑπὲρ τὴν ζωήν, ὑπέρτερος αὐτῆς, αἰώνιος, Διον. Ἀρεοπαγ. 640. 857, Ἀντιοχ. Μοναχ. 1436C.

ὑπέρηβος, ον, ὑπερῆλιξ, Γαλην. τ. 19, σ. 489, 6.

ὑπερηγορέω, ὡς τὸ **ὑπεραγορεύω,** ἀγορεύω ὑπέρ τινος, μετὰ γεν., Δαμάσκιος παρὰ Σουίδ., ἴδε Νικηφ. Χοῦμν. Ἐπιστ. 169.

ὑπερηγορία, ἡ, ὑπεράσπισις, Νικήτ. Χρον. 235C, Θωμ. Μάγιστ. σ. 750.

ὑπερήδομαι, ἥδομαι ὑπερβαλλόντως, ὑπερχαίρω, εὐχαριστοῦμα ὑπερμέτρως διά τι πρᾶγμα, τοῖσι χρηστηρίοισι Ἡρόδ. 1. 54· τῷ πόματι ὁ αὐτ. 3. 22· μετὰ μετοχ., ὑπερήδετο ἀκούων, πολὺ ἔχαιρεν ἀκούων, ὁ αὐτ. 1. 90, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 31 ὡσαύτως, ὑπ. ὅτι .. αὐτόθι 8. 3, 50. — Τὸ ἐνεργ. **ὑπερήδω,** προξενῶ ἡδονήν, τέρψιν, παρὰ Βασιλ. III, 268C.

ὑπέρηδυς, υ, ὑπερβαλλόντως ἡδύς, ἐν χρήσει ἐν τῷ ὑπερθ. **ὑπερήδιστος** παρὰ Λουκ. ἐν Τίμ. 41, κλπ. — Ἐπίρρ. **-έως.** τούτῳ οἱ ἄνθρωποι ὑπερηδέως πείθονται Ξεν. Κύρ. 1. 6, 21· ὑπερθ. **ὑπερήδιστα,** Λουκ. Θεῶν Διάλ. 9. 1.

ὑπερήκω, φθάνω πέραν τινός, κἂν ὑπερήκῃ τὸν πρῶτον σπόνδυλον ἡ κεφαλὴ πρόσω Γαλην. τ. 2, σ. 461, 4.

ὑπερῆλιξ, ὁ, ἡ, ὁ ὑπέρ τινα ἡλικίαν, Λουκ. Ἔρωτ. 10, Ἀππ. Καρχ. 114, Ἡσύχ. ἐν λ. **δαλλῶ.**

ὑπέρημαι, ἀποθ., κάθημαι ὑπεράνω τινός, μετὰ γεν., Ἀπολλιν. Ψαλμ. 131, 25.

ὑπερημερεύω, ὑπερβαίνω τὴν ὡρισμένην ἡμέραν, ὑστερῶ, μένω ὀπίσω, Ἐκκλ.

ὑπερημερήσιος, ον, ὁ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, Στουδίτ. 817C.

ὑπερημερία, ἡ, τὸ ὑπερβαίνειν τὴν ἡμέραν, ὡς δικανικὸς ὅρος, ἡ ὑπέρβασις τῆς ἡμέρας τῆς ὡρισμένης διὰ πληρωμήν, ὑπέρβασις τῆς προθεσμίας, ἡ ὑπ. ἐξήκει, ἡ προθεσμία ἔχει παρέλθῃ, Δημ. 1154. 8· ἀναβάλλεσθαι τὴν ὑπ. αὐτόθι 17· — ὅθεν, **2)** κατάσχεσις καὶ πώλησις τῶν ὑπαρχόντων ἕνεκα τῆς παρόδου τῆς πρὸς πληρωμὴν προθεσμίας, λαμβάνειν τι ὑπερημερίᾳ, παραλαμβάνειν τι τῷ δικαιώματι τῆς ὑπερημερίας, ὁ αὐτ. 894. 8· κατὰ τὴν ὑπ. ὁ αὐτ. 871. 11· ὑπερημερίαν πρᾶξαι Θεοφρ. Χαρ. 10.

ὑπερήμερος, ον, οὗτινος παρῆλθον αἱ πρὸς πληρωμὴν ἡμέραι, ὁ ὑπερβὰς τὴν προθεσμίαν, μεθ' ἣν τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ ὑπέκειντο εἰς κατάσχεσιν, Δημ. 518. 2., 927. 1· ὑπ. γενέσθαι τινὶ ὁ αὐτ. 1161 ἐν τέλει· ὑπερ γίγνεσθαι ἑπτὰ μνῶν Ἀντιφῶν 136. 29, πρβλ. Λυσίαν 167. 42· ὑπερήμερον λαμβάνειν τινά, δηλ., ἔχων τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργήσῃ κατάσχεσιν κατά τινος, Δημ. 540. 22· ἑάλω ὑπ. Ἀχιλλ. Τάτ. 4. 42 — μετὰ γεν., ὑπ. τῆς προθεσμίας Λουκ. Ἀλ. 52 ὡσαύτως ἐπὶ τῆς ὀφειλῆς, τῆς δίκης ὑπ. γενέσθαι Πλούτ. 2. 548 · καὶ ἐπὶ τοῦ δικαστοῦ, ὁ ἀναβάλλων τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς, αὐτόθι 549D. — Κατὰ τὸν Ἁρποκρ. ἐν λέξ.: «ὑπερήμεροι: οἱ δίκην ὀφλόντες ὁποιανοῦν καὶ τὰ ἐπιτίμια τοῖς ἑλοῦσι μὴ ἀποδιδόντες ἐν ταῖς τακταῖς προθεσμίαις ὑπερήμεροι ἐκαλοῦντο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερημερία, ὡς ὑποσημαίνεται ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκλέους Ἰσαῖος εἰ γνήσιος ὁ λόγος ἐστίν», ἴδε καὶ Σουίδ. ἐν λέξ. **II.** μεταφορ., ὑπ. μοι τῶν γάμων αἱ παρθένοι, ὑπερέβησαν τὸν καιρὸν τοῦ γάμου, Ἀλαξανδρ. ἐν Ἀδηλ. 17· ὑπ. τῆς ζωῆς, ὁ ὑπερβὰς τὴν προθεσμίαν τῆς ζωῆς, Λουκ. Φιλοψ. 25· ὑπ. τῆς ἀκροάσεως, πρεσβύτερος ἢ ὥστε νὰ μαθητεύσῃ, Φιλοστρ. Ἐπιστ. 14. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ὑπ. πένθος, παρὰ πολὺ βραδύ, ὄψιμον, Φίλων 2. 169· ὑπ. τοῦ βίου, ὁ διαρκῶν ἐπέκεινα τοῦ βίου τινός, Λογγῖν. 14. 3· ἀλλά, τἀληθὲ ὑπ. γίγνεται τοῦ βίου, ὑπερβαίνει τὸ ὅριον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, Λουκ. Ἑρμότ. 67.

ὑπερήμισυς, υ, πλέον τοῦ ἡμίσεος, Ἡρόδ. 7. 40, 156· ὑπερήμισύ τινος Ξεν. Ἀν. 6, 2, 10.

ὑπ-έρημος, ον, ὀλίγον τι ἔρημος, οἶκος ὑπέρημος καὶ σκοτώδης Πλουτ. Ποπλικ. 4, Αἰμίλ. 8, κλπ.

ὑπερήνεμος, ον, (ἄνεμος) ὁ ὑπὲρ τὸν ἄνεμον, Ἰω. Φιλοπόνου περὶ Κοσμοποιΐας, σ. 148, 10.

ὑπερηνορέη, ἡ, ὑπεροψία, ἀλαζονεία, ὑπερηφανία, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 65.

ὑπερηνόρεος, ον, = τῷ ἑπομ., Θεόκρ. 29. 19.

ὑπερηνορέων, οντος, ὁ, εἰς ὑπερβολὴν ἀνδρικός· — ἀλλ' ἀεὶ ἐν χρήσει ἐπὶ κακῆς σημασίας (εἰ καὶ τὸ τοῦ Ὁμήρου **ἠνορέη** εἶναι = **ἀνδρεία,** θάρρος, γενναιότης), βίαιος, ὑπερήφανος, ἀλαζών, ἐπὶ τῶν Τρώων, Ἰλ. Δ. 176 ἐπὶ τοῦ Δηϊφόβου (τοῦ Τρωός), Ν. 358· ἐπὶ τῶν Κυκλώπων, Ὀδ. Ζ. 5· ἀλλ' ἐν τῇ Ὀδ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν μνηστήρων, Ρ. 482, κλπ.· κακῶς ὑπερηνορέοντες Β. 226, Δ 766. — Κατὰ Σουίδ.: «ὑπερηνορεόντων, ὑπερεχόντων ἢ δυνάμει» — πρβλ. **ὑπερήνωρ, ὑπερμενής, ὑπέροπλος, ὑπερφίαλος.** **II.** ἐν κωμικῇ φράσει, ἔξοχος ἐν ἀνθρώποις, νομίζων αὐτὸν ὑπερὰ θρώπον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 53. (Ῥῆμα **ὑπερηνορέω** δὲν ἅπαν ᾷ· πρβλ. **ὑπερμενέων**).

ὑπερηνωμένως, Ἐπίρρ. τοῦ ῥήματ. **ὑπερενόομαι,** ἐν ἀπολύτῳ ἐνότητι, Ψευδοδιονύσ. 644A.

ὑπερήνωρ, Δωρικ. **-άνωρ, ορος,** ὁ, ἡ, (ἀνὴρ) ὡς τὸ προηγ., ἀλαζών, ὑπεροπτικός, βίαιος, ἐπὶ τοῦ τυράννου Πελίου, Ἡσ. Θεογ. 995· θὴρ Ὀρφ. Ἀργ. 942· καὶ μεγαληγορία Εὐρ. Φοίν. 185· θυμὸς Ὀρφ. Ἀργ. 669 — Καθ' Ἡσύχ.· «ὑπερήνωρ· εὔψυχος, ἀνδρεῖος. ὑβριστής. ὑπερέχων. ὑπερήφανος· παράνομος. ἢ ὁ ὑπερέχων κατὰ τὴν ἀνδρείαν» — παρ' Ὁμ. μόνον ὡς κύριον ὄνομα.

ὑπερηπλωμένως, Ἐπίρρ. (ὑπεραπλόομαι) λίαν ἐκτεταμένως, ἐξηπλωμένως, Ἐκκλ.

ὑπερηφάνεια, ἡ, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ὑπερηφανία.** — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 396-397.

ὑπερηφανεύομαι, ὡς καὶ νῦν, φέρομαι ὑπερηφάνως, Ἑβδομ. (Νεεμ. Θ', 16, Τωβίτ Δ', 13, Ἰὼβ ΚΒ', 29, Ψαλμ. Θ', 23, Σειρὰχ Γ, 9), ἴδε **ὑπερηφανέω.** — Ἀλλ' ὁ Κόντος ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 397 θεωρεῖ τὸν τύπον τοῦτον ἀδόκιμον.

ὑπερηφανέω, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ ἐν τῇ μετοχῇ, σχεδὸν ὡς τὸ **ὑπερηνορέων,** ὑπερήφανος, ἀλαζονικός, ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ Ἰλ. Λ. 694· πρβλ. **ὑπερήφανος·** — ἐντεῦθεν μεταγενέστεροι συγγραφεῖς ἐσχημάτισαν τὸ ῥῆμα **ὑπερηφανέω,** εἶμαι ὑπερήφανος, φέρομαι ὑπερηφάνως, τῆς βασιλείας κωλυομένης ὑπερηφανεῖν διὰ τὸν ἀπὸ τοῦ δήμου φόβον Πολύβ. 6. 10, 8, Ἰώσηπος, κλπ. **II.** μεταγενέστ. συγγραφεῖς ὡσαύτως ἐχρῶντο τῷ τύπῳ τούτῳ καὶ ἐπὶ μεταβατ. σημασίας, μεταχειρίζομαί τινα ὑπερηφάνως, ὑπεροπτικῶς, μετ' αἰτιατ., Διοδ. Ἐκλογ. 504. 53, Λουκ. Νιγρ. 31, κλπ.· μετὰ γεν., Θεμίστ. 249B· — μετ' ἀπαρεμφ., περιφρονῶ, ἀποφεύγω νὰ πράξω τι, Schäf. εἰς Λόγγον σ. 419· — οὕτω καὶ **ὑπερηφανεύω,** Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 1. 69, Ἐτυμολ. Μέγ. κλπ.· καὶ **ὑπερηφανεύομαι,** ὡς καὶ νῦν, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 11. 55. **2)** ὑπερηφανέω ἐμαυτόν, ἐξαίρω ἐμαυτόν, ἐπαίρομαι, Πολύβ. 5. 33, 8. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 397.

ὑπερηφανημένος, «ἀντὶ τοῦ καταπεφρονημένος παρά τινος» Σουίδ.

ὑπερηφανία, ἡ, ὑπερήφανος τρόπος, ὑπεροψία, ἀλαζονεία, κοινῶς «περηφάνεια», Ἄνδοκ. 30. 37, Πλάτ. Συμπ. 219C, Μένανδρ. ἐν «Κανηφόρῳ» 1· ὑπ. τοῦ τρόπου Ξεν. Κύρ. 5. 2, 27· τοῦ βίου Δημ. 559. 17· — ὡσαύτως μετὰ γεν. τρόπου, καταφρόνησις πρός τινα ἢ διά τι, Πλάτ. Πολ. 391C, Δημ. 577. 16. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 396.

ὑπερήφανος, ον, πιθαν. ἀντὶ **ὑπερφανής,** παρεισαχθέντος τοῦ η Ἐπικῶς (πρβλ. **ἐλαφηβόλος, νεηγενής**), ὁ δεικνύων ἑαυτὸν ὑπεράνω τῶν ἄλλων· **1)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας ὡς καὶ νῦν, ὑπέρφρων, ὑπεροπτικός, ἀγέρωχος, ἀλαζονικός, κοινῶς «περήφανος», «φανταγμένος», Ἡσιόδ. Θεογ. 149, Πινδ. Π. 2. 52, Αἰσχύλ. Πρ. 402, Ἰσοκρ. 274B, Δημ. 42. 27· ὑβρισταὶ καὶ ὑπ. Ἀριστ. Ρητορ. 2. 16. 1· ὑπερηφανώτεροι .. καὶ ἀλογιστότεροι αὐτόθι 17. 6· οἰκίαι ὑπερηφανώτεραι Δημ. 175. 10· — οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ., **ὑπερηφάνως** ἔχειν, φέρεσθαι ὑπερηφάνως, ἀλαζονικῶς, Πλάτ. Πολ. 399B, Θεαίτ. 175B· ὑπ. ζῆν, ζῆν βίον ὑπερήφανον, δαπανηρόν, ἄσωτον, Ἰσοκρ. 72D, Πλάτ. Νόμ. 691A· ὀψωνεῖν .. οὐχὶ μετρίως .., ἀλλ' ὑπερηφάνως Δίφιλος ἐν «Ἐμπόρῳ» 1. 20· ἐπὶ ἐδίαματος, ὑπ. ὄζειν Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 1. 6. — Ἡ σημασία αὕτη φαίνεται παρ' Ὁμήρ. ἐν τῇ μετοχῇ **ὑπερηφανέων.** **2)** σπανίως ἐπὶ καλῆς σημασίας, λαμπρός, μεγαλοπρεπής, σοφία, ἔργον Πλάτ. Φαίδων 96A, Συμπ. 217E· ὑπ. τι ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 511D· πράξεις ὑπ. τὸ μέγεθος Πλουτ. Φάβ. 26· ποτήρια χρυσᾶ .., ὑπερήφανα Φιλιππίδ. ἐν Ἀδήλ. 5. 3. — Ἐπίρρ. **-νως,** Πλουτ. Ἀγησ. 34 — Κατὰ Σουίδ.:

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

«ὑπερήφανος· πάσῃ κακίᾳ ἀντίκειται ἀρετή, τῇ λαγνείᾳ ἡ σωφροσύνη, τῇ λαιμαργίᾳ ἡ ἐγκράτεια, κτλ. .. τῷ δὲ τύφῳ μόνῳ οὐκ ἀντίκειται ἀρετὴ διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν κακίαν, ἑαυτὸν δὲ ἀντέταξεν ὁ θεός· κύριος γὰρ ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, καὶ ὁ προφήτης (Ψαλμ. ΟΓ', 4) 'ἔπαρον τὰς χεῖράς σου ἐπὶ τὰς ὑπερηφανίας αὐτῶν', καὶ (ΝΓ', 2) 'ἀπόδος ἀνταπόδοσιν τοῖς ὑπερηφάνοις» ... καὶ Αἰλιανὸς 'οἱ δὲ ἔκειντο θέαμα ἔνδοξόν τε καὶ ὑπερήφανον', ἀντὶ τοῦ περίβλεπτον. ὑπερήφανος καὶ ὁ λαμπρός· Αἰλιανὸς 'καὶ στρωμναῖς ὕφει τινὶ ὑπερηφάνῳ κεκοσμημέναις»· — «ὑπερήφανον πολύ· πάντων τῶν τοίχων κεκονιαμένων εἰς ὕψος ὑπερήφανον'» ὁ αὐτ.

ὑπερηφερής, ές, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ὑπερφερής**· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 699.

ὑπερηχέω, ὑπερβαίνω κατὰ τὸν ἦχον, Ἀριστείδ. 1. 123· τὰς ψαλμῳδίας Γρηγ. Ναζ. III, 25C.

ὑπερθάλασσίδιος, ον, ὁ ὑπεράνω τῆς παρὰ τὴν θάλασσαν γῆς, παρὰ τὴν ἀκτήν, χῶροι ὑπ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **παραθαλάσσιος**, Ἡρόδ. 4. 199· — ὡσαύτως **ὑπερθάλασσος, ον**, Ἀλκίφρων 2. 4, 6.

ὑπερθαυμάζω, Ἰων. **-θωμάζω**· μέλλ. **-άσομαι** Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 18· — θαυμάζω εἰς ὑπερβολήν, Ἡρόδ. 3. 3, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 34· ὑπερ. ὅτι .. ὁ αὐτ. ἐν Ἔρωσι 52. **II.** μετ' αἰτ., θαυμάζω τι μεγάλως, Ἀθήν. 523D, Λουκ. Ζεῦξις 3.

ὑπερθαύμαστος, ον, λίαν ἢ πλεῖστον ὅσον θαυμαστός, Ἀνθ. Π. 15. 16.

ὑπερθειάζω, θεοποιῶ ἢ ἐξαίρω ὑπὲρ τὸ μέτρον, Φιλοστόργ. 588Α.

ὑπέρθειος, ον, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **ὑπέρθεος**, τῆς ὑπερθ. καὶ μακαρίας Τριάδος Γρηγόρ. Ναζ. Acta. SS. Maii τόμ. 2, σ. 770, 22.

ὑπέρθεμα, τό, ἀνωτέρα προσφορὰ ἐν δημοπρασίᾳ πρὸς ἀναβίβασιν τῆς τιμῆς· — περὶ τῆς λέξεως ταύτης καὶ τῶν παραγώγων αὐτῆς **ὑπερθεμᾰτίζω**, προσφέρω ἀνωτέραν τιμὴν (ἐν Κ. Πορφυρ. Νεαραῖς 280 **ὑπερθεματίζω**, ὑπερβαίνω τὸ θέμα, βαίνω πέραν τοῦ θέματος, δηλ. τῆς ἐπαρχίας), **ὑπερθεματισμός**, ὁ, τὸ προσφέρειν ἀνωτέραν τιμήν, **ὑπερθεματιστής**, ὁ, ὁ προσφέρων ἀνωτέραν τιμήν, ἴδε Δουκάγγ.

'Υπερθεμιστοκλῆς, ὁ, «ὁ ὑπὲρ Θεμιστοκλέα τῇ σοφίᾳ» Α. Β. 67, 20, ἀναμφιβόλως ἔκ τινος κωμικοῦ ποιητοῦ· οὕτως 'Υπερπερικλῆς, 'Υπερσωκράτης, «καὶ εἴτι τοιοῦτον. ἀλλὰ κἀπὶ τοὐναντίου 'Υπερευρύβατος ὁ ὑπερβάλλων Εὐρύβατον πονηρίᾳ» αὐτόθι.

ὑπέρθεος, ον, πλέον ἢ θεός, Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 243 (Meineke ὑπὲρ θεούς).

ὑπερθεότης, ητος, ἡ, πλέον τι τῆς θεότητος, Διον. Ἀρεοπ. περὶ Θείων Ὀνομ. 13, σ. 416. 4.

ὕπερθεν, καὶ χάριν τοῦ μέτρου **ὕπερθε** (ὕπερθ' Ἰλ. Ε. 503, Αἰσχύλ. Θήβ. 228)· Αἰολ. **ὕπερθα**, Ἀπολλών. περὶ Ἐπιρρ. 606· Ἐπίρρ.· (ὑπέρ)· — ἄνωθεν, ἐκ τῶν ἄνω, ἢ (συχνότερον) ἁπλῶς ὑπεράνω, τάφρος καὶ τεῖχος ὑπ. Ἰλ. Μ. 4, κλπ.· ἐπὶ τοῦ σώματος, ἄνω, κατὰ τὰ ἄνω μέρη, ὑπ. φοξὸς ἦην κεφαλὴν Β. 218, πρβλ. Ε. 122· ἔνερθε πέδες καὶ χεῖρες ὑπ. Ν. 75· τὰ ματρόθεν μὲν κάτω, τὰ δ' ὑπ. πατρὸς Πινδ. Π. 2. 88· σπάνιον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, Ξεν. Ἀνάβ. 1. 4, 4, Ἀπομν. 1. 4, 11· τὸ ὑπ. [τῆς γῆς] Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 2, 2 **2)** ἄνωθεν, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, δηλ. ἐκ τῶν θεῶν, Ἰλ. Η. 101, Ὀδ. Ω. 344, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 13. **3)** ἐπὶ βαθμοῦ, τοτὲ μὲν ἄπορα, τοτὲ δ' ὕπερθεν, χείρονα τῶν ἀπόρων, Σοφ. Ο. Κ. 1745. **II.** μετὰ γεν., πλέον, ὑπεράνω, Πινδ. Π. 4. 342, Αἰσχύλ. Ἀγ. 232, κλπ.· ὕπ. γίγνομαί τινος, γίνομαι ἀνώτερός τινος, νικῶ τινα, Εὐρ. Βάκχ. 904· οὕτω καί, μόχθων δ' οὐκ ἄλλος ὑπέρθεν ἢ γᾶς πατρίας στέρεσθαι, δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἀνώτερος (δηλ. χείρων) μόχθος κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 650.

ὑπερθερᾰπεύω, εἰς ὑπερβολὴν περιποιοῦμαι, περιθάλπω, Πολυδ. Δ', 9, Ἡλιόδ. 1. 9.

ὑπερθερμαίνω, εἰς ὑπερβολὴν θερμαίνω, Ἱππ. 446. 39., 447. 4, Πλουτ., κλπ — Παθ., Ἀριστ. Προβλ. 1, 12, 2.

ὑπερθερμᾰσία, ἡ, ὑπέρμετρος, ὑπερβολικὴ θερμασία, περιωδινεῖ ὑπὸ τῆς ὑπερθερμασίας τῆς κεφαλῆς Ἱπποκρ. 462. 24. 46.

ὑπέρθερμος, η, ον, ὑπερμέτρως θερμός, θερμότατος, Γεωπον. 6. 8, 1.

ὑπερθέσιμος (ἐξυπακ. νηστεία), ἡ, ἡ ὑπερτιθεμένη, ἡ τελουμένη ἡμέραν παρ' ἡμέραν, Εὐάγρ. 2477Β, Ἰω. ὁ τῆς Κλίμακ. 865C, ἴδε Βυζαντ. Λεξ. Σοφοκλ.

ὑπέρθεσις, εως, ἡ, διαπεραίωσις, ἢ μᾶλλον ὡς τὸ **ὑπέρβασις** II. διάβασις, πέραμα, Στράβ. 751. **II.** μετατόπισις λέξεων ἢ προ. άσεων, Ῥήτορες (Walz) τ. 2, σ. 287· ὡσαύτως = **μετάθεσις**, Ἐυρυαλ. Μέγ. σ. 3, 25., 38, 39, 317, 24., 665, 43, κλπ. **III.** ἀναβολή, ἀργοπορία, Πολύβ. 3. 112, 4· ὑπ. ἔχω, ἀναβάλλομαι, ὁ αὐτ. 2, 51, 7· λαμβάνω ὑπ εἴς τινα, ἀναβάλλομαι ὅ ως ζητηθῇ ἡ γνώμη τινός, ὅπως ἀνενεχθῇ ἡ ὑπόθεσις εἴς τινα, ὁ αὐτ. 18. 25, 7· ὑπ. ποιεῖσθαι Συλλ. Ἐπιγρ 1625. 43· — τὴν χρῆσιν ταύτην ἀποδοκιμάζει ὁ Πολυδ. Θ', 137. **IV.** ὡς τὸ **ὑπερβολή**, καθ' ὑπέρθεσιν τῆς διανοίας Πολύβ. 30. 5, 10· καθ' ὑπέρθεσιν, κατ' ἀνιοῦσαν κλίμακα, Διόδ. 19. 34· μηδεμίαν ὑπ. καταλείπειν, δύναμιν ἢ ἐξουσίαν πρὸς ὑπέρβασιν, ὁ αὐτ. 17. 114. **V.** ὁ ὑπερθετικὸς βαθμός, Πολυδ. Ε', 106, Α. Β. 3. **VI.** παρατεινομένη νηστεία, Ἐκκλ.· πρβλ. **ὑπερθέσιμος**. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπερθέσεις· ἀναβολαί· ὑπερβάσεις».

ὑπερθετέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ μεταθέσῃ, Σχόλ. εἰς Πλάτ. Γοργ. 499Α. **II.** δεῖ ὑπερτιθέναι, πρέπει τις νὰ ἀναβάλῃ, Φίλων 1. 15.

ὑπερθετικός, ή, όν, ὁ ἀνώτατος βαθμὸς παραθέσεως, τὸ ὑπ. εἶδος τῆς συγκρίσεως Ῥήτορες (Walz) τ. 7, σ. 430· τὸ ὑπερθετικὸν ἐπίρρ., Πολυδ. Β', 136· ὑπ. ὄνομα Ἐτυμολ. Μέγ. 779, 14· κλπ. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἐν τῷ ὑπερθετικῷ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 83, κλπ. **II.** ὁ ἀναβάλλων, ἔχων τάσιν πρὸς ἀναβολάς, Ἡσύχ., Φώτ., Σουίδ. ἐν λ. **μελληταί**.

ὑπέρθετος, ον, ὑπέρτερος, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Γ. 65, Ἐκκλ.

ὑπερθέω, μέλλ. **-θεύσομαι** πρβλ. **ὑπερτρέχω**. Τρέχω πέραν τινός, ὑπ. ἄκραν, ὑπερκάμπτω τὸ ἀκρωτήριον, παροιμία ἐπὶ διαφυγῆς κινδύνου, Αἰσχύλ. Εὐμεν. 562, πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 232. **2)** ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, τινὰ τύχῃ ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 195· τὴν δύναμιν Πλάτ. Πολ. 648D.

ὑπερθῐγής, ές, = ὑπερήφανος, ἀλαζών, (Αἰλιαν.;) παρὰ Σουίδ.

ὑπερθνήσκω, ἀποθνήσκω ὑπέρ τινος, μετὰ γεν., ὀφείλω δ' οὐκ ὑπερθνήσκειν σέθεν Εὐριπ. Ἄλκ. 682, Φοίν. 998, Ἀνδρ. 499· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Ἄλκ. 155.

ὑπερθορεῖν, -θορέομαι, ἴδε **ὑπερθρώσκω**.

ὑπερθρᾰσύνομαι, Παθητ., θρασύνομαι εἰς μέγαν βαθμόν, Δίων Κάσ. 41. 28.

ὑπερθρησκεύω, λατρεύω καθ' ὑπερβολήν, Κέλσ. παρ' Ὠριγέν. I, 1533Α.

ὑπέρθρονος, ον, ὁ ἐπὶ ὑψηλοτέρου θρόνου καθήμενος, Γρηγόρ. Ναζ. III, 1255Α.

ὑπερθρώσκω· μέλλ. **θοροῦμαι**, Ἐπικ. **θορέομαι**· ἀόριστ. **-έθορον**, Ἐπικ. **ὑπέρθορον**, ἀπαρ. **-θορεῖν**, Ἰωνικ. **-θορέειν**. Ὑπερηπδῶ, πηδῶ ὑπεράνω, μετ' αἰτ., τάφρον ὑπερθρέονται Ἰλ. Α. 179· ὑπέρθορον ἕρκιον αὐλῆς Ι. 476, πρβλ. Μ. 53· οὕτως, ὑπερθορέειν τοὺς ἀνθρώπους, τὸ ἕρκος Ἡρόδ. 2. 66., 6. 134· πεδίον Ἀσωποῦ Αἰσχύλ. Ἀγ. 297· πύργον αὐτόθι 827· βᾶριν οὐκ ὑπερθορεῖ, δὲν θὰ ἐκφύγῃ, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 874· ὡσαύτως, ὑπὲρ ἕρκος ὑπ. Σόλων 3. 28· μετὰ γεν., πόλεως ὑπ. Εὐρ. Ἐκ. 823.

ὑπερθῡμόομαι, ἀποθ., γίνομαι ὑπέρθυμος, Πολυδ. Ε', 125· ὡς καὶ μόνοι κινδυνεύοντες ὑπερεθυμοῦντο Δίων Κ. 43. 37.

ὑπέρθῡμος, ον, ὁ ἔχων γενναίαν ψυχήν, μεγαλόψυχος, τολμηρός, ἀνδρεῖος, συχν. παρ' Ὁμήρ., ἀείποτε ἐπὶ καλῇ σημασίᾳ, Ἰλ. Β. 746, Ε. 376, κ. ἀλλ.· οὕτως ἐν Ἥσ. Θεογ 937, Πινδ. Π. 4. 23, κλπ.· ἀνώμαλ. ὑπερθ. **ὑπερθυμέστατος** ἀνὴρ Στησίχ. 81. **II.** ἐπὶ κακῆς σημασίας, θρασύς, αὐθάδης, ἀλαζών, Ἡσ. Θεογ. 719, Ἀνθ. Π. 6. 322· — ὀξύθυμος, ἐπὶ ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 3. 12. **III.** σφόδρα ὠργισμένος, Πολυδ. Ϛ', 124· — Ἐπίρρ., ὑπερθύμως ἄγαν, ἐν ὑπερβαλλούσῃ ὀργῇ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 824. **IV.** ἐν τῷ ἐπιρρ., ὡσαύτως, προθύμως, ἐκθύμως, ἑτοίμως, Συλλ. Ἐπιγρ. 3524. 12.

ὑπερθύριον [ῠ], τό, (θύρα) ἡ ἄνω φλιὰ θύρας ἢ πύλης, Λατ. superliminare (Plin.), ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, «τὸ ὑπερκείμενον ταῖς θύραις, εἰς ὃ οἱ ἄνω στρόφιγγες ἐναρμόζονται» (Σχόλ.), Ὀδ. Η. 90· ὑπερθυρίοις ἀραρυῖαι ἑπτὰ πύλαι Ἡσ. Ἀσπ. Ἠρ. 271 — παρὰ πεζολόγοις **ὑπέρθυρον**, τό, Ἡρόδ. 1. 179, Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 93, Πλούτ. 2. 684Α, κλπ.· οὕτω καὶ παρὰ Παρμεν. 12 Καιστ. **II.** παρὰ τῷ Βιτρουβ. 4. 6. hyperthyrum εἶναι τὸ ὑπὲρ τὴν θύραν γεῖσον.

ὑπερθύω, ἐπὶ οἴνου, ὑπεραρρίζω, μεστὴν ἀκράτου θηρίκλειον ἔσπασεν κοίλην ὑπερθύουσαν Ἄλεξις ἐν «Ἀγωνίδι ἢ Ἱππίσκῳ» 4 [ἔνθα ῠ, εἰ ἡ γραφὴ ἀληθής].

ὑπερθωμάζω, Ἰων. ἀντὶ **ὑπερθαυμάζω**.

ὑπεριάστιος, ον, ὑπεριώνιος, μουσικός τις τρόπος, ἦχος, Böckh. Metr. Pind. 3. 8.

ὑπεριάχω [ᾰ], ἐκπέμπω ὑπερτέραν ἰαχήν, ὑπερηχῶ, αὐλῶν Ἀνθ. Πλαν. 305.

ὑπεριδρύω, ἱδρύω, τοποθετῶ ὑπεράνω, Πρόκλ. Παρμεν. 678 (116)· Ψευδοδιονύσ. 208Β, 261D, 1065Α.

ὑπεριζάνω, κάθημαι ὑπεράνω ἢ ἐπί τινος, Νόνν. Διον. 41. 508, πρβλ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 5, 2.

ὑπερίημι, μέλλ. **-ήσω**, ῥίπτω περαιτέρω, ὑπερβαίνω τινὰ εἰς τὸ ῥίψιμον, οὔτις Φαιήκων τόν γ' ἵξεται οὐδ' ὑπερήσει· ὁ. Θ 198. **II.** Μέσ., ὑψοῦμαι, ἀναβαίνω, ἠέλιος ὑπερίεμενος Ξενοφάν. ἐν Ἡρακλείδ. Ἄλλην 44 πρβλ. **Ὑπερίων**.

ὑπέρικον, τό, Διοσκ. 3. 171, ἴδε **ὑπέρεικος**.

ὑπερικταίνομαι, Παθητ., ἐν τῇ φράσει· πόδες ὑπερικταί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νόντο, ἐκινοῦντο μεθ' ὑπερβαλλούσης ταχύτητος, Ὀδ. Ψ. 3· — ἕτεροι ἀναγινώσκουσιν ὑπερακταίνοντο, καὶ τινες ὑποακταίνοντο.

ὑπερῑλάσκομαι, ἀποθ., ἱλάσκομαι, ἱκετεύω, μεσιτεύω μετὰ σπουδῆς καὶ προθυμίας ὑπέρ τινος, μετὰ γεν., Εὐσεβ. Ἐγκώμ. Κωνσταντ. 1 ἐν τέλει.

ὑπερῑμείρομαι, μέσ., σφόδρα ἐπιθυμῶ, μετ' ἀπαρ., Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 233G.

ὑπερῑνάω, κενόω ἰσχυρῶς διὰ καθάρσεως, Ἱππ., ὡς μνημονεύεται παρὰ τῷ Ἐρωτιαν. (πρβλ. **ὑπέρινος**), Πολυδ. Δ', 179.

ὑπερίνωσις, εως, ἡ, βιαία κένωσις περιττωμάτων, Ἱπποκρ. 424. 10.

ὑπέρῑνος, ον, (ὑπερινάω) ὁ διὰ καθαρσίου ὑπερκεκαθαρμένος, ὁ ὑπερκεκενωμένος διὰ καθάρσεως, Ἱππ. 1185E φασὶ δὲ μόνον ἢ μάλιστα ὑπέρινον ἄνω ποιεῖν τῶν φαρμάκων Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 14, 2· ὑπ. γὰρ γίνονται καὶ οἱ ἔρνιθες καὶ τὰ φυτά, ἐξαντλοῦνται ἐκ τῆς καρποφορίας ἢ παραγωγῆς, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 1, 16, πρβλ. Εὐστ. Πονημάτ. 155. 10.— Κατὰ Φώτ. : «ὑπέρινος : ὑπερκεκαθαρμένος· οὕτως Δημήτριος», καὶ κατὰ τὰ Α. Β. 69, 15 : «ὑπέρινος : ὑπερκεκενωμένος διὰ καθάρσεως, ἐνταῦθα γὰρ τὸ καθαίρεσθαι καὶ ἐξεμεῖν», ἴδε καὶ Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. ἐξηγ. 582, πρβλ. τὴν λέξιν **ὑπεραλγεινός.**

Ὑπεριονίδης, ου, ὁ, πατρωνυμ. τοῦ **Ὑπερίων,** ὁ τοῦ Ὑπερίονος υἱός, ὁ Ἥλιος, Ὀδ. Μ 176, Ὕμν. εἰς Δήμ. 74, Ἡσ. Θεογ. 1011.

Ὑπεριονίς, ίδος, ἡ, Πυθαγόρειον ὄνομα τῆς μονάδος, Ἰω. Λυδ. περὶ Μηνῶν. 2. 5.

ὑπεριππεύω, ἱππεύω ὑπεράνω, Θεόδ. Πρόκρ. κατὰ Ροδ. 233. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 32.

ὑπ ριππία, ἡ, «ἀγὼν τις παρθένων» Ἡσύχ.

ὑπεριπταμαι, μεταγεν. τύπος τοῦ **ὑπερπέτομαι,** Ἀριστ. π. Θαυμασ. 81, 2, Πλουτ. Νουμ. 8, Λουκ. Ρητόρ. Διδάσκ. 7.

ὑπερισθμίζω, ἕλκω ἢ μεταφέρω ὑπεράνω ἰσθμοῦ, πλοῖα Πολύβ. 4. 19, 9 (μετὰ διαφ. γραφ. **ὑπερισθμήσας**), 5. 101, 4, κλπ.· πρβλ. Valck. εἰς Ἡρόδ. 7, 24. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσεις σ. 5.

ὑπερίσταμαι, Παθ. μετ' ἀορ. β' καὶ πρκμ. ἐνεργ.·—ἵσταμαι ὑπεράνω, ὄνειρον ὑπερστὰν Ἀρταβάνου Ἡρόδ. 7. 17. **2)** ἵσταμαι ὑπεράνω τινός, ὅπως ὑπερασπίσω αὐτόν, ὑπερασπίζω, προστατεύω, τινος Σοφ. Ἡλ. 188. **3)** ἐπίκειμαι, τῆς γῆς Εὐστ. Πονημάτ. 201. 32. **4)** ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, τινος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 10, 3.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 28.

ὑπερίστωρ, ορος, ὁ, ἡ, ὁ γινώσκων πολὺ καλῶς, μετὰ γεν., Σοφ. Ἡλ. 850.

ὑπέρισχνος, ον, λίαν ἰσχνός, Ρήτορες (Walz) τ. 3, σ. 391· τὸ ὑπέρισχνον Εὐστ. Πονημ. 147. 7.

ὑπερίσχυρος, ον, ἰσχυρὸς εἰς ὑπερβολήν, ἔρυμα Ξεν. Κύρ. 5, 2, 2· ἐπὶ προσώπων, Ἀριστ. Πολιτ. 4. 11, 5

ὑπερισχύω [ῠ], εἶμαι ὑπερβαλλόντως ἰσχυρός, πῦρ Θεοφρ. π. Πυρὸς 10· ὁ λόγος Ἐθδ. (Β' Βασ. κεφ. ΚΔ', 4)· οἶνος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 3, 2· ἐπὶ δένδρων, ὀργῶ ζωηρότατα πρὸς βλάστησιν, βλαστάνω ζωηρότατα, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 18, 2.

II. μετὰ γεν., εἶμαι ἰσχυρότερός τινος, ἐπικρατῶ, ὑπερνικῶ, τοῦ πάθους Ἰωσηπ. ἐν Ἰουδ. Πολ. 1. 29, 4, πρβλ. Ἐθδ. (Δαν. ΙΑ', 23).

ὑπερίσχω, ὑπερέχω, ἔχω ὑπεράνω, τὸ δὲ πολὺ πλῆθος... προβάτιον εἰς τὴν λίμνην ἐμενε τὰς κεφαλὰς αὐτὰς ὑπὲρ τὸ ὑγρὸν ὑπερίσχον Ἰουδ. 3. 84, 9. **II.** ἀμεταβ., ὑψοῦμαι ὑπεράνω, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 19, 4. **2)** ὑπερέχω, ὑπερίσχουσι τῷ ἰσχύειν αὐτοῖς 1. 15, 3· μετὰ γεν., ὑπερισχύω, νικῶ, δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 215· μετ' αἰτ., τὸ πάθος ὑπ. τὴν αἰδῶ Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 12. **3)** ὑπερμαχῶ, Ἀνθ. Παλατ. 6. 268.

Ὑπερίων [Ῐ], **ονος,** ὁ, παρ' Ὁμήρ. ὁ θεὸς τοῦ Ἡλίου· ἀείποτε δὲ συνάπτει ἀμφότερα, Ὑπερίων Ἥλιος (Ἰλ. Θ. 480, Ὀδ. Α. 8. κλπ.), ἢ Ἥλιος Ὑπερίων (Ὀδ. Μ. 133, πλὴν ἐν Ἰλ. Τ. 398, Ὀδ. Α. 24, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 369, ἔνθα κεῖται μόνον τὸ **Ὑπερίων ἀντὶ τοῦ Ἥλιος.** Κατὰ τὸ χωρίον Ὀδ. Μ. 132, εἶναι πατὴρ Φαεθούσης καὶ Λαμπετίης ἐκ τῆς Νεαίρας. Τινὲς ὧν παλαιῶν ἐτυμολογοῦσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **ὑπὲρ ἰὼν ἢ ἑρμενος** (ἴδε **ὑπεριήρει II**), ὁ ὑψηλὰ βαίνων, ὁ κινούμενος ὑπεράνω ἡμῶν· ἕτεροι λαμβάνουσι τὸ **Ὑπερίων** ὡς συντετμημένον τύπον τοῦ πατρωνυμικοῦ **Ὑπεριονίων,** υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος· πρβλ. **Μολίων,** καὶ ἴδε Böckh. Expl. Pind. O. 11 25· ὁ Ilgen καὶ Nitzsch (Ὀδ. Α. 6) θεωροῦσι τὸ **Ὑπερίων** ὡς παραχθὲν ἀμέσως ἐκ τῆς προθέσ. **ὑπέρ,** ὁ ἄνω θεός, καὶ παραβάλλουσι τοὺς πατρωνυμικοὺς τύπους **Ἁρμονίδης, Τερπιάδης,** ἄπερ ἴδε.— Ἐν Ὕμν. Ὁμ. 31. 4, ὁ Ἥλιος καλεῖται υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος καὶ τῆς Εὐρυφαέσσης· ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἡσ ἐν Θεογ. 134, 374, ὁ Ὑπερίων εἶναι υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἀνὴρ τῆς Θείας καὶ πατὴρ τοῦ Ἡλίου, τῆς Σελήνης καὶ τῆς Ἠοῦς, πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 26, Ὕμν. Ὁμ. 28. 13, Ἀπολλόδ. 1. 2, 2.

ὑπερκαγχάζω, καγχάζω μεγάλῃ τῇ φωνῇ, Διογ. Α. 7. 185.

ὑπερκαθαίρομαι, Παθητ., εἰς ὑπερβολὴν καθαίρομαι, δηλ. διὰ κενώσεων, Ἱππ. Ἀφορισ. 1260, Γαλην. τ. 18, μέρ. 1, σ. 144, Β.

ὑπερκάθαρος, ον, ὅλως καθαρός, τελείως καθαρός, θεὸς Εὐστ. Πονημάτ. 255. 73.

ὑπερκάθαρσις, εως, ἡ, ὑπερβάλλουσα κάθαρσις ἢ κένωσις περιττωμάτων, Ἱππ. Ἀφ. 1252, πρβλ. 208G.

ὑπερκαθέζομαι, μέσ., καθίζομαι **ὑπεράνω, ἐπικάθημαι,** τῆς κεφαλῆς Ἰώσηπ. ἐν Ἰουδ. Ἀρχ. 19, 8, 2.

ὑπερκαθεύδω, κοιμῶμαι ἀντί τινος, μετὰ γεν., ἀντίθετ. τῷ **ὑπερεγρήγορα,** Φιλόστρ. 356.

ὑπερκάθημαι, κυρίως παθ. πρκμ. τοῦ **-έζομαι, κάθημαι ἐπί** τινος ἢ **ὑπεράνω, ἐπί** τινος Ξεν. Ἀνάβ. 5. 2, 1. **II.** μεταφ., κάθημαι **ὑπεράνω** τινὸς καὶ ἀγρυπνῶ, φυλάττω, παραφυλάττω τινά, τινὸς αὐτόθι 5. 1, 9.

ὑπερκαθέζω, κάθημαι ὑπεράνω, προΐσταμαί τινος, προεδρεύω, τινῶν Νικήτ. Χρον. 32B· ἀπολ., Ἀντίγ. Καρύστ. σ. 99.

ὑπέρκαιρος, ον, ὁ ὑπὲρ τὸν προσήκοντα καιρόν, παράκαιρος, σῖτων ὑπερκαίρων Ἀθήν. 613C, ἔνθα μνημονεύεται τὸ χωρίον ὡς ἐν Ξεν. Ἀγησ. 5. 1· ἀλλὰ τὰ Ἀντίγρ. τοῦ Ξεν. φέρουσιν **ὑπὲρ καιρόν.**

ὑπερκαίω, καίω βιαίως, σφοδρῶς, εἶμαι ὑπέρθερμος, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Φιλόστρ. Γυμναστ. σ. 20 Kayser· ἐπὶ τόπου, Πολυδ. Ε', 110· — Παθ., καταφλέγομαι, καίομαι, γῆ Ἀλίξ. Ἀφροδ.· μεταφ., ὑπὸ τῷ ἔρωτι, τῷ θυμῷ Ρήτ. (Walz) 1. 519, Σχόλ. Ὅμ. Ι. 421.

ὑπερκᾰκέω, εἶμαι ὅλως ἀτυχὴς ἢ δυστυχής, ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ ἐκκακέω, «**ὑπερκακεῖν**· δ νῦν ἐκκακεῖν» Ἡσύχ.

ὑπερκαλλής, ές, γεν. **έος,** =τῷ ἑπομ., Ξεν. Κύρ. Παιδ. 5, 1, 18, Δίων Κάσ. 59. 28.

ὑπέρκᾰλος, ον, εἰς ὑπερβολὴν καλός, ἢ εὔμορφος, Ἀριστ. Προβλ. 4. 11, 5· θηλ. **ὑπερκάλη,** ὡς τὸ παγκάλη, μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Πολυδ. Γ', 71. Ἐπίρρ. **-λως,** Ἡσύχ. ἐν λ. **ὑπέρευγε.**

ὑπερκάμνω, πάσχω ἢ κοπιάζω **ὑπέρ** τινος, Εὐρ. Βάκχ. 963, Ι. Α. 918. **II.** ὑπερβαλλόντως κάμνω, δηλ. κοπιῶ, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τραχ. 791.

ὑπὲρ κάρα φοιτῶντα (Εὐρ. Ἱππ. 1058) «ὑπὲρ κεφαλῆς ἐρχόμενον» Ἡσύχ.

ὑπερκαρπέω, καρποφορῶ εἰς ὑπερβολήν, ἐξαντλοῦμαι ἐξ ὑπερβαλλούσης παραγωγῆς, ὑπερκαρπήσαντα τὰ δένδρα διὰ ἀσθένειαν ἀφαυάνθη Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 11, 2.

ὑπερκαταβαίνω, ὑπερβάλλων τι καταβαίνω, μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ Ἰλ. Ν. 50, 87· μετὰ γεν., Ἀνθ. Παλατ. 9. 533.

ὑπερκαταγέλαστος, ον, εἰς ὑπερβολὴν καταγέλαστος, Αἰσχίνης 81. 29, Πλούτ. 2. 4Α.

ὑπερκατάκειμαι, Παθ., κεῖμαι ἢ κάθημαι **ὑπεράνω** περὶ τὴν τράπεζαν, μετὰ γεν., Πλουτ. Μάρ. 3, Λουκ. Συμπ. 31, κλπ.

ὑπερκατάληκτος, ον, ἴδε **καταληκτικός.**

ὑπερκατεργάζομαι, ἀποθ., ἐντελῶς κατεργάζομαι, **ὑπερκατ**εργασθέντος τοῦ αἵματος, ἐπὶ παθ. σημασίας, Γαλην. τ. 6, σ. 255, 16.

ὑπερκατηφής, ές, εἰς ὑπερβολὴν κατηφής, Λουκ. Ἥρωτ. 52· ὑπ. πρᾶγμα, σφόδρα λυπηρόν, ὁ αὐτ. ἐν Νεκυομαντ. 10.

ὑπερκαχλάζω, ὑπερμέτρως καχλάζω, **ὑπερεκχειλίζω,** Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 11. 2· τινὸς Φιλόστρ. Νεωτ. Εἰκόνες 16', 27.

ὑπέρκειμαι, Παθ., κεῖμαι **ὑπεράνω,** μετὰ γεν., τὸ γλυκὺ ὕδωρ τοῦ θαλαττίου ὑπ. Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 2, 24· μάλιστα ἐπὶ τόπου, κατέχω τόπον, ἀνώτερον ἢ ὑψηλότερον, οἱ ὑπερκείμενοι τῆς Μακεδονίας βάρβαροι Πολύβ. 4. 29, 1, πρβλ. 5. 44, 10, Στράβ. 440, 605· ἡ ὀφρὺς ὑπ. τοῦ ὄμματος Φιλόστρ. 865· — σπανίως μετὰ δοτ., ἓν τινι ὑπ. αὐτοῖς νησιδίῳ Ἀριστ. π. Θαυμ. 26·—ἀπολ., Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 7·7· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ., ὁ ὑψηλότερον κείμενος ἢ κατέχων θέσιν ἀνωτέραν, ἡ ὑποκειμένη χώρα Ἰσοκρ. 75A· τὰ ὑπ. κρημνὰ Πολύβ. 10. 30, 2. **2)** μεταφορ., κεῖμαι ὑψηλότερα (κατὰ τὴν θέσιν ἢ τὸ ἀξίωμα), τινος Γρηγ. Ναζ.·— **ὑπερέχω, ὑπερτερῶ,** τινα Ἐθδ. (Ἰεζεκ. ΙϚ', 47).

II ἐπιβραδύνομαι, ἀναβάλλομαι, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 23· πρβλ. **ὑπερτίθημι.**

ὑπερκενόομαι, Παθ., κενοῦμαι ἐντελῶς, ἀπορία τροφῆς, ὡς ἐν τοῖς ὑπερκενωθεῖσιν Γαλην. τ. 7, σ. 206. — Κατὰ Φρύνιχ. ἐν τοῖς Α. Β. 69, 15 : «ὑπέρινος, **ὑπερκεκενωμένος».**

ὑπερκέρασις, ἡ, ὑπερφαλάγγισις, κύκλωσις τοῦ κέρατος (τοῦ στρατοῦ), Πολύβ. 1. 27, 5, κτλ.· πρβλ. **ὑπερφαλάγγισις.**

ὑπερκεράω, (κέρας VII) ὑπερφαλαγγῶ, κυκλώνω, τοὺς πολεμίους Πολύβ. 11. 23, 5, Πλούτ. κλπ.— μεταφορ., ἐπιτίθεμαι πέραν τινός, ἡ ἤπειρος ὑπ. Ἀρρ. Περιπλ. Εὐξ. Θαλ. σ. 21, 24, Huds.· ὡς ὑπερκεράσαντος ὕδατος τῆς ἀντλίας Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 17.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπέρκερως, ων, ὁ ἔχων παμμεγέθη κέρατα, ἔλαφος Πολυδ. Ε', 76.

ὑπερκέρωσις, ή, = **ὑπερκέρασις**, Ἀγαθ., καὶ ἕτεροι Βυζ.

ὑπερκηλέω, θέλγω, μαγεύω ὑπερμέτρως, Λουκ. Ἔρωτ. 1.

ὑπερκινδῡνεύω, ῥιψοκινδυνῶ ὑπέρ τινος, τινός Ἰω. Χρυσ. τ. 4, σ. 362.

ὑπερκλονέω, ὑπερχειλίζω, πλημμυρῶ, Χρησμ. Σιβ. 4 129.

ὑπερκλύζω, πλημμυρῶ, Στράβ. 440· — οὕτως ἐν τῷ παθ., ὁ αὐτὸς 456.

ὑπέρκλῡσις, εως, ἡ, ἡ ἄκρα κρήνης ἢ κρηπῖδος ὑπεράνω τῆς ὑποίας καταρρέει τὸ ὕδωρ, Εὐνάπ. 15.

ὑπερκοιτέω, ἐπὶ ποταμοῦ, ὑπερβαίνω τὴν κοίτην, πλημμυρῶ, ὑπερχειλίζω, Ὑπερκοιτήσας ὁ Σκάμανδρος Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ.

ὑπερκολᾰκεύω, κολακεύω ὑπερμέτρως, τινὰ Δημ. 391. 19, Δίων Κάσ. 44. 6, κλπ.

ὑπερκομίζω, κομίζω ὑπεράνω, μεταφέρω εἰς τὸ πέραν, Στράβ. 73, ἐν τῷ Παθ.

ὑπέρκομπος, ον, ὁ ὑπερμέτρως κομπάζων, σφόδρα καμπώδης, κεκόδοξος, ὑπερήφανος, τὸν ὑπέρκομπον θηρεύσασα Φάων' (ἀναπαιστ.) Μένανδρ. ἐν «Λευκαδίᾳ» Ἰ· ταῖς ὑπερκόμποις σάγαις (ἢ σαγαῖς) Αἰσχύλ. Θήβ. 391· σῆμ' ὑπέρκομπον τόδε αὐτόθι 404· τῶν ὑπερκόμπων ἄγαν φρονημάτων ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 827· ὑπερκόμπῳ θράσει αὐτόθι 831· μετὰ δοτ. τρόπου ἢ τοῦ κατά τι, αἱ δ' ὑπέρκομποι τάχει [νῆες], ἐξαίρετοι τὴν ταχύτητα, αὐτόθι 342. Πρβλ. **ὑπέρκοπος**.

ὑπέρκοπος, ον, (√ΚΟΠ, **κόπτω**, πρβλ. **παράκοπος**), ὁ ὑπερβαίνων πᾶν ὅριον, θρασύς, αὐθάδης, ἀλαζονικός, Ὑπέρκοπον μηδὲν ποτ' εἴπῃς αὐτὸς ἐς θεοὺς ἔπος Σοφ. Αἴ. 127. — Ἐπίρρ., αὐθαδῶς, ὑπερηφάνως, ὑπερβολικῶς, οἱ δ' ὑπερκόπως ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίουσιν μέγα Αἰσχύλ. Χο. 136· καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Heath διόρθωσις τοῦ **ὑπερκόπως** (ἀντὶ **-κότως**) ἐγένετο καθόλου δεκτὴ ἐν Ἀγαμ. 467, τὸ δ' ὑπερκόπως κλύειν εὖ.—Ἐν τοῖς χωρίοις ὅσα μνημονεύονται ἐνταῦθα καὶ ἐν λέξ. **ὑπέρκομπος**, ἐκοτέρα λέξις κάλλιστα ἁρμόττει· ἐπειδὴ ὅμως ἐν τοῖς πρὸ μικροῦ μνημονευθεῖσι χωρίοις τὸ μέτρον ἀναγκαῖον, ἀπαιτεῖ **ὑπέρκοπος**, ἐν ᾧ οὐδὲν τῶν χωρίων τῶν ἀναφερομένων ἐν λέξ. **ὑπέρκομπος** (πλὴν τοῦ αὐτόθι χωρίου τοῦ Μενάνδρου) ἀπαιτεῖ **ὑπέρκομπος**, ὁ Blomf. ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. (ἔνθ' ἀνωτ.) προτείνει νὰ γράφηται **ὑπέρκοπος** ἀντὶ **-κομπος** ἀπαναχοῦ τῶν Τραγικῶν. **II**. καταπεπονημένος, κακόπονος, ὑπ. γενομένη [ἡ παρθένος] Ἀριστ. περὶ Θαυμασ. 6, πρβλ. Πολυδ. Ε', 84.

ὑπερκορέννυμι, χορταίνω τι ἀ εἰς ὑπερβολήν, τινά τινος, μέ τι πρᾶγμα, Θεογν. 1154, ἐν τῷ μέλλ. **ὑπερκορέσεις**. Παθ., **ὑπερκεκορέσθαι** Πολυδ. Ζ', 23.

ὑπέρκορης, ές, ὑπερμέτρως κεκορεσμένος, πεπληρωμένος, τινός Δίων Κάσ. 51. 24., 59. 17., 60. 31· — **ὑπέρκορος**, ον, Ἀθήν. 438F, Πολυδ. Ε', 151. — Ἐπίρρ. **-ρως**, αὐτόθι.

ὑπερκορῡφόομαι, Παθ., ὑψοῦμαι ὑπὲρ τὴν κορυφήν τινος, ἀεὶ γὰρ ὑπερκορυφοῦνται ἡμῶν Εὐστ. Παρεκβολ. 184, 3.

ὑπερκορῡφωσις, εως, ἡ, προέχον τι σημεῖον ἢ ἄκρον, Ἱππ. 916Α.

ὑπερκόσμιος, ον, ὁ ὑπὲρ τὸν κόσμον, Ἱεροκλ. 264, Ἐκκλ., ἐπίρρ. **-ίως**, αὐτόθι. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπερκόσμια· ὡς ἄγγελοι καὶ τὰ μέλλοντα ὑπὲρ τὸν κόσμον».

ὑπέρκρατος, ον, καθ' ὑπερβολὴν ὡρισμένος, σκληρός, πάγαι (ἴδε ἐν τ. φράσσω) Αἰσχύλ. Ἀγ. 822 — Ἐπίρρ., **ὑπερκράτως** ἐχθαίρειν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1037· πρβλ. **ὑπέρκοπος**.

ὑπερκράζω, ὑπερβαίνω κατὰ τὴν κραυγήν, φιλοτιμούμενοι ὅστις ὑπερκεκράζεται τὸν πέλας Φιλόστρ. 806, ἐν τῷ γ' μέλλ.

ὑπερκρᾰτέω, κατανικῶ, καταβάλλω, τὸν λαὸν Ἑβδ. (Γ' Βασ. ΙΣ', 22)· μετὰ γεν., ὁ οἶνος ὑπ. πάντων Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 3, 3 **2**· ἀμετάβ., ὑπερισχύω, αὐτόθι 6. 10, 2 τοῦ πάθους ὑπερκρατοῦντος (ἔνθα τὰ ἄριστα τῶν Ἀντιγράφων φέρουσιν ὑπερκρατοῦς ὄντος, πρβλ. Ἡσύχ.).

ὑπερκρεμάννῡμι, «κρεμῶ», ἀναρτῶ ὑπεράνω τινός, ὑπ. ἄτην τινί Πινδ. Ο. 1. 91. Παθ., ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέμαται Θέογν. 1022, πρβλ. Μίμνερμ. 5· ὑπερκρεμασθεὶς τινος Χριστ. Πάτχων 166.

ὑπερκρῑνόμαι [ῑ]. Παθ., κρίνομαι ὡς ἀνώτερος, Ἀκύλ. Ψαλμ. Ν, 5 (Παρ. Διαθ.)· «ὑπερκριθῆναι· καὶ ἀ κάλλος, κατὰ ῥητορικήν, κατὰ φιλοσοφίαν» Ἀν. Βεκ. 69, 3.

ὑπερκτάομαι, ἀποθ., κτῶμαι πλείονα τοῦ δέοντος, πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω Σοφ. Ἠλ. 217· πρβλ. **ὑπέρμορον**· — ἐντεῦθεν **ὑπέρκτησις**, ἡ, Εὐστ. Παρεκβολ. 222. 59., 231. 24, πρβλ. 230. 30.

ὑπερκτυπέω, ὑπερβαίνω κατὰ τὸν κτύπον, βοάς.. ὑπερκτυπούσας κυμάτων πολὺν ῥόθον Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. σ. 3Β.

ὑπερκῦάνεος, ον, «ὑπερκυάνεον· λίαν κυάνεον» Ἡσύχ.

ὑπερκῡδαπάω, ῥίπτομαι κατὰ κεφαλῆς εἰς τὸν κίνδυνον, ἀπερισκέπτως ῥιψοκινδυνῶ, Πολύβ. 28. 5, 6.

ὑπερκῡδαίνω, ὑπερβοξάζω, Μιχ. Χων. Ἐγκώμ. Ἰσ. Ἀγγελ. § 8· παθ., ὑπερκυδαινόμενος παρὰ τῷ βασιλεῖ ὁ αὐτ. αὐτόθι § 34, σ. 52, 7.

ὑπερκῡδάς [ῡ], **αντος**, ὁ, (κῦδος) ὁ ἔχων μέγα κῦδος, περίφημος, σφόδρα εὐκλεής, λίαν ἀνδρεῖος, μόνον κατ' αἰτ., **ὑπερκῡδάντας Ἀχαιούς** Ἰλ. Δ. 66, 71· **ὑπερκῡδάντα Μενοίτιον** Ἡσ. Θεογ 510· — ἂν ληφθῇ ὡς συνηρ. ἐκ τοῦ **ὑπερκυδῆεις**, ὡς τὸ **ἀργᾶς, φωνᾶς** (ἐκ τοῦ **ἀργῆεις, φωνήεις**), γραπτέον **ὑπερκυδᾶς, ἄντα, ἄντας**· ἀλλ' οὐδεμία μαρτυρία τούτου ὑπάρχει, Sp. Lexn. εἰς Ἰλ. Δ. 66. — Κατὰ τὸν Σχολιαστ.: «ὑπερκύδαντας· ὑπεράραντας τῇ δόξῃ διὰ τὴν τοῦ Μενελάου νίκην», καὶ καθ' Ἡσύχ.· «ὑπερκύδαντας· ὑπερέχοντας τῇ δόξῃ, ὑπερενδόξους γενομένους».

ὑπέρκυκνος καὶ **ὑπερκύκνειος**, ον, ὑπερβαίνων τὸ ἆσμα τῶν κύκνων, Θεοφυλ. Φυσ. Ἔρωτ. σ. 9, κλπ.

ὑπερκύπτω, κύπτω ὑπερά ω, προβάλλω τὴν κεφαλὴν ὑπεράνω ἕνα ἴδω, Ὅμ. Ἐπιγράμμ. 14. 22· ὑπερκύψας.. καὶ εἶδον Πλάτ. Εὐθύδ. 271Α· (ὁ πλακοῦς), τὸ δὲ πάχος ὑπερέκυπτε τοῦ κανοῦ Νικόστρατ. ἐν «Κλίνῃ» 1. 2· τοῦ στομίου Λουκ. π. Πένθους 16. **II** βαίνω πέραν, ὑπερβαίνω, παραλείπω, μετ' αἰτιατ., Ἀνθ. Π. 6. 250.

ὑπερλᾰλέω, λαλῶ πολλά, Φιλόστρ. Ἐπιστ. 1. **II** λαλῶ ὑπέρ τινος, Εὐστ. 2. 14., 836. 60.

ὑπερλαμπής, ές, = τῷ ἑπομ., Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 188D.

ὑπέρλαμπρος, ον, εἰς ὑπερβολὴν λαμπρός, ἀκτῖνες Ἀριστοφ. Νεφ. 571. **II** ἐπὶ ἤχου, λίαν λαμπρός, καθαρός, σαφής, εὐκρινὴς ἢ ἰσχυρός· ἐπίρρ. ὁλολύζειν οὐχ ὑπέρλαμπρον Δημ. 313. 22.

ὑπερλαμπρῡ́νομαι, Παθ., κάμνω λαμπρὰν ἐπίδειξιν, φαίνομαι ἐξόχως λαμπρός, διακρίνομαι ὑπερβαλλόντως, ἐσθῆτι ἢ κόσμῳ Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 8, 7. **II** δεικνύω μεγάλην σπουδὴν ἢ προθυμίαν, ἐφ' ὅτῳ ἂν τύχωσι, ἐπὶ θηρευτικῶν κυνῶν, Ξεν. Κυν. 3. 7.

ὑπερλάμπω, λάμπω εἰς ὑπερβολήν, Πολυδ. Θ', 20, Ἐκκλ. **II** ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ κατὰ τὴν λαμπρότητα, μετ' αἰτιατ., Βυζ.

ὑπέρλεπτος, ον, ὑπερβαλλόντως λεπτός, Φιλόστρ. 853.

ὑπερλευκαίνω, καθ' ὑπερβολὴν λευκαίνω· φαίνομαι ὑπερβαλλόντως λευκός, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 531Β· — οὕτως ἐν τῷ παθη.., Εὐστ. εἰς Διον. Περιηγ. 248.

ὑπέρλευκος, ον, καθ' ὑπερβολὴν λευκός, Ἱππ. 638. 36, Λουκ. Ἔρωτ. 41.

ὑπερλίαν [ῑ], Ἐπίρρ., ὑπεράγαν, καθ' ὑπερβολήν, σφόδρα, σοφὸς Εὐστ. 1396. 43· τὸ ὑπερλίαν ὁ αὐτ. 1184. 19· οἱ ὑπ. ἀπόστολοι Α' Ἐπιστ. πρὸς Κορ. ια', 5, ιβ', 11. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Πατήρ. σ. 140.

ὑπέρλῡπος, ον, μεθ' ὑψηλοῦ λόφου, ἐλάτη Νόνν. Δ. 28. 219, Θεόδ. Πρόδρ.

ὑπερλῡ́διος [ῡ], ον, ὁ κατὰ μουσικὸν τρόπον ὑψηλότερον τοῦ λυδίου πεποιημένος, ἴδε Böckh Metr. Pind. σ. 225.

ὑπερλῡπέομαι, Παθ., λυποῦμαι ὑπερμέτρως, Ἡρόδ. 8. 90

ὑπερμαζάω, εἶμαι πεπληρωμένος κριθίνου ἄρτου (μᾶζα) μέχρι κόρου, θρασύνομαι ἐκ τῆς πολλῆς τροφῆς, ὑπερτρυφῶ, καθ' ὑπερβολὴν τρυφῶ, Ἀθήν. 663Β, ὑπερμαζᾶς γάρ, ὦ Ἀξείμια τε, καὶ ἐς τὸν κόλπον οὐ πτύεις Λουκ. Πλοῦτον ἢ Εὐχ. 15, Ἀλκίφρων 1. 18, κλπ.· πρβλ. **κριθάω**. **II**. (μαζός) ἔχω τοὺς μαστοὺς ὑπερπεπληρωμένους γάλακτος καὶ σπαργῶντας ἢ ἁπλῶς ἔχω μεγάλους μαστούς, Συνεσ. Ἐπιστ. 4, σ. 168.

ὑπερμαίνομαι, μέλλ. **-μᾰνοῦμαι**, ἀόρ. **-εμάνην** [ᾰ], Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι εἰς ὑπερβολὴν μανιώδης, Ἀριστοφ. Βάτρ. 776· — πρκμ. **-μέμηνα**, Εὐστ. Παρεκβολ. 154. 92.

ὑπερμᾰκής [ᾰ], ες, Δωρικ. ἀντὶ **ὑπερμήκης**, Πίνδ.

ὑπερμάλιστα, παρὰ πολὺ τῷ ὄντι, Εὐστ. Παρεκβολ. 146. 11.

ὑπερμᾰλλον, «ἐκ περισσοῦ» Σουΐδ.

ὑπερμαργότερος· «ὑπερμαινόμενος» Σουΐδ.

ὑπερμᾰχέω, (μάχη) μάχομαι ὑπέρ τινος, πόλεως ὑπερμαχῶν ἔλωλε πᾶσδε Σοφ. Ἀντ. 194, Εὐρ. Φοίν. 1252· σὺ ταῦτα, τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί; σὺ οὕτως.. εἶσαι ὑπέρμαχος αὐτοῦ κατ' ἐμοῦ; Σοφ. Αἴ. 1346· πρβλ. **ὑπερμάχομαι**· (ἐν Λουκ. Ἀλεξ 23, πιθαν. διορθωτέον τοῦτο ἀντὶ τοῦτο)· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Διὶ Τραγ. 17. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικά τ. 1, σ. 192.

ὑπερμᾰχήσις, εως, ἡ, ὑπεράσπισις, Σύμμαχ. ἐν Ἐξόδ. ΙΓ', 11, Ἐτυμολ. Μέγ. 80, 4, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἀμφίβασις**.

ὑπερμᾰχητικός, ή, όν, ὁ ὑπερμαχῶν τινος, πρόθυμος εἰς τὸ ὑπερμαχεῖν, Πλουτ. Νουμ. 16, Κορνούτου περὶ Θεῶν Φύσ. 20.

ὑπερμᾰχόμαι, ἀποθετ., = **ὑπερμαχέω**, τινός Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 53, κλπ.· τάδ' ὡσπερεὶ τοὐμοῦ πατρὸς ὑπερμαχοῦμαι, θὰ ἀγωνισθῶ ὡς ὑπὲρ τοῦ πατρός μου, Σοφ. Ο. Τ. 265· πρβλ. **ὑπερμαχέω**.

ὑπέρμᾰχος, ον, πρόμαχος, προστάτης, ὑπερασπιστής, Ἀνθ. Π. 7. 147, Ἑβδ. (Σοφ. Σολομ. ΙΣ'. 17). **II** φίλερις, Βυζ.

ὑπερμεγᾰθής [ᾰ], Ἰωνικ. ἀντὶ **ὑπερμεγέθης**, Ἡρόδ.

ὑπερμεγαλῡ́νω, εἰς ὑπερβολὴν μεγαλύνω, Ἐκκλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπέρμεγας, άλη, α, εἰς ὑπερβολὴν μέγας, ὦ νῦν μὲν σὺ εἶς, αὔριον δὲ ὑπέρμεγας Ἀριστοφ. Ἵππ. 158, Αἰλ. περὶ Ζώων 6. 63, κλπ.

ὑπερμεγεθέω, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **ὑπερμεγ-.** Ἀρτεμιδ. 1. 31.

ὑπερμεγέθης, Ἰων. **-άθης, ες,** γεν. **εος,** = **ὑπέρμεγας,** λίθοι, ὄφιες, κέρεα Ἡρόδ. 2. 175, 4. 191, κ. ἀλλ. ὑπερ. ἀδίκημα Αἰσχίν. 54. 31· εὐεργεσία, ψεῦδος Δημ. 330. 12., 10 9 2· ὑπ. τι βλάπτειν τινά ὁ αὐτ. 684. 4· ὑπερμέγεθες ἔργον, ὑπερβαλλόντως δύσκολον, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 8.—Ἐπίρρ. **-θως.** Φίλων 1. 103.

ὑπερμεθύσκομαι, ἀόρ **ὑπερμεθύσθην.**—Παθ., μεθύσκομαι, «μεθῶ», καὶ ἐν τῷ ἀορ., εἶμαι μεθυσμένος, «ἐμέθυσα» (ἀμεταβ.), Ἡρόδ. 2. 121, 4, Ἡρακλείδ. παρ' Ἀθην. 145D.

ὑπερμενέτης, ου, ὁ, ποιητικ. ἀντὶ **ὑπερμενής,** Γμν. Ὁμ. 7. 1.

ὑπερμενέων, οντος, ὁ, ὑπερβαλλόντως ἰσχυρός, κραταιός, ἄνδρες ὑπερμενέοντες, ἀντὶ ὑπερμενέες Ὀδ. Τ. 62. (Δὲν ὑπάρχει ῥῆμα **ὑπερμενέω·** πρβλ. **ὑπερηνορέων**).

ὑπερμενής, ές, (μένος) ὑπερβαλλόντως ἰσχυρός, κραταιότατος, ἐπίθ. τοῦ Διός, Ἰλ. Β. 116, 350, 403, κ. ἀλλ., Ἡσ. ὑπερμενέες βασιλῆες Ἰλ. Θ. 236, κ. ἀ λ.· ἐπίκουροι Ρ. 362· ὡσαύτως ἐπὶ -ῶν μνηστήρων, ὡς τὸ **ὑπερηνορέοντες,** Ὀδ. Τ. 62. Λέξις Ἐπική.—Κ' Ἡσύχ., «ὑπερμενής· μεγάλην ἔχων ἰσχύν».

ὑπερμεσάω, ὑπερβαίνω τὸ μέσον, τὴν μεσημβρίαν, ὑπερμεσούσης ἡμέρας Ζωναρ. 1. 272 ἔκδ. Βόννης

ὑπέρμεστος, ον, πλήρης εἰς ὑπερβολήν, ὑπερμέτρως μεστός, ὑπερχειλής, Φίλων 2. 533.

ὑπερμετρέω, μετρῶ ὑπὲρ τὸ μέτρον, «ὑπερχειλεῖ· ὑπερμεμετρημένον» Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ὑπερχειλές.**

ὑπερμετρία, ἡ, ὑπέρβασις, παντὸς μέτρου, ὑπερχείλισις, πλήμμυρα, ποταμῶν ὑπερμετρία Πτολεμ. Τε ρ'6. σ. 84, 13.

II. παράβασις τῶν μετρικῶν κανόνων, Εὐστ. 353. 35.

ὑπέρμετρος, ον, ὁ ὑπὲρ πᾶν μέτρον, ὑπερβολικός, κτῆσις Ξεν. παρὰ Στοβ. 71. 38· γῆρος Πλάτ. Νόμ. 864D. — Ἐπίρρ., ῥηθ' ὑπερμέτρως ἄλγει Εὐρ. Ἀποσπ. 422. **II** ὁ παραβαίνων τοὺς μετρικοὺς κανόνας, Λουκ. ἐν Διὶ Τραγῳδῷ 6, Ἡφαιστίων 35.

ὑπερμετώπιος, ον, ὁ ὑπὲρ τὸ μέτωπον, «βρέγμα, τὸ ὑπερμετώπιον μέρος» Ἐτυμολ. Μέγ. 212. 12.

ὑπερμήκης, ες, γεν. **εος,** (μῆκος) εἰς ὑπερβολὴν μακρός, δρόμοι Αἰσχύλ. Ἱκ 391· ἡ βασιλέος . χειρ ὑπ., εἶναι πολὺ μακρά, φθάνει εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, Ἡρόδ. 8. 140, 2. **2)** ὑπερβαλλόντως ὑψηλός, ὑπερύψηλος, ὁ αὐτ. 7. 128, 129. **3)** ὑπερμάκης βοά, βοὴ καθ' ὑπερβολὴν ἰσχυρά, Πινδ. Ο. 7. 69.

ὑπερμηκίζομαι, Παθ., μεγάλως ὑπερμηκύνομαι, Νικήτ Χρον. 351C.

ὑπερμιξολύδιος, ον, συνεθισμένος κατὰ μουσικὸν τρόπον ὀξύτερον τοῦ μιξολυδίου, Ἀθήν. 625D, Ἀν. Βεκ. 15· πρβλ. Böckh Metr. Pind. σ. 225.

ὑπερμῑσέω, μισῶ ὑπερβαλλόντως, Λυσίας 188. 32.

ὑπέρμορον, ὑπέρμορα, ἴδε **μόρος** I – Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπέρμορα· ὑπὲρ τὸ δέον, ὑπὲρ τὸ καθῆκον».

ὑπερνέμομαι, Παθ, νέμομαι ἄνω, ὑψηλά, τὴν μὲν τῆς Λιβύης ἄκραν λέοντες ὑπερνέμονται Ἡιστρ. 188.

ὑπερνεολκέω, ἡμαρτημένος τύπος ἀντὶ **ὑπερνεωλκέω.**

ὑπερνέφελος, ον, ὁ ὑπὲρ τὰ νέφη, ὑπερνεφής, Λουκ. Ἰκαρομέν. 2, Ἑρμότ. 5, κλπ.

ὑπερνεφέω, ὑπερνεφής εἰμι ἢ γίγνομαι, ἀνυψοῦμαι ὑπεράνω τῶν νεφῶν, Γρηγ. Ναζ. II, 581A· «ὑπερνεφεῖν τε καὶ αἰῶν ἀεροβατεῖν» Εὐστ. Πονημάτ. 352, 50.

ὑπερνεφής, ές, (νέφος) ὁ ὑπεράνω τῶν νεφῶν, Ρήτορες (Walz) τ. 1, σ. 439, Σουΐδ. ἐν λ. **Ἄλπειον,** κλπ. **2)** μεταφορ., θεωρίας ὑπερνεφοῦς = μετεώρου, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 105C.

ὑπερνέω, κολυμβῶ ὑπεράνω, Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἰκαρομ. 47.

ὑπερνεωλκέω, νεωλκῶ πλοῖον ὑπεράνω τῆς ξηρᾶς, τὰς νῆας, τὰ πλοῖα, Πολύβ. 8. 36, 12, Στράβ. 278.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ.5

ὑπερνήχομαι, ἀποθ., νήχομαι ὑπεράνω, ἐπιπλέω, τοῦ ὕδατος Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 2, 10 τοῦ κλύδωνος ὑπερνήχεται Θεοδωρήτου Ἑρμην. εἰς τοὺς Ψαλμ. τ. 1, σ. 92, 43 **2)** μεταφορ., ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, ὑπερτερῶ, αὐτόθι.

ὑπερνῑκάω, εἶμαι πλέον ἢ νικητής, Ἐπιστ. πρ Ρωμ ἡ', 37, Βυζαντ.

ὑπερνοέω, σκέπτομαι ἐπὶ πλέον, τί ὄφθ' ὑπερνοεῖς; (ὕπερνοεῖς; Graser, Jebb) Σοφ. Ο. Κ. 1741

ὑπερνόησις, εως, ἡ, ὑψηλοτέρα νόησις, Πλωτῖν. 6. 8, στλ. 1375 Creuz.· οὕτως **ὑπέρνοια,** ἡ, Ἰω. Χρυσ. εἰς Ματθ. σ. 322A.

ὑπέρνομος, ον, ὁ ὑπὲρ τὸν νόμον, παράνομος, προαίρεσις Boiss. Ἀνέκδ. 2. 45.

ὑπέρνους, ον, συνηρ. **-νους, ουν,** ὁ ὑπὲρ τὸν νοῦν, ἀκατάληπτος, θεὸς Πρόκλ. Θεολ. 115, σ 168 N.· κ. Μεθόδ. 23, σ. 43

ὑπερνοσέω, εἶμαι εἰς ὑπερβολὴν ἄρρωστος, Ἵππ. 419. 30.

ὑπερνότιος, ον, καὶ **α, ον.** Διον. Π. 151·—ὁ πέραν τοῦ νότου κείμενος, ἀντίθετον τῷ **ὑπερβόρειος,** Ἡρόδ. 4. 36, Στράβ. 62.

ὑπερξανθίζω, εἶμαι ὑπέρξανθος, παραπολὺ ξανθός, Εὐστάθ. 975. 61.

ὑπέρξανθος, ον, ὁ λίαν ξανθός, Ροῦφος παρ' Ὀρειβασ. II, 222.

ὑπέρξενος, ον, εἰς ἄκρον ξένος, παράξενος, πρωτοφανής, βασιλικὴ καὶ ὑπέρξενος ἑορτή Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 835, 1.

ὑπερξηραίνω, ξηραίνω ὑπερβαλλόντως, Ἵππ. 364. 30., 365. 25, κλπ.—Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι ὑπέρξηρος, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 10, Γαλην. τ. 4. σ, 192, 4, καὶ τ. 14, σ. 31, 4, κλπ.· οἱ λίαν ὑπερξηρανθέντες τῶν ἀσταχύων Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 861C. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 392-393.

ὑπερξηρᾰσία, ἡ, ὑπερβολικὴ ξηρασία, Ἵππ 460. 2.

ὑπέρξηρος, ὁ ὑπερβαλλόντως ξηρός, κατάξηρος, Ἀριστ. περὶ Ἀναπν. 14, 7., π. τὰ Ζ. Ἰστ. 10. 3, 16.

ὑπερογκέω, γίνομαι ὑπέρογκος, λίαν ὀγκώδης, Ἵππ. π. Ἄρθρ. 819·—ἐν τῷ παθ. τύπῳ **ὑπερογκόομαι,** Πολυδ. Δ' 187.

ὑπερογκία, ἡ, ὑπερβάλλων ὄγκος, Γεωργ. Λαπίθου Στίχοι Αὐτοσχέδ. σ. 526.

ὑπερογκόομαι, Παθ., ὀγκοῦμαι, αὐξάνομαι εἰς ὑπερβάλλοντα ὄγκον, Πολυδ. Δ', 187.

ὑπέρογκος, ον, ὁ λίαν ὀγκώδης, ὑπερβολικὸν ἔχων ὄγκον, γενομένης τῆς κνήμης ὑπ., ἐξογκωθείσης μεγάλως., Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 58· πιμελὴς καὶ ὑπ. Λουκ. Τίμων 15· σύναμις ὑπ., ἀντίθετον τῷ ταπεινή, Δημ. 46. 16· τὰ ὑπ. τῶν βελῶν Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 43. **2)** ὑπερμεγέθης, ὑπερβολικός, ὑπέρμετρος, οὐσίαι Πλάτ. Ἐπιστ. 317C· τιμαί, εὐτυχίαι Πλούτ. 2. 820 . Αἰμίλ. 34, κλπ.· τὰ ὑπέρογκα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἐλλείποντα, Πλάτ. Νόμ. 728E·—ἐπὶ ὕφους μεγαλοπρεπῆς, κομπαστικός, πομπώδης, Πλούτ. 2. 7A·—καθόλου, μέγας εἰς ὑπερβολήν, πρᾶγμα Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 23. 2.— Ἐπίρρ., **-κως,** Φίλων 1. 103, Πλούτ. ὡσαύτως ἐν τῷ αὐτόθ., ὑπέρογκον φρονεῖν Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 228· **ὑπέρογκα** Γ. Λαπίθ. στ. 526. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπέρογκον, μέγα, ὑψηλόν, ὑπὲρ μέτρον».

ὑπεροδῡνέω, ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ **ὑπερωδ-.**

ὑπερο-ειδής, ές, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ ὑπέρου, ὅμοιος μὲ κόπανον ἢ «γαυλοχέρι», Ἵππ. περὶ Ἄρθρ. 782, 834.

ὑπεροιδαίνω, οἰδαίνω, φουσκώνω ὑπερβαλλόντως, ἐπὶ ποταμοῦ, Ἀνθ. Παλ. 5. 60.

ὑπεροιδάω, ὑπερβαλλόντως ἐξογκοῦμαι, ἐπὶ τῶν μαστῶν, μαστοὺς ὑπεροιδῶντας Λουκ "Ερωτες 53· ὑπερῳδηκὼς Πολυδ. Η', 79.

ὑπεροικέω, κατοικῶ ὑπεράνω ἢ πέραν, μετὰ γεν., Ἡρόδ. 4. 13, 21, 37· ἀλλὰ καὶ μετ' αἰτ., ὑπεροικέοντας δὲ τὸ Ἁγγαῖον πρὸς βορέω ἀνέμου Παίονας ὁ αὐτ. 7,113.

ὑπεροικοδομέω, οἰκοδομῶ ὑπεράνω, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 9, 6, ἐν τῷ παθ.

ὑπέροικος, ον, ὁ κατοικῶν ὑπεράνω ἢ πέραν, τῆς χώρης Ἡρόδ. 4. 7.

ὑπεροικτ[ε]ίρω, οἰκτίρω ὑπερβαλλόντως, Κλήμ. Ἀλ. 68.

ὑπέροινος, ον, ὁ ἀμέτρως τὸν οἶνον ἀγαπῶν, Πολύβ. 8. 20, 1.

ὑπεροἰομαι, ἀποθ., εἶμαι λίαν αἰηματίας, «ὑπεροιηαμένοι· ὑπερηφανοῦντες.» Ἡσύχ.· ὡσαύτως **ὑπεροιάζομαι,** «ὑπεροιαζομένου, ὑπερηφανευομένου» Φώτ., Σουΐδ.

ὑπεροἰστεύω, τοξεύω ὑπεράνω ἢ πέραν, ὑπερακοντίζω, ὑπερτερῶ, μ ημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ.

ὑπερόλβιος, ον, ὑπερβαλλόντως ὄλβιος, πλούσιος, εὐτυχὴς ἢ εὐδαίμων, Boiss. Ἀνέκδ. 3. 450.

ὑπερομβρία, ἡ, ὑπέρμετρος ὄμβρος, παλλὴ βροχή, Ἀριστ. π. Ζ. Ἰστ 8. 19, 7· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. ὁ αὐτ. Μετεωρ. 2. 8, 6. 10, 39, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 3, 7.

ὑπερόμοιος, ον, πλέον ἢ ὅμοιος, τοῦ υἱοῦ ὁμοίου ὄντος τῷ πατρὶ καὶ ὑπερομοίου Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 914C.

ὑπερον, τό, ἴδε ἐν λ. **ὕπερος, ὁ, καὶ ὕπερα, τά.**

ὑπερόντως, ἐπίρρ., ὄντως, πράγματι, πλέον ἢ ὄντως, Πλωτῖν. σ. 749E.

ὑπέροξυς, υ, ὑπερβαλλόντως ὀξὺς ἢ αφοδρός, πυρετοὶ ὑπερόξεες Ἵππ. Ἀγμ. 759.

ὑπεροπλήεις, εσσα, εν, Ἐπικ. ἀντὶ **ὑπέροπλος,** Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 4, ἐν τῷ ὑπερθ. **ὑπεροπλήεστατος.**

ὑπεροπλία, ἡ, ὑπερβάλλουσα καὶ ἀλαζονικὴ πεποίθησις εἰς τὰ ὅπλα, αὐθάδεια, θρασύτης, ὑπερηφία, ὑπερηφανία, ἧς ὑπερπλίησι [ὕβα τ'], Ἰλ. Α. 205· ἐν τῷ ἐνικῷ, Ριαν. παρὰ Στοβ. 4. 34 **II.** ἐπὶ καλῆς σημασίας, γενναιότης, Θεόκρ. 25. 139.

ὑπεροπλίζομαι, μέλλ. **-ίσομαι,** ἀποθ. (ὁπλίζω)· —δι' ὧν ὅπλων καταλάβω, νικῶ, οὐκ ἂν τις μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο Ὀδ. Ρ. 268.—Κατὰ τὸν Σχολιαστ.: «ὑπεροπλίσσαιτο, ἤτοι ὑπερηφανήσει, ἢ εὐχερῶς ἐπιβουλεύσει».—Ὁ Ἀρίσταρχος ἀποδίδωσιν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νικήσειεν» Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμ. σ. 675, ἔνθα ἴδε καὶ τὴν γνώμην αὐτοῦ τοῦ Ἀπολλωνίου.

ὑπέροπλος, ον, ὁ ὑπερηφάνως πεποιθὼς εἰς τὴν δύναμιν τῶν ἐαυ οὖ ὅπλων, ἀπειλητικός, ὑπεροπτικός, θρασυς, ἀλλ' οὐδέποτε ἐπὶ πρασώπων παρὰ τοῖς παλαιοτέροις ποιηταῖς—παρ' Ὁμήρ. μόνον: ὑπέροπλον εἶπεῖν, ὁμιλεῖν θρασέως, αὐθαδῶς, Τλ. Ο. 185, Ρ. 170. παρ' Ἡσ., ἠνορέη, βίη ὑπέροπλος Θέογ. 516, 619, 670· ἦβα Πινδ. Π. 6. 48· ἐπὶ προσώπων, αὐτόθι 9. 24. **II.** μέγας, πελώριος, ἐπὶ ἐχθύων, Ὀππ. Ἁλ. 1. 103, κλπ. **III.** ἐπὶ καταστάσεων, ὑπερβολικός, τρομερός, ἄτη Πινδάρ. Ο. 1. 90 μηδὲν μέγα μηδ' ὑπ. Φωκυλ. Γνωμ. 53. Πρβλ. Buttm. Lexil. ἐν λέξ. **ὑπερφίαλος** 9. — Λέξις Ἑπική. (Πιθαν., ὡς ἑρμηνεύεται ἀνωτέρω, ἐκ τοῦ **ὑπέρ, ὅπλα,** ὡς τὸ **ὑπέρβιος** ἐκ τοῦ **ὑπέρ, βία**).

ὑπεροπτάω, ὀπτῶ ὑπὲρ τὸ δέον, Γαλην. 6. 484, Πολυδεύκ. Σ', 23.

ὑπεροπτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ὑπερύψομαι,** δεῖ ὑπερορᾶν, περιφρονεῖν, τινος Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 9. 21, κλπ.· τι Κλήμ. Ἀλεξ. 510.

ὑπερόπτης, ου, (ὑπερόψομαι) ὁ καταφρονῶν, περιφρονῶν, καταφρονητής, χρυσοῦ καναχῆς ὑπερόπτα (κατ' ἄλλην γραφὴν χρυσοῦ καναχῆ θ' ὑπερόπτας, ἀλλὰ κατὰ Jebb γραπτέον χρυσοῦ καναχῆς ὑπεροπλίαις) (ποιητ. τύπος) Σοφ. Ἀντ. 130, ἔνθα ἴδε μακρὰν σημ. Jebb· ὑπ. τῶν εἰωθότων Θουκ. 3. 38· ἀπολ., θρασύς, αὐθάδης, ἀλαζονικός, ὑπερήφανος, πρὸς πάντα πολίγκοτος ἠδ' ὑπ. Θεόκρ. 22. 58· ὑπ. καὶ ὑβρισταὶ Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 3, 19·—θηλ. τύπος **ὑπερόπτις, ιδος,** ἁπαγ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 1, σ. 559.

ὑπερόπτησις, εως, ἡ, ὑπέρμετρος ὄπτησις, Γαλην. τ. 19, σ. 576, 16, 226, 1, κλπ.

ὑπεροπτικός, ἡ, όν, καταφρονητικός, περιφρονητικός, ὑπερήφανος, Ἰσοκρ. 8D, 283B, Λουκ., κλπ.· τὸ ὑπεροπτικώτατον Δημ. 218 ἐν τέλει.— Ἐπ' ρρ. **-κῶς,** Ξενοφ. Ἑλλ. 7. 1, 18.— Συγκρ. **-ώτερον** Πολυδ. 5. 46, 6· ὑπερβ. **-ώτατα** Δίων Κ. 49, 7.

2) μετὰ γεν., ἀδικία ἔξις ὑπ. τῶν νόμων Πλάτ. Ὅροι 416Α.

ὑπέροπτος, ον, (ὑπερόψομαι) ὁ ὑπεροφθείς, περιφρονηθείς, καταφρονηθείς, τοῦτο ἔπρεπε νὰ σημαίνῃ, ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει: «ὑπέροπτον· μέγα καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον, καὶ τὰ ὄμματα», ἴσως γραπτέον: **ὑπέροπλον.** **II.** ὑπεροπτικός, καταφρονητικός, ὀφρὺς Ἀνθ. Π 12. 186· οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., Σοφ. Ο. Τ. 883. —Ἐπίρρ. **-τως,** Πολυδ. Θ', 147.

ὑπερόρασις, εως, ἡ, τὸ ὑπεροραν, περιφρονεῖν τι, καταφρόνησις, τινος Μᾶρκ. Ἀντων. 8. 26 ἀπολύτ., περιφρόνησις. Ἐβδ. (Ἀριθμ. ΚΒ', 30).

ὑπεροράτικός, ἡ, όν, = **ὑπεροπτικός,** Πολυδ. Θ', 147.

ὑπερορᾶω, Ἰων. **-ορέω·** μέλλ. **-όψομαι·** ἀόρ. **ὑπεριδεῖν,** ἀπαρ. ἴδειν· παθ. ἀόρ. **ὑπερώφθην.** Βλέπω ἄνωθεν ἐξ ὑψηλοτέρου σημείου πρὸς τὰ κάτω, μετ' αἰτιατ., τὴν θάλασσαν ὑπερορέοντα Ἡρόδ. 7. 36. **II.** παραβλέπω, ἀφηρῶ, τοὺς πονηροὺς ὑπερορᾷ Λυσί. 198. 1· τὴν ὄβριν ὑπερεόρακε Αἰσχίν. 16. 25· μετὰ μετοχ., οὐχ ὑπεροψόμενοί τινας ἀφαιρεθέντας Διον. Ἁλ. 5. 52. **2)** περιφρονῶ, καταφρονῶ, δεικνύω περιφρόνησιν, ὑπεριδὼν Ἴωνας Ἡρόδ. 5. 69· λέγους ὑπεριδεῖν Θουκ. 4. 62· σφῶν τὸ πλῆθος ὑπεριδὼν ὁ αὐτ. 5. 6, πρβλ. 6. 11· ὑπερείδετε τὴν ἐμὴν ὁμιλίαν Λυσί. 112. 10· πλὴν ἀρετῆς πάντα ὑπ. Πλάτ. Κριτί. 120Ε· τἀνθρώπινα ὑπερεώρα πρὸς τὴν παρὰ θεῶν ξυμβουλίαν Ξενοφ. Ἀπομν. 1. 3. 4.— Παθ., ἡ Λακεδαίμων κακῶς ἤκουσε καὶ ὑπερώφθη Θουκ. 5. 28, πρβλ. 7. 42· ὑπ' ἐκείνων ὑπερορᾶσθαι Πλ. Φαῖδρ. 232D. **3)** σπανιώτερον μετὰ γεν., ὑπερορῶ τῆς ἀπολογίας Ἀντιφῶν 122. 43· τῶν νόμων Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 9· πενίας Γοργ. Ῥήτ. 191. 9· τῶν μὲν ζώων φροντίσαι, τῶν δὲ οὕτω τιμίων (δηλ. τῶν ἄστρων) ὑπ. Ἀριστ. περὶ Οὐρ. 2. 8, 12· ὑπερεῖδε τῶν ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν ἁπάντων Λουκ. Δημώνακτ. βίος 3.

ὑπεροργίζομαι, ὀργίζομαι ὑπερμέτρως, Δίων Κ. 50. 25, κλπ.

ὑπεροργώντως, Ἐπίρρ. (ὀργάω) μετὰ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **περιόργως** (πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 215).

ὑπερορέγομαι, Μέσ., μεγάλως ὀρέγομαι, ἐπιθυμῶ τι σφόδρα, μετὰ γεν., Πολυδ. Ε', 165.

ὑπερορία, ἡ, ἴδε **ὑπερόριος.**

ὑπερορίζω, ἀποδιώκω πέραν τῶν ὁρίων, ἐξορίζω, τινά· ἐν τῷ παθ., Αἰσχίν. 72. 32., 89. 36· ὑπερωρίσθαι ἐξ ἁπάσης τῆς οἰκουμένης Ἰσοκρ. 122C. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, μετριότητα ὑπερορίζουσι Πλάτ. 560Α· ὑπερορίζομεν τὰ ξύλα καὶ τοὺς λίθους καὶ τὸν σίδηρον ἐάν τινα ἐμποδόντα ἀποκτείνῃ Αἰσχίν. 88. 36.—Ἴδε Κύντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 290.

ὑπερόριος, ον, καὶ **α, ον** (ἴδε κατωτ.), ποιητικ. **-ούριος·** (ὄρος)'— ὁ πέραν τῶν ὁρίων, κατοικῶν ἐν τῇ ξένῃ, Δημ. 1130 ἐν τέλει· ῥίπτειν ὑπερούριον Θιόκρ. 24. 93· ὑπ. ἀσχολία, ἀσχολία ἐν ξένοις τόποις, «εἰς τὰ ξένα», Θουκ. 8.72· ὑπ. ἀρχή, ἀντίθετον τῷ **ἔνδημος,** Αἰσχίν. 3. 34· τὰ ὑπερόρια, ξέναι ὑποθέσεις, ἐργασίαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ κατὰ πόλιν καὶ τὰ ἔνδημα, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 14, 12. **2)** ἡ ὑπερορία (ἐξυπακ. γῆ), ἡ χώρα ἡ πέραν τῶν συνόρων, ξένη χώρα, ξένη γῆ, Ἀνδοκ. 28. 10, Λυσί. 187. 26, Πλάτ. Φαῖδρ. 230D· τοὐναντίον τὰ ἔνδημα, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 27· ἐκ τῆς ὑπ. ἀνακαλεῖσθαι, δηλ. ἐκ τῆς χώρας ἐν ᾗ διετέλει ἐξόριστος, Πλούτ. 2. 508Α· ἐντεῦθεν καὶ αὐτὸ τοῦτο ἐξώρια, φόνοις καὶ ὑπερορίοις Δίων Κ. 67. 3·— οὕτω, τὰ ὑπερόρια (ἐξυπακ. χωρία) Ξεν. Ἀθην. 1. 19, Συμπ. 4. 31. **II.** ξένος πρὸς τὸν σκοπόν, ἀλλότριος, ἀσυνήθης, λαλιὰ Αἰσχίνης 34. 29· ἀρχαὶ ἐνυπνίων ὑπερόριοι ἢ τοῖς χρόνοις ἢ τοῖς τόποις ἢ τοῖς μεγέθεσιν Ἀριστ. περὶ τῆς καθ' Ὕμν. Μαντ. 2. 5· πρβλ. Ἀριστείδ. 1, σ. 128, Σουΐδ. ἐν λέξ. **III.** μετὰ γεν., ἐξωρισμένος ἀπό τινος, ἐστερημένος τινός, ἀμέτοχος, τοῦ ἤθους Φωτ. Βιβλιοθ. 55. 27, Προκόπ.

ὑπερορισμός, ὁ, ἐξορία, Πολυδ. Θ', 158, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 49C, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 916Α.

ὑπεροριστέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ ἐξορίσῃ, Ἀριστείδ. 1. 25.

ὑπερορμαίνω, κινοῦμαι μεθ' ὁρμῆς, Μανέθων 4. 131.

ὑπερορμάομαι, = τῷ προηγ., Ἀπολλιναρίου Μετάφρασις Ψαλμῶν ΠΒ', 29.

ὑπερόρνυμαι, Παθ., ἐγείρομαι ὑπεράνω, ἔρχομαι ὑπεράνω τινός, ἐπικρέμαμαι, ἅτας ὑπερορνυμένας πόλει Σοφ. Ο. Τ. 165 (ἐξ εἰκασίας τοῦ Musgr. ἀντὶ ἅτας ὕπερ ὀρνυμένας πόλει· ἴδε Jebb, ὅστις διετήρησε τὴν γραφὴν τῶν Ἀντιγράφων.)

ὑπερορρωδέω, πολὺ φοβοῦμαι, τινος, ὑπέρ τινος, Εὐρ. Ἱκέτ. 344· πρβλ. Ἰων. **ὑπαρρωδέω.**

ὕπερος, ὁ, ἡ **ὕπερον,** τό, ἴδε κατωτ.· — κόπανος, κυρίως ξύλινος, (οὐχὶ δολῶ ξ γουδοχέρι), «ὕπερον, λάκτην, ναγέα, τριβέα, ἢ κόπανον» (Τζέτζ.), ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν ὕπερόν τε τρίπηχυν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 421· (ὁ ὅλμος σήμερον ὀνομάζεται διὰ τῆς Τουρκ. λ. **ντουμπέκι,** ὁ δὲ ὕπερος **κόπανος,** ἴδε Ἰωακ. Βαλαβάνη διατριβὴν ἐν Παρνασσ. τ. ΙΑ', σ. 374, καὶ σημ. ἐν τῇ ἐνδ. Ἡσ. ὑπὸ Κ. Σιτλ.)· λεήναντες ὑπέροισι Ἡρόδ. 1. 200· ὑπέρου μοι περιτροπὴ γενήσεται, παροιμία ἐπὶ ἀτελευτήτου καὶ ἀνωφελοῦς κόπου, ἐπὶ τῶν ταὐτὰ ποιούντων καὶ μηδὲν περαινόντων» (Φώτ.), Πλάτ Κωμικ. ἐν «Ἀδώνιδι» 2, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 209Ε, Φιλήμων ἐν «Ἥρωσιν» 1, Πλούτ. 2. 1072Β οὕτως, εἰς ὅλμου ὕδωρ ἐγχέαντα ὑπέρῳ σιδηρῷ πτίττειν Λουκ. Ἑρμότ. 79, κλπ., ἴδε Παροιμιογρ.· ὕπερα σιδηρᾶ Πολυδ. Ζ', 107, πρὸς ὃ ὁ L. Dind. παραβάλλει τὴν ἠρωτηριασμένην ἐπιγραφὴν κωμῳδίας τινὸς .. ἔροις σιδηροῖς ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 229. **II.** πᾶν πρᾶγμα ἔχον τὸ σχῆμα ὑπέρου. **4)** κορύνη, ῥόπαλον, «κόπανος», Πλουτ. Ἀλέξ. 63, Λουκ. Δημώνακτ. βίος 48. **2)** μοχλὸς ὃν' οὗ ἐπανέφερον εἰς τὴν θέσιν τῶν μέλη ἐξηρθρωμένα, Ἱππ. 760Η.— Ὁ τύπος **ὕπερον,** τό, εὑρηται παρ' Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 782, Πολύβ. 1. 22, 7, Λουκ. Φιλοψ. 35, Πολυδ. Α', 245, Ζ', 107, Ι', 114, Ἐτυμολ. Μέγ. 779. 48· ἐν ᾧ ἐξ οὐδενὸς τῶν λοιπῶν χωρίων δυνάμεθα νὰ βεβαιωθῶμέν τι περὶ τοῦ γένους πλὴν τοῦ μνημονευθέντος χωρίου τοῦ Ἡσιόδου· διὸ ἔχει προταθῇ ἐν τῷ χωρίῳ ἐκείνῳ νὰ ἀναγνωσθῇ: τρίπτυχον, νὰ γείνῃ δὲ δεκτὸ, ὁ τύπος **ὕπερον,** τό, ὡς ὁ μόνος τύπος τῆς λέξεως.

ὑπερουράνιος, ον, ὁ ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ, Πλάτων. Φαῖδρ. 247C, Πολυδ. Α', 23.

ὑπερούριος, ον, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ **ὑπερόριος,** ὃ ἴδε.

ὑπερούσιος, ον, ὁ ὑπὲρ τὴν οὐσίαν ὤν, Πρόκλ. Ὑποτυπ. 630 (36) τῆς ὑπερουσίου καὶ κρυφίας θεότητος Διονύσ. Ἀρεοπ. σ. 375, κλπ.— Ἐπίρρ. **-ίως,** αὐτόθι. **II.** ὑπερπλούσιος, λίαν πλούσιος, Κ. Πορφυρ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμ. 14, 68.

ὑπερουσιασμός, ὁ, = ἑπομ., Εὐστ. παρὰ Mai Spicil. 5 276.

ὑπερουσιότης, -ητος, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ **ὑπερουσίου,** Διονύσ. Ἀρεοπ. σ. 375.

ὑπερούχιον, τό, εἶδος μηχανῆς, Ἀρχ. Μαθ. σ. 97.

ὑπερόφρυον, τό, τὸ ὑπὲρ τὰς ὀφρῦς μέρος τοῦ μετώπου, Εὐτέκν. ἐν Παραφρ. Ὀππ. Κυν. 1. 181.

ὑπεροφρυόομαι, ἀποθ., ἀνασπῶ τὰς ὀφρῦς, ἐπαίρομαι, **ὑπερωφρυωμένον** ἐπὶ σεμνότητι Θεοφυλ. Ἐπιστ. 60· ὡσαύτως **ὑπεροφρυάζω,** Νικήτ. Χρον. 352C.

ὑπέροφρυς, υ, γεν. **-υος,** ὁ ἔχων ἀνεσπασμένας τὰς ὀφρῦς, ὑπερήφανος, Ὑπερείδ. παρὰ Σουΐδ., Εὐστ. Πονημάτ. 11, 62.

ὑπεροχέω, φέρω ὑψηλά, ἀνέχω, ὑποστηρίζω, μηροῦ κεφαλὴ ὑπ. τὸ ὑπερθεν τοῦ σώματος Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 764.— Ἐν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 3, 5, ὁ Dind. διορθοῖ **ὑπερσχεῖν.**

ὑπεροχή, ἡ, (**ὑπερέχω II**) προεξοχή, ἄκρον, οὐ κνῖσα κραύει ῥινὸς ὑπεροχὰς ἄκρας..; Ἔφιππος ἐν «Πυρώνῃ» 2. 3· αἱ ὑπ. τῶν βουνῶν, τῶν ὀρῶν, τὰ ἐξέχοντα αὐτῶν μέρη, αἱ κορυφαί, Πολύβ. 10. 10, 10, Πλούτ. 2. 936Δ ἀπολ., ὕψωμα, Πολύβ. 3. 104, 3. **II.** μεταφορ., τὸ ὑπερέχειν, τὸ ἀνώτε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρον εἶναι, ἡ δὲ νίκη ὑπεροχή τις Ἀριστ. Ρητ. 2. 12, 6· ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ ὑπ. ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 4. 13, 10· τὴν ὑπ. ἀπονέμειν οἷς ἀρίστοις αὐτόθι 4. 8, 4· τὴν ὑπ. τῆς πολιτείας λαμβάνειν, ἀνωτέραν θέσιν ἐν τῇ κυβερνήσει, αὐτόθι 4. 11, 17· διὰ τὴν ὑπ. τοῦ πλήθους αὐτόθι 4. 6, 5·—ἐν τῷ πληθ., πρὸς τὰς ὑπ. οὕτω διακεῖσθαι Ἰσοκρ. 238B· διαφέρεσθαι ἐν τῷ ποσῷ καὶ ἐν ταῖς ὑπεροχαῖς Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 1, 5.

2) ὡς τὸ **ὑπερβολή**, ἀντίθετον τῷ **ἔλλειψις**, ἐν πολλαῖς σημασίαις, οἷον ἐν τῇ Ἀριθμητικῇ, = πάθος ἀριθμοῦ ἢ ἀριθμὸς ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 2, 18· ἐν τῇ Φυσικῇ, ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 1. 4, 1., 6, 6, πρβλ. περὶ τὰ Ζῷα Ἰστ. 1. 1, 6, κ. ἀλλ.· διαφέρειν καθ' ὑπεροχὴν ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 1. 4, 2, κ. ἀλλ.· τὸ τάχος ὑπ. κινήσεως ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 1, 11· ἡ κατ' ἀρετὴν ὑπ. ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 1. 7, 14, πρβλ. Ρητ. 1. 9, 25· φιλία ἐν ὑπεροχῇ, ὅπου ὁ εἷς εἶναι ἀνώτερος τοῦ ἄλλου κατὰ τὴν **κοινωνικὴν** θέσιν, κτλ., ὁ αὐτὸς ἐν Ἠθ. Νικ. 9. 7, 1, πρβλ. 11. 1., 13, 1·—ἐν τῷ πληθ., κατὰ πλούτων ὑπεροχάς Πλάτ. Νόμ. 711D· οἱ ἐν ὑπεροχαῖς εὐτυχημάτων ὄντες Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 11, 6. **3)** καθ' ἑαυτὴν ἡ λέξις, ἀνωτέρα θέσις, ἀξίωμα, αὐτόθι 1. 64, 1· τὴν Σελεύκου τοῦ βασιλέως ὑπεροχὴν Ἀνεφάνης ἐν «Παρεκβιδομένῃ» 1· οἱ ἐν ὑπεροχαῖς νεανίσκοι Διόδωρ. 4. 41. **4)** ἐπὶ γλώσσης, περίφρασις, μακρολογία, ἀντίθετ. τῷ **ἔλλειψις**, Πλάτ. Πολιτικ. 283C. **5)** Παρὰ τοῖς Βυζαντίνοις, ἐπώνυμον ἀξιώματος ὡς τὰ νῦν τὸ «ἐξοχότης».

ὑπερόχησις, εως, ἡ, τόπος ὑπερέχων, πρόδομος, Σύμμαχος ἐν Ἰεζεκ. Μ', 21.

ὑπεροχικός, ή, όν, ὁ ὑπερέχων, εἰς ὑπεροχὴν ἀνήκων, Ἰω. Δαμασκ. τ. 1, σ. 449D, Εὐστ. 1384. 45. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἰω. Δαμασκ. τ. 1, σ. 147C, κλπ.

ὑπέροχος, Ἐπικ. καὶ Ἰων. **ὑπείρ-, ον (ὑπερέχω II)** προέχων, ἔξοχος, διακρινόμενος ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, μετὰ γεν., ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων Ἰλ. Ζ. 208, Λ. 784· ἀπολ., ὑπείροχον εἶδος Ὕμν. Ὁμ. 11. 2· οἱ ὑπείροχοι τῶν ἀστῶν Ἡρόδ. 5. 92, 7· θῆρες ἐν πελάγεσιν ὑπέροχοι, ἰσχυροί, Πινδ. Ν. 3. 40· ὑπέροχον σθένος Αἰσχύλ. Πρ. 429· ὑπέροχος βία, ὑπερβολικὴ δύναμις, Σοφ. Τραχ. 1096·—ὑπερθ. **ὑπεροχώτατος**, ἐν Πινδ. Π. 2. 70·—οὐδ. πληθ. **ὑπείροχα**, ὡς ἐπίρρ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2347B.

ὑπεροχυρόω, καθ' ὑπερβολὴν ὀχυρώνω, Κλήμ. Ἀλεξ. 331.

ὑπεροψία, ἡ, περιφρόνησις, καταφρόνησις, τῶν νόμων Θουκ. 1. 84· τῶν ξυμμάχων Ἰσοκρ. 178D· ἡ πρὸς τὰς κολάσεις ὑπ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 33· ἀπολ., ὑπερηφανία, ἔπαρσις, ἀλαζονεία, Αὐσί. 128. 42, Ἰσοκρ. 283C, κλπ.

ὑπέροψις, εως, ἡ, = **ὑπεροψία**, ἐὰν δὲ ὑπέροψει ὑπερίδωσιν οἱ αὐτόχθονες Ἐθδ. (Λευ. Κ', 4).

ὑπερόφωμαι, ἴδε **ὑπεροράω**.

ὑπεροψωνέω, προσφέρω μεγαλειτέραν τιμὴν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν ὄψων, «ὑπεροψωνεῖν· τὸ ἀγοράζοντός τινος ὄψων ἕτερον τῇ τιμῇ ὑπερβάλλοντα ὠνεῖσθαι» Α. Β. 67, 32.

ὑπερπάγης, ές, ὑπερβαλλόντως παγερός, ψυχρός, τὸ ὑπερπαγές, ὑπερβολικὸς παγετός, Ξεν. Κυν. 8. 2.

ὑπερπάθέω, μεγάλως ὀλίβομαι, κυριεύομαι ὑπὸ ὑπερβολικῆς λύπης, ὑπερπαθήσας' Εὐρ. Φοίν. 1456· ὑπερεπάθησε Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 2, 1, κλπ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 276.

ὑπερπαθής, ές, ὁ ὑπερβαλλόντως τεθλιμμένος καὶ πάσχων, Κλήμ. Ἀλεξ. 52, Τζέτζ. Ἱστ. 1. 784. — Ἐπίρρ. **ὑπερπαθῶς**, Εὐστ. Πονημάτ. 253. 61.

ὑπερπαίω, τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ πρκμ. **ὑπερπέπαικα**, κτυπῶ ὑπεράνω, ὑπερβάλλω, ὑπερτερῶ, ὑπερνικῶ, μετὰ γεν., πολὺ δ' ὑπερπέπαικεν τούτων Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1118· μετ' αἰτιατ., τοσοῦτον ὑπερπέπαικας πλούτῳ τοὺς ἄλλους Δημ. 1217. 18, πρβλ. Πολύβ. 14. 5, 14, Λουκ. Εἰκόνες 9, Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. 792A.

ὑπερπάλύνω, ἐπιπάσσω, «πασπαλίζω» ὑπεράνω, Ἀνθ. Παλ. 10. 11.

ὑπερπαρανήτη (ἔξυπακ. χορδή), ἡ, ἡ ὑπὲρ τὴν παρανήτην· καὶ **ὑπερπαρυπάτη**, ἡ, ἡ χορδὴ ἡ ὑπὲρ τὴν παρυπάτην, Ἀρχ. Μουσ.

ὑπερπάσχω, πάσχω ὑπέρ τινος, Εὐμάθ. 6. 16, Κύριλλ. Ἱερολ. σ. 129, Πτολεμ. Τετρ. σ. 188, 7, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 736A, κλπ.

ὑπερπαφλάζω, παφλάζω ὑπὲρ τὸ δέον καὶ χύνομαι ἔξω, ὑπερκαχλάζω, Λουκ. Ἀεξιφάν. 8.

ὑπερπάχύνομαι, Παθ., γίνομαι ὑπερβαλλόντως παχύς, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 11, 3.

ὑπέρπάχυς, υ, ὁ καθ' ὑπερβολὴν παχύς, Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 290, περὶ Διαίτ. Ὀξ. 385, Πλούτ., κλπ.· ἐπὶ πλοίων, «ὑπερπαχῆ τε γὰρ καὶ ὑπερμεγέθη κατεσκευάσθη (τὰ σκάφη)» Δίων Κ. 49. 1.

ὑπερπείθομαι, Παθ., πείθομαι καὶ πολὺ μάλιστα, Πολυδ. Ε', 152.

ὑπερπέλομαι, ἀποθετ., εἶμαι ὑπέρτερός τινος, Κρήτην, ἣτ' ἄλλων ὑπερέπλετο εἶν ἁλὶ νήσων Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1637.

ὑπερπέμπω, πέμπω ἄνωθεν ἢ πέραν τοῦ σημείου ἢ σκοποῦ, ὑπερακοντίζω, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 903Δ, Ἄννα Κομν. σ. 297.

ὑπερπενθέω, πενθῶ ὑπερβαλλόντως, μετ' αἰτ., Φιλόστρ. 556.

ὑπερπεπαίνομαι, Παθητ., πεπαίνομαι ὑπὲρ τὸ δέον, ὑπερωριμάζω, Ἀπολλωνίου Λεξικ. Ὁμ. ἐν λ. **πέπαν**, Ἐτυμολ. Μέγ. σελ. 661, 55.

ὑπερπερικλῆς, ὁ, πλέον ἢ Περικλῆς, ἴδε **ὑπερθεμιστοκλῆς**.

ὑπερπερίλαμπρος, ον, εἷς ὑπερβολὴν λαμπρός, Ἄννα Κομν. 181D).

ὑπερπερισσεύω, ὑπερπλεονάζω, ὑπερπεριττεῦον τὸ αἷμα Μοσχίων περὶ Γυναικ. Παθ. σ. 6, 13· ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ε', 20·— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὑπερπερισσεύομαι τῇ χαρᾷ, ἔχω ὑπερπερισσεύουσαν τὴν χαράν, Β' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ζ', 4.

ὑπερπερισσῶς, Ἐπίρρ., ὑπερμέτρως, ὑπερβαλλόντως, Εὐαγγ. κατὰ Μάρκ. ζ', 37.

ὑπερπερκάζω, περκάζω ὑπὲρ τὸ δέον, ὑπερωριμάζω, μαυροκοκκινίζω, ἐπὶ βοτρύων, Εὐμάθ. 7. 4.

ὑπερπέσσω, μέλλ. **-πέψω**, χωνεύω πολὺ ταχέως, Ἱππ. 422. 19 (κοινῶς φέρεται **-πεσεῖν**).

ὑπερπέταμαι, = **ὑπερπέτομαι**, Ἀνθ. Π. 5. 259., 7. 546., 12. 249.

ὑπερπετάννῡμι, μέλλ. **-πετάσω**, πετάννυμι, ἐκτείνω, ἁπλώνω ὑπεράνω, Λουκ. Ρητόρ. Διδάσκ. 6. 11· παραπετάσματα ὑπὲρ αὐτῶν σηρικὰ ὑπερεπέτασε Δίων Κ. 43. 24. — Παθ., αἰωρούμαι ὑπεράνω, ἐπὶ δρακόντων ἀχουμένην τὴν Ἄρτεμιν δι' ἀέρος ὑπερπετασθῆναι πολλὰ μέρη τῆς οἰκουμένης Διόδ. 4. 51.

ὑπερπετής, ές, ὁ πετόμενος ὑπεράνω ἢ ὑψηλά, βέλη ὑπερπετῆ τῶν πρωτοστατῶν φερόμενα, φερόμενα ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν αὐτῶν, Πολύβ. 18. 13, 3, πρβλ. 8. 7, 3, Διόδ. 14. 23· ὑπ. ὄρνεις Στράβ. 244· τὸ ὑπερπετές, πᾶν ὅ,τι ὑπερπέτεται, ὁ αὐτ. 703· ὑπ. πνέειν, ἐπὶ ἀνέμων, ὁ αὐτ. 731· — μεταφορ., ὁ ὑψηλὰ πετόμενος, μεταρσιούμενος, Λουκ ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 17.

II. ὁ ἐκτεινόμενος πέραν τινὸς σημείου, φθάνω ἕως ἐπάνω, ὑπερπετέαι θωρακίοις σκεπάσαντες Πολύβ. 8. 6, 4· ὑπ φάλαγξ, κατέχουσα πλειοτέραν ἔκτασιν ἑκατέρωθεν, δυναμένη νὰ προξενήσῃ κύκλωσιν, Διονύσ. Ἁλ. 9. 11·— μετὰ γενικ., ὑπ. τῆς πνοῆς Διόδ. 17. 7· κορυφὴ ὑπερπετεστέρα τῆς καμήλου, ὑψηλοτέρα, Στράβ. 775. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 302, 316, 317.

ὑπερπέτομαι, μέλλ. **-πτήσομαι**· ἀόριστ. **-επτάμην**, ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ **-επτόμην**· παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις καὶ **-επτάσθην** (ἴδε κατωτ.)· — ἴδε **ὑπερίπταμαι, ὑπερπέταμαι**· ἀποθ. (ἴδε **πέτομαι**). Φέρομαι ἄνωθεν μετὰ ταχύτητος, ἐπὶ δόρατος, ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος Ἰλ. Ν. 408, Χ. 275, πρβλ. Ὀδ. Χ. 280· ἐπὶ πτηνῶν ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 5, 13., 8. 12, 4·— ἐνεργ. ἀόρ. ἁπανταχ. ἐν Σοφ. Ἀντ. 113, ὀξέα κλάζων αἰετὸς εἰς γᾶν ὡς ὑπερέπτα. **2)** μετ' αἰτιατ., πέτομαι ὑπεράνω ἢ πέραν, ὁ δ' [λᾶας] ὑπέρπτατο σήματα πάντα Ὀδ. Θ. 192· ἐπὶ πτηνῶν, ὑπ. τὸ ὄρος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 12, 4· ὡσαύτως μετὰ γενικ., Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1252, Ἀνθολ. Παλ. 5. 259, Πλουτ. Πομπ. 25.

ὑπερπήγνῡμαι, Παθ., μετὰ πρκμ. ἐνεργ., **-πέπηγα**, ἐμπήγομαι ὑπεράνω, λαβόμενος πασσάλου ἄκρου ὑπερπεπηγότος εἶχετο Ἱππ. 1175B.

ὑπερπηδάω, μέλλ. **-ήσομαι**, πηδῶ ὑπεράνω, τοὺς ὄρυφάκτους Ἀριστοφ. Σφ. 675· τὸν ποταμὸν Λουκ. Πρὸς Ἀπαίδευτ. 7. **II.** μεταφορ., ὑπερπηδῶ, ὑπερβαίνω, ἐπὶ ποικίλων ἐννοιῶν, **1)** ἐκφεύγω, διαφεύγω, θεοῦ.. πληγὴν οὐχ ὑπ. βροτὸς Σοφ. Ἀποσπ. 656. **2)** ὑπερβαίνω, παραβαίνω, τὰ νόμιμα Δημ. 644. 16, πρβλ. Αἰσχίν. 55. 29., 82. 29· ὑπερπηδήσας ἅπαντας τοὺς νόμους Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 12. **3)** ὑπερτερῶ, ὑπ. τῷ μηχανήματι τοὺς ξύμπαντας Πλάτ. Νόμ. 677E, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 6. 25. **4)** ἀπολ., διέρχομαι ἄνωθεν μεθ' ὁρμῆς ἢ ταχύτητος, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 5. 3, 3.

ὑπερπήδησις, εως, ἡ, τὸ **ὑπερπηδᾶν**, Πλούτ. 2. 371B.

ὑπερπιάζω, πιάνω, ἁρπάζω προσέτι, Γρηγ. Νύσσ. νόμ. 1, σ. 775B.

ὑπερπιαίνω, παχύνω τι εἰς ὑπερβολήν, Γαλην. 2, 13C, Βασίλ. III, 180A, 197B, κλπ.

ὑπέρπικρος, ον, εἷς ὑπερβολὴν πικρὸς τοὺς τρόπους καὶ τὰς διαθέσεις, τὸν πικρῶς ὑπέρπικρον Αἰσχύλ. Πρ. 944.

ὑπερπίμπλημι, ὑπερπλήρω, τοὺς ποταμοὺς Αἰλ. π. Ζ. 16. 19·—ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., ὑπερπληροῦμαι, Ἱππ. 536. 39, Ἀθήν., κλπ.· διὰ τὸ ὑπερπεπλῆσθαι Ἀριστ. π. τ. Ζ. Ἱστ. 9. 40, 29· πίνειν ἕως ἂν ὑπερπλησθῇ ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ Νικ. 3. 11, 3· μετὰ γεν., ὑπερπλησθεὶς μέθης Σοφ. Ο. Τ. 779· ὕβρις, εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῇ αὐτόθι 874.

ὑπερπίνω [ῐ], πίνω ὑπὲρ τὸ δέον, παρὰ πολύ, Ξεν. Κύρου Παιδ. 8. 8, 10.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπερπίπτω, πίπτω, ῥέω ἄνωθεν, ἐπὶ ὕδατος, «τὸ προσγιγνόμενον καὶ πλεονάζον (ὕδωρ) ὑπερπῖπτον ἀπορρεῖν» Πολύβ. 4. 39, 8· προέχω, ἐξέχω, εἰς .. Στράβ. 95, 127. **2)** πίπτω ἐπέκεινά τινος, τῆς χώρας Ἀριστ. Προβλ. 26. 44· ἐπὶ βελῶν ἢ ἀκοντίων, Αἰν. Τακτ. 32, Ἀρχ. Μαθημ. 141. **II.** ἐπὶ χρόνου, παρέρχομαι, «περνῶ», ἣν ὑπερπέσῃ ἡ νῦν ἡμέρη Ἡρόδ. 3. 71, πρβλ. Ἱππ. 648. 13.

ὑπερπλάζω, κάμνω τι νὰ πλανᾶται ὑπεράνω· κινῶ κατὰ διαφόρους διευθύνσεις ὑπεράνω ἢ ὑψηλά, τὰς χεῖρας Εὐφορίων παρὰ Σ:οβ. 59, 16.

ὑπερπλασιάζω, ὑπερβαλλόντως πολυπλασιάζω, Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 908D.

ὑπερπλέκομαι, Παθ., πλέκομαι ὑπεράνωθέν τινος, Ἀνωνύμ. Βίος Μάρθ. Acti. SS. M ii τ. 5, σ. 411, 10.

ὑπερπλεονάζω, πλεονάζω ὑπερβολικῶς, ὑπερπερισσεύω, Α' Ἐπιστολὴ πρὸς Τιμ. α', 14, Ἐκκλ. **II** μεταβ., κάμνω τι νὰ πλεονάσῃ Ἐκκλ.

ὑπέρπλεος, ον, = **ὑπέρπλεως**, ἄφθονος, Τζέτζ. Ἱστ. 8, 654 τὸ ὑπέρπλεον, τὸ περίσσευμα, Εὐστ. Παυημ. σ. 201. 80.

ὑπ. ρπλέω. πλέω ὑπεράνω ἢ πέραν, Θεόδ. Πρόδρ. κατὰ Ῥοδ. κ. Δοσ 6. 253 (394)· τροπικῶς, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 366C, κλπ.

ὑπέρπλεως, ων, πλήρης εἰς ὑπερβολήν, κεκορεσμένος ὑπερμέτρως, γαστριμαργίαις Λουκ. Ἔρωτ. 42· μεμολυσμένος, Πολυδ. Δ', 186· πρβλ. **ὑπέρπλεος**.

ὑπερπληθής, ές, ἀφθονώτατος, πολυπληθέστατος, τριχίας δὲ καὶ τὰς πρημνάδας τὰς θυννίδας ἐπὶ δεῖπνον ἡκούσας ὑπερπληθεῖς Νικοχάρης ἐ· «Ληνίοις» 1· **ὑπερπληθῆ** ἐξημαρτηκώς. πράξας πλημμελήμα ἢ κακὰ ἀναρίθμητα, Δημ. 802. 25.— (Τὰ Ἀν-ίγραφ ποικίλλουσι μεταξὺ τῆς διαφ. γραφ. **ὑπερπλήθυης** καὶ **ὑπερπληθής**).

ὑπερπλημμύρω, πλημμυρῶ ὑπεράνω, Νικήτ. Χρον. 43D· **-πλημμυρέω**, Γλωσσ.

ὑπερπλήρης, ες, πληρέστατος, Πλωτῖν. 5. 2, 1. Πρόκλ. κλπ. Ἐ ρρ., **-ρως**. Λειτουργία Ἰακώβου σ. 3B.

ὑπερπληρότης, ητος, ὑπέρμετρος πλήρωσις, Διονύσ. Ἀρεοπ. σ. 248.

ὑπερπληρόω, πληρῶ ὑπὲρ τὸ μέτρον, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 2, 22.— Παθ., πληροῦμαι ὑπὲρ τὸ μέτρον, τρώγω παρὰ πολύ, σῖτον ὠ. μὴ ὑπερπληροῦσθαι Ξεν. Λακ. 5. 3, Ἀριστ. π Ζ. Ἱστ. 8. 5, 5, π Ζ. Γεν. 2. 4, 8.

ὑπερπλήρωσις, εως, ἡ, ὑπέρμετρος πλήρωσις, ἀπολήψεις δὲ φλεβῶν τὰς ὑπερπληρώσεις εἶπεν Γαλην. τ. 4, σ. 756. 3, Ἀέτιος 1, 6.

ὑπερπλούσιος, ον, ὑπερβαλλόντως πλούσιος, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 11, 5.

ὑπερπλουτέω, εἶμαι ὑπερβαλλόντως πλούσιος, Ἀριστοφ. Πλ. 351, Λουκ., κλπ.· τὸ ἱερὸν ὑπ. ἐν τοῖς ἀναθήμασιν Λουκ. Φάλ. 2. 9.

ὑπέρπλουτος, ον, = **ὑπερπλούσιος**. Αἰσχύλ. Πρ 466, Πλάτ. Πολ 552B.

ὑπερπνέω, πνέω πέραν, ἐπέκεινα, ἄνεμοι τῆς ὥρας ὑπερπνεύσαντες Φιλόστρ. 339. **II.** μεταφορ., μετ' αἰτ., πνέω, φυσῶ ὑπεράνω τινός, ἀνυψῶ ἐμαυτὸν ὑ ερά·ω αὐτοῦ, τὸ μὲν δὴ προοίμιον τοῦτο ὑπερπνέοντος ἦν τοὺς Ἀθηναίους Φιλόστρατ. 58.

ὑπερπνεῦγής, ές, = **ὑπέρπαθμος**, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. **ἑπταρχηλίζω** καὶ ἐν λ. **ὑπερπνιγεῖς**.

ὑπερποθέω, ποθῶ, ἐπιθυμῶ ὑπερβαλλόντως, Ἀριστείδ. 1. 36, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ὀλ. 8, 81.

ὑπερπολάζω, πλημμυρῶ, Στράβ. 52· εἰς .. ὁ αὐτ. 840· πρβλ. **ἐπιπολάζω**.

ὑπέρπολυς, -πόλλη, -πολυ. Ἰων. **ὑπέρπουλλος**, η, ον, ὑπέρ·ολ·ν δέον πολύς. Ἱππ. 1015H, ἐν τέλει· κτείνουσα λιμῷ τοὺς ὑπερπόλλους, τοὺς πλείστους, Αἰσχύλ. Πέρσ. 794, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 26, Δημ. 1073, κλπ.

ὑπερπονέω, ἐργάζομαι, κοπιῶ, μοχθῶ ὑπερμέτρως, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 4, Ἱππαρχικ. 4. 1· ὑπ. τῷ πολέμῳ Πλουτ. Νικ. 21.

II. ὑπομένω ὑπὲρ ἄλλων, σφῷ δ' ἀντ' ἐκείνων ταμὰ δυστήνου κακὰ ὑπερπονεῖτον Σοφ. Οἰδ. Κολ 345· ὠδῖνας Πλάτ. Νόμ. 717C. **2)** ἐν τῷ Μέσ., μετὰ γεν. προσ., ταῦδ' ὑπερπονούμενῳ θανεῖν Σοφ. Αἴ. 1310.

ὑπερπόνηρος, ον, εἰς ὑπερβολὴν πονηρός, Εὐστ. Παυημάτ. 282. 9.

ὑπέρπονος, ον, ὑπὲρ τὸ δέον καταπεπονημένος, διὰ γῆρας ὑπέρπονος γενόμενος Πλουτ. Ἀλέξ. 61.

ὑπ ρπόντιος, ον, καὶ α, ον, Πινδ. Π 5. 79, Αἰσχύλ. Ἀγ. 414 — ὁ ὑπὲρ τὸν πόντον, πέραν τῆς θαλάσσης, πόθῳ δ' ὑπερποντίας, δηλ. τῆς Ἑλένης, Αἰσχύλ. ἔνθ' ἄνωτ., πρβλ. Ἱκ. 42· φοιτᾶς ὑπερπό·τιος Σοφ. Ἀντ. 785. **2)** ἐκ τοῦ πέρα· τῆς θαλάσσης, ξένος, γλῶσσα Πινδ. ἔνθ' ἀνωτ.

ὑπ.ρποιθομαι, ποιητ. ἀντὶ **ὑπερπέτομαι**, Λυκόφρ. 47.

ὑπερπράξιον, τό, ὑπερβολικὴ φορολογία, Συλλ. Ἐπιγρ. 2712. 7.

ὑπερπράττω, ὑπὲρ τὸ νενομισμένον εἰσπράττω, Ἰουστινιαν. Νεαρ. IZ', δ'.

ὑπερπρόθεσμος, ον, = **ὑπερήμερος**, «ὑπερήμερος, ὑπερπρόθεσμος ἢ ἐκπρόθεσμος» Σουίδ.

ὑπερπροθῡμέομαι, ἀποθ., προθυμοῦμαι μεγάλως, ἔχω ὑπερβολικὴν προθυμίαν, Γλωσσ.

ὑπερπροφεύγω, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **ὑπεκπροφεύγω**, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 42.

ὑπέρπτατος, ἴδε ἐν λέξ. **ὑπερπέτομαι**.

ὑπέρπτωσις, εως, ἡ, ὑπερβολή, ἀντίθετον τῷ **ἔλλειψις**, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 315D, 612A, τ. 2, σ. 716D, κλπ.

ὑπέρπτωχος, ον, ὑπερβαλλόντως πτωχός, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 11, 5.

ὑπέρπυκνος, ον, καθ' ὑπερβολὴν πυκνός, Γλωσσ.

ὑπερπυππάζω, ὑπερθαυμάζω, «ὑπερπυππάζειν· ὑπερθαυμάζειν, ἐκπλήττεσθαι, παρὰ τὸ πύππαξ, ὅ ἐστιν ἐπίρρημα θαυμασμοῦ» (Α. Β.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 680, ἴδε **πύππαξ**.

ὑπερπυρικὰ κοκκία, ὑποδιαίρεσίς τις τῶν ὑπερπύρων, Συμφωνητικὸν τοῦ ἔτ. 1217 μ. Χρ. ἐν Supplem. τοῦ 2 τόμου τῶν Βασιλικῶν τῆς ἐκδ. Heimbach σελ. V.

ὑπέρπυρος, ον, ὑπερβαλλόντως πεπυρωμένος, διάπυρος, Ἀριστ. περὶ Ἀναπν. 14. 7, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 1. 21, 5. **2)** ὁ ἐπὶ τοῦ πυρὸς τεθειμένος ἢ ὤν, 2. 31., 6. 15. **II.** **ὑπέρπυρον**, τό, χρυσοῦν νόμισμα παρὰ Βυζαντίνοις, ὡς ἐκ τοῦ ἐρυθροῦ ἢ πυρώδους αὐτοῦ χρώματος, ἴδε Κοραῆ Ἄτακτ. τ. 1, σ. 49 καὶ 78, πρβλ. καὶ Δουκάγγ. ἐν λέξ.

ὑπερπυρριάω, μέλλ. **-άσω** [ᾰ], γίνομαι πυρρός, «κοκκινίζω» ἑνεκά τινος, τινος Ἀριστ. Βάτρ. 308.

ὑπερπώρωσις, εως, ἡ, ἡ πώρωσις σχηματιζομένη ἐπὶ τεθλασμένου ὀστοῦ, μνημονεύεται ἐκ Παύλ. τοῦ Αἰγιν.

ὑπερπωτάομαι, ποιητ. ἀντὶ **ὑπερπέτομαι**, Θεόκρ. 15. 120.

ὑπερρέω, ἀόρ. **ὑπερερρύην**, ἐκχειλίζω, ὑπερερρύη καὶ τὸ ὑπίρπληρες αὐτοῦ πεποίηκεν ἄλλο Πλωτῖν. 494A.

ὑπεραρκέω, ἀποκτῶ ἄρκα εἰς ὑπερβολήν, ὑπ. τὸ ἕλκος, προσλαμβάνει ἄρκα περιττήν, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 909 (ὑπερσαρκίση εἶναι ἡμαρτημένη γραφή], πρβλ. Πολυδ. Δ', 191· οὕτω καὶ **ὑπερσαρκόομαι**, ἐλκωθέντος καὶ ὑπερσαρκωθέντος Γαλην. τ. 14, σ. 772, 8. **2)** ἐπὶ προσώπων, ὑπὸ τρυφῆς καὶ ἀδηφαγίας ἑλαθεν **ὑπερσαρκήσας** Νύμφις ὁ Ἡρακλεώτ. παρ' Ἀθην. 5 9B, πρβλ. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 13.

ὑπεραάρκημα καὶ **-σάρκωμα**, τό, σάρκωμα σχηματισθὲν ὑπεράνω ἕλκους, κτλ., Λεόντιος ἐν Mali Coll. Vat. τ. 9, σ. 509, κλπ., Θεοφρ Νόνν. τ. 1, σ. 240, 5, κλπ.

ὑπερσάρκωσις, εως, ἡ, ὁ σχηματισμὸς ὑπερσαρκώματος, Ἰατρ.: μεταφορ., αἱ ὑπ. τοῦ τύφου, τῆς ὑπερηφανίας αἱ ὑπερβολαί, Κλήμ. Ἀλεξ. 137.

ὑπερσέβαστος, ον, εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν σεβαστός, Ψελλὸς ἐν Ἐπιστ. πρὸς τὸν Αὐτοκρ. 1. 172, ἔκδ. Boiss.

ὑπερσέβω, ὑπερβαλλόντως σέβομαι, Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 106A, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 221A, κλπ.

ὑπερσειρηνίζω, ὑπερτερῶ τὰς Σειρῆνας ἐν τῷ ᾄδειν, Boiss. Anecd. 3. 65.

ὑπερσέληνος, ον, ὁ ὑπὲρ τὴν σελήνην, Δαμάσκιος π. Ἀρχῶν.

ὑπέρσεμνος, ον, εἰς ὑπερβολὴν σεμνός, σοβαρός, πολὺ σοβαρός, Αἰλ. περὶ Ζῴων 2. 6.— Ἐπίρρ. **-νως**, Βυζ.

ὑπερσεμνύνομαι, μέσ., ὑπερβαλλόντως σεμνύνομαι, κομπάζω, «Καλλιπίδης ὁ ὑποκριτὴς ὑπερσεμνύνεται ὅτι δύναται πολλοὺς κλαίοντας καθίζειν» Ξεν. Συμπ. 3. 11.

ὑπ ρσεμνύνω, σεμνύνω ὑπερβαλλόντως, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 152, 18 ἔκδ. Λ.

ὑπερσεύομαι, πρκμ. **-έσσῦμαι**, σπεύδω ὑπεράνω, ὀρέων ἄκρας Κόιντ. Σμ. 2. 183.

ὑπερσῑτίζω, ὑπερμέ·ρως τρώγω, Φιλοστράτ. Γυμναστ. σ. 8, 12, Καϋs., ἀλλ' ὁ Cobet διώρθωσεν **ὑπερσιτήσαντες**.

ὑπερσκελής, ές, ὁ ἔχων τὸ ἕτερον σκέλος μακρότερον, σῶμα Πλάτ. Τίμ. 87E.

ὑπερσκληρύνω, ποιῶ τι ὑπερβαλλόντως σκληρόν, Γλωσσ.

ὑπερσοφιστεύω, ὑπερβαλλόντως σοφιστεύω, Φιλόστρ. 567.

ὑπερσοφιστής, οῦ, ὁ, ἀρχισοφιστής, πλέον ἢ σοφιστής, Φρύνιχ. Κωμικ. ἐν Ἀθήν. 1.

ὑπέρσοφος, ον, ὑπερβαλλόντως σοφός, Ἀριστοφ. Ἀχ. 972, Πλάτ. Εὐθύδ. 389E· τὸ ὑπ. τῆς τέχνης Φιλόστρ. 708.— Ἐπίρρ. **-φως**, Ἰουστίνου Μάρτ. Ἀποσπ. ἐν τῇ Βενετ. ἐκδ. σ. 599A.

ὑπερσπεύδω, ὑπεράγαν σπεύδω, «αὐτὸς πρὸ βοῆς σπεύδει ἐπὶ τῶν ὑπερπεσύδντων» Διογενειαν. 6, 26 ἐν Παροιμιογρ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βάτρ. 1180.

ὑπέρσπονδος, ον, ὁ τὰς σπονδὰς παραβαίνων, παράσπονδος, κατὰ τὸ Σχολ. Ὁμ. = **ὑπερφίαλος**.

ὑπερσπουδάζω, καταβάλλω πολλοὺς κόπους καὶ φροντίδας, περί τι Λουκ. Ἀνάχ. 9, Φιλόστρ., κλπ.— Παθ., **ὑπερεσπούδα-**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σται τινί τι, ὑπερβάλλουσαι φροντίδες ἔχουαι καταθυμῆ διά τι, Εὐστ. 1277. 48.

ὑπέρ-σπουδος, ον, ὁ ὑπὲρ τὸ δέον σπουδαῖος ἢ ὁ ἐν μεγάλῃ σπουδῇ ὤν, Πολυδ. Γ', 29.

ὑπερσταθμίζομαι, Παθ., βαρύνω πλειότερον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Δαμασκ.

ὑπερστάτέω, ὑπερίσταμαι, «προστατεύω», ἡ δίκη γε συμμάχων ὑπερστατεῖ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 342.

ὑπερστᾰχύω, φέρω στάχυς ἐν ἀφθονίᾳ, Χρησμ. Σιβ. 1. 298.

ὑπερστείχω, περιπατῶ ἢ διέρχομαι ὑπεράνω, κολώνην Ἡλιόδ. παρὰ Στοβ. 540. 5.

ὑπερστέργω, ἀγαπῶ ὑπερβαλλόντως, ὑπερφιλῶ, Πολυδ. Ε', 113.

ὑπερστερητικός, ή, όν, διπλασίως ἢ τριπλασίως στερητικός, Εὐστ. 985. 16.

ὑπερστεφής, ἐς, πεπληρωμένος μέχρι στεφάνης καὶ πλέον, βοτρύων ὑπερστεφεῖς οἱ ληνοὶ Θεόδωρ. Ὑρτακ. Notitl. Mss. τ. 5, σ. 730.

ὑπερστίλβω, στίλβω ὑπερβαλλόντως, Πολυδ. Γ', 71.

ὑπερστρώννῡμι, στρώνω ὑπεράνω ἢ ἐπί τινος, Ὀλυμπιόδωρ. παρὰ Cousin ἐν Journ. des Sav. 1832, σ. 625, 2.

ὑπερσυγέω, μισῶ ὑπερμέτρως, Πλανούδ. μετάφρ. Ὀβιδ. Μεταμορφ. 1, 483, 8, 183, 14, 92.

ὑπερσυντελικός (ὀρθότ. **ὑπερσυντέλικος**) χρόνος, tempus plusquam perfectum, Ἀπολλ. π. Συντάξ σ. 278, κλπ.· ὑπ. (ἔ. ευ. τοῦ χρόνος) Ἐτυμολ. Μεγ. 483, 51· κλπ.· εἰς παρατατικὴν διάθεσιν ἢ εἰς ὑπερσυντελικὴν (ἔνθα διορθωτέον συντελικὴν) Ἀπολλ. π. Συντάξ. σ.76, 23 ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. Ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις εὑρηται ἡ λέξις κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τονισμούς, ἴδε Göttling Θεοδόσ. 220 καὶ Κόντου ἐν τῇ Ἑβδομάδι τοῦ 1885, σελ. 152.

ὑπεραφρῑγάω, εἶμαι ὑπερβαλλόντως πρόθυμος καὶ ἀνυπόμονος, αἰσθάνομαι σφοδροτάτην ἐπιθυμίαν, ὅτε σοι ὑπερσφριγῶσιν αἱ χεῖρες πρὸς κίνησιν Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 768D.

ὑπεραχεθεῖν, ὑπέραχθη, ὑπέραχθαι, ἴδε ἐν λέξ. **ὑπερέχω.**

ὑπερωκράτης, ὁ, πλέον ἢ Σωκράτης, ἴδε ἐν λέξ. **ὑπερθεμιστοκλῆς.**

ὑπερτᾰλαντάω, περισσότερον βάρος ἔχω, πλειότερον ζυγίζω, Ἐτυμ. Μ. 744, 15· **-εύω,** Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 119, ἔκδ. Bενεδ.· **-ίζω,** «ὑπερτεταλάντισται τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ ἑτέρου» Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 985D.

ὑπέρτᾰσις, εως, ἡ, ὑπερβάλλουσα ἔντασις, τῶν νεύρων Ζωναρ. Χρον. τ. 1, σ. 39., τ. 2. σ. 8, κλπ.· ὑπ. ὑπὲρ τί, ὕψωσις ὑπεράνω τινός, Μᾶρκ. Ἀντων. 10. 8.

ὑπέρτᾰτος, η, ον, ποιητ. ὑπερθ. τῆς προθέσ. **ὑπέρ,** ἀνώτατος, ὕψιστος, **I** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τόπου ἢ θέσεως, ὑπ. Ἰλ. Ν. 451· κεῖτο ὑπ. Μ. 381· ὑπ. δῶμα, θρόνος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 8, Πινδ. Ο. 2. 140, κτλ., **2)** ἐπὶ θεῶν, τὸ μὲν ἕνεκα τοῦ τόπου τῆς κατοικίας αὐτῶν, τὰ δὲ ἕνεκα τοῦ μεγέθους τῆς δυνάμεως αὐ ὧν, αὐτόθι 4. 1, Αἰσχύλ. Ἱκ 673· ἀκολούθως ἁπλῶς, **3)** ἐπὶ βαθμοῦ ἢ τάξεως, ἐπὶ κοινωνικῆς θέσεως ἢ ἐξουσίας, θεῶν πάν ὑπ. Σοφ Ἀντ. 338 δαιμόνων ὑπ. Ἀριστ. Ὄρν. 1765· ἀνασσα Περσῶν ὑπ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 155. **4)** ἐπὶ πραγμάτων, ὑπ. ὄλβος Πινδ. Π. 3. 157, ἀνορέαις ὑπερτάταις Ν. 3,33· μόχθοι, σέβας, κλέος Σφ Ο. Κ 105, Φιλ. 402 κτλ.· ἐκ πασῶν ὑπ. πόλεων ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1138· φρένες πάντων ὅσ' ἐστὶ κτημάτων ὑπ. αὐτόθι 681· — Ἐπίρρ. **-τως,** ὑπὲρ πᾶν μέτρον, ὑπερμέτρως. ὑπερβαλλόντως, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 1. 1, Ἐκκλ. κτλ. **II.** ἐπὶ ἡλικίας, πρεσβύτατος, Πινδ. Ν. 6. 36· πρβλ. **ὑπέρτερος** 2. — Ὁ Πίνδ. ποιεῖται χρῆσιν καὶ ὑπερθ. ὑπερώτατος, Ν. 8. 73· πρβλ. **ὑπέρτερος III.**

ὑπερτείνω, μέλλ. **-τενῶ·** **I,** μεταβ., ἐκτείνω ἢ θέτω ὑπεράνω, ξύλα Ἡρόδ. 4. 71 προτείνω, ἐκτείνω ὑπεράνω, ἀπώ ωθεν, τινί τι Εὐρ. Ἡλ. 1257· σκιὰν ὑπερτείνασα σειρίου κυνός, δηλ. τείνασα σκιὰν κατὰ τοῦ σειρίου κυνὸς ὑπὲρ δόμων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 967, πρβλ. Εὐρ. Ἡλ. 1022· ὑπ. χεῖρά τινος, ἐκτείνω τὴν χεῖρα ὑπεράνω τινός· πρὸς προφύλαξιν καὶ προστασίαν, ὁ αὐτ. ἐν Ἰφ ἐν Δύλ. 916· ὡσαύτως, ὑπ. πόδα ἀκτῆς, ἐκτείνω τὸν πόδα μου ὑπεράνω τῆς ἀκ ῆς, δηλ. διέρχομαι σύ ην, ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1288, πρβλ. Ἀποσπ. 677. **2)** ἐντείνω μέχρις ἐσχάτων, εἰς τὸν ὕψιστον βαθμόν, τὴν ἐπιθυμίαν Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 6, 1· τιμωρίαν Ἰλιουτ. Ποπλ. 12· — τὸ ὑπερτεταμένον, ὄρος βεβιασμένον καὶ ὑπὲρ τὸ δέον ἔντεχνον, Λογγῖν. 10. 12. **II.** ἀμεταβ., ἐκτείνομαι ὑπεράνω, ὑπὲρ τοῦ τείχους Θουκ. 2. 76· ἐς τὰ ἔξω Ξεν. Κυνηγ. 9. 15 — ὡσαύτως· μετ' αἰτ., ὑπερέτειναν τὸ κέρας, ἔτειναν τὸ κέρας πέραν τοῦ κέρατος τῶν πολεμίων, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 4. 2. 19. **2)** μεταφ., βαίνω ἐπέκεινα, ὑπερβαίνω τὸ μέτρον ἢ τὸν ἀριθμόν τινος, μετὰ γεν., Δημ. 1106. 1, Ἀριστ. Πολ. 6. 4, 17 — μετ' αἰτ., τείνω ὑπὲρ τὸ μέτρον, παρεκβαίνω, ἃ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ὑπερτείνει ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 3. 1, 7· ὑπερβαίνω, ὑπ. τοῖς χρόνοις τὴν Μίνω βασιλείαν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 7. 10, 6' — μετὰ δοτ. τρόπου, ὑπερβαίνω, ὑπερτείνω τινὰ κατά τι ἢ εἴς τι, ταῖς οὐσίαις αὐτόθι 4. 6, 11· τῷ πλήθει αὐτόθι 4. 11, 14 (ἀντὶ τὸ πλῆθος 4. 12, 3)· ὑπερτ. τῷ καλῷ, ὑπερτερεῖν, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 9. 2, 5, πρβλ. 9. 11, 4 ὑπ. ὁ κίνδυνος, εἶναι ὑπερβαλλόντως μέγας, αὐτόθι 3. 8, 9. **3)** ἐν τῇ Λογικῇ, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, περιέχω πλέον ἢ τὸ Β ὑπ. τοῦ Α, ἀντίθετον τῷ ἀντιστρέφει (ἐπιδέχεται ἀντιστροφήν), ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Πρ. 1. 14, 7, πρβλ. 2. 23, 3, κ. ἀλλ.

ὑπερτέλειος, ον, (τέλος) ὁ ὑπερβαίνων τὴν τελειότητα, σύλοι ὑπ., = **ἀνδρεῖαι,** «οἱ δὲ ὑπερτέλειοι (δηλ. αὐλοὶ) προσεφθέγγοντο ἀνδρῶν χοροῖς» Πολυδ. Δ', 81· «τοὺς ἀνδρείους αὐλοὺς, οἵτινες καλοῦνται τέλειοί τε καὶ ὑπερτέλειοι» Ἀθήν. 176F. **2)** ἐπὶ ἀριθμῶν, ἴδε ἐν λ. **ὑπερτελὴς II.** **II,** τέλειος ἐν πᾶσι, ὁ τέλειος τοῦ ὑπερτελείου Θεοῦ Ἀνώνυμ. ἐν βίῳ Ἰω. Χρυσ. τ. 8, σ. 309, 5.

ὑπερτελειότης, ητος, ἡ, ἀπόλυτος τελειότης, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 839D.

ὑπερτελέω, ὑπερβαίνω τὸ τέρμα, ὑπερπηδῶ, μετ' αἰτ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 359.

ὑπερτελὴς, ές, γεν. **έος,** ὁ πέραν τοῦ σκοποῦ, ἐξικνούμενος, ὑπερτ. τε, ὑψούμενος ὑψηλὰ (ἐπὶ τοῦ φρυκτοῦ), Αἰσχύλ. Ἀγ 286, **2)** μετὰ γεν., ἐγειρόμενος ἢ φαινόμενος ὑπεράνω, τίς οἰκων ὑπ. θεός; Εὐρ. Ἴων 1549· ἆθλων ὑπερτελὴς, ὁ κατορθώσας νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέλος τῶν ἀγώνων, Σοφ. Τραχ. 36. **II,** ἀριθμοί τινες καλοῦνται ὑπερτελεῖς ἢ ὑπερτέλειοι, ὅταν τὰ μέρη αὐ ὧν συντεθέντα ὧσι μείζονα τῶν ὅλων, π. χ. τὰ μέρη τοῦ 12· διότι τούτου τὰ ἥμισυ εἶναι 6, τὸ τρίτον 4, τὸ τέταρτον 3, τὸ ἕκτον 2, τὰ δωδέκατον 1, ἅτινα συντεθέντα γίνονται 16, ὅπερ εἶναι μεῖζον τοῦ 12· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **ἐλλιπεῖς,** Νικομ. Ἀριθμ. 87, κλπ.

ὑπερτέλλω, μέλλ. **-τελῶ,** ἀναφαίνομαι ὑπεράνω ἢ ἀνωτέρω, ὑπερτείλας ὁ ἥλιος, ὅτε ἀνεφάνη ὑπὲρ τὸν ὁρίζοντα καὶ ὑψώθη μέχρι τινός, Ἡ ὁδ. 3. 104, πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 776· ὑπ. ἐκ γαίας, ἀναπηδῶ ἐκ τῆς γῆς, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1007· μετὰ γεν., φαρέων μαστὸς ὑπερτέλλων, φαινόμενος ὑπεράνω τῶν ἱματίων, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 839· καρυφῆς ὑπερτέλλων πέτρος, κρεμάμενος ὁ λίθος ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ταντάλου), αὐτόθι 6, Ἀνθ. Παλατ. 5. 236 — σπανίως μετὰ δοτ., αὐτόθι 9. 656· μετ' αἰτ., αὐτόθι 8. 178 — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τόπῳ, Ὀππ. Ἁλ. 5. 126.

ὑπερτενής, ές, γεν. **έος,** ἐκτεινόμενος, ὑπεράνω, ἐπικείμενος, χαλκὸν .. ἀσπίδος ὑπ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 127c. **II.** ἀπόλ., ὁ ὑψηλὰ ἐκτεινόμενος, ὑψηλός, πίτυς Ἀπολλόδ. 1. 4, 2.

ὑπερτερέω, ὡ· καὶ νῦν, εἶμαι ὑπέρτερος, ὅσον βασιλεὺς ἰδιώτου εἰς τὴν τύχην ὑπερτερεῖ Θεμίστ. 170A· εἰς τι Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἀπολογ. Ὑπὲρ τῶν ἐπὶ μισθ. συνόντ. 12· — ὡσαύτως **-εύω.** Ἰω. Καμενιάτου Ἅλωσις Θεσσαλονίκης τ. 324A.

ὑπερτερία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, τὸ ἀνώτερον μέρος ἢ τὸ σῶμα ἀμάξης, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κατώτερον τὸ συγκείμενον ἐκ τοῦ ἄξονος καὶ τῶν τροχῶν, Ὀδ. Ζ. 70, Πλάτ. Θεαίτ. 207A. — Καθ' Ἡσύχ.· κτὸ ἄνωθεν τῆς ἁμάξης ἐπιτιθέμενον», καὶ κατὰ Πολυδ. Δ', 144 «τὸ δὲ ὅλον ἐπίθημα (δηλ. τοῦ ἅρματος) καλεῖται ὑπερτερία», ἴδε καὶ Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ζ. 70 καὶ Εὐστ. ἐν τόπῳ. **II.** τὸ ὑπερέχειν, ὑπέρτερον εἶναι, ὑπεροχή, Θέογν. 418. **III.** **ὑπερηφανία,** «ὑπερτερίησι νεωτερισμοῖς. ὑπερηφανίαις» Ἡσύχ.

ὑπέρτερος, α, ον, καὶ **ος, ον.** Νόνν. — ποιητ. συγκρ. ἐκ τῆς προθέσεως **ὑπὲρ** (ἐν χρήσει καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. πεζογράφοις)· **I.** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τόπου, ὑπερίχων, ἀνώτερος, κρέ' ὑπέρτερα, κρέατα εἰλημμένα ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν μερῶν τοῦ θώματος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ **σπλάγχνα** ἢ ἔγκατα, Ὀδ. Γ', 65, 470, πρβλ. Ἄρατ. 576, καὶ Σχολιαστ. τὰ δ' ὑπέρτερα νέρτερα θήσει Ζεὺς Ἀριστοτ. Λυσ. 772. **2)** μεταφ., ὑψηλότερος, εὐγενέστερος, ἐξοχώτερος, κῦδος, εὖχος Ἰλ. Λ. 290., Μ. 437· γενεὴ ὑπ. Λ. 786 (ἔνθα ὁ Εὐστ. σημειοῦται ὅτι κατὰ τοὺς παλαιοὺς αἱ Ἴωνες ὑπέρτερον τὸν νεώτερον ἔλεγον, 884. 33, πρβλ. Ἀρχίλ. 24, καὶ ἴδε **ὑπέρτατος II**). **6)** ἰσχυρότερος, κραταιότερος, ἐξ ὑπερτέρας χερὸς Σοφ. Ἠλ. 455. **3)** μετὰ γεν., νικητήριος, νικητής τινος, Πινδ. Ν. 4 62· ἡμῶν γε .. Νέμεσις ἐσθ' ὑπ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 257, πρβλ. Εὐρ. Μηδ. 921· τάδικα τῆς δίκης ὑπ. ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 284· ὑπέρτερον θέσθαι τί τινος, κρίνειν κρεῖσσον παντὸς ἄλλου, Πινδ. Ι. 1. 2, πρβλ. Π. 2.111· εἴ τι τῶνδ' ἔχοις ὑπ., καλλίτερον, ἀνώτερον τούτων, Αἰσχύλ. Χο 105· τὰ πάντα χώτι τῶνδ' ὑπ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 65a· οὐδὲν οἷδ' ὑπ., οὐδὲν περισσότερον γινώσκω ἢ οὐδὲν βεβαιότερον, Σοφ. Ἀντ. 16. **II.** ἐπὶ χρόνου, μακρότερος, ζωὴν γὰρ ζήσω δορκάδος ὑπερτέραν Αἰσωπ. Μῦθοι 166, ἔκδ. Halm, ἔκδ. Κοραῆ σ. 92. **III** οὐδ' ὡ. ἐπίρρ., τάχ' εἰσόμεσθα μάντεων ὑπέρτερον, κάλλιον ἢ αἱ μάντεις, Σοφ. Ἀντ. 631, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 630· — ὡσαύτως **-έρως.** Ἀπολλ ίου Λεξικὸν 672 ἐν τ. **ὑπέρτερα· -έρω.** Θεμίστ. 152G πρβλ. **ἀνωτέρω.** — Δεύτερός τις συγκριτικὸς τύπος **ὑπερτερώτερος** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 351) ὑπὸ τῶν γραμμ., ἔνθ. ἀποκατέστησεν αὐτὸ ὁ Weil

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀντὶ τοῦ ὑπερβατώτερα ἐν Ἀγ. 428· πρβλ. ὑπέρτατος ἐν τέλ.

ὑπερτετρακισχίλιοι, αι, α, πλείονες ἢ 4000, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 1, 5.

ὑπέρτεχνος, ον, ὑπερβαλλόντως τεχνικὸς ἢ ἔντεχνος, «ὑπέρτεχνον· σπουδαῖον» Ἡσύχ.

ὑπερτήκω, τήξω εἰς ὑπερβολήν, Στράβ. 146· διὰ τοῦ πυρὸς ὑπερτηκόμενος Ἰωσήπ. Μακκ. 7, 12.

ὑπερτηρία, πλημμελὴς τύπος τοῦ ὑπερτερία· πρβλ. ἀβελτερία.

ὑπερτίθημι, μέλλ. -θήσω· **I.** αἱ κυριολεκτικαὶ σημασίαι μόνον παρὰ μεταγενεστ., **1)** ἐρύω ὑψηλότερον, ἀνιδρύω, ἀνεγείρω, βωμὸν Ἀνθ. Παλ. παράρτ. 164 **2)** θέτω εἰς τὸ ἕτερον μέρος, μεταφέρω, τὸ ἅρτρον Πλουτ. Ρωμ. 11· ὑπ. τὸ ῥῶ, μετατίθημι αὐτό, Παυσ. 3. 13, 5·— ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὑπερτίθεσθαι τινὰ πέραν ποταμοῦ Πολύβ. 22. 22, 9. **3)** μετ' αἰτ. τόπου ὡς τὸ ὑπερβάλλω, διαβαίνω ὑπεράνω, τὸ ὄρος ὁ αὐτ. 34. 13, 4, πρβλ. Στράβ. 668· Μέσ., ὑπερτίθεσθαι τὴν ἄκραν, περιπλεῦσαι αὐτήν, Διόδ. 13. 3, πρβλ. ὑπέρθεσις I. **4)** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, θέτω ὑπέρ τι ὥστε νὰ προστατεύσω, παιδὸς ὑπὲρ χεῖρα θηκαμένα Ἀνθ. Παλ. 6. 280. **II.** μεταφορ., παντὶ μὲν θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμεν, «ἐπὶ παντὸς πράγματος δεῖ, φησί, τῷ θεῷ τὴν αἰτίαν ἀνάπτειν» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 5. 33.

2) μεταδίδωμι, κοινοποιῶ τι εἰς ἕτερον, εἰ .. τοι ὑπερετίθεα (Ἰων. ἀντὶ -ετίθην) τὰ ἐμελλον ποιήσειν Ἡρόδ. 3.155, πρβλ. 5. 32·—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, μάλιστα ὅ-αν ζητῇ τις συμβουλήν, ὑπ. τινι τὰ σπουδαιέστερα τῶν πραγμάτων ὁ αὐτ. 1. 8· τὸ ἐνύπνιον τοῖσι ὀνειροπόλοισι αὐτόθι 107, πρβλ. 108. ἐπεί ἐμοὶ ὑπερέθεσθε [ταῦτα] ὁ αὐτ. 3. 71, πρβλ. 5. 24, 56., 7. 18. **3)** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τίθημι ἐμαυτὸν ὑπεράνω, ὑπερέχω, ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, ἐξέχω, τινά τινι καὶ κατά τι Πολύβ. 2. 63, 3., 17. 17, 3, κλπ.· τινὰ ἔν τινι Συλλ. Ἐπιγρ. 2335. 27, κλπ. **4)** ἐπὶ χρόνου, ὑπερβαίνω, τὰ τεσσαράκοντα ἔτη σπανίως ὑπερτιθέασι Στράβ. 772. — Μέσ., μόνην τὴν νύκτα ὑπερθεμένη, ἀφήσασα νὰ παρέλθῃ, Ἡλιόδ. 1. 10.

5) ἐν τῷ μέσ., ὡσαύτως, ἀναβάλλω, ὑπ. τὴν ἐπανόρθωσιν ποιῆσαι Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 50. 1· ὑπ. τι εἰς τὴν ἐσομένην σύνοδον Ἐπιγρ. Βοιωτ. σ. 118 Keil· τὴν ταχθεῖσαν ἡμέραν Πολύβ. 5. 29, 3, κλπ.· ἀπολ., ἐπιβραδύνω, ἀργοπορῶ, ὁ αὐτ. 4. 30, 2, κλπ. — Παθ., ἀναβάλλομαι, ἡ τῶν ἐργαλείων χρῆσις συνεχῶς ὑπερτεθεῖσα Γεωπον. 2. 49, 1.— Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστοτ. Ἀθηναίων Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σελ. 85 κἑξ.

ὑπερτῑμάω, τιμῶ ὑπερβαλλόντως, τινα Σοφ. Ἀντ. 284 ἐκτιμῶ εἰς ὑπερβολήν, ἀποδίδω ὑπερβάλλουσαν ἀξίαν εἴ τι, Φίλων 1. 112·— Παθ., Λουκ. ἐν Διὶ Τραγῳδ. 48,

ὑπέρτῑμος, ον, πλέον ἢ τίμιος, πολυτιμότατος, ὑπ. ἀγοράζειν τι Ἀριστ. Οἰκ. 2. 34, 5.

ὑπέρτῐμος, ον, πολύτιμος, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 188C, Φωτ. Ἐπιστ. σ. 367, 10, Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 871, κλπ.·— ὡς τιμητικὸν ἐπώνυμον, Ἰουστινιανοῦ Χρυσόβουλ. 1149C, Μαξίμ. Ὁμιλ. II, 288A.

ὑπερτίναξ (;) κραταιός, Μιχ. Μαν. ἐν. βίῳ Θ. Στουδ. σ. 249, ἔκδ. Mi. Μεταγράζεται ἐκεῖ propugnator ἢ παράξενος λέξις, ἤτις ἄλλως ὑπενθυμίζει τὸ Λατιν. pertinax, Συναγ. Λέξ. Ἀθ. Κουμαν.

ὑπερτοιχέω, ἐπὶ κυμάτων, κατακλύζω πλοῖον ὑπεράνω τῶν τοιχωμάτων, τῶν πλευρῶν αὐτοῦ Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 3B.

ὑπερτοκέω, τίκτω πολλάκις ἢ ὑπερβαλλόντως πολλά, ἐπὶ ζώων, τὰ ὑπερτοκήσαντα (ζῷα) πολλάκις ἀπόλλυται Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 11, 4· πρβλ. ὑπέρινος.

ὑπέρτολμος, ον, (τόλμα), εἰς ὑπερβολὴν τολμηρός, ἀνδρὸς φρόνημα Αἰσχύλ. Χο. 590.

ὑπερτόναιον, τό, τὸ ἀνώφλιον θύρας ἢ παραθύρου, Πολυδ. Ζ', 122, Ἐπιγραφ. ἐν τῷ Müller's Ath. σ. 34.

ὑπέρτονος, ον, ὑπερβαλλόντως τεταμένος, λίαν ἐντεταμένος, καθ' ὑπερβολὴν ἔντονος, ἠχηρότατος, γήρυμα Αὐσχύλ. Εὐμ. 569· βοὰ Ἀριστοφ. Νεφ. 1154· μεταφορ., ὑπ. δύναμις Πλούτ. κλπ· ὑπέρτονα τοξεύειν Γρηγ. Ναζ. Ποιήματ. 58, 23. **II.** **ὑπέρτονον**, (ἐξυπακ. ξύλον), τό, ἡ κυριωτάτη δοκός, Ἐτυμ. Μ. 576, 17· ἀλλὰ μετὰ διαφόρ. γραφ. **ὑπότονον**, ὡς παρ' Εὐστ. 249, 19, 780. 27. Πρβλ. **διάτονος**.

ὑπερτοξεύσιμος, ον, ὃν δύναταί τις νὰ τοξεύσῃ ἐπέκεινα, μίασμ' ἔλεξας οὐχ ὑπερτ., ἀνυπέρβλητον, Αἰσχύλ. Ἱκ. 473.

ὑπερτοξεύω, ὑπερακοντίζω, τοξεύω ὑπεράνω, Αἰν. Τακτ.

ὑπερτραγίζω, παρὰ πολὺ τραγίζω, ὡς τράγος ὄζω, Διοσκ. 1. 6.

ὑπερτρανόομαι, Παθ., γίνομαι εἰς ὑπερβολὴν τρανής, σαφής, Θεόδωρ. Πρόδρ. ἐν Notitl. Mss. τ. 6, σ. 561.

ὑπερτραφής, ές, ὁ ὑπὲρ τὰ δέον τεθραμμένος, διὰ τὸν σαρκὸς ὑπερτραφοῦς ὄγκον Φιλοστοργ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1, 4 σ. 468.

ὑπερτράχω μέλλ. -θρᾰμοῦμαι, καὶ παρὰ Φιλεταίρῳ ἐν «Ἀταλάντῃ» 1. 3 -θραμῶ· ἀόρ. -εθρᾰμον· πρβλ. ὑπερθέω. Τρίχω ὑπέρανω ἢ πέραν, ἐκφεύγω, διαφεύγω τι, πενίην Θέογν. 650· πῶς τὰ κρείσσω θνητὸς οὐσ' ὑπερθράμω; Εὐρ. Ἰων 973, πρβλ. Ἑλ. 1524. **2)** ὑπερίχω, ὑπερβαίνω, εἰ θεὰς ὑπερθράμοι κάλλει ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 930, πρβλ. Φοίνισσαι ἔνθ' ἀνωτ.· ἢν δ' αὖ κρατηθῇς καὶ τὰ τοῦδ' ὑπερθράμῃ, ἂν ἡ τύχη σου ὑπερισχύσῃ, Εὐρ. Φοίν. 578. **II.** ὑπερβαίνω, παραβαίνω, ὥστε .. θεῶν νόμιμα .. θνητὸν ἀνθ' ὑπερθραμεῖν Σοφ. Ἀντιγ. 455.

ὑπερτρῐσύλλᾰβος, ον, ἔχων συλλαβὰς πλείονας τῶν τριῶν, Ἀρκάδ. 43, 11, Ἐτυμ. Μ. 459, 48., 746, 18.

ὑπερτρομάζω, τρέμω εἰς ὑπερβολήν, Πλανούδ. ἐν Ὀβιδ. Μεταμ. 15, 33.

ὑπέρτροπα, τά, Πτολ. Ἀρμ. I, 16, σ. 84, ἔκδ. W. Πρβλ. II. 16, σ. 208. Περὶ τῆς σημασίας τοῦ μουσικοῦ τούτου ὅρου ἐπιθ τὰ τοῦ ἡμετέρου Ἰωάν. Παπασταματοπούλου ἐν Stud. zur alt. griech. Mus. Bonn, 1878, ἐν σ. 57, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθ. Κουμανούδη.

ὑπερτροχάζω, παρατρέχω, ὑπερπηδῶ, χωρῶ πέραν, Φίλων 1. 173.

ὑπερτρῠφάω, εἶμαι ὑπερβαλλόντως τρυφηλὸς καὶ ὑπερήφανος, Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 48, Δίων Κ. 62. 28.

ὑπερτρύφερος, ον, ἄγαν τρυφερός, Κ Ἑρμ. μετάφρ. Ἰλ. Ὁμ. Ζ. 556, ἔκδ. Μαυρ.

ὑπερυβρίζω, κακῶς μεταχειρίζομαι εἰς ὑπερβολήν, Δίων Κ. 59, 4, Πολυδ. Η', 75.

ὑπερυγραίνω, ὑγραίνω εἰς ὑπερβολήν, καταβρέχω, κάθυγρον ποιῶ, Ἱππ. 454. 53.— Παθ., γίνομαι κάθυγρος, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 7, 6.

ὑπερυθραργῠρίζω, ὡς .. ὑπερυθραργυρίζειν τε καὶ πάντα νικᾶν κλέπτην, ὑπερβαίνειν καὶ αὐτὸν τὸν Ὑθράργυρον, ὅστις ἦτο διάσημος κλέπτης κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Τζέτζου, καὶ νικᾶν πάντα κλέπτην, Τζέτζ. Χιλιάδ. 8. 446, Κραμήρου Ὀξ. Ἀνέκδ. τ. 3, σ. 371.

ὑπέρυδρος, ον, ὑπερπληρωμένος ὕδατος, λίαν ὑδρωπικός, Ἱππ. 522. 10·— «ὑπέρυδρον ἄγαν, πλήρη τοῦ παρακεχυμένου ὕδατος» Γαλην. Ἱπποκράτ. Γλωσσ. Ἐξηγ. 584.

ὑπ-ερυθραίνομαι, παθ. = τῷ ἑπομ., Χορίκιος σ. 283, κλπ.

ὑπ-ερυθριάω, μέλλ. = άσω [ᾰ], γίνομαι ὑπέρυθρος, κοκκινίζω ὀλίγον, «ξεροκοκκινίζω», Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 702.

ὑπ-έρυθρος, ον, ὀλίγον τι ἐρυθρός, Ἱππ. Προγν. 40, π. Ἄρθρ. 840, Θουκ. 2. 49, Πλάτ. Πολ. 617A.

ὑπερῠλακτέω, ὑπερτερῶ ἐν τῷ ὑλακτεῖν, Βυζ.

ὑπερυμνέω, ἐξυμνῶ μεγάλως, Εὐστ. ἐν Mai. Spicil. 5. 340· —**ὑπερύμνητος**, ον, ὁ ὑπερυμνούμενος, Ἰω. Δαμασκ. τ. 1, σ. 273D, κλπ.

ὑπερύπᾶται (χορδαί), αἱ, χορδαὶ ὀξύτεραι τὸν τόνον ἢ ἡ ὑπάτη, Μουσ. Ἀρχ.

ὑπερυπέρπλος, ον, Θεόδ. Λάσκ. σ. 768, ἔκδ. Μι. — Δὲν εὑρίσκω ἐν τοῖς λεξικοῖς λέξιν ἄλλην, ἐν ᾗ νὰ εἶναι δὶς ἡ ὑπέρ, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθ. Κουμανούδη.

ὑπερύψηλος, ον, ὑπερβαλλόντως ὑψηλός, Ξεν. Ἀν. 3. 5, 7, Ἀρρ. Ἀν. Ἀλεξ. 1, 5, κλπ.· μεταφ., ὑψηλὰ πετόμενος, Εὐστ. Πονημ. 184. 70, κλπ.

ὑπερυψόω, εἰς ὑπερβολὴν ὑψώνω, ἐξαίρω, τινα Ἐπιστ. πρ. Φιλιππ. 6', 9, Συνεσ. Ἐπιστ. σ. 215A, Ὠριγέν. τ. 3, σ. 725D, κλπ.·—Παθ., εἶδον τὸν ἀσεβῆ ὑπερυψούμενον καὶ ἐπαιρόμενον ὡς τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου Ἑβδ. (Ψαλμ. ΛΣ', 35, ϛ' 9).

ὑπερύψωμα, τό, ὑπερβάλλουσα ὕψωσις, ἀνύψωσις, Λεόντιος ἐν Ma i Coll. Vat. τ. 9, σ. 536.

ὑπερύψωσις, ἡ, ὑπερβάλλουσα ὕψωσις, Ἀθαν. τ. 1, σ. 168, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 160C, Ἰω. Δαμασκ. τ. 1, σ. 285E, κλπ.

ὑπερφαής, ές, ὑπερβαλλόντως φωτεινός, λαμπρὸς ἢ ἔνδοξος, τῆς ὑπερφαοῦς ἐκείνης φωτοφανείας ἀξιωθέντας Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 134A.

ὑπερφαίνομαι, παθ., φαίνομαι ὑπεράνω, καὶ ἐπειδὴ καλὸς αὐτοῖς εἶχεν, ὑπερεφάνησαν τοῦ λόφου Θουκ. 4. 93· θυρεοὺς πολλοὺς ὑπερφαινομένους τοῦ ποταμοῦ, ὑπὲρ ἣν ἐπιφάνειαν τοῦ ποταμοῦ, Πλουτ. Πύρρ. 16, πρβλ. Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἴστ. 5. 18, 9· ὡσαύτως μετ' αἰτ., πολεμίων ὑπερφαινομένων τὰ τείχη Πλουτ. Δίων 49· ἀπολ., φαίνομαι ὑψηλὰ ἐν τῷ ἀέρι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 9. 36, 4. **2)** μεταφ., εἶμαι ἢ γίνομαι ἀνώτερος, οὐχ ὑψηλὸς ἐκεῖνος ὃς, ἂν μὴ καταβάλῃ τοὺς πλησίον, οὐχ ὑπερφαίνεται Θεμίστ. 11A.—Ὁ Νικ. ἐν Θηρ. 177 ποιεῖται χρῆσιν τοῦ ἐνεργ. **ὑπερφαίνω** ὡς οὐδετέρου τὴν διάθεσιν, δοιοὶ δ' ἐν σκυλοισιν ὑπερφαίνουσι μετώπου σῖα τύλοι.

ὑπερφαλαγγέω, ἐκτείνω τὸ μέτωπον τῆς φαλαγγός μου ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ δύναμαι νὰ ὑπερφαλαγγήσω τὸν ἐχθρὸν καθ' ἑκάτερον κέρας, Ἀρρ. Τακτ. 29. 10· καθόλου, περικυκλῶ τὸ στράτευμα ἐχθροῦ, ἑκατέρωθεν ὑπερφαλαγγοῦντες Ξεν. Κύρου Παιδ. 7. 1. 5, κλπ.· μετὰ γενικ., ὑπερφαλαγγῆσαι τοῦ στρατεύματος αὐτόθι 5. 1, 30· ὑπ. ὑπὲρ τὸ κέρας Ἀρρ. Τακτ. 25. 9.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπερφᾰλάγγησις, (διάφ. γραφ. -ισις), ἡ, τὸ ὑπερφαλαγγεῖν, Ἀρρ. Τακ. 29. 9· πρβλ. **ὑπερκέρασις**·—δύο ἕτεροι τύποι **ὑπερφαλαγγίωσις** καὶ **-φαλάγγωσις** ἀπαντῶσι παρὰ τῷ Αἰλ. ἐν τῷ Σουίδ., Ὀξ Ἀ., τ. 3, σ. 163.

ὑπερφᾰνής, ές, γεν. **-έος**, (ὑπερφαίνομαι), ὁ φαινόμενος ὑπεράνω τῶν ἄλλων, ὑπερέχων τοὺς ἄλλους κατὰ τὸ ὕψος, ὁρατὸς ἐρρᾳδῶς καὶ ὑπερφανὴ Ξενοφ. Ἱππαρχ. 5. 7 (ὡς ὁ Στέφ. ἀντὶ ὑπερηφανῆ). **II.** =**ὑπερφαής**, Πολυδ. Ε', 150, Θ', 20.

ὑπερφᾰ́σις, εως, ἡ, «ὑπερηφανία, μεγαλορρημοσύνη» Ἡσύχ.

ὑπερφᾰτος, ον, (φατός, φημί), ὁ ἀνώτερος παντὸς λόγου, ἄφατος, ἀνεκλάλητος, νιφετοῦ σθένος Πινδ. Ἀποσπ. 74. 8· ὑπ. ἀνὴρ μορφᾷ τε καὶ ἔργοισι ὁ αὐτ. ἐν Ο. 9. 98.

ὑπερφέγγεια, ἡ, (φέγγος) **ὑπερβάλλον φέγγος**, μεγάλη λάμψις, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. § 67.

ὑπερφέρεια, ἡ, (ὑπερφερής), τὸ ὑπερφέρειν, ὑπερέχειν, ἡ ὑπεροψία, ὑπερηφανία, Ἀκύλ. ἐν Παροιμ. ΙΣ', 19, Ἰὼβ ΑΖ', 4.

ὑπερφερέτης, ου, ὁ, ὑπέρτατος, ἀνώτατος παρὰ Διονυσ. τῷ Ἁλ. 2. 34, =τῷ Λατ. Jupiter Feretrius «ὅτι πάντων ὑπερέχει καὶ πᾶσαν ἐν κύκλῳ περιείληφε τὴν τῶν ὄντων φύσιν τε καὶ κίνησιν».

ὑπερφερής, ές, ἀνώτερος, ἔξοχος Ἐβδ. (Δαν. Β', 31).—Κατὰ Σουίδ.: «ὑπερτερές, μέγα ὑπερέχον», πρβλ. Φώτ. καὶ Ἡσύχ.

ὑπερφέρω, φέρω ἢ μεταφέρω ὑπεράνω, καὶ **ὑπερενεγκόντες** τὸν Λευκαδίων Ἰσθμὸν τὰς ναῦς Θουκ. 3. 81, πρβλ. 15., 7· 8.—Παθ., [αἱ ναῦς] αἱ ὑπερενεχθεῖσαι τὸν Ἰσθμὸν ὁ αὐτ. 4. 8· οὐ δυνηθέντες ὑπερενεχθῆναι τὰς εἴνας Διονύσ. Ἁλ. 3. 56· νυκτὸς ὑπερφέρεσθαι (ὅηλ. τὸν Ταῦραν) λανθάνοντας Πλούτ. 2. 510B ὑπ. ὑπὲρ .. Ξεν. Οἰκ. 18, 7· ἀπολ., μεταφέρομαι, μεταφυτεύομαι, Πτολ. **II.** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀμεταβ., φέρομαι ὑπεράνω, ἐγείρομαι ὑψηλότερα, εἶμαι **ὑπέρτερος**, προέχω, Ἱππ. 1230C, Πλούτ. 2. 591C. **2)** μεταφ., ὑπερτερῶ, ἐξέχω, ὑπερέχω, τινός τινι, εἴς τι πρᾶγμα, ῥόδα ὀδμῇ ὑπερφέροντα τῶν ἄλλων Ἡρόδ. 8. 138, πρβλ. 9. 96, Ἀριστοφ. Ἱππ. 584, Θουκ. 1. 81·—μετὰ μόνης γεν., τέχνη τέχνης ὑπερφέρουσα Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 381, πρβλ. Ξεν. Ἀνακ. 15, 8· μετὰ μόνης δοτ. τοῦ τρόπου ἢ τοῦ κατά τί, κάλλει καὶ ἀρετῇ μέγα ὑπ. Ἡρόδ. 8. 44, πρβλ. 4. 74· πλούτῳ Ξεν. Ἀνακ. 15, 3· πρβλ. Porg. εἰ. Εὐρ. Ἐκ 268. **6)** ἐνίοτε καὶ μετ' αἰτ. ἀπὸ γενικῆς, ὑπερφέρεις τόλμῃ τε τόλμαν καὶ λόγῳ χρηστῷ λόγον Εὐρ. Ἡρακλ. 555· ὑπ. τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν Ἰσοκρ. 52E, πρβλ. Πλουτ. Ρωμ. 7. **γ)** ἀπολ., τοῦθ' ὑπερφέρει, ἔχει ταύτην τὴν ὑπεροχήν, Σοφ. Ο. Κ. 1007· ὑπερενεγκεῖν πολὺ Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 13.—Ἴδε Κάντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 5.

ὑπέρφευ, ἐπῤῥ., =**ὑπερφυῶς**, ὑπερβαλλόντως, παρὰ πολύ, φλεόντων δωμάτων ὑπ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 377· οὐχ ὑπ. θνητὸν ὄντα χρὴ φρονεῖν ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 820· τί τὴν τυραννίδα τιμᾷς ὑπ. Εὐρ. Φοίν. 550· φέρεις ὑπερφ. τὰς τύχας, ὡς τὸ δεινῶς φέρεις, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαν. 1321.—Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ **ὑπέρφευ** διὰ τοῦ **ὑπεράγαν**· ἐν τοῖς Ἀ., Βεκ. 51, 26 φέρεται: «μηδὲν ὑπέρφευ· Κρατῖνος ἐπὶ τοῦ μηδὲν ἄγαν».

ὑπερφεύγω, ἐκφεύγω, διαφεύγω πέραν, ἐπέκεινα, τὰς ἑπτὰ ἡμέρας Ἱππ. 468. 18, πρβλ. 470. 30· ἐν τμήσει, οὐκ ἔστιν ὑπὲρ (Harm. ὑπὲκ) θανάτον φυγεῖν Αἰσχύλ. Πέρσ. 100.

ὑπέρφημος, ον, λίαν πεφημισμένος, περίφημος, Achmes Ὀνειρ. 247.

ὑπερφθέγγομαι, ἀποθ., φθέγγομαι, φωνάζω δυνατώτερα, καὶ μάλιστα ὅταν τὰ ἔργα **ὑπερφθέγγηται** τοὺς λόγους Λουκ. Τξέ. 35· ὑπ. εὐσεπίᾳ· ὑπερέχω κατὰ τὴν .., Πλούτ. 2. 396D.

ὑπερφθίνομαι [ῐ], ἀποθ., ἀποθνήσκω ὑπέρ τινος, ὑπερέφθιτο πατρὸς Πινδ. Π. 6. 29.

ὑπερφῐ́ᾰλος, ον, ὑπερήφανος, θρασύς, αὐθάδης, ἀγέρωχος, βίαιος, ὑβριστής, παράνομος, ἐπὶ προσώπων, συχν. παρ' Ὅμ. ὡς τὸ **ὑπερηνορέων**, **ὑπερηφανέων**, ἐν Ἰλ. ἐπὶ τῶν Τρώων, Γ 106, Ν. 621, κ ἀλλ.· ἐν τῇ Ὀδ. ἐπὶ τῶν Κυκλώπων, Ι. 106· ἢ συνηθέστερον, ἐπὶ τῶν μνηστήρων, Α. 134., Β. 310, κ. ἀλλ.· ὑπ γόνος, περὶ Κενταύρου, Πινδ. Π. 2. 79, πρβλ. Ο. 10 (11), 43, Π. 4. 197.—οὕτω καί, θυμὸς ὑπερφ., ὑπερήφανον, ἀγέρωχον πνεῦμα, Ἰλ. Ο. 94· ἔπος, μῦθος ὑπ. Ὀδ Δ 503, 774.—Ἀρχικῶς ἡ λέξις φαίνεται ὅτι ἐσήμαινε μόνον τὸν ὑπερβάλλουσαν δύναμιν ἔχοντα ἢ ὑπερέχοντα κατὰ τὴν δύναμιν, ἰσχυρότατον ἄνευ κακῆς τινος σημασίας, ὡς γίνεται πιθανὸν ἐκ τοῦ χωρίου τῆς Ὀδ Φ. 289, ἔνθα ὁ Ἀντίνοος λέγει τὸ ἑπῆ. περὶ ἑαυτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν μνηστήρων, ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν ὄαίνυσαι· καὶ ὁ Ἀρίσταρχ. ἀνέγνωσεν, **ὑπερφίαλον** ἀντὶ **ὑπέρθυμον** ἐν Ἰλ. Ε. 881· καὶ μεταγεν. συγγραφεῖς ἐποιοῦντο χρῆσιν τῆς λέξεως ἄνευ κακῆς τινος σημασίας, δεσμὸς ὑπ., μέγας, ὑπερβάλλων, Πινδ. Ἀποσπ. 93· οἶνον ὑπερφίαλον κελαρύζετε, χύνετε τὸν ὑπέροχον οἶνον, ἢ χύνετε αὐτὸν ἀφειδῶς, Ἴων παρ' Ἀθην. 495B·—ἡ πρώτη αὕτη σημασία φαίνεται σαφέστατα ἐν τῷ ἐπιρρ. **ὑπερφιάλως**, ὑπερβαλλόντως, εἰς ὑπερβολήν, ὑπ. νεμεσίζειν Ἰλ. Ν. 293· νεμεσᾶν Ὀδ. Ρ. 481., Φ. 285· ἀνιάζειν Ἰλ. Σ. 300· ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπίρρ. μετέπεσεν εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ὑπερηφάνως, ἀγερώχως, Ὀδ. Α. 227., Δ. 663, κλπ. Πρβλ. Buttm. Lexil. ἐν λέξ. ('Ἡ ἀρχαία ἐτυμολογία τῆς λέξ. ἐκ τοῦ ὑπέρ φιάλην, οἱονεὶ ὑπερεκχυνόμενος, πλεονάζων (πρβλ. τὸ ἀνάπλεῳ ἐκ τοῦ Ἴωνος χωρίου), ὅλως ἀντίκειται πρὸς τὴν ἁπλότητα τῶν Ὁμηρικῶν χρόνων. Δύο ἐτυμολογίαι εἶναι ἄξιαι προσοχῆς καὶ ἐρεύνης· πρῶτον, ὅτι ἐσχηματίσθη ἡ λέξ. κατ' Ἐπικλὴν τροπὴν ἐκ τοῦ **ὑπέρβιος** (οἱονεὶ **ὑπερβίαλος**), ὅπερ ὁ Lob. Pathol. σ. 91 ἐπιδοκιμάζει, πρβλ. **ὑπέρπλος**· ἢ δεύτερον κατὰ τροπὴν τοῦ ῠ, =**ὑπερφυής** (πρβλ. **ὑπέρφευ**), ὅπερ ὑποστηρίζει ὁ Buttm. ἐν λ. καὶ ὁ Κούρτ.)

ὑπερφῐλέω, ἀπαξ ὑπερμέτρως, Ἀριστοφ. Πλ. 1072, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 6, κλπ.

ὑπερφῐλον[ε]ικέω, φιλονικῶ ὑπερμέτρως ἢ ζηλοτυπῶ μεγάλως, Σχόλ. εἰς Λουκ. Εὐνοῦχ. 2, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ὑπερβιατεύομαι**.

ὑπερφῐλοσοφέω, εἰς ὑπερβολὴν φιλοσοφῶ, Ἱππ. 1279. 38.

ὑπερφῐλότῑμος, ον, ὑπερβαλλόντως φιλότιμος ἢ φιλόδοξος.—Ἐπίρρ. **-μως**, «ἐτύγχανον γὰρ ὑπερφιλοτίμως ἔχοντες πρὸς ἀλλήλους» Θεόπομπος παρ' Ἀθην. 531C.

ὑπερφλεγμαίνω, διατελῶ ἐν ὑπερβαλλούσῃ φλεγμονῇ, Ἱππ. 411. 41., 417. 51.

ὑπερφλέγω, φλέγω, φλογίζω εἰς ὑπερβολήν, ὅταν ἐν ἡλιοκαΐᾳ ὑπερφλεχθείη ἡ κεφαλὴ Γαλην. τ. 19, σ. 514, 12.—Τὸ ἐνεργ. παρὰ Θεοδ. Πρόδρ. κατὰ Ροδ. 230· «ὑπερφλέγοντος τοῦ θυμοῦ τὴν καρδίαν».

ὑπέρφλοιος, (ἢ **ὑπέρφλοος**), ον, ὁ ἔχων πολὺν ἢ χυμώδη φλοιόν, πλήρης χυμοῦ, μῆλα Ἐμπεδ. 287·—περὶ διαφόρων ἑρμηνειῶν τῆς λέξεως ἴδε Πλουτ. Ἠθ. 683D κέξ.

ὑπερφλυᾰρέω, φλυαρῶ ἀνοήτως, **ὑπερβαλλόντως**, «**ὑπερφλυαρεῖν**· σφόδρα φλυαρεῖν» Δ. Β. 68.

ὑπερφλύζω, **ὑπερκοχλάζω**, «**ὑπερφλύζει**· ἀναρρεῖ, ἐκφυσᾷ» Ἡσύχ.

ὑπερφοβέομαι, Παθητ., μετὰ μέσ. μέλλ., καθ' ὑπερβολὴν φοβοῦμαι, ὑπὸ φόβου καταλαμβάνομαι, Αἰσχύλ. Θήβ. 238· ὑπ. μή.. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 2.

ὑπέρφοβος, ον, λίαν πεφοβημένος, δειλότατος, Ξεν. Ἱππ. 3, 9· τὸ ὑπέρφοβον Δίων Κ. 58. 6. **II.** ὡς μεταβατ., λίαν φοβερός,, δεινότατος, λέγειν τὰ φαῦλα μείζω καὶ τὰ δεῖν' ὑπέρφοβα Μένανδρος ἐν «Φανίῳ» 3 (ἔνθα ἴδε Meineke), πρβλ. Ἐβδ. (Δανιὴλ Ζ', 19).

ὑπερφορά, ἡ, ἀνύψωσις, ἀντίθετον τῷ **καταφορᾷ**, Θειόδωρ. Πρόδρ. ἐν Notitl. Mss. τ. 6, σ. 564.

ὑπερφορέω, ὡς τὸ **ὑπερφέρω** 1. φέρω ὑπεράνω, τι ὑπέρ τινος Ξεν. Κυν. 8, 4.

ὑπερφορτόομαι, Παθ., φορτώνομαι ὑπὲρ τὸ δέον, **ὑπερμέτρως**, Ἀντίοχ. Μοναχ. σ. 1441A.

ὑπέρφορτος, ον, κατάφορτος, λίαν πεφορτωμένος, τὸ **ὑπέρφορτον**, ὑπερβολικὸν φορτίον, Εὐσ. Πονημάτ. 209, 39.

ὑπερφρῐσσάω, φρίσσω, φοβοῦμαι ὑπερβαλλόντως, Πλανούδ. Ὀβιδ. Μετάφρ. 13, 877.

ὑπερφρονέω, (ὑπέρφρων) εἶμαι ὑπερήφανος, φρονῶ ὑψηλὰ καὶ ὑπερήφρονα, ἔχω ὑπερηφάνους στοχασμούς, μηδ' **ὑπερφρόνει** Αἰσχύλ. Ἀγ. 1039, πρβλ. Πολύβ. 5. 18, 7· μὴ ὑπ. παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν, ἀλλὰ φρονεῖν εἰς τὸ σωφρονεῖν Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ιβ', 3· μετὰ δοτ. τοῦ τρόπου ἢ τῆς αἰτίας, εἶμαι ὑπερήφανος ἐπί τινι, διά τι, πλούτῳ Ἡρόδ. 1. 199· τῷ λόγῳ Πλάτ. Ἀλκιβ. 1. 104A.

2) μετ' αἰτιατ., περιφρονῶ, καταφρονῶ, **ὑπερφρονήσας** τὸν παρόντα δαίμονα Αἰσχύλ. Πέρσ. 825· τοὺς θεοὺς Ἀριστοφ. Νεφ. 226· πέφυκε ἄνθρωπος τὸ .. θεραπεῦσαν ὑπερφρονεῖν Θουκ. 3. 39.—Παθ., καταφρονοῦμαι, ὁ αὐτ. 6. 16. **3)** μετὰ γεν., κρίνω περί τινος μετ' ἐλαφρότητος ἢ κουφότητος, δαιμόνων Εὐρ. Βάκχ. 1326· τῶν νόμων Ἀριστοφ. Νεφ. 1400· τοῦ ἐπιτηδεύματος Πλάτ. Φαῖδρ. 258B. **II.** ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ τινα ἔν τινι, ὑπ ἱστορίᾳ τὸν ὅλμον (διάφορ. γραφ. ἀντὶ περιφρ-) Αἰσχίν. 19. 42· μετὰ συστοίχ. αἰτ., πάντα ὑπερφρ. κάλλιστα γινώσκω, Ἱππ. 1279. 26.

ὑπερφρόνησις, εως, ἡ, καταφρόνησις, θανάτου Πλούτ. 2. 238B, Πολυβ. Θ', 146.

ὑπερφρονητής, οῦ, ὁ, καταφρονητής, ὁ περιφρονῶν, Νικηφ. Χοῦμν. ἐν Ἀνεκδ. Boiss. 5. 340.

ὑπερφροντίζω, εἶμαι περίφροντις, ὑπερμέτρως φροντίζω, Ἡλιόδ. 10. 29.

ὑπερφροσύνη, ἡ, περιφρόνησις, καταφρόνησις, Πλούτ. 2. 191D, 827A, κλπ.

ὑπερφρύγιος [ῠ], ον, μουσικός τις τρόπος, Ἀθήν. 625D, πρβλ. Böckh Metr. Pind. σ. 225.

ὑπέρφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) ὑπερβαλλόντως ὑπερήφανος, ἀγέρωχος, ὑπεροπτικός, σῆμα, λόγοι Αἰσχύλ. Θήβ. 380. 410· φρονήματα Εὐρ. Ἡρακλ. 388· οὐδ. πληθ. **ὑπέρφρονα** ὡς ἐπίρρ., Σοφ. Αἴ. 1236. — Ἐπίρρ. **ὑπερφρόνως**, Δίων Κ. 37, 5 καὶ 49.

2) ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἐκ τοῦ ὑπέρφρονος, ἐκ συναι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σθήσεως ὑπεροχῆς, Θουκ. 2. 62, Δίων Κ. 45. 43· — τὴν χρῆσιν ταύτην κατακρίνει ὁ Πολυδ. Θ', 147.

ὑπερφυής, ές· Ἀττ. ἐνικ. αἰτ. **ὑπερφυᾶ** Ἀριστοφ. Ἱππ. 141, Νεφ. 76· Ἀττ. οὐδ. πληθ. **ὑπερφυῆ** Πλάτ. Γοργ. 467B, **-υᾶ** Ἀριστοφ. Βάτρ. 611 (φύομαι)· **I.** κυριολεκτικῶς ὁ ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους φυόμενος, Λουκ. Λεξιφ. 6· φυόμενος καὶ αὐξανόμενος ὑψηλότερον τῶν ἄλλων, οἱ ὑπ. τῶν ἀστοχύων Διογ. Λαέρτ. 1. 100. **II.** ὡσαύτως κυριολεκτικῶς, ηὐξημένος εἰς ὑπερβολήν, ὑπέρογκος, σμίνθος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 226· λίθοι ὑπ. τὸ μέγαθος Ἡρόδ. 2. 175, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 229, Πλ. 734· ὑπ. τῷ μεγέθει Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 9, 9· — ἀκολούθως, **2)** ἄνευ ὡρισμένης τινὸς ἐννοίας μεγέθους, μέγας, ἔκτακτος, ἐπὶ καλῆς ἢ κακῆς σημασίας, ἔργον ὑπ. μέγαθός τε καὶ κάλλος Ἡρόδ. 9. 78· ἔργον ὑπ. ἐργάσατο ὁ αὐτ. 8. 116, πρβλ. 9. 78· ἀτραπὸς δαιμονίως ὑπ. Ἀριστοφ. Νεφ. 76· ὑπ. τέχνη Ἀριστοφ. Ἱππ. 141· πῶς οὐχ ὑπερφυές; δὲν εἶναι παράδοξον; Δημ. 848. 23· καὶ τοῦθ' ὑπ., εἰ .., Ἰσοκρ. 364D· τὸ δὲ πάντων ὑπερφυέστατον, ὅτι .. Λυσ. 178. 48, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 831· — συχνάκις συνάπτεται μετ' ἀναφορικοῦ, ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος Ἀριστοφ. Πλ. 750· ὑπ. ὡς .., ὡς τὸ Λατ. m rum quam .., ὑπερφυεῖ τινι .. ὡς μεγάλῃ βλάβῃ Πλάτ. Γοργ. 477D· — συχνάκις δὲ συνάπτεται καὶ μετ' ἄλλων ἐπιθέτων, ὅτε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τίθεται μετὰ τὸ ἐπίθετον, οἷον σχέτλια λέγειν καὶ ὑπ. Πλάτ. Γοργ. 467A· δεινὸν ὡς ἀληθῶς καὶ ὑπ. Δημ. 543. 2, κλπ.· ἀλλὰ τίθεται πρὸ αὐτοῦ παρὰ Πλουτ. 2. 12B, 155A, κ. ἀλλ.· ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 541. **II.** Ἐπίρρ. **-ῶς,** θαυμαστῶς, θαυμασίως, παραδόξως, ὑπερβαλλόντως, φιλαθήναιος ἦν ὑπ. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 142· ὑπ. σπουδάζειν Πλάτ. Γοργ. 481B· ἐν καταφατικαῖς ἀποκρίσεσιν, ὑπερφυῶς μὲν οὖν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 525B.

2) ὑπερφυῶς ὡς .., πρὸ ῥήματος, ὑπ. ὡς χαίρω ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 173C, πρβλ. Θεαίτ. 155C· πρὸ ἐπιθέτου, ὑπ. ὡς ἀληθῆ λέγεις ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 66A, πρβλ. **θαυμάσιος, θαυμαστός.**

ὑπερφυΐα, ἡ, τὸ ὑπερφυές, τὸ ὑπὲρ φύσιν, ἢ ἡ μεγαλοφυΐα, Συλλ. Ἐπιγρ. 4699. 26· μνημονεύει τὴν λέξιν καὶ ὁ Σουίδ., ἀλλ' ἄνευ ἑρμηνείας.

ὑπερφύομαι, Παθ., μετ' ἀορ. β' καὶ πρκμ. ἐνεργ., φύομαι, αὐξάνομαι ὑπεράνω τινός, ηὐξάνετο (ὁ ἔρως) τῇ μελλήσει καὶ ὡς φυτὸν ἐν τῇ γῇ οὕτως ἔνδον τῆς ἐμῆς ὑπερεφύετο ψυχῆς Ἀρισταίν. 1. 6· τινι Γαλην. **II.** μεταφορ., ὑπερτερῶ, ὑπερέχω, μετ' αἰτ. προσ. καὶ δοτικ. πράγμ., ὑπερφύς Ἕλληνας ἰσχύϊ Ἡρόδ. 6. 127, πρβλ. Δίωνα Κάσσ. 56. 2· μετὰ γεν. προσ., Ἀριστείδ. 2. 151.

ὑπερφῡσάομαι, φυσῶμαι, φυσκώνω ὑπερβαλλόντως, αἱ φυσαλίδες ὑπερφυσώμεναι εἰς μέγιστον ὄγκον αἴρονται Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 19· μεταφορ., Ἐκκλ.· οὕτω καὶ **ὑπερφυσόομαι,** Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 152C, κλπ.

ὑπερφωνέω, ὁμιλῶ φωνάζων δυνατά, ὁμιλῶ μὲ μεγάλην φωνήν, τῶν ῥητόρων τοὺς ὑπερφωνοῦντας Φιλόστρ. 484, Ἐκκλ.

II. μεταβ., ὑπερβάλλω τινὰ κατὰ τὴν φωνήν, ὑπερτερῶ φωνάζων δυνατώτερα, τινα Λουκ. Ρητ. Διδάσκ. 13· — μεταφορ., ὑπερβάλλω, ὑπερτερῶ, νικῶ, τὸ περὶ τὴν τομὴν ἔργον ὑπερφωνεῖν δοκεῖ τὰ Νέρωνος πάντα Φιλόστρ. 194.

ὑπερφώνησις, ἡ, τὸ ὑπερφωνεῖν, Μ. Φιλῆς τ. B', σ. 173, ἔκδ. Mil.

ὑπέρφωτος, ον, ὑπέρλαμπρος, φωτεινότατος, Διονύσ. Ἀρεοπαγ. 937, Ἀνδρ. Κρήτης σ. 50B, Γρηγ. Ναζ. σ. 116, 11, κλπ.

ὑπερχαίρω, χαίρω ὑπερβαλλόντως, γίνομαι ἢ εἶμαι ὑπερχαρής, δώροις ὑπερχαίρουσα Εὐρ. Μήδ. 1165· ἐπί τινι Πλούτ. 2. 1098B· μετὰ μετοχ., ἱππεύειν μανθάνων ὑπερέχαιρε Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 3, 3, Λουκ. Νεκ. 12· ὡσαύτως, καίπερ ὑπερχαίρων ὅταν ἐχθρὸν τιμωρῶμαι Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 10· ὑπερχαίρειν ὅτι τοῦ λαγῶ ἐγγὺς εἰσι Κυν. 4. 4· ἀπολ., Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 30.

ὑπερχᾰλάω, πλημμελ. γραφ. ἀντὶ **ὑπεκχ-** ἐν Ἀνθ. Παλατ. 11. 200.

ὑπερχᾰρής, ές, ὑπερμέτρως περιχαρής, πλήρης χαρᾶς, Πολύβ. 8. 19, 2, κλπ.· ἐπί τινι ὁ αὐτ. 1. 14, 5.

ὑπερχειλής, ές, γεν. **έος,** ὑπέρμεστος, πεπληρωμένος ὑπὲρ τὰ χείλη, ὑπερχειλεῖς οἱ κρατῆρες ποιοῦνται Ἀθήν. 131D, πρβλ. Πολυδ. Ε', 133, κλπ.· — ἐντεῦθεν **ὑπερχειλέω,** ὑπερχειλήσαντος τοῦ ὕδατος θάλασσαν ἦν ὁρᾶν ἅπαν τὸ πεδίον Ἄννα Κομν. σ. 90A.

ὑπερχειρία, ἡ, προστάτις, ὄνομα τῆς Ἥρας ἐν τῇ Λακωνικῇ, Παυσ. 3. 13, 8.

ὑπερχέω, μέλλ. **-εῶ,** χύνω ὑπεράνω, Δοσιθ. Μαγ. Ἑρμηνεύματα σ. 32 Böcking. — Παθ., χύνομαι ὑπεράνω, ὑπερχειλέω, πλημμυρῶ, ἐπὶ ὕδατος, Ἀριστ. Προβλ. 3. 34, 1, π. Θαυμ. 89· ἐπὶ τοῦ ἀέρος, Ἱππ. Ἀφορ. 1260· ὑπερχεῖται εἰς τὸ ἀχανὲς Ἀριστ. Μετεωρολογ. 2. 8, 18· — μετὰ γεν., Ἀλκίφρ. Ἀποσπ. 5. 4.

ὑπερχθόνιος, ον, ὁ ὑπὲρ τὴν γῆν, Μενέθων 2. 26.

ὑπερχλίω, ὑπερεντρυφῶ μετ' αὐθαδείας ἔν τινι, κεῖνοι δ' ὑπερχλίοντες ἐκ γλώσσης κακῆς, «ὑπερεντρυφήσαντες τῇ καθ' Ἡρακλέους λοιδορίᾳ, ἢ ὑπερηφάνως λοιδορησάμενοι τῷ Ἡρακλεῖ» (Σχολ.), Σοφ. Τραχ. 281, — **ὑπερχλίοντες** εἶναι ἡ πρώτη γραφὴ ἐν τῷ Λαυρ. Ἀντιγράφῳ μετὰ ταῦτα μεταβληθεῖσα εἰς **ὑπερχλιδῶντες.**

ὑπερχολάω, ἔχω πληθώραν χολῆς, εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν ὀργίλος, ὀργίζομαι ὑπερβαλλόντως, Ἀριστοφ. Λυσ. 694, Φιλόστρ. 828. — Κατὰ Φρύνιχ. ἐν Α. Β. 69, 21: «ὑπερχολᾶν, οἷον μεγάλως μελαγχολᾶν, καὶ ὑπερχολῶ τῷδε ἀντὶ τοῦ διὰ τόδε». **II.** μεταβ., πληρῶ χολῆς εἰς ὑπερβολήν, «ὑπερχολήσει, πολλῆς πληρώσει χολῆς» Γαλην. Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. σ. 384.

ὑπέρχολος, ον, εἰς ὑπερβολὴν ὀργίλος, ὑπέρχολος γενόμενος, ὑπεραγανακτήσας, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδηλ. 92.

ὑπ-έρχομαι, μέλλ. **-ελεύσομαι·** ἀποθ., μετ' ἀορ. καὶ πρκμ. ἐνεργ.· ὁ Ὅμ. ποιεῖται χρῆσιν μόνον τοῦ ἀορ. ἐν ἀμφοτέροις τοῖς τύποις. Ἔρχομαι ἢ ὑπάγω ὑποκάτω, ὑπεισέρχομαι, Λατ. subire, μετ' αἰτ., ὑπήλυθε θάμινους Ὀδ. Ε. 476· ὑπήλθετε δῶμ' Αἰδαο Μ. 21· ἐπεί κε μέλαθρον ὑπέλθῃ Σ. 150· ὄφρ' ἂν γᾶν ὑπέλθῃ Αἰσχύλ. Εὐμ. 339· — μετὰ προθ., ὑπὸ τὴν φορὰν (ἢ τὴν πληγήν) τοῦ ἀκοντίου ὑπελθόντος Ἀντιφῶν 121. 35., 124. 20· ὑπὸ τὸ ἀκόντιον αὐτόθι 34· εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀκ. αὐτόθι 23 — σπανίως μετὰ δοτικ., Πλουτ. Περικλ. καὶ Φαβίου Μαξίμου Σύγκρ. 2. **II.** ὡς τὸ **ὑφέρπω** II. 2, ἐπὶ ἀκουσίων αἰσθημάτων, καταλαμβάνω τινὰ κατὰ μικρὸν ἢ κρυφίως, μετ' αἰτ., Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα Ἰλ. Η. 215, Υ. 44· ὑπέρχεταί μοι φρίκη Ἡρόδ. 6. 134· ὦς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος Σοφ. Φιλ. 1231, πρβλ. Ἠλ. 1112· θαῦμά τοί μ' ὑπέρχεται αὐτόθι 928· ὥσθ' ἵμερός μοὐπῆλθε .. Εὐρ. Μήδ. 57, πρβλ. Φιλήμονα ἐν «Στρατιώτῃ» 1. 1· οὐ γὰρ τις οἶκτος σῆς μ' ὑπ. φυγῆς Εὐρ. Ἱππ. 1089· ἐς δ' ἄκραν δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν, ἐπὶ φόνου ἰσχυροῦ ὅστις ἀνορθοῖ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, Σοφ. Φιλ. 1231· ἐκ ποδῶν δ' ἄνω ὑπ. σπαραγμὸς εἰς ἄκρον κάρα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 165· ὑπελήλυθέν τέ μου νάρκα τις ὅλον τὸ δέρμα Μένανδρ. ἐν «Φανίῳ» 1. **III.** ἐπὶ προσώπων, ἑλκύω πρὸς ἑμαυτὸν τὴν εὔνοιάν τινος, κολακεύω αὐτόν, εἴδες οἷ' ὑπέρχεται; «ὡς ὑπάγεται τὸν δῆμον ὑποτρέχων, καὶ κολακεύει, καὶ καταπραΰνει ἀπάγων τὴν ὀργὴν ἅπασαν τὴν πρὸς αὐτούς;» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 270· εἰκότως δέ μοι δοκοῦσιν οἱ κριταὶ ὑπέρχεσθαι Ἀλκιβιάδην Ἀνδοκ. κατὰ Ἀλκιβ. 21· ὑπ. τὰς ἀρχάς, τοὺς πολεμίους Ξεν. Λακ. 8. 2, Ἀθην. Πολ. 2, 14· ὑπ. πάντας ἀνθρώπους καὶ δουλεύων Πλάτ. Κρίτων 53E· ὑπ. καὶ θεραπεύειν Δημ. 623. 22· ὑπ. δώροις καὶ κολακείαις Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 50. **2)** φέρομαι πρός τινα μετὰ δολιότητος, ὑποσκάπτω τὴν θέσιν αὐτοῦ, ἐξαπατῶ, δολιεύομαι, λάθρα μ' ὑπελθὼν Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 386· οἷ' αὖ μ' ὑπῆλθες ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1007· δόλῳ μ' ὑπῆλθες Εὐρ. Ἀνδρ. 436, πρβλ. Ἰκ. 138, Ἰφ. ἐν Αὐλ. 67· τὸν ἄνδρα ποικίλως ὑπ. ἐν λόγοισιν Ἀριστοφ. Ἱππ. 459. **IV.** μετ' αἰτ. πράγμ., ζητῶ διὰ δόλου καὶ ἀπάτης νὰ καταλάβω ἢ ἐπιτύχω τι, τὴν τυραννίδα Πλουτ. Δίων 7· φιλίαν Δίων Χρυσ. **V.** προβαίνω κατὰ μικρόν, βραδέως, ἐπὶ στρατοῦ, Ξεν. Ἀν. 5. 2, 30· πρβλ. **ὑπάγω** III. **VI.** ὑποχωρῶ, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 13, 22.

***ὑπέρχομαι,** εἰς τὰς σημασίας τοῦ ῥήματος προσθετέα καὶ ἡ τῆς ὑπαγούσης κοιλίας, ἥτις εὕρηται ἐν τῇ ἑξῆς περικοπῇ τοῦ Ὀρειβασίου (τόμ. 5 τῆς ἐκδ. Daremb. σ. 575): ὀρρὸν πίνειν τὸ πρῶτον ἀλῶν μιγνύντας, τοῦ πρώτου δὲ ὑπελθόντος (= après la premièr selle), πίνειν αὐτὸν ἤδη χωρὶς ἁλῶν.

ὑπερχράομαι, μέσ., ποιοῦμαι χρῆσιν ὑπερβαλλούσαν, «δοτέον ὄχημα τῷ μεγαλοσχήμονι, ὥστε χρᾶσθαι, οὐ μὴν ὑπερχρᾶσθαι, εἴτ' οὖν παραχρᾶσθαι» Εὐστ. Πονημάτ. 221. 17.

ὑπέρχρεως, ον, = **ὑπέρχρεως,** Ἰσίδ. Πηλ. 388B.

ὑπέρχρεως, ων, κατάχρεως, βεβυθισμένος εἰς χρέος, Δημ. 824, 14.

ὑπερχρονέω, = τῷ ἑπομ., Ἐπιγρ. Σπάρτης, L. et F. 1946.

ὑπερχρονίζω, εἶμαι ὑπὲρ τὸ δέον χρόνιος, Ἡσύχ. ἐν λέξει **χρονιώτερον.**

ὑπερχρόνιος, ον, ὁ ὑπερβὰς τὸ σύνηθες ὅριον τῆς ζωῆς, πολὺ γέρων, Ζηνόβ. ἐν Πρροιμιογρ. 6. 30, ἴδε **ὑπερβεβεταῖος.**

II. ὁ ὑπὲρ τὸν χρόνον, ἀΐδιος, αἰώνιος, Ἐκκλ.· οὕτω καὶ **ὑπέρχρονος, ον,** αὐτόθι.

ὑπέρχρῡσος, ον, ὁ ὑπερβαίνων τὸν χρυσὸν κατὰ τὴν ἀξίαν, πολυτιμότερος τοῦ χρυσοῦ, τοῖς ὑπερχρύσοις τῶν ἐγκωμίων ἄνθεσιν Ἀνωνύμου Ἐγκ. Κεφαλ. Ἰωάν. τοῦ Βαπτ. Acta SS. Junii τ. 4, σ. 738, 37.

ὑπέρχυμα τοῦ μοδίου, τὸ ὑπερχεόμενον, Ἐπιφάν. Ἀποσπ. ἐν Hultsch. script. metr. gr. I, σ. 271.

ὑπέρχῡσις, εως, ἡ, ξεχείλισμα, ἡ πηγὴ ὑπερέκχυσιν εἰς τὸν ποταμὸν λαμβάνει, ἡ πηγὴ ὑπερχεῖλεῖ καὶ χύνεται εἰς τὸν ποταμόν, Σ ράβ. 743, Πλούτ. 2. 502A, κλπ.

ὑπερχωρέω, πιθαν. πλημμ. γραφὴ ἀντὶ **ὑπεκ-,** Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 57.

ὑπερψῡχος, ον, ὑπέρτερος τῆς ψυχῆς, Πλάτ. Τίμ. 88A.

ὑπέρψυχρος, ον, λίαν ψυχρός, κατάψυχρος, παγερός, ἐπὶ ἀνεπιτυχοῦς ἀστεϊσμοῦ, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 16.

ὑπερψῡχω [ῡ], ὑπερμέτρως ψυχραίνω, προσβάλλω δι' ὑπερβο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λικοῦ φύ, ους, Ἱππ. 416. 37 κἑξ. — Παθ., ἡ αὐ. 16. 17, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 7. 5, 6.

ὑπερῶ, Ἀττ. μέλλ. τοῦ **ὑπεῖπον**.

ὑπερωδῦνέω, αἰσθάνομαι ὑπερβάλλουσαν ὀδύνη, πόνου, Ἱππ. 1175C.

ὑπερωδῦνία, ἡ, ἡ ὑπερβάλλουσα ὀδύνη, πόνος ὑπερβολικός, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἀκληρούντων**.

ὑπ-ερωέω, ἀναπηδῶ ὑπίσω, ὑποθοχωρῶ, ὑπερώησαν δὲ οἱ Ἵπποι, «ὑπεχώρησαν» Ἀπολλ. ἐν Λεξ. Ὁμ., Φώτ., Σουΐδ., «ὑπανεχώρησαν» Ἡσύχ., «ἀνεπόδησαν» (Εὐστ.), Ἰλ. Θ 122, 314., Ο.452.

ὑπερῴη, ἡ, Ἰων. ὄυομα, ὁ οὐρανίσκος τοῦ στόματος, Ἱπ. Χ. 495, Ἱππ. Μοχλ. 865· **ὑπερῷκα** (διάφ. γραφ. -ῴκα) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11, 10 — ἄλλως **οὐρανός, οὐρανίσκος**. Πρβλ. **ὑπερῷος**.

ὑπερωΐόθεν, ἐπίρρ., ἐκ τοῦ **ὑπερῴου**, τοῦ ὑπερωΐόθεν σύνθετο θέσπιν ἀοιδὴν Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια Ὀδ. Α. 328.

ὑπερώϊον, τό, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ὑπερῷον**, Ὅμ.

ὑπερώϊος, α, ον, ἴδε **ὑπερῷος**.

ὑπερωκεάνιος, ον, ὁ πέραν τοῦ ὠκεανοῦ, Φίλων 2. 517 — μεταφ., πελώριος, τερατώδης, ὑπερωκεάνιος καὶ μετακόσμιος ὡς ἔπος εἰπεῖν ἀσέβεια ὁ αὐτ. 1. 425, 675.

ὑπερωμία, ἡ, (ὦμ ς) τὸ μέρος τοῦ σώματος τὸ ὑπὲρ τοὺς ὤμους, ὑπερωμίαν καὶ ἐπάνω ὑψηλὸς Ἐδδ. (Δ' Βασ. Θ', 2, πρβλ. Γ', 23)· —ὡσαύτως **ὑπερωμίας**, ὁ, ὑψηλότερός τινος κατὰ τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς ὤμους, Ἄννα Κομν. σ. 350Α, κλπ.

ὑπερωνέομαι, ἀποθ., ἀγοράζω ἀντὶ μεγάλης τιμῆς, ὑπερβολικὴν τιμὴν προσφέρω, πλειστηριάζω, Θεμίστ. 261B,

ὑπερώνῦμος, ον, ὁ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἀνέκφραστος, Διονύσ. Ἀρεοπ. περὶ Θείων Ὀνομάτ. 7, σ. 385.

ὑπερῷον, Ἐπικ. καὶ Ἰων. **-ώϊον**, τό, τὸ ἀνώτερον μέρος τῆς οἰκίας, τὸ ἀνώτατον πάτωμα ἔνθα αἱ γυναῖκες διέμενον, παρθένος αἰδοίη ὑπερῴιον εἰσαναβᾶσα Ἰλ. Β. 514· εἰς ὑπερῷ' ἀναβὰς Π. 184, πρβλ. Ὀδ. Δ. 362· τοῦ δ' ὑπερωιόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδήν.. Πηνελόπεια, ἐκ τοῦ ὑπερῴου ἤκουσε Ὀδ. Α. 328· ἔφερε δὲ εἰς αὐτὸ κλῖμαξ, αὐτόθι 330· ἐξ ὑπερῴου Πινδ. Ἀποσπ. 25. **2)** παρ' Ἀττ., ἡ κοινῶς λεγομένη «σοφίτα», Ἀριστοφ. Ἱππ. 1001, Πλ. 811· ἄνωθ' ἐξ ὑπ. ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 698· ἐν χρήσει ὡς ἀποθήκη κ.τ.τ., Ἀντιφῶν 113. 3· πρβλ. Λυσίαν σ. 3 Reiske, καὶ ἴδε **διήρης**.

ὑπερῷος, α, ον, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **-ώϊος, η, ον**· ὡσαύτως **ος, ον** (ἴδε κατωτ.)· — ὁ ὢν ὑπερόνω, στοαὶ ὑπερῷοι Διονύσ. Ἁλ. 3. 68, Παυσ. 5 10, 10· ὑπ θάλαμος = ὑπερῷον, Πλουτ. Πελοπ. 35· οἶτος, ὑπερ. οἶκος, οἴκημα, Γαλην., Πλεύτ., κλπ. (Τὸ τελευταῖον μέρος τῆς λέξεως **-ῶιος**, ὡς φαίνεται ὅτι εἶναι ἀπὸ τῆ κατάληξις, τὸ δὲ ἐπιθ. ἐσχηματίσθη ἐκ τῆς προθ. **ὑπέρ**, ὡς τὸ **πατρῶιος, μητρῶιος** ἐκ τῶν οὐσιαστ. **πατήρ, μήτηρ**).

ὑπέρωρος, ον, ὁ ὑπερδὰς τὴν ὥραν, ἔξωρος, κοιν. «παρασμένος» πλέον ἢ ὥριμος, «παραγενωμένος», περὶ σμύρνης, ἡ δὲ τις καυκαλὶς λεγομένη, ὑπέρωρος. μέλαινα, κάτοπτος Διοσκ. 1. 77· «καὶ πᾶν δὲ τὸ ὑπερεξηθηκός, ὅπερ ἐκκεκαυληκὸς καλοῦσιν ἄρμενον ὠνόμαζον, καὶ τὸ ὑπέρωρον γενέσθαι ἐξορμενίσαι» Πολυδ. Ζ', 54.

ὑπερωρόφιος, ον, ὁ ὑπεράνω τῆς ὀροφῆς, Πολυδ. Α', 80.

ὑπερώσιος, ον, = **περιώσιος**, Ἐτυμ. Μ. 665, 29, ἐν λέξ.· **περιώσιον**· «ὑπερώσιον, τὸ ὑπὲρ μοῖραν» Σουΐδ.

ὑπερώτατος, η, ον, ποιητ. ὑπερθ. ἀντὶ **ὑπέρτατος**, Πινδ. Ν. 8. 73.

ὑπ-ερωτάω, ἀποκρίνομαι δι' ἐρωτήσεως, Πλάτ. Γοργ. 483Α.

ὑπεσθίω, μέλλ. **ὑπέδομαι**, ἐσθίω κάτωθεν ἢ κρυφίως, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Φ. 271.

ὑπεσσεῖται, Δωρ. γ' ἐνικ. μέλλ. τοῦ **ὑπειμι**.

ὑπεσταλμένως, ἐπίρρ., συνεσταλμένως, μετριοπρεπῶς, Ἡρακλείδου Ἀλληγ. 29.

ὑπέσχεθον, ἴδε **ὑπέχω**.

ὑπέσχημαι, ἴδε **ὑπισχνέομαι**.

ὑπετῠμολογέω, ὑποδεικνύω ἐτυμολογίαν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 181.

ὑπεύδιος, ον, ὁ ὑπὸ τὴν εὐδίαν, γέρανοι Ἄρατ. 1012.

II ἄγαν εὔδιος, ὑπεύδιος ἠπείροιο ἀκτή Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 584, ἔνθα ἴδε Σχόλ., καθαρῆσιν ὑπεύδιος εἰαμενῆσιν ὁ αὐτ. Γ. 1202· ὑπ. καὶ λεία θάλαττα Αἰλ. περὶ Ζ. 1. 41, κλπ.· τὸ ὑπ τῆς θαλάσσης, μερὶα γαλήνη τῆς θαλάσσης, Πλουτ. Θεμιστ. 32. [ῑ παρὰ τῷ Ἀράτῳ ἔνθ' ἀνωτ. χάριν τοῦ μέτρου, παρ' ᾧ ἔχει ῐ καὶ τὸ ἁπλοῦν **εὔδιος**].

ὑπεύθῡνος, ον, ὁ ὑποκείμενος εἰς εὐθύνην, ὑπόλογος, ὑπεύθυνος ἀρχή, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μοναρχία**, Ἡρόδ. 3. 80· τραχὺς μόναρχος, οὐδ' ὑπ. κρατεῖ Αἰσχύλ. Προμ. 324· οὐχ ὑπεύθυνος πόλει ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 213, πρβλ. Χο. 715· ἄλλως τε καὶ ὑπεύθυνον τὴν παραίνεσιν ἔχοντας πρὸς ἀνεύθυνον τὴν ὑμετέραν ἀκρόασιν, ἄλλως τε ἡμεῖς οἱ συμβουλεύοντες εἴμεθα ὑπεύθυνοι, ἐν ᾧ ὑμεῖς οἱ ἀκούοντες εἶεθ' ἀνεύθυνοι (διότι οἱ συμβουλεύοντές τι δημοσίᾳ τὸν θῆμον ἦσαν ὑπεύθυνοι), Θουκ. 3. 43· οἱ ὑπεύθυνοι, ἐν Ἀθήναις οἱ ἄρχοντες οἵτινες ἀποτιθέμενοι τὴν ἀρχὴν ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ παραδίδωσι λογαριασμὸν εἰς τοὺς δημοσίους ἐλεγκτὰς (τοὺς **λογιστάς**), Ἀριστοφ. Ἱππ. 259, Σφ. 102, Ἀντιφῶν 146. 23, κλπ.· ὁπόσοι ἄρχοντες ἐν μιᾷ γεγένηνται, ὑπεύθυνοί εἰσιν Ἀνδοκ. 33. 13· ἄνδρες λογισταὶ τῶν ὑπ. χορῶν, πρὸς τοὺς θεατάς, οἵτινες ἦσαν οἱ ἐλεγκταὶ καὶ κριταὶ τῆς δραματικῆς παραστάσεως, Εὔπολις ἐν «Πόλεσι» 30.

2) μετὰ γεν., ὁ ὀφείλων εὐθύνας διά τι, ὑπόλογος, ὑπ ἀρχῆς ἑτέρας παρὰ Δημ. 747. 1· προκλήσεως ὁ αὐτ. 1114. 21· — οὕτως ἐπὶ δούλων, σώματα ὑπ. ἀδικημάτων, τὰ σώματα τῶν εἶναι ὑπεύθυνον διὰ τὰς κακὰς των πράξεις, δηλ. τιμωρεῖται τὸ σῶμά των δι' αὐτάς, ὁ αὐτ. 610. 5· τῆς ἀγνοίας ὑπ., λογιζόμενος ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἄγνοιαν, ὁ αὐτ. 293 ἐν τέλ. τῆς φωνῆς Λουκ. π. Ὀρχ. 27. **3)** ὡσαύτως μετὰ δοτ., ὑπ. κινδύνῳ, ὑπ. τιμωρίᾳ Λυκοῦργ. 166. 17., 169. 8· — ἀλλὰ μετὰ δοτ. προσώπου, ὑπεύθυνος, ὑπόλογος εἴς τινα, ἐξαρτώμενος ἐκ τινος, ὑπόχρεως, ὑποκείμενος, Λατ. obnoxius, ὑπ. ὧν οὐδενὶ Δημ. 306. 1· εἶδέναι αὐτὸν ὑπ τῇ τύχῃ ὁ αὐτ. 291. 19, πρβλ. Αἰσχίν. 51. 3.

II, Ἐπίρρ. **-νως**, Πολυδ. Γ', 139.

ὑπευθυντηρία, ἡ, λέξις τεκτονικῆς, Ἐπιγρ. Δεβαδείας ἐν Ἀθηναίῳ τόμ. Δ', σ. 372. Κατὰ τὸν Ern. Fabri. ἐν Coment. epigr. de architect. gr. στλ. 73 ἡ λέξις σημαίνει ὅ,τι καὶ ἡ **εὐθυντηρία** παρ' Ἡσυχίῳ, σύμμαγμα χαλίκων πρὸς τὸ ποιῆσαι εὐθύ, ἤτοι ὁμαλὸν τὸ ἔραχυ ἔδαφος χάριν θεμελιώσεως, Συναγωγὴ Δέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑτευλᾰβέομαι, ἀποθετ., φοβοῦμαί πως, μετ' ἀπαρεμφ., Ἐδδ (Β' Μακκ. ΙΔ', 18 κῶδ. Ἀλεξ.).

ὑπευνάομαι, Παθ. (εὐνάω) μόνον ἐν τῷ θηλ. τῆς μετοχ. ἀορ. **ὑπευνηθεῖσα** ὡς διάφορ. γραφ. ἐν Ἡσ. Θεογ. 374 (ἔνθα ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι **ὑποδμηθεῖσα**), εὐνηθεῖσα ὑπὸ ἄνδρα, ἔγκυος. **II** ἔχω τι ὑποκάτω μου ὡς εὐνὴν ἢ κλίνην, εἶμαι πλαγιασμένος ἐπί τινος, ἢ ἐπικάθημαι, ὀρταλὶς νεοσσοῖς ὑπευνηθεῖσα Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 294.

ὑπευρύνω, εὐρύνω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, Μενάνδρου Ἱστ. Ἀποσπ. σ. 432, 4, ἔκδ. Nieb.

ὑπευτρεπίζω, κατὰ μικρὸν εὐτρεπίζω, ἑτοιμάζω, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 370C.

ὑπευφραίνομαι, ἀποθ., κρυφίως εὐφραίνομαι, τινι Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 834D.

ὑπεύχομαι, ἀποθ., εὔχομαι, παρακαλῶ κρυφίως, τινί τι Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 853C, 688B, 879A, κτλ.

ὑπεφηβαρχέω, διατελῶ ὑπὸ τὸν ἄρχοντα ἐφήβων (ἐν Κυζίκῳ), Συλλ. Ἐπιγρ. 3665.

ὑπεφίημι, ἀφίνω τι νὰ πέσῃ κατά τινος ἐλαφρῶς, Ἐκκλ.

ὑπεχθέσιμος, ον, Κρητικὸν ἀντὶ **ὑπεκθέσιμος**, ἴδε, καὶ **ὑπέχθεμα**, τό, ἀντὶ ὑπέθεμα, Ἐπιγρ. Ἀνδανίας, L. e F. 32fin.

ὑπέχω, μέλλ. **ὑφέξω**· ἀόρ. **ὑπέσχον**, ποιητ. ὡσαύτως **ὑπέσχεθον**, ῥηματ. ἐπίθετ. **ὑφεκτέον**, ἴδε. Κρατῶ ὑποκάτω, α) βάλλω φορᾶδα ὑπὸ ἵππον, ὑποβάλλω αὐτὴν ὅπως βατευθῇ ὑπὸ ἵππου, ὑποσχὼν θηλέας ἵππους (πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργ. supposita de matre), Π. Ε. 269. **β)** ἐκτείνω τὴν παλάμην τῆς χειρὸς ὅπως δεχθῶ τι, ὑπέσχεθε χεῖρα Η. 188· προτείνειν καὶ ὑπ. τὴν χεῖρα, δωροδοκεῖν, δεκάζεσθαι, Δημ. 421. 18· ὅστις ὑπέχει χρυσίῳ τὴν χεῖρα, κἂν μὴ φῇ, πονηρὰ βούλεσθαι Μένανδρος ἐν «Λευκαδίᾳ» 2· παροιμία ἐπὶ ἀνθρώπου φιλαργύρου καὶ ἀπλήστου. Ἀττικὸς ὑπέχει τὴν χεῖρα ἀποθνήσκων Διογενιανὸς ἐν Παροιμιογρ. ΙΙΙ, 12. **γ)** ῥημάτων ὑπ. οὖς, Λατιν. praebere aurem, παρέχω εὐήκοαν οὖς, προσέχω, Σιμωνίδης 44. 14· σὺ δὲ μεῖζον οὖας ὑπέσχες Πρόκλ. Τίμ. εἰς Ἀθηναν 52· ὑπ. τὰ ὦτά τινι Ἀριστείδ., κλπ. **δ)** κρατῶ ἀγγεῖόν τι ὑποκάτω ἄλλου ἀγγείου, ἐν ᾧ χύνεταί τι εἰς αὐτό, Ἡρόδ. 2. 151, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1063, Εἰρ. 431, πρβλ. 908. **ε)** θέτω οἱονεὶ κηρὸν ὑπὸ σφραγῖδα, Πλάτ. Θεαίτ. 191D. **ζ)** ὑπ. μαστόν, ἐπὶ τῆς μητρὸς παρεχούσης τὸν μαστὸν εἰς τὸ βρέφος, Εὐρ. Ἴων 1372· νηπίοις θηλὴν ὑπ. Πλουτ. Ρωμ. 21. **2)** παρέχω, δίδωμι, χορηγῶ, προξενῶ, νεφέλην Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 196. 7· πλοῦτος ὑπέχ. μέριμναν Dissen. εἰς Πινδ. Ο. 2. 24 (99)· πάντα Ἀριστοφ. Λυσ. 841· ὑπ. τινὶ [φόβον], ἐμποιῶ φόβον εἴς τινα, Θουκ. 7. 21· — ὑπ. ἑαυτόν, Λατ. praebere se alicui, ὑποβάλλω ἐμαυτὸν εἴς τινα οὕτως ὥστε νὰ εἶμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν ἢ τὴν διάθεσιν αὐτοῦ, ἀκολουθῶ τὴν συμβουλὴν τινος, Ξεν. Κύρ 7. 5, 44, Πλάτ. Πολ. 399B· ὡσαύτως μετ' ἀπαρεμφ., ὑπόσχες Σωκράτει ἐξελέγξαι, ὑπόβαλε σαυτὸν εἰς τὸν Σωκράτη νὰ σὲ ἐξετάσῃ, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 497B. **3)** ὑποβάλλω, ὑποτάσσω, τι ταῖς αἰσθήσεσι ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 191D. **II.** ὑποβαστάζω, ὑποστηρίζω, τοὺς ὤμους, μετ' αἰτ., Ἡρόδ. 4. 72. **2)** ὡς τὸ Λατ. sublimus, ὑπόκειμαι, ὑπορέρω, τήνδ' ἄτην Σοφ. Τρ. 1274· ζημίαν Εὐρ. Ἴων 1038· κακὸν Ἀριστοφ. Θεσμ. 196· τιμωρίαν τινός, διά τι πρᾶγμα Θουκ. 6 80, Αἰσχίν. 85. 23· κόλασιν Πλούτ., κλπ.·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὡσαύτως, ὑπέχ. αἰτίαν τινός, ὑπόκειμαι εἰς κατηγορίαν διά τι πρᾶγμα, Ἀντιφῶν 137. 18· τούτων .. οὐκ ἂν δικαίως τὴν αἰτίαν ὑπέχοιμι Πλάτ. Ἀπολ. 33B· ὑπ. ψόγον ἀμουσίας ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 403C. **3)** ἐν δικανικαῖς φράσεσιν, ὑπ. δίκην τινός, ἔχω νὰ δώσω λόγον περί τινος, Ἡρόδ. 2. 118· δίκην ὑπόσχες αἵματος .. Εὐμενίσι Εὐρ. Ὀρ. 1649· ὑπ. φόνου δίκας Πλάτ. Νόμ. 872C· (ποιητ. ὡσαύτως, ὑπ. φόνον τινός, ἔχω νὰ δώσω λόγον ἢ ἐξήγησιν τοῦ φόνου αὐτοῦ, Εὐρ. Ἡλ. 1318)· δίκην ὑπ. τῶν πεπραγμένων Δημ. 371. 20· ὑπ. τὴν δίκην Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 552· ὑπ. δίκην τινί Εὐρ. Ἑκ. 1253, Πλάτ. Φαίδων 99A· ὑπ. δίκην, ὑφίσταμαι δίκην, δικάζομαι, Θουκ. 3. 53· ἂν εἰς τὰ σώματα ἐξαμαρτάνοντες τοῖς χρήμασι τὰς δίκας ὑπέχωσιν, νὰ πληρώνωσι τὴν ποινὴν διὰ χρημάτων, Ἰσοκρ. 398C· ἐνταῦθα (ἐν Φρεαττοῖ) .. κελεύει δίκας ὑπέχειν ὁ νόμος, ἐάν τις Δημ. 645 ἐν τέλει· κρίσιν ὑπ. ὁ αὐτ. 555. 22. **6)** ἐμοὶ λόγον ὑπεχέτω, ἂς δώσῃ λόγον εἰς ἐμέ, Πλάτ. Πρωτ. 338D· οὐδενὶ ἐθέλων ὑπέχειν λόγον Ξεν. Ἀπομν. 4. 4. 9· ὑπ. τῇ πόλει περὶ τοῦ βίου λόγον Ἀνδοκ. 34. 8· ὑπ. εὐθύνας Λυσίας 115. 11., 183. 21. **4)** ὑποστηρίζω, λόγον, ἐπιχείρημα, Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 1, Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 6, 5, κ. ἀλλ.· ὑπ. ὑπόθεσιν ὁ αὐτ. ἐν Τοπικ. 8. 3, 1· ὑπ. θέσιν καὶ ὁρισμὸν αὐτόθι 9, 1. Περὶ τοῦ μέσ. τύπου ἴδε ἐν λέξ. **ὑπισχνέομαι.**

ὑπήβολος, ον, ἴδε ἐν λέξ. **ὑπώβολος.**

ὑπηγορία, ἡ, ἀπαρίθμησις, ὑπαγόρευσις, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 473C, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 718B, Παλλάδ. ἐν Βίῳ Ἰω. Χρυσ. σ. 70, 1.

ὑπηέριος, ον, ὁ ὑπὸ τὸν ἀέρα, ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1577.

ὑπηθέω, διηθῶ, «στραγγίζω», Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ὑποσακίζειν.**

ὑπήκοον, τό, ναρκωτικόν τι φυτὸν ὀνομαζόμενον καὶ ὑπόφεων, «φύεται μὲν οὖν ἐν τῷ σίτῳ καὶ ταῖς ἀρούραις· φύλλα δὲ ἔχει πηγάνῳ ὅμοια, κλῶνας μικρούς· δύναμιν δὲ ἔχει ἀναλογοῦσαν τῷ τῆς μήκωνος ὀπῷ» Διοσκ. 4. 68, Γαλην.

ὑπήκοος, ον, (ἀκοή) ὁ ἀκούων τινός, ὁ προσέχων τινί, Ἄρτεμις ἀμφοτέροισιν ὑπήκοος Ἀνθ. Παλατ. 9. 46· — ἀκροατής, μαθητής, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 121, Πολυδ. Δ', 44. **II.** ὡς καὶ νῦν, ὑπήκοος, εὐπειθής, ὑποτασσόμενος εἴς τινα, μετὰ γεν. Πέρσας Μήδων ὑπηκόους ἐποίησεν Ἡρόδ. 1. 102, πρβλ. 4. 167., 7. 111, 149, Αἰσχύλ. Πέρσ. 234, 242, Θουκ., κλπ.· ὑπ. τῶν νόμων Ἀριστ. Ηθ. Νικ. 1. 13, 2. **2)** μετὰ δοτ. Εὐρ. Ἡρακλ. 287 (ἔνθα ἴδε Elmsl.), Ξεν. Κύρου Παιδ. 2. 4, 22· ἅπαντα τῷ πλουτεῖν ὑπήκοα Ἀριστοφ. Πλ. 146 — οὕτω δὲ συνηθέστατα παρὰ τοῖς μεταγεν.· παρὰ Θουκ. εὕρηται ὑπ. τινός 4. 78., 6. 20· ἀλλά, ναυσὶ καὶ φόρῳ ὑπήκοοι, ὑποχρεωμένοι νὰ παρέχωσι πλοῖα καὶ νὰ τελῶσι φόρον (πρβλ. **ὑποτελής**), 7. 57· τροφῇ ὑπ. τῇ πέψει, εὔπεπτος, Πλούτ. 2, 661B. **III.** ἀπολ., ὡς οὐσιαστ. **ὑπήκοοι,** οἱ, Θουκ., Ξεν., κλπ.· ἡ ὑπήκοος (δηλ. χώρα) Δίων Κάσσ. 36. 19· **τὸ ὑπήκοον,** = **οἱ ὑπήκοοι,** τὸ ὑπ. τῶν ξυμμάχων Θουκ. 6. 69, πρβλ. Δίωνα Κάσσ. 37. 25, κλπ.· — ἰδίως οἱ ὑποτεταγμένοι σύμμαχοι τῶν Ἀθην. ἐκαλοῦντο **ὑπήκοοι,** κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς **αὐτονόμους,** Θουκ. 7. 57, πρβλ. 6. 22., 8. 2, Böckh P. E. 2. 141.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 276.

ὑπήλᾰτος, ον, (ἐλαύνω) ὁ ἐλαύνων πρὸς τὰ κάτω, φάρμακα ὑπ., φάρμακα καθαρτικὰ τῆς κοιλίας, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξέων 387, πρβλ. 514, 1· «ὑπηλάτῳ· τῷ τὴν κάτω κοιλίαν καθαίροντι· παρὰ τὸ ὑπελαύνειν εἰρημένον» Ἐρωτιαν. 376.

ὑπηλίφης, ες. (ὑπαλείφω) ἀληλιμμένος κάτωθεν, πισσωμένος, ἐπὶ πλοίου, «ὑπηλιφής, ἀνυπηλιφής, σημαίνει δὲ τὴν ναῦν τὴν μὴ ἀλειφθεῖσαν πίσσῃ» Ἐτυμ. Μέγ. σ. 61, 6.

ὑπηλλαγμένως, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον μεταβεβλημένον, Ἰω. Χρυσ. τ. 9, σ. 927D.

ὑπημάτιος [ᾰ], **α, ον,** (ἦμαρ) ὁ πρὸς τὴν ἡμέραν, ὁ ἐνωρὶς τὸ πρωὶ γινόμενος, ὡς τὸ **ὑπηῴος,** Ὁππ. Ἁλ. 4. 640, ἔνθα ὁ Διονῦ. **ἐπημάτιος,** πρβλ. 3. 229.

ὑπημύω, ἴδε ἐν λέξ. **ὑπεμνήμυκε.**

ὑπηνέμιος, ον, (ἄνεμος) ὁ διὰ τοῦ ἀνέμου (φερόμενος), ὑπανέμιοι φορέονται Θεόκρ. 5. 115. **2)** ὁ προμηνύων ἄνεμον, Ἄρατ. 839. **II.** πλήρης ἀνέμου, ὑπηνέμια ᾠά, «τὰ δίχα τοῦ ὀχευθῆναι γεννώμενα» (Ἡσύχ.), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 237, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Δαιδάλῳ» 1· (ἀνεμιαῖον ᾠόν, ἐνομίζετο ἀπτερυκώτερον, Μοῖρ. 73, πρβλ. Bergk ἐν Κωμικ. Ἀποσπ. Meineke 2. 1018)· — κυρίως ὡς εἴρηται ἐπὶ ᾠῶν ἅπερ γεννῶσιν αἱ ὄρνιθες χωρὶς νὰ ὀχευθῶσιν ὑπ' ἀλεκτρυόνος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 10, κ.ἑξ. 10. 6, 2, κ.ἑξ· πρβλ. ὑπ. κύημα ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Γεν. 3. 1, 5 καὶ 18· — ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 695, ὑπην. ᾠόν, εἶναι τὸ παραχθὲν ὑπὸ τῆς Νυκτὸς μόνης ἄνευ σπορᾶς· καὶ ὁ Λουκ. περὶ Θυσιῶν 6 καλεῖ τὸν Ἥφαιστον ὑπ. παῖδα τῆς Ἥρας. **2)** μεταφ., μάταιος, κενός, ἄκαρπος, ἄνευ ἀποτελέσματος, λοχεῖται καὶ ᾠδῖνες Πλούτ. 2. 38E· ὄνειροι αὐτόθι 735E, Λουκιαν. Ἁρμον. 4· πλοῦτος Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 12· ἐπὶ ἀνθρώπων, πεφυσημένος, ἀλαζών, κομπαστής, Πλουτ. Σερτ. 12.

ὑπήνεμος, ον, (ἄνεμος) ὁ μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ ἀνέμου, ἀντίθετ. τῷ **προσήνεμος,** Σοφ. Ἀντ. 511· ἀκτὴ Θεόκρ. 22. 32· λιμὴν Πολυδ. Δ', 100· τόπος Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 6, 9· ἢν δέ τις, ἔφη, λικμᾷ ἐκ τοῦ ὑπηνέμου ἀρχόμενος; δῆλον, ἔφην ἐγώ, ὅτι εὐθὺς ἐν τῇ ἀχυροβόκῃ ἔσται τὰ ἄχυρα, θὰ πέσωσιν εἰς τὸν ἀχυρῶνα, Ξεν. Οἰκ. 18, 7· ὑπηνέμους ποιεῖν τὰς νεοττεύσεις, ποιεῖν τὰς φωλεὰς ἐν πεφυλαγμένοις ἀπὸ τοῦ ἀνέμου τόποις, Ἀριστ. περὶ Ζῴων Ἱστ. 6. 1, 6 ἐν ὑπηνέμοις (ἐξυπακ. τόποις) αὐτόθι 14, 11· — μεταφ., ἥπιος, ἥσυχος, ἐπαφρός, αὔρα Εὐρ. Κύκλ. 44. **II.** ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος, Ἀνθ. Πλαν. 54. **III.** = **ὑπηνέμιος** Η. 2, δόξαι, ἐπιθυμίαι Ἀλκίφρων 2. 2, 7. πρβλ. Δίωνα Χρυσόστ. 1. 499.

ὑπήνη, ἡ, κυρίως ἡ τοῦ ἄνω χείλους τρίχωσις, αἱ ὑπὲρ τὸ ἄνω χεῖλος τρίχες αἵτινες πρῶται φύονται (πρβλ. **ὑπηνήτης**), ὁ μύσταξ κατὰ διαστολὴν ἀπὸ τοῦ πώγωνος, Εὔβουλος ἐν «Στεφανοπώλισι» 7, ἴδε Φώτ., Σουΐδ.· ἢ καθόλου, ὁ πώγων, ἡ γενειάς, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 30· τὴν ὑπ. ἄκουρον τρέφειν Ἀριστοφ. Σφ. 476· μολύνειν τὴν ὑπ. ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1286· ὑπήνας ἕλκειν, ἀφίνειν τὴν γενειάδα νὰ αὐξηθῇ, τρέφειν μακρὰν γενειάδα, ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 1072· ἄναξ ὑπήνης, ἐπὶ τοῦ ἔχοντος μέγαν πώγωνα, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Πρέσβεσι» 4. **2)** ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 11, 13, φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ ἄνω χεῖλος, καὶ τὴν ὑπ. καὶ τὸ γένειον βασὺ ἔχειν. (Ἴσως ἐκ τῆς προθέσεως ὑπὸ καὶ ῥίζης τινὸς ἀνευρισκομένης ἐν τῷ Σανσκρ. una (τὸ μέρος τὸ ὑπὸ τὴν ῥῖνα).).

ὑπηνήτης, ου, ὁ, ὁ ἄρτι γενειῶν (πρβλ. **ὑπήνη**), πρῶτον ὑπηνήτη, «ἀρχομένῳ γενειάζειν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ω. 348, Ὀδ. Κ. 279· χαριεστάτην ἥβην εἶναι τοῦ ὑπηνήτου Πλάτ. Πρωτ. 309B· Ἑρμῆς ὑπ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ Ζεὺς γενειήτης, Λουκ. π. Θυσ. 11, πρβλ. Müller Arch. d. Kunst. § 379. καθόλου πωγωνοφόρος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **τράγος.** Ἀνθ. Π. 6. 32. — Θηλυκόν τι ὑπηνῆτιν τρίχα εὕρηται ἐν Boiss. Ἀνέκδ. τ. 4, σ. 431.

ὑπηνό-βιος, ον, ὁ καθ' ὅλον τὸν βίον γενειάζων, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Πρέσβεσι» 2.

ὑπηοῖος, η, ον, (ἠώς) Ἐπικ. ἐπίθετ., ὑπὸ τὴν ἕω, ὑπὸ τὸν ὄρθρον, κατὰ τὰ χαράγματα, Ἰλ. Θ. 530, Σ. 277. Ὀδ. Δ. 656· στίβη ὑπηοίη, ἡ πρωϊνὴ πάχνη, Ὀδ. Ρ. 25. — πρβλ. **ὑπηῴος.**

ὑπηρέμᾰ, Ἐπίρρ., ὀλίγον τι ἡσύχως, Διον. Π. 1122, ἂν μὴ ἀναγνώσωμεν: ὑπ' ἠρέμα πορφύρουσαν, δηλ. ὑποπορφύρουσαν.

ὑπηρεσία, ἡ, κυρίως ἡ ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν γινομένη ἐργασία, ἡ κατὰ θάλασσαν ἐργασία· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ὡς συγκεκριμένον, τὸ σύνολον τῶν ἐρετῶν καὶ ναυτῶν, τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου, Θουκ. 8, 1, Δημ. 1208, 20, κλπ.· — ὁ Θουκυδίδης ἀντιτίθησι τὸ **ὑπηρεσία** πρὸς τὸ **κυβερνῆται,** 1. 143· πρὸς τὸ **θρανῖται,** 6. 31· παρὰ δὲ τῷ Λυσίᾳ τὸ **ὑπηρεσίαι** ἀντίκειται πρὸς τὸ **πλήρωμα,** 162. 26· παρὰ Δημοσθέν. πρὸς τὸ **ναῦται, ἐπιβάται, ἐρέται,** 1209. 11., 1214. 23., 1216. 13 κέξ. Ἴδε Arnold εἰς Θουκ. 6. 31 καὶ πρβλ. **ὑπηρέτης** 1. **II.** καθόλου, ὡς καὶ νῦν, ὑπηρεσία, ἐργασία γινομένη ὑπέρ τινος, δουλεία καὶ ὑπ. Ἀριστοφ. Σφ. 602· ἰατρικὴ ὑπ. Πλάτ. Νόμ. 961E· αἱ σωματικαὶ ὑπ. Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 13. 2· μόρια τὰ πρὸς ταύτην τὴν ὑπ. (ἐξυπακ. πορεύεσθαι) ὁ αὐτ. περὶ Νεότητος 2, 2· αἱ ὑπ. αἱ ἔξωθεν κινητικαὶ ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 9, 6· τέχναι καὶ ῥητεῖαι καὶ ὅλως ὑπ. τινές, πᾶν εἶδος ἔργου, Δημ. 1458. 18· πᾶσαν λειτουργίαν καὶ ὑπ. ἐκτελεῖν Συλλ. Ἐπιγρ. 2786· παρέχειν τι εἰς ὑπ. τινὶ Πλάτ. Νόμ. 717C· ἡ ἐμὴ τῷ θεῷ ὑπ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 30A· τίς αὕτη ἢ ὑπ. ἐστὶ τοῖς θεοῖς; ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρ. 14D· τὰς ἐκείνων ὑπ. εἰς ἑαυτὸν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 729D, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 6, 3· ἄλλας ὑπ. ὑποστάντα τῇ πόλει Συλλ. Ἐπιγρ. 1125, πρβλ. 2336. 33., 2767, κ. ἀλλ. **2)** ὡς συγκεκριμένον ἐν τῷ πληθ. ἡ τάξις τῶν ὑπηρετῶν, τῶν θεραπόντων, Πλάτ. Νόμ. 956E, ἐν Ἐπιστ. 350A. **3)** ὑπηρεσία σοι παντελῆς .. κεραμίων = upellex fictilium, Ἀξιόνικος ἐν «Χαλκιδικῷ» 3. **III.** ἐν Ἀθήναις, δημοσία ὑπηρεσία διαφέρουσα τῆς ἀρχῆς καθ' ὅσον ἐμισθοδοτεῖτο, Böckh P. E. 1. 320.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 132.

ὑπηρέσιον, τό, τὸ ὑπόστρωμα ἐφ' οὗ ἐκάθητο ὁ ἐρέτης, Θουκ. 2. 93, Ἰσοκρ. 169A· «ὡς ἄρα Θεμιστοκλῆς τὸ δόρυ καὶ τὴν ἀσπίδα τῶν πολιτῶν παρελόμενος, εἰς ὑπηρέσιον καὶ κώπην συνέστειλε τὸν τῶν Ἀθηναίων δῆμον» Πλουτ. Θεμιστ. 4· — ὡσαύτως, ὑπόστρωμα ἢ σάγμα πρὸς ἱππασίαν, Διόδ. 20. 4. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπηρέσια· τῶν κωπηλατούντων δέρματά τινα, ὡς προσκεφάλαια ἐφ' ὧν καθέζονται». **II.** «ὑπηρέσιον· ὁ διδόμενος μισθὸς τοῖς ὑπηρετοῦσι, τοῖς στρατευομένοις καὶ ἐρέσσουσι καὶ δουλεύουσιν· τοῦ ὀνόματος ἀπὸ τοῦ ὑπηρετεῖν κληθέντος» Φώτ. 625, 16, Α. Β. 312. 27. **III.** = ὑπηρετικὸν πλοῖον, Στράβ. 79.

ὑπηρετεία, ἡ, = ἐπιμελητεία. Ἐπιγρ. Δαμασκοῦ, ἔμμετρ. L. et W. 2549.

ὑπηρετέω· ὑπερσ. **ὑπηρετήκειν** Ξεν. Ἑλλ. 2. 3. 9 — κυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρίως, ἐργάζομαι ἐν πλοίοις, ἐκτελῶ ἔργον κωπηλάτου (πρβλ. ὑπηρέτης, ὑπηρεσία)· ἀλλ' ἡ κυριολεκτικὴ αὕτη σημασία εὕρηται μόνον παρὰ μεταγεν., Αἰλ. περὶ Ζ. 13. 2.— Παθ., πλοῖον ὑπὸ δύο ἀνθρώπων ὑπηρετεῖσθαι δυνάμενον Διόδ. 2. 55. **II.** παρὰ τοῖς δοκίμοις ἁπλῶς, ὡς καὶ νῦν, εἶμαι ὑπηρέτης, ὑπηρετῶ, ἐργάζομαι ὑπέρ τινος, «δουλεύω», Σοφ. Ἠλ. 996, Φιλ. 990· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἄρχω. Ἀριστοφ. Σφ. 518· τοὺς διὰ φόβον ὑπ. Ξεν. Ἱέρων 1. 38. **2)** μετὰ δοτ., προσφέρω ὑπηρεσίαν εἴς τινα, Λατ. inservire, Σοφ. Ἠλ. 1306, Εὐρ. Φοίν. 1708, Θουκ. κλπ.· οὕτω, ὑπ. τῷ χρηστηρίῳ, βοηθῶ, Ἡρόδ. 8. 41, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 914Α· ἔργοις ἀνοσίοις ὑπ. Σοφ. Ο. Κ. 283· τοῖς νόμοις Λυσί. 192. 20· ὑπ. τοῖς τρόποις, χαρίζομαί τινι, συναινῶ, συγκατανεύω, περιποιοῦμαι χαριζόμενος εἰς τοὺς τρόπους τινός, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1432· ὑπηρ. τῷ λόγῳ, ὑποστηρίζω, συνηγορῶ, Εὐρ. Μήδ. 588· εἰ μὴ γὰρ ὢν ἄνθρωπος ἀνθρώπου τύχαις ὑπηρετήσω, ποῦ φανήσομαι φρονῶν; Ἄλεξ. ἐν «Μιλησίοις» 2. **3)** ὑπ. τινι εἴς ἢ πρός τι Ἡρόδ. 1. 109, Ξεν. Ἱππ. 8. 7, Δημ., κλπ.:—ὡσαύτως, ὑπ. τινί τι, βοηθῶ τινα εἴς τι, Σοφ. Φιλ. 1024, Ἀριστοφ. Πλ. 979, Πλάτ. Συμπ. 196C, Ξεν. Κύρου Παιδ. 5. 1, 20, Δημ. 1356, 26. **4)** ἀπολ., ὑπηρετῶ, εἶμαι ὑποτεταγμένος, ἀντίθετ. τῷ προστάττω, Ἀριστ. Τοπικ. 5. 1, 6· ἡ ὑπηρετοῦσα ἐπιστήμη ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 2, 7· ἀλλ' ἔργον ἤδη σὸν τὰ λοίφ' ὑπηρετεῖν Σοφ. Φιλ. 15· ὑπ. τὰ περὶ τὸν πόλεμον Πλάτ. Πολ. 467Α· καὶ μετὰ συστοίχ. αἰτ., ὑπ. τὰς δικανικὰς πράξεις Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 4, 12.—Παθ., ἐκτελοῦμαι ὡς ὑπηρεσία, τὰ ἀπ' ἡμέων εἰς ὑμέας ὑπηρετέεται Ἡρόδ. 4. 139· οὕτω, χρὴ δὴ τό γε ἐμὸν ὑπηρετέεσθαι, πρέπει τὸ κατ' ἐμὲ νὰ σὲ ὑπηρετήσω προθύμως, ὁ αὐτ. 1. 108· τὰ παρ' ὑμῶν ὑπηρέτηται Ἰσοκρ. 39Ε· τὸ πρᾶγμα τὸ ὑπηρετηθὲν Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδ. 7. 10, 17, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 34.— Τὸ μέσ. ἀπαντᾷ παρὰ μεταγεν., οἷον παρὰ τῷ Ἀλκίφρονι καὶ Ἡλιοδώρῳ, ἀλλ' ἐν Σοφ. Ἠλ. 1306, ὀρθῶς διωρθώθη ὑπηρετοίην ὑπὸ τοῦ Elmsl. ἀντὶ -οίμην.

ὑπηρέτημα, τό, ἡ γενομένη ὑπηρεσία, Λατ. officium, Ἀντιφῶν 113. 10, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 106Β, κ. ἀλλ.· ποδῶν ὑπ. Σοφ. Ἠλ. 1358.

ὑπηρέτης, ου, ὁ, (ἐρέτης) κυρίως, ὁ ὑπὸ ἄλλον ἐρέτην κωπηλάτης, ὁ ὑπηρετῶν ἐν πλοίῳ, διεκρίνοντο δὲ οὗτοι ἀπὸ τῶν ναυτῶν καὶ τῶν ἐρετῶν (ἴδε ἐν λέξ. ὑπηρεσία II), Böckh P. E. 1. 373·—ἐντεῦθεν, **II.** καθόλου, ὁ ὑποτεταγμένος εἴς τινα, ὑπό τινα διατελῶν καὶ ἐργαζόμενος ὑπὸ αὐτοῦ, ὑπηρέτης, θεράπων, βοηθός, διάκονος, Λατ. apparitor, Ἡρόδ. 3. 63., 5. 111· δοῦλοι καὶ πάντες ὑπ. Πλάτ. Πολιτικ. 289C· ὑπ. τῆς πόλεως ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἄρχων, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 552Β· ἡ πόλις εἰς ὑπηρέτου σχῆμα .. προελήλυθε Δημ. 690. 21· τῶν ἰατρῶν, τῶν δικαστῶν ὑπ. Πλάτ. Νόμ. 720Α, 873Β·—παρ' Ἀττ. κεῖται εἰς δήλωσιν παντὸς εἴδους ὑπηρετικῆς σχέσεως, ὡς ὁ Ἑρμῆς καλεῖται ὑπ. θεῶν, Αἰσχύλ. Προμ. 954, πρβλ. 983· οἱ τῶν Δελφῶν κάτοικοι λέγονται Φοίβου ὑπηρέται Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 712· ὁ Νεοπτόλεμος ὑπηρέτης τοῦ Ὀδυσσέως, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 53· ὁ αὐλός, ὑπηρέτης τοῦ χοροῦ Πρατίνας 1. 9· ἐνίοτε μετὰ δοτ., ὑπ. τῷ θεῷ Πλάτ. Νόμ. 773Ε· τοῖς νόμοις ὑπ. αὐτόθι 715C, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 16, 4· ὡσαύτως, οἱ περὶ τυράννους .. ὑπ. Εὐρ. Τρῳ. 426· πρβλ. Ξεν. Ἀπομ. 2. 10, 3·— μετὰ γενικ. τοῦ ἀντικειμ., ὑπ. ἔργου, βοηθὸς ἐν ἔργῳ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναβ. 1. 9, 18. **2)** ἐν Ἀθήναις. α) ὁ ὑπηρέτης παρακολουθῶν ἕκαστον ὁπλίτην καὶ φέρων τὴν ἀποσκευὴν αὐτοῦ, τὰς τροφὰς καὶ τὴν ἀσπίδα, σκευοφόρος, Θουκ. 3. 17· ἐνίοτε ἦσαν οὗτοι ἐλαφρῶς ὡπλισμένοι ὡς σφενδονῆται καὶ τοξόται, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1186. β) ὁ τῶν ἕνδεκα ὑπ., ὁ βοηθὸς τῶν ἕνδεκα ὑπηρετῶν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς τῶν πολιτικῶν καταδίκων, Πλάτ. Φαίδ. 116Β, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 54., 4. 8. γ) παρὰ Ξεν., ὑπηρέται καλοῦνται ἀξιωματικοί τινες ὑπὸ τὰς ἀμέσους διαταγὰς τοῦ στρατηγοῦ ἐνεργοῦντες ὡς ὑπασπισταὶ αὐτοῦ καὶ βοηθοί, Κύρου Παιδ. 2. 4, 4., 6. 2, 13, κλπ. **3)** παρὰ τοῖς Ἐκκλ. = ὑποδιάκονος.

ὑπηρέτησις, ἡ, ὑπηρεσία, τὰ εἰς ὑπ. σώματος Ἀριστ. Ρητ. 2. 6, 13.

ὑπηρετητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ὑπηρετῶ, δεῖ ὑπηρετεῖν, τινί Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 2, 1.

ὑπηρετικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὑπηρέτας, ἐν ὑπ. μοίρᾳ τινί Πλάτ. Πολιτ. 290C· ὅπλα ὑπ., τὰ ὅπλα τῶν μισθοφόρων στρατιωτῶν, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 2. 1, 18. **2)** ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὑπηρεσίαν, ἐκτελῶν ὑπηρεσίαν, τὸ μὲν ὑπηρετικώτατον, τῷ σώματι, τὸ δὲ ἀρχικώτατον Πλάτ. Νόμ. 942Ε· ἐπιμέλειαι ὑπηρ., ἐπὶ δημοσίων ὑπηρετῶν, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 3· ἡ θεοῖς .. ὑπ. (ἐξυπακ. τέχνη) Πλάτ. Εὐθύφρων 13D· ἡ ἰατροῖς ὑπ. εἰς τίνος ἔργου ἀπεργασίαν αὐτόθι· ὠφέλιμος τοῖς τῆς ψυχῆς ἔργοις ὑπηρετικώτατον .. τὸ θερμόν ἐστιν Ἀριστ. περὶ Ζῴων Μορ. 2. 7, 6. **3)** ὡσαύτως ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀρχικός, ὑποτελής, ὑπεξούσιος, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 1. 13. 9, πρβλ. 1. 8, 1, καὶ ἴδε σκεῦος 2. **4)** κέλης ὑπ., μικρὸν ἀκάτιον χρησιμεῦον εἰς ὑπηρεσίας μεγαλειτέρου πλοίου, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 37· τὸ ὑπηρετικὸν (ἐξυπακ. πλοῖον), χρησιμεῦον εἰς ὑπηρεσίαν, εἰς ἀγγελίας, ἀγγελιαφόρον, πρόσκοπος, Δημ. 1220 ἐν τέλ., ψήφισμα ἐν 262. 6, Διόδ., κλπ.: οἱ ἐπὶ τῶν ὑπ. Αἰσχίν. 37. 31·—οὕτως ἡ Πάραλος καὶ ἡ Σαλαμινία καλοῦνται ὑπηρέτιδες ὑπὸ τοῦ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 204.

ὑπηρέτις, εδος, θηλ. τοῦ ὑπηρέτης II, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 322, Πλάτ. Πολιτικ. 305C.

ὑπηρέτρια, ἡ, = τῷ προηγουμ., Μοσχίων περὶ Γυναικ. Παθῶν 51. 52.

ὑπήτριον, τό, τὸ μέρος τοῦ σώματος τὸ ὑπὸ τὸ ἦτρον, τὸ ὑπογάστριον, Θύννων Θεόπομπος Κωμικ. ἐν «Σειρῆσιν» 1.

ὑπηχέω, ἠχῶ εἰς ἀπάντησιν, ἀντηχῶ, ἀποκρίνομαι, ὑπὸ δ' ἤχεεν οὔρεα μακρὰ Ἡσ. Θεογ. 835· ἔρρηξε δ' αὐδήν, ὥσθ' ὑπηχῆσαι χθόνα Εὐρ. Ἰκ. 710· ὥστε τὴν κώμην ὑπηχεῖν, ὥστε ἡ κώμη ἀντήχησε πάλιν, Φερεκρ. ἐν «Ἀγρίοις» 1· τὸ εὔπνουν τοῦ τόπου .. θερινὸν ὑπηχεῖ τῷ τεττίγων χορῷ, ἀποτελεῖ ἤρεμον θερινὸν ἦχον μετὰ τοῦ τῶν τεττίγων, Πλάτ. Φαῖδρ. 230C· ἐπὶ μουσικῶν χορδῶν, Ἀριστ. Προβλ. 19. 42, 1·— μετ' οὐδ' ἐπιθ., ἄλλο τι ὑπ. Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 1. 4· σαθρὸν καὶ ἀγεννὲς Πλούτ. 2. 64D· τὴν φωνὴν ὀξύ τι ὑπηχεῖν Ἀρκάδ. ἐν Nauck Fragm. Aristoph. Byz. σ. 13, 19.

ὑπήχησις, εως, ἡ, ἀπήχησις εἰς ἀπάντησιν, ἀντήχησις, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 890C.

ὑπηῶρος, α, ον, (ἠώς) = ὑπηοῖος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 841, Κόϊντ. Σμυρν. 4. 111, κλπ.

ὑπίημι, ὑπήσω, Ἰων. ἀντὶ ὑφ-, Ἡρόδ.

ὑπίλλω, ἀόρ. α' ὑπῖλα Εὐρ. (ἴδε κατωτ.)· παθ. ἀόρ. ὑπιλλήθην Ἱππ. παρὰ Γαλην. ἐν Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξηγ. σ. 582. Κυρίως ὑποστρέφω, σύρω ὑποκάτω, «συμμαζώσω», «περιμαζεύω», οὐρὰν δ' ὑπίλασ' ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν καθέζετο (πρβλ. Λατ. remulcere caudam), ὑπέστρεψε τὴν οὐρὰν μεταξὺ τῶν σκελῶν ἐκ φόβου Εὐρ. Ἀποσπ. 544· μεταφ., σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα, κλείουσι τὸ στόμα, «περιμαζεύουν τὴν γλῶσσάν σου», Σοφ. Ἀντ. 509, (ὡς πρὸ μικροῦ εἶπεν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλείσει φόβος)· — πρβλ. Buttm. Lexil. ἐν λ. εἰλεῖν 12 καὶ ἴδε εἰλέω. — Κατ' Ἐρωτιαν. σ. 378 «ὑπ(ε)ίλλει, ὑποστρέφει ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Οἰδίποδι φησίν, «οὐρὰν ὑπείλει (γράφει δ' ὑπίλασ') ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν.»

ὔπισθα, Αἰολ. ἀντὶ ὄπισθε, ὡς ἐξύπισθα ἀντὶ ἐξόπισθε, Ahr. D. Aeol. σ. 82.

ὑπίστημι, Ἰων. ἀντὶ ὑφίστημι.

ὑπισχνέομαι, συνηρ. -οῦμαι· παρ' Ἴωσι καὶ Ἐπικ. ποιηταῖς ὑπίσχομαι, Ὅμ., Ἡρόδ., ὡς καὶ Αἰσχύλ. ἐν Εὐμ. 804, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 516· καὶ παρατ. ὑπίσχοντο Ἡρόδ. 7. 168· ἀλλ' ὁ Ἡρόδ. ἔχει καὶ ὑπισχνέετο, 8. 109· -ισχνεύμενος 2. 152, κλπ.· προστ. ὑπισχνοῦ Εὐρ. ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 750 — μέλλ. ὑποσχήσομαι Δημ. 445, 16·— ἀόρ. ὑπεσχόμην Ὅμ., Ἡρόδ., Ἀττ.· μετὰ παθ. προστ. ὑποσχέθητι, Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 235D (Bekker ὑποσχέσει)· πρκμ. ὑπέσχημαι Θουκ. 8. 48, Ξεν. Οἰκ. 3. 11, Δημ., κλπ. ὑπερσ. ὑπέσχητο ὁ αὐτ. 378. 16.— Ἐνεργ. ὑπισχνέω Αἰσ. Μύθ. 205 Halm — τύπος ἰσοδύναμος τῷ ὑπέχομαι, ἐξ οὗ καὶ παραλαμβάνονται πολλοὶ χρόνοι, μάλιστα δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ἐνεστὼς εἶναι ἐν χρήσει ὡς = ὑπισχνέομαι, Ἀππ. Μιθρ. 16, 20, Πολυβ. ϛ', 117·— ὑπόσχομαι εὕρηται μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστ. τῶν Βυζ. (Περὶ τῶν τύπων πρβλ. ἀμπισχνέομαι.)— ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι νὰ πράξω, ὑπόσχομαι, δίδω ὑπόσχεσιν, συχν. παρ' Ὅμ., ὑποσχέσθαι θ' ἑκατόμβας Ἰλ. Ζ. 115, πρβλ. Ψ. 195· ὅσσα τοι .. ὑπέσχετο δῶρα 9. 263· (βουλὰς) ἅς τέ μοι αὐτὸς ὑπ. Μ. 236, πρβλ. Υ. 84· οὕτω παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ., ὑπ. δαπάνην τῇ στρατιῇ Ἡρόδ. 5. 30· ταῖς πόλεσιν ὀλιγαρχίαν Θουκ. 8. 48, κλπ. **β)** μετ' ἀπαρ. μέλλ., ὑπὸ δ' ἔσχετο—καὶ κατένευσεν—δωσέμεναι Ἰλ. Ν. 308, Ὀδ. Δ. 6· ὑπ. καὶ κατένευσεν—Ἴλιον ἐκπέρσαντ' ἀπονέεσθαι (διότι τὸ ῥῆμα τοῦτο ἔχει μελλοντικὴν σημασίαν), Ἰλ. Β. 112., 9. 19· ὑπ. Ἑλένην .. δωσέμεν Ἀτρείδῃσιν ἄγειν Χ. 114 κέξ.· ὑπ. δυοκαίδεκα βοῦς .. βοῦς ἱερευσέμεν Ζ. 93· οὕτω παρ' Ἀττ., Σοφ. Φιλ. 615, Εὐρ. Τρῳ. 930, Πλάτ. κλπ.· ὡσαύτως, ὑπ. ἢ μή .., μετ' ἀπαρ. μέλλ., Ξεν. Κύρ. Παιδ. 6. 2, 3· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. μέλλ., ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπίσχομαι .. τίσειν Ὀδ. Θ. 347, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 804. **γ)** μετ' ἀπαρ. ἀορ., ἐνίοτε παρ' Ἀττ. ὡς ἐν Ξεν. Ἀναβ. 1. 2, 2., 2. 3, 20, ἐν ᾧ ἐν Κύρ. Παιδ. 2. 2, 12., 6. 1. 21, Ἀν. 7. 2, 24· χρῆται ἀπαρ. μέλλ., πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 749· ἐν Δημ. 1044. 10, ἀντὶ ἀποφαίνειν ὁ Cobet διορθοῖ ἀποφανεῖν· συχν. μετ' οὐδ. ἐπιθ., μεγάλα ὑπ., Ἡρόδ. 2. 152, κ. ἀλλ. **δ)** ἄνευ αἰτ., ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ, ὑπόσχεται εἰς ἕκαστον ἄνδρα, Ἡρόδ. 2. 91· ὑπισχνέετο καὶ ὤμοσε ὁ αὐτ. 9. 109, πρβλ. 5. 51· ἠρώτα αὐτὴν εἰ ἐθελήσει διακονῆσαί οἱ, καὶ ἡ ὑπέσχετο τάχιστα Ἀντιφῶν 113. 10· ὑποσχόμενος .., ἃ ὑπεδέξατο οὐκ ἐπετέλει Θουκ. 2. 95.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) μετ' ἀπαρ. ἐνεστ., ἐπαγγέλλομαι, βεβαιῶ ὅτι εἶμαι .., Λατ. profiteri, ὑπ. οἷός τε εἶναι Ἡρόδ. 7. 104· οὐδεὶς ὑπέσχετο εἰδέναι ὁ αὐτ. 2. 28, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 319Α, Σοφιστ. 234C, Θεαίτ. 178E· ὡσαύτως ἐπαγγέλλομαι ὅτι κάμνω τι, ὑπ. ποιεῖν ἄνδρας ἀγαθοὺς πολίτας ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 319Α, πρβλ. 232D· θεοὺς ὑπ. πείθειν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 909B· ὑπ. συστρατεύεσθαι Ξεν. Ἀν. 7. 7, 31.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 519.

ὑπέχνεως, ον, ὑπὸ τὸν πόδα, ἐν τῷ πέλματι ὡς τοῦ ὑπίχνιον ἕλκος ἀέξετο (διορθ. ὑπ' ἰχνίου) Κόϊντ. Σμ. 9. 383, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 539D.

ὑπιωγή, ἡ, «ὑπιωγαί· ὑπαγωγαί, ὑποδρομαὶ τῆς πέτρας διὰ σκέπην, σκεπηνὰ μέρη» Ἡσύχ. (πρβλ. Ὀδ. Ε. 404 ἔνθα **ἐπιωγαί**).

ὑπιώνιος, ον, τρόπος μουσικός, Α. Β. 15.

ὑπνᾰλέος, α, ον, = **ὑπνηρός**, Νικάνδρ. Θηρ. 160, Ἀλεξιφ. 85.

ΙΙ. ἐνεργ., ὁ ἐπιφέρων ὕπνον, ὑπνωτικός, κόπος Ἀνθ. Παλατ. 5. 47· ὄνειροι αὐτόθι 243.

ὑπν-ᾰπάτης, ου, ὁ, ὁ ἐξαπατῶν ἐν τῷ ὕπνῳ, ἢ δι' ἀπάτης ἀφαιρῶν τὸν ὕπνον, Ἀνθ. Παλατ. 5. 165, 197.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 289.

ὑπνηλία, ἡ, τὸ ὑπνηλόν, «νύστα», Νείλου Ἐπιστ. σ. 131.

ὑπνηλός, ή, όν, = τῷ ἔπομ., 189, Διογ. Λαέρτ. 6. 77, κλπ.

2) ὅμοιος πρὸς ὕπνον, ὑπν. ὁ θάνατος ἐντρέχει Φιλόστρ. 819.—Ἐπίρρ. **ὑπνηλῶς** Φιλοστοργ. Ἐκκλ. Ἱστ.

ὑπνηρός, ά, όν, ὑπὸ τοῦ ὕπνου κατεχόμενος· τὸ ὑπνηρόν, ὑπνώδης διάθεσις, «νύστα», Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 295.

ὑπνητικός, ή, όν, Θεόφραστ. παρ' Ἀθην. 31F, ἔνθα εὕρηται **ὑπνωτικός** ἐν τῷ κειμένῳ (π. Φυτ. Ἱστ. 9. 18, 11).

ὑπνίδιος, α, ον, = **ὑπνηρός**, Ἀνθ. Παλ. 7. 198, κατὰ τὸν Brunck. ἀντὶ **ὑμνίδιῳ**.

ὑπνίζω, (ὕπνος) βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, κοιμίζω, «ὑπνίσαι· κατακοιμῆσαι, εἰς ὕπνον ἀγαγεῖν» Α. Β 68, 25.

ὑπνικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὕπνον, ὁ προξενῶν ὕπνον, ὑπνωτικός, Ἀρετ. Ὀξ. Νοῦσ. Θεραπευτ. 1. 10·—**ὑπνιακός** παρ' Ἡσυχ. ἐν λ. **μυστικός**.

ὑπνο-δότης, ου, ὁ, ὁ διδούς, παρέχων ὕπνον, ὀτοβεῖ δόναξ.. ὑπνοδόταν νόμον Αἰσχύλ. Πρ. 572·—θηλ. **ὑπνο-δότειρα,** ἡ διδοῦσα ὕπνον, Εὐρ. Ὀρ. 175· Ἰων. **ὑπνοδοτείρη,** Συλλ. Ἐπιγρ. 3398·—τύπος τις **ὑπνοδῶτις,** ἡ, [μετὰ ῡ] ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Ὀρφ. Ὕμν. 57. 8.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 195.

ὑπνο-μᾰχέω, μάχομαι πρὸς τὸν ὕπνον, ἀνθίσταμαι πρὸς αὐτόν, ἀποκρούω τὸν ὕπνον, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 26, Δίων Κ. 72. 8· μνημονεύουσι τὴν λέξιν ὁ Μοῖρις (376) καὶ ὁ Θωμᾶς Μάγιστρ (871), ὅστις σημειοῦται: «σὺ δὲ ἀνθίστασθαι ἢ ἀντιπράττειν τῷ ὕπνῳ λέγε, ἢ ὕπνου κρατεῖν».

ὕπνον, τό, εἶδος βρύου φυομένου ἐπὶ τῶν δένδρων, Schneid. εἰς Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 8, 6.

ὑπνοποιέω, ἐπιφέρω ὕπνον, Ἀλέξ. Τραλλ. 1, σ. 37.

ὑπνο-ποιός, όν, ὁ ἐπιφέρων ὕπνον, Αἴλ. περὶ Ζ. 16. 27, Γαλην. τ. 19, σ. 381, 1, κλπ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσεις σελ. 151.

ὕπνος, ὁ [ῠ φύσει καὶ συχνάκις εὕρηται οὕτω παρ' Ἀττ. καὶ ἐν τῇ Ἀνθολ.· ἴδε Αἰσχύλ. Θήβ. 3, Ἀγ. 14, 912, κτλ.· ῡ ἀείποτε παρ' Ὁμ., καὶ πολλάκις παρὰ τοῖς λοιποῖς ποιηταῖς] (ἴδε ἐν τέλει)·—ὕπνος, Ὅμ., κλπ., λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην κατὰ δὲ ὕπνον ἔχευεν Ὀδ. Λ. 245·—ὁ ὕπνος τοῦ θανάτου, χάλκεος ὕπνος Ἰλ. Λ. 241· Κάλχανθ' ὕπνος θανάτοιο κάλυψεν Ἡσ. παρὰ Στοβ. 642· ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρήμενος (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατ. lude fatigatumque somno), Ὀδ. Ζ. 2, πρβλ. Μ. 281· τάπητες μαλακώτεροι ὕπνῳ (τὸ τοῦ Οὐεργιλ. somno mollior herba) Θεόκρ. 15. 125, πρβλ. 5. 51.—Ἰδιάζουσαι φράσεις: 1) ὕπνος τινὰ ἐπέρχεται, ἐπορούει, ἱκάνει Ὀδ. Δ. 793, Ἰλ. Ψ. 232 Α. 610· ἔχει Κ. 4, κ. ἄλλαχ., καὶ Ἀττ.· μάρπτει Ψ. 62, κ. ἄλλ.· αἱρεῖ Ω. 4, κ. ἄλλαχ.· λομβάνει Σοφ. Φιλ. 767·—ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὕπνος ἀνίησί τινα Ἰλ. Β. 71, Ὀδ. Τ. 551, Πλάτ. Πρωτ. 310D·—ἐπὶ προσώπων, ὕπνον ἀωτεῖν Ἰλ. Κ. 159 κτλ.· αἱρεῖσθαι Ὀδ. Π. 481, καὶ Ἀττ.· λαμβάνειν Πλάτ. Συμπ. 223B· κοιμᾶσθαι Ξεν. Ἱέρων 6, 7· ἡδὺς δὲ καὶ πρᾶόν τινα. ὕπνον καθεύδειν Μένανδρ. ἐν «Κιθαρισταῖς» 1. 5· ὕπνον τυγχάνειν Ἀριστοφ. Ἀχ. 713· μικρὸν ὕπνου λαγχάνειν Ξεν. Ἀνάβ. 3. 1, 11· ὕπνου λαχεῖν μέρος Κρατῖνος ἐν «Τροφωνίῳ» 2· ἐν ὕπνῳ ἢ ὕπνῳ πίπτειν, ἀποκοιμᾶσθαι, Πινδ. Ι. 4, 39 (3. 41), Αἰσχύλ. Εὐμ. 68· εἰς ὕπνον πεσεῖν Σοφ. Φιλ. 826· οὐχ ὕπνῳ γ' ἐνδόντα (οὕτως ὁ Bath. ἀντὶ εὕδοντα) μ' ἐξεγείρετε ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 65·—ὡσαύτως, ὕπνῳ δεδεμμένος, δαμεὶς Ἰλ. Κ. 2, Ξ. 353, κτλ.· νικᾶσθαι, κρατεῖσθαι Αἰσχύλ. Ἀγ. 290, Εὐμ. 148· κάτοχος Σοφ. Τρ. 978· σκεδάσαι .. ἀπὸ βλεφάρων τινὸς ὕπνον αὐτόθι 991. 2) ἐπὶ τῆς ἐκ τοῦ ὕπνου ἐξεγέρσεως, ἀνεγείρειν τινὰ ἐξ ὕπνου Ὀδ. Ο. 44, κλπ.· ἐπὶ προσώπων, ἀνορούειν, ἐγείρεσθαι ἐξ ὕπνου Ἰλ. Κ. 162, Β. 41· ἐξ ὕπνου στῆναι Σοφ. Φιλ. 277· ὕπνον ἀπολακτίζειν Αἰσχύλ. Εὐμ. 141· ἀποσείσασθαι Λουκ. Τίμ. 6. 3) μετὰ προθέσεων, ὅτε καὶ δὲν εἶναι ἀσυνήθης ὁ πληθ., ἐν ὕπνῳ, ἐν καιρῷ ὕπνου, ἐν ὀνείρῳ, Εὐρ. Ι. Τ. 44, Πλάτ. Πολ. 476C· ἐν τοῖς ὕπνοις αὐτόθι 572B, Ἰσοκρ. 193Α·—καθ' ὕπνον ὄντα Σοφ. Τρ. 970, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 800Α· κατὰ τὸν ὕπνον, κατὰ τοὺς ὕπνους Πλούτ., Λουκ., κλπ.·—περὶ πρῶτον ὕπνον Ἀριστοφ. Σφ. 31, Θουκ. 2. 2· περὶ πρώτους ὕπνους Εὔβουλος ἐν «Ἀντιόπῃ» 4· ἀπὸ πρώτου ὕπνου Θουκ. 7. 43· διὰ μέσων τῶν ὕπνων Πλουτ. Θεμιστ. 28· ἐκ τῶν ὕπνων ἐγείρεσθαι Πλάτ. Πολ. 330E, πρβλ. Σοφιστ. 266B. **ΙΙ.** ὡς θεὸς ὁ Ὕπνος, δίδυμος ἀδελφὸς τοῦ θανάτου, Ἰλ. Ξ. 231, Π. 672, 682· κατὰ τὴν Ἡσιόδ. Θεογ. 212, υἱὸς τῆς Νυκτὸς ἄνευ πατρός. (Πρὸς τὴν √ΥΠ, πρβλ. Σανσκρ. svap (dormire), svap-mas· Λατ. som-nus, sop-or· Ἀρχ. Γερμ. sveb-jan (sopire)· Σλαυ. sun-u (somnus), -up-ati (dormire).)

Ὑπνοτράπεζος, ὁ, ὄνομα παρασίτου τινός, Ἀλκίφρων 3. 60.

ὑπνο-φᾰνής, ές, ὁ καθ' ὕπνους φαινόμενος, Μανέθων 4. 364.

ὑπνο-φόβης, ου, ὁ φοβῶν, πτοῶν τινα καθ' ὕπνους, Ἀνθ. Παλατ. 9. 524, 21.

ὑπνο-φόρος, ον, ὁ φέρων, προξενῶν ὕπνον, Πλούτ. 2. 657D.

ὑπνόω, μέλλ. **-ώσω,** Νικ. Θηρ. 127, Γεωπον.: ἀόρ. **ὕπνωσα** (ἴδε **ὑπνώσσω**) Πολύβ. 3. 81, 5, Πλούτ., κλπ.: πρκμ. **ὕπνωκα** Πλούτ. 2. 236B, (καθ-) Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 9, 3.—Μέσ. μέλλ. **ὑπνώσομαι** Ἰώσηπ. ἔνθ' ἀνωτ.—Παθ., πρκμ. μετοχ. **ὑπνωμένος** Ἡρόδ. 1. 11., 3. 69. Ἀποκοιμίζω, «ταύτης (δηλ. τῆς μήκωνος) τὰ κεφάλαια πέντε ἢ ἓξ μετ' οἴνου ἑψήσας, πότιζε οὓς ἂν βούλει ὑπνῶσαι» Διοσκ. 4. 64 πίπτω εἰς ὕπνον, ἀποκοιμῶμαι, κοιμῶμαι, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.· οὕτω καὶ μέσ., Ἰώσηπ. ἔνθ' ἀνωτ. **ΙΙ.** ἀμεταβ., ὡς τὸ παθ., Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1066, 1213Α, Ἀριστ. περὶ Ὕπνου καὶ Ἐγρηγόρ. 1. 3, Fr. 12· Λακων. ἀπαρ. **ὑπνῶν,** ἀντὶ **-οῦν,** Ἀριστ. Λυσ. 143· πρβλ. **ὑπνώω.**—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποιλίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 533.

ὑπνώδης, ες, (εἶδος) ὑπνηλός, νυσταλέος, «κοιμισμένος», Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν. 1049, Ἀριστ. Φυσιογν. 3. 12· ἕξις Πλάτ. Πολ. 404Α.

ὑπνωδία, ἡ, τὸ ὑπνῶδες ἢ ὑπνηλόν, νυσταγμός, Ἰάμβλ. Προτρ. σ. 326

ὑπνώσσω, Ἀττ. **-ττω,** εἶμαι ὑπνηλὸς ἢ νυσταλέος, ἄγαν ὑπνώσσεις Αἰσχύλ. Εὐμ. 121, πρβλ. 124, Πλάτ. Πολ. 534C· ἀπλῶς κοιμῶμαι, Εὐριπ. Ὀρ. 173, Κύκλ. 454 (ἔνθα ὁ Ἑρμαν. **ὑπνώσσῃ** ἀντὶ **-ώσῃ**)·—μεταφορ., φόβῳ δ' οὐχ ὑπνώσσει κέαρ Αἰσχύλ. Θήβ. 287.

ὑπνωτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ κοιμηθῇ, Boiss. Ἀνέκδ. 3. 327.

ὑπνωτικός, ή, όν, ὁ διατεθειμένος πρὸς ὕπνον, νυσταλέος, Ἀριστ. περὶ Ὕπνου καὶ Ἐγρηγ. 3. 17·—μετὰ τὰ σιτία ὑπνωτικώτατοι ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 3. 25, πρβλ. 34· πρβλ. **ὑπνητικός**· Ἐπίρρ. **ὑπνωτικῶς,** ὑπνωτικῶς ἔχουσα, «ὕπνῳ κοιμωμένη», Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 584. **ΙΙ.** ἐνεργ., ὁ ἐπιφέρων ὕπνον, ναρκωτικός, Ἀριστ. περὶ Ὕπνου καὶ Ἐγρηγ. 3. 9· θρίβαξ Ἀθήν. 69F· φάρμακα Πλούτ. 2. 652C· τὸ **ὑπνωτικόν,** τὸ ἐπιφέρον ὕπνον, ναρκωτικόν, ὁ αὐτ. ἐν Καίσ. 31.

ὑπνώω, κατὰ τύπον Ἐπικ. τοῦ **ὑπνάω** (ὅπερ ὅμως δὲν εὑρίσκεται)· κατ' ἔννοιαν = **ὑπνόω** ΙΙ ἢ **ὑπνώσσω,** κοιμῶμαι, τούς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει Ἰλ. Ω. 344, Ὀδ. Ε. 48., Ω. 4, Μόσχ. 2. 24· ὀφθαλμοῖσιν ἀμοιβαδὸν ὑπνώεσκε, ἐπὶ τοῦ Ἄργου, Κόϊντ. Σμυρν. 1. 191· μεταφ., ἐπὶ τῶν ἀστέρων, ἀστέρες ὑπνώουσι Κόλουθ. 342.

ὑπὸ [ῠ], πρόθ. μετὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ.· Αἰολ. **ὑπά,** Ἀλκαῖος 39· παρ' Ἐπικ. ποιηταῖς **ὑπαί** (ὡς **διαί** ἀντὶ **διά**)· τοῦτο εἶναι ἀναγκαῖον παρ' Ὁμ. μόνον πρὸ τοῦ δ (Ἰλ. Γ 217., Λ. 417, πρβλ. Κ. 376., Ο. 4), καὶ πρὸ τοῦ π (Β. 824)· οὐδέποτε δὲ πρὸ τῶν γραμμάτων λ ν ρ F. ἢ πρὸ φωνήεντος, ἴδε La Roche Textkr. σ. 370· ἔνιοτε ἐν συνθέσει, οἷον **ὑπαιδιδόασκε,** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 165· δὲν εἶναι συχνὸν παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 892, 944, Εὐμ. 417, Σοφ. Ἠλ. 711, 1418, Εὐρ. Ἠλ. 1186, Ἀριστοφ. Ἀχ. 970. (**ὑπό, ὑπαί.** ἔχει πρὸς τὸ Σανσκρ. upa, Λατ. sub, ἀκριβῶς ὡς τὸ **ὑπὲρ** πρὸς τὸ upari, Λατ. super· πρβλ. Γοτθ. uf (sub)·—ἐντεῦθεν **ὑπ-τιος,** sup-inus.)

Α. ΜΕΤΑ ΓΕΝΙΚΗΣ, **Ι.** ἐπὶ τόπου ὅτε σημαίνεται τὸ πρᾶγμα ὑποκάτωθεν τοῦ ὁποίου ἔρχεται τι ἢ ἐξέρχεται, αὗτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου, θὰ ἐγερθῶσιν ὑποκάτωθεν τοῦ ζόφου, Ἰλ. Φ. 56· ὑπὸ χθονὸς ἦκε φόωσδε Ἡσ. Θεογ. 669· ῥέει κρήνη ὑπὸ σπείους Ὀδ. Ι. 141, πρβλ. Πλάτ. ἐν Φαίδρ. 230B· ὅσσε δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ἐξαφάανθε· Ἰλ. Τ. 17· μάλιστα δὲ ἐπὶ ἀπαλλαγῆς ἢ διασώσεως ἀπὸ τῆς δυνάμεώς τινος ἢ ἐξουσίας, εἰς ἣν τις ὑπόκειται, μετὰ τῶν ῥημάτων **ἐρύεσθαι, ἁρπάζειν, ῥύεσθαι, ἐρύειν** Ἰλ. Ι. 248, Ν. 198., Ρ. 224, 235· ἢ ὑπ' ἐνδύου, Ψ 86, πρβλ. Herm. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 53· ὡσαύτως, ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ, ὑποκάτωθεν τοῦ ζυγοῦ, Ἰλ. Θ. 543, Ὀδ. Δ. 39· ὑπ' ἀρνειοῦ λυόμην, ἔλυον ἐμαυτὸν ὑποκά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τωθεν τοῦ κριοῦ, Ι. 463· σπλάγχνων ὑπὸ ματέρος μολεῖν, δηλ. γεννηθῆναι, τεχθῆναι, Πινδ. Ν. 1. 55, πρβλ. Ο. 6. 74· σπανίως παρ' Ἀττ., ὑπὸ πτερῶν σπάσας Εὐρ. Ἀνδρ. 441· περᾷ γάρ ἤδ' ὑπὸ σκηνῆς πόδα ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 53· πρβλ. ὑπέκ. 2) ἐπὶ τοῦ πράγματος ὑπὸ τὸ ὁποῖον κεῖται ἢ τίθεταί τι (ὡς τὸ ὑπὸ μετὰ δοτ.), ὑποκάτω, συνυπαρχούσης καὶ ἐννοίας τινὸς κινήσεως, οἷον μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς, ἔχωσα ὑποκάτω τῆς σποδοῦ, Ὀδ. Ι. 375· ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας Ἰλ. Δ. 106· ἡ ἔννοια αὕτη τῆς κινήσεως εἶναι καταφανεστάτη ἐν τῷ: τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης πέμψαν Ἡσ. Θεογ. 717· ἀλλὰ πολλάκις καὶ ἐκλείπει, οἷον ὑπ' ἀνθερεῶνος τέτατο Ἰλ. Γ. 372· βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον Θ. 14· ὑπὸ χθονὸς τεθάφθαι, κεκευθώς Ὀδ. Λ. 52, Αἰσχύλ. Θήβ. 588· ὑπ' ἀγκῶνος βέλη Πινδ. Ο. 2. 83· ὡσαύτως, νέρθεν ὑπὸ Ἰλ. Π. 347·— ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ἡ ὑπὸ μετὰ γεν. εἶναι συχνὴ παρὰ τοῖς Ἀττ., ὅρα Θωμ. Μάγιστρ. 868· ἐν τῇ λ. ὑπέρ, ὅστις καλεῖ ταύτην Ἀττικὴν γενικήν· π.χ., τὰ ὑπὸ γῆς δικαστήρια Πλάτων ἐν Φαίδρ. 249Α· δεξιὰν ὑφ' εἵματος κρύπτειν Εὐρ. Ἑκάβ. 346· φέρειν ζώνης ὕπο αὐτόθι 762· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 196·— μικτὴ ἡ ἔννοια ἐκ ταύτης τῆς σημασίας καὶ τῆς ἑπομένης εἶναι ἡ τοῦ ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ, εὐδαιμονοῦσι δὲ λαοὶ κυβερνώμενοι ὑπ' αὐτοῦ, Ὀδ. Τ. 114. **II.** δηλοῖ αἰτίαν ἢ τὸ ἐνεργοῦν αἴτιον, συχν. μετὰ παθητ. ῥημάτων, καὶ μετ' οὐδετέρων ἐπὶ παθητ. σημασ., ὑπό τινος θνήσκειν, ἀποθνήσκειν Ἰλ. Α. 242, Ἡρόδ. 1. 137· δαμῆναι 3. 436, κλπ.· πέλεκυς .. εἶσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος 3. 61· ὑπ' Ἀχαιῶν .. φοβέοντο .. ἀπὸ νηῶν 16. 303· πάσχειν ὑπό τινος Θουκυδ. 1. 77· ἐκπεσεῖν, ἀναστῆναι ὑπό τινος ὁ αὐτ. 4. 66., 6. 6· ἔνθα ἡ γεν. σημαίνει τὸν ἐνεργοῦντα, διὰ χειρὸς τοῦ ὁποίου, δηλ. διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ ὁποίου γίνεταί τι, ὡς ἐν τῇ Λατ. φωνῇ ἡ ἀφαιρετικὴ πτῶσις μετὰ τῆς προθ. a ἢ ab· οὕτως, ὑφ' ἑαυτοῦ, ἐξ ἑαυτοῦ, ἀφ' ἑαυτοῦ διὰ τῆς ἐλευθέρας αὐτοῦ ἐνεργείας, Λατ. sua sponte, ὑφ' ὑμῶν αὐτῶν Θουκ. 4. 64· ἀκούειν ὑπό τινος, ἀκούω παρά τινος, Σοφ. Αἴ. 1321, Ἡόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 1011·— οὕτως ἐπὶ δευτερεύοντος προσώπου δι' οὗ ἐνεργεῖ τις, π.χ. ὑπὸ κήρυκος προαγορεύειν, ἀπειπεῖν Ἡρόδ. 9. 98, Εὐρ. Ἄλκ. 737, πρβλ. Θουκ. 6. 32· μίμν', ὡς ὅδ' ἀνὴρ οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων, ἀλλ' αὐτόκλητος ἐκ δόμων πορεύεται Σοφ. Τραχ. 391, πρβλ. Πλάτ. ἐν Φιλήβῳ 66Α·— ἐνίοτε μετὰ ῥημάτ. οὐσιαστ., τὸ ὑπὸ νόμου ἐπίταγμα (δηλ. ἐπιτασσόμενον) ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 359Α· ἐκφορὰ φίλων ὕπο Αἰσχύλ. Θήβ. 1024· ἡ ὑπ' ἀρετῆς Ἡρακλέους παίδευσις Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 34· ἡ ὑπὸ πάντων τιμὴ ὁ αὐτ. ἐν Κύρου Παιδ. 3. 3, 2· δεσμός τινος ὑπό τινος Πλάτ. Πολ. 378D· οὕτως, ἄτρωτον ἦν ὑπὸ στύγους (=οὐ τετρωμένον) Αἰσχύλ. Χο. 532· γνόντες οὐ δυνατὸν ἐσόμενον ὑπὸ τῶν κακῶν Θουκ. 4. 66·—πρβλ. πρός Α. ΙΙ. 2) ὡσαύτως ἐν βραχυλογικαῖς φράσεσιν ὅπου νοεῖται οὐ μόνον ἡ ἄμεσος ἐνέργεια τοῦ ἐνεργοῦντος προσώπου, ἀλλὰ καὶ τὸ περαιτέρω ἀποτέλεσμα αὐτῆς, σπέρχω ὑπό τινος, σπεύδω βιαζόμενος ὑπό τινος, Ἰλ. Λ. 334· οὕτως, φεύγω ὑπό τινος, δηλ. διώκομαι ὑπό τινος καὶ φεύγω, Σ. 149· χάσσονται ὑπ' ἔγχεος Ν. 153· πρβλ. Η. 64,, Λ. 119, 424, Ὀδ. Ε. 220., Η. 263, κ. ἀλλ.· πράγματα ἔχειν ὑπὸ λῃστῶν Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 5· ἔπαινον, αἰτίαν ἔχειν ὑπό τινος Ἡρόδ. 9. 78. 3) παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. συχν. καὶ ἐπὶ πραγμάτων ὡς καὶ ἐπὶ προσώπων, οἷον ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου Θουκ. 7. 77· χαλεπῶς ἔχειν ὑπὸ τραυμάτων Πλάτ. Θεαίτ. 142Β·— ὡσαύτως ἐπὶ τῆς ἐνεργείας αἰσθημάτων, παθῶν, κλπ. ἀνόρουσ' ὑπὸ χάρματος Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμητρ. 372· ἐνδακρύειν, ἀνολολύξαι χαρᾶς ὕπο Αἰσχύλ. Ἀγ. 541, 587· μαίνεται .. ὑφ' ἡδονῆς Σοφ. Η. 1153· ὑπὸ δέους ἔρρηξε φωνὴν Ἡρόδ. 1. 85, πρβλ. Θουκ. 6. 33· ὑπὸ κακοῦ ἀγρυπνίῃσι εἴχετο ὁ αὐτ. 3. 129· ὑπ' ἄλγους, ὀργῆς, λύπης, ἕνεκα ἄλγους, ὀργῆς, κλπ., ὡς ἐν τῇ Λατ. prae ἢ propter. Ἐντεῦθεν ἡ πρόθ. ὑπὸ εἶναι ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ ἐνεργητικῶν ῥημάτων, ὅπου δυνάμεθα παθητικὴν τινα λέξιν νὰ νοήσωμεν, π.χ., πράττω τι ὑπ' ἀρετῆς, ἐξ ἀνδρείας δηλ. παρακινούμενος, ἀγόμενος ὑπὸ τῆς ἀνδρ., Ἡρόδ. 8. 1· ὀρύσσειν ὑπὸ μαστίγων, τυπτόμενος διὰ μαστίγων 7. 21, πρβλ. 56· μάλιστα δὲ ὅπου τὸ ἀντικείμενον ἐκφέρεται μετὰ μείζονος ἐμφάσεως ἢ τὸ ὑποκείμενον, ὡς, οὐ σέγε δόλος ἔσχε ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς, ἀντὶ σύγε ἐσχέθης δόλῳ. 4) ἀλλὰ ἡ ὑπό, συχνάκις χρησιμεύει μόνον εἰς δήλωσιν τῶν συμπαρακολουθουσῶν περιστάσεων· ἐνίοτε μετὰ μετοχῆς προσδιοριστικῆς, ὅτε ἡ ὑπὸ ἀποτελεῖ ἁπλῶς περίφρασιν ἀντὶ τῆς γεν. ἀπολύτ., ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν, ἐκ τῆς κραυγῆς τῶν Ἀχαιῶν, ὅ ἐστιν ὅτε οἱ Ἀχαιοὶ ἀνεβόησαν, Ἰλ. Β. 334., Π. 277· ἴαχε σάλπιγξ ἄστυ περιπλομένων δηίων ὕπο Σ. 220, πρβλ. Π. 591· ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς Δ. 276, κλπ. 5) ἐπὶ τῆς μουσικῆς συνοδίας, δι' ἧς ἐδίδετο ὁ ῥυθμός, κωμάζειν ὑπ' αὐλοῦ Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 278 ἐξ. ᾄδων ὑπ' αὐλητῆρος Ἀρχίλ. 110 (106), πρβλ. Θέογν. 371, Αἰσχύλ. Ἀγ. 9· πίνειν ὑπὸ σάλπιγγος Ἀριστοφ. Ἀχ. 1001· ἀκολούθως ἐπὶ παντὸς ὅ,τι συνοδεύει τι, δαίδων ὑπὸ λαμπομενάων ἠγίνεον, ὑπὸ τὸ φῶς δᾴδων, Ἰλ. Σ. 492, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 639, Ἴωνα 1474· καταθάψομεν .. ὑπὸ κλαυθμῶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1553· ὑπ' εὐκλείας θανεῖν Εὐρ. Ἱππόλ. 1299· εἴσιμ' ὑπαὶ πτερύγων κιχλῶν καὶ κοψίχων Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 970· ὑπ' εὐφήμου βοῆς θύσαι, προσενεγκεῖν θυσίαν συνοδευομένην ὑπὸ βοῆς εὐφήμου, Σοφ. Ἠλ. 636· ὑπὸ φανοῦ πορεύεσθαι, οἱονεὶ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν καὶ συνοδείαν αὐτοῦ, Ξεν. Λακ. Πολ. 5. 7· ὑπὸ πομπῆς ἐξάγειν τινά, μετὰ πομπῆς, ἐν πομπῇ, Ἡρόδ. 2. 45, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 1030· ἴδε κατωτ. Β. ΙΙ. 4.

Β. ΜΕΤΑ ΔΟΤΙΚΗΣ (μάλιστα παρὰ ποιηταῖς) εἰς δήλωσιν τοῦ πράγματος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὑπάρχει τι, ὅθεν ἐπὶ τόπου ἢ θέσεως, συχν. παρ' Ὁμ., π. χ. ὑπὸ ποσσὶ Ἰλ. Β. 784, καὶ ἀλιαχοῦ πολλαχοῦ· ὑπὸ πλατανίστῳ Β. 307, πρβλ. Σ. 558· ὑπὸ Τμώλῳ, κατὰ τὰς ὑπωρείας τοῦ Τμώλου, Β. 866, πρβλ. Ὀδ. Α. 186· ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει Ἡρόδ. 6. 105· θανεῖν ὑπ' Ἰλίῳ, ὑπὸ τὰ τείχη αὐτῆς, Εὐρ. Ἑκ. 764, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 860· εὕδειν ὑπὸ πέτρῃ Ὀδ. Ξ. 533· ὑπό τινι κατακλιθῆναι, ἀμέσως μετὰ τινα, κατωτέρω τινός, Πλάτ. Συμπ. 222Ε· ὑφ' ἅρμασι, ὑπὸ τὸ ἅρμα, δηλ. ἐζευγμένος εἰς αὐτό, Ἰλ. Θ. 402, πρβλ. Σ. 244.

2) ἔτι καὶ μετὰ ῥημάτων κινήσεως κατὰ βραχυλογίαν, ὅπου μετὰ τὴν κίνησιν ἕπεται στάσις ὑποκάτω τινός, εἷσαν ὑπὸ φηγῷ, τὸν ἐπῆγαν καὶ τὸν ἔθεσαν ὑποκάτω φηγοῦ, Ε. 693· ἔζευξαν ὑφ' ἅρμασιν .. ἵππους Ὀδ. Η. 478, πρβλ. Ἰλ. Ω. 782· ὑπὸ δ' ἄξοσιν .. ἔπιπτον Π. 378, πρβλ. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 3. 1. 37· δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι Ἰλ. Ω. 644. 3) ἐντεῦθεν φράσεις οἷαι αἱ ἑξῆς: ὑπὸ χερσί τινος δαμῆναι, ἁλῶναι Β. 374, 860, κ. ἀλλ.· ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον Γ. 352· ὑπὸ δουρὶ δαμῆναι Ε. 653, κλπ.· ἔκπεσον ἵππων Ἀτρείδεω ὑπὸ χερσὶ Λ. 180· ὤλετο .. ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος Η. 489· πέπληγμαι δ' ὑπαὶ δήγματι φοινίῳ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1164· ἐν κονίῃσι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι Ἰλ. Ζ. 453· ὑπό τινι κτείνεσθαι Η. 490.

ΙΙ. εἰς δήλωσιν τοῦ προσώπου ὑπὸ τὴν δύναμιν, ἐξουσίαν ἢ ἐπίδρασιν τοῦ ὁποίου γίνεταί τι, φέβεσθαι ὑπό τινι, φοβεῖσθαί τινα, Λ. 121· συχν. παρ' Ὁμ. μετ' ἀμεταβ. ἢ παθ. ῥημάτων, ἐφόβηθεν ὑφ' Ἕκτορι Ο. 637· ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης Ὀδ. Ν. 82· ὑπὸ πομπῇ τινος βῆναι Ἰλ. Ζ. 171· ὦρτο δὲ κῦμα πνοιῇ ὕπο Ψ. 215· ὑπὸ λαίλαπι βέβριθε χθὼν Η. 384· τίκτειν, τίκτεσθαι ὑπό τινι Β. 714, 728, 742· πρβλ. ὑπευνάομαι. 2) εἰς δήλωσιν ὑποταγῆς ἢ ἐξαρτήσεως, ὑπό τινι, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός, δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ Ὀδ. Γ. 304, πρβλ. Ἰλ. Ι. 156· ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσι Ὀδ. Η. 68· καὶ παρ' Ἀττ., εἶναι ὑπό τινι, εἶμαι ὑποτελής, ὑποκείμενος εἴς τινα, Θουκ. 1. 32· ὑφ' ἑαυτῷ, μόνον ὑπὸ τὴν ἑαυτοῦ ἐξουσίαν, Ἡρόδ. 7. 11· τεθραμμένος ὑπό τινι, ὑπὸ τὴν φρουρὰν καὶ ἐπιστασίαν τινός, Πλάτ. Πολ. 391C· ἔχειν ὑφ' ἑαυτῷ, ἔχειν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ, εἰς τὰς διαταγὰς αὐτοῦ, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 2. 1, 26· τὰ θηρία τὰ ὑπὸ τοῖς ἀνθρώποις Πλάτ. Πολ. 563C· ὑπό τινι στρατεύεσθαι Πλουτ. Κικ. 44·— οὕτω καὶ βραχυλογικῶς, ἵνα.. πάντα ὑπὸ Πέρσῃσι γένηται Ἡρόδ. 7. 11, πρβλ. Θουκ. 7. 64· ὑφ' ἑαυτῷ ποιεῖσθαι Ἡρόδ. 7. 157. 3) ἐπὶ λογικῆς ὑποτάξεως πραγμάτων περιεχομένων ὑπὸ γενικήν τινα τάξιν, ἐργασίαι ὑπὸ ταῖς τέχναις Πλάτ. Συμπ. 205Β· τὰ ὑπὸ ταῖς γεωμετρίαις ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 511Β· ὄργανα .. τὰ ὑπὸ τῇ μουσικῇ ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Μείζ. 295D. 4) ὡς ἐν σημ. Α. 1. 5, ὑπ' αὐλητῆρι πρόσθ' ἕκιον, προέβαινον ἐν συνοδίᾳ τῆς μουσικῆς τοῦ αὐλητοῦ, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 283· ὑπ' αὐλῷ, ὑπὸ κήρυκι, φωτί, δᾳδί, λαμπάδι κλπ., Η mst. εἰς Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 6. 6· ὑπὸ μάστιξι διορύττειν Πλούτ. 2. 470Ε· καὶ καθόλου, ἐπὶ περιστάσεων αἵτινες συμπαρακολουθοῦσιν, ἐξ ἁλὸς .. εἶσι πνοὴ ὑπὸ Ζεφύροιο Ὀδ. Δ. 402· ὑπὸ ῥάβδοις καὶ πελέκεσι κατιών, συοδευόμενος ὑπὸ τῶν ῥαβδούχων, Πλουτ. Ποπλ. 10· ὑπὸ σκότῳ, νυκτὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1030, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1022, κλπ.· ὑπὸ φωτὶ Πλουτ. Γάλβ. 14.— Δυνάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι πᾶσα σημασία τῆς ὑπὸ μετὰ δοτ. ὑπάρχει καὶ εἰς τὴν μετὰ γεν. σύνταξιν· ἀλλὰ πᾶσαι αἱ σημασίαι τῆς μετὰ γενικῆς συντάξεως δὲν ἀντίκουσιν εἰς τὴν μετὰ δοτ.·— παρὰ μεταγεν. εὕρηται ὡς ἁπλῆ περίφρ. τῆς δοτ., Ἰακωβ. Ἀνθ. Παλατ. σ. 69.

Γ. ΜΕΤ' ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ, ἐπὶ τόπου· εἰς δήλωσιν κινήσεως πρός τι καὶ ὑποκάτω αὐτοῦ· συχν. παρ' Ὁμ., ὑπὸ σπέος ἤλασε μῆλα, ἤλασε τὰ πρόβατα ὑπὸ τὸ σπήλαιον, δηλ. ἐντὸς αὐτοῦ, Ἰλ. Δ. 279· ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν Ὀδ. Γ. 383· ἱέναι ὑπὸ γαῖαν, δηλ. ἀποθανεῖν, Ἰλ. Σ. 333· νέεσθαι ὑπὸ ζόφον Ψ. 51, πρβλ. Ὀδ. Γ. 335· καί μιν ἐκείνη, ἐγχειρίδιον δοῦσα, κατακρύπτει ὑπὸ τὴν αὐτὴν θύρην, κατέκρυψεν αὐτὸν ὄπισθεν τῆς αὐτῆς θύρας, Ἡρόδ. 1. 12· παῖς ὡς ὑπὸ μητέρα, δύσκεν εἰς Αἴαντα Ἰλ. Θ. 271· ὅκως ἕωσι ὑπὸ τὸν πεζὸν στρατὸν τὸν ἑωθεν Ἡρόδ. 9. 96·— ἡ γενικωτέρα σημασία τοῦ πρός τι, κατὰ τὴν εἴς τινα τόπον διεύθυνσιν, εἶναι μεταγενεστέρα· διότι αἱ φράσεις ὑπὸ Τροίην Ὀδ. Δ. 146, ὑπὸ πτόλιν Ἰλ. Α. 181, ὑπὸ τεῖχος Δ. 407, πρέπει νὰ ληφθῶσι κυριολεκτικῶς ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν ὑψηλὴν τοποθεσίαν τῆς πόλεως· οὕτως ὑπὸ δικαστήριον ἄγειν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἡρόδ. 6. 72, 104 (πρβλ. 82) ἀναφέρεται πιθανῶς εἰς τὰς ὑψηλὰς ἕδρας τῶν δικαστῶν, (πρβλ. ὑπάγω Α. ΙΙ. **2)** ὡς ἡ ὑπὸ μετὰ δοτ. εἰς δήλωσιν ὅτι κεῖταί τι ἢ ἐκτείνεται ὑποκάτω τινός, ἄνευ τῆς ἐννοίας κινήσεως, Ἀρκαδίην ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος Ἰλ. Β. 603, πρβλ. 824, Ὀδ. Β. 181, κλπ.· ὑπ' ἠῶ τ' ἠελίόν τε, πανταχοῦ ὑπὸ τὸν ἥλιον, Ἰλ. Ε. 267· ὑπὸ τὴν ἄρκτον Ἡρόδ. 5. 10· τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν Θουκ. 2. 17· ὁ ὑπὸ γῆν εἶναι λεγόμενος Ἡρόδ. 7. 114, πρβλ. Ἰλ. Τ. 259·— μέση δὲ τις σημασία συνδυάζουσα τὰ δύο τελευταῖα ὑπάρχει ἐν χωρίοις, οἷα τὰ ἑξῆς: ἀπαλὴν ὑπὸ δειρὴν Ἰλ. Γ. 371, πτῶσσον ὑπὸ κρημνοὺς Φ. 26, ἅλσος ὑπὸ σκιερὸν Ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος Ὀδ. Υ. 278 – ὡσαύ ως ὑπ. αὐγᾶς ὁρᾶν τι, ὑπὸ τὸ φῶς, Εὐρ Ἐκ. 1154· κατακλίνεσθαι ὑπό τινα, κατωτέρω τινός, Λουκ. Συμπ. 9. **3)** ἐπὶ τῆς λογικῆς ὑποτάξεως πραγμάτων τινῶν ὑπὸ μίαν τινὰ τάξιν, τῶν μὴ ὑπ' ἄλληλα τεταγμένων Ἀριστ. Κατηγ. 3, 3· οἱ ὑπὸ τὸ ψ ὄζος τεταγμένοι, ὑπὸ τὴν κατηγορίαν τοῦ ψ. .., Λουκ. πρὸς Ἀπαΐδ. 20. **ΙΙ.** εἰς δήλωσιν ὑποταγῆς, ἐξαρτήσεως, ποιεῖσθαι ὑπὸ σφᾶς Θουκ. 4. 60, κλπ.· οἱ ὑπό τινα αυχν. παρὰ Ξεν., κλπ. **ΙΙΙ.** ἐπὶ χρόνου, ὡς τὸ Λατ. sub, μόλις μετά .., ἔπειτα δὲ χαλαρώτερον, περίπου κατά .., σχεδὸν κατά .., ὑπὸ νύκτα, πρὸς τὴν νύκτα, κατὰ τὴν νύκτα, ἅτε ἐπὶ τῇδε νύξ, πρβλ. Ἰλ. Χ. 102, Ἡρόδ. 6. 2· ὑπὸ ταῦτα, κατὰ τούτους περίπου τοὺς χρόνους, ὁ αὐτ. 1. 142· ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον ὅτε .. Ἀριστοφ. Ἀχ. 139 ὑπὸ τὸν σεισμὸν Θουκ. 2. 27, πρβλ. 1. 100, Πλουτ. Ἀλέξ. 14· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ διαρκείας, πάνθ' ὑπὸ μνημοσύνου, ἐν ὅσῳ ἐξικολούθει ἡ μῆνις, κἀθ' ὅλην τὴν διάρκειαν αὐτῆς, Ἰλ. Π. 202· ἐνίοτε μετὰ μετοχῆς, ὑπὸ τὸν νηὸν κατακαέντα, κατὰ τὸν χρόνον καθ' ὃν κατεκάη ὁ ναός, Ἡρόδ. 1. 51· ὑπὸ τὴν κατάλυσιν τοῦ πολέμου, κατὰ τὸ τέλος τοῦ π., Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 1, πρβλ. Πλουτ. Μάρ. 46· —οὕτως, ὑπὸ κύνα, ἂν καὶ ἡ φράσις αὕτη δυνατὸν νὰ ἀναφέρηται εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ κυνάστρου μᾶλλον ἢ εἰς τὴν ὥραν τοῦ ἔτους, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἴτ. 1. 13, 3. **ΙΥ.** εἰς δήλωσιν μουσικῆς συμφωνίας, ὑπ ὄρχησιν καὶ φόβην Πλάτ. Νόμ. 670Α· ὑπὸ αὐλὸν διαλέγεσθαι Ξεν. Συμπ. 6 3.— Παράβολε Α. ΙΙ 5, Β. ΙΙ. 4. **Υ.** ὑπό τι, ὡς ἐπίρρ., κατά τινα βαθμόν, κατά τι μέτρον, Λατ. aliquatenu , ταῦτ' ἐστὶν ὑπό τι ἄτοπα Πλάτ. Γοργ. 493C, πρβλ. Φαῖδρον 242D· ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήμισα Ἀριστοφ. Σφ. 1290, κλπ.· πρβλ Ζ. ΙΙ.

Δ. ΘΕΣΙΣ. ἡ ὑπὸ δύναται ἀείποτε νὰ ἐπιτάσσηται μετὰ τὴν οἰκείαν πεῶσιν, ὃ ε δι' ἀναστροφῆς γίνεται ὑπο. Συχνάτις χωρίζεται ἀπὸ τοῦ οὐσιαστ. δι' ἄλλων παρεμπιπτουσῶν λέξεων, ὡς ἐν Ἰλ. Ε. 465, Ὀδ. Α. 131, Ε. 320.

Ε. ὡς ἐπίρρ., ὑποκάτω, συχν. παρ' Ὁμ.· μάλιστα ἐπὶ νεογνῶν εὑρισκομένων ὑπὸ τὸν μαστὸν τῆς μητρός, ἔνθα μοι ἵπποι δῶδεκα θήλειαι, ὑπὸ δὲ ῥμῖνσι ταλαεργοὶ Ὀδ. Δ. 636, Φ. 23. **2)** ὀπίσω, Ἡρόδ. 7. 61· πρβλ. Γ. Ι. **ΙΙ** ἀνεπαισθήτως, τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἱμερον ὧρσε γόοιο Ἰλ. Ψ. 153, Ω. 507. **ΙΙΙ** ὑπ' ἐκ ἢ ὑπέκ, ἴδε ὑπέκ.— Παρ' Ὁμήρ, ὁ χωρισμὸς τῆς προθέσεως ἀπὸ τοῦ ῥήματος διὰ τμήσεως εἶναι λίαν συνήθης καὶ ἐνίοτε ἡ πρόθεσις ἔπεται, ὅτε καὶ πάσχει ἀναστροφήν, φυγὼν ὕπο νηλεὲς ἦμαρ Ὀδ. Ι. 17.

Ζ. ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ σημαίνει: **Ι.** ὑποκάτω, ἐπί τε στάσεως καὶ ἐπὶ κινήσεως, οἷον **ὕπειμι, ὑποβαίνω,** κτλ. **2)** τὸ ἐπικεκαλυμμένον ἢ περιεβλημένον ὑπό τινος πράγματος, οἷον **ὑπάργυρος, ὑπόχρυσος. 3)** τὴν ἐνέργειαν ἢ ἐπίδρασιν ὑφ' ἣν γίνεταί τι εἰς δήλωσιν ὑποταγῆς, οἷον **ὑποδαμνάω, ὑποδμώς, ὑφηνίοχος,** πρβλ. ἐπὶ Η, ΙΙΙ. **ΙΙ.** τὸ ἐν μικρῷ βαθμῷ ὑπάρχον ἢ τὸ κατὰ μικρὸν γιγνόμενον, ὀλίγον τι, ὀλίγον, ὡς ἐν ταῖς λέξ. **ὑποκινέω, ὑποξηρός, ὑπόλευκος·** ἀνεπαισθήτως, κατὰ τρόπον ἀνεπαίσθητον, ὡς ἡ Λατιν. πρόθεσις sub, οἷον **ὑποθέω, ὑποθωπεύω, ὑποκορίζομαι.**

ὑποακραῖος, ον, (ἄκρα) ὁ ὑπὸ τὴν ἄκραν ἢ κορυφήν, ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἐπιγραφ. Ἀθηνῶν ΙΑ. ΙΙΙ, 91, S hneidew Philologus 8. 170 ἑξ.

ὑποακταίνομαι, ἴδε **ὑπερεκταίνομαι.**

ὑποάμουσος, ον, κάπως ἄμουσος, ἀλλότριος τῶν Μουσῶν, Πλάτ. Πολ. 548Ε.

ὑποβάθμιος, ον, ὁ ὑποκείμενος ὡς βάθρον, Εὐστ. Πονημάτ. 141. 59.

ὑπόβαθμος, ὁ, = **ὑπόβαθρον,** Σουίδ., Φώτ.

ὑποβάθρα, ἡ, = τῷ ἑπομ.· μεταφορ., ὑπ. τῶν συλλογισμῶν Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 166, κλπ.

ὑπόβαθρον, τὸ, πᾶν τὸ ὑποκάτω τιθέμενον ἢ κείμενον, βάσις· **1)** ὑποπόδιον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 6. Ἀππ. Κατοχῆς. 111. Διογ. Λ. 1. 194. **2)** ὁ ὑπὸ τὰ ἀνάκλιντρον ξύλινος σκελετός, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 30. Ἀντυλ. παρ' Ὀρειβασ. 114 Ma Ill., πρβλ. αὐτόθι 170, 172. **3)** ἐπὶ τῆς τρόπιδος πλοίου, Γαλην. τ. 5, σ. 338.

ὑποβαίνω, μέλλ. **-βήσομαι,** βαίνω ἢ ἵσταμαι ὑποκάτω, τὸ ὑποβαινόμενον σκέλος, ἐφ' οὗ ἵσταταί τις, ἐφ' οὗ στηρίζεται, ἀντίθετον πρὸς τὸ τὸ ἔξω ἀποβαινόμενον (τὸ χωλὸν σκέλος, τὸ ὁποῖον κλίνει τις πρὸς τὰ ἔξω ὅπως ἀπαλλάξῃ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ βάρους τοῦ σώματος), Ἱππ. π. Ἁρθρ. 819. **2)** χρησιμεύω ὡς βάσις ἢ θεμέλιον, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1, 39, π. Μ. 9. 306, κλπ.

ΙΙ. βαίνω πρὸς τὰ κάτω, ἐπὶ τῆς ἀμπώτιδος, Πλούτ. 2. 897Β.

ΙΙΙ. μεταφορικ., τεσσαράκοντα πόδας ὑποβὰς τῆς ἑτέρης [πυραμίδος] τωὐτὸ μέγεθος, κτίσας αὐτὴν κατὰ τεσσαράκοντα πόδας χαμηλοτέραν τοῦ μεγέθους τῆς ἑτέρας πυραμίδος, Ἡρόδ. 2. 127· ὑπ. αὐχήματος, καταβαίνω ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν καυχήσεων, Διον. Ἀλ. 8. 48· ὑπ. τῆς εὐδαιμονίας, ἐκπίπτω ἐκ τῆς εὐδαιμονίας, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 4, 2· οἱ [θνητοὶ] τῶν ἡρώων ὑπ., εἶναι κατώτεροι τῶν .., Ἱεροκλ. 138, 5., 20. 7. — ἀπολ., ἐλαττοῦμαι, καθάπερ ὑπ. τὸ τίμημα Πλάτ. Νόμ. 775Β.

2) ὑποβάς ἢ μικρὸν ὑποβάς, ὀλίγον κατωτέρω (ἐν τῷ βιβλίῳ), Στράβ. 47, 271, κ. ἀλλ.· ἴδε τὸ ῥῆμ. **ὑποκαταβαίνω.** — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 146.

ὑποβάκχειος, ὁ, ἴδε **βάκχειος** ΙΙ.

ὑπόβακχος, ον, ὁ διατελῶν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Βάκχου, μαινόμενος, Φιλόστρ. 511.

ὑποβάλλω (Ἐπικ. **ὀββάλλω,** ἴδε κατωτ.)· μέλλ. **-βαλῶ.** — βάλλω, ὑποκάτω ἢ ἁπλῶς τι, οἷον ὕφασμα ἢ τάπητα ἢ ἄλλο τι, Λατ. subternere, ὑπένερθε δὲ λίθ' ὑπέβαλλεν Ὀδ. Κ. 353· κάτω μὲν **ὑποβαλεῖτε** τῶν Μιλησίων ἐρίων, τάπητας ἑκ .., Εὔβουλος ἐν «Πρόκριδι» 1, πρβλ. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 5. 5, 7· ὑπ. πλευροῖς πλευρὰ Εὐρ. Ὀρ. 223, κλπ.· ὑπ. τι ὑπὸ πόδας Ξεν. Οἰκον. 18. 5· ὑπ. αἶγας τοῖς τράγοις, ὡς τὸ Λατ. subinitere, Λόγγ. 3. 21 ὑπ. τοῖς ξίφεσι τὰς σφαγὰς Πλουτ. Βρουτ. 31 ὑπ. τινάς τοῖς θηρίοις, ῥίπτειν αὐτοὺς ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν θηρίων (δηλ. τῶν ἐξεταζόντων), Πολύβ. 1. 82, 2· **ὑποβάλλω** τὰ ὄμματά τινι, ῥίπτω τὰ βλέμματά μου ἐπί τινος, Πλούτ. 2. 522Α· ὑπ. δακτύλους, ἐπὶ αὐλητοῦ, Λουκ. Ἁρμον. 1.— Μέσ. καὶ παθ., θέτω ὑποκάτω μου, ἢ ἔγω θέσῃ ὑποκάτω μου, **ὑποβάλλεσθαι** λυκοφῶτας Πλούτ. 2. 237Β· πορφυρίδας **ὑποβεβλημένοι** Λουκ. Συμπ. 13· ἐν Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 23. **ὑποβεβλημένη** τὸν αὐτῆς υἱόν, φαίνεται ὅτι σημοί ει ὑποβαλοῦσα ἑαυτὴν ὑποκάτω, πλαγιάσασα ὑποκάτω. **2)** θέτω ὑποκάτω ὡς ἀρχὴν ἢ θεμέλιον, Αἰσχίν. 4. 19· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ Πολύβ. 13. 6, 2.— Παθ., Σ-ρώθ 556. **3)** ὑπατάσσω, ἐχθροῖς ἑμαυτὸν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1384, πρβλ. Αἰσχίν. 66. 25· ἀφᾶς αὐτοὺς ὑπὸ τὰς συμφορὰς Ἰσοκρ. 182Β. **ΙΙ** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, παραλαμβάνω νοθὸν ἢ ξένον τέκνον ἀντὶ τοῦ ἰδικοῦ μου, Λατ. supp nere, Ἡρόδ. 5. 41, Ἀριστοκρ. Θεσμ. 340, 407, 565, Πλάτ. Πολ. 538Α, Δημ. 563. 5, κλπ.· καὶ ἐν τῷ παθ., τῶν **ὑποβαλλομένων** (ἐξυπακ. παίδων) Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 1. 15·— ἡ ἀρχὴ τῆς φράσεως ταύτης εἶναι φανερὰ ἐκ τοῦ Εὐριπίδου, μαστῷ γυναικὸς σῆς ὑπεβλήθην λάθρα Ἄλκ. 639, πρβλ. Ἰκ. 1160, Ξεν. Κυνηγ. 7, 3· ἴδε **ὑποβολιμαῖος. 2)** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ἐπὶ δράματος, Εὐριπίδης τὸ δρᾶμα (δηλ. Μήδειαν) δοκεῖ **ὑποβαλέσθαι** Ἀριστ. Ἀπασπ. 502·— μεταφορ. **ὑποβαλλόμενοι** κλέπτουσι μύθους, διὰ ψευδῶν φημῶν διαδίδουσι κρυφαν φήμην, Σοφ. Αἴ. 188· πρβλ. Ἰσοκρ. 314C καὶ ἴδε **ὑπόβλητος.**— Παθ., ἐπὶ τοῦ καταγγέλλοντός τι καὶ δίδαντος εἴδησιν, **ὑποκινοῦμαι, ὑπεβλήθησαν** κατήγοροι τῷ τε Ἱερεῖ τοῦ Διὸς Μερόλα ... καὶ Λουτατίῳ Κάτλῳ Ἀππ. Ἐμφυλ 1. 74. **ΙΙΙ.** ὑποψιθυρίζω, **ὑποκρούω, ἐμπαίζω** τὸν λέγοντα, ἐσταότος μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν **ὑββάλλειν** Διὰς Τ. 80 (ἔνθα ἴδε **Σχολιαστ.**)· **ὑπεθυμίζω, ὑποβαλεῖν** συνήσεσθε, ἢν τι ἐπιλανθάνωνται Ξεν Κύρ. Παιδ. 3. 3, 55, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 491Α, Δημ. 580. 6, Αἰσχίν. 60. 24· ὑποβ. ὁ νόμος ἃ χρὴ γράφειν ὁ αὐτ. 57. 2· ὑποβ. λόγον τινὶ ὁ αὐτ. 17. 9· ὑπ. λόγον παιδί, ὑπαγορεύω, Ἰσοκρ. 280Ε, πρβλ. 112C· ὑπ. ὀνόματα, ἐπὶ τοῦ καταδότου, Λυσί. 132. 9· Ἀπόλλων ὑπ. τῇ Πυθίᾳ τοὺς χρησμοὺς Πλούτ. 2. 404C· τὰς ἀνειμένας [ἁρμονίας] ἡ φύσις ὑπ. Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7, 13, κλπ.— πρβλ. **ὑποβλήδην** Ι, **ὑποβολή** Ι, 3. **ΙΥ.** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, λαμβάνω δι' ἑμαυτόν, ἰδιοποιοῦμαι, ἀλλότρια Στράβ. 790 δόξαν Πλουτ. Πομπ. 31. **2)** ἐπιχειρῶ ἔργον, ὁ αὐτ. ἐν Δημ. 2.

ὑποβάπτω, ἐμβάπτω ἢ «βάφω» ὀλίγον τι, Γλωσσ.

ὑποβαρβαρίζω, ὁμιλῶ ὀλίγον τι ὡς βάρβαρος, ὡς ξένος, ὁμιλῶ γλῶσσαν οὐχὶ ἐπιμεμελημένην καὶ ὀρθήν, Πλάτ. Λῦσ. 223Α· τοὔνομα βραχύ τι ὑποβαρβαριζόμενον (Τμωλος ἀντὶ Τμῶλος) Εὐστ. 365. 21.

ὑποβάρβαρος, ον, ὀλίγον τι βάρβαρος· ὁμιλῶ, Εὐστ. 1914. 26. Φωτίου Βιβλιοθ. 545, 8.

ὑποβασιλεύς, έως, ὁ, ὁ ὑπὸ τὸν βασιλέα δεύτερος βασιλεύς, Εὐστ. Πονημάτ. 70. 45

ὑπόβασις, εως, ἡ, (ὑποβαίνω) «χαμήλωμα», **ὑποχώρησις,** ἐπὶ ὕλης, Στράβ. 789· διαδοχή, βαθμολογικὴ διάταξις, Κλήμ. Ἀλεξ 817. **ΙΙ.** τὸ ὑποβιβάζεσθαι, ἐπὶ ἵππου ἅσις χαμηλώνει ἑαυτὸν ὅπως δεχθῇ τὸν ἀναβάτην, Λατ. subsessio, Ξεν. Ἱππ. 1, 14· πρβλ. **ὑποζεύζω. ΙΙΙ.** βάσις, **ὑπόβαθρον,** τρί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποδὸς τὴν ὑπόβασιν ἔχοντες τρίποδες ὠνομάζοντο Σῆμος παρ' Ἀθην. 38B, Συλλ. Ἐπιγρ. 2448, viii. 23., 3884. 16, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 8, 6.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπόβασις· ὁ ἐνδότατος χιτών, ἢ περίζωμα».

ὑποβάσκανος, ον, ὀλίγον τι φθονερός, ὑποβασκάνῳ ὄμματι θραύει Μανέθω 5. 45, ἀλλ. ὑπὸ β.

ὑποβασμός, ὁ, Ἰων. ἀντὶ **ὑποβαθμός,** «ὑποβασμόν· ὑποβάθραν» Φώτ., Ἡσύχ.

ὑποβαστάζω, βαστάζω κάτωθεν, ὑποστηρίζω, τὸν Χαιρέαν ὑποβαστάσας ἐξήγαγεν ἐκεῖθεν Χαρίτων 3. 6, Γαλην. τ. 14, σ. 717, 12.

ὑποβαστακτήρ, ῆρος, ὁ, ὑποβαστάζων, Ἡσύχ. ἐν λέξ. ἐρείσματι.

ὑποβατῆρες, οἱ, λέξις τεκτονικῆς, Ἐπιγρ. Λεβαδείας, ἐν Ἀθηναίῳ τ. Δ', σ. 370.

ὑποβάτης [ᾰ], ου, ὁ, = **ὑπόβαθρον,** Ἡσύχ.

ὑποβατταρίζω, ὀλίγον τι βατταρίζω, διακεκομμένως ὁμιλῶ, «ὑποβατταρίζων ἦν, ἀμυδρῶς καὶ διακεκομμένως ὑποφθεγγόμενος» Συμεὼν Μεταφραστὴς ἐν βίῳ Σαμψὼν Acta SS. Junii τ. 5, σ. 274, 45.

ὑποβδύλλω, βδύλλω, πέρδομαι ἀθορύβως, «κουφοκλάνω», ὑπέβδυλλεν ὑπὸ τοῦ δέους καὶ πορδαλέος ἦν Λουκ. Λεξιφ. 10.

ὑποβεβηκότως, Ἐπίρρ., δι' ὑποβιβάσεως, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ὀκέλλου τοῦ Λευκανοῦ.

ὑποβένθιος, ον, (βένθος) = **ὑποβύθιος,** Ἀνθ. Παλατ. 6. 636.

ὑποβήσσω, Ἀττ. -ττω, μέλλ. -ήξω, βήχω ἐλαφρῶς, ἔχω μικρὸν βῆχα, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 176, 189D, Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 10, κλπ.

ὑποβῐβάζω, μέλλ. -βιβάσω, Ἀττ. -βιβῶ·— μεταβ. ἐνεργείας τοῦ **ὑποβαίνω,** φέρω κάτω, καταβιβάζω· ἐν ἰατρ. φράσει κενώνω κάτωθεν, δηλ. διὰ καθαρτικοῦ, ὑπ. τὰ χολώδη Διοσκ. 3. 35, πρβλ. Ὀρειβάσ. 89 Matth. **II.** Μέσ., ταπεινῶ, χαμηλῶ ἐμαυτόν, ἐπὶ ἵππου ὅστις χαμηλώνει ἑαυτὸν ὅπως δεχθῇ τὸν ἀναβάτην, Λατ. subsidere, «διδακτέον δὲ τὸν ἵππον καὶ ὑποβιβάζεσθαι· ἔστι δὲ τὸ διϊστᾶν τὰ σκέλη, καὶ ἐγκαθίζειν τε καὶ ταπεινοῦν ἑαυτόν, ὥστε εὐπετῶς ἀναβαίνειν τὸν ἱππέα» Ξεν. Ἱππ. 6, 16, Πολυδ. Α', 213· πρβλ. **ὑπόβασις** II. **III.** ὑποκαταβαίνω, ἐλαττῶ, «ὑποβιβάζοντες· ὑποκαταβαίνοντες· ἐλαττοῦντες· καὶ «ὑποβιβασθὲν .... ὑποπεπτωκὸς» Ἡσύχ., πρβλ. Φώτ. σ. 626.

ὑποβῐβασμός, ὁ, ὑπαγωγὴ τῆς κοιλίας, κάθαρσις, Ξενοκρ. Ἐνύδρ. Τροφ. 60, Ὀρειβάσ. 25 Matth. **II.** καταβιβασμός, ἀφῖκται εἰς ὑποβιβασμὸν καὶ ταπείνωσιν Κύριλλ. Ἀλ. τ. 5, σ. 590C.

ὑποβῐβαστικός, ή, όν, καθαρτικός, Ὀρειβάσ. 120 Matth.

ὑποβῐβρώσκομαι, Παθ., κατατρώγομαι κάτωθεν, φάραγγες ὑποβεβρωμέναι καὶ σκολιαὶ Διόδ. 3. 44· χηραμὰ ὑποβρωθέντα θαλάσσῃ Κόϊντ. Σμ. 8. 382.

ὑποβῐνητιάω, ἔχω ἀφροδισιακὰς ἰδιότητας, διεγείρω ἐπιθυμίαν πρὸς συνουσίαν, ὑποβινητιῶντα βρώματα Μένανδρ. ἐν «Τροφωνίῳ» 1, ἔνθα ἴδε Meineke.

ὑπόβλαισος, ον, ὀλίγον τι βλαισός, πρὸς τὰ ἔξω κυρτός, Ἀριστ. π. Ζ. Πορείας 16, 1.

ὑποβλαστάνω, βλαστάνω κάτωθεν, Γρηγόρ. Νύσσ. τ. 2, σελ. 1018B, τ. 3, σ. 258D, Βασίλ. σελ. 501D, κλπ.

ὑποβλεπτικῶς, Ἐπίρρ., μετὰ λοξοῦ βλέμματος, Εὐστ. 59. 2· οὕτως **ὑποβλεμματικῶς,** «τὸ ὑποδράξ, ἀντὶ τοῦ ὑποβλεμματικῶς, ὑποβλεπομένως» Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 457.

ὑποβλέπω, μέλλ. -ψομαι, βλέπω ὑποκάτωθεν τῶν ὀφρύων, βλέπω πρός τινα πλαγίως, μὲ λοξὸν βλέμμα, βλέπω ὑπόπτως ἢ ὀργίλως, Λατ. lim s oculis suspicere (πρβλ. **ὑπόδρα**), Φερεκράτ. ἐν «Χείρωνι» 3, Ἀριστοφ. Λυσ. 519, Θεσμ. 396· ὑποβλ. τινὰ ὡς καταφρονοῦντα σφῶν Πλάτ. Συμπ. 220B ὑποβλέψονταί σε διαφθορέα ἡγούμενοι ὁ αὐτ. ἐν Κρίτωνι 53B, πρβλ. Λουκ. Συμπ. 6, Ἀππ. Συρ. 45·— ὡσαύτως, ῥίπτω κρύφια βλέμματα πρός τινα, ἐπὶ ἐραστῶν, Πλούτ. 1. 521B.— Παθ., ὑποβλεπώμεθ' ὡς ἐγνωσμένοι Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1287. **2)** ἐπὶ ἀπειλητικῶν βλεμμάτων, ταυρηδὸν ὑποβλ. πρὸς τὸν ἄνδρα Πλάτ. Φαίδων 117B· ἀπειλητικόν τι ὑπ. Λουκ. Βίων Πρᾶσις 7· δεινόν τι καὶ θηριῶδες ὁ αὐτ. ἐν Ἔρωσι 29. **3)** ὑπ. ἐλεεινὰ Ἀνθ. Πλαν. 199· ὑπ. τινί, εἴς τινα Πλούτ. 2. 994C, Φιλόστρ. 865. **II.** μεταβατ., βλέπω μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνεῳγμένους, καμμύω, ἐπὶ ἀνθρώπου σχεδὸν κοιμωμένου, Ἱππ. 126D, Ἀριστ. περὶ Ἐνυπν. 3, 17, πρβλ. Προβλ. 31. 7, 6.— Ἴδε Κόν. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 21.

ὑποβλήδην, Ἐπίρρ., ὑποβάλλων τὸν ἑαυτοῦ λόγον καὶ διακόπτων τὸν λέγοντα, τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἠμείβετο δῖος Ἀχιλλεὺς Ἰλ. Α. 292· πρβλ. Herm. Opusc. 5. 305 κέξ., καὶ ἴδε **ὑποβάλλω** III, **ὑποβολή** I. 3. **II.** καθ' ὑποβολήν, ψευδῶς, ὑπ. ἐτέκοντο Μανέθων 6. 262. **III.** λοξῶς, πλαγίως, ὑπ. ἐσκέψατο Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 415· ἴδε Herm. ἔνθ' ἀνωτ.

ὑπόβλημα, τό, πρᾶγμα ὑποβαλλόμενον, ὑπόστρωμα, στρῶμα, ὑποβλήματα μαλακὰ Ἱππιατρ. σ. 40, 23., 108, 16, κτλ.

2) ὑπ. τριήρους, ἐπὶ σημασίας ἀγνώστου, Ἐπιγραφ. ἐν Böckh's Seewesen, 161.

ὑποβλητέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει νὰ ὑποβάλλῃ, ὑποβλητέα ἂν εἴη τῷ φυτῷ γῇ Ξεν. Οἰκ. 19. 9. **II.** πρέπει τις νὰ ὑποβάλλῃ, νὰ θέσῃ ὑποκάτω, ὑποβλητέον ἑκάστῳ πίθῳ ἄμμον Θεωπον. 6. 2, 4. **2)** πρέπει τις νὰ καταθέσῃ τὰ θεμελιά τινος, μετ' αἰτ. πράγμ., Διονυσ. Ἀλ. Τέχν. Ρητ. 4.

ὑποβλητικῶς, Ἐπίρρ., **ὑποβλήδην,** Εὐστ. 106. 1.

ὑπόβλητος, ον, ὁ ὑποβαλλόμενος, ὁ ὑποβολιμαῖος, ὁ μὴ γνήσιος, οὐδεὶς ἐρεῖ ποθ' ὡς ὑπόβλητον λόγον, Αἴας, ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός, ὁ ἡλ. γνήσιον τῆς σῆς διανοίας, Σοφ. Αἴ. 481· τὸ σὸν δ' ἀφῖκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα, κατ' εἰσήγησιν ἄλλου λαλοῦν, ψευδές, ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 794, πρβλ. **ὑποβάλλω** II.— Ἐπίρρ. -τως, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. ἔνθ' ἀνωτ.

ὑποβλίττω, ἀφαιρῶ κρυφίως, ὡς π. χ. τὸ μέλι ἀπὸ τοῦ κηρίου, Φιλόστρ. 273.

ὑποβλώψ, ὁ, ἡ, ὁ ὑπούλως βλέπων, ὁ δόλια βλέμματα ῥίπτων, ὑποβλέπων (πρβλ. **παραβλώψ**), μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐσταθίου (ἡ ἐν τῷ Θησ. Στεφ. παραπομπὴ 1436, 7 εἶναι ἡμαρτημένη).

ὑποβοηθέω, βοηθῶ ὀλίγον τι, Γλωσσ.

ὑποβόηθος, ὁ, subadjuva, Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ρωμ. Πολ. Β' 16.

ὑποβοθρεύω, σκάπτω βόθρους, ὑποσκάπτω, καὶ πάντας ὑπεβόθρευεν εὑρεσικάκους δόλους Κ. Μανασσ. Χρον. 4563·— **ὑποβόθρευμα,** τό, βόθρος, ὄρυγμα, Εὐστ. Πονημάτ. 109. 19.

ὑποβολεύς, έως, ὁ, ὁ ὑπομιμνήσκων τι, ἀναμιμνήσκων, τὴν μνήμην βοηθῶν, (ἴδε **ὑποβολή** I. 3), Φίλων 1. 591, Εὐστ. Πονημάτ. 60. 6·— ἐν τῷ θεάτρῳ, ὡς καὶ νῦν, Πλούτ. 2. 813E, πρβλ. Meineke Com. Mis. σ. 42. **II.** = **ὑπαγωγεύς** II, Θέων Σμυρν. σ. 107.

ὑποβολή, ἡ, (ὑποβάλλω) **I.** ἐνεργητικῶς, τὸ ὑποβάλλειν, ἀπλώνειν κάτωθεν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **περιβολή,** Πλάτ. Πολιτικ. 280B· ἡ τῶν ἐνεδρευόντων ὑπ., ἡ κεκρυμμένη θέσις τῶν ἐνεδρευόντων, Πολύβ. 3. 105, 1. **2)** τὸ ὑποβάλλειν, τιθέναι ὑποκάτω νόθον τέκνον ἀντὶ τοῦ γνησίου, ἐπὶ ὑποβολιμαίου τέκνου, Πλάτ. Πολ. 538A, πρβλ. Λουκ. π. Ὀρχ. 32· «ὑποβολῆς γραφὴ τί ἐστιν; εἶδος ἐγκλήματος, εἴ τις ἐγκαλοίη τινὶ ὡς ὑποβολιμαῖος εἴη, ἐγράφετο ὑποβολῆς καὶ ἁλόντα αὐτὸν ἔδει πεπρᾶσθαι» Ἀν. Βεκ. 311, 33, πρβλ. τὸ ἑπόμ.· ὡσαύτως, ὑπ. κλειδῶν, ἀντικατάστασις ψευδῶν κλειδίων, Πλουτ. Ρωμ. 22· ὑπ. προσώπου εἶναι «ὅταν ὁ ῥήτωρ θέλων τι εἰπεῖν πρὸς τὸ ἀνεκτότερον ἄλλῳ προσώπῳ τὸν λόγον περιθῇ» Ῥήτορ. (Walz) τ. 8, σ. 539. **3)** ὑπόμνησις, ἐξ ὑποβολῆς, δι' ὑπομνήσεως, εἰσηγήσεως ἢ συμβουλῆς, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 3. 3, 37 πρβλ. Πολύβ. 9. 24, 3., 15. 2, 12· ἐξ ὑποβολῆς διιέναι τὸν ὅρκον, καθ' ὑπαγόρευσιν ἄλλου, Πολέμων παρὰ Μακροβ. 5. 19, 28· ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ὁ Ἕρμαν. ἑρμηνεύει ἐξ ὑποβολῆς ῥαψῳδεῖν, ἀπαγγέλλειν ποίημα ἐπὶ δεδομένης ὑποθέσεως, Διογ. Λαέρτ. 1. 57· ἴδε Opusc. 5. 300 κέξ., 7. 65 κέξ.· ἐν ᾧ ὁ Wolf. Proleg. II. σ. cxl., οὗ τὴν γνώμην ὑποστηρίζει καὶ ὁ Böckh ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2. 676, 1125, λαμβάνει τὸ ἐξ ὑποβολῆς = ἐξ ὑπολήψεως, ἀναλαμβάνων τὸ ποίημα ἐκεῖθεν ὅπου ὁ ἕτερος ἐπαύσατο ἀπαγγέλλων· πρβλ. **ὑποβάλλω** III, **ὑποβλήδην**·— ὅθεν ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 3088 **ὑποβολὴ ῥαψῳδία,** ἴδε Böckh σ. 677. **4)** ἐξ ὑποβολῆς, ὡσαύτως, διὰ διακοπῆς, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Τ. 80.— Ἐν τῇ Ῥητορ. «ἐξ ὑποβολῆς, τουτέστιν ἔξωθεν ὑποβάλλειν τῷ ὑποκειμένῳ πράγματι κτλ.» Ῥήτορες (Walz) τ. 6, σ. 122, 27. **II.** παθητικῶς, τὸ ὑποβαλλόμενον, ὑποκάτω τιθέμενον, βάσις, θεμέλιον, Πλούτ. 2. 320B· ὑπ. τοῦ σωφρονεῖν ἡ ἐγκράτεια Μουσώνιος παρὰ Στοβ. 160. 1· φυσικὴ ὑπ. τῇ ψυχῇ πρός τι, φυσικὸν θεμέλιον ἢ δεξιότης, ἱκανότης πρός ..., ὁ αὐτ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 2. 428·— ὡς τὸ **ὑπόθεσις,** ἡ ὑπόθεσις λόγου τινός, Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 21.

ὑποβολιμαῖος, α, ον, (**ὑποβολή** I. 2) ὁ κρυφίως ὑποβαλλόμενος εἰς ἀντικατάστασιν ἄλλου, οὐχὶ γνήσιος, ἐπὶ τέκνων, ὡς τὸ **νόθος,** Πλάτ. Πολ. 537E, Πολύβ. 2. 55, 9· τὰ ὑποβολιμαῖα (ἐξυπακ. τέκνα) Ἡρόδ. 1. 137, κλπ.· ὑπ. ποιεῖ τοὺς ἑαυτοῦ νεοττοὺς ὁ κόκκυξ Ἀριστ. π. τ. Ζ. Ἱστ. 9. 29, 3· **Ὑποβολιμαῖος,** ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Κρατίνου·— μεταφορ., ὑπ. σύνεσις Κωμικ. Ἀνών. 360· εὔνοια Πλούτ. 2. 3D· κάλλος Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 170.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑποβολιμαῖον· οὐ γνήσιον, ἀλλὰ νόθον, ὑποβαλλόμενον, ὡς ἀπὸ τῶν χαμαιριφῶν παιδίων, ἅπερ ἑαυταῖς ὑποβάλλουσιν αἱ γυναῖκες».

ὑπόβολος, ον, ὡς ἐνέχυρον δεδομένος, ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ **ὑπώβολος** (ὃ ἴδε). **II.** **ὑπόβολον,** τό, προγαμιαία δωρεά, Λέοντ. Νεαραὶ 181· ἴδε Δουκάγγ.

ὑποβομβέω, βομβῶ ἠρέμα, ὁ διηχὴς ἀὴρ πράως ὑποβομβεῖ καὶ πληροῖ τὴν ἀκοὴν μουσικῆς Ῥήτορες (Walz) τόμ. 3, σελ. 579.

ὑποβορβόριον, τό, ὑποστάθμη, «καταπάτι», τρύξ, Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑποβορβορύζω, ὀλίγον τι βορβορύζω, θορυβῶ, ἐπὶ τῶν ἐντέρων, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 1121· κοιλίη Ἀριστ. π. Δίτ. Ὀξ. Παθ. 2. 6· ἐν ποτοῖσι ὑποβ., πίνειν μετὰ θορύβου τινός, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 126, πρβλ. 166.

ὑπόβραγχος, ον, ὀλίγον τι βραγχὸς (βραχνὸς) ἕνεκα κρυολογήματος, Ἱππ. 415. 34.

ὑποβράττειν, ἀόρ. β' ἀπαρ τοῦ **ὑποβράσσω**, ἠχῶ, κραυγῶ ὑποκάτω, μέγ' ὑπέβραχε γαῖα Κόιντ. Σμυρ. 10. 72.

ὑπόβραχυς, Ἠπειρ., βαθμηδόν, κατ' ὀλίγον, διάφορ. γραφ. ἐν Δίλ. περὶ Ζ. 4. 34.

ὑποβρέμω, βρέμω, βοῶζω ὑποκάτω, ὑποβρέμει μυχὸς γᾶς Αἰσχύλ. Πρ. 434, πρβλ. Ὀρρ. Ἀργ. 1273 — Μέσ., Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 290.

ὑποβρέχω, ἐπὶ μεθύσου, οἱ ναρίοις τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑποβρέχει μέρος, «κουτσοπίνει», Ἀλεξ. ἐν Λόγῃ. 5'—**ὑποβεβρεγμένος**, ὀλίγον τι μεθυσμένος, Δουκ. Θεῶν Διάλ. 23. 2, ἔνθα ἴδε Hemst.

ὑποβρομέω, = **ὑποβρέμω**, Νικ. Ἀλεξιφ. 287.

ὑπόβροχος, ον, ὀλίγον τι βεβρεγμένος, τόπος Ἐτυμολ. Μέγ. 752. 3.

ὑπόβρῦχα, ἴδε **ὑπόβρυχος**.

ὑποβρῡχάομαι, ἀποθ., βρυχῶμαι ὀλίγον, Λουκ. Ἔρωτες 6. Τρυφιόδ. (ὀρθότερ. Τριφιόδ.) 319, κλπ.· ἐπὶ τῆς ἀναπνοῆς τοῦ ἐν ὀργῇ διατελοῦντος, ὅταν ὑποβρυχᾶται καὶ μεγάλα ἀναπνέῃ, ἀγριάτητα κατήγαρεῖ Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 2, 27, σελ. 428· βιαίως ἐνδοθεν ὑπὸ τῶν σπλάγχνων ὑποβρυχώμενος Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, 883D.

ὑποβρύχιος [ῠ], ον, καὶ α, ον· —ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, τὴν δ' ἄνεμος .. καὶ κῦμα θαλάσσης θῆκεν ὑποβρυχίην Ὕμν. Ὁμ. 33. 12· **ὑποβρύχιον** .. φέρων τὸν ἵππον Ἡρόδ. 1. 189· **ὑποβρύχιαι** ξυμπεριφέρονται Πλάτ. Φαῖδρ. 248Α. **II.** ὁ ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν, ἀντίθετον τῷ **ἐπιπολάζων**, Λουκ. Διψάδ. 3'— ὁ εἰς βάθος εὑρισκόμενος, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 789· ὑπ. πυρετός, κεκρυμμένος, κατ' ὀλίγον ἀναφαινόμενος, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδημ. τὰ α' 963· πῦρ Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 7. **II.** βαθύς, θάλασσα, βυθὸς Ὀππ. Ἁλ. 1. 49., 5. 159.— Πρβλ. **βρύχιος**, **περιβρύχιος**.

ὑπόβρῡχος, ον, = τῷ προηγ., Φιλῆς περὶ Ζῴων 2010. **II.** ἁλιαχοῦ μόνον ἐν τῷ πληθ. **ὑπόβρυχα** ὡς ἐπίρρ., ὑπὸ τὸ ὕδωρ, τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε Ὀδ. Ε. 319· ὥστε Θεσσαλίην .. ὑπόβρυχα γενέσθαι Ἡρόδ. 7. 130· ὑπ. ναυτίλλονται Ἀρατ. 426, πρβλ. Ὀππ. Ἁλ. 1. 145, κλπ.

ὑποβρύχω, = **ὑποβρυχάομαι**, Πολέμ. Φυσιογν. 2. 9, σελ. 245C

ὑπόβρωμος, ον, ὄζων ὀλίγον, **ὑπόβρωμος τῇ ὀσμῇ**, Διοσκ. 1. 77.

ὑποβυθίζω, βυθίζω εἰς βάθος, Γλωσσ.

ὑποβύθιος, [ῠ], ον, (βυθὸς) ὑπὸ τὸν βυθόν, ὁ ὑπὸ τὸ βάθος, **ὑποβρύχιος**, Ἐρωτιαν. 370 ἐν λέξ. **ὑπόβρυχα**.

ὑπόγαιος, ον, ἴδε **ὑπόγειος**.

ὑπογαμέω, γαμῶ, λαμβάνω εἰς γάμον μετὰ ταῦτα, «ἕνα ἀποκτείνῃ τὸν .. δεσπότην καὶ .. καὶ ὑπογήμῃ τὴν γυναῖκα» Δίλ. περὶ Ζ. 7. 25.

ὑπογάμιον, τό, μῖξις παράνομος μετὰ τοῦ μεμνηστευμένου προσώπου, Φίλων 2. 311.

ὑπογαργᾰλίζω, γαργαλίζω ὀλίγον, Ῥήτορες (Walz) τ. 1, σ. 598· «τοῦ σαρκίου διοχλοῦντος καὶ τῶν ἐκεῖθεν παθῶν ὑπογαργαλιζόντων» Φωτ. Βιβλ. σ, 204, 21, κλπ.—Παθ., **ὑπογαργαλίζομαι**, ὑπογαργαλιζομένην Θεοφάν. Νικ. Ἐπιστ. τ. 8, 2, κλπ.

ὑπογαστρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὑπογάστριον** (ΙΙ), Εὔδουλ. ἐν Ἀδῆλ. 16.

ὑπογαστρίζομαι, ἀποθ., ἱκανῶς πληρῶ τὴν γαστέρα, **ὑποχορτάζομαι**, «τὴν πατώνιο», Μῦθ. Αἰσώπ. 247, ἔκδ. Κοραῆ ἐν σ. 162, Πολυδ. Β', 168.

ὑπογάστριον, τό, τὸ κατώτερον μέρος τῆς κοιλίας ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ καὶ κάτω, Λατ. abdomen, Ἱππ. Ἀφ. 1252, Ἀρ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 11, 1, κλπ. **II.** τὸ κατώτερον μέρος θαλασσίου ἰχθύος, μάλιστα τοῦ θύννου, ἔδεσμα ἀγαπητὸν τοῖς Ἀθηναίοις, θύννων μεγαλόπλουτ' .. ὑπογάστρια ὀπτῶν Εὔδουλ. παρ' Ἀθην. 302D κέξ.· ἐντεῦθεν ἡ παιδιὰ ἡ ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 195, ἀλλ' Ἴσως ὅταν φάγῃς ὑπογάστριον γέροντος ἡλιαστικοῦ, ἔνθα ἴδε Σχολιαστ.— Πρβλ. τὸ ἑπόμ.

ὑπογάστριος, ον, ἡ εἰς τὸ ὑπογάστριον ἀνήκων, πάθη, ἐπιθυμίαι ὑπ., σαρκικαὶ ἐπιθ., Φίλων 1. 38, κλπ. **2)** ὁ ἐν τῇ κοιλίᾳ (τοῦ δουρείου ἵππου), Ῥήτορες (Walz) τ. 1. 436.

ὑπογαστρίς, ἡ, τὸ **ὑπογάστριον**, Φιλόξ. 2. 23.

ὑπογεγένομαι, ἀόρ. α' **ὑπεγένατο**, γεννῶ, οὕνεκα δὴ μιν ἴφι βιησαμένη Ἑλένη ὑπεγείνατο Θησεῖ Εὐφορίων παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 180, 18 (Ἀποσπ. Εὐφορ. 61)

ὑπόγειος, Ἰων. καὶ νεώτ. Ἀττ. **ὑπόγαιος**, ον, (γῆ) ὁ ὑπὸ τὴν γῆν, οἴκημα Ἡρόδ. 2. 100, 148· ὑπ. ὄρυγμα, μεταλλεῖον, ὁ αὐτ. 4. 200 ὑπ. βραντὴ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 55. **II.** **ὑπόγειον** ἢ **-γαιον**, τό, ὑπόγειος θάλαμος, Ἡρῳδιαν. 1, 15, Πλούτ. 2. 770Ε.—Ὁ τύπος **ὑπόγεως**, ω, μνημονευόμενος ἐν Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. σ. 208, καὶ Σουΐδ., ἀπαντᾷ ἐν Ἀνεκδ. τοῦ Παυσ. 2. 2, 1, 36. 7· καὶ ἀμφίβολ. τύπος **ὑπογαῖδιος** παρ' Ἡσυχ.

ὑπόγειτον, τό, εἶδος φυτοῦ (ἀειζωον) φυομένου ὑπὸ τὸ γεῖσον ἔνθα ῥέει τὸ τῆς στέγης ὕδωρ, πρβλ. Plin. H. N. 25. 102.

ὑπογελάω, γελῶ ὀλίγον τι, ὑπομειδιῶ, «χαμογελῶ», Λατινικ. ubridere, Πλάτ. Χαρμ. 162Β.

ὑπογενειάζω, ἐκτεύω ψαύων διὰ τῆς χειρὸς τὸ γένειον, Αἰσχίν. 9. 20 — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπογενειάζων· λισσανεύων. ἀπὸ τοῦ γενείου ἁπτόμενος», πρβλ. Φώτ. καὶ Σουΐδ.

ὑπογενειάσεω, ἀρχίζω νὰ γενειάζω, νὰ «βγάζω γένεια», Ἡρῳδιαν. σ. 444, ἔκδ. Piers.

ὑπογένειος, ον, ὁ ὑπὸ τὸ γένειον, τρίχες Ἀνωνύμου Βίος Ἰω. τοῦ Χρυσ. τ. 8, σ. 304, 1. **II.** **ὑπογένειον**, τό, τὸ μέρος τὸ ὑπὸ τὸ γένειον, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 501, Εὐστ. 548. 9. **2)** κόσμημα τῆς κεφαλῆς ἵππου, Βυζ.

ὑπόγεως, ων, ἴδε **ὑπόγειος**.

ὑπογηράσκω, (ἴδε **γηράσκω**), γίνομαι ὀλίγον γέρων, ἄρχομαι γηράσκων, Αἰλ. περὶ Ζῴων 7. 17.

ὑπογίγνομαι, Ἰων. καὶ μεταγεν. «γίνομαι» ἀποθ. Γίνομαι ἀμέσως μετά τι, ἐπακολουθῶ, Λατ. subn sci, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων γίγνεται Ἰλ. Λ. 417· ἵνα σφι γενεὴ ὑπογίνηται Ἡρόδ. 3. 159· ἐπὶ φλεγμονῆς ἑπομένης· εὐθὺς μετά τινα πληγήν, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 803, Τίμ. Λοκρ. 104Δ·—ἐπὶ αἰσθημάτων καὶ διαλογισμῶν, Πολυδ. 2. 44, 1., 6. 6, 7, κλπ.

ὑπ-ογκόομαι, Παθ., ἐξογκοῦμαι ὀλίγον, Πολυδ. Δ', 68., 3. 49.

ὑπογλαυκίζω, ἀρχίζω νὰ γίνωμαι γλαυκός, Εὐστ. Πονημάτ. 339. 8.

ὑπόγλαυκος, ον, ὀλίγον τι γλαυκός, ἀντίθ. τῷ **ὑποχαροπός**, Ξεν. Κυνηγ. 5. 23, Διοσκ. 2. 211, κλπ.· πρβλ. **γλαυκός**, **χαροπός**.

ὑπογλαύσσω, βλέπω κάτωθεν, ῥίπτω λαθραῖα βλέμματα, ὡς τὸ **ὑποβλέπω**, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Μόσχ. 2. 86, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 54.

ὑπογλᾰφῠρός, ον, ὀλίγον τι γλαφυρός, Εὐσταθίου Πονημάτ. 295. 55.

ὑπόγλισχρος, ον, ὀλίγον τι γλίσχρος, ὀλισθηρός, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1066, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἰστ. 7. 13, 1. **II.** μεταφ., ὀλίγον τι φιλάργυρος, φειδωλός, Νουμήν. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 734Δ (ἐν τῷ συγκρ.).

ὑπογλίχομαι [ῐ], ὀλίγον τι γλίχομαι, ἐπιθυμῶ, Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἰστ. σ. 18Δ.

ὑπογλουτίς, ίδος, ἡ, (γλουτὸς) ἡ ἐξωτερικὴ συναφὴ τῶν γλουτῶν καὶ τῶν μηρῶν, «μηροῦ δὲ καὶ γλουτοῦ τὸ ἐντὸς περίνεος, μηροῦ δὲ καὶ γλουτοῦ τὸ ἔξω ὑπογλουτίς» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 14, 2.—Κατὰ Μοῖριν σ. 236: «κοχώνη, ἡ ὑπογλουτίς».

ὑπογλῠκαίνω, γλυκαίνω ὀλίγον τι· μεταφ., θωπεύω καὶ καταπραΰνω, ὑπογλυκαίνειν ῥηματίοις μαγειρικοῖς, Ἀριστοφάνους Ἱππ. 216.

ὑπόγλῠκυς, υ, γεν. **-εος**, ὀλίγον τι γλυκύς, Ἀθήν. 625Α.

ὑπογλυφίς, ίδος, ἡ, κοιλότης, Ἀνδρίας Κρὴς σ. 126D.

ὑπογλύφω [ῠ], διακοιλαίνω, σκαλίζω καὶ κοιλαίνω, ἐν κόλποις πέτρας ὑπογλυφείσης τυμβεύεται Ἀνδρ. Κρὴς 141C. —Μέσ., Ῥήτορες (Walz) τ. 1, σ. 435.

ὑπογλώσσιος, Ἀττ. **-ττιος**, ον, (γλῶσσα) ὁ ὑπὸ τὴν γλῶσσαν, Ὑπογ. βάτραχος = **ὑπογλωσσίς**. Ἀετ. Τετράβ. 2. 4, 39· **II.** ὡς οὐσιαστ., τὸ ὑπογλώσσιον, τὸ μέρος τὸ ὑπὸ τὴν γλῶσσαν, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 15, 10. **2)** = **ὑπόγλωσσον**, Πλιν. 15. 39.

ὑπογλωσσίς, Ἀττ. **-ττις**, ίδος, ἡ, διάγκωσις τῶν ὑπὸ τὴν γλῶσσαν μερῶν, Ἱππ. 464. 28., 471. 22, Ἡσύχ. **2)** «ἡ δὲ σάρξ ἧς ἐκδέδεται (δηλαδ. ἡ γλῶσσα), πρὸς τὴν κάτω σιαγόνα συναπτομένη, ἐπίκλην ὑπαγλωσσίς ἐστιν» Πολυδ. Β', 105. **II.** εἶδος στεφάνου (πιθανῶς πεποιημένου ἐκ τοῦ φυτοῦ **ὑπόγλωσσον**), Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Διὶ κακουμένῳ» 4, πρβλ. Φιλητ. 58. **III.** εἶδος φαρμάκου, Γαλην. τ. 13, σ. 539, 540.

ὑπόγλωσσον, τό, φυτόν τι πλατύφυλλον, rumex, ἐπὶ τῶν φύλλων τοῦ ὁποίου φύεται ἕτερον μικρὸν φύλλον ὅμοιον πρὸς γλῶσσαν, ὑφ' ὃ γίνεται τὸ ἄνθος καὶ ὁ καρπός, φέρεται καὶ **ἱππόγλωσσον**, Διοσκ. 4. 132, 147, Γαλην. 12. 148.

ὑπόγλωσσος, ον, ὀλίγον τι φλύαρος, λάλος, Πολέμων ἐν Φυσιογνωμ. 1. 13· πρβλ. **πρόγλωσσος**.

ὑπογνάμπτω, μέλλ. **-ψω**, γνάμπτω, κάμπτω ἠρέμα καὶ κατὰ μικρόν, ψυχῆς ὁρμὴν Ὕμν. Ὁμ. 7. 13, πρβλ. **ὑποκάμπτω**.

ὑπογνωφόομαι, παθ., γίνομαι γνοφώδης, σκυθρωπός, κατηφής, ἐπὶ συννοίας ἦν καὶ ὑπεγνοφοῦτο τὸ πρόσωπον Νικήτα Χρον. 273Β.

ὑπόγνυθα, «τὸ καθῆσθαι τὰς χεῖρας ἔχοντα ὑπὸ γνάθου» Ἡσύχ., πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. σ. 154.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπογογγύζω, γογγύζω σιγανά, κρυφομουρμουρίζω, Σχόλ. εἰς Δημ. 403, 2, Νείλ. Ἐπιστ. σ. 382, Εὐστ. Πονημάτ. 332, 50.

ὑπογογγυστής, ὁ, ὁ ὑπογογγύζων, Γλωσσ.

ὑπογοητεύω, γοητεύω, μαγεύω ὀλίγον, Φώτ. ἐν Wolf. Anec. 1. 104.

ὑπογονάτιον, τό, προσκεφάλαιον τιθέμενον ὑπὸ τὰ γόνατα, γονυπετοῦντος, ἀλλὰ λαμβάνεται ἡ λέξις καὶ ἐπὶ ἐπιγονατίου, ἴδε Sucer., Δουκάγγ., καὶ τὴν λέξ. **ἐπιγονάτιον**.

ὑπόγραμμα, τό, ἐπιγραφὴ ἀναγεγραμμένη ἐν στήλῃ, Λυκοῦργ. 164. 33. **II.** μέλαινά τις σκευασία, δι' ἧς ἔχριον τὰ ὑπὸ τὰ βλέφαρα μέρη αἱ γυναῖκες, πρβλ. **στίβι**: καὶ **ἀτέμμι**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 695, πρβλ. A. B. 68, **ὑπογραφὴ III**.

ὑπογραμμᾰτεία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ **ὑπογραμματέως**, Πλούτ 2. 840E.

ὑπογραμμᾰτεύς, έως, ὁ, δεύτερος ἢ κατώτερος γραμματεύς, Ἀντιφῶν 145. 26, Λυσί 186. 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 115, 184, κ.ἀλλ., ἀποκατεστάθη ὑπὸ τοῦ Dind. ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 1084, ἀντὶ τοῦ **ὑπὸ γραμματέων**· πρβλ. Böckh I'. E. 1. 251.

ὑπογραμμᾰτεύω, ὑπηρετῶ ὡς ὑπογραμματεύς, τινί Ἀντιφῶν 147. 14· τῇ ἀρχῇ ὑπ. Λυσί. 186. 8, πρβλ. Δημ. 303. 17.

ὑπογραμμός, ὁ, δεῖγμα πρὸς γραφήν, ὑπόδειγμα, τύπος, Ἑβδ. (Β' Μακκ. Β' 28), Δ' Ἐπιστ. Πέτρ. β', 21· ὑπ. παιδικοί, «καλλιγραφίαι», ὑποδείγματα διὰ παιδία, περιέχοντα πάντα τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, ὧν τρεῖς τύπους διέσωσεν ἡμῖν Κλήμης ὁ Ἀλεξ. 675,— **μάρπτε σφίγξ κλώψ ζθυχθησόν, βίδυ ζάμψ χθὼ πλῆκτρον σφίγξ**, καὶ **κνᾶξζδι χθύπτης φλεγμὼ θρόψ**, ἀλλ' ὁ τελευταῖος τύπος πλημμελῶς ἀπεδίδοτο εἰς τὸν Θέσπιν, ὡς ἀποδεικνύει ὁ Bentl. ἐν Φαλ. σ. 263 καὶ ἑξῆς (ἔκδ. W. Wagner 1883). **II.** βαφὴ τοῦ ὑπὸ τὰ βλέφαρα μέρους, Νικήτ. Χρον. 37C.

ὑπογραπτέον, βηματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ ὑπογράψῃ ἢ νὰ περιγράψῃ, Στράβ. 629.

ὑπόγραφα, τά, primi carminis hypographi, Augustus παρὰ τῷ Donato in vita Virgil. § 12. Δηλοῖ δὲ ἡ λέξ. τὸ πρῶτον σχέδιον ποιήματος·—**ὑπόγραφοι μάρτυρες** Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 202.

ὑπογρᾰφεύς, έως, ὁ, ὁ γράφων κατὰ διαταγὴν ἢ καθ' ὑπαγόρευσιν ἄλλου, γραμματεύς, amanuensis Πλουτ. Κράσσ. 2, Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκώμ. 44. **2)** ἐν Ἀθήναις, ὁ γραμματεὺς τῆς Ἐκκλησίας, = **ὑπογραμματεύς**, (ὁ δὲ γραμματεὺς τῆς Βουλῆς ἐκαλεῖτο **ἀντιγραφεύς**), Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1256 (ἀλλ' ἐν τῷ κειμένῳ, ὑπ. δικῶν φαίνεται ὅτι ἦ ὁ ἰδιωτικὸς γραμματεὺς συντάττων καταγγελίας διά τινα συκοφάντην), πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 5245-7.

ὑπογρᾰφή, ἡ, ὑπογεγραμμένον ἔγγραφον καταγγελίας, Λατιν. libellus accusatorius, Πλάτ. Θεαίτ. 172E· πρβλ. **ὑπογράφω I. 1.** **2)** = **ὑπόγραμμα I**, Διόδ. 13. 74. **3)** ἐν τῷ πληθ., = τῷ Λατ. commentarii, ὑπομνήματα, ἀπομνημονεύματα, Ἀππ. Καρχηδ. 136, Ἐμφυλ. 4. 132. **II.** διάγραμμα, αἱ γραμμαὶ πράγματός τινος, Ἀριστ. περὶ Ζώων Γεν. 4. 1, 15· τενόντων ὑπογρ., ἴχνη ποδῶν, ἴχνη, Αἰσχύλ. Χο. 2 9· ἐντεῦθεν, **2)** μεταφ., διάγραμμα, σκιαγραφία, γενικὴ περιγραφή, Λατ. adumbratio, ἀντίθετ. τῷ τελεωτάτῃ ἀπεργασίᾳ, Πλάτ. Πολ. 504D, 548D, Νόμ. 737D· θεωρείσθω ἐκ τῆς ὑπ. Ἀριστ. περὶ Ἑρμ. 13. 2, Μετεωρολογ. 1. 8, 18, περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 3. 1. 16. **3)** ἐν τῇ Λογικῇ, περιγραφή, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ὁρισμόν, Διογ. Λαέρτ. 7, 160. **III.** τὸ διὰ βαφῆς χρίειν τὸ ὑπὸ τὰ βλέφαρα μέρος, Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 3, 2, Νικόστρ. παρὰ Στοβ. 445. 49· πρβλ. **ὑπόγραμμα II**, **ὑπογράφω V**, **ὑπογρίω**.

ὑπογράφια, (ἐξυπακ. χρήματα), τά, «ὑπογραφίων· τῶν ἐπὶ τῷ σώματι δεδανεισμένων» Ἡσύχ.

ὑπογραφικός, ἡ, όν, ὁ καθόλου περιγραφικός, Εὐστ. Πονημάτ. 185. 55, κλπ.

ὑπογρᾰφίς, ίδος, ἡ, γραφίς, μολυβδοκόνδυλον, Πολυδ. Ζ', 128 **II.** χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον, ὁ αὐτ. Δ', 181., Γ', 149.

ὑπογράφω [ᾰ], μέλλ. **-ψω**, γράφω ὑποκάτω ἐπιγραφῆς, προστίθημι εἰς ἐπιγραφήν, κάτωθεν προσθήκην, τῇ στήλῃ ὑπ. ὅτι 'οὐκ ἔμειναν τοῖς ὅρκοις' Θουκ. 5. 56 **ὑπογράψας ἐπιδουλεῦσαί** μι, προσθεὶς (εἰς τὴν κατηγορίαν) ὅτι .., Δημ. 972. 14 (διάφορ. γραφ. 693. 10).—Μέσ., φέρω πρόσθετον κατηγορίαν ἐναντίον τινός, εἶπ' εἴ τι καινὸν ὑπογράφει τιμῶμ βίῳ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1118.

2) ὑπογράφω, θέτω ὑπογραφήν, τὸ ψήφισμα αὐτοῦ ὑπέγραψα Τπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 40.—Μέσ., ὑπ. τὰς καταδολάς, ὑπογράφω, καὶ οὕτω γίνομαι ἐγγυητὴς ἢ ὑπεύθυνος διὰ τὴν πληρωμήν, Δημ. 1481. 17· τοὺς ἵππους ἰδίους ὑπεγράψατο (διορθ. ἀπεγράψατο), ὑπ'γραψε τὸ ὄνομά των ὡς κύριος αὐτῶν ἢ κατέγραψεν αὐτοὺς ὡς ἰδίους κατὰ τὴν ἀπογραφήν, Διόδ. 13. 74· ὑπ. τὰς κρίσεις τινί, λαμβάνω μέρος εἰς τὴν κατηγορίαν, Πολυδ. 23. 2. 6· ὑπ. τὴν ἀντωμοσίαν κατά τι ος Θεμίστ. 313C. **3)** γράφω κατὰ διαταγὴν ἄλλου ἢ καθ' ὑπαγόρευσιν, οὐκ ἔχων οὐδὲ τὸν ὑπογράφοντα, τὸν γραμματέα, Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 13, πρβλ. Πλουτ. Καίσ. 17. **4)** παρὰ τοῖς Γραμματ. τὸ ι ὑπογεγραμμένον = ι subscriptum· ζῷον ὑπογράφεται. **II.** γράφω γραμμὰς κάτωθεν, δηλ. σχηματίζω τὰ ἴχνη γραμμάτων ὅπως ἐπ' αὐτῶν γράφωσιν οἱ παῖδες· οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι οὕτω τὸ γραμμάτειον διδόασι καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν Πλάτ. Πρωτ. 326D, πρβλ. **ὑφήγησις**· μεταφορ., νόμους ὑπογράφω, σχηματίζω, σχεδιάζω νόμους, ὡς ὁδηγοὺς τῆς ἐν βίῳ ἐνεργείας, καθάπερ ζωγράφον ὑπ. ἔργα ἑπόμενα τῇ γραφῇ ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 734E· ἁπλ., πάντα ὑπ. τῷ πράττειν, παρίχω πᾶσαν ὁδηγίαν πρὸς τὴν πρᾶξιν, αὐτόθι 711B· ἧ ἡμεῖς ὑπ., ὡς ἐσχεδ ἀσαμεν ἡμεῖς, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 171D. **2)** σχεδιάζω γενικῶς, σχηματίζω σχέδιον, Λατ. adumbrare, οἱ γραφεῖς ὑπογράψαντες ταῖς γραμμαῖς οὕτως ἐναλείφουσι τοῖς χρώμασι τὸ ζῷον Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 6, 29· καθάπερ ζωγράφον ὑπ. τὰ ζῷα Πλάτ. Νόμ. 934C ὡς λόγῳ σχῆμα πολιτείας ὑπογράψαντα μὴ ἀκριβῶς ἀπεργάσασθαι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 548D ὑπ. τοῖς ἐξεργάζεσθαι καὶ διαπονεῖν δυναμένοις Ἰσοκρ. 99D. — Μέσ., οἷον δή τις ναυπηγὸς .. καταβαλλόμενος τὰ τροπίδεια ὑπογράφεται τῶν πλοίων σχήματα, σχεδιάζει τὰ σχήματα αὐτῶν, Πλάτ. Νόμ. 803A· ὑπ. τὸ σχῆμα τῆς πολιτείας ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 501A· ὑπ. σκιὰν Πολυδ Ζ', 129.— Παθ., τὰ ὑπογεγραμμένα, τὰ περιγεγραμμένα συμπτώματα, Ἱππ. 955E, πρβλ. 941D. κ. ἀλλ. **3)** μεταφορ., (ἐκ τῶν προηγουμένων δύο σημασιῶν), σχεδιάζω ἐλαρρῶς ἢ ἀμυδρῶς, ὑποδεικνύω, ἡ φύσις τοῖς τιμιωτέροις ὑπ. τὴν βοήθειαν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 14, 3· τὰς δύο φλέβας .. ἡ φύσις ὑπέγραψεν ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 2. 4, 38, Στράβ. 334· ὑπ. ἐλπίδα τινί, παρίχω εἰς τινα ἀμυδρὰν ἐλπίδα, Πολύβ. 5. 36, 1., 62. 1, κ. ἀλλ.— Παθ., καὶ πᾶς οἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν μέχρι τοῦ πρώτου ὑπογραφέντος αὐτοῦ χνοῦ παραμένοντος, παραμένοντος μέχρις οὗ ἀνεφαίνετο εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὁ πρῶτος χνοῦς τοῦ γενείου, Λουκ Ἔρωτ. 10. **4)** περιγράφω γενικῶς, Ἱππ. 941D, 943F, κλπ. — Μέσ., ὑπ. τὴν διόρθωσιν τοῦ νόμου Διόδ. 12. 18, πρβλ. Δι γέν Λαέρτ. 8 6, 4 — Παθ., τύπῳ .. ὑπογεγράφθω περὶ ψυχῆς (ἄπροσ.) Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 1, 12, πρβλ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 26, 1. **III.** Μέσ., καὶ αὐτίκα ἑαυτῷ εἰς μνήμην ὑπογράψασθαι, μετ' ἄπαρ., σημειοῦμαί τι ὅπως μὴ λησμονήσω αὐτό, Ἀππ. Καρχ. 136.

IV. καταγράφω, ἐνεχυράζω, «ὑποθηκεύω», μέσ., ὑπογράψασθαι τὰς χώρας Ἡρακλειωτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 149. **V.** ὑπογράφειν ἢ -γράφεσθαι τοὺς ὀφθαλμούς, ὑπαχρίω διὰ μέλανος χρώματος τὰ βλέφαρα, Πολυδ Ε', 182, Ἰωαήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 9, 10, Λουκ. Δὶς Κατηγ 31· ὑπεγέγραπτο τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἀθήν. 529A· καὶ ἀπο', **ὑπογεγραμμένη** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 695, Ἡσύχ.· πρβλ. **ὑπογραφὴ III**, **ὑπόγραμμα II**.

ὑπογρύζω, γρύζω, γογγύζω κατ' ἐμαυτόν, ὑπέγρυζέ τι πρὸς ὀργὴν Λιδάν. τ. 4, σ. 813, 21, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 243, 30., 259, 90.

ὑπόγρῡπος, ον, ὁ ἔχων ῥῖνα ὀλίγον γρυπήν, Φιλόστρ. 725.

ὑπόγυιος, ἡ (ἴδε ἐν τέλ.) **ὑπόγυος**, ον, προσδόκιμος, ἐγγύς, ὑπ. μοι τῆς τοῦ βίου τελευτῆς οὔσης Ἰσοκρ. 310D· **ὑπόγυον**, ἐν χρήσει ἁπλ., ὁ πλησίον τοῦ τέλους, πλησίον τοῦ θανάτου, Ἱππ. 1225C, E F· εἴ τινων ὑπ. ἡ ἀφαίρεσις τῶν καρπῶν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 13, 10· τοῦτ' ἐστὶν ὑπογειότατον πρὸς αὐτάρκειαν, προχειρότατον μέσον, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 3 ὑπογύου οὔσης τῆς ἑορτῆς, ἐγγὺς οὔσης, Ἀριστ. Οἰκον. 2, 7· τῶν χρόνων ὑπ. ὄντων Δημ. 841. 6. **II.** μόλις ἐξελθὼν ἐκ τῶν χειρῶν τινος, πρόσφατος, νέος, Λατ. recens, ὁ πόλεμος ὁ ὑπογυιότατος Ἰσοκρ. 299E· ὑπογυιότερος παραδείγμασι χρῆσθαι Δημ. 1415. 5· τὰ ὑπογυιότατα δεινὰ πεπονθέναι Φιλιππ. αὐτόθ. 162. 1 ὑπογυιότερα τοῖς χρόνοις Δημ. 1391. 21· ὑπόγυιόν ἐστι ἐξ οὗ .., εἶναι πολὺ ὀλίγος χρόνος ἀφ' ὅτου .., Ἰσοκρ. 376E· ἐν τοῖς ὑπ. λόγοις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ τοῖς ἄνω, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 7, 3·—**Ἐπίρρ. ὑπαγυίως** ἢ -γύως, πρὸ μικροῦ, ἀρτίως, Ἀθήν. 206D· τὸ ὑπογυιότατον Ἰσοκρ. 2. 7E. **III.** αἱφ ἴδιοι, ὅσα θάνατον ἐπιφέρει ὑπόγυια ὄντα Ἀριστ. Ἠθ Νικ. 3. 6, 10·— ἐξ ὑπογύου, παραχρῆμα, εἰς τὴν στιγμήν, Ξεν. Κύρ. Παιδ 6. 1, 43, Πλάτ. Μενέξ. 235C, Ἰσοκρ. 43C· ἐξ ὑπ. γίγνεσθαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐκ πολλοῦ χρόνου σκέψασθαι, Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 7, κλπ.· ὡς τὸ ἐκ χειρός. (πρβλ. χείρ II. 6. E. **2)** ἐπὶ προσώπων, ὑπ. τῇ ὀργῇ, κατὰ τὴν πρώτην ἔκρηξιν τῆς ὀργῆς, Ἀριστ. Ρητ. 2. 3, 13.— Οἱ τύποι **ὑπό-γυιος** καὶ **-γυος** συνεχῶς παρέλκονται ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἐμπρτιμένοι τύποι τοῦ συγκρ. **ὑπογυιώτερος -ώτατος**, καὶ **ὑπογυώτερος -ώτατος**· ὁ L. Dind. ἐν Ξεν Κύρ. Παιδ. 6. 1, 43, προτείνει νὰ γράφηται ἀπαντα χοῦ **ὑπόγυος**, κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀμφίγυος (ἴδε), καὶ **ἔγγυος**. — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 60 καὶ σημ. Κυριῆ εἰς Ἰσοκρ. τ. 2, σ. 226.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπογυμνᾰσίαρχος, ου, ὁ, ὑπὸ τὸν γυμνασίαρχον, δευτερεύων γυμνασίαρχος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2386, 2416 — **ὑπογυμνᾰσιαρχέω**, εἶμαι ὑπογυμνασίαρχος, αὐτόθι 2183., 2430, -66.

ὑπογυμνόω, ἐν μέρει γυμνώνω, τὸ σκέλος Ἀριστοίνη. 1. 27.

ὑπογύναιος, ον, ὁ ὑπὸ γυναῖκα, ἔγγαμος, Βασίλ. τ. 2, 234Β, Ἀναστ. Σιν. Ἐρωτ. σ. 174, 14.

ὑπόγυος, ον, = **ὑπόγυιος**, ὃ ἴδε.

ὑπογύπωνες, οἱ, εἶδος ὀρχηστῶν παρὰ Πολυδ. Δ', 104.

ὑπόγῡρος, ον, ὀλίγον τι κυρτός, καμπύλος, Ἵππωι τοὺς αὐχένας ὑπόγυροι Νικήτ. Χων. σ. 78Β.

ὑπογῡρόω, κυρτῶ, κάμπτω ὀλίγον, ὑπογυρῶν τὸν αὐχένα Νικήτ. Χων. Χρον. 71D.

ὑποδαίω, ὑπὸ δὲ ξύλα δᾳτον, ἔδαιον, ἔκαιον ὑποκάτω, Ἰλ. Σ. 347.

ὑποδάκνω, κρυφίως δάκνω, Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 101.

ὑπόδακρυς, υ, ὀλίγον τι ἐνδακρυς, Ἡσύχ.

ὑποδακρύω, δακρύω ὀλίγον τι ἢ κρυφίως, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 6. 2, Συνέσ. 244C — στάζω κατὰ μικρόν, βραδέως, Ὀρειβάσ. 149 Matth.

ὑποδαμνάω, δαμάζω ἢ ἐξασθενῶ τινα ὑποκάτω, ποταμὸς ὑπὸ γούνατ' ἐδάμα Ἰλ. Φ. 270. — Παθ., **ὑποδάμνᾶμαι** (ὡς εἰ ἐκ τοῦ **ὑποδάμνημι**), δαμάζομαι, καταδάλλομαι, νικῶμαι, εἶπέ μοι ἠέ τεκὼν ὑποδάμασαι Ὀδ. Γ. 214, Π. 93· ὡσαύτως ἀόρ. α' μετοχ. **ὑποδμηθεῖσα** (ἴδε **δαμάζω**), ἐπὶ γυναικός, δαμασθεῖσα ὑπὸ ἀνδρός, ὑποχωρήσασα εἰς αὐτόν, Ὑμν. Ὀμ. 16. 4, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 53, Θεογν. 327, 374· ἀλλ' ὡσαύτως **ὑποδμηθείς**, ἐπὶ ἀνδρός, καταβληθείς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, Ἀνθ Π 5. 300· **ὑποδεδμῆσθαι, εἰς** γάμον ἐλθεῖν, Εὐστ. 1418. 38. — Μέσ., ἔρως φρένας ὑποδάμναται Θεόκρ. 29. 23, πρβλ. Κόιντ. Σμ. 1. 336., 6. 284.

ὑποδεδιώς, ὁ, κωμικὸν ὄνομα πτηνοῦ ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 65· ἴδε **ὑποδείδω**.

ὑποδεδρομε, ἴδε τὸ ῥῆμα **ὑποτρέχω**.

ὑποδεής, ές, γεν. έος, (δέομαι) ὀλίγον τι ἐλλιπής, κατώτερος· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἦν ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ συγκρ. **ὑποδεέστερος** (πρβλ. **ἐνδεής**). **1)** ἐπὶ ἐμψύχων, Ἡρόδ. 1. 91, 134., 2. 25, Πλάτ. Ἰὼν 289Ε, κ. ἀλλ. κυνίδια τῶν ἀνθρώπων καὶ τῇ γνώμῃ καὶ τῇ γλώττῃ ὑπ Ξεν. Οἰκ. 13, 8. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἐκ πολλῷ ὑποδεεστέρων Θουκ. 2. 89· ὑποδ. ὄντα τῆς φήμης ὁ αὐτ., ἴδε **φήμη** I. 2· ἐστὶ δὲ τοῦτο ὑποδεέστερον, περὶ τῆς τροφῆς τῶν μελισσῶν, ἣν καλοῦσι τινὲς κήρινθον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 5. **II.** Ἐπίρρ. **-εστέρως**, Θουκ. 8. 87, Ἀντιφῶν 128. 34· οὐδέτ. πληθ. **ὑποδεέστερα** ὡς ἐπίρρ., ὁ αὐτ. 123. 24.

ὑποδεής, ές, γεν. έος, ὀλίγον τι περιφρονημένος, «ὑποδεής· ὑπόφοβος· Φώτ.· «ὑποδεῆς· ... καὶ ἀδεής. ὑπόφοβος·» Ἡσύχ.

ὑπόδειγμα, τό, σημεῖον, δεῖγμα, Ξεν. Ἱππ. 2, 2. **II.** τύπος, ὑπογραμμός, Πολύδ. 3. 17, 8, Ἀνθολ. Π. 6. 342· συχν. ἐν Ἐπιγραφ., πρὸς ὑπόδειγμα ἀρετῆς Συλλ. Ἐπιγρ. 2769, 2774, 2775 (προσθῆκαι), κ. ἀλλ.· —ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τῶν ἀττικιζόντων ὡς ἧττον δόκιμον τοῦ **παράδειγμα**, Φρύν. 12 ἐκδ. Lob., ἴδε σημ. Rutherford ἐν New Phrynichus σ. 62.

ὑποδειγμᾰτίζω, δεικνύω δι' ὑποδείγματος ἢ παραδείγματος, Εὐστ. Πονημάτ. 47. 76.

ὑποδειγμᾰτικός, ή, όν, παραδειγματικός, διὰ παραδειγμάτων, ὑποδειγματικῇ χρώμενοι τῇ διδασκαλίᾳ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 4. 23 — **Ἐπίρρ. -κῶς**, αὐδὴν Ι. 154., 4 3· τὰ ὑποδειγματικῶς τεθέντα, τὰ ἐν εἴδει ὑποδείγματος τεθέντα, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 383C.

ὑποδείδω, μέλλ. **-σω** **I.** μεταδατ., φοβοῦμαί τινα ἢ τι, τρομάζω πρὸ αὐτοῦ καὶ ἀπομακρύνομαι, μετ' αἰτ., Ὅμηρ., παρ' ᾧ εὕρηται μόνον ὁ ἀόρ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ διπλοῦ δ), **ὑπέδδεισαν, ὑποδδείσας**, τὸν καὶ ὑπέδδεισαν μάκαρες θεοί, οὐδέ τ' ἔδησαν Ἰλ. Α. 406· οἱ δὲ ἀάκτου ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν, οἱ δὲ φοβηθέντες τὴν τοῦ βασιλέως ἀπειλήν, Μ 413, κλπ.· **ὑποδείσατε** (μεθ' ἑνὸς δ), Ὀδ. Β. 66· καὶ τὸν Ἐπικ. πρκμ. **6** καὶ ὑπερσ. **ὑποδείδια, ὑποδείδισαν** Ρ. 564, Ἰλ. Ε. 521· Ἐπικ πρκμ. α' **ὑπαδείδοικα** Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 165· — κυρίως ἐπικῶς ἐπὶ πτηνῶν, ὑποπτήσσω ἐκ φόβου, «ζαρώνω», μέγαν αἰγυπιὸν.. ὑποδείσαντες Σοφ. Αἴ. 169. **II.** ἀπολ., μή τίς μοι ὑποδείσας ἀναδὴν Ὀδ. Ι. 377· **ὑποδεδοικώς** Λουκ περὶ Ὀρχ. 63 πρβλ. **ὑποδείδιώς**. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 63.

ὑποδείελος, ον, (δείλη) ὁ πρὸς ἑσπέραν, Ἄρατ. 826.

ὑποδείκνῡμι καὶ **-δεικνύω** μέλλ. **-δείξω**, Ἰων κ. **-δέξω**. Δεικνύω κρυφίως, τὴν διὰ τοῦ οὔρεος ἀτραπόν.. Φωκέες ὑποδεξάμενοι Ἡρόδ. 7. 217· πολλοῖσι ὑποδέξας ὄλβον ὁ θεός, δείξας μικρά τινα ἀπὸ ἵνα εὐτυχίας, ὁ αὐτ. Ι. 32· ὑπ. ἄλλο τι τῶν χρησίμων, δεικνύω ἄλλο τι καλὸν σύμπτωμα, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 196· ὑποδεικνύεις μὲν ἦθος ἀστεῖον Νικόμαχος ἐν «Εἰλειθυίᾳ» 1. 1· ὑπ. ἐλπίδας Πολύδ. 2. 70, 7, κλπ.· ὑπ. τινὰ τοῖς ἀνδράσι, εἰσάγω, Πλούτ. 2. 710C. **2)** ἀπολ., δηλῶ τὴν θέλησίν μου, φανερώνω, οἱ θεοὶ οὕτως ὑποδεικνύουσι Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 13, πρβλ. Ἀνάβ. 5. 7, 12 **II.** δεικνύω χαράττων, σημειώνω τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ γίνῃ τι, κατέτεινε σχοινοτενέας ὑποδέξαι διώρυχας ἀγδώκοντα καὶ ἑκατὸν παρ' ἑκάτερον τὸ χεῖλος, ἐμέτρησε διὰ σχοινίων καὶ ἔθαλε σημεῖα εἰς ἑκάτερον χεῖλος τοῦ ποταμοῦ διὰ 180 διωρυχας, Ἡρόδ. Ι. 189· Ὅμηρος καὶ τὰ τῆς κωμῳδίας σχήματα.. ὑπέδειξε Ἀριστ. Ποιητ. 4, 12, πρβλ. Ρητορ 3. 2, 5· ἀπολ., προβάλλω ὑπόδειγμα, παράδειγμα, τοῦ διδασκάλου πονηρῶς τι ὑποδεικνύοντος Ξεν. Οἰκ. 12, 18· οὐχ οἷόν τε μὴ καλῶς ὑποδεικνύοντος καλῶς μιμεῖσθαι, ἂν μή τις δῶσῃ καλὸν παράδειγμα, Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6, 5. **2)** καθόλου, διδάσκω ἐμμέσως, δι' ὑποδείξεων καὶ ὑπαινιγμῶν, ὑπ. τινὶ οἵους εἶναι χρή.. Ἰσοκρ. 38D, πρβλ. 104E, 409Δ· ἁπανίως μετ' ἀπαρεμφ.. τίς ὑπ. ὑμῖν φυγεῖν; Εὐαγγ. κ. Ματθ. γ', 7, πρβλ. Ἀριστοίνη. Ἐπιστ. 2. 1. **3)** προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι, ἀρετὴν Θουκ. 4. 86, πρβλ. Πολύδ. 2. 47, 10.

ὑποδεικτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει τις νὰ ὑποδείξῃ, Πολύδ. 3. 36, 5. **II** **ὑποδεικτέον**, πρέπει τις νὰ ὑποδείξῃ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 167.

ὑποδείκτης, ου, ὁ, = ὁ **ὑποδεικνύς**, Σύμμαχ. ἐν Ψαλμ. ΠΓ', 7, Γλωσσ.

ὑποδεικτικός, ή, όν, ὁ ὑποδεικνύων, Θ. Λάσκαρ. σ. 765, ἔκδ. Μι.

ὑποδειλιάω, δειλιῶ ὀλίγον τι, ὑποδεδειλιακότες ἄνθρωποι, Αἰσχίν. 26. 1. **II.** = **ὑποδείδω**, πόλεμον Πολύδ. 35. 3, 4.

ὑποδειμαίνω, = **ὑποδείδω**, κρυφίως φοβοῦμαί τινα, τὸν νόμον Ἡρόδ. 7. 104· μετ' ἀπαρ., Πλούτ. 2. 986D. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 64

ὑπόδειξις, εως, ἡ, τὸ ὑποδεικνύναι, ὑποδείξεως ἕνεκα Νικομ. Γερασ. Ἀριθμ. σ. 111, 19· ὄψεων ὑποδείξεις (ἡ λέξ. φαίνεται ἡμαρτημένη, ἴσως διορθωτέον ὑπολείψεις), Πλουτ. Δημήτρ. 38, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ.

ὑποδειπνέω, δειπνῶ εἰς ἀντικατάστασιν ἑτέρου, ἀντὶ ἄλλου, τινί Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 10.

ὑποδέκομαι, Ἰων. ἀντὶ **ὑποδέχομαι**, Ἡρόδ.

ὑποδεκτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ὑποδέχεσθαι, Πλάτ. Νόμ. 953Β.

ὑποδεκτήριον, τό, τόπος καταφυγῆς, καταφύγιον διὰ πλοῖα ἢ δεξαμενή, ἀποθήκη (ὡς τὸ **ὑποδέκτρια**). Στράβ. 671 (διάφ. γραφ. **ὑποδυτήριον**).

ὑποδέκτης, ου, ὁ, ὁ ὑποδεχόμενος ἢ παραδεχόμενος, μετανοούντων ὑποδέκτα Ἀνώνυμ. εἰς Ἄνδρ. Κρήτ. λόγον εἰς τὴν Ὕψωσιν τοῦ Σταυροῦ 147 **II** ὁ δεχόμενος, παραλαμβάνων χρήματα, εἰσπράκτωρ ταμιακῶν ῥημάτων ἢ βασιλικῶν, Ἀθαν. τ. 1, σ. 761, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 231, κλπ.

ὑποδεκτικός, ή, όν, κατάλληλος νὰ δέχηταί τι ἐντὸς ἑαυτοῦ, ὑποδεκτικὸν ταρίχων ἀγγεῖον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 674. **II.** δεῖπνον ὑπ., τὸ χάριν ὑποδοχῆς γινόμενον, Πλούτ. 2. 727B.

ὑποδέκτρια, ἡ, ἡ ὑποδεχομένη, ἀποθήκη, ὑποδέκτριαι εἰσὶ τοῦ ὑποδοχὰς καρποῦ Γρηγ. Ναζ. σ. 107, 18, ἴδε **ὑποδεκτήριον**

ὑποδέμω, κτίζω ὡς θεμέλιον, τὸν πρῶτον δόμον λίθου Ἡρόδ. 2. 127.

ὑποδενδρόομαι, Παθ., βαθμηδὸν γίνομαι ὡς δένδρον, μαλάχη εἰς ὕψος ἀναγομένη καὶ ὑποδενδρουμένη Θεόφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 1. 8, 2 (ἔνθα ὁ Οὐρδ. Κῶδ. ἔχει **ἀποδενδρουμένη**).

ὑπόδενδρος, ον, ὁ κεκαλυμμένος μὲ δένδρα, κατάφυτος ἢ σύσκιος, Ἰω. Φωκᾶ Περιγραφ Παλαιστ. 14.

ὑποδενδρύαζω, ἐκ φόβου κρύπτομαι ὑποκάτω δένδρου, «ὑποδενδρύασαι· ὑποδῦναι που καὶ πτῆξαι ὑπὸ σκέπην» Φώτ., Σουίδ.· ἀλλὰ καθ' Ἡσύχ.: «ὑποδενδρύαζειν· τὸ ἐξ ἀφανοῦς καὶ αἰφνιδίως ἐπιφαίνεσθαι».

ὑποδεξίη, ή, ὡς τὸ **ὑποδοχή**, ἡ ὑποδοχὴ καὶ περιποίησις ξένου, μέσα ὑποδοχῆς, πᾶσά τοι ἔσθ' ὑποδεξίη [ῖ] Ἰλ. Ι. 73.

ὑποδέξιος, α, ον, (ὑποδέχομαι) εὔθετος εἰς τὸ δέξασθαι, ἑόντων τοι λιμένων ὑποδεξίων, ἡλιλιμένων δυναμένων δέξασθαι τὸ ναυτικόν, Ἡρόδ. 7. 49, 1, ὁ Valck. προέτεινε τὴν γραφὴν ὑποδέξιμοι· —παρὰ Φρυνίχ. 315, Εὐρ. Ῥῆσ. 364, ὁ Musgr. ἀποκατέστησεν ἐπιδεξίους.

ὑπόδεξις, εως, ἡ, = **ὑποδεξίη**, **ὑποδοχή**, Ἱππ. 25. 18.

ὑποδέομαι, ἀποθ., δέομαι ἱκετευτικῶς, Ἐκκλ.

ὑποδέρκιον, τό, = τῷ ἔπαν. II, Πολυδ. Ε', 98, «ὑποδέρκια· ὑπερτραχήλια» Ἡσύχ., «περιτραχήλια» Φώτ., Σουίδ. κλπ.

ὑποδερίς, ίδος, ἡ, τὸ κατώτερον μέρος τοῦ τραχήλου, «ὑποδερὶς τὸ ἐν τοῖς πρόσθεν τοῦ τραχήλου τελευταῖον» Πολυδ Β', 130, 235., Ε', 56. **II.** κόσμημα τοῦ τραχήλου, περιδέραιον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 14, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 34, 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 150Δ 16, Β. 23.

ὑποδέρκομαι, ἀποθ., = **ὑποβλέπω**, Κόιντος Σμ. **3, 252.**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑποδερματῖτις, ιδος, ἡ, νόσος τις τῶν ἵππων, εἶδος μάλεως, Ἱππιατρ. σ. 186, 31., 187, 23, κλπ.

ὑποδερμίς, ίδος, ἡ, = **κλειτορίς**, «σχίσμα ἡ τομὴ τοῦ αἰδοίου, τὸ δὲ μυῶδες ἐν μέσῳ σαρκίον νύμφη·.. οἱ δὲ ὑποδερμίδα, οἱ δὲ κλειτορίδα ὀνομάζουσι» Ῥοῦφος σ. 32, ἔκδ. Cl. ὑποδερματίς, πιθανῶς ἐσφαλμένως ἀντὶ **ἐπιδερματὶς** = **ἐπιδερμίς**, Ἐπιφάν. 2. 172.

ὑποδέρω, ἐκδέρω, ἢ ἀφαιρῶ τὸ δέρμα ὀλίγον τι ἢ πρὸς τὰ κάτω, Γαλην. τ. 2, σ. 700, 2, Ὀρειβάσ. ἐν Cocch. Chirurg. vet. σ. 98 κλπ.

ὑπόδεσις, εως, ἡ, (ὑποδέω) = **ὑπόδησις**, τὸ ὑποκάτω δένειν, Ἱππ. περὶ Ἰητρ. 743. **II.** τὸ ὑποδένειν τὰ σανδάλια, φορεῖν τὰ ὑποδήματα, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 9, 2, περὶ Οὐραν. 1. 4, 6, Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 26. **2)** ὡς συγκεκριμ., = τὰ ὑποδήματα, Πλάτ. Χαρμ. 173B, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 5· καὶ ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Πρωταγ. 322A, Πολ. 425B· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 445.

ὑποδεσμεύω, = **ὑποδέω**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 269, ἔνθα τὸ ὑποδεῖσθε ἑρμηνεύεται: ὑποδεσμεύσατε.

ὑποδεσμέω, «ὁ λεπτόματος ἐκεῖνος ὑμὴν ὁ ὑποδεσμῶν αὐτῇ γλώττῃ τὴν κάτω γένυν, χαλινὸς λέγεται» Γρηγ. Νύσσ. τόμ. 3, σ. 237B.— Μέσ., φορῶ τὰ πέδιλά μου, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 781· ὑποδεσμεῖται τὰ πέδιλα Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1515.

ὑποδέσμιος, ον, «ὑποτεθεὶς» Ἡσύχ.

ὑποδεσμίς, ίδος, ἡ, ἐπίδεσμος κάτωθεν τιθέμενος, Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 768, περὶ Ἄρθρ. 832.

ὑποδεσμός (ἢ **ὑπόδεσμος**), ὁ, = **ὑπόδημα**, Πολύβ. 11. 9, 4.

ὑποδεύω, ὑγραίνω, βρέχω, πιθανὴ γραφὴ ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 4341f (προσθῆκαι).

ὑποδέχνυμαι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐπομ., ἀλλὰ φίλος πρόφρων μ' ὑποδέχνυσο Ὀρφ. Ἀργ. 82, Ἀνθ. Π. 8. 148, 253.

ὑποδέχομαι, ἐν τῷ Ἰων. πεζῷ λόγῳ, **δέκομαι**· μέλλ. δέξομαι· ἀόρ. **-εδεξάμην**, σπανίως **-εδέ θην**, Εὐρ. Ἡρακλ. 757, (ὁ παθ. οὗτος ἀόρ. εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ παθ. σημασ. παρὰ Πολυδ. Α'. 74, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 323)· γ' Ἐπικ. ἀόρ. β' **ὑπέδεκτο**, Ὅμ., Ἡσίοδ., Πίνδ.: β' πληθ. προστ. **ὑπόδεχθε** Ἀνθολ.: ἀπαρ. **ὑποδέχθαι** Ὅμ. Ἰλ. Η. 93, μετοχ. **ὑποδέγμενος** Ὀδ. Ν. 310, Π. 189· ἀποθ. Δέχομαι ὑποκάτω, (ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν), Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ Ἰλ. Ζ. 136, πρβλ. Λουκ. Ἐναλ. Δ. αλ. 8. 1., 14. 1. **2)** ὡς καὶ νῦν, δέχομαί τινα εἰς τὴν οἰκίαν μου, δέχομαι καὶ ξενίζω, ὁ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο Ἰλ. 1. 480 χαῖρε δ' Ὀδυσσεὺς ὅττι μιν ὣς ὑπέδεκτο Ὀδ. Ξ. 52 τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι Τ. 257· ξεῖνον.. ὑποδέξομαι οἴκῳ Π. 70· Διὸς πλαστὴν ὑπέδεκτο γυναῖκα Ἡσ. Θεογ. 513· οἰκίοισι ὑπ. τινα Ἡρόδ. 1. 41, 44· ὑπέδεκτο ξεῖνον ὀχέων, ἐδέξατο τὸν ξένον [καταβάντα] ἐκ τοῦ ἅρματος, Πινδ. Π. 9. 17, πρβλ. Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 600· θύων Διὶ κτησίῳ κἀκεῖνον ὑποδεχόμενος Ἀντιφῶν 113. 22· ὁ ὑποδεξάμενος, ὁ ξενίσας, Ἰσοκρ. 192E·— ὡσαύτως, ὑπ. ἱκέτας Εὐρ. Ἡρακλ. 757 φυγάδας Θουκ. 5. 83, κλπ.· τοὺς ἄρχοντας ἀγοραῖς καὶ λιμέσι Πλάτ. Νόμ. 952E. ὑπ. φρουράν, παραδέχομαι τὴν φρουρὰν τῶν πολεμίων, Δημ. 1334. 21, πρβλ. 1343. 9, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 3, 12·— ὑπ. γυναῖκά τινι Πλουτ. Περικλ. 32·— ὡσαύτως, πόλις ὑπ. τινα, παραδέχεταί τινα ὡς φίλον, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 21. **3)** δίδω ἀκρόασιν ἢ προσοχὴν εἴς τι, δέχομαι, ᾧ πρόφρων γε θεὰ ὑποδέχεται εὐχὰς Ἡσ. Θεογ. 419· τοὺς λόγους Ἡρόδ. 8. 106· ὑπ. διαβολάς, δίδω ἀκρόασιν εἰς διαβολάς, Λυσί. 172. 11· θύος ὑπ., παραδέχομαι, Ἀνθ. Παλατ. 8. 33. **4)** ἀναλαμβάνω τὴν φροντίδα τινὸς ὡς τροφὸς αὐτοῦ, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 226, πρβλ. Πλάτ. Μενέξ. 237C. **5)** μεταφορ., ἔτι γάρ νύ με πῆμ' ὑπέδεκτο, θλῖψις, δυστυχία ὑπῆρξεν ἢ ξενίσασά με, Ὀδ. Ξ. 275· στυγερὸς δ' ὑπεδέξατο κοῖτος, μισητὴ καλιὰ ὑπεδέξατο αὐτά, ἐπὶ πτηνῶν ἐν παγίδι συλληφθέντων Χ. 470· γαῖα ὑπέδεκτο αὐτόν, δηλ. ὁ τάφος, Πινδ. Ν. 10. 14· ἀκλεής νιν δόξα πρὸς ἀνθρώπων ὑποδέξεται, θὰ προσμένῃ αὐτόν, Εὐρ. Ἡρακλ. 624. **II.** ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι ἔργον τι, ὑπισχνοῦμαι, αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι Ἰλ. Η. 93, Ἡρόδ. 9. 21, 22· ὁ δὲ πρόφρων ὑπέδεκτο (ἐξυπ. δώσειν) Ὀδ. Β 387 με ἀ μέλλ. ἀπαρ., Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 443, Ἡρόδ. 3. 69. 4. 119, 133., 6. 11, κλπ.· σπανιώτερον μετ' ἀπαρ. ἀορ., Ἡρόδ. 1. 24., 6. 2· ἢ ἐνεστ., Ἀντιφῶν 123. 7· ὑπ. τινι ἢ μήν.., μετὰ μέλλ., Θουκ. 8. 81· ὑπ. μεγάλα τινί, δίδω μεγάλας ὑποσχέσεις εἴς τινα, Ἡρόδ. 2. 121, 6. **2)** παραδέχομαι, ἐπιτρέπω τι τὸ ὁποῖον εἰς ἐμὲ ἐπιβάλλεται, ὁ αὐτ. 4. 167, κλπ.· οὐκ ὑπ., ἀρνοῦμαι τὰ παραδεχθῶ, ἀρνοῦμαι, ὁ αὐτ. 3. 130., 6. 69. **III.** ὑποκύπτω, ὑποφέρω μεθ' ὑπομονῆς, βίᾳ ὑποδέγμενος ἀνδρῶν Ὀδ. Ν. 130, Π. 189. **IV.** περιμένω τινά, ἀναμένω τὴν ἐπίθεσίν τινος ἕτοιμος, νὰ τὸν ἀντικρούσω, Λατ. excipere, ὁ μὲν.. ἐπόρουσεν, ὁ δ' ἐμμαπέως ὑπέδεκτο Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 442· ἐν δυσχωρίαις τοὺς πολεμίους ὑπ. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 6, 35 — ὡσαύτως ἐπὶ θηρευτῶν, ἐνεδρεύω τὸ θήραμα, αὐτόθι 2. 1, 20· καὶ μεταφορ., μιν οἱ ἐχθροὶ ὑποδεξάμενοι ἐδίωξαν τυραννίδος Ἡρόδ. 6. 104· ὑποδεξαμένης αὐτοῖς πολλῆς ῥύσεως ὕδατος Πλάτ. Νόμ. 944B. **2)** ἀναλαμβάνω κατὰ διαδοχήν, ὡς ὁ ἀοιδὸς ἀναδέχεται τὸ ᾆσμα ὅταν ὁ πρὸ αὐτοῦ παύσηται ᾄδων, ὑποδέξασθαι δ' ὁπαδοὶ μέλος· αἶνος δὲ πόλιν τάνδε Πελασγῶν ἐχέτω Αἰσχύλ. Ἰκ. 1023. **3)** ὡσαύτως ὡς τὸ Λατ. excipere, φιλοξεῶ, ἑστιῶ, ὁ δ' ὑποδεχόμενος (κάθηται) παρ' αὐτὸν (δηλ. τὸν κράτιστον) Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 152B·— οὕτως ἐπὶ διαδοχῆς ἐν σχέσει πρὸς τόπον ἢ θέσιν, ἔρχομαι ἀμέσως μετά τινα ἄλλον, διαδέχομαι, τὸ πρὸς τὴν ἠῶ θάλασσα ὑποδέκεται καὶ τενάγεα Ἡρόδ. 7. 176. **V.** ἐπὶ γυναικός, συλλαμβάνω, γόνον Ἱππ. π. Ἀέρ. 292· ἀπολ., Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 5.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Ηαρατηρ. σ. 520.

ὑποδέω, μέλλ. **-δήσω**, δένω ὑποκάτω, τὰς ἀμαξίδας ὑπ. τῇσι οὐρῇσι, ἐπὶ τινων προβάτων ἐχόντων μακρὰν οὐράν, Ἡρόδ. 3. 113. **II.** ὑποδένω τοὺς πόδας, προσδένω ὑπ' αὐτοὺς σανδάλια ἢ ὑποδήματα, διότι τῶν ἀρχαίων τὰ πέδιλα ἢ σανδάλια ἐδένοντο ἐπὶ τοῦ ποδὸς διὰ λωρίων, «δι' ὃ τὰς εἰς πόλεμον ἰούσας (δηλ. καμήλους) ὑποδοῦσι καρβατίναις, ὅταν ἀλγήσωσιν» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 27, πρβλ. Πλουτ. Πομπ. 24, Παυσ. 10. 25, 2· οὕτως ὁ Badham ἀποκαθιστᾷ: ὑποδῶν τὰ μὲν ὁπλαῖς, ἀντὶ ὑπὸ ποδῶν, Πλάτ. Πρωτ. 321A·— κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσ., δέ ᾧ ὑπὸ τοὺς πόδας μου, βάλλω τὰ ὑποδήματά μου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὑπολύομαι** (ἐκβάλλω αὐτά), οἱ δὲ βαδίζουσ' ὑποδησάμενοι νύκτωρ Ἀριστοφ. Ὄρν. 492· ὑποδεδεμένων καὶ ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους καὶ ἀρνακίδας Πλάτ. Συμπ. 220B, Ξεν., κλπ.: ὑποδουμένη, ἐν ᾧ ἐφόρουν τὰ ὑποδήματά μου, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 36 ὑποδεῖται, ἵνα ἐξέλθῃ ἢ φύγῃ, Φερεκράτης ἐν «Χείρωνι» 3· οἱ ἔμπαλιν ὑποδούμενοι (ἴδε **ἔμπαλιν** Π) Πλάτ. Θεαίτ. 193C· ὑποδούμενος τὸν ἱμάντα.. τῆς ἐμβάδος ἀπέρρηξα Μένανδρ. ἐν «Δεισιδαίμονι» 2. **III.** ἐν τῷ μέσ. καὶ παθ. μετ' αἰτ., **1)** ἐπὶ τοῦ πράγματος τὸ ὁποῖόν τις φορεῖ εἰς τοὺς πόδας, ὑποδησάμενος κοθόρνους Ἡρόδ. 1. 155., 6. 125· ὑπόδημα 6. 1· τὰς Λακωνικὰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 269· Σκυθικὰς Ἀλκαῖος 101 ὑπεδησάμην.. τὰς ἐμβάδας Εὔδουλος ἐν «Δόλωνι» 1· πρβλ. **ὑποδύω** Π. 1. 6·— οὕτως ἐν τῷ παθ. πρκμ., ὑποδήματα, βλαύτας ὑποδεδεμένος, φορῶν βλαύτας, «παντούφλας», Πλάτ. Γοργ. 490E, Συμπ. 174A· ἁπλᾶς ὑποδεδέσθαι Δημ. 1267. 22· καὶ ἀπολ., **ὑποδεδεμένοι**, ἔχοντες τὰ ὑποδήματά των, φοροῦντες αὐτά, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 14· ὥσπερ ὑποδεδ. Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 23· ἤ. **2)** ἐπὶ τοῦ ποδός, ὑποδεδεμένοι τὸν ἀριστερὸν πόδα, ἔχοντες ὑπόδημα εἰς τὸν ἀριστερὸν πόδα, Θουκ. 3. 22, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 64· θάτερον δὲ (πόδα) σανδάλῳ ὑποδεδ. Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 22. — Πρβλ. **ὑπόδημα**.

ὑπόδηλος, ον, ἀρκούντως φανερός, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλεμ. 7. 8, 6.

ὑποδηλόω, ὑποδεικνύω, δεικνύω πλαγίως, σημεῖον Ἀριστοφ. Θεσμ. 1011· τὸ ἀθαρσές τινος Πλουτ. Νικ. 4, κλπ.

ὑποδήλωσις, εως, ἡ, παράλληλος δήλωσις, ὑπεξηγητικὴ ἑρμηνεία, ὅρος τεχνικός, τὸν Πάριον Εὐηνὸν ὃς ὑποδήλωσίν τε πρῶτος εὗρε καὶ παρεπαίνους Πλάτ. Φαῖδρ. 267A.

ὑπόδημα, τό, (ὑποδέω) πέλμα ἐκ δέρματος δεδεμένον ὑπὸ τὸν πόδα δι' ἱμάντων, σανδάλιον, Λατιν. solea, ποσίν.. ὑποδήματα δοῦσα (δηλ. δέουσα) Ὀδ. Ο. 369· ποσίν.. ὑποδήματα δοίην (δηλ. δεοίην) Σ. 361, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 195, κ. ἀλλ., πρβλ. **ῥάπτω** Π· ποδὸς ὑπ. Πλάτ. Ἀλκ. 1. 128A, κλπ.·— ἐν ᾧ ὑπόδημα κοῖλον, τὸ παρὰ Ῥωμαίοις calceus, ἦτο ὑπόδημα φθάνον μέχρι τῶν σφυρῶν καὶ περιλαμβάνον ὅλον τὸν πόδα· ἀλλὰ καὶ τὸ ἁπλοῦν ὑπόδημα φαίνεται ὅτι ἔκειτο ἐνίοτε ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 983, (καὶ τοὺς Ἑρμηνευτὰς ἐν τόπῳ), πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 2, 19, 10· εἰς ὑποδήματα γράφω, γράφω, λογαριάζω, «περνῶ» ὡς πληρωθέντα δι' ὑποδήμ., Λυσί. 905. 5· δεξιὸν εἰς ὑπ., ἀριστερὸν εἰς ποδάνιπτρα, ἐπὶ ἀνθρώπου ἑτοίμου νὰ πράξῃ τὰ πάντα, ἴσως ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸν Θηραμένη (ἴδε κόθορνος 3), Ἀριστοφ. παρὰ Σουΐδ., ἴδε B.-k. ἐν Meineke Κωμικ. Ἀποσπ. 2, σελ. 1188. **II.** πέταλον, ἴδε **ὑποδημάτιον**.

ὑποδηματάριος, ὁ, ὑποδηματορράφος, ὑποδηματοποιός, «ὑποδηματᾶς», Κουρτ. Ἀττικ. Ἐπιγρ. 193.

ὑποδημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὑπόδημα**, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 828· ἐπὶ τῶν πετάλων ὄνου, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 86· καὶ παρὰ Δίωνι Κ. 62. 28 μνημονεύονται ἡμίονοι ὑποδεδεμένοι μὲ ἐπίχρυσα σπαρτία.

ὑποδημάτορράφος, ὁ, (ῥάπτω) ὁ ῥάπτων ὑποδήματα, Ἀρκάδ. 84, Συνέσ.

ὑποδηματοποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων ὑποδήματα, Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 317.

ὑποδηόομαι, Παθητ., κακοποιοῦμαι, τοῦ δ' ὑποδηωθέντας ἄχος Δαναοῖσιν ἐτύχθη Κόϊντ. Σμ. 2. 260· πώεα... λύκοις ὑποδηωθέντα 3. 355.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπόδησις, εως, ἡ, μεταγενέστ. καὶ πλημμελὴς τύπος τοῦ **ὑπόδεσις**, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 445.

ὑποδιαβάλλω, διαβάλλω, συκοφαντῶ ὀλίγον τι, Ἀρτεμίδ. 5. 53.

ὑποδιαβιβρώσκομαι, διαβιβρώσκομαι κατὰ μικρόν, Ἱπποκρ. 269. 12.

ὑποδιαζευκτικός, ή, όν, δηλ. σύνδεσμος, «ὑποδιαζευκτικὸς δέ ἐστι (ὁ σύνδεσμος ἤ) ὁ διάφορα πράγματα τιθεὶς καὶ μηδέτερον ἐν τῇ αἰτήσει διαιρῶν, οἷον· ὅδε μοι χρυσὸν ἢ ἄργυρον ἢ λίθους τιμίους.» Ἐτυμολ. Μέγ. 415, 25, Κραμήρου Ὀξων. Ἀνέκδ. τ. 1, σ. 188, Σουίδ. ἐν λ. ἤ.

ὑποδιάζευξις, εως, ἡ, «ἡ διὰ πασῶν συμφωνία, ἥτις καὶ ὑποδιάζευξις λέγεται βαρυτέρα» Γρηγ. Παχυμ. παρὰ A. J. Vincent. Notices κτλ. τ. 16, μέρ. 2, σ. 415, 14.

ὑποδιαίρεμα, τό, μικροτέρα διαίρεσις, Εὐστ. Πονημ. 264. 94.

ὑποδιαίρεσις, εως, ἡ, μικροτέρα διαίρεσις, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 15, Διογ. Α. 7. 61, κλπ.

ὑποδιαιρετέον, τό, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ὑποδιαιρῶ**· δεῖ ὑποδιαιρεῖν, Ψελλ. περὶ Πολεμ. Τάξεως μετὰ τὸν Διάλ. «Περὶ ἐνεργείας Δαιμόνων» ἔκδ. Boiss. σ. 120.

ὑποδιαιρέω, ὡς καὶ νῦν, διαιρῶ εἰς μικρότερα μέρη, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 3. 75, π. Μ. 7. 35, Διογ. Λ. 7. 84.

ὑποδιακονέω, ὑπηρετῶ ὑπὸ ἄλλον, Συλλ. Ἐπιγρ. 1947. 8.— Μέσ., **ὑποδιακονεῖσθαι ταῖς ἱερουργίαις** Πολυδ. Δ', 92, πρβλ. Ὑπόθ. εἰς Θεοκρ. Εἰδύλλ. 2.

ὑποδιακονικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **ὑποδιάκονον**, Φίλων 2. 94· — τὸ **ὑποδιακονικόν**, τὸ παρὰ τὸν ναὸν οἴκημα ἔνθα οἰκοῦσιν οἱ ὑποδιάκονοι, Σύνοδος Κωνστ/πόλεως (536 μ. Χ.), 1201B.

ὑποδιάκονος [ᾰ], ὁ, ὑποκείμενος εἰς ἕτερον διάκονος, Ποσειδιππ. ἐν «Χωρευούσαις» 1. 10. **II.** παρὰ τοῖς Ἐκκλ., ὁ κατέχων τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα τοῦ ἁμέσως κατω ἕρου βαθμοῦ μετὰ τὸν διάκονον, Συλλ. Ἐπιγρ. 9192, 9281 κ. ἀλλ.

ὑποδιαλείπω, διαλείπω ὀλίγον, ἐπὶ σφυγμοῦ, **σφυγμὸς πυκνὸς μέν, ἀλλ' ὑποδιαλείπων ἀτάκτως** Γαλην. τ. 8, σ. 12.

ὑποδιαλλάσσω, διακρίνω, τί τινος Ἀθηναγ. 932C.

ὑποδιανοέομαι, μέσ., διανοοῦμαι, σχεδιάζω μυστικῶς, Ἰουλιανοῦ Ἐπιστ. 9.

ὑποδιαπήγνῦμαι, Παθητ. μετά πρκμ. β' ἐνεργ. **-πέπηγα**, ἐμπήγομαι διὰ μέσου ὑποκάτω, Φίλων Βελοπ. 74.

ὑποδιασπάομαι, Παθ., διασπῶμαι ὀλίγον τι, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 986.

ὑποδιαστολή, ἡ, μικρὰ στάσις μεταξὺ λέξεων κατὰ τὴν ὁμιλίαν ἢ ἀνάγνωσιν, Quintil. 11. 3, 35. **II** σημεῖον δι' οὗ διαιροῦνται αἱ συλλαβαὶ λέξεως πρὸς διάκρισιν αὐτῆς ἀπὸ ἑτέρας ὁμοίας, οἷον **ὅ,τι** (ὅ ἐστιν **ὅ τι**) πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ **ὅτι**, Εὐστ. 701. 50., 1465. 16, κλπ.

ὑποδιατρίβω [ῐ], διατρίβω, βραδύνω ὀλίγον τι, Γαλην. τ. 1, σ. 36.

ὑποδιαφθείρω, διαφθείρω κατὰ μικρόν, ἄρχομαι διαφθείρων, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 8, 1, Ἡρῳδιαν. 2. 6· καὶ οὕτω πιθανῶς παρὰ Δίωνι Κασσίῳ 61. 13, ἀντὶ τοῦ **ὑποδιέφθειρεν**.

ὑποδιάφορος, ον, ὑποδιῃρημένος, Γαλην. τ. 19, σ. 602, 8.

ὑποδιδάσκαλος, ὁ, δευτερεύων διδάσκαλος, οἷον χοροῦ, Πλάτ. Ἴων 536A, Κικ. Fam. 9. 18

ὑποδιδάσκω, διδάσκω κατὰ μικρόν, **κατ' ὀλίγον**, βαθμηδόν, διάφορ. γραφ. Ἐβδ. (Νεμ. Η', 9).

ὑποδιδράσκω, ἐκφεύγω κρυφίως, διαφεύγω, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 1.

ὑποδιδωμι, ἀμετάβ., ἐνδίδω, ὑποχωρῶ, Ἀριστ. περὶ Ζώων Κινήσ. 2. 2· ὑπ. οἱ πόδες, ἡ γῆ Ἀριστείδ. 1. 78, Φιλόστρ. 111, πρβλ. 605· — ἐπὶ δυνάμεως καὶ ἐξουσίας ἢ κράτους, **κατα-ίπτω, παρακμάζω, ἐκπίπτω**, Ἀριστείδ. 2. 187, Φιλόστρ. 517· **τὴν ἰσχύν, κατὰ τὴν ἰσχύν**, ὁ αὐτ.

ὑποδιηγέομαι, ἀποθ., ἐξηγοῦμαι μετὰ ταῦτα, Ὠριγέν. τ. 1, σ. 740E.

ὑποδιήγησις, εως, ἡ, δευτέρα ἢ μετέπειτα γινομένη διήγησις, Ῥήτορες (Walz) τ. 3, σ. 454· «ἔστι δὲ ὑποδιήγησις, ὅτε διηγεῖταί τις ὅμοιόν τι τοῖς προκειμένοις πράγμασι» Εὐστ. 771. 10.

ὑποδικάζω, καταδικάζω, ἐτοὺς συλλαμβανομένους τοῦ ἔργου ὑπεδίκαζε θανάτῳ» Νικήτ. Χων. Ἱστ. σ. 43B.

ὑπόδικος, ον, (δίκη) ὁ ὑπὸ δίκην διατελῶν ἢ **ὑποκείμενος** εἰς δίκην, Λυσίας 117. 3, Πλάτ. Νόμ. 954A, κ. ἀλλ.· **οὐχ ὑπόδικα** [ἐστὶ] **τὰ εἰκότα, δὲν ὑπόκεινται εἰς δίκην**, Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 17· — **τινος**, διά τι πρᾶγμα, ὑπ. γενέσθαι χερῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 260· ἀνδραποδισμοῦ Πλάτ. Νόμ. 879A· **οὐδενὸς τούτων** Ἀνδοκ. 33· 13· τῆς κακώσεως Ἰσαῖος 72, 22· φόνου Δημ. 1264. 19· — τὸ παθὸν **πρόσωπον** κατὰ δοτ., ὑπ. τῷ παθόντι ὁ αὐτ. 518. 3· ὑπ. τῷ ἐθέλοντι τιμωρεῖν γιγνέσθω Πλάτ. Νόμ. 871B· **τῶν διπλασίων** ὑπ. ἔστω τῷ βλαφθέντι, ἃς ὑπόκειται εἰς ζημίαν διπλασίαν τῆς συμβάσης **εἰς** τὸν παθόντα τὴν βλάβην, αὐτόθι 846B· ὑπ. ἀσεβείας γιγνέσθω τῷ ἐθέλοντι αὐτόθι 868D, πρβλ. 932D.

ὑποδῑ-έομαι, παθ., καταλαμβάνομαι ὑπὸ δίνης ἢ ζάλης, Καλλ. εἰς Δῆλον 79.

ὑποδιοικητής, οῦ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, δευτερεύων διοικητής, Ἐπιγραφ ἐν Peyron Papyri σ. 48, κλπ.

ὑποδιπλάσιος, ον, ὁ ἀποτελῶν τὸ ἥμισυ τοῦ διπλασίου, ὥσπερ τὸ ἓν τῶν δύο, Νικομ. Ἀριθμ. 94· — ὡσαύτως, **ὑποδιπλασι-επίτριτος, ον,** 2 καὶ 1/3 φορὰς μικρότερος· καὶ **ὑποδιπλασι-εφήμισυς, υ,** 2 καὶ 1/2 φοράς μικρότερος, Boise. Ἀνέκδ. 4. 420.

ὑποδιπλόομαι, Παθ., διπλοῦμαι, Γαλην. τ. 4, σ. 380.

ὑποδίπλωσις, εως, πτύξις, ἡ, «μύκλος καλεῖται ἡ ἐν τῷ τραχήλῳ τῶν ὄνων ὑποδίπλωσις» Ἐτυμ. Μέγ. 594, 18, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 771, κλπ.

ὑποδίφθερος, ον, (διφθέρα) ὁ ὑπὸ διφθέραν, ὁ διὰ διφθέρας κεκαλυμμένος, Λουκ. Τίμ. 7· ὑπ. πολίνας, pellitas oves, Στράβ. 199· ὑπ. προβατεῖα ὁ αὐτ. 546.

ὑποδῑψάω, διψῶ ὀλίγον, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1067.

ὑποδίψιος, ον, (δίψα) ὁ διεγείρων δίψαν κατά τινα βαθμόν, Μανέθων 5. 181.

ὑπόδῑψος, ον, ὀλίγον τι διψασμένος, Ψευδαπλούταρχ. 2· 1154A.

ὑποδμῳός, ῶος, ὁ, δευτερεύων δοῦλος, τινος Ὀδ. Δ., πρβλ. **ὑποδρηστήρ**.

ὑποδορά, ἡ, ἡ κατὰ μικρὸν ἀφαίρεσις τοῦ δέρματος, Ὀρειβάσ. ἐν Cocch. Chir. σ. 98.

ὑποδορίς, ίδος, ἡ, = **ὑποδερμίς**, Ἡσύχ. ἐν λ. **κλειτορίς**, Σουίδ. ἐν λ. **μύρτον**, Πολυδ. Β', 174, πρβλ. ἐπιδερίς.

ὑπόδοσις, εως, ἡ, ἐλάττωσις, χαλάρωσις, μόχθων Αἰσχύλ. Εὐμ. 505.

ὑποδουλόομαι, μέσ., ποιῶ τινα ἐμαυτῷ ὑπόδουλον, **ὑποδουλῶνω**, τὸν **ὑποδουλούμενον** τοὺς Ἰσραηλίτας Βασιλέα Μιχ. Ἀκομινάτου Πανηγ. σ. 38, 15 Tafel.

ὑπόδουλος, ον, ὁ **ὑποδουλωθείς**, ὑποτεταγμένος, ὑπήκοος, Θεόφιλος Ἀντιοχ. πρὸς Αὐτόλυκον 2, σ. 256.

ὑποδοχάτορες, οἱ, **οἱ πρὸ τοῦ** πραίτωρος εἰς τὰς πόλεις εἰσερχόμενοι τὰ τῆς ὑποδοχῆς αὐτοῦ παρεσκευάζον καὶ πολλὰ ἀνόμως εἰσέπραττον» Μ. Ἀκομιν. τ. Α', σ. 309, 5, τ. Β', σ. 106, 30.

ὑποδοχεῖον, τό, τὸ ὑποδεχόμενόν τι, μέρος πρὸς ὑποδοχήν, δοχεῖον, ἀποθήκη, Ἀπάμεια τῶν ἀπὸ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ἑλλάδος ὑπ. κοινόν ἐστι Στράβ. 798· δεξαμενή, Ἀριστέας περὶ τῶν Ἑβδομ. σ. 112· ὑπ. τροφῆς, ἐπὶ τοῦ στομάχου, Γαλην. τ. 19, σ. 361, 7.

ὑποδοχεύς, έως, ὁ, ὁ ὑποδεχόμενος ἢ φιλοξενῶν τινα, Χαρίτων 3. 2, Σουίδ.· — ἐπὶ τοῦ στομάχου, πάντων τῶν προσφερομένων σιτίων τε καὶ ποτῶν πρῶτος ὑποδοχεὺς Θεόφιλος Πρωτοσπαθάριος σ. 55, ἔκδ. Greenh. **2)** ὁ ἀναλαβὼν νὰ παρέχῃ τι, ὑείων κρεῶν ὑποδοχέα γενέσθαι Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 382B.

ὑποδοχή, ἡ, (ὑποδέχομαι) τὸ ὑποδέχεσθαι, ξενίζειν, φιλοξενία, Ἀριστοφ. Εἰρήν. 530, Πλάτ. Νόμ. 919A· κτήνεα σιτεύσκον .. ἐς ὑποδοχὰς τοῦ στρατοῦ Ἡρόδ. 7. 119· εἰσδέχεσθαι ὑποδοχαῖς δόμων Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 1229 **ὑποδοχὰς** ποιεῖσθαι Ἀθήν. 210D· ὡσαύτως, εἰς ὑποδοχὴν τοῦ στρατεύματος ἐτάσσοντο, ὅπως ὑποδεχθῶσι τὸ στράτευμα (δηλ. ὅπως ἀντικρούσωσιν αὐτό), Θουκ. 7. 74. **2)** τὸ ὑποδέχεσθαι καὶ κατακρύπτειν δούλους ὁραπετεύσαντας, ὁ αὐτ. 1. 139, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 955B. **3)** μέσα περιποιήσεως, Πλουτ. Ἀλκ. 12. **II.** ὑποστήριξις, εἰς ὑποδοχὴν ἅπαντα λέγειν καὶ πράττειν τινί, πρὸς **ὑποστήριξιν** αὐτοῦ, Αἰσχίνης 62. 32, πρβλ. Πολύδ. 32. 11, 10. **III.** ὑπόθεσις, Δημ. 80. 1., 1482. 25. **IV.** καταλύματα στρατοῦ, Πλάτ. Νόμ. 848E· ἐπὶ πλοίων, Ξεν. Πόροι 3. 1. **2)** ἐπὶ ὕδατος, δοχεῖον, δεξαμενή, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 11, 3, πρβλ. Μετεωρ. 1. 13, 6· ἡ τῆς μισαγωγείας ὑπ. Πλάτ. Φίληβ. 62D· ἐπὶ τῶν ἀγγείων τοῦ σώματος, ὁ μαστὸς **ὑποδοχή** .. ἐστι γάλακτος Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 18, 10, κλπ. **3)** μεταφορ., ὑπ. **πάσης γενέσεως** Πλάτ. Τίμων 49A, πρβλ. 51A.

ὑποδόχιμος, ον, πούς ἐν τῇ μετρικῇ Διομ. ἐν Gram. Lat. ed. Keil. τ. Α', σ. 482, 7.

ὑπόδοχον, τό, ὑποδοχεῖον, δοχεῖον, Γαλην. τ. 4, σ. 205, 13, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 258A.

ὑπόδρᾶ Ἐπικ. ἐπίρρ. ἐν χρήσει μόνον ἐν τῇ φράσει **ὑπόδρα ἰδών**, «δεινὸν ὑποβλεψάμενος» (Σχόλ.), «ἀγριοκυττάξας αὐτόν», Ἰλ. Α. 148, κ. ἀλλ.· πρβλ. **ὑποδράξ**. (Πιθανῶς ἐκ τῆς προθ. **ὑπό**, καὶ √ΔΡΑ βραχυτέρου τύπου τῆς √ΔΕΡΚ ἢ ΔΡΑΚ, ἴδε **δέρκομαι**).

ὑποδραματουργέω, = **ὑποτραγῳδέω**, διάφορ. γραφ. ἐν Λουκ. Διὶ Τραγῳδ. 1.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑποδράξ, Ἐπίρρ., μεταγεν. τύπος τοῦ **ὑπόδρα**, Καλλ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ., Νικ. Θηρ. 457, 765.

ὑποδρασία, ἡ, (ὑπόδρα) βλέμμα ὀλίγον, «ὑποδρασίη· ὑποψία» καὶ «ὑποδρασίας· ἔχθρας» Ἡσύχ.

ὑποδράσσομαι, Ἀττικ. **-ττομαι**. μέσ., προσπαθῶ νὰ πιάσω, νὰ ἁρπάσω τι, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **ἐπιδρ-**, Πλουτ. Καῖσ. 14.

ὑποδράω, μέλλ. **-άσω**, [ᾱ], Ἐπικ. **ὑποδρώω**, ὑπηρετῶ, εἶμαι ὑπηρετικός, χρησιμεύω, μετὰ δοτικ., οἵ σφιν ὑποδρώωσιν Ὀδ. Ο. 333· ὑπ. τῷ θεῷ Αἰλ. περὶ Ζ. 9. 33.

ὑποδρής, ὁ, (ὑπόδρα) ὁ ἀγρίως ἢ αὐστηρῶς ὑποβλέπων, ἀγριοκυττάζων, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 6. 224.

ὑποδρήσσω, = **ὑποδράω**, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 274, Μουσαῖος 143.

ὑποδρηστεύω, = **ὑποδράω**, οἱ ὑποδρηστεύοντες ἐκείνῳ τὴν ἄθεσμον πρᾶξιν Νικήτ. Χων. Ἱστ. σ. 210D, κλπ.

ὑποδρηστήρ, **ῆρος**, ὁ, (ὑποδράω) ὑπηρέτης, θεράπων, διάκονος, βοηθός, τινος Ὀδ. Ο. 330· θηλ. **ὑποδρήστειρα**, Γρηγ. Ναζ. Πλ. 422Α.

ὑπόδρῑμυς, **υ**, γενικ. **εος**, ὀλίγον τι δριμύς, Διοσκ. 1, 17, 2, 138.

ὑποδρομέω, = **ὑποτρέχω**, μετ' αἰτ., Σαπφὼ 2. 10, ἐν τῷ πρκμ. **-δεδρόμακεν**.

ὑποδρομή, ἡ, τὸ τρέχειν ὑπό τι, διὰ τὴν ὑποδρομὴν τοῦ παιδὸς (δηλ. ὑπὸ τὸ ἀκόντιον) Ἀντιφῶν 121. 32· αἱ σελήνης ὑπὸ τὸν ἥλιον ὑπ., ὑπὸ τὴν τροχιὰν τοῦ ἡλίου, Κλεομήδ. σ. 120, 23· - ὑπ. αἵματος ὑπὸ τὸ δέρμα, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 5. 99.
II. ὑπόγειος δρόμος, Αἰλ. π. Ζ. 16. 15· δρόμος ὑπὸ τὰ δένδρα κατάσκιος, ὁ αὐτ. ἐν Ποικίλ. Ἱστ. 3. 1. **II.** χαμέρπεια, Λατ. assentatio, αὐτόθι 14. 48, Πολυδ. Δ', 50.

ὑπόδρομος, **ον**, ὁ τρέχων ὑποκάτω, κείνῃσιν δ' ὄχθῃσιν ὑπόδρομος ἤλυθεν Ἀργὼ Ὀρφ. Ἀργ. 880· Ἐτεοκλέης δὲ ποδὶ μεταψαίρων πέτρον, ἴχνους ὑπόδρομον, κῶλον ἐκτὸς ἀσπίδος τίθησι, ὠθῶν διὰ τοῦ ποδὸς λίθον κείμενον πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἐξήγαγε τὸν πόδα ἔξω τῆς ἀσπίδος, Εὐρ. Φοίν. 1391.
2) ὄνομα εἴδους ἀράχνης, Αἰλ. περὶ Ζ. 6. 26.

ὑπόδρομος, ὁ, = **ὑποδρομή**, τόπος εἰς ὃν ἐνορμίζονται τὰ πλοῖα ἐν κακοκαιρίᾳ, ὅρμος, Φίλων 1. 517· ἴδε Λοβεκ. Παραλ. σελ. 381.

ὑπόδροσος, **ον**, ὁ ὀλίγον τι δροσερὸς ἢ ὑγρός, Θεόκρ. 25. 16.

ὑπόδῠμα, τό, = **ὑπόζωμα**, Cael. Aurelianus Morb. chron. 1, 4, σ. 296.

ὑποδύνω, ἴδε **ὑποδύω**.

ὑπόδῠσις, **εως**, ἡ, τὸ εἰσέρχεσθαι ὑπό τινα τόπον, Ἀριστ. π. Ζ. Πορείας 15, 8. **II.** τόπος πρὸς καταφυγήν, καταφύγιον, Διόδ. 3. 14, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 7, 22, κλπ.

ὑποδύσκολος, **ον**, ὀλίγον τι δύστροπος· σημεῖον ὑπ., ἐπικίνδυνόν πως σύμπτωμα, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 148 ὑποδύσκολόν [ἐστι], κἄπως δύσκολον, «ὑποδύσκολον ἐκ τοῦ ἔργω δισυλλάβου γίνεσθαι τὸ ἔοργα» Εὐστ. 219, 23.— Ἐπίρρ **ὑποδυσκόλως** Θεοδ. Ὑρτακ. ἐν Notitt. Mss. τ. 8, σ. 144, κλπ.

ὑποδύστροπος, **ον**, ὀλίγον τι δύστροπος, Πολυδ. Δ', 145.

ὑποδυσφορέω, εἶμαι ὀλίγον τι ἀνήσυχος ἢ ἀνυπόμονος, δυσφορῶ, δυσανασχετῶ ὀλίγον, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1098, πρβλ. 1101D, Πλάτ. Ἐπιστ. 357E.

ὑποδύσφορος, **ον**, ὀλίγον τι ἀνυπόμονος, δυσανασχετῶν, Ἱππ. Προρρ. 70, Κωακ. Προγν. 124.

ὑποδυσχεραίνω) = **ὑποδυσφορέω**, Πλούτ. 2. 711D.

ὑποδυσώδης, **ες**, γενικ. **εος**, ὀλίγον τι δυσώδης, Διοσκορ. 4. 186.

ὑποδυσωπέομαι, Παθ., ἀποστέργω, ἀποστρέφομαι, μετ' αἰτ. πράγματ., τὸ μὲν μύρον εἰκότως ὑποδυσωπούμεθα καὶ τὴν πορφύραν διὰ τὴν ἐπίθετον πολυτέλειαν Πλούτ. 2. 646B.

ὑποδῠτήριον, τό, ἴδε **ὑποδεκτήριον**.

***ὑπόδυμα**, τό, ὑποδύτης, φόρεμα ὃ ὑποδύεταί τις, Ἐπιγραφ. Ἀνδανίας. L. et. F. 326 a. — Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. κεῖται ἡ λέξ. **ὑπόδυμα** μόνον ἐκ τοῦ Καιλίου Αὐρηλιανοῦ καὶ ἐν ὅλως ἄλλῃ σημασίᾳ, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑποδύτης, [ῠ], **ου**, ὁ, (ὑποδύω) χιτωνίσκος ὑπὸ τὸν θώρακα φορούμενος, Διόδ. 17. 44, Πλουτ. Φιλοπ. 11.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 431.

ὑποδύω, **ὑποδύνω**, φορῶ κάτωθεν, κιθῶνας ὑποδύνειν τοῖσι εἵμασι Ἡρόδ. 1. 155. **2)** μετατορ., κίνδυνον ὑποδύνειν, ὑφίστασθαι κίνδυνον, κινδυνεύειν, ὁ αὐτ. 3. 69· ταῦτα ὑποδύνειν ὁ αὐτ. 7. 10. **3)** ἀμεταβ., ἠρέμα εἰσέρχομαι ὑποκάτω τινός, ὑποδύνουσι ὑπὸ τοὺς πίλους ὁ αὐτ. 4. 75· ὑπ. τι, εἰσέρχομαι εἴς τι κρυφίως καὶ ἐντέχνως, ὑπέδυνε τῶν Ἰώνων τὴν ἡγεμονίην ὁ αὐτ. 6. 2· ἴδε κατωτ. Π. 1, δ. **4)** φεύγω ὑποκάτωθέν τινος, ἧττον ἂν ὑποδύσι ὁ ἵππος (τὸ μόνον χωρίον ἔνθα ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς **ὑποδύω** ἅπαν ᾷ), Ξεν. Ἱππ. 8, 7. **II.** τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ **ὑποδύομαι**, μέλλ. **δύσομαι**· ἀόρ. α' **-εδυσάμην**, Ἐπικ. γ' ἐνικ. **-εδύσετο** Ὀδ.—ἀόρ. β' ἐνεργ. **-έδυν**, πρκμ. **-δέδυκα** Καταδύομαι ὑποκάτω, εἰσέρχομαι ὑποκάτω, εἰσχωρῶ, χώνομαι ὑποκάτω, Λατιν. subire, μετ' αἰτ., ὑποδῦσα θαλάσσης κόλπον, βυθισθεῖσα εἰς .., Ὀδ. Δ. 435, 570, πρβλ. Ἰλ. Σ. 145· ὑποδ. ὑπὸ τὴν ζεύγλην Ἡρόδ. 1. 31· ὑπὸ τὴν φοινικίδα Ἀριστοφ. Πλ. 735· ἄρθρον εἰς χωρίον ὑπ. Ἱπποκρ. περὶ Ἄρθρ. 787· ὑποδ. ὑπὸ τῶν κεραμίδων, ἔρπω ὑποκάτω, Ἀριστοφ. Σφ. 205· φέρει τιν' ὑποδεδυκότα, ὑποκάτω ὄντα, ὡς ὁ Ὀδυσσεὺς ὑπὸ τὸν κριὸν τοῦ Πολυφήμου, αὐτόθι 182· ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος ὑποδύεται Σκόλ. 22, Bergk.· ἐς τὴν θάλασσαν Λουκ. Ἑρμότ. 71· μετὰ δοτ., ὑπ. τῇ πέλτῃ ὁ αὐτ. ἐν Νεκρ. Διαλ. 27. 3·— ἀκολούθως, **6)** ὡς τὸ **ἐνδύομαι**, εἰσάγω τοὺς πόδας εἰς σανδάλια, φορῶ σανδάλια, ὑπόδῡθι τὰς Λακωνικὰς Ἀριστοφ. Σφ. 1158 ὑποδύσασθαι .. δυσμενῆ καττύματα αὐτόθι 1159· ὑποδυσάμενος αὐτόθι 1168, (ἀλλ' ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις ὁ Sc. l. ἀποκατέστησεν, **ὑποδοῦ τι**, **ὑποδήσασθαι**, **-δησάμενος**, ἐκ τοῦ **ὑποδέω** Π).
γ) μεταφορ., ἀναλαμβάνω, παριστάνω χαρακτῆρά τινα (διότι τὸ πρόσωπον τοῦ ὑποκριτοῦ ἐκρύπτετο ὑπὸ προσωπεῖον), ἡ κολακευτική .., ὑποδῦσα ὑπὸ ἕκαστον τῶν μορίων, προσποιεῖται εἶναι τοῦθ' ὅπερ ὑπέδυ, προσποιεῖται ὅτι εἶναι ὁ χαρακτὴρ ὃν παριστάνει, Πλάτ. Γοργ. 464C· οἱ σοφισταὶ ταὐτὸν ὑποδύονται σχῆμα τῷ φιλοσόφῳ Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 2, 19· ὑποδύεται ὑπὸ τὸ σχῆμα τὸ τῆς πολιτικῆς ἡ ῥητορικὴ ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 1. 2, 7· ὡσαύτως, ὑπ. τὸν Δία, τὴν Ἀθηνᾶν Λουκ. Ἁλιεύς 33· τὸν Ἀριστοφάνην ὁ αὐτ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 27.— μετὰ δοτ., ὀνόματι συμμάχων ὑπ. Διονυσ. Ἀλ. Ἀποσπ. 2320 Reisk., πρβλ. Πλουτ. Ἄρατ. 1, Γαλην. 6. 31. **δ)** μεταφορ. ὡσαύτως, ὑπεισέρχομαι, κρυφίως εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ εἰς τὴν εὔνοιάν τινος, ἑλκύω αὐτόν, τὸν δῆμον Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 32, πρβλ. 57, Πομπ. 25· ἀπολύτως, ἕρπω, θαύματα μὲν οὖν καὶ τότε ὑπεδύετο περὶ αὐτὰ Πλάτ. Νόμ. 967A· ἴδε ἀνωτ. 1, 3.
2) μετὰ γεν., ἐξέρχομαι κάτωθεν, ἐξέρχομαι ἔκ τινος τόπου, θάμνων ὑπεδύσετο Ὀδ. Ζ. 127· μεταφορ., κακῶν ὑποδύσεαι Υ. 53. **3)** θέτω ἐμαυτὸν ὑποκάτω ὥστε νὰ βαστάσω τι, βαστάζω, φέρω ἐπὶ τῶν ὤμων μου, τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἐρίηρες ἑταῖροι, ..., νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς φερέτην Ἰλ. Θ. 332., Ν. 421. **6)** μεταφορ., ἀναλαμβάνω τι, ἀναδέχομαι, μετ' αἰτ., ὑπ. κίνδυνον Ἡρόδ. 3. 69· πόλεμον ὁ αὐτ. 4. 120, πρβλ. 7. 10, 8· πόνον, κίνδυνον Ξεν. Κύρ. 1. 5. 12, κλπ.· ὑπ. αἰτίαν Δημ. 624. 19. **γ)** μετ' ἀπαρ., ὑποτάσσομαι, ἀναδέχομαι, ὑπέδυσαν ποινὴν τῖσαι Ἡρόδ. 7. 134· ὑπ. διδάσκει Ξεν. Οἰκον. 14, 3. **4)** ἐπὶ αἰσθημάτων, κρυφίως εἰσέρχομαι εἰς τὴν ψυχήν τινος καὶ καταλαμβάνω αὐτὴν (πρβλ. **ὑφέρπω**), τίς μ' ὑποδύεται πλευρὰς ὀδύνα; Αἰσχύλ. Εὐμ. 842·— σπανίω, μετὰ δοτ., πᾶσιν δ' ὑπέδυ γόος, πάντας θλῖψις κατέλαβε, Ὀδ. Κ. 398· ἀλλά μοι ἄσκοπα κρυπτά τ' ἔπη .. ὑπέδυ Σοφ. Φιλοκ. 1112· ὑποδύεται .. ταῖς ψυχαῖς ὁρμὴ Λουκ. Ἀνάχ. 37·— ἀπολ., ἐπὶ νόσων, Ξεν. Ἱππ. 4. 2. **5)** ἀπολ., ἠρέμα ἢ κρυφίως ἐκφεύγω, Δημ. 778. 20. **6)** ὑποπτήσσω, «ζαρώνω» ἐνώπιόν τινος, τινι Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **Μάρδοι**· τι Μᾶρκ. Ἀντων. 2. 2· **7)** ἀπολ., ὀφθαλμοὶ ὑποδεδυκότες, βαθεῖς, «βουλιαγμένοι μέσα», Λουκ. Τίμ. 17.

ὑποδωρίζω, δωρίζω κἄπως ἐν τῇ ὁμιλίᾳ, «τὰς μούσας μώσας ... ὑποδωρίσας εἴρηκε Δωρίδι διαλέκτῳ» Συνέσ. 279B· πρβλ. Κωπ. εἰς Γρηγ. Κορίνθου σ. 246.

ὑποδώριος, **ον**, τρόπος μουσικός, τῆς ὑποδωρίου καλουμένης ἁρμονίας ἦθος Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς παρ' Ἀθην. 624E, Πλούτ. 2. 1142F, κλπ. ἴδε Böckh Metr. Pind. σ. 274. — Ἐπίρρ. **ὑποδωριστί**, κατὰ τὴν ὑποδώριον ἁρμονίαν, Ἀριστ. Προβλ. 19. 30., 48. 1.

ὑποεικάθειν, **ὑπεῖξαι**, Ὀρφ. Ἀργ. 704· **ὑποείκω**, ἴδε ἐν λ. **ὑπεικ-**.

ὑποεικτός, **όν**, ἀντὶ **ἐπιεικτός**, νούσοις δέμας οὐχ ὑποεικτὸν Γρηγ. Ναζ. Ὠδαὶ 50. 58, διάφ. γραφ. Ὀππ. Ἀλ. 1. 526.

ὑποεπιμερής, **ές**, καὶ **ὑποεπιμόριος**, **ον**, ὁ κατὰ ἀκέραιον καὶ κλάσμα ἐλάσσων, Ἰάμβλιχ. εἰς Νικόμ. Ἀριθμ. 50D.

ὑποεργός, **όν**, συνηρ. **ὑπουργός**, ὁ ἴδε, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 226.

ὑποζάκορος, ὁ ἢ ἡ, δευτερεύων ζάκορος, ἤτοι ὑπηρέτης τοῦ ναοῦ, ἱερεὺς ἢ δευτερεύουσα ἱέρεια, Ἡρόδ. 6. 134, 155.— Καθ' Ἡσύχ.: «ζάκοροι· νεωκόροι». — Ῥῆμα **ὑποζακορεύω** εὕρηται ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1634.

ὑπόζευγμα, τό, σχῆμα λόγου, Diom. ἐν Gram. Lat. ed. Keil. I, σ. 444, 20.

ὑποζεύγνῡμι καὶ **-ύω**· μέλλ. **-ζεύξω**· ὑποβάλλω ὑπὸ τὸν ζυγόν, ζευγνύω, **1)** ἐπὶ τῶν ὑποζευγνυομένων ζῴων, ὑπ. ἵππους Ὀδ. Ο. 81· βοῦς Ἡρόδ. 4. 69· ἡμιόνους .. ζεῦξαν ὑπ' ἀπήνῃ Ὀδ. Ζ. 73. — Μέσ., οὐρῆας ὑποζεύξασθαι ἀπήνῃ Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 841. — Παθ., μεταφορ., ὑποβάλλομαι εἰς ζυγόν, ὑποτάσσομαι μετὰ δοτ., ἀνάγκαις ταῖσδ' ὑπέζευγμαι Αἰσχύλ. Προμ. 108· ὑποζυγῆναι πόνῳ Σοφ. Αἴ. 24. **2)** ἐπὶ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἅρματος, ἅρμ' ὑποζεύξασα Σαπφώ 1. 9· ὑποζεύξασθαι τέθριππον Πλουτ. Κάμιλλ. 7. **II.** φέρω ὑπό τινα τάξιν, ὑπ. εἰς τὸ δουλικὸν γένος Πλάτ. Πολιτικ. 309Α.— Παθ., ὑπεζεῦχθαι ἑνὶ γένει, ὑποβάλλεσθαι εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 4, 2.

ὑπόζευξις, εως, ἡ, ὑπόταξις ὑποτελὴς ἢ ἐξηρτημένη σχέσις, Γραμμ.

ὑποζευκτικοὶ σύνδεσμοι, subjunctivae conjunctiones, Dosith. ἐν Gram. Lat. ed. Keil. VII, σ. 418, 19.

ὑποζέω, ζέω ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ πάσχω ζύμωσιν, ὑποζέον γλεῦκος Γεωπον. 6. 12, 2.

ὑποζηλόομαι, Παθητ., κινοῦμαι ἐνδομύχως ὑπὸ κεκρυμμένου ζήλου, Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 158, 8 ἔκδ. Βόννης.

ὑποζητέω, ζητῶ πλαγίως, ἔγγραφον ὑπεζητήσατε παρ' ἡμῶν ὁμολογίαν Βασίλ. τ. 2, σ. 249Β.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑποζητηθείς· ὑποκατασχών».

ὑπόζοφος, ον, ὁ ὑπὸ ζόφον, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 89, 2, τ. Β', σ. 9, 12, ἔκδ. Α.

ὑποζοφόω, ἐπισκοτίζω, «κἂν ὡς νέφος τὸ τῆς μορφῆς εὐπρόσωπον ὑπεζόφωσεν» Ρήτορες (Walz) τ. 1, σ. 479, 28. **2)** ἀμεταβ., γίνομαι ὀλίγον τι ζοφώδης, αἰὲν ὑποζοφόωσα μελαίνεται ἀκρόθεν οὐρὴ Νικ. Θηρ. 337, ἡ μετοχὴ ὅμως **-όωσα,** κατ' ἀναλογίαν ἀνήκει μᾶλλον εἰς τύπον **ὑποζοφάω,** ἴδε Lob. Techn. σ. 186.

ὑποζῦγία, ἡ, σύζευξις, σύνδεσμος, ἕνωσις, Ὠριγέν. εἰς Ἱερεμ. τ. 2, σ. 880F.

ὑποζύγιον [ῠ], τό, ζῷον (κτῆνος) ζευγνύμενον εἰς ἅμαξαν ἢ φέρον φορτίον ἐπὶ τῆς ῥάχεως, καὶ πᾶν ἀχθοφόρον ζῷον, Λατιν. jumentum, Θέογν. 126, Ἡρόδ. 9. 39, Πλάτ. Νόμ. 873D, κλπ.· ἐν τῷ πληθ., Ἡρόδ. 1. 167., 3. 25., 9. 24, 39, 41, Ἱππ. Ἀφ. 1252, κλπ.— οὕτως ὡς ἐπίθ., **ὑποζύγιαι** ἡμίονοι Ἀριστοφ. Γραμματ. παρ' Εὐστ. 1625. 41· εἰπέ μοι, ἑκὼν ὁ ταῦρός ἐστιν ὑποζύγιος; Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σελ. 904C· οὕτω καὶ **ὑπόζυγος** παρ' Ἰουστίνῳ τῷ Μάρτ. (εἰ ἡ γραφὴ ὀρθή).

ὑποζῠγιώδης, ες, ὅμοιος πρὸς ὑποζύγιον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 696· πρβλ. Α. Β. 67.

ὑποζῠγόω, = **ὑποζεύγνυμι·** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, φέρω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ὑποτάσσω, ὑποδουλώνω, τι Λουκ. Ἔρωτες 28. — Παθ., ὑποζυγοῦσθαι πρός τινι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 797.

ὑποζῡμόομαι, Παθ., πάσχω ὀλίγην τινὰ ζύμωσιν, Ὀρειβάσ. 37 Matth.

ὑποζωγρᾰφέω, ζωγραφῶ ὑποκάτω ἢ ἐν σχεδίῳ, περιληπτικῶς, Εὐμάθ. 5. 1, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ε. 121, κλπ.

ὑπόζωμα, τό, (ὑποζώννυμι) ὁ ὑπεζωκὼς τὰς πλευρὰς χιτὼν ἢ ὑμήν, septum transversum (πρβλ. **διάζωμα** I. 2), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 17, 8., 3, 1, 6, 8, 22, κ. ἀλλ., περὶ Ζ. Μορ. 3. 10, 1, κ. ἀλλ. **2)** ἐν τοῖς ἐντόμοις, ἡ διαίρεσις ἡ μεταξὺ τοῦ θώρακος καὶ τοῦ ὑπογαστρίου, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 3, π. Ζ. Μορ. 2. 16, 11, κ. ἀλλ. **II.** ἐν τῷ πληθ., πλατεῖαι ζῶναι ὑποδενόμεναι ὑπὸ τὸ σκάφος πλοίου βεβλαμμένου πρὸς ὑπόζωσιν ἢ στερέωσιν τῶν μερῶν αὐτοῦ (πρβλ. **ὑποζώννυμι** II), Πλάτ. Πολ. 616C (ἔνθα ὁ γαλαξίας ὡς ὑποζωννὺς τὸν οὐρανὸν παραβάλλεται πρὸς τὰ ὑποζώματα τῶν τριηρῶν), Νόμ. 945C— ὅτι δὲ τὰ **ὑποζώματα** ἦσαν σχοινία ἐν εἴδει ζώνης καὶ οὐχὶ ἐξωτερικαὶ σανίδες (ὡς ἐπιστεύετο) ἔδειξε πρῶτος ὁ Schneid., καὶ ἡ γνώμη αὐτοῦ ἐβεβαιώθη ἐξ ἐπιγραφῶν· κατὰ τοῦτο διακρίνονται ταῦτα ἀπὸ τῆς ξυλίνης σκευῆς, ἴδε Böckh See-Wesen, σ. 134, καὶ μάλιστα Smith's Voyage and Shipwreck of S. Paul, σ. 65 κέξ., 172-177· τὸ δὲ ἰσοδύναμον Λατ. to menta ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Isid. Etym. 19. 4 ὡς σημαῖνον σχοινία κατὰ μῆκος ἐκτεινόμενα ἀπὸ τῆς πρῴρας μέχρι τῆς πρύμνης· ἡ δὲ **τεσσαρακοντήρης** Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος περιγράφεται ὑπὸ του Καλλιξ. παρ' Ἀθην. 204Α ὡς ἔχουσα 12 ὑποζώματα, ὧν ἕκαστον εἶχε μῆκος 600 πήχεων. Ἀλλ' αἱ σανίδες τοῦ πλοίου φέρονται πάντοτε κατὰ μῆκος, καὶ ἡ ὑπόζωσις ἔπρεπε νὰ ἐφέρετο ἐγκαρσίως, ὅπως συνδέῃ αὐτάς. **Ζωμεύματα** ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 279, κεῖται κατ' ἀστείαν παιδιὰν ἀντὶ **ὑποζώματα.** **III.** τὸ μέσον τοῦ πηδαλίου, Πολυδ. Α', 89.

ὑποζώνη, ἡ, καὶ ὑποκορ. **ὑποζώνιον,** τό, ζώνη, Γλωσσ.

ὑποζώννῡμι καὶ **-ύω,** μέλλ. **-ζώσω·** — ζωννύω ὑποκάτωθεν, τοὺς ἵππους ῥυτῆρσι Πλουτ. Εὐμέν. 11· ὑπ. τινὰ τοῖς ποσσὶν Ἀνθ. Παλ. 12. 222· — ὁ ὑπεζωκὼς τὰς πλευρὰς ὑμήν, ἢ ἀπολ., ὁ ὑπεζωκώς, δηλ. τὸ ὑπόζωμα, διάζωμα, Ἀλεξ. Ἀφροδ. Προβλ. 1. 53, Γαλην., ἴδε Greenhill Θεόφιλ. 299. — Παθ., μάλιστα ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ πρκμ., ζειρὰς ὑπεζωσμένοι, ἐξωσμένοι μὲ **ζειρὰς** (ὃ ἴδε), Ἡρόδ. 7. 69· ἱμάντας ὑπεζωσμένοι Πλουτ. Ρωμ. 26 — μάλιστα δὲ **II.** ζωννύω κάτωθεν ἢ ὑποδένω διὰ σχοινίων πλοῖον, οὕτως ὥστε νὰ καταστήσω αὐτὸ πλοῖμον, (ἴδε **ὑπόζωμα** II) Πολύβ. 27. 3, 3, Πράξ. τῶν Ἀποστ. κζ', 17 πρβλ. Horat. I Carm. 14, 6 καὶ ἴδε **ζεύγνυμι** II, 4, **διαζώννυμι** I.

ὑπόζωσμα, τό, ἧττον Ἀττ. τύπος ἀντὶ **ὑπόζωμα** (II), Πλουτ. Ρωμ. 7.

ὑποθᾰλᾰμεύω, ἄγω εἰς τὸν θάλαμον, Εὐστ. Πονημ. 347. 29.

ὑποθάλπω, μέλλ. **-ψω,** ἐσωτερικῶς θερμαίνω, ὑπό μ' αὖ .. μανίαι θάλπουσιν Αἰσχύλ. Προμ. 880· ὑπ. τινὰ τέχνῃ Φιλόστρατος 43. **2)** ἀνάπτω, ἐξάπτω κρυφίως, ἐλπίδα Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **ὠδίν.**—Παθητ., καίομαι ὑποκάτωθεν, τέφρῃ πῦρ ὑποθαλπόμενον, καιόμενον ὑπὸ τὴν τέφραν, Ἀνθ. Παλατ. 12. 92.

ὑποθαρρέω, ἀναθαρρῶ, ἀναλαμβάνω θάρρος, Αἴλ. περὶ Ζῴων 16. 11.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 63, Χ. Χαριτωνίδου, Ποικίλα Φιλολογ. τόμ. Α', 173.

ὑποθαρρῡνω, παραθαρρύνω, ταῖς εὐχαῖς ὑποθαρρύνοντες Ἀνωνύμ. Βίος Γερμ. Actt. SS. Maii τ. 3, σ. 7, 16.

ὑποθαυμάζω, θαυμάζω πως, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 408, κλπ.

ὑποθέᾱτροι, ἴδε ἐν λέξ. **ὑπότρητος.**

ὑποθειάζω, σχεδὸν ἢ κρυφίως θεοποιῶ, Φιλόστρ. 5 καὶ 245.

ὑποθέλγω, ἐξαπατῶ κρυφίως, Φωτίου Ἐπιστ. σ. 335, 11, κλπ.

ὑπόθεμα, τό, = **ὑπόθημα,** Πλούτ. 2. 1011D, Συλλ. Ἐπιγρ. 2048.

***ὑπόθεμα,** τό, ὑποθήκη, Ἐπιγρ. Δελφῶν Bul. de cor. hel. V, σ. 163: ἐπὶ ὑποθέματι ἀγρῷ. Τῆς σημασίας ταύτης ἓν μόνον ἐκ Θηραϊκῆς ἐπιγραφῆς ἐτέθη ἐν τῷ Θησ. Στεφ. παράδειγμα, ἔνθα ὅμως ἡ λέξις **ὑπόθεμα** δὲν ἦτο ὁλόκληρος· δι' ὃ ἀνέγραψα ἐδῶ καὶ τὸ ἐκ τῆς Δελφικῆς, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑποθέναρ, τό, τὸ μέρος τῆς παλάμης, «τὸ ἀπὸ τοῦ λιχανοῦ ἕως τοῦ μικροῦ δακτύλου» Πολυδ. Β', 143, πρβλ. Γαλην. 14. 704.

ὑποθεραπεύω, θεραπεύω πως, περιποιοῦμαι, τὸ θεῖον Φιλόστρατ. 181· τοὺς ἡγεμόνας διακοσίοις χρυσοῖς ὑποθεραπεύσας Μέμνων ἐν Φωτ. Βιβλ. σ. 229, 2.

ὑποθερμαίνω, θερμαίνω ὀλίγον. — Παθ., γίνομαι ὑπόθερμος, ὀλίγον τι θερμός, ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι Ἰλ. Π. 333, Υ. 476· μεταφορ., Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 8. 3, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

ὑπόθερμος, ον, ὀλίγον τι θερμός, Γαλην. 6. 240, Πολυδ. Ε', 108· ὀλίγον τι θερμός, ἢ ἔνθερμος, εὐπαράφορος, ὀξύθυμος, ὑποθερμότερος τῷ ἔργῳ Ἡρόδ. 6. 38, πρβλ. Λουκ. π. Διαβολῆς 5· ὑπ. βλέμμα, ἐπὶ ἵππου, Πολυδ. Α', 192· ἐπὶ οἴνου, Πλούτ. 2. 1146F.

ὑπόθεσις, εως, κυρίως τὸ τιθέναι ὑποκάτω· ἀλλ' ἐν χρήσει ἀεὶ τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶναι τεθειμένον ὑποκάτω: **1)** θεμέλιον, βάσις, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 13, 4. **2)** ἐν τῇ πολιτικῇ ὑπόθεσις χρησιμεύουσα ὡς βάσις σκοποῦ τινος, σκοπός, εἴ τι [νενομοθέτηται] πρὸς τὴν ὑπόθεσιν .. τῆς προκειμένης .. πολιτείας Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 1, πρβλ. 5. 11, 16· ὑπ. τῆς δημοκρατικῆς πολιτείας ἐλευθερία αὐτόθι 6. 2, 1, πρβλ. 2. 2, 1, 7. 4, 1, Δημ. 143. 15, κλπ.· τῶν πράξεων τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ὑποθέσεις ἀληθεῖς εἶναι προσήκει ὁ αὐτ. 21. 7, πρβλ. 1082. 20. **II.** τὸ τιθέμενον ὡς βάσις λογικοῦ ἐπιχειρήματος, ὑπόθεσις, ὑπ. ὑποτίθεσθαι τῷ λόγῳ Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 8· συχν. παρὰ Πλάτωνι, οἷον ἐν Φαίδωνι 94B, Μένωνι 86E κέξ.· ὑπ. ὑποθέσθαι ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 244C· ἐξ ὑποθέσεως ζητεῖν Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 12, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 510B·— συχν. παρὰ τῷ Ἀριστ., τῶν ἀποδείξεων αἱ ὑπ. Μετὰ τὰ Φυσικ. 4. 1, 2, συναπτόμενον μετὰ τοῦ **ἀρχαί,** Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 19, 1, κ. ἀλλ.· αἱ ἐξ ἀρχῆς ὑπ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 1, 4· αἱ περὶ τὰς κινήσεις ὑπ. π. Οὐραν. 1. 8, 4, κλπ.·— μάλιστα ἐν συλλογισμῷ, πρότασις καθ' ὑπόθεσιν εἰλημμένη, συλλογισμὸς ἐξ ὑποθέσεως, ἀντίθετ. τῷ **δεικτικῶς.** Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 23, 2 καὶ 8, Τοπικ. 3. 6, 6, κ. ἀλλ.· — ἐξ ὑποθέσεως, ὡσαύτως, ἀντίθετ. τῷ **ἁπλῶς,** Φυσ. 2. 9, 1, π. Ζ. Μορ. 1. 1, 11 καὶ 41, Πολιτικ. 3. 5, 2· ἡ ἐξ ὑπ. πολιτεία, οἵα ἡ τοῦ Πλάτωνος, αὐτόθι 4. 1, 4·— ὡσαύτως, πρὸς ὑπόθεσίν τινα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἁπλῶς,** Πολιτικ. 4. 7, 2, πρβλ. 4. 11, 21· πρὸς μὲν τὴν ὑπ. ὀρθῶς .., ἀλλ' οὐχ ἁπλῶς Μετὰ τὰ Φυσικ. 12. 7, 30. **2)** ἐν ὁμιλίᾳ ἢ συζητήσει, τὸ ὑπὸ συζήτησιν ζήτημα, Λατ. argumentum, ἐπὶ τὴν ὑπ. ἐπανάγειν τὸν λόγον Ξεν. Ἀπομν. 4. 6, 13· ἐπὶ τὴν ὑπ. πάλιν ἐπανελθεῖν Ἰσοκρ. 53C· τὴν ὑπ. οὐχὶ τὴν οὖσαν παριστάναι Δημ. 28. 9· ἐπὶ τῆς ὑπ. μένειν Αἰσχίνης 64. 31· ἀπὸ τῆς ὑπ. τινα ἀπαγαγεῖν, ἀποπλανᾶν Δημ. 4. 6. 25, Αἰσχίνης 79, 6· γράφειν περὶ ὑπ., Λατ. argumentum tractare, Ἰσοκρ. 99A· πρὸς ὑπόθεσιν λέγειν Ἀριστ. Ρητ. 2. 18, 1. **3)** ἡ ὑπόθεσις ποιήματος ἢ πραγματείας, Πολύβ. 1. 2, 1, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 3. 3· ἐπὶ ζωγραφίας, Δημήτρ. Φαληρ. 76, πρβλ. Schäf. εἰς Διονύσ. π. Συνθ. σ. 71. **III.** τὸ ὁριζόμενον ὡς κατὰ ὧν ἐνεργείας, ὡς ἀρχὴ διαγωγῆς, Δημ. 28. 9., 143. 14· ὑπ. τοῦ βίου Ἰσοκρ. 12C. **2)** καθόλου, σκοπός, σχέδιον, Πλάτ. Γοργ. 454C, Νόμ. 743C. **3)** ὑπόσχεσις, Θουκ. 3. 66, κατὰ τὰ Ἀντίγραφα, ἀλλὰ τὸ **ὑπόσχεσις** εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφή. **IV.** = **ὑποθήκη,** συμβουλή, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 424, Πολύβ. 2. 48, 8, κλπ. **V.** αἰτία, ἀφορμή,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρόφασις, Κικ. πρὸς Ἀττ. 14. 22, Πλουτ. Φλαμ. 15, κλπ. **VI.** κατηγορία, καταγγελία, Συλλ. Ἐπιγρ. 4957, 41 κἑξ.

ὑποθετέον, ρημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ὑποθέσῃ, νὰ θεωρήσῃ ἢ δεχθῇ ὡς βάσιν, νὰ λάβῃ τι ὡς δεδομένον ἐξ οὗ νὰ ὁρμηθῇ, Πλάτ. Τίμ. 61D, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 6, 2, κ. ἀλλ.

ὑποθέτης, ου, ὁ ὑποδεικνύς, εἰσηγητής, σύμβουλος, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

ὑποθετικός, ή, όν, ὁ καθ' ὑπόθεσιν ὢν ἢ λαμβανόμενος, Ἀρριανοῦ Ἐπίκτ. 1. 7, 22, κλπ.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** διττῶς συλλογιζομένοις, ὑποθετικῶς τε καὶ κατηγορικῶς Γαλην. τ. 4, σ. 609, 6, κλπ. **II.** ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ἀνήκων εἰς τὸ ζήτημα, **ὑπ.** ἐξήγησις Πολυδ. Ἀποσπ. σ. 406· σχῆμα Εὐστ. 186. 27. **III.** προτρεπτικός, λόγοι Μουσών. παρὰ Στοβ. 596. 5.—Ἴδε Κόντου Σχόλια ἐν Ἀθηνᾶ: τόμ. Β', σ. 493.

ὑπόθετος, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὁ ὑποκάτω τεθείς, τὸ ὑπόθετον (ἐν τῇ ἰατρ.), εἶδος στερεᾶς ἀλοιφῆς εἰς σχῆμα κώνου ᾠὑομένου εἰς τὸν πρωκτὸν ὡς φάρμακον, ἢ ὄργανόν τι ἰατρικόν, Ἀντιφάν. ἐν «Τραυματίᾳ» 2. 4, Γαλην. τ. 14, σ. 468, 11· ὑπόθετον πρὸς δυσεντερίαν καὶ δακτυλίων πόνους Παῦλ. Αἰγιν. 7. 12 περὶ τὸ τέλος.

ὑποθέω, μέλλ. **-θεύσομαι,** ὑποτρέχω, κρυφίως προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, λύκοιο δίκαν ὑποθεύσομαι ποτὶ ἐχθρόν, πρὸς δὲ τὸν ἐχθρὸν δίκην λύκου ὑποδραμοῦμαι, ὅηλ. ἐνεδρεύων καθάπερ λύκος, Πινδ. Π. 2. 155. **2)** προσπαθῶ δι' ἀπάτης νὰ περάσω τὸν ἀντίπαλόν μου ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ προξενῶν αὐτῷ ἐμπόδιον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1161·— ἐπὶ ἐκλείψεως, ἡ σελήνη ὑπ. τὸν ἥλιον Κλεομήδ. Κυκλ. Θεωρ. Μετεώρ. σ. 116, 7. **II.** ἐπὶ κυνῶν, τρέχω κατόπιν ἄλλου, Ξεν. Κυνηγ. 3, 8.

ὑποθεωρέω, κρατῶ τι ὑψηλὰ καὶ θεωρῶ αὐτό, τι Πλούτ. 2. 42C.

ὑποθεώρησις, ἡ, τὸ θεωρεῖν κάτωθεν, τὰς τῶν ἀστέρων ὑποθεωρήσεις Πτολεμ. Τετράβ. σ. 193, 5.

ὑποθήγω, ἀκονῶ, ὀξύνω ὀλίγον· μεταφορ., ἐρεθίζω, προτρέπω, ὑπ. τὸν σῦν εἰς ἀνάστασιν, ἐξεγείρω, ἐρεθίζω αὐτὸν νὰ ἐγερθῇ, Αἰλ. π. Ζῴων 8. 2, πρβλ. 5. 39· Παθ., ὑποθήγεσθαι ἐπὶ τὸν φόνον ὁ αὐτ. παρὰ Σουΐδ.· ἐν λ. **ἀωρία.**

ὑποθηκάριος, α, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὑποθήκην, Λατ. hypothecarius, Ἰουστινιαν. Κῶδ. 1, 17, 3, § ε', Προκοπ. ΙΙΙ. 154, 22.

ὑποθήκη, ἡ, (ὑποτίθημι) = **ὑπόθεσις. I.** παραίνεσις, συμβουλή, διδασκαλία, Ἡρόδ. 1. 156., 206, κ. ἀλλ.· ποιέειν τινὸς ὑποθήκας αὐτόθι 211· ὑποθήκαις διακονεῖν Ἀντιφῶν 113. 19· κατὰ τὴν Βίαντος ὑπ. Ἀριστ. Ρητ. 2. 13, 4, πρβλ. 1. 9, 36·—οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν τὰ διδακτικὰ ποιήματα, οἷα τὰ τοῦ Ἡσ., **ὑποθήκας,** πρβλ. Ἰσοκρ. 15B, 23C. **II.** ὑποθήκη, ὡς καὶ νῦν, πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ δανείζοντος, τοῖς δανεισταῖς οὐ παρασχάντα τὰς ὑποθήκας Δημ. 922, 5· παρέξουσι τοῖς δανείσασι τὴν ὑποθήκην ἀνέπαφον κρατεῖν, ἕως ἂν κλπ. ὁ αὐτ. 926, 20, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 17, 1.

ὑποθηκιμαῖος, α, ον, τεθεὶς ὡς ὑποθήκη, ἐνυπόθηκος, Γλωσσ.

ὑπόθηλυς, εια, υ, ἐκτεθηλυμμένος, διάλεκτος ὑποθηλυτέρα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 552.

ὑπόθημα, τό, ὑπόβλημα, βάσις, βάθρον, Ἀθήν. 210A, Παυσ. 10. 16, 1, κλπ.· πρβλ. Πολυδ. Γ', 22, 114·— ὁ Ἀττ. τύπος εἶναι θρανίον Παυσ. 5. 11, 7.

ὑποθημοσύνη, ἡ, ὑποθήκη, συμβουλή, παραίνεσις, ἐν τῷ πληθ., ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθήνης Ἰλ. Ο. 412. Ὀδ. Π. 233 ὡσαύτως, παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. ἑνικ., Ἑρμοῦ ὑποθημοσύνῃ Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 7, πρβλ. Λουκ. Ἀστρολ. 1.

ὑποθήμων, ονος, ὁ, ἡ, «ὑποθέσεις καταγράφων» Ἡσύχ.

ὑποθηράω, κρυφίως συλλαμβάνω, τινὰς τῆς βαρβαρικῆς πλήθους ὑποθηράσαντες Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. 69, 23, ἔκδ. Βόννης.

ὑποθήριον, τό, εἶδος ἐμπλάστρου ἢ ἀλοιφῆς, Ἀλέξ. Τραλλ. 8. 504.

ὑποθιγγάνω, ἐλαφρῶς ἐγγίζω, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 806, ἐν τῷ παθ.

ὑπόθλασμα, τό, τεμάχιον τεθραυσμένου ὀστοῦ, Ἱπποιατρικ. σ. 254, 26.

ὑποθλάω, θλῶ ἐλαφρῶς, Αἰλ. περὶ Ζῴων Ἱστ. 1. 15.

ὑποθλίβω [ῐ], μέλλ. **-ψω,** θλίβω κάτωθεν ἢ ἐλαφρῶς, ἐκπιέζω, Νικ. Θηρ. 296, Ἀλεξιφ. 30, Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 2. 14.

ὑποθολόω, θολώνω, κάμνω τι θολόν, τὸ ὕδωρ Αἰλ. περὶ Ζῴων Ἱστ. 4. 31.

ὑποθόρνυμι, ἐπιπηδῶ, πλημμ. γραφὴ ἀντὶ **ἐπιθ-,** ἐν Αἰλ. π. Ζῴων 17. 46.

ὑποθορῦβέω, ἐγείρω θόρυβον, θορυβῶ, ὑπ. ἐς τὸν Κλέωνα, ὅτι οὐ καὶ νῦν πλέει Θουκ. 4. 28.

ὑποθράττω, Ἀττ., ἀντὶ **ὑποταράσσω,** Πλουτ. Πομπ. 68, Ψέφ. 2, κλπ.

ὑποθρᾰύω, θραύω πως ἢ κάτωθεν, Ἑβδ. (Β' Μακκ. Θ', 11). **II.** θραύω ἐν μέρει, ὑποθραύει τοῦ πνίγους τὸ ὑπερβάλλον Βασίλ. τ. 1, σ. 80Α.

ὑποθρῑνέω, θρηνῶ ὀλίγον, Ποσειδ. παρ' Ἀθην. 152E.

ὑποθρόνιον, τό, ὑποπόδιον, ποιητ. λέξις ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 718. 40· πρβλ. **θρῆνυς.**

ὑποθρῡλέω, θρυλῶ, ψιθυρίζω, **ὑπαινίττομαι,** Βασίλ. τ. 3, σελ. 336.

ὑποθρύπτομαι, Παθ., εἶμαι λεπτὸς καὶ ἄτονος, ἢ τρυφηλός, εἶμαι χαλαρὸς καὶ εὐκόλως ὑποχωρῶν, Πλουτ. Περικλ. 15. **II.** ὑπεθρύφθην μετώπῳ, ἔγινα τρυφηλός, ἐτρύφησα διὰ τοῦ μετώπου τῆς—ὑποκλέπτων φιλήματα, Ἀνθ. Παλατ. 5. 294.

ὑποθρώσκω, πηδῶ, τινάσσομαι ὑποκάτω ἢ μέσα εἴς τι, πλημμ. γραφὴ ἀντὶ **ἐπιθ-,** Ὄρφ. Ἀργ. 736.

ὑποθῡμιάζω, = **ὑποθυμιάω,** Γαλην. τ. 14, σ. 490, 10 ἐν τῷ Παθητ.

ὑποθῡμίᾱμα, τό, τὸ (διὰ θυμιάματος) κάτωθεν κάπνισμα, Ἱππ. 673. 10, Διοσκ. 1. 12, Γαλην. τ. 14, σ. 490, 6.

ὑποθῡμιάς, άδος, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. **ὑποθυμίς I.**

ὑποθῡμίᾱσις, εως, ἡ, τὸ κάτωθεν κάπνισμα πρὸς θυμίασιν, Ἱππ.: ατρ. σ. 72, 13.

ὑποθῡμιάω, καπνίζω κάτωθεν, Λατ. suffire, τ. θεῖφ Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 4. 5'—μέσ. ἀόρ. α', Ἱππ. 646.—Παθ., καίομαι πρὸς θυμίασίν τινος ἢ ὅπως καπνισθῇ τι, Διοσκ. 1. 104., 3. 126, κλπ.

ὑποθῡμίς, ίδος, ἡ, στέφανος φερόμενος περὶ τὸν λαιμόν, ὥστε νὰ δύναταί τις ν' ἀπολαύῃ τῆς ἡδείας τῶν ἀνθέων ὀσμῆς, Δυακρ. 37, Σαπφὼ 26, Ἀλκαῖος 36, ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα τοῦ Ἀθην. (674C) φέρουσιν **ὑποθυμιάς,** ἐναντίον τοῦ μέτρου. **II. ὑποθῡμίς,** ἄγνωστόν τι πτηνόν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 304.

ὑπόθῡψις, ἡ, (ὑποτύφω) παρόρμησις, παρακίνησις, Λατ. fomes, Πολύβ. 6. 59, 4, ἔνθα τὸ φερόμενον **ὑπότυψις** εἶναι πλημμ. γραφή.

ὑποθωπεύω, θωπεύω ὀλίγον, κολακεύω, διὰ κολακείας ἐλκύω τινὸς τὴν συμπάθειαν, Ἀριστοφ Ἀχ. 639, Σφ. 610·— ἀπολ., οὐδὲν ὑποθωπεύσας, χωρὶς νὰ κάμῃ χρῆσιν κολακείας τινός, Ἡρόδ. 1. 30.

ὑποθωρήσσομαι, μέσ., ὁπλίζομαι κρυφίως, λόχῳ ὑπεθωρήσσοντο Ἰλ. Σ. 513.

ὑποθωύσσω, ἠσύχως, χαμηλοφώνως καλῶ τινα, Αἰλ. π. Ζῴων 8. 2.

ὑποϊάστιος, ον, ὑποτώνιος, ἦχος μουσικὸς ὁ καὶ ὑποφρύγιος βαρύτερος καλούμενος, Εὐκλ. Ἁρμ. σ. 20, Ἀλύπ. ἐν Εἰσαγωγ. Μουσ. σ. 58, κλπ.

ὑποϊάχω [ᾰ], ἰάχω, φωνάζω ὀλίγον ἢ εἰς ἀπάντησιν, Ἀνθ. Π. 9. 314, ἔνθα ὁ Spitzn. (Vers. Hor. 203) **ὑπεκπροχέει,** ὁ Schäf. **ὑποπροχέει.**

ὑπ-οίγνῡμι, μέλλ. **-οίξω,** ἀνοίγω ὀλίγον τι ἢ κρυφίως, τὴν θύραν Ἀριστοφ. Θεσμ. 424, πρβλ. Ἐκκλ. 15.

ὑπ-οιδαλέος, α, ον, ὀλίγον τι ἐξωγκωμένος, «πρησμένος», Λατ. subtumidus, Ἱππ. 479. 33., 537. 34.

ὑπ-οιδέω, ἀμεταβ., πρήσκομαι ὀλίγον, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 137., 262, 11, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14. 7, Φιλόστρ., κλπ.

ὑπ-οικέω, κατοικῶ ὑποκάτω, ὑπ. τῷ βορέᾳ (οὕτως ὁ Sylb. ἀντὶ **ὑπείκειν**) Ἀριστ. Προβλ. 26. 41, πρβλ. Αἰλ. π. Ζῴων 16. 17. **II.** εἶμαι κεκρυμμένος, ἐν ὀφθαλμοῖς ὑπ. δάκρυ Ἀνθ Πλαν. 111.

ὑπ-οικίζομαι, Παθ., μετὰ μέσ. ἀορ., = τῷ προηγ., τεὴν βῶλον ὑπῳκίσατο Ἀνθ. Παλατ. 7. 372.

ὑπ-οικοδομέω, κτίζω κάτωθεν, ὁ δὲ ὑποικοδομῶν τοῦ τείχους Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγράφ. 3.

ὑπ-οικουρέω, οἰκουρῶ, μένω οἴκοι, κατοικῶ ἐντός, Αἰλ. π. Ζῴων 11. 32 — μεταφορ., κακὸν ὑπ. ἐν τῇ ψυχῇ, μένει κεκρυμμένον ἐντός, ὑπολανθάνει ὑπάρχον ἐν αὐτῇ, Λουκ. Ἀποκηρυττ. 6· μάλιστα ἐν τῇ μετοχῇ, ἀμορφία ὑποικουροῦσα ὁ αὐτ. ἐν Ὀνείρῳ ἢ Ἀλεκτρ. 24· μῖσος τὸ ὑποικουροῦν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 5, 5, πρβλ. Διοδ. Ἀποσπ. 583 32. **II.** μεταβ., τηρῶ, φυλάττω κρυφίως, ἀσχολοῦμαι εἴς τι, ἢ μηχανῶμαι, παρασκευάζω κρυφίως, ἃ νῦν ὑποικουρεῖτε, «ἃ ποιοῦσαι ὑποικουρεῖτε» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Θεσμ. 1168, πρβλ. Πλουτ. Πομπ. 47,—Παθ., ὑποικουρουμένη ὀργή, κρυφίως ὑποτρεφομένη, Πολύβ. 4. 49, 4, πρβλ. 3. 11, 3 **2)** μετ' αἰτ. προσ., μυστικῶς ἐπιβρῶ ἐπί τινος, ὑποικούρει τὴν Φιμβριανὴν στρατιὰν καὶ παρώξυνε κατὰ τοῦ Λουκούλλου Πλουτ. Λούκουλλ. 34· τοὺς στρατιώτας χρήμασιν ὑπ. καὶ διαφθείρειν ὁ αὐτ. ἐν Πομπ. 58· νόσος ὑπ. αὐτούς, εἰσεχώρησεν, εἰσῆλθε μεταξὺ αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Καμίλλῳ 28. **3)** ἀπολ., μηχανῶμαι δόλους, δολεύομαι, ὁ αὐτ. ἐν Ὀθ. 3.

ὑπ-οιμώζω, οἰμώζω, θρηνῶ χαμηλοφώνως, κλαυθμυρίζω, Λουκ. ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 27.

ὑπ-οινος, ον, ὁ διατελῶν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ οἴνου, μέθυσος, Ἀνέκδ. Βεκ. 68. **2)** πλήρης οἴνου, «φαίης δ' ἂν καὶ τοὺς βότρυς τῇ γραφῇ ἐβδόμους εἶναι καὶ ὑποίνους» Φιλόστρ. 800· ὑποινοι πέτραι καὶ νέκταρ ἐκ βοτρύων ὁ αὐτ. 790.

ὑπ-οίομαι, ἀποθ., = **ὑπονοέω,** Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπο-ιππαρχέω, εἶμαι **ὑποϊππαρχος** Ἐπιγραφ. ἐν Hell. J τ. 10, σ. 77.

ὑποΐσαι ἀπαρέμφ., **ὑποίσασα** μετοχ., Στεφ. Διάκ. σ. 1172 1184, ἔκδ. Mi., **ὑποίσας** μετοχ., Ἰγνατ. Νικηφ. Κωνστ)πόλεως ἔκδ. De Boor, σ. 143. 22 "Ἔτι **ὑποΐσαι** ἀπαρ. ἐν Matr. An. gr. II, σ. 555, 5. 49, ἐν ἐμμέτρῳ λόγῳ. Οὕτως εὐχερῶς οἱ ἐν Βυζαντίῳ σχολαστικοὶ κατεσκεύαζον τύπους οἱουσδήποτε. Πρβλ. τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ (δηλ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη) **ἐξεσοῦται**. Ἀλλὰ καὶ παρ' ἡμῖν τὴν σήμερον γίνονται τοιαῦτα ἐνίοτε, καθὼς λ.χ. οἱ ἠμιμαθεῖς λέγουσι καὶ γράφουσι **κατάσχω**, **ἀγάγω**, **συνδράμω** κατ' ἐνεστωτικὴν σημασίαν, **διέταξε** κατὰ προστακτ. ἀορίστου χρόνου καὶ ἄλλα τινά. Τὰ δὲ **ἤφερα** καὶ **ἀνάφερκ**, τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης οἱ ἀόριστοι καὶ εἴ τι τοιοῦτο, δὲν ὑποπίπτουσιν εἰς τὴν αὐτὴν μομφήν, διότι προλαβὼν ὁ λαὸς ἐποίησε χρόνον παρατατικὸν τὸ **ἤφερνα** ἐξ ἐνεστῶτος **φέρνω** κτλ., Συναγωγὴ Λέξ Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑποιστέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑποφέρω**, δεῖ ὑποφέρειν, Ἀφθον. ἐν Speng. rhet. gr. τ. II, σ. 51, 25.

ὑποιστός, ἡ, όν, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑποφέρω**, ὃν δύναταί τις νὰ ὑποφέρῃ, ἀνεκτός, «ὑποφερτός» «ὑποιστά· φορητά, βαστακτά» Ἡσύχ., πρβλ. Φώτ. καὶ Σουΐδ. ἐν λ.

ὑποϊσχάνω, ποιητ. ἀντὶ **ὑπίσχω**, **ὑπέχω**, κρατῶ κάτωθεν, τι ὑπό τινι Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 120.

ὑποΐσχομαι, μέσ. κρατῶ τι κάτωθεν καὶ λαμβάνω δι' αὐτοῦ τι, χερσὶν μέλαν ἀμφοτέρῃσιν αἷμα κατ' ὠτειλὴν ὑποΐσχετο, ἔβαλεν ἀμφοτέρας αὐτοῦ τὰς χεῖρας ὑπὸ τὸ τραῦμα καὶ ἐδέχετο ἐντὸς αὐτῶν τὸ ῥέον αἷμα. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 473· ὑποδέχομαι, ὡς δὲ σεληναίην .. παρθένος αἴγλην .. λεπταλέῳ ἑανῷ ὑποΐσχεται αὐτόθι 169.

ὑποκαθαίρω, διὰ καθαρτικοῦ κενώνω κάτωθεν, ὑποκαθῆραι τὴν κοιλίην Ἱππ. Ἀφορισμ. 1261, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 12, 3, Πλούτ. 2. 127C, Γαλην. τ. 6, σ. 248, 4. **II.** διὰ καθάρσεως ἐκβάλλω, τὴν κόπρον Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 888Α.

ὑποκάθαρσις, **εως**, ἡ, ἡ πρὸς τὰ κάτω κάθαρσις, κένωσις τῶν περιττωμάτων, Ἱππ. 872G.

ὑποκαθέζομαι, μέλλ. **-εδοῦμαι**, ἀποθ. καθέζομαι κρυφίως, χάριν ἐνέδρας), Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.· μεταγεν. ἀόρ. **ὑποκαθέσθην**, κατεκάθισα, «τὸ μέρος τῆς γῆς ὑποκαθέσθη», Σχόλ. εἰς Θουκυδ. 2. 89, Γεωπον. 6. 18 (**ἐπικ-** εἶναι πλημμ. γραφ.).

ὑποκαθεύδω, κοιμῶμαι ὑποκάτω, **ὑποκαθεύδοντος** δὲ τῇ σκιᾷ Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 170Α

ὑποκάθημαι, Ἰων. **-κάτημαι**· — κυρίως πρκμ. τοῦ **ὑποκαθέζομαι**, κάθημαι καὶ περιμένω ἔν τινι τόπῳ, ἐν ταύτῃ τῇ πόλει ὑποκατήμενος Πύθιος ὁ Ἄτυος, ἀνὴρ Λυδὸς ἐξεύνισε τὴν βασιλέως στρατιὴν πᾶσαν Ἡρόδ. 7. 27. **II.** κάθημαι κρυφίως, ἐνεδρεύω, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 5, Στράβ. 704, Φιλόστρ. 292, 566· μεταφορ., ὑποκαθήμενον ὁρᾶν, μὲ βλέμμα ὑπουλον, ὁ αὐτ. 841. **2)** ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., ἐνεδρεύω τινά, **τὸν βάρβαρον** Ἡρόδ. 8. 40, Φιλόστρ. 685· — μεταφ., φθόνος ὑπ. τινα, κρυφίως, ἀνεπαισθήτως καταλαμβάνει τὴν ψυχήν τινος, ὁ αὐτ. 614, πρβλ. Πλούτ. 2. 556B· ὡσαύτως μετὰ δοτ., ὑποκαθημένης αὐτῷ τῆς ὀργῆς Πολύβ. 4. 29, 7. **III.** κάθημαι ἀργός, Διονύσ. Ἁλ. 11. 37.

ὑποκαθίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, τοποθετῶ τινα ὅπως ἐνεδρεύσῃ, τάττω **εἰς ἐνέδραν**, λόχον τινὰ ὑποκαθίσαντας ἐν ὕλαις ἐπιλέκτων ἀνδρῶν Διονύσ. Ἁλ. 9. 56.— Μέσ., καθέζομαι εἰς ἐνέδραν, τῆς νυκτὸς **ὑπεκαθίζοντο** ἐν αὐτῷ τῷ τείχει Λατ. subsidere, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 5. **II.** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ἐνεδρεύω, κλέπτης ὑποκαθίσαι Πολύβ. 12. 4, 14, κλπ. **2)** κατακάθημαι, «κατακαθίζω», Πλούτ. 2. 878D.

ὑποκαθίημι, μέλλ. **-καθήσω**, ἀφίνω τε κατὰ μικρὸν νὰ κατασπάσῃ, **ὑποκαθεῖσαι** τὰς ὀφρῦς «οἷον παύσασθαι χαλεπαίνοντα (καὶ πρότερον γενέσθαι Φώτ. καὶ Σουΐδ.)· τὸ γὰρ ἀνατείνειν ὀργῆς καὶ θυμοῦ καὶ αὐθαδείας» Α. Βεκ. 69, 8· εὖ δ' **ὑποκαθεὶς** ἄτομα πώγωνος βάθη, Λατ. promittere barbam, Ἔφιππος ἐν «Ναυαγῷ» 1. 7.

ὑποκάθισμα, τό, ἐνέδρα, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐνέδρα**.

ὑποκαθίσταμαι, Παθ., καταλαμβάνω τὴν θέσιν ἑτέρου, Ἡρῳδιαν. 8, 8.

ὑποκαίω, Ἀττ. **-κάω**, κάω ὑποβάλλων πῦρ, ἀνάπτων πῦρ κάτωθεν, τὰ ὀστέα, Ἡρόδ. 4. 61· τοὺς ζῶντας Διόδ. 28. 71, πρβλ. 19. 108· ξύλα ὑπ. τῷ τρίποδι, ὑποκάτω τοῦ τρίποδος, Ἀνών παρ' Εὐστ. 1116. 37· ἀνάπτω πῦρ πρὸς θυσίαν, πρβλ. **ὑποκλαίω**. **2)** ἀνάπτω κάτωθεν, πῦρ Λουκ. Φάλ. 1. 11.— Παθ., Ἀριστ. Μετεωρολογ. 2. 2, 10. **3)** ὑποκαίειν τὴν χύτραν, ἀνάπτειν πῦρ ὑποκάτω αὐτῆς, Γαλην. τ. 14, σ. 318, 13. **II.** καίω ὀλίγον· ἐν τῷ παθ., **ὑποκαίεσθαι** ὑπὸ τοῦ ἡλίου Γαλην. τ. 14, σ. 423, 7· ὑπ. τινος, καταφλέγομαι ὑπὸ ἔρωτος πρός τινα, Παρθέν.

ὑποκάκοήθης, ες, ὀλίγον τι κακοήθης, Ἱππ. 605. 9, Φίλων 2. 570.

ὑποκακχέω, ποιητ. ἀντὶ **ὑποκαταχέω**, ὃ ἴδε.

ὑποκαλπάζω, καλπάζω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, προχωρῶ καλπάζων, ὑποκαλπαζόντων κατὰ τοῦ πρανοῦς πρὸς αὐτοὺς Ἄννα Κομν. σ. 26C.

ὑποκαλύπτω, μέλλ. **-ψω**, καλύπτω κάτωθεν, περικαλύπτω, περιτυλίσσω, ὁ δεξιὸς πούς ἀσάνδαλος, τὸν γάρ τοι λαιὸν ὑπεκάλυπτε τὸ χιτώνιον Εὐμάθ. σ. 40, ἔκδ. Tvuch.

ὑποκάμισον, τό, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «ποκάμισον», Achmes 131 «ἐπενδύτης, τὸ ἐσωτερικὸν ἱμάτιον, ὃ καὶ ὑποκάμισον λέγεται» Σουΐδ., Κύριλλ., κλπ.

ὑποκάμπτω, μέλλ. **-ψω**, κάμπτω ὀλίγον ὀπίσω ἢ ὑποκάτω, ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔκαμψαν, ἔκαμψαν τὸ ἄκρον τοῦ ἱμάντος, ὑπ' αὐτὸν τὸν ἱμάντα, Ἰλ. Ω. 274. **II.** ἀμεταβ., ὑποστρέφομαι, γυρίζω ὀπίσω, ἐπὶ λαγοῦ, ἔστιν ὅτε διαβαίνουσι τὰ ῥεύματα καὶ ὑποκάμπτουσι καὶ καταδύονται εἰς φάραγγας Ξεν. Κυν. 5, 16. **2)** μεταφορ., μετ' αἰτ., ὑπολείπομαι, μένω ὀπίσω, ὑστερῶ, μήθ' ὑπεράρας μήθ' ὑποκάμψας καιρὸν γάριτος Αἰσχύλ. Ἀγ. 786.

ὑποκάπηλος, [ᾰ], ὁ, μικρὸς κάπηλος, δευτερεύων κάπηλος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φιλοστρ.

ὑποκαπνίζω, καπνίζω τι κάτωθεν, θυμιῶ, Γαλην. 14, 551.

ὑποκάπνισμα, τό, τὸ πρὸς ὑποκάπνισμα ὑποκαιόμενον, Ἀλέξ. Τραλλ. 5. 261.

ὑποκαπνισμός, ὁ, τὸ ὑποκαπνίζειν, Ἀπολλών. παρ' Ὀρειβασ. 182 Matth., Γαλην. τ. 14, 441, 14.

ὑποκαπνιστός, ἡ, όν, οὗ χρῆσις γίνεται πρὸς καπνίσματα, Ἀλέξ. Τραλλ. 5. 262.

ὑποκάπτω, μέλλ. **-ψω**, κάπτω (χαύτω) ὑφαρπάζων τι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 29, 3.

ὑποκάρδιος, **ον**, ὁ ἐν τῇ καρδίᾳ, ἕλκος, ὀργὴ Θεόκρ 11. 15., 20. 17.

ὑποκάρδομαι, Παθ., πίπτω εἰς κατάστασιν ληθάργου ἢ ναρκώσεως, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 987, Διοσκ. 4. 76.

ὑποκάρπιος, **ον**, ὁ ὑπὸ τὸν καρπὸν τῆς χειρός, ὑποκάρπιος ἀρτηρία Ἀριστοτ. 1. 13.

ὑποκάρφω, ξηραίνω ὀλίγον ἢ βαθμηδόν, Παθ. **ὑποκάρφομαι**, «ξηραίνομαι ἢ τραχύνομαι» (Σχόλ.), Νικ. Ἀλεξιφ. 80.

ὑποκαρώδης, ες, ὀλίγον τι ληθαργικός, Ἱππ. Προρρ. 81, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Κωακ. Προγν. 159.

ὑποκαταβαίνω, καταβαίνω βαθμηδόν, κατὰ μικρόν, ἢ κρυφίως, Ἡρόδ. 2. 15, Ἱππ. Προγν. 40, Θουκ. 7. 60· καταβαίνω, κατέρχομαι ὀλίγον, Ξεν. Ἀνάβ. 7. 4, 11· — μεταφορ., συγκαταβαίνω εἴς τι, μετ' αἰτ., **ὑποκαταβαίνων τὴν ἀσθένειαν** = τῇ ἀσθενείᾳ, Ἐπιφάν. II, 17. **2)** καταβαίνω, ὑποστρέφω κατὰ μικρόν, Ἱππ. 1243C. **3)** **ὑποκαταβάς**, κατωτέρω ἐν τῷ βιβλίῳ, Εὐστάθ. 1351. 43, κ. ἀλλ.

ὑποκαταβάλλω, ῥίπτω ὑποκάτω, **ἔφρη τινὰ Κόϊντ** Σμυρν. 10 484.

ὑποκατάβασις, **εως**, ἡ, ἡ κατὰ μικρὸν κατάβασις, Εὐστάθ. 1402. 17.—Κατὰ Φώτ. καὶ Σουΐδ. «ὑποκατάδασιν· παραχώρησιν».

ὑποκαταβιβάζω, κάμνω τινὰ νὰ καταβῇ βραδέως, κατὰ μικρόν, Εὐστ. ἐν Mai Spicil. 5. 2. 234.

ὑποκαταγγέλλω, ἀναγγέλλω προφητικῶς, προφητεύω, προφήταις τοῖς Χριστὸν ὑποκαταγγέλλουσιν Ὠριγέν. κατὰ Κέλσου 2, σ. 82, ἔκδ. Spenc.

ὑποκαταγελάω, μέλλ. **-άσομαι**, κρυφίως καταγελῶ τινα, μετὰ γεν., ὑπ. τινος Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 6, 21.

ὑποκατακλάω, λυγίζω κάτωθεν ἢ κατὰ μικρόν, «ὑπερικαίνοντο· ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ὑποκατεκλῶντο (οἱ πόδες) οὐκ εὐτονοῦν ἐς» Ἀπολλων. Λεξικ. Ὁμηρ. σ. 671 ἐν λ. **ὑπερικαίνοντο.**

ὑποκατακλίνω, [ῐ], κατακλίνω ὑποκάτω.— Παθ., κατακλίνομαι ὑποκάτω, Πλούτ. 2. 50E· ἐπὶ παλαιστοῦ ὅστις ἀρίνει νὰ νικηθῇ, νὰ καταβληθῇ, αὐτόθι 58F. **II.** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, κατέχω κατωτέραν θέσιν παρὰ τὴν τράπεζαν, τινὶ αὐτόθι 618E· τίνος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 4, 9· — **οὕτω σπανιώτερον ἐν τῷ ἐνεργ., βάλλω τινὰ νὰ κατακλιθῇ κατωτέρω τινὸς παρὰ τὴν τράπεζαν, «μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον κατακεῖσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ ὑποκατακλίνουσι ... ὡς ὁμοτραπέζω εἴθισμένον** Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 11). **2)** μεταφορ., ὑπείκω, **ὑποκατακλίνεσθαι ἀλλήλοις** ἐν τῇ ζητήσει Διον. Ἁλ. 6. 24, 71· — ἀποδ., ὑποχωρῶ, ὑπείκω, Δημ. 127. 21, Πλούτ., κλπ.

ὑποκατάκλισις, **εως**, ἡ, τὸ ὑποκατακλίνεσθαι· — μεταφορ., ὑποχαγή, ὑποχώρησις, ταπείνωσις, Πλούτ. 2. 58D, Ἡλιόδ. 10. 25.

ὑποκαταλείπω, καταλείπω ὀπίσω, μνημόσυνον Ἱπποκρ. Προρρ. 102.

ὑποκαταπίπτω, καταπίπτω ὑποκάτω, Κόϊντ. Σμ. 1. 588.

ὑποκατάρατος, ον, ὑποκείμενος εἰς κατάραν, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκα) 3882b.

ὑποκατασκευάζω, παρασκευάζω κρυφίως, ἐνέδραν Ἰωσήπ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 4, 2· μῖσος αὐ ὀθι 16. 1, 2· ὑπ. ἐπιστολήν, συντίθημι, συντάττω, Δημήτρ. Φαληρ. § 232· πιστὸν ὑπ. τινά, καθιστῶ τινα κατ' ὀλίγον γνωστόν, Κλήμ. Ἀλεξ. 131.

ὑποκατασκευή, ἡ, κρυφία ἑτοιμασία, παρασκευή, Ἰαμβλίχ. Προτρ. σ. 10, Ὠριγέν. κατὰ Κέλσ. 4, σ. 219 (226).

ὑποκαταστάσις, εως, ἡ, ἀντικατάστασις, μετάθεσις κληρονομίας, Mortreuil H.st. du droit Byz. τ. 2, σ. 376, 33, κλπ.

ὑποκατάστατος, ον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ **ὑποκαθίστημι**, ἀντικατασταθείς, Ἰνστιτοῦτα Θεοφίλ. Ἀντικένσωρο. 2.15, 1.

ὑποκαταστέλλω, καταστέλλω, μετριάζω, Ἀγαθαρχ. περὶ τῆς Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ. 63, 16.

ὑποκαταφρονέω, κα ἀρρονῶ ἢ παραμελῶ ὀλίγον, Ἱπποκρ. 1139Ε· τινος Ἀριστοξ. σ. 31.

ὑποκαταχέω, καταχέω ἠρέμα, πτερύγων ὑποκακχέει ἀοιδὴν Ἀλκαῖος 39· ὁ Bgk. πτερύγων δ' ὑπα κακχέει.

ὑποκάτειμι, κατέρχομαι κρυφ ως, Ἐκκλ. **2) ὑποκατιών**, κατωτέρω ἐν τῷ βιβλίῳ, «παρακάτω», τὸ ἄχηλον τῆς λέξεως διεσάφησεν ὑποκατιὼν Φωτ. Βιβλιοθ. σ. 531, 3, πρβλ. **ὑποκαταβαίνω** 3.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 146.

ὑποκατέρχομαι, = **ὑποκαταβαίνω**, Γαλην. τ. 19, σ. 606, 10, Νικήτ. Χων. 12, σ. 153, κλπ.

ὑποκατεσθίω, μέλλ., **-έδομαι**, κατεσθίω κάτωθεν, ἀφαιρῶ, παρασύρω κάτωθεν, ἐπὶ ποταμοῦ, κατατρώγοντος τὸ ἔδαφος τῆς ἑαυτοῦ κοίτης, Ἀπολλ. Λεξικ. Ὁμ. σ. 672 ἐν λέξει **ὑπέρειπτει**.

ὑποκατορύσσω, θάπτω ὑποκάτω, Σώφρων παρ' Ἀθην. 480Β, ἐν τῷ παθ.

ὑποκάτω [ᾰ], Ἐπίρρ., ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «ἀποκάτω», μετὰ γεν., ὑπ. τῆς εἰσροῆς Πλάτ. Φαίδων 112D· ὑπ. τινὸς κατακλίνεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 222Ε· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 844C· ὑπ. παραγράφειν τι Ὑπερείδης ὑπὲρ Εὐξενίππου 40. **II.** Ἐν τῇ Λογικῇ, τὸ ὑπ. γένος, τὸ κατώτερον γένος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς **τὸ ἐπάνω**, Ἀριστ. Τοπ. 6. 5, 6· τὰ **ὑποκάτω** αὐτόθι 4. 2, 4, κ. ἀλλ.

ὑποκάτωθεν [ᾰ], Ἐπίρρ., κάτωθεν, Ἀριστ. περὶ Ζῴων Γεν. 4. 4, 48. **II.** = **ὑποκάτω**, οἱ ὑπ. ἀγροί, οἱ χαμηλότεροι, Πλάτ. Νόμ. 761Δ.

ὑποκατώρῡχος, ον, παραχωμένος ὑπὸ τὸ χῶμα, ἐπὶ κλήματος, (ἐν Κυζίκῳ νῦν «κατώργιο»), τὰ κλήματα ἐπιβαλλόμενα καὶ ὑποκατώρυχα καθιέμενα (ἀποκατώρυγες καθιέμεναι Οὐρβ. Κῶδ.), Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 11.

ὑπόκαυσις, εως, ἡ, τὸ καίειν ὑποκάτω, Ὀρειβάσ. 37 Matth. **II.** τὸ πῦρ τῆς ὑποκαύστρας, αἴρας ἐμβαλλεῖν εἰς τὴν ὑπόκαυσιν Πλούτ. 2. 658Ε.

ὑποκαύστης, ὁ, ὁ ὑποκαίων, Πάπυρ. Αἰγυπτ. Journ. d. Sav. Janv. et Févr. 1873.

ὑπόκαυστον, τό, θολωτὸς θάλαμος λουτρῶνος θερμαινόμενος κάτωθεν δι' ὑποκαύστρας, Λατιν. vapo arium, Βιτρούβ. 5. 10, Πλινίου Ἐπιστ. 2. 17· ἐπὶ οἴκου θερμαινομένου δι' ὑποκαύστρας, ἐν ὑποκαύστῳ οἴκῳ τὴν δίαιταν εἶχον Ἐπιφάν. τόμ. 1, σελ. 459D, πρβλ. **πυριατήριον**. **2)** ἡ ὑπὸ τοιοῦτον θάλαμον ὑποκαύστρα, Οὔλπ.

ὑποκαύστρα, ἡ, ἡ κάμινος τοῦ ὑποκαύστου, ὁ ὑποκάτωθεν τοῦ λουτρῶνος φοῦρνος, Τουρκ. «Κιουλχανές». Γλωσσ.

ὑπόκειμαι, ἐν χρήσει ὡς παθ. τοῦ **ὑποτίθημι**, μετὰ μέλλ., **ὑποκείσομαι**, ἀλλ' ἀορ **ὑπετέθην**. Κεῖμαι **ὑποκάτω**, ὑπὸ δὲ ξύλα κεῖται Ἰλ. Φ. 364 ὑπ. θεμέλιοι Θουκ. 1. 93· μετὰ δοτ., τοιαύτης τῆς κρηπῖδος ὑποκειμένης ταῖς πολιτείαις Πλάτ. Πολιτικ. 301Ε· τὸν μηρὸν ὑπ. ἔχειν Ἀριστ. περὶ Ζῴων Πορείας 15. 3, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 55 **2)** ἐπὶ τόπων, κεῖμαι **ὑποκάτω** ἢ κατωτέρω, ὑποκειμένης τῆς Εὐβοίας ὑπὸ τὴν Ἀττικὴν Ἰσοκρ. 63Β· ὑπ. τὸ πεδίον τῷ Ἱερῷ Αἰσχίν. 70. 20·—ἀπολ., κεῖμαι κατωτέρω, εἶμαι χαμηλότερος, Ἀριστ. Μετεωρ 2. 6, 11, Προβλ. 26 15· ἡ ὑπ. χώρα, χθαμαλὴ χώρα, Διόδ. 3 50. **II** ἐν ποικίλαις μεταφ. σημασίαις, **1)** ὑποβάλλομαι ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ τὸν νοῦν, δηλ. ὑποβάλλομαι εἰς τὴν σκέψιν τινὸς ἢ προτείνομαι εἴς τινα, ὡς τὸ **πρόκειμαι**, ὑποκείσεταί μοι ὁ ἄθλος Πινδ. Ο. 1. 135· αἱ ὑποκείμεναι ἐλπίδες, αἱ παροῦσαι ἐλπίδες τινός, Δημ. 348. 22 δυοῖν ὑποκειμένων, δύο πραγμάτων προτεινομένων, ὁ αὐτ. 631. 18· μένω ἐπὶ τῶν ὑπ., ἐμμένω εἰς τὰς ἀποφάσεις μου, Πολύβ. 1. 19, 6., 2. 51, 1· μένειν ἐπὶ τῆς ὑπ. γνώμης ὁ αὐτ. 1. 40, 5· ὑπόκειταί μοι ὅτι .., ἔχω ὡρισμένον ὡς κανόνα ὅτι .., Ἡρόδ. 2. 123, πρβλ. Ἀριστ. Οἰκον. 1. 3, 1. **2)** εἶμαι τεθειμένος ὡς βάσις συλλογισμοῦ ἢ ἐπιχειρήματος, λαμβάνομαι ὡς ὑπόθεσις (πρβλ. **ὑπόθεσις II**), Πλάτ. Κρατ. 436D, Ἀριστ.· ὑπόκειται γὰρ μὴ εἶναι .. Πλάτ. Ἔρυξ 404Β· τούτων ὑποκειμένων, Λατ. his positis, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 359Δ, Πολ. 359Δ· τὴν ἐκ τῶν ὑποκ. ἀρίστην [πολιτείαν], συμφώνως πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἁπλῶς ἀρίστην, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 1, 3· ὑποκείσθω τι, **ἃ** ληφθῇ ὡς δεδομένον, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 2. 2, 2, πρβλ. 5. 1, 3, κ. ἀλλ.· ἄπροσ., ὑπόκειται, εἶναι τεθειμένος κανών, Δημ. 643. 22 ὑποκείσθω ὅτι .. , ἂς ληφθῇ ὡς δεδομένον ὅτι .. , Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 1, 13 ὑπ. τι εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 1. 11, 1· οὕτω μετ' ὀνόμ., ὑπ. ἡ ἀρετὴ εἶναι .. ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 2. 3, 6, πρβλ. Ρητ. 1. 2, 13 μετὰ τῆς μετοχ., ὑπ. τι ὂν .. ὁ αὐτ. περὶ Ζῴων Γεν. 5. 1, 7· ἢ ἄνευ τοῦ συνδετικοῦ ῥήματος, ἡ τοῦ δέρματος φύσις ὑπ. γεώδης (ἑξυπακ. εἶναι ἡ οὖσα) αὐτόθι 5. 3, 8, κλπ. πρβλ. **ὑποτίθημι I. 3.** **3)** ὑποδεικνύομαι, ὑποδηλοῦμαι, Ἡρόδ. 3. 40. **4)** ὑπολείπομαι εἰς τὸ βάθος, μένω, παραμένω, ἐλπὶς ὑπόκειται Θουκ. 3. 81· τιμωρία ὑπόκειται τοῖς τὰ ψευδῆ μαρτυροῦσι, ἀπόκειται, μένει δι' αὐτούς, Δημ. 913. 6, πρβλ. Λυκοῦργ. 166. 23· ὑπ. κίνδυνος αὐτόθι 25· ἄπροσ. μετ' ἀπαρ., ὑπόκειταί τινι παθεῖν Πολύβ. 2. 58, 10. **5)** εἶμαι ὑποκείμενος, ὑποτεταγμένος εἴς τινα, τινι Πλάτ. Γοργ. 510C· ἀπολ., ὑποκλίνομαι, ὑποκείσονται ἄρα δεδιότες καὶ τιμῶντες ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 494Β, Φιλόσοφ., κλπ. **6)** ὑπόκειμαι, εἶμαι ὑποκείμενος εἴς τε, τοῖς πάθεσιν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσικ. 6. 13. 1. **7)** κεῖμαι ἢ ἀφίνομαι ὡς ἐνέχυρον ἢ «ὑποθήκη», τινος, διά τι ποσόν, Ἰσαῖος 59. 31, Δημ. 1187. 23, 1194. 17· ναῦς ὑποκειμένη τινὶ ὁ αὐτ. 1283, ἐν τέλ.· τὰ ὑποκείμενα, τὰ «ὑποθηκευόμενα», ὁ αὐτ. 926. 22· ὑποκείμενοι, ἐπὶ προσώπων, ὑποχρεωμένοι εἰς πληρωμὴν χρηματικοῦ ποσοῦ, οἱ ἐγγυηταί, ὁ αὐτ. 816. 10· —πρβλ. **ὑποτίθημι III. 8)** ἐν τῇ Φιλοσοφίᾳ, ὑπάρχω ὑπόκατω ἐν τῇ διανοίᾳ ἢ ἐν τῷ διανοήματι ὡς βάσις, ἕκαστον τῶν ὀνομάτων .. ὑπ. τις ἴδιος οὐσία Πλάτ. Πρωτ. 349Β, πρβλ. Κρατ. 422D, Πολ. 581C, Τίμ. Λοκρ. 97Ε· τὸ ὑποκείμενον, ἡ οὐσία τῆς ὕλης ἥτις ὑπετίθετο ὡς ὑπάρχουσα ὡς βάσις καὶ αἰτία πάντων τῶν φαινομένων, τὸ ὑπ. ἐστι καθ' οὗ τὰ ἄλλα λέγεται Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 3, 1· ἡ ὕλη καὶ τὸ ὑποκ. αὐτόθι 1. 3, 1· ἡ ὑπ. ὕλη, ἴδε **ὕλη III**· μάλιστα δοκεῖ εἶναι οὐσία τὸ ὑπ. τὸ πρῶτον αὐτόθι 6. 3. 1, πρβλ. 7. 3, 1, κ ἀλλ. **9)** ἐν λογικῇ ταξινομήσει, εἶμαι ὑποκείμενος, τῇ Ἰατρικῇ .. ἡ ὀψοποιητικὴ .. ὑπ. Πλάτ. Γοργ. 465Β· ὁ τοῦ καθόλου ἐπιστήμην ἔχων οἶδέ πως πάντα τὰ ὑπ Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 2, 4· ἑκάστη τέχνη περὶ τὸ αὐτῇ ὑπ. ἐστι διδασκαλικὴ ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 1. 2, 1· τὰ ὑπ., δηλ. μέλη, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 3. 1, 8. **6)** ἡ ὑπ. ὕλη, ἡ ὑπόθεσις ἢ ὕλη ἑπομένης πραγματείας, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 1. 3, 1., 1. 7, 18· τὸ ὑπ., ἡ ὑπόθεσις νόσου, Πολύβ. 1. 81, 6, κλπ. **γ)** ὡς λογικὸς ὅρος, **τὸ ὑποκείμενον**, (ἐν ἀντιθέσει πρὸς **τὸ κατηγορούμενον**), Ἀριστ. Κατηγ. 2-5. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 1, 8, κ. ἀλλ. **10)** ἐν τοῖς γραμμ., **ὁ ὑποκείμενος χρόνος** ὁ ἐνεστώς.

ὑποκείρω, κείρω κάτωθεν, ὑποτέμνοντες τοὺς στάχυς καὶ ὑποκείροντες Λίλ. περὶ Ζ. 6. 41· τὰ λήϊα ὑποκείρουσι 17. 17. **II.** μεταφορ., γυπῶν δίκην .. ὑποκείρουσι τοὺς χρεώστας, «γδέρνουσι» τούς .. , Πλούτ. 2. 829Δ. **2)** ἀφαιρῶ, ὡς ὑποκείραι πολλὰ τῶν πρὸς εὐπλοιαν συνεργούντων Φίλων 1. 327, 16,

ὑποκεκορισμένως, Ἐπίρρ. = **ὑποκοριστικῶς**, Ρήτορες (Walz) τ. 1, σ. 598.

ὑποκεκριμένως, μεθ' ὑποκρίσεως, Σταΐννιος Κων/πόλεως Cod. Par. 501, fol. 78 r°.

ὑποκεκρυμμένως, Ἐπίρρ., κρυφίως, Ἄννα Κομν. σ. 149. 269.

ὑποκέλευσμα, τό, τὸ ἔργον τοῦ κελευστοῦ, ᾠδὴν δὲ λέγει ναυτικὴν ἣν ὑποκέλευσμα καλεῖ Σχόλ. εἰς Λουκ. Κατάπλ. 19.

ὑποκελεύω, ἐκτελῶ τὸ ἔργον κελευστοῦ, ᾄδω τὸ ναυτικὸν κέλευσμα, ἤτοι τὴν ᾠδὴν πρὸς ἣν κωπηλατοῦσιν οἱ ἐρέται, ἢ καὶ ὑποκελεῦσαι δεήσει ; Λουκ. Κατάπλ. 19.

ὑπόκενος, ον, ὀλίγον τι κενός, Εὔστ. Πανημάτ. 128. 24· — μεταφορ., ὑπ. ῥήματα Εὐα. Ἐκκλ. Ἴστ.· «ῥοὴ μικρὰ καὶ ὑπόκενος» (ἔνθα νῦν ὑπόσκαιος) Ἡσύχ. ἐν λ. [6]μβος.

ὑποκενόω, κενῶ ὑποκάτω, καθαρίζω διὰ κενώσεων, τὴν κοιλίην Ἱππ. Προγν. 45, κ. ἀλλ.· ὑποκεκενωμένος, κεκαθαρμένος, ὁ αὐτ. ἐν Προρρ. 85. **2)** ἐκβάλλω διὰ κενώσεως, τὴν κόπρον ὁ αὐτ. 543. 11. **II.** ὑποσκάπτω, τοὺς τοίχους ὑπεκένουν Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 233C.

ὑποκεντέω, κεντῶ, τρυπῶ κάτωθεν, ὑφεδρεύοντες ἕτεροι τὰς γεφύρα. μακροῖς δόρασιν ὑπεκέντουν Ἀππ. Ἰλλυρ. 20· οἱ στρατιῶται ξιφιδίοις αὐτὸν ὑπὸ τὸ γένειον ὑπεκέντουν Δίων Κ. 65. 21.

ὑπόκερας, ὁ, ἡ, τό, ὁ ἔχων κέρας ὑποκάτω, «τὸ γὰρ ὑπόκερας (ὄργανον) καὶ τὸ σὺν τῷ χαλκώματι περιηχοῦτερα» Πορφύρ. εἰς Πτολεμ. Ἁρμον. 243.

ὑποκερχάλεος ἢ **-κερχνάλεος, α, ον**, ὀλίγον τι βραχνός, Ἱππ. 1215Δ.

ὑποκεφάλαιον, τό, τὸ ὑπὸ τὴν κεφαλὴν τιθέμενον, προσκεφάλαιον, σκύτινον ὑπ. Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 757, κ. ἀλλ.

ὑπόκηρος, ον, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **ἐπίκηρος** παρ' Ἱππ. 303. 30.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑποκηρύσσομαι, Ἀττικ. -ττομαι, μέσ., καθιστῶ γνωστὸν διὰ κήρυκος, προκηρύττω ἢ ἀναγγέλλω τι, μάλιστα πρὸς πώλησιν Αἰσχίν. 59. 25· σύγ' ἀναφαδὸν σεαυτὸν ὑποκηρυξάμενος εἰς πάντας τοὺς Ἕλληνας, .. σεαυτὸν ἀπέφηνας ... Πλάτ. Πρωτ. 349Α· σιωπὴν ὑποκηρυξάμενος Διον. Ἁλ. 9. 48· μετ' αἴτ. καὶ ἀπαρεμφ., ὑποκηρυξάμενος ἀρκεῖν τοὺς ὄντας Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 1.— Κατὰ Πολυδ. Δ', 94: «ὑποκηρύξασθαι τὸ προειπεῖν ἡσυχίαν ἢ καὶ ἀπαγγείλασθαί τι δημοσίᾳ».— Τὸ ἐνεργ. μόνον ἐν Α. Β. 112. 25· «ὑπεκήρυξε· τὸ ὑπὸ τῷ κήρυκι τῷ δημοσίῳ στῆναι καὶ ποιῆσαί τι διὰ τοῦ κήρυκος φανερῶς».

ὑποκιθαρίζω, συνοδεύω διὰ τῆς κιθάρας, «τοῖς θεοῖς μετὰ ᾠδῆς ὑποκιθαρίζοντες» Σχόλ. εἰς Ἰλ. Σ. 570.

ὑποκινδῡνεύω, διατρέχω κίνδυνόν τινα, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **ἀποκ-** ἐν Πλουτ. Πελοπ. 2.

ὑποκίνδῡνος, ον, ὀλίγον τι ἐπικίνδυνος, Πλάτ. Νόμ. 830Ε. **II**. ὁ ὑποκείμενος εἰς κίνδυνον, ὁ διατρέχων κίνδυνον νὰ χαθῇ, «δάνεισμα ὑποκίνδυνον (ὧν ἐπικίνδυνον)» Παλυδ. Η', 141.

ὑποκῑνέω, κινῶ ἠρέμα ἢ ἐλαφρῶς, Ζεφύρου ὑποκινήσαντος (ἐξυπακ. τὸ κῦμα) Ἰλ. Δ. 423· πρβλ. Πλούτ. 2. 596C, κλπ.

2) μεταφ., παρακινῶ τινα μὲ τρόπον ὥστε νὰ ὁμιλήσῃ, Πλάτ. Χαρμ. 162D, Πλουτ. Αἰμίλ. 9· ὑπ. ἔγκλημα Λουκ. Εὐνοῦχ. 13· πρβλ. **κινέω** II. 2. **II**. ἀμεταδ., κινοῦμαι ὀλίγον, οὐδεμία πόλις ἂν ὑπεκίνησε, οὐδεμία ἤθελε κινηθῇ οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον, Ἡρόδ. 2. 106, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατράχ. 644· «ὑπομένει πανταχοῦ ἰχνευόμενος ἐὰν μή τι τῆς νυκτὸς περίφοβος γένηται· παθὼν δὲ τοῦτο ὑποκινεῖ» (περὶ ἀγροῦ) Ξενοφ. Κυνηγ. 5, 12. **2)** μεταφορ., πάσχω τὰς φρένας, ὁ .. μαινόμενος καὶ ὑποκεκινηκὼς Πλάτ. Πολ. 573C.— Ἴδε Κόντου Γλῶσσ. Παρατηρ. σ. 492.

ὑποκίνημι [ῑ] καὶ **-ύω**, Ἐπικ. ἀντὶ **ὑποκινέω**, Κόντ. Σμ. 4. 510.— Παθ., ποσὸν δ' ὑπεκίνυτο γαῖα ὑπὸ αὐτ. 3. 36

ὑποκινῡρίζω, = τῷ ἑπομ., ὑποκινυρίζων ἐκ τάφου Ἀνθ. Κρήτ. 171Β.

ὑποκῑνύρομαι [ῡ], ἀποθετ., ὑποτονοθρύζω μέλος τι, ἡσύχως «τραγουδῶ», Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 11.

ὑποκῑρνάμαι, Παθητ., ὀλίγον τι ἀναμιγνύομαι, Ἀριστ. περὶ Ἐνυπν. 2, 14.

ὑπόκιρρος, ον, ὀλίγον τι κίτρινος, κιτρινωπός, Διοσκ. 2. 105, Γαλην. τ. 19, σ. 129, 7, Ἱππιατρ. σ. 14, 6, κλπ.

ὑποκιστίς, ίδος, ἡ, παρασιτικόν τι φυτὸν φυόμενον ἐπὶ τῶν ριζῶν τοῦ **κίστου**, Cytinus hypocistis, οὗ ὁ ὀπὸς ἦν ἐν χρήσει ἐν τῇ ἰατρικῇ, Διοσκ. 1. 127, Γαλην. περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβεκ. Παθολ. 459.

ὑπ-οκλᾶδόν, Ἐπίρρ., μὲ κεκαμμένα ὀλίγον τὰ γόνατα ἢ κατὰ μικρὸν κλίνων τὰ γόνατα, Ὀππ. Κυν. 4. 205.

ὑπ-οκλάζω, ὀκλάζω ὀλίγον, κατὰ μικρὸν κάμπτω τὰ γόνατα καὶ «ζαρώνω», Ἡλιόδ. 7. 7, Νόνν. Δ. 43. 47· ὑπ. τινί, κάπτομαι, ταπεινοῦμαι ἐνωπιόν τινος, ὁ αὐτ. 47. 627· — μεταφορ., ἐπὶ λύχνου ἕτοιμον νὰ σβεσθῇ, Ἀνθ. Παλ. 5. 279. **II** μεταδ., κατακάμπτω τινά, ὑπ. αὐτοὺς τινι Δόγγ. 3. 8.— Παθ., Παύλου Σιλ. Ἔκφρ. Ἁγ. Σοφ. 251, 735.

ὑποκλαΐω, Ἀττ. -κλάω, κλαίω ἠρέμα ἢ ὀλίγον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 69 (Casaub. **ὑποκαίων**), Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 908 :.

ὑποκλαυθμυρίζω, κλαυθμυρίζω ἠρέμα, ἠσύχως, Νικήτ. Χων. ἐν Σάθ Μεσ. βιβλ. τ. Δ', σ. 127.

ὑποκλάω, κλῶ, θρύω ὑπονάτω, γούνων ὑπέκλασε δεσμὸ Νικ. Θηρ. 728. **2)** κλῶ κατὰ μικρόν, πάντων γὰρ ὑπέκλασε δεῖμα .. ἠνορέην Κόντ. Σμυρν. 4. 483.— Παθ., τὰς ψυχὰς ὑποκλωμένους Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 8, 7· θυμὸς ὑποκλασθεὶς Ἀνθ. Παλατ. 5. 216.

ὑποκλέπτω, μέλλ. **-ψω**, κλέπτω κρυφίως, ὑπεξαιρῶ, «σουφρώνω», Βαβρ 2. 3· ὑπ. ἑαυτόν, ἀπομακρύνω ἐμαυτὸν ἀπό τινος παραφυλάττοντος, διαφεύγω ἐπ' ὀλίγον τὴν προσοχὴν αὐτοῦ, ταῦτά σοι μόλις ἔγραψα ὑποκλέψας ἐμαυτόν Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 10. 3.— Παθ., κλέπτομαι κρυφίως, αἰδῶς ὑπὸ κρύφα κέρδει κλέπτεται, «αἰδὼ. ὑποκλέπτεται διὰ τοῦ κέρδους, ἀντὶ τοῦ οὐκ αἰδοῦνται διὰ κέρδους τι πρᾶξαι» (Σχόλ.), Ησιόδ. Ν. 9. 77. **2)** ὑποκλέπτεσθαι εὐνάς, ὡς τὸ ἀποστερεῖσθαι, Σοφ. Ἠλ. 114 ἔνθα ἴδε σημ. Jebb. **II**. τηρῶ τι μυστικόν, τι Μουσαῖος 85· ἀποκρύπτω ὥστε νὰ μὴ παρατηρήσῃ τις, τι αὐτόθι 161· ὑπ. ὀπωπήν, ῥίπτω βλέμμα κρυφίως, Ἀνθ. Π. δ 221, πρβλ. 290· φιλίη ὑποκλεπτομένη αὐ δόλοι 267. **2)** ἐξαπατῶ, ζηλόν τινος αὐτόθι 269.

ὑπόκλησις, ἡ, προσκλήσεις τε καὶ ὑποκλήσεις Κ. Πορφ. Ἐκθ βασ. τάξ. σ. 787, ἔκδ. Β. Ἡ Λατιν. αὐτόθι μετάφρ.: introducenti ad sacram mensam et inde rursus inducendi modus, Συναγωγὴ λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑποκλῑνής, ές, ὁ ὑποκλίνων ἑαυτόν, ὑπήκοος, ὕποχα καὶ ποκλινεῖς καὶ ὑποτεταγμένοι μεγάλῳ βασιλεῖ Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 21.

ὑποκλίνομαι [ῑ], Παθ., κλίνομαι, πλαγιάζω ὑποκά-ω τινός, μετὰ δοτ., σχοίνῳ ὑπεκλίνθη Ὀδ. Ε. 463, πρόλ. Ἀνθ. Παλατ. 9. 71, κλπ.· Βάκχῳ ὑποκλινθεῖσα = ὑποδμηθεῖσα Ὀρφ. Ἀργον. 196· μαζὸς ὑπεκλίσθη, κρέμαται πρὸς τὰ κάτω, ἐπὶ γυναικὸς βικνώδους ἕνεκα γήρατος, Ἀνθ. Παλατ. 5. 273· ἐπὶ ἀστέρων, βαίνω πρὸς τὴν δύσιν, «ἀστέρες ὑποκλινόμενοι» Ρήτορες (Walz) 1. 512.

2) ὑποκύπτω, εἴ νύ κε παῦροι ἐόντες ὑποκλίνθητε φάλαγγι ἡμετέρῃ, τότε .. Ὀρφ. Ἀργ. 851·— τὸ ἐνεργ., ὑποκλ. τινὰ παρὰ Γρηγ. τῷ Ναζ. τ. 1, σ. 328C.

ὑποκλονέομαι, Παθ., κλονοῦμαι, ταράττομαι **ὑπό** τινος, ὑποκλονέεσθαι .. Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ, ὑπὸ τοῦ Πηλ. Ἀχιλλέως, Ἰλ. Φ. 556. **II**. κλονοῦμαι οὕτως ὥστε νὰ πέσω, ἀμφὶ δὲ πάντῃ κρημνοὶ ὑπεκλονέοντο Καφηρέος Κόντ. Σμυρν. 14. 572.

ὑποκλοπέομαι, Παθ., διαμένω κεκρυμμένος, παραμένω εἰς κρύφια μέρη, κρύπτομαι, ὑποκλέπτω τὸ ζῆν, εἴ τις ἀνδρῶν ζωὸς ὑποκλοπέοιτο Ὀδ. Χ. 382.

ὑπόκλοπος, ον, κεκρυμμένος, λαθραῖος, οὐ γὰρ ὑπόκλοπον φορεῖ βροτοῖσι φωνάεντα λόγον σοφία Βακχυλ. Ἀποσπ. 26 (35) Blass.

ὑποκλύζω, μέλλ. **-ύσω**, κλύζω, πλύνω, καθαρίζω κάτωθεν, Ἀνθ. Παλατ. 9. 663· τὸ σῶμα ὑποκαθαίρειν καὶ ὑποκλύζειν, καθαρίζειν τὸ σῶμα διὰ κλύσματος κάτωθεν, Πλούτ. 2. 127C· τὴν κοιλίην Ἀρετ. Ὀξέων Νούσ. Θεραπ. 1. 2 ὑπ. τὴν πόλιν, ὑποσκάπτειν αὐτήν, ὑπονομεύειν, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 9, 6. **II**. Παθ., κατακλύζομαι βυθίζομαι, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 533· μεταφ., ἐν Λουκ. Νιγρ. 10 «παρασύρεται τῆς ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάντοθεν αἰδὼς καὶ ἀρετή».

ὑποκλυσμός, ὁ, τὸ ὑποκλύζειν, Πλούτ. 2 974C·— **ὑπόκλυσις**, εως, ἡ, Γλωσσ.

ὑποκλύω, ἀκούω ὑφίως, Κόντ. Σμυρ. 1. 509· τινός, ἔκ τινος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 477.

ὑποκνάω, ξέω ὀλίγον τι, ὑποκνήσασα πόνοισιν, καταπονήσασα αὐτόν (;), Τρυφιόδ. (γράφε Τριφ-) 43· ὁ Schäf. ὑπ' ὀκνήσασα· ὁ Κ'c ly ὑποκλάσασα

ὑποκνήθω, κνήθω, ξέω ὀλίγον, ἔσηττε δὲ καὶ κεφαλὴν ὑποκνηθὲ τὸ πρῶτον Τζέτζ. Ἰστ. 6 89

ὑποκνησταίω, γαργαλίζω ὀλίγον, Βυζ.

ὑποκνίζω, ἐξ ἐπιπολῆς ξύω, γαργαλίζω ἢ ἐξάπτω, ἐρεθίζω ὀλίγον, ἔρως ὑπ. φρένας Πινδ. Π. 10. 94 (60). Παθ., εἶμαι ὀλίγον τι ἐρεθισμένος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 3 πρβλ. **ὑποκεκνισμένος**, Πλουτ. Σύλλ. 35.— Κατὰ Σουΐδ.: «ὑποκνισθέντες, λυπηθέντες, πτοηθέντες».

ὑποκοιλαίνω, κοιλαίνω τι ὑπακάτω ἢ κατ' ὀλίγον, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 6.

ὑποκοίλιον, τὸ ὑπογάστριον, ὑποκοίλιον προβάτου Γλωσσ.

ὑποκοιλίς, ίδος, ἡ, τὸ κατώφερον βλέφαρον, Ἀρετ. π. Δι., Χρον Παθ. 1. 7· πρβλ. **κύλα**.

ὑπόκοιλος, ον, κοῖλος ὑπακάτω, Ἱππ. περὶ τῶν ἐν Κεφαλ. Τρωμ. 305. πρβλ. **κύλα**.

ὑποκολλᾰκεύω, κολακεύω ὀλίγον, Πολύβ. 6. 18, 5, ἐν τῷ Παθ.

ὑποκολλάω, κολλῶ ὑποκάτω, Ἥρων ἐν Math. m. Vat. σ. 269.

ὑποκόλοβος, ον, ὀλίγον τι κολοβός, Παλαδ. Λαυσ. σ. 54Β.

ὑποκολπίδιος, ον, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἡφαιστιαν. 7. 6.

ὑπονόλπιος, ον, ὁ κείμενος ἐν τῷ κόλπῳ, μὴ τὸν ἐραστὴν εἶδες ἔχων θ' ὑποκόλπιον ἄλλην; Ἀνθ. Παλατ. 5. 130, πρβλ. 275· Κυδίλλης ὑποκόλπιος αὐτόθι 25. **2)** ὁ ὑπὸ τὸν κόλπον ἢ τὴν ζώνην κεκρυμμένος, ξίφη Ἡρωδιαν. 7. 11· βιβλίδιον Ἀνθ. Παλατ. 12. 208. **II**. ὁ ἐν τῇ κοιλίᾳ ἢ μητρός, ὑποκόλπιος αἰνὰ χολώθη Καλλ. εἰς Δῆλ. 86.

ὑπόκολπος, ον, = τῷ προηγ., Ἰωάνν. Πεδιάσιμ. περὶ Γυναικὸς Κακῆς 9.

ὑποκολυμβάω, κολυμβῶ ὑποκάτω, «ὑπανησαμένη, ὑποκολυμβήσασα, ὑπελθοῦσα» Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 584.

ὑπόκομμα, τό, κατὰ τὸ μέσον συνεσταλμένον τῶν ἐντόμων, ἴδε Δοδ. εἰς Φρύν 584.

ὑποκομπέω, ἠχῶ κάτωθεν ἢ ἠχῶ ὑποκώφως, κώδωνες δὲ πολλοὶ κατακρέμανται τῆς ἐσθῆτος ὑποκομποῦντες ἐν τῷ βαδίζειν Πλούτ. 2. 672Α.

ὑπόκομψος, ον, ἐπειτικῶς κομψός, Παλέμων ἐν Φυσιογν. 2. 12.

ὑποκόνησις, εως, τὸ διὰ κόνεως, ἢ χώματος καλύπτειν τι, μάλιστα διὰ περισκάψεως, Λατ. pulveratio, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 16, 3.

ὑποκονίω, μέλλ. -ίσω [ῑ], καλύπτω διὰ κόνεως ἢ χώματος, μάλιστα σκάπτων πέριξ τῶν ριζῶν, Λατιν. pulverare, ἀλλαχοῦ **ὑποσκάπτω**, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 2. 7, 5. **II** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ἐπὶ παλαιστῶν, τρίβω τὰς παλάμας τῶν χειρῶν μου ἐπὶ τῆς κόνεως τοῦ ἐδάφους, σκονίζω αὐτὰς ἵνα μὴ διαφεύγῃ εὐκόλως ἀπὸ τῶν χειρῶν μου ὁ ἀντίπαλός μου, (διότι τὰ σώματα τῶν παλαιόντων ἦσαν λιπαρὰ ἐκ τοῦ ἐλαίου δι' οὗ ἠλείφοντο πρὸ τοῦ ἀγῶνος καὶ ἐπομένως ὀλισθηρά), οὐδ' ὑποκονίεται, τὴν λαθὴν εὐτόλμον ποιῶν καὶ ἄφυκτον Πλούτ. 2. 614D· τὼ χεῖρε ὑποκονίεται Κωμικ. Ἀνώνυμ. ἐν Meineke ὁ. 1, σ. cccliv.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπόκοπος, ον, ὀλίγον τι κεκοπιακώς, κουρασμένος, Ξενοφ. Κυνηγ. 6. 25.

ὑπόκοπρος, ον, ἀνάμικτος μετὰ κόπρου, Ἱππ. 1132Η.

ὑποκόπτω, μέλλ. **-ψω,** κόπτω κάτωθεν, παραλύω, Πλουτ. Εὐμέν. 7· ὑποκεκομμένος τὰ νεῦρα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 8, 4· —μετρφ., ὑπ. τὰ νεῦρα τῆς δυνάμεως αὐτόθι 5. 1, 4· τὴν ἐλπίδα αὐτόθι 6. 1. 3.

ὑποκορίζομαι, μέλλ. **-ίσομαι·** ἀόρ. **ὑπεκορισάμην** Ἀριστείδ. 1. 493, Χαρίτων 3. 7· ἀποθ. Κυρίως, φέρομαι ὡς παιδίον, ὁμιλῶ τὴν γλῶσσαν παιδίου, μεταχειρίζομαι λέξεις θωπευτικάς, οἷαί εἰσι τὰ ὑποκοριστικὰ ὀνόματα· ἐντεῦθεν, **1)** μεταβ., καλῶ τινα μὲ ὀνόματα ὑποκοριστικὰ καὶ θωπευτικά, ἐπὶ ἐραστῶν, εἰ λυπουμένην αἴσθητό με, νηττάριον ἂν καὶ φάττιον ὑπεκορίζετο, θὰ μὲ ἐκάλει θωπευτικῶς παππάκι μου καὶ περιστεράκι μου, Ἀριστοφ. Πλ. 1011· ψυχὴν ὑπ. τινα, καλῶ τινα χαϊδευτικῶς «ψυχίτσα μου», Πλούτ. 2. 692D· τὴν Ἐκάλην ἐτίμων, Ἐκαλίνην ὑποκοριζόμενοι ὁ αὐτ. ἐν Θησ. 14· Κολώτην Ἐπίκουρος εἰώθει Κολωτάραν ὑπ. καὶ Κολωτάριον ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. 2. 1107D τὸν πύκτην Ἡρακλείδην Ἡρακλῆ ὑπεκορίζοντο, κολακεύοντες ωνόμαζον .., αὐτόθι 624B, πρβλ. Ἀθήν 585F. **2)** καλῶ μὲ ὄνομα εὔφημον, ἰδίως εἰς κακόν τι πρᾶγμα δίδω ὄνομα καλόν, ἣν ἄνοιαν οὖσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν ὡς εὐήθειαν Πλάτ. Νόμ. 400E· ἐραστοῦ ὑποκοριζομένου καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχρότητα αὐτόθι 474E· ὑποκοριζόμενοι, ὕβριν μὲν εὐπαιδευσίαν καλοῦντες αὐτόθι 560E· Φιλίππου φιλίαν καὶ ξενίαν καὶ ἑταιρίαν καὶ τὰ τοιαῦθ' ὑποκοριζόμενοι, καλοῦντες (τὴν δουλικὴν σχέσιν των) διὰ τῶν κομψῶν ὀνομάτων τῆς φιλίας, κλπ. Δημ. 424. 11· τὰς ἐπιθυμίας ὑπ. προθυμίας Πλούτ. 2. 449A· πρβλ. 56D, Ἀριστείδ. 2. 112, κλπ.· — πρβλ. **ὑποκουρίζομαι.** **3)** τἀνάπαλιν, ἀγαθόν τι καλῶ διὰ κακοῦ ὀνόματος, οἱ μὲν φίλοι καλοῦσί με Εὐδαιμονίαν, οἱ δὲ μισοῦντες ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσί με Κακίαν, οἱ ἐχθροί μου παρονομάζουσι Κακίαν, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1. 16· τινὲς ὅμως ἑρμηνευταὶ ἐνόμισαν ὅτι τὸ **ὑποκοριζόμενοι** μετηνέχθη ἐκ τῆς προηγουμένης προτάσεως· — ἀλλ' ὅμως ἡ λέξις κεῖται ἐν ὁμοίᾳ σημασίᾳ καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις, ὑπ. καὶ σκώπτει θάνατον, θεωρεῖ ἐλαφρὸν πρᾶγμα καὶ περιπαίζει τὸν θάνατον, Ἀρριαν. Ἐπίκτ. 4. 1. 166. **4)** προσποιοῦμαί τι, φιλίαν Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνσταντίνου 1. 50· μιμοῦμαι, Φιλόστρ. 587· — Παθητ., ὑποκεκορισμένη πρεσβεία, κατὰ προσποίησιν, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. **6)** μετ' ἀπαρ., «κάμνω ὅτι» .., προσποιοῦμαι, Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνσταντίνου 2. 15. **II.** ἀμεταβ., ποιοῦμαι χρῆσιν ὑποκοριστικῶν, Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 15. **III.** τὸ ἐνεργ. πρῶτον παρὰ Δαμασκίῳ ἐν Φωτίου Βιβλ. 341. 5, Εὐστάθ. 1196. 13.— Παθ., γίνομαι, ἐν τῷ ὑποκοριστικῷ τύπῳ, εἴδη ὑπ. εἰδύλλια ὁ αὐτ. ἐν Πονηματ. 60. 30.

ὑποκοριζόντως, μεθ' ὑποκορισμοῦ, Ἰω. Γενέσ. σελ. 65. 7, ἔκδ. Β.

ὑποκόρισις, εως, ἡ, ἡ χρῆσις ὑποκοριστικοῦ τύπου, καθ' ὑπ. Εὐστ. 1196. 14.

ὑποκόρισμα, τό, ὄνομα θωπευτικόν, «χαϊδευτικόν», ὡς ὁ Δημοσθ. ἔλεγεν ὅτι ἡ ἐπίκλησις **Βάταλος** ἦτο ὑπ. τίτθης, Αἰσχίν. 17 ἐν τέλει. **2)** καλὸν ὄνομα πράγματος κακοῦ, **παράσιτος** ἀντὶ **πολυφάγος,** Ἄλεξις ἐν «Παρασίτῳ» 1. 2, πρβλ. «Ταραντ.» 3. 5· **σεισάχθεια** ἀντὶ χρεῶν ἀποκοπή, Πλούτ. 2. 807D· οὕτω, φυγῆς ὑπ. καὶ παρακάλυμμα ὁ αὐτ. ἐν Γάλβ. 20. **3)** ὑποκοριστικὸς τύπος, Εὐστ. 1540. 54. **4)** μίμησις, ὁ αὐτ. ἐν Πονηματ. 98. 9., 259. 1.

ὑποκορισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Πλουτ. Θησ. 14, Ἀλκίφρων 3. 33. **3)** ἡ χρῆσις ὑποκοριστικῶν, Ἀριστ. Ρητ. 3. 2. 15.

ὑποκοριστικός, ή, όν, ὁ διὰ καλοῦ ὀνόματος ἐπικαλύπτων ἢ κολάζων κακόν τι πρᾶγμα, Ἀνώνυμ. ἐν Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστορ. 5. 16. **2)** ὄνομα ὑπ., πρβλ. Ἀθήν. 650E· — Ἐπίρρ., **-κῶς,** Πλούτ. 2. 847E, Ἀθήν. 308F. — Ἴδε Κόντου Προσθήκας ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΖ', σ. 483.

ὑποκοσμήτης, ου, δευτερεύων **κοσμητής,** Συλλ. Ἐπιγραφ. 270. 1, 6., 274 (Προσθῆκαι).

ὑποκουρίζομαι, Ἰωνικ. ἀντὶ **ὑποκορίζομαι,** ἐγκωμιάζω, ὑμνῶ ποιούμενος χρῆσιν εὐφήμων ἢ καλῶν ὀνομάτων, ἑσπερίαις ὑποκουρ. ἀοιδαῖς, ἐπὶ τῶν ᾀσμάτων, ἃ ᾖδον παρθένοι κατὰ τὴν ἑσπέραν τοῦ γάμου φίλης των, Πινδ. Π. 3. 32· πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κουριζομέναις.** — Ὁ Σουίδ. ποιεῖται μνείαν τοῦ ἐνεργητ. ἑρμηνεύων διὰ τοῦ **κολακεύω.**

ὑποκουφίζω, ἀνακουφίζω ὀλίγον τι, Ἀριστ. περὶ Φυτ. 2. 2, 6, Boiss. Ἀνέκδ. 5. 50. **2)** ἀμεταβ., εἶμαι ἐλαφρότερος, εὐκολώτερος, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α', 944.

ὑπόκουφος, ον, ὀλίγον τι ἐλαφρὸς ἢ ἄστατος, Πλούτ. 2. 205A· ὑπ. τὴν γνώμην ὁ αὐτ. ἐν Πελοπ. 14, κλπ.

ὑποκραδαινόμενοι, τοὺς λογισμούς, ταρασσόμενοί πως, ταλαντευόμενοι ὀλίγον, Θεοφ. Κεραμ. σ. 1021, ἔκδ. Μι.

ὑποκρᾰτέω, κρατῶ τι κρυφίως, κρατῶ δι' ἐμαυτόν, κρατῶ μέρος πράγματός τινος, ὑποκρατῶν τι κακούργως τῆς ἐργασίας Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 651C· μηδ' ἄχρι ἑνὸς ὀβολοῦ τῶν βασιλικῶν ὑποκρατήσαντα χρημάτων Ἄννα Κομν. σελ. 170D. **2)** κρατῶ τι οὕτως ὥστε τὰ μένη κλειστόν, «τόραξ σιδηροῦς ἐμπίπτων εἰς τὸ μέσον καὶ ὑποκρατῶν τὴν θύραν» Σχόλ. Θεοκρ. 5. 117.

ὑποκρᾰτήριον, Ἰων. **ὑποκρητ-,** τό, ἡ βάσις ἐφ' ἧς τίθεται ὁ κρατήρ, κρητὴρ καὶ ὑπ. Συλλ. Ἐπιγρ. 8· οὕτω, βάθρον ὑπ. αὐτόθι 2139. 11· — ὡσαύτως, **ὑποκρᾰτηρίδιον,** Ἰων. **ὑποκρητ-,** τό, Ἡρόδ. 1. 25, Φιλόστρ. 247· — πρβλ. **ὑποστάτης.**

ὑποκρέκω, ἐπὶ ἐγχόρδων ὀργάνων, ἠρεμαίως ὑπηχῶ, ὑποτερετίζω, ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τῆς κιθάρας κρουμῶν, τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν μανίαισι ὑποκρέκει, «συμφωνεῖ... ὑπηχεῖ, προσέοικεν» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 9. 59. **2)** μεταβ., ἐγὼ μὲν ὑπέκρεκόν τι τῶν Λυδίων, ἔκρουον ἠρέμα, Λουκ. Ἐτοιρ. Διάλ. 15. 2· ὁ κόλαξ ἀφ' ἑνὸς διαγράμματος ἀεὶ τὸ ἡδὺ καὶ τὸ πρὸς χάριν εἰωθὼς ὑποκρέκειν Πλούτ. 2. 55D.

ὑπόκρημνος, ον, σχεδὸν ἀπόκρημνος, Στράβ. 644 κ.ἑξ.· — ἴσως κύριον ὄνομα.

ὑπόκρηνος, ον, (κάρηνον) ὁ ὑπὸ τὴν κεφαλήν τινος, θῆκε λᾶαν σκληρὸν ὑπόκρηνον Ἀνώνυμ. (Καλλίμ.) παρὰ Σουίδ.

ὑποκρητηρίδιον, ὑποκρητήριον, Ἰων. ἀντὶ **ὑποκρατ-.**

ὑποκρίζω, κρίζω, τρίζω ἐλαφρῶς, σιγανά, Αἰλ. π. Ζῴων 6. 19.

ὑποκρίνω [ῐ], μέλλ. **-κρῐνῶ,** χωρίζω ὀλίγον ἢ κατὰ μικρόν, Εὐστ. 687. 20, Σουίδ. **II.** ὑποβάλλω εἰς ἀνάκρισιν ἢ ἐξέτασιν, ὑποκρίνουσι τοὺς ἀντιδίκους Ἀνέκδ. Βεκ. 449, 25, Σουίδ. ἐν λέξ. **ἄρχων·** — ἀλλὰ συνήθως,

B. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, **ὑποκρίνομαι,** μέλλ. **-κρινοῦμαι,** Ἰωνικ. **ἔομαι** Ἡρόδ. 3. 119· ἀόρ. **ὑπεκρινάμην,** Ὀδ. Θ. 170, Ἡρόδ. παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως ὁ ἀόρ. καὶ ὁ ἀρκμ. παθητ. μετὰ μέσης σημασίας **ὑπεκρίθην** [ῐ] Κτησ. Περσ. 41, Πολύβ. 5. 25. 7, Ἀππ.· **ὑποκέκρῐμαι** Δημ. 418. 7. Ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ, Ἰλ. Μ. 228· τινὶ Π. 407, Ὀδ. Β. 111, Ο. 170· οὕτω παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογράφοις καὶ τοῖς μεταγενεστ., Ἡρόδ. 1. 2, 164, Ἱππ. 763F, κλπ.· ἐπὶ μαντείου, Ἡρόδ. 1. 78, 91· — οἱ Ἀττικ. ἐχρῶντο τῷ **ἀποκρίνομαι** (ὅπερ ἀποκατέστησεν ὁ Βεκκῆρος ἐν Θουκ. 7. 44, εἰ καὶ πάντα τὰ Ἀντίγραφα φέρουσιν **ὑποκρ-** πλὴν ἑνός, ὡς τοὐναντίον ἐν ἅπασι τοῖς Ἀντιγράφοις τοῦ Ἡροδ. φέρεται **ἀποκρ-,** ἴδε Ἡρόδ. 5. 49., 8, 101· πρβλ. **ὑπόκρισις**). **2)** κρίνω, ἑρμηνεύω, ὄνειρον Ὀδ. Τ. 535, 555· ὀνείρατα Ἀριστοφ. Σφ. 53· (οὕτω, κρίνεσθαι ὀνείρους Ἰλ. Ε. 150, πρβλ. κρίνω Π. 5)· ὑπ. ὅπως .. Θεόκρ. 24. 66. **II.** παρὰ τοῖς Ἀττ., ὑποκρίνομαι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, λαμβάνω μέρος εἰς διάλογον ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὅθεν παριστάνω πρόσωπόν τι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὅπερ τίθεται κατ' αἰτιατ., οἷον, τὴν Ἀντιγόνην Σοφοκλέους ὑποκέκριται Δημ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὑπ. τὸ βασιλικόν, ὑποκρίνομαι, παριστάνω τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 19· ὑπολαμβάνειν καὶ ὑποκρίνεσθαι, ὑποκρίνεσθαι ἐν λόγῳ καὶ ἐν ἔργῳ, αὐτόθι 5. 9, 11· ἀπολ., παριστάνω πρόσωπόν τι, εἶμαι ὑποκριτής (θεάτρου), οἱ ὑποκρινόμενοι ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 7. 3, 8· τῷ ὑποκρίνεσθαι, δι' ὑποκρίσεως (θεατρικῆς), ὁ αὐτ. ἐν Ρητορ. 3. 12, 3· — ὡσαύτως, ὑποκρ. τραγῳδίαν, κωμῳδίαν, λαμβάνω μέρος εἰς τραγῳδίαν, κωμῳδίαν, αὐτόθι 3. 1. 3, Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 30, πρβλ. τὸν αὐτ. περὶ Ὀρχ. 84, Νιγρ. 11, 24, κλπ.· ὑπεκρίθησαν τραγῳδοί, παρέστησαν, Χάρης παρ' Ἀθην. 538F· ὡσαύτως, ὑπ. τὰ πάντα προσωπεῖα Λουκ. περὶ Ὀρχ. 66· ὑπ. μανίαν αὐτόθι 83. **2)** ἀπαγγέλλω, ἐπὶ ῥητοροδιδασκάλου, τὰ Ἡροδότου Ἀθήν. 620D· λόγους ἀλλοτρίους Λουκ. Ψευδολ. 25· — δραματικῶς παριστάνω, Φωτ. Βιβλ. 73. 24· — (ἀπο)μιμοῦμαι, τι Φιλόστρ. 97. **3)** ἐντεῦθεν ἡ λέξις ἦν ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ τοῦ θεατρικοῦ ὕφους ῥαψῳδῶν καὶ ῥητόρων, ἐξογκώνω, ὑπερβολικῶς παριστάνω, Δημ. 230. 7, πρβλ. Wolf Proleg. σελ. xcvi. **4)** μεταφορ., ὑποκρίνομαι, προσποιοῦμαι, μετ' ἀπαρεμφ., Δημ. 321. 18., 878. 3, Πολύβ. 2. 49, 7, κτλ.

ὑποκρῐσία, ἡ, σπανιώτερος τύπος τοῦ **ὑπόκρισις** Π, Ἀνθ. Πλαν. 289. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 510.

ὑπόκρῐσις, εως, ἡ, **I.** παρὰ τοῖς Ἴωσιν, ἀπόκρισις (ἴδε **ὑποκρίνω** Β. 1), Ἡρόδ. 1. 116., 6. 9· οἱ ὑπ. τῶν χρηστηρίων ὁ αὐτ. 1. 90· — ἀλλ' ἡ Ἀττικ. λέξις **ἀπόκρισις** φέρεται ἐν ἅπασι τοῖς Ἀντιγράφοις 1. 49., 5. 50. **II.** παρὰ τοῖς Ἀττ., τὸ παριστάνειν τι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἡ τέχνη τοῦ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὑποκριτοῦ, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 10, 4. πρβλ. Ρητορ. 2. 8, 14. **2)** ἡ ὑπὸ τοῦ ῥήτορος ἀπαγγελία λόγου περιλαμβάνουσα ἀπαγγελίαν, χειρονομίαν καὶ πᾶν ὅ,τι ἕτερον παρελαμβάνετο ἐκ τῶν ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου, αὐτόθι 3. 1, 3., 3. 13, 2· οἱ κατὰ τὴν ὑπ. ῥήτορες, οἱ ῥήτορες οἱ μετὰ θεατρικῆς ὑποκρίσεως ἀπαγγέλλοντες τοὺς ἑαυτῶν λόγους, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς συντάττοντας μὲν λόγους μὴ ἀπαγγέλλοντας δὲ αὐτούς, αὐτόθι 3. 4, 7. **3)** μεταφορ., κατὰ μὲν τὴν ὑπόκρισιν ἐχρῶντο τοῖς λόγοις ὑποπεπτωκότως καὶ ταπεινῶς, κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν ὡμίλουν ταπεινῶς, Πολύβ. 35. 2, 13, Ἑβδ. (Β', Μακκ. Ϛ', 25). **4)**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπόκρισιν, ἐπιρρημ. -κῶς, ὡς τὸ δίκην, δελφῖνος ὑπόκρισιν, δίκην δελφῖνος, Πινδ. Ἀποσπ. 259.

ὑποκριτήρ, ῆρος, ὁ, σπανιώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ προηγ., Ἑρμίας παρ' Ἀθην. 563Ε.

ὑποκρῑτής, οῦ, ὁ, ὁ ἀποκρινόμενος: **I.** ἑρμηνευτής, ἐξηγητής, τῆς δι' αἰνιγμῶν φήμης Πλάτ. Τίμ. 72Β· ὀνείρων Λουκ. Ἐνύπν. 17, κλπ. **II** παρὰ τοῖς Ἀττικ., ὁ παρὰ ἀκοὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἠθοποιός, Ἀριστοφ. Σφ. 1279, Πλάτ. Πολ. 373Β, Χαρμ. 162D, Συμπ. 194Β, Ξεν., κλπ. **2)** ὁ ἀπαγγέλλων, ἐπῶν Τιμ. Λεξικ.· ῥαψῳδός, Διόδ. 14. 109., 15. 7. **3)** μεταφορ., ὁ προσποιούμενος χαρακτῆρα ὃν δὲν ἔχει, ὑποκριτής, Ἐβδ. (Ἰὼβ ΛΔ', 30, ΛϚ', 13), Καιν. Διαθ.

ὑποκρῑτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὑπόκρισιν (II), πεπειραμένος, ἔμπειρος εἰς αὐτήν, φύσει ὑποκριτικός, ἔχων φυσικὴν δεξιότητα πρὸς ἀπαγγελίαν, Ἀριστ. Ρητορ. 3. 1, 7, πρβλ. Ποιητ. 19, 7., 26, 6. **2)** ἁρμόζων εἰς λόγων ἢ εἰς ἀπαγγελίαν, ὑποκριτικωτάτη λέξις ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 3. 12, 2· ἡ ὑποκριτικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη τῆς ἀπαγγελίας, αὐτόθι 3. 1, 7, Ποιητ. 19, 7, κ. ἀλλ. — Ἐπίρρ., **-κῶς**, Χαμαιλ. παρ' Ἀθην. 407Α. **3)** μεταφορ., ὁ ὑποκρινόμενος, προσποιούμενος, ὑποκρ. τοῦ βελτίονος Λουκ. Ἀλέξ. 4.

ὑποκρατέω, κρατῶ κ.τ.π., ὀλίγον τι, ὑποκρατῶν τῷ ποδὶ καὶ ἐπιψαφῶν τοῖς δακτύλοις Γρηγ. Ν' σσ. τ. 2, σ. 287D.

ὑπόκρουσις, εως, ἡ, τὸ ὑποκρούειν, διακόπτειν τι· ἀ ἐν συζητήσει, Ἡσύχ. ἐν λ. **κροῦσις**.— Ἐπίρρ. **ὑποκρουστικῶς**, «ὑποβλήδην, ὑποβαλὼν λόγον ὑποκρουστικῶς ἔτι λέγοντός τινος» Ἐτυμολ. Μέγ. 781, 8, Σουΐδ. ἐν λ. **ὑποβλήδην**.

ὑποκρούω, κρούω ἐλαφρῶς, Ἀνθ. Παν. 279· κτυπῶ τὸν χρόνον, δίδω τὸν χρόνον, Πλουτ. Δημοσθ 20· ὑποκρ. τοῖς λέγουσι Λογγῖν. 41. 2. **II** μεταφορ., διακόπτω, μετ' αἰτ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 38, Ἄλεξις ἐν «Βυστρ.» 1· οὕτως ἐν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 256, 588 (ἐν στίχῳ 618 μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς αἰσχρᾶς σημασίας τοῦ **κρούω**) ἀπολ., ὑποκρούσας (δηλ. εἶπε) Πλάτ. Ἐρυξ 395Ε.

III. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, εὑρίσκω ἐλλείψεις εἴς τινα, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, Ἀριστοφ. Πλ. 548

ὑποκρύπτω, μέλλ. **-ψω**, κρύπτω ὑποκάτω, καλύπτω, ἄχνη ὑπεκρύφθη [ἡ ναῦς], ἐκαλύφθη ὑπὸ ἄχνης, Ἰλ. Ο. 626.— Μέσ., ὑποκρύπτεσθαί τινα, φυλάττειν τι μυστικὸν ἀπό τινος, διάφορ. γραφ. ἐν Ξεν. Ἀναβ. 1. 9, 19.

ὑποκρύφιος, [ῠ], **ον**, **κεκρυμμένος** ὑποκάτω, Νόνν. Δ. 36. 96, κλπ.

ὑπόκρῡφος, ον, =τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 96.

ὑπόκρυψις, εως, ἡ, κρύψιμον, ἀπόκρυψις, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 469Α.

ὑποκρώζω, μέλλ. **-ξω**, κρώζω, κράζω, «βογγῶ» ὀλίγον ἢ ἀσθενῶς ὡς ἄνθρωπος νοσῶν, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 6. 4.

ὑποκτυπέω, κτυπῶ ὑποκάτω, Λίλ. π. Ζ. 3. 13.

ὑποκυάνεος, ον, ὀλίγον τι κυανοῦς, «ὅτι ἡ μὲν φάσσα ὑποκυάνεον ἔχει τὴν κεφαλὴν καὶ μᾶλλόν γε ἐμπόρφυρον» Ἀλέξαν. ὁ Μύνδιος παρὰ τῷ Σχολ. Θεοκρ. 5. 96.

ὑποκυᾰνίζω, ἔχω ὀλίγον τι κυανίζον χρῶμα, ἀχάτης ὑποκυανίζων ἐστὶν Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 234C.

ὑποκῠβερνάω, εἶμαι ὑποκυβερνήτης, νεὼς Παλυδ. Α', 98.

ὑποκῠδής, ές, δίυγρος, «ὑποκυδὶς γάρ εἰσιν οἱ τόποι: Διίναρχος ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου, ὑποκυδής ἐστιν ὁ δίυγρος, ὡς ἐκ τῆς γ' Κτησίου φανερόν. Εὐφορίων: οἷόν θ' εἰαμενῆς ὑποκυδέος. ἐν ἐνίοις μέντοι τῶν ἀντιγράφων παρὰ τῷ ῥήτορι γέγραπται ὑπόκοιλοι» Ἁρποκρατίων.

ὑποκύκλιος, (ἔξυπ. πούς), ὁ, ἐν τῇ μετρικῇ, «ὁ ἀπ' ἐλάσσονος Ἰωνικὸς», ἐκ δύο βραχειῶν καὶ δύο μακρῶν, σύνθετος ὡ ἐκ πυρριχίου καὶ σπονδείου, Σχόλ. εἰς Ἡφαιστ. σ. 160.

ὑπόκυκλος, ον, ὑπότροχος, ἔχων ὑποκάτω τροχούς, τάλαρος Ὀδ. Δ. 131. **II. ὑπόκυκλον**, τό, «ὑπόκυκλα· τοὺς ἀστραγάλους τοὺς ὑποτιθεμένους τῷ πυθμένι τῶν τριπόδων» Ἡσύχ.

ὑποκῠμαίνω, κυμαίνομαι ἐλαφρῶς, κινοῦμαι ὀλίγον, ἐπὶ ὕδατος ἢ ἄμμου, Φιλόστρ. 846· ἐπὶ κόμης, Ἰμέρ. 330· ἐπὶ τῶν βραχιόνων, Φιλόστρ. 841. **II.** μεταφ., ἔρως καὶ οἶνος ὑπ. τὸν νοῦν Rhetores (Walz) τ. 1, σ. 430.

ὑποκῠματίζω, κυματίζω ἐλαφρῶς, προξενῶ κυματισμόν, Φιλόστρ. 839. **II.** ἀμεταφ., συναντῶμαι κινούμενος κυματειδῶς, συναντῶμαι κυματίζων, «ὑποκυματίζουσιν (οἱ θύννοι) ἀλλήλοις, ἄλλο; ἄλλῳ ἐπαίνοντες» ὁ αὐτ. 784.

ὑποκύπτω, μέλλ. **-ψω**, κύπτω ὑπὸ ζυγόν, οἱ Μῆδοι ὑπέκυψαν Πέρσῃσι, ἔκυψαν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῶν Περσῶν, Ἡρόδ. 1. 130, πρβλ. 6. 25, 109· κύπτειν τοῖς ἀνθρώποις ὑποκύπτοντες Αἰσώπ. Μῦθ. 234 ἀπολ., ἐπὶ ἐκετῶν, κύπτω πρὸς τὴν γῆν, ὑποκύπτοντες ἱκετεύουσιν Ἀριστοφ Σφ. 555 (ἔνθα τὸ Ραβ. Ἀντιγραφ ἔχει **ὑπαπίπτοντες**), πρβλ. Λουκ. Κατάπλ. 30, Νιγρ. 21· οὕτως ἐπὶ ζώων πινόντων, ὑποκύψαντα .. πιεῖν ὥσπερ βοῦν (διάφ. γραφ. ἐπικ-) Ξεν. Ἀν. 1. 5, 32· ἀλλὰ καὶ ὑπ. ἐπὶ τὰ ὀπίσθια σκέλη Ἀριστ. π. Θαυμ. 10·— κύπτω ὅπως παρατηρήσω τι, Πλούτ. 2. 470Ε. **II.** μετ' αἰτ., ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, σκῦψε τὴν καμποῦράν σου (νὰ λάβῃς τὸ φορτίον), «τὰν τύλαν, τὴν ἀπὸ τοῦ ἀχθοφορεῖν ἐν τῷ τραχήλῳ γινομένην τοῦ τραχήλου σκληρότητα τῶν ἀχθοφόρων ζώων» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 954.

ὑποκῡρτόομαι, παρὰ Διονυσ. τῷ Ἁλ. 2. 22, διάφ. γραφ ἀντὶ **ἐπικυρτοῦσθαι**.

ὑποκυρτόομαι, Παθ., κυρταῦμαι, εἶμαι ἢ γίνομαι ὀλίγον κυρτός, Ἱππ. 87 **II**, Καλλιαθ. παρ' Εὐστ. 918. 41.

ὑπόκυρτος, ον, Ἰκανῶς κυρτὸς ἢ κυφός, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 822, Πλούτ. 2. 890D.

ὑπόκῡφος, ον, = **ὑπόκυρτος**, Στράβ. 262, Σχόλ. εἰς Λουκ. Θεῶν Διαλ. 7. 4.

ὑποκῡφώνιον, τό, μέρος ἅρματος, (ἴδε **κύφων** I) «κυφῶνες, αἱ δὲ ὑπ' αὐτοῖς μέσαι ῥάβδοι ἕως τοῦ τόνου ὑποκυφώνια» Πολυδ. Δ', 143.

ὑποκύω, ποιῶ τινα ἔγκυον· ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ μέσῳ **ὑποκύομαι**, ἐπὶ τῆς γυναικός, συλλαμβάνω, γίνομαι ἔγκυος, ἐγκύμων, **ὑποκῦσᾰμένη** (οὐχὶ **-κυσαμένη**, ἴδε ἐν λ. **κύω**), Ἰλ. Ζ. 26, Ὀδ. Α. 254, Ἡσ. Θεογ. 308· οὕτως ἐπὶ ζώων, Ἰλ. Υ. 225.

ὑποκωθωνίζομαι, Παθητ., ἐντρυφῶ σιγαπίνων οἶνον, χυδ. «σβανάρω», γυναικῶν τινων γραϊδίων ὑποκωθωνιζομένων καὶ ὑποτονθορύζόντων Κραμήρου Ὀξ. Ἀν. τ. 2, σ. 414, 11.

ὑποκώλιον, τό, (κῶλον) ὁ μηρὸς ζώου, Ξεν. Κυν. 4. 1.,5.10.

ὑποκωμῳδέω, κωμῳδῶ, ἐμπαίζω ὀλίγον ἢ κρυφίως, Λουκ. Τόξ. ἢ Φιλ. 14.

ὑπόκωφος, ον, ὀλίγον τι κωφός, ἐπιεικῶς κωφός, Ἀριστοφ. Ἱππ. 43, Πλάτ Πρωτ. 334D, Πολ. 488Β. **II.** ἡμίφωνος, Πορφυρ. Ὁμ. Ἐρωτ. 8.

ὑπολαιμίζω, νύπτω τὸν λαιμὸν τινος, «ὑπολαιμίσας, σφάξας» Ζωναρᾶ Λεξ. σ. 1784.

ὑπολᾶϊς, ῖδος, ἡ, μικρόν τι πτηνόν, πιθ., Saxicola oenanthe, κοινῶς «ποταμίδα», Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 7, 5 (κοινῶς φέρεται **ἐπιλαΐς**)· ὁ δὲ τύπος **ὑπολωΐς**, εἶναι διάφορ. γραφ. ἐν Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 2, 17, 9.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπολαΐς· ὄρνις τις τῶν σκωληκοράγων».

ὑπολᾶλέω, λαλῶ χαμηλοφώνως, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 553D·

2) ψιθυρίζω, τινί τι Ἀρχ. Μαθημ. 13, κλπ. **II.** λέγω πλαγίως, «βούλεται δὲ μᾶλλον ὑπολαλεῖν τῷ ταλαιπώρῳ τὸ χρῆναι αὐτὸν πρὸς ἑαυτῷ ἔχειν τὸν νοῦν καὶ ἢ αἰδεῖσθαι ἢ φοβεῖσθαι» Εὐστ. Πονημάτ. 48. 59.

ὑπολαμβάνω, μέλλ. **-λήψομαι**, λαμβάνω, σηκώνω, κάτωθεν, θέτων ἐμαυτὸν ὑποκάτω, ὡς ὁ δελφὶς τὸν Ἀρίονα, τὸν δὲ δελφῖνα λέγουσι ὑπολαβόντα ἐξενεγκαι ἐπὶ Ταίναρον, δηλαδὴ τὸν Ἀρίονα, Ἡρόδ. 1. 24, Πλάτ. Πολ. 453D· τοὺς νεαττοὺς ὑπ. ἡ φήνη Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 9. 34, 4· τὸ κῦμα ὑπ. τινὰ Κλεαρχ. παρ' Ἀθην 332Ε· νεφέλη ὑπέλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν Πράξ. Ἀποστ. α', 9. **β)** ὑπέχω, ὑποστηρίζω κάτωθεν, Ἡρόδ. 4. 72· ὑπ. τοὺς ἐνδεεῖς Στράβ. 653, πρβλ. Διόδωρ 19. 67. **γ)** λαμβάνω ἀπὸ τῆς χειρός, Πλάτ. Συμπ. 212D· ἐπὶ ἀπαιτοῦντος ψήφους ὑπέρ τινος, Διονύσ. Ἁλ. 7. 54. **δ)** ὑπολ. τι ὑπὸ τὸ ἱμάτιον, λαμβάνω καὶ κρύπτω ὑπὸ τὸ ἱμάτιον, Πλούτ. 2. 231Β. **2)** καταλαμβάνω, κυριεύω, ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα Ἰλ. Γ. 34, Ὀδ. Σ. 88 (ἔνθα δυνατὸν νὰ σημαίνῃ λαμβάνω κάτωθεν ἢ κρυφίως)· ἐπὶ ἀνεμοστροβίλου, Ἡρόδ. 4 179· ἐπὶ προσβολῆς μανίας, ὁ αὐτ. 6 75· ἐπὶ λοιμοῦ, αὐτόθι 27· ἐπὶ ποτοῦ ὑποδεχομένου χώματα εἰς αὐτὸν ῥιπτόμενα, ὁ αὐτ. 2. 150 ἐπὶ ἀνέμου παρασύροντος χιόνα, αὐτόθι 25· ἐπὶ στρατιωτῶν ἐλαυνόντων, δυσχωρία ὑπελάμβανεν αὐτούς, δηλ. αἴφνης κατήντησαν εἰς δύσβατον τόπον, Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 20·— ἀπολ., ὑπολαβὸν ῥῖγος Ἱπποκρ. 1147F· ἀκολούθως ἐπὶ γιγνομένων, ἐπακολουθῶ, γίνομαι μετὰ ταῦτα, ἐπέρχομαι, ἡ ναυμαχία ὑπολαβοῦσα Ἡρόδ. 8. 12, πρβλ. 6. 27. **3)** λαμβάνω τὸν λόγον καὶ ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ, Λυσίας 137. 32, Δημ. 596. 14, κλπ.· πρός τι Θουκ. 5. 85· τι πρός τινα Δημ. 501. 25, πρβλ. 651. 19· τινὶ περὶ παντὸς Πλάτ. Νόμ. 875D· ὑπ. τινὶ ὅτι .., ὡς .. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 598D, Ξεν. Ἀθην. Πολ. 3. 12, κλπ.· μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ., ἀποκρίνομαι, Θουκ. 5. 49·—ἀπολ., ἐν διαλόγῳ, ἔφη ὑπολαβών, ὑπ. ἔφη, ὑπ. εἶπεν, εἶπεν ἀποκρινόμενος, ἀπεκρίνατο, Ἡρόδ. 1. 11., 7. 101, Θουκ. 3. 113, Πλάτ., Ξεν. **δ)** λαμβάνω τὸν λόγον, διακόπτω (ὡς τὸ **ὑποκρούω**), μεταξὺ ὑπ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 3. 1, 27 ἔτι λέγοντος αὐτοῦ ὑπ. ὁ αὐτ. ἐν Κύρου Παιδ. 5. 5, 35. **4)** συναντῶ, προφθάνω, καταλαμβάνω, καὶ τὰς κατὰ τὸ νικῆσαν τῶν Πελοποννησίων μέρος ὑπολαβόντες πεπλανημένας, ἔκοπτόν τε καὶ ἐς φόβον τὰς πλείους ἀμαχεὶ καθίστασαν Θουκ. 8.105. **5)** προσδέχομαί τι (ὡς ἀρμὴν καταγορίας, καὶ αὐτὰ ὑπολαμβάνοντες οἱ μάλιστα τῷ Ἀλκιβιάδῃ ἀχθόμενοι .. ἐμεγάλυνον καὶ ἐδόων ὁ αὐτ. 6. 28 ὑπ. τὴν ἐπιθυμίαν τινός, λαμβάνω ὑπούλω, καὶ τρέπω αὐτὴν εἰς ἴδιαν μου ὠφέλειαν «ὑπολαμβάνοντες δὲ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οἱ κλάκες τὴν μειρακιώδη ταύτην τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν προεξέκαιον», Λουκιαν. περὶ Διαβολ. 17. **II.** = ὑποδέχομαι, δέχομαι ὑπὸ τὴν προστασίαν μου, ὁ δὲ Κῦρος ὑπολαβὼν τοὺς φεύγοντας Ξεν. Ἀν. 1. 1, 7. **2)** δέχομαι πρόταση, παραδέχομαι, Ἡρόδ. 1. 212., 3. 146· δυσχερῶς ὑπ. τι Δημ. 1309. 18· δυσκόλως ὑπολ., ἐὰν .. ὁ αὐτ. 1316. 28. **III.** ἀναλαμβάνω ἔννοιάν τινα, παραδέχομαί τι ὡς ἀληθές, νομίζω, ὑπολαμβάνω, ὑποθέτω, πολλάκις ἐπὶ ἀβασίμου γνώμης, ὑπ. θεῖον εἶναι τὸ ἐπαγγελλόμενον Ἡρόδ. 2. 55· οὐκ ἂν ὑπέλαβον τοῦτον ἀντειπεῖν Ἀντιφῶν 122. 32, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 86B, Πρωτ. 343D· ἐὰν ὑπολάβῃ, Ἀθήνησιν εἶναι, ὧν ἐν Λιβύῃ Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 5, 25, πρβλ. Πολιτ. 5. 1, 3· ἐντεῦθεν γίνεται χρῆσις ἐπιρρήματος ὅπως τροποποιηθῇ ἡ σημασία αὐτῆ, ὀρθῶς ὑπ. Πλάτ. Γοργ. 458E, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 7. 2, 1· κάλλιστα ὑπ. Πλάτ. Θεαίτ. 159B· καλῶς Ἀριστ. Ρητ. 3. 1, 5, κλπ.·— ἀκολούθως, παραλειπομένου τοῦ εἶναι, παραδέχομαι ἢ ἐν οἷῳ τι ἔχον κατά τινα τρόπον, τὸ χαλεπὸν κακὸν [εἶναι] ὑπ Πλάτ. Πρωτ. 341B· ὑπ. τὸν Ἔρωτα ἔν τι τῶν ὄντων ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 263D· ὑπ. τι ὡς ὄν.. ὁ αὐτ. ἐν Παρμ. 134C, Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 6· τὸν αἰθέρα τῇδέ πῃ ὑπ., θεωρῶ τὸν αἰθέρα κατὰ τοιοῦτόν τινα τρόπον, Πλάτ. Κρατύλ. 410B· οὕτως ὑπ. περί τινος Ἰσοκρ. 32B, πρβλ. Δημ. 316. 6 καὶ 13·— ἁπλῶς μετ' αἰτ., καίπερ ὑπειληφὼς ταῦτα, εἰ καὶ ὑπολαμβάνω ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχουσιν, ὁ αὐτ. 342. 5, πρβλ. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 3, 10· ὑπ. πλῆθος ὡρισμένον αὐτόθι 11. 8, 8 ὑπ ὅτι .. ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 5. 1, 2.— Παθ., τοιοῦτος ὑπολαμβάνομαι Ἰσοκρ. 233D, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 9, 1· μειζόνως ὑπ. Ἰσοκρ. 226B, πρβλ. Δημ. 623. 5· ἡ ὑπειλημμένη χάρις ὁ αὐτ. 178. 8· μετ' ἀπαρ., ὑπολαμβάνεται ἔχειν τι Ἰσοκρ. 415B, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 2. 5, 21· — τὸ ὑπολῃφθὲν πᾶν = πᾶσα ὑπόληψις (II), Μένανδρ. ἐν «Ἱπποκόμῳ» 1. 7. **2)** ἐννοῶ τι, λόγον Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 523, πρβλ. Πλάτ. Εὐθύδ. 295C· ὑπ. τι εἴς τινα Αἰσχίν. 22. 29.— Παθ., ὑπολαμβάνεται δεδωκέναι, νομίζεται δεδωκέναι, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 22, 3. **3)** ὑποπτεύω, ἀπιστῶ, Ξεν. Ἀγησιλ. 5. 6. **IV.** λαμβάνω κρυφίως, τὰ ὅπλα Θουκ. 6. 58· Κέρκυραν ὑπ. βίᾳ, καταλαμβάνω αὐτὴν διὰ τῆς βίας κρυφίως, ὁ αὐτ. 1. 68. **2)** προσελκύω εἰς τὸ μέρος μου, δανείσματα γὰρ ποιησάμενοι ὑπολαβεῖν οἷοί τε ἐσμὲν μισθῷ μείζονι τοὺς ἐκείνων αὐτῶν ναυβάτας ὁ αὐτ. 1. 121, πρβλ. 143. **V.** ἀντεπεξέρχομαι, ἐμποδίζω, ὡς ὁ ἰατρὸς ἀναχαιτίζει τὴν νόσον, Ἱππ. 21. 22. **2)** ὑπ Ἵππον, ὡς ὅρος ἱππευτικός, κρατῶ, συγκρατῶ, ἐν μέρει ἀναχαιτίζω αὐτόν, Ξεν. Ἱππ. 7. 15., 9. 5·— ἀναλαμβάνω σημαίνει ἐντελῶς ἀναχαιτίζω, καταματῶ», αὐτόθι 3, 5.

ὑπολαμπάς, ἄδος, ἡ, φαίνεται ὅτι εἶναι εἶδός τι θυρίδος ἢ φεγγίτου, ἀλλ' ἡ λέξ. εἶναι ἀμφίβ., κατεῖδε διά τινων ὑπολαμπάδων τοὺς Αἰγυπτίους παρὰ τὸν ποταμὸν ἀριστοποιουμένους Φύλαρχ. (40Δ) παρ' Ἀθην. 536E· ὑπολαμπάδος κλεῖθρον Ἐπιγρ. Δήλου, Bul. de c.-r. hel. VI, σ, 52.

ὑπολαμπής, ές, γεν. **ἐος,** ὁ λάμπων μὲ ἀμβλεῖαν λάμψιν, σάκος .. ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἦεν, χρυσῷ τε φαεινῷ λαμπόμενον Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρακλ. 142.

ὑπολάμπω, μέλλ. -ψω, λάμπω, κάτωθεν, λάμπω ὑποκάτω, αὐκοῦν ἐν ταῖς πρὸς μεσημβρίαν βλεπούσαις οἰκίαις τοῦ μὲν χειμῶνος ὁ ἥλιος εἰς τὰς παστάδας ὑπολάμπει, τοῦ δὲ θέρους ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῶν στεγῶν πορευόμενος σκιὰν παρέχει· Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 9 κοιμᾶται δὲ ἀκαρὲς χρόνου καὶ ὑπολάμπει τὰ ὄμματα καθεύδοντος, ἐπὶ λέπτος, Πλούτ. 2. 670C·— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, πῦρ τέφρῃ ὑπολαμπόμενον Ἀνθ Παλατ. 12. 80. **II** ἀρχίζω νὰ λάμπω, ὡς τὸ ἔαρ ὑπέλαμπε, ὡς τὸ ὑπεφαίνετο, Ἡρόδ. 1. 190 (πρβλ. ἐπιλάμπω), Αἰλ. π. Ζῴων 8. 22· ὑπ. ἕως αὐτόθι 10. 50· ὑπ. ἡ ἡμέρα Πλουτ. Ἀντών. 49· μεταφορ., ὑπολάμπει τὸ ἦθος ταῖς παρειαῖς Πολυδ. Β', 87·— ἐν Ἰλ. Σ. 492, Ὀδ. Τ. 48., Ψ. 290 ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι: δαῖδων ὕπο λαμπομενάων.

ὑπόλαμψις, ἡ, μικρά τις καὶ ἀμυδρὰ λάμψις, Ἱππ. 1133D, Θεοφρ. π. Σημείων κτλ. 4. 4.

ὑπολανθάνω, μέλλ. -λήσω, κεῖμαι ὑποκεκρυμμένος, λανθάνω ὑπάρχων ὑποκάτω, καὶ ἐκείνη μὲν (δηλ. ἡ σμίλαξ) ὑπολανθάνει, ὁρᾶται δὲ τὸ χλοάζον πᾶν» Δίδ. Ποικ. Ἱστ. 3. 1, Φωτ. Ἐπιστ. 32, 5. **II.** διαφεύγω τὴν προσοχήν τινος, εἰ καὶ τοὺς πολλοὺς ὑπολανθάνει αὐτόθι 201, 29.

ὑπολάξευσις, εως, ἡ, τὸ λαξεύειν ἢ κόπτειν λίθους, Εὐστ. Πονημάτ. 291. 66.

ὑπολάπαρος, ον, ὀλίγον τι χαλαρός, πλαδαρὸς ἢ ὑπόκενος, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 969, κλπ.

ὑπολάπάσσ (ἢ **ὑπολαπάττ**)**ω** μέλλ. -ξω, ὑποκενόω, ἐκκενῶ κάτωθεν, καθαρίζω τὴν κοιλίαν, καὶ τὴν γαστέρα ἤρος ἀρχομένου πεπληρωμένην ὑπολαπάττει Αἰλ. π. Ζῴων 14. 14.

ὑπολεαίνω, λεαίνω ἐλαφρῶς, πρωτέροις ὑπολεαίνοντες λόγοις Φωτ. Ἐπιστ. σ. 295, 36.

ὑπολέγω, ὑπαγορεύω, παρακινῶ, τί τινι Πλούτ. 2. 46Δ **2)** ἐξετάζω, λαμβάνω ὑπ' ὄψιν, μήτε πολυπραγμόνων μηθ' ὑπολέγων μήτ' ἢ δικαίως μήτ' ἢ ἀδίκως τι γέγονε Δίων Κάσσ. 54 15. **3)** ὑποτίθημι, ὑποβάλλω, τὰ ἔργα τοῖς λογισμοῖς ὑπολέγων ὁ αὐτ. 46. 35.

ὑπ-ολέθριος, ον, σχεδὸν ὀλέθριος, ἐπικίνδυνος, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 118.

ὑπολείβω, χύνω σπονδήν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 69.— Παθ., ὑποστάζω, ὑπορρέω, Ἱππ. 601. 52, Νικ Ἀλεξίφ. 24, κλπ.

ὑπόλειμμα, τό, τὸ ὑπολειπόμενον, κάπομεινάρι», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 10, π. Ζ. Γεν. 2. 6, 41 καὶ 44, Θεόφρ., κλπ.

ὑπολειπτέον, ρημάτ. ἐπίθ. τοῦ **ὑπολείπω,** δεῖ ὑπολείπειν, Κ. Ἀκροπ. σ. 848, ἔκδ. Mi.

ὑπολειπτικός, ή, όν, ὁ ὑπολειπόμενος, ὁ μένων ὀπίσω, Θέων Σμυρν. π. Ἀστρονομ. σ. 204 Martin.

ὑπολείπω, μέλλ. -ψω, ἀφίνω ὀπίσω. ἀφίνω ὡς ὑπόλοιπον, ἀφίνω τι περίσσευμα, κρειῶν πίνακας .., ἃ ῥα τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἑδοντες Ὀδ. Π. 50· τοὺς αὐτοὺς τούτους οὐστερ νῦν φασι πολεμίους ὑπολειπόντας ἂν ἡμᾶς πλεῖν, οὓς νῦν λέγουσιν οἱ περὶ τὸν Νικίαν, ἠθέλομεν ἀφίσῃ ὀπίσω ἂν ἐκπεύσωμεν, Θουκ. 6. 17· τὸν πόλεμον τοῖς παισὶ ὁ αὐτ. 1. 81· οὐδεμίαν ὑπερβολὴν ὑπ. τινί, δὲν ἀφίνω εὐκαιρίαν ὑπερβολῆς, Ἰσοκρ. 137B ὑπ. τινὶ τιμωρεῖσθαι Ἀντιφῶν 129. 14 (περὶ τοῦ ἐν Θουκ. 8, 2 χωρίου: μηδ' ὑπολείπειν λόγον αὐτοῖς, ὡς κτλ. ὅρα σημ. Arnold καὶ S. T. Bloomfield ἐν τόπῳ, ἴδε προσέτι καὶ τὸν ἡμέτερον Δούκαν). **2)** ἐπὶ πραγμάτων, δείκνυμαι ὀλίγος, δὲν εἶμαι ἀρκετός, δὲν ἀρκῶ, ὑπολείψει ὑμᾶς ἡ μισθοφορὰ Ἀνδ. 177, κλπ.· ὑπ. τινά ὁ λόγος Ἀριστ. Ρητ. 3. 17, 11·— οὕτως ἀπολ. ὡς εἰ ἀμετάθ., ἐκλείπω, ὅταν ὑπολίπωσιν αἱ βάλανοι ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 13, 1· ὑπ. μέλι αὐτόθι 40 43· αἱ τρίχες ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 2. 6, 48, πρβλ. π Ζ. Μορ. 2. 3, 13. **II.** Παθ., μετὰ μέσ. μέλλ.. ἀφίνομαι ὑπόλοιπος, μένω ὀπίσω, πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον Ἰλ. Ψ 615· ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο Ὀδ. Η. 230, πρβλ. Τ. 1, Ἡρόδ. 1. 105., 2. 15, 86· ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ Ὀδ. Ρ. 276, πρβλ. 282, κλπ.· ὑπολειφθεὶς Ἡρόδ. 5. 61., 8. 67, καὶ Ἀττ. **2)** ἐπὶ πράγμ.. μὴ ὑπολείπεσθαι [τοὺς νόμους], εἴ ποτε.. , νὰ μὴ μένωσιν ἰσχύοντες, ἐὰν.., Θουκ 3. 44· οὐδὲν ὑπολείπεται, ἀλλ' ἤ .. Πλάτ. Φαίδρος 231B. **3)** μετὰ γεν., ὑπολείπομαι τοῦ ἀτόλου, μένω ὀπίσω ὡς πρὸς τὴν ἐκστρατείαν, δὲν λαμβάνω μέρος εἰς αὐτήν, Ἡρόδ. 1. 165, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 73. **4)** μένω ὀπίσω, ἀφίνομαι ὀπίσω ἐν ἀγῶνι δρόμου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1092· ἐπὶ στρατιωτῶν οἵτινες ἐν τῇ πορείᾳ τοῦ στρατοῦ μένουσιν ὀπίσω, ὑπολειφθέντας καὶ οὐ δυναμένους εὑρεῖν τὸ ἄλλο στράτευμα οὐδὲ τὰς ὁδοὺς κτλ. Ξεν. Ἀν. 1. 2, 25· καὶ ἐπὶ ἑνὸς μόνου ἀνθρώπου τὸν οὖν Σωκράτη ἑαυτῷ πως προσέχοντα τὸν νοῦν κατὰ τὴν ὁδὸν πορεύεσθαι ὑπολειπόμενον Πλάτ. Συμπ. 174D κλπ.· ὑπολειπομένους δὲ μικρὸν τοῦ στόματος τῶν ὁπλιτῶν, ὄντας δὲ ὀλίγον τι ὀπίσω τῆς κατὰ μέτωπον γραμμῆς, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 22. **5)** μεταφορ., εἶμαι κατώτερός τινος τινός τινι, εἴς τι πρᾶγμα, Ἀριστ. Πολιτ. 7. 16, 3, πρβλ. 1. 5, 10. **6)** ἀπολ., φθάνω εἰς τὸ τέλος μου, ἐκλείπω, «τελειώνω», ὁπόταν ὀνοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῇ Σοφ. Ἠλ. 91· ὅταν ὑπολίπῃ τὸ μέλλ Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 9. 40, 43· ὑπ. τὸ ὕδωρ ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 9. 11, 3, κλπ. **6)** ὠφελοῦμαι κατώτερος ἢ ὅσον ἠλπίζετο ἐξ ἐμοῦ, μένω ὀπίσω, Ἀνοσ. 187. 10. **γ)** ὑπ. τινα ὁ λόγος, δὲν ἀρκεῖ, ἐκλείπει, Ἀριστ. Ρητ. 3. 17, 11· ὑπολείποι γὰρ ἂν ὁ αἰὼν διαριθμοῦντα ὁ αὐ· 1. 13, 13. **III.** Μέσ., ἀφίνω ὀπίσω μου, τὰ πρόβατα Ἡρόδ. 4. 121· μηδεμίαν τῶν νεῶν Ἡρόδ. 6. 7· ὑπ. [τοῦ ὕδατος] περὶ ἑαυτόν, κρατῶ ὀλίγον ὕδωρ ὀπίσω, Ἡρόδ. 2. 25· ὑπ. τούτων ὡς χιλίους, ἀφίνω ἀφοῦ., Ἡρόδ. 8. 24· ὑπολείπεσθαι αἰτίαν ὡς. , ἀφίνω αἰτίαν κατηγορίας ὀπίσω ἐναντίον ἐμαυτοῦ μὴ τὸ νὰ νομίζω ὅτι.., Θουκ. 1. 140 (ἴδε ἐν ἀρχῇ)· οὕτως, ὑπολείπεσθαι ἀναφοράν, ἀφίνω εἰς ἐμαυτὸν μίσα ἐκφυγῆς, Δημ. 301. 23.

ὑπολειτουργός, ὁ, = ὑπηρέτης, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 476.

ὑπολείχω, λείχω κάτωθεν, Ἰω. Χρυσ. τ. 7. 469, 24.

ὑπόλειψις, εως, ἡ, ἔλλειψις, ἔλλειψις, γῆρας γίγνεται παρὰ τὴν τοῦ θερμοῦ ὑπόλειψιν Παρμενίδης παρὰ Στοβ. 589. 27· τῶν ὀδόντων Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 6, 52·— ὡσαύτως ὡς τὸ ἔκλειψις ἡλίου Ἰαμβλίχου Βίος Πυθαγ. σ. 70. **II** τὰ ὑπολειπεσθαι, μένειν ὀπίσω εἰς αὔξησιν, Θεόφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 5. 1, 11. **III** ἐν τῇ Ἀστρον., κίνησις πρὸς τὰ ὀπίσω, Πτολ.

ὑπόλεπρος, ον, ὀλίγον τι λεπρός, δηλαδ. τραχύς, ψωραλέος, Θεόφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 14, 2.

ὑπολεπτολόγος, ον, παρὰ πολὺ λεπτολόγος, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλοις 155.

ὑπόλεπτος, ον, ὀλίγον τι λεπτός, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 12, Λουκ. Φιλοψ. 34, Αἰλ. π. Ζ. 16, 15.

ὑπολεπτύνω, ποιῶ τι ὑπόλεπτον, πῇ δὲ ὑπολεπτυνθεῖσα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φαείνεται (ἄνθεος αὐγή) Παύλου Σιλεντ. Ἔκφρ. τοῦ Ἄμβωνος 74· φωνὴν ὑπολεπτύνων τε μιμήσει γυναικείᾳ Τζέτζ. Ἱστ. 3, 419.

ὑπολευκαίνομαι, γίνομαι λευκὸς ἢ ὀλίγον τι λευκὸς κάτωθεν, Ἰλ. Ε. 502, πρβλ. Λουκ. Ἐνάλ. Διαλ. 11. 3, κλπ.

ὑπολευκανθίζω, γίνομαι ὑπόλευκος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, κόπρια ὑπολευκανθίζοντα Ροῦφ. Ἐφέσ. σ, 236, ἔκδ. Matth.

ὑπολευκίζω, εἶμαι ὑπόλευκος, Σχόλ. εἰς Πίνδ. Ο. 6, 91.

ὑπόλευκος, ον, ὀλίγον τι λευκός, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ', 1090, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 11, κλπ.

ὑπολευκόχρως, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὑπόλευκον ἐπιδερμίδα ἢ χροιάν, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 955.

ὑπολήγω, κατὰ μικρὸν παύομαι, ἀπέχομαί τινος, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α', 958· κατὰ μικρὸν ὑπ. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14. 29· ὑπ. τινὸς ὁ αὐτ. περὶ Ζῴων 12. 44.

ὑποληΐς, ΐδος, ἴδε **ὑπολαΐς**.

ὑποληκάω, = **ὑποκρούω**, «ὑποληκᾶν· ὑποκρούειν» Ἡσύχ., μετ' αἰσχρᾶς σημασίας.

ὑπόλημμα, τό, τὸ ὑποληφθέν, δηλ. συλληφθέν, εἴτε ἐν διανοίᾳ εἴτε ἐν γαστρί, Πλάτ. Ὅροι 413B, Πλούτ. 2. 164F.

ὑπολημνίσκος, ὁ, ἢ **ὑπολιμνίσκος**, τὸ κριτικὸν σημεῖον —, «ὁ γοῦν ὑπολιμνίσκος τοιοῦτόν ἐστι — ἁπλῆ δηλονότι γραμμή, ὀβελοῦ τὸ σχῆμα ἔχουσα, ὑποκειμένην δὲ ἔχουσα στιγμήν, ἤγουν κέντρον» Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 165C.

ὑπολήνιον, τό, ἀγγεῖον τιθέμενον ὑπὸ τὸ στόμιον ληνοῦ, ἵνα δέχηται τὸ ἐκ τῶν πατουμένων σταφυλῶν ἐκρέον γλεῦκος, «πολῆνι», Λατ. lacus, Πολυδ. Γ', 130, Ἑβδ. (Ἰωὴλ Γ', 13, Ἡσ. ΙϚ', 10), Καιν. Διαθ.

ὑποληνίς, ίδος, ἡ, = **ὑπολήνιον**, Καλλίμ. εἰς Ἄρτ. 166.

ὑπόληξις, εως, ἡ, σχεδὸν ἡ λῆξις, τὸ τέλος, Ἀθήν. 491E.

ὑποληπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑπολαμβάνω**, πρέπει τις νὰ ὑποθέσῃ, ὑπολάβῃ, ἐννοήσῃ, νομίσῃ περί τινος, τἄλλα . τὸν αὐτὸν τρόπον ὑπ. Πλάτ. Θεαίτ. 156E· οὕτως ὑπ. περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 613A· μετ' ἀπαρ. Ἀριστ. περὶ Ζῴων Μορ. 2. 2, 8· τίνα .. ἔχον δύναμιν ὑπ.; Πλάτ. Τίμ. 49A. **II.** πρέπει τις νὰ ἀποκριθῇ, Εὐστ. 1172. 26.

ὑποληπτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κατανόησιν, δύναμις ὑποληπτική τινος Πλάτ. Ὅροι 414C, πρβλ. Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 3. 9. Ἐπίρρ. -**κῶς**, ὁ αὐτ. 7. 16.

ὑποληπτός, όν, ῥημ. ἐπίθ. = **δοξαστός**, Ἀριστ. Ἀναλ. Πρότ. 1. 39.

ὑποληρέω, ἔχω τεταραγμένας πως τὰς φρένας, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 37·— **ὑπόληρος, ον**, «ὑπόληρός τις καὶ τὸ φρονεῖν διασεσεισμένος» Συμ. Μεταφρ. ἐν Βίῳ Χρυσ. τ. 8, 224. 24.

ὑποληψίδιον, τό, μικρὰ ὑπόληψις, ὑπόθεσις, ὑπόνοια, Ἀρριαν. Ἐπίκτ. 4. 1, 140.

ὑπόληψις, εως, (ὑπολαμβάνω) τὸ ὑπολαμβάνειν, μάλιστα τὸ ἐκδέχεσθαι τὸν λόγον ὅπου ἕτερος ἐπαύσατο λέγων, ἐξ ὑπολήψεως ἐφεξῆς διιέναι Πλάτ. Ἱππαρχ. 228B· πρβλ. **ὑποβολή** 1. 3. **2)** ἀπόκρισις, ὑπ. ποιεῖσθαι Ἰσοκρ. 227C, πρβλ. 264B. **II.** τὸ λαμβάνειν τι κατά τινα σημασίαν, κατανόησις, κατάληψις, ἀντίληψις, περὶ θεῶν τιμῆς ὑπόληψις ὀρθὴ Πλάτ. Ὅροι 413A κ.ἑξ., Ἀριστ. Μεγ. Ἠθικ. 1. 35, 13· ὑπ. λαμβάνειν ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 3. 15, 1· τῆς ὑπολήψεως διαφοραὶ ἐπιστήμη καὶ δόξα καὶ φρόνησις ὁ αὐτ. περὶ Ψυχ. 3. 3, 7· ἀλλὰ κυρίως διακρίνεται ἀπὸ τῆς **νοήσεως**, αὐτόθι 6· ἀπὸ τῆς **ἐπιστήμης**, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 3. 16, 10· συναπτόμενον μετὰ τοῦ **δόξα**, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 5. 3, 1· μὴ τοιαύτης οὔσης τῆς ὑπαρχούσης ὑπολήψεως περὶ ἑκατέρου, ἂν μὴ τοιαύτη ἦτο ἡ ὑπάρχουσα ἀντίληψις, Δημ. 304. 2. **2)** ἐσπευσμένη κρίσις, προκατάληψις, ὑπόνοια, ὑποψία, ὑπόληψις εἰς τοὺς δικαστὰς οὐ δικαία Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 42, Λουκ. περὶ Διαβολ. 5. **3)** ἡ ἐκτίμησις ἣν σχηματίζει τις περὶ προσώπου ἢ πράγματος, καλὴ ἢ κακὴ «ἰδέα· ὑπόληψις, κοινὴ γνώμη περί τινος, Λατ. exi timate, Ἡρῳδιαν. 7. 1., 7. 10, κλπ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 517 κἑξ.

ὑπολῑγαίνω, κάμνω νὰ ἠχήσῃ τι ὀλίγον ἢ ὑποκώφως, καί τι κρουμάτιον ὑπολιγήνας Ἰακώψ. εἰς Ἀχιλλ. Τάτ. 1. 5.

ὑπ-ολίζων, ον, γενικ. **ονος**, ὀλίγον τι ὀλιγώτερος, λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν, «ἐλάσσονες καὶ μικρότεροι» (Σχόλ.), Ἰλ. Σ. 519.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπολίζον(τ)ες· μεγέθει ἐλάσσονες, ὀλιγώτεροι».

ὑπόλῐθος, ον, ὀλίγον τι πετρώδης, Λουκ. Τίμ. 31, Ἀποκηρυττ. 27.

ὑπολιμπάνω, = **ὑπολείπω**, ἡμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν Α' Ἐπιστ. Πέτρ. 6', 21, Θεμίστ. 139D. — Παθ., ὑπολείπομαι, Θεοφυλ. Σιμ. Ἱστ. 552, 9, ἔκδ. Βόννης. κλπ. **II.** ἀμεταβ., ὑπολείπω, **ἐκλείπω**, τῶν ναμάτων τὰ μὲν οὐκέτι πίνεσθαι σπουδαῖα ἦν, τάδ' ὑπελίμπανε θέρους Διον. Ἀλ. 1. 23.

ὑπολῑμώδης, ες, γεν. εος, ὀλίγον τι πεινασμένος, Πλούτ. 2. 634D.

ὑπολῐπαίνω, παχύνω ὀλίγον τι ἢ κατὰ μικρόν, ἀμφίβολ. παρ' Ἱπποκρ. 426, 24.

ὑπολίπαρος [ῐ], **ον**, ὁπωσοῦν λιπαρός, Διοσκ. 2. 105.

ὑπολῐπής, ές, ὑπόλοιπος, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 13, 2. Θεόπομπ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 120. 22, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 256D.

ὑπ-ολισθάνω καὶ (μεταγεν.) **ὑπολισθαίνω**, μέλλ. -**ολισθήσω**, ὀλισθαίνω, γλιστρῶ ὀλίγον τι, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 782, Πολυδ. Β', 15·— μεταφορ., ὑπ. εἰς ὕπνον Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 35· εἰς τὰς τέρψεις Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 12· ἐπὶ τὰ χείρω Εὐσέβ. ἐν Βίῳ Κωσταντ. 3. 69· πρὸς ἀπάτην ὑπολισθαίνειν Φώτ. ἐν Wolf. Ἀνεκδ. τ. 1, σ, 107.

ὑπόλισπος, Ἀττικ. -**λισφος, ον**, τετριμμένος πως ἢ ἐστενωμένος, ἐπὶ τῆς πυγῆς τῶν ἐρετῶν, διὰ τὴν συνεχῆ εἰρεσίαν,— πρῶτον μὲν ὁπόσοι ναῦς ἐλαύνουσιν μακράς, καταγομένοις τὸν μισθὸν ἀποδώσω 'ντελῆ. — ΑΓ. πολλοῖς γ' ὑπολίσποις πυγιδίοισιν ἐχαρίσω Ἀριστοφ. Ἱππ. 1368, πρβλ. Πολυδ. Β', 184, Α. Β. 68.

ὑπόλῑτος, ον, λιτός πως, ὁπωσοῦν εὐτελής, Γλωσσ.

ὑπολιχνεύω, εἶμαι ὑπόλιχνος, Οἰκουμέν. εἰς Ἀποκάλ. σ. 395, 25 C amer.

ὑπόλιχνος, ον, ὀλίγον τι λίχνος, λαίμαργος, Λουκ. Ἰκαρομέν. 29.

ὑπολογέω, ὑπολογίζω τι, μετὰ γεν., Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 3, 4· παρὰ Θεοπόμπ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 31, ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι **ὑπολέγειν**.

ὑπολογίζομαι, μέλλ. -**ίσομαι**, Ἀττ. -**ιοῦμαι**· ἀποθ. Ὑπολογίζω, «λογαριάζω», περιλαμβάνω εἰς τὸν λογαριασμόν, τὸ ξενικὸν αὐτῶν Πλάτ. Νόμ. 702C· ὑπ. εἰς τὴν μίσθωσιν, ὑπολογίζω, λογαριάζω εἰς .., Συλλ. Ἐπιγρ. 93. 26· τὴν τιμὴν ἐκ τῶν ὀψωνίων ὑπ., ὑποβιβάζω τὴν τιμὴν ἐκ .., Πολύβ. 6. 39, 15·— ὁ Πτολεμ. ποιεῖται χρῆσιν τοῦ ἐνεργ., τοῦ δὲ παθητ. ἐπὶ παθ. σημασίας. **2)** μεταφορ., λογαριάζω, «λαμβάνω ὑπ' ὄψιν», κίνδυνον ὑπ. τοῦ ζῆν ἢ τεθνάναι Πλάτ. Ἀπολ. 28B· τοὺς παρελυθότας πόνους ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 231B· τὸ ἀλγεινὸν ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 480C· πρβλ. Δημ. 259. 7., 294. 6· οὐδὲν ὑπ. Ἀνδοκ. 33. 27· — παρατηρῶ, ἐξετάζω, ἑπομένης προτάσεως διὰ τοῦ εἰ, μὴ οὐ δέῃ ὑπολογίζεσθαι οὔτ' εἰ ἀποθνήσκειν δεῖ Πλάτ. Κρίτων 48D.

ὑπολογισμός, ὁ, = **ὑπόλογος**, Χρύσιππος παρὰ Πλουτ. 1043D, Διον. Ἀλ. ἐν Müller Fr. Hist. 2, σ. xxxvii.

ὑπολογιστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ὑπολογίσῃ, οὐδέν., ὑπολογιστέον ὅτι πλεῖ ἐν τῇ νηΐ Πλάτ. Πολ. 341D· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ., τούτων ὑπολογιστέον οὐδὲν οὐδαμῶς εἶναι κατ' οὐδεμίαν ὀρθότητα ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 293D.

ὑπόλογος, ον, ὑπεύθυνος, ὁ ὑποχρεωμένος νὰ δίδῃ λόγον, ὑπόλογον εἶναι ἢ γενέσθαι Λυσί. 180. 36., 184. 31, Δημ. 959. 7, Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 138· μηδὲν τὴν ἡμετέραν ἡλικίαν ὑπόλογον ποιεῖσθαι Πλάτ. Λάχ. 189B· οὐδέν σοι ὑπόλογον τίθεμαι, εἰς οὐδέν σε θεωρῶ ὑπεύθυνον, ὁ αὐτ. ἐν Πρωταγ. 349C.

ὑπόλογος, ὁ, τὸ ὑπολογίζειν, λαμβάνειν ὑπ' ὄψιν, εἰ δὲ μηδένα τούτων ὑπόλογον ποιεῖται, ἠδέως ἂν εἰδείην, τίς ἐστιν ὁ πρὸς τοὺς γονέας εὔνοιαν ὁρῶν Δημ. 790. 9· ἐν ὑπολόγῳ ποιεῖσθαί τι, λαμβάνειν τι ὑπ' ὄψιν, Λυσί. 102. 20· οὐχ ὑπόλογον ποιοῦμαί τινί τινος, δὲν ἀποδίδω τι εἴς τινα, Δείναρχ. 91. 43· εἰς ὑπ. λαμβάνειν τι Ἀθήν. 145F· οὐδεὶς ὑπ. γίγνεταί τινι Δείναρχ. παρ' Ἀρποκρ. **II.** ἀντίθετον τῷ **πρόλογος**, ἐπὶ λόγου δι' οὗ ὁ ἀριθμητὴς ἢ πρῶτος ὅρος εἶναι μικρότερος τοῦ παρονομαστοῦ ἢ δευτέρου ὅρου, οἷον $^3/_5$, Νικομ. Ἀριθμ. σ. 95· — πρβλ. **ὑπερεπιμόριος**.

ὑπόλοιπος, ον, ὁ ὑπολελειμμένος, ὁ ὀπίσω λειφθείς, ὀπίσω μένων, μετὰ τῶν ὑπ. Ἡρόδ. 7. 171· τοὺς ὑπ. τῶν Πεισιστρατιδέων, ὅσοι ἐξ αὐτῶν ἔζων, ὁ αὐτ. 6. 123. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, = **λοιπός**, ὑπ. τὸ βάραθρόν σοι γίνεται, σοὶ ὑπολείπεται, «σοῦ μένει», Ἀριστοφ. Πλ. 431· τί ὑμῖν ὑπόλοιπόν ἐστι τῆς ἐκείνων ἀρετῆς; Ἀνδοκ. 14. 41, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 427E, κλπ.· ὅσα ἦν ὑπόλ., ὅσα ὑπελείποντο νὰ πραχθῶσι, Θουκ. 4. 90· τῆς ὑπ. Ἀθηναίων καταλύσεως, ὅ,τι ὑπελείπετο ὅπως ἐπιτελεσθῇ ἡ καταστροφή των, ὁ αὐτ. 8. 26. **II.** ἐξ οὗ λείπει τι, ἐλλιπὴς (διάφορ. γραφ. **ὑπολύπου**), Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 12, 2. — Ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συχνάκις **ὑπό-** καὶ **ἐπίλοιπος** ἐναλλάσσονται.

ὑπόλοξος, ον, ὀλίγον τι λοξός, πλάγιος ἢ σκοτεινός, ἀσαφής, Εὐστ. 805. 3.

ὑπολοξόω, στρέφω ὀλίγον τι λοξῶς, πλαγίως, ὑπολοξοῦσαι τὸ ὄμμα καὶ παρεκκλίνουσαι Βασίλ. τ. 1, σ. 918C·— ἀποκρίνομαι λοξῶς ἢ πλαγίως πως, Εὐστ. 777. 41.

ὑπολόξωσις, εως, τὸ πλαγίως ἀποκρίνεσθαι, Γερμαν. Κων/πόλεως 233C.

ὑπολοπάω, ὀλίγον τι ἀποβάλλω τὸν φλοιὸν (πρβλ. **λοπάω**), ὡς ὁ Schneid ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 1, 4.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπ-ολοφύρομαι [ῡ], ἀποθ., ὀλοφύρομαι, θρηνῶ ὀλίγον τι, μετρίως πως, Μαξ. Πλανούδ. Ὀβιδ. Μετάμορ. 11, 52.

ὑπολόχᾱγος, ὁ, ὁ ἀξιωματικὸς ὁ ὑπὸ τὸν **λοχαγόν**, δευτερεύων λοχαγός, Ξεν. Ἀν. 5. 2, 13 (ἐν τῷ Θησ. Στεφ. **ὑπολοχαγός**).

ὑπολοχάω, παραφυλάττω, ἐνεδρεύω, τινάς Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 6. 7, 2.

ὑπολυγίζομαι, κατακρύπτομαι, Ἐτυμ. Μέγ. σ. 571, 24.

ὑπολύδιος [ῡ], **ον**, τρόπος μουσικός, Πλούτ. 2. 1141Β.

ὑπολύζω, μέλλ. **-ξω**, ἀναπνέω μετὰ λυγμοῦ, «ἀναφέρειν, δηλοῖ ποτε καὶ τὸ **ὑπολύζειν** ἀναπνέοντα» Γαλην. Ἱπποκρ. Λέξ. Ἐξήγ. 432.

ὑπόλῡπος ον, διάφ. γραφὴ ἀντὶ **ὑπόλοιπος**, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 7, 12, 2.

ὑπολύριος [ῠ], **ον** (λύρα) ὁ ὑπὸ τὴν λύραν, δόναξ ὑπ., ἐγκάριος κάλαμος ὑποτιθέμενος ταῖς λύραις εἰς ὃν προσεβέννοντο ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ λύρᾳ τὰ κάτω ἄκρα τῶν χορδῶν, ἕνεκα δόνακος, ἓν **ὑπολύριον** ἔνυδρον ἐν λίμναις τρέφω, «ὅτι κάλαμος τὸ πάλαι ἀντὶ τοῦ κέρατος ὑπετίθετο τῇ λύρᾳ» (Σχόλ.), Ἀριστ. Βάτρ. 233, πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 4, κἑξ., Πολυδ. Δ', 62, καὶ ἴδε Chappel Anc. Mus. σ. 305.

ὑπόλῡσις, **εως**, ἡ, ἡ ὑποκάτω γινομένη χαλάρωσις, ἔκλυσις, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 9, Ἐβδ. (Ναυῆ Β', 10).

ὑπολύω, λύω, παρ-λύω κάτωθεν ἢ ὑποκάτω, **ὑπέλυσε** δὲ γυῖα, παρέλυσε τὰ μέλη αὐ οῦ (θανασίμως αὐτὸν τραυματίσας), Ἰλ. Ο. 581· ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν Ὀδ. Ξ. 236· οὕτω, **ὑπέλυσε** μένος καὶ φοίβιμα γυῖα Ἰλ. Ζ. 27· ὡσαύτως ἐπὶ παλαιστῶν, γυῖα **ὑπέλυσε** Ψ. 726.— Παθ., γυῖα **ὑπέλυντο** Π. 341· λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα αὐτόθι 805· **ὑπολύεται** μου τὰ γόνατα Ἀριστοφ. Λυσ. 216. **II.** ἐπὶ ὕπνῳ ἢ βοῶν ἐζευγμένων ὑπὸ ζυγόν, λύω ἐκ τοῦ ζυγοῦ, ὁ δ' ἔλυεν ὑφ' ἵππους Ἰλ. Ψ. 513, πρβλ. Ὀδ. Δ. 39· ὑπ. ζεύγη βοεικὰ Θουκ. 4. 128· — λύω, ἐλευθερώνω τῶν δεσμῶν, ἑταίρους Ὀδ. Ι. 463· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, σὺ τόν γ' .., **ὑπελύσαο** δεσμῶν, κρυφίως ἀπέλυσας αὐτόν, Ἰλ. Δ. 401. **2)** λύω τινὰ τὰ ὑποδήματα κάτωθεν τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἐκβάλλω τινὰ τὰ ὑποδήματα, ὅπερ ἔπραττον οἱ θεράποντες κατὰ τὴν ἄφιξίν τινος, ὑπαὶ τις ἀρβύλας λύοι Αἰσχύλ. Ἀγ. 944· τὰς Περσικὰς Ἀριστοφ. Νεφ. 152, πρβλ. Θεσμ. 1183· οὐχ **ὑπολύσεις** σαυτόν; Φερεκρ. ἐν «Χάρωνι» 3. 6· — οὕτως ἐν τῷ μέσ., ἀφαιρῶ τὰ ὑποδήματά μου ἢ βάλλω τινὰ νὰ μοῦ τὰ ἀφαιρέσῃ, τὰς ἐμβάδας Ἀριστοφ. Σφ. 1158· καὶ ἀπολ., **ὑπολύσασθαι**, ἀντίθετ. τῷ **ὑποδέσασθαι**, ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 950, Πλ. 927, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 4. 5, 13, Δακ. Πολ. 2. 3· — ὡσαύτως, **6)** μετ' αἰτ. προσ., ὑπ. τινά, ἀφαιρῶ ἢ λύω τινὸς τὰ ὑποδήματα, **ὑπολύστε**, παῖδες, Ἀλκιβιάδην Πλάτ. Συμπ. 213Β. **3)** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἀπεκδύομαι τὰ ὅπλα, ἀφοπλίζομαι, ὃ δὲ **ὑπελύσατο** (ἀπεδύσατο Κοραῆς) Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14, 48 (49), ἔνθα ὁ Κοραῆς σημειοῦται: «εἰς τοῦτο (ὃπλ. τὸ ἀπεδύσατο) ἔτρεψα τὸ παρ' ἅπασιν ὑπελύσατο, ὁ δὲ νοῦς ἀπεδύσατο τὰ ὅπλα ἐν οἷς συνέζειν ἑαυτὸν προσετάξατο ὑπὸ τοῦ Φιλίππου».

ὑπολωΐς, ἴδε **ὑπολαΐς**.

ὑπολωφάω, καταπίπτω ὀλίγον, παύομαι κατ' ὀλίγον, ὑπελώφησεν ἡ καταφορὰ τῶν ὄμβρων Κ. Μανασσ. Χρον. 430· τὸ κακὸν δέον **ὑπολωφῆσαι** Εὐστ. 45, 18, κλπ.

ὑπομάζιος, **ον**, ὁ ὑπὸ τὸν μαστόν, θηλάζων, Λατ. *sub-mamus*, τέκνον, βρέφος Χρησμ. Σιβ. 2. 300, Ἐκκλ.· τὸ **ὑπομάζιον** Διοδ. Ἀποσπ. 527. 51· — ὡσαύτως **ὑπομαζίδιος**, Γλωσσ. **II.** τὸ ὑπ., ὡσαύτως, στηθόδεσμος, Ἀριστοίν. 1. 25.

ὑπόμαζοι, οἱ, τὰ μέρη τὰ ὑπὸ τοὺς μαστούς, Βίων 1. 26 ἀλλὰ πιθ. εἶναι ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ οἱ δ' ὑπὸ μαζοί.

ὑπομαίνομαι, Παθ., μαίνομαι ὀλίγον τι, Ἱππ. 352. 36.

ὑπόμακρος, **ον**, ὀλίγον τι μακρός, ῥάβδος Ἀριστοφ. Εἰρ. 1243· πρόσωπον Ἀριστ. Φυσιογν. 3. 4, Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 75· πρβλ. **ἐπίμακρος**.

ὑπομαλακίζομαι, φέρομαι μέ τρόπον μαλακόν, μετά τινος δειλίας, ἄλλους δέ τινας ἔφασαν λέγειν **ὑπομαλακιζομένους** Ξεν. Ἀν. 2. 1, 14.

ὑπομάλᾰκος, **ον**, ὀλίγον τι μαλακός, ἁπαλός, Πτολεμ. Τετράβ. σ. 166, 21.

ὑπομαλάσσω, Ἀττ. **-ττω**, μαλάσσω κατὰ μικρὸν ἢ ἐλαφρῶς, **ὑπεμάλαττον** (τὸ φύλλον) τοῖς δακτύλοις Ἀριστοίν. 1. 3· **ὑπομαλάττει** γὰρ τὴν κοιλίαν, μαλακύνει τὴν κοιλίαν, προξενεῖ εὐκοιλιότητα, Διοσκ. 5. 15. — Παθ., βαθμηδὸν μαλάσσομαι, γίνομαι μαλακός, **ὑπεμαλάχθη** Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 4. 2.

ὑπομᾰνιώδης, **ες**, ὀλίγον μανιώδης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 989.

ὑπομαντεύομαι, ἀποθ., ἐν μέρει μαντεύομαι, εἰκάζω κἄπως, ὥσπερ γὰρ ἂν καὶ αὐτὸς **ὑπομαντεύεσθαί** μοι δοκῶ τὴν διάνοιάν σου Πλάτ. Σίουφ. 388Β, πρβλ. Εὐστ. 777. 49.

ὑπομᾰραίνομαι, Παθ., μαραίνομαι, ξηραίνομαι, φθείρομαι βαθμηδόν, κατ' ὀλίγον, Φίλων 2. 252, Πλούτ. 2. 411Ε.

ὑπόμαργος, **ον**, ὀλίγον τι μαινόμενος, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ συγκρ. **ὑπομαργότερος**, Ἡρόδ. 3. 29, 145., 6. 75, Διον. Ἁλ. 3. 2, Ἀπ. Ἐμφυλ. 5. 49.

ὑπομαρμαίρω, ὑπολάμπω, Ὀππ. Κυνηγ. 3. 70.

ὑπομαρτυρέω, μαρτυρῶ κατά τινα τρόπον, ὑποδηλῶ, ὑπεμφαίνω, Εὐστ. Πονημάτ. 282. 11.— Παθ., πιστοποιοῦμαι, λαμβάνω πιστοποίησιν, ἐπὶ τῇ σεμνότητι τοῦ βίου Συλλ. Ἐπιγρ. 4415. **II.** ὑπογράφομαι ὡς μάρτυς, τοῖς κανόσιν Ἐκκλ.

ὑπομάσθιος, **ον**, (μασθός) = **ὑπομάζιος**, Ἐβδ. (Γ' Μακκ. Γ', 27), Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 3, 4· — ὡσαύτως **ὑπομασθίδιος**, **ον**, Νικήτ. Περὶ τοῦ τύπου **ὑπομασθ-** ἢ **ὑπομαστ-**, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 556 κἑξ.

ὑπομάσσω, Ἀττ., **-ττω**, ὑπαλείφω, λαβοῦσα τὺ τὰ θράνα ταῦθ' ὑπόμαξον Θεόκρ. 2. 59· **ὑπομεμαγμένος**, ἀναπεφυραμένος, «ἡ τοῦ τόπου θέσις ὑπομεμαγμένη ταῖς πέτραις, ἀόρατον αὐτοῖς ἐποίει τὴν ὑπερκειμένην κορυφήν» Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **ὑπομεμαγμένη**.

ὑπόμαστροι, οἱ, = **ὑπεύθυνοι**, Ἐπιγρ. Ἀνθολ. L. et F. 326Α.

ὑπομάσχᾰλος, **ον**, ὁ ὑπὸ τὰς μασχάλας, τὸ **ὑπομάσχαλον**, ἴσως σακκίδιον ὑπὸ τὴν μασχάλην κρεμάμενον, Βυζ.

ὑπόμαυρος, **ον**, ὀλίγον τι μαῦρος, Γλωσσ.

ὑπ-ομβρος, **ον**, βροχερός πως, θέρος ὑπ., βροχερὸν θέρος, Πλουτ. Κάμιλλ. 3 (ὁ Scriff. **ἐπομβρον**), πρβλ. 2. 438Α· τὸ ἔαρ ὑπόμβρον Γεωπ. 1. 12, 21· νὺξ ὑπόμβρος Ἐτυμ. Μ. σ. 450, 49· ὑπόμβρος δὲ ἀσφάλτῳ ἡ χώρα Φιλόστρ. 30. **II.** ὑφυγρος, Γαλην. Ἱπποκρ. Λέξ. Ἐξήγ. σ. 584.

ὑπομειδίαμα, τό, ἁπαλὸν μειδίαμα, χαμόγελον, Βοισσ. Ἀνέκδ. τ. 2, 302.

ὑπομειδιάω, μειδιῶ ἁπαλῶς, χαμογελῶ, Ἀνακρεόντ. 29. 14, Πλούτ. κλπ.· ὑπ. Σαρδόνιον Πολύβ. 17. 7, 6.

ὑπομειόομαι, μειοῦμαι ὀλίγον τε ἢ κατὰ μικρόν, **ὑπομειοῦται** καὶ λείπει τὸ ζῷον Γαλην. τ. 19, σ. 375, 1.

ὑπομείων, **ον**, γεν. **-ονος**, ὀλίγον τι μείων — **ὑπομείονες** παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις ἦσαν πολῖται δευτέρας τάξεως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς **ὁμοίους**, 3. 3, 6, πρβλ. Müller Dor. 3. 5, 7· ἐν στρατεύματι, οἱ ὑπ. = ὑπαξιωματικοί, οἱ ὑπὸ ἑτέρους ἢ κατώτεροι ἀξιωματικοί, Δίων Κάσσ. 38. 35.

ὑπομελαίνω, εἶμαι ὀλίγον τι μέλας, χροιὰ **ὑπομελαίνουσα** Ρούφ. σ. 11, ἔκδ. Matth., Γεωπ. 15. 2, 16· — οὕτως ἐν τῷ παθ., Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 26Α. **II.** Παθ. ὡσαύτως, εἶμαι ὀλίγον τι σκοτεινός, ἀσαφής, ὅσαι τῶν Ἀποστολικῶν ῥήσεων τῇ ἀσαφείᾳ **ὑπομελαίνονται** Νικήτ. Χων. Ἱστ. 137C.

ὑπομελανδρυώδης, ες, (εἶδος) ὀλίγον τι ὅμοιος πρὸς τὸ **μελάνδρυον**. Ἐπίχαρμ. 59.

ὑπομελᾰνίζω, = **ὑπομελαίνω**, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 8, Χρον. Παθ. 1. 10.

ὑπομέλᾱς, **-μέλαινα**, **-μέλᾰν**, ὀλίγον τι μέλας, μαυρειδερός, μελαψός, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 969, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθῶν 1. 10.

ὑπομέλπω, μέλπω συνοδεύων τινά, Ἰω. Δαμασκ. τόμ. 2, σ. 836Ε.

ὑπομέμφομαι, ἀποθ., μέμφομαι ὀλίγον ἢ κρυφίως, ψέγω, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 15, Νόνν., κλπ.

ὑπομεμψίμοιρος, **ον**, ὀλίγον τι μεμψίμοιρος, Κικ. πρὸς Ἀττικὸν 6 1.

ὑπομενετέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **ὑπομένω**, δεῖ **ὑπομένειν**, Θουκ. 2. 88, Ἰσοκρ. 117C, Πλάτ. Νόμ. 770Ε, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 3. 1, 9.—Ὁ τύπος **ὑπομενητέον** ἀπαντᾷ παρὰ μεταγεν., οἷον, Σέξτ. Ἐμπ. καὶ Εὐστ., πολλάκις δὲ εἰσήχθη ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων εἰς τὰ Ἀντίγραφα τῶν Ἀττ., ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 416· **ὑπομενητέος**, εἶναι ἕτερος τύπος μεταγενέστερος, ἀπαντῶν (μετὰ διαφ. γραφ.) ἐν Διογ. Λαερτ. 7. 126, καὶ Ὠριγ. ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 494.

ὑπομενετικός, ἡ, όν, ὁ ἔχων τὸ προτέρημα ἢ τὴν δύναμιν νὰ **ὑπομένῃ**, ὁ **ὑπομένων** τι, **ὑπομονητικός**, τῶν δεινῶν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 6, 6· κινδύνων ὁ αὐτ. Ἠθικ. Εὐδ. 3. 5, 2· πρὸς λύπας αὐτόθι 3. 1, 19· — ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ὡσαύτως, **ὑπομενητικός** ἢ **-μονητικός**, Πλάτ. Ὅροι 412Β, 416Β, Ἀριστ. περὶ Ἀρετ. καὶ Κακ. 5. 1.

ὑπομενητός ἢ **ὑπομονητός**, ἡ, όν, ὃν δύναταί τις νὰ **ὑπομείνῃ**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 6, 5 (τὰ Ἀντίγραφα ποικίλλουσι), πρβλ. Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 141.

ὑπομένω, μέλλ. **-μενῶ**, μένω ὀπίσω, Ὀδ. Κ. 231, 258, Θουκ. 5. 14, Πλάτ., κλπ.· ἐν δὲ τῇ Σπάρτῃ τοῦτον τὸν χρόνον ὑπομένων Δημάρατος Ἡρόδοτ. 6. 51· τὸ **ὑπομένον** ἐν Σπάρτῃ 7. 209· ὡσαύτως, μένω ἐν τῇ ζωῇ, διαμένω ζῶν, ὁ αὐτ. 4. 149 — καθόλου, εἶμαι διαρκής, αἰώνιος, Ἀριστ. Κατηγ. 6. 8. **II.** μεταβ., **1)** μετ' αἰτ. προσ., περιμένω τινά,— μάλιστα δὲ περιμένω τὴν ἐπίθεσίν τινος, ἐκδέχομαί τινα, δὲ· ἀπορρύγω τὴν παρουσίαν τινός, Ἰλ. Ξ. 488, Π. 814, κ. ἀλλ.· αὐτοπ., Ἡρόδ. 3. 9., 4. 3, κ. ἀλλ.· καὶ Ἀττ., τὰς δὲ γε Σειρῆνας .. πάντας φασὶν ὑπομένειν καὶ ἀκούοντας αὐτῶν κηλεισθαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 31· ἐπὶ ποινῶν, ὅσα ἡμᾶς ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ ὑπ. Πλάτ. Φαῖδρ. 250C, πρβλ. Πολύβ. 1. 81, 3. **2)** μετ' αἰτ. πράγματ., ὑπομένω μεθ' ὑπομονῆς, ὑποκύπτω εἰς οἱονδήποτε κακόν, ὑποτάσσομαι χωρὶς ἀντιλογίας, ὑπομένω, δουλείαν (ζυγὸν) Ἡρόδ. 6. 12, Θουκ. 1. 8· πόνον Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 2· ἀλγηδόνα Πλάτ. Γοργ. 478C· αἰσχρόν τι ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 28C· τοῦτον τὸν λόγον ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Μείζ. 298D· δούλειον ζυγὸν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 770E· κινδύνους Ἰσοκρ. 130D· τοὺς ἄλλους λόγους ὁ αὐτ. 172C· ἀπειλὰς Δημ. 516. 17· τὰς δωρεὰς οὐχ ὑπέμειναν, περιεφρόνησαν, οὐν ἐδέχθησαν αὐτάς. Ἰσοκρ. 60B· — ὑπ. τὴν κρίσιν, περιμένειν τὴν δίκην, Αἰσχίν. 29. 4, πρβλ. Ἀνδοκ. 16. 10, Λυσί. 158. 26· — καθόλου, περιμένω τι, τὴν ἑορτὴν Θουκ. 5. 50· — ὑπ. ὅλβον, κρατῶ, διακρατῶ, τηρῶ, Πινδ. Π. 2. 48. **3)** ἀπολ., μένω ἐν τῷ τόπῳ μου, μένω σταθερός, διατηρῶ τὴν θέσιν μου, μένω στερεός, ἀμετακίνητος, Ἰλ. Ε. 498, Ο 312, Ἡρόδ. 6. 96· οὕτως, ἐς ἀλκὴν ὑπ. Θουκ. 3. 108· ἐς χεῖρας ὁ αὐτ. 5. 72· ἀνδρικῶς ὑπ. Πλάτ. Θεαίτ. 117B· ὑποείνων καρτερεῖν ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 507B· ὑπ. καὶ καρτερεῖν ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 193B. **4)** μετ' ἀπαρ., ὑπομένω ἢ τολμῶ νὰ πράξω τι, περιμένω νὰ πράξω τι, ἐμμένω ἐν τῇ πράξει, ὡς τὸ Λατ. possum, sustineo, οὐδ' ὑπέμεινε γνώμεναι, οὐδ' ἀνέμεινε νὰ γνωρισθῶμεν, Ὀδ. Α. 410· ὑπ. πονεῖν, ὑπέκυψεν εἰς τὸν κόπον, εἰς τὴν ἐργασίαν, Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 5, πρβλ. 2. 7, 11, Πλάτ. Νόμ. 869C, Δημ. 296. 6, κλπ. **5)** οὕτω μετὰ μετοχ. ἀναφερομένης εἰς τὸ ὑποκείμενον, εἰ ὑπομενέουσι χεῖρας ἐμοὶ ἀνταειρόμενοι, ἐὰν τολμήσωσι νὰ ἐγείρωσι χεῖρας ἐναντίον μου, Ἡρόδ. 7. 101, πρβλ. 209· ὑπομένεις μὲ κηδεύων, ἐπιμένεις νὰ .., Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1323· οὐχ ὑπομένει ὠφελούμενος, δὲν συγκατανεύει νὰ ὠφεληθῇ, Πλάτ. Γοργ. 505C· μένω ἐν τῇ θέσει μου, πολύποδες οὕτω μὲν πρόεχονται ὥστε μὴ ἀποσπᾶσθαι ἀλλ' ὑπομένειν τεμνόμενοι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 28, κλπ. **6)** μετὰ μετοχ. ἀναφερομένης εἰς τὸ ἀντικείμενον, ὑπ. Ξέρξεα ἐπιόντα, περιμένειν τὴν ἐπίθεσιν αὐτοῦ, Ἡρόδ. 7. 120, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 104C, Μενέξ. 251A· οὐχ ὑπ. χωριζόμενον τὸ βρέφος, δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπομείνῃ τὸν χωρισμὸν τοῦ βρέφους, Φύλαρχος παρ' Ἀθην. 606F· οὕτω μετὰ γεν. μετοχ., φιλοῦντος ὑπ., ὑποχωρῶ εἰς τὸ φίλημά του, δέχομαι νὰ μὲ φιλήσῃ, Αἴλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 1. **7)** ἐν Ἀπόσπ. Ἐμφυλ. 5. 54, ὑπ. τῇ Ἀντωνίου γνώμῃ, εἶναι πιθαν. ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ ἐπιμεμενηκώς. **III.** ἐπὶ πραγμάτων, περιμένω τινά, μένω τεταμιευμένον δι' αὐτόν, ὅσα ἡμᾶς ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ ὑπέμενεν Πλάτ. Φαῖδρ. 250C.

ὑπομερισμός, ὁ, σχῆμα ῥητορικόν, = ὑποδιαίρεσις, ἴδε Σχόλ. ἐν Ἑρμογ. (Ῥήτορες Walz) τ. 7, μέρος II, σ. 772· ὡσαύτως, διπλοῦς μερισμός, Σχόλ. εἰς Δημ. σ. 140, 30, ἔκδ. Ὀξων.

ὑπόμεστος, ον, σχεδὸν μεστός, γεμᾶτος, πλήρης, σακκία ὑπόμεστα βιβλιδίων Εὐ ἀπ. σ. 42, Φίλων II, 67. 12.

ὑπομετέωρος, ον, ὁ ὀλίγον τι μετέωρος, ἔχων ἀνάγκην μικροῦ στηρίγματος, ἐπὶ μέλους μὴ κανονικῶς ἐπιδεδεμένου, Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 766, Littré.

ὑπομήκης, ες, γεν. -εος, = ὑπόμακρος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 318, Διογ. Λαέρτ. 7. 1.

ὑπομηλᾴφέω, διὰ τῆς μήλης ἐξετάζω μέχρι τοῦ πυθμένος, ἐξετάζω κατὰ βάθος, ἐντελῶς, «ψηλαφῶ» Ἡσύχ.

ὑπομηλίζω, εἶμαι ἢ φαίνομαι ὑποκίτρινος, «φύλλα .. ὑπομηλίζοντα τῇ χρόᾳ» Διοσκ. 3. 79.

ὑπομηνύω, κρυφίω, μηνύω, ἀγγέλλω, Μοσχίων περὶ τῶν Γυναικ. Παθῶν σ. 16.

ὑπομήτριος, ον, ὁ ἐν τῇ μήτρᾳ εἰσέτι ὤν, ἦν δὲ γυνὴ .. ὑπομήτριον υἱέα ἀμβλώσῃ Μάξιμος π. καταρχ. 186.

ὑπομηχᾰνάομαι, ἀποθ., μηχανῶμαι κρυφίως, Φωτ. Ἐπιστ. 352, 20.

ὑπομίᾰρος, ον, κᾶπως μιαρός, Πολυδ. Θ', 143.

ὑπόμιγμα, τό, μῖγμα, Πλούτ. 2. 934D.

ὑπομιγνῡμι, μέλλ. -μίξω, ἀναμιγνύω τι εἴς τι, προστίθημί τι εἴς τι δι' ἀναμίξεως, Λατ. admisceo, τινί τι Πλάτ. Τίμ. 74D, πρβλ. 71B· τὸ ὑπομεμιγμένον, τὸ μῖγμα, ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβῳ 47A. **II.** ἀμεταβ. καὶ μεταφορ., πλησιάζω κρυφίως, μετὰ δυν., ὡς εἶχον τάχους ὑπομίξαντες τῇ Χερσονήσῳ παρέπλεον Θουκ. 8. 102.

Ὑπομιλήσιος, ὁ ἦχος πλάγιος δ'. **Μιλήσιος** δὲ ὁ ἦχος δ' καλεῖται ἔν τινι π. μουσικῆς Χειρογράφῳ, ὃ ἀναφέρει ὁ Ἰω. Τζέτζης ἐν τῇ ὑπ. die altgriech. Musik πραγματείᾳ του σ. 59.

ὑπομικτόω, χρωματίζω τι ἐλαφρῶς διὰ μίλτου, δηλ. διὰ κοκκίνου χρώματος, «σχοινίον μεμιλτωμένον .. οὗ ἔργον τὸ ἰθύνειν» Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ε. 245 (μεμιλτωμένου σχοινίου χρῆσιν ποιοῦνται καὶ νῦν οἱ τέκτονες ὀνομάζοντες αὐτὸ «στάφνην»).

ὑπομῑμέομαι, ἀποθετ., μιμοῦμαι ὀλίγον, Διόδ. 13. 95 (ἔνθα ὁ Rhisk ἀπομιμ-).

ὑπομιμνήσκω, μέλλ. ὑπομνήσω, ἀόρ. ὑπέμνησα· **I.** ἐνεργ. **1)** μετ' αἰτ. προσώπ., ἐπιμνησθῆναι ποιῶ, ὑπενθυμίζω τινὰ περί τινος, ὑπέμνησεν δέ ἑ πατρὸς Ὀδ. Α. 321, πρβλ. Ο. 3, Θουκ. 6. 19· ὡσαύτως, ὑπ. τινά τι ὁ αὐτ. 7. 64, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 37, Πλάτ., κλπ.· ὑπ. τινὰ τί βούλεται .. ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβῳ 31C· τινὰ περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 275D· τινὰ ὅτι .., πῶς .. ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 88D, κλπ.· ὑπ. τινά, ὑπενθυμίζω, ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 181C, πρβλ. Φαῖδρ. 266D· ἐὰν .. αὐτὸν ὡς ἄνθρωπος ὢν ὑπομνήσῃς Ἰσοκρ. 6D. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην τινός, μνηνορεύω, ἀναφέρω, τι Ἡρόδ. 7. 171., 9. 6, Σοφ. Φιλ. 1170, Πλάτ., κλπ.· τινί τι Αἰσχύλ. Πέρσ. 990. **3)** μετὰ γεν. πράγμ., κάμνω τινὰ νὰ ἐνθυμηθῇ τι, ἐπαναφέρω τι εἰς τὴν μνήμην τινός, πατρίδος τῆς ἐλευθερωτάτης Θουκ. 7. 69, πρβλ. Αἰσχίν. 75. 42, Θεόκρ. 21. 50. **4)** μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἀληθῆ ὑπ. Πλάτ. Πολ. 427E· καὶ ἀπολ., καλῶς, ὀρθῶς ὑπέμνησας ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 266D, ἐν Θεαιτ. 187E· ὑπομνησάτω ἀναστὰς Ἀνδοκ. 10. 3· ὑπομ. ὅτι .., προτείνω ὅτι .., Πλάτ. Πολ. 452C, κλπ. **II.** παθ. ἢ μέσ., ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, ἐνθυμοῦμαι, τι ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβῳ 47E, Λάχ. 188A, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 24· τινος Λουκ. Κατάπλ. 4. **2)** ποιοῦμαι μνείαν, περί τινος Αἰσχύλ. Πέρσ. 329. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 110-112.

ὑπομινυρίζω, μινυρίζω ἠρέμα, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 283. 4, τ. Β', σ. 340, 16, ἔκδ. Λ.

Ὑπομιξολύδιος καλεῖται ὁ ἦχος πλάγιος δ' ἔν τισι π. μουσικῆς χειρογράφοις, ὁ αὐτὸς δ' ἐν ἄλλῳ χειρογράφῳ **Ὑπομιλήσιος.** Ἴδε Ἰω. Τζέτζη πραγμ. ὑπ. die altgriech. Musik σελ. 54, ἔνθα λέγεται, ὅτι ἡ μία γραφὴ δὲν φαίνεται νὰ εἶναι παραφθορὰ τῆς ἄλλης, ὡς τινες εἶκασαν, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

ὑπόμισθος, ον, ὁ ὑπηρετῶν ἐπὶ μισθῷ, μισθωτός, Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 5· ὑπ. ὀβολῶν δ', ἐργαζόμενος ἐπὶ μισθῷ τεσσάρων ὀβολῶν, ὁ αὐτ. ἐν Τίμ. 6. **2)** ὑπ. ἔργον, ἐπὶ μισθῷ τελούμενον, ὁ αὐτ. ἐν Ἁλεξ. 49.

ὑπομνάομαι [ᾰ], ἀποθετ., ὑπούλως προσπαθῶ νὰ ξελογιάσω ἢ νὰ ἀπαγάγω γυναῖκα ἔγγαμον, αὐτοῦ τε ζώοντος ὑπεμνάασθε (παρατ.) γυναῖκα, «ὑπούλως καὶ ψευδῶς καὶ οὐ κατὰ νόμον ἐμνηστεύεσθε» (Εὐστ.), Ὀδ. Χ. 38.

ὑπόμνεια, ἡ, ὑπόμνησις ἢ μικρὰ ἐνθύμησις, ὑπομνείας χάριν Σύλλ. Ἐπιγρ. 2032.

ὑπόμνημα, τό, ἀνάμνησις, Λατ. monimentum, ἔχειν ὑπ. τινος Θουκ. 2. 44· ἴν' ὑπ. τοῖς ἐπιγιγνομένοις ἦ τῆς τῶν βαρβάρων ἀσεβείας Ἰσοκρ. 73C, πρβλ. 55D· τῆς ἀρετῆς ὑπ. μᾶλλον ἢ τοῦ στόματος καταλιπεῖν ὁ αὐτ. 22A, πρβλ. Δημ. 690. 20· ὁ τοιούτοις χρώμενος ὑπομν. ἡμᾶσιν, τοιοῦταις ἀναμνήσεσι, Πλάτ. Φαῖδρ. 249C· συχν. ἐν Ἐπιγραφ., ἴδε Πίνακας τῆς Σύλλ. Ἐπιγρ. σ. 165. **II.** ὑπόμνησις, μέσον ὑπομνήσεως, Θουκ. 4. 126, Ξεν. 1. 6, 3. **2)** σημείωσις ἣν ὁ ἔμπορος καταχωρίζει εἰς τὸ βιβλίον του, ὑπόμνημα ὑπεγράψατο, ἔγραψε σημείωσιν, Δημ. 1193. 2, πρβλ. 837. 17· οὕτως ἐπὶ τραπεζιτῶν, ὑπομνήματα γράφεσθαι εἰώθασι ὧν διδόασι χρημάτων .. ὁ αὐτ. 1186. 7. **3)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Λατ. commentarii Ἱππ. π. Ἄρθρ. 800, Πλάτ. Φαῖδρ. 276D· ὑπ. γράφειν, γράφεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 295C, Θεαιτ. 143A· ὡσαύτως ὡς τὸ ἀπομνημονεύματα, Πολύβ. 1. 1, 1., 6. 32. 4, κλπ. **4)** σημειώσεις περὶ τῶν πράξεων δημοσίου τινὸς σωματείου, «πρακτικά», τὰ κατ' ἄρχοντας ὑπ. Πλούτ. 2. 867A, πρβλ. Διόδ. 1. 4, Λουκ. κλπ.· τὰ τῆς βουλῆς ὑπ., ἀ πρακτικὰ τῆς βουλῆς, Δίων Κάσσ. 78. 22· ἐπὶ τῶν ὑπ. τῆς συγκλήτου Σύλλ. Ἐπιγρ. 1133, 1327· ἐπὶ τῶν ὑπ. καταστῆσαί τινα Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 5, 4. **5)** σημειώσεις τῶν φιλοσόφων, ῥητοροδιδασκάλων καὶ ζωγράφων, Ἀρχύτ. παρὰ Διογέν. Λαερτ. 8. 80 κἑξ., πρβλ. 4. 4· τοῦτ' ἔθ' ἡ τέχνη, οὐκ ἐξ ἀπογραφῆς, οὐδὲ δι' ὑπομνημάτων Σωτάδης ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 35, Λογγῖν. 44. 12· — ἐπὶ γεωγραφικοῦ συγγράμματος, Πτολεμ. 1. 6, 2, κλπ. — μεταφορ., ἑρμηνευτικαὶ σημειώσεις, σχόλια, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1242, κλπ.· ἴδε Köpke De Hypoth. Gr., Berlin 1842. **III.** ἀντίγραφον ἐπιστολῆς, Πλάτ. Ἐπ. 363E.

ὑπομνημᾰτίζομαι, μέσ., σημειοῦμαί τε χάριν μνείας, ἀναγράφω τι εἰς σημειωματάριον, τι Πλούτ. 2. 120E, κλπ.· ὑπ. περί τινος Λογγῖν. 1. 2, κλπ.· — γράφω σημειώσεις ἀπὸ μνήμης ἢ χρονικά, Πολύβ. 5. 33, 5· ὑπ. τὰς πράξεις Στράβ. 70· — ὁ ὑπερσυντέλικ. ἐπὶ παθ. σημασίας, ἐν ᾧ ὑπεμνημάτιστο ταῦτα Ἐβρ. (Ἐσδρ. Ϛ', 22). **2)** ἑρμηνεύω, σχολιάζω, Φιλόξενος ὁ τὴν Ὀδύσσειαν ὑπομνηματίζων Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. Δωδώνη· οἱ ὑπομνηματισάμενοι, οἱ ἑρμηνευταί, σχολιασταί, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 158.

ὑπομνημᾰτικός, ή, όν, ὁ χρησιμεύων εἰς ὑπόμνησιν ἢ ὡς ἀπομνημονεύματα ὑπ. διάλογοι, ἀπομνημονεύματα ἐν εἴδει διαλόγου, Διογ. Λαέρτ. 4. 5. **2)** ὁ χρησιμεύων εἰς σημειώσεις ἢ σχόλια, Εὐστ. Πονημάτ. 61. 54 — Ἐπίρρ. ὑπομνηματικῶς, ὑπομνηματικῶς, οὗ συγγραφικῶς ἐν τῷ β' τῶν Ἐπιδημιῶν ὑπ' αὐτοῦ λέλεκται Γαλην. τ. 12, σ. 380.

ὑπομνημᾰτέον, τό, ὑποκορ. τοῦ ὑπόμνημα, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 3. 14, Παλλάδ. ἐν Βίῳ Χρυσ. σ. 23.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπομνημάτισις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Νικηφ. Βλεμμ. Λογικ. σ. 3, 2.

ὑπομνημᾰτισμός, ὁ, σημείωσις, ὑπόμνημα, Πολύβ. 24. 2, 4., 26. 7, 5, Συλλ. Ἐπιγρ. 4471. 16· —ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐπειδὴ αἱ ἀποφάσεις αὐτοι ἦσαν γραπταὶ ἢ ἑτηροῦντο γραπταί, Κικ. F. m. 13. 1, 5, πρὸς Ἀττ. 5. 11, 6. **2)** = **ὑπόμνημα.** Π. 3, ἀπομνημονεύματα, χρονικά, Πολύβ. 2. 40, 4 φιλολογικὰ ὑπομνήματα, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 90, κλπ. **3)** σχόλια ἑρμηνευτικὰ εἰς συγγραφέα, Εὐστ. 746. 30.

ὑπομνημᾰτιστής, οῦ, ὁ, ἑρμηνευτής, σχολιαστής, Εὐστ. Ποννημάτ. 61. 4, κλπ.

ὑπομνημᾰτο-γρᾰφέομαι, ἀποθ., σημειοῦμαί τι ὡς ὑπόμνημα, Θεαν. Ἐπιστ. 748.

ὑπομνημᾰτο-γράφος, [ᾰ], **ον,** ὁ γράφων ὑπομνήματα, Ἑρμῆς εἰς Στοβ. Ἐκλογ. 1. 950, Ἰουλιαν. 411C. **2)** ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δημόσιός τις ἄρχων ἐκ τῶν κατεχόντων ὑψηλὴν θέσιν, Στράβ. 797· ἐν Πάφῳ, Ἐπιγραφ. ἐν Hell. J. τ. 2. ἀριθμ. 43· πρβλ. Ἐδδ. (Δ' Παραλ. ΙΗ', 15, Ἰσαΐ. ΛϚ', 3), ἴδε Stuiz D. Maced. σ. 82.

ὑπομνηματοφύλαξ, ὁ, ὁ τὰ μνήματα φυλάσσων (actuarius), Cod. Justin. XII, 38, 19.

ὑπομνημόνευμα, -νεύω, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ἀπομν-.**

ὑπομνημύω, ἴδε **ὑπεμνήμυκε.**

ὑπόμνησις, εως, ἡ, τὸ ὑπομιμνήσκειν τι, Θουκ. 1. 17, 95· οὕτως ὁ Πλάτ. καλεῖ τὴν τέχνην τοῦ γράφειν· οὐ μνήμης ἀλλ' ὑπομνήσεως φάρμακον ἐν Φαίδρῳ 275Α· τινες, περί τινος πράγματος, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 732D· ὁ δὲ τὴν τούτων ὑπόμνησιν αὐτὸς μόνον ἔχων, δηλ. μόνον δι' ἑαυτόν, χωρὶς νὰ δύνηται νὰ μεταδώσῃ αὐτὴν εἰς ἄλλους, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 38· αἰωνία ὑπ. Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 28096. **2)** τὸ ὑπομιμνήσκειν τι, ὑπ. ποιεῖσθαί τινος Θουκ. 2. 88., **3**. 54, κλπ.· ὑπ. κακῶν, διήγησις δυστυχημάτων, Εὐρ. Ὀρ. 1032.

ὑπομνήσκω, μεταγεν. τύπος τοῦ **ὑπομιμνήσκω,** Ὀρφ. Ὕμν. 76. 7· πρβλ. **μνήσκομαι.**

ὑπομνηστέον, ρηματικ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ὑπομνήσῃ, τινά τινος Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 3. 70. **3)** πρέπει τις νὰ μνημονεύσῃ ἢ «ἀναφέρῃ», τινὸς Ἀριστ. Ρητορ. πρ. Ἀλέξ. 30, 7.

ὑπομνηστεύομαι, μέσ., ἀρραβωνίζω, τὴν θυγατέρα ὑπομν. τινι Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 7.—Παθ., ὁ ὑπομνηστευθείς, ὁ ἀρραβωνισθείς, αὐτόθι.

ὑπομνηστικός, ἡ, όν, ὁ ὑπομνήσκων τι, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 99, π. Μ. 8. 202, κλπ.· — ὡς οὐσιαστ., τὸ **ὑπομνηστικόν,** ὑπόμνημα, ὑπομνηστικὸν τῇ βασιλικῇ γεγραμμένον χειρί Θεοδώρητ. τ. 4, σ. 1134, Ὠριγέν. VII, 1006. κλπ.· —στίχος ὑπομνηστικός, Ἀν. Π. 5. 292 ἐν τῷ λήμματι.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 289.

ὑπομνήστριαι, αἱ, ἑρμηνεύεται ἐν τοῖς Δ. Β. 312, 11, αἱ ὑμνοῦσαι τὴν θεὰν Ἱέρειαι.

ὑπ-όμνυμι, ἐπιβεβαιῶ δι' ὅρκου, ἢ φῆς ὑπομνὺς ἀνθυποφορὰν γῆσαι χάριν; Σοφ. Ἀπομν. 313. **II.** Μέσ. **ὑπόμνυμαι,** μέλλ. **ὑπομοῦμαι**· — ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, ὀμνύω (ἢ ἐξουσιοδοτῶ ἄλλον νὰ ὀμόσῃ) ὅτι σπουδαῖόν τι κώλυμα ὑπάρχει, δι' ὃ κωλύεται τις νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ δικαστήριον κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον καὶ ἀναγκάζεται οὗτω νὰ ζητήσῃ ἀναβολὴν τῆς δίκης, Δημ. 1151. 2, κλπ.· ὑπ. τινα ἀπεῖναι δημοσίᾳ στρατευόμενον ὁ αὐτ. 1174. 6· ὑπωμόσατό τις τὸν Δημοσθένη ὡς νοσοῦντα, προσῆλθέ τις ζητῶν παράτασιν τῆς προθεσμίας ὑπὲρ τοῦ Δημοσθένους, περὶ οὗ ἐνόρκως διεβεβαίωσεν ὅτι ἐνόσει, ὁ αὐτ. 1336. 10· ἐντεῦθεν κωμικῶς, ὑπώμνυτο ὁ μὲν οἶνος ὄξος αὐτὸς εἶναι γνήσιον, τὸ δ' ὄξος οἶνον αὐτὸ μᾶλλον θατέρου Εὔδουλος ἐν «Μυλωθρίδι» 1.— Παθ., ὑπομοσθέντος τούτου, γενομένης ταύτης τῆς ἐνόρκου βεβαιώσεως, Δημ. 1174. 8· ὑπομοσθείσης ταύτης τῆς γραφῆς Ὑπερείδ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 725. **2)** παρεμποδίζω δι' ἐνόρκου διαβεβαιώσεως τὴν ἐκδίκασιν, γραφῆς παρανόμων Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 34· ἴδε **ὑπωμοσία 2.**

ὑπομονή, ἡ, τὸ μένειν ὀπίσω, Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 7, Διον. Ἁλ. 1. 44. **II.** τὸ ὑπαμένειν, καρτερία, ἀπὸ ἀνανδρίας γὰρ ἡ δειλίας ἡ ὑπομονὴ καὶ τὸ μὴ ἀμύνεσθαι Ἀριστ. Ρητ. 2. 6, 13· οὔτε ὑπομονὴ (θανάτου ἀηδ.) καλόν, εἰ μετ' ὀλιγωρίας γίνοιτο τοῦ ζῆν Πλουτ. Πελοπίδ. 1, κλπ.· ἐπὶ φυτῶν, τῆς δὲ ὑπομονῆς αἴτιον ἡ ὑγρότης Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 16, 3. **2)** μετὰ γεν., τὸ ὑπομένειν τι, ἀσκεῖν ὑπομονὴν ἔν τινι, ὑπομονὴ λύπης ἕνεκα τοῦ καλοῦ· ὑπομονὴ πόνων ἕνεκα τοῦ καλοῦ Πλάτ. Ὅροι 412C, ἐν λ. **καρτερία**· ἡ μὴ ὑπ. ὑβριζομένων Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 2. 13, 18· πολέμου Πολύβ. 4. 31, 1· ἡ τῆς μαχαίρας ὑπ. τῶν πληγῶν, ἡ δύναμις τῆς μαχαίρας εἰς τὸ νὰ ἀντέχῃ εἰς τὰ κτυπήματα, ὁ αὐτ. 15. 15, 8. **III.** ὡς τὸ τόλμα, τὸ ὑπομένειν, ἀνέχεσθαι ἀκούειν ἢ πράττειν τι, ἰδίως αἰσχρόν, ἡ δὲ ἀπόνοιά ἐστιν ὑπομονὴ αἰσχρῶν ἔργων τε καὶ λόγων Θεοφρ. Χαρακτ. 6 (16 ἔκδ. Jebb).

ὑπομονητέος, ὑπομονητικός, ὑπομονητός, ἴδε ἐν λέξει **ὑπομεν-.**

ὑπομορφάζω, ἡμαρτημένη γραφὴ παρὰ Φίλωνι τ. 1, 604, 13, ἀντὶ **ἐπιμορφάζω.**

ὑπομοσία, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **ὑπωμοσία.**

ὑπόμοσχα ἀγελάδια, τὰ ἔχοντα μόσχους, Κ. Πορφ. Ἑλθ. βκσ. σ. 464, ἔκδ. Β.

ὑπομοσχεύω, ὑποτρυτεύω, μεταφορ., ὑποτρίφω, «οὗτοι μὲν ὧδε μένοντες ὑπεμόσχευον τὸν πόλεμον», ἀντὶ τοῦ ὑπέτρεφον» Εὐνάπ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **μοσχεύω.**

ὑπομόχθηρος, ον, ἀρκούντως μοχθηρός, τουτὶ μὲν ὑπομόχθηρον, ἄλλο μοι λέγε Ἀνώνυμ. Κωμικ. ποιητ. ἐν Λουκ. Διὶ Τραγῳδ. 38 (Κωμικ. Ἀνώνυμ. 202) «ὑπομόχθηρος, ὁ ἀθυρόγλωσσος παρ' Εὐριπίδῃ» Πολυδ. Β', 109

ὑπομοχλεύω, ἐνεργῶ ὡς μοχλός, Ἱππ. Μοχλ. 865.

ὑπομόχλιον, τό, τὸ βάθρον ἢ ὑποστήριγμα τοῦ μοχλοῦ, Ἀριστ. Μηχαν. 4. 1, κ. ἀλλ.

ὑπομύζω, μύζω ὑποκώφως, κάμνω τὸν ἦχον μῦ μῦ, ὑπὸ τοῦτον ὑπέμυε· εὐθὺς ἐκδεδηκότα Δίφιλος ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 23, ἴδε Συναγωγὴν Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

ὑπομῡθέομαι, ἀποθ., προλέγω, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 460.

ὑπομῡκάομαι, ἀποθ., μυκῶμαι ἀποκρινόμενος πρὸς ἄλλον μυκηθμόν, μυκῶμαι εἰς ἀπάντησιν, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 54.

ὑπομυκτηρίζω, μυκτηρίζω, χλευάζω, ἐμπαίζω, τινά Νικόλ. Κωμικ. ἐν Ἀθήν. 1, 38.

ὑπόμυξος, ον, ἔχων ὀλίγην τινὰ μύξαν, Ἱππ. π. Ἁρθ. 758, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως **ὑπομυξώδης, ες,** Γαλην. τ. 18, μέρ. 1, σ. 363, 14.

ὑπομύσᾰρος, ον, «ὑπομύσαρα, δυσώδη καὶ ἄξια τοῦ μυσάττεσθαι» Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 584, Ἱπποκρ.

ὑπομύω· ἐντεῦθεν ὄμματα ὑπομεμυκότα, ἡμίκλειστα, Ἀλκίφρων 3. 55.

ὑπόμωρος, ον, ὀλίγον τι μωρός, ἢ εὐήθης, Λουκ. Ἰκαρομ. 29, Πτολεμ. Τετράβ. σ. 163, 1.

ὑπονάω, κατοικῶ ὑποκάτω, Ἀνθ. Παλατ. παράρτ. 268.

ὑπονεάζω, ὑπεμφαίνω νεότητα, ὁ αὐχὴν ὑπονεάζων ἔτι Φιλόστρ. 698.

ὑπονεάω, διανοίγω χέρσον γῆν διὰ τοῦ ἀρότρου, κάμνω «νειάμα», Λατ. novare, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 1, 6.

ὑπ-ονειδίζω, ὀνειδίζω ὀλίγον, ἠνώχλουν ἠρέμα πως καὶ ὑπωνείδιζον Ἰω. Φιλόπον. π. Κοσμογον. 1, 15· — **ὑπονείδιστος, ον,** Φίλων 2. 409 (διάρ. γραφ. ἐπον-).

ὑπονείφω, ἀδόκιμον ἀντὶ **ὑπονίφω.**

ὑπονεκρόω, Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ρωμ. πολ. Α', 42, χειμῶνος ὁ σκορπίος τῇ γῇ ... ὑπονεκρωθεὶς κεῖται, γενόμενος ὡς νεκρὸς κεῖται, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

ὑπονεμεσάω, ὀλίγον τι ὀργίζομαι, Σχόλ. εἰς Λουκ. Ψευδολ. 30, Συμπ. 23.

ὑπονέμομαι, μέσ., νέμομαι, βόσκομαι ὑποκάτω ἢ κρυφίως, ἔλαθεν πῦρ ὑπονεμόμενον Ἀνθολ. Παλατ. 7. 444· ὑπονεμησάμενος Ἱππ. 279. 44. **II.** ὑπονομεύω, ὑποσκάπτω (πρβλ. **ὑπόνομος**)· — μεταφορ., ἐξαπατῶ, τινά Ἐπίχαρμ. 5 Achr.

ὑπονευρίζω, ὑποτέμνω τὰ νεῦρα, τοὺς τένοντας, Γλωσσ.

ὑπονεύω, κρυφίως νεύω πρός τινα, Ὀρφ. Λιθικ. 99.

ὑπονεφέλη, ἡ, νεφελῶδες θόλωμα ἐν τῷ οὔρῳ, φέρει τὴν ὑπόστασιν τὴν καλουμένην νεφέλην ἢ ὑπονεφέλην Γαλην. τ. 19, σ. 617, 1· **ὑπονεφελίζω,** εἶμαι νεφελώδης ἢ θολερός, ὁ αὐτ. τ. 19, σ. 625, 16.

ὑπονέφελος, ον, ὁ ὑπὸ τὰς νεφέλας, Λουκ. Δραπέτ. 25.

ὑπονέφιον, τό, συννεφιά, Γλωσσ.

ὑπονέω, ὑποκολυμβάω, ἐφάνησαν (δύο δελφῖνες) ὑπονέοντες καὶ μετεωρίζοντες τῷ νώτῳ (δελφιδίσκον μικρὸν τεθνηκότα) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 48, 3. — Μέσ., ὑπονησαμένη, ὑπελθοῦσα, Ἱππ. 279. 43, κατὰ διόρθωσιν ἐκ τοῦ Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 584.

ὑπονήσιος, ον, ὁ ὑπὸ τὸ ὄρος Νήϊον, ἐξ Ἰθάκης ὑπονησίου εἰλήλουθμεν, «τῆς ὑπὸ τὸ Νήϊον ὄρος κειμένης» (Σχόλ.), Ὀδ. Γ. 81, διάφορ. γραφ. ἐν Α. 186.

ὑπονήφω, νήφω ὀλίγον τι, πρός τι Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλεμ. 5. 6, 1.

ὑπονήχομαι, ἀποθετ., ὑπονέω, ὑποκολυμβῶ, χελώνη ὑπενήχετο ταῖς πέτραις Παυσ. 1. 44, 8· ἀποδ., νήχομαι ὑπὸ τὸ ὕδωρ, Πλουτ. Ἀντών. 29, Βρουτ. 30. **II.** κολυμβῶ ὑποκάτω, ἢ δεύτερος μετά τινα, τινι Αἰλ. περὶ Ζῴων 2. 6.

ὑπονίζω, μέλλ. **-νίψω,** ὑπονίπτω, νίπτω ὀλίγον ἢ ὑποκάτω, τοὺς πόδας Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 462. 54.

ὑπονικάω, νικῶ μικρὰν νίκην, Achmes Ὀνειρ. 175. 7.

ὑπονιτρώδης, ες, (εἶδος) ὀλίγον τι νιτρώδης, δυνάμεις δ' ἔχει τῶν ὑγρῶν καλλώδεις τε καὶ γλυκείας ὑπονιτρώδεις τε (περὶ σύκων) Φιλότιμος παρ' Ἀθην. 79Α.

ὑπονίφω, (ἴδε ὕω), νίφω, χιονίζω ὀλίγον· ἄπρωσ., **ὑπένιψε,**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔνιφεν, ἐχιόνιζεν ὀλίγον, Θουκ. 4. 103· ὡσαύτως ἐν τῷ παθ., νὺξ ὑπονιφομένη, χιονώδης νύξ, ὁ αὐτ. 3. 23· πρβλ. νίφω.

ὑπονοέω, ὑποπτεύω, ὑποψιάζομαι, τι Ἡρόδ. 9. 88, Εὐριπ. Ι. Α. 1132· τι ἔς τινα Ἀριστοφ. Πλ. 361 ὑπ. τὴν διάνοιάν τινος Θουκ. 7. 73 ψεῦδος Πλάτ. περὶ Νόμ. 679C· — μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., ὑπονοήσαντες τοὺς Σαμίους τὰ τῶν Ἑλλήνων φρονεῖν Ἡρόδ. 9. 99· ὑπ. εἶναί τι θεῖον Ἀριστ. Ἀποσπάσμ. 12· — οὕτως, ὑπ. ὅπως .., ὅτι .. Ξεν. Κύρου Παιδ. 3. 3, 20, Ἑλλ. 4. 8, 35· ἀλλὰ τῶν λεγόντων μᾶλλον ὑπενοεῖτε ὡς ἕνεκεν τῶν αὐτοῖς ἰδίᾳ διαφόρων λέγουσι, ὑπωπτεύετε τοὺς λέγοντας ὅτι ὡμίλουν ἕνεκα ἰδίων συμφερόντων, Θουκ. 1. 68· ὑπ. περί τινος Ἀνδοκ. 28. 4· — μήτε ὑπονοεῖν τὰ λεγόμενα, μήτε ὑποπτεύειν αὐτά, ὁ αὐτ. 2. 23. **II.** καθόλου, ὑποπτεύω, σχηματίζω εἰκασίας, εἰκάζω περί τινος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **σάφα εἰδέναι**, ὑπ. τὰ λεγόμενα Ἀντιφῶν 143, 31, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 652, Λυσ. 1234· τὰ τῶν θεῶν Ἀνδοκ. 18. 15· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ψυχὴν ἔχεις; — οὐκ οἶδ', ὑπονοῶ δ' ὧδ' ἔχειν (δηλ. ψυχήν) Κρατῖνος Νεώτ. ἐν «Ψευδυποβολιμαίῳ» 1· — ἀπολ., ἀλλ' ὑπονόησον σύ μοι Ἀριστοφ. Λυσί. 38· ὑπονοοῦντες προαρπάζειν, κατ' εἰκασίαν, Πλάτ. Γοργ. 454C· οὐδεὶς οἶδε .., ἀλλ' ὑπονοοῦμεν πάντες ἢ πιστεύομεν Μένανδρ. ἐν «Καρχηδονίῳ» 2· ἐάσας ὑπονοεῖν εἰς τοὔνομα, ἀφήσας ἡμᾶς νὰ εἰκάσωμεν .., Ἄλεξις ἐν Ἀδήλοις 35. 6. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 20.

ὑπονόημα, τό, ὑπόθεσις, Ἱππ. Προρρ. 84, Ἑβδ. (Σειρὰχ ΚΕ', 7).

ὑπονόησις, εως, ἡ, ὑποψία, συναγορεύει τῇ ὑπονοήσει Ὠριγέν. τ. 3, σ. 670B.

ὑπονοητέον, ῥημ. ἐπίθ., τοῦ **ὑπονοῶ,** δεῖ ὑπονοεῖν, Στράβ. 784, Φίλων 1. 581. — Καθ' Ἡσύχ.: «τοπαστέον ὑποληπτέον, ὑπονοητέον».

ὑπονοητής, οῦ, ὁ, ἄνθρωπος ὕποπτος, Πολέμων ἐν Φυσιογν. τ. 1, σ. 6.

ὑπονοητικός, ή, όν, φιλύποπτος, «ὑπονοῶν δὲ καὶ ὑπονοητικός, καὶ ἀμφιγνοῶν καὶ ὑποπτεύων καὶ τοπάζων» Πολυδ. Θ', 152.

ὑπονόθευσις, εως, ἡ, δελεασμός, ἀποπλάνησις, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 10. 6, Συλλ. Ἐπιγρ. 2695B, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. 4. 7, σ. 271· — ὡσαύτως, **ὑπονοθευτής, οῦ,** ὁ, ὁ ἐξαπατῶν, διαφθείρων, ὑπονοθευτὴς τῶν τε οἰκείων καὶ τῶν ἀλλοτρίων Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. 3. 18, σ. 230· γυναικῶν ὑπονοθευτὴς αὐτόθι 233· καὶ **ὑπονοθεύω,** ὑποφθείρω, διαφθείρω, Βυζ. **II.** μεταφ., ὑπενόθευσεν ὁ Ἰάσων τὴν ἀρχιερωσύνην Ἑβδ. (Β' Μακκ. Δ'. 7).

ὑπόνοια, ἡ, (ὑπονοέω) κεκρυμμένη σκέψις ἐντεῦθεν, **I.** ὑποψία, εἰκασία, ὑπόθεσις, Ἀριστοφ. Εἰρ. 993· ὑπόνοιαι τῶν μελλόντων, γνῶμαι ἐσχηματισμέναι περὶ τῶν μελλόντων, Θουκ. 5. 87· ἡ ὑπ. τῶν ἔργων ὁ αὐτ. 2. 41, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 1133· ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὑπόνοιαι πλασταὶ Δημ. 1178. 2, πρβλ. Μενάνδρου Μονόστ. 732. **II.** ἡ πραγματικὴ σημασία ἡ ὑποκειμένη ὡς βάσις, ὁ ἀληθὴς σκοπός, ἡ βαθυτέρα σημασία, τὰς ὑπ. οὐκ ἐπίστασθαι Ξεν. Συμπ. 3. 6 μάλιστα ἡ ὑπολανθάνουσα καὶ κεκρυμμένη σημασία ἢ ἔννοια (οἷα ἡ ἐν τοῖς μύθοις καὶ ταῖς ἀλληγορίαις περιεχομένη), ὃ .. νέος οὐχ οἷός τε κρίνειν ὅ τι τε ὑπόνοια καὶ ὃ μὴ Πλάτ. Πολ. 378B, πρβλ. Πλούτ. 2. 19E· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **αἰσχρολογία,** Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 8, 6· καθ' ὑπόνοιαν, κεκρυμμένως, Πολύδ. 28. 4, 5, Διονυσ. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 9. 1· δι' ὑπονοιῶν Ἀλκίφρων 2. 4· δι' ὑπονοίας, ἐν ὑπονοίᾳ Ἐκκλ. — ἀλλά, καθ' ὑπ., ὡσαύτως, ἐπὶ ἀστείας παιδιᾶς, = **παρὰ προσδοκίαν,** Quintil. 6. 3, 84. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπόνοια· ὑπερηφανία, θράσος».

ὑπονομεύω, ὑπορύττω, ὀρύττω ὑπόνομον, Δείναρχ. παρὰ Φωτ., Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. — μεταφορ., ὑποκινῶ κρυφίως διὰ παντοίων μέσων, ὑπενόμευσε Ρωμαίοις πόλεμον ἐκ τῶν ὑπηκόων Διον. Ἁλ. 3. 23.

ὑπονομή, ἡ, ὑπόγειος δίοδος, ὑπόνομος, ὀχετός, Στράβ. 914, Διόδ. 20. 94. **II.** μεταφορ., κρυφία ῥᾳδιουργία, δόλος, κλοπή, Ἡσύχ.

ὑπονομηδόν, Ἐπίρρ., ὑπογείως, ὑπὸ τὴν γῆν, ὡς δι' ὑπονόμου, διὰ μέσου ὀχετῶν ὑπογείων, Θουκ. 6. 100.

ὑπόνομος, ον, (νέμω B, νομος) ὁ ὑπὸ τὴν γῆν ἐκτεινόμενος, ὑπόγειος, ὑπ. τάφροι, ὑπόνομοι, Ἀπ. Ἐμφυλ. 4. 13· ὀρύγματα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 9, 6· ὑπ. ἄντρον Στράβ. 614· ὑπ. τὴν ἀποφοράν ἔχει, ἐπὶ λίμνης, ὁ αὐτ. 580. **2)** ὑπόγειος ἐσκαμμένος, τόπος Διόδ. 3. 37· χώρα ὑπ. πυρὶ καὶ ὕδατι Στράβ. 578. **3)** ὑπ. ἕλκος, τὸ ἐκτεινόμενον καὶ ἐξαπλούμενον ὑπὸ τὸ δέρμα χωρὶς νὰ φαίνηται ἐξωτερικῶς, Διοσκ. 5. 138. **II.** **ὑπόνομος,** ὁ, ὡς οὐσιαστ., ὑπόγειος δίοδος, Θουκ. 2. 76· οὐκέτι ὑπονόμοις, ἀλλ' ἤδη μηχαναῖς αἱρεῖν τὴν πολιτείαν Πλουτ. Καῖσ. 6. **2)** ὀχετὸς ὑδάτων, ὑδραγωγεῖον, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 7, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 11. **3)** ὠσ. καὶ νῦν, ὀχετὸς ἀκαθαρσιῶν, Λατιν. cloaca, καὶ ὑπονόμων τῶν δυναμένων ἐκκλύζειν τὰ λύματα τῆς πόλεως εἰς Τίβεριν Στράβ. 235· Ρηγῖνον .. ἐς ὑπόνομον λυμάτων καθῆκεν Ἀπ. Ἐμφυλ. 4. 40. — Πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 387.

ὑπονοσέω, εἶμαι νοσώδης, νοσῶ ὀλίγον, Ἱππ. 514. 51, Λουκ. Τόξαρ 29· τὸ μὲν οὖν ὅλον ὑπενόσεον οἱ φθινώδεες οὐ τὸν φθινώδεα τρόπον Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 941.

ὑπονοστέω, ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 19, Πλουτ. Θεμιστ. 15, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 10, 8. **II.** ἰζάνω, κατακαθίζω, Λατιν. subsidere, ἐπὶ σωρῶ φρυγάνων, ὑπονοστέει γὰρ δὴ ἀεὶ (τὰ φρύγανα) ὑπὸ τῶν χειμώνων Ἡρόδ. 4. 62· ἐπὶ σεισμοῦ, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 7, 7· ἐπὶ ποταμοῦ, ἀποσύρομαι, «ὀλιγοστεύω». ὑπονενοστηκότος (τοῦ ποταμοῦ) ἀνδρὶ ὡς ἐς μέσον μηρὸν Ἡρόδ. 1. 191, πρβλ. Θουκ. 3. 89, Πλούτ. 2. 366E. **2)** καταλήγω εἴς τι, τρέπομαι εἴς τι, εἰς χλευασμὸν καὶ γέλωτα Πλούτ. 2. 81 E ὑπ. ἐκ τοῦ φοβεροῦ πρὸς τὸ εὐκαταφρόνητον Λογγῖν. 3. 1· ἐπὶ ἡλικίας, κατὰ μικρὸν ὑποκύπτω εἰς τὸ γῆρας, Πολυδ. Β', 21.

ὑπονόστησις, εως, ἡ, ὑποστροφή, ὑποχώρησις, κατάπτωσις, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Πλουτ. Ἀντών. 3· ὑπον. ἀέρος εἰς γῆν, ὡς ὁρισμὸς τοῦ σεισμοῦ, Ἀναξαγ. παρὰ Διογ. Λ. 2. 9· τὴν τοῦ θερμοῦ ὑπονόστησιν Γαλην. τ. 19, σ. 344, 12.

ὑπονοτίζω, νοτίζω, ὑγραίνω κάτωθεν ἢ ὀλίγον, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 524· ὑπονοτιζέσθω ταῖς πρώταις ἡμέραις Γαλην. τ. 14, σ. 485, 16.

ὑπονουθετέω, νουθετῶ ἠπίως ἢ πλαγίως, Αἴλ. περὶ Ζ. 7. 15.

ὑπονουθετικός, ή, όν, ὀλίγον τι νουθετικός, παραινετικός, μνημονευέται ἐκ τῶν Ἀνεκδ. Boiss.

ὑπονύκτερος, ον, σκοτεινός πως, ὑπονύκτερον χρῶμα Εὐδοκία 280.

ὑπονυμφίς, ίδος, ἡ, (νύμφη) ἡ παρεστῶσα τῇ νύμφῃ γυνή, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 647.

ὑπονύσσω, μέλλ. **-ξω,** κεντῶ κάτωθεν· καθόλου, κεντῶ, πλήττω, Θεόκρ. 19. 5. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπονύσσεται· καταποντεῖται» (δηλ. ὁ ἵππος) Ἡσύχ.

ὑπονυστάζω, νυστάζω ὀλίγον, κυριεύομαι ὑπὸ ὕπνου, Πλάτ. Συμπ. 223D, Πλούτ. 2. 178F.

ὑπόνωθρος, ον, ὀλίγον τι νωθρός, Εὐστ. 3. 39· — **ὑπονωθής, ές,** Δαμάσκ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 341. 26 (ἐν τῷ συγκρ. -έστερος).

ὑποξανθίζω, εἶμαι ὀλίγον τι ξανθός, ὑποκίτρινος, σταφυλὴ ὑποξανθίζουσα πως τῷ χρώματι Εὐσταθ. Πονημάτ. 306, 26, κλπ.

ὑπόξανθος, ον, ὀλίγον τι ξανθός, ὑποκίτρινος, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1079, Θεοφρ. περ. Φυτ. Ἱστ. 9. 12, 2, Διοσκ., κλπ.

ὑποξενίζω, λέγω ξένας λέξεις, ξενίζω ἐν τῇ ὁμιλίᾳ, τι Λουκ. Ἰκαρομ. 1. **II.** ἔχω τι τὸ ξένον, τὸ παράδοξον, κἂν ὑποξενίζειν δοκῇ ὁ λόγος Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 772C.

ὑποξέω, μέλλ. **-ξέσω,** ξέω ὑποκάτω ἢ ὀλίγον, ὑποξέειν τὰς πεπονθυίας ὀπλὰς Ἱππιατρ. 254, 25.

ὑποξηραίνω, μεταβατ., ξηραίνω ὀλίγον, Ἱππ. 452. 17., 496. 32· ἐν τῷ παθ., ὑποξηρανθεὶς Γαλην. τ. 6, σ. 434, 14.

ὑποξηρασία, ἡ, ποιά τις ξηρασία, Ἱππ. 543. 12.

ὑπόξηρος, ον, ὀλίγον τι ξηρός πτύσμα, γλῶσσα Ἱππ. 176A, 1216A· ἐν τοῖς ὑπ., δηλ. τόποις, Πλούτ. 2. 915E. **2)** ὀλίγον ἰσχνός, ξηρός πως, ἐπὶ σῶν μερῶν τοῦ σώματος τῶν μὴ κεκαλυμμένων διὰ πολλῶν σαρκῶν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 837, πρβλ. 759D.

ὑπ-οξίζω, μέλλ. **-ίσω,** εἶμαι ὀλίγον τι ξινός, Ἀθήν. 114C. — Καθ' Ἡσύχ. ἐν λ. **κύλλαστις**: «ἄρτος τις ἐν Αἰγύπτῳ ὑποξίζων ἐξ ἀλύρας».

ὑπόξυλος, ον, ὁ τὰ ἐντὸς ξύλινος, ἀλλ' ἔξωθεν κεκαλυμμένος δι' ἐλάσματος πολυτίμου μετάλλου Ξεν. Οἰκ. 10. 3 πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 139. 9 κέξ., 150B. 26 κέξ., Ἀριστοφ. παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. (ἴδε Bgk. ἐν Meineke Κωμικ. Ἀποσπ. 2. σελ. 1222), Ἄλεξις ἐν «Πονηρᾷ» 7· κοίτη ὑπ. κατάχρυσος Συλλ. Ἐπιγρ. 139· θεοὶ τὰ ἔνδον ὑπ. Λουκ. ἐν Διὶ Τραγῳδ. 8. **2)** μεταφορ., ἐπίπλαστος, κίβδηλος, Μένανδρ. ἐν «Περινθίᾳ» 7. Α. Β. 67· πρβλ. Ἔρμαν. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 779.

ὑπ-οξύνω, παροξύνω ὀλίγον, Ἐκκλ.

ὑποξυράω ἢ **-έω,** ξυρίζω ὀλίγον, ὑποξυρήσας τὸν τόπον Ἱππιατρ. — Παθ., **ὑπεξυρημένος** Ἀρχίλ. 53· ὑπεξ. τὸ γένειον, τὴν γνάθον Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 9. 4, Τίμων 22.

ὑποξύριος[ῦ], **α, ον,** ὁ ὑπὸ τὸ ξυράφιον ὤν, Ἀνθ. Π. 6. 307.

ὑπόξυρος, ον, ὁ κεκομμένος πως ὡς διὰ ξυραφίου, πεπλατυσμένος, ἅμα δὲ καὶ τὰς γαστέρας ὑποξύρους (ἔνθα ἀποζύμους Kühn) Ἱππ. 105C, 1201D, ὡς γράφει ὁ Littré ἐπόμενος τῷ Γαληνῷ (ἴδε Γαλην. Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 584, ἔνθα: «ὑποξύρους, ταπεινοτέρας, προσεσταλμένας. Εὕρηται δὲ ἐπὶ γαστέρων ἐν τῷ μείζονι Προρρητικῷ»), (κοινῶς φέρεται **ὑπόξυρος**).

ὑπ-οξύς, ύ, γεν. εος, ὀλίγον τι ξινός, ὑπόξινος, Διοσκ. 2. 98, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 541.

ὑπόξυσμα, τό, ἀπόξεσμα κάτωθεν, τὰ ὑποξύσματα τῆς ὀπλῆς τρίβειν ἐν οἴνῳ Ἱππιατρ. σ. 113, 28, καὶ 116, 11.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑποξύω [ῡ], ξύω ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον, τοῦτον (δηλ. τὸν λίθον.) ὑποξύσαντες Διοσκ. 5. 159· ποταμὸς πέζαν νάπης ὑποξύων Ἀνθ. Π. 9. 669· πρβλ. Διον. Π. 61. 385.

ὑπο-παιδοτρίβης [Ι], ου. ὁ, δευτερεύων παιδοτρίβης, Συλλ. Ἐπιγρ. 279· ἐντεῦθεν **ὑποπαιδοτρίβέω**, αὐτόθι 255, 265.

ὑποπαίζω, παίζω ὀλίγον ἢ ἀστεΐζομαι, Αἰλ. π. Ζ. 12. 21.

ΙΙ. μεταθ., ὑπ. τινά, περιπαίζω πλαγίως, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 321.

ὑποπάλαίω, παλαίων πίπτω ἐκουσίως ὑποκάτω, Λουκ. Νέρ. 8.

ὑποπάλλομαι, Παθ., πάλλομαι ὑποκάτω ἢ ὀλίγον, Βυζ.

ὑποπαράβορρος, ον, ὀλίγον τι ἐκτεθειμένος εἰς τὸν βορρᾶν, ἓδρα ὑποπαράβορρα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 1, 11

ὑποπαραιτέομαι, ἀποθ., προβάλλω ὡς δικαιολογίαν, Φίλων 2. 379, ἡ δὲ ὑποπαρῃτησαμένη βραχὺ καὶ ἀνεθεῖσα .. ἐπεπήδησεν εἰς τὸ πῦρ Διονύσ. ἐν Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 41, 3, κλπ.

ὑποπαραίτησις, εως, ἡ, δικαιολογία, Ὠριγέν. τόμ. 1, σελ. 734Β.

ὑποπαραληρέω, παραληρῶ ὀλίγον, Ἱππ. 1210D.

ὑποπαρενθῡμέομαι, ἀποθ., μικρὸν παρατρέπομαι τοῦ λογισμοῦ, Ἀρρ Ἐπίκτ. 4. 3, 5, ἔνθα ἴδε σημ. Κορχῆ.

ὑποπάρθενος, ον, σχεδὸν παρθένος, νεαρὰ ἔτι, ὦ πρεσβῦται, πότερα φιλεῖς τὰς ὀρυπεπεῖς (ἢ ὀρυπετεῖς) ἑταίρας, ἢ καὶ τὰς ὑποπαρθένους, ἁλμάδας ὡς ἐλάας στιφρὰς ; Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 190.

ὑποπαρωθέω, ἀπωθῶ κατὰ μέρος ἠρέμα ἢ κρυφίως, Ἰσαῖος 73. 17.

ὑποπάσσω, μέλλ. **-πάσω**, πάσσω ὑποκάτω, ποίην Ἡρόδ. 1. 132· ὑποπάσας ἠδύσματα Ἀλεξ. ἐν «Μονήρει» 1. **ΙΙ**. ἀλείφω, χρίω κάτωθεν, ἀργίλον Θεοφρ. π. Σημ. 3. 12.

ὑπόπαστον, τό, = **ὑπόστρωμα**, Ψευδοπλούτ. 2. 839Α.

ὑποπάσχω, πάσχω ἐλαφρῶς, «ὑποπαθὼν· ἠρέμα παθών.» Ἡσύχ.

ὑποπατάγέω, πατάγῳ κάτωθεν ἢ ὀλίγον, Φιλόστρ. 671.

ὑποπαύομαι, Παθ., παύομαι κατ' ὀλίγον, βαθμηδόν, τῆς πληρώσιος Ἀθήν. 301C· μετὰ μετοχ., Αἰλ. περὶ Ζ. 13. 7.

ὑποπαχύνομαι, Παθ., γίνομαι παχὺς ἢ πηκτός, ἔστι γὰρ ὅσον μὲν ὑδατῶδες τοῦ γάλακτος ποτόν· ὅσον δ' ὑποπαχύνεται, σιτίον Φίλων 2. 397.

ὑπόπαχυς, υ. γεν. **εος**, ὀλίγον τι παχὺς ἢ πηκτός, Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ α' 970, πρβλ. 461. 2, κλπ.

ὑποπέζιος, α, ον, ὁ ὑπὸ τοὺς πόδας τινός, χαμηλός, ταπεινός, οὐδεμιᾶς ἀνεχόμενος ὑποπεζίας ὑφέσεως Διον. Ἀρεοπ. περὶ Οὐρανοῦ Ἱερ. 15, σ. 58. **ΙΙ**. οὐσιαστ. ἐκ., **ὑποπεζία**, ἡ, Ἡσύχ.

ὑποπείθω, πείθω κατὰ μικρόν, Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. 68Β, κλπ. Παθ., Ἰλιόδ. 7. 2.

ὑποπεινάω, ἀρχίζω νὰ πεινῶ, Ἀριστοφ. Πλ. 536.

ὑποπειράω, προσπαθῶ νὰ ἐξαπατήσω, νὰ διαφθείρω, Αἰλ. περὶ Ζ. 14. 5, Ἀλκίφρων 3. 52.

ὑποπελιάζω, γίνομαι ἢ εἶμαι **ὑποπέλιος**, Γαλην. τ. 14, σ. 766, 9.

ὑποπέλιδνος, ὀλίγον πελιδνός, μελαψός, μαυρωπός, μελανός, Ἱππ. 452. 13, 557, 57.

ὑποπέλιος, ον, = τῷ προηγ., Ἱππ. π. Ἄρθρ. 840, Ἐπιδημ. τὸ α' 984, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 11, 1

ὑπόπεμπτος. ον, ὁ πεμπθεὶς κρυφίως, ὡς κατάσκοπος, Λατ. submissus, subornatus. Ξεν. Ἀν. 3. 3, 4· ἔνθ' ἄλλοτε **ὑποπτος**.

ὑποπέμπω, μέλλ. **-ψω**, πέμπω κάτω εἴς τι, μετ' αἰτ., γῆς ὑποπεμπομένα σκότον Εὐρ. Ἑκάβ. 208. **ΙΙ**. πέμπω, κρυφίως, Θουκ. 4. 46, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 91· Παθ., Λυσίας 93. 8· —πέμπω τινά που μὲ ὀλίγον σκοπὸν πρὸς ἐξαπάτησιν ἢ κατασκόπησιν, Λατ. submittere, subornare, Ξεν. Ἀν. 2. 4. 22, πρβλ. Θουκ., ἔνθ' ἀνωτ., καὶ ἴδε τὸ προηγ. **ὑπ. τινά**, ὡς ψευδομάρτυρα, Ἀριστ. Οἰκον. 2 32.

ὑποπεπτηῶτες, Ἐπικ. μετοχ. τοῦ πρχμ. τοῦ **ὑποπτήσσω**, πετάλοις ὑποπεπτηῶτες Δ. Β. 312.

ὑποπεπτωκότως, ἐπιρρ. μετοχ. πρχμ. ἐνεργ. τοῦ **ὑποπίπτω**, ἐν καταπτώσει φρονήματος, δουλοπρόσως, χαμερπῶς, ὑπ. καὶ ταπεινῶς Πολύβ. 35 2, 13.

ὑποπέπων. ον, γεν. **ονος**, μετρίως πέπων, μαλακός, πτύελα ὑποπέπονα Ἱππ. Ἐπιζ. τὸ γ', 1059.

ὑποπεράτωσις, εως, ἡ, βαθμιαία περάτωσις, «τελείωσις» Ἡσύχ.

ὑποπέρδομαι, ἀποθ., μετ' ἀορ. ἐνεργ **ὑπέπαρδον**, πέρδομαι ἠρέμα, «κουφοκλάνω», Λατ. suppedere, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1095.

ὑποπερικλάομαι, κλῶμαι ἢ κάμπτομαι ὀλίγον πρός τι, Διοσκ. 3. 79.

ὑποπεριπλύνομαι [ῡ], Παθ., ἔχω ὀλίγην διάρροιαν, Ἱππ. Προρρ. 75.

ὑποπεριψύχω [ῡ], ῥιγῶ ὀλίγον, Ἱππ. Προρρ. 73, πρβλ. Κωακ. Προγν. 136.

ὑποπερκάζω, ὑπομελαίνομαι, ἀρχίζω νὰ γίνωμαι μέλαινα-πεπαινομένη, ἐπὶ σταφυλῆς, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσιν Ὀδ. Η. 126· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ βότρυς ὑποπερκάζεται Ἀχιλ. Τάτ. 2. 3· πρβλ. **περκνός, περκάζω, ἀποπερκάομαι**.

ὑποπετάννῡμι, μέλλ. **-πετάσω**, ἁπλώνω ὑποκάτωθεν, ὑποβάλλω κάτωθεν, ὑπὸ λίτα πετάσσας Ὀδ. Α. 130· ὑπ. τι κάτωθεν Ἱππ 887C. —Παθ., πεδίον ὑποπεπταμένον Λουκιαν. Δραπέτ. 25.

ὑποπέτασμα, τό, ὕφασμα κάτωθεν τιθέμενον, ὑπόστρωμα, τάπης, Πλάτ. Πολιτικ. 279D.

ὑποπέτομαι, ἀποθ., πέτομαι ὑποκάτω τινὸς οὕτως, ὥστε νὰ ἀνέχω αὐτόν, Παυσ. 4. 18, 5.

ὑποπετρίδιοι ὄνειροι, ἀντὶ **ὑποπτερίδιοι**, κατὰ μετάθεσιν στοιχείων, Ἀλκμᾶνος παρθέν. Ἐκδ. Canini, σ. 10. "Ιδε καὶ Bergk Lyr. gr. σ. 834.

ὑπόπετρος, ον, ὑπόλιθος, ὀλίγον πετρώδης, γῆ Ἡρόδ. 2. 12, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 20, 5, Στράβ. 761.

ὑποπέττευμα, τό, ἀμφίβολ. λίξις παρὰ Πλουτ. 2. 987Ε.

ὑποπήγνῡμι, μέλλ. **-πήξω**, κάμνω τι νὰ στερεοποιηθῇ, νὰ «πήξῃ» ὀλίγον, νὰ λάβῃ σύστασίν τινα, Αἰλ. π. Ζώων 3. 30 14. 7. **ΙΙ**. ἐμπήγω, στερεώνω ὑποκάθω, Ἥρων Αὐτομάτ. 266, 4. 267, 5.

ὑποπηδάω, πηδῶ κάτωθεν ἐναντίον τινός, Αἰλ. π. Ζώων 12. 15, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλεμ. 4. 1, 9.

ὑποπιάζω, μεταγεν. τύπος τοῦ **ὑποπιέζω**, Ἀθαν. τ. 1, σ. 825, 832, κλπ.

ὑποπιαίνομαι, Παθ., πιαίνομαι πως, οὐκ ἀπὸ γηίνης ἰκμάδος ὑπεπιαίνετο Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 248.

ὑποπιέζω, πιέζω ὀλίγον τι ἢ ἐλαφρῶς, Πλούτ. 2. 921F (διάφ. γραφ. **ὑποπιάζω**). Ἐκκλ. οὐ τὸ σῶμα νηστείαις ὑποπιέζομεν Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 533C· — **ὑποπιεσμός**, ὁ, τὸ ὑποπιέζειν, Γρηγ. Ναζ. 1. 861Β, μετὰ διαφ. γραφ. **ὑποπιασμός**.

ὑποπῐθηκίζω, φέρομαι ὀλίγον ὡς πίθηκος, ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα Ἀριστοφ. Σφ. 1290· πρβλ. **πιθηκίζω**.

ὑπόπικρος, ον, ὀλίγον πικρός, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 11 .4., 6 4, 10, κ ἀλλ.—Ἐπίρρ. **ὑποπίκρως**, πικρῶς πως, Εὐστάθ. ἐν Mi. pa. g. τ. 136, σ. 489.

ὑποπίμελος [Ι], **ον**, ὀλίγον τι πιμελής, παχύς, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 121C· γλῶσσα ὑποπίμελος Γαλην. τ. 19, σ. 359, 7· καρδία 360, 2.

ὑποπίμπλημι, μέλλ. **-πλήσω**, πληρῶ, γεμίζω τι κατὰ μικρόν, Αἰλ. π. Ζώων 1. 23· ἐλπίδος ἐνέπλησε τὸν στρατόν, «κρυφίως ἔπλησε» (Σχόλ. παρὰ Boiss. σ. 600), Φιλόστρ. 732 — Παθ., πώγωνος ἤδη ὑποπιμπλάμενος, ἀρχόμενος ἤδη νὰ ἔχῃ πυκνὸν πώγωνα, Πλάτ. Πρωτ. ἐν τῇ ἀρχῇ· γαργαλισμοῦ ὑποπλησθῆναι ὁ αὐτὸς ἐν Φαίδρῳ 253Β ὑποπίμπλαμαι τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 12. 2· — μεταγεν. ὡσαύτως μετὰ δοτ., ὑπ. δάκρυσιν Ἀνθ. Παλατ. 5. 275. **ΙΙ**. ἐν τῷ παθ., ἐπὶ γυναικῶν, τέκνων ὑποπλησθῆναι, νὰ γεμίσωσι μητέρες πολλῶν τέκνων, Ἡρόδ. 6. 138· ἀποπ., συλλαμβάνω, ἐγγαστρώνομαι, ἡ παῖς τίκτει ὑποπλησθεῖσα ἐκ τινος ἀνδρὸς ἀφανοῦς Αἰλ. π. Ζώων 12. 21· «ὑπωγκῶσθαι τὴν γαστέρα, ὑποπλησθῆναι, κυοφορεῖν» Πολυδ. Γ', 49.

ὑποπίμπρημι, μέλλ. **-πρήσω**· ἀόρ. α' **-έπρησα** (ὡς ἀπὸ παρ' Ἡροδ.)· — ἐμβάλλω πῦρ κάτωθεν, πυρπολῶ, ἀνάπτω τι κάτωθεν, τὴν ὕλην Ἡρόδ. 2. 107· τὰ φρύγανα ὁ αὐτ. 4. 69 ἢν τις ἐκείνας [τὰς ἔδρας] ὑποπίμπρησι Ἀριστ. οφ. Λυσ. 348· ὡσαύτως ἐν Πλουτ. Νικ. 16, καὶ παρὰ Δίωνι 44. **2**) καίω ὡς ἐπὶ νεκρικῆς πυρᾶς, ὑποπρῆσαι πάσας (δηλ. τὰς γυναῖκας) σὺν αὐτῇ τῇ πόλει Ἡρόδ. 2. 111., 3. 45.

ὑποπίνω [Ι], μέλλ. **-πίομαι**, πίνω ὀλίγον, πίνω μετρίως πως, (δηλ. οἶνον), Λατιν. subbibere (Sueton.), μηκέθ' οὕτω .. Σκυθικὴν πόσιν .. μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις Ἀνακρ. 63· ὑποπεπώκαμεν, «ἐτσουξάμεν ὀλίγον», Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 428· μετρίως ὑπ. Πλάτ. Πολ. 372D· ἐχθὲς ὑπέπινες, εἶτα νυνὶ κραιπαλᾷς "Αλεξις ἐν Ἀδήλ. 22, πρβλ. Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 23. **2**) πίνω βραδέως, ἐξακολουθῶ ἐπὶ πολὺ πίνων ἀπὸ ὀλίγον, κοινῶς «σιγοπίνω», «κουτσοπίνω», Ἀριστοφ. Ὄρν. 494, Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 3. 5, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 4, 9, κλπ. **3**) ὑποπεπωκώς, ὀλίγον τι μεθυσμένος, «πιωμένος», Ἀριστοφ. Εἰρ. 874, Λυσ. 395, Ξεν. Ἀν. 7. 3, 29.

ὑποπίπτω, μέλλ. **-πεσοῦμαι**, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, τὰ δὲ νῶτα ἀπολουσάμενος ἠσάρξ ὑπέπιπτε μαλθακὴ λόγγος 1. 13· ταῦτα τῶν στρατιωτῶν ἀκουόντων, τὸ θράσος ὑπέπιπτε, ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατέπιπτεν, ἠλαττοῦτο, Πλουτ. Κράσσ. 18. **2**) πίπτω ἔμπροσθίν τινος, προσπίπτω, Πλάτ. Πολ. 576Δ, πρβλ. Ξεν. Κυν. 10. 18· — ἐντεῦθεν, ὑποκύπτω εἴς τινα, πίπτω εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, ὑπό τινα Ἰσοκρ 142Β· ὡσαύτως ἐπὶ κόλακος, κολακεύω τινά, πίπτω εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, τινί Ἰσαῖος 59. 15, Δημ. 1121. 9., 1359. 18· καταντιβολεῖτον αὐτὸν ὑποπεπτωκότες Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 523· μετ' αἰτ., ὑποπεσὼν τὸν θεσπό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴν Ἀριστοφ. Ἵππ. 47, πρβλ. Αἰσχίν. 70. 1· κυρίως ἐπὶ κυνῶν, προσδέχονται καὶ ὑπ. τοὺς ἥκοντας Φιλόστρ. 662· — παρὰ τοῖς Ἐκκλ., ὑποβάλλομαι εἰς κανόνα μετανοίας, Ὠριγέν. II, 552, Βασίλ. IV, 797B, Γρηγ. Νύσσ. II, 229Λ, Β. **3)** μέτρ. ὀλίγον ὀπίσω τινός, ἴσα βαίνων ὑμῖν, ὑποπεπτωκὼς ἐκείνῳ ἐβάδιζεν Δημ. 1120. 23. **4)** περιλαμβάνομαι εἴς τινα τάξιν ἢ σύστημα, τοῖς τοιούτοις ὑπ. ὀνόμασιν Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 4, 7· ὑπὸ τὴν τάξιν Ἰάμβλ. ἐν βίῳ Πυθ. 241, πρβλ. 2. 777B· τὰ μὲν καθόλου, προηγουμένως, τὰ δ' ὑποπίπτοντα τούτων, ἑπομένως, τὰ δὲ δευτερεύοντα τούτων κατόπιν, ὁ αὐτ. 2. 569E.

II. ὑποβάλλομαι, εἰσδύομαι ὑποκάτω ἢ μεταξύ, ἐς τοὺς ταρσοὺς τῶν νεῶν Θουκ. 7. 40· φονεύειν τοὺς ὑποπίπτοντας, ὅσους ἤθελε συμβῆ νὰ ἀπαντήσῃ τις καθ' ὁδόν, Πολύβ. 3. 86, 11, κλπ.· πᾶν τὸ ὑποπεσὸν Διογ. Λαέρτ. 7. 180. **III.** ἐπὶ συμβεβηκότων, ἐπέρχομαι, δίκα τοι δίκα χρόνιος· ἀλλ' ὅμως ὑποπεσοῦσ' ἐλαθεν, ὅταν ἔχῃ τιν' ἀσεβῆ βροτῶν Εὐρ. Ἀποσπ. (Ἀντιόπη 15) 224: ὡσαύτως ἀμεταθ., συμβαίνω, γίγνομαι, Ἰσοκρ. 99B· τὰ ὑποπίπτοντα, τὰ συμβαίνοντα, Πολύβ. 1, 68, 3· τὰ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ὑποπεπτωκότα καιρὸν ὁ αὐτ. 2. 58, 14· ὁ καιρὸς ὑπ., ἡ χρεία ὑπ. ὁ αὐτ. 10. 17, 1., 31. 13, 8· — ὡσαύτως, εἰσέρχομαι εἰς τὸν νοῦν τινος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 35, 40, κλπ. **2)** ἐπὶ προσώπων, πίπτω ὑπό τι, τῷ δστράκῳ Πλουτ. Ἀριστείδ. 1, πρβλ. Νικ. 11· αἰτίαις Ἡρφδιαν. 6. 1. **IV.** πίπτω εἰς τεμάχια, Πλάτ. Νόμ. 793C. **V.** ἐπὶ τόπων, ὡς τὸ ὑπόκειμαι, κεῖμαι ὑποκάτω ἢ κάτωθεν, τοῖς ὄρεσιν Πολύβ. 3. 54, 2, πρβλ. Στράβ. 395· — κεῖμαι ὄπισθεν, Πολύβ. 6. 31, 1. **2)** ὑπόκειμαι εἰς προσβολὴν ἢ ἐπίθεσιν παρά τινος, τινί ὁ αὐτ. 12. 21, 5, Στράβ. 272.

ὑποπισσόω, Ἀττ. **-ττόω**, πισσώνω κάτωθεν ἢ ὑποκάτω, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1093 (ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας).

ὑποπλάγιος [ᾰ], **ον**, ὀλίγον πλάγιος, Ἵππ. Μοχλ. 842.

ὑποπλάκιος [ᾰ], **α, ον**, ὁ ὑπὸ τὸ ὄρος Πλάκος, Θήβη ὑποπλακίη Ἰλ. Ζ. 397, πρβλ. 396, 425., Χ. 479· πρβλ. **ὑπονήϊος**. — Κατ' Εὐστάθ. ὑποπλακίη Θήβη «ἡ ἐν πεδίῳ ὑπόπεδος καὶ λεία», κατὰ δὲ τὸν Σχολ.: «ὅτι ὑπέρκειται αὐτῆς πλακώδες ὄρος, συνεχεῖς ἔχον πέτρας προσπιπτούσας ἀλλήλαις».

ὑπόπλακος, ον, = τῷ προηγ., Ἡσύχ.

ὑποπλάσσομαι, ἀποθετ., προσποιοῦμαι, ὑποπλάσσονται παραδέχεσθαι αὐτὸ Φώτ. ἐν Wolf. Ἀνέκδ. τ. 1, σ. 29, κλπ.· — ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 208, **ὑποσπασθῇ** φαίνεται ἀπαιτούμενον ὑπὸ τῆς ἐννοίας (ἀντὶ **-πλασθῇ**).

ὑποπλατάγέω, πλαταγῶ, κροτῶ κάτωθεν ἢ ὑποκάτω, Κόϊντ. Σμυρν. 3. 178.

ὑπόπλᾰτυς, υ, ὀλίγον τι πλατύς, κάπως ἐκτεταμένος, Ἵππ. Κωακ. Προγν. 185, Διοσκ. 3. 105. **II.** ὑφάλμυρος, ὀλίγον ἁλμυρός, Δικαίαρχ. § 26, πρβλ Wesseling εἰς Ἡρόδ. 2. 108.

ὑποπλᾰτωνικός, ὁ, ὁ προσποιούμενος τὸν Πλατωνικόν, Ψευδοπλατωνικὸς (ἐν τῷ κειμένῳ ὑπὸ Πλάτωνα), Ἔφιππος ἐν «Ναυαγῷ» 1. 1, ἴδε Meineke 5, σ. 85.

ὑποπλέκω, πλέκω κάτωθεν, Λατ. subnectere, καλιὰς ὑποπλέκειν Αἰλ. περὶ Ζώων 17. 21.

ὑπόπλεος, ον, Ἀττ. **-πλέως, ων**, ἀρκούντως πλήρης, μετὰ γεν., ἔτι .. δείματός εἰμι ὑπ., ἔτι εἰμαι ὀλίγον πεφοβημένος, Ἡρόδ. 7. 47· δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπ. Λουκ. Ἐνύπν. 4. **2)** κρυφίως πεπληρωμένος, ἀργυρίων Τιμοκρέων 1. 10.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπόπλεως· μεστός, ἔμπλεως», πρβλ. Σουΐδ. καὶ Φώτ.

ὑποπλέω, μέλλ. **-πλεύσομαι**, πλέω ὑποκάτω, ἢ πλησίον, κἀκεῖθεν ἀναχθέντες ὑπεπλεύσαμεν τὴν Κύπρον, δηλαδὴ ἔχοντες αὐτὴν ὑπήνεμον, Πράξ. Ἀποστ. κζ', 4· μετὰ δοτ., ὑπ. τενάγεσσιν Ἀνθ. Π. 9. 296 — Παλ., Φιλόστρ 836. **II.** πλέω κρυφίως, ἐς τὸν Τίβεριν δι' ὑπονόμων Δίων Κάσσ 49.43.

ὑποπλήρωσις, ἡ, μερικὴ πλήρωσις, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 656, ἔκδ. Stallb.

ὑποπληρόω, = **ὑποπίμπλημι**, τύφου αὐτὸν ὑπεπλήρουν Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 15.

ὑποπλήσσω, πλήττω ὑποκάτω, ποδὶ μηρὸν Κόϊντ. Σμυρν. 4. 229.

ὑπόπλους, ὁ, πλοῦς γινόμενος ὑποκάτω, κατεστέγασαν ἄνωθεν, ὥστε τὸν ὑπόπλουν κάτωθεν εἶναι Πλάτ. Κριτίας 115E.

ὑπόπλουτος, ον, πλούσιος ὑποκάτω, δηλ. πλούσιος εἰς μέταλλα, οὐ γὰρ πλουσία μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπόπλουτος ἦν ἡ χώρα Ποσειδώνιος παρὰ Στράβ. 147.

ὑποπλώω, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ὑποπλέω**, Ἀνθ. Π. 9. 14.

ὑποπνέω, μέλλ. **-πνεύσω**, πνέω, φυσῶ ὑποκάτω, Ἀριστ. Προβλ. 8. 6· ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ **ὑποπέρδομαι**, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ψιθδετ**. **II.** πνέω ἐλαφρῶς, ὀλίγον, Πράξ. Ἀποστ. κζ', 13.

ὑποποδιαία τράπεζα, ἡ ὑπὸ τοὺς πόδας, Εὐστ. Θεσ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 136, σ. 100.

ὑποποδίζω, = **ἀναποδίζω**. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 382· ἐπὶ ἀστέρων, παλινδρομῶ, γυρίζω ὀπίσω, τοὺς ἀστέρας ὑποποδίζοντας φαίνεσθαι Πρόκλ. Διαδοχ. Ὑποτυπ. σ. 67, 20., 88, 9., 129, 13· — **ὑποποδισμός, οῦ**, ὁ, ὁ αὐτ. ἐν Διαδοχ. Ὑποτυπ. 343, 9.

ὑποπόδιον, τό, ὡς καὶ νῦν, Χέρης παρ' Ἀθην. 514F, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 27, Ἐβδ. (Ψαλμ. ιη' 5)· — τὸ παρὰ τοῖς δοκίμοις σύνηθες ἦν θρᾶνος, θρῆνυς.

ὑποποιέω, ὑποβάλλω, ποιῶ τι ὑποκάτω ἑτέρου, ὑποτάσσω, Λατ. subjicere, τί τινι Πλούτ. 2. 671C. — Μέσ., ὑποτάσσω εἰς ἑμαυτόν, Λουκ. Τόξαρ. 13. **2)** παράγω, προξενῶ κατὰ μικρόν, τι Ἵππ. περὶ Ἄρθρ. 805· «ὡς τῆς προσποιήσεως αὐτῆς τῶν καλῶν ὑποποιούσης τινὰ λεληθότως ζῆλον καὶ συνήθειαν» Πλουτ. Περικλ. 5. **3)** ἐν τῷ μέσ., κερδαίνω διὰ δολίων μέσων, ἑλκύω πρὸς τὸ μέρος μου διὰ τεχνασμάτων, τινα Δημ. 365. 11, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 2 ὑπ. τοῖς χρήμασιν ἐπί τινα Φιλόστρ. 712. **II.** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἀναλαμβάνω, προσποιοῦμαι, Λατ. simulare, τὴν τοῦ Κάτωνος παρρησίαν Πλουτ. Καῖσ. 41, πρβλ. Ἀλέξ. 5.

ὑποποίησις, εως, ἡ, ἡ διὰ τεχνασμάτων προσέλκυσις, Θεόδ. Μετοχ. 461, Ἄννα Κομν. 319, Γ. Παχυμ. ἐν Βίῳ Ἀνδρ. Παλαιολ. σ. 155D.

ὑποποίκιλος, ον, ὁ ὀλίγον τι ποικίλος, Ἵππ. 1194A. Διοσκ. 1. 21.

ὑποποιμαίνω, ἐν τῇ Ἐκκλ. γλώσσῃ, εἶμαι ποιμήν, δηλ. πρεσβύτερος ὑποκείμενος εἰς ἐπίσκοπον, Θεοδώρητος τ. 3, σ. 1'80.

ὑπόποκος, ον, ἐριώδης ὑποκάτω ἢ ὀλίγον τι ἐριώδης, μαλλιαρὸς κάπως, Φίλων 1. 20.

ὑποπόλιος, ον, ὀλίγον τι πολιός, Λουκ. Προλαλιὰ ἢ Ἡράκλ. 8, Πολυδ. Β', 12.

ὑπόπολις, εως, ἡ, ἡ κάτω πόλις, ἀντίθετον τῷ **ἀκρόπολις**, «ἀκρόπολις τόπος ὑψηλός· τὰ δὲ ὑπ' αὐτὴν ὑπόπολις» Ἀν Βεκ. 212, 10.

ὑποπολῑτεύομαι, ἀποθ., πολιτεύομαι εὐνοϊκῶς πρός τινα, ῥυθμίζω τὴν πολιτικήν διαγωγήν μου πρὸς τὸ συμφέρον τινός., **ὑποπολιτευόμενος** τοῖς ἐχθροῖς Πολυδ. Δ', 36.

ὑποπολῑτικός, ἡ, **όν**, ὁ πλαγίως ἢ ἐμμέσως ἔχων σχέσιν πρὸς τὴν πολιτείαν, «πολιτικὸν τὸν δυνάμενον ὠφελεῖν ζῶντα, τὸν δὲ ὑποπολιτικὸν τὸν γράμματα τῇ πόλει καταλιπόντα ὠφελεῖν δυνάμενον» Ρήτορες (Walz) τ. 7. 9.

ὑπο-πολλαπλάσιος, ον, ἐπὶ ἀριθμοῦ, ὁ πολλάκις περιεχόμενος ἐν ἑτέρῳ ἀκριβῶς· ὡσαύτως **ὑποπολλαπλασι-επιμόριος, ον**, περιεχόμενος ἐν ἑτέρῳ πολλάκις ὑπολειπομένου καὶ κλασματικοῦ τινος μέρους· — καὶ **ὑποπολλαπλασι-επιμερής, ές**, ὁ περιεχόμενος ἐν ἑτέρῳ ὑπολειπομένων καὶ δύο ἢ πλειόνων κλασματικῶν μερῶν· — οὕτως **ὑποδιπλασ-, ὑποτριπλασ-**, κλπ.· ἴδε Νικομ. Ἀριθμ. σ. 93. 94.

ὑποπονέω, κοπιῶ ἢ ὑποφέρω ὀλίγον, Ἱπποκρ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1089.

ὑποπόνηρος, ον, ὀλίγον τι πονηρὸς ἢ κακός, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ. 97. 98· οἱσι φλέβες ἐπαίροντα..**ὑποπόνηρά** [ἐστι] Ἵππ. 1194D.

ὑποπορεύομαι, πορεύομαι κρυφίως, ἀκάτια διὰ τῶν βαρβαρικῶν τριηρῶν ὑποπορευόμενα Πλουτ. Τιμολ. 18· πορεύομαι ὑποκάτω, διὰ τῶν ὑπονόμων ὁ αὐτ. ἐν Καμίλλῳ 5.

ὑποπόρευσις, ἡ, ὑπόγειος ὁδός, Πλούτ. 2. 948B.

ὑπόπορτις, ιος, ἡ, ἔχουσα μόσχον ὑποκάτω, ἐπὶ ἀγελάδος· — μεταφ. ἐπὶ μητρὸς ἐχούσης τέκνον εἰς τὸν μαστόν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 601· πρβλ. **ὕπκρνος**. **ὑπόπωλος**.

ὑποπορφῡρίζω, πορφυρίζω ἡρέμα, εἶμαι ὀλίγον πορφυροῦς, ἔοικε δὲ ὑάκινθος τῇ ἑρᾷ, ἢ ὑποπορφυρίζων ποσῶς Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 228D.

ὑποπόρφῡρος, ον, ὀλίγον πορφυροῦς, **ὑποπόρφυρον** χρῶμα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 14, 1· ῥόδον Ἀνθ. Π. 5. 84.

ὑποπορφύρω, εἶμαι ὀλίγον πορφυροῦς· ἴδε ἐν λ. **ὑπηρέμα**.

ὑποποτίζω, δίδω εἴς τινα νὰ πίῃ ὀλίγον, ποτίζω ὀλίγον, Ἡσύχ. ἐν λ. **ὑπέπισα**.

ὑπόπους, ὁ, ἡ, οὐδ. **-πουν**, ὁ ἔχων πόδας ὑποκάτω, ἔχων πόδας, ζῷον Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 12, 10· ἅπαν δὲ τὸ ὑπόπουν ἐξ ἀνάγκης ἄρτιους ἔχει τοὺς πόδας Ἀριστ. π. Ζώων Πορείας 8. 2· τὰ ὑπόποδα (ἐξυπ. ζῷα) ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 1, 31, κ. ἀλλ.

ὑποπράκτωρ, ορος, ὁ, ὑπὸ τὸν πράκτορα (εἰσπράκτορα) «ὥσπερ ἐστὶ πρὸς τὸν δοῦκα καὶ πρὸς τὸν πρακτῆρα ... ὁ ὑποπράκτωρ καὶ ὁ ὑποδούξ» Εὐστ. Πονημάτ. 89. 11.

ὑποπρᾰΰνω, Ἰων. **-πρηΰνω**, βαθμηδὸν ἢ κατ' ὀλίγον πραΰνω, Ἀνθ. Παλατ. 5. 235.

ὑπόπρεμνος, ον, ὁ ἔχων ὑποκάτω πρέμνον, δηλ. στέλεχος, ἁπλῶς ὁ ἔχων πρέμνον, δεῖ δὲ ὑπόρριζον εἶναι .. τὸ παρασπώμενον ἢ ὑπόπρεμνον Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 1, 3.

ὑποπρεσβύτερος [ῠ], **ον**, ὀλίγον πρεσβύτερος, **ὑποπρεσβύτεραι** γρᾶες Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 128.

ὑποπρήθομαι, Παθ., ἀρχίζω νὰ πρήσκωμαι, «ἵνα ὄγκου προσ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γενομένου αὐτοῖς ὑποπ ησθέντες ἀπορρήξωσιν ἑαυτῶν τὸ ἕλυτρον» (ἐπὶ παγούσων) Αἰλ. π. Ζώων 9. 43.

ὑποπρίκσθαι, ἀπαρ. ἀορ. β' ἄνευ ἀνεστ., ἀγοράσαι ἐν μικρᾷ τιμῇ, ἐν τιμῇ κατωτέρᾳ τῆς συνήθους, Θεοφρ. Χαρακτ. 11.

ὑποπρίω [ῐ], τρίζω κρυφίως, ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 6. 3.

ὑποπρό, ἢ ὑπό πρό. πρόθεσις μετὰ γεν., ἀκριβῶς πρό .., Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 178, πρβλ. **ἀποπρό**.

ὑποπροάγων, ὁ, ὁ ὑπὸ τὸν προάγοντα, ὁ δευτερεύων προάγων, Ἐπιγραφ. ἐν Ann. Inst. 3. σ. 333.

ὑποπροίκιος, ον, ὁ λαῶν εἰς γάμον γυναῖκα μὲ προῖκα, εἴθε κατὰ τοὺς νόμους ὑποπροικιός τις ἐγίνετο, καὶ μὴ κλεψίγαμος πάντοτε καὶ κακεργάτης Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 108Β.

ὑπόπρωθεν, ἐπίρρ., ὀλίγον πρόσθεν, ὁ μικρὸν πρωηγηθείς, οἱ ὑπ. χρόνοι Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1081.

ὑποπρώθησις, εως, ἡ, ἡ κατὰ μικρὸν γινομένη πρόσθεσις ἢ αὔξησις, Γαλην. τ. 14, σ. 312, 9.

ὑποπροτίθημι, θέτω τι ἐνώπιον ἢ ἐναντίον, τί τινι Δίν. Τακτ. 36.

ὑποπρυχέω, προχέω ὑποκάτω, ἴδε ἐν λέξ. **ὑποϐάχω**.

ὑπο-πρύτᾰνις, εως, ὁ, ἀντιπρύτανις, ἀντιπρόεδρος, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκ.) 1793b.

ὑπ-οπτάω, ὑπτῶ, ὀλίγον, ἀμφίϐ. ἀντὶ **ὑποπτίασα**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 14.

ὑποπτερίδιος, ον, = **ὑπόπτερος**, Διονύσ. ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 783, 20.

ὑποπτερνίς, ἡ, (πτέρνα) ἡ ὑπὴ ἡ ὑποδεχομένη τὸν ἰατόν, Ἥρων Βελοπ. 132.

ὑπόπτερος, ον, πτερωτός, ὄφις Ἡρόδ. 3. 107· πέλεια Σοφ. Φιλ. 288· νῶτα, ῥέμια Εὐρ. Ἑκ. 1264. Ἑλ. 618· τίς ἦν ὁ γράψας πρῶτος .. Ἔρωθ' ὑπόπτερον; Εὔϐουλ. ἐν «Καμπυλίωνι» 3, πρβλ. Ἰλιάδ. Ἀλκ. 1. 135Ε ὠκύπτερ. Μίμνερμ. 12. 7. **2)** μεταφ., μεγάλας ἐξ ἐλπίδος πέτασαι ὑποπτέροις ἀνορέαις, «ὑψοῦσαι τοῖς ταχείαις αὐτοῦ ἐπαιρόμενος ἀνδρείαις» .. ἢ «ὑπὸ τῶν ἐλπίδων μετεώρως φέρεται» (Σχόλ.). ἀνδρεῖαι, φρονήματα ὑψηλὰ πετόμενα, Πινδ. Π. 8. 130· ἴτω ὑπόπτερον (δηλ. τὸ νεῖκος), ἂς παρέλθῃ ταχέως οἰονεὶ πτερωτὴ ἡ ἔρις, Εὐρ. Ἑλ. 1236· ὑπ. φροντίς, τὸ πτερωτὸν διανόημα, Αἰσχύλ. Χο. 603· ἴθι μοι δόμον .. κλεῖσον ὑπόπτερος, «κόμε πτερὰ καὶ πήγαινε καὶ κλεῖσε» ἢ «πετάξου καὶ κλεῖσε», Ἴων παρ' Ἀθην. 267D— παροιμ., ὑπ. ὁ πλοῦτος, εἶναι πτερωτός, κάμνει πτερὰ καὶ φεύγει, Εὐρ. Ἀποσπ. 42. 4.

ὑποπτερόω, καθιστῶ ὑπόπτερον, χαύνοις καὶ πλατέοισι πετάλοις ὑποπτεροῦται Βασίλ. τ. 1, σ. 109.

ὑπόπτευσις, ἡ, τὸ ὑποπτεύειν, Ἰω. Γενεσ. σ. 63, 2, ἔκδ. Β

ὑποπτευτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ **ὑποπτεύειν**, ἀρρωστίαν τῆς δυνάμεως ὑποπτευτέον Γαλην. τ. 6, σ. 317, 10· «οὐχ ὑπ. τὰ ἐν Ὀδυσσείᾳ» Σχόλ. εἰς Ὅμ. Ἰλ. Ο. 15.

ὑποπτευτής, οῦ, ὁ, ὁ ὑποπτεύων, Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 2, 25, σ. 417, ἀλλ' ἴσως διορθ. **ὑπόπτης**.

ὑπ οπτεύω, ὡς καὶ νῦν, ἔχω ὑποψίαν, Ξεν. Ἱέρ. 17, Λυσί. 92. 33· ὡσαύτως, ὑπ. εἴς τινα, μετ' ἀπαρ., ἔχω ὑποψίαν εἴς τινα ὅτι .., Θουκ. 4. 51, πρβλ. **ὑπόπτης**. **2)** ἁπλῶς ὑποπτεύω, εἰκάζω, ὑποπτεύω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἱκανῶς συν οἶδ. Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 29, Πλάτ. Θεαίτ. 164Α. **II.** μεταϐ., ὑποπτεύω τι ἀ. παρατηρῶ ὑπόπτως, οὐ γάρ σε μὴ γῆρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ γνῶσ' οὐδ' ὑποπτεύουσιν ὡδ' ἠνθισμένον Σοφ. Ἠλ. 43, Θουκ. 8. 39· οἷα δὲ θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύῃσι κυναγὸς Θεόκρ. 23. 10· ὑπ. τινα ἓς τι Ἡρόδ. 3. 44, Θουκ. 6. 92, Ἀριστ. Ῥητ. πρὸς Ἀλέξ. 30. 9· — Παθ., οὔκουν ἀξιῶ αὖτ' αὐτὸς ὑποπτεύεσθαι .., οὔτε τιμωρὸς ἀδύνατος ὁμοιοῦσθαι Θουκ. 4. 85. — Παθ. ἀπρόσ., ὡς ὑπωπτεύετο, ὡς γενικῶς ὑπωπτεύετο, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 20. **2)** μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., ὑποπτεύω ὅτι .., ὑπ. αὐτὸν ὁρμὴν βουλεύεσθαι Ἡρόδ. 8. 100, πρβλ. 127., 3. 77, Θουκ. 4. 126, Πλάτ., κλπ. — οὕτω καί, ὑπ. τινα ὡς .., ἔχω ὑποψίας περί τινος ὅτι .., Ἡρόδ. 3. 68· ὑπ. τινα μή .., ὁ αὐτ. 9. 90. **3)** μετ' αἰτ. πράγμ., βλέπω μεθ' ὑποψίας τι, τὸ πρῆγμα ὁ αὐτ. 6. 129· τὸ μέλλον Εὐρ. Ἠλ. 49· — ἀλλὰ καί, ὑπ. τι, ἔχω ὑποψίαν τι ἀ. ὁ αὐτ. ἐν Ἰφ. ἐν Ταύρ. 1036, κλπ.· τι περί τινος Πλάτ. Κρατ. 409D· τι κατά τινος Πολύϐ. 8. 22, 2· — πληροφορῶμαι μυστικῶς· καὶ ἀορίστως περί τινος, Πλάτ. Γοργ. 453Β· ὁ ἵππος ὑπ. τι (πρβλ. **ὑπόπτης**) Ξεν. Ἱππ. 6. 14. — Παθ., Πλάτ. Νόμ. 967Β. — Ἴδε Κύριλλου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 19-22.

ὑπ-όπτης, ου, ὁ, (ὑφοράω, μέλλ. **ὑπόψομαι**) ὁ ἔχων ὑποψίας, μεθ' ὑποψίας βλέπων, ζηλότυπος, Σοφ. Φιλ. 136· εἴς τινα Θουκ. 6. 60· τινός Ἀριστ. π. Ζ. Ἱστ. 9. 44, 2. **2)** ἐπὶ ἵππου, ἀνήσυχος, εὐκόλως πτοούμενος, Ξεν. Ἱππ. 3, 9, πρβλ. Σχόλ. εἰς Θουκ. ἔνθ' ἀνωτ.

ὑποπτήσσω, μέλλ. **-ξω**· πρκμ. **ὑπέπτηχα**. «Ζαρώνω» ἐκ φόϐου ὡς οἱ λαγοὶ καὶ τὰ πτηνά κλπ., πετάλοις ὑποπεπτηῶτες (Ἐπικ. μετοχ. πρκμ. ἀντὶ **ὑποπεπτηκότες**, πρβλ. κατ-, προσπτήσσω), Ἰλ. Β. 31· οὕτως, ὑποπτήξας τάφῳ Εὐρ. Ἑλ. 1203.

II. μεταφ., κύπτω ἐνώπιόν τινος, «ζαρώνω», τινί Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 5, 1· ὡσαύτως, ὑπ. τινα Αἰσχύλ. Πρ. 960 (πρβλ. 29), Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 6, 8, μετ' αἰτ., ὑπ. τὸ ἀξίωμά τινος Αἰσχίν. 42. 1· — ἀπολ., συστέλλομαι, ὡς ἂν παῖς μηξέπω ὑποπτήσσων Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 3, 8· **ὑπέπτηχε** μετὰ σήμασ. ἐνεστ., Λουκ. Μυΐας Ἐγκώμ. 4.

ὑπ-όπτῐλος, ον, ἔχων τὰ βλέφαρα ὀλίγον τι πεῖλα, δηλ. φλεγμαίνοντα, Γλωσσ.

ὑπ-οπτίων, ωνος, ὁ, ὑποϐοηθός, Ἰω. Μαλαλ. 494, 5.

ὑποπτίασα, μέλλ. **-ίσω**, ἀποχωρίζω διὰ λικμήσεως, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστορ. 4. 8, 14, κατὰ τὸν Γαζῆν· τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσιν **ὑποπτήσαντες**.

ὑπ-οπτος, ον· (ὑφοράω, μέλλ. **ὑπόψομαι**)· — ὃν βλέπει εἰς καταϐιϐάζων τὰς ὀφρῦς ἢ πλαγίως ἢ κάτωθεν, καὶ μεθ' ὑποψίας ἢ φθόνου, Λατιν. suspectus, ἐπὶ προσώπων, ἐγὼ δ' ὕποπτος ἔχθρὸς ἦ παλαιγενὴς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1637· ἀντίθεσιν τῷ πιστός, Θουκ. 3. 82· ὑπ. τινι, ἀντικείμενον ὑποψίας εἴς τινα, Εὐρ. Ἰλ. 644, Θουκ. 4. 103, 104, κλπ.· ἀλλ' οἷον ἠττηθεὶς ὁ Πομπήϊος, ὕποπτος ἦν μᾶλλον ὧν ἐφρόνει περὶ Καίσαρος Πλουτ. Πομπ. 56· ἐπί τινι Λουκ. περὶ Διαϐόλ. 29· μετ' ἀπαρεμφ., ὑπ. αὐτοῖς μὴ προθύμως πέμψαι Θουκ. 6. 75. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, τάς· ἦν ὕποπτα Εὐρ. Ι. Τ. 1334· τούτων ὑπόπτων ὄντων Ἀντιφῶν 116. 45· ὑπ. ἂν γένοιτο Ξενοφ. Κύρ. 2. 4, 16· καὶ τοῖς πᾶσι γε ὁμοίως Ἕλλησιν ὕποπτον καθεστήκει, τὴν τῶν πέλας μὴ πεῖσαντος διιέναι Θουκ. 4. 78· — τὰ ὕποπτα, τὰ ὕποπτα μέρη, Πλουτ. Γάλϐ. 24. **3)** Ἐπίρρ., ὑπόπτως διάκειμαι ἢ ἔχω, ἔχω ὑποψίαν, τινί Θουκ. 8. 68, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 40· οὕτω, εἰς ὕποπτα μολεῖν τινι Εὐρ. Ἰλ. 345.

II. ἐνεργ., ὁ ὑποπτεύων, ἔχων ὑποψίαν, πλήρης ὑποψίας, πλήρης φόϐου, Λατ. suspicax, suspiciosus, μετὰ γεν., ὕποπτος ὢν δὴ Ἰρωϊκῆς ἁλώσεως ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 1135· ὑπ. πρός τι Ἀριστ. π. Δίτ. Χρον. Παθ. 1. 5, κλπ.· — τὸ ὕποπτον, ὑποψία, ζηλοτυπία, τὸ ὕποπτον τῆς γυώμης Θουκ. 1. 90· τῷ ὑπ. μου, ἐξ ὑποψίας περὶ ἐμοῦ, ὁ αὐτ. 6. 89. — Ἐπίρρ., μεθ' ὑποψίας, ὑπόπτως ἀπο ἔχεσθαι τοὺς μηνυτάς ὁ αὐτ. 6. 53, πρβλ. 8. 66· ὑπ. ἔχειν πρός τινα Δημ. 381 ἐν τέλ., Ἰσοκρ. 182Α· περί τινος Ἀριστ. Προϐλ. 20. 34. **2)** ἐπὶ ἵππου, **ὑπόπτης**, Πολυϐ. Α', 197.

ὑποπτύσσομαι, Παθ., πτύσσομαι, συστέλλομαι ὑποκάτω, Ἱππ. 565. 27.

ὑποπτύχις, ίδος, ἡ, «τὸ μέρος ὅπου πτύσεται ὁ ὠράξ παρὰ τὸν βουϐῶνα» (Κοραῆς), ἀκουτισθεὶς μὲν ὑπὸ τὴν **ὑποπτυχίδα** τοῦ θώρακος οὐκ ἐτρώθη Πλουτ. Ἀλέξ. 16.

ὑπόπτωσις, εως, ἡ, τὸ ὑποπίπτειν, ὑποπάσσεσθαι, καθ' ὑπόπτωσιν, μεθ' ὑποταγῆς ἢ ταπεινώσεως, Φίλων 1. 127. — Ἐκκλ., ταπείνωσις, ἤτις ἦτο ὁ τρίτος ϐαθμὸς τῆς μετανοίας, Γρηγ. Θ. 1048, Εὐστ. Ἀντ. 676D, Βασίλ. IV, 797Α, 800Δ, **II.** ἡ κατὰ μικρὸν πτῶσις, κοινῶς «πέσιμον», ὑπόπτωσις τῶν τοῦ ϐλεφάρου τριχῶν, Θεοφάν. Νόνν. τ. 1. σ. 218. **2)** σύμπτωσις, συμϐάν. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ 7. 85, πρβλ. 161. 215.

ὑποπτώσσω, = **ὑποπτήσσω**, Κόϊντ. Σμυρν. 5 368., 7. 132.

II. ὑποχωρῶ, χαλαροῦμαι, καταπίπτω ὀλίγον, σμικρόν τι ὑποπτώσασα ἡ νοῦσος Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 5.

ὑποπτωτικῶς, Ἐπίρρ., μεθ' ὑποταγῆς, ὑποπτωτικῶς αὐτῷ προσανέχων Οἰκουμ. εἰς Ἀποκάλ. σ. 392, 12.

ὑπόπτωτος, ον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ὑποπίπτω**, «ὑπόπτωτον· ὑποπῖπτον» Ἡσύχ. **II.** ὁ ὑποπίπτων ἢ ὑποκείμενος εἴς τι, τὸ νοητὸν αἰσθήσει οὐδαμῶς ἐστι ὑπόπτωτον μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πορφυρίου.

ὑποπύγιον, τό, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **οὐροπύγιον**, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4 12, 28.

ὑποπυθμένιος, α, ον, = τῷ ἑπομ., οἷον **ὑποπυθμένιοι** Ἀθήν. 492Α· κἂν ὑπὸ ῥίζας κρύπτοιτο γῆς ὑποπυθμενίου Κ. Μανασσ. κατὰ Ἀριστάνδρ. καὶ Καλλιθέαν 7. 38.

ὑποπύθμην, ενος, ὁ, ἡ, ὁ ὑπὸ τὸν πυθμένα· ἀναγινώσκεται οὕτως ὑπό τινων ἐν Ἰλ. Λ. 635, ἀντὶ ὑπὸ πυθμένες ἦσαν, ἴδε Ἀθήν. 492Δ, Εὐστ. 869. 8.

ὑποπυθμίδιος, α, ον, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Π. 6. 200.

ὑποπυΐσκω, (πύον) καθιστῶ τι ὀλίγον πυῶδες, Ἀλέξ. Τραλλ. — Παθ., ἀρχίζω νὰ πληρῶμαι ἰμπύου, ἀρχίζω νὰ «μαζώνω», Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 910.

ὑποπυκνάζω, πυκνῶς παραδίδομαι εἴς τι, σίνῳ Λουκ. Λεξιφάν. 14.

ὑποπυκνόομαι, Παθ., πυκνοῦμαι κατὰ μικρόν, Πτολεμ. Μεγ. Σύντ. Ἀστρον.

ὑπόπυκνος, ον, ὀλίγον τι πυκνός, πνεῦμα Ἱππ. 1028C.

ὑπόπυος, ον, τείνων εἰς ἐμπύησιν, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 908· τὸ ὑπόπυον, εἶδος ἕλκους, Γαλην. τ. 14, σ. 143, 15. **II.** μεμιγμένος μετὰ πύου, γάλα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 20, 9.

ὑποπυρεκταίνω, ἔχω ὀλίγον πυρετόν, Ἱππ. 1217C.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑποπῠριάω, κάμνω τι νὰ ἰδρώσῃ ὀλίγον δι' ἀχνίσματος, τὸν σπλῆνα Ἀλέξ. Τραλλ. 8. 486.

ὑπόπῠρος, ον, (πῦρ) ὁ ἔχων πῦρ ὑποκάτω, ὁ ἔχων μυστικὸν πῦρ κάτωθεν, Σοφ. Ἀποσπ. 378.

ὑποπυρρίζω, εἶμαι ὑπόπυρρος, ξανθοκόκκινος, Διοσκ. 2. 176, Ἀλέξ. ὁ Μύνδ. παρ' Ἀθην. 387F.

ὑπόπυρρος, ον, ὀλίγον πυρρός, ξανθοκόκκινος, ὑποκόκκινος, Ἱππ. Προγν. 40, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ 9. 14, 2.

ὑπόπωλος, ον, ἐπὶ θηλείας ἵππου, ἡ ἔχουσα ὑφ' ἑαυτὴν πῶλον, Στράβ. 351· πρβλ. **ὕπαρνος, ὑπόπορτις.**

ὑποραΐζω, ὑποράπτω, ὑποράφη, ἴδε **ὑπορρ-**.

ὑπ-οργάζω, ὑπομαλάσσω (ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας), Ἱππῶναξ κατὰ τὸν Velck. καὶ Meineke (Ἀποσπ. 60. 75)· ὁ Bgk **ὑπουργήσας** (81).

ὑπορέγχω, ῥέγχω ἐλαφρῶς, ὀλίγον, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 119.

ὑπ-όρειος, ον, (ὄρος) ἡμαρτημ. ἀντὶ **ὑπώρειος**, ὃ ἴδε.

ὑπ-ορθόω, ὀρθῶ τι κάτωθεν, Σύμμαχ. ἐν Ψαλμ. ΜΓ', 19· ὑπορθώσας πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ Ὁμηρικοῦ: πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας, ἀκκουμβήσας ὄρθιον, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Θ. 66, κλπ.

ὑπ-όρθριος, α, ον, ὁ πρὸς τὸν ὄρθρον, πρωϊνός, ὑπ. φωναὶ [τῆς χελιδόνος] Ἀνακρεόντ. 9. 9.

ὑπ-όρθωμα, τό,, ὑποστήριγμα, ἔρεισμα, Γλωσσ.

ὑποριπίζω, ῥιπίζω κάτωθεν ἢ ἠρέμα, πῦρ Ἀνθ. Π. 9. 443.

ὑπ-ορνῦμι, μέλλ. **-ὄρσω**, ἀόρ. α' **-ὦρσα** Διεγείρω ἐνδομύχως ἢ κατὰ μικρόν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τμήσει, πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο Ἰλ. Ψ. 108, Ὀδ. Δ. 113· ἐν τῷ ἀόρ. β', τοῖον γὰρ ὑπώρορε Μοῦσα, τοιοῦτον διήγειρε θρῆνον ἡ Μοῦσα, Ὀδ. Ω. 62 — Παθ., ἐγείρομαι ἐνδομύχως ἢ κατὰ μικρόν, τοῖσιν ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο Ἰλ. 215· οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ. ὑπερφ. (ἀμεταθ.), πολὺς δ' ὑπὸ κόμπος ὀρώρει Θ. 380.

ὑπ-όροφος καὶ **ὑποπόφιος**, ἴδε ἐν λ. **ὑπώρ-**· — ἀλλὰ **II.** (ἐκ τοῦ **ὄροφος**, κάλαμος), ὑπ. βοά, ὁ μαλακὸς ἦχος τοῦ αὐλοῦ, Εὐρ. Ὀρ. 147, ἴδε Pors.

ὑπ-οράφωσις, εως, ἡ, ὑποστέγασις, Ἰω. Μαλαλ. 339, 6.

ὑπόρραιβος, ον, ὀλίγον ῥαιβός, καμπύλος ἢ κυρτός, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Θ. 164.

ὑπορραΐζω, γίνομαι ἡσυχώτερος, ἀρχίζω νὰ γίνωμαι καλλίτερα, Φιλοστοργ. Ἐκκλ. Ἱστ. 7, 10.

ὑπορραπίζω, θέτω εἰς ταχεῖαν κίνησιν, ἴδε ἐν λέξ. **ἀπορρ-**.

ὑπορράπτω, ῥάπτω ὑποκάτω, τὸν χιτῶνα Ἰωσήπου Ἰουδ. Πάλ. 17. 5, 7. **II.** μεταφορ., ὑπ. λόγον, συρράπτω διήγησιν, Εὐρ. Ἄλκ. 537· πρβλ. **ῥάπτω II.**

ὑπορραφή, ἡ, τὸ ῥάπτειν ὑποκάτω, Γλωσσ.

ὑπόρραχις, εως, ἡ, «ἡ μέχρις ὀσφύος κοιλότης» Πολυδ. Β', 136.

ὑπορρέω, μέλλ. **-ρυήσομαι**, ῥέω ὑποκάτω ἢ κάτωθεν, Ἀριστ. περὶ Θαυμ. 130. 3, Πλουτ. Κράσσ. 4, πρβλ. 2, 949D. **2)** ἐκρέω κατὰ μικρόν, ὁ αὐτ. ἐν Φαβ. 19. **3)** συνέρχομαι κατὰ μικρὸν εἴς τινα τόπον, ἐπὶ προσώπων, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 27. **II.** μεταφορ., **4)** εἰσρέω, εἰσέρχομαι ἀπαρατήρητος, Λατ. subrepere παρανομία ἠρέμα ὑπορρεῖ πρὸς τὰ ἤθη Πλάτ. Πολ. 424D· λόγος τις ἅμα καὶ φήμη ὑπ. πως ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 672B· ὑπ. ἁμαρτία Δημ. 412. 12 — μετὰ δοτ., τἄδικον πολλαῖς ὑπερρύηκε Εὐρ. Ἀποσπ. 499. 5 μετ' αἰτ., δυσχέρειαι ὑπ. τὴν ψυχὴν Πλούτ. 2. 437D. **3)** **ὑποπίπτω**, ἐρείσματα ἐκ μέσου ὑπορρέοντα Πλάτ. Νόμ. 792C· τό τοι καλὸν ἄνθος ὑπ. Θεόκρ. 7. 121· οὕτως ἐπὶ τῶν τριχῶν, «παῖδας δὲ αὐτῶν τοὺς ὡραίους καὶ κομήτας .. φαλακροὺς γίνεσθαι ὑπορρεούσης τῆς κόμης» ὁ αὐτ. ἐν Κρονικ. Ἐπιστ. 24· ἀπέρχομαι κατὰ μικρόν, «ἤδη μὲν ὑπορρέουσιν οἱ πολλοὶ καὶ ἐν ὀλίγοις ἡ πρᾶσις ἔσται», Λουκ. Βίων Πρᾶσις 27·—ἐπὶ χρόνου, παρέρχομαι, ὑπορρέοντος τοῦ χρόνου Ἀριστοφ. Νεφ. 1289·— ἐπὶ προσώπων, καταρεύγω εἴς τινα, πολλαχοῦ δ' **ὑπορρέων** εἰς τὸν Ξέναρχον Πλουτ. Νικ. 1· ὑπ. εἰς ἰδιωτισμόν, καταπίπτω εἰς .., Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 33. 6. **III.** ἐν Δημ. 472. 2, τοὺς ἐν ἀπάσῃ καθεστάναι δοκοῦντας εὐδαιμονίᾳ πάντα ταῦτα .. ὑπορρεῖ, ὁ Wolf καὶ ὁ Schäf. λαμβάνουσι τὸ ῥῆμα μεταβατικῶς, πάντα ταῦτα ὑποσκάπτουσιν, ὑπονομεύουσιν αὐτούς· ἀλλὰ πιθανῶς ὑπάρχει ἀνακόλουθον, καθ' ὃ τὸ **ὑπορρεῖ** ἐτέθη ἀντὶ ῥήματός τινος μεταβατικοῦ.

ὑπορρήγνυμι ἢ -ύω, κάμνω τι νὰ ἐκραγῇ πρὸς τὰ κάτω, Ζεὺς ὑπερρήγνυε βροντὰς Ρήτορες (Walz) τ. 1, σ. 497.— Παθητ., οὐρανόθεν ὑπερράγη αἰθήρ, ἀνεῴχθη κάτωθεν, Ἰλ. Ο. 558., Π. 300.

ὑπόρρηνος, ον, (ῥήν, ἀρήν) ποιητ. ἀντὶ **ὕπαρνος**, ὁ ἔχων ἀμνὸν ὑποκάτω, Ἰλ. Κ. 216· πρβλ. **ὑπόπορτις, ὑπόωλος.**

ὑπορριζόομαι, παθ., ἀποκτῶ ῥίζας ὑπ κάτω, ῥιζοβολῶ, Ἰω. Χρυσ. τ. 8, σ. 961A.

ὑπόρριζος, ον, (ῥίζα) ὁ ὑπὸ τὴν ῥίζαν, ὑποκάτω τῆς ῥίζης, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἴστ. 1. 13, 1. **II.** ἐρριζωμένος, κάτωθεν, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἴστ. 2. 1, 3, περὶ Φυτ. Αἰτ. 1. 2, 2.

ὑπορρῖνιον [ῑ], τό, (ῥίς) τὸ ὑπὸ τὴν ῥῖνα μέρος, ἰδρῶτες περὶ ὑπορρίνιον καὶ μέτωπον Ἱππ. 400. 46·— ὁ μύσταξ, «καὶ δὲ ὑπὸ τῇ ῥινὶ τρίχες, μύσταξ, ὑπορρίνιον» Πολυδ. Β', 80.

ὑπόρρῑνος, ον, (ῥίς) ὁ ὑπὸ τὴν ῥῖνα· **ὑπόρρινα**, τά, οἱ μύστακες, Κτησ. Περσ 53 (ἂν μὴ θεωρηθῇ τοῦτο ὡς ἐντελ. αἰτ. οὐσιαστ. τοῦ **ὑπόρρις**). **II.** Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπορίνους (δι' ἑνὸς ρ) τοὺς ὑπὸ ῥινὶ φθεγγομένους».

ὑπορρῑπίζω, ῥιπίζω κάτωθεν ἢ ἠρέμα, πῦρ Ἀνθ. Παλατ. 9. 443·— μεταφορ. ἐν τῷ παθ., ὑπορριπίζεσθαι ἐπὶ στάσεις Ἀπποστ. Ἐμφ. 1. 105.

ὑπορρίπτω, ῥίπτω ὑποκάτω, ὑπ. τινὰ τοῖς θηρίοις, ῥίπτω τινὰ εἰς τὰ ἄγρια θηρία, Πλουτ. Εὐμέν. 17· πικροῖς δεσπόταις ὑπ. ἑαυτοὺς Φίλων 1. 376· οὕτως, **ὑπορριπτέω**, Ἀπποστ. Μιθρ. 38, Γρηγ. Ναζ. σ. 119, 16.

ὑπορροιζέω, ὑποσυρίζω, ἀποτελῶ ἐλαφρὸν φίθυρον ἢ θροῦν, ὑπηχῶ, Πλούτ. 2. 590C, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 1. 7.

ὑπόρροος, συνηρ. **-ρους**, ὁ, (ὑπορρέω) ὀχετὸς ἢ ἀγωγὸς δι' οὗ ὑπορρέει τὸ ὑγρὸν κατὰ τὰς θερμὰς ὑπολύσεις, Ἱππ. π. Ἀγμ. 770, ἴδε Littré.

ὑπορροφέω, ῥοφῶ σιγανά, Τιμαρίων ἐν Notices des Mss. 9. 2, σ. 200.

ὑπόρρυθμος, ον, ὁ ἀρκετὰ σύμμετρος, Πτολεμ. Τετράβ. σελ. 143, 7.

ὑπορρυΐσκομαι, ἀποθ., = **ὑπορρέω II**, Φωτ. Βιβλ. 399. 24.

ὑπόρρῡσις, εως, ἡ, (ὑπορρέω) ὀχετὸς ὑπήγειος, Στράβ. 647. **II.** μεταφορ., κατάπτωσις τῆς σαρκὸς τοῦ σώματος, Ἱππ. 741H, πρβλ. **ὑπόστασις Δ. II.**

ὑπ-ορρωδέω, ὀρρωδῶ, φοβοῦμαι ὀλίγον, καὶ πάλαι γ' ἂν ἦν ἀνήρ, εἰ μὴ τὸ τῆς πόρνης ὑπωρρώδει κακὸν Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 9.

ὑπόρυγμα, τό, μέρος ὑπεσκαμμένον, ἐσκαμμένον κάτωθεν, Δίν. Τακτ. 32.

ὑπορυκτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἀνασκαφὴν ὑπονόμων. Ἀρχ. Μαθ. 97.

ὑπόρυξις, εως, ἡ, τὸ σκάπτειν ὑποκάτω, π. χ. ἐπὶ θεμελίων, Ἀρχ. Μαθ. 99.

ὑπ-ορύσσω, Ἀττ. **-ττω**, σκάπτω ὑποκάτω, ὑποσκάπτω, ὑπονομεύω, τὸ τεῖχος, τὰ τείχεα Ἡρόδ. 5. 115., 6. 18· μεταφορ., ὑπ. τὰς κοινὰς διαλύσεις Πλουτ. Ἀγησ. 35· τὰ τῆς διαίτης Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 31· ὑπ. τὰ ἀπόρρητα, προδίδω, καινολογῶ, Πλούτ. 2. 490C.

ὑπ-ορχέομαι, μέλλ. **-ήσομαι**, ὀρχοῦμαι πρὸς ᾠδήν, πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος ἄδειν ἕτοιμος ἦδ' ὑπορχεῖσθαι Αἰσχύλ. Χο. 1025· — μετὰ συστοίχ. αἰτ., ὄρχησιν ὑπορ. Πλουτ. Νουμ. 13· ὀρχοῦμαι θρηνολογῶν, «φέρε καὶ ἡμεῖς δαίμονι τῷ εἰληχότι ... ᾄσωμεν θρήνους καὶ γόους ὑπορχησώμεθα» Ἡλιόδ. 6. 8. **II.** ὀρχοῦμαι ᾄδων, καὶ παριστῶ πρόσωπόν τι, ἐπὶ ὑποκριτοῦ μίμου ἢ «παντομίμας», Λουκ. π. Ὀρχ. 16.

ὑπόρχημα, τό, χορικὸς ὕμνος εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν Κρητικοῖς στίχοις πεποιημένος, ὅθεν καὶ ὅμοιος τῷ Παιᾶνι, Πλάτ. Ἴων 534C, Διον. Ἁλ. περὶ τῆς Δημοσθ. δεινότ. 7, Πλούτ. 2. 1134C, κλπ.· (περὶ τῆς διαφορᾶς ἴδε Müller Literat. of Gr. 1, σ. 160)·—ἦτο δὲ ὁ ὕμνος οὗτος ζωηρὸς καὶ συνωδεύετο ὑπὸ ὀρχήσεως καὶ μιμικῆς παραστάσεως (Λουκ. περὶ Ὀρχ. 16), ὑπὸ δὲ τοῦ Ἀθην. (630E) παραβάλλεται πρὸς τὸν **κόρδακα**, «ἡ δ' ὑπορχηματικὴ τῇ κωμικῇ οἰκειοῦται, ἧτις καλεῖται κόρδαξ· παιγνιώδεις δ' εἰσὶν ἀμφότεραι». Τὰ τοῦ Πινδάρου Ἀποσπάσματα 71-82 εἶναι λείψανα ὑπορχημάτων· ἴδε Σιμωνίδ. 36 κἑξ., Βακχυλ. Ἀποσπ. 14 (22). 15 (23), 16 (31), Πρατίν. 1. Τὰ πρῶτα ἴχνη ὑπορχήματος εὑρίσκονται ἐν Ἰλ. Σ. 593 κἑξ., Ὀδ. Θ. 261 κἑξ., Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 281 κἑξ.

ὑπ-ορχημᾰτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὑπόρχημα, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 43· ποίησις ὑπ., ἡ τῶν ὑπορχημάτων ποίησις, Ἀθήν. 630D, ἴδε **ὑπόρχημα**

ὑπ-όρχησις, εως, ἡ, ὄρχησις ἐν συνοδείᾳ ᾄσματος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 924. **II.** = **ὑπόρχημα**, Κλήμ. Ἀλεξ. 365.

ὑποσαγής, ές, (σάγη) ὁ ὑπὸ τὸ σάγμα, σεσαγμένος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀσαγής**, ἡ **ὑποσαγὴς ὄνος**, ἡ φέρουσα φορτίον, «σαμαρωμένη», Ἰουστῖν. Μάρτ. 273B.

ὑπόσαθρος, ον, σαθρός πως, ἐν μέρει σαθρός, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 10 1, Δραπέτ. 32.

ὑποσαίνω, σαίνω ὀλίγον, σείω τὴν οὐράν μου ἐκ χαρᾶς, ἐπὶ κυνῶν, Αἰλ. περὶ Ζ. 17. 17· ὑπ. τῇ γλώττῃ, ἐπὶ λέοντος, αὐτόθι 9. 1, κλπ. **II.** μετ' αἰτ., κολακευτικῶς φέρομαι, θωπεύω τινά, ἐπὶ ἀνθρώπων, Πλούτ. 2. 65C οὕτως ἐν Ἐπικῷ τύπῳ **ὑποσαίνω**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 596.

ὑποσαίρω, διανοίγω ὀλίγον τὸ στόμα, ὑπ. ὀδόντας, διανοίγω ὀλίγον τὸ στόμα καὶ ὑποδεικνύω τοὺς ὀδόντας, Ὀππ. Κυν. 2. 243· ὑποσαιρῶς τὰ χείλη Πολυδ. Δ', 145· οὕτω μόνον **ὑποσέσηρα** μετ' ἐπιρρ. μόνον, ὑποσεσηρυῖα μικρὸν Εὐμάθ. σ. 105· σαρκάζουσιν ἢ καὶ σαρδώνιαν ὑποσαίρασιν Εὐστ. Πανημάτ. σελ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

119, 3. **II.** «σκάνω», μάλιστα ἐπὶ καρποῦ ὑπὲρ τὸ δέον ὡριμάσαντος, «σῦκα τὰ μὲν ὠμὰ .. , τὰ δὲ ῥυσὰ καὶ ἔξωρα, τὰ δὲ ὑποσέσηρε παρεμφαίνοντα τοῦ χυμοῦ τὸ ἄνθος» Φιλόστρ. 809.

ὑποσακκίζω ἢ **-σακίζω**, διηθῶ, στραγγίζω διὰ σάκκου (πρβλ. **σακεύω**), «ὑποσακίζειν· ὑπηθεῖν τῷ σάκκῳ» Ἡσύχ.·— μεταφορ. ἐν τῷ παθ., ὑποσακίζεται τὰ χρήματα, «ἀντὶ τοῦ ὑπαναλίσκεται, ὑποκενοῦται· ἀπὸ τῶν τὰ σακία κενούντων, ἢ ἀπὸ τῶν τοῖς σακίοις διηθουμένων, οἷον οἴνου ἢ τινος τοιούτου. ὑποσακίζεται οὖν τὰ χρήματα, οἷον **ὑπορρεῖ**» Ἀνέκδ. Βεκ. 68, 30. **II.** ὡς τὸ **καλπάζω**, ὑπ. τῆς ὁδοῦ, προχωρεῖν ἐσπευσμένως, «προκόπτειν» Φώτ., Ἐτυμ. Μέγ. 723, 26, ἔνθα **ὑποσκιάζειν** τῆς ὁδοῦ.

ὑποσάλευω, διεγείρω καὶ παρορμῶ κατ' ὀλίγον, θῆρα κατά τινος Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 10. 4, 6.—Παθ., ὑπεσαλεύετο αὖθις ἐς ὀργὴν ὁ δῆμος Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 143.

ὑπόσαλος, ον, ὁ ὑπὸ τὴν θάλασσαν, νησίον Geogr. Gr. min. τ. 2, σ. 449, Gail. **II.** ὑποσειόμενος ὡς ὑπὸ θαλάσσης κάτωθεν, σειόμενος κάτωθεν, τῆς γῆς ὑποσάλου γενομένης, διάφορ. γραφ. ἐν Πλουτ. 2. 431C· ὀδόντες ὑπ., χαλαροὶ ὀδόντες, ὑποσαλευόμενοι, Διοσκ. 5. 119.

ὑποσαλπίζω, διὰ τῆς σάλπιγγος παραγγέλλω, Ἀνθ. Παλατ. παράρτ. 372.

ὑποσανίδιον, τό, τὸ κάτω μέρος τοῦ σανιδίου, Ἀρχ. Μαθ.

ὑπόσαπρος, ον, ὀλίγον τι σαπρός, Ἱππ. Προγν. 41, πρβλ. 531. 10, κλπ.

ὑποσαρκίδιος [ῐ], **ον,** ὁ ὑπὸ τὴν σάρκα, **ὑπὸ τὸ** δέρμα, Ἱππ. 405. 15., 447. 14.

ὑποσάρκιος, ον, (σάρξ) = τῷ προηγ.

ὑποσέβω, σέβομαι ὀλίγον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὑπερσέβω**, Γρηγ Ναζ. τ. 1, σ. 221Α.

ὑποσείραιος, ον, ὁ συρόμενος παραπλεύρως, ὡς τὸ **σειραῖος ἵππος**, ἀλλ' ἐσορῶ .. ἄλοχόν τε φίλην (Ἡρακλέους;) ὑποσειραίους ποσὶν ἕλκουσαν τέκνα καὶ γεραιὸν πατέρ' Ἡρακλέους Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 445 (ἐκ διορθώσεως τοῦ Musgr. ἀντὶ: ὑπὸ σειραίοις).

ὑπόσεισμα, τό, τὸ καταπῖπτον ἐκ τοῦ κοσκίνου κατὰ τὸ κοσκίνισμα, Λατ. micae, Γαλην.

ὑποσείω. Ἐπικ. **ὑποσσ-**, σείω ἢ κινῶ ὑποκάτω, οἱ δέ τ' ἔνερθεν ὑποσσείουσιν ἰμάντι, ἐπὶ τοῦ ἱμάντος, δι' οὗ περιστρέφεται τὸ τρύπανον, Ὀδ. Ι 385· οἶνος ὑπ. τὴν κεφαλὴν Ῥήτωρ. (Wolfz) τ. 1, σ. 430 **2)** κοσκινίζω, ὑποσείσας τὸ λεπτότερον ἄλευρον Γαλην. τ. 6, σ. 481, 15. **II.** προτείνω ἢ ῥίπτω πρός τινα, ἄρτους Αἰλ. περὶ Ζώων 7. 13.

ὑποσέληνος, ον, ὁ ὑπὸ τὴν σελήνην, Ξενοκρ. παρὰ Στοβ. Ἐκλ. 1. 62· οὕτω καὶ **ὑποσελήνιος, ον,** Πορφύρ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρεπ. 112Β.

ὑπόσεμνος, ον, ὁ ἔχων σεμνότητά τινα, ὁ κάπως σεμνός, Φιλόστρ. 572, 807.

ὑποσευαντήρ, ὁ, τοξοφόρον Φοῖβον, λοιμοῦ ὑποσευαντῆρα Ἐπιγρ. Καλλιπόλεως ἔμμετρ. Mitth. d. d. arch. Inst. VI. σ 262-4.—Ὁ Kaib. ἐν Epigram. gr. 1034 ἀνέγνω: (ὑ)ποσ(ημ)αντῆρα, ὄχι τόσον καλῶς, ὡς μοι, φαίνεται, Συναγωγ. Λέξ. Ἀθαν. Κουμανούδη.

ὑποσεύομαι, ἡμαρτημ. γραφ. ἐν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 373, ἀντὶ: τῶν δ' ὑπο σευομένων.

ὑποσημαίνω, ὑποδηλῶ, ὑπεμφαίνω, ὑποδεικνύω, τι Θουκ. 1. 82· χρεῶν ἀποκοπὰς Πλάτ. Πολ. 566Α· χελιδὼν ὑπ. τι Αἰλ. περὶ Ζώων 1. 52, πρβλ. Πλουτ. Περικλ. 11· ἀπολ., καθάπερ καὶ τοὔνομα ὑπ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 2, 17, πρβλ. 4. 2. 1. **2)** ἐπὶ στρατιωτικῆς σημασίας, τῇ σάλπιγγι σιωπῇ ὑπεσημάνθη, ἐδόθη σημεῖον σιωπῆς διὰ τῆς σάλπιγγος, Θουκ. 6. 32 ὡσαύτως, ὡς ὑπεσήμηνεν ἡ σάλπιγξ ἀνακλητικὸν Πλουτ. Πελοπ. κ. Μαρκέλ. Σύγκρ. 3· ἀπολ., τό γε σημεῖον ἤρθη καὶ ἡ σάλπιγξ ὑπεσήμηνεν Δίων Κάσσ. 49. 9· μετ' ἀπαρ., ὅταν ὑποσημήνῃ θεῖν ἐπὶ τοὺς πολεμίους Πολύαινος 1. 35, 1. **II.** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὑποσημειοῦμαι, ὑπογράφω, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5. 19·— οὕτως **ὑποσήμανσις**, Γ. Παχυμ. ἐν Βίῳ Μιχ. Παλαιολ. σ. 265Α·—**ὑποσημάντωρ**, Θεόδ. Προδρ. ἐν Notit. Mss τ. 6, σ. 562.

ὑποσημᾰσία, ἡ, = **ὑποσημείωσις**, Ζωναρᾶς.

ὑποσημειόομαι, σημειοῦμαι, «κρατῶ σημειώσεις», πρῶτος ὑποσημειωσάμενος τὰ λεγόμενα εἰς ἀνθρώπους ἤγαγεν Διογέν. Λαέρτ. 2. 48, Ὠριγέν. τ. 3, σ. 477D, κλπ. **II.** ὑπογράφω, διὰ τῆς ὑπογραφῆς μου σημειώνω, τοῖς γράμμασι Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. **III.** σημειώνω ὅτ' ἀριθμῶν, Πτολεμ. Γεωγρ. σ. 63, 5.

ὑποσημείωσις, εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ὑποσημειώσεις ποιοῦμαι, κρατῶ σημειώσεις, ὧν ἐμνημόνευεν ὑποσημειώσεις ἐποιεῖτο Διογέν. Λαέρτ. 2. 122. **II.** παρατήρησις πρόσθετος, σημείωσις, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 103. **2)** ὑπογραφή, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5. 19, κλπ.

ὑποσῑγάω, σιγῶ ἔν τινι ἢ ἐν ᾧ χρόνῳ γίνεταί τι, Αἰσχίνης 50. 2.

ὑποσίδηρος, ον, ἀναμεμιγμένος μετὰ σιδήρου, ὁ περιέχων μέρος σιδήρου, Πλάτ. Πολ. 415C· πρβλ. **ὑπάργυρος, ὑπόχαλκος, ὑπόχρυσος.** **2)** σκυτάλιον ὑπ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 372 (Πολυδ. Ι', 173), ἴσως σημαίνει κεκαλυμμένον σιδήρῳ.

ὑπόσῑμος, ον, ὀλίγον τι σιμός, μετρίως σιμός, Αἰλ. π. Ζώων 12. 27, Φιλόστρ. 717.

ὑποσῑμόω, κάμπτω πρὸς τὰ ἄνω ὀλίγον, Ἀλκίφρων 1. 39.

ὑποσιωπάω, παρέρχομαι ἐν σιωπῇ, τὰ δὲ ἑβδομήκοντα τάλαντα ὑποσιωπᾷς Αἰσχίν. 88. 7. **II.** τηρῶ σιωπήν, μένω σιωπηλός, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 8. 16, Φίλων τ. 2, σ. 178, 11.

ὑποσιώπησις, ἡ, τὸ παρέρχεσθαι ἐν σιωπῇ, Ρητορ. Ὁρ. (ἴδε Οὐλπιαν. εἰς Δημ. σελ. 38, 13 Ἐκδ. Ὀξων. ἐν Λεξ. Δημ. σελ. 9, 14 (ἔνθα ἐκτίθεται κατὰ τί διαφέρει τῆς **ἀποσιωπήσεως**), «τὸ ἐπαχθὲς βουλόμενος φεύγειν καὶ ἑαυτὸν ἐγκατέμιξε τῷ ἐγκλήματι ἡμεῖς εἴπωμεν καὶ οὐχ ὑμεῖς. Τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα λέγεται ὑποσιώπησις, ὅταν μέλλῃ τις ἐπιρρέειν τραχύ τι καὶ λοιδορίας ἐχόμενον, μὴ βούληται δὲ διὰ τὸ ἐπαχθὲς αὐτὸ λέγειν, ἀλλὰ δι' αἰνιγμάτων σημαίνῃ .. διαφέρει δὲ τῆς ἀποσιωπήσεως, ὅτι ἐκείνη μὲν παντελῶς ἀποσιωπᾷ τὸ πρᾶγμα, ἡ δὲ ὑποσιώπησις αἰνίττεταί τι».

ὑποσιωπητέον, ρημ. ἐπίθ., δεῖ ὑποσιωπᾶν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φίλωνος ἐν Εὐσ. Εὐαγγ Προπ.

ὑποσκάζω, μέλλ. **-άσω**, χωλαίνω ὀλίγον, κοινῶς «κουτσαίνω», Πλούτ. 2. 4Δ, Λουκ. Τίμων 20.

ὑπόσκαιος, ον, ὀλίγον σκαιός, «ἴθυμβος : ᾠδὴ μακρὰ καὶ ὑπόσκαιος» Φώτ.

ὑποσκαίρω, ἀναπηδῶ, ἀνασκιρτῶ, σκιρτῶ ὀλίγον, Νόνν. Διονυσ. 8. 21· **ὑποσκαίροντες** μόσχοι Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 112Β.

ὑποσκᾰλεύω, σκαλεύω, σκαλίζω κάτωθεν, τὸ πῦρ Ἀριστοφ. Ἀχ. 1014.

ὑποσκαλμίς, ίδος, ἡ, «ἡ τοῦ σκαλμοῦ βάσις» Ἐτυμ. Μέγ. 715, 22.

ὑπόσκαμβος, ον, ὀλίγον κεκαμμένος, «καλαῦροψ ἐστὶ πυιμενικὴ ῥάβδος μικρὸν ἐκατέρωθεν ὑπόσκαμβος» Σχόλ. εἰς Λουκ. Θεῶν Διαλ. 20. 5, Τζέτζ. ἐν Λυκόφρονι 96.

ὑποσκάπτω, μέλλ. **-ψω**, σκάπτω ὑποκάτω, σκάπτω ὀλόγυρα περὶ τὴν ῥίζαν δένδρου, ὡς τὸ **ὑποκονίω**, οἱ δὲ καὶ τὰς συκᾶς ὑποσκάπτουσι Θεοφρ περὶ Φυτ Ἱστ. 2. 7, 5· ὑπ. τὸν τοῖχον, σκάπτω ὑποκάτω αὐτοῦ ὅπως τὸν κρημνίσω, τὸν τῆς ἡδονῆς τοῖχον ὑποσκάπτοντες Ἀθήν. 588Α· ὑποσκάπτω μακρὰ ἅλματα, σημειώνω μακρὰ πηδήματα, σκάπτων μικροὺς βάθρους, αὐτόθεν ἅλμαθ' ὑποσκάπτει τις Πινδ. Ν. 5. 37 (20)· πρβλ. **σκάπτω** ΙΙ 3, **βατήρ** 2.

ὑποσκᾰφή, ἡ, μέρος ὑπεσκαμμένον, «κυανὸς δὲ .. εὑρισκόμενος κατά τινας σπηλαιώδεις ὑποσκαφὰς τῆς θαλάσσης» Διοσκ. 5. 106.

ὑποσκᾰφιόκαρπος, ον, (καίρω) ὁ ἔχων τὴν κόμην κεκαρμένην κατὰ τὸ σχῆμα σκάφιου (ἴδε **σκάφιον** ΙΙ), Νικόστρ. ἐν Ἀθήναις 6 (Ἀθήν. 47Ε).

ὑποσκᾰφισμός, ὁ, (**σκαφὶς** ΙΙ) ἡ διὰ σκαφίδος λίκμησις τοῦ σίτου, ὡς πράττουσι καὶ νῦν αἱ γυναῖκες, Πλούτ. 2. 693D·—**ὑποσκαρῐφισμός,** ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας.

ὑποσκεδάννῡμι, διασκορπίζω ἐν .. , Γρηγ. Ναζ. τόμ. 1, σελ. 150, 204.

ὑποσκελίζω, ἀνατρέπω τινὰ ὑποβάλλων τὸ σκέλος μου, «πελτ. κλών», καταρρίπτω, Λατιν. supplantare, Δημ. 1259. 10· ὑπαλλήλους Λουκιαν. Ἀνάχ. 1· πολὺς γὰρ (οἶνος δηλ.) εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς ὑποσκελίζει ῥᾷστα τοὺς πεπωκότας Εὔδουλος ἐν «Σεμέλῃ» 1. 12 — Παθ., Πλούτ. 2. 6Ε ὁ πρέσβυς ἐκ μέθης ὑπεσκέλισται Ἀνθ. Πλαν. 307. **2)** μεταφορ., ὑπ. καὶ ἀνατρέπων Πλάτ. Εὐθύδ. 278Β· ὑπ. καὶ συκοφαντεῖν Δημ. 273. 21.

ὑποσκέλισμα, τό, ἀνατροπὴ δι' **ὑποσκελισμοῦ**, Ἐθδ. (Παροιμ. ΚΔ', 17)

ὑποσκελισμός, ὁ, τὸ **ὑποσκελίζειν**, διάφορ. γραφὴ παρὰ τοῖς Ἐθδ. (Παροιμ. ΙΔ', 3).

ὑποσκέπτομαι, ἴδε ἐν λ. **ὑποσκοπέω.**

ὑποσκευάζω, παρασκευάζω ὑποκάτω ἢ κρυφίως, ἦδη διὰ βάθους ἐν ταῖς ῥίζαις ὑποσκευασθέντος τοῦ σπέρματος Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 1063D.

ὑποσκευή, ἡ, θεμέλιον, Λατ. substructio, Γλωσσ. **II.** πρόσκαιρον ἀφιδιωτὸν σανίδωμα ἐφ' οὗ κτίζουσι γεφύρας, ὑπονόμους, κτλ., κοινῶς: «σκαρί», ἢ ὑποσκευὴ αἴρεται, μένει μόνη ἡ ἁψὶς στερρὰ Θεόδωρος Μοψουεστ., σ. 146, 18

ὑποσκήνιον, τό, (σκηνή) ἐν θεάτρῳ, ὁ τοῖχος ὁ ὑπὸ τὸ πρόσθιον μέρος τῆς σκηνῆς, ὅστις ἐνίοτε ἦτο κεκοσμημένος δι' ἀναγλύφων, ὡς ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Διονυσιακῷ θεάτρῳ, (ἴδε **σκηνὴ** ΙΙ), Ἀθήν. 631F· «τὸ δὲ ὑποσκήνιον κίοσι καὶ ἀγαλματίοις κεκόσμητο πρὸς τὸ θέατρον τετραμμένοις, ὑπὸ τῷ λογείῳ κείμενον» Πολυδ. Δ', 124.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑποσκηνόω, κατασκηνῶ ὑποκάτω, τὰς ὄρρεις, αἷς ὑπεσκήνουν Ἰωσήπου Ἰουδ. Ιώλ. 3. 7, 17.

ὑποσκιάζω, ἀρχίζω νὰ σκοτεινιάζω, τοῦ πότου προϊόντος, καὶ τῆς ὥρας ὑποσκιαζούσης Ἱππόλοχος παρ' Ἀθην. 130Δ.— Μέσ., σκιάζομαι ὑποκάτω, τῇ σκιᾷ τοῦ πικροῦ βίου ὑποσκιάζεσθαι Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 583D.

ὑποσκίᾰσις, εως, ἡ, τὸ σκιάζεσθαι ὑπό τι, καθέζεσθαι ὑπὸ τὴν σκιάν τινος, ἡμέρην τε καὶ εὐφρόνην πρὸς ἑωυτῷ καθεστῶτος καὶ ἰδιάζοντος, τὰ μὲν πολλὰ ἐν ἄντροισι καὶ ἐρημίῃσιν ἢ ὑποσκιάσεσι δένδρων Ἱππ. 1275. 33.

ὑποσκιάω, ποιητ. ἀντὶ **-άζω**, ἦν ὑποσκιάῃσι .. ἠέλιον νεφέλη Ἄρατ. 854·— Παθ., σκοπέλοισιν ὑποσκιόωνται ἄρουραι Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 451.

ὑπόσκιος, ον, (σκιά) ὁ ὑπὸ σκιάν, σύσκιος, σκιερός, ὑπ. ἐν ψυκτηρίοις Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 145· νιφάδι .. ὑπ. θήσει χθόνα αὐτόθι 196. 8· ὑπ. στόματα, ἐπὶ ἱκετῶν, ἐσκιασμένα μὲ τοὺς ἐξ ἐλαίας κλάδους των (Ἱκετηρίαι), ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 658, πρβλ. 354· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὑπαίθριος**, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 17, 3· ὑπ. περίπατοι Πλουτ. Ἀλέξ. 7·— ἐν Ἐν Ἀλκίφρονι 1. 39, ἀγνωστέον **ὑπὸ συσκίοις**.

ὑποσκιρτάω, ἀναπηδῶ, Δίλ. π. Ζῴων 7. 8, Φιλόστρ. 777· Πᾶνα ὑποσκιρτῶντα Εὔϊον, ἀρχούμενον, ὁ αὐτ. 785.

ὑπόσκληρος, ον, ὀλίγον τι σκληρός, Ἱππ. π. Ἀγμ. 760, π. Ἄρθρ. 840.

ὑποσκληρύνομαι, Παθ., σκληρύνομαι ὀλίγον, γίνομαι ὀλίγον σκληρός, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 58.

ὑποσκόλιος, ον, ὀλίγον σκολιός, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 8.

ὑποσκοπέω, μέλλ. **-σκέψομαι**, ὑποπτεύω, προσδοκῶ, Ἱππ. Προγν. 39, κλπ.·— ὁ τύπος **ὑποσκέπτομαι** ὡσαύτως ἀπαντᾷ παρ' Ἱππ. αὐτόθι 44, κτλ.

ὑπόσκοπος, ον, ὁ ὑποκάτω τοῦ ὁποίου βλέπει τις, χειρ ὑπ., τεθειμένη οὕτως ὥστε νὰ ἐπισκιάζῃ τοὺς ὀφθαλμούς, «ὑπόσκοπον χέρα» Αἰσχύλος (Ἀποσπ. 330)· ὥσπερ οἱ ἀποσκοποῦντες, οὕτω κελεύει σχηματίσας τὴν χεῖρα, καθάπερ τοὺς Πᾶνας ποιοῦσι» Ἡσύχ. πρβλ. Sil. Ital. 13. 341, καὶ ἔδ. ἐν λ. **σκώψ**.

ὑποσκότεινος, ον, ὀλίγον σκοτεινός, Γλωσσ.

ὑπόσκοτος, ον, (σκότος) = τῷ προηγ., μνημονευόμεναν ἐκ τοῦ Σχολ. εἰς Ἰούβ. Ὀρ 1472.

ὑποσκύζομαι, μέσ., ὀργίζομαί πως, ὑποσκυζομένῳ προσώπῳ Νικήτ. Χων. Ἱστ. σ. 352C.

ὑποσκυφισμός, ὁ, ἐγχείρησίς τις ἐπὶ τοῦ περικρανίου ὑμένος, ἢ δέρματος τῆς κεφαλῆς, ὡς τὸ **ὑποσπαθισμός**, Παῦλ. Αἰγ. 6, 7· πρβλ. **σκυφισμός**.

ὑποσμαράγέω, σμαραγῶ, ἠχῶ ὑποκάτω, Κόϊντ. Σμυρ. 12 97.

ὑποσμήχω, τρίβω ἢ σπογγίζω ἐλαφρῶς, καλλύνας τὸ ἄγαλμα καὶ ὑποσμήξας πανταχόθεν Θεμίστ. 235B, Ἀλέξ. Τραλλ 12, σ. 110.

ὑπ-οσμος, ον, (ὀσμή) ἐπιτηδείος εἰς τὸ ὀσφραίνεσθαι, καὶ γὰρ τούτων (δηλ. τῶν ἐναίμων καὶ ἀναίμων, κτλ.) πόρρωθεν ἀπαντᾷ πρὸς τὴν τροφὴν ὕποσμα γινόμενα Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 9, 8· πρβλ. **ὑπόσπονδος**, **ὑπόσκιος**.

ὑποσμύχω [ῠ], ὑποκαίω ἠρέμα, κατατήκω ἐσωτερικῶς ἢ κατ' ὀλίγον, «ἐν τῷ βάθει κατέχει τὴν νόσον ὑποσμύχουσαν αὐτοῦ τὰ σπλάγχνα» Βασίλ. τ. 1, 1, σ. 418B, κλπ.— Παθ., ὑποσμύχονται ὀπωπαί, «ἀντὶ τοῦ ὑποτύφονται, ὅπερ ἐστίν, ὑπὸ βάθους ἡμαύρωνται» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 445 ὡσαύτως ἐπὶ ἔρωτος, μέσους, ὀδύνης, κτλ., πρβλ Heinst. εἰς Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 6. 3.

ὑποσοβέω, κινῶ ὑποκάτω, πλατυνομένοις ἐναλλὰξ τοῖς ἀγκῶσι τοὺς πήχεις ὑποσοβῶν Ἡλιοδ. Αἰθ. 10, 30 ἐν τέλει, Ὁ Κοραῆς ἐν τῷ δ' τόμῳ τῶν Αἰθ. Ἡλ σ 361, σημειοῦται· «μετήλλαξα τὴν ὀνομαστικὴν εἰς δοτικὴν πληθυντικήν, ἵνα ᾖ τὸ ἑξῆς· Σοβῶν τοὺς πήχεις ὑπὸ τοῖς ἀγκῶσι πλατυνομένοις ἐναλλάξ».

ὑποσόλοικος, ον, ὀλίγον σόλοικος, ἀλλόκοτος, Κικ. πρὸς Ἀττ. 2. 10, Πλούτ. 2 615D

ὑπόσομφος, ον, ὀλίγον σπογγώδης ἢ πορώδης, μεταφρ., ἄσημος, ταπεινός, τὴν πόλιν ἀντὶ λαμπρᾶς καὶ ὑποσόμφου μεστὴν ἐποίησεν ἀγλαΐας Θεμίστ. 222D· χαλαρός, Γαλην. τόμ. 6, σ. 571, 6. Ὀρειβ τ. 1, σ. 49, 4.

ὑποσόριον, τό, ἡ βάσις ἢ τὰ ὑπόβαθρα σοροῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 3895 (προσθ.), 4224π, σ, ᾱ (προσθ.), κ, ἀλλ.

ὑπόσοφος, ον, ὀλίγον σοφός, τέχναι Φιλόστρ. 331.

ὑποσπάδίας, καὶ **ὑποσπαδιαῖος**, ὁ, ὁ ἔχων τὴν ὀπὴν τῆς οὐρήθρας πολὺ χαμηλὰ ἢ ὑποκάτω, «ὑποσπαδίας ἐστὶ πάθος ἐφ' οὗ ἡ βάλανος ἀφείλκυσται· ἢ ἔστι πάθος ἐφ' οὗ ἡ βάλανος ἀποκέκαι καὶ τὸ τῆς οὐρήθρας τρῆμα ὑπόκειται» Γαλην. "Οροι Ἰατρ. τ. 19, σ. 445, ᾗ υιγ' ἐκδ. Kühn.

ὑποσπαθισμός, ὁ, ἐγχείρησις καθ' ἣν πλατὺ ἐργαλεῖον (**ὑποσπαθιστήρ**) εἰσάγεται εἰς τὸ ὄστρακον τῆς κεφαλῆς ὅπως χαλαρώσῃ αὐτό, Γαλην. τ. 2, σ. 395, Παῦλ. Αἰγ. 6. 6.— Ρῆμα **ὑποσπαθίζω** παρ' Ἐπιφ.· πρβλ. **ὑποσκυφισμός**.

ὑποσπαθιστήρ, ῆρος, ὁ, ἴδε **ὑποσπαθισμός**.

ὑποσπαίρω, ἀσπαίρω ὀλίγον, «σπαράζω», ἔχω σπασμούς, ἀγωνιῶ, μάλιστα κατὰ τὸν θάνατον, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.· ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ, κτυπῶ ἀμυδρῶς, Παῦλ. Αἰγ. 3, 71.

ὑποσπάνίζομαι, Παθητ., ἐν χρήσει παρὰ Τραγικ. μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ πρκμ., εὑρίσκομαι ἐν σπάνει πράγματός τινος, ὑπεσπανισμένους βορᾶς Αἰσχύλ. Πέρσ. 489, πρβλ. Χο. 577.

2) ἐπὶ πραγμάτων, μένω ἀτέλεστον, τί δ' ἐστι χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον) (πρβλ. **χρεία** Ι. 4), Σοφ. Αἴ. 740.

ΙΙ. τὸ ἐνεργ. εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς σημασ. 1 παρὰ Προκοπ., ἐπὶ δὲ τῆς σημασ. 2 παρὰ Φίλωνι.

ὑποσπάνιος, εως, ἡ, βαθμὸς τις ἐλλείψεως, Νικήτ. Χων. Ἱστ. 26D.

ὑπόσπανος ὁ Ἀχιλλεύς, σπανίζων τὸ γένειον, Κ. Ἑρμ. Μετάφρ. Ἰλ. στ. 1003, ἔκδ. Μαυρ.

ὑποσπασμός, οῦ, ὁ, = τῷ **ὑποσπᾶν**, τὸ ἀποσπᾶν λάθρα, Ἀκύλ. ἐν Δευτερον. ΙΕ', 1.

ὑποσπαστέον, ρηματ. ἐπίθ., δεῖ ὑποσπᾶν, πρέπει τις νὰ ἀποσπᾷ λάθρα, τὰ νεόττια ὑποσπαστέον ἐξ ἑκάστης ὄρνιθος Γεωπον. 14, 7, 25.

ὑποσπάω, μέλλ. **-άσω**, λαμβάνω, ἀφαιρῶ τι ὑποκάτωθεν, θύρας ἀφαιρεῖν, καὶ στρώμαθ' ὑποσπᾶν Δημ. 762. 4· ὥσπερ οἱ τὰ σκολύθρια τῶν μελλόντων καθιζήσεσθαι ὑποσπῶντες χαίρουσι καὶ γελῶσιν ἐπειδὰν ἴδωσιν ὕπτιον ἀνατετραμμένον, καθὼς οἱ τὰ σκαμνία τῶν μελλόντων νὰ καθίσωσιν ἀφαιροῦντες κρυφίως ὑποκάτωθεν αὐτῶν χαίρουσι καὶ γελῶσιν ὅταν ἴδωσιν ἀνατετραμμένον, Πλάτ. Εὐθύδημ. 278C· ὁ τὸν κίονα ὑποσπάσας, ἀφελὼν ὑποκάτωθεν, Ἀριστ. Φυσ. 8. 4, 19· ἐκ τῶν ποδῶν εἰς τὴν ὁδὸν ὑποσπάσας ἐκτείνει, ἐκ τῶν ποδῶν ὑφελκύσας εἰς τὴν ὁδὸν τὸν ἐξαπλώνει, Λουκ. Ὄνος 44, πρβλ. Πλούτ. 2. 535F· ποίμνης νεογνὸν θρέμμ' ὑποσπάσας, λαθὼν αὐτὸ ὑποκάτωθεν τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Εὐρ. Ἡλ. 495. **2)** ἀποσπῶ κρυφίως, ὑπέσπασε φυγῇ πόδα, ἀπέσυρε τὸν πόδα του κρυφίως, ἀνεχώρησε λάθρα, ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 436.— Μέσ., **ὑποσπάσασθαι** ἐν Ξενοφ. Ἱππ. 7, 8, σημαίνει πιθανῶς τὰ ἀποσύρειν κάτωθεν τὰ κράπεδα τῆς ἐσθῆτος, ἐπὶ ἱππέως μετὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου ἀνάβασιν.— Παθητ., ἀποσύρομαι, Ἀριστ. π. Ὕπνου καὶ Ἐγρηγ. 3, 23· πρβλ. **ὑποπλάσσομαι**.

ὑπόσπειρα, ἡ, εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν τῆς κόμης, «καὶ ὑπόσπειραν εἶδος τριχῶν πλέγματος, ὥσπερ καὶ σπεῖραν» Πολυδ. Β', 31.

ὑποσπειρίδιον, τό, ἡ βάσις σπείρας, Ἥρων ἐν τοῖς Ἀρχ. Μαθημ. 164.

ὑπόσπειρον, τό, διάφ. γραφ. ἀντὶ **ὑπόσπειρα**, Πολυδ. Β', 31.

ὑποσπείρω, σπείρω ἢ διασπείρω κρυφίως, Μελανιππίδ. 7 B, κ., Ἀνθ. Πλαν. 33· ὑποσπείρει διαβολὰς Πλούτ. 2. 65C.

ὑποσπληνίζομαι, Παθητ., ἐπιθέτω σπληνίον, ἔμπλαστρον ἢ ἐπίδεσμον ἐπὶ τοῦ τραύματός μου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1081. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπεσπληνισμένον· ὑποπιασμένον ἢ πεποικιλμένον».

ὑπόσπληνος, ον, ὁ πάσχων κατὰ τὸν σπλῆνα, «σπληνιάρης», Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1102.

ὑποσπογγίζω, σπογγίζω ὀλίγον, διὰ σπόγγου καθαρίζω, Γεωπον. 6. 12, 1.

ὑποσποδίζω, εἶμαι ἢ γίνομαι ὀλίγον τεφρόχρους, κίνει ἕως ἂν μεταβάλῃ καὶ ὑποσποδίσῃ τῇ χρόᾳ, ἕως οὗ λάβῃ τὸ χρῶμα σποδοῦ, στάκτης, Διοσκ. 5. 92.

ὑποσπόδιος, ον, ὠπτημένος ὑπὸ τὴν τέφραν, ὑποσπόδιος ἄρτος, «σταχτόψιτα», Ἐκκλ.

ὑπόσπονδος, ον, (σπονδή) ὁ ὑπὸ σπονδὰς διατελῶν, ἐξησφαλισμένος διὰ σπονδῶν ἢ συνθηκῶν, ὑπόσπονδοι .. ἔφασαν εἶναι ἑτοῖμοι .. ἐκχωρῆσαι ἐκ τῆς νήσου Ἡρόδ. 3. 144· ὑπ. ἐξέρχονται τῆς χώρης ὁ αὐτ. 5. 72, πρβλ. 5. 126· κατελθεῖν ἐπὶ τὰ ἑωυτοῦ ὑπ. ὁ αὐτ. 6. 103· ὑπ. ἀφιέναι τοὺς ἀφεσπώτας Ξεν. Ἑλλ. 1, 2, 18, πρβλ. 2. 2, 1·— μάλιστα ἐν φράσει δηλούμενοι τὸ διδόναι τοὺς νεκροὺς ἢ κομίζεσθαι αὐτοὺς ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, τοὺς νεκροὺς ὑπ. ἀποδιδόναι Θουκ. 1. 63., 6. 103, Ξενοφ.· τοὺς νεκροὺς ὑπ. κομίζεσθαι, ἀναιρεῖσθαι, αἰτεῖν, ἀπάγεσθαι, ἀπολαμβάνειν Ἡρόδ. 2. 79., 4. 44. Ξεν., κλπ.· τὴν Τουρικὴν ὑπ. λαβὼν Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2132ν.

ὑποσπονδοφόρος, ὁ, Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, Ἐφημ. Ἀρχαιολογ. 3486, Arch. Zif. 1878, σ. 99.

ὑποσπορά, ᾶς, ἡ, κρυφία διασπορά, ἐπὶ κακοῦ ἢ βλάβης, ἡ ὑποσπορὰ τῆς πλάνης εὑρεθήσεται Ἐπιφάν. τ 1, σ. 604Δ, κλπ.

ὑποσπορεύς, έως, ὁ, ὁ κρυφίως διασπείρων, μυστικὸς διασπορεύς, τῶν θελημάτων ἐκείνων καὶ πράξεων, ὧν αὐτός ἐστιν ὑποσπορεὺς Φώτ. ἐν Wolf. Ἀνεκδ. τ. 2, σ 143, κλπ.

ὑποσπουδάζω, φέρομαι μετ' αὐξομένης εὐνοίας πρός τινα, μετ' αἰτ., Δίων Κ. 39. 25.

ὑποσσαίνω, **ὑποσσείω**, Ἐπικ. ἀντὶ **ὑποσαίνω**, **ὑποσείω**.

ὑποστάζω, μέλλ. **-ξω**, ἀμεταβ., στάζω ἠρέμα, κατὰ μικρόν, ὑπ. ἐκ ῥινῶν Ἱππ. Κωακ. Προγν. 151.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑποστάθμη, ἡ, θεμέλιον, ἡ νῆσος .. παλαιῶν ἔχει οἰκιῶν λιθίνας ὑποστάθμας Διόδ. 3. 44. **II.** = **ὑπόστασις** B, κοινῶς «καταπάτι», Πλάτ. Φαίδων 109C, Πρωταγορίδ. παρ' Ἀθην. 124E, Διοσκ. 5. 120, Πλούτ., κλπ.· ἐν τῇ Ῥωμύλου ὑποστάθμῃ, ὡς μετάφρασις τοῦ Κικερωνείου in face Romuli, Πλουτ. Φωκ. 3, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ.

ὑποσταθμίς, ίδος, ἡ, = τῷ προηγ., Σουίδ., Φώτ.

ὑποστᾰλάζω, = **ὑποστάζω**, θρηνῶν ὑποστάλαζε ῥεῖθρα δακρύων Νικήτ. Εὐγεν. 2, 25.

ὑπόσταλσις, εως, ἡ, συστολή, τῆς κοιλίας, πιθαν. γραφὴ ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 25.

ὑπόστᾰσις, εως, ἡ, ὑφίστημι)· **Α.** ὡς ἐνέργεια, **1)** ὑποστήριξις, τοῦ βάρους Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 16, 7. **2)** ἡ συμπίεσις ὑγρῶν τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ ἐλθωσιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν· ἀπόστημα, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 806, ἴδε Foës. Oecon. ὑπ. τῆς κοιλίης. ἔμφραξις, ὁ αὐτ. **3)** τὸ τοποθετεῖν τινα εἰς ἐνέδραν ἢ τὸ κεῖσθαι ἐν ἐνέδρᾳ, τὸ ἐνεδρεύειν, Σοφ. Ἀποσπ. 644. **II.** (ἐκ τοῦ παθητ.), τὸ ἵστασθαι ὑποκάτω, σταθερότης, ἀντίθετον τῷ **ἀπόρρυσις**, Ἱππ. 741H, πρβλ. 822D. **2)** ὑποστροφή, ἐπιστροφή, τοῦ κύματος Ἀριστ. Μετεωρ. 2, 8, 38.

Β. ὡς πρᾶγμα, **1.** ἐπὶ ὑγρῶν, τὸ μένον ὑποκάτω ἐν τῷ πυθμένι, «καταπάτι», κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐγκυόμενον, Ἱππ. 686 38, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19. 14, Μετεωρολογ. 4. 5, 6, κ. ἀλλ.—μάλιστα δὲ ἡ ὑποστάθμη τῶν οὔρων, ἡ ὑπ. ἡ εἰς τὴν κύστιν Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 20· ἡ τῆς ὑγρᾶς τροφῆς ὑπ. ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Μορ. 2. 2, 3· ἐκ τῶν νεφρῶν ἡ γιγνομένη ὑπ. αὐτόθι 3. 9, 6· καὶ ἐπὶ ὧν ξηρῶν περιττωμάτων ἢ τῆς κόπρου, ἡ τῆς ξηρᾶς τροφῆς ὑπ. αὐτόθι 2. 2, 3, πρβλ. 4. 2, 7, Μετεωρ. 2, 3, 14· πρβλ. **ὑπόσταλσις**. **2)** νέφους ὑποστάσεις, διαρκεῖς στάσεις, Διόδ. 1. 48. **3)** εἶδος «πηκτῆς» ἢ πυκνοῦ ζωμοῦ, Ἰωνικὸς πλούταξ ὑποστάσεις ποιῶν Μένανδρος ἐν «Τροφωνίῳ» 1. 10, πρβλ. Διεύχη παρ' Ὀρι.βασ., Πολυδ. Ϛ', 60.

II. πρᾶγμα ὑποβαλλόμενον, τιθέμενον ὑποκάτω, ὑποστήριγμα, ὑπ. ξύλου, κατὰ τὴν τοποθέτησιν ἐξηρθρωμένου μέλους, Ἱππ. Μοχλ. 856· — ἡ βάσις ἢ τὸ θεμέλιον ναοῦ, κλπ., Διόδ. 1. 66., 13. 82. **2)** μεταφορ., ἐπὶ διηγήσεως, λόγου ῥητορικοῦ ἢ ποιήματος, ἡ ὑπόθεσις, τὸ περιεχόμενον, ἡ βάσις αὐτοῦ, Πολύβ. 4. 2, 1, πρβλ. Schw. Iph. 1. 5, 3, Διόδ. 1. 3. κλπ.· — ὡσαύτως, τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως, ἡ πρώτη ἀρχή, ὁ αὐτ. 1. 66· ἡ ἀρχὴ λαοῦ, ἡ γένεσις αὐτοῦ, Ἰώσηπος κατὰ Ἀπίωνος, 1. 1· — βάσις ἐνεργείας, σχέδιον, σκοπός, Διόδ. 16. 32· κατὰ τὴν ἰδίαν ὑπ. ὁ αὐτ. 1. 28, κλπ.· πρὸς τὴν ἰδίαν ὑπ. ὁ αὐτ. 1. 3. **3)** τὸ θεμέλιον ἢ ἡ βάσις (ὁ λόγος) τῆς ἐλπίδος, τῆς πεποιθήσεως, τοῦ θάρσους, τῆς ἀποφάσεως, τῆς εὐσταθείας, ἐπὶ σ ρατιωτῶν, Πολύβ. 4. 50. 10, Διόδ. 1. 6, Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. γ', 14 ἡ ὑπ. τῆς καυχήσεως πρὸς Κορ. τα', 17, πρβλ. 6', 4, πρ. Ἑβρ. γ', 14· ὑπ. τῶν ἐλπιζομένων, πεποίθησις περὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα ἐλπίζει τις, Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. ια', 1 (ἐκτὸς ἐὰν ἡ πρωτοχὴ σημασία τοῦ ὑπόστασις (οὐσία, πραγματικότης) ληφθῇ ὡς ἁρμόζουσα ἐνταῦθα).

III. οὐσία, ὕσις, δύσχιστα, τῷ κολλώδη τὴν ὑπ. ἔχειν, ξύλα δυσκόλως σχιζόμενα ἐπειδὴ ἡ οὐσία αὐτῶν εἶναι κολλώδης (ῥητινώδης), Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 5. 16, 4· ἡ τοῦ γεώδους ὑπ. αὐτόθι 6. 7, 4. **2)** οὐσία, πραγματικὴ ὕπαρξις, πραγματικότης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φαινόμενον, φαντασίαν μὲν ἔχειν πλούτου, ὑπ. δὲ μὴ Ἀριστ. 3. 14· τῶν ἐν ἀέρι φαντασμάτων τὰ μὲν ἐστι κατ' ἔμφασιν, τὰ δὲ καθ' ὑπόστασιν (οὐσιώδη, πραγματικά), Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 21, πρβλ., Πλούταρχον 2. 894B, F, Διογέν. Λαέρτ. 7. 135, 9. 91· οὕτως **ὑποστάσεις** καλοῦνται τὰ πραγματικὰ ἀντικείμενα, ὧν κατ' ἀνάκλασιν εἰκόνες, (αἱ κατοπτρικαὶ ἐμφάσεις) φαίνονται ἐν τῷ κατόπτρῳ, Πλούτ. 2. 901C· ὑπ. ἔχειν, ὑφίστασθαι, ὑπάρχειν, Σέξτου Ἐμπ. Π. 2. 94. 176, κλπ.· πρβλ. **ὑφίστημι** B IV. 2.

IV. ἡ πραγματικὴ οὐσία ἢ φύσις πράγματός τινος ἅτε ὑπάρχουσα ὡς βάσις καὶ στηρίζουσα τὴν ἔξω ἐριπτὴ αὐτοῦ μορφήν, ὅθεν = οὐσία ἢ ἡ ὑποκειμένη ὕλη, Λατ. substantia, (οἱ νεώτεροι τῶν φιλοσόφων ἀντὶ τῆς οὐσίας τῇ λέξει τῆς ὑποστάσεως ἐχρήσαντο Σωκρ. Ἐκκλ. Ἱστορ. 3. 7)· κατὰ τὴν ὑπ. Λουκ. Πάρσ. 27· κατ' ἰδίαν ὑπ. καὶ οὐσίαν Σέξ. Ἐμπ. Μ. 9. 338· ἀκολούθως παρὰ τοῖς πατράσι τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου καὶ παρὰ Θεολογικοῖς συγγραφεῦσιν, ἴδε Suic r 2. 1396· — ἐὰν αὕτη εἶναι ἡ σημασία ἧς λέξεως ἐν τῷ χωρίῳ ὁ χαρακτὴρ τῆς ὑπ. ἐν τῇ πρ. Ἑβρ. Ἐπιστ. α', 3, τοῦτο θὰ εἶναι τὸ ἀρχαιότατον παράδειγμα τῆς τοιαύτης χρήσεως. **V.** παρὰ τοῖς μεταγεν. θεολόγοις· ἡ λέξις περιωρίσθη κατὰ σημασίαν, σημαίνουσα τὸ ἰδιαίτερον ἢ χαρακτηριστικὸν φυσικὸν ἰδίωμα προσώπου ἢ πράγματος, διαφέρει τοῦ **οὐσία**, ὡς τὸ **εἶδος** τοῦ **γένους**, ὅθεν καὶ κεῖται ὡς ἰσοδύναμον τῷ τῶν Λατίνων persona (πρόσωπον), ἴδε Σουίδ. καὶ Ζωναρ. ἐν λέξει, πρβλ. Gieseler Kirchengesch. 1, σ. 392, 444, 449 κἑξ. **VI.** ὡς ῥητορ. σχῆμα, «ὑπόστασίς ἐστι λόγου αὔξησις καὶ ἐρμηνεία καὶ τὸ δεύτερον κόμμα ἢ κῶλον» Ῥήτορες (Walz) τόμ. 8, σελ. 636, 15, κλπ. **VII.** = **ὑπόστημα** III, στρατόπεδον, Ἑβδ. (Α', Βασ. Γ', 23., ιδ', 4).

ὑποστᾰτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ὑποθέσῃ ἢ ἀποδεχθῇ, Σχόλ. εἰς Ἴλ. Λ. 24.

ὑποστᾰτὴς [ᾰ], **ου**, ὁ, τὸ ὑποκάτω ἱστάμενον, στήριγμα, ἔρεισμα, Λατ. furca, «ὁ γὰρ οἱ Ἕλληνες ὑποστάτην καὶ στήριγμα, τοῦτο οἱ Ῥωμαῖοι φοῦρκαν ὀνομάζουσι» Πλουτ. Καμιλ. 24· βάσις ἐφ' ἧς ἵσταται κρατὴρ, κλπ., Παυσ. 10. 26, 9· πρβλ. **ὑποκρητηρίδιον**, **ὑποστατός**. **II.** ὁ παρέχων ὑπόστασιν, δημιουργός, Πρόκλ. οὕτω καὶ ἐν τῷ θηλ. **ὑποστάτις, ιδος**, Διονύσ. Ἀρεοπ. 818C.

ὑποστᾰτικός, ή, όν, ὁ ἱκανὸς ἢ πρόθυμος νὰ ὑποθληθῇ εἴς τι ἢ νὰ ἀναλάβῃ τι, μετὰ γεν. πράγματος, ὑπ. δεινῶν Μέτωπ. Πυθαγόρειος παρὰ Στοβ. 1, 64 (10, 48). **2)** ἀπόλ., ὑπομονητικός, σταθερός, εὐσταθής, Λατ. fortis, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 2. 5, 5· ἐν τινι Διόδ. 20. 78. — Ἐπίρρ., **-κῶς**, Πολύβ. 5. 16, 4.

II. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὑπόστασιν, τὴν οὐσίαν, οὐσιώδης, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 20, 17. **2)** μετὰ γεν. πράγματος, ὁ ἀποτελῶν τὴν οὐσίαν τινός, τὴν ὑπόστασιν αὐτοῦ, Διον. Ἀρεοπ. 865B.

III. Παρὰ τοῖς θεολόγοις, προσωπικός, πρβλ. **ὑπόστασις** B. V.

ὑποστᾰτός ἢ **ὑπόστατος** (ἴδε Lobeck. Paralip. 476) **ὀν**, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **ὑφίσταμαι**, ὁ ὑποκάτω τιθέμενος· — ὡς οὐσιαστικ., **ὑπόστατον**, τό, στήριγμα, βάσις, ὡς τὸ **ὑποστάτης**, Συλλ. Ἐπιγραφ. 150. 42., 151. 25, Παυσ. 10. 26, 9, Πολυδ. Γ, 46.

II. ὃν δύναταί τις νὰ ὑπομείνῃ, σὺν ὑποστατὸν Εὐρ. Ἰκ. 737· θ. ὁ .. θνητοῖς οὐδαμῶς ὑπ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 177. 4.

III. ὁ κατ' οὐσίαν ὑπάρχων, Λατιν. subsistens, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 10. 60, Κλήμ. Ἀλέξ. 915, κλπ.

ὑποστάτρια, ἡ, δευτερεύουσα νεωκόρος, Συλλ. Ἐπιγρ. 1467.

ὑποστᾰχύομαι, Παθ., αὐξάνομαι βαθμηδόν, κατὰ μικρὸν μεγεθύνομαι ὡς ὁ στάχυς, μεταφορ., ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος, «αὔξοιτο δίκην σταχύων, ὧν ἕκαστος ἐξ ἑνὸς κόκκου πολύχους γίνεται τὸν καρπόν» (Σχόλ.), Ὁδ. Υ. 212 (ἕτεροι **ὑποσταχυῶτο**, ὡς εἰ ἐξ ἐνεστ. **ὑποσταχυόομαι**).— Παρὰ μεταγενεστ. εὑρίσκομεν ἐνεργ., ὑποσταχύσκον ἴουλοι, ὡς διάφορ. γραφ. παρ' Ἀπολλ. Ροδ. Α. 972.

ὑποστεγάζω, ἴδε **ὑποστενάζω** II· — **ὑποστέγασμα**, τό, διάφορ. γραφ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 208.

ὑποστεγνόομαι, Παθ., καθίσταμαι στεγανός, ἀδιαπέραστος ὑπὸ τοῦ ἀέρος, ὑπαλοιφῇ κατὰ τὰς ῥαφὰς ὑποστεγνωθεῖσαι φυσῶνται Φίλων ἐν Ἀρχ. Μαθημ. 102, 14.

ὑπόστεγος, ον, (στέγη) ὁ ὑπὸ στέγην, ὁ ἐν οἰκίᾳ, Σοφ. Φιλ. 34 ὡσαύτως μετὰ ῥημάτων κινήσεως, βαδίζειν ἄρτι ὠμάτων ὑπόστεγοι ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1385· τὶν' ἐσοδέγμαι πημονὴν ὑπόστεγον λαθραῖον; ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 376. **2)** ἐπικαλυμμένος διὰ στέγης, ἄντρον Ἐμπεδ. 29· δεξάμεναι Πλάτ. Κριτί. 117B· καθέδραι Διονύσ. Ἁλ. 3. 68. **3)** βίος ὑπ., ὃν διέρχεται τις ὑπὸ στέγην, ἐντὸς τῆς οἰκίας, Θεμίστ. 350A· ἡ ὑπ. φιλοσοφία Ἰουλιαν. 262D· — **ὑπόστεγον**, = **ὑπωρόφιον**, Πολυδ. Α', 80.

ὑποστέγω, κρύπτω, καλύπτω ὑποκάτω, Ξεν. Κυνηγ. 5. 10.

ὑποστείχω, διέρχομαι ὑποκάτω, Ποταμῷ Εὐφράτῃ, ὃν ἀπόρρητος ὑποστείχει γέφυρα Φιλόστρ. 33.

ὑποστέλλω, μέλλ. **-στελῶ** ἀόρ. **-έστειλα**· πρκμ. **-έσταλκα**· — καταβιβάζω, συστέλλω, οὐδέ ποτε ξενίαν οὖρος ἐμπνεύσας ὑπέστειλ' Ἰστίον ἀμφὶ τράπεζαν, «οὐδέ ποτε παρὰ τὴν σιτόφειον αὐτοῦ (τοῦ Ξενοκράτους) τράπεζαν, ἐν ᾗ τοὺς ἐπιφοιτῶντας ἐδέξιοῦτο ξένους, οὐδένος τις ἐπιπνεύσας τὰς τῆς φιλοξενείας ἔπαυσεν ἑστιάσεις, ἀλλὰ πλήρεσι τοῖς ἱστίοις τοὺς πάντας ἐφιλοφρονεῖτο» (Σχόλ.), Πινδ. Ἰσθμ. 2, 60, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν οὐριοδρομούντων καὶ μὴ συστελλουσῶν τὰ ἱστία νεῶν, πρβλ. Ἀριστ. Μηχαν. 27· ὑπ. τὴν οὐράν, καταβιβάζω καὶ κρύπτω αὐτὴν ὑπὸ τὰ σκέλη, ἐπὶ κυνῶν, Ἀμμών. 25· τοῖς δακτύλοις ὑπεσταλμένοις, μὲ τοὺς δακτύλους κεκλεισμένους, συνεσφιγμένους, Ἀριστοίν. 1. 10. **2)** ὑποβιβάζω, περιορίζω τὴν τροφήν, Ἱππ. Ἀφορ. 1243. **3)** ἀποσύρω, ὑπό τινα βουνὸν ὑπεστάλκει τοὺς ἵππεῖς Πολύβ. 11. 21, 2· πρβλ. Πλουτ. Καίσ. 23, 26· ὑπ. ἑαυτόν, κρύπτεσθαι ὄπισθέν τινος, τινὶ ἢ ὑπό τι ὁ αὐτ. ἐν Ἀράτ. 47, Πολύβ. 7. 17, 1· καὶ παραλειπομένου τοῦ ἑαυτόν, ὁ αὐτ. 6. 40, 14, κλπ.

4) ἀμελῶ, ἐλαττοῦμαι κατ' ἀνάγκην, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 204A· εἶμαι ὑποδεέστερος, τινὶ Σέξτ. Ἐμπ. **5)** ἀπομακρύνω, ὑπέστελλεν ἑαυτὸν Ἐπιστ. π. Γαλ. 6', 12· καὶ ἀπολ., ὑπ. τινὸς τῇ παρόδῳ, ἀποσύρομαι ἀπό τινος καὶ ἀρίνω αὐτὸν ἐλεύθερον νὰ διέλθῃ, Διογ. Λαέρτ. 4. 6. **6)** ἀφαιρῶ, «οἱ Ἴωνες εἰώθασιν ὑποστέλλειν τὸ κ, πεπτηκὼς πεπτῶς» Ετυμ. Μεγ. 501, 1, κλπ. — Παθ., ἐξαιροῦμαι, Λ. Β. 498 — ἀλλὰ πολὺ συνηθέστερον,

II. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὑπισθοχωρῶ, ἀποσύρομαι ἀπό τινος, μετ' αἰτ., χειμῶνα, θέρος Ἱππ. Ἀφ. 1249, π. Ἀρχ. Ἰητρ. 10· τι τῶν ἀγαθῶν Ἀριστ. Ἠθικ. Μεγ. 2. 9, 5 ὑποστέλλεσθαί τινα, ἐκ φόβου «ἐχαρώνα» ἐνώπιόν τινος, φοβοῦμαί τινα, Διέ.αρχ. 91. 29., 109. 41· — ἀπολ., δεικνύω φόβον, Αἰλ. π. Ζῴων 7. 19,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κλπ. 2) ὑποστέλλομαί τι, ἀποκρύπτω τι ἐκ φόβου, δὲν λέγω τὴν ἀλήθειαν, παραποιῶ, ὑπ. λόγῳ Εὐρ. Ὀρ. 607 (τὸ μόνον τῶν τραγικῶν χωρίων ἐν ᾧ εὑρίσκεται ἡ λέξις), πρβλ. Δημ. 14. 4· οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν ἀποκρυψάμενος .. οὐδ' ὑποστειλάμενος Πλάτ. Ἀπολ. 24Α· οὐδὲν ἢ μηδὲν ὑποστειλάμενος, ἄνευ διαστροφῆς τινος ἢ ἀποκρύψεως, Ἰσοκρ. 134C, 167D, Δημ. 54 ἐν τέλ., 7. 537, κλπ. 3) μετὰ γεν. πράγματος, λαμβάνω ὀλιγώτερον ἔκ τινος πράγματος, ἀπέχομαι, ἐγκρατεύομαι ἀπό τινος, τῆς τροφῆς Ἀριστ. Προβλ. 1. 46, πρβλ. Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 1· καὶ ἀπολ., αὐτόθι.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑποστειλάμενος· ὑποκρυψάμενος. φοβηθείς», καὶ: «ὑποστέλλεσθαι· ἀναδύεσθαι. δολιεύεσθαι. ὑποκρίνεσθαι» καὶ «ὑποστέλλεται· φοβεῖται καὶ τὰ ὅμοια».

ὑπόστεμα, τό, ἴδε **ὑπόστημα**.

ὑποστέναγμα, τό, μικρὸς στεναγμός, τὸ λεπτὸν ἐρωτικὸν ὑποστέναγμα Εὐμάθ. σ. 181.

ὑποστενάζω, = **ὑποστένω**, ἐκπέμπω βαθὺν στεναγμόν, ἀλλ' ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων ὑπεστέναζε ταῦρος ὡς βρυχώμενος Σοφ. Αἴ. 322, 1001. **II.** ἐν Αἰσχύλ. Πρ 430, (ὁ Ἄτλας) οὐράνιον πόλον νώτοις ὑποστενάζει, δηλ. στενάζει ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ οὐρανοῦ· ἀλλ' ἀντὶ τῆς γραφῆς ταύτης τῶν Ἀντιγράφων ὁ Ἕρμανν. προτείνει ὑποστεγάζει, πρβλ. **οὐρανοστεγής**· ὁ Δινδ. ὀχῶν στενάζει.

ὑποστεναχίζω, ἢ **-στοναχίζω**, στενάζω ὑπονάτω, γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε Διὶ ὡς τερπικεραύνῳ χωομένῳ Ἰλ. Β. 781, πρβλ. Ἡσ. Θεογ. 843.

ὑποστενάχω, = τῷ προηγ., Κόϊντ. Σμ. 14. 37.

ὑποστένω, στενάζω χαμηλοφώνως, ἀρχίζω νὰ στενάζω, Σοφ. Ἠλ. 79· ὑπογογγύζω, ἀγανακτῶ, ὑποστένοι μεντἂν ὁ θρανίτης λεὼς Ἀριστοφ. Ἀχ. 162· πρβλ. **ὑποστενάζω**.

ὑποστέρησις, **εως**, ἡ, στέρησις, τῇ τοῦ ποθουμένου ὑποστερήσει Ἰω. Δαμασκ. τ. 1, σ. 511Β.

ὑποστερνίζομαι, μέσ., θέτω ὑπὸ τὸ στέρνον μου, ὑπὸ τὸ στῆθός μου, «ὡς οὖν ὑπὸ τὸν ποταμὸν ἦλθε νύκτωρ, φελλοὺς πλατεῖς ὑποστερνισάμενος καὶ τὸ σῶμα τῇ κουφότητι τοῦ ὀχήματος παραθέμενος, ἀφῆκε τῷ ῥόῳ» Πλούτ. 2. 324F.

ὑπόστερνος, **ον**, ὁ ὑπὸ τὸ στέρνον,—τὸ **ὑπόστερνον**· «ὑπογάστριον» Ἡσύχ.

ὑποστήλωμα, τό, στῦλος τιθέμενος ὑποκάτω ὡς ὑποστήριγμα, Ἀρχ. Μαθ. σ. 108.

ὑπόστημα, τό, (ὑφίστημι) τὸ κατερχόμενον εἰς τὸν πυθμένα, ὑγροῦ ὡς ὑποστάθμη, μάλιστα τῶν οὔρων, Ἱππ. 52 κέξ.· ἐπὶ τῶν περιττωμάτων καὶ οὔρων, τὰ ὑπ. τῆς κοιλίας καὶ τῆς κύστεως (πρβλ. **ὑπόστασις** Β. 1), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 11, πρβλ. 6. 3, 14, π. Ζ. Μορ. 2. 7, 20· τὸ ὑπ. τὸ λευκόν, ἐπὶ πτηνῶν, αὐτόθι 4. 5, 44. **II.** τὸ κάτωθεν τιθέμενον, ὑποστήριγμα, Ἀριστ. περὶ Ζ. Πορείας 8, 5. 2) βάσις, στήριγμα, Καλλίξεν. παρ' Ἀθην. 197Α· τὸ ἐν Δελφοῖς ὑπόστημα, οἷον ἐγγυθήκην τινὰ σιδηρᾶν, ἀνάθημα Ἀλυάττου Ἡγήσανδρ. ὁ Δελφὸς αὐτόθι 210Β, Συλλ. Ἐπιγρ. 989b, 991b· πρβλ. **ὑπόθημα**. **III.** σταθμὸς στρατιωτῶν, στρατόπεδον, Λατ. statio, Ἑβδ. (Β' Βασιλ. ΚΓ', 14), ἐν τῷ Ἀλεξ. τύπῳ **ὑπόστεμα**, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 249. **IV.** = **περίνεον**, Πολυδ. Β', 171, Ροῦφ. Ἐφέσ. 154, ἔκδ. Matth. **V.** πλῆθος, ὄχλος, Ἰω. Ἀντιοχ. παρὰ Σουΐδ. **VI.** οὐσία, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σελ. 550Β.

ὑποστήριγμα, τό, ὡς καὶ νῦν, τὸ κάτωθεν τιθέμενον στήριγμα, Ἑβδ. (Γ' Βασιλ. Ζ', 24, Ι', 12, κ. ἀλλ.), Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 7, 1.

ὑποστηρίζω, στηρίζω κάτωθεν, ἀνέχω, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΛϚ', 17, κ. ἀλλ.), Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 3, περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 1. 32.

ὑποστήριξις, **εως**, ἡ, τὸ στηρίζειν κάτωθεν· ὑποστήριξις, Γεωργ. Πισίδ. Ἑξαήμερ. 265.

ὑποστιγμή, ἡ, παρὰ γραμματικοῖς τὸ κόμμα, ὡς δηλοῦν ὑποδιαίρεσιν τῆς περιόδου (subdistinctio), ἐν ᾧ ἡ διαίρεσις τοῦ κώλου ἐκαλεῖτο μέση στιγμή (media distinctio), καὶ ἡ στίξις ὁλοκλήρου περιόδου τελεία στιγμή (distinctio), Ἀρκάδ. 189· «στιγμαί εἰσι τρεῖς, τελεία, μέση, ὑποστιγμή. Καὶ ἡ μὲν τελεία στιγμή ἐστι διανοίας ἀπηρτισμένης σημεῖον, μέση δὲ σημεῖον πνεύματος ἕνεκεν παραλαμβανόμενον, ὑποστιγμὴ δὲ διανοίας μηδέπω ἀπηρτισμένης, ἀλλ' ἔτι ἐνδεούσης σημεῖον» Διονύσ. Θρ. ἐν Βεκ. Ἀν. σ. 630, 6, Quintil. 11. 3, 35·— ἕτεροι προσέθηκαν καὶ στιγμὴν ὑποτελείαν, semicolon, Ῥήτορες (Walz) τ. 3, σ. 564, Α. Β. 759, πρβλ. **ὑποδιαστολή**.

ὑποστίζω, μέλλ. **-ξω**, κάμνω ὀλίγον ποικίλον ἢ κατάστικτον, Νόνν. Διονύσ. 1. 332. **II.** παρὰ τοῖς γραμματ., γράφω ὑποστιγμὴν ἢ κόμμα·— οὕτω ῥημ. ἐπίθ. **ὑποστικτέον**.

ὑποστίλβω, στίλβω, λάμπω ὀλίγον, Ὀππ. Κυνηγ. 1. 421.

ὑποστολή, ἡ κατὰ μικρὸν ἐλάττωσις τῆς τροφῆς, περιορισμὸς τῆς διαίτης, Πλούτ. 2. 129C, 475F, Ὀρειβάσ. 105 Cocch.

2) ἡ ἀποβολὴ γράμματος, Α. Β. 600, 30. **II.** «δειλία, φυγὴ» Ἡσύχ., πρβλ. Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. ι', 39.

ὑπόστολοι, οἱ, ὄνομα ἀρχῆς τινος (ἴσως ἱερατικῆς), Ἐπιγρ. Μαγνήτων Θεσσαλ. Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 336-7.

ὑποστολίζω, ὡς τὸ **ὑποστέλλω**, μέγα λαῖφος ὑποστολίσας Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 169Β.

ὑποστόμια, τά, μικρὰ σιδήρια τοῦ χαλινοῦ, «τοῦ χαλινοῦ τὰ σιδήρια ὑποστόμια, καὶ τῶν ὑποστομίων κοῖλα ἐχῖνοι, τὰ δὲ περιφερῆ καὶ πριονωτὰ τροχοί» Πολυδ. Α', 184· πρβλ. **ἐχῖνος V.**

ὑποστονᾰχίζω, ἴδε ἐν λ. **ὑποστεναχίζω**.

ὑποστορέννῡμι, ἢ μᾶλλον **ὑποστόρνῡμι** (Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 8, 19, Αἰλ. π. Ζῴων 9. 26, κτλ.)· ὡσαύτως **ὑποστρώννυμι** ἢ **-ύω**, Πλουτ. Ἀρτοξ. 22, Ἀθήν. 48D — μέλλ. **-στορέσω**, ἀόρ. **-εστόρεσα** Ὅμ., Ἀριστοφ., κλπ., ὡσαύτως **-στρώσω**, ἀόρ. **-έστρωσα** Εὐρ. κλπ.· Ἀττ. μέλλ. **ὑποστορῶ** Εὔβουλ. ἐν «Πρόκρι δι» 1· ὑπερσ. **ὑπεστρώκειν** Βαβρ. παρὰ Σουΐδ. παθ. **ὑπέστρωμαι** Ἰλ., κλπ.· παρὰ μεταγεν. συγγραφ. **ὑπεστόρεσμαι** καὶ **-ημαι**. — στρώνω ὑποκάτω, κυρίως ἐπὶ ὑποστρωμάτων, ἡ μὲν δέμνι' ἄνωγεν ὑποστορέσαι δμωῇσιν Ὀδ. Υ. 139· ὑποστρώσεις τρίκλινον Ἄμφις ἐν Ἀδήλ. 10· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὑποστόρεσαι τῆς ὀριγάνου, «στρῶσε ὀλίγην ῥίγανην ὑποκάτω», Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1030· λέκτρα ὑποστορέννυμί τινι, στρώνω τὴν κλίνην τινός, δηλ. χρησιμεύω ὡς γυνὴ αὐτοῦ, ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποστρώσω τινὶ Εὐρ. Ἑλ. 59·— ἀπολ., στρώνω εἴς τινα, κάμνω τὸ κρεββᾶτί του, οὐκοῦν ὑποστορεῖτε μαλακῶς τῷ κυνί; Εὔβουλ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Ἀθήν. 48D·— παθ., εὖδ', ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοὸς Ἰλ. Κ. 155· αἱ εὐναὶ ὑποστόρνυνται Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ.· ὑπ. στρώμαθ' ἁλουργῆ Ἀναξανδρ. 1. 6· ᾗ χαλκὸς ὑπέστρωται, ὑφ' ἣν εἶναι ὑπεστρωμένος χαλκός, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 47. 2) μεταφ., χεῖρας ὑπ. κέρδεσιν, ἐπὶ τῆς χειρὸς προτεινομένης πρὸς παραλαβὴν χρημάτων, Ἀνθ. Πλαν. 272· γαλήνην ὑπ. ταῖς τριήρεσιν Θεμίστ. 133Β. **II.** στρώνω ὑποκάτω μέ τε πρᾶγμα, ἅλω οἰνάροις ὑπεστρώκει Βαβρ. ἐν λ. **οἴναρα**.

ὑποστόρεσμα, τό, = **ὑπόστρωμα**, Γαλην. 3. 518, κ. ἀλλ.

ὑπόστρᾰβος, **ον**, ὀλίγον παραβλώψ, ἀλλοίθωρος, Ἰω. Μαλαλ. Χρον. σ. 258, 9.

ὑποστρᾰτεύομαι, ἀποθ., ἐκστρατεύω, ἐκτελῶ στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ὑπὸ τὰς διαταγάς τινος, τινὶ Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 29.

ὑποστρατηγέτης, ὁ, = **ὑποστράτηγος**, Τζέτζ. Ἱστ. 5, 219.

ὑποστρᾰτηγέω, ὑπηρετῶ ὡς ὑποστράτηγος, πλὴν Νέωνος τοῦ Ἀσιναίου, ὃς Χειρισόφῳ ὑπεστρατήγει Ξεν. Ἀν. 5. 6, 36· ὑποστρατηγεῖν δὲ δύο Λουκ. Διόνυσ. 2· ὑποστρατηγούντων αὐτῷ τῶν νῦν ἡγουμένων Ἀππ. Ἐμφυλ. 5, 54, κλπ.

ὑποστρᾰτηγος, ὁ, (οὐχὶ ὀξύτ. **-γός**) δευτερεύων στρατηγός, ὁ μετὰ τὸν στρατηγὸν ἀξιωματικός, ὡς καὶ νῦν, Ξεν. Ἀν. 3. 1. 32 ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ Ρωμαϊκοῦ legatus, Διονύσ. Ἀλ. τ. 4, σ. 2349, 9, Δίων Κάσσ. 59, 21., 68, 30., 72, 11, κλπ. **II.** ἐπώνυμον ἀξιωματικοῦ τινος ἐν Ἀθήναις, Συλλ. Ἐπιγρ. 202, 203, 206.

ὑπόστρατος, ὁ, στρατιωτικός, «ὑπόστρατος μὲν ὢν ἀποζώννυται, κληρικὸς δὲ καθαιρεῖται» Νομοκάν. IX. 1.

ὑποστρᾰτοφύλαξ [ῠ], **ᾰκος**, ὁ, δευτερεύων στρατηγός, διοικητής, Στράβ. 567.

ὑποστρεπτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ὑποστρέφειν, «ἀποπορευτέα ... ἀντὶ τοῦ ἐπανακτέον, ὑποστρεπτέον» Σουΐδ. ἐν λ. **ἀποπορευτέα**.

ὑποστρεπτικῶς, ἐπίρρ., = **ὑποστροφάδην**, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 1. 636.

ὑποστρέφω, μέλλ. **-ψω**, στρέφω πέριξ ἢ ὀπίσω, ὁδηγῶ ἢ ἄγω ὀπίσω, ἵππους Ἰλ. Ε. 581, πρβλ. 505 πάλιν ὑπ. βίοτον εἰς Ἅιδαν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 736· ὁ κισσὸς .. Βακχίαν ὑποστρέφων ἅμιλλαν, φέρων ὀπίσω, ἐπαναφέρων τὴν Βακχικὴν ἅμιλλαν, δηλ. μετατρέπων τὴν θλῖψιν εἰς θορυβώδη χαράν, Σοφ. Τραχ. 220.

2) Παθ., στρέφομαι ὀπίσω, πρὸς ἄλληλα ὑποστρεφόμενα λίθος γίνεται (τὰ γεώδη ὑποστήματα τῶν οὔρων ἐν τῇ κύστει) Ἀριστ. Προβλ. 9. 43, 2. 3) ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, περιστρέφομαι ὑποκάτω, τινὶ Ἄρατ. 73· μετ' αἰτ., 512. **II.** μεταβ., στρέφομαι πέριξ, στρέφομαι ἀμέσως ἢ ὀπίσω, μάλιστα ἐπὶ τῶν εἰς φυγὴν τρεπομένων ἢ ὑποχωρούντων, Ἰλ. Μ. 71, Ἡρόδ. 7. 211., 9. 14, πρβλ. Θουκ. 3. 24· καὶ ὁ μὲν φύγαδ' αὖτις ὑποστρέψας ἐδεδήκει Ἰλ. Λ. 446· δεῦρ' ὑπ. πάλιν Εὐρ. Ἄλκ. 1019· ὑπ. τοὔμπαλιν Ξεν. Ἀν. 6. 4, 38· πάλιν ὑποστρέψαντα φεύγειν Ἀντιφῶν 119. 39·— οὕτως ἐν τῷ παθ., αὖτις ὑποστρεφθεὶς Ἰλ. Λ. 567, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 129, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 728 κλπ.

2) καθόλου ἐπιστρέφω, αὖτις ὑποστρέψας, πρὶν Λήμνου γαῖαν ἱκέσθαι Ὀδ. Θ. 301, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 120, 124, κ. ἀλλ.· ἐπί τι αὐτόθι 140· οὕτως ἐν τῷ μέσ. μέλλ., οὐ γάρ σε ὑποστρέψεσθαι ὀΐω Ὀδ. Σ. 23·— ἐπὶ νόσου, ἐπανέρχομαι, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 941. 3) ἐκκλίνω, στρέφομαι πλαγίως καὶ οὕτως ἀποφεύγω προσβολήν, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 363, Ξεν. Ἀν. 2. 1, 18.

4) μετοχ. **ὑποστρέψας** ὡς ἐπίρρ., τἀνάπαλιν, τοὐναντίον, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1283.

ὑποστροβέω, ταράσσω ἐσωτερικῶς, ὑπ' αὖ με δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος στροβεῖ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1215.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπόστρογγῦλος, ον, ὀλίγον ἢ κάπως στρογγύλος, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 8. 8, 5, Διοσκ. 3, 121., 3, 110₂, 3. 4, κλπ.

ὑποστρουθίζω, ὑποτρύζω ὡς στρουθίον, μουρμουρίζω, Θεοφυλάκτ. Βουλγαρ. Ἐπιστ. 876, 7.

ὑποστροφάς, ἡ, μηχανὴ πρὸς περιστροφήν πράγματός τινος, Ἀρχ. Μαθ. 11.

ὑποστροφή, ἡ, στροφὴ πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπὶ ἱππικοῦ τρεπομένου εἰς φυγήν, ἀναχωρήσιος γενομένης καὶ ὑποστροφῆς (τῆς ἵππου) Ἡρόδ. 6. 22· μάλιστα **2)** ἐν τῇ φράσει ἐξ ὑποστροφῆς, ἐπὶ τῶν πώλων τοῦ ἅρματος περικαμπτόντων τὸ τέρμα (meta) τοῦ **διαύλου,** = ὑποστρέψαντες, Σοφ. Ἠλ. 725· οὕτως, ἐπὶ στρατιωτικῆς σημασίας, = τῷ Λατιν. converso agmine, ἐξ ὑποστροφῆς ἀπήγτων, ὑποστρέψαντες ἀπήντων, Πολύβ. 2. 25, 3., 3. 14, 5, Διονύσ. Ἀλ. 2. 41, κλπ. **3)** τοὐναντίον, τἀνάπαλιν, Ἐπιστ. Φιλίππ. παρὰ Δημ. 283. 18. **II.** ὑποτροπή, ὀδυνημάτων Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 817, πρβλ. Προγν. 44, Ἐπιδημ. τὸ α' 941. **2)** ἐν τῇ Ρητορικῇ, τὸ καθ' ὑποστροφὴν σχῆμα, ἐπάνοδος εἴς τι ζήτημα μετὰ γενομένην διακοπήν, Ῥήτορες (Walz) τ. 3, σ. 297, κλπ.· ἀλλ' ὡσαύτως, εἶδος παρενθέσεως, αὐτόθι τ. 9, σ. 412. **3)** ἀναβίβασις τοῦ τόνου, Ἀπολλ. περὶ Συντ. 139, 2.

ὑπόστροφος, ον, ὁ ὑποστρέφων, Θεμίστ. σ. 462, Δινδόρ.— Καθ' Ἡσύχ.: «**ὑπόστροφον**· ἀφιγμένον, ὑποστρέφοντα»· πρβλ. **ὑπόφορις**·—οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., τρέχων ὑπόστροφα Γεωργ. Πισίδ. Περσ. Ηδλ. 3, 22.

ὑποστροφώδης, ες, (εἶδος) ὁ προξενῶν ὑποτροπὴν νόσου, Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ 385, πρβλ. 1027D, κλπ.

ὑπόστρυφνος, ον, ὀλίγον τι στρυφνός, στυφός, Ἱππ. 594. 31, Διοσκ. 3. 7.

ὑπόστρωμα, τά, πᾶν ὅ,τι στρώνεται ὑποκάτω, στρῶμα, στρωσίδιον, Ἵππου Ξεν. Ἱππ. 5, 2, πρβλ. Διοσκ. 1. 35. **2)** τὸ ὑπὸ τὸ σάγμα στρῶμα, Ἄννα Κομν. Βιβλ. 4.

ὑποστρώμνιος, ον, ὁ ἐπὶ στρωμνῆς κείμενος, «ὑποστρωμνίους, τοὺς ἐν τῇ στρωμνῇ κειμένους» Φώτ.

ὑποστρώννῡμι, ἴδε ἐν λέξ. **ὑποστορέννυμι.**

ὑ στρωσις, εως, ἡ, τὸ ὑποστρωννύναι, τὸ στρώσιμον ὑποκάτω, ἡ τῶν ἱματίων ὑπόστρωσις Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 302D.

ὑποστρωτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ στρώσῃ ὑποκάτω, «ταῖς δὲ ᾠοτοκούσαις ἐν πανὶ τῷ οἴκῳ χόρτον ἢ ἄχυρον ὑποστρωτέον, ὅπως τὰ ᾠὰ πεσόντα μὴ διαφθαρῇ» Γεωπον. 14. 18. 5.

ὑποστύγιοι ψυχαί, αἱ ὑπὸ τὴν στύγα, Μαξ. Πλαν. μετάφρ. Ὀβίδ. Μεταμορφ. XIII, 46: stygii manes.

ὑποστῡλόομαι, Παθητ., στηρίζομαι ἐπὶ στύλων τεθειμένων ὑποκάτω, Ἀρχ. Μαθ. 22.

ὑπόστῡλος, ον, ὁ στηριζόμενος ἐπὶ στύλων ὑποκάτω τεθειμένων, οἶκον ὑπόστυλον, ᾠδείου τρόπον κατεσκευασμένον Ἐκατ. Ἀδδ. (14) παρὰ Διοδ. 1. 48.

ὑποστύλωμα, τό, στῦλος τεθειμένος ὑποκάτω, Ἀρχ. Μαθ. 108 (διάφορ. γραφ. **ὑποστήλ-**).

ὑποστύλωσις, εως, ἡ, στύλωσις κάτωθεν, ὑποστήριξις διὰ στύλου, Ἀνώνυμ. ἢ Ἥρων Βυζ. ἐν Wesch. Poliorc. d. gr. σελὶς 224.

ὑπόστῡφος, ον, ἴδε **ὑποστύφω.**

ὑποστύφω [ῡ], μέλλ. **-ψω,** στυρίζω ὀλίγον, Διοσκ. 1. 170· ὑποστῦφον ἥδυσμα (κοινῶς φέρεται **ὑπόστυφον**) Πλουτ. Ἀντών. 24· — προξενῶ στυφίδαν εἰς τὸ στόμα, οὐλά θ' ὑποστύφει χολόεν ποτὸν Νικ. Ἀλεξιφ. 17. **II.** πυκνώνω ὀλίγον, πηκτόν πως ποιῶ, τὸ ἔλαιον Θεοκρ. περὶ Ὄσμ. 17, Ἱπποκρ. περὶ Ἱππιατρ. σ. 256, 27 πρβλ. **προστύφω.**

ὑπόστυψις, ἡ, ὀλίγη στυφάδα, Θεοφρ. περὶ Ὀσμ. 22.

ὑπόστωος, ον, ὁ ὑπὸ στοὰν ὤν, ὑπόστωον οὖσαν καὶ χαλεπὴν προσπελάσαι καὶ ζοφώδη τὴν εἴσοδον Νικήτ. Χων. Ἱστ. σ. 378Α, πρβλ. 776.

ὑποσυγκό τω, συγκόπτω ὀλίγον, «οἱ δὲ τὸ ὄφελον ἐκ ῥήματος ὑποσυγκεκόφθαι (φασὶ) τοῦ ὤφειλον» Ἀν. Βεκ. 552, 32.

ὑποσυγχέω, συγχέω ὀλίγον, κάπως συγχέω, τὴν Πίσαν καὶ τὴν Ἦλιν Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 1. 28 —ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., ταῦτα ὑποσυγκέχυται Λουκ. Σολοικ. 10· ὑποσυγκεχυμέναι φωναί, ὀλίγον συγκεχυμέναι, Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 28· ἐπὶ πρόσωπου (κοινῶς ὑποσυγχυνόμενον), Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 4, 4, Ὠριγέν. 1. 583B.

ὑποσυγχρίω, χρίω ὑποκάτω, Γαληνοῦ τ. 6, σ. 113.

ὑποσύγχυτος, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὀλίγον τι συγκεχυμένος, Φίλων 1. 140. Ἐπίρρ. **-τως,** συγκεχυμένως, Σουΐδ., Φώτ.

ὑποσῡλάω, συλῶ, ἁρπάζω κρυφίως, σφετερίζομαι κρυφίως, Κλημέντ. τ. 2, 22, 327, Ἀλέξ. Τραλλ. 4. 231· γίνομαι λογοκλόπος ξένων λόγων καὶ σκέψεων, Εὐσ. παρὰ Φιλοστρ. ἐν σ. 429· πρβλ. Εὐαγγ. Προπ. 333Α, 740Β.

ὑποσυλλέγω, συλλέγω κατὰ μικρόν, Φίλων 2. 211, Σωραν.

ὑποσυλλογισμός, ὁ, Γαληνοῦ Δογ. σ. 59 Mynas.

ὑποσυμβαίνω, εἶμαι ὑποδεέστερος, ἀσθενέστερος, Γαληνοῦ τ. 19. 408, 16.

ὑποσύμβολος, ον, ὁ ὑπὸ σύμβολα κεκρυμμένος, ἀμφίβ. γραφ. ἐν Πλουτ. 2. 673Β.—**Ὑποσύμβολα,** τά, (Ὠριγ.) Φιλοσοφουμ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 16, σ. 3234.—Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. ἐτέθη ἡ λέξ. μόνον ἐξ ἑνὸς χωρίου τοῦ Πλουτάρχου, ἀλλ' ἠπιστήθη ἡ γραφή της, Συναγωγὴ Λέξεων Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑποσυμμῑγής, ές, ἐν μέρει μεμιγμένος, Γαληνοῦ τ. 6, σελ. 71 καὶ 48, Ἱεροκλ. σ. 38.

ὑποσυμπάθεω, συμπαθῶ κατά τινα βαθμόν, διάφορ. γραφ. ἐν τοῖς Σχολ. εἰς Ὀδ. Β. 70.

ὑποσυνᾴδω, συνᾴδω, συμφωνῶ μέχρι τινός, ἐν μέρει, Οἰκουμέν. εἰς Ἀποκάλ. σ. 184, 29

ὑποσυναλείφομαι, Παθ., πάσχω μικρὰν συναλοιφήν, Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. σ. 131, 12., 146, 11.

ὑποσυναλοιφή, ἡ, Τ.ύφων. τεμάχ. παρὰ τῷ Nauck. ἐν Lexic. Vindob. 1867, ἐν προοιμ. σελ. IX, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑποσυναπτω, συνάπτω ῥήμα, ἐκτελῶ μουσικὴν ὑποσυναφήν, Βακχείου Εἰσαγωγ. Τέχνης Μουσικ. 21.

ὑποσυναφή, ἡ, «ὑποσυναφὴ δέ ἐστιν ὅταν δύο τετραχόρδων ἀνὰ μέσον γένηται ἡ διὰ τεσσάρων συμφωνία, καὶ οἱ ὁμογενεῖς φθόγγοι κατὰ τοὺς πέντε τόνους συμφώνους πρὸς ἀλλήλους» Βακχείου Εἰσαγωγ. Τέχνης Μουσικ. σ. 21 Meib.

ὑποσύνθημα, τό, δεύτερον σύνθημα, Ἀρχ. Μαθημ. 93.

ὑποσῡνίσταμαι, Παθητ., ὀλίγον κατ' ὀλίγον συναθροίζομαι, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κυφέλαι.**

ὑποσῡρίζω. Ἀττ. **-ίττω.** μέλλ. **-ξω,** συρίζω ἠλαφρῶς, αἰθὴρ δ' ἐλαφραῖς πτερύγων ῥιπαῖς ὑποσυρίζει Αἰσχύλ. Πρ. 126· ἀρτηρίᾳ μιᾶς ἀναπνοῆσαι ὑπεσύριζε Ἱππ. 1216D, 1220Π· πρβλ. **ἀρτηρία. 2)** κάμνω σημεῖον διὰ συριγμοῦ, χθὲς ἐν τῷ στενωπῷ τὸ σύνηθες ὑπεσύριττον τῇ Δωρίδι Ἀριστ. 2. 4.

ὑποσύρω [ῡ], σύρω πρὸς τὰ κάτω, ἀνασπώντων τῶν Γαλατῶν τοὺς τροχοὺς καὶ ὑποσυρόντων τὰς ἁμάξας εἰς τὸν ποταμὸν Πλουτ. Πύρρ. 28· ὑπέσυρε τὰ σκέλη, ὑπεσκέλισε, Διόδ. 17. 100· ὑποσ. τὸν πόδα Λουκ. Ἀνάχ. 27· ὑποσ. τινά Πλούτ. 2. 446Β. — Μέσ., σύρω πρὸς ἐμαυτὸν κάτω, ὑποσκάπτω, ἁφαιρῶ κἀτωθεν, χώματα Ἀππ. Μιθρ. 76· ὑποσύρεσθαι νηεύν, καθαίρειν διὰ καθαρσίου Νικ. Ἀλεξιφ. 365. **II** μεταφορ., σύρω κατὰ μικρόν, παραπύρω, τινὰ εἰς ἀταξίαν Κλήμ. Ἀλεξ. 187, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 241. **2)** ὑποβιβάζω, ἐλαττώνω, συντέμνω, τὴν γραφὴν Διον. Ἀλ. 1. 7· τὸ νόσημα, τὸν ὄγκον Ἰω. Χρυσ. τ. 4, σ. 743Ε.

ὑποσυστρέφω, «συστρέφω χαλαρῶς, Γαληνοῦ Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 582.

ὑπόσυχνος, ον, ὀλίγον συχνός. Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 974, Ἀλκίφρων 3. 42· — οὐδέτ ὡς ἐπίρρ., ἀρκετά, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 12, 7.

ὑποσφάγιον [ᾰ], τό, τὸ μέρος τοῦ λαιμοῦ τὸ ὑπὸ τὴν σφαγήν, Γαληνοῦ περὶ Χρήσ. μορ. Λόγ Π', 10 ἐν τόμῳ ἕκτῳ τῆς ἐκδ. Kühn.

ὑπόσφαγμα, τό, τὸ αἷμα τοῦ σφαζομένου ζώου μεμιγμένον μετὰ διαφόρων ἄλλων ἀρτυμάτων εἰς ἔδεσμα, ἑρμηνευόμ. διὰ τοῦ **ὑπότριμμα,** Ἐρασίστρατος ἐν «Ὀψαρτικῷ» παρ' Ἀθην. 324Α. **II.** συσσώρευσις αἵματος εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἕνεκα κτυπήματος, μελάνωμα τοῦ ὀφθαλμοῦ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 74, Γαλην. **III.** τὸ μέλαν ὑγρὸν τῆς σηπίας, Λατ. sepia, Ἱππώνακτ. Ἀποσπ. 82· πρβλ. Foës. Oec. Hipp., καὶ ἴδε **ἀπόσφαγμα.**

ὑποσφάλλομαι, Παθητ., διαπράττω μικρὸν σφάλμα, Φωτ. Ἐπιστ. σ. 26.

ὑποσφάξ, ᾰγος, ἡ, ἄνοιγμα, κοιλότης ὁμοία τῷ μέρει τοῦ λαιμοῦ ἔνθα ἐγίνετο ἡ σφαγὴ ζώου, Ὄππ. Ἀλ. 1. 744 (Schneid. **ἔκσφαγες**)

ὑποσφίγγω, σφίγγω ὑποκάτωθεν, Ἀνθ. Παλ. 2. 81, Νόνν. Δ. 26. 262.

ὑποσφραγίζομαι, μέσ., θέτω τὴν σφραγῖδά μου ὑποκάτω, ἠμαρτημένην γραφὴ ἀντὶ ἐπι- παρὰ τῷ Φαλάρ. (Ἐπιστ. 55, σ. 182).

ὑπ-οσφραίνομαι, ὑσφραίνομαί πως, «ὑποσφρησάμενος, ὑπφρανθεὶς» Σουΐδ.

ὑποσφῡζω, σφύζω, πάλλω ὑποκάτω, Νεῖλος ἐν Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερισμ. ἐν ὑποσημ. (2) Boiss.

ὑποσφῡρίζομαι, (**σφῦρα** II) σκεπάζω τὸν σπόρον ἀφ' οὗ σπαρῇ, ὡς τὸ **ὑπαρόω,** Λατ. imporco, Πολυβ. Ζ'. 145.

ὑποσχάζω, ὑποσκελίζω, παρακρούω, τὴν πτέρναν τινὸς Ἐδδ. (Σειρὰχ ΙΒ', 17) ὁ Schleusn. **ὑποσκάψει.**

ὑποσχεθεῖν, ἴδε **ὑπέχω.**

ὑποσχέσθαι, ἴδε **ὑπισχνέομαι.**

ὑποσχεσίη, ἡ, Ἐπικ. ἀντὶ **ὑπόσχεσις,** Ἰλ. Ν. 369, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 948, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 61, 2, κλπ.

ὑποσχέσιον, τό, = τῷ ἑπόμ., Ἀνθ. Παλ. 12. 24.

ὑπόσχεσις, εως, ἡ, (ὑπισχνέομαι) ὡς καὶ νῦν, τὸ ὑπισχνεῖσθαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σθαί τι, ὑπόσχεσις, οὐδέ τι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν ἥνπερ ὑπέσταν Ἰλ. Β. 286· τέλεσόν μοι ὑπ. ἥνπερ ὑπέστης Ὀδ. Κ. 483· τὴν ὑπ. ἐκπληρῶσαι Ἡρόδ. 5. 35· κραίνειν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 368· ἀποδιδόναι Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 81, Πλάτ. Μένων 77Α· ὑπ. ἀπολαβεῖν, λαβεῖν τὴν ἐκπλήρωσιν ὑποσχέσεως, Ξεν. Συμπ. 3, 3· ἀπαιτεῖν τὰς ὑπ., ἀπαιτεῖν τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 1, 4· ὑπ. ψεύδεσθαι Αἰσχίν. 20. 9· μεγάλας ποιεῖσθαι τὰς ὑπ. Ἰσοκρ. 3D· ἡ ὑπ. ἀπέβη, ἐξετελέσθη, Θουκ. 4. 39· δύο ὑποσχέσεις, τὴν μὲν ἀναπρᾶξαι, τὴν δὲ αὐτὸς ἀποδοῦναι ὁ αὐτ. 2. 95· ἐξ ὑποσχέσεως, συμφώνως πρός .., Συλλ. Ἐπιγρ. 2713, πρβλ. 1104, 2779 κ. ἀλλαχ.· πρβλ. ὑπόθεσις ΙΙΙ. 3. **ΙΙ.** ἐπάγγελμα (ὡς τρόπος τοῦ βίου), ὁρῶν δὲ πολλοὺς .. διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποσχέσεως ἠγανάκτουν Λουκ. Ἀλιεὺς 31.

ὑποσχετικός, ἡ, ὁν, ὁ ῥᾳδίως ὑπισχνούμενος, εὐκόλως δίδων ὑποσχέσεις, Εὐστ. 710. 12, Σουίδ. ἐν λ. **προδοσίκομπος** (ἔνθα τὸ -δο ὅτ' -ω-).— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστάθ. ἐν Mail Spicil. τ. 5, σ. 336.

ὑποσχηματἄτίζομαι, μέσ., = **σχηματίζομαι**, **προσπαίζομαι**, Α. Β. 68.

ὑποσχίδᾰκώδης, ες, (σχίδαξ) εὐκόλως σχιζόμενος, Διοσκ. 5. 181.

ὑποσχίζω, σχίζω κάτωθεν, Αἰλ. περὶ Ζ. 17. 44, διάφορ. γραφ. παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴσ. 3. 2, 13. — Παθ., Πολυδ. Θ', 127.

ὑπόσχισμα, τό, εἶδος ἀνδρικοῦ ὑποδήματος λίαν εὐτελοῦς, Πολυδ. Ζ', 91.

ὑπόσχολος, ὁ, ὑποδιδάσκαλος, Σχόλ. εἰς Δημ. 270. 7.

ὑποσχόμενος, ἴδε τὸ ῥῆμα **ὑπισχνέομαι**· — **ὑποσχών**, ἴδε τὸ ῥῆμα **ὑπέχω**. — Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 519-521.

ὑποσώζομαι, Παθ., ὑπ. εἰς τόπον, ἐπανέρχομαι ἀσφαλῶς εἰς .., ὥστε τοὺς μὲν ἐπὶ τὴν αὐτῶν ἀσμένως ὑποσώζεσθαι Ἰουλ. Ἐγκωμ. εἰς Κωνσταντῖνον 30, 4.

ὑποσωμᾰτόω τινά, ἀνακαινίζω, ἀνανεόω, νεοποιῶ τὸ σῶμά τινος κατὰ μικρόν, «πῶς γὰρ ἄν ... ἀντέσχεν ὁ σύνδεσμος ἡμῶν τῶν σωμάτων, εἰ μή τινα εἶχον ἐπεισερχομένην τροφὴν ἐκ τῶν ὁμοίων στοιχείων καὶ ὑπεσωμάτου ἡμᾶς καθ' ἑκάστην;» Στοβ. Ἐκλογ. 1. 746.

ὑποσωρεύω, σωρεύω ὑποκάτω, «ὑπονησαμένη· ὑποσωρεύσασα» Ἐρωτιαν. 376· παθ., ὑποσωρευόμενος Σωραν. Περὶ Γυναικ. Παθῶν 26 ἐν τέλ.

ὑποσωφρονιστής, οῦ, ὁ, βοηθὸς σωφρονιστοῦ, ἐπιστάτης γυμνασίου, Συλλ. Ἐπιγρ. 272, 276.

ὑποταγάδην, Ἐπίρρ., «ἤχθησαν οἱ δεῖνα συρόμενοι καὶ ἐρρίφησαν ὑποταγάδην αὐτῷ (τῷ βασιλεῖ) καθεζομένῳ ἐν τῷ σένζῳ» Θεοφάν. Χρονογρ. σ. 574, 8, ἔκδ. Β. Σαναγωγὴ Λέξεων Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

ὑποτᾰγή, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ ὑποτάσσεσθαι, ὑπακοή, ἐκούσιος ἀνάγκα· ἄθεσις, Διονύσ. Ἀλ. 3. 66, Ἐπιστ. Β' πρὸς Κορινθ. Θ', 13, πρὸς Γαλάτ. 6', 5. **2)** ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὑποτακτικὴν ἔγκλισιν, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 301, κλπ.

ὑπόταγος, ὁ (= **ὑποτακτικὸς** καὶ **ὑποτακτικός**, ἀκόλουθος), Φλωρ. κ. Πλ. 741. 1205-6, ἔκδ. Μαυρ.—Τοιούτου σχηματισμοῦ εἶναι καὶ τὰ **ἀμάλαγος**, **ἀχύρταγος**, **ξενοχάραγος**, **κακόπραγος**, καὶ ἄλλα ἀναγινωσκόμενα ἐν μεσαιωνικοῖς στιχουργήμασιν, ἃ δὲν παρελάβομεν εἰς τὴν παροῦσαν συλλογὴν ἀρκεσθέντες μόνον εἰς ἓν παράδειγμα, καὶ τοῦτο διότι ἐξ αὐτοῦ ἐξηγεῖται τὸ νῦν ὡς οἰκογενειακὸν ὄνομα φερόμενον παρ' ἡμῖν **Πάταγος**, κατ' ἀφαίρεσιν δηλ. τοῦ ὑ, καθ' ἃ λέγεται καὶ **ταυργός** ἀντὶ **ὑπουργός**, ὁ τῶν οἰκοδόμων παῖς ὁ φέρων τὸ πηλοφόριον). Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. ἐτέθη μόνον τὸ **ὑποταγάτος**, βεβαίως χείρων σχηματισμὸς ἢ ὁ **ὑπόταγος**. Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

ὑποταίνιος ἄμμος, ἡ σχηματίζουσα προαιξεχούτας ταινίας ἢ «γλώσσας», τὰς τῆς θαλάσσης ἐπιδρομὰς ἡ ὑποταίνιος ἄκρα ἀνακρούει Φίλων 1. 647., 2. 139, 524.

ὑποτακτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑποτάσσω**, δεῖ ὑποτάσσειν, τινί τι Ἀρριαν. Ἐπίκτ. 2. 17, 7.

ὑποτακτικός, ἡ, ὁν, δευτερεύων, ὑποτεταγμένος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **προτακτικός**, Εὐστ. Πονημάτ. 93 90., 221, 24. **ΙΙ.** ἐπιτασσόμενος, κατόπιν τιθέμενος, ὑπ. φωνῆεν, τ. δεύτερον φωνῆεν διφθόγγου, Ἐτυμ. Μέγ. 203. 47, κ. ἀλλ. **2)** ὑπ. ἄρθρον, articulus postpositivus, δηλ. ἡ ἀντων. **ὅς**, ἥ, ὅ, Γρηγ. Κορίνθου 385. **3)** ἐπὶ ῥημάτων, ὑπ. ἔγκλισις, ὑπ. ῥῆμα ἢ ὁ ὑποτακτικός, modus subjunctivus, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 261, κ. ἀλλ.· — ὑπ. σύνδεσμος, ὁ συναπτόμενος ὑποτακτικῇ, Θωμ. Μ.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, καθ' ὑποτακτικήν, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 226. **4)** ἀναφορικός, ἐπὶ ἀντωνυμίας, «τὸ **ὅς** ἀντὶ προτακτικοῦ τοῦ **ὅ** Ὅμηρος οὐδέποτε τέθηκε· τοὐμπαλὶν δὲ ἀντὶ τοῦ **ὅς** ὑποτακτικοῦ παραλαμβάνει τὸ προτακτικὸν **ὅ**» Ἀθήν. 493Β.

ὑποτακτίτης κακὸς ἀντιλογίας διεγείρει, ὑποτακτικός, Θ. Στουδ. σ. 673, 848, ἔκδ. Mi.

ὑποτάκτρια, ἡ, (ἐν μοναστηρίοις), ἡ κοινῶς λεγομένη **ὑποτακτική**, Στέφ. Διάκ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 100, σ. 1129.

ὑποταμνόν, τό, βοτάνη ὑποτεμνομένη κατὰ τὴν βίζαν καὶ χρησιμεύουσα εἰς σκοποὺς μαγικούς, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Δήμ. 238, ἀμρίδ.

ὑποτάμνω, Ἰων. ἀντὶ **ὑποτέμνω**, Ἡρόδ. κλπ.

ὑποτᾰνύω, = **ὑποτείνω**, ὑπὸ δ' ἕρματα .. τάνυσσαν Ἰλ. Α 486.

ὑπόταξις, **εως**, **ὑποταγή**, Διονύσ. Ἀλ. 1. 5, Διογέν. Λαέρτ. 7. 122.

ὑποταπεινόω, ταπεινώνω κατά τινα βαθμόν, ἐκόντες ἑαυτοὺς ὑποταπεινοῦσι τοῖς ὑποδεεστέροις Βασίλ. Μέγ. π. 1, σ. 231Β.

ὑποτᾰράσσω, συγκ. **-θράσσω**, Ἀττ. **-ττω**· μέλλ. **-ξω**. — Ταράττω κάτωθεν ἢ ὀλίγον, Ἀριστοφ. Σφ. 1285, Πλουτ. Φάβ. 2, κλπ. — Παθ., ὑπεταράχθη ἡ κοιλίη Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 979· ταράττομαι ὀλίγον, ὑπεταράχθην πρὸς τὸ αἰφνίδιον Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 7. 2. **2)** ἐμποιῶ, προξενῶ μικράν τινα ταραχήν, διαδρὰς ἐκ τῆς Ρώμης ὑπετάραττέ τι Δίων Κάσσ. 39. 56., 79. 4.— Πρβλ. **ὑποθολόω**.

ὑποταρβέω, φοβοῦμαί τινα κάπως, τούσδ' ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὖτις Ἰλ. Ρ. 533.

ὑποταρτάριος [ᾰ], **ον**, ὁ ὑπὸ τὸν Τάρταρον, ἐπὶ τῶν Τιτάνων, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας τοὺς ὑποταρτάριον, οἳ Τιτῆνες καλέονται Ἰλ. Ω. 279, Ἡσ. Θεογ. 851, πρβλ. Λουκ. Ἡρακλ. 1.

ὑπότᾰσις, **εως**, ἡ, (ὑποτείνω) τὸ ἐκτείνειν ὑποκάτω, ἔκτασις, Ἱππ. π. Ἄγμ. 764· πεδίων ὑποτάσεις, πεδιάδες ἐκτεινόμεναι ὑποκάτω, Εὐρ. Βάκχ. 749.

ὑποτάσσω, Ἀττ. **-ττω**, μέλλ. **-ξω**. Τοποθετῶ ἢ τακτοποιῶ ὑποκάτω, τινί τι Πολύβ. 3. 36, 7, Πλουτ. Νικ. 23, κλπ.· ὑπ. εἰς .., Λατ. referre in numerum, Πολύβ. 17. 15, 4. **ΙΙ.** τάσσω ὑποκάτω ἢ ὄπισθεν. ὑποτάσσεσθαί τινι Λουκ. Παράσ. 49· ὑποτεταγμένος τινί, ὑποκείμενος αὐτῷ, Ἀριστ. Ἀπαισπ. 392. **2)** ὑποτάσσω, ὑποβάλλω, ἑαυτὸν τινι Πλουτ. Πομπ. 64· καθυποτάσσω, φέρω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ἔθνη Ἡρῳδιαν. 7. 2, ἐν τέλει· ἑαυτῷ τὰ πάντα Ἐπιστ. πρὸς Φιλ. γ' 21· πάντα ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ Ἐπιστ. πρὸς Ἐφεσ. α', 22.— Μέσ., κάμνω τινὰ ὑπόδουλον εἰς ἐμαυτόν, Ἡρῳδιαν. 2. 2 — Παθ., ὑποτάσσομαι, τινι Ἐπιστ. πρὸς Κολ. γ', 18. κ. ἀλλ.· — ἀποδ., κούφ ὑποταγεὶς ἐβάδιζεν ὥσπερ Νικίας, δειλῶς, ἀθύμως, Φρύν. Κωμικ. ἐν Ἀδηλ. 3· οἱ ὑποτεταγμένοι, οἱ ὑπήκοοι, Πολύβ. 3. 13, 8, κλπ· ἐδούλευσας, ὑπετάγης Ἀρριαν. Ἐπίκτ. 5. 4, 33. **ΙΙΙ.** τάσσω κατόπιν, θέτω μετὰ ταῦτα, Πλούτ. 2. 737F· λαμβάνω ὡς ὑπάσσονα πρότασιν, Ἀρριαν. Ἐπίκτ. 4. 1, 61.— Παθ., ἔπομαι, ἀκολουθῶ, Πλούτ. 2. 1020Α, κλπ.· κῶμαι αἱ ὑποτεταγμέναι, αἱ ἐπόμεναι .., Πτολ. **IV.** συντάσσομαι ὑποτακτικῇ, «ἐστέον ὅτι τὸ ἵνα σύνδεσμος ὑποτάσσει, ὅταν δὲ κεῖται ἀντὶ τοῦ ὅπως οὐχ ὑποτάσσει» Ἐτυμ. Μέγ. 471, 16.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσ. σ. 311.

ὑποταῦριον, τό, τὸ μέρος τὸ ὑπὸ τὸν ταῦρον (ΙΙΙ), δηλ. τὸ μεταξὺ τοῦ πρωκτοῦ καὶ ὄρχεων μέρος, Ἱπποιατρικ. 154, 5· ἴδε Vulck. Animadver. ad Ammon. 40, ἴδε **κοχώνη**.

ὑποταφρεύω, σκάπτω ὑποκάτω, ὑποσκάπτω, ὑπονομεύω, χώματα Ἀππ. Καρχηδονικ. 16.

ὑποταχύνω, ταχύνω ὀλίγον, Ἀθην. τ. 2, σ. 541 ἔκδ. Comm.

ὑποτείνω, μέλλ. **-τενῶ**, ἐκτείνω ὑποκάτω, θέτω ὑποκάτω, Ἱππ. π. τῶν ἐν Κῳ Τρωμ. 908, Πλάτ. Τίμ. 74Δ· τι ὑπό τι Ἱππ. π. Ἄγμ. 761· ἀντηρίδας .. ὑπ. πρὸς τοὺς τοίχους, ἐνίπηξε δοκοὺς ἐγκαρσίους ὅπους στηρίξῃ τὰ πλευρὰς τοῦ πλοίου, Θουκ. 7. 36 — παθ., ἐκτείνομαι ὑποκάτω, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 30. **6)** ἀμεταβ., ὑπὸ τὴν μείζονα γωνίαν ὑπ. τὴν τοῦ τριγώνου (ἐξυπ. ἡ γραμμή) Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 5, 6· ἡ τὴν ὀρθὴν γωνίαν ὑποτείνουσα (ἐξυπ. γραμμὴ ἢ πλευρά) Ἀπολλόδωρος ὁ ἀριθμητικὸς παρ' Ἀθην. 418F· οὕτω μόνον ἡ ὑποτείνουσα Πλάτ. Τίμ. 54D, Ἀριστ. π. Ζ. Πορ. 9. 3 καὶ 7· ὡσαύτως ἡ νευρὰ τόξου, Μαθηματ. **2)** ἐντείνω, τεντώνω ἰσχυρῶς., [τοὺς κάλως] Ἀριστοφ. Εἰρ. 458· — μεταφ., μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει, ὑφαπλώνει ἢ προξενεῖ εἰς τὴν ψυχήν, Σοφ. Αἴ. 262. **ΙΙ.** προτείνω ἢ ὑπισχνοῦμαι νά, μετ' ἀπαρ., ὑποτείνοντές τε τὰ ἐμπόρια ἐλευθεροῦν Ἡρόδ 7. 158, πρβλ. Θουκ. 8. 48· — μεταφ., ὑπ. τινὶ μισθοὺς Ἀριστοφ. Ἀχ. 657· ἐλπίδας, ὑποσχέσεις Δημ. 121. 24., 625. 6· — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Δίων Κάσσ. 38, 31. **2)** προβάλλω ἐνώπιόν τινος, προσφέρω, πρατείνω, ὑπ. τοῖς λόγοις μέρψιν Παυσ. 7. 9, 4· ὑπ. τινὶ λόγους τοιούτους λέγειν Εὐρ. Ὀρ. 905· ἀπάτην Πλουτ. Τιμολ. 10· — οὕτως ἐν τῷ μέσ., Πλάτ. Θεαίτ. 179Ε· ἀλλ' ὡσαύτως προτείνω ἐρώτημα, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 448Ε.

ὑποτειχίζω, κτίζω τεῖχος ὑποκάτω πρὸς ἀποκλεισμόν, κτίζω τεῖχος ἐγκάρσιον, Θουκ. 6. 99, Ἀππ. Ἰλλυρ. 19.

ὑποτείχισις, εως, ἡ, ἀνέγερσις ἐγκαρσίου τείχους, Θουκυδ. 6. 100.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑποτείχισμα, τό, ἐγκάρσιον τεῖχος, Θουκ. 6. 100.

ὑποτεκμαίρομαι, ἀποθ., ὑποπτεύω, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 1.

ὑποτέλειος, εἶα, ον, ἥττων ἢ τέλειος, **ὑποτελεία**, = **ὑποστιγμή**, ἴδε ἐν λ. **ὑποστιγμή**. —Ἴδε Βεκκ. Ἀν. σ. 759, 13.

ὑποτελεταί, οἱ, = **ὑποτελεῖς**, Λέοντ. Εὐσκαμμαρ. γράμματα ἐν Ἀθηναίῳ τ. Δ', σ. 236, 241.

ὑποτελέω, μέλλ. -έσω, τελῶ, πληρόνω, ἐπὶ φόρου ἢ δασμοῦ, φόρον ὑποστ. Ἡρόδ. 1. 171, Ξενοφ. Ἑλλην. 1. 3, 9, κλπ.· συντάξεις καὶ φόρους Ἰσοκρ. 140B, 256E· καὶ ἀπολ., πληρώνω φόρον, Θουκ. 3. 46, Λουκ., κλπ.· —ὡσαύτως, ὑπ' ἀξίην βασιλεῖ (ἴδε ἐν λέξ. ἀξία) Ἡρόδ. 4. 201· ὑπ. ἔρανον, δῶρα Δημ. 142, 1, Πλούτ., κλπ.· ὑποτ. τι, πληρώνω χρέος τι, Λουκ. Ρητόρ. Διδάσκ. 23.

ὑποτελής, ἐς, γεν. **έος** (τέλος **Ι**)· ὁ ὑποκείμενος εἰς πληρωμὴν φόρου, πληρώνων φόρον εἴς τινα, Λατ. vectigalis, tributarius, Θουκ. 2. 9., 5. 11· πλῆρες ὑποτελὴς φόρου ὁ αὐτ. 1. 19. 56, 66., 7. 57· ὑποτ. φόρων ἢ φόροις Πλουτ. Ἀρτοξ. 21, Πύρρ. 23· —ὑπ. τινί, πληρώνω φόρον εἰς .., Συνέσ. 180Α.

II. ἐνεργ., ὁ λαμβάνων μισθόν, μετὰ γεν., ὑποτελεῖς μισθοῦ Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 36. —Πρβλ. τὸ ἑπόμ.

ὑποτελίς, ίδος, ἡ, ὄνομα δι' οὗ ὁ Ἡρίλλος παρὰ Διογ. Λ. 7. 165 ἐσήμαινε δευτερεῦόν τι πρᾶγμα ὅπερ ἔπρεπε νὰ ἐπιδιώκηται μόνον ὡς μέσον ἄγον πρὸς τὸ ἄκρον ἀγαθὸν (τέλος), πρβλ. Στοβ. Ἐκλογ. 2. 60.

ὑποτίλλομαι, ἐξέρχομαι ὑποκάτωθεν, βρυχὴ δ' ὑπετέλλετ' ὀδόντων ἄσπετος Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 83.

ὑποτέμνω, Ἰων. -τάμνω Ἡρόδ.· μέλλ. -τεμῶ καὶ -τεμοῦμαι. Τέμνω κάτωθεν, ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκὸς Ἰλ. Ε. 74· ταμὼν ὕπο πυθμέν' ἐλαίης Ὀδ. Ψ. 204· ὑπ. τὰς ἀγκύρας Πλουτ. Ἀντών. 32. —Παθ., ὑποτέτμηται τὰ νεῦρα τῶν πραγμάτων Αἰσχίν. 77. 26· τὰς ῥίζας ὑποτετμημένος, ἔχων τὰς ῥίζας τετμημένας κάτωθεν, Λουκ. Τίμ. 8· ὑποτμηθεὶς τὴν ἰγνύην ὁ αὐτ. ἐν Τοξάρ. 60. **2)** τέμνω κρυφίως δηλ. ἀπατηλῶς, ἐπὶ ἀπατεώνων πωλητοῦ δερμάτων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 316.

II. ἀποκόπτω, διακόπτω, διαφράσσω, διακωλύω, Λατιν. intercipere, intercludere, ὁ βουληθεὶς ἐπὶ τὸν αὐτοῦ τόπον ἄγειν ὕδωρ ἀγέτω μὲν ἀρχόμενος ἐκ τῶν κοινῶν ναμάτων, μὴ ὑποτέμνων πηγὰς φανερὰς ἰδιώτου μηδενός Πλάτ. Νόμ. 844Α· ὑπ. τὴν ἐλπίδα Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 34., 7. 1, 29 — ἀλλὰ συνηθέστερον ἐν τῷ μέσ., ὑποταμνομένους τὰ ἀπὸ τῶν νεῶν (ἐξυπακ. αὐτοῖς) Ἡρόδ. 5. 86· ὑποτεμοῦμαί τάς ὁδούς σου, θὰ σὲ ἐμποδίζω εἰς τὸν δρόμον, θά σοι παρίχω κωλύματα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 291, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρολ. 2. 2, 25· ὑπ. τὸν πλοῦν Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 15· ὡσαύτως, ὑποτεμοῦνται ἡμᾶς, θὰ μᾶς ἐμποδίσωσι κόπτοντες τὸν δρόμον μας, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 1. 4, 19· ὑπ. τοὺς χρόνους τινὸς Αἰσχίν. 63. 17· τὰς ὁρμάς, τὴν ἐπίνοιαν Πολύβ. 18. 21, 1., 36. 1, 1, κλπ.· οὕτως ἐν τῷ παθ. πρκμ., ὑποτετμημένος πάσας αὐτῶν τὰς ὠφελείας ὁ αὐτ. 5. 107, 6.

ὑποτερετίζω, ἀποκρίνομαι τερετίζων, Σχόλ. εἰς Πινδάρου Ο. 9. 59.

ὑποτέρπομαι, Παθητ., κυρίως τέρπομαι, τινι Τιμαρίων ἐν Notit. Mss. 9. 2, 176.

ὑποτεταγμένως, Ἐπίρρ. παθ. πρκμ., μεθ' ὑποταγῆς, Κλήμ. Ρώμ. πρὸς Κορινθ. 37.

ὑποτετράγωνος, ον, σχεδὸν τετράγωνος ἢ ὀρθογώνιος, «τὸ ὑποτετράγωνον (τῆς γένυος) ἀνδρείων» Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 2. 17, σελ. 397.

ὑποτετραμερής, ές, ὁ σχηματίζων τὸν λόγον $1 + {}^{4}/_{8} = {}^{9}/_{8}$, Βο 88m. Ἀνέκδ. 4. 420 —**ὑποτετρακλασεπίρριτος, ον**, ὁ κατὰ $4\,{}^{4}/_{3}$ φορὰς μικρότερος, δηλ. σχηματίζων τὸν λόγον ${}^{3}/_{13}$· καὶ **ὑποτετραπλάσιος, ον**, ὁ σχηματίζων τὸν λόγον ${}^{1}/_{4}$, αὐτόθι.

ὑπότευξις, εως, ἡ, ἀπόκρισις, ἀπάντησις, Σίξτ. Ἐμπ. περὶ Μ. 9. 251.

ὑπότεφρος, ον, ὁ ἔχων τεφρώδες πως χρῶμα, Διοσκ. τ. 4. σ. 173 (174).

ὑποτεχνάομαι, ἀποθ., ἔρχομαι εἰς βοήθειαν διὰ τέχνης, Ἀλιέξ. Τραλλ. 1. 114, Καισάρ. σ. 936, Ἔκδ. Μι.

ὑποτήκομαι, Παθ., τήκομαι βαθμηδόν, κατὰ μικρόν, Βασίλ. τ. 1, σ. 587Β· μεταφορ., Αἰλ. περὶ Ζώων, 15. 4, κλπ.

ὑποτηρέω, παρατηρῶ κρυφίως, παραμονεύω, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 321, ἔνθα ὁ Dind. ἐπιτ-. **II.** τηρῶ ἐντός, φυλάσσω ἐντὸς μεθ' ὑπομονῆς, ὑποτηρῶν δὲ ὄμιλος τρυγίαν, τὸ τῆς ὀργῆς ἔσχατον Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 227Α.

ὑποτίθημι, μέλλ. -θήσω· τίθημι ὑποκάτω, ὑποβάλλω, χρύσεα δὲ σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν Ἰλ. Σ. 375· τὰ φρύγαν' ὑποτίθησιν, θέτει τὰ φρύγανα ὑποκάτω, Τηλεκλείδ. ἐν Ἀθήν. 3· θεοῦ βάσεις ὑποτιθέντος, τιθέντος πόδας ὑποκάτω, Πλάτ. Τίμ. 92Δ, πρβλ. Ἀριστ. περὶ Ζώων Μορ. 4. 10, 9· ὑπὸ ποταμοὺς πολλοὺς .. πόλιν ὑπ. Πλάτ. Νόμ. 682C· [φοίνικας] ὑπ. τινὶ Ξενοφ. Κύρου Παιδ. 7. 5, 12· ἀλεκτορίδι ὑπ. τὰ ᾠὰ Ἀριστ. π. ε. Ζ. Ἱσ.. 6. 9, 3· ἑαυτὴν [τῷ ἄρρενι] αὐτόθι 5. 2, 7· ὑπ. τι ὑπὸ τὸν ὀφθαλμὸν ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 3. 20, 1· —ἐπὶ ἵππου καλπάζοντος, ὑπ. τὰ ὀπίσθια σκέλη ὑπὸ τὰ ἐμπρόσθια Ξεν. Ἱππ. 11, 2 κέξ.· τὰ ὀπισθεν σκέλη διὰ πολλοῦ ὑπ. αὐτόθι 1. 14, πρβλ. Κυνηγ. 5. 10· —μεταφορ., ὑποχειρίους τοῖς ἐχθροῖς ὑπ. τὰς αὐτῶν πατρίδας Πλάτ. Πολιτικ. 308Α. —Μέσ., θέτω ὑπὸ ταὐτὸ πόδας μου, καὶ γὰρ τὰ ὑποξήμοτα τοιαῦτα ἔχουσιν ἐν οἷς μάλιστα λαθεῖν ἐστι καὶ ὑποτιθεμένους τι ὥστε δοκεῖν μείζους εἶναι ἢ εἶσι Ξεν. Κύρου Παιδ. 8. 1, 41· ὑφ' αὐτὰ Ἀριστ. π. Ζ Πορ. 15. 9. **2)** ὑποβάλλω εἰς τινα τάξιν ἢ διαίρεσιν, γεωργικῇ, θηρευτικῇ Πλάτ. Πολιτικ. 289Α. **3)** βάλλω ὑποκάτω ὡς θεμέλιον ἢ ἀρχήν, ῥυθμοὺς καὶ σχήματα ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 669D· ὑπόθεσίν τινι Ξεν. Κύρου Παιδ. 5. 5, 13· τοῦτο ὑπ. τῇ γνώμῃ Δημ. 550. 5· ὑπ. τοῖς ἐναντίοις φύσιν τινὰ Ἀριστοτ. Φυσ. 1. 6, 3· μίαν ὕλην ἢ πλείους ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 7, 2· πρβλ. **ὑπόκειμαι Ι. 8**· —ἐντεῦθεν, **6)** ἐν τῷ παθ. ἀορ. **ὑπετέθην** (πρβλ. **ὑπόκειμαι**), ὑπεβλήθην, ἐτέθην ὡς βάσις, καὶ· ὑπόθεσιν ἐτέθην, Πλάτ. Τίμ. 48Ε, πρβλ. 61D· οἱ ὑποτεθέντες λόγοι, οἱ ληφθέντες ὡς ἀρχαί, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 812Α· τὰ ὑποτεθέντα ὁ αὐτ. ἐν Παρμεν. 136Β· τῶν καλῶν τι ἡ σωφροσύνη ὑπετέθη, ἐτέθη, ἐλήφθη ὡς .., ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 160D· ἐὰν τὸ ἐναντίον ὑποτεθῇ, ἐν ὑπόθετ. συλλογισμῷ, Ἀριστ. Ἀναλ. Πρότ. 2. 11. 6· ψεῦδος τὸ ὑποτεθὲν αὐτόθι 8· —ἀλλὰ συνηθέστατα, **γ)** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, λαμβάνω ἢ λέγομαι ὡς ἀρχήν, λαμβάνω ὡς δεδομένον, ἢ ὡς οὕτως ἔχον, ἀρχήν τινα Πλάτ. Τίμων 53D, πρβλ. Δημ. 29. 5, Πολύβ. 1. 5, 1· λόγον ὃν ἂν κρίνω Πλάτ. Φαῖδ. 100Α, πρβλ. Πολ. 510C· ὑπ. ὑπόθεσιν ὁ αὐτ. ἐν Φαῖδ. 101D ὃ ἐξ ἀρχῆς ὑπετιθέμεθα ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 171D· ὑπ τί ὡς ὂν αὐτόθι 126C· ὑπ. τι περὶ τινος ὡς ὄντος αὐτόθι 136B, πρβλ. 137B, Πολιτικ. 284C· ὑπ. ὡς τούτου οὕτω ἔχοντος ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 437Α· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ὑποθέτω δ' ἡμῖν .., ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 100B, ἐν Πρωταγ. 339D· καὶ παραλειπομένου τοῦ ἀπαρ., ὑπ. τὴν ἀρετὴν διδακτὸν [εἶναι] ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 437Α· τἀναντία οἷς ὑπεθέμην ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 165D· νεώτερον αὐτὸν ὑπ., ὑπολογίζω, θεωρῶ ὡς νεώτερον, Διονύσ. Ἀλ. 4. 6· —ἀποθ., ὥσπερ ὑπέθου, συμφώνως πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἣν ἔλαμες, Πλάτ. Πολ. 346B ὑποθέμενος, ἀντίθετ. τῷ **συγγεγονώς**, ἐπὶ ὑποθέσεως κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πραγματικὴν γνῶσιν, Φιλόστρ. 702. **II.** κρατῶ, προτείνω, προτάσσω ὑποκάτωθεν, ὑποθεὶς δὲ τὴν σάρισαν αὐτόν τε διαπείρει (δηλ. τὸν Ἀράκηνθ) καὶ τὸν ἵππον Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 3· μεταφορ., προτείνω, προβάλλω, ἐλπίδα ὑποτίθεται Πόρος εἰς Εὐρ. Ὀρέστ. 1184, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 28. Δημ. 638. 14· ὡσαύτως, ἐλπίδα ὑπ. δουλώσειν Θουκ. 1. 138· ἡ εὐπραγία ὑπ. ἰσχὺν τῆς ἐλπίδος ὁ αὐτ. 4. 65· ὑπ. λόγους, τέχνας Εὐρ. Ἰφιγ. ἐν Αὐλ. 507, Βάκχ. 675· —ἀλλ' ἡ παλαιοτέρα καὶ γενικωτέρα χρῆσις ἐπὶ τῆς ἐννοίας ταύτης ἦτο **2)** ἡ τοῦ μέσ., ὑποδείκνυμι, συμβουλεύω, βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἥτις ἀνήσει, «ὑποδείξομεν, συμβουλεύσομεν» (Σχόλ.), Ἰλ. Θ. 36. 467· ἔπος, ἔργον ὑποθέσθαι τινί· ὑποβάλλειν, συμβουλεύειν, Ὀδ. Δ. 163, Ἰλ. Α. 788· δέξαν ὑπεθήκατο Ἡσ. Θεογ. 175, πρβλ. Ὀδ. Γ. 27· οὕτως, ὑποθέσθαι τι Ἡρόδ. 1. 156., 3. 36· ὑπ. σωτηρίην τινὶ ὁ αὐτ. 5. 98, πρβλ. 7. 237· σμικρὸν ὑπ τοῖς κριταῖσι Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 1154, **δ)** μετὰ δοτ. προσ., Γηλεμάχῳ δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι, συμβουλεύσω, Ὀδ. Β. 194., Ε. 143, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1362, Λυσ. 522, Πλάτ. Χαρμ. 155D· καὶ μετ' ἐπιρρ., ἀλλὰ μοι εὖ ὑπόθευ Ὀδ. Ο. 310· πυκινῶς ὑποθέσθαι τινί Ἰλ. Φ. 293. **γ)** μετ' ἀπαρ., συμβουλεύω τινὶ νὰ πράξῃ τι, Ἡρόδ. 1. 90, Θουκ. 5. 90· δίδω ὁδηγίας εἴς τινα πῶς νὰ πράξῃ τι, ὑποθέσθαι τινὶ ὠνεῖσθαι ἵππον Ξεν. Ἱππ. 3. 7. **3)** ἐπὶ ἰσχυροτέρας σημασίας, ὑποθέσθαι τινί τι, κελεῦσαι, Ἡρόδ. 4. 135. **4)** ὑπ. γράμματα, λόγον, μεταδίδωμι, ἀνακοινῶ, Πλάτ. Πολιτικ. 295C, Τίμ. 26Δ, πρβλ. Ἱππίαν Μείζ. 286B **5)** προβάλλω, σκοπόν, ὡς «σημάδι» ἢ σκοπόν, Λουκιαν. Ἀλ. 7· ὁ ὑποτεθεὶς σκοπὸς Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 6. 12, 9· —ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὑποβάλλομαι ὑπέρ τινος, προβάλλω εἰς ἐμαυτὸν ὡς θέμα συζητήσεως, Ἰσοκρ. 51Α· προβάλλω εἰς ἐμαυτὸν ὡς ἔργον, ἀναλαμβάνω, τι Ἀνδοκ. 6. 19. **III.** κατατίθημι ὡς παρακαταθήκην ἢ ὡς ἐγγύησιν, ὡς ἐνέχυρον, ἐνεχυράζω, «ὑποθηκεύω», τοῦτο τὸ ἐνέχυρον Ἡρόδ. 2. 136· τὴν οὐσίαν, τὴν οἰκίαν Ἰσοκρ. 410B, Δημ. 842. 8., 1188. 2· ὑποτιθέναι τινί τι ταλάντου, «ὑποθηκεύω» δι' ἓν τάλαντον, Αἰσχίνης 68. 25, πρβλ. Δημ. 821. 12· ὁραχμὴν ὑπόθες Δίφιλος ἐν «Συνωρίδι» 1. 2· πρβλ. **ὑποθήκη**, —ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ, ἐπὶ τοῦ παραλαμβάνοντος τὸ ἐνέχυρον, ἐκχέω χρήματα ἐπὶ ἐνεχύρῳ, Δημ. 841. 20· ὑποτίθεσθαι τὰ ἀκσύη ὁ αὐτ. 1223. 24· — ἀλλὰ τὸ μέσον κεῖται ἀντὶ τοῦ ἐνεργ. παρὰ μεταγεν., Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 6., 2. 828Α· —ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. εἶναι ἐν χρήσει τὸ **ὑπόκειμαι** πλὴν ἐν τῷ ἀορ. α', ὑποκεῖσθαι τοὺς ἀποτεθέντας [πόρους] Ἐπιγραφ. Ἀλικ. 2, στὲλ. 690 Newton. **2)** ἐμβάλλω, ἐκθέτω εἰς κίνδυνον, βίῳ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κινδυνῶ, εἰς οἷον κίνδυνον ἔρχει ὑποθήσων τὴν ψυχὴν Πλάτ. Πρωτ. 313Α· ὑποθεὶς τὸν ἴδιον κίνδυνον, ἐπὶ ἰδίῳ ἑαυτοῦ κινδύνῳ, Δημ. 420. 25· ἀνθ' οὗ εὑρίσκομεν καὶ ὑπ. ἑαυτὸν ἔγγυον, Πλουτ. Κράσσ. 7· τὴν ψυχὴν ταῖς τύχαις Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 41· ἑαυτὸν ὀργῇ, κινδύνοις Πλουτ. Θεμιστ. 24, κλπ.

ὑποτίλλω, τίλλω κάτωθεν, ἐκβάλλω, μαδῶ, πλὴν ὅσον ὑποτῖλαι τὴν βοτάνην Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 7, 5.

ὑποτῑμάω, ὁρίζω (ἢ ὑποβιβάζω) τὴν τιμὴν πράγματός τινος, τῶν ἰχθυοπωλῶν ὅστις ἂν πωλῶν τινι ἰχθὺν ὑποτιμήσας ἀποδῶτ' ἐλάττονος ἧς εἶπε τιμῆς, εἰς τὸ δεσμωτήριον εὐθὺς ἀπάγεσθαι Ἄλεξις ἐν «Λέβητι» 3. 4. **II.** μέσ., **1)** κάμνω ἐκτίμησιν τῆς περιουσίας μου, ἐκτιμῶ ἢ ἀπογράφω αὐτήν, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 6 καὶ 36. **2)** ὡς δικανικὸς ὅρος, = ἀντιτιμάομαι, Ξεν. Ἀπολ. 23· ἀποθνήσκειν ὑποτιμῶ Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 30, 11· Buttm. εἰς Δημ. κατὰ Μειδ. ἐν τῷ Πίνακι, καὶ πρβλ. τιμάω III. 2. **3)** προσποιοῦμαι, προφασίζομαι, πενίαν Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 23, πρβλ. Ἀπολλόδ. 2. 4, 3· ἀπολ. δικαιολογοῦμαι, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 24, 61.

ὑποτίμησις, εως, ἡ, = ἀντιτίμησις, Σχόλ. εἰς Δημ. 34, 11, Φίλων κλπ. **2)** προσποίησις, πρόφασις, Πλουτ. Κάμιλλ. 40, Αἰλ. περὶ Ζ. 4. 43, Φίλων, κλπ.

ὑποτῑμητής, οῦ, ὁ, ὡς μετάφρασις τοῦ Λατιν. subcensor, Δίων Κ. 52. 21, κλπ.

ὑποτῐνάσσω, τινάσσω ὀλίγον, τὸν ἕλκοντα μόσχον ὑποτινάξαντα διασεῖσαι τὴν κιβωτὸν Παλλάδ. ἐν Βίῳ Χρυσ. 5, 22.

ὑποτιτθίδιον παιδάριον, ὑπομάζιον, «βυζαχτάρι», Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 289.

ὑποτίτθιος, ον, ὁ ὑπὸ τὸν μαστὸν (πρβλ. **ὑπομάζιος**), τὰ ὑποτίτθια, «τὰ θηλάζοντα, τὰ γαλουχούμενα παιδία» (Ἡσύχ.), Ἑβδ. (Ὡσηὲ ΙΔ', 1), Ἀθήν. 46Ε.

ὑπότιτθος, ον, ὁ ὑπὸ τὸν μαστὸν, «καὶ ὑπότιτθον ὁμοίως τὸ ὑπομάζιον» Φώτ., Σουΐδ. ἐν λέξ. **ὑποτίτθια**.

***ὑποτλάω**, ἄχρηστος ἐνεστ. μετ' ἀορίστ. **ὑπέτλην**, ὑποφέρω, ὑπομένω, Ἀνθ. Π. 5. 302.

ὑποτμήγω, Ἐπικ. ἀντὶ **ὑποτέμνω**, Κόϊντ. Σμ. 5. 241., 9. 380.— Μέσ., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 328.

ὑπ-οτοβέω, ὑπηχῶ, ὑπὸ δὲ .. ὀτοβεῖ δόναξ .. νόμον Αἰσχύλ. Πρ. 574 (λυρ.).

ὑπότολμηρον τὸ τῆς λέξεως, τὸ τολμηρόν πως, Εὐστ. εἰς Ἰλ. σ. 1284, 60.

ὑποτομεύς, έως, ὁ, ἐργαλεῖον πρὸς τομήν, εἶδος ἀξίνης, ὑποτομεῦσι τοῖς σιδηροῖς Ἑβδ. (Β' Βασιλ. ΙΒ, 31).

ὑποτομή, ἡ, ἡ κάτωθεν ἀποτομή, κόψιμον κάτωθεν ἐκ τῆς ῥίζης, ἐπὶ σπόγγου, ὥστε μὴ ῥᾳδίαν, ἀλλὰ δύσεργον εἶναι τὴν ὑποτομὴν αὐτοῦ τοῖς θηρεύουσιν Πλούτ. 2. 980C· τὸ κατατέμνειν, κατατομή, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 2. 7. **II.** ὑποδιαίρεσις τοῦ διαστήματος μεταξὺ τομῶν, περιγράφεις τὰς μοίρας καὶ τὰ λεπτὰ τὰς μὲν ταῖς μείζοσι τομαῖς τὰ δὲ ταῖς ἐλάττοσιν ὑποτομαῖς Πρόκλ. Ὑποτυπ. σ. 79, 27 Halm.

ὑπότομος, ον, εἰ δέ τι ἐκ τῶν ἔμπροσθεν χρόνων ἔγκλημα γέγονεν, ὑπότομα εἶμεν (νὰ κοπῶσι, καταργηθῶσι) πάντα Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Ἀρκαδίας, L. et F. 353.

ὑπο-τονθορύζω (συχνάκις φέρεται ἡμαρτημένως -ίζω), τονθορύζω, ψιθυρίζω χαμηλοφώνως, Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 26, Δὶς Κατηγ. 4, κλπ.· τι, διά τι πρᾶγμα, ἅμα καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύσας ὁ αὐτ. ἐν Νεκυομ. 7· ἤδη ὑπετονθόρυζον καὶ ἤδη ἡ φωνὴ ἐς τὸ σαφέστερον διεκρίνετο Ἀγαθ. Ἱστ. σ. 144Β.

ὑπότονον, τό, ἴδε **ὑπέρτονος**.

ὑποτοξεύω, τοξεύω κάτωθεν, Αἰν. Πολιορκ. 36.

ὑποτοπάζω, = **ὑποτοπέω**, Φίλων 2. 480, Δίων Κ. 78. 25.

ὑποτοπαστέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **ὑποτοπάζω**, δεῖ ὑποτοπάζειν, Ζαχαρ. Μυτιλήνης Διάλ. σ. 175, 7.

ὑποτοπασμός, ὁ, τὸ ὑποτοπάζειν ἢ ὑποτοπεῖν, ὑπόνοια, ὑποψία, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 4, 2.

ὑποτοπεύω, = τῷ ἑπομ., τινὰ Θουκ. 8. 76· μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ., ὁ αὐτ. 5. 35· — παρὰ τοῖς Γραμματ., ἀμφιβάλλω περὶ τῆς γνησιότητος χωρίου τινός.

ὑποτοπέω, ἀόρ. -ετόπησα Θουκ.· πρκμ. -τετόπηκα Δίων Κ. 38. 42. Ὑποπτεύω, ὑποψιάζομαι, τι Θουκ. 1. 56· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ὁ αὐτ. 1. 20, 51, κλπ.· ὑπ. μὴ .. ὁ αὐτ. 2. 13. **2)** μετ' αἰτ. προσώπ., ὑποπτεύω τινά, ὁ αὐτ. 5. 116. **II.** ἀρχαιότερον ἔχομεν ἀποθετ. **ὑποτοπέομαι**, ἀόρ. **ὑπετοπήθην**· — ὑποπτεύω τι, οὐδὲν ὑποτοπηθέντα Ἡρόδ. 9. 116· κἀχ' ὑποτοπεῖσθαι Ἀριστοφ. Βάτρ. 958· μετ' ἀπαρ., ὑποτοπηθέντες Δημάρητον δρησμῷ ἐπιχειρέειν Ἡρόδ. 6. 70. πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 496, Λυσίαν 114. 32. — Ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ κοινὸν ἐν χρήσει ἦν τὸ **ὑποπτεύω**. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 20.

ὑποτόπημα, τό, ὑποψία, ἐμφανῶν ὑποτοπημάτων Γεώργ. Παχυμ. ἐν Βίῳ Ἀνδρ. Παλ. 340Β.

ὑποτοπητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ὑποτοπέω**, δεῖ ὑποτοπεῖν, ὑποπτεύειν, Φίλων 2. 14, Κλήμ. Ἀλεξ. σ. 232, 547, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 5, σ. 421D, κλπ.

ὑπότοπος, ον, ὁ ὑποτοπῶν, ὑποπτεύων, Πολέμων ἐν Φυσιογν. σ. 265 (ἔνθα ἀντὶ τοῦ καὶ ὑπότοποι ἀναγνωστέον καχύποπτοι).

ὑποτορεύω, τορεύω ὑποκάτωθεν διὰ γλυφίδος, κοσμῶ, πλουμίζω κάτωθεν, Αἰλ. π. Ζ. 10. 22.

ὑποτρᾰγῳδέω, λαμβάνω μέρος ἐν τραγῳδίᾳ ὡς βοηθὸς ὑποκριτοῦ, ὑποκρίνομαι ἐν τῇ τραγῳδίᾳ δεύτερον πρόσωπον, καὶ γὰρ δὴ καὶ τοῖς βαρυστόνοις ὑποκριταῖς τὸν ἐν μειρακίῳ χρόνον ὑπετραγῴδησεν Φιλόστρ. 507. **II.** ἀποκρίνομαι τραγικῶς, διάφορ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ὑποδραματουργεῖν** ἐν Λουκ. Διὶ Τραγῳδ. 1.

ὑποτραυλίζω, τραυλίζω ὀλίγον, Λουκ. Τίμ. 55.

ὑπότραυλος, ον, ὁ τραυλίζων ὀλίγον, γλῶσσα ὑπότραυλος ὑπὸ ξηρότητος Ἱππ. 1207Ε.

ὑποτρᾰχήλιον, τό, τὸ κατώτερον μέρος τοῦ τραχήλου, «ὑποτραχήλιον καλοῦσι τὸ ὑπὸ τοὺς αὐχένας μεταξὺ ὠμοπλατῶν καταλῆγον ἐπὶ τὸ μετάφρενον» Πολυδ. Β', 136. **II.** ὁ τράχηλος κίονος, Βιτρούβ. 3, 2.

ὑποτράχηλος [ᾱ], ον, ὁ ὑπὸ τὸν τράχηλον, Ἡσύχ. ἐν λ. **ὑποθυμίς**.

ὑποτρᾱχύνω, προξενῶ τραχεῖαν αἴσθησιν εἴς τι, «οὐδὲ ἡ προηγουμένη τοῦ πέμπετε συλλαβὴ μαλακὸν ἔχει τὸν ἦχον, ἀλλ' ὑποτραχύνει τὴν ἀκοήν, ἄρχουσά τε ἐξ ἀφώνου καὶ λήγουσα εἰς ἡμίφωνον» Διονύσ. Ἀλ. π. Συνθ. Ὀνομ. 22.— μεταφ., ἐξοργίζω, ἐξερεθίζω ὀλίγον, ὑποτραχυνθεὶς ἐκ τῶν ἐφ' ὕβρει παρ' αὐτοῦ ῥηθέντων Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 2Β.

ὑπότρᾱχυς, υ, γεν. εος, ὀλίγον τραχύς, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 330Δ, Ὀρφ. Λιθ. 357, κλπ.·— πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 541, Παραλειπ. 254.

ὑποτρέμω, τρέμω ὀλίγον, καὶ εἶπεν ὑποτρέμων Πλάτ. Πολ. 336Ε, Πλούτ. 2. 973F, κλπ.

ὑποτρέπομαι, παθ., τρέπομαι ἢ στρέφομαι ὀπίσω, ὑποστρέφω γυρίζω ὀπίσω, Πλούτ. 2. 77Ε· ἐφερπύζουσα δὲ λάθρη αὖτις ὑποτρέπεται Ὀππ. Ἀλ. 3. 516.

ὑποτρέφω, μέλλ. **θρέψω**, ἀνατρέφω κρυφίως ἢ κατὰ διαδοχήν, σκύλακας Διονύσ. Ἀλ. 4. 81· πώγωνας (κοινῶς φέρεται ἀνατρέφειν) Διόδ. 3. 63.— Μέσ., κρυφίως περιθάλπω, τόλμαν Ξεν. Κύρ. Παιδ. 2. 1, 17· τὴν χολὴν Λουκ. π. Διαβ. 24,— Παθ., αὐξάνομαι κατὰ διαδοχήν, Λατ. subnasci, Πλάτ. Πολ. 560Α.

ὑποτρέχω, μέλλ. -θρέξομαι καὶ -δραμοῦμαι· ἀόρ. -έδρᾰμον· ποιητ. πρκμ. -δέδρομα Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 284· -δεδρόμηκα (ἴδε κατωτ. III). Τρέχω ὑποκάτω, ἤ τοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεὺς οὐτάμεναι μεμαώς, ὁ δὲ ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων κύψας, ἔδραμεν (ὑπὸ τὸν ὑψωθέντα βραχίονα τοῦ Ἀχιλλέως) καὶ κύψας ἐλάβετο τῶν γονάτων αὐτοῦ, Ἰλ. Φ. 68, Ὀδ. Κ. 323 (ἂν καὶ δύναται νὰ σημαίνῃ ἁπλῶς, ἔδραμε πρὸς αὐτόν)· ὑπ. πρὸς στέρνα πατρὸς Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 631, πρβλ. 636· ὑπέδραμε ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ἵππου Ἡρόδ. 7. 88· ὑπ. ὑπὸ τὴν τοῦ ἀκοντίου φορὰν Ἀντιφῶν 121. 30· μεταγεν. μετ' αἰτ., ὑπ. πρῶνας Θεμίστ. 168Β· πτωχὸς ὁ Σωκράτης ἀλλ' ὑπέτρεχεν αὐτοῦ τὸν τρίβωνα Ἀλκιβιάδης, ἔτρεχεν ὑπὸ τὸν τρ., Φιλοστρ. Ἐπιστ. 44· μετὰ δοτ., ὑπ. ταῖς πλατάνοις Πλούτ. 2. 185Ε· ναυλόχοις αὐτόθι 243Ε. **II.** ἐκτείνομαι ὑποκάτω, ὑποδέδρομε βῆσσα Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 284. **III.** εἰσέρχομαι δρομαίως μεταξύ, διακόπτω, ἀποχωρίζω ἢ ἀποκλείω, ὡς τὸ **ὑποτέμνομαι**, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 2, 12· τὰ κορίανν' ἐπριάμην ὑποδραμὼν Ἀριστοφ. Ἱππ. 676· ἡ σελήνη ὑπ. τὸν ἥλιον Θεμίστ. **2)** = **ὑποσκελίζω**, ἀνατρέπω, ἐξαπατῶ, τῶν στρατηγῶν ὑποδραμὼν τοὺς (οὕτως ὁ Bentl. ἀντὶ τῶν) ἐν Πύλῳ Ἀριστοφ. Ἱππ. 742. **3)** διακόπτω, Δῖος παρὰ Στοβ. 409. 15. **4)** ζητῶ νὰ λάβω, νὰ ἀποκτήσω, νὰ κερδήσω, δόξαν, τιμὴν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 38, κλπ. **IV.** εἰσέρχομαι ἐξ ἀπροόπτου ἢ ἀνεπαισθήτως, Λατ. subire, χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακε Σαπφὼ 2. 10· — ὡσαύτως, ἐπέρχομαι εἰς τὸν νοῦν τινος, ἐπέρχομαι εἴς τινα, ὡς τὸ Λατ. succurrit mihi, ἐπὶ διανοημάτων καὶ αἰσθημάτων, ὑπ. τις ἔννοιά τινι Πολύβ. 16. 6, 10· ἀπελπισμὸς ὑπ. τινι ὁ αὐτ. 31. 8, 11· ὡσαύτως, μετ' αἰτ., ἀπελπισμὸς ὑποτρέχει τινὰ ὁ αὐτ. 31. 8, 11· ἀπολ., ὁ αὐτ. 9. 10. 6· οὐχ ὑπέδραμε δέ, δὲν ἐπῆλθε δέ .., Στράβ. 554, πρβλ. Ἀρριαν. Ἐπίκτ. 4. 2. 2·— μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Πολύβ. 14. 12, 5. **V.** ὡς τὸ **ὑπέρχομαι**, εἰσάγω ἐμαυτὸν εἰς τὴν εὔνοιάν τινος, κολακεύω ἢ ἀπατῶ, ὑπ. τινὰ θωπείᾳ Εὐρ. Ὀρ. 669, πρβλ. Αἰσχίν. 76. 40· ὃς δ' ἂν .. χαρίζηται ὑποτρέχων Πλάτ. Πολ. 426Β· θωπείαις ὑποδραμὼν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 923C.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑποτρέχοντες· ὑπεισερχόμενοι, σπεύδοντες».

ὑποτρέω, Ἐπικ. -τρείω, Τίμων παρὰ Πλουτ. 2. 466C· μέλλ. -τρέσω. Ὑποχωρῶ, ὑπεκφεύγω διὰ δέος, ὀπισθοχωρῶ, ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι Ἰλ. Η. 217., Ο. 636· ὑποτρέσσαι Πινδ. Ἀποσπ. 246· μετ' αἰτ., ἐκ φόβου ὑποχωρῶ, φεύγω ἐμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προσθέν τινος, Τλ. Ρ. 587, πρβλ. 275. Ποιητ. λέξ. ἐν χρήσει παρὰ τοῖς μεταγεν. πεζογράφοις, Μᾶρκ. Ἀντων. 11. 9, Πλουτ. Μάρ. 7.

ὑπότρητος, ον, ὁ κάτωθεν διάτρητος, αὐλοί Δθήν. 176F· καὶ πιθαν. οὕτω διορθωτέον ἀντὶ ὑποθέατροι εἰς Πολυδ. Δ', 82.

ὑποτρηχύνω, ὑπότρηχυς, Ἰων. ἀντὶ **ὑποτραχ-**.

ὑποτριβή, ἡ, ἡ ὑποκάτω τριβή, ἵπποι χωλεύοντες ἐξ ὑποτριβῆς, ἐκ τῆς πολλῆς τριβῆς τῶν ὁπλῶν αὐτῶν, διότι ἐτρίβησαν, ἐραγώησαν κάτωθεν αἱ ὁπλαὶ αὐτῶν, Λατ. subtriti, Ἀππ. Μιθρ. 75· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

ὑποτρίβω [ῐ], μέλλ. **-ψω**, τρίβω ὀλίγον ἢ ἠρέμα, Ἱππ. 231. 46. 2) τρίβω τι πρὸς ἀνάμιξιν, καὶ σήσαμ' ὑποτρίβοντες εἰς ταύτην (δηλ. τὴν ἄλμην) Δαμόξενος· ἐν «Συντρόφοις» 1. 38, πρβλ. Κρατῖνον ἐν «Δηλιάσι» 7· καὶ ἴδε **ὑπότριμμα**.

II. τῶν ἵππων τὰς ὁπλὰς ὑποτετρῖφθαι συνέβαινε, συνέβαινε νὰ φθείρωνται ἐκ τῆς πολλῆς τριβῆς αἱ ὁπλαὶ τῶν ἵππων, Διόδ. 17. 94· πρβλ. τὸ προηγ.

ὑποτρίζω, τρίζω ὀλίγον, «τσιρίζω» σιγανά, χαμηλοφώνως, ἐπὶ πτηνῶν, Αἰλιαν. π. Ζῴων, 7. 7· ἐπὶ τῶν αἰλούρων, αὐτόθι 7. 8.

2) ἐπὶ πραγμάτων, λεπτὸν ὑπ. Νόνν. Διονύσ. 11. 219, Ἀνθ. Παλατ. 11. 352 — συχν. μετὰ διαφ. γραφ. **ὑποτρύζουσα**.

ὑποτριμερής, ές, κατὰ τρία μέρη ὀλιγώτερος ἢ μικρότερος, Ἰάμβλ. εἰς Νικ. Ἀριθμ. σ. 58Β.

ὑπότριμμα, τό, ἔδεσμα παρεσκευασμένον ἐκ πολλῶν πραγμάτων κοπανισμένων καὶ συναναμεμιγμένων, Λατ. moretum, Ἱππ. 361. 50., 373. 20, πρβλ. **ὑποτρίβω** 1. 2.— Α. τὸν γαλεόν; — Β. ἐν ὑποτρίμματι ζέσαι Ἀντιφάνης ἐν «Φιλοτίτιδι» 1, πρβλ. Νικόστρατ. ἐν «Ἄβρᾳ 1, 3· ἡ γεῦσις αὐτοῦ συνήθως ἦν ἁρμέως ὀξεῖα ἢ καυστική, ὅθεν ἡ παροιμία, ὑπότριμμα βλέπων, βλέπων ἁρμύ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 291· — τὰ τοιαῦτα ἐδέσματα παρασκευαζόμενα μετὰ χλωρῶν λαχάνων (ὑποτρίμματα χλωρὰ) ἐκαλοῦντο καὶ **φυλλάδες**, Πολυδ. Ϛ', 71. Πρβλ. **ὑπόσφαγμα**.— Καθ' Ἡσύχ., «ὑπότριμμα· ἐκ φοίνικος καὶ μέλιτος καὶ κυμίνου καὶ ἄλλων τινῶν ἀρτυμάτων ἔργον».

ὑποτριμμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Τηλεκλ. ἐν «Ἀμφικτύοσιν» 1, πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 68.

ὑποτριόρχης, ου, ὁ, εἶδος ἱέρακος ἔχοντος εὐρείας πτέρυγας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 36, 1· πρβλ. **τριόρχης** II.

ὑποτριπλασιεπιδίπεμπτος, ον, 3 + 2/5 (17/5) φορὰς μικρότερος, Boiss. Ἀνέκδ. 4. 420.

ὑποτριπλάσιος, ον, τρὶς μικρότερος ἢ ὀλιγώτερος, Νικομ. Ἀριθμ. 1, 18., 2, 27.

ὑπότριτος, ον, ἐπὶ ἀριθμῶν, ὧν ὁ λόγος ἔχει οὕτως ὥστε ὁ ἕτερος εἶναι μικρότερος κατὰ 1/3 (π.χ. ὁ λόγος 2/3), τὸ ἀντίστροφον τοῦ **ἐπίτριτος**, Ἀρχ. Μουσ

ὑπότριψις, εως, ἡ, ἡ ὑποκάτω τριβή, οἷον ἐπὶ τῆς ὁπλῆς ἵππου, Ἱππιατρ. 165, 2. **II.** ὑποτρίψεις τριπόδων, τὰ μεταξὺ τῶν ποδῶν τῆς τραπέζης κλπ. ἐγκάρσια ξύλα πρὸς ἃ οἱ καθήμενοι τρίβουσι τοὺς πόδας των, Ἀρχ. Μαθ. 74.

ὑποτρομάζω, =τῷ ἑπόμ., λαβὲ τὴν βακτηρίαν ταύτην τὴν δυναμένην ὑποτρομάσαντα τὰ σώματα ἀνορθῶσαι Ἰω. Χρυσ. τ. 5, 121, 24.

ὑποτρομέω, = **ὑποτρέμω**, τρομέει δ' ὑπὸ γυῖα Ἰλ. Κ. 95· ὑποτρομέουσιν ἅπαντες Χ. 241. **II.** μετ' αἰτ., τρέμω ἐνώπιόν τινος, Υ. 28· μετὰ δοτ., Γρηγ. Ναζ. 21. 10., 34. 2., 27. 4.

ὑπότρομος, ον, περιδεής, περίφοβος, τρέμων πως ἐκ φόβου, ἢ ἁπλῶς ὁ τρέμων ὀλίγον, Αἰσχίν. 76. 18, Πλούτ. 2. 435Β, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 19. 1.— Ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 683 τὸ : τανθορύζοντες ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει : «ὑπότρομοι τὰ χείλη κινοῦντες», ἐν δὲ Καλλ. Ὕμν. εἰς Δῆλον 79 τὸ **ὑποδεδιηνθεῖσα** ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει : «ὑπότρομος γενομένη».

ὑποτρομώδης, ες, (εἶδος) ὁ ὑποκείμενος εἰς τρόμον, **ὑπότρομος**, Ἱππ. 1136Ε.

ὑποτροπάδην, Ἐπίρρ., ἐν **ὑποστροφῇ, ὑποστροφάδην**, Ὀππ. Ἁλ. 1. 646., 3. 274.

ὑποτροπή, ἡ, ἡ παραλλαγὴ τοῦ ἡττᾶσθαι καὶ νικᾶν διαδοχή, ἔσχε γὰρ ὁ ἀγὼν ὑποτροπὴν καὶ σάλον ἐν τῷ εὐωνύμῳ κέρατι κατὰ Παρμενίωνα Πλουτ. Ἀλ. 32, ἔνθα ἴδε μακρὰν σημ. Κοραῆ (τ. 4, σ. 424). **II.** ἐπιστροφή, ἐπάνοδος, ὑπ. τῶν ἐμπροσθεν νοσημάτων Πλάτ. Λούκουλλ. 7, κ. ἀλλ.· ἴδε Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξήγ. σ. 584.

ὑποτροπιάζω, ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι, μάλιστα ἐπὶ νόσου, Λατ. recidiva fieri, Ἱππ. Ἀφορ. 1251, πρβλ. 533, 9, κλπ.

ὑποτροπιασμός, ὁ, ἐπανάπτωσις εἰς νόσον, ὑποτροπή, Ἱππ. Ἀφορ. 1250, Γαλην. τ. 19, 517, 14.

ὑποτροπίη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **ὑποτροπή**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1052.

ὑποτροπικός, ἡ, ὁν, ὁ **ὑποτροπιάζων, ὑποστρέφων**, ἐπανερχόμενος, ἐπὶ ὑποτροπιαζούσης νόσου, Ἱπποκρ. Κωακ. Προγν. 128, πρβλ. 216.

ὑποτρόπιος, α, ον, ὁ ὑπὸ τὴν τρόπιν, Ὀππ. Ἁλ. 1. 224, Ὀρφ. Ἀργ. 269.

ὑπότροπος, ον, (ὑποτρέπω) ὁ ὑποστρέφων, ἐπανερχόμενος, ὁ «ἐξ ὑποστροφῆς» (Ἡσύχ.), ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο ἵεσθαι Ἰλ. Ζ. 501· ὑπ. ἵκετο δῶμα Ὀδ. Υ. 332· ὑπ. ἴομαι αὖτις Ἰλ. Ζ. 367· οὐκέθ' ὑπότροποι αὖθις ἔσεσθε Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 476· ὑπ. οἴκαδε ἱκέσθαι Ὀδ. Φ. 211· ὑπ. ἦμαρ, ἡ ἡμέρα τῆς ἐπιστροφῆς, τῆς ἐπανόδου, ὑπότροπον ἦμαρ ὀλέσαι Χριστοδ. Ἔκφρ. 262· πρβλ. **ὑπότροφος**. 2) ὁ συνερχόμενος εἰς ἑαυτόν, ἀναλαμβάνων ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων κτυπήματος, Θεόκρ. 25. 263.—Κατ' Εὐστ. (1894, 10) : «ὑπότροπος .. ὁ οἴκαδε ὑποστραφείς· ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ ὑπότροπα νοσήματα τὰ φιλυποστροφα», δηλ. τὰ ὑποτροπιάζοντα.

ὑποτροφέω, ἀμφίβολος λέξις παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. 123

ὑποτροφή, ἡ, τὸ παρέχειν τροφήν, διατροφή, Μάξ. Τύρ. 27. 5, κλπ.· ἐφόδια εἰς τὴν τῆς σωμασκίας ὑποτροφὴν καὶ ἐπιμέλειαν Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. σ. 19, 53. **II.** τροφὴ γενναμένη, παραγομένη ἐκ τῆς γῆς, πυρῶν καὶ κριθῶν καὶ εἴ τις ἄλλη ὑποτροφὴ γῆς Μάξ. Τύρ. 29. 1.

ὑπότροφος, ον, ὁ ὑπὸ τὸν μαστὸν τραφείς (πρβλ. **ὑπόπορτις**), Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 1204, ὡς ἐν τοῖς Ἀντιγράφ.· ἀλλ' ὁ Ald. **ὑπόστροφον**, ὅθεν ὁ Heath **ὑπότροπος**· ὁ Scalig. **ὑπόροφον**. Ἴδε σημ. Paley.

ὑποτρόχαλος, ον, ὀλίγον τι στρογγύλος, διάφορ. γραφ. (ἀντὶ **περιτρόχαλος**) Ἡρόδ. 3. 8.

ὑποτροχάω, ποιητ. ἀντὶ **ὑποτρέχω**, τὴν δὲ θάλασσαν νέρθεν ὑποτροχάει Μόσχ. 7. 5.

ὑποτροχίζω, βάλλω ὑπὸ τὸν τροχόν, βασανίζω, «ὑποτροχίζεσθαι: ὑποπεσεῖν τροχῷ καὶ τρωθῆναι» καὶ «στρεβλοῦσθαι ἐπὶ τοῦ τροχοῦ» κλπ. Σουίδ.

ὑπότροχος, ον, ὁ ἔχων τροχοὺς ὑποκάτω, κινούμενος ἐπὶ τραχῶν, πορείων ὑποτρόχων κατασκευασθέντων Πολύβ. 8. 36, 11, πρβλ. Διόδ. 20. 48, 91.

ὑπότρῠγος, ον, (τρύξ) πλήρης τρυγὸς ἢ **ὑποστάθμης**, Ἱππ. 1139D.

ὑποτρύζω, ὑπηχῶ, ἠχῶ ἐλατρῶς, ἠρέμα, ἐπὶ χορδῆς κιθάρας, Ἀνθ. Π. 11. 352, κλπ.· ἀλλ' ἴδε **ὑποτρίζω**.

ὑποτρυπέω, τρυπῶ κάτωθεν, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. II. 167.

ὑποτρύω, ἀμεταβ., κατατρύχομαι, ταλαιπωροῦμαι κατὰ μικρόν, Νικ. Ἀλεξιφ. 83.

ὑποτρώγω, μέλλ. **-ξομαι**, τρώγω τι ὡς τράγημα ἐν ᾧ πίνω, πίνοντα γλυκὺν οἶνον, ὑποτρώγοντ' ἐρέβινθον Ξενοφάνης παρ' Ἀθην. 54Ε. **II.** τρώγω προκαταρκτικῶς, προπαρασκευαστικῶς, Ξεν. Συμπ. 4. 9. **III.** μεταφορ., τρώγω, φθείρω κάτωθεν, ὡς ὁ ποταμὸς τὰς ὄχθας του, Καλλ. Ἐπιγρ. 45. 4.

ὑποτυγχάνω, ὡς τὸ **ὑπολαμβάνω**, διακόπτω, ἀπαντῶ, ἀποκρίνομαι, Ἱππ. 1281. 21, Διονύσ. Ἁλ. 6. 87., 7. 16, Πλούτ. 2. 113Β.

ὑποτύμπᾰνον, τό, τὸ κοῖλον τῆς λύρας, ξύλινον ποίημα ὑπόκουφον, τουτέστιν ὑποτύμπανον Ἀνώνυμ. ἐν Notices des Mss. 16. 2, 257.

ὑποτῠπόω, σχηματίζω, διατυπώνω ὀλίγον ἢ γενικῶς, διαγράφω ὡς ἐν σχεδίῳ, Λατ. adumbrare (πρβλ. **ὑπογράφω** II. 2), Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 7, 17, Πολύβ. 22. 13, 6. **II** Μέσ., ἐν ἀνθρώποις εὐθὺς γιγνομένοις ὑπετυπώσαντο τὴν ὀνύχων γένεσιν, ἐφρόντισαν νὰ σχηματίσωσι τοὺς ὄνυχας ἐν ἀτελεῖ μορφῇ, Πλάτ. Τίμ. 76Ε· ὑποτυπωσάμενος τὴν οὐσίαν .., τί ἐστι, σχηματίσας ἰδέαν ἢ ἔννοιάν τινα περὶ αὐτῆς, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 2, 5, πρβλ. Ἡρωδιαν. 1. 3, Φιλόστρ. 481.

ὑποτύπτω, μέλλ. **-ψω**, τύπτω ἢ ὠθῶ κάτω, κοντῷ ὑποτύπτοντες λίμνην, ὠθοῦντες τὸν κοντὸν εἰς τὴν λίμνην, πλήττοντες πρὸς τὰ κάτω δι' αὐτοῦ, Ἡρόδ. 2. 136· ὑποτύπτουσα .., φιάλη ἐς τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην, ἐμβυθίζουσα φιάλην εἰς .., ὁ αὐτ. 3. 130· ὑποτύψας τούτῳ (ἐξυπ. τῷ κηλωνηΐῳ) ἀντλέει, ἐμβάλλων τὸν καδίσκον εἰς τὸ ὕδωρ ἀντλεῖ, ὁ αὐτ. 6 119· οἱ χῆνες ὑπ. τοῖν ποδοῖν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1145·— ἐν τῷ παθ., Πλούτ. 2. 896Ε. **II.** καθόλου, κτυπῶ ἢ βυθίζω, «βουτῶ», Νικ. Ἀλεξιφ. 499, Θηρ. 176· οὕτω, χέρσῳ ὑπέτυψε κορώνη, ἔσπευσε ὅπως ὑδρῃ σκέπην ὑπὸ τὴν ξηράν, Ἄρατ. 950.

ὑποτύπωσις, [ῠ], εως, ἡ σχέδιον, σχεδιογράφημα, Λατιν. adumbratio, Πολυδ. Ζ', 128.—**Ὑποτυπώσεις** ἐκάλεσε Σέξτος ὁ Ἐμπειρικὸς τὴν περίληψιν τῆς Πυρρωνικῆς φιλοσοφίας, ἣν αὐτὸς συνέγραψε, πρβλ. Φαβρίκ. εἰς Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 1, Διογ. Λ. 9. 78, Γαλην. 19. 11. 2) τύπος, πρότυπον, παράδειγμα, Α' Ἐπιστ. πρ. Τιμ. α' 16, Β', α' 13. 3) ῥητορικὸν σχῆμα, δι' οὗ ὑπόθεσίς τις ζωηρῶς διὰ λέξεων περιληπτικῶς παριστάνεται, Quintil. 9. 2, 40.

ὑποτῠπωτικός, ἡ, όν, ὁ ἐν εἴδει **ὑποτυπώσεων**, περιληπτικός, ἐπίτομος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 239.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι 2. 1.

ὑποτυρίς, ἴδος, ἡ, (τυρὸς) εἶδος πλακοῦντος μετὰ τυροῦ κατασκευαζομένου ἐκ πεπηγότος γάλακτος ἐγκεχυμένου εἰς τύπους μετὰ μέλιτος, Χρύσιππος ὁ Τυανεὺς παρ' Ἀθην. 647F.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπότυφλος, ον, ὀλίγον τι τυφλός, σχεδὸν τυφλός, μύωψ, Πλούτ. 2. 53Ε.

ὑποτῡφόομαι, Παθ., πληροῦμαι τύφου, ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι, ὑποτυφούμενος ὑπ' αἰώρας φρενῶν καὶ κενοῦ φυσήματος Φίλων 1. 665, 11.

ὑπότῡφος, ον, ὀλίγον τετυφωμένος, Ἴων ἐν Πλουτ. Περικλ. 5, Συνέσ. 39D· οὕτω δὲ ἐφέρετο πρότερον ἐν Τίμ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 18, ἔνθα νῦν γράφουσιν **ὑπάτυφος.**

ὑποτύφω [ῡ], μέλλ. **-θύψω,** ὑποκαίω, «κουφοκαίω», πῦρ ὑποτύφει τὴν νῆσον Φιλόστρ. 836· μεταφορ., ὑποθύψας τὴν διαβολὴν Πολύβ. 5. 42, 5· καὶ ἐν τῷ παθ., ὑποτύφεται ἔχθρα Κτησ. Περσ. 46 ὑπετέθυπτο Ἀπολλοφ. ἐν Ἀδήλ. 2· κατὰ μικρὸν ταῦτα (φθόνος, λύπη, ὀργὴ) ὑποτυφόμενα ... μανίαν ἀποτελεῖ Λουκ. Ἀποκηρ. 30· ἔρως Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 41· πόλεμος Πλουτ. Περικλ. 32· ἐπὶ προσώπων, ὑποτετῦφθαι, καίεσθαι διὰ βραδέος καὶ ἡσύχου πυρός, Πολυδ. Γ', 68.

ὑπουάτιος [ᾰ], **ον,** (οὖας) ὁ ὑπὸ τὰ ὦτα, Ὀρφ. Ἀργον. 219.

ὑπουδαῖος, α, (Ἰων. **η**), **ον,** (οὖδας) ὑποχθόνιος, τὸν δὲ Κρόνον ἡγοῦνται θεὸν ὑπουδαῖον Πλούτ. 2. 266Ε· τήν ποτε κούρην φησὶν ὑπουδαῖον ἔμμεναι Ὀππ. Ἁλ. 3. 487.

ὑπουθάτιος [ᾰ], **α, ον,** ὁ ὑπὸ τὸν μαστόν, ὅθεν = ὁ θηλάζων, ὡς τὸ **ὑπομάζιος,** πιθαν. γραφὴ ἐν Ἀνθ. Παλ. 10. 101, ἀντὶ **ὑπουθατίας, ου,** ὁ· ἴδε Lob. Pathol. 499.

ὑπουλεύομαι, φέρομαι ὑπούλως, ῥῆμ. μέσ. διαθέσ. κατὰ τὸ **ἀγροικεύομαι, λογικεύομαι, ἐπεικεύομαι** καὶ ἄλλα, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 294, 94 ἔκδ. Taf.

ὕπουλος, ον, (οὐλή) ἐπὶ ἑλκῶν ἅτινα ἐπουλώθησαν μὲν ἔξωθεν, ἐξακολουθοῦσιν ὅμως ὑπὸ τὴν οὐλὴν νὰ ὑπάρχωσι, = μόνον κατ' ἐπιφάνειαν τεθεραπευμένος, Ἱππ. 21. 32, Ἀριστ. Προβλ. 1. 32· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ οὕτω πάσχοντος μέρους, = φλεγμαίνων, πυώδης, γόνατα, πόδες Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 91· ὑπ. σπλὴν Πλάτ. Τίμ. 72D· σώματα Πλουτ. Λυκοῦργ. 4. **2)** μεταφ., ὁ πλήρης κρυφίων ἑλκῶν φλεγμαινόντων, πλήρης παντοίων ἀοράτων κακῶν, οἰδεῖ καὶ ὕπ. ἐστιν ἡ πόλις Πλάτ. Γοργ. 518Ε· ὑπ. τὴν ψυχὴν αὐτόθι 480Β· ὑπ. τέλμα Πλουτ. Ρωμ. 18· ὑπ. αὐτονομία, κενή, ψευδὴς αὐτονομία, Θουκ. 8. 64· ὑπ. ἡσυχία Δημ. 327, ἐν τέλει· οὕτω τὸ ἐπίθετ. τοῦτο λέγεται ἐπὶ τοῦ δουρείου ἵππου, Σοφ. Ἀποσπ. 952 κάλλος κακῶν ὕπουλον, ὡραῖον ἔξωθεν ἀλλὰ πλῆρες κακῶν ἔσωθεν, κάλλος ὑποκρύπτον κακά, ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Τυρ. 1 96· ὑπ. μάντευμα, ψευδές, ἀπατηλόν, Παυσ. 3. 7, 3· ἐπὶ προσώπων, ὡς καὶ νῦν, ὕπουλος ἀνὴρ δίκτυον κεκρυμμένον Μενάνδρου Μονόστ. 587· οἱ ὕπουλοι Πλουτ. Καῖσ. 60, κλπ., ποβλ. Wylt. 2 44Α· λόγοι Βαβρ. 44. 4· ὕπουλος ἔχθρα, κεκρυμμένη, κρυπτή, Διονύσ. Ἁλ. 3. 28· στάσεις Πλούτ. 329Β· — ἐπίρρ., ὑπούλως διάκειμαί τινι, ἔχω κρυφίαν ἔχθραν ἐναντίον τινός, Πολύβ. 10 35, 6· ὑπ. ἀκροῶμαι, ὑπακούω ὑποκριτικῶς, Πλουτ. Λούκουλλ. 21· συνημμένον τῷ **δολίως,** Συλλ. Ἐπιγρ. 3964.

ὑπουλότης, ητος, ἡ, καὶ **ὑπουλία,** ἡ, κεκρυμμένη κακία, δολιότης, ἀπιστία, ὑποκρισία, Βυζαντ.

ὑπουράνιος, ον, καὶ ἐν Ἀράτῳ 134 **α, ον·** — ὁ ὑπὸ τὸν οὐρανόν, ὑπὸ τὸ στερέωμα, ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν Ἰλ. Ζ. 675. **II.** ὁ μέχρις οὐρανοῦ ἐκτεινόμενος κλέος Κ. 212, Ὀδ. Ι. 264.

ὑπουργέω, ὡς τὸ **ὑπηρετέω,** ὑπηρετῶ ἢ βοηθῶ τινα, προσφέρω ὑπηρεσίας εἴς τινα, σοὶ βουλόμενος ὑπουργέειν Ἡρόδ. 8. 110· σὸν ἔργον.. ταῖσδ' ὑπουργῆσαι χάριν Αἰσχύλ. Πρ. 635, κλπ.· ἔργῳ ὑπ. τινι Θουκ. 6. 88.—Παθ., οἱ ὑπουργούμενοι, οἱ ὑπηρετούμενοι, οἱ βοηθούμενοι, Ἐπίκτ. παρὰ Στοβ. 72. 55. **2)** μετ' αἰτ. πράγματ.. χρηστὰ ὑπ. (ἐξυπακ. τοῖς Ἀθηναίοισι), παρέχειν αὐτοῖς καλὴν ὑπηρεσίαν, Ἡρόδ. 8. 143, πρβλ. 7. 38, Σοφ. Ἠλ. 461, Φιλ. 143, Ἀντιφῶν 127. 31, Θουκ. 7. 62· οὕτως, ὑπ. χάριν τινὶ Αἰσχύλ. Πρ. 635, Εὐρ. Ἄλκ. 842· ἐπὶ γυναικός, ὑπουργεῖν τινι πρὸς χάριν Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδι» 2. — Παθ., τὰ ὑπουργημένα, αἱ γενόμεναι ὑπηρεσίαι, Ἡρόδ. 9. 109. **3)** ἀπολ., Σοφ. Αἴ. 681, Φιλ. 53· τὰ τῆς κοιλίης ὑπ., ἐκτελοῦσι τὰ τῆς λειτουργίας αὐτῶν, Ἱππ. 493. 17. **4)** μετὰ δοτ. πράγμ., βοηθῶ, προάγω, βελτιῶ, τῇ καθάρσει ὁ αὐτ. 493. 16· πρβλ. Foës Oec. Hipp.

ὑπούργημα, τό, ὑπηρεσία γενομένη βοήθεια, ἐπικουρία, ὠφέλεια, Ἡρόδ. 1. 137, Ἀνδοκ. 21. 41, Ξεν. Ἱέρων 8, 7.

ὑπουργηματικός, ή, όν, ἁρμόδιος πρὸς ὑπούργημα, Ἀν. Βεκ. 653.

ὑπούργησις, εως, ἡ, = **ὑπουργία,** Μακάριος 757C, D.

ὑπουργητέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ ὑπουργεῖν, παρέχειν ὑπηρεσίαν, Λουκ. Χάρων 2.

ὑπουργία, ἡ, ὑπηρεσία γινομένη πρός τινα, Σοφ. Ο. Κ. 1413, Ἀριστ. Ρητορ. 2. 7, 4· ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, Ἄμφις ἐν «Ἰαλέμῳ» 1. 5. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, χαμέρπεια, κολακεία, σπουδὴ πρὸς ἀρέσκειαν, Ξεν. Ἱέρων 1, 38, Λουκ. Ψευδολογ. 25. **3)** ἰατρικὴ περιποίησις, Ἱππ. 24. 47, κ. ἀλλ.

ὑπουργικός, ή, όν, ὑπηρετικός, ὑποχρεωτικός, ἀγαθός, εὐγενής, Ἰουστῖν. Μάρτ. 207Β, κλπ.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** Κύριλλ. Ἀλεξ. τ. 5, σ. 469Α.

ὑπουργός, όν, συνῃρ. ἀντὶ **ὑποεργός** (ὁ ἴδε), ὁ ὑπηρετῶν τινι, χρήσιμος, βοηθός, βοηθητικός, συντελεστικὸς πρός τι, τὸ δὲ καθῆσθαι καὶ ἡσυχίαν ἔχειν ἑώρων ὑπουργὸν ὂν τῷ τε ἀποπήγνυσθαι τὸ αἷμα καὶ τῷ ἀποσήπεσθαι τοὺς τῶν ποδῶν δακτύλους Ξεν. Ἀνάβ. 5. 8, 15· μετὰ γεν. πράγμ., Πολύβ. 5. 89, 3· — οἱ ὑπουργοί, οἱ θεράποντες, οἱ ὑπηρέται, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395· ὑπ. τινος, ὑπηρέτης εἴς τινα, Πολύβ. 30. 8, 4.—Ἐπίρρ. **-γῶς,** Ἀρισταίν. 1. 3.

ὑπουρέω, οὐρῶ ὀλίγον, ὅταν ἀπὸ τῆς τάσεως ὑπουρῇ Ἱππιατρ. 73, 28.

ὑπουρίς, ίδος, ἡ, (οὐρά) ὁ ἱμὰς τοῦ σάγματος (σαμαρίου ἢ ἐφιππίου) ὁ διερχόμενος ὑπὸ τὴν οὐρὰν τοῦ ζῴου, (Τουρκ. «κουσκοῦνι»), Λατ. postilena, Γλωσσ.

ὑπόφαιδρος, ον, ὀλίγον τι φαιδρός, Πολυδ. Δ', 143.

ὑποφαίνω, μέλλ. **-φᾰνῶ,** κάμνω τι νὰ φανῇ ὑποκάτω, ἐξάγω αὐτὸ εἰς τὸ φανερόν, θρῆνυν ὑπέφηνε τραπέζης, ἔσυρεν ἔξω τὸ κάθισμα κάτωθεν τῆς τραπέζης, «ἤγουν, ὑποκάτω ἔφηνεν ὑπεξαγαγὼν τῶν ποδῶν, ὡς ἂν ἔχοι ῥᾷον αὐτοῦ ἐπινύψας ἅψασθαι, ὅτε θελήσει κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως βαλεῖν» (Εὐστ.), Ὀδ. Ρ. 409. **2)** δεικνύω ὀλίγον, ἰχθύες.. τὰ λευκὰ ὑποφαίνοντες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 10, 8· ὑποφαίνουσαι (αἱ παρειαὶ) τὴν τῆς αἰδοῦς χροιὰν Πολυδ. Β', 87· μεταφ., παρέχω ἐνδείξεις τινὰς περὶ πράγματός τινος, εἰ ..καὶ μικρὰν ὑπεφήνατε ἐλπίδα ἠντινοῦν αὐτοῖς, ἐσώθησαν ἂν Δημ. 379, πρβλ. Πολύβ. 27. 10, 3· πρᾳότητα ὁ αὐτ. 27. 10, 3, πρβλ. 24. 5, 5·— μετὰ μετοχ., ὑπέφαιν' ἐσομένη δ' Ὤκιμον λαμπρὸν πάνυ (λαμπρὰ πάνυ κατὰ τὸν Dobree) Ἀναξανδρίδ. ἐν «Γεροντομανίᾳ» 1· ὑπ. ὥσπερ ἐπιθησόμενος Αἰλ. π. Ζῴων 5. 17. **II.** Παθ., φαίνομαι ὑποκάτω, ὑπὸ τὰς πύλας πόδες πολλοὶ ὑποφαίνονται Θουκ. 5. 10· εἴ που τι τῆς χώρας ἔρημον χιόνος ὑποφαίνοιτο Ἀρριαν. Ἀλ. Ἀνάβ. 4. 19, 1· ὑπ. ἡ σελήνη Αἰλ. π. Ζῴων 4. 10 ὁρᾷς δὲ καὶ τὴν ὠλένην ὡς διὰ λευκῆς τῆς ἐσθῆτος λευκοτέρα ὑποφαίνεται Φιλόστρ. 823. **2)** ἐν μέρει φαίνομαι, μόλις δεικνύω ἐμαυτόν, μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ εἶμαι ὁρατός, ὡς τὰ ἡμίκλειστα ὄμματα (πρβλ. **ὑπόφασις**), Ἱππ. Προγν. 37, Ἀφ. 1258· ἐπὶ ὀδόντων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 7, 2· ὑπ. σωτηρία Ἰσοκρ. 60Δ, 124Ε [τὰ μηνυθέντα] Λυσί. 131. 25· ἀμφισβήτησις Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1, 6, 8 ἀμφ. ἡμέρα, ἔαρ (ἴδε κατωτ. III) Ξεν. Κύρ. Παιδ. 4. 5, 14, Ἑλλ. 5. 3, 1. **III.** τὸ ἐνεργ. εἶναι ὡσαύτως ἐν χρήσει ἀμεταβάτως ἐπὶ τῆς ἕω, τῆς ἡμέρας, κτλ., ὑποφαίνει ἡμέρα, ἕως, ἡ ἡμέρα, ἡ αὐγὴ μόλις ἀρχίζει νὰ φαίνηται ὀλίγον, νὰ «χαράζῃ», ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 3. 2, 1., 4. 3, 9, κλπ.· ἤδη ὑπέφαινέ τι ἡμέρας (ἀπροσ.) Πλάτ. Πρωτ. 312Α· οὕτω ὑποφαίνει ἔαρ Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 16· πρβλ. **φαίνω** Α. Π, **ὑποφαύσκω·** ἀκολούθως. **2)** μεταφ., τὰ νῦν ὑποφαίνοντα, αἱ δυσκολίαι, αἱ ὁποῖαι τώρα μᾶς παρουσιάζονται, Πλάτ. Σοφιστ. 245Ε· τοσαύτας ὁρῶν ὑποφαινούσας ἐλπίδας Δείναρχ. 92. 43· ἐὰν ὑποφαίνῃ ἀπορία μέλιτος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 26.

ὑπόφαιος, ον, ὀλίγον φαιός, «κίαλον· χρῶμα ὑπόφαιον» Φωτ. Λεξ. σ. 163, 5· «πέλον, ὑπόφαιον» Ἐρωτ. σ. 306.

ὑποφᾰκώδης, ες, (εἶδος) ἔχων πως τὸ χρῶμα τοῦ φακοῦ (κοινῶς τῆς φακῆς), Ἱππ. 1008Η.

ὑποφάλᾰκρος, ον, ὀλίγον φαλακρός, Ἰω. Μαλαλ. σ. 295. 7., 299. 19., 301. 11.

ὑποφαντικός, ή, όν, ὁ ἐν μέρει δεικνύων τι, τὰ ἄλλα.. τὸ νυστάξαι, τὸ ὑπνῶσαι ἀνθρώπου ἐστὶν ὑποφαντικά Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 41C.

ὑποφαρμάσσω, Ἀττ. **-ττω,** μέλλ. **-ξω,** παρασκευάζω ἢ ἀναμιγνύω ὀλίγον μὲ φάρμακα ἢ ἀρώματα, νοθεύω ὀλίγον, οἶνον Πλούτ. 2. 614Β, πρβλ. 672Β.

ὑπόφᾰσις, εως, ἡ, τὸ φαίνεσθαι μόλις ἢ κατὰ τὸ ἥμισυ, ὑπ. τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὅταν ἐν τῷ ὕπνῳ φαίνωνται ὀλίγον διὰ τῶν ἡμικλείστων βλεφάρων, Ἱππ. Προγν. 37, Ἀφορ. 1258, πρβλ. Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 5.

ὑποφᾶτις, ιος, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. **ὑποφῆτις.**

ὑπόφαυλος, η, ον, ὀλίγον φαῦλος, μέτριος, δίαιτα Ἱππ. π. Ἀγμ. 756·—περὶ τῶν καταλήξεων πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 471.

ὑπόφαυσις, ἡ, (ἴδε **φαίνω**) φῶς φαινόμενον διὰ μέσου μικρᾶς ὀπῆς· ὅθεν καθόλου, στενὸν ἄνοιγμα, Ἡρόδ. 7. 36.

ὑποφαύσκω, ἀρχίζω νὰ φέγγω, ὑποφαύσκοντος (δηλαδ. τοῦ ἡλίου) Ἀριστ. Προβλ. 8. 17, 1· πρβλ. **ὑποφώσκω.**

ὑπόφαυτις, ιος, ἡ, ἴδε **ὑποφῆτις.**

ὑποφείδομαι, μέλλ. **-σομαι,** ἀποθ., φείδομαι κἄπως, οὐδὲ ἐδίωκον ὑποφειδόμενοι, εἴ πως ἂν ἐθελήσειαν Ξεν. Ἀν. 4. 1, 8· μετὰ γεν., ὑπεφείδοντο τῶν παρακειμένων Πλούτ. 2. 707C· ὑποφειδόμενοι μὴ πάνυ ἕλκειν Λουκ. Περιγρ. 6.

ὑποφειδομένως, Ἐπίρρ., μετά τινος φειδοῦς, σπανίως, Πλουτ. Ἀλέξ. 28.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπ-οφείλω, ὀφείλω, χρεωστῶ, ὥσπερ τῷ τὰ μύρια τάλαντα ὑποφείλοντι Βίος Μαρίας τῆς Ἀντιοχ. Acta SS. Mail. τόμ. 7 σ. 57Β.

ὑποφέρω, μέλλ. **ὑποίσω**· ἀόρ. **ὑπήνεγκα** (Ἰων. **ὑπήνεικα**) ἢ **ὑπήνεγκον**. Φέρω τινὰ ἐκτὸς κινδύνου, ἀλλά μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες, «ἐξήνεγκον, ἐξήγαγον» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 885.—Παθ., λαμβάνομαι ἢ ἀφαιροῦμαι ὑποκάτωθεν, ἐὰν ὑποφέρηται τοῦτο (δηλ. τὸ ὑποκείμενον τῷ κινουμένῳ) θᾶττον ἢ ὥστ' ἔχειν ἀπερείσασθαι Ἀριστοτέλ. περὶ Ζώων Πορ. 3. 2. **2)** φέρω ὑποκάτω, (οἱ ἵπποι ἁρρωστοῦντες) τὰ ὀπίσθια σκέλη ἐφέλκουσιν ἐπὶ τὰ ἐμπρόσθια καὶ ὑποφέρουσιν ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 2. **II** φέρω, δείσει ὅπλα ὑποφέρειν ἃ ἂν αὐτοῖς διδῶσι, ἐπὶ ὁπλοφόρου, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 4. 5, 57, πρβλ. Πλουτ Σύλλ. 7.— Παθ., ὑπνθκαστάζομαι, ὑποστηρίζομαι, τοῖς σκέλεσι Ἀριστ. Πρβλ. 5. 19. **2)** μεταφορ., φέρω, ὑποφέρω, ὑπομένω, πόνους καὶ κινδύνους Ἰσοκρ 40Α, πρβλ. Ξεν. Ἱππαρχ. 1. 3· κινδύνους καὶ φόβους Πλάτ. Θεαίτ. 173Α· ὀργήν τινος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 879C· τὸν τρόπον τινὸς Ἰσοκρ. 8D· γῆρας καὶ πενίαν Αἰσχίν. 12. 37· εἰσφορὰς Ξεν. Οἰκ. 2, 6· ἀναλώματα Δημ. 1359. 7· πόλεμον Ἀριστ. Πολιτ. 2. 7, 15. **III** φέρω ὄπισθεν ἑπόμενος, δίφρους τινί Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 4. 22. **2)** ἐπισυνάπτω, προστίθημι ὁμιλῶν, Διονύσ. Ἀλ. 7. 16 (Βατικ. Κῶδ.), Λογγῖν. 16. 4. **IV** παρουσιάζω κάτωθεν, προτείνω, προσφέρω, δᾷδα Πλουτ. Ποπλικ. 23· τὰ σεσιδηρωμένα μέρη ταῖς πληγαῖς ὁ αὐτ. ἐν Καμίλλῳ 41· ἐπιφέρω κάτωθεν, ὁ δὲ Νεοπτόλεμος εἰς θάτερον ἐρεισάμενος τὸ γόνυ .., ἠμύνετο μὲν εὐρώστως κάτωθεν, οὐ θανασίμους δὲ πληγὰς ὑποφέρων ὁ αὐτ. ἐν Εὐμέν. 7. **2)** μεταφορ., ὑποδηλῶ τι, εἰ τῶν .. οἰχομένων .. ἐλπίδ' ὑποίσεις Σοφ. Ἠλ. 834· προσποιοῦμαι, προφασίζομαι, ἰσχυρίζομαι, ὡς τὸ **προφέρω**, Ξεν. Ἑλλ. 4. 7, 2. **V** παραφέρω, παρασύρω πρὸς τὰ κάτω, ἐπὶ ποταμοῦ, Πλούτ. 2 325Δ, Πολυδ. Α', 111, κλπ.·—κάμνω νὰ ὀλισθήσῃ πρὸς τὰ κάτω καὶ νὰ πέσῃ, Πλούτ. 2. 459Β, πρβλ. Πολυδ. Α', 187·—Παθ., φέρομαι, παρασύρομαι πρὸς τὰ κάτω, τῷ ποταμῷ Πλουτ. Ἀλέξ. 63· φέρομαι πρὸς τὰ κάτω, κατὰ κρημνῶν ὁ αὐτ. ἐν Μαρ. 23. **2)** μεταφορ., ἐν τῷ παθ., πίπτω κατὰ μικρόν, ὀλισθαίνω πρὸς τὰ κάτω ἢ καταβυθίζομαι, εἰς πενίαν Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 2· κατὰ μικρὸν φθείρομαι, κατ' ὀλίγον καταπίπτω καὶ ἐξασθενοῦμαι, ἐπὶ τῶν φθισικῶν, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α', 939 (ἀλλ. **ὑποφθείρομαι**)· οὕτω δὲ ἴσως ἑρμηνευτέον τὸ ὀρθοστάδην ὑπ., αὐτόθι τὸ γ', 1089, 1111 (εἰ καὶ ἕτεροι ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ ἀντέχω, «βαστῶ») πόλις πταίσμασιν ὑποφερομένη Πλουτ. Περικλέους καὶ Φαβ. Μαξ. Σύγκρισις 1· ὑποφερομένην ἀνανεωτερίζειν, ἀναζωογονεῖ σάσιν περὶ τὸ τέλος εὑρισκομένην, ὁ αὐτ. ἐν Σερτωρ. 4, πρβλ. Λυκοῦργ. 2 — ἐπὶ ἑορτῆς ἢ πανηγύρεως, γενομένης μετὰ τὸν πρωτήκοντα χρόνον, ὁ αὐτ. ἐν Καίσ. 59. **VI** καταβιβάζω εἴς τι σημεῖον, ἐς τοσοῦτον Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 6· ὑπ. τινὰ εἰς διόρθωσιν Πλουτ. Λυκοῦργ. 25.—Παθ., ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὑπ. εἰς ὕβριν ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 18· πρὸς τὸ κομπῶδες ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 23. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ σ. 453.

ὑποφεύγω, μέλλ. **-ξομαι**, ἐκφεύγω, κατορθώνω νὰ φύγω, ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν· οὐτ' ἄρ' ὁ τὸν δυναται ὑποφεύγειν, οὐθ' ὁ διώκειν Ἰλ. Χ. 200, Εὐρ. Ἠλ. 1313· οἷον δὴ καὶ δὴ' ἦλθε φυγὼν ὕπο νηλεὲς ἦμαρ Ἰ. Φ. 57 ὑπ. τὸν πλοῦν ὁποσύρομαι, ἀπό τινος, προσπαθῶ νὰ ἀποφύγω τι, Θουκ. 4. 28. **II** ἀπολ., ἀποσύρομαι ὀλίγον ἀπομακρύνομαι, Ἡρόδ. 4. 111, 120, Θουκυδ. 3. 97, Πλάτ. Νόμ. 762Β.

ὑποφητεία, ἡ, τὸ ἔργον τοῦ ὑποφήτου, τὸ ὑποφητεύειν, Εὐστ. Παρεμβάτ. 303. 72, Ζωναρ. σ. 1773.

ὑποφητεύω, ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦ **ὑποφήτου**, Λουκ. Φιλοψ. 6· τινί ὁ αὐτ. ἐν Διὶ Κατηγ. 1.

ὑποφήτης, ου, ὁ, (φημί) ὁ ἑρμηνευτὴς ἢ ἐξηγητὴς μάλιστα τοῦ θείου θελήματος, π. χ. ἱερεὺς ἀναγγέλλων τὸν θεῖον χρησμόν, Ἰλ. Π. 235· Μουσάων ὑποφῆται, ὅηλ. ποιηταί, Λατιν. vates, Θεόκρ. 16. 29· καὶ ἀπολ., ὁ αὐτ. 17. 115., 22 116 πρβλ. **προφήτης**. Κατὰ Σουΐδ.: «ὑποφῆται, ἱερεῖς, προφῆται, χρησμολόγοι», καὶ καθ' Ἡσύχ.: «ὑποφῆται· μάντεις, προφῆται, ἱερεῖς, διερμηνευταί, χρησμολόγοι», πρβλ. καὶ Φώτ.,—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ σ. 432.

ὑποφητικῶς, Ἐπίρρ., = **προφητικῶς**, Διονύσ. Ἀρεοπ. 180Β.

ὑποφῆτις, ἡ, θηλ. τοῦ **ὑποφήτης**, Ἀθήν. 590Ε· Ἐνυαλίοιο καὶ Εἰράνας ὑποφᾶτιν .. σάλπιγγα Ἀνθ. Π. 6. 46.—Ἐν Πινδ. Π. 2. 140 (76) ὁ Herm. ἑρμηνεύει τὸ διαβολίαν ὑποφάτιες ὡς = **προταγωγίζες**, δηλ. αἱ προσάγουσαι τὰς διαβολάς· ἀλλ' ὁ Böckh προτείνει τὴν διόρθ. σιν **ὑποφακύτιες**, Αἰολ. ἀντὶ **ὑποφάσεις**, ὁ δὲ Bgk **ὑποφάντιες**, Δωρ ἀντὶ **ὑποφάνσεις**, ὑπομνήσεις, ὑποδηλώσεις, ὑπαινιγμοί.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 196.

ὑποφήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, = **ὑποφήτης**, ὑπ. ἀοιδῆς Μοῦσαι Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 22· ὑπ. Πιερίδων, ἐπὶ ποιητῶν, Ἀνθ. Π. 14. 1· μύθων ὑπ. Μανέθων 3. 326 — ὡς ἐπίθ., ὑποφήτορι μύθῳ, μετὰ προφητικοῦ λόγου, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 5. 157.— Καθ' Ἡσύχ. : «ὑποφήτορες· ὑποτεταγμένοι».

ὑποφθάδων, Ἐπίρρ., ἐκ τῶν προτέρων, προηγουμένως, ἄνωθεν σπεύδουσιν ὑποφθάδων Ὀππ. Ἁλ. 3. 145, 618· πρβλ. **παραφθάδων**.

ὑπ-οφθάλμιος, ον, ὁ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς, «ὑπώπια ... καλεῖται δὲ οὕτω καὶ τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὀστᾶ, .. ταῦτα δὲ καὶ ὑποφθάλμια παρ' ἐνίοις ὀνομάζεται» Πολυδ. Β', 53, 87· — τὰ ὑποφθάλμια, τὰ μέρη τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς, μετάρσια τὰ ὑποφθάλμια Ἱππ. Κωακ. Προγν. 137 τὰ ὑποφθάλμια πελιδνὰ καὶ πεφυσημένα 595. 50., 638. 11, κλπ.· ἴδε κύλα.

ὑποφθάνω [ᾰ]· ἀόρ. **ὑπέφθην**, ἀπαρέμφ. **ὑποφθῆναι**, μετοχ. **ὑποφθάς**, ὡσαύτως ἐν τῇ μετοχ. τοῦ μέσ. ἀορίστ. (ἴδε κατωτ.)· μεταγεν. ἀόρ. α' **ὑπέφθασα**. Σπεύδω πρότερον, προλαμβάνω, προφθάνω, ὑποφθὰς δουρὶ μέσον περόνησεν, προλαβὼν διετρύπησεν αὐτόν, «προφθάσας, προλαβών» (Σχόλ.), Ἰλ. Ζ. 144· ἔγραψεν ὑποφθάσας Πλουτ. Πομπ. 21· οὕτω καὶ ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ μέσου ἀορ. ὑποφθάμενος κτεῖνεν Ὀδ. Δ. 547. **II** μετ' αἰτ., προλαμβάνω τινά, εἶμαι πρότερος αὐτοῦ ἔν τινι, τῷ καὶ ὑπέφθη πρός γε βαλὼν ὑπὲρ αὐχένα γαίης Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 307, Πλουτ. Αἰμίλ. 26, κλπ.· καὶ ἐν τῷ μέσ., τὸν ὑποφθαμένη φάτο μῦθον Ὀδ. Ο. 171, πρβλ. Ἀνθ. Π. 227. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε τὸ ῥῆμα **φθάνω**].

ὑποφθέγγομαι, ἀποθ., φθέγγομαι, ὁμιλῶ χαμηλοφώνως, ἐντὸς ὑποφθεγγόμενον, ἐπὶ ἐγγαστριμύθου, Πλάτ. Σοφιστ. 252C· ἡσυχῇ, τυφλόν, ἠρέμα ὑπ. τινι Λουκ. Νιγρ. 13, Πλουτ. Ἄρατ. 8. κλπ.· ὑπ. τινί τι ὁ αὐτ. 2. 88C. **2)** ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ τινι ὁ αὐτ. ἐν Βρούτ. 36. **II** ἐπὶ πτηνῶν, Αἰλ. π. Ζ. 7, 7, Λόγγος 3. 12· ὡσαύτως, ὑπ. κερκὶς Φιλόστρ. 853.

ὑποφθείρω, φθείρω, καταστρέφω κατὰ μικρόν, Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. 4, 22, Θεοφ. Σιμοκ. Ἱστ. 74C, κλπ.— Παθ., φθείρομαι, καταστρέφομαι κατὰ μικρόν, ὡς ἀναγινώσκεται ὑπό τινων ἐν Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 939, ἀντὶ **ὑποφέρομαι**, ὃ ἴδε.

ὑποφθίνω [Ι], φθίνω κατὰ μικρόν, ἐλαττοῦμαι, ὅσον ἡ τοῦ σώματος ἰσχὺς ὑποφθίνει, τοσοῦτον ἡ τῆς διανοίας αὔξεται ῥώμη Ἡρακλείδ. Ἀλληγ. 61.

ὑποφθονέω, αἰσθάνομαι κρύφιον φθόνον πρός τινα, ὑπεφθόνει τῆς στρατηγίας τῷ Τισσαφέρνει Ξεν. Ἑλλ. 3. 2. 13· Κυαξάρης, ὅτι ἐκεῖνοι ἦρχον τοῦ λόγου, ὥσπερ ὑπεφθόνει (ἕτεροι ὑπό τι ἐφθόνει) ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 4. 1, 13.

ὑπόφθονος, ον, ὀλίγον φθονερὸς ἢ ζηλότυπος· ἐπίρρ., ὑποφθόνως ἔχειν πρός τινα Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 26.

ὑποφθορά, ᾶς, ἡ, βαθμιαία φθορά, σῆψις, Ὀρειβάσ. σελ. 19, ἔκδ. Μαϊ. **2)** φθορὰ διὰ χρημάτων, περὶ ὑποφθορᾶς ἀντιδίκων Σύνοψ. Βασιλικ. Mortreuil Histoire du droit Byz. τ. 2, σ. 438, 33.

ὑποφθορεύς, έως, ὁ, ὁ ὑπούλως διαφθείρων, ὕπουλος διαφθορεύς, Γλωσσ.

ὑποφιάλα κηρία, ὑπὸ φιάλην, Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 157, ἔκδ. Β.

ὑποφῑλέω, φιλῶ μετὰ δειλίας τινὸς ἢ κρυφίως, Ἀριστοφ. 1, 25.

ὑποφλεγέθω, ποιητ. ἀντὶ **ὑποφλέγω**, Νικ. Ἀλεξιφ. 282.

ὑποφλεγμαίνω, φλεγμαίνω ὀλίγον, κατέχομαι ὑπό τινος φλεγμονῆς, Ὀρειβάσ. 286 Matth.· μεταφορ., ἐπὶ ὀργῆς, καὶ μέχρι τούτου ὁ τοῦ βασιλέως θυμὸς ὑπεφλέγμαινεν Θ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 48, 17, ἔκδ. Βόννης.

ὑποφλεγμάτίζω, ἐνοχλοῦμαί πως ὑπὸ φλεγμάτων, Ἀλέξ. Τραλλ. σ. 29.

ὑποφλεγμᾰτώδης, ες, ἐνοχλούμενος ἢ πάσχων πως ἐκ φλεγμάτων, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 217.

ὑποφλέγω, θερμαίνω κάτωθεν, ὑποκάτω, ὕδωρ λαμπάδι Ἀνθ. Π. 9. 626· — μεταφορ., ὑποφλέγεσθαι τὴν καρδίαν ἐπί τινι Ρήτορες (Walz) τ. 1, σ. 502.

ὑποφοβέομαι, Παθ., φοβοῦμαί πως, εἶμαί πως περοβημένος, διάφορ. γραφ. ἐν Σχολ. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 433.

ὑπόφοβος, ον, ὀλίγον περοβημένος, δειλὸς ἢ αἰσχυντηλὸς, αἰδήμων, Achmes Ὀνειρ. 74, 97, Φώτ. ἐν λ. **ὑποδεής**. **II** ὁ προξενῶν φόβον, ἐπίφοβος, Achmes Ὀνειρ. 272.

ὑποφοινίσσομαι, ποιητ. ὑπαιφ-, γίνομαί πως φοινικόχρους, φοινικοῦς τὸ χρῶμα, Νικ. Θηρ. 178, 760, Διοσκ. 3. 78. κλπ.

ὑποφόνια, τά, «τὰ ἐπὶ φόνῳ διδόμενα χρήματα τοῖς οἰκείοις τοῦ φονευθέντος, ἵνα μὴ ἐπεξίωσιν· Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλισθένους καὶ ἐν τῷ κατὰ Φορμισίου, Θεόφραστος Νόμων ις'» Ἁρποκρ., Ἀν. Βεκ. σελ. 313, 8, Σχόλ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Σ. 497, κλπ., πρβλ. τὸ Ὁμηρ. **ποινή**, καὶ τὸ τοῦ Σόλωνος **ἄποινα**, Saxon. were-geld, ὑπ. κατατιθέναι Φιλόστρ. 877· ὑπ. διδόναι τῆς σφαγῆς Δίων Κ. 77. 12· — κυρίως οὐδ. πληθ. τοῦ **ὑποφόνιος**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ον, φονικός,— ἐπίθετον, ὅπερ ὁ Ἔρμανν. προτείνει νὰ ἀναγνωσθῇ ἐν Σοφ. Τρ. 840· ἴδε Blayd's καὶ Jebb ἐν τόπῳ.

ὑποφορά, ἡ, (ὑποφορέω) ἡ πρὸς τὰ κάτω φορά, ὑπαγωγή, κάθαρσις τῆς κοιλίας, ἐν ὄσφυος ἀλγήματι συντόνῳ καὶ ὑποφορῇ πλέονι Ἱππ. Κωακ. Προγν. 168, 203. **II.** πρόφασις, δικαιολογία, ἡ τῶν μηνῶν ὑπ. Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 29· — ῥητορικὸν σχῆμα καθ' ὃ ὁ τοῦ ἀντιδίκου ἰσχυρισμὸς λέγεται **ὑποφορά**, ὑποφορὰ δὲ ὁ τοῦ ἐχθροῦ λόγος, Λατιν. subjectio, Ρήτορες (Walz) τ. 2, σ. 108·—κατὰ τὸν Ῥοῦφον ἐν Τέχνῃ Ῥητορικῇ «ὑποφορὰ δέ ἐστι, τὸ ὑποβαλεῖν ἔννοιάν τινα εἶτα ἀπαντῆσαι» αὐτόθι 459· — κατὰ Τιβέριον περὶ Σχημάτων· «ὑποφορὰ δέ ἐστιν ὅταν μὴ ἐξῆς προβαίνῃ ὁ λόγος, ἀλλ' ὑποθείς τι, ἢ ὡς παρὰ τοῦ ἀντιδίκου ἢ ὡς ἐκ τοῦ πράγματος, ἀποκρίνηται πρὸς αὐτόν, ὥσπερ δύο ἀντιλεγόμενα πρόσωπα μιμούμενος, οἷον» αὐτόθι τ. 8, σ. 566, κλπ., πρβλ. Auct. ad Herennium 4. 23. **III.** κοῖλος ἀγωγὸς ἢ ὀχετὸς ὕδατος, Γεωπον. (2. 6, 8)· ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς Ἰατρ., σῦριξ, συρίγγιον, Λατ. fistula, ἕλκος ὅμοιον συριγγίῳ, Foës. Oecon. Hpp. **II.** παρὰ Στράβ. 248 **ἀποφορὰς** εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφή.

ὑποφορέω, φέρω ὑποκάτω ἢ πρὸς τὰ κάτω, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIG. II. 167.

ὑπόφορος, ον, ὁ εἰς φόρους ὑποκείμενος, φόρου ὑποτελής, Λατ. tributarius, vectigalis, Χαλκιδεῖς ὑποφόρους λαβὼν Πλούτ. 2. 774C, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ. 10, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1. 6. **II.** ὁ ἔχων καίλους ὀχετούς, συρίγγια, ὅσα ὑπόφορα, καὶ κόλποι καὶ ἕλκη Γαλην. 14, 681, 17.

ὑποφραδμοσύνη, ἡ, παραίνεσις, συμβουλή, σῇς δ' ὑποφραδμοσύνῃσιν Ἡσ. Θεογ. 658· ἄλλως: σῇσιν ἐπιφροσύνῃσιν.

ὑποφράζομαι, μέσ., μετὰ παθητ. ἀορ., = **ὑπανοέω**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 462.

ὑποφράσσω, Ἀττ. **-ττω**, φράσσω κάτωθεν, Ἀρχ. Μαθ. 269.

ὑποφραστήρ, ῆρος, ὁ, = **ὑποφήτης**, εἰσὶ γάρ, εἰσὶ καὶ ὑμῖν ὑποφραστῆρες ἀοιδῆς Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 142D.

ὑπόφρικος, ον, (φρίξ) κάπως φρικώδης, ὑποφρίσσων, Ἐβδ. (Γ' Μακκ. Ϛ', 20).

ὑποφρίσσω, Ἀττ. **-ττω**, φρίσσω ὀλίγον, κατέχομαι ὑπὸ μικρᾶς φρικιάσεως, Λουκ. Περεγρ. 39, Ζεὺς Ἐλεγχόμ. 4, ὑπὲρ τῶν Εἰκόνων 12. **2)** μετ' αἰτ., αἰσθάνομαι μυστικὸν ἢ κρύφιον φόβον ἐνώπιόν τινος, ὑποφρίσσοντες ἄνακτα Εὐφορίων παρ' Ἀθην. 263D (Ἀποσπ. 73).

ὑποφρύγιος [ῠ], **ον**, τρόπος ἢ ᾠδή τις μουσικός, Πλούτ. 2, 1142F, Ἀθήν. 625E.—Ἐπίρρ. **ὑποφρῠγιστί**, κατὰ τὸν ὑποφρύγιον ἦχον ἢ τρόπον, Ἀριστ. Προβλ. 19. 48, 1.

ὑποφυάς, άδος, ἡ, = **ὑπόφυσις**, Ἡσύχ. ἐν λ. **μόλσον**.

ὑποφῠγή, καταφύγιον ὑπό τι παρέχον σκιάν, τὰ ἄλση ... πρὸς θέρους ὑποφυγὴν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 5, 2, «ἔξω δὲ πόλεως καὶ ἄντρα καὶ σπήλαια καὶ σπηλαιώδεις ὑποφυγαί» Πολυβ. Θ', 16.

ὑποφῠλάσσω, διατελῶ ὕπαρχος, Συλλ. Ἐπιγρ. 4332. 10.

ὑποφῡσάω, φυσῶ ἠρέμα, ὑποφυσῶντος τοῦ ἀνέμου Ἐτυμ. Μέγ. 818, 57. **2)** μεταφ. ἐν τῷ Παθ., φουσκώνω κάπως, Φίλων 1. 339.

ὑπόφῡσις, εως, ἡ, ἡ ὑποκάτωθεν αὔξησις, **1)** ἐν τῇ ἀνατομικῇ, ἔξοχή ὀστῶν μικρά, Γαλην. τ. 4, σ. 132, 16, τ. 19, σ. 438, 2, ὁ αὐτ. 2, 337, 16. **2)** βλαστός, παραφυάς, Λατ. stolo, «ὑποφύσεις, παραφυάδες» Ἐτυμ. Μέγ. 784, 28, Φώτ.

ὑποφῡτεύω, φυτεύω ὑποκάτω, σκίλλαν ὑποφυτεύων παρὰ τὰς ῥίζας Γεωπ. 10, 50.— Παθ., ὑπ. ὑπό τινι Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 10, 5.

ὑποφῡω, φύω, γεννῶ κάτωθεν, τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν φύε ποίην Ἰλ. Ξ. 347.— Παθ., μετ' ἀορ. β' καὶ πρκμ. ἐνεργ., φύομαι κάτωθεν, Ἱππ. π. Κεφ. Τρωμ. 910, π. Ἀγμ. 774· ἐπὶ τῶν ὀδόντων, φύομαι κάτωθεν εἰς ἀντικατάστασιν ἄλλου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 2, 1, πρβλ. 8. 24, 1· — **ὑποφύει** = **ὑποφύεται**, (εἰ ἡ γραφὴ ὀρθή), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 15, 2. **II.** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, ἐξακολουθῶ αὐξανόμενος, διατελῶ ἐν αὐξήσει, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 8. 8.

ὑποφωλεύω, φωλεύω ὑπό τι, Ἀνθ. Παλατ. 7. 375.

ὑποφωνέω, φωνάζω εἰς ἀπάντησιν, φωνῶ ἀποκρινόμενος, τίνα, εἶπεν, ἕξετε ἄλλον; ἐκ μιᾶς γνώμης ὑπεφώνησαν ἅπαντες, σεαυτὸν Πλουτ. Πομπ. 25, πρβλ. 2, 53B· ἄδω εἰς ἀπάντησιν, αἱ δ' ὑπεφώνεον ὄρνιθες Μόσχ. 3. 49. **II.** ὑποφ. τινα, ἀντηχῶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Ἐπιγρ. Κνίδ. 2. σ. 764 Newton. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑποφωνῆσαι· ὑποδεῖξαι»

ὑποφώνησις, εως, ἡ, παρακέλευσις, Πλούτ. 2. 33D· ὡσαύτως, **ὑποφώνημα**, τό, τοῖς ἡμετέροις ὑποφωνήμασιν ἐπιρρωσθῆναι πρὸς τὸν ἀγῶνα Βασίλ. Μέγ. τ. 3, σ. 335B, κλπ.

ὑποφωνητής, οῦ, ὁ, ὁ παρακελεύων, προτρέπων, ὡς συστρατιώτης ἡμῶν ὑποφωνητοῦ τάξιν ἔχων Ἰγνατ. Ἐπιστ. σ. 130.

ὑποφώσκω, = **ὑποφαύσκω**, **ὑποφωσκούσης** ἕω Ἀριστ. Προβλ. 25. 5· τῆς ἡμέρας ὑπ. Διόδ. 13. 18 (μετὰ διαφόρ. γραφῆς ἐπιφ-).

ὑποχάζομαι, ἀόρ. **-κεκαδόμην**· ἀποθ., ὑποχωρῶ, ἀποστύρομαι, κοινῶς «γραβιοῦμαι 'πίσω», ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο, «ὑπεσκεδάσθησαν» (Θ. Γαζῆ), Ἰλ. Δ. 498· καὶ οἱ (ὅηλ. τῇ μητρὶ τῶν θεῶν) Ζεὺς ὑποχάζεται Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1101.

ὑποχαίνω, ἴδε **χαίνω**, **ὑποχάσκω**.

ὑποχαίρω, χαίρω κρυφίως, «κρυφαχαίρω», εἰς κακὸν ὑποχαίροντες Πολέμων ἐν Φυσιογν. 1. 18.

ὑποχάλαρος, ον, ὀλίγον τι χαλαρός, Ἱππ. Μοχλ. 865.

ὑποχάλασις, εως, ἡ, καταβίβασις, ὅσον ἥρκει εἰς τὴν ὑποχάλασιν τοῦ παραλύτου Ἰουστῖν. Μάρτ.— μεταφ., χαλάρωσις, διακοπή, Νικήτ. Χρον. 27C· καθίζησις, Σουίδ. ἐν λ. **ὑφιζήσεις**, ἣν ἑρμηνεύει, «ὑποχαλάσεις, ἐνδόσεις».

ὑποχαλάω, χαλαρώνω ὀλίγον, τι Βυζ.— Παθ., χαλαρώνομαι, Εὐστ. Πονημάτ. 8. 70. **II.** ἀμεταβ., = τῷ παθ., κεραία μὴ ὑποχαλῶσα καὶ ὑπενδιδοῦσα Ρήτορες (Walz) τ. 1, σ. 621, 9· ἔστηκε δὲ ἀνὴρ αὐλῶν τεχνίτης, καὶ ὃς ὅτι μάλιστα πειρᾶται τοῦ μέλους ὑποχαλᾶν κτλ. Αἰλ. π. Ζ. 12. 46.

ὑποχαλεπαίνω, χαλεπαίνω ὀλίγον, Σχόλ. εἰς Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 117.

ὑποχαλῑνίδιος, α, ον, ὁ ὑπὸ τὸν χαλινόν·— ἡ ὑποχαλινιδία (ὅηλ. ἡνία, ἴδε τὴν λέξ.), πιθαν. ἱμὰς προσεδεδεμένος εἰς ἑκάτερον ἄκρον τοῦ χαλινοῦ καὶ διερχόμενος κάτωθεν τῆς σιαγόνος τοῦ ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 7, 1.

ὑποχαλκίζω, ἔχω κάπως τὸ χρῶμα τοῦ χαλκοῦ, Ἐτυμ. Μέγ. 805. 49. **II.** μεταθ., ἀνταλλάσσω πρὸς χαλκόν, «ὑπεχάλκισα· πρὸς χαλκοῦ ὑπεθέμην» Ἡσύχ.

ὑπόχαλκος, ον, ὁ περιέχων χαλκόν, συγκεκραμένος μετὰ χαλκοῦ, Πλάτ. Πολ. 415B, Συλλ. Ἐπιγρ. 151. 20· μεταφ., Πλούτ. 2, 1B, 65A· πρβλ. **ὑπάργυρος**, **ὑποσίδηρος**, **ὑπόχρυσος**.

2) ὁ ἠχῶν ὡς χαλκός, ὑπ. ἠχὼ φέρειν Φιλόστρ. 100.

3) ὁ ἔχων χρῶμα χαλκοῦ, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Χ. 299.— Κατὰ Σουίδ.: «ὑπόχαλκον δέ σου τὸ χρυσίον, ἀντὶ τοῦ μίξιμον, παρακεκομμένον τὸ νόμισμα, παραχαράξιμον».

ὑποχαλκόω, συγκιρνῶ διὰ χαλκοῦ, σχηματίζω μῖγμα μετὰ χαλκοῦ, Λατ. subaerare, Γλωσσ.

ὑποχαράσσω, Ἀττ. **-ττω**, χαράσσω ὑποκάτωθεν, Πλουτ. Ἀλέξ. 69, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 873, τ. 3, σ. 30D, ὁ αὐτ. ἐν τ. 1, σ. 93.

ὑποχαρίζομαι, ἀποθ., δεικνύομαι ὀλίγον εὐγνώμων, Χρον. Πασχ. τ. 1, σ. 577, 22.

ὑποχαροπός, όν, κάπως **χαροπός**, Ξεν. Κυνηγ. 5. 23, Δικαίαρχ. παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. 20.

ὑποχάσκω, ἀόρ. β' **ὑπέχανον**, πρκμ. **ὑποκέχηνα** (ἴδε τὸ ῥῆμα **χάσκω**). Χάσκω ὀλίγον, Ἀριστοφ. Πλ. 314, Ξεν. Ἱππ. 6, 8· μικρὸν ὑποκεχηνυῖαι τὸ στόμα Ἀχιλλ. Τάτ. 1. 1·— σῦκα ὑπ. Φλόστρ. 809. **II.** μετ' αἰτ., ἀναμένω μετ' ἀνησυχίας ἢ φόβου, Ἱππ. 1138D.

ὑπόχαυνος, ον, ὀλίγον τι χαῦνος ἢ πορώδης, ὁ Γαλατικὸς ἐλλέβορος ῥυσός, ὑπόχαυνος Ὀρειβάσ. 158 Matth.· τόπος τὰ μὲν ἄνω ἰσχυρὰ ἔχων, τὰ δὲ κάτω ὑπόχαυνα Ἐτυμ. Μ 184, 54. **II.** ὀλίγον ἐπημμένος, «φαντασμένος», τὸ τῶν Αἰολέων ἦθος ἔχει τὸ γαῦρον καὶ ὀγκῶδες, ἔτι δὲ ὑπόχαυνον Ἀθήν. 624E, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ. 228.

ὑποχαυνόω, χαυνόω τι ὀλίγον, χαλαρώνω, τοῦ λόγου τὸν τόνον ὑποχαυνοῦσι Βασίλ. τ. 2, σ. 951D. **II.** φουσκώνω, καθιστῶ ἀλαζονικόν, Πλούτ. 2. 21G.

ὑπόχειρ, ὁ, ἡ, = τῷ ἑπομ., Σοφ. Ἠλ. 1092 (ἐκ διορθώσεως τοῦ Musgr. ἀντὶ ὑπὸ χεῖρα).

ὑποχείριος, ον, Πλάτ. Θεαίτ. 198A, Πολιτικ. 308A **ος, α, ον**, ὁ αὐτ. ἐν Ἐρυξ. 392C καὶ ὁ Ἡρόδ. (χείρ)·—ὁ ὑπὸ τὴν χεῖρα, οἷσω γὰρ καὶ χρυσόν, ὅστις χ' ὑποχείριος ἔλθῃ, «ὅστις εἰς χεῖράς μοι ἔλθῃ, ὑπὸ ταῖς ἐμαῖς χερσὶ γένηται» (Εὐστ.), Ὀδ. Ο. 448, πρβλ. Σουίδ., ἔνθα = **πρόχειρος**, «ὑποχείριον, τὸ ὑπὸ τὴν χεῖρα .. 'αἱ δὲ ὅ τι ποτὲ παρέπιπτεν αὐτοῖς ὑποχείριον'».

2) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ προσώπων, ὁ ὑπὸ τὴν χεῖρα ἢ τὴν ἐξουσίαν τινός, ὁ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τινος, **ὑποκείμενος**, ὑποτεταγμένος, τινι Ἡρόδ. 6. 33, 44, κλπ., **ὑποχείριους ποιεῖσθαι** καὶ παρέχειν ὁ αὐτ. 1. 106., 5. 91, κ. ἀλλ., ὑπ. εἶμι ἢ γίγνομαί τινι Ἡρόδ. 6. 119, Αἰσχύλ. Ἱκ. 392, Ξεν. Ἀν. 3, 2, 3· ὅταν δ' ὑποχείριος ἔλθῃ Θέογν. 363B· λαμβάνω τινὰ ὑποχείριον, φέρω τινὰ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, Εὐρ. Ἀνδρ. 736, Δυσί. 101. 10, κλπ.· ἔχειν τινὰ ὑπ. Θουκ. 3. 11, κλπ.· ὑποχ. τὸν ἵππον ἔχειν, ἐν ὑποταγῇ, Ξεν. Ἱππ. 8. 12· ὑπ. παραδιδόναι ἢ ποιεῖν τινά τινι Λυκοῦργ. 148. 39, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 5. 3, 13· ὑπ. τῷ ἰητρῷ, ὑπὸ ἰατρικὴν θεραπείαν, Ἱππ. 19. 25· ἐπὶ ἀγρίων ὀρνίθων, ὑποχείριους ἐποιήσατο Πλάτ. Θεαίτ. 197C· ὑπ. τὰς ἐπιστήμας ἔχειν αὐ ὀθι 198A.— Ἐπίρρ., ὑποχείριως ἔχειν τῷ ἑτέρῳ τὸ ἕτερον Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 107D.

ὑποχεραύομαι, Παθ., γίνομαι χέρσος τῇ ὑποκάτω, ἄνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος ὑποχερσουμένης τῇ βάσει Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 511D.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπόχευμα, ἦσυχον χύσιμον, ῥάντισμα, Πινδ. Π. 5. 135· ἀλλ' ἡ πιθ. γραφ. εἶναι ὑπὸ χεύμασιν.

ὑποχέω, μέλλ. **-χεῶ**· ἀόρ. **ὑπέχεα**, Ἐπικ. **ὑπέχευα**—ὅπερ εἶναι ὁ μόνος ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. τύπος. Χύνω εἰς ποτήριον τεθειμένον ὑποκάτω, ἐγχέω, Χίου δύο κυάθους, ἀνεβόησέν τις, ὑπόχει Σώφιλ. ἐν «Παρακαταθήκῃ» 1, πρβλ. Μένανδρ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 11· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὑποχέασθαι πλείονας, πλειότερα ποτήρια, Δίφιλος ἐν «Αἱρησιτείχει» 1. **2)** Παρ' Ὁμ. μόνον ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων, στρώνω ἢ ἁπλώνω ὑποκάτω, βοείας, ῥῶπας Ἰλ. Α. 843, Ὀδ. Ξ. 49, πρβλ. Π. 47· φύλλα ὑποκεχυμένα ὑπὸ τοῖς ποσί, πεπτωκότα καὶ διεσκορπισμένα ὑπὸ τοὺς πόδας, Ἡρόδ. 7. 218. **3)** μεταφορ., ἀπιστίη ὑπεκέχυτο αὐτῷ, ἐχύθη κρυφίως ἐπ' αὐτοῦ, ὅηλ. κατέλαβεν αὐτόν, Ἡρόδ. 2. 152., 3. 66. **II.** ἐπικαλύπτω, τινά τινι Ὀππ. Ἀλ. 1. 740.

III. Παθ., ἐκτείνομαι, ἐξαπλοῦμαι ὑποκάτω, ὡς ὁ ἀὴρ ὑποκάτω τοῦ αἰθέρος, Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 2. 12. **2)** πάσχω ἐκ καταῤῥάκτου (πρβλ. **ὑπόχυσις**), εἴτε ἐπὶ προσώπων, ὑποχυθέντες τὰς ὄψεις Φίλων 2. 50· εἴτε ἐπὶ ὀφθαλμῶν, ὀφθαλμοὶ ὑποκεχυμένοι Διοσκ. 2. 194, κλπ.·— μεταφορ., ἐπὶ τοῦ νοῦ, Μάξ. Τύρ. 16. 3.

ὑποχή, ἡ, (ὑπέχω) κυρίως δίκτυον περιφράττον καὶ περικλεῖον μέρος θαλάσσης, εἶδος γρίπου, κοινῶς **πόχτ** ἡ πόχα, Ὀππ. Ἁλ. 5. 81, Αἰλ. περὶ Ζώων 13. 17, Πλούτ. 2. 977Ε.

ὑπόχηλα, τά, (χηλὴ) τὰ προεξέχοντα ὀστᾶ τῶν ἁρμῶν τῶν δακτύλων, Πολυδ. Β, 144.

ὑποχθόνιος, ίη, ον, Καλλ. Ἀποσπ. 172· (χθών)·— ὁ ὑπὸ τὴν χθόνα, ὑπό· εἰος, ἐπὶ τῶν θεῶν τοῦ ᾅδου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 140 (ἕτερα Ἀντίγραφα **ἐπιχθ-**), Εὐριπ. Ἀνδρ. 515, κλπ.· ὑπ. γενέσθαι Λουκιαν. Χάρων ἢ Ἐπισκ. 22· πρβλ. **καταχθόνιος**, **χθόνιος**.

ὑπόχθων, **ονος**, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Παλατ. παράρτ. 9, στίχ. 87.

ὑποχίτων [Ῐ], **ωνος**, ὁ, ἔνδυμα ὑπὸ τὸν χιτῶνα, ὑπενδύτης, Γλωσσ.

ὑποχλέομαι, Παθ., κυλίομαι, κινοῦμαι ὑποκάτω, τοῦ μέν τε προρέοντος ὑπὸ ψηφῖδας ἅπασαι ὀχλεῦνται, «ὑποχλοῦνται ὑποκινοῦνται» (Σχόλ.), Ἰλ. Φ. 261, ἐν τμήσει.

ὑποχλιαίνω, χλιαίνω, θερμαίνω ὀλίγον ἢ κατὰ μικρόν, Ἱππ. 1012D, Πλού-. 2. 658D.

ὑποχλίζω, μέλλ. **-ίσω**, ὑπεγείρω διὰ μοχλοῦ, ὄἐκτο .. λαὸν Ἀχαιῶν .. κληῖδας ὑποχλήσασα πυλάων Ποιητὴς παρὰ Παρθενίῳ περὶ Ἔρωτ. Παθημ. 21. 12.

ὑπόχλοος, **ον**, ὁ ἔχων χρῶμα ὑποκίτρινον ἢ ὑποπράσινον, ὡς τὸ **ὑπόχλωρος**, Καλλ. εἰς Δῆλ. 80.

ὑποχλωρίζω, ἀρχίζω νὰ φαίνωμαι χλωρός, ἀρχίζω νὰ χρυσίζω ὀλίγον, αὐγὴν ὑποχλωρίζουσαν ἡρέμια διαλάμπειν Ὠριγέν. τ. 3, σ. 458Α.

ὑποχλωρομέλᾶς, **ᾶνος**, ὁ, ὠχρομέλας πως, «μαυροκίτρινος», Ἱππ. 1175G.

ὑπόχλωρος, **ον**, ὀλίγον χλωμός, κιτρινωπός, Ἱππ. Προγν. 401, περὶ Ἄγμ. 760, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 14, 1.

ὑποχνοάζω, μέλλ. **-άσω**, ἀρχίζω νὰ ἔχω «χνοῦδι» (χνοῦν) ἐπὶ τοῦ προσώπου, Meineke Κωμικ. Ἀποσπ. 2. 751· νεανίαν .. ἄρτι τοῖς ἰούλοις ὑποχνοάζοντα Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 112Β.

ὑπόχνοος, **ον**, (χνοῦς) ὀλίγον τι χνώδης, ἦν τὸ μῆλον ὑπόχνουν Ῥήτορες (Walz) τ. 1. σ. 523, 19.

ὑποχοινῖκίς, **ίδος**, ἡ, τὸ μέρος τὸ ὑπὸ τὴν **χοινικίδα**, Ἀρχ. Μαθ. 62.

ὑποχοιρίς, **ίδος**, ἡ, φυτόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κιχορίων, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 7. 7, 1., 11. 4.

ὑπόχολος, **ον**, περιέχων ὀλίγην χολήν, χολώδης πως, ἀναβήσασι ὑπόχολα, ὅηλ. βήσασιν ἀνάγει φλέγματα περιέχοντα ὀλίγην χολήν, Ἱππ. 493. 30· ἀποχρέμπεται ὑπόχολον, ὅηλ. φλέγμα, 518. 5· ὑπόχολον κατακορὲς φλέγμα Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 1.

ὑποχολώδης, **ες**, (εἶδος) ὀλίγον χολώδης, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1072.

ὑποχονδριᾰκός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ὑποχόνδριον, ὑποχονδριακὸν νόσημα Γαλην. τ. 7. σ. 441Β.

ὑποχόνδριος, **ον**, (χόνδρος) ὁ ὑπὸ τοὺς χόνδρους τοῦ ὀστοῦ τοῦ στέρνου, πάθη ὑπ., κατὰ τὸ μέρος τοῦτο τοῦ σώματος Ἀριστ. Προβλ. 30. 1. 10. **II. ὑποχόνδριον**, τό, **ὑποχόνδρια**, τά, τὰ μαλακὰ μέρη τοῦ σώματος τὰ ὑπὸ τοὺς χόνδρους τοῦ στήθους καὶ ὑπὲρ τὸν ὀμφαλόν, Λατ. hypochondria, τὸ δεξιὸν ὑπ. Ἱππ. Ἀφ. 1251, κ. ἀλλ.· «τὸ μὲν ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν ἦτρον, τὸ δὲ ὑπὲρ τὸν ὀμφαλὸν ὑποχόνδριον, τὸ δὲ κοινὸν ὑποχονδρίου καὶ λαγόνος χοιλὰς» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 13, 1·— παρὰ τῷ Κέλσῳ ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ praecordia, πρβλ. Foës. Oec. Hipp.— Κατὰ Σουΐδ. καὶ Μέγ. Ἐτυμ. 784, 32: «ὑποχόνδρια, τὰ ἀκροστήθια τὰ ὑπὸ τὴν λαγόνα», ὁμοίως καὶ κατὰ Φώτ.

ὑποχορεύω, χορεύω ὑποκάτω, Χάριτες ἡρέμα πως ὑπέτρεχον τὰ φυτά, καὶ τοῖς ἄνθεσιν ὑπεχόρευον Νικηφόρου Προγυμνάσματα ἐν τοῖς Ῥήτορσι (Walz) 522, 29.

ὑποχορηγέω, χορηγῶ, παρέχω, ἡ νῆσος ὑποχορηγεῖ τῇ Ῥώμῃ .. ἕκαστα εὐμαρῶς Στράβ. 273· συχνὸν αὐτῷ ὑποχορηγοῦντες ἀργύριον Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 293C.

ὑποχορηγία, ἡ, χορηγία, ἀφθονία, εὐπορία, παρέχειν ὑπ. πρός τι Στράβ. 235.

ὑπόχος, **ον**, (ὑπέχω) ὁ ὑποκείμενος εἴς τινα, ὑπήκοος, ὕπαρχος, πάντα τοῖς θεοῖς ὕποχα Ξεν. Ἀν. 2. 5, 7· βασιλῆς βασιλέως ὑποχοι μεγάλου, «βασιλεῖς μὲν τῶν ἰδίων πόλεων, ὑποτεταγμένοι δὲ τῷ Πέρσῃ» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Πέρσ. 24. **2)** = **ἔνοχος**, ἐξωλείας Δημ. 1315. 11· δίκῃ Φίλων 1. 429.

ὑποχραίνω, ὑπαίνω, λερώνω ὑποκάτω, μὴ πόδες ὑποχραίνοιντο κονίης Κόλουθ. 232.

ὑποχρεμετίζω, χρεμετίζω ἐπί τινι, διεσσύμενοι δ' ἐπὶ μῶλον ἵπποι ὑπεχρεμέτιζον Κόϊντ. Σμυρν. 8. 57· — Koechl. ἐπιχρ-.

ὑποχρέμπτομαι, ἀποθ., ἀποχρέμπτομαι ὀλίγον ἢ ἡρέμα, Ἱππ. 470. 31., 492. 52.

ὑπόχρεως, ων, γεν. ω· ὁ πληθ. παρὰ μεταγεν. **ὑπό-χρεοι**, **-χρέους**, Πολύπ. 9. 29, 7, Διονύσ. Ἁλ. 4. 10· (χρέος)·— ὁ ὑπὸ χρέος διατελῶν, χρεωμένος, πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος; Ἀριστοφ. Νεφ. 242·— χρεώστης τινός, δῆμος ἦν ὑπόχρεως τῶν πλουσίων Πλουτ. Σόλων 13. **2)** ὑπ. τινι, ἐξηρτημένος ἔκ τινος, ὑπόλογος, Λατ. obnoxius alicui, πάλιν ὁ δῆμος ὑπόχρεως τῇ συγκλήτῳ Πολύβ. 6. 17, 1, πρβλ. 4. 51, 2. **3)** ἐπὶ περιουσίας, «χρεωμένος», βεβαρημένος, Λατ. obaeratus, Ἰσαίου 81. 21 καὶ 26, Δημ. 1187. 18, 1225. 10.

4) «ὑποχρεωμένος», μετὰ γεν., ὑπ. φιλίας καὶ χάριτος, ὑποχρεωμένος διὰ τῶν δεσμῶν φιλίας καὶ εὐνοίας δειχθείσης ἄλλοτε, Πλουτ. Πομπ. 76· ὡσαύτως μετὰ δοτ., ὑπ. χάριτι Πολύβ. 22. 2, 10, πρβλ. 9. 29, 7.

ὑποχριστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ χρίσῃ κάτωθεν, Θεοφ. Νόνν. τ. 2, σ. 60.

ὑποχρίω [Ῐ], χρίω ὑποκάτω ἢ ὀλίγον, Λατ. sublinere, τινί τι Ἡρόδ. 2. 86, Ἱππ. π. Ἄγμ. 765· τοὺς κοσμητάς, οἳ ὑποχρίουσί τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτοὺς Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 8. 20.— Μέσ., καὶ ὑποχρίεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς (πρβλ. **ὑπογράφω** V) .. ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο ἢ εἶσι Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 1, 41· ἀλείφομαι ὀλίγον, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 1. 3.

ὑπόχραιον καὶ ἀπτὸν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ Θ. Στουδ. σ. 1304, ἔκδ. Mi. Αὕτη μὲν ἡ λέξ. δεῖ ἐκ τοῦ **ὑπό** καὶ **χροιά**, δῆλον· πῶς δὲ ἐν τῷ Θησ. Στεφ. κείμενον τὸ **ὑπόχρους** ἐκ τοῦ Ἰω. Γαζῆ ἑρμηνεύεται madidus ἀπορῶ, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

ὑποχρόνιος καὶ **-χρονος**, ον, ὁ ὑποκείμενος εἰς τὸν χρόνον, πρόσκαιρος, ἀρχὴν ὑποχρόνιον δείκνυσιν ἡ κατὰ σάρκα γέννησις Ἀμφιλόχ. σ. 40D, Δεόντ. ἐν Mail Collect Vat. τ. 9. σ. 548.

ὑποχρῡσίζω, ἔχω χρῶμα ἀποκλῖνον εἰς τὸ χρυσοῦν, ὑποχρυσίζει τὸ βοστρύχημα Εὐμάθ. 2. 2, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 19C.

ὑπόχρῡσος, **ον**, ὁ περιέχων μέγμα ἢ μέρος χρυσοῦ, γῆ Πολυδ. Γ', 87· μεταφορ., ἐπὶ προσώπων, Πλάτ. Πολ. 415C· νεανίσκος Λουκ. Τόξαρ 16· πρβλ. **ὑπάργυρος**, **ὑπο-αίθηρος**, **χαλκος**· **II** πεφορτωμένος μὲ χρυσόν, ὑπερβαλλόντως πλούσιος, ἔμπορος Ἡλιόδ. 2. 8. **III.** ὁ ἀπαστράπτων ἐκ χρυσοῦ, μῆλα Φιλόστρ. 809.

ὑποχρωμᾰτίζω, χρωματίζω ὀλίγον, ἐλαφρῶς, τι Εὐμάθ. 2. 6.

ὑποχρώννῡμι, = τῷ προηγουμ., **ὑποκεχρωσμένος** Πολυδ. Δ', 140.

ὑπόχῡμα, τό, ὑγρόν τι διακεχυμένον κατὰ τὸν κερατοειδῆ καὶ ἐμποδίζον τὴν ὅρασιν, ὑπόχυμά ἐστιν ὑγροῦ πῆξις τοῦ ὑδατώδους, μᾶλλον ἢ ἧττον ἐμποδίζουσα τὸ ὁρᾶν Γαλην. Ὅροι Ἰατρ. τ. 19, σ. 438, § τξγ', Κλήμ. Ἀλ. 114· «ὑπόχυμά ἐστιν ἀργοῦ ὑγροῦ σύστασις ἐπὶ τὸν κερατοειδῆ χιτῶνα κατὰ τὴν κόρην, ἐμποδίζουσα τὸ ὁρᾶν, ἢ τὸ τρανῶς ὁρᾶν» Παῦλ. Αἰγιν. 6, 21.

ὑπόχῡσις, εως, ἡ, (**ὑποχέω** III) παρέγχυσις ὑγροῦ γινομένη κατὰ τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ, καταῤῥάκτης, Διοσκ. 1. 101., 2. 14, Αἰλ. π. Ζώων 7. 14.

ὑποχῡτήρ, ῆρος, ὁ, ἀγγεῖον δι' οὗ ἐγχέουσιν ἔλαιον εἰς λύχνον, Ἐβδ. (Ἱερεμ. ΝΒ', 19).— Κατὰ Φώτ.: «ὑποχυτῆρες, τρύβλια δι' ὧν τὸ ἔλαιον εἰς λύχνους ἐπιχέουσιν», πρβλ. Ἐτυμ. Μ. 784, 30.

ὑπόχῡτος, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑποχέω**, ὁ ἔχων τι κεχυμένον ἐν ἑαυτῷ, ἐπὶ οἴνου, οὗ γλύξις οὐδ' ὑπόχυτος, οὐδ' ἀναμεμιγμένος μετὰ γλυκέος οἴνου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πράμνιος**, Φρύν. Κωμικ. ἐν Ἀδηλ. 13, πρβλ. Ἀθήν. 31Ε· μεταφορ. ἐπὶ παρεγγράπτου πολίτου, ὁ κακῶς γεγονώς, ὁ παρημπολημένος Πυλυδ. Γ', 56.

ὑποχωλαίνω χωλαίνω ὀλίγον, Ἱππ. 1223Α, Φίλων 1. 666.

ὑποχωλεύω, = τῷ προηγ., Γλωσσ.

ὑποχωρέω, μέλλ. **-ήσομαι** Λουκ. Τέξ. 11. Ὡς καὶ νῦν, χωρῶ ὀπίσω, ἀπομακρύνομαι, Ἰλ. Ζ. 107., Χ. 96· χώρησάν τ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπό τε πρόμαχοι .. Δ. 505· ὑπ. ἐς τὴν Σάμον, εἰς Σικυῶνα Θουκ. 8. 79, Ἰσαῖ. 58. 19· πρὸς αἱμασιὰν Θουκ. 4. 43· παρὰ Τισσαφέρνην ὁ αὐτ. 8. 45· συχν. ἐν τῇ μετοχ., ὑποχωρῶν ᾤχετο, ὑποχωρήσας φεύγει Ἰσαῖ. 49. 25, Δημ. 613, ἐν τέλ.· ἐπὶ λέοντος, βάθην ὑποχωρεῖ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 3· περὶ τῶν ὀπισθονόμων βοῶν, νέμονται ὑποχωροῦντες ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 16, 6· εἰς τὰ βαθέα ὑποχωροῦσιν αἱ ἐγχέλυες ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 39, κλπ. **2)** μετὰ γεν., ὑπ. τῆς χώρης Ἡρόδ. 1. 207· ὑπ. τοῦ πεδίου, ἀποχωρῶ ἐκ τῆς πεδιάδος, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 2. 4, 24· ὑπ. τινὶ τοῦ θρόνου, ἀποσύρομαι ἐκ τῆς καθέδρας μου παραχωρῶν αὐτὴν εἰς ἕτερον εἰς ἔνδειξιν σεβασμοῦ καὶ τιμῆς πρὸς αὐτόν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 790, πρβλ. ὑπανίστημι· τὸ δημοκρατικὸν ὑπεχ. τῷ ὀλιγαρχικῷ Πλάτ. Πολ. 560A· ὑπ. τῷ κρατοῦντι Θουκ. 1. 77. **3)** μετ' αἰτ., ἀποφεύγω, δὲν πλησιάζω, μηδένα ὄχλον [νεῶν] Ἀθηναῖοι ὄντες ὑποχωρεῖν ὁ αὐτ. 2. 88· δυνατὸν νὰ ἔχῃ οὕτως, ἀλλ' οὐχὶ ἀναγκαίως ἐν Ἰλ. Ν. 476, ὡς μένων Ἰδομενεὺς δουρικλυτός, οὐδ' ὑπεχώρει, Αἰνείαν ἐπιόντα. πρβλ. Πλάτ. Σοφιστ. 240Δ, Διονύσ. Ἀλ. 6. 93, Λουκ. Τόξ 36. **II.** ἐξέρχομαι κάτωθεν ὡς ὑποχώρημα, ἦν ὑπὸ δυσεντερίης ἐχομένῳ ὁκοῖαι ἂν σάρκες ὑποχωρήσωσι, θανάσιμον Ἱππ. Ἀφορ. 1250, κλπ.· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ., τύπῳ τὰ ἀπὸ τῆς κύστιος διαχωρέοντα ὀρᾶν δεῖ, εἰ οἷα τοῖς ὑγιαίνουσιν ὑποχωρέεται Ἱππ. 1261Δ· πρβλ. **ὑποχώρημα.** **III.** προβαίνω εὐσταθῶς, σταθερῶς, συνεχῶς, εἰρεσίᾳ δ' ὑπεχώρησε ταχειᾶν ἐκ παλαμᾶν, «ἡ δὲ κωπηλασία ἐχώρει ἐκ τῶν ταχειῶν χειρῶν τῶν Ἀργοναυτῶν» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 4 360.

ὑποχώρημα, τό, τὸ ὑποχωρούμενον, ἀποπάτημα, περίττωμα, Ἱππ. Ἀφ. 1243, 1261, Θεοφρ. Χαρ. 20, κλπ.· πρβλ. **ὑποχωρέω II, ὑποχώρησις II.**

ὑποχώρησις, εως, ἡ, τὸ ὑποχωρεῖν, ἀποσύρεσθαι, ὁπισθοδρόμησις, ὑποχ. πεδιναί, τῆς ἠπείρου, Πολύβ. 1. 34, 8· πελαγίαν ποιεῖσθαι τὴν ὑπ., ὑποχωρεῖν διὰ θαλάσσης, αὐτόθι 28. 9· ὑπ. τολμήσεως Πλάτ. Ὀρ. 412C. **2)** τόπος εἰς ὃν καταφεύγει ὁ ὑποχωρῶν, καταφύγιον, Λουκ. Ἱππ. 5, Συλλ. Ἐπιγραφ. 3705. **II.** ὑπ. τῆς γαστρός, κένωσις τῆς κοιλίας κάτωθεν, Ἱππ. 1208Π· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀφορ. 1252, Ἀριστ. π. τὰ Ζῷα Ἱστ. 8 4, 2 πρβλ. **ὑποχώρημα.**

ὑποχωρητικός, ἡ, όν, ὁ ὑποχωρῶν, ὑπείκων, τὸ μὴ ἰταμὸν ἡμῶν, ἀλλ' ὑποχωρητικόν τε καὶ μέτριον Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 466Α.

ὑποχωρίζομαι, διαχωρίζομαι κάτωθεν, διίσταμαι, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ω 96.

ὑποψαθύρος [ᾰ], **ον,** μετρίως ψαθυρός, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 218, πρβλ. Προρρ. 77· διάφορ. γραφ. **ὑποψάφαρος,** ἴδε Foës. Oec. **ὑποψαλάσσω,** ὑποψηλαφῶ, ἐπὶ ἱερείου, ἃ οἱ μέλλοντες νὰ θύσωσιν ἐψηλάφων ὅπως ἴδωσιν ἂν ἦσαν λιπαρά, Ἀριστοφ. Αὐσ. 84.

ὑποψάλλω, ἐγγίζω ἠρέμα τὰς χορδὰς λύρας, προκαλῶ εἰς ᾠδήν, οἱ τέττιγες, ὑποψαλλούσης αὐτοὺς τῆς ὥρας, ἐν ᾠδαῖς ἦσαν, προκαλούσης αὐτοὺς τῆς ὥρας, διῆγον ἐν ᾠδαῖς, Φιλόστρατ. 287. **II.** ᾄδω εἰς ἀπάντησιν, ἀποκρίνομαι, Ἀθανάσ. τ. 1, σ. 1095B· αὖθις **ὑπώψαλμα,** τό, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 877D.

ὑπόψαμμος, ον, ὡς τὸ **ὤψαμμος,** ὁ ἔχων ἄμμον **ὑποκάτω,** ἀμμώδης, γῆ ὑποψαμματέρη, κἄπως ἀμμώδης, Ἡρόδ. 2. 12, πρβλ. Παυσ. 4. 36, 3· τὸ ἀραιὸν καὶ ὑπ. Πλούταρχ. 2. 898B· λίμνη Ξέν. Ἑλλ. 2. 3, 19· θάλαττα Πλουτ. Πομπ. 78.

ὑπόψαρος, ον, ὀλίγον ψαρός, ἵππους ὑποψάρους Στράβ. 163.

ὑποψαύω, ψαύω ὑποκάτω ἢ ὀλίγον, τινὸς Πλούτ. 2. 368E, πρβλ. Ἡλιόδ. 1. 26 (ἔνθα διάφορ. γραφ. ἐπιψ-).

ὑποψάφαρος, ον, = **ὑποψάθυρος,** ὃ ἴδε.

ὑποψάω, ξέω ἐλαφρῶς, τὸν χῶρον τοῖς ποσὶ Δίλιαν. περὶ Ζώων 14. 5.

ὑποψεκάζω, μεταφορ., ὑποπίνω, «ὑποπίνειν, ὃ καὶ ὑποψεκάζειν ἢ ὑποψακάζειν λέγουσι» Πολυδ. Ϛ', 20· ἡ φράσις πυκνὸν ὑποψεκάζειν (αὐτόθι 30) πιθανῶς μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ξεν. Συμπ. 2. 26, ἔνθα ὀρθῶς φέρεται ἐπιψ-.

ὑποψελλίζω, ψελλίζω, τραυλίζω ὀλίγον Κύριλλ. Ἀλεξ. Γλαφυρ. 1. 41, Διδάν. 4. 804· **-ψέλλισμός,** ὁ, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 8, σ. 167.

ὑπόψελλος, ον, ὀλίγον ψελλίζων, ὑπάτραυλος, Εὐστ. Πονημ. 353. 16.

ὑποψεύδομαι, μέλλ. **-σομαι,** ἀποθ., ψεύδομαι ὀλίγον, Εὐστ. 1955. 26.

ὑποψηλάφαω, ψηλαφῶ (πασπατεύω) ὑποκάτωθεν ἢ ἐλαφρῶς, ἴδε **ὑποψαλάσσω,** Ἐτυμ. Μέγ. 783. 11, Φώτ. ἐν λ. **ὑπομηλαφῆσαι.**

ὑποψηνίζω, κεντῶ ἢ τρυπῶ ὑποκάτωθεν ὡς οἱ ὄψηνες τὰ σῦκα (ἴδε ὄψην)· μεταφ., ἐγγαστρώνω, «ὑπεψηνιαμένη, ἀκμαία πρὸς τόκον, ἢ ἐγκύμων, ἀπὸ τοῦ ψηνός, ὃ σημαίνει τὸν ἐν τοῖς ὀλύνθοις γινόμενον σκώληκα κλπ.» Σουίδ. πρβλ. Φώτ. καὶ Ἐτυμ. Μ. 780. 25.

ὑποψήφιος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Σωζομ. 984C.

ὑποψηφῐ́σις, ἡ, ἡ διὰ ψήφων ἀπαρίθμησις· **ὑποψηφιστής, οῦ,** ὁ, ὁ διὰ ψήφων ὑπολογίζων λογιστής, Γλωσσ.

ὑπόψηφος, ον, = **ὑποψήφιος.** τοὺς ὑποψήφους τῇ βασιλείᾳ Συνέσ. 94D. **II.** παρὰ τοῖς Ἐκκλ. ὁ προωρισμένος εἰς ἀνώτερον ἀξίωμα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· — οὕτως **ὑποψήφιος, ον,** ἴδε τὴν λέξιν· — ἐντεῦθεν **ὑποψηφίζομαι, -ισμαι,** = **ὑποψηφιόω εἰμι,** Γρηγ. Νύσσ. III, 933D.

ὑποψήχω, σκαλίζω ὑποκάτω, ἢ συναθροίζω, «ποτάμια .. ψήγματα χρυσοῦ καταφέρει, καὶ ταῦτα γυναῖκες καὶ ἄνδρες σὺν ταῖς ἄμμοις ὑποψήχοντες διτταῖσι καὶ πλύναντες ἄγουσιν ἐπὶ τὴν χώνην» Ἀθήν. 233D.

ὑπ-οψία, Ἰων. **ίη,** ἡ (**ὑφοράω,** μέλλ. **ὑπόψομαι**). **1)** ἐπὶ τοῦ ὑποκειμένου, ὑποψία, ζηλοτυπία, ὑποψίην ἔχειν Ἡρόδ. 9. 99· ἐς τινα ὁ αὐτ. 3. 52, πρβλ. Ἀντιφῶντα 116. 36 κἑξ., Θουκ. 4. 27, Ἀγδοκ. 9. 41· τὰ ἴχνη τῆς ὑπ. φέροντα εἴς τινα Ἀντιφῶν 119. 8· ὑποψίας μεστὸς Λυσί. 93. 17· ὑπ. πρός τινα Δημ. 1172. 10, Πλουτ. Κικ. 43· ὑπ. λαμβάνειν κατά τινος Δημ. 852. 2· ὑπὲρ τινος Πλούτ. 2. 1092Α· ἐν ὑποψίᾳ ποιεῖσθαί τι Αἰσχίν. 2. 19 ἐν ὑπ., δι' ὑποψίας ἔχειν τινὰ Πλουτ. Πύρρ. 23, Κάτων Πρεσβύτ. 23· ὑπ. γίγνεται, εἰσέρχεταί τινι Θουκ. 2, 13, Πλάτ. Λῦσ. 218C· εἰς ὑπ. καθιστάναί τινά, φέρω τινὰ εἰς ὑποψίαν, Θουκ. 5. 29· ὑποψίαν πρὸς ἀλλήλους ποιεῖν Λυσίας 174. 27· ἀντιθ. τῷ, εἰς ὑπ. ἐμπεσεῖν, Ἀντιφῶν 116, 37. **2)** ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου, ἔχειν ὑπ., ἐπιδέχομαι ὑποψίαν, Πλάτ. Φαίδων 84C· ὑπ. ἐνδιδόναι ὡς .. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 887E· ὑπ. παρέχειν Θουκ. 1. 132· ὑπ. παρέχειν μὴ εἶναί τι Πλάτ. Μενέξ. 247E. **II.** ζηλότυπος, ἐπιμεμπτικὴ ἐπαγρύπνησις, τὴν πρὸς ἀλλήλους τῶν καθ' ἡμέραν ἐπιτηδευμάτων ὑποψίαν, «τὴν πρὸς τοὺς πέλας ἐν τοῖς ἰδίοις περιεργίαν, ὅ τι καὶ ὅπως ταῦτα πράττουσι, λέγει» (Δούκας), Θουκ. σ. 2. 37.

ὑποψιαστικῶς, Ἐπίρρ., ὑπόπτως, μεθ' ὑποψίας, Παροιμιογρ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 641, Ζηνοδ. Παροιμ. 6, 2.

ὑποψῐθῠρίζω, ψιθυρίζω ἠρέμα, ἡ παρθένος παρατιθεμένη μοι τὸ ποτήριον, χαίροις, ὑπεψιθύρισεν Εὐμάθ. 1. 8.

ὑποψιθύρισμα, τό, ἤρεμος ψιθυρισμός, Ρήτορες (Walz) τ. 1, σελ. 640.

ὑπόψῐλος, ὀλίγον ψιλός, φαλακρός, Πτολεμ. Τετράβ. σ. 143. 7., 144. 1., 145. 19.

ὑπ-όψιος, ον, (ὑφοράω, μέλλ. ὑπόψομαι) ὑποβλεπόμενος, ὑπόπτως βλεπόμενος, ὑπόψιον ἄλλων, «ἔμπροσθεν τῶν λοιπῶν ὑποβλεπόμενον διὰ μῖσος» (Σχόλ.), Π. Γ. 42 (ἔνθα ὅρως Ἀριστοφ. ὁ Βυζάντιος **ἐπόψιος**), πρβλ. Μ.γ. Ετυμολ. 784, 36, Κόιντ. Σμυρ 13. 289. **II.** ὁ ὑπὸ τὰς ὄψεις τινός, φανερός, θεατός, Ὀππ. Ἀλ. 1. 30.

ὑποψοφέω, κάμνω μικράν τινα ψόφον, θόρυβον, ἐν τοῖς ποτοῖσι Ἱππ. Κωακ. Προγν. 126· ὑπ. καὶ ἀπηχεῖν Αἰλ. περὶ Ζ. 6. 24· πρβλ. Nak. Cnoer. σ. 250.

ὑποψυχραίνω, κάμνω ὀλίγον τι ψυχρόν, **ὑποψύχω,** Νεκηφ. Ἀντιοχ. ἐν Βίῳ Σ. Στυλίτου ἐν Acti. SS. Mai τ. 5. σ. 360D.

ὑπόψυχρος, ον, ὀλίγον ψυχρός, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 954. **2)** ψυχρός, ἐπιφέρων ῥῖγος, παγερός, ὁ αὐτ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 394. **3)** μεταφορ., οἱ τὴν ἕξιν ὑπ. Φιλοστρ. Γυμν. σ. 4 Kayser· κωμικοὶ ὑπόψυχροι, Σουίδ. ἐν λ. **Αὐκιές.**

ὑποψύχομαι [ῠ], Παθητ., ψυχραίνομαι ὀλίγον, Ἀθήν. 397A, Ἐκκλ.

ὑπ-οψωνέω, κλέπτω, ἁπατῶ εἰς τὸ ψώνισμα, οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποψωνῶν σε πημανεῖ τι, «παρακλέπτων .. βλάψει» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 842.

ὑποψωρώδης, ες, (εἶδος) ὀλίγον ψωριώδης, «ψωριάρικος», Ἱππ. 1127C.

ὑπτιάζω, μέλλ. **-άσω·** [ῠ̔πτιος]· — κεῖμαι ὕπτιος, ἐξαπλώνομαι «ἀνάσκελα», ὑπὸ ἀσθενείας .. ὑπτιάζειν Ἡρωδιαν. 1. 4· «τὸ ὑπτιάζειν ἐπὶ ἀναπαύσεως λέγεται» Εὐστ. 249, 5· ὑπτιάζων βάλος, ἀτυχὴς βάλος τῶν κύβων, ἀντίθετον τῷ **πρανής,** Πολυδ. Ζ', 204. **II.** μεταφορ., ἐπὶ ὑπερηφάνων ἀνθρώπων, περιπατῶ μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπηρμένην, Αἰσχίν. 18, 34. **2)** εἶμαι ἄφρων τις, ἀμελῶ, ἀδιαφορῶ, Ἡρωδιαν. 2, 12, κλπ.· πρός τι ὁ αὐτ. 2. 8. **3.** μεταβατ., κάμπτω πρὸς τὰ ὀπίσω, ὑπ. τὰς χεῖρας (πρβλ. **ὕπτιος II**), Ἐβδ. (Ἰὼβ ΙΑ', 13). — Παθητ., κάρα γὰρ ὑπτιάζεται, ἡ κεφαλὴ του κλίνει πρὸς τὰ ὀπίσω, Σορ. Φιλ. 822· ὑπτιαζόμενοι, κείμενοι ὕπτιοι, ἐπὶ νώτου, ἐξαπλωμένοι «ἀνάσκελα», Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλεμ. 3. 7, 29· — ἐπὶ ναοῦ, ἐπ' αὐτὸν ἀνοδος ἠρέμα προσάντης ὑπτίαστο (πρβλ. **ὕπτιος IV**) αὐ ὀθι 5, 5, 6. **II.** μεταφορ., καθιστῶ τινα ὑπεροπτικόν, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. 2. 26.

ὑπτίᾱσις, ἡ, = **ὑπτιασμός.** Ὀρειβάσ. 71 Matth.

ὑπτίασμα, τό, τὸ κείμενον ὕπτιον, ὑπτιάσματα χερῶν, στάσις ὑπτία, στάσις τῶν χειρῶν ἱκετεύοντος, Λατ. supinis manibus, Αἰσχύλ. Πρ. 1005· τὸ πτῶμα, ὁ θάνατος, ὑπτίασμα κειμένου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πατρός, τὸ σῶμα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸ κείμενον ὕπτιον, δηλ. ὁ θάνατος αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγαμ. 1284.

ὑπτιασμός, ὁ, τὸ ὑπτιάζειν τὸ σῶμα ἐν τῇ ὀρχήσει, Λουκ. π. Ὀρχ. 71. **2)** τὸ κεῖσθαι ὕπτιον, ἐπὶ τῶν ἕνεκα νόσου κατακειμένων ἐν κλίνῃ, Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 759. **II.** μεταφορ., ἀποστροφή, ἀποποίησις τροφῆς, ναυτία, τάσις πρὸς ἔμετον, Γαλην.

ὑπτιαστέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ ὑπτιάζω, δεῖ ὑπτιάζειν, πρέπει νὰ κλίνῃ τις πρὸς τὰ ὀπίσω, ἑαυτὸν Ξεν. Ἱππ. 8. 8.

ὑπτιάω, ποιητ. ἀντὶ ὑπτιάζω, Ἄρατ. 789, 795.

ὕπτιος, α, ον· (σχηματισθὲν ἐκ τῆς προθ. ὑπό, ὡς τὸ Σανσκρ. upat-yas ἐκ τοῦ upa, Λατ. supʿnus ἐκ τοῦ sub) — ὁ ἐπὶ νῶτον κείμενος, ἐξηπλωμένος «ἀνάσκελα», Λατ. supinus, συχνάκις παρ' Ὁμ., μάλιστα ἐπὶ τῶν πρὸς τὰ ὀπίσω πιπτόντων, ἀντίθετον τῷ πρηνής· πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον Ἰλ. Λ. 179· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι .. πέσε Ο. 434, κ. ἀλλ.· πρβλ. Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 811· τὸν δ' ὕπτιον ὦσ' ἀπὸ θοῦρος Ἰλ. Π. 863· ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής, ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως· ἐν τῇ θλίψει αὐτοῦ, Ω. 11· ὕπτιος ἀποθανέειν, νὰ ἀποθάνῃ τις κείμενος ὕπτιος, ὅπερ οἱ Σκύθαι ἐθεώρουν ὡς φοβερόν τι, Ἡρόδ. 4. 190· ῥέγκει .. ὕπτιος Ἀριστοφ. Ἱππ. 101· κατεκλίθη ὕπτιος Πλάτ. Φαίδ. 117Ε· ὐ. ἀνατετραμμένος ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 278C· — ἐπὶ βοὸς ἐξεταζομένου ὑπὸ ἱερέως ἐν Αἰγύπτῳ, δίζηται δὲ ταῦτα ἐπὶ τούτῳ τεταγμένος τῶν τις ἱερέων, καὶ ὀρθοῦ ἑστεῶτος τοῦ κτήνεος καὶ ὑπτίου Ἡρόδ. 2. 38, πρβλ. Ἀνθ. Π. 5. 203. **II.** ὕπτια μέρη, παρὰ τοῖς ζώοις εἶναι τὰ ὑποκάτω μέρη δηλ. τὰ κατὰ τὴν κοιλίαν, τἀναντία δὲ τὰ πρανῆ (τὰ ἀνώτερα μέρη, δηλ. τὰ κατὰ τὴν ῥάχιν), «τὰ τετράποδα τῶν ζώων ἐν τοῖς ὑπτίοις οὐκ ἔχει τρίχας, ἀλλ' ἐν τοῖς πρανέσι μᾶλλον· οἱ ἄνθρωποι τοὐναντίον ἐν τοῖς ὑπτίοις μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς πρανέσιν» Ἀριστ. περὶ Ζώων Μορ. 2. 14. 2, ἴδε ἐν λέξ. πρηνής II· — ἴσως τοῦ ὁ ἦγαε τὸν Θεόγραστον (περὶ Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 2) νὰ ὀνομάζῃ διὰ τοῦ **ὕπτιος** τὴν λειοτέραν καὶ ἄνω ἐπιφάνειαν τῶν φύλλων, τοὐναντίον δὲ διὰ τοῦ **πρανής** τὴν τραχυτέραν καὶ ὑποκάτω ἐπιφάνειαν· — εὖ τέγγων τε γασιέρ' ὑπτίαν, πρὸς τὰ ἄνω, Εὐρ. Κύκλ. 326· οὕτως ἐπὶ τῆς χειρὸς ἐκτείνειν τὴν χεῖρ' ὑπτίαν, ὡς ὅταν μέλλῃ τις νὰ λάβῃ τι ἐν τῇ παλάμῃ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 782· τὴν χεῖρα νῦν μὲν ὑπτίαν, νῦν δὲ πρηνῆ προτείνει Λουκ. Τιμολ. 11· τῆς χειρὸς ὑπτίας τὸ μέσον ὁ αὐτ. ἐν Κρόνοσ. 18· ὑπτίαις ταῖς χερσὶν ὑποδέχεσθαί τι Φιλοστράτου 771, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λέξ. **ὕπτιος**, ἔνθα: «ὑπτίαις ταῖς χερσὶ = ἠπλωμέναις» — ὡσαύτως, **ὑπτίας χεῖρας ἀνατείνειν**, ἀνατείνειν τὰς χεῖρας μὲ τὰς παλάμας ἀνοικτὰς πρὸς τὸν οὐρανόν, manus ad coelum tendere ἢ ferre supinas, Πλουτ. Φιλοποίμ. καὶ Φλαμιν. Σύγκ. 2, πρβλ. Φιλόστρ. 811· ταῖς χερσὶν ὑπτίαις διαλέγεσθαι, ἐπὶ σφοδρᾶς χειρονομίας, Δίων Χρυσ. — ἐξ **ὑπτίας** νέω, κολυμβῶ «ἀνάσκελα», δηλ. ἐναντίον τοῦ συνήθους τρόπου, κολυμβῶ ἀνάποδα, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 654, Πλάτ. Πολ. 529C· ἐξ ὑπτίας ἀνάπαλιν διανεῖν λόγον, ἀνιχνεύω συζήτησίν τινα ἢ ἐπιχείρημα χωρὶς πρὸς τὰ ὀπίσω, δηλ. ἐκ τοῦ συμπεράσματος ὀρχόμενος, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 264Α. **III.** καθόλου, ἐπὶ πράγματος ἀνεστραμμένου, πάλος ἐξ ὑπτίου πήδησεν .. κράνους, ἐκ τῆ ἀνεστραμμένης περικεφαλαίας, Αἰσχύλ. Θήβ. 459, ἔνθα ἴδε Σχολιαστήν, πρβλ. Ἰλ. Η. 176· παράθες νῦν ὑπτίαν αὐτὴν ἐμοὶ (ἐξυπακ. ἀσπίδα) Ἀριστοφ. Ἀχ. 583, πρβλ. Λυσ. 18, Θουκ. 7. 82· ἀψὶς ὑπτία, τὸ ἥμισυ τροχοῦ ἀνεστραμμένου (μὲ τὸ κοῖλον πρὸς τὰ ἄνω), Ἡρόδ. 4. 72· ἀλλά, κύλιξ ὑπτία, ποτήριον ἀνεστραμμένον (μὲ τὸν πυθμένα πρὸς τὰ ἄνω), Ἀριστοφ. Λυσ. 195· ὑπτίοις σέλμασιν ναυτίλλεται, πλέει μὲ ἀνεστραμμένου πλοίου, δηλ. ὑφίστατο ναυάγιον, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 716 (πρβλ. **ὑπτιόω**)· κεῖσθαι ὥσπερ γάμμα ὕπτιον, ὡς γάμμα ἀνεστραμμένον, δηλ. οὕτω Ⅼ, ἐπὶ φυτευομένου κλήματος, Ξεν. Οἰκ. 19, 9· σχαλὶς ὁ αὐτ. ἐν Κυνηγ. 6. 7· περιφέρεια κοίλη καὶ ὐ., ἀντίθετον τῷ πρηνὴς καὶ κυρτή, Ἀριστ. Μετεωρολ. 1. 13, 12. **IV.** ἐπὶ γῆς νευούσης ὁμαλῶς πρὸς ἓν μέρος, Λατιν. supinus, ὡς ἡ Αἴγυπτος νεύει πρὸς βορρᾶν, Ἡρόδ. 2. 7, πρβλ. Θεόφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 5. 12, 7, Ἀπολλ. Ἐφημ. 4. 2, Λίθικν. περὶ Ζώων 16. 15, Πλούτ., κλπ. ἐν ὑπτίῳ τοῦ ὄρους Παυσ. 8. 13, 1· — ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὁμαλή, γαλήνιος, Φιλόστρ. 835. **V.** μεταφορ., ὡς τὸ Λατ. supinus, νωθρός, ἀκηνός, ἀμελής, Ἀριστείδ. 1. 70., 2 112, Πολυδ. Δ', 158, κλπ.· — ἐπὶ γλώσσης ἢ ὄρους, ψυχρός, χαλαρός, Διονύσ. Ἁλ. περὶ Ἰσοκρ. 15, περὶ Δεινάρχου 8, κλπ.· — Ἐπίρρ., **ὑπτίως ἔχω**, δὲν εἶμαι εὐδιάθετος, Φίλων 1. 305.

VI. παθητ., ἐπὶ ῥημάτων, «ὀρθῶν καὶ ὑπτίων», δηλ. ἐνεργητικῶν καὶ παθητικῶν, Διογ. Λαέρτ. 7. 43 καὶ 64· ἴδε ὀρθός V.

VII. ἡ σημασία ὑπερήφανος, ἐπηρμένος, κλπ., ἣν φέρουσι τὰ λεξικά, φαίνεται ὅτι ἀπαντᾷ μόνον ἐν παραγώγοις, ἴδε **ὑπτιάζω**.

ὑπτιότης, ητος, ἡ, τὸ ἀφῃρημ. τοῦ **ὕπτιος**, ἡ ὑπτία θέσις, ἡ μετάστασις πράγματός τινος, τὸ ὕπτιον τῆς θέσεως, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 2. **II.** ἐπὶ γῆς, τὸ πεδινόν, Στράβ. 341 **III.** μεταφορ., ῥᾳθυμία, ἀτροντιστία, κνωθρότης, ὀλιγωρία, ἀμέλεια, ὑπτιότης» Πολυδ. Γ', 122, Βυζ.· ἐπὶ ὄψους, ἔλλειψις ζωηρότητος, ψυχρότης, Φωτ. Βιβλιοθ. 73. 15. **2)** ὑπερηφάνεια, κόμπος, Ἰάμβλιχ. ἐν Βίῳ Πυθ. 15 (64).

ὑπτιόω, κατακλίνω ὕπτιον, **ὑπτιοῦντες αὐτὴν ὑπτίαν** Μοσχίων περὶ Γυναικ. Παθ. σελ. 21, 4. **II** Παθ., ἀνατρέπομαι, **ὑπτιοῦτο σκάφη νεῶν** Αἰσχύλ. Πέρσ. 418. **2)** ἐπὶ γῆς, κλίνω, νεύω ὁμαλῶς, **ὑπτιούμενος ἐπὶ .. Ἰωνίᾳ**. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 11, 3. **3)** μεταφορ., εἶμαι ἄφρονες, ἀκηνής, Γαλην.· γίνομαι ὑπερήφανος, ἐπαίρομαι, **τοῖς ἐπαίνοις τῶν ἀνθρώπων ὑπτιούμενοι** Μᾶρκ. Ἀνακωρητ. 944B.

ὑπῳδεῖος, ον, (ᾠδὴ) ὁ ὑπὸ τὸ ᾠδ., μήπω ἐκκολαφθείς, ἀντίθετον τῷ **ἐπῳδάδιος**, Ὀππ. Ἁλ. 1. 752.

ὑπώδολος, ον, (ὀδολὸς) ἐνυπόθηκος, κοινῶς «χρεωμένος», «ὑπόδολον : ὑποκείμενον πρὸς δάνειον καὶ τόκον· Φερεκράτης Ἰπνῷ — οὐχ ὁρᾷς τὴν οἰκίαν τὴν Πλουτίωνος κειμένην ὑπώδολον; Φώτ.· Δωρ. **ὑπώδελος**, Ἐπίχαρμ. 58 Ahr.· — παρ' Εὐσ. 1405, 22, καὶ Πολυδ. Γ', 85 ἡμαρτημένως φέρεται **ὑπόδολος**, ὅπερ εἶναι ἄλλη λέξις, ὡς καὶ τὸ **ὑπήδολος** παρὰ Σουΐδ. ἴδε Λυδέκ. εἰς Φρύνιχ. 699.

ὑπωδύνως, ον, ὀλίγον ὀδυνηρός, ἀλγεινός, Δωρόθ (Dorotli. Doctr.) σ. 820Ε.

ὑπωθέω, ἀπολ., ὠθῶ μετὰ βίας, ὦσεν ὑπ. ἐκ βίφροιο Ἰλ. Ε 854 **2)** ὠθῶ πρὸς τὰ ἄνω ἐκ τῶν κάτω, τι ὑπό τι Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 783.

ὑπωλένιος, ον, ὡσαύτως α, ον, (ὠλένη) ὁ ὑπὸ τὴν ὠλένην, φαρέτρα Θεόκρ. 17. 30· ὡσαύτως ὡς διάφορ. γραφ. ἐν Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 510 ἀντὶ ἐπωλ-.

ὑπώμαιος, ον, (ὦμος) ὁ ὑπὸ τὸν ὦμον, ποὺς ὑπ., ὁ πρόσθιος ποὺς τετραπόδου, Ἄρατ. 144, 1115.

ὑπωμία, ἡ, (ὦμος) τὸ μέρος τὸ ὑπὸ τοὺς ὤμους, «ὑπωμία, τὸ ὑποκείμενον ἂν οὕτω λέγοιτο, ἤτοι τῇ ἐπωμίδι ἢ καὶ τῷ ὤμῳ» Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξήγ. σ. 586.

ὑπωμοσία, ἡ, ὅρκος ὃν ἐλάμβανον ἐν δικαστηρίῳ οἱ ἐπιθυμοῦντες τὰ ἀναβάλωσι τὴν ἐκλῆκασιν ὑποθέσεως (ἴδε **ὑπόμνυμι** II).

1) ὅρκος διαβεβαίωσις ὅτι ὑπάρχει λόγος ἰσχυρὸς δικαιολογῶν τὸν ἕτερον τῶν δικαζομένων νὰ μὴ προσέλθῃ εἰς τὴν δίκην δηλαδὴ αἰτήσας ἀναβολῆς, Δημ. 541. 21, ἴδε Ἀρποκρ. ἐν λέξει· ὑπωμοσίαν παραδέχεσθαι Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππου 7· πρὸς ταύτην ἀντετάσσετο **ἀνθυπωμοσία**· πρβλ. Att. Process σ. 696.

2) ὅρκος εἰς ὃν ὑπεβάλλετο ὁ κατήγορος ὁ εἰσάγων, γραφὴν παρανόμων (ἴδε **παράνομος** II), τούτου δὲ ἀποτέλεσμα ἦτο ἡ ἀναβολὴ τοῦ προτεινομένου νόμου ἢ ψηφίσματος, ἐὰν (τὸν νόμον) ἐν ὑπ., ἀφίνω αὐτὸ εἰς ἣν περιῆλθε θέσιν ἕνεκα τῆς **ὑπωμοσίας**, ἀφίνω αὐτὸν ἐν ἀργίᾳ, Δημ. 760. 24, πρβλ. Α. Β. 313, Πολυδ. Η', 36.— Ἴδε Π. Φωτιάδου Συμβολὰς εἰς τὸ Ἀττικὸν Δίκαιον ἐν Ἀθηνᾶ: τόμ. ΙΔ', σ. 57 κέξ.

ὑπωπιάζω, μέλλ. -άσω, τύπτω τινὰ ὑπὸ τὸν ὀφθαλμόν, μωλωπίζω τινὰ κατὰ τὸν ὀφθαλμόν.— Παθ., ἔχω τὸν ὀφθαλμὸν μεμωλωπισμένον, αἱ πόλεις ... ὑπωπιασμέναι, «σφοδρῶς πληγείσαι ὑπὸ πολέμου» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Εἰρήν. 541· ἐπὶ **ὑπωπιασμένου**, «ὠφθῆτε δ' ἂν αὐτὼ εἶναι συκαμίνων νάλαθον· ἐρυθρὸν γάρ τι τὸ ὑπώπιον» Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 15, πρβλ. Διογέν. Λαέρτ. 6. 89.

II, μεταφορ., δαμάζω, νεκρώνω, Δ' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. 9', 27· ὡσαύτως, ἐνοχλῶ μεγάλως, βασανίζω, ἵνα μὴ εἰς τέλος ἐρχομένη **ὑπωπιάζῃ** με Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιη', 5, πρβλ. Πλούτ. 2. 921F (ἔνθα ἕτεροι **ὑποπιέζω**), Λουκ. Νεκυομαντ. 5.

ὑπωπιασμός, ὁ, μεταφορ., ταλαιπωρία, δεινοπάθεια, Βασίλ. Μέγ. τ. 1, σ. 837D, 840C, τ. 2, σ. 444C, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 455Α.

ὑπώπιον, τό, (ὤψ) τὸ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέρος, νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος **ὑπώπια**, ὅμοιος πρὸς νύκτα κατὰ τὴν ὄψιν, ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον, Ἰλ. Μ. 463, πρβλ. Ἱππ. 537. 30, Littré (καινῶς φέρεται **ὑπόπυα**). **II,** ὡς τὸ **ὑπωπιασμός**, κτύπημα εἰς τὸ πρόσωπον, μώλωψ ἢ μελανία κατὰ τὸν ὀφθαλμόν, Εὐρ. Ἀποσπ. 375, Ἀριστοφ. Ἀχ. 551, Σφ. 1386, Λυσίας 101. 24, κλπ.· — ἀκολούθως πᾶς μώλωψ ἢ οἴδημα, Λατ. suffusio, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 20, 3, καταχρηστικῶς λεγόμενον ἐπὶ τραύματος κατὰ τὸν πόδα, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς παιδιᾶς τῆς παρ' Ἀθην. 97F. **2)** μεταφορ., αἶσχος, ὄνειδος, μῶμος, Κικ. πρ. Ἀττ. 1. 20, 5. **III.** φυτόν τι, οὗ αἱ ῥίζαι κοπανιζόμεναι ἐχρησίμευον ὡς φάρμακον τῶν μεμελανισμένων ἢ μεμωλωπισμένων ὀφθαλμῶν, Ἀπολλοράν. ἐν Ἰατρικοῖς 1, Διοσκ. 4. 157, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 10. 20, 3. — Καθ' Ἡτύχ.: «ὑπώπια· τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς οἰδήματα ἀπὸ μέρους δὲ ὅλην τὴν ὄψιν δηλοῖ, καὶ τὰ πελιώματα». — Κατὰ Φώτ.: «ὑπώπια· τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιώματα· ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξιόντα πῦα»,— «κύλα δὲ λέγοντες τὰ ὑποκάτω τοῦ κάτω βλεφάρου· ἃ ἡμεῖς ὑπώπια καλοῦμεν» ὁ αὐτ. ἐν λ. κυλαιδίαν.

ὑπώπιος, α, ον, ὁ ἔχων μεμωλωπισμένον ὀφθαλμόν, «ὑπερῳδηκώς, ὑπώπιος, ὑποπέλιδνος» Πολυδ. Η', 79.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπωπίς, ίδος, ἡ, = ἡ θαψία, Ἡσύχ.

ὑπώρεια, (ἔν τισι χωρίοις τοῦ Ἡροδ. τὰ Ἀνείγραφα φέρουσιν **ὀπώρεα**), ἡ, οἱ πρόποδες, τὸ κάτω μέρος ὄρους, ἢ ὑπὸ τὸ ὄρος παιδιάς, τὸ πλεῖστον μετὰ γεν., ὑπωρείας ᾠκουν .. Ἴδης Ἰλ. Υ. 218. οἰκέουσι ὑπώρειαν οὐρέων ὑψηλῶν Ἡρόδ. 4. 23, πρβλ. 1. 110., 2. 158., 7. 199· [οὐρεα] συμμίσγοντα τὰς ὑπωρείας ἀλλήλοισι ὁ αὐτ. 7. 129· ἐπὶ τῆς ὑπωρείης τοῦ Κιθαιρῶνος ὃ αὐτ. 9. 19, πρβλ. 25· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀκρώρεια**, Πλάτ. Νόμ. 680Ε.

ὑπώρορε, ἴδε ἐν λ. ὑπόρνυμι.

ὑπωρόφιος, ον, καὶ **α, ον**, Πινδ. Π. 1. 188· (ὄροφος)· — ὁ ὑπὸ τὴν ὀροφήν, ὑπὸ στέγην, ἐντὸς οἰκίας, Ἰλ. Ι. 640· τόξα .. νηῷ Ἀθηναίης κεῖται ὑπωρόφια Σιμωνίδης 143 (200)· φόρμιγγες ὑπ., αἱ ἐν τῇ αἰθούσῃ ἠχοῦσαι κιθάραι, Πινδ. Π. 1· 1. 189· ὑπωρ. φάλαγγες (ἀράχναι), Ἀριστοφ. Βάτρ. 1314· ὑπωρ. δόμοι = **ὑπερῷα**, Μόσχ. 2. 6. **2) ὑπωροφία** (ἐξυπακ. χώρα), ἡ, τὸ μέρος τὸ ὑπὸ τὴν ὀροφὴν ἢ τὴν σκιάδα, Διοσκ. 18. 26· καπνώδεις ὑπ. Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 13.

ὑπώροφος, ον, = τῷ προηγ., Εὐρ. Ἡλ. 1166, Φοίν. 299, Ἡρ. Μαιν. 107· **ὑπ. οἰκία**, ἡ ὑπὸ τὸ γεῖσον φωλεὰ τῆς χελιδόνος, Ἀνθ. Παλατ. 10. 2.

ὑπωρῠχία, ἡ, **ὑπόνομος**, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 111.

ὑπώστη, ἡ, = **εἰσώστη**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2667, Newton's Halicarn. 2, σ. 710.

ὑπωχριάω, ὠχριῶ ὀλίγον, γίνομαι ἢ εἶμαι ὑπωχρος, τῷ ὑπωχριῶντι τοῦ προσώπου Νικήτ. Χων. Ἱστ. 183Α.

ὑπ-ωχρος, ον, ὁ ὀλίγον ὠχρός, **ὑποκίτρινος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 9, 2, Λουκ. Τόξ. 19.

ὕραξ [ῠ], **ᾰκος**, ὁ, μῦς, ποντικός, Νικ. Ἀλεξιφ. 37. (Πρβλ. Λατ. sorex (shrew)· ἴσως ἐκ τοῦ Σανσκρ. svar (sonare), ὡς ἐκ τῆς κραυγῆς ἣν ἐκβάλλει).

ὑράξ, ἐπίρρ., «μίγδην, ἀναμίξ» Ἡσύχ.: Αἰολ. **ὕρραξ** Θεογνώστου Κανόνες σ. 23, Σουΐδ.· ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 77. (Πρβλ. **αὑρω, φῦρω**).

ὑρῐχός [ῠ], ὁ, πλεκτὸν καλάθιον, χειροκάλαθος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 476. 5· **σύριχος** Ἄλεξις ἐν «Λέβητι» 1· φέρεται καὶ **ὑρισσός**, Θεογνώστ. Κανόν. σ. 23· **ὑρίσκος** καὶ **συρίσχος**, Ἡσύχ.· **ὑρισχος**, Α. Β. 67· **σύρισσος**, Πολυδ. Γ', 129. Ὁ Σουΐδ. μνημονεύει καὶ **ὑρρίς**, ὅπερ ἑρμηνεύει διὰ τοῦ **σπυρίς**· καὶ παρ' Ἡσυχ. φέρεται **ὕρον**, τό, σμῆνος μελισσῶν· παρὰ τῷ αὐτῷ φέρεται καὶ **ὑρια-τόμος**, ὅπερ ἑρμηνεύει «οἱ τὰ κηρία τέμνων τῶν μελισσῶν».

ὑρτάνη, ἡ, πῶμα, («καπάκι») χύτρας καὶ **ὑρτήρ**, ὁ, = **πλυνεύς**, Ἡσύχ.

ὕρχα, ἡ, κεράμεον ἀγγεῖον ὑποδεκτικὸν ταρίχων, ταριχηρὸν ἀγγεῖον, Ἀριστοφ. Σφ. 676· οἰνηρὸν ἀγγεῖον, «ἐν δὲ τοῖς ἀγγείοις τάττουσι» ἃν καὶ ἃς εἴρηκεν Ἀριστοφ. ἐν Ὀλκάσιν (Ἀποσπ. 367) ὕρχας οἴνου» Πολυδ. Γ', 73. (Ἡ λέξις εἶναι Αἰολ., ὅθεν φέρεται, κυρίως **ὕρχα οὐχὶ ὄρχη**, ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 34 πρβλ. Λατ. orca, urceus, Benfl. εἰς Ὁρατ. Σατύρ. 2. 4, 66). — Καθ' Ἡσύχ.: «ὕρχας· ἀμφώτου κεράμιον, καὶ βικῶδες τὸ εἶδος».

ὗς, ὗν (**ὗα** Συλλ. Ἐπιγρ. 2360. 8), γεν. **ὑός** [ῠ]· ἡ **σῦς, σῦν**, γεν. **σῦός**, ὁ καὶ ἡ· ὁ Ὅμ. πρωτιμᾷ τὸν τύπον **σῦς**, χρῆται δὲ τῷ **ὗς** μόνον χάριν τοῦ μέτρου· παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. **ὗς** εἶναι ὁ ἐπικρατῶν τύπος· πληθ. ὀνομ. **ὗες, σῦες**, κατ' Ἀττ. συναίρεσιν **ὖς** (ἀλλ' οὐδέποτε **σῦ·ω** παρ' Ὁμ.)· αἰτ. **ὗας, σῦας**, κατ' Ἀττ. συναίρ. **σῦς** (καὶ ἐν Ὀδ. Ξ. 107)· γεν. **συῶν**, δοτ. **ὑσί, συσί** (Ἰλ. Ε. 783., Η. 257), ἀλλ' Ἐπικ. καὶ **ὕεσσι, σύεσσι**. Ὁ ἄγριος χοῖρος εἴτε ἄρρην (κάπρος) εἴτε θῆλυς· ἐπὶ τοῦ κάπρου, σῦν ἄγριον ἀργιόδοντα Ἰλ. Ι. 539, πρβλ. Θ. 338· ἀγροτέρῳ συΐ Λ. 293 ἀγροτέροισι σύεσσι ἐοικότες Μ. 146· ἀργιόδοντος ὑὸς Κ. 264· λέγεται δὲ καὶ **σῦς κάπριος** ἢ κάπρος, ἴδε τὰς λέξεις· πρβλ. ὡσαύτως **χλαύνης**· — ἐπὶ τοῦ θήλεος χοίρου, συὸς λιγοτείρης Ὀδ. Σ. 29· — τὴν τόλμην καὶ τὴν ἰσχὺν τοῦ κάπρου καλῶς ἐγίνωσκεν ὁ Ὅμηρος καὶ περιγράφει τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐπιτίθεται μετὰ πολλῆς λεπτομερείας ἐν Ἰλ. Μ. 146, κ. ἀλλ., πρβλ. **δοχμόομαι**· — οὕτω παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. συγγραφεῦσιν, ὡς ἄγριος Ἡρόδ. 4. 192, Ξεν. ἐν Κύρ. 1. 6, 28, κλπ.· ὗες ἄγριαι Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 28, 1. **2)** ἐπὶ τοῦ κατοικιδίου χοίρου· ὁ Ὀδυσσεὺς εἶχεν 600 θήλειες καὶ 360 ἄρρενας, Ὀδ. Ξ. 13-20· — οἱ ἄρρενες ἐχρησίμευον πρὸς τροφήν, αὐτόθι 17, πρβλ. Ἰλ. Ψ. 32, ἔνθα οἱ ὗες θαλέθοντες ἀλοιφῇ εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογός, «ἐξετείνοντο φλογιζόμενοι τῷ πυρί» (Σχόλ.)· ἐτρέφοντο δὲ διὰ βελάνων, ἔσθουσαι βάλανον μείσεικέα Ὀδ. Ν. 409, πρβλ. Κ. 243· τοκὰς ὗς, sus foeta, Λουκ. Λεξιφάν. 6, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 16· ὗς ἐπίτεξ Ἀλκίφρων 3. 73. **3)** παροιμ., Βοιωτία ὗς, ἐπὶ ἀγροικίας καὶ ἀναγωγίας (πρβλ. **Συοβοιωτοί**), Πινδ. Ο. 6. 153· ὗς ποτ' Ἀθηναίαν ἔριν ἤρισε (ἢ συντομώτερον ὗς τὴν Ἀθηνᾶν, Λατιν. sus Minervam, Πλουτ. Δημοσθ. 11), «παροιμία ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοσιν ἐριζόντων» (Σχόλ.), Θεόκρ. 5. 23· οὐκ ἂν πᾶσα ὗς γνοίη Πλάτ. Λάχ. 196Ε)· ὗς διὰ ῥόδων, ἐπὶ τῶν σκαιῶν καὶ ἀναγώγων, Κράτης ἐν «Γειτούσαις»· ὗς ἐκώμασε, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκόσμων, ὁηλ. ἐπὶ τῶν ἀκόσμως τι ποιούντων, Θεογνώστου Κανόν. 24, 66· ὗς ὑπὸ ῥόπαλον δραμεῖται, «παροιμία παρὰ Δεινάρχῳ ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς ἄλεθρον ἐμβαλλόντων» Παροιμιογρ. Κῶδ. Βοϊδειαν. 918, Φώτ. 634, 15· **παχὺς ὗς ἔκειτ'** ἐπὶ στόμα (πρβλ. **βοῦς** IV), ἐπὶ τῶν ὑπὸ τρυφῆς καὶ ἀδηφαγίας ὑπεραρκησάντων, Μένανδρος ἐν «Ἀλιεῦσιν» 1· **λύσω** τὴν ἐμαυτῆς ὖν, θὰ κενώσω ὅλην μου τὴν ὀργήν, θὰ ἀφήσω νὰ ἐκσπάσῃ ὅλας ὁ θυμός μου, Ἀριστοφ. Λυσ. 684. **II.** = **ὕαινα** II, Ἐπίχ. καὶ Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 326Ε, F. **III.** = **ὕσγη**, Παυσ. 10. 36, 1. (Πρβλ. Λατιν. sus· Γοτθ. sv ein· Ἀγγλοσαξον. swin· Ἀρχ. Γερμ. su (sau, sow)· Σλαυ. sv-inja — κατὰ τὸν Κούρτ. ἡ ῥίζα εὑρίσκεται ἐν τῷ Σανσκρ. sû (generare)· ἕτεροι σχετίζουσι τὴν λέξιν πρὸς τὸ **σεύομαι, σύω** Β).

ὕσγη, ἡ, βοτάνη ἐξ ἧς τὸ βάμμα **ὔσγινον**, Σουΐδ., πρβλ. ὗς ΙΙΙ.

ὑσγῖνο-βᾶφής, ές. (βάπτω) βεβαμμένος εἰς βάμμα ὕσγινον, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 13, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 255Ε· τὰ ὑσγινα, ὁηλ. ἱμάτια, Ἀθήν. 539Ε, Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 14.

ὑσγῑνόεις, εσσα, εν, ἔχων χρῶμα ὑσγίνου, ὑσγινόεντος Νικ. Θηρ. 870. [ἴδε τὸ ἑπόμ.].

ὕσγῑνον, τό, φυτικὴ βαφὴ ἔχουσα χρῶμα ἁνοικτὸν κόκκινον, κοινῶς «ἄλικον», μεταξὺ τοῦ πορφυροῦ καὶ τοῦ κοκκίνου· λαμβάνεται δὲ ἐκ τοῦ θάμνου **ὕσγης**, ὅπερ φαίνεται ὅτι εἶναι Γαλατικὸν ὄνομα ἀντὶ τοῦ **πρῖνος**, Νικ. Θηρ. 511, Ἀνθ. Π. 6. 254. [ῡ ἔνθ' ἀνωτ.· πρβλ. **ὑσγῑνόεις**, Νικ. Θηρ. 870].

ὑσγινόσημος, ον, Ἐπιγρ. Στρατονικείας (Edict. Dioclet.) CIL. V. 1. 80, 81, 87, 93, 94, 99.

ὕσδος, ἀντὶ **ὄσδος**, Αἰολικ. ἀντὶ **ὄζος**, Σαπφὼ 4 καὶ 93. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὕσδοι· ὄζοι, κλάδοι».

ὑσθήν, ὑσθῆναι, ἴδε **ὗω**.

Ὑσῖρις, Αἰολ. ἀντὶ **Ὄσιρις**, Ἑλλάν. παρὰ Πλουτ. 2. 364D.

ὗσις, εως, ἡ, (ὗω) βροχή, Ἡσύχ. ἐν ἐν λέξ. **ὑή**.

ὕσκλος, ὁ, ἡ ἄκρα (corrigiae insulae) σανδαλίου ὅπου ἦσαν αἱ «θηλειαί» δι' ὧν διήρχοντο οἱ ἱμάντες οἱ δένοντες τὸ ὑπόδημα εἰς τὸν πόδα, Θεογνώστ. Κανόν. ἐν Ὀξ. Ἀνεκδ. π. 2. 24, 6· φέρεται καὶ **ὕσχλος** παρὰ Πολυδ. Ζ', 80· ἐντεῦθεν **ἔπτυσκλος, ἐννέϋσκλος**· καὶ ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 34.

ὑσκλωτός, ή, όν, ὁ ἔχων ὕσκλους, ὑπόδημα ὑσκλωτόν, ὥστε γυμνοὺς σχεδὸν ἐκφαίνεσθαι τοὺς πόδας Δείναρχ. σ. 16 Huds.

ὕσκυθα, τά, (ὗς) κόπρος χοίρου, «ὗὸς ἀφόδευμα» Ἡσύχ.· ἴσως σύνθετον ἐκ τοῦ **σκώρ, σκατός**· ἴδε Λοβεκ. Παθ. σ. 307.

ὗσμα, τό, (ὗω) βροχή, ἐν τῷ πληθ., Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 938· ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 420.

ὑσμίνη [ῑ], ἡ, Ἐπικ. ὄνομα, μάχη, ἀγών, κατὰ κρατερὴν ὑσμ. Ἰλ. Ε. 84, κλπ.· κατὰ κρατερὰς ὑσμ. αὐτόθι 200· ἐν σταδίῃ ὑσμ., Ν. 314· ἐν ὑσμ. ὀηριότητος Υ. 245· πρώτῃ ἐν ὑσμ., ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ τῆς μάχης, Ο. 340· ὑσμ.-ηνδε, εἰς τὴν μάχην, Β. 477· — ἐν Β. 863, Θ. 56, ὑπάρχει κατὰ μεταπλασμὸν Ἐπικ. δοτ. **ὑσμῖνι** ὡς εἰ ἐξ ὀνομ. **ὑσμίη** ἢ **ὑσμίς**. (Πρβλ. Σανσκρ. yudh, yudh-yé (pugno), yudh (pugnator), yudh-mas (pugna)· Ζενδ. yud (μυπ).

ὑσ-πέλεθος, ὁ, κόπρος χοίρου, Πολυδ. Ε', 91, Δίων Κ. 46. 5.

ὑσπλᾱγίς, ίδος, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **ὑσπληγξ** Ι, ἀπὸ μιᾶς ὑσπλαγίδος, «ἀπὸ μιᾶς ἀφετηρίας» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Λυσ. 1000· πρβλ. Peers εἰς Μοῖριν σ. 376.

ὕσπλαγξ, ᾶγγος, ἡ, καὶ **ὕσπλαξ, ᾶγος**, ἡ, **Δωρικ.** ἀντὶ τοῦ ἑπόμ.

ὑσπληγξ, ηγγος, ἡ, (σπανίως ὁ, Παυσ. 6. 20, 13, Εὐσεβ. 598. 25), Δωρικ. **ὑσπλαγξ, αγγος**, Θεόκρ. 8. 58· ὡσαύτως **ὑσπληξ, ηγος**, Πλάτ., κλπ. (ἴδε κατωτ.)· δοτ. πληθ. **ὑσπληγξιν** Πλούτ. 2. 588F, Ἐπικ. **ὑσπλήγγεσαι** Ἀνθ. Π. 6. 259· Δωρ. **ὑσπλᾱγίς**, ἡ ἴδε)· — σχοινίον τεταμένον δριζοντίως ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ σταδίου καὶ ἀφιέμενον νὰ πέσῃ ὅταν οἱ ἀγωνιζόμενοι ἔπρεπε νὰ ἐξορμήσωσι, ἀφετηρία, ὥσπερ ἀπὸ ὑσπλήγγος ἀναπεσόντων Πλάτ. Φαῖδρ. 254Ε· ἀπὸ ὑσπλήγγος θεῖν Λουκ. Κατάπλ. 4· ἔπεσεν ἡ ὑσπληξ ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 20, πρβλ. περὶ Διαβολ. 12· ἑστάναι ὥσπερ ἐφ' ὑσπληγγος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 5, 4· ψόφος ἦν ὑσπλήγγος ἐν οὔασι Ἀνθ. Π. 11. 86, πρβλ. Πλούτ. 2. 804Ε. **2)** καθόλου, ὅριον, Διον. Π. 121, Συλλ. Ἐπιγρ. 2824. 14· πρβλ. **ὑσπλαγίς**. **3)** καλῴδιον ἀγκύρας ἢ ἄγκυρα, ἀπὸ γῆς ἐσχάζουσαν ὑσπλήγγας, «ἀπὸ γῆς ἀνείσπασαν τὰς ἀγκύρας» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 22. **II.** ἡ παγὶς ὀρνιθοθήρα, Θεόκρ. 8. 58· ὡσαύτως τὸ βόπτρον παγίδος, ὅπερ πίπτει μόλις ψαυσθέν, Ὀππ. Ἰξευτ. 3, 18. **III.** λέγεται ὡσαύτως ὅτι εἶναι κέντρον χοίρων, (ὗς, πλήσσω), Εὐσταθ. εἰς Διον. Π. 119, Ἡσύχ., Σουΐδ. ἐν λέξ. **IV** πάσσαλος, Ἡσύχ. **V.** κεράτινος κρίκος, Σχόλ. εἰς Πλάτ. σ. 62 (316 Βεκκῆρ.). (Κατὰ τὸν Κούρτ. ἐκ τοῦ **ὑσ-** (**ὑστερος**), **πλήσσω**, τὸ πλῆττον ἢ ἀποκλεῖον).

ὑσπολέω, βόσκω χοίρους, «ὑσπολεῖν· συβωτεῖν» Ἡσύχ.

Ὕσ-πορος, ὁ πόρος χοίρων, ὄνομα ποταμοῦ, Νόνν. Δ. 26. 168· πρβλ. **βόσπορος**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὕσσακος, ἡ **ὑσσαξ**, ὁ, ἑρμηνεύεται παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολόγ. 784, 8, καὶ τῷ Φωτ. διὰ τοῦ **πάσσαλος**, ἀλλ' ἐν χρήσει εὑρηται ἐπὶ τοῦ γυναικείου αἰδοίου, εἰμ' ὥστ' ἀπ' ὑσσάκω λυθεῖσα Ποιητ. Δωρ. παρ' Ἡφαιστ. 28· ἀπήλαον τὼς ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὑσσάκων Ἀριστοφ. Ἀνσ. 1001 ὡς φαίνεται ἡ λέξις εἶναι Δωρικ.

ὑσσός, ὁ, ἀκόντιον, τὸ Ρωμαϊκὸν pilum, Πολύδ. 6. 23, 8 κἑξ., Πλούτ., κλπ.

ὑσσωπίτης οἶνος, ὁ, παρεσκευασμένος δι' ὑσσώπου, Διοσκ. 5. 50.

ὕσσωπος, ἡ, ἀρωματικόν τι φυτόν, τὸ Ἑβρ. ἔζōβ (διάφορον τοῦ ἀγγλικοῦ hyssop, ὅπερ, ὡς ὁ Sprengel παρατηρεῖ, δὲν εὑρίσκεται ἐν Συρίᾳ καὶ Παλαιστίνῃ, ἴσως ὄθεν τὸ ἀγγλ. caperplant, Stanley Sinai and Palest. σ. 21), ὕσσωπος . . . πόα γνώριμος, ὅισσή, ἡ μὲν γάρ τίς ἐστιν ὀρεινὴ ἡ δὲ κηπευτὴ Διοσκ. 3. 27, Ἀθήν. 156E, Ἐβδ., Καιν. Διαθ.—ὡσαύτως **ὕσσωπον**, τό, Γαλην., Γεωπονικά.

ὑστάς, ἄδος, ἡ, φυτεία ἀμπέλων, «ὑστάς· πλαστὰς (βλάστας Guyetus) ἀμπέλω» Ἡσύχ., καὶ: «ὑστάδα· ἡ βασεῖα ἄμπελος» ὁ αὐτός.

ὑστάτιος, [ᾰ], α, ον, ποιητ. ἀντὶ **ὕστατος**, ὡς: **μεσσάτιος** ἀντὶ **μέσσος**, **τοσσάτιος**, ἀντὶ **τόσσος**, κτλ., Ἰλ. Ο. 634· τί πρῶτον τί δ' ἔπειτα τί δ' ὑστάτιον κα ἀλέξω; Ὀδ. Ι. 14· —οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ., ἐξ ὑστέρου Ἰλ. Θ. 353· — **ὑστατίη**, ἡ, τὸ τέλος, βιότοιο Κόϊντ. Σμ. 14. 315.

ὕστατος, η, ον, ἴδε **ὕστερος** Β.

ὑστέρα, Ἰων. **ὑστέρη**, ἡ, ἡ μήτρα, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18, Ἀφορ. 1253, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴατ. 1. 13, 3 «ὑστέραν ἑκάλουν οἱ πολλοὶ οὐκ ἰητρῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλοσόφων τὸ πρὸς τὴν κύησιν ὑπὸ τῆς φύσεως δοθὲν ταῖς γυναιξὶ μόριον» Γαλην. τ. 16, σελ. 177, ἔκδ. Kühn. συχνὸν ἐν τῷ πληθ. **ὑστέραι**, Ἰων γεν. **-έων**, οἱ ὄρχιες (τῶν κριῶν) αὐτοῖσί εἰσι χρήσιμοι ἐς ὑστερέων ἄκεσιν Ἡρόδ. 4. 109, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 204 μῆτραι καὶ ὑστέραι λεγόμεναι Πλάτ. Τίμ. 91B· —μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τοῦ ἐπιθέτου **ὕστερος**, Ἀθήν. 585D. 2) αἱ ᾠοθῆκαι τῶν ᾠοτόκων ζώων, πτηνῶν, ἑρπετῶν, ἰχθύων, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 13, 7, π. τὰ Ζ. Ἴατ. 3. 1, 24 κἑξ., 6. 10, 2, κ. ἀλλ.—(Πρβλ. Λατ. uterus, Σανσκρ. udar-am (venter)· ὁ Κούρτ. θεωρεῖ τὰς λέξεις ταύτας ὡς συγγενεῖς τῷ **ὕστερος**, **ὕστατος**, τροπῶν ὅτι ἡ πρώτη σημασία αὐτῶν ἦτο ἡ τοῦ κατωτάτου μέρους, πρβλ. τὸ Ὁμηρικὸν νείατον ἐς κενεῶνα, πρβλ. δὲ ὡσαύτως καὶ ἔντερα).

ὑστεραῖος, α, ον, ὁ κατὰ τὴν ἑπομένην ἡμέραν (πρβλ. **πρωτεραῖος**)· τῇ ὑστεραίᾳ (Ἰων. **-αίῃ**) ἡμέρᾳ, κατὰ τὴν ἑπιοῦσαν, τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, Λατ. postridie, Ἡρόδ. 8. 22· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἄνευ τοῦ ἡμέρᾳ, ὁ αὐτ. 1. 77, 126, κ. ἀλλ., Ἀντιφῶν 132. 12, Θουκ. 7. 52 ὡσαύτως, ἐς τὴν ὑστεραίην Ἡρόδ. 4. 113, Δημ. 541. 25 ἐν τῇ ὑστ. Πλάτ. Πρωταγ. 318A τῆς ὑστεραίης Ἀρετ. Ὀξ. Νοῦσ. Θεραπ. 2. 2· — μετὰ γενικ., τῇ ὑστ. τῶν μυστηρίων Ἀνδοκ. 15. 9· τῇ ὑστ τῆς μάχης Πλάτ. Μενέξ. 240C· —ἐπομένου τοῦ συγκρ. ἤ, τῇ ὑστ. ἢ ἡ ἀ . ἐλθῃ ὁ αὐτ. ἐν Κρίτ. 44A· τῇ ὑστ. ἢ ἧ ἔθυεν ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 173A· καὶ πιθανῶς δέον τὸ ἢ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ ᾗ ἐν ταῖς ἑπομένοις χωρίοις, τῇ ὑστ. ᾗ ἐθάπτετο Ἀντιφῶν 145. 37· τῇ ὑστ. ᾗ ἂν προθῶνται Νόμ. παρὰ Δημοσθ. 1071. 3. **II.** **ὕστερος**, ἡ ὑστ. ἐπιστρατεία Ἡρόδ. 9. 3, πρβλ. Διονύσ. Ἀλ. περὶ Θουκ. 6 (Δινδ. **ὑστέρας**)· ἐν ἄλλοις χωρίοις δύναται νὰ λεχθῇ ἐπὶ κυριολεκτικωτέρας σημασίας, μάχῃ τῇ μὲν πρώτῃ .. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ . Θουκ. 7. 11· τῇ μὲν **προτέρᾳ** [ἐκκλησίᾳ] .. ἐν δὲ τῇ ὑστεραίᾳ ὁ αὐτ. 1. 44, πρβλ. Αἰσχίν. 36. 28 (ἔνθα τὸ ἡμέρᾳ πιθανῶς παρεισήχθη), Δ ονύσ. Ἀλ. περὶ Θουκ. 17, Λουκιαν. περὶ Ἀληθ. Ἴστ. 1. 19· τῇ ὑστεραίᾳ προβολῇ Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 15.

ὑστερ-αλγής, ές, ὁ προξενῶν ἀλγηδόνας εἰς τὴν μήτραν, ὑστερ. ὄξος Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 394.

ὑστερέω, μέλλ. **-ήσω**, Ἐβδ. ἀόρ. **ὑστέρησα** (συχνάκις μετὰ διαφόρ. γραφῆς **ὑστέρισα**) Ἡρόδ., κλπ.· πρκμ. **ὑστέρηκα** Διόδ. 15. 47, Καιν. Δ.· ὑπερσ. **ὑστερήκειν** Θουκ. 3. 31· — Παθ., ἀόρ. **ὑστερήθην** Β' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. ια', 8, Ἰώσηπος (**ὕστερος**). Μένω ὀπίσω ἢ ἔρχομαι ἀργότερα, καθυστερῶ, ἀντίθετ. τῷ **προτερέω** καὶ τοῦ **φθάνω**· ὑστέρησαν οἱ ἀγοντες Ἡρόδ. 1. 70, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 976, Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 3, Πλάτ. Γοργ. 447C· μετὰ δοτ. τρόπου ἢ τοῦ κατά τι, ὑστ. τῇ διώξει Θουκ 1. 134· τῇ βοηθείᾳ Δημ. 1346. 9. **II.** μετὰ γεν. πράγμ., ἔρχομαι βραδύτερόν τινος, ἀργότερον ἢ ὅσον ἔπρεπεν, ὑστέρησαν (διάφορ. γραφ. **ὑστέρισαν**) ἡμέρᾳ μιᾷ τῆς συγκειμένης, ἦλθον κατὰ μίαν ἡμέραν ἀργότερον τῆς προσδιορισθείσης ἡμέρας, Ἡρόδ. 6. 89· Ἀδροκόμας δὲ ὑστέρησε τῆς μάχης πέντε ἡμέρας, ἦλθε πέντε ἡμέρας ὕστερον ἀπὸ τὴν μάχην (οὕτω, ἀναγνωστέον ἀντὶ **-ρας**), Ξεν. Ἀν. 1. 7, 12· ὑστ. δείπνου Ἄμφις ἐν Ἀθήν. 3· ἐπειδὴ τῆς Μυτιλήνης ὑστερήκει, εἶχε φθάσει ἀργὰ πρὸς σωτηρίαν τῆς Μ., Θουκ. 3, 31· ὑστ. τῆς πατρίδος, ἀδυνατῶ νὰ ὑπερασπίσω αὐτήν, Ξεν. Ἀγησ. 2. 1· ὑστ. τῶν λειμώνων, δὲν προφθάνω αὐτάς, Πολύβ. 5. 101, 4· τῶν καιρῶν Ἀριστ. Σοφ. Ἔλεγχ. 16. 5· τῆς βοηθείας Διόδ. 13. 110· ὑστερήσας οὐδὲν τῆς σεαυτοῦ τέχνης Λουκ. Παράσ. 60. 2) μετὰ γεν. προσ., ἔρχομαι κατόπιν τινός, ὑστ. τινὸς εἰς τόπον Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 25· ὡσαύτως μετὰ δοτ., ἔρχομαι παρὰ πολὺ ἀργὰ διά τινα ἄνθρωπον, Θουκ. 7. 29 — ὡσαύτως, ὑστ. ἐς τι Ἱππ. 1194H (ἐκ διορθώσεως τοῦ Littré). **III.** μεταφορ., δὲν φθάνω τινά, εἶμαι κατώτερός τινος, μετὰ γεν., Δημ. 447. 25, Β' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. ια', 5· ὑστ. τινὸς ἐμπειρίᾳ Πλάτ. Πολ. 539E· μηδ' ἐν ἄλλῳ μηδενὶ μέρει ἀρετῆς ὑστ. αὐτόθι 484D. **IV.** διατελῶ ἐν στερήσει τινός, δὲν κατορθώνω νὰ ἐπιτύχω τι, ὑστεροῦμεν τάγαθοῦ Κλέαρχος ὁ Κωμῳδοποιὸς ἐν «Κορινθίοις» 1· — οὗ ὡς ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὑστερεῖσθαί τινος Διόδ. 18. 71, Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. γ', 23, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 6, 7· καὶ ἐν τῷ μέσ. μέλλ. ὑστερήσομαι παιδὸς (ὁ Pors. γράφει **ἐστερήσομαι**, ὁ δὲ Πορ. : **ἧς στερήσομαι**) Ψευδευρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 1203. 2) ἀπολ., διατελῶ ἐν στερήσει, Εὐαγγ. κατὰ Λουκ. ιε', 14, Α' Ἐπιστ. πρ. Κορ. η', 8. **V.** ἐπὶ πραγμάτων, ἐλλείπω, δὲν ὑπάρχω, ἐπιλείπω, δὲν ἀρκῶ, Λατ. deficere, Διοσκ. 5, 86, Εὐαγγ. κ. Ἰω. β', 3· ἔν σοι ὑστερεῖ Εὐαγγέλ. κατὰ Μάρκον Ι', 21.— πρβλ. **ὑστερίζω ἀπ'** ἀρχῆς μέχρι τέλους.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 389.

ὑστέρημα, τό, ἔλλειψις, ἀνάγκη, Ἐβδ. (Ψαλμ. ΑΓ', 10), Εὐαγγ. κ. Λουκ. κα', 4, κ. ἀλλ.

ὑστέρησις, ἡ, = τῷ προηγ., Εὐαγγ. κατὰ Μάρκ. ιδ', 44, Δ' Ἐπιστ. πρὸς Φιλιππ. δ', 11.

ὑστερητικὸς τύπος, ἐπὶ πυρετοῦ ὅστις ἐπέρχεται ἀργότερον κατὰ πᾶσαν δευτέραν ἡμέραν, Γαλην.

ὑστερίζω, μέλλ. Ἀττ. **-τῶ**· ἀόρ. **ὑστέρισα**· (ἴδε **ὑστερέω**, ὅπερ συναχῶς ἀπαντᾷ ὡς διάφ. γραφ.). Ὡς τὸ **ὑστερέω**, ἔρχομαι μετὰ ταῦτα, βραδύτερον ἢ πολὺ ἀργά, μένω ὀπίσω, καθυστερῶ, Θουκ. 6. 69· ὑστερίσαντες οὐ πολλῷ ὁ αὐτ. 8. 44, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 6. 1, 18 ὑστ. ἐν τοῖς καιροῖς ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 8. 5, 7, πρβλ. Ἀριστ. Φυσ. 8. 8. 10 περὶ Ζῴων Γεν. 4. 4, 5· ὑστ. αἱ ὧραι, ἔρχονται ἀργά, Πλ υτ. Λούκουλλ. 31· ἐπὶ τοῦ νοῦ, Ἀριστ. Σοφ. Ἔλεγχ. 15. 1· ἀντίθετ. τῷ πρωτεύω, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. πρ. Ἀλιξ. 1. 3. **II.** μετὰ γεν. πράγματος, μένω ὀπίσω τινὸς ἢ ὡς πρός τι, ὑστ. τῶν καιρῶν, εἶμαι ἀργός, φθάνω ἀργὰ διὰ τὰς περιστάσεις, Δημ. 50. 11., 260. 13· τῶν ἔργων ὁ αὐτ. 51. 12, πρβλ. 49. 1· τῶν πραγμάτων Ἰσοκρ. 30D· ὑστ. τῶν συλλογισμῶν, μένω ὀπίσω εἰς τὸ νὰ τοὺς ἐννοήσω, Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 30, πρβλ. 3. 10, 4· —ὡσαύτως, ὑστ. πρός τι Πλουτ. Ἀντών. 63· —ἀλλὰ κραυγῇ τοῦ λαγῶ οὐδὲν ὑστεριεῖ σύνη, ἥτις οὐδόλως μένει ὀπίσω τοῦ λαγοῦ, δηλ. φθάνει τὴν ἀπολ. αὐτοῦ, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 6, 40. **III.** μεταφορ., μένω ὀπίσω τινός, εἶμαι κατώτερός τινος, μετὰ γεν., ὑστερίσαντες τῶν βαρβάρων Ἰσοκρ. 75B· ὑστερίζουσι τῶν ἀντιπάλων Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 13. 2) ἀπολ., ὡς μὴ ὑστερίζειν δέον τὸν ἄρχοντα μήτε τὸ εἰδέναι ἃ δεῖ .. ὁ αὐτ. ἐν Κύρου Παιδ. 7. 5, 46· ὑστ. ἡ διάνοια Ἀριστ. Ρητ. 3. 10, 4. **IV.** διατελῶ ἐν ἐλλείψει ἢ στερήσει τινός, τῆς ἀκμῆς τῆς ἐμαυτοῦ Ἰσοκρ. 204A, πρβλ. Ἀλεξιν ἐν «Μιλησίᾳ» 1. 10.

ὑστερ-ικός, ἡ, όν, (**ὑστέρα**) ἐπὶ γυναικὸς πασχούσης κατὰ τὴν μήτραν, Ἱππ. Προρρ. 77, πρβλ. Ἀριστ. περὶ Ζῴων Γεν. 4, 7, ἡ πνῖγας ὑστερικὰς Γαλην. τ. 14, σ. 181, 16, Kühn.· οὕτω, τὰ ὑστερικὰ (ἐξυπακ. **πάθη**) Ἱππ. Ἀφορ. 1254.—Ἐπίρρ., **-κῶς** Διοσκ. 2. 10. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μήτραν, μητρικός, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 204· ὑμήν, πόρος Ἀριστ. περὶ Ζῴων Γεν. 1. 3, 6., 15. 3.

ὑστερο-βουλέω, σκέπτομαι ὕστερον, μετὰ τὸ γεγονὸς ἢ τὴν πρᾶξιν, τὸ ὑστερίζειν ἐν ἀγαθοῖς καὶ ὑστεροβουλεῖν εἰς τὸ χρήσιμον ὄνησιν ἔχειν οὐδεμίαν ὁρᾶται Κύριλλ. Ἀλεξανδρ. VI, 797A.

ὑστεροβουλία, ἡ, ἡ μετὰ τὴν πρᾶξιν σκέψις, Ἐβδ. (Παροιμ. ΛΑ'. 3), Γρηγ Ναζ. τ. 1, σ. 861B, Βασίλ. Μέγ. τ. 1, σ. 1100, κλπ. - Καθ' Ἡσύχ.: «ὑστεροβουλία· μετάνοια, μετάμελος, ἡ ἰσχάτη βουλή».

ὑστερογένεια, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἑπόμ., Γερμ. Κων/πόλεως, Cod. Coisl. 278, fol. 113 r°, καὶ **ὑστερογενεσία**, ἡ, Λεόντ. Βυζ. ἐν Mi. Ra, μρ. τ. 86, 1, σ. 1672.

ὑστερό-γενής, ές, ὁ φαινόμενος μετὰ τὸν τοκετόν, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστορ. 3. 11, 7., 3. 20, 4, περὶ Ζῴων Γεν. 4, 4, 41, κ. ἀλλ.· τὸ ὑστερογενές, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀρχῆθι, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσικ. 13. 4, 2· — μετὰ γεν., ὑστ. τοῦ σώματος Συνέσ. 249B. 2) καθόλου, ὑστερόχρονος, μεταγενέστερος, νεώτερος κατὰ τὸν χρόνον, Στράβ. 205, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 225. —Ἐπίρρ. **ὑστερογενῶς**, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 342, ἔκδ. Βασιλ.

ὑστερο-γονία, ἡ, (γόνος) ἡ ὑστέρα γενεά, οἱ μεταγενέστεροι οἱ ἀπόγονοι, Γλωσσ.

ὑστερο-δόμιον, τό, τὸ ἔσχατον δηλ. τὸ ὑψηλότατον μέρος τῆς οἰκίας· μεταφορ., ἡ κορυφὴ πράγματός τινος, κορωνὶς δὲ τρέπον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τινὰ καὶ ὑστεροδόμιον τῶν ἰδίων συγγραμμάτων Κύριλλος Ἀλεξ. τ. 5, σ. 507Α.

ὑστερό-ληπτος, ον, = **παλινάγρετος,** Φώτ., Σουΐδ. ἔνθα: «παλινάγρετον· πάλιν καὶ αὖθις ὑστερόληπτον».

ὑστερολογία, ἡ, σχῆμα ἐν τῇ ῥητορικῇ, = **πρωθύστερον,** Ῥήτορες (Walz) 8, σ. 818, Εὐστ. 80, 16., 97. 44., 140, 7, κτλ.

ὑστερο-λόγος, ον, ὁ ὁμιλῶν ἔσχατος· μάλιστα ὁ ὑπονρητὴς ὁ παριστάνων τὸ ἔσχατον μέρος, Τέλης παρὰ Στοβ. 68. 48, Εὐστ. Πονημ. 169. 36.

ὑστερό-μαντις, ὁ, ἡ, ὁ προφητεύων ἀργότερον τοῦ δέοντος, «πρόμαντις οὖν ὁ Κρόνος, ὁ πρὸ τοῦ δράκοντος μαντευσάμενος, ὑστερόμαντις δὲ ὁ δράκων» Σχόλ. Βατικ. εἰς Λυκόφρ. 202.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

ὑστερομειννία, ἡ, = **ὑστερομην-,** Ἐπιγρ. Λαρίσης, Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 66.

ὑστερό-μητις, ὁ, ἡ, = **ὑστερόβουλος,** Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 20. 130.

ὕστερον, τό, = **χόριον,** τὸ μετὰ τὸ ἔμβρυον ἐξερχόμενον τῆς μήτρας, τὸ «ἀκόλουθον», ὁ πλακοῦς, Λατ. secundinae, Ἱππ. Ἀφορ. 1255.

ὑστερο-πᾰθέω, πάσχω μετὰ ταῦτα, Γαλην. τ. 7, σ. 388. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 276.

ὑστερο-περίοδος, ον, ἔχων πρόσθετον περίοδον, ἐπὶ λόγου, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 169.

ὑστερό-ποινος, ον, ὁ μετὰ τὴν πρᾶξιν ἐπιβάλλων ποινήν, ὁ ὕστερον τιμωρῶν, Ἐρινύς, Ἄτη Αἰσχύλ. Ἀγ. 58, Χο. 383· πρβλ. **ὑστεροφθόρος.**

ὑστερό-ποτμος, ον, ὁ νομισθεὶς νεκρὸς καὶ μετὰ ταῦτα ἀναφανεὶς ζῶν, Πλούτ. 2. 265Α, Β.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑστερόποτμος· ᾧ ζῶντι ὁ τάφος ὡς τεθνηκότι γέγονεν. ἄλλοι τὸν δεύτερον γάμον».

ὑστερό-πους, ὁ, ἡ, οὐδ. **-πουν,** ὁ ἐρχόμενος ὕστερον, ἀργά, ὑστ. βοηθῶ Ἀριστοφ. Λυσ. 326· ὑστ. Νέμεσις Ἀνθ. Παλατ. 12. 229· Ἐρινὺς Ὀρφ. Ἀργον. 1162 (1169)

ὑστεροπρώτως, Διδ. Ἀλεξ. σ. 428. — Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. οὐδὲ τὸ ἐπίθ. **ὑστερόπρωτος** πιστεύεται ὡς καλῶς καταχωρισθὲν ὑπὸ τοῦ πρώτου ἐκδότου, ἀλλὰ λέγεται vox nihili, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὕστερος, ὕστατος, ὁ κατόπιν ἐρχόμενος, κατοπινός, ἔσχατος, συγκρ. καὶ ὑπερθ., ἄνευ θετικοῦ ἐν χρήσει. (Τὸ θετικὸν ζητητέον ἐν τῇ Σανσκρ. προθέσει ud, Γοτθ. ut (ἔξω, Ἀγγλ. out), Ἀρχ. Γερμ. az (aus): ὥστε τὰ **ὕστερος, ὕστατος** ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὰ aüsserer, aüsserst, ὁ ἐξώτερος, ἐξώτατος ἢ ἔσχατος, Ἀγγλ. utter, outermost, uttermost)· πρβλ. **ὑστέρα·** — οὕτω **πρότερος, πρῶτος,** ἐκ τῆς προθ. **πρό,** Λατ. posterior, postremus ἐκ τῆς προθέσ. post.)

Α. ὕστερος, α, ον. **I.** ἐπὶ τόπου, ὁ κατόπιν ἐρχόμενος, ὁ ὀπίσω ὤν (ἴδε κατωτ. III), ὑστέρῳ ποδὶ Εὐρ. Ἱππόλ. 1243, Ἡρακλ. Μαιν. 1040· ὕστ. λόχος Ξεν. Κύρ. Παιδ. 2. 3, 21· ἐν τῷ ὑστ. λόγῳ Ἀντιφῶν 143. 7, πρβλ. Πινδ. Ο. 10 (11), 5, Πλάτ. κλπ.· τὰ ὕστερα, αἱ κατόπιν προτάσεις, Πλούτ. 2. 742D — μετὰ γεν. ὕστεροι ἡμῶν, ὄπισθεν ἡμῶν, μεθ' ἡμᾶς, Πλάτ. Λῦσ. 206Ε, πρβλ. Θουκ. 3. 103· οὐδὲν ὑστέρα νεώς, οὐδόλως ὀπίσω (βραδυτέρα) πλοίου, Αἰσχύλ. Εὐμ. 251. **II.** ἐπὶ χρόνου, ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ Ἰλ. Ε. 17, Π. 479· τῷ ὑστέρῳ ἔτει, κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 10· τῇ ὑστέρῃ Ὀλυμπιάδι Ἡρόδ. 6. 103· ὑστέρῳ χρόνῳ, κατὰ τὸν μετέπειτα χρόνον, Α. 130, Αἰσχύλ. Ἀγ. 702, κλπ.· ἐν ὑστ. χρόνοις Πλάτ. Νόμ. 865Α· ἐν ὑστέραισιν ἡμέραις Αἰσχύλ. Ἀγ. 1666· δεκάτῃ ὑστέρᾳ ἢ ὑστέρᾳ δεκάτῃ, κατὰ τὴν 21ην ἡμέραν, Ψήφισμ. παρὰ Διογέν. Λαερτ. 7. 10, Λογγίνου Αποσπ. 8. 11· ἡ ὑστέρα Πλάτ. 2. 320Ε· ἐς τὴν ὑστ., διάφρ. γραφὴ Αἰλ. π. Ζῴων 7. 7·— μετὰ γενικ. προσ., ὕστερόν τινος, μετά τινα, σεῦ ὕστερος εἶμ' ὑπὸ γαῖαν Ἰλ. Σ. 380, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 859, Πλάτ. Φαίδω. 87C κ. ἀλλ.· μετὰ γεν., ὑστ. χρόνων τούτων Ἡρόδ. 4. 166., 5. 32. **2)** ἀργότερα, πολὺ ἀργά, ὕστερος ἐλθὼν Ἰλ. Σ. 320· κἂν ὕστ. ἔλθῃ Ἀριστοφ. Σφ. 691· μῶν ὕστεροι πάρεσμεν; Ἀριστοφ. Λυσ. 69· ὕστ. ἀφικνεῖσθαι Θουκ. 40. 90· ὕστ. (παραλειπομένου τοῦ ἐλθών) Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 222, Τραχ. 92· Διονύσιος ὁ ὕστ. Διον. ὁ δ', Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 23. **3)** μετὰ γεν. πράγμ., ἀργότερον ἢ ὅσον ἔπρεπε διά τι πρᾶγμα, ὕστεροι ἀπικόμενοι τῆς ἐμβολῆς Ἡρόδ. 6. 120 ὕστ. ἐλθεῖν τοῦ σημείου Ἀριστοφ. Σφ. 690· κακῶν ὕστ. ἀφῖγμαι Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1174· ὕστ. ἀφίκοντο τῆς μάχης μιᾷ ἡμέρᾳ Πλάτ. Νόμ. 698Ε. **4)** ὡς οὐσιαστ. οἱ ὕστεροι = τῷ Λατ. posteri, οἱ ἐπιγιγνόμενοι, ἐπίγονοι δ' ἂν' Ἑλλάδα κληθέντες ᾠδὰς ὑστέροισι θήσετε Εὐρ. Ἰκ. 1225, πρβλ. Τρῳ. 13, 1245· — πρβλ. **ὕστερον.** **III.** ἐπὶ ἥττονος βαθμοῦ ἡλικίας, ἀξίας ἢ ποιότητος, γένει ὕστερος, δηλ. νεώτερος, Ἰλ. Γ. 215· ὑστέρας ἔχων πώλους (ἔνθα δύναται νὰ σημαίνῃ τὸ ὀπίσω, ἀλλὰ πρβλ. Ἰλ. Ψ. 322), Σοφ. Ἡλ. 734. **2)** μετὰ γεν., οὐδενὸς ὕστ., οὐδενὸς δεύτερος, κατώτερος, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 181, πρβλ. 1364, Θουκ. 1. 91. γυναικὸς ὕστ. Σοφ. Ἀντιγ. 746· μηδ' ἔμπροσθεν τῶν νόμων, ἀλλ' ὕστερος πολιτεύου, μηδὲ νὰ θέσῃς σεαυτὸν ἀνώτερον τῶν νόμων ἀλλὰ κατώτερον, Αἰσχίνης 57. 11· σῶμα ὕστ. ψυχῆς Πλάτ. Νόμ. 896C· νομίσας πάντα ὕστερα εἶναι πρός τι, ὅτι πάντα εἶναι δευτερεύοντα ἐν σχέσει πρός τι .., Θουκ. 8. 41.

IV. ἀντὶ τοῦ ὁμαλοῦ ἐπιρρ. **ὑστέρως** (ὅπερ μόνον παρὰ μεταγεν. ἀπαντᾷ) ἦν ἐν χρήσει τὸ οὐδ. **ὕστερον** σπανίως ἐπὶ τόπου, κατόπιν ὄπισθεν, ὀπηδεῖν ὕστ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 284· ὕστ. τῶν ἱππέων γίγνεσθαι Ξεν. Κύρ. Παιδ. 5. 3, 42. **2)** ἐπὶ χρόνου, κατόπιν, μετὰ ταῦτα, ἔπειτα, Ὅμ., Ἡρόδ., Ἀττ.· ὡσαύτως **τὸ ὕστερον,** ἐν ἀντιθέσει πρὸς **τὸ παλαιόν,** Λυκοῦργ. 155. 32· ὕστερα Ὀδ. Π. 319· συχν. δὲ συνάπτεται μετ' ἄλλων λέξεων, ὕστερον αὖτις Ἰλ. Α. 27· οὔποτ' αὖθις ὕστ. Σοφ. Αἴ. 858· ἔπειτα δ' ὕστ., προηγουμένου **μέν,** Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 40· εἶτα χἠμεῖς ὕστερον εἰς ταὐτὸ καταγωγεῖον αὐτοῖς ἥξομεν ὁ αὐτ. ἐν «Ἀφροδισίῳ» 2· χρόνῳ ὕστερον πολλῷ, πολὺν χρόνον μετὰ ταῦτα, Ἡρόδ. 1. 171· ὕστερον χρόνῳ ἢ χρόνῳ ὕστ., ὀλίγον μετὰ ταῦτα, μετά τινα χρόνον, Θουκ. 1. 8. 64· χρόνοις ὕστερον Λυσί. 99. 40· βραχεῖ χρόνῳ ὕστ. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 5. 3. 52· οὐ πολλαῖς ἡμέραις ὕστ. ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 1. 1, 1· ὀλίγῳ ἢ ὀλίγον ὕστ. Πλάτ. Πολ. 327Β, Γοργ. 471Β· πολλῷ ὕστ. Θουκ. 2. 49, Πλάτ. ἐν Φαίδ. 58Α. **6)** μετὰ γεν., ὕστ. τούτων Ἡρόδ. 1. 113, κλπ.· ὕστ. ἔτι τούτων ὁ αὐτ. 9. 83· τῆς ἐμεωυτοῦ γνώμης ὕστ., ἀφ' οὗ ἡ ἰδική μου γνώμη ἐσχηματίσθη, ὁ αὐτ. 2. 18· τοῦ δέοντος ὕστ. Ἀριστοφ. Λυσ. 57·— μετὰ δοτ. καὶ γεν., ἔτεσι πολλοῖσι ὕστ. τούτων Ἡρόδ. 6. 140, πρβλ. 1. 91· πολλῷ ὕστ. τῶν Τρωικῶν Θουκ. 1. 3, πρβλ. Ἰσοκρ. 388Ε· — ἑπομένου τοῦ **ἤ,** τεσσαρακοστῇ ἡμέρᾳ ὕστ. ἢ Ποτίδαια ἀπέστη Θουκ. 1. 60, πρβλ. 6. 4. **3)** ἐπὶ ἐπιρρ. σημασίας μετὰ προθέσεων, ἐς ὕστερον Ὀδ. Μ. 126, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 349, Ἡρόδ. 5. 41, 74, Σοφ., κλπ.:— ἐν ὑστέρῳ Θουκ. 3. 13., 8. 27·— ἐξ ὑστέρου Διόδ. 14. 109, Διονύσ. Ἀλ. 4. 73· ὡσαύτως ἐξ ὑστέρης Ἡρόδ. 1. 108., 5. 106., 6. 85.

Β. ὕστατος, η, ον, τελευταῖος, ἔσχατος, **I.** ἐπὶ τόπου, ἅμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι Ἰλ. Β. 281· εὐθυντὴρ ὕστατος νεώς, ὁ ὀπίσω πάντων, ἐπὶ τοῦ πηδαλίου, Αἰσχύλ. Ἰκ. 717· ἡμῖν τοῖς ὑστάτοις κατακειμένοις Πλάτ. Συμπ. 177Ε. **II.** ἐπὶ χρόνου, τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστ. ἐξενάριξεν; Ἰλ. Α. 299, πρβλ. Ε. 703, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 485, κλπ.· ὁ δ' ὕστ. γε .. πρεσβεύεται Αἰσχύλ. Ἀγ. 1300· ἡλίου .. πρὸς ὕστ. φῶς αὐτόθι 1324· τὸν ὕστ. μέλψασα γόον αὐτόθι 1445· τοὔπος ὕστ. θροεῖ Σοφ. Αἴ. 864· ἡ ὑστάτη (ἐξυπ. ἡμέρα) τῆς ὀρτῆς Ἡρόδ. 2. 151· ἐν τοῖσιν ὑστ. φράσω Ἀριστοφ. Βάτρ. 908· οὐκ ἐν ὑστάτοις, οὐχὶ μεταξὺ τῶν ἐσχάτων, Εὐρ. Ἴων 1115· οἱ ὕστατοι εἰπόντες Δημ. 14. 1, κλπ. **2)** μετὰ γεν., ὕστατος ἀλώσιος, ὡς τὸ **ὕστερος,** «περὶ τὰ τελευταῖα τῆς ἁλώσεως» (Σχόλ.) Πινδ. Ο. 10 (11). 50. **III.** ἐπὶ ἀξιώματος ἢ βαθμοῦ, οὐκ ἐν ὑστάτοις Σοφ. Τραχ. 315· τὰ ὕστατα πάσχειν, ἄλλως τὰ ἔσχατα, Λουκ. Φάλαρ. 1. 5. **IV.** ἀντὶ τοῦ ὁμαλοῦ ἐπιρρήμ. **ὑστάτως** (ὅπερ ἀπαντᾷ ἐν Ἱππιατρ. 69, 19, εἶναι ἐν χρήσει τὸ οὐδ. ἑνικ. καὶ πληθ., πύματόν τε καὶ ὕστατον Ὀδ. Υ. 116· ὕστατα καὶ πύματα Δ. 685., Υ. 13· νῦν ὕστατα Ἰλ. Α. 232, Ὀδ. Χ. 78· ὕστατα Ἡρόδ. 8. 43· καὶ πρῶτον καὶ ὕστ., Πλάτ. Μενέξ. 247Α· ὕστ. ἢ τὸ ὕστ. προσειπεῖν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 60Α, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 30. **2)** ἐν ἐπιρρηματικῇ σημασίᾳ μετὰ προθέσεων, ἐν ὑστάτοις, ἐπὶ τέλους, Πλάτ. Πολ. 620C· εἰς τὸ ὕστ., εἰς τὸν ἔσχατον βαθμόν, εἰς ὑπερβολήν, ὑπερβαλλόντως, εἰς τὸ ὕ. γέρων Λουκ. Ἑρμότ. 9.

ὑστερόσπορος γόνος, ὁ ὕστερον σπαρείς, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 262, ἔκδ. Mil.

ὑστεροστάτης, ὁ, ἀντίθετ. **τοῦ πρωτοστάτης,** Θ. Στουδ. σ. 1785. ἔκδ. Μι.

ὑστερό-τοκος, ον, ὁ ὕστερον γεννηθείς, νεώτερος, Νικήτ. Χρον. 26Α, 30Α.

ὑστεροφᾰνής, ές, ὁ μετὰ ταῦτα φαινόμενος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ. (809, 15,· κατὰ τὸν Θησ. Στεφ.)

ὑστερο-φεγγής, ές, ὁ φέγγων ὕστερον, Συνεσ. Ὕμν. 115.

ὑστερο-φημία, ἡ, ἡ μετὰ θάνατον φήμη, Πλούτ. 2. 85 (ἔνθα ἴδε Wytt.), Μᾶρκ. Ἀντωνῖν 2. 17, κλπ.

ὑστερο φθόρος, ον, ὁ μετὰ τὴν πρᾶξιν ἐπιφέρων τὴν φθοράν, καταστροφήν, ὁ ὕστερον φθείρων, βλάπτων, ὑστεροφθόροι .. Ἐρινύες, «αἱ ὕστερον μέλλουσαι βλάψαι» (Σχόλ.), Σοφ. Ἀντ. 1074· πρβλ. **ὑστερόποινος.**

ὑστεροφωνέω, φωνῶ ὕστερον, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 203, 21, ἔκδ. Λ.

ὑστερό-φωνος, ον, ὁ φωνῶν ἢ ἀντηχῶν ὕστερον, Ἀνθ. Πλαν. 153, Εὐστ. Πονημάτ. 333. 39.

ὑστεροχρονέω, εἶμαι ὕστερος κατὰ χρόνον, Κλήμ. Ἀλεξ. 932.

ὑστεροχρονία, ἡ, ὁ κατόπιν χρόνος, Εὐστ. 642. 5, κλπ.

ὑστερό-χρονος, ον, ὁ ὕστερον κατὰ τὸν χρόνον, ὑστερόχρο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νοι οἱ νόμοι τοῦ λόγου Σχόλ. εἰς Ἑρμογέν. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 7, σ. 208, Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σ. 99, 27.

ὑστήρια, τά, (ὗς) ἑορτὴ ἐν Ἄργει, καθ' ἣν χοῖροι ἐθύοντο τῇ Ἀφροδίτῃ, Ζηνόδ. παρ' Ἀθην. 96Α.

ὑστιακόν, τό, ἢ **ὑστιακός**, ὁ, εἶδος ποτηρίου, «ὑστιακόν· ποτήριον ποιόν. Ῥίνθων ἐν Ἡρακλεῖ» Ἀθήν. 500F· «ὑστιακός· ποτήριον ποιόν. Ἰταλιῶται» Ἡσύχ.

ὕστριξ, -ῐχος, (ἀλλ' ἐν Ὀππ. Κυν. 3. 394 **ὑστρίγγων**, ἐκ τοῦ **ὕστριγξ**), ὁ καὶ ἡ, χερσαῖος ἐχῖνος, ὁ ἀκανθόχοιρος, κοινῶς «σκαντζόχοιρος», Hystrix cristata, μάλιστα δὲ Λιβυκόν τι εἶδος αὐτοῦ, Ἡρόδ. 4. 192, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 6, 6., 6 30, 2., 8. 17, 1. **II.** ἐν τῷ πληθ., αἱ τραχεῖαι τρίχες τοῦ χοίρου, «γουρουνότριχες», τὰ γὰρ κρέα ἥδιστ' ἔχουσιν (οἱ ὗες), κοὐδὲν ἀφ' ὑὸς γίγνεται πλὴν ὕστριχες Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Ἑορταῖς» 1, ἴδε Mangey εἰς Φίλωνα 2. 645. (Συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τῶν λέξεων **ὗς, θρὶξ τριχός**).)

ὑστρῐχίς, ίδος, ἡ, (**ὕστριξ** II), μάστιξ ἐξ ὑείων τριχῶν, δι' ἧς ἐκόλαζον τοὺς δούλους, Ἀριστοφ. Βάτρ. 619, Εἰρ. 746, πρβλ. Πολυδ. Β', 24, Γ',79. **II.** νόσημα τῆς οὐρᾶς τοῦ ἵππου, καθ' ὃ «γίνονται αἱ τρίχες ἐν τῇ οὐρᾷ ὑείαις παραπλήσιαι» Ἱππιατρ. σ. 170, 10.

ὑὺς = υἱός, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. I, 398 καὶ Supplem. σελ. 44. Στίχον ἑξάμετρον ἡρωϊκὸν ἐκεῖ ὁ ἐκδότης, προηγησαμένου τοῦ Neubauer, φαίνεται ἀποδεχόμενος τόνδε· Διογέ/νης ἀνέ/θηκεν Ἀ/ϊσσχύλου / Ηυὺς Κεφα/λῆος.—Εἰ ταῦτα ὀρθῶς ἔχουσι, γίνονται πέντε οἱ τρόποι γραφῆς τῆς λέξεως **υἱός**, οἵδε· **υἱός, ὑός, ὑύς, ὑειός, οὐϊός**, ἐξ ὧν οἱ τρεῖς τελευταῖοι νῦν πρῶτον ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ἐτέθησαν. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ πέντε ἄλλοι ὑπὸ γραμματικῶν μόνον παλαιῶν ἀναφερόμενοι ἢ ὑποτιθέμενοι, οἵδε· **υἱής, υἱεύς, υἷς, υἷς, υἱίς**, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Σουμανούδη.

ὕφα, ἄκλιτ. = **ὕφασμα**. Ἐτυμολ. Μέγ. 60. 54, 785. 26.

ὑφάγεο, ἢ **ὑφᾱγεῦ**, Δωρικ. ἀντὶ **ὑφηγοῦ**, προστ. τοῦ **ὑφηγέομαι**, Θεόκρ. 2. 101.

ὑφαγνίζω, καθαρίζω, ἐξαγνίζω, ἁγνίζω, τοῦ γεώδους τὸ πλεῖστον τοῖς τῆς ἐγκρατείας κατορθώμασιν ὑφαγνίσασα Βασίλ. τ. 1, σ. 762Α.

ὑφάδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὑφή**, «κρόκη γὰρ τὸ ὑφάδιον» Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 858, εἰς Εὐρ. Ἐκ. 463, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 74.

ὕφαδρος, ον, ὀλίγον ἁδρός, ἁδρομερής, τραχύς, σκληρός, Ἱμάτιον Πολυδ. Ζ', 57.

ὑφάζω, λαμβάνεται ὡς = τῷ **ὑφαίνω**, Σουΐδ. ἐν λέξ. **ὑφήφασμαι**, Ἐτυμολ. Μέγ. 785, 26, 46, κλπ.

ὕφαιμος, ον, (αἷμα) ὁ ἔχων ὑποκάτω ὑποκεχυμένον αἷμα, ὑπόπλεως αἵματος Ἱππ. Ἀφορ. 1253· οἱ βραχίονες καὶ οἱ καρποὶ τῶν χειρῶν Δημ. 1157. 2· μάλιστα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Φιλόστρ. 886, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 44, κλπ.· ὕφαιμον βλέπειν Αἰλ. π. Ζ. 3. 21. **II.** ἐπὶ χροιᾶς ἢ κράσεως, αἱματώδης, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1090· ὕφ. ἵππος, κοινῶς «θερμοαίματος», θυμοειδής, Πλάτ. Φαῖδρος 253Ε· ὕφ. καὶ θερμὸς Ἀριστ. Φυσιογν. 2, 4, πρβλ. 3, 5.

ὑφαίνω [ῠ], Ἰων. παρατατ. **ὑφαίνεσκον** Ὀδ. Τ. 149· μέλλ. **ὑφανῶ** Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 654· ἀόρ. **ὕφηνα** Ὀδ. Δ. 739, Ν. 303, Ἀττ. μεταγεν. **ὕφᾱνα** Ἀνθ. Π. 6. 265· πρκμ. **ὕφαγκα** (συν-) Διονύσ. Ἀλ. περὶ Συνθ. 18.—Μέσ., ἴδε κατωτ.· ἀόρ. **ὑφηνάμην** Πλάτ., Ξεν.·—Παθ., ἀόρ. **ὑφάνθην** Πλάτ. Τίμ. 72C. (ἐν-, συν-) Ἡρόδ.· πρκμ. **ὕφασμαι** Ἀντιφάνης ἐν «Εὐπλοίᾳ» 2. Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 1. 18, (ἐν-) Ἡρόδ. 3. 47· (παρ-) Ξεν. Κύρ. Παιδ. 5. 4, 48, ἀλλὰ γ' ἐνικ. **ὕφανται** Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8. 139· τύπος τις **ὑφήφασμαι** μνημονεύεται ἐν τοῖς Α. Β. 20, Σουΐδ., **ὑφύφασμαι** δὲ παρ' Εὐστ. 1436. 51, Ἐτυμολογικ. Μέγ. 785. 46, πρβλ. **ἐξυφαίνω**. ('Εκ τῆς √ΥΦ παράγονται καὶ αἱ λέξεις **ὑφ-άω, ὑφ-ή, ὕφ-ος**· πρβλ. Σανσκρ. vabh ἐν τῷ ûrṇa-vabhis (ἡ ὑφαίνουσα νῆμα, δηλ. ἀράχνη) Ἀρχ. Γερμ. web-an (ὑφαίνω, Ἀγγλ. to weave)· Ἀρχ. Σαξον. webbi· πρβλ. καὶ **ὕμνος**.) [ῠ, ἀλλ' οὐχὶ ἐν τοῖς μετ' αὐξήσεως χρόνοις.] Ὡς καὶ νῦν, ὑφαίνω, συχν. παρ' Ὁμ., ἔνθα ἀείποτε μετὰ τῆς λέξεως **ἱστός**, ἱστὸν ὑφαίνειν (πρβλ. **ὑφάω**), Ἰλ. Ζ. 456, Ὀδ. Β. 104, κλπ.· πλὴν ἐν Ν. 108, φάρε' ὑφαίνουσιν· οὕτως, ὑφ. ὕφασμα Εὐρ. Ἰων. 1417· χλαῖναν Ἀριστοφ. Λυσ. 586· ἱμάτιον Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττ. 386C· ἐν εὐπήνοις ὑφαῖς ὑφαίνω τι Εὐρ. Ἰφιγ. ἐν Ταύρ. 814· ταῦτα ἐν Ἐκβατάνοισι Ἀριστοφ. Σφ. 1143· ἀράχνια ὑφ., ἐπὶ ἀραχνῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 8, 4. πρβλ. 9. 39, 3·—ἀπολ., ὑφαίνουσι δὲ οἱ μὲν ἄλλοι ἄνω τὴν κρόκην ὠθέοντες, Αἰγύπτιοι δὲ κάτω Ἡρόδ. 2. 35· αἱ ὑφαίνουσαι Ἀριστ. περὶ Ζῴων Γεν. 1. 4, 6·—ἐν Θεοκρ. 7. 8, ὁ Heinsius διώρθωσεν αἴγειροι πτελέαι τε ἐύσκιον ἄλσος ὕφαινον (ἀντὶ **ἔφαινον**). ὡς τὸ τοῦ Οὐεργιλ. vites umbracula texunt.—Μέσ., ἱμάτιον ὑφαίνεσθαι Πλάτ. Φαίδων 87Β, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 11. 6 κέξ.·—Παθ., λίθος ὑφαινομένη, δηλ. **ἄσβεστος** (Π. 2), ἀμίαντος, «ἐν δὲ τῇ Καρύστῳ καὶ ἡ λίθος φύεται ἡ ξαινομένη καὶ ὑφαινομένη, ὥστε τὰ ὕφη χειρόμακτρα γίνεσθαι, ῥυπωθέντα δὲ εἰς φλόγα βάλλεσθαι καὶ ἀποκαθαίρεσθαι» Στράβ. 446. **II.** μηχανῶμαι, ἐφευρίσκω πανούργως, ὡς τὰ ῥήματα **ῥάπτειν, ὑπορράπτειν**, Λατ. texere, ἐπὶ πάσης ἐπινοίας καλῆς ἢ κακῆς μετά τινος δεξιότητος ἐπινοουμένης, συχν. παρ' Ὁμ., πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε Ἰλ. Ζ. 187· ἔνδοθε μῆτιν ὑφ. Ὀδ. Δ. 678. ἐνὶ φρεσί, μετὰ φρεσὶ μῆτιν ὑφήνας αὐτόθι 739, Ἡσ. Ἀσπὶς Ἡρ. 28· δόλους καὶ μῆτιν ὑφ. Ὀδ. Ι. 422· μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὑφ. Ἰλ. Γ. 212· ταῦθ' ὕφηναν ἡμῖν ἐπὶ τυραννίδι, ταῦτα παρεσκεύασαν ἐναντίον ἡμῶν διὰ νὰ εἰσαγάγωσι τὴν τυραννίδα, Ἀριστοφ. Λυσ. 630 πάντα .. ἐκ φρενὸς ὑφάνασα Ἑλλ. Ἐπιγρ. 1028. 14.—Μέσ., Σοφ. Ἀποσπ. 604, πρβλ. Νικοφῶντα ἐν «Πανδώρᾳ» 1. **III.** καθόλου, δημιουργῶ, παρασκευάζω, κατασκευάζω, οἰκοδομήματα Πλάτ. Κριτί. 116Β· ὅλβον Πινδ. Π. 4. 250· θεμείλια φοῖβος ὑφαίνει, καταβάλλει τὰ θεμέλια, Καλλιμ. ὕμν. Ἀπόλλ. 56· κηρὸν ὑφ. Τρυφιοδ. (γρ. Τριφ.) 536.—Παθ., ἅτε κοίλου καὶ ἀναίμου ὑφανθέντος (τοῦ σπληνός) Πλάτ. Τίμ. 72C. **2)** ὡς τὸ Λατιν. texere, συντίθημι, συγγράφω, Πινδ. Ἀποσπ. 149 (170), Χριστοδ. Ἔκφρ. 70, κλπ.

ὑφαίρεσις, εως, ἡ, τὸ ἀφαιρεῖν κάτωθεν, ἰγνύων ὑφ., ἐν τῇ πάλῃ, Σώπατ. παρὰ τῷ Σχολιαστ. Ἰλ. Ψ. 729. **1)** τὸ κλέπτειν, ὑποκλέπτειν, ὑφαίρεσις τοῦ γραμματείου, ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ γραμματέως, παρὰ Δημ. 1120. 4. **II.** ὑφαίρεσίν τινος ποιεῖσθαι, ἀναλαμβάνειν τὴν τροποποίησιν ἢ μετρίασιν πράγματός τινος, Πολυβ. 15. 8, 13. **III.** παρὰ τοῖς Γραμμ., ἀποβολὴ γράμματος, «Λέπρεον καθ' ὑφαίρεσιν τοῦ ε τὸ Λέπρειον εἶπεν» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 149· «τὰ εἰς **δος** λήγοντα .. εὑρίσκομεν παρ' Ἴωσι καθ' ὑφαίρεσιν τοῦ δ λεγόμενα» Ἐτυμ. Μ. 42, 18.—Καθ' Ἡσύχ.: «ὑφαίρεσις· μείωσις, στέρησις».

ὑφαιρετέον, τό, ῥηματ. ἐπίθετ., δεῖ ὑφαιρεῖν, Σουΐδ. ἐν λέξει **ὑφελκτέον**.

ὑφαιρέτρια, ἡ, «μαῖα» Ἡσύχ.

ὑφαιρέω, μέλλ. **-ήσω** (**ὑφελῶ** παρὰ τῷ Ἀκύλ. Π. Δ.): ἀόρ. **ὑφεῖλον** (ἀόριστ. α' **ὑφεῖλα** Βυζαντ.)· Ἰωννκ. **ὑπαιρέω**, κλπ., Ἡρόδ. Κυριεύω κάτωθεν ἢ ἐσωτερικῶς, τοὺς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἷλε Ἰλ. Ε. 862, Ὀδ. Ω. 450. **II.** ἀφαιρῶ τι ὑποκάτωθέν τινος, ὑπὸ δ' ᾔρεον ἕρματα νηῶν Ἰλ. Β. 154· καὶ λείριον ἄνθεμον ποντίας ὑφελοῖσ' ἐέρσας Πινδ. Ν. 7. 117, ἴδε Σχόλ.· τὸ παιδίον τῆς μητρὸς Πλάτ. Θεαίτ. 161Α· τὴν χεῖρα ὑφήρει, προσεπάθει νὰ ἀποσύρῃ, Ἀριστοφ. Πλ. 689. **2)** ἀφαιρῶ κρυφίως, ὑποκλέπτω, τῶν Ἀθηναίων τοὺς ξυμμάχους Θουκ. 3. 13· ὑφ. τὴν πρόσοδον, τὴν εὐπορίαν, ἐλαττώνω αὐτὴν βαθμηδόν, ὁ αὐτ. 31. 82· ὑφ. τῆς ὑποψίας, κατὰ μικρὸν ἀφαιρῶ μέρος .., ὁ αὐτ. 1. 42· οὕτως, ὑφ. τοῦ πλήθους Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 10· τοῦ τόνου, τῆς ὀργῆς Λουκ. Φιλοψ. 8, κλπ.·—Παθ., ὑφῃρέθη σοι κάλαμος ὥσπερεὶ λύρας Σοφ. Ἀποσπάσμ. 34· ὑπαραιρημένος, κρυφίως ἀφῃρημένος, Ἡρόδ. 3. 65·—οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἀφαιρῶ κρυφίως, ὑποκλέπτω, κλέπτω, σφετερίζομαι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 745, Νεφ. 179, Πλ. 1140, Δημ. 1119. 6 κέξ., κλπ.· ὑφ. τοὺς καιροὺς τῆς πόλεως Αἰσχίν. 63. 12· ὑφ. τὴν δημοκρατίαν ὁ αὐτ. 74. 13·—ὑφ. τί τινος, ὑποκλέπτω τι ἀπό τινος, Ἡρόδ. 5. 83., 9. 116, Λυσί. 143. 17, κλπ.· ὑφ. μου τὴν ἀπολογίαν Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 10 ὑφ. τι ἐκ τινος Πλάτ. Νόμ. 857Β. **3)** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσώπου, ὑφ. τινά τινος, ἀπογυμνῶ τινά τινος, Αἰσχίν. 85. 30· σιγῇ τοῦθ' ὑφαιρούμεσθά νιν, τηροῦμεν αὐτὸ μυστικὸν ἀπ' ἐκείνου διὰ τῆς σιγῆς, Εὐρ. Ἠλ. 271.

ὑφᾰλικός, ή, όν, ὀλίγον ἁλμυρός, Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 284· ὁ Κοραῆς γράφει **ὑφαλυκά**.

ὑφάλλομαι, ἀποθ., πηδῶ ἐκ τῶν κάτω, Λατ. subsilire Βυζ.

ὕφαλμος, ον, ὀλίγον ἁλμυρός, ἀνθυλλίς.. γευομένῳ ὕφαλμος Διοσκ. 3, 153.

ὑφαλμῠρίζω, εἶμαι ὑφάλμυρος, ἔχω γεῦσιν ὀλίγον ἁλμυράν, ἔστι δὲ (ὁ ἀδάρκης) ἐπίπαγος ὑφαλμυρίζων Διοσκ. 5. 137, Πλούτ. 2. 669Β.

ὑφάλμῠρος, ον, ὀλίγον ἁλμυρός, Εὐστ. Πονημάτ. 184. 57.

ὕφαλος, ον, (ἅλς) ὁ ὑπὸ τὴν θάλασσαν, ὑφ. Ἔρεβος, τὸ σκότος τῆς ἀβύσσου, Σοφ. Ἀντιγ. 589· ὑφ. πέτρα Ἀνθ. Παλατ. 11. 390, Αἰλ., κλπ.· νῆσος Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 10. 1· τὸ ὕφαλον, τὰ κατώτερα ὕδατα, Στράβ. 51· τὰ ὕφαλα τῆς νεώς, τὰ μέρη τὰ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ἀντίθετ. τῷ **τὰ ἔξαλα**, Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 47·—ὑφ. πληγαί, τραύματα, βλάβαι τοῦ πλοίου κατὰ τὰ ὑπὸ τὸ ὕδωρ μέρη, Πολύβ. 16. 3, 2., 4. 12. **2)** μεταφορ., ὕπουλος, δόλιος, ἐπὶ ἀνθρώπων, «ὕφαλοι· αἱ ὑπὸ τὴν θάλασσαν κεκρυμμέναι πέτραι· ὅθεν καὶ ὕφαλος ἄνθρωπος λέγεται ὁ κεκρυμμένος καὶ πανοῦργος» Ἐτυμολ. Μέγ. 785, 44· «οὐχ ἁπλοῦν γένος εὑρίσκω τοὺς Ἀρμενίους, ἀλλὰ κρυπτόν τι καὶ ὕφαλον» Γρηγ. Ναζ. Λόγ. 29, σ. 328C, κλπ. **II.** ὀλίγον τι ἁλμυρός, ὕδατα Ἱππ. π. Ἀέρ. 281.

ὑφαλώδης, ες, ἔχων ὑφάλους, ῥηχός, Διοδ. Ἀποσπ. 508, 49.

ὑφάλως καὶ ὑποκεκρυμμένως Ἰωάν. Ἀντιοχ. ἐν Μι. Pa. gr. τ. 132, σ. 1128.

ὕφαμμος, ον, ὡς τὸ **ὑπόψαμμος**, ὁ ἔχων ἄμμον ὑποκάτω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἢ μᾶλλον ὁ μεμιγμένος μετ' ἄμμου, ὀλίγον τι ἀμμώδης, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 12, περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 6, 3.

ὑφᾰνάω, ποιητ. ἀντὶ **ὑφαίνω**, φάρεά θ' ὑφανόωντας Μανέθων 6. 433.

ὕφανσις, εως, ἡ, τὸ ὑφαίνειν, Κλήμης Ἀλεξ. 237, Πολυδ. Ζ', 33.

ὑφαντέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ὑφάνῃ, ἢ μεταφορ., νὰ συνθέσῃ, νὰ συγγράψῃ, μυθολογητέον αὐτοῖς καὶ ὑφαντέον Θεοδωρήτου Ἑλληνικῶν Θεραπευτικὴ Παθημάτων σ.122, 23 Caisf

ὑφάντης, ου, ὁ, ὁ ὑφαίνων, Πλάτ. Φαίδ. 87B, Πολ. 369D, κ. ἀλλ.·—ἐντεῦθεν ἐπὶ τῆς ἀράχνης, Βυζ.

ὑφαντικός, ἡ, όν, ὁ ἔμπειρος, ἐπιδέξιος εἰς τὴν ὑφαντικήν, ὑφαντικὸς μὲν ἄρα κερκίδι καλῶς χρήσεται Πλάτ. Κρατ. 388C· τὸν ὑφαντικώτατον ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 490D· ὁ τῷ ὑφάντῃ ἢ τῷ ὑφαίνειν ἀνήκων, ὑφαντικὸν δέ γε ἡ κερκίς; Πλάτ. Κρατ., ἔνθ' ἀνωτ.· ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τρόπον ὑφάντου, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 388C. **II.** ἡ ὑφαντικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ὑφαίνειν, ὥσπερ ἡ ὑφαντ. περὶ τὴν τῶν ἱματίων ἐργασίαν ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 449D.

ὑφαντο-δόνητος, ον, ὁ διὰ τῆς δονήσεως τῆς κερκίδος ὑφανθείς, ὑφαντός, ὃς ὑφαντοδόνητον ἔσθος οὐ πέπαται Ἀριστοφάν. Ὄρν. 943.

ὑφαντοποιέομαι, Μέσ., μεταφορ., ἐξυφαίνω, σκευωροῦμαι, μηχανῶμαί τι, Σχόλ. εἰς Δημ. 115. 4.

ὑφαντός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑφαίνω**, ὑφασμένος, χρυσᾶν .. , ἐσθῆτά θ' ὑφαντὴν Ὀδ. Ν. 136, Π. 231· ὑφαντά τε εἵματα καλά Ν. 218· ὑφανταὶ γράμμασιν τοιαῖδ' ὑφαὶ Εὐρ. Ἰων 1146· ὑφαντοῖς ἐν πέπλοις Ἐρινύων, ἐν πέπλοις ὑφανθείσαιν ὑπὸ τῶν Ἐρινύων, ἐπὶ τοῦ πέπλου ὅτ' οὐ ἡ Κλυταιμνήστρα περιβαλοῦσα τὸν Ἀγαμέμνονα ὡς διὰ δικτύου ἐφόνευσεν αὐτόν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1588· οὕτως, Ἐρινύων ὑφ. ἀμφίβληστρον, ἐπὶ τοῦ χιτῶνος τοῦ κεχρισμένου διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Νέσσου, Σοφ. Τραχ. 1052· ὅσα ὑφαντά τε καὶ λεῖα, «λεῖα, τὰ λιτά, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ὑφαντῶν καὶ πεποικιλμένων» (Σχόλ.), Θουκ. 2. 97.

ὑφαντουργός, όν, (**ἔργω**) ὁ ὑφαίνων, κατασκευάζων ὑφάσματα, τὸ «ὑμῆν ὑφαινεν ἀπὸ τῶν ὑφαντουργῶν» Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σ. 65, 25.

ὑφαντόω, = **ὑφαίνω**, εἷς αὐτὰ τεχνίτης ὑφάντωσε Νικήτ. Χων. Ἱστ. σ. 614. 27, ἔκδ. Βεκκ.

ὑφάντρια, θηλ. τοῦ **ὑφάντης**, Δίλ. περὶ Ζώων 6. 57, Πολυδ. Ζ', 33.

ὑφαπλώομαι, Παθ., ἁπλώνομαι, ἐκτείνομαι ὑποκάτω, ἐναγκαλίζεται ἐν κύκλῳ περιέχων ὁ αἰθὴρ ὑφαπλωμένον αὐτῷ τὸν ἀέρα Ἡρακλ. Ἀλληγ. 39·— μεταφορ ἐν τῷ ἐνεργ., μῦθόν τινα ὑφαπλώσας τῷ λόγῳ Θεμίστ. 279D.

ὑφάπλωσις, εως, ἡ, τὸ ἁπλώνειν ὑποκάτω, «ὑπόστρωσις, ἡ κεφαλαίων ἁπάντων .. κατασκευὴ καὶ ὑφάπλωσις» Ρήτορες (Walz) τ. 7, σ. 268.

ὑφαπλωτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑφαπλόω**, δεῖ ὑφαπλοῦν, Βυζ.

ὑφάπτω, Ἰων. **ὑπάπτω**, μέλλ. **-ψω**, ἀνάπτω, πυρπολῶ κάτωθεν, ὑπῆψαν τὴν ἀκρόπολιν Ἡρόδ. 1. 176· ὑφῆψε δῶμ' ἀνηφίστῳ πυρί Κύρ. Ὀρ. 621, πρβλ. 1618· ὑφ. πυρὰν Θουκ. 2. 52·—Παθητ., πόλις ὑφάπτεται πυρὶ Εὐρ. Τρῳ. 1274

2) μεταφορ., ἀνεπαισθήτως καταφλέγω, ἐξάπτω, οἱ δὲ καλοὶ καὶ τοὺς ἄπωθεν θεωμένους ὑφάπτουσιν Ξεν. Κύρ. Παιδ. 5. 1. 16. **II.** ἀνάπτω κάτωθεν, πῦρ, φλόγα Λουκ. Φάλ. 1. 12, Ἀριστ. Αἰ. 2. 4·— ἀπολ., ἀνάπτω πῦρ ὑποκάτω ἢ ἔν τινι τόπῳ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 730. **B.** Μέσ., δένω ὑποκάτω, ὑφάπτομαι δειρήν, δένω σχοινίον περὶ τὸν λαιμόν μου, ἀπάγχομαι, Ἀλέξ. Αἰτωλ. παρὰ Παρθεν. 14 (ἐν τμήσει).

ὑφαρμόζω, Ἀττ. **-ττω**, προσαρμόζομαι κάτωθεν (ἀμετάβ.), ὡς ὑφαρμόσειε τῇ μασχάλῃ Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 783·— οὕτως ἐν τῷ παθ., τὰ μέλη τὰ ὑφηρμοσμένα τῇ κεφαλῇ Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 722B.

ὑφαρπᾰγή, ἡ ἁθρόα ἢ δολία ἁρπαγή, διὰ τῆς τοιαύτης κομψολογίας καὶ πιθανῆς ὑφαρπαγῆς Ἀθαν. τ. 1, σ. 608A.

ὑφαρπάζω, μέλλ. **-άσομαι**, μεταγεν. καὶ **-άσω** Ἰων. **ἐπαρπάζω**. Ἁρπάζω τι ὑποκάτωθέν τινος, τὴν ἕδραν σου ὑφήρπασε Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 4. 16. **2)** ἁρπάζω τι λαθραίως, Λατ. surripere, μᾶζαν ... ὑφαρπάσας Ἀριστοφ. Ἱππ. 56· κλέπτειν ὑφαρπάζειν τε θήλειαν Κύπριν ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 205. Ἐκκλ. 722.— Μέσ., οὐκ ἂν ὑφαρπάσαιο τἀμὰ παίγνια αὐτόθι 921· ἄγε νυν ὅπως, ὅταν τι προβάλωμεν σοφὸν περὶ τῶν μετεώρων, εὐθέως ὑφαρπάσει ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 490. **3)** ὑφαρπάζω τὸν λόγον, ἁρπάζω τὸν λόγον ἐκ τοῦ στόματός τινος, διακόπτω αὐτόν, δὲν ἄφινω αὐτὸν νὰ ὁμιλήσῃ, προλαβὼν λέγω ἐγώ, ὑπαρπάσας τὸν λόγον Ἡρόδ. 5. 50., 9. 91· οὕτω; ἀπολ., ἔφη ὑφαρπάσας Πλάτ. Εὐθύδ. 300C, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 490.

ὑφαρπᾰμένος, ποιητ. ἀντὶ **ὑφαρπασάμενος**, Ἀνθ. Παλατ. 9. 619

ὑφάρπᾰσις, εως, ἡ, τὸ ὑφαρπάζειν, ὑφαιρεῖν, Γλωσσ.

ὑφαπία, ἡ, = **ὕφανσις**, Ἐτυμ. Μέγ. 785. 26.

ὕφασμα [ῠ], τό, ὡς καὶ νῦν, πᾶν τὸ ὑφανθέν, κτλ., ὑφάσματά τε χρυσόν τε Ὀδ. Γ. 274· κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσματι τῷδε Αἰσχύλ. Ἀγ. 1492· λινοφθόροι ὑφασμάτων λακίδες ὁ αὐτ. ἐν Χο. 17. 231, 1015, Εὐρ., Πλάτ., κλπ.

ὑφασμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὕφασμα**, Ἡσύχ. ἐν λ. **προγονίαν**.

ὑφαστρίς, ίδος, ἡ, = **ὑφάντρια**.

ὑφαύω, ὑφάψω, ἀναύω κάτωθεν, πιθαν. γραφ, ἐν τοῖς **A. B.** 655, 4, ἔνθα ἀντὶ **ὑφηῦνε** γραπτέον **ὑφηῦε**.

ὑφάω, ποιητ. ἀντὶ **ὑφαίνω**, αἱ δ' ἱστοὺς ὑφόωσι Ὀδ. Η. 105.

ὕφεαρ, αρος, (οὐχὶ **ἄτος**), τό, Ἀρκαδικὸν ὄνομα εἴδους ἰξοῦ ἐπιφυομένου ταῖς πεύκαις καὶ ἐλάταις, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 16, 1, π. Φυτ. Αἰτ. 2. 17, 1· πρβλ. **στελίς**.

ὑφεδρεύω, ἐνεδρεύω, Λατ. subsidere, Ἀπ. Ἴλλυρ. 20.

ὑφεδρία, ἡ, τὸ καθῆσθαι κατωτέρω, κατώτερον κάθισμα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **προεδρία**, «ὑφεδρία, ἡ κατωτέρω καθέδρα» Σουΐδ., Ἐκκλ.—Ἴδε Κόντου Ἴλωσσ. Παρατηρ. σ. 405.

ὑφέζομαι, Παθ., = **ὑφεδρεύω**, ὡς ὁ μὲν ἐν πέτρῃσιν ὑφέζεται Ὀππ. Ἁλ. 2. 302.

ὑφεῖ ἢ **ὑφί**, ἴδε **οἰφεί**.

ὑφ-ειλήτης, ου, ὁ, ὁ ὑφαιρῶν, ὁ κλέπτων λάθρα, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **φιλήτης**, Εὐστ. 194. 33.

ὑφειλμός, οῦ, ὁ, ὑφαίρεσις, ἀφαίρεσις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **προσθήκη**, Boiss. Ἀνέκδ. 5. 108.

ὑφειλούσθωσαν, προστ. ἐνεστ. ἐκ τοῦ ἀορ. **ὑφεῖλον** σχηματισθεῖσα εὐχερείᾳ καὶ παντολμίᾳ Βυζαντίνη, Νόμαι Ὁμηριτῶν ἐν Boiss. An. gr. 5, 108.—Πρβλ. τὰ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ **ἐξεσοῦται** καὶ **ὑποζωσαι**, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθήν. Κουμανούδη.

ὑφειμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ὑφίημι**, ἁμελῶς, χαλαρῶς, ἧττον βιαίως ἢ αὐθαδῶς, Λατ. subinde, ὁ δὲ Μηδοσάδης μάλα δὴ ὑφειμένως .. ἔφη Ξεν. Ἀν. 7. 7, 16, Φιλόστρ. 536· ὑφ. ἔχειν πρός τινα Ἀριστείδ. 2. 137.

ὑφείρας ἶφος τῷ τῆς ἀριστερᾶς πήχει ὁ Στέφανος Φιλόστρ. εἰς Ἀπολ. Τυαν. 8, 25, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθήν. Κουμανούδη, ἄνευ ἑρμηνείας.

ὑφεῖσα, Ἰων. **ὑπεῖσα**, ἐτοποθέτησα κρυφίως, ὑπείσας ἄνδρας (Ἰων. μετοχ.), τοποθετήσας ἄνδρας εἰς ἐνέδραν, Ἡρόδ. 3. 126., 6. 103, πρβλ. Νικ. Δαμασκ. 56 (Fr. Hist. Müll. 3. 390)· — πρβλ. **ὑφίημαι**, καὶ περὶ τῆς σημ. ἴδε **ὑφίστημι** II. 2.—Ἀλλ' ὁ Cobet V. Ll. 88, παραβάλλων τὰ **κάτισον, κατίσας** παρ' Ἡροδ. 1. 89, 88, προτείνει **ὑπίσας** ἐκ τοῦ **ὑφίζω**.

ὑφεκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑπέχω**, δεῖ ὑπέχειν .. , δίκην Πλάτ. Πολ. 457E· ὑφ. τινὶ τῆς ἀνανδρίας αἰτίαν Ξεν. Λακ. 9. 5· ὑφ. λόγον, πρέπει τις νὰ δώσῃ λόγον, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 12, 2.

ὑφελκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑφέλκω**, δεῖ ὑφέλκειν, τῶν ὀφθαλμῶν, τινὰ ἐξ αὐτῶν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 920.

ὑφελκυσμός, ὁ, τὸ ὑφέλκειν, Γλωσσ.

ὑφέλκω, μέλλ. **-ελκύσω** (ἴδε ἐν λ. **ἕλκω**). Ἕλκω κάτωθεν, ὁ δ' ὕφελκε ποδοῖιν, ἔσυρε κάτωθεν ἐκ τῶν δύο ποδῶν, Ἰλ. Ξ. 477·—ἀποσύρω ὑποσκάπτων, ὑφέλκον παρὰ σφᾶς τὸν χοῦν, ἔσυρον (ἐτραβοῦσαν) κάτωθεν πρὸς ἑαυτοὺς τὸ χῶμα, Θουκ. 2. 76, πρβλ. Διωνᾶ Κάσσ. 66. 4· ὑφ. κάτωθεν τὸ κλιμάκιον Πλούτ. 2. 781E· χωρία .. ὑφέλκοντα (τοὺς πόδας), ὀλισθηρά, Πολυδ. Δ', 187.— Μέσ., Περσικὰς ὑφέλκομαι, σύρω Περσικὰ σανδάλια ὑπὸ τοὺς πόδας μου, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 319.

ὑφέν, ἐπίρρ., = **ὑφ' ἕν**, ἅμα, ὁμοῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 1, 9. **II.** παρὰ τοῖς γραμμ. ἡ ὑφέν, σημεῖον πρὸς ἕνωσιν δύο συλλαβῶν (‿), Πλούτ. 2. 31D. **2)** ἐν χρήσει ἐν τῇ μουσικῇ ἴσως εἰς δήλωσιν δύο φωνῶν αἰτινες πρέπει νὰ συγχωνευθῶσιν, Notices de Mss., 16 , 2, σελ. 53, 221.

ὑφερμηνευτής, οῦ, ὁ, ὑποδιερμηνεύς, Εὐσ. Ἐγκώμ. Κωνστ. 11

ὑφερμηνεύω, χρησιμεύω ὡς διερμηνεύς τινος, ἑρμηνεύω τὰ ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενα, ταῦτ' εἰπὼν Ρωμαΐα γλώττῃ ὑφερμηνεύοντος ἑτέρου Εὐσ. ἐν βίῳ Κωνσταντ. 3. 13.

ὑφέρπω, μέλλ. **-ερπύσω** (ἴδε τὸ ῥῆμα **ἕρπω**). Ἕρπω, ἕρπω λάθρα, Λατ. subrepere, ὑφεῖρπε γὰρ πολύ, ἡ φήμη διεῖδετο μεγάλως, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 786· φθονερὸν ὑπ' ἄλγος ἕρπει Ἀτρείδαις, αἴσθημα ὀργῆς κατ' αὐτῶν διαδίδεται εὐρέως, Αἰσχύλ. Ἀγ. 450. **II.** μετ' αἰτιατ., ὑφ. εὐνὴν Φιλόστρ. 46. **2)** ὡς τὸ **ὑπέρχομαι** II, ἐπὶ αἰσθημάτων ἀκουσίων, ἐπέρχομαι ἡσύχως, βαθμηδόν, ἀνεπαισθήτως εἴς τινα, καταλαμβάνω τινά, Λατιν. subire animum, χαρά μ' ὑφέρπει Αἰσχύλ. Ἀγ. 270· τρόμος μ' ὑφ. ὁ αὐτ. ἐν Χο. 464.

ὕφεσις, εως, ἡ, (ὑφίημι) χαλάρωσις, ταπείνωσις, χαμήλωμα, Λατ. remissio, Πλούτ. 2. 389E, κλπ.· τῆς φωνῆς Ἀντύλλ. παρ' Ὀρειβασ. 93 M. 11h. **2)** ῥᾳθυμία, νωθρότης, ἀδράνεια, ἐπί τινος Πλουτ. Ἀντ. 24· πρός τινα ὁ αὐτ. 2. 808C. **II.** = **ὑφαίρεσις** III, Ἐτυμ. Μέγ. 86, 33.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὕφεσις·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπένδοσις, ταπείνωσις, ἐλάττωσις, χάλασις», πρβλ. Σουίδ. κ. Φώτ ἐν λέξει.

ὑφεσμός, οῦ, ὁ, κώλυμα, ἐμπόδιον, «ὑφεσμούς· συμποδισμούς» Ἡσύχ.

ὑφεσπέριος, ον, ὁ πρὸς ἑσπέραν, δυσμικός, ὑφεσπερίων στηλάων Διον. Π. 450.

ὑφέσπερος, ον, ὁ πρὸς ἑσπέραν· **ὑφέσπερα** ὡς ἐπίρρ., κούρη τίς μ' ἐφίλησεν ὑφέσπερα χείλεσιν ὑγροῖς Ἀνθ. Π. 5. 305.

ὑφεύρημα, τό, ἐφεύρημα, τῶν καιρῶν καὶ χρόνων τὰ ὑφευρήματα Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 2Β.

ὑφή, ἡ, ὕφεσις, ὕφασμα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 949, Εὐρ. Ἴων 1146, Ι. Τ. 814, Πλάτ., κλπ.· οὕτω, πέπλων ὑφαὶ Εὐρ. Ι Τ. 312· τὸ ὕφασμα ἀράχνης, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 39, 5. (Ἴδε **ὑφαίνω**).

ὑφηγεμών, όνος, ὁ, = **ἡγεμών**, Ἀνθ. Π. 12. 56.

ὑφηγέομαι, μέλλ. **-ήσομαι**· πρκμ. **ὑφήγημαι**· ἀποθ. Προηγοῦμαι, προπορεύομαι, ὁδηγῶ, τινι Εὐρ. Ἡλ. 664· ἐγὼ ὑφηγήσομαί σοι Πλάτ. Εὐθύδ. 278C, κλπ.· — ἀπόλ., **ὑφηγοῦ** Σοφ. Ἡλ. 1502, πρβλ. Θουκ. 1. 78, Πλάτ. Φαίδων 82D· τοῦτο εὐθὺς ὑφήγηται Ἀριστ. Πολιτ. 1. 13, 6· κατὰ τὸν ὑφηγημένον τρόπον ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 2. 7, 9, Πολιτικ. 1. 8, 1· κατὰ τὴν ὑφ. μέθοδον αὐτόθι 1. 1, 3· (δὲν εἶναι ἀνάγκη ἐν τούτοις νὰ θεωρηθῇ ἡ χρῆσις τοῦ ῥήματος ὡς παθητ.). **II.** μετὰ συστοίχου αἰτ., ὑφ. τὴν ὁδόν, δεικνύω τὴν ὁδόν, Πλουτ. Πομπ. 76, κλπ.· ἐκεῖνος μὲν οὖν ταῦθ' ὑφηγήσατο, ἐκεῖνος μὲν λοιπὸν (δηλ. ὁ Ἡρακλῆς) ταῦτα ἔθεσεν ὡς ὑπογραμμόν, Λυσίας 912. 5 Reisk.· — ἀλλά, **2)** μετ' αἰτ. πράγματ., ὑποδεικνύω τι, μὴ ἃ οἱ θεοὶ ὑφήγηνται ἀγαθὰ μάταια ποιήσητε Ξεν. Κύρ. 8. 7, 15, Ἀγησ. 1, 19· τύπους Πλάτ. Πολ. 403E· ὑφ. γόνον, δηλῶ ἢ περιγράφω αὐτόν, Διονύσ. Ἁλ. 1. 78, πρβλ Φίλωνα 1. 14· τινί τι Διογ. Λ. 8. 60· ὡσαύτως, τινί τινος Πλούτ. 2. 562B. **3)** μετ' αἰτ. προσώπ., διδάσκω, αὐτόθι 147C. **III.** ὁδηγῶ εἴς τι πρᾶγμα, δηλῶ ὅτι πρᾶγμά τι ἔχει ὧδέ πως, Αἰσχύλ. Εὐμ. 192.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 257, 860, 661.

ὑφήγημα, τό, ὁδηγία, παράγγελμα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰαμβλίχ. ἐν Βίῳ Πυθαγ.

ὑφηγηματικός, ή, όν, ἔμπειρος πρὸς τὸ ὑφηγεῖσθαι, Ἰσαὰκ Πορφυρογ. ἐν Ἀλλατίου Exc. σ. 260.

ὑφήγησις, εως, ἡ, τὸ ὑφηγεῖσθαι, ὁδηγεῖν, ὁδηγία, Ἱππ. 239. 12· ὑφ. ὁδοῦ Πολυδ. Γ', 95· κατὰ τὴν ὑφήγησιν τὴν τούτου, κατὰ τὴν ὁδηγίαν τούτου, Δημ. 277. 19, πρβλ. Πολύδ. 10. 27, 3· γράφειν κατὰ τὴν ὑφ. τῶν γραμμῶν, κατὰ τὸν ὁδηγοῦντα τύπον τῶν γραμμῶν, Λατ. ad ductum literarum, Πλάτ. Πρωτ. 326D· περιγραφή, σχέδιον ὑποθέσεως, Γαλην. 19. 11, **II.** ὁδηγία, ὁδηγίαι, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 95· — ἐν Παυσ. 7. 24, 8, ὁ Kuhn προτείνει **ὑπήχησις.**

ὑφηγητέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **ὑφηγέομαι,** δεῖ ὑφηγεῖσθαι, Φίλων 2. 127.

ὑφηγητήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Σοφ. Ο. Κ. 1588, Ἀνθ. Π. 11. 319.

ὑφηγητής, οῦ, ὁ, ὁ ἡγούμενος τῆς ὁδοῦ, ὁδηγός, ὑφηγητοῦ εἶχα Σοφ. Ο. Κ. 502· ὧν ὑφηγητῶν, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῶν ὁποίων, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 966· ὡς ὑφηγητοῦ τινος (ἐξυπακ. ὄντος), ὥσπερ ὁδηγούμενος ὑπό τινος (ἀοράτου) ἀδηγοῦ, αὐτόθι 1260. **2)** διδάσκαλος, Πλουτ. Δημοσθ. 5.

ὑφηγητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς ἀφήγησιν, οἱ ὑφ. διάλογοι, οἱ ἐξηγητικοὶ ἢ διδακτικοὶ τοῦ Πλάτωνος διάλογοι κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ζητητικούς, Διογ. Λ. 3. 49.—Ἐπίρρ. **ὑφηγητικῶς,** ἐξηγητικῶς, Πολυδ. Δ', 42.

ὑφηγήτωρ, ορος, ὁ, = **ὑφηγητής.** Μιχαὴλ Συγκέλλου Ἐγκώμ. Διον. Ἀρεοπ. ἐν ἀρχῇ.

ὑφήλιος, ον, ὁ ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἡ ὑφήλιος, ἡ οἰκουμένη, ὁ κόσμος, Ρήτορες (Walz) τ. 1, σ. 512, Θεοδώρητ. τ. 4, σ. 839, Ἀθανάσ. τ. 1, σ. 59B, κλπ.

ὑφημαι. Παθητ., κάθημαι, ἀκρεμόνεσσιν ὑφήμενος εἴαρος ὥρῃ Γρηγ. Ναζ. Ὡδ. 30, 244· — πρβλ. **ὑφεῖσα.**

ὑφημιόλιος, ον, ἐπὶ δύο ἀριθμῶν ὧν ὁ πρὸς ἀλλήλους λόγος εἶναι ὡς 1 πρὸς $1\frac{1}{2}$, ἤτοι $\frac{3}{2}$, τὸ ἀντίστροφον τοῦ **ἡμιόλιος** ($\frac{2}{3}$), ἴδε Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 15, 3, Νικομ. Ἀριθμ. 1. 19, καὶ πρβλ. **ὑπεπιμόριος.**

ὑφήνιος, ον, ὁ ὑποτεταγμένος εἰς τὰς ἡνίας, ὁράσας (τὸ πάθος) ὑφήνιον Ἰω. Δαμασκ. τ. 1, σ. 889Α.

ὑφηνιοχέω, εἶμαι ὑφηνίοχος, καὶ καθόλου, = **ἡνιοχέω,** Λουκ. Ἐνύπν. 15.—Παθ., φέρομαι, ὁδηγοῦμαι, ἐλαύνομαι κατόπιν ἢ ὄπισθεν, ἐπὶ ἁρμάτων, Δημ. 1409. 24.

ὑφηνίοχος, ὁ, ὁ ὑπό τινι ἡνίοχος, ὁ ὑφηνιοχῶν ἐν τῷ ἅρματι πολεμιστοῦ, Ἰλ. Ζ. 19· λαβὼν δὲ παρὰ τοῦ ὑφηνιόχου τὰς ἡνίας παρεσκευάζετο ὡς ἀναβησόμενος ἤδη ἐπὶ τὸ ἅρμα Ξεν. Κύρ. 6. 4, 4· ἀναβάντος αὐτοῦ κατέκλεισε τὸν δίφρον ὁ ὑφηνίοχος αὐτόθι 10· παραδοὺς τῷ ὑφηνιόχῳ τὰς ἡνίας 7. 1, 15· πρβλ. Λουκ. Παραλ. 383. — Κατὰ Φώτ.: «ὑφηνίοχος: ἀντὶ ἡνίοχος».

ὑφήσσων, ον, γεν. **ονος,** ὀλίγον τι μικρότερος κατὰ τὸ ἀνάστημα, ἢ κατώτερον βαθμὸν ἔχων, ἢ μὲν ὑφήσσων Ἄτροπος οὔτι πέλεν μεγάλη θεὸς Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρακλ. 258, ἔνθα ὁ Τζέτζ. ἐλαχιστοτέρα τὸ **ὑφήσσων** καὶ ἀποδίδει αὐτὸ εἰς τὴν Λάχεσιν ἐσφαλμένως.

ὑφιδρόω, ὀλίγον τι ἱδρώνω, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1077 Littré· ἀλλ' ὁ Διοδ. προτιμᾷ **ἐφιδρ-.**

ὑφιέρεια, ἡ, ἡ ὑπὸ τὴν ἱέρειαν, ἡ βοηθὸς αὐτῆς, Ἐπιγρ. Δήλου Bul. de cor. hel. IV, σ. 119, αημ. 8.

ὑφιζάνω, = **ὑφίζω,** κατὰ τὸν θᾶκον τὸν τοῦ πατρὸς ὑφιζάνουσιν Πυργίων παρ' Ἀθην. 143E· ἀλλ' ὑφίζανον κύκλοις ὅπως οἱ ζηρὸς ἐξολισθάνοι μάτην, ἀλλ' ὑπένευσαν ὑπὸ τὰς ἀσπίδας ὅπως αἱ ὑπὸ τῶν δοράτων προσπίπτοιεν ἄπρακτοι, Εὐρ. Φοίν. 1382. **II.** καταπαθίζω, τὸ χῶμα ὑφίζανεν ἄφνω Ἀππ. Μιθρ. 26, πρβλ. Ἀρρ. Ἀν. 2. 27.

ὑφίζησις, εως, ἡ, κατακάθισις, ὑφίζησιν λαμβάνειν, ὑφιζάνειν, Στράβ. 51, Προκοπ. Ἱστ. σ. 298.

ὑφίζω, καθίζω κάτω, «ζαρώνω», Εὐρ. Ῥῆσ. 730. **II.** ὡς τὸ **ὑφιζάνω,** κατακαθίζω, βυθίζομαι, ὄρη ἄλλα ὑφίζησε Δίων Κ. 68. 25· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ὀππ. Ἁλ. 4. 246.

ὑφίημι, Ἰων. **ὑπίημι** Ἡρόδ.· μέλλ. **ὑφήσω**· (Ἴδε **ἵημι**). Ἀφίνω πρὸς τὰ κάτω, χαμηλώνω, καταβιβάζω, χαλῶ, Ἰστὸν δ' Ἱστοδόκη πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες Ὅ. Α. 434, πρβλ. Ἡσιόδ. Α', 107· ὑφ Ἱστία, Λατ. submittere vela, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 504 (ἴδε κατωτ. III)· ἐκέλευσεν ὑφεῖναι τὰς ῥάβδους, ἐκέλευσε τοὺς ῥαβδούχους νὰ καταβιβάσωσι τὰς ῥάβδους χάρ. ν τιμῆς, Πλουτ. Πομπ 19. **2)** θέτω ὑποκάτω, ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἧκεν Ἰλ. Ξ. 240, Ὀδ. Τ. 57· τί ὑπό τι Ξεν Κυνηγ. 10, 2· — θέτω τὸ νεογνὸν ὑπὸ τὴν μητέρα του ἵνα θηλάσῃ, ὑπ. ἐμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ Ὀδ. Ι. 205, 309 **ὑφίητι** τὰ μοσχία Θεόκρ. 4. 4· ἀλλ' ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὑφίεσθαι μαστοῖς, θέτω τὸ νεογνὸν ὑπὸ τοὺς ἰδίους μου μαστούς, ὑηλάζω αὐτό, Εὐρ. Φοίν. 31. **3)** ὑφ. τινά, πέμπω τινὰ κρυφίως χάριν ἰδιοτελοῦς σκοποῦ, παρασκευάζω αὐτὸν ὅπως ὑποκριτικῶς πράξῃ τι χάριν ἐμοῦ, Λατ. submittere, (πρβλ. **ὑφεῖσα**). ὑφεὶς μάγον τοιάνδε μηχανορράφον, δόλιον, ἀγύρτην Σοφ. Οἰδ Τύρ. 387, ἴδε Σουίδ. ἐν λ. **ὑφείς,** πρβλ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 368D· ἐντεῦθεν ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ. πρκμ., ὡς ἐχιδν' ὑφειμένη, ἐλλοχῶσα, Σοφ. Ἀντ. 531 — ὡσαύτως, ὑφ. ἐνίδραν τινὶ Πλουτ. Πύρρ. 30· πάγας τινὶ Σουίδ.· δέλεαρ ὑπ. τί τινι Πλουτ. Πομπ. 20, πρβλ. Περικλ. 13. **4)** παραδίδωμι, σῶμ' ὑφεῖσ' ἁλιηβάσι Εὐρ. Μήδ. 24· ὑφ. χώραν ἡμετέραν εἶναι Ξεν. Ἀν. 3. 5. 5. **5)** χαλαρώνω, μετριάζω, κατευάζω, τὸ ἄγαν τινὸς Πλούτ. 2. 68E. **II.** ἀμετάβ., μετὰ γεν. μετριάζω, ὑπεῖς τῆς ὀργῆς Ἡρόδ. 1. 156· τῆς ἀγνωμοσύνης ὁ αὐ. 9. 4, πρβλ. Εὐριπίδ. Ἴων 847, Ἡρακλ. Μαιν. 866· ἀπόλ., ὑποχωρῶ, οὐδὲν ὑπιέντες Ἡρόδ. 7. 162· — οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ., ὑπίεσθαι τῆς ὀργῆς ὁ αὐτ. 2. 121, 4· ὑφίεσθε τοῦ τόνου Ἀριστοφ. Σφ 337· τοῦ μέγα φρονεῖν Ξεν. Κύρ Παιδ. 7. 5, 62· τῆς δυνάμεως μηδὲν ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 4. 3 17· τῆς χώρας Διονύσ. Ἁλ. 8. 84· αὐτως ἐπὶ πραγμάτων, τὸ ὕδωρ ὑπίεται τοῦ ψυχροῦ, ἐλαττοῦται ἡ ψυχρότης αὐτοῦ, Ἡρόδ. 4. 181· οὐ πόνων ὑφ. Ξεν. Ἄγησ. 7. 1· τοῦ στόματός γε ὑφ., ὑποχωρῶ ὡς πρὸς τὸ –, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 5, 7· — μετὰ δοτ., ὑποχωρῶ εἴ τινι, τοῖς πολεμίοις ὁ αὐτ. ἐν Κύρου Παιδ. 5. 2. 12· φρονήματος οὐδενί.., ὑφιέμενος, οὐδενὸς κατώτερος κατὰ τὸ φρόνημα, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 1, πρβλ. τὸν αὐτ. 2. 54C, Wyttenb. ὑφ. τινί τῆς ὁδοῦ Λουκ. περὶ Πένθ. 2 — μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., οὐδενὶ ὑφείμην ἂν ἥδιον ἐμοῦ βεβιωκέναι Ξεν. Ἀπομν. 4. 8, 6, πρβλ. Ἑλλ. 7. 4, 9, Οἰκ. 12. 24. **III.** ἐν τῷ μέσ. καὶ παθ., καταβιβάζω τὰ ἱστία (ἴδε Ι. 1), Ἀριστοφ. Βάτρ. 1220· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ. πρκμ., ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ, συνεσταλμένοις τοῖς ἱστίοις, δηλ. μετὰ μετριότητος, ὡς τὸ Λατ. submisse agere, Σοφ. Ἠλ. 335· οὕτως, ὑφειμένοις πλέων ἱστίοις καὶ ταπεινοῖς Πλουτ. Λούκουλλ 3· μεταφορ., ὑφειμένῃ τῇ φωνῇ, «ἐκλελυμένῃ» Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ.· τὸ ὑφειμένον, ἡ ἐλάττωσις, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 6. 14, 12. **2)** σώζω νεοσσούς ὄρνις ὡς ὑφειμένη.., ὡς ὄρνις καλύπτουσα αὐτοὺς ὑπὸ τὰς πτέρυγά μου. (ὁ Kirchhoff διορθοῖ ὑφειμένους οὐχὶ ἀπιθάνως), Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν. 72. **3)** καθόλου, παραμελῶ ἡμαυτόν, καὶ μὴν εἰ ὑφησόμεθα καὶ ἐπὶ βασιλεῖ γενησόμεθα, ἤν παραμελήσωμεν ἑαυτοὺς καὶ πίσωμεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ βασιλέως, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 17., 3. 2. 3, κ. ἀλλ. — μετ' ἀπαρ., κατθανεῖν ὑφειμένῃ Εὐρ. Ἄλκ. 524. — Ἐπίρρ. **ὑφειμένως,** «ἐνδεδομένως ἢ ἐκλελυμένως» Σουίδ.

ὑφικάνω [ᾰ], = **ὑπέρχομαι** II, ἐπέρχομαι κατὰ μικρὸν «ἐς τινα, βαθμηδὸν καταλαμβάνω τινά, αὐτὴν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἱκάνει Ἰλ. Λ. 117.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑφιστάω, μεταγεν. τύπος τοῦ **ὑφίστημι**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Σ. 600, Ἐκκλ.

ὑφίστημι, μέλλ. **ὑποστήσω**· ἀόρ. **ὑπέστησα**· ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις τὸ βῆμα εἶναι μεταβατικόν, «στήνω» ἢ τοποθετῶ ὑποκάτω, ὑποστήσαντες [τῷ χαλκηΐῳ] τρεῖς κολοσσούς, στήσαντες ὑποκάτω, ἵνα ὑποβαστάζωσιν αὐτό, Ἡρόδ. 4. 152· ὑπ. προθύρῳ κίονας Πινδ. Ο. 6. 1· καὶ μεταφορ., χώραν ὑπέστασε ξένοις κίονα, «ἤτοι θείαν ἢ ὀλβίαν, τουτέστιν, ὑποκειμένην ἐποίησεν εἰς ἀνάπαυσιν καὶ ἀσφάλειαν παντοδαπῶν ξένων, ὡσπερεί τινα κίονα ὀλβίαν» (Σχόλ.), αὐτόθι 8. 35, ἔνθα ἴδε σημ. J. W. Donaldson. ἄ. εὐ ἐστ., ὁ γαμέων τρεῖς σταυροὺς ὑπίστησι, ἐμπήγει τρεῖς ξυλίνους στύλους ἐν τῇ λίμνῃ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς οἰκίας, Ἡρόδ. 5. 16· ὑφ. κλῶνας Ξεν. Κυνηγ. 10. 7· ἐρείσματα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 24, κλπ.· — μεταφορ., γνώμας ὑποστήσας σοφάς, ἀφ' οὗ ἔστησας ὡς θ μέλια γνώμας σοφάς, ἀρ' οὗ ἔκαμες ἀρχὴν μὲ αὐτάς, Σοφ. Αἴ. 1091· ὑπ. δόλον Εὐρ. Ἰλ. 983· ἴδε κατωτ. Β. I. 1. **2)** τοποθετῶ κρυφίως, τοὺς δορυφόρους Ἡρόδ. 5. 92, 7· διορίζω, ὑποστήσας ταξιάρχους καὶ λοχαγοὺς Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 26· ὑπέστησε τὴν ἑαυτοῦ ναῦν ἀντίπρῳρον τοῖς πολεμίοις, μὲ τὴν πρῷραν πρὸς αὐτούς, Πολύϐ. 1. 50, 6· ἴδε κατωτ. Β. IV. **II.** καὶ τὸ μέσ. ἔχει μεταϐατ. σημασίαν, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῷ μέλλ. καὶ ἀόρ. α', προεκθέτω, δίδω καλήν τινα ἐλπίδα ἐπὶ τῆς ὁποίας νὰ στηριχθῇ τις, θέτω ὡς βάσιν, εἰ μή τι πιστὸν τῷδ' ὑποστήσει στόλῳ (ὑποστήσεις Wellauer) Αἰσχ. Ἱκ. 461 ὑποστήσασθαι ἀρχὰς ψευδεῖς Πολύϐ. 3. 48, 9· ἐπειδὰν ὑποθέσεις εὐπεριλήπτους ὑποστήσωνται καὶ στενὰς ὁ αὐτ. 7. 7, 6. **2)** ἀντικαθίστημι, ὑπεστήσατό τί τινι, τί ἀντ' ἄλλου, Ξεν. Ἀγησ. 9. 1. **3)** ὑπολέγω, νομίζω, ὡς τὸ **ὑπολαμϐάνω**, μετ' ἀπαρ., τοὺς θεοὺς ὑφίστανται τὸν κόσμον διοικεῖν (ἔνθα σημείωσαι τὸν ἔνστ.) Διόδωρ. 1. 11· ἀλλὰ τὸ ἀπαρέμφ. κατὰ τὸ πλεῖστον παραλείπεται, ἄφθαρτον ὑποστήσασθαι τὸν κόσμον αὐτόθι 6, πρϐλ. 12, Διογέν. Λαέρτ. 2. 86. **4)** θέτω ἔμπρός μου ὡς παράδειγμα πρὸς μίμησιν, ἅπαντας μὲν οὖν χρὴ τοὺς νοῦν ἔχοντας τὸν κράτιστον ὑποστησαμένους πειρᾶσθαι γίγνεσθαι τοιούτους Ἰσοκρ. 195C.

Β. Παθ. μετ' ἀορ. 6' καὶ ἐνεργ. πρκμ. (ὁ Ὅμ. ποιεῖται χρῆσιν μόνην τοῦ ἀορ. 6'). "Ισταμαι ὑποκάτω ὡς στήριγμα, ὑπεστάθησαν κολοσσοί .. τῇ αὐλῇ Ἡρόδ. 2. 153· τοὺς σταυροὺς τοὺς ὑπεστεῶτας τοῖς Ἰκρίοισι ὁ αὐτ. 5. 16· τὸ ὑφεστὼς τῷ βάρει Ἀριστ. π. Ζ. Πορ. 9, 3· ἴδε ἀνωτ. Α. I. **2)** ἵσταμαι ἢ μένω ὑποκάτω, δονέουσι τὸ γάλα, καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ ἐπιστάμενον ἀπαρύσαντες ἡγεῦνται εἶναι τιμιώτατον, τὸ δὲ ὑπιστάμενον ἔσσον τοῦ ἑτέρου Ἡρόδ. 4. 2· ἐπὶ τῆς ὑποστάσεως τῶν ὕδρων, δκόσοισιν ἐν τῷ οὔρῳ ψαμμώδεα ὑφίσταται, τουτέοισι ἡ κύστις λιθιᾷ Ἱπ. Ἀφορ. 1252, πρϐλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 13· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐπιπολάζον**, ὁ αὐτ. π. Οὐραν. 4. 4, 1· πρὸς τὸ **ἐπιπλέον**, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 15, 4. **II.** θέτω ἐμαυτὸν ὑπό τι, ἀναλαμϐάνω ἢ ὑπισχνοῦμαι νὰ ἐκτελέσω τι, μετ' ἀπαρ. μέλλ., ὅσα' Ἀχιλῆι .. ὑπέστημεν δώσειν Ἰλ. Τ. 195, πρϐλ. Ὀδ. Κ. 483, Ἡρόδ. 9. 94· θύσειν ὑπέστης παῖδα Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 360, πρϐλ. Δριστοφ Σφ. 716, Πλάτ. Νόμ. 751D· — μετ' ἀπαρ. ἀορ., οὔ τίς με .. ὑπέστη σαῶσαι Ἰλ. Φ. 273· πᾶν ὑποστὰς εἰπεῖν Δημ. 551. 27· μετ' ἀπαρ. ἐνεστ., ὑπέστησαν ποιεῖν ταῦτα Ἡρόδ. 3. 128· ὑφ. τὴν τάξιν ἔχειν Ξεν. Κύρ. Παιδ. 6. 3, 35· — τὸ ἀπαρ. ἐνίοτε παραλείπεται, ὡς .. ὑπέστην καὶ κατένευσα (ἐξυπακ. ἔσεσθαι) Ἰλ. Δ. 267 — ἀπολ., ἢ ἔπος ἦέ τι ἔργον ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσσεν, ἐν ᾧ ἔδωκεν ὑπόσχεσιν, Ὀδ. Γ. 99, πρϐλ. Ἰλ. Φ. 457, Ἡρόδ. 3. 127., 9. 34, Δυσί. 153. 31, Ξεν., κλπ.· ὥσπερ ὑπέστη, ὡς ὑπέσχετο, Θουκ. 4. 39., 8. 29· — μετὰ δοτ. προσ., ὡς οἱ ὑπέστην, ὡς ὑπεσχάμην αὐτῷ, Ἰλ. Ο. 75· — ἐνίοτε μετ' αἰτ. τοῦ ἀντικειμ. ἔνθα ὅμως δυνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν ἀπαρ., πάντα τελευτήσεις ὅσ' ὑπέστης .. Πριάμῳ Ν. 375· τρίποδας φέρον, οὓς οἱ ὑπέστη Τ. 243, πρϐλ. Λ. 244· ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν ἥνπερ ὑπέσταν Β. 286, πρϐλ. Κ. 483· ἦ ῥ' ἄλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάῳ, "Ἰλιον ἐκπέρσαντ' .. ἀπονέεσθαι, «ὄντως που μάταιον λόγον ὑπεσχόμεθα τῷ Μενελάῳ, ἐκπορθήσαντα τὴν .. "Ἰλιον ὑποστρέψαι» (Γαζ.), Ἰλ. Ε. 715. **2)** ὑποτάσσομαι εἴς τινα, ὑποκύπτω, καί μοι ὑποστήτω, «παραχωρησάτω, ὑπειξάτω» (Γαζ.), Ἰλ. Ι. 160· — μετ' ἀπαρ. ἀορ., ὑπ. θανεῖν, καταθανεῖν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 708, Ἴων 1415. **3)** μετ' αἰτ. πράγμ., ὑποτάσσομαι εἴς τι, συναινῶ εἴς τι, ὁ τὸ ἐλάχιστον ὑπιστάμενος, ὁ συναινῶν νὰ λάϐῃ τὸ ἐλάχιστον, Ἡρόδ. 1. 196· ὑφ τὸν πλοῦν, ἀναλαμϐάνω αὐτὸν ἀκουσίως, Θουκ. 4. 28 οὕτως, ὑφ. τὸν κίνδυνον ὁ αὐτ. 2. 61, Δυσί. 115. 2, κλπ.· ἀγῶνας Θουκ. 3. 57· πόνον Εὐρ. Ἱκ. 189· τὰς συμφορὰς γὰρ ὅστις οὐκ ἐπίσταται .. ὃν τρόπον χρεὼν φέρειν, οὐδ' ἀνδρὸς ἂν ξύναιθ' ὑποστῆναι βέλος, νὰ ὑπομείνῃ αὐτὸ ἢ νὰ ἀντικρούσῃ αὐτό, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 1350· ἔρωτα ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 415· πόλεμον Πολύϐ. κλπ.· — σπαν. μετὰ δοτ., ὑφ. ξυμφοραῖς ταῖς μεγίσταις Θουκ. 2. 61· — ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., τούτους ἐξαπατᾶν ὑπέστησαν, τούτους ἀνέλαϐον νὰ ἐξαπατήσωσιν, Δημ. 363. 6· — ἀπολ., ὑποτάσσομαι μεθ' ὑπομονῆς, ὁ αὐτ. 1421. 20. 6) ἀναλαμϐάνω ἀξίωμά τι, μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ ἀκουσίως καὶ ἐξ ἀνάγκης, ἔπειθεν αὐτὸν (δηλ. ἕκαστος τῶν στρατηγῶν) ὑποστῆναι τὴν ἀρχὴν Ξεν. Ἀν. 6. 1, 19 καὶ 31· γυμνασιαρχίαν Συλλ. Ἐπιγρ. 1365· στρατηγίαν αὐτόθι 3178, Πλουτ. Κάμιλλ. 37· — ὡσαύτως, ὑπέστην τριήραρχος Δυσί. 182. 9· χορηγὸς Δημ. 536. 20· καὶ ποιητ., δέκτωρ ὑπέστης αἵματος Αἰσχύλ. Εὐμ. 204· — μεταφορ., λόγους μὲν περὶ τοῦ πολέμου ὁ ξένος παρέχει, ψυχὴν δὲ Τέλητος ὑπέστης Ἑρμιππος ἐν «Μοίραις» 1. **III.** κεῖμαι κεκρυμμένος ἢ ἐνεδρεύων, Ἡρόδ. 8. 91, Εὐρ. Ἀνδρ. 1114, Ξεν. Ἀν. 4. 1, 14, ἴδε ἀνωτ. Α. I. 2, **ὑφίημι** I. 3, **ὑφίζω**. **IV.** ἀνθίσταμαι εἰς προσβολήν, μετὰ δοτ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 87, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 11, κλπ.· μετ' αἰτ., Εὐρ. Κύκλ. 200, πρϐλ. Ἱπ. Μαιν. 1349, Θουκ. 1. 144., 4. 59· — ἀπολ., τηρῶ τὴν θέσιν μου, ἀνθίσταμαι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, Λατ. subsistere, Εὐρ. Φοίν. 1470, Θουκ. 4. 54., 8. 68, Ξεν., κλπ.· ἀντίθετ. τῷ φεύγω, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 4. 2, 31· **ὑποστατέος**, ἀντίθετ. τῷ φευγων, Εὐρ. Ῥῆσ. 315· ἐπὶ τῶν νεφῶν, ἀντίθετ. τῷ προωθεῖσθαι, Ἀριστ. Προϐλ. 26. 7. **2)** ὑφίσταμαι, ὑπάρχω, ἔχω ὑπόστασιν πραγματικήν, (πρϐλ. **ὑπόστασις** III), κατ' ἰδίαν ὑφεστὼς ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 183 (σ 1509b. 24), πρϐλ. Πλούτ. 2. 1081F· ἐκ τοῦ μηδ' ὄντος μηδ' ὑφεστῶτος αὐτόθι 829C· τὰ ὑφεστῶτα, τὰ ἐν ἐνεργείᾳ πράγματα Πολύϐ. 6. 14. 5. **3)** συνάδω ἐμαυτῷ, ἔχω ὑπόστασιν ἀεὶ συνάδουσαν ἐμοί, Λουκ. Παράσ. 27. **V.** διαδέχομαι, ἀκολουθῶ μετά τινα, μετ' αἰτ., Πλάτ. Φίληϐ. 19A. **VI.** ἡ κοιλία ὑφίσταται, ἔχει ἔμφραξιν, Πλούτ. 2. 134E. **VII.** ἐγείρομαι ἐσωτερικῶς, τινι, ἐπὶ ἀκουσίων αἰσθημάτων, Πολύϐ. 11. 30, 2. — "Ιδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 453, 520.

ὑφοδόω, ὁδηγῶ, πόστην ὑφοδώσεις παιδάριον ῥύμην; τρίτην Φιλιππίδης ἐν «Φιλευριπίδῃ» 1 (ἐκ διορθώσεως τοῦ Dobree).

ὑφόλμιον, τό, (ὅλμος) τὸ ὑπόθημα ὅλμου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 155 (Πολυδ. Γ', 144). **II.** μέρος τοῦ ὅλμου (ἐν τῷ αὐ)ῷ, ἴδε **ὅλμος** II. 5), Φερεκράτ. ἐν Ἀδηλ. 58, Πολυδ. Δ', 70.

ὑφομολογέω, ἀναγνωρίζω, ὁμολογῶ ἰδιαιτέρως, μυστικῶς, ὑφομολογῶν ἠρέμα τῶν λογισμῶν τὴν ἀσθένειαν Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 228D.

ὑφόρασις, **εως**, ἡ, = **ὑποψία**, Διογ. Λαέρτ. 2. 99, Πλούτ. 2. 479B, κλπ.

ὑφορᾶτέον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ **ὑφορῶ**, **δεῖ ὑφορᾶν**, πρέπει τις νὰ ὑποπτεύῃ, Πλούτ. 2. 50B.

ὑφοράω, βλέπω, προσβλέπω κάτωθεν, ῥίπτω λαθραῖα βλέμματα, ὑποπτεύω, τινα Ξεν. Ἀν. 2. 4, 10. — Παθ., Φίλιππ. παρὰ Δημ., Πλουτ. Ρωμ. 8· — ἀλλὰ συνήθως ἐν χρήσει ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, μέλλ. **ὑπόψομαι**, (ἀόρ. **ὑπεῖδόμην**, ἴδε ἐν λέξει) ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Θουκ. 3. 40, Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 2, Ἰσαῖος περὶ τοῦ Μενεκλ. Κλήρου § 7, Δημ. 240. 13, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 2· — ἐπομένου τοῦ μή, Πολύϐ. 3. 18, 8, κλπ.· ἀπολ., Λουκ. Θεῶν Διάλ. 19. 1. — Πρϐλ. **ὑποβλέπω**, **ὑποψία**, **ὑποπτος**. — "Ιδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 20 κέξ.

ὑφ-αρδός, ἴδε συφορδός.

ὑφορμέω, εἶμαι ἠγκυροβολημένος κρυφίως· ἔν τινι τόπῳ, ἔχων ἑτοίμους λέμϐους ἐν τισι τόποις ἐρήμοις ὑφορμοῦντας Πολύϐ. 3. 19. 8., 34. 3, 2, Λίϐιαν., κλπ.· — μεταφορ., αἱ πόλεις ὑφ. ἀλλήλαις Δίων Χρυσ. 2. 150· τοῦ κόλακος λόγον ὑφορ. πάθει τινὶ Πλούτ. 2. 61E· ὑφορμεῖ δέος Συνέσ. 163C· τὸ ὑφορμοῦν, ἡ ὑποψία, Σχόλ. εἰς Δημ. 65, 16.

ὑφορμίζομαι, Παθ. καὶ μέσ., πρασορμίζομαι κρυφίως· καθόλου, προσορμίζομαι, Θουκ. 2. 83· τῇ Σαλαμῖνι Πλουτ. Σόλων 9. — μεταφορ., εὑρίσκομαι ὑπακάτω ἢ ἔν τινι τόπῳ, Φιλόστρ. 670.

ὑφόρμιον, τό, (ὅρμος) κόσμημά τι χρυσοῦν, Εὐσταθ. 1150. 24· «κόσμου εἶδος» Φώτ.· «ὑρόρμιον· χρυσοῦν κοσμάριον» Ἡσύχ.

ὑφορμίσιες, ἡ, λιμήν, τόπος πρὸς ἀγκυροβολίαν, οὐ γάρ σοι σκεπανή τις ὑφόρμησις Ἀνθ. Π. 7. 699.

ὑφορμιστήρ, **ῆρος**, ὁ, ὁ κάτωθεν βαρύνων καὶ κρατῶν τι στερεόν, ἐπὶ λίθου προσδεδεμένου εἰς σχεδίαν ἵνα κρατῇ αὐτὴν ἀκίνητον ὥσπερ ἡ ἄγκυρα, ἐνεργεῖ δὲ λάαν ἔδησαν βριθὺν ὑφορμιστῆρα, «στερεωτήν, κάτωθεν ὁρμώμενον, στηρίζοντα τοὺς φακέλους» (Σχόλ.), Ὀππ. Ἁλ. 4. 421.

ὕφορμος, ὁ (ὅρμος II) τόπος πρὸς ἀγκυροβολίαν, ὅρμος, Ἀριστοτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 9, 2, Στράϐ. 252, 635, κλπ. **II.** ὡς ἐπίθ., ἁρμόδιος πρὸς προσόρμισιν, καταλληλος πρὸ ἀγκυροβολίαν, αἰγιαλὸς Στράϐ. 645· τόπος Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. **λιμήν**.

ὕφος, [ὕ], **εος**, τό, ὡς τὸ ὑφή, ὕφασμα, Φερεκράτ. ἐν Ἀδηλ. 59 (ἔνθα ἴδε Meineke), ἐν λεπτοπήνοις ὕφεσιν ἐστῶσας, οἷας Ἠριδανὸς ἀγνοῖς ὕδασι κηπεύει κόρας Εὔδουλος ἐν «Ναννίῳ» 1, (πρλ. ὑμήν), Στράϐ. 446, Πλούτ., κλπ., ἐπὶ ἀράχνης, Διοσκ. 2. 68· — ἐπὶ δικτύου, Ἀνθ. Π. 9. 370. **2)**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεταφορ., τὸ ὕφος τῶν λόγων Λογγῖνος 1. 4, πρβλ. Ρήτορας (Walz) τ. 3, 137· — ἐπὶ τοῦ κειμένου συγγραφέως, Γαλην. τ. 9, σ. 250· τὸ σῶμα καὶ τὸ ὕφος τῆς προφητείας Κλήμ.Ἀλ. 891

ὑφόωσι. Ἐπικ. γ' πληθυν. τοῦ **ὑφάω.** αἱ δ' ἱστοὺς ὑφόωσι καὶ ἡλακάταν στρωφῶσιν Ὀδ. Η. 105.

ὕφυγρος, ον, ὀλίγον τι ὑγρός, Ἀριστ. Προβλ. 2. 17, 1.

II, πλήρης ὑγροῦ, Πολυδ. Δ', 197, Γαλην. τ. 19, 1. 14, 9, πρβλ. **ὑπομβρος.**

ὕφυδρος, ον, ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ὑποβρύχιος, ἐπὶ δύτου, ἐσένεον δὲ κολυμβηταὶ ὕφυδροι Θουκ. 4. 26, Δίων Κ., κλπ. **II.** πλήρης ὕδατος, τόπος Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 11, 3, Στράβ. 538. **2)** ὑδεριῶν, ὑδρωπικός, Ἱππ. παρὰ Γαλην. (ἐν Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξηγ. σ. 586).

ὑφυστερίζω, ὀλίγον ὑστερίζω, εἶμαι κάπως ἀργά, μένω ὀπίσω ὀλίγον, οὐδὲν μετὰ τὴν γνῶσιν ὑφυστερίζουσα Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 6Β.

ὑφωμαδόν, Ἐπίρρ. = **ὁμαδόν,** «ὁμοθυμαδὸν» Φώτ., Σουΐδ.

Ὑχαῖος, ὁ, μὴν ἐν Φυσκέοις, Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. et. F. 177.

ὑψ-ἀγόρας, Ἰων. **ης, ου,** (ἀγορεύω) μεγαλορρήμων, ὁ τὰ μικρὰ καὶ ταπεινὰ ὑψηλῶς ἀγορεύων, μεγαλήγορος, ὑψηλολόγος, Ὀδ. Α. 385, Β. 85, κλπ.

ὑψ-ἀγορέω. = **ὑψηγορέω,** «ὑψαγορεῖ· μεγαληγορεῖ» Ἡσύχ. (ἐν τῇ ἐκδ. Schmidi «ὑψαγόρη· μεγαληγόρει»).

ὑψ-άντυξ, ῦγος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὑψηλὴν ἄντυγα, ὑψηλὸν τόξον ἢ ἀψῖδα, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 5. 5.

ὑψ-αυχενέω, κρατῶ τὸν αὐχένα ὑψηλά, περιπατῶ ἀγερώχως, γαυριῶ, Διον. Ἀλ. 7. 46, Πλούταρ. 2. 324Ε· κατὰ μεταφορὰν ἐκ τῶν ἵππων, Πολυδ. Β', 135· ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος, Αἰλ. π. Ζ. 4. 29 — πρβλ. **ὑψαυχέω.**

ὑψαυχενία, ἡ, ἀγέρωχος τρόπος, ἔπαρσις, Ἐπιφάν. τόμ. 1, σ. 607.

ὑψ-αυχενίζω, = **ὑψαυχενέω,** Ἀνθ. Π. 9. 777.

ὑψαύχενος, ον, = **ὑψαύχην,** Χρησμ. Σιβ. 8. 37· τὸ γαῦρον καὶ ὑψαύχενον Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 338Δ.

ὑψ-αυχέω, = **ὑψαυχενέω,** μεγαλαυχῶ, ὑψηλοφρονῶ, Σοφοκλ. Ἀποσπ. 953· ὑψαυχεῖ δ' ὁ πολὺς πλοῦτος καὶ εἰς ὕβριν ἀέξει Ψευδοφωκ. 56.

ὑψ-αύχην, ενος, ὁ, ἡ, ὁ κρατῶν ὑψηλὰ τὸν αὐχένα, πορευόμενος μὲ ὑψωμένον αὐχένα, ἵππος Πλάτ. Φαίδων 253D· πρβλ. **ὑψηχής.** **2)** μεταφορ., ἐπὶ δένδρου, ἐπηρμένος, ὑψηλός, ἐλάτην ὑψαύχενα Εὐρ. Βάκχ. 1061· ἐπὶ ἕδρας, θῶκος ὑψαύχην Ἕλλην. Ἐπιγράμμ. 903· ἐπὶ οἰνηρᾶς λαγήνου, μακροτράχηλε ὑψαύχην, στενῷ φθεγγομένη στόματι Ἀνθ. Π. 5. 135. **3)** ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, γαῦρος, ἀγέρωχος, ὑπερήφανος, αὐτόθι 5. 251., 9. 641.

ὑψ-ερεφής, ές, ὁ ἔχων ὑψηλὴν ὀροφήν, ὑψ. μέγα δῶμα Ἰλ. Ε. 213, Τ. 333, Ὀδ.· χαλκοβατὲς δῶ ὑψερεφὲς Ν. 4· δώματα Δ. 757· ναὸς Ἀριστοφ. Νεφ. 305· — ὡσαύτως **ὑψηρεφής, ές,** ὑψηρεφέος Θαλάμοιο Ἰλ. Ι. 578.— Πρβλ. **ὑψόροφος.**

ὑψηγορέω, μεγαληγορῶ, λέγω μεγάλα λόγια, Φίλων 1. 365, Ρήτορες (Walz) τ. 1, σ. 444.

ὑψηγορία, ἡ, τὸ ὑψηγορεῖν, μεγαληγορία, ὕφος ὑψηλόν, Φίλων 1. 206, Λογγῖνος 8. 1.

ὑψηγορικός, ἡ, όν, διατεθειμένος νὰ ὑψηγορῇ. Φιλῆς.

ὑψ-ήγορος, ον, μεγαλήγορος, Αἰσχύλ. Πρ. 318, 360· ὑψηλὸς τὸ ὕφος, Φίλων 1. 473.—Ἐπίρρ. **-ρως,** Κλήμ. Ἀλ. 802.

ὑψήεις, ήεσσα, ήεν, ποιητ. ἀντὶ **ὑψηλός,** Νικ. Ἀποσπ. 2. 62, Ἀνθ. Π. 9. 525, 20 (Brunck).

ὑψηλ-αυχενία, ἡ, τὸ ὑψηλαυχενεῖν, Ξεν. Ἱππ. 10, 13.

ὑψηλο-βάτέω, βαίνω, περιπατῶ ὑψηλά, Ἰω. Χρυσ. τόμ. 1, σελ. 761.

ὑψηλο-γνώμων, ον, γενικ. **ονος,** ὑψηλόφρων, ὑπερήφανος, Θεμίστ. 190D.

ὑψηλο κάρδιος, ον, ὁ ὑψηλὴν καρδίαν ἔχων, ὁ ὑψηλὰ φρονῶν, ὑψηλόνους, ὑψηλόφρων, Ἐθδ. (Παροιμ. ΙΣ', 5).

ὑψηλο-κάρηνος, ον, ὁ κρατῶν τὴν κεφαλὴν ὑψηλά, Γρηγ. Νύσσ. Ὁμιλ. 7, τ. 1, σ. 462 ἐκδ. Παρ.

ὑψηλό-κρημνος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλοὺς κρημνούς, ὑψηλόκρημνοι πέτραι Αἰσχύλ. Πρ. 5· πρβλ. **ὑψίκρημνος.**

ὑψηλολογέομαι, ἀποθετ., λέγω ὑψηλὰ πράγματα, ὁμιλῶ ὑπερηφάνως, κομπορρημονῶ, Πλάτ. Πολ. 545Ε, Θεμίστ. 291Α· — ἀλλὰ τὸ ἐνεργ., αὐτόθι 354C, Ἐκκλ.

ὑψηλολογία, ἡ, ὑψηλὴ ὁμιλία, κομπορρημοσύνη, Πολυδ. Β', 121, Σ', 148.

ὑψηλο-λόγος, ον, ὁ ὑψηλὰ λέγων, καυχώμενος, οἰηματίας, Θεμίστ. 26D, 262Δ.

ὑψηλό-λοφος, ον, ἴδε **ὑψήλοφος.**

ὑψηλό-νους, ον, συνηρ. **-νους, ουν,** ὁ ὑψηλὰ φρονῶν, ὑψηλόφρων, τὸ ὑψηλόνουν Πλάτ. Φαῖδρος 270Α, Πλουτ. Περικλ. 8, κλπ.

ὑψηλό-νωτος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλὰ τὰ νῶτα, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 830 πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λέξεως **αἰπύνωτος.**

ὑψηλο-πέτης, ες, ὁ ὑψηλὰ πετόμενος, Γλωσσ.

ὑψηλο-ποιός, όν, ὁ δίδων ὕφος εἰς τὸν λόγον, ἡ περίφρασις οὐχ ὑψηλοποιὸν Λογγῖνος 28. 1· ὑψηλοποιὸν αἱ μεταφοραὶ 32. 6.

ὑψηλό-πους, ὁ, ἡ, οὐδ. **-πουν,** ὁ ὑψηλοὺς πόδας ἔχων, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. 231 Matth.

ὑψηλός, ἡ, **όν·** συγκρ. καὶ ὑπερθ. **-ότερος, -ότατος,** καὶ ἀνωμάλως, **-έστατος** διάφ. γραφ. ἐν Παυσ. 5. 13, 9· (ὕψι, ὕψος)· — ὡς καὶ νῦν, ὑψηλός, Λατιν. altus, sublimis, Ὅμηρ., Ἡρόδ., Τραγ., κλπ.· θάλαμος Ὀδ. Α. 426· πύργος Ἰλ. Γ. 384, κλπ.· ἐπὶ χώρας, χώρα ὀρεινή.. καὶ ὑψηλὴ Ἡρόδ. 1. 110· ὑψηλὰ χωρία Θουκ. 3. 97 καὶ μόνον **ὑψηλά,** Πλάτ. Νόμ. 732C· ἐφ' ὑψηλοῦ εἶναι Ξεν., Λουκ., κλπ.· ἐν ὑψηλῷ εἶναι Πλουτ. Εὐμέν. 17· ἀφ' ὑψηλοῦ κρεμασθῆναι Πλάτ. Θεαίτ. 175D· ἀφ' ὑψηλοτέρου καθορᾶν Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 29· ὑψηλότερον οἰκοδομεῖν [τὸ τεῖχος] Θουκ. 7. 4.— Ἐπίρρ., καθήμενον ὑψηλῶς ὑπὸ σκιαδείῳ Φερεκράτης ἐν «Ἰπνῷ» 1. **II,** μεταφορ., ὑψηλός, μέγας, λαμπρός, ὄλβος, ἀρεταί, κλέος Πινδ. Ο. 2. 38., 5. 1, Π. 3. 196, κλπ.· τέχνη θεσπεσία τις καὶ ὑψ. Πλάτ. Εὐθύδ. 289Ε· ὑψ. καὶ χαύνη ἐλπὶς ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιστ. 341Ε· ὑψηλὰ κομπεῖν Σοφ Αἴ. 1230. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἀντίθετ. τῷ **δυσβαίμων,** Εὐρ. Ἑλ. 418· ἀφ' ὑψηλῶν βραχὺν ὦκισε ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 613· ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς κακοῖς ὑψ. εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 730· ἐπὶ τούτοις ὑψ. ἐξαίρειν αὐτὸν Πλάτ. Πολ. 494D· πρβλ. Ἀνδοκ. 24. 18, Αἰσχίν. 51. 24· οὕτω, πνεῦμα ὑψηλὸν αἴρειν Εὐρ. Ἰκ. 555· ἑαυτὸν ὑψηλότερον λημμάτων παρέχειν Λουκ. Νιγρ. 25· ὑψ. τῷ ἤθει Πλουτ. Δίων 4. **3)** ἐπὶ ποιητῶν, ἔχων ὕψος λόγου ἢ ἐννοιῶν, Λογγῖν. 40. 2· τὰ ὑψηλότερα, αἱ ὑψηλότεραι ἔννοιαι ἢ φράσεις, ὁ αὐτ. 43. 3· ὑψ. λέξις, λόγος Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 13, Πλουτ. Περικλ. 5.

ὑψηλό-στεγος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλὴν στέγην, Παράφρ. Ἰλ. Ε. 213, Ι. 582.

ὑψηλο-τάπεινος, ον, ὁτὲ μὲν ὑψηλός, ὁτὲ δὲ ταπεινός, ὁ ὑψηλὸς καὶ ἐν ταὐτῷ ταπεινὸς, τὸ ὑψ. καὶ μεγαλόμικρον Φίλων 2. 61· — **ὑψηλοταπείνωμα,** τό, Παύλ. Ἀλεξ. Ἀποτελ. 47, 13.

ὑψηλοτέρως, Γερμ. Κωνστ/πόλεως Cod. Co sl. 278, fol. 146, r°.—Acta. SS. apud Bolland. Sept. t. VIII, σ. 399.—Θ. Ἀασκ. Cod. Par. 1193. fol. 14 r°. Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

ὑψηλότης, ητος, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ ὑψηλοῦ, τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὑψηλοῦ, Σέξ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 17, Α. Β. 342.

ὑψηλο-τράχηλος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλὸν τὸν τράχηλον, μακροτράχηλος, Ἡσύχ. ἐν λ. **Δανήλοφα.**

ὑψηλο-φάνής, ές, ὁ φαινόμενος ὑψηλός, Λογγῖν. 24. 1, ἐν τῷ ὑπερθ. **-έστατος.**

ὑψηλοφανῶς, Ἐπίρρ., Θ. Στουδ. σελ. 372, Ἐκδ. Μι. Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

ὑψηλο-φερής, ές, ὁ εἰς ὕψος φέρων, ἐξυψῶν ἢ ἀνυψῶν, Κύριλλ. Ἀλεξ. **ὑψηλο-φόρος, ον,** Ἡσύχ. ἐν λέξ. ἐριαφάραγος.

ὑψηλό-φθογγος, ον, ὁ λαλῶν ὑψηλά, Ἰω. Διακ. Ἀλληγ. εἰς Ἡσ. Θεογ. ἐν ἀρχῇ.

ὑψήλοφος, ον, ἴδε ἐν λ. **ὑψίλοφος.**

ὑψηλοφρονέω, εἶμαι ὑψηλόφρων, Α' Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ια', 20, Ἐπιστ. πρ. Τιμ. Α', ς', 17.

ὑψηλοφροσύνη, ἡ, τὸ φρονεῖν ὑψηλά, ὑπερηφανία, Ὠριγέν. τ. 1, σ. 592G, Μακάρ. 696D, Βίος Νείλου Νεωτ. 37Δ· — **ὑψηλοφρονία,** Σουΐδ. ἐν λ. **ἐωροκοπίαις.**

ὑψηλό-φρων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ ὑψηλὰ φρονῶν, ὁ ὑψηλὸν φρόνημα ἔχων, ὑψηλόνους, ἀνὴρ Πλάτ. Ἀλ. 550Δ· ὑπερήφανος, ἀγέρωχος, θυμὸς Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 919.

ὑψηλο-φυής, ές, ὁ φυόμενος εἰς ὕψος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 12, 3 (ἐν τῷ συγκρ.).

ὑψηλοφωνεῖσθαι μέλλουσα ἡ τῶν βασιλέων εὐφημία ἐπ τοῦ τείχους Ρ. Παχ. τ. Α', σ. 141, 18, Ἐκδ. Β.— Συναγωγὴ λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

ὑφηλό-φωνος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλὴν ἢ ἠχηρὰν φωνήν, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 243.

ὑψήλωσις, εως, ἡ, ἀνύψωσις ἢ ἐξοίδησις, τῶν μελῶν Γαλην. τ. 19, σ. 546, 1.

ὑψ-ήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, ὁ ἀνυψῶν ἢ ἐξυψῶν τοὺς ἄνδρας, Νόνν. Δ. 17. 169.

ὑψηρεφής, ἴδε ἐν λ. **ὑφερεφής.**

ὑψ-ηχέω, ἠχῶ ὑψηλὰ ἢ ἰσχυρῶς, «κραίνων, ὑψηχῶν» Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ζ. 507.

ὑψ-ηχής, ές, γεν. **έος.** (ἦχος) ὁ ἠχῶν εἰς τὰ ὕψη, ὁ ὑψηλὰ χρεμετίζων μὲ ἀνατεταμένην πρὸς τὰ ἄνω τὴν κεφαλήν, ἐπὶ τῶν ἵππων τῆς Ἥρας, ἵπποι ὑψηχέες, ὡς ἐκ τοῦ ἠχηροῦ αὐτῶν χρεμετισμοῦ ἢ ἐκ τοῦ ἀντηχοῦντος καλπασμοῦ (πρβλ. **ἐριγδοῦπος**), Ἰλ. Ε. 772., Ψ. 27 (ἀλλ' ὑπάρχει διάφ. γραφ. **ὑψαύχενες,** «ὧν ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἦχος εἰς ὕψος ἀνέρχεται» (Σχόλ.), τὸ ὑψηχὲς τῶν λόγων Φιλόστρ. 539.

ὑψῖ, ἐπίρρ., ὡς τὸ **ὑψοῦ**, **ὑψόθι**, εἰς ὕψος, ἐφ' ὕψους, ὕψι δ' ἀναθρώσκων πέτεται Ἰλ. Ν. 140· ὕψι βιβὰς αὐτόθι 371· Ζεὺς ἥμενος ὕψι Υ. 155, πρβλ. Ὀδ. Π. 264· ἀπὸ νηῶν ὕψι, ἀπὸ τῶν πλοίων ἐφ' ὕψους ἑστῶτες, Ἰλ. Ο. 387· ὕψι .. ἄελλα σκίδνατο Π. 374· ὕψι .. ὁρμίσσομεν, ἔξω ὑψηλά, εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν, Ξ. 77· — ὡσαύτως εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 202. — (Ἐντεῦθεν **ὑψίων**, **ὑψίτερος**, **ὕψιστος**,— ἅπαντα πιθανῶς σχετίζονται πρὸς τὸ **ὑπέρ**).

ὑψαίετος, ἡ, ἡμαρτημέν. γραφ. ἀντὶ **ὑπαίετος**, Ἀντωνῖν. Λιθερ. 20.

ὑψι-βαθής, ές, λίαν βαθύς, ὀφρύες Ἀπολλ. Κυν. 3. 26 (ἕτεροι διηρημένως: ὕψι βαθείας).

ὑψιβαίνω, βαίνω εἰς τὰ ὕψη, Θ. Ἀσκ. 1193, fol. 3. v°.

ὑψιβάμων, ον, ὁ ἐν ὕψει βαίνων, Ἡσύχ., Εὐστ. Παρεκβολ. 193. 43, κ. ἀλλ.

ὑψιβάτης, ό, ὁ ὑψιβαίνων, Χριστοφ. πατρίκ. Μηναλ. Cod. Par. 1578, f. 1. σ. 2.

ὑψι-βάτος, ον, ὁ ὑψηλὰ κείμενος, Ἀχαιῶν ὑψίβατοι πόλιες Πινδ. Ν. 10. 88· ὑψίβατος τρίπους, «ὑψηλὴν βάσιν ἔχων χυτρόπους» (Σχόλ.), Σοφ. Αἴ. 1404.

ὑψῖ-βίας, ου, ὁ, Ἰων. **-βίης**, ὁ μεγάλην ἰσχὺν ἔχων, ἀγέρωχος, Κορίννης Ἀποσπ. 13.

ὑψῖ-βόας, ου, ὁ, ὁ μεγάλως βοῶν, ὄνομα βατράχου ἐν τῇ Βατραχομυομ. 205.

ὑψι-βρεμέτης, ου, ὁ ἐν τῷ ὕψει βρέμων, ὁ ὑψηλὰ βροντῶν, ἐπίθετον τοῦ Διός, Ἰλ. Α. 354, Μ. 68, Ὀδ. Ε. 4, Ἡσίοδ., κλπ.· ἐν παρῳδουμένοις ἡρωϊκοῖς στίχοις, Ἀριστοφ. Λυσ. 773, πρβλ. Λουκ. Τίμ. 4. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σελ. 784.

ὑψι-βρομος, ον, = τῷ προηγ., Ὀρφ. Ὕμν. 18. 1.

ὑψῖ-γένεθλος, ον, ὁ ἐξ ὑψηλοῦ γένους καταγόμενος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νόννου.

ὑψῖ-γενής, ές, = **ὑψίγονος**, Κωνσταν. Ἀκροπολ. ἐν Βίῳ Ἰω. Δαμασκ. Acta Maii τ. 2, σ. 744D.

ὑψῖ-γέννητος, ον, ὁ ἐν ὕψει γεννηθείς, φυείς, ἔχοντ' ἐλαίας θ' ὑψιγέννητον κλάδον Αἰσχύλ. Εὐμ. 43.

ὑψι-γονος, ον, γεννηθεὶς ἢ παραχθεὶς ὑψηλά, ὑψιγόνου φλογόεντος .. κεραυνοῦ Νόνν. Δ. 27. 98· ὑψιγόνοιο κακοῦ φύσις Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 166B.

ὑψι-γυιος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλὰ γυῖα, δηλ. ὑψηλοὺς κορμοὺς καὶ κλάδους δένδρων, ὑψίγυιον ἄλσος Πινδ. Ο. 5. 30.

ὑψι-δμητος, ον, = τῷ ἐπομέν., Χρησμ. Σιβ. 14. 216· ὡς ὁ Schmid. ἀντὶ **ὑψίτμητον**.

ὑψι-δομος, ον, ὁ ὑψηλὰ ἐκτισμένος, Κόλουθ. 391.

ὑψι-δρομος, ον, ὁ ὑψηλὰ τρέχων, Φαέθων ῥηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 141, 49, καὶ 131, 15· ἀετὸς Φιλῆς περὶ Ζώων Ἰδιότ. σελ. 10 Schneid.

ὑψι-ζυγος, ον, κυρίως ἐπὶ κωπηλάτου, ὁ καθήμενος ὑψηλὰ ἐπὶ τῶν ζυγῶν· ἀκολούθως μεταφορ. ἐπὶ τοῦ Διός, ὁ ἔχων τὸν θρόνον του ὑψηλά, ὁ κυβερνῶν τὰ πάντα, Ἰλ. Δ. 166, Ζ. 69, κ. ἀλλ., Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 18.

ὑψί-ζωνος, ον, ὁ ὑψηλὰ ἐζωσμένος, ἡ μὲν .. ὑψίζωνος εἰσανέβαινε Καλλ. Ἀποσπ. 19. 1.

ὑψῖ-θεμέθλος, ον, ὁ ἔχων βαθέα θεμέλια, Νόνν. Εὐαγγ. κατὰ Ἰω. 4. 8.

ὑψῖ-θεων, ουσα, ον, ὁ ὑψηλὰ τρέχων, Ἀνθ. Π. 8. 183 (ἀναγνωστέον ὕψι θέων).

ὑψί-θρονος, ον, ὁ ἔχων τὸν θρόνον του ὑψηλά, ἐπὶ τῶν θεῶν, Πινδ. Ν. 4. 105, Ι. 6 (5). 23.

ὑψί-θωκος, ον, = τῷ προηγ., Συνεσ. Ὕμν. 1. 54· **ὑψιθώκως**, Γρηγ. Ναζ.

ὑψῖ-κάρηνος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλὴν κορυφήν, ἢ ἐλάται ἠὲ ὄρυες ὑψικάρηνοι Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 265· ἄγκος ὑψικάρηνον Ποιητὴς παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἄγκος**.

ὑψι-κέλευθος, ον, ὁ ἐν τῷ ὕψει πορευόμενος, Ἀνθ. Παλατ. 9. 207.

ὑψι-κέρατα, ἴδε **ὑψίκερως**

ὑψι-κέραυνος, ον, ὁ ἐκ τοῦ ὕψους κεραυνοβολῶν, Χρησμ. Σιβ. 1. 323., 2. 240

ὑψι-κερως, ων, γεν. ω, (κέρας) ὁ ἔχων ὑψηλὰ κέρατα, ἔλαφος Ὀδ. Κ. 158· ὑψίκερω .. φάσμα ταύρου Σοφ. Τραχ. 507· — ἔχομεν ὡσαύτως αἰτ. κατὰ μεταπλασμόν, ὑψικέρᾶτα πέτραν, βράχον ὑψικόρυφον, Πινδ. (Ἀποσπ. 285) παρ' Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. 597, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 658, Χοιροβ. 50. 12.

ὑψι-κλωνος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλοὺς κλῶνας, Ἄννα Κομν. σ. 16.

ὑψῖ-κόλωνος, ον, ὁ ἐπὶ ὑψηλοῦ κολωνοῦ, λόφου, κίονα δειμάσθην μέγαν ὄρθιον ὑψικόλωνον Ὀππ. Κυν. 4. 87. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑψικόλωνον τραχεῖαν, ὑψηλήν».

ὑψί-κομος, ον, καὶ η, ον Κύντ. Σμυρν. 5. 119· (κόμη)· — ὁ ἔχων ὑψηλὴν κόμην, ὑψηλὸν φύλλωμα, **ὑψηλός**, ὄρυς Ἰλ. Ξ. 398, Ὀδ. Ι. 186 ὄρυς ὑψικόμους, ἐλάτας τε παχείας Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 509· ἐλάται Εὐρ. Ἄλκ. 585· ὄρη Ἄσιος παρὰ Παυσ. 8. 1, 4· τὸ τῶν ἀρετῶν ὑψίκομον Εὐστ. Παρεκβολ. 360, 20. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑψίκομος· φοίνιξ καὶ ὁ ἄνω τὰς τρίχας ἔχων».

ὑψί-κομπος, ον, ὁ μεγάλως κομπάζων, ὑπερήφανος, Εὐστάθ. 1687. 49. Ἐπίρρ., **-πως**, ὁ δ' ὑψικόμπως κάφρόνως ἠμείψατο Σοφ. Αἴ. 766.

ὑψι-κόρυμβος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλὴν κορυφήν, Νικήτ. Εὐγεν. 6. 227.

ὑψί-κρᾶνος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλὴν κορυφήν, Εὐστ. Παρεκβολ. 193. 48.

ὑψι-κρᾰτέω, κρατῶ ἄρχω ἐν τῷ ὕψει, «ὑψικρατεῖν· τὰ ἐν τῷ ὕψει κρατεῖν» Σουΐδ., Φώτ.

ὑψι-κρεμής, ές, ὁ ἐν τῷ ὕψει κρεμάμενος, αἰωρούμενος, Ὀππ. Κυνηγ. 4. 93.

ὑψί-κρημνος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλοὺς κρημνούς, ἐπὶ ὄρους, ὑπορείην ὑψικρήμνοιο Μίμαντος Ὁμηρ. Ἐπιγράμμ. 6. 5· πρβλ. **ὑψηλόκρημνος**. **II**. ἐπὶ πόλεων, ὠκοδομημένος ἐπὶ ὑψηλοῦ κρημνοῦ, πόλισμα Αἰσχύλ. Προμ. 421, πρβλ. Ἀποσπ. 28.

ὑψί-λᾶλος, ον, ὁ ὑψηλὰ λαλῶν, κομπορρήμων, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ.

ὑψῖλο-ειδής, ές, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ γράμματος Υ, ὁστοῦν ὑψιλοειδὲς Θεόφιλος Πρωτοσπαθ. 123. 9· πρβλ. **ὑοειδής**.

ὑψί-λοφος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλὸν λόφον, Αἴτνα Πινδ. Ο. 13, 159· θυρίδες Ἀνθ. Παλ. 5. 153· οὕτως ἀναγινώσκεται ὑπὸ τοῦ Σχολ. ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 818 ἀντὶ **ἐππολόφων**· τὸ παρ' Ἵππ. 1278. 38, **ὑψήλοφος**· φαίνεται ὅτι εἶναι πλημμελές.

ὑψί-λυχνος αὐγή, φωτισμὸς διὰ λυχνίας ὑψηλὰ κρεμαμένης, ταὶ δὲ πρὸς ὑψιλύχνους ἑστιλβον αὐγὰς Φιλόξεν. παρ' Ἀθην. σ. 147A.

ὑψῖ-μέδων, οντος, ὁ, ὁ ἐν τῷ ὕψει βασιλεύων, Ζεὺς Ἡσ. 529· Ζεὺς ὑψιμέδων ὃς ἅπαντα δέρκεται Βακχυλ. XIV [XV], 51· ὑψ. θεῶν τύραννον Ἀριστοφ. Νεφ. 563· — θηλ. **Ὑψιμέδουσα**, ὡς κύριον ὄνομα, Ἰω. Γεωμέτρ. ὕμν. 5. 21. **II**. μεταφορ., ὁ εἰς τὰ ὕψη ἐκτεινόμενος, ὑψηλός, παρὰ μὲν ὑψιμέδοντι Παρνασσῷ Πινδ. Ν. 2. 29.

ὑψῖ-μέλαθρος, ον, ὁ ὑψηλὰ ὠκοδομημένος, ὑψηλός, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 103. 134, 399· Διὸς ὑψιμ. κράτος Ὀρφ. Ὕμν. 4 (5). 1.

ὑψῖ-νεφής, ές, ὁ κατοικῶν ὑψηλὰ ἐπὶ τῶν νεφῶν, Ζεὺς Πινδ. Ο. 5. 40, Νόνν.

ὑψι-νομος, ον, ὁ βοσκόμενος εἰς ὑψηλοὺς τόπους, ἐπίθετον τῆς αἰγός, Εὐστ. 472. 12.

ὑψι-νους, ον, ὁ ὑψηλὰ διανοούμενος, ὑψηλόφρων, Νόνν. Δ. 9. 207, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 440. 10.

ὕψιος, ον, = **ὑψηλός**, Μιχ. Πλαν. μεταφρ. Βοηθίου τοῦ de consol. philosophr. ἔκδ. Bé anl σ. 95.

ὑψῖ-πάγής, ές, ὁ ἐν τῷ ὕψει ἑστερεωμένος, ὑψηλός, Ἀνθ. Π. 8. 177, Πλαν. 132.

ὑψι-πεδος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλὸν ἔδαφος, ὑψηλὰ κείμενος, Πινδ. Ι. 42.

ὑψῖ-πέταλος, ον, = **ὑψίκομος**. κωμικῶς ἐπὶ τῆς **κράμβης**, ὑψιπέταλοί τε κράμβαι συχναὶ Πολύζηλος ἐν «Μουσῶν γοναῖς» 2.

ὑψιπέτεια, ἡ, τὸ ὑψηλὰ πέτεσθαι, κουφίζουσα εἰς ὑψιπέτειαν τὸν πνευματικὸν γέροντα Εὐστ. Παρεκβολ. 184. 96.

ὑψιπετέω, πέτομαι ὑψηλά, τὰ ὄρνεα ὑψιπετοῦντα Μεθόδ. Πατάρ. 400C. — Ἴδε Ν. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 318.

ὑψῖπετήεις, εσσα, εν. = **ὑψιπέτης**. αἰετὸς ὑψιπετήεις Ἰλ. Χ. 308, Ὀδ. Ω. 538· — ἀνώμ. αἰτ. πληθ. **ὑψιπετῆεις**, ὡς εἰ ἐξ ὀνομ. **ὑψιπετῆης**. Μάτρων παρ' Ἀθην. 136D· πρβλ. Meineke Exercc. εἰς Ἀθήν. 16.

ὑψῖ-πέτηλος, ον, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **ὑψῖ-πέταλος**, ἐν χρήσει ὡς τὸ **ὑψίκομος**, ἐπὶ δένδρων, Ἰλ. Ν 437, Ὀδ. Δ. 458, Λ. 588.

ὑψῖ-πέτης, ου, Δωρ. **-πέτας**, α, ὁ· (√ΠΕΤ, **πέτομαι**)· — ὁ εἰς ὕψος πετόμενος, αἰετὸς Ἰλ. Μ. 201, 219, Ὀδ. Υ. 243, Σοφ. Ἀποσπ. 423, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1337 ἄνεμοι Πινδ. Π. 3. 189· συγκρ.-έστερος, ὅσα ὑψιπετέστερά ἐστι τῶν ὀρνέων Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1, 9:6 — τινὲς τῶν γραμματ. ἔγραψαν **ὑψιπεπετής** (κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ **ὑψιπετήεις**). Ἴδε La Roche Text-kr. σ. 372. Περὶ τοῦ τονισμοῦ τῆς λέξεως ὁ Εὐστ. (1520, 60) λέγει: «τὰ ἀπὸ τοῦ **πέτεσθαι** γινόμενα βαρύνονται, οἷον 'ἀετὸς ὑψιπέτης' καὶ τὰ τοιαῦτα, τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ **πεσεῖν** ὀξύνονται, οἷον, 'παλλάδιον ὑψιπετές'». — Περὶ τοῦ **ὑψιπέτης** καὶ **ὑψιπετής**, ἴδε Κόντου ἐν Ποικίλοις Φιλολογικοῖς Χαριτωνίδου 270, 861, 309, 310 κἑξ.

ὑψῖ-πετής, ές, √ΠΕΤ, **πίπτω**), ὁ ἐκ τοῦ ὕψους, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσών, Εὐστ. 1520. 60, Σουΐδ.· πρβλ. **διΐπετής**· — καθὼ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λου, οὐράνιον ὕψ. ἐς μέλαθρον Εὐρ. Ἐκ. 1100, πρβλ. τὸ τῆς σημερινῆς «οὐρανοκατέβατος».—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 309. 310.

ὑψῐ-πόδης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **ὑψίπους.** Νόνν. Δ. 20. 81.

ὑψί-πολις, ἡ, ὁ ὑψηλῆς τιμῆς ἀπολαύων ἐν τῇ πόλει, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἄπολις.** Σοφ. Ἀντ. 370.

ὑψί-πολος, ον, ὁ περιπολῶν, περιφερόμενος εἰς τὰ ὕψη, Ὀππ. Κυν. 3. 111, Νόνν. Δ 41. 350.

ὑψί-πορος, ον, ὁ ὑψηλὰ πορευόμενος, Ὀππ. Κυνηγ. 3. 497, ἅρπατος ὑψιπόροιο Νόνν.

ὑψί-πότητος, ον, ὡς τὸ **ὑψιπέτης,** Νόνν. Δ. 5. 295.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 861.

ὑψί-ποτος, ὁ, ἡ, ὁ ὑψηλὰ πατῶν, ὑψηλός, Λατ. sublimis, νόμοι. ὑψίποδες, ὑψοῦ πατοῦντες, ὑψηλοί, Σοφ. Ο. Τ. 866, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb.

ὑψί-πρυμνος, ον, ὁ ὑψηλὴν ἔχων πρύμναν, Στράβ. 195.

ὑψί-πρῳρος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλὴν πρῷραν, Στράβ. 195 (ἔνθα **ὑψόπρ-** πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 658), Πορφύρ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 195D.

ὑψί-πῦλος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλὰς πύλας, Ἰλ. Ζ. 416, 698· κληθρα ὑψιπύλων δόμων Εὐρ. Ἡρακλ. 1030.

ὑψί-πυργος, ον, ὁ ὑψηλοὺς ἔχων πύργους, Σιμωνίδ. 117, Αἰσχύλ. Εὐμ. 688· ὑψίπυργον Οἰχαλίαν Σοφ. Τραχ. 354, κλπ.· μεταφορ., ἱάπτει δ' ἐλπίδων ἀφ' ὑψιπύργων πανώλεις βροτούς, καταρρίπτει δὲ ἐκ τῶν ὑψηλῶν αὐτῶν ἐλπίδων εἰς τελείαν καταστροφὴν τοὺς πονηροὺς βρωτούς, Αἰσχύλ. Ἱκ. 96.

ὑψίροφος, ον, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **ὑψόροφος,** Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 685.

Ὑψιστάριοι, οἱ, Χριστιανικὴ τις αἵρεσις παραδεχομένη μὲν τὸν θεόν, ὃν ἐκάλει ὕψιστον, μὴ παραδεχομένη ὅμως αὐτὸν ὡς πατέρα, «ὑψιστάριοις, ὧν αὕτη ἐστὶν ἡ πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς διαφορά, τὸ θεὸν μὲν αὐτοὺς ὁμολογεῖν εἶναί τινα, ὃν ὀνομάζουσιν ὕψιστον, . πατέρα δὲ αὐτὸν εἶναι μὴ παραδέχεσθαι, ὁ δὲ Χριστιανός, εἰ μὴ τῷ πατρὶ πιστεύοι, Χριστιανὸς οὐκ ἔστι» Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σελ. 440, κλπ.

ὑψίστολος, ον, (στολὴ ΙΙ), «ὑψίστολοι· οἱ ἄνω ἐσταλμένοι τοὺς χιτῶνας» Ἡσύχ.

ὕψιστος, η, ον, ὑπερθ. ἄνευ θετικοῦ ἐν χρήσει· (ὕψι, ὑψοῦ)· ὑψηλότατος, ἐπὶ τόπων, Καύκασον .. ὀρῶν ὕψιστον Αἰσχύλ. Πρ. 720· τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον Σοφ. Τρ. 1191, κλπ.· ἐν τοῖς ὑψίστοις, ὅπλ. ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κα', 9, κ. Λουκ. 6', 24. **2)** ἐπὶ τοῦ Διός, ὁ ἀνώτατος πάντων, ὑπέρτατος, Ζεὺς Πινδ. Ν. 1. 90, 11. 2, Αἰσχύλ. Εὐμ. 28· Ζηνὸς ὕψιστον σέβας Σοφ. Φιλ. 1289·—μία τῶν πυλῶν τῶν Θηβῶν ἐκαλεῖτο πύλαι Ὕψισται ὡς ἐκ τοῦ παρ' αὐταῖς ναοῦ τοῦ ὑψίστου Διός, Παυσ. 9. 8, 5. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, στέφανος, κέρδος Πινδ. Π. 1 ἐν τέλει, Ι. 1. 74· κακῶν ὕψιστα Αἰσχύλ. 331, 807· ὕψ. ἐν βροτοῖς φόβος ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 479.

ὑψιστό-φραστος, ον, ὁ περὶ οὗ γίνεται λόγος ἐν ὑψίστῃ φράσει, Ψευδοχρυσ. τ. 11, σ. 908B.

ὑψι-τέλεστος, ον, ὁ εἰς τὰ ὕψη τετελεσμένος, φάος Νόνν. Δ. 41. 94· Gräfe **ὑψιτ-.**

ὑψιτενέω, τείνω πρὸς τὰ ὑψηλά, ἔχω σκοποὺς ὑψηλούς, Θεόκτιστ. παρὰ Στοβ. 3. 509 Gaisf.

ὑψῐ-τενής, ές, ὁ εἰς ὕψος ἐκτεινόμενος, ὑψηλός, δένδρον ὑψιτενές τε καὶ εὔκομον Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. 38, 16, ἔκδ. Βόννης.

ὑψιτένων, οντος, ὁ, ὁ ἔχων τένοντας λίαν τεταμένους ἢ ἰσχυρούς, ὁ ἔχων τράχηλον ἢ αὐχένα ἰσχυρόν, ταῦρος Ψευδοφωκ. 190· — ἐντεῦθεν, ὑψηλὸς τῷ φρονήματι, πλούσιος ὑψιτένων Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 138, 2.

ὑψίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ ἐπιρρ. **ὕψι, ὑψηλότερος,** ὄρυες Θεόκρ. 8. 46.

ὑψιτράχηλος, ον, = **ὑψαύχην,** μεταφορ., ὑπερόπτης, Σπαν. στ. 417, ἔκδ. Μαυρ.

ὑψί-τυχος, ον, ὁ ἐξικνούμενος εἰς ὕψος, ὁ ἔχων ὑψηλὴν ἢ μεγάλην τύχην, Παύλου Ἀλεξ. Ἀποτελέσμ. σ. 46, 18.

ὑψιφάεννος, ον, ὁ ὑψηλὰ φαινόμενος, ἢ ὁ μακρόθεν φαινόμενος, Φίλων παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 453A.

ὑψῐ-φαής, ές, ὁ ὑψηλὰ φαινόμενος, ἢ ὁ μακρόθεν φαινόμενος, ὑψιφαῆ τάφον Ἀνθ. Π. 7. 701.

ὑψιφᾰνής, ές, ὁ ὑψηλὰ φαινόμενος ἢ ὁ μακρόθεν φαινόμενος, Ἀνθ. Π. (παράρτ.) 246.

ὑψί-φοιτης, ου, ὁ, ὁ δι' ὕψους πορευόμενος, «ὑψιφοίτης· ὑψηλοπόρος» Ἡσύχ., κατὰ δὲ Φώτ. «ὑψιφοίτης· ὑψηλοπόρος ἢ ὑψηλόρροος».

ὑψῐ-φόρητος, ον, ὁ εἰς ὕψος φέρων, ἀνωφερής, ἀταρπὸς Προκλ. Ὕμν. εἰς Μούσ. 31, πρβλ. Συνεσ. Ὕμν. 36.

ὑψιφρόνως, ὑψηλοφρόνως, ὑπεροπτικῶς, Θ. Στουδ. σελ. 824, ἔκδ. Mi.

ὑψί-φρων, ονος, ὁ, ἡ, ὡς τὸ **ὑψηλόφρων,** ὑπερήφανος, Πινδ. Π. 2. 94.

ὑψῐ́χαίτης, ου, ὁ, ὁ ἔχων ὑψηλὴν χαίτην, ἴσως = **βαθυχαίτης,** Πινδ. Π. 4. 306· πρβλ. **εὐρυχαίτης.**

ὑψίων, ον, ποιητ. συγκρ. τοῦ **ὕψι,** Πινδ. Ἀποσπ. 232· πρβλ. **ὑψίτερος.**

ὑψόθεν, Ἐπίρρ.· (ὕψος)· — ἐκ τοῦ ὕψους, ἄνωθεν, Λατ. desuper, Ἰλ. Α. 53, Ο. 18, Ἡσ. Θεογ. 704, Πινδ. Π. 8. 117, Αἰσχύλ. Ἱκ. 173, Ἀποσπ 270, Εὐρ., κλπ.· ὑψ. ἐκ κορυφῆς Ὀδ. Β. 147· ἐκ πέτρης Ρ. 210· σπάνιον παρὰ πεζογράφοις, καθαροῦντες ὑ. τὸν τῶν κάτω βίον Πλάτ. Σοφιστ. 216C. **II.** ὡς τὸ **ὑψοῦ,** ὑψηλά, ἐν τῷ ὕψει, Αἰσχύλ. Ἱκ. 381, Ἀνθ. Παλ. 12. 97. **2)** μετὰ γεν., ὑπεράνω, ἐπάνω, Πινδ. Ο. 3. 21, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 912.

ὑψόθι, Ἐπίρρ., (ὕψος) ὡς τὸ **ὑψοῦ, ὑψηλά, ἐν τῷ ὕψει,** ὑψόθ' ἑδέντι Διΐ Ἰλ. Κ. 16, πρβλ. Ρ. 676· ὑψόθ' ὁρᾶσφιν Τ. 376. **II.** μετὰ γεν., ὑπεράνω, ἐπάνω, Νόνν. Εὐαγγ. κατὰ Ἰω. 15. 22.

ὑψοῖ, Ἐπίρρ., πρὸς τὰ ἄνω, Λατ. sursum, ἀείρειν Σαπφὼ 95· ὁ Bgk. ὕψοι.

ὑψόλοφος, ον, = **ὑψίλοφος,** διάφορ. γραφ. ἐν Ἱππ. Ἐπιστ.

ὑψο-ποιός, όν, ὁ ἀνυψῶν, Βίος Νείλου τοῦ Νεωτ. 40C, Κύστ. Πονημάτ. 186. 31., 193. 38, κλπ.

ὑψό-πρῳρος, ον, = **ὑψίπρῳρος,** ὃ ἴδε.

ὑψ-όροφος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλὴν ὀροφήν, ὑψηλὴν στέγην, θάλαμος, οἶκος Ἰλ. Γ. 423, Ω. 192, Ὀδ. Β. 337, κ. ἀλλ. πρβλ. **ὑψερεφής.**

ὕψος, εος, τό, (ὕψι) ὡς καὶ νῦν, πρῶτον παρ' Ἡροδ (ἴδε κατωτ.), Αἰσχύλ. Ἀγ. 1376 (ἴδε **ἐκπήδημα**)· εἰς ὕψος αἴρειν τινὰ Εὐρ. Φοίν. 404· ὕ. ἔχειν, λαμβάνειν Θουκ. 1. 91., 4. 13, πρβλ. 2. 75· ἀφ' ὕψους [με] διακοσόλησε Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 336 —ἀπολ., **ὕψος,** κατὰ τὸ ὕψοι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μῆκος** ἢ **εὖρος,** Ἡρόδ. 1. 50, 178· οὗ ὡς, ἐς ὕψος ὁ αὐτ. 2. 13, 155. **II.** μεταφορ., τὸ ὑψηλότατον σημεῖον, ἡ κορυφή, ἡ κορωνίς, ὕψος ἀμαθίας Πλάτ. Ἐπ στ. 351E· σεμνότητος Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 6. 8· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Τίμ. 46C· κυπαρίττων ὕψη, ἴδε **κάλλος** 3. **2)** ὕψος λόγου ἢ ἐννοιῶν, Λογγῖν. 1. 1, κλπ.· ἐν τῷ πληθ., 3. 4, 7. 4.

ὑψόσε, Ἐπίρρ. κινήσεως εἰς τόπον, πρὸς τὰ ὕψη, πρὸς τὰ ἄνω, ὑψηλά, ἀείρειν, ἀνασχεῖν Ἰλ. Κ. 461, 465, Ὀδ. Ι. 240, κ. ἀλλ.· αἴσσειν, πηδᾶν Θύειν Ἰλ. Σ. 211., Φ. 302, 324· σαίνασθαι, πίπτειν Λ. 307, Ὀδ. Μ. 238· ὑψ. ἔχοντες, εἰς ὕψος ἐκτεινόμενοι, φυάνοντες, Τ. 38. Εἶνε πολλάκις ἀμφίδολον, ἂν ἡ ἀληθὴς γραφὴ εἶνε **ὑψόσε** ἢ **ὑψοῦ,** ἴδε La Roche Text-kr. σ. 372.

ὑψοτάτω, Ἐπίρρ., ὑπερθ. τοῦ **ὑψοῦ,** πλεῖστον ὅσον ὑψηλά, ὑψηλότατα, ἀνδρᾶσι δ' ὑψοτάτω πέμπει μερίμνας Θεόκρ. Ἀποσπ. 20 (27), 5.

ὑψοῦ, Ἐπίρρ., (ὕψος) ὑψηλά, ἐν ὕψει, ἄνω, νῆα μὲν .ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις Ἰλ. Δ. 486, Ὀδ. Δ. 785, κ. ἀλλ. (ἴδε ἐν λέξ. **νότιος**)· τῆς πόλιος. ἐκκεχυσμένης ὑψοῦ, τοῦ ἐδάφους ὑψωθέντος εἰς μέγα ὕψος, Ἡρόδ. 2. 138· ὑψοῦ πατεῖν Πινδ. Ο. 1. 184, πρβλ. Π. 10. 109· Χία δὲ κύλιξ ὑψοῦ κρέμαται περὶ πασσαλόφιν Ἕρμιπ. ἐν «Στρατιώταις» 3· «οἱ δὲ ἁρᾶσθαι προσδοκῶντες εὐθὺς εἰσὶν ἠρμένοι, καὶ φέρονται ὑψοῦ πρὸς αἰθέρα» Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδι» 1. 30. **II.** μεταφορ., ὑψοῦ ἐξᾶραί τι, ἐπαινέσαι τι μεγάλως, Ἡρόδ. 9. 79· ὑψοῦ αἴρειν θυμὸν Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 914 — Πρβλ. **ὑψόσε.**

ὑψ-όφθαλμος, ον, ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς προέχοντας, ἐξέχοντας πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ. 230.

ὑψό-φωνος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλὴν, ὀξεῖαν καὶ διαπεραστικὴν φωνήν, Ἱππ. 955D.

ὑψόω, μέλλ. **-ώσω,** ἐγείρω ὑψηλά, σηκώνω, Βατραχομυομ. 81, Ἀνθ. Πλαν. 41· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τάφον ὑψώσαντο Ἀνθ. Παλατ. 7. 55. **II.** μεταφ., ἀνυψώνω, ἐξυψώνω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ταπεινόω,** Πολύβ. 5. 20, 12, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κγ', 12, κ. ἀλλ.· πονοῦντα τὸν ἴδιον ὑψῶσαι βίον Μίνανδρ. (;) παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. 721.—Παθ., ἀνυψοῦμαι, εἰς ὕψος αἴρομαι, τὰ χθαμαλὰ ὑψοῦται Πλούτ. 2. 103F· ὑψ. κάλλει Ἀνθ. Παλ. 5. 92· ὑψοῦσθαι ἐκ ποδός, ἐπὶ τῶν αἰφνιδίως ἐγειρομένων, Ἱππ. 27. 11. **2)** παριστάνω μὲ ὕψος ὑψηλόν, Λογγῖν. 14. 1.

Ὑψώ, ούς, ἡ, ἀντὶ τοῦ **Ὑψιπύλη.** Αἰσχύλ. Ἀποσπ 210.

ὕψωμα, τό, ὡς καὶ νῦν, οὐ χθὼν οὐρανίοις ὑψώμασι [φθονεῖτε] Ψευδοφωκυλ. 67· ὕ. τοῦ ἀέρος Φίλων 2. 408· ὑψώματα βουνῶν Χρησ. Σιβ. 8. 234. **2)** ὕψωμα ἀστέρος, ἐν τῷ ὁρίζοντι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ταπείνωμα,** Πλούτ. 2. 149A (ἔνθα ἴδε Wyttenb.), 782D, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 5. 33. **II.** μεταφορ., ἔπαρσις, τὸ τῆς ἀλαζονείας σαθρότατον ὕψωμα Πέτρ. Σικ. Ἱστ. Μανιχ. σ. 6, 4, Giese'er.

ὕψωσις, έως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς σήκωμα, ἡ τοῦ βραχίονος ὕψωσις Γαλην. τ. 18, μέρ. 1, σ. 324, 12. **II.** μεταφ., τὸ μεγαλύνειν, αἴνεσις, ἐξύμνησις, αἱ ὑψ. τοῦ Θεοῦ Ἑβδ. (Ψαλμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΡΜΘ', 6). — 'Εν τῇ ἐκκλ. γλώσσῃ: (1) «ἡ ὕψωσις τοῦ ζωοποιοῦ σώματος τοῦ κυρίου ἡμῶν 'Ιησοῦ Χριστοῦ», τελετὴ γινομένη ἐν τῷ ἱερῷ, Ψευδογερμ. 448, Δαμασκ. 2, 57D, Στουδ. 1689, Κουρκ. 95, 12 (2)· ἡ ὕψωσις τοῦ σταυροῦ, ἑορτὴ ἡ μᾶλλον νηστεία πρὸς ἀνάμνησιν τῆς εὑρέσεως τοῦ τιμίου σταυροῦ ὑπὸ τῆς 'Αγίας 'Ελένης, τῆς μητρὸς τοῦ 'Αγίου Κωνσταντίνου, Σωφρ. 3712D, 'Ανδρ. Κρήτ. 1017C, Κωνστ. Πορφυρογ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 190, Ὡρολ. τὸ Μέγ. Σεπτ. 14.

ὕω [ῡ], 'Ομ., κλπ.· μέλλ. **ὕσω** Κρατῖν. ἐν «Νόμοις» 11, 'Αριστοφ. Νεφ. 1118, 1129· ἀόρ. **ὗσα** Πινδ. Ο. 7. 91, 'Ηρόδ. 2. 22, καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις 'Αττ.—Μέσ., μέλλ. (ὡς παθ.) **ὑσομαι** αὐτόθι 14.—Παθ. ἀόρ. **ὑσθην** ὁ αὐτ. 3.10· πρκμ. **ὕσμαι** (ἐφυσμένος) Ξεν. Κυνηγ. 9. 5. ('Εκ τῆς √Υ παράγεται καὶ τὸ **ὑ-ετός** = 'Ομήρ. sav-itu· πρβλ. Σανσκρ. su, su-nômi (ὅπερ ὅμως, ὡς τὸ Ζενδ. hu, ἀπαντᾷ μόνον ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐκθλίβειν τὸν ὑπὸν τῶν φυτῶν· πρβλ. ὡσαύτως sû-mas, sûmam (lac, aqua), sû-nas (diluvium)· — ἀλλὰ **τὸ ὕδωρ, ὕδατ-ος**, ἀναφέρεται εἰς διάφορον ῥίζαν, Σανσκρ. ud, und-âmi (= βρέχω). ὅθεν ἐν λ. ὕδωρ).— Πέμπω βροχήν, βρέχω, Ζεὺς ὗε 'Ιλ. Μ. 25, 'Οδ. Ξ. 457, 'Ησ 'Εργ. κ. 'Ημ. 487, Θέογν. 26· ὗσον, ὗσον, ὦ φίλε Ζεῦ, κατὰ τὰς ἀρούρας παρὰ Μάρκ. 'Αντων. 5. 7· ὁ Θεὸς ὗει 'Ηρόδ. 2. 13· τίς ὗει; 'Αριστοφ. Νεφ. 368, πρβλ. 370 κέξ.· ὕσομεν πρώτοισιν ὑμῖν, ἐπὶ τῶν νεφῶν, αὐτόθι 1118·— ἀλλά, **2)** ἡ ὀνομαστικὴ ἤρξατο παραλειπομένη ἤδη ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων συγγραφέων καὶ τὸ γ' πρόσωπον ὗει κεῖται ἀπροσώπως ὡς τὸ Λατ. pluit, βρέχει, 'Ησ. Ἔργ. κ. 'Ημ. 550, 'Ηρόδ. 2. 22., 4. 28· ὕβατι ὗσαι ὁ αὐτ. 1. 87· εἰ ὗε, ἂν ἔβρεχεν, ὁ αὐτ. 185· ὕοντος, ὅταν βρέχῃ, 'Αριστοφ. Σφ. 774· ὕοντος πολλῷ, ἐν ᾧ ἔβρεχε πολύ, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 16· πολὺ ὕσαντος, ἀφ' οὗ ἔβρεξε πολύ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4.14, 3· (ἐν ταύταις ταῖς φράσεσιν ὁ Εὐστ. ἀναγινώσκει πολλοῦ, 1769. 39)· — οὕτως εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ τὰ **νίφει, σείει, συσκοτάζει**, μετὰ τοῦ ὑποκειμένου **Ζεὺς ἢ θεὸς ἢ ἄνεμος** αὐτοῦ. **3)** ἐνίοτε μετ' αἰτ. τόπου, ἑπτὰ ἐτέων οὐκ ὗε τὴν Θήρην, ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη δὲν ἔβρεξεν εἰς τὴν Θ., 'Ηρόδ. 4. 151· τὴν χώραν ὗεν ὁ Θεὸς Παυσ. 2. 29, 6· ὄμβρος ὗε νῆσον 'Απολλ. Ῥόδ. B.1116 (ἐντεῦθεν ἡ παθ. χρῆσις, ὅθε κατωτ.). **4)** συχν. μετὰ συστοίχ. αἰτ., ὗσε χρυσὸν, ἔβρεξε χρυσόν, Πινδ. Ο. 7. 91· καινὸν ἀεὶ Ζεὺς ὗει ὕσωρ 'Αριστοφ. Νεφ. 1280· ὗει ὁ θεὸς ἰχθύας, βατράχους παρὰ τῷ 'Αθην. 333Α· νεφέλαι ὗουσι ἐρόσον Λουκ. π. 'Αληθ. 'Ιστ. 2. 14· — οὕτω καὶ μετὰ δοτ. τρόπου, βρέχω μέ .., (ὡς ἐν τῇ Λατ. εὑρίσκομεν ἄλλοτε μὲν pluit carnem, sanguinem, ἄλλοτε δὲ pluit lapidibus, Valck. εἰς 'Ηρόδ. 4. 151), ψακαζέτω δ' ἀρτοισιν, ὑέτω δ' ἔτνει, πρβλ. τὸ τοῦ Falstaff 'let it rain potatoes', Νικοφῶν ἐν «Σειρῆσιν» 2, πρβλ. Φύλαρχ. παρ' 'Αθην. 333. **III** Παθ., μετὰ μέσ. μέλλ. βρέχομαι, λέων ὑόμενος 'Οδ. Ζ. 131· ὕσθησαν αἱ Θῆβαι, ἐβράχησαν, δηλ. ἔβρεξεν εἰς τὰς Θήβας, 'Ηρόδ. 3. 10· ἡ χώρη ὕεται, δηλ. βρέχει ἐν τῇ χώρᾳ, ὁ αὐτ. 2. 13, 14, 22, 25· ἡ γῆ ὕεται ὀλίγῳ, ὀλίγαν ἢ σπανίως βρέχει ἐκεῖ, ὁ αὐτ. 1. 193· σῖτος ὑσθεὶς Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 11, 4· ἠλειφόμην ὑόμενος ἰρίνῳ μύρῳ "Αλεξις ἐν «Εἰσοικιζομένῳ» 1. 8· — ὄνος ὕομαι, παροιμία ἐπὶ ἰσχυρογνώμονος ἀνθρώπου, Κρατῖνος ἐν «Δραπέτισιν» 7· ἐγὼ δὲ τοῖς λόγοις ὄνος ὕομαι Κηφισόδωρος ἐν «Δμαζόσι 1, ὅθε Φωτ. Λεξ. σ. 337, 19. **2)** ἐνίοτε πίπτω ὡς βροχή, ὕεται χρυσός, βρέχει χρυσόν, Στράβ. 655· ὕδωρ ὑόμενον Πλούτ. 2. 912Δ· ἄρτος ὕεται ἐν ἐρήμῳ Γρηγ. Ναζ.

ὑώδης, ες, ὡς τὸ **ὑοειδής**, χοιρώδης ἢ χοίρινος, πάθος Πλούτ. 2. 535F, Κλήμ. 'Αλεξ. 348.

ὑωδία, ἡ, τὸ χοιρῶδες, τὸ νὰ εἶναί τις ὅμοιος πρὸς χοῖρον, 'Ιπποκράτους υἱῶν, οὓς εἰς ὑωδίαν κωμῳδουμένους οἶδα 'Αθήν. 96F.

Φ

Φ, φ, φῖ, τό, ἔκλιτ. εἰκοστὸν πρῶτον γράμμα τοῦ 'Ελληνικοῦ ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμητικὸν φ' = 500, ἀλλὰ ,φ = 500,000.

Τὸ σύμφωνον Φ προέκυψεν ἐκ τοῦ χειλοφώνου **Π** μετὰ τοῦ δασέος πνεύματος ἀκολουθοῦντος· καὶ πρὶν ἡ ἐπινοηθῇ τὸ νῦν ἐν χρήσει γράμμα ἐγράφετο ΠΗ, Συλλ. 'Επιγρ. 3. 'Εν τῇ Λατιν. καὶ ταῖς εὐρωπαϊκαῖς γλώσσαις παρίσταται διὰ τῶν Λατιν. γραμμάτων ph, εἰ καὶ τὸ F, f, εἶναι τὸ κυρίως ἰσοδύναμον αὐτῷ· — διότι ἐν τῇ 'Ελληνικῇ τὸ Φ ἐχρησιμοποιεῖτο εἰς μετάφρασιν τοῦ Λατινικοῦ F, ὡς Fabius, Φάβιος, κτλ.· ἐν τῇ 'Ιταλικῇ γλώσσῃ πᾶσαι αἱ ἐκλατινισθεῖσαι 'Ελληνικαὶ λέξεις (αἵτινες μόναι ἐν τῇ Λατιν. φέρονται διὰ τοῦ ph) γράφονται διὰ τοῦ f· ἐν τῇ 'Ελληνικῇ δὲ καὶ τῇ Λατ. λέξεις τὴν αὐτὴν ῥίζαν ἔχουσαι γράφονται διὰ τοῦ φ καὶ f ἐν ἀρχῇ λέξεως ὡς **φῶρ** fur, **φάναι** fari, **φέρειν** ferre.— "Εν τισι λέξεσι τὸ φ ἔλαβε τὴν θέσιν τοῦ F, ὅπερ ἐν τῇ Λατ. διετήρησε τὴν πρώτην αὐτοῦ μορφήν, ὡς, ἐν τῷ σφε ἀντὶ **σFε**, ὅθε Curt. Gr. Et. no. 601.

I. Τὸ φ ἐν ταῖς 'Ινδοευρωπαϊκαῖς γλώσσαις ἀντιστοιχεῖ ἐν τῇ Σανσκρ. πρὸς τὸ bh, ἐν τῇ Ζενδ. πρὸς τὸ b, ἐν τῇ Λατιν. πρὸς τὸ f ἢ (ἐν μέσῳ λέξεως) πρὸς τὸ b, ἐν τῇ Τευτον., ἐν τῇ Σλαυ. καὶ Λιθ. πρὸς τὸ b· οἷον **νέφ-ος, νεφ-έλη**, Σανσκρ. nabh-as, Λατ. nub-es, neb-ula, 'Αρχ. Γερμαν. neb-a, Σλαυ. neb-o· — **φᾶ**, **φη-μί**, **φαί-νω**, Σανσκρ. bhâ, bhâ-mi (appareo), Ζενδ. bâ-ma (splendor), Λατιν. fa-ri, Σλαυ. ba-jati (fabulari)· — **φέ-ρω**, Σανσκρ. bhar, bhar-âmi, Ζενδ. bar, Λατ. fer-o, Γοτθ. bair-a, κτλ.· **φρατ-ήρ**, Σανσκρ. bhrât-â, Ζενδ. brât-ar, Λατ. frat-er, Γοτθ. brôthi-ar, 'Αρχ. Γερμαν. bruod-ar, Σλαυ. brat-ru.

II. Μεταβολαὶ τοῦ **Φ** ἐν ταῖς 'Ελληνικαῖς διαλέκτοις: **1)** ἐν τῇ Αἰολ., Δωρ. καὶ 'Ιων. τὸ δασὺ πολλάκις ἀπεβάλλετο καὶ τὸ φ ἐγίνετο π ὡς ἐν ταῖς λέξεσιν **ἀσπάραγος λίσπος σπόγγος σπονδύλη σπυρὰς** ἀντὶ **ἀσφάραγος λίσφος σφόγγος σφονδύλη σφυρὰς**, καὶ ἡ √ΛΑΒ, **λαβ-εῖν** γίνεται ΛΑΠ ἐν τῷ **ἀμφι-λαφ-ής**· ἐν ᾧ οἱ 'Αττ. ἠρέσκοντο τῷ δασεῖ φ μάλιστα προηγουμένου σ, εἰ καὶ οὐχὶ ἄνευ ἐξαιρέσεως, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 113, 399· οὕτως ἐν ἀρχῇ ῥιζικῶν συλλαβῶν **φανός πανός, φάτρα πάτρα, φαινόλης paenula, φάρσος** pars, **flagrum πληγή, Butim.** Λεξιλ. ἐν λέξ. **φολκός** 5. **2)** ἐν τῇ Μακεδονικῇ διαλέκτῳ τὸ φ ἐνίοτε μεταβάλλεται εἰς τὸ μέσον **β**. **Βρύγες** ἀντὶ **Φρύγες**, 'Ηρόδ. 7. 73· **Βιλιππος** ἀντὶ **Φίλιππος**, ὅθε Koen. εἰς Γρηγ. Κορινθ. σ. 285. **3)** ἐν τῇ Αἰολ., Δωρ. καὶ 'Ιων. τὸ φ κεῖται ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ **θ**, οἷον, **φήρ φλάω φλίβω**, ἀντὶ **θήρ θλάω θλίβω**, Koen εἰς Γρηγ. Κορινθ σ. 614. **4)** ἐν συλλαβῇ ἑπομένῃ μετ' ἄλλην ἀρχομένην ἀπὸ δασέος τὸ φ μεταβάλλεται εἰς **β**, ὡς τάφος **θάμβος**, **τρέφω τροφαλὶς θρόμβος**· οὕτω καὶ μετὰ παρεμβολὴν τοῦ **μ**· **κορυφὴ κόρυμβος, στρέφω στρόμβος**. **5)** τὸ φ ἐνίοτε παρίσταται διὰ τοῦ **β**, ἐν τοῖς Λατ. nix (δηλ. nigs) = **νιφ-άς**, **ning-o** = **νέφ-ω**.

III. Παλαιότεροι 'Επικοὶ καὶ ἐλεγειακοὶ παίηται ἐθεώρουν τὸ φ ἐν τισιν ἰδιαιτέραις περιστάσεσιν ὡς ἁπλοῦν σύμφωνον, = πφ, ὥστε φωνῆεν βραχὺ πρὸ αὐτοῦ γίνεται θέσει μακρόν, ὡς ἐν ταῖς λέξεσιν **ὄφις σκύφος Σιφύριος φιλόσοφος**· ὅθε 'Ηρῳδιαν. ἐν 'Οξ. 'Ανεκδ. 3. 298, καὶ πρβλ. **Χχ** ἐν τέλει.

φᾶ, Δωρ. ἀντὶ **ἔφα, ἔφη**, ὅθε **φημί**. — Καθ' 'Ησύχ.: «φᾶ· εἰπέ, λέγε».

φάανθεν, κατ' 'Επικ. ἐπέκτασιν γ' πληθ. ἀόρ. α' παθητ. τοῦ **φαίνω**, 'Ιλ. Δ. 200.

φαάντερος, α, ον, 'Επικ. συγκρ. τοῦ **φαεινός**, λαμπρότερος, 'Ανθ. Παλ. 9. 210· ὑπερθ. **φαάντατος, η, ον**, φαεινότατος, φωτεινότατος, ἀστὴρ 'Οδ. Ν. 93.

φάβα· «μέγας φόβος. καὶ τὸ σύνηθες ὄσπριον. καὶ περιστερᾶς ἀγρίας σπερμοφάγου (εἶδος)» 'Ησύχ.

φαβάτινος, η, ον, πεποιημένος ἐκ κυάμων, ἐκ τοῦ Λατ. faba, 'Αλέξ. Τραλλ. 3, 201.

φᾶβο-κτόνος, ὁ, (φάψ) ὁ φονεύων περιστεράς, 'Ησύχ.· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

φᾶβο-τύπος [ῡ], ὁ, (φάψ) ὁ τύπτων, ὁ κτυπῶν περιστεράς, ὄνομα εἴδους ἱέρακος, Astur palumbarius· ἱέρακες ἄμφω ὅ τε φαβοτύπος καὶ ὁ σπιζίας 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 3, 1· πρβλ. **φασσοφόνος**.—Καθ' 'Ησύχ.: «φαβοτύπος· εἶδος ἱέρακος».

φάγαινα, ἡ, «ἡ μετὰ τὰς νόσους πολυφαγία» 'Αμμώνιος σ. 142.

II. = **φαγέδαινα** 1, «φάγαινα· φαγέδαινα, νόσος, φῦμα ἑλκῶδες νεμόμενον» 'Ησύχ.

φᾰγ-άνθρωπος, ον. = **ἀνθρωποφάγος**. «φαγανθρώπων· ἀκαθάρτων» 'Ησύχ., Φώτ., Σουΐδ.

φαγᾶς, ὁ, ὡς καὶ νῦν, λαίμαργος, ἀδηφάγος ἄνθρωπος, Κρατῖν. ἐν 'Αδήλ. 137Β· πρβλ. **καταφαγᾶς**.

φᾰγέδαινα, ἡ, καρκινώδης ἕλκος, καρκίνος, 'Ιπ. περὶ 'Αέρ. 287, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 246, Εὐρ. 'Αποσπ. 790, Δημ. 798. 23· «φαγέδαινα, ἕλκωσις ἄχρι τῶν ὀστῶν διαδιδοῦσα ταχείᾳ νομῇ μετὰ φλεγμονῆς, ἐχῶρας δυσώδεις ἀφιεῖσα καὶ πρὸς θάνατον ῥέπουσα» Πολυδ. Δ', 206· — νόσημά τι τῶν μελισσῶν, Columella R. R. 9. 13. 10. **II.** = **φάγαινα** I, Γαλην. II, 262C, ἔκδ. Charter. Lutetiae 1679.

φᾰγεδαινικός, ή, όν, καρκινώδης, Πλούτ. 2. 1087Ε· φαγεδαινικὰ ἕλκη Διοσκ. 2. 96, σ. 221, Κühn.

φᾰγεδαινόομαι, Παθ., πάσχω ἐκ καρκίνου, ἐκ διαβρωτικοῦ ἕλκους, 'Ιπ. 1125G· — τὸ ἐνεργ. ἁπαντᾷ παρὰ τῷ 'Ακύλ. Π. Δ. — οὐσιαστ. **φαγεδαίνωμα**, τό, Παλλάδ. ἰατρὸς περὶ Πυρετ. 7.

φᾰγεῖν καὶ **φᾰγέμεν**, 'Ιων. καὶ 'Επικ. ἀντὶ τοῦ **φαγεῖν**, 'Οδ.

φᾰγεῖν, ἀπαρ. τοῦ **ἔφαγον**, ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει· κεῖται δὲ ὡς ἀόρ. β' τοῦ **ἐσθίω**. ('Εκ τῆς √ΦΑΓ παράγονται καὶ τὰ **φαγ-ᾶς, φαγ-ός**, ἡ **φάγος**, κλπ.· πρβλ. Σανσκρ. bhag, bhag-âmi (sortiri), bhak-sh (comedere), Ζενδ. baz (dispertiri), bagh-as (sors)· — πρβλ. παρομοίαν σχέσιν σημασιῶν ἐν ταῖς λέξ. **δαίω, δαίς**). Φαγεῖν, ἐπί τε ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν παρ' 'Ομ. συχν.· ἀζηχὲς φαγέμεν καὶ πιέμεν 'Οδ. Σ. 3, πρβλ. Ο. 378· πλεῖστα φαγεῖν τε καὶ πιεῖν 'Αριστοφ. 'Αχ. 78, πρβλ. Πλάτ. Νόμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

831E· ἀλλὰ καὶ τἀνάπαλιν, πιόντα καὶ φαγόντα ὁ αὐτ. ἐν Πρωταγ. 314A, πρβλ. Φαίδωνα 81B, Εὐριπ. Κύκλ. 336·— ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συντάσσεται μετ' αἰτ., Ἰλ. Φ. 127, Ω. 411 καὶ Ἀττ.· μετὰ γεν., φαγεῖν μέρος ἔκ τινος πράγματος, Ὀδ. Ι. 102, Ο. 373, Αἰσχύλ. Ἰκ. 226· ἀπό τινος Ἑβδ. (Γεν. Β', 16). **II.** καταδιβρώσκω, καταβροχθίζω, καταναλίσκω, καταδαπανῶ, Ὀδ. Β. 76, Δ. 33·—ὑπάρχει καὶ μεταγεν. Ἑλληνιστικὸς τύπος φάγομαι, Ἑβδ. (Ρούθ Β', 14), Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιδ', 15· β' ἐνικ. φάγεσαι, αὐτόθι ιζ', 8· κεῖται δὲ ἀντὶ ἐνεστ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Σειρὰχ ΛϚ', 23)· καὶ **φαγοῦμαι** παρὰ τοῖς αὐτ. (Γέν. Γ', 2)·— ὑπάρχει καὶ ἐνεργ. ἐνεστ. εὐκτ. **φαγέοις** παρὰ τῷ Ψευδοφωκυλ. 157 (ἀλλ' ὁ Bgk. **διάγοις**), μέλλ. **φαγήσω**, Λιθάν. 3. 124.

φᾰγεῖον (ἦ **φαγίον**), τό, = **φάγημα**, φαγητόν, Ἀποφθ. Πατ. 408B, Κύριλλ. Σκυθ. ἐν βίῳ Σ. 283C· προσέτι **φαγίν**, Πτωχοπρόδρ. 2, 286, «σημαίνει ἐδῶ τὸ αὐτὸ καὶ προσφάγιον» Σημ. Καραῆ ἐν Ἀτάκτ. τ. 1, σ. 276.

φᾰγέσωρος, ὁ, φαγᾶς, λαίμαργος, καὶ **γαστὴρ φαγεσωρῖτις**, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 320.

φάγημα, τό, τροφή, ἔδεσμα, φαγητόν, παρὰ Σουίδ., Δημήτρ. Σκήψιος παρ' Ἀθην. 91D. — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 105.

φᾰγήσια (ἐξυπακ. ἱερά), τά, ἑορτὴ συνοδευομένη μετ' εὐωχίας καὶ **φᾰγησί-πόσια**, τά, ἑορτὴ μετὰ φαγητῶν καὶ ποτῶν, κοινῶς «φαγοπότι», Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 275B.

φάγησις, εως, ἡ, τὸ τρώγειν, καθαιρεῖ ἰσχὺν ἡ ὑδροποσία καὶ φάγησις σπερμάτων Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 236A.

φᾰγητόν, τό, **φάγημα**, Ἐκκλ., ἴδε Δουκάγκ.

φᾰγῖλος, ὁ, ἀμνὸς ὅταν καταστῇ φαγώσιμος ἢ ὅταν ἀρχίζῃ νὰ βόσκηται, Ἀριστ. Ἀποσπ. 464· φέρεται **φαγηλός**, **φαναός** παρ' Ἡσυχ., **φανυλός** παρ' Εὐστ. 1625. 38.

φαγό-γηρος, ὁ, λαίμαργος γέρων, πολιοφάγε, φαγόγηρε Παλλαδ. Λαυσ. 933B.

φάγος [ᾰ], ὡς καὶ νῦν, φαγᾶς, λαίμαργος, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ια', 19, κ. Λουκ. ζ', 34.— Κατὰ τὸν Ἀρκάδιον (47, 4) γραπτέον **φαγός**, ἀλλ' ἴδε Chandler § 230, κλπ.

φάγρος, ὁ, εἶδος ἰχθύος, κοινῶς «φαγρί», Εὔπολις ἐν «Ἀστρατεύτοις» 6, Πλάτων Κωμικ. ἐν «Κλεοφῶντι» 1, Ἀντιφάνης ἐν «Προβατεῖ» 1, κλπ., πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 13, 3., 19, 5· «φάγρος. ἔστιν ὁ παρ' ἡμῖν νῦν καλούμενος οὐδετέρως φαγρίον, παρὰ δὲ τοῖς πλείστοις καὶ διὰ διπλοῦ τοῦ γ φαγγρίον» Σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκράτ. σ. 105, λζ'·— φέρεται **φαγρῶριος** παρὰ Στράβ. 823· **φάγωρος** παρ' Ἡσυχίῳ. **II.** ἐν τῇ Κρητικῇ διαλέκτῳ ἡ ἀκόνη, Σιμμίας παρ' Ἀθην. 327F.

***φάγω**, ἴδε ἐν λ. **φαγεῖν**.

φάγων, ὁ, φαγᾶς, λαίμαργος, Varro παρὰ Νόν., Vopisc. Aurel. 50.— Κατὰ Ζωναρᾶν (1791) «φάγωνα· φίλαυτον καὶ ἄπληστον. ἔστι δὲ Σύρων ἡ λέξις». **II.** **φαγών**, ὁ, ἡ σιαγών, «φαγόνες· σιαγόνες, γνάθοι» Ἡσύχ. Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Λοβέκ. εἰς Σοφ. Αἴ. 167.

φαεθοντιάς, άδος, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ὀππ. Κυν. 1. 219.

φαεθοντίς, ίδος, ποιητ. θηλ. τοῦ **φαέθων**, = λάμπουσα, Ἀνθ. Παλατ. 9. 782, Πλαν. 77.

φαέθω, (ἴδε **φάω**) λάμπω, εὐριακόμενον μόνον ἐν τῇ μετοχ. **φαέθων**, λάμπων, ἀκτινοβολῶν, ὡς ἐπίθ. τοῦ ἡλίου, Ἰλ. Α. 735, Ὀδ. Ε. 479., Λ. 16, Ἡσ. Θεογ. 760· οὕτω Σοφ. Ἠλ. 824, Εὐρ. Ἡρ. 464 (ἐν λυρ. χωρίοις). **2)** ἀπολ., ἥλιος, Ἀνθ. Παλατ. 5. 274., 9. 137·— πάννυχα καὶ **φαέθοντα**, νύκτα καὶ ἡμέραν, Σοφ. Αἴ. 930. **II.** ὡς κύριον ὄνομα, **1) Φαέθων**, ὁ, εἷς τῶν ἵππων τῆς Ἠοῦς τῶν φερόντων τὸ φῶς εἰς τοὺς ἀνθρώπους, Ὀδ. Ψ. 246· πρβλ. **Λάμπος**. **2)** ὁ υἱὸς τῆς Ἠοῦς καὶ τοῦ Κεφάλου (ἢ τοῦ Τιθωνοῦ κατὰ τὸν Ἀπολλόδ. 3. 14, 3), ἁπαχθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, Ἡσ. Θεογ 987. **3)** υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Κλυμένης περίφημος γενόμενος ἐν τοῖς μεταγενεστέροις μύθοις ἐπὶ τῷ δυστυχήματι ὅπερ ἐγένετο αὐτῷ ἐν τῷ ἡνιοχεῖν τοὺς ἵππους τοῦ Ἡλίου, Ἑλλάν. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Πινδ. Ο. 7. 135, Εὐρ. Ἱππ. 740, πρβλ. τὰ Ἀποσπάσματα αὐτοῦ τῆς τραγῳδίας **Φαέθων**. **4)** ὁ πλανήτης Ζεύς, Ἀριστ. π. Κόσμ. 2. 9, Κικ. N. D. 2. 20.

φαεινός, ή, όν, Δωρ. καὶ Ἀττ. **φαενν-ός**, ἴδε ἐν τέλ.· (ἴδε **φάω**)· — ποιητ. ἐπίθ., λάμπων, ἀκτινοβόλος, λαμπρός, πῦρ Ἰλ. Ε. 215· σελήνη Θ 555· Ἠώς Ὀδ. Δ. 188· ὄσσε, ὄμμα Ἰλ. Ν. 3, 7· συχνάκις ἐπὶ ἐστιλβωμένου μετάλλου ἢ ἐπὶ πραγμάτων ἐκ μετάλλου ἢ διὰ μετάλλου κεκοσμημένων, χαλκὸς Μ. 151· κασσίτερος Ψ. 561· ὀρείχαλκος, χρυσὸς Ἡσ. Ἀσπ. Ἠρ. 122, 142· κρητὴρ Ἰλ. Γ. 247, κ. ἀλλ.· δόρυ Δ. 496· ἀσπίς, ἄκος Γ. 357, Θ. 272· πήληξ Ν. 805· θώρηξ **φαεινότερος** πυρὸς αὐγῆς Σ. 610·— ὡσαύτως, φ. μάστιξ Κ. 500· θύραι Ὀδ. Ζ. 19· ἐπὶ λαμπρῶν χρωμάτων, ζωστὴρ φοίνικι **φαεινὸς** Ἰλ. Ζ. 219, πρβλ. 538· φ. πέπλος, τάπης Ε 315· Κ. 156· φ. πλόκαμοι, στιλπνοί, Σ. 176· οὕτω παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Τραγ., ἴδε ἐν τέλ.· ἐπὶ γυναικός, Ἀνθ. Παλατ. 5. 228. **2)** ἀκολούθως καὶ ὡς ἰσοδύναμον τῷ **λαμπρός**, ἐπὶ τῆς φωνῆς, καθαρός, εὐκρινής, εὔηχος, Πινδ. Π. 4. 505. **3)** καθόλου, λαμπρός, ἔξοχος, ἀρεταί, θυσίαι ὁ αὐτ. ἐν Ν. 7. 75, κλπ.— Ὁ Πινδ. ποιεῖται χρῆσιν τοῦ τύπου **φαεννός** (ὡς **κλεεννός** ἀντὶ **κλεινός**), καὶ οὗτος εἶναι ὁ μόνος τύπος ὁ ἐν χρήσει παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ καὶ Εὐριπίδῃ (παρ' Αἰσχύλῳ δὲν ἀπαντᾷ ἡ λέξις) ἐν ἰαμβικοῖς χωρίοις, ἴδε Valck. εἰς Εὐριπ. Φοιν. 84, Ellendt Λεξικ. Σοφ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 106.

φαείνω, ποιητ. ἰσοδύναμος τύπος τῷ **φαίνω**, λάμπω, παρέχω φῶς, ἡέλιος δ' ἀνόρουσε ... , ἵν' ἀθανάτοισι φαείνοι Ὀδ. Γ. 2, πρβλ. Μ. 383. 385, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 526· ἠώς ... ἐπιγουνίοισι φ. ὁ αὐτ. ἐν Θεογ. 372· ὡσαύτως, λαμπτῆρας τρεῖς ἱσταμένους ἐν μεγάροισιν ὄφρα **φαείνοιεν** Ὀδ. Σ. 308· λαμπτῆρσι **φαείνων**, παρέχων φῶς διὰ τῶν ... , αὐτόθι 343·— ὁ παθ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 42, κλπ. **2)** μεταφορ., λόγος περὶ τοῦδε **φαείνει** Ὀρφ. Ἀποσπ. 2. **II.** μεταβ., φέρω εἰς φῶς, Νικ. Θηρ. 390.

φαεννός, ή, όν, ἰσοδύναμος τύπος τῷ **φαεινός**, ἴδε· **φαεινός δι'** ἑνός ν, τῆς φαεννῆς ἀρετῆς Γρηγ. Ναζ. τ. 2. σ. 118D.

φαεσίμβροτος, ον, ὁ φέρων φῶς εἰς τοὺς θνητούς, φωτίζων αὐτούς, ἠὼς Ἰλ. Ξ. 785· Ἥλιος Ὀδ. Κ. 138, 191, Ἡσ. Θεογ. 958 Ἀπόλλων Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 798, κλπ.· — ἅπαξ παρὰ Τραγ., θεοῦ **φαεσιμβρότου** αὐγαί Εὐρ. Ἡρακλ. 750 (λυρ.)·— πρβλ. **φαεσ-φόρος**.

φαεσ-φορία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, τὸ φέρειν φῶς, τὸ φωτίζειν, οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον .. ἀλλὰ **φαεσφορίην** τε καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα ζώννυσθαι λιγνωτὸν Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 11, Μουσαῖος 300.

φαεσ-φόρος, ον, (φάος, φέρω) ὁ φέρων ἢ παρέχων φῶς, λαμπάδες Αἰσχύλ. Ἀγ. 489· Κύκλωπος ὄψις Εὐρ. Κύκλ. 462· ἐν μακρᾷ φλογὶ **φαεσφόρῳ**, δηλ. μετὰ μακρὸν χρόνον, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 629 ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. Ἐπικ., οἷον Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 204· ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Ἑλληνικ. Ἐπιγράμμ. 798. Πρβλ. **φωσφόρος**.— Κατὰ Σουίδ. καὶ Φώτ.: «φαεσφόρους, φωταφόρους, φωτὸς παρεκτικούς, γνώσει φωτιζούσας», καὶ καθ' Ἡσύχ. : «φαεσφόρος (Γρηγ. Ναζ. Π, σ. 41, 547) γνωσὶ φωτίζων, καὶ τὸ φῶς παρέχων» ἔνια γραπτέον «γνώσει φ.».

φάθι, ἴδε τὸ ῥῆμα **φημί**.

Φαιακικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τοὺς Φαίακας, (νῆες, δίσκος) Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1521. 28., 1610. 17., 1733. 63., 1734. 39., 1736, 9.

Φαίαξ, ᾶκος, Ἰων. **Φαίηξ**, ηκος, ὁ· οὕτω καλοῦνται οἱ καθ' Ὅμηρον κάτοικοι τῆς νήσου Σχερίας (δηλ. τῆς νῦν Κερκύρας), περίφημοι διὰ τὴν εἰς τὰ ναυτικὰ ἐμπειρίαν αὐτῶν καὶ διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν φιλοξενίαν, Ὀδ. Ε. 35., Ζ. 195, κ. ἀλλ. **II.** ὄνομα ἀρχιτέκτονος ὄντος τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα εἰς ὀχετοὺς ἢ ὑπονόμους (**φαίακες** ἢ **φαιάκοι**), Διόδ. 11. 25.

φαιδίμόεις, εσσα, εν, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ ἑπομ.· Λοκροὶ καὶ Φθῖοι καὶ **φαιδιμόεντες** Ἐπειοὶ Ἰλ. Ν. 686.

φαίδιμος, ον, καὶ η, ον Πινδ. Π. 4. 51, Ν. 1. 101· οὐδέποτε ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ θηλ.· (ἴδε **φάω**)· — λαμπρός, στιλπνός, λάμπων, ἀποστίλβων, ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος κυρίως ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν καινὴν χρῆσιν τοῦ ἐλαίου παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἰς ἀλοιφὴν αὐτοῦ, **φαίδιμος** ὦμος Ὀδ. Λ. 128, Πινδ. Ο. 1. 41· γυῖα Ἰλ. Ζ. 27, Ἡσ. Θεογ. 492· κόμα Πινδ. Ν. 1. 101· πρόσωψις ὁ αὐτ. ἐν Π. 4. 51· ὡσαύτως, **φαίδ.** ὕπποι ὁ αὐτ. ἐν Ο. 6?1. **2)** ἐπὶ ἡρώων, περιφανής, ἔνδοξος, Λατ. clarus, illustris, **φαίδιμ'** Ἀχιλλεῦ Ἰλ. Ι. 434· **φαίδιμ'** Ὀδυσσεῦ Ὀδ. Κ. 251· **φαίδιμος** Ἕκτωρ, Αἴας Ἰλ. Δ. 505, Ε. 617, κλπ.— Ἡ λέξις εὑρηται παρὰ τοῖς Τραγ. μόνον ἐν Ἐπικ. φράσεσι, **φαίδιμ'** Ἀχιλλεῦ Αἰσχύλ. ('Αποσπ. 128) παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 992· ἀμφὶ φ. ὦμοις Σοφ. Ἀποσπ. 403· οὕτω, φ βραχίονες Ἀχαιὸς παρ' Ἀθην. 414D.— Καθ' Ἡσύχ : «**φαίδιμος**· ὄνομα κύριον. ἢ λαμπρός. κατὰ ψυχὴν ἰσχυρός. ἐπίσημος. σπουδαῖος», πρβλ. Σουίδ. ἐν λέξ. **φαιδιμόεντες**.

φαίδρα, ἡ, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ **ἵππουρις**, διάφορ. γραφ. παρὰ Διοσκ. 4. 46.

φαιδρο-ειμων, ον, γεν. **-ονος**, (εἶμα) ὁ λαμπρῶς ἐνδεδυμένος, ἀστικοί τε καὶ **φαιδροείμονες** Ἀγαθ. 159C.

φαιδρό-κοσμος, ον, ὁ λαμπρῶς κεκοσμημένος, ἅγασσα **φαιδροκοσμε** Μεθόδ. σ. 227 Allat. = 162.

φαιδρό-κυκλος, ον, ὁ ἔχων λαμπρὸν κύκλον, ἡ πληρασέληνος **φαιδρόκυκλος** σελήνη Τζέτζ τ. 1, σ. 13, στ. 376.

φαιδρό-μορφος, ον, ὁ ἔχων **φαιδρὰν** μορφήν, κεφαλὴ **φαιδρόμορφος** Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 285Δ.

φαιδρό-νους, ουν, ὁ ἔχων **φαιδρὸν** νοῦν, εὔθυμος, οἷα γλῶσσα μισητῆς κυνὸς λέξασα καὶ κτείνασα **φαιδρόνους** Αἰσχύλ. Ἀγ. 1229.

φαιδρόομαι, γίνομαι **φαιδρός**, λάμπω ἐκ τῆς χαρᾶς, ὁ Κῦρος ἰδὼν αὐτὸν **φαιδρωθέντα** Ξενοφ. Κύρου Παιδ. 2. 2. 16· πρβλ. **φαιδρύνω**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φαιδρο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τινα φαιδρόν, λαμπρόν, στιλπνόν, ἐπὶ ἐλαίου, Εὐσ. Ἀπόδειξ. Εὐαγγ. 173B.

φαιδρο-πρεπῶς, Ἐπίρρ., μετὰ φαιδροῦ ἐξωτερικοῦ, μετὰ τῆς προσηκούσης φαιδρότητος, Ἀθαν. τ. 2, σ. 422.

φαιδρο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων φαιδρὸν πρόσωπον, γυναικὶ φαιδροπροσώπῳ Κ. Μανασσ. Χρον. 816.

φαιδρός, ά, όν, (ἴδε φάω) λαμπρός, λάμπων, ἀποστίλβων, φάος Πινδ. Ἀποσπ. 228· ἡλίου σέλας Αἰσχύλ. Εὐμ. 926· σελήνη ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 298· τράπεζα Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 9· κρατὴρ Ἄλεξις ἐν «Κύκνῳ» 1· ἐπὶ ὕδατος, Ἀνθ. Π. 7. 218· ἀὴρ Πολυδ. Θ', 20. 2) μεταφορ., ὁ ἀκτινοβολῶν ἐκ χαρᾶς, λαμπρὸς ἐκ χαρᾶς, εὔθυμος, «ἀνοιχτόκαρδος», ἀντίθετον τῷ **στυγνός** (Ξεν. Ἀν. 2. 6, 11), φ. πρόσωπον Σόλων 4. 13, Σοφοκλ. Ἠλ. 1279, Ξεν., κλπ.· φαιδροῖσι .. ὄμμασι δέξασθε .. βασιλέα Αἰσχύλ. Ἀγ. 520· φαιδρᾷ φρενὶ δέξασθαι ὁ αὐτ. ἐν Χο. 565· φαιδρὸν κάρα Σοφ. Ἠλ. 1310· ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων Εὐρ. Μήδ. 1043· φαιδροῖς ὠσίν, ἐπὶ ἵππου ἀνορθοῦντος τὰ ὦτά του, Ἀριστοφ. Εἰρ. 156·— ἀκολούθως ἐπὶ προσώπων, ὁ ἔχων εὔθυμον τὸ πρόσωπον, εὔθυμος, «γελαστός», «χαρούμενος», Σοφ. Ἀποσπ. 704, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 3. 3, 59, κλπ.· φαιδρὸς λάμποντι μετώπῳ Ἀριστοφ. Ἱππ. 550· ὄμμασι καὶ σχήμασι καὶ βαδίσμασι φαιδρὸς Ξεν. Ἀπολ. 27· οὕτω, κύνες ἀπὸ τῶν προσώπων φ. ὁ αὐτ. ἐν Κυνηγ. 4. 2· φαιδρός ἐπί τινι, πλήρης χαρᾶς διά τι, Δημ. 332. 8·— Ἐπίρρ. -δρῶς, μετὰ φαιδρότητος, μετὰ χαρᾶς, εὐθύμως, φ. βιοτεῦσαι Ξεν. Κύρ. Παιδ. 4. 6, 6, πρβλ. 2. 11· οὐδ. πληθ. **φαιδρᾶ** ὡς ἐπίρρ., φ. γοῦν ἀπ' ὀμμάτων σαίνει με, μὲ φαιδρὸν μειδίαμα, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 319. **II.** ὡς ἀρσ. κύρ. ὄνομα προπερισπώμ., **Φαῖδρος**· καὶ τὸ θηλ. **Φαίδρα**, Ἰων. **Φαίδρη**, παροξύτ.

φαιδρότης, ητος, ἡ, λαμπρότης, ἀκτινοβολία, ὀφθαλμῶν Πολυδ. Ϛ', 199. 2) μεταφορ., εὐθυμία, εὔθυμος διάθεσις, χαρά, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 141. Πλούτ.

φαιδρυντής, οῦ, ὁ, ὁ φαιδρύνων, λαμπρύνων, καθαρίζων, Πολυδ. Ζ', 37·— **φαιδρυνταὶ** ἐκαλοῦντο οἱ ἀπόγονοι τοῦ Φειδίου, οἵτινες εἶχον τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ ἐν Ἤλιδι ἀγάλματος τοῦ Διός, «οἱ ἀπόγονοι Φειδίου, καλούμενοι δὲ φαιδρυνταί, γέρας παρὰ Ἠλείων εἰληφότες τοῦ Διὸς τὸ ἄγαλμα ἀπὸ τῶν προσιζανόντων καθαίρειν, οὗτοι θύουσιν ἐνταῦθα πρὶν ἢ λαμπρύνειν τὸ ἄγαλμα ἄρχωνται» Παυσ. 5. 14, 5, Συλλ. Ἐπιγρ. 446, Α. Β. 314· ἴδε **φαιδυντής**.

φαιδρυντικός, ή, όν, ὁ φαιδρύνων, ὁ προξενῶν φαιδρότητα, Πολυδ. Ζ', 37, Βασίλ. τ. 1, σ. 218D.

φαιδρύντρια, ἡ, θηλ. τοῦ **φαιδρυντής**, σπαργάνων φ., ἡ πλύνουσα τὰ σπάργανα βρέφους, Αἰσχύλ. Χο. 759.

φαιδρύνω, (φαιδρὸς) πλύνω, καθαρίζω, λαμπρύνω, («καὶ τὸ φαιδρύνειν δὲ καὶ ἀποπλύνειν καὶ διαπλύνειν τῷ πλύνειν προσήκει» Πολυδ. Ζ', 40), τὸν ὁμοδέμνιον πόσιν λουτροῖσι φαιδρύνασα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1109· θεαὶ μορφὰν ἐφαίδρυναν, μοὶ ἔδωκαν μορφὴν λαμπράν, λέγει ἡ Ἑλένη, Εὐρ. Ἑλ. 678· φ. χρόα Καλλ. εἰς Δία 32· δέμας, εἵματα Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1043, Δ. 671· χεῖρας Ἀνθ. Π. 5. 228· τῇ γλώττῃ τὸ πρόσωπον, ἐπὶ τοῦ λέοντος, Αἰλ. περὶ Ζ. 3. 21· κλπ.· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, χρόα φαιδρύνεσθαι, «καθαίρεσθαι τὸ σῶμα» (Μοσχόπουλ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 751, πρβλ. Μόσχον 2. 31. **II.** μεταφορ., καθιστῶ φαιδρόν, προξενῶ χαράν, οὔ με φαιδρύνει λόγος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1120. — Μέσ., φαιδρύνεσθαι τὸν ἑαυτοῦ βίον Πλάτ. Νόμ. 718B.— Παθητ., πληροῦμαι χαρᾶς, εὐθὺς ἥσθησαν καὶ ἐφαιδρύνθησαν Ξεν. Κύρ. 5. 5, 37· ἐπί τινι, διά τι πρᾶγμα, Καλλίστρ. 901· φαιδρύνεσθαι τὼ ὀφθαλμὼ Πολυδ. Ζ', 199· πρβλ. **φαιδρόομαι**.

φαίδρυσμα, τό, κόσμος, στολή, ὅταν ᾖ κεκοσμημένη ἡ ψυχὴ ἁγίῳ πνεύματι καὶ τοῖς ἐκ τούτου ἐμπνεομένη φαιδρύσμασιν (διάφορ. γραφ. φαιδρύμασιν) Κλήμ. Ἀλεξ. 291, ἴδε Λοβεκ. Παραλ. σ. 422.

φαιδρ-ωπός, όν, (ὤν) ὁ ἔχων λάμπον ἢ χαροπὸν βλέμμα, ἐπὶ λεοντιδέως (πρβλ. **χαροπός**), φαιδρωπός ποτὶ χεῖρα σαίνων τε γαστρὸς ἀνάγκαις Αἰσχύλ. Ἀγ. 725· ὄμμα φαιδρωπόν, «χαροπόν, χαρίεν, ἱλαρὸν» (Σχόλ.), Εὐρ. Ὀρ. 894.

φαιδυντής, ὁ, (= **φαιδρυντής**, Παυσ. 5. 14, 5), φαιδυντὴς τοῖν θεοῖν. φαιδυν. Διὸς ἐκ Πείσης. φαιδ. Διὸς Ὀλυμπίου ἐν ἄστει. Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA, III, 5, 283, 291.— Ἡ λέξ. ἐσχηματίσθη ἴσως ὄχι κατὰ τραυλισμόν, ἀλλ' ὡς ἔκ τινος ποτὲ ἐν χρήσει ῥήματος, **φαιδύνω**, τοῦ ἐκ τῆς ῥίζης φαιδ. καθὰ καὶ τὰ **φαίδιμος**, **φαιδιμόεις**, **Φαίδων**, **Φαιδώνδας**. Ἄλλη δὲ παράλληλος σειρὰ λέξεων διὰ τοῦ ῥῶ εἶναι ἡ· **φαιδρός**, **Φαῖδρος**, **φαιδρότης**, **φαιδροείμων**, **φαιδρόνους**, **φαιδρόω**, **Φαίδρα**, **Φαιδρίας**, **Φαιδριάδες** (πέτραι), **φαιδρύνω**, **φαιδρυντής**, **φαιδρύντρια**, **φαίδρυ(σ)μα**, **φαιδρωπός**. Συναγωγὴ Λέξεων Ἀθησ. Κουμανούδη.

φαίκανον, τό, = **πήγανον**, Ἡσύχ.

φαικάς, άδος, ἡ, λευκὸν ὑπόδημα, ὅπερ ἐφόρουν οἱ ἐν Ἀθήναις γυμνασίαρχοι καὶ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἱερεῖς, Ἀνθ. Π. 254·— ὑπάρχει καὶ ὑποκοριστ. **φαικάσιον**, τό, παρ' Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 11, Πλουτ. Ἀντών. 33· ὡσαύτως «ὑποδήματος εἶδος γεωργικοῦ» Ἡσύχ.· «μέμνηται δὲ καὶ φαικασίου ἐν τῷ Ἑρμῇ Ἐρατοσθένης· πέλμα ποτιρράπτεσκεν ἐλαφροῦ φαικασίοιο» Πολυδ. Ζ', 90, Κλήμ. Ἀλεξ. 241, κλπ.

φαικός, ή, όν, «φαικῷ· ἀκμάζοντι καὶ λευκῷ· οὕτω Σοφοκλῆς» (Ἀποσπ. 954) Φώτ. — Καθ' Ἡσύχ.: «φαικόν· ἐλαφρόν. ἰταμόν. κοῦφον. λαμπρόν», καὶ «φαικῷ· ἐνεργῷ, ἀκμάζοντι, ἀπὸ τοῦ φαίνειν οἷον λαμπρόν». Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἑρμηνειῶν καταφαίνεται ὅτι ἡ λέξις ἀνήκει εἰς τὴν ῥίζαν **φάω**.

φαινίνδᾰ παίζειν, παιδιὰ μετὰ σφαίρας (πρβλ. **ἁρπαστόν**, **ἐφετίνδα**), «φαινίνδα δὲ (παιδιά) ἐστιν ὅταν ἑτέρῳ τὴν σφαῖραν προδεικνύντες ἑτέρῳ αὐτὴν ἐπιπέμπωσιν» Σχόλ. εἰς Πλάτ. σ. 358 ἔκδ. Βεκκήρ., πρβλ. Πολυδ. Θ', 105· σφαῖραν λαβὼν τῷ μὲν διδοὺς ἔχαιρε, τὸν δ' ἔφευγ' ἅμα, τοῦ δὲ ἐξέκρουσε, τὸν δ' ἀνέστησε πάλιν, κλαγκταῖσι φωναῖς Ἀντιφάνης παρ' Ἀθην. 15A.

φαινίς, ίδος, ἡ, Λακων. ἀντὶ **ἀνεμώνη**, «Σωσίβιος δὲ τὰς ἀνεμώνας παρὰ Λάκωσι φαινίδας καλεῖσθαί φησι» Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 5. 92.

φαινόλης, ου, ὁ, ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ Λατιν. paenula (Tertull. de Orat. 12), βαρὺ ἐπανωφόριον, Ρίνθων παρὰ Πολυδ. Ζ', 61, Ἀθήν. 97E, Ἀρτεμιδ. Ὀνειροκρ. 2. 3, Β' Ἐπιστ. πρ. Τιμ. δ', 13 (ἔνθα ἡ μνεία βιβλίων καὶ μεμβρανῶν ἤγαγόν τινας εἰς τὴν ἡμαρτημένην ἑρμηνείαν διὰ τοῦ **γλωσσόκομον**. ἴδε Ἐτυμολ. Μέγ., Ζωναρ., κλπ.)·— συχνάκις φέρεται κατὰ μετάθεσιν τοῦ ν καὶ λ **φαιλόνης** ἢ **φελόνης**, ἴδε Δινδ. ἐν Θησ. Στεφάνου· οὕτω καὶ τὸ ὑποκορ. **φαινόλιον**, τό, παρὰ Βυζ. καὶ Ἐκκλ. φέρεται **φαιλόνιον** καὶ **φελόνιον**, ὅπερ φοροῦσιν οἱ ἱερεῖς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν ταῖς ἱερουργίαις, Ψευδοχρυσ. XII, 777C, Σωφρ. 3988, Κωνστ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 374, κλπ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 233.

φαινόλις, ἡ, (φαίνω) ἡ λαμπρά, ἡ φωσφόρος, ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη οἱ ἐπήλυθε φαινόλις ἠὼς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 51· φαίνολις .. αὔως = ἡ φωσφόρως ἠώς, Σαπφὼ 95 (68)· πρβλ. **μαινόλις**.

φαινολο-θήκη, ἡ, θέσις ἐν ᾗ φυλάττουσι τὰς φαινόλας, ἱματιοφυλάκιον, Γλωσσ.

φαινομένως, Ἐπίρρ., ἴδε **φαίνω** Β. Π. 2. 8.

φαινο-μηρίς, ίδος, ἡ, ἡ δεικνύουσα τὸν μηρόν, ἡ ἔχουσα γυμνὸν τὸν μηρόν, ὡς ὁ Ἴβυκος (57) καλεῖ τὰς κόρας τῶν Λακεδαιμονίων ὡς φορούσας σχιστὸν χιτῶνα, ἴδε Müller Dor. 4. 2, 3· παρὰ Πολυδ. Β', 187 φέρεται **φανόμηρις**, «καὶ ἡ Λάκαινα φανόμηρις»· «παρέφαινον τοὺς μηροὺς μάλιστα αἱ Σπαρτιάτιδες, ἃς διὰ τοῦτο φαινομήριδας ὠνόμαζον» ὁ αὐτ. Ζ', 55.

φαινόπους, ποδος, ὁ, ἡ, «λευκόπους» Θεογνώστου Κανόνες 12· «λαμπρόπους» Σουΐδ.

φαινο-προσωπέω, δεικνύω τὸ πρόσωπόν μου, ἐμφανίζομαι εἰς τὸ δημόσιον, λέξις σχηματισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος πρὸς Ἀττ. 7. 21, 1·— Ρηματ. ἐπίθ. **φαινοπροσωπητέον**, αὐτόθι 14. 22, 2.

φαίνουκλον, τό, τὸ **μάραθρον**, Λατ. foeniculum, Ἐτυμ. Γουδ. ἐν λέξ. **μάραθρον**.

φαῖν-οψ, οπος, ὁ, ἡ, (ὤψ) ὁ φαεινὴν ἔχων ὄψιν, φαεινός, Μανέθων 4. 239· ἐν τῇ Ἰλ. μόνον ὡς κύρ. ὄνομα.

φαίνω, Ἐπικ. **φαείνω**, ὃ ἴδε·— μέλλ. **φάνῶ**, Ἰων. **φᾰνέω** (ἀπο-) Ἱππ. 675. 11, κλπ.· Ἀττ. ὡσαύτως **φᾰνῶ**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 300, **ἀνα-φᾰνῶ** Εὐρ. Βάκχ. 528 (ἔνθα νεώτεροι ἐκδόται ἀναγινώσκουσι **φαίνω**, **ἀναφαίνω**. ἀλλ' ἴδε Ἀπολλών. ἐν Α. Β. 2. 600, καὶ πρβλ. **κραίνω**)· εὐκτ. **φανοίην** Σοφ. Αἴ. 313· μεταγεν. μέλλ. **φᾰνήσω** Ἀρχιμήδ. Ψαμμίτ. σ, 331·— ἀόρ. α' **ἔφηνα** Ὅμηρ., Ἡρόδ. 1. 95, Ἀντ.· Δωρ. **ἔφᾱνα** Πινδ. Ι. 4 (3). 4, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 33, Εὐαγγ. κατὰ Λουκ. α', 79 — ὁ ἀόρ. β' **ἔφᾰνον** εἶναι λίαν ἀμφίβ., πλὴν ἐν τῷ Ἐπικ. τύπῳ, **φάνεσκε** (κατωτ. III, 1, ἴδε Veitch Irreg. Verbs· —πρκμ. **πέφαγκα** (ἀπο-) Δείναρχ. 92. 4., 97. 9 καὶ 37, κλπ.·— ἀμετάβ. πρκμ. **πέφηνα** (ἴδε κατωτ. III. 2), Δωρ. γ' πληθ. **ἐκ-πεφάναντι** Σώφρων 75 Ahr.· ὑπερσ. **ἐπεφήνειν** Δίων Κάσσ. 46. 10 — Μέσ., μέλλ. **φᾰνοῦμαι** Ὀδ. Μ. 230, Ἀττ. (ἴδε κατωτ. περὶ τοῦ **φανήσομαι**), Ἰων. **φᾰνέομαι**, Ἡρόδ. 3. 35· εὐκτ. **φανοῖσθε** Λυσί. 176. 12·— ἀόρ. α' **ἐφηνάμην** (μεταβ.) Σοφ. Φιλ. 944· (ἀπ-) Ἡρόδ., κλπ.— Παθ., Ἰων. παρατ. **φαινέσκετο** Ὀδ. Ν. 194·— μέλλ. **φᾰνήσομαι** (οὐδέποτε **φανθήσομαι**), Ἡρόδ. 8. 108, καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς· παρὰ πεζογρ. ὡσαύτως συχνότερον τοῦ **φανοῦμαι**· ὑπάρχει καὶ Ἐπ. μέλλ. **πεφήσεται** ἐν Ἰλ. Ρ. 155· — ἀόρ. α' **ἐφάνθην** Αἰσχύλ. Πέρσ. 264, Σοφοκ. Οἰδ. Τύρ. 525, κλπ.·— σπάνιος παρὰ πεζογρ., ὡς Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 11, Δημ. 1325, 28· Ἐπικ. **ἐφαάνθην** Ὅμ., γ' πληθ. **φάανθεν** Ἰλ. Α. 200., Ρ. 650·— ἀόρ. β' **ἐφάνην** [ᾱ], Ὅμ., Ἀττ.· Ἐπικ. γ' πληθ. **φάνεν** Ὀδ. Σ. 68· Ἐπικ. ὑποτ. **φανῆῃ** Ἰλ. Τ. 375· Ἐπικ. ἀπαρ. **φανήμεναι** Β. 240·— πρκμ. **πέφασμαι** Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 1543, γ' ἐνικ. **πέφανται** Ἰλ. Β. 122., Π. 207, Πινδ. Π. 5. 153, Αἰσχύλ. Ἀγ. 374 (**πέφαται** ἐν Περικτυόνῃ παρὰ Στοβ. 487. 51 εἰ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ναι πιθανῶς πλημμ. γραφ.]· ἀπαρ. πεφάνθαι Πλάτ. Εὐθύδ. 294Α, κτλ.· μετοχ. πεφασμένος Θέογν. 227, Πλάτ., γ' πληθ. ὑπερσ. ἐπέφαντο Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 166. (Περὶ τῆς ῥίζης, ἴδε ἐν λ. φάω.)

Α. φέρω εἰς φῶς, κάμνω τι νὰ φανῇ, δεικνύω, φανερώνω, ἐπὶ φυσικῆς ἐννοίας, ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητίετα Ζεύς, ἐφανέρωσεν εἰς ἡμᾶς τοῦτο τὸ σημεῖον, Ἰλ. Β. 324· ἠτέομεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας Ὀδ. Γ. 173, κλπ.· σήματα φαίνων Ἰλ. Β. 353· φ. ὁπώραν Πινδ. Ν. 5. 10 τὸν αὐχένα Ἡρόδ. 2. 132· ἔφην' ἄφαντον φῶς, δηλ. πῦρ, Σοφ. Φιλ. 297· φ. θησαυρὸν Εὐρ. Ἠλ. 565· δεικνύω ἀποκαλύπτων, δεικνύω τι γυμνόν, φαῖνε μηρούς... Ὀδ. Σ. 67· οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει αὐτόθι 74· φαίνοισα πρόσωπον ἀλάθεια Πινδ. Ν. 5. 32·— ὡσαύτως ἀντανακλῶ, ἢ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ δεικνύω, τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει ἄσυχα παφλάζοντα ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν, «τὰ δὲ καλὰ κύματα ἡσύχως ἀναβραττόμενα δεικνύει τὴν Γαλάτειαν ἐπὶ τοῦ Αἰγιαλοῦ τρέχουσαν» (Σχόλ.), Θεόκρ. 6, 11, ἀλλ' οἱ νεώτεροι ἑρμηνευταὶ ἀναγινώσκουσι καὶ ἑρμηνεύουσιν ἄλλως τὸ χωρίον τοῦτο· πόντος .. εἰκόνα φ. Παῦλ. Σιλ. 26.— Μέσ., τὰ τόξα .. τοῖσιν Ἀργείοις φήνασθαι θέλει, θέλει νὰ δείξῃ αὐτὰ εἰς τοὺς Ἀργείους καὶ νὰ κάμῃ ἐπίδειξιν, Σοφ. Φιλ. 944, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb. 6) φανερώνω, ἀποκαλύπτω, δεικνύω, ἐς τὸ φῶς φανεῖν κακὰ ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Τυρ. 1229 φ. φόνον αὐτόθι 853· κακῶν ἔκλυσιν Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 899· τὸν μιαρὸν τῷ χρόνῳ ἀποδόντες φῆναι Ἀντιφῶν 129, 13· εἴ τίς μοι ὁδὸν φήνειε, «δείξειεν» (Σχόλ.), Ὀδ. Μ. 334· εὔχεσθαι τοῖς φήνασι θεοῖς τά τε ὀνείρατα καὶ τὸν πόρον Ξεν. Ἀν. 4. 3, 13, πρβλ. Κύρ. 6. 4, 13, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 725· τοῖς πολεμίοις σύνθημα Δείναρχ. 109. 31, κλπ.· φανεῖ κωκύματα, οἱ θρῆνοι θὰ φανερώσωσι [τὴν ἀλήθειαν], Σοφ. Ἀντ. 1078·— μετὰ κατηγορουμένου, ἡμᾶς σὺ δειλοὺς φανεῖς ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1362.

γ) Ἑλένῃ δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον, δὲν ἔδιδον εἰς αὐτὴν τέκνον, Ὀδ. Δ. 12· οὕτω, εἰς ὅ κέ τοι φήνωσι θεοὶ κυδρὴν παράκοιτιν, ἕως οὗ σοὶ δώσωσιν οἱ θεοὶ καλὴν σύνευνον, Ο. 26.

δ) οὔπω γένυσι φαίνων .. ὁπώραν, ἐπὶ νεανίου, Πινδ. Ν. 5. 10· δύο μορφὰς φ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 305. 4. 2) ἐπὶ ἤχου, κάμνω τι φανερὸν εἰς τὸ οὖς, κάμνω τι νὰ ἠχήσῃ καθαρῶς, εὐκρινῶς, ἀοιδὴν φαίνειν Ὀδ. Θ. 496· σάλπιγξ ὑπέρτονον γήρυμα φαινέτω στρατῷ Αἰσχύλ. Εὐμ. 569. 3) ἐπὶ διανοημάτων, ἐπιδεικνύω, ἐκθέτω, λέγω, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ Ἰλ. Σ. 295· ἀρετὴν Ὀδ. Θ. 237· ἀεικείας Υ. 309· βίην Ἡσ. Θεογ. 689· εὐμαχανίαν Πινδ. Ι. 4. (3. 20)· εὔνοιαν Ἡρόδ. 3. 36· ὕβριν αὐτόθι 127· ὀργὰς Αἰσχύλ. Χο. 326. 6) ποιῶ τι φανερόν, σαφές, σαφηνίζω, ἑρμηνεύω, λόγον Ἡρόδ. 1. 116, 117· τριφασίας λόγων ὁδοὺς ὁ αὐτ. 1. 95· ἀλλά, νῦν σὸν τὰ λαμπρὰ ταῦτα δὴ φαίνειν ἔπη, νὰ ἐπιδείξῃς τὰς ἀρετὰς δι' ἃς ἐπαινεῖσαι, Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 721. 4) παρ' Ἀττ., καταγγέλλω τινά, προδίδω, φανῶ σε τοῖς πρυτάνεσι Ἀριστοφ. Ἀχ. 300, 824 κέξ., πρβλ. Σοφ. Ἀντιγ. 325·— καταγγέλλω τι ὡς παράνομον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 542, 819, κ. ἀλλ.· φαίνειν πλοῖον Δημ. 1324. 20· τὰ φανθέντα, πράγματα περὶ ὧν ἐγένετο καταγγελία ὡς παρὰ τὸν νόμον ἢ λαθρεμπορικῶς εἰσαχθέντων, ὁ αὐτ. 1323. 28., 1325 ἐν τέλ.·— ἀπολ., δίδω πληροφορίας, Ἰσοκρ. 275Β, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 2, 14, κλπ.· πρβλ. φάσις. 5) φαίνειν φρουράν, ἴδε ἐν λ. φρουρὰ Π. 2.

Π. ἀπολ., παρέχω φῶς, φωτίζω, φέγγω, (πρβλ. φάω, φαέθω, φαείνω, ὑποφαίνω III), φαίνοντες νύκτας .. διαιτυμόνεσσι Ὀδ. Η. 102, πρβλ. Τ. 25— οὕτως ἐπὶ τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης κλπ., φ. τινὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 586· φ. εἰς τὸν οὐρανὸν Πλάτ. Τίμ. 39Β, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 15. 11, 3· ἀλλά, σελάνα, φαῖνε καλὸν Θεόκρ. 2. 11· οἱ λύχνοι φ. ἧττον Θεοφρ. π. Πυρὸς 11· πρβλ. φάω·— ἐντεῦθεν ὁ πλανήτης Κρόνος λέγεται Φαίνων (ἴδε ἐν λ.)·— οὕτως, ἦρι μὲν φαίνοντι, κατὰ τὸ ἔαρ, ὅταν λάμπῃ, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 305. 4· οὕτως ἐπὶ τῶν Διοσκούρων λαμπόντων ἐν τῷ ἀέρι, Εὐρ. Ἠλ. 1234 (ἔνθα ὁ Seidl. λαμβάνει αὐτὸ ὡς = φαίνομαι, ἀλλ' ἄνευ ἀνάγκης)· καὶ μεταφορ., ἀγανὴ φαίνουσ' ἐλπὶς Αἰσχύλ. Ἀγ. 101.— Ἐν πάσαις ταῖς κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ. χρήσεσι δυνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν τὴν σύστοιχον αἰτ. φῶς. III. Ὁ Ὅμ. ποιεῖται χρῆσιν τοῦ Ἰων. ἀορ. φάνεσκε πράγματι ἀμεταβάτως, ἐφάνη, μετὰ πρώτοισι φάνεσκε Ἰλ. Λ. 64· ὑπένερθε δὲ γαῖα φανεσκε Ὀδ. Μ. 241, πρβλ. Λ. 586, Ἡσ. Ἀποσπ. 22 (30). 2) ὁ πρκμ. β' πέφηνα εἶναι ἐν χρήσει ὡσαύτως ἀμεταβ., Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 329, κλπ.· σπανίως παρὰ τοῖς πεζογράφοις, Ἡρόδ. 9. 120, Δημ. 34. 22· πρβλ. ἀνα-, ἐκ-πέφηνα.

Β. Παθ., ἔρχομαι εἰς φῶς, φαίνομαι, γίνομαι ὁρατός, φάνεν δὲ οἱ εὐρέες ὤμοι, ἐφάνησαν δὲ οἱ ..., Ὀδ. Σ. 67, πρβλ. Ἰλ. Χ. 324· ἴδε ἀνωτ. Α. 1. 1·— μάλιστα ἐπὶ πυρός, φαίνομαι μετὰ λάμψεως, λάμπω ἰσχυρῶς, πυρὰ φαίνεται Ἰλιόθι πρὸ Ἰλ. Θ. 561· ἔκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγὴ Β. 456, πρβλ. Ὀδ. Τ. 39· δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν, φοβεροὶ ἐφάνησαν αὐτῷ ἢ ἔλαμψαν ὡς πῦρ, Ἰλ. Δ. 200·— συχν. ἐπὶ τῆς ἐμφανίσεως ἢ ἐπιτολῆς τῶν οὐρανίων σωμάτων, ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην φαίνετ' ἀριπρεπέα Ἰλ. Θ. 556, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 596· ἐπὶ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως τῆς ἕω, ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠὼς Ἰλ. Δ. 477, Ὀδ. Β. 1, κλπ.· ἅμ' ἠοῖ φαινομένῃφιν, κατὰ τὰ χαράγματα, τὴν αὐγήν, Ἰλ. Ι. 618, Ὀδ. Δ. 407, κλπ.·— ἐπὶ ἀνέμου ἐγειρομένου, οὐδέ ποτ' οὖροι πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαέες Δ. 361. 2) ἐπὶ προσώπων, οἴῳ φαινομένη, εἰς αὐτὸν μόνον φαινομένη, Ἄρατ. 198, πρβλ. Ὀδ. Ο. 517, κλπ.· ἐφάνη λῖς εἰς ὁδὸν Ἰλ. Ο. 275· οὗπερ κἀφάνης, ὅπου πρῶτον καὶ ἐφάνης, Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 77· χρόνιος φανεὶς ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1746· φανῆναι ὁδόν, βραχυλογικὴ ἔκφρασις, ἀντὶ ἐλθεῖν ὁδὸν ὥστε φανῆναι ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1274 (ὅμοιόν τι εἶναι τὸ κέλευθον φανεὶς Αἴ. 878)· πόθεν φαίνει; πόθεν μᾶς ἐφάνης; πόθεν ἔρχεσαι, Πλάτ. Πρωτ. ἐν ἀρχῇ, Ξενοφ. Ἀπομν. 2. 8, 1· ἐθαύμαζον ὅτι οὐδαμοῦ Κῦρος φαίνοιτο, ὅτι πουθενὰ δὲν ἐφαίνετο, Ξεν. Ἀν. 1. 10, 16. 6) ἔρχομαι εἰς τὸ εἶναι, γεννῶμαι· φανεὶς δύστηνος, γεννηθεὶς διὰ νὰ εἶμαι δυστυχής, Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 974, πρβλ. 1226· δοῦλος ἀντ' ἐλευθέρου φανείς, γενόμενος, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1020 ἐκ βασιλέως ἰδιώτην φανῆναι, δηλ. γενέσθαι Ξεν. Ἀν. 7. 7, 28. 3) ἐπὶ πραγμάτων ἢ γεγονότων, τέλος οὔπω τι πέφανται Ἰλ. Β. 122· βιότοιο τελευτὴ Η. 104· ἔργον, ἄεθλον Π. 207, Ὀδ. Φ. 106, καὶ συχν. παρ' Ἀττ.· ἀκτὶς ἀελίου, τὸ κάλλιστον ἑπταπύλῳ φανὲν Θήβᾳ τῶν προτέρων φάος, ἐφάνθης ποτ' Σοφ. Ἀντ. 100· πρβλ. Οἰδ. Τύρ. 474, 848, Τραχ. 1· τὸ φανθέν, τὸ γενόμενον, τὸ φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιεῖν; αὐτόθι 743. Π. ὡς καὶ νῦν, φαίνομαι, φαίνομαι ὅτι εἶμαι .., μετ' ἀπαρ., δμωάων ἥτις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι Ὀδ. Ο. 25, πρβλ. Λ. 335· οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι Ξ. 355· οὕτω, τοῦτό μοι θειότατον φαίνεται γενέσθαι Ἡρόδ. 7. 137· εὖ λέγειν φαίνει Ἀριστοφ. Νεφ. 403, κλπ., πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 317·— τὸ ἀπαρ. τοῦτο συχν. παραλείπεται, ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φ. ἀήρ Ἰλ. Ε. 864· τοῖος ἐφαίνετο αὐτόθι 867· οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ Ι. 94, πρβλ. Β. 5· ὅστις φαίνηται ἄριστος Ὀδ. Ξ. 106· σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη Ζ. 137· οὕτω παρ' Ἀττ.· ἕρμαιον ἂν ἐφάνη Πλάτ. Πολ. 368D, κλπ., ἴδε κατωτ. 2·— παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. συντάσσεται ὡσαύτως μετὰ μετοχ., ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· διότι φαίνεσθαι μετ' ἀπαρ. δηλοῖ γνώμην ὅτι πρᾶγμά τι «φαίνεται νὰ εἶναι» .., ἐν ᾧ φαίνεσθαι μετὰ μετοχ. δηλοῖ γεγονός, ὅτι δηλ. πρᾶγμά τι φανερῶς εἶναι οἷον λέγεται· π. χ. φαίνεται εἶναι, «φαίνεται νὰ εἶναι» .., ἀλλὰ φαίνεται ὢν φανερῶς εἶναι· οὕτως, ἐμοὶ σὺ μέγα πλουτέειν φαίνεαι, μοὶ φαίνεσαι νὰ εἶσαι πολὺ πλούσιος, Ἡρόδ. 1. 32· ἀλλά, εὔνοος ἐφαίνετο ἐών, ὅτι ἦτο φανερῶς εὔνους, ὁ αὐτ. 7. 173, πρβλ. 137, 175, Αἰσχύλ. Πρ. 217, Θουκ. 1. 2· φαίνεται ὁ νόμος ἡμᾶς βλάπτων, φαίνεται φανερῶς ὅτι μᾶς βλάπτει· ἀλλά, φαίνεται ὁ νόμος ἡμᾶς βλάψειν, φαίνεται ὅτι θὰ μᾶς βλάψῃ, Wolf εἰς Δημοσθ. Λεπτ. σ. 259· οὕτως, οὐκ ἄκαιρα φαίνεται λέγειν, φαίνεται νὰ ὁμιλῇ .., Αἰσχύλ. Πρ. 1036· ἀλλά, φανέονται λέγοντες οὐδὲν Ἡρόδ. 3. 35·— φαίνομαι δύο καθορᾶν εἴδη Πλάτ. Σοφ. 235D· ἀλλά, οὐκ ἂν φανεῖμεν πήματ' ἔρξαντες Αἰσχύλ. Πέρσ. 786· πλαγκτὸς οὖσ' ἐφαινόμην Αἰσχύλ. Ἀγ. 593, πρβλ. Ἡρόδ. 9. 89, Εὐρ. Ἀνδρ. 343, κλπ.·— ὡσαύτως παραλειπομένης τῆς μετοχ., πέφανται ἁρματηλάτας σοφὸς (ἐξυπακ. ὤν) Πινδ. Π. 5. 154, πρβλ. Ν. 6. 25· ἡμερώτερος φανεῖ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1632· Κᾶρες ἐφάνησαν (ἐξυπακ. ὄντες), ἐφάνησαν πράγματι ὅτι ἦσαν Κᾶρες, Θουκυδ. 1. 8· τί φαίνομαι (ἐξυπακ. ὤν); «σὰν τί» φαίνομαι; Εὐρ. Βάκχ. 925·— ἐντεῦθεν τὸ φαίνεσθαι ἀντίκειται τῷ εἶναι, εἶναι μὲν ὅσπερ εἰμί, φαίνεσθαι δὲ μή (πρβλ. δοκέω Π. 2), Εὐρ. (Ἀποσπ. 699) ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 441· στρατηγὸς .. μὴ ὢν φαίνεσθαι Ξεν. Ἀπομν. 1. 7, 3, πρβλ. Ἑλλ. 6. 5, 28· ἐντεῦθεν. 2) ἐν τῇ Φιλοσοφίᾳ, φαίνομαι (ἀπολ.) ὁτὲ μὲν κεῖται ἐξ ἀντικειμένου ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὅσα εἶναι ἐμφανῆ ταῖς αἰσθήσεσιν, ὁτὲ δὲ ἐξ ὑποκειμένου ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὅσα φαίνονται εἰς τὸν νοῦν ὡς ὄντα ποιά τινα, πρβλ. Ἀριστ. Φυσ. 3. 5, 10, περὶ Οὐραν. 4. 5, 9, περὶ Ζῴων Γεν. 1. 2, 6, Ἠθ. Νικ. 1. 7, 11, πρὸς τὰ Ἠθικ. Νικ. 10. 5, 2, Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 1, 7· ἀλλ' ἡ δευτέρα αὕτη σημασία διακρίνεται ἀπὸ τοῦ δοκεῖν, δοξάζειν· τὸ φαίνεσθαί ἐστι τὸ δοξάζειν ὅπερ αἰσθάνεται περὶ Ψυχ. 2. 3. 15·— αἱ σημασίαι αὗται φαίνονται σαφῶς ἐν τῇ χρήσει τῆς μετοχῆς φαινόμενος, η, ον. α) φανερὸς εἰς τὰς αἰσθήσεις, ὅθεν ἐμφανής, κατάδηλος, περὶ Οὐρ. 3. 4, 8, κ. ἀλλ.· τῶν φαινομένων θειότατον Μετὰ τὰ Φυσικ. 11. 9, 1· καὶ τὰ φαινόμενα παρά τισι φιλοσόφοις ἐλέγοντο ὡς = τὰ ὄντα καὶ τὰ ἀληθῆ αὐτόθι 3. 5, κέξ., περὶ Ψυχ. 1. 2, 8, περὶ Ζῴων Μορ. 1. 1, 8·— οὕτως ἐν τῇ Ἀστρονομ. τὰ φαινόμενα = τὰ οὐράνια φαινόμενα, ὅπερ εἶναι ἡ ἐπιγραφὴ συγγράμματός τινος τοῦ Εὐδόξου ὅπερ μετέτρεψεν εἰς στίχους ὁ Ἄρατος, Ἱππάρχου τῶν Ἀράτ. καὶ Εὐδόξ. Φαινομ. Ἐξήγ. σ. 98 Petav., πρβλ. Ἀριστ. περὶ Οὐραν. 2. 13, 8. 6) τὸ φαινόμενον εἰς τὸν νοῦν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πράγματι ὑπάρχον, ναί, ἔφη, φαινόμενα, οὐ μέν τοι ὄντα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γὲ που τῇ ἀληθείᾳ Πλάτ. Πολ. 596Ε, πρβλ. Ἀριστ. Τοπ. 1. 1, 3, Ἠθικ. Νικ. 3. 4, 4· τὰ οὖν ἐμοὶ φαινόμενα οὕτω φαίνεται Πλάτ. Πολ. 517Β ἐνταῦθεν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀληθῆς, Ἀριστ. Ρητ. 2. 24, 1, κ. ἀλλ.—Ἐπίρρ. **φαινομένως**, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἄλκ. α' 73 = 243, κλπ. **3)** συχν. ἐν τοῖς διαλόγοις τοῦ Πλάτωνος, **φαίνεταί σοι ταῦτα**; σοὶ φαίνονται ταῦτα ἔχοντα οὕτω; σοὶ φαίνονται ὅτι ἔχουν οὕτως; Ἀπόκρισις φαίνεται, ναί, μάλιστα, Πρωτ. 332Ε, Πολ. 333C, κλπ.· ὡς γ' ἐμοὶ φ. Πρωτ. 324D, πρβλ. Πολ. 383Δ, κλπ.·—οὕτω, [τοῦτο] φῂς εἶναι; Ἀποκρισις φαίνομαι (ἐξυπακ. λέγειν) Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 20·—παρὰ μεταγεν. **τὸ φαίνεται κεῖται** ἀπροσώπως μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., φαίνεται καλόν, εὔλογον, Διονύσ. Ἁλ. 2. 14., 4. 85, κλπ.·—αὐτὸ φανέν, αὐτοδήλως, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 5, 4. **4)** συνημμένον μετὰ τοῦ **ὁκὲω**· εἰ δὴ κακός τε φ. δοκῶ τέ σοι Εὐρ. Ἱππόλ. 1071· δοκοῖμεν .. ἂν χείρους φαίνεσθαι Θουκ. 1. 122, πρβλ. Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 269D, Ἐρυξ. 399C, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 22. **5)** οὐδαμοῦ φανῆναι, nullo in loco hab ri, Πλάτ. ἐν Φαίδωνι 72C· ἴδε **οὐδαμοῦ**. **III.** τὰ φανθέντα, ἴδε ἀνωτ. **A. I. 5.** — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 458, 459, 460, Γ. Χατζιδάκι Αἱ δύο μέθοδοι ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σελ. 374.

Φαίνων, ὁ, ὄνομα πλανήτου, τοῦ νῦν Κρόνου, ὁ λάμπων, ὁ φωτίζων, Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 2, 9, Κικ. N. D. 2. 20.

φαινῶπις, ιδος, ἡ, ἰδιότυπον θηλ. τοῦ **φαίνοψ**, Μανέθων 2. 177.

φαιός, ά, όν, κυρίως ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ λυκαυγοῦς ἢ λυκόφωτος ἢ τοῦ σκιόφωτος τῆς ἑσπέρας, σκοτεινόχρους, τεφρόχρους, «σταχτερός», «μουντός», «σκοῦρος», Λατ. fuscus, ἐπὶ παντὸς χρώματος γινομένου ἐκ μίξεως μέλανος καὶ λευκοῦ, «φαιόν· χρῶμα σύνθετον ἐκ μέλανος καὶ λευκοῦ» (Φώτ. καὶ Σουΐδ.)· φαιὸν (γίγνεται) λευκοῦ τε καὶ μέλανος (κράσει) Πλάτ. Τίμ. 68C, πρβλ. Ἀριστ. Κατηγ. 10, 8, Τοπ. 1. 15, 7, κ. ἀλλ.· **φαιοὶ ἄρτοι**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **λευκοί**, οἷσε δεῦρό μοι, λευκοὺς μὲν ὀκτώ, τῶν δὲ φαιῶν τοὺς ἴσους Ἄλεξις ἐν «Κυπρίῳ» 1· ἐπὶ πένθους, **φαιὰ ἱμάτια** Πολύδ. 30. 4, 5, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3562·—ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μέλας** καὶ πρὸς τὸ **λευκός**, ὡς τὸ **ἄλυπος** πρὸς τὸ λυπηρὸς καὶ πρὸς τὸ **ἡδύς**, ἐπὶ ἐννοίας ἁπλῶς ἀρνητικῆς. Πλάτ. Πολ. 585Α. **2)** ὡσαύτως λέγεται ἐπὶ ἤχου ὡς τὸ **ὁμοφώς**, Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 27, πρβλ. Τοπ. ἔνθ' ἀνωτ., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 41, Πολυδ. Β', 117.

φαιότης, ητος, ἡ, οὐσιαστ. ἀφηρημένον τοῦ **φαιός**, Ἀριστ. περὶ Φυτ. 2. 9, 5.

φαι-ουρός, όν, (οὐρὰ) ὁ ἔχων φαιὰν οὐράν· ἢ ἴσως ἐκ τοῦ **φάος**, = **λάμπουρος**, Μαῖρας ὅταν φαιουρὸν ἀλλάξῃς δομήν Λυκόφρ. 334, ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει: «φαιὸν σῶμα ἔχουσαν».

φαιο-χίτων, [ῐ] **ωνος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων φαιὸν, τεφρόχρουν χιτῶνα, Αἰσχύλ. Χο. 1049, ἔνθα ἡ δευτέρα συλλαβὴ εἶναι μακρὰ ἐν ἄρσει ὥστε οὐδεμία ἀνάγκη ὑπάρχει τῆς γραφῆς **φαιοκχίτων**· ἴδε **Χχ** ἐν τέλ.

φαιρίδδω, Λακ. ἢ Βοιωτ. ἀντὶ **σφαιρίζω**, «φαιρίδδειν (Λακ.) σφαιρίζειν» Ἡσύχ., Ahrens D. D. σ. 97.

φαιρωτήρ, = **σφαιρωτήρ**. «φαιρωτήρ· σκύτος» Ἡσύχ.

φαῖσι, = **φασί**, Σαπφ. Ἀποσπ. 56, Ἐκδ. Bergk ἐκ Lyr. gr.—Ἴδε καὶ τὰ παρὰ τῷ Kühner Ausführl. Gram. d. gr. Spr. I, σ. 116 παρατεθειμένα· δέψαισι (ἐκ τοῦ δέψημι), **πεπάγαισιν**, **κεκρίκαισιν**, τὰ ἐκ τοῦ Ἀλκαίου.

φᾶκᾶς, ὁ, ἐπώνυμον σκωπτικὸν τοῦ Διοσκορίδου (πρβλ. Lentulus, Cicero), «Διοσκορίδης· ἰατρός, ὁ ἐπικληθεὶς φακᾶς διὰ τοὺς ἐπὶ τῆς ὄψεως φακούς» Σουΐδ. ἐν λέξ. **Διοσκορίδης**

φακέα, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. **φακῆ**.

φάκελος, [ᾰ], ὁ, δέσμη, δεσμίς, «δεμάτι», Λατιν. fasciculus, φρυγάνων, ῥάβδων Ἡρόδ. 4. 62, 67· ξύλων Εὐρ. Κύκλ. 242· ὕλης **φάκελοι**, fascines, Θουκυδ. 2. 77 φέρεται **φάκελλος** ἐν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 6, 11. **II. φακιόλιον**. «φάκελλος τὸ τῆς κεφαλῆς φόρεμα, ὃ καὶ φακιόλιον λέγεται» Σουΐδ. ἐν λ. **φάκελλος**.

φᾰκελῶ, συνάπτω τι εἰς φάκελον, Νικήτ. 197C.

φᾰκῆ, ῆς, ἡ, συνηρ. ἐκ τοῦ **φακέα**. τὸν τύπον δὲ τοῦτον καταγελᾷ ὁ Εὔφρων, ἐπὰν δὲ καλέσῃ .. **φακέαν** τὴν **φακῆν**, τί δεῖ ποιεῖν; ὁ αὐτ. ἐν «Ἀποδιδούσῃ» 1 (ἴδε Meineke).— ὡς καὶ νῦν, ἔδεσμα ἐκ φακῶν (φακοί), Ἀριστοφ. Ἱππ. 1007, Σφ. 811, κ. ἀλλ., πρβλ. Ἀθήν. 156-8, καὶ ἴδε **φακός**. — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 312.

φάκῐνος, η, ον, ὁ ἐκ φακῶν πεποιημένος, **ἄρτος** Σώπατρ. παρ' Ἀθην. 158D.

φακιόλιον, τό, = τῷ Λατ. fasciola, κοινῶς «φακιόλι», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 729, Βυζ.

φακίολος, ὁ, = **φάκελος**, I, Νικήτ., κλπ.· ἀλλ' ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **φάκελος** ἐν Διον. Ἁλ. 10. 16, πρβλ. 7. 11.

φάκιον, τό, ἀφέψημα φακῶν, ἐνχρήσει ὡς ἐμετικόν, Ἱππ. 474. 19 κἑξ.

φᾰκο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς φακόν, Ἀριστ. περὶ Οὐρ. 2. 4, 8, Πλούτ. 2. 288Β, Πολυδ. 2. 71.

φᾰκο-πτῐσάνη, [ᾰ], ἡ, ἔδεσμα ἐκ φακῶν καὶ κριθῶν, Γαλην. τ. 6, σ. 324, Ὀρειβάσ. τ. 1, σ. 38, 8., 261, 6.

φᾰκός, ὁ, τὸ φυτὸν καὶ ὁ καρπὸς τῆς φακῆς, τρώγουσι ... συμμιεμιγμένους γούρους φακοῖσι Σόλων παρ' Ἀθην. 645F, Ἡρόδ. 4. 17, κλπ.·—ὡσαύτως ὡς τὸ **φακῆ**, ἔδεσμα ἐκ φακῶν, μάλιστα ἐν τῷ πληθυντ., Φερεκράτ. ἐν «Κοριαννοῖ» 1, Ἄμφις ἐν Ἀδηλ. 4, κλπ.· ἀλλ' οὐδέποτε τὸ θηλ. **φακὴ** λέγεται ἐπὶ τοῦ ὠμοῦ ὀσπρίου, ἴδε Δοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 455. **2)** φ. ὁ ἐπὶ τῶν τελμάτων, φυτόν τι φυόμενον εἰς ἕλη, Lemna minor, Διοσκ. 4. 88.

II. πρᾶγμα ὅμοιον τὸ σχῆμα πρὸς ὠμὸν φακόν· **4)** φ. ὀστρακινος, πλατὺ ἀγγεῖον εἰς σχῆμα φακοῦ πρὸς θέρμανσιν χρήσιμον, Ἱπποκρ. 576. 44, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 2. 5· φ. τοῦ ἐλαίου, ἀγγεῖον ἐλαίου, «λαδικόν», Ἐβδ. (Α' Βασιλ. Γ', 1). **2)** θήκη νεκροῦ, Ἰουστῖν Μάρτ. **3)** κηλὶς ἐπὶ τοῦ σώματος, στίγμα, «ἐλιά», ἀκροχορδόνες καὶ μιάσματα καὶ φακοὶ πατέρων ἐν παισὶν ἐμφανισθέντες Πλούτ. 2. 563Α· ἐν τῷ προσώπῳ φακὸς καὶ ἀκροχορδὼν 800Ε. **4)** κόσμημά τι κλίνης, φακὸν τῆς κλίνης περίχαλκον Ἀθήν. 413Β.

φᾰκο-τρίβων, ὁ, ὁ τρίβων φακούς, κοπανίζων φακούς, Γρηγ. Νύσσ. 2, σ. 291Β.

φᾰκο-φόρος, ον, ὁ φέρων φακούς, Ἐκκλ.

φᾰκ-ωφις, εως, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων φακοὺς (ἐλιάς) ἐπὶ τοῦ προσώπου, Γλωσσ.

φᾰκώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ **φακοειδής**, πλήρης φακοειδῶν στιγμάτων (φακούς **II. 4**), τὸ φακῶδες Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1090.

φάκωσις, εως, ἡ, τὸ καλύπτεσθαι διὰ φακῶν ἢ στιγμάτων, ὕδερον ἢ φακώσεις Ἡφαιστ. Ἀποτελέσμ. σ. 13.

φακωτός, ή, όν, ὅμοιος πρὸς φακόν, Ἠλιόδ. ἐν Schneid. Ecl. Phys. I, 469, Ἀέτ.

φᾰλαγγ-άρχης, ου, ὁ, ἀρχηγὸς φάλαγγος, Νικήτ. Εὐγεν. 5. 325.

φᾰλαγγ-αρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ θέσις τοῦ φαλαγγάρχου, Βυζ., Σουΐδ

φᾰλαγγηδόν, Ἐπίρρ., κατὰ φάλαγγας, Ἰλ. Ο. 360, Πολύδ. 3. 115, 12, κ. ἀλλ.

φᾰλαγγιάω, εἶμαι δηλητηριώδης ὡς φαλάγγιον, πιθαν. γραφὴ παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ **φαλαγγῶσα**.

φᾰλαγγιό-δηκτος, ον, δηχθεὶς ὑπὸ δηλητηριώδους φαλαγγίου, σφαλαγγουρίου, Διοσκ. 4. 52, 116.

φᾰλάγγιον, τό, (**φάλαγξ IV**) εἶδος ἰοβόλου ἀράχνης, κοινῶς «σφαλάγγι», Πλάτ. Εὐθύδ. 290Δ, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 12· διαστέλλεται ἀπὸ τῶν ὁμοειδῶν ἀράχνης, ἀραχνίου, Ἀριστ. π. Ζ. Ἱστ. 9. 39, 1, κ. ἀλλ. **2)** ὡς τὸ **ἀράχνιον**, τὸ ὕφασμα τῆς ἀράχνης, αὐτόθι 5. 27, 5 —ὁ Sundevall παρατηρεῖ ὅτι τὰ φαλάγγια δὲν ὑφαίνουσιν ἱστούς. **II.** phalangium, βοτάνη τις, ἥτις, ὡς λέγεται, θεραπεύει τοῦ φαλαγγίου τὸ δῆγμα, Διοσκ. 3. 122· καὶ **φαλαγγίτιον**, αὐτόθι **III.** ὡς καὶ νῦν, στρογγύλον ξύλον τιθέμενον ὑπὸ τὰ πλοῖα πρὸς μετακίνησιν αὐτοῦ (ἐπὶ τῆς ξηρᾶς), Εὐστ. 140. 9., 469. 15, «φαλάγγια· στρογγύλα ξύλα καὶ σύμμετρα. Ἀττικοὶ δὲ κόρακας» Ἡσύχ., καὶ **οἱ κόρακες δὲ** παρ' Ἀττικοῖς **φαλάγγια** Ἐτυμ. Μέγ. σ. 886, 50.

φᾰλαγγιό-πληκτος, ον, πληχθείς, κεντηθείς, δηχθεὶς ὑπὸ φαλαγγίων, δηλ. ἰοβόλου ἀράχνης, Γαλην.

φᾰλαγγίτης [ῐ] **ου**, ὁ, στρατιώτης ἐν φάλαγγι, Λατ. legionarius, Πολύβ. 4 12, 12, κλπ. **II.** = **φαλάγγιον**, II, Γαλην. τ. 13, σ. 239.

φᾰλαγγῐτῐκός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φάλαγγα, σπεῖρα Πολύβ. 18. 11, 10.

φᾰλαγγο-μαχέω, μάχομαι ἐν φάλαγγι· καθόλου, μάχομαι ἐν ταῖς τάξεσι τοῦ στρατοῦ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἱππομ-**, **πυργομ-**, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 6. 4, 18.— **φαλαγγομάχης** ἐλέφας ἐν Ἀνθ. Παλατ. 9. 285.

φᾰλαγγόω, (**φάλαγξ II. 2**) κινῶ διὰ φαλαγγίων, Ἀρχ. Μαθ. 98. **II.** ἐφοδιάζω διὰ τοιούτων φαλαγγίων, Πολύαιν. 5, 2, 6.

φᾰλάγγωμα, τό, φαλάγγιον, ξύλον κυλινδρικόν, ἐφ' οὗ βάρος τι τιθέμενον μετακινεῖται, «φάλαγξ· τὸ ξύλον ἢ φάλαγξ, ἃ νῦν φαλαγγώματα καλοῦσιν» Α. Β. 71, 11. **II.** «πομπή τις ἐν τοῖς Διονυσίοις» Ἡσύχ.

φᾰλάγγωσις, ἡ, νόσος τις τῶν βλεφαρίδων καθ' ἣν αὗται φύονται πρὸς τὰ ἔσω τοῦ ὀφθαλμοῦ, Γαλην. 19. 438, κ. ἀλλ.

φάλαγξ [ᾰ], αγγος, ἡ, γραμμὴ ἢ παράταξις μάχης, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ Ἰλ. καὶ μόνον ἅπαξ ἐν τῷ ἐνικῷ ἀριθμῷ Τρώων ῥῆξε φάλαγγα Π. Ζ. 6· ἀλλαχοῦ ἐν τῷ πληθ., αἱ τάξεις στρατεύματος εἰς μάχην παρατεταγμένου, Δαναοὶ ῥήξαντο φάλαγγας Λ. 90 φάλαγγες ἀνδρῶν Τ. 158, Ἡσ. Θεογ. 935. **2)** τὸ κύριον σῶμα, οἱ βαρέως ὡπλισμένοι (ὁπλῖται), καὶ εἰς μάχην παρατεταγμένοι, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 17, κ. ἀλλ.· ἡ φ. τῶν ὁπλιτῶν αὐτόθι 6. 3, 27, Δημ. 123. 26· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **πελτασταί**, Ξεν. Ἀν. 6. 3, 25· πρὸς τὸ **ἱππεῖς**, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παιδ. 6. 3, 1, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγησ. 2, 9, Διόδ., κλπ. Ὁ σχηματισμὸς τῆς φάλαγγος δὲν ἦτο πάντοτε ὁ αὐτός, ἡ τῶν Σπαρτιατῶν φάλαγξ ἐν Τεγέᾳ εἶχε βάθος ὀκτώ, Θουκ. 5. 68· ἡ τῶν Θηβαίων ἐπὶ Δηλίῳ εἰκοσιπέντε, ὁ αὐτ. 4. 93· ἀλλὰ τὸ σύνηθες βάθος κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ξενοφῶντος ἦτο μόνον τεσσάρων ἀνδρῶν, Ἀνάβ. 1. 2, 5, Ἑλλ. 3. 4, 13.— Ἐντεῦθεν τὸ φάλαγξ ἐσήμαινε τὴν πρὸς μάχην κατὰ μέτωπον παράταξιν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κέρας (πρβλ. κέρας VII. 3, ὄρθιος III), ἐπὶ φάλαγγος ἄγειν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κατὰ κέρας ἢ ἐπὶ κέρως ἄγειν, Λατιν. quadrato agmine ducere, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ longo agnine, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 6, 43, Ἑλλ. 6. 2, 30 (ἐπὶ πλοίων)· ἐκ κέρατος εἰς φ. καταστῆσαι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 8. 5, 15, πρβλ. Ἀνάβ. 4. 3, 26· ἐπὶ φάλαγγος καθίστασθαι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 6. 3, 21, πρβλ. Ἀνάβ. 6. 3, 7 καὶ 25·— περὶ τῆς Μακεδονικῆς φάλαγγος, ὡς ἐτελειοποίησεν αὐτὴν ὁ Φίλιππος, ἴδε Πολύβ. 18. 12 κέξ., Niebuhr R. H. 3, σ. 466 κέξ. 6) παρὰ Ξενοφ. λέγεται ἐπὶ τοῦ κυρίου σώματος τοῦ στρατοῦ δηλ. τοῦ κέντρου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ κέρατα, Κύρ. Παιδ. 7. 1, 5, κ. ἀλλ. γ) παρὰ Ξεν. ὡσαύτως, στρατόπεδον, Ἀγησ. 2. 15, Λακ. Πολ. 12, 3, Ἱππ. 8, 12. II. στρογγύλον, κυλινδρικὸν τεμάχιον ξύλου, στέλεχος, πρέμνον, κορμός, μακρὸν ξύλον, φάλαγγες ἐβένου Ἡρόδ. 3. 97· ἐκ κοτίνοιο φ. Ἀπολλ. Ροδ. Β. 843. 2) ἐν τῷ πληθ. ξύλινοι κύλινδροι, φαλάγγια πρὸς μετακίνησιν βαρῶν, phalangae, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 375 κέξ., Ὀρφ. Ἀργον. 272, πρβλ. Α. Β. 115. 3) τοῦ ζυγοῦ τὸ ὁριζόντιον σιδήριον, ἐξ οὗ ἐξαρτῶνται ἑκατέρωθεν αἱ πλάστιγγες, Ἀριστ. Μηχ. 1. 20., 20, 1. III. τὸ ὀστοῦν τὸ μεταξὺ δύο ἁρμῶν τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς ἢ τοῦ ποδὸς, Λατ. phalanx, internodium δακτύλου τὸ ἄκαμπτον φάλαγξ ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 15, 3. IV. =φαλάγγιον, Ἀριστοφ. Σφ. 1509, Βάτρ. 1314, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Ἑλλάδι» 7, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1. 13. (Ἐλέχθη ὅτι ἡ πρώτη σημασία τῆς λέξεως ἦν ἡ τοῦ πρὸς μετακίνησιν χρησιμεύοντος κυλίνδρου, καὶ ὅτι ἐκ ταύτης ἐπήγασεν ἡ χρῆσις τοῦ Ὁμηρικοῦ φάλαγγες, δηλ. τάξεις ἀνδρῶν οἱονεὶ κυλινδούμεναι ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης, Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λέξ. — Ἀλλ' ἡ σημασία αὕτη ἁπαντᾷ πολὺ μεταγενέστερον ἢ ὥστε νὰ δικαιολογήσῃ ἢ καταστήσῃ πιθανὴν τὴν τοιαύτην εἰκασίαν).

φάλαινα, φάλη, ἴδε φάλλαινα, φάλλη.

φαλάκρα, ἡ, ὡς καὶ νῦν, φαλακρότης. Φαλάκρας ἐγκώμιον, πραγματεία τις τοῦ Συνεσίου (72Α) οὕτως ἐπιγραφομένη. II. ἄδενδρος γυμνὴ ἄκρα ὄρους «Φαλάκραι, ἄκρα τῆς Ἴδης, ἥτις οὐκ ἔχει ζῶν φυτὸν διὰ τὴν χιόνα καὶ τὸν κρύσταλλον, ἀλλ' ἐψίλωται· καὶ πάντα δὲ τὰ ἐψιλωμένα ὄρη ἐλέγοντο φαλάκραι» Στέφ. Βυζ.

φαλακράω, εἶμαι ἢ γίνομαι φαλακρός, «ἀωρόλειος, ὁ παρὰ τὴν ὥραν καὶ τὴν ἡλικίαν λειαινόμενος καὶ φαλακρῶν» Σουΐδ. ἐν λέξ. ἀωρόλειος, ἔνθα ἡμαρτημένως φέρεται φαλακριάω, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 80.

φαλακρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς φαλακρόν, Δίων Κ. 76. 8.

φαλακρόομαι, Παθ., γίνομαι φαλακρός, Ἡρόδ. 3. 12, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 11, 15, π. Ζ. Γεν. 5. 3, 4· — τὸ ἐνεργ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ΚΖ', 31 κῶδ. Ἀλεξ.)

φαλακρός, ά, όν, (φαλός, φάω) ὡς καὶ νῦν, χυδ. «καραφλός», Ἀνακρ. 68, Ἡρόδ. 3. 12., 4. 23, Ἱππ. Ἀφορ. 1258, Πλάτ., κλπ.· κυρίως φαλακρὸς τὴν κορυφὴν (πρβλ. φαλακρότης), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 11, 8· φ. τὴν κεφαλὴν Λουκ. περὶ Πένθ. 16· πρόσωπον φαλακρὸν Εὐρ. Κύκλ. 227·— ὁ φαλακρός, οἱ φαλακροὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 540, Εἰρ. 767, 771, κλπ.·— παροιμ. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων, φαλακρῷ κτένας δανείζειν Παροιμιογρ.· φαλακρὸν τίλλειν Σουΐδ. 2) ὅμοιος πρὸς φαλακρόν, λεῖος, φ. σιδήρια, τὰ πρὸς καυτηρίασιν χρήσιμα, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 787, πρβλ. 827· φαλακρότερος εὐδίας Σώφρων 13 Ahrens. II. ὁ φαλακρὸς ἦτο τὸ ὄνομα περιφήμου σοφίσματος ὁμοίου πρὸς τὸ Λατ. acervus, πρβλ. Ὁρατ. Ἐπιστ. 2. 1, 45, Διογ. Λ. 2. 108. (Ἐκ τοῦ φαλός, ή, όν, πρβλ. τὴν συγγενῆ λέξιν φάλαρος).

φαλακρότης, ητος, ἡ, γυμνότης κατὰ τὴν κορυφήν, Λατιν. calvities, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀναφαλαντίασις, ἡ κατὰ τὸ βρέγμα γυμνότης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 11, 8. II. λειότης, φ. τῆς κεφαλῆς, ἐπὶ ὀστοῦ, Ἱππ. Μοχλ. 866, πρβλ. περὶ Ἄρθρ. 827.

φαλάκρωμα, τό, γυμνότης, φαλακρὰ κεφαλή, ἐν χρήσει ἀντὶ αὐτοῦ τοῦ φαλακροῦ ἀνθρώπου, Κικ. πρ. Ἀττ. 14. 2. II. =φαλάκρωσις, Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ΚΖ', 31 κῶδ. Ἀλεξ.).

φαλάκρωσις, εως, ἡ, τὸ εἶναι ἢ γίγνεσθαι φαλακρόν, Ἑβδ. (Λευ. ΚΑ', 5, κ. ἀλλ.), Πλούτ. 2. 652F, 919C, Γαλην. τ. 1, σ. 634, 18.

φάλανθος, ον, ὁ κατὰ μέτωπον (τὸ βρέγμα) φαλακρός, Ἀνθ. Π. 9. 317, Διογ. Λ. 7, 160, Α. Β. 71.

φαλαντίας, ου, ὁ, φαλακρός, Λουκ. Φιλοψευδ. 18.

φάλαρα [ᾰ], τά, (φάλος) ἅπαξ παρ' Ὁμ. Ἰλ. Π. 106, ἔνθα φαίνεται ὅτι σημαίνουσι κοσμήματά τινα ἐξέχοντα ἢ κρίκους κατὰ τὰ πλάγια τῆς περικεφαλαίας, εἰς ἃ προσεδένοντο οἱ ἱμάντες οἱ διερχόμενοι ὑπὸ τὴν σιαγόνα (ἴδε Σχόλ. Ἐνετ. ἐν τόπῳ)· πρβλ. φάλος ἐν τέλει·— τὸ ἑνικὸν φάλαρον τιάρας ἁπαντᾷ ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 661, βασιλείου τιάρας φάλαρον πιφαύσκων, «φαίνων, δεικνύων τῆς περικεφαλαίας τὸν λόφον» (Σχόλ.). II. ἀκολούθως, προμετωπίδες, ἀσπιδίσκοι, κοσμήματα κατὰ τὸ μέτωπον τῶν ἵππων, ἢ σκεπάσματα τῶν γνάθων, χαλινοὶ καὶ ἄλλα ἱπποκόσμια, Φώτ., Ἡσύχ., Λατιν. phalerae, Ἡρόδ. 1. 215, Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 39· ἀμπυκτήρια φάλ. πώλων Σοφ. Ο. Κ. 1070 (ἔνθα ὅμως ὁ Schneidew. ἀπορρίπτει τὴν λέξιν ὡς γλώσσημα, ἴδε σημ. Jebb), πρβλ. Εὐρ. Ἱκέτ. 586. 2) κοσμήματα καθόλου, Πλούτ. 2. 528Α, Δίων Χρυσ. 2. 423

φαλαρίζω, λέξις αἰσχρὰ παρὰ τῷ Ἐπιφαν. τ. 1, σ. 1092Β, αἵ τε φαλαρίζουσαι αἰσχρουργίας μελετήματα (ὁ Petav. φαλλίζουσαι).

φαλαρίς, Ἰωνικ. φαληρίς, ίδος, ἡ· (φαλαρός)·— πτηνὸν λιμναῖον, κληθὲν οὕτως ἐκ τῆς φαλακρᾶς λευκῆς κεφαλῆς του, «φαλαρίδα», Λατιν. phalāris, phalēris, Ἀριστοφ. Ἀχ. 875, Ὄρν. 565 (ἐν τῷ Ἰων. τύπῳ), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 15·— κατὰ τὸν Buttm., Λεξιλ. ἐν λ. φάλος 10, ἔν τισι τόποις τῆς Γερμανίας τὸ πτηνὸν τοῦτο καλεῖται Blesshuhn, ὡς ἐκ τοῦ λευκοῦ μέρους (Bletz) τοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. II. εἶδος χόρτου, Phal. canariensis, Διοσκ. 3. 159, Πλίν. 27. 102.

φαλαρισμός, ὁ, σκληρότης οἷα ἡ τοῦ Φαλάριδος, Κικ. πρὸς Ἀττ. 7. 12.

φαλαρῖτις, ιδος, ἡ, ἔχουσα φάλαρα, ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς, Καλλ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ὀδ. Γ. 380.

φάλαρον, τό, ἴδε φάλαρα.

φάλαρος, α, ον, ἢ (κατὰ τὸν Λοβέκ.) φαλαρός, ά, όν, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ Ἰωνικ. φάληρος (κατὰ τὸν Buttm., Λεξιλ. ἐν λ. φάλος 10), ὁ λευκὸς ἢ ἐν μέρει λευκός, ὁ κύων ὁ φάλαρος, «ὁ λευκὸς» (Σχόλ.), Θεόκρ. 8. 27· οὕτως ὁ Φάλαρος ὡς ὄνομα κριοῦ, ὁ αὐτ. 5. 103·— πρβλ. φαλαρίς. Οὕτως ὁ Buttm. ἑρμηνεύει· ὄρη χιόνεσσι φάληρα ἐν Νικ. Θηρ. 461, χιονοσκεπῆ, λευκὰ ἐκ τῆς χιόνος, πρβλ. φαληριάω. (Ἐκ τοῦ φαλός, ή, όν, πρβλ. φαλακρός).

φάλη, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. φάλλαινα.

φαληριάω, εἶμαι λευκὸς (πρβλ. φάλαρος)· κύματα κυρτὰ φαληριόωντα, «λευκανθίζοντα τῷ ἀφρῷ» (Σχόλ.), Ἰλ. Ν. 799· φαληριῶσαν οἰκήσει σπίλον, τὴν λευκαινομένην ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῶν κυμάτων» (Σχόλ.), Λυκόφρων 188· μετὰ λευκοῦ ἀφροῦ, ἀργῷ πᾶς φαληριῶν λύθρω στόρθυγξ, «λευκῷ ὅλος λευκαινόμενος ἀφρῷ» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. 491·— πρβλ. ὡσαύτως φάλος (ὁ), τετραφάληρος.

φαληρίς, φάληρος, ἴδε ἐν λέξ. φαλαρ-.

Φάληρον [ᾰ], τό, ἀρχαιότατος λιμὴν τῶν Ἀθηνῶν, νῦν ὀνομάζεται Παλαιὸν Φάληρον, καὶ δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς, Ἡσύχ. καὶ Ἐπιγραφ., ἴδε Böckh. C. I. 1. 309, ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἁρποκρ. «δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος»·— Φαληροῖ, ἐν Φαλήρῳ, Ξεν. Ἱππαρχ. 3. 1, Πλουτ. Θεμ. 17. Φαληρόθεν, ἐκ Φαλήρου, Πλάτ. Συμπ. 172Α· Φαληρόνδε, εἰς Φάληρον, Θουκ. 1. 107·— Φαληριύς, έως, ὁ, κάτοικος τοῦ Φαλήρου, Ἡρόδ. 3. 63, κλπ.· θηλ. Φαληρίς, ίδος, Στέφ. Βυζ.— Ἐπίθ. Φαληρικός, ή, όν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 901, κ. ἀλλ.— Περὶ τῆς θέσεως τοῦ Ἀρχαίου Φαλήρου, ἴδε Ἐνρ. Οὐλερίχ. ἐν τῷ περιοδικῷ «Ἐρανιστῇ» τ. 1 τοῦ β' ἔτους, σ. 432, κέξ., ἴδε καὶ πραγματείαν Γ. Ζαννέτου ἐν τῷ περιοδικῷ «Ἀπόλλωνι».

φαληρός, ά, όν, Ἰων. ἀντὶ φαλαρός, ὃ ἴδε.

φαλῆς, ῆτος, ἢ φάλης, ητος, ὁ, =φαλλός, Ἀριστοφ. Λυσ. 771, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 4. 3. II. Φαλῆς, ῆτος, ὁ, θεός τις, οὗ ἡ λατρεία ὡς ἡ τοῦ Πριάπου συνεδέετο πρὸς τὴν τοῦ Διονύσου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 263, κέξ.· ὡσαύτως φέρεται Φάλης, ητος (ὅπερ κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. ἦτο ὁ Δωρ. τύπος), Σώφρων παρὰ τῷ Ahrens D. D. 465, Λουκ. ἐν Διΐ Τραγῳδ. 42.

φαλιόπους, ὁ, ἡ, οὐδέτ. -πουν, ὁ λευκὸν ἔχων πόδα, λευκόπους, «φαλιόπουν. λευκόπουν. φαλιοὶ ταῦροι· λευκομέτωποι» Ἡσύχ.

φαλιός, ά, όν, =φαλαρός, Καλλιμ. Ἀποσπ. 176, Εὐστ., Ἡσύχ.

φαλίς, ίδος, ἡ, ἡ ἱέρεια τῆς Ἥρας ἐν Ἄργει, πιθαν. ἐκ τοῦ φαλός, ή, όν, ὡς ἐκ τῆς λευκῆς αὐτῆς ἐσθῆτος, Σύγκελ. 172Α.

φαλίσκομαι, (φαλὸς) «φαλίσσεται (διὰ δύο σ)· λευκαίνεται· ἀφρίζει» Ἡσύχ.

φάλκη, ἡ, νυκτερίς, Χρησμ. Σιβ. 14. 160.— Καθ' Ἡσύχ. τ «φάλκη· ὁ τῆς κόμης αὐχμός ἢ νυκτερίς».

φάλκης, ου, ὁ, κεκαμμένον ξύλον ἐκ τῶν πρὸς ναυπηγίαν χρησίμων, πλευρά, κατὰ τὸν Πολυδ., τὸ τῇ στείρᾳ προσηλούμενον, τούτου δὲ τὸ ἐσωτερικὸν μέρος ἐκαλεῖτο ἐφολκίς ἢ μενωτηρία (Πρβλ. ἐμφαλκόω, φόλκος· Λατ. falx, καὶ ἴσως fulcio, falco· τὸ Ἀρχ. Γερμ. balco (balk) ἔπρεπε κατὰ τὸν κανόνα νὰ ἦτο balbo ἢ balgo).

φαλκιδοῦσθαι, ὑπάγεσθαι τοῖς ὁρισμοῖς τοῦ Φαλκιδίου νόμου, Φώτ. νομοκ. ἐν Συντ. καν. τ. 1, σ. 88.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φαλλ-ᾰγώγια, (ἐξυπακ. ἱερά), τά, = **φαλληφόρια**, Κορνοῦτ. § 30.

φαλλ-ᾰγωγία, ἡ, ἡ περιαγωγὴ τοῦ φαλοῦ, τὸν τοῦ Διονύσου φαλλὸν ἐν τῇ φαλλαγωγίᾳ παρὰ τῶν ὀργιαζόντων προσκυν., Θεοδώρητ. τ. 4, σ. 783, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CIA. II 321.

φάλλαινα, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ κῆτος, Λατ. bālaena. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 5, 2., 3. 20, 5., 4. 10, 11., 6. 12, 2, Βαβρ. 39. 1· ἐντεῦθεν ἐπὶ παντὸς ἀδηφάγου θηρίου, Λατ. bellua, Ἀριστοφ. Σφ. 35. 39, Λυκόφρ. 841. **II.** «φάλλαινα ζωΰφιόν ἐστι ταῖς λυχνίαις ἐπιπετόμενον, ὃ καὶ πυραυστούμορος καὶ ψυχὴ καὶ ψώρα καλεῖται .. καὶ περὶ μὲν τῆς φαλλαίνης τοῦ χερσαίου ζωΰφίου, ὃ καὶ κανδηλοσβέστραν ἰδιωτικῶς φασιν εἴπομεν», κλπ., Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 84-85, πρβλ. Νικ. Θηρ. 760.— Συνήθως φέρεται **φάλαινα** [φᾱ]· ἀλλὰ τὸ Ραβ. Ἀντίγραφ. τοῦ Ἀριστοφ. καὶ τὰ κράτιστα τῶν τοῦ Ἀριστ., κλπ., ἔχουσι **φάλλ-**· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

φάλλη, ἡ, = τῷ προηγ. I, Λυκόφρ. 84, 394. **II.** = τῷ προηγ. II· «φάλη· ἡ πετομένη ψυχὴ» Ἡσύχ.

φαλλήν, ῆνος, ὁ, (φαλλὸς) ἐπώνυμον τοῦ Διονύσου, «ἡ δὲ (Πυθία) αὐτοὺς σέβεσθαι Διόνυσον Φαλλῆνα ἐκέλευσεν» Παυσ. 10. 19, 2· πρβλ. **Φαλῆς**·—τὸ ἐπίθ. **φάλληνος, ον**, ἀπαντᾷ ἐν Χρησμῷ παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 233D, ἐν ἀμφιβόλῳ ἐννοίᾳ, ἴδε Δινδ. εἰς Θησ. Ἐρρ. Στεφ. ἐν λέξ.

φαλλητάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φαλλός**, Νόνν. Συναγ. Ἱστ. σ. 166.

φαλληφόρια, (ἐξυπακ. ἱερά), τά, ἑορτὴ τοῦ Βάκχου, καθ' ἣν περιήγετο ἐν πομπῇ φαλλός, Πλούτ. 2. 355E·—**φαλληφορέω**, αὐτόθι 365C.

φαλλικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν φαλλόν·— τὸ φαλλικὸν (ἐξυπακ. **μέλος**), ᾆσμα ᾀδόμενον εἰς τὸν φαλλόν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 261, πρβλ. Ἀριστ. Ποιητ. 4. 14· ὡσαύτως «ὄρχημα Διονύσῳ» Πολυδ. Δ', 100.— Καθ' Ἡσύχ.: «φαλλικά· ᾠδὴ πεποιημένη εἰς τὸν Διόνυσον, τοῦ φαλλοῦ ἀγομένου», καὶ: «φαλλικόν· ὄρχημά τι, οἱ δὲ μέλος. ἄλλοι ᾠδὴν αὐτοσχέδιον ἐπὶ τῷ φαλλῷ ᾀδομένην».

φαλλο-βάτης [ᾱ], **ου**, ὁ, (βαίνω) ὁ ἀναβαίνων ἐπὶ στύλου ὁμοίου πρὸς φαλλόν, ἱερεὺς τοῦ φαλλοῦ, Λουκ. περὶ τῆς Συρίης Θεοῦ 29.

φαλλός, ὁ, ὁμοίωμα ἀνδρικοῦ αἰδοίου ὃ περιήγετο ἐν μεγάλῃ πομπῇ κατὰ τὰ Βακχικὰ ὄργια ὡς σύμβολον τῆς παραγωγικῆς δυνάμεως τῆς φύσεως, Ἡρόδ. 2. 48, 49, Ἀριστοφ. Ἀχ. 243, Λουκ. περὶ τῆς Συρίης Θεοῦ 16·— ἢ ἔτι καὶ νῦν διατηρουμένη παρ' Ἰνδοῖς λατρεία τοῦ Lingam εἶναι τῆς αὐτῆς φύσεως. Ὁ **φαλλός** ἦτο πεποιημένος ἐκ ξύλου συκῆς (σύκινος), πρβλ. Meineke εἰς Στράττιδος «Ψυχαστάς» 4· ἀλλὰ συχνάκις καὶ ἐκ σκύτους (σκύτινος), Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.—Πρβλ. **φαλῆς**.

φαλλοφορέω, ἑορτάζω Βακχικὴν ἑορτήν, Ἀθήν. 445B.

φαλλο-φόρος, ον, ὁ φέρων φαλλόν, Σῆμος παρ' Ἀθην. 662D.

φαλλῳδοί, οἱ, οἱ ᾄδοντες τὰ φαλλικά, Atil. Fortun. ἐν Gramm. Latin. ed Keil. VI, σ. 293, 23.

φᾱλός, ή, όν, (φάω) λάμπων, λευκός, Ἡσύχιος· ὡσαύτως **φάλλω**, βλέπω, ὁ αὐτ.· **φαλύνω**, λαμπρύνω, ὁ αὐτ. (Ἐντεῦθεν αἱ λέξ. **φάλιος, φαλᾱρός, φαλᾱρίς, φαληριάω, φαλακρός, φάλανθος**). **II.** = **ἠλεός**, ὁ αὐτ.

φάλος [ᾱ], ὁ, μέρος τι τῆς περικεφαλαίας ἣν ἐφόρουν οἱ Ὁμηρικοὶ ἥρωες. Ὁ φάλος ἔκειτο εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος, ἐπειδὴ τὰ κτυπήματα τοῦ ξίφους πίπτουσιν ἐπ' αὐτοῦ, Ἰλ. Γ. 362, Π. 338· καὶ τὸ δόρυ διερχόμενον δι' αὐτοῦ πλήττει τὸ μέτωπον, Δ. 459· ἔκειτο δὲ ἀμέσως ὑπὸ τὸν λόφον, Ν. 614· καὶ προεῖχε πάντων τῶν λοιπῶν μερῶν τῆς περικεφαλαίας, ὥστε δύο περικεφαλαιῶν ἀντιμετώπων οἱ **φάλοι** ἤγγιζον ἀλλήλοις, Ν. 132, Π. 216· ὡσαύτως ὑπῆρχε καὶ περικεφαλαία **ἀμφίφαλος**, Ε. 743, Λ. 41. Ἡ συνήθης γνώμη εἶναι ὅτι ὁ **φάλος** ἦτο ὁ μετὰ ταῦτα κληθεὶς **κῶνος**, ἡ μεταλλίνη ῥάχις τῆς περικεφαλαίας ἐφ' ἧς ἐστηρίζετο ὁ λόφος, πρβλ. Σχόλ. Victor. εἰς Ἰλ. Κ. 358. Ἀλλὰ τὰ μνημονευθέντα χωρία φαίνονται δεικνύοντα μᾶλλον ὅτι **φάλος** ἦτο ἡ κορυφὴ τῆς περικεφαλαίας· καὶ ὅτι ἀμφίφαλος κυνέη ἦτο περικεφ. ἔχουσα δύο κορυφὰς τὴν μὲν ἔμπροσθεν τὴν δὲ ὄπισθεν, ὡς φαίνεται ἐν πολλαῖς παραστάσεσιν ἀρχαίων περικεφαλαιῶν· τότε δὲ τὰ **φάλᾱρα** θὰ εἶναι τὰ ἑκατέρωθεν πέταλα τὰ προφυλάττοντα τὰς παρειὰς καὶ συνδεόμενα πρὸς τὸν **φάλον**. Ἡ ἑρμηνεία αὕτη προσκρούει εἴς τινα δυσκολίαν ἐν τῷ τύπῳ **τετράφαλος**, διότι ἡ περικεφαλαία δὲν δύναται νὰ ἔχῃ τέσσαρας φάλους (ἐκτὸς ἐὰν ὑποτεθῶσι κατὰ ζεύγη, δύο ἔμπροσθεν καὶ δύο ὄπισθεν, Μ.)· ἴσως ὁ τύπος οὗτος εἶναι ἁπλῶς συντετμημένος ἐκ τοῦ **τετραφάληρος**, τετράλοφος, ἴδε ἐν λ.

φαλωταὶ περικεφαλαῖαι, (τὸ ἀντίθετον τῶν ἀφάλων) Εὐστ. εἰς Ἰλ. σ. 425, 44.

φαλύσσομαι, (;) «φαλύσσεται· καταρρήσσει. περιέρχεται» Ἡσύχ.

φᾶμα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **φήμη**.

φαμιλία, ἡ, τὸ Λατ. familia, Συλλ. Ἐπιγρ. 2511. 3213.

φᾶν, ποιητ. ἀντὶ **ἔφησαν**, ἴδε ἐν λ. **φημί**.

φάναι [ᾰ], ἀπαρ. τοῦ **φημί**· ἀλλὰ **φᾶναι**, ἀπαρ. ἀορ. τοῦ **φαίνω**.

φᾰναῖος, α, ον, (φανή) ὁ παρέχων ἢ φέρων φῶς, ἐπίθ. τοῦ Διός, Εὐρ. Ῥῆσ. 355· τοῦ Ἀπόλλ., Ἀχαιὸς παρ' Ἡσυχ.: «Φαναῖος· Ἀπόλλων· Ἀχαιὸς Ὀμφάλῃ (Ἀποσπ. 33), παρὰ Χίοις οὕτω λέγεται».

φᾱνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φανός**, Εὐστ. 1571. 4, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 5. 430.

φανάω, = **φανητιάω**, Ἡσύχ., ἴδε Λοβεκ. Παθ. (προλεγ.) σ. 184.

φανεῖμεν, ἀντὶ **φανείημεν**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 786.

φανειρός, = **φανερός**, Ἐπιγρ. Αἰγίνης, CIG. 2140. Αὐτόθι καὶ **ἐπιφανείστατος**.

φᾰνερο-λογία, ἡ, φανερὸς λόγος, εἴ τις μετὰ τοσαύτην φανερολογίαν ἀπιστεῖ τοῖς εἰρημένοις Μᾶρκ. Ἐρημ. π. Βαπτίσμ. σ. 939A.

φᾰνερό-μῑσος, ον, ὁ φανερῶς μισῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **φανερόφιλος**, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 3, 28.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 325.

φᾰνερο-ποιέω, ποιῶ τι φανερόν, ἐμφανές, κατάδηλον, «τῆς ψυχῆς ἀποκεκρυμμένην νόσον φανεροποιούσης» Ἀθαν. τ. 2, σ. 408E· «φανὸς ὁ καταγγέλλων καὶ φανεροποιῶν τὰ πράγματα» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1253, κλπ.·— **φανηροποίησις, εως**, ἡ, Γλωσσ.

φᾰνερός, ά, όν, ἀλλὰ **ός, όν**, ἐν Εὐριπ. Βάκχ. 991, 1011· (ἴδε **φάω**)·— καταφανής, ὁρατός, ἐμφανής, κατάδηλος, καὶ ἔχει πάντα φανερὰ ὁμοίως αὐτῷ Ἡρόδ. 3. 24· φανερ. ὄμμασιν ἐμοῖς Εὐρ. Βάκχ. 501· φανερόν τι δεῖξαι Σοφοκλ. Τραχ. 608· φανερόν τι θεῖναι, ποιεῖν Πινδ. Ο. 13. 139, Πλάτ., κλπ.· εἰς φανερὰν ὄψιν βαίνειν Εὐριπ. Ἡλ. 1236· τοὔργον παρέσται φ. Σοφ. Φιλ. 1291· φ. χαρακτὴρ ἀρετᾶς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 658, κλπ.· φ. πηγαὶ Θουκ. 2. 15· φ. μηδὲν κατεργάζεσθαι ὁ αὐτ. 1. 17· φ. ἔχθραν κτήσασθαι αὐτόθι 42· διαφορὰ φ. ἐγένετο αὐτόθι 102· φ. θάνατος, ὄλεθρος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀφανής**, Ἀντιφῶν 123. 15, Ἀνδοκ. 8. 16· φ. ὑποψία εἰς ἐμὲ οὖσα Ἀντιφῶν 117. 8· φ. γενόμενος Λυσ. 109. 24.— Σύνταξις φανερός εἰμι, συχνάκις κεῖται μετὰ μετοχ. ὡς περίφρασις τοῦ **φαίνομαι**· φανεροί εἰσι ἀπικόμενοι, εἶναι φανερὸν ἢ γνωστὸν ὅτι .., Ἡρόδ. 3. 26· ἐπισπεύδων φανερὸς ἦν ὁ αὐτ. 7. 18· ὁ μέν ἐστι φανερὸς ἐκβὰς τοῦ πλοίου καὶ οὐκ εἰσβὰς πάλιν Ἀντιφῶν π. Ἡρῴδου φόνου 23·— ὡσαύτως ἑπομένης εἰδικῆς προτάσεως ἢ πλαγίας, φανεροὶ γιγνόμενοι ὅτι ποιοῦσιν Ξεν. Κύρ. Παιδ. 2, 2, 12· φ. ἦν ὅπως ἐγίγνωσκεν ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 1. 1, 17· ὡσαύτως ἀπροσώπ., φανερόν ἐστιν ὅτι .. αὐτόθι 3, 9, 2· εἰ φανερὸν γένοιτο ὅτι .. Πλάτ. Φαῖδρ. 70D. **2)** ἐπὶ φανεροῦ μέρους δι' οὗ δύναται νὰ εἰσβάλῃ στρατὸς εἰς τόπον τινά, φανεραὶ ἐσβολαὶ ἐς Αἴγυπτον Ἡρόδ. 3. 5· ἐς φανερὰν ὁδὸν ἔρχονται, «ἤγουν εἰς διάδηλον καὶ φανερὰν πολιτείαν» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 6. 124.

3) φ. οὐσία, ἡ κτηματικὴ περιουσία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν χρηματικήν, δηλ. τὴν ἀφανῆ, Ἀνδοκ. 15. 38, Λυσί. 894. 11, Ἰσαῖος 59. 18, Δημ. 986. 25· οὕτω, φανερὸν κέκτημαι μηδέν, δὲν ἔχω μηδεμίαν κτηματικὴν περιουσίαν, Δείναρχ. 99. 13· ἀργύριον φ. καὶ ὁμολογούμενον Δημ. 1283. 3· ἀλλά, φανερόν τι, χρηματικὸν ποσὸν ὡρισμένον (ὡς ῥητὸν ἀργύριον, ἴδε ἐν λ. **ῥητός**), Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 330, Σχόλ. εἰς Αἰσχίν. σ. 28. 4, Oxon. **4)** ἐπὶ ψήφου, φ. ψήφῳ, διὰ φανερᾶς ψήφου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κρύβδην** διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας, Δημ. 1078. 19· ψῆφον φ. διαφέρειν Θουκ. 4. 74· φ. τὴν ψῆφον φέρειν Πλάτ. Νόμ. 767D· φ. ἡ ψῆφος τιθεμένη αὐτόθι 855D. **6)** φανερὸν δέ, ὡς ἀνεξάρτητος πρότασις, μεθ' ἣν συνήθως τίθεται **γάρ**, καὶ εἶναι φανερόν, διότι.., Wolf. εἰς Δημοσ. Λεπτ. 459. 28· **τεκμήριον, μαρτύριον**. **5)** Επίρρ. **-ρῶς**, ἐμφανῶς, προδήλως, «φανερά», Ἡρόδ. 9. 71· στείχειν Αἰσχύλ. Πρ. 1090· οἴχεσθαι Σοφ. Ἡλ. 833· ἀκούειν Ἀριστοφ. Νεφ. 291· ἀποδείκνυσθαι τὴν γνώμην Θουκ. 1. 87· φ. ἐρᾶν, ἀντίθετ. τῷ **λάθρα**, Πλάτ. Συμπ. 182D· κλπ.· συγκρ. φανερώτερον ἐκπολεμεῖν Θουκ. 6. 91· Ἐπίρρ. συγκρ. **φανερωτέρως**, ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων αἰσθητηρίων φανερωτέρως ἐστὶν ἡ αἴσθησις διμερὴς Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2, 10 ἐν τέλει, καὶ 18· ὑπερθετ. **-ώτατα**, τὴν ἀρχὴν φανερώτατα ἀνειληφότος Ὠριγέν. τ. 3, σ. 552B, ἀλλά, **6)** τὸ **φανερόν**, συχνάκις συνάπτεται μετ' ἐπιρρηματικῆς σημασίας, ἐκ τοῦ φανεροῦ, = **φανερῶς**, Ἡρόδ. 5. 96., 8. 126· πολέμιος οὐκ ὢν ἐκ τοῦ φ., οὐχὶ κεκηρυγμένος φανερά, Θουκ. 4. 79· ἐκ τοῦ φ. τὴν μάχην ποιεῖσθαι Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 16· ἐκ τοῦ φ. ἀποφεύγειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 11, 8· οὕτω, ἀπὸ τοῦ φ. Διον. Ἀλ. 4. 4·— ὡσαύτως, ἐν τῷ φανερῷ (σπανίως ἐν φανερῷ, Ξεν. Ἀγησ. 5. 7), ἐν τῷ φ. ἑαυτὸν παρέχειν ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 7. 5, 55· ἐν τῷ φ. ἀκούειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 1. 3, 21· βουλεύεσθαι Δημ. 306. 2·— ἐς τὸ φ. λέγεσθαι Θουκ. 1. 23· ἀποδοῦναι ὁ αὐτ. 6· ἀλλά. τὸν σῖτον φέρειν ἐς τὸ φ., εἰς τὸ δημόσιον, ὁ αὐτ. 3. 27, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 480C, κλπ.·— εἰπεῖν κατὰ τὸ φανερὸν Ἀριστοφ. Θεσμ. 525·— ἐπὶ φανεροῖς ξυνέρχεσθαι, ἐπὶ ὅροις κοινῶς ἀνεγνωρισμένοις, Θουκ. 1. 69.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

II. ἐπὶ θεῶν, γνωστός, ἀνεγνωρισμένος, εἰ [οἱ θεοὶ] φ. ἐγένοντο ἐν τῇ Ἑλλάδι Ἡρόδ. 2. 146· ἐπὶ προσώπων, κατάδηλος, καταφανής, φανερά .. ἦλθε κόρα Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 507· Κύπρις .. φανερὰ τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 861· πάντων φανερώτατος Βρασίδας ἐγένετο Θουκ. 4. 11, πρβλ. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 7. 5. 58· οὕτω, φανερὸν μηδὲν κατεργάζεσθαι Θουκ. 1. 17· τὴν δόσιν φ. ποιεῖν Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 8. **2)** εἰλικρινής, ἀντίθετον τῷ **ἐπίβουλος**, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 7. 6, 3.

φᾰνερότης, ητος, ἡ, οὐσιαστ. ἀφῃρημ. τοῦ **φανερός**, ὑπὲρ τῆς λαμπρᾶς φανερότητος ἀπατώμενοι, ἐξωτερικῆς ἐπιδείξεως, Φίλων παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 392Α.

φᾰνερό-φῐλος, ον, ὁ φανερῶς ἀγαπῶν, φανερὸς φίλος, πρβλ. **φανερόμισος.**

φᾰνερόω, φανερὸν ποιῶ, φανερώνω, ἑαυτὸν τῷ κόσμῳ Εὐαγγ. κ. Ἰω. ζ', 4, πρβλ. β', 11.—Παθητ., Β' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. ε', 10. **II.** καθίστημι γνωστὸν ἢ περίφημον, ταῦτ' ἔστι τὰ φανερώσαντά με καὶ εἰς ἡγεμονίαν προαγαγόντα γενναῖα ἔργα Διον. Ἀλ. 10. 37. — Παθητ., γίνομαι γνωστὸς ἢ περίφημος, ἐφανερώθη ἐς τοὺς Ἕλληνας μεγίστῃσι δαπάνῃσι Ἡρόδ. 6. 122.

φᾰνέρωσις, εως, ἡ, τὸ φανεροῦν, Α' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. (β', 7, κλπ.—Καθ' Ἡσύχ.: «σημασία· φανέρωσις (διὰ σάλπιγγος)» ἐν λέξ. **σημασία.** **II.** τὸ γίνεσθαι φανερὸν ἢ ὁρατόν, τὸ φανεροῦσθαι, Ἀριστ. περὶ Φυτ. 2. 1, 2., 2. 9, 2, Ἐκκλ.

φανερωτικόν τῶν κρυπτομένων, τὸ φανερὰ ποιοῦν τὰ κρυπτ., Εὐθ. Ζυγ. ἐν τῷ περιοδικῷ «Σωτῆρι» τῷ ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένῳ τ. Δ', σελ. 31.

φᾰνή, ἡ, (ἴδε **φάω**) φανός, πυρσός, Ἡσίοδ. παρ' Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 10. **II. φαναί,** αἱ, ἐπίσημοι πομπαὶ μετὰ πυρσῶν ὡς αἱ γινόμεναι μετὰ τὰ Βακχικὰ ὄργια, Εὐρ. Ἴων 550 μυστηρίων τε τῶν ἀπορρήτων φανὰς ὁ αὐτ. ἐν Ρήσ. 943.

φᾰνήῃ, Ἐπικ. ἀντὶ **φανῇ· φανήμεναι,** Ἐπικ. ἀντὶ **φανῆναι·** ἴδε τὸ ῥῆμα **φαίνω.**

Φάνης, [ᾰ], **ητος,** ὁ, μυστηριώδης τις θεότης τοῦ Ὀρφικοῦ συστήματος, δηλοῦσα τὸ πρωτόγονον ἢ ἀρχέγονον ἐν τῷ κόσμῳ, πρῶτος γὰρ ἐφάνθη Ὀρφ. Ἀργ. 15.

φᾰνητία, ἡ, ἐξωτερικὴ ἐμφάνεια, ἐπίδειξις, ὥσπερ ὑποτερπόμενος τῇ τῆς περιβολῆς φανητίᾳ Τιμαρ. ἐν Notices et Extrait, τ. 9, σ. 176.

φᾰνητίας, ου, ὁ, ὁ εὐφραινόμενος εἰς ἐξωτερικὴν ἐπίδειξιν, ὑπερήφανος, οἰηματίας, ὑπερήφανος δ' ἔμοιγε καὶ φανητίας Γρηγ. Ναζ. Ὠδ. Ἰαμβ. 15, 84.

φᾰνητιασμός, οῦ, ὁ, ἡ ἀγάπη πρὸς ἐξωτερικὴν ἐπίδειξιν, Εὐστ. 894. 8., 904. 62.

φᾰνητιάω, ἐφετικὸν τοῦ **φαίνομαι,** ἐπιθυμῶ νὰ φανῶ, ἐπιθυμῶ νὰ δειχθῶ, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1. 7, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 80.

φᾰνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φανός,** Ἀνθ. Π. 12. 82 καὶ 83.

II. Φανίον (ἢ **Φάνιον**), ὡς ὄνομα ἑταίρας, Μένανδρ. παρ' Ἀθην. 567C. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σελ. 421, Κόντου Φιλολογικὰς Παρατηρήσ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Θ', σ. 73.

φᾰνοίην, φάνοισθε, εὐκτ. ἐνεργ. καὶ μέσ. μέλλ. τοῦ **φαίνω.**

φᾰν-όπτης, ου, ὁ, φεγγίτης, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 98. **II.** μικρὰ οἰκία, οἰκίσκος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 997, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ξυνοικία.**

φανός, ή, όν, (ἴδε **φάω**) φωτεινός, λαμπρός, ἅμα φανοτάτῳ τινὶ πυρὶ Πλάτ. Φίληβ. 16C· ἵνα ὡς φανότατον ἢ τὸ ἔσω Ξεν. Κυν. 10, 7·—τὸ φανόν, τὸ λαμπρόν, ἡ λαμπρότης, φῶς, αὐτόθι 5, 18· στρέφειν πρὸς τὸ φαν. ἐκ τοῦ σκοτώδους Πλάτ. Πολ. 518C, πρβλ. 478C· φανά τε καὶ καλὰ αὐτόθι 506D. **2)** ἐπὶ ἐνδυμάτων, καθαρός, πεπλυμένος, σισύρα Ἀριστοφ. Ἀχ. 845· χλαῖνα ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 347. **3)** λαμπρός, χαροπός, πλήρης χαρᾶς, εὔθυμος, ὡς τὸ **φαιδρός·** φαναῖς ἐν εὐφροσύναις Αἰσχύλ. Πρ. 540· φ. βίον διάγειν Πλάτ. Φαῖδρ. 256D· ἐκ φανοτέρου βίου ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 518Α. **4)** ἐπιφανής, περιφανής, ἐλλόγιμος καὶ φ. ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 97Α. **5)** Ἐπίρρ. **-νῶς,** ἐμφανῶς, περιφανῶς, Γρηγ. Ναζ.· ὑπερθ. **φανότατα,** Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 44. **II. Φᾶνος** (ὁ, (προπερισπ.) ἐν χρήσει ὡς ὄνομα ἀντὶ τοῦ **συκοφάντης,** Ἀριστοφ. Ἱππ. 1256.—Τὸ ἐπίθετον τοῦτο, οὗ πολλὴ χρῆσις γίνεται παρὰ Πλάτ., πολλαχοῦ μετεβλήθη ὑπὸ τῶν Ἀντιγραφέων εἰς τὸ **φανερός,** ὡς ἐν Πλάτ. Νόμ. 478C.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 106, 108.

φᾰνός, ὁ, πυρσὸς ἐκ ξύλων πεύκης ἢ ἐκ κλημάτων ἀμπέλου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 308· ὑπὸ φανοῦ πορεύεσθαι Ξεν. Λακ. Πολ. 5, 7· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἄλεξις ἐν «Θεοφορήτῳ» 1· διακρίνεται τοῦ λύχνου, οὔκουν λαβὼν τὸν φανὸν ἄψεις μοι λύχνον; Ἀναξανδρίδης ἐν «Ὕβρει» 1· — ὁ τύπος **πανός** ἀπαντᾷ ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 280, οἷσ' εἰσιὼν πανόν, λύχνον, λυχνοῦχον, ὅ,τι πάρεστι· φῶς μόνον πολὺ ποίει Μένανδρ. ἐν «Ἀνεψιοῖ.» 5· ἐσήμαινε δὲ ὁ **φανός** ἢ **πανός** λαμπάδα ἢ ξύλων τετμημένων δέσμην, «ἄλλοι δ' ἔφασκον φανὸν λέγεσθαι τὴν λαμπάδα, οἱ δὲ τὴν ἔκ τινων ξύλων τετμημένων δέσμην» Ἀθήν. 700B.

φᾰνότης, ητος, ἡ, λαμπρότης, φωτεινότης, διαύγεια, Ἀριστείδ. 1. 7· «ἄνθη ... οἷς ἐλλάμπει φανότης λευκότητος» Εὐστ. Πονημ. 238, 20.

φάνσις, εως, ἐμφάνισις, π. χ. ἐμφάνισις ἢ ἐπιτολὴ ἀστέρος, Πορφύρ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προκ. 92C, Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἐπιτολῆς.**

φαντάζω, μέλλ. **-άσω,** (φαίνω)·— κάμνω τι φανερόν, παρουσιάζω τι εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ εἰς τὸν νοῦν, δεικνύω, τι Ἀλέξ. Ἀφρ., Εὐστ.· ἀλλά, φ. τὴν αἴσθησιν, ἀπατῶ, Καλλιστρ. Ἔκφρ. 12.— Μέσ., μετ' ἀορ. παθ., παριστάνω τι εἰς τὸν νοῦν μου, φαντάζομαι, τι Λογγῖν. 15. 2 καὶ 8· περί τινος Ἱμέρ.· παριστάνω τι, Λιβάν. 4. 512. **II.** παρὰ τοῖς δοκίμοις ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ παθ., μέλλ. **φαντασθήσομαι** Πλάτ. Συμπ. 211Α· ἀόρ. **ἐφαντάσθην** ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 51Α·— ὡς τὸ **φαίνομαι,** γίνομαι ὁρατός, φαίνομαι, τινι Ἡρόδ. 4. 124· ὄνειρον φαντάζεταί τινι ὁ αὐτ. 7. 15· μηδὲ φαντάζου δόμων πάροιθε Εὐρ. Ἀνδρ. 876, πρβλ. Φοιν. 93· φ. ἄλλοτε ἐν ἄλλαις ἰδέαις Πλάτ. Πολ. 380D· ὡσαύτως, γίνομαι ἀκουστός, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1285. **2)** ἐπιδεικνύομαι, ὑπερηφανεύομαι, Λατ. se ostentare, Ἡρόδ. 7. 10, 5. **3)** φαντάζεσθαί τινι, γίνεσθαι ὅμοιον πρός τινα, λαμβάνειν τὸ σχῆμά τινος ἢ τὴν μορφήν, φανταζόμενος .. γυναικὶ (ὡς τὸ Ὁμηρικὸν **εἰδόμενος,** ἴδε **εἴδω** Δ. Π. 3), Αἰσχύλ. Ἀγ. 1500. **4)** φαίνομαι ποιός τις, νομίζομαι, γίνομαι ἀντιληπτὸς διὰ τῆς φαντασίας, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 300C· ἡδοναὶ φαντασθεῖσαι ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβῳ 51Α· τῷ νοηθῆναι ἢ φαντασθῆναι Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 3. 10, 7. **5)** κωμικῶς ἀντὶ **συκοφαντεῖσθαι,** Ἀριστοφ. Ἀχ. 823.

φαντᾰσία, ἡ, τὸ ἐξωτερικὸν φαινόμενον πράγματός τινος, ἐπίδειξις, Πολύβ. 32. 12, 6, Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 212C.

II. ὡς φιλοσοφικὸς ὅρος, ἡ δύναμις δι' ἧς ἔννοιά τις γίνεται φανερὰ (**φαίνεται**) εἰς τὸν νοῦν (ὅτε τὸ οὕτω παρουσιαζόμενον εἰς τὸν νοῦν καλεῖται **φάντασμα**)· εἶναι δὲ κατὰ τὸν Πλάτωνα **δόξα** παρουσιαζομένη εἰς τὸ πνεῦμα οὐχὶ ἁπλῶς ἀλλὰ διὰ τῆς **αἰσθήσεως,** Σοφιστ. 264Α· ἐν ᾧ ὁ Ἀριστ. ὁρίζει αὐτὴν ὡς κίνησιν τοῦ νοῦ παραγομένην διὰ τῆς αἰσθήσεως, περὶ Ψυχ. 3. 3, 20. ἢ χαλαρώτερον ὡς αἴσθησίν τινα ἀσθενῆ, ὁποίαν προσδοκᾷ τις ἢ ἀναμιμνήσκεται, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ζωηρὰν ἐντύπωσιν τὴν ἐκ τῶν παρόντων πραγμάτων, Ρητ. 1. 11, 6· ἀποδίδει δὲ τὴν δύναμιν ταύτην εἰς τὰ ζῷα, ἅπερ ζῶσι ταῖς φαντασίαις καὶ ταῖς μνήμαις, Μετὰ τὰ Φυσικ. 1. 1, 3, πρβλ. περὶ Ψυχ. 3. 3, 13. **2)** ἀντικειμενικῶς, σχεδὸν ὡς τὸ **φάντασμα,** παράστασις ἢ ἐντύπωσις εἰς τὸν νοῦν τινος, ἴνδαλμα, τὸ τοῦ Κικέρωνος visum, (τὸ δὲ ἀντικείμενον ἐξ οὗ ἡ ἐντύπωσις λέγεται **τὸ φανταστόν,** καὶ **τὸ φανταστικόν,** ἡ κατάστασις τοῦ νοῦ ἢ γινομένη ἐκ τῶν **φανταστῶν,** Πλούτ. 2. 900D, Ε), φαντασίαι καὶ δόξαι Πλάτ. Θεαίτ. 161Ε, πρβλ. 152C, Σοφιστ. 263D·— ἡ λέξις ἦν ἐν πολλῇ χρήσει παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, πρβλ. Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1046F, 1055F κέξ.· καὶ εἰσήχθη εἰς τὴν Λατινικὴν ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40.

φαντασιάζω, πληρῶ τὸν νοῦν τινος φαντασιωδῶν πραγμάτων, ἀπατῶ, φενακίζω, φαντασιάζειν τοὺς ἀπείρους Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 69Α.—Μέσ., = **φαντάζομαι** (1), ὁ αὐτ.

φαντᾰσιαστής, οῦ, ὁ, ὁ παρουσιάζων μόνον τὴν ἐπιφάνειαν ἢ τὸ φαινόμενον, ἀπατεών, τινος Φώτ. ἐν Wolf An. 2. 134.

II. φαντασιασταί ἢ **φαντασιανισταί,** οὕτως ἐκαλοῦντο αἱρετικοί τινες ὡς διδάσκοντες ὅτι τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἦτο ἁπλοῦν φάντασμα καὶ οὐχὶ πραγματικόν, Τίμ. Πρεσβύτ. 57B, Εὐστ. Μον. 904, 909 (933), = **Εὐτυχιανισταί, Γαϊανῖται, Μονοφυσῖται·** ὡσαύτως ἐκαλοῦντο **φαντασιοδοκηταί,** πρβλ. **δοκητής.**

φαντᾰσιαστικός, ή, όν, = **φανταστικός,** Πλούτ. 2. 431B· τὸ φ. 432C.

φαντᾰσιοκοπίω, φαντάζομαι μάταια καὶ ἀδύνατα, Ἑβδ. (Σειρὰχ Δ', 31), Εὐστ. Πονημάτ. 177. 3. **II.** ἐξαπατῶ διὰ φαντασιοκοπιῶν, τινα Ἰω. Χρυσ. τ. 11, σ. 285B.

φαντᾰσιο-κόπος, ον, ὁ συλλαμβάνων ματαίας ἐλπίδας, μάταια φανταζόμενος καὶ ἀδύνατα, Εὐστ. 1700. 53, Ἐκκλ.·—**φαντασιοκοπία,** ἡ, Λέοντ. Αὐτ. Βίος Ἰω. Χρυσ. τ. 8, σ. 281, 42.

φαντᾰσιο-λογία, ἡ, φανταστικὸς λόγος, Ἐπιφάν. τόμ. 1, σελ. 79B.

φαντᾰσιο-πλήκτως, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον πλήττοντα τὰς αἰσθήσεις ἢ τὴν φαντασίαν, Μᾶρκ. Ἀντων. 1. 7.

φαντᾰσιόω, παρουσιάζω ἰνδάλματα εἰς τὸν νοῦν τινος, τινα Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8. 406·— ἀπολ., αὐτόθι 397. **II.** τὸ πλεῖστον ὡς ἀποθ. **φαντασιόομαι,** ἔχω ἢ πλάττω ἰνδάλματα ἢ ἀναπαριστῶ τι, Ἀριστοτέλ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 769C· ἔμψυχον φαντασιούμενον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀφαντασίωτον,** Πλούτ. 2. 960D· ἡ διάνοια φ. διὰ τῶν αἰσθήσεων Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 72·— μετ' αἰτ. πράγματος, Πλούτ. 2. 236D, Φίλων τ. 1, σ. 55.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φαντᾰ́σις, εως, ἡ, = φαντασία II. 2, Λατιν. visum, Πλάτ. Τίμ. 72B.

φανταᾰσιώδης, (εἶδος) ὅμοιας πρὸς **φαντασίας**, πλήρης αὐτῶν, Φιλόστρ. 295· φαντασιώδεις τε καὶ θορυβώδεις ὕπνοι Γαλην. τ. 6, σ. 259, 15· ἐν ὕπνοις καὶ φαντασιώδεσι καὶ ταραχώδεσιν ὁ αὐτ. 247, 17. **II.** ἐπιδεικτικός, πομπώδης, «φανταχτερός», φαντασιῶδες ἔνδυμα Ἐτυμ. Μ. 506, 47., Σουΐδ. ἐν λέξ **κεστός**. Ἐπίρρ. **-δῶς**, Εὐστ. 1699. 35.

φανταᾰσιωσις, εως, ἡ, = **φαντασία**, Εὐστ. Πονημ. 174. 78.

φάντασμα, τό, (φαντάζω) **φάσμα**, ὡς καὶ νῦν, ἐνύπνια φαντάσματα Αἰσχύλ. Θρῆξ. 710· νυκτέρων φ. ἔχουσι μορφὰς ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 298, πρβλ. Εὐρ. Ἐκ. 54, 95, 390, Ἱππ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 401, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 900F· —ἐντεῦθεν ὅραμα, ἐνύπνιον, ὄνειρον, Θεόκρ. 29. 30· — ὡσαύτως, τὰ ἐν ἀέρι φαινόμενα Ἀριστ. περὶ Κόσμου 4. 21. **II.** ἐν τῇ Φιλοσοφίᾳ, ἴνδαλμα παρουσιαζόμενον εἰς τὸν νοῦν ὑπό τινος πράγματος, Λατ. visum, Πλάτ. Φαίδων 81D, Θεαίτ. 167B, Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 3, 9, κ. ἀλλ.· πρβλ. **φαντασία** II. 2. **2)** ἁπλοῦν ἴνδαλμα, οὐχὶ πραγματικότης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὄν, πρὸς τὸ **ἀλήθεια**, Πλάτ. Παρμεν. 166A, Πολ. 598B, κλπ.· διακρίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ **εἰκών**, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 236C.

φαντασμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Πλούτ. 2. 766B.

φαντασμός, ὁ, = **φάντασμα**, Τίμ. παρὰ Διογ. Λαερτ. 9. 25.

φανταστής, οῦ, ὁ, ὁ κάμνων ἐπίδειξιν, σημαιάς, κομπαστής, Πολέμων ἐν Φυσιογν. 1, 6.

φανταστικός, ἡ, **όν**, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ διὰ τῆς φαντασίας παριστάνειν τι, τὸ δὲ φανταστικὸν Πλάτ. Σοφιστ. 266D, 268C· ἡ φανταστικὴ (ἐξυπακ. **τέχνη**), ἡ ἱκανότης, δεξιότης τοῦ ἀναπαριστάνειν τι, αὐτόθι 236D, κ. ἀλλ.· πρβλ. ἐν λ. **φαντασία** II.

φανταστός, ἡ, όν, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ **φαντάζω**, ὁ ἐνεργῶν ἐπὶ τῆς φαντασίας (ὃ ἴδε ἐν σημασ. II. 2), Ἀριστ. περὶ Μνήμ. 1. 9, Πλούτ. 2. 900E.

φάντης, ου, ὁ, = **συκοφάντης** (ἀνθ' οὗ ἴσως πλημμελῶς φέρεται)· «ποταγωγίδες· φάνται, ἢ μηνυταί» Φώτ.

φαντί, Δωρ. γ' πληθ. ἐνεστ. τοῦ φημί.

φαντός, ή, ον, (φαίνομαι) ὁρατός, Ὀρφ. ἐν τῷ Ἐτυμ. Μ. 787. 29. **II.** (φημί) **φαντόν**, δ δύναταί τις νὰ εἴπῃ, ὡς κε μάθῃ τά τε φαντὰ τά τε οὐ φατὰ γλῶσσα φυλάσσειν Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 130, 127.

φάο, Ἐπικ. προστ. ἐνεστ. μέσ. τοῦ φημί, Ὀδ. Π. 168, κλπ.

φαολκός, όν, = **φολκός**, μόνον παρὰ τῷ Τζέτζ. ἐν τοῖς Μεθ' Ὅμ. 664.

φαό-μορφος, ον, ὁ ἔχων λάμπουσαν μορφήν, Ἀνωνύμ. Ὕμν. εἰς τὴν Παρθένον 22.

φάος, **φάεος**, τό, Ἀττ. συνῳρ., **φῶς**, **φωτός**, καὶ κατ' Ἐπικὴν ἔκτασιν (ἐν τῇ ὀνομ. καὶ αἰτ.) **φάως**· πληθ. **φάεα**, σπαν. **φῶτα**, ὡς παρὰ Στράβ.· γεν. **φώτων** Πλουτ. Ἀντών. 26· Αἰολ. **φαῦος**, δηλ. **φάϜος**, ἴδε **φαυοφόρος**· — ὁ Ὅμηρ. χρῆται τοῖς τύποις **φάος** καὶ **φάως**, οὐδέποτε **φῶς**· ἐκ τῶν πλαγίων πτώσεων ποιεῖται χρῆσιν μόνον τῆς ἑνικ. δοτ. **φάει** καὶ τῆς αἰτιατ. πληθ. **φάεα**· δοτ. πληθ. **φάεσσι** Ησ. Ἀποσπ. 21, Ἀπολλ. Ῥόδ., κλπ.· — **φάος** εἶναι ὁ μόνος τύπος ἐν χρήσει παρὰ Πινδάρ.· οἱ Τραγ. ἔχουσι **φάος** ἢ **φῶς**, ἔν τε τοῖς λυρ. χωρίοις καὶ τῷ διαλόγῳ κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου· οἱ δὲ Κωμικοὶ ἔχουσι **φάος** μόνον ἐν λυρικοῖς, Ἀριστοφ. Ἱππ. 973, Βάτρ. 1529· καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφ. **φῶς** εἶναι ὁ μόνος τύπος ἐν χρήσει ἐν τῇ ὀνομ. καὶ αἰτ.· ἀλλ' αἱ πλάγιαι πτώσεις λαμβάνονται ἐκ τῆς ὀνομ. **φάος**· γεν. **φάους**, Ξεν. Κύρου Παιδ. 4. 2, 9 καὶ 26, Οἰκ. 9, 3, Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 3. 3, 21· δοτ. **φάει** Αἰσχύλ. Ἀγ. 575, Χο. 63, Σοφ. Φιλ. 415, 1212, κλπ.· παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς εὑρίσκομεν δοτ. **φαῖ**, Χρησμ. Σιβ. προοίμ. 18· πληθ. **φάη** Ἀνθ. Παλατίν. 7. 273., 8. 77· γεν. **φαέων** Ἄρατ. 90· δοτ. **φάεσι** Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 71· παρὰ τοῖς πεζογράφοις ἐνίοτε γεν. **φωτός** Πλάτ. Πολ. 518A, Ἀξίοχ. 365[C]· δοτ. **φωτὶ** Λουκ. Μυΐας Ἐγκώμ. 9, κλπ., (κατὰ συγκοπὴν **φῷ** Εὐρ. Ἀποσπ. 538)· πληθ. **φῶτα** Πλούτ., ἴδε κατωτέρ. I. 4. γεν. **φώτων** Λουκ. Ἱππ. 4 (περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **φάω**). [ᾰ συνήθως καὶ κανονικῶς· ἀλλ' ὁ Ὅμ. ἔχει ἀείποτε ᾱ πρὸ δύο βραχειῶν συλλαβῶν ἐν τῷ τύπῳ **φᾶεα**· οὕτω καὶ δοτ. πληθ. **φᾶεσι** παρὰ Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 71· πρβλ. περιφᾶεα κύκλα Ὀππ. Ἁλ. 2, 6.] Ὡς καὶ νῦν, φῶς, μάλιστα φῶς τῆς ἡμέρας εἴτε ἀπολ. εἴτε μετά τινος προσδιορισμοῦ, ἦλθε φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα Ὀδ. Ψ. 371· φάος εἶχετ' ὑπὸ ζόφον Γ. 335· κατέδυ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο Ἰλ. Α. 605· Ἠὼς .. Ζηνὶ φόως ἐρέουσα Β. 49· ἀθανάτοισι φόως φέρει Ὀδ. Ε. 2· οὕτω παρ' Ἀττ., νῦξ ἀποκρύψει φάος Αἰσχύλ. Προμ. 515E· πρὸς τὸ φῶς βλέπειν αὐτόθι· φῶς οὐράνιον, φῶς αἰθέριος Σοφ. Ἀντιγ. 944, Εὐρ. Φοίν. 809· ἡμέρας ἀγνὸν φάος ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 446· ἡμερήσιον φάος Αἰσχύλ. Ἀγ. 23· τὸ ἡμερινὸν φῶς Πλάτ. Πολ. 508C, κλπ.· — ὡσαύτως, φ. σελήνης Ησ. Ἀποσπ. 21, Πινδ.· ἀστέρος Πινδ. Π. 3. 135, πρβλ. Βίωνα 16. 5. **β)** παρὰ ποιηταῖς ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο Ἰλ. Σ. 61, 442, Ὀδ. Δ. 540, κλπ.· λείπειν φάος ἠελίοιο Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμέρ. 153, Θέογν. 569· ἐς φάος ἀνιέναι, ἀφικέσθαι Ἡσ. Θεογ. 157, 652· οὕτω παρ' Ἀττ., ζῇ τε καὶ φάος βλέπει Αἰσχύλ. Πέρσ. 299· ὅστις φῶς ὁρᾷ Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 375· ἐν φάει εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 415, κλπ.· ἐν Διὸς φάει Εὐρ. Ἐκ. 707· πέμπειν τινὰ ἐς φῶς, ἐξ Ἄιδου πρὸς φῶς ἀναπέμπειν, ἀνάγειν εἰς φῶς Αἰσχύλου Πέρσαι σ. 630, Ἀριστοφάνους Ὄρν. 699· πρὸς φῶς ἀνελθεῖν Σοφ. Φιλ. 625· — ἀλλά, εἰς φῶς ἶέναι, ἔρχεσθαι εἰς φῶς, δηλ. εἰς τὸ κοινόν, αὐτόθι 1353· οὕτω, εἰς φῶς λέγειν αὐτόθι 581, πρβλ. Ἀποσπ. 657· πρὸς φῶς ἄγειν Πλάτ. Πρωτ. 320C· τὸ φῶς κόσμον παρέχει, τὸ φῶς (δηλ. τὸ φανερόν), ἡ δημοσίευσις εἶναι ἐγγύησις τῆς τάξεως, Ξεν. Ἀγησ. 9., 1. **γ)** τὸ φῶς ἢ ὁ χρόνος τῆς ἡμέρας, ἐν φάει, ἐν τῷ φωτὶ τῆς ἡμέρας, ἐν καιρῷ ἡμέρας, Ὀδ. Φ. 429· φῶς γίγνεται, δηλ. ἡ ἡμέρα ἀνατέλλει, Πλάτ. Πρωτ. 311A· ἅμα φάει, κατὰ τὴν αὐγήν, Πλουτ. Κάμ. 34· ἅμα τῷ φωτὶ Πολύβ. 1. 30, 10, κ. ἀλλ.· ἕως ἔτι φῶς ἔστι, ἐν ὅσῳ ἀκόμη ὑπάρχει φῶς, ἐν ὅσῳ φέγγει, Πλάτ. Φαίδ. 89C· ἔτι φάους ὄντος Ξεν. Κύρ. Παιδ. 4. 2, 26· κατὰ φάος καὶ νύκτας Εὐρ. Βάκχ. 425· κατὰ φῶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **νύκτωρ**, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 3. 3, 25. **δ)** ἁπλῶς ἡμέρα, φῶς ἓν ἡλίου καταρκέσει Εὐρ. Ῥῆσ. 447· νόστιμον βλέπειν φάος, ὡς τὸ παρ' Ὁμ. νόστιμον ἦμαρ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 261· — πληθ., κρισίμων φάεων, ἐπὶ τῶν κρισίμων ἡμερῶν, Ἀνθ. Παλατ. 11. 382· τὰ φῶτα = τὰ ἐπιφάνια, Ἐκκλ. **2)** τὸ φῶς δαδός, λαμπάδος, λύχνου ἢ πυρός, τίς τοι φάος ὤρσεν; Ὀδ. Τ. 24, πρβλ. 34. 64· φάος πάντεσσι παρέξω Σ. 316· οὕτω, φῶς ἔαλεν Αἰσχύλ. Χο. 863· ποιεῖν Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 29 πρὸς ἢ κατὰ φῶς πίνειν, πίνειν πλησίον τοῦ πυρός, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 7. 5. 10 καὶ 27· φῶς ἔχων .. ἀφήγειτο ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 5. 1, 8· καὶ ἐν τῷ πληθ., Πλουτ. Πελοπ. 12A, Ἀντών. 26, κλπ. **3)** τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν, φάος ὀμμάτων, ὅσσων Πινδ. Ν. 10. 75, Ὀππ.· καὶ ἐν τῷ πληθ. **φάεα**, οἱ ὀφθαλμοί, Λατ. lumina, Ὀδ. Π. 15, Ρ. 39, Τ. 417· τίεσκον ἶσον φαέεσσιν ἐμοῖσι Μύσκ. 4. 9 οὕτως ἐν τῷ ἐνικῷ, ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ Κύκλωπος, Εὐρ. Κύκλ. 633. **4)** παράθυρον, φῶτα (πληθ.) μετατιθέναι Πλούτ. 2. 515B· οὕτω Λατ. lumen. **II** φῶς, μεταφορ., ἀντὶ εὐφροσύνη, σωτηρία, εὐτυχία, χαρά, νίκη, δόξα, κτλ., καὶ τὸ μὲν **φάος** ἦλθεν Ἰλ. Ρ. 615· φόως δ' ἐτάροισιν ἔθηκεν Ζ. 6· ἐπὴν **φάος** ἐν νήεσσι θήῃς Π. 95· ἐν χερσὶ φόως Ο. 741· πύλαι .. πεταθεῖσαι τεῦξαν **φάος** Φ. 538· οὕτω, φ. ἀρετᾶν Πινδ. Ο. 4. 16· **φάος** καρδίας Αἰσχύλ. Εὐμεν. 521, πρβλ. Πέρσ. 300, Σοφ. Ἀντ. 600, Δᾳ. 769· — ἐπὶ προσώπων, ἦν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι Ἰλ. Π. 39, πρβλ. Θ. 282, κλπ.· μάλιστα ἐπὶ προσφωνήσεων (ὡς τὰ κοινὰ «φῶς μου», «φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου»), ἦλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος Ὀδ. Π. 23, Ρ. 41· ὦ **φάος** Ἑλλήνων Ἀνακρ. 120· Ἀκραγαντίνων **φάος** Πινδ. Ι. 2. 25· ὦ φίλτατον φῶς Σοφ. Ἠλ. 1224, 1354· ὦ μέγιστον Ἕλλησιν **φάος** Εὐρ. Ἐκ. 841· — ἐν τῷ πληθ., Ἀνθ. Παλατ. 7. 373., 8. 77· — πρβλ. **δίμμα** IV, **φέγγος** II. **2)** ὡσαύτως, τῆς ἀληθείας τὸ φῶς Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 1046· ἐν τῷ φιλοσοφεῖν Πλούτ. 2. 77D, πρβλ. 47C· λαμπρὸν φῶς γένους Σοφ. Ἀποσπ. 497.— Πρβλ. **φέγγος** ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. **III.** φῶς λέγεται τὸ περὶ τὴν θηλὴν τοῦ μαστοῦ μελανὸν δέρμα, «ἃ δὲ περὶ τῇ θηλῇ μελανόχρωτα κύκλος φῶς» Πολυδ. Β', 163.

φάρ, τό, τὸ Λατ. far, εἶδος σιτηροῦ, ἡ ζέα, φάρος, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θερ. 2. 2, Ἀλέξ. Τραλλ. τ. 8, σ. 438, 451. **β, κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ φᾶρυς**, «καὶ φᾶρ τὸ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ φᾶρος» Ἀρκάδιος 124 (ἔνθα φέρεται περισπωμένως φᾶρ).

φαραγγίζω, ἐκβάλλω, ὠθῶ, Γ' ὦσαι Γραικοβάρβ. παρὰ Δουκαγγ.

φᾰραγγίτης [ῐ], **ου**, ὁ, ὁ ἐκ φάραγγος πνέων, ἐπὶ ἀνέμου, «Ἰάπυξ· οὗτος ἐν Τάραντι Σκυληττὸς ἀπὸ χωρίου Σκυλαντίμου ..., ὑπὸ δέ τινων φαραγγίτης· πνεῖ γὰρ ἐκ τινος φάραγγος τῶν κατὰ τὸ Πηγαῖον. Παρὰ πολλοῖς δὲ Ἀργέστης» Ἀριστ. Ἀνέμων θέσεις καὶ Προσηγορίαι 8.

φᾰραγγῶδης, ες, (εἶδος) ὁ ὅμοιος πρὸς φάραγγα ἢ πλήρης φαράγγων, τόποι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 28. 1, πρβλ. Διόδ. 1. 32. **II.** ὁ φιλῶν τοιαύτας τοποθεσίας, ἔνυδρον δὲ καὶ φαραγγῶδες (ἡ δστρυς) Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 10, 4.

φαράγγωσις, εως, ἡ, ἡ εἰς φάραγγα κατάπτωσις, Ἰουστιν. Σικ. Ἐπιστ. σ. 34, 1.

φάραγξ [ᾰ], **-αγγος**, ἡ· (ἴδε **φάρος**)· — χάσμα ἢ βαθὺ ῥῆγμα μεταξὺ ὀρέων, γῆς βάραθρον ἢ ἀπόσχισμα στενὸν καὶ κρημνῶδες, κοινῶς φαράγγι, Ἄλκμ. 44· φ. πρὸς δυσχειμέρῳ Αἰσχύλ. Προμ. 15, πρβλ. 142, 618, 1017, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 277, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 13, κλπ.· πάντας .. ἐς φάραγγας ἰσοβάλλον Θουκ. 2. 67· ἐν πύλαισι γὰρ σταθεὶς φάραγγος, τοῦ σπηλαίου δηλ., Εὐρ. Κύκλ. 667· φάραγγα δακτύλου πιάσματι σύρει, ἐπὶ τῆς πλάσεως ἢ σχηματισμοῦ τοῦ κολλικίου πρὶν ἢ τεθῇ εἰς τὸν κλίβανον, Εὐβουλος ἐν «Ὀρθάνῃ» 1. 10· μεταφορ. ἐπὶ τοῦ Κλίωνος, **φάραγγα** καὶ Χάρυβδιν ἁρπαγῆς Ἀριστοφ. Ἱππ. 248.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φᾰράω, ἀροτριῶ, ἄφαρον φαρόωσι (ἐξυπακ. γῆν) Καλλ. Ἀποσπ. 183 (παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 788)· ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει «φαροῦν· ἀροτριᾶν», καὶ «φαρῶσαι· ἀρόσαι, νεῶσαι» ἐκ τοῦ **φαρόω**· — πρβλ. ἄφαρος, ἀφάρωτος. (Ἴδε ἐν λ. φάρος.)

φάργνῡμι, κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ **φράγνυμι**, = **φράσσω**, Ἡσύχ.

***φάρειν** = **φέρειν**, Ἐποικ. Λοκρ. Γραμ. στ. 5 καὶ 10, ἔκδ. Ἰω. Οἰκ. — Ἔτι **φάρην** Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, Arch. Ztg. 1879, σ. 158. — Οὕτω κυροῦνται τὰ τοῦ Μεγ. Ἐτυμολ. σ. 114, 19: τὸ φέρω οἱ Δωριεῖς **φάρω** λέγουσιν, ὡς **τέμνω τάμνω** καὶ **τρέπω, τράπω**, εἰς ᾱ ὁ μὲν Ahrens εἶχεν ἀπ.σιήσει πρφην, πλάσματα αὐτὰ ὑπολαβὼν τῶν γραμματικῶν, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Lobeck. — Ἐκ τοῦ θέματος **φαρ** εἶναι καὶ τὰ **φαρέτρα** καὶ τὸ **ἐσωφαρίζω** καὶ εἴ τι ἄλλο. Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

φᾰρέτρα, Ἰωνικ. τρη, ἡ, βελοθήκη, Λατ. pharetra, Ἰοδόκος Ἰλ. Ο. 443· εἶχε κάλυμμα (πῶμα), Ὀδ. Ι. 314· ἐντεῦθεν καλεῖται ἀμφηρεφής, Ἰλ. Α. 45· βέλη ἔνδον ἐντὶ **φαρέτρας** Πινδ. Ο. 2. 151· ὡσαύτως ἐν Εὐρ. Ῥήσ. 979, Ἡρακλ. Μαιν. 969, ὥσπερ ἐκ **φαρέτρας** ῥηματίσκια .. ἀνασπῶντες Πλάτ. Θεαίτ. 180Α· φ. τοξευμάτων, πλήρης βελῶν .., Συλλ. Ἐπιγρ. 2360, 28· (ἐκ τοῦ **φέρω**, ὡς τὸ Σλαν. tulŭ (φαρέτρα) ἐκ τῆς ῥίζης tul (ferre tul-is-e).)

φᾰρετρεών, **ῶνος**, ὁ, = **φαρέτρα**, Ἡρόδ. 2. 216., 2. 141., 7. 61.

φᾰρέτριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φαρέτρα**, χρύσεον περὶ νῶτα **φαρέτριον** Μόσχ. 1. 20.

φαρετρίτης, **ου**, ὁ, ὁ φέρων **φαρέτραν**, Ἐπιγρ. Ἀκραιφιέων, Bull. de cor. hell. II, 1. 507.

φᾰρε-τροφόρος, **ον**, ὁ φέρων **φαρέτραν**, Ἀνθ. Π. 5. 177.

φᾰρικόν, τό, εἶδος δηλητηρίου, Νικ. Ἀλεξιφ. 398· **φαριακὸν φάρμακον** Φύλαρχ. παρ' Ἀθην. 81Ε

φάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φάρος**· = ἔρεσθος κεκρύφαλος, κατὰ τὸν Πολυδ. Ζ', 66.

φαρμάζω, = **κλέπτω**, Ἡσύχ.· πρβλ. **φωριάω**.

φαρκῐδόομαι, (φαρκὶς) Παθ., ῥυτιδοῦμαι, «φαρκιδούμενοι· στυγνάζοντες» Ἡσύχ.

φαρκῐδώδης, ες, (εἶδος) ῥυτιδώδης, Ἱππ. παρ' Ἐρωτιαν. (σ. 388) καὶ Γαλην. (586)· οὕτω δὲ διορθωτέον ἐν Ἱππ. 663, 42 ἀντὶ **φορακώδης**.

φαρκίς, **ῖδος**, ἡ, «ῥυτὶς ἡ ἐκ τοῦ γήρως γινομένη» (Ἡσύχ.), Σοφ. Ἀποσπ. 955. [Ἴδε Δράκ. σ. 23, 45].

φάρκτεσθαι· «τὸ **φράττεσθαι**» Φώτ.

φαρκτός, ἡ, όν, = **φρακτός**, Ἡσύχ.

φαρμᾰκάω, πάσχω ἐκ πόσεως **φαρμάκου**, δηλητηρίου, **φαρμακῶν**, ὁ ὑπὸ **φαρμάκων** βεβλαμμένος, Δημ. 1133. 26, Θεοφρ. Ἀποσπ. 105, Πλούτ. 2. 1016Ε, κλπ. **II**. ἔχω ἀνάγκην **φαρμάκου**, ἰατρικοῦ, Λουκ. Λεξιφάν. 4· — περὶ τοῦ τύπου ἴδε **τυμάω**.

φαρμᾰκείᾱ, ἡ, (**φαρμακεύω**) ἡ χρῆσις **φαρμάκων** μάλιστα δὲ καθαρτικῶν, Ἱππ. Ἀφορ. 1244, 1245· αἱ ἄνω φ., ὅ ἐστι τὰ ἐμετικά, Ἀριστ. Προβλ. 33. 5· — καθόλου, ἡ χρῆσις παντὸς **φαρμάκου** οἱουδήποτε, πώματος ἢ μαγείας, Πλάτ. Νόμ. 933Β· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 354Α, ἐν Τιμ. 89Β, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 6. **2)** δηλητηρίασις ἢ μαγεία, Λατιν. veneficium, Δημ. 1025. 11, Πολύβ. 6. 13, 4· αἱ περὶ τὰς **φαρμακείας** = αἱ **φαρμακίδες**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 10. **II**. καθόλου, θεραπεία, **φαρμακείας** χάριν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 8. 3, 4.

φαρμᾰκείᾱ, ἡ, = **φαρμακίς**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 17, 1.

φαρμᾰκ-εργάτης, **ου**, ὁ, = **φαρμακουργός**, «φαρμακεργάτην κάλει .. τὸν φάρμακα σκευάζοντα» Τζέτζ. Ἱστ. 8, 918.

φαρμᾰκεύμα, τό, = **φαρμακεία**, Νικήτ. Χων. Ἱστ. 208D.

φαρμᾰκεύς, έως, ὁ, ὁ δηλητηριάζων, **φαρμακεύων**, μάγος, Σοφ. Τρ. 1140, Πλάτ. Συμπ. 203D, κλπ. **II**. **φαρμακοποιός**, ὁ παρασκευάζων καὶ πωλῶν **φάρμακα**, **φαρμακοπώλης**, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 12.

φαρμᾰκεύσις, εως, ἡ, = **φαρμακεία**, Ἱππ. Προρρ. 87, Πλάτ. Νόμ. 845D.

φαρμᾰκευτής, οῦ, ὁ, ἀδόκιμον ἀντὶ **φαρμακεύς**, Φίλων 1. 449.

φαρμᾰκευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **φάρμακα** ἢ **φαρμακοποιΐαν**, ἰατρικός, Πλάτ. Τίμ. 89Β· — ἡ **φαρμακευτικὴ** (ἐξυπακ. τέχνη), = **φαρμακεία**, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν χειρουργικήν, Διογ. Λ. 3. 85, Γαλην. VI, 22C, D., 33F.

φαρμᾰκεύτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **φαρμακευτής**, Κ. Μανασσ. Χρον. 3250, Εὐστάθ. 1415, 64· ἐπιγραφὴ τοῦ 6ου εἰδυλλίου τοῦ Θεοκρίτου.

φαρμᾰκεύω, δίδω τινὶ **φάρμακον** ἢ ἰατρικόν, Πλάτ. Πολ. 459C, Τίμ. 89D. **2)** ποιοῦμαι χρῆσιν ἐπῳδῶν καὶ μαγείας, **φαρμακεύσαντες** δὲ ταῦτα ἐς τὸν ποταμόν, τελέσαντες δὲ τὰς μαγικὰς ταύτας ἱεροπραξίας εἰς τὸν ποταμόν, Ἡρόδ. 7. 114. **II**. μετ' αἰτιατ. προσώπου, καθαίρω διὰ καθαρτικοῦ **φαρμάκου**, χρῶμαι **φαρμάκῳ** καθαίροντι, τινα Ἱππ. Ἀφορ. 1249· ἄνω φ. **φαρμάκῳ** τινὶ κούφῳ ὁ αὐτ. περὶ Ἄρθρ. 630. — Παθ., καθαίρομαι, ποιοῦμαι χρῆσιν καθαρτικῶν **φαρμάκων**, ὁ αὐτ. ἐν Ἀφορ. 1245, Μένανδρ. ἐν «Ἥρωι» 4, Ἀριστ. Τοπ. 2. 3, 8. **2)** δίδω εἴς τινα δηλητήριον ἢ ναρκωτικὸν **φάρμακον**, δηλητηριάζω, «**φαρμακώνω**», Εὐρ. Ἀνδρ. 355· φ. τινὰ ἐπὶ βλάβῃ μὴ θανασίμῳ Πλάτ. Νόμ. 933D. **3)** καρυκεύω, παρασκευάζω μαγειρικῶς, [ἰχθὺν] πεφαρμακευμένον τυροῖσι Φιλήμων ἐν «Στρατιώτῃ» 1. 5.

φαρμᾰκία, Ἰων. -ίη, ποιητ. ἀντὶ **φαρμακεία**, Μανέθων 2. 310, Χρησμ. Σιβ., κλπ.

φαρμᾰκικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **φάρμακον**, Τζέτ. εἰς Λυκόφρ. 1138.

φαρμᾰκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φάρμακον**, ἤπιον θεραπευτικὸν **φάρμακον**, Πλάτ. Φαῖδρος 268C, Θεαίτ. 149C· καθάρσιον, Ἱππ. Ἀφορ. 1244.

φαρμᾰκίς, ίδος, θηλ. τοῦ **φαρμακεύς**, γόησσα, μάγισσα, Λατ. venefica, Ἀριστοφ. Νεφ. 749, Δημ. 793. 27, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 22, 18· πρβλ. **φαρμάκεια**, **φαρμακείᾱ** 2. **II**. ὡς θηλ. ἐπίθετ., δηλητηριώδης, ἰοβόλος, σαύρα Νικ. Ἀλεξιφ. 551.

φαρμᾰκίσσα, ἡ, = **φαρμακίς**, Achmes Ὀνειρ. σελ. 253, 7· **φαρμᾰκίστρια**, ἡ, Ἡσύχ. ἐν λ. **βαμβακεύτριαι**.

φαρμᾰκίτης, ὁ, ὁ διὰ **φαρμάκου** παρεσκευασμένος, δακτύλιος φαρμ., περιέχων δηλητήριον, Εὔπολις ἐν «Βάπταις» 22, ἔνθα ἴδε Meinecke· οἶνος φ. Ἀθήν. 30C· θηλ., **φαρμακῖτις γῆ** Διοσκ. 5. 181· φ. γαστὴρ Κωμικ. Ἀνώνυμ. 320. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 196.

φαρμᾰκώδεις, εσσα, εν, = **φαρμακώδης**, ὁ διὰ **φαρμάκου** παρεσκευασμένος, Μόσχ. 4. 30· δηλητηριώδης, Χρησμ. Σιβ. 8. 289, Νικ. Ἀλεξιφ. 4· ἐπὶ ἀνθρώπου, μάγος, Νόνν. Διονυσ. 21. 142. — Παρὰ τῷ Νικ. Ἀλεξιφ. 593, φέρεται **φαρμακόεις** ἀντὶ **-όεσσαι**, πρβλ. Λυδεκ. Παθολ. 1. 5, σημ.

φαρμακοθήκη, ἡ, θήκη **φαρμάκων**, Σωφρ. Ἱεροσ. ἐν Spicil. Rom. τ. III, σ. 158.

φαρμᾰκό-μαντις, εως, ὁ, ἢ ὁ ὢν ἅμα **φαρμακὸς** καὶ **μάντις**, ἢ ὁ μεταχειριζόμενος **φάρμακα** ὅπως δι' αὐτῶν μαντεύηται, ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

φάρμᾰκον [ἴδε ἐν τέλ.], τό, εἴτε θεραπευτικόν, εἴτε βλαπτικόν, παρ' Ὅμ. διακρινόμενον διά τινος ἐπιθέτου, **φάρμακα**, πολλὰ μὲν ἐσθλὰ .. πολλὰ δὲ λυγρά Ὀδ. Δ. 230· τάδε φ. ἐσθλὸν Κ. 287, πρβλ. 292· φ. ἤπια, ὀδυνήφατα (ἴδε κατωτ.), κακὰ φ. αὐτόθι 213· φ. λυγρὰ αὐτόθι 236· φ. οὐλόμενον αὐτόθι 394· ἀνδροφόνον Δ. 261· θυμοφθόρα φ. Β. 329 — οὕτω μετ' Ὅμ., φ. προσανὲς Πινδ. Π. 3. 95· παιώνιον Αἰσχύλ. Ἀγ. 848· χρήσιμον Πλάτ. Πολ. 382C· θανάσιμον Διοσκ. 1. 95 ὀλέθριον Λουκ. Ἑρμότ. 62· κλπ. — ἀκολούθως ἄνευ προσδιορισμοῦ, ὅτε ἡ ἰδιαιτέρα σημασία ὁρίζεται ἐκ τῆς συνεχείας. **1)** ἰαματικόν, **φάρμακον**, ἰατρικόν, παρ' Ὅμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ **φαρμάκων** ἐξωτερικῶς ἐπιτιθεμένων, ἐπιθήσει **φάρμαχ'** ἅ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων Ἰλ. Δ. 191· ἐπ' ἀρ' ἤπια **φάρμακα** πάσσε αὐτόθι 218· φ. ἐπιπάσσων ὀδυνήφατα φ. Ε. 401, πρβλ. 515, 831, 900, Ο. 394· προσαλείφειν ἑκάστῳ φ. Ὀδ. Κ. 392· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πινομένων **φαρμάκων**, φ. πίνειν Κ. 318, 326· φ. πεπωκώς Ἡρόδ. 4. 160, πρβλ. Πίνδαρ. Ἔπ.· παρὰ τοῦ ἰατροῦ Πλάτ. Πολ. 406D, Γοργ. 467C· — κυρίως τὰ ἐξωτερικῶς ἐπιτιθέμενα **φάρμακα** ἦσαν **χριστά**, **ἔγχριστα**, **ἐπίχριστα**, (ἀλοιφαὶ δηλ.), καὶ **παστά**, **ἐπίπαστα**, **καταπλαστά** (ἔμπλαστρα, καταπλάσματα), Θεόκρ. 11. 1 κἑξ., Ἀριστοφ. Πλ. 716, πρβλ. Ἱππ. 906· τὰ δὲ ἐσωτερικῶς λαμβανόμενα ἦσαν **βρώσιμα**, καὶ **πότιμα**, **ποτά**, **πιστά**, Αἰσχύλ. Προμ. 479 κἑξ. (ἔνθα ἴδε Blomf. 488), Εὐρ. Ἱππόλ. 516, Ἀριστοφ. Πλ. 717, Θεόκρ. 11. 2, Στράβ. 795. **3)** μετὰ γεν. (ἴδε κατωτ. II), φ. νόσου ἴαμα, μέσον θεραπευτικὸν κατ' αὐτῆς, Αἰσχύλ. Προμ. 249, 606· βηχὸς Φρύν. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 6· κεφαλῆς, πρὸς θεραπείαν κεφαλαλγίας, Πλάτ. Χαρμ. 155Β· στραγγουρίας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 11, πρβλ. 40, 10· μέθης Ἄμφις ἐν Ἀδήλ. 2· δίψης Ἀνδ. Παλ. 6. 170· ἀλλά, φ. ὑγείας, πρὸς ἀποκατάστασιν ὑγείας, πρὸς ἀνάρρωσιν, Ἀριστείδ. 1. 11. **2)** κῶμα μεμαγευμένον, φίλτρον, δῆθεν μαγεία, γοητεία, μαγγανεία, Ὀδ. Δ. 220 κἑξ., πρβλ. Ἀριστοφ. ἐν Πλ. 302, Θεόκρ. 2. 15· **φαρμάκοις** μῆναί τινα Ἀριστοφ. ἐν Θεσμοφ. 561· τοιαῦτα ἔχω φ., τοιαῦτα θελκτήρια **φάρμακα** ἔχω ἐγώ, Ἡρόδ. 3. 85. **3)** δηλητήριον (ὡς ὁ Shaksp. μεταχειρίζεται τὸ ἰσοδύναμον ἐν τῇ Ἀγγλ. drug), Σοφ. Τραχ. 685, Εὐρ. Μήδ. 385· πιεῖν τὸ φ. Ἀντιφῶν 143, 11, Πλάτ. Φαῖδ. ἐν ἀρχ., 115Α **φάρμακα** ἐσβάλλειν ἐς τὰ φρέατα Θουκ. 2. 48. **II**. καθόλου, βοήθημα, θεραπεία, εἰ δέ κεν δὴ ἀρόσῃς, τόδε κέν τοι **φάρμακον** εἴη, «εἰ δ' ὕστερον ἀροτριάσεις, τοῦτό σοι βοήθημα ὑπαρχέτω» Τζέτζ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμέρ. 483· μεῖζον .. τῆς νόσου τὸ φ., τὰ ἰατρικὰ χειρότερον τῆς νόσου, Σοφ. Ἀποσπ. 514· φ. πραΰ, ἐπὶ χαλινοῦ, Πινδ. Ο. 13. 121· — φ. τινί, διά τι πρᾶγμα, Θέογν. 1130, Ἀρχίλ. 8· πρός τι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 7, 2, Θεόκρ. 11. 1·— ἀλλὰ συχνότατα, φ. τινος, θεραπευτικὸν μέσον κατά τινος .., Ζεὺς πάντων φ. μοῦνος ἔχει Σιμωνίδ. 89· τὸ σιγᾶν φ βλάβης ἔχω Αἰσχύλ. Ἀγ. 548· φ. πόνων, λύπης Εὐρ. Βάκχ. 283, κλπ.· φόδου Πλάτ. Νόμ. 674Ε· οὕτω δὲ τὰ γράμματα καλοῦνται φάρμακα λήθης, Εὐρ. Ἀποσπ. 582. 1· ἴδε ἐν λέξ. εὐδιανόξ. 2) μετὰ γεν. ὡσαύτως, μέσαν ὅπως παραγάγῃ τίς τι, φ. σωτηρίας ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 893· μνήμης καὶ σοφίας φάρ. Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 274Ε· ὑπομνήσεως αὐτόθι 275Α, πρβλ. 230D· ἀθανασίας Ἀντιφάν. ἐν «Διπλασίοις» 2· ἡσυχίας Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 11. 16· φ. μανίας, ἐπὶ τοῦ ἐλαίου οὐ χρῆσιν ἐποιοῦντο οἱ παλαισταί, Διογέν. Λαέρτ. 1. 104. 3) ἀλλ' ἐπὶ καὶ θανάτῳ φ κάλλιστον ἓἂν ἀρετᾶς ἅλιξιν εὑρέσθαι σὺν ἄλλοις, «ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς ἰδίας ἀρετῆς κάλλιστον φάρμακον τὴν μετὰ ταῦτα εὐδοξίαν σὺν τοῖς ἄλλοις ὁμήλιξιν εὑρέσθαι· φάρμακον οὖν θανάτου τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν εὐκλείαν φησιν, ἀντὶ τοῦ παραμυθίαν τοῦ θανάτου ταύτην εὑρεῖν, τὴν ἀπὸ τοῦ διαπλεῦσαι ἀρετὴν» (Σχόλ.), θεραπείαν ἢ παρηγορίαν ἐν τῇ ἰδίᾳ ἀρετῇ, Πινδ. Π. 4. 332.

III. βαφή, χρῶμα, ἐπίχρωσις, Ἐμπεδ. 136, Ἡρόδ. 1. 98, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 137, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 735, Πλάτ. Πολ. 420C, Πολιτικ. 277C, κλπ.· οὖ-ω, Λατ. lana .. violas imitata venemo Hor. 2 Ep. 1. 207. **IV.** τὸ ὑγρὸν οὗ χρῆσιν ποιοῦνται οἱ βυρσοδέψαι, Σουίδ. ἐν ταῖς λέξ. **βυρσαίετος, ξαίνειν.** — Πρβλ. **φαρμάσσω.** [μᾶ· ἀλλὰ μα κεῖται μακρὸν ἐν τῷ φαρμακὸς παρά τισι τῶν παλαιῶν Ἰών. ποιητῶν, ἴδε Welcker εἰς Ἱππώνακτος Ἀποσπ. 21. 44=28, 4 Bgk., Gaisf. εἰς Ἡφαιστ. σελ. 56, Blomf. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 981.]

φαρμακο-πνεύστης, ου, ὁ, ὁ ἀναπνέων δηλητήρια, Ἐπιγρ. παρὰ τῷ Bast. Spec. Arr-taen. σ 8.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Ἀρατηρ. σ. 433.

φαρμᾰκοποιέω, παρασκευάζω φάρμακα ἢ βαφάς, Σουίδ. ἐν λέξ. **βάψας.**

φαρμᾰκοποιία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ **φαρμακοποιοῦ,** Διογέν. Λαέρτ. 7. 117.

φαρμᾰκο-ποιός, όν, ὁ παρασκευάζων φάρμακα ἢ χρώματα, κλπ.· φαρμακοποιὸν ἔθνος, ἔθνος ἀποτελούμενον ἐκ μάγων, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 448.

φαρμᾰκοποσία, ἡ, τὸ πίνειν φάρμακα, Ἱππ. Ἀφορ. 1249, 1258, Ξεν. Ἀν. 4. 8, 21, Πλάτ., κλπ. **2)** πόσις δηλητηρίου, Λουκ. Νεκυομ. 18.

φαρμᾰκο-ποτέω, πίνω φάρμακον, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. σ. 9 15, 4.

φαρμᾰκοπωλέω, εἰμαι φαρμακοπώλης, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 95, Διογέν. Λαέρτ. 10. 8.

φαρμᾰκο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν φάρμακα, Ἀριστοφ Νεφ. 776· φαρμακοπώλου Μεγαρικοῦ Θεόπομπ. Κωμικ. ἐν «Ἀλθαίᾳ» 1, Αἰσχίν. 76, 36, κλπ.

φαρμᾰκός [ἀλλ' ἴδε **φάρμακον** ἐν τέλ.], ὁ, ἡ, ὡς τὸ φαρμακεύς, δηλητηριαστής, γόης, μάγος, Ἱππῶναξ 4. 28, Ἐβδ., Καινὰ Διαθ.· ὡς ἐπίθ., φ. χύτρα, Ἡσύχ., ἀλλ' ἐν τῇ ἐκδ. Schmidt: «φαρμακὴ· ἡ χύτρα, ἣν ἡτοίμαζον τοῖς καθαίρουσι τὰς πόλεις»·— ἀνώμαλον ὑπερθ. **φαρμακίστατος, -άτη,** «φαρμακιστάτη γυναικῶν» Σουίδ. ἐν λ. **Μήδεια,** Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 4, 1.

II. ὁ θυόμενος, ὡς ἱλασμὸς ἢ ἀγνισμὸς ἄλλων, Ἀριστοφ. Βάτρ. 733, πρβλ. Ἱστρου Ἀποσπ. 33· καὶ ἐπειδὴ πρὸς τοῦτο ἐχρησιμοποιοῦντο κακοῦργοι καὶ φαῦλοι ἄνθρωποι, ἡ λέξις φαρμακὸς κατέστη γενικὸν ἀνειδιστικὸν ὄνομα ὡς τὸ **κάθαρμα** I. 2 (δ ἴδε), Ἀριστοφ. Ἱππ. 1405, Λυσίας 108. 5, Δημ. 794. 4· πρβλ. **δημόσιος** II.— Κατὰ Σουίδ.: «φαρμακὸς ὁ ἐπὶ καθαρμῷ πόλεως ἀναιρούμενος, ὃν λέγουσι κάθαρμα».

φαρμᾰκο-τρίβης [Ι], **ου, ὁ,** τρίβων ἢ κοπανίζων φάρμακα ἢ χρώματα, δοῦλος ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ φαρμακοπώλου, Δημ. 1170. 29. Αἰ. π Ζώρων 9. 62, Πολυδ. Ζ', 179·— **φαρμακοτρίπτης** ἐν Δ. Β. 314.

φαρμᾰκουργός, όν, (ἔργω) = **φαρμακοποιός,** αὐτὴ δὲ φαρμακουργὸς Λυκόφρ. 61· φαρμακουργὸς ἐργάτης τε καὶ πωλητὴς φαρμάκων Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 11, μέρ. δ' σ. 188, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλιευτ. 2, 483.

φαρμᾰκο-φόρος, ον, ὁ φέρων, παράγων φάρμακα, περὶ τῆς Ἐφύρας, «ἐκ ταύτης φασί τινες τὸν Ὀδυσσέα λαβεῖν ἀνδροφόνα φάρμακα λίγοντες φαρμακοφόρον ποτὲ γενέσθαι αὐτήν, διὰ τὸ ἐκεῖ κατοικῆσαι τὴν Μήδειαν» Εὐστ. 1415. 55.

φαρμᾰκόω, ἀναμιγνύω μετὰ φαρμάκου, σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσαιο' ἀντίτομα ἑδυνᾶν δῶκε χρίεσθαι, μίξασα μετ' ἐλαίου ἀλεξιφάρμακα ὀδυνῶν ἔδωκεν ἡ Μήδεια τῷ Ἰάσονι χρίεσθαι, Πινδ. Π. 4. 393 πεφαρμακωμένον μελίκρατον Πλούτ. 768C. **II.** ἐν τῷ παθ., ἐμβάπτομαι εἰς δηλητήριον, τοὺς τρωθέντας ὑπὸ βέλους φαρμακωθέντος Διοσκ περὶ Εὐπορ. 2. 140. **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, μὴ φαρμακωθεὶς ἀποθάνῃ Μοσχίπ. π. Σχεδῶν ἐν λέξ. **ἐξενεγκεῖν.**

φαρμακτήρ, ῆρος, ὁ, = **φαρμακεύς,** Πέρσαι φαρμακτῆρες ὀλέθρια μητίσαντο Ὀππ. Ἁλ. 2. 483.

φαρμακτήριος, α, ον, = **φαρμακευτικός,** θρόνοισι φαρμακτηρίοις Λυκόφρ. 1138.

φαρμάκτης, ου, ὁ, = **φαρμακτήρ, φαρμακεύς,** Ὀππ. Ἁλ. 4. 648. 693.

φαρμακτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., μεμιγμένος μετὰ δηλητηρίου, Μανέθων 4. 52· πρβλ. **ἀφάρμακτος.**

φαρμάκτρια, ἡ, = **φαρμακεύτρια,** Κ. Μανασσ. Χρον. 3770, Ἄρατ. 4, 35.

φαρμᾰκώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων τὴν φύσιν ἢ τὰς ἰδιότητας **φαρμάκου,** **1)** θεραπευτικός, ἰαματικός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9, 40, 10, π. Θαυμ. 77, Προβλ. 1. 40, Θεόφρ.· τὸ φαρμ. Πλούτ. 2. 17B. **2)** δηλητηριώδης, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 47., 2. 974C, κλπ.

φαρμᾰκῶν, ῶνος, ὁ, βαφεῖον, Σοφ. Ἀποσπ. 956.

φάρμαξις, εως, ἡ, ἡ διὰ φαρμάκων ἰατρικὴ θεραπεία, Πλάτ. Φίληβ. 46Α, πρβλ. **φαρμάσσω.**

φαρμάσσω, Ἀττ. **-ττω,** μέλλ. **-ξω.** Θεραπεύω μεταχειριζόμενος **φάρμακα,**— ὧν τὸ ἰδιαίτερον εἶδος ὁρίζεται ἐκ τῶν συμφραζομένων· ὁ Ὅμ. ποιεῖται χρῆσιν τῆς λέξεως ταύτης μόνον ἅπαξ, Ὀδ. Ι. 393, ἐπὶ τοῦ σιδηρουργοῦ ὅστις στερεοποιεῖ καὶ στομοῖ τὸν σίδηρον ἐμβάπτων αὐτὸν εἰς ψυχρὸν ὕδωρ· οὕτω φάρμαξις περὶ τὸν χαλκὸν Πλούτ. 2. 395B. **II.** μεθ' Ὅμ., θεραπεύω ἢ ἀνακουφίζω διὰ φαρμάκου, Πλάτ. 933B, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1512 — φ. μέθυ, διὰ φαρμάκων παρασκευάζω τὸν οἶνον, Νικ. Θηρ. 619. **2)** γοητεύω, μαγεύω διὰ ποτῶν ἢ φίλτρων, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 478., Δ. 61· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Γ. 859·— μαγεύω διὰ κολακείας, Πλάτ. Συμπ. 191Δ, Μένων 80Α· πεφάρμαχθα Ἀριστοφ. Θεσμ. 534·— καὶ ὁ Αἰσχύλ. κατ' ἰσχυρὰν μεταφορὰν λέγει ἐπὶ λαμπάδος, φαρμασσομένη χρίματος ἀγνοῦ μαλακαῖς ἀδόλοισι παρηγορίαις, ποτιζομένη ὡς διὰ φαρμάκου διὰ τῶν μαλακῶν καὶ ἀδόλων τονωτικῶν δυνάμεων τοῦ ἀγνοῦ ἐλαίου, Ἀγαμ. 94. **3)** δηλητηριάζω, κρέα Πλουτ. Ἀρτοξ. 19· βέλη, τὸ ὕδωρ ὁ αὐτ. 2. 681E, 978C. **4)** βάπτω, χρωματίζω, ἔρια Πολυδ. Ζ', 169·— μεταφ., φαρμασσομένη εὐμορφία, ἐψιμυθιωμένη, ψευδής, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φιλοστράτου. **5)** ἀρύω, καρυκεύω, τηγανίτας σησάμοισι φ. Ἱππῶναξ 27.

Φᾶρος, εος, τό, παρὰ τοῖς μετέπειτα καὶ **φάρος** [ἴδε ἐν τέλ.] (ἴσως ἐκ τῆς √ΦΕΡ, φέρ-ω, πρβλ. Γερμ. Trachi ἐκ τοῦ trag-en)· — μέγα τεμάχιον ὑφάσματος, ὕφασμα, «πανί», Ἰλ. Σ. 353· φάρε' ἕνεικε Καλυψώ .., ἱστία ποιήσασθαι Ὀδ. Ε. 258, πρβλ. Εὐρ. Ἐκ. 1081. **II.** συνήθως ὡς τὸ **χλαῖνα,** περιβόλαιον, ὅπερ οἱ ἄνδρες ἐφόρουν ὑπεράνω τοῦ **χιτῶνος**· περὶ δὲ μέγα βάλλετο φᾶρος Ἰλ. Β. 43· πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρί Θ. 221, πρβλ. Ὀδ Ο. 61· οὕτω παρ' Ἡροδ. 2. 122., 9. 109, καὶ τοῖς Τραγ.· — ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἔχουσι φᾶρος, Ὀδ. Ε. 230, Κ. 543, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 196, Αἰσχύλ. Χο. 11·— ἠδύναντο δὲ νὰ καλύπτωσι ὅλ' αὐτοῦ καὶ τὴν κεφαλὴν ἐν εἴδει καλύπτρας, Ὀδ. Θ. 84, 88, πρβλ. Εὐρ. Ἰκ. 286. Ἀριστοφ. Θεσμ. 890· ἐρρίπτετο δὲ ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ νεκροῦ ὡς σάβανον ἢ νεκρικὴ σινδών, Ἰλ. Σ. 353, Ω. 580, Σοφ. Αἴ. 916· (τὸ τῆς Πηνελόπης φᾶρος ὑφαίνετο ὅπως χρησιμεύσῃ Λαέρτῃ ἥρωι ταφήιον Ὀδ. Β. 97, Τ. 142, Ω. 132)· ἐχρησίμευεν ὡσαύτως ὡς ἐπικάλυμμα στρωμνῆς, δεμνίοις .. στρωτὰ βάλλουσαν φάρη Σοφ. Τραχ. 916· πύματον φ., τὸ τελευταῖόν μου ῥάκος, Ἀνθολ. Παλατ. 7. 268· ἀναιδείας φάρος· «Σοροκλῆς Ἰνάχῳ (Ἀποσπ. 274) παρὰ τὰ (Ἰλ. Β. 262) «χλαίνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰθῶ ἀμφικαλύπτει» Ἡσύχ. —Ἡ λέξις ἦν ἐν χρήσει μόνον παρ' Ἐπικ. καὶ Τραγικ. ποιηταῖς (διότι τὸ μνημονευθὲν χωρίον τοῦ Ἀριστοφ. εἶναι παρῳδούμενον Τραγικὸν χωρίον), πλὴν ὅτι παρ' Ἡροδ. φέρεται εἰς· ἡ παρὰ πεζογράφοις ἐν χρήσει λέξ εἶναι ἱμάτιον. [ᾰ παρ' Ὅμ., ἀείποτε ἐν ἄρσει εὑρισκόμενον· οὕτω δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ παρὰ μεταγεν. Ἐπικοῖς· ὀλλὰ φᾰρέεσσι, χάριν τοῦ μέτρου ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 200, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 363· ὁ Αἰσχύλος ἔχει τὸ ᾰ ἀείποτε μακρόν· ὁ Σοφ. ἔχει αὐτὸ βραχὺ ἐν Τραχ. 916, Ἀποσπ. 331, 342, 525, καὶ αὐθέποτε ἀναγκαίως μακρόν· ὁ Εὐριπίδ. μακρὸν ἢ βραχὺ ἀδιακρίτως· πρβλ. Seidl. Dochm. 257, Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 36.]

φάρος, ὁ, = **φάρυγξ,** «ὡς Λυκόφρων,— ἐτύμβευσε φάρωι — ἀντὶ φάρυγγι» Ἐτυμ. Μέγ. 788, 30, ὅθεν ὁ Δινδ. προτείνει νὰ διορθωθῇ οὕτως ἐν στίχ. τοῦ Λυκόφρ. 154, ἔνθα νῦν ἀναγινώσκεται: ἐτύμβευσε τάφῳ.

φάρυς, τό, = **ἄρυτρον,** Ἀλκμὰν καὶ Ἀντίμαχος παρ' Ἡρῳδιαν π. μον. λέξ. 36. **II.** = **ἄρσις,** «φάρυ γὰρ ἡ ἄρσις» Ἡσύχ. ἐν λέξ. **βούφαρος.** (Ἐκ τῆς √ΦΑΡ παράγονται καὶ αἱ λ. **φαρ-άω, ἀ-φαρ-ος, βού-φαρ-ος, φάρ-αυξ,** πιθαν. καὶ αἱ λέξ **φάρ-αγξ, φάρ-υγξ·** πρβλ. Ζενδ. bar (secare)· Λατ. for-o, for-ar-i· Ἀγγλο-Σαξον. bor-ian, τρυπῶ, Ἀγγλ. to bore· Ἀρχ. Γερμαν. por-a-n, po -on.)

Φάρος [ᾰ], **ου, ἡ,** νῆσος ἐν τῷ κόλπῳ ἢ λιμένι τῆς Ἀλεξανδρείας, Ὀδ. Δ. 355, Εὐρ. Ἑλ. 5, Θουκ., κλπ.· περίφημος διὰ τὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φόρον αὐτῆς, Στράβ. 791, κλπ.·— ἐντεῦθεν σκοπιαὶ Φάριαι, ὁ πύργος τῶν φυλάκων τῆς Φ., Ἀλκίφρων 2. 4· ἀκολούθως, **II.** ὡς προσηγορικ., **φάρος**, ὁ, ὡς καὶ νῦν, μέγας φανὸς ἐπὶ πύργου δηλῶν τὰ ἐπικίνδυνα μέρη εἰς τοὺς ναυτελλομένους, Ἀνθ. Παλατ. 9. 671., 11. 117.

φαρόω, ἴδε ἐν λέξ. **φαράω**.

φάραος, εος, τό, (ἴδε ἐν λέξ. **φάρος**)·— μέρος ἀποκεκομμένον, ἀποκεχωρισμένον, φάρσεα πόλιος, τὰ μέρη, αἱ συνοικίαι αὐτῆς, Ἡρόδ. 1. 180· ἐν φάρσει ἑκάστῳ αὐτόθι 181, πρβλ. 186· φ. βότρυος Ἀνθ. Π. 6. 299· ἀχίζειν τὸ ἱμάτιον εἰς δώδεκα φ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 7, 7.

φαραω-φόρος, ὁ, σημαιοφόρος, Γλωσσ.

φᾰρύγγεθρον ἢ **φᾰρύγεθρον**, τό, = **φάρυγξ**, Ἱππ. 915H, Ρούφ.·— **φαρύγετρον** παρὰ Πολυδ. Β', 99, καὶ διάφορ. γραφὴ αὐτόθι 207.— Καθ' Ἡσύχ.: «φαρύγεθρον. ὁ κατὰ τὰ παρίσθμια τόπος».

φᾰρυγγίζω, = **λαρυγγίζω**, Πολυδ. Β', 207.

φᾰρῠγίνδην, Ἐπίρρ., ἐν εἴδει φάρυγγος, Κωμ. Ἀνωνύμ. 238.

φάρυγξ [ᾰ], ἡ, σπανιώτερον ὁ (ἴδε ἐν τέλει), γεν. **φᾰρῠγος** (ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμήρ. καὶ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ., Herm. εἰς Εὐρ. Κύκλ. 355· δωδεκάκρουνον τὸ στόμα, Ἰλισὸς ἐν τῇ φάρυγι Κρατῖν. ἐν «Πυτίνῃ» 7, ὁ αὐτ. ἐν «Ὥραις» 9, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 515), μεταγεν. **φάρυγγος** παρὰ Νικ. ἐν Ἀλεξιφ. 363· (φάρος). Ὁ λαιμός, ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς, φάρυγος ὁ' ἐξέσαυτο οἶνος Ὀδ. Ι. 373· φάρυγος λάδε δεξιτερῆφιν Τ. 480· ὁ φάρυγξ εὐτρεπὴς ἔστω, πρὸς τὸ δεῖπνον ἕτοιμος, Εὐρ. Κύκλ. 215, πρβλ. 356, 410, 592· ὦ μιαρὰ φ., ἐπὶ λαιμάργου ἀνθρώπου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 571· ὡσαύτως ἐπὶ κρεαγῆς, κεκραξόμεσθά γ' ὀπόσον ἡ φ. ἂν ἡμῶν χανδάνῃ αὐτόθι 253, κλπ. — Ὡς τεχνικὸς ὅρος δηλοῖ τὸ κοινὸν ἄνοιγμα τοῦ οἰσοφάγου καὶ τοῦ λάρυγγος (κατὰ τὸν Γαληνόν, ἡ χώρα εἰς ἣν ἀνήκει τό τε τοῦ στομάχου καὶ τὸ τοῦ λάρυγγος πέρας· κατὰ δὲ τὸν Θεόφιλον, ὁ φ., ἡ ἐντὸς τοῦ στόματος εὐρυχωρία, εἰς ἣν κρέμαται ἡ σταφυλή), Λατ. fauces, Ἱππ. Προγν. 44, κλπ.· ἐν ᾧ ὁ Ἀριστ. καλεῖ οὕτω τὸν ἀναπνευστικὸν σωλῆνα (λάρυγξ, ἀρτηρία) κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν **οἰσοφάγαν**, περὶ Ζῴων Μορ 3. 3, 1 καὶ 5, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 5, 12, περὶ Ψυχ. 2. 8, 17, Ἀριστοφ. Βάτρ. 571· καὶ ἕτεροι λαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς = τῷ **οἰσοφάγος**, ἐναντίον τῷ λάρυγξ, Ἐτυμ. Μέγ. 557. 17, Πολυδ. Β', 207· πρβλ. Foës. Oecon., Greenhill εἰς Θεόφιλ. 293. **II.** τὸ λωγάνιον ἢ ἡ λαμυρὶς (τὸ ὑπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ βοὸς κρεμάμενον δέρμα), Λατιν. palearia, Ἡλιόδ. 3. 1. **III. φάρυγγες** φαίνεται ὅτι καλοῦνται νοσήματα τοῦ φάρυγγος, Ἱπποκρ. Ἀφορ. 1247. — Τὸ γένος εἶναι ἄδηλον παρ' Ὁμήρῳ· οἱ ἄριστοι τῶν Ἀττ. πρατιμῶσι τὸ θηλ., ἴδε ἀνωτ., καὶ πρβλ. Κρατῖνον καὶ Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· ξηρὰν ἔχουσα τὴν φάρυγα Φερεκράτης ἐν «Κοριαννοῖ» 3, Θουκ. 2. 49· ἀλλ' ἁρσ. ἐν τινι χωρίῳ τοῦ Ἐπιχάρμου παρ' Ἀθην. 411B· ὀπταὶ δὲ κίχλαι.. εἰς τὸν φάρυγ' εἰσεπέτοντο Τηλεκλείδης ἐν «Ἀμφικτύοσι» 1. 12, Εὐρ. Κύκλ. 215, κλπ.·—παρ' Ἱππ., Ἀριστ. καὶ ἑτέροις ἀεὶ ποικίλλει τὸ γένος· ἴδε Θωμᾶν Μάγιστρ. σ. 570, Φρύν. 65.

φκρυμός, = **τολμηρός**, **θρασύς**, Ἡσύχ.· καὶ **ἀφάρυμος** = **ἄτολμος**, ὁ αὐτ.

φά:ω, Δωρ. ἀντὶ **φέρω**, Ἐτυμ. Μέγ. 114. 20.

φάσαξ, ὁ, ὡς τὸ **συκοφάντης**, κωμ. λέξις παρ' Ἡσυχ.

φασγᾶνίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἀνθ. Παλ. 6. 307.

φάσγᾰνον, τό, ποιητ. ὄνομα, συχνὸν παρ' Ὁμήρ., σχεδὸν ἰσοδύναμον (ὡς φαίνεται) ταῖς λέξεσιν: **ἄορ** καὶ **ξίφος** (ἴδε ἐν λέξει **ξίφος**)· ὦκεν μέγα φάσγανον ἥρως σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι Ἰλ. Ψ. 824· κολεοῦ γυμνὸν φ. Πινδ. Ν. 1. 80· ὡσαύτως παρὰ τοῖς Τραγ., ἀμφιπλῆγι φ. Σοφ. Τραχ. 930.

II. φυτόν τι, ὡς τὸ **ξιφίον**, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 7. 12, 3, Διοσκ. 4. 20, κλπ.· **φασγάνιον** παρὰ Κορνούτῳ περὶ Θεῶν Φύτ. 35, Πλίνιος 24. 88.

φασγᾰνουργός, όν, (*ἔργω) ὁ κατασκευάζων ξίφη, Αἶσα Αἰσχύλ. Χο. 647.

φασγάνω, σφάζω διὰ τοῦ ξίφους, «φασγάνεται· ξίφει ἀναιρεῖται» Ἡσύχ.

φασηλο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς **φάσηλον**, «σύαξ, φασηλοειδὲς ὄσπριον» Χοιροβοσκ. 305.

φάσηλος [ᾰ], ὁ, τὸ γνωστὸν φυτόν, ἡ «φασουλιά», καὶ τὸ ὄσπριον «φασοῦλι», Ἐπίχαρμ. 102 Ahr., Ἀριστοφ. Εἰρήν. 1144, Δημήτρ. ἐν Ἀδηλ. 1· τὸ ἄρσεν. γένος βεβαιοῦται ἐκ τοῦ Ἀθην. 56A, 139A, εἰ καὶ ὁ Columella ἔχει τὸ faselus, ὡς θηλ.·— τύπος τις **φασίολος** ἁπαντᾷ παρὰ τῷ Διοσκ. 2, 130 καὶ τῷ Πολυδ. Α', 247· **φασήολος** παρὰ Γαληνῷ· Λατ. faseolus, παρὰ τῷ Columella. **II.** ἐντεῦθεν Λατ. phaselus, ἐλαφρὸν πλοιάριον ἔχον τὸ σχῆμα φασουλίου, λέμβος, ἀκάτιον, Catull. 4, Ὁρατ. Ὠδ. 3. 2, 29.

φάσθαι, ἀπαρέμφ. μέσ. ἐνεστ. τοῦ φημί, Ἰλ. Δ. 187, Ὀδ. Δ. 443.

Φᾱσιᾱνός, όν, ἐκ τοῦ ποταμοῦ Φᾶσις (ἴδε **Φᾶσις**)·— ὁ φασιανὸς (ἐξωπακ. ὄρνις), τὸ πτηνὸν φασιανός, Phasianus colchicus, καὶ φασιανὸς ἀποτετιλμένος καλῶς Μνησίμαχος ἐν «Φιλίππῳ» 3, Ἀριστοφ. Νεφ. 109 (ἔνθα ὅμως δύναται νὰ ληφθῇ ὡς σημαῖνον Φασιανὸν ἵππον, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 460), πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 31, 5., 9. 49B, 10· — οὕτω **Φασιανικὸς** ὄρνις Ἀριστοφ. Ὄρν. 68 (μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τοῦ **συκοφαντικός**, ὡς τὸ **Φασιανὸς** ἀνήρ σημαίνει **συκοφάντην** ἐν τοῖς Ἀχαρν. 726).

φάσιμος, η, ον, ὁ ἀνήκων εἰς φάσιν, ἐξωτερικὴν ἐπίδειξιν, «φασίμη κύλιξ: παρὰ τὴν φάσιν, τὴν ἔνδειξιν» Φώτ., Ἐτυμ. Μέγ.

φᾱσίολος, ὁ, = **φάσηλος**, ἴδε.

Φασιμέλουσαν τινες γράφουσι τὴν Ἀργὼ (ἀντὶ **Φασιμέλουσαν**), ἐπειδὴ φασιν αὐτὴν εἰς τὸν Φᾶσιν Κολχικὸν ποταμὸν ἐλθοῦσαν ἐπισκευάσαν οἱ Ἀργοναῦται Εὐστ. εἰς Ὀδ. Σ. 1713, 45.

φάσις [ᾰ], (Δ), **εως**, ἡ· (**φαίνω**, πρβλ. **φάω**)·— κατηγορία, καταμήνυσις, καταγγελία, μάλιστα κατὰ λαθρεμπόρων, γραφαί, ἢ φάσεις, ἢ ἐνδείξεις, ἢ ἀπαγωγαὶ Ἀνδοκ. 12. 9, πρβλ. Λυσίαν καὶ Δείναρχ. παρὰ Σουΐδ., Δημ. 793. 16., 941. 14· φ. περὶ τὸ πλοῖον ὁ αὐτ. 1323. 6. **II.** (**φαίνομαι**) τὸ φαίνεσθαι, ἐμφάνισις, ἄστρων Τίμ. Λοκρ. 97B, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 2, Νίκ., κλπ. **2)** ἐμφάνισις, ἦχος, τινὸς Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

φάσις [ᾰ], (Β), **εως**, ἡ· (**φημί**, πρβλ. **φάω**)· **I.** τὸ λέγειν, λόγος, Ἀριστ. περὶ Ἑρμην. 4. 1., 5, 3. **II.** ἰσχυρισμός, λόγος, περιλαμβάνων τήν τε **κατάφασιν** καὶ τὴν **ἀπόφασιν** (βεβαίωσιν καὶ ἄρνησιν), αἵτινες ὁρίζονται ὡς αἱ ἀντικείμεναι φ., αὐτόθι 12, 10, Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 6, 10., 10. 5, 3, πρβλ. Ἠθικ. Νικ. 6. 9, 3·— ἀλλ' ὡσαύτως, **2)** = **κατάφασις**, βεβαίωσις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀπόφασις**, Πλάτ. Σοφιστ. 263E, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 46, 5., 2. 11, 11, Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 4, 32, κ. ἀλλ. **3)** κρίσις, καταδίκη, Ρήτορες (Walz) τ. 7. 2, σ, 1121.

Φᾶσις, ιος, ὁ, ποταμὸς ἐν Κολχίδι, Ἡσ. Θεογ. 340, Ἡρόδ., κλπ.· χθονὸς Εὐρώπης μέγαν ἠδ' Ἀσίας τέρμονα Φᾶσιν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 161· πρβλ. **Φασιανός**.

φασκαίνω, λέγεται ὅτι εἶναι = **βασκαίνω**, fascino, Ἐτυμολ. Μέγ. 190. 28.

φασκάς, άδος, ἡ, εἶδος νήσσης, «πάππιας», «καὶ λεγόμεναι φασκάδες μικρῷ μείζονες οὖσαι τῶν μικρῶν κολυμβίδων, τὰ λοιπὰ νήτταις εἰσὶ παραπλήσιοι» Ἀλέξ. Μύνδ. παρ' Ἀθην. 395E· φέρεται καὶ βασκάς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 15.

φασκία, ἡ, τὸ Λατ. fascia, κοινῶς «φασκιά», «τὴν ζώνην ἣν οἱ Ῥωμαῖοι φασκίαν καλοῦσι» Πολυδ. Β', 166· «ταινία, καινότερον δὲ εἰπεῖν φασκία» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ.· ὑποκορ. **φασκίδιον**, τό, Βυζ.

φασκιόω, περιδίνω μὲ ἐπιδέσμους, «φασκιώνω», Διοσκ. περὶ Εὐπορίστ. 2. 67· καλάμωσον καὶ φασκίωσον Γαλην. τ. 14, σ. 561, 7, ἴδε Δουκάγγ.

φασκομηλία, ἡ, ἡ κοινῶς λεγομένη «φασκομηλιὰ» (πρβλ. **σφάκος** I), ἴδε Δουκάγγ.

φάσκον, φάσκος, ἴδε **σφάκος** II.

φάσκω, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. μόνον ἐν τῷ παράτατ. **ἔφασκον**, Ἐπικ. **φάσκον** Ὁμ.· τὸ δὲ **ἔφασκον** εἶναι ὁ τύπος ὁ συνηθέστερος παρ' Ἀττ., ποιηταῖς, οὕτως ὥστε πράγματι κατέστη παράτατ. τοῦ φημί·— ὡσαύτως ἡ ὑποτ., ἀπαρέμφ. καὶ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ φημί παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ **φάσκω** (ἴδε ἐν λ. φημί). πλὴν τούτου εὑρίσκομεν παρ' Ἀττ. προστ. **φάσκε**, Εὐρ. Ἑλ. 1083, Ἀριστ. Ρητ. πρ. Ἀλέξ. 8. 14· ὑποτ. **φάσκω**, Αἰσχύλ. Χο. 93, Ἀριστοφ. Σφ. 561, Λυσίας 172. 14, Ἰσαῖ. 80. 38· εὐκτ. **φάσκοιμι** Σοφ. Αἴ. 1037, Δημ. 871. 9· ἀπαρ. **φάσκειν**, Σοφ. Ἠλ. 9, Ο. Τ. 462, Φιλοκτ. 1411, Ἀριστοφ. Βάτρ. 695, Ἰσοκρ. 159Δ· μετοχ. **φάσκων**, Τραγικ.· καὶ οὗτος εἶναι ὁ μόνος τύπος τοῦ ῥήματος ὁ ἐν χρήσει παρὰ Θουκ., Ξεν., καὶ Πλάτ. πλὴν τοῦ **ἔφασκεν** ἐν Νόμ. 901A. — Παθ., **ἐφάσθη** Σοφ. Φιλ. 114. — Τὰ παραδείγματα τῆς ὁριστικῆς τοῦ ἐνεστ. εἶναι ὀλίγα: **φάσκει** ἁπαντᾷ παρ' Ἰσαίῳ 58. 1, Σίξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 17· **φάσκουσι** ἐν Αἰσχίν. Ἐπιστ. 11. 11, ἐν Ἀθην. 429B, ἐν Πλουτ. Ἀντων. 86, κλπ. (ἐν Πλάτ. Φαίδωνι 115C, ἀντὶ τοῦ **φάσκουσι** ἐτέθη **λέγουσι** κατὰ διόρθωσιν ἐκ τῶν Ἀντιγράφων)· **φάσκομεν** εἶναι πιθανὴ εἰκασία (ἀντὶ **πάσχομεν**) παρὰ τῷ Ἀλκιβιάδ. ἐν «Μάντεσιν» 1· πρβλ. Elmsl. εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 903, Veitch Irr. Verbs ἐν λέξ., καὶ ἴδε τὴν λ. φημί. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **φάω**). Ὡς τὸ φημί, λέγω, βεβαιῶ, διαβεβαιῶ, συχνάκις μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ ἰσχυρίζεσθαι, προσποιεῖσθαι ἢ προφασίζεσθαι, ἡ ὁποία φυσικῶς ἁρμόζει εἰς τὸν παρατατ.·— μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ὀδ. Δ. 191, Θ. 565, κ. ἀλλ.· τὸ ἀπαρ. **φάσκειν** εὑρηται ὡς προστακτ., φάσκειν ἐμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν Σοφ. Ο. Τ. 462, Φιλ. 1411·—οὐ φασκόντων χρήσειν, λεγόντων ὅτι δὲν θά .., Ἡρόδ. 3. 58· οὐ φάσκων ἀνεκτὸν εἶναι Θουκ. 8. 52· τὸ ἀπαρέμφ. συχνάκις πρέπει νὰ νοηθῇ, ἐν τῷδ' ἔφασκε γῇ (ἐξωπακ. εὐρεθήσεσθαι) Σοφ. Οἰδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Τύρ. 110· φησίν γε· φάσκων δ' (ἐξυπακ. ἥξειν) ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 319· τῶν φασκόντων γονέων (ἐξυπακ. εἶναι) Πλάτ. Πολιτ. 538Α, κλπ.· σπανίως, φ. ὡς .. , ὅτι .. , Μύσχ. 2. 12, Πλούτ. 2. 215Ε·— μετ' αἰτ., φ. ἔπος Αἰσχύλ. Χο. 93, πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1382, κλπ.·— ἀπολ., ὡς ἔφασκεν Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 114· φάσκουσα καὶ οὐ φάσκουσα Πλάτ. Θεαίτ. 190Α. **2)** συχνάκις μεταβαίνει εἰς τὴν σημασίαν τοῦ νομίζω, στοχάζομαι, προσδοκῶ, ἐλπίζω, ὃ οὔ ποτ' ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἔφασκον Ἰλ. Ν. 100· οὔ μ' ἐφάσκετ' .. οἴκαδ' ἱκέσθαι Ὀδ. Χ. 35· φάσκειν .. ὁρᾶν Σοφ. Ἡλ. 9. **3)** ὑπισχνοῦμαι, μετ' ἀπαρ. μέλλ., τὸν μὲν .. ἔφασκον θήσειν ἀθάνατον Ὀδ. Ε. 135· φάσκων προσποιήσειν αὐτὴν Θουκ. 2. 85, πρβλ. Πλάτ. Ἴωνα 541Ε.

φάσκωλος, ὁ, σάκκος βύρσινος, μικρὰ πήρα, σακκίδιον, σακκοῦλα, βαλλάντιον, Λατ. pasceolus, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 303·— τὸ αὐδ. **φάσκωλον**, μνημονεύεται παρ' Ἁρποκρ., Φωτ., Μεγ. Ἐτυμολ., ἴσως ἡμαρτημένως· ὑποκορ. **φασκώλιον**, τό, Λυσίας παρ' Ἁρποκρ., Τέλης παρὰ Στοβ. 523. 19, Δίων Χρυσ. 1. 241. — Καθ' Ἡσύχ.: «φασκώλιον· βαλλάντιον δερμάτιον. φάσκωλος δὲ τὸ μέγα, εἰς ὃ τὰ ἱμάτια ἐμβάλλεται». — Κατὰ Πολυδ. Ζ', 79 «φασκώλους δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὰ τῶν ἱματίων ἀγγεῖα καὶ θυλάκους», κατὰ δὲ Φώτιον: «φασκώλιαν· ἱματιοφορεῖον· φάσκωλον δέ ἐστιν μαρσίπιον· φάσκωλον, πήρα τις οὕτως ἐκαλεῖτο, ὡς Ἰσαῖος καὶ Λυσίας».

φάσμα, τό· (ἴδε φάω)·— φάντασμα, Ἡρόδ. 6. 69, 117, Αἰσχύλ. Ἀγ. 415, Σοφ., κλπ.· φ. ἀνδρός, φάντασμα ἀνδρός, φαινομένη παρουσία ἢ ἐμφάνισις, Ἡρόδ. 4. 15· φ. γυναικὸς Πλάτ. Συμπ. 179D φ. νερτέρων Εὐρ. Ἄλκ. 1127· — ὕρασις καθ' ὕπνους, ὀνείρων φάσματα Αἰσχύλ. Ἀγ. 274, Σοφ. κλπ.· φ. νυκτὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 503· νύχια φ. Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 1263. **2)** φαινόμενον, ὁμοίωμα, εἰκών, Πλάτ. Θεαίτ. 155Α· ἐπὶ τῶν μυστηρίων ὡς εἰκόνων ἢ τύπων τῶν πράγματι ὄντων, εὐδαίμονα φ. μυούμενοι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 250C· πρβλ. Λαδεκ. Ἀγλαόφ. 57 κἑξ. **3)** σημεῖον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, τέρας, οἰωνός, Ἡρόδ. 7, 37, 38., 8. 37, Σοφ. Ἡλ. 1466, Πλάτ. Πολιτικ. 268Ε, κλπ.· φ. Κρονίδα Πινδ. Ο. 8. 57, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 145· Παλλάδα . εὐσημον φ. ναυβάταις Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 252. **4)** τέρας, τερατῶδες πρᾶγμα, Ἡρόδ. 3. 10., 4. 79· περιφρ., φάσμα ταύρου, ὕβρας, τέρας ταύρου, κλπ., Σοφ. Τραχ. 506, 837· ἐπὶ τῆς Σφιγγός, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 1016. 3. **5)** ἐπὶ παραδόξων φαινομένων ἐν τῷ οὐρανῷ, Ἀριστ. Μετεωρολ. 1. 1, 2., 1. 5, 1.

φασμᾰτο-λογέω, ὁμιλῶ περὶ φασμάτων, Σχόλ. εἰς Λουκιαν. Ἰκαρομ. 1.

φασματοφάνεια, ἡ, ἐμφάνισις φασμάτων, Σχόλ. Ἀριστείδου ἔκδ. Dind. τ. 3, σ. 343, 25.

φασμᾰτώδης, ες, (εἶδος), ὅμοιος πρὸς φάσμα, Εὐμάθ. 11. 4.

φάσσα, Ἀττ. φάττα, ἡ, εἶδος μεγάλης ἀγρίας περιστερᾶς, κοινῶς «φάσσα», Columba palumbus (οὐχὶ ἄγνωστος τῷ Ὁμήρῳ ὡς φαίνεται, ἐκ τοῦ συνθέτου, **φασσο-φόνος**), Ἀριστοφ. Ἀχ. 1105, Ὄρν. 303, Εἰρήν. 1004· λαβεῖν φ. ἀντὶ περιστερᾶς, ἀγρίαν περιστερὰν ἀντὶ ἡμέρου, Πλάτ. Θεαίτ. 199Β· αὐτὴ ἦτο τὸ μεγαλείτερον εἶδος τῶν περιστερῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 13, 4· τὸ μικρότερον εἶδος ἐκαλεῖτο φάψ. Πρβλ. φάττειον.—Ὁ Λουκ. ἐν Ψευδοσοφιστ. ἢ Σολοικ. 7 ἔπλασεν ἄρσεν. τύπον **φάσσος**, «περιστερὸν δέ τινος εἰπόντος ὡς δὴ Ἀττικόν, καὶ τὸν φάττον ἐροῦμεν, ἔφη».

φασσο-φόνος, ον, τὰς φάσσας φονεύων, Ἴρηκι .. **φασσοφόνῳ** Ἰλ. Ο. 238·— ἀκολούθως, ὡς οὐσιαστ., ὄνομα εἴδους τινὸς Ἱέρακος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 12, 4., 36, 1· πρβλ. **φασσοτύπος**·— οὕτω **φασσο-φόντης**, ου, ὁ, Διὶ π. Ζῴων 12. 4.— Καθ' Ἡσύχ.: «φασσοφόνῳ· τῷ τὰς φάσσας φονεύοντι. Ἔστι δὲ εἶδος περιστερᾶς ὑπὸ τὴν τρυγόνα».

Φάσχα ἢ **Φάσκα**, τό, «τὸ Πάσχα ὅπου λέγομεν ἡμεῖς οἱ Ἑβραῖοι λέγουσι τὸ Φάσχα. Δηλοῖ δὲ Φάσχα τὴν διάβασιν ἤγουν πῶς ἐπέρασαν τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν» Δαμασκ. Ἱερομον. Ὁμιλ. 8· «τῆς τῶν Ἀζύμων ἑορτῆς, ἣν Φάσκα λέγομεν» Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17, 9, 3 καὶ 14. 3, 1.

φᾰτειός, ά, όν, Ἐπικ. ἀντὶ **φατεύς**, ἔτικτεν ἀμήχανον, οὔτι φατειόν, Κέρβερον, δηλ. οὐκ ὀνομαστόν, δυσώνυμον, ἐπὶ φοβερῶν ὄντων, Ἡτ. Θεογ. 310, Ἀσπ. Ἡρ. 144, 161· φάσμα καρτερὸν οὔτι φατειόν Μηνόφιλος παρὰ Στοβ. 407. 21.

φᾰτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ φημί, ῥητέον, Πλάτ. ἐν Φιλήβῳ 40Β, Σοφιστ. 237Ε, κλπ.

φάτης [ᾰ], ου, ὁ, (φημί) ὁ λέγων πολλά, φλύαρος, λάλος, ψεύστης, Ἡσύχ.

φᾰτί, Δωρ. γ' ἐνικ. ἐνεστ. τοῦ φημί.

φᾰτίζω, μέλλ. **-ίσω**, Δωρ. **-ίξω**, ἀόρ. ἐφᾰτίσᾰ·— Παθ., ἀόρ. ἐφᾰτίσθην· πρκμ. πεφᾰτίσμαι·— ἀρχαῖον Ἰων. ῥῆμ., ἐν χρήσει καὶ παρὰ τοῖς Τραγ., λέγω, ἀγγέλλω, διαφημίζω, ὁρίζω, ἐφάτισαν [τὰ γράμματα] .. Φοινικήια κεκλῆσθαι, εἶπον ἢ ὥρισαν [τὰ γράμματα ταῦτα] ἃ καλέονται Φοινικήια, Ἡρόδ. 5. 58· οὐδὲν ἀναύδατον φατίσαιμ' ἂν Σοφ. Αἴ. 715.— Παθ., **φατίζεται** εὐνηθεῖσα, λέγεται, διαφημίζεται ὅτι συνευνασθεῖσα .., Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 24· τὸ φατιζόμενον, τὸ λεγόμενον, διαφημιζόμενον, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 139· πρβλ. λέγω Γ. ΙΙ. **II.** ὑπισχνοῦμαι, ἀρραβωνίζω, μνηστεύω, τὴν παῖδά τινι Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 135.— Παθ., ἐμὴ φατισθεῖσα, ἡ εἰς ἐμὲ ὑπεσχημένη, ἀρραβωνισθεῖσα, αὐτόθι 936. **III.** καλῶ, ὀνομάζω, Διὸς παρὰ Στοβ. 409, 16.— Παθ., Ἱερὴ δὲ **φατίζεται** Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1019· πεφάτισται Καλλ. εἰς Δία 39, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 658· ἐν ᾧ πεφατισμένον ἐστὶ Παρμεν. 94· πρβλ. τὸ τοῦ Ἡσυχ. «φατίζει· λέγει, χωρίζει».

φάτις [ᾰ], ἡ· αἰτ. **φάτιν**· κλητ. **φάτι** Σοφ. Οἰδ. Κολ. 151 ἢ **φάτες** ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 173· συνηρ. αἰτ. πληθ. **φάτῑς** Πινδ. Π. 3. 199· ἐν ἄλλῃ πτώσει ὃν ἀπαντᾷ: (φημί, ἴδε ἐν λέξει **φάω**)· — ποιητ. ὄνομα ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἡροδ., **I.** ὡς τὸ **φήμη**, φωνὴ ἐξ οὐρανοῦ, ἢ φωνὴ μαντείου, χρησμός, **φάτις** Θεοῦ, Διός, Φοίβου Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 151, 1440, Ἱκέτ. 834· ἀπὸ θεσφάτων φ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1132· ἀπ' οἰωνῶν Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 310· Μουσάων Ἀριστοφ. Ὄρν. 924 (λυρικ.) ἐπὶ ὀνείρου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 227· καὶ ἐπὶ τοῦ ἑρμηνευτοῦ ὀνείρων, αὐτόθι 521·—ἀλλ' οὐδέποτε οὕτω παρ' Ὅμ. **2)** φωνὴ ἢ λόγος παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, κοινὴ ὁμιλία, λόγος, φήμη, Λατιν. fama, αἰσχυνόμενοι **φάτιν** ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν Ὀδ. Φ. 323, πρβλ. Σόλωνα 2. 3· φ. ἀνθρώπους ἀναβαίνει ἐσθλή, ἀγαθὴ φήμη, Ὀδ. Ζ. 29· οὕτω, φ. ἀγαθὰ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1132· εὐκλεὴς Εὐρ. Ἀποσπ. 244· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φ. ἐχθρά, Πινδ. Π. 1. 187· βαρεῖα Αἰσχύλ. Ἀγ. 456· ἐπίψογος αὐτόθι 611· κακὴ Σοφ. Αἴ. στὲλ. 187, 193· ὡσαύτως, φ. ἔτυμος Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 795· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μαψίδιος, ψευδής, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 251, Ἀνθ. Π., κλπ.·—μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, φ. μνηστήρων, φήμη περὶ αὐτῶν, Ὀδ. Ψ. 362·— κατὰ **φάτιν**, κατὰ τὴν φήμην, Ἡσόδ. Σ. 102· οὕτως, ὡς φ. ὤρμηται ὁ αὐτ. 7. 189· ὡς φ. κρατεῖ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 294· ὥσπερ ἡ φ. Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 715· ὡς φ. ἀνδρῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 829· οὕτω φ. αὐδᾷ Εὐρ. Ἴων 225·— φ. [ἐστί], λέγεται ὅτι .. , Πινδ. Ι. 8 (7), 88, πρβλ. Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 715·— ἡ φ. μὲν ἔχει, ἡ φήμη περὶ αὐτοῦ λέγει .. , Ἡρόδ. 7. 3, πρβλ. 8. 94· οὕτω, Φάλαριν κατέχει **φάτις** Πινδ. Π. 1. 187· ἀλλ' ὡσαύτως ἀνάπαλιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἔχει τινὰ **φάτιν** ἀνὴρ Ἐφέσιος Ἡρόδ. 9. 84, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 251· πρβλ. **λόγος** Α. ΙΙΙ. 3· — ἀγγέλλων πολέμιος κακὴν **φάτιν**, κακὴν εἴδησιν, Βατραχομυομ. 138· φέρειν **φάτιν**, αὐγὴν πυρὸς φέρουσαν ἐκ Τροίας **φάτιν**, ἀγγελίαν ἐκ Τροίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 9, κλπ.· αἴρειν Σοφ. Αἴ. 193· καταβάλλειν φ., ὡς .. Ἡρόδ. 1. 122· ὡσαύτως, κλύειν **φάτιν** Σοφ. Αἴ. 850· φ. ἐπέρχεται, ἔρχεταί τινι Σοφ. Ἀντ. 700, Εὐρ. Ἱππόλ. 130· ἀπικνέεται ἐς .. Ἡρόδ. 1. 60· ἐντεῦθεν χωρεῖ αὐτόθι 122· πρβλ. **ἄπτερος** ΙΙ. 3. **3)** θέμα ὁμιλίας ἡ φήμης, Νέστορα καὶ Σαρπηδόν' ἀνθρώπων **φάτις** Πινδ. Π. 3. 199· **φάτιν** ἄφραστον, πρᾶγμα ἀνέκφραστον, Σοφ. Τραχ. 694· πρβλ. **λόγος** Α. VIII, ῥῆμα Ι. 3. **II.** λόγος, βαρεῖαν ὁ ξένος **φάτιν** τήνδ' εἶπε Σοφ. Φιλοκτ. 1045, Ἠλέκτρα 329, 1213. **2)** φωνή, γλῶσσα, καὶ μήν ἄγαν γ' Ἑλλὴν' ἐπίσταμαι **φάτιν** Αἰσχύλ. Ἀγ. 1254. **III.** ὄνομα, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 5.

φᾰτῖσις, Δωρ. **φᾰτῖξις**, ἡ, ἐπλάσθησαν ὑπὸ μεταγενεστέρου Σχολιαστοῦ εἰς Σοφ. Αἴ. 715.

φᾰτνεύω, τρέφω ἐν τῇ **φάτνῃ**, τιμᾶν ἄνδρας πεφατνευμένους, «τοὺς ἀθλητὰς λέγει διὰ τὴν σωμασκίαν καὶ ἀναγκοραγίαν» (Σχόλ.), Οἰνόμ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 232C.

φάτνη, ἡ, «παχνί», σκαφίδιον ἢ θέσις ἔνθα τίθεται ἡ τροφὴ τῶν ζῴων, **ἵππους ἀτίταλ'** ἐπὶ **φάτνῃ** Ἰλ. Ο. 271· [ἵππος] ἀκοστήσας ἐπὶ φ. Ζ. 506., Ο. 263· ἵππους μὲν κατέδησαν .. **φάτνῃ** ἐφ' ἵππείῃ Κ. 568· φ. εὐξέστω Ω. 280· ἡ φ. τῶν ἵππων Ἡρόδ. 9. 70· οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. καὶ Ἀττ.·—ὡσαύτως ἐπὶ βοῶν, ὡς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φ. Ὀδ. Δ. 535., Λ. 411· ἐντεῦθεν, **2)** βοῦς ἐπὶ φ., παροιμ. ἐπὶ ἡσύχου καὶ ἀνέτου βίου, Φιλόστρ. 828· ὡσαύτως, πλουσίαν φ. ἔχειν Εὐρ. Ἀποσπ. 379, πρβλ. Στράβ. 151· κύων ἐν **φάτνῃ** (ἢ ἐπὶ **φάτνην**), παροιμία, «ἐπὶ τῶν μήτε αὐτῶν χρωμένων μήτε ἄλλοις ἐπιτρεπόντων» Λεξ. Ρητ. 276, 6, πρβλ. Σουΐδ. καὶ Φώτ.· καθάπερ τὴν ἐν τῇ **φάτνῃ** μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τῶν κριθῶν μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν Λουκ. Τίμ. 14, πρβλ. Ἀνθ. Π. 12. 236.— Κατὰ Σουΐδ.: «**φάτνη** ἡ τράπεζα· τοῦ Ἀντωνίου θεραπεύων .. **φάτνην**»· «τοὺς ἐκ τῆς αὐτῆς **φάτνης**» Αἰλ. παρὰ Σουΐδ.· πολλοὶ φυγόντες δεσπότας, ἐλεύθεροι ὄντες πάλιν ζητοῦσι τὴν αὐτὴν φ. Εὔβουλος ἐν Ἀδήλοις 17· ἐκ τῆς αὐτῆς **φάτνης** οἶσιν ἐδηδοκότας Σουΐδ. ἐν λέξ. **φάτνη**· περὶ τοῦ ὄνων **φάτνη**, ἴδε ἐν λέξ. **ὄνος** V. **II.** ἐν τῷ πληθ. = **φατνώματα** Ι, Διόδ. 1. 66·— πρβλ. **φατνίον**. (Παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις (Γεωπ. 15. 4, 1, κλπ.) ἀπαντᾷ καὶ τύπος **πάθνη**, ὅστις ὑποδεικνύει ὡς ῥίζαν τῆς λέξεως τὴν √ΠΑΤ, **πατέομαι**, γενομένης μεταθέσεως

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ δασέος ἐν τῇ δοκίμῳ λέξει φάτνη, ὅθε Κούρτ. σ. 393, πρβλ. δὲ καὶ τὸ τῆς καθωμιλημένης παχνί.)

φατνίζομαι, Παθητ., τρέφομαι ἐν φάτνῃ, ὕππον Ἀρμένιον τῶν εἰς πομπὰς καὶ πανηγύρεις τῷ σατράπῃ φατνιζομένων Ἡλιόδ. 7. 29· ἐν Ἐφραιμ. Χρον. 6306 ἅπαντᾷ φατνιστός = φατνιζόμενος· — φατνιάζομαι, Ἀκύλας ἐν Παροιμ. 14', 4.

φατνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ φάτνη. **II.** ἡ θήκη ὀδόντος ἢ τὸ οὖλον, Γαλην. τ. 2, σ. 211F· τὸ ἀνωτέρω φ. (κοινῶς φέρεται ἐνδοτέρω) Φίλων 2, 238· πρβλ. Πολυδ. 2', 93· καὶ φάτνωμα.

φατνόω, (φάτνη) στεγάζω διὰ φατνωτῆς στέγης· ἡ ὀροφῆς, Ἐβδ. (1ον Βασ. Ζ', 3).— Παθ. αὐτ. (Ἰεζεκ. ΜΑ', 15),

φάτνωμα, τό, φατνωτὰ κοσμήματα ἐν τῇ ὀροφῇ, Λατ. lacunar, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 72· ἐν τῷ πλήθ., τὰ κανονικὰ κοῖλα χωρίσματα ὀροφῆς, Λατιν. laquearia, Πολύβ. 10, 27, 10, Καλλίξενος παρ' Ἀθην. 196C· φ. ξύλινα Συλλ. Ἐπιγραφ. (Προσυθήκαι) 3847m. **II.** αἱ κατὰ τὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου ὀπαί, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 208B. **III.** = φατνίον II, Εὐστ. 547. 4,—Πρβλ. Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 227C.

φατνωματικός, ή, όν, πλήρης φατνωμάτων, ἔχων φατνώματα, τῆς στέγης τοῦ οἴκου τὴν κατασκευὴν πολυτελῆ καὶ φατνωματικὴν Πλούτ. 2. 227C.

φάτνωσις, εως, ἡ, ὀροφὴ μετὰ τῶν φατνωμάτων, Σύμμ. ἐν Παλ. Διαθ., Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνσταντ. 3, 49.

φατνωτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., ἔχων φατνώματα, «φατνωτόν· σανιδωτὸν» Φώτ., Ἡσύχ.

φᾶτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ φημί, περὶ οὗ γίνεται ἢ δύναται ἢ πρέπει νὰ γίνηται λόγος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνήσεως, οὐ φατός, ἄφατος, ἄρρητος, ἀνεκλάλητος, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 230, Πινδ. Ο. 6. 62, Ι. 7 (6). 51· τὸ μὴ φατὸν μηδὲ ῥητὸν Πλούτ. 2. 383Λ· πλεον., κάλλος οὐ φατὸν λέγειν, «οὐ δυνατὸν λέγειν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ὄρν. 1713· πρβλ. φατευός. — Οὕτως ἐπίρρ., οὐ φατῶς, = ἀφάτως, («οὐ φατῷ σ'· ἀφάτῳ σε» Schmid.) Ἡσύχ. **2)** μεταφορ., ἔνδοξος, ὀνομαστός, περίφημος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 3.

φᾶτός, ή, όν, (√ΦΑ, *φένω), «φατοί· τεθνεῶτες» Ἡσύχ., καὶ «φατόν· τεθνηκός» ὁ αὐτ.

φατρία, φατρι-άρχης ὅθε φρατρ-.

φάττα, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ φάσσα.

φαττάγης, ου, ὁ, ὑποτίθεται ὅτι εἶναι ὁ λεπιδωτὸς μυρμηκοφάγος, manis, ἐν Ἰνδίαις γίνεται ὡρον κροκοδείλῳ χερσαίῳ παραπλήσιον ἰδεῖν... καλοῦσι δὲ φαττάγην αὐτὸ Αἰλ. περὶ Ζῴων. 16. 6.

φάττιον, τό, ὑποκορ. τοῦ φάττα, Ἀριστοφ. Ιλ. 1011. Ἔριππος ἐν «Ὁμοίοις ἢ Ὀβελιαφόροις» 1· ὅθε **ὑποκορίζομαι** Ι. 1.

φαῦζω, κατὰ τὸν Φώτιον, Ἀττικ. τύπος τοῦ φώζω, φώγω· «φαύζειν· τὸ φρύγειν. Ἀττικοί»· ἐντεῦθεν **φαῦσιγξ**.

φαυλ-επί φαυλος, ον, εἰς ἄκρον φαῦλος, ἔχων ἐν ἑαυτῷ πᾶσαν φαυλότητα, ἀχρειότατος, Ἀνθ. Π. 11. 238· — πρβλ. **λεπτεπίλεπτος, παππεπίπαππος**.

φαυλία, ἡ, ὅθε **φαύλιος**.

φαυλίζω, μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, **εὐτελίζω, κατευτελίζω, χλευάζω**, ἀποδοκιμάζω, τινά ἢ τι Πλάτ. Νόμ. 667Α· ἢ τὴν δίαιτάν μου φαυλίζεις; Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 5., 4. 4, 14, κλπ.

φαύλιος, α, ον, = **φαῦλος**, ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον ἐπί τινων καρπῶν, τυχαίως, «πρόστυχος», φαυλότεροι φαυλίων μήλων Τηλεκλείδης ἐν «Ἀφικτύοσι» 2· φ ἐλαία ἢ φαυλία μόνον, εἰδός τι ἐλαίας κοινῆς ἢ προστύχου, ἥτις φέρει τὸν κότινον, δηλ. ἡ ἀγρία ἐλαία, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 6. 8, 3, περὶ Φυτ. Ἱστ. 2. 2, 12, Δουκ. Λεξιφάν. 5, Πολυδ. 5', 14.

φαυλισμός, ὁ, **ἐξευτελισμός, καταφρόνησις**, Ἐβδ. (Ἡσαΐ. ΝΑ', 7, κ. ἀλλ.).

φαύλισμα, τό, = τῷ ἑπομ., Ἐβδ. (Σοφον. Γ', 11), Ὠριγέν. VII, 62C.

φαυλιστής, οῦ, ὁ, **καταφρονητής**, Κηρουλ. 728Δ· — θηλ. **φαυλίστρια**, Ἐβδ. (Σοφον. Γ', 1). — Καθ' Ἡσύχ.· «φαυλίστρια· ἡ καταγελῶσα».

φαυλιστικῶς, Ἐπίρρ., **εὐτελιστικῶς**, Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. καν. τ. 4, σ. 505.

φαυλό βιος, ον, ὁ διάγων φαύλον, αἰσχρὸν βίον, «διαβάλλει τὸν Κλεισθένη ὡς φαυλόβιον καὶ .. πεπορνευμένον» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 425.

φαυλο-γράφος, ὁ φαῦλα ἢ φαύλως γράφων, φαυλογράφος περ ἐὼν Ἰζέτζης πρωτογράφος ἔσκεν ἐμεῖο. Στίχοι χειρογράφου ἐν Nauck Lexic. Vindob. ἐν προοιμ. σ. XXXII.

φαυλο-διδάσκαλος, ὁ, ὁ φαῦλα διδάσκων, Εὐστ. Πονημάτ. 163. 3.

φαυλό-δοξος, ον, ὁ κακῶς κρίνων, δοξάζων, «ἄφρων καὶ φαυλόδοξος ὁ τιμᾶσθαι θέλων ἐφ' οἷς χρεὼν αἰσχύνεσθαι» Εὐστ. Πονημάτ. 37. 82.

φαυλο-κόλαξ, ἄκος, ὁ, ὁ κολακεύων φαύλους ἀνθρώπους, Νικήτ. Χρον. 174B, Εὐστ. Πονημάτ. 261. 20.

φαυλο-λογία, ἡ, τὸ λέγειν φαῦλα, ἤτοι κακὰ καὶ βλαβερά, Εὐστ. Πονημάτ. 131. 44.

φαυλό-νους, ουν, ὁ φαῦλον νοῦν ἔχων, σκαιός, ἀπαίδευτος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 625.

φαυλο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν φαῦλα, κακοποιός, Εὐστ. Πονημάτ. 81. 83.

φαυλοπρά(κ)της, ὁ, ὁ φαῦλα πράττων, Θεόδ. Στουδ. σελ. 1808, ἔκδ. Mi.

φαυλο-πραξία, ἡ, τὸ φαῦλα πράττειν, Εὐστ. σ. 673, ἔκδ. Mi

φαυλορρεπῶς, Ἐπίρρ., μετὰ ροπῆς πρὸς τὰ φαῦλα, κλίνειν Εὐστ. Πονημάτ. 3. 50.

φαυλορρημόνως, (ῥῆμα) Ἐπίρρ., αἰσχρορρημόνως, αἰσχρολόγως, διὰ φαύλων καὶ αἰσχρῶν ἐκφράσεων, Πολυβ. Η', 81.

φαῦλος, η, ον, καὶ ος, ον Εὐρ. Ἱππ. 435, Ἀποσπ. 1068. 8, Θουκ. 6. 21· (πρβλ. φλαῦρος). Κυρίως σημαίνει ἔλλειψιν φροντίδος ἢ ἀξίας, ἐπί τε προσώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἐν χρήσει κυρίως πρῶτον παρ' Εὐριπ.· διότι παρὰ Θεάγν. 163, ἤδη ἐκ διεστραμμένου φέρεται δειλῷ· παρ' Ἡροδ. ἐπικρατεῖ ὁ τύπος φλαῦρος (εἰ καὶ μένει τὸ φαῦλος ἐν 1. 26 καὶ 126)· φαύλως ἅπαντᾷ μόνον ἅπαξ παρ' Αἰσχύλῳ καὶ **φαῦλος** ἐν δυσὶν ἀποσπάσμασι τοῦ Σοφ. **I.** ἐπὶ πραγμάτων, εὔκολος, ἐλαφρός, μικρός, φαῦλον ἆθλήσας πόνον Εὐρ. Ἰκ. 317· φαυλότατον ἔργον, εὐκολώτατον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 213, πρβλ. Λυσίαν 14· τὸ ζήτημα οὐ φ. Πλάτ. Πολ. 368C· φ ἐρώτημα ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 19Α· οὐ φ., ἀλλὰ χαλεπὸν πιστεῦσαι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 527D, πρβλ. 423C· καὶ συχν. μενὰ τοῦ οὐ, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 179D, κ. ἀλλ.· οὐ φ. [ἐστι] βασιλέα κτανεῖν, δὲν εἶναι μικρὸν πρᾶγμα νὰ φονεύσῃ τις βασιλέα, Εὐρ. Ἡλ. 760· — οὕτως ἐν τῷ ἐπίρρ., φαύλως κρίνειν, ἐλαφρῶς κρίνειν τι, μὴ θεωρεῖν αὐτὸ σπουδαῖον, ὑμεῖς δὲ φαύλως αὖ' ἄγαν ἐκρίνατε Αἰσχύλ. Πέρσ. 520· εἶδε φαύλως, ὥσπερ εὗρες, ἐκδόλοις τὴν ἔνθεσιν, εἶδε οὕτως εὐκόλως, ὥσπερ ἐπίτυχες, ἐκδόλης τὴν ἔνθεσιν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 404· οὐκ ἂν φαύλως ἔτυχεν τούτου, οὐκ ἂν εὐκερῶς ἔτυχε τούτου, αὐτόθι 509, φ. πάνυ ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 566· φ. ἀποδιδράσκειν, ἐκφεύγειν, εὐκερῶς, ἄνευ πολλοῦ κόπου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 215, ἐν Θεσμ. 711· φαυλότατα καὶ' ῥᾷστα ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 778· — οὕτω καί, παρά φαῦλον ποιεῖσθαί τι Διον. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 4. 2. **2)** μηδαμινός, «πρόστυχος», εὐτελής, μικρός, ἀνάξιος λόγου, δίαιτα Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 775, Εὐρ. Ἀποσπ. 212· σιτία, ποτά Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 2· στρατιά Θουκ. 6. 21· ἀσπίδες, τείχισμα ὁ αὐτ. 4 9, 115 Ἱμάτιον Ξεν. ἐνθ' ἀνωτ.· οὐ φ. πληγαί Δημ. 1261. 5· φιλοῦσιν ἰατροὶ λέγειν τὰ φαῦλα μείζω Μένανδρ. ἐν «Φανίῳ» 3· φαῦλα ἐπιφέρειν, μικρᾶς κατηγορίας, Ἡρόδ. 1. 26· τὰ φ. νικᾶν, μικρᾶς νίκας, Σοφ. Ἀποσπ. 39· — οὕτως ἐν τῷ ἐπίρρ., οὕτι φαύλως ἦλθε, οὐχὶ μετὰ μικρᾶς δυνάμεως, Εὐρ. Φοίν. 111· φ. βοηθεῖν Δημ. 150. 29· ἐπειδὴ δὲ οὗτῳ τὰς πρὸς σωτηρίαν ἐλπίδας φαύλως ἔχειν ὑπώπτευεν, ἐπειδὴ δὲ ὑπώπτευεν ὅτι αἱ πρὸς σωτηρίαν αὐτοῦ ἐλπίδες ἦσαν μικραί, Ἡρῳδιαν. 1. 3. **3)** ἐλεεινός, κακός, λόγοι Εὐρ. Ἀνδρ. 870· ψόγος ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 94· οὐ φαύλῳ τρόπῳ ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσῳ 599· οὐ φ. ὄψις Πλάτ. Πολ. 519Α· οὐ φ. τέχνη ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 223Β· φ. δόξα Δημ. 764. 3· τὰ πράγματα φαῦλα γέγονε ὁ αὐτ. 26. 22., 350. 10· φαῦλα διαπεπραγμένος Φιλήμων ἐν Ἀδήλοις 51D· — τὸ φαῦλον, τὸ κακόν, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 390.— Ἐπίρρ., φαύλως διατρίβειν ἐν φιλοσοφίᾳ Πλάτ. Θεαίτ. 173C. **II.** ἐπὶ προσώπων, ταπεινὸς τὸ γένος ἢ τὴν τάξιν, πρόστυχος, Εὐρ. Ἀποσπ. 689· οἱ φαυλότατοι, οἱ τοῦ κοινοτάτου εἴδους (στρατιῶται), Θουκ. 6. 77· ὁ γάμος ἐκ τῶν φαυλοτέρων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐκ τῶν μειζόνων, Ξενοφ. Ἱέρων 1. 27, πρβλ. Πλάτ. Πολ 475Β· ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ φαινομένου, αἱ φαυλότεραι, αἱ ἀσχημότεραι, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 617, 626. **2)** ὁ ἄνευ ἀξίας, ἄθλιος, ἀνάξιος λόγου, πρόστυχος, κακός, διδάσκαλος Σοφ. Ἀποσπ. 707· τὸ φαῦλον καὶ τὸ μέσον καὶ τὸ πάνυ ἀκριβὲς Θουκ. 6. 18 φ. αὐλητής, τοξότης, κλπ., Πλάτ. Πρωτ. 327C, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 194Α, κλπ.· οὐ φαύλων ἀνδρῶν, οὐδὲ τυχόντων ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 390D· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ σπουδαῖος, Ἰσοκρ. 2Α, Πλάτ., κλπ., μάλιστα ὡς πρὸς τὴν παιδείαν καὶ τὴν ἱκανότητα, ἀντίθεσιν τῷ σοφός, οἱ γὰρ ἐν σοφοῖς φαῦλοι παρ' ὀλίγῳ μουσικώτεροι λέγειν Εὐρ. Ἱππ. 988, πρβλ. Φοιν. 498 Ἴωνα 834, Πλάτ. Συμπ. 174C· τὸ πλῆθος τὸ φαυλότερον Εὐρ. Βάκχ. 430· οἱ φαυλότεροι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ ξυνετώτεροι, Θουκ. 3. 37, πρβλ. 83· φαῦλος τὰ γράμματα Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 242C· μετ' ἀπαρ., φαῦλος μάχεσθαι Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 305· φ. λέγειν, φ. διαλεχθῆναι Πλάτ. Θεαίτ. 181Β, Πρωτ. 336C· — ἐπὶ ζῴων, φ. κύων Δημ. 807. 4· φαυλότατοι ἵπποι Ξεν. Ἀπομν. 4. 1, 3· **3)** ἀμέριμνος, ἀπερίσκεπτος, ἀδιάφορος, Λατ. securus, Εὐρ. Μήδ. 807, κλπ.· — μάλιστα ἐν τῷ ἐπίρρ., φαύλως κρίνειν Αἰσχύλ. Πέρσ. 520· φ. εὖδειν Εὐρ. Ῥῆσ. 769· οὐχ ὧδε φ. ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1546· φ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παραινεῖν, ἐκ τοῦ προχείρου, ὁ αὐτ., ἐν Ἡρ. Μαιν. 89· φαύλως λογίσασθαι, προχείρως, ἐκ τοῦ προχείρου, γενικῶς, Ἀριστοφ. Σφ. 656· φαύλως εἰπεῖν, οὐχὶ ἀκριβῶς, Πλάτ. Πολ. 449C, Θεαίτ. 147C· φαύλως φέρειν, ὡς τὸ ῥᾳδίως φ., ὑποφέρειν εὐκόλως, ἄνευ πολλῶν δυσκολιῶν, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 850, Ἀριστοφ. Ὄρν. 961.

4) ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἁπλοῦς, ἀνεπιτήδευτος, φαῦλον, ἄκομψον, τὰ μέγιστ' ἀγαθὸν Εὐρ. Ἀποσπ. 476, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 483C, Ἀλκιβ. α', 129A, Mineke Κωμ. Ἀποσπ. 2, 363· —φαύλως παιδεύειν τινά Ξεν. Οἰκον. 13, 4· φ. πεπαιδευμένος Πλάτ. Νόμ. 876D· πρβλ. **φαυλότης 3.** **5)** ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ φαινομένου, ἀτημέλητος, ἠμελημένος, ἄσχημος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 617, 626, 702. **6)** ἐπὶ ὑγείας, φαύλως ἔχω, εἶμαι ἀσθενής, Ἱππ. Ἀφορ. 4245. **III.** κατὰ Φώτ., «τεθεῖσθαι δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου· Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν (Ἀποσπ. 36) 'εἰ μικρὸς ὢν τὰ φαῦλα νικήσας ἔχω'» πρβλ. Ἐτυμ. Μέγ. 789, 43, καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξ. **φαῦλον** ἀλλ' αἱ μνημονευόμεναι λέξεις τοῦ ἀποσπάσματος δύνανται κάλλιστα νὰ ἑρμηνευθῶσι διὰ τῆς κοινῆς σημασίας τῆς λέξεως, ἴδε Ellendt. ἐν λέξ.

φαυλότης, ητος, ἡ, μηδαμινότης, εὐτέλεια, πενιχρότης, «προστυχιά», κακία, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, Πλάτ. Νόμ. 646B, Ἰσοκρ. 71B· τῆς στολῆς Ξεν. Κύρ. Παιδ. 2, 4, 5· τῶν βρωμάτων αὐτόθι 5, 2, 16· φ. τῆς χώρας, τὸ ἄγονον, Πλάτ. Νόμ. 745D· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐπιείκεια, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 10, 5, 6· φαυλότης γάρ ἐστι μοναρχίας ἡ τυραννὶς αὐτόθι 8, 10, 3. **2)** ἔλλειψις δεξιότητος ἢ ἱκανότητος, Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 837, Εὐρ. Ἀποσπ. 642· φ τῶν στρατηγῶν Δημ. 326, 27· ἡ ἐμὴ φ., ἡ ἐμὴ ἔλλειψις κρίσεως, ἡ ἐμὴ ἀκρισία, Ξεν. Ἀπομν. 4, 2, 39, πρβλ. Πλάτ. Ἱππ. Μείζονα 286D. **3)** ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἁπλότης, τὸ ἀνεπιτήδευτον, Ξεν. Ἑλλ. 4, 1, 30, Ἀγησ. 11, 11· πρβλ. **φαῦλος II. 4.**

φαυλο-τρῑβής, ές, ὁ εἰς τὰ φαῦλα ἐντριβής, ὁ ἠσκημένος εἰς τὸ κακόν, ἡ κακόσχολος καὶ φαυλοτριβὴς τῶν ἀθέων ἀπόνοια Ἰσ. Πηλουσ. Ἐπιστ. 1, 439.

φαυλουργέω, φαῦλα πράττω, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σελ. 178, 16, ἔκδ. Λ.

φαυλουργός, όν, (*Ἔργω) ὁ τὰ φαῦλα ἐργαζόμενος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 698· πρβλ. **φλαυρουργός.**

φαυο-φόρος, ἡ, Αἰολ. λέξ. σημαίνουσα ἐέρειαν, «φαυοφόροι· Αἰολεῖς, ἱέρειαι» Ἡσύχ.· πρβλ. **φάος.**

φαυλόφωνος, ον, ὁ φαύλην ἔχων φωνήν, Εὐστ. εἰς Ὁμ. Ὀδ. 1860, 26.

φαῦρος, α, ον, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **φαῦλος,** «φαῦρος· κοῦφος (ψανκρὸς)» Ἡσύχ.· πρβλ. **ἄφαυρος.**

φαυσι-βολέω, ἐκπέμπω ἀκτῖνας, ἀκτινοβολῶ, λάμπω, Νικήτ. Χρον. 12, 6., 21, 6.

φαῦσιγξ, ιγγος, ἡ, (φαύζω) φλύκταινα κυρίως ἐπὶ τῶν σκελῶν καὶ κνημῶν προξενουμένη ἐκ πυρός, καθόλου δὲ φλύκταινα, Λατ. pustu'a, papula, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 699· πρβλ. Foës. Oec. Hipp., ἴδε Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξήγ. σ. 586, Πολυδ. Ζ', 110, Ἡσύχ. ἐν λέξ., κλπ.

φαυσίμβροτος, ον, = **φαεσίμβροτος,** Πινδ. Ο. 7, 71.

φαῦσις, εως, ἡ, (φάω) φωτισμός, ἑστῶσαν εἰς φαῦσιν ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε φαίνειν ἐπὶ τῆς γῆς, περὶ τῶν φωστήρων τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, Ἑβδ. (Γέν. Α', 15, Ἐξ. ΚΖ', 6, κ. ἀλλ.).

φαύσκω, μνημονεύεται ἐν τῷ Μ. Ἐτυμ., κλπ., ἀλλ' εὑρηται μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις **δια-, ἐπι-, ὑποφαύσκω** καὶ ἐν τῷ ἀναδιπλ. τύπῳ **πεφαύσκω. Πρβλ. φῶσκω.**

φαυστήριος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, «ὁ Διόνυσος, ὅτι μετὰ λαμπάδων ἄγεται αὐτῷ τὰ μυστήρια» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 212.

φαύω, δηλ. **φάϜω,** ἀρχαῖος τύπος τοῦ φάω παρ' Εὐστ. 1728, 7, Ἡσύχ. καὶ Μέγ. Ἐτυμ.

φάψ, ἡ, γεν. **φᾶβός,** ἀγρία περιστερά, ἴσως ταὐτὸν καὶ **οἰνάς,** Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 208, 247, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8, 3, 9, κλπ., Δυκόφρ. 580· πρβλ. **φαβοφόνος, φασσοφόνος, φάσσα.**

φάω, φωτίζω, φέγγω, λάμπω, (ὡς τὸ **φαίνω** II), φᾶε δὲ χρυσόθρονος Ἠὼς Ὀδ. Ξ. 502· χηλαὶ λεπτὰ φάουσαι Ἄρατ. 607· ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως μνημονεύει μετοχ. **φῶντα** = λάμποντα, καὶ Ἐπικ. ἀόρ. δ' **πέφη** = ἐφάνη· — περὶ τῶν τύπων **πεφῆσθαι, πεφασμένος,** ἴδε ἐν λ. **φαίνω.** Ὁ ἀρχαιότατος τύπος τῆς ῥίζης φαίνεται ὅτι εἶναι ΦΑϜ, ὅστις φαίνεται ἐν τῷ **φάε (φᾶϜε). φάος (φάϜος).** Αἰολικ. **φαῦ-ος,** (ἴδε **φαυοφόρος**), **φαύ-ω, φαῦ-σις, φαυ-σίμβροτος, πι-φαύ-σκω, φα-εινός, φα-έθων, φέγ-γος·** ἀκολούθως ἐγένετο ΦΔ, ὡς ἐν τοῖς **φά-σις** (Δ), **φά-σμα·** καὶ τέλος ΦΑΝ, ὡς ἐν ταῖς λέξεσι **φαν-ῆναι (φαίνω) φαν-ερός. φαν-ός, φαν-ή, παμ-φαν-όων, παμ-φαίν-ω.** Οἱ τύποι οὗτοι δηλοῦσι φῶς ὁρώμενον ὑπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ· ἀλλὰ αἱ ῥίζαι ΦΔ, ΦΑΝ δηλοῦσι καὶ φῶς ἐξικνούμενον μέχρι τῆς διανοίας, ὡς ἐν τοῖς **φάν-αι (φημί), φά-σκω, φά-σις** (Β), **φά-τις, φή-μη, φω-νή.** Ἡ διπλὴ αὕτη σημασία εἶναι καταφανὴς ἐν ταῖς Σανακρ. λέξεσι bhā, bhā-mi (splendeo), bhā-mas, bhā-nus (lumen), bhā-s (luceo), παραβαλλομέναις πρὸς τὰς λέξ. bhā-sh, bha-n (loqui), Λατ. fa-ri, fa-tum, fa-mi, fa-s, fa-bula. κλπ.· Σλαυ. ba-jati (fabulari), bi sni (fabula). — Ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι προποποιήσεις τῆς ῥίζης προστιθεμένου **δ,** ὡς ἐν ταῖς λέξεσι **φαιδ-ρός, φαιδ-τμος,** ἢ λ ὡς ἐν τοῖς **φαλ-ός, φάλ-αρος, φαλ-ηριάω, φαλ-ακρός, φάλ-εος,** ἢ **κ** ὡς ἐν ταῖς λέξεσι **φαικ-άς, φαικ-ός.**)

φέβομαι, ποιητ. παθ., ἐν χρήσει μόνον **κατ'** ἐνεστ. καὶ παρατ. = **φοβέομαι,** τρέπομαι εἰς φυγήν, φεύγω πεφοβημένος, οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον Ὀδ. Χ. 299· ἔνθα καὶ ἔνθα φέβοντο Ἰλ. Ο. 345· ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι Θ. 107· οἱ δ' ἐφέβοντο αὐτόθι 342, πρβλ. 178, 404· μένον ἐμπεδον οὐδ' ἐφέβοντο Ε. 527, πρβλ. Μ. 136· ὑπό τινι, ἕνεκα φόβου διά τινα, Λ. 121· μετ' αἰτ., φεύγω, τρέπομαι εἰς φυγὴν ἐμπροσθέν τινος, φεβώμεθα Τυδέος υἱὸν Ε. 232. (Ἐκ τῆς √ΦΕΒ παράγανται καὶ τὸ **φόβ-ος, φοβ-έω, φοβ-ερός·** πρβλ. Σανακρ. bhī, bibh-êmi (timeo), bha-yayâmi (terreo), bhîs, bha-yam (terror), bhī-mas (formidolosus)· Ἀρχ. Γερμ. bibên, bi-binôn (tremere)· Σλαυ. boj-ati se· Λιθ. bij-ăū, bij-óti (timere), bij-us (timor).

φεγγάτος, α, ον, φέγγων, λάμπων, φαεινός, ἀμφίβ. εἰς Δίν. Πολιορκ. 10.

φεγγάριον, τό, ὡς καὶ νῦν, = **σελήνη,** Μεθόδ. 1333.

φεγγίτης, ου, ὁ, = **σελησνίτης,** Ψευδοχρυσ. τ. 8, σ. 664C, Πλίν. 36, 22, 46, **2)** ὡς καὶ νῦν, ἡ ὀπὴ ἐπὶ τῆς στέγης δι' ἧς εἰσέρχεται φῶς εἰς τὴν οἰκίαν, «σαλάμβαι οἱ φανόπται, ἤτοι οἱ φεγγῖται ἰδιωτικῶς, παρὰ τὸ σέλας δι' αὐτῶν βαίνειν» Τζέτζ. εἰς Λυκόφ. 98.

φεγγοβολέω, ὡς καὶ νῦν, **ἐκπέμπω φῶς, λάμπω,** Μανεθων 4, 264, 367, κλπ.

φέγγο-βόλος, ον, ὁ φεγγοβολῶν, λάμπων, Ἰω. Χρυσ. τ. 8, σ. 41, κλπ.

φεγγο-κάτοχος, ον, ὁ κατέχων φέγγος, Κλήμ. Ρώμ. σ. 1461, ἔκδ. Mi.

φέγγος, εος, τό, φῶς, λάμψις, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 279, Πινδ., Τραγ.· μάλιστα ὡς τὸ **φάος, φῶς,** τὸ τῆς ἡμέρας φῶς, εἴτε ἀπολ., εἴτε μετὰ προσδιορισμοῦ, φ. ἡλίου Αἰσχύλ. Πέρσ. 377, Σοφ., κλπ.· τὸ φ. τοῦ θεοῦ Εὐρ. Ἄλκ. 722· συχν. ἄνευ τοῦ ἄρρου, φ. εἰσοράν θεοῦ ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1025, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 673· ὦ φέγγος αὐτόθι 859, Εὐρ. Ἡλ. 866· ὦ φ. ἡμέρας Αἰσχύλ. Ἀγ. 1577· ἑκατῷ φέγγει ἔτους, κατὰ τὸ ἑκατὸν ἔτος, αὐτόθι 504.

6) τὸ τῆς σελήνης φῶς, Ξεν. Κυνηγ. 5, 4· νυκτερινὰ φέγγει ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἡμερινὸν φῶς, Πλάτ. Πολ. 508C· (οὕτως ἐν τῇ καθωμιλημένῃ Ἑλληνικῇ **φεγγάρι** λέγεται ἡ σελήνη, ἴδε Κοραῆ Ἠλιόδ. 2, 290· καὶ τινες τῶν γραμματικῶν ἠμαρτημένως ἐδόξασαν ὅτι **φάος** ἐσήμαινε τὸ ταῦ ἡλίου φῶς, **φέγγος** δὲ τὸ τῆς σελήνης)· ὡσαύτως, τὸ φ. τοῦ γάλακτος, ὁ γαλαξίας, Ἀριστ. Μετεωρολ. 1, 8, 18. **γ)** ἐπὶ ἀνθρώπων, φ. ἰδεῖν, προσιδεῖν, ἰδεῖν τὸ φῶς, ἐλθεῖν εἰς τὸν κόσμον, γεννηθῆναι, Πινδ. Π. 4, 198, θνατοῖσι μὴ φῦναι φέριστον, μηδ' ἀελίου προσιδεῖν φέγγος Βακχυλ. Ἐπίνικοι V. 160-2, Blass· λιπεῖν φ. Εὐρ. Ὀρ. 954· ὅλωλα, φ. οὐκέτ' ἐστὶ μοι Σοφ. Τραχ. 1144 — ἁπλῶς, ἡμέρα, Εὐρ. Ἐκ. 32, Νόνν.· μοιρίδιον φ. = μ. ἦμαρ, Εὐρ. ἐν Ἀνθ. Π. παραρτ. 27. **2)** τὸ φῶς λαμπάδων ἢ πυρός, φ. λαμπάδων Αἰσχύλ. Εὐμ. 1022· πυρὸς αὐτόθι 1029, Χο. 1037, ἐντεῦθεν, φῶς, λαμπάς, Ἀριστοφ. Βάτρ. 445, 455, Ξεν. Συμπ. 1, 9· πληθ. **φέγγη,** πυρά, Πλουτ. Κάμ. 25, κλπ. **3)** τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν, φ. ὄμμάτων Εὐρ. Ἐκ. 368, 1035· ὅσσων Θεόκρ. 24, 73· τυφλὸν φ., ὃ ἐστι τυφλότης, Εὐρ. Ἐκ. 1068. **II.** φῶς, μεταφορ., εὐφροσύνη, χαρά, τέρψις, ὑπερηφανία, δόξα, Πινδ. Π. 8, 138, Ν. 3, 113., 4, 21· ἐπὶ προσώπων, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 9, 100, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 602, Ἀριστοφ. Ἱππ. 640· ὦ ταῖς Ἱεραῖς φ. Ἀθήναις ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1319· πλοῦτος ἀνδρὶ φ. Πινδ. Ο. 2, 102· φ. ὁπώρας, ἐπὶ τοῦ οἴνου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 118.

2) οὕτω, φ. δικαιοσύνης, σωφροσύνης, Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 250B· τῆς ψυχῆς Πλούτ., κλπ.— Πρβλ. **φάος ἀπ'** ἀρχῆς μέχρι τέλους (**φέγγος** καὶ **φάος** εἶναι συγγενῆ, ὡς τὸ **βένθος βάθος, πένθος πάθος·** ἴδε ἐν λ. **φάω.**)

φεγγο-τόκος, ον, ὁ παράγων φέγγος ἢ φῶς, οὐρανοὺς τοὺς φεγγοτόκους ἀνοίξας Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 286D.

φέγγω, = **φαίνω,** ὡς καὶ νῦν, φωτίζω, «φέγγουσαν· λαμπρύνουσαν» Ἡσύχ.— Παθ., φλογὶ φέγγεται λειμών, φωτίζεται, Ἀριστοφ. Βάτρ. 344. **II.** ἀμεταβ., λάμπω, αὐτίκα δ' ἠὼς ἔφεγγεν ἀνερχομένη Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1714, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3, 8, 3.

φεγγώδης, ες, (εἶδος) λαμπρός, λάμπων, φέγγων, ἀκτινοβόλος, φεγγώδης Ἰησοῦς, καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 720A.

φειδυντής = **φαιδυντής,** Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν τοῦ Β' μ. Χ. αἰῶνος, CIA. III. 1058.

φειδαλφιτέω, φείδομαι τῶν ἀλφίτων, «οἷον τροφῆς καὶ σιτίων» Α. Β. 69, 32.

φειδ-άλφιτος, ον, κυρίως, ὁ φειδόμενος τῶν ἀλφίτων· ἀκο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λούθως καθόλου, φειδωλός, φιλάργυρος, οἰκονόμος, ἐν τῷ ἐπιρρ. -τως, «φειδαλφίτως, ἐκ τοῦ ἄλφιτον. ὃ ἐστι πεφεισμένος τῶν ἀλφίτων» Σουίδ.

φειδασμός, ὁ, ἐφθαρμένη γραφὴ παρὰ τῷ Λιβαν. 4. 853.

Φειδιππίδης, ου, ὁ, κωμικὸν πατρωνυμικ. ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. —Ὑποκορ. Φειδιππίδιον, τό, αὐτόθι 81.

φειδίτης, ου, ὁ, ὁ ἀποτελῶν μέλος φειδιτίου, ὁ ἐν φειδιτίῳ σιτούμενος, Ἀθήν. 140Ε.

φειδίτια, τά, ἴδε φιλίτια.

φείδομαι· παρατ. φείδοντο (ἄνευ αὐξήσ.) ἔτι καὶ παρὰ Σοφ. ἐν Ἠλ. 716, μετὰ δίφθογγον ἐν τέλ. τοῦ προηγουμ. στίχου· μέλλ. φείσομαι Ἀριστοφ. Ἀχ. 312, Πλάτ., κλπ., Ἐπικ. πεφῐδήσομαι Ἰλ. Ο. 215· — ἀόρ. α' ἐφεισάμην Ἀττικ., Ἐπικ. γ' ἐνικ. φείσατο Ἰλ. Ω. 236· — κατ' Ἐπικ. ἀναδιπλ. ἀόρ. 6' πεφῐδόμην, ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρ. ἐν τῇ εὐκτ. πεφῐδοίμην, πεφῐδοιτο, Ὀδ. Ι. 277, Ἰλ. Γ. 464, ἀπαρ. πεφῐδέσθαι Φ. 101· — μετοχ. πρκμ. πεφεισμένος Δίων Κ., Λουκ.· Ἐπικ. προστ. πεφῐδησο Ἐπιτύμβ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 6203. 16· μετοχ. πεφῐδημένος Νόνν. Δ. 12. 392·—ἀποθ. Φείδομαι, «λυποῦμαι», οἰκονομῶ, μεταχειρίζομαι μετὰ φειδοῦς, Λατ. parcere. **I.** φείδομαι προσώπων ἢ πραγμάτων ἐν πολέμῳ, «λυποῦμαι», δὲν καταστρέφω, μετὰ γεν., Τρώων Ἰλ. Φ. 101· ἀνδρὸς Ω. 158 187, πρβλ. Ὀδ. Ι. 277, Χ. 54· Ἰλίου Ἰλ. Ο. 215· ἀπ' ἀνδρῶν ὧν Ἄρης ἐφείσατο Αἰσχύλ. Θήβ. 412· μὴ φείσῃ βίου, μὴ «λυπηθῇς» τὴν ζωήν μου, Σοφ. Φιλ. 749· μὴ φείδεσθε .. στρατοῦ ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 844· οὔτε ἰδίου οὔτε δημοσίου οἰκοδομήματος φ. Θουκ. Ι. 90, πρβλ. 3. 74· — ἀπολ., δεινύω οἶκτον, εἶμαι ἐλεήμων, αὐτόθι 59. **II.** μεταχειρίζομαι μετὰ φειδοῦς, ποιοῦμαι μετρίαν χρῆσιν τινος, ἵππων φειδόμενος, δηλ. φροντίζων περὶ αὐτῶν, λαμβάνων πρόνοιαν περὶ αὐτῶν, Ἰλ. Ε. 202· φ. πίθου μεσσόθι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 367· φ. ὃν εἶχε βίον (ἔνθα ἡ διορθωτέον βίου ἢ ἑρμηνευτέον τὴν αἰτιατ. βίον καθ' ἕλξιν πρὸς τὸ ἀναφορικόν), Θέογν. 908· ἱερῶν κτεάνων φ. Σόλων 3. 13· φείδεσθε τοὐλαίου σφόδρα Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀθήλ. 15· — ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας συνηθέστατα μετ' ἀρνήσεως, οὐ φείδομαι, δὲν φείδομαι, δίδω ἐλευθερίως, οὐδὲ νυ τοῦ περ [ἕπαος] φείσατο Ἰλ. Ξ. 236· μὴ φείδεο σίτου Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 602· θησόμεθα ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι Τυρταῖος 7. 14, πρβλ. 12. 5· οὐ φείσατο νευρᾶς Πινδ. Ι. 6 (5). 50· φείδεο τῶν νηῶν, μηδὲ ναυμαχίην ποίεο (πρβλ. ἀφειδὴς Ι. 2) Ἡρόδ. 8. 68, 1· τούτων φ μηδενὸς ὁ αὐτ. 9. 41, πρβλ. 39· φείδοντο κέντρων οὐδὲν Σοφ. Ἠλ. 716· φείδου μηδὲν ὧν περ ἐννοεῖς ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 115· τί φειδόμεσθα τῶν λίθων ; διὰ τί δὲν κάμνομεν χρῆσιν αὐτῶν ; Ἀριστοφ. Ἀχ. 319· φ. αὐτῶν οὔτ' ἐν πόνοις Ξεν. Κύρ. Ι. 2, 1, πρβλ. 7. 1, 29· οὔτε τοῦ σώματος οὔτε τῶν ὄντων Ἀνδοκ. 21, 15· μήτε χρημάτων μήτε πόνων Πλάτ. Φαίδων 78Δ.

2) ἀπολ., εἶμαι φειδωλός, ζῶ μετὰ φειδοῦς, φείδεσθαι μὲν ἄμεινον Θέογν. 931· ἰδίᾳ μὲν φ., δημοσίᾳ δὲ λειτουργῶν ἥδομαι Αὐσί. 163. 8· τοὺς φειδομένους καὶ τοὺς ἀκριβῶς διαιτῶντας Ἀνδοκ. 33. 19 οἱ γεωργοῦντες καὶ φ. Δημ. 753. 25· — συχν. ἡ μετοχ. φειδόμενος, η, ον, ὡς ἐπίθ. = φειδωλός, Ἀριστοφ. Πλ. 247, 553, κλπ.· ὄμμασι φειδομένοις, μὲ ὄμματα διστάζοντα, δειλά, Ἀνθ. Π. 12, 21, πρβλ. 5. 216, 269· αἱ μὴ φ. (ἔξυπαχ. μέλισσαι), αἱ μὴ φειδωλαί, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 51· οὕτως ἔπαινοι πάνυ πεφεισμένοι Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 59· πεφῐδημένα δάκτυλα Νόνν. Δ. 12. 392· τὸ φειδόμενον Πλούτ. 2. 972F. — Ἐπίρρ. φειδομένως, μετὰ φειδοῦς, Β' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. 9', 6, Πλουτ. Ἀλέξ. 25 πεφεισμένως Ἱππ. 1187F. **III.** ἀποχωρῶ, ἀπομακρύνομαι ἔκτινος, Λατιν. abstinere, κελεύθου Πινδ. Ν. 9. 46· τοῦ κινδύνου Ξεν. Κύρ. 5. 5, 18· τῆς θήρας Βίων 2, 12· τοῦ λέγειν, τοῦ ἀκολουθεῖν Ξεν. Κύρ. 1. 6, 19, Ἑλλην. 7. 1, 24· φείδου μηδὲν ὧνπερ ἐννοεῖς Σοφ. Αἴ. 115, πρβλ. Εὐριπ. Μήδ. 401, κλπ.· (καὶ ἀπολ., μὴ φείδεσθε ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1285· φείδου μηδὲν ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 1044, κλπ.)· ὡσαύτως μετ' ἀπαρεμφ., παύομαι πράττων τι, ἀπέχομαι τῆς πράξεώς τινος, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 393, ἔνθα ἴδε Πόρσωνα (387), Ξεν. Κύρ. Ι. 6, 35· ὡσαύτως, φ. μή τι ῥᾷσαι τῶν τυραννικῶν Πλάτ. Πολ. 574Β. **IV** παρὰ τοῖς Ἑβδομ. εἶναι ἐν χρήσει μετὰ πολλῶν ἐμπροθέτων προσδιορισμῶν, φείδομαι ἐπί τινι, ἔλεῶ, κατελεῶ τινα, Ἱερεμ. ΙΒ', 5, ΚΛ', 7· ἐπί τινα ὁ αὐτ. ΚΗ', 3· φ. περί τινος, ἀπέχομαι τινος, Β' Βασιλ. ΙΒ', 6, Σειρὰχ Π', 12· φ. ὑπέρ τινος, Ἰωνᾶς Δ', 10· ἀπό τινος Α' Βασιλ. ΙΕ, 3, Ἰεζεκ. ΚΔ', 21· ἔτι ἴδε καὶ φ. τι ἀπό τινος, ἀπομακρύνω, ἀποκρούω, Ἰὼβ Λ', 10 φ. τινος ἀπό τινος ὁ αὐτ. ΛΓ', 18, Ψαλμ. ΙΗ, 14, ΟΖ', 50.— Καὶ συνηρ. τύπος φειδέομαι Εὐσ. παρὰ Στοβ. 130. 33.

φειδός, ἡ, ὁν, φειδόμενος, φειδωλός, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 88· ὡσαύτως πληθυντ. φειδοί, Καλλ. Ἀποσπ. 160, πρβλ. Λοβεκ. Τεχνολ. σ. 280· — Συγκρ., φειδότερος ἐς τὰ χρήματα Δημόκριτος παρὰ Στοβ. 475. 6. — Κωμικ. κύριον ὄνομα Φειδύλος, ὡς τὸ μεκκύλος, ἁπαντᾷ παρὰ Φιλιππίδῃ ἐν «Ἀνανεώσει» 2, πρβλ. Hor. 3 Od. 23. 2.

φειδῶ, οῦς, συνηρ. οῦς, ἡ· (φείδομαι)· — τὸ φείδεσθαι ἢ φείσασθαι, φειδὼ νεκύων, «φροντὶς ὥστε μὴ ἀναλωθῆναι, βέλτιον δὲ ἀκούειν, τὸ περὶ τῆς ταφῆς φείσασθαι» (Σχόλ.), Ἰλ. Η. 409· βίου Εὐρ. Ἀποσπ. 441· φ. ἔστω τινὸς Λογγῖν. 22. 4· φ. ἔχειν ἢ ποιεῖσθαί τινος Διονύσ. Ἀλ. 8. 79., 11. 55· — μετ' ἀπαρ., φειδοῖ μηδὲν' εὖ ποιεῖν, ἕνεκα φειδοῦς, ἐκ φειδοῦς, Εὐρ. Ἀποσπάσμ. 411· φ. τις ἐγίγνετο .. μὴ προαναλωθῆναι (ἔξυπακ. τὴν εὐπραγίαν) Θουκ. 7. 81. **II.** ἀπολ., οἰκονομία, φειδωλία, χρήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιοι, οὐδ' ἐπὶ φειδῶ Ὀδ. Ξ. 92, πρβλ. Π. 315, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 367· ἐναντίον τοῦ ἀσωτία, Ἀριστ. Ρητ. 2. 14. 2.

φειδωλή, ἡ, = φειδώ, μηδὲ τι δούρων ἔστω φειδωλὴ Ἰλ. Χ. 244, Σόλων 12. 46· φειδωλὴν ἀπόθου Ἀνθ. Π. 12, 31.

φειδωλία, ἡ, = φειδώ, Ἀριστοφ. Νεφ. 835, Ἑκκλ. 750, Πλάτ. Πολ. 572C. **II.** = ἀκρίβεια, τόξου χρώμενος φειδωλίᾳ Ποιητὴς παρὰ Τρύφωνι ἐν τῷ Mus. Crit. I. 48.

φειδωλός, ἡ, όν, καὶ ός, όν Ἀριστοφ. Νεφ. 420, Λυσίας 92. 23 (ἀλλὰ τοῦτο φαίνεται ἐφθαρμένον)· — καὶ ὡς οὐσιαστικ., ὁ φιλάργυρος, Ἀριστοφ. Πλ. 237· ἐκεῖνος ἦν φειδωλός, ὃς ἐπὶ τοῦ βίου .. τριχῖδας ὠψώνησ' ἅπαξ Εὔπολις ἐν «Κόλαξιν» 16, Πλάτ. Πολ. 554Α, κ. ἀλλ.· φ. γαστὴρ Ἀριστοφ. Νεφ. 420· φ. γλῶσσα, μὴ λαλοῦσα πολύ, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 718· — μετὰ γεν., φ. χρημάτων Πλάτ. Πολ. 548Β· ὡσαύτως, φ. περί τι Εὐσ. παρὰ Στοβ. (ἐν ἐπιγρ.) 4. 104· — τὸ φ. αὐτοῦ τῆς ψυχῆς Πλάτ. Πολ. 560C· τὸ φ. ἐν δαπάναις Πλουτ. Γάλβ. 3· θνητά τε καὶ φ. οἰκονομοῦσα, ἐπιδιώκουσα ἀσχολίας γηίνας καὶ φιλαργύρους, Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 256Ε. — Ἐπίρρ., τεθραμμένος .. ἀπαιδεύτως τε καὶ φειδωλῶς ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 559D.

φείδων, ωνος, ὁ, ἀγγεῖον ἐλαιηρὸν ἔχον στενὸν λαιμόν, δι' οὗ ὀλίγον μόνον ἔλαιον δύναται νὰ ἐκρεύσῃ, Ἀριστ. Ἀποσπ. 440· οὕτω, φειδώνιον (Φειδώνειον Κύδητ. παρὰ Κόντῳ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σελ. 329) μέτρον Θεοφρ. Χαρακτ. 30. 5, πρβλ. Στράβ. 358, Ἀλκίφρων 3. 5, 7 (ἔνθα φειδωλῷ), Cobet. V. LL. 66.

II. ὡς κύριον ὄνομα Φείδων, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ὁ συστηματοποιήσας τὰ Ἑλληνικὰ μέτρα καὶ σταθμά, ἴδε Λεξ. Βιογραφ. 2) ὄνομα γέροντος παρὰ τοῖς κωμικοῖς, = φειδωλός, Χρέμης τις ἢ Φείδων τις ἐκσυρίττεται Ἀντιφάν. ἐν «Ποιήσει» 1. 21. κλπ. — ὅθεν καὶ τὸ κωμ. πατρωνυμ. Φειδωνίδης, ου, ὁ, ὁ τοῦ Φείδωνος ἔκγονος, ὁ φειδωλός, ἐγὼ δὲ τοῦ πάππου' τιθέμην ὄνομα Φειδωνίδην Ἀριστοφ. Νεφ. 65.

φεισμονή, ἡ, φειδώ, οἴκτος, εὐσπλαγχνία, Θεογν., Σουίδ., Φώτ. — ὡσαύτως φεῖσις, εως, ἡ, Κύριλλ.

φειστέον, ρημ. ἐπίθ., δεῖ φείδεσθαι, Ἰσοκρ. 299C, Πλούτ., κλπ.

φέκλη, ἡ, τρυγία οἴνου, Λατ. faecula, faex vini usta, τρυγὸς οἴνου κεκαυμένης, ἣν οἱ Ρωμαῖοι φέκλην καλοῦσι Γαληνὸς τ. 13, σελ. 355· φέρεται σφέκλη ἐν Διοσκ. περὶ Εὐπορ. 2. 137, Ἀλέξ. Τραλλ. 11, κλπ.

φελλαγωγία, ἡ, πιθανῶς κατὰ σύγχυσιν πρὸς τὸ φαλλαγώγια· «φελλαγωγία· πανήγυρις ἐπιτελουμένη παρὰ Ρωμαίοις, ἐν ᾗ διέβαλλον αὐτοὺς» Σουίδ.

φελλάτας λίθος, ὁ, εἶδος λίθου ἐξ οὗ κατεσκευάζοντο ἀγάλματα, Κλήμ. Ἀλεξανδρ. 42 lapis pellaeus παρὰ Κάτωνι· φέρεται φελλέατας παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 75, φελλέατας παρὰ τῷ Σουίδ. (Πρβλ. φελλεύς.)

φελλεύς, έως, ὁ, πετρώδες ἔδαφος, Ἡσύχ. (ἔνθα παρερμήνευται εἰς τὸ φελλός)· θηλ. γῆ φελλὶς ἁπαντᾷ παρὰ Πολυδ. Α', 227, πρβλ. Böckh C. I. 93, σ. 132, πρβλ. 345· — ἀρσ. φελλεών, ῶνος, ἐν Ἀρριαν. Κυνηγ. 17· καὶ οὐδ. πληθ. φελλέα ἐν Ξεν. Κυν. 5. 18· καὶ ἴσως οὕτω διορθωτέον ἐν Ἡσαΐᾳ 73. 39, κατέχει τὸν ἀγρόν, φελλέα δὲ ἄττα ἐκείνῳ δέδωκε· ἀλλ' ὁ Ἁρπ., Φώτ. καὶ Σουίδ. συμφώνως γράφουσι φελλέα, ὅπερ ὡσαύτως ὑπολαμβάνει ἐν τῷ τύπῳ φέλλερα τῷ ἐν τοῖς Α. Β. 315 ἴδε Schneider εἰς Ἡσαΐαν 401. **II** φελλεύς, ὄναμα πετρώδους μέρους τῆς Ἀττικῆς Ἀριστοφ. Ἀχ. 273, Νεφ. 71, πρβλ. Πλάτ. Κριτί. 111Β· — Φελλείτης, ου, κάτοικος τοῦ Φελλέως, Στέφαν. Βυζ. (Ἡ ῥίζα φαίνεται ἐν τῇ Μακεδονικ. λέξει πέλλ-α καὶ τῷ ἐπιθέτῳ ἀ-φελ-ής· πρβλ. καὶ φελλάτας.)

φελλεύω, (φελλὸς) ἐπιπλέω ὡς φελλός, «φελλεῦον· ἐπιπλέον» Ἡσύχ.

φελλεών, ῶνος, ἴδε ἐν λέξ. φελλεύς.

φελλίνας [ῐ], ου, ὁ, ἐλαφρὸς ὡς φελλός, «κοῦφος, ἀπὸ τοῦ φελλοῦ» Ἡσύχ.· ὡς ὄνομα εἴδους τινὸς παρυδατίου πτηνοῦ, Ὀππ. Ἰξευτ. 3, 23 (Schneid.).

φελλῖνος, η, ον, πεποιημένος ἐκ φελλοῦ, Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 2. 4.

φελλίον, τό, φελλὶς. ἔδος, ἡ, ἴδε ἐν λ. φελλεύς.

φελλό-δρυς, ὑος, ἡ, Ἀρκαδικόν τι ἀειθαλὲς δένδρον σκληρότερον τοῦ πρίνου, τὸ Δωρ. ἀρία, (νῦν ἐν Χαλκιδικῇ τῆς Μακε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δονίας τὸ «ἄρρεν», Μ.) **Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 1. 9, 3., 3. 3, 3., 3. 16, 3.**

φελλόπους, ὁ, ἡ, πους, τό, ὁ ἔχων φελλίνους πόδας, Λουκ. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 4.

φελλοχαλαστοῦντος τοῦ δεῖνα, Ἐπιγρ. συνναυτῶν τινων Καλλιπόλεως τῆς ἐν Θράκῃ, Bul. de cort. hel. I, σ. 410, ἔνθα ἀνεγνώσθησαν καὶ τὰ: δικτυαρχούντων, σκοπιαζόντων, κυβερνώντων, λεμβαρχούντων κλπ., ἅπαντα ταῦτα ναυτικὰ μὲν καὶ ἁλιευτικὰ ὀνόματα, σημαίνοντα δὲ πιθανῶς καὶ ἱερατικάς τινας λειτουργίας, ἅτε δὴ τῆς ἐπιγραφῆς ἐχούσης ἐπὶ κεφαλῆς τὰ ἐπὶ ἱερέως ... καὶ προσέτι περιλαμβανούσης καὶ ἄλλα τινά, ἐξ ὧν ὑποδηλοῦται, ὅτι οἱ συνναῦται ἐκεῖνοι ἦσαν συγκεκροτημένοι ὡς τις θρησκευτικὸς θίασος ἢ κοινὸν ὀργεώνων, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

φελλός, ὁ, τὸ δένδρον ἐξ οὗ ὁ φελλός, Λατ. quercus suber, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 2. 7., 1. 5, 2, κλπ. **2)** ὁ φλοιὸς αὐτοῦ, ὁ φελλός, Λατ. cortex· μάλιστα ἐπὶ τῶν φελλῶν δικτύου, Πινδ. Π. 2. 146, Αἰσχύλ. Χο. 506, Πλάτ., κλπ. (Ἴσως συγγενὲς τῷ φλοιός, κλπ.)

Φελλώ, οῦς, ἡ, ἡ πατρὶς τῶν Φελλοπόδων, λέξις κωμικὴ πλασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Λουκιανοῦ, «ἔλεγόν τε (δηλ. οἱ Φελλόποδες) εἰς Φελλὼ τὴν αὑτῶν πατρῖδα ἐπείγεσθαι» Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 4.

φελλώδης, ες, (φελλός, εἶδος) ὁ ἐκ φελλοῦ, Πολυβ. Ι', 85.

φελλωτὰ σανδάλια, τὰ νῦν ἐνιαχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδίως ἐν Ἀβριανουπόλει καλούμενα φελλάρια, εἰ καὶ ἐγὼ δὲν τὰ εἶδον ἔχοντα πάτον φελλοῦ, ἴσως διότι ἐπικαλύπτεται οὗτος ἄνωθεν μὲν ἐριούχῳ, κάτωθεν δὲ δέρματι, ἴδε Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 317, 8, ἔκδ. Λ. Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

φελώνης, φελόνιον, πλημμελεῖς τύποι ἀντὶ **φαινόλης, φαινόλιον.**

φέναγμα, τό, ὥσπερ ἐκ ῥήμ. φενάσσω, = φενάκισμα, «φενάγματα: φενακίσματα» Φώτ.

φενάκη, ἡ, ὡς τὸ **πηνίκη,** ψευδὴς κόμη, «περοῦκα», Λουκ. Ἀλέξ. 50, Ἐταιρ. Διάλ. 11. 3. (Ἀμφισβητεῖται ἂν τὸ **φενάκη** ἀνήκει εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ **φέναξ,** ἀπάτη, ὅθεν ἐσχηματίσθη μετὰ ταῦτα τὸ **πηνίκη**· ἢ τὸ **πηνίκη** ὁ πρότερος τύπος.) [Ἐὰν ἐκ τοῦ **φέναξ,** ᾰ· ἐὰν δὲ ἐκ τοῦ **πηνίκη,** ᾰ̔].

φενᾰκίζω, μέλλ. **-σω,** φέρομαι ὡς **φέναξ,** ἀπατῶ, ψεύδομαι, Σοφ. Ἀποσπ. 792, Θεόπομ. Κωμικ. ἐν «Εἰρήνῃ» 2· μετ' οὐδ. ἐπιθ., ταῦτ' ἄρ' ἐφενάκιζες σύ; Ἀριστοφ. Ἀχ. 90, πρβλ. Δημ. 362. 10. **2)** μεταθ., δολιεύομαι, ἐξαπατῶ, τινὰ Ἀριστοφ. Εἰρ. 1087, Πλοῦτ. 271, Δημ. 20. 5· ὧν πεφενάκικε τὴν πόλιν (καθ' ἕλξιν ἀντὶ ᾰ̔), ὁ αὐτ. 363. 29. — Παθ., ἐξαπατῶμαι, ὁ αὐτ. 73, 1· οἳ' ἐφενακίσθην ὑπ' αὐτοῦ Ἀριστοφ. Βάτρ. 921.

φενᾰκικῶς, ἐπίρρ., ἀπατηλῶς, Ἐτυμ. Μέγ. 402, 39.

φενᾰκισμός, ἀπάτη, ἐξαπάτησις, Δημ. 760, ἐν τέλ.· συχν. ἐν τῷ πληθ., τοῖσι φενακισμοῖσιν ἐξαπατωμένην Ἀριστοφ. Ἱππ. 633, Δημ. 59. 18, Δείναρχ. 102. 1· — **φενάκισμα,** τό, Ἡσύχ. ἐν λ. **πηνηκισμάτων** ἣν ἑρμηνεύει: «φενακισμάτων».

φενᾰκιστὴς, οῦ, ὁ, = φέναξ, «φενακιστὴν αὐτὸν κωμῳδεῖ» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 88· «ὁ βασιλεὺς φενακιστὴν θέλων αὐτὸν εἰπεῖν» Κ. Μανασσ. Χρον. 2105.

φενᾰκιστικός, ἡ, όν, = φενακικός, Πολυδ. Δ', 21. Ἐπίρρ. **-κῶς,** αὐτόθι 24, 51, κλπ.

φενᾰκό-μαντις, εως, ὁ, ἡ, ψευδόμαντις, ψευδοπροφήτης, τοὺς διὰ πλυνῶν καὶ λεκανίδων φενακομάντεις Νικήτ. Χων. Ἱστ. σ. 218Α. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

φέναξ, ᾰκος, ὁ, ἡ, ἀπατεών, ὡς ἦν ἀλαζὼν καὶ **φέναξ** Ἀριστοφ. Βάτρ. 909· ἐν Ἀχαρν. 89, ἴσως μετὰ παιδιᾶς, ἐπὶ τοῦ πτηνοῦ φοῖνιξ· ἐν τοῖς Ἱππεῦσι 634 Φένακες προσφωνοῦνται οἱ προστάται θεοὶ τῶν ἀπατεώνων, ἄγε δὴ Σκίταλοι καὶ Φένακες... νῦν μοι θράσος καὶ γλῶτταν εὔπορον δότε. — Καθ' Ἡσύχ.: «φέναξ· χλευαστής, ἀπατεών, ψεύστης, πλάνος».

φένω, φονεύω, ῥῆμα ἁπαντῶν μόνον ἐν τῷ ἀόρ. **ἔπεφνον,** Ἰλ. Φ. 55, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1497· Ἐπικ. ὡσαύτως πέφνον, Ἰλ. Ν. 363· — (κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ μετ' ἀναδιπλ. τύπου, πέφενον, ὡς τὸ λελαθέσθαι, λελαθεῖν, πεπιθεῖν)· ὑποτ. πέφνῃς, ᾖ Ὀδ. Χ. 316, Ἰλ. Υ 172· ἀπαρ. πεφνέμεν Ζ. 180 μετοχ. πέφνων (τέρεται παροξ. ὡς εἰ προῆλθεν ἐξ ἐνεστ. πέφνω), Π. 827, ἔνθα ἴδε Spitzn. (πρβλ. κατέπεφνον)· τὸν δὲ ἐνεστ. τοῦτων παρελθὸν καὶ μετεχειρίσθη ὁ Ὀππ. ἐν τοῖς 2. 133· — συντομώτερος τύπος τῆς ῥίζης εἶναι τὸ ΦΑ, εἰς ὃ πρέπει νὰ ἀναφέρηται καὶ ὁ παθ. πρκμ. πέφᾱμαι, οὗ ἔχει ὁ Ὅμ. τὸ γ' ἐνικ. καὶ πληθ. πέφαται Ἰλ. Ο. 140, κ. ἀλλ., πέφανται Ε. 531· τὸ ἀπαρ. πεφάσθαι Ν. 447· καὶ τὸν παθ. μέλλ. πεφήσεσαι Ν. 829, Ο. 140, Ὀδ. Χ. 217· ἕτεροι δὲ τύποι μνημονεύονται παρὰ τοῖς Γραμμ., ἀόρ. α' φάσαι Φώτ., Ἡσύχ., πρβλ. Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 1. 69· ἀόρ. 6' μετοχ. παφών Ἡσύχ.· ὀόρ. 6' μέσ. ἀπ-έφατο = ἀπέθανεν. (Ἐντεῦθεν παρήγεται καὶ τὸ φατός, περονευμένος, παρ' Ἡσυχ., ἀπαντῶν μόνον ἐν ταῖς συνθέτοις **Ἀρεί-φατος, μυλή-φατος, ὀδυνή-φατος.**)

φεύγω, εὕρηται ὅλις ἤν τινε Ἀμφιπολιτ. ἐπιγραφῇ (Συλλ. Ἐπιγρ. 2008) ἀντὶ τοῦ **φεύγω.**

φεραῖος, ὁ, εἶδος κεστρέως, ἴσως ταυτίζεται μὲ τῷ **περαίας,** Ἀριστ. Ἀποσπ. 299.

φέρ-αλγος, ον, ὁ φέρων ἄλγος, κακώνυμος.. Μοῖρα, μέλαινα, φέραλγος Νικήτ. Εὐγεν. 6. 215.

φερ-ανθής, ές, ὁ φέρων ἄνθη, φερανθὲς εἶαρος ὥρη Ἀνθ. Παλατ. 9, 363· λάμπει ποτὲ καὶ φερανθὲς ὁπωροφόρον ἔαρ Κ. Μανασσ. κατὰ Ἀριστανδρ. κ. Καλλιθέαν 3. 25.

φέρ-ασπις, ιδος, ὁ, ἡ, ὁ φέρων **ἀσπίδα,** Ὕμν. Ὅμ. 7. 2, Αἰσχύλ. Ἀγ. 693, Πέρσ. 240.

φερ-αυγής, ές, ὁ φέρων **φῶς,** Νόνν. Δ. 38. 81, κλπ., πρβλ. **φερεαυγής.**

φεραυγίζω, ἐκπέμπω αὐγάς, λάμψεις, **φεραυγίζουσα πυρφόρος** βάτος Μ. Φιλῆς τ. Δ', σ. 12, Ἔκδ. Mil.

φέρβω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παραταττ., πλὴν τοῦ ὑπερσ. **ἐπεφόρβειν** (ἴδε κατωτ.). Ποιητ. ῥῆμα (ἐν χρήσει μόνον παρ' Ἱππ. καὶ Πλάτ. ἐν Κριτί. 115Α), τρέφω, βόσκω, τινα Ὕμν. Ὅμ. 30. 2, Πινδ. Ο. 2. 134, Εὐρ. Ὀρ 869· ἐπὶ πτηνῶν, φ. βοτὰ ὁ αὐτ. ἐν Ἱππολ. 75· μετὰ γεν. πράγμ., ἐπεὶ βοτάνης ἐπεφόρβει βοῦς Ὕμν. Ὅμ. εἰς Ἑρμ. 105. **2)** = **σῴζω,** διατηρῶ, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 375. **II.** Παθ., τρέφομαι, βόσκομαι, Λατ. pieci, vesci, ἀλλ' αὐτὸς τάλας θανὼν παρέξω βαῖθ' ὑφ' ὧν ἐφερβόμην, θὰ χρησιμεύσω ὡς τροφὴ ἐκείνων ἐκ τῶν ὁποίων ἐτρεφόμην, Σοφ. Φιλ. 957· οὗ ω, τάδε φέρβεται ἐκ σέθεν ὄλβου Ὕμν. Ὅμ. 30. 4 **2)** τρώγω, καταναλίσκω, μετ' αἰτ., ὡς τὸ Λατ. depasci, ἡ ψυχὴ τὸ σῶμα φέρβεται Ἱππ. 1181F, πρβλ. Γοᾶσ. Οεc.· μεταφορ., τρέφομαι μέ τι, σοφίαν Εὐρ. Μήδ. 827· — ἀπολ., τρέφομαι, ζῶ, ὑπάρχω, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1016. **3)** ὡς τὸ **τρέφω,** ἔχω, κρίσασα μὲν ἀλικίας νόον φέρβεται, «τουτέστι κρείττονα τῆς ἡλικίας νοεῖ καὶ λέγει, ὑπὲρ τὴν ἡλικίαν τὸν νοῦν ἔχει καὶ τὴν φρόνησιν» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 5. 147· οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., κεστρία ὀ'.. ἀκούω φέρβειν πρηὔτατόν τε δικαιότατόν τε νόημα Ὀππ. Ἁλ. 2. 643. (Ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὸ Σανσκρ. bhṛ, bi-bhṛ-mi, ὅπερ = καὶ φέρω fero καὶ τρέφω nutrio καὶ συμπεραίνει ὅτι ἡ √ΦΕΡΒ, **φέρβ-ω** ἐντεῦθεν **φορ-βή,** ἀρχ. Λατ. forb-ea, νεώτ. herb-a.)

φέρε, ἴδε **φέρω IX.**

φερε-αυγής, ές, ποιητ. ἀντὶ **φεραυγής, φερεαυγέα κοίρανον** αἴγλης Ἀνθ. Παλ. 9. 634.

φερέ-βοτρυς, υ, γεν. υος, ὁ φέρων βότρυς, καὶ σταφυλὴν φερέβοτρυν ἀπὸ Σταφύλοιο καλέσσω Νόνν. Διονυσ. 19. 53.

φερ-έγγυος, ον, (ἐγγύη) ὁ φέρων ἢ παρέχων ἐγγύησιν· — ὅθεν καθόλου, ἀξιόπιστος, πιστός, ἀσφαλής, Πολυφόντου βία, **φερέγγυον φρούρημα** Αἰσχύλ. Θήβ. 449· **πύλας φερεγγύους ἐφαρξάμεσθα** μονομάχοισι προστάταις αὐτόθι 797· — μετ' ἀπαρ., ἀρκετός, ἱκανός, οὐ φ. εἰμὶ δύναμιν τοσαύτην παρασχεῖν Ἡρόδ. 5. 30· λιμὴν φ. διασῶσαι τὰς νέας ὁ αὐτ. 7. 49, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 396, 470, Εὐμεν. 87· — μετὰ γεν. πράγμ., ἄξιος νὰ ἐγγυηθῇ περί τινος, ἱκανὸς νὰ δώσῃ λόγον, τί γὰρ κελεύεις, ὧν ἐγὼ **φερέγγυος**; «ὧν ἐγὼ εἰς τὸ πράττειν ἀσφαλὴς εἰμι» (Σουΐδ. ἐν λ. **φερέγγυος**), Σοφ. Ἠλ. 942· οὕτω, **φερεγγυώτατος** πρὸς τὰ δεινὰ Θουκ. 8. 68. — Πρβλ. **ἐγγέγγυος.** — Κατὰ Σουΐδ.: «φερέγγυος, ὁ ἐκτεξάμενός τι καὶ δυνάμενος ἀποτίσαι, οἷον ἀξιόχρεως, δυνάμενος ἀναδέξασθαι τὴν ἐγχείρησιν» κλπ. — Καθ' Ἡσύχ.: «φερέγγυος· ἀξιόπιστος, ἐγγυητής, καὶ βεβαιωτὴς» καὶ: «φερέγγυον· βέβαιον, δυνατόν».

φερε-γλᾶγής, ές, ὁ φέρων ἢ παρέχων γάλα, αἶγες **φερεγλαγέες** Ὀρφ. Λιθ. 216.

φερέ-δειπνος, ον, ὁ φέρων ἢ παρέχων δεῖπνον ἢ εὐωχίαν, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 6. 23· — ἐν Ἀριστοφ. Σφ ὡς κύριον ὄνομα.

φερέ-ζυγος, ον, ὁ φέρων τὸν ζυγόν, ἐζευγμένος, Ἵππος **φερέζυγος** Ἰδυκ. 2.

φερέ-ζωος, ον, ὁ φέρων ζωήν, Νόνν. Διονυσ. 12. 6.

φερέ-κακος, ον, ὁ ἀντέχων εἰς τοὺς κόπους, φερέπονος, καρτερικός, τοὺς νεμαδικοὺς Ἱππεῖς συναγαγὼν, ὄντας **φερεκάκους** διαφερόντως, προσέταξε, κλπ., Πολύβ. 3. 71, 10., 3. 79, 5.

φερέ-καρπος, ον, ὁ φέρων, παρέχων καρπόν, Πλούτ. 2. 495C, Ἀνθ. Παλ. 9. 778, Ὀρφ.

φερέ-κοσμος, ον, ὁ φέρων κόσμον, κοσμητικός, Σωραν. 1. 3 Ermerins.

φερεμμελίης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **φερεμελίας,** ὁ φέρων δόρυ, φὼς Μ' μνερμ. 13. 4.

φέρενα, ἡ, Αἰολ. = **φερνή,** Ἡρῳδιαν. Περὶ μον. λέξεων σελ. 33, 28.

φερέ-νῑκος, ον, ὁ φέρων νίκην, νικητής, ὄνομα ἵππου τινὸς τοῦ Ἱέρωνος διακριθέντος ἐν τοῖς ἱπποδρομικοῖς ἀγῶσι, Πινδ. Ο. 1. 29, κλπ. (Τὸ θηλ. κύρ. ὄνομα **Βερενίκη** εἶναι Μακεδονικ. ἀντὶ **Φερενίκη,** πρβλ. Β. β. II.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φερέ-οικος, ον, ὁ φέρων τὴν οἰκίαν του μεθ' ἑαυτοῦ, ἐπὶ τῶν Σκυθῶν παρ' Ἡροδ. 4. 46·— ὡς οὐσιαστ., ὁ φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν οἰκίαν του, δηλ. ὁ κοχλίας, Λατ. d miporia (Ποιητὴς παρὰ Κικέρωνι Div. 2. 64), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 569 κατ' ἄλλους ζῷον ὅμοιον γαλῇ ἢ εἶδος ζῴου μείζονος σφηκός· «φερέοικος . . ἔνιοι ζῷον ὅμοιον γαλῇ ὑπὸ δρυσὶ καὶ ἐλάταις γινόμενον. οἱ δὲ ζῷον σφηκὸς μεῖζον» Ἡσύχ., κλπ.· πρβλ. ὡσαύτως **φέροικος.**

φερέ-πολις, ιος, ὁ, ἡ, ὁ σῴζων ἢ διαφυλάττων τὴν πόλιν, Τύχη Πινδ. Ἀποσπ. 14· ποιητ. ὡσαύτως **φερέπτολις,** Βασιλῆα φερέπτολιν Ὀππ. Ἀλ. 1. 197· φεπέπτολιν Ἀτθίδα νύμφην Νόνν. Διονυσ. 2. 86.

φερεπονέω, εἶμαι φερέπονος, ὑπομένω κόπους ἢ δυσκολίας καὶ σκληραγωγίαν, Εὐστ. Πονημάτ. 209. 27.

φερεπονία, ἡ, τὸ φέρειν μεθ' ὑπομονῆς τοὺς πόνους, Ἀππ. προοίμ. 11 καὶ 12, Εὐστ. Πονημάτ. 209. 20.

φερέ-πονος, ον, ὁ φέρων, προξενῶν, ἐπιφέρων κόπους ἢ στενοχωρίας, ἀμπλακίαι Πινδ. Π. 2. 6. **II.** ὁ φέρων μεθ' ὑπομονῆς τοὺς πόνους, ὁ ὑπομένων κόπους καὶ ταλαιπωρίας, Θεμίστ. 149D, Εὐστ. 1488. 44, κλπ.

φερέ-πτερος, ον, ὁ φέρων πτερά, πτεροφόρος, Μάξιμ. π. καταρχ. 610·—γεν. πληθ. **φερεπτερύγων** ἀπαντᾷ παρ' Ὀππ. ἐν Ἀλ. 2. 482, ἐξ ὀνομαστ. **φερεπτέρυγος, ον,** ἢ **φερεπτέρυξ,** ὁ, ἡ.

φερε-πτόλεμος, ον, ποιητ. ἀντὶ **φερεπόλεμος, ον,** ὁ φέρων πόλεμον, πολεμικός, νηυσὶ φ., πολεμικὰ πλοῖα, πιθαν. γραφ. ἐν Χρησμ. παρὰ Παυσ. 10. 9.

φερέ-πτολις, ιος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **φερέπολις.**

φερέσ-βιος, ον, ὁ φέρων, παράγων, διδοὺς ζωήν, κινήθη δ' ἄρα γαῖα φερέσβιος Ὕμν. Ὁμηρ. εἰς Ἀπόλλ. 341, Ἡσ. Θεογ. 693· οὖθαρ ἀρούρης Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 450· ἄρουρα Ὕμν. Ὁμ. 30. 9· Δήμητρος στάχυς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 304· αἴρω ποθεινὴν μᾶζαν, ἣν φερέσβιος Δηὼ βροτοῖσι χάρμα δωρεῖται φίλον Ἀντιφάνης ἐν «Ἀγροίκῳ» 1·— ὡσαύτως, φ. Ἥρα Ἐμπεδ. 100·—ποιητ. λέξ. ἐν χρήσει παρ' Ἀριστ. π. Κόσμ. 2. 1.

φερεσ-σᾰκής, ές, γεν. **έος,** ὡς τὸ **φέρασπις,** ὁ φέρων σάκος, ἀσπίδα, ἐπὶ ἀνδρῶν, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 13, Νόνν. Διονυσ. 14, 28., 15, 66, κλπ.· ἁρμονίη ῥηχθεῖσα φερεσσακέων τελαμώνων Τρυφιόδ. (γρ. Τριφ.) 11.

φερεσσί-πονος, ον, = **φερέπονος, ον,** Ἑλλ. Ἐπιγρ. 1026.

φερε-στάφῠλος, ον, ὁ φέρων σταφυλάς, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 112B, Ἀνθ. Π. 9. 363, 11, Ὀππ., κτλ.

φερέ-στᾰχυς, υ, ὁ φέρων στάχυς, αὔλακα δὲ σπείρουσιν φερέσταχυν Νόνν. Διονυσ. 42. 330, κλπ.

φερε-στέφᾰνος, ον, ὁ κερδίζων, ὁ λαμβάνων τὸν στέφανον τῆς νίκης, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 928.

φερετρεύομαι, φέρομαι ἐπὶ φερέτρου, δηλ. φορείου, ἐπὶ τοῦ τροπαίου ὃ ἐφέρετο ἐπὶ φορείου ἐν πομπῇ εἰς τὸν Φερέτριον Δία, Πλουτ. Μάρκελλ. 8.

φερέτριος, ὁ Λατ. feretrius, ἐπίθ. τοῦ Διός, Διονύσ. Ἀλ. 2. 34, κλπ.

φέρετρον, τό, νεκροφόρον κλινίδιον, ἢ φορεῖον, Λατ. feretrum, Πολύβ. 8. 31, 4·— κατὰ συγκοπήν, φέρτρον Ἰλ. Σ. 236.

φερέφλογος καὶ φερήφλογος, ον, ὁ φέρων φλόγα, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 373, 291, ἔκδ. Μι.

φερέχαιρος Γαβριήλ, ὁ τὸ χαῖρε φέρων τῇ Μαρίᾳ, Θεόδ. Στουδ. σ. 741, ἔκδ. Μι.

φέρην, Αἰολ. ἀντὶ **φέρειν.**

φέριστος, η, ον, ἴδε **φέρτατος.**

φέρμα, τό, (φέρω) τὸ φερόμενον, ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας, τέκνον (πρβλ. τὸ Σκωτικὸν bairn ἐκ τοῦ ῥήματος to bear, φέρω), Αἰσχύλ. Ἀγ. 118. **2)** καρπὸς τῆς γῆς, ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 690.

φερνή, ἡ, (φέρω)·— ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον φέρει ἡ σύζυγος (πρβλ. ἔδνον), ἡ προίξ, Λατιν. dos, Ἡρόδ. 1. 93, Εὐρ. Ι. Α. 47, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 19, Αἰσχίν. 32. 22· φ. θεραποντίς, προίξ ἐκ θεραπαινίδων, δηλ. θεράπαιναι δοθεῖσαι ὡς προίξ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 979· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., προίξ, ὡς συνισταμένη ἐκ πολλῶν δώρων, Εὐρ. Ὀρ. 1662, πρβλ. Ἀναξανδρ. ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 23· ἀλλά, φερναὶ πολέμου, γυνὴ κτηθεῖσα ἐν πολέμῳ, φερνάς γε πολέμου καὶ δορὸς λαβὼν γέρας Εὐρ. Ἴων 298·— ἐν τῷ πληθ., ὡσαύτως, νυμφικὰ δῶρα, λάζυσθε φ. τάσδε, παῖδες, τὰ δῶρα τῆς Μηδείας πρὸς τὴν Κρέουσαν, ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 956.

φερνίζω, δίδω τὸ μερίδιον, προικίζω, φερνῇ φ. παρθένον Ἐβδ. (Ἔξοδ. ΚΒ', 16).

φερνίον, τό, (φέρω) ἁλιευτικὸν σπυρίδιον, ἰχθυηρὸν ἀγγεῖον, κοινῶς «ψαροκάλαθον», Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 69, Αἰλ. περὶ Ζ. 17. 18, Ἀλκίφρων 1. 9, Πολυδ. Ϛ', 94·—παρ' Ἡσυχ. φέρεται φέρμια, τά, «φέρμια· ἃς ἔνιοι ἀσίλλας τὰς ἐκ σχοίνων πλεκομένας, καὶ ἰχθυηρὰ ἀγγεῖα, οἷον σπυρίδια» Ἡσύχ. —Κατὰ τὸν Ἀρκάδ. 119 γραπτέον **φέρνιον** προπαροξυτόνως.

φερνο-φόρος, ον, ὁ φέρων προῖκα, πεπροικισμένος, Ἱερώνυμ. 5, 560B.

φέρ-οικος, ον, ζῷόν τι ὅμοιον γαλῇ, λευκόν, φωλεῦον ἐν ταῖς ῥίζαις τῶν δρυῶν, βαλανηφάγον (ὡς περιγράφει αὐτὸ ὁ Φώτιος), Κρατῖνος ἐν «Κλεοβουλίναις» 7· διάφορον τοῦ παρ' Ἡσιόδῳ **φερεοίκου.**

φερ-όλβιος, ον, ὁ φέρων, ὄλβον, εὐτυχίαν, Ὀρφ. Ὕμν. 63. 12, κλπ.

φερόντεσσι, = **φέρουσι,** μετοχ., Ἐπιγρ. Ἐρεσοῦ, Cau. 123. Αὐτόθι καὶ **δικαζόντεσσι.**

φέρ-οπλος, ον, ὁ φέρων ὅπλα, Μάξιμ. π. καταρχ. 180.

Φερρεφάττιον (-εῖον ἐν Α. Β. 314), τό, ναὸς ἢ ἱερὸν τῆς Περσεφόνης, Δημ. 1259. 5· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 369.

Φερσέφασσα ἢ, = **Περσέφασσα, Περσεφόνη,** Σόφ. Ἀντιγ. 894, Εὐρ. Ἑλ. 174· **Φερσέφαττα** Ἀριστοφ. Βάτρ. 671, Θεσμ. 287· **Φερρέφαττα** Πλάτ. Κρατ. 404C, Ε· **Φερσεφάασσα** Ἐπικ. παρὰ τῷ Ἀριστ. περὶ Θαυμασ. 133.—Περὶ τῶν διαφόρων σημασιῶν τῆς ξένης ταύτης πιθανῶς λέξεως ἴδε Heind. εἰς Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτέρω.

Φερσεφόνη, ποιητικ. ἀντὶ **Περσεφόνη,** συχν. παρὰ Πινδ. **Φερσεφόνεια** Ἡσύχ. ἐν λ.

φερτάζω, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **φέρω,** Ἡσύχ.

φέρτατος, η, ον, γενναιότατος, ἄριστος, κράτιστος, πολὺ φ. Ἰλ. Α. 581, κλπ.· μέγα φ. Π. 21, κλπ.· μετὰ δοτ. τρόπου ἢ τοῦ κατὰ τί, χερσίν τε βίῃφί τε φέρτατοι ἦσαν Ὀδ. Μ. 246· περὶ δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι Ἰλ. Η. 289· φ. ὄλβῳ Πινδ. Ν. 10. 24·— ἐπὶ πραγμάτων, κακὸν φέρτατον, τὸ βέλτιστον, δηλ. ἐκ δύο κακῶν τὸ μικρότερον, τὸ μὴ χεῖρον, Ἰλ. Ρ. 105· φ. λόγοι, ἄριστοι, Πινδ. Π. 5. 63· ὅ τι φέρτατον ἀνδρὶ τυχεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ο. 7. 49·—οὕτω καί. **2)** ἐν τῷ τύπῳ **φέριστος,** ἄνδρα φέριστον Ἰλ. Ι. 110· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ κλητ. **φέριστε,** Ζ. 123, Ο. 247, κλπ.· **φέριστοι** Ψ. 409·—οὕτω παρ' Ἀττ., φέριστε Καδμείων ἄναξ Αἰσχύλ. Θήβ. 39, ὦ φ. δεσποτῶν Σοφ. Ο. Τ. 1149· εἶεν, ὦ φ. Πλάτ. Φαῖδρ. 238D· ὡσαύτως **φέρτιστος,** Πινδ. Ἀποσπ. 92. **II.** Συγκρ., **φέρτερος, α, ον,** γενναιότερος, καλλίτερος, ἀνώτερος, Ὁμηρ.· πολὺ φ. Ἰλ. Δ. 56, κλπ.· μετὰ δοτ. τρόπου, φ. βίῃ καὶ χερσὶ Γ. 431, πρβλ. Ὀδ. Ζ. 6· οὐκ ὀλίγον φ. ἔγχει Ἰλ. Τ. 217· μετ' ἀπαρ., θεοί.. φέρτεροί εἰσι νοῆσαι Ὀδ. Ε. 170· φ. πατρὸς γόνος Πινδ. Ι. 8 (7), 70· παῖδα φ. πατρὸς Αἰσχύλ. Πρ. 768·— ἐπὶ πραγμάτων, ἀγών, τελευτὰ Πινδ. Ο. 1. 12, Π. 1. 68· πολὺ φέρτερόν ἐστιν, εἶναι πολὺ καλλίτερον, Ἰλ. Α. 169, κλπ.· μετ' ἀπαρεμφ., Ὀδ. Μ 109, Φ. 154·—εἰς τὸ φ. τίθεται τό μέλλον Εὐρ. Ἑλ. 346·—τέττιγος φέρετρον ᾄδεις, ὡς ἐπίρρ., Θεόκρ. 1. 148. (Τὸ θετικὸν πιθανῶς εὑρίσκεται ἐν τῷ **προ-φερής**· καὶ ἴσως ἡ ῥίζα εἶναι ἡ τοῦ **φέρεσθαι,** ὥστε ἡ πρώτη σημασία τοῦ ἐπιθέτου τούτου θὰ ἦτο: ταχὺς εἰς ἐνέργειαν, δραστήριος, ὁρμητικός, ζωηρός).

φερτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ., ὃν δύναταί τις νὰ ὑπομείνῃ, ὑποφερτός, οὐ τλατᾶς, οὐ φερτᾶς Εὐρ. Ἐκ 159· πρβλ. **ἄφερτος.** —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 454.

φέρτρον, κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ **φέρετρον,** Ἰλ. Σ. 236.

φέρω, ἐκ τῆς ῥίζης **φερ-,** ἐν χρήσει μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ παρατ.· ὁ Ὅμ. ἔχει πολλοὺς ἀνωμάλους τύπους, 6' πλ. προστ. **φέρτε** Ἰλ. Ι. 179· γ' ἑνικ. ὑποκ. **φέρῃσι** Σ. 308, Ὀδ. Ε. 164, Κ. 507, Τ. 111, (πρβλ. 6' ἑνικ. **φέρῃσθα** Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 144)· ἀπαρ. **φερέμεν** Ἰλ. Ι. 411, κ. ἀλλ.·—παρατ. **φέρον,** Ἰων. **φέρεσκε, φέρεσκον,** Ὀδ. Ι. 429, Κ. 108·— ἐντεῦθεν γίνεται καὶ τὸ σπάνιον ῥηματ. ἐπίθ. **φερτός** (πρβλ. **ἄφερτος, σύμφερτος**), καὶ τὸ ἰσοδύναμον ῥῆμα **φορέω.** **II.** Ἐκ τῆς √ΟΙ γίνεται ὁ μέλλ. **οἴσω,** Δωρ. **οἰσῶ,** Θεόκρ., α' πληθ. **οἰσεῦμες** ὁ αὐτ. 15, 133·—Ἐπικ. προστ. **οἶσε,** τύπου τινὸς μεταξὺ ἀορ. α' καὶ ἀορ. 6', Ὀδ. Χ. 106, 481, (ὡσαύτως ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 1099, 1122, Βατρ. 482), **οἰσέτω** Ἰλ. Τ. 173, Ὀδ. Θ. 255· γ' πληθ. **οἰσόντων** Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος παρ' Ἀθην. 468B· ἀπαρ. **οἴσειν** Πινδ. Π. 4. 181, Ἐπικ. **οἰσέμεν** Ὀδ. Γ. 429, **οἰσέμεναι** Ἰλ. Γ. 120, Ὀδ. Θ. 399, κλπ.·— Ἰων. ἀόρ. α' **οἶσα** παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς ὡς ἐν τῷ δράμ. Χριστ. Πάσχ.· ἀπαρ. **οἶσαι** Φίλων 1. 611, (ἀλλὰ **ἀνῷσαι,** διατηρουμένης τῆς αὐξήσεως, Ἡρόδ. 1. 157)·— μέσ. μέλλ. **οἴσομαι** Ὅμ., Ἀττ.· ὡσαύτως ἐπὶ παθ. σημασίας, Εὐρ. Ὀρ. 440, Ξεν. Οἰκ. 18, 6· παθ. **οἰσθήσομαι** Δημ. 1094. 8, Ἀριστ. Φυσ. 3. 5, 13, (ἐξ-) Εὐρ. Ἱκέτ. 561·—παθ. πρκμ. **προ-οἶσται** Λουκ. Παράσ. 2·—μεθ' Ὅμηρον ῥημ. ἐπίθ. **οἰστός** Θουκ. 7. 75· ἀλλὰ **ἀνῷστός** Ἡρόδ. 6. 66· **οἰστέον** Σοφ. Ἀντ. 310, Πλάτ.

III. Ἐκ τῆς √ΕΝΕΚ ἢ ΕΝΕΓΚ σχηματίζονται ὁ ἀόρ. α' **ἤνεγκα** Ἰων. **ἤνεικα,** Ἐπικ. **ἔνεικα,** καὶ ὁ ἀόρ. 6' **ἤνεγκον**· τῶν ἀορίστων τούτων οἱ τύποι εἶναι λίαν περίπλοκοι·—ΑΤΤΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ: Ὁριστ., α' πρόσ. ὡς ἐπὶ τὸ πολυ **ἤνεγκον,** ἂν καὶ ἀπαντᾷ **ἤνεγκα** ἐν Σοφ. Ἠλ. 13, Εὐρ. Ἴωνι 38, Ἰσοκρ. 311B, Αἰσχίν. 28. 19, καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων· 6' πρόσωπον ἀείποτε **ἤνεγκας** (ὡς Ἀριστοφ. ἐν Θεσμ. 743, δέκα μῆνας αὖτ' ἐγὼ ἤνεγκον, πρὸς ὃν ἡ ἀπόκρισις: ἤνεγκας σύ· πρβλ. Ὄρν. 540, Σοφ. Τραχ. 741)·— γ' πρόσ. **ἤνεγκε,** σύνηθες εἰς ἀμφοτέρους τοὺς τύπους· δυϊκ. **δε-ενεγκάτην** Πλάτ. Νόμ. 723B· πληθ. ἀείποτε **ἠνέγκαμεν, -ατε, αν,** (διότι ὁ μεμονωμένος τύπος δε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ηνέγκομεν ἐν Ξεν. Οἰκ. 9, 8 εὐλόγως ἀποδοκιμάζεται). Προστ. 6' ἐνικ. ἔνεγκε Εὐρ. Ἡρακλ. 699, Ἀριστοφ. Ἱππ. 110, Ξεν., (ἐνεγκον μόνον κατ' εἰκασίαν τοῦ Pors. παρ' Ἀναξίππῳ ἐν «Φρέατι» 1)· γ' ἐνικ. ἐνεγκάτω Ἀριστοφ. 1149, Θεαρ. 238, Πλάτ., Ξεν. 6' πληθ. ἐξ-ενέγκατε Ἀριστοφ. Βάτρ. 847·— ὑποτ. ἐνέγκω κοινὴ εἰς ἀμφοτέρους τοὺς ἀορίστους.— Εὐπτ., α' πρόσ. ἐνέγκαιμι Εὐρ. Ἱππόλ. 393, Πλάτ. Κρίτων 43C· γ' πρόσ. ἐνέγκαι Σοφ. Τραχ. 774, ἀλλὰ ἐνέγκοι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 105, Πλάτ. Πολ. 330Δ, Θουκ. 6. 20, κλπ.· πληθ. 6' πρόσ. ἐνέγκαιτε (κοινῶς ἐνέγκατε) Εὐρ. Ἡρακλ. 751.—Ἀπαρ. ἐνεγκεῖν, οὐ ἐπότε ἐνέγκαι·— μετοχὴ ἐνεγκών παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Ἀττ., ἐνέγκας μόνον παρὰ μεταγεν., οἷον ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ (διότι τὸ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασιν 1, 2, 53 διορθωτέον εἰς ἐξ-ενεγκόντες, ὡς ἀποκατεστάθησαν τὰ δι-ενεγκοῦσα, συν-ενεγκόντες αὐτοῖς 2, 2, 5, Ἀνάβ. 6, 5, 6)·— τοῦ μέσου τύπου ὁ ἀόρ. α' εἶναι μόνος εὔχρηστος (πλὴν ὅτι τῆς προστακτικῆς ἀπαντᾷ ὁ τύπος ἐνεγκοῦ παρὰ Σοφ. Οἰδ. Κολ. 470), 6' πρόσωπον ἠνέγκω Εὐρ. Ἰκ. 581, Ξεν. Οἰκ. 7. 13· γ' ἠνέγκατο Σοφ. Τραχ. 462, Πλάτ. Πολ. 406Β, κλπ.· α' πληθ. ἠνεγκάμεθα ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 530Β, πρβλ. Φίλημ. 57Α· ἀπαρ. εἰσ-ενέγκασθαι Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 201 (188)· μετοχὴ ἐνεγκάμενος Αἰσχίν. 18. 29, πρβλ. Ξεν. Ἀγησ. 6, 2·— ΙΩΝ. ΚΑΙ ΕΠΙΚ. ΤΥΠΟΙ·— παρ' Ἴωσι καὶ Ἐπικοῖς δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι μόνον οἱ ἐκ τοῦ ἀορ. α' τύποι εἶναι εὔχρηστοι, διότι ἐν Ὁδ. Φ. 196, πιθανῶς διορθωτέον ἐνείκαι γ' ἐνικ. εὐκτ. ἀντὶ ἐνείκοι, ὡς ἐν Ἰλ. Σ. 147· ἀλλὰ τὸ μεμονωμένον Ἐπικ. ἀπαρ. ἐνεικέμεν (ἀντὶ ἐνεγκεῖν) μένει ἐν τῷ Τ. 194, πρβλ. συνενείκομαι·— α' πρόσ. ἀν- καὶ ἀπ-ένεικα Ὅμ., ἀπ-ένεικας Ξ. 255· ἤνεικε, Ἐπικ. ἔνεικε, Ὅμ., Ἡρόδ.· πληθ. ἐνείκαμεν Ὁδ. Ω 43· ἤνεικαν, Ἐπικ. ἔνεικαν Ὅμ., Ἡρόδ.· προστ. ἔνεικον Ἀνακρ. 62· ἐνείκατε Ὁδ. Θ. 393·— ἀπαρ ἐνεῖκαι, Ὅμ., Ἡρόδ., Πίνδ.: — μετοχ. ἐνείκας Ὅ., Ἡρόδ. — Μέσ., γ' ἐνικ. ἀν-ενείκατο Ἰλ. Τ. 313· γ' πληθ. ἠνείκαντο Ι 127, Ἡρόδ. 1, 57 (ἐνίοτε πλημμελῶς φέρεται ἐνείκαντο, ἐσ-ενείκαντο ὁ αὐτ. 2. 180, 7. 152)·—μετοχ. ἐνεικάμενος Ἀλκιῶν. 35. Ὅρα πλείονα παρὰ τῷ Veitch Gr. Verbs.—Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐσχηματίσθησαν οἱ μεθ' Ὅμ. τύποι, πρμ. ἐνήνοχα Δημ. 550. 10., 612. 12, ἐξ- Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκ. 15, 17, μετ- Πλάτ. Κρίτ. 113Α· συν- Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 22.— Παθ., μέλλ. ἐνεχθήσομαι Ἀριστ. Φυσ. 3. 5, 18, (ἐν-) Θουκ. 7. 56 (κατ-) Ἰσοκρ. 295Δ· — παθ. ἀόρ. ἠνέχθην Ξεν. Ἀν. 4. 7, 12, καὶ συχν. ἐν συνθέτοις, Ἰων. ἀπ-ηνείχθην Ἡρόδ. 1 66, κλπ., (περι-) αὐτόθι 84. — πρκμ. ἐνήνεγμαι, ἐνήνεκται Πλάτ. Πολ. 584D εἰσ-ενήνεκται Εὐρ. Ἴων 1340· ἀν ενήνεγκται Συλλ. Ἐπιγρ. 76 Ἰων. ἐξ-ενηνειγμένος Ἡρόδ. 8 37 ὑπερσ. προσ-ενήνεκτο Ξεν. Ἑλλ. 3, 20 μετοχ. κατ-, μετ-ενηνεγμένος Πολύβ. 10. 32, 1, Στράβ. 587.

(Ἐκ τῆς √ΦΕΡ παράγονται καὶ αἱ λ. φάρ-μα, φέρ-ετρον, φαρ-έτρα, φόρ-ος. φορ-ά, φορ-έω, φόρ-τος, φορ-μός, φερ-νή· ἴσως καὶ τὰ φάρ-ος, φῶρ, φέρ-δω, φαρ-δή· πρβλ. Σανσκρ. bhar, bhar-â-mi, bi-bhar-mi (fero), bhar-as, bhâr-as (onus), bhri-tis (merces) Ζενδ. bar (ferre)· Λατ. fer-o, fer-culum, fer-ax, fer-tilis, for-ti-, for-tuna, καὶ ἴσως τὰ fur, fir, far-ina· Γοτθ. bir, bair-a (φέρω, τίκτω), ga-baûr (φόρος), baûr-ei baûr-theî (φόρτος, φορεῖον), ga-baûr-this (γέννησις), bar-n (τέκνον), bêr-usyôs (γονεῖς), κλπ.· Ἀρχ. Σκανδ. bar-n, καὶ Ἀγγλο-Σαξών. bear-n (Σκωτ. καὶ N Ἀγγλ bairn), bere (Σκωτ. bear, barley)· Ἀρχ. Γερμ. bâr-i (bâre, bier)· Λιθ. bêr-nas (puer)· Ἀρχ. Ἰρλανδ. ber-im (fero), co n-bairt (partus), bert (fascis), κλπ **II.** ἐκ τῆς √ΕΝΕΚ ἢ ΕΝΕΓΚ, παράγονται οἱ ἀνωτέρω μνημονευθέντες τύποι, ὡσαύτως δι-ηνε-κής, δουρ-ηνεκ-ής, κεντρ ηνεκ-ής, παδ-ηνεκ-ής, καὶ ἴσως, ὄγκ-ος· πρβλ. Σανσκρ. nas-âmi, καὶ as, aś-nômi, (attingo)· Λατ. nanciscor, nac-tus· Σλαυ. nes-ti (portare), Λιθ. nesz-u)

Ριζικὴ σημασία, φέρω, κοινῶς «φέρνω». **A.** Ἐνεργ. **I** φέρω, φέρ ω βαστῶ, σηκώνω τι, ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπὸν Ἰλ. Σ. 568· μέγα ἔργον, ὃ οὔ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν Ε. 303· ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον Ὁδ. Δ. 622 χοὰς Αἰσχύλ. Χο. 15· φ. ἐπ' ὤμοις Σοφ. Τραχ. 564· χερσὶ φ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 429 ὅπλα φ. βραχίονι Εὐρ. Ἑκ. 15·— φέρω ἔχω (οἷον σημειόν τι) ἐπὶ τῆς ἀσπίδος μου, Αἰσχύλ. Θήβ. 559 κλπ.· — γαστέρι κοῦρον φ., ἐπὶ γυναικὸς ἐγκυμονούσης, Ἰλ. Ζ 58· οὗ ὦ φ. ὑπὸ ζώνῃ· ἢ ζώνης ὕπο Αἰσχύλ. Χο. 992. Εὐρ. Ἑκ. 762·—παρὰ Τραγ., ἰσχυροτέρα ἔκφρασις τῆς ἐννοίας τοῦ ἔχω· ἀγνὰς αἵματος χεῖρας φ., ἔχω χεῖρας ἁγνὰς αἵματος, Εὐρ. Ἱππόλ. 316, πρβλ. Φοίν. 1529· γλῶσσαν εὔφημον φέρειν Αἰσχύλ. Χ. 581, πρβλ. Θήβ 622, Ἱκέτ. 994· καλὸν φ. στόμα Σοφ. Ἀποσπ. 669· ἄψοφον βάσιν φ., ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 967·—μετ' ἐπιρρημάτων δηλούντων τὸν τύπον πρός δι.. φέρει τίς τι, πῇ δή;..τόξα φέρεις; Ὁδ. Φ. 362· πρόσω φέρω αὐτόθι 369· φ. εἴσω, ἐντεῦθεν, οἴκαδε Ἀριστοφ. Σφ. 1414, Πλάτ.—Μετ', φέρω μετ' ἐμαυτοῦ, φέρω μαζί μου, φορβὴν Ἡρόδ. 7. 50· φερυὰς δόμοις Εὐρ. Ἀνδρ. 1282, κλπ. **II.** φέρω, μετὰ τῆς παραλλήλου σημασίας κινήσεως, συχν. παρ' Ὅμ. ἐπὶ τοῦ πράγματος τὸ ὁποῖον κάμνει τινὰ νὰ κινῆται, πόδας φέρον Ἰλ. Ζ. 514· πέδιλα τά μιν φέρου Ω. 341, κλπ.· οὕτω λέγεται ἐπὶ τῶν ἵππων, ἅρμα φέρειν Β. 838., Ε. 232, κλπ.· ἐπὶ πλοίων, Ὁδ. Π. 323, πρβλ. Ἰ, 1. 306· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, οἳ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον, οἱ δὲ τὴν ἰσχὺν τῶν χειρῶν ἐπ' εὐθείας ἔφερον κατὰ τῶν ἐναντίων, Ἰλ. Ε. 506· οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοὶ ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν Π. 602 **2)** ἐπὶ ἀνέμου, [ἅ εμος] φ. νῆάς τε καὶ αὐτοὺς Ὁδ. Κ. 26· σχεδίην ἄνεμοι φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα Ε. 330, πρβλ. Δ. 516, Ἰλ. Τ. 378, κλπ.· ἀπολ., ἐπέλασσε φέρων ἄνεμος Ὁδ. Γ. 300, Ε. 111., Η. 277, κλπ.· ὁ βορέας εἰς τὴν Ἑλλάδα φέρει Ξεν. Ἀν. 5, 7. 7·— μεταφορ., ἔπῃ ἂν ὁ λόγος ὥσπερ πνεῦμα φ. Πλάτ. Πολ. 394D· φρένες δύσαρκτοι φ. τινα Αἰσχύλ. Χο. 1023, πρβλ. Θήβ 687.— Ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας συχν. ἐν τῷ παθ., ἴδε κατωτ. B. **III** φέρω, ὑποφέρω, ὑπομένω, πάσχω, ἀντέχω εἴς τε, λυγρὰ Ὁδ. Σ. 135, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 213· ἄτην Ἡρόδ. 1. 32· χαλινόν, ζυγὸν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1066, 1226· πημονάς, κακόν, τύχας ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 293, κλπ.· τὰ τῆς τύλης Θουκυδ. 2. 60· τὰς οὐ προσηκούσας ἁμαρτίας Δ. εἰφῶν 122. 14· ὡσαύτως ἐπὶ τροφῆς, ἐσθίουσι πλέον ἢ δύνανται φ. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8 2, 21 ἐπὶ ἰσχυροῦ οἴνου, ἐπιδέχομαι, δέχομαι, καὶ τὰ τρία φέρων καλῶς, δηλ. τρία μέρη ὕδατος ἀντὶ ἴσων ἴσαφ., Ἀριστοφ. Ἱππ 1188, πρβλ. Ἀχαρν. 351.—Μέσ., φέρω ὡς ἰδιόν μου βάρος, Ἀντιφῶν 124 13 **2)** συχνάκις μετὰ προσδιορισμῶν τροπικῶν, φ. πήματα κόσμῳ Πινδ. Π. 3. 148· σιγῇ κακὰ Εὐρ. Ἑκ 738 ὀργῇ τὸν πόλεμον Θουκυδ. 1. 31, πρβλ. 5 80·— μάλιστα μετὰ ἐπιρρ., φ. ὕβριν ῥηιδίως Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ 213 βαρέως, πικρῶς, δεινῶς, χαλεπῶς φέρειν τι, ὡς τὸ Λατ. aegre, graviter ferre. ὑποφέρω τι μετὰ δυσθυμίας, θεωρῶ τι βαρύ, Ἡρόδ. 5 19. Εὐρ. Ἴων 610, Πλάτ., κλπ.· δυσπετῶς, βαρυστόνως φ Αἰσχύλ. Πρ. 752, Εὐμεν. 791· — αἱ φράσεις αὗται ἐκφέρονται μοναδικῶς διὰ τοῦ δυσφορεῖν, καὶ ἀντίκεινται ταῖς διὰ τῶν ἐπιρρ. καὶρτως, εὐπόρως, εὐπετῶς, εὐχερῶς, εὐμενῶς, ῥᾳδίως, προθύμως φέρειν τι, Λατ. leviter ferre, ὑποφέρω τι εὐκόλως, μεθ' ὑπομονῆς, θεωρῶ τι εὔκολον, ἐλαρρύν, κλπ., Ἡρόδ. 1. 35., 9. 18. 40, κλπ.· αἴσαν φέρειν ὡς ῥᾶστα Αἰσχύλ. Πρ. 104·— αἱ φράσεις αὗται συνέπιονται καὶ τὸ πλεῖστον μετ' αἰτ. πράγμ.· ὡσαύτως μετὰ μετοχῆς, βαρέως ἤνεικε ἰδών τι Ἡρόδ. 3. 155, πρβλ. Πινδ. Π. 2. 171, Ἀριστοφ. Θεαρ. 385, κλπ.· ὡσαύτως, ἐπί τινι, ὅτε τὸ φέρειν λαμβάνεται ὡ. ἀμεταβ., βαρέως ἢ κούφως φέρειν ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 21., 3. 4, 9, πρβλ Ἰσοκρ. 281Α, Δημ. 1339. 20· μετὰ μόνης δοτ., βαρέως φέρειν τοῖς παροῦσι Ξεν. Ἀν. 1 3, 3, πρβλ. Ἑλλ. 3, 4, 9., 5. 1, 29· μεταγεν., χαλεπῶς φ. διά τι, πρός τι Διόδ. 17. 111, Ἰουλιαν. Ἐγκώμ. Κωνστ. 17C

IV. φ' ρω, προσάγω, εἰ.. θεὸς αὐτὸν ἐνείκοι Ὁδ. Φ. 196 (οὕτως ἀγάγοι 201)· φ. ἄποινα Ἰλ. Ω 502· ἅρμα Γ. 120· ἔντεα Σ. 191· τόξα Ὀδ. Φ 3.9 κνημῖδας Αἰσχύλ. Θήβ. 675· δᾶδα Ἀριστοφ. Νεφ. 1490, κλπ.· γῆν τε καὶ ὕδωρ παρὰ βασιλέα Ἡρόδ. 7. 131. — Μέσ., φέρω μεθ' ἑμοῦ ἢ πρὸς ἰδίαν μου χρῆσιν, ποδάνιπτρα Ὁδ. Τ. 501 οἶνον Ἀλκαῖ. 35, πρβλ. Ἡρόδ. 4 67., 7. 50. **2)** φέρω, προσφέρω, δίδω, δῶρα Ὁδ. Θ. 428, κλπ.· μέλος Πινδ. Π. 2. 7· χοὰς τινι Αἰσχύλ. Χο. 487· πέπλον φ. δώρημά τινι Σοφ. Τραχ. 601· δῶρα πρός τινα Ξεν. Ἀν. 7. 3. 31·— φέρων χάριν Ἕκτορι δίῳ, χαριζόμενος τῷ θείῳ Ἕκτορι, Ἰλ. Ε. 211, Ὁδ. Ε. 307, κλπ., καὶ Ἀττικ.· ἐπὶ ὁμοίας σημασίας, ἦρα καὶ ἐπήρα φέρειν Ἰλ. Α. 572, Ὁδ. Γ. 164, κλπ.· φ. τινὶ εὔνοιαν, ὄνησιν Αἰσχύλ. Ἱκ. 389, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 287·—ἀλλὰ μεθ' Ὅμ., χάριν τινὶ φέρειν ἢν ἐν χρήσει ὡς τὸ Λατ. gratiam ferre, Ἰλ. φερέτω χάριν, «ἐχέτω χάριν τῷ Ἴλᾳ» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 10, 21. **3)** παράγω, προξενῶ, ἐπιφέρω, [ἀστὴρ] φέρει πυρετὸν βροτοῖσιν Ἰλ. Χ. 31· δοσαν.. ἢτε φ. κλέος ἀνθρώποισιν Ὁδ. Δ. 283, πρβλ. Γ. 204· φ. κακόν, πῆμα, ἄλγεα Ἰ. Θ. 541, Ὁδ. Μ. 231· 427, κλπ.· δηϊοτῆτα φ. τινί, ἐπιφέρειν πόλεμον κατά τινος, Ζ. 203 Ἄρηα φ. τινί Ἰλ. Γ. 132, Θ. 516· πόλεμόν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 150· οὕτω παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Ἀττ.· — τέχναι.. φόβον φέρουσιν μαθεῖν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1135·—ὡσαύτως, ὥσπερ καὶ τὸ δίκαιον ἔφερε, ὡς ἦτο καὶ δίκαιον, Ἡρόδ. 5. 58·— προβάλλω, παραδείγματα Ἰσοκρ. 141Α, κλπ.· πάσας αἰτίας Δημ. 1328. 22·—μνείαν ποιοῦμαι, ἀναφέρω, τὴν ἀριστεύουσαν αἰτίαν ὁ αὐτ. 140. 14. **4)** μῦθον ἢ ἀγγελίην φ. τινί, φέρω λόγον, εἰρήσιν, Ἰλ. Κ. 288, Ο. 175, 202, Ὁδ. Δ. 408 λόγον Πινδ. Π. 8 54· ἐπιστολὰς φ. τινὶ Σοφ. Αἴ. 781, πρβλ. Τραχ. 493· ἐπιστολὴν Ξεν. Ἀγησ. 8. 3·—ἐντεῦθ. ὡς τὰ ἀγγέλλω, πευθώ, φάτιν Αἰσχύλ. Θήβ. 370, Ἀγ. 9· σαφές τι πρᾶγος ὁ αὐτ. ἐν Ἱκτ. 248, πρβλ. Ἀγ. 639, 1027, κλπ.·—οὕτω ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, λόγους φ Εὐρ. Ἰκ 583· ἀλλὰ καί, ἀγγελίας ἔπος φέρεσθαι, λαμβάνειν, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1546, πρβλ. Ἡσ. Ἀποσπ. 39. **5)**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πληρώνω, φόρον τέσσαρα τάλαντα φ. Θουκ. 4. 57, πρβλ. Πλάτ. Πολιτικ. 298Α· δασμὸν Ξεν. Ἀν. 5. 7, 10· χρήματα τάξαντες φ. Θουκ. 1. 19· μισθὸν φ. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 6, 12, (ἀλλ' ὡσαύτως λαμβάνω πληρωμήν, πληρώνομαι, λαμβάνω, μισθὸν δύο ὁραχμὰς τῆς ἡμέρας Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 66· αἱ νῆες μισθὸν ἔφερον Θουκ. 3. 17, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 3, 21, Οἰκ. 1. 6, κατωτ. V. 2)· φ. ἐννέα ὀβολοὺς τῆς μνᾶς τόκους Λυσ. Ἀποστ. 2. 2, πρβλ. Λυκοῦργ. 150. 42· — ὡσαύτως ἐπὶ περιουσίας, φέρω ὡς εἰσόδημα, παρέχω εἰσόδημα ἐκ μισθώσεως, φέρω μίσθωσιν τοῦ ἐνιαυτοῦ Ἰσαῖος 54. 27. **6)** ἀναφέρω τι εἴς τι, ἀποδίδω, τι ἐπί τι Πλάτ. Τίμ. 37Ε, Χαρμ. 163D, καὶ συχν. παρὰ Πολυδ.

7) ψῆφον φέρω, δίδω τὴν ψῆφόν μου, Λατιν. ferre suffragium, Αἰσχύλ. Εὐμ. 674, 680, Ἀνδοκ. 1. 12, Ἰσαῖος 85. 31· ψῆφος καθ' ἡμῶν οἴσεται (ὡς παθ.) Εὐρ. Ὀρ. 440· περὶ ταύτης ψῆφος οἰσθήσεται Δημ. 1094. 8· ὑπὲρ ἀγῶνος Λυκοῦργ. 148. 30, πρβλ. 149. 15· — ἐντεῦθεν, φέρειν τινά, διορίζειν εἴς τι ἀξίωμα, φέρειν χορηγὸν Δημ. 496 19., 996 20 ἑξ., πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 753D, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 6, 19. — Μέσ., ἐκλέγω, προκρίνω, ταύταν βιοτὰν Εὐρ. Ἀνδρ. 786. **V.** φέρω, παράγω ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπὶ φυτῶν ἢ ἐπὶ ὀπῶν, φ. ἄρουρα φάρμακα Ὀδ. Δ. 229· ἄμπελοι φ. οἶνον Ι. 110· νῆσος φ. ὥρια πάντα αὐτόθι 141, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 117, 565· ἡ γῆ καρπὸν φέρει Ἡρόδ. 9. 139· γύαι φ. βίοτον Αἰσχύλ. Ἀποστ. 198, πρβλ. Πινδ. Ν. 11. 52, Εὐρ., κλπ.· — ἀπολ., φέρω καρπόν, καρποφορῶ, ἡ γῆ φέρει Ἡρόδ. 5. 82· αἱ ἄμπελοι φέρουσιν Ξεν. Οἰκ. 20. 4· — ὡσαύτως, ἐπὶ ἐμψύχων, τόπος φ. ἄνδρας Πλάτ., Τίμ. 24C· — ἡ ἐνεγκοῦσα, ἡ πατρίς τινος, Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχ. 3. 26· ἡ ἡ μήτηρ Γῆ, Μάρκ. Ἀντων. 4. 48· — καθόλου, δημιουργῶ, ποιῶ, σχηματίζω, Πηνειὸς Τέμπη φ. Φιλόστρ. 799.

2) μεταφορ., ἀγὼν ὁ τὸ πᾶν φέρων ἡμῖν, ὅστις φέρει ἢ ὁρίζει τὸ πᾶν, Ἡρόδ. 8. 100· τὸ πᾶν ἡμῖν τοῦ πολέμου φέρουσι αἱ νῆες, τὰ πλοῖα παρέχουσιν ἡμῖν τὴν κυριωτέραν ἡμῶν δύναμιν ἐν τῷ πολέμῳ, αὐτόθι 62, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 109. **VI.** φέρω μακράν, οὔτε μὴ Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι, «ἅσσους μὴ προκαθ' ῥπάσας ὁ θάνατος· ἁπλῶς· κῆρες γὰρ αἱ θανατηφόροι μοῖραι» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 302· φ. τινὰ ἐκ πόνου Ξ. 429., Ρ. 718, κλπ.· ἐπὶ θυελλώδους ἀνέμου, ἄνεμος .. φέρων καὶ κῦμα Ὀδ. Ε. 111, (οὕτως, ὅπῃ ἂν ὁ λόγος ὥσπερ πνεῦμα φέρῃ, ταύτῃ ἰτέον Πλάτ. Πολ. 394D)· τοὺς δ' αἶψ' ἁρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα Ὀδ. Κ. 48, πρβλ. Δ. 516· ἐντεῦθεν παροιμία, ἔπος δ' εἴπερ τι βέβακται δεινόν, ἄφαρ τὸ φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι Θ. 409, προλ. Τ. 565· ἐπὶ ποταμοῦ, Ἡρόδ. 1. 189. — Μέσ., ἐκφέρω, μή νύ τι, σεῦ ἀέκητι, δόμων ἐκ κτῆμα φέρηται Ὀδ. Ο. 19, Ξεν., κλπ.· λαμβάνω, χοὰς ἐκ κρήνης Σοφ. Οἰδ. Κολ. 470· βοσκὰν ἀπό τινος Αἰσχύλ. Εὐμεν. 266.

2) ἐπὶ λαφύρων, λαμβάνω καὶ φέρω τι μετ' ἐμοῦ, ἁρπάζω, φέροι δ' ἕναρα βροτόεντα Ἰλ. Ζ. 480· ἔνθα κε ῥεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοΐδαο Ἀτρεΐδης Ρ. 70· ἁτερπέα δαῖτα Ὀδ. Κ. 124· αἶγα λέοντε φ. Ν. 199· «Ἅρπυιαι .. δεῖπνον φ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 51· φ. βίᾳ ἐνέχυρα Ἀντιφῶν 142, 35· — συχν. ἐν τῇ φράσει φέρειν καὶ ἄγειν, ἴδε ἐν λ. ἄγω I. 3· ὡσαύτως ἁρπάζειν καὶ φ. Λυσί. 159. 28· οὕτω καὶ μόνον φέρειν, διαρπάζω, συλῶ, «κλέπτω θεῶν ἱερὰ Εὐρ. Ἑκ. 804· ἀλλήλους Θουκ. 1. 7· καὶ ἐν τῷ παθ., φερόμενοι Βακχῶν ὕπο Εὐρ. Βάκχ. 759. — Μέσ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, ἕναρα Ἰλ. Χ. 245· πελέκεας οἰκάνδε φ. Ψ. 856, πρβλ. Ὀδ. Κ. 124, Ο. 378· οὕτω καὶ παρὰ Ξεν., κλπ. **3)** ἀπολομίζω, ἀποφέρω, κερδίζω μάλιστα ὰπὸ κόπου καὶ μόχθου, ὃ' ἀγῶνοι, κατορθώνω, ἢ κε φέρῃσι μέγα κράτος Ἰλ. Σ. 308· τρίποδα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 655· τἀπινίκια Σοφ. Ἠλ. 692· τὰ ἀριστεῖα, τὰ νικητήρια Πλάτ. Πολ. 468C, Νόμ. 657Ε· — ὡσαύτως, λαμβάνω ὅ,τι μοι ὀφείλεται, φ. χάριν Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 764· μισθὸν φέρειν (ἴδε ἀνωτ. IV. 5)· τέτταρας τῆς ἡμέρας ὀβολοὺς φέρων Μένανδρ. ἐν «Ὀλυνθίᾳ» 3· πλέον φ Σοφ. Οἰδ. Κολ. 651, πρβλ. Οἰδ. Τύρ. 1190, Ἠλ. 1089, Πλάτ., κλπ.· — οὕτω· ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἔνθα ἡ σημασία τοῦ πράττειν τι χάριν ἑαυτοῦ εἶναι ἰσχυρά, κράτος, κῦδος φέρεσθαι Ἰλ. Ν. 486, Χ. 217· δίπας, τεύχεα, λαμβάνω τὰ ὡς βραβεῖον, Ψ. 663, 667, κ. ἀλλ.· ἄεθλον φ., λαμβάνειν, Ι. 127, Ψ. 413· τὰ πρῶτα φέρεσθαι (ἐξυπακ. ἄεθλα) Ψ. 538, 663, κλπ. οὕτω παρ' Ἀττ.· — ἐντεῦθεν μεταφορ., τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα φέρομαι, κερδαίνω καὶ κατέχω τὸν πεῖσον, ὃν δεύτερον βαθμόν, Ἡρόδ. 8. 104, πρβλ. Valck. 9. 78· πλέον ἢ πλεῖον φέρεσθαί τινος Ἡρόδ. 7. 211, πρβλ. Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 500, Εὐρ. Ἑκ. 308· ταῦτα ἐπὶ σμικρόν τι ἐφέροντο τοῦ πολέμου, ἐλάμβανον ὡς μικρὰν βοήθειαν πρὸς τὸν πόλεμον, Ἡρόδ. 4. 129· χάριν φέρεσθαι Ἀνδοκ. 21. 2· φ τὴν ἀπέχθειαν αὐτῶν Ἀντιφῶν 124. 13· ὀνείδη Πλάτ. Νόμ. 762Α· φ. εὐσέβειαν ἐκ τινος Σοφ. Ἠλ. 969· δάκρυα πρὸς τῶν κλυόντων Αἰσχύλ. Πρ. 638· ὄνομα ἐκ τινος Αἰτωλίν. 18. 29· — ὅθεν τὸ μέσ. φέρεσθαι τίθεται ἐπὶ παντὸς πράγματος, ὅπερ λαμβάνει τις δι' ἑαυτόν, πρὸς ἰδίαν αὐτοῦ χρῆσιν ἢ ὠφέλειαν, ὅπερ λαμβάνει μεθ' ἑαυτοῦ, μάλιστα εἰς τὴν οἰκίαν του, π. χ. Ἰλ. Δ. 97, Ὀδ. Β. 410, Ἡσ. Ἀποστ. 30, 8· — ἐντεῦθεν τὸ φέρειν ἢ φέρεσθαι τίθεται ἐνίοτε πλεοναστικῶς, ἴδε κατωτ. XI· — λαμβάνω εἰς τὸν οἶκόν μου ὅ,τι ἐλαφρὸν παρά τινος ἄξιον, παρά τινος Ἡρόδ. 5. 47, 6. 100. **VII.** ἀπολ., ἐπὶ ὁδοῦ, ἡ ὁδὸς φέρει εἰς .., ἢ ἐπί .., ὡς τὸ Λατ. via fert ἢ ducit ad .., ἐς Ἰρὸν Ἡρόδ. 2. 122, πρβλ. 138, Θουκ. κλπ.· τὴν φ. ἄνω (ἑξυπακ. ὁδὸν) ὁ αὐτ. 9. 69· τῆς μὲν ἐς ἀριστερὴν ἐπὶ Καρίης φ., τῆς δὲ ἐς δεξιὴν ἐς Σπάρτην Ἡρόδ. 7. 31· ἐπὶ Σοῦσα Ξεν. Ἀν. 3. 5. 15· ἁπλῆ οἶμος εἰς Ἅιδου φέρει Αἰσχύλ. Ἀποστ. 236· ἡ εἰς Θήβας φέρουσα ὁδὸς Θουκ. 3. 24· οὕτως, ἡ θύρα ἡ εἰς τὸν κῆπον φέρουσα Δημ. 1155. 13· αἱ εἰς τὴν πόλιν φ. πύλαι, αἱ ἐπὶ τὸ τεῖχος φ. κλίμακες Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 7· πρβλ. ἄγω II. 1. **2)** ἀκολούθως ἐπὶ μέρους χώρας ἢ διαμερίσμος, ἐκτείνομαι πρός τι μέρος, διήκω, ὡς τὸ vergere ἢ spectare ad .., φέρειν ἐπὶ ἢ ἐς θάλασσαν Ἡρόδ. 4. 99· ἐς τὴν μεσόγαιαν αὐτόθι 100· χωρία πρὸς νότον φέροντα ὁ αὐτ. 7. 201· οὕτω παρὰ Πολυδ., κλπ. **3)** μεταφορ., ἄγω πρός τι, συντελῶ πρός τι, ἐς αἰσχύνην φέρει Ἡρόδ. 1. 10· τὰ ἐς ἄκεσιν φέροντα ὁ αὐτ. 4. 90· ἐς βλάβην, ἐς φόβον φέρον Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 517, 991· εἰς ὄκνον Εὐρ. Ἰα. 295· τὰ πρὸς τὸ ὑγιαίνειν φέροντα Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 31· τὰ ἴχνη τῆς ὑποψίας φέρει εἴς τινα, ὁδηγοῦσιν εἴς τινα (ὡς ἔνοχον), Ἀντιφῶν 119. 7· τροφαὶ μέγα φ. εἰς ἀρετὰν Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 563. **6)** ἀποβλέπω, καὶ νῦν ἐς τί ὑμῖν ταῦτα φαίνεται φέρειν; τώρα λοιπόν, εἰς τί φαίνεται εἰς ὑμᾶς ὅτι ἀποβλέπουσι ταῦτα; Ἡρόδ. 1. 120 (ὅστις ὁμοίως μεταχειρίζεται ἔχειν ἐς ἢ πρός τι) φωνὴ φέρουσα ἐς τινα, ἀποτεινομένη πρός τι, ὁ αὐτ. 1. 159· ἐς ἀρήϊους ἀγῶνας φέρον τὸ μαντήϊον ὁ αὐτ. 9. 33, πρβλ. 6. 19· οὕτως, [ὄψις] φέρει ἐπὶ πᾶσαν γῆν, ἀποβλέπει εἰς .., ἐκτείνεται ἐπὶ .., ὁ αὐτ. 7. 19, πρβλ. Θουκ. 1. 79· πρός τι Πλάτ. Πολ. 558C· ταύτῃ ὁ νόος ἔφερε Ἡρόδ. 9. 120· ἡ τοῦ ὄμματος φέρει γνώμη, ὡς .., τοῦ λαοῦ ἡ γνώμη ῥέπει εἰς τοῦτο, ὅτι .., ὁ αὐτ. 4. 11, Θουκ., κλπ. — μετ' ἀπαρ., τῶν ἡ γνώμη ἔφερε συμβάλλειν, ἡ γνώμη αὐτῶν ἔκλινεν ὑπὲρ τῆς μάχης (νὰ γείνῃ μάχη), ὁ αὐτ. 5. 118., 6. 110· πλέον ἔφερέ οἱ ἡ γνώμη κατεργάσασθαι, ἡ γνώμη του ἔκλινε μᾶλλον εἰς τό.., Ἡρόδ. 8. 100, πρβλ. 3. 77· ὅμοιον εἶναι τὸ Λατ. fert animus, μετ' ἀπαρ., ὡς παρὰ τῷ Ὀβιδίῳ ἐν Μετ. 1, 1. **γ)** παρ' Ἡροδ. 3. 134, τὸ φέρει κεῖται ἀπροσώπως· σχεδὸν ὡς τὸ συμφέρει, φέρει σοι ἐπ' ἀμφότερα ταῦτα ποιεῖν οὕτω, μέγα φ. εἰς πολιτείαν Πλάτ. Πολ. 449D, πρβλ. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 1, 42. **4)** ὁδηγῶ, διευθύνω, τὴν πόλιν, Πλουτ. Λούκουλλ. 6, ἴδε κατωτ. X φ. τὴν ὀργήν, τὴν αἰτίαν ἐπί τινα Πολύδ. 22. 14, 8., 33. 5, 2· ἀναίρω, ἀποδίδω, τι ἐπί τι Πλάτ. Πολ. 478B, κλπ. **VIII.** φέρω ἢ ἔχω εἰς τὸ στόμα, δηλ. ὁμιλῶ πολὺ περί τινος, πολὺν φέρειν τινὰ ἐν ταῖς διαβολαῖς Αἰσχίν. 85· 33· συχνότερον ἐν τῷ παθητ., εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσσει, μέγα τοι φέρεται πάρ οἴθεν, «λείπει ὁ γάρ· ἐὰν γάρ τι καὶ εὐτελὲς πυρὰ σοῦ λεχθῇ· τοῦ δὲ μέγα καὶ διὰ πάντων φέρεται» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 1. 170· εὖ φερόμενον παρὰ τοῖς συμμάχοις, ἀπολαύοντα καλῆς φήμης παρ' αὐτοῖς, Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 16· Ἀλκιβιάδης μὲν οὖν πονήρως καὶ ἐν τῇ στρατιᾷ φερόμενος, ἀπολαύων κακῆς φήμης, καταφρονούμενος, ὁ αὐτ. 1. 5, 17· ἀτίμως φ. Πλάτ. Ἐπιστ. 328Ε· ἀπολ., φέρεται, ὡς τὸ Λατιν. fertur, [ῥῆμα ἢ λόγος] φέρεται, διαδίδεται, δηλ. λέγεται, λέγουσι, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., τοιάνδε φέρεται πρῆγμα γίγνεσθαι Ἡρόδ. 8. 104· ἐντεῦθεν, τὰ φερόμενα = τὰ λεγόμενα, Wyll. Ep. Cr. σ. 238 — καθόλου, ἐν χρόνοις φέρεται μνημονευομένοις, ὑπολογίζεται ὅτι εἶναι, χρονολογεῖται ἀπὸ .., Στράβ. 56. **IX.** ἡ προστ. φέρε παρ' Ὁμήρῳ τηρεῖ τὴν ἀρχικὴν αὐτῆς σημασίαν, φέρε, μεταφέρε, «κουβάλα» ἀλλὰ ὡς τὸ ἄγε, κατήντησεν εἰς ἐπιρρημ. χρῆσιν, «ἔλα». **1)** πρὸ ἑτέρας προστακτικῆς, φ' ἴρε γάρ σήμαινε Αἰσχύλ. Πρ. 294· φέρ' εἰπὲ δή μοι Σοφ. Ἀντ. 534· φ. δή μοι τόδε εἰπὲ Πλάτ. Κρατ. 385B, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 960. **2)** πρὸ τοῦ α' ἐνικ. ἢ πληθ. τῆς ὑποτακτ. τιθεμένου ἀντὶ προστακτ., φέρε ἀκούσω, φέρε στήσωμεν Ἡρόδ. 1. 11, 97· φ. δὲ νῦν .. φράσω ὁ αὐτ. 2. 14· καὶ συχν. παρὰ τοῖς Ἀττ., φέρ' ἴδω, τί δ' ἦσθην; Ἀριστοφ. Ἀχ. 4· φέρε δὴ κατίδω ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 301· φ. δὴ ἴδωμεν· φ. δὴ σκεψώμεθα Πλάτ. Γοργ. 455A, Πρωταγ. 330B, κλπ.· ἴδε Elmsl. εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 559, εἰς Μήδ. 1242 — ἀπαντώτερον πρὸ τοῦ β' προσώπου, φέρε μάθῃς Σοφ. Φιλ. 300· οὕτω, φέρετε .. πειρᾶσθε Ἡρόδ. 4. 127. **3)** πρὸ ἐρωτήσεως ἢ εἰ χρησιμεύει ὅπως ἀναιρεθῇ ἑτέραν, φέρε .. τροπαῖα πῶς ἄρα στήσεις; Εὐρ. Φοίν. 571· φ. δὴ νῦν .. τί γαμεῖθ' ἡμᾶς; Ἀριστοφ. Θεσμ. 589, πρβλ. Ἀχ. 541, Πλάτ. Πολ. 518C· φ. μῶν οὐκ ἀνάγκη ..; ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 805D· φ. πρὸς θεῶν πῶς; ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 513D· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ φράσει: φέρε γάρ, φέρε τίς γάρ οὗτος; Ἀριστοφ. Νεφ. 218· φ. γὰρ πρὸς τίνας χρὴ πολεμεῖν; Ἰσοκρ. 79B, πρβλ. Ἀντιφῶντα 134. 36, Πλάτ., κλπ. **4)** φέρε, ἐὰν εὕρωμεν .., ἐμπρὸς ἂν ἴδωμεν ἂν δυνάμεθα νὰ .., quin experiamur, Stallb. εἰς Πλάτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κρατ. 430Δ. **5)** φέρε μετ' ἀπαρ., ὑπόθες ὅτι .., δεδόσθω ὅτι .., ὡς τὸ Λατ. fac, finge, pone, φ. λέγειν τινά· Πλούτ. 2. 988B, πρβλ. Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 13C, Πορφ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 3. 3.

X. μετοχ. οὐδετ. **τὸ φέρον**, ὡς οὐσιαστ., τύχη, μοῖρα, οὕτω τὰ Λατιν. fors καὶ fortuna παράγονται ἐκ τοῦ fero, τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς φέρειν χρή, πρέπει νὰ ὑποφέρῃ τις καλῶς ὅ,τι ἐκ Θεοῦ προέρχεται, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1693· εἰ τὸ φέρον σε φέρει, φέρε καὶ φέρου· εἰ δ' ἀγανακτεῖς καὶ σαυτὸν λυπεῖς καὶ τὸ φέρον σε φέρει Ἀνθ. Π. 10.73· οὕτω, quod fors feret feremus aequo animo, Terent. Phorm. 1. 2, 28. **2)** ἡ μετοχ. **φέρων** ἐν παντὶ γένει συχνάκις συνάπτεται ἑτέρῳ ῥήματι, ὥστε, **α)** ἡ μετοχὴ προσθέτει πλαγίαν τινὰ ἐνέργειαν εἰς τὴν κυρίαν ἐνέργειαν, ὅπερ ἡμεῖς ἀποδίδομεν διὰ δύο ῥημάτων, ἔδωκε φέρων, ἔφερε καὶ ἔδωκεν, Ὀδ. Χ. 146· δὸς τῷ ξείνῳ τοῦτο φέρων, λαβὲ τοῦτο καὶ δὸς τὸ εἰς τὸν ξένον, Ὀδ. Ρ. 345· ἔγχος ἑστηὼς φέρων, ἔφερε τὸ δόρυ καὶ τὸ ἔστηκε, Α. 127· σῖτον παρέθηκε φέρουσα αὐτόθι 139, κλπ., πρβλ. Σοφ. Τραχ. 622, Πλάτ., κλπ.· ἀλλ' ἂν ἡ αἰτ. ἀνήκῃ εἰς τὴν μετοχήν, συχνάκις ἀποδίδομεν αὐτὴν διὰ τοῦ «μέ,» ὡς τὴν μετοχὴν ἔχων (πρβλ. **ἔχω** Α. I. 6, **λαμβάνω** I. 11)· ἦλθον τὰ ὅπλα φέροντες, ἦλθον «μὲ» τὰ ὅπλα των· ἢ **β)** τὸ φέρων δηλοῖ, μάλιστα μετὰ ῥημάτων κινήσεως, βαθμὸν ἀπουσίας ἐν τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ κοινοῦ ῥήματος, ἴδε κατωτ. Β. I. 2. **VI** τὰ ἀπαρ. **φέρειν, φέρεσθαι** (μέσ.) συχνάκις προστίθενται πλεοναστικῶς εἰς τὸ δίδωμι καὶ τὰ ὅμοια ῥήματα, δῶκεν .. τρίποδα φέρειν Ἰλ. Ψ. 513, πρβλ. Π. 665,, Ρ. 131· τεύχεα .. δότω φέρεσθαι Δ. 798, πρβλ. Ὀδ. Φ. 349, Εὐρ. Τρῳ. 419, 454.

Β. Τὸ παθ. εἶναι ἐν χρήσει ἐν ταῖς πλείσταις τῶν ἄνω σημασιῶν, ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν καὶ ἰδιαιτ. τινὰς χρήσεις:

I. φέρ-ομαι ἀκουσίως, μάλιστα ὑπὸ ἀνέμων ἢ κυμάτων, παρασύρομαι, ἀνέμοισιν, θυέλλῃ φέρεσθαι Ὀδ. I. 82., Κ. 54, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 276, Πλάτ., κλπ.· πᾶν δ' ἦμαρ φερόμην, ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου καταπίπτοντος ἐκ τοῦ Ὀλύμπου, Ἰλ. Α. 592· ἦκε φέρεσθαι Φ. 120· ἰθὺς φέρεσθαι Υ. 172, πρβλ. Ο. 743· ἦκα πόδα. καὶ χεῖρε φέρεσθαι, ἀφῆκα τὰς χεῖράς μου καὶ τοὺς πόδας μου ἐλεύθερα [κατὰ τὸ πήδημα], Ὀδ. Μ. 442, πρβλ. Τ. 468· οὕτω παρ' Ἀττικ., βίᾳ φέρεται Πλάτ. Φαῖδρ. 254A· πνεῦμα φερόμενον ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 496D· ῥεῖν καὶ φέρεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Κρατύλ. 411C· φέρεσθαι εἰς τὸν Τάρταρον ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 114B· καὶ ἀκολούθως ἁπλῶς, κινοῦμαι, ὑπάγω, ποῖ γᾶς φέρομαι; Σοφ. Ο. Τ. 1309, πρβλ. Ἡλ. 922, Εὐρ., κλπ.· — μεταφορ., φέρεσθαι εἰς τὸ λοιδορεῖν Εὐρ. Ἀνδρ. 729· πρὸς τὴν τοῦ κάλλους φύσιν Πλάτ. Φαῖδρ. 254B, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 4, κλπ. **2)** συχν. κατὰ μετοχ. μετ' ἄλλου ῥήματος κινήσεως, φερόμενοι ἐσέπιπτον ἐς τοὺς Αἰγινήτας Ἡρόδ. 8. 91, πρβλ. 9. 62· ἀπὸ τῆς ἐλπίδος ὠχέμην φερόμενος Πλάτ. Φαίδων 98B, πρβλ. Αἰσχίνην 66. 21, Λυκοῦργ. 155. 22· — οὕτω καὶ ἐν τῇ ἐνεργ. μετοχῇ ἐν ἀμεταβάτῳ χρήσει, φέρουσα ἐνέβαλε νηῒ φιλίῃ Ἡρόδ. 8. 87· φέρων, μετὰ σπουδῆς, ἐσπευσμένως, Αἰσχίν. 25. 4· ἑταῖμος, προθύμως, ὁ αὐτ. 66. 26, πρβλ. Wess. εἰς Διόδ. 20. 16· ἴδε ἀνωτ. Χ. 2. 6. **II.** ἐπὶ ἐκουσίας καὶ ἀνεξαρτήτου κινήσεως, ἰθὺς φέρεται μένει Ἰλ. Υ. 172· ἐμόσε τινὶ φέρεσθαι, ἔρχεσθαι εἰς χεῖράς τινι, Ξεν. Κυν. 10, 21· ὁρμῇ φ πρός τινα ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 4. 8, 37· φυγῇ εἰς αὐτοὺς φερομένους ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 4, 23· ἡ φερομένη οὐσία, ἡ θεωρία τῆς παγκοσμίου κινήσεως, Πλάτ. Θεαίτ. 177C· — ἐπὶ λόγου, μέγα φέρεται, ἔχει ἢ λαμβάνει μεγάλην βαρύτητα, Πινδ. Π. 1. 170. (Ἐντεῦθεν φορά). **III.** μεταφορ., εὖ, κακῶς φέρεσθαι, ἐπὶ πραγμάτων, σχεδίων, κλπ., ἀποβαίνω καλῶς ἢ κακῶς, ἐπιτυγχάνω ἢ ἀποτυγχάνω, νόμοι οὐ καλῶς φέροντοι Σοφ. Αἴ. 1074· τὰ πράγματα κακῶς φέρεται, ὡς παρὰ Πλαύτῳ ut se nunc res fortunaeque nostrae ferunt, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 25· εὖ φέρεται ἡ γεωργία ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 5, 17· ὀλιγώρως ἔχειν καὶ ἐὰν ταῦτα φέρεσθαι, νὰ λαμβάνωσιν οἱονδήποτε θέλωσι φοράν, Δημ. 106. 12· — σπανιώτερον ἐπὶ προσώπων (ὡς ἐν τῷ ἰσοδυνάμῳ τύπῳ **φορέω**, πατρὸς κατ' εὐχὰς φορούμενοι, ἔχοντες τύχην σύμφωνον πρὸς τὰς κατάρας τοῦ πατρὸς των, Αἰσχύλ. Θήβ. 819)· εὖ φερόμενος ἐν στρατηγίαις, ὧν γενικῶς ἐπιτυχὴς ἐν ταῖς ἐκστρατείαις, Θουκ. 5. 16, πρβλ. 15· καλῶς φερόμενος τὸ καθ' ἑαυτὸν ὁ αὐτ. 2. 60· φ. ἐν προτιμήσει παρά τινι Διοδ. Ἐκλογ. 628. 89, πρβλ. Ἰωαήλ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 17, 6.

Γ. Μέσ.· περὶ τῆς κυρίας χρήσεως αὐτοῦ ἴδε ἀνωτ. Α. VI. 3. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 146.

φερωνῠμέω-μαι, Παθ., φέρω ὄνομα ἔκ τινος, τὸ Ἴλιον Ἰφι ἀνάσσειν εὐχὴ ἐστι τοῦ φερωνυμηθῆναι τὸν Ἀστυάνακτα κληθέντα πιρὰ τὸ ἄστεος ἀνάσσειν Εὐστ. 656. 62· ἐξ ἧς (τῆς κακώσεως δηλ.) καὶ φερωνυμεῖται ὁ μνησίκακος ὁ αὐτ. ἐν Πονηματ. 99. 70.

φερωνῠμία, ἡ, τὸ ὄνομα τὸ ληφθὲν ἔκ τινος γεγονότος ἢ ἔκ τινος ἐνεργείας, Λατ. agnomen, τοίων δὲ φερωνυμίην λάχεν ἔργων Ὀππ. Ἁλ. I. 243· ἡ συμφωνία ὀνόματος μετὰ γεγονότος· «δι' ὃ καὶ τὴν Ἀλκυόνην ὁ ποιητὴς ἐπώνυμον οὕτω καλεῖσθαι φησιν, ἤγουν κατὰ φερωνυμίαν, ἢ μάλιστα εἰπεῖν, κατὰ ἐμφέρειαν ὀνόματος» Εὐστ. 776, 49.

φερ-ώνῠμος, ον, ὁ φέρων τὸ ὄνομά τινος, ὠνομασμένος ἔκ τινος, μετὰ γεν., Ὀρφ. Ἀργ. 717, Νόνν., κλπ.· καλῶς ὀνομασθείς, ὡς τὸ ἐπώνυμος, Νικ. Θηρ. 666, Αἰλ. περὶ Ζ. 17. 8, Κόλουθ. 242, κλπ. — Ἐπίρρ. **-μως**, Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 6, 20, Ἡρακλείδ. Ἀλληγ. 22.

Φετιάλιοι, οἱ, τὸ Λατ. Fetiales, Διον. Ἀλ. 2. 72 (φετίαλοι ἐν τῷ Βατ. κώδ.)· φιτιαλεῖς ἐν Πλουτ. Νουμ. 12· φητιάλιοι ὁ αὐτ. ἐν Καμίλλ. 18· — οὕτως ἐνιαχ. **φητιάλιος** Δίων Κ. 50. 4.

φεῦ, σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα, ἐκφράζον ὀδύνην ἢ ὀργήν, ἆχ, ἀλλοίμονον, ὡς τὸ Λατιν. heu ha, ah, vah, vae, Ἀγγλ. fye! συχν. παρὰ Τραγικ.· φεῦ τάλας Σοφ. Αἴ. 983, κλπ.· συχν. μετὰ γενικ., φεῦ τοῦ ὄρνιθος .. Αἰσχύλ. Θήβ. 597, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 920, 1183· φεῦ τῆς βροτείας φρενὸς Εὐρ. Ἱππ. 936· — συνημμένον μετ' ἄλλων ἐπιφωνημάτων, φεῦ ἰοῦ ἰοῦ Αἰσχύλ. Εὐμ. 781, πρβλ. 841· παπαῖ φεῦ ἢ φεῦ παπαῖ, Σοφ. Φιλ. 786, 792· φεῦ ὦ Ἑλλάς Ξεν. Ἀγησ. 7, 5, πρβλ. Κύρ. 7. 3, 8. **II** ἐπὶ θαυμασμοῦ ἢ ἐκπλήξεως, μπᾶ! ὦ! ὡς τὸ Λατ. phy ἢ papae, Εὐρ. Ἡρακλ. 553, Ἠλ. 262, Πλάτ., κλπ., πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 162· διπλοῦν, φεῦ φεῦ Εὐρ. Ἡρακλ. 535, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· μετὰ γεν., φεῦ τῆς ὥρας, τοῦ κάλλους ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 1724· φεῦ τοῦ ἀνδρὸς Ξεν. Κύρ. 3. 1, 39 (ἔνθα ὅμως ὑπάρχει καὶ ἔννοιά τις ὀλίγωσεως)· μετ' ὀνομ. ἢ αἰτιατ., φεῦ τὸ χρήσιμον φρενῶν Εὐρ. Φοίν. 1741· φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν πρόσφθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρὸς Σοφ. Φιλ. 234· ἑπομένου ἀναφορικοῦ, φεῦ, ὅσῳ λέγεις Πλάτ. Φαῖδρ. 263D, κλπ. — Τὸ φεῦ παρ' Ἀττικ. ἐνίοτε κεῖται ὡς ἐκτὸς τοῦ στίχου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1307, Χο. 194, Ἀριστοφ. Ναφ. 41, κλπ.· ὅταν δὲ ἀποτελῇ μέρος τοῦ στίχου συνήθως τίθεται ἐν ὀρχῇ αὐτοῦ· οὐχ οὕτως ὅμως ἐν Σοφ. Φιλ. 234, 1302. (Ἐντεῦθεν, φεύζω πρβλ. φῦ).

φεύγ-υδρος, ον, (ὕδωρ) ὁ φεύγων τὸ ὕδωρ, ὡς τὸ ὑδροφόβος, Ἡλιόδωρος παρὰ τῷ Gael. Aurel. M. Ac. 3. 9.

-φεύγω, παρατ. ἔφευγον Ἰλ. Χ. 158, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 796, ἄνευ αὔξ. φῦγον Ἰλ. I. 498, κλπ., Ἰων. παρατ. **φεύγεσκον** Ἰλ. Ρ. 461, Ἡρόδ. 4. 43· — μέλλ. φεύξομαι Ὁμ., Ἀττ.· Δωρ. φευξοῦμαι ἐν χρήσει καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὅταν ἀπαιτῇ τὸ μέτρον, ὡς παρ' Εὐρ. Ἠλ. 500, 1051, Βάκχ. 658, Ἀριστοφ. Ἱππ. 447, 496. ἴδε Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 203· (παρὰ μεταγεν. ὑπάρχει μέλλ. ἐνεργ. ἐκ-φεύξω Χρήσιμ. Σιδ. 3. 585, Αἰσώπου Μῦθ. 349 Halm.· 6' μέλλ φυγεῦμαι Χρήσιμ. Σιδ. 11. 45, κ. ἀλλ.· καὶ φύγομαι αὐτόθι 12, 93, 253· — ἀόρ. ἔφῡγον, Ἰων. **φύγεσκον** Ὀδ. Ρ. 316· — ἀόρ. α' ἔφευξα (ἐκ-) Χρήσιμ. Σιδ. 6, 6· — πρκμ. πέφευγα Ἡρόδ., Ἀττ.· εὐκτ. **πεφεύγοι** Ἰλ. Φ. 609, (ἐκ-πεφευγοίην Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 840), μετοχ. **πεφευγότες** Ὀδ. Α. 22· ὡσαύτως μετοχ. παθ. πρκμ. **πεφυγμένος** ἐπὶ ἐνεργ. σημασίας, Ἰλ. Ζ. 488, Ὀδ Α. 18, κτλ.· καὶ Ἐπικ. **πεφυζότες** (πρβλ. φύζα), Ἰλ. Φ. 6, 528, 532, Χ. 1· — μέσ. ἀόρ. α' **διαφεύξασθαι** Δόγμα Ἀθηναίων παρ' Ἱππ. 1290. 43· — ῥημ. ἐπίθ. **φευκτός**, -ἐον.

(Ἐκ τῆς √ΦΥΓ παράγονται καὶ αἱ λ. **φυγ-εῖν, φυγ-άς, φυγ-ή, φύζ-α, φύξ** ις· πρβλ. Σανσκρ. bhug, bhug-âmi, (flecto), bhug-as (brachium), bhôg-as (flexus)· Λατ. fug-io, fug-a, fug-o, fug-ax· Γοτθ. biugg- (κάμπτω, πρβλ. Γερμ. biege)· Ἀρχ. Γερμ. elin-bog-o (el-b ow)· Σλαυ. beg-a (fugio) bug-iti (terrere).)

I. ἀπολ., φεύγω, (διωκόμενος ἢ ἐκ φόβου) καταφεύγω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ διώκω, Ἰλ. Χ. 157, κλπ.· βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον Β. 665· πῇ φεύγεις; Θ. 94· πόσε φεύγετε; Π. 422· ποῖ φύγωμεν χθονός; Αἰσχύλ. Ἱκ. 777· ποῖ τις ἂν φύγῃ; Σοφ. Αἴ. 403, κλπ.· φ. ἐνθένδε ἐκεῖσε Πλάτ. Θεαίτ. 176A· — μετὰ προθέσεων, φ. ἀπό τινος Ὀδ. Μ. 120, Πλάτ., κλπ.· ἐκ πολέμοιο, ἐκ θανάτοιο Ἰλ. Η. 118, Υ. 350· ἐκ κακῶν Σοφ. Ἀντ. 437, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 65· ὑπὲκ κακοῦ Ἰλ. Ο. 700, πρβλ. Ρ. 461· ἀπανίσας μετὰ γεν., πεφυγμένος ἦν ἀέθλων (ἴδε κατωτ. II) Ὀδ. Δ. 18· τῆς νόσου πεφευγέναι Σοφ. Φιλ. 1044· — φ. ἐς πατρίδα γαῖαν Ἰλ. Β. 140, πρβλ. 158, κλπ.· ἐπὶ Σάρδεων, ἐπὶ τὸν Ἐλικῶνα Ξεν. Κύρ. Παιδ. 7. 2, 1, Ἀγησ. 2, 11· πρὸς τὸ ὄρος ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 3, 5, 19· ὑπὸ γᾶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 175· φ. ὑπό τινος, τρέπομαι εἰς φυγὴν ὑπό τινος, Ἰλ. Φ. 23, 554, ἴδε κατωτ. III. 2)· — μετὰ συντοίχ. αἰτ., φῦγε λαιψηρὸν δρόμον Πινδ. Π. 9. 215· φεύγειν φυγὴν Εὐρ. Ἑλ. 1041· φ. τὴν παρὰ θάλασσαν ἐξοδον (ὁδόν), φεύγειν πρὸς τὴν θάλασσαν, Ἡρόδ. 4. 12· πρβλ. κατωτ. III· — ὡσαύτως, φυγῇ φεύγειν ἴδε φυγὴ I. 1. **2)** οἱ χρόνοι ἐνεστ. καὶ παρκτ. κυρίως ἐκφράζουσι μόνον τὸν σκοπὸν ἢ τὴν προσπάθειαν πρὸς φυγήν· ὅθεν ἡ μετοχ. **φεύγων** συνάπτεται μετὰ τῶν συνθέτων ῥημάτων **ἀπο-φεύγω, ἐκφεύγω, προφεύγω**. εἰς διαστολὴν τῆς προσπαθείας πρὸς φυγὴν ἀπὸ τῆς πράγματι ἐκτελέσεως αὐτῆς, βέλτιον, ὅς φεύγων προφύγῃ κακὸν ἦέ ἀλύῃ, εἶναι καλλίτερον φεύγων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τις νὰ ἐκφύγῃ τὸ κακὸν παρὰ νὰ σταθῇ καὶ νὰ συλληφθῇ, Ἰλ. Ξ. 81· φεύγων ἐκφ. Ἡρόδ. 5. 95, Ἀριστοφ. Ἀχ. 177· φ. καταφ. Ἡρόδ. 4. 23· φ. ἀποφ. Ἀριστοφ. Νεφ. 167· πρβλ. Πόρσωνα εἰς Εὐρ. Φοιν. 1231. **3)** φ. εἰς .., καταφεύγω εἰς .., Εὐρ Ἱππ. 1076. **4)** μετ' ἀπαρ., ἀποφεύγω ἢ διστάζω νὰ πράξω τι, ἀπέχομαι τοῦ νὰ πράξω τι, Ἡρόδ. 4. 76, Ἀντιφῶν 112. 44, Πλάτ. Ἀπολ. 26Α· καὶ παραλειπομένου τοῦ ἀπαρ., φεύγουσι γάρ τοι χοὶ θρασεῖς, ἀποφεύγουσιν, ὑποχωροῦσι, διστάζουσι, Σοφ. Ἀντιγ. 580·— μετὰ τοῦ ἀπαρ. πολλάκις τίθεται μὴ κατὰ φαινόμενον πλεοναστικόν, ὡς πάντα τὰ ῥήματα ἐν οἷς περιέχεται ἢ νοεῖται ἄρνησις, οἷον ἐν Σοφ. Ἀντιγ. 263, πρβλ. Heind. εἰς Πλάτ. Παρμ. 147Α, Σοφιστ. 235Β. **II.** μετ' αἰτ., ἀποφεύγω, ἐκφεύγω, διαφεύγω, τινὰ Ὅμ., κλπ.· φ. τινὰ ἐκ μάχης Ἡρόδ 7. 104· φ. ἐς τὴν Ἀσίην τοὺς Σκύθας ὁ αὐτ. 4. 12· ὡσαύτως φ. τι, οἷον φ. μοῖραν, ὄλεθρον, πόλεμον, κακὸν Ἰλ. Ζ. 488, κ. ἀλλ.· ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον, οἴκοι ἔσαν πόλεμόν τε πεφευγότες ἠδὲ θάλασσαν Ὀδ. Α. 11· οὕτω, φ. ὀνείδος, ἀμαχανίαν Πινδ. Ο. 6. 152, Π. 9. 163· φ. φόνον, ἀποφεύγω τὰ ἀποτελέσματα τοῦ φόνου, Εὐρ. Μήδ. 795· φ. αἷμα συγγενὲς χθονὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 148· φ. τὰν Διὸς μῆτιν Αἰσχύλ. Προμ. 907· ὀσμὴν .., μὴ βάλῃ, πεφευγότες Σοφ. Ἀντιγ. 412· φυγῇ φεύγειν γῆρας Πλάτ. Συμπ. 195Β· ἐς πόντον .. φύγε πέτρας νηῦς Ὀδ. Κ. 131·— οὐδεμία πόλις πέφευγε δουλοσύνην πρὸς Ἱπποκράτεος, ὑπὸ τοῦ .., Ἡρόδ. 7. 154·— ἡ μετοχ. τοῦ παθ. πρκμ. ὡσαύτως διατηρεῖ τὴν αἰτ. παρ' Ὁμ. ὅστις συνάπτει τὴν μετοχὴν (κατηγορηματικῶς) μετὰ τοῦ εἶναι ἢ γενέσθαι = πεφευγέναι, π. χ. μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν Ἰλ. Ζ. 488· πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον Ι. 455· οὔ οἱ νῦν ἔτι γ' ἐστὶ πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι Χ. 219· ἴδε ἀνωτ. Ι. 1. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἡνίοχον φύγον ἡνία, ἐξέφυγον ἐκ τῶν χειρῶν του, Ἰλ. Ψ. 465· Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία Θ. 137, πρβλ. Λ. 128· τὸ φεῦγον, τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἐκφεύγει, Ξεν. Ἱππ. 10. 9.— μετὰ διπλ. αἰτ., ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων Ἰλ. Δ. 350, Ὀδ. Α. 64, κλπ. **III.** φεύγω τὴν πατρίδα μου ἕνεκα ἐγκλήματος, Ἰλ. Ι. 478, Ὀδ. Ν. 259· οἱ φεύγοντες, οἱ ἐξόριστοι, οἱ φυγάδες, Θουκ. 1. 24, Ξεν. Ἀγησ. 7. 6· φ. πατρίδα Ὀδ. Ο. 228, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 3. 1, 24· τὴν ἑαυτοῦ Θουκ. 5. 26· φ. ἐξ Ἄργεος Ὀδ. Ο. 224, πρβλ. Θουκυδ. 8. 85· ἐκ τῆς πατρίδος Ξεν. Ἀν. 1. 3, 3, κλπ. **2)** φ. ὑπό τινος, ἐξορίζομαι, Ἡρόδ. 4. 125., 5. 30· φ. ὑπὸ τοῦ δήμου Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 27· φ. ἐξ Ἀρείου πάγου, κατ' ἀπόφασιν τοῦ Ἀρ. Π., Δείναρχ. 95. 44· οὕτω, φ. τινὰ Ἡρόδ. 5. 62. **3)** ἀπολ., πηγαίνω εἰς ἐξορίαν, ζῶ ἐν ἐξορίᾳ, Λατ. exulare, ὁ αὐτ. 6. 103, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1668, Ἀντιφῶν 117. 21, καὶ Πλάτ.· οὕτω μετὰ συστοίχου αἰτ., φεύγω ἀειφυγίαν, ἐξορίζομαι διὰ βίου, Πλάτ Νόμ. 871D, 877C, 881B· ἀλλ' ὡσαύτως, ἐν ἀειφυγίᾳ αὐτόθι 877Ε· φεύγων ἀπ' οἴκων ἃς ἐγὼ φεύγω φυγὰς Εὐρ. Ἀνδρ. 976. **IV.** ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, κατηγοροῦμαι ἢ καταδιώκομαι διὰ νόμου· ὁ φεύγων, ὁ κατηγορούμενος, Λατ. reus, τοὐναντίον δὲ ὁ διώκων, ὁ κατήγορος, Ἀριστοφ. Σφ 390, 880, 893, Πλάτ. Πολ. 405Β, καὶ παρὰ τοῖς Ῥήτορσι· μετ' αἰτ., φεύγω γραφὴν ἢ δίκην, δικάζομαι ὡς κατηγορούμενος περί τινος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 442, Νεφ. 167, Πλάτ. Ἀπολ. 19C· φ. ἀπολογίαν Αἰσχίν. 82. 36· τὸ δὲ ἔγκλημα τίθεται κατὰ γενικήν, φ. φόνου δίκην Ἀντιφῶν 130. 17· ἀλλὰ συχνότ. παραλείπεται τὸ δίκην, οἷον, φ. φόνου, κατηγοροῦμαι ἐπὶ φόνῳ, Λυσί. 118. 43, Λυκοῦργ. 166. 40, κλπ., (ταὐτὸν τῷ φ. ἐφ' αἵματι, Valck. εἰς Εὐριπίδ. Ἱππόλ. 35)· φ. δειλίας Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 1129· ξενίας ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 718· ὡσαύτως, φ. περὶ θανάτου Ἀντιφῶν 140. 39· φ. ἐπὶ μηνύσει τινὸς Ἀνδοκ. 3. 33· φεύγει δίκην ὑπ' ἐμοῦ, κατηγορεῖται ὑπ' ἐμοῦ, Δημ. 1184, ἐν τέλει· φ. ἀσεβείας ὑπό τινος, κατηγορεῖται, καταγγέλλεται ὡς ἀσεβὴς ὑπό τινος, Πλάτ. Ἀπολ. 35D·— σπανίως ἐπὶ πραγμάτων, τὸ φεῦγον ψήφισμα, τὸ οἱονεὶ δικαζόμενον ψήφισμα, δηλ. τὸ ὑπὸ συζήτησιν, Δημ. 638. 20·— παρ' Ἡροδ. 7. 214 τὸ αἰτίην φεύγω, ἔχει ἔτι τὴν πρώτην σημασίαν, φεύγω κατηγορίαν, δηλ. φεύγω τὴν πατρίδα μου, εἶμαι φυγάς, ἕνεκα κατηγορίας τινὸς ἐπὶ ἐγκλήματι.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 529, Παρατηρ. εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 291, 373.

φεύζω, μέλλ. -ξω, κράζω φεῦ, φωνάζω φεῦ φεῦ, οἰμώζω, μόνον ἅπαξ εὕρηται, τί τοῦτ' ἔφευξας; Αἰσχύλ. Ἀγ 1308. (Ἐκ τοῦ φεῦ, ὡς τὰ ῥήματα αἰάζω, οἴζω, οἰμώζω ἐκ τῶν λέξεων αἰαῖ, οἴ, οἴμοι.)

φευκταῖος, α, ον, (φεύγω) = ἀποτρόπαιος, Ἡσύχ., ταῦτα εἴδη κακορέκτου καὶ .. φευκταίου ἀνδρὸς Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 2. 27, κλπ.

φευκτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ φεύγω, δεῖ φεύγειν, ἀπό τινος Πλάτ. ἐν Φαίδωνι 62D· δ ὕρο τοῖς κακοῖσι φ., πρέπει νὰ φύγωσιν οἱ κακοί, Εὐρ. Ἡρακλ. 259, πρβλ. Ἀριστοφ Ὄρν. 392. **II.** μετ' αἰτ., τί φ.; Εὐρ. Ἑλ. 860, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 167D, Πολ. 358Α, Ξεν., κλπ.·—ἐν τῷ πληθ., Σχόλ. εἰς Ἰλ. Κ. 149.

φευκτιάω, ἐφετικὸν ἐκ τοῦ φεύγω, ἐπιθυμῶ νὰ φύγω, δεινότατον τῶν ἐπῶν Ὁμήρου τοῦτό φησιν Ἀριστοτέλης, ἐν ᾧ πάντες φευκτιῶσι, καὶ οἰκεῖον βαρβάρων Σχόλ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Π. 283 (Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 129).

φευκτικός, ή, όν, ἔχων ῥοπὴν πρὸς ἀποφυγήν, τείνων νὰ ἀποφύγῃ τι, ἀντίθετον τῷ ὀρεκτικός, μετὰ γεν., Ἀριστ. π. Ψυχῆς 3. 7, 3.

φευκτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ὃν ἀποφεύγει τις, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 7. 14. 1· ἀντίθετον τῷ αἱρετός, αὐτόθι 3. 12. 1., 10. 2. 2. **2)** ὃν δύναταί τις νὰ ἐκφύγῃ, ἀγγελίαν ἄτλατον οὐδὲ φευκτὰν Σοφ. Αἴ. 224, πρβλ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 369Ε· — πρβλ. τὸ ποιητ. φυκτός.

φευξασπίδιον, τό, φυτόν τι, = πόλιον, Διοσκ. 3. 124.

φευξείω, = φευκτιάω, ἐκ διορθώσεως τοῦ Portus ἐν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 628, ἀντὶ φευξιῶ, οὐ γὰρ πτερωτὸς οὐδὲ φευξείω φίλους.

φεύξιμος, ον, μεταγεν. τύπος τοῦ φύξιμος, τόπος Πολύβ. 13. 6, 9· δούλῳ φ. βωμὸς Πλούτ. 2. 166F· — ὡσαύτως = φευκτός, Ἡσύχ.

φεῦξις, εως, ἡ, = φύξις, Ἅιδα μόνον φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται Σοφ. Ἀντ. 362.

φεύξομαι, μέλλ. τοῦ φεύγω· ἀλλὰ φεύξω, τοῦ φεύζω.

φεψαλόομαι, Παθ., καίομαι καὶ μεταβάλλομαι εἰς τέφραν, κατακαίομαι, ἐφεψαλώθη κἀξεβροντήθη σθένος Αἰσχύλ. Πρ. 362· «πρηστὴρ κεραυνὸς φεψαλεῖ τὴν παρθένον» Νικήτ. Εὐγ. 5.240.

φέψαλος, ου, ὁ, Ἰων. φέψελος, Ἡσύχ.·— σπινθὴρ ἀναφερόμενος ἐκ καιομένων ξύλων ἢ πρινίνων ἀνθράκων, Ἀριστοφ. Ἀχ. 668, Σχ. 227, Ἀριστ. Μετεωρολ. 2. 8, 15·— ὡσαύτως φεψάλυξ, υγος, ὁ, Ἀρχίλ. 113, Ἀριστοφ. Λυσ. 107 — ἀσπὶς ἐν τῷ φεψάλῳ κρεμήσεται, ἐν τῷ καπνείῳ, ὅ ἐστι θὰ κρεμασθῇ ὑπὲρ τὴν ἑστίαν, ἐπὶ πραγμάτων παρερριμμένων καὶ ἀχρήστων, Ἀριστοφ. Ἀχ. 278· οὐδὲ φεψάλυξ ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. ἔνθ' ἀνωτ.

φεῶν, = θεῶν, γενικ. πληθ., Ἐπιγρ. Δωδώνης, Carap. Dod. XXXIV, 3. Πρβλ. φύοντες. Καὶ σήμερον λέγεται παρ' ἡμῖν ὄχι μὲν φεὸς ὁ θεός, ἀλλὰ τὸ φηκάρι = θηκάριον, φήδα = θήδα καὶ εἴ τι ἄλλο, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

φέως, ω, ὁ, φυτόν τι ἀκανθῶδες, Λατ. pheos, Poterium spinosum, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 6. 1, 3· πρβλ. στοιβή.

φή, ἐγκλιτ. συντετμημ. ἀντὶ φησί, Ἀνακρ. Ἀποσπ. 40·—ἀλλὰ φῆ, Δωρ. φᾶ, ἀντὶ ἔφη, Πινδ., κλπ.

φὴ ἢ φῆ, -ώς, ἀναγνωσθὲν ὑπὸ Ζηνοδότου ἐν Ἰλ. Β. 144., Ξ. 499, καὶ ὑπὸ τοῦ Σχολ. (αὐτόθι) μνημονευόμενον ἐκ μεταγενεστέρων Ἐπικῶν ποιητῶν, οἷοι Ἀντίμ. καὶ Καλλιμ., ἴδε Spitzn. Excurs. xxv ad Il.· ἐντεῦθεν ὁ Ἕρμανν. μετὰ πολλῆς πιθανότητος ἀναγινώσκει φὴ ῥα ἀντὶ δὴ ῥα ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 241.

φηγῖνέος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Παλ. 6. 33, Ὀρφ. Ἀργον. 66.

φήγῖνος, η, ον, ἐκ φηγοῦ, φήγινος ἄξων Ἰλ. Ε. 838, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 351, κλπ.

φηγός, ἡ, εἶδος δρυὸς φερούσης ἐδώδιμον βάλανον (Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 8, 2), ἴσως Quercus esculus, εἰ καὶ ἀμφίβολον εἶναι ἂν τὸ δένδρον τοῦτο εὑρίσκεται τὰ νῦν ἐν Ἑλλάδι ἢ ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ· (οὐχὶ τὸ Λατ. fagus (ὅπερ = ὀξύα, «ὀξυά»), εἰ καὶ ἔχουσι τὸ αὐτὸ ὄνομα), συχν. ἐν Ἰλ. (οὐχὶ ἐν Ὀδ.)· ἦτο δὲ ἀφιερωμένη ἡ φηγὸς εἰς τὸν Δία· Διὸς περικαλλεῖ φηγῷ Ἰλ. Ε. 693· φηγῷ ἐφ' ὑψηλῇ .. Διὸς Η. 60· ὁ Σοφοκλῆς καλεῖ τὴν Δωδωναίαν δρῦν τὴν παλαιὰν φ., Τραχ. 171 (πρβλ. Ἡσ. Ἀποσπ. 18., 39. 7), ἀλλὰ καὶ δρῦν, αὐτόθι 1168.— Περὶ τῆς γλωσσικῆς μεταβάσεως ἀπὸ τοῦ φηγὸς εἰς τὸ fagus (ὀξύα) ἴδε M. Müller Sc. of Language, 2, σ. 222, 235. **II.** ἡ βάλανος τοῦ αὐτοῦ δένδρου, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1137. Πλάτ. Πολ. 372C. Ἐντεῦθεν φηγ-ών, φήγ-ινος, φηγ-ινέος· πρβλ. Λατ. fāgus, fag-inus, fag-ineus· — Ἀγγλο-Σαξον. bôc-e (ὀξύα, Ἀγγλ. becch)· Ἀρχ. Γερμαν. buohh-a·— πιθαν. ἐκ τῆς √ΦΑΓ, φαγ-εῖν, ὡς διδάσκει ὁ Εὐστ. 594. 34, κ. ἀλλ.· πρβλ. ἄκ-υλος (glan-) πρὸς τὸ Σανσκρ. aś (edere)).

φηγό-τευκτος, ον, πεποιημένος ἐκ φηγοῦ. μόσυνα φυγότευκτα Λυκόφρ. 1432.

φηγών, ῶνος, ὁ, ἄλσος ἢ δάσος ἐκ φηγοῦ, Λατ. esculetum, Γλωσσ.

φήη, Ἐπικ. γ' ἑνικ. ὑποτακτ. ἐνεστ. τοῦ φημί, Ὀδ. Α. 128. Ψ. 275.

φήληξ, ηκος, ὁ, = ὄλυνθος, ἄγριον σῦκον (πιθανῶς ἐκ τοῦ φηλός, ἀπατηλός, ἐπειδὴ φαίνεται ὥριμον ἐν ᾧ πράγματι δὲν εἶναι), Ἀριστοφ. Εἰρ. 1165, πρβλ. Σχόλ. ἐν τόπῳ καὶ Σοφ. Ἀποσπ. 792.— Καθ' Ἡσύχ.· «φήληξ· ὄλυνθος, τὸ μὴ πεπεμμένον σῦκον»· ἐντεῦθεν φηληκίζω, = φηλόω, Ἐτυμολ. Μέγ. 160, 41· — φηληκόθρεπτος, ον, = ἐριναστός, «φηληκόθρεπτον· ἀπὸ ὀλύνθου τῆς συκῆς τεθραμμένον» Ἡσύχ.

φηλητεύω, ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 159.

φηλήτης, ου, ἢ φηλητής, οῦ, ὁ· (φηλός)· — ἀπατεών,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δόλιος, κλέπτης, φῶτες φηλῆται Ὑμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 67, 446· φηλήτης ἀνήρ Αἰσχύλ. Χο. 1001· ἀνδρὶ φηλήτῃ Σοφ. Ἀποσπ. 671· Ἑρμῆς φηλητῶν ἄναξ Εὐρ. Ῥῆσ. 217· ἐς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅ γε φηλήτησι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 373· — παρὰ μεταγενεστέροις ὁ τύπος **φῆλήτης** ἐπεκράτησε (καὶ εἰσήχθη ὑπὸ τῶν Ἀντιγραφέων εἰς τὸ κείμενον τοῦ Ἡσιόδ.), φιλήτης ὁ Ἔρως καλοῖτ' ἂν Ἀνθ. Π. 5. 309· τῶν φιλητέων .. ἄνακτα (ἐξυπακ. Ἑρμῆν) Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1108· καὶ οὕτως ἡ λέξις φέρεται παρ' Εὐστ., Φωτ., Χοιροβοσκ. καὶ Ἡσυχ. — Ἴδε **φηλητεύω** καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 131.

φῆλος, ον, ἀπατηλός, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1165, Σουΐδ., κλπ., πρβλ. **φηλόω.** (Ἐκ τῆς √ΣΦΑΛ, σφαλ-ῆναι, κατ' ἀποβολὴν τοῦ **σ**, ὡς ἐν τῷ Λατ. fallere).

φηλόω, ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, τερπνὸν τόδ' ἐλθὼν φῶς ἐφήλωσέν φρένας Αἰσχύλ. Ἀγ. 492· γλώσσαις πονηρῶν προστατῶν φηλούμενοι Εὐρ. Ἰκ. 243· φηλώσας πρόπολον, δηλ. ἀπατήσας τὸν ἄρχοντα, Λυκόφρ. 785, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 983, Μένανδρ. ἐν «Ἀλιεῦσιν» **11.**

φήλωμα, τό, ἀπάτη, ἐξαπάτησις, Ἀντιφῶν ἐν τοῖς εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. Σχολίοις 1165· — **φήλωσις, εως,** ἡ, Ἐτυμολ. Μέγ. 791. 33.

φῆμα, τό, (φημί) «φήματα· ῥήματα, φάσματα» Ἡσύχ.

φήμη, ἡ, Δωρ. **φᾶμα,** ἐντεῦθεν τὸ Λατιν. fama· (**φημί,** ἴδε ἐν λέξει **φάω**)· — κυρίως φωνὴ ἢ λόγος ἀγνώστου πηγῆς, ὅθεν (κατὰ τὰς Ἑλληνικὰς ἰδέας): **I.** φωνὴ ἐξ οὐρανοῦ, προφητικὴ φωνή, ὡς φάτο, χαῖρε δὲ φήμῃ Ὀδυσσῆος φίλος υἱός, «τῇ κληδόνι, τῇ μαντείᾳ. λέγει δὲ τὸν λόγον τοῦ Αἰγυπτίου, ὃν ὡς μαντείαν ἐκδεξάμενος ὁ Τηλέμαχος ἐχάρη οἰωνιζόμενος ἐκ τούτου, ὅτι τὰ κατὰ σκοπὸν αὐτῷ πάντα εἰς τέλος ἀχθήσεται» (Σχόλ.).—Κατ' Εὐστάθ.: «ἔστι δὲ φήμη λόγος ἠλωτικὸς μέλλοντος ἐξ αὐτομάτου λαλούμενος, καὶ τοίνυν τὴν τοιαύτην φήμην τοῦ γέροντος εἰς ἀγαθὸν δεξάμενος οἰωνόν, ἀνέστη δημηγορήσων» εἰς Ὀδ. Β. 35· οὕτως ἐν ᾧ ὁ Ὀδυσσεὺς εὔχεται εἰς τὸν Δία λέγων, φῆμιν τίς μοι φάσθω Ὀδ. Υ. 100, γίνεται εἰς ἀπόκρισιν τῆς εὐχῆς βροντὴ (102). καὶ αὖτη ἑρμηνεύεται ἐκ τῶν τυχαίων λόγων γυναικός, φῆμιν .. γυνὴ προέηκεν ἀλετρὶς 105-119· τὰ αὐτὸ λέγεται καὶ σᾶμα 111· **κλεηδὼν** 120· οὕτω **φήμη καὶ κλεηδὼν** ἐναλλάσσονται, Ἡρόδ. 5. 72, πρβλ. Σοφ. Ἡλ. 1109 κἑξ.· **φῆμη καὶ τέρας,** Ἡρόδ. 3. 153· — ἐντεῦθεν, χρησμός, προφητεία, οἰωνός, εἴτε τοῦ Θεῶν φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς Σοφ. Ο. Τ. 43, πρβλ. 86, 475, κλπ.· τοῦ ὀνείρου ἡ φ., ἡ ἐκ τοῦ ὀνείρου πρόρρησις, Ἡρόδ. 1. 43· φ. μαντικαὶ Σοφ. Ο. Τ. 723· φ. θεσφάτων ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 1150· μάντεων φῆμαι Εὐρ. Ἱππ. 1056, πρβλ. Ἴωνα 180· φήμη τις οἴκων ἐν μυχοῖς ἰδρυμένη ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 820· φήμας τε καὶ μαντείας Πλάτ. Φαίδων 111C, πρβλ. Ἰσοκρ. 193Δ· φήμας καὶ ἐνύπνια καὶ οἰωνοὺς Ξεν. Συμπ. 4. 48, πρβλ. Κύρ. 8. 7, 3, κλπ.· φήμης ἕνεκα, omin s causa, Πλάτ. Νόμ. 878Α, πρβλ. 908Α· — ἐντεῦθεν κωμικῶς, φήμη γ' ὑμῖν ὄρνις ἐστὶ Ἀριστοφ. Ὄρν. 720· φ. ἀγαθὴν λέξομαι = εὐφημίαν παρέξομεν, ὁ αὐτ. ἐν Ψφ. 824. **2)** λόγος διαδεδομένος μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἀεὶποτε ἐν σχέσει πρὸς ἄγνωστόν τινα ἢ ἄδηλον μυστηριώδη ἀρχήν, φήμη οὔ τις πάμπαν ἀπόλλυται, ἥν τινα πολλοὶ λαοὶ φημίξωσι· θεός νύ τίς ἐστι καὶ αὕτη Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 760· (τὸ χωρίον τοῦτο μνημονεύει καὶ ἐξηγεῖται ὁ Αἰσχίν. 18. 10-20, ἔνθα μνημονεύει τὸ φήμιν δ' ἐς στρατὸν ἦλθε, ὡς ἐκ τῆς Ἰλιάδος)· — ἐντεῦθεν ἐθεσπίσθη ἡ Φήμη καὶ ἔσχε βωμούς, Αἰσχίν. ἔνθ' ἀνωτ. (μετὰ τοῦ Σχολ.), Παυσ. 1. 17. 1, Σχόλ. εἰς Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 158· οὕτω, φ. ἐσέπτατο ἐς τὸ στρατόπεδον Ἡρόδ. 9. 100· περιχαρὴς τῇ φήμῃ ὁ αὐτ. 1. 31· φ. δημιόθρους Αἰσχύλ. Ἀγ. 938· τίν' ἔχων φ. ἀγαθὴν ἥκεις; Ἀριστοφ. Ἱππ. 1320· ὑποδεεστέρα τῆς φήμης, κατωτέρα τῆς φήμης, ἧττον σπουδαία ἢ ὅσον ἐφημίζετο, Θουκ. 1. 11· καὶ σοῦ γ' ἐπώνυμος ἐν φήμαις βροτῶν Ἀντιφάνης ἐν «Θαμύρᾳ» 1· φ. ὑπορρεῖ Πλάτ. Νόμ. 672Β· φήμην τινὰ κατασκεδάσαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 18C. **3)** ὁ λόγος περί τινος ἀνθρώπου καὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ, δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην· φ. γάρ τε κακὴ πέλεται, κεύθῃ μὲν ἐεῖραι ῥεῖα μάλ', ἀργαλέη δὲ φέρειν, χαλεπὴ δ' ἀποθέσθαι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 758· περὶ τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον .. καὶ πράξεις ἄψευδής τις πλανᾶται φ. Αἰσχίν. 18. 7· φ. περιφύεταί τινι Ἰσοκρ. 97Ε· ἐπιφέρειν γυναικείους ἑαυτοῖς φήμας Πλάτ. Νόμ. 935Α· — μᾶλις α δὲ ἐπὶ ἀγαθῇ φήμης, Ἡρόδ. 1. 31· κατὰ τὴν εὐδοξίαν καὶ τοὺς ἐπαίνους καὶ τὴν φ. Πλάτ. Νόμ. 109C, πρβλ. 80Α· ἀγαθαὶ φᾶμαι Πινδ. Ο. 7. 18, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1320· ὠσαύτως, φ. πονηραὶ Αἰσχύλ. Χο. 1045· φ. αἰσχρά, ἐναντιοῦσθαι πρὸς τὰ καλὴ δόξα, Ἰσοκρ. 11C· ψευδὴ φ. ὑμνεῖν κατά τινος Πλάτ. Νόμ. 822C, πρβλ. Πολ. 463D. **4)** φᾶμαι, ἐπαινετικοὶ ὕμνοι, Πινδ. Π. 2. 28· οὕτω, φάμα φιλοφόρμιγξ Αἰσχύλ. Ἰκ. 697, πρβλ. Θήβ. 866, καὶ ἴδε **Φήμιος.** **II** πᾶν εἶδος λόγου, πᾶσα φωνή, λόγος, λεγόμενον, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 938, Χο. 1045· λόγων **φήμη,** ποιητικ. περιφρ. ἀντὶ **λόγοι,** Σοφ. Φιλ. 846· — μάλιστα κοινὸς λόγος, «παράδοσις», μῦθος, ἀλλ' ἔστι φήμη .. Αἰσχύλ. Ἰκ. 760· πολιαὶ φῆμαι Εὐρ. Ἡλ. 701, πρβλ. Πλάτ. Φίλ. 16C, Νόμ. 713C, κλπ.· παρὰ φήμης μνήμην λαβὼν Λυσίας 190. 30.

2) ἀγγελία, παραγγελία, Αἰσχύλ. Χο. 741, Σοφ. Ἡλ. 1155, Εὐρ. Ἱππόλ. 158· λόγων φ. Σοφ. Φιλ. 846.— Περὶ τῆς λέξεως ἴδε Wyt. ad Jul. σ. 150 κἑξ.

φημί, φῄς (οὐχὶ φᾷς, ἴδε I.a Roche Text-kr. σελ. 374), φησί (κατ' ἀποκοπὴν φή Ἀνακρ. 40), πληθυντ. **φᾶμέν, φᾶτέ, φᾶσί**· Δωρ. **φᾶμί, φᾶσί** ἢ **φᾶτί** (Ἀριστοφ. Ἀχ. 771), γ' πληθ. **φαντί**·—ὑπερ. **ἔφην** Ἐπικ. **φὴν** Ὅμ.· **ἔφησθα** (σπανίως **ἔφῃς**), Ἐπικ. **φῆσθα** Ἰλ. Φ. 180, κ. ἀλλ.· **φῆς** Ε. 473, Ὀδ. Η. 239, **ἔφη,** Ἐπικ. **φῆ,** Δωρ. **φᾶ** Πινδ.· γ' πληθ. **ἔφασαν** ἢ **ἔφᾶν,** Ἐπικ. **φάν**· προσ. **φάθι** (ἀλλὰ **φαθὶ** κατὰ Διονδ. ἐν Θ. Στεφ. 8,741)· ὑποτ. **φῶ, φῇς, φῇ**· Ἐπικ. **φῇσιν** Ὀδ. Δ. 168, **φήῃ** Λ. 128., Ψ. 275· εὐκτ. **φαίην,** α' πληθ. **φαῖμεν** Ἰλ. Β. 81., Ω. 222, Πινδ., γ' πληθυντ. **φαῖεν** Ἡρόδ., κλπ., **φαίησαν** Θωμυδ. 8. 53· ἀπαρ. **φάναι,** ποιητ. **φῆμεν** Πινδ.· μετοχ. **φάς, φᾶσα, φάν**· μέλλ. **φήσω** Δνρ. **φασῶ**· ἀόρ. α' **ἔφησα** Ἡρόδ. 3. 153, Δωρ. γ' ἐνικ. **φᾶσε** Πινδ. N. 1. 99· εὐκτ. **φήσειε** Ἡρόδ. 6. 69, Αἰσχύλ., μετοχ. **φήσας** Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 1, κλπ.· — Μέσ., παρατ. καὶ ἀόρ. β' **ἐφάμην, ἔφατο** (Ἐπικ. **φάτο**), **ἔφαντο** (Ἐπ. **φάντο**)· προσ. **φάο** Ὀδ. Π. 168., Σ. 171, **φάσθω, φάσθε**· ἀπαρ. **φάσθαι**· μετοχ. **φάμενος**·—μέλλ. Δωρ. **φάσομαι** [ᾶ] Πινδ. N. 9. 102.— Παθητ., γ' ἐνικ. πρκμ. **πέφαται** Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 500· γ' ἐνικ. προστ. **πεφάσθω** Πλάτ. Τίμ. 72D· μετοχ. **πεφασμένος** Ἰλ. Ξ. 127, Αἰσχύλ. Πρ. 843 (ἀλλ' αὖτη δύναται νὰ ἀναχθῇ εἰς τὸ ῥῆμα **φαίνω**)· — ἀόρ. **ἐφάθην** (ἀπ-, κατ-) Ἀριστ. περὶ Ἑρμην. 9. 9.— Ρημ. ἐπίθ. **φατός, φατέος.** Ὁ ἐνεστὼς τῆς ὁριστικῆς φημὶ πάσχει ἔγκλισιν τόνου πλὴν τοῦ β' ἑνικοῦ προσώπου **φῄς**· **φαμὲν** εἶναι α' πληθ. πρόσωπον τοῦ ἐνεστ., **φᾶμεν** ποιητ. ἀπαρ.· **φαντί** εἶναι γ' πληθ. ἐνεστ., **φάντε** ἡ μετοχή. **II.** ὁ ἐνεργ. παρατ. **ἔπρεπε** νὰ εἶναι **ἔφην,** ὡς ὁ ἀόρ., ἀλλὰ συνήθως ἀντ' αὐτοῦ ἦν ἐν χρήσει ὁ παρατ. **ἔφασκον** ἴδε κατωτ. **III**·—ἐκ τοῦ **φάσκω** ὡσαύτως παρελαμβάνοντο πᾶσαι αἱ ἐγκλίσεις τοῦ ἐνεστ. πλὴν τῆς ὁριστικῆς· ἴδε **Elmsl.** εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 903, εἰς Μήδ. 310· — **ἧμαι** (ὃ ἴδε) εἶναι ἕτερος τύπος τοῦ ἐνεστ. **III.** Ἀπὸ τῆς √ΕΙΠ παραλαμβάνεται ὁ συνηθέστερος τύπος τοῦ ἀόρ. **εἶπον,** ὡς καὶ ὁ τύπος **εἶπα,** ἴδε ἐν λέξ. **εἶπον**· ἐκ δὲ τοῦ θέματος **ῥέω** παραλαμβάνεται ὁ πρκμ. **εἴρηκα,** παθ. πρκμ. **εἴρημαι,** παθητ. ἀόρ. **ἐρρήθην** καὶ **ἐρρέθην**. τὰ ἀνάττικα **εἰρήθην** καὶ **εἰρέθην,** μέλλ. παθ. **εἰρήσομαι**· ἐν ᾧ ὁ μέλλ. **ἐρῶ,** Ἰων. **ἐρέω,** λαμβάνεται ἐκ τοῦ ποιητ. ἐνεστ. **εἴρω,** καὶ εἶναι ὁ συνήθης παρ' Ἀττ. μέλλων· ἴδε ἐν λ. **ἐρῶ.**

[Τὸ **φημὶ** ἀνήκει εἰς τὴν √ΦΑ (ἴδε ἐν λέξ. **φάω**), ἐξ ἧς παράγεται καὶ τὸ **φαίνω,** ἡ δὲ κοινὴ αὐτοῦ μετὰ τοῦ **φημὶ** ἔννοια εἶναι ἡ τοῦ **φέρω** εἰς **φῶς,** καθιστῶ γνωστόν, ὅθεν καὶ αἱ τύποι τοῦ παθ. πρκμ. τοῦ **φημὶ** εἶναι αἱ αὐτοὶ πρὸς τοὺς τοῦ **φαίνω**). [ᾶ, πλὴν ἐν τῷ γ' πληθ. τοῦ ἐνεστ. **φᾶσί,** καὶ ἐν τῷ ἄρσεν. καὶ θηλ. τῆς μετοχ. **φάς, φᾶσα**· ἐν τῷ ἀπαρ. **φάναι** ἐν ἀεὶποτε, — διότι τὸ παρ' Εὐβούλ. ἐν Ἀδηλ. 1. 11 **φᾶναι** εἶναι ἀμφιβόλως ἡμαρτημένον καὶ δὲν δύναταί τις νὰ δικαιολογήσῃ αὐτὸ (τοὐλάχιστον ἐν τῷ διαλόγῳ τῶν κωμικῶν) διὰ τοῦ παραδείγματος τοῦ **τεθνάναι,** ἀντὶ **τεθνάναι,** πρβλ. Meinecke ἐν τόπῳ· ὁ τοῦ Δράοντος τύπος **φᾶθι** εἶναι ἐπίσης ἡμαρτημένος, ἴδε Ἀριστοφ. Ἱππ. 23, κλπ.]

Ριζικὴ σημασία· διακηρύττω, ποιοῦμαι γνωστόν, φανερώνω· ὅθεν λέγω, διαβεβαιῶ, διϊσχυρίζομαι, καὶ τίθεται ἢ ἁπλοῦστ. ἢ ἐν συντάξει μετ' ἀπαρ. ἢ αἰτ.· τὸ δὲ ἀπαρίμφατον ἐνίοτε παραλείπεται, οἷον, σὲ κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει (ἐξυπακ. εἶναι) Ἰλ. Θ. 153· ἀλλ' ὡσαύτως, Κορινθίους τί φῶμεν; τί νὰ εἴπωμεν περὶ αὐτῶν; Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 12· — ἀκολούθως, ἐπειδὴ ὅτι λέγει τις ἐκφέρει συνηθως τὴν πεποίθησιν ἢ τὸ φρόνημα αὐτοῦ, τὸ **φημὶ** λαμβάνει τὴν σημασίαν τοῦ νομίζω, στοχάζομαι, πιστεύω, ὑπολαμβάνω (πρβλ. **φάσκω**), φῇ γάρ ὅγ' αἰρήσειν Πριάμου πόλιν Ἰλ. Β. 37· φαίης κε ζάκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι ἄφρονά τε, θὰ ἔλεγες, θὰ ἐνόμιζες ὅτι .., Γ. 220· ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, νὰ λέγῃ ὅτι εἶναι ἴσος πρὸς ἐμέ (δηλ. νὰ φαντάζηται ὅτι εἶναι ..), Α. 187., Ο. 167· μὴ .. φαθὶ λεύσσειν, μὴ νόμιζε ὅτι βλέπεις, Θεόκρ. 22. 56· τί φῄς; τί λέγεις; δηλ. τί νομίζεις; (ἴδε κατωτ. **II.** 5) λέγ' ἀνύσας ὅ τε φῄς Ἀριστοφ. Πλ. 349·—ἀλλ' αἱ σημασίαι αὗται τοῦ **νομίζειν** καὶ **λέγειν** συνεχῶς ἐπικοινωνοῦσι, πρβλ. **λόγος A** καὶ **B** — τὸ πρόσωπον πρὸς ὃ ὁ λόγος ἀποτείνεται ἐκφέρεται διὰ τοῦ πρός τινα, Ὀδ. Ρ. 584, κλπ.· σπανίως διὰ τῆς δοτ. τινὶ Εὐχγ. κ. Μαθ. ιγ', 28· κατά τινος φ., ἐναντίον τινὸς λέγω, ἀμιλῶ, Ξεν. Ἀπολ. 25· —τὸ λεγόμενον ἐκφέρεται διὰ ἀπαρ., ἴδε κατωτ. ἐνίοτε καὶ φ. ὡς .., Λυσίας 110. 5, Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 7, κλπ.· ὅ τι .., Πλάτ. Γοργ. 487D.— Τὸ μέσ. ἔχει πάσας ταύτας τὰς σημασίας ὡς τὸ ἐνεργητ.

II. Ἰδιαίτεραι φράσεις: **1)** **φασί** παρενθετικῶς, λέγουσι, κλέγουσι, λέγεται, Ἰλ. Ε 638, Ὀδ. Ζ. 42, καὶ Ἀττικ.· ἀλλὰ παρὰ πεζογράφοις ὡσαύτως φησί, ὡς τὸ Γαλλικ. on dit, Δημ. ἐν σελ. 650. 13, Πλούτ. 2. 112C, κλπ.· inquit, ait, Gronov. Liv. 34. 3, Bentl. Hor. I ad. 4. 79·—μάλιστα ὅταν προ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τείνηται ἔνστασις ἢ ἐναντίον ἐπιχείρημα, ἴδε Ἑρμηνευτὰς εἰς Pers. Sat. 1. 40)· — οὕτω καὶ ἔφη, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ξεν. Ἀν. 1. 6, 6. 2) φημὶ ἐνίοτε συνάπτεται μετὰ συνωνύμου ῥήματος, π. χ., ἔφη λέγων, ἔφησε λέγων Ἡρόδ. 3. 156., 6. 137, κλπ.· ἔλεγε φὰς ὁ αὐτ. 5. 36· λέγει οὐδὲν φαμένη ὁ αὐτ., 2. 22· ὡσαύτως, τί ἐροῦμεν; τί φήσομεν; Δημ. 99. 8, πρβλ. 800. 4 6· τί φῶ; τί λέξω; Εὐρ. Ἑλ. 483. 3) ἐν ἐπαναλήψει διαλόγων τὸ ῥῆμα συνήθως προτάσσεται τοῦ ὑποκειμένου, ἔφην ἐγώ, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ἐνίοτε συμβαίνει τὸ ἐναντίον, ἐγὼ ἔφην, ὁ Σωκράτης ἔφη· — τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ τοῦ εἶπεν, Born m. εἰ. Ξεν. Συμπ. 3. 8· — φημί, φησί, ἔφην, ἔφη ἐνίοτε παρεμβάλλονται ἐν τῷ λόγῳ παρενθετικῶς, εἰ καὶ προηγήθη ἤδη τὸ λέγει ἢ εἶπεν, ἐξ οὗ ὁ λόγος ἐξαρτᾶται ὡς καὶ νῦν κοινῶς ἐπαναλαμβάνεται τὸ «λέει» καὶ «λέω» = λέγει, λέγω, ὁ Ἰσχόμαχος .. εἶπεν· ἀλλὰ παίζεις μὲν σύ γε, ἔφη ὁ αὐτ. ἐν τῷ Οἰκ. 17. 10, πρβλ. Heind. εἰς Πλάτ. Χαρμ. 165E· οὕτω παρὰ Λατ. τὸ ait. 4) τί φημί; Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1471, καὶ τί φῄς; αὐτόθι 655, Φιλ. 803, Εὐρ. Ἑλ. 706, εἶναι ἐν χρήσει ἐκτὸς τοῦ μέτρου ὡς ἐπιφωνήματα, ἴδε Valck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 923. 5) φημὶ δεῖν, φ. χρῆναι Ἀνδοκ. 27. 39, Ἰσοκρ. 36D.

III. ἐπὶ μᾶλλον ὡρισμένης σημασίας, ὡς τὸ κατάφημι, λέγω μάλιστα, βεβαιῶ, ἰσχυρίζομαι, διαβεβαιῶ, παρ' Ὁμ. ὡς καὶ παρ' Ἀττ., Seidl. εἰς Εὐρ. Ἡλ. 33 καὶ τοὺς φάναι, καὶ ἐκεῖνοι εἶπον, ναί, μάλιστα, Ἡρόδ. 8. 88· καί φημι κάπόφημι Σοφ. Οἰδ. Κολ. 317· ἔγωγέ φημι Πλάτ. Γοργ. 562C· φάναι τε καὶ ἀπαρνεῖσθαι ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 165A μετ' ἀπαρ., φῄς ἢ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε; Σοφ. Ἀντιγ. 442· — τὸ δὲ μετ' ἀρνήσεως, οὔ φημι, σημαίνει ἀρνοῦμαι, δὲν παραδέχομαι, δὲν συναινῶ, μετ' ἀπαρ., ἡ Πυθίη οὐκ ἔφη χρήσειν, εἶπεν ὅτι δὲν θὰ.., Ἡρόδ. 1. 19, πρβλ. 8. 2· οὐκ ἔφασαν ἐπιτρέψαι Λυσί. 131, 9., 131. 10 (ἔνθα ὁ Dobree προτείνει διόρθωσιν ἐπιτρέψειν)· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., οὔ φημ' Ὀρέστην σ' ἐνδίκως ἀνδρηλατεῖν Αἰσχύλ. Εὐμ. 251, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 63· ἀπολ., κἂν μὲν μὴ φῇ, καὶ ἂν μὲν εἴπῃ οὐχί, Ἀριστοφ. Ὄρν. 555· — ἐν τοῖς διαλόγοις τοῦ Πλάτωνος συχνάκις εὑρίσκομεν φάθι ἢ μή, εἰπὲ ναὶ ἢ ὄχι· — πρὸς ὃ ὁ ἕτερος ἀποκρίνεται διὰ τοῦ φημὶ ναί, ἢ διὰ τοῦ οὔ φημι = οὔ, ὄχι, Πλάτ. Πολ. 275B, κ. ἀλλαχ.· ἴδε Stallb. εἰς Πλάτ. Γοργ. 500D· οὐκ ἔφη, εἶπεν ὄχι, Πλάτ. Φαίδων 117E. — Ἐπὶ τῆς ὡρισμένης ταύτης σημασίας οἱ Ἀττ. πλὴν τοῦ ἐνεστ. χρῶνται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τῷ μέλλοντι φήσω καὶ τῷ ἀορ. ἔφησα, ἀλλ' ἐν τῷ παρατ., ἐν τῷ ἀπαρ. καὶ τῇ μετοχῇ τοῦ ἐνεστ. εἰς ἀποφυγὴν ἀσαφείας προὐτίμων τοὺς τύπους ἔφασκον, φάσκειν, φάσκων (ὅρα φάσκω), καὶ τὰ μέσ. φάσθαι, φάμενος· — ἐγίνετο συνήθως διάκρισις μεταξὺ τοῦ φάναι καὶ τοῦ φάσκειν, π. χ., ἔφη σπουδάζειν, ἔλεγεν ὅτι .., ἔφασκε σπουδάζειν, ἰσχυρίζετο ὅτι ἔσπευδεν, ἀλλ' ὅμως εὑρίσκομεν καὶ τὸ ἔφη ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, Ξεν. Ἀν. 1. 6, 7. IV. παραγγέλλω, προστάσσω, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Πινδ. N. 3. 49.

φημίζω· Ἐπικ. -ίξω Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμέρ. 760, κλπ.· ἀόρ. ἐφήμισα Αἰσχύλ., Εὐρ. (ἴδε κατωτ.), Δωρικ. ἐφάμιξα (κατ-) Πινδ. Ο. 6. 92. — Μέσ., ἀόρ. ἐφημισάμην Αἰσχύλ. (ἴδε κατωτ.), Ἐπικ. -ιξάμην Διον. Περ., Νόνν. — Παθ., μέλλ. φημισθήσομαι Λυκόφρ. 1082 ἀόρ. ἐφημίσθην Πλούτ. 2. 264D· Ἐπικ. -ίχθην Χρησμ. Σιβυλλ. 5. 7, κλπ.· — πρκμ. πεφήμισμαι Στράβ. 22· (φήμη). Ἐκπέμπω φωνήν: 1) προφητεύω, λέγω, λαλῶ, ἢ καὶ Λοξίας ἐφήμισε Αἰσχύλ. Χο. 558. 2) διαδίδω λόγον, φήμην, φήμη δ' οὔτις πάμπαν ἀπόλλυται, ἥν τινα πολλοὶ λαοὶ φημίξωσι Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 762 (ἴδε ἐν λέξει φήμη I. 2), πρβλ. Κόϊντ. Σμυρν. 13. 538, κλπ.· — Παθ., οἱ τεθνάναι φημισθέντες Πλούτ. ἔνθ' ἀνωτ. II. Μέσ., ἐκφράζομαι διὰ λόγων, ἐκθέτω, λέγω, συντόμως ἐφημίσω Αἰσχύλ. Ἀγ. 629, πρβλ. 1162, 1173. 2) καλῶ, ὀνομάζω, τινά τι Διονύσ. Ἁλ. ἐν Ἐτυμ. Μεγ. 280. 18· ὄνομα φ. Ὀππ. Ἁλ. 5. 476· — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τοὔνεκα Μυρμιδόνες μιν Ἀχιλλέα φημίξαντο Εὐφορίων ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. σ. 181, 32. 3) ὑπισχνοῦμαι, ἣν (δηλ. εὐνὴν) ἐφήμισεν πατήρ μοι Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 1356.

Φήμιος, ὁ, ὄνομα ἀοιδοῦ ἐν τῇ Ὀδ. (Α. 154, κλπ.)· πρβλ. φήμη I. 4.

φῆμις, ιος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ φήμη, φάτις, λόγος, φωνή, Ἰλ. Κ. 207· — ἐν τῷ χωρίῳ, ἐς θῶκον πρόμολον δήμοιό τε φῆμιν, σημαίνει «τὴν δημοτικὴν συνέλευσιν ἐπὶ δημηγορίᾳ» (Εὐστ.), «ἐκκλησίαν, συνέδριον» (Σχόλ.), ὃ ἐν Ὀδ. Β. 150 λέγεται ἀγορὴ πολύφημος. 2) ἡ «κοινὴ γνώμη», ἡ κρίσις περὶ τῶν πραγμάτων ἐκφερομένη ἐν τῇ κοινῇ ὁμιλίᾳ, Λατ. plebis sententia, χαλεπὴ δ' ἔχε δήμου φ. Ὀδ. Ξ. 239, πρβλ. Π. 75· τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα, τὴν πικρὰν των φλυαρίαν, Ζ. 273· Κασσάνδραν .. φᾶμις ἔχῃσι βροτῶν Ἴβυκ. 8· — ὡσαύτως, φ. ἀοιδῶν Εὐφορίωνος Ἀποσπ. 38· ἐντεῦθεν, 3) φήμη, ὑπόληψις, χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὄπασσεν .. γυναικὶ Ὀδ. Ω. 201· παρὰ μεταγεν., ἐπὶ καλῆς φήμης ἢ εὐδοξίας, Μανέθων 3. 183, 237,

φημισμός, ὁ, = φήμη, Ῥήτορες (Walz) 1. 584, Σουΐδ.

φῆν, Ἰων. ἀντὶ ἔφην, Ὅμ. — ἀλλὰ φῆναι, ἀπαρ. ἀορ. α' ἐνεργ. τοῦ φαίνω, Ὀδ.

φήνη, ἡ, πιθ. = ἁλιαίετος, θαλάσσιος ἀετός, ἔχων χρῶμα σποδοειδές, osifragus, φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ Ὀδ. Π. 217, πρβλ. Γ. 372, Ἀριστοφ. Ὄρν. 304, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3. 2., 9. 34, 2· πτηνὸν ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς, Αἰλιαν. π. Ζ. 12. 4.

φήρ, ὁ, γεν. φηρός, Αἰολ. ἀντὶ θήρ· ἐντεῦθεν τὸ Λατ. fera· πληθ. φῆρες, ἐπὶ τῶν Κενταύρων, Ἰλ. Α. 268, Β. 743· ἐν τῷ ἐνικῷ, Σιμωνίδ. Ἰαμβογράφος 29, Πινδ. Π. 3. 8., 4. 211· ἐπὶ τοῦ Μαρσύου, Τελέστ. 1. 6· — ἐν τοῖς Ἴωσι συγγραφ. ἐπὶ τῶν Σατύρων (ἴδε τὸ ἑπόμ.), Γαλην.

φήρεα, τά, «αἱ περιμήκεις ὑπὸ τὰ ὦτα ἀδενώδεις ἐξοχαί, οἵας καὶ οἱ σάτυροι (φῆρες) ἔχουσιν» Γαλην. Ἱπποκρ. γλωσσ. Ἐξήγησις 586, Ἱππ. 1175C.

φηρο-μᾰνής, ές, δηλ. θηρομανής, ὁ ἐμμανῶς ἀγαπῶν τὴν θήραν, τὸ κυνήγιον, ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, Ἀνθ. Π. 9. 524.

φητιάλεις ἢ φητιάλιοι, ἴδε ἐν λ. φετιάλεις.

φήτρη, φητρία, ἴδε ἐν λ. φράτρα.

φθαίρω, Δωρ. ἀντὶ φθείρω, Εὐστ. 1648. 5, Ἐτυμ. Μέγ. 269, 50, πρβλ. Valck. εἰς Ἡρόδ. 5. 50.

φθάνω [ᾰ], μέλλ. φθήσομαι Ἰλ. Ψ. 444, Θουκ. 5. 10, Πλάτ. Πολ. 375C, κλπ.· ἀλλὰ φθάσω [ᾰ] Ἱππ. 491. 28, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 5. 4, 38., 7. 1, 19· ἀόρ. ἔφθᾰσα Ἡρόδ. 7. 161, Αἰσχύλ. Πέρσ. 752, Θουκ., κλπ. (ἐν χρήσει καθ' ἁπάσας τὰς ἐγκλίσεις πλὴν τῆς προστακτικῆς)· εὐκτ. γ' ἐνικ. φθάσειε Ἰσοκρ. 183C, φθάσειαν Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 14· Δωρ. ἔφθαξα Θεόκρ. 2. 115· — ἀλλ. ὁ μόνος Ἐπικ. ἀόρ. εἶναι ἔφθην, ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἀττ.· πληθ. ἔφθημεν, -ητε, -ησαν Εὐρ. ἐν Φοιν. 1468, Ἰσοκρ. 83E, 58B. Ἀντιφῶν 117. 2, Ἐπικ. γ' πληθ. φθάν, Ἰλ. Α. 51· ὑποτακτ. φθῶ, Ἐπικ. γ' ἐνικ. φθήῃ, φθῇσιν Π. 861, Ψ. 805· Ἐπικ. α' πληθ. φθέωμεν Ὀδ. Π. 383· γ' πληθ. φθέωσιν Ω. 437· εὐκτ. φθαίην, Ἐπικ. γ' ἐνικ. φθαίησι (παρα-) Ἰλ. Κ. 346· ἀπαρ. φθῆναι Ἡρόδ. 6. 115, Θουκ. 4. 4· μετοχ. φθᾶς Ἡρόδ. 3. 71· Ἐπικ. ὡσαύτως μετοχ. μέσ. ἀορ. φθάμενος Ἰλ. Ε. 119, κλπ.· Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 552 — πρκμ. ἔφθᾰκα Φίλιππ. (;) παρὰ Δημ. 239. 9, Ὀρειβάσ.· πέφθακα Χριστ. Πασχ. 2077, Τζέτζ.· ὑπερσ. ἐφθάκει Λουκ. Φιλοψ. 6, Πλουτ. Γάλβ. 17· — ὁ παθ. ἀόρ. ἐφθάσθην ἀπαντᾷ παρὰ μεταγεν., ὡς Διονύσ. Ἁλ. 6. 25, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 315, 538, Ἰώσηπ., Γαλην., Λοβεκ. Παραλ. 45. (Τὴν √ΦΘΑ σχετίζει ὁ Curt. πρὸς τὴν ῥίζ. ΨΑ, παραβάλλων τὰς παρ' Ἡσυχίῳ γλώσσας, «φθατήσῃ, φθάσῃ, — ψατᾶσθαι· προκαταλαμβάνειν» καὶ — «ψατῆσαι· προειπεῖν»· ἴσως καὶ τὰ Λατ. spe-s, spe-rare ἀνήκουσιν εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν.) [φθᾰνω ἀεὶ παρ' Ἀττ.· φθᾰνω ἐν Ἰλ. Ι. 506, Φ. 262 (ἔνθα ὁ Ζηνόδ. ἀνέγνω φθανέει ἀντὶ φθάνει)· παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς ᾰ ἢ ᾰ κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, Ἰακώψ εἰς Ἀνθ. Π. 884.]

Ἔρχομαι ἢ πράττω τι πρῶτος ἢ πρὸ ἄλλων· I. μετ' αἰτ. προσώπου, προλαμβάνω τινά, προφθάνω τινὰ ἐν τῷ τρέχειν ἢ ἄλλως πως, Λατ. praevenire, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα Ἰλ. Φ. 262· φθῇ σε τέλος θανάτοιο Λ. 451· πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 552, 568, Ἡρόδ. 7. 161, Εὐρ. Ἡρακλ. 120, Ἰφ. ἐν Ταύρ. 669, Ἰσοκρ. 197B, κλπ.· οὕτως, ἔφθησαν τὸν χειμῶνα, προέλαβον τὴν θύελλαν, Ἡρόδ. 7. 188· φθάσας τὸν λογισμὸν Δημ. 526. 18. — Παθ., καταφθάνομαι, ἐφθάνετο Ἀνθ. Παλατ. 9. 278· ἐφθάσθην, ἴδε κατωτ. II. ἀπολ., ἔρχομαι πρῶτος ἀντίθ. τῷ ὑστερέω, Εὐρ. Φοίν. 975, πρβλ. Θουκ. 4. 121, Ξεν. Ἀν. 5. 9, 18· τοῦ φθάσαντος ἁρπαγή, λεία τοῦ φθάσαντος πρώτου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 752, πρβλ. Ἀποσπ. 22b· φθάσαι πρὶν ἀδικηθῆναι Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 3, 4, πρβλ. Ρητορ. 1. 12, 30· — καὶ συχν. παρὰ μεταγεν. συγγραφεῦσι, τὰ φθάσαντα, τὰ προηγουμένως μνημονευθέντα, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 1. 34, ὑπόθεσις εἰς Δημ. 1128· ὁ φθάνων, ἡ φθάνουσα, ὁ πρότερος, ἡ προτέρα, συχν. παρὰ Βυζ.· τὸ φθάνον, ὁ πρότερος χρόνος, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14. 6. 2) μετὰ προθ., ἔρχομαι ἢ φθάνω πρῶτος, ἐς τὸν Ἑλλήσποντον Θουκ. 8. 100, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 5. 4, 9· ἕως τοῦ οὐρανοῦ Ἐβδ. (Δαν. Δ', 8)· ἔφθασεν ἐφ' ὑμᾶς Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιβ', 28, κ. Λουκ. ια', 20, Ἐπιστ. πρ. Θεσσ. β', 16· ἁπλῶς ἐξικνοῦμαι, φθάνω μέχρι τινός, Ἰσραὴλ δὲ διώκων νόμον, δικαιοσύνης εἰς νόμον οὐκ ἔφθασεν Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. θ', 31, πρὸς Φιλ. γ', 16, πρβλ. Πλούτ. 2. 338A. III. ἡ ἐνέργεια ἐν ᾗ προλαμβάνει τις τὸν ἕτερον ἐκφέρεται διὰ τῆς μετοχῆς συμφωνούσης πρὸς τὸ ὑποκείμενον, [Ἄτη] πολλὸν ὑπεκπροθέει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν βλάπτουσ' ἀνθρώπους Ἰλ. Ι. 506 ἀλλ' ἄρα μιν φθῆ Τηλέμαχος κατόπισθε βαλών, ὁ Τηλέμαχος προέλαβε καὶ ἐκτύπησεν αὐτὸν κατὰ τοῦ νώτου πρότερος, Ὀδ. Χ. 91, πρβλ. Π. 383, Ἰλ. Κ. 368· συχν. παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ., ἔφθησαν ἀπικόμενοι, πρῶτοι ἀφίκοντο, Ἡρόδ. 4. 136, πρβλ. 6. 115· ἔφθασαν προκαταλαβόντες Θουκ. 3. 112· ὡσαύτως, ἣν φθάσωσιν πρότερον διαφθείραντες τὸ στράτευμα ὁ αὐτ. 7. 25· φθ. γόνασι προσπεσὼν πατρὸς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 986, κλπ.· — εἶναι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὡσαύτως εὔχρηστος ἡ μετὰ παθ. μετοχῆς σύνταξις, ἦ κε πολὺ φθαίη πόλις ἁλοῦσα, δηλ. πολὺ πρότερον ἁλώσεται, Ἰλ. Ν. 815· εἴ κε φθήῃ τυπείς, ἐὰν κτυπηθῇ, τραυματισθῇ πρῶτος, Π. 861· φθαίητε γὰρ ἂν .. ἐξανδραποδισθέντες ἤ .. Ἡρόδ. 6. 108· μὴ φθάσωσι προεπιβουλευόμενοι Θουκ. 3. 83· ἔφθη κατακωλυθεὶς Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 17· φθάνειν δεῖ πεφραγμένους τοὺς πόρους, πρέπει νὰ προλάβωμεν τὴν ἀπόφραξιν τῶν διαβάσεων, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 2. 4, 25 — αἱ τοιαῦται προτάσεις ὡς ἔχουσαι συγκριτικὴν ἔννοιαν συνάπτονται συχνάκις μετὰ γενικῆς, φθὰν δὲ μέγ' Ἱππήων .. κοσμηθέντες Ἰλ. Λ. 51 συχνότερον δὲ μετὰ τοῦ πρὶν .. ἢ μετὰ τοῦ συγκριτικοῦ ἤ .. , ἔφθη ὀρεξάμενος, πρὶν οὐτάσαι Π. 322, πρβλ. Ἀντιφῶντα 114. 29, Ξεν. Κύρ. 3. 2, 4· φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα ἢ ὑμῖν Ἰλ. Ψ. 444, πρβλ. Ὀδ. Λ. 53, Ἡρόδ. 6. 108· οὕτω, ἔφθησαν ἀναβάντες πρὶν ἢ .. Ἡρόδ. 9. 70· ἔφθησαν ἐκπεσόντες πρότερον ἢ .. ὁ αὐτ. 6. 91· φθῆ .. βαλών Ὀδ. Χ. 91· φθὰν κοσμηθέντες Ἰλ. Λ. 51· ἔφθην ἀφικόμενος· φθάνω εὐεργετῶν, πρῶτος ἐγὼ εὐεργετῶ, δεικνύω καλωσύνην, Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 14· ὅπως φθάσειαν βοηθήσαντες ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7. 2, 14, κλπ. 2) ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἡ μετοχὴ φθὰς ἢ φθάσας Ἐπικ. φθάμενος, εἶναι ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ. μετ' ὀρθολεκτικοῦ ῥήματος, ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος, ἀντὶ ὅς μ' ἔφθη βαλών, Ἰλ. Ε. 119, Ν. 387, πρβλ. Ὀδ. Τ. 449 οὐκ ἄλλος φθὰς ἐμοῦ κατήγορος ἔσται, οὐδεὶς ἄλλος θὰ προφθάσῃ νὰ γίνῃ κατήγορος πρὸ ἐμοῦ, Ἡρόδ. 3. 71· ἀνέῳξάς με φθάσας, ἀνέῳξας τὴν θύραν προλαβὼν ἐμὲ μέλλοντα κόπτειν αὐτήν, δηλ. «προτοῦ νὰ κτυπήσω ἐπρόφθασες καὶ ἄνοιξες», Ἀριστοφ. Πλ. 1102· φθάσας προσπεσοῦμαι Θουκ. 5. 9, πρβλ. 2. 91, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 5, 3, κλπ. σπανίως οὕτως ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ ἐνεστ., φθάνοντες δῃοῦμεν αὐτόθι 3. 3, 18. 3) σπανίως μετ' ἀπαρεμφ., ὡς τὸ Λατ. occupo, φθαίης ἔτ' εἰς ἐκκλησίαν ἐλθεῖν Ἀριστοφ. Ἱππ. 935, πρβλ. 1384 ὁ φθάσας θαρσῆσαι Θουκ. 3, 82· μόλις φθάνει θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα μὴ χαμαὶ πεσεῖν Εὐρ. Μήδ. 1169· συχνότερον παρὰ μεταγεν. Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1188, Διονύσ. Ἀλ. 4. 59, 61, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 13. 2, Ἁρμον. 2. IV. μετ' ἀρνήσεως διακρίνομεν τὰς ἑξῆς περιπτώσεις: 1) μετὰ τοῦ οὐ καὶ μετοχῆς, ἑπομένου καὶ ἢ καὶ εὐθύς, ὡς τὸ Λατ. simul ac, ἐκφέρει δύο ἐνεργείας ἀκολουθούσας τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην, ἀλλ' οὐ φθάνειν χρὴ συσκιάζοντας γένυν, καὶ .. ὁρμᾶν, οὐκ ἂν φθάνοιτε συσκιάζ. γένυν καὶ ὁρμῶντες κτλ., Εὐριπ. Ἱκέτ. 1219· οὐ φθάνει ἐξαγόμενος καὶ εὐθὺς ὅμοιός ἐστι τοῖς ἀκαθάρτοις, εὐθὺς ὡς ἐξαχθῇ, γίνεται ἀκάθαρτος, Ξεν. Ἱππ. 5. 10, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1384· οὐκ ἔφθημεν εἰς Τροιζῆνα ἐλθόντες καὶ τοιαύταις νόσοις ἐλήφθημεν ἐξ ὧν .. , μόλις ἤλθομεν εἰς Τρ. καὶ εὐθύς .. , Ἰσοκρ. 588Ε, πρβλ. 58Β, 92Ε, 179Α, 199D· οὐκ ἔφθη μοι συμβᾶσα ἡ ἀτυχία καὶ εὐθὺς ἐπεχείρησαν διαφορῆσαι τἄνδοθεν, μόλις συνέβη εἰς ἐμὲ τὸ δυστύχημα καὶ .. , Δημ. 1073. 20, πρβλ. 1319. 11. 2) οὐκ ἂν φθάνοις, οὐκ ἂν φθάνοιτε, μετὰ μετοχ. ἐνεστ., σημαίνουσι σπουδὴν ἢ ἀνυπομονησίαν, καὶ τίθενται εἰς δήλωσιν ἰσχυρᾶς προτροπῆς ἢ ἐσπευσμένης προσταγῆς, οὐκ ἂν φθάνοιτε ἀπαλλασσόμενοι, δηλ. σπεύσατε καὶ ἀπέλθετε, Ἡρόδ. 7. 162· οὐ φθάνοιτ' ἔτ' ἂν θανόντες, σπεύσατε καὶ ἀποθάνετε, ταχέως ἀποθάνετε, Εὐρ. Ὀρ. 936, πρβλ. Ἄλκ. 662, Ἡρακλ. 721 (ἔνθα ἴδε Elmsl.), Τρῳ. 456, Ἰφ. ἐν Ταύρ. 245· οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντε Ἀριστοφ. Πλ. 485· ἀποτρέχων οὐκ ἂν φθάνοις αὐτόθι 1133· εἰς ἀγορὰν ἰὼν οὐκ ἂν φθάνοις αὐτόθι σ. 874, πρβλ. Ἐκκλ. 118· οὐκ ἂν φθάνοις λέγων Πλάτ. Συμπ. 185F, πρβλ. Εὐθύδ. 272D, Φαίδων 100C, Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 11· οὕτως, οὐκ ἂν φθάνοιμι (ἐξυπακ. λέγων) Πλάτ. Συμπ. 214E· — μετὰ μετοχ. ἀορ., μόνον παρὰ μεταγεν., οἷον, Λουκ. Τόξ. 2· — (ἐπὶ ὁμοίας ἐννοίας ἡ μετοχὴ φθάσας (ὡς τὸ ἀνύσας) εἶναι ἐν χρήσει μετὰ προστακτικῆς, λέγε φθάσας, λέγε ταχέως, τρέχε φθάσας, καὶ τὰ ὅμοια· ἔτι δὲ εὕρηται καὶ ἡ μετοχὴ φθάσας μετ' ἄλλης μετοχῆς, φθάσας ἁρπάσας Ἡρόδ. 6. 65). — Ἐν ταῖς φράσεσι ταύταις τινὲς τῶν ἐκδοτῶν γράφουσι τὰς προτάσεις ἐρωτηματικῶς, ὡς τὸ Λατ. quin statim .. ? δὲν θὰ σπεύσῃς νὰ ὑπάγῃς; κλπ.· — ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀναγκαῖον, οὔτε δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς παραδείγματα ὅμοια τῷ, οὐκ ἂν φθάνοιμι, ἀμέσως θὰ ἀρχίσω, Πλάτ. Συμπ. 214Α, πρβλ. Φαίδωνα 100C, Εὐθύδ. 272D, Δημ. 745. 2., 782. 17 — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 164, 254.

φθάρμα, τό, φθορά, διαφθορά, ὅτι φθάρματά ἐστιν ἐν αὐτοῖς Ἑβδ. (Λευιτ. ΚΒ', 25). II. ἐφθαρμένος, κάθαρμα, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 10, 5· τῆς ἀποθήκης τὰ φθάρματα, τουτέστι καὶ σκώληκας καὶ σῆτας Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 502Α.

φθάρσις, εως, ἡ, φθορά, Μιχ. Ψελλ. παρὰ A. J. H. Vincent Notices des Manuscr. τ. 16, μέρ. 2, σ. 340. 10.

φθαρτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φθοράν, καταστρεπτικός, ἀντίθετον τῷ γεννητικός, ποιητικός, μετὰ γεν., φθαρτικὰ ἀλλήλων τὰ ἐναντία, καταστρέφουσιν ἄλληλα, Ἀριστ. Φυσ. 1. 9, 4· ἡ κακία φθ. τῆς ἀρχῆς ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 6. 5, 6, πρβλ. Πολιτικ. 3. 10, 2, Ποιητικ. 11, 10· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 2. 9, 6., 4. 4, 3, κ. ἀλλ. — Ἐπίρρ. -κῶς, αὐτόθι 7. 3, 7.

φθαρτο-λάτρης, ου, ὁ, ὁ λατρεύων τὰ φθαρτά, Εὐσέβ. ἐν Φωτίου Βιβλιοθ. 106. 19.

φθαρτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ φθείρω, ὁ ὑποκείμενος εἰς φθοράν, ἀντίθετον τῷ ἀΐδιος, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 8, 2., 1. 24, 5, Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 9, 8.

φθαστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ φθάνω, πρέπει τις νὰ προλάβῃ, Ὀρειβάσ. 131 Matth.

φθατέω, ἴδε καταφθατέομαι.

φθέγγομαι, μέλλ. φθέγξομαι· ἀόρ. ἐφθεγξάμην· πρκμ. ἔφθεγμαι, β' πρόσ. ἔφθεγξαι Πλάτ. Νόμ. 830C, τὸ γ' πρόσ. ἔφθεγκται κεῖται μεταβατικῶς παρ' Ἀριστ. ἐν Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 10, 8· ἀλλὰ παθητ. παρὰ τῷ αὐτῷ περὶ Οὐραν. 1. 9, 15· ἀποθ. Ἐκπέμπω φθόγγον, φωνήν, ὁμιλῶ δυνατὰ καὶ καθαρά, συχν. παρ' Ὁμήρ., κυρίως ἐπὶ παντὸς ζῴου ἔχοντος πνεύμονας, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 1· 1) ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς, Ἡρόδ., κλπ.· φθ. φωνῇ ἀνθρωπηίῃ ὁ αὐτ. 2. 57· ἀπὸ γλώσσης Πινδ. Ο. 6. 21· διὰ τοῦ στόματος Πλάτ. Σοφιστ. 238B· [ψυχῆς] φθεγξαμένης ἀΐων Ξενοφάν. 6. 5· φθεγξάμενος προσέειπε Ἰλ. Λ. 603, κλπ.· φθεγξαμένου τευ ἡ αὐδήσαντος Ὀδ. Ι. 497· συνημμένον μετοχῇ δηλούσῃ τὸ εἶδος τῆς φωνῆς, φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα Ἰλ. Φ. 341· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες Ὀδ. Κ. 229, κ. ἀλλ.· οὕτω, φθ. μετὰ βοῆς Πλάτ. Νόμ. 791E, κλπ.· μέγιστον ἁπάντων Δημ. 405. 17· καλὸν καὶ μέγα ὁ αὐτ. 408. 19, πρβλ. 449. 26· ἐλεύθερον καὶ μέγα Πλάτ. Γοργ. 485D· — ὡσαύτως ἐπὶ μικρᾶς καὶ ἀσθενοῦς φωνῆς, ὀλίγῃ ὀπὶ φθεγξάμενος Ὀδ. Ξ. 492· τυτθὸν φθεγξαμένη Ἰλ. Ω. 170· — εἶναι δὲ ἐν χρήσει ἐπὶ παντὸς ἤχου τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς· οἷον ἐπὶ τῆς πολεμικῆς κραυγῆς, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 18· ἐπὶ τῆς ἀπαγγελίας τοῦ χοροῦ, ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 8, 3, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 238D· συχν. ἐπὶ ῥητόρων, ἴδε ἀνωτ.· — οὐδὲ φθέγξασθαι δύναται Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδόσ. 205, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 368C· ὅθεν τοὐναντίον τοῦ σιωπᾶν, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 6· οὕτω, καὶ εἶτα σὺ φθέγγει .. ; ἀνοίγεις τὸ στόμα σου; Δημ. 320. 2· ἐπὶ βρέφους ἄρτι γεννηθέντος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 10, 4. — Συντάσσεται: — μετὰ συστοίχου αἰτ., προφέρω, ὄπα Θέογν. 532· ἔπος Ἡρόδ. 5. 106, κλπ.· ἱερὸν μέλος Θέογν. 761· ὀδυρμοὺς καὶ γόους ἀνωφελεῖς Αἰσχύλ. Πρ. 34· τὰ καίρια Σοφ. Φιλ. 682· ἀράς, λόγους, βοήν, βλασφημίαν Εὐρ. Φοίν. 475, Μήδ. 1307, Ἰφ. ἐν Ταύρ. 1385, Ἴων 1189· τἀληθῆ Πλάτ. Φίληβ. 49B κλπ.· — τὸ πρόσωπον πρὸς ὃ λαλεῖ τις, ἐκφέρεται ἐμπροθέτως, φθ. εἴς τινα Εὐρ. Φοίν. ἔνθ' ἀνωτ.· πρός τινα Πλάτ. Ἴων 534D· μεταγεν. ὡσαύτως, τινί, Πλουτ. Κράσσ. 27· — φ. περί τινος Ἰσοκρ. 210D· — τὸ φθεγγόμενον, ὃ φθέγγεσθαι ἢ φθεγγομένη φωνή, εἴρεσθαί τε αὐτὸν ὅ,τι τὸ φθεγγόμενον εἴη τοῦτο Ἡρόδ. 8. 65. 2) ἐπὶ ζῴων: π. χ. ἐπὶ ἵππου, χρεμετίζω, ὁ αὐτ. 3. 84, 85· ἐπὶ ἀετοῦ, κλάζω, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 23· ἐπὶ κόρακος, κόραξ πολλὰς μεταβάλλειν εἰωθὼς φωνάς, τούτων ἐὰν ταχὺ δὶς φθέγξηται καὶ ἐπιρροιζήσῃ καὶ τινάξῃ τὰ πτερὰ ὕδωρ σημαίνει Θεοφρ. περὶ Σημ. Ὑδάτ. 1. 16· ἐπὶ νεβροῦ, Θεόκρ. 13. 62· ἐπὶ πτηνῶν, ἀντίθετον τῷ ἄφωνοί εἰσι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 28, 2· ἐν τῷ θέρει ᾄδει κόττυφος, τοῦ χειμῶνος .. φθ. θορυβώδες αὐτόθι 9. 49B. 1, κ. ἀλλ.· ἐπὶ σκωλήκων, φθ. οἷον τρισμὸν Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 5. 10, 5· ἐπὶ ἰχθύων τινῶν, Ἀριστ. Ἀποσπ. 284 3) ἐπὶ ἀψύχων, οἷον ἐπὶ θύρας, «τρίζω», Ἀριστοφ. Πλ. 1099· ἐπὶ βροντῆς, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 3· ἐπὶ σαλπίγγων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 4. 2, 7., 5. 2, 14· ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 6, 3· ἐπὶ τῆς λύρας, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 12, 7· ἐπὶ πηλίνου ἀγγείου, εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθ. Πλάτ. Θεαίτ. 179D· φθ. παλάμαις, κροτεῖν τὰς χεῖρας, Νόνν. Δ. 5. 106, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 505, 17· — ἐπὶ φωνήεντος, ἔχω τοιοῦτον ἢ ἀλλοῖον ἦχον, Πλάτ. Κρατύλ. 394C. II. = ὀνομάζω, καλῶ κατ' ὄνομα, δίδω ὄνομα, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 527A, ἐν Φιλήβ. 25C, 34A· τῷ πλέγματι τούτῳ τὸ ὄνομα ἐφθεγξάμεθα λόγον, ἐδώκαμεν εἰς αὐτὸ τὸ ὄνομα λόγος, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 262D· φθ. εἴδωλον ἐπὶ πᾶσιν ὡς ἓν ὂν αὐτόθι 240A κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι γιγνόμενα ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 157B· καὶ τὸν κύλλαστιν φθέγγου, λέγε τὴν λέξιν κύλλαστιν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 253. III. μετ' αἰτ. προσώπου, ἐπαινῶ, ὑμνῶ, ἐξυμνῶ μεγαλοφώνως, Πινδ. Ο. 1, 59.

φθεγγώδης, ες, ὅμοιος πρὸς φθόγγον, φωνήν, Ἱππ. 27. 10, ἔνθα ὁ Cornar. φθινώδεα.

φθεγκτός, ή, όν, ῥηματ., ἐπίθ., ὁ ἠχῶν, φωνητικός, ἔχων φωνήν, Πλούτ. 2. 1017F· — ὡσαύτως παρὰ τῷ Μαξίμ. Τυρ. 14. 2, φθεγκτικός.

φθέγμα, τό, ὁ ἦχος τῆς φωνῆς, φωνή, Πινδ. Π. 8. 42, Αἰσχύλ. Πρ. 588, Σοφ. Ο. Κ. 1623, κλπ., καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, οἷον Πλάτ. Πολ. 616A· περιφρ., ὦ φθέγμ' ἀναιδὲς ἀντὶ ὦ φθεγξάμενε ἀναιδῆ Σοφ. Ο. Κ. 863, πρβλ. Αἴ. 14, Ἠλ. 1225. 6) γλῶσσα, λαλιά, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 354. γ) λόγος, ὁμιλία, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1177· καὶ ἐν τῷ πληθ., λόγοι, Πλάτ. Νόμ. 655A,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολύζηλ. ἐν Ἀδήλ. 2. **2)** ἐπὶ ἄλλων ἤχων, οἷον ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν πτηνῶν, Σοφ. Ἠλ. 18, Εὐριπ. Ἑλ. 747· ἐπὶ τοῦ μυκηθμοῦ ταύρου, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1215· φροντὰς φθ. Πινδ. Π. 4. 351· φθέγ. θυείας, ὁ κρότος τοῦ ἰγδίου, Ἀριστοφ. Εἰρ. 235· ἐπὶ μουσικῶν ἤχων ἢ φθόγγων, Πλάτ. Νόμ. 812D· ἐπὶ τοῦ ᾄσματος τῆς ἀηδόνος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 204, 223.

φθεγματικός, ή, όν, ὁ φθεγγόμενος, φθεγματικὸν μαντεῖον Μάξιμ. Τύρ. τ. 2, σ. 274.

φθέγξις, εως, ἡ, τὸ φθέγγεσθαι, φθόγγος, φωνή, προφορά, τῆς φωνῆς λυομένης πάντα λύεται ἡ γὰρ λύσις τῇ φθέγξει ὁμοίη Ἰππ. 1050· τὰ ἡμίφωνα τὰ ἐγγὺς ὄντα τῶν φωνηέντων κατὰ τὴν φθέγξιν Ἐτυμολ. Μέγ. 430, 55.

φθείομεν, Ἐπικ. α' πληθ. ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ **φθάνω**

φθείρ, ὁ, μεταγεν. ἡ, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 307· γεν. **φθειρός**· δοτ. πληθ. **φθειρσί**· — «ψεῖρα», Λατιν. pediculus, Ἀρχίλ. 125, Ἡρόδ. 2. 37, 4. 168, καὶ συχν. παρ' Ἀριστοφ.· παροιμ., πρὸς φθεῖρα κείρασθαι, δηλ. κείρασθαι μέχρι τοῦ δέρματος, Εὔβουλ. ἐν «Δόλωνι» 3· ἐπὶ τῆς νόσου φθειριάσεως («ψείρισμα»), morbus pedicularis, τὴν σάρκα εἰς φθεῖρας μεταβάλλειν Πλουτ. Σύλλ. 36· τοῦ σώματος διαλυθέντος εἰς φθειρῶν πλῆθος Διοδ. Ἐκλογ. 529. 66. **2)** ἐπὶ τῶν φθειρῶν τῶν ζώων, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ Ἱστ. 5. 31, 5, κ. ἀλλ.· τῶν πτηνῶν, αὐτόθι· τῶν ἰχθύων, αὐτόθι 7· οὕτω καὶ ἐπὶ σίτου, κλπ., μὴ ὁ σῖτος φθειρὶ ζέσῃ Λουκ. Ἐπιστ. Κρον. 26, πρβλ. Κτησ. Ἰνδικ. 21, κλπ. **II.** θαλάσσιος ἰχθὺς ἐκ τοῦ εἴδους ἐχενηΐς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 10, 4., 5. 31, 8. **III.** ὁ κῶνος εἴδους πίτυος, Φώτ.· πρβλ. **φθειροποιός.** **IV.** τὸ μέσον μέρος τοῦ πηδαλίου, Πολυδ. Α', 89.

φθειριᾶσις, εως, ἡ, «ψείρισμα», morbus pedicularis, Πλουτ. Σύλλ. 36, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 31, 3, καὶ ἴδε **φθεὶρ** I. 1.

φθειριάω, μέλλ. **-άσω,** [ᾱ], εἶμαι πλήρης φθειρῶν, «ψειριάζω», Διογ. Λ. 5. 5.—ἰδίως, πάσχω ἐκ φθειριάσεως, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 368, Πλουτ. Σύλλ. 36· ἐπὶ πτηνῶν καὶ προβάτων, Γεωπον. 17. 29.

φθειρίζομαι, Παθ., «ψειρίζομαι», Ἀριστ. Ἀποσπ. 66, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 1, 16· ἐπὶ τῆς θύρας ἑστῶσα ἐφθειρίζετο Ἀθήν. 586Α·—τὸ ἐνεργ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ φθειριεῖ γῆν Αἰγύπτου ὥσπερ φθείρίζει ποιμὴν τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ Ἱερεμ. Ν', 12.

φθειρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φθεῖρας, Γλωσσ.

φθείριον, τό, συνώνυμον τῷ **σταφὶς ἀγρία,** Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 4. 156·—ὡσαύτως **φθειρο-κτόνον,** τό, αὐτόθι.

φθειριστικός, ή, όν, ὁ ζητῶν φθεῖρας·—ἡ φθειριστική (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ συλλαμβάνειν καὶ φονεύειν φθεῖρας, Πλάτ. Σοφ. 227Β.

φθειρό-βρωτος, ον, ὁ ὑπὸ φθειρῶν καταβρωθείς, γέγονε δὲ (δηλ. ὁ Φερεκύδης) φθειρόβρωτος Ἡσύχ. Μιλήσ. LXXI, σελ. 53 Flach.

φθειρο-κομίδης, ου, ὁ, «φθειρῶν γέμων» Ἡσύχ.

φθειρο-κτονέω, φονεύω φθεῖρας, «φθειροκτονεῖν τὸ τὰς φθεῖρας κτείνειν» Ἀν. Βεκ. 71, 15. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 98.

φθειροκτόνον, τό, ἴδε ἐν λ. **φθείριον.**

φθειρο-ποιός, όν, ὁ παράγων φθεῖρας, ἔριον φθειροποιὸν Πλούτ. 2. 642C. **II.** πῖτυς φθ., φέρουσα μικροὺς κώνους (πρβλ. φθεὶρ III), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 2, 6· ὡσαύτως **φθειροφθόρος,** ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἴτ. 1. 9, 2· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

φθειροτρᾰγέω, (**φθεὶρ** III, **τρώγω**), τρώγω κώνους πίτυος (κατὰ τὸν Ritter), Ἡρόδ. 4. 190· ἄλλοι ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ τρώγω φθεῖρας, ἴδε Bähr ἐν τόπῳ καὶ πρβλ. 4. 168·— ἕτερος τύπος **φθειρο-τρωκτέω,** ἀπαντᾷ παρ' Ἀρρ. ἐν Περίπλ. Εὐξείν. σ. 18 Huds.— ὁ Στράβ. 499 (πρβλ. 492) μνημονεύει ἔθνος φθειροφάγων, κληθέντων οὕτως ἀπὸ τοῦ αὐχμοῦ καὶ τοῦ πίνους, πρβλ. Πλίν. 6. 4.

φθειρο-φθόρος, ον, (**φθεὶρ** III, **φέρω**) ἴδε ἐν λ. **φθειροποιός** II.

φθείρω, Αἰολ. **φθέρρω** Ahrens D. Aeol. σ. 53·—Ἰων. παρατ. **φθείρεσκε (δια-)** Ἡρόδ. 1. 36·— μέλλ. **φθερῶ,** Ξεν., κλπ., Ἰων. **φθερέω (δια-)** Ἡρόδ. 5. 51· Ἐπικ. **φθέρσω (δια-)** Ἰλ. Ν. 625 — ἀόρ. α' **ἔφθειρα** Τραγ., Θουκ. 2. 91, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 4· ποιητ. **ἔφθερσα** Λυκόφρ. 1402 — πρκμ. **ἔφθαρκα** Δείναρχ. 98. 22, (δι-) Εὐρ., κλπ.·— Μέσ., μέλλ. **φθεροῦμαι** (ἐπὶ παθ. σημασ.) Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 272, Εὐρ. Ἀνδρ. 708, Θουκ. 7. 48· Ἰων. **φθερέομαι (δια-)** Ἡρόδ. 8. 108., 9. 42 (μετὰ δ ἀφ. γραφῆς **φθαρ-**).—Παθ., μέλλ. **φθαρήσομαι** Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 10. 10, 7, (διαφ.) Εὐρ., Δωρ. **-οῦμαι** Τίμ. Λοκρ. 94D·— ἀόρ. **ἐφθάρην** [ᾱ] Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1502, Θουκ. 7. 13, Πλάτ., ποιητ. γ' πληθ. **ἔφθαρεν** Πινδ. Π. 3. 66 — πρκμ. **ἔφθαρμαι,** γ' πληθ. **ἐφθάρται** ἐν Θουκ. 3. 13 (λόγος τῶν Μυτιληναίων), ἀπαρ. **ἐφθάρθαι** Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 16, 4, Πλούτ., Αἰσλ. **ἐφθόρθαι** Εὐστ. 79), 8· ὑπερσ. γ' πληθ. **ἐφθάρατο (δι-)** Ἡρόδ. 8. 90.— Τὸ σύνθετον **διαφθείρω** εἶναι πολλῷ συνηθέστερον τοῦ ἁπλοῦ ῥήματος. (Ἐκ τῆς √ΦΘΕΡ, ΦΘΑΡ παράγονται αἱ λ. **φθορ-ά, φθόρ-ος**· φαίνεται δὲ ὅτι εἶναι ἐκτεταμένος τύπος τῆς √ΦΘΙ τοῦ **φθίω, φθίνω.**) Καταστρέφω, Λατ. perdere, pessumdare· μήλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες Ὀδ. Ρ 246· φθ. τῶν Συρίων τοὺς κλήρους Ἡρόδ. 1. 76, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 11, Ἀνάβ. 4. 7, 20· τοὺς θεῶν νόμους Σοφ. Αἴ. 1344· τὰς ναῦς Θουκ. 2. 91· τὰ πράγματα ὁ αὐτ. 7. 48· τὴν πόλιν καὶ νόμους Πλάτ. Νόμ. 958C, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 5, 3· εὐδαιμονίαν Δείναρχ. ἔνθ' ἀνωτ.— Παθ., καταστρέφομαι, ἀπόλλυμαι, Πινδ. Π. 3. 66, Τραγ., κλπ.· νόσῳ φθ. καὶ χρημάτων δαπάνῃ Θουκ. 3. 13· πρβλ. **ἐκφθείρω.** **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, φθ. ναύτας, καταστρέφειν αὐτούς, Ἡσ. Θεογ. 876 στρατὸν Αἰσχύλ. Πέρσ. 244, πρβλ. Ἀγαμ. 652, Σοφ. Αἴ. 25.— Παθ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 272, 283. **3)** διαφθείρω διὰ χρημάτων, διὰ δώρων, τινὰ Διόδ. 4. 73.— Παθ., Πλουτ. Ἄρατ. 40. **4)** καταστρέφω, ποσὶν φθείροντα πλοῦτον ἀργυρωνήτους θ' ὑφάς, ἐπὶ ἀνθρ. πατοῦντος ἐπὶ πολυτελῶν ταπήτων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 949 βαφὰς φθείρουσα τοῦ ποικίλματος, ἐπὶ τοῦ αἵματος, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 1013. **5)** ἀναμιγνύω καθαρὰ χρώματα μετ' ἄλλων πρὸς μικρὰν παρελλαγὴν (πρβλ. **φθορὰ** 3), Πλούτ. 2. 393D. **6)** φονεύω, φθείρει τὰ πάντα κνώδαλ' Σοφ. Τραχ. 716 κημοῖσι πλεκτοῖς πορφύρας φθείρει γένος Ἀποσπ. 449b. **II.** Παθ., **4)** **φθείρεσθε** (ὡς κατάρα), «νὰ χαθῆτε!» Ἰλ. Φ. 128· «φθείρεσθ' ἐπίτριπτοι ψωμοκόλακες» Σαννυρίων ἐν «Ἰοῖ» 1· ἐντεῦθεν παρ' Ἀττ. **φθείρου** ἦτο συνήθως κατάρα, «νὰ χαθῇς! γκρεμίσου (κρημνίσου) ἀπ' ἐδῶ», Λατ. abi in malam rem! Ἀριστοφ. Ἀχ. 460, Πλ. 598, 610· οὕτως, εἰ μὴ φθερεῖ τῆσδ' ὡς τάχιστ' ἀπὸ στέγης, ἂν δὲν κρημνισθῇς νὰ φύγῃς ἀπό.., Εὐρ. Ἀνδρ. 709 (πρβλ. **φθόρως**)· μετὰ γεν., **φθείρεσθε τῆσδε,** ἄφετε αὐτήν, ἀπομακρύνθητε, αὐτόθι 715· μετὰ προθέσεων, **φθείρεσθε εἰς ἢ πρὸς..** π. χ. πρὸς τοὺς πλουσίους, Δημ. 560, 10· εἰς ἡδονὰς ἀπὸ.. πόνων Τέλης παρὰ Στοβ. 509. 9, κλπ.· πρβλ. **φθόρος, προσφθείρομαι.**

2) ἰατρικῶς, ἡ κοιλίη φθαρήσεται, θὰ πάθῃ διαταράξιν, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 12. **3)** φονεύομαι, καταστρέφομαι, χάνομαι, ἴδε ἀνωτ. I. 1, 2. **4)** παρ' Ἀττ., ἰδίως ἐπὶ ἀνθρώπων παθόντων βλάβας ἐκ ναυαγίου, Εὐρ. Ἰ. Τ. 276, Κύκλ. 299 νεῶν (Elmsl. ἐκ νεῶν) φθαρέντε Αἰσχύλ. Πέρσ. 451 (ἔνθα ἴδε Abresch). **5)** διαφθείρομαι, ἀτιμάζομαι, ἐπὶ παρθένων, Λατ. vitiari Εὐρ. Ἀποσπ. 489· πρβλ. **διαφθείρω** I. 2. **6)** ὡσαύτως ἐπὶ γυναικῶν ἀγάμων, χέρσους φθαρῆναι, μαρανθῆναι ἄνευ τεκνογονίας, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1502, πρβλ. Ἠλ. 1181.

φθειρώδης, ες, (εἶδος) φθειριῶν, πλήρης φθειρῶν, «ψειριάρης», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 31, 4.

φθεῖτο, διάφ. γραφ. ἀντὶ **φθῖτο** ἐν Ὀδ. Α. 329· **φθεῖσθαι,** ἀντὶ **φθῖσθαι** Ὅμ.· ἴδε **φθίω.**

φθερσί-βροτος, ον, = **φθισίμβροτος,** Ἐπίγραμμ. παρὰ Παυσ. 3. 8, 9, πρβλ. Πλουτ. Λύσανδρ. 22.

φθερσί-γενής, ές, ὁ καταστρέφων τὸ γένος, Ἐρινύες Αἰσχύλ. Θήβ. 1054.

φθέωμεν, φθέωσιν, φθέῃ, φθῇσιν, ἴδε ἐν λέξ. **φθάνω.**

φθήρων = **φθείρων,** μετοχ., Ἐπιγρ. Τεγέας, L. et. F. 340 e, στ. 17.

Φθία [Ῑ], **ας,** Ἐπικ. καὶ Ἰων. **Φθίη, ης,** ἡ, «πόλις καὶ μοῖρα Θετταλίας» (Στέφ.), πατρὶς τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμηρ.· **Φθίηνδε,** εἰς Φθίαν, Ἰλ. Α. 169, κλπ.· **Φθίηφι,** ἐν Φθίᾳ, Τ. 323.—Ἐντεῦθεν **Φθιώτης, ου,** ὁ, κάτοικος τῆς Φθίας, Ἡρόδ. 7. 131, Θουκ., κλπ.· Φθιῶτ' Ἀχιλλεῦ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 131, πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 575, Ἰφ. ἐν Αὐλ. 237· ὡσαύτως ὡς ἐπίθ., Πηνειὲ Φθιῶτα Καλλ. εἰς Δῆλ. 112.— **Φθιῶτις γῆ,** ἡ χώρα τῆς Φθίας, Εὐρ. Ἀνδρ. 664, κλπ.· ἀκταὶ Φθίας ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1125· γυναῖκες ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 1048.— Ἐπίθ. **Φθιωτικός, ή, όν,** Στράβ. 433, κλπ.· **Φθιώτιος, α, ον,** Χριστοδ. Ἔκφρ. 200·—ὡσαύτως ἐπίθ. **Φθῖος, α, ον,** ἐντεῦθεν **Φθῖοι** = **Φθιῶται,** Ἰλ. Ν. 686· μετὰ θηλυκοῦ **Φθιάς, άδος,** ἡ, Εὐρ. Ἐκ. 451. κλπ.

φθίδιος, α, ον, (φθίω) «φθίδιον· ὀλιγοχρόνιον, ὀλίγον» Ἡσύχ. μετὰ τὴν λέξιν **φθόσις.**

φθίνα, ἡ, ἡ ἐρυσίβη, ἀσθένεια τῶν φυτῶν, Ἡσύχ. **II.** εἶδος ἐλαίας, ὁ αὐτ.

φθινάς, άδος, ἡ, (φθίνω) ἀμεταβ., ἡ φθίνουσα, ἡ ἐλαττουμένη ἢ πρὸς τὸ τέλος ἐγγίζουσα, μηνῶν φ. ἡμέρα Εὐρ. Ἡρακλ. 779· φ. ὥρα Ἡρακλ. Ἀλληγ. σ. 71· ἴδε Elmsl. εἰς Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.

II. ἐνεργ., ὁ ἐπιφέρων κατάπτωσιν, ἐλάττωσιν, φθορὰν, φθ. νόσοι Σοφ. Ἀντιγόνη 819· φθ. νόσος, ὡς τεχνικὸς ὅρος, = **φθίσις,** Ἱππ. 273. 9, Παυσ.· καὶ ἄνευ τοῦ **νόσος,** Ἱππ. Ἀφορ. 1247· πρβλ. **φθινώδης.**

φθίνασμα [Ῑ], τό, ὥσπερ ἐκ ῥήματ. **φθινάζω,** δύσις, ἡλίου φθινάσμασιν (ὡς ὁ Δινδ. ἀναγινώσκει ἐκ τοῦ Ἡσυχ.), Αἰσχύλου Πέρσ. 232.

φθινάω, ἤ **-έω,** ἰσοσύναμος τύπος τῷ **φθίνω,** μέλλ. **φθινήσω** (κοινῶς **-ύσω**) Γεωπον. 1. 12, 34· ἀόρ. **ἐφθίνησα** Ἱππ. 1240D, Λουκιαν. Παράσ. 57, (κατ-) Πλούτ. 2. 117C· πρκμ. **ἐφθίνηκα** (κατ-) ὁ αὐτ. ἐν Κικ. 14.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φθῑνό-καρπος, ον, ὁ ἀπολέσας τὴν γονιμότητα ἢ δύναμίν του, ἐπὶ δένδρου ἐξ οὗ ἐνόπησαν οἱ κλάδοι, ὄρῦς φθινόκαρπος Πινδ. Π. 4. 471.

φθῑνό-κωλος, ον, ὁ ἔχων κῶλα (μέλη) φθειρόμενα, ἐν φθορᾷ διατελοῦντα, φθίνοντα, ἰχναδλαβέας, φθινοκώλους Μανέθων σ. 4. 500.

φθῑνο-μετόπωρον, τό,=**μετόπωρον**, τό, Ἀνέκδ. Ὀξ. τ. 1. 108, Ἐτυμ. Μέγ. 371. 50.

φθῑν-οπωρῑνός, ή, όν, ὁ εἰς τὸ φθινόπωρον ἀνήκων, κατὰ τὸ φθινόπωρον γινόμενος, Ἱππ. Ἀφορ. 1245, Ἀριστ. Ἀποσπ. 232· ἰσημερία ἡ φθ. ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 5. 12, 3, Πολύδ. 4. 37, 2.

φθῑν-οπωρῑς, ίδος, θηλ. τοῦ προηγ., Πινδ. Π. 161. **II.** ἡ φθινοπωρὶς (ἐξυπακ. ἐλαία), =**κολυμβάς**, Καλλ. (Ἀποσπ. 50) παρὰ Σουίδ.

φθιν-οπωρισμός, ὁ, =τῷ ἑπομ., ἡδὺ δ' ἐσθίειν χιμαίρης φθινοπωρισμῷ κρεῖας Ἀνάνιος παρ' Ἀθην. 282B [τὸ φθῑ-, χάριν τοῦ μέτρου· ὁ Meineke προτείνει: **φθινοοπ-**].

φθῑν-όπωρον, τό, κυρίως, τὸ τελευταῖον μέρος τῆς **ὀπώρας** (ἄλλως καὶ **μετόπωρον** θηλ. τὸ μετὰ τὴν **ὀπώραν**), τὸ καὶ νῦν φθινόπωρον, κοινῶς «χινόπωρα», Ἡρόδ. 4. 42., 9. 117, Ἱππ. Ἀφ. 1244, Θουκ. 2. 31, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 8. 19, 4, κ. ἀλλ.· — Καθ' Ἡσύχ.: «φθινόπωρα», ὁ ἀπὸ τῆς πεντεκαιδεκάτης αὐγούστου μηνὸς ἕως τῆς πεντεκαιδεκάτης Δεκεμβρίου. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς εἰκοστῆς δευτέρας Αὐγούστου ἕως· πάλιν εἰκοστῆς δευτέρας Δεκεμβρίου».

φθῑνύθω [ῠ], ποιητ. ἀντὶ **φθίνω**, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. Ἐπικ. παρατ. **φθινύθεσκε** Ἰλ. Α. 491 πρβλ. **φθινάω**

1) μεταβ. ἐν τῇ Ὀδ., φθείρω, καταστρέφω, φθοράν ἐπιφέρω εἴ τε, φθινύθουσιν ἔδοντες οἶκον ἐμόν Α. 250· οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες, οἷ ὁ. δὲ καταναλίσκουσιν ὑπερμέτρως ἀπαντλοῦντες, Ξ. 95 οἵ μευ φθ. φίλων κῆρ, καταξύουσι, κατατήκουσι τὴν καρδίαν μου, Κ. 485· ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν αἰῶνα φθινύθω, ἵνα μὴ πλέον ὀζυρομένη καὶ ἀκαρδα φθείρω τὴν ζωήν μου, Σ. 203. **2)** ἀμεταβ., φθείρομαι, ἀπόλλυμαι, καταστρέφομαι, παραλύομαι, ἐπὶ ἀνθρώπων, λαοὶ μὲν φθ. περὶ πτόλιν Ἰλ. Ζ. 327, πρβλ. Φ. 466, Ὀδ. Μ. 131· παυρότεροι .. φθινύθουν Ἰλ. Ρ. 364· τούσδε ἔα φθινύθειν, ὡς κατάρα, Β. 346· ὡσαύτως, ἄχεϊ φθ παρειοί Ὀδ. Θ. 530, πρβλ. Π. 145.

φθίνυλλα [Ῐ], ἡ, (φθίνω) σκωπτικὸν ὄνομα λελεπτυσμένης νεάνιδος ἢ ἰσχνῆς, ὦ φθίνυλλα σὺ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 935· ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης παρ' Ἡσυχ. φέρεται **φθῖσα**. Ἴδε Κοραῆ εἰς Ἰσοκρ. τ. 2, σ. 277.

φθίνω, ἴδε ἐν λέξ. **φθίω**.

φθῑνώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἐκ τῆς φθίσεως πάσχων, φθισικός, οἱ φθινώδεες Ἱππ. Ἀφορ. 1249, κλπ· τὸ φθινῶδες, ἡ τοῦ φθισικοῦ κατάστασις, ὁ αὐτ.· φθ. νόσος Παυσ. 10. 2, 4, κλπ.

Φθῖος, α, ον, ἴδε ἐν λέξ. **Φθία**.

φθῖσ-ήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, (φθίω, φθῖσω)· — ὁ φθείρων, καταστρέφων τοὺς ἄνδρας, στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα Ἰλ. Β. 833, κ ἀλλ., Ἡσ Θεογ. 431· — καθόλου, καταστρεπτικός, θανατηφόρος, θυμὸς Ἀνθ. Παλ. 9. 457.

φθῖσαι, ἴδε ἐν λέξ. **φθίω**.

φθῑσιάω, εἶμαι φθισικός, πάσχω ἐκ φθίσεως, Ἱππ. Ἀφ. 1253, Ἀριστ. Προβλ. 28. 1, 1.

φθῑσῐκεύομαι, ἀποθ., εἰμαι φθισικός, Γαλην. τόμ. 13, σελ. 529, 532.

φθισίκηρος, ἐπίθ. Σελήνης. Ὕμνος ἐκδ. ὑπὸ Mil. ἐν Mél. de lit. gr. σ. 454, ἔνθα ἑρμηνεύεται qui détruit la mort, Συναγωγὴ Λίξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

φθῖσικός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἐκ φθίσεως πάσχων, κοινῶς «κχ-τικιασμένος», Μένανδρος ἐν Ἀδήλ. 12. 7, Ἀριστ. Προβλ. 5. 31· φθισικοὺς μὲν ὁρῶντες δυσχεραίνομεν, ἀνδριάντας δὲ καὶ γραφὰς φθισικῶν ἡδέως θεώμεθα Πλούτ. 2. 674B, κλπ.

φθῑσίμβροτος, ον, (φθίω, βροτός) ἀντὶ **φθισίβροτος**, ὁ καταστρέφων ἢ φονεύων βροτούς, Ἰλ. Ν. 339, Ὀδ. Χ. 297, πρβλ. **φθερσίβροτος**.

φθίσις [Ῐ], εως, ἡ, (φθίω, φθῖσω)· ἐλάττωσις, παρακμή, καρποῦ Πινδ. Ἀποσπ. 74. 8· ἀντίθετον τῷ **αὔξησις**, **αὔξη**, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 10, Πλάτ. Φαίδων 71B, Ἠθ. 521E· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 42D· — ἐπὶ τῆς σελήνης ὅταν ἀρχίζῃ νὰ φθίνῃ, νὰ χάνεται, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 7. 2, 1, περὶ Ζ. Γεν. 4. 2, 3, κ. ἀλλ. **II.** ἐπὶ προσώπων, ἀ ραφία, ἰσχνανσις, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 780· καὶ εἰδικώτερ ν, μαρασμός, κατάπτωσις, φθίσις, «χτικιό», Λατ. tabes, Ἡρόδ. 7. 88, Ἱππ. Ἀφορ. 1247, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 3. 11, 14, Ἠθ. Νικ. 7. 8, 1· — κατὰ τὸν Γαλην. τὸ Ἀττικώτερον ὄνομα ἦτο **φθόη**.

φθῑσί-φρων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ φθείρων, καταστρέφων τὰς φρένας, Ὀππ. Κυνηγ. 2. 423.

φθῖτο, ἴδε ἐν λ. **φθίω**.

φθῑτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **φθίω**, Τραγ. λέξ. ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ πληθ. **φθιτοὶ** (ἀείποτε ἀνάρθρως), οἱ νεκροί, Αἰσχύλ. Πέρσ. 220, 523, Εὐρ. 97, Ἀποσπ. 257, Εὐρ. Ἄλκ. 100, Ἱππ. 1437, Ἡρ. Μαιν. 1026, (οὐδαμοῦ παρὰ Σοφ.)· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, Πλούτ. 2. 955C, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 26. 2.

II. ὑποκείμενος εἰς φθοράν, φθαρτός, Ἀριστ. Φυσ. 3. 1. 5.

φθῑτόω, =**φθίνω** (φθίω) II, τῆς ἐκ λόφων Τράρωνος ἐφθιτωμένης, «ἐφθαρμένης» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 1159.

φθίω, παρατ. **ἔφθιον**, μόνον παρ' Ὁμ., καὶ ἑκάτερος τῶν χρόνων τούτων μόνον ἅπαξ (ἴδε κατωτ. I, 2), ὁ δὲ συνήθως ἐνεστὼς εἶναι **φθίνω** παρατ. **ἔφθῑνον** Ἡρόδ. 3. 29, Πλάτ. Τίμ. 77Δ· — μέλλ. καὶ ἀόρ. **φθίσω** καὶ **ἔφθισα** (ἴδε κατωτ. II)· — πρκμ. **ἔφθῐκα** Διοσκ. ἐν τῷ Προοιμίῳ 1. 2, (**κατ-**) Θεμ'στ. 28. 341· — Μέσ. καὶ Παθ. (ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας), μέλλ. **φθίσομαι** Ἰλ. Α. 821, Ὀδ. Ν. 384· — ἀόρ. α' **φθίσασθαι** (**ἀπο-**) Κόϊντ. Σμυρ. 14. 545· — γ' πληθ. ἀορ. παθ. **ἐφθίσθεν**, ἴδε **ἀποφθίνω**· — πρκμ. **ἔφθῐμαι**, **ἔφθιται** Ὀδ Υ. 340, (**ἐξ-**) Αἰσχύλ. Θήβ. 970· — ὑπερσ. **ἐφθίμην**, ἐν χρήσει ἀντὶ ἀορ. **ἔφθῐσο** Αἰσχύλ. Θήβ. 970· **ἔφθῐτο** Ἰλ. Σ. 100, Θέογν. 1141, Αἰσχύλ. Εὐμ. 458, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 962, Εὐρ. Ἄλκ. 414· γ' πληθ. **ἐφθίατο** Ἰλ. Α. 251· προστ. γ' ἐνικ. **φθίσθω** (**ἀπο-**) Θ. 429· Ἐπικ. ὑποτ. **φθίεται** (ἀντὶ **-ηται**) Υ. 173, **φθιώμεθα** (ἀντὶ **-ώμεθα**) Ξ. 87· εὐκτ. **φθίμην** (**ἀπο-**) Ὀδ. Κ. 51, **φθῖτο** Λ. 330 ἅπαρ. **φθίσθαι** Ἰλ. Ι. 246, κλπ.· μετοχ. **φθίμενος**, ἴδε κατωτ. I. 2. Ἴδε τὴν λ. **φθείρω**· πρβλ. ὡσαύτως **φθινάω**, **φθινύθω**). [Ὁ Ὅμ. ἔχει τ ἐν τῷ ἐνεστ. ὑποτ. ακτ. **φθίῃς**, ῐ ἐν τῷ παρατ. **ἔφθιεν** (ἴδε κατωτ. I. 2), καὶ ἐν τῷ **φθίσομαι**, **φθίεται**· ἀείποτε δὲ ῐ ἐν τῷ μέλλ. καὶ ἀορ. **φθίσω**, **φθίσασθαι**, **ἔφθισα** (ἴδε κατωτ. II), πρβλ. **φθῑσήνωρ**, **φθῑσίμβροτος**· ῐ ἀείποτε ἐν τῷ πρκμ. καὶ ὑπερσ. παθ. (ἴδε ἀνω), πλὴν ἐν τῇ εὐκτ. ἴδε ἀνωτ.· — Ὁ Ὅμ. ὡσαύτως ἔχει ῐ ἐν τῷ **φθίνω**, ἐν ᾧ παρὰ Ἡσιόδ. καὶ τοῖς Ἀττικοῖς φέρεται ἀείποτε **φθῖνω** (πρβλ. **τίνω**)· οἱ δὲ Τραγ. ἔχουσι ῐ ἔτι καὶ ἐν τῷ ἀορ. **ἔφθισα**, ἴδε ἐν τέλ.] **I.** κλίνω πρὸς τὸ τέλος, ἐλαττοῦμαι, ἐπιλείπω, παρέρχομαι, ἐπὶ χρόνου, πρίν κεν νὺξ φθῖτο (εὐκτ. ἀορ.), «ἐπιλίποι» (Σχόλ.), Ὀδ. Λ. 330· οὕτω, τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς Σοφ. Δῆ. 141· ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας συνηθέστατος εἶναι ὁ ἐνεστ. **φθίνω**, οἷον, φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμαται, λήγουσι, παρέρχονται, Ὀδ. Λ. 183, κλπ.· μηδέ σοι αἰὼν φθινέτω, μηδὲ νὰ φθείρηται ἡ ζωή σου, Ε. 160· μάλιστα δὲ **6)** ἐπὶ τῶν σεληνιακῶν μηνῶν, μηνῶν φθινόντων Κ. 470. Κατὰ τὸ μεταγενέστερον ἐχρῆσεν ἡμερολόγιον, μὴν φθίνων ἑκάλεῖτο ἡ τελευταία δεκάς τοῦ μηνός (ὡς παρὰ Θουκ. 5. 54), ἱστάμενος δὲ καὶ μεσῶν ἡ πρώτη καὶ δευτέρα δεκάς, ἴδε ἐν λ. **ἵστημι** B. III. 3· ἀλλὰ τοιαύτη διαίρεσις δὲν ὑπάρχει παρ' Ὁμ., διότι ἐν Ὀδ. Ξ. 162, Τ. 307 (τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο), μὴν φθίνων εἶναι τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ μηνός, ὡς ἀποδείκνυται ἐκ τῶν Ἔργ. κ. Ἡμ. τοῦ Ἡσ ὁδοῦ 778. **γ)** ἐπὶ ἀστέρων, κλίνω πρὸς τὴν δύσιν, δύνω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 7· ἐπὶ τῆς σελήνης, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 11, 2· πρβλ. **φθίνασμα**. **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, φθείρομαι, μαραίνομαι, ἀπόλλυμαι, χάνομαι, ὥς γε ὄλῳ φθίῃς Ὀδ. Β. 368· ἦτοι ὃ τῆς ἀχέων φρένας ἔφθιεν Ἰλ. Σ. 446· φθίνει καὶ μαραίνεται νόσῳ Εὐρ. Ἄλκ. 203· ἐκ φόνων Σοφ. Τραχ. 558· οἱ φθίνοντες, οἱ φθισικοὶ (πρβλ. **φθίσις**), Ἱππ. Ἀφορ. 1247, Ἐπίδημ. τὸ α' 963· — ἀκολούθως ἐπὶ ζωῆς καὶ ἰσχύος, οὐ φθίνει ἀρετὰ Πινδ. Π. 1. 184· φθίνει μὲν ἰσχὺς γῆρι, φθίνει δὲ σώματος Σοφ. Οἰδ. Κολ. 610, πρβλ. Οἰδ. Τύρ. 666· ὕβρις .. ἀνθεῖ τε καὶ φθ. πάλιν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 704· ἤδην τὴν μὲν ἔρπουσαν πρόσω, τὴν δὲ φθίνουσαν ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 548· τοῖς μὲν αὔξεται βίος, τῶν δὲ φθίνει Εὐρ. Ἀποσπ. 419. 5, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 71B, Τίμ. 81B, κλπ.· μετὰ δοτ. τρόπου, πόλις φθίνουσα μὲν κάλυξιν .., φθίνουσα δ' ἀγέλαις Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 25· — ἐπὶ πραγμάτων, ἐξαφανίζομαι, χάνομαι, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 677· φθίνοντα Λαΐου θεόφατα ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Τυρ. 906, πρβλ. Ἀντιγ. 1013· — οὕτως ἐν τῷ παθ., αὐτὸς φθίεται Ἰλ. Υ. 173., πρβλ. Ξ. 87· ἀλλὰ συνηθέστερον ἐν τῷ μέλλ. καὶ ἀορ., ἦδη φθίσονται Α. 821, πρβλ. Τ. 329, Ὀδ. Ν. 384· τηλόθι πάτρης ἐφθίτο Ἰλ. Τ. 100· δύο γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων ἐφθίατο Α. 251· νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι Ν. 667· οὕτω παρὰ Τραγ., νόσοις ὁ τλήμων ἔφθιτο Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 962· ὡσαύτως, πρὸς φίλου ἔφθισο, ἐφονεύθης ὑπὸ φίλου, Αἰσχύλ. Θήβ. 970, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 1414· — συχν. ἐν τῇ μετοχ. **φθίμενος**, φονευθείς, νεκρός, Ὀδ. Λ. 557, κ. ἀλλ.· ὑπ' Ἀργείων φθίμενος Ἰλ. Θ. 359· φθίμενοι, οἱ νεκροί, φθιμένοισι μετεῖην Ὀδ. Ω. 436· οὕτω παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, πενθῆσει βασιλῆ φθ. Χρησμ. παρ' Προδ. 7. 220· φωτῶν φθιμένων Πινδ. Ι. 4 (3). 16· φθιμένων Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 449· φθιμένοισιν ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 732· φθίμενος Σοφ. Ἀποσπ. 1161, πρβλ. Ἀντιγ. 836· φθιμένων τις Εὐρ. Ἐκ. 139· σπανιώτερον μετὰ τοῦ ἄρθρου (πρβλ. **φθιτός**), τὸν φθίμενον Αἰσχύλ. Θήβ. 336· τῶν φθ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1023· τῶν πρότερον φθ. ὁ αὐτ. 403· — λίαν σπάνιον παρὰ τοῖς πεζογράφοις, τοῖς φθιμένοις Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 9, 18. **II.** Μεταβατ. ἐν τῷ μέλλ. **φθίσω**, ἀορ. α' **ἔφθισα** [ῐ παρ' Ἐπικ.], καταστρέφω, φονεύω, φθίσει σε τὸ σὸν μένος Ἰλ. Ζ. 407· τὸν Πάτροκλος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐμελλεν φθίσειν Π. 461 πρβλ. Χ. 61· οἱ μεμάασιν Ὀξυσσῆος φθῖσαι γόνον Ὀ. Δ. 741· ἵνα φθίσωμεν ἐλόντες αὐτὸν Π. 369 τόν ῥ' ἔθελον φθῖσαι αὐτόθι 428· τοκῆας .. φθῖσαν θεοὶ Υ. 68 — σπάνιον παρ' Ἀττ., Μοῖρας φθίσας Αἰσχύλ. Εὐμεν. 173, πρβλ. 727· τὸν .., ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 202·—ἡ ἐνεστ. εἶναι ὡσαύτως ἐν χρήσει ἐν Σοφ. Ἠλ. 1414, νῦν σε μοῖρα .. φθίνει, φθίνει (ἀλλ' ὁ Ἔρμανν. φθίνειν, φθίνειν)· οὕτω παρὰ Διογέν. Λαερτ. 8. 23·—πρβλ. **ἀποφθίνω, καταφθίνω.**

Φθιώτης, -ῶτις, κλπ., ἴδε ἐν λέξ. **Φθία.**

φθογγάζομαι, ἀποθ., = **φθέγγομαι,** Ἴωνος Ἀποσπ. 10 (παρὰ Φίλωνι 2. 466), Ἀνθ. Παλ. 9. 539.

φθογγάριον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **φθογγή,** ἀγωγὸς τῆς φωνῆς σωλήν, ἢ εἶδος αφυρίκτρας, Ἀρχ. Μαθ. 227.

φθογγέω, φθέγγομαι, φωνῶ, φθογγεῖ καὶ ὁ λαὸς ἐκ γ', πολλοί ὑμῖν χρόνοι! — φθογγεῖ ἐκ γ', ἀνάτειλον! Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 278—81., 316—21.

φθογγή, ἡ, ποιητ. τύπος τοῦ **φθόγγος,** ὁ ἦχος τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς, Ὅμ., καὶ Τραγ.· ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν Σειρήνων, Ὀδ. Μ. 198· οἶκος εἰ φθογγὴν λάβοι σαφεστάτ' ἂν λέξειεν Αἰσχύλ. Ἀγ. 37· τῶν ἀλόντων καὶ κρατησάντων .. φθογγὰς αὐτόθι 325· ἐπὶ τῆς φωνῆς τοῦ Ὀρφέως, ἦγε πάντ' ἀπὸ φθογγῆς αὐτόθι 1630· βάλλει με .. φθ. του Σοφ. Φιλ. 205· ὥστ' ἀηδόνος στόμα φθογγὰς ἰεῖσα Εὐρ. Ἑκ. 338· φθογγὴν ἀφιέναι ὁ αὐτ. ἐν Ἱππολ. ὦ 418·—ὡσαύτως ἐπὶ ζώων, φθ. οἰῶν τε καὶ αἰγῶν Οδ. Ι. 167· μόσχων Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 293.

φθογγήεις, εσσα, εν, συνηρ. **φθογγῆς, φθογγῆντος,** ὁ ποιῶν φθόγγον, ἠχῶν, Α. Β. 1188.

φθόγγος, ὁ, ἐπὶ παντὸς σαφοῦς ἢ διακεκριμένου ἤχου, μάλιστα δὲ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς, Ὅ. Ε. 234, κλπ.· ἐπὶ τῶν Σειρήνων, Ὀδ. Μ. 41, 159· φθόγγῳ ἐπερχόμεναι Σ 199· οὔτοι παρὰ Τραγ., Ἑλλάδος φθόγγον χέειν Αἰσχύλ. Θήβ. 73· φθόγγος ἀραῖος ὁμοῖος ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 237· γόων οὐκ ἀσήμονες φθ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1668· φθ. οἰκείου κακοῦ, αἱ φωναί, οἱ λόγοι .., ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1187· τὸν Αἵμονος φθ. αὐτόθι 1218, πρβλ. 1214·—ὡσαύτως ἐπὶ πτηνῶν, ἀλεκτρυόνων φθ. Θέογν. 864· ἀγνῶτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων Σοφ. Ἀντ. 1001, πρβλ. 424· φθόγγος οὔτ' ὀρνίθων οὔτε θαλάσσης Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 9· ἐπὶ κυνῶν, Πλάτ. Πολιτικ. 397Α·—ἀνέμου Σιμωνίδ. 44. 11·—Ὁ τύπος οὗτος κατὰ διάκρισιν ἀπὸ τοῦ τύπου **φθογγή,** ἁπανταχοῦ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζολόγοις, ἴδε Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ. **II** καθόλου, ἦχος, κατὰ διαστολὴν ἀπὸ τῆς **φωνῆς,** ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβῳ 18Β, πρβλ. Θεαίτ. 203Β, Τίμ. 37Β, Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 5. 21, κ. ἀλλ.· εἰς τοὺς φθόγγους καὶ τὰς συλλαβὰς Πλάτ. Κρατ. 389D, πρβλ. Πλουτ. Ἀλέξ. 27 —ἐπὶ μουσικῶν ἤχων, Εὐρ. Ἠλ. 716· φθ. λύρας Πλάτ. Νόμ. 812D· πρβλ. φθόγγους ἁλύρους θρηνοῦμεν Ἀλεξις ἐν «Ὀδυσσεῖ» 1. 6. **2)** παρὰ τοῖς Γραμμ., = φωνῆεν.

φθόη, ἡ, (φθέω) Ἀττικ. ἀντὶ **φθίσις** (ὃ ἴδε), Πλάτ. Νόμ. 916Α, Πλάτων Κωμικ. ἐν Ἀδηλ. 2, Ἰσοκρ. 386D, Λουκ. κλπ. **II.** μόλυσμα, μίασμα, Φιλῆς περὶ Ζώων 29. 14.

φθοῖς, ῖος, ὁ· ὀνομ. καὶ αἰτιατ. πληθ. **φθόεις,** Ἱππ. 792Β, κέξ., Ἀθήν. 489C· Ἀττ. **φθοῖς** Ἀριστοφ. Πλ. 677· δοτ. **φθοῖσι** Εὔπολις ἐν Ἀδηλ. 71·—ὡσαύτως Ἀττ. **φθοῖς, ῖδος,** ἡ, αἰτιατ. **φθοῖδα** Ἀνθ. Παλ. 6. 258·— εἶδος πλακοῦντος, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Χρύσιππ. Τυαν. παρ' Ἀθην. 647D, Ε **2)** Ἰατρ. καταπότιον, «χάπι», Foës. Oec. Hipp. **3)** φθ. χρυσίου, χρυσῆ κόνις ἢ ἄμμος, Ἡσύχ., πρβλ. Böckh. C. I. 1. σελ. 218. **II** παρ' Εὐπόλ. ἔνθ' ἀνωτ., εἶδος ὀμφαλωτῆς φιάλης, πρβλ. Ἀθήν. 502Β· φθοῖς κυκλοτερὴς Ἀθήν. ἔνθ. ἀνωτ.

φθοΐσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ προηγ. (2), Ἱππ. 621, 2, κ. ἀλλ.· πρβλ. **τροχίσκος.**

φθονερία, ἡ, **φθόνος,** ζηλοτυπία, Ἀριστ. Ἠθ. Μεγ. 1. 28, 1, Διογέν. Λαερτ. 7. 115.

φθονερο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τινα φθονερόν, μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Εὐστ.

φθονερός, ά, όν, (φθόνος) ὡς καὶ νῦν, ὁ κατεχόμενος ὑπὸ φθόνου ἢ ζηλοτυπίας, ὁ φθονῶν, ἐπὶ προσώπων, πρῶτον παρὰ Θεόγν. 768, εἶτα παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Ἀττικοῖς· ὄψον λόγοι φθονεροῖσιν Πινδ. Ν. 8. 36· μετὰ δοτ. πράγματος, Διον. Ἁλ. 6. 46. — Ἐπίρρ., **φθονερῶς ἔχειν** πρός τι Πλάτ. Φαῖδρ. 243C, πρβλ. Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 322, Ξεν., κλπ. **2)** παρ' Ἡροδ., ἐπὶ τῶν θεῶν, οἵτινες παρίστανται ὡς ζηλότυποι πρὸς τοὺς κακὴν χρῆσιν ποιουμένους τῶν δώρων αὐτῶν ἢ πρὸς τοὺς ἀπολαύοντας ἀδιαταράκτου εὐτυχίας, τὸ θεῖον πᾶν ἐστι φθονερὸν Ἡρόδ. 1. 32· ἐμοὶ αἱ σαὶ μεγάλαι εὐτυχίαι οὐκ ἀρέσκουσι, τὸ θεῖον ἐπισταμένῳ ὡς ἐστι φθ. ὁ αὐτ. 3. 40, πρβλ. 7. 46· οὕτω, φθονεραῖς ἐκ θεῶν μετατροπίαις, ἕνεκα ζηλοτύπων μεταβολῶν ἀκοποῦ, Πινδ. Π. 10. 31· πρβλ. **φθόνος** I. 2. **II.** ἐπὶ αἰσθημάτων, κλπ., φθ. γνῶμαι, ἐλπίδες Πινδ. Ι. 1. 61., 263· ἄλγος Αἰσχύλ. Ἀγ. 450· ὀδύνα Σοφ. Φιλ. 1141· φθ. ὀδοί, πλήρεις φθόνου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 324· φθ. τέχνη Ἀνακρεόντ. 16 (29). 38.

φθονέω· ἀόρ. **ἐφθόνησα,** παρὰ μεταγενεστ. ποιηταῖς **ἐφθόνεσα,** Ἀνθ. Π. 5. 304., 7. 607, Νόνν. Δ. 3. 159.— Μέσ., μέλλ. ἐπὶ παθ. σημασίας **φθονήσομαι** Δημ. 1160 ἐν τέλ. — Παθ., μέλλ., **φθονηθήσομαι** Ξεν. Ἱέρων 11, 15 — ἀόρ. **ἐφθονήθην** Εὐρ. Ἠλ. 30, Ξενοφ., κλπ.· πρκμ. **ἐφθόνημαι** Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6, 11, 10· (φθόνος). Ὡς καὶ νῦν, εἶμαι διατεθειμένος κακῶς ἢ ζηλοτύπως, αἰσθάνομαι φθόνον ἢ ζηλοτυπίαν ἢ ἔχω κακὰς διαθέσεις, εἶμαι κακῶς διατεθειμένος, **1)** ἀπολ., εἴπερ γὰρ φθονέω τε καὶ οὐκ εἴω διαπέρσαι, οὐκ ἀνύω φθονέουσα Ἰλ. Δ. 55, 56· κρείττων δόξα τῶν φθονούντων Δημ. 35. 11· — μᾶλλον ὡρισμένως· ἔφη φθονεῖν τοὺς ἐπὶ ταῖς φίλων εὐπραξίαις ἀνιωμένους Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 8· ὁ φθονῶν ἐπὶ κακοῖς τοῖς τῶν πέλας ἥδεται Πλάτ. Φίληβ. 48Β· πρβλ. **φθόνος** ἐν ἀρχῇ. **2)** μετὰ δοτικ. προσώπ., πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 26· οὐ φθ. ἀγαθοῖς Πινδ. Π. 3. 124· φθονεῖ .. φασὶ μητρυιὰς τέκνοις Εὐρ. Ἴων 1025· φθ. καὶ δυσμενῶς ἔχειν τινὶ Ἰσοκρ. 283Β, πρβλ. 161C· — συχν. μετὰ μετοχῆς, φθ. τινὶ εὖ πρήσσοντι, διὰ τὴν εὐτυχίαν του, Ἡρόδ. 7. 236, 237· φθ. τισι οὐσίαν κεκτημένοις Πλάτ. Φαῖδρ. 240Α, πρβλ. Λυσίαν 178. 38· οὕτως ἄνευ τοῦ ἀντικειμένου ἀλλὰ μετὰ μόνης μετοχῆς, καλῶς πράττουσι, πλουτοῦντι φθ. Ἰσοκρ. 7D, Λυσίας 163. 2, κλπ.· — οὕτω καὶ μετὰ δοτ. πράγματ., φθ. ταῖς εὐπραγίαις τινός Ἰσοκρ. 184C, πρβλ. 108Ε· οὕτω καί, φθ. ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς τινος Ξεν. Κύρ. 2. 4, 10, Ἰσοκρ. 7C, πρβλ. Δημ. 503 13. **3)** μετὰ δοτικ. προσώπου καὶ γενικ. πράγματος, ἀρνοῦμαι, ἀποποιοῦμαι, οὔτε τοι ἠμιόνων φθονέω τέκος, οὔτε τευ ἄλλου Ὀδ. Ζ. 68· μηδέ μοι φθονήσῃς εὐγμάτων Αἰσχύλ. Προμ. 583, πρβλ. Εὐρ. Ἑκάβ. 238, Ἡρ. Μαιν. 1309· μή μοι φθονήσῃς τοῦ μαθήματος Πλάτ. Εὐθύδ. 297Β, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8. 4, 16· (ὡς παρ' Ὁρατίῳ invidere alicui alicujus rei 2 Sat. 6. 84)· — ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγματος μόνου, ἐπιβλέπω μετὰ φθόνου εἴς τι, οὐδέ τί σε χρὴ ἀλλοτρίων φθ., «οὕτως ἡ σύνταξις· οὐ χρή σε φθονεῖν μοι τῶν ἀλλοτρίων» (Σχόλ.), Ὀδ. Σ. 18, πρβλ. Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν. 333, Θουκ. 3. 43, Πλάτ. Μενέξ. 238Α — πρβλ. **μεγαίρω** I. 5. **4)** ἐπομένης προτάσεως διὰ τοῦ **εἰ** .., ἢ **ἐὰν** .., δυσαρεστοῦμαι, ἐάν .., Ἡρόδ. 3. 146, Εὐρ. Ἴων 1302, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 29, Λυσί. 97. 15· — διὰ τοῦ **ὅτι** .., Ξεν. Κύρ. 3. 1, 39, Λυσί. 150. 38., 168. 21. **II.** ἀρνοῦμαι, ἀποποιοῦμαι ἕνεκα φθόνου ἢ δυσμενείας, μετ' ἀπαρεμφ., οὐκ ἂν φθονέοιμι ἀγορεῦσαι Ὀδ. Α. 381· μὴ φθόνει κιρνάμεν Πινδ. Ι. 5 (4). 30· φράσαι Εὐρ. Μήδ. 63· σαυτὸν ἐπισοῦναι Ἀριστοφ. Θεσμ. 249, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 489Α· μὴ φθονήσῃς, εἶναι συχνὸν ἐν διαλόγῳ μὴ ἀρνηθῆς νά .., Λατ. ne quaveris, μὴ φθ. διδάξαι Πλάτ. Πολ. 338Α, πρβλ. Ἱππίαν Ἐλάττ. 372Ε· οὕτω, μή μοι φθονεῖ ἀποκρίνασθαι ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 489Α)· καὶ παραλειπομένου τοῦ ἀπαρεμφ., ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 320C, Συμπ. 222Ε· οὕτως, ἀλλὰ θᾶττον ὅτι οὐ φθονήσει Ἱππίας, ἐάν τι αὐτὸν ἐρωτᾷς, ἀποκρίνεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Ἐλάττ. 363C — ἅπαξ μετὰ μετοχῆς ἀντὶ ἀπαρεμφ., μηδέ μοι φθονεῖ λέγων Αἰσχύλ. Θήβ. 180 (ἀλλ' ὁ Valc., διωρθωσε λόγων)·— ὡσαύτως μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ., τί φθονεῖς .. ἀοιδὸν τέρπειν; Ὀδ. Α. 346, πρβλ. Σ. 16· ἐφθόνησαν [οἱ θεοὶ] ἕνα ἄνδρα βασιλεῦσαι Ἡρόδ. 8. 109· εἰ πέφυκε φθονεῖν τὸ θεῖον Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 2, 13 (ἴδε **φθονερός** I. 2), πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 553, Εὐρ. Μήδ. 312· — ὡσαύτως μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., τῇ δ' οὐκ ἂν φθονέοιμι .. ἄῤῥασθαι; Ὀδ. Τ. 348· οὔτοι φθονῶ σοι δαιμόνων τιμᾶν γένος Αἰσχύλ. Θήβ. 236 **2)** φθ. τινί τι, ὡς τὸ Λατιν. invidere aliquid alicui, ἀρνοῦμαι νὰ παράσχω ἢ δώσω, Πολύβ. 6. 58, 5·—ἐν Σοφ. Ο. Τ. 310, φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν, μήτ' εἴ τινα .. μαντικῆς ἔχεις ὁδόν, ἢ φυσικὴ σύνταξις εἶναι, μὴ φθονήσας, εἴτε τιν' ἔχεις ἀπ' οἰωνῶν φάτιν, εἴτε μαντικῆς ὁδόν. **III** Παθ., φθονοῦμαι, Λατιν. invideor (Oxat. Ad. P. 55), Ἡρόδ. 3. 52, Σοφ. Ἀποσπ. 194, Εὐρ. Ἠλ. 30, Ξεν., κλπ.· τινος Πλούτ. 2. 772Β· ἐπί τινι Εὐρ. Ἀποσπ. 811.

φθόνησις, εως, ἡ, ἄρνησις, φθορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται (μόνον ἐν Σοφ. Τραχ. 1212.

φθονητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **φθονῶ,** δεῖ φθονεῖν, οὐδενὶ φθονητέον Ἀπολλώνιος παρὰ Στοβ. 225. 36.

φθονητικός, ή, όν, φθονερός, τὴν φθονητικὴν ἕξιν Πλούτ. 2. 682C. Ἐπίρρ. **-κῶς,** αὐτόθι.

φθονητός, ή, όν, δν φθονεῖ τις, ὁ φθονούμενος, Καλλιμ. Ἀλεξ. 832.

φθόνος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, φθόνος, μάλιστα δὲ λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, (Πλάτ. Ὅροι 416Β, Ἀριστ. Ρητ. 2. 10, πρβλ. **φθονέω** I. 1), φθόνος, ζηλία, Λατ. invidia, πρῶτον παρ' Ἡροδ. καὶ Πινδ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **εὐνοια,** Πλάτ. Νόμ. 635Α· πρὸς τὸ **ἔπαινος,** Λυσί. 168. 16· φθόνον ἔχω, ἔχω ἢ αἰσθάνομαι φθόνου, ζηλεύω, Αἰσχύλ. Πρ. 809· ἀλλά, φθόνον ἔχω, ὡσαύτως, ἐπισῦρμα φθόνου ἢ δυσαρέσκειαν, Πινδ. Π. 11. 45, Ἰσοκρ. 95Ε· οὕτω, φθόν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νον ἀλφάνειν Εὐρ. Μήδ. 297· φθόνῳ χρῆσθαι Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 253B· κρέσσων οἰκτιρμῶν φθόνος, καλλίτερον νὰ φθονῆταί τις ἢ νὰ εἶναι ἄξιος οἰκτιρμῶν, Πινδ. Π. 1. 164, πρβλ. Ἀνδοκ. 20. 26· πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθ. ἔρπει Σοφ. Αἴ. 157, πρβλ. Οἰδ. Τύρ. 380· ἐς τάπίσημα δ' ὁ φθ. πηδᾶν φιλεῖ Εὐρ. Ἀποσπ. 296· φθ. ἐστί τινι πρός τινα Θουκ. 2. 45·— φθόνῳ, διὰ φθόνον, Ἡρόδ. 3. 30, 9. 71. πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 1000·— οὕτω, κατὰ φθόνον Αἰσχύλ. Εὐμ. 686, Πλάτ.· ξὺν φθόνῳ Εὐρ. Ἀνδρ. 780, διὰ φθόνον καὶ ἔριν.. τὸν Χρ. κηρύσσουσιν Ἐπιστ. πρὸς Φιλιππ. α', 15·— μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, ἕνεκα φθόνου πρός τινα, τῶν Ἑλλήνων φθόνῳ Ἡρόδ. 8. 124, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 859· Λυσί. 195. 13 (πρβλ. φθονέω I. 3)· ἀλλὰ μετὰ γεν. τοῦ ὑποκειμ. φθόνος ἢ ζηλοτυπία ἣν αἰσθάνεται ἄλλος, Εὐρ. Ἄλκ. 1135, Πλάτ. Ἱππίας Μείζ. 282A·— φθ. ἐπί τινι Πλούτ. 2. 39E, κλπ.· εἴς τινα Ἀνθ. Παλατ. 6. 257· πρός τινα Λουκ. Ρητόρ. Διδάσκ. 22. — ἐν τῷ πληθ., φθόνοι, αἰσθήματα φθονερά, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 174, Πλάτ. Νόμ. 679C, 801, κλπ. 2) περὶ τοῦ φθόνου, ἢ τῆς ζηλοτυπίας τῶν θεῶν, πρβλ. φθονερός I. 2, καὶ ἴδε Valck. εἰς Ἡρόδ. 3. 40, Ruhnk. Rut. Lup. σ. 75, Blom. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 368 (362), Ἀγ. 921 (947)· ἐντεῦθεν αἱ φράσεις, τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον Σοφ. Φιλ. 776· εὐλαβούμενος φθόνον Δημ. 327. 13· πρβλ. προσκυνέω I. 1, νέμεσις I. 2. II. ἄρνησις, ἀποποίησις ἐκ φθόνου ἢ δυσμενείας, φθόνος μὲν οὐδεὶς .. Αἰσχύλ. Πρ. 628 οὐδεὶς φθόνος ἢ φθόνος οὐδείς, μετ' ἀπαρ., λεγόμενον ὅταν παρέχῃ τις τὸ αἰτούμενον προθύμως, ἃ τυγχάνω ἀκηκοώς, φθ. οὐδεὶς λέγειν Πλάτ. Φαίδων 61D· οὐδεὶς .. φθ. αὐτῷ διελθεῖν αὐτὰ ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 217A, πρβλ. B, Νόμ. 640D, 664A — οὕτως, ἀποκτείνειν φθόνος [ἐστὶ] γυναῖκας, εἶναι μέμψις καὶ δυσφημία νἀποκτείνῃ τις γυναῖκας, Εὐρ. Ἐκ. 288. (Πιθ. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς καὶ τὸ φθίω, φθίνω.)

φθορά, Ἰων. φθορή, ἡ, (√ΦΘΕΡ, φθείρω) καταστροφή, ὄλεθρος, ἀπώλεια, Ἡρόδ. 2. 161., 7. 18, Τραγ., κλπ.· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, θάνατος, μάλιστα ἔκ τινος ἐπιδημικῆς νόσου οἷον ἐκ λοιμοῦ, Θουκ. 2. 47, Πλάτ. Νόμ. 677A· ἐν τῷ πληθ., ἀνδροθνῆτας Ἰλίου φθορὰς Αἰσχύλ. Ἀγ. 814, πρβλ. Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐν Ἱππ. Ἀφορ. 1261, ἴσως = φθίσις II, ἡ νόσος. 2) παρὰ φιλοσοφ. συγγραφεῦσιν, ἡ φθορὰ τῆς ὕλης, γενομένῳ παντὶ φθ. ἐστὶ Πλάτ. Πολ. 546A· περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 95E· πρβλ. Φίληβ. 55A, Ἀριστ. Φυσ. 5. 5, 6, κ. ἀλλ.· ὁ Ἀριστ. κατέλιπεν ἰδιαιτέραν πραγματείαν περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς·— ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Φαίδ. 96B, Πολ. 290E, κ. ἀλλ.·— μετὰ δοτ. ἡ μεγίστη φφορὰ ὕδασιν ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 23C, πρβλ. 22D· ἡ φθορὰ, εἰς .., ἡ κατάπτωσις εἰς .., Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 8, 2, πρβλ. Πλούτ. 2. 948F. 3) ἡ διαφθορὰ παρθένου, διακόρευσις, ἀποπλάνησις, Νόμ. παρ' Αἰσχίνῃ 2. 36, Πλούτ. 2. 712C. 4) ἡ ἀνάμιξις τῶν καθαρῶν χρωμάτων μετ' ἄλλων, ἐν τῇ ζωγραφικῇ, αὐτόθι 346A, ἔνθα ἴδε Wytt.· πρβλ. φθείρω I. 4.

φθορεύς, έως, ὁ, ὁ διαφθείρων, ἐξαπατῶν, διαφθορεύς, Πλούτ. 2. 18C, Ἀνθ. Παλατ. 5. 257, κλπ.· καὶ ἀναγινώσκεται ὑπὸ τοῦ Brunck ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 155· ἀλλ' ἴδε Μοῖριν σ. 390.

φθορία, ἡ, διαφθορά, βλάβη, κακὸς σκοπός, Ἱππ. Ὄρκ.

φθορικός, ή, όν, καταστρεπτικός, μετὰ γεν., Ὠραπόλλων· ἴδε Bast. Ep. Crit. 83.

φθορίμαιος, α, ον, ὁ φύσει φθόριμος, ὁ ἔχων καταστρεπτικὰς ἰδιότητας, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4. 22, πρβλ. Λοβέκ εἰς Φρύν. 559.

φθόριμος, η, ον, καταστρεπτικός, φθόριμος ὑγρῶν Μανέθων 2. 346. II. φθαρτός, δυνάμενος νὰ καταστραφῇ, Στοβ. Ἐκκλ. 1. 980.

φθόριος, ον, καταστρεπικός.—Ἐπὶ τῶν πρὸς ἐξάμβλωσιν χρησίμων φαρμάκων, ὁμοίως δὲ οὐδὲ γυναικὶ πεσσὸν φθόριον δώσω Ἱππ. Ὄρκ.· φθόριος ἐμβρύωνοῖνος Διοσκ. 5. 77, Πλούτ. 2. 134F.

φθορεργάτης, ὁ, ὁ ἐργάτης φθορᾶς, ὁ προξενῶν φθοράν, Θ. Στουδ. σ. 1489, Ἐκδ. Μι.

φθοροεργός, όν, (ἔργω) = φθοροποιός, «δαίμονας ἐκπέμπων φθοροεργούς» Δαμάσκ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 348, 36.

φθοροποιέω, ἐπιφέρω φθοράν, βλάβην, Διοσκ. π. Ἰοβόλων σ. 51 Kühn. «λοιμεύεται, φθοροποιεῖ» Σουΐδ.

φθοροποιός, όν, ὁ ἐπιφέρων φθοράν, καταστρεπτικός, Διοσκ. π. Ἰοβόλων σ. 51 Kühn, Πλούτ. 2. 911A, συχνὸν παρὰ Φίλωνι. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 149.

φθόρος, ὁ, = φθορά, πάντα τάδ' ἐν κοράκεσσι καὶ ἐν φθόρῳ Θέογν. 833 (ἴδε ἐν λ. κόραξ), Θουκ. 2. 52, Πλάτ. Εὐθύδ. 285B ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν ταῖς φράσεσιν, ἵτ' ἐς φθόρον = φθείρεσθε (ἴδε φθείρω II. 1), ὅπερ ἦν συνήθης τύπος κατάρας, «πᾷ νὰ χαθῆτε», Αἰσχύλ. Ἀγ. 1267· οὐκ ἐς φθόρον ..; δὲν πᾷ νὰ χαθῇς; ὁ αὐτ. ἐν Ἑπτ. ἐπὶ Θήβ. 252· ἅπαγ' ἐς τὸν φθόρον Ἐπίχαρμ. 107 Ahr. II. ὡς τὸ ὄλεθρος, ὀλέθριος ἄνθρωπος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1151, Δημ. 173. 16· ὡσαύτως ἐπὶ γυναικός, Ἀριστοφ. Θεσμ. 535·—ὡσαύτως, φθόρος ἀργυρίω, ὡς τὸ Λατ. barathrum macelli, Θεόκρ. 15. 22.— Ἐπὶ τῆς σημασίας II, ἐνίοτε φέρεται φθορός (ὀξυτόνως), Λοβεκ. Παραλ. 345.

φθορώδης, ες, (εἶδος) ὁ διεφθαρμένος τὴν φύσιν, μεμολυσμένος, τὸ φθορῶδες τοῦ ἀέρος Ἡρῳδιαν. 1. 12, 5.

φθύζω, ἴδε ἐν λέξ. ἐπιφθύζω.

φιν, ἀντὶ σφιν, ἴδε ἐν λέξ. σφεῖς.

-φι, **-φιν** (Σανσκρ. -bhis, -byas, by m), φαίνεται ὅτι κατ' ἀρχὰς ἦτο κατάληξις τῆς γεν. καὶ δοτικῆς. 1) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῆς δοτικ., ἀντὶ -ῃ· ἄμ' ἠοῖ φαινομένῃφιν, ᾖφι βίῃφι πεποιθώς· ἀντὶ -ω ἢ -οις (ὅτε ἀεὶ παροξύνεται), παρ' αὐτόφι, θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος· ἀντὶ -ε (ἑνικ. καὶ πληθ.), ναῦφι, κοτυληδονόφι, σὺν ὄχεσφι, κατ' ὄρεσφι, διὰ στήθεσφι. 2) τῆς γενικῆς, ἀντὶ -ης, ἀπὸ νευρῆφιν, ἐξ εὐνῆφι· ἀντὶ -ου, ἐκ θεόφιν, ἐκ πασσαλόφιν· ἀντὶ -ος, κράτεσφι ἀντὶ κρᾶτος, τῆς κεφαλῆς. 3) κατὰ τοὺς Γραμμ. καὶ τῆς αἰτ.· καὶ 4) παρὰ τῷ Ἀλκμᾶνι (43 B k.) καὶ αὐτῆς τῆς κλητικῆς II. ἐν χρήσει ὡς ἁπλῆ ἐπιρρηματικὴ κατάληξις, μάλιστα εἰς δήλωσιν τόπου, ἴδε Buttm. Ausf. Gr. § 56, Anm. 2.

φιαλεῖν, φιαλεῖς, ἴδε ἐν λέξ. φιάλλω.

φιάλη [ᾰ], ἡ, εὐρὺ καὶ ἀβαθὲς ἀγγεῖον, εἶδος λέβητος ἐν ᾧ ἐβράζοντο ὑγρά, φιάλη ἀπύρωτος, ἅμε ἀχείριστος, διδομένη ὡς βραβεῖον, Ἰλ. Ψ. 270· φ. ἀμφίθετος, ἴδε τὴν λέξ.· κοῖλον ἀγγεῖον χρησιμεῦον πρὸς ἐναπόθεσιν τῆς τέφρας νεκροῦ, αὐτόθι 243, 253 — ἀγγεῖον μύρου, Ξενοφάν. (Ἐλεγ.) 1. 3. 2) μεθ' Ὅμ., εὐρὺ καὶ ἀβαθὲς ποτήριον ἢ λεκάνιον πρὸς πόσιν ἢ πρὸς ἔκχυσιν σπονδῶν, Λατ. patera, φιάλας τε καὶ ἄλλα φκπώματα Ἡρόδ. 9. 80, πρβλ. 2. 151., 7. 54· οἰνοδόκον φιάλαν χρυσῷ πεφρικυῖαν Πινδ. 1. 6 (5), 40. N. 10. 80· ἐκ χρυσοῦ, Ἡρόδ. 2. 151., 7. 54, Πινδ. I. 1. 28, Πλάτ., κλπ.· ἐξ ἀργύρου, Πινδ. N. 9. 122, Λυσί. 121. 9, κλπ.· πλουσίως εἰργασμένη, Εὐρ. Ἴων 1182, Δημ. 1193, 12· διδομένη ὡς δῶρον, Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ., Λυσίας 154. 13, κλπ.· ὡς ἀνάθημα, Ἡρόδ. 1. 50· φ. μεγάλη Πλάτ. Συμπ. 223C· Ξεν. Συμπ. 2. 23· οὐδέποτε δὲ ὡς μέτρον, Buttm. Lexil. ἐν λ. ὑπερφίαλος 6. II. ὡς ἐκ τοῦ εὐρέος καὶ ἀβαθοῦς σχήματος τοῦ ἀγγείου τούτου Ἄρεος φιάλη ἐκαλεῖτο κατὰ κωμικὴν μεταφορὰν ἡ ἀσπίς, εἰ τῇ δῆλος φιάλην Ἄρεος, κατὰ Τιμόθεον, ξυστόν τε βέλος Ἀντιφάνης ἐν «Καινεῖ» 1, Ἀναξανδρ. ἐν Ἀδήλ. 22, πρβλ. Ἀριστοτ. Ρητ. σ. 3. 11, 11. III. κόσμημα κοῖλον ὀροφῆς, Λατ. lacunar, tectum laqueatum, Δ. ὀδ. 3. 47, Ἀγαθαρχ. περὶ Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ. 65.—Ὁ τύπος φιέλη ἦν ἧττον Ἀττ., Piers. εἰς Μοῖριν 390. (Κατὰ τὸν M. Müller ἐκ τῆς √III, πί-νω, ὡς εἰ ὁ ἐν ἀρχῇ τύπος ἦν πιϝ-άλη, πρβλ. Σανσκρ. pâ-tram ἐκ τοῦ pâ (bibere)· ἀλλ' ὁ Curt. παρατηρεῖ ὅτι παρ' Ὅμ. ἡ λέξις οὐδαμοῦ σημαίνει ἀγγεῖον πρὸς πόσιν.)

φιᾰλη-φόρος, ἡ, ἡ φέρουσα φιάλην, ὄνομα Λοκρίδος ἱερείας, Πολύβ. 12. 5, 9.

φιᾰλίδιον, τό, Ἀρχ. Μαθ. 166·— φιάλιον, τό, οὐμὸς υἱὸς ᾤχετο ἔχων φιάλιον Εὔβουλος ἐν «Νεοττίδι» 1. 3, Ἀριστ. περὶ Θαυμ. 33, Συλλ. Ἐπιγρ. 1570b. 6·— φιαλίς, ίδος, ἡ, Λουκιαν. Λεξιφ. 7·— φιαλίσκη, ἡ, «κυνίσκας ἀντὶ τοῦ κύνας, ὡς φιάλας καὶ φιαλίσκας» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1403·— ὑποκοριστικὰ τοῦ φιάλη.

φιᾰλίτης ἀριθμὸς [ῑ], ἀριθμητικὸν πρόβλημα περὶ ποσοῦ φιαλῶν, ἴδε Πρόκλ. εἰς Εὐκλείδ. 12· πρβλ. μηλίτης.

φιάλλω, μέλλ. φιαλῶ, ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ τι, ἀρχίζω νὰ κάμω τι· εὕρηται μόνον δὶς καὶ μόνον κατὰ μέλλοντα, οὐδὲ φιαλεῖς Ἀριστοφ. Σφ. 1348 ὅπως ἔργῳ φιαλοῦμεν Ἀριστοφ. Εἰρ. 432. Κατὰ τὸν Εὐστ. 1403. 20 κέξ., εἶναι συντετμημένος τύπος τοῦ ἐφιάλλω· εἰ οὕτως ἔχει, γραπτέον 'φιαλεῖς, 'φιαλοῦμεν, ἴδε Brunck. (παρὰ τῷ Δινδ.) Ἀριστοφ. Σφ. ἔνθ' ἀνωτ.

φιᾰλο-ειδής, ές, ὁ ἔχων σχῆμα φιάλης, ὅμοιος φιάλῃ, Ἀρχ. Μαθ. 213, Ἡσύχ. ἐν λ. πατάνια καὶ πέδαχνα.

φιᾰλόω, σκάπτω τι εἰς σχῆμα φιάλης, τὴν βόθρον φιαλώσαντες Γεωπον. 9. 5, 7.

φιᾰλώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ φιαλοειδής, Ἀθήν. 488F, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1227.

φιᾰλωτός, ή, όν, κοῖλος καὶ περιφερὴς ἔχων σχῆμα φιάλης· — θρίδακες φιαλωταί, μαρούλια ἔχοντα σχῆμα φιάλης, Λατιν. actucae sessiles, Γεωπον. 12. 13, 8.

φιᾰρός, ά, όν, λέξις ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρίνοις ποιηταῖς, λαμπρός, λάμπων, ἐπὶ τῆς ἕω, φιαρὴ τῆμος ἀνέσχεν ἕως Καλλ. Ἀποσπ. 257· αἴγλῃσι φιαρῇσι Μάξ. Περὶ Καταρχ. 591· ἀκολούθως καθόλου, λαμπρός, ζωηρός, ἐπὶ νεαρᾶς κόρης, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς Θεόκρ. 11. 21· ἐπὶ ἰχθύος, λιπαρός, ὁ γὰρ φιαρώτατος ἄλλων ὁ αὐτ. 31. 4· φιαρὸν δέμας Μάξιμ. Περὶ Καταρχ. 443· ἐπὶ πτηνοῦ, παχύ, Νικ. Ἀλεξιφ. 387· ἐπὶ τοῦ ἄνθους τοῦ γάλακτος, «κρέμας», φιαρὴν .. γρῆθν, τὸν πεπηγότα ἀφρὸν τὸν ἐπὶ τοῦ γάλακτος γινόμενον, Τουρκ. «καϊμάκι», αὐτόθι 91. (Κατὰ τὸν M. Müller ἐκ τῆς √III, ὡς εἰ ὁ ἀρχικ. τύπος ἦν πιϝ-αρός, πρβλ. Σανσκρ. piv-aras (pinguis), ἀλλ' ὁ Curt. ἀμφιβάλλει περὶ τῆς μεταβολῆς ταύτης ὡς καὶ ἐν τῇ λέξ. φιάλη, σ. 498).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φιαρύνω, «λαμπρύνω» Ἡσύχ.

φῖβάλεως, [ᾰ], ω, ἡ, εἶδος πρωϊμου σύκου οὕτω κληθέντος ἐκ τοῦ Φίβαλις, ἡ, ἥτις ἦν τόπος Μεγαρίδος ἢ κατ' ἄλλους τῆς Ἀττικῆς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 802· — πληθ. ὀναραστ. **φιβάλεω** (κοινῶς **φιβάλεοι**), Τηλεκλείδης ἐν «Ἀμφικτύοσι» 3· γεν., τῶν φιβάλεων σύκων Φερεκράτης ἐν «Κραπατάλαις» 1, ἢ μόνον **φιβάλεων**, Ἑρμιππ. ἐν «Στρατιώταις» 10· αἰτ., φιβάλεως ἰσχάδας Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., ἢ μόνον **φιβάλεως**, Ἀπολλοφάνης ἐν «Κρησίνῃ» 1. **II** τὸ δένδρον, τὸ φέρον τὰ σῦκα ταῦτα, Ἐτυμολ. Μέγ. 793. 26.

φῖδάκνη, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ **πιθάκνη**.

φιδάκνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φιδάκνη**, (δηλ. **πιθάκνη**), μικρὸν κρασοπίθαρον, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, Ἐφ. Ἀρχ. 3122.

φιδίτια, τά, ἴδε **φιλίτια**.

φιέλη, Ἰων. ἀντὶ **φιάλη**.

φίκατι, = **Εἴκατι**, **εἴκοσι**, Ἐπιγρ. Ἀσπενδίων, Monatsb. d. berl. Akad. 1875, σ. 123.

φῐλάβουλος, **ον**, ὁ φιλῶν νὰ ἦ ἄβουλος, ὁ ἐκουσίως ἄβουλος, ἀστόχαστος, μὴ ... ὦ φιλάδουλε, κινήσῃς τέφρῃ πῦρ ὑπολαμπόμενον Ἀνθ. Π. 12. 80, Ἀνθ. Πλαν. 133.

φῐλάβρος, **ον**, ὁ φιλῶν τὴν ἀβρότητα, τὴν λεπτότητα, Ἡλιόδ. 7. 12.

φῐλᾰγᾰθέω, εἶμαι φιλάγαθος, φιλῶ τοὺς ἀγαθοὺς ἀνθρώπους ἢ τὸ ἀγαθόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 3521. 7·—ἡ μετοχὴ **φιλαγαθήσας** ἐν Ἐπιγρ. Μαιονίας, Bul. de. cor. hel. V, 376, ἴδε **παραφιλάγαθος**.

φῐλᾰγᾰθία, ἡ, τὸ φιλεῖν τὸ ἀγαθόν, ἡ ἀγάπη τοῦ ἀγαθοῦ, Φίλων 2. 136, Κλήμ. Ἀλεξ. 139, κλπ.

φῐλάγᾰθος, **ον**, ὁ φιλῶν τὸ ἀγαθόν, Ἀριστ. Ἠθικ. Μεγ. 2. 14, 3, Πλούτ., κλπ. — Ἐπίρρ. **-θως**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2335. 5., 2693. 11, κ. ἀλλ.

φῐλᾰγᾰθωσύνη, ἡ, ἡ ἀγάπη τοῦ ἀγαθοῦ, τὴν πρὸς τοὺς πλησίον ἐπιδείκνυσθαι φιλαγαθωσύνην Ἰω. Χρυσ. τόμ. 4, σελ. 311Α.

φῐλᾰγέννητος, **ον**, ὁ ἀγαπῶν τὸν Ἀγέννητον, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 2. 9Β.

φιλάγιος, **ον**, ὁ φιλῶν πᾶν ὅ,τι ἅγιον, Ναυκρατ. εἰς τ. θάν. Θ. Στουδ. σ. 1844, ἔκδ. Mi.

φῐλάγλαος, **ον**, ὁ ἀγαπῶν τὴν λαμπρότητα, τὴν μεγαλοπρέπειαν, ὡς τὸ **φιλόκαλος**, Πινδ. Π. 12. 1· Ἑρμῆς φιλάγλαος Ἀνθ. Π. 12. 77.

φιλαγνος, **ον**, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἁγνότητα, «χορὸς φιλάγνων παρθένων σεμνοτρόπων» Κραμ. Ἀνέκδ. Παρ. τ. 4, σ. 271, 13.

φῐλάγραυλος, **ον**, ὁ ἀγαπῶν τὸν ἀγροτικὸν βίον, Ἀνθ. Π. 6. 73, Νόνν. Δ. 8. 15.

φῐλαγρέτις, **ιδος**, ἡ, ἡ ἀγαπῶσα τὴν θήραν, Ἄρτεμις Ἀνθ. Π. 9. 396.

φῐλαγρευτής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὴν θήραν, Βαβρ. 106. 10 (ἀναγνωστέον **φιλοαγρ-**).

φιλαγρέω, ἀγαπῶ τοὺς ἀγρούς, τὸν ἐν τοῖς ἀγραῖς βίον, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 120.

φιλάγριον, ἢ **-ίανον**, τό, εἶδος ἐπιδέσμου δν ἐπενόησεν ὁ Φιλάγριος, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 14, Ἡσῦλ. Αἰγ. 7. 18

φίλαγρος, **ον**, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀγρούς, Λουκ. Λεξιφάν. 3.

φῐλαγρότις, **ιδος**, ἡ, = **φιλαγρέτις**, Ὀρθ. Ἴμν. 35. 6.

φῐλάγρυπνος, **ον**, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀγρυπνίαν, ἄγρυπνος, λύχνος Ἀνθ. Π. 5 197· μέλισσα Χριστοδ. Ἔκφρ. 395· παννυχίδες Ἀνθ. Πλαν. 309· πόθος Ἀ. 6. Ἡλ. 5. 166.

φῐλάγων, [ᾰ], **ωνος**, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀγῶνας, κισσὸς Ἀνθ. Π. 7. 703, πρβλ. Ἀθήν. 241F.

φῐλᾰγωνιστικός, ἡ, **όν**, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀγῶνας, «οὕτω φιλαγωνιστικοὶ καὶ φιλόδοξοι ἦσαν, ὥστε καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν κοινῶν πανηγύρεων ἀγωνίζεσθαι» Σχόλ. εἰς Πινδ. Ι. 4. 47.

φῐλᾰδέλφεια, (ἐξυπακ. ἱερά), τά, ὄνομα ἑορτῆς, Συλλ. Ἐπιγραφ. 246. 3127.

φῐλᾰδελφέω, ἀγαπῶ τινα ἀδελφικῶς, Γρηγ. Ναζ. τόμ. 1, σ. 903C.

φῐλᾰδελφία, ἡ, ἀδελφικὴ ἀγάπη, φιλαδελφία καὶ φιλεταιρία Ἄλεξ. Α. Β 115, 26. Βαβρ. 27. 15· τῇ φιλαδελφίᾳ εἰς ἀλλήλους φιλόστοργοι Παῦλ. Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ιβ', 10, κλπ.

φιλαδελφικῶς, μετὰ φιλαδελφείας, φιλαδέλφως, Εὐστ. Θεσ. σ. 321, ἔκδ. Mi.

φῐλάδελφος, [ᾰ], **ον**, ὁ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν του ἢ τὴν ἀδελφήν του, ἀδελφικός, φιλ. δάκρυα Σοφ. Ἀντ. 527· ἐπὶ προσώπων, Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 17, Πλουτ. Σόλων 27· ὑπερθετ., ὁ αὐτ. ἐν Λουκούλλ. 43·—συχνάκις ὡς ἐπώνυμον βασιλέων, ὡς π. χ. Πτολεμαίου τοῦ β' καὶ Ἀττάλου τοῦ β', ἴδε Clinton. F. H. 3, σελ. 376, 407· Ἀντωνίου καὶ Οὐήρου, κλπ.· — τὸ φιλάδελφον = φιλαδελφία, Διόδ. 17. 34. — Ἐπίρρ. **-φως**, Σχόλ. εἰς Σοφοκ. ἔνθ' ἀνωτ. **II** φιλάδελφον, τό, θάμνος φέρων ἡδύοσμα ἄνθη, ἴσως ἡ ἰάσμη, «γιασεμί», Ἀπολλόδ. παρ' Ἀθην. 682C. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 321.

φῐλᾰδίκως, **ον**, ὁ ἀγαπῶν τὸ ἄδικον, Κ. Μανασσ. Χρον. 3160, 3818, κλπ.

φῐλᾰδύνᾰμος, **ον**, ὁ προξενῶν ἀδυναμίαν, ὕδωρ Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 394.

φῐλάεθλος, **ον**, ποιητ. ἀντὶ **φίλαθλος**, Ἀνθ. Π. 12. 143, Ἕλλην. Ἐπιγράμμ. 895.

φῐλᾰθήναιος, **ον**, ὁ φιλῶν τοὺς Ἀθηναίους, Ἀριστοφ. Ἀχ. 142, Σφ. 283, Πλάτ. Τίμ. 21Ε· καὶ ἐν τῷ ὑπερθ., Δημ. 439. 27· —**φιλαθηναιότης**, **ητος**, ἡ, Γαλην.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 322, 327, 328

φῐλαθλητής, οῦ, ὁ, ὁ φιλῶν τοὺς ἀγῶνας, Πλούτ. 2. 631Α, κλπ.

φίλαθλος, **ον**, ὁ φιλῶν τοὺς ἄθλους, Πλούτ. 2. 724Β, Κλ. Ἐπιγράμμ. 113, Σουΐδ.

φῖλαι, Ἐπικ. 6' ἐνικ. προστ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ **φιλέω**, νῦν αὖτ' ἐμὲ φῖλαι Ἀθήνη Ἰλ. Ε. 117, Κ. 280.

φῐλαίακτος, **ον**, θρηνώδης, ἀξιοθρήνητος, κακὰ Αἰσχύλ. Ἱκ. 803 (ἔνθα ὅμως τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ λέξιν τινὰ ἄλλην ὡς π. χ. **φιλοστόνων**).

φῐλαιδήμων, **ον**, γεν. **ονος**, ὁ φιλῶν τὴν αἰδημοσύνην, αἰδήμων, σεμνός, Ἀνθ. Π. 7. 540.

φιλαίθριος, **ον**, ὁ φιλῶν τὴν αἰθρίαν, τὸν καθαρὸν ἀέρα, φιλαίθριον γὰρ οὐδὲν ὡς πανήγυρις Γρηγ. Ναζ. Ὡδ. σ. 221.

φιλαίματος, **ον**, ὁ φιλῶν τὰ αἵματα, αἱμοχαρής, σκληρός, Ἄρη τ' Ἐνυώ καὶ φιλαίματον Φόβον Αἰσχύλ. Θήβ. 45 ἀλκὴ Εὐρ. Ρῆσ. 932· γῆς φιλαιμάτου ῥοαὶ ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 174 Ἄρης Ἀνθ. Π. 7. 226

φίλαιμος, **ον**, = τῷ προηγ., Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ. 230· **φιλαίμων**, **ον**, «φιλῶν τὸ αἷμα» Ἡσύχ.

φῐλαιρετικός, ἡ, **όν**, ὁ φιλῶν τοὺς αἱρετικούς, εἰ μὲν καὶ αἱρετικὸς τὸ φρόνημα, οὐκ ἐπίσταμαι, πλὴν ἀλλὰ φιλαιρετικὸς Βασίλ. τ. 2, σ. 1036D.

φῐλαίτερος, **φιλαίτατος**, ἀνώμαλ. συγκρ. καὶ ὑπερθετ. τοῦ **φίλος** (ἴδε ἐν τέλει).

φῐλαίτιος, **ον**, ὁ φιλῶν νὰ αἰτιᾶται, φιλόψογος, Αἰσχύλ. Ἱκ. 485· διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ **φιλεπιτιμητής** ὑπὸ Ἰσοκρ. 98Α· πονηρὸν ὁ συκοφάντης .. καὶ φιλαίτιον Δημ. 307. 24· ἀντίθετον τῷ **εὐγνώμων**, Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 6· τῷ φ. τῆς ἀμελείας περὶ θεῶν, εἰς τὸν ἀγαπῶντα νὰ φέρῃ κατηγορίας, Πλάτ. Νόμ. 903Α· — τὸ φιλαίτιον Πλουτ. Σόλων 25, πρβλ. 2. 813Α. Ἐπίρρ. **-ίως**, Στράβ. 93, Πολυδ. Γ', 139. **II**. ὁ ὑποκείμενος εἰς κατηγορίαν, Δημ. 150. 9.

φῐλακίζομαι, = **χαριεντίζομαι**, Ἐτυμολ. Μέγ. 793. 29, Φώτ.· λέξις σκοτεινή, πιθανῶς ἐφθαρμένη· ὁ Struve εἰκάζει φιλ' ἀκκίζομαι.

φῐλᾰκόλαστος, **ον**, ὁ φιλῶν τὴν ἀκολασίαν, Πλουτ. Τιμ. 14.

φῐλᾰκόλουθος, **ον**, ὁ ἑτοίμως ἀκολουθῶν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 415, Ἀριστομένης ἐν Ἀθήλ. 2 (Πολυδ. Ϛ', 167).

φῐλᾰκράτος, **ον**, Ἰων. **-ητος**, **ον**, ὁ φιλῶν τὸν ἄκρατον οἶνον, δεξόμενος εἰς ἀκρατοποσίαν, λεγόμενον περὶ τοῦ Ἀνακρέοντος ὑπὸ Σιμωνίδου (;) 179· Διόνυσος Ἀνθ. Π. 6. 169· ὡσαύτως, φ. Ἑρπυλλον αὐτόθι 4. 1, 53· ἁρμονίη αὐτόθι 7. 26.

φῐλακρῐβέω, ἀγαπῶ τὴν ἀκρίβειαν, εἶμαι λίαν ἀκριβής, «φιλακριβοῦντες· μετ' ἀκριβείας διαχωρίζοντες» Ἡσύχ.

φῐλακροάμων [ᾰ], **ον**, ὁ φιλῶν νὰ ἀκροᾶται, νὰ δίδῃ προσοχὴ εἴς τι, Κύριλλ. Ἀλεξ. III, 325C, κλπ.

φῐλᾰλειπτέω, ὁ φιλῶν νὰ ἀλείφηται, ἐπὶ ἀθλητῶν, οὐκ ἔστι πίστις ἀνδρὶ φιλαλειπτοῦντι Ἐτυμολ. Μέγ. 61. 13, Ἀρκάδ. 150. 19. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 282.

φιλαλεξανδρεύς, ὁ, ὁ φιλῶν τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἢ χαίρων τῇ ἐν αὐτῇ διαμονῇ (κατὰ τὰ **φιλαθήναιος**, **φιλορώμαιος**, κτλ.) Ἐπιγρ. Αἰγύπτου, Ἀθην. τ. Γ', σ. 82.

φῐλαλέξανδρος, **ον**, φίλος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀγαπῶν αὐτόν, Στράβ. 594, Διόδ. 17. 46, κλπ.· ὑπερθετ. **φιλαλεξανδρότατος**, Δίων Κ. 77. 9. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 328.

φῐλᾰλήθης, ες, (οὐχὶ **-ής**, **ές**, Ἀρκάδ. 27) γενικ. **-ους**, ὁ φιλῶν τὸ ἀληθές, φίλος τῆς ἀληθείας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **φιλοψευδής**, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 7, 8, Διόδ. 1. 76, Πλούτ. · — φιλόσοφοί τινες καλοῦνται **φιλαλήθεις** ὑπὸ Διογ. Λ. 1. 17, ἔνθα φαίνεται ὑπονοοῦνται οἱ Ἐπικούρειοι· — Ζεὺς Φιλαλήθης φέρεται ἐπὶ νομισμάτων τῆς Λαοδικείας. — Ἐπίρρ. **-θως**, Διόδ. 2. 32, Κλήμ. Ἀλεξ. 914, κλπ.

φιλάληθος (= **φιλαλήθης**) γυνὴ χειρωνακτοῦσα Ἰω Τζέτζου Ἀλλην. Ἱλ. Μ. 166

φῐλαλληλία, ἡ, ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη, τὸ ἐξ ἀγάπης καὶ φιλαλληλίας ἐπιστάξαι δάκρυον Κυρίλλ. Ἀλεξ. Γλαφυρ. εἰς Δευτερονόμ. σ. 412, Εὐστάθ. 1126, 32, Ποννημάτ. 13, 1, κλπ.

φῐλάλληλος, **ον**, ὁ φιλῶν καὶ φιλούμενος ἀμοιβαίως, Πλούτ. 2. 977C, κλπ.· — τὸ φιλάλληλον = **φιλαλληλία**, αὐτόθι 977C.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

— Ἐπίρρ. **-λως**, Εὐστ. 1126. 29. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 322.

φῐλαλλογενής, ές, φίλος τῶν ἀλλογενῶν, ἀγαπῶν τοὺς ἀλλοτενεῖς, εἰ μὴ φιλέλλην ἦσθα καὶ φιλαλλογενὴς Κύριλλ. Γλαφυρ. εἰς Ἀριθμ. (τῆς Πενταχεύχου) 381, κλπ.

φῐλαλλότριος, ον, ὁ φιλῶν τὰ ἀλλότρια, καὶ γάρ τοι φιλαλλότριον ὁ στρατιώτης χρῆμα Κ. Μανασσ. τὰ κατὰ Ἀρίστ. κ. Καλλιθ. σ. 323 ἔκδ. Boiss.

φῐλάλῡπος, ον, ὁ φιλῶν τὸν ἄλυπον βίον, Ὀρφ. Ὕμν. 49. 7.

φῐλαλυατής, οῦ, ὁ, ὅστις φιλεῖ ἀλύζειν, ῥιπτάζεσθαι, Ἱππ. 28, 25.

φῐλᾰμαρτήμων, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἁμαρτίαν, φιλαμαρτήμων χαίρει μάχαις Ἐβδ. (Παροιμ. ΙΖ', 19).

φῐλᾰμάρτητος, ον, = τῷ προηγ., Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 222Δ.

φιλάμπελος, ον, ὁ φιλῶν τὴν ἄμπελον, τὴν θεῶν πασῶν μεγίστην καὶ φιλαμπελωτάτην Ἀριστοφ. Εἰρ. 308. **II.** ὁ περιέχων ἀφθόνους ἀμπέλους ἢ ἀμπελῶνας, Διον. Ἁλ. 1. 37.

φῐλαμπελόω, φιλῶ τὴν ἄμπελον, Τζέτζ. Ἰστ. 6. 74.

φῐλᾰναγνωστέω, φιλῶ τὴν ἀνάγνωσιν, εἶμαι φιλαναγνώστης, Διόδ. 1. 77.

φῐλᾰναγνώστης, ου, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀνάγνωσιν, Πλουτ. Ἀλέξ. 8.

φῐλᾰνᾰλωτής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν νὰ δαπανᾷ, ἄσωτος, μετὰ γεν. πράγματος, φ. ἀλλοτρίων δι' ἐπιθυμίαν Πλάτ. Πολ. 548Β· εἴς τι Λίων Κ. 77. 9.

φῐλανδρία, ἡ, ἡ πρὸς ἄνδρα ἀγάπη, Εὐριπ. Ἀνδρ. 228.

2) ἡ πρὸς τὸν ἄνδρα, δηλ. τὸν σύζυγον ἀγάπη, Λουκ. Ἀλκ. 2, Ἀνθ. Π. παράρτημ. 313, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. (προσθῆκ.) 497a, πρβλ. 642. 16.

φιλανδρόνικος, ὁ, ὁ φιλῶν τὸν Ἀνδρόνικον, Μ. Ἀκομ. σελ. 171, 31, ἔκδ. Λ.

φῐλάνδρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἄνδρας, ἐπὶ χώρας ἀγαπώσης τοὺς ἑαυτῆς κατοίκους, πέδον Αἰσχύλ. Θήβ. 902. **II.** ἐπὶ γυναικῶν, ἡ ἀγαπῶσα τοὺς ἄνδρας ἢ τὰς ἀνδρικὰς ἕξεις, Σοφ. Ἀποσπάσμ. 356. **2)** ἡ ἀγαπῶσα τοὺς ἄνδρας, μάχλος, ἀσελγής, Πλάτ. Συμπ. 191Ε. **3)** ἡ ἀγαπῶσα τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα, τὸν σύζυγον, Ἐπιστ. πρὸς Τιμ. 6', 4, Λουκ. Ἀλκ. 8· συγκρ. ἐν ἐπιτυμβίοις, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 387. 12., 642. 12, κ. ἀλλαχ.· ψυχὴ φιλανδροτάτη αὐτόθι 547. 14.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 321.

φῐλάνθεμος, ον, = τῷ ἑπομ., Εὐρ. Ἀποσπ. 888, Νόνν. Διον. 17. 83.

φῐλάνθης, ές, ὁ ἀγαπῶν τὰ ἄνθη, Ἀνθ. Π. 5. 32 καὶ 72.

φῐλανθρᾰκεύς, έως, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀνθρακεῖς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 336.

φῐλανθρώπευμα, τό, φιλάνθρωπος πρᾶξις, Πλουτ. Σόλων 15, κλπ.· πρός τινα ὁ αὐτ. 2. 970Α·— πρᾶξις φιλοφροσύνης καὶ εὐγενοῦς τρόπου, αὐτόθι 816C.

φῐλανθρωπεύομαι, ἀποθ., φέρομαι φιλανθρώπως ἢ φιλοφρόνως, πρός τινα Δημ. 384. 11·— μετ' αἰτ. πράγματος, δεικνύω φιλανθρωπίαν παρέχων τι, Ἡλιόδ. 9. 27· τινι Δίων Κάσσ. 50. 20· τι περί τινα Ἀριστείδ. 1. 272. **2)** ὡς παθητικόν, **φιλανθρωπευθέντες**, φιλανθρώπου χρήσεως τυχόντες, Διόδ. 18. 18. **II.** Μεταβατ. ἐνεργείας, κάμνω τινὰ φιλάνθρωπον, εὐμενῆ, διαλλάττω, συμφιλιώνω, τὸν δῆμον Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 23· φ. τινά τι, πράττω φιλάνθρωπόν τινα πρᾶξιν πρός τινα, Ἡλιόδ. σελ. 9. 2.

φῐλανθρωπέω, = τῷ προηγουμ., δεικνύω φιλανθρωπίαν, τινί Μάρμαρ. Ροσσέτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 4097. 12. **II.** μεταβ., μεταχειρίζομαί τινα φιλανθρώπως, μετ' ἀγαθότητος, τινα Πολύβ. 3. 76, 2, κ. ἀλλ.· Ἐβδ. (Β' Μακκ. ΙΔ', 23). — Παθ., **φιλανθρωπηθείς** Πολύβ. 39. 3, 2.

φῐλανθρωπία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ εἶναι φιλάνθρωπον, ἡ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀγάπη, εὐεργετικὴ διάθεσις, ἡ καθόλου ἀγαθότης, εὐγένεια, εὐγένεια τρόπων, φιλοφροσύνη, **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, Πλάτ. Εὐθύφρων 3D, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 4, 1· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **σεμνότης**, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 141· τὸ **φθόνος**, Δημ. 507. 26· τὸ **ὠμότης**, ὁ αὐτ. 490. 7· συνημμένον μετὰ τοῦ **εὔνοια, πραότης**, Ἰσοκρ. 105D, 106Α μετὰ τοῦ **χρηστότης**, Ἰάμβλ. παρὰ Στοβ. 315. 52, κλπ.· φιλ. λόγων, φιλοφροσύνη, Δημ. 325. 5· οὕτω, **φ. διὰ τῶν λόγων** Πολύβ.· φ. προσάγειν τινί ὁ αὐτ. 1. 81, 8· φ. εἰς ἢ πρός τινα αὐτόθι 79. 8 καὶ 11· ὑπὸ **φιλανθρωπίας** Πλάτ. Εὐθύφρων 3D· μετὰ φ. Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἢ ἁπλῶς **φιλανθρωπία** Ξεν. Ἀγησ. 1. 22·— ὡσαύτως, ἐπιείκεια, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 7. 5, 73· ἐλευθεριότης, ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 15. 9· ἡ τῶν ἐρασιῶν σχέσις, διάφ. γραφ. παρ' Αἰσχίν. 24. 27·— ἐν τῷ πληθ., πράξεις εὐνοίας, φιλοφροσύνης, Δημ. 107. 17., 796. 3, Πολύβ., κλπ. **2)** ἐπὶ τοῦ Θεοῦ, ἡ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἀγάπη, Πρὸς Τίτον γ', 4, κ. ἀλλ. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ἡ τοῦ ὀνόματος φιλ., ἡ ἡπιότης, ἀγαθότης, ἡ μετριότης αὐτοῦ, Δημ. 748. 28· ἡ φ. τῆς τέχνης, ἐπὶ τῆς γεωργίας, Ξεν. Οἰκον. 15. 9, πρβλ. Αἰσχίνην 30. 14· ἐστερημένη πάσης φιλ., ἐπὶ ἐρήμου χώρας, Διόδ. 17. 50.

φῐλανθρώπινος, **-ίνως**, πλημμ. ἀντὶ **φιλάνθρωπος**, **-πως**.

φῐλάνθρωπος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἀγαπῶν τὸ ἀνθρώπινον γένος, εὐεργετικὰς ἔχων διαθέσεις, προσήτις, ἥπιος, ἀγαθός, εὐγενής, φιλόφρων, Ἐπίχαρμ. 125 Ahr.· φ καὶ φιλαθήναιος καὶ φιλόσοφος Ἰσοκρ. 416· φ. καὶ φιλόπολις ὁ αὐτ. 17D· δημοτικὸς καὶ φ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 60· ψυχὴν φιλανθρωπότατος ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 1. 2, 1· φ δὲ παύεσθαι τρόπου, ἐπὶ τοῦ Προμηθέως, Αἰσχύλ. Προμ. 11, πρβλ. 28· οὕτως ἐπὶ ζώων προσκεκολλημένων τῷ ἀνθρώπῳ μετ' ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως, οἷον ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. Κυνηγ. 6. 25· ἐπὶ ἵππων, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 2. 3·— τὸ **φιλάνθρωπον**, = **φιλανθρωπία**, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 3, κλπ.· οὕτω, τὰ φιλάνθρωπα, φιλάνθρωποι πράξεις ἢ διαθέσεις, Πολύβ. 10. 38, 3., 12, 5, 3, κλπ. **2)** ἐπὶ τῶν θεῶν, ὁ τοὺς ἀνθρώπους ἀγαπῶν, Πλάτ. Συμπ. 189D, Νόμ. 713D, πρβλ. Πλουτ. Νουμ. 4. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ὁ συντελῶν πρὸς εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου, γεωργία Ξεν. Οἰκονομ. 19. 17· ψηφίσματα ὁ αὐτ. ἐν Πόροις 3. 6· λόγοι Δημ. 1102. 25 τρόπος, ἐν τῇ Μουσικῇ, Πλούτ. 1. 1135D, κλπ.· ἐπὶ οἴνου, **φιλανθρωπότερον τὸν οἶνον, μικρῷ βελτίω, ὀλίγῳ καλλίτερον**, ὁ αὐτ. ἐν Κίκερ. 13 (ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ), πρβλ. 5. 680Β. **III.** Ἐπίρρ., **φιλανθρώπως τινὶ χρῆσθαι** Δημ. 411. 10· φιλ. διακεῖσθαι πρός τινα Πολύβ. 1. 68, 13· φ. καὶ δημοτικῶς Δημ. 707. 24· θεοφιλῶς καὶ φ. Ἰσοκρ. 197C, πρβλ περὶ Ἀντιδ. § 140· ὑπερθετ. **φιλανθρωπότατα** Δημ. 760. 5.

φῐλάνθρωπος, ἡ, ἕτερον ὄνομα τῆς **ἀπαρίνης**, «κολλητσίδας», Διοσκ. 3. 104, Πλίν., καλεῖται καὶ **φιλανθρώπειος βοτάνη** ὑπὸ Ἀρχιγ. παρὰ Γαληνῷ.

φῐλάνωρ [ᾰ], **ορος**, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **φιλήνωρ**, φίλανδρος, τρόποι, στίβοι Αἰσχύλ. Ἀγ. 411. 836· πόθος ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 135·—**φιλήνωρ** μόνον παρὰ μεταγεν. Ἐπικ., Μουσ. 267, Κόλουθ. 213. **II.** ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀνθρώπους, ἐπὶ τῶν δελφίνων, «οἱ δελφῖνες ἐξ ἀνθρώπων γενόμενοι φιλάνορα οὐκ ἔλιπον βιοτάν» κατὰ Πίνδαρον» Σχολ. εἰς Ὀδ. Κ. 340 (Πινδ. Ἀποσπ. 260). — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 322.

φῐλαξ, κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Ἠλείων ἀντὶ **δρῦς**, «φίλαξ· δρῦς, νέος. Ἠλεῖοι» Ἡσύχ.

φῐλάοιδος, ον, ὁ φιλῶν τὰς ᾠδὰς ἢ τοὺς ἀοιδούς, Θεόκρ. 28. 23· τέττιξ Ἀνθ. Π. 9. 372· μουσικός, ᾠδικός, κερκὶς αὐτόθι 6. 47. Ὑπερθ. **-ότατος** Ποιητὴς παρὰ Δίωνι τῷ Χρυσοσ. 1. 694·— οὐχὶ ὀξυτόνως **φιλαοιδός**, ἴδε Ἀρκάδ. 86.

φῐλάπεπτος, ον, ὁ ὑποκείμενος εἰς δυσπεψίαν, Ὀρειβάσ. 92, Matth.

φῐλᾰπεχθημοσύνη, ἡ, ἡ τάσις τοῦ νὰ θέλῃ τις νὰ γίνηται ἐχθρὸς τῶν ἄλλων, τὸ φίλερι, Ἰσοκρ. 344C, D, Δημ. 1268. 16· ἐν τῷ πληθ., προσπάθειαι ἐριστικαί, προσπάθειαι πρὸς ἀνακίνησιν ἔριδος καὶ ἔχθρας, Ἰσοκρ. 340D.

φῐλᾰπεχθήμων, ον, γεν. **ονος**, ὁ ἀγαπῶν νὰ κάμνῃ ἐχθρούς, φίλερις, Λυσ. 170. 27, Ἰσοκρ. 172C, Δημ. 701. 24. Ἐπίρρ., **φιλαπεχθημόνως ἔχειν**, φιλεῖ τὰς ἔριδας, Πλάτ. Πολ. 500Β.— Καθ' Ἡσύχ.: «φιλαπεχθημόνως. φιλομίσως, φιλοῦντας μισεῖσθαι». —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 154, 73.

φῐλᾰπεχθής, ές, γεν. **ους**, = τῷ προηγ., Πολύβ. 5. 28, 4., 12. 25, 6.— Ἐπίρρ. **-θῶς**, ὁ αὐτ. 32. 20, 3.

φῐλαπλοϊκός, ή, όν, = τῷ ἑπομ., Λουκ. Ἁλιεὺς 20.

φῐλ-άπλους, ον, συνηρ. **-πλους**, ουν, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἁπλότητα, Γλωσσ.

φῐλᾰπόδημος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀποδημῇ, νὰ ξενιτεύηται, Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 2, Αἰλιαν. π. Ζ. 7. 24.

φῐλᾰπόστολος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀποστόλους, «ὁ φιλαπόστολος Ὀνήσιμος», ὁ σπουδαῖος περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ ἀποστόλου» (δηλ. τοῦ ἀποστ. Παύλου), Διονύσ. Ἀλεξ. κατὰ Παύλου Σαμοσ.

φῐλᾰπόστροφος, ον, εὐκόλως ἀποστρεφόμενος, εὐμετάβολος, φιλαπόστροφον γάρ ἡ τύχη καὶ ἄπιστον Θεοφ. Σιμοκ. Ἰστ. σ. 54D = 104, 13 Βόνν.

φῐλαργεῖος, ον, ὁ τοὺς Ἀργείους ἀγαπῶν, Θεμίστ. 335C.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 328.

φῐλαργικός, ή, όν, (ἀργός) ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀργίαν, φίλος τῆς ἀργίας, Ἐκκλ.

φῐλαργῠρέω, ἀγαπῶ τὰ χρήματα, εἶμαι φιλάργυρος, Ἐβδ. (Β' Μακκ. Γ, 20), Συλλ. Ἐπιγρ. 1770. 12, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 112.

φῐλαργῠρία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ ὑπερβολικὴ ἀγάπη τοῦ ἀργυρίου, ἀπληστία, Ἰσοκρ. 178D, Δείναρχ. 93. 2, Δίφιλ. ἐν Ἀδηλ. 14, κλπ.

φῐλάργῠρος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ καθ' ὑπερβολὴν φιλοχρήματος, ἄπληστος, Σοφ. Ἀντιγ. 1055, Ἀποσπ. 512, Ξεν. Ἀπομν. 3. 1, 10, κλπ.· ὑπερθ. **φιλαργυρώτατος** Ξεν. Ἀπομν. 3. 13, 4·— τὸ **φιλάργυρον** = **φιλαργυρία**, Πλάτ. Πολ. 347Β. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 320.

φῐλάρετος [ᾰ], ον, ὁ τὴν ἀρετὴν φιλῶν, **φίλος τῆς ἀρετῆς**, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 8, 10

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φῐλᾰρῐστείδης, ου, ὁ, ὁ φιλῶν τὸν Ἀριστείδην, ἀγαπῶν αὐτόν, Ἀνθ. Παλατ. 3.5. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παραοιηρ. σ. 338.

φῐλᾰριστοτέλης ου, ὁ, ὁ φιλῶν τὸν Ἀριστοτέλην, ἀγαπῶν αὐτόν, Στράβ. 609.

φῐλάρμᾰτος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ ἅρματα ἢ τὴν ἁρματηλασίαν, φιλαρμάτου πόλιος Πινδ. Ι. 8. (7), 43 σὺ δ' ἥσθα Θηβῶν τῶν φιλαρμάτων ἄναξ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 467.

φῐλάρπαξ, αγος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἁρπαγήν, φίλος τῆς ἁρπαγῆς, ἁρπακτικός, Λ. Β. 1199.

φῐλαρσάκης, ου, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὸν Ἀρσάκην, Στράβ. 749.

φιλάρτεμις, ὁ, ὁ φιλῶν τὴν Ἄρτεμιν, Ἐπιγρ. Ἐφέσου, Wood, Di cov. etc. Append. 2. Nº 6.

φῐλάρχαιος, ον, ὁ φιλῶν τὰ ἀρχαῖα, τὴν ἀρχαιότητα, Πλούτ. 2. 1107Ε, Ἀθήν. 126Β.

φῐλαρχέω, ἀγαπῶ νὰ ἄρχω, νὰ κυβερνῶ, Πολύβ. 6. 9, 6, Διόδ. 15. 2, Πλούτ., κλπ.

φῐλαρχία, ἡ, ἀγάπη πρὸς τὸ ἄρχειν, ἐπιθυμία ἐξουσίας, Θεοφρ. Χαρακ. 26, Πολύβ. 6. 49, 3, καὶ συχν. παρὰ Πλουτ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας· ἐν τῷ πληθ., φιλόδοξοι προσπάθειαι, Πλουτ. Εὐμ. 13, κ. ἀλλ.

φῐλαρχιάω, = **φιλαρχέω,** Ὠριγέν. 1. 706Ε.

φῐλαρχικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φίλαρχον ἄνθρωπον, ὁ πρὸς τὴν φιλαρχίαν κλίνων, ὁ φύσει φίλαρχος, Φερεκράτης ἐν «Ἀγρίοις» 7· ἀλλ' ὁ Meinek. προτείνει διόρθωσιν **φιλορχικός.**

φῐλαρχος, ον, (ἀρχή) ὁ ἀγαπῶν νὰ ἄρχῃ, νὰ κυβερνᾷ, νὰ ἐξουσιάζῃ, φιλόδοξος, Πλάτων ἐν Φαίδωνι 82Ε, ἐν Πολ. 549Α, Πολύβ., κλπ.· — τὸ **φίλαρχον** = **φιλαρχία,** Πλούτ. 1. 793Ε.

φῐλάρχων, οντος, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἄρχοντας, Ἀριστόξ. παρὰ Στοβ. 243. 39.

φῐλάσθενος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ εὐκόλως ἀσθενῶν, ἀσθενικός, Ἱππ. (;)

φῐλαστράγᾰλος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ παίζῃ τοὺς ἀστραγάλους, Ἀνθ. Παλατ. 6. 276, Σουΐδ.

φῐλαστρόλογος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀστρολογίαν, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ. 95, 19.

φῐλασφᾰλής, ές, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀσφάλειαν, Παχυμ. Μελέτη ΙΒ', σ. 243, ἔκδ. Bois.

φιλάσωτος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀσωτίαν, τὸν ἄσωτον βίον, «σέ γε τὴν φιλάσωτον μηνύει μυρόπνους ἀρτιβρεχὴς πλόκαμος» Ἀνθ. Παλατ. 5. 175, 191.

φῐλᾶτο [ῐ], Ἐπικ. γ' ἐνικ. μέσ. ἀορ. τοῦ **φιλέω,** Ἰλ. Υ. 304.

φῐλάττικος, ον, ὁ φίλος τῶν Ἀττικῶν ἢ τῶν Ἀθηναίων, περὶ τοῦ Πινδάρου λεγόμενον, «Πινδάρου φιλαττίκου» Εὐστ. Παρεκβ. 59. 22.

φῐλαυθόμαιμος, ον, = **φιλάδελφος,** Λυκόφρ. 566.

φίλαυλος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν αὐλόν, Μοῦσαι Σοφ. Ἀντιγ. 965· δελφὶς Εὐρ. Ἡλ. 435· πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1352· οἱ φίλαυλοι Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 10. 5, 3.

φῐλαυξής, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὴν αὔξησιν, Νικήτ. Χρον. 42D.

φῐλαύστηρος, ον, ὁ φίλος τῆς αὐστηρότητος, αὐστηρός, βίος Φίλων 1. 39.

φῐλαυτέω, εἶμαι **φίλαυτος, ἀγαπῶ** ἑαυτόν, Φίλων 2. 558, Ὠριγέν. IV, 729Δ.

φῐλαυτία, ἡ, τὸ νὰ εἶναί τις φίλαυτος, ἐγωισμός, Πλούτ. 2. 48F, Κικ. πρὸς Ἀττικ. 13. 13, κλπ. — Καθ' Ἡσύχ.: «φιλαυτία· τὸ πάντα πρὸς τὰ ἑαυτῷ ἀρέσκοντα πράττειν».

φῐλαυτοκράτωρ [ᾰ], **ορος,** ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὸν αὐτοκράτωρα, δοῦλος ἀνάξιος μέν, φιλαυτοκράτωρ δὲ καὶ φιλόπατρις Τζέτζ. Ἐπιστ. σ. 53, ἔκδ. Pre-sel.

φίλαυτος, ον, (αὐτοῦ) ὁ ἀγαπῶν ἑαυτόν, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 9. 8, 4 κἑξ.· ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὁ ἀγαπῶν ἑαυτὸν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο πρᾶγμα, «ἐγωιστής», αὐτόθι, πρβλ. Ἠθ. Μεγ. 2. 14, 3, Ρητ. 1. 11, 26, Πλούτ., κλπ.· τὸ **φίλαυτον,** = **φιλαυτία,** Πλούτ. 2. 40F, κλπ.— Ἐπίρρ. **-τως,** Λουκ. Ἔρωτ. 27. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 322.

φιλαυτοφιλαργυροφιλοσκρκία, ἡ, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 375, ἔκδ. Mil. Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη (ἡ ἔννοια σαφής).

φίλαυχος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ καυχᾶται, κομπαστής, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Κ. 249.

φῐλαφροδισία, ἡ, ἡ τῶν ἀφροδισίων ἥγουν τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν ἀγάπη, Φιλῆς ἐν Thorlac. Opusc. 3. 67.

φῐλαχαιός, ὁ, ἡ, ὁ φιλῶν τοὺς Ἀχαιούς, Ἐτυμ. Μ. 215, 6. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 328.

φῐλαχιλλεύς, έως, ὁ φιλῶν τὸν Ἀχιλλέα, Εὐστ. 1696, ἐν τέλει.

φῐλαψευδής, ές, φιλαλήθης, ἀληθής, πιθ. γραφὴ παρὰ Φίλωνι 1. 644.

φῐλέβδομος, ον, ὁ φιλῶν τὸν ἀριθμὸν ἑπτά, Φίλων 1. 27.

φῐλέγγυος, ον, ὁ προθύμως παρέχων ἐγγύησιν, Στράβ. 215.

φῐλεγκλήμων, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐγκαλῇ, Πολυδ. Γ', 139, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 351, κλπ., Ἡσύχ. ἐν λέξει **μεμψίμοιρος.** — Ἐπίρρ., **-μόνως,** Πολυδ. ἔνθ. ἀνωτ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 154.

φῐλεγκώμιος, ον, ὁ φιλῶν τὰ ἐγκώμια, Ἀθηναῖοι **φιλεγκώμιοι** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 733.

φῐλέθειρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς τρίχας, ὁ προσαρμοζόμενος εἰς τὴν κόμην, σινδὼν Ἀνθ. Π. 6. 307,

φῐλειδήμων, ον, γεν. **ονος,** ὁ ἀγαπῶν νὰ μανθάνῃ, φιλομαθής, Στράβ. 14· τὸ φιλειδήμον ὁ αὐτ. 36. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 154.

φῐλείδωλος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ εἴδωλα, Ἀθανάσ. τ. 2, σ. 269.

φίλεισι = **φιλοῦσι,** ῥῆμα γ' πληθ. προσ., Ἐπιγρ. Αἰολ. Αἰγύπτου, CIG. 4725.

φῐλεκδήμιος, ον, = **φιλαπόδημος,** τὸ **φιλέκδημον** Στράβ. 36. 101.

φῐλεκκλήσιος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν Ἐκκλησίαν, Εὐστ. Πονημάτ. 85. 91.

φῐλελεήμων, ον, γεν. **ονος,** = ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐλεῇ, Ἐδδ. (Τωδ. ΙΔ', 9).

φῐλέλεος, ον, ὡς τὸ **φιλελεήμων,** ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐλεῇ, ἐλεήμων, «ὁ τῶν ὅλων δεσπότης φιλάνθρωπός τε καὶ φιλέλεος καὶ οἰκτίρμων» Κύριλλ. Ἀλεξ. ἐν Ἰωὴλ 2, σ. 219.

φῐλελευθέριος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐλευθεριότητα, φίλος αὐτῆς, τὸ **φιλελευθέριον** τῆς γνώμης Διονύσ. Ἀ. 11. 15.

φῐλελεύθερος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐλευθερίαν, φίλος αὐτῆς, Πολύβ. 4. 30, 5, Πλούτ., κλπ.· τὸ **φιλελεύθερον** Πολύβ. 2. 55, 9, Διόδ., κλπ.

φιλελήμων = **φιλελεήμων,** Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Ἀθηνῶν, CIA. III, 171 a in Add.

φῐλέλλην, ηνος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς Ἕλληνας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ξένων ἡγεμόνων, οἷον τοῦ Ἀμάσιος, Ἡρόδ. 2. 178, πρβλ. Πλουτ. Ἀντών. 23· φέρεται συχνάκις ἐπὶ νομισμάτων Πάρθων βασιλέων, Eckhel. Num. 1. 3, σελ. 528 κἑξ., κλπ.· — ὡσαύτως ὡς ἐπίθ. Ἑλλήνων τυράννων, οἷον Ἰάσονος τῶν Φερῶν, καὶ Εὐαγόρου τῆς Κύπρου, Ἰσοκρ. 107Δ, 199Α· — εἶτα καθόλου ἐπὶ παντὸς φιλοπάτριδος Ἕλληνος, Πλάτ. Πολ. 470Ε· καλὸν Ἕλληνα ὄντα φιλέλληνα εἶναι Ξεν. Ἀγησ. 7. 4· μᾶλλον φ. αὐτόθι 2. 31, Ἰσοκρ. 60D· μάλιστα φ. ὁ αὐτ. 199Α. Πρβλ. **φιλαθήναιος.** — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 177.

φῐλελπίς, ίδος, ὁ, ἡ, «ὁ φιλῶν ἐλπίδα καὶ ἡδόμενος ἐν τῷ ἀεὶ ἐλπίζειν» Δ. Β. 70.

φῐλέμπορος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸ ἐμπόριον καὶ τὰ ταξίδια, πίσυνος πλεύσειε φιλέμπορος εἴν ἀλὶ ναύτης Νόνν. Δ. 9. 88, Ἀμφιλόχ. 124Α· ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Ναιβίου, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 174D.

φῐλενδεικτέω, ἀγαπῶ νὰ ἐπιδεικνύωμαι, Εὐστ. 702. 22, κλπ.

φῐλενδείκτης, ου, ὁ ἀγαπῶν τὰς ἐπιδείξεις, ἐπιδεικτικός, Νεῖλος 312D, 328, 540D, κλπ.

φῐλενδεικτικῶς, Ἐπίρρ., ἐπιδεικτικῶς, Εὐστ. Πονημ. 237. 93, ἐν τῷ συγκρ. **-κώτερον.**

φῐλενδειξία, ἡ, ἡ πρὸς ἐπιδείξεις ἀγάπη ἢ τάσις, Εὐστ. Πονημάτ. 116. 28.

φῐλένδοξος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν δόξαν ἢ φήμην, Κικ. πρὸς Ἀττικ. 13. 19, 3.

φῐλένδοτος, ον, ὁ εὐκόλως ἐνδίδων, ὑποχωρητικός, ἀντίθετ. τῷ ἀνένδοτος, «φιλένδοτος· ἐλεήμων» Ἡσύχ.

φῐλένθεος, ον, ὁ εὐκόλως γινόμενος ἔνθεος, ὁ συνήθως ἢ εὐκόλως ἐνθουσιαζόμενος, Ὀρφ. Ὕμν. 10. 5, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 176.

φῐλέννῠχος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν νύκτα, φῶς φιλέννυχον Παῦλ. Σιλ. Ἔκφρ. 410.

φιλέντολος, φιλῶν τὰς ἐντολὰς τοῦ θεοῦ, Ἐπίγραφ. ἐπιτύμβ. Ἰουδαίου ἐν Ῥώμῃ, CIG. 9904, ἔτι Ἐπιγρ. Χριστιανῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Ἀθηναίου τ. Γ', σ. 78.

φῐλέξοδος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐξέρχηται ἢ νὰ περιφέρηται, Ἐπίχαρμ. 139 Ahr.

φῐλεορταστής, οῦ, ὁ, = τῷ ἑπόμ., Πολυδ. Α', 20.

φῐλέορτος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς ἑορτάς, εἰρήνη Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 1147.

φιλεπαινέτης, ὁ, ὁ φιλῶν νὰ ἐπαινῇ, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 317. 8, ἔκδ. Λ.

φῐλεπίδημος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ διαμένῃ ἔν τινι τόπῳ, ἐπιδημικός, ταῖς Μήδοις φιλεπίδημον ἦν τὸ κακὸν Θεοφ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 50Α (104, 17, ἔκδ. Βόννης), κλπ.

φῐλεπίσκοπος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐπισκοπῇ ἢ παρατηρῇ ἑαυτόν, Ἰω. ὁ τῆς Κλίμ. σ. 6. 5.

φῐλεπιστήμων, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν γνῶσιν ἢ ἐπιστήμην, τὴν τῶν φιλεπιστημόνων μνήμην διακινῆσαι Φίλων τ. 2, σ. 371. 42. Ἐπίρρ. **-μόνως,** ὁ αὐτ. 2. 300.

φῐλεπῐτῐμητής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐπιπλήττῃ, φιλόψογος, Ἰσοκρ. 9Α, Ἀθήν. 385Α.

φῐλεραστέω, εἶμαι ἐρωτόληπτος, Πολυδ. Γ', 68.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φῐλεραστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὸν ἐραστὴν ἢ ἀρεσκόμενος νὰ ἔχῃ ἐραστάς, Πλάτ. Συμπ. 192B, Ἀριστ. Ρητ. 1. 11, 26.

φῐλεραστία, ἡ, ἡ ἀγάπη πρὸς ἐραστήν, ἡ πρὸς αὐτὸν ἀφοσίωσις, Πλάτ. Συμπ. 213D.

φῐλέραστος, ον, ὁ πλήρης ἔρωτος, ἐρωτικός, Πολύβ. 24. 5, 7, Ἀ θ. Π. 5. 144, κλπ. **II.** ὁ τοῖς ἐρασταῖς ἀγαπητός, ῥόδον Ἀνθ. Π. 5. 136· πηκτὶς αὐτόθι παράρτ. 327.

φῐλεράστρια, ἡ, φίλη τῶν ἐρώτων, Ἀνθ. Παλ. 5. 4., 10. 18.

φῐλεργάτις, ιδος, ἡ, = **φιλεργός,** Πισίδ.

φῐλεργέω, ἀγαπῶ τὴν ἐργασίαν, εἶμαι φίλεργος, φιλόπονος, Διονύσ. Ἀλ. 5. 66, Πλούτ. 2. 13A· ἐπὶ τῆς ἀράχνης, Αἰλιαν. περὶ Ζῴων 1. 21.

φῐλεργία, ἡ, ἡ πρὸς τὴν ἐργασίαν ἀγάπη, φιλοπονία, Ξενοφ. Οἰκ. 20. 26, Δημ. 945. 25, Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 6.

φῐλεργός, όν, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐργασίαν, φιλόπονος, Δημ. 957, 28, Πλούτ., κλπ.· τὸ φ. = **φιλεργία,** Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. 13. 1. Ἐπίρρ., -γῶς, αὐτόθι 12. 45. Ἀλλὰ **φίλεργος** Κόντος ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 321.

φῐλέρημος, ον, φίλος τῆς ἐρημίας, Ἱππ. σ. 1275. 37, Ὀρφ. Ὕμν. 55. 2, Ἀνθ. Π. 5. 9., 9. 373, Φίλων, κλπ.

φῐλέρῑθος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ κλώθῃ ἔρια, Παλλὰς Ἀνθ. Π. 6. 247 ὡσαύτως, φ. ἠλακάτη Θεόκρ. 28. 1.

φίλερις, ιδος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὰς ἔριδας, ἐριστικός, φιλόνικος, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 11. 5· οἷον φίλερίς τίς ἐστι καὶ μάχεταί τί μοι Ἀξιόνικος ἐν «Χαλκιδικῷ» 1. 9, Μουσών. παρὰ Στοβ. 459. 49.

φιλεριστέω, ἀγαπῶ τὰς ἔριδας, ἀγαπῶ νὰ φιλονικῶ, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 252D.— Κατὰ Φώτ. καὶ Σουΐδ. «φιλεριστῆσαι· φιλονικῆσαι.»

φιλεριστής, οῦ, ὁ, = **φίλερις,** Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 56.— Κατὰ Φώτ.: «φιλερισταί· φιλόνεικοι».

φιλεριστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φιλεριστήν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρήν. 788.

φῐλέριστος, ον, = **φίλερις,** Ἰουστῖν. Μάρτ. σ. 292.—Ἐπίρρ. -τως, Ψευδωριγέν. κ. Μαρκ. 3, σ. 70.

φῐλέρμαιος, ον, ἀγαπητὸς τῷ Ἑρμῇ, Θεόδ. Ὑρτακ. Ἐπιστ. 7 ἐν Notices et Extraits τ. 5, σ. 729.

φίλερως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ φιλῶν τὸν ἔρωτα, ἔκδοτος εἰς τὰ ἐρωτικά, ἐρωτικός, Ἀνθ. Παλατ. 5. 171, 197, Λουκ. Ἔρωτ. 12.

φῐλέσπερος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑσπέραν, Ἀνθ. Παλατ. 7. 31.

φῐλεταίρεια (ἐξυπακ. ἱερά), τά, ὄνομα ἑορτῆς, Ὀξ. Ἀνέκδ. 3. 277.

φῐλεταιρία, (ἢ ὀρθότ. φιλεταιρεία) ἡ, ἡ πρὸς τοὺς ἑταίρους ἀγάπη ἢ ἀφοσίωσις, Ξεν. Ἀγησ. 2, 21, Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 76, Ἀριστ. Ρητ. 1. 7, 18.

φῐλεταιρικός, ή, όν, ὁ φιλικῶς πρὸς τοὺς ἑταίρους διακείμενος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 412.

φῐλεταίριον, τό, ἢ φιλεταίριος, ὁ, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ ἀπαρίνη, Διοσκ. 4. 8· «φιλεταίριον, ἣν καὶ ἀπαρίνην ὀνομάζουσι» Γαλην. Ἱπποκρ. γλωσσ. ἐξήγ. 568· ὡσαύτως **φιλέταιρις, ιδος, ἡ,** Νικ. Θηρ. 632.

φῐλεταίριος, ον, = **φιλέταιρος,** Τζέτζ. Ἀλληγ. Ἰλ. Ε. 15. **II.** ὁ φιλεταίριος [πούς], μέτρον μήκους, = $^2/_3$ τοῦ Βαβυλωνίου πήχεως, Ἀρχ. Μαθ.

φῐλέταιρις, ιδος, ἡ, ἴδε **φιλεταίριον.**

φῐλέταιρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἑαυτοῦ ἑταίρους, ἀφωσιωμένος εἰς αὐτούς, πιστός, Θουκ. 3. 82, Πλάτ. Λῦσ. 211E, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 3, 49, Ἀριστ. Ρητ. 2. 12, 13·— **τὸ φιλέταιρον,** = **φιλεταιρία,** Τιμοκλῆς ἐν «Δρακοντίῳ» 1. 4, Πλούτ.· οὕτω, φ. ἦθος Κρατῖνος Νεώτ. ἐν Ἀδήλ. 1.— Ἐπίρρ.-ρως, Αἰχίν. 15. 32.

φίλετνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸ ἔτνος, δηλ. τὸν ἐξ ὀσπρίων χυλόν, «ὁ φιλῶν ἔτνος ἐσθίειν· ἔτνος δὲ κύαμος ἤ τι ὄσπριον ἄλλο» Α. Β. 70, 21.

φῐλευγενής, ές, ὁ φιλῶν τοὺς εὐγενεῖς, Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. 4. 11, σ. 105C.

φῐλεύδιος, ον, ὁ φιλῶν τὴν εὐδίαν, Ἀμφιτρίτα Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1028. 55.

φῐλεύηχος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς μεγάλας φωνὰς ἢ κραυγάς, Ἐπίγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4538.

φῐλεύιος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν κραυγὴν **εὐοῖ,** ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Ἀνθ. Παλατ. 9. 524, Νόνν. Διονυσ. 12. 114.

φῐλευκτικός, ή, όν, ὁ φιλῶν τὴν εὐκτικὴν ἔγκλισιν, Γραμματ.

φῐλευλᾰβής, ές, γεν. -έος, λίαν εὐλαβής, Κύριλλ. Ἀλ. VI, 329C.

φῐλεύλειχος, ον, (λείχω) ὁ ἀγαπῶν τὰ λιχνεύματα, τὰ ἡδύσματα, Ἀνθ. Παλατ. 6. 305 (κατὰ Brunck. ἀντὶ **φιλεύχειλος**)· ὁ Λοβέκ. εἰς Φρύν. 573 προτιμᾷ **φιλεύλοιχος.**

φίλευνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν γαμήλιον εὐνήν, Ἀνακρεόντ. 1. 7.

φῐλευποιία, ἡ, ἴδε ἐν λ. **φιλοποιία.**

φῐλευπρόσωπος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ ὡραῖα πρόσωπα, Βίος Πολυκάρπου παρὰ Η. Ποίκ. σ. 550A.

φῐλευρῑπίδης, ου, ὁ, ὁ φιλῶν τὸν Εὐριπίδην, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Ἀξιονίκου, πρβλ. Πλούτ. 2. 755B.

φῐλευσέβεια, ἡ, ἡ πρὸς εὐσέβειαν ἀγάπη, ἐπίθ. **φιλευσεβής, ές·** καὶ ῥῆμα **φιλευσεβέω,** ἅπαντα παρὰ Βυζ., ὅρα βίον Νείλου Νεωτ. σ. 153, 18. Κ. Μανασσ. Χρον. 3021, 2874, κλπ.

φιλευσεβῶς, Ἐπίρρ., μετὰ φιλευσεβείας, Ἰω. Γενέσ. σ. 61, 10, ἔκδ. B.

φῐλεύσπλαγχνος, ον, ὁ φιλῶν τὴν εὐσπλαγχνίαν, σφόδρα εὔσπλαγχνος, Ἰω. Ἱεροσ. ἐν βίῳ Ἰω. Δαμασκ. Act. SS. Maii τ. 2, σ. 726F, Κ. Ἀκροπολ. αὐτόθι 716D.

φιλευσπλάγχνως, Ἐπίρρ. μετὰ πολλῆς εὐσπλαγχνίας, Τυπικ. Σάβα σ. 97C, κλπ.

φῐλεύτακτος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν εὐταξίαν καὶ εὐπρέπειαν, Ἀνθ. Παλατ. 6. 282.

φῐλευτράπελος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν εὐτραπελίαν, Ἀριστ. π. Ἀρετ. καὶ Κακ. 6. 5, διάφ. γραφ. ἐν Ρητ. 2. 12, 16.

φῐλεύχειλος, ον, πλημμ. γραφ., ἴδε **φιλεύλειχος.**

φῐλευώδης, ες, ὁ ἀγαπῶν τὰς εὐωδίας, Τζέτζ.

φιλεφέσιος, ὁ τοὺς Ἐφεσίους φιλῶν, Ἐπιγρ. Ἐφέσου, Wood, Discov. etc. Append. 4, N° 9.

φῐλέφηβος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἐφήβους, τοὺς νέους Δόρκιον ἢ φιλέφηβος Ἀνθ. Παλατ. 12. 161.

φῐλεχθής, ές, γεν. έος, = **φίλεχθρος,** Θεόκρ. 5. 137.

φῐλεχθρέω, ἀγαπῶ τὰς ἔχθρας, εἶμαι φίλεχθρος, Ἐβδ. (Παροιμ. Γ', 30)·— **φιλεχθρία, ἡ,** κατεσθίει τὸ ἀγαπητὸν ἡ φιλεχθρία Βασίλ. τ. 1, σ. 821A.

φιλεχθρικῶς, Ἐπίρρ., φιλέχθρως, Εὐστ. εἰς Ἰλ. σ. 1320, 14.

φίλεχθρος, ον, ὁ ἐπιρρεπὴς εἰς ἔχθραν, ὁ ἀγαπῶν νὰ γίνηται ἐχθρός, Παῦλ. Σιλ. 74. 169, Γαλην.·— Ἐπίρρ., φιλέχθρως ἔχω πρός τινα, ἐχθρικῶς διάκειμαι, Διογέν. Ἀκέρτ. 3. 36.

φῐλέψιος, ον, ὁ, ἀγαπῶν τὰ παιγνίδια, τὰς διασκεδάσεις, Νόνν. Διονυσ. 10. 378, Εὐστ. Πονημάτ. 115. 46.

φῐλέω, Αἰολ. **φίλημι,** β' πρόσ. **φιλεῖσθα** Σαπφὼ 89, Ahr., ἴδε D. Acol. § 26. 1 καὶ 5· Ἐπικ. ἀπαρ. **φιλήμεναι** Ἰλ. Χ. 265·— Ἰων. καὶ Ἐπικ. παρατ. **φιλέεσκε** Ἰλ. Γ. 388, κ. ἀλλ.· — μέλλ. **φιλήσω,** Ἐπικ. ἀπαρ. **φιλησέμεν** Ὀδ. Δ. 171 — ἀόρ. α' **ἐφίλησα** Σοφ., κλπ.·— πρκμ. **πεφίληκα** Πινδ. Π. 1. 25.— Μέσ., ἀόρ. **ἐφῐλάμην** (ὥσπερ ἐξ ἐνεστ. **φίλλω**), γ' ἐνικ. **ἐφίλατο, φίλατο** Ἰλ. Ε. 61, Υ. 304, προστ. **φῖλαι** Ε. 117, Κ. 280· **φίλωνται** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 117, καὶ οὕτω πιθ. ἐν Ἡσ. Θ. 97 (ἔνθα κοινῶς **φιλεῦνται**)· ἀλλὰ **φίλατο** ὡς παθ., Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 66· καὶ **φιλάμενος,** Ἀνθ. Παλατ. παράρτ. 317.— Παθ., μέσ. μέλλ. **φιλήσομαι** ἐπὶ παθ. σημασ. (ἀντὶ **φιληθήσομαι**) Ὀδ. Δ. 123, Ο. 281, Ἀντιφῶν 113. 28· μέλλ. γ' **πεφιλήσομαι** Καλλ. εἰς Δῆλ. 270·—ἀόρ. **ἐφιλήθην** Εὐρ. Ἐκ. 1000, Ξεν., Ἐπικ. γ' πληθ. **ἐφίληθεν** Ἰλ. Β. 668 — πρκμ. **πεφίλημαι** Πινδ. Ν. 4. 74, Ξεν., Δωρ. μετοχ. **πεφιλᾱμένος** Θεόκρ. 3. 3· ὡσαύτως **πέφιλμαι** Ἐφραίμ. Καισ. σ. 35 (Maii nov. Collect. τ. 3), Τζέτζ. ἐξηγ. Ἰλ. σ. 21, 15, Πρόλ. Χριστ. Πάσχ. 7 [ἴ πλὴν ἐν τοῖς Ἐπικ. τύποις **ἐφῐλατο, φῐλατο,** κλπ.] (φίλος). Ἀγαπῶ, θεωρῶ μετὰ τρυφερότητος, ἀποβλέπω εἴς τινα ὡς εἰς φίλον, Λατ. diligere, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μισεῖν,** Πλάτ. Πολ. 334C, Ἀριστ. Πολ. 2. 4, 1· (περὶ τῆς σχέσεως τῆς ἀγάπης ταύτης πρὸς τὴν σαρκικὴν ἀγάπην τῶν δύο φύλων ἴδε κατωτ. 3)· ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῶν θεῶν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, φ. δὲ ἑ μητίετα Ζεὺς Ἰλ. Β. 197· ὃν πέρι κῆρι φ. Ζεὺς Ὀδ. Ξ. 146, πρβλ. Ἰλ. Ι. 117· (ὡσαύτως, ὃν πέρι κῆρι φ. Ζεὺς.. παντοίην φιλότητα Ὀδ. Ο. 245)· μάλα τούς γε φ. ἑκάεργος Ἀπόλλων Ἰλ. Π. 94· εἰ.. Ἕκτορά περ φιλέεις καὶ κήδεαι αὐτοῦ Η. 204· κλπ.·— ἐπὶ τῆς ἀγάπης τοῦ συβώτου πρὸς τὸν δεσπότην του, Ὀδ. Ξ. 146· πρὸς τὴν ἑτεροθαλῆ ἀδελφήν του, Ο. 370· μάλιστα δὲ ἐπὶ τῆς ἀγάπης τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, (ἴδε κατωτ. 3), ὅς τις ἀνὴρ ἀγαθὸς.. τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται ὡς καὶ ἐγὼ τὴν ἐκ θυμοῦ φίλεον Ἰλ. Ι. 342 κέξ., πρβλ. 486· τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἠγάπα αὐτὴν περιπαθῶς, αὐτόθι 450, Ὀδ. Θ. 309· οὕτω, λόγοις φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην Σοφ. Ἀντιγ. 543·— οὕτω καὶ παρὰ Πινδ., Ἀττ., κλπ.· φιλέων φιλέοντα Πινδ. Π. 10. 103· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **στυγέω, ἐχθαίρω,** κλπ., ὃν δ' ἐχρῆν φιλεῖν στυγεῖς Αἰσχύλ. Χο. 907 μάλιστά σ'.. ἤχθηρα κἀφίλησ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ Σοφ. Ἠλ. 1363· ὃν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἀποθνήσκει νέος Μένανδρ. ἐν «Δὶς Ἐξαπατῶντι» 4· κλπ. —Ὁ Ἐπικ. μέσος ἀόρ. εἶναι ἐν χρήσει ἐ ἐνεργ. σημασίας (ἴδε ἀνωτ.)· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. ἡ ὄντως μέση σημασία ἐξεφέρετο περιφραστικῶς διὰ τοῦ φιλεῖν ἑαυτόν, Εὐρ. Ἑλ. 999, Μήδ. 86, κλπ.— Παθ., ἀγαπῶμαι, ἔκ τινος Ἰλ. Β. 668· παρά τινος Ν. 627· ὑπό τινος Ἡρόδ. 5. 5 κλπ.· τινι Εὐρ. Ἑλ. 1000. **2)** φέρομαι φιλοφρόνως, μετὰ τρυφερότητος καὶ εὐμενείας, μάλιστα δὲ ὑποδέχομαι φιλοξένως, οἷον ξένον ἢ φίλον ὅπως ξενίσω αὐτόν, Ὀδ. Δ. 29, Ε. 135, Ἰλ. Γ. 207, κλπ.· φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισιν· πάντας γὰρ φιλέεσκεν ὁδῷ ἐπὶ οἰκία ναίων Ἰλ. Ζ. 14· ἑεῖνον ἐνὶ μεγάροισι φ. Ὀδ. Θ. 42 ἑεῖνον ἄγων ἐν δώμασι.. φιλέειν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ τιέμεν Ο. 542, πρβλ. Ξ. 322· ἦ μὲ .. ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν Η. 256· τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο; τίς ἤθελεν ἐρίσῃ πρὸς ἄνδρα εὐμενῶς ξενίζοντα; Θ. 208. κλπ.· — ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθ. τύπῳ, παρ' ἄλλοι φιλήσεσαι, θὰ φιλοξενηθῇς παρ' ἡμῖν, Ὀδ. Α. 123, πρβλ. Ο. 281· ἴδε ἀγαπάω I. **3)** οἱ Ἕλληνες ἐποιοῦντο ἐπιμελῆ διάρρησιν τοῦ φιλεῖν καὶ ἐρᾶν, ὡς καὶ τῆς φιλίας καὶ τοῦ ἔρωτος, τούτους μάλιστα φασὶ φιλεῖν ὧν ἂν ἐρῶσι, τούτους μάλιστα λέγουσιν ὅτι περιποιοῦνται τρυφερῶς πρὸς οὓς ἔχουσι θερμὸν ἔρωτα, Πλάτων ἐν Φαίδρῳ 231C· ὥστε οὐ μόνον φιλοῖο ἄν, ἀλλὰ καὶ ἐρῷο Ξεν. Ἱέρ. 11. 11, πρβλ. Συμπ. 8. 21· φιλοῦσιν οἱ ἐρώμενοι Ἀριστ. Ἀναλ. Πρότ. 2. 27, 1. — ἀλλ' ἐνίοτε τὸ φιλεῖν πλησιάζει κατὰ πολὺ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἐρᾶν (ἴδε ἀνωτ. I), ἢ γ' Εὐρυμάχῳ μισγέσκετο καὶ φιλέεσκεν Ὀδ. Σ. 325· οὐκ ἔστ' ἐραστὴς ὅστις οὐκ ἀεὶ φιλεῖ Εὐρ. Τρῳ. 1051· οὕτως Ἡρόδ. 4. 176, Ἀριστοφ. Βάτρ. 541, Εἰρ. 1138· πρβλ. **φιλότης I.** **4)** δεικνύω σημεῖα ἐξωτερικὰ ἀγάπης, ἰδίως ἀσπάζομαι, «φιλῶ», φ. τῷ στόματι, «φιλῶ τὸ στόμα», ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φ. τὴν παρειάν, Ἡρόδ. 1. 134, πρβλ. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 4, 27· τοῖς στόμασι ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 9. 5· κατὰ τὸ στόμα Ἀνθ. Παλατ. 5. 285· οὕτω, φιλήσω .. τὸν σὸν κάρα Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1131· πατέρα .. περὶ χεῖρε βαλοῦσα φιλήσει Αἰσχύλ. Ἀγ. 1560, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 671, 674, Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 255E, κλπ.· μετὰ διπλ. αἰτ., τὸ φίλαμα, τὸ.. τὸν Ἄδωνιν .. ἀποθνάσκοντα φίλασεν, μὲ τὸ ὁποῖον ἐφίλησεν αὐτὸν ὅτε ἀπέθνησκε, Μόσχ. 3. 69.— Μέσ., φιλῶ καὶ φιλοῦμαι ἀμοιβαίως, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.—Ἡ σημασία αὕτη δὲν ὑπάρχει παρ' Ὁμ., ὅστις ποιεῖται χρῆσιν τοῦ **κύσω, κύσαι.** **5)** ἐπὶ πραγμάτων ὡς ἀντικειμένων ἀγάπης, ἀγαπῶ, ἀποδέχομαι εὐαρίστως, ἐπιδοκιμάζω, σχέτλια ἔργα Ὀδ. Δ. 83· ἀοιδάς, δεῖπνον τέρψιας Πινδ. Ν. 3. 11, Π. 9, 35, κλπ.· αἰσχροκέρδειαν Σοφ. Ἀντ. 1056, πρβλ. 312· Πράμνιον οἶνον Ἐφιππ. ἐν Ἀθήν. 1· μάζας Τηλεκλείδ. ἐν «Ἀμφικτύοσι» 1. 6. **6)** ἐπὶ πραγμάτων ὡς ὑποκειμένων, ἀουσίαν δὲ φιλεῖ συμπόσιον Πινδ. Ν. 9. 114· ἦ [μίτρη] μαστοὺς ἐφίλησε Καλλ. Ἀποσπ. 40. **II.** ἀγαπῶ νὰ πράττω τι, ὅθεν, συνηθίζω νὰ πράττω τι, ἔχω τὴν συνήθειαν νά .., φιλεῖ ὁ ὄλβος τὰ ὑπερέχοντα κολούειν Ἡρόδ. 7. 10, 5· Μοῖσα μεμνᾶσθαι φ. Πινδ. Ν. 1. 15, πρβλ. Π. 3. 31· φιλεῖ δὲ τίκτειν ὕβρις .. ὕβριν (ἔθεσε τὸ **ὕβρις** κεῖται κατὰ προσωποποίησιν) Αἰσχύλ. Ἀγ. 764· τοῖς θανοῦσί τοι φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν Σοφ. Αἴ. 989, καὶ συχν. παρὰ τοῖς Τραγ., σπανίως μετὰ μετοχ. ἀντὶ ἀπαρ., φιλεῖς δὲ ῥᾳδίως αὐτὸ σφόδρα Ἀριστοφ. Πλ. 645. **7)** ἐπὶ πραγμάτων, γεγονότων, κλπ., αὖρα φιλέει πνέειν Ἡρόδ. 2. 27· φιλεῖ ὠδῖνα τίκτειν νύξ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 769· ἐμπόρων ἔπη φ. πλανᾶσθαι Σοφ. Οἰδ. Κολ. 304· φιλεῖ μεγάλα στρατόπεδα ἐκπλήγνυσθαι Θουκ. 4. 125· μάλιστα μετὰ τοῦ **γίγνεσθαι,** ἐπὶ τῶν συνήθως συμβαινόντων, ἀπὸ πείρης πάντα ἄνθρωποι φιλέει γίγνεσθαι, πάντα συμβαίνουσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ τῆς πείρας, Ἡρόδ. 7. 9, 3, πρβλ. 7. 10, 6., 7. 50, 1., πρβλ. 8. 128, Θουκ. 3. 42, Ἰσοκρ. 137C, Πλάτ. Πολ. 494C· κ. ἀλλ.· οἷα φ. γίγνεσθαι Θουκ. 7. 79· εἶτα δὲ καὶ ἄνευ τοῦ **γίγνεσθαι**· οἷα δὴ φιλεῖ, ὡς εἶναι σύνηθες, Λατ. ut solet, Πλάτ. Πολ. 467B· ὁποῖα φ. Λουκ. Ἔρωτ. 9. **8)** ἀπρόσ., φιλεῖ δὲ κως προσημαίνειν (ἐξυπακ. ὁ θεός), εὖτ' ἄν.. Ἡρόδ. 6. 27· ὡς δὴ φιλεῖ .. λόγον ἔχειν ἀνθρώπους, ὡς εἶναι σύνηθες .., Πλουτ. Πομπ. 73, πρβλ. Stallb. εἰς Πλάτ. Συμπ. 182C.—Ἡ χρῆσις αὕτη ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον· τὸ Lat. amare εἶναι ἐν χρήσει κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, Hor. 2 Od. 3. 10, ἴδε Bentl. Serm. 1. 4, 87.

φίλη, ἡ, ἴδε **φίλος I. 1. δ.**

φιληδής, ές, ὁ τὰ ἡδέα φιλῶν, ὁ ἀγαπῶν ἡδονάς, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 8. 4, 4. **II** εὐάρεστος, ἀρεστός, εὐαρέστησιν ἐμποιῶν, εὐφραντικός, «οὐ γὰρ προσήκει σε κολακεύουσιν ἥδεσθαι· οἱ γὰρ τοιοῦτοι φιληδεῖς εἰσι παισί, τελείοις γε μὴν οὐκέτι» Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 2. 133.

φίλησις, εως, ἡ, ἀγάπη, αἴσθημα στοργῆς, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 9. 5, 1 κἑξ., 9. 7, 6.

φίλησι-στέφανος, ον, = **φιλοστέφανος,** Ἀριστείδ. 1. 316.

φιλησύχως, ον, ὁ φιλῶν τὴν ἡσυχίαν, εἰρηνικός, Συμ. Μεταφρ. ἐν Βίῳ Χρυσ. τ. 8, σ. 378, 27, κλπ.

φίλητέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **φιλῶ,** δεῖ φιλεῖν, Σοφ. Ἀντιγ. 524, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 3, 3.

φίλητής, ἴδε **φιλητής.**

φίλητής, οῦ, ὁ, ὁ ἀσπαζόμενος, ἐραστής, Ἀνθ. Π. 5. 271.

φιλητικός, ἡ, όν, ὁ φύσει ἔχων κλίσιν εἰς τὸ φιλεῖν τι, ὁ διατεθειμένος νὰ ἀγαπᾷ τι, τινος Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 10, 2, Πολιτικ. 7. 7, 5· ἀπολ.. ἀγαπητός, τρυφερός, πλήρης στοργῆς, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Εὐδ. 7. 4, 5, περὶ τὰ Ζ. Ἴσ. 1. 1, 33, Πλουτ., κλπ.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** Κλήμ. Ἀλεξ. 768. **II,** ὁ ἀγαπῶν νὰ φιλῇ, νὰ ἀσπάζηταί τινα, Ἀριστ. Προβλ. 30. 1, 8.

φίλητός, ἡ, όν, ῥηματ. ἐπίθετ., ἄξιος ἀγάπης, ἀξιαγάπητος, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 7, 6· τὸ φιλητόν, τὸ ἀγαπητόν, αὐτόθι 8. 2, 2. — Ἐπίρρ. **-τῶς,** Εὐστ. 1490. 48.

φίλη-δονεκός, ἡ, όν, ὁ ἐπιρρεπὴς εἰς ἀγάπην τῶν ἡδονῶν, Ὀλυμπιόδ. εἰς Πλάτ. Γοργ., Βεκκ. Ἀν. 1429.

φίλήδονος, ον, (ἡδονή) ὁ φιλῶν τὰς ἡδονάς, Πολύβ. 40. 6, 11, Πλούτ., Λουκ., κλπ.·—τὸ φιλ. = τῷ **φιληδονία,** Πλούτ. 2. 1094A.—Ἐπίρρ. **-όνως,** Κλήμ. Ἀλεξ. 525. **2)** ὁ προξενῶν ἡδονήν, εὐφραίνων, ἐπὶ τοῦ οἴνου, Ἀνθ. Π. 10. 118.

φίληκοέω, ἀγαπῶ νὰ ἀκούω, εἶμαι πρακτικός, Πολύβ. 3. 57, 4.

φίληκοΐα, ἡ, ἀγάπη τοῦ ἀκούειν ἢ ὑκροᾶσθαι, κατανάλισκε τὴν ἐν τῷ βίῳ σχολὴν εἰς τὴν τῶν λόγων φιληκοΐαν Ἰσοκρ. 5D· ἀπολ., Πλούτ. 2. 40A, 44A, κλπ.

φίλήκοος, ον, (ἀκοή) ὁ ἀρεσκόμενος νὰ ἀκούῃ συνδιαλέξεις, λόγους, συζητήσεις, ὁμιλίας· φ. καὶ ζητητικὸς Πλάτ. Πολ. 535D· φιλόμουσος καὶ φ. αὐτόθι 548E· φιλοθεάμων καὶ φ. αὐτόθι 475D· ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀκούῃ ἁπλῶς ὅπως κατατρίβῃ τὸν χρόνον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ: ὁ **φιλομαθῶν,** Πολύβ. 7. 7, 8· ἀνὴρ φ. καὶ Ἱστορικὸς Πλουτ. Ἄλκ. 10. — **τὸ φιλήκοον,** = ἡ **φιληκοΐα,** ὁ αὐτ. 2. 704F. Ἐπίρρ. **φιληκόως,** φιληκόως ἔχειν Ἱπποδ. σ. 5. 16 — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 276.

φίληλάκατος, ον, ὁ φιλῶν τὴν ἠλακάτην, «τὴν ῥόκαν», Ἀνθ. Π. 6. 160.

φίληλιάς, άδος, ἡ, (ἥλιος) ὁ ἀγαπῶν τὸν ἥλιον, «ἡ εἰς Ἀπόλλωνα ὑβὴ φιληλιάς, ὡς Τελέσιλλα παρίστησιν» Ἀθήν. 619B.

φίλήλιαστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν νὰ παρευρίσκηται εἰς τὰς δίκας τοῦ δικαστηρίου τῆς Ἡλιαίας, φιλόδικος, Ἀριστοφ. Σφ. 88.

φιλήλιος, ον, ὁ φιλῶν τὸν ἥλιον, Θ. Στουδ. σ. 1806, ἔκδ. Μί.

φίλημα, Δωρ. **φίλᾶμα,** τό, ὡς καὶ νῦν, φίλημα, τῶν πυκνῶν φιλημάτων Αἰσχύλ. Ἀποσπάσμ. 135· κνισμὸς καὶ φιλημάτων ψόφος Σοφ. Ἀποσπ. 482, Εὐρ. Ἀνδρ. 416, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 8, κλπ.· φ. δοῦναι Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 679, 1238· φ. παρά γένυν τιθέντα σὸν ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 1155· διὰ φιλημάτων ἰὼν ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 417· ἴδε ἐν λέξ. **φιλέω I 4** — ὡς σύμβολον τῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης, Δ' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. ις', 20, Ἐκκλ.

φίλημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., ἀλλ' εὑρηται μόνον ὡς ἑταιρικὸν κύριον ὄνομα παρὰ τῷ Λουκ., Φιλημάτιον τὴν σορὸν Ἑταιρ. Διάλ. 11. 3 κἑξ.

φίλήμη, ἡ, = **φιλία,** Θεογνώστου Κανόνες 112, Ἐτυμ. Μέγ. σ. 216, 3.

φίλημι, ἴδε **φιλέω.**

Φιλημονήϊα, τά, Φιλομονήϊος ἀγών, Ἐπιγρ. Ἀφροδισιάδος Καρ. CIG. 2812, 2811, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

φίλημοσύνη, ἡ, φιλικὸν αἴσθημα, φιλικὴ διάθεσις, Θέογν. 284 (ἔνθ' ἄλλοι Ἀντίγραφ φέρουσι **συνημοσύνη**), Ἑλλ. Ἐπιγρ. 9.— Τὸ ἐπίθ. **φιλήμων,** μόνον ὡς κύριον ὄνομα.

φίλήνεμος, ον, (ἄνεμος) ὁ ἀγαπῶν τὸν ἄνεμον, πίτυς Πλούτ. 2. 676A· αὐλὸς Ἀνθ. Παλ. 6. 92.

φίλήνιος, ον, (ἡνία) ὁ ὑπείκων εἰς τὸν χαλινόν, εὐήνιος, πειθήνιος, ὑφ' ἅρμα τ' ἦγαγον φιληνίους ἵππους Αἰσχύλ. Προμ. 465.

φίλήνωρ, ἴδε ἐν λέξ. **φιλάνωρ.**

φιλήρεμος, ὁ φιλῶν τὴν ἠρεμίαν, ἐπίθ. Σελήνης, Ὕμν. Mil. Mel. de liter. gr. σ. 454. Ἴδε καὶ σημ. ἐκδότου.

φίλήρετμος, ον, (ἐρετμὸς) ὁ ἀγαπῶν τὴν κώπην, ἀταπῶν νὰ κωπηλατῇ, ἐπίθ. τῶν Φαιάκων, Ὀδ. Θ. 96, κλπ. τῶν Ταφίων, Δ. 182· **φιλήρετμῳ** δὲ κυδοιμῷ Νόνν. Διονυσ. 39. 214.—Καθ' Ἡσύχ.: «φιλήρετμαι· φιλόκωποι, φιλοναῦται».

φίλησία, ἡ, παρ' Ἡσυχ., ἡμαρτημένος τύπος ἀντὶ **φιλησία,** κλεπτοσύνη.

Φίλήσια, (ἐξυπ. ἱερά), τά, ἑορτὴ τις τοῦ **Φιλησίου Ἀπόλλωνος,** Κόνων ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 136· 31 (κοινῶς **Φιλίου**), πρβλ. Varro ap. Schol. Stat. 3. 283. **II,** = **φιλοτήσια,** Ἡσύχ.

φίλησι-μολπος, ον, = **φιλόμολπος,** Πινδ. Ο. 14. 19.

φίλησις, εως, ἡ, ἀγάπη, αἴσθημα στοργῆς, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 9. 5, 1 κἑξ., 9. 7, 6.

φίλησι-στέφανος, ον, = **φιλοστέφανος,** Ἀριστείδ. 1. 316.

φίλησύχος, ον, ὁ φιλῶν τὴν ἡσυχίαν, εἰρηνικός, Συμ. Μεταφρ. ἐν Βίῳ Χρυσ. τ. 8, σ. 378, 27, κλπ.

φίλητέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **φιλῶ,** δεῖ φιλεῖν, Σοφ. Ἀντιγ. 524, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 3, 3.

φίλητής, ἴδε **φιλητής.**

φίλητής, οῦ, ὁ, ὁ ἀσπαζόμενος, ἐραστής, Ἀνθ. Π. 5. 271.

φιλητικός, ἡ, όν, ὁ φύσει ἔχων κλίσιν εἰς τὸ φιλεῖν τι, ὁ διατεθειμένος νὰ ἀγαπᾷ τι, τινος Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 10, 2, Πολιτικ. 7. 7, 5· ἀπολ.. ἀγαπητός, τρυφερός, πλήρης στοργῆς, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Εὐδ. 7. 4, 5, περὶ τὰ Ζ. Ἴσ. 1. 1, 33, Πλουτ., κλπ.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** Κλήμ. Ἀλεξ. 768. **II,** ὁ ἀγαπῶν νὰ φιλῇ, νὰ ἀσπάζηταί τινα, Ἀριστ. Προβλ. 30. 1, 8.

φίλητός, ἡ, όν, ῥηματ. ἐπίθετ., ἄξιος ἀγάπης, ἀξιαγάπητος, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 7, 6· τὸ φιλητόν, τὸ ἀγαπητόν, αὐτόθι 8. 2, 2. — Ἐπίρρ. **-τῶς,** Εὐστ. 1490. 48.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φίλητρον, τό, ὁ πρῶτος τύπος τῆς λέξεως **φίλτρον**, κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμολ. 795, 15· — ἐν Ἀνθ. Π. 11. 218, ὁ Dubner ἀνέγνω **Φιλητᾶ**.

φῐλήτωρ, **ορος**, ὁ, ἐραστής, καινῶς «ἀγαπητικός», λέξις Κρητική, Στράβων 484, πρβλ. Ἡσύχ. **2)** παρ' Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 1446 κεῖται ὡς θηλ., ἡ δὲ .. κεῖται φ. τοῦδε, ἡ ἐρωμένη τούτου· ἀλλ' ὁ Ἕρμαννος ἐπόμενος τῷ Σχολ. ἀναγινώσκει τῷδε καὶ παράγει τὸ **φιλήτωρ** ἐκ τοῦ **ἦτορ** (πρβλ. **μεγαλήτωρ**), ἡ ἀγαπητὴ τῆς καρδίας αὐτοῦ, ἡ φιλτάτη αὐτοῦ ὡς θηλ. ὁμοίως παρὰ τῷ Νόννῳ ἐν Εὐαγγ. κ. Ἰω. 18 στ. 11.

φῐλήφαιστος, ὁ, φίλος τοῦ Ἡφαίστου, Ἐρατοσθένης σ. 261, Bernhardy.

φῐλία, Ἰωνικ. **-ίη**, ἡ, (φιλέω) ὡς καὶ νῦν, ἡ φιλικὴ ἀγάπη· **φιλία, διαστελλομένη** τοῦ Ἔρωτος, ὡς διαστέλλεται ἐν τῇ Λατινικῇ τὸ **amicitia** τοῦ **amor**, πρῶτον παρὰ Θεόγν., ἀκολούθως τε παρ' Ἡροδ., Εὐριπ., κλπ. (οὐδαμοῦ παρ' Αἰσχύλ. καὶ Σοφ.)· ἡ ψυχῆς **φ.**, διὰ τὸ ἀγνὴ εἶναι Ξεν. Συμπ. 8, 15, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 179C, Φαῖδρος 237C, 255E, κλπ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἔχθρα**, **μῖσος**, Ἰσοκρ. 9B, περὶ Ἀντιδ. § 130· λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων φιλίας. Πλάτ. Συμπ. 188C· ἐπὶ παντὸς εἴδους οἰκογενειακῆς στοργῆς, Ξεν. Ἱέρ. 3, 7, Ἀριστ. Ποιητ. 14, 9· ἐπὶ τῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως τῶν κατωτέρων πρὸς τοὺς ἀνωτέρους των, Ξεν. Ἀνάβ. 1, 6, 3, πρβλ. Ἰσοκρ. 352B· ἀλλὰ συνηθέστατα ἐπὶ τῆς φιλικῆς σχέσεως τῆς μεταξὺ ὁμοίων, ἀνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι **φ.** Θέογν. 306, πρβλ. Ἀνδοκ. 27. 10· **φιλ. ἐπαγγέλλεσθαι** Ἡρόδ. 7. 130· **φ. ποιεῖσθαι** πρός τινα Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 29· **φ. εἰς ἀλλήλους ἀνακίρνασθαι** Εὐρ. Ἱππ. 253· **φ. λαβεῖν ἢ κτήσασθαι παρά τινος** Ξεν. Κύρ. 3. 1, 28· διὰ **φ. ἰέναι τινί** ὁ αὐτ. ἐν Ἀνάβ. 3. 2, 8· **εἰς φ. ἰέναι**, ἔρχεσθαι Πλάτ. Φαῖδρ. 237C, Ἀυσί. 214D· **φ. ἀνανεώσασθαι** Ἰσοκρ. 424A· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **τὴν φ. προλιπεῖν** Θέογν. 1102· **λιπεῖν** Εὐρ. Ἄλκ. 930· **διαλύεσθαι** Ἰσοκρ. 302E· **τῆς φ. ἐξίστασθαί τινι** Ἀυσί. 114. 2· **ἀφέσθαι** Ἰσοκρ. 118B· περὶ τῆς μεταξὺ πόλεων φιλικῆς σχέσεως, **ἐχρημάτισε** περὶ **φιλίας** τοῖς Ἀθηναίοις Θουκ. 5. 5, πρβλ. 6. 34, 78 — μετὰ προθέσ., **διὰ φιλίας** Πλάτ. Πολιτικ. 304E· **μετὰ φιλίας** Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 10· **διὰ φιλίαν**, ἴδε κατωτ.· **κατὰ φιλίαν** Πλάτ. Νόμ. 823B· — τὸ πρόσωπον συνήθως ἐκφέρεται διὰ τοῦ πρός τινα, Ἰσοκρ. 88D, 100C, κλπ.· **ἀπανιώτερον** διὰ τοῦ **εἰς** τινα, Εὐρ. Ἕνθ' ἀνωτ.· **ὡσαύτως δι'** ἀντικειμενικῆς γενικῆς, **διὰ φιλίαν** αὐτοῦ, ἕνεκα φιλίας πρὸς αὐτόν, Θουκ. 1. 91· **οὗτος, ἡμετέρη φ.**, ἡ μεθ' ἡμῶν φιλία, Θέογν. 600, 1102· **φιλία ἡ ἐμή, ἡ σὴ** Ξεν. Ἀν. 7. 7, 29, Εὐρ. Ὀρ. 138, κλπ.· — ἐν τῷ πληθ., **φ. ἰσχυραὶ** Ἡρόδ. 3. 82, Πλάτ. Συμπ. 182C. **2)** φιλικὴ διάθεσις, καλωσύνη ἄνευ στοργῆς τινος, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 2. 7, 13., 4. 6, 5. **3)** ἐπὶ τῆς μεταξὺ τῶν δύο φύλων σαρκικῆς ἀγάπης, ὡς τὸ **ἔρως**, Ἑβδ. (Παροιμ. Ε', 19). **4)** ἐν σχέσει πρὸς πράγματα, ἀγάπη πρός τι, ἐπιθυμία τινός, κέρδους Πλάτ. Πολ. 581A· τῶν ἀρχῶν Ἀριστ. περὶ Οὐραν. 3. 7, 10. **5)** ἡ φυσικὴ δύναμις ἢ ὑποτιθεμένη ὅτι συνάπτει τὰ διεστῶτα στοιχεῖα καὶ τὰς συγκρουομένας κινήσεις, ὡς τοὐναντίον **νεῖκος** ἐκαλεῖτο ἡ φυσικὴ δύναμις ἢ ὑποτιθεμένη ὅτι ἀποχωρίζει αὐτά, Ἐμπεδ. παρ' Ἀριστ. ἐν Φυσ. 8. 1, 3, περὶ Γεν. καὶ Φθορ. 2. 6, 7, Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 4, 2, πρβλ. Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 287 (= 269). **II.** θηλ. τοῦ **φίλιος**, ὃ ἴδε.

φῐλιάζω, εἶμαι ἢ γίνομαι φίλος, τινί Ἑβδ. (Σειρὰχ. ΑΖ', 1, κ. ἀλλ.)· εἴς τινα μνημονεύεται ἐκ τοῦ Achmes.

φιλιακὴ διάθεσις, φιλικὴ διάθεσις, Πλωτ. ἔκδ. Kirchh. II, σ. 412, 24.

φῐλιαστής, οῦ, ὁ, ὁ διαλλάττων ἢ φιλιώνων, διαλλακτής, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **συναλλακτής**, Σουίδ. ἐν λ. **διαλλακτής**.

φῐλιᾶτρῐκός, = **φιλιατρός** εἰμι, φαρμάκων .. οἷς χρῶνται οἱ φιλιατροῦντες Διοσκ. περὶ Δηλητηρ. Φαρμάκ. σελ. 13, ἔκδ. Kühn, Πλούτ. 2, 58A, κλπ.

φῐλιᾶτρος, ον, φίλος τῆς ἰατρικῆς τέχνης ἢ ὁ ἀκούσας τὰ πρῶτα μόνον μαθήματα τῆς ἰατρικῆς, **τοῖς ἄλλοις ἅπασιν**, οὓς ὀνόματι κοινῷ προσαγορεύουσιν ἔνιοι φιλιάτρους, ἐν τοῖς πρώτοις δηλονότι μαθήμασι γεγονότας» Γαλην. 6, σ 262, 12.

φῐλῐκός, ἡ, όν, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φίλον, ξένια Πλάτ. Νόμ. 919A· **ἔργα** Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 7, 15· ἐπὶ προσώπου, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 5, 2· **φιλικώτερόν ἐστι** Ξεν. Κύρ. Παιδ. 2. 4, 32· τὸ **φιλικώτατον** ἦθος ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 10, 3· — **φιλικά**, τεκμήρια φιλίας, **φιλικὰ παθεῖν** ὑπό τινος ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 4, 6, 6 τὰ **φιλικὰ** ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2 6. 21, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 9, 4, 1, κ. ἀλλ.· **φιλικὰ καὶ ποιητικὰ φιλίας** αὐτόθι 8. 6, 1· **οὕτω, φιλικὸν οὐδὲν ἐποίουν** Ξεν. Ἀν. 4. 1, 9, — Ἐπίρρ. **-κῶς**, μὲ φιλικὸν τρόπον, Πλάτ. Γοργ. 485E, Ξεν., κλπ.· **φ. ἔχειν ἢ διακεῖσθαι** πρός τινα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πολεμικῶς ἔχειν**, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 17, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 4, 10· **φιλικῶς διατελεῖν** πρός τινα Ἰσαῖος 64. 11. Συγκρ. **-κώτερον**, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 12· ὑπερθ. **-κώτατα**, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 9. 4.

Φίλιννα, ἡ, κύρ. ὄνομα ἐν χρήσει εἰς ἔκφρασιν στοργῆς, οἱονεὶ «ἀγάπη μου», Ἀριστοφ. Νεφ. 684

φιλιοποιός ὁ Ἑρμῆς, ὁ συντελῶν πρὸς φιλίαν, Εὐστ. εἰς Ἰλ. σ. 1487, 3.

φίλιος, **α**, **ον**, καὶ **ος**, **ον**, Εὐρ. Ἑλ. 629, Ἀριστ. Ἀποσπ. 625· (φίλος) **I.** ἐνεργ., ὁ ἀνήκων εἰς φίλον ἢ ἐκ φίλου προερχόμενος, φιλικός, ὕμνος, ἔπη Πινδ. Π. 1. 116., 4. 51· λόγοι, γνῶμαι Ἡρόδ. 7 163., 9. 4· φρήν, ὄμματα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1491, Χο. 810· **χεὶρ** Σοφ. Οἰδ. Κολ. 201· **φ. τινι** Εὐριπ. Τρῳ. 849, Θουκ. 2. 86, Ξεν. Κύρου Παιδ. 6. 1, 19· — μάλιστα δὲ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πολέμιος**, φιλικός, εἷς φίλους ἀνήκων, **φ. χώρα**, πόλις, στράτευμα, Θουκ. 5. 44, Ξεν., κλπ.· **οὐδεμίαν .. πόλιν Ἀργέος φιλιωτέρην** Ἡρόδ. 7. 151 **φ. τριήρης**, φιλικὸν πλοῖον, ὁδὸς εἰς φιλικὸν κράτος ἀνήκουσα, Θουκ. 4. 120· ἐπὶ τοῦ χωρίου 8. 102, ἴδε ἐν λέξ. **ἐπίπλους**)· **πρεσβεῖαι φ.** καὶ πολέμιαι, πρὸς φίλους καὶ πολεμίους, Ξεν. Ἀακ. 13. 10· **πολλῶν .., φιλίων καὶ πολεμίων ναυαγίων, ναυαγίων φιλικῶν** τε καὶ ἐχθρικῶν πλοίων, Ἀυσί. 194. 17· — ἐνταῦθεν ἡ **φιλία** (ἐξυπακουομ. γῆ, χώρα), χώρα φιλική, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἡ πολεμία**, Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 6, 9, Ἀνάβ. 5. 5, 3, Δήμ. 326, 12· **ὡσαύτως τὰ φίλια· ἀναχωρίζειν εἰς τὰ φ.** Ξεν. Ἱππαρχ. 7. 6· περὶ τοῦ: **φιλία τεμέσθαι τινί**, ἴδε **τέμνω** II. 2· — Συγκρ. **φιλιώτερος**, Ἡρόδ. 7. 151. **2)** Ζεὺς **φίλιος**, ὡς προστάτης τῆς φιλίας (ὁ ναὸς αὐτοῦ ἔκειτο ἐν Μεγαλυπόλει, Παυσ. 8. 31)· τὸ παρασιτεῖν εὗρεν ὁ Ζεὺς ὁ φίλιος Διόδωρος ὁ Σινωπεὺς ἐν «Ἐπικλήρῳ» 1. 5 καὶ 20· πρὸς Διὸς φιλίου Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 234E· **μαρτύρομαι τὸν φίλιον ...** Δία Μένανδρος ἐν «Ἀνδρογύνῳ» 6' — ἀλλὰ συνηθέστατα χωρὶς τοῦ κυρίου ὀνόματος **Ζεὺς**· **ναὶ τὸν φίλιον** Ἀριστοφ. Ἀχ. 730· **νὴ τὸν φ.** Φερεκράτης ἐν «Κραπατάλλοις» 16· πρὸς φιλίου Πλάτ. Γοργ. 500B, 519E, Εὐθύφρων 6B· **μὰ τὸν φ. τὸν ἐμόν τε καὶ σὸν** ὁ αὐτ. ἐν Ἄλκ. 1. 109D **τὸν σὸν λιποῦσα φ.** Εὐρ. Ἀνδρ. 603· — **ὡσαύτως** ἐπὶ ἄλλων θεῶν, Ἀριστ. Ἀν. 2. 14, Ἀνθ. Παλ. 5. 11, Λουκ. Τόξ. 7· **Ζεῦ βασιλεῦ καὶ νὺξ φιλία** Αἰσχύλ. Ἀγ. 355 — πρβλ. Ruhnk. εἰς Τίμ. **II.** Παθ., ὡς τὸ **φίλος** ἀγαπητός, ἠγαπημένος, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, γυνὴ Αἰσχύλ. Ἱκ. 533, πρβλ. Χο. 719· **ὦ φ. τὰ γενέθλια** Σοφ. Ἠλ. 226· **φ. ἅλοχος** Εὐρ. Ἄλκ. 876, 917· **βρέφη** ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 557. **III.** Ἐπίρρ. **-ίως**, Θουκ. 3. 65, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 6. 3, 13, Πλάτ., κλπ.

φῐλιόω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **φιλόω**, κάμνω τινὰ φίλον, συνάμεις ἔχει φιλιούσας Τζέτζ. ἐν Ὁμ. Ἀλλην., περὶ τοῦ Ἑρμοῦ.— Παθητ., γίνομαι φίλος μετά τινος, φιλιώνομαι, «ἀεὶδς καὶ ἀλώπηξ φιλιωθέντες» Αἰσώπ. Μῦθ. 1 **τοῖς .. προφήταις φιλιωθήσομαι** Κλήμ. Ρώμ. Ὁμιλ. 1, 3, Εὐστ., κλπ.· **ἀποδοκιμάζεται ὡς ἰδιωτικὸν ὑπὸ Πολυδ. Α'**, 154

Φῐλῐππεῖος, ον, καὶ **α**, ον, Ἀνθ. Παλατ. 9. 283, 519· — ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Φίλιππον, Παυσ. 8. 7, 4, κλπ. **II.** ὁ Φιλίππειος δηλ. χρυσοῦς ἢ στατήρ, χρυσοῦν νόμισμα τοῦ βασιλέως Φιλίππου δυνάμενον δραχμὰς νέας 29,60, Πολυδ. Θ', 69 καὶ καὶ 84, πρβλ. Διόδ. 16. 8. **III. Φιλίππειον**, τό, ὁ ναὸς αὐτοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ, Παυσ. 5. 20, 9.

φιλιππέω, ἀγαπῶ τοὺς ἵππους, Α. Β. 815.

φῐλιππία, ἡ, τὸ φιλεῖν τοὺς ἵππους ἢ τὴν ἱππασίαν, Στράβ. Ἐκλογ. 2. 120.

Φῐλιππῐδάομαι, ἴδε ἐν λ. **ἀκαρὴς** II, καὶ πρβλ. Δίλ. Ποικ. Ἱστ. 10. 6.

Φῐλιππίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, εἶμαι φίλος τοῦ Φιλίππου, φρονῶ τὰ τοῦ Φιλίππου, Δημ. 287. 1, Αἰσχίν. 72. 14· — **Φιλιππισμός**, ὁ, Σχόλ. εἰς Δημ. 275. 12.

Φῐλιππικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Φίλιππον ἢ τοῦ Φιλίππου γενόμενος, πόλεμος Πολυδ. 3. 32, 7· Φ. ἱστορίαι, πρβλ. Θεόπομ.· **Φιλιππικοὶ λόγοι** οὕτω καλοῦνται οἱ δώδεκα κατὰ Φιλίππου λόγοι τοῦ Δημοσθένους.

Φῐλίππιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **Φίλιππος**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 235.

φῐλιππος, ον, ὁ φιλῶν τοὺς ἵππους ἢ τὸ ἱππεύειν, Πινδ. Ν. 9. 74, Σοφ. Ἀποσπ. 523, 738, Εὐρ. Ἑκ. 9, Πλάτ., κλπ.· — ὑπερθ. **φιλιππότατος**, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 5. **II.** ὡς ἄρσ. κύριον ὄνομα, **Φίλιππος**.

φῐλιππότης, ου, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἱππασίαν, Γεώργ. Πισίδ. εἰς τὴν Χριστοῦ Ἀνάστ. 79.

φῐλιππότροφος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ τρέφῃ ἵππους, Φλάριδ. Ἐπιστ. 68.

φῐλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **φίλος**, Τέλης παρὰ Στοβ. 516. 19.

φῐλίστιον, τό, φιλίστιον, τὸ αὐτὸ τοῦτο ἔοικεν εἶναι τῇ ἀπαρίνῃ καὶ φιλεταίρῳ Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. ἐξήγ. 588.

Φιλιστιώνειον, ἐπίθ. (ἐκ τοῦ μιμογράφου Φιλιστίωνος), Φωτ. ἐπιστ. 92, σ. 420, ἔκδ. Ἰω. Βαλ.

φῐλιστορέω, ἀγαπῶ τὰς γνώσεις, ἀγαπῶ νὰ ἐξετάζω μετὰ περι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐργείας, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ι. 174, 229·—παρὰ Στράβ. 789, ὁ Δινδ. διορθοῖ φιλίστωρ ὤν.

φῐλιστορία, ἡ, φιλομάθεια, Γρηγ. παρὰ Βασιλ. τόμ. 1, σελ. 320C.

φίλιστος, ον, ἴδε **φίλος** IV.

φῐλίστωρ, ορος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὴν μάθησιν, φιλομαθής, περίεργος, Ἱεροκλ. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λέξ. **Βραχμᾶνες** καὶ ἐν λέξ. **Ταρκυνία**.

φιλίτια, τά, = **συσσίτια**, αἱ κοιναὶ τράπεζαι τῶν Σπαρτιατῶν, ἐν αἷς πάντες οἱ πολῖται συνεδείπνουν βάδιζ'.. εἰς τὰ φιλίτια, ἀπόλαυε τοῦ ζωμοῦ Ἀντιφάνης ἐν «Ἄρχοντι» 1· ἴδε Müller Dor. 4. 3, 3, ὅστις δοξάζει ὅτι ὁ τύπος **φιδίτια** (ὡς φέρεται ἐν Ἀριστ. Ρητορ. 3. 10, 7, Πολιτικ. 2. 9, 30., 2. 10, 5, Πλουτ.) καὶ **φειδίτια** (ὡς παρὰ Δικαιάρχῳ καὶ Φυλάρχῳ παρ' Ἀθην. 141A, κέξ., Παυσ. 7. 1, 8, κλπ.) δυνα ὸν νὰ εἶναι ἁπλῶς κωμικαὶ παρῳδίαι τῆς λέξεως ταύτης (ὥσπερ ἐκ τοῦ ῥήματος **φείδομαι**, οἱονεὶ λιτὰ ἢ εὐτελῆ γεύματα)·—παρ' Ἀντιφάν. ἔνθ' ἀνωτ. ἡ α' συλλαβὴ εἶναι βραχεῖα (ὅπερ εἶναι ἐπιχείρημα ὑπὲρ τοῦ τύπου **φῐλίτια**), καὶ ὁ Φώτιος παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **φιλία**, πρβλ. Ἐτυμολ. Μέγ. 736. 51.—Ἐν Κρήτῃ τὰ συσσίτια ἐκαλοῦντο **ἀνδρεῖα**, ἴδε **ἀνδρεῖος** III. **II. φιλίτιον**, τό, ἡ κοινὴ αἴθουσα, ἐν ᾗ ὑπῆρχεν ἡ κοινὴ τράπεζα, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 28, Λακ. Πολ. 3, 5· φέρεται καὶ **φιδίτιον** ἐν Πλουτ. Λυκούργ. 26, Ἀγησ. 20, κλπ.· **φειδίτιον** παρ' Ἀθην. 139C.

φίλιχθυς, υος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἰχθῦς, Ἀθήν. 358D.

φῐλίων, [ῐ], **ον**, ἴδε **φίλος** IV.

φῐλίωσις, εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ φιλιοῦσθαι, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 767, Εὐρ. Φοίν. 375, κλπ.

φῐλιωτής, οῦ, ὁ, ὁ διαλλάττων, συμφιλιώνων, Σουΐδ. ἐν λέξ. **διαλλακτής**· **φιλιωτικός, ή, όν**, ἀναγνωστέον ἐν Θεολ. Ἀριθμ. σ. 5, σημ. ἐν σ. 160.

φιλλῠρέα, ἡ, ἴδε **φιλυρέα**.

φῐλο-, λίαν συχνὸν ἐν συνθέσει, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 77.

φιλοαριστοτέλης, ὁ, = φιλαριστ-, Papiro Ercolan. ed. Comparetti, 1875, σ. 89.

φῐλόβακχος, ον, ὁ φιλῶν τὸν Βάκχον ἢ τὸν οἶνον, φῦε κατὰ στήλης, ἱρὴ κόνι, τῇ φιλοβάκχῳ μὴ βάτον, ἀλλ' ἁπαλὰς λευκοίων κάλυκας Ἀνθ. Παλατ. 7. 222.

φῐλοβάρβαρος, ον, ὁ φιλῶν τοὺς βαρβάρους ἢ τοὺς ξένους, Πλούτ. 2. 857A.

φῐλοβάρβῐτος, ον, ὁ φιλῶν τὴν βάρβιτον ἢ λύραν, αὐλῶν ἀντίπαλον, φιλοβάρβιτον Κριτίας παρ' Ἀθην. 600D (περὶ τοῦ Ἀνακρέοντος).

φῐλοβᾰσίλειος, ον, ὁ φιλῶν τὴν βασιλείαν ἢ μοναρχίαν, φιλοβασίλειοι Μακεδόνες Πλουτ. Αἰμίλ. 24.

φῐλοβᾰσιλεύς, έως, ὁ φίλος τοῦ βασιλέως, Διόδωρ. 17. 114, Πλουτ. Ἀλέξ. 47, κλπ.

φῐλοβάσκᾰνος, ον, φίλος τῆς βασκανίας, φθονερός, Πρόκλ. παράφρ. Πτολεμ. 226.

φῐλόβιβλος, ον, φίλος τῶν βιβλίων, Στράβ. 609, Εὐστ. Πονημάτ. 249. 80.

φιλόβιος, ον, ὁ φιλῶν τὸν βίον, φιλόζωος, φιλόψυχος, Ἀναστ. Σιν. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 89, σ. 733.

φῐλοβολίτης·—ἐν Ἀριστ. Προβλ. 3. 3, 5, ὁ Βεκκῆρ. διώρθωσε τοὺς θλίβοντας ἀντὶ τοῦ ἀδιανοήτου τοὺς φιλοβολίτας.

φῐλοβόρβορος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν βόρβορον, νὰ κυλίηται ἐν αὐτῷ, Κύριλλ., Γερμαν. Κωνστ/πόλεως ἐν Mi. Pa. gr. τόμ. 140. σ. 664.

φῐλόβορος, ον, ὁ φιλῶν νὰ τρώγῃ, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 960.

φῐλοβορρᾶς, ᾶ, ὁ, ὁ φιλῶν τὸν βορρᾶν, ἀναγνωστέον παρὰ τῷ Ἀρκαδ. 22, 20, ἀντὶ **φικιβορρᾶς**.

φῐλόβοτρυς, υ, ὁ φιλῶν τοὺς βότρυς, τὰς σταφυλάς, Φανοκρ. παρ' Ἀθην. 276F, Πλούτ. 2. 668A.

φῐλοβούπαις, ὁ, ἡ, ὁ φιλῶν τοὺς ἀνεπτυγμένους παῖδας, τοὺς ἐφήβους, Ἀνθ. Π. 12. 255.

φῐλογᾱθής, ές, Δωρικ. ἀντὶ **φιλογηθής**, γόος δαϊόφρων, οὐ φιλογαθὴς Αἰσχύλ. Θήβ. 918.

φῐλόγαιος, ον, ὁ φιλῶν τὴν γῆν, ὕνις φιλόγαιος Ἀνθ. Παλατ. 6. 104.

φῐλόγᾰμος, ον, ὁ φιλῶν ἢ σφόδρα ἐπιθυμῶν τὸν γάμον, φιλόγαμοι μνηστῆρες Εὐρ. Ι. Α. 392.

Φῐλογαρέλαιος, ον, ὁ, ὁ φιλῶν τὸ γαρέλαιον, ἴδε **γάρος**.

φῐλογαστορίδης, ου, ὁ, ὁ φιλῶν τὴν ἑαυτοῦ γαστέρα, λαίμαργος, Ἀνθ. Π. 8. 169, μετὰ διαφόρ. γραφ. **φιλογαστριδίας**, πρβλ. Λοβεκ. Σοφ. Αἴ. σ. 390.

φῐλογελοιαστής, οῦ, ὁ, ὁ φιλῶν τοὺς γελοιαστάς, τοὺς γελωτοποιούς, Πολυδ. Ε', 161.

φῐλογέλοιος, ον, ὁ φιλῶν τὰ γελοῖα, Ἀριστ. Ρητ. 2. 13. 15, π. Ἀρετ. κ. Κακ. 6, 5.

φῐλόγελως, ὁ, ἡ ὁ φιλῶν τὸν γέλωτα, ὁ φιλῶν νὰ γελᾷ, φιλογέλωτας Πλάτ. Πολ. 388E, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 2. 12, 16· ἐναντίον τὸ ὀδυρτικὸν τῷ φιλογέλωτι αὐτόθι 2. 13, 15· — ὡσαύτως κλίνεται καὶ κατὰ τὴν Ἀττικ. κλίσιν, οὐδ. **φιλόγελω** Φιλόστρ. 518· αἰτ. πληθ. **φιλόγελως** Θεόφρ. παρ' Ἀθην. 261D, ἴδε Μοῖριν 385, Θωμ. Μάγιστρ. 897.

φῐλογενναῖος, ον, ὁ φιλῶν πᾶν ὅ,τι γενναῖον, πᾶν ὅ,τι ὑψηλὸν καὶ εὐγενές, διὰ τὸ φιλογενναῖον ἐτιμᾶτο Διογ. Λ. 4. 19· ἀλλ' ἴσως διορθ. **φιλογένναιον**, ὡς τὸ **φιλάρχαιον**.

φῐλογεωμέτρης, ου, ὁ, ὁ φιλῶν τὴν γεωμετρίαν, Πτολεμ. Τετράβ.· **φιλογεωμετρία**, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 128.

φῐλογεωργία, ἡ, ἡ πρὸς τὴν γεωργίαν ἀγάπη, Ξενοφ. Οἰκ. 20, 25.

φῐλογέωργος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν γεωργικὸν ἢ ἀγροτικὸν βίον, Ξεν. Οἰκ. 20, 27, 28, Ἀριστ. Ἀποσπ. 530· καὶ ὑπερθετ. **-ότατος**, Ξεν Οἰκ. 20, 26.

φῐλογηθής, ές, γεν. **έος**, μόνον ἐν τῷ Δωρικ. τύπῳ **-γαθής** (γῆθος, γᾶθος)· — ὁ φιλῶν τὴν εὐθυμίαν, εὔθυμος, φαιδρός, Αἰσχύλ. Θήβ. 918.

φῐλόγλῠκυς, υ, γεν. **εος**, ὁ φιλῶν τὰ γλυκέα, μάλιστα δὲ τὸν γλυκὺν οἶνον, Ἀριστ. Τοπ. 2. 3, 8, Προβλ. 3. 28· **φιλόγλῠκος, ον**, εἶναι πιθανῶς ἡμαρτημ. γραφὴ ἐν τοῖς Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδ. 2. 10, 28. —Ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 536.

φῐλόγλωσσος, ον, ὁ φιλῶν νὰ λέγῃ πολλά, λάλος, φλύαρος, κοινῶς «γλωσσᾶς», Γρηγ. Ναζ. ΙΗ, 1113A.

φῐλογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων φιλικὰς διαθέσεις, φιλικὰ αἰσθήματα πρός τινα, φιλόξενος καὶ φιλογνώμων καὶ συμπαθὴς Θεόδ. Πρόδρ. σ. 97.

φῐλογονία, ἡ, ἡ πρὸς τὰ τέκνα ἀγάπη, φιλοτεκνία, Καλλίστρατ. 906.

φῐλόγονος, ον, ὁ φιλῶν τοὺς ἑαυτοῦ γόνους, τὰ ἑαυτοῦ τέκνα, Ἰωσήπου Μακκ. 12, ἐν τῷ συγκρ.

φιλόγραικος, ὁ φιλῶν τοὺς Γραικούς, Varro de re rust. 3, 10, 1.

φῐλογρᾰμματέω, φιλῶ τὰ γράμματα, τὰ βιβλία, Πλουτ. Αἰμίλ. 28., 2. 742A.

φῐλογραμμᾰτία, ἡ, ἡ πρὸς τὰ γράμματα, τὰ βιβλία ἀγάπη, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 120.

φῐλογράμμᾰτος, ον, ὁ φιλῶν τὰ γράμματα, τὰ βιβλία, Πλούτ. 2. 963B, Διογ. Λ. 4. 30, κλπ.

φῐλογρᾰφέω, ἀγαπῶ τὴν γραφικήν, Πλούτ. 2. 1093D.

φιλογρηγόριος, ὁ φιλῶν τὸν Γρηγόριον, ἐπίθετ. Κοσμ. Ἱεροσ. σ. 341, 346, ἔκδ. Mi.

φῐλογρήγορος, ον, = **φιλάγρυπνος**, τὸ φιλογρήγορον τῶν ἐν ἀγέλαις κυνῶν ζηλοῦν οὐκ ἤθελον Κύριλλ. Ἀλεξ. X, 208.

φῐλογυμναστέω, φιλῶ τὴν γυμναστικήν, τὰς γυμνικὰς ἀσκήσεις, Πλάτ. Πρωτ. 342C, E, Πολ. 452B.

φῐλογυμναστής, οῦ, ὁ, ὁ φιλῶν τὴν γυμναστικήν, Ἱππ. π. Ἀέρ. 280, Πλάτ. Πολ. 535D, κ. ἀλλ.

φῐλογυμναστία, ἡ, ἡ ἀγάπη τῆς γυμναστικῆς, Πλάτ. Συμπ. 182C, 205,D, κ. ἀλλ.

φῐλογυμναστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φιλογυμναστήν, Πλάτ. Πολ. 455E, Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδ. 2. 5, 5.

φῐλογύμναστος, ον, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **φιλογυμναστής** παρὰ Φίλωνι 1. 657.

φῐλογυμνέω, ἀγαπῶ νὰ εἶμαι γυμνός, Θ. Στουδ. Cod. Par. 892, fol. 10 r°.

φῐλόγυμνος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ εἶναι γυμνός, ὁ ἅγιος Ὀνούφριος, Μ. Φιλῆς, τ. Α', σ. 214, ἔκδ. Mil.

φῐλογύνης [ῡ], **ου**, ὁ, ὁ φιλῶν τὰς γυναῖκας, εἶτ' οὐ δικαίως εἰμὶ φιλογύνης ἐγὼ καὶ τὰς ἑταίρας ἡδέως πάσας ἔχω; Ἀντιφάν. ἐν «Ζακυνθίῳ» 1, Πολύβ. 10. 19, 3, Ἀθήν. 603E· ἐν τῷ πληθ. **φιλογύναικες** (οὗ τὸ ἑνικ. **φιλογύναιξ** οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ) Πλάτ. Συμπ. 191D, Ἀρισταίν. 1. 12· — ὡσαύτως **φιλόγυνος, ον**, διάφορ. γραφ. ἐν Ἀθην. 464D· καὶ **φιλογύναιος, ον**, Ἀριστ. Φυσιογν. 3, 14, Ἀθήν. 605A. Κατὰ τὸν Μοῖριν σ. 390· «φιλογύνης Ἀττικοί, φιλογύναιος Ἕλληνες», Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 184.

φῐλογῠνία, ἡ, ἡ πρὸς τὰς γυναῖκας ἀγάπη, Πλούτ. 2. 706B, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 182, Κλήμ. Ἀλεξ. 83· φέρεται **φιλογύνεια** παρὰ Κικέρωνι Tusc. 4. 11.

φιλογυνιάζω, εἶμαι φιλογύνης, Ναυκράτ. εἰς τὸν θάν. Θεοδ. Στουδ. σ. 1837, ἔκδ. Mi.

φῐλογώνιος, ον, ὁ φιλῶν νὰ ζῇ ἥσυχος ἐν γωνίᾳ τινί, ὅθεν τὸν φιλογώνιον ἠρετισάμην βίον Τζέτζ. Ἱστ. 1, 282.

φῐλοδαίμων, ον, γεν. **ονος**, ὁ φιλῶν τοὺς δαίμονας ἢ τὰ εἴδωλα, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 88B, τ. 2, σ. 141, 74.

φῐλοδαιτῠμών, όνος, ὁ, ἡ, ὁ φιλῶν τοὺς δαιτυμόνας, Χοιροβ. ἐν Θεοδοσ. 74.

φῐλόδακρυς, υ, γενικ. **υος**, ὁ φιλῶν τὰ δάκρυα, ἀγαπῶν τὰ δάκρυα, ἀγαπῶν νὰ δακρύῃ, Πολυδ. Π', 63, Ϛ', 202, Ἐκκλ. φ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πόλεμος, ὁ πολλὰ δάκρυα προξενῶν, Βυζ.· — ὡσαύτως **φιλοδάκρυος, ον,** Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 11. 107· καὶ **φιλοδάκρῡτος, ον,** Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 580.

φῐλοδαμέω, ἐφθαρμένη λέξις παρὰ Πλουτ. 2. 745C, ὁ Kaltwasser προτείνει τὴν γραφὴν φίλον· διὸ μοῦσα ἀντὶ φιλοδαμοῦσα.

φῐλοδάπανος, ον, ὁ φιλῶν τὰς δαπάνας, ἀγαπῶν νὰ δαπανᾷ, ἄσωτος, Φωκᾶ Νεαρ. 295.

φῐλοδάρειος, ον, ὁ φίλος τοῦ Δαρείου, Θεμίστ. 95D.

φῐλόδαφνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν δάφνην, ἐπίθετον τοῦ Διονύσου, Εὐρ. Ἀποσπ. 480.

φῐλο-δειπνιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν νὰ προσφέρῃ δεῖπνα, νὰ φιλεύῃ, Διογ. Λ. 3. 98.

φῐλόδειπνος, ον, ὁ φιλῶν τὰ δεῖπνα, οὐδὲ φιλόδειπνός εἰμι, μὰ τὸν Ἀσκληπιόν, τραγήμασι δὲ χαίρω μᾶλλον Ἄλεξις ἐν «Ὁμοίᾳ» 1·— τὸ φιλόδειπνον Πλούτ. 2. 726A.

II. ὡς τὸ **φιλοδειπνιστής,** ὁ ἀγαπῶν νὰ προσφέρῃ δεῖπνα, φιλόξενος, Φίλων 2. 70.

φῐλοδέμνιος, ον, ὁ φιλῶν τὰ δέμνια, τὴν κοίτην, ἐπὶ ἵππου, Ὀππ. Κυν. 1. 161.

φῐλόδενδρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ δένδρα ἢ τὰ δάση, Ἀνθ. Παλατ. 233.

φῐλοδεπαστής, οῦ, ὁ ἀγαπῶν τὰ ποτήρια, ὁ ἀγαπῶν νὰ πίνῃ, Εὐστ. 808. 58.

φῐλοδέσποινος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν δέσποιναν, οἰκοκυράν, Ἰω. Χρυσ.

φῐλοδεσποτεύομαι, ἀγαπῶ νὰ κυβερνῶμαι ὑπὸ δεσπότου, Ἀναξίλας ἐν Ἀδήλ. 9.

φῐλοδεσποτέω, ἐπὶ δούλου, φιλοδέσποτός εἰμι, ἀγαπῶ τὸν κύριόν μου, Φίλων 2. 340.

φῐλοδεσπότης, ου, = **φιλοδέσποτος,** ὄνομα κωμῳδιῶν τοῦ Τιμοστρ. καὶ Θεογνήτου.

φῐλοδεσποτικός, ή, όν, = **φιλοδέσποτος,** ὁ Πέτρος .. θέλει.. τῶν λοιπῶν μαθητῶν φιλοδεσποτικώτερος εὑρεθῆναι Ἰω. Χρυσ. τ. 7. σ. 227.

φῐλοδέσποτος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν δεσπότην του, τὸν κύριόν του, ἀνδράποδα φ., δοῦλοι ἀρεσκόμενοι εἰς τὴν δουλείαν, ἀγαπῶντες τοὺς κυρίους των καὶ ἀφωσιωμένοι εἰς αὐτούς, Ἡρόδ. 4. 142· φ. φύσει Διόδ. 17. 66, Πολυδ. Γ', 74· δῆμος φ. Θέογν. 817 (πβλ. **φιλόδουλος**)· ἐπὶ κυνῶν, Πλούτ. 2. 491C· τὸ φιλοδέσποτον Λουκ. Δραπ. 16.

φῐλοδημία, ἡ, τὸ φιλεῖν τὸν δῆμον, δημοτικότης, Πολυδ. Γ', 65.

φῐλόδημος, ον, φίλος τοῦ δήμου, φίλος τοῦ λαοῦ, Ἀριστοφ. Νεφ. 1187, Πολυδ. Δ', 34·— φ. ἔργον, ὑπὲρ τοῦ λαοῦ γενόμενον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 787. Ἐπίρρ. **-μως,** Πολυδ. Γ', 66.

φῐλοδημόσιος, ον, = **φιλόδημος,** Νικ. Χων. Χρον. 39Δ.

φῐλοδημοτικός, ή, όν, ὁ διατεθειμένος νὰ εἶναι **φιλόδημος,** Διονύσ. Ἀλ. 8. 90.

φῐλοδημώδης, ες, (εἶδος) = τῷ προηγ., Διογέν. Λαέρτ. 4. 22.

φῐλόδηρις, ιος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὰς μάχας καὶ τὰς ἔριδας, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 170, 78.

φῐλοδιαιρέτης, ου, ὁ, ὁ ἑτοίμως διαιρῶν, ὁ ἀγαπῶν νὰ διαιρῇ, Νικόλ. Μεθ. 11, σ. ἔκδ. Voeth.

φῐλοδίδασκᾰλος ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὸν ἑαυτοῦ διδιάσκαλον, ἡ σύνταξις τῶν φιλοδιδασκάλων Παλλάδ. ἐν βίῳ Χρυσ. σ. 86Δ, κλπ.

φῐλοδίκαιος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸ δίκαιον, ἀγαπῶν τὴν δικαιοσύνην, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 8, 10, Κικ. Fam. 15. 19, Πλουτ. Ἀριστείδ. 22·— τὸ φιλοδίκαιον Μᾶρκ. Ἀντων. 1. 14.

φῐλοδικαστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν νὰ εἶναι δικαστής, ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Τιμοκλέους.

φῐλοδῐκέω, ἀγαπῶ τὰς δίκας, τὰς ἔριδας, Θαυκ. 1. 77, Ἀριστ. Ρητ. 1. 12, 35.

φῐλοδῐκία, ἡ, ἀγάπη πρὸς τὰς δίκας, τὰς ἔριδας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 374, Πλ. 171

φῐλοδῐκος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς δίκας, τὰ ἐν τοῖς δικαστηρίοις γινόμενα, φιλοπράγμων, Λυσί. 116, 22, Δημ. 1287, 17, Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 23.

φῐλ-οδίτης [ῐ], **ου, ὁ,** φίλος τῶν ὁδοιπόρων, Πὰν Ἀνθ. Παλατ. 6. 102.

φιλοδολία, ἡ, τὸ φιλεῖν τὸν δόλον, δολιότης, Κ. Ἑρμ. μετάφρ. Ἰλ. Ὁμ. στ. 2627, ἔκδ. Μαυρ.

φῐλοδοξέω, ἀγαπῶ τὴν δόξαν, τὴν φήμην, εἶμαι φιλόδοξος, ἐπί τινι Ἀριστ. Ρητ. 2. 10, 4· τινι Πολύβ. 32, 14, 10· φιλοδοξῶ εἰς τοὺς Ἕλληνας, ζητῶ δόξαν διὰ τὴν πρὸς πρὸς αὐτοὺς διαγωγήν μου, ὁ αὐτ. 1. 16, 10· πρός τι Πλούτ. 2. 125D· ἀπολ., Πολύβ. 35. 4, 12·— παροιμ., φ. ἐν ὀξυβάφῳ, ἐπιζητῶ δόξαν ἐν μικροῖς πράγμασι, ὁ αὐτ. 12. 23, 7. πβλ. 24. 9, 3.

φῐλοδοξία, ἡ, ἀγάπη πρὸς τὴν δόξαν ἢ τιμήν, Πολύβ. 3. 104, 1., 26. 2, 8·— ἐν τῷ πληθ., Πλούτ. 2. 1050D.

φῐλόδοξος, ον, (δόξα) ὁ φιλῶν τὴν δόξαν ἢ τὴν τιμήν, θέλων νὰ δοξάζηται ἢ νὰ τιμᾶται, Πλάτ. Πολ. 480Λ· περί τι Ἀριστ. Ρητ. 2. 10, 3· εἴς τινα Πολύβ. 7. 8, 6 (πρβλ. **φιλοδοξέω**)·— τὸ φιλόδοξον Λουκ. Περεγρ. 38. Ἐπίρρ. **-ξως,** Συλλ. Ἐπιγρ. 2699, κλπ.

φῐλοδοσία, ἡ, = **φιλοδωρία,** Συλλ. Ἐπιγρ. 3080 ἐν τέλ., 3882b (Προσθῆκαι).

φῐλόδουλος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς δούλους ἢ τὴν δουλείαν, φιλόδουλος δεσπότης Φίλων τ. 1, σ. 126, 5· φιλόδουλαι δὲ καὶ φιλοδέσποτοι γεγόναμεν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 3, 10.

φῐλόδουπος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν δοῦπον, τὸν θόρυβον, Ἀνθ. Παλατ. 6. 297.

φιλοδρήριος, ὁ φιλῶν τοὺς Δρηρίους, Ἐπιγρ. Δρηρίων Κρήτης, Rang. Ant. hel. 2477.

φῐλόδρομος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν δρόμον, τὸ τρέξιμον, Ὀρφ. Ὕμν. 13. 11.

φῐλόδροσος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν δρόσον, Νόνν. Διονυσ. 1. 357.

φῐλ-όδῠρμος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ὀδυρμούς, τοὺς θρήνους, Πολυδ. Ϛ', 202.

φῐλ-όδῠρτος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ ὀδύρηται, Αἰσχύλ. Ἱκ. 69.

φῐλοδυσσεύς, ὁ φιλῶν τὸν Ὀδυσσέα, ὁ Ὅμηρος, Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1878, 48.

φῐλοδωρέω, δωροῦμαι ἐλευθερίως, εὐχαρίστως ποιοῦμαι δωρεάς, Γεωργ. Φραντζ. Χρον. σ. 49Α. κλπ.

φῐλοδώρημα, τό, φίλιον ἢ γενναῖον δώρημα, Νικήτ. Χων. Χρον. 1, 5.

φῐλοδωρία, ἡ, τὸ φιλοδωρεῖν, γενναιοδωρία, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 18, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 1, Συλλ. Ἐπιγρ. 2870.

φῐλόδωρος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ δίδῃ δῶρα, γενναιόδωρος, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 6, Ξεν. Ἀπομν. 3. 1, 6, Πλούτ., κπλ.·— τὸ φ. = φιλοδωρία, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 43.— Ἐπίρρ. **-ρως,** Πλάτ. ἐν Θεαιτ. 146D. **2)** μετὰ γεν., ὁ δίδων ἀφθόνως ἔκ τινος, εὐμενείας ὁ αὐτ. ἐν Συμπ 197D· φιλοδωρότατος τῶν ἐγκωμίων Συνέσ. 239B. **II** ἐπὶ πραγμάτων, ἄφθονος, πρᾶγμα φιλάνθρωπον καὶ φ. Δημ. 264. 5.

φῐλοεθνής, ές, ὁ ἀγαπῶν τὸ ἑαυτοῦ ἔθνος, Φίλων 2. 386.

φῐλοεργός, όν, ἢ **φιλόεργος, ον,** (κατὰ τὸν κανόνα τοῦ Ἀρκαδ., 87), ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐργασίαν, φιλεργός, ἐργατικός, φιλόπονος, Ἀνθ. Π. 6. 48., 7. 423, κλπ.. ὑπερθ., 6. 288.

φῐλοεστιάτωρ [ᾰ], **ορος,** ὁ, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἑστιᾷ, νὰ «φιλεύῃ» ξένους ἢ φίλους, Φίλων 2. 70.

φῐλοζέφῡρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν ζέφυρον, δηλ. τὸν δυσμικὸν ἄνεμον, Ἀνθ. Π. 10. 16., 12. 195.

φῐλοζήλως, Ἐπίρρ., μετὰ ζήλου, Ἱππόδαμος παρὰ Στοβ. σ. 251, 15.

φῐλοζητητής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὴν ζήτησιν, τὴν ἔρευναν, Κύριλλ. Ἀλεξ. III, 840C.

φῐλοζωέω, ὡς τὸ **φιλοψυχέω,** ἀγαπῶ τὴν ζωήν, παρὰ τὸ δέον, παρὰ τὸ καθῆκον Πολύβ. 11. 2, 11., 30. 7, 8, πρβλ. αὐτόθι 8. 3, κλπ.

φῐλοζωΐα, ἡ, ὡς τὸ **φιλοψυχία,** ἡ πρὸς τὴν ζωὴν ἀγάπη, ἐπὶ ταπεινῆς καὶ ἀνάνδρου ζωῆς, διὰ φιλοζωΐαν Πολύβ. 15. 10, 5· διὰ τῆς συγγενοῦς φ. Διόδωρ. 2. 50· ὑπὸ τῆς φ. Διογέν. Λαέρτ. 6. 19 τὸν ἐνδοξον θάνατον τῆς ἀγεννοῦς φ. ἀλλάξασθαι Διόδ. 17. 84.

φῐλόζωος, ον, (ζωή) ὡς τὸ τὸ **φιλόψυχος,** ὁ ἀγαπῶν τὴν ζωήν, μετὰ τῆς συμπαραμαρτούσης σημασίας τοῦ δειλοῦ, δειλός, ἄνανδρος, βροτοὶ Εὐριπ. Ἀποσπ 813. 6, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 807· φ. οἱ πρεσβύτεροι Ἀριστ. Ρητ. 2 13, 8·— ἐπὶ ἀειθαλῶν φυτῶν, Νικ. Θηρ. 68, Ἀλεξ 274, 604· τὸ φ. Εὐσ. Ἀποδ Εὐαγγ. 115C. **II. φιλόζῳος, ον,** (ζῷον) ὁ ἀγαπῶν τὰ ζῷα, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4. 7.

φῐλόθᾱκος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ κάθηται, νὰ μένῃ ἀργός, Ἡσύχ.

φιλοθάλαμος Ἀφροδίτη, ἡ φιλοῦσα τὸν θάλαμον, Ψευδοκαλλισθ. Δ', 12.

φῐλοθεᾱμοσύνη, ἡ, ἀγάπη πρὸς θεάματα, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 19. 1, 15.

φῐλοθεάμων [ᾰ], **ον,** ὁ ἀγαπῶν νὰ θεᾶται, ἀγαπῶν τὰ θεάματα, τὰς παραστάσεις, Πλάτ. Πολ. 475D, 476A, B· μετὰ γεν., φ. ἀθλητῶν Λουκ. Ἡρόδ. 8· τῆς ἀληθείας Πλάτ. Πολ. 475E·—τὸ φιλοθέαμον Πλούτ. 2. 704E.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 154.

φῐλοθέᾱτος πολλοῖς, ὃν πολλοὶ φιλοῦσι νὰ θεῶνται, Θ. Στουδ. σ. 909, ἔκδ. Mi.

φῐλοθεέω, εἶμαι **φιλόθεος,** Κύριλλ. Ἀλεξ. I, 948B.

φιλοθεΐα, ἡ, ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, Κύριλλ. Ἀλεξανδρ. X, 97C, D, Βασίλ. Σιλ 4·9B, κλπ.

Φιλοθεΐται, οἱ, μοναχοὶ τῆς μονῆς τοῦ Φιλοθέου, Θ. Πετροπροδρ. κ. ἡγ. B', 296. Ἴδε Κορ. Ἀτ. σελ. 277 καὶ 329.— Τὸ ὄνομα καὶ τὴν σήμερον σύνηθες παρ' ἡμῖν, ὡς καὶ πολλὰ ἄλλα ἐκ μονῶν, Συναγ. λέξ Ἀθησ. Κουμανούδη.

φῐλόθεος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν Θεόν, εὐσεβής, Ἀριστ. Ρητ. 2. 17, 6, Λουκ. περὶ Διαβολ. 14, Καιν. Διαθ., κλπ.· — Ἐπίρρ., **-ως,**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολυδ. Α', 22, Ἐκκλ. **II.** ὁ τῷ Θεῷ προσφιλής, εὐπρόσδεκτος εἰς αὐτόν, Ἐκκλ.

φῐλοθεότης, ητος, ἡ, ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπη, Βυζ.·— ἡ λέξις ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Πολυδ. Α', 21, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 351.

φῐλόθερμος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν θερμότητα, Θεοφρ. περὶ Φυτ Αἰτ. 2. 3, 3, Πλούτ. 2. 648D.

φῐλοθεωρέω, ἀγαπῶ τὰς θεωρίας, Ἰάμβλ. εἰς Νικόμ. σ. 126.

φῐλοθεωρητής, οῦ, ὁ, = τῷ ἐπομ., Φώτ., Ἡσύχ., κλπ.

φῐλοθέωρος, ον, = **φιλοθεάμων,** Ἀλεξις ἐν Ἀδ. λ. 57, Ἀριστοτ. Ἠθ Νικ. 1. 8, 10, Πλούτ., κλπ. **II.** ὁ ἀγαπῶν τὰς θεωρίας, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 29, 58.

φῐλοθήβαιος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς Θήβας, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Ἀντιφάνους.

φῐλόθηλυς, υ, ὁ ἀγαπῶν τὸ θῆλυ φῦλον, τὰς θηλείας, τὰς γυναῖκας, Αἰλιαν. περὶ Ζῴων 2. 43, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν 536.

φῐλοθῆξ, θῆγος, ὁ, ἡ, συχνάκις ἀκονώμενος, Θεογνώστου Κανόν. σ. 40.

φῐλοθηρέω, ἀγαπῶ τὴν θήραν, τὸ κυνήγιον, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9 3· μεταφορ., ἀγαπῶ νὰ θηρεύω, νὰ ἐπιδιώκω, τὸ ἀληθὲς Κύριλλ. Ἀλεξ. I, 145B, 524D· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 626.

φῐλοθηρία, ἡ, ἀγάπη τῆς θήρας, ἀγάπη τοῦ κυνηγίου, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 2. 4. 26, Πλούτ. 2. 633Δ·—μεταφορ., φ. ὧν ἂν δέῃ σε μαθεῖν Κύριλλ. Ἀλεξ. τ. 5, σ. 386C.

φῐλόθηρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν θήραν, τὸ κυνήγιον, Ξεν. Κυν. 5. 25, Πλάτ. Πολ. 535D, 549A· φιλοθηρότατος Ξεν Ἀν. 1. 9. 6.

φῐλοθόρῠβος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν θόρυβον, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. 233, κλπ.

φῐλοθουκυδίδης, ου, ὁ ἀγαπῶν τὸν Θουκυδίδην, Ἀνθ. Πλαν. 315 [μετὰ Ῠ].

φῐλοθρέμμων, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ τρέφῃ ζῷα, Μάξιμ. Τύρ. 7. 7.

φῐλόθρεσκος, ον, πιθ. μεταγεν. τύπος τοῦ **φιλόθρησκος,** Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1028. 5· ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει **θρέσκος,** ἀπαντᾷ δὲ καὶ **θρεσκεία** ἐν Ἀν Βεκ. 29

φῐλόθρηνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς θρήνους, Πολυδ Ϛ', 202, Νόν. Διονυσ. 9. 294·—**φιλοθρηνὴς** παρὰ Μόσχ. 4. 66 εἶναι πιθανῶς ἡμαρτημένον. **II.** Παθ., ὁ συχνάκις θρηνούμενος, τύμβος Νόνν. **Εὐαγγ.** κ. Ἰω 11. 44.

φῐλόθρησκος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς θρησκευτικὰς τελετάς, Πτολ. (κατὰ τὸν Scalig. Manil. σ. 13).

φιλόθρονος, ον, ὁ φιλῶν τὸν θρόνον, Ν. Χων. σελ. 533. 6, ἔκδ Β.

φῐλόθυρσος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν θύρσον, ἐπὶ τοῦ Σειληνοῦ, Ὀρφ. Ὕμν. 53. 11· πρβλ. Ποιητὴν παρ' Ἡφαιστ. 12. 5.

φῐλοθύτης [Ῠ], **ου,** ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὰς θυσίας, Ἀριστοφ Σφ 82, Ἀντιφῶν 117. 34, Πλούτ., κλπ.· φ. περὶ τὸ θεῖον Θεόφρ. ἐν Στοβ. 40. 18·— τὸ ὄργια **φιλόθυτα,** ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. σ. 180, φαίνεται ὅτι σημαίνει **ὄργια** τελούμενα ὑπὸ ζηλωτῶν λατρευτῶν.

φῐλοΐατρος, ον, = **φιλῐάτρος,** Πρόκλ Παράφρ. Πτολ. 225.

φιλοΐδιος, = **φιλοίκειος,** Θ. Στουδ. σ. 921, ἔκδ. Μι.

φῐλοϊερεύς, έως, ὁ, φίλος τῶν ἱερέων, Ἰω. Δαμασκ. II, 330B.

φῐλ-οίκειος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἑαυτοῦ οἰκείους, τοὺς συγγενεῖς, Ἀριστ. παρὰ Στοβ. 1. 18 ἐν τέλει (ὅθεν ἐπηνωρθώθη ἐν Ἀριστ. Ρητ 2. 12, 13), Πολύβ. 32. 14, 9, κλπ.· πρβλ. **φιλοικος.**

φῐλ-οικοδόμος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ οἰκοδομῇ Ξεν. Οἰκ. 20 29, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 10. 5, 2.

φῐλ-οικος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν ἑαυτοῦ οἶκον, Ἀριστ. π. Ἀρετ. καὶ Κακ. 8. 3.

φῐλ-οικτίρμων, ον, ὁ ἐπιρρεπὴς εἰς οἶκτον, πλήρης οἰκτιρμῶν, συμπαθής, εὔσπλαγχνος, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 345, Πλάτ Μενέξ. 244E, Πλούτ., κλπ.·— τὸ φιλοίκτιρμον ὁ αὐτ. 2. 959F, Αἰλ., κλπ.— Ἐπίρρ. **-μόνως,** Πολυδ. Η', 11.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παραρ. σ. 154.

φῐλ-οίκτιστος, ον, = **φιλοικτίρμων,** Σοφ. Αἴ. 580.

φῐλ-οικτος, ον, = τοῖς προηγ., Σχόλ. εἰς Ἰλ. Χ. 88. **2)** ὁ κινῶν τὸν οἶκτον ἢ τὸ ἔλεος, ἐβαλλ' ἕκαστον θυτήρων ἀπ' ὄμματος βέλει φιλοίκτῳ, μὲ βλέμμα κινοῦν τὴν συμπάθειαν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 240. **II.** εὔσπλαγχνος, συμπαθής, Εὐστ. Πονημάτ. 297. 61.

φιλοίκτως, Ἐπίρρ., = **φιλοικτιρμόνως,** Εὐστ. εἰς Ἰλ. σ. 1052, 39.

φιλοινία, Ἰωνικ. **-ίη,** ἡ, ἡ πρὸς τὸν οἶνον ἀγάπη, φιλοποσία, Ἱπρόδ. 3. 34, Διόδ. 5. 26, Ἀθήν. 430A.

φῐλ-οινος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν οἶνον, ἀγαπῶν νὰ πίνῃ, Πλάτ. Λύσ. 212B, Πολ. 475A, Ἀριστ. Ρητορ. 1. 11, 17· **φιλοινότατος** Πλουτ. Κικ. 27, Αἰλ.

φῐλ-οιατρομᾰνής, ές, = τῷ ἐπομ., Ὀρφ Ὕμν. 13. 3.

φῐλ-οιατρος, ον, ὁ φιλῶν τὸν οἰστρον, Ὀρφ. Ὕμν. 26 13, κλπ.

φῐλοΐστωρ, ορος, ὁ, ἡ = **φιλίστωρ,** Ἡσύχ.

φῐλ-οίφης, ου, ὁ, (οἰφάω) ὁ φιλῶν τὸ συνουσιάζειν, τὴν σαρκικὴν συνουσίαν, φιλοσυνουσιαστής, λάγνος, Θεόκρ. 4. 62, Εὐστ.

1597. 30, Ἐτυμολ. Μέγ. 531, 24·— καὶ **φίλοιφος, ον,** «πασχητὴς» Ἡσύχ.

φῐλοκαθάριος, ον, ὁ φιλῶν τὴν καθαριότητα, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ. 90.

φῐλοκαθεδρέω, ἀποβλέπω εἰς κατάληψιν ἐπισκοπικῆς ἕδρας, Κλημέντια 37A.

φιλοκαθεδρία, ἡ, ἐπιδίωξις ἐπισκοπικοῦ θρόνου, Παλλάδ. ἐν Βίῳ Ἰω. Χρυσ. 87F, Σωκρ. 624, κλπ.

φῐλοκάθολος, ον, ὁ φιλῶν τὸ καθόλου, τὸ γενικόν, Ὀλυμπιόδ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. 1.

φῐλόκαινος, ον, ὁ φιλῶν τὰ καινά, τὰ νέα, Διον. Ἀλ. Ἀποσπ. σ. 2319N, Πλούτ. 2. 731B, κλπ.·— τὸ φιλόκαινον Λουκ. Ἰκαρομ. 24.

φῐλόκαισαρ, αρος, ὁ, ὁ φιλῶν τὸν Καίσαρα, φίλος τοῦ αὐτοκράτορος, Συλλ. Ἐπιγρ. 381, 433, 1242, 1247, κ. ἀλλ.· καὶ ἐπὶ νομισμάτων, Eckhel Num. 3. 492.

φῐλόκᾰκος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸ κακόν, τὴν φαυλότητα, τοὺς κακούς, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 4. 507.

φῐλοκακοῦργος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ κακουργῇ, νὰ πράττῃ τὸ κακόν, καὶ ἐπίρρ. **-γως,** Κύριλλ. Ἀλεξ. τ. 5, σ. 413A, κλπ.

φῐλοκᾰλέω, εἶμαι φίλος τοῦ καλοῦ, τοῦ ὡραίου, καταγίνομαι εἰς τὰς καλάς, τὰς ὡραίας τέχνας, Θουκ. 2. 40· προσπαθῶ νὰ κάμω καλὴν ἐντύπωσιν, Πλούτ. 2. 1044D· φ. περί τι Ἰώσηπ. κ. Ἀπ. 1. 12, πρβλ. Στράβ 640 ὡσαύτως, φιλ. τι Διόδ. 20. 37 **2)** ὡς τὸ **φιλοτιμέομαι,** μετ' ἀπαρεμφ., Πλουτ. Ἀλέξ. 25· εἴς τι Διόδ. 1. 66. **3)** ἐξεργάζομαι, καλλύνω, καθαρίζω, Σουΐδ ἐν λέξ **τολύπευμα,** Ἡσύχ. ἐν λ. **κορῶν,** Ἐτυμ. Μέγ. 761 50, Σχόλ. εἰς Δημ. 313. 12.

φῐλοκᾰλία, ἡ, τὸ φιλεῖν τὸ καλόν, τὸ ὡραῖον, Διόδ. 1. 51, Φιλόστρ 570, κλπ. — **2)** τὸ φιλεῖν τὴν καθαριότητα, Ἡσύχ.

φῐλοκαλλιπρόσωπος, ον, ὁ φιλῶν τὸ καλόν, τὸ ὡραῖον πρόσωπον, Ἰω. Κλίμακ. σ. 174A.

φιλοκαλλωπιστής, οῦ, ὁ, ὁ φιλῶν τὸν καλλωπισμόν, τὰ κοσμήματα, Πτολ. Τετράβ σ. 70.

φῐλόκαλος, ον, ὁ φιλῶν τὸ καλόν, τὰ ὡραῖον (ἐπί τε σωματικῆς καὶ ἠθικῆς καλλονῆς), ὁ ἀγαπῶν τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀγαθόν, Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 248D, Κριτί. 111E, Ξεν., κλπ.·—ὁ ἀγαπῶν τὰ ἐπιδεικτικὸν καὶ κομψόν, Ξεν. Κύρ. Παιδ 1. 3, 3· φ. περὶ τὰ ὅπλα αὐτόθι 2. 1, 22 φιλ. τὰ περὶ τὴν ἐσθῆτα Ἰσοκρ 71D, πρβλ. 217C ἐπὶ τοῦ ταῶ, Ἀριστ π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 33·— τὸ φιλόκαλον Πλούτ. 2. 67D, 1026D, κλπ. —Ἐπίρρ., **φιλοκάλως** ἔχειν πρός τι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ 12. 2, 1, Γαλην., κλπ

II. ὁ ἐπιζητῶν τιμήν, **φιλοκαλώτερος** ἐν τοῖς κινδύνοις Ξεν Συμπ. 4 15, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ Νικ 4. 4, 4., 10. 9, 3.

φῐλοκαμπής, ές, γεν. **έος,** ὁ συνηθίζων νὰ κάμπτηται, νὰ λυγίζηται, εὔκαμπτος, κίρκος Ἀνθ. Π. 6 294.

φῐλοκάνων [ᾰ], **ωνος,** ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὸν τῆς Ἐκκλησίας κανόνα, τῇ σῇ φιλοθέῳ καὶ .. φ. τιμιότητι Θεοφύλ. Βουλ τ. 3, σ. 663.

φῐλοκαρποφόρος, ον, ὁ ἀφθόνως καρποφορῶν, θέρος Ἀνθ. Παλ. 6. 42

φῐλοκατάσκευος, ον, ὁ φιλῶν τὸ ἐπιμεμελημένον ὕφος, Πρόκλος ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 318. 30.

φῐλόκενος, ον, ὁ φιλῶν τὰ κενά, τὰ μάταια, «φιλόκενον στόμα, ματαιολόγον» Σουΐδ.

φῐλοκέρδεια, ἡ, ἡ πρὸς τὸ κέρδος ἀγάπη, πλεονεξία, ἁπληστία, Πλάτ. Νόμ. 649D Ξεν. Κυνηγ. 13. 12·— φέρεται **-κερδία** παρὰ Διοδ. 5. 35, Λουκ. Κρονοσόλων 14, πρβλ. Ἐτυμολ. Μέγ. σ. 462. 16

φῐλοκερδέω, εἶμαι φιλοκερδής, ἄπληστος, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 16, Κύρου Παιδ 1. 6, 32.

φῐλοκερδής, ές, γεν. **έος,** ὁ ἀγαπῶν μετὰ πλεονεξίας τὸ κέρδος, ἄπληστος, Θέογν. 199, Πινδ. Ι. 2. 9, Ἀριστοφ. Πλ. 591, Ξεν., κλπ· φ καὶ φιλοχρήματος Πλάτ. Πολ. 581Δ τὸ ρ. = **φιλοκέρδεια,** αὐτόθι 586D.

φῐλοκερδία, ἴδε ἐν λέξ. **φιλοκέρδεια.**

φῐλοκέρτομος, ον, ὁ φιλῶν κερτομεῖν, σκώπτειν, ὁ ἀγαπῶν νὰ πειράζῃ μὲ λόγους δηκτικούς, Ὀδ. Χ. 287, Θεόκρ. 5. 77· πάντες Σάτυροι φιλοκέρτομοι Ἀνθ. Πλαν. 247, 366.

φῐλοκηδεμών, όνος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς συγγενεῖς του, Ξεν. Ἀγησ 11. 13.

φῐλοκηδής, ές, = **κηδεμονικός,** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 700.

φῐλόκηπος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς κήπους, Διογ Λαέρτ 9 112.

φῐλοκῐθᾰριστής, οῦ, ὁ, ὁ φιλῶν νὰ παίζῃ κιθάραν, φιλῳδαῦτινος καὶ **φιλοκιθαριστοῦ** τὴν θύραν κόψας Πλούτ. 2. 633Λ· θηλ. **φιλοκιθαρίστρια,** γυναῖξὶν φιλοκιθαρ. Μανασσ. Χρον. τ. 6046.

φῐλοκινδῡνευτής, οῦ, ὁ, = τῷ ἑπομ., τολμητὰς καὶ φιλοκινδυνευτὰς Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 96. 17, ἔκδ. Βόνν.

φῐλοκίνδῡνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς κινδύνους, φιλοκίνδυνος, Ξεν. Ἀν. 2. 6, 7 ἐν Κύρου Παιδ. 2. 1, 22, Δημ. 158. 5· βίος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπίπονος καὶ φ. Ἰσοκρ. 211C· θυμοειδὴς καὶ φ. Πλουτ. Ἀριστειδ. 17· πρὸς τὰ θηρία φιλοκινδυνότατος Ξεν. Ἀν. 1. 9, 6·—τὸ φιλοκίνδυνον, τὸ ῥιψοκίνδυνον, ὁ ῥιψοκίνδυνος χαρακτήρ, Πλούτ. 2. 966Δ, Λουκιαν. κλπ.— Ἐπίρρ. **φιλοκινδύνως**, Ξεν. Συμπ. 4. 33. **2)** ὡσαύτως ἐπὶ κακῆς σημασίας, φιλοκινδυνότατος εἶ πάντων ἀνθρώπων Δημ. 501. 16, πρβλ. Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. 12. 23.—Ἴδε Κάντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 108.

φῑλοκισσοφόρος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ φορῇ ἢ νὰ φέρῃ κισσόν, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Εὐρ. Κύκλ. 616.

φιλοκλαύδιος, ον, φίλος τοῦ Κλαυδίου, Συλλ. Ἐπιγρ. 6844· καὶ ἐπὶ νομισμάτων, Mionnet 5. 568, Eck el 3. 492.

φῑλόκλαυτος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ κλαίῃ, πέτηλα φιλοκλαύτων ὑακίνθων Νόνν. Διονυσ. 19. 186.

φῑλοκλέαρχος, φίλος τοῦ Κλεάρχου, Πλουτ. Ἀρτοξ. 13.

φῑλοκνήμις, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν νὰ φέρῃ κνημῖδας, φίλοπλος, φιλοπόλεμος, Ἡσύχ.

φῑλόκνῖσος, ον, (κνίζω) ὁ ἀγαπῶν τὰ γαργαλίσματα, λάγνος, Ἀνθ. Παλατ. 11. 7.

φῑλόκνῖσος, ον, ὁ εὐφραινόμενος ἐπὶ τῇ κνίσῃ τῶν εὐωχιῶν, Νόνν. Διονυσ. 19. 177.

φιλοκνώσιος, ὁ φιλῶν τοὺς Κνωσίους, Ἐπιγρ. Δρηρίων Κρήτης, Rang. Ant. Hel. 2477.

φῑλόκοινος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸ κοινόν, τὴν κοινωνίαν, Ἀνθ. Παλατ. 9 546. **II.** τὸ φιλόκοινον, ἡ πρὸς τὸ κοινὸν καλὸν ἀγάπη, Σχόλ. εἰς Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 669.

φιλοκοιράνῐη, ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία τοῦ ἄρχειν ἢ κυβερνᾶν, Χρησμ. Σιβ. 14. 4.

φιλοκοιτία, ἡ, ἡ ἀγάπη τῆς κοίτης, κλίσις ἢ ἔφεσις πρὸς συνουσίαν, ταῖς τῶν ἀνθρώπων εἰς φιλοκοιτίας ὁμιλήσαντες θυγατράσιν Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 544B, πρβλ. Π. Δ. (Γέν. Ϛ', 2).

φῑλοκόλαξ, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς κόλακας, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 8. 8, 1, Ρητ. 1. 11, 26.

φῑλόκολπος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν κόλπον, τὸ στῆθος (τῶν γυναικῶν), Θεόφιλ. Ἀντιοχείας 1125A.

φιλοκόμμοδος, ὁ, φίλος τοῦ Κομμόδου, Ἡρῳδιαν. 1. 17.

φῑλόκομος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑαυτοῦ κόμην, Δίων Χρυσ. παρὰ Συνεσ. 64D, κλπ.

φιλοκομπέω, φιλόκομπός εἰμι, ἀγαπῶ νὰ κομπάζω, Κύριλλ. Ἀλ. VIII. 708B· «φιλοκομπῶν, μεγαλορρημονῶν» Σουΐδ.

φιλοκομπία, ἡ, ἡ πρὸς τὸ κομπάζειν ἀγάπη ἢ κλίσις, Κύριλλ. Ἀλ. IX, 1014C, D.

φιλόκομπος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ κομπάζῃ, Φω. Βιβλιοθ. 96. 32, Ἰουστῖν. Μάρτ. 9, Ἐκδ. Βεν.

φῑλοκονίμων [Ῑ], ὁ, ἡ, (κόνις) ὁ ἀγαπῶν νὰ κυλῆται ἐν τῇ κόνει, κονιστικός, κορυδάλλας τε φιλοκονίμονας Ἐπίχαρμ. 25, Ahr., ὁ Pors. **φοινικεῖμονας**.

φιλόκοπρος, ος, ὁ ἀγαπῶν, ἤγουν ζητῶν ἢ ἀπαιτῶν κόπρον, ἔχων ἀνάγκην κόπρου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2, 7, 1, Γεωπ. 12. 9, 2.

φιλοκορίνθιος, ον, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς Κορινθίους, Θεμίστ. 335D.

φιλοκοσμέω, ἀγαπῶ τὰ κοσμήματα, Κλήμ. Ἀλεξ. 202, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5. 18. **II.** ἀγαπῶ τὸν κόσμον, Ἐκκλ.

φῑλοκοσμίᾱ, ἡ, ἡ ἀγάπη τῶν κοσμημάτων ἢ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιδείξεως, Πλουτ. Φιλοπ. 9, Κλήμ. Ἀλεξ. 233.

φῑλόκοσμος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ κοσμήματα, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 1· φ. περὶ τὴν κόμην Πλούτ. 2. 976F. **II.** ὁ ἀγαπῶν τὸν κόσμον, Ἐκκλ.

φῑλόκουρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν κουράν, Γλωσσ.

φῑλοκρᾰτία, ἡ, = **φιλοκοιρανίη**, ἡ ἀγάπη τοῦ κρατεῖν, ἄρχειν, Μεθόδ 205B.

φῑλόκρᾰτον, τό, ὄνομα φαρμάκου τινός, Γαλην. τ. 14. 1. 161. 16.

φιλόκρῑμνος, ον, ὁ ἀγαπῶν κρημνώδη μέρη, ἐπὶ τῶν αἰγῶν, Ἀνθ. Παλατ. 6. 221.

φῑλοκρῑνέω, ἐκλέγω τοὺς φίλους μου, ἴδε **φιλοκρινέω**.

φῑλ-οκρος, ον, Δωρ. ἀντὶ **φίλακρος**, ὁ ἀγαπῶν τὴν Ἄκραν, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ἔν τινι Σικελικῇ ἐπιγραφῇ.

φιλοκρόταλος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ κρόταλα, Ἀνθ. Παλατ. 9. 505. 8.

φῑλόκροτος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς κρότους, τὸν θόρυβον, ἐπίθ. τοῦ Πανός, Ὑμ. Ὀμ. 18. 2.

φῑλοκτεᾰ́νος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ κτήματα, φιλοκτήμων, ἄπληστος, πλεονέκτης, ἐν Ἰλ. Δ. 122, ἐν τῷ ὑπερθ. **φιλοκτεανώτατος**.

φῑλοκτημᾰ́τος, ον, = τῷ προηγ., Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. 92.

φῑλοκτημοσύνη, ἡ, ἡ πρὸς τὰ κτήματα ἀγάπη, Βασίλ.

φῑλόκτῆμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὰ κτήματα, φιλοκερδής, φιλαργύρου, Σόλων 35. 19· μὴ γίνου φιλάργυρος, μὴ αἰσχροκερδής, μὴ φιλοκτήμων Ἀθην. τ. 2, σ. 361D, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 264, κλπ., Ἡσύχ., Φώτ., Σουΐδ. ἐν λ. **φιλοκτέανος**.

φῑλοκτίστης, ου, ὁ ἀγαπῶν νὰ κτίζῃ, Ἰω. Μαλάλ. σ. 232, 17, Ἐκδ. Βόν., Ὡραπόλλ. Ἱερογλυφ. 2. 119. Σχόλ. εἰς Διονύσ. Θρ. ἐν Βεκκ. Ἀν. σ. 815, 21.— οὕτω **φιλόκτιστος**, ον, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 2. 98· καὶ **φιλόκτιτος**, ον, ὁ αὐτ. ἐν Δ. 40, 505.

φῑλόκτονος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ φονεύῃ, φονεύς, φονικός, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 211.

φῑλόκῡδος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς κύδους, Ἀριστοφ. Σφ. 75, Ἀριστ. Φυσιογν. 3. 13, Πολυδ. Ϛ', 168.

φῑλοκῡδής, ές, ὁ ἀγαπῶν τὸ κῦδος, τὴν δόξαν ἢ φήμην, ἤβη, κῶμος Ὕμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 375, 481.

φῑλοκύμαιος [ῡ], ον, φίλος τῶν Κυμαίων, Συλλ. Ἐπιγρ. 3524. 33.

φῑλοκῡνηγέτης, ου, ὁ, = **φιλοκύνηγος**, Ξεν. Κυνηγ. 5. 14., 12, 11.

φῑλοκῡνηγία, ἡ, ἀγάπη τοῦ κυνηγίου, Στοβ. Ἔκλογ. 2. 120.

φῑλόκῡνηγος [ῡ], ον, ὁ ἀγαπῶν τὸ κυνηγέσιον, Διόδ. 4. 45, Πλούτ., κλπ.· φ. ἐνέργεια Σώστρ. παρὰ Στοβ. σ. 64. 34

φῑλόκῡρος, ὁ, φίλος τοῦ Κύρου, Στράβ. 517.

φῑλοκύων, -κῦνος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς κύνας, Πλάτ. Λῦσ. 212D, Ἰάμβλ. κλπ.· οὕτω **φιλόκῡνος**, ον, Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 1. 33.

φῑλοκωθωνιστής, οῦ, ὁ, ὁ φιλῶν νὰ πίνῃ οἶνον μέχρι μέθης, κάλλιον ὅρως **κωθωνιστὴς** (ὡς ἐν τῇ Ἐπιτομῇ), Ἀθήν. 433B.

φῑλόκωμος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς κώμους, τὰς διασκεδάσεις μετ' εὐωχίας καὶ χοροῦ, ἐπίθ. τοῦ Ἀνακρέοντος, Σιμωνίδ. (;) 179· πηκτὶς Ἀνθολ. Παλατ. 5. 175.

φῑλοκώμῳδος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς κωμῳδίας, ἐπιγραφὴ συγγράμματος μνημονευομένου ὑπὸ τοῦ Σουΐδ ἐν λέξ. **Διονυσιάδης .. Μαλλώτης**.

φῑλόκωπος, ον, = **φιλήρετμος**, ὁ φιλῶν τὰς κώπας, ὁ ἀγαπῶν νὰ κωπηλατῇ, Ἡσύχ. ἐν λ. **φιλήρετμοι**.

φῑλόλαγνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν σαρκικὴν συνουσίαν, Ἱππ. σ. 79. 9.

φῑλολᾱ́κων [ᾰ], ωνος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς Λάκωνας, φίλος αὐτῶν, Πλουτ. Ἀρτοξ. 13, κλπ.· ἐπίθετ. τοῦ Κίμωνος, ὁ αὐτ. ἐν Περικλ. 9, ἐν Κίμ. 16· ὄνομα κωμῳδίας τινὸς Στεφάνου τοῦ κωμικοῦ, Ἀθήν. 469Δ· — οὕτω **φιλολακεδαιμόνιος**, ον, Θεμίστ. σελ. 96Δ.

φῑλολᾰ́λία, ἡ, ἡ τοῦ λαλεῖν ἀγάπη, πολυλογία, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 463Δ.

φῑλόλᾰλος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ λαλῇ, φιλήκοος μᾶλλον ἢ φιλόλαλος Διογέν. Λαέρτ. 1. 92.

φῑλολᾰμπᾰ́δος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς λαμπάδας, ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, «φιλολάμπαδος· ἡ Ἄρτεμις» Ἡσύχ.

φῑλόλᾱος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν λαόν, Συλλ. Ἐπιγραφ. 9904, Ἐκκλ.

φιλολείμων Ἵππος, ὁ ἀγαπῶν τοὺς λειμῶνας, Εὐστ. εἰς Ἰλ. σ. 1349. 43.

φῑλολήϊος, ον, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **φιλόλειος**, ὁ ἀγαπῶν τὴν λείαν, Ὕμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 335.

φῑλόλητος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ λαμβάνῃ, ἀμφίβολ. λέξις παρὰ Πολυδ. Ϛ', 167.

φιλόλῑθος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς πολυτίμους λίθους, Πλούτ. 2. 462C, Κλήμ. Ἀλεξ. 257.

φῑλόλῑχνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ λιχνεύματα, τὰ ἡδύσματα, Ἀνθ. Π. 2. 295, 302.

φῑλολογέω, ἀγαπῶ τὴν μάθησιν καὶ τὰ γράμματα, σπουδάζω περὶ τοὺς συγγραφεῖς, Λατιν. studere, Πλούτ. 2. 133H, Κάτων Νεώτ. 6.—Παθ., τὰ **φιλολογηθέντα**, τὰ χρησιμεύσαντα ὡς ὑπόθεσις λόγου πλήρους μαθήσεως, Πλούτ. 2. 612E·— ῥηματ. ἐπίθετ. **φιλολογητέον**, Κλήμ. Ἀλεξ. 219.

φῑλολογία, ἡ, ἀγάπη τῆς διαλεκτικῆς, τοῦ διαλέγεσθαι, ἀγάπη τῆς ἐπιστημονικῆς καὶ ἀπηκριβωμένης ζητήσεως, Πλάτ. Θεαίτ. 146A. **II.** ἀγάπη πρὸς μάθησιν καὶ τὰ γράμματα, σπουδὴ περὶ τὰ γράμματα καὶ τοὺς συγγραφεῖς, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 318, Ἀριστ. Προβλ. 18, Κικ. πρὸς Ἀττικ. 2. 17, κλπ.·— ἡ σπουδὴ τῆς γλώσσης καὶ ἱστορίας, Πλούτ. 2. 645C.

φῑλολογικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φιλόλογον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐσ.

φιλολόγιος ὁ Θεός, Θ. Λάσκ. σ. 765, Ἐκδ. Mi., Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

φῑλόλογος, ον, κυρίως, ὁ ἀγαπῶν τοὺς λόγους, τὰς ὁμιλίας, λάλος, οἶνος φιλολόγους ποιεῖ Ἄλεξις ἐν Ἀδηλ. 17· φιλ. καὶ πολυλόγος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **βραχυλόγος**· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Σπάρτην, Πλάτ. Νόμ. 641E· — ὁ ἀγαπῶν νὰ ὁμιλῇ, ἐπίθ. τοῦ Λυσίου, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 236E. **II.** ὁ ἀγαπῶν τὴν διαλεκτικήν, τὴν φιλοσοφικὴν συζήτησιν, ἀντίθετον τῷ **μισόλογος**, ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 188C, ἐν Φαίδρῳ 236E· φ. γ' εἴ καὶ χρηστὸς ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 161A· ὁ φιλόσοφός τε καὶ ὁ φ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 582E **2)** ὁ ἀγαπῶν τὴν μάθησιν καὶ τὴν σπουδὴν τῶν συγγραφέων, πεπαιδευμένος, ὡς τὸ Λατιν. studiosus, Λακεδαιμόνιοι .. ἥκιστα φιλ. ὄντες Ἀριστ. Ρητ. 2, 23, 11· Ζήνων ἔφασκε τοὺς μὲν φιλολόγους,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τούς δὲ λογοφίλους Στοβ. σ. 218. 10· «μηδ' εἶναι φιλόλογον (τὸν φαῦ ον), λογόφιλον δὲ μᾶλλον, μέχρι λαλιᾶς ἐπιπολαίου προβαίνοντα, μηκέτι δὲ καὶ τοῖς ἔργοις ἐκδέδα ούμενον τὸν τῆς ἀρετῆς λόγον» ὁ αὐτ. ἐν Ἐκλογ. 2. 214· οὕ-ω παρὰ Πλουτ., φιλολόγῳ ὑποκατακλίνεσθαι φιλομαθῇ 2. 618E, πρβλ. 419E· ἀντίθεταν τῷ ἀπαίδευτος, Περικλ. παρὰ Στοβ. 428. 52· τῷ πολιτικός, Πλουτ. Λούκουλλ. 42·—ἀκολούθως μεταγεν., ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων, πεπαιδευμένος, σπουδάσας περὶ τὰ γράμματα, καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὁ Ἐρατοσθένης οὕτως ἐκάλει ἑαυτὸν· οὕ-ω δὲ ἐγένετο χρῆσις τοῦ ἐπιθέτου τούτου καὶ ἐπὶ τοῦ Ρωμαίου δραματικοῦ Atrius Capito, διότι (ὡς λέγει ὁ Σουητώνιος) multipli et varia doctrina censebatur·—τὴν χρῆσιν ὅμως ταύτην ἀποδοκιμάζει ὁ Φρύνιχος 392 (φιλόλογος ὁ φιλῶν λόγους καὶ σπουδάζων περὶ παιδείαν· οἱ δὲ νῦν ἐπὶ τοῦ ἐμπείρου τιθέασιν, οὐκ ὀρθῶς). **3)** ἐπὶ βιβλίου, σπουδαῖον ἐπιστημονικὸν βιβλίον, Κικ. πρὸς Ἀττικ. 13. 12· τὸ ἔχον σχέσιν πρὸς τὴν παιδείαν, αὐτόθι 15. 15.— Ἐπίρρ. -λόγως, μετὰ μαθήσεως, Πολυδ Δ', 11, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. (ἐν τῇ ὑποθέσει.) **III.** ὁ περὶ τοὺς λόγους σπουδάζων, ἐναντίον τῷ φιλόσοφος, Συνέσ. 43B, Πλωτῖν., Πρόκλ., κλπ.·—περὶ τῆς λέξεως ἴδε Lehis εἰς Ἡρῳδιαν. 379 κἑξ. (Συχνάκις φέρεται παροξ. φιλολόγος, ὅπερ φαίνεται ἐννοῶν καὶ ὁ Μέγ. Ἐτυμ. 406. 10· ἕτεροι δὲ ὡς ὁ Gütling, γράφουσιν ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας προπαροξ. φιλόλογος, ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας παροξυτ. φιλολόγος. Ἀλλ' ὁ ὀρθὸς τονισμὸς εἶναι φιλόλογος, κατὰ τὸν κανόνα τοῦ Ἀρκαδ. 89. 16, ὡς τονίζονται πᾶσαι αἱ λέξεις αἱ συνταθειμέναι μετὰ τοῦ λόγος, καὶ μὴ παραγόμεναι ἐκ τοῦ λέγω, ὡς τὸ περατολόγος, κλπ.]—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. 321.

φῐλολοιδορία, ἡ, ἡ πρὸς λοιδορίας ἢ ὕβρεις ἀγάπη, Ἐτυμ. Μέγ. 403. 44.,

φῐλολοίδορος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ λοιδορῇ, λοίδορος, ὑβριστικός, Δημ. 269. 11, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 7, Προβλ. 3, 27, Ἐπίρρ. -ρως, Πολυδ. Γ', 139, κλπ.

φῐλολουτρέω, ἀγαπῶ τὸ λουτρόν, ἀγαπῶ νὰ λούωμαι συχνά, Ἱππ περὶ Διαίτ. Ὀξ. 395.

φῐλόλουτρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸ λουτρόν, Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ 395, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 11.

φῐλόλῡπος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ λυπῆται, Πλούτ. 2. 600C· τὸ φιλόλυπον καὶ φιλόθρηνον ὡς ἀγενὲς παραιτούμενοι Βασίλ. τ. 1, σ. 361A, κλπ.

φῐλόλῡρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν λύραν, Ἐπίχαρμ. 69 Ahr.

φῐλομάθεια, ἡ, ἀγάπη πρὸς τὴν μάθησιν ἢ γνῶσιν, Πλάτ. Πολ. 499E, Τίμ. 90B, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 3. 10, 2·— παρὰ μεταγεν. συγγραφεῦσι καὶ τοῖς Ἀντιγράφοις συχνάκις φιλομαθέα.

φῐλομαθέω, ἀγαπῶ τὴν μάθησιν, εἶμαι φιλομαθής, Πλάτ. Νόμ. 810A, Πολύβ. 1. 13, 9, κλπ.· φ. περί τινος ὁ αὐτ. 3. 59. 4.

φῐλομᾰθής, ές, γεν. ές, ὁ ἀγαπῶν τὴν μάθησιν, ἀγαπῶν νὰ μανθάνῃ, Πλάτ. ἐν Φαίδωνι 67B, 82D, κ. ἀλλ.· ἐάν ἧς φ., ἔσει πολυμαθὴς Ἰσοκρ. 5D· ὑπερθ. φιλομαθέστατος Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 2, 2·— τὸ φιλομαθές, = φιλομάθεια, Πλάτ. Πολ. 376B, 411D· ἐπίρρ. -θῶς, οἱ φιλοπόνως καὶ φιλομαθῶς ἀκούοντες Ψευδοχρυσ. τ. 5. σ. 750A, Κυρίλλ. Ἱεροσ. Κατηχ. σ. 36, κλπ. — πρβλ. φιλόλογος II. 2. **2)** μετὰ γεν. πράγμ., προθύμως ἐπιδιώκων τὸ νὰ μάθῃ τι, Πλάτ. Πολ. 485D, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 5.

φῐλομάθια, ἡ, ἴδε ἐν λ. φιλομάθεια.

φῐλομᾰκεδών, όνος, ὁ, φίλος τῶν Μακεδόνων, τῆς Μακεδονίας, Θεμίστ. 132B, κλπ.

φῐλομάκελλος [ᾰ], ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν μάκελλαν, τὴν ἀξίνην, Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 839C, κλπ.

φῐλομᾰλᾰκος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν μαλθακότητα, τὴν ἡδυπάθειαν, φιλοκόσμους, φιλομαλάκους Πτολεμ. Τετράβ. σ. 162.

φῐλομαντευτής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὰς μαντείας, Πλάτ. Νόμ. 813D —οὕτω φιλόμαντις, εως, ὁ, ἡ, Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 11, Ἀστρολ 27.

φῐλομάρτυς, ῠρος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς μάρτυρας, Βασίλ. τ. 1, σ. 526A, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 1017A, κλπ.

φῐλόμαστος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς μαστούς, ἐπὶ τῶν νεογνῶν ζώων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 142, 720.

φῐλομᾰχέω, ἀγαπῶ τὰς μάχας, θέλω νὰ μάχωμαι, Πλουτ. Πομπ. 65, Καῖσ. 52, κλπ.· ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὁ αὐτ. ἐν Φαβ. 5 κλπ.· μεταφορ., ἐπὶ συζητήσεως ἢ λογομαχίας, ὁ αὐτ. 2. 122B, κλπ.· φ πρός τινα αὐτόθι 195D.

φῐλόμαχος, ος, ὁ ἀγαπῶν τὰς μάχας, φιλοπόλεμος, Πινδ. Ἀποσπ 142, Αἰσχύλ. Θήβ. 129, Ἀγ. 230.

φῐλ-ομβρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν ὄμβρον, τὴν βροχήν, νάρκισσος Ἄνθ. Παλατ. 5. 144·— οὕτω **φῐλόμβριος**, ον, ἐπὶ βατράχου, Πλάτ., αὐτόθι 6. 43.

φῐλόμβροτος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς βροτούς, δηλ. τοὺς θνητούς, Μάξιμ. π. καταρχ. 456.

φῐλομειδής, ές, ἴδε ἐν λ. **φιλομμειδής**.

φῐλομείλιχος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν μειλιχίαν, τὸν μειλίχιον τρόπον, φιλομείλιχος γλῶσσα Παφίη Ἰω. Γαζ. ποιήμ. ἐν Matr. An. Gr. II, σ. 638.

φῐλομειράκιος, ον, ὁ φιλῶν τοὺς μειράκας, Κλήμ. Ἀλεξ. 346.

φῐλομεῖραξ, ᾰκος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς μείρακας, Ἀθήν. 603E, Παυσ. 6. 23, 6.

φῐλομεμφής, ές, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν νὰ μέμφηται, νὰ ψέγῃ, νὰ ἐπιτιμᾷ, Πλούτ. 2. 707A·— τὸ ὑπερθ. φιλομεμφέστατος ἁπαντᾷ παρὰ Πλουτ. ἐν Κίμωνος καὶ Λουκούλλου συγκρίσει 1, πιθανῶς ἡμαρτημένως ἀντὶ -έστατος.

φῐλομέριμνος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ μεριμνᾷ, νὰ φροντίζῃ, ἀγρυπνον, φιλομέριμνον Θεοφιλ. Σιμοκ. Ἐπιστ. 29, σ. 48.

φῐλομετάβολος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν μεταβολήν, εὐμετάβολος, φιλομετάβολόν τί ἐστιν ὁ αἰὼν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ 1. 82.— **φῐλομετάθλητος**, ον, Θεοδωρ. Ἐπιστ. ἐν Boiss. Ἀνεκδ. τ. 5, σ. 417.

φῐλόμετρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸ μέτρον, «ᾔτησας στίχους·.. ἔχεις γὰρ.. καὶ τὸ φιλόλογον ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τὸ φιλόμετρον» Νικήτ. Εὐγεν. 2, σ. 7·— **φῐλομετρία**, ἡ, Συνέσ. 62C.

φῐλομήδειον, τὸ, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ χελιδονίου, Διοσκ. 2. 211.

φῐλομήλᾱ, Ἰων. -λη, ἡ, ἡ ἀηδών, ἐπειδὴ κατὰ τὸν μῦθον ἡ Φιλομήλα μετεμορφώθη εἰς ἀηδόνα, Δημ. 1397. 28, Ἀπολλόδωρ. 3. 14, 8. (Ἡ κατάληξις -μηλα πιθανῶς ἐσχηματίσθη κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ μέλος, ᾄσμα). **2)** εἶδος ἐχθύος, = κόκκυξ, ἴδε σημ. Κορ. ἢ εἰς Ξενοκρ. σ. 71.

φῐλόμηλος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ μῆλα ἢ τοὺς καρπούς, Δωρόθεος παρ' Ἀθην. 276F.

φῐλ-όμηρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν Ὅμηρον, περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου, Στράβ. 594, πρβλ. Ἀθήν. 620B· περὶ τοῦ Σοφοκλ., Εὐστ. 440, 38., 851. 58, κλπ.

φῐλομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑαυτοῦ μητέρα, Πλούτ. Σόλων 27, κλπ.· ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Ἀντιφάν. **II.** ἐπώνυμον Πτολεμαίου τοῦ ς', βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, ἴδε Clinton F. H. 3. 386 κἑξ.· — ἐντεῦθεν **φῐλομητόριος**, ὁ, δοῦλός τις Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος, Σύλλ. Ἐπιγρ. 4678.

φῐλομίσως [Ῐ], ἐπίρρ., μετὰ μεγάλου μίσους, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **φιλαπεχθημόνως**.

φῐλομμειδής, ές, ποιητ. ἀντὶ **φιλομειδής**, ὁ ἀγαπῶν τὸ μειδίαμα, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, Ὀδ. Θ, 362, Ἰλ. Γ, 424, κλπ., καὶ Ἡσ.· ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Ἀνθ., κλπ.·— ὁ τύπος **φιλομειδὴς** εὑρηται ἐν Λουκ. Εἰκ. 8, Ἄνθ. Παλατ. 9, 524.— Πρβλ. τὸ ἑπόμ.

φῐλομμηδής, ές, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ἐν Ἡσ. Θεογ. 200, — λέγε αι ὅτι εἶναι Βοιωτικὴ λέξις, Εὐστ. εἰς Ἰλ. 439. 36· ἴδε Mützell εἰς Ἡσ. Θεογ. 263 κἑξ.

φῐλόμολπος, ον, ὁ φιλῶν τὰς μολπάς, δηλ. χορούς καὶ τραγούδια, Πινδ. Ν. 7, 12.

φῐλομονάζω, ἀγαπῶ τὸν μοναχικὸν βίον, διὰ τὸν τοῦ θεοῦ φόβον τοσοῦτον ἐγένετο φιλομονάζων Παλλαδίου Λαυσαϊκ. 1027B.

φῐλομόναχος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς μοναχούς, ὁ φιλόχριστος καὶ φιλομόναχος καὶ φιλόπτωχος Λειμωνάριον Μόσχ. σ. 1130E.

φῐλομουσέω, φιλῶ, θεραπεύω τὰς Μούσας, Ἀθήν. 633A, Φιλόδημ. ἐν Vol. Hercul.

φῐλομουσία, ἡ, ἡ πρὸς τὰς Μούσας ἀγάπη, Πλούτ. 2. 283B, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 8, 2, κλπ.

φῐλόμουσος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς Μούσας ἢ τὴν μουσικήν, ὃς λφὶς Ἀρίων ἐν Bergk. Lyr. σ. 507· καθόλου, ὁ ἀγαπῶν τὴν μουσικὴν καὶ τὰς καλὰς τέχνας, ὁ ἔχων ὑψηλὴν καὶ πλήρη παίδευσιν, Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 259B, Πολιτ. 548, Ξεν., κλπ.· φ. λόγοι Ἀριστοφ. Νεφ. 357 — τὸ φιλόμουσον, = φιλομουσία, Πλούτ. 2. 984B, κλπ.

φῐλομόχθηρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς μοχθηροὺς ἀνθρώπους, Φιλωνίδης ἐν Ἀδήλ. 8. **II.** ὁ ἀγαπῶν τοὺς μόχθους, διάφ γραφ. ἐν Πλάτ. Πολ. 535D.

φῐλόμοχθος, ον, = **φιλόπονος**. Ἵνα ἔχῃς ἐπιδείξαι σαυτὸν μαχητὴν φιλόμοχθον Φαλάρ. Ἐπιστ. σ. 180, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. 222.— Ἐπίρρ. **φιλομόχθως**, Μανίθων 4. 277.

φῐλομῡθέω, ἀγαπῶ τοὺς μύθους, Στράβων 19, 422, 474, ποιηταῖς φιλομυθοῦσιν Φωτ. Ἐπιστ. 111, 1, κλπ.

φῐλομῡθία, ἡ, ἡ πρὸς τοὺς μύθους ἀγάπη, Στράβ. 507.

φῐλόμῡθος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς μύθους ἢ τὰς μυθικὰς διηγήσεις, ὁ φ φιλόσοφός πώς ἐστιν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1, 2, 10· τὸ φιλόμυθον = **φιλομυθία**, Στράβ 19, Λογγῖν. 9, 11.

II. ὁ ἀγαπῶν νὰ λέγῃ πολλά, λάλος, «πολυλογᾶς», Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 3. 10, 2, Ἀποσπ. 618.

φῐλόμῡρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ μύρα, φιλόμυρον πᾶν τὸ Σάρδεων γένος Ἄλκαῖος ἐν «Ἐκπωματοποιῷ» 1· τὸ φιλόμυρον, ἡ πρὸς τὰ μύρα ἀγάπη, Αἰλ. περὶ Ζ. 16. 24.

φῐλόμωμος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ ψέγῃ τοὺς ἄλλους, φιλόψογος, Σιμωνίδ. 8. 12, Πτολεμ. Τετράβ. σ. 162. 26, κλπ.

φῐλονᾰμᾰτος [νᾰ], ον, ὁ ἀγαπῶν τὸ ὕδωρ, Ὀρφ. Ὕμν. 7. 16.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φιλόναος, ὁ φιλῶν τὸν ναόν, τὴν ἐκκλησίαν, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 118, 29, ἔκδ. Λ.

φῑλοναύτης, ου, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ναύτας, Ἀνθ. Π. 6. 38· ὁ ἀγαπῶν τὰ πλοῖα, Ἡσύχ.

φῑλονεικέω, (τὸ ὀρθὸν **φιλονῑκέω**, ῶδε ἐν τέλει), ἀγαπῶ τὰς ἔριδας, τὰς λογομαχίας, ἀγωνίζομαι ἐπιμόνως, ἀντιμάχομαι, ἐρίζω ἐπιμόνως, εἶμαι φίλερις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, φρονήματι φ. ἠναντιοῦτο, ἀγόμενος ἐκ φατριαστικοῦ πνεύματος, Θουκ. 5. 43, Ἀυσί. 165. 2· φιλονεικοῦντας, ἀλλ' οὐ ζητοῦντας τὸ προκείμενον Πλάτ. Γοργ. 457Ε, πρβλ. Πολ. 499Ε, Ἀυσί. 913 Reisk.· οἵτινες .. νενικηκότες ᾖδη .. οὕτω φιλονεικοῦσιν, ὥστε .. Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 16.— Κεῖται δέ, ἀπολ., ῶδε ἄνωτ.· — φ. πρός τινα περί τινος Ἀυσ. 100. 1· τινὶ πρός τι Πλάτ. Νόμ. 731Α· καὶ ἄνευ τοῦ προσώπου, φ. περί τινος Ἰσοκρ. 19Ε, 217C, Πλάτ. Νόμ. 935C· — μετ' αἰτ., φ. τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀποκρινόμενον, θέ᾽εις καὶ καλὰ ἐγὼ νὰ ἀποκριθῶ, Πλάτ. Πρωτ. 360Ε· ἀλλ' ἡ αἰτιατ. εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον οὐδ. ἐπιθ., τὰ χείρω φ., εἶμαι τοσοῦτον ἰσχυρογνώμων ὥστε νὰ ἑλέξω τὸ χεῖρον, Θουκ. 5. 111· μηδὲν φιλονεικεῖ Δημ. 501. 5· — ὡσαύτως, φ. τοῦτο, ὅπως .. Πλάτ. Φίλ. 14Β· καί, φ. ὅπως .. Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 17· — ἐν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 6, 15, ἀντὶ ἐφιλονείκησαν αὐτούς, πιθανῶς διορθωτέον αὐτοῖς ἢ πρὸς αὐτούς. — Παθ., πεφιλονείκηνται οἱ λόγοι μή .. Πλάτ. Νόμ. 907C. **2)** ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀμιλλώμενοι καὶ φ. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 15· φ. περὶ τῶν καλλίστων Ἰσοκρ. 57Ε· φ. ὅπως .. ὁ αὐτ. 105C· **φιλονεικητέον** ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. 135Β. — Περὶ τοῦ τύπου **φιλονῑκέω**, ῶδε **φιλόνεικος** ἐν τέλει.

φῑλονείκημα, τό, φιλονεικία, Φωτ. Βιβλ. 82. 4.

φῑλονεικία, (τὸ ὀρθόν, **φιλονῑκία**, ῶδε **φιλόνεικος** ἐν τέλει), ἡ, ἀγάπη πρὸς τὰς ἔριδας, τάσις καὶ ἐπιμονὴ πρὸς ἔριδας, ἀντίπραξις ἄμιλλα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, φιλ. ἕνεκα τῆς αὐτίκα Θουκ. 1. 41, πρβλ. 3. 82· φ. ἢ φιλοτιμίας ἕνεκα Πλάτ. Νόμ. 860D, πρβλ. Ἀλκιβ. 1. 122C· ἐκ μέθης καὶ φιλονεικίας Ἀυσί. 100. 12· διὰ στάσιν καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους φ. ὁ αὐτ. 913 Reisk.· εἰς πόλεμον .. πρὸς ἀλλήλους καὶ φ. Ἰσοκρ 266Α· ἡ πρὸς ἀλλήλους ἔρις καὶ φ. Δημ. 114. 8, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 88Α, 90Β· ἀλλά τίς με εἴληφε φ. πρὸς τὰ εἰρημένα ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 194Α· ὑπὸ τῆς πρὸς τἀμὰ ἔργα φ. Ξεν. Κύρ. 8. 7, 12· οὐ φιλονεικίᾳ γε ἐρωτῶ Πλάτ. Γοργ. 515Β· ἐάν τις φιλονεικίᾳ κριθῇ .. ᾖρᾶν, τεθνάτω ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 938C· εἰς τοσοῦτον φιλονεικίας ἐλθεῖν πρός τινα, ὥστε .. ὁ αὐτ. ἐν Μενεξ. 243Β· φ. τινὶ ἐμβάλλειν, ἐμποιεῖν Ξεν. Κύρ. 7. 1, 18., 8. 2, 26· φ. τισὶ ἐμβ. πρὸς ἀλλήλους ὁ αὐτ. ἐν Ἀγησ. 2, 8· — πληθ., φ. καὶ φιλοτιμίαι Πλάτ. Πολ. 548C· φ. γίγνονται ἀνθρώποις περί τινος Ξεν. Κύρ. 2. 1, 22· αἱ περὶ τὰς χορηγίας φ. Ἰσοκρ. 150C· φιλ. καὶ στάσεις Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 9. **2)** ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἔστω τούτων .. κατὰ νόμον ἅμιλλά τε καὶ φ. Πλάτ. Νόμ. 834C· μάλιστα ἐν τοῖς ἀγῶσι, πολλὴ φ. ἐγίγνετο Ξεν. Ἀν. 4. 8, 27, πρβλ. Λακ 4, 2· διὰ φιλονεικίαν ὁ αὐτ. ἐν Ἱέρ. 9, 6· ἐμπίπτει φ. πρὸς ἀλλήλους καὶ φ. κρατίστη οὖσα ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 21, 10. — Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 314, ῶδε καὶ Κόβητον ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ τ. 1, σ. 274.

φῑλόνεικος, ον, (τὸ ὀρθὸν **φιλόνῑκος**), ὁ ἀγαπῶν τὰς ἔριδας, φίλερις, μετ' ἐπιμονῆς καὶ ἰσχυρογνωμοσύνης ἐρίζων, **1)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, οὔτε δύσηρις ἐὼν οὔτ' ὢν φ. ἄγαν Πινδ. Ο. 6. 32· φ. ἐστι πρὸς ὃ ἂν ὁρμήσῃ Πλάτ. Πρωτ. 336Ε· φ. καὶ φιλότιμος ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 545Α, 582Ε· ἀλλὰ τὸ **φιλόνεικος** διαστέλλεται τοῦ **φιλότιμος** ὡς δηλοῦν χαρακτῆρα ὑποδεέστερον, ἐγένετο [ὁ φιλόνεικος] ὑψηλόφρων καὶ φιλότιμος αὐτόθι 550Β ἐπίπονον καὶ φ. καὶ φιλότιμον .. καταστήσας τὸν βίον Ἀυσί. 192. 8. **2)** ἐπὶ καλῆς σημασίας λέγεται ἐπὶ θυμοειδῶν ἵππων, Ξεν. Ἱππ. 9, 8, Πλούτ.· φιλ. πρὸς τὸ μὴ ἐλλείπεσθαι Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 5· — τὸ φιλόνεικον = φιλονεικία, ἔσωζον τὸ φ. ἐν ταῖς ψυχαῖς ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 7. 5, 64. —Ἐπίρρ. **-κως**, μετὰ φιλονεικίας, ἀντιζηλίας, παραθέειν ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 6, 16· φ. ἔχειν πρός τινα ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 3. 3, 57., 8. 4, 4· φιλ. ἔχειν πρὸς τὸ εἰδέναι Πλάτ. Γοργ. 505Ε. (Ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ἀπαντῶσιν ὡσαύτως οἱ τύποι **φιλόνικος**, **-νικέω**, **-νικία**, ἀλλ', ὡς φαίνεται, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ πρόθεσις ὅπως γίνῃ διάκρισις μεταξὺ τοῦ **φιλόνεικος**, ὁ ἀγαπῶν τὰς ἔριδας, φίλερις, καὶ **φιλόνικος**, ὁ ἀγαπῶν τὴν νίκην, φιλόδοξος· διὸ ἐν τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀντιγράφων τοῦ Ἰσοκράτους ἀναγινώσκομεν: περὶ τῶν καλλίστων ἐφιλονίκησαν (67Ε), ἀλλά, τὰς θεὰς περὶ τοῦ κάλλους φιλονεικούσας (217C)· μὴ δύσεις ὦν .., μηδὲ πρὸς πάντας φιλόνικος (8D)· τῆς πρὸς ἡμᾶς φιλονικίας (44D), ἀλλά, **φιλονεικία** ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας (266Α). Ἡ κυριωτάτη μαρτυρία ὑπὲρ τοῦ τύπου **φιλόνικος** εἶναι ἡ τοῦ Ἀριστ. ἐν Ρητορ. 2. 12, 6, καὶ φιλότιμοι μὲν εἰσιν [οἱ νέοι], μᾶλλα δὲ **φιλόνικοι**· ὑπερροχὴς γὰρ ἐπιθυμεῖ ἡ νεότης· ἡ δὲ νίκη ὑπεροχή τις, πρβλ. 1. 6, 30., 1, 10, 4., 1. 11, 14, Φυσιογν. 5, 9, Πολυβ. Α', 178· τὴν πρὸς ἀλλήλους φιλονικίαν Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκ.) 2561b. 35, ἀλλὰ **φιλονεικίαν** αὐτόθι 11. Ὁ Cobet ἀποφαίνεται ὅτι **φιλόνικος**, **-νικέω**, **-νικία** εἶναι οἱ μόναι ὀρθοὶ τύποι, N. LL. σ. 691 κέξ., καὶ ὅτι τὰ νεῖκος, **φιλόνεικος** εἶναι παραφθοραὶ τοῦ νῖκος (νίκη) **φιλόνικος**, ὡς συχνάκις ἀπαντῶσι **τειμή**, **φιλότειμος** ἐν Ἐπιγραφαῖς καὶ ἐν Ἀντιγράφοις ἀντὶ **τειμή**, **φιλότειμος**. Οἱ λόγοι οὗτοι πολλὴν ἔχουσι τὴν πειθώ· ἀλλ' ὁ C. bet δὲν κατορθοῖ νὰ δείξῃ πῶς τὸ **φιλόνεικος** μετὰ τῶν παραγώγων κατήντησαν οἱ γενικῶς ἀποδεδεγμένοι τύποι, ἐν ᾧ οἱ τύποι **τειμή**, **φιλότειμος** παρέμειναν μόνον ὡς ἐξαίρεσις καὶ μόνον παρὰ μεταγενεστ.).

φῑλόνεος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς νέους ἢ τὴν νεότητα, Λουκιαν. Ἔρωτ. 24, Ἡλιόδ. 7. 20.

φῑλονῑκέω, **-νικία**, **-νικος**, ῶδε ἐν λέξει **φιλόνεικος**, ἐν τέλει.

φῑλόνομος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς νόμους, Παχυμέρ. Μελέτη 7, σ. 129, 20, καὶ Μελέτ. 12, σ. 243 Boiss.

φῑλονοσέω, εἶμαι συνήθως ἄρρωστος, εἶμαι φιλάσθενος, Ἀλκίφρων 2. 2.

φῑλονύμφιος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν νυμφίον ἢ τὴν νύμφην, Ἀνθ. Παλ. 10. 21.

φῑλόνυμφος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, Ἰω. Δαμασκ 895Α.

φῑλόξεινος, ον, ποιητ. ἀντὶ **φιλόξενος**.

Φιλοξένειος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ Φιλοξένου ἐπινοηθείς, Ἀθήν. 5D· ἡμαρτημένως φέρεται **ξένειοι** παρὰ Πολυδ. Ϛ', 78.

φῑλοξενέω, ὡς καὶ νῦν, ὑποδέχομαι καὶ ξενίζω τινὰ φιλοξένως, ὑποδέχομαι καὶ περιποιοῦμαι αὐτόν, τινάς Εὐστ. 1654. 58, Ἐτυμολ. Μέγ. **II.** ἀγαπῶ ξένους τρόπους, ξένα πράγματα, φ. περί τι Στράβ. 471.

φῑλοξένημα, τό, πρᾶξις φιλοξενίας, Θεόδ. Πρόδρ. σελ. 100, Νικήτ. Εὐγεν. 6, 244, καὶ 7, 304.

φῑλοξενία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ φιλοξενεῖν, τὸ δέχεσθαι καὶ περιποιεῖσθαι τινα φιλοξένως, Πλάτ. Νόμ. 953Α, Πολύβ. 4. 20. 1, κλπ.· — παρὰ Θεόγν. 1358, λέγεται ἐπὶ ἑταιρῶν.

φῑλοξενίζω, = **φιλοξενέω**, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 22. 61.

φῑλοξενικός, ή, όν, φιλόξενος, εἰς τὴν φιλοξενίαν ἀνήκων, πρόθυμος ἢ κατάλληλος, Εὐστ. 158. 37.

φῑλόξενος, ποιητικ. **-ξεινος**, ον· — ὁ φιλῶν τοὺς ξένους, ὁ φιλοξενῶν αὐτούς, Ὀδ. Ζ. 121. Θ. 576, κ. ἀλλ. (ἀείποτε ἐν τῷ ποιητ. τύπῳ), Πινδ. Ο. 3. 1, Ν. 1. 30, κλπ.· παθ. τὸ φιλόξενον ἔργον, φιλοξενηθῆναι, ὁ αὐτ. ἐν Ι. 2. 36· τὸ εἶναι φ. Ἀριστ. περὶ Ἀρετ. κ. Κακ. 5. 5., 8. 3· — παρ' Αἰσχύλ. ἐν Χο. 656, ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα φιλόξεν' ἐστίν (ἐξυπακ. τὰ δῶματα) Αἰγίσθου δίαι (οὕτως) ἡ πιθανὴ γραφὴ εἶναι: Αἰγίσθου βίᾳ. — Ὑπερθετ. **-ώτατος** ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 198· σὺν ἀνδρὶ θείῳ καὶ φιλοξενωτάτῳ Κρατῖνος ἐν «Ἀρχιλόχοις» 1.— Ἐπίρρ. **-νως**, Ἰσοκρ. 18D.

φῑλοξενοφῶν, ό, ὁ ἀγαπῶν τὸν Ξενοφῶντα Ἀρκάδ. 17.

φῑλοξύτονος, ον, συνήθως ὀξύτονος, Εὐστ. 72, 39.

φῑλόοινος, ον, ποιητ. ἀντὶ **φίλοινος**, Ἀνθ. Παλ. 5. 261.

φῑλοπαθής, ές, ὁ ἀφωπωμένος εἰς τὰ ἑαυτοῦ πάθη, σαρκικός, Φίλων Ι. 75. 35, 109, Εὐστ. ΙΙ, 872, ΙΙΙ, 349C.

φῑλοπαιγμοσύνη, ἡ, ἀγάπη πρὸς τὰς παιδιάς, πρὸς τὰς διασκεδάσεις, Πολυβ. Ε', 161.

φῑλοπαίγμων, ον, (παίζω) ὁ ἀγαπῶν νὰ παίζῃ, «παιγνιδιάρης», «παιγνιδιάκος», αὐτὰρ θεὸς ἀοιδὸς .. ἡμῖν ἠγείσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο Ὀδ. Ψ. 134· ὀρχηστῆρες Ἡσ. Ἀποσπ. 13. 3, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 333· ἐπὶ τοῦ λέοντος, πρὸς τὰ σύντροφα καὶ συνήθη αφόδρα φ. Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 2. — Ὁ Ἀττικώτερος τύπος **φιλοπαίγμων** (ἀλλὰ μετὰ διαφόρου γραφῆς **-παίγμων**) ἀπαντᾷ ἐν Πλάτ. Πολ. 452Ε, Κρατ. 406C· πρβλ. Λοβεκ. Φρύνιχ. 241. — Ἐπίρρ. **-μόνως**, Πολυβ. Ε', 161.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 155.

φῑλοπαιδεύτρια, ἡ, ἡ ἀγαπῶσα νὰ ἐκπαιδεύῃ, νὰ διδάσκῃ, κατὰ φύσιν ἡ πατρὶς φιλοπαιδεύτριά ἐστιν Καλλίνικ. ἐν βίῳ Ὑπατ. Act. SS. Junii τ. 3, σ. 310f.

φῑλοπαιδία, ἡ, ἡ πρὸς τὰ τέκνα ἀγάπη, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Γ. 259.

φῑλοπαίκτης, ου, ὁ, = **φιλοπαίγμων**, Πολυβ. Ε', 161· πρβλ. **φιλοπαίστης**.

φῑλόπαις, **αιδος**, ὁ, ἡ, ὁ φιλῶν τοὺς παῖδας, ὡς τὸ **παιδεραστής**, Πλάτ. Πολ. 474D, Θεόκρ. 12. 29· φ. χέλυς, ἡ μέλπουσα τὴν πρὸς τοὺς παῖδας ἀγάπην, Σιμωνίδ. (;) 179· νόσος φ. Καλλ. Ἐπιγράμμ. 48. 6. **II.** ὁ ἀγαπῶν τὰ ἑαυτοῦ τέκνα, Ἀριστ. Ἀν. 1. 13, Συλλ. Ἐπιγρ. 2384 χειλιδῶν Ἀνθ. Π. 10. 16.

II. ὄνομα τοῦ πράσου, Πλίν. 20. 89.

φῑλοπαίσμων, ῶδε **φιλοπαίγμων**.

φῑλοπαίστης, ου, ὁ, = **φιλοπαίγμων**, Αἰλ. περὶ Ζ. 4. 34., 5. 39, Σουΐδ. ἐν λέξ. **Θεόπομπος Θεοδέκτου**. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 270, 433.

φῑλοπάλαιστρος, ον, ὁ φιλῶν τὴν παλαίστραν, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **φιλέφιος**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φῐλοπάννῠχος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς παννυχίδας, τὰς ὁλονυκτίους διασκεδάσεις, Ἀνθ. Παλ. 5. 123, Ὀρφ. Ὕμν. 2 (3). 5.

φῐλοπαράβολος, ον, ὁ φιλῶν τὰς τολμηρὰς ἐπιχειρήσεις, ῥιψοκίνδυνος, Πλουτ. Φιλοπ. 9.

φῐλοπάρθενος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς παρθένους, θεός ἐστι φιλοπάρθενος, περὶ τοῦ Πανός, Ἀχιλλ. Τάτ. 8. 13, Νόνν. Διονυσ. 48, 430, κλπ. **II.** ὁ φιλῶν τὴν παρθενίαν, παρθένος αὕτη καὶ φιλοπάρθενος Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 881C.

Φῐλοπάτιον, τό, (πατέω) ὄνομα δάσους τινὸς παρὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν, κυνηγῶν μετὰ τοῦ βασιλέως ἐν τῷ Φιλοπατίῳ Λέων Γραμματ. ἐν Βασιλ. σ. 470.

φῐλοπᾰτορία, ἡ, ἡ πρὸς τὸν πατέρα ἀγάπη, Καισαρ. Διάλ. σελ. 3, κλπ.

φῐλοπατρία, ἡ, ἡ πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπη, Ἀριστοφ. Σφ. 1465, Συλλ. Ἐπιγρ. 5878.

φῐλόπατρις, ιδος, ὁ, ἡ, ἀλλὰ αἰτ. **φῐλόπατριν** Πολύβ. 1. 14, 4, Λουκ. Περεγρ. 15, κλπ.·— ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, Πολύβ. ἔνθ' ἀ ωτ., Ἀνθ. Παλ. 7. 235, Κικ. πρὸς Ἀττ. 9. 10, Πλούτ., κλπ.·— τὸ φιλόπατρι = **φιλοπατρία**, ὁ αὐτ. 2. 119C. Πρβλ. **φιλόπολις**.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 173

φῐλοπάτωρ [ᾰ], ορος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὸν ἑαυτοῦ πατέρα, Εὐρ. Ὀρ. 1605, Ἰφ. ἐν Αὐλ. 638, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 7. 4, 5·— ὄνομα ἑνὸς τῶν Πτολεμαίων καὶ ἄλλων τινῶν βασιλέων, Συλλογ. Ἐπιγρ. 357, 358, κ. ἀλλ.

φῐλοπείσμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ εὐκόλως καταπείθων, Μεθόδ.·— ἀλλὰ κατ' Ἀλλάτιον γραπτέον **φῐλοπύσμων**, ὁ ἀγαπῶν νὰ πυνθάνηται.

φῐλοπελλᾶς, ᾶ, ὁ, ἀγαπῶν τοὺς γέροντας, τὸ δὲ φιλοπελλᾶς.. τὸν τῶν ἁπλῶν ἐφύλαξε τόνον Ἀρκάδ. 22. 20, καὶ ἀνωτέρω· «τὸ μέν τι πελλᾶς ὁ γέρων περισπᾶται ἐπὶ σκώμματος ὄν» αὐτόθι 2.

φῐλοπένης, ητος, ὁ, ἡ, ὁ φιλῶν τοὺς πένητας, καλείσθωσαν οὖν εἰς μέσον οἱ φιλόθεοι καὶ φιλότιμοι καὶ φιλοπένητες Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 811, 32.

φῐλοπενθής, ές, ὁ ἀγαπῶν νὰ πενθῇ, Πλούτ. 2. 113A, κλπ.· πόθος φ. Γοργ. Ἐγκώμ. Ἑλένης, 681 Βεκκῆρ.· τὸ φιλ. Πλούτ. 3. 822B.

φῐλοπένταθλος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸ **πένταθλον**, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 7. 16.

φῐλοπέρσης, ου, ὁ, φίλος τῶν Περσῶν, Θεμίστ. 132B, etc.

φῐλοπευθέω, = **φιλοπευστέω**, Βυζ.

φῐλοπευθής, ές, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐρωτᾷ, περίεργος, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 42· τὸ φ. Πλούτ. 2. 515F.

φῐλοπευστέω, ἀγαπῶ νὰ ἐρωτῶ ὅπως μάθω, Πολύβ. 3. 59, 6· μετ' αἰτιατ., ἐξετάζω μετὰ περιεργίας περί τινος, Στράβ. 644.— Καθ' Ἡσύχ.: «φιλοπευστεῖν· ἀκούειν, μανθάνειν, ἐρωτᾶν» καὶ «φιλοπευστοῦντα· ἡδέως ἀκούοντα. ἢ ἐρωτῶντα», κατὰ δὲ Σουΐδ.: «φιλοπευστεῖ, φιλοπραγμονεῖ», οὕτω καὶ κατὰ Φώτ.

φῐλοπεύστης, ου, ὁ, = **φιλοπευθής**, Πτολεμ. Τετράβ. 160.

φῐλοπευστία, ἡ, τὸ φιλοπευστεῖν, Πλούτ. 2. 518C.

φῐλοπευστικός, ή, όν, καὶ **φιλόπευστος**, ον, = **φιλοπευθής**, Φώτ., Σουΐδ.

φῐλόπικρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ πικρά, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 2. 10. 28.

φῐλόπιστος, ον, πιστός. «μὴ φιλόνεικος, μὴ κενόδοξος, μὴ ἐξηγητικός, ἀλλὰ φιλόπιστος» Βασιλ. Ἐπιστ. τ. 2, σ. 738.

φῐλοπλάκουντος [ᾰ], ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς πλακοῦντας, Ἀθήν. 644A.

φιλοπλάτᾰνος, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὰς πλατάνους, ἐπὶ νεανίου ἀγαπῶντος νὰ κάθηται ὑπὸ πλάτανον, Ἀρισταίν. 1. 3.

φῐλοπλᾰτύνομαι, μέσ., ἀγαπῶ νὰ μεγαλύνωμαι, νὰ ὑπερηφανεύωμαι, Ἀποφθέγμ. Πατέρ. 184A.

φῐλοπλάτων [ᾰ], ωνος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὸν Πλάτωνα, Διογέν. Λαέρτ. 3. 47, Ἀττ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 795C.

φῐλόπλεκτος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ πλέκηται, ὁ συνήθως πλεκόμενος, κόμη Ἀνθ. Π. 6. 206.

φῐλοπληκτικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν νὰ πλήττῃ, Κωμικ. παρ' Εὐστ. 1206. 56.

φῐλοπλόκᾰμος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς πλοκάμους, Εὐφορίων παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. **Δυμᾶνες** 42.

φῐλόπλοος, ον, συνηρ. **-πλους**, ουν, ὁ ἀγαπῶν νὰ πλέῃ, Ἀνθ. Π. 6. 236.

φίλ-οπλος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ ὅπλα, Ἀνθ. Π. 11. 195, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 223. 7.

φῐλοπλούσιος, ον, = **φιλόπλουτος**, Ἡλιόδ. 5. 12, Ἐκκλ.

φῐλοπλουτέω, ἐπιθυμῶ νὰ γίνω πλούσιος, ἀγαπῶ τὸν πλοῦτον, Πλούτ. 2. 524F, Ἐκκλ.

φῐλοπλουτία, ἡ, ἡ ἀγάπη τοῦ πλούτου, Πλουτ. Λυκοῦργ. 30, Κράσσ. 2, κλπ.

φῐλόπλουτος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν πλοῦτον, ὁ ἐπιθυμῶν νὰ γίνῃ πλούσιος, Λουκ. περὶ Οἴκου 5, Πλούτ. 2. 140F· φιλ. ἅμιλλα, ἅμιλλα πρὸς κτῆσιν πλούτου, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 412·— τὸ φιλόπλουτον = **φιλοπλουτία**, Πλούτ. 2. 793E.

φῐλοποιέω, κάμνω τινὰ φίλον, Α. Β. 428·— ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κάμνω τινὰ φίλον μου, ἑλκύω πρὸς ἐμαυτόν, τινὰ Πολύβ. 3. 42, 2., 32. 5, 7, Διόδ., κλπ.

φῐλοποίησις, εως, ἡ, τὸ φιλοποιεῖν, κτῆσις φίλων, Γλωσσ.

φῐλοποιητής, οῦ, ὁ, ὁ φιλῶν τοὺς ποιητάς, Πλάτ. Πολ. 607D.

φῐλοποιία, ἡ, = **φιλοποίησις**, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 239, Διογέν. Λαέρτ. 7. 130 (κοινῶς φέρεται **φιλευποιίας**).

φῐλοποίκῐλος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ποικιλίαν, ὁ πόλεμος οὐκ ἐπίδηλα τὰ κινήματα κέκτηται, ἅτε φιλοποίκιλος ὢν καὶ πολύμορφος Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 35A.

φῐλοποίμην, ενος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ποιμένας, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 207B.

φῐλοποίμνιος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸ ποίμνιον, κύων φιλοποίμνιος Θεόκρ. 5. 106

φῐλόποινος, ον, ὁ φιλῶν τὴν ἐκδίκησιν, φιλόποινος καρδία Ἐφραίμ. Καισ. 2206, σ. 57.

φῐλοποιός, όν, ὁ ποιῶν φίλους, φιλοποιὸς τράπεζα Πλουτ. Κάτ. Πρεσβύτ. 25· τὸ φιλοποιὸν ὁ αὐτ. 2. 612D, 632E. **II.** = **φιλεργός**, Ἡσύχ.

φῐλοπολεμέω, ἀγαπῶ τὸν πόλεμον, ἐχθρῷ σοι καὶ φιλοπολεμοῦντι ἀεὶ Παράφρ. Γρηγ. Ναζ. σ. 67, 7.

φῐλοπόλεμος, ον, ποιητ. **φιλοπτ-** (ὡς ἀείποτε παρ' Ὅμ.), ὁ ἀγαπῶν τὸν πόλεμον, φίλος τοῦ πολέμου, πολεμικός, Ἰλ. Π. 65, 90, κλπ, κ. ἀλλ.· (οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.), Πλάτ. Τίμ. 24D· συχν. ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀντίθ. τῷ **πολεμικός**, Πλουτ. Εὐμ. κ. Σερτωρ. Σύγκρ. 2, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Φαβ. 19, ἐν Μαρκέλλῳ 1· τὸ φ. Διόδ. 2. 21, Πλούτ., κλπ.—Ἐπίρρ. **-μως**, Ἰσοκρ. 178E.

φῐλόπολις, ὁ, ἡ, ποιητ. **φιλόπτολις** Εὐρ. Ῥῆσ. 158· αἰτ. **φιλόπολιν** Πινδ. Ο. 4. 26, Πλάτ. Ἀπολ. 24B, Ἰσοκρ. 17E, Ξεν., κλπ.· πληθ. **φιλοπόλεις** Αἰσχύλ. Θήβ. 176· ἀλλὰ καὶ γεν. **φιλοπόλιδος** Πλάτ. Πολ. 470D· πληθ. **πόλιδες**, **πόλιδας** αὐτόθι 470D, 502E· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 607: **I.** ὁ ἀγαπῶν τὴν πόλιν, θεοὶ Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ. **II.** ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑαυτοῦ πόλιν, δηλ. τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα, φιλόπατρις, Ἀριστοφ. Πλ. 726 (ἔνθα ὑπάρχει παιδιὰ ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας), 900, Θουκ. 2. 60., 6. 92, Πλάτ., κλπ.· φ. Ἀσυχία Πίνδ. ἔνθ' ἀνωτ.· φ. ἀρετή, ἡ φιλοπατρία, Ἀριστοφ. Λυσ. 547· τὸ φιλόπολι, ἡ φιλοπατρία, Θουκ. 6. 92.— Ἐν Ἀθήναις, **φιλόπατρις** μὲν ἐλέγετο ὁ Ἕλλην, καθόλου, ὁ τὴν κοινὴν πατρίδα ἀγαπῶν, **φιλόπολις** ὁ φίλος τῆς ἑαυτοῦ πόλεως Ἀθηναῖος, Stallb. εἰς Πλάτ.

φῐλοπολίτης [ῐ], ου, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς συμπολίτας του, Πλουτ. Λυκοῦργ. 20, Φλαμίν. 13, κλπ. **II.** ὁ ἀγαπῶν τὰς πόλεις, Βασίλ. τ. 2, σ. 739A.

φῐλοπολύγελως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὸν πολὺν γέλωτα, σφόδρα πολύγελως, ποιητ. **φιλοπουλύγελως**, Ἀνθ. Παλ. 5. 243.

φῐλοπονέω, ἀγαπῶ τὸν κόπον, ἐργάζομαι πολύ, εἶμαι φιλόπονος, ἐργατικὸς ἢ ἐπιμελής, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 6, 8. κλπ.· τι, εἴς τι πρᾶγμα, Πλάτ. Πολ. 535D·— τὸ φιλοπονεῖν = **φιλοπονία**, Ξεν. Οἰκ. 21, 6, Φιλήμων ἐν Ἀδήλ. 102· τὸ περὶ τὴν ἀρετὴν φ. Ἰσοκρ. 12B·—ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, φιλοπονεῖσθαι περί τινος Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 8, Θεοπόμπ. Ἱστ. 260.

φῐλοπόνημα, τό, τὸ μετὰ φιλοπονίας γενόμενον ἔργον, πόνημα, περὶ λεξικοῦ, Φωτ. Βιβλιοθ. σ. 99. 21· περὶ πραγματείας τινός, αὐτόθι 292. 37.

φλῐοπονηρία, ἡ, τὸ φιλεῖν τοὺς πονηρούς καὶ τὰ πονηρά, Θεοφρ. Χαρακτ. 39, Πλούτ., κλπ.

φῐλοπόνηρος, ον, ὁ φιλῶν τὰ πονηρὰ καὶ τοὺς πονηρούς, Πλουτ. Ἀλκ. 25, Πολυδ. Ϛ', 168.

φῐλοπονήρως, Ἐπίρρ., μετὰ φιλοπονηρίας, Μιχ. Μοναχ. βίῳ Θ. Στουδ. σ. 293, ἔκδ. Μί.

φῐλοπονητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ φιλοπονεῖν, πρέπει τις νὰ εἶναι φιλόπονος, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 705D·

φῐλοπονία, ἡ, ἡ πρὸς τοὺς κόπους ἀγάπη, ἡ ἀγάπη τῆς ἐργασίας, ἐργατικότης, φιλεργία, Πλάτ. Πολ. 535C, D· φιλ. καὶ καρτερία ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 1. 122C· ἡ περί τι φ. Ἰσοκρ. 12A· πληθ., ὁ αὐτ. π. Ἀντιδ. §. 310, Πολύβ., κλπ.· φ. τινός, ἡ μετὰ κόπου ἐξεργασία πράγματός τινος, Δημ. 1408. 21· οὕτω, φ. ἐν τοῖς γυμνασίοις ὁ αὐτ. 1409. 11.

φῐλοπονικός, ή, όν, ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὴν φιλοπονίαν, φιλόπονος, Κοσμᾶς Ἰνδικοπλ. 7, σ. 274. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. Πονημάτ. 289. 16.

φῐλόπονος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐργασίαν, ἐργατικός, φιλεργός, Ἱππ. π. Ἀέρ. 280, Σοφ. Αἴ. 879, Πλάτ., κλπ.· πρός τι Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 1. 12· ἀντίθετ. τῷ **ἄπονος**, Πλάτ. Πολ. 535C· φ. τῷ σώματι Ἰσοκρ. 11A· φ. περί τι Ξεν. Ἀπομν. 3. 4, 9·— ὑπερθ. **-ώτατος** Ἰσοκρ. 127D·— ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. Ἀπομν. 4. 1. 3, Πολυδ. Ε', 60·— τὸ φιλόπονον = **φιλοπονία**, Πλούτ. 2. 88D.

2) ἐπὶ πραγμάτων, ἐργώδης, κοπώδης, δύσκολος, πόλεμος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ξεν. Κύρ. Παιδ. 7. 5, 47· φιλόπονόν [ἐστι], μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν Κυνηγ. 6, 8·— ἐπίρρ., φιλοπόνως ἔχειν πρός τι ὁ αὐτ. ἐ. Ἑλλ. 6. 1, 4· φ. ἔπραξα Δημ. 292. 25.—Συγκρ. -ώτερον Ἰσοκρ 204A· ὑπερθ. -ώτατα, Πολύβ. 10. 41, 3.

φῐλοπόντιος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν πόντον, τὴν θάλασσαν, Σωφρόνιος ἐν Mai Spic. Rom. 4. 101.

φῐλόπορνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς πόρνας ἢ τὴν πορνείαν, Ἐκκλ.

φῐλοπόρφῠρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν πορφύραν, Κλήμ. Ἀλεξ 257.

φῐλοποσία, ἡ, ἡ πρὸς τὴν πόσιν ἀγάπη, φιλοινία, Λατ. vinolentia, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 22· ἐν τῷ πληθ., Πλάτων ἐν Φαίδωνι 81E, πρβλ. **φιλοποτία.**

φῐλοποτέω, ἀγαπῶ νὰ πίνω (δηλ. οἶνον), Ἀθήν. 438C, Πολυδ. ϛ', 20.

φιλοπότης, ου, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὴν οἰνοποσίαν, φίλος τοῦ οἴνου, Λατ. vinolentus, Ἡρόδ. 2. 174, Ἱππ. π. Ἀέρ. 280, Ἀριστοφ. Σφ. 79, Εὔπολις ἐν «Πόλεσι» 10 (περὶ τοῦ Κίμωνος), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 5· πρβλ. **φιλοπώτης.**

φῐλοποτία, ἡ, = **φιλοποσία,** Ἱππ., ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν 522.

φῐλοπότις, ιδος, θηλ. τοῦ **φιλοπότης,** Αἰλ. Ποικ Ἱστ. 2. 41.

φῐλόποτμος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν δυστυχίαν ἢ τὴν ἀθλιότητα, δυστυχής Πλούτ. 2. 986E.

φῐλόποτος, ον, = **φιλοπότης,** Ἀριστ. Προβλ. 3. 23.

φῐλοπουλύγελως, ἴδε ἐν λ. **φιλοπολύγελως.**

φῐλοπραγμᾰτίας, ου, ὁ, **φιλοπράγμων,** Δίων Κάσσ. 61. 4, Δ. Β. 3. 13.

φῐλοπραγμονέω, εἶμαι **φιλοπράγμων,** Δίων Κάσσ. 77. 17, Ἐκκλ.· περί τινος Φωτ. Βιβλιοθ. 199. 27. **II.** φ. τι, ἐπιζητῶ τι μετὰ σπουδῆς καὶ προθυμίας, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **φιλοφρονέω,** Στοβ. 426. 43.

φῐλοπραγμονία, ἡ, = τῷ ἑπομ., Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἱππόλυτ. 73.

φῐλοπραγμοσύνη, ἡ, τὸ νὰ εἶναί τις φιλοπράγμων, ἤγουν περίεργος καὶ πολυάσχολος, περιεργία, ἀνήσυχος τρόπος τοῦ βίου, ἡ εἰς ξένας ὑποθέσεις ἀνάμιξις, φεύγοντες τάς τε τιμὰς καὶ ἀρχὰς καὶ δίκας καὶ τὴν τοιαύτην πᾶσαν φιλοπρ. Πλάτ. Πολ. 549C· ἀποδιδομένη εἰς τὸν Φίλιππον τῆς Μακεδονίας ὑπὸ τοῦ Δημ. 13. 9., 52. 9, πρβλ. 559. 21· συνώνυμ. τῷ **πολυπραγμοσύνη,** Ἀριστ. Τοπ. 2. 4, 1.

φῐλοπράγμων, γεν. **ονος,** ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐνασχόλησιν, ἀγαπῶν τὴν ἐργασίαν, τὰς ἀσχολίας· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὡς τὸ **πολυπράγμων,** ὁ ἀναμιγνυόμενος εἰς ξένας ὑποθέσεις, πολυάσχολος, ἀνήσυχος καὶ περίεργος ἄνθρωπος, Λυκοῦργ. 148. 12, Ἰσαῖος 49. 31· ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Κρίτωνος· τὸ φιλόπραγμον Πλούτ. 2. 515F. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 154.

φῐλόπρακτος, ον, = **φιλοπράγμων,** Πτολεμ. Τετράβ. 3, σ. 160, Πρόκλ. Παράφρ. σ. 225.

φῐλοπρεπής, ές, ὁ ἀγαπῶν τὸ πρέπον, τὴν εὐπρέπειαν, Διονυσ. Ἁλικ. Τέχνη Ρητ. 3. 5 (ἔνθα ὁ Schäf. ἔκ τινος Ἀντιγράφου **μεγαλοπρεπής).**

φῐλοπρόβᾰτος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ πρόβατα, χωρεῖν ἐπὶ τὴν μάνδραν τοῦ σωτῆρος ἔρωτι τῆς σύριγγος τοῦ φιλοπροβάτου ποιμένος Παλλάδ ἐν Βίῳ Ἰω. Χρυσ. σ. 48B, κλπ.

φῐλοπροεδρία, ἡ, ἡ ἀγάπη τῆς προεδρίας, τῆς πρωτοκαθεδρίας, Σωζομένου Ἐκκλ. Ἱστ. 7. 2.

φῐλοπροσηγορία, ἡ, ἔστι δὲ φιλοπροσηγορίας . τὸ προσφωνεῖν τοὺς ἀπαντῶντας Ἰσοκρ. 6B, Διονύσ. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 5. 1.

φῐλοπροσήγορος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ προσφωνῇ τοὺς ἀπαντῶντας, τῷ .. τρόπῳ γίνου φιλοπροσήγορος Ἰσοκρ. 6A, Πολυδ. Ε', 137, Πλούτ., κλπ. Ἐπίρρ. -ρως, Πολυδ. Ε', 139.

φῐλοπροσηνής, ές, ὁ φιλῶν νὰ φέρηται πρὸς τοὺς ἄλλους προσηνῶς· ὑπερθ. ἐπίρρ. -έστατα, Κικ. πρὸς Ἀττ. 5. 9.

φῐλοπρωτεία, ἡ, τὸ φιλοπρωτεύειν, ἡ τοῦ πρωτεύειν ἐπιθυμία, φιλαρχία, Πορφύρ. ἐν Βίῳ Πλωτίν 10, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1. 146 (180), κλπ. **II.** τὸ πρωτεῖον, Φωτ. Βιβλιοθ. 393, 27.

φῐλοπρωτεύω, ἐπιθυμῶ ἢ ἀγωνίζομαι νὰ εἶμαι πρῶτος, Ἐπιστολ. Ἰω. Γ', 9, Ἐκκλ.

φῐλόπρωτος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ εἶναι πρῶτος, φιλότιμος καὶ φιλόνεικος καὶ φιλόπρωτος ἦν Πολυβ. Γραμματ. Ἀποσπ. 115, Πλούτ., κλπ.· τὸ φιλόπρωτον = **φιλοπρωτεία,** Πλουτ. Σόλων 59, Ἀλκ. 2, κλπ.

φιλόπτερος γυνή, ἡ τὰ πτερὰ φιλοῦσα, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 67, ἔκδ. Μ.Ι.

φῐλοπτόλεμος, φῐλόπτολις, ποιητ. ἀντὶ **φιλοπόλεμος, φιλόπολις.**

φῐλόπτορθος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς πτόρθους, τοὺς νέους κλάδους, ἐπίθ. τῶν μελισσῶν, Νόνν. Διονυσ. 13. 261.

φῐλοπτώματος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ πτώματα, κόρακες φιλοπτώματοι Γερμαν. Πατρ. ἐν Combef's Auct. Patr. novo Vol. σ. 1496B.

φῐλοπτωχία, ἡ, ἀγάπη πρὸς τοὺς πτωχούς, Ἀνθ. Π. 15, 34 [ἔνθα ῑ], Ἀθαν. τ. 2, σ. 670, Ἰω. Χρυσ. τ. 1, σ. 920, 11.

φῐλόπτωχος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς πτωχούς, Ἀθαν. τ. 2, σ. 363D, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 244B, Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 48A, κλπ.

φιλοπυγιστής, ὁ, φίλος τῆς πυγῆς, ἀσελγὴς ἄνθρωπος, philopygista, Schol. Juvenal. 9. 1.

φῐλόπῡρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς πυρούς, τὸν σῖτον, ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, Ἀνθ. Π. 6. 36.

φῐλοπυστέω, = **φιλοπευστέω,** Ἰουστῖν. Μάρτ.

φιλόπυστος· «φιλοπράγμων» Ἡσύχ.

φῐλ-οπωριστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὰς ὀπώρας, τοὺς καρπούς, Ἀνθ. Παλ. 9. 563.

φῐλοπώτης, ου, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ **φιλοπότης,** Κῶδ. Ἐνετ. τοῦ Ἀθην. 430C, 433B, 438C· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 456, Παραλ. 445.

φῐλ-οργής, ές, ὁ ταχέως ὀργιζόμενος, Νικ. Ἀλεξιφ. 175.

φῐλ-όργιος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ ὄργια, Ἀνθ. Π. 10. 21, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 6. 9.

φῐλορήτωρ, ορος, ὁ ἀγαπῶν τὴν ῥηορικήν, Κικ. πρὸς Ἀττ. 1. 13.

φῐλ-όρθιος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸ ὄρθιον, Ἀνθ. Παλ. 6. 295.

φῐλ-οριστία, ἡ, ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ὁρισμούς, «ἐπεὶ καὶ τοῦτον τὸν ἄνδρα .. τὸ τῆς φιλοριστίας ἐπενείματο νόσημα» Γαλην. τ. 8, σελ. 81.

φῐλ-ορμίστειρα, ἡ, ἀγαπῶσα τὸν ὅρμον, τὸν λιμένα, Κύπρις Ἀνθ. Π. 10. 21.

φῐλ-ορνῑθία, ἡ, ἡ πρὸς τὰ πτηνὰ ἀγάπη, Ἀριστοφ. Ὄρν. σ. 1300, Φιλόστρ. 273.

φίλ-ορνις, ῑθος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὰ πτηνά, Πλουτ. Νουμ. 4, Ὀππ. Κυνηγ 1. 78, κλπ. **II.** ἐπὶ πέτρας, ἣν ἀγαπῶσι τὰ πτηνά, εἰς ἣν συχνάζουσιν, ἔνθα Κωρυκὶς πέτρα κοίλη, φίλορνις Αἰσχύλ. Εὐμ. 23.

φῐλόρρυθμος, ον, ὁ φιλῶν τὸν ῥυθμὸν ἐν τῇ μουσικῇ, Πλούτ. 2. 1138B.

φῐλορρῠπᾰρος, ον, ὁ φιλῶν τὸν ῥύπον, τὴν ἀκαθαρσίαν, δαιμόνων φιλορρυπάρων Νείλου Ἐπιστ. 82·— **φιλόρρῠπος, ον,** αὐτόθι 100, κλπ.

φῐλορρώθων, ωνος, ὁ, ἡ, ὁ εἰς τοὺς ῥώθωνας προσηρμοσμένος, κημὸς Ἀνθ. Παλ. 6. 246.

φῐλορρώξ, ῶγος, ὁ, ἡ, (ῥῶξ II, ῥᾶξ) ὁ τὰ ῥᾶγας, ἢ ῥῶγας τῶν βοτρύων ἀγαπῶν, παράγων, ἄμπελος Ἀνθ. Π. 7. 22.

φῐλορτῠγοτροφέω, ἀγαπῶ νὰ τρέφω ὄρτυγας, Ἀρτεμίδ. 3. 5 πρβλ. **στυφοκόπος.**

φῐλ-όρτυξ, ῠγος, ὁ, ἡ, ὁ φιλῶν τοὺς ὄρτυγας, τὰ ὀρτύκια, Πλάτ. Λῦσ. 212D·

φῐλ-όρφᾰνος, ον, ὁ φιλῶν τοὺς ὀρφανούς, Ἀθαν. τόμ. 2. 363.

φῐλ-ορχήμων, ον, γεν. **ονος,** = τῷ ἑπομ., Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλ. 6. 3, ἐν τέλ.

φῐλ-ορχηστής, οῦ, ὁ, ὁ φιλῶν τὴν ὄρχησιν, Ἀριστείδ. Κοϊντιλ. 73, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. 230.

φῐλορχικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν τὴν ὄρχησιν, ἴδε ἐν λέξει **φιλαρχικός.**

φῐλορώμαιος, α, ον, ὁ φιλῶν τοὺς Ρωμαίους, φίλος αὐτῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2108b c, 2122 κέξ., Στράβ. 652, Πλούτ., κλπ. Ὁ τονισμὸς **φῐλορωμαῖος,** ἀπαντῶν ἐν τῷ Μ. Ἐτυμ. 396, 45, ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Ἀρκαδ. ἐν σ. 43, 9., 86. 13· ἡ κατὰ τὴν γραμματ. ἀναλογίαν γραφὴ **φιλορρώμαιος** δὲν ἀπαντᾷ τοσοῦτον συχνάκις ὅσον ἡ διὰ τοῦ ἁπλοῦ ρ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 328.

φῖλος, τὸ, = **φιλία,** Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 289. 6.

φίλος, η, ον, καὶ **ος, ον,** Πινδ. Ο. 2. 170· [ἔτ' ἀλλὰ παρ' Ὁμ. ἡ κλητ. φίλε ἔχει ῑ ἐν ἀρχῇ στίχου, ἴδε κατωτ.] **I.** Παθ., ἠγαπημένος, πεφιλημένος, ἀγαπητός, Λατ. amicus, carus, Ὅμ., κλπ. παῖδε φίλω Ἰλ. Η. 279· συχν. μετὰ δοτ., ἀγαπητός τινι, μάλα οἱ φίλος ἦεν Α. 381· φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσι Υ. 347, κλπ.·—κλητ. φίλε κασίγνητε (ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου) Δ. 155., Ε. 359· ὅτι δὲ καὶ μετ' οὐδετ. οὐσιαστ., φίλε τέκνον Ὀδ. Β. 363., Γ. 184, κλπ.· ἀλλά, φίλον τέκος (ἐν τῷ γ' ποδὶ) Ἰλ. Γ. 162· ὡσαύτως, φίλος ἀντὶ φίλε (ἥ τις εἶναι Ἀττικὴ χρῆσις κατὰ τὸν Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 213), φίλος ὦ Μενέλαε Ἰλ. Δ. 189, πρβλ. Ι. 601, Φ. 106, κ. ἀλλ. οὕτω, Πινδ. Ν. 3. 133, Αἰσχύλ. Προμ. 546, Εὐρ. Ἰκ. 277, Ἀριστοφ. Νεφ. 1168· ἐνίοτε μετὰ τῆς κλητ. συνάπτεται γενική, φίλ' ἀνδρῶν Θεόκρ. 15. 74., 21. 40, ὦ φίλα γυναικῶν Εὐρ. Ἄλκ. 460· ἴδε κατωτ. β· ὡς τό, πότνα θεάων, δῖα γυναικῶν, πρβλ. Πόρα Προλεγ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. Ixii. — Τὸ ἐπίθ. ταχέως κατέστη ὡς οὐσιαστ., ὡς τὸ Λατιν. micus.

α) **φίλος,** ὁ, ὡς καὶ νῦν, φίλος, κουρίδιος φίλος, δηλ. σύζυγος, Ὀδ. Ο. 22· φίλοι, οἱ φίλοι καὶ οἰκεῖοι, νόσφι φίλων Ἰλ. Ξ. 256· τῆλε φίλων Ὀδ. Β. 333, πρβλ. Ζ. 287· καὶ συχν. παρ' Ἀττ., ἐν χρήσει μετὰ γεν., ὁ Διὸς φίλος Αἰσχύλ. Προμ. 304· τοὺς ἐμαυτοῦ φ., τοὺς τούτων φ. Αἰσχίνης 7. 27 κέξ.·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οὕτω, φ. ἐμὸς Σοφ. Φιλ. 421· τῶν ἐμῶν φ. αὐτόθι 509· τοὺς σφετέρους φ. Ξεν. Ἑλλ. 4. 0, 25 — παροιμ., ἔστιν ὁ φίλος ἄλλος αὐτός, ὁ φίλος εἶναι ἄλλος ἐγώ. Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 9. 4, 5 κοινὰ τὰ τῶν φίλων Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ ἐν τέλ., Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 8. 9, 1., 9. 8, 2· οὐθεὶς φ. ᾧ πολλοὶ φίλοι ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Εὐδ. 7. 12, 17· — ὡσαύτως ἐπὶ φιλίας μεταξὺ κρατῶν ἢ ἐθνῶν, σύμμαχοι, ἀντίθετον τῷ πολέμιοι, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 48· συνημμένον μετὰ τοῦ σύμμαχοι, Δημ. 113. 21, κλπ.· πρβλ. ξένος Ι· — ὡσαύτως ἐπὶ ἐραστοῦ, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 4, πρβλ. Λακ. Πολ. 2. 13· — φίλε, ἐν χρήσει ὅταν διαλέγηταί τις πρὸς ἄγνωστον, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιδ', 10, κλπ.· — ὡσαύτως ἐν σχέσει πρὸς πράγματα, μουσικῆς φ. Εὐρ. Ἀποσπ. 584· ἀληθείας, δικαιοσύνης Πλάτ. Πολ. 487Α· τῶν εἰδῶν ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 248Α — φίλον ποιεῖν τινα Λυσίας 143. 11, κλπ.· ποιεῖσθαι Λουκιαν. Ἁλιεὺς 38· κτᾶσθαι Ἰσοκρ. 20Β· τοὺς φίλους κτᾶσθαι Θουκ. 2. 40· φίλους τιθέντες τοὺς .. πολεμιωτάτους Εὐρ. Ἑκ. 848· φίλῳ χρῆσθαί τινι Ἀντιφῶν 136. 41· φίλον ἔχειν τινὰ Ἀνδοκ. 6. 26.

6) φίλη, ἡ, ἀγαπητὸν πρόσωπον, ἀγηπητή, «φιληνάδα», Λατ. amica, κλῦτε, φίλαι Ὀδ. Δ. 722· ἐπὶ συζύγου, Ἰλ. Ι. 146, 288· ἡ Ξέρξου φ., ἐπὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 832 ἐπὶ ἐρωμένης, Σοφ. Ἀντιγ. 543, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 23., 3. 11, 16· φίλην ποιεῖσθαί τινα Ἀντιφῶν 113. 6. γ) φίλον, τό, ἀντικείμενον ἀγάπης, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 187· λεγόμενον πρὸς πρόσωπα, «ἀγάπη μου», φ. ἐμὸν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 952· οὕτω φίλτατον, αὐτόθι 970· τὰ φίλτατα, τὰ ἀγαπητότατα πρόσωπα, τὰ οἰκειότατα καὶ προσφιλέστατα οἷα ἡ γυνὴ καὶ τὰ τέκνα, Αἰσχύλ. Πέρσ. 851, Εὐμ. 216, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 366, Οἰδ. Κολ. 1110, Εὐρ. Μηδ. 16· ἴδε ἐν λέξ. φίλτατος· τἀμὰ φίλα, τὰ σὰ φ. ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 523, 613· — ἴδε κατωτ. Π. δ) οἱ πρῶτοι φίλοι ἦτο ἀξίωμα τῆς Αἰγυπτιακ. Αὐλῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 4677, 4698, 4860.

2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀγαπητός, εὐάρεστος, τερπνός, δαῖς Ὀδ. Θ. 348· μετὰ δοτ. προσώπου, ἀεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη Ἰλ. Ε. 891, πρβλ. Ὀδ. Ν. 295· φίλα ποιέεσθαί τινι Ἡρόδ. 2. 152., 5. 37, κλπ.· ἀλλὰ 6) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς κατηγορούμεν., φίλον ἐστὶ ἢ γίγνεταί μοι, εἶναι ἀγαπητὸν εἰς ἐμέ, μοὶ ἀρέσκει, εἶναι κατὰ τὴν καρδίαν μου, Λατ. cordi est, Ὅμηρ., κλπ.· εἴ πού τι φίλον ἐστὶ Ὀδ. Η. 320 φ. Διὶ πατρὶ γένοιτο αὐτόθι 317, πρβλ. Ἰλ. Η. 387· καί σοι φ. ἔπλετο θυμῷ Ὀδ. Ν. 145. 335, κλπ.· συχν. μετ' ἀπαρ., οὐ μὲν Τυδέϊ γ' ὧδε φίλον πτωσκαζέμεν Ἰλ. Δ. 372· πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν Τρώων Φ. 101, πρβλ. Ω. 334, Ὀδ. Ξ. 378· οὕτω, ταῦτα δαίμοσί κου φίλου ἦν οὕτω γενέσθαι Ἡρόδ. 1. 87, πρβλ. 108., 4. 97· — σπανίως μετὰ μετοχ., εἰ τόδ' αὐτῷ φίλον κεκλημένῳ, ἂν ἀρέσκῃ εἰς αὐτὸν νὰ καλῆται οὕτω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 161· — ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ. αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι Ἰλ. Α. 108, πρβλ. Ὀδ. Ρ. 15 ἔνθα φίλ' ὀπταλέα κρέα ἔδμεμεναι, «ὅπου προσφιλῆ κρέα ὀπτὰ εἰσὶν ὥστ' ἐσθίειν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Δ. 345· σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 304· τοῖσι Κορινθίοισι φίλα ἦν πρὸς τοὺς Κερκυραίους Ἡρόδ. 3. 49. γ) ἐν τῇ ἁπλῇ γλώσσῃ τοῦ Ὁμ. καὶ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν γίνεται χρῆσις τοῦ ἐπιθέτου φίλος ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος, τῆς ζωῆς κλπ. τοῦ λαλοῦντος, φίλον δ' ἐξαίνυτο θυμόν, ἀφῄρεσε τὴν ἀγαπητήν του ψυχήν, Ἰλ. Ε. 155. πρβλ. Χ. 58· κατεπλήγη φίλον ἦτορ Γ. 31· εἰσόκε .. μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ Ι. 609· φίλον κατὰ λαιμὸν Τ. 109· μάλιστα δὲ ἐπὶ τῶν πλησιεστάτων συγγενῶν, πατὴρ φ. Χ. 408· φίλη ἄλοχος, κλπ.· φίλην .. ἄγεσθαι, λαμβάνειν ὡς σύζυγον, Ι. 146· — οὕτω δὲ κατέστη σύνηθες ἐπίθετον πολλῶν τοιούτων οὐσιαστικῶν τιθέμενον καὶ ὅταν οὐ εμία σχέσις ἀγάπης δύναται νὰ νοηθῇ, ὡς π.χ. ἐν Ἰλ. Ι. 555, λέγεται ἐπὶ τοῦ Μελεάγρου, μητρὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ χωόμενος κῆρ, ὠργισμένος ἐναντίον τῆς ἑαυτοῦ μητρός — ὡσαύτως ἁπλῶς εἰς δήλωσιν πράγματός τινος, π. χ. φίλα εἵματα Ἰλ. Β. 261· φίλ. πόνος, ὁ συνήθης κόπος, τὸ σύνηθες ἔργον, Θεόκρ. 21. 20. II. Σπανιώτερον καὶ μόνον παρὰ ποιηταῖς ἐπὶ ἐνεργητ. σημασίας, ὡς τὸ φίλιος, ἀγαπῶν, φιλικός, Ὀδ. Α. 313, πρβλ. Ἰλ. Ω. 775· μετὰ γεν., φίλαν ξένων ἄρουραν, φιλικὴν πρὸς τοὺς ξένους, Πινδ. Ν. 5. 18, πρβλ. Π. 5. 9· — ἐπὶ πραγμάτων, καλός, εὐάρεστος, φίλα μήδεα Ἰλ. Ρ. 325· φ. δόσις, φ. δῶρα Ὀδ. Ζ. 208., Θ. 545· — φίλα φρονέειν τινὶ Ἰλ. Δ. 219· φ. ἐργάζεσθαί τινι Ὀδ. Ω. 210· φ. εἰδέναι τινὶ Γ. 277· φ. ποιοῦμαί τινι, κάμνω προτάσεις φιλικὰς πρός τινα, προσελκύω εἰς φιλίαν τινά, Ἡρόδ. 2. 152., 5. 37., 7. 104· δαίμοσιν πράττειν φ. Αἰσχύλ. Πρ. 660. 2) ἀγαπῶν πρᾶγμά τι, προσκεκολλημένος εἴς τι, ἄλλων νόμων Ἀριστ. Ἀποσπ. 500.

III. Ἐπίρρ. φίλως, παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ, φίλως χ' ὁρόῳτε, «νῦν δὲ ἡδέως ἂν ὁρῷ ἐν (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Δ. 347· ὡσαύτως ἐν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 45, Αἰσχύλ. Ἀγ. 246, 1591, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 758, κλπ.· φ. ἐμοί, κατὰ τρόπον ἀγαπητὸν ἢ εὐάρεστον εἰς ἐμέ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1581· φ. δέχεσθαί τινα Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 5, πρβλ. Πλάτ. Ἐπινομ. 988C. IV. τὸ φίλος ἔχει πολλοὺς τύπους παραθετικούς: 1) Συγκρ. φιλίων [ῐ], ον, Ὀδ. Τ. 351., Ω. 268· ὑπερθ. φίλιστος, η, ον, μόνον ἐν νόθῳ στίχῳ, Σοφ. Αἴ. 842, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb. 2) Συγκρ. φίλτερος, ὑπερθ. φίλτατος, ἴδε τὰς λέξ. 3) Συγκρ. φιλαίτερος, ὑπερθ. φιλαίτατος, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 29, Ἑλλ. 7. 3, 8, Καλλ. εἰς Δῆλ. 58, Θεόκρ. 7. 98. 4) ὁμαλὸν συγκρ. φιλώτερος, Καλλ. Ἀποσπ. 146· ὑπερθ. -ώτατος, Βυζ. 5) παρ' Ἀττικ. ἀπαντᾷ καὶ συγκριτ., μᾶλλον φίλος Αἰσχύλ. Χο. 219, Σοφ. Φιλ. 886, Θεόφρ.· ὑπερθ., μάλιστα φ. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 1, 16· — ὡσαύτως, μείζων καὶ μέγιστος φ. Σοφ. Ἀντιγ. 183, Αἴ. 1331· — καὶ οἱ ἐγγυτάτω, οἱ ἔγγιστα φ. Λυσίας 95. 30, Πολύβ. 9. 24, 2.

φῐλοσαρκέω, εἶμαι παραδεδομένος εἰς τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας, Κύριλλ. Ἀλεξ. VI, 313D.

φῐλοσαρκία, ἀγάπη τῆς σαρκός, Ἀνέκδ. Ὀξ. τ. 4, σ. 219, Κύριλλ. Ἀλεξ. I, 144, Ὠριγέν. II, 813, Ἀναστ. Σιν. 552C.

φῐλόσαρκος, ον, παραδεδομένος εἰς τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας, τὴν φιλήδονον καὶ φιλόσαρκον τιμᾶν ζωὴν Βασίλ. I, 457, IV, 625C, Γρηγ. Ναζ. I, 893C, κλπ.

φῐλοσέβαστος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν σεβαστόν, τὸν αὐτοκράτορα, Συλλ. Ἐπιγρ. 1306, 2464, 2719, 2911, 2930, 2931, κ. ἀλλ.

φῐλοσεβής, ές, ὁ ἀγαπῶν τὴν εὐσέβειαν, Ἰω. Δαμασκ. 838C.

φῐλοσίγματος, ὁ ἀγαπῶν τὸ σῖγμα, λέγεται ἐπὶ τοῦ Εὐριπίδου, Εὐστ. 1170. 53.

φῐλόσῖτος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν σῖτον, περὶ αὐτοῦ ἀσχολούμενος, Ξεν. Οἰκ. 20. 27. II. ὁ ἀγαπῶν τὰ σῖτα, τὴν τροφήν, ἀγαπῶν νὰ τρώγῃ, Πλάτ. Πολ. 475C, Πολυδ. Ϛ', 34.

φῐλόσκαρθμος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν χορόν, Νόνν. Δ. 5. 115., 10. 222.

φῐλόσκεπος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν σκέπην, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 7, 3 (κῶδ. Οὐρβ.).

φῐλόσκηπτρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸ σκῆπτρον, βασιλεὺς Ἀνθ. Π. 9. 691.

φῐλοσκήπων, ωνος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὴν ῥάβδον, τὴν βακτηρίαν, ἐπὶ τοῦ Πανός, Ἀνθ. Π. 6. 232.

φιλοσκιρτηταὶ Σάτυροι, οἱ ἀγαπῶντες νὰ σκιρτῶσι, Ἀστερ. Ἀμασ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 40, σ. 324.

φιλόσκιος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν σκιάν, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 1, Ὀππ. Ἀλ. 4. 422.

φῐλοσκόπελος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς σκοπέλους, Ἀνθ. Π. 6. 32, Νόνν. Δ. 5. 230, κλπ.

φῐλόσκοπος, ον, (σκοπός II) ὁ συνήθως ἐπιτυγχάνων τοῦ σκοποῦ, ἀμφίβ. παρὰ τῷ Ἱμερ.

φῐλοσκύλαξ, [ῠ], ᾰκος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς σκύλακας, ἢ τοὺς κύνας, Νόνν. Δ. 3. 74.

φῐλοσκωμμοσύνη, ἡ, ἀγάπη πρὸς τὰ σκώμματα, ἢ τοὺς ἀστεϊσμούς, Πολυδ. Ε', 161.

φῐλοσκώμμων, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ σκώμματα ἢ τὰ ἀστεῖα, Ἡρόδ. 2. 174, Ἀππ., Λουκ., κλπ. — Ἐπίρρ. -μόνως, Πολυδ. Ε', 161.

φῐλοσκωπτέω, ἀγαπῶ νὰ σκώπτω, Ἀθήν. 616B.

φῐλοσκώπτης, ου, ὁ, = φιλοσκώμμων, Ἀριστ. περὶ Ἀρετ. κ. Κακ. 6, 5, Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. 616B, Πλούτ., κλπ.

φιλοσμάραγος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν θόρυβον ἢ τὸν κρότον, τὴν βοήν, Νόνν. Δ. 3. 77.

φῐλόσμηνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ σμήνη ἢ τὰς κυψέλας τῶν μελισσῶν, Νόνν. Δ. 5. 252.

φῐλοσοφέω· πρκμ. πεφιλοσόφηκα Ξεν. Κύρ. Παιδ. 6. 1. 41. — Ἀγαπῶ τὴν σοφίαν, ἐπιδιώκω τὴν κτῆσιν γνώσεων, ἐξετάζω ἢ σκέπτομαι φιλοσοφικῶς, παρατηρῶ μὲ φιλοσοφικὸν πνεῦμα, σπουδάζω κατὰ βάθος, Λατ. philosophari, φιλοσοφέων γῆν πολλὴν .. ἐπελήλυθε (δηλ. ὁ Σόλων) Ἡρόδ. 1. 30· φιλοσοφοῦμεν ἄνευ μαλακίας Θουκ. 2. 40· φιλοσοφήσετε καὶ σκέψεσθε Ἰσοκρ. 182E, πρβλ. 282A· θεῶν οὐδεὶς φιλοσοφεῖ οὐδ' ἐπιθυμεῖ σοφὸς γενέσθαι, ἔστι γὰρ Πλάτ. Συμπ. 203E, κέξ. φιλοσοφοῦντά με δεῖ ζῆν, λέγει ὁ Σωκράτης, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 28E φ. περί τινος Λυσίας 113. 18, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 3, 2· περί τι Ἰσοκρ. 319B, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 8, 1· ὑπέρ τινος Λουκ. Ἔρωτ. 31 διὰ τὸ θαυμάζειν οἱ ἄνθρωποι ἤρξαντο φιλοσοφεῖν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 2, 9· φιλοσοφεῖν λέγεται καὶ τὸ ζητεῖν .. εἴτε χρὴ φιλοσοφεῖν εἴτε καὶ μή ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 50· φ. γνησίως καὶ ἱκανῶς Πλάτ. Πολ. 473D· ἀδόλως ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 249A· καθαρῶς καὶ δικαίως ἐν Σοφιστ. 253E· ὀρθῶς ἐν Φαίδωνι 67E· ὑγιῶς ἐν Πολ. 619C· — ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὡς τὸ σοφιστεύω, σοφιστικῶς ἐξετάζω ἢ συλλογίζομαι, Δημ. 1181. 1, πρβλ. Λυσίαν 113. 18. 2) διδάσκω τὴν φιλοσοφίαν, Ἰσοκρ. 28C, πρβλ. Πλούτ. 192A· παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς συγγραφεῦσι, διάγω βίον κανονικόν, πλήρη ἀσταπαρνήσεως, Γρηγ. Ναζ. II. μετ' αἰτ., ἐξετάζω, συζητῶ, ἑρμηνεύω, ἐξηγοῦμαι, ἑρμηνεύω φιλοσοφικῶς, ἐρευνῶ τὰς ἀρχάς, σπουδάζω πρός τι, μελετῶ, Λατ. meditari, Ἰσοκρ. 159D· φιλοσοφίαν φιλοσοφεῖν, ἐπιδιώκειν τὴν φιλοσοφίαν, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 23· φιλοσοφίαν καινὴν .. οὗτος φιλ. (ἐξυπακ. ὁ Ζήνων) Φιλήμων ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

«Φιλοσόφους» 1· τὴν πολιτικὴν φ. Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 7. 11, 1. πρὸς ὀλιγοστίαν πολλὰ πεφιλοσόφηκεν ὁ νομοθέτης ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 2. 10, 9· φ τὰ Στωικὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Φ. 1. 235· τὰ τοῦ βίου πράγματα Διονύσ. Ἁλ. Τέχνη Ῥητ. 11· μεταφορ., φ ἡ γραφὴ τὰ τῶν μύθων σώματα, ἡ ζωγραφία παριστάνει ἀληθῶς, Φιλόστρ. 767, πρβλ. Πλούτ. 2. 69Β.— Ἰαθ., ἐξετάζομαι, ἐρευνῶμαι, φιλοσοφικῶς, ὁ αὐτ. ἐν Καίσ. 59· τὰ φιλοσοφούμενα, τὰ φιλοσοφικῶς ἐξεταζόμενα, φιλοσοφικοὶ ἔρευναι καὶ θεωρίαι, Κικ. Fin. 11. 27, Διογ. Λαέρτ. 4. 49. **2)** καθόλου, σπουδάζω περί τι, ἐργάζομαι εἴς τι, φ. λόγον Ἰσοκρ. 42Β φ. τοῦτο ὅπως .. Λυσίας 169. 9, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 129, Μένανδρ. ἐν «Θρασυλέοντι» 3. Πρβλ. **φιλόσοφος.**

φῐλοσόφημα, τό, ὑποκείμενον ἐπιστημανικῆς ἐρεύνης ἢ μελέτης, φιλοσοφικὴ πραγματεία, ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις φ. Ἀριστ. π. Οὐραν. 2. 13. 12, πρβλ. Πολύϐ. 34. 4, 4. **2)** ἐν τῇ Λογικῇ, ἀπόδειξις, Ἀριστ. Τοπ. 8. 11, 12· πρβλ. **ἐπιχείρημα.** **3)** ἐπίνοια, ἐφεύρεσις, Πλούτ. 2. 269Α, 1125Β.

φῐλοσοφητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **φιλοσοφῶ**, δεῖ φιλοσοφεῖν, Πλάτ Εὐθύδ. 288D, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 304· φιλοσοφίαν φ. Λουκ. Ἑρμότ. 45 φ περί τινος Ἀθήν. 632Β.

φῐλοσοφία, ἡ, ἀγάπη τῆς σοφίας ἢ τῆς γνώσεως, ἐπιδίωξις σοφίας, θεωρία, σπουδή, Ἰσοκρ. 276D, Πλάτ. Φαίδων 61Α, Γοργ. 484C, κ. ἄλλ.· ἡ φιλ. κτῆσις ἐπιστήμης ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 288D.

2) συστηματικὴ ἢ μεθοδικὴ ἔρευνα ἢ σπουδὴ πράγματός τινος, Λατ. meditatio. Ἰσοκρ 21Ε· ἡ περὶ τὰς ἔριδας φ., ἐπιστημονικὴ διεξαγωγὴ ὧν συζητήσεων, ὁ αὐτ. 209Β· ἡ περὶ τοὺς λόγους φ., ἡ σπουδὴ τῆς ῥητορικῆς, ὁ αὐτ. 42Ε, πρβλ. **φιλοσοφέω** II, 2· ὡσαύτως ἐν τῷ πλήθ., ἐν ταῖς φιλ. πολὺν χρόνον διατρίψαντες Πλάτ. Θεαίτ. 172C· τέχναι καὶ φιλοσοφίαι Ἰσοκρ. 209Β· **3)** **φιλοσοφία, ἡ ἐξερεύνησις τῆς ἀληθείας** καὶ τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων, ὁ αὐτ. 225, Πλάτ. Ὅροι 414Β· κλπ. —Ὁ Ἰσοκρ. συνήθως προτάσσει τὸ ἄρθρον, οἱ περὶ τὴν φιλοσοφίαν ὄντες 24Ε, 99Δ, 148Ε· ἁπλοῦστερον ὡσαύτως ὁ Πλάτ. καὶ ὁ Ἀριστ. ὡς ἐν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσικ. 1 ἐλάττ. 1. 5, Ἠθικ. Νικ. 10. 7, 3· ἀλλὰ συνηθέστατα οὗτοι παραλείπουσιν αὐτό, Πλάτ. ἐν Φαίδωνι 68C, κ. ἄλλ., Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7, 2, κ. ἄλλ., πλὴν ὅ ἂν προστίθηται ἐπιθετικὸς ἢ ἄλλος προσδιορισμὸς εἰς δήλωσιν ἰδαιτέρου τινὸς συστήματος φιλοσοφίας, ἡ θεία φ. Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 239Β· ἐκείνου τῇ φ. ὁ αὐτ. ἐν Λύσ. 213D· ἡ περὶ τὰ ἀνθρώπινα φ. Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 10. 9, 22· ἡ τῶν Ἰταλικῶν φ. ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 6, 1· οὕτως, ἡ Ἰωνικὴ φ. Διογέν. Λαέρτ. 1. 122· ἡ Ἀκαδημιακή, δογματική, σκεπτικὴ Σέξτ. Ἐμπ. π. Φ. 1. 4, κλπ.· Πλάτων καὶ ἡ φιλ. 2. 176D· ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἐν ἀρχῇ τῆς φ. αὐτόθι 607C, κλπ.· μάλιστα ἡ πρώτη φ., = Ὀντολογία, καλουμένη καὶ **θεολογικὴ** ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 5. 1, πρβλ. 9. 7, Σχόλ. ἐν τῇ Βερολ. Ἐκδ. σ. 519b. 19. **4)** παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς συγγραφεῦσι, βίος θεωρητικός, ἀσκητικός, Γρηγ. Ναζ.· πρβλ. **φιλόσοφος** II. 3.

φῐλοσοφικῶς, Ἐπίρρ. = **φιλοσόφως**, Εὐσ. κατὰ Ἱεροκλ. 523D.

φῐλοσοφοκλῆς, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὸν Σοφοκλέα, Διογ. Λ. 4. 20.

φῐλοσοφο-μειρᾰκίσκος, ὁ, ὁ ἐξασκῶν τὴν παιδεραστίαν, κατὰ φιλοσοφικὸν σύστημα, Ἀθήν. 572Β.

φῐλόσοφος, ον, κυρίως ὁ ἀγαπῶν σοφίαν τινὰ ἢ τέχνην, Ἡσύχ., πρβλ. Πλάτ. Πολ. 475Ε, Ξεν. Ἡέρωτ 5. 4, καὶ ἴδε **σοφός, σοφία, σοφιστής**· — ἀλλά, **II**, ἡ πρώτη κυρίως χρῆσις τῆς λέξεως ὀφείλεται εἰς τὸν Πυθαγόραν, ὅστις ἐκάλει ἑαυτὸν φιλόσοφον, δηλ φίλον, ἐραστὴν τῆς σοφίας ἀλλ' οὐχὶ **σοφόν**, Κικ. Quaest. Tusc. 5. 3 καὶ 4· «φιλοσοφίαν πρῶτος ὠνόμασε **Πυθαγόρας** καὶ ἑαυτὸν φιλόσοφον . .. μηδένα γὰρ εἶναι σοφὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἢ θεόν» Διογέν. Λαέρτ. ἐν τῷ Προοιμ. 12, πρβλ. Ἰσοκρ. 227Α· τὸν φιλόσ. σοφίας φήσομεν ἐπιθυμητὴν εἶναι πάσης Πλάτ. Πολ. 475Β, πρβλ. Συμπ. 204Ε, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 290· ὁ ὡς ἀληθῶς φ. Πλάτ. Φαίδων 64Α, κἔξ.· φ. τὴν φύσιν ἢ φύσει ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 376C· φ. τῇ ψυχῇ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φιλόπονος τῷ σώματι, Ἰσοκρ. 11Α· — ἀκολούθως ἦν ἐν χρήσει ἐπὶ παντὸς ἀνθρώπου τυχόντος ἐλευθερίου ἀγωγῆς, πεπαιδευμένου, ἐπιστήμονος, καὶ τὴν σοφίαν ἀσπαζομένου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς **τοὺς πολλούς**, ὅθεν συνάπτεται μετὰ τοῦ **φιλομαθὴς** καὶ **φιλόλογος**, Πλάτ. Πολ. 376Β, C, 582Ε· ἀντιτίθεται τῷ **σοφιστής**, Ξεν. Κυνηγ. 13. 6 καὶ 9· μάλιστα ἐπὶ ἀνθρώπου, ἐπαγγελλομένου τέχνην τινὰ ἢ ἐπιστήμην, διδάσκαλος τῆς λογικῆς, τῆς ῥητορικῆς, κλπ., πρβλ. Morus εἰς Ἰσοκρ. Πανηγ. 1, Stallb. εἰς Πλάτ. Συμπ. 182Ε.

2) ἡ ἰδαιτέρα σημασία, καθ' ἣν ἡ λέξις σημαίνει τὸν ἐξετάζοντα τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων τῆς ὑπάρξεως, τῆς ἐλευθερίας, καὶ τῆς ἀληθείας, (ὁ τῆς ἀληθείας φιλοθεάμων Πλάτ. Πολ. 475Ε· ἡ φ. ἐπιστήμη τῆς ἀληθείας Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. α' ἐλαττον 1. 5., 3. 3, 1) κατὰ πρῶτον κατέστη γενικὴ ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῶν διαφόρων φιλοσοφικῶν σχολῶν, ἀφ' οὗ χρόνου, **φιλόσοφος** ἐκαλεῖτο πᾶς ὁ διδάσκων τὴν φιλοσοφίαν κατὰ τὸ σύστημα τῆς ἰδίας σχολῆς· ὁ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο κατ' ἐξοχὴν ὁ φιλόσοφος, Πλουτ. Ἀλέξ. 7· ὁ δὲ Εὐριπίδης ὁ σκηνικὸς φ., Ἀθήν. 561Α· — οἱ κωμ. ποιηταὶ ἐπιμόνως ἐνδιατρίβουσιν ἐπὶ τῶν μὴ καλῶς ἐχόντων μερῶν τῆς διδασκαλίας τῶν φιλοσόφων, γενομένης ἀφορμῆς ἀπὸ τῶν Νεφελῶν τοῦ Ἀριστοφάνους, πρβλ. Φειλήμονα ἐν «Πύρρῳ» 1, Βάτωνα ἐν «Συνεξαπατῶντι» 1. 11, Ἀνάξιππον ἐν «Κεραυνῷ» (ἢ Κεραυνουμένῳ) 1. 16. **3)** παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς συγγραφεῦσιν ἡ λέξις λέγεται ἐπὶ τῶν ἐγκαταλειπόντων τὸν κόσμον καὶ διερχομένων βίον πνευματικὸν ἐν τελείᾳ αὐταπαρνήσει, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 3. 59, κλπ. **III**, ὁ ἀγαπῶν τὴν φιλοσοφίαν, τὴν γνῶσιν τῶν ὄντων, ἀνὴρ Πλάτ. Φαίδων 64D· τὸ φ. γένος ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 501Ε, 494Α· ψυχὴ αὐτόθι 486Β· φύσις αὐτόθι Α· διάνοια αὐτόθι 527Β· οἱ φιλοσοφώτατοι αὐτόθι 498Α. **2)** ἐπὶ ἐπιχειρημάτων, ἐπιστημῶν κλπ., ἐπιστημονικός, φιλοσοφικός, λόγοι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 257Β· λόγοι φιλοσοφώτεροι, ἐπὶ λόγων παραινετικῶν ἢ διδακτικῶν, Ἰσοκρ. 289Ε· φιλοσοφώτερον Ἱστορίας ἡ ποίησις Ἀριστ. Πολιτικ. 9. 3· — τὸ φιλόσοφον = φιλοσοφία, Πλάτ. Πολ. 411Ε, Πλούτ., κλπ. **IV**, Ἐπίρρ., φιλοσόφως διακεῖσθαι πρός τι Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 296· φ. ἔχειν περί τινος Πλάτ. Φαίδων 91Α, πρβλ. Κικ. πρὸς Ἀτ. 13. 20, κλπ.· Συγκρ. **-ώτερως** Ἀριστ. π. Αἰσθ. 1, 4 Bekkῆρ.· **-ώτερον** Κικ. πρὸς Ἀτ. 7. 8. [Ὁ Ἀριστοφ. ἐν ταῖς Ἐκκλ. 571 ἔχει τὴν παραλήγουσαν μακρὰν ὡς εἰ ἦν **φιλόσοφος**, πρβλ. Φ φ III· οὐδαμοῦ ἄλλοθι ἀπαντᾷ παρὰ ποιηταῖς.]

φῐλοσπήλυγξ, υγγος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὰ σπήλαια, Παυλ φιλοσπήλυγγι Ἀνθ. Παλατ. 11. 194.

φῐλόσπονδος, ον, ὁ χρησιμεύων εἰς τὰς σπονδάς, φιλοσπόνδου λιβός, ἐπὶ σπονδῆς, Αἰσχύλ. Χο. 292.

φῐλοσπουδάστους, ον, = **σπουδαστός**, Ἰάμϐλ. ἐν βίῳ Πυθαγόρ. 72.

φῐλόσπουδος, ον, ὁ φιλῶν τὴν σπουδήν, τὴν προθυμίαν, τὸν ζῆλον, Ἀνθ. Παλατ. 5. 46.

φῐλοστᾰσιαστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὰς στάσεις, τὰς ἐπαναστάσεις, Εὐσ. Πονημάτ. 277. 79.

φῐλόσταυρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν σταυρόν, Λεόντ. Κύπρ. 1673C.

φῐλοστᾰφῠλος [ᾰ], ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς σταφυλάς, Νόνν. Διόνυσ. 29. 234.

φῐλοστεφᾰνέω, ἀγαπῶ τοὺς στεφάνους, δηλ. τὴν τιμὴν καὶ τὴν δόξαν, τῶν περὶ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας φιλοστεφανούντων Πολύϐ. 7. 10, 2· φιλοστεφανῶν καὶ φιλοδόξων εἰς τοὺς Ἕλληνας ὁ αὐτ. 1. 16, 10, πρβλ. Πλούτ. 2. 1000Β.

φῐλοστέφᾰνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς στεφάνους, Ἀφροδίτη Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 103· κῶμοι Εὐρ. Ἀποσπ. 482, 7· ἄνδρες Ἴων παρ' Ἀθην. 447F.

φῐλόστονος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς στεναγμούς, ἀρεσκόμενος εἰς αὐτούς, δεδομένος εἰς θρήνους, Εὐσ. 832. 34· πρβλ. **φιλαίακτος.** —Ἐπίρρ. **-νως**, Αἰσχύλ. Θήϐ. 279.

φῐλοστοργέω, ἀγαπῶ τρυφερῶς, μετὰ στοργῆς, ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῶν γονέων, τέκνων καὶ ἀδελφῶν, τούτους οἱ παῖδες παίδων ἀντιφιλοστοργοῦντες ζῶσι μεθ' ἡδονῆς Πλάτ. Νόμ. 927Β, πρβλ. Πολύϐ. 2 74, 5, Διοδ. Ἀποσπ. 517, 98. **2)** ἐπὶ τῆς μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἀγάπης, Ἀθήν. 555D, Γεωπ. 14. 2, 2.

φῐλοστοργία, ἡ, τρυφερὰ ἀγάπη, στοργή, ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῶν γονέων καὶ τέκνων, Ἀντιφῶν ἐν τοῖς Δ. Β. 78· πρός τινα Πολύϐ. 9. 123, 2., 32. 11, 1· ἡ φυσικὴ τῶν γονέων εἰς τέκνα φ. Διόδ. 4. 44· — οὕτως ἐπὶ τοῦ ἐλέγαντος, δεινή τις φ. γέγονε τοῦ θηρὸς πρὸς τὸ παιδίον Φύλαρχος παρ' Ἀθην. 606Ε.

2) συμπάθεια μετὰ στοργῆς, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 4. 3.

3) ἐπὶ τῆς μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἀγάπης, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 555Ε (:).

φῐλόστοργος, ον, (στέργω, στοργή) ὁ ἀγαπῶν τρυφερῶς, μετὰ στοργῆς, ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῶν γονέων, τῶν τέκνων καὶ τῶν ἀδελφῶν, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 3, 2, Θεόκρ 18. 13, κλπ.· ἐπὶ ἵππων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 4· — φ πρός τινα ἢ τι Πλούτ. 2. 608C, Αἰλ. π. Ζ. 2. 40· εἴς τινα Ἐπιστ. π. Ρωμ. 10· περί τινα Πλουτ. Κλεομ. 1·—τὸ φιλόστοργον = **φιλοστοργία**, Ξεν. Ἀγησ. 8. 1, Πλούτ., κλπ.— Ἐπίρρ. **-γως**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 13· φ. διακεῖσθαι ἢ ἔχειν πρός τινα Συλλ. Ἐπιγρ. 3137. 6, Πλουτ. Φάϐ. 21, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 6, 8· literae φιλ. scriptae, Κικ. πρὸς Ἀττ. 15. 17.

φῐλοστρᾰτιώτης, ου, ὁ, φίλος τοῦ στρατιώτου, ἀγαπῶν τὸν στρατιώτην, Ξεν. Ἀν. 7. 6, 4, Πολυϐ. Α', 41.

φιλόστροφος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν μεταβολήν, εὐμετάϐολος, Πολυϐ. Ϛ', 168. **2)** ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐπιστρέφῃ εἴς τινα τόπον, ὡς αἱ μέλισσαι, Πορφ. Ἄντρ. Νυμφ. 19.

φῐλοσύγγᾰμος, ὁ, ἡ ἀγαπῶσα τὸν αὐτῆς σύζυγον, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. (ἐν τῷ Προοιμ.) 474α.

φῐλοσυγγένεια, ἡ, ἡ πρὸς συγγενεῖς ἀγάπη, Παλλαδ. Λαυσ. 6.

φῐλοσυγγενής, ές, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἑαυτοῦ συγγενεῖς Ἱεροκλ. παρὰ Στοϐ. 449. 39· ὑπερθ. **-έστατος** Δίων Χρυσ. 1. 136.

φῐλοσύζυγος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑαυτοῦ σύζυγον ἢ ἡ ἀγαπῶσα τὸν ἑαυτῆς σύζυγον, Εὐσ. Πονημάτ. 102. 81.

φῐλόσῡκος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ σῦκα, Πλούτ. 2. 668Α.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

II = συκοφάντης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 874, Ἐτυμ. Μέγ. 733, 57.

φῐλοσῡκοφαντία, ἡ, ἡ ἀγάπη τῆς συκοφαντίας, «ἵνα μὴ πονηρὸν ὄνομα φιλοσυκοφαντίας τοιᾶδε πόλει προστριβῇ» Σχόλ. εἰς Ἑρμογ. ἐν Ρήτορ. (Walz) τ. 7, σ. 265.

φῐλοσύμμαχος, ον, ὁ πρὸς τοὺς συμμάχους του πιστός, ἀμφιβ. παρ' Ἡσυχ.

φῐλοσυμπᾰθής, ές, ὁ ἀγαπῶν νὰ συμπαθῇ, φιλοικτίρμων, φιλεήμων, «τὸ ἐλέημον καὶ φιλοσυμπαθὲς παραστῆναι βουλόμενοι» Ἰω. Μόσχου Λειμωνάριον σ. 1137Ε.

φῐλοσύνηθης, ες, γεν. εος, ὁ φιλῶν τοὺς συνήθεις, τοὺς ἑταίρους, Πλούτ. 2. 56C.

φῐλοσῡνουσιάζω, ἀγαπῶ τὴν συναναστροφήν, Διογέν. Λαέρτ. 3. 98·— ἀλλὰ **φῐλοσῡνουσιαστής**, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὴν συνουσίαν, δηλ. τὴν σαρκικὴν μῖξιν, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 4. 62.

φῐλοσύντομος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν συντομίαν, Πλούτ. 2, 511B, Ρήτορες (Walz) 7. σ. 105.

φῐλοσωκράτης, ου, ὁ, φίλος τοῦ Σωκράτους, Ἀθήν. 215F.

φῐλοσωμᾰτέω, ἀγαπῶ, περιβάλλω τὸ σῶμα, Πολυδ. Γ', 137, Κέλσ. παρ' Ὠριγ. τ. 1, σ. 786E.

φῐλοσωμᾰτία, ἡ, ἡ ἀγάπη τοῦ σώματος, Πολυδ. Β', 235, Γ', 137, Κλήμ. Ἀλεξ. 739, 872.

φῐλοσώματος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸ σῶμα, χαριζόμενος εἰς αὐτό, οὐ φιλόσοφος, ἀλλὰ φ Πλάτ. Φαῖδ. 68B· διακρίνεται ἀπὸ τοῦ φιλήδονος. Πλούτ. 2. 140B·— τὸ φιλοσώματον = **φῐλοσωμᾰτεία**, αὐτόθι 593D. Ἐπίρρ. **-τως**, Πολυδ. Γ', 137.

φῐλοσώφρων, ον, γεν. ονος, ὁ ἀγαπῶν τὴν σωφροσύνην, οὐδ. τὸ **φιλόσωφρον** Εὐμάθ. Η', 14.—Ἴδε Κόντον ἐν Σωκράτει σ. 274.

φῐλοταλαίπωρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ταλαιπωρίαν, Mai Spicil Rom. 5. 2, σ. 42.

φῐλοτάπεινος [ᾰ], ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ταπεινοφροσύνην, Γαλην. τ. 9, σ. 483.

φῐλοτάρᾰχος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ταραχήν, θορυβώδης, φιλοτάραχον χρῆμα ὁ δῆμος Μενάνδρ. Ἴσ. σ. 430, 12, κλπ.

φῐλοτάρῐχος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ ταρίχη, δηλ. τοὺς παστοὺς ἰχθῦς, οὐ φιλοτάριχος οὐδαμῶς εἰμ', ὦ κόρη Ἀντιφάνης ἐν «Ὁμοίᾳ» 3.

φῐλοτεκνία, ἡ, ἡ πρὸς τὰ τέκνα ἀγάπη, Πλούτ. 2. 14B, Πολυδ. Γ', 14, κτλ.·— τὸ ῥῆμα **φῐλοτεκνέω** παρὰ Φίλωνι σ. 66.

φῐλότεκνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ ἑαυτοῦ τέκνα, Ἡρόδ. 2. 66, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 630, Φοίν. 356, Ἀριστοφ. Θεσμ. 752·— συγκρ., φιλοτεκνότεραι αἱ μητέρες Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 9. 7, 7· ὑπερθ. **-ότατος**, Πλουτ. Αἰμίλ. 6·— τὸ φιλότεκνον = **φῐλοτεκνία**, ὁ αὐτ. 2. 93F.

φῐλοτερπής, ές, ὁ ἀγαπῶν τὰς τέρψεις, τὰς ἡδονάς, Νόνν. Διονυσ. 40. 366.

φῐλοτεχνέω· παθ. πρκμ. **πεφιλοτέχνημαι**, Ἀγαπῶ τὴν τέχνην, ἀσκῶ τέχνην τινά, ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἡφαίστου, Πλάτ. Ηρω αγ. 321E· περί τι Ἐπικτ. Ἐγχειρ 29. 7, Πλούτ., κλπ.· ὑπέρ τινος Αἰλ. Ποικ. Ἴσ. 2. 2· φιλ πρὸς τοὺς τεχνίτας, συζητῶ περὶ τέχνης μὲ τοὺς τεχνίτας, Πολυδ. 26. 10. 3, πρβλ. Πλούτ. 2. 142B. **II** ποιοῦμαι χρῆσιν τέχνης ἢ τεχναμάτων, Πολυδ. 16. 30, 2. Πλούτ. 2. 1050C, κλπ.· μετ' ἀπαρ., 13. 82.— Παθ., γίνομαι ἢ παρέχομαι διὰ τῆς τέχνης, τινί, μέ τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. 14. 80· πρός τι ὁ αὐτ. 3. 37 — οὕτως ἔτι μεταγεν., ἐφιλοτέχναστό τι (ἐκ ῥήμ. **-τεχνάζω**), Ἰωσ. Γενέσεις 42B.

φῐλοτέχνημα, τό, φιλοτέχνως κατεσκευασμένον τεχνούργημα, Κικ. πρὸς Ἀττ. 13. 40, 1· ἐκπηδῆσαι ἐκ τοῦ φιλ., ἐκ τῆς ἐντέχνως παρασκευασθείσης παγίδος, Διόδ. 3. 37.

φῐλοτεχνήμων, ον, γεν. **ονος**, Κύριλλ. Ἀλεξ VIII, 560D, καὶ **-τέχνης**, ου, ὁ, Πολέμ. Φυσιογν. 1, 6, σ. 229, = **φῐλοτέχνος**.

φῐλοτεχνησις, ἡ, = **φῐλοτεχνία**, Γρηγ Νύσσ. τ. 1, σ. 155B,

φῐλοτεχνητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **φιλοτεχνέω**, δεῖ φιλοτεχνεῖν, Ἑρμογ. παρ' Ὁρειβασ. σ. 294, ἔκδ Matth.

φῐλοτεχνία, ἡ, ἡ περὶ τὴν τέχνην ἀγάπη, σπουδὴ τῆς τέχνης, Πλάτ. Κριτί. 109C, Πολυδ. Γ', 167· φ. περί τι Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 5, 21. **II** δεξιότης, εὐφυΐα περὶ τὴν τέχνην, Κτησίας παρὰ Διοδ. 2. 8, πρβλ. 64· φιλ. καὶ ὅλῳ Διόδ 3. 37.

φῐλότεχνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν τέχνην, ἔντεχνος, Πλάτ. Πολ 476A, Ἀθήν. 700C, Πλούτ., κλπ.·— τὸ φιλότεχνον = **φῐλοτεχνία**, δεξιότης περὶ τὴν τέχνην, ὁ αὐτ. ἐν Δημητρ. 20, κλπ.—Ἐπίρρ. **-ως**, Κτησ. παρὰ Διοδ. 2. 8, κλπ. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, τεχνικός, ἐντέχνως κατεσκευασμένος, περίεργος, Διόδ. 1. 33., 17. 44.

φῐλότης, ητος, ἡ, φιλία, ἀγάπη, στοργή, Ὅμ., κλπ.· μηνιθμὸν μὲν ἀπορρῖψαι φιλότητα δ' ἑλέσθαι Ἰλ. Π. 282· ξεῖνοι δὲ διαμπερὲς εὐχόμεθ' εἶναι ἐκ πατέρων φιλότητος Ὀδ. Ο. 197· οὕτω, Σοφ. Αἴ. 1410, Φιλοκτ. 1121· καὶ ἐν τῷ πληθ., Θέογν. 86· **II** = **φιλότητι**, μετὰ φιλίας, ἐκ φιλίας ἢ στοργῆς, Ἰλ. Γ. 453, Ὀδ. Γ. 363., Κ. 43· ἐν φ. διέτριψεν ἀρθμήσαντε Ἰλ. Η 302· πότερον ἀδελφὸν μητρός ἐστιν ἐκ μιᾶς;—φιλότητι γ', ναί, κατὰ τὴν φιλίαν τοὐλάχιστον, εἴωθα ἀδελφοί, Εὐρ. Ἰφιγ. ἐν Ταύρ. 498· καί σ' ἀμείψασθαι θέλω φιλότητι χειρῶν, καὶ ἐγὼ θέλω νὰ σὲ ἀναγκαλισθῶ διὰ φιλικῆς ἁρπῆς χειρῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1048· φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν Ἰλ. Δ. 16· φιλ. μετ' ἀμφοτέροισι τίθησιν αὐτόθι 83, πρβλ. Ὀδ. Ω. 476· φιλότητος τυχεῖν παρά τινος Ο. 158· φιλότητα παρέχειν Ἰλ. Γ. 354, Ὀδ. Ο. 55· εἰς ἀριθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλότητα .. ἧξει Αἰσχύλ. Πρ. 191 (πρβλ. **ὑδαρής**)· φιλ. ἀντὶ διαφορᾶς ἐθέλειν Ἀνδοκ. 27. 16·— φ. τινός, φιλία πρός τινα, στοργή, ἀγάπη πρός τινα, Ὀδ. Ξ. 505, Σοφ. Αἴ. 1410· διὰ τὴν λίαν φιλότητα βροτῶν, ἕνεκα τῆς ὑπερβαλλούσης αὐτοῦ ἀγάπης πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, Αἰσχύλ Πρ. 123· πρός τινα Ἀνδοκ. 19. 3·— ἐν προσφωνήσεσι πρὸς πρόσωπα, ὦ φιλότης, = **ὦ φίλε**, «ἀγαπητέ, φίλε μου», Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 238D, Φιλόξεν. σ. 2. 7. 35.

2) ἐπὶ φιλίας ἢ φιλικῶν σχέσεων μεταξὺ λαῶν, φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες Ἰλ. Γ. 73, πρβλ. 94, 323· κατὰ φιλότητα συγγίγνεσθαι, συνέρχομαι συμφώνως πρὸς τὴν ὑπάρχουσαν φιλίαν, Ἡρόδ. 1. 172· ναυμαχεῖν ὑπὲρ τῆς φ. Λυσίας 194. 7. **3)** παροιμ., ἰσότης φιλότητα ἀπεργάζεται Πλάτ. Νόμ. 757A, ἢ συντομώτερον, ἰσότης φ. Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 9. 8, 2·—φιλία εἶναι ὁ κοινότερος παρὰ τοῖς πεζογράφοις τύπος. **4)** παρ' Ὅμ. συχν. ἐπὶ τῆς μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνουσίας, ἐν ταῖς φράσεσι: φιλότητι ἢ ἐν φιλότητι μιγῆναι, ἐν φ. καὶ εὐνῇ, ἴδε ἐν λ. **μίγνυμι** Β. 4· παραλέξομαι ἐν φ., καθεύδετον ἐν φ. Ὀδ. Θ. 313, Ἰλ. Ξ. 287· ὕπνῳ καὶ φιλ. δαμεὶς Ξ. 353, πρβλ. 207., Ν. 636· σπανιώτερον μετὰ γενικῆς, φ. γυναικὸς Ἡσ. Ἀσπ. Ἠρ 31, πρβλ. Θεογον. 374, 405, 625, 822.— Ὁ Πίνδ. ἐπὶ τοιαύτης σημασίας: ποιεῖσθαι χρῆσιν τοῦ πληθ., Π. 9. 70, Ν. 8. 2. **5)** φιλία Ι. 5, ἐναντίον τοῦ νεῖκος, Ἐμπεδ 81, πρβλ. Ἡσ. Θεογ. 224, Πλούτ. 2. 756D, κλπ.

φλοτήσιος, α, ον, ὡσαύτως **ος, ον**, Θέογν. 489· Δωριεν. **φιλοτάσιος** [ᾰ], Σοφ. Ἠλ. 1074·—ὁ ἀνήκων εἰς τὴν φιλότητα, προάγων, ὑποδοηθῶν αὐτήν, **φιλοτήσια ἔργα**, σχεδὸν συνών. τῷ ἔργα Ἀφροδίτης, ἐτέλεσσε .. φιλοτήσια ἔργα, «ἐρωτικά, τουτέστι τὴν μῖξιν» (Σχόλ.), Ὀδ. Λ. 246· φιλοτησίῳ διαίτῃ, ἐν φιλικῷ οἰκογενειακῷ βίῳ, Σοφ ἔνθ' ἀνωτ.· φ. χορὸς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 564· οὕτω, φ. μέλος Πλούτ. 2. 329E· εὐνὴ Ὀππ., κλπ.

II, ἡ **φιλοτησία**, μετὰ τοῦ κύλιξ, ποτήριον ἀφιερωμένον τῇ φιλίᾳ, ποτήριον φιλοφροσύνης, (ἴδε Ἀθήν. 502C), ἡ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος Θέογν. ἔνθ' ἀνωτ.· πῖνε, κατάκεισο, λάβε τήνδε φιλοτησίαν Ἀριστοφ. Ἀχ. 985, πρβλ. Ἀνυσιστράτ. 203· φ. σοι τήνδ' ἐγὼ . κύλικα προπίομαι Ἀλεξις ἐν Ἀδήλ. 24. φιλοτησίαν δὲ τήνδε σοι προπίομαι Θεόπομπ. Κωμικ. ἐν «Νεμέᾳ» 1. 9 φιλοτησίαν παρίχειν Λουκ. Κρον. Ἐπιστ. 18· φέρεται ὡσαύτως, φιλοτησίας προπίνειν Δημ. 380, ἐν τέλει, Λουκ. Ἑρμότ. 11, Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 12, ἔνθα τὸ **φιλοτησίας** δυνατὸν νὰ εἶναι πτῶσις ἐν. γενικῆς· ἐκ τῶν ἀνωτέρω παραδειγμάτων φαίνεται ὅτι τὸ: προπίνειν φιλοτησίαν τινί, σημαίνει τὸ πίνειν εἰς ὑγίειαν τινός, οὕτω καὶ ἐν Ἀλέξιδι «Δορκίδι» 3· τῆς φιλοτησίας ἐγὼ μεσοῦσ προπίνω, ὁ Meineke προτείνει εἰς διόρθωσιν τρεῖς ἀντὶ τῆς·— ἐπὶ τὸ ἀσειότερον, ἡ τοῦ φαρμάκου φ Θεόπομπ. Ἴσ. παρ' Ἀθήν. 85B.

φῐλοτῐβέριος, ὁ, φίλος τοῦ Τιβερίου, Φίλων 2 551.

φῐλοτῐμέομαι, μέλλ **-ήσομαι** Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 234A, Δημ. 488. 18 μεταγεν. **-ηθήσομαι**, Διόδ. 11. 18·— ἀόρ. ἐφιλοτιμήθην Ξεν. Ἀπομν. 2. 9, 3, Πλάτ. Λάχ. 182B, Ἰσοκρ. 40C, Ἰσαῖος περὶ τοῦ Μενεκλ. Κλήρου § 42· μεταγεν. ἐφιλοτεμήκαμεν Πολύδ. 20. 8, 2, Αἰλ. Ποικ. Ἴστ 3. 1·—πρκμ. **πεφιλοτίμημαι** Δημ. 1046. 8, Πορφ. ἐν Στοβ. Ἔκλογ. 2. 18·—πρκμ. ἐπὶ παθ. σημασίας, Ἀριστείδ. 1. 446, Βυζ. (φιλότιμος). "Ἀγασθῶ ἢ ἐπιζητῶ τιμήν, Πλάτ. Ἀλκ. 3. 146A, Ἰσαῖος ἔνθ' ἀνωτ., Δημ. 488 17, κλπ.· ἐντεῦθεν, εἶμαι φιλόδοξος, ζηλότυπος, συχν. σχεδὸν ὡς τὸ **φιλονεικέω**, Ἀριστοφ. Βάτρ. 281· φ. ὅτι .., ζηλοτυπῶ διότι .., Ξεν. Ἀν. 1 4, 7, Λυσίας 141. 28·— φ. πρὸς ἀλλήλους, πρὸς τοὺς ἄλλους, ἀμιλλῶμαι, φιλοτιμοῦμαι, Πλάτ. Συμπ. 178E, Φαῖδρ. 234A, πρβλ Λυσίαν 182. 35. **2)** τὸ ἀντικείμενον τῆς φιλοδοξίας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐνφέρεται μετὰ προθέσ., φ. ἐπί τινι, στηρίζω τὴν φήμην εἴς τι πρᾶγμα, εἶμαι ὑπερήφανος δι' αὐτό, Πλάτ Πολ. 553D, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 11 Λυσίας 143. 31, καὶ συχνάκις παρ' Ἰσοκρ· ἐν τινι Πλάτ. Λάχ. 182B· ὑπέρ τινος Ἰσοκρ. 178A· περί τινος Πλούτ. 2. 760B, κλπ.· περί τι Διόδ. 3 18, Πλούτ.· φ ἀπό τινος, εἰς δήλωσιν τῆς πηγῆς τῆς φιλοδοξίας, ὁ αὐτ. 2 819C, Ἀριστείδ. 1. 446 — ἐνίοτε μετὰ οὐδ ἐπιθ. κατ' αἰτιατ., ἀεί τι φιλοτιμούμενος, πάντοτε ἐπιδιώκων ἀντικείμενόν τε φιλοδοξίας, Ξεν. Οἰκ. 4. 24, πρβλ. Ἑλλ. 1. 6, 5, Λυσίας 139. 33· καὶ μετὰ συστοιχ. αἰτ., φιλοτιμίαν φ. Πλούτ. 2. 830F· τὴν ἀγαθὴν ἔριν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλεμ. 1. 10, 5·— ὡσαύτως, φ. πρὸς τὴν πόλιν, συμβάλλεσθαι μετὰ ζήλου πρὸς τὸ μεγαλεῖον αὐτῆς, Λυκοῦργ 167. 39· εἰς τὴν σύξησιν Δ ὁδ. 1. 50, πρβλ. 25, Διογέν. Λαέρτ. 4. 44. **3)** μετ' ἀπαρεμφ., ἀγωνίζομαι μετὰ ζήλου καὶ ἐπιμονῆς νὰ πράξω τι, κροσπαθῶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰλικρινῶς καὶ ἐνθέρμως, οἳ πάνυ ἂν φιλοτιμηθεῖεν φίλῳ σοι χρῆσθαι Ξεν. Ἀπομν. 2. 9, 3, πρβλ. Οἰκ. 21. 6 φιλοτιμούμενοι ἐπιδείκνυσθαι πρὸς ἅπαντας Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 232Α· μετὰ μετοχ., φ. ἐλέγχων ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 330C, πρβλ. Ξεν. Ἱππαρχ. 9. 6·—μετ' αἰτ. καὶ ἄπαρ., θερμῶς προσπαθῶ νὰ .., αὐτόθι 1. 25.

4) μετὰ δοτ. πράγματος, προσφέρω ὡς δῶρον πρᾶγμά τι, Προκόπ., κλπ.· ἀλλὰ μετ' αἰτ. πράγμ., δαψιλῶς παρέχω, ἐπιδαψιλεύω, τινί τι Ἀριστοφ. Ἀχ. 16., 2. 822Α. **2)** φιλοδοξία, ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα Λουκ. Τίμ. 43.

φῐλοτῑμητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ εἶναι φιλότιμος ἢ φιλόδοξος, Πλούτ. 2. 125D.

φῐλοτῑμία, Ἰωνικ. ἐκ. ἡ, ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ φιλοτίμου, ἔνθερμος ἀγάπη τιμῆς ἢ δόξης, φιλοδοξία, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, Πινδ. Ἀποσπ. 229, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 527, Ἀριστοφ. Θεσμ. 383, Θουκ., κλπ., πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 4· κακίστη δαιμόνων φιλοτ. Εὐρ. Φοίν. 532· ἄκαιρος Ἰσοκρ. 408C· συνημμένον τῷ **πλεονεξίᾳ,** Θουκ. 3. 82· τῷ **φιλονεικίᾳ,** Πλάτ. Νόμ. 860Ε, Πολ. 548C·— ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καλῆς σημασίας, Ἰσοκρ. 99C., 104C, Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 13, Ἱέρων 7. 3, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 553C·— τὸ ἀντικείμενον τίθεται κατὰ γενικήν, φ. τινός, φιλόδοξος ἐπιθυμία πράγματός τινος, αὐτόθι 555Α, Ξεν. Κύρου Παιδ. 8. 1, 35· ὡσαύτως, φ. ἐπί τινι Πλάτ. Συμπ. 178D· ὑπέρ τινος, περί τι Πολύβ. 1. 52. 4., 5. 71, 6· πρός τι ὁ αὐτ. 6. 55, 4, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 834Β· ἀλλά, φ. πρός τινα, φιλόδοξος ἁμιλλα πρός τινα, Ἰσοκρ. 30C, Πολύβ., κλπ.·— ἐντεῦθεν ἀποδ., φιλόζωος ἁμιλλα, ζηλότυπος ἐπιθυμία, φ. ἐμβάλλειν τινί, ὅπως .. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 1, 39·— συχνάκ. μετὰ προθέσεων ἐν ἐπ ρρηματικῇ σημασίᾳ, διὰ φιλοτιμίαν Πλάτ. Πολ. 586C, Ἰσοκρ. 99C, κλπ.· φιλοτιμίας ἕνεκα Λυσίας 157. 8 ὑπὸ φιλοτιμίας Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 257C, κλπ.· ἢ ἁπλῶς **φιλοτιμίᾳ,** Δημ. 23. 9, Πλάτ., κλπ.·— ἐν τῷ πληθ., ζηλοτυπίαι, ἀντιζηλίαι, Πλάτ. Πολ. 548C, κλπ.· αἱ φ. τῶν συγγραφέων, φατριαστικὰ αἰσθήματα, Πολύβ. 3. 21, 10·—παρὰ μεταγεν., οἷον παρὰ Πλουτ., κατέντησε σχεδὸν συνών. τῷ **φιλονεικίᾳ·** ἐντεῦθεν δυνάμεθα νὰ σημειώσωμεν ἰδιαιτέρας τινὰς χρήσεις: **2)** φιλοδοξος ἐπιμονή, ἰσχυρογνωμοσύνη, κτῆμα σκαιὸν ἡ φιλ. Ἡρόδ. 3. 5, 3. **3)** φιλόδοξος ἐπίδειξις, πλούτου Λυσίας 911 Reisk.· — ἐντεῦθεν, δαψιλὴς δαπάνη, ἀσωτία, Δημ. 312, 26, Πλουτ. Νικ. 3 φ. πρός τινα, ἄφθονος χρηματικὴ δαπάνη, Αἰσχίν. 56. 27· καὶ ἐπὶ καλῆς σημασίας, μεγαλοζωρία, γενναιοδωρία, ἐλευθεριότης, Γρηγόρ. Ναζ.

II. τὸ ἐπιδιωκόμενον πρᾶγμα, τιμή, διάκρισις, ὑπόληψις, ἐκεῖνο μὲν φ. πρὸς ὑμᾶς Δημ. 477 ἐν τέλ., πρβλ. 410. 21· φ. παρέχειν τινί Ξεν. Ἱέρων 1. 27, πρβλ. Δημ. 18. 22· κτᾶσθαι Αἰσχίν. 60. 4· ἔντε τῷ ἐνικῷ καὶ τῷ πληθ., ἀποστερεῖσθαι τῆς φιλοτιμίας ἢ τῶν -ιῶν Δημ. 765. 14., 410. 24, πρβλ. 729. 15.

III. ὡς λογοπαίγνιον, ἡ διαγωγὴ τινος καλουμένου Φιλοτίμου, Κικ. πρὸς Ἀττ. 7. 11, πρβλ. 6. 9, 2.

φῐλότῑμος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν τιμὴν ἢ διῳῶν τιμῆς, φιλόδοξος, ζηλότυπος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασ (ἴδε Πλάτ. Πολ. 347Β, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 4, 3), Εὐρ. Φοίν. 567, Ἰφ. ἐν Αὐλ. 520· συνημμένον τῷ φιλοχρήματος, Πλάτ. ἐν Φαίδωνι 68C· τῷ **φιλόνεικος,** ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 551Α, κλπ.· ὡσαύτως ἐπὶ καλῆς σημασίας, φ. καὶ ἐλεύθερίος Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 16· φιλ. καὶ μεγαλόψυχος Ἰσοκρ. 189C·—μετ' ἀφῃρ. ὀνομάτων (ἐπὶ ἀμφοτ. τῶν σημασιῶν), εὐχά Αἰσχύλ. Ἱκ. 656· ἦθος Εὐρ. Ἱκ. 907· σοφίαι Ἀριστοφ. Βάτρ. 679· φύσις Ξεν. Οἰκ. 13. 9· βίος Λυσίας 192. 7· πολιτεία Πλάτ. Πολ. 545Β·—φ. ἐπί τινι, ἀγαπῶν νὰ τιμᾶται διά τι πρᾶγμα, ἐπιθυμῶν νὰ διακρίνηται ἐπί τινι .., ἐπὶ σοφίᾳ, ἐπ' ἀρετῇ ὁ αὐτ. ἐν Πρωταγ. 343C, ἐν Νόμ. 744Ε· περί τι Πολύβ. 9. 20, 6· φ. περί τινος πρός τινα Ξεν. Ἱππαρχ. 9. 3· μετ' ἄπαρ., φ. ποιεῖν τι αὐτόθι 2. 2 — μετ' αἰτ. τρόπου, φιλ. τὴν ψυχὴν αὐτόθι 7. 3· τὰ ἤθη Ἀριστ. Ῥητ. 2. 17, 2·— τὸ φιλότιμον = **φιλοτιμία,** Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 22. 342, Θουκ. 2. 44, Πλάτ., κλπ. **2)** φιλόδοξος, ἄσωτος, δαψιλής, φιλ. καὶ λαμπρὸς Δημ. 566. 10· φ. περί τινα Πλουτ. Κράσσ. 3. **3)** ἐπὶ παθ. σημασ., = **πολυτίμητος,** σεβασ-ός, Αἰσχύλ. Εὐμ. 1033.

4) φιλότιμος ὑπῆρξε φαίνεται ἐπώνυμον ἀρχόντων ἔν τισι τῶν πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, Συλλ. Ἐπιγρ. 5773, πρβλ. Böckh 2. σελ. 918. **II** Ἐπίρρ. **-μως,** μετὰ φιλοτιμίας, φιλοδόξως, ζηλοτύπως, Λυσίας 147. 28, Ἰσαῖος 67. 26 φ. ἔχειν πρός τινα Πλάτ. Χαρμ. 162C, Ἰσοκρ. 57D· φ. ἔχειν πρός τι Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 6, 26, κλπ. φιλ. διατεθῆναι, διακεῖσθαι πρός τι Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 296, κλπ.— Συγκρ. **φιλοτιμότερον** Λυσίας 147. 38· ἢ **-ότερως,** Ἰσοκρ. 190Λ· ὑπερθετικ. **-ότατα** Πλουτ. Καῖσ. 3, κλπ.

φῐλότμητος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ τέμνῃ, φ. ἠώς, ἡ πρωΐα τῆς περιτομῆς, Νόνν. Εὐαγγ. π. Ἰω. 14. 16.

φῐλοταιοῦτος, ὁ, **ἐγαπῶν τοιοῦτον πρᾶγμα, ἑκάστῳ δ' ἐστὶν** ἡδὺ πρὸς ὃ λέγεται φιλοτοιοῦτος, οἷον ἵππος μὲν τῷ φιλίππῳ, θέαμα δὲ τῷ φιλοθεώρῳ Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 8, 10., 3. 11, 4., 4. 4, 4, πρβλ. Ῥητορ. 1. 6, 30.

φῐλοτοκέω, συχνάκις τίκτω, Γλωσσ.

φῐλότονος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ προφέρῃ τὰς λέξεις μετ' ἰσχυροῦ τόνου, Πλανούδ. ἐν Bachm. Ἀνεκδ. τ. 2, σελ. 35, 21· — ῥῆμα **-τονέω,** ἀγαπῶ τοὺς τόνους, Μοσχοπ. Γραμμ. σ. 41, Ἐκδ. Titz.

φῐλότοπος, ον, ὁ ἀγαπῶν τόπον τινά, ὡς φιλότοπος γὰρ ἡγωνιᾶτο καταλιπεῖν Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 654.

φῐλοτραγήμων, ον, ὁ ἀγαπῶν τραγήματα, οὐ φιλοτραγήμων εἰμί πως ἑκάστοτε Εὔβουλος ἐν «Καμπυλίωνι» 5.

φῐλοτραγῳδός, όν, ὁ ἀγαπῶν τὰς τραγῳδίας, ὄνομα τραγῳδίας τινὸς τοῦ Ἀλέξιδος, Στοβ. Ἀνθ. 108, 52.

φῐλοτράπεζος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν τράπεζαν, Ἀθήν. 113Ε.

φῐλοτρᾰφής, ές, = **φιλοτρόφος.** Εὐρ. Ἀποσπ. 283.

φῐλοτροφέω, ἀγαπῶ νὰ τρέφω (ὅπλ. ζῷα), φιλ. κύας Πλούτ. 2. 684D.— Παθ., καλῶς τρέφομαι, παχύνομαι, Ἐξαπλ. (Α' Βασιλ. ΚΗ', 24).

φῐλοτρόφος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ τρέφῃ (ὅπλ. ζῷα), Ὀρφ Γνμν 1, 5.

φῐλότρῡφος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν τρυφήν, τὴν πολυτέλειαν, Πτολεμ. Τετράδ. σ. 162C·— οὕτω **-τρυφητής, οῦ,** ὁ, Ἰω. Ἱεροσ. σ. 235C, Ἔκδ. Βεν.

φῐλοτυράριον, τό, ποιητ. ὑποκορ. τοῦ **φιλότης,** Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 891.

φῐλοτύραννος, ον, φίλος τῆς τυραννίας, Διονύσ. Ἀλ. 4. 83. Πλουτ. Περικλ. 4, κλπ.· ὑπερθ. **-ότατος,** ὁ αὐτ. ἐν Δίωνι 36·— τὸ φιλο ύραννον, ἡ ἀγάπη τῆς τυραννίας, Διον. Ἀλ. 4 83.

φῐλοτῦφος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ὑπερηφανίαν, **ὑπερήφανος,** ἀλαζών, Φίλων Ι, 671, 51.

φῐλοτώθαστος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ ψέγῃ, νὰ εὑρίσκῃ σφάλματα, Ἱππ. Ἐπιστ. 1285 (τὰ Ἀντίγραφα, **φιλοτωθάσσοντα**).

φῐλοῦγιής, ές, ὁ ἀγαπῶν τὴν ὑγίειαν, Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδήμ. 2. 5, 5.

φῐλόῦλος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ὕλην, σαρκικός, Ἰγνάτ. 693Α, Ὠριγ. ΙΙΙ, 190Α· — οὐσιαστ. **φιλοῦλία,** ἡ, τὸ φιλεῖν τὴν ὕλην, Ἰω. Δαμασκ. ΙΙ, 82Β, κλπ.

φῐλόῦπνος, ον, = **φίλυπνος,** Ἰω. Κυριώτης ἢ Γεωμέτρης ἐν τῷ «Παραδείσῳ» 51.

φῐλοφαίαξ, ακος, ὁ, ἡ, ὁ φίλος τῶν Φαιάκων, Α. Β. 1190.

φῐλοφάρμᾰκος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ φάρμακα, Γαλην. τ. 16, σ. 322, ἔκδ. Kühn·— τὸ φιλοφάρμακον Παῦλ. Αἰγ. σ. 36, 45.

φῐλόφθογγος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς φωνάς, θορυβώδης, σκύλαξ Ἀνθ. Π παράρτ. 6.

φῐλοφθονέω, ἡ, ἡ ἀγάπη τοῦ φθόνου, ἐπιγραφὴ πραγματείας τινὸς τοῦ Οὐάρρωνος.

φῐλόφθονος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν φθόνον, φθονερός, Διοδ. Ἔκλογ. 513. 60· τὸ φιλόφθονον Πλούτ. 2. 91Β.

φῐλοφῐλία, ἡ, ἡ πρὸς τοὺς φίλους ἀγάπη, διάφορ. γραφὴ ἀντὶ **πολυφιλία,** Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 1, 5.

φῐλοφῐλος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἑαυτοῦ φίλους, Ἀριστ. Ῥητ. 2. 4, 26. Ἠθικ. Νικ. 8. 8, 4. κλπ.

φῐλοφλύᾰρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς φλυαρίας, φλύαρος, Ἀντίοχ. Ῥήτ. 1062Β.

φῐλόφονος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς φόνους, Ἰω. Χρυσ. τ. 7, σ. 321, 26.

φῐλοφόρμιγξ, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὴν φόρμιγγα, ἀληθ. συνοδεύων αὐτήν, ἐκ στομάτων φερέσθω φάμα φ. Αἰσχύλ. Ἱκ. 696.

φῐλοφρονέομαι, -οῦμαι· μέλλ. **-ήσομαι** Λουκ. Τίμ. 48, κλπ.· ἀόριστ. **ἐφιλοφρονησάμην** καὶ **-φρονήθην,** ἴδε κατωτ.· ἀποθετ. (φιλόφρων). Μεταχειρίζομαί τινα φιλοφρόνως, φέρομαι φιλοφρόνως ἢ μετ' εὐμενείας πρός τινα, τινα Ἡρόδ. 3. 50, Πλάτ. Νόμ. 738D, κ. ἀλλ.· φιλοφρονοῦμαί τινα τῇ δικέλλῃ, περιποιοῦμαι αὐτὸν μὲ κτύπημα τῆς δικέλλης, φιλοδωρῶ μὲ τὴν δίκελλαν, Λουκ Τίμ. 48· μεταφορ., φιλ. ἦθη κακά, ἐγκολποῦμαι κακὰ ἤθη, Πλάτ. Νόμ. 669Β·— ὡσαύτως, **2)** μετὰ δοτικ., φιλοφρονοῦμαί τινι, δεικνύω φιλοφροσύνην πρός τινα, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 8, Οἰκ. 4, 20· πρός τινα Διόδ. 16. 89, 91·— μεταφορ., φ. θυμῷ, ὡς τὸ θυμῷ χαρίζεσθαι, εἴκειν, Πλάτ. Νόμ. 935C. — Παθ. ἀόρ. φιλοφρονηθέντας ὥσπερ εἰκὸς ἐκ συναλλαγῆς, ἀφοῦ ἔκαμαν πρὸς ἀλλήλους τὰς ἀπαιτουμένας φιλοφρονήσεις ὡς ἦτο ἐπόμενον μετὰ τὴν συμφιλίωσιν, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 40· ἀνθ' οὗ ἐν τῇ Ἀναβ. 4. 5, 34, ὑπάρχει φιλοφρονήσασθαι ἀλλήλους, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 738D· πρβλ. **φιλοφροσύνη. 3)** ἀπολ., ἔχω ἀγαθὴν διάθεσιν, εὔθυμον χαρακτῆρα, Ξεν. Ἀπολ. 7. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, εὐφραίνω, εὐαρεστῶ, τινα Πλάτ. Νόμ. 820Ε.

III. τὸ ἐνεργ. **φιλοφρονέων** εἶναι κατὰ πλημμελ. γραφὴν ἀντὶ φίλα φρονέων ἐν Ὀδ. Π. 17, ἀλλ' ἀπαντᾷ παρὰ Πλουτ. 2. 750D, Νικοστρ. παρὰ Στοβ. 426. 43. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ σ. 473.

φῐλοφρόνημα, τό, πρᾶξις ἢ ἔνδειξις **φίλου φρονήματος, εὐμενοῦς διαθέσεως,** Αἰσχίν. Ἐπιστ. 5. 3, κλπ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φῐλοφρόνησις, ἡ, φιλόφρων περιποίησις, ἔνδειξις εὐνοίας, τινος Διονύσ. Ἁλ. 10. 57 (κατὰ τὸν Βατ. Κώδ. ἀντὶ **φιλοφροσύνας**), Πλούτ. 2. 212F· καὶ συχν. παρὰ τῷ Ἰωσήπῳ.

φῐλοφρονητέον, ῥημ. ἐπίθετ., δεῖ φιλοφρόνως φέρεσθαι, Θεόδ. Πρόδρ. 413.

φῐλοφρονητικός, ἡ, όν, φιλικός, ἀγαθός, εὔνους, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. σ. 225, 29, Σχόλ. εἰς Ὅμ. Π. Ζ. 27, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ξ. 145, κλπ.

φῐλόφρονος, ον, μεταγεν. τύπος τοῦ **φιλόφρων**, τὴν σύνοδον ἐτίμα φιλοφρόνῳ δεξιώσει Εὐσέβ. ἐν βίῳ Κωνσταντ. 4, 4, σ. 548D (εἰ ἡ γραφὴ ἔχει ὑγιῶς), κλπ.

φῐλοφροσύνη, ἡ, (φιλόφρων) φιλικὴ διάθεσις, εὔνοια, Ἰλ. Ι. 256· τινός, πρός τινα, Ἡρόδ. 5. 92, 3· εἰρήνη πρὸς ἀλλήλους καὶ φ. Πλάτ. Νόμ. 628C· φιλοφροσύνης κοινωνεῖν αὐτόθι 640B· τυχεῖν Πλουτ. Πύρρ. 11· φιλοφροσύνην δέχεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Μαρ. 40· νέμειν τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Κάτ. Νεωτ. 3· — διὰ φιλοφροσύνην Πλάτ. Νόμ. 740E· μετά, ὑπὸ φιλοφροσύνης Πλούτ. 2. 124C· — ἐν τῷ πληθ., φιλικὸς ἀσπασμός, φιλικὴ ὑποδοχή, δεξίωσις, σὺν φιλοφροσύναις δέχεσθαι Πινδ. Ο. 6. 165· φιλοφροσύνας **φιλοφρονεῖσθαι** Λουκ. Εἰκόν. 21· — πρβλ. **φιλοφρόνησις**. **II.** εὔθυμος διάθεσις, εὐθυμία, φαιδρότης, Ξεν. Συμπ. 2. 24, Πλούτ.

φῐλοφρόσυνος, η, ον, = τῷ ἐπομ., Ἀνθ. Παλατ. παράρτ. 282, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2569.

φῐλόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρὴν) ὁ φίλα φρονῶν πρός τινα, φιλικῶς διακείμενος, φιλικός, εὐπροσήγορος, Κροίσου. φιλόφρων ἀρετά, ἡ φιλοφροσύνη (εὐπροσηγορία) καὶ φιλοξενία, Πινδ. Π. 1. 184· φ. Ἀσυχία αὐτόθι 8. 1· φ. σαίνουσα Αἰσχύλ. Πέρσ. 97· φ. γένος Εὐρ. Ι. Α. 1061· — ὡς μία τῶν ἀρετῶν στρατηγοῦ, Ξεν. Ἀπομν. 3, 1, 6, πρβλ. Συμπ. 8. 16· **φιλοφρονέστατος**, ὡς χαρακτηριστικὸν τῶν Ἀθηναίων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 5, 3· — τὸ φιλόφρον = φιλοφροσύνη, Πλούτ. 2. 1102D· Ἐπίρρ., φιλοφρόνως ἀσπάζεσθαι, δέκεσθαί τινα Ἡρόδ. 2. 121, 4., 3. 14, 51., 5. 18, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 751· φ. ἔχειν πρός τινα Ξεν. Κύρ. Παιδ. 3. 3, 10, Πλάτ. Κριτί. 120b· φ. βλέπειν Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 4· οὕτω, φιλοφρονεστέρως ἔχειν τὰ ὄμματα ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 1, 10 (διάφ. γραφὴ **-έστερον**)· ὑπερθ. **-έστατα**, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 11.

φῐλοφυσικός, ὁ, ὁ φίλος τῶν εἰς τὴν φύσιν ἀνηκόντων, ὁ φίλος τῶν φυσικῶν ἰαματικῶν φαρμάκων, ἐπίθετον τοῦ Ἀσκληπιάδου τοῦ ἐπικληθέντος φιλοφυσικοῦ, Γαλην. τ. 13, σ. 102 Kühn.

φῐλόφωνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς φωνάς, φλύαρος, θορυβώδης, Πλούτ. 2. 1125C· τὸ φ. αὐτόθι 967B.

φῐλοχαρές, τό, ὄνομα τοῦ φυτοῦ **πράσιον**, Πλίν. 20, 22, 89, § 241, ἴδε Συναγωγὴν Λέξ. Ἀθην. Κουμανούδη.

φῐλόχηρος, ον, ὁ πρὸς τὰς χήρας ἀγαθός, Πάμφιλ. 1553B

φῐλοχίτων, ἐπίθ., ὁ φιλῶν τὸν χιτῶνα, Μ. Ἀκομ. τ. Δ', σ. 34, 18, ἔκδ. Δ.

φῐλόχλαινος, ον, ὁ φιλῶν τὴν χλαῖναν, νίκη φ., ἡ κατὰ τοὺς ἐν Ἑλλήνῃ ἀγῶνας, Νόνν. Διονυσ. 37. 150, πρβλ. μετάφρ. τοῦ Εὐαγγ. κ. Ἰω. 19. 131.

φῐλ-όχλητος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐνόχλησιν, ὀχληρός, Βυζ.

φῐλ-όχλος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν εὐνοιαν τοῦ ὄχλου, Πτολ. Τετράβ. σ. 163, 11· τὸ φ. Διογέν. Λαέρτ. 4. 41 κέξ.

φῐλοχορευτὴς, οῦ, ὁ, φίλος τῆς χορικῆς ὀρχήσεως, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Ἴακχε φιλοχορευτά Ἀριστοφ. Βάτρ. 402.

φῐλόχορος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν χορὸν ἢ τὴν χορικὴν ὄρχησιν, ἐπίθ. τοῦ Πανός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 448· τῆς Παλλάδος, Ἀριστοφ Θεσμ. 1136· ὡσαύτως, φ. κῶμος αὐτόθι 989· κιθάρα Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 1037.

φῐλοχρηματέω, ἀγαπῶ τὰ χρήματα, Πλάτ. Νόμ. 737A. Ἰσαῖος 81. 29.

φῐλοχρημᾰτία, ἡ, ἡ τῶν χρημάτων ἀγάπη, Ποιητὴς παρὰ Ζηνοβ. 2. 24, Πλάτ. Πολ. 391C, Νόμ. 747B, 938B· — ἀ φ. Σπάρταν ὄλεῖ, Σπαρτιακὴ παροιμία, Ἀριστ. Ἀποσπ. 501.

φῐλοχρημᾰτιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὴν κτῆσιν χρημάτων, φίλος τοῦ χρηματίζεσθαι, φιλοχρηματισταὶ καὶ φιλοχρήματοι Πλάτ. Πολ. 551A.— Ἐπίρρ. **φιλοχρηματιστικῶς**, κατὰ τὸν τρόπον τῶν φιλοχρηματιστῶν, Πολυδ. Γ', 113.

φῐλοχρήματος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ χρήματα, ἄπληστος, Ἀνδοκ. 30. 20, Πλάτων ἐν Φαίδωνι 68C, 82C, κ. ἀλλ., πρβλ. **φιλοχρηματιστής**· ὁ φ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 549B, κ. ἀλλ· φ. καὶ χρηματίσται οἱ ἐν ταῖς ἀρχαῖς Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 12, 14· — τὸ φ. = **φιλοχρηματία** Πλάτ. Πολ. 435E.— Συγκρ. **-ώτερος**, Ξεν. Συμπ. 4, 45· ὑπερθ. **-ώτατος**, Διόδ. 1. 94. Ἐπίρρ., **φιλοχρημάτως ἔχειν** = **φιλοχρηματεῖν**, Ἰσοκρ. 7A, κλπ.

φῐλοχρημονέω, = **φιλοχρηματέω**, Πλάτ. Νόμ. 729A.

φῐλοχρημοσύνη, ἡ, = **φιλοχρηματία**, Ψευδοφωκυλ. 42, Πλάτ. Νόμ. 938C, Ἀνθ. Παλατ. 11. 270.

φῐλοχρήμων, ον, = **φιλοχρήματος**, ψυχὴν φιλοχρήμονα, δουλοπρεπῆ Δημάδ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 350. 18, Σουΐδ. ἐν λέξ. **ψυχή**.

φῐλόχρηστος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν χρηστότητα ἢ τιμιότητα, Ξεν. Ἀπομν. 2. 9, 4, Διονύσ. Ἁλ., κλπ.

φῐλόχριστος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν Χριστόν, Ἁλ. Π. 1. 10, 13, Συλλ. Ἐπιγρ. 8627, -10, -99, κ. ἀλλ.— Ὑπερθ. **φιλοχριστότατος** παρὰ Θεοδ. Στουδ. σ. 401E.

φῐλόχρονος, ον, ὁ φιλῶν τὸν χρόνον, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν τῶν Ἀρειανῶν αἵρεσιν περὶ τῆς κατὰ χρόνον γεννήσεως τοῦ υἱοῦ, Γρηγ. Ναζ. Π, 80B.

φῐλοχρύσης [ῠ], ου, ὁ, ὁ φιλῶν τὸν Χρύσην, «Χρύσης, φιλοχρύσης» Χοιροβοσκ. τ. 1, σ. 175, 27.

φῐλόχρῡσος, ον, ὁ φιλῶν τὸν χρυσόν, Λουκιαν. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 13, Ἀνθ. Π. 8 213, κλπ.

φῐλοχρυσέω, φιλῶ τὸν χρυσόν, Θεόδ. Στουδ. 536C· **-χρυσία**, ἡ, τὸ φιλοχρυσεῖν, Πολυδ. Γ', σελ. 113.

φῐλοχωρέω, ἀγαπῶ τόπον τινὰ ἢ χώραν, μένω διαρκῶς ἔν τινι τόπῳ, συχνάζω, Ἡρόδ. 8. 111· ἐκεῖσε φ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 198· μετὰ δοτ., φ. τόποις Πολύβ. 4. 46, 1· ὄρεσιν Διονύσ. Ἁλ. 1. 13· τοῖς ἀλλοτρίοις ὁ αὐτ. 8. 47· ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις αὐτόθι 35· φ. περὶ ταφὰς Πλούτ. 2. 612A· καὶ μεταφορ., φιλ. ἐπὶ τῇ φιλοσοφίᾳ Ἰαμβλ. Προτρ. 112, πρβλ. Διονύσ. Ἁλ. 11. 11· περὶ τοὺς ἐθισμοὺς Πλούτ. 2. 714A· ἔτι καὶ μετ' ἀπαρ., φιλοχωροῦμεν ἂν μένειν Διονύσ. Ἁλ. 6. 79.

φῐλοχωρία, ἡ, ἡ ἀγάπη τόπου τινός, τὸ νὰ ἀγαπᾷ νὰ συχνάζῃ τις εἴς τινα τόπον, ἡ στοργὴ πρὸς τὸν τόπον, Ἀριστοφ. Σφ 834, Διοδ. Ἁλ. 1. 27, Πολυδ. Ϛ', 167· — μεταφ., ἀγάπη πρός τι πρᾶγμα, Ἀρχ. Μους.

φῐλόχωρος, ον, (χώρα) ὁ σφόδρα ἀγαπῶν τόπον τινά, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 553C, πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 167.

φῐλόψαλμος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ψαλμούς, Νικήτ. Χων. Ἱστ. 138, 17, Ἐνδ. Βόνν.

φῐλοψευδής, ές, γεν. -έος, ὁ ἀγαπῶν νὰ ψεύδηται, Ἰ. Μ. 164· φ. φύσις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φιλόσοφος, Πλάτ. Πολ. 485D· ὄνομα διαλόγου τινὸς τοῦ Λουκ.· — τὸ φιλοψευδὲς = τῷ ἐπομ., Πλούτ. 2. 61D.

φῐλοψευδία, ἡ, ῥοπὴ πρὸς τὸ ψεύδεσθαι, ἀγάπη τοῦ ψεύδους, Ἰωπ. 1283. 36, Πλούτ. 2. 61D.

φῐλοψευδολόγος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ ψευδολογῇ, Τζέτζ. Ἱστ. σελ. 5. 140.

φῐλοψεύστης, ου, ὁ, = **φιλοψευδής**, «ὁ τὸ ψεῦδος φιλῶν» Ἡσύχ.

φῐλ-οψία, ἡ, τὸ ἀγαπᾶν τὰ ὄψα, μάλιστα τὰ ὀψάρια, Πλούτ. 2. 730A.

φῐλόψῑλος, ον, ὁ φιλῶν ἐπ' ἄκρου χοροῦ ἵστασθαι, δηλαδ. ὁ ἀγαπῶν τὴν τελευταίαν θέσιν ἐν τῷ χορῷ, Ἀλκμὰν σ. 144· πρβλ. **ψιλεύς**.

φῐλοψογέω, = **φιλόψογος** εἶμι, Κύριλλ. Ἀλεξ. X, 177B.

φῐλοψυγία, ἡ, τὸ φιλοψογεῖν, Κύριλλ. Ἀλεξ. VI, 617A.

φῐλόψογος, ον, ὁ φιλῶν νὰ ψέγῃ, νὰ εὑρίσκῃ ἐλαττώματα, Εὐρ. Φοίν. 198, Ἡλ. 904, Πλάτ. Πρωτ. 346C. Ἐπίρρ. **-γως**, Πολυδ. Γ', 139.

φῐλ-οψος, ον, ὁ φιλῶν τὰ ὄψα, μάλιστα τοὺς ἰχθῦς, τὰ ὀψάρια, Πλούτ. 2, 665D, 667F, κλπ.

φῐλό-φορος, ον, ὁ φιλῶν νὰ φορῇ, νὰ ποιῇ θόρυβον, Ἰουστῖν. Μάρτ. Ἀπολ. 2, σ. 120, 19.

φῐλοψῡχέω, ἀγαπῶ τὴν ζωήν μου, συμπαραμαρτούσης καὶ τῆς σημασίας τῇ: δειλίας, εἶμαι δειλός, μικρόψυχος, Τυρταῖος 7. 18, Εὐρ. Ἑκ. 315, Ἡρακλ. 518, 533, Δημ. 1397. 27, κλπ.· φ. ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς Λυσίας 193. 2.

φῐλῠψῡχητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ φιλοψυχεῖν, Πλάτ. Γοργ. σ. 512E.

φῐλοψῡχία, Ἰωνικ. **-ίη**, ἡ, ἡ ἀγάπη τῆς ζωῆς, φιλοψυχίην ἀναιρέεται, γίνεται φιλόψυχος, φιλάζωος, Ἡρόδ. 6. 29· πολλὴ μέντ' ἂν με φιλ. ἔχοι, εἰ.., Πλάτ. Ἀπολ. 37C· φιλοψυχίας ἕνεκα ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 944F.

φῐλόψῡχος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ζωὴν του, συμπαραμαρτούσης καὶ τῆς σημασίας τῆς δειλίας ἢ μικροψυχίας, γυνὴ Εὐρ. Ἑκ. 348· δειλὸν δὲ πλοῦτος καὶ φ. κακὸν ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 597.— Ἐπίρρ. **-χως**, Πολυδ. Γ', 137. **II.** ὁ ἀγαπῶν τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, Ψευδογρηγόρ. Ναζ. Π, 229, Δαμασκ. Π, 261D.

φῐλόψῡχρος, ον, ὁ φιλῶν τὸ ψῦχος, τὴν ψύχραν, δένδρα φ. Θεοφρ. περ. Φυτ. Αἰτ. 2. 3, 3· «διὸ τῶν ἐναντίων μᾶλλον ὀρέγονται· καὶ φιλόθερμόν ἐστι τὸ ψυχρὸν, καὶ φιλόψυχρον τὸ θερμόν» Πλούτ. 2. 648D.

φῐλόω, ἀδόκιμος τύπος ἀντὶ **φιλέω** [ῐ̆ ἴδε], Εὐσεβ. Ἐκκλησ. Ἱστ. 1. 6.

φῐλτατος, η, ον, ἀνώμαλον ὑπερθ. τοῦ **φίλως**, Ὅμ., Ἡσ., καὶ Τραγικ.· τὰ φίλτατα, τὰ ἀγαπητότατα πρόσωπα, οἱ στενώτατοι συγγενεῖς, οἷον γονεῖς, τέκνα, ἀνὴρ ἢ γυνή, ἀδελφοὶ ἢ ἀδελφαί, ἴδε ἐν λ. **φίλος** I. 1. γ· σπανιώτερον παρὰ τοῖς πεζογράφοις,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὡς Πλάτ. Πρωτ. 313Ε, Γοργ. 513Α, Νόμ. 650Α, Ξεν., κλπ.· ἴδε Valck. εἰς Εὐρ. Ἱππόλ. 964· τὰ φίλτατα σώματα, ἐναντίον τοῦ τοὺς ἀλλοτρίους, Αἰσχίν. 64. 42· πρβλ. φίντατος.

φίλτερος, α, ον, ἀνώμαλ. συγκρ. τοῦ **φίλος**, Ἰλ. Λ. 162, Ὀδ Λ. 360, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 307· δὲν εὑρίσκεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

φιλτραῖος, ὁ, ὁ πλήρης φίλτρων, γόης, ὄνομα μυὸς ἐν τῇ Βατραχομυομ. 229 (226), (ἔνθα Λιτραῖος Monro).

φιλτροδότης, ου, ὁ, ὁ παρέχων φίλτρον, ὄνομα φυτῶν τινων, Διοσκ. 4. 60, Appul. Herb. 56, 65.

φιλτροκίνητος [ῑ], ον, ὁ διὰ φίλτρων κινούμενος, Τζέτζης δὲ πληρῶν φιλτροκινήτῳ πόθῳ Ἀλλην. Ἰω. Τζέτζου εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. σ. 7, ἔκδ. Gai f.

φίλτρον, τό, (κυρίως **φίλητρον**, ἐκ τοῦ **φιλέω**), μέσον μαγικὸν ἢ φάρμακον διεγεῖρον τὸν ἔρωτα ἢ ἐπαναφέρον αὐτόν, (πρβλ. τὸ Σαιξπήρειον 'medicines to make me love him, Shaksp. Henr. IV, 2, 2), ἔστιν .. φίλτρα μοι θελκτήρια ἔρωτος Εὐρ. Ἱππόλ. 509, πρβλ. Φοιν. 1260, Ἀνδρ. 541, κλπ.· ἐπὶ φίλτροις, οὐκ ἐπὶ θανάτῳ δοῦναι φάρμακον Ἀντιφῶν 112. 26· ἐπὶ τοῦ χιτῶνος ὃν ἡ Δηϊάνειρα ἔβαψεν εἰς τὸ αἷμα τοῦ Νέσσου καὶ ἔπεμψεν εἰς τὸν Ἡρακλέα ὅπως ἀνακτήσηται τὴν ἀγάπην αὐτοῦ, φίλτροις δ' ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα Σοφ. Τρ. 584, 1142· τὸ φυτὸν ἱππομανές, Αἰλ. π. Ζ. 14. 18, πρβλ. Οὐεργ. Γεωργ. 3. 281· — τὰ φίλτρα συνεσκευάζοντο διὰ μαγικῶν τελετῶν, Θεόκρ. 2. 1 κέξ.· ἐνίοτε ἦσαν θανατηφόρα, Ἀριστ. Ἠθ. Μεγ. 1. 16, 2, Ἀλκίφρ. 1. 37. **2)** καθόλου θέλγητρον ἢ μέσον δι' οὗ προσελκύει τις τὴν συμπάθειάν τινος ἢ ἐπιδρᾷ ἐπ' αὐτόν, Πινδ. Π. 3. 112· ὅθεν ὁ χαλινὸς καλεῖται φ. ἵππειον ὁ αὐτ. ἐν Ο. 13. 95· οἱ Χρησμοὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καλοῦνται φίλτρα τόλμης, μέσα παράγοντα τόλμην, Αἰσχύλ. Χο. 1029· τὰ τέκνα λέγονται **φίλτρον** ἀγάπης τῶν γονέων, Εὐριπίδ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 917, Ἀποσπ. 104, πρβλ. Ἡρακλ. Μαιν. 1407· αἱ ξυγγενεῖς ὁμιλίαι .. φ. οὐ σμικρὸν φρενῶν ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 52· ἐπὶ τῆς ἀρετῆς, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 207· ἔν ἐστ' ἀληθὲς φίλτρον, εὐγνώμων τρόπος Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 100· φίλτρον εἰρήνης, μέσον παρέχον εἰρήνην, Πλουτ. Νουμ. 16· οὕτω, φίλτρα γάμου Ἀνθ. Παλατ. 9. 422· **3)** ἐν τῷ πληθ., ἀγάπη, ἔρως, στοργή, τὰ θεῶν δὲ φίλτρα φροῦδα Τροίᾳ Εὐρ. Τρῳ. 859, πρβλ. Ἠλ. 1309, Αἰλ. π. Ζῴων 10. 17, Ἀνθ. Παλατ. 7. 623, Ἕρμανν. εἰς Ὀρφ. σ. 823. **II.** ἡ ἐν τῷ ἄνω χείλει κοιλότης, ἡ ὑπὸ τὴν ῥῖνα (ἡ δὲ ἐν τῷ κάτω χείλει ἐκαλεῖτο τύπος ἢ νύμφη) Πολυδ. Β', 90. **III.** ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ **σταφυλίνου**, Εὐστ. 1163. 10.

φιλτρο-ποιός, όν, ὁ παρασκευάζων ἢ συσκευάζων φίλτρα, μαγικὰ μέσα πρὸς διέγερσιν ἔρωτος, Ἀρισταίν. 2. 18· — **φιλτροποιόν** πρᾶγμα ἡ γραμματική (ἡ διὰ γραμμάτων, ἐπιστολῶν) προσφώνησις Θ. Στουδ. σ. 1108, ἔκδ. Mi.

φῐλτρό-ποτον, τό, ποτὸν ἐμπνέον ἔρωτα, φίλτρον, Cael. Aurel. Chron. M. 1, 5, σ. 326.

φίλ-υβρις, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὸν ὑβριστικὸν τρόπον, τὸν ἀκόλαστον βίον, Κράτης παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. 492.

φῐλ-υβριστής, οῦ, ὁ, = τῷ προηγ. Ἀνθ. Παλατ. 5. 49.

φῐλ-υγιής, ές, γεν. έος, διάφ. γραφ. ἀντὶ **φιλοϋγιής**, ὃ ἴδε.

φῐλ-ύδρηλος, ον, = **φίλυδρος**, κῆπος Ἀνθ. Παλατ. 6. 21.

φῐλ-υδρίας, ου, ὁ, = **φίλυδρος**, Φώτ., Σουΐδ., Ἐτυμ. Μ. σ. 795, 2.

φίλ-υδρος, ον, ὁ φιλῶν τὸ ὕδωρ, ἐπὶ τοῦ ἵππου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 11· λάχανα Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 5, 1.

φιλύκη, ἡ, ἀειθαλές τι φυτόν, alaternus, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 9, 3., 3. 3, 1, κ. ἀλλ.· τὰ νῦν καλεῖται **κιτρινόξυλον**· — ἴδε Schneid Ind. σ. 536.

φίλ-υμνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ὕμνους, τὰ ᾄσματα, παρὰ τῷ Bgk. Lyr. σ. 884, Ἀνακρεόντ. 35. 16.

φῐλυπερηφάνως, ἐπίρρ., μετὰ πολλῆς ὑπερηφανίας, Κ. Μανασσ. Χρον. 1654.

φῐλ-υπήκοος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἰδίους ὑπηκόους, Πλουτ. Ἀρτοξ. ἐν τέλ.

φί-υπνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν ὕπνον, Θεόκρ. 18, 10, Ἀριστ. π. Ὕπν. 3. 16, κλπ.

φῐλ-υπόδοχος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν φιλοξενίαν, Διογέν. Λαέρτ. 2. 133.

φιλυποστροφέω, ἀγαπῶ νὰ ὑποστρέφω, Γερμ. Κωνστ/λεως σ. 732, ἔκδ. M.

φῐλ-ῠπόστροφος, ον, ὁ εὐκόλως ὑποστρέφων, ἐπανερχόμενος, περί τινων νοσημάτων, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 172, Μοχλ. 862· ὡσαύτως λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ, καθ' ἃς τὰ νοσήματα ἐπανέρχονται, ὁ αὐτ.· πρβλ. Foës. Oec.

φῐλ ῠποστροφώδης, ες, = τῷ προηγ., Ἱππ. 1121D.

φῐλύρα [ῠ], Ἰων. **-ρη, ἡ,** τὸ δένδρον τὸ παράγον τὸ ἄνθος «τίλιον», «φελιουριὰ» ἐν Θρᾴκῃ νῦν, κοινῶς «φλαμοῦρι», Λατ. tilia, Ἡρόδ. 4. 67, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 12, 4, κλπ. **II.** τὸ ὑπένδυμα τὸ ὑποκάτω τοῦ φλοιοῦ, χρησιμεῦον πρὸς γραφὴν ἀντὶ χάρτου, Ἡρῳδιαν. 1. 17, Δίων Κάσσ. 72. 8· ἢ πρὸς κατασκευὴν στεφάνου, φιλύρας εἶχε γὰρ ὁ παῖς ἄφυλλον στέφανον ἀμφικείμενον Ξέναρχ. ἐν «Στρατιώτῃ» 1, πρβλ. Horat. Od. 1. 38·

φῐλῠρέα, ἡ, εἶδος θάμνου, philyrea, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1· 9, 3, Διοσκ. 1. 125· ἐνίοτε φέρεται ἡμαρτημένως **φιλλυρέα**. — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 574.

φῐλύρῐνος [ῠ], η, ον, ὁ ἐκ φιλύρας, «ἀπὸ φλαμοῦρι», σανὶς Ἱππ. π. Ἄρθρ. 813· κοῦφος, ἐλαφρὸς ὡς ξύλον ἐκ φιλύρας, ἐπὶ τοῦ Κινησίου, «ὡς εὐτελῆ καὶ κοῦφα ποιοῦντα, τοιοῦτον γὰρ τὸ ξύλον, κοῦφον καὶ ἐλαφρόν» Σχόλ., Ἀριστοφ. Ὄρν. 1377, Εὐφρόνιος παρὰ τῷ Σχολ.· ἀλλ' ὁ Ἀθήναιος λέγει 551D «διὰ τὸ φιλύρας τοῦ ξύλου λαμβάνοντα σανίδα συμπεριζώννυσθαι, ἵνα μὴ κάμπτηται διά τε τὸ μῆκος καὶ τὴν ἰσχνότητα».

φῐλύριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φιλύρα**, πινακίδιον ἐκ ξύλου φιλύρας, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14. 12.

φῐλ-ῳδός, όν, (ᾠδή) ὁ ἀγαπῶν τὰς ᾠδάς, Ἀριστοφ. Σφ. 270, Βάτρ. 241, Εὔβουλος ἐν «Παννυχίδι» 1.

Φιλωνίδειον σκάφιον, (ἀπὸ Φιλωνίδος τινός), Ἐπιγρ. Δήλου, Bul. de cor. hel. VI, σ. 40. 45

φῐλωνίζω, μιμοῦμαι τὸν Φίλωνα, Σουΐδ.

φῐλ-ώραιος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸ ὡραῖον, φίλος τοῦ ὡραίου, Τζέτζ. Ἱστ. 6. 234.

φιλ-ωρείτης, ου, (ὄρος) ὁ ἀγαπῶν τὰ ὄρη, Ἀνθ. Π. 6. 96.

φῐλωτερίς, ἡ, = **καστανέα**, Ἡσύχ. (ἔνθα κασταναία).

φῐμό-ληπτος, ον, ὁ πεφιμωμένος, Πλανούδ. Boeth. 7, 30, σ. 14· ἴδε **φιμὸς** ἐν τέλει.

φῐμός, ὁ, μετὰ ἑτερογενοῦς πληθ. **φῐμά**, Ἀνθ. Παλατ. 6. 312· — πᾶν ἐργαλεῖον δι' οὗ κλείεται τὸ στόμα: **I.** ὡς τὸ **κημός**, φίμωτρον, δι' οὗ οἱ κύνες κωλύονται τοῦ δάκνειν, οἱ μόσχοι τοῦ θηλάζειν, Λατ. capistrum, fiscella, φιμ. περιθεῖναί τινι Λουκ. Βίων Πρᾶσις 22, πρβλ. Ἀνθ. ἔνθ' ἀνωτ. **II.** τὸ ἐπὶ τῆς ῥινὸς στηριζόμενον μέρος τοῦ χαλινοῦ ἵππου, ὅπερ (ὡς φαίνεται) εἶχεν ἐνίοτε καὶ αὐλούς, δι' ὧν ἡ πνοὴ τοῦ ἵππου διερχομένη παρῆγε συριστικόν τινα ἦχον· ἦτο δὲ τοῦτο βαρβαρικόν, Αἰσχύλ. Θήβ. 463· πώλους .. φιμοῖσιν αὐλητοῖσιν ἐστομωμένους ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 341. **III.** εἶδος ποτηρίου χρησιμεύοντος ἐν τῇ παιδιᾷ τῶν κύβων, Λατ. fritillus, Αἰσχίνης 9. 9, Δίφιλος ἐν «Συνωρίδι» 4, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 203, Γ', 150. (Πιθ. σχετίζεται πρὸς τὰς λέξ. **σφίγγω, σφιγμός**, ὡς ὑποδηλοῦται ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 795. 21, πρβλ. Curt. 157. [ι μακρὸν πλὴν παρὰ μεταγεν., οἷον Πλανούδ.]

φῐμόω, μέλλ. -ώσω, κλείω ὡς διὰ φιμώτρου, φιμ. τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα, στερεώνω, σφίγγω τὸν λαιμόν του εἰς τὸν κλοιόν, Ἀριστοφ. Νεφ. 592· μεταφορ., ἀποστομώνω, οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἀκούσαντες ὅτι ἐφίμωσε τοὺς Σαδδουκαίους Εὐαγγ. κ. Ματθ. κβ', 34. — Παθητ., κατασιγάζομαι, σιωπῶ, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. α', 25, δ', 39, κλπ.· πρβλ. Λουκ. Περεγρ. 15· τινι, διά τινος ἢ ἐξ αἰτίας πράγματό τινος, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 22, 3, πρβλ. 5. 1, 5· φιμοῦμαι πρός τι, γίνομαι ἄφωνος εἴς τι πρᾶγμα, δὲν λέγω, τίποτε, αὐτόθι προοίμ. 5, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 275.

φῐμώδης, ες, ὅμοιος πρὸς φιμόν, πρὸς φίμωτρον· μεταφορ., δριμύς, στυφός, Νικ. Θηρ. 892.

φίμωσις, εως, ἡ, (ἢ **φῖμος**), ἔμφραξις, στένωσις ὀπῆς, φίμους τοὺς ἐν τοῖς αἰδοίοις χαλᾷ Διοσκ. Δ', 90 (92), ἔνθα φιμός· «φῖμος ἐστὶν ἡ τῶν φυσικῶν πόρων κατάκλεισις» Γαλην. Ὅροι τ. 2, σ. 274.

φίμωτρον, τό, ὄργανον ἐμφράξεως, Σουΐδ.

φίν, Λακων. τύπος ἀντὶ **σφίν**, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. ποιηταῖς, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 125, 213, Ἀποσπ. 183, Νικ. Θηρ. 725, κτλ.· πρβλ. Ahr. D. Dor. σ. 109, 261.

-φιν, ἴδε **-φι**.

φίνις, ὁ, = **φήνη**, Διοσκ. 2. 58.

φίντατος, Δωρικ. ἀντὶ **φίλτατος**, Ἐπίχαρμ. 31 Ahr., πρβλ. τοῦ αὐτοῦ D. Dor. σ. 110.

Φίντις, ὁ, παρὰ Πινδ. ὡς κύριον ὄνομα, Σικελικ. ἀντὶ **Φίλτις**, ὡς τὰ **Φιντίας, Φιντύλος**, κτλ., Böckh Expl. 156· κατ' ἄλλους Δωρ. ἀντὶ **φίλος**.

Φίξ, Φικός, ἡ, Βοιωτ. ἀντὶ **Σφίγξ**, διάφορ. γραφ. ἐν Ἡσ. Θεογ. 326, πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 414D, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 72.

φίσκος, ου, ὁ, τὸ Λατ. fiscus, τὸ ἰδιαίτερον ταμεῖον ἢ βαλλάντιον τοῦ αὐτοκράτορος, τὸ αὐτοκρατορικὸν ταμεῖον, χωρία τὰ ὑπὸ τοῦ φ. πραθέντα Συλλ. Ἐπιγρ. 354. 4, πρβλ. 1933, 2015, κ. ἀλλαχ.

Φιτίαλοι, Φιτιαλεῖς, ἴδε **Φετιάλιοι**.

φιτρός, ὁ, ὡς τὸ **κορμός**, φιτρῶν καὶ λάων Ἰλ. Μ. 29, καὶ ἀλλ.· φιτροὺς αἶψα ταμόντες Ὀδ. Μ. 11· — κυρίως ὁ κορμὸς ἢ τὸ στέλεχος δένδρου, κατὰ τὸν Ἀριστ. περὶ Φυτ. 1. 4, 3. **II** δαυλός, δαλός, φιτροῦ .. μιαιφόνον, «τὸν φονέα τοῦ Ἀλεξάνδρου· φιτρὸν δὲ τὸν Ἀλέξανδρον λέγει διὰ τὸν δαλὸν τὸν φανέντα κατ' ὄναρ τῇ Ἑκάβῃ» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 913.

φίττᾱ, Αἰολικ. ἀντὶ **ψίττα** (σίττα), Πολυδ. Θ', 122, 127, Εὐστ. 855. 26, κλπ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φιττάκια, Αἰολ. ἔνθ φιττάκια, Εὐστ. 1210. 42· πρβλ. **πιττάκη**.

φιττακίδες, αἱ, εἶδος γυναικείων σανδαλίων. Πολυδ. Ζ', 94.

φῖτυ, τό, ποιητικ. ἀντὶ **φύτευμα**, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1164, Ἀποσπ. παρ' Εὐστ. 1291. 26, Εὔπολις ἐν «Αὐτολύκῳ» 8.

φῑτεῦμα, τό, (**φῑτεύω**) κλάδος, παραφυάς, γέννημα, μεταφορ., τέκνον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1281· οὐκ ἔμὸν τὸ φῖτ., εἶπε Σπαρτιᾶτις μήτηρ περὶ τοῦ δειλοῦ υἱοῦ αὐτῆς, Πλούτ. 2. 241Α· — πρβλ. **φύτευμα**.

φῑτῠ-ποίμην, ενος, ὁ, ποιητικ. ἀντὶ **φυτοκόμος**, ὁ περιποιούμενος τὰ φυτά, κηπουρός, Αἰσχύλ. Εὐμ. 910· — περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 195.

φῖτυς, υος, ὁ, ὁ φυτεύων, ὁ πατήρ, Λυκόφρ. 462, 486.

φῑτύω, μέλλ. **-ύσω** [ῡ]· ἀόρ. **ἐφῑτῠσα**· — ὡς τὸ **φυτεύω** (ἴδε ἐν λ. **φύω**), σπείρω, γεννῶ, φέρω εἰς τὸ εἶναι, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 312, Σοφ. Αἴ. 1296. Ἀντιγ. 645, Τραχ. 311, Εὐρ. Ἄλκ. 294· — ἴσως ὁπουδήποτε παρὰ πεζοῖς ἅπαντᾷ (Πλάτ. Πολ. 461Α, Νόμ. 879D, Κριτί. 116C), διορθωτέον διὰ τοῦ **φυτεύω**· διότι ὁ τύπος **φῑτύω** φαίνεται ὅτι εἶναι ποιητικός, τιθέμενος ὁπόταν ἡ πρώτη συλλαβὴ πρέπῃ νὰ εἶναι μακρά· — ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ ἐπὶ γυναικῶν, τίκτω, Ἡώς..Κεφάλῳ φῑτύσατο υἱὸν Ἡσ. Θεογ. 986. πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 807, Ὀππ. Κυνηγ. 1. 4· Ἐπικ. 6' ἐνικ. μέλλ. **φῑτύσεαι** Μόσχ. 2. 160.

φλαβίλλιον, τό, Λατιν. flabellum, βιπίδιον, Ἀθήν. 647F.

φλαγέλλιον, τό, Λατ. flagellum, σκυτάλη, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **σκυτάλη**.

φλᾰδιάω, = **φλάω**, «φλαδιᾶν· θλαδιᾶν, μαλάττειν, τύπτειν» Ἡσύχ.

φλάζω, ἀμετάβ. τύπος, τοῦ **φλάω**, διαρρήγνυμαι, διασχίζομαι, ἀόρ. 6' **ἔφλᾰδον** (ὡς πέφραδον ἐκ τοῦ **φράζω**, ἔχαδον ἐκ τοῦ **χάζω**, Ἐτυμολ. Μέγ. 403. 47), λακίζες ἔφλαδον Αἰσχύλ. Χο. 28· ὁ ἐνεστὼς ἅπαντᾷ μόνον ἐν τῷ μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ τύπῳ **παφλάζω**.

φλᾰμένταις, ου, ὁ, ὁ παρὰ Λατ. flamen, στεφανηφόρος ἱερεύς, Ἄππ. Ἐμφύλ. 1. 65· οὕτω, φλαμήν, Συλλ. Ἐπιγρ. 521. 4340f (προσθῆκαι)· πληθ. φλάμενες, flamines, Διονύσ. Ἀλ. 2. 64, Πλουτ. Νουμ. 7., 2. 274C, κλπ.· **φλαμίνιος, ὁ** αὐτ. ἐν Μαρκέλλῳ 5.

φλάμουλον, τό, τὸ Λατ. flammulum, σημαία φλογίνου χρώματος, καὶ ὑποκορ. **φλαμουλίσκιον**, Ἐτυμ. Γουδ. 554, Ζωναρᾶς 375, κλπ., πρβλ. τὸ τῆς λαλουμένης **φλάμπουρον**.

φλανύσσω, = **φλυαρέω**, «**φλανύσσει**· φλυαρεῖ, ληρεῖ» Ἡσύχ.· πρβλ. Λοβεκ. Τεχνολ. σ. 246.

φλᾶσις, [ᾰ], **εως, ἡ**, (**φλάω**) Ἰων. ἀντὶ **θλᾶσις**, προσέτι **φλάσις** καὶ **ῥωγμὴ** Ἱππ. 911Β, πρβλ. Θωμ. Μάγιστρ. σ. 453.

φλάσκα, ας, ἡ, ὡς καὶ νῦν, οἰνηρὸν ἀγγεῖον, φλάσκα, Ἰσίδωρ. Ἰσπαν.· — ὡσαύτως **φλάσκων, ωνος, ὁ**, Ἡσύχ., «καὶ δοῦλος δὲ τῷ ποιητῇ κλῆσιν ὑπῆρχε Βύκκων, ὃν βίκωνα καὶ φλάσκωνα παίζων ὁ Τζέτζης λέγει» Τζέτζ. Ἰστ. 13, 644, πρβλ. τὴν Γαλλικ. λέξ. flacon. — ὑποκορισ. **φλασκίον, τό**, ἐξ οὗ τὸ τῆς συνηθείας φλασκί· φέρεται **φλασκεῖον** παρ' Ἡσυχ.

φλάσμα, τό, Ἰων. ἀντὶ **θλάσμα**, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 802· «φλάσματα, διὰ τοῦ φ καλεῖν ἔθος Ἱπποκράτει κατὰ τὴν τῶν Ἰώνων διάλεκτον, ἃ πρὸς ἡμῶν ὀνομάζεται διὰ τοῦ θ **θλάσματα**» Γαλην. τόμ. 12, σ. 98.

φλασμός, ὁ, ἴδε **παφλασμός**.

φλαστός, ἡ, όν, ῥηματ. ἐπίθ., Ἰων. ἀντὶ **θλαστός**, διάφορ. γραφ. ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 1, 4.

φλαττόθρατ καὶ φλαττοθρατ-τοφλαττόθρατ, κωμικὴ λέξις ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 1286, πρὸς παρῳδίαν καὶ ἐμπαιγμὸν τοῦ κενοῦ καὶ πεφυσημένου ὕφους, «λόγια παχέα χωρὶς καμμίαν σημασίαν».

φλαυρίζω, μέλλ. -ίσω, Ἀττικ. ἀντὶ **φαυλίζω**, Πλουτ. Πομπ. 38., 2. 1118C.

φλαῦρος, α, ον, ἰσοδύναμον τῷ **φαῦλος** (Ἐτυμολ. Μέγ. 128. 57), πρῶτον παρὰ Σόλωνι 12(4), 15, Πινδ. Π. 1. 170, ἐπικρατεῖ δὲ ἀνεξαιρέτως παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζολόγοις καὶ οὐχὶ σπανίως ἅπαντᾷ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. **I.** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ πραγμάτων, μηδαμινός, «πρόστυχος», ἀνάξιος λόγου, Σόλων καὶ Πίνδ. ἔνθ' ἀνωτ.· χώρην ... οὐκ ἐλάσσονα οὐδὲ φλαυροτέρην Ἡρόδ. 7. 8· τοῦ ἐνυπνίου ἀποσκήψαντος ἐς φλαῦρον, ἴδε ἐν λ. **ἀποσκήπτω**. **2)** μηδαμινός, ἄθλιος, ἀδιάφορος, κακός, φλ. σημεῖον Ἱππ. Ἀφ. 1258. εἴ τι φλαῦρον εἶδος Αἰσχύλ. Πέρσ. 217, πρβλ. Πλάτ. Μένων 97C· **φλαῦρ' ἔπη** μυθούμενος Σοφοκλ. Αἴ. 1162· **φλαῦρα κλύειν** αὐτόθι 1323· **φλαῦρον** ἐργάζεσθαί τινα, βλάπτειν τινά, Ἀριστοφ. Νεφ. 1157· **φλαῦρον εἰπεῖν τινα**, male dicere de aliquo, κακολογεῖν τινα, αὐτόθι 834, Λυσί. 1043· περί τινος Ἀντιφῶν 133. 5, Ἰσοκρ. 97C· φλ. τι καταγιγνώσκειν τινὸς Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 317· φλ. ἀπολαύειν τινὸς ὁ αὐτ. 175Β· φλ. τι ἔχειν ἐν ἑαυτῷ Πλάτ. Μένων 92C. **3)** ἄχρηστος, ἀνωφελής, γέροντα δ' ὀρθοῦν φλαῦρόν [ἐστι] Σοφ. Ο. Κ. 395. **II.** σπανιώτερον ἐπὶ προσώπων, οὐ φλαυροτάτους .. τιμωρούς, οὐχὶ ποταπωτάτους ἢ ἀσθενεστάτους ἐκδικητάς, Ἡρόδ. 7. 171· τῆς στρατιῆς τὸ φλαυρότατον, τὸ ἥκιστα μάχιμον μέρος, ὁ αὐτ. 1. 207· οἰκίης οὐ φλαυροτέρης, οὐχὶ κατωτέρας ἀξίας ἢ βαθμοῦ, ὁ αὐτ. 1. 99. **2)** πενιχρός, ἀτελής, ἐπὶ ἐξωτερικῆς ὄψεως, ὁ αὐτ. 6. 61. **3)** κακός, φαῦλος, ἀντίθετον τῷ **χρηστός**, Εὐρ. Μήδ. 1103. **III.** Ἐπίρ. **φλαύρως** ἔχω, δὲν εἶμαι καλά, πάσχω, Ἡρόδ. 3. 129., 6. 135, Πλάτ. Σοφιστ. 228 Β· φλ. ἔχω τινός, δὲν εἶμαι ἐν καλῇ καταστάσει ὡς πρός τι πρᾶγμα, Θουκ. 1. 126· ἀλλὰ φλαύρως ἔχω τὴν τέχνην, γνωρίζω κακῶς τὴν τέχνην, Ἡρόδ. 3. 130· φλ. πρῆξαι τῷ στόλῳ, ἀποτυχεῖν διὰ τοῦ στόλου, ὁ αὐτ. 6. 94· φλ. ἀκούω, ὡς τὸ Λατ. m le audire, κακολογοῦμαι, ἔχω κακὴν φήμην Πολυβ. Ζ', 10, 7· φλ. λέγειν ὑπέρ τινος, Λέξιαν. Ποικ. Ἰστ. 8· 17· φλ. ἐστί, ἐπὶ τῶν καταμηνίων, Ἱππ. 686. 23.

φλαυρότης, ητος, ἡ, = **φαυλότης**, Πλούτ. 2. 962Α, Πολυβ. Δ', 12.

φλαυρουργός, όν, (**ἔργω**) ὁ κακῶς ἐργαζόμενος, φλαυρουργοῦ τινος .. ἀνδρός, ἀθλίου τινὸς ἐργάτου, Σοφ. Φιλ. 35.

φλάω, παρατατ. γ' ἐνικ. **ἔφλα** Ἀριστοφ. Νεφ. 1376· — μέλλ. **φλάσω** (ἴδε κατωτ.)· — ἀόρ. **ἔφλασα** Ἱππ. 265. 47, Πινδ. Ν. 10. 128. — Παθ. ἀόρ. **ἐφλάσθην** Ἱππ. 870D, κλπ· — πρκμ. **πέφλασμαι** ὁ αὐτ. 899F, κλπ.· — [ᾰ ἐν τῷ μέλλοντι καὶ ἀορ.· ἀντὶ δὲ τῶν **φλᾶσω, φλᾶσαιμι** παρὰ Θεοκρ. 5. 148, 150, διορθωτέον ἢ **φλασῶ, φλάσαιμι** καὶ ὁ Ahrens, ἢ **φλαξῶ. φλάξαιμι** κατὰ τὸν Bgk.] Ὡς τὸ **θλάω**, συντρίβω, κοπανίζω, οὗ μὴν **φλάσαν** Πινδ. Ν. 10. 128· **πουλύποιν φλάσασα** ἐσθίειν Ἱππ. 265. 47, πρβλ. 896· ἔφλα ἐν τῇ θυείᾳ .. ὀπὸν καὶ σχῖνον Ἀριστοφ. Πλ. 718· **φλῶσι** τἀντικνήμια αὐτόθι 784· ἔφλασε δ' αὐτ. ἐν Νεφ. 1376, πρβλ. Θεόκρ. ἔνθ' ἀνωτ.· — μεταφ., **πάσι κακοῖσιν ἡμᾶς [τὰς γυναῖκας] φλῶσιν** .. ἄνδρες Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 116. **2)** παρὰ τοῖς Κωμικοῖς, συντρίβω διὰ τῶν ὀδόντων, καταβροχθίζω λαιμάργως, ὁ αὐτ. ἐν Πλαν. 694, ἐν Εἰρ. 1306, Ἀντιφάνης ἐν «Πλουσίοις», 1, Μένανδρος ἐν Ἀδήλ. 206· πρβλ. **σπαδῶ** III. **II.** ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, «φλᾶ· μαλάσσειν πληγαῖς» Ἡσύχ.

φλέβα, ἡ, μεταγεν. τύπος τοῦ **φλέψ**, ὡς καὶ νῦν, «διακοπτομένης τῆς φλέβης» Ἱπποκρατ. 159, 24, κλπ.

φλεβάζω, [φλὲψ) = **φλέω, φλύω, βρύω, Φώτ.**, Ἐτυμολ. Μέγ. 795, 43.

φλεβικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων εἰς **φλέβα**, εἰς τὰς **φλέβας**, **φλεβ. πόροι, οἱ ὀχετοὶ** ἢ ἀγωγοὶ τῶν **φλεβῶν**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 1, 13, περὶ Ζῴων Μορ. 2. 1, 21· **οἱ πόροι οἱ φλ.** ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 3, 3.

φλέβιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φλίψ**, πᾶσα μικρὰ φλὲψ, Πλάτ. Τίμ. 65C, 84E, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἰστορ. 3. 3, 17 καὶ 21, κ. ἀλλ.· **φλεβίου ῥῆξις**, Ἱππ. Ἀφορ. 1252· — περὶ τῶν ἐν τῇ γῇ **φλεβῶν**, Στράβ. 379.

φλεβο-δονώδης, ες, ὁ ἐπιφέρων διαταράξιν εἰς τὰς **φλέβας**, ἴδε **φλεβονώδης**.

φλεβο-νευρώδης, ες, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ **φλεβῶν** καὶ νεύρων, τείνει ἐξ ἄκρου τῆς καρδίας αὐλὸς **φλεβονευρώδης** εἰς τὸ μέσον Ἀριστ. περὶ Ἀναπν. 16. 4.

φλεβονώδης, πλημμελὴς γραφὴ ἀντὶ **φλεβονώδης**.

φλεβο-παλία, ἡ, κτύπος ἢ παλμὸς τῆς **φλεβός**, «καὶ Δημόκριτος δὲ **φλεβοπαλίαν** καλεῖ τὴν τῶν ἀρτηριῶν κίνησιν» Ἐρωτιαν. σελ. 382 κέξ.

φλεβορρᾰγέα, ἡ, (**ῥήγνυμι**) διάρρηξις **φλεβός**, Ἱππ. 403. 26.

φλεβο-αυλία, ἡ, βλάβη τῶν **φλεβῶν**, Ἀθαν. τ. 2, 1. 400C.

φλεβο-τμής, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τετμημένην φλέβα, Ἡρωδιαν. παρὰ τῷ Σχολ. Ἰλ. Π. 44.

φλεβοτομέω, τέμνω ἢ ἀνοίγω **φλέβα**.—Παθ., ὑποβάλλομαι εἰς **φλεβοτομίαν**, Ἱππ. Ἀφορ. 1254, κλπ.— ῥημ. ἐπίθ. **-τομητέον**, Ὀρειβάσ. ἐν Cocchi Chirurg. 157, Γαλην. τ. 6, σ. 248, 11, τ. 14, σ. 445, 14.

φλεβοτομία, ἡ, ἡ τομή, τὸ ἄνοιγμα **φλεβός**, ἀφαίρεσις **αἵματος** διὰ τομῆς **φλεβός**, Γαλην., κλπ.· **φλεβοτομίας** παιεῖσθαι Πόλυβος ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 3, 1.

φλεβοτομικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ἀφαιρεῖν αἷμα διὰ **φλεβοτομίας**, Cael. Aurel. Acut. 1. 3, 39.

φλεβο-τόμος, ον, ὁ τέμνων ἢ ἀνοίγων **φλέβας**, **φλεβοτόμων** (ἐξυπακ. **σμιλίων**), τό, μαχαιρίδιον πρὸς **φλεβοτομίαν**, «νυστέρι», Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 29, Cael. Aurel., κλπ.

φλεβο-τονέομαι, «**φλεβοτονεῖσθαι**· τὸ τείνειν τὰς **φλέβας**, λέγοντά τι ἢ πράττοντα» Ἀν. Βακκ. 70.

φλεβώδης, ες, (**εἶδος**) πλήρης **φλεβῶν**, ἢ ἔχων μεγάλας **φλέβας**, Σιμωνίδ. 3. 17, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 15, 5., 7. 1, 15, κ. ἀλλ.· **φλεβωδέστατος** ὁ αὐτ. περὶ Πνεύματ. 5. 11.

φλεγέθω, ποιητικ. τύπος τοῦ **φλέγω**, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἐνεστῶτι· **I.** μεταβ., «καίω, κατακαίω, καταφλέγω, πῦρ πόλιν φλεγέθει» Ἰλ. Ρ. 738.—Παθ., ὄφρα πυρὶ **φλεγεθοίατο**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νεκροὶ Ψ. 197. **II.** ἀμετάβ., καίομαι, φλέγομαι, ἀναδίδω φλόγας, πυρὶ φλεγέθοντι Φ. 358· πυρσοί τε φλεγέθουσι Σ. 211· ἐπὶ κεραυνοῦ, κεραυνοῦ τε φλεγέθοντος Ἡσ. Θεογ. 846· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Σοφ. Τραχ. 99, Εὐρ. Φοίν. 169· μεταφ., ἀναλάμπω, λάμπω, Αἰσχύλ. Ἰκ. 87.

φλεγιάω, = **φλέγω**, Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 44· ὁ Εὐστ. 933. 14 ἔχει **φλεγυάω**.

φλέγμα, τό, (φλέγω) πῦρ καὶ θερμότης, ἀκριβῶς ὡς τὸ **φλόξ**, Ἰλ. Φ. 337. **II.** ὡς ἰατρικὸς ὅρος, ἀπὸ τοῦ Ἱππ. καὶ ἐφεξῆς. **1)** φλεγμονή, φλόγωσις ἐσωτερική, Ἱππ. Προγν. 43, πρβλ. ἐν σ. 470. 9, κ. ἀλλ., Φρύνιχ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 9. **2)** ὡς ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης ἐσωτερικῆς φλογώσεως, «φλέγμα», Λατ. pituita, νοσώδης τις καὶ μυξώδης ὕλη ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι, ἥτις ἐθεωρεῖτο ὡς ὕλη καὶ αἰτία πολλῶν νοσημάτων, Ἡρόδ. 4. 187, Ἱππ. Ἀφορ. 1260, κ. ἀλλ., Φρύν. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 9· φλ. ὀξὺ καὶ ἁλμυρὸν πηγὴ πάντων νοσημάτων ὅσα γίγνεται καταρροϊκὰ Πλάτ. Τίμ. 85B, πρβλ. 83C κέξ.· ἡ χολὴ μέν ἐστι θερμόν, τὸ δὲ φλ. ψυχρόν Ἀριστ. Προβλ. 1. 29· ἐν τῷ πληθυντ., Πλάτ. Τίμ. 82E, 86E· πρβλ. Foës. Oec. Hipp. — Οἱ Λατῖνοι ἰατροὶ διετήρησαν τὴν λέξιν flegma ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. **3)** λευκὸν φλέγμα, εἶδος ὕδρωπος, anasarca, Ἱππ. Ἀφ. 1259· ἀλλὰ **λευκὸν φλ.**, ἐπὶ τῆς κοινῆς σημασίας, Πλάτ. Τίμ. 83D· πρβλ. **λευκοφλεγματίας**. **4)** συχνάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ **χολή**, αὐτόθι 82E, Πολ. 564B· ὅθεν εἶναι ἐν χρήσει παρὰ ποιηταῖς ὡς τὸ **χολή**, Λατιν. bilis, ἐπὶ κακῆς ἢ πλήρους ὀργῆς διαθέσεως, ἄγριον Ἀρχιλόχου φλ. Ἀνθ. Π. 7. 70, πρβλ. 377.

φλεγμ-αγωγός, όν, (**φλέγμα** II. 2) ὁ ἄγων, ἐξάγων τὰ φλέγματα, τὸ καθαῖρον φάρμακον .., ὃ καλοῦσι φλεγμαγωγὸν Γαλην. τ. 10, σ. 463, κλπ.

φλεγμαίνω, ἀόρ. **ἐφλέγμανα** καὶ -**ηνα** [μετὰ βραχείας τῆς δευτ. συλλαβῆς, Ἀριστοφ. Εἰρ. 276]. **I.** μεταβ., φλογίζω, φλεγμονὴν ἐπιφέρω, ἐξοιδαίνω, «πρήσκω», πληγὴ φλεγμαίνουσα, φλογώδης, φλεγμονὴν ἐπιφέρουσα, Ἑβδ. (Ἡσ. Α', 6)· ἐπὶ τροφῆς, τρέφω, ἐναντίον τῷ **ἰσχναίνω**, Ἱππ. σ. 419. 46. **II.** ἀμετάβ., πάσχω φλεγμονήν, φλογίζομαι, εἶμαι πεφλογισμένος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀφορ. 1255, κ. ἀλλ., Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Πλάτ. Τίμ. 85B· πρβλ. Foës. Oec. εἰς Ἱππ. ἐν λέξ. **φλέγμα**. **2)** ἐπὶ τοῦ ὕδατος, βράζω, Μᾶρκ. Ἀντ. 4. 49. **3)** μεταφορ., φλεγμαίνουσα πόλις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὑγιής**, Πλάτ. Πολ. 372E· ἀρχὴ φλεγμαίνουσα = **σπαργῶσα καὶ θυμουμένη**, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 691E· τὰ φλ. τῶν πραγμάτων Πλουτ. Πομπ. 21· ἀκολούθως ἐπὶ παντὸς θερμοῦ ἢ φλογεροῦ πάθους, Πολύβ. 3. 86, 6, Πλούτ., κλπ.· ἐπὶ πολυτελείας ἢ τρυφῆς, Πλούτ. 2. 660F.

φλέγμανσις, εως, ἡ, = **φλεγμονή**, Ἱππ. 607. 2.

φλεγμᾰσία, ἡ, = **φλεγμονή**, Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 389, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 4, 2. π. Ζώων Γεν. 2. 7, 4, κλπ.

φλεγμᾰτιαῖος, α, ον, (**φλέγμα** II. 2) ὁ πάσχων ἐκ φλέγματος, ῥαφανῖδες φλεγματιαίοις χρήσιμοι Γεωπον. 12. 22. 2.

φλεγμᾰτίας, Ἰων. -**ίης**, ου, ὁ, (**φλέγμα** II. 2) = τῷ προηγουμ., Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 287, περὶ Διαίτ. Ὀξ. 389, κλπ. **2)** ὁ πάσχων ἐξ ὕδρωπος, ὁ αὐτ. 1211C.

φλεγμᾰτικός, ή, όν, (**φλέγμα** II. 2) φλεγματώδης, πάθος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 1, 10, Γαλην., κλπ.

φλεγμάτιον, τό = **φλέγμα** II. 2, Σωτάδ. παρὰ Στοβ. 188. 41.

φλεγμᾰτοειδής, ές, (**φλέγμα** II. 1) φλεγματώδης, Ἱππ. ἐν σελ. 602. 3.

φλεγμᾰτόεις, εσσα, εν, «φλεγματόεν ἔκρηγμα, τὸ τῆς φλογὸς ἔκρηγμα» Ἡσύχ.

φλεγμᾰτόομαι, Παθ., μεταβάλλομαι εἰς φλέγμα, τῆς τροφῆς φλεγματωθείσης Γαλην. τ. 14, σ. 659, 11.

φλεγματώδης, ες, συνῃρ. ἀντὶ **φλεγματοειδής**, φλογώδης, Ἱππ. π. Ἀέρ. 281, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τροφῆς, ἀντίθετον τῷ **ἰσχναινόμενος**, ὁ αὐτ. 421. 9, Πλάτ. Πολ. 406A. **2)** ἐπὶ προσώπων, φλεγματικός, φλεγματικῆς διαθέσεως, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1080, Ἀριστ. Προβλ. 1. 11. **II.** ὅμοιος φλέγματι, κάθαρσις ὁ αὐτ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστορ. 6. 20, 5., 29. 3· ἀπομύσσεσθαι φλεγματωδέστατον Ἱππ. 227. 19. **2)** ὁ δυνάμενος ἢ ἐπιτήδειος νὰ παράγῃ φλέγμα, ὕδατα ὁ αὐτ. π. Ἀέρ. 283.

φλεγμονή, ἡ, μεγάλη θερμότης, Πλούτ. 2. 699E, πρβλ. 398E. **II.** φλόγωσις, Πλάτ. Ἀξ. 366A, Φιλήμων ἐν Ἀδήλ. 25, κλπ. **2)** παρὰ τοῖς ἰατρ. συγγραφεῦσιν, οἴδημα ἐκ φλογώσεως προελθόν, «πρήξιμον», Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15, Πλάτ. Ἀξ. 368C, Γαλην., πρβλ. Πλουτ. Ἀλέξ. 35, κλπ.· phlegmona παρὰ Πλινίῳ 20. 13. **III.** μεταφορ., ἔξαψις, πάθος, ὀργή, Πλούτ. 2. 994A, 1059C, Ἀθήν. 10E, Ἰωσήπ. Μακκ. 3. 17.

φλεγμονώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς φλεγμονήν, (ἴδε **φλεγμονή** I. 2), ἔχων τοιαύτην φλεγμονήν, «ὡς ἤτοι φλεγμονὴν ἐρυσιπελατώδη καλεῖν ἡμᾶς ἢ ἐρυσίπελας φλεγμονῶδες» Γαλην. τ. 10, σ. 320· αἴσθησις φλεγμονώδης ὁ αὐτ. 6, σ. 191, 7, κλπ.

φλεγμός, ὁ, = **φλογμός**, «τὸ αἷμα» Ἡσύχ.· Ἴδε σοι Βρομίου αἴθοπα φλεγμὸν λείβω Κλήμης Ἀλεξ. 674 (ἐκ τοῦ Θέσπιδος κατὰ τὸν Λοβέκ. ἐν Τεχνολ. 282).

φλέγος, τό, = **φλόξ**, «φλέγος· τὸ φλέγμα» Ἡσύχ.

Φλέγρα, ας, ἡ, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Παλλήνης ἐν τῇ Χαλκιδικῇ χερσονήσῳ πιθανῶς ἐκ τῆς ἡφαιστειώδους φύσεως τοῦ τόπου, Ἡρόδ. 7. 123, Στράβ. 330· Φλέγρας πεδίον, ἐν ᾧ οἱ Γίγαντες, ὡς λέγεται, ἐνικήθησαν ὑπὸ τῶν θεῶν, Πινδ. Ν. 1. 100, Ἀριστοφ. Ὄρν. 824· Φλεγραία πλὰξ Αἰσχύλ. Εὐμ. 295· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ. **Φλέγραι**, Πινδ. Ι. 6 (5). 49. **II.** τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔφερε καὶ ἡ ἡφαιστειώδης πεδιὰς τῆς Καμπανίας, Πολύβ. 2. 17, 1, κλπ.

φλεγύας, ου, ὁ, ὁ πυρώδους ἐρυθροῦ χρώματος, ἀλλ' ὡς ἐπίθ. τοῦ μέλανος ἀετοῦ, (μόρφνου), Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 134.

φλεγῠρός, ά, όν, ὡς τὸ **φλογερός**, «φλεγυρόν, πυρῶδες, τὸ οἷον φλέγον» Γαλην. Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 590. **II.** μεταφ., θερμός, φλογερός, Μοῦσα Ἀριστοφ. Ἀχ. 665. **2)** φλεγυρὰ ψῆφος βροτῶν, παρὰ Κρατίνῳ ἐν «Δραπέτισιν» 1, φαίνεται σημαῖνον τὸ κοινὸν θέμα ὁμιλίας παρὰ πᾶσι, πρβλ. τὸ ἑπόμ. Β. 3.

φλέγω, μέλλ. **φλέξω** Τραγ. Ἀποσπ. Ἄδηλ. 268 (Wagn.), Ἀπολλ. Ρόδ., κλπ.· ἀόρ. **ἔφλεξα** Αἰσχύλ.· — Παθ., μέλλ. **φλεγήσομαι** (**κατα-**) Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 6, 3· (**συμ-**) αὐτόθι 7. 8, 5· — ἀόρ. **ἐφλέχθην** Ὁμ. Ἐπιγράμμ. 14, (**κατ-**) Θουκ. 4. 13. 1· ἀόρ. β' **ἐφλέγην** (**ἀν-**) Λουκ. Θεῶν Διάλ. 9. 2, (**ἐξ-**) Ἀνθ. Παλατ. 12. 178· πρκμ. **πέφλεγμαι** Λυκόφρ. 806. (Ἐκ τῆς √ΦΛΕΓ παράγονται καὶ τὰ **φλεγ-έθω**, **φλέγ-μα**, **φλεγ-μονή**, **φλεγ-υρός**, **φλογ-ός** (φλόξ)· πρβλ. τὸ Σανσκρ. bhr-ǵ, bhrâǵ-ê (fulgeo), bhrâǵ, barg-as (fulgor) Λατ. fulg-eo, fulg-ur, fulmen, ful-vus, ὡσαύτως καὶ τὰ flag-ro, flamma, flavus· Γοτθ. baihrts (δῆλος), at-baicht-ja (ἐπι-φαίνω) Ἀρχ. Γερμ. blich-u (splendeo) Λιθ. blizg-ù (ἀπαστράπτω) — πρβλ. καὶ **φρύγω**.)

A. μεταβ., ὡ. καὶ νῦν, φλέγω, Ἰλ. Φ. 13· πυρί με φλέξον Αἰσχύλ. Πρ. 582· φλέγον ἀκτῖσιν ἥλιος χθόνα ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 364, πρβλ. 504. — Παθ., ὡς καὶ νῦν, φλέγομαι, καταφλέγομαι, πυρὶ φλέγεσθαι Ἰλ. Φ. 365. **2)** μεταφορ., ἐξάπτω, ἐξερεθίζω, εἰς ὀργήν, ὡς τὸ Λατ. urere, Ἄρεα.. ὃς.. φλέγει με Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 192, πρβλ. Μόσχ. 6. 3, Ἀνθ. Παλατ. 5. 123, 288· φλ. αἷμα δάϊον Εὐρ. Φοίν. 241· — Παθ., ὡς τὸ Λατ. uri, φλέγομαι ὑπὸ πάθους, διακαίομαι, καταφλέγομαι, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1695, Ἀριστοφ. Νεφ. 993, Πλάτ. Χαρμ. 155D· κάεσθαί τε καὶ φλ., ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 85B φλέγεσθαι τὴν ψυχὴν νεότητι καὶ ἀνοίᾳ ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 716A· ὑπὸ τοῦ πάθους Διονύσ. Ἀλ. 11. 28· ὑπὸ δίψης ὁ αὐτ. 9. 66· ὑπὸ τοῦ λιμοῦ Αἰλ. π. Ζ. 14. 27 ἐπί τινι ὁ αὐτ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **ἐφλέγετο**. **II.** ἀνάπτω, φλ. λαμπάσι τὸ ἱερὸν Εὐρ. Τρῳ. 309· Ζεὺς διὰ χερὸς βέλος φλέγων Αἰσχύλ. Θήβ. 512· πυρὸς φλέξον μένος Κωμικ. Ἀνώνυμ. 17· μεταφορ., ἅταν οὐρανίαν φλέγων, ἀνάπτων τὴν φλόγα τῆς Ἄτης μέχρις οὐρανοῦ, Σοφ. Αἴ. 196· πρβλ. **οὐράνιος**. — Παθ., ἀνάπτομαι, ἀναφλέγομαι, ἀναπέμπομαι, συμποσίων δ' ἐρατῶν βρίθοντ' ἀγυιαί, παιδικοί θ' ὕμνοι φλέγονται Βακχυλ. Ἀποσπ. 4 (13), 17· βωμοὶ δώροισι φλέγονται Αἰσχύλ. Ἀγ. 91. **2)** μεταφορ., κάμνω τινὰ ἔνδοξον, περίφημον, ὡς τὸ Λατ. illustrare, σὲ φλέγοντι Χάριτες Πινδ. Π. 5, 60. — Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι περίφημος, ἔνδοξος, ἀρεταῖς, Μούσαις φλέγεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ν. 10. 4, ἐν Ι. 7. 33· ἴδε κατωτ. Β. 3.

B. ἀμετάβ., καίομαι, φλέγομαι, ἀναλάμπω, ἀναδίδω φλόγας, ἐπὶ τοῦ πυρός, πυρσῶν, κλπ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 308, Θήβ. 433, Σοφ. Αἴ. 1278· ἐπὶ κεραυνοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Κολ. 1466· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Σοφ. Αἴ. 673· φλέγονθ' ὑπ' ἄστροις οὐρανὸν Αἰσχύλ. Θήβ. 388· — ἐπὶ ὁπλισμοῦ, ἀπαστράπτω, λάμπω, στίλβω, Εὐρ. Φοίν. 251· οὕτως, ἄνθεμα χρυσοῦ φλέγει Πινδ. Ο. 2. 131· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 238· ἐπὶ ταύρων φλόγας φυσώντων, φλέγει δὲ μυκτὴρ Σοφ. Ἀποσπ. 320. **2)** μεταφορ., ἐξάπτομαι, ἐκρήγνυμαι, ἐπὶ ὀργῆς, θυμὸς ἀνδρείᾳ φλέγων, «θερμῶς κινούμενος» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Θήβ. 52, πρβλ. 286· φλ. μανίαις Ἀριστοφ. Θεσμ. 680· ἴδε ἀνωτ. Α. Ι. 2. **3)** ἐκλάμπω, γίνομαι ἔνδοξος, περίφημος, Πινδ. Ν. 6. 66, Βι. Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 773, πρβλ. **φλεγυρός**. — Ἡ λέξις εἶναι σπανία παρὰ πεζογράφοις, ὁ Πλάτων ποιεῖται χρῆσιν μόνον τοῦ **φλέγομαι** ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐξάπτομαι, ἐξερεθίζομαι, ἴδε ἀνωτέρω.

φλεδονεία (οὐχὶ **φλεδωνεία**), ἡ, φλυαρία, Ἐτυμ. Μ. 796. 3.

φλεδονεύομαι, μέσ., φλυαρῶ, Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μ. 796. 3.

φλεδονέω τῷ προηγ., Ἡσύχ.

φλεδονώδης, ες, γεν. εος, (εἶδος) ληρώδης, φλύαρος, Ἐρωτ. σ. 280· φλεδονώδεα, φλύαρον, φλεδόνες γὰρ αἱ φλυαρίαι Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξηγ. 590· ὅθεν πιθανῶς διορθωτέον ἀντὶ **φλεβοδονώδης** ἢ **φλεβονώδης**, ἐν Ἱππ. 75F. 120A, 1137A.

φλέδων, ονος, ὁ, ἡ, (φλέω) φλύαρος, λάλος, Τίμων παρὰ Διογέν. Λαερτ. 6. 18, ἐν τῇ γεν. πληθ. -**δόνων**· ἐπὶ γυναικός, ψευδόμαντίς εἰμι θυροκόπος φλέδων; Αἰσχύλ. Ἀγ. 1195. — Καθ' Ἡσύχ.: «φλέδων .. ὁ ἀλαζών, εὐήθης». **II.** **φλεδών**, όνος, ἡ, ματαιολογία, φλυαρία, Ξενοφάνης παρ' Ἀθην. 462F. Πλούτ. 2. 420B. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 127.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φλέϊνος, η, ον, ὁ πεποιημένος ἐκ τοῦ φυτοῦ φλέω (ἴδε ἐν λ. **φλέως**). Φρύνιχ. 293, ἔνθα ἴδε Λοβέκ.

φλεκτικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος νὰ φλέγῃ ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φλέγειν, ὁ φλέγων. Γεωργ. Πισίδ. Ἐξαήμ. ἤτοι Κοσμουργία 1577 καὶ 1793.—Ἐπίρρ. **φλεκτικῶς** Νικήτ. Εὐγ. 1. 89.

φλέξις, **εως**, ἄγνωστόν τι πτηνόν, καὶ πελεκίνῳ καὶ φλέϊδι, καὶ τέτρακι, καὶ ταῶνι Ἀριστοφ. Ὄρν. 883.

φλέος, ὁ, = **φλέως**, **φλοῦς**, «φλέος· βασκανία, φθορά, καὶ ὁ κάλλιος φλοιὸς» Ἡσύχ.

φλεύω, πιθαν. εὑρηται μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ **περιφλεύω** παρ' Ἡροδότῳ.

φλέψ, ή, γεν. **φλεβός**· ὡσαύτως ἁρσ., **φλέβες** οἱδαίνοντες Νόνν. Διονυσ. 47. 11· (ἴδε ἐν λ. **φλέω**)· — **φλέψ**, κοινῶς «φλέβα» ἐν ζῶντι σώματι, Ἰλ. Ν. 546, Ἡρόδ. 4. 2, 187, Αἰσχύλ. Ἀποσπάσμ. 230, Σορ. Φλ. 825· **φλέψ κοίλη**, vena cava, δι' ἧς τὸ αἷμα ἐπιστρέφει εἰς τὴν καρδίαν, Ἱππ. 344. 30, Εὐριπ. Ἴων 1011 (ἔνθα ἴδε Musgr.), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 17, 1· ὡσαύτως καλεῖται καὶ **μεγάλη** ἢ **μεγίστη**, ὁ αὐτ. 1. 16. 12., 3. 3, 17, πρβλ. Ἰλ. Ν. 546· — ὡσαύτως ἐπὶ ἄλλων ἐν τῷ σώματι σωλήνων ἢ ἀγωγῶν, φ. ἡπατῖτις, σπληνῖτις, Συέννεσις παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 2, 7· **φλέβες σπερματῖτιδες** αὐ. ὀθ. 15, κλπ., ἴδε Bonitz Ἰνδικ. Ἀριστ. σ. 824b, κέξ.· — **φλὲψ γονίμη**, τὸ ἀνδρικὸν μόριον, Ἀνθ. Παλατ. 6. 218· οὕτως ἀπολ., Ἀνθ. Πλαν. 261· **φλεβὸς τροπωτὴρ** Ξέναρχος ἐν «Βουταλίωνι» σ. 1. 8. ἔνθα ἴδε Meineke· — **φλέβα ὀχάζειν**, ἀνοίγειν, χαράττειν, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 58· **λύειν** Ἀθήν. 45F· **φλὲψ σφύζει**, «κτυπᾷ», τινάσσεται, Ἱππ. 1046C, κλπ.· **ἐξανίσταται** Λουκ. Δὶς Κατηγ. 11.— **Κατ'** ἀρχὰς πάντα τὰ αἱματοφόρα ἀγγεῖα ὅλη. καὶ ἀρτηρίαι καὶ κυρίως **φλέβες ἐκαλοῦντο φλέβες**· περὶ δὲ τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἐγίνετο διαστολὴ μεταξὺ τῶν δύο ἴδε **ἀρτηρία** II. **2)** ὡς τὸ **πηγή**, πᾶν εἶδος φλεβός, οἷον μετάλλου ἐν τῇ γῇ, ὡς καὶ νῦν, Ξενοφ. Πόροι 1. 5, Ἀριστ. π. Γεν. κ. Φθορ. 1. 9, 1, Διόδ 2. 36· **φλὲψ ὕδατος**, ὡς καὶ νῦν, Ἀριστ. Προβλ. 23. 37· **αἱ φλέβ. τῆς πηγῆς** Πολύβ. 34. 9, 7, πρβλ. Γεωπον. 2. 5, 6. **3)** ἐπὶ τῶν **φλεβῶν**, ἢ ἀγγείων τῶν φυτῶν, ἐν οἷς κυκλοφορεῖται ὁ χυμός, Ἀριστ. περὶ Ζῴων Μορ. 3, 5, 10, περὶ Φυτ. 1. 3, 2, κ. ἀλλ.

φλέω, γέμω, εἶμαι πλήρης ἐξ ἀφθονίας, εἶμαι κατάμεστος, **φλεόντων δωμάτων** Αἰσχύλ. Ἀγ. 377· **μήλων φλεόντων εὐπόκοις νομεύμασιν** αὐτόθι 1416, πρβλ. Herm. Suppl 667. — Καθ' Ἡσύχ.: «φλεῖ· γέμει, εὐ-αρπεῖ, πολυκαρπεῖ». **II.** φλυαρῶ, «φλέοντας .. φλυαροῦντας» Ἡσύχ. (Τὸ ῥῆμα **φλέω** οὐ φαίνεται οὖσα εὔχρηστος μόνον ἡ μετοχὴ **φλέων**, εἶναι καθ' ἑαυτὸ σπάνιον· εἶναι δὲ σπουδαιότερον καθ' ὅσον ἡ ῥίζα αὐτοῦ ποικιλοτρόπως μεταβάλλεται διὰ τῆς προσλήψεως διαφόρων φωνηέντων καὶ διαφόρους λέξεις σχηματίζει. **I.** Ἐκ τῆς √ΦΛΑ, **ΦΛΑΔ** (ἀναβλύζω, ἀφρίζω, ἀναφυσῶ) παράγονται τὰ **ἐκ-φλαί-νω**, **πα-φλά-ζω**, **ἔ-φλα-σον**, πρβλ. Λατ. fla-re, flat-us, flum-en, flabr-um· Γοτθ. uf-blēs-an (φυσιοῦν)· — Ἀρχ. Γερμ. blā-an (φυσῶ), blā-sa (blasen, φύκταινα). **II.** Ἐκ τῆς √ΦΛΕ, **ΦΛΟ**, **ΦΛΟΙΔ**, πλὴν αὐτοῦ τοῦ **φλέ ω**, παράγεται καὶ τὸ **φλέψ**, μετὰ τῶν ὀνομάτων τοῦ Βάκχου **Φλέ-ων**, **Φλεύ-ς**, **Φλοΐ-ος**, (ἅτινα ἅπαντα ἀναφέρονται εἰς τὸ πλῆρες τῶν γεννητικῶν ἢ παραγωγικῶν δυνάμεων τῆς φύσεως, Δίλ. Ποιητ. Ἱστ. 3. 41, Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 6. 10, Πλούτ. 2. 683E, **Φλει-ώ**, τὸ ὄνομα Βάκχης τινὸς ἢ μαινάδος (Νόνν. Διονυσ. 21. 80), καὶ **Φλοι-ά**, ὄνομα τῆς Περσεφόνης, «Φλοιὰ· τὴν Κόρην τὴν Θεὰν οὕτω καλοῦσι Λάκωνες» (Ἡσύχ.)· ὡσαύτως **φλοί ω**, **φλύ-ος**, ὡς καὶ τὸ **φλοῖσ βος**· πρβλ. Λατ. flos, flo-reo, Flor-a· Γοτθ. blō-ma (κρίνον)· Ἀρχ. Γερμ. bluo-j n (πνέω, ἐπὶ ἀνθέων)· ὡσαύτως Γοτθ. blō-th (αἷμα)· Ἀρχ. Γερμ. bluot (blut, blood). **III** Ἐκ τῆς √ΦΑΓ, **ΦΑΥΔ**, παράγεται τὸ **φλύ-ω**, (**ἀνα-φλύω**), καὶ ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν εὐρίαν τοῦ λόγου τὸ **φλύ-ω II**, **φλύ-αρος**, **φλύ-αξ**, **φλυ-άσσω** (Ἡσύχ.), πρβλ. ὡσαύτως τὰ **φλέβων**, **φλήναφος**, **φληναφάω**, καὶ τὸ Σλαβ. bleda (φλυαρῶ)· ἀκολούθως ἡ ῥίζα αὕτη εὑρίσκεται ἐν τοῖς κατ' ἐπέκτασιν τύποις **φλυδ-άν**, (πρβλ. **φλεδάω**), **φλύζ-ω**, **φλύξ-αι**, **οἰνό-φλυξ**, **φλυκ-τίς**, **φλύκ-ταινα**· πρβλ. Λατ. flu-o, fluv-en, fluv-ius, fluct-us, ἴσως δὲ καὶ τὰ fleo, fl t-us, flem ina· Γοτθ. uf-bauljan (τυφοῦν)· Ἀρχ. Σκανδ. bōl-a, καὶ ἀγγλο-Σαξ. bȳl (οἴδημα, φύκταινα). **IV** Ἡ √ΒΛΥ, τοῦ **βλύω**, **βλύζω** δυσκόλως δύναται νὰ θεωρηθῇ συγγενής).

φλέως, ω, ὁ, φυτόν τι παρὰ τὰ ὕδατα φυόμενον, εἶδος ἀνθοῦντος σπάρτου ἢ καλάμου (κατὰ τὸν Sponge Arundo ambelodesmon), Ἀριστοφ. Βάτρ. 241, Ἀποσπ. 85, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 49, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 1, κλπ.· — Ἰων. **φλοῦς**, **φλοῦν**, ὃ ἴδε (II), πρβλ. **φλόϊνος**. — Περὶ τῶν τύπων ἴδε Λοβέκ εἰς Φρύν. 293.

φληναφάω, (ἴδε **φλέω**) φλυαρῶ, μωρολογῶ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 664, Νεφ 1475· τί ταῦτα λῆρεῖς, φληναφῶν ἄνω κάτω; Ἄλεξις ἐν «Ἀσωτοδιδασκάλῳ» 1. 1, καὶ σύνηθες παρὰ τοῖς μεταγεν., ὡς παρ' Οἰνομάῳ ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 217C· καὶ ὁ τύπος **φληναφέω** ἅπαντᾷ ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. συγγραφ.· καὶ τύπος τις **φληδάω** μνημονεύεται παρ' Ἡσυχ.: «φληδῶντα· ληροῦντα».

φληνάφημα, τό, = **φλήναφος**, Εὐρ. Ἐπιστ. 5, Ἰω. Δαμασκ. τ. 1, σ. 4E.

φληναφία, ἡ, φλυαρία, μωρολογία, Οἰκουμέν. εἰς Ἀποκάλ. σ. 313. 32, Cramer, Συνίδ. ἐν λ. **φληναφος**.

φληνάφος, ὁ (ἴδε **φλέω III**)· — ματαιολογία, φλυαρία, ἀνοησία, μωρολογία, **ἡ πρόνοια δ' ἡ θνητὴ κάπνος καὶ φλ.** Μένανδρ. ἐν Ὑποβολιμαίῳ» 3α, πρβλ. Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 35· πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Ἐνυπν. 7, ἐν Ἀλιεῖ 25, κλπ. **II.** φληναφῶν, μωρολογῶν, μωρολόγος, ὦ **φλὴ** αφε Μένανδρ. ἐν «Δεισιδαίμονι» 2, πρβλ. Πολυδ. Γ', 119.—Ἐπίρρ. **φληναφως**, τὸ αὐτοῖς **φληναφως δοκοῦν** Κύριλλ. Ἀλεξ. τ. 5. σ. 483A.

φληναφώδης, ες. (εἶδος) φλύαρος, ληρώδης, «φληναφώδεις, φλύαροι» Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξήγ. σ. 590.

φλῆνος, τό, = **φλήναφος**, ἀναγινωσκόμενον ὑπὸ Salmas. παρὰ Ἡσυχ. ἀντὶ **φλῆφος**. — Ἐν τῷ Μεγάλ. Ἐτυμ. 796, 10, λαμβάνεται ὁ τύπος **φληνός** ὡς ῥίζα τοῦ **φληναφος**.

φληνύω, φλυαρῶ, «φληνύουσα, φλυαροῦσα» Γαλην. Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 590.

φλῖά, ἡ, ἐν τῷ πληθ. **φλιαί**, σταθμοί, αἱ παρεστάδες τῶν θυρῶν, τὰ ἑκατέρωθεν ὀρθὰ ξύλα. Ὀδ. Ρ. 221, Βίων 1. 87, Πολύβ. 12. 12, 2, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 8. 10, Ἐβδ. (Δευτ. Ϛ., 9)· ἐν τῷ ἐνικ. Θεόκρ. 23. 18· τὸ ψήφισμα .. ἀναγράψαι ἐς τὴν φλιὰν Δωρ. ἐπιγραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ 2484. 24, πρβλ. 23. 3· — παρ' Ἀπολλ. Ροδ. Γ. 278, φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ ἀνώφλιον· οὕτω δὲ καὶ παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ 2. 60 καὶ τῇ Δωρικ. Ἐπιγρφ. ἔνθ' ἄνωτ. **2)** τὰ ὀρθὰ ξύλα ἐν οἷς κινεῖται ἡ βαρουλκὸς μηχανή, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 813, 834.

φλιαρός, ά, όν, = **χλιαρός**, Ἡσύχ.

Φλιάσιος, α, ον, ὁ κάτοικος τοῦ Φλιοῦντος, Ἡρόδ. 9. 28, (**Φλειάσιοι**, Meisn.). **2)** ὄνομα μηνός, «Λακεδαιμόνιοι δὲ τῶν μηνῶν ἕνα Φλιάσιον καλοῦσιν, ἐν ᾧ τοὺς τῆς γῆς καρποὺς ἀκμάζειν συμβέβηκεν» Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **Φλιοῦς**.

φλίβω [Ι], διαλεκτικὸς τύπος τοῦ **θλίβω**, Θεόκρ. 15. 76, διάφ. γραφ. ἐν Ὀδ. Ρ. 221 (ἔνθα νῦν φέρεται **θλίβεται**), πρβλ. Foës. Oec. Hipp.

φλίδάω, ὡς τὸ **φλυδάω**, ἀφαιρῶ ἐκ πλησμονῆς λίπους, ὑγραίνομαι, μυδῶ, «χλιάζω ἐκ τῆς ὑγρασίας, σὺς **φλιδόωντος** ἀλοιφῇ Νικ. Ἀλεξιφ. 569· **σηπεδόσι φλιδόωσα**, «ῥηγνυμένη» (Ἡσύχ.), ὁ αὐτ. ἐν Θηρ. 383, πρβλ. Ἡλούτ. 2. 642E — παρ' Ἡσυχ. μνημονεύονται τύποι: «φλιδάνει· διαπίπτει, διαῤῥεῖ», «φλιδιόωντο· διεσπῶντο, ἐτέμνοντο» — πρβλ. **φλυδάω**.

φλιδή, ἡ, (ἴδε **φλέω**) ὑπερχείλισις, Ἱπποκρ.

φλιδῶν, όνος, πτυχὴ ἢ ῥυτίς, «φλιδόνες· τὰ ἐν τοῖς ἱματίοις σπάσματα καὶ ῥυτίδες· τινὲς δὲ σφυγμοί» Ἡσύχ.

φλιμέλια, φλεγμονή, μνημονεύεται ἐκ τῆς Ἱπποκρ.

φλῖο-βατέω, διαβαίνω τὸ κατώφλιον, ἐν ταῖς πύλαις τοῦ Ἅδου ᾐδη **φλιοβατήσαντα** Γεωργ. Ἀλεξ. βίος Χρυσ. σ. 180. 10.

Φλιοῦς, οῦντος, ὁ, (**Φλειοῦς** Meisn., Φλειοῦντα Βακχυλ. 8, 4 Bl.-s), πόλις Πελοποννήσου, τὸ γένος εἶναι παλλάκες ἄδηλον, ὡς παρ' Ἡροδ. καὶ Πινδ., ἀλλ' εἶναι ἄρσ. παρὰ Θουκ. 5. 58, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 11, ὅπερ ὡς ἰδιαίτερον καὶ ἐξαιρετικὸν σημειοῦται ὑπὸ τοῦ Φωτ. καὶ τοῦ Μεγ. Ἐτυμ. 796, 23· «Φλιοῦντα ἀρρενικῶς οἱ Ἀττικοί. Ξενοφῶν φησιν (Ἑλ. 7. 2, 11· ἀλλ' ἐπὶ ἀνωτέρω) «αὐθις δὲ ἐστράτευσε εἰς τὸν Φλιοῦντα».

φλῖψις, ἡ, (**φλίβω**) Αἰολ. ἀντὶ **θλῖψις**, Ἡσύχ.

φλίω, = **φλιδάω**, πρβλ. Λοβέκ. ἐν Παθ. σ. 432.

φλόα, ἑτερόκλιτ. ἐνικὴ αἰτ. τοῦ **φλόας**, Νικ. Ἀλεξιφ. 302.

φλόγεος, α, ον, **φλογερός**, ὄχεα Ἰλ. Ε. 745, Θ. 389· **πυρὸς αὐγαὶ** Εὐρ. Ἑλ. 1104· **χέρας φλογέας δαλοῖσι** ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1257· **λαμπάδες** Ἀριστοφ. Βάτρ. 340. **2)** **περιλογισμένος**, φλογώδης, ἐρυθρός, Γ. ἔπ. Ο c. Hipp.

φλογέουσα, ἐν τοῖς Σιβ. Χρ. 3. 72, πιθ. γρ. ἀντὶ **φλογόεσσα**.

φλογερά-πνοος, ον, ὁ πνέων φλόγας, Εὐσ. ἐν Mai. Spic. Rom. 5. 222.

φλογερός, ά, όν, (**φλόξ**) ὡς καὶ νῦν, ἐκπέμπων φλόγας, πυρώδης, ἔχων χρῶμα φλογός, σέλας Εὐρ. Ἑλ. 1126· **αἰθὴρ** ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 991· **ἀκτῖνες** Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 126· — μεταφορ., ἐπὶ ἐρωτος, Ἀνθ. Παλατ. 5 239., 9. 443.

φλογερῶνῦξ, **-ῦχος**, ὁ, ἡ, (ὄνυξ) ὁ φλογεροὺς ἔχων ὄνυχας, **φλογερὰς ὁπλάς**, εἰ .. ἐλάσοι **φλογερώνυχας ἵππους** (δηλ. ὁ Πίτιος), Ἰω. Γαζ. Ἔκφρ. 545 (παρὰ Bulgeris VV. ll. 2. 7.)

φλογετός, ὁ, (**φλόξ**) φλογερὸ θερμότης, ὡς τὸ **πυρετός**. Γλωσσ.

φλογηφόρος, ον, ὁ φέρων φλόγας, λαμπτὴρ **φλογηφόρος** Ἡλιοδώρ. π. τῆς τῶν Φιλοσόφων Μυστικ. τέχν., δι' Ἰάμβων στ. 173.

φλογιά, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **φλόξ**, Νικ. Θηρ. 54, Ἀλεξ. 393. 534, 599.

φλογιάω, φλογίζομαι, φλεγμαίνω, κοκκινίζω, Ἱππ. 309. 28., 484. 28.

φλογίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φλογίς**. «φλογίδια· αἱ κεγχρίδες δι' ἐλαίου σπογγιζόμεναι» Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φλογίζω, μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, = φλέγω, καίω, καταφλέγω, Σοφ. Φιλ. 1199, Ἐβδ. (Ψαλμ. ϊϛ', 3, κ. ἀλλ.)· καίω κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, «καψαλίζω», ἐκθέτω εἰς τὴν φλόγα. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1233·— Παθ., φλογιζόμενον, φλεγόμενον (λυρ.), Σοφ. Τρ. 95· καταφλέγομαι, ἐξαφανίζομαι διὰ τοῦ πυρός, Ἀριστ. περὶ Κόσμου 5. 11· μεταφορ., ἐπὶ τῆς γλώσσης, Ἐπιστ. Ἰακώβ. Γ', 6. **II.** ἀμεταβ., ἀναδίδω φλόγας, πῦρ φλογίζον ἐν τῇ χαλάζῃ Ἐβδ. (Ἐξοδ. Θ', 24).

φλόγινος, η, ον, φλογερός, πυρώδης, φλόγας ἀναδίδων, ἐπὶ τῆς ῥομφαίας τοῦ ἀγγέλου (Γεν. Γ', 24)· ἐπὶ χρώματος, Διόδ. 2. 52· τὰ φλόγινα (ἐξυπ. ἱμάτια), τὰ ἔχοντα τὸ χρῶμα τῆς φλογός, Λατ. flammea, Φύλαρχος παρ' Ἀθην. 539E, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 3. **II.** φλόγινον ἴον, εἶδος ἴου, ἴσως Cheiranthus cheiri, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 6. 8, 1, κέξ., πρβλ. Ἀθήν. 680E.

φλόγιον, τό, ὑποκορ. τοῦ φλόξ, Λογγῖν. 35. 4.

φλόγιος, α, ον, ἀμφίβολ. τύπος τοῦ φλόγεος ἢ φλόγινος, παρ' Ἱππ. 534. 2, Ὀρφ. Ὕμν. 66 (65). 2, κλπ.

φλογίς, ίδος, ἡ, «τὸ δὲ ὀπτὸν κρέας φλογὶς ἐκαλεῖτο» Πολυδ. ϛ', 55· «φλογίδες· κρέα ὀπτά. διὰ τὸ φλογίζεσθαι» Ἡσύχ.· ταύρου .. φλογίδες, «μπριζόλαις», Ἄρχιππος ἐν «Ἡρακλεῖ γαμοῦντι» 2· κάπρου φλογίδες Στράττις ἐν «Καλλιππίδῃ» 1.

φλόγισμα, τό, = φῷς, φλύκταινα ἐκ καύματος, «φῷδας, τὰ φλογίσματα» Ψελλὸς ἐν σημ. Piers. εἰς Μοῖριν σ. 398· καθόλου, «φουσκαλίδα» οἷον ἐπὶ ἄρτου, Ἡσύχ. ἐν λέξ. οὐδ' ἅλα.

φλογισμός, ὁ, = φλογμός, Ἡσύχ. ἐν λέξει φλογμός. **II.** μουσικός τις ὅρος ἀμφιβόλου ἐννοίας, Ῥήτορες (Walz) τ. 6. σελ. 293.

φλογιστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., πεφλογισμένος, τοὐμὸν ὡς ἔρρει δέμας φλογιστὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον Σοφ. Ἠλ. 58. **2)** ὁ φλεγόμενος, ὁ δυνάμενος νὰ ἐκπέμψῃ φλόγα, τῶν καυστῶν τὰ μὲν φλογιστά ἐστι, τὰ δὲ ἀφλόγιστα Ἀριστ. Μετεωρολ. 4. 9, 30 κέξ.

φλογίστρα, ἡ, τὸ μέρος ὅπου φλογίζουσι, καψαλίζουσι τοὺς χοίρους, «εὔστραις ἀντὶ τοῦ φλογίστραις, ὅπου τὰ ἱερεῖα θύεται» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1233· «εὔστρα, ἡ τῶν συῶν φλογίστρα» Εὐστ. 1286. 20.

φλογίτης, ου, ὁ, πολύτιμός τις λίθος ὅμοιος τῷ ἄνθρακι, Solin. 37· ὡσαύτως φλογῖτις, ιδος, Πλίν. 37. 11.

φλογμός, ὁ, φλόξ, λάμψις, οἷον ἀστραπῆς, φλ. ὥστε Διὸς Εὐρ. Ἑλ. 1162· πυρὸς φλ. ὁ Διὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 831, πρβλ. 1019, ἐν Ἑκ. 74· πυρώδης θερμότης, Αἰσχύλ. Εὐμ. 940· ἐπὶ τῆς καιούσης λάβας, Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 6. 33 — ἐν τῷ πληθ., Ἐρατοσθ. παρὰ τῷ Σχολ. Ἰλ. Σ. 468. **2)** φλόγωσις, φλεγμονή, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 15, πρβλ. 908F, κ. ἀλλ.· πυρετώδης θερμότης, Λουκιαν. Περεγρ. 44. **3)** μεταφορ., ἡ θέρμη τῆς ὀργῆς, ἢ τοῦ πάθους, Φίλων, Βυζ.

φλογμο-τύραννος, ὁ, βασιλεὺς τοῦ φλογμοῦ, Ποιητὴς ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 201B.

φλογο-βαφής, ές, ἔχων χρῶμα φλόγινον, Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχ. 2. 13, σ. 116.

φλογο-γενής, ές, ὁ ἐκ τῶν φλογῶν γεννηθείς, Λατιν. flammigena, Γλωσσ.

φλογο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς φλόγα, πυρώδης, Πλούτ. 2. 695C, κλπ.· ἐπὶ χρώματος, ὁ ἔχων χρῶμα φλογός, Ἀριστ. περὶ Χρωμ. 1. 2., 2. 5, Φυσιογν. 6. 34. **2)** φλεγμαίνων, διατελῶν ἐν φλεγμονῇ, Ἱππ. 489. 37.

φλογόεις, εσσα, εν, = φλόγεος, Ὀρφ. Ὕμν. 19. 2· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Ἀνθ. Παλ. 12. 225· σέλας Ὀππ. Ἀλ. 2. 530.

φλογοιδόομαι, ὁ, (οἰδάνω) εἶμαι πεφλογισμένος καὶ ἐξῳδηκώς, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 35.

φλογό-λευκος, ον, ὁ ἔχων χρῶμα φλογῶδες μεμιγμένον μετὰ λευκοῦ, Πολυδ. Ζ', 127· «φλογόλευκον, ἐρυθρόλευκον» Ἡσύχ.

φλογός, ή, όν, καίων, καυστικός, φλογώδης, φλογερός, ἔρωτι φλογερωτέρῳ Cramer Ἀνέκδ. Παρισ. 4. σ. 348.

φλογό-στομος, ον, ἔχων φλόγινον στόμα, Μιχ. Μοναχ. ἐν Βίῳ Θ. Στουδ. σ. 297, ἔκδ. Μι.

φλογο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων τὰς φλόγας, τὸ πῦρ, τὴν φλογοτρόφον κάμινον Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 1011D.

φλογό-φαιος, ον, ὁ ἔχων χρῶμα φλογὸς μεμιγμένον μετὰ φαιοῦ, Ἡσύχ. (;).

φλογο-φανής, ές, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς φλογός, φλογοφανὲς ἔριον Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 856B

φλογο-φθόρος δρόσος, ἡ φθείρουσα τὴν φλόγα, Νικήτ. Εὐγεν. 9. 90.

φλογο-φόρος, ον, ὁ φέρων ἐν ἑαυτῷ φλόγα, φεγγίτης Ideler Phys. 2. 204, κλπ.

φλογοφοροῦσα βάτος, ἡ φλεγομένη, Θ. Στουδ. σ. 700, ἔκδ. Μι.—Φωτ. λόγ. εἰς τ. εὐαγγ. Χειρόγρ. μονῆς Ἰβήρων, ἐξ ἀντιγρ. Π. Ν. Ρόκκου.

φλογόω, = φλέγω, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 841, Γαλην.·— Παθητ., ἀναφλέγομαι, καίομαι, ἐπὶ τοῦ πυρός, Θεοφρ. περὶ Πυρὸς 71· ἐπὶ λίθου, ὁ αὐτ. περὶ Λίθ. 20.

φλογώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ φλογοειδής, ὅμοιος πρὸς φλόγα, πυρώδης, θερμότατος, Ἀριστ. περὶ Θαυμ. 38, περὶ Κόσμ. 2. 11, Λουκ. Ἀνάχ. 16, κλπ.· ἐπὶ χρώματος, ὁ ἔχων χρῶμα φλογός, Διόδ. 2. 50·— τὸ φλογῶδες, πυρώδης θερμότης, Δίων Κάσσ. 48. 51. **2)** ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς φλογώσεως, ἐρυθρός, κατακόκκινος ἐκ τῆς φλεγμονῆς, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 220· τὸ φλ. ἐν προσώπῳ αὐτόθι 118.

φλόγωμα, τό, «φλογώματα· τῶν ἄρτων τὰ ἐπικεκαυμένα» Ἡσύχ.

φλογ-ωπός, όν, (ὤψ) ὁ ἔχων τὴν ὄψιν φλογός, φλογερός, πῦρ Αἰσχύλ. Πρ. 253· φλ. σήματα, σημεῖα ἢ οἰωνοὶ διὰ πυρὸς (οὐχὶ οἰωνοὶ ἐξ ἀστραπῶν), αὐτόθι 498, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 954, 1255· πρβλ. φλογώψ. **2)** μεταφορ., πυρώδης, πύρινος, φλογερός, Εὐστ. 58. 14.

φλόγωσις, εως, ἡ, καῦσις διὰ φλογῶν, Θεοφρ. περὶ Πυρ. 69, Θεμιστ., κλπ. **2)** καυστικὴ θερμότης, καῦμα, φλεγμονή, Θουκ. 2. 49, Φίλων 2. 101, κλπ.

φλογ-ώψ, ὁ, ἡ, = φλογωπός, Αἰσχύλ. Πρ. 791, πρβλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 1363.

φλοίαξ, ᾶκος, ὁ, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ φλύαξ.

φλοιδέω, φλοιδιάω, ἴδε φλυδάω.

φλοΐζομαι, Παθητ., ἀπογυμνοῦμαι τοῦ φλοιοῦ, ξεφλουδίζομαι, φλοϊσθέντος τοῦ ξύλου Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 16, 3., 5. 4, 6., 5. 9, 5.— Ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει μετοχ. πρκμ. πεφλοιδὼς ἄνευ ἑρμηνείας, καὶ ἀπαρ. πεφλοιδέναι, ὅπερ ἑρμηνεύει «φλυκταινοῦσθαι».

φλόϊνος, η, ον, ἐκ τοῦ φυτοῦ φλέω πεποιημένος, ἐσθῆτες φλόϊναι, ἐνδύματα πεποιημένα ἐξ αὐτοῦ, Ἡρόδ. 3. 98· φλ. ἠνίαι Εὐρ. Ἀποσπ. 286· «φλοΐνην σπυρίδα ἢ ψίαθον ἢ ὁτιδήποτε .. ἡ δὲ ὕλη ὅθεν ἐπλέκετο, φλοῦς κατὰ τοὺς Ἴωνας, φλέως δὲ κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς» Πολυδ. Ι', 178.

φλοιο-βαρής, ές, ἔχων βαρὺν ἢ πολὺν φλοιόν, ἐπὶ τῆς πίτυος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 574, Εὐστ. 939, 4.

φλοιορ-ραγέω, = φλοιορραγής εἶμι ἢ γίγνομαι, ἐπὶ τῶν κλημάτων ἀγρίας ἀμπέλου, «ξυλώδη, τραχέα, φλοιορραγοῦντα (διάφ. γραφὴ 'φλοιορροοῦντα')» Διοσκ. 4, 180 (183).

φλοιορ-ραγής, ές, ὁ ἔχων τὸν φλοιὸν διερρωγότα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4, 15, 2, π. Φυτ. Αἰτ. 3. 18, 3, Διοσκ. Ι, 12.

φλοιόρ-ριζος, ον, ὁ ἔχων ῥίζας κεκαλυμμένας διὰ φλοιοῦ· τὰ φλοιόρριζα, τὰ βολβώδη φυτά, Θεοφρ. περὶ Ὀσμ. 63.

φλοιός, ὁ, (ἴδε φλέω) φλοιός, ἡ «φλοῦδα» τῶν δένδρων, μάλιστα ἡ λεία (ἐφ' ἧς δύναταί τις νὰ χαράξῃ ὄνομα, Θεόκρ. 18. 47, πρβλ. Bentl. εἰς Καλλ. Ἀποσπ. 101), Ἰλ. Λ. 237, Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 2. 919D, Ἡρόδ. 4. 67, Ξεν., κλπ., πρβλ. Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 1. 5, 2· ἐν τῷ πληθ., Στράβ. 513·—ἠσθίετο δέ, Πολύβ. 7. 1, 3, Πλουτ. Ἀντών. 17·—ὡσαύτως, ὁ φλοιός, ἡ «φλοῦδα» καρπῶν τινων, Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 2. 684A, Ἀριστ. περὶ Φυτ. 1. 3, 7. **2)** ἐπὶ τοῦ ὀστρακώδους φλοιοῦ ᾠοῦ, ὁ δὲ νεοττὸς (δηλ. τοῦ ὄφεως) ἄνω ἐπιγίνεται καὶ οὐ περιέχει φλοιὸς ὀστρακώδης ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 34, 1· ἡ ὕλη ἐξ ἧς αἱ ἀράχναι ὑφαίνουσι τοὺς ἱστοὺς αὐτῶν, δύνανται δ' ἀφιέναι αἱ ἀράχναι τὸ ἀράχνιον .. οὐκ ἔσωθεν ὡς ὃν περίττωμα, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σώματος οἷον φλοιὸν αὐτόθι 9. 39, 7. **3)** μεταφορ., ἐπὶ ἐπιπολαίου ἢ ἀχρήστου καὶ ματαίου ἐπικαλύμματος, πλεονασμός, ὁ Λακωνικὸς λόγος οὐκ ἔχει φλοιὸν Πλούτ. 2. 510F· φωνὴν .. φλοιοῦ μεστὴν Διογ. Λ. 4. 27· γυμνὸς τῶν φλοιῶν, γυμνωθεὶς ἀπὸ παντὸς ἐξωτερικοῦ πράγματος, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 12. 2 καὶ 8· περὶ τὸν φλ. ἀσχολεῖσθαι Λουκ. Ἑρμότ. 79· πρβλ. Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 81B.

φλοιόω, μεταβάλλω εἰς φλοιόν, Νόνν. Δ. 36. 310.

φλοῖσβος, ὁ, (ἴδε φλέω), συγκεχυμένος θόρυβος ἢ κρότος ὑπόκωφος, παρ' Ὁμήρ., ἐπὶ θορύβου ἢ τῆς συγκεχυμένης βοῆς τῆς μάχης, Ἰλ. Ε. 322, 469, Κ. 416 (οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.)· ἐπὶ τῆς κυμαινομένης θαλάσσης, πόντου περῶσα φλοῖσβον Αἰσχύλ. Πρ. 792, Σοφ. Ἀποσπ. 380· (ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ὁ Ὅμηρος ἔχει μόνον τὸν τύπον πολύφλοισβος)· φλοίσβων δίναις Λυκόφρ. 379· φλ. ἰλυόεις Ὀππ. Ἀλ. 1. 777. — Ποιητ. λέξ., πρβλ. ἀφλοισμός, ἄφλοισβος.

φλοισμός, οῦ, ὁ, ἡ ἀφαίρεσις τοῦ φλοιοῦ, «ξεφλούδισμα», Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 5. 1, 1.

φλοιστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ φλοιοῦ, φλοιστικὴ φυτῶν (ἐξυπακ. ἡ τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἀφαιρεῖν τὸν ἐσωτερικὸν φλοιὸν τῶν δένδρων πρὸς σχηματισμὸν πλεγμάτων, ψιάθων κλπ., Πλάτ. Πολιτικ. 288D, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 209.

φλοίω, (φλέω) εἶμαι ἐν πλήρει ἀκμῇ φυτικῆς γονιμότητος, σφριγῶ, Ἀντίμαχ. παρὰ Πλουτ. 2. 683F, πρβλ. 735D.

φλοιώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς φλοιόν, πρὸς τὸν ἐσωτερικὸν φλοιὸν τῶν δένδρων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 23, 2, Θεοφρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κ. Φυτ. Ἴστ. 1. 6, 7. Πλούτ., κλπ. 2) μεταφορ., κοῦφος, κενός, ἀλαζονικός, ἀνόητος, μάταιος, «ἐλαφρός», ὁ αὐτ. 2. 81B, ἔνθα ἴδε Wyttenb.

φλοιῶτις, ιδος, ἡ, (φλοιὸς) κεκαλυμμένη διὰ φλοιοῦ, φλοιῶτιν ἐκδύνουσα ὀπλακα σκέπην, «στὴν τῶν φλοιῶν ὀπλὴν σκέπην» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 1422.

φλόμος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Λατ. verbascum, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 135, Εὔπολις ἐν «Αἰξὶν» 1, 5· ὡσαύτως **φλομίς, ίδος,** ἡ, Διοσκ. 4. 104· καὶ **πλόμος,** ἴδε ἐν λέξ.· ἀλλὰ **φλόνος** (Διοσκ. 4. 104), **φλῶμος** (Ζωναρ.) φαίνονται ἁπλαῖ παραφθοραί. — Ὑπῆρχον δὲ πολλὰ εἴδη γνωστὰ τοῖς παλαιοῖς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἴστ. 9. 12, 3, Διοσκ. 1. 27., 4. 104, Γαλην., κλπ.· τὰ παχέα καὶ ἐριώδη φύλλα αὐτοῦ ἐχρησίμευον ὡς θρυαλλίδες λύχνων, ὅθεν εἶδός τι ἐκαλεῖτο **φλομὶς λυχνῖτις** ἢ **θρυαλλίς**, Διοσκ. 4. 104· ἡ ἀγρία **φλόμος** (Διοσκ. ἔνθ' ἐνωτέρω) κατὰ τὸν Sibthorp νῦν ὀνομάζεται: **σφάκα** ἢ **γαδαροσφάκα** καὶ **φλόμος**.

φλομώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς φλόμον, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **αἰθιοπίς**, καὶ πιθαν. γραφὴ παρὰ Γαληνῷ.

φλονίς, ίδος, ἡ, = **φολίς**, λεπὶς Ἡσύχ.

φλοντίτις, ιδος, ἡ, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ ὅπερ συνήθως λέγεται **ὄνομα** ἢ **ὄνωνις**, Διοσκ. 3. 137.

φλόνος, ὁ, ἴδε **φλόμος**.

φλόξ, ἡ, γενικ. **φλογός**· (φλέγω)· — ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «φλόγα», Ὀδ. Ω. 71, καὶ συχν. ἐν τῇ Ἰλ.· δεινὴ δὲ φλὸξ ὥρτο θεείου καιομένοιο Θ. 135· τῆς δὲ [νηὸς] κατ' ἄσβεστος κέχυτο φλὸξ Π. 123· κατὰ πῦρ ἑκάη καὶ φλὸξ ἐμαράνθη Θ. 212· πληρέστερον, φλὸξ Ἡφαίστοιο Ἰλ. Ρ. 88, Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ.· πυρὸς Πινδ. Π. 4. 400, Εὐρ. Βάκχ. 8, Ἡρακλ. 914, Πλάτ., κλπ.· φλογὸς σπέρμα, ἀνημμένος ἄθραξ, Πινδ. Ο. 7. 87 — φλόγα δαίειν Ἰλ. Σ. 206· ἀναιθύσσειν, θύειν Εὐρ. ἐν Τρῳ. 344· ἐν Ι. Τ. 1331· ἐγείρειν, παρακαλεῖν Ξεν. Συμπ. 2. 21, Κύρ. Παιδ. 7. 5, 23· ἐμβάλλειν τινὶ Εὐρ. Ἄλκ. 4, Ῥῆσ. 120· σβέσαι Θουκ. 2. 77· — φλὸξ ὥρτο, κατακέχυτο Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ. ἀπέσουτο Ἡσ. Θεογ. 859· ἀπορρεῖ Πλάτ., Τίμ. 67ε· ἀποσβέννυται αὐτόθι 58C· — ὁ πληθ. φλόγες = μετέωρα, εἶναι μεταγενέστ., Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4, 1, π. Κόσμ. 2. 11, Ὀρφ. Λιθ. 176, Νικ. Ἀποσπ. 2. 48 (παρ' Ἀθην. 681A), πρβλ. Ι.. Din'. εἰς Ξεν. Συμπ. 2. 24. 2) ἐπὶ φλογὸς· ἄλλου εἴδους, φλ. κεραυνία, οὐρανία, κεραυνός, ἀστραπή, Αἰσχύλ. Πρ. 359, 922, 992, 1017, Εὐρ. Μηδ. 144· — ὡσαύτως ἐπὶ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου, Αἰσχύλ. Πρ. 22, Πέρσ. 505, Σοφ. Τραχ. 696· — ἡ λάμψις ἀτιλβούσης περικεφαλαίας, Ἰλ. Σ. 206 — ἐπὶ παλυτίμων λίθων, ψυχρὰ φλ. Πινδ. Ἀποσπ. 88. 5· ἐπὶ ξίφους, Ἐδδ. (Κριτ. Γ', 22). 3) μεταφορ., ὁ Ὅμ. περιγράφει ὁρμητικὸν πολεμιστὴν διὰ τῆς φράσεως, φλογὶ εἰκελος, Ἶσος Ἰλ. Ν. 39, 330, 668, κλπ.· — φλ. οἴνου, ἡ φλογερὰ δύναμις τοῦ οἴνου, Εὐρ. Ἄλκ. 758· φλ. πήματος Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 166· — ἴδε ἐν λ. **φαεσφόρος**. **II.** φυτόν τι (καλούμενον παρὰ Πλινίῳ Viola alba 21. 38), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 6, 2.

φλόος, ὁ, κατὰ μεταπλασμ. αἰτ. φλόα Νικ. Ἀλεξιφ. 302· συνηρ. **φλοῦς, φλοῦν** κύθ. 269, Διοσκ. 3. 164· (φλέω)· — σπανιώτερος τύπος τοῦ φλοιός, Ἀνθ. Παλατ. 9. 706 ὡσαύτως τὸ δέρμα (κοινῶς ὑπακάμισον), ὅπερ ἀπορρίπτουσιν οἱ ὄφεις, ὁ παλαιὸς αὐτῶν χιτών, λιθηρὴς, σῦφαρ. Νίκ. ἔνθ' ἀνωτ. **II.** φλοῦς, Ἰων. ἀντὶ **φλέως**, Ἡρόδ. 3. 98. **III.** τὸ ἄνθος, ἡ ἄνθησις, ἡ ὑγιὴς κατάστασις φυτοῦ, ἀκμή, Λατ. flos, Ἄρατ. 335.

φλόρος, ὁ, τὸ γνωστὸν πτηνόν, or otis, νῦν καλούμενον καὶ **φλόριον** ἢ **συκοφάγος**, Σουΐδ. — φέρεται **φλῶρος** παρὰ τῷ Σχολ. Ὀππ. Ἁλ. 1. 157.

φλουάζω, ἴδε ἐν λ. **φλυάσαω**.

φλούδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φλόος, φλοῦς**, κοινῶς «φλοῦδα» ἢ «φλοῦδι», Ζωναρ. 1813.

φλοῦκτος, ὁ, «εἶδος ῥοφήματος» Ἡσύχ.

φλοῦς, ἴδε **φλόος** II.

φλῦ, «ποιὰ λέξις τῶν λοπαδίων τὸ φλῦ φλῦ ὅταν βράζωσιν» Σχόλ. Αἰσχύλ. Προμ. 504.

φλύαξ, ᾶκος, ὁ, Δωρ. τύπος τοῦ **φλύαρος**· ἐντεῦθεν, 1) εἶδος κωμικοῦ ποιήματος, οὗ εὑρετὴς λέγεται ὁ Ρίνθων, καὶ ὅπερ καλεῖται καὶ **ἱλαροτραγῳδία**, — ὃν πιθανῶς γελωτοποιουμένη τραγῳδία (πρβλ. Ἰακώβιον εἰς Ἀνθ. Ι. 1, 1. 421), **φλύακες τραγικοί** Ἀνθ. Παλατ. 7. 411 — Ὁ Σώπατρος ἐκλήθη ὁ **φλυακογράφος**. Ἀθήν. 86A, 619A, 702· **φλυακογραφία**, ἡ, Σουΐδ. ἐν λ. Ρίνθων. 2) γελωτοποιὸς, ἀστεῖος, Σ-ῖφ. Βυζ. ἐν λ. **Τάρας**, Πολυβ. Θ', 149, Εὐσ. 884. 26 (ἔνθα φέρεται **φλοίακες**).

φλυαρέω, Ἰων. **φλυηρέω**· — ὡς καὶ νῦν, λέγω ἀνοησίας, μωρολογῶ, λέγω ὅ, τι φθάσω, ληρῶ, Λατ. nugari, ταῦτα λέγουσι φλυηρέοντες Ἡρόδ. 2. 131, πρβλ. 7. 104· συχνάκις παρὰ τοῖς κωμικοῖς, οἷον Ἀριστοφ. Ἱππ. 543, Σφ. 85, Πλ. 360, 575 ταῦτα φλυαρῶν Φιλήμων ἐν Ἀδήλ. 1· — μετὰ συστοίχου αἰτ., φάσκοντα .. ἀεροβατεῖν καὶ ἄλλην πολλὴν φλυαρίαν φλυαροῦντα Πλάτ. Ἀπολ. 19C πολλὰ φλυηρεῖς Ἡρόδ. 7. 103· ταῦτα φλ. Ἰσοκρ. 97A· τοιαῦτα Πλάτ. Πολ. 337B, κλπ.· — μετὰ μετοχ., οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων; (ἴδε ἔχω B. IV. 2) Ἀριστοφ. Βάτρ. 202· φλυαρεῖς ἔχων Πλάτ. Γοργ. 490E ἔχων φλ. ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 295C· Αἰσχύλος φλ. φάσκων ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 103A· Δερκυλίδας φλ. διατρίβων Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 18· — ὁ Διογ. Λαέρτ. 7. 173, ἔχει τὸν παθ. τύπον ἐπὶ τῆς σημασίας ἐμπαίζομαι, τὸν μὲν Διόνυσον καὶ τὸν Ἡρακλέα φλυαρουμένους ὑπὸ τῶν ποιητῶν καὶ ὀργίζεσθαι, αὐτὸν δὲ κλπ., πρβλ. **φλυαρία**.

φλυάρημα, τό, μωρολόγημα, ἀνοησία, Διονύσ. Ἁλ. π. Συνθ. Ὀνομ. 18, ἐν τέλ., Φίλων, κλπ.

φλυαρία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, μωρολογία, μωρὰ πολυλογία, ἀνοησία ἐν λόγῳ ἢ ἐν ἔργῳ, Τιμοκρ. 10, Ἀριστοφ. Αὐσ. 159, Πλάτ., κλπ.· παιδιὰ καὶ φλ. Πλάτ. Κρίτ. 46C καπνὸς καὶ φλ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 581D· χρωμάτων καὶ ἄλλης πολλῆς φλ. Θνητῆς ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 211E, πρβλ. Ἀπολ. 19C· — συχνάκις ἐν τῷ πληθ., Λατ. nugae, λῆροι καὶ φλυαρίαι, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Μείζ. 304B· εἴτε λῆρήματα .. , εἴτε φλυαρίας ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 486C· περὶ σιτία καὶ ποτὰ καὶ ἰατροὺς καὶ φλ. αὐτόθ. 490C, πρβλ. 518C· ἄνηθα καὶ σέλινα καὶ φλ. Εὔβουλος ἐν «Ἰξίονι» 1. 3· — Ἡ λέξις αὕτη μετὰ τῶν συγγενῶν αὐτῆς εὑρηται σχεδὸν μόνον παρὰ τοῖς Ἀττ. κωμικοῖς καὶ πεζογράφοις, ἀλλ' ὅμως τὸ ῥῆμα **φλυηρέω** εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ.

φλυαρο-γράφέω, φλυᾰρογράφος, γράφω φλυαρίας, ὁ γράφων φλυαρίας, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 214, κλπ.

φλυᾰρο-κοπέω, (κόπτω) ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **φλυαρέω**, πράττω διαρκῶς μωρίας, ἀσκῶ φλυαρίαν, καὶ **φλυᾰροκοπία**, ἡ, τὸ φλυαροκοπεῖν, Ζωναρ. Λεξ. 1495.

φλυᾰρο-λογία, ἡ, = **φλυαρία**, Πλάτ. Ἀξ. 369D, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 1109.

φλύᾰρος, ὁ, (ἴδε φλέω III) μωρολογία, ἀνοησία, λῆρος, φλυαρία, τἄλλα πάντα ἐστὶ φλ. Ἀριστοφ Νεφ. 361, πρβλ. Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 14, Πλάτ. Ἀξ 365E, Πλουτ. Κικ. 2, κλπ.· καὶ ἐν τῷ πληθ. ἀνοησίαι, μωρίαι, πολλῶν φλυάρων καὶ ταῦτα ἀντάξια Στράττις ἐν «Μακεδόσιν» 7. **II.** ὁ λέγων ἀνοησίας, μωρολόγος, Πλάτ. Ἀξίοχ. 369A· **φλύαροι καὶ περίεργοι**, λαλοῦσαι τὰ μὴ δέοντα Α' Ἐπιστ. πρὸς Τιμόθ. ε', 13. — Καθ' Ἡσύχ. «φλύαρος· φαῦλος, εὐήθης» κλπ.· καὶ ὡς ἐπίθ., ἡ φλ. φιλοσοφία, Ἐδδ. (Δ', Μακκ. Ε', 10) φλ. γλῶσσα Ἀλκίφρων 3. 69 συγκρ. **φλυαρότερος**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 19, 10. — Ἐπίρρ. **φλυάρως**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 588.

φλυᾰροκόπος, ον, ἐπίθετ., ὁ φλυαρῶν, Διηγ. Παιδιόφρ. ἐν Carm. gr. medii aevi, ed. Wagner, Lips. 1874.

φλυαρώδης, ες, (εἶδος) φλύαρος, γελοῖος, Πλουτ. Λυκοῦργ. 6, ὁ αὐτ. 2. 615A.

φλυάσσω, = **φλυαρέω**, Ἡσύχ., παρ' ᾧ καὶ **φλουάζει**, ὅπερ (ἐὰν ἦτο Λακων. τύπος) ἔπρεπε νὰ εἶναι **φλουάδδει**.

φλῦδᾰρός, ά, όν, ὡς τὸ **πλαδαρός**, ὑγρός, μυδῶν, Γαλην., Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 592.

φλῦδάω (ἴδε φλέω) ὑγραίνομαι, μυδῶ, σήπομαι, σαχλιάζω, γίνομαι πλαδαρός, Ἱππ. 308. 31 (κατὰ τὸν Γαλην.· κοινῶς φέρεται **πλοιδᾶν**)· — **φλοιδεῖν** ἁπαντᾷ ὡσαύτως παρ' Ἰω. Δαμασκ. 889E· καὶ ἐπὶ ἐνεργ. σημασ., φλ. τοὺς ὀφθαλμούς, ἐκκόπτειν, Γεώργ. Πακυμ. 155B. Παθ **φλοιδούμενος**, Λυκόφρ. 35· — **φλοιδιᾶν**· πεπρῆσθαι» μνημονεύεται παρ' Ἡσυχ. Πρβλ. **φλιδάω**.

φλυζάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φλύκταινα**, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 133, πρβλ. 401. 7· παρ' Ἡσυχ. **φυσάκια**, τά,

φλυζο-γράφος, ον, = **φλυακογράφος**, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 214.

φλύζω, ἐν λέξ **φλύω**.

φλυηρέω, Ἰων. ἀντὶ **φλυαρέω**.

φλύκταινα, ἡ, (ἴδε φλέω) φουσκαλίδα ἐπάνω εἰς τὸ δέρμα σχηματιζομένη ἐκ κλύματος, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 15, Θεοφρ. π. Πυρὸς 57· ἐν κωπηλασίᾳ σχηματισθεῖσα, Ἀριστοφ. Σφ. 1119, πρβλ. Βατρ. 236· ἐξ αἵματος φλ., πλήρης αἵματος, ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 1057 προερχομένη ἐκ δήγματος μυγαλῆς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 8. 24, 6· — ὡσαύτως ἐπὶ τῶν μικρῶν πυωδῶν ἐξανθημάτων, τὰ ὁποῖα παράγει ὁ λοιμὸς, Ἱππ. Προγν. 42, Θουκ. 2. 49· πρβλ. **ὀλοφλυκτίς, ὀλοφλυγιδῶν, φλυζάκιον**. **2)** «φουσκάλα» ἐπὶ τοῦ ἄρτου, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 20. 4.

φλυκταινίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 985.

φλυκταινίς, ίδος, ἡ, = τῷ προηγ., Ἱππ. 994D.

φλυκταινο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς φλύκταιναν, Ἱππ. 641. 12· **-ώδης, ες,** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 251, Ἡσύχ. ἐν τῇ λέξει **πεμφιδώδεες πυρετοί**.

φλυκταινόομαι, πληροῦμαι **φλυκταινῶν**, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 195, Διοσκ. 1. 134 — **φλυκταίνωσις, ἡ,** ἔκφυσις **φλυκταινῶν**, Ἱππ. π. Ἀγμ. 765· τοὺς μετὰ **φλυκταινώσεως** μελανουμένους Γαλην. τ. 14. σ. 163, 16.

φλυκτίς, ίδος, ἡ, = **φλύκταινα**, Ἱππ. 673. 37, Θεοφρ. περὶ Πυρὸς 39, Γαλην. τ. 19, σ. 433, 4.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φλύος, τό, = **φλύαρος**. ματαιολογία, φλυαρία, μωρολογία, Ἀρχίλ. 187 (174).

φλύσις [ῠ], **εως**, ἡ, ἐμφάνισις ἐξανθημάτων, ἐξάνθησις, «φλύσιος, ἐξανθήσεως, τῆς ἐπὶ πλεονεξίᾳ γινομένης τοῦ κατὰ τὸ σῶμα ὑγροῦ» Γαλην. Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 592.

φλύω καὶ **φλύζω**, μέλλ. **-σω**· (ἴδε **φλέω** ΠΙ)· — ὑπερχειλῶ ἐκ θερμότητος, ἀναζέω, ἀναβράζω, ἐν τῇσι φλυζούσῃσι αἱμορραγίῃσι (κατὰ τὸν Foës σφύζουσι αἱμορραγέσι) Ἱππ. 1029G, πρβλ. Γαλην. Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 592, Ἡσύχ., Σουΐδ. ἑρμηνεύεται δὲ διὰ τοῦ **πολυκαρπέω** ἐν Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 41 ἴδε ἐν λ. **ἀναφλύω**. **II.** μεταφορ., ὑπερχειλῶ, ἢ κατακλύζω διὰ λόγων, λαλῶ μάταια, ἀδολεσχῶ, φλυαρῶ, μάτην φλύσαι Αἰσχύλ. Προμ. 504· γράμματ' ἐπ' ἀσπίδος φλύοντα, «φλυαροῦντα» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. ἐν Ἑπτ. ἐπὶ Θήβ. 661· μετὰ συστοίχ. αἰτ., φήμην στυγερὴν ἔφλυσεν Ἀνθ. Παλ. 7. 351 (ὅθεν διορθωτέον **ἔφλυσε** ἀντὶ **ἔβλυσε**, αὐτόθι 352)· μανίης ὕπο μυρία φλύζειν Νικ. Ἀλεξιφ. 214.—Λέξις ποιητ. [Τὸ ῠ ἐν τῷ ἀορ. α' δεικνύει ὅτι ὁ χρόνος οὗτος πρέπει νὰ ἀναφέρηται εἰς τὸν ἐνεστῶτ. **φλύζω**.]

φνεί, κωμικὴ ἀπομίμησις τοῦ ἤχου τῆς ῥινὸς φν, οὐδ' ὅσον τοῦ γρῦ καὶ τοῦ φνεὶ φροντιοῦμεν αὐτοῦ Λουκ. Λεξιφ. 19· μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀριστοφ. (Ἀποσπ. 702) ὡς παριστάνουσα τὴν φωνὴν πτηνοῦ τινος, «τὸ δὲ φνεὶ ἐπιτετηδευμένον ἐστὶ παρὰ Ἀριστοφ. (Ἀποσπ. 702) μίμημα ὀρνέων φωνῆς» Ἐτυμ. Μ. 796.

φόα, τά, «ἐξανθήματα ἐν τῷ σώματι» Ἡσύχ.

φοβερίζω, ὡς καὶ νῦν, φοβερίζω, κάμνω τινὰ νὰ τρομάξῃ, Ἑβδ. (Νεεμ. Ϛ', 9, κ. ἀλλ.)· — **φοβερισμός**, ὁ, τὸ φοβερίζειν, αὐτόθι (Ψαλμ. ΠΖ', 16).

φοβερο-ειδής, **ές**, φοβερὸς ἰδεῖν, Ἑβδ. (Γ', Μακκ. Ϛ'. 18).

φοβερ-όμματος, **ον**, ὁ ἔχων φοβερὸν ὄμμα, Βριμὼ Ἐπιγρ. παρὰ τῷ Maf ei Mus. Veron.· ἐν τοῖς Ἡρῳδιαν Ἐπιμ. 17, ὡσαύτως φέρεται **φοβερόφθαλμος**.

φοβερο-ποιέω, παριστῶ τι ὡς φοβερόν, «τὸν ἀπὸ τῶν πολεμίων ὑποσημαίνειν δεῖ κίνδυνον, οὐχ ἥκιστα φοβεροποιοῦντα τὴν ἐκείνων ἐφεδρείαν» Ὀνησάνδρ. Στρ. 14.

φοβερός, **ά**, **όν**, (φόβος) ἐνεργ. ἢ παθ. **I.** ἐνεργ., ὡς τὸ **δεινός**, ὁ ἐμποιῶν φόβον, φοβερός, τρομερός, χρηστήρια φ. Ἡρόδ. 7. 139, Αἰσχύλ. Πρ. 127, ἐπὶ Θήβ. 78, κλπ.· πλήθει φ., φοβερὸς ἕνεκα τοῦ πλήθους, Θουκ. 2. 98 (ἀλλ' ἐν Ἰσοκρ. 3C, φοβερὸς εἰς τὸ πλῆθος, πρβλ. Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 67E)· μετ' ἀπαρεμφ., φ. ἰδεῖν, φ. προσιδέσθαι, φοβερὸς νὰ τὸν ἴδῃ τις, Αἰσχύλ. Πέρσ. 27, 48, Εὐρ., κλπ.· φ. προσπολεμῆσαι Δημ. 42. 12, πρβλ. Θεόκρ. 22. 2·—τὸ ξύνηθες τοῖς μὲν πολίταις φοβερόν, ὁ φόβος ὁ συνήθως ἐπικρατῶν παρὰ τοῖς πολίταις, Θουκ. 6. 55. **2)** ὁ χρησιμεύων ὡς φοβερόν τι πρᾶγμα, θεωρούμενος μετὰ φόβου, μάλιστα ἕνεκα τῶν ἀποτελεσμάτων, οὐδὲ ὅρκος φοβ. Θουκ. 3. 83· ἵππος φοβερὸς μὴ ἀνήκεστόν τι ποιήσῃ, ὁ παρέχων φόβον μήπως ποιήσῃ τι ἀνήκεστον, Ξεν. Ἱέρων 6. 15· σεμνότερος καὶ φοβερώτερος δοκεῖ εἶναι Ἀνδοκ. 31. 27· φοβεροὶ ἦσαν μὴ ποιήσειαν Ξεν. Ἀν. 5. 7, 2· φοβερώτεροι τοῖς πολεμίοις ὁ αὐτ. ἐν Ἱππαρχ. 4. 11, πρβλ. Ἀγησ. 11. 10·—φοβερὸν ἡ τριήρης, φοβερὸν πρᾶγμα, ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 8. 8· φ. τὸ πρὸ τῶν λυπηρῶν [προσδόκημα] Πλάτ. Φίληβ. 32C· φοβερώτατον ἐρημία Ξεν. Ἀν. 2. 5, 9·—ὡσαύτως, τὸ φ., ὁ φόβος, ὁ τρόμος, ὁ κίνδυνος, ὁ αὐτ. ἐν Λακ. Πολ. 9. 1· τὰ φ. Πλάτ. Φίληβ. 49B· τῶν φοβερῶν ὄντων τῇ πόλει γενέσθαι, τῶν πραγμάτων περὶ ὧν ὑπῆρχε φόβος ὅτι ἦτο πιθανὸν νὰ συμβῶσι .., Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 17·— φοβερόν [ἐστι] μὴ .., ὑπάρχει λόγος νὰ φοβῆταί τις μήπως .., ὁ αὐτ. ἐν Κύρου Παιδ. 7. 5, 22, ἐν Ἱέρ. 1. 12·—ἀγγέλλεσθαι ἐπὶ τὸ φοβερώτατον, εἰς φοβερώτατον βαθμόν, Διονύσ. Ἀλικ. 1. 57. **3)** ἐν τῇ Ῥητορικῇ, ἐπὶ ὕφους, = σοβαρόν, αὐστηρόν, ἐπιβλητικόν, ἐμποιοῦν ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν, Διονύσ. Ἀλ. περὶ Λυσ. 13, κλπ. **II.** παθ., ὡς τὸ **δειλός**, ὁ αἰσθανόμενος φόβον, κατεχόμενος ὑπὸ φόβου, φοβούμενος, ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 153, πρβλ. Ἀλκαῖον (παρὰ τῷ Σχολ.) 94 ὄμμα Εὐρ. Ἰφιγ. ἐν Αὐλ. (Νόθ.) 620· ἀντίθετον τῷ **θαρσαλέος**, Θουκ. 2. 3, Ξεν. Κύρου Παιδ. 3. 3, 15· φοβ. τὴν ψυχὴν ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 7. 25 σκοπεῖν εἰ φοβεροὶ (ἐξυπακ. οἱ πῶλοι) Πλάτ. Πολ. 413D· φοβ. ποιεῖν τινα ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 647C· φ. εἰς τὸ τολμᾶν αὐτόθι 649D. **2)** ὁ προξενηθεὶς ὑπὸ τοῦ φόβου, τεταραγμένος, ἄτακτος, ἀναχώρησις Θουκ. 4. 128· φοβερὰ ὅσσοις ὁμίχλη προσῆξε Αἰσχύλ. Πρ. 144· φοβ. φροντίδες, ἀνήσυχοι σκέψεις, Πλάτ. Θεάγ. 127B. **III.** Ἐπίρρ. **-ρῶς**, ἐπὶ ἑκατέρας σημασίας, Λυσίας 169. 33, Ξεν., κλπ. Συγκριτ., φοβερώτερον φθέγγεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 1. 10. Ὑπερθ., φοβερώτατα ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Ἱππαρχ. 8. 20, πρβλ. Κύρ. Παιδ. 8. 3, 5.

φοβερόστροφα πρόσωπα, τὰ φοβερῶς στρεφόμενα, Λέοντ. μαγ. ποιήμ. An. gr. Matr. II. σ. 567.

φοβερότης, **ητος**, ἡ, ἡ δύναμις τοῦ διεγείρειν ἢ ἐμποιεῖν φόβον, τὸ φοβερόν, ὁ φοβερὸς χαρακτήρ, Ἀριστ. Ῥητορ. 1. 5, 11, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 8, 3.

***φοβερόω**, **Λέων** Φιλόσ. σ. 289, ἔκδ. Μι. — Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. κεῖται μόνον ἐκ τοῦ Ἡσυχ. (ἔνθα. «δεινοῦσι· φοβεροῦσι»), ἀλλὰ θεωρεῖται ὡς ἐσφαλμένη ἀνάγνωσις, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

φοβερ-ωπός, **όν**, Ὀρφ. Ἀποσπ. 8. 8, καὶ **φοβερ-ώψ**, **ῶπος**, ὁ, ἡ, ὁ αὐτ. ἐν Ὕμν. 69. 8, (ὤψ) ὁ φοβερὸς τὴν ὄψιν.

φοβεσι-στράτη [ᾰ], ἡ, ἡ φόβον ἐμβάλλουσα εἰς τοὺς στρατούς, ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1177· — ὡσαύτως **φοβέστρᾰτος**, ἡ φυγὴν τοῖς πολεμίοις ἐμποιοῦσα, Γαλην., ὅστις περαιτέρω μνημονεύει τὸ φ. αἰγὶς ἐκ τοῦ Ἡσιόδου· πρβλ. Ἐτυμ. Μέγ. 797. 54.

φοβέω, (φόβος)· γ' πληθ. προστακτ. **φοβεόντων** Ἡρόδ. 7. 235· Ἰωνικ. παρατ. **φοβέεσκον** Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 162· — μέλλ. **-ήσω** Εὐρ. Ἡρακλ. 557, (**ἐκ-**) Θουκ. 4. 126· — ἀόρ. **ἐφόβησα** Ἰλ. Ο. 15, Ἀττ.—Παθ. καὶ μέσ., Ἰωνικ. δ' ἑνικ. **φόβεαι** Ἡρόδ. 1. 39· Ἰωνικ. προστ. **φόβεο** ἢ **φοβεῦ** ὁ αὐτ. 1. 9., 7. 52. — Ἐπικ. γ' πληθ. παρατατ. **φοβέοντο** Ἰλ. Ζ. 41· — μέλλ. **φοβήσομαι** Χ. 250, Πλάτ., κλπ.· **φοβηθήσομαι** Πλουτ. Βροῦτ. 40, Λουκ. Ζεῦξις 9· ἀλλ' ἐν Ξεν. Κύρ. 3. 3, 30, Πλάτ. Πολ. 470A, Δημ. 197. 13, **φοβήσομαι** φέρεται ἤδη κατὰ διόρθωσιν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ τῶν ἀρίστων Ἀντιγράφων γενομένην·— παθ. ἀόρ. **ἐφοβήθην** ἀεὶ παρ' Ἀττικ., Ἐπικ. γ' πληθ. **ἐφόβηθεν** ἢ **φόβηθεν** Ὁμηρ.· μέσ. ἀόρ. **ἐφοβησάμην** μόνον ἐν τοῖς Ἀνακρεοντ. 34. 11· — πρκμ. **πεφόβημαι** Ὁμηρ., Ἀττ.· γ' πληθ. **-ηνται** Πλάτ. Κρατ. 403E· ὑπερσ. **ἐπεφοβήμην** Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 32· γ' πληθ. **-ηντο** Θουκ. 5. 5, Ἐπικ. **-ήατο** Ἰλ. Φ. 206.

A. Ἐνεργ. παρ' Ὁμήρ. (οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.) ἀείποτε, τρέπω **εἰς φυγήν**, Λατ. fugo, (ἴρηξ) ἐφόβησε κολοιοὺς Ἰλ. Π. 583· Ζεὺς καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ αὐτόθι 689· Τρώων οὓς ἐφόβησας Χ. 11· φοβῆσαί τε στίχας ἀνδρῶν Ρ. 505· ἐφόβησε δὲ λαοὺς [σὸς ζόλος] Ο. 15· σέ γέ φημι .. δουρὶ φοβήσειν Υ. 187· ἅπαξ παρ' Ἡσιόδῳ ἔνθ' ἀνωτ., φοβέεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων. **II.** ἐμποιῶ φόβον εἴς τινα, κάμνω αὐτὸν νὰ φοβηθῇ, ἐκφοβῶ, φοβίζω, πτοῶ, Λατιν. terreo, Ἡρόδ. 7. 235 καὶ Ἀττ.· μὴ φίλους φόβει Αἰσχύλ. Θήβ. 262· ᾧ μή 'στι δρῶντι τάρβος οὐδ' ἔπος φοβεῖ Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 296, πρβλ. 1013, Εὐρ. Ἱππόλ. 572· πόνος ὁ μὴ φοβῶν, ἐλεύθερος φόβου, Σοφ. Φιλοκτ. 864· ἢ δύναμις φοβοῦσα Ἀντιφῶν 127. 23· αἱ κάμηλοι ἐφόβουν τοὺς ἵππους Ξεν. Κύρου Παιδ. 7. 1, 48· τὸν Ἀλκιβιάδην ἐφόβουν μὴ .. λέγωσιν Θουκ. 5. 45·—μετὰ δοτ. τοῦ τρόπου, λόγοις Αἰσχύλ. Πέρσ. 215· μεγαληγορίαισι Εὐρ. Ἡρακλ. 357· ξυνέβαινε δὲ τῷ Ἀλκιβιάδῃ τῷ μὲν Τισσαφέρνει τοὺς Ἀθηναίους φοβεῖν, ἐκείνοις δὲ τὸν Τισσαφέρνην, διὰ μὲν τοῦ Τισσαφέρνους νὰ φοβίζῃ τοὺς Ἀθηναίους, διὰ δὲ ἐκείνων τὸν Τισσαφέρνην, Θουκ. 8. 82·—οὕτω με ἀ μετοχ., φ. τινα λέγων Ξεν. Ἱππαρχ. 1. 8· λέγοντες ὡς ἥξει βασιλεὺς Δημ. 185. 5·—ἀπολ., πόνος ὁ μὴ φοβῶν κράτιστος Σοφ. Φιλ. 864· φοβήσαντες κατεστήσαντο τὴν πολιτείαν, διὰ τοῦ φόβου, Πλάτ. Πολ. 551B.

B. Παθ. καὶ μέσ., παρ' Ὁμ. ἀείποτε, τρέπομαι εἰς φυγήν, φεύγω περίφοβος, φεύγω, ἅπαξ ἐν τῇ Ὀδ., κύνες.. διὰ σταθμοῖο φόβηθεν Π. 163· συχν. ἐν τῇ Ἰλ., ὑπέμειναν ἀολλέες, οὐδ' ἐφόβηθεν Ε. 498· τοὶ δ' ἐφόβηθεν .. θεσπεσίῳ ὁμάδῳ Π. 295· κὰμ μέσσον πεδίον φοβέοντο, βόες ὣς ἅς τε λέων ἐφόβησε Λ. 172·— συχν. ἐν τῇ μετοχ., μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθῃς Κ. 510, πρβλ. Ο. 4, Φ. 606· φοβηθεὶς δύσεθ' ἁλὸς κατὰ κῦμα, τραπεὶς εἰς φυγήν, Ζ. 135· βῆ δὲ φοβηθεὶς Χ. 137·— ὑπό τινος φοβέεσθαι, τρέπεσθαι εἰς φυγήν, Θ. 149· ὑπό τινι Ο. 637· καὶ μετ' αἰτ., φοβεῖσθαί τινα Χ. 250.—Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸ ῥῆμα τοῦτο ὡς καὶ τὸ ῥῆμα **φέβομαι**, μόνον ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, Lehrs Ἀρίσταρχ. σ. 89, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ε. 223, Ζ. 41., Φ. 606· καὶ τοιαύτη ἴσως εἶναι ἡ σημασία ἐν Ἡροδ. 9. 70. **II.** καταλαμβάνομαι ὑπὸ φόβου, «φοβοῦμαι», Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.— Συντακτικῶς τίθεται, **1)** ἀπολ., πεφόβημαι πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας Σοφ. Αἴ. 139 φοβηθέντες ᾤχοντο φεύγοντες, καταληφθέντες ὑπὸ φόβου ἀπῆλθον φεύγοντες, Αἰσχίν. 7. 3, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ. 29B, κλπ.·— μετὰ δοτ. τρόπου, φ. μάστιγι Εὐρ. Ρῆσ. 37·— μετὰ συστοίχ. αἰτ., μ. φόβον ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1166, πρβλ. Ἰκ. 548 φόβους Πλάτ. Πρωτ. 360B. **2)** μετὰ ἐμπροθέτων πτώσεων, φ. ἀπό τινος, φοβοῦμαί τινα (πιθανῶς Ἑβραϊσμός), Ἑβδ. (Λευιτ. ΚϚ', 2, Ἱερεμ. Α', 8), Εὐαγγ. Ματθ. ι', 28, κ. Λουκ. ιβ', 4· ἔκ τινος, ἔκ τινος αἰτίας, Σοφ. Τραχ. 671· εἴς ἢ πρός τι, καταλαμβάνομαι ὑπὸ φόβου διά τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τύρ. 980, Τραχ. 1211, πρβλ. Λουκ. Προμηθ. εἰ ἐν λ. 4· ἐπί τινι Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 14. 4·— ἀλλά, φ. ἀμφί τινι, φοβοῦμαι περί τινος, Ἡρόδ. 6. 62· περί τινος Ξεν. Κύρ. Παιδ. 5. 2, 35, κλπ.· περί τινος Θουκ. 2. 90, Πλάτ. Εὐθύδ. 275B (τι περί τινι Θουκ. 3. 123)· ὑπέρ τινος Ἀνδοκ. 33. 43, Πλάτ. Πολ. 387C· περί τι ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 404E· περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 29B· πρός τινος Σοφ. Τραχ. 150. **3)** μετ' ἐξηρτημένης προτάσεως, φοβεῖ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σθαι μή .., Λατ. vereri ne .., Εὐρ. Ὀρ. 770, Ἀριστοφ. Εἰρ. 606, Θουκ., κλπ.· (πρβλ. μὴ Β. 8)· οὕτω, φ. ὅπως μή .. Θουκ. 6. 13, Ξεν. Ἀπομν. 2. 9, 2· φ. μὴ οὐ αὐτόθι 1. 2, 7, Οἰκον. 16, 6 (πρβλ. μὴ οὐ I)· λίαν συχνάκις μετ' αἰτιατικῆς ἑπομένης προτάσεως διὰ τοῦ μή, ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι μή .. Σοφ. Τραχ. 550, πρβλ. Ξεν. Ἀνάβ. 7. 1, 2, Πλάτ.· ὡσαύτως, φ. ὑπέρ τινος, μή .. Πλάτ. Πολ. 3·7C· ἢ μετ' ἀπαρ. ἑπομ. προτάσεως διὰ τοῦ μή, φοβοίμην ἂν τῷ ἡγεμόνι ἕπεσθαι, μὴ ἀγάγῃ Ξενοφ. Ἀνάβ. 1. 3, 17, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 134E, Γοργ. 457E· — ὡσαύτως, φ. ὅτι .., ὡς .., οὐχὶ ὡς τὸ Λατ. vereri ut .., ἀλλὰ = φ. μή .., ἐπὶ θετικωτέρας ἐννοίας, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 3. 1, 1· φ. τόδε ὅτι .., Θουκ. 7. 67, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 479A· διὰ τοῦ ο φ. τινας, ὅτι .. Ἰσοκρ. 128C· σπανιώτερον, φ. ὡς .. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 5. 2, 12· φ. πῶς χρή .., αὐτόθι 4. 5, 19· φ. εἰ δεήσει .. αὐτόθι 6. 1, 17. 4) μετ' ἀπαρ. συνάρθρου, φ. τὸ ἀποθνήσκειν = φ. θάνατον, Πλάτ. Νόμ. 522E, κλπ.· ἀλλὰ συνηθέστερον μετὰ μόνου ἀπαρ., φοβοῦμαι νὰ πράξω τι, Αἰσχύλ. Χο. 46, Σοφ. Αἴ. 254, Εὐρ. Ἴων 628, Θουκ., κλπ.· σπανίως μετὰ τοῦ μὴ παρεμβαλλομένου, φ. μὴ ἐξοστρακισθῆναι Πλουτ. Περικλ. 7. 5) μετ' αἰτ. προσώπου, κατέχομαι ὑπὸ φόβου ἐνώπιόν τινος, φοβοῦμαι, τρέμω τινά, δαίμονας τοὺς ἐνθάδε Αἰσχύλ. Ἱκ. 893· στρατὸν Ἀργείων Σοφ. Φιλ. 1250· τοὺς ἄνω θεοὺς Πλάτ. Νόμ. 927A, πρβλ. Ἰσοκρ. 5B, κλπ.· τὰς κύνας Ξεν. Κυνηγ. 5. 16, κλπ. 6) μετ' αἰτ. πράγμ., φοβοῦμαί τι ἢ περί τινος, βρόμον Αἰσχύλ. Θήβ. 476· τὸ προσέρπον Σοφ. Αἴ. 227· μέμψιν Εὐρ. Ἄλκ. 1057· τὸ σῶμα Πλάτ. Φαῖδρ. 239C· δουλείαν, δεσμὸν κλπ. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 3. 1, 24, κλπ.· ἴδε ἀνωτ. II. 3. 7) μετὰ μετοχ., προδιδοὺς ἐφοβήθη Λυκοῦργ. 150. 6, πρβλ. δείδω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. — Ἴδε Κό του Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 65.

φόβη, ἡ, θρίξ, πῶς γὰρ ἐλπίσω ἀστῶν τιν' ἄλλον τῆσδε δεσπόζειν φόβης; Αἰσχύλ. Χο. 188· βοστρύχων ἄκρας φόβας Σοφ. Ἠλ. 449, πρβλ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 1465· δρακόντων φόβαι, δηλ. οἱ ὀφιώδης πλόκαμοι τῆς Γοργόνος, Πινδ. Π. 10. 75. 2) ἡ χαίτη τῶν ἵππων, Σοφ. Ἀποσπ. 587. 7 καὶ 10, Εὐρ. Ἄλκ. 429, Βάκχ. 1186. II. μεταφορ., ὡς τὸ κόμη, Λατ. com., οἱ πλήρεις φύλλων κλῶνες τῶν δένδρων, τὸ φύλλωμα, τῶν δένδρων, Σοφ. Ἀντ. 419, Εὐρ. Ἄλκ. 172, Βάκχ. 684, κλπ.· ἴων φόβαι, σωρὸς ἴων, Πινδ. Ἀποσπ. 45. 18· εὐπέταλοι φόβαι Ἀνθ. Παλατ. 6. 158· ἐπὶ τῶν πτελοειδῶν κορυφῶν τῶν καλάμων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 3, 4, πρβλ. 4. 4, 10. (Περὶ τῆς πιθανῆς σχέσεως τῆς λέξεως ταύτης μετὰ τοῦ σόβη, ἴδε Curt. Gr. Et. ἀρ. 574).

φόβημα, τό, φόβητρον, ἐγχέων φόβημα δαΐων Σοφ. Ο. Κ. 699. 2) ἀπολ., τρόμος, Ἀκύλ. Π. Δ. (Ψαλμ. Θ', 21, Δευτερ. Δ', 34).

φοβητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ φοβέομαι, δεῖ φοβεῖσθαι, Πλάτ. Πολ. 452B, Νόμ. 891A, κλπ. 2) **φοβητέος, α, ον**, ὃν δεῖ φοβεῖσθαι, αὐτόθι 746E.

φοβητικός, ή, όν, ὑποκείμενος εἰς φόβον, δειλός, Ἀριστ. Πολιτ. 8. 7, 5.

φοβητός, ή, όν, ὃν φοβεῖταί τις, ἐπίφοβος, χῶρος ... οὐκέτι φοβητὸς ἡμῖν Σοφ. Φιλ. 1154.

φόβητρον, τό, τὸ φόβου ποιητικόν, τὸ προξενοῦν φόβον, φοβερὸν πρᾶγμα, Ἑβδ. (Ἡσαΐ. ΙΘ', 17)· ἀλλαχοῦ ἀεὶ ἐν τῷ πληθ., φοβερά, τρομερὰ πράγματα, Ἱππ. 303. 16, Πλάτ. Ἀξίοχ. 367A, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κα', 11· Τισιφόνης τὰ φόβητρα, πιθαν. τραγικὰ προσωπεῖα τῶν Ἐρινύων, Ἀνθ. Π. 11. 189.

φοβήτωρ, ὁ, ὁ φοβῶν, Νικ. Χων. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τόμ. Α', σ. 85.

φοβό-διψος, ον, = ὑδροφόβος, ὁ πάσχων ἐξ ὑδροφοβίας, ὡς ὁ ὑπὸ λυσσῶντος κυνὸς δηχθείς, Cael. Aurel. M. A. 3. 9.

φοβο-ειδής, ές, φοβερός, διάφ. γραφ. ἐν Πεμπέλ. παρὰ Στοβ. 461. 8.

φοβο-θεία, ἡ, = δεισιδαιμονία, Ἡσύχ., ἴδε Albert εἰς Ἡσύχ. τ. 1, σ. 908.

φοβο-ποιέω, ἐμποιῶ φόβον, Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 1.

φόβος, ὁ, (φέβομαι) φυγή, Λατ. fuga, ἡ μόνη παρ' Ὁμήρῳ σημασία τῆς λέξεως (Σχολ. εἰς Ἰλ. Λ. 71, ἴδε φοβέω Β. I)· μόνον ἅπαξ ἐν τῇ Ὀδ., οἱ δ' ἔσχοντο φόβου Ω. 57· συχν. ἐν τῇ Ἰλ., Δαναῶν γίνετο ἰαχή τε φ. τε Ο. 396· φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη Ι. 2· πρῶτος Πηνέλεως, ἦρξε φόβοιο Σ. 396· ἐς φόβον ἀνδρῶν Ο. 310· — οὕτω, φόβονδε = φύγαδε, ἑστάμεναι κρατερῶς, μηδὲ τροπάασθε φόβονδε Ο. 666· φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους Θ. 139· μή τι φόβονδ' ἀγόρευε, μὴ συμβούλευε φυγήν, Ε. 252· ἀΐξαντα φόβονδε Ρ. 579· — ὁ Φόβος προσωποποιεῖται ὡς υἱὸς τοῦ Ἄρεως, Ν. 299, πρβλ. Ο. 119· Δεῖμός τε Φόβος τε Λ. 37, πρβλ. Δ. 440· οὕτως ἐν Ἡσ. Θεογ. 934, Αἰσχύλ. Πέρσ. 45. II. μέγας καὶ ἀκατάσχετος φόβος, πανικὸς φόβος, οἷος ὁ κινῶν εἰς φυγήν, στρατῷ φ. ἐμβάλλειν Ἡρόδ. 7. 10, 5· ἐν τῷ γινομένῳ φ. ὁ αὐτ. 9. 69· — εἶτα καθόλου, φόβος, τρόμος, κυρίως δὲ ἡ ἐξωτερικὴ ἐκδήλωσις αὐτοῦ, ὅθεν καὶ διαστέλλεται ἀπὸ τοῦ δέος (ἴδε ἐν λέξει δέος), τορὸς ὀρθόφριξ φ. Αἰσχύλ. Χο. 32· διάτορος φ. ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 181· ταρβοσύνῳ φόβῳ ὁ αὐτ. ἐπὶ Θήβ. 240· νεανικὸς Εὐρ. Ἱππ. 1204· συνῃ μένον μετὰ τῶν λέξεων δέος καὶ δεῖμα, ἴδε τὰς λέξ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ θάρσος, Πλάτ. Νόμ. 644C, πρβλ. Αἰσχύλ. ἐπὶ Θήβ. 270· ἐνίοτε ἐπὶ ἠπιωτέρας σημασίας, = δισταγμός, ἀμφιβολία, Πλάτ. Φαίδων 101B, Σοφιστ. 268A. — Συντάσσεται α) τιθεμένου τοῦ ἀντικειμένου τοῦ φόβου κατὰ γενικ., τὸ φοβεῖσθαι ἢ τρέμειν τι, φόβῳ .. Περσικοῦ στρατεύματος τοῦδε Αἰσχύλου Πέρσ. 115, Θουκ. 3. 54, κλπ.· φ. τοῦ στρατεῦσαι Ξεν. Ἀν. 3. 1, 18· μετὰ διπλ. γεν., ὀμμάτων εἰληφότας φόβον .. τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου Σοφ. Οἰδ. Κολ. 729· — οὕτω μετὰ προθ., φ. ἀπό τινος Ξεν. Ἀν. 7. 2, 37 (διάφορ. γραφ. ὑπό), Κύρου Παιδ. 3. 3, 53, κλπ.· ἔκ τινος Αἰσχύλ. Χο. 930, Ξεν.· πρός τινος Σοφ. Ἠλ. 784· πρός τινα Δημ. 204. 19., 798. 3· — οὕτω, φ. περί τινος, ὡς πρός τι, Θουκ. 4. 88, Πλάτ.· ὑπέρ τινος Θουκ. 7. 41· τὸν ἐκ τῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς βαρβάρους φ. Ξεν. Ἀν. 1. 2, 18· τῷ καθ' ἑαυτὸν φ., ἐκ προσωπικοῦ ἢ ἰδιαιτέρου φόβου, Δημ. 341. 21· — ἐκ τῆς φράσεως, φ. τοῦ στρατεύειν, καὶ τῶν ὁμοίων προῆλθεν ἡ χρῆσις τῆς λέξεως μετ' ἀπαρ. φ. στρατεύειν, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 3· φόβῳ εἰσορᾶν, ἐκ φόβου τοῦ βλέπειν, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 1342· — περὶ τοῦ: τεθνάναι τῷ φόβῳ τινά, ἴδε θνήσκω I. 2, δέος I. 6) μετὰ ῥημάτων, φόβον τεύχειν Αἰσχύλ. Πρ. 1090· φ. βλέπειν ὁ αὐτ. ἐπὶ Θήβ. 498, πρβλ. 386· ποιεῖν τινι Ξεν. Ἀν. 1. 8, 18· παρέχειν Εὐρ. Ἑκάβ. 1113, Ξεν., κλπ.· παρασκευάζειν Δημ. 1374. 13· φόβον ἐμβάλλειν, ἐντιθέναι τινί, Λατ. metum incutere alicui, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 7, 18, Ἀνάβ. 7. 4, 1· ἐνεργάζεσθαί τινι Ἰσοκρ. 147C, 226C· φόβῳ διδόναι τινὰ Πινδ. Π. 5. 81· — ἐπὶ τοῦ αἰσθανομένου τὸν φόβον, τοῦ κατεχομένου ὑπὸ φόβου, φόβον λαμβάνειν, ἔχειν Εὐρ. Ἠλ. 39, Ξεν. Ἱέρ. 11. 11· τρέφειν Σοφ. Τραχ. 28· — μετὰ συστοίχ. αἰτ., φόβον φοβεῖσθαι, δεδοικέναι Πλάτ. Πρωτ. 360B, Εὐρ. Ἱκ. 548· τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φ., δὲν φοβοῦμαι κατὰ τὸν σὸν φόβον, δηλ. δὲν φοβοῦμαι ὡς σύ, Σοφ. Φιλ. 1251· οὕτω, Ταυτάλου φ. φοβεῖσθαι Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 6· — ὡσαύτως, ἐς φ. καθίστασθαι Ἡρόδ. 8. 12, Θουκ. 2. 81· ἔρχεσθαι Πλάτ. Νόμ. 635C· ἐν φ. γενέσθαι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 578E· ὡσαύτως, φόβος ἔχει με Αἰσχύλ. Ἀγ. 1243, Εὐρ. Ὀρ. 1255· εἰσέρχεται, ἐπέρχεταί με φ. αὐτόθι 1321, Σοφ. Φιλ. 1231· φ. ἐμπίπτει μοι Ξεν. Ἀν. 2, 2, 19, κλπ.· διὰ φόβου ἔρχομαι, γίγνομαι Εὐρ. Ὀρ. 757, Πλάτ. Νόμ. 791B· — ἀντίθετα πᾶσι τούτοις εἶναι τά, φόβον λύειν Αἰσχύλ. ἐπὶ Θήβ. 270, Εὐρ. Ὀρ. 104· ἐξαιρεῖν Ἰσοκρ. 19C· ἀπελαύνειν τινὶ Ξεν. Κ. Παιδ. 4. 2, 10· φόβου ἀπαλλάττεσθαι αὐτόθι 5. 2, 32· φόβου ἐκλύεσθαί τινα Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1002· φόβους ἀπολύεσθαι Ἀριστ. Ρητ. 3. 14, 10· φόβου μεθεῖσα (Ἕρμανν. φόβους) Εὐρ. Ἑλ. 555· φόβου ἔξωθεν εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 901· — φόβος [ἐστί], μετ' ἀπαρ., Ξεν. Ἀν. 2. 4, 3· μή .., ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 1, 25· ὅπως μή .. Πλάτ. Συμπ. 193A· ἀλλά, φόβος εἰ πείσω, vereor ut .., Εὐρ. Μήδ. 184· οὕτω, φόβος ἔχει με ὅπως χρή .. Ἡρόδ. 4. 115· φόβον ἔχειν τι ὡς .., παρέχει φόβον ὅτι .., Πλάτ. Σοφ. 268A· φόβος ἦν ὥστε τέγξαι Εὐρ. Ἰ. ἐν Ταύρ. 1380. — Ἐπιρρηματικαὶ χρήσεις: φόβῳ, ἐκ φόβου, διὰ φόβον, ἕνεκα φόβου, Αἰσχύλ. Ἱκ. 786, Θουκ. 240, Πλάτ., κλπ.· οὕτω μετὰ προθέσεων, διὰ φόβον, διὰ τὸν φ. Ξεν. Ἱέρων 1. 38, Κύρ. Παιδ. 3. 1, 24· ἐκ φόβου Σοφ. Οἰδ. Κολ. 887· μετὰ φόβων Ἰσοκρ. 20A· ἄρχειν ξὺν φόβοισι Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 585· ὑπὸ τοῦ φ. ἀποθνήσκειν Ξεν. Κύρ. Παιδ. 3. 1, 25· ποιητικ., ἀμφὶ φόβῳ (ἴδε ἀμφὶ Β. IV. 2)· — ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., οὐ μόνον παρὰ ποιηταῖς, οἷον Πινδ. Ν. 9. 64, Αἰσχύλ. Θήβ. 134, Σοφ. Αἴ. 531, κλπ.· ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις, φόβους καὶ δείματα Θουκ. 7. 80· πόνους καὶ φ. Πλάτ. Νόμ. 635C· κινδύνους καὶ φ. ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 173A. 2) πρᾶγμα προξενοῦν φόβον, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1652· φόβος ἀκοῦσαι, τρομερὸν πρᾶγμα τὸ νὰ ἀκούσῃ τις, Ἡρόδ. 6. 112· — πληθ., φόβοι, ὡς τὸ Λατιν. terrores, ἢν φόβους λέγῃ Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 917· πολλῶν φ. προσαγομένων Ξεν. Ἀν. 4. 1, 23.

φοιβάζω, μέλλ. -άσω, (Φοῖβος) μαντεύομαι, προφητεύω, προφέρω λόγους προφητικούς, ἀπολ., Ἀνθ. Παλ. 9, 525, 21· μετ' αἰτ., δαφνηφάγων φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν ὄπα Λυκόφρ. 6· Κασσάνδρη φοίβαζε μύθους Ἀνθ. Π. 9. 101. 2) ἐμπνέω, πάθος φοιβάζον τοὺς λόγους Λογγῖν. 8. 4. — Παθ., Ἡρόδ. 2. 22. II. = φοιβάω I, Λυκόφρ. 731, 875, 1166.

φοιβαίνω, «φοιβᾶναι· λαμπρῦναι, μαντεύσασθαι, κοσμῆσαι, καθᾶραι, ἁγνίσαι, καὶ φοιβάσαι ὁμοίως» Ἡσύχ.· «φοιβᾶναι, τὸ καθᾶραι, ὡς τὸ φοιβανάτω δέ τις ἀσάμινθον» Ἐτυμ. Μέγ. 797, 6.

φοιβάς, άδος, ἡ, ἱέρεια τοῦ Φοίβου, καθόλου, γυνή, θεόπνευστος, προφῆτις, Εὐρ. Ἑκ. 827, πρβλ. Τιμοθ. Ἀποσπ. 1· ὡσαύτως ὡς θηλ. ἐπίθ., - φοιβάζουσα, Πλούτ. 2. 22A, 170A.

φοίβασμα, τό, προφητεία, χρησμός, τὸ φοίβασμα καὶ κόμψευμα τῶν τερατολογούντων Κ. Μανασσ. Χρον. 3521, Θεοδ. Πρόδρ. ἐν Notit. Mss. τ. 8, σ. 139.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φοιβαστήριος, α, ον, = **καθαρτήριος,** «φοιβαστήρια, καθαρτήρια» Θεογνώστου Κανόνες 25. 32.

φοιβαστικός, ή, όν, ὁ ὑπὸ τοῦ Φοίβου ἐμπνεόμενος, μαντευτικός, ἐνθουσιώδης, Λογγῖν. 13. 2· μετὰ γεν., φ. χρησμῶν, προφέρων χρησμούς, χρησμοδοτῶν, Πλουτ. Ρωμ. 21.

φοιβάστρια, ἡ, μαντεύτρια, προφῆτις, Λυκόφρ. 1468.

φοιβάω, καθαίρω, ἁγνίζω, χεῖρας φοιβήσασα μύροις Θεόκρ. 17. 134, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 302, Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ. 11.

II. = **φοιβάζω** I, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 322, Ἡσύχ.

Φοίβειος, α, ον, ὡσαύτως **ος, ον,** Εὐρ. Ἴων 461· Ἰωνικ. **Φοιβήιος, η, ον** (ὡσαύτως, ἐν Εὐρ. Ι. Α. 756 (Λυρ.), πρβλ. **Ἀχίλλειος**)· — ὁ εἰς τὸν Φοῖβον ἀνήκων ἢ ἱερὸς τοῦ Φοίβου, Ἡρόδ. 6, 61, Εὐρ. Φοίν. 225, Ἀποσπ. 859 — θηλυκ. **Φοιβηίς, ίδος,** Ἀνθ. Π. 9. 201, κλπ.

Φοίβη, ἡ, Λατ. Phoebe, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς τεκοῦσα ἐκ τοῦ Κοίου τὴν Λητὼ καὶ τὴν Ἀστερίην, Φοίβην τε χρυσοστέφανον Ἡσ. Θεογ. 136· Φοίβη δ' αὖ Κοίου πολυήρατον ἤλθεν εἰς εὐνήν· κυσαμένη δὴ ... Λητὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο .. γείνατο δ' Ἀστερίην αὐτόθι 404, Αἰσχύλ. Εὐμ. 7· κατ' ἄλλους ἐκαλεῖτο οὕτως ἡ μήτηρ τοῦ Φοίβου, ἴδε ἐν λέξ. **Φοῖβος,** Αἰσχύλ. Εὐμ. 8· — παρὰ δὲ μεταγεν. **Φοίβη** εἶνε σύνηθες ἐπώνυμον τῆς Ἀρτέμιδος, Οὐεργ. Γεωργ. 1. 341, κλπ. — Πρβλ. **Φοῖβος.**

φοιβητεύω, εἶμαι **φοιβητής,** «φοιβητεύειν· χρησμῳδεῖν» Ἡσυχ.

φοιβητής, οῦ, ὁ, προφήτης, θεόπνευστος, Μανέθων 1. 237, Συλλ. Ἐπιγρ. 4990,-96.

φοιβητός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., θεόπνευστος προφητικός, προλέγοντα φοιβητοῖς μύθοισιν ἀποφθεγκτήρια κρυπτὰ Μανέθων 4. 550.

φοιβολάλος μάντις, ἡ. φοιβολάλος τρίπους, προφητικός, Ψευδοκαλλισθ. Α', σ. 45.

φοιβήτρια, ἡ, = **καθάρτρια,** ἡ καθαίρουσα, ἐξαγνίζουσα, Ἡσύχ.· ἡ Φ., ἡ Ἶσις, Συλλ. Ἐπιγρ. 4987.

φοιβήτωρ, ορος, ὁ, = **φοιβητής,** Ὀρφ. Λιθ. 383.

Φοιβόληπτος, ον, κατεχόμενος ἢ ἐμπνευσμένος ὑπὸ τοῦ Φοίβου, τὴν φοιβόληπτον χελιδόνα, «ἑαυτὴν λέγει ἡ Κασσάνδρα, τὴν τῷ θεῷ ἀνιερωμένην» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 1460, Πλουτ. Πομπ. 48· — Ἰων. **Φοιβό-λαμπτος,** Ἡρόδ. 4. 13.

φοιβολόγος Τειρεσίας, προφητικός, Ψευδοκαλλισθ. Α', 46, σ. 52, ἔκδ. Mül.

Φοιβο-νομέομαι, Παθ., κατέχομαι ὑπὸ τοῦ Φοίβου, δηλ. εἶμαι ἁγνός, καθαρός, Θεσσαλικὴ λέξις παρὰ Πλουτ. 2. 393C.

φοῖβος, η, ον (ἴδε ἐν τέλει)· καθαρός, ἁγνός, διαυγής, λαμπρός, ὕδωρ Ἡσ. Ἀποσπ. 78, Λυκόφρ. 1009· ἡλίου φοίβῃ φλογὶ Αἰσχύλ. Πρ. 22· ὄνειρον Ἀλκμὰν 45. **II.** ὡς κύρ. ὄνομα **Φοῖβος,** ὁ, ὁ καθαρός, ὁ ἁγνός, ὁ λάμπων, ἀρχαῖον ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπερ κατέστη κύρ. ὄνομα (πρβλ. **Φοίβη**)· ὁ Ὅμηρος συνήθ. συνάπτει **Φοῖβος Ἀπόλλων,** ἀλλ' ἔχει καὶ μόνον **Φοῖβος** Ἰλ. Α. 443., Ο. 221, κ. ἀλλ.· σπανίως ἀντιστρέφεται ἡ τάξις **Ἀπόλλων Φοῖβος** Π. 68, Ἡσ. παρὰ τῷ Σχολ. Ὀδ. Δ. 232· Ἀλλὰ τὸ Ὁμηρικὸν **Φοῖβος** δὲν σημαίνει τὸν θεὸν Ἥλιον, διότι τὸν χαρακτῆρα τοῦτον προσέλαβεν ὁ Ἀπόλλων πολλῷ ὕστερον· τὸ ὄνομα **Φοῖβος** ἀναφέρεται μᾶλλον εἰς τὴν λαμπρότητα τῆς νεότητος, ἥτις ἦτο πάντοτε τὸ πρώτιστον χαρακτηριστικὸν τοῦ θεοῦ τούτου, πρβλ. Müller Dor. 2. 6, 7. (Πιθαν. ἐκ τοῦ **φάος, φαῦος** (ὅ ἐστι **φάϜος**), ὥστε τὸ **β** παριστάνει **Ϝ**· ἐντεῦθεν **φοιβάω, φοιβάζω,** ἅπερ σημαίνουσιν ὁτὲ μὲν τὸ καθαίρω, ὁτὲ δὲ τὸ προφητεύω.)

φοῖδες, ἴδε ἐν λ. **φωΐς.**

φοίνα, ἡ, Λακ. ἀντὶ **θοίνη,** ὡς **φήρ** ἀντὶ **θήρ,** Ἀλκμάν. 11.

φοινεικοφόρος, ὁ, ὄνομα ὑπηρετῶν ἐν ἱεροῖς, Ἐπιγρ. Τεγέας, L. et F. 341c.

φοινήεις, εσσα, εν, (φοινός) ἐρυθρὸς ὡς αἷμα, κατακόκκινος, φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, «φοινήεις δράκων ἢ ὁ μέλας ἢ ὁ φόνῳ ἤγουν αἵματι βεβαμμένος, ἢ ὁ φόνιος» (Εὐστ.), Ἰλ. Μ. 202, 220· αἷμα Μόσχ. 2. 58· αἱματόεις, αἱματηρός, ἀσπὶς Νικ. Θηρ. 158· — πρβλ. **δαφοινός.**

φοίνιγμα, τό, τὸ κόκκινον μέρος, Λιβάν. 4. 1072.

φοινιγμός, ὁ, κοκκίνισμα τοῦ δέρματος δι' ἐπιθέσεως ἐρεθιστικῆς τινος ὕλης, ἐκδόριον, τὸ διὰ τῶν ἰσχάδων καὶ νάπυος φοινιγμῷ χρῆσθαι Γαλην.

φοινῖκ-άνθεμος, ον, ὁ ἔχων ἄνθη ἐρυθρά, φοιν. ἔαρ, Λατ. purpureum ver, Πινδ. Π. 4. 114.

Φοινικάρχης, ὁ, ὄνομα [ἱερατικοῦ;] ἀξιώματος, Ἰουστινιαν. Νεαρὰ ΠΘ', 15. Ὅμοια ὀνόματα εἶναι τὰ **Ἀσιάρχης, Ἑλλαδάρχης, Βιθυνιάρχης, Φωκάρχης,** κλπ., ἴδε **Γαλατάρχης,** Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

Φοινικαρχία, ἡ, (ἴδε τὸ προηγ.), Cod. Ivstin. V. 27, 1.

φοινῖκάω, = **φοινίσσω,** Γλωσσ.

φοινῖκ-είμων, ον, (εἷμα) ὁ ἔχων ἔνδυμα ἐρυθροῦ χρώματος, ἴδε **φιλοκονίμων.**

φοινίκειος [ῑ], **ον,** ὁ ἀνήκων εἰς φοίνικα, ὁ ἐκ τοῦ δένδρου φοίνικος, οἶνος Διόδ. 1. 91, Σουΐδ.· — σπανίως εὕρηται ἄλλως ἢ ἐν τῷ Ἰων. τύπῳ **φοινικήιος.**

Φοινῖκ-έλικτος, ὁ, = **ἀπατηλός,** ποιητὴς παρ' Ἡσυχ. (ἔνθα φοινικελίκτης), πρβλ. Φοῖνιξ ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδὼς Ὀδ. Ξ. 288 πρβλ. Meinecke κωμ. Ἀποσπ. 5. σ. 120.

φοινίκεος [ῑ], **έα, εον,** (φοῖνιξ Α. 1. 2)· — πορφυροκόκκινος ὡς τὸ βαθὺ κόκκινον χρῶμα τοῦ ἄνθους τῆς ῥοιᾶς, καθόλου δὲ ἐρυθρός, κόκκινος, Λατιν. puniceus, Σιμωνίδ. 23 ῥόδα Πινδ. 1. 4 (3). 30· προμαχεῶνες Ἡρόδ. 1. 98· εἷμα ὁ αὐτ. 2. 132, πρβλ. 7. 76., 9. 22. — Ἀττ. **συ** ηρ. **φοινῖκοῦς, ῆ, οῦν,** Ξεν. Ἀν. 1. 2, 16, Κύρ. Παιδ. 7. 1, 2, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 5· τὸ φοινικοῦν, τὸ βαθὺ ἐρυθρὸν χρῶμα, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 7. 2, κ. ἀλλ.· ἧττον λαμπρὸν ἢ τὸ **ἀλουργές,** ὁ αὐτ. π. Χρωμ. 2, 2 κέξ.· πρβλ. **ἀργυροῦς, χαλκοῦς, χρυσοῦς,** ἐκ τοῦ **ἀργύρεος,** κλπ. Πολλαχοῦ οἱ ἀντιγραφεῖς εἰσήγαγον τὴν γραφήν, **φοινικὰ** ἀντὶ **φοινικᾶ,** π. χ. Διοσκ. 2. 207. Δίω. Κάσσ. 40. 18, πρβλ., Σουΐδ. ἐν λ., Λοβέκ. εἰς Φρύν. 148, Πραλ. 286. — Πρβλ. **φοῖνιξ Β, φοινίκιος.**

Φοινίκη [ῑ], ἡ, ἡ χώρα τῶν Φοινίκων, Ὀδ. Δ. 83, Ἡρόδ., καὶ Ἀττ.· πρβλ. **Φοῖνιξ.** **II.** Φοινίκας ἀντήρη χώραν, τὴν ἐν Καρχηδόνι ἀποικίαν τῶν Φοινίκων, Εὐρ. Τρῳ. 221.

φοινῖκήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ **φοινίκειος,** = **φοινίκινος** I, ὁ ἐκ φοίνικος ἢ φοινικοδένδρου («χουρμαδιᾶς»), ἐσθὴς φοινικηίη, ἔνδυμα ἐκ φύλλων φοίνικος, Ἡρόδ. 4. 43· φ. οἶνος, οἶνος ἐκ φοινίκων («χουρμάδων»), αὐτόθι 2. 86, κλπ.· οὕτως ἐν 1. 194· ὁ Valla διώρθωσε βίκους φοινικηίου .. οἴνου (ἀντὶ **-ηίους**)· — φοινικηίη νοῦσος = **ἐλεφαντίασις,** Ἱππ. παρὰ Γαλην. **II.** ὁ ἐκ Φοινίκης, Φοινικικός, Ἡρόδ. 3. 37., 8. 90 καὶ 97 Φοινικήια γράμματα, ὁ ἀρχαῖος Ἰων. ἀλφάβητος, ὁ αὐτ. 5. 58, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3044. 37, καὶ Böckh ἐν τόπῳ.

φοινῖκηίς, ίδος, ἡ, = **φοινικίς,** Ἡσύχ.

Φοινῖκίας ἄνεμος, ὁ, ὁ ἀπὸ τῆς Φοινίκης πνέων ἄνεμος, δηλ. ὁ Νοτιοανατολικὸς ἄνεμος, Ἀριστ. Μετεωρολ. 2. 6, 10, Ἀριστ. ἢ Θεοφρ. π. Σημ. (Ἀριστ. Ἀποσπ. 237, 5 ἐν λ. **εὖρος**).

Φοινῖκίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **Φοῖνιξ,** νέος ἢ μικρός τις Φοῖνιξ, «φησὶν ὁ Κράτης, τί φεύγεις Φοινικίδιον; οὐδὲν δεινὸν πέπονθας» Διογέν. Λαέρτ. 7. 3.

Φοινῖκίζω· μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ,** μιμοῦμαι τοὺς Φοίνικας, ἐπὶ κτηνώδους σαρκικῆς ἀπολαύσεως ἢ τῆς παρὰ φύσιν ἀσελγείας, παραπλήσιον τῷ **λεσβιάζω,** Λουκ. Ψευδολ. 28, Γαλην. 12. 249. — Καθ' Ἡσύχ.: «σκύλαξ· σχῆμα ἀφροδισιακόν, ὡς καὶ τὸ τῶν φοινικιζόντων». **II.** (φοῖνιξ) ἔχω χρῶμα φοινικοῦν, βαθὺ κόκκινον, Γεωπ. 16. 2, 3 πρβλ. **πορφυρίζω** καὶ τὸ Λατ. spadix.

Φοινῖκικός, ή, όν, ὁ εἰς Φοίνικας ἀνήκων, ὁ ὑπὸ Φοινίκων ἀνευρεθείς, τὰ δὲ μέταλλα τὰ φοινικικὰ Ἡρόδ. 6. 47, Θουκ. 6. 46, κλπ.· ἐνίοτε ὡς τὸ **Ὠγύγιος,** εἰς δήλωσιν μεγάλης ἀρχαιότητος, Πλάτ. Πολ. 414C· — βραδύτερον ὡσαύτως, Καρχηδονικός, ὡς ἐν τῷ fides Punica, εἰς δήλωσιν πανουργίας καὶ δόλου, Φ. στρατήγημα Πολύβ. 3. 78, 1· φ. τι ψεῦδος Εὐστ. 1757 ἐν τέλει. — Ἐπίρρ. **-κῶς,** κατὰ Φοινικικὸν τρόπον, Διογέν. Λαέρτ. 7. 25· — (**Φοινικός, ή, όν,** εἶναι συχνὸν ἁμάρτημα τῶν ἀντιγραφέων, ἴδε Wimmer εἰς Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 12, 3, Διονύσ. Ἀλ. 1. 6 καὶ 8., 2. 66, κλπ. **II.** = **φοινίκεος,** ἐρυθρός, μεταφορ., κακὰ φοιν., οἱονεὶ βαθέος χρώματος, μεγάλην κακίαν ἔχοντα Ἀριστοφ. Εἰρ. 303· ἴδε Br. καὶ Dind. αὐτόθι 1173.

φοινίκῖνος, η, ον, (φοῖνιξ Β. II) = **φοινικήιος,** ὁ ἐκ φοίνικος, ἐκ τοῦ δένδρου φοίνικος ἢ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ, μύρῳ φοινικίνῳ, ἐκ τοῦ φοίνικος παρασκευαζομένῳ, Ἀντιφάνης ἐν «Θορικίοις» 1. 4· οἶνος ὁ φ., ἐκ τοῦ φοίνικος λαμβανόμενος, Ἔφιππος ἐν Ἀδήλ. 3· καὶ ἄνευ τοῦ οἶνος, φοινικίνου βικός τις ὑπανεῳγνυτο ὁ αὐτ. ἐν «Ἐφήβοις» 1. **II.** **Φοινίκινος, η, ον,** ἡ Φ. νόσος, ἡ ἐλεφαντίασις, «ἡ κατὰ Φοινίκην καὶ κατὰ τὰ ἄλλα ἀνατολικὰ μέρη πλεονάζουσα» Γαλην. Ἱπποκρ. γλωσσ. ἐξήγ. 592 (ἔνθα Φοινικίη νόσος).

Φοινίκιον [ῑ], τό, φοῖνιξ, Β. Π. 2, Γαλην. τ. 14, σ. 559, 4. **II.** = **φοῖνιξ,** Ε. IV, Ἀριστ. Προβλ. 19. 13. **III.** = **φοῖνιξ** Β. I. 1, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 12.

φοινίκιος, α, ον, μεταγενέστ. τύπος τοῦ **φοινίκεος,** Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 2, 4, Πολύβ. 6. 23, 12. **II.** **Φοινικικός** I, Σοφ. Ἀποσπ. 460, Διόδ. 3. 67., 5. 74, Πλουτ. 2. 738E.

φοινῖκιοῦς, οῦσσα, οῦν, = **φοινίκεος,** Ἀριστοφ. Ὄρν. 272, Ἀριστ. π. Χρωμ. 2. 2, 3. 12., 5. 19, κ. ἀλλ. **II.** **φοινικιοῦν,** τό, δικαστήριόν τι ἐν Ἀθήναις κληθὲν ἐκ τοῦ χρώματος τῶν τοίχων αὐτοῦ, Παυσ. 1. 28, 8· πρβλ. **βατραχιοῦν.**

φοινῖκίς, ίδος, ἡ, (φοῖνιξ) ἐρυθρὸν ἢ πορφυροῦν ὕφασμα, Ἀριστοφ. Πλ. 731. 735· ἐν χρήσει ὡς κάλυμμα τῶν ἵππων, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 3. 12. **2)** ἐρυθρὸν ἱμάτιον, Λατ. puniceus vestis, καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα, «λίθοις αὐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸν αἱμάσσειν ὥστε φοινικοῦν αὐτῷ ποιῆσαι τὸ σῶμα» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 320· φοινικίδ' ἀξεῖαν πάνυ, κόκκινον φόρεμα ὡς οἷόν τε λαμπρόν, ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 1173, πρβλ. 1175· μάλιστα δὲ τὸ βαθέος ἐρυθροῦ χρώματος στρατιωτικὸν ἱμάτιον τῶν Λακεδαιμονίων, ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 1140, Ἀριστ. Ἀποσπ. 499· ἴδε Σχόλ. ἐν τόπῳ, Schn id. Ξεν. Λακ. Πολ. 11. 3, Θωμ. Μάγ. σ. 899· — ὅμοιον ἐπανωφόριον ἐφόρουν οἱ Πέρσαι, Sc neid. εἰς Ξεν. Κύρ. Παιδ. 6. 4, 1, πρβλ. τὸ ἑπόμ.· ὡσαύτως οἱ Ρωμαῖοι, Πλουτ. Αἰμίλ. 18, κλπ.· διεστέλλετο δὲ τοῦτο ἀπὸ τῆς πορφυρίδος, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 3, 3. **3)** ἐρυθρὸν παραπέτασμα ἢ τάπης, Αἰσχίνης 64. 27. **4)** ἐρυθρὰ σημαία, ὅτ' ἦς ἐδηλοῦτο ἡ διαγορὴ πρὸς ἔναρξιν τῆς μάχης, Πολύβ. 2. 66, 11, Διόδ. 13. 17, κλπ. — καθόλου, ἐρυθρὰ σημαία, φοινικίδα ἀνασείειν, ὅπερ ἐγίνετο ἐπὶ καταρῶν ἢ ἀφορισμῶν ἀπὸ τῆς κοινωνίας, Λυσίας 107. 50. **5)** ἐρυθρὸν πινάκιον ὑπὸ εἰκόνας ὑψηλὰ ἀνηρτημένας, δηλοῦν τὴν σημασίαν τῆς παραστάσεως, Ἰω. Χρυσ. εἰς τοὺς Ψαλμ. 50, σ. 692, καὶ ἐν Ὁμιλ. 71, τ. 6, σ. 725.

φοινῑκιστής, οῦ, ὁ, (φοῖνιξ) ὁ βαφεὺς ἐρυθρῶν ἢ πορφυρῶν χρωμάτων, Ζωναρᾶς σ. 1818. **II.** παρὰ τοῖς Πέρσαις, ὁ φορῶν πορφύραν, δηλ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνωτάτην τάξιν, Λατιν. purpuratus, ἀπέκτεινεν ἄνδρα Πέρσην, Μεγαφέρνην, φοιν. βασίλειον Ξεν. Ἀν. 1. 2, 20· ἐν ᾧ οἱ παραλουργεῖς ἦσαν «οἱ ἧττον ἔνδοξοι καὶ ἔντιμοι» Ἡσύχ.· πρβλ. **παρυφής. III.** =**Φοινικίζων,** δεδομένος εἰς κτηνώδεις ἢ παρὰ φύσιν ἀσελγείας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 883· «γλωττοκομεῖον ... εἴρηται τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ὑπὸ Εὐβούλου φοινικιστὴν σκώπτοντος» Ἐτυμολ. Μέγ. 235, 47.

Φοινῑκιστί, Ἐπίρρ., ἐν τῇ τῶν Φοινίκων ἢ τῶν Καρχηδονίων διαλέκτῳ, Πολύβ. 1. 80, 6.

φοινῑκίτης, ου, ὁ (φοῖνιξ B. II), φ. οἶνος, ὁ ἐκ φοινίκων κατασκευαζόμενος, Διοσκ. 5. 40.

φοινῑκο-βάλᾰνος, ἡ, ὁ καρπὸς τοῦ φοίνικος, «χουρμᾶς», Πολύβ. 12. 2, 6., 26. 10, 9, Διοσκ. 1. 14, 8, Συλλ. Ἐπιγραφ. 123. 20.

φοινῑκό-βαπτος, ον, ὁ βεβαμμένος εἰς χρῶμα φοινικοῦν, ἐσθήματα Αἰσχύλ. Εὐμ. 1038

φοινῑκο-βᾰτέω, ἀναβαίνω εἰς φοίνικας, δηλ. φοινικόδενδρα, Λουκ. περὶ τῆς Συρ. Θεοῦ 29.

φοινῑκο-βᾰφής, ές, = **φοινικόβαπτος,** Ἡλιόδ. 3. 3, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 319.

Φοινῑκο-γενής, ές, ὁ γεννηθεὶς ἐν Φοινίκῃ, Εὐρ. Ἀποσπάσμ. 475α. 1.

φοινῑκο-δάκτῠλος, ον, ὁ ἔχων φοινικοῦς δακτύλους, ἐπίθ. ἐπινοηθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους, διαφέρει δ' εἰπεῖν, οἷον 'ῥοδοδάκτυλος ἠώς', μᾶλλον ἢ 'φοινικοδάκτυλος' ἢ ἔτι φαυλότερον, ἐρυθροδάκτυλος Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 13· κατ' ἀναλογίαν τοῦ **ῥοδοδάκτυλος.**

φοινῑκό-ειδής, ές, ἐρυθρωπός, Θεοδώσ. Διάκονος περὶ Κρήτης 1. 171.

φοινῑκόεις, εσσα, εν, (φοῖνιξ B. 1), = **φοινίκεος,** ὁ ἔχων χρῶμα βαθὺ ἐρυθρόν, κοκκινοβαφής, χλαῖνα Ἰλ. Κ. 133, Ὀδ. Ξ. 500· ἡνία Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 95· σιωδίγγες ., αἵματι φοινικόεσσαι, οἰδήματα κόκκινα ἐκ τοῦ αἵματος, Ἰλ. Ψ. 717· αἵματι φοινικόεις Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 194. [Παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. τὰ **φοινικόεσσαν, -όεντα,** πρέπει νὰ προφέρωνται ὡς συνῳρημένα].

φοινῑκό-κροκος, ον, (κρόκη) ὁ ἔχων κρόκην («ὑφάδιον») φοινικοῦν, φοινικόκροκον ζώνην, «κοκκινόβαφον» (Σχόλ.), Διον. Ο. 6. 66.

φοινῑκό-λεγνος, ον, «φοινικόλεγνον· Ἴων (Ἀποσπ. 68)· τὸν πηνέλοπα, τὸ ὄρνεον τὸν γὰρ τραχηλον ἐπίπαν φοινικοῦν. ἡ δὲ λέγνη παρέλκει» Ἡσύχ.

φοινῑκό-λοφος, ον, ὁ ἔχων λόφον πορφυροῦν, δράκων Εὐρ. Φοίν. 820· ὄρνιθες Θεόκρ. 22. 72· ἀλεκτρυὼν Γεωπ. 14. 16, 2.

φοινῑκο-πάρῃος, [ᾰ], **ον,** Ἴων ἀντὶ **φοινικοπάρειος,** ὁ ἔχων ἐρυθρὰν παρειάν, ὡς τὸ **μιλτοπάρῃος,** ἐπίθετον τῶν πλοίων, ὧν αἱ πρῷραι ἐχρωματίζοντο κόκκιναι, Ὀδ. Α. 124, Ψ. 271.

φοινῑκο-πάρῠφος, ον, ὁ ἔχων παρυφὴν χρώματος φοινικοῦ, τηβέννας ἐμπεπορπημένοι περιπορφύρους φοινικοπαρύφους, ἃς καλοῦσι τραβέας Διον. Ἁλ. 6. 13.

φοινῑκό-πεδος, ον, ὁ ἔχων φοινικοῦ χρώματος πυθμένα, ἐπίθετον τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, φοινικόπεδόν τ' Ἐρυθρᾶς . . χεῦμα θαλάσσης Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 192.

φοινῑκό-πεζα, ἡ, κοκκινόπους, ἐρυθρόπους, ἐπίθετον τῆς Δήμητρος, πιθαν. ἐκ τοῦ πυροῦ χρώματος τοῦ ὡρίμου σίτου, τὸ τοῦ Οὐεργιλίου rubicunda Ceres, ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ Ὁμηρ. ἀργυρόπεζα, Πινδ. Ο. 6. 159, ἔνθα ἴδε Böckh (92).

φοινῑκό-πτερος, ον, ὁ ἔχων κόκκινα πτερά, — εἶδος πτηνοῦ βιοῦντος παρὰ τὰ ὕδατα, Phoenicopterus, Ἀριστ. Ὄρν. 273, πρβλ. Juvenil. 11. 139· ὡσαύτως, ὄρνιθα φοινικόπτερον Κρατῖνος ἐν «Νεμέσει» 4.

φοινῑκό-ῥοδος, ον, κατακόκκινος ἐκ ῥόδων, **φοινικορόδοις** ἐν λειμῶνεσσι Πινδ. Ἀποσπ. 95.

φοινῑκό-ῥυγχος, ον, ὁ ἔχων ῥύγχος φοινικοῦν, κορακίας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9, 24.

φοινικός, Φοινικός, ἡ, όν, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ **φοινικοῦς, Φοινικικός.**

φοινῑκο-σκελής, ές, ὁ ἔχων κόκκινα σκέλη, Εὐρ. Ἴων 1207.

φοινῑκο-στερόπας, α, Δωρ. **-στερόπης,** ἐξακοντίζων ἐρυθρὰς ἀστραπάς, Δία φοινικοστερόπαν Πινδ. Ο. 9. 10.

Φοινῑκό-στολος, ον, ὁ ὑπὸ τῶν Φοινίκων στελλόμενος, Φοιν. Ἔγχεα, δηλαδὴ ἔγχεα τοῦ τῶν Φοινίκων στόλου, Πινδ. Ν. 9. 67.

φοινῑκο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων, φύων φοίνικας, τόπος φοινικοτρόφος Σ ράβ. 838.

φοινῑκ-ουρος, ὁ, πτηνόν τι ἔχον κοκκίνην οὐράν, ἐρίθακος, «κοκκινόκωλος», Motac lla phoenicurus, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 49B, 4, Γεωπον. 15. 1, 22, κλπ.

φοινικοῦς ἢ, οῦν, ἴδε **φοινικόεις.**

φοινῑκο-φαής, ές, ὁ φαινόμενος φοινικοῦς, οὐκ ἄλλη φοινικοφαῆ πόδα κινήσεις; Εὐρ. Ἴων 163 (ὁ Nauck προτείνει φοινικοβαφῆ).

φοινικοφόροι Ἄραβες, οἱ φέροντες φοίνικας, Μ. Πλαν. μετάφρ. Ὀβιδ. μεταμορφ. X, 478, τὸ Λατιν. palmiferi.

φοινῑκό-φῠτος, ον, κατάφυτος ἐκ φοινίκων, Διόδ. 2. 48., 19. 98.

φοινῑκό-χρως, ὁ, ἡ, ὁ φοινικοῦς τὸ χρῶμα, Σωφρόνιος ἐν Mai. Spicil. 3. 257.

φοινικόφυλλα, τά, ὡς καὶ νῦν, τὰ τῶν φοινίκων φύλλα, Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 170. 412, ἔκδ. Β.

φοινικτεκῶς, Ἐπίρρ., μὲ κοκκίνισμα, **φοινικτικῶς** πάσχουσιν Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 198.

φοινῑκών, ῶνος, ὁ, ἅλσος φοινίκων, Λίλ. περὶ Ζῴων 16. 18, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 8, 2.

Φοῖνιξ, (καὶ **Φοίνιξ** ἴδε κατωτ.) **ῑκος,** ὁ, ἡ, κάτοικος Φοινίκης. Ὅμηρ.· Φοῖνιξ ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδὼς Ὀδ. Ξ. 288· διότι τοιοῦτος ἦν ὁ συνήθης τῶν Φοινίκων χαρακτὴρ ὡς τοῦ πρώτου ἐμπορικοῦ ἔθνους· παρ' Ὁμήρῳ παρίστανται ὡς οἱ πρῶτοι σωματέμποροι καὶ ἁπαγωγεῖς, πρβλ. Ὀδ. Ν. 372 κἑξ., Ο. 415 κἑξ. ὡς Φ. ἀνήρ, Σιδώνιος κάπηλος Σοφ. Ἀποσπ. 756· πρβλ. **Φοινικικός. 2)** θηλ., Φοίνισσα γυνή Ὀδ. Ο. 417· αἱ Φοίνισσαι, ὄνομα δραμάτων τοῦ Εὐριπίδου, τοῦ Φρυνίχου, κλπ.· ὡσαύτως, Φ. ἔμπολα Πινδ. Π. 2. 125· χθών, νῆσος Εὐρ. Φοίν. 6. 204 κλπ.· Φ. βοὰ αὐτόθι 301· Φ. κώπη ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1272. **II.** Καρχηδόνιος, ἐπειδὴ οὗτοι ἐκ τῶν Φοινίκων κατήγοντο, Böckh Ἐξηγ. εἰς Πινδ. Π. 1. 72 (183)· οὕτω καὶ, Φοίνισσα ναῦς Διόδ. 13. 80. (Περὶ τοῦ Λατιν. Poenus ὡς παριστάνοντος τὸ Ἑλλην. **Φοῖνιξ** (πρβλ. **πόρφυρος, purpura**), ἴδε Curt. σ. 417.)

B. φοῖνιξ, ῑκος, ὁ, ὡς προσηγορικὸν, χρῶμα φοινικοῦν, βαθὺ κόκκινον ἢ πορφυροῦν, διότι ἡ εὕρεσις καὶ παλαιοτάτη χρῆσις τοῦ χρώματος τούτου ἀπεδίδετο εἰς τοὺς Φοίνικας, Ἰλ. Δ. 141., Ζ. 219, Ὀδ. Ψ. 201, κλπ.· — ἐντεῦθεν, **2)** ὡς ἐπίθ. (μετὰ θηλυκ. **φοίνισσα** ἐν Πινδ. Π. 1. 45., 4, 365· ἀλλὰ **φοῖνιξ** ὡς θηλ., ἐν Εὐρ. Τρῳ. 815· οὐδέποτε παρὰ τοῖς δοκίμοις ὡς οὐδέτ., Λοβεκ. Παραλ. 284) πυρρός, ἐπὶ ἵππου, Ἰλ. Ψ. 454· ἐπὶ βοός, Πινδ. Π. 4. 365, Θεόκρ. 25. 128· ὡσαύτως ὡς τὸ Λατ. fulvus, ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ πυρός, φοίνισσα φλὸξ Πινδ. Π. 1. 45· **φοῖνιξ** πυρὸς πυρά Εὐρ. Τρῳ. 815· πέπλος ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 181, κλπ.· — **φοῖνιξ, φοινίκεος, φοινίκιος, φοινικόεις, φοινικοῦς,** ἐχρησίμευον εἰς δήλωσιν παντὸς βαθέος ἐρυθροῦ χρώματος, ἀπὸ τοῦ ἐρυθροῦ μέχρι τοῦ πορφυροῦ, αἱ δὲ τοῦ αὐτοῦ χρώματος λαμπρότεραι ἀποχρώσεις ἐδηλοῦντο διὰ τῶν ἐπιθέτων **πορφύρεος** καὶ **ἁλουργής,** τὸ δὲ μεταξὺ τούτων χρῶμα διὰ τοῦ **κόκκινος, κοκκοβαφής,** ἴδε Ἀριστ. (ἢ Θεόφρ.) περὶ Χρωμ. κλπ. Ἡ ἐν λόγῳ τάξις λέξεων ἦν ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ πραγματικοῦ χρώματος, σπανίως δὲ ὡς τὸ **πορφύρεος,** μετὰ τῆς μεταφορικῆς σημασίας τῆς λαμπρότητος, ὡς ἐν τῷ φ. ἡνία, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 95, Πρβλ. **φοινός, φοινήεις, ξαφοινός.** Ἐντεῦθεν, **II.** τὸ δένδρον φοῖνιξ, ἢ «χουρμαδιά», Ὀδ. Ζ. 163, Ἥμν. εἰς Ἀπόλλ. 117, Πινδ. Ἀποσπ. 45. 13, Εὐρ., κλπ.· ὁ ἄρρην καὶ ὁ θῆλυς φοῖνιξ διακρίνεται παρ' Ἡροδ. ὡς φ. ὁ ἔρσην καὶ φ. ἡ βαλανηφόρος, 1. 193· ἀλλὰ καὶ ὁ θῆλυς φοῖνιξ φέρεται διὰ τοῦ ἄρσ. γένους, πάντες (δηλ. οἱ φοίνικες) ὄντες καρποφόροι 4. 172· καὶ φοίνικες καρποφόροι πολλοὶ 183, πρβλ. Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 6, 6., 8. 4, Διόδ. 2. 53· — οἱ κλάδοι αὐτοῦ (σπάθαι, ἴδε Ἡρόδοτ. 7. 69) ἐχρησίμευον εἰς πλοκὴν στεφάνων νίκης, Πλούτ. 2. 723B, κλπ.· φ. ἀποδοῦναί τινι αὐτόθι 1045D· οἶνος φοινίκων (πρβλ. **φοινικίτης**) Ξεν. Ἀν. 2. 3, 14, πρβλ. 1. 5, 10. **2)** ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου τούτου, ἡ βάλανος τοῦ φοίνικος, ὁ «χουρμᾶς». Ἑλλάνικ. 157· βότρυς, ῥόας, φοίνικας, ἕτερα νώγαλα Ἀντιφάνης ἐν «Βουσίριδι» 1, Ἔριππος ἐν Ἀδηλ. 3· ὑρθότερον, ἡ τοῦ φοίνικος βάλανος Ἡρόδ. 1. 193· καρπὸς φοίνικος Ἕρμιππος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐν «Φορμοφόροις» 1. 22· πρβλ. **φοινικοβάλανος.** 3) φυλλωτὸς κλάδος τοῦ φοίνικος, Ἀριστ. Ἠθ. Μεγ. 1. 34. 43.

III εἶδος χαμαιριφοῦς φοίνικος ἔχοντος πλατὺ καὶ μαλακὸν φύλλον ἐξ οὗ πλέκουσι φορμοὺς καὶ σπυρίδας, Lolium perenne, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 2. 6, 11· εἶδος ἀγρίας καλάμης φυομένης ἐν ἀρούραις καὶ ἐπὶ στεγῶν νεοκαταχρίστων καὶ ἐχούσης φύλλα ὅμοια κριθῇ, βραχύτερα δὲ καὶ στενώτερα, Διοσκ. 4. 43. **IV.** μουσικὸν ὄργανον ὅμοιον κιθάρᾳ ἢ εὑρεθὲν ὑπὸ τῶν Φοιν., Ἡρόδ. 4. 192· «φοίνικα δὲ τὸ ὄργανον Ἔρορος καὶ Σκάμων ἐν τοῖς περὶ εὑρημάτων ὑπὸ Φοινίκων εὑρεθέντα ταύτης τυχεῖν τῆς προσηγορίας» Ἀθήν. 637B· πρβλ. **φοινίκιον** II. **V.** τὸ μυθικὸν πτηνὸν φοῖνιξ, πρῶτον ἐν Ἡσ. Ἀποσπάσμ. 50. 4· κατὰ τὸν παρ' Ἡροδ. 2. 73 μῦθον ἤρχετο ἐξ Ἀραβίας εἰς Ἡλίου πόλιν (Ἡλιόπολιν) κατὰ πᾶν 500ὸν ἔτος, πρβλ. Ἀντιφάνην ἐν «Ὁμοπατρίοις» 1· ἀλλὰ κατὰ μεταγενεστέρους μύθους ἦτο Ἰνδικὸν πτηνόν, ὅπερ ἐνεφανίζετο κατὰ περιόδους 500 ἢ 1461 ἐτῶν, Φιλόστρ. 134· — παροιμ., φοίνικος ἔτη βιοῦν Λουκ. Ἑρμότ. 53· πρβλ. Bochart Hieroz. 2. 6, 5, Creuzer's Symb. 1. σ. 438, Jacobson εἰς Κλήμεντα Ρώμης 1. 25, Lewis Astr. of Anc. σ. 283.

Γ. [Ἐν πάσῃ σημασίᾳ ἡ λέξις ἔχει ῑ ἐν τῇ γενικῇ· ἀλλ' ὁ Ἡρῳδιαν., ὁ Χοιροβ., ὁ Πρισκιανὸς κλπ., ἔγραφον τὴν ὁνομαστ. **φοῖνιξ**, προπερισπωμ., δεχόμενοι ὅτι τὰ φωνήεντα ι καὶ υ οὐδέποτε εἶναι μακρὰ φύσει πρὸ τοῦ διπλοῦ ξ, (Δ. Β. 1429).—Τοῦτο, φαίνεται, ἐξηρτᾶτο ἐκ τῆς ἀρχαίας προφορᾶς. Πρβλ. **κῆρυξ**, καὶ ἴδε Κόντον ἐν Ἕλληνι Φιλολόγῳ 1871, Ἀριθμ. 3, σ. 45 κἑξ.

φοίνιξις, εως, ἡ, = **φοινιγμός**, Ἄντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. 140 Matth.

φοίνιος, α, ον, καὶ **ος, ον,** Πινδ. Ι. 4 (3). 59 (**φοινός**) Ποιητ. ἐπίθ. ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ **φόνιος**, ὁσάκις ἡ πρώτη συλλαβὴ πρέπει νὰ ᾖ μακρά, αἱματόεις, ὅμοιος αἵματι, ἐρυθρὸς ὡς αἷμα, κόκκινος, αἷμα Ὀδ. Σ. 97, Αἰσχύλ. Θήβ. 737, Σοφ. Φιλ. 783· δρόσος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1390· φ. στάλαγμα, δηλ. αἷμα, Σοφ. Ἀντ. 1239. **II.** αἱμοχαρής, φοίνιον ἀλκάν, «τὴν φονίαν, τὴν πολεμικὴν» (Σχόλ.), ἐπὶ τοῦ Αἴαντος, Πινδ. ἔνθ' ἀνωτ.· φ. εὐνωρίς, ἡ δημοσία καὶ ἡ ἰδιωτικὴ ἀπώλεια, Αἰσχύλ. Ἀγ. 643· χεὶρ φ. Σοφ. Αἴ. 722· χεῖρες ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Τυρ. 466· κοπὶς ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιγ. 601· κέντρα ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 840. **2)** αἱμοδιψής, αἱμοβόρος, φονικός, Σκύλλα Αἰσχύλου Χο. 614· πέπληγμαι... δήγματι φοινίῳ ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1164, πρβλ. 1278· φ. Ἄρης Σοφ. Ἠλ. 99· ἔχιδνα ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 770· — φ. σάλος, μεταφορ., ἐπὶ τοῦ λοιμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Τυρ. 21, πρβλ. Αἴαντα 351.— Σπάνιον παρὰ τοῖς κωμικ., ὡς παρ' Ἀριστοφ. ἐν Θεσμ. 694.

Φοίνισσα, φοίνισσα, θηλ. τοῦ **Φοῖνιξ, φοῖνιξ.**

φοινίσσω, μέλλ. -**ξω**· (φοινός)· — κάμνω τι κόκκινον, κοκκινίζω, αἵματι δ' Ἄρης πόντον φοινίσσει Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 8. 77· σφάγια φοινίσσειν Εὐρ. Ὀρ. 1285· φοινίσσουσα παρῇδ' ἐμὰν αἰσχύνᾳ ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 187.—Παθ., γίνομαι κόκκινος, μάστιγι φοινιχθεὶς Σοφ. Αἴ. 110· φ. αἵματι Εὐρ. Ἑκ. 152· καὶ χρόα φοινίχθην Θεόκρ. 20. 16· νᾶμα δ' ἐφοινίχθη ὁ αὐτ. 23. 61.—Μέσ., σκίλλη... φοινίσσετο σάρκα, «ἤγουν τὴν ἁπαλὴν σάρκα ἐπυράκτωσεν» (Σχόλ.), Νικ. Ἀλεξιφ. 254, πρβλ. Νόνν. Δ. 34. 143. **2)** κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Περρα βῶν, = **αἱμάσσω**, Ἀριστοφ. περὶ Θαυμασ. 132. **II.** ἀμεταβ., γίνομαι ἐρυθρὸς ὡς αἷμα, Σοφ. Ἀποσπ. 462b, Νικ. Θηρ. 238, Ὀππ. Ἁλ. 2. 428.

φοινός, ή, όν, (φόνος) κόκκινος ὡς αἷμα, παρήιον αἵματι φοινὸν Ἰλ. Π. 159· αἱμοχαρής, φονικός, θυμὸς Ὕμν. Ὁμηρ. εἰς Ἀπόλλ. 362· δίκη, ὄλεθρος Νικ. Θηρ. 146, 675.

φοινός, ὁ, = **φόνος**, Νικ. Ἀλεξιφ. 187.

φοινώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων ὄψιν ἐρυθρὰν ὡς τὸ αἷμα, καρπὸν... φοινώδεα σίδης Νικ. Ἀλεξιφ. 489.

φοῖς, ῖδος, ἡ, ἴδε **φῴς.**

φοιτάζω, = **φοιτίζω**, Ἑλλάδ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 532. 10.

φοιτᾰλέος, α, ον, καὶ **ος, ον,** Εὐρ. Ὀρ. 326· — ὁ ἀγρίως περιπλανώμενος τῇδε κἀκεῖσε, ὁ μανιωδῶς πορευόμενος, Μόσχ. 2. 46, Ὀρφ. Ὕμν. 1. 45· φοιταλέαι, μανιώδεις, Ἀνθ. Π. 9. 603. **II.** ἐνεργ., ὁ ἐπιφέρων, προξενῶν μανίαν, κέντροισι φοιταλέοις Αἰσχύλ. Πρ. 599· λύσσα Εὐρ. Ὀρ. 326· μάστιξ Ὀππ. Ἁλ. 2. 513.—Ποιητ. λέξις.

φοιτᾰλιεύς, έως, ὁ, = τῷ ἐπομ., Ὀππ. Κυν. 4. 236.

φοιτᾰλιώτης, ου, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ὁ περιφερόμενος τῇδε κἀκεῖσε, περιπλανώμενος, Ἀνθ. Π. 9. 521.

φοιτάς, άδος, ἡ, (φοιτάω) θηλ. τοῦ **φοιταλέος**, ἐπὶ τῆς Κασσάνδρας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1273· ἐπὶ τῶν Βακχῶν, Εὐρ. Βάκχ. 161. **II.** ὡς ἐπίθ., φ. νόσος, μανία, παραφροσύνη, Σοφ. Τρ. 980· φ. πλάνη Λυκόφρ. 610· φ. ῥιπή, ἡ ἀσταθὴς κίνησις τῆς φλογὸς τοῦ πυρός, Τρυφιόδ. (ὀρθ. Τριφ.) 231· φ. ἐμπορίη, τὸ κατὰ θάλασσαν ἐμπόριον, Ἀνθ. Π. 7. 586· — ὡσαύτως ἐν χρήσει μετ' οὐδ. οὐσιαστ., φοιτάσι πτεροῖς, διὰ φοιτώντων, πλανωμένων πτερῶν, Εὐρ. Φοίν. 1024, ἴδε Πόρσ. ἐν τόπῳ καὶ εἰς Εὐρ. Ὀρ. 264, Λοβεκ. Παραλ. 262, μεταγεν. καὶ μετ' ἀρσ. οὐσιαστ., φοιτάδι μόχθῳ Ἰω. Γαζ. Ἔκφρ. 510.

φοιτάω, Ἰωνικ. -**έω**, Ἡρόδ. (περὶ τοῦ ἐφοίτεε ἐν Νόνν. Δ. 321, ἴδε Λοβεκ. Τεχν. σελ. 164)· παρατ. Ἐπικ. γ' δυικ. **φοιτήτην** ἀντὶ ἐφοιτάτην Ἰλ. Μ. 266· Ἰων. **φοίτεσκον** Ἄσιος παρ' Ἀθην. 525F (ἴδε **φοῖτος**). Ὑπάγω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἄνω καὶ κάτω, μέσα καὶ ἔξω, ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω, καὶ ὅταν ἀπολέσῃ τὴν σαφῆ ταύτην σημασίαν (ἴδε κατωτ. ἐν τέλει), ἔχει ἀείποτε τὴν ἔννοιαν τῆς ἐπανειλημμένης κινήσεως, περιφέρομαι τῇδε κἀκεῖσε, Ὅμ., Ἡσ., κλπ.· ἀν' ὅμιλον ἐφοίτα θηρὶ ἐοικώς Ἰλ. Γ. 449, πρβλ. Ν. 760· φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἕκτορος, ἄλλοτ' ὄπισθεν Ε. 595· φοιτῶν ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατὸν Β. 779· ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος Ὀδ. Ι. 401., Κ. 119· πάντῃ φοιτήσασα Ἰλ. Υ. 6· φοίτα μακρὰ βιβάς Ο. 686, πρβλ. Ὀδ. Λ. 539· αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, περιήειν, ἐπορευόμην ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους τοῦ πλοίου εἰς τὸ ἕτερον, Μ. 420· οὕτως ἐπὶ πετομένων πτηνῶν, ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο φοιτῶσ' Β. 182, Εὐρ. Ἱππόλ. 1059, Ἴων 156· ἐπὶ ἵππων νεμομένων, Ἡρόδ. 1. 78· ἐπὶ κυνηγετικῶν κυνῶν περιτρεχόντων καὶ ἰχνηλατούντων, Ξεν. Κυν. 4. 4., 6. 19· φοιτᾷς ὑπερπόντιος, ἔν τ' ἀγρονόμοις αὐλαῖς, ἐπὶ τοῦ ἔρωτος περιφερομένου ἀνὰ τὴν ξηρὰν καὶ τὴν θάλασσαν, Σοφ. Ἀντιγ. 785, πρβλ. Εὐρ. Ἱππόλ. 447· ἐπὶ νεανιῶν περιφερομένων ἄνω καὶ κάτω ὅπως ἐπιδείξωσι τὸ κάλλος αὐτῶν, λαμπροί τ' ἐν ἥβῃ καὶ πόλιν ὡς ἀγάλματα φοιτῶσ' ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 281. 11. **2)** περιφέρομαι ἀγρίως ἄνω καὶ κάτω, Ἰλ. Ω. 533· οἱ δὲ μεγάλα στενάχοντες φοίτων Ὀδ. Ξ. 355· φοιτῶν μανιάσιν νόσοις Σοφ. Αἴ. 59, πρβλ. Οἰδ. Τύρ. 476, 1255· ἐντεῦθεν, ὡς τὸ **ἀλάομαι**, μάλιστα ἐπὶ βακχῶν καὶ τῶν ἱερέων τῆς Κυβέλης, περιφέρομαι τῇδε κἀκεῖσε ὡς μαινόμενος ἢ ὡς ἐν ἐκστάσει, Ἀνθ. Παλ. 6. 172· πρβλ. **φοιταλέος, φοιτάς**· οὕτω καὶ Λατ. error mentis, ἀντίθετον τῷ mens constans. **3)** ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως ἢ συνουσίας, εἰσέρχομαι πρὸς ἄνδρα ἢ πρὸς γυναῖκα, εἰς εὐνὴν φοιτῶντε Ἰλ. Ξ. 296· πρὸς ἀλλήλους Πλάτ. Πολ. 390C· πρὸς τὴν γυναῖκα Λυσίας 93. 30· παρ' αὐτὴν αὐτόθι 10· παρὰ τὸν ἑωυτῆς ἄνδρα Ἡρόδ. 2. 111· παρὰ τοὺς δούλους ὁ αὐτ. 4. 1· ὡσαύτως μετὰ δοτ. προσώπου, τοῖσι Πέρσῃσι ὁ αὐτ. 3. 69. **4)** μεταβαίνω, πηγαίνω, συχνάζω πρός τινα ὡς πρὸς φίλον, φ. παρά τινα, ἐπισκέπτομαι αὐτόν, Πλάτ. Εὐθύδ. 295D, Λάχ. 181C, κλπ.· παρ' ἡμᾶς φ. ὡς παρὰ φίλους ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 328D· πρὸς τὴν συνουσίαν τινὸς ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 624A· τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 523C· — ἀκολούθως, συχνάζω πρός τινα ἄνθρωπον ἢ εἴς τινα τόπον πρός τινα σκοπόν, ἐφοίτεον παρὰ Δημόκεα... δικασόμενοι Ἡρόδ. 1. 96· φ. παρά τινα ἐς λόγους ὁ αὐτ. 7. 103· φ. ἔς τε πολέμους καὶ ἐς ἄγρας, ἔς τε ἀγορὴν καὶ ἐξ ἀγορῆς ὁ αὐτ. 1. 37· ἐς τὰ χρηστήρια ὁ αὐτ. 6. 125· εἰς τὸ ἱερὸν ἑκάστης ἡμέρας Πλάτ. Νόμ. 794B· φ. πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, ἐπὶ πρέσβεων παρὰ τῶν ὑποτελῶν πόλεων, Θουκ. 1. 95· φοιτῶ ἐπὶ τὰς θύρας τινός, συχνάζω εἰς τὴν οἰκίαν τινός, παρὰ τὰς θύρας ἰσχυροῦ τινος, ὅπως τύχω τῆς εὐνοίας καὶ βοηθείας αὐτοῦ, Ἡρόδ. 3. 119, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 1, 8, Ἑλλ. 1. 6, 10· μεταγεν., φ. ἐπὶ θύρας Πλούτ., Λουκ., κλπ.· καὶ, ἐπὶ θύραις Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 21· πρβλ. **φοίτησις**· — οὕτως ἐπὶ ὀνείρου συχνάκις ἐπιφαινομένου εἴς τινα, ἐν ὀνείρασι φοιτῶσα Εὐρ. Ἄλκ. 356· πολλάκις μοι φοιτῶν τὸ αὐτὸ ἐνύπνιον Πλάτ. ἐν Φαίδων. 60E· ὡσαύτως, φ. εἰς ξυσσίτια ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 416E· οὐ γάρ τοι σύγε πρῶτος ἄκλητος φοιτᾷς ἐπὶ δεῖπνον ἄνηστις Κρατῖνος ἐν «Διονυσαλεξάνδρῳ» 3, πρβλ. Εὔπολιν ἐν «Κόλαξι» 3· φ. εἰς καπήλου Πλούτ. 2. 643C· χορεύσων Δημ. 1001. 20· ἐπὶ τῶν ἐπὶ τραγῳδίαν ποιητῶν ἐρωτώντων· ὦ ξένοι πότερον φοιτῶμεν ὑμῖν εἰς τὴν πόλιν τε καὶ χώραν ἢ μή; Πλάτ. Νόμ. 817A. **5)** συχνάζω πρός τινα ὡς πρὸς διδάσκαλον, παρὰ τὸν Σωκράτη ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 59D· παρά σε ταῦτα μαθησόμενος ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 206B· παῖς ὢν ἐφοίτας ἐς τίνος διδασκάλου [οἶκον]; Ἀριστοφ. Ἱππ. 1235, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 320C, Ἀλκιβ. α' 109D· τῶν διδασκάλων ὅποι ἐφοιτῶμεν Ἰσαῖ. 77. 33· φ. εἰς τὰ διδασκαλεῖα Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 2, 6· εἰς παλαίστραν Πλάτ. Γοργ. 456D· πρὸς τὰς τοῦ γραμματιστοῦ θύρας ὁ αὐτ. ἐν Ἐρυξ. 398E· μετὰ δοτ., τοῖς μάγοις Φιλόστρ. 35· — ἀκολούθως ἀπολ., συχνάζω, «πηγαίνω» εἰς τὸ σχολεῖον, Ἀριστοφ. Νεφ. 916, 938· ἐδίδασκες γράμματα, ἐγὼ δ' ἐφοίτων Δημ. 315. 7· οἱ φοιτῶντες, οἱ μαθηταὶ τοῦ σχολείου, Πλάτ. Νόμ. 804D, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 196· πρβλ. **συμφοιτάω, φοιτητής.** **6)** ἐπὶ ἰατροῦ, ἀσκῶ τὴν τέχνην μου φοιτῶν ἀνὰ τὰς πόλεις, Ἱππ. Λεξ. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, μάλιστα ἐπὶ ἐμπορευμάτων, κομίζομαι, εἰσάγομαι, ἐξ ἐσχάτης (ἐξωπακ. γῆς) ὅ τε κασσίτερος ἡμῖν φοιτᾷ καὶ τὸ ἤλεκτρον Ἡρόδ. 3, 115· κέρεα, τὰ ἐς Ἕλληνας φοιτέοντα, τὰ εἰσαγόμενα εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὁ αὐτ. 7. 126· οὕτω, σῖτος σφισι πολλὸς ἐφοίτα, ἤρχετο εἰς αὐτοὺς πολὺς σῖτος, αὐτόθι 7. 23, πρβλ. Λυσί. 902, ἐν τέλ., Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 35· — ὡσαύτως ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν φόρων ἢ τελῶν, ὡς τὸ Λατιν. redire, τάλαντον ἀργυρίου Ἀλεξάνδρῳ ἡμέρης ἑκάστης ἐφοίτα, δηλ. ἐκομίζετο, Ἡρόδ. 5. 17, πρβλ. 3. 90· — ἐπὶ τοῦ περιοδικῶς ἐπανερχομένου χρόνου, ἀκάμας χρόνος.. ἀενάῳ ῥεύματι φ. Εὐρ. Ἀποσπ. 597· ἐπὶ ὁδοιπορικῆς πήρας ἢ ῥάβδου, Διογένευς τόδε σῆμα.., ᾧ μία τις πήρα μία διπλοΐς, εἷς ἄμ' ἐφοίτα σκήπων Ἀνθ. Π. 7. 65· ἐπὶ φήμης, λόγος ἐφοίτα, ἐθρυλεῖτο, Πλουτ. Φάβ. 21· κλέος ἐφ. πανταχόσε ὁ αὐτ. ἐν Σερτ. 23, πρβλ Φάβ. 21, κλπ.· ἀρεταὶ πάντῃ φ. διὰ τῆς φήμης Διοδ. Ἐκλ. 556. 100. 2) ἐπὶ νόσου, ἥδε [νόσος] ὀξεῖα φοιτᾷ καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται Σοφ. Φιλ. 808, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 100. 3) ἐπὶ περιοδικῶν κενώσεων τῆς κοιλίας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ Ἱστ. 7. 2, 1, περὶ Ζῴων Γενέσ. 1. 19, 22. 4) ἐπὶ βροχῆς, χιόνος ἢ χαλάζης, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρολογ. 1. 11, 1, πρβλ. Προβλ. 23. 2.— Τὰ παραδείγματα βεβαιοῦσι τὸ ἐν ἀρχῇ λεχθὲν περὶ τῆς σημασίας τοῦ ῥήματος. Παρὰ τοῖς δοκίμοις δὲν ὑπάρχει ἐξαίρεσις, διότι τὸ ἐν Σοφ. Τραχ. 11, φ. ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐμπάνισιν τοῦ Ἀχελῴου ἐν τρισὶ μορφαῖς· καὶ τὸ ἐν Λυσί. 99. 4, ἐπὶ τὴν ἐμὴν οἰκίαν φ., ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐπανειλημμένην ἀπόπειραν ὅπως εἰσέλθῃ, πρβλ. Αἰσχίν. 9 5.

φοιτεία, ἡ, = **φοίτησις**, «φοιτεία, πορεία» Σουΐδ., «φοιτεία ἡ μάθησις» Θεογνώστου Κανόνες σ. 25, 22, (ἐν Κραμ. Ὀξ Ἀν. τόμ. 2).

φοίτης, ου, ὁ, «ὁ κήρυξ, παρὰ τὸ φοιτᾶν πανταχοῦ» Ἡσύχ.

φοίτησις, εως, ἡ, τὸ φοιτᾶν που πολλάκις, φ. ἐπὶ τὰς Θύρας Ξεν. Ἑλλ. 1 6, 7· τῶν εἰς τοὺς γάμους. φοιτήσεων Πλάτ. Νόμ. 784D· πρβλ. **φοιτάω** I. 4. 2) τὸ συχνάζειν εἰς τὸ σχολεῖον, αὐτόθι 764D (ἐν τῷ πληθ.)· ὅθεν, ἐκ φοιτήσεως τινός, ἐκ τοῦ σχολείου τινός, Παυσ. 5. 17, 4.

φοιτητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ φοιτᾶν, παρά τινα Πλάτ. Θεαίτ. 161E.

φοιτητήρ, ῆρος, ὁ, = **φοιτητής**, Κάλουθ 99. **II.** ὡς ἐπίθ., = **φοιταλέος**, Νόνν. Διονυσ. 4. 270, κλπ.

φοιτητήριον, τό, τόπος φοιτήσεως, σχολεῖον, Οἰνόμαος παρ' Εὐσεβ. III, 388.

φοιτητής, οῦ, ὁ, ὁ συνεχῶς φοιτῶν που, ὁ συχνάζων εἴς τινα τόπον· ἰδίως μηθητής, Πλάτ. Πολ. 563A, Εὐθύδ 295D, Ἀλκ 1. 109D, Νόμ. 779D· ἥδε ἐν λεξ. **φοιτάω** I. 5· — **φοιτητής, συμφοιτητὴς** ἦσαν Ἀττικώτερα ἀντὶ τοῦ συνήθους **μαθητής**, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 400.

φοιτίζω, ποιητ. ἀντὶ **φοιτάω**, Ὕμν. Ὁμηρ 25. 8, Καλλ. Ἀποσπ. 148, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 54.

φοῖτος, ὁ, τὸ συνεχῶς φοιτᾶν που ἢ συχνάζειν· — μεταφορ., περιπλάνησις τῆς διανοίας, μανία, παραφροσύνη, σὺν φοίτῳ φρενῶν Αἰσχύλ. Θήβ. 661· οὕτω δὲ ὁ Ἔρμανν. γράφει **φοῖτος ὀρθόθριξ** ἐν Αἰσχύλ. Χο. 32. (Ὁ Κούρτ. τὴν ῥίζαν τῆς λέξεως θεωρεῖ τὴν αὐτὴν καὶ τοῦ **φύω**, ἴδε Gr. Et. ἀρ. 417.)

φολίδόομαι, καλύπτομαι διὰ φολίδων, τὰ κατὰ τὴν κοιλίαν μέρη πεφολίδωται στοιχηδὸν Ὠριγέν. κατὰ Κέλσ. σ 221, Ἀέτιος 28 παρὰ Schneid r Hist. piscc. σ. 349.

φολιδώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων ἐπιφάνειαν κεκαλυμμένην διὰ φολίδων, Ἱππ., οὕτω καὶ **φολιδοειδής**, Παῦλ. Αἰγ. 4. 2.

φολιδωτός, ἡ, όν, ἡ ός, όν, ἴδε Ἰακώβ. εἰς Φιλόστρ. 793· —ὁ ἔχων φολίδας ἐπὶ τοῦ δέρματος, ἐπὶ ἑρπετῶν, τὸ δὲ **λεπιδωτός**, λέγεται ἐπὶ ἰχθύων, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 6, 4., 2. 17, 18., 8. 4, 1, κ. ἀλλ.· θώρακ φ., κατεσκευασμένος ἐκ μικρῶν μεταλλικῶν φολίδων ὧν ἑκάστη ἐπίκειται τῆς ἑτέρας, ὅστις ἂν θώρακ' ἔχῃ φολιδωτὸν Ποσείδιππος ἐν «Χορευούσαις» 8· διάφ. γραφ. ἀπὸ **πταλιδ-** ἐν Ξεν. Κύρ. 6 4, 2· πρβλ. pellis ahenis in plumam squamis conserta, Οὐεργ. Αἰν. 11. 771.

φολίς, ίδος, ἡ, «λέπι» τῶν ἑρπετῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ λεπὶς τῶν ἰχθύων, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ 1. 6, 4, περὶ Ζ. Μορ. 4. 11, 7, πρβλ. Ὀππ Κυν. 3. 458 εἰ καὶ ἐναλλάσσονται ἐλίσσ., Διοδ. 17. 105, κτλ.· — φ. χαλκοῦ Ἱππ. 689. 10. **II.** κηλὶς ἢ στίγμα τοῦ δέρματος λεοπαρδάλεως ἢ τοῦ πάνθηρος, Ἡλιόδ· ὅθεν πᾶν σ ίγμα ὡς αἱ λέξ. **κηλίς, σπιλάς**, Ἀπτ. Ῥόδ Α 221. **II.** φολὶς λιθοκόλλητος, ὁροχὴ ἁρμαμάξης κεκοσμημένη διὰ ψηφυθετημάτων, Διοδ. 18 26. (Πιθαν. συγγενὲς τῷ **φλόος**, ὡς **λεπὶς** τῷ **λέπω, λοπός**).

φολκός, ὁ, μόνον ἐν Ἰλ. Β. 217, ὡς ἐπίθετον τοῦ Θερσίτου κατὰ τὸ Ἐνετ. Σχόλ. Α: ὁ τὰ φάη εἱλκυσμένος, ὅ ἐστιν ἐστραμμένος, τὰς ὄψεις διάστροφος, ἀλλοίθωρος· οὕτω δὲ καὶ τὰ Σχόλ. Β, καὶ ὁ Εὐστ.· ἀλλὰ τοῦτο φαίνεται ἁπλῆ εἰκασία· ὁ Βούτμαν. (Λεξιλ. ἐν λέξ.) νομίζει πιθανὸν ὅτι σημαίνει τὸν βλαισὸν ἢ στρεβλόποδα, Λατ. valgus καὶ ἀναμφιβόλως ἡ σημασία αὕτη ἁρμόζει κάλλιον πρὸς τὴν Ὁμηρικὴν περιγραφήν. φολκὸς ἦν, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα.., διότι ἄρχεται ἀπὸ τῶν κάτω ἑρπετῶν μερῶν τοῦ σώματος καὶ χωρεῖ πρὸς τὰ ἄνω. (Περὶ τῆς ῥίζης ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὰ **φάλκ-ης, ἐμ-φαλ-κόω**, Λατιν. fulx, fulc-o, ἅπερ πάντα ἔχουσι τὴν σημασίαν τοῦ κεκαμμένου, ἢ καμπύλου).

φολλικώδης, ες, (εἶδος) παρ' Ἱππ., ὅπερ κατὰ τὸν Γαλην. = **θυλακώδης**, «φολλικώδεα· τὰ οἱονεὶ θυλακώδεα καὶ σομφά» (Γαλην. Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 592), ἐν ᾧ ὁ Ἐρωτιαν. (σ. 384) ἑρμηνεύει: «φολλικώδη, τὰ ἐφελλώδη καὶ λεπρώδη, οἱ γὰρ παλαιοὶ φόλλικας ἐκάλουν τὰς ψωρώδεις τραχύτητας».

φόλλις, εκος, ἡ, ψωρώδης τραχύτης τοῦ δέρματος, Ἐρωτιαν. σ. 384.

φάλλις, εως, ὁ, τὸ Λατ. follis, φῦσα, φυσητήριον, «μουχάνι», Ἀνθ. Π. 9 528. **II.** μικρόν τι ὁρίσμα, = **ἀβολός**, Εὐστ. 136. 13, Σουΐδ., ἀλλὰ καὶ ποσόν τι χρημάτων ἀδήλου ἀξίας, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 10. 6, 1 ἴδε Heinich. ἐν τόπῳ, Ἐπιφάν. III, 292.

φόλυς, υος, ὁ, εἶδος κυνός, Ἀντίμ. παρ' Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 32.

φόναξ, ακος, ὁ, φονικός, αἱματοχαρής, ὄνομα κυνός, Ξενοφ. Κυνηγ. 7. 5.

φονάω, ἐφετ., φόνου ἐπιθυμῶ, ἐπιθυμῶ νὰ φονεύσω, φονᾷ, φονᾷ νόος ἤδη Σοφ. Φιλ. 1209· φονώσαισιν .., λόγχαις (κατὰ τὸν Böckh, ἐπόμενον τῷ Σχολ., ἀντὶ φοινίαις) ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 117· ἐοικὼς φονῶντι Ἀἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 44· τῷ ἐξ Ἄρεως φονῶντι αὐτόθι 3. 9· φονῶν τὸ ὄμμα Φιλόστρ. 874· πρβλ. Γαλην. Ἱππ. Γλωσσ Ἐξήγ. 592, Ἐτυμολ. Μέγ 798, 10 — Καθ' Ἡσύχ.: «φονᾶν τὸ ἐπὶ φόνῳ μαίνεσθαι» καὶ: «φονώντων· πρὸς φόνον θρασυνομένων καὶ λυσσώντων». — Περὶ τοῦ τύπου ἴδε **τομάω, φαρμακάω**.

φόνεος, α, ον, = **φονικός**, Νικήτ. Εὐγεν. 7. 53.

φον-εργάτης, ου, ὁ, = **φονεύς**, Σχόλ. Νεώτ. εἰς Αἰσχύλου Θήβ. 122.

φόνευμα, τό, τὸ ὁρισθὲν πρὸς σφαγήν, περὶ τοῦ Ἴωνος, Εὐρ. Ἴων 1496.

φονεύς, ὁ, γεν **έως**, Ἐπικ. **ῆος**· αἰτ. **φονέᾰ** (πιθ. ὡς ἴαμβος), Σοφ. Ο. Τ 362, 721, κλπ.· ἀλλὰ παρ' Εὐρ. καὶ **φονέᾱ**, Ἰόρητ. εἰς Εὐρ. Ἑλέν. 876 ὀνομ. πληθ. **φονέες** Λεσβῶναξ 173. 37, συνηρ. **φονεῖς** Ἀντιφῶν 126. 36· αἰτ. **φονέας** ὁ αὐτ. 118 36., 127. 16, Λυσίας, κλπ.· ἀλλὰ συνηρ. **φονεῖς** Πλούτ. 2 162 E· (**φένω**) — «φονιάς», ἀνθρωποκτόνος. Ἰλ. Ι. 632, Σ 335, Ὀδ. Ω. 434, Ἡρόδ. 1. 45, καὶ Ἀττ.· αὐτόχειρας καὶ φονέας Ἰσοκρ. 64A· φονέας αὐτῶν Λυσί. 129. 13· μᾶλλον φονεὺς εἶναι, δικαιότερον νὰ νομίζηται ὡς ὁ φονεύς, Ἀντιφῶν 127. 28· ἀκουσίως τινὸς φ. γενέσθαι Πλουτ. Πολ. 451A — τὸ εἶφος ἐφ' ᾧ ὁ Αἴας ἔρριψεν ἑαυτόν, Σοφ. Αἴ. 1026· — ὡσαύτως ὡς θηλ., τὴν ἐμὴν φονέα Εὐρ. Ι. Τ. 585· μητέρα φονέα οὖσαν Ἀντιφῶν 111. 15, (οὕτω καὶ ὁ φονεύς, ἐπὶ γυναικός, ὁ αὐτ. 113 29)· φονέα χεῖρα, φονικὴν χεῖρα, Εὐρ. Ι. Τ. 580. 2) σοῦ φονέως μεμνημένος, τοῦ καταστροφέως μου, Σοφ. Ο. Κ. 1361. 3) μεταφορ., φονεῖς εὐσεβείας Ἀντιφῶν 126. 35.

φονεύσιμος, ἡ, ον, ὃν δύναταί τις νὰ φονεύσῃ, Σχόλ εἰς Ἰλ. Χ. 13.

φονευτήριον, τό, δημόσιον σφαγεῖον, Γεωργ. Κεδρ. σ. 459

φονευτής, οῦ, ὁ, = **φονεύς**, Ἐθ. (Δ' Βασιλ. Θ', 31, Παροιμ. ΚΒ', 13) πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 317.

φονευτικός, ἡ, όν, θηλ. τοῦ **φονευτής**, Σχόλ. εἰς Εὐριπ. Ὀρ. 261.

φονεύω, μέλλ. **-αω**, ὡς καὶ νῦν, ἀποκτείνω, «σκοτώνω», τινά Ἡρόδ. 1. 35. 211, κ. ἀλλ., Αἰσχύλ. Θήβ. 344, Σοφ., κλπ. μετὰ διπλῆς αἰτ., φόνον φ τινά Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 335· — ἀποθ., καὶ τίς φονεύει; Σοφ. Ἀντ. 1173, πρβλ. Ἰλ. 34. — Παθ. φονεύομαι, «σκοτώνομαι», Πινδ. Π. 11. 25, Ἡρ. Ι. Α. 1317, Θουκ. 8. 95. 2) ἐπὶ ζῴων, ἐὰν ζῷον .. τι φονεύῃ τινά Πλάτ. Νόμ. 873E.

φονή, ἡ, (**φένω**) σφαγή, φόνος, ἀείποτε ἐν τῷ πληθ. (πλὴν παρὰ Σουΐδ.), ἀσπαίρειν ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσιν Ἰλ. Κ. 521· μαχήσασθαι βοὸς ἀμφὶ φονῇσι Ἰλ. Ο. 633· τιθέναι τινὰ ἐν φοναῖς = φονεύειν Πινδ. Π. 11. 57· ἐν τῇσι φονῇσιν εἶναι, ἐν τῇ πράξει τοῦ φονεύειν, Ἡρόδ. 9. 76· ἐν φοναῖς πιεῖν Αἰσχύλ. Ἀγ 446, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 666, 1314, Εὐρ. Ἡλ. 1207· οὕτως ἐν παρῳδουμένῳ Τραγικ χωρίῳ, ἐν φοναῖς ἄλλυται Ἀριστοφ. Ὄρν. 1070· σπᾶν φονοῦς, διασπᾶν, παράττειν ἐν φόνῳ, δηλ. φονικῶς, Σοφ. Ἀντ. 1003 (ἔνθα ὁ Σχολ. ἡμαρτημένως λαμβάνει τὸ φοναῖς ὡς ἐπίθετ.)· ἄπεστιν ἐν φοναῖς θηροκτόνοις, ἀπουσιάζει φονεύων ζῷα ἐν θήρᾳ, Εὐρ. Ἑλ. 154. **II.** τόπος σφαγῆς, πεδίον μάχης, ἴδε Böckh εἰς Πινδ. Π. 11. 37 (56)· καὶ οὕτω τινὲς ἑρμηνεύουσι τὰ ἐν Ἰλ. Ο. 633. — Ποιητ. λέξις ἐν χρήσει ἅπαξ παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς μεταγεν. πεζογράφοις, ἡ δὲ τύπος **φόνος** εἶναι καὶ παρὰ ποιηταῖς συνηθέστερος, ἀποκλειστικῶς δὲ ἐν χρήσει ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ.

φονικός, ἡ, όν, (φόνος) ῥέπων πρὸς φόνον, αἱμοχαρής, αἱματηρός, γένος φονικώτατον Θουκ. 7. 29, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 252 C, Διοδ. 18. 33, Αἰλ. κλπ.· φ. ἀδίκημα Λυκοῦργ. 154. 29· τὸ φονικόν, διάθεσις πρὸς φόνον, φονικὴ διάθεσις, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 17, κλπ. **II.** ὁ ἀνήκων εἰς φόνον ἢ ἀνθρωποκτονίαν, φ. δίκαι Ἀντιφῶν 125. 19, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 1, 10· φ. νόμοι, περὶ ἀνθρωποκτονίας πραγματευόμενοι, Δημ. 122. 13., 528. 6,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κλπ.· φ. δικαστήριον Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 16, 2· τὰ φονικά, πράξεις φονικαί, δολοφονίαι, φόνοι, ἀνθρωποκτονίαι, Ἰσοκρ. 48C, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 20., 2. 12, 14· ὡσαύτως, τὸ φονικὸν αὐτόθι 4. 16, 2. — Ἐν χρήσει μόνον παρὰ τοῖς πεζολόγοις, ἴδε τὸ ἑπόμενον.

φόνιος, ον, καὶ ος, α, ον, ἴδε κατωτ.· ποιητ. ἐπίθ. (πρβλ. **φοίνιος**), ὁ δὲ παρὰ πεζογράφοις ἐν χρήσει τύπος εἶναι **φονικός**· ὁ ἐκ φόνου προελθών, θανάσιμος, φ. σταγόνες Αἰσχύλ. Χο. 400· τραῦμα Εὐρ. Ῥῆσ. 749. **II.** πλήρης αἵματος, ἐξ αἵματος ἀχνίζων, κεκηλιδωμένος αἵματι, χεῖρες Αἰσχύλ. Εὐμεν. 317· φ. πέλεκυς Σοφ. Ἠλ. 99· αἰχμὰ Εὐρ. Τρῳ. 819· ὄνυξ ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1089, κλπ. **2)** αἱμοχαρής, φονικός, φόνον κατεργαζόμενος, δράκων Αἰσχύλ. Πέρσ. 82· πληγή ὁ αὐτ. ἐν Χο. 312· Ἄιδας Σοφ. Ο. Κ. 1689· ὁρμὴ Ἀριστοφ. Ὄρν. 345· — μεταφορ. φ. ἄλγεα Πινδ. Ἀποσπ. 97· ἄχεα, ὀδύναι Εὐρ. Φοίν. 1031, κλπ.· ἔτι δὲ γῆρας Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 649· — οὐδέτ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., φόνια δερκόμενον Ἀριστοφ. Βάτρ. 1337. **3)** ἐπὶ ἀνεργετικῶν, κτλ., φονικός, θανατηφόρος, ἀγὼν Εὐρ. Ὀρ. 334, Ἀριστ. Ἀποσπ. 624· φ. ἔργα, φονικὰ ἔργα, φόνοι, Εὐρ. Ἠλ. 1178· φ. κατάραι αὐτόθι 1324· — περὶ τοῦ φονίου νεφέλης, Σοφ. Τρ. 831, ἴδε νεφέλη I. 2.

φονό-βαπτος, ον, ὁ βεβαμμένος εἰς αἷμα, φονόβαπτα τὰ ξίφη Κ. Μανασσ. Χρον. 1448.

φονογνώμων, ον, ὁ φονικὴν γνώμην ἔχων, φονικός, Βελθ. κ. Χρυσ. στ. 1237, ἔκδ. Μανρ.

φονόεις, εσσα, εν, αἱμακτηρός, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. (πρόσθημ.) 87a. 8, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notices et Extraits τ. 8, σ. 184.

φονο-εργός, όν, φονικός, Κ. Μανασσ. Χρον. 372, κλπ.

φονοκτονέω, μιαίνω διὰ φόνου ἢ ἀνθρωποκτονίας, Ἑβδομ. (Ἀριθμ. ΛΕ', 33, πρβλ. Ψαλμ. ΡΣ', 39). **II** φονεύω, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 234A. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 98, 99.

φονοκτονία, ἡ, φόνος, ἀνθρωποκτονία, δολοφονία, Ἑβδ. (Δ' Μακκ. Δ', 24), Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 83C, κλπ.

φονο κτόνος, ον, ὁ φονεύων, ἀνθρωποκτόνος, Ψευδοχρυσόστ. τ. 9, σ. 946C, τ. 10, 905C.

φονο-λῐβής, ές, ὁ στάζων αἷμα, θρόμβος Αἰσχύλ. Εὐμ. 164· φ. τύχη, φόνος, ἀνθρωποκτονία, ἀναίρεσις, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1427.

φονο-λουτέω, λούσ-ω, καθαρίζω ἀπὸ φόνου, φονολουτῶν τὰς χεῖρας Κ. Μανασσ. Χρον. 6565.

φονο-μοιχεία, ἡ, φόνος μετὰ μοιχείας, Ψευδοχρυσόστ. τ. 11, σ. 920B.

φονό-ρῡτος, ον, χάριν τοῦ μέτρου ἀντὶ **φονόρρ-**, ὁ στάζων αἷμα, Αἰσχύλ. Θλῆ. 939.

φόνος, ὁ, (**φένω**) ὡς καὶ νῦν, φόνος ἐν πολέμῳ ἢ ἐν θήρᾳ, Ὅμ., Ἡσ., κλπ.· φόνον καὶ κῆρα τεύχειν τινί Ὀδ. Λ. 430· φυτεύειν Β. 165· ῥάπτειν Π. 379· μερμηρίζειν Β. 325 ὀρμαίνειν Δ 843· σμικρῦναι φόνον φέρει ὀρνίθεσσι Ἰλ. Ρ. 757, κλπ.· φόνον πράσσειν Πινδ. Ν. 3. 81· ἐξεργάζεσθαι Πλάτ. Νόμ. 869A· βουλεύειν τινὶ Σοφ. Αἴ. 1055· τίθεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Κολ. 542· ἐκπορίζειν Εὐρ. Ἴων 114· ἐπὶ βελῶν, φ. προπέμπειν Σοφ. Φιλ. 105· φόνον τινὸς ἐκπρήξασθαι, ζητῆσαι καὶ λαβεῖν ἐκδίκησιν ἐπὶ τῷ φόνῳ τινός, Ἡρόδ. 7. 158· — καὶ ἐν φράσεσιν ἰοχυρῶς ποιητικαῖς, φ. συρίζειν, κινύρεσθαι, πνεῖν Αἰσχύλ. Προμ. 355, ἐπὶ Θλῆ. 123, Δγ. 1309· — ὁ φ. τινός, τὸ φονεῦσαί τινα, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 580, κλπ.· φόνος Ἑλληνικὸς μέγιστος, σφαγὴ Ἑλλήνων, Ἡρόδ. 7. 170· ὅμαιμος αὐθέντης φ. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 212· πατρῷος Σοφ. Ἠλ. 955· πολύκερως, ὄρνειος φ. ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 55, 309· φόνος ἐπὶ φόνῳ Εὐρ. Ὀρ. 1579, Ἡρ. Μαιν. 1085· γέρων φ. μηκέτ' ἐν δόμοις τέκοι Αἰσχύλ. Χο 805, κλπ.· — φ. ὑπό τινος, ἐπὶ τοῦ φονέως, Πλούτ. 3 856A· κατά τινος ἐπὶ τοῦ φονευθέντος, Διόδ. 19. 8· ἐν τῷ πληθ., φόνοι τ' ἀνδροκτασίαι τε Ὀδ. Λ. 612, πρβλ. Ἡσ. Θεογ. 228, Θέογν. 51· φόνοι, στάσεις, ἔριδες, μάχαι Σοφ Οἰδ. Κολ. 1234.

2) ὡς ναμικὸς δρος, ἀνθρωποκτονία, ἀναίρεσις, φόνου διώκειν τινά Ἀντιφῶν 142. 21· δικάζειν δίκας φόνου ὁ αὐτ. 130. 29· παραδοῦναι ὁ αὐτ. 167. 18· ἁλῶναι 136. 16, κλπ.· φεύγειν Λυκοῦργ. 166. 40· (ποιητικ., φόνον φεύγειν Εὐρ. Μήδ. 795)· ἔνοχος τῷ φόνῳ Ἀντιφῶν 112. 37· τοῦ φ. ὑπόδικος Δημ. 1264. 15· φόνου καθαρός, ἁγνὸς Πλάτ. Πολ. 451B, Νόμ. 759C· φ. ἐκούσιος καὶ ἀκούσιος Δημ. 643 κἑξ., Αἰσχύλ. Εὐμ. 483, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 962· ἐκ φόνων ἀνελέσθαι τινά ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 558, πρβλ. Ἠλ. 11· φόνων ἀπέχεσθαι Ἀριστοφ. Βάτρ. 1032· αἱ τῶν φ. δίκαι Πλάτ. Νόμ. 778D· φόνοι .. φόνοις δεδεμένοι καθαίρεσθαι αὐτόθι 870C, κ. ἀλλ. **3)** θάνατος ὡς ποινή, φ προκεῖσθαι ἠμιδόλευστον Σοφ Ἀντιγ. 36 — αἱ ἐπὶ ἑκουσίῳ φόνῳ δίκαι διεξήγοντο ἐ ὤπιον τοῦ ἄρχοντος βασιλέως ἐν τῷ δικαστηρίῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 385· αἱ δὲ ἐπὶ ἀκουσίῳ ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν, αὐ όθ. 417. — Πρβλ. φονή.

4) τὸ κατὰ τὸν φόνον χυθὲν αἷμα, Λατ. caedes, cruor, ἁμ φόνον, ἂν νέκυας Π. Κ. 298· κεῖσ' ἐν φόνῳ Ω. 610· ὡσαύτως, ἐρυθρόμενοι φόνον αἵματος = φόνιον αἷμα Π. 162· φόνον κεύθειν Ἐμπεδ. 316· μέλανι φόνῳ ῥαίνων πέδον Πινδ. Ι. 8 (7). 110· συχν. παρὰ τοῖς Τραγ., φόνου κηκὶς Αἰσχύλ. Χο. 1012· ἐμοῦσα θρόμβους οὓς ἀφεῖλκυσας φόνου ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 184· σταγόνες Σοφ. Οἰδ Τύρ. 1278· σταλαγμοὶ Εὐρ. Ἑκάβ. 241· χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ Σοφ. Αἴ. 43· ἐπὶ θυσίας, ταυρείου φόνου Αἰσχύλ. Θλῆ. 44· Ἕλλην οὗ καταστάζει φ. Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 72. **5)** πτῶμα, νεκρός, πρὶν ἴδω τὸν Ἑλένας φόνον .. κεῖμενον ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1354· ἐπὶ φόνῳ χαμαιπετεῖ μητρὸς αὐτόθι 1490. **6)** κακοῦργος ἄξιος θανάτου, «τοῦ σχοινοῦ καὶ τοῦ παλουκοῦ», «φόνους δὲ ἔλεγον οἱ Δωριεῖς τοὺς ἐπονειδίστους, ἤγουν τοὺς ἄξια φόνου δεδρακότας» Ἐτυμ. Μ 662, 4, πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 345· πρβλ. **ὄλεθρος II.** **II.** ἐπὶ τοῦ ὀργάνου τοῦ φόνου, φόνον ἔμμεναι ἡρῴεσσι, νὰ ἐπιφέρῃ, νὰ προξενῇ θάνατον, Ἰλ. Π. 144, πρβλ. Ὀδ. Φ. 24· οὕτως ὁ Πίνδ. λέγει περὶ τῆς Μηδείας ἀ Πελίαο φόνος, Π. 4. 445· — ἐν φόνῳ μαχαίρας Ἑβδ. (Ἐξ ΙΖ', 13, Δευτ Π'', 15., Κ', 13, πρβλ. Ἀριθ ΚΔ', 24). **III.** ὄνομα φυτοῦ τινος, (ἀλλαχοῦ **ἀτρακτυλές**), Θεόφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 6.

φονο-στᾰγής, ές, (στάζω) ὁ στάζων αἷμα, αἱμοσταγὴς, φονοσταγεῖς παλάμαι Κ. Μανασσ. Χρον. 2063.

φονουργία, ἡ, διάπραξις φόνου, Θεόδ. Πρόδρ. 13. 37, κλπ.

φονουργός, όν, (Ἔργω) δράστης φόνου, Σχόλ εἰς Σοφ. Ἠλ. 1150, Ἄννα Κομν. σ. 258, Νικήτ. Χων. Χρον. σ. 8, κλπ.

φονό-φυρτος, ον, (φύρω) αἵματι πεφυρμένος, φονόφυρτος ἡ σπάθη Κ. Μανασσ Χρον. 6574.

φονόω, δι' αἵματος κηλιδώνω, πεφονωμένον ἔγχος Ὁππ. Κυνηγ. 4. 192.

-φόντης, = **φονεύς**, εὑρηται μόνον ἐν συνθέσει, π.χ. Ἀργειφόντης, βροντοφόντης, κλπ., ἴδε Χοιροβοσκ. 50.

φονώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος αἵματι, ὁσμὴ φ., ὁμοία τῇ τοῦ αἵματος, Θεόφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 6. **II.** φονικός, αἱμοχαρής, Ἰωσήπ. Μακκ. 10. 17· βλέπειν φονώδεις τι Ἀλκίφρων 3. 21. **III.** πυρετὸς ὁ φ. Ἱππ. 484. 44.

φοξῖνος, ὁ, ἄγνωστός τις ποτάμιος ἰχθύς, Ἀριστ. π. τ. Ζῷα Ἱστ. 6. 13, 3., 6. 14, 2· φοξῖνος ὅλος, δηλ. ὁλόκληρος, Μνησίμαχος ἐν «Ἱπποτρόφῳ 1· 33.— Κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμ 798, 14: «φόξενος (προπαροξύν.), ἐχθὺς εὐθέως γεννώμενος ἔχων κύημα· εἶκτει δὲ ἐν ταῖς προλίμναις τῶν ποταμῶν, ὡς Ἀριστοτέλης».

φοξί-χειλος [ῐ], ὁ, στενούμενος πρὸς τὰ χείλη, στενώτερος κατὰ τὰ χείλη ἢ κατωτέρω, κύλιξ Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 25· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 666.

φοξός, ή, όν, ὁ εἰς ὀξὺ ἀπολήγων, «σουρλωτός», ἐν τῇ περιγραφῇ τοῦ Θερσίτου, φοξὸς ἦην κεφαλήν, ὀξυκέφαλος, ἔχων κεφαλὴν εἰς ὀξὺ λήγουσαν, Π. Β. 219, πρβλ. Ἀνθ. Παλατ. 10. 8, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 31, Φῶρ. Ο c. εἰς Ἱππ. ἴδε **ὀξυκέφαλος, σχινοκέφαλος.** (Ἡ ἀρχὴ τῆς λέξεως διαμένει ἀμφίβολος. Ὁ Κούρτ. ἀποδοκιμάζει τὴν παλαιὰν παραγωγὴν ἐκ τοῦ **ὀξύς**· ἀλλὰ καὶ ἡ δόξα αὐτοῦ ὅτι ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ **φώγω**, ὡς εἴ τὸ **φοξός** ἐσήμαινε τὸν πεφωγμένον εἰς ὀξὺ σημεῖον, εἶναι βεβιασμένη.)

φοξότης, ἡ, ὀξὺ σχῆμα, Σχόλ. εἰς Γαλην. παρὰ Daremberg. Notices et extr. des manuscrits médicaux μέρ. 1, σ. 109, 36.

φοξύ-χειλος, ον, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **φοξίχ-**, ὁ ἴδε.

φορά, ἡ, (**φέρω**) — **Α.** ὡς ποᾶξις, **I.** (ἐκ τοῦ ἐνεργ. φέρω) τὸ φέρειν, φορᾶς .. φθόνησις οὐ γενήσεται, οὐδείς θὰ ἀρνηθῇ νὰ σὲ φέρῃ Σοφ. Τραχ. 1212· ἐν φορᾷ, δηλ. ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 303· ψήφου φ., τὸ ψηφοφορεῖν, ψηφοφορία, Εὐρ. Ἰκ. 484, πρβλ. Πλάτ. Νόμ 948E· ἡ φ. καθάπερ πεττῶν, ἡ κίνησις ὡς ἡ τῶν πεττῶν ἐν τῷ παιγνιδίῳ, αὐτόθι 739A.

2) ἡ κτῆσις ἢ ἡ καταβολὴ χρημάτων ἢ φόρου, χρημάτων Θουκ. 1. 96· δασμοῦ, δασμῶν Πλάτ. Νόμ. 706B, Ξεν. Κύρου Παιδ. 8. 6, 16· αἱ ὑπόλοιποι φοραὶ Λυσ. Ἀποσπ. 2. 5, πρβλ. κατωτ. B. I. 2 **3)** παραγωγή, πρὸς τὴν τοῦ καρποῦ φοράν, δηλ. τὴν καρποφορίαν, Θεόφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 14, 5, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀφορία**. Πλάτ. Πολ. 546A, πρβλ. Ἀριστ. περὶ Ζῴων Γεν. 3. 1, 15· ἐπὶ ζῴων, Αἰλ. περὶ Ζῴων 17. 40, Γεωπον.

II (ἐκ τοῦ παθ. φέρομαι) τὸ φέρεσθαι, κινεῖσθαι, ἐπὶ τῆς κινήσεως τῶν οὐρανίων σωμάτων, ἡ .. θεία τοῦ ὄντος φ. Πλάτ. Κρατ. 421B, πρβλ. Τίμ. 39B, 81A· ἡ .. ξύμπασα οὐρανοῦ φ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 897C· ἡ τῶν ἄστρων φ. καὶ τοῦ ἡλίου ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 451G, πρβλ. Συμπ. 188B· ἡ φ. καὶ κίνησις ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 434C, ἐν Θεαιτ. 152D· ὁρίζεται δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτ. ὡς κίνησις κατὰ τόπον ποί, Φυσ. 7. 2, 1, περὶ Οὐραν. 1. 2, 2, π. Γενέσ. κ. Φθορ 1. 4, 6· ἡ κίνησις πόθεν ποί, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 10. 4, 3· φορᾷ ἴέναι, κινεῖσθαι Πλάτ. Πολ 617B, Πολιτικ. 269E· κυκλεῖσθαι .. τὴν αὐτὴν φ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ 617A.

2) ἡ ἔκτασις ἐντὸς τῆς ὁποίας κινεῖταί τι, ἡ τῶν χειρῶν φ Ἱππ. Προγν. 38· σφαῖρας φοραὶ Πλάτ. Νόμ. 898B· ἡ φ. ἀκοντίου, ἡ γραμμὴ ἣν διατρέχει τὸ ἀκόντιον, τοῦ παιδὸς ὑπὸ τὴν τοῦ ἀκοντίου φορὰν ὑποβραμόντος Ἀντιφῶντος Τετραλογ. Β, 13, Ἀπολογ. Φόνου Ἀκουσ. 4. **3)** ὁρμητικὴ κίνησις,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροια

ὁρμή, Λατ. impetus, φ. πραγμάτων, ἡ βία τῶν περιστάσεων, Δημ. 316. 27· ἐπὶ κυμάτων, Φίλων 1. 14· πινέτω κατὰ φορὰν ἡμικοτύλιον, κάθε φοράν, Ἱππ. (;)· πρβλ. φέρω Β. 4) ἐπὶ προσώπων, ὁρμητικὴ κίνησις, ὁρμή, ἡ τοῦ πλήθους φ. Πολύβ. 10. 4, 3, πρβλ. 30. 2, 4· πρὸς τὸν νεωτερισμὸν Πλουτ. Γάλβ. 4· παῖς .. φορᾶς μεστὸς ὁ αὐτ. ἐν Θεμιστ. 2, πρβλ. Wytt. εἰς 2. 132D.

Β. ὡς πρᾶγμα, **I.** τὸ φερόμενον. **1)** φορτίον, μίαν φ. ἐνεγκεῖν Πλουτ. Ἀντών. 68 **2)** εἰσφορά, Ἑλληνοταμίαι .., οἳ ἐδέχοντο τὸν φόρον· οὕτω γὰρ ὠνομάσθη τῶν χρημάτων ἡ φορὰ Θουκ. 1. 96, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 3. 1, 34, Δημ. 547. 17· σωτηρίας φορὰν πλήρη φέροντα τῇ πατρίδι ὁ αὐτ. 776. 10· ἴδε ἄνωτ. Α. Ι. 2, καὶ πρβλ. **εἰσφορά, φόρος**· οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἤθελον νὰ μεταχειρίζωνται τὴν λέξιν ἐπὶ τῶν ἰδίων φόρων, οὓς ἐκάλουν **συντάξεις**·— προσέτι ἐπὶ εἰσφορᾶς εἰς ἔρανον, φέρομεν γὰρ ἄνθρωποι δέκα ἔρανόν τινα, οὐ φέρει δὲ τούτων τὴν φορὰν οὐδεὶς Ἀντιφάνης ἐν «Κνοιθιδεῖ ἢ Γάστρωνι» 1. 9. **3)** τὸ παραγόμενον, καρπός, παραγωγή, ἐσοδεία, Λατ. proventus, Ἀριστ. περὶ Ζῴων Γεν. 3. 1. 15· κατανοήσας ἐλαιῶν φορὰν ἐσομένην, μεγάλην παραγωγήν, ἐσοδείαν, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 1. 11, 9, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 21, 1., 22. 3 — μεταφορ., φορὰ προδοτῶν, μέγα πλῆθος, Δημ. 245. 16, Διόδ. 16. 54· ῥητόρων Αἰσχίν. 87. 16· νόμων Πλάτ. Νόμ. 739Α. φ. γάρ τίς ἐστιν ἐν τοῖς γένεσιν ἀνδρῶν, διαδοχή, Ἀριστ. Ρητ. 2. 15, 3· ἴδε ἄνωτ. Α. Ι. 2. **II.** = **κόμιστρον** II, ἡ ἀμοιβὴ τῆς μετακομίσεως φορτίου, κόμιστρον, πόση τις ἡ φ.; Εὔπολις ἐν «Φίλοις» 7, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. σ. 293.

φοράδην [ᾰ], Ἐπίρρ., «σηκωτὰ» ἐντὸς φορείου καὶ τῶν τοιούτων, ἐπὶ νοσούντων, Εὐρ. Ἀνδρ. 1166, Ρῆσ. 888· φ. ἧκον οἴκαδε Δημ. 1263. 11· φ. ἀνοκομίζεσθαι, ἐκκομίζεσθαι, ἐχεῖσθαι Δίων Κάσσ. 56. 45, Λουκιαν. Νεκρ. Διάλ. 14. 5, Πλούτ., κλπ.· φ. ἐν κλινιδίῳ ὁ αὐτ. ἐν Κορ. 24· «φοράδην κομίζεσθαι» Πολυδ. Ϛ', 175.— Καθ' Ἡσύχ.: «φοράδην, ὁ φερόμενος βασταγμῷ». **2)** μετὰ ὁρμητικῆς κινήσεως, ὁρμητικῶς, Σοφ. Ο. Τύρ. 1310.

φορακώδης, ἴδε **φαρκιδώδης**.

φοράς, άδος, ἡ, φέρουσα καρπόν, καρποφοροῦσα, καρποφόρος, γόνιμος, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 16, 2. **II.** «φοράδα», «φοράς, φοράδος ἡ ἵππος, θηλυκῶς» Σουΐδ.·— ἐντεῦθεν ὑποκοριστ. **φοράδιον**, τό, Λατ. jumentum, Λεοντ. Τακτ. 18. § 53, Μοσχόπ. περὶ Σχεδ. σ. 43.

φορβᾰδικός, ἡ, όν, ἐπὶ ἵππων, ὁ ἐν λειμῶνι τρεφόμενος, ὅσον ἔνεστι τῇ ψυχῇ φορβαδικὸν καὶ ἀγελαῖον Πλούτ. 2. 713Β· πρβλ. **φορβάς**.

φορβαία, ἡ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **φορβεία**, Ἑβδ. (Ἰὼβ Μ', 20).— Καθ' Ἡσύχ.: «φορβαίαν· περιστόμιον, καπίστριον».

φορβαῖος, α, ον, (φορβή) παρέχων βοσκήν, νομήν, ὄρη Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 50.

φορβάμων [ᾱ], **ονος**, ὁ, ἡ, = **φορβὰς** I, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 1028. 9.

φορβάς, άδος, ὁ, ἡ· (φέρβω)·— ὁ παρέχων φορβήν, νομήν, ἢ τροφήν, φορβάδος ἐκ γαίας, τῆς παρεχούσης φορβήν, Σοφ. Φιλ. 700, Ἀποσπ. 285. **II.** ὁ ἐν ἀγέλῃ νεμόμενος, ἐν λειμῶνι βοσκόμενος, Λατ. gregalis, φορβάδες ἵπποι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τροφίαι (δηλ. θήλειαι ἵπποι τρεφόμεναι ἐν ἱππῶνι, ἐπὶ φάτνῃ), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 1 κέξ. οὕτω, πῶλος ὅπως ἅμα ματέρι φορβάδι Εὐρ. Βάκχ. 165· οἷον .. πώλους ἐν ἀγέλῃ νεμομένους, φορβάδας τοὺς νέους ἔκτησθε Πλάτ. Νόμ. 666Ε· ἐπὶ αἰγῶν, Νικ. Θηρ. 925· ἐπὶ χοίρων, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1025 — ἀπολύτως, φορβάς, κοινῶς «φοράδα», Ὀππ. Κυνηγ. 1. 385 πρβλ. **φορβαδικός**· — ὡς ἀρσεν., φ. ταῦρος Συλλ. Ἐπιγραφ. 7747. **2)** μεταφορ., λέγεται ἐπὶ γυναικῶν αἵτινες τρέφονται διὰ τῆς πορνείας, Πινδ. Ἀποσπ. 87. 11, Σοφ. Ἀποσπ. 645.

φορβασία, ἡ, = **φορβεία** I, Σουΐδ.· διάφορ. γραφ. **φορβαία**.

φορβειά, ἡ, (φορβή φέρβω) σχοινίον δι' οὗ προσδένεται ὁ ἵππος πρὸς τὴν φάτνην, «καπίστρι», Λατ. capistrum, τῆς ἐπιφατνιδίας φ. Ξεν. Ἱππ. 5. 1· ἀπὸ φορβειᾶς ἄγονται Στράβ. 709· ἐκ φ. ἕλκειν ὄνον Λουκιαν. Λούκιος. ἢ Ὄν. 51 — Καθ' Ἡσύχ.: «φορβειά· ἕλκυστρον, περιστόμιον, καπίστριον». **II.** δερμάτινον περιστόμιον ὅπερ ἐφόρουν οἱ αὐληταὶ ἵνα μετριάζωσι τὴν φωνὴν τοῦ αὐλοῦ, «φορβειαί εἰσι τὰ δέρματα τὰ περὶ τὸ στόμα τῶν αὐλητῶν προσδενόμενα, ὅπως ἂν σύμμετρον τὸ πνεῦμα πεμπόμενον ἡδεῖαν τὴν φωνὴν τοῦ αὐλοῦ ποιήσῃ» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ. 582, Ὄρν. 861· περιζῶσθαι τὴν φ. Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 2, 11· πρβλ. Πλούτ. 2. 456Β, Λεξικ. τῶν Ἀρχαιστ. σ. 967 μετάφρ. Τσιβανοπούλου· πρβλ. **κημός, στομίς, περιστόμιον, χειλωτήρ**· — ἐντεῦθεν, φυσᾷ .. φορβειᾶς ἄτερ, φυσᾷ τὸν αὐλὸν χωρὶς τοῦ ἐφεκτικοῦ τούτου μέσου, δηλαδ. ἀγρίως, ἀνωμάλως, Σοφ. Ἀποσπ. 753· ὅπερ μεταφράζει ὁ Κικέρων γράφων πρὸς Ἀττ. 2. 16, sine modo. (Πρβλ. καὶ Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 2, 11.— Καθ' Ἡσύχ.: «φορβειά· αὐλητικὴ στομίς, λέγεται δὲ καὶ ὁ χειλωτήρ».

φόρβειος, ὁ, ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ, φόρβειος τῶν ὀφθαλμῶν Ἀθαν. π. 2, σ. 342Α.

φορβή, ἡ, (φέρβω) νομή, βοσκή, τροφή, παρ' Ὅμ. μόνον ἐπὶ ἵππων καὶ ὄνων, χόρτος, Ἰλ. Ε. 202., Λ. 562· ἐπὶ ἀνθρώπων, καρποὺς ἐς φ. κατατίθεσθαι Ἡρόδ. 1. 202., 4. 121., 7. 50, 107, 119 πληρωθέντες φορβῆς καὶ οἴνου ὁ αὐτ. 1. 211· καὶ οὕτω παρὰ Σοφ. ἐν Φιλ. 43. 162· ἐπὶ ἁρπακτικῶν ὀρνέων, ὄρνισι φ. παραλίοις γενήσεται ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1065, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 348. **2)** μεταφορ., καυστικὴ ὕλη, Ἀνθ. Π. 5. 239.

φορβόν, τό, **φορβή**·— πληθ. **φορβά**, τά, μελιηδέα φορβὰ νέμοντα Ὀρφ. Ἀργ. 1118, Νόνν.

φορεᾱ-φόρος ἢ **φορειᾱφόρος**, ὁ, φέρων φορεῖον, δοῦλος, Διογέν. Λαέρτ. 5. 73, Πλουτ. Γάλβ. 25 πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 656.

φορειά, ἡ, = **βόρβορος**, πρβλ. τὰ Λατιν. foria, conforiare, Ἀρκάδ. σ. 98.

φορεῖον, τό, (φορά, φέρω) κλινίδιον, ἕδρα ἐφ' ἧς καθήμενός τις μεταφέρεται, Λατ. sella lectica, lectulus, Δείναρχ. 94. 41, Πολύβ. 31. 3, 18, Διογ. Λαέρτ. 5. 41, Πλουτ. Εὐμέν. 14, κλπ.· πρβλ. **φοράδην**. **2)** κτῆνος πρὸς μεταφορὰν φορτίων, Ἑβδ. (Γεν. ΜΕ', 17). **II.** μισθὸς ἀχθοφόρου, κόμιστρον, Πολυδ. Ζ', 133.

φόρεμα, τό, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **φόρημα**, Σουΐδ., Φώτ.· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 250.

φορεσία, ὡς καὶ νῦν, ἐνδυμασία, Βυζ., Σουΐδ. ἐν λ. Ἀντωνῖνος· καὶ **φόρεσις, εως**, ἡ, Σουΐδ. ἐν λέξ. **τριβή**.

φόρετρον, τό, κόμιστρον, μισθὸς ἀχθοφόρου, Πολυδ. Ζ', 133.

φορεύς, γεν, **έως**, Ἰων. **ῆος**, ὁ, ὁ βαστάζων ἢ φέρων τι, μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς ἦεν .., τῇ νίσσοντο φορῆες, ὅτε τρυγόῳεν ἀλωήν Ἰλ. Σ. 566 κέξ.· ἰῶν τε φορεὺς φύλακός τε βιοῖο Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 132, κλπ. **II.** ὁ μεταφέρων τινὰ ἐπὶ φορείου, Πλουτ. Ἀρτοξ. 22. **III.** ἵππος φορεύς, φορτηγός, σκευοφόρος ἵππος· ὁ αὐτ. ἐν Αἰμιλ. 19.— Καθ' Ἡσύχ.· «φορεῖς· οἱ τὴν μεταλλικὴν ὕλην ἐκκομίζοντες παῖδες, καὶ οἱ τῶν ἀσπίδων ἱμάντες, καὶ οἱ φέροντες».

φορεύω, = **φορέω**, «φορεύουσι· φοροῦσιν» Ἡσύχ., καὶ «φορεύμενα· φορούμενα» ὁ αὐτ.

φορέω, Ἐπικ. ὑποτ. γ' ἑνικ., φορέῃσι Ὀδ. Ε. 328, 1. 10· Ἐπικ. ἀπαρ., φορῆναι (ὡς ἐξ ὁριστ. φόρημι) Ἰλ. Β. 107., Η. 149, Ὀδ. Ρ. 224· καὶ φορήμεναι Ἰλ. Ο. 310 — παρατατ. ἐφόρεον (ἢ ἐφόρευν) Ὀδ. Χ. 456. 3, ἑνικ. ἐφόρει Ἰλ. Δ. 137· Ἰων. φορέεσκον Β. 770., Ν. 372· — μέλλ. φορήσω Σκόλ. 3 Bgk., (πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 632), Ξεν. Πόροι 4. 32 μεταγεν. φορέσω Ἑβδ. (Παροιμ. ΙϚ', 23), Χρησμ. Σιβ. 8. 294· — ἀόρ. ἐφόρησα Καλλίμ. εἰς Ἄρτεμ. 213, Ἐπικ. φόρησα Ἰλ. Τ. 11, (δια-, ἐκ-) Ἰσαῖος· μεταγεν. ἐφόρεσα, Ἀριστείδ., Ἑβδ., διάφορ. γραφ. παρ' Ἰσαίῳ 47. 10 — πρκμ. πεφόρηκα Ἑρμ. Ποιμὴν σ. 97.— Μέσ., μέλλ. φορήσομαι Ἡσύχ.· ἀλλ' ἐπὶ παθ. σημασ., Πλούτ. 2. 398D — ἀόρ. ἐφορησάμην (ἐξ-) Ἰσαῖος 60. 16, κλπ.· —Παθητ., ἀόρ. ἐφορήθην, ἴδε ἐμφορέω· — πρκμ. πεφόρημαι Πλάτ. Τίμ. 52Α ὑπερσ. πεφόρητο Ὀρφ. Ἀργον. 819. Θαμιστ. τοῦ φέρω, σημαῖνον ἐνέργειαν ἐπαναλαμβανομένην ἢ συνήθη (ὥστε τὸ φέρω δύναται νὰ τεθῇ ἀντὶ τοῦ φορέω, ἀλλ' οὐχὶ τὸ φορέω ἀντὶ τοῦ φέρω, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 585), ἵπποι οἳ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλείωνα Ἰλ. Β. 770, πρβλ. Κ. 323 τά τε νῆες φορέουσιν Ὀδ. Β. 390· ἐπὶ δούλης, ὕδωρ ἐφόρει Κ. 358, πρβλ. Ἰλ. Ζ. 457· μέθυ οἰνοχόος φ. Ὀδ. Ι. 10· θαλλὸν ἐρίφοισι φ. Ρ. 224· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, μεταφέρω τῇδε κἀκεῖσε, παραφέρω, παρασύρω, ἄχνας ἄνεμος φορέει Ἰλ. Ε. 499, πρβλ. Φ. 337, Ὀδ. Ε. 328· κύμαθ' ἁλὸς .. φορέουσι θύελλαι Μ. 68· τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φ. Ζ. 171· οὕτως, ἀγγελίας φορέω, φέρω ἀγγελίας συνήθως, ὑπηρετῶ ὡς ἀγγελιαφόρος, ἔχω τὸ ἔργον τοῦ ἀγγελιαφόρου, Ἡρόδ. 3. 34 (ἀγγελίην φέρω, σημαίνει ἁπλῶς φέρω ἀγγελίας, δίδω εἴδησιν (ἅπαξ), αὐτόθι 53) φ. θρεπτήρια, ἐπὶ τοῦ Οἰδίποδος φέροντος πάντοτε τὴν τροφήν του ἐντὸς πήρας ὥς τις ἐπαίτης, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1262. **2)** συνηθέστατα ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὁπλισμοῦ καὶ τῶν ὁμοίων, φέρω συνήθως, εἶμαι ἐνδεδυμένος, φορῶ, ὡς τὸ Λατ. gesto, [σκῆπτρον] ἐν παλάμῃς φ. δικασπόλοι Ἰλ. Α. 238· μίτρης δ', ἣν ἐφόρει Ξ. 137· θώρηξ χάλκεος, ὃν φορέεσκε Ν. 372· πρβλ. Ὀδ. Ο. 127, Ἡρόδ. 1. 71, κλπ.· οὕτω παρ' Ἀττ., ἐσθήματα φοροῦντ' ἐκείνῳ ταὐτὰ Σοφ. Ἠλ. 269· στολὰς ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Κολ. 1357· ἐμβάδας Ἀριστοφ. Ἱππ. 872· ἱμάτιον ὁ αὐτ. ἐν Πλαν. 991, Πλάτ. Θεαίτ. 197Β· δακτύλιον Ἀριστοφ. Πλ. 883· ἀκολούθως. **3)** ἐπὶ ἰδιοτήτων ψυχῆς καὶ σώματος, ἔχω, ἀγλαΐας φορέειν, εἶμαι πομπώδης ἢ λαμπρός, Ὀδ. Ρ. 246· φ. ὄνομα Σοφ. Ἀποσπ. 573· ἦθος ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιγ. 705· ἕνα γομφίον μόνον φ. Ἀριστοφ. Πλ. 1059· λῆμα θούριον ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 757· γλῶτταν Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Διὶ Κακουμένῳ» 4· μάλιστα συναπτομένου καὶ πεσσοδιορισμοῦ ἢ κατηγορουμένου, σκέλεα φ. γεράνου Ἡρόδ. 2. 76· ἰσχυρὰς φορ. τὰς κεφαλὰς ὁ αὐτ. 3. 12, πρβλ. 101 ποδώκη τὸν τρόπον .. φ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 258 γένειον διηλιφὲς φ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σοφ. Ἀποσπ. 148· ὑπόπτερον δέμας φ. Εὐρ. Ἑλ. 618· θούριον λῆμα φορ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 757· ῥύγχος φορῶν ὕειον ᾐσθόμην τότε Ἀναξίλας ἐν «Καλυψοῖ» 1· καλάμινα σκέλη φ. Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 2, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 13· ἵνα θεωρῶσ' οἱ παρόντες τὸ στόμα ὡς κομψὸν φορεῖ Ἄλεξις ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1. 21· ὡσαύτως. 4) ὑπομένω, ὑποφέρω, Πλούτ. 2. 692C, Ὀππ. Κυνηγ. 1. 297. II. Παθ., φέρομαι ἢ μεταφέρομαι βιαίως, μεθ' ὁρμῆς, ἐν ῥοθίοις Αἰσχύλ. Θήβ. 362· φορούμενος πρὸς οὖδας Σοφ. Ἠλ. 752· κόνις δ' ἄνω φορεῖτ' αὐτόθι 715· ἄνω τε καὶ κάτω φ. Εὐρ. Ἰκ. 689· πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φ. ὁ αὐτ. ἐν Ἐκ. 29· πεφ ρημένον ἀεί, πάντοτε ἐν κινήσει, Πλάτ. Τίμ. 52Α· — ἐντεῦθεν, παρασύρομαι ὑπὸ τῆς θυέλλης, Ἀριστοφ. Εἰρ. 144· ποσσὶ φ. Θεόκρ. 1. 83, πρβλ. Βίωνα 1. 23·—μεταφορ., φορήσεται ἐν φήμαις Πλούτ. 2. 398D, πρβλ. Πλάτ. Ἐπινομ. 976Α. 2) μεταφέρομαι, λαμβάνομαι, ἐν ταρσοῖς καλάμου πηλὸν ἐνείλλοντες, ἐσέβαλλον ἐς τὸ διῃρημένον, ὅπως μὴ διαχεόμενον, ὥσπερ ἡ γῆ, φοροῖτο, «διὰ νὰ μὴ σκορπίζηται καθὼς τὸ ἁπλοῦν χῶμα καὶ τραβᾶται ἔσωθεν πρὸς τὴν πόλιν» (Δούκας), Θουκ. 2. 76. III. Μέσ., λαμβάνω δι' ἐμαυτόν, λαμβάνω συνήθως, Εὐρ. Ἑλ. 309· λευκανίηνδε φορεύμενος, θέτων τροφὴν εἰς τὸ στόμα του, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 192· πρβλ. ἐμφέρομαι, προσφέρομαι.

φορηδόν, Ἐπίρρ., = **φοράδην**, «σηκωτά», «κουβαλητά», φ ἄρασθαί τι Λουκ. Τίμ. 21.

φόρημα, τό, τὸ φερόμενον, μεταφερόμενον, φορτίον, Λατ. gestamen, Σοφ. Φιλ. 474 μεταφορ., ἄχθος, βάρος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 258, Εὐρ. Ἀποσπ. 644· φ. ἄσηρον Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802· οἷον φ. ὁ φόβος Ξεν. Κύρ. 3. 1, 25, πρβλ. Ἱέρ. 8, 10. 2) ὅ,τι φορεῖ τις, κόσμημα, στολίδιον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 310· βουβάλια, καρπῶν παρθένου φορήματα, κοσμήματα χρυσᾶ περιτιθέμενα τῷ καρπῷ τῆς χειρὸς παρθένου, Δίφιλος ἐν «Παλλακῇ» 1· ἡ χλαῖνα ἡρωικὸν φ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 458 πρβλ. Διον. Ἀλ. 2. 72, Πλουτ. Δημοσθ. 20, Λουκ., κλπ. 3) λέγεται ἐπὶ κιθάρας ὡς παρὰ Λατίνοις τὸ gestamen, Παυσ. 9. 30, 2. 4) ὡς μετάφρασις τοῦ Λατιν. ferculum, φορεῖον ἐφ' οὗ ἐν πομπαῖς τὰ λάφυρα καὶ αἱ τῶν θεῶν εἰκόνες ἐφέροντο, Πλουτ. Σύλλ. 38, Λούκουλλ. 37.

II. περιληπτικῶς, οἱ φορεῖς, Πολύβ. 8. 31, 7.

φορήμεναι, φορῆναι, ἴδε τὸ ῥῆμα **φορέω**.

φόρησις, εως, ἡ, τὸ φορεῖν, τῶν πιλωτῶν Διον. Ἀλ. 2. 64· ἱματίου Ἀθήν. 220Α·—φόρεσις παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφάν. Ὄρν. 156. II. = **φορά** II, τὸ φέρεσθαι, Διον. Ἀλ. 2. 49.

φορητέος, έα, έον, ὃν δεῖ φορεῖν, Κλήμ. Ἀλεξ. 288.

φορητός, ή, όν, καὶ ός, όν, Λουκ. ῥηματ. ἐπίθ., I. φερόμενος, πλανητός, Πινδ. Ἀποσπ. 58. 6· φ. ὕδωρ Στράβ. 146· φ. ἐπὶ δελφίνων Πλούτ. 2. 163C· ἐπὶ τῶν πλανητῶν, ὁ πλανώμενος, Πολυδ. Δ', 156. 2) ὃν δύναταί τις νὰ μετενέγκῃ, νὰ μετακινήσῃ, οἰκίαι Φίλων 2. 238· ἱερὸν αὐτόθι 146· μεταφορ., ἄστατος καὶ φ., συνεχῶς κινούμενος, ὁ αὐτ. 1. 219· φύσις φ. καὶ μετάβολος Πλούτ. 2. 428B. II. ὃν δύναταί τις νὰ φέρῃ, νὰ ὑποφέρῃ, ἢ ὑπομείνῃ, «ὑποφερτός», Αἰσχύλ. Πρ. 979 Κύπρις γὰρ οὐ φορητὸν Εὐρ. Ἱππ. 443· φορητὸς ἡ ᾠδὴ Λουκ. περὶ Ὀρχ. 27, πρβλ. Τίμ. 23.

φόριγγες, αἱ, «τὰ ὕδνα» Ἡσύχ.

φόρῐμος, ον, καρποφόρος, γόνιμος, δένδρον Ἀνθ. Π. 9 414 «λυσιτελής» Ἡσύχ. II. ἡ φορίμη, εἶδος στυπτηρίας, Διοσκ. περὶ Εὐπορίστ. 1 52.

φορίνη, [ῐ], ἡ, τὸ δέρμα ἢ ἡ δορὰ παχυδέρμων ζῴων, μάλιστα δὲ τοῦ χοίρου, Ἱππ. 404. 55, Ἀθήν. 381C, κλπ.· ἔνδυμα ἐκ τοιούτου δέρματος πεποιημένον, Πλούτ. 2. 57Α· ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ ῥινοκέρωτος, Αἰλ. περὶ Ζ. 17. 44· τοῦ βοός, Εὐστ. 1915. 13· τοῦ χαμαιλέοντος, Αἰλ. περὶ Ζ. 33·—ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου δέρματος, Ἀντιφῶντος Ἀποσπ. 115, Ἀριστομένης ἐν «Γόησι» 6· πρβλ. Wytt. εἰς Πλούτ. ἔνθ' ἀνωτ.

φορίνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φορίνη**, ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ ὀφθαλμοῦ παχυνθεῖσα, «φορίνιον γὰρ λέγεται τὸ παχυνθὲν δέρμα τοῦ ὀφθαλμοῦ» Φώτ. 427, 12, ἐν λέξ. **πεφοριῶσθαι**.

φορῐνόομαι, Παθ., καλύπτομαι ὑπὸ παχείας μεμβράνης, ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, Λυσίας παρ' Ἁρποκρ. ἐν λέξ. **πεφοριῶσθαι**, Meineke εἰς Εὐφορίωνα 143, καὶ ἴδε **φορίνιον**.

φόρκες, αἱ, τὸ Λατ. furcae, «φόρκες· χάρακες» Ἡσύχ.

Φορκίδες, [ῐ] **ίδων**, αἱ, αἱ θυγατέρες τοῦ Φόρκυνος, αἱ τρεῖς Γοργόνες, Σθενώ, Εὐρυάλη, Μέδουσα, Πινδ. Π. 12. 24, Αἰσχύλ. Πρ. 794, πρβλ. Ἀποσπ. 252, 3.

φορκίς, ἡ, «μονόφθαλμος» Ἡσύχ.

φορκός, ή, όν, λευκός, πολιός, Λυκόφρ. 477· «φορκόν· πολιόν, ῥυσόν» Ἡσύχ.

Φόρκος, ὁ, = **Φόρκυς**, Πινδ. Π. 12. 24, Σοφ. Ἀποσπ. 407. II. = **Ἔρεβος**, Λατ. Orcus, Φανοκλ. 1. 20, καὶ αὐτόθι Bach. ἴδε Müller Orchom. σ. 155, Welcker Αἰσχύλ. Τριλογ. σ. 383, πρβλ. τὸ ἑπόμ. II.

Φόρκῡν, ῡνος, ὁ, = **Φόρκυς**, Ὀδ. Α. 72, Ν. 96, 345 (ἀείποτε κατὰ γενικ.)· ὀνομ. παρὰ Παλαιφ. 32. II. ὡς τὸ **φόρκος** II, τὸ Λατ. Orcus, Εὐφορίων 52· ἐνταῦθα ὡσαύτως κατὰ γενικήν.

Φόρκῡς, ῡος, ὁ, ἀρχαῖός τις θαλάσσιος θεὸς υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς γεννήσας τὰς Γραίας, τὰς Γοργόνας καὶ ἄλλα τέρατα ἐκ τῆς Κητοῦς, Ἡσ. Θεογ. 270 κέξ.

φορμηδόν, Ἐπίρρ., (φορμὸς) ἐν εἴδει φορμοῦ, δηλ. σταυροειδῶς, «σταυρωτά», ξύλα .. φ. ἀντὶ τοίχων τιθέντες, στήνοντες σταυροειδῶς ξύλα, Θουκ. 2. 75· φ. ἐπὶ ἁμάξας ἐπιβαλόντες (δηλ. τοὺς νεκροὺς) ὁ αὐτ. 4. 48, πρβλ. Φίλωνα 2. 530, Ἀριστείδ. 2. 312, Casaub εἰς Αἰν. Τακτ. 32.

φορμιγκτής, ἀδόκιμον ἀντὶ **φορμικτής**.

φόρμιγξ, ιγγος, ἡ, εἶδος κιθάρας (ἴδε κατωτ., καὶ πρβλ. **κιθαρίζω**), τὸ ἀρχαιότατον τῶν ἐγχόρδων ὀργάνων τῶν Ἑλλήνων ἀοιδῶν, συχν. παρ' Ὁμήρῳ μάλιστα ὡς ὄργανον τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰλ. Α. 603, Ω. 63, πρβλ. Ὀδ. Ρ. 270, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 203· ἦτο δὲ κεκοσμημένη μὲ χρυσόν, ἐλέφαντα, πολυτίμους λίθους καὶ γλυφάς, ὅθεν τὰ ἐπίθετα **περικαλλής, δαιδαλέη**, κλπ.· ἑπτάχορδος (μετὰ τοὺς χρόνους τοῦ Τερπάνδρου), Πινδ. Π. 2. 130, Ν. 5. 43· ψάλλων ἐλεφαντόδετον φ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 219. 2) φ. ἄχορδος μεταφορ., τὸ τόξον, Ἀριστ. Ρητορ. 3. 11, 11.

(Συνήθως ἀναφέρεται εἰς τὸ **φέρω**, οἱονεὶ φορητὴ λύρα, ἢ τοῖς ὤμοις φερομένη Ἡσύχ. Ἀλλ' ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὴν √ΦΡΕΜ. **φρέμ-ω**· οὕτω π.χ. **βρέμεσθαι**, εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς λύρας παρὰ Πινδ. ἐν Ν. 11. 7. Κατὰ τὴν κατάληξιν συμφωνεῖ πρὸς ἄλλα μουσικὰ ὄργανα, οἷον **σάλπιγξ, σῦριγξ**).

φορμίζω, μέλλ. **-ίσω**, Δωρ. **-ίξω**, παίζω τὴν φόρμιγγα, κιθαρίζω, Ἰλ. Σ. 605, Ὀδ. Α. 155., Δ. 18, Θ. 266. II. μετ' αἰτ., ᾄδω τι πρὸς φόρμιγγα, Σαπφοῦς φορμίζων ἱμερόεντα πόθον Ἑρμησιάναξ 3. 48.

φορμικτής, Δωρ. **-μικτάς**, ὁ, ὁ παίζων τὴν φόρμιγγα, κιθαριστής, κιθαρῳδὸς ἐπὶ τοῦ Ὀρφέως, Πινδ. Π. 4. 314· ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 231· ἐπὶ τοῦ Ἀρίονος, Ἀνθ. Παλατ. 9. 308·— ἐν Νόνν. Διονυσ. 24. 238, **φορμικτήρ**, ὁ.

φορμικτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., ὁ ἀδόμενος πρὸς φόρμιγγα, καὶ πεζὰ καὶ φ. (ἐξυπακ. μέλη) Σοφ. Ἀποσπ. 15.

φορμίον, τό, ὑποκ. τοῦ **φορμός**, «πλέγμα ψιαθῶδες» (Ἡσύχ.), Ἱππῶναξ 129 (Βρκ. ἐν ταῖς προσθήκ.)· ὡσαύτως, δεσμός, δέμα, τὰ φορμία τῶν φρυγάνων Διογέν. Λαέρτ. 4. 3. II. φυτόν τι, ἴσως ταὐτὸν καὶ τὸ **ὅρμινον**, Γαλην.

φορμίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **φορμός**, μικρὸν καλάθιον, Ἀριστοφ. Σφ. 58, Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 69· χρήσιμον εἰς ἁλιείαν, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 5·— οὕτω **φορμίσκος**, ὁ, Πλάτ. Λῦσις 206Ε· «φορμίσκοι, καλαθίσκοι, πλεκτὰ ἀγγεῖα» Ἐτυμ. Μέγ. 798, 51· **φορμίσκιον**, τό, Πολυδ. Ζ', 173.

φορμο-κοιτέω, κοιμῶμαι ἐπὶ φορμοῦ, ψιάθου, Κωμικὸς ἐν Ἀν. Βεκκ. 70 5.

φορμορρᾰφέομαι, Παθ., ῥάπτομαι ὡς φορμός, περιπλέκομαι ἀδεξίως, λέξις τοῦ Δημοσθένους, ἣν ἐμπαίζει ὁ Αἰσχίνης 77. 28, φορμορραφούμεθα ἐπὶ τὰ στενά, δηλ. στενοχωρούμεθα ὡσπερανεὶ φορμίσει τισὶν ἐνραπτόμενοι.

φορμορρᾰφίς, ίδος, ἡ, βελόνη, δι' ἧς ῥάπτει τις φορμούς, Αἰν. Τακτ. 18.

φορμός, ὁ, (φέρω) σκεῦος πλεκτόν, κόφινος πρὸς μεταφορὰν γεννημάτων ἢ ἄλλων πραγμάτων, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡσ. 480· φορμ. ψάμμου Ἡρόδ. 8. 71· φ. ἀχύρων σεσαγμένοι Πολύβ. 1. 19, 13, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 174·— παροιμ., ὁ ἐν Λυκείῳ φορμὸν δούς, ἐπὶ ὑπηρεσίας γενομένης κατὰ τὴν ἀναγκαιοτάτην στιγμήν, Ἀριστ. Ρητορ. 2. 7, 3. 2) στρῶμα πλεκτόν, Λατιν. storea, Ἡρόδ. 3. 98· φ. σχίνινος Ἀριστοφ. Πλ. 542, Ἀποσπ. 227. 3) ἔνδυμα ναύτου ἐκ χονδροῦ ὑφάσματος, Θεόκρ. 21. 13, πρβλ. Παυσ. 10. 29, 8. II. μέτρον σίτου, Λυσίας 164. 33· φ. πυρῶν Ἀριστοφ. Θεσμ. 813·— περίπου ὅσον εἰς μέδιμνος, Böckh P. E. 1, σ. 111.

φορμοσίκων, ὁ, σωματώδης, πολύσαρκος, «φορμοσίκων παχύς» Ἡσύχ.

φορμοφορέω, φέρω, σηκώνω κοφίνους ἢ δέσμας φρυγάνων, εἶμαι ἀχθοφόρος, Δίων Κ. 52. 25.

φορμο-φόρος, ὁ, ἀχθοφόρος, Διογ. Λ. 9. 53, Ἀθήν. 354C· οἱ φορμοφόροι, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Ἑρμίππου.

φορμύνιος, ἡ, εἶδος συκῆς, αἱ κόλουροι καὶ φορμύνιοι .. συμφέρουσιν ἐὰν ἔχωσιν ὕδωρ Ἀνδροτ. παρ' Ἀθην. 75D.

φορο-γράφος [ά], ὁ, γραμματεὺς τοῦ φόρου, Γρηγορ. Ναζ. III. 1177Α.

φορο-θετέω λόγους, ἐμπορεύομαι αὐτούς, «τίς τῶν ἐπισκόπων τοὺς λόγους ἐφοροθέτησε;» Βασίλ. Μέγ. τ. 2, σ. 944Α.

φορολογέω, ὡς καὶ νῦν, φορολογῶ, πολλὰ μέρη τῆς Σικελίας ἐφορολόγουν Πολύβ. 1. 8, 1, πρβλ. Διόδ. 5. 32, Στράβ. 116, Πλουτ. Σύλλ. 24· ἀπολ., Πολυδ. Δ', 28.— Παθ., ὑπόκειμαι εἰς φόρον, φορολογοῦμαι, Διόδ. 19. 94.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φορολογητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **φορολογῶ**, δεῖ φορολογεῖν, Εὐστ. Πονημάτ. 242. 35.

φορολόγητος, ον, ῥημ. ἐπίθ., φόρου ὑποτελής, τινι Ἐβδ. Δευτ. Κ', 11).

φορολογία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ φορολογεῖν, εἰσπράττειν φόρον, Ἐβδ. (Α' Μακκ. Δ', 29, κ. ἀλλ.), Φίλων 2. 326.

II. φόρος, Μάρχαρ. Ροσσέτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 4697. 12.

φορο-λόγος, ον, ὁ εἰσπράττων δημοσίους φόρους, εἰσπράκτωρ, Ἐβδ. (Ὠδ Γ', 18, κ. ἀλλ.), Πλουτ. Πύρρ. 23.

φορός, όν, (φέρω) ὁ φέρων: **1)** ἐπὶ ἐνεργείας, ὁ φέρων, ὁ ὠθῶν πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐπὶ ἀνέμου, οὔριος, εὐνοϊκός, Λατιν. secundus, Πολύβ. 1. 60, 6., 31, 23, 8, Στράβ. 281, Διόδ. κλπ.· πρβλ. **ἐπίφορος**·— ὡσαύτως ἐπὶ οὐδετέρας σημασίας, ὁ τείνων πρός τινα διεύθυνσιν, κάτω Ἀριστ. Προβλ. 13. 5. — Ἐπίρρ., φορῶς κατά τι ἢ τινί, συμφώνως πρός τι, Φιλόδημ. ἐν Herk. Stud. I. σ. 32. 46. **2)** μεταφορ., φ. κύβος Λουκ. πρὸς Κρον. 4· φ. πρὸς τὴν ὑγίειαν, εὐνοϊκὸς πρὸς τὴν ὑγ., Στράβ. 262· πρὸς ἀρετὴν Πλούτ. 2. 5C. **II.** εὔφορος, καρποφόρος, γόνιμος, γῆ Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 20, 3· ὡσαύτως ἐπὶ γυναικός, Foëx. O c. H pp.

φόρος, ὁ, (φέρω) τὸ εἰσφερόμενον ἢ ἀποτινόμενον, φόρος, Λατ. tributum, πρῶτον παρ' Ἡροδ.· κυρίως τὸ χρηματικὸν ποσὸ, ὅπερ ἀποτίνουσιν οἱ ὑπήκοοι εἰς τὴν κυβερνῶσαν ἀρχήν, οἷον ὑπὸ τῶν νησιωτῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς Ἀθηναίους, = φορὰ χρημάτων Θουκ. 1. 96 (ἴδε φορὰ B. I. 2)· φόρου ἀπαγωγὴ Ἡρόδ. 1. 6, 27· ξυμμάχους φόρου ὑποτελεῖς, ὑποκειμένους εἰς τὴν ἀπότισιν φόρου, Θουκ. 1. 56 φόρον ὑποτελέειν, ἀποτίνειν φόρον, Ἡρόδ. 1. 171, πρβλ. Ἰσοκρ. 256E· ἀπάγειν Ἀριστοφ. Σφ. 707· φέρειν ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 191, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 9, Ἀθήν. 2. 1· φ. τάξασθαι Ἡρόδ. 3. 13· ἀλλά, φόρον τάσσω πόλεσι, ὁρίζω τὸν ἀναλογοῦντα ἑκάστῃ πόλει φόρον, Ἀνδοκ. 30. 21, πρβλ. Ἰσοκρ. 65E, Δημ. 690. 1, Αἰσχίνην 31. 20, 90. 20· φ. δέχεσθαι, λαμβάνειν φόρον, Θουκ. 1. 96 (ἐπὶ τῶν Ἑλληνοταμιῶν), Ξεν. Ἀθην. Πολ. 3. 2 φόρ. προσῄει, εἰσεφέρετο, εἰσεπράττετο, Ἀνδοκ. 24. 29· ὁ προσιὼν ἀπὸ τῶν πόλεων φ. Ἀριστοφ. Σφ. 657· ἐν τῷ πληθ., φόροι ἤκουσιν ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 505, πρβλ. Ἱππ. 313·— ὁ βασιλικὸς φ., ἐν Σπάρτῃ, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 123A. **2)** καθόλου, πᾶσα πληρωμὴ χρημάτων, φόρον ἀπέφερον τῷ δήμῳ Ξεν. Συμπ. 4. 32· κατὰ φόρους, «κατὰ δόσεις», Ψήφισμα παρὰ Πολυβ. 18. 27, 7·—συχν. παρὰ Πλουτ. **II.** ἐν Αἰσχύλ. Ἰκ. 674, ὁ Ahr. γράφει **φόρους** ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς καρποφορίας ἢ παραγωγῆς. **III.** ἡ Ρωμαϊκὴ ἀγορά, Λατ. forum, Σουΐδ. ἐν λ. **IV.** τοῦ βωμοῦ ἡ περικόσμησις, Συλλ. Ἐπιγρ. 8697c. — Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 29.

φοροφορέω, φέρω φόρον, «κυριευέτω δὲ καὶ τῶν ἔχει καὶ κατεσκέωσται φοροφορέων [ὁ ἀπελευθερούμενος δοῦλος] Σωτήριχος πάντων, καὶ οἱ βεβαιωτῆρες βέβαια παρεχόντω Σωτηρίχωι πάντα» Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et. F. 273, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

φορτᾰγωγέω, φέρω φορτία, Λογγῖν. 43. 4.

φορτ-ᾰγωγός, όν, ὁ φέρων φορτία, ναῦς φορτ.., φορτηγικὸν πλοῖον, ἀλλαχοῦ **φορτίς**, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ε. 250· φορταγωγὸν ναῦν φαμεν καὶ φορτηγίδα καὶ φορτωτικὴν Θωμᾶς Μάγ. 900· πρβλ. **φορτηγός**.

φόρταξ, ᾱκος, ὁ, ὁ φέρων, ἀχθοφόρος, Πολυδ. Ζ', 132.

II. ὡς τὸ **φορτικός**, ὀχληρὸς ἄνθρωπος ἢ πανοῦργος καὶ ἄθλιος, Νουμήν. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 735C.

φορτηγέω, = **φορταγωγέω**, τοῖσι πλοίοισι Ἡρόδ. 2. 96 ἐπὶ φορτηγῶν ζῴων, Λουκ. Ὄν. 33, κλπ., πρβλ. Α. Β. 71.

φορτηγία, ἡ, τὸ φέρειν ἢ μεταφέρειν φορτία, ἐμπορεύεσθαι, ἀντίθετον τῷ **ναυκληρία**, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 11, 3.

φορτηγικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς φορτηγίαν, εἰς μεταφορὰν φορτίων, πλοῖον φ., φορτηγόν, ἐμπορικόν, Θουκ. 6. 88, Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 21. **2)** φ. βρώματα, βρώματα οἷα τὰ ἐν τοιούτοις πλοίοις εὑρισκόμενα, δηλ. ἀθλία τροφή, ἐξ ἀντλίας ἥκοντα καὶ γέμοντ' ἔτι φορτηγικῶν μοι βρωμάτων ἀγωνίαις Διονύσ. Κωμικ. ἐν «Θεσμοφόρῳ» 1. 42.

φορτηγίς, ἡ, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **φορτηγός** παρὰ Πολυδ. Α', 83.

φορτ-ηγός, όν, ὁ μεταφέρων φορτία, ἔμπορος, Θέογν. 679, Σιμωνίδ. (;) 181· ναυβάτης φ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 256· αὐλητρίδας, αἵ τε τάχιστα ἀνδρῶν φορτηγῶν ὑπὸ γούνατα μισθοῦ ἔλυσαν Μεταγένης ἐν «Αὔραις» 1· φ. ναῦς (ἴδε **φορτηγικός**) Πολύβ. 1. 52, 6., 5. 68, 4, κλπ.· πλοῖον Διόδ. 14. 55., 20. 85. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 149.

φορτίζω, μέλλ. -ίσω, φορτώνω, φορτίσας τὸν ὄνον Βαβρ. 116. 3· φορτίον φ. τινά, ἐπιτίθημι φορτίον εἴς τινα, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ια', 46. — Μέσ., τὰ μείονα φορτίζεσθαι, ἐμβιβάζω εἰς πλοῖον τὸ μικρότερον μέρος τῆς περιουσίας μου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 688, πρβλ. Ἀνθ. Π. 10. 5· Ὑμήττιόν τε φορτιούμενος μέλι, καὶ νὰ φορτωθῇ Ὑμήττιον μέλι, Μάχων παρ' Ἀθην. 582F. — Παθ., φορτώνομαι βαρέα φορτία, πεφορτισμένος Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχαὶ 45, Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. ια', 28.

φορτῐκεύομαι, φέρομαι φορτικῶς, ἀγροίκως, αὐθαδῶς, ἀστεΐζομαι χυδαίως, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 13.

φορτῐκός, ή, όν, (φόρτος)· — κυρίως, ἁρμόδιος πρὸς μεταφορὰν φορτίων, πλοῖον φ., φορτηγόν, Δίων Κ. 56. 27.— Ὁ Πολυδ. Α', 83 μνημονεύει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ Θουκ. (6. 88), ἔνθα νῦν φέρεται φορτηγικοῦ πρβλ. **φόρτιμος**. **II.** ὁ ἔχων τὰς ἰδιότητας τοῦ φορτίου, καὶ μεταφορ. (πρβλ. **φόρτος II**) ἐπὶ προσώπων, ὀχληρός, ἐνοχλητικός, φ. καὶ ἐπαχθὴς Δημ. 57 ἐν τέλει· φ. τοῖς συνοῦσι Πλούτ. 2. 456E, πρβλ. 44A, κλπ.· φ. ἀκολουθῶν ὄχλῳ, ὡς ἀκολουθῶν.., Λουκ. Νιγρ. 13· — ἀκολούθως, **2)** ὡς τὸ **βάναυσος**, ἄγροικος, χυδαῖος, κοινός, πρόστυχος, ἄνθρωπος ἀμέτοχος ἐλευθερίου ἀγωγῆς καὶ παιδείας, ἰδιώτης, ἀπαίδευτος, Ἀριστοφ. Νεφ. 524· ἀντίθετον τῷ **πεδαιδευμένος**, Ἀριστ. Πολιτ. 8. 7, 6· οἱ πολλοὶ καὶ φορτικώτατοι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ χαρίεντες, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 1. 5, 1· βωμολόχοι καὶ φ. αὐτόθι 4. 8, 3· φ. καὶ νεόπλουτος Πλούτ. 2. 708C, πρβλ. 634B· οὕτω, **6)** ἐπὶ πραγμάτων, φ. κωμῳδία, χυδαία, ταπεινὴ κωμῳδία, Ἀριστοφ. Σφ. 66, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρον 236C, Meineke Com. Gr. 1. 223· φ. τὸ χωρίον Ἀριστοφ. Λυσ. 1218· φ. γέλως Κωμικ. Ἀνώνυμ. 274· δίαιτα φ. καὶ ἀφιλόσοφος Πλάτ. Φαῖδρ. 256B· φ. ἡδοναὶ ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 581D· φ. καὶ δημηγορικά, ἐπιχειρήματα χυδαῖα, πρὸς κατάκτησιν τῆς εὐνοίας τοῦ ὄχλου, ad captandum vulgus, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 482E· φ. μὲν καὶ δικανικά, ἀληθῆ δὲ ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 32A· τὸ φ. ἐρώτημα ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 435C· φορτικώτερόν τι ἐρήσομαι ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 286E· φ. ἔπαινος Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 8, 7· ἡ ἅπαντα μιμουμένη [τέχνη] φορτική, ἡ τέχνη ἡ ὁποία μιμεῖται τὰ πάντα (καὶ αὐτὰ τὰ μηδαμινά) εἶναι χυδαία, ταπεινή, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 26, 2· λέγω οὐ τοῦ φορτικοῦ ἕνεκα, οὐχὶ ἐκ χυδαίας ἀλαζονείας, Αἰσχίν. 6. 27· ἐπὶ πομπώδους ῥητορικοῦ ὕφους, Διον. Ἀλ. περὶ Λυσ. 3· τὸ φ. τῆς λέξεως, χυδαιότης ὕφους, ὁ αὐτ. περὶ Θουκ. 27· τὸ φ. καὶ στρατιωτικόν, ἐπὶ τῶν δημηγοριῶν τοῦ Ἰφικράτους, ὁ αὐτ. περὶ Λυσ. 12· τὸ φ. τῶν μέτρων Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 14· — οὕτω καί, **3)** ἐν τῷ ἐπιρρ. **φορτικῶς**, ἀγροίκως, χυδαίως, κατὰ τὸν τρόπον ἀνθρώπου ἀπαιδεύτου, Πλάτ. Θεαίτ. 183E, Πολ. 367A· φ. ἐπαινεῖν αὐτόθι 528E· φ. καὶ χύδην λέγειν Ἰσοκρ. 238A· φ. πολιτεύεσθαι ὁ αὐτ. 150D· φορτικώτερον ἢ φιλοσοφώτερον διαλέγομαι, ὁμιλῶ μᾶλλον ὡς ἀπαίδευτος καὶ ἄγροικος ἢ ὡς φιλόσοφος, Πλουτ. Σόλων 3.

φορτικότης, ητος, ἡ, χυδαιότης, Ἀριστ. Ρητορ. 2. 21, 15, Εὐστ. 1081. 8, κ. ἀλλ.

φόρτιμος, η, ον, = **φορτικός I**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 599.

φορτίον, τό, ὡς καὶ νῦν, τουτὶ πονηρὸν φαίνεται τὸ φορτίον καί μ' οὐκ ἀρέσκει Ἀριστοφ. Πλ. 352, Λυσ. 312, Ξεν. Ἀπομν. 3. 13, 6, Ἀνάβ. 7. 1. 37, κ. ἀλλ.· φέρων ἀνθράκων φ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 214· φ. βαστάζειν Τέλης παρὰ Στοβ. 1. 159 Gaisf. **2)** φορτίον πλοίου, Λυκοῦργ. 159. 43· ἀλλὰ συνηθέστερον ἐν τῷ πληθ., τὰ ἐπὶ τοῦ πλοίου φορτία, δηλ. τὰ ἐμπορεύματα, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 641, 691, Ἡρόδ. 1. 1., 2. 179, κ. ἀλλ., πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 899. 910, Σφ. 1398, Βάτρ. 573. **3)** ἐπὶ ἐμβρύου ἐν τῇ μήτρᾳ, Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 5. **4)** μεταφορ., φ. ἄρασθαι Δημ. 156. 6· μέγα τὸ φορτίον Ἀντιφάνης ἐν «Ἀγροίκῳ» 4· οὐκ ἔστιν οὐδὲν βαρύτερον τῶν φορτίων.. γυναικὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἀδήλ. 53· οὗτοι τὸ γῆρας ἐστιν.. τῶν φ. μέγιστον Ἀναξανδρ. ἐν Ἀδήλ. 2. (Ὑποκορ. μόνον κατὰ τύπον, τιθέμενον συνήθως ἀντὶ τοῦ **φόρτος** παρὰ τοῖς κωμικοῖς καὶ τοῖς πεζογράφοις· τὰ δὲ παραγγέλματα τῶν Γραμματικῶν Μοίριδος καὶ Θωμᾶ Μαγίστρου ἀποδοκιμαζόντων τὴν λέξιν ὡς μὴ Ἀττ. ἐλέγχονται ἐκ τῶν παραδειγμάτων ὡς ἡμαρτημένα).

φορτὶς (ἐξυπακ. ναῦς), **ίδος, ἡ**, ὡς τὸ ναῦς **φορτηγός**, **ὁλκάς**, **γαυλός**, πλοῖον φορτηγόν, ἐμπορικόν, ἔδαφος.. φορτίδος εὐρείης Ὀδ. Ε. 250, πρβλ. Ι. 323, Διόδ. 16. 6, Λουκ., κλπ.

φορτισμός, ὁ, τὸ ἐπιτιθέναι φορτίον, φόρτωσις, φόρτωμα, ταῦτα δὲ συμβαίνει ἀπὸ δρόμου ἢ φορτισμοῦ Ἱππιατρ. 208, 20.

φορτιώδης, ες, (εἶδος) φορτικός, ἐνοχλητικός, ὀχληρός, τὸ φορτιῶδες τῶν φόρων βάρος Τζέτζ. 263.

φορτο-βαστάκτης, ου, ὁ, φορτοφόρος, ἀχθοφόρος, Σχόλ. εἰς Πλάτ., Σουΐδ. ἐν λέξ. **Πρωταγόρας**.

φόρτος, ὁ, (φέρω) φορτίον πλοίου, Ὀδ. Θ. 163, Ξ. 296, Ἡσ. Ἔργ. 629, Ἡρόδ. 1. 1, Σοφ. Τρ. 237, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, οἷον Πλουτ. καὶ Λουκ. **2)** μεταφορ., βαρὺ φορτίον, βαρὺ πρᾶγμα, φ. χρείας, κακῶν Εὐρ. Ἰκ. 20, 1. Τ. 1306· ἔρωτος Ἀνακρ. 167 Bgk. **II.** παρ' Ἀττικ., πρᾶγμα φορτικόν, χυδαῖον, πρόστυχον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 748, Πλ. 796· πρβλ. **φορτικός**. **II.** ὕλη πραγματείας, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 1. 4 (δίς).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φορτο-στόλος, ον, πλοίου ἐμπορικοῦ φ., ὁ ἐκπέμπων πεφορτωμένον ἐμπορικὸν πλοῖον, Μανέθων 4. 134.

φορτο-φορέω, φέρω φορτίον, πιθαν. γραφ. ἐν Πλουτ. Περικλ. 26, ἀντὶ **ποντοπορέω.** 2) ἐπὶ γυναικός, εἶμαι ἔγκυος, Χρησμ. Σιβ. 2. 190.

φορτόω, φορτώνω, ὡς τὸ **φορτίζω,** τί τινι Ἡλιόδ. 3. 5. — Παθ., φορτίζομαι, φορτουμένης τοκετῷ τελειομήνου βρέφους Κ. Μανασσ. Χρον. 148, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 361.

φορυκτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **φορύσσω,** πεποικιλμένος, κάλχῃ Λυκόφρ. 864.

φορύνω [ῡ], ὡς τὸ **μολύνω,** μολύνω, κηλιδῶ, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ παθ. παρατ., σῖτός τε κρέα τ' ὀπτὰ φορύνετο, «τουτέστιν ἐμολύνετο ἢ αἵματι ἢ ἄλλως κυλιόμενα εἰς τὴν γῆν» (Σχόλ.), Ὀδ. Χ. 21· λύθρῳ ἐφορύνετο γαῖα Κόϊντ. Σμ. 2. 356, πρβλ. 3. 604 Πρβλ. **φορύσσω.**

φορύσσω, ἐνεργ. μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ. **φορύξας,** ἴδε κατωτ. — Μέσ. ἀόρ. **ἐφορύξατο** Νικ. Θηρ. 203. — Παθ., ἐνεστ· **φορύσσεται** Ὀππ. Ἀλ. 5. 269· πρκμ. **πεφόρυγμαι.** Ὡς τὸ **φορύνω,** μολύνω, μιαίνω, κηλιδῶ, φορύξας αἵματι Ὀδ. Σ. 336· ὕδατι φορύξαι, σχεδὸν ὡς τὸ **φορῆσαι,** ἀναμῖξαι, Ἱππ. 619. 49· μέλιτι ἐφθῷ φορύξαντα καὶ φυρήσαντα ὁ αὐτ. 679, 34, πρβλ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 9. 39. — Παθητ., πεφορυγμένος ἰῷ Νικ. Θηρ. 302, πρβλ. Κόϊντ. Σμ. 12. 500· ἰοῦ Ὀππ. Κυν. 1. 380· ὡσαύτως μετὰ γενικ., λύθροιο φορύσσεται Ὀππ. Ἀλ. 5. 269.

φορυτός, ὁ, πᾶν τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου παρασυρόμενον, ὅθεν (ὡς τὸ **συρφετός,** ἐκ τοῦ **σύρω**), οἷον ἄχυρα, φρύγανα, φρυγανώδη χόρτα, «σκουπίδια», «ῥοκανίδια», Λατιν. qu squil ae, ὡς τὰ συσσωρευόμενα εἰς τὴν αὐλὴν ἀγροτικῆς οἰκίας ἢ εἰς ἐργαστήριον ξυλουργοῦ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 72, πρβλ. Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 13, 6., 9. 41, 13· χρήσιμα κατὰ τὴν φόρτωσιν πηλίνων ἀγγείων ὅπως μὴ συγκρουόμενα θραύωνται, Ἀριστοφ. Ἀχ. 927· ἀλλὰ παρὰ τῷ Ἀλκίφρονι 3. 7, βρωμάτων φορυτὸς εἶναι μῖγμα ἢ ἀνάμιξις παντοειδῶν φαγητῶν. — Καθ' Ἡσύχ.: «φορυτός· φρύγανα, ἄχυρα, καὶ ἀπὸ γῆς αἰρόμενος ὑπὸ ἀνέμου χόρτος, φρυγανῶδες, συρφετός, βόρβορος, ἀκαθαρσία».

φορῶς, ἴδε **φορός, όν,** Ι. 1.

φόσσατον, ἢ **φοσσᾶτον,** τό, = τῷ Λατ. fossatum, ὄρυγμα, τάφρος, ὅπιον, Συλλ. Ἐπιγρ. 5187b. 9, Ζωναρ., Σουίδ. ἐν λέξ. **σέδετον** (ἔνθα **φωσσάτον**). 2) **στρατόπεδον,** Ἰω. Χρυσ. XI, 174F, Μαυρίκ. 12, 22, Χρον. Πασχ. 725, Μαλαλ. 30, κλπ. 3) = **στρατός,** Θεοφάν. 603, 16, Στεφ. Διάκ. 1129, 1148, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 437, 6., 453, 16, κλπ.

φοτεύει, «(Κύπριοι)· γεννᾷ» Ἡσύχ.

φουάδδει, «(Λακων.)· σωμασκεῖ» Ἡσύχ.

φούαξιρ, «(Λακων.)· «ἡ ἐπὶ τῆς χώρας σωμασκία τῶν μελλόντων μαστιγοῦσθαι» Ἡσύχ.

φοῦ, τό, ἀγρία νάρδος, βαλεριάνα, Διοσκ. 1. 10.

φοῦ, = **φεῦ,** (Λατ. phu, Γερμ. pfui) τῶν κακῶνι Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθηναίῳ 277 F. ἔκδ. Mein.

φοῦϊξ, «(Λακων.)· «φῦσιγξ» Ἡσύχ.

φούλλικλος, ὁ, (συνηθ. οὐδ. **φούλλικλον,** τό), «ὅτι τὸ φούλλικλον καλούμενον, ἦν δὲ ὡς ἔοικε σφαιρίον τι, εὗρεν Ἀττικὸς Νεαπολίτης παιδοτρίβης, γυμνασίας ἕνεκα Πομπηίου Μάγνου» Ἀθήν. 14F, Λατιν. follic lus.

φουμῶσος τυρός, ὁ, εἶδος τυροῦ, Ἀθήν. 113C.

φουρνάκιος, α, ον, ὁ ἐν κλίβανι (φούρνῳ) ὠπτημένος, Ἀθήν. 113B· οὕτω, **φουρνίτης,** ὁ, φουρνίτου ἄρτου Γαλην. τόμ. 13, σ. 607.

φουρνο-πλάστης, ου, ὁ, κεραμεύς, Τιμ. Λεξ. 149 πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λέξ. **ἐπνοπλάθαι.**

φοῦρνος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Λατ. furnus, Ἀθήν. 113C, Ἐρωτιαν. ἐν λέξ. **ἐπνός.**

φοῦσα, Βοιωτ. ἀντὶ **φῦσα,** μετοχ. θηλ. ἀορ. β' τοῦ **φύω** Κόριννα 21.

φοῦσκα, ἡ, τὸ Λατ. posca, ὄξινος οἶνος, Ἀλέξ. Τραλλ. 7. 295.

φόως, τό, κατ' Ἐπικ. ἐπέκτ. ἐκ τοῦ **φῶς,** ὅπερ καὶ αὐτὸ γίνεται κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ **φάος,** φῶς, συχν. παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλὰ μόνον κατ' ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ. τοῦ ἑνικ., ὅθεν ἄκλιτον. — Καθ' Ἡσύχ.: «φόως· φῶς χαρά· σωτηρία», καὶ: «φόως ἐρέουσα (Ἰλ. Β. 49)· τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου σημαίνουσα» (διορ. σημανοῦσα).

φόωσδε, εἰς τὸ φῶς, εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, Ἰλ. Β. 309, Τ. 103, κλπ.

φράγδην, Ἐπίρρ., πεφραγμένως, ὠπλισμένως, ἐνόπλως, Βατραχομυομ. πρὸ τοῦ στίχ. 254 κατὰ τὸν Βαρνέσ. κώδ.

φραγέλλη, ἡ, = τῷ ἑπομ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 724.

φραγέλλιον, τό, **φραγελλόω,** τὰ Λατ. flagellum, flagellare, μάστιξ, μαστιγῶ, Εὐαγγ. κ. Ἰω. β', 15· πρβλ. **φλαβέλλιον.**

φράγμα, τό, (φράσσω) φραγμός, φράκτης, πρόφραγμα, Ἡρόδ. 8. 52, Πλάτ. Πολιτικ. 279D. 2) καθόλου, ἀμυντήριον, φρ. μετώπων, ἐπὶ τῶν κεράτων ἐλάφου, Ἀνθ. Π. 6. 110· ἐπὶ τοῦ μέλανος ὑγροῦ τῆς σηπίας, Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 4. 5, 12· ἐπὶ τῶν βλεφάρων, ὁ αὐτ. περὶ Ψυχῆς 2. 9, 13.

φραγμίτης, [ῑ], **ου,** ὁ, ὁ ἐν τοῖς φραγμοῖς φυόμενος, ἄλιμος, θάμνος ἐστὶ φραγμίτης Διοσκ. 1. 121.

φραγμός, ὁ, (φράσσω) φράξιμον, ἀλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν πηγῆς δι' ὤτων φραγμὸς Σοφ. Ο. Τ. 1387. **Π.** ὡς τὸ **φράγμα,** φράκτης, Ξεν. Κυν. 11, 4. κλπ.· ἐπὶ τοῦ φράκτου ὁ ὁποῖος κατεσκευάσθη ἑκατέρωθεν τῆς ὑπὲρ τὸν Ἑλλήσποντον γεφύρας, Ἡρόδ. 7. 36· ὀχύρωμα, αὐτόθι 142· — λέγεται προσέτι ἐπὶ τοῦ διαφράγματος (ἴδε **φρὴν** Ι), Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 10, 3 ἐπὶ τοῦ κολεοῦ τῶν κανθάρων, αὐτόθι 4. 6, 4· ἐπὶ τῶν ὀδόντων (ἕρκος ὀδόντων), Παῦλ. Αἰγ., πρβλ. Πολυδ. Β', 93.

2) τόπος διὰ φράκτου ἀποκεχωρισμένος, περιπεφραγμένος, οἱονεὶ μάνδρα, Ἀνθ. Π. 9. 343. 3) μεταφορ., διαχώρισμα, μεσότοιχον, Ἐπιστ. πρὸς Ἐφεσ. β', 14· — ἐπὶ ἀνθρώπου ἔχοντος δασεῖαν γενειάδα, Λουκ. Ψευδολ. 27.

φραγμόω, περιφράττω, τὰ στοιχεῖα φραγμώσας ὅλα Γεωργ. Πισίδ. Ἑξαήμ. 146.

φραγμών, ῶνος, ὁ, φράκτης, Γλωσσ.

φράγνῡμι, = **φράσσω,** κελεύθους φράγνῦτε Ἀνθ. Παλ. 7. 391, πρβλ. Πλουτ. Καίσ. 24, Σερ. ὠρ. 21, κλπ. — Μέσ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 336, Πλουτ. Φωκ. 11. πρβλ. **ἀποφράγνυμι.**

φρᾰδάζω, (φραδή) καθιστῶ τι γνωστόν, ποιῶ δῆλον, γᾶν φράδασσε (ποιητ. ἀόρ. α') Πινδ. Ν. 3. 45· — οὕτω, **φραδεύω,** Ἡσύχ.· **φραδάω,** = **βουλεύομαι,** Ἀρκάδ. 155. 17.

φραδᾰτήρ, ῆρος, ὁ, γραμματεύς, συμβολαιογράφος, Ἐπιγραφ. Σικελ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5426,-27.

φρᾰδή, ἡ, (φράζω) ποιητ. ὄνομα, γνῶσις, τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φραδαὶ Πινδ. Ο. 12. 13. **Π.** προαγγελία, προειδοποίησις, θεόθεν.. φραδαῖσιν Αἰσχύλ. Χο. 940, πρβλ. Φοιν. 667, Θεόκρ. 25. 52· ἀφθέγκτου μηνυτῆρος φραδαῖς, δηλ. διὰ τῆς ὀσφρήσεως, Αἰσχύλ. Εὐμ. 245. — Καθ' Ἡσύχ.: «φραδαῖσι (Εὐρ. ἔ.θ' ἀνωτ.) βουλαῖς». — «φραδῇ· φρονήσει, συνέσει» ὁ αὐτ.

φρᾰδής, ές, γεν. **έος,** φράδμων, συνετός, ἀντίθετ. τῷ **ἀφραδής.** φραδέος νόου, «συνετοῦ νοῦ καὶ ἄριστα βουλεύεσθαι δυναμένου» (Σχόλ.), Ἰλ. Ω. 354. Ἐπίρρ. **φραδῶς,** «φραστικῶς, φανερῶς» Ἡσύχ.

φραδμοσύνη, ἡ, ποιητ. ὄνομα, εὐφυΐα, νόησις, δεξιότης, ἐν τῇ δοτ. πληθ., φραδμοσύνῃσιν Ὑμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 99, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 243, Θεογον. 626, κλπ.· ἐν τῷ ἑνικῷ **φραδμοσύνῃ,** Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 647. — Καθ' Ἡσύχ.: «φραδμοσύνη· σκέψις, βουλή, νόησις».

φράδμων, ον, γεν. **ονος,** συνετός, νοήμων, ὀξύς, ἔμπειρος, οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα δῖον ἔγνω, «ὁ δὲ λόγος· οὐδὲ ὁ πάνυ γνώριμός φησι καὶ συνήθης τῷ Σαρπηδόνι ἠδύνατο γνωρίσαι αὐτόν, διὰ τὸ αἵματι καὶ κόνει πεφῦρθαι» (Σχόλ.), Ἰλ. Π. 638, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 3. 57.

φράζω· ποιητ. παρατ. **φράζον** Πινδ. Ν. 1. 93· μέλλ. **φράσω** Ἀττ. — ἀόρ. α' **ἔφρᾰσα** Ὕμν. Ὁμηρ. εἰς Ἀφρ. 128, εἰς Ἑρμ. 442, Ἡρόδ., κλπ.· Ἐπικ. **φράσα** Ὀδ. Δ. 22· φράσσα Πινδ. Π. 4. 208· — πρκμ. **πέφρᾰκα** Ἰσοκρ. 101A· — Ἐπικ. ἀόρ. β' **πέφρᾰδον, ἐπέφραδον** ἐν χρήσει παρ' Ὁμ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ γ' προσ. (ἐν Ὀδ. Δ. 273., Θ. 142, πέφραδε εἶναι προστ.)· εὐκτ. **πεφράδοι** Ἰλ. Ξ. 335· ἀπαρ. **πεφραδέειν, πεφραδέμεν** Ὀδ. Τ. 477., Η. 49· α' πρόσωπ. **ἐπέφραδον** μόνον ἐν Ἰλ. Κ. 127· — Μέσ. καὶ παθ. **φράζομαι.** Ἐπικ. προστ. **φράζεο, φράζευ** Ἰλ. Ε. 440., Ι. 251· ἀπαρ. **φράζεσθαι** (ἐν χρήσει ἀντὶ προστ.) Ὀδ. Λ. 294· Ἐπικ. γ' ἐνικ. παρατ. **φράζετο, φραζέσκετο** Λ. 624, Ὕμν. Ὁμηρ. εἰς Ἀπόλλ. 346· — μέλλ. **φράσομαι** Ἰλ. Ο. 234, Ἐπικ. **φράσσομαι** Ὀδ. Π. 238· — ἀόρ. α' **ἐφρασάμην** Ρ. 161, Ἐπικ. **φρασάμην** Ψ. 75· γ' ἐνικ. καὶ πληθ. **ἐφράσσατο, φράσσαντο** Δ. 529, Ἰλ. Ο. 671· προστ. **φράσαι** Ὀδ. Ω. 331· Ἐπικ. γ' ἐνικ. τῆς ὑποτ. **φράσσεται** αὐτόθι 217· Ἐπικ. ἀπαρ. **φράσσασθαι** Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 3. 57· — ἀόρ. παθ. **ἐφράσθην** Ὀδ. Τ. 485., Ψ. 260, Ἡρόδ. 1. 84, Εὐρ. Ἐκ. 546· — παθητ. πρκμ. **πέφρασμαι** Αἰσχύλ. Ἰκ. 437, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 209· μετοχ., **προ-πεφραδμένος** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 653. — Ὁ μέσ. ἀόρ. εἶναι κυρίως Ἐπικ. εἰ καὶ ἀπαντᾷ ὡσαύτως παρὰ Σόλωνι 4. 4., 31. 1, ἐν Ἀρχιλόχῳ 88, ἐν Αἰσχύλ. Χο. 113, ἐν Εὐρ. Μηδ. 653. (Ἐκ τῆς √ΦΡΑΔ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ **πέφραδον** καὶ ταῖς λέξεσι **φραδ-ή, φραδ-ής, φράδ-μων, φραδ-μοσύνη.**) Δεικνύω, ὑποδεικνύω, δηλῶ (ἡ μόνη σημασία τῆς λέξ. παρ' Ὁμ. κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ.), ἐς χῶρον ὃν φράσε Κίρκη Ὀδ. Λ. 22, πρβλ. Ἰλ. Ψ. 138· ἦ οἱ Ἀθήνη πέφραδε δῖον ὑφορβὸν Ὀδ. Ξ. 3· σήματ' .., τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς, ἔδειξε, Τ. 250, Ψ. 206 μῦθον πέφραδε πᾶσιν, δεῖξον, κάμε γνωστὸν τὸ λόγον εἰς πάντας, κατ' Εὐστάθ. «πέφραδε ἀντὶ τοῦ εἰπέ», Δ. 273, πρβλ. Θ. 142· οὕτω, δεῖξε καὶ ἔφρασε Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 128 φράσσατέ μοι δόμους, δείξατέ μοι .., Πινδ. Π. 4. 207· ἔφρασε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴν ἀτραπὸν Ἡρόδ. 7. 213· ἀπολ., φωνῆσαι μὲν οὐκ εἶχε, τῇ δὲ χειρὶ ἔφραζε ὁ αὐτ. 4. 113· ἀντὶ φωνῆς φράζε .. χερὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1061. 2) κυρίως, δεικνύω, δηλῶ, ἐξηγοῦμαι, φανερώνω, λέγω, διακηρύττω, ἐκφράζομαι, λόγον, ἔπος, ὄνομα Πινδ. Ο. 2. 108, Αἰσχύλ. Πέρσ. 173, Ἱκέτ. 319· φρ. τινί τι Ἡρόδ. 6. 100· ἐλοῦ γάρ, ἢ πόνων τὰ λοιπὰ σοι φράσω σαφηνῶς, ἢ τὸν ἐκλύσοντ' ἐμὲ Αἰσχύλ. Πρ. 781· τι πρός τινα Ἡρόδ. 1. 68, Ἀριστοφ. Νεφ. 359, κλπ.· μετὰ διπλ. αἰτ., φρ. τινά τι Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 107· φρ. τι Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 267C· ὡσαύτως, περί τινος Ἰσοκρ. (ἔνθ' ἀνωτ.)· ἐπί τινος ὁ αὐτ. 419D· ἔτι καὶ μετὰ γεν., λέγω περί τινος, τῆς μητρὸς ἥκω τῆς ἐμῆς φράσων, ἐν οἷς νῦν ἐστι Σοφ. Τραχ. 1122 (πρβλ. εἰπὲ δέ μοι πατρὸς .. εἰ .. Ὀδ. Λ. 174)· ὡσαύτως ἐπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, φρ. ὅτι .. Λυσίας 94. 30, Πλάτ., κλπ.· φρ. ὡς δεῖ Ξεν. Οἰκ. 16. 8· φρ. οἱ ἐπορσύνθη κακὰ Αἰσχύλ. Πέρσ. 267, πρβλ. Πρ. 995, κλπ.· σπανίως μετὰ μετοχ., φρ. πόσιν ἔνδον ἐόντα Ὀδ. Τ. 477· ἦ οἱ Ἀθήνη πέφραδε δῖον ὑφορβὸν (ἐξυπακ. ἐόντα) Ξ. 3, πρβλ. Η. 49 — ἀλλὰ διαφέρει ἀείποτε τοῦ λέγω, ὡς σημαῖνον πλέον τι ἢ τὸ ἁπλῶς λέγειν (ἴδε ἐν λ. λαλέω). φράσον, ἅπερ γ' ἔλεξας, ἐξήγησον, διασαφήνισον ἅπερ ἔλεξας, Σοφ. Φιλ. 559· φράζε δὴ τί φῄς ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Συρ. 655· φράζουσιν ἃ λέγει Ξεν. Ἀν. 2. 4, 18· φανερώτερον, φ. λόγῳ Σοφ. Φιλ. 49, Πλάτ. Νόμ. 814C· οὐχ ἁπλῶς εἰπεῖν, ἀλλὰ σαφῶς φράσαι περὶ αὐτῶν Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 124, πρβλ. τὸν αὐτ. 404 ἐν τέλει· εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν διδασκόντων, Ἀντιφῶν 143. 3, Πλάτ. Θεαίτ. 180B· ἐπὶ μαντείων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1048, Πλοῦτ. 46, Πλάτ. Νόμ. 923A, κλπ.· ἐπὶ ἐπιστολῶν, Πλουτ. Κικ. 15· — ἀπολ., τοῦτο φράζει, τοῦτο σημαίνει .., Ξεν. Συμπ. 8. 30. 2) μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., λέγω ἢ ὁδηγῶ τινα νὰ πράξῃ τι, ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέθεσθαι Ἰλ. Κ. 127, πρβλ. Ὀδ. Θ. 68· δὴ γάρ μοι ἐπέφραδε .. Κίρκη (ἐξυπακ. ἰέναι) Κ. 549· σιγᾶν φ. τινὶ Ἀριστοφ. Εἰρ. 98· τὰ ὅπλα ὑπολαβεῖν Θουκ. 6. 58, πρβλ. 3. 15· σπανίως μετ' αἰτιατ. προσ. καὶ ἀπαρ., Θεόκρ. 25. 47. 3) ἀπολ., δίδω γνώμην, συμβουλεύω, Σοφ. Ἠλ. 197, Αἰσχίν. 18. 17. II. Μέσ. καὶ παθ., δεικνύω ἢ δηλῶ πρὸς ἐμαυτόν, δηλ. σκέπτομαι περί τινος, κρίνω, συλλογίζομαι, συζητῶ κατ' ἐμαυτόν, τι παρ' Ὅμ., Ἡροδ. καὶ Ἀττικ. ποιηταῖς· ἀλλ' οὐχὶ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζολόγοις. εὔκηλος τὰ φράζεαι ἅσσ' ἐθέλησθα Ἰλ. Α. 554· φράζεσθαι βουλήν, βουλὰς Σ. 313, Ὀδ. Λ. 510· ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω Ἰλ. Ι. 423· μετὰ φρεσὶν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 686· θυμῷ πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Ἰλ. Π. 646· ἐφράσθη καὶ ἐς θυμὸν ἐβάλετο Ἡρόδ. 1. 84· — ἀμφὶς φράζονται, διάφορα φρονοῦσι, διχογνωμοῦσιν, Ἰλ. Β. 14· συχνάκ. ἕπεται πρότασις διὰ τοῦ εἰ μετὰ μέλλ. ὁριστ., οὐ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις, «λόγισαι, σκέψαι ὅπως μὲ σώσῃς» (Σχόλ.), Α. 83, Ὀδ. Κ. 192, πρβλ. Ρ. 279. 2) σκέπτομαι, διανοοῦμαι, σχεδιάζω, ἐπινοῶ, μηχανῶμαι, φρ. τινι κακά, θάνατον, ὄλεθρον Β. 367, Γ. 242, Ν. 373· μέγ' ὄνειαρ Δ. 444. ἐσθλὰ Ἰλ. Μ. 212· φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἤριον Ψ. 126· φράσσεται ὥς κε νέηται, θὰ σκεφθῇ, θὰ ἐπινοήσῃ τρόπον πῶς νὰ .., Ὀδ. Α. 205· φρ. ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο Γ. 129, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1041. 3) μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., σκέπτομαι, ὑποθέτω, νομίζω, πιστεύω, φαντάζομαι ὅτι .., Ὀδ. Λ. 624· οὕτως, οὐκ ἐφράζετο δυνατὸς εἶναι Ἡρόδ. 3. 154· σπανίως μετὰ μετοχῆς, οὐ φράζεται τελέων, δὲν νομίζει ὅτι θὰ ἀποθάνῃ, Πινδ. Ι. ἐν τέλει. 4) παρατηρῶ, τοῖον ἐγὼν οἰωνὸν .. ἐφρασάμην Ὀδ. Ρ. 161· τὴν (ἐξυπακ. τὴν οὐλὴν) ἀπονίζουσα φρασάμην Ψ. 75· μετὰ μετοχῆς, τὸν δὲ φράσατο προσιόντα Ἰλ. Κ. 339, πρβλ. Ψ. 453· ἔφραζες σῆς προκείμενον νέκυν γυναικὸς Εὐρ. Ἄλκ. 1012· — παρὰ μεταγενεστ. μετὰ γεν., ὡς τὸ αἰσθάνομαι, χειμῶνος Ἄρατ. 745· πομπᾶς Θεόκρ. 2. 84. 5) φυλάττω, παραφυλάττω, ὁρσοθύρην Ὀδ. Χ. 129· — ὡσαύτως, φυλάττομαι, προφυλάττομαι, προσέχω, ξύλινον λόχον Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 3. 57· συχν. ἐν τῇ προστ., φράζευ κύνα, cave canem, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1030· φράσσαι κυναλώπεκα αὐτόθι 1067· — μετὰ μετοχῆς, φράζου μὴ πόρσω φωνεῖν Σοφ. Ἠλ. 213, πρβλ. Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 52, φράζεο δή, μὴ .. μάρψῃ Ἀριστοφ. Εἰρ. 1065, πρβλ. Ἱππ. 1067. — ἀπολ., προσέχω, φράζου Αἰσχύλ. Εὐμ. 130, Σοφ. Ἠλ. 383. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 475.

φράκτης, ου, ὁ, παρὰ Προκοπίῳ, (III, 219, 5) φραγμὸς ὕδατος μετὰ πύλης, καλούμενος καὶ ἀρίς.

φρακτικός, ή, όν, = κατάφρακτος, Ἀθήν. 214A.

φρακτός, ή, όν, ῥημαστ. ἐπίθ., πεφραγμένος, τεθωρακισμένος, σκεπασμένος, ὅσσα φῦλα ἢ λεπίσιν πυκινῇσι καλύπτεται, ἢ φολίδεσσι φρακτὰ Ὀππ. Ἀλ. 1. 641.

φρανίζω, = φρενόω, σωφρονίζω, παρ' Ἡσυχ.· ὅπερ (εἰ ὀρθὸν) δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν Δωρικ. δοτικ. φρασὶ ἀντὶ φρεσί.

φράσδω, Δωρ. ἀντὶ φράζω.

φρασίν, Δωρ. ἀντὶ φρεσίν, δοτ. πληθ. τοῦ φρήν, Πινδ.

φράσις [ᾰ], εως, ἡ, ὁμιλία, γλῶσσα, εἰς τὴν Ἑλλάδα φρ. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 16. II. τρόπος τοῦ λαλεῖν ἢ ἐκφράζεσθαι, ἔκφρασις, φραστολογία, ὕφος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 59, Διονύσ. Ἀλ. περὶ Θουκ. ἐν τέλει· κυρία, τροπική, ἀγκύλος, ὑψηλὴ αὐτόθι 22, πρὸς Πομπ. 2, κλπ.· τὸ ἐκφραστικόν, ἐκφραστικότης, τῶν ὀνομάτων πρὸς Πομπ. 3. 19· Ἀττικὴ ἡ φρ. Γρηγ. Κορίνθ., πρβλ. Λογγῖν. 8. 1, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 488. III. προφορά, ἀπαγγελία, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 12.

φράσσεται, Ἐπικ. ἀντὶ φράσεται, μέλλ. τοῦ φράζω, Ὀδ.

φράσσω, Ἀττ. -ττω Ξεν. Κυνηγ. 2, 9, Δημ. 520. 18, κ. ἀλλ. πρβλ. ἀποφράσσω, φράγνυμι· — ἀόρ. ἔφραξα Ὅμ., Ἀττ.· — πρκμ. πέφραγα (περιν-) Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 298· ὑπερσ. ἐπεφράκεσαν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 8, 5· — Μέσ., ἴδε φράγνυμι· μέλλ. φράξομαι (ἐμ-) Λουκ. Τίμ. 19· ἀόρ. ἐφραξάμην, Ἐπικ. φρ-, ἰδὲ κατωτ. — Παθ. μέλλ. φραχθήσομαι, Γαλην. φραγήσομαι, (κοινῶς φέρεται σφραγίσεται) Β' Ἐπισ. πρὸς Κορ. 10· ἀόρ. ἐφράχθην Ὅμ., Ἀττ.· ἐφράγην (ἐν-) Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 7, Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. γ', 19· πρκμ. πέφραγμαι Ἀττ.· γ' ὑπερσ. ἐπέφρακτο Ἡρόδ. 9. 142· — ὁ Ὅμ. ποιεῖται χρῆσιν μόνον τοῦ ἀορ. ἐνεργ. παθ. καὶ μέσ.· — παρ' Ἀττ. ἡ λέξις ἐνίοτε πάσχει μετάθεσιν γραμμάτων, π. χ. φάρξασθαι ἀντὶ φράξασθαι, πέφαργμαι ἀντὶ πέφραγμαι, φαρκτός ἀντὶ φρακτός, κατάφαρκτος, ναύφαρκτος, Ἐτυμ. Μέγ. 667. 22, πρβλ. Dind. εἰς Αἰσχύλ. ἐπὶ Θήβ. 63, Σοφ. Ἀντ. 236, Ἀριστοφ. Ἀχ. 95, Σφ. 352, Meineke εἰς Εὐφορ. 83. Ἐκ τῆς √ΦΡΑΚ ἢ ΦΡΑΓ παράγονται καὶ τὰ ἑξῆς: φραγ-ῆναι, φράγ-νυμι, φραγ-μός, φράγ-μα, φρακ-τός, δρύ-φρακ-τος· πρβλ. Λατ. farc-io, farter, καὶ ἴσως τὸ frequens· Γοτθ. bairg-a (τηρῶ, φυλάσσω), bairg-a-hei (ἡ ὀρεινή), baúrg-s (πόλις)· Ἀρχ. Σκανδ. byrg-ja (περικλείω), borg· Ἀγγλο Σαξον. byrig-an (θάπτω, to bury), burh (πόλις, borough)· Ἀρχ. Γερμ. bërc (Γερμ. berg, ἴσως συγγενὲς τῷ Ἀγγλ. burg)· Λιθ. bruk-ù (premere, comprimere) [ᾰ φύσει, διότι δὲν τρέπεται εἰς η ἐν τῇ Ἰωνικῇ διαλέκτῳ τοῦ Ἡροδ., Λοβεκ. Παραλ. 401.] Περιφράττω, περικλείω διὰ φραγμοῦ καὶ μετὰ τῆς συνυπαρχούσης ἐννοίας τῆς προστασίας ἢ ἀσφαλείας, προστατεύω, ἀσφαλίζω, ὀχυρώνω, ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις, ὀχυρώσαντες, φράξαντες χάριν ἀσφαλείας δι' ἀσπίδων, Ἰλ. Μ. 263· φράξε δέ μιν [τὴν σχεδίην] ῥίπεσσι, «πλέγμασι ψιαθώδεσιν» (Σχόλ.), Ὀδ. Ε. 256· ἀρκύστατ' ἂν φράξειεν (ἰδὲ ἀρκύστατος) Αἰσχύλ. Ἀγ. 1375· φρ. δέμας ὅπλοισιν ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 456· φρ. χεῖρα ἔρνεσι, «στεφάτοις πληρώσας τὴν χεῖρα', ἔρνος δὲ Ἀλφειοῦ τὴν ἐλαίαν λέγει, ἀφ' ἧς ὁ στέφανος» κτλ. (Σχόλ.), Πινδ. Ι. 1, 95 (πρβλ. πυκνόω)· — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, φράξαντο δὲ νῆας ἔρκεϊ χαλκείῳ, «διέφραξαν δὲ τὰς ναῦς σιδηρῷ περιφράγματι» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ο. 566, πρβλ. Αἰσχύλ. ἐπὶ Θήβ. 63· φραξάμενοι τὴν ἀκρόπολιν Ἡρόδ. 8. 51· πύλας .. ἐφραξάμεσθα προστάταις Αἰσχύλ. ἐπὶ Θήβ. 798· ἀλλά, ἐφράξαντο τὸ τεῖχος 9. 70· οὕτω κ. ἀλλ. ἀπολ., ἐνισχύω τὰ ὀχυρώματά μου, Θουκ. 8. 35. — Παθ. φραχθέντες σάκκεσιν περιφραχθέντες διὰ τῶν ἀσπίδων Ἰλ. Ρ. 268, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 142, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 826, κλπ. οὕτως ἀπολ. πεφραγμένοι, ὠχυρωμένοι, ὡπλισμένοι, παρεσκευασμένοι πρὸς ἄμυναν, Ἡρόδ. 5. 34, Θουκ. 1. 82· ἐπὶ προσώπου, ὡπλισμένος, ἔνοπλος, πεφρ. τοξεύμασιν Σοφ. Ἀποσπ. 376· — μεταφ., ἐλπίδος πεφραγμένος, ἔχων τὴν πανοπλίαν τῆς ἐλπίδος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιγ. 235, (ἔνθα τὰ Σχόλια καί τινα Ἀντίγραφα ἔχουσι δεδραγμένος, ἀλλ' ὁ κῶδιξ L. πεπραγμένος, τουτέστι πεφραγμένος). II. ἐπὶ συνασπισμοῦ, φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκεϊ, συνάψαντες δόρυ πρὸς δόρυ καὶ ἀσπίδα πρὸς ἀσπίδα (οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθῇ φραγμός), Ἰλ. Ν. 130· φράξαντες τὰ γέρα, θέντες αὐτὰ οὕτως ὥστε ν' ἀποτελῶσι φραγμόν, Ἡρόδ. 9. 61· — περὶ τοῦ χωρίου ἐν Αἰσχύλου Ἀγ. 823, ἴδε ἐν λ. πάγη. 2) παρὰ Ξεν. Κυνηγ. 3, 5, λέγεται ἐπὶ κυνῶν καταβιβαζόντων τὴν οὐράν. III. ἀποφράττω, κλείω, τὴν ὁδὸν Ἡρόδ. 8. 7· τοὺς ἔσπλους Θουκ. 4. 14· τὰ παρασκήνια Δημ. 520. 19. — Παθ. ἐπὶ τοῦ Νείλου, Ἡρόδ. 2. 99· ὑπὸ ῥευμάτων φραχθεὶς [ὁ πλεύμων] Πλάτ. Τίμ. 84 D· πεφραγμένων τῶν πόρων Ἀριστ. Προβλ. 23. 37. 2) μεταφ. ἀποφράττω, ἐμποδίζω, παρακωλύω, δεσμεύω, αἱ βαρεῖαι αὗται τροφαὶ φράττουσι τὸ ἡγεμονικὸν καὶ οὐκ ἐῶσι τὴν φρόνησιν ἐν αὐτῇ εἶναί τι Ἀθήν. 157 D. — Παθ., ἵνα πᾶν στόμα φραγῇ Ἐπιστ. πρὸς Ῥωμ. γ', 19, πρβλ. Β' πρὸς Κορινθ. ια', 10. Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ ἐν τόμ. Α', σ. 163.

φραστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ φράζω, πρέπει τις νὰ εἴπῃ, Ἐπίστ. Πλάτ. 312D.

φραστήρ, ῆρος, ὁ (φράζω) ὁ φράζων, πληροφορῶν, δεικνύων, ὁδηγός, Ξεν. Κύρου Παιδ. 4. 5, 17· φραστὴρ ὁδῶν, ὁδηγός, αὐτόθι 5. 4. 40, πρβλ. Πλούτ. 2. 243 F· — φραστῆρες ὁδόντες, ἄλλως γνώμονες, οἱ δηλοῦντες τὴν ἡλικίαν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 421, Σουΐδ. ἐν λ. ἐπτέτης (πρβλ. φράτηρ).

φράστης, ὁ, = τῷ προηγ., ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 427.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φραστικός, ή, όν, (φράζω) ὁ ἁρμόζων εἰς δήλωσιν ἢ ἔκφρασίν τινος, μεταγεν. φραστικὴ (φωνὴ) ἑκάστου τῶν ὄντων Πλάτ. Ὅρος 414D· τὸ φρ. μέρος τοῦ λόγου ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ νόησις, Διογ. Λαέρτ. 3υ'φ. τόποι, ἐκφραστικοί, ὁ αὐτ. 32. 6· φρ. δύναμις Ἀϊλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 1· ἐπὶ προσώπων, εὔγλωττος, Διογ. Λαέρτ. 5. 65·—τὸ φραστικόν, ἡ δύναμις τοῦ λαλεῖν, ἡ γλῶσσα, Πλούτ. 2. 909Δ.

φραστύς, ύος, ἡ, «σκέψις, ἔννοια, βουλή, φράσις» Ἡσύχ., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἄφραστός.

φράστωρ, ορος, ὁ, = φραστήρ, ὁδηγός, μόνον ἐν Αἰσχύλ. Ἱκ. 493.

φράτηρ [ᾰ], ὁ, γεν. **φράτερος** (ἴδε ἐν τέλει)· μέλος φράτρας· ἐν τῷ πληθ., οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν αὐτὴν φράτραν, Λατ. curiales, Αἰσχύλ. Εὐμ. 656, Ἀριστοφ. Ἱππ. 255, καὶ συχν. παρ' Ἰσαίῳ· εἰσάγειν τὸν υἱὸν εἰς τοὺς φράτερας (τοῦτο δὲ ἐγίνετο ὅτε ὁ παῖς ἡλικιοῦτο, πρβλ. μεῖζον II), Ἀριστοφ. Ὄρν. 1669, πρβλ. Λυσίαν 183. 11· ἐγγράφειν τινὰ εἰς τοὺς φρ. Ἰσαῖος 68. 4· εἰσάγειν εἰς τοὺς φρ. ὁ αὐτ. 58. 25· οὐκ ἐδέξαντο οἱ φρ. αὐτόθι 28· γαμηλίαν τοῖς φράτερσι εἰσφέρειν ὁ αὐτ. 46. 8· οὐκ ἔφυσε φράτερας, μετὰ παιδιᾶς πρὸς τὸ φραστῆρας ὀδόντας (ἴδε ἐν λέξ. φραστήρ), δὲν ἔβγαλε τοὺς πολιτικούς του ὀδόντας, δὲν εἶναι ἀληθὴς πολίτης, Ἀριστοφ. Βάτρ. 418, πρβλ. Ὄρν. 765· φράτερες τριωβόλου, οἱ Ἀθηναῖοι δικασταί, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 255 **2)** μεταφορ. ἐπὶ τοῦ πτηνοῦ ἀγρέως, τὸ γένος κοσσύφων φράτωρ Αἰλ. περὶ Ζώων 8. 24. Ὁ ἐν ταῖς ἐκδόσεσι συνήθης τύπος εἶναι **φράτωρ, ορος** (ὡς ἐν μεταγεν. Ἀντιγράφοις καὶ ἐν Ἐπιγραφαῖς, ἴδε Συλλ. Ἐπιγρ. 5785. 10., -86., -88., -89)· ἀλλ' οἱ κράτιστοι τῶν κριτικῶν ἀποκαθιστῶσι τὸν τύπον **φράτηρ, ερος** παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἑπόμενοι τῷ Εὐσταθίῳ 239. 33, Α. Β. 992 καὶ τοῖς παλαιοτέροις Ἀντιγράφοις, ἴδε Ἔρμανν. καὶ Δινδ. εἰς Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ., Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 225, Meinicke Κωμικ. Ἀποσπ. 1. 218· καὶ ὁ Βεκκῆρ. δὲ ἔχει δεχθῆ τὸν τύπον τοῦτον ἐν πολλοῖς χωρίοις τοῦ Δημοσθένους, εἰ καὶ τηρεῖ τὸν τύπον ἐν 1054. 14., 1305. 22, Λυσίας 183. 10, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 3, 7, κλπ.— Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Meinicke ἔνθ' ἀνωτ. (Πρβλ. **φράτρα** (Ἰων. **φρήτρη**). **φρατρία, φρατριάζω, φράτριος.** ἡ δὲ πρώτη σημασία τοῦ φράτηρ εἶναι ἀδελφός, Ἀγγλ. brother («φρήτηρ· ἀδελφὸς» Ἡσύχ.) πρβλ. Σανσκρ. bhrâtâ· Ζενδ. bhrat-ar· Λατ. frat-er· Γοτθ. bróthar, πληθ. bróthrjans, Ἀρχ. Γερμαν. bruodar, Ἀρχ. Σκανδ. bróðir, πληθ. brœdra, Ἀγγλο-Σαξον. brôðar, Σλαυ. bratrŭ· Ἀρχ. Ἰρλ. bráth-ir· — εἶναι δὲ ἀξία παρατηρήσεως τῷ ὄντι ἡ ἀποκλειστικῶς πολιτικὴ σημασία τῆς λέξεως ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ).

φρᾰτυρία, ἡ, = φράτρα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 766, Σουΐδ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 138.

φρᾰτυρικός, ή, όν, = φράτριος, Δημ. 1092 ἐν τέλει· — ἴδε ἐν λέξει **φράτριος.**

φράτρα, ἡ, Ἰων. **φρήτρη,** Ἰλ., Ἡρόδ. Δωρ. **πάτρα,** παρ' Ἀττ. **φρατρία**· — κυρίως ἀδελφότης· ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν εἰσῆλθε καὶ εἰς πολιτικὴν σημασίαν (ἴδε ἐπὶ πᾶσι Δείναρχ. παρὰ Στεφ. Βυζ.)· **I.** κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους, λαὸς συγγενής, ἐκ τοῦ αὐτοῦ γενάρχου καταγόμενος, φυλή, οἰκογένεια, κρῖν' ἄνδρας .. κατὰ φρήτρας, ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ ἵνα ἡ μία φυλὴ ἢ οἰκογένεια βοηθῇ τὴν ἄλλην, Ἰλ. Β. 362· οὕτως ὁ Ἡρόδ. ποιεῖται χρῆσιν τῆς λέξεως ταύτης εἰς δήλωσιν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας (τῆς τῶν Ἀχαιμενιδῶν), 1. 125. **II** κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους **φρατρία** ἐκαλεῖτο πολιτικὴ διαίρεσις τοῦ λαοῦ, ἧς ἡ πρώτη ἀρχὴ ἀνήγετο εἰς τοὺς δεσμοὺς συγγενείας (πρβλ. **φράτηρ**)· ἐν Ἀθήναις, ὑποδιαίρεσις τῆς **φυλῆς** ὡς ἐν Ρώμῃ ἡ curia ἢ ὁ ὑποδιαίρεσις τῆς tribus, Πλάτ. Νόμ. 746D, 785Δ, Ἰσοκρ. 176D, Αἰσχίν. 47. 39 **φρατρίαι καὶ φυλαί** Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 5, 17, πρβλ. 4. 15, 17., 5. 8, 19· συχν. ἐν Ἐπιγραφ., πρὸς **φυλὴν** καὶ **φρατρίαν** προσγραφῆναι ὁποίαν ἂν βούλωνται Συλλ. Ἐπιγρ. 2330. 11, πρβλ. 2333, 3596, κ. ἀλλ. — Ἑκάστη **φυλὴ** συνέκειτο ἐκ τριῶν **φρατριῶν,** ὧν τὰ μέλη ἐκαλοῦντο **φράτερες** ἢ **φράτορες** (ὡς τὰ μέλη τῆς **φυλῆς** ἐκαλοῦντο **φυλέται,** καὶ τὰ τῆς curia, curiales), καὶ συνεδέοντο διὰ ποικίλων θρησκευτικῶν τελετῶν ἰδιαζουσῶν ἑκάστῃ· ἡ δὲ **φρατρία** πάλιν περιεῖχε 30 **γένη,** ὧν τὰ μέλη ἐκαλοῦντο **γεννῆται,** ὥστε κατὰ τὸ πολίτευμα τοῦ Σόλωνος αἱ Ἀθῆναι εἶχον 12 **φρατρίας,** καὶ 360 **γένη** ἢ ἀρχαίας τῶν εὐπατριδῶν οἰκογενείας, Πολυδ. Η' 111 **2)** αἱ παρὰ Ρωμαίοις curiae ἀκριβῶς ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὰς Ἀττικ. **φρατρίας,** καὶ οὕτω μεταφράζει αὐτὰς Ἑλληνιστὶ Διονύσ. ὁ Ἁλικαρνασσεὺς 2. 7., 6. 89, κ. ἀλλ., Πλουτ. Ποπλικ. 7. **III.** (Ἐκ τῶν παγγύρεων καὶ εὐωχιῶν τῆς αὐτῆς φράτρας) **φράτραν** = συσσίτιον, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 10, 5, Ἰουδ. Πόλεμ. 6. 9, 3· ὡσαύτως δεῖπνητικὴ κλίνη ἢ ἀνάκλιντρον, Δημήτρ. Σκήψ παρ' Ἀθην. 141F. (Ὁ τύπος τῆς λέξεως **φράτρα** πολὺ ἀμφισβητεῖται, ὡς καὶ τὰ παράγωγα αὐτῆς. Παρ' Ἡρόδ. 1. 125 οἱ παλαιότεροι ἐκδόται ἔχουσι **φήτρη,** ὅπερ ὑποστηρίζεται ἐκ τοῦ Δωρ. **πάτρα**· ἀλλ' οἱ νεώτεροι ἐκδόται ἑπόμενοι τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀντιγράφων γράφουσι **φρήτρη,** ὡς ἐν τῇ Ἰλ. Ἀντὶ δὲ τοῦ τύπου **φρατρία** οἱ γραμμ. φέρουσι **φατρία,** ὡς εἰ ἦν **πατρία**· οὕτω φέρουσι τὰ Ἀντίγραφα ἐν πολλοῖς τῶν χωρίων τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων ἐξ Ἀττ. συγγραφέων· ὁ τύπος οὗτος ἁπανταχῇ ὡσαύτως καὶ παρὰ μεταγεν. ἐπιγραφαῖς καὶ μεταγεν. πεζογράφοις, ἴδε Πίνακας ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. σ. 165, Κοραῆ Ἠλιόδ. 324· ἀλλ' ἴδε **πάτρα.**) [ᾰ φύσει, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Ἰων. τύπου **φρήτηρ**].

φρᾰτριάζω, μέλλ. **άσω,** ἀνήκω εἰς τὴν αὐτὴν **φατρίαν**· μεθ' ὧν.. ἐφρατρίαζε καὶ αὐτὸς Δημ. 1054. 3 (διάφ. γραφ. ἐφράτιζε, ἐφατρίαζε)· πρβλ. Ἀρποκρ. ἐν λέξ. **ναυτυδίκαι** καὶ **φράτορες,** Διόδωρ. εἰς Δημ. 7, σ. 1192. **II.** συνωμοτῶ, Σχόλ. εἰς Αἰσχίν. σ. 55. 23., 77. 8, κ. ἀλλ.

φρατριᾰκός, ή, όν, = φρατριατικός, Διον. Ἁλ. 2. 23, 9. 41.

φρᾰτριαρχος, ὁ, ὁ πρόεδρος **φρατρίας,** Δημ. 305. 22· πρβλ. **φρήταρχος.**

φρατριαρχοῦντες, οἱ, οἱ ὄντες φρατρίαρχοι, Ἐπιγρ. Ἀττικῆς, CIA. II, 600.

φρατριασμός, ὁ, σύνδεσμος, συνωμοσία, φατριασμός, Εὐστάθ. 647. 34.

φρᾰτριαστής, οῦ, ὁ, = φράτηρ, Διον. Ἁλ. 4. 43.

φρᾰτριᾰτικός, ή, όν, νόμος φρατριατικὸς = τῷ Λατ. lex curiata, Δίων Κ. 37. 51, κ. ἀλ.

φρᾰτριεύς, έως, ὁ, = φράτηρ, Διον. Ἁλ. 2. 64.

φρᾰτρίζω, μέλλ. **-ίσω,** = φρατριάζω, Φώτ. Ἀρποκρ., κλπ.· πρβλ. **φρατριάζω.**

φρατρικός, ή, όν, = φρατριατικός· ἐκκλησία φρατρικὴ = Λατ. comitia curiata, Διον. Ἁλ. 4. 20.

φράτριος, α, ον, Ἰων. **φρήτρ-,** ὁ ἀνήκων εἰς φράτραν ἐν Ἀθήναις, ἐπίθετον τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς ὡς προστατῶν τῶν φρατριῶν, Πλάτ. Εὐθύδ. 302D, Δημ. 1054. 10· Ζεὺς ἔστι μοι ἑρκεῖος, ἔστι φράτριος, τὰ τέλη τέλῶ Κρατῖνος Νεωτ. ἐν «Χείρωνι» 1. 5 (ἐν τοῖς βιβλ. φρατόριος) καὶ ἐν ἄλλοις τόποις, Συλλ. Ἐπιγρ. 2555. 11, 2347g (προσθῆκαι)· αἱ θεοὶ οἱ φρήτριοι αὐτόθι 5785. 26, πρβλ. 5787, -89, 5802b. **II. φράτριον,** τό, ναὸς τῶν θεῶν τούτων, ἢ πᾶν ἱερὸν οὗ χρῆσιν ἐποιεῖτο ἡ φρατρία, Στέφ. Βυζ., Πολυδ. I'', 52.

φράττω, Ἀττικ. ἀντὶ **φράσσω.** Ἴδε.

φράτωρ, ορος, ἴδε ἐν λέξ **φράτηρ.**

φρε-άντλης, ου, ὁ, ὁ ἀντλῶν ἐν φρέατος, οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ φιλόσοφος Κλεάνθης, «ὡς γε πένης ὢν ἄγαν ὤρμησε μισθοφορεῖν, καὶ νύκτωρ μὲν ἐν τοῖς κήποις ἦντλει, μεθ' ἡμέραν δὲ τοῖς λόγοις ἐγυμνάζετο ὅθεν καὶ φρεάντλης ἐκλήθη» Διογ. Λ. 7. 168.

φρέαρ, τό, γενικ. **φρέατος,** (ἴδε ἐν τέλει), συνηρ. **φρητός** (κατὰ τὸν Χοιροβοσκ. παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 800. 10)· Ἐπικ. πληθ. **φρείατα.** Πηγὴ ὕδατος τεχνικῆ (διακρινομένη κατὰ τοῦτο τῆς **κρήνης,** πρβλ. Δημ. 186. 16), πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν Ἰλ. Φ. 197· ὁ κοινὸς τύπος πρῶτον ἐν Τμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 99, Ἡρόδ. 6. 119). **2)** μυθ' Ὁμήρου ὡς καὶ νῦν, καὶ ὡς «πηγάδι», Λατ. puteus, Ἡρόδ. 1. 68., 4 120, Θουκ. 2. 48, 49· εἰς φρ. καταβαίνειν καὶ κολυμβᾶν Πλάτ. Λάχ. 193C, πρβλ. Πρωτ. 350Δ· φρ. ὀρύσσειν Σέξ. Ἐμπειρ. π. Μ. 8. 120· ποιητὰ φρ., ἴδε **ποιητός** I· — καθόλου, βόθρος, ὄρυγμα, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΝΔ', 24)—ἀγγεῖον ἐλαίου, Ἀριστοφ. Πλ. 810. **3)** μεταφορ., εἰς φρεάτα τε καὶ πᾶσαν ἀπορίαν εἰσπίπτειν Πλάτ. Θεαίτ. 174C· ἐν φρέατι συνεχόμενος αὐτόθι 165Δ· ἡ περὶ τὸ φρέαρ ὄρχησις, παροιμία ἐπὶ ἀνθρώπων εὐδοκιμούντων εἰς τὰ χείλη τοῦ ὀλέθρου, Πλούτ. 2. 68Δ· πίνειν ἐξ ἀργυροῦ φρέατος, παροιμία ἐπὶ ἀνθρώπου πολυπόνου, Ἀθήν. 192Δ, 461C.

(Πρβλ. Γοτθ. bruona, Ἀρχ. Γερμ. brunno, Γερμ. brunnen, Ἀρχ. Ἀγγλ. burn, bourne)· ἴσως (ὡς νομίζει ὁ Grimm) συγγενὲς τῷ fervere (bremen)· ἴδε Κούρτ. ἀρ. 415). [Ἀττικ. γεν. **φρεᾶτος.** Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1001, ἐν Εἰρήνῃ δευτέρᾳ 3 (Meineke), Στράττις ἐν «Ψυχασταῖς» 1, Ἄλεξις ἐν «Παρασίτῳ» 2, Ἀπολλόδωρος ὁ Γελῷος ἐν «Ἀπολειπούσῃ» 1· οὕτω **φρεᾶτιαῖος** πρβλ. **κέρας**].

φρεάρριος, ου, ἐπίθετον Δήμητρος, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. III, 375.

φρεάτια, ἡ, ὑδροθήκη, δεξαμενή, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 7 (πρβλ. **φρεατίας**), Πολύβ. 10. 28, 2.

φρεᾰτιαῖος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς φρέαρ ἢ δεξαμενήν, ὕδωρ Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 2. 6, 3· φρ. ὕδωρ, «νερὸν πηγαδήσιον», Ἑρμιππος ἐν «Κέρκωψι» 3· φρ. ὕδατα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ῥυτά, Πλούτ. 2. 954C, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 6.— Ἀπαξ ᾗ καὶ ὁ παρεφθαρμένος τύπος **φρεατίδιος** αὐτόθι 691B.

φρεᾰτίας ὑπόνομος, ὁ ὑπόγειος ὀχετὸς φέρων εἰς δεξαμενήν, Schmid εἰς Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 7· ἀλλὰ τὸ χωρίον εἶναι σκοτεινόν, καὶ ἀλίγον κατωτέρω ἀπαντᾷ θηλ. ἡ φρεατία.

φρεάτιον, τό, ὑπόκυρια, τοῦ **φρέαρ,** Μοῖρις **193.** [ᾰ Ἀττικ.].

φρεάτιος, α, ον, = φρεατιαῖος, ἐν τόποις τοῖς μὴ ἔχου-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σιν ὕδωρ, μήτε ἐπίρρυτόν, μήτε πηγαῖον, μήτε φρεάτιον Γεωπον. 2. 6, 33, Σουΐδ.

φρεατ-ορύκτης, ου, ὁ, = **φρεωρύχος, ὁ,** ὀρύττων, σκάπτων φρέατα, Ἐτυμολ. Μέγ. 799. 41.

φρεᾶτο-τύπᾶνον, [ῠ], τό, μηχανὴ πρὸς ἄντλησιν ὕδατος, ἴσως «μαγγανοπήγαδον», Πολυδ. Ἑλλ. Ἀποσπ. 135, καὶ αὐ ὀθι σημ.

Φρεαττώ, ἡ Φρεατώ, οῦς, ἡ, δικαστήριον ἐν Πειραιεῖ, εἰς ὃ εἰσήγοντο δίκαι ἐπὶ ἀνθρωποκτονίᾳ—τῶν μὲν κατηγορουμένων ὄντων ἐπὶ πλοίου τῶν δὲ δικαστῶν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς· μόνον κα ἀοτ., ἐν **Φρεαττοῦ** Δημ. 645. 26., 646, 9, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 16, 3, ἴδε Ἁρποκρ. ἐν λέξ. ἐν **Φρεαττοῖ**·—ἡ ὀνομαστικὴ φέρεται **Φρεαττὺς** παρὰ Παυσ. 1. 28, 11.

φρεᾰτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς φρέαρ, χάσμα Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 431.

φρεῖαρ, ᾰτος, τό, Ἐπικ. ἀντὶ **φρέαρ,** Ἰλ. Φ. 197, Νικ. Θηρ. 486.

φρεν-απάτης, ου, ὁ, φρεναπατῶν, ματαιολόγοι καὶ **φρεναπάται** Ἐπιστ. πρὸς Τίτ. α' 10· — **φρεναπᾰτάω,** ἐξαπατῶ, ἑαυτὸν Ἐπιστ. πρὸς Γαλάτ. Ϛ', 3, Γαλην.· πρβλ. «φρεναπατᾷ, χλευάζει» Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μέγ. 811. 3. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 289.

φρενερημία, ἡ, ἐρημία φρενῶν, Διδ. Ἀλεξ. σ. 992, Ἐκδ. Μι.

φρενήρης, ες, γεν. **εος,** ὁ ἁρμὸς τὰς φρένας, ὑγιὴς τὸν νοῦν, φρόνιμος, ἀρτίφρων, Λατιν. compos mentis, ἀντίθετον τῷ ἐμμανής, Ἡρόδ. 3. 25, πρβλ. 30. 35, Εὐρ. Ἡρακλ. 150, κλπ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 34 κἑξ.

φρένησις, εως, ἡ, τὸ Λατ. phrenesis, **φρενῖτις,** Senec. de Ira 1. 13, 3, Juv. 14. 136, Ser. Samm. 7. 90, κλπ.

φρενήτης, ου, ὁ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **φρενῖτις,** Κύριλλ. Ἱεροσ. ἐν τῷ Προοιμ. 6.

φρενητιάω, -ίζω, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **φρενιτ-,** Πλουτ. Ἀλέξ. 75., 2. 1128D.

φρένιον, τό, φυτὸν τὸ καὶ **ἀνεμώνη** καλούμενον, Πλιν. h. n. XXI, 94.

φρενῖτιαῖος, α, ον, = **φρενιτικός,** διάφορ. γραφ. ἐν Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1079.

φρενῖτιᾶσις, ἡ, = **φρενῖτις,** «παρακοπὴ φρενῶν, ἡ φρενιτίασις» Σουΐδ.

φρενῖτιάω, = τῷ ἑπομ., Πλουτ. Ἀλέξ. 75·— **φρενητεάω** εἶναι πλημμ. γραφ. παρὰ τῷ Ἐπιφαν. κλπ.

φρενῖτίζω, ἔχω ἰσχυρὸν πυρετόν, κατέχομαι ὑπὸ παραφροσύνης, μαίνομαι, Πλούτ. 2. 693Α, 1128D, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 247· —**φρενετίζω** εἶναι πλημμ. γραφ. παρὰ τῷ Ἀλεξ. Τραλλ.

φρενιτικός, ἡ, όν, ὁ πάσχων ἐκ **φρενίτιδος,** Ἱππ. Ἀφορ. 1252· τὰ φρ. (ἐξυπακ. νοσήματα), ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδημ. τὸ α', 944·—**φρενητικός** εἶναι πλημμ. γραφ. παρὰ τῷ Ἐπικτ., Ὀρειβ., κλπ.· εἰ καὶ ἐν τῇ Λατ. ὁ τύπος phreneticus φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ ὀρθὸς κλπ.

φρενῖτις, ιδος, ἡ, (φρήν) φλεγμονὴ τοῦ ἐγκεφάλου, σφοδρὸς πυρετὸς μετὰ παραφροσύνης, Ἱππ. Ἀφορ. 1248, κλπ.· πρβλ. Foës. Oecon.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 38.

φρενιτισμός [ῐ], ὁ, μανία, παραφροσύνη, Πλούτ. παρὰ Στοβ. 402. 42.

φρενο-βάρβαρος, ον, βάρβαρος τὰς φρένας, Σώφρ ἐν Fabricii. Ἑλλ. Βιβλιοθ. τ. 7, σ. 485.

φρενοβλάβεια, ἡ, ἡ τῶν φρενῶν βλάβη, παραφροσύνη, μανία, τρέλλα, Διονύσ. Ἁλ. 5. 9, Λουκ. περὶ τῆς Συρ. Θεοῦ 18, Ἡσύχ.

φρενοβλᾰβέω, εἶμαι φρενοβλαβής, βεβλαμμένος τὰς φρένας, παράφρων, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Υ. 232.

φρενο-βλαβής, ές, (βλάπτω) ὁ βεβλαμμένος τὰς φρένας, παράφρων, μανικός, Λατ. mente captus, Ἡρόδ. 2. 120, Εὔπολις ἐν «Μαρικᾷ» 5. 8, Λουκ., κλπ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 34.

φρενοβλᾰβία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **φρενοβλάβεια,** Μανήθ. 6. 599.

φρενόβλᾰβος, ον,=**φρενοβλαβής,** Χρησμ. Σιβ. 8. 115.

φρενο-γηθής, ές, ὁ ἐμποιῶν χαρὰν εἰς τὰς φρένας, Ἀνθ. Π. 9. 525, 22.

φρενο-δᾰλής, ές, (δηλέομαι) ὁ βλάπτων, καταστρέφων τὰς φρένας, Αἰσχύλ. Εὐμ. 330, 343.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 35, καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', 551.

φρενο-δῑνής, ές, ὁ κάμνων τὸν νοῦν νὰ περιστρέφηται, νὰ ἰλιγγιᾷ, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 12. 109.

φρενο-θελγής, ές, ὁ θέλγων τὰς φρένας, θελκτικός, Πρόκλου Ὕμν. 2. 17, Νόνν. Διονυσ. 1. 406.

φρενόθεν, Ἐπίρρ., οἰκειοθελῶς, οὔποτε γὰρ **φρενόθεν** γ' ἐπ' ἀριστερὰ .. ἔβας, «ἦλθον οἴκοθεν, ἀπὸ οἰκείας γνώσεως» (Σχόλ.), Σοφ. Αἴ. 183.

φρενο-κηδής, ές, ὁ λυπῶν τὰς φρένας, ὁ θλίβων τὴν καρδίαν, Συνεσ. Ὕμν. 2. 85.

φρενο-κλόπος, ον, ὁ κλέπτων, ἐξαπατῶν τὰς φρένας, φρενοκλόπος ἔρως Ἀνθ. Πλαν. 198·—**φρενοκλοπέω,** «φρενοκλοπεῖ· ἐξαπατᾷ» Ἡσύχ.

φρενο-λῃπτέομαι, εἶμαι φρενόληπτος, πιθαν. γραφ. παρὰ Ἰω. Χρυσ. τ. 8, σ. 665Β, ἔνθα **φρενολυπεῖται.**

φρενό-ληπτος, ον, φρενοβλαβής, μανιώδης, παράφρων, τρελλός, Λατ. mente captus, Ἰω. Χρυσ τ. 5, σ. 880, 24, Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 903Α.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 35.

φρενο-λῃστής, οῦ, ὁ, ὁ λῃστεύων τὸν νοῦν, ἀπατεών, πρβλ. **φρενοκλόπος.** τί κλαίεις φρενοληστά; Ἀνθ Παλ. 12. 144.

φρενόλυσσος, ον, ὁ λυσσῶν τὰς φρένας, Καισάρ. 1096, ἔκδ. Μι.

φρενο-μᾰνής, ές, ὁ ἔχων μανιώδεις φρένας, παράφρων **φρενομανής** τις εἶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1140.

φρενο-μόρως. Ἐπίρρ. (μόρος), εὑρηται μόνον ἐν τῇ φράσει νοσοῦντα **φρενομόρως,** Σοφ. Αἴ. 626· τοῦτο πρέπει νὰ σημαίνῃ: νοσοῦντα ἐκ μανίας· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ σημασία δυσκόλως δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὑπάρχουσα ἐν τῷ ἐπίρρ **φρενομόρως,** τῶν ἐκδοτῶν τις μετέβαλεν αὐτὸ εἰς **φρενομώρως** — παρὰ τὸ μέτρον· ὁ Meineke προτείνει **φρενοβόρως,** ὁ δὲ Jebb διατηρεῖ τὴν γραφὴν τῶν ἀντιγράφων.

φρενο-πλήγης, ες, ὁ πλήττων τὰς φρένας, ἄγων εἰς παραφροσύνην, **φρενοπλήγεῖς** μανίαι Αἰσχύλ. Πρ 879. — Γλωσσ. Παρατηρ σ. 35.

φρενό-πληκτος, ον, (πλήσσω), ὁ τὰς φρένας πλήγεις, παράφρων, Αἰσχύλ. Προμ. 1054.

φρενο-πλῆξ, ῆγος, ὁ, ἡ, = **φρενόπληκτος,** Ἀνθ. Π. 9. 141.

φρενο-πληξία, ἡ, μανία, Κ. Μανασσ. Χρον. 684.

φρενο-τέκτων, ον, ὁ ἐκ τῆς ἑαυτοῦ φρενὸς τεκταινόμενος καὶ συντιθείς, περὶ τοῦ Αἰσχύλου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 820.

φρενο-τερπής, ές, ὁ τὰς φρένας τέρπων, Νόνν. Δ. 4. 135.

φρενο-φθόρος, ον, ὁ τὰς φρένας φθείρων, καταστρέφων, ὁ μωρίαν ἐπιφέρων, μωραίνων, ὁ Πισίδ. εἰς τὸν Μάταιον βίον 123.

φρενόω, μέλλ. **ώσω,** (φρὴν) βάλλω φρένας εἴς τινα, ποιῶ αὐτὸν φρόνιμον, σωφρονίζω, διδάσκω, τινα Αἰσχύλ. Πρ. 335, Σοφ. Ἀντ. 754, Τραχ. 52, Εὐρ. Ἰων 526· **φρενώσω** δ' οὐκέτ' ἐξ αἰνιγμάτων, δηλ. θὰ διδάξω οὐχὶ πλέον δι' αἰνιγμάτων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1183 ποιητ. ῥῆμα ἐν χρήσει παρὰ Ξεν. ἐν Ἀπομν. 4. 1, 5· φρ. τινὰ εἴς τι αὐτόθι 2. 6, 1. — Παθ., πεφρενωμένος Λουκ. Λεξιφάν. 19. **II** ἐν τῷ παθ. τύπῳ, ὑψηλοφρονῶ, εἶμαι ὑπερήφανος, Ἑβδ. (Β' Μακκ. 14', 4), Βαβρ. 101. 5.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Β, σ. 85.

φρεν-ώλης, ες, ἡ, ὁ ἀπολέσας τὰς ἑαυτοῦ φρένας, παράφρων, Αἰσχύλ. Θήσ. 757.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 38.

φρένωσις, εως, ἡ, διδασκαλία, νουθέτησις, Κλήμ. Ἀλεξ. 145, Ἡσύχ.

φρενωτήριον, τό, «φρενωτήριον· παραίνεσις» Ἡσύχ.

φρέω, μέλλ. **φρήσω,** κατὰ τὴν σημασίαν συγγενὲς τοῦ ἄγω καὶ ἧμι, ἀλλὰ κατὰ τὴν μορφὴν συγγενὲς τῷ φέρω· ἅπαντᾷ δὲ μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις **διαφρέω, ἐκφρέω, εἰσφρέω, ἐπεισφρέω,** ἴδε,—πλὴν ὅτι τύποι τινὲς προστ. ἀορ. **φρὲς** (ὡς εἰ ἐξ ἐνεστ. **φρῆμι**) ἅπαντᾷ ἐν Κωμικ. Ἀνωνύμ. 188, πρβλ. Ἐτυμολ. Μέγ. 740. 12.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 500.

φρεωρῡχέω, ὀρύσσω, σκάπτω φρέατα, Στράβ. 773, Πλούτ. 2. 776D — ἐν Ἀριστοφ Λυσ. 1033, κωμικῶς ἐπὶ τῆς ἐμπίδος ἣ τοῦ κώνωπος, **φρεωρυχεί** με, ἀνοίγει φρέατα εἰς τὸ σῶμά μου.

φρεωρύχια, ἡ, τὰ σκάπτειν ἢ ἀνοίγειν φρέατα, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 18, 2.

φρεωρύχος, ον, ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ ὀρύσσειν φρέατα, πενία Πλούτ. 2. 159C· ὁ **φρεωρύχος,** ὁ ὀρύσσων φρέατα, «πηγαδᾶς», Θεμίστ. 152C. Οἱ τύποι **φρεωρυκτέω, -ορύκτης,** μνημονεύονται παρὰ Σουΐδ., πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 232. Ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Β', σ. 310.

φρήν. ἡ, γεν. **φρενός,** πληθ. **φρένες,** γεν. **φρενῶν,** δοτ. πληθ. **φρεσί.** Δωρ. **φραν,** δοτ. πληθ. **φρασί,** Πίνδ., πρβλ. Εὐσ. 32. 14, ἴδε ἐν τέλ.) **I.** κυρίως = τῷ παρὰ τοῖς μετέπειτα **διάφραγμα,** ὁ κυκλοτερὴς μῦς ὁ διαχωρίζων τὴν θωρακικὴν κοιλότητα ἐν ᾗ ἡ καρδία καὶ οἱ πνεύμονες (viscera thoracis) ἀπὸ τῆς κοιλότητος τῆς κοιλίας ἔνθα τὰ λοιπὰ σπλάγχνα (viscera abdominis), καρδία φρένα λακτίζει [Shakesp. 'my seated heart knocks at my ribs'), ἀλλ' ἀλλαχοῦ ἀεὶποτε ἐν τῷ πληθ., Αἰσχύλ. Προμ. 881, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 18, περὶ Ἄρθρ. 807· τὰς φρένας διάφραγμα ἐς τὸ μέσον αὐτῶν (δηλ. τοῦ θώρακος καὶ τοῦ κύτους) τιθέντες Πλάτ. Τίμ. 70 Α· τοῦτο δὲ τὸ διάζωμα καλοῦσί τινες φρένας, ὃ διορίζει τόν τε πνεύμονα καὶ τὴν καρδίαν Ἀριστ. περὶ Ζώων γεν. 3. 10. 1, πρβλ. περὶ τὰ Ζῶα Ἱστορ. 1. 17, 8., 2. 15, 5·—ἀλλά, **II** παρ' Ὅμ. διὰ τοῦ **φρὴν** ἢ **φρένες** ἐπὶ τῆς ὑλικῆς σημασίας νοοῦνται καθόλου τὰ περὶ τὴν καρδίαν μέρη, τὸ στῆθος, Λατ. praecordia, ἔνθ' ἄρα τε φρένες ἴρχαται ἀμφ' ἀδῖνον κῆρ Ἰλ. Π. 481· ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἠτορ Θ. 413· ἔτι καὶ τὰ περὶ τὸ ἧπαρ μέρη, πρὸς στῆθος ὄθι φρένες ἦπαρ ἔχουσι Ὀδ. 1. 391· συχνάκις οἱ καλοῦνται φρένες ἀμφιμέλαιναι, Ἰλ. Α 103, κ. ἀλλαχ.· οὕτω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φρένας. εἰς αὐτὰς τυπεὶς Αἰσχύλ. Πρ. 361, πρβλ. Εὐμ. 159.

2) ἡ καρδία ὡς ἕδρα τῶν παθῶν, δηλ. τοῦ φόβου, τρομέοντο δέ οἱ φρένες αὐτῷ Ἰλ. Κ. 10, πρβλ. Χ. 296· τῆς χαρᾶς καὶ τῆς λύπης, φρένα τέρπεσθαι φόρμιγγι Ι. 186· γάνυται φρένα ποιμὴν Ν. 493· ἄχος, πόνος φρένας ἀμφεκάλυψεν Ἰλ. κλπ.· φρένας ἵκετο πένθος, ἄχος πύκασε φρένας, τῆς ἀγάπης ἢ τοῦ ἔρωτος, Ἰλ. Γ. 442· τῆς ὀργῆς, Ὀδ. Ζ. 147· τοῦ θάρρους, ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες Ἰλ. Ν. 487· ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη Χ. 475, πρβλ. Θ. 202, κτλ.· τῶν σωματικῶν ὀρέξεων, οἷον τῆς πείνης, Α. 89· ὅθεν αἱ σκιαὶ τῶν νεκρῶν στεροῦνται τῶν φρενῶν ταύτων, ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν Ψ. 104·—ἀποδίδονται ὅμως εἰς τὴν σκιὰν τοῦ Τειρεσίου, Ὀδ. Κ. 493·—οὕτω παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς, δαιμόνων θέλγει φρένας Πινδ. Π. Ι. 21· φόβος μ' ἔχει φρένας Αἰσχ. Ἱκ. 379· μαινομένᾳ φρενὶ ὁ αὐτ. ἐπὶ Θήβ. 484.· Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρ. ὁ αὐτ. ἐν Πραμ. 34· ἐκ φρενός, ἐκ καρδίας, ὁ ἐκ φρενὸς λόγος, ἐγκάρδιος λόγος, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 107· ἐτύμως ὀακρυχέων ἐκ φρενὸς ὁ αὐτ. ἐπὶ Θήβ. 919· οὐκ ἀπ' ἄκρας φρενός, οὐχὶ ἐπιπολαίως καὶ ἀμελῶς, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 803· φρενὸς ἐκ φιλίας αὐτόθι 1515, πρβλ. 546· μηδὲ πρὸς βίαν ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχὼν φύσῃ φρένας, ἀκουσίως γένηται φρόνιμος, Σοφοκλ. Ἠλ. 1463. **3)** ἡ καρδία ἢ ὁ νοῦς, ὡς ἕδρα τῶν διανοητικῶν δυνάμεων, τῆς ἀντιλήψεως, τοῦ σκέπτεσθαι, φρενὶ νοεῖν, φράζεσθαι, ἐπίστασθαι κλπ., Ἰλ. Ι. 600, κλπ.· μετὰ φρεσὶ μερμηρίζειν, βάλλεσθαι Ὀδ. Κ. 438, Ἰλ. Ι. 434· ἴδμεν ἑνὶ φρεσὶν Β. 301· κατὰ φρένα εἰδέναι, γνῶναι, τιθέναι τινί τι ἐπὶ φρεσί, Α. 55, κλπ.· ποιεῖν τι ἑνὶ φρεσίν Ν. 55· θέσθαι ἢ βάλλεσθαί τι ἑνὶ φρεσὶ Ν. 121, Α. 297, κλπ.· ἐντεῦθεν καὶ αἱ φράσεις: φρένας τρέπειν, πείθειν, παραπείθειν, ἐπιγνάμπτειν Η. 120, Ι. 514, κλπ.·— οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς ποιηταῖς, σχεδὸν ὡς τὸ νοῦς· φρενὶ ὀρθᾷ, ἐλευθέρᾳ Πινδ. Ο. 8. 31, Π. 2. 105· μιᾷ φρενὶ Αἰσχύλ. Εὐμ. 986· φρένες γὰρ αὐτοῦ θυμὸν σιακοστρόφουν ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 767· ἡ γλῶσσα ὁμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος Εὐρ. Ἱππόλ. 612· καὶ οὕτως εὑρίσκομεν συνημμένα, κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, ὡς ἐν τῇ Λατ. mens animusque, Ἰλ. Δ. 193, κλπ.· (πρβλ. φρένας ἔχων καὶ νοῦν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 535) — ὅθεν οἱ ἄνθρωποι χάνουσι τὰς φρένας δηλ. τὸν νοῦν των, περὶ φρένας ἦλυθεν οἶνος Ὀδ. Ι. 362, πρβλ. 454, Σ. 831· πλῆγη φρένας, ἃς πάρος εἶχεν Ἰλ. Ν. 394· ἐκ γὰρ πλήγη φρένας Π. 403· Ζεὺς βλάπτε φρένας ἡμετέρας Ο. 724 (ὅθεν βλαψίφρων, φρενοβλαβὴς)· θεοὶ φρένας ὤλεσαν Θ. 360· φρένας ἄφρων, φρένας ἠλέ ἢ ἠλεὲ Ο. 128, Ὀδ. Β. 213·—οὕτω παρ' Αττ. λέγεται ἐπὶ τῶν παθόντων τὸν νοῦν, φρενῶν ἀφεστάνσι, ἐκστῆναι, μεταστῆναι Σοφ. Φιλ. 865, Εὐρ. Ὀρ. 1021, Βάκχ. 943· τὰς φρένας ἐκβάλλειν Σοφ. Ἀντιγ. 648· ἔξω φρενῶν Πινδ. Ο. 7. 86· φρενῶν κεκομμένος Αἰσχύλ. Ἀγ. 479· κενὸς Σοφ. Ἀντιγ. 754· τητώμενος ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1326· ἔξεδρος, παράκοπος, Εὐρ. Ἱππ. 953, Βάκχ. 33· ποῦ ποτ' εἶ φρενῶν; satisne sanus es? Σοφ. Ἠλ. 390· φρένες διάστροφοι Αἰσχύλ. Πρ. 673, Σοφ. Αἴ. 447· μαργότης φρενῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 726· ἀνακίνησις φρ. ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Τυρ. 727· κλπ.—καὶ ἐπὶ τῶν ὑγιῶς ἐχόντων, φρενῶν ἐπήβολος ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιγ. 492· ἔνδον φρενῶν Εὐρ. Ἡρ. 709· ὅθεν ἔσω φρενῶν λέγειν, πείθειν, γράφεσθαι Αἰσχύλ. Ἀγ. 1052, Σοφ. Φιλ. 1325 κλπ.·— παρ' Ἡροδ. ἀντιτίθενται αἱ φρένες πρὸς τὸ σῶμα, 3. 134· οὕτω αἱ σάρκες κεναὶ φρενῶν Εὐρ. Ἠλ. 387.— Ὁ Ὅμ. ἀποδίδει φρένας καὶ εἰς τὰ κτήνη, μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκὴ Ἰλ. Δ. 245, πρβλ. Π. 157, κλπ. Τῆς λέξεως ταύτης σπανίως γίνεται χρῆσις παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν πεζῶν, οἷον συμφορὰ τῶν φρ., δηλ. παραφοσύνη, Ἀνδοκ. 20. 29· παραλλάττει τῶν φρ. Λυσ. Ἀποσπ. 58· φρενῶν ἀφορία Ξεν. Συμπ. 4. 55· πρβλ. Δημ. 332. 25., 780. 11. **4)** σῆς ἀπεστάτουν φρ. Σοφ. Ἀντιγ. 993, πρβλ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 1182. —Ἐν τῇ χρήσει δὲν γίνεται φανερὰ διάκρισις μεταξὺ ἐνικοῦ καὶ πληθ. (Ἐκ τῆς √ΦΡΕΝ, παράγονται καὶ τὰ φρεν-όω, φρον-έω, φρόν-ις, φρον-τίς, φρον-τίζω. —ἐν συνθέσει τὸ φρὴν μεταβάλλεται εἰς φρων, π.χ. εὔ-φρων, κακό-φρων κλπ.)

φρήταρχος, ὁ = φρατρίαρχος. Συλλ. Ἐπιγρ. 5785, ἔνθα καὶ φρητρία καὶ φητρία κεῖνται ἀντὶ φρατρία).

φρητία, Ἰων. ἀντὶ φρεατία, «φρητία· στόμα φρέατος» Ἡσύχ· φρητίου, τό, Συλλ. Ἐπιγρ. 5430.

φρήτρη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ φράτρα, Ἐπικ. ἀορ. φρήτρηφιν.

φρήτριος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ φράτριος.

φρῖγος, εος, τό, πλημμ. γραφὴ ἀντὶ σφρῖγος παρὰ τῷ Ἑρμίππῳ ἐν «Στρατιώταις».

φρῑκάζω, μέλλ. άσω, φρίσσω, φρικιῶ, ἀνατριχιάζω, Ποιητὴς περὶ Δυνάμ. Βοτ. 5. 71.

φρῑκαλέος, ἐα, ον, ὁ φρίσσων, φρικιῶν, ἀνατριχιάζων ἐκ τοῦ ψύχους, Λατ. horrens, horribus, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 11.

2) ὁ ἔχων τραχεῖαν ἐπιφάνειαν, σπιλὰς Ἀνθ. Παλατ. 7. 382, Τρυφιόδ. (γράφε Τριφ-) 195. **II.** τρομερός, φοβερός φρικτός· Ἀνθ. Παλατ. 7. 69., 9. 300.

φρῑκασμός, ὁ, φρίκη, ἀνατριχίασις, τρόμος, κοινῶς «τρεμούλα», «ἀνατριχίλα», Ἑβδ. (Β' Μακκ. Γ', 17).

φρίκη, [ῑ], ἡ, = φρίξ, ὁ μικρὸς κυματισμὸς τῆς θαλάσσης, (ὡς τὸ Λατ. inhorrescit), Ἀϊλ. περὶ Ζώων 16. 19, Πλούτ. 2. 921 F, κλπ. **II.** φρικίασις, ἀνατριχίασις, «ἀνατριχίασμα», «τρεμούλα», Ἱππ. Ἀφορ. 1255, κ. ἀλλ.· μάλιστα τὸ ἐκ τοῦ ῥίγους, Πλάτ. Φαῖδρ. 251Α, Θεοφρ. Ἀποσπάσμ. 3. 74, Νικ. Θηρ. 721· ἐν τῷ πληθ., Ἀριστ. Πρβλ. 1. 39, κ. ἀλλ. **2)** «τρεμούλιασμα» ἐκ φόβου, φρικίασις ἢ μάλιστα ἐκ θρησκευτικοῦ σεβασμοῦ, φρίκης αὐτὸν ὑπελθούσης Ἡρόδ. 6. 134· τοίην φρ. παρέχεις μοι Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1306, πρβλ. Ἀποσπ. 921, Ξεν. Κύρου Παιδ. 4. 2, 15, Πλάτ. Πολ. 387C· —ἀκολούθως καθόλου, φόβος οἱασδήποτε δυνάμενος νὰ παραγάγῃ φρικίασιν, φρίκη τρομερὰν φρένα Εὐρ. Φοίν. 1285· ἐκπληχθεῖσα φρίκη ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 183· φρίκη ματρὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 898· συνημμένων μετὰ τοῦ δέους, Ἐκπλῆξις, θάμβος, φόβος κλπ., Πλούτ. **III.** παγετός, ψῦχος δριμύ, παρὰ Γελλίῳ 17. 8. 7.

φρῑκια, τά, καὶ **φρῑκία**, ἡ, ἀνατριχιάσματα ἐκ ῥίγους, Διοσκ. 4. 14., 1. 181.

Φρῑκίας, ὁ, ὄνομα ἵππου παρὰ Πινδ. ἐν Π. 10. 25·—πιθανῶς ὡς ἐκ τῆς ἀνορθουμένης αὐτοῦ χαίτης.

φρῑκίασις, εως, ἡ, ἀνατριχίασμα, ἀνατριχίλα, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) σ. 478, πρβλ. Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. 2. 654 (ἐκδόσ. 1).

φρῑκιάω, (φρῖξ) ὡς τὸ **φρῑκάζω**, ἀνατριχιάζω, τρεμουλιάζω, μάλιστα ἐκ ῥίγους, Ἥρξατο φρικιᾶν καὶ πυρέσσειν Ἰω. Μοσχοπ. Λειμ. 1058Α, κλπ.

φρῑκνός, ή, όν, = **φρικαλέος**, «φρικνόν· φρικαλέον, δεινόν, φοβερόν» Ἡσύχ.

φρῑκόομαι, Παθ., = **φρικάζω**, ἀνατριχιάζω, φρικιῶ, τρέμω, Γλωσσ

φρῑκο-ποιός, όν, ὁ ἐμποιῶν φρίκην, φρικίασιν, Δίφιλος Σίφν. παρ' Ἀθην. 74C.

φρῖκος, εος, τό, = **φρίκη**, φρικίασις, «ἀνατριχίλα», Νικ. Θηρ. 778.

φρῑκτο-βόας, ου, ὁ, ὁ φρικτῶς βοῶν, φωνάζων, Θεοδ. Προδρ. Ἐπ. 14.

φρῑκτοειδής, ές, φρικτὸς τὸ εἶδος, φρικώδης, Θ. Στουδ. σελ. 1796, ἔκδ. Mi.

φρῑκτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **φρίσσω**, ὁ προξενῶν φρίκην, φρικώδης, φοβερός, Ὀρφ. Ὕμν. 13. 6, Πλουτ. Κικ. 49. καὶ συχν. ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ συγκρ. -ότερος, Πλουτ. Νουμ. 10· ὑπερθετ. -ότατος, Ἀθήν. 440E. — Ἐπίρρ. τῶς, Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. Ϛ', 5).

φρῑκτο-τελής, ές, ὁ καθιερωμένος εἰς φοβερὰς καὶ μυστηριώδεις τελετάς, περὶ τῆς ἁγίας τραπέζης, τῇ φρικτοτελεῖ τραπέζῃ Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 839C.

φρῑκώδης, ες, (εἶδος) ὁ ὑπὸ φρίκης ἢ φρικιάσεως συνοδευόμενος, πυρετὸς φρ., ὁ μετὰ φρικιάσεως ἢ ῥίγους, Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ α' 949· δυσουρία φρ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀφ. 1247· — τὸ φρικῶδες, ἡ τραχύτης, ἀνωμαλία τῆς ἐπιδερμίδος, οἷον ὅταν κατίσχηται τις ὑπὸ ἡπιάλου ἢ παροξυσμοῦ ῥίγους, Ἱππ., Γαλην. **II.** ἐμποιῶν φρίκην ἢ τρόμον, φοβερός, τρομερός, φρικτός, ὄψις Ἀριστοφ. Βάτρ. 1336 (λυρ.)· τὰ δεινὰ καὶ φρικώδη Ἀνδοκ. 5. 5· φρικώδη κλύειν, δεινὰ ἀκοῦσαι, Εὐρ. Ἱππ. 1202· καὶ συχν. παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, οἷον Ἀριστ. περὶ Θαυμ. 130. 2, Πλούτ., κλπ.·—οὐδ. φρικώδες, ὡς ἐπίρρ., φρικτῶς, Εὐρ. Ἱππόλ. 1216· — ὡσαύτως ἐπὶ θρησκευτικῆς εὐλαβείας, Πλουτ. Τιβ. Γράκχ. 21, Ἀριστείδ. 1. 256.—Ἐπίρρ. -δῶς, φρικωδέστατα ἔχειν, ἐπὶ τῆς φρίκης τοῦ δικαστηρίου, Δημ. 644. 18.

φρῑκωδία, ή, τὸ φρικῶδες, Νικόμ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 143. 29.

φρῑμαγμός, ὁ, τὸ φριμάσσεσθαι, τὸ ἐκ τῶν μυκτήρων φυσᾶν, καὶ καθόλου, πᾶσα κίνησις τῶν ζωηρῶν ἢ θυμοειδῶν ζώων, ἰδίως τῶν ἵππων, Λυκόφρ. 244· τῶν αἰγῶν, Πολυδ. Ε', 88· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

φρῑμάσσομαι, Ἀττ. -ττομαι· μέλλ. -ξομαι· ἀποθ. Φυσῶ διὰ τῶν μυκτήρων, πηδῶ ἢ σκιρτῶ, ἀκολασταίνω, ἐπὶ αἰγῶν, Θεόκρ. 5. 141, πρβλ. Πολυδ. Ε', 88· ὡσαύτως ἐπὶ τῶν σφόδρα θυμοειδῶν ἵππων, φριμάζασθαι καὶ χρεμετίσαι Ἡ ὁδ. 3. 87, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 281·— ἂν καὶ περὶ αὐτῶν λέγεται ὅτι τὸ φρυάσσομαι κυριολεκτεῖται, Ἀϊλ. περὶ Ζώων, 6. 41, Valck. εἰς Ἀμμών., Θωμᾶς Μάγιστρ. σ. 901, Schäf. εἰς Διονύσ. Ἀλ. π. Συνθ. 196· ὡσαύτως ἐπὶ κυνῶν, πρβλ. Ὀππ. Κυνηγ. 1. 491. — Τὸ ἐνεργητ. φριμάω ἀπαντᾷ ἐν Ὀππ. Κυν. 1. 490. (Συγγενὲς ἴσως τῷ Λατ. fremo.)

φρῑν, = πρίν, Ἐποικ. Λοκρ. γράμ. ἔκδ. Ἰω. Οἰκ. στ. 6.

φρῑξ, ή, γεν. φρῑκός· (φρίσσω)· — ἡ φρικίασις, ἐλαφρὰ κυματοειδὴς κίνησις ὁμαλῆς ἐπιφανείας. **I.** ὁ ἐλαφρὸς κυματισμὸς ὃν ἐγείρει πνοὴ αἰφνίδιος ἀνέμου ἐπὶ τὴν ὁμαλὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, Λατιν. horror, ὑπὸ φρικὸς Βορέω Ἰλ. Φ. 692· μελαίνῃ φρικὶ καλυφθείς, ἐπὶ τοῦ Πρωτέως ἀνερχομένου εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, Ὀδ. Δ. 402 (ἴδε ἐν λέξει ὑπαίσσω)·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρίξ, ἐλαφρὸς κυματισμὸς ἐχύθη ἀνὰ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ἐκ τοῦ Ζεφύρου, Ἰλ. Η. 63 (ἴδε τὰς λέξ. **μελάνω, φρίκη**)· οὕτω, μαλακὴν φρῖκα φέροι Ζέφυρος Ἀνθ. Π. 7. 668· φρικὶ χαρασσόμενα κύματα Ἀνθ. Παλ. 10. 14, πρβλ. 10. 2· — σπάνιον παρὰ τοῖς πεζογράφοις (ἴδε Αἰλ. περὶ Ζώων 15. 1)· **φρίκη** εἶναι ἡ παρ' αὐταῖς ἐν χρήσει λέξις.

II. ἀνατριχίασις, ἀόρθωσις τῶν τριχῶν, κριὸς βαθείῃ φρικὶ μαλλὸν ὀρθώσας Βαβρ. 93. 7· παροξυσμὸς ῥίγους, Ἱππ. 485, 15· φρὶξ ἐπέσχεν ὠτα καὶ κνήμας Βαβρ. 95. 59.

φριξ-αύχην, ενος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἀνορθωμένην τὴν χαίτην, σεισμοὶ φρ., οἱ δελφῖνες, Ἀρίων παρὰ τῷ Bgk. σ. 567· κάπρος Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 462Ε

φριξό-θριξ, τρῑχος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τὰς τρίχας ἀνορθωμένας, Κλήμ. Ἀλεξανδρ. 96. **II.** ὁ ὀρθῶν τὰς τρίχας, κάμνων νὰ σηκωθῶσιν αἱ τρίχες, Ἐτυμ. Μέγ. 800, 32, Σουΐδ.

φριξο-κόμης, ου, ὁ, = τῷ προηγ. I, φριξοκόμᾳ Παυλ Ἀνθ. Πλαν. 291.

φριξο-λόφος, ον, = **φριξαύχην,** «φριξολόφος· ὀρθοχαίτης» Ἡσύχ.

φριξός, ή, όν, ὁ ἐν φρικιάσει διατελῶν, ἀνορθωμένος, τρίχες φριξαί Ἀριστ. Φυσιογν. 5, 8., 6, 41. **II. φρῖξος,** ὁ, κωμικὸν ὄνομα τοῦ θεοῦ ἢ τοῦ δαίμονος τοῦ φόβου καὶ τοῦ τρόμου, Ἀνθ. Π. 9. 617.

φρίσσω, Ἀττικ. **φρίττω** Πλάτ. Πολ. 287C· μέλλ. **φρῐξω,** Χρησμ. Σιβ. 3. 679, κλπ., ἴδε κατωτ. II. 2· — ἀόρ. **ἔφρῐξα** Ἰλ., Ἀττ.· — πρκμ. **πέφρῑκα,** Ὁμήρ., Ἀττικ.· μετὰ ποιητικ. μετοχ. **πεφρῑκοντες,** Πινδ. Π. 4. 326· ὑπερσ. **ἐπεφρίκει** Πλούτ. 2. 781Ε, Ἀλκίφρων 1. 1. — Μέσ., ἀόρ. α' **ἐφρῐξάμην** Πολύαιν. 4. 6, 7. (Ἐκ τῆς √ΦΡΙΚ παράγονται ὡσαύτως αἱ λ. **φρίξ, φρίκη, φριξ-ός**· ἴσως συγγενὲς τῇ √FΡΙΓ, ἴδε ἐν λέξ. **ῥιγέω**). Ἡ φύσει, ὅθεν νεώτεροι ἐκδόται γράφουσι **φρῖσσον** ἐν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 171· **φρῖξαι** ἐν Πινδ. Ι. 1. 16, Σοφ. Ἠλ. 1407]. Κινοῦμαι ὡς ἡ ἐλαφρῶς κυμαινομένη θάλασσα, ἡ ἐπιφάνειά μου καθίσταται ἀνώμαλος καὶ κυματοειδής, συνταράσσομαι, ἀνορθοῦμαι, Λατ. horrore, **φρίσσουσιν ἄρουρα** (ἐξυπακ. σταχύεσσι), «ὅτι πεπύκνωνται διανεστηκότες ταῖς χώραις οἱ στάχυες» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 599· οὕτω, **φρίξας κάρπιμος στάχυς** Εὐρ. Ἱκέτ. 31· ἐπὶ παρατάξεως· εἰς μάχην, **ἔφριξε δὲ μάχη** .. ἐγχείῃσι, «ἐπυκνώθη δὲ ἡ μάχη τῇ τῶν δοράτων ἀνατάσει· φρίσσειν γὰρ τὸ ἀρθοῦσθαι πυκνῶς» (Σχόλ.), Ἰλ. Ν. 339· **φάλαγγες** σάκεσίν τε καὶ ἐγχεσι **πεφρικυῖαι,** «τῇ ἀνατάσει τῶν δοράτων πεπυκνωμέναι» (Σχόλ.), Δ. 282, πρβλ. Η. 62· **φρίξας** εὐλόφῳ σφηκώματι, ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας, Σοφ. Ἀποσπ. 314· οὕτως ἐπὶ δένδρου, πεύκη **φρίσσουσα** Ζεφύροις Ἀνθ. Πλαν. 13· (ἀκριβῶς ὡς τὸ τοῦ Οὐεργιλίου horret ager aristis, καὶ τοῦ Ὁρατίου horrentia pilis agmina)· οὕτω, **φιάλα χρυσῷ πεφρικυῖα** (πρβλ. τὸ τοῦ Ἰουβεναλίου inaequales beryllo phialae), Πινδ. Ι. 6 (5). 59· **χερσὶ δεξιωνύμοις ἔφριξεν αἰθήρ,** ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων ὑψούντων τὴν χεῖρα ὅπως δείξωσι τίνα γνώμην ἀσπάζονται, Αἰσχύλ. Ἱκ. 608· ἐπὶ τριχῶν κόμης ἢ χαίτης, ἀνορθοῦμαι, σηκώνομαι, **φρίσσουσιν τρίχες** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 538· **φρίσσουσιν ἔθειραι** Θεόκρ. 25. 244 ἐπὶ φυλλώματος, **φύλλα πεφρικότα,** ἐναντίθεται πρὸς τὸ **κεκλιμένα,** Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 4· — μετὰ συντοίχ. αἰτ., **φρίσσειν λοφιήν,** ἀνορθοῦν τὴν ἑαυτοῦ χαίτην, Ὀδ. Τ. 446· **φρ. τρίχας** Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 391· **φρ. νῶτον,** σύχενας Ἰλ. Ν. 473, Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 171· χαίτην Ἀριστοφ. Βάτρ. 822· — ὡσαύτως, **πτεροῖσι νῶτα πεφρικόντες,** ἔχοντες ἀνορθωμένα τὰ κατὰ τὰ νῶτα πτερά, Πινδ. Π. 4. 326· **λέοντος δέρος χαίτῃ πεφρικὸς** Εὐρ. Φοιν. 1121. **2)** **φρίσσοντας ὄμβρους,** «τοὺς φρίσσειν ποιοῦντας ὄμβρους» (Σχόλ.), ὡς τὸ τοῦ Οὐεργιλίου horrida grando, Πινδ Π. 4. 144. **3)** **ἄσθματι φρίσσοντα πνοάς,** πνευστιῶντα, ἀναπνέοντα μετ' ἀγωνίας, ἐπὶ ἀνθρώπου ἀποθνήσκοντος, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 10. 140. **4)** λέγεται ἐπὶ τῆς ἐλαφρῶς κυμαινομένης ἐπιφανείας ἡσύχου καὶ γαληνίου ὕδατος (πρβλ. **φρὶξ** I), **φρίσσει θάλασσα πνοιῇσι** Διον. Π. 112, πρβλ. Ἀλκίφρονα 1. 1· καὶ ἐπὶ τῶν κυμάτων, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1575, Αἰλ. περὶ Ζ. 7. 33.

II. συχνάκις λέγεται ἐπὶ τοῦ αἰσθήματος τοῦ ῥίγους, ὅτε ἡ ἐπιδερμὶς συστέλλεται καὶ καθίσταται ἀνώμαλος, αἱ δὲ τρίχες ἀνορθοῦνται, «ἀνατριχιάζω», ὡς ἐν τῇ Λατιν. horrent comae, steterunt comae, (ἴδε Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2. 20, Προβλ. 8. 12., 33. 16., 35. 9, κ. ἀλλ.)· **1)** ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ φύχους, φρικιῶ, «τρεμουλιάζω», Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 510· ἐπὶ τῶν ὀδόντων ὅταν συγκρούωνται πρὸς ἀλλήλους ἐκ τοῦ φύχους, Διον. Ἁλ. π. Ρητ. 9 **2)** ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ φόβου, «ἀνατριχιάζω», φρικιῶ, Σοφ. Ἠλ. 1408, Τρ 1044· ὑπό τινος Ὕμν. Ὁμ. 27. 8· ἄλλως δὲ πολλὴν .. **ἔφριξα** δινήσαντος, κατελήφθην ὑπὸ φρικιάσεως ὅτε περιέστρεψε τὴν μεγάλην ἀσπίδα, Αἰσχύλ. Θήβ. 490· — ὡσαύτως μετ' αἰτ., ἀνατριχιάζω, τρέμω ἐνώπιόν τινος, οὔτε σε **πεφρίκασι** Ἰλ. Λ. 383· **πάντες δέ με πεφρίκασι** Ω. 775, πρβλ. Πινδ. Ο. 7. 70, Σοφ. Ἀντιγ. 997· **πέφρικα** .. Ἐρινὺν τελέσαι, τρέμω συλλογιζόμενος ὅτι ἡ Ἐρινὺς θά .., Αἰσχύλ. Θήβ. 720, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1133· — οὕτω μετὰ δοτ., ἐρετμοῖς φρίξουσιν, θὰ καταληφθῶσιν ὑπὸ φρίκης ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν κωπῶν, Ἡρόδ. 8. 96 (ἀλλ' ἴδε **φρύγω**)· — ὡσαύτως μετὰ μετοχ., **πέφρικα λευσσων,** ὑπὸ φρίκης καταλαμβάνομαι βλέπων, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 345· φρ. σε δερκομένη ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 540, 695· καὶ μετ' ἀπαρεμφ., φοβοῦμαι τὰ πράξω τι, Δημ. 539. 8· — ὡσαύτως μετὰ προθέσ., φρ. πρὸς τοὺς πόνους Πλούτ. 2. 81Ε· φρ. ὑπὲρ ὧν προσήκει παθεῖν Δημ. 1230. 24. **3)** καταλαμβάνομαι ὑπὸ φρικιάσεως εἰσερχόμενος **εἰς** ναὸν **ἕνεκα** μεγάλης δεισιδαιμονίας, μηδὲ ὥσπερ ὑπὸ δεισιδαιμονίας ἐν Ἱερῷ φρίττειν ἅπαντα καὶ προσκυνεῖν Πλούτ. 2. 26Β, Ἰακωψ. Ἀνθ. Π. σ 1057. **4)** «ἀνατριχιάζω» ἐξ ὑπερβαλλούσης χαρᾶς, χαίρω ὑπερβαλλόντως, **ἔφριξ'** ἔρωτι Σοφ. Αἴ. 693, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 384, Ἑρμηνευτ. εἰς Εὐρ. Ἑλ. 632. — Παρὰ τοῖς πεζογράφοις σπάνιον πλὴν ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ τρομάζω, φρίττω, φοβοῦμαι, Πλάτ. Πολ. 387C, Φαῖδρ. 251A, Δημ. 190· ἄνωτ. πρβλ. **φρίξ, φρίκη.**

φροιμιάζομαι, φροιμιαστέον, ἴδε ἐν λ. **προοιμιάζομαι, -αστέον.**

φροίμιον, τό, συνηρ. ἀντὶ **προοίμιον,** ὡς τὸ **φροῦδος** ἀντὶ **πρόοδος.**

φρονέω, Ἐπικ. ὑποτ. **φρονέῃσι** Ὀδ. Η. 75, καὶ πληθ. **φρονέωϊ** Ἐπιγρ. Κύπρου ἐν Bezzenb. Beitr. 7. Kunde etc. VI, σ. 78. — Ἐπικ. παρατ. **φρόνεον** Ἰλ. Ρ. 286, **φρονέεσκον** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1164. — μέλλ. **-ήσω,** ἀόρ. **ἐφρόνησα** Ἡσιόδ., Ἀττ. — πρκμ. **πεφρόνηκα** Διόδ. 18. 66. — Παθ., μόνον ἐν τῇ προστ. **φρονεέσθω,** Ἐπιστ. πρὸς Φίλιππον β', 5. Τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐκφράζει τὴν ἐνέργειαν τῆς φρενὸς ἢ τῶν φρενῶν, δηλ. τὴν ἐνέργειαν οὐ μόνον τῆς διανοίας (= διανοοῦμαι, συλλογίζομαι), ἀλλὰ καὶ τὴν τῆς βουλήσεως· ὡς περ'που ἐν τῷ παρ' ἡμῖν ῥήματι «ἀνίπτομαι», ὅπερ σημαίνει οὐ μόνον τὴν ἐνέργειαν τῆς διανοίας (= διανοοῦμαι, συλλογίζομαι), ἀλλὰ καὶ τὴν τῆς βουλήσεως, ἢ ἐπιθυμίας (= σκοπεύω, ἔχω κατὰ νοῦν, ἐπιθυμῶ νά..). Ὁ Σφ ἐν τῷ Αἴαντι 941 ποιεῖται χρῆσιν τοῦ ῥήματος ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ κἀθάνομαί τι οὕτως ἔχον, εἶμαι βέβαιος, ἐναντιθέσει πρὸς τὸ νομίζω ἢ «πιστεύω», σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δὲ καὶ φρονεῖν. Ἐντεῦθεν προκύπτουσι ποικίλαι χρήσεις. **1)** σκέπτομαι, συλλογίζομαι, ἔχω νοῦν, εἶμαι συνετὸς ἢ φρόνιμος, **σπάνιον παρ'** Ὅμ., ἀριστοτ. μάχεσθαί τε φρονέειν τε, εἴς τε τὸ μάχεσθαι καὶ εἰς τὸ σκέπτεσθαι ἢ κρίνειν τὰ πρήγματα, Ἰλ. Ζ. 79· αὕτη δὲ εἶναι ἡ συνηθεστάτη σημασία παρὰ τοῖς Ἀττ., [Ζῆνα] τὸν φρονεῖν βροτοὺς ὁδώσαντα Αἰσχύλ. Ἀγ. 176· **φρονεῦντως** γὰρ πρὸς φρονοῦντας ἐννέπεις ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 204, πρβλ. 176· φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς Σοφ. Ο. Τ. 617. τὸ φρονεῖν, ὡς τὸ **φρόνησις,** νόησις, κρίσις ὀρθή, σύνεσις ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιγ. 1348, 1353· **κράτιστοι φρονεῖν** Ἀντιφῶν 115. 4· καὶ φρ. καὶ συμπράττειν Ξεν. Κύρου Παιδ. 5. 5, 44· εἰδέναι καὶ φρ. Πλάτ. Ἀλκ. 1. 133 C· τὸ φρ. καὶ νοεῖν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 11 B· λέγειν τε καὶ φρ. ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 266B, πρβλ. Ἰσοκρ. 50 E· ὁ μὴ λέγων ἃ φρονεῖ Δημ. 316, 28· — σχεδὸν = **σωφρονεῖν,** Σοφ. Τρηχ. 312· αἱ δύο λέξεις συνάπτονται ἐν Πλάτ. Νόμ. 712 A· τὸ μὴ φρονοῦν, ἐπὶ νηπίου, Αἰσχύλ. Χο. 753· ἐπειδὴ τάχιστα ἦρχετο φρ. Ἰσαΐας 76. 37· οἱ φρονοῦντες Σοφ. Αἴ. 1252· ἡ φρονοῦσα ἡλικία Αἰσχίν. 19. 34· οὕτω,

2) μετ' ἐπιρρημάτων, εὖ φρονεῖν Ἡρόδ. 2. 16· κερδίστατα σὺ φρονοῦντα μὴ φρονεῖν δοκεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 385, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 394, Εὐρ. κ ἀλλ.· ἀλλὰ εὖ φρονῶ ὡσαύτως = εἶμαι καλῶς διατεθειμένος, ἴδε κατωτ.· **καλῶς φρ** Ὀδ. Σ. 168, Σοφ. Ο. Τ. 600 **ὀρθῶς φρ** Ἀνδοκ. 22. 32· ὀρθῶς φρ. πρός τι Αἰσχύλ. Πρ. 1000· **μάρα,** πλάγια φρ. Σοφ. Αἴ. 594, Εὐρ. Ι. Α. 332,

3) φρ. ὡς .., ὅτι .., Σοφ Ἀντιγ. 49, Ο. C. 872· **φρόνει** νιν ὡς ἥξοντα ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 288. **II.** σκέπτομαι, κατά τινα τρόπον, ἔχω κατὰ νοῦν, σκοπεύω, μελετῶ, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ἰλ. Γ. 98 μετ' ἀπαρ., ἔχω κατὰ νοῦν νὰ πράξω τι, Ρ. 286, πρβλ. Ι. 608· οὕτως ἄνευ ἀπαρ., οἳ δ' ἴδον φρόνεον [εἶναι], εἶχον κατὰ νοῦν νὰ χωρήσωσι πρὸς τὰ ἐμπρός, Μ. 124, Ν. 135· ἢ περ δὴ φρονέω [τελέσαι] Ι. 310· —φρονῶν ἐπρασσον, μηδενὸς ἐπιφθονοῦντος, Σοφ Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 272· — οὕτω παρὰ πεζογράφοις, πειρεώμενος ὅ τι φρονέοιεν [τὰ μαντήια] Ἡρόδ. 1, 46· φρονεῖν τι, σημαίνω, δηλῶ, τοῦτο φρονεῖ ἡ ἀγωγὴ ἡμῶν, τοῦτο δηλοῖ τὸ ὅτι ἠνάγετε ἡμᾶς ἐνταῦθα, Θουκ. 5. 85 **2)** συχνότατα μετ' οὐδ. ἐπιθ. α) φρ. τινί τινα, (οὐδ. πληθ.), ἔχω σκέψεις τινὰς ἢ διαθέσεις πρός τινα, εἶμαι διατεθειμένος, κατά τινα τρόπον πρὸς αὐτόν, **πατρὶ φίλα φρονέων,** ἔχων «καλὰς διαθέσεις πρὸς τὸν πατέρα του, Ὀ. Δ. 219, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 213, κλπ.· ὡσαύτως, **κακὰ φρονέουσι** .. ἀλλήλοισιν Ἰλ. Χ. 264· τῷ **ὀλοὰ φρονέων** Π. 701· **μαλακὰ φρ. τινι** Πινδ. Ν. 4. 155· **πιστὰ τινι** ὁ αὐτ. Ο. 3. 30· **τὰ ἀριστὰ τινι** Ἀριστοφ. Πλ. 577· οὕτω μετ' ἐπιρρ., εὖ φρονεῖν τινι [ἴδε ἀνωτ. I. 2), Ὀδ. Ζ. 74, Αἰσχύλ. Ἀγ 1436, κλπ.· **φρονεῖς εὖ τοῖς ἠγγελμένοις,** χαίρεις διὰ τὰ.., ὁ αὐτ. ἐν Χο. 774· —ὡσαύτως, **εὖ φρ. εἴς τινα**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνδοκ. 20. 16· τοιαῦτα φρ. περί τινος Ἰσοκρ. 39 C·—εἶμαι διατεθειμένος κατά τινα τρόπον, σκοπῶ ἢ σχεδιάζω τοιαῦτα καὶ τοιαῦτα, ἀγαθά φρ Ἰλ. Ζ. 162, Ὀδ. Α. 43· φίλα φρ. αὐτόθι 307· κακά Ρ. 596· κρυπτάδια φρ., ἔχω κρυπτοὺς σκοποὺς, κεκρυμμένα σχέδια, Ἰλ. Α. 542 ἀτάλα φρ , εἶμαι εὐθύμως διατεθειμένος, Σ. 567, Ἡσ. Θεογ. 989, πρβλ. Ἰλ. Ζ. 400· πυκνά ἢ πυκινά φρ., ἔχω συνετὰς σκέψεις, εἶμαι συνετὸς ἢ πανοῦργος, Ὀδ. Ι. 445· ἐφημέρια φρονέοντες, «τὰ παρὸν μόνον καὶ παραυτίκα σκοπούμενοι» (Εὐστ.), Φ. 85· οὕτω θεοῖσιν ἴσα φρ. Ἰλ. Ε. 441· θνητά φρ. Σοφ. Ἀποσπ. 515, Εὐρ. Ἄλκ. 799 ἀθάνατα Πλάτ. Τίμ. 90 C· οὐ κατ' ἄνθρωπον φρ. Αἰσχύλ. Θήβ. 425, Σοφ. Αἴ. 777· ὑπὲρ ἄνθρωπον ἐπί τινι Ξεν. Κύρου Παιδ. 8. 7, 3· μηδὲν ὑπὲρ τὴν πήραν φρ. Δουκ. Τίμ. 57·—οὕτω καί, καίρια φρ. Σοφ. Ἠλ. 228· σώφρονα ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 62· τυραννικὰ φρ. Ἀριστοφ. Σφ. 507· ἀρχαϊκὰ φρ, ἔχειν πεπαλαιωμένας ἰδέας, ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 821· τὰ τῆς σαρκὸς φρ. Ἐπιστ. πρὸς Ῥωμ. η', 5· ὡσαύτως οὐ παρδάλιος τόσσαν μένος ὅσσαν Πάνθου υἷες φρονέουσιν, τὸ μένος τῆς παρδάλεως δὲν εἶναι τόσον ὅσον εἶναι τὸ φρόνημα τῶν υἱῶν τοῦ Πάνθου, Ἰλ. Ρ. 23·—ἀλλά, **β)** ἡ συνηθεστάτη φράσις τοῦ εἴδους ταύτου παρά τε Ὁμήρῳ καὶ τοῖς Ἀττ. εἶναι τὸ μέγα φρονῶ, μεγαλοφρονῶ, ἔχω μεγάλα ἢ ὑψηλὰ φρονήματα, «μεγάλας ἰδέας», ἔχω μέγα θάρρος, εἶμαι θαρραλέος καὶ ὑπερήφανος, Ἰλ. Α. 296, Ν. 156· λέγεται ἐπὶ λεόντων καὶ κάπρων ἀγρίων, Π. 758, Λ. 325, πρβλ. Ξεν. Κύρου Παιδ 7. 5, 62· φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1078, πρβλ. Λυσίαν 195. 14, Ἰσοκρ. 67Ε·—ἀλλὰ παρ' Ἀττ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἔχω μεγάλας ἰδέας, εἶμαι ὑπερήφανος ἢ ἀλαζών, ἀλαζονεύομαι, ὑπερηφανεύομαι, ἐπί τινι, διά τι πρᾶγμα, ὡς τὸ **ἀβρύνεσθαι, καλλωπίζεσθαι**, Πλάτ. Συμπ. 217Α, Πρωταγ. 342D· (οὕτω, μεγάλα φρ Ἀριστοφ. Ἀχ 988)·—ὡσαύτως, ἐφ' ἑαυτῷ μέγα φρ. Θουκ. 6. 16, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 27· (ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας οἱ μεταγενέστεροι χρῶνται ἁπλῶς τῷ φρ. ἐπί τινι, ἄνευ τοῦ **μέγα**, Παυσ. 1. 12, 5)·—μετὰ συγκρ., μεῖζον φρ., μεγαλοφρονῶ ὑπὲρ τὸ δέον, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 8· ἀλλ' ἁπλῶς καί, λαμβάνω θάρρος, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 3. 5, 21· φρ. μεῖζον ἢ κατ' ἄνδρα Σοφ. Ἀντ. 768· μεῖζον τοῦ δέοντος Ἰσοκρ. 141Β, πρβλ 122Ε· σπανίως ἐν τῷ πληθ., μείζω τῆς τύχης φρ. Εὐρ. ἐν Ἡρακλ. 933· μετὰ ὑπερθ., οἱ μέγιστον φρονοῦντες Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 257Ε· ἐπί τινι Ξεν. Ἀγησ. 2. 5· ὡσαύτως, μάλιστα φρ. ἐπί τινι Δημ. 836. 11· οὐ μεῖον φρ. ἐπί τινι Ξεν. Ἱππαρχ. 7. 3 πρβλ. Ἀπολ. 24·—ὁμοίως, φρ. μέγα ἐς τινα Εὐρ Ἱππόλ. 6· περί τι Αἰσχίν. 44 36· μέγα φρ ὅτι .. Ξεν. Κύρου Παιδ. 2. 3, 13· μέγα φρ. ὡς εἰδὼς Πλάτ. Συμπ. 198D· μέγα φρ., μὴ ὑπείξειν Ξενοφ. Ἑλλην. 5. 4, 45· ὡσαύτως καὶ μόνον τὸ **φρονεῖν** = μέγα φρονεῖν, Παυσ. 4. 1, 2·—οὕτω καί, φρ ἐπί τινι θαυμάσιον ὅσον Πλάτ. Συμπ. 217Α, πρβλ. Δημ. 534. 28· — ἀντίθετοι πρὸς τὰς φράσεις ταύτας εἶναι αἱ ἑξῆς : — σμικρὸν φρ., ἔχω ταπεινὸν φρόνημα, εἶμαι ἄνευ θάρρους, δειλός, Σοφ. Αἴ. 1120· μικρὸν φρον. Ἰσοκρ. 72C, Δημ., κλπ.· ἧσσον, ἔλασσον φρ. τινος Εὐρ. Ἀνδρ. 313, Φοίν. 1128, Ἰσοκρ., κλπ.· οὐ σμικρὸν φρ. ἐς τινα Εὐρ Ἡρακλ. 387·— καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἔχομεν τὰ : μέτριον φρ., ἔχω μέτρια φρονήματα, εἶμαι ἀπαθής, ἥρεμος, μετριώτερον φρ. πρός τινα Ξεν. Κύρ. Παιδ. 4. 3, 7·—πρβλ. **σωφρονέω, ὑπερφρονέω.**

γ) ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὴν αὐτὴν γνώμην, τά τινος φρονεῖν, ἔχω τὰ αὐτὰ ἅπερ καὶ ἄλλος τις φρονήματα, λαμβάνω τὸ μέρος τινός, Ἡρόδ. 2. 162, κλπ.· τὰ σά φρ. ὁ αὐτ. 7. 102· εὖ φρ. τὰ σά Σοφ. Αἴ. 491· φρ. τὰ Βρασίδου Ἀριστοφ Εἰρ 623· ἅρ' ἅπερ φρ. τινι ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 577· ὡσαύτως, τὰ πρός τινα φρ., Ξεν. Ἀν. 7. 7, 30· (ὁ Ὅμηρ. ἔχει· καί, τὰ φρονέεις, ἄ τ' ἐγὼ περ Ἰλ. Δ. 361)· τὰ ἀμείνω φρ. περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἡρόδ. 7. 145, 172, πρβλ. Θουκ. 2. 22· χεῖρον φρ. Ἰσοκρ. 184D· ὡσαύτως, ἴσον ἐμοὶ φρονέουσα, φρονοῦσα ὡς ἐγώ, ἔχουσα τὸ αὐτὸ καὶ ἐγὼ φρόνημα, Ἰλ. Ο 50, πρβλ. Σοφ. Ἀντιγ. 374· τὰ αὐτὰ. κατὰ ταὐτὸ φρ., ἔχω τὸ αὐτὸ φρόνημα, Ἡρόδ. 1. 60., 5. 3· ξυνῳδὰ φρ. τινι Ἀριστοφ. Ὄρν. 634·—ἀντίθετα πρὸς τὰς φράσεις ταύτας εἶναι τὰ: ἀμφὶς φρον., σκίπτομαι, νομίζω, φρονῶ κατὰ διάφορον τρόπον, Ἰλ. Ν. 345· ἄλλη φρονῶ, σκίπτομαι κατ' ἄλλον τρόπον, ἔχω ἄλλο φρόνημα, Ὑμν. Ὁμ εἰς Ἀπόλλ. 469 ἄλλα φρονέειν καὶ ἄλλα λέγειν Ἡρόδ. 9. 54 ἕτερα φρον. Δείναρχ. 96. 15.

III. ἔχω τι ἐν τῇ διανοίᾳ μου, σκέπτομαι, φροντίζω, προσέχω, γιγνώσκω, φρονέω Ὀδ. Π. 136, Ρ. 193, 281 ὁρώντων, φρονούντων, βλεπόντων Αἰσχίν. 67. 11·— μετ' αἰ ἰατ. πράγματος, σκέπτομαι περί τινος, συλλογίζομαι, κρίνω ἢ σταθμίζω τι ἐν τῇ διανοίᾳ μου, τὰ φρονέουσ' ἀνὰ θυμόν, Ἀ .. Ὀδ. Β. 116, πρβλ. Ἰλ. Β. 36· οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐπὶ φρεσί, μηδόλως προσέχοντες, Ὀδ. Ξ. 82· πολλὰ φρονέοντα μηδενὸς κρατέειν Ἡρόδ. 9. 16· φρ. τὴν ἡμέραν, προσέχω, «δίδω προσοχήν» ἢ σημασίαν ἀποδίδω, Ἐπιστ. πρὸς Ῥωμ. εβ', 6. **IV.** κα-έχω τὰς φρένας μου καὶ οὕτω διατελῶ ζῶν, ἔχω τὰς αἰσθήσεις μου διατελῶ ἐν τῇ ζωῇ, ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέηφον, ἀντὶ ἔτι ζῶντα, Ἰλ. Χ. 59· θανόντι δ', οὐ φρονοῦντι, δειλαίᾳ χάρις ἐπέμπετο Αἰσχύλ. Χο. 517· ἐν τῷ φρον. γὰρ μηδὲν ἴδιστος βίος Σοφ. Αἴ. 554· μηδὲ ζῆν .., μηδὲ φρονεῖν Πλάτ. Σοφ. 249Α·— ἀλλ' ὡσαύτως, ἔχω τὰς φρένας μου, εἶμαι ἔμφρων, ἔχω σῶας τὰς φρένας, φρονοῦντα, ἀντίθετον τῷ **μεμηνότα**, Σοφ. Αἴ. 82, πρβλ. 341· ἔξω ἑλαύνειν τινὰ τοῦ φρονεῖν Εὐρ. Βάκχ. 853· ὀρθὰ φρ. ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1129· ἐξέστηκα τοῦ φρονεῖν Ἰσοκρ 85Ε, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 12· κέρδιστον εὖ φρονοῦντα μὴ δοκεῖν φρον. Αἰσχύλ. Πρ. 385, πρβλ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1666, Ἀντιγ. 557· ἐγὼ νῦν φρονῶ τότ' οὐ φρονῶν Εὐρ. Μήδ. 1329· φρονῶν. οὐδὲν φρονεῖς, εἰ καὶ ἔχεις τὰς φρένας σου, ὅμως δὲν εἶσαι φρόνιμος, ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 332· οὕτως, εὖ φρ. αὐτόθι 851, Ἀριστοφ. Νεφ. 817, κ. ἀλλ.·— ἄγαν φρονῶ, εἶμαι ὑπὲρ τὸ δέον φρόνιμος, Σοφ. Αἴ. 942· λίαν φρ. Εὐρ. Ἰφ ἐν Αὐλ. 924· πλέον φρ. Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττ. 371Α·— ζῶν καὶ φρονῶν, διατελῶν ἐν ζωῇ καὶ σῶας ἔχων τὰς φρένας, συχν. ἐν Ἐπιγραφαῖς, οἷον Συλλ. Ἐπιγρ. 2026,-32,-43, 3292, κ. ἀλλ.· νοῶν καὶ φρονῶν αὐτόθι 2448. 1, 1. Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 76.

φρονέωσι, = **φρονέωσι** ἴδε **φρονέω** ἐν ἀρχῇ.

φρόνημα, τό, ὁ νοῦς, τὸ πνεῦμά τινος, ἡ διάθεσις, Λατιν. animus, ἔστ' ἂν Διὸς φρ. λωφήσῃ χόλου Αἰσχύλ. Προμ. 376· Αἰσχύλου φρόνημ' ἔχων Τηλεκλείδης ἐν «Ἡιόσιν» 1· — ἡ ἔννοια τῆς λέξεως ταύτης πολλάκις δι' ἐπιθετικῶν προσδιορισμῶν περιηρίζεται πως, δύσθεον Αἰσχύλ. Χο. 191 ὑπέρτολμον αὐτόθι 595· ὠμὸν ὁ αὐτ. ἐπὶ Θήβ. 519· ἐλεύθερον Πλάτ. Νόμ. 865D· τυραννικὸν ὁ αὐτ ἐν Πολ. 573Β, Ξεν. Λακ. Πολ. 15. 8.

2) διανόημα, σκέψις, σκοπός, ἐπιθυμία, θέλησις, φθέγμα καὶ ἀνεμόεν φρ Σοφ. Ἀντιγ 354, πρβλ. 176, 207· συχνάκις ἐν τῷ πληθ., καρτεροῖς φρ. Αἰσχύλ. Προμ. 207· Ζεὺς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόπων ἄγαν φρ. ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 827· ματαίων .. φρονημάτων ἡ γλῶσσ' ἀληθὴς γίγνεται κατήγορος ὁ αὐτ. ἐπὶ Θήβ 438· ἐμπέδοις φρ. Σοφ. Ἀντ. 169· τὰ σκληρ' ἄγαν φρ. αὐτόθι 473· τῶν φρ. ὁ Ζεὺς κολαστὴς τῶν ἄγαν ὑπερφρόνων Εὐριπ. Ἡρακλ 388· φρ. μεγάλα Πλάτ. Συμπ. 190Β, πρβλ. Κριτίαν 120Ε. **II** ἐπὶ καλῆς ἢ ἐπὶ κακῆς σημασίας,

1) ὑψηλὸν καὶ εὐγενὲς φρόνημα, μεγαλοφροσύνη, ἀποφασιστικὸς χαρακτήρ, θάρρος μετὰ ὑπερηφανίας, τῶν Ἀθηναίων τὸ φρ. Ἡρόδ. 8. 144, πρβλ. 9. 7, 2· φρονήματος πλέως ὁ μῦθός ἐστιν Αἰσχύλ. Πρ. 953· ἀνδρί γε φρ. ἐχοντι Θουκ 2 43 φρ. καὶ πίστις Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 11, 5· βουλοῦν τὸ φρ. Θουκ. 2. 61 (πρβλ. **καταφρόνημα**)· μετὰ μέλλ. ἀπαρ., ἐν φρονήματι ὄντες τῆς Πελοποννήσου ἡγήσεσθαι, ἔχοντες τὴν φιλοτιμίαν καὶ φιλοδοξίαν νὰ γίνωσιν ἡγεμόνες τῆς Π., ὁ αὐτ. 5. 40·— συχν. ἐν τῷ πληθ., ὑψηλαὶ σκέψεις, σχέδια μεγάλα, καὶ περιληπτικῶς, θάρρος, ὑπερηφανία, πεποίθησις, διασείειν τὰ Ἀθηναίων φρον. Ἡρόδ. 6. 109, πρβλ. 3. 122, 125, 9. 54· οὐ .. ξυμφέρει τοῖς ἄρχουσι φρ. μεγάλα ἐγγίγνεσθαι τῶν ἀρχομένων Πλάτ. Συμπ 182C, πρβλ. 190Β, Ἰσοκρ. 134D. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, κόμπος, ἀλαζονεία, τῦφος, Αἰσχύλ. Πρ. 955, Εὐρ. Ἡρακλ. 926, Ἀριστοφ. Σφ. 1024, Εἰρ. 35, Πλάτ., κλπ. καὶ ἐν τῷ πληθ., Ἰσοκρ. 303D, Πολύβ., κλπ. **III.** ὁ πληθ. εἶναι ἐν χρήσει παρ' Αἰσχύλ. ὡς συνώνυμον τῷ **φρένες**, ἡ καρδία, τὸ στῆθος, ἴδε ἐκ φρονημάτων .. πεσών Εὐμενίδ 478.

φρονημᾰτίας, ου, ὁ, ὁ ἔχων ὑψηλὸν φρόνημα, ὁ ἐχων πεποίθησιν εἰς ἑαυτόν, μεγαλόφρων, ὑπερήφανος, ἢ (ἐπὶ κακῆς σημασίας) ὑψηλόφρων, ἀλαζών, τετυφωμένος, Ἀριστ. Πολιτ. 5. 11, 5, Ἀναγίν. 9, 4· φρ. ἐπὶ τῇ Ἱππικῇ Ξεν. Ἀγησ. 1, 24· ἐπὶ ἵππου, Πολυβ. Α', 194.

φρονημᾰτιάω, εἶμαι **φρονηματίας**, μὴ τις ἐμὲ οἰήσαιτο φρονηματιῶντα καὶ τολμητίαν εἶναι Τζέτζ. Ἐξήγ. Ὁ. σελ. 21, 23.

φρονημᾰτίζομαι, Παθ., γίνομαι φρονηματίας, ὑψηλόφρων ἢ ἀλαζών, Ἀριστ. Πολιτ. 2. 12, 5· φρονηματισθέντες ἐκ τῶν ἔργων αὐτόθι 8. 6, 11· πεφρονηματισμένοι διά τι αὐτόθι 3, 13, 19., 5. 7, 2· ἐπί τινι Πολύβ. 22. 8, 8, Διόδ.· φρον., ὅτι.., φρονῶ, νομίζω, φαντάζομαι ὅτι.., Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 14. 48.

φρονημᾰτισμός, ὁ, ἔπαρσις, τῦφος, ἀλαζονεία Πολύβ. Ἑλλ. Ἀποσπ. 136, Θεμίστ. 251Β.

φρονημᾰτώδης, ες, (εἶδος) = **φρονηματίας**, Φιλόστρατ. 53ο, 683, κλπ.

φρόνησις, εως, ἡ, τὸ διανοεῖσθαι πρᾶξαί τι, πρόθεσις, σκοπός, σκέψις, φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω Σοφ. Ο. Τ. 604· χοὔτος τάχ' ἂν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι λίψω τιν' ἡμῖν, καὶ οὕτως ἴσως ἐν τῷ μεταξὺ ἔλθῃ εἰς καλλιτέραν σκέψιν περὶ ἡμῶν, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1078 **2)** αἴσθησις περί τινος, εἴ τις ἄρα τοῖς ἐκεῖ φρ. περὶ τῶν ἐνθάδε γιγνομένων Ἰσοκρ. 308Β. **3)** ἀλαζονεία, ὑπερηφανία, Εὐρ. Ἱκέτ. 162· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καλῆς σημασίας, τὸ φῦναι πατρὸς εὐγενοῦς ἀπὸ βοὴν ἔχει φρόνησιν, αἴνιγμα φρόνημα, δικαίαν ὑπερηφάνειαν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 739. **II.** ὡς καὶ νῦν, σύνεσις, **φρονιμάδαι**, αὕτη δὲ εἶναι ἡ ἀρετὴ ἡ ἀναγκαία ἐν τῇ κυβερνήσει τῶν ἀνθρώπων καὶ τῇ διοικήσει τῶν πραγ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μάτων, φρόνησίν τε καὶ ἄλλην ἀρετὴν Πλάτ. Συμπ. 209A λείπεται ἄρα αὐτὴν (δηλ. τὴν φρόνησιν) εἶναι ἕξιν ἀληθῆ μετὰ λόγου πρακτικὴν περὶ τὰ ἀνθρώπῳ ἀγαθὰ καὶ κακά Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 5 καὶ 8 κἑξ., Ἰσοκρ. 275D, 278B, Πλούτ. 2. 97E, κλπ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀμαθία Πλάτ. Συμπ. 202A· πρὸς τὸ **σῶμα**, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 461A· πρὸς τὸ **ῥώμη**, Ἰσοκρ. 3G· τὴν φρόν. ἀσκεῖν Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 10, Ἰσοκρ., κλπ.· ἐν τῷ πλήθ., Πλάτ. Φίληβ 63A, Νόμ. 665D **2)** ἀποδίδοται καὶ εἰς τὰ εὐφυΐαν τινὰ δεικνύοντα ζῷα, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 15, πρβλ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 1, καὶ ἴδε **φρόνεμος** II. 3.—Ἐν τοῖς Ὅροις τοῦ Πλάτ. 411D ἡ φρόνησις ὁρίζεται: «δύναμις ποιητικὴ καθ' αὑτὴν τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας· ἐπιστήμη ἀγαθῶν καὶ κακῶν· ἐπιστήμη ποιητικὴ εὐδαιμονίας· διάθεσις, καθ' ἣν κρίνομεν, τί πρακτέον καὶ τί οὔ πρακτέον».

φρονητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **φρονῶ**, δεῖ φρονεῖν, μέγα φρ. ἐπί τινι, πρέπει τις νὰ μεγαλοφρονῇ ἐπί τινι, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 40· οὕτω, μεῖζον φρον. ὁ αὐτ. ἐν Ἀγησ. 8, 4· μεῖον ὁ αὐτὸς ἐν Ἀπολ. 26.

φρονῑμεύομαι, μεταγεν. τύπος τοῦ **φρονέω**, ἀποθ., γίνομαι φρόνιμος, συνετός, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 386 —ἐνταῦθεν **φρονῑμευμα**, τὸ, φρόνιμος διαγωγή, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 194· καὶ **φρονῑμευσις**, ἡ, Σχόλ. εἰς Δουκ. Δὶς Κατηγ. 21.

φρόνῑμος, **ον**, καὶ **η**, **ον**, Πλούτ. 2, 1070B —ὁ ἔχων σώας τὰς φρένας, ἔμφρων, Σοφ. Ἀλ. 259. **II**. ἀτάραχος, Ξεν. Κύρ. 5. 2. 17· τὸ φρόνιμον, ἑτοιμότης πνεύματος, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 2. 3, 56. **III**, ὡς καὶ νῦν, φρόνιμος, σώφρων, συνετός, Λατ. prudens, Πλάτ. καὶ Ἀριστοτέλ., πρβλ. **φρόνησις** II· ἀντίθετον τῷ **ἄφρων**, Πλάτ. Σοφ. 247A, κλπ.· τῷ **ἀνόητος**, Ἰσοκρ. 17D· τὸν φρόνιμον ζητοῦντας . . ὥσπερ ἀποδεδρακότα βάτων παρ' Ἀθην. 163B· φρ. περί τινος, ὁ ἔχων φρόνησιν ἢ ὁ δεικνύων σύνεσιν εἴς τε πρᾶγμα, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 15, καὶ 21 κἑξ.· περί τι Πλάτ. Γοργ. 490B, Ἰσοκρ. 266E· εἴς τι Πλάτ. Ἀλκιβ. 1. 125A· ἔν τινι Ξεν. Ἀνάβ. 2. 6, 7, κλπ.· ἐπὶ τῷ σίτῳ φρ. καὶ μέτριος ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 5. 2, 17. **2)** ἐπὶ σκέψεων, πράξεων καὶ τῶν τοιούτων, φρόν. τι ἐργάζεσθαι Ἀριστοφ Λυσ. 42· φιλόπολις ἀρετή, φρόνιμος αὐτόθι 548. **3)** λέγεται καὶ ἐπὶ πτηνῶν ὡς προμηνύοντων τὰ μέλλοντα, τοὺς ἀνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνοὺς Σοφ. Ἠλ. 1059, πρβλ. Πλάτ. Πολιτικ. 263D· καὶ ἐπὶ ζώων ἅτινα δεικνύουσιν εὐφυΐαν τινά, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 32, περὶ Ζ. Μορ. 2. 2, 6., 4. 10, 19, περὶ Ζ. Γεν. 3. 2, 14, κ. ἀλλ.· πρβλ. **φρόνησις** II. 2. **4)** τὸ φρόνιμον, πρακτικὴ σοφία, σύνεσις, «φρονιμάδα». Εὐρ. Ἀποσπ. 53. 9, Πλάτ. Πολ. 586D, κ. ἀλλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἄφρον, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 236A· ἐπὶ τὸ φρονιμώτερον ἰέναι Ξεν. Συμπ. 8, 14· καὶ ἐν τῷ πλήθ., ἀπορος ἐπὶ φρόνιμα Σοφ. Ο. Τ. 692· 692 φρονιμώτατα λέγειν Ξεν. Ἀπολ. 20· τὰ φρονιμώτατα ποιεῖν Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 226. **5)** Ἐπίρρ. **-μως**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1364, Ὄρν. 1333, Πλάτ., κλπ.· ἀντίθετον τῷ **ἀλόγως**, Ἰσοκρ. 28B· φρ. ἔχειν Ξεν. Κύρ 3. 3, 57· διακεῖσθαι Ἰσοκρ 182C. Συγκρ. **φρονιμώτερον** ὁ αὐτ. 16E, κλπ. **-ωτέρως**, ὁ αὐτ. 294B.

φρονιμότης, **ητος**, ἡ, **φρόνησις** II, Γαλην. τόμ. 19, σ. 481, 16, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 215, Γρηγ. Νύσσ. Ἀντιρρ. κ. Ἀπολλ. 7, σ. 140.

φρονῑμῶδης, ες. πλημμ. γραφὴ ἀντὶ **φρονημᾰτώδης**, ἴδιόν τινος τῶν Ἀντιγράφων τοῦ Φιλοστρ. 705.

φρόνῐς, **εως**, ἡ, (**φρήν**· **φρονέω**), φρόνησις, σύνεσις, περιοιδὲ δίκας ἠδὲ φρόνιν ἄλλων, [ὁ Νέστωρ] γινώσκει καὶ ὧς νὰ συνηθείας καὶ τὴν φρόνησιν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, Ὀδ. Γ. 244· κατὰ δὲ φρόνιν ἦγαγε πολλήν, «κατήγαγεν εἰς τοὺς Ἕλληνας φρόνιν, ὅ ἐστι φρόνησιν πολλήν, συνετώτατος δόξας» (Εὐστ.), Δ. 358, πρβλ. Ὀππ Ἀλ. 1. 653, Ἀνακρ. 1456.

φρόνος, τό, ὁ Ἀχιλλεὺς ὁ θαυμαστός, τὸ φρόνος τῶν Ἑλλήνων, δηλ. ὁ ἐφ' ᾧ μέγα φρονοῦσιν οἱ Ἕλληνες, Διήγ. Ἀχιλ. σ. 1264, Ἐκδ. Wr. Παρὰ δὲ Μαυροφρύδῃ, Πολεμ. Τρωαδ. στ. 20 εὑρηται, ὡς φαίνεται, καὶ ὁ πληθυντικὸς ἐν τοῖς· ἀπὸ μεγάλα φρόνα = φρονήματα. Συναγ. Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

φρονοῦντως, ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ **φρονέω**, φρονίμως, συνετῶς, Αἰσχύλ. Ἱκ. 204, Σοφ. Ἀντιγ. 682.

φροντῐδο-κοπέομαι, παθ., εἶμαι πλήρης φροντίδων, βασανίζομαι ὑπὸ φροντίδων, ὑπέρ τινος Νικήτ. Χρον. 214D.

φροντίζω· μέλλ. Ἀττ. **ιῶ** Εὐρ. Τρῳ. 1234, Ἀριστοφ. Νεφ. 125, Ξεν., κλπ.· ἀόρ. **ἐφρόντισα** καὶ πρκμ. **πεφρόντικα**, Εὐρ., Ξεν., κλπ. Μέσ., μέλλ. **φροντιοῦμαι**, Εὐρ., Ἰφ. ἐν Ταύρ. 343, διορθωτέον εἰς **-οῦμεν** ὑπὸ τοῦ Badham. — Παθ, ἴδε κάτωτ. III (φροντίς) **I**, ἀπολ., ὡς καὶ νῦν, σκέπτομαι, συλλογίζομαι, μελετῶ, μεριμνῶ περί τινος, ἔχω φροντίδας ἢ σκέψεις, σχεδὸν ὡς τὸ Λατ. secum reputare, Θέογν. 908, Ἡρόδ. 5. 24, Αἰσχύλ. Πρ. 1034, Ἱκ. 419· περὶ τοῦ Σωκράτους, Ἀριστοφ. Νεφ. 76, 700, 735· οὕτω παρὰ Πλάτωνι, κλπ. **2)** εἶμαι πλήρης φροντίδων ἢ ἀνησυχίας, τί πεφροντικὸς βλέπεις; Εὐρ. Ἀλκ. 773· τίς δ' ἐστὶν ὁ μετὰ ταῦτα φροντίζων; Φρύνιχ. Κωμικ. ἐν «Μονοτρόπῳ» 3· τὸ πεφροντικός, ὡς οὐσιαστ., φροντίς, σκέψις, Πλούτ. 2. 983 B —ἡ λέξις αὕτη ἰδίως λέγεται ἐπὶ τῆς ἔντεχνα τῶν σκέψεων καταβεβλημένης καὶ σκυθρωπῆς ὄψεως τῶν εἰς μελέτας φιλοσοφικὰς ἀσχολουμένων, πρβλ. **φροντίς** I. 2, **φροντιστής**, **-τήριον**.

II μετὰ ἀντικειμ. **1)** μετ' αἰτ. πράγμ., σκέπτομαι περί τινος, ἐξετάζω, κρίνω καὶ σταθμίζω τι, ἐπινοῶ, μηχανῶμαι, Θέογν. 1247, Ἡρόδ. 5 67., 7. 16· φρ. τί ποτε τοῦτ' ἔστι Ξεν Κύρου Παιδ. 3. 3, 32· ὡσαύτως ἐπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, ὅτε τὸ ῥῆμα τίθεται κατὰ μέλλοντα χρόνον, φ. τοῦτο, ὅκως μὴ λήψομαι Ἡρόδ. 7. 8· ἐκεῖνο δ' οὐ πεφροντίκαμεν, ὅτῳ τρόπῳ . . μνημονεύσομεν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 263· καὶ ἄνευ τινὸς αἰτιατικῆς, φρ. πρὸς ἑωυτόν ὡς δώσει Ἡρόδ. 8. 100· φρ. ὅπως . . , σκέπτομαι ἢ ἐξετάζω πῶς πρέπει νὰ γείνῃ τι, Πλάτ. Ἀπολ. 29 E, Ξεν., κλπ., ἀλλὰ φρ. ὅτι βούλεται ἑαυτὸν καλεῖν Δημ. 99. 5· (μεταγεν. ὡσαύτως, φρ ἵνα., Πολύβ. 2. 8, 8)· ἐπομένου μὴ μεθ' ὑποτ., φρ. μὴ κράτιστον ᾖ Ξεν. Ἀπομν. 4, 2, 39, πρβλ. Ἡρωνα 7, 10 (ἔνθα ἐν τῷ κειμένῳ φέρεται τὸ μέλ.)· οὐδὲν φρ. εἰ . . Πλάτ. Γοργ. 502 E· εἴτε . . εἴτε . . ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 344. E· ὡσαύτως μετ' ἀναφορικοῦ, Εὐρ. Ἱππόλυτ. 376, Ξεν. Ἀπομν. 3. 7, 6, κλπ.· μετ' ἀπαρ., Πλουτ. Φάβ. 12, κλπ.

2) μετὰ γεν., σκέπτομαι περί τινος, προσέχω εἴς τι, σκέπτομαί τε, φροντίζω περί τινος, «δίδω προσοχήν» εἴς τι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνήσεως Περσέων οὐδὲν φρ. Ἡρόδ. 3. 97, πρβλ. 100, 151., 4. 167· γῆ αὐχμοῦ φροντίζουσα οὐδὲν ὁ αὐτ. 4. 198· Πενθέως οὐ φροντίσας Εὐρ. Βάκχ. 637· μηδὲν ὅρκου φροντίσῃς Ἀριστοφ. Λυσ. 915· τῶν οἰκετῶν . . μηδὲν φρ. Λυσίας 109. 39 μηδενὸς ἄλλου φρ. πλὴν ὅπως . . Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 325· οὐδὲ τῶν νόμων φροντίζουσι Πλάτ. Πολ. 563D· μηδὲν φρ. τῶν θεῶν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 701C· καὶ πάνυ παλιν, οἱ θεοὶ τῶν ἀνθρωπίνων οὐδὲν φροντίζουσι αὐτόθι 888C· οὕτω μετ' ἐπιρρ. ἐχόντων ἀρνητικὴν ἔννοιαν, σμικρὰ φρ. τινὸς Εὐρ. Ὀρ 799· ὀλίγον ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 163· σμικρὸν φρ. Σωκράτους Πλάτ. Φαίδων 91C· ἀλλὰ καὶ ἄνευ ἀρνητικοῦ, σπερ δεῖ μάλιστα φροντίσαι Εὐρ. Βάκχ. 242· τοῦ μὲν ἀνάξιατος φρ., τοῦ δὲ πράγματος ἀμελεῖν Ἀνδοκ. 32. 28· σφόδρα φρ. τινὸς Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 10· — οὕτω καὶ μετὰ προθέσεως, φρ. περί τινος. εἶμαι ἀνήσυχος περί τινος, «ἐνδιαφέρομαι», Ἡρόδ. 8. 36, Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 12, κλπ., πρβλ. Εὐρ. Ἱππόλ. 7. 9· ὑπέρ τινος Πλάτ. Εὐθύφρων 4D, Δημ. 9 14, κλπ. **β)** σπανίως ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας μετ' αἰτ., [Σωκράτης] τἄλλα μὲν πεφροντικεν Εὔπολις ἐν Ἀδῇ, 10· ἄλλο δὲ οὐδὲν φροντίζειν Πλάτ. Γοργ. 501E· ἀλλ' οὐδὲ τὰ βίου . . δεῖ φροντίσαι Μένανδρ. ἐν «Μισογύνῃ» 10· πρβλ. Πρισκιαν. 18 σ. 1213· διαφέρουσι παραδείγματα οἷα τάδε, ἡ δ' ἐφρόντισ' οὐδὲ ἓν Κρατῖνος ἐν Ἀδῇ. 23· μηδὲν φροντίσας Φερεκράτης ἐν «Κραπατάλλοις» 1. **3)** ἐνίοτε παραλείπεται τὸ ἀντικείμενον ὡς συμπληρούμενον ἢ ἐννοούμενον, ἐφρόντιζε Ἰσοτρίων, δηλ. ἠώτα ἢ ἐξήταζεν ἐπιμελῶς, Ἡρόδ. 1. 56· ὡσαύτως, φροντίζων εὑρίσκω, σκεπτόμενος περὶ αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 5. 24, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 220 C· δεινὰ . . τοῖς τεκοῦσι φροντίσαι Αἰσχύλου Πέρσ. 245· οἳ τοὺς φίλους βλάπτοντες οὐ φροντίζετε, οἵτινες, ἵνῳ βλάπτετε τοὺς φίλους, διάλου δὲν σᾶς μέλει, Εὐρ. Ἑκάβη 256· φροντίζεθ' ὡς μαχούμενοι Σοφ. Ἠλ. 1370· μὴ φροντίσῃς, μὴ ἐῶσας προσοχὴν εἰς αὐτό, Ἀριστ. Σφ. 228· οὐ, μὰ Δί', οὐδ' ἐφρόντισα ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 494, πρβλ. 650, Πλ. 216, 704· — μετὰ μετοχ., [τοιαῦτα] γινόμενα . . ὁρῶντες οὐδὲν φροντίζετε Ἀνδοκ. 32. 15· οὕτω ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 783, οὐ φραντίζει σκληρῶς σε καθήμενον οὕτως, ὁ Brunck συνεπλήρωσε διὰ τοῦ ὁρῶν. **III**, Παθ., εἶμαι ἀντικείμενον φροντίδος ἢ μερίμνης, φροντιζόμενος Ξεν. Ἱέρων 7, 10· πεφροντισμένος, ἐπιμελῶς ἐσκεμμένος, ἐπιμελῶς ἐξετασθείς, Λατ. exquisitus, λόγος Διόδ. 15. 78., 16 32, Φιλόστρ. 496· τρέφονται τροφῇ πεφροντισμένῃ Αἰλ. περὶ Ζώων 7. 9.

φροντίς, **ῖδος**, ἡ, (φρονέω) ὡς καὶ νῦν, φρονεῖς, μέριμνα περὶ προσώπου τινὸς ἢ πράγματος, μετὰ γεν., **φροντῖδ'** ἔχειν τινὸς Σιμωνίδ. 85. 10, Εὐρ. Μήδ. 1301· παλαισμάτων λάβας φροντῖδα, φρόντισον, σκέψαι περὶ αὐτῶν, Πινδ. Ν. 10, 40· ἐν φροντῖδι εἶναι περί τινος Ἡρόδ. 1. 111, πρβλ. 7. 205· ἐκείνοις οὐδὲ εἰς περὶ τούτου λόγος οὐδὲ φρ. Πλάτ. Φαίδων 101E· εἰσέρχεται αὐτῷ δέος καὶ φρ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 330 D· φρ. ποιεῖσθαί τινος ἢ περί τινος Διόδ. 11. 28, 36., 15. 28· — ὡσαύτως ἐπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, ἐν φρ. εἶναι ὅ τι χρὴ ποιεῖν Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 33, πρβλ. Κύρου Παιδ. 5. 2, 5. **2)** ἀπολ., σκέψις, μέριμνα, μελέτη, τὰ δ' ἄλλα φροντῖς· θήσει δικαίως Αἰσχύλ. Ἀγ. 912· πολλὰς . . δόξας ἐλθόντα φροντῖδας πλάνοις Σοφ. ἐν Οἰδ. Τυρ. 67 (ὅπερ παρωδεῖ ὁ κωμ. Ἡνίοχος ἐν «Τροχίλῳ» 1. ἔχον.. πολλὰς φροντίδων διεξόδους)· ἐν φροντῖδι γίγνεσθαι, ἐπὶ προσώπου, Ξεν. Κύρου Παιδ. 6. 2, 12· ἀλλὰ, ἐν φροντῖδι μοι ἐγένετο [τὸ πρᾶγμα] Ἡρόδ. 2. 104· ἐμβῆσαί τινα ἐς φροντῖδα, ἐμβαλεῖν τινα εἰς σκέψεις, ὁ αὐτ. 1. 10· φροντῖδα θέσθαι Αἰσχύλ. Πέρσ. 142· δεῖ βαθείης φρ. σωτη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρίου ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 407, πρβλ. 417· ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ; Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 170· ἴδε εὔφημος I. 1, πλάνος II. 2·—ἐν τῷ πληθ., σκέψεις, εἴ τί τοι Πίσας τε καὶ Φερενίκου χάρις νόον ὑπὸ γλυκυτάταις ἔθηκε φροντίσι, εἴ τί σοι ἡ δόξα τῆς Πίσης καὶ τοῦ Φερενίκου (δηλ. τοῦ νικητοῦ ἵππου) τὸν νοῦν σου ἔθηκεν ὑπὸ γλυκυτάταις φροντίσιν, Πινδ. Ο. I. 31, καὶ συχν. παρ' Ἀττ.· ἐπὶ φροντίδων ζῆν Εὐρ. Ἀποσπ. 685 4· πρβλ. ἐπίστασις II. 1·—παροιμ., αἱ δεύτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι ὁ αὐτ. ἐν Ἱππολύτῳ 436·— λέγεται ἰδίως περὶ τοῦ Σωκράτους καὶ τῶν Φιλοσόφων, Ἀριστοφ. Νεφ. 138, 234, 237, 740, 762· φροντίδα φιλόσοφον ἐγείρειν ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 572· πρβλ. φροντιστής, φροντιστήριον. β) καί με καρδίαν ἀμύσσει φρ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 161· ἐλπὶς ἀμύνει φροντίδ' ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 102, πρβλ. 163, Εὐμ. 453· οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ, ὁ Ἱππ. δὲν δίδει σημασίαν τινὰ εἰς τοῦτο, ἀδιαφορεῖ, δὲν τὸν μέλει, Ἡρόδ. 6. 129, πρβλ. Ἕρμιππον ἐν «Δημόταις» 6· παρέχειν φροντίδα τινὶ Ἀριστοφ. Ἱππ. 612· ἐν τῷ πληθ., φροντίδες, μέριμναι, ἀνησυχίαι, λύπας καὶ φροντίδας ἐμβέβληκεν Ἀντιφῶν 116. 28, πρβλ. Ἰσοκρ. 408 Ε· τρισάθλιόν γε καὶ ταλαίπωρον φύσει πολλῶν τε μεστόν ἐστι τὸ ζῆν φροντίδων Μένανδρος ἐν «Συναριστώσαις» 6. II. δύναμις τοῦ σκέπτεσθαι, νοῦς, τὸ . . ἁλώσιμον ἐμᾷ φροντίδι Σοφοκλ. Φιλοκ. 863· οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Τυρ. 170· τὸ γὰρ τὴν φρ. ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκὺ αὐτόθ. 1390· νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ, «ἡ γὰρ τῶν νέων διάνοια πονεῖν ἢ λυπεῖσθαι οὐ φιλεῖ· οἱ γὰρ νέοι ἔξω πάσης φροντίδος καὶ κακίας εἰσὶ» (Σχόλ.), Εὐρ. Μήδ. 48. 2) ἡ ἐπιθυμία τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου, Πινδ. Π. 10. 96.

φρόντισις, εως, ἡ, φρόντισμα, ἐπιμέλεια, ἀξίωμα, ὀφφίκιον, Ἰουστιν. Ἐδικ. 13, 10. Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

φρόντισμα, τό, ὅ,τι σκέπτεταί τις, σκέψις, ἐπίνοια, Ἀριστοφ. Νεφ. 155, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 31, κλπ.· τὰ φροντίσματα, λόγοι προμεμελετημένοι Φιλοστρ. 482 — ὡσαύτως φροντισμός, ὁ, Ἡσύχ.

φροντιστέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ φροντίζω, δεῖ φροντίζειν, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 468 οὐ πάνυ ἡμῖν οὕτω φρ. ὅ τι ἐροῦσιν οἱ πολλοὶ Πλάτ. Κρίτων 48Α· οὐ φρ. τινὸς Στράβ. 775.

φροντιστήριον, τό, τόπος πρὸς μελέτην, μελετητήριον, οἱονεὶ ἐργαστήριον φροντίδων ἢ σκέψεων, ὡς καλεῖται ἡ κατὰ φαντασίαν σχολὴ τοῦ Σωκράτους ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 94, 128, 142, 181, 1487·—καθόλου, σχολή, σπουδαστήριον, Λουκ. Νέρ. 1, Πολυδ. Δ', 41. 2) Δίων ὁ Κάσ. συνήθως δι' αὐτοῦ μεταφράζει τὸ Ῥωμαϊκὸν Curia, (ὅπερ ἐτυμολογεῖ ἐκ τοῦ cura), Ἐκλογ. 1. 36. 3) μοναστήριον, Εὐαγρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1. 21· φρ. μοναχῶν Ἰω. Γενέσ. 70. 18.

φροντιστής, οῦ, ὁ βαθέως ἐξετάζων τὰ πράγματα καὶ σκεπτόμενος περὶ αὐτῶν, βαθὺς φιλόσοφος, ὡς ὁ Σωκράτης καλεῖται ἐμπαικτικῶς ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ἐν ταῖς Νεφ. 267, πρβ. 414. 456, 1309· οὕτω, φρ. τῶν μετεώρων, τῶν οὐρανίων, Ξεν. Συμπ. 6, 6, Ἀπομν. 4. 7, 6· τὰ .. μετέωρα φρ. Πλατ. Ἀπολ. 18Β·—οὕτω δὲ κατήντησεν ἡ λέξις νὰ δηλοῖ τὸν φιλόσοφον, Ξεν. Συμπ. 7, 2, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. καὶ ἴδε φροντὶς I. 2. II. ὁ φροντίζων περί τινος, τοῦ ἱεροῦ Συλλ. Ἐπιγρ. 4716c· τῶν δημοσίων πραγμάτων Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 908· τῶν ὑπηκόων Πολυδ. Δ', 40· ὡς μετάφρασις τοῦ Λατιν. Procurator, ὁ φρ. Δρούσου Συλλ. Ἐπιγρ. 3612, πρβλ. 5785. 25, -86·— οἰκονόμος οἰκίας, Γεωπ. 7. 8, 1· ἐπίτροπος, Ἰγνάτ.— Καὶ θηλ. φροντίστρια, ἡ, Κ. Μανασσ. Χρον. 4967.

φροντιστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ φροντίζειν, εἰς τὸ σκέπτεσθαι, σκεπτικός, εἰς σκέψεις δεδομένος, ἡ διάνοια τῶν τοιούτων οὐ φροντιστική Ἀριστ. περὶ τῆς Καθ' ὕπνον Μαντικ. 2, 8· ὑποπίνων δὲ πάνυ φρ. (ἐξυπακ. γίγνεται) Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 33· φρ. τὴν πρόσοψιν Λουκ. Ἁλιεὺς 12·—τὸ φρ. θεωρία, Πλούτ. 2. 432C, 966A. II. φροντίζων, ἐπιμελής, τὰ θήλεα περὶ τὴν τέκνων τροφὴν φροντιστικώτερα Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9 1, 5. —Ἐπίρρ. -κῶς, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 10.

φροῦδος, η, ον, καὶ ος, ον, Σοφοκλ. Ἠλ. 807, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 154, Πλούτ.· (κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ πρὸ ὁδοῦ, ὡς τὸ φροίμιον ἐκ τοῦ προοίμιον, φρουρὸς ἐκ τοῦ προορός)·—ὁ ἀπελθών, προχωρήσας ὥστε νὰ μὴ φαίνηται πλέον, (ὡς ὁ Ὅμ. λέγει ἐν τῇ ἀσυναιρέτῳ μορφῇ, οἱ δ' ᾤχοντ' ἠδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, «προὐγένοντο, προῆλθον, (κατὰ τῆς ἐπὶ Θήβας ὁδοῦ» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 382)· 1) ἐπὶ προσώπων, ὁ ἀναχωρήσας, ἀπελθών, φυγών, φροῦδός ἐστι, φρ. γίγνεται Σοφ. Ἀντιγ. 15, κτλ.· φρ. ἐξ οἴκων δόμων ἄπο Εὐρ. Ἀλκ. 94, Ἀνδρ. 73· σκηνὰς ἐς ἱερὰς ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 806· βεβᾶσι φρ. ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 1289· φρ. οἴχεται Ἀριστοφ. Ἀχ. 210· ὡσαύτως μετοχ., φροῦδοί [εἰσι] διώκοντές σε Σοφ. Φιλ. 561· φροῦδος ἀναρπασθεὶς ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 848· φρ. ἐξῳκισμένοι Ἀριστοφ. Εἰρ. 197· φρ. ἦν πλέων Ἀντιφῶν 132. 45·—ὡσαύτως, ἐπὶ τῶν νεκρῶν, φρ. αὐτὸς εἶ θανὼν Σοφ. Ἠλ. 1152, πρβλ. 848· Ἀντίλοχος φρ. αὐτῷ ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 425· καὶ συχν. παρ' Εὐρ. β) κατεστραμμένος, ἀπολεσθείς, Εὐρ. Μήδ. 722, πρβλ. Ἡρακλ. 703, Ὀρέστ. 390. γ) μετὰ γεν., φρ. τῆς ἀπληστίας, ἐλευθερωθεὶς ἐκ τῆς .., Κλήμ. Ἀλεξ. 440. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ὁ ἀπελθών, ἐξαφανισθείς, «χαμένος», φροῦδα τἀπειλήματα Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 660· φρ. λόγοι πρὸς αἰθέρα Εὐρ. Ἐκ. 335· φρ. σοι θυσίαι ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1071· ἐλπίδες ὁ αὐτ. ἐν Ἴων 866· τὰ δ' ἐν δόμοις δαπάναισι φρ. ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 592· φρούδη μὲν αὐδή φροῦδα δ' ἄρθρα, ἐξέλιπον, δηλ. ἐξέλιπεν ἡ δύναμις αὐτῶν, δὲν ἐνεργοῦσι πλέον, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρομ. 1078, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 717.—Σπανίως εὕρηται κατ' ἄλλην πτῶσιν πλὴν τῆς ὀνομ. τοῦ ἑνικ. καὶ πληθ., διότι σχεδὸν ἀείποτε εὑρίσκεται ὡς κατηγορούμενον μετὰ τὸ ῥῆμα εἰμί· ἀλλὰ παρὰ Σοφ. εὑρίσκεται καὶ ἡ ἐν. γενική, φρούδου γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος Αἴ. 264 — Ἀττ. ποιητικ. λέξις ἐν χρήσει ἅπαξ παρὰ τῷ Ἀντιφῶντι ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλὰ συχνὴ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, οἷον παρὰ Πλουτ.

φροῦνος, ὁ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ φρῦνος, Εὐστ. εἰς Διονύσ. Περιηγ. 752, ἀμφ.

φρουρά, Ἰων. ρή, ἡ· (ἴδε φρουρός)· ἐν τέλ.—ὡς καὶ νῦν, φυλακή, φρούρησις, φύλαξις, ὡς ἔργον ἢ καθῆκον, Ἡρόδ. 2. 30, Αἰσχύλ. Ἀγ. 2. κλπ.· ἐς φρ. δόμων Εὐρ. Ὀρ. 1252· ἐν δόμοις τάξασθαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 1099· φρουρὰν ἄζηλον ὀχήσω, θὰ τηρήσω φυλακὴν ἀνεπίφθονον, Αἰσχύλ. Πρ. 143· φρουρὰ ὄμματος, ἄγρυπνον ὄμμα, Σοφ. Τραχ. 225· φρουρᾶς ᾄδων, ᾄδων ὡς φρουρός, ὅστις φοβεῖται μήπως ἀποκοιμηθῇ, ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούντων, Ἀριστοφ. Νεφ. 721· τοῖς . . πιστοτέροις . . διετέτακτο ἡ φρ. Πλάτ. Κριτ. 117D. 2) φυλακὴ ἐν καιρῷ νυκτός, ἡ νυκτερινὴ φρ. Ἡρῳδιαν. 3 11. —ἐν Εὐρ. Ῥήσ. 5, φυλακὴν φέρεται ἐκ διορθώσεως. 3) φυλακή, εἱρκτή, Πλάτων ἐν Φαίδρῳ 62Β, Γοργ. 525Α. II. οἱ ἄνθρωποι οἱ τεταγμένοι ὅπως φρουρῶσιν ὡς φρουρά, Ἡρόδ. 6. 26., 7. 59, Αἰσχύλ. Ἀγ. 301, Θουκ. 3. 51, κλπ.· μάλιστα δὲ οἱ κατὰ τὰ μεθόρια τεταγμένοι εἶχον δὲ τὴν φρούρησιν τῶν ὁρίων ἐν τῇ Ἀττικῇ οἱ περίπολοι, Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 24, κλπ. στρατιῶν καὶ φρουρῶν Λυσίας 147. 26· ἐξήλθομεν εἰς Πάνακτον φρουρᾶς προγραφείσης, ταχθέντες ὡς φρουροί, Δημ. 1257· 5· τὰ κύκλῳ κατέχειν ἁρμοσταῖς καὶ φρουραῖς ὁ αὐτ. 258. 6· φρουρὰν ὑποδέχεσθαι ὁ αὐτ. 1334. 21. 2) ἐν Σπάρτῃ σῶμα ἀνδρῶν ὁρισθέντων εἴς τινα στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ὡς τὸ Γαλλικὸν ban (ἐπὶ στρατιωτικῆς σημασίας) φρουρὰν φαίνειν, προκηρύττειν ἢ διατάσσειν στρατολογίαν ἐπὶ τῶν ἐφόρων καὶ τῶν βασιλέων, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2. 23., 6. 4, 17· ἐπί τινας αὐτόθι 4. 7, 1, κτλ.· εἰδότες φρουρὰν πεφασμένην αὐτόθι 5. 1, 29· φρ. ἐξάγειν αὐτόθι 2. 4, 29·—πρβλ. φυλακὴ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

φρουραρχέω, εἶμαι φρούραρχος, Πλουτ. Δίων 11

φρουράρχης, ου, ὁ, = φρούραρχος, Θεμίστ. 136Β, καὶ διάφ. γραφ. παρὰ Ξεν.

φρουραρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ θέσις τοῦ φρουράρχου, Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 17.

φρούρ-αρχος, ὁ, ὁ διοικῶν φρουράν, διοικητὴς φρουρᾶς ἢ φρουρίου, Ξεν. Ἀν. 1. 1, 6, Πλάτ. Νόμ. 760D. C. I. 73, κ. ἀλλ.· οἱ φρουρ. τούτων Πλάτ. Νόμ. 843D — ὁ τύπος φρουράρχης ἀπαντᾷ παρὰ Θεμιστίῳ καὶ ὡς διάφ. γραφὴ ἐν Ξεν. Κύρου Παιδ. 5. 3, 11.

φρουρέω· ἀόριστ. ἐφρούρησα. — Μέσ., μέλλ. -ήσομαι ἐπὶ παθ. σημασίας, Εὐρ. Ἴων 603.— Παθ., ἀόρ. ἐφρουρήθην αὐτόθι 1390· πρκμ. πεφρούρημαι Ἱπποκρ. 1289. 21, (δια-) Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 263· (φρουρός) Ὡς καὶ νῦν, φρουρῶ, φυλάττω, εἶμαι φρουρός, ἐν τόπῳ Ἡρόδ. 2. 30, πρβλ. 9. 106, Σοφ. Τρ. 915· ἐπὶ πλοίων, φρ. περὶ Ναύπακτον Θουκ. 2. 80, 03· φρ. ἐπί τινι, ἀγρυπνῶ ἐπί τινος, Εὐρ. Ἄλκ. 34 οἱ φρουροῦντες, οἱ τηροῦντες, οἱ φυλάττοντες, Πλάτ. Νόμ. 763D συνάπτειν .. φρουροῦντας .. φρουροῦσι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 758Β· παροιμ., ἐν παντὶ .. σκορπίος φρ. λίθῳ Σοφ. Ἀποσπ. 35. II. μεταβ., φυλάττω, τὴν χώρην Ἡρόδ. 3. 90· τὴν γέφυραν ὁ αὐτ. 4. 133· τὴν ἀτραπὸν ὁ αὐτ. 7. 217· βρέτας Αἰσχύλ. Εὐμ. 1024· σὲ δαίμων φρουρήσας τύχοι Σοφ. Ο. Τ. 1479· ἐπὶ τόπου, φρ. τὴν Ποτίδαιαν, φυλάττω αὐτὴν διὰ φρουρᾶς, Θουκ. 3. 17, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 6. 1, 17, κλπ.· φρ. τινὰ φυλακαῖσι Εὐριπ. Κύκλ. 690·—μεταφορ., πέτραν φρ., φυλάττω φρουρὰν ἐπὶ τοῦ κρημνοῦ, ἐπὶ τοῦ Προμηθέως, Αἰσχύλ. Πρ. 31· στόμα φρ. εὔφημον, τηρῶ σιγήν, σιωπῶ, Εὐρ. Ἴων 98.— Παθ., φρουροῦμαι, φυλάττομαι, Ἡρόδ. 7. 203, Αἰσχύλ. Εὐμ. 218, Σοφ. Ο. Κ. 1013, Εὐρ. Ἐκ. 595· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς φρουρήσεως ἣν ἐξασκοῦσιν οἱ πολιορκοῦντες, κύκλῳ φρουρούμενος ὑπὸ πάντων πολεμίων Πλάτ. Πολ. 579Β 2) τηρῶ, φυλάττω, φρουρῶν τόδ' ἦμαρ Εὐρ. Ἄλκ. 27· φρ. ὄμμα ἐπὶ σῷ . . καιρῷ Σοφ. Φιλ. 151· φρ. χρέος, τηρῶ, φυλάττω τὸ καθῆκόν μου, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 74. III. ἐν τῷ μεσ. ὡς τὸ φυλάσσομαι, προφυλάττομαι ἀπό τινος, μετ' αἰτ., φρουρούμενος βέλεμνα Εὐρ. Ἀνδρ. 1136·—ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνεργ. εὕρηται ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, ἐφρούρει μηδὲν ἐξαμαρτάνειν ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 900· οὕτω φρ. ὅπως ἢ ὅπως ἄν. . . , μεθ' ὑποτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σοφ. Ἡλ. 1402, Εὐρ. Ἑλ. 742· φρ. μὴ.., μεθ' ὑποτ., ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 1139.—Πρβλ. **φυλάσσω** ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

φρούρημα, τό, ποιητ. ὄνομα· **I.** τὸ φυλατόμενον, τὸ φρουρούμενον, λείας ἄσταστα βουκόλων φρουρήματα, τὰ ὑπὸ τῶν βουκόλων ἀμέριστα βουκόλια τῆς γείας, Σοφ. Αἴ. 54, ἔνθα ἴδε τὸν Ἔρμανν. **II.** φρουρός, φύλαξ, εὐ ὄντων ὑπερ ἐγρηγορὸς φρούρημα γῆς καθίσταμαι Αἰσχύλ. Εὐμ. 706· ἐπὶ ἑνὸς μόνου ἀ δρός, Πολυφόντου βία, φερέγγυον φρούρημα ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 448· λόγχαι δεσποτῶν φρουρήματα Εὐρ. Ἡλ. 798. **III.** φρούρησις, πρόσπολοι γυναῖκες, αἳ τῶνδ' ἀμφὶ κρηπῖδας δόμων θυοδόκων φρούρημ' ἔχουσι ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 511.

φρούρησις, εως, ἡ, τὸ φρουρεῖν, φύλαξις, Συλλ. Ἐπιγρ. 2155, διάφ. Γραφ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Β' Βασιλ. Ε', 23).

φρουρητήρ, ῆρος, ὁ, φρουρός, φύλαξ, Μανιθων. 4. 47.

φρουρητικός, ή, όν, ὁ κατάλληλος εἰς φρούρησιν ἢ φυλακήν, Ἰαμβλ. Μυστ. 3. 10, Ἐκκλ.

φρουρητός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., ὃν φρουροῦσιν ἢ φυλάττουσιν· ἢ ὁ δυνάμενος νὰ φρουρηθῇ, Ἀνθ. Π. 6. 230.

φρουρήτωρ, ορος, ὁ, = **φρουρητήρ**, Ἀνθ. Π. 9. 812.

φρουρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φρουράν, τὸ ὁπλιτικὸν τὸ φρουρικὸν Δίων Κ. 56. 42, καὶ διάφ. γραφ. παρὰ Θουκ. 6. 80 ἀντὶ **φρούριον**.

φρούριον, τό, (φρουρὸς) ὡς καὶ νῦν, τόπος φυλαττόμενος ὑπὸ φρουρᾶς, ὀχυρὸς ἢ ὠχυρωμένος τόπος, κοινῶς «κάστρον», Αἰσχύλ. Εὐμ. 919, Θουκ., κλπ.· ἀντὶ τοῦ πόλις εἶναι φρούριον κατέστη ὁ αὐτ. 7. 28· μάλιστα δὲ ὀχύρωμα ἐπὶ λόφου ἢ βουνοῦ, πύργος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ὠχυρωμένην πόλιν, ὁ αὐτ. 2. 18., 3. 18. 51, Λυσί. 124. 1, Ξεν., κλπ.· βίον ὡς οἰκτρὸν ἐξαντλοῦσιν οἱ τὰ φρούρια τηροῦντες Μένανδρ. ἐν «Ἀσπίδι» 5· πρβλ. **περίπολος I. 2)** φυλακή, εἱρκτή, Πλάτ. Ἀξίοχ. 365Ε. **II.** ἡ φρουρὰ θέσεώς τινος ἢ ὀχυρώματος, Αἰσχύλ. Προμ. 801 (ἔνθα ὁ Σχολιαστὴς ἔχει καὶ ἑτέραν ἑρμηνείαν, πρᾶγμα ὅπερ πρέπει τις νὰ φυλάττηται), φυλασσόμεσθα φρουρίοις Εὐρ. Ὀρ. 760, Θουκ. 2. 93· πόλεως φρ., οἱ Ἀρεοπαγῖται, Αἰσχύλ. Εὐμ. 949. (Εἶναι ὑποκορ. μόνον κατὰ τύπον].

φρουρίς, ίδος, ἡ, ναῦς ὡρισμένη πρὸς φρουράν, Θουκ. 4. 13, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 17.

φρουρο-δέσμιος, ὁ, ὁ ἐν τῷ φρουρίῳ δέσμιος, Θ. Στουδίτ. σ. 1368, ἔκδ. Mi.

φρουρο-δόμος, ον, ὁ φυλάττων, φρουρῶν τὴν οἰκίαν, κύων Ἀνθ. Π. 9. 245.

φρουρός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ φρουρῶν, φύλαξ, Εὐρ. Ἴων 22, Ῥῆσ. 506· φρουροὺς ἐγκαταλιπεῖν Θουκυδ. 2. 6, πρβλ. 4. 25· τοὺς φρ. ἐκβάλλειν ὁ αὐτ. 8. 108· οἱ .. ἄριστοι φρ. τε καὶ φύλακες .. εἰσὶ Πλάτ. Πολ. 560Β, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 2. 5, 20· ἐπὶ τῶ, δέκα ἀρχόντων οὓς κατέστησεν ὁ Λύσανδρος εἰς Σάμον νὰ φρουρῶσι τὴν πόλιν, καὶ δέκα ἄρχοντας καταστήσας φρουροὺς (φρουρεῖν Δινδ.) Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 7· εἰσὶν ἡμῖν .. φρουροὶ καὶ φρούραρχοι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 6, 3· διακρίνονται οἱ φύλακες τῶν φρουρῶν, ποιεῖ γὰρ τοὺς φύλακας οἷον φρουροὺς Ἀριστ. Πολ. 2. 5, 20. (Κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ **προυρός**, ὡς· **φρούριον** ἐκ τοῦ **προούριον**. **φροῦδος** ἐκ τοῦ **προ ὁδοῦ**· πρβλ. **οὖρος** (Β).)

φρύαγμα, τό, ἰσχυρὸν φύσημα διὰ τῶν μυκτήρων, μάλιστα δὲ τὸ ἠχηρὸν φύσημα τῶν μυκτήρων θυμοειδοῦς ἵππου (ἢ τῶν ἵππων καὶ ἡμιόνων διὰ μυκτήρων ἠχῆ) Ἐτυμολ. Μέγ. 801. 11), ἱππικὰ φρυάγματα Αἰσχύλ. Θήβ. 245, 475, Σοφ. Ἡλ. 717· ἀλλά, φρ. καὶ φυσήματα Ξεν. Ἱππ. 11, 12· πρβλ. **φριμάσσομαι**· — λέγεται ὡσαύτως ἐπὶ ἀγρίου κάπρου, Ὀππ. Κυν. 2. 457. **II.** μεταφορ., ἀκόλαστος τρόπος, ἀλαζονεία, αὐθάδεια, τὸ ἐπ' ὀφρύσι φρ. Ἀνθ. Π. 12. 101· σοβαρὸν φρ. αὐτόθ. 5. 18· τὸ φρ. αἴρειν Ἀδ. π. Ζ. 7. 12· φρύαγ. πρός τινα Λουκ. Κατάπλ. 26, πρβλ. **φρυαγμοσεμνακος**.—Καθ' Ἡσύχ.: «φρύαγμα· ἔπαρσις, μετεώρισμα, ὑπερηφάνεια».

φρυαγματίας, ου, ὁ, ἀδάμαστος καὶ ἀτίθασος καὶ ὑπερήφανος ἵππος, Ἡσύχ. **II.** μεταφορ., ὡς ἐπίθετ., ἀλαζονικός, αὐθάδης, βίος Πλουτ. Ἀντών. 2.

φρυαγματώδεις λόγοι, πλήρεις φρυάγματος, Γ. Κεδρ. τ. Β', σ. 277, 11, ἔκδ. Β.

φρυαγμός, ὁ = **φρύαγμα**, Διόδ. 19. 31· ἐπὶ τράγων, Διονύσ. Ἀλ. περὶ Συνθ. 16.

φρυαγμο-σίμνακος, ον, ταῦρος καὶ ἀλαζὼν ἢ ἀλαζὼν καὶ σοβαρός, ἔχων τρόπους φρ., λέξις χαλκευθεῖσα πρὸς περιγραφὴν Βοελυκλέωνος ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 135· πρβλ. **φρύαγμα II.**

φρυακτής, οῦ, ὁ, = **φρυγματίας**, ἵππος Διογέν. Λαέρτ. 6. 7 —ὡσαύτως **φρυακτίας**, ὁ, Κ. Μανασσ. Χρον. 3109, 3708, κλπ.

φρυάσσομαι, Ἀττ. **-ττομαι**· μέλλ. **ξομαι**. Ἀποθ. Κυρίως ἐπὶ θυμοειδῶν καὶ σφριγώντων ἵππων, φυσῶ διὰ τῶν μυκτήρων ἠχηρῶς, χρεμετίζω καὶ ἀνορθοῦμαι, Καλλ. Λουτρὸν Παλλάδ. 2, Ἀνθολ. Παλατ. 5. 202· πρβλ. Θωμᾶν Μάγιστρον 901, φρ. πρὸς τοὺς ἀγῶνας, χρεμετίζω ἢ δεικνύω σημεῖα ἀυπομονησίας, ὅπως ἀγωνισθῶ, Πλουτ. Λυκ. 22· —ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἄλλων ζώων, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος ἐν Ἀδ. περὶ Ζώων 7. 7, πρβλ. **φριμάσσομαι**. **2)** μεταφορ. ἐπὶ ἀνθρώπων, εἶμαι ὑβριστὴς ἢ ταῦρος, εἶμαι ἀνυπότακτος, ὑπερήφανος, ἀλαζών, Ἀλκίφρων 3. 27, Φίλων 1. 151, 297, κ. ἀλλ.· μὴ ταῦρα φευάσσου Ἀνθ. Παλατ., 12. 39· ἔρωτες φρυασσόμενοι Ἀνθολ. Παλατ. 215· —φρ. ἐπί τινι, εἶμαι ὑπερήφανος διά τι πρᾶγμα, Διόδ. 4. 74, ἔνθα ἴδε Wesel, καὶ πρβλ. Weistein εἰς Πράξ. Ἀποστ. 6', 25· ἐν τινι Ἀνθ. Π. 4. 3, 27· κατά τινος κ. Μανασσ. Χρον. 451.

II. τὸ ἐνεργ. **φρυάσσω** ἀπαντᾷ μόνον παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ ἐν τῇ Καιν. Διαθήκῃ (Ψαλμ. Β', 1, Πράξ. Ἀποστ. ἔνθ' ἀνωτ. κλπ., πρβλ. Χρισ. Πάσχ. 2409) ὡς οὐδ. ῥῆμα ἐπὶ παθ. σημασ., πρβλ. Ἡσύχ., ἐν ᾧ τὸ **φρυάττομαι** μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Σουΐδ. ἐν τοῦ Μενάνδρου ὡς = τῷ καταπλήττω.

φρῡγᾰνίζομαι, ἀποθ., συλλέγω φρύγανα πρὸς καῦσιν, Ἐκκλ.— τὸ ἐνεργ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 142.

φρῡγᾰνικός, ή, όν, = **φρυγανώδης**, Θεοφρ περὶ Φυτ. Ἱστ. 6. 1, 1· **φρυγανικώτατα** τῇ προσόψει ὁ αὐτ περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 11.

φρῡγᾰνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φρύγανον**, Διοσκ. 3. 105.

φρῡγᾰνίς, ίδος, ἡ = **φρύγανον**, Εὐστ. 862. 33.

φρῡγᾰνισμός, ὁ, τὸ συλλέγειν φρύγανα ἢ ξηρὰ ξύλα πρὸς καῦσιν, ἐπὶ φρ. ἐξελθεῖν Θουκ. 7. 4, πρβλ. 13· συνημμένον τῷ **λαχανεία**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλεμ. 4. 9, 8.

φρῡγᾰνιστήρ, ῆρος, ὁ συλλέγων φρύγανα ἢ ξύλα ξηρὰ πρὸς καῦσιν, Πολύαιν. 1. 18· — τὸ θηλ. **φρυγανίστρια** ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 618.

φρῡγᾰνίτις, ιδος, θηλ. τοῦ **φρυγανικός**, ὕλη Ἡλιόδ. 9. 8.

φρῡγᾰνοειδής, ές, = **φρυγανώδης**, Διοσκ. 3. 38.

φρύγᾰνον [ῡ], τό, (φρύγω) ὡς καὶ νῦν, ὡς ἐπὶ τὰ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. φρύγανα, ξηρὰ ξύλα, ξηροὶ θάμνοι, κλάδοι κλπ. χρήσιμοι πρὸς καῦσιν, «τσάκνα», Λατ. sarmenta virgulta, Ἡρόδ. 4. 62, Ἀριστοφ. Ὄρν. 642, Θουκ. 3. 111, Ξεν. Ἀν. 4. 3, 11, πρβλ. **φρύγω I**· φρυγάνοις καὶ λίθοις περιφράξαντες Ἀριστ. περὶ Ζώων Ἱστ. 8. 20, 5· —τὸ ἑνικὸν μόνον ἐπὶ περιληπτικῆς σημασίας, = τὰ **φρύγανα**· μαντικῶς τὸ φρ. τίθεσθαι Ἀριστοφ. Εἰρ. 1026· τὸ φρ. ἐπικαίουσι Πλούτ. 2. 553C. **II.** Ὁ Θεόφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 1. 3, 1, μνημονεύει τὰ **φρύγανα** ὡς ἰδιαιτέραν τάξιν ἢ διαίρεσιν τοῦ φυτικοῦ βασιλείου διακρινομένην ἀπὸ τῶν τάξεων τῶν **δένδρων, θάμνων, ποῶν**. — Καθ' Ἡσύχ.: «**φρύγανα**· ὕλη λεπτὴ καὶ ξηρά».

φρῡγᾰνο-φόρος, ον, ὁ φέρων φρύγανα, Λυσ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 130.

φρῡγᾰνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς φρύγανα, Λατ. fruticeus, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 6. 6, 2, Διοσκ. 4. 48, 162· τὰ φρυγανώδη, τὰ ὅμοια φρυγάνοις, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 1. 3. 4.

φρύγετρον, [ῡ] τό, (φρύγω) ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἐφρύγετο ἡ κριθή, πιθανῶς ὅμοιον πρὸς τὸ νῦν ἐν χρήσει (τουρκ.) «καβουρνετσήρι» τοῦ καφέ, οὗπερ αἱ χύτραι κρέμανται καὶ τὸ φρύγετρον Πολύζηλος ἐν «Διονύσου γοναῖς» 1.—Κατά τινα διάταξιν τοῦ Σόλωνος ἡ νύμφη ἔπρεπε νὰ φέρῃ φρύγετρον κατὰ τὴν γαμήλιον πομπὴν ὡς σύμβολον τῶν οἰκιακῶν καθηκόντων. «Σόλων δὲ τὰς νύμφας ἰούσας ἐπὶ τὸν γάμον ἐκέλευσε φρύγετρον φέρειν σημεῖον ἀλφιτουργίας» Πολυδ. Δ', 246, Ϛ', 64· οὕτως ἐν Ῥώμῃ αἱ νύμφαι farreum praeferebant (πρβλ. confarreatio), Plin. 18. 3.

II. ξύλον δι' οὗ ἀνεταράττετο ἡ φρυγομένη κριθή, «φρύγετρον· ξυλήριον, ᾧ κινοῦσι τὰς περφυγμένας κριθάς» Ἡσύχ.

φρῡγετός, ἐως, ὁ (φρύγω) ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἐφρύγετο ἡ κριθὴ ἢ ἄλλο τι, ὡς τὸ φρύγετρον, Θεόπομπ. Κωμικ. ἐν «Σειρῆσι» 4.

II. ὁ ἐκτελῶν τὴν ἐργασίαν ταύτην ἀνήρ, Πολυδ. Ζ', 181, παρ' αὐτῷ ὑπάρχει καὶ βῆμα **φρυγετῶ** = φρύγω.

φρῡγία, ἡ, (φρύγω), γυνὴ ἔργον ἔχουσα τὸ φρύγειν, «ἡ φρύγουσα» Ἡσύχ. **II.** φυτόν τι ἐκ τοῦ εἴδους **asplenium** παρὰ Διοσκ. 3. 151· πρβλ. **φρυγῖτις**.

φρυγιατικόν, τό, ἄγνωστόν τι φυτόν, Γεωπόν. 12. 1. 2.

φρῡγίζω, ὁμοιάζω πρὸς τοὺς Φρύγας, οἱ Ἀρμένιοι τὸ μὲν γένος ἐκ Φρυγίας καὶ τῇ φωνῇ πολλὰ **φρυγίζουσι** Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **Ἀρμενία**.

φρῡγίλος [ῐ] ὁ, πτηνόν τι, ἴσως τὸ Λατ. fringilla, Ἀριστοφ. Ὄρν. 763, 875.

φρῡγίνδα παίζειν, παίζειν παιδιὰν διὰ περφυγμένων κυάμων, Πολυδ. Θ', 110, 114· «παιδιά· εἶδος διὰ κυάμων» Ἡσύχ.

φρύγιον, τό, φρύγανον, «καυσάξυλον», Ἑβδ. (Ψαλμ. ΡΑ', 3).

2) τόπος ἐφ' οὗ ἐκτίθενται πράγματα πρὸς ξήρανσιν εἰς τὸν ἥλιον, Ἐτυμ. Μέγ. 561. 12.

φρύγιος [ῡ], α, ον, (φρύγω) «ξηρός» Ἡσύχ.

Φρύγιος [ῠ], α, ον, καὶ ος, ον, Λουκ. Ἀμμων. 1· (φρύξ)— Φρυγικός, δι' αἷας .. Φρυγίας Αἰσχύλου Ἰκ. 548 κτλ.· **Φρύγια** ὄσπρια, δηλ. τὰ τῆς Φρυγίας θεοῦ, Εὐρ. Ἡλ. 457.

2) Φρύγιοι νόμοι, μέλη, μέλη παιζόμενα ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ, ἢ, ὡς λέγεται, εὑρεν ὁ Μαρσύας, Εὐρ. Ὀρ. 1426, Τρῳ. 544· **Φρύγιοι** αὐλοὶ ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 127, πρβλ. 159· — τὰ μέλη ταῦτα ἦσαν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀγριώτερα τὸν χαρακτῆρα καὶ ζωηρότερα ἢ τὰ παιζόμενα ἐπὶ τῆς λύρας, πᾶσα .. Βακχεία μάλιστα .. ἐστὶν ἐν τοῖς αὐλοῖς ..· ὁ διθύρομβος ὁμολογουμένως δοκεῖ εἶναι Φρ. Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7, 10· τῆς Φρυγίου τὸ ἔνθεον Λουκ. Ἀρμον. 1· πρβλ. Horat. Epod 9. 5· — τὰ μέλη ταῦτα ἦσαν ἐν χρήσει ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς Κυβέλης, (τὰ μητρῷα), καὶ ἐνίοτε καλοῦνται μητρῷον αὔλημα, ἴδε Müller Eumen. § 19 καὶ πρβλ. τὰ ἑπόμ. **II.** φρ. λίθος, εἶδος ατυπτικῆς κισσήρεως ἐν χρήσει παρὰ τοῖς βαφεῦσι, Διοσκ. 5 141.

φρῡγιστί, ἐπίρρ. δηλοῦν τρόπον μουσικῆς, κατὰ τὸν Φρύγιον τρόπον, Πλάτ. Πολ. 399Δ· ἡ φρ. (ἐξυπακ. ἁρμονία) Ἀριστ. Πρβλ. 4. 3, 7., 8. 5, 22· τὰ φρ. μέλη αὐτόθι 8. 7, 10· πρβλ. **Φρύγιος** I. 2.

φρυγίτις, ἡ, = **φρυγία** II, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθ.) 3, 151.

φρυγμός, ὁ «φρυγάνισμα» Ἡσύχ.

φρύγω [ῡ] παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως φρύττω, Διοσκ. 2. 177, Σχολ. εἰς Ὀδ. Ι. 388· ἐν Θεοκρ. 12. 9 **φρύγω** (φέρεται ἤδη ἐκ διορθώσεως)· μέλλ. **φρύξω** ἴδε κατωτ., Δωρ. **-ξῶ** Θεόκρ. 7. 66· — ἀόρ. **ἔφρυξα** Κρατῖνος ἐν «Ὀδυσσεῦσι» 5, Ἱππ. 874Η, 875 Η — Παθ. ἀόρ. **ἐφρύχθην** Ὁμηρ. Ἐπιγράμμ. 14. 4, Χρηστ. Σιβ. 8, 237, Γαλην.: **ἐφρύγην** [ῡ] Ἱππ. 876C, Ἀνθ. (ἴδε κατωτ. 2). — Πρκμ. **πέφρυγμαι**. (Ἐκ τῆς √ΦΡΥΓ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις **φρῦγ-ανον**, **φρύγ-ετρον**, **φρυγ-εύς**, **φρυκτός**· πρβλ. Σανσκρ. bhṛg, bhṛig-ami, Λατ. frīg-o). Ξηροφήνω, τουρκ. «καβουρδίζω», Ἀριστοφ. Βάτρ. 511, Ἐκκλ. 221· φρύξας, ἐψήσας κἀπ' ἀνθρακιᾶς ὀπτήσας Κρατῖν. ἔνθ' ἀνωτ.· φρύξαντες ἔψουσι Ἡρόδ. 2. 94· ἐρετμοῖσι φρύξουσι, θὰ μαγειρεύσουν μὲ τὰ ξύλα τῶν κωπῶν (κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Kühn ἀντὶ **φρίξουσι**) Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 8. 96· μεταφορ., ὃς (ἐξυπ. Μνησίλοχος) φρύγει τι δρᾶμα καινὸν Εὐριπίδῃ, καὶ Σωκράτης τὰ φρύγαν' ὑποτίθησι Τηλεκλείδης ἐν Ἀδηλ. 2, πρβλ. Dind. ἐν Ἀριστοφ. Ἀπόσπ. σ. 512· — Παθ., φρύγεται τραγήματα Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 844· πεφρυγμένοι ἐρεβινθοι Φερεκρ. ἐν Ἀδηλ. 2· πεφρ. κριθαί, «καβουρδισμένοι κριθάρι», Θουκ. 6. 22. **2)** ἐπὶ τοῦ ἡλίου, καταξηραίνω, ὡς παρὰ Λατ. τὸ torrere, Θεόκρ. 6. 16, 12. 9· καὶ ἐπὶ ὄψης, ἐφρύγη ὄψευς ὕπο Ἀνθ. Παλατ. 7. 293.

φρυκτεύω, πυρπολῶ, ἀνάπτω, Νικήτ. Χρον. 21. 3.

φρυκτοειδής, ές, ὅμοιος φρυκτῷ, Εὐστ. Θεσ. σ. 608, Ἐκδ. Mi.

φρυκτός, ή, όν, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **φρύγω**, «ξεροψημένος», «καβουρδισμένος», ὑμᾶς .. φρυκτοὺς σκευάσω, θὰ σᾶς ξεροψήσω, Ἀριστοφ. Σφ. 1330. **II.** ὡς οὐσιαστ. φρυκτός, ὁ, δαυλός, πυρσός· μάλιστα δὲ πυρὰ ἀγγέλλοντά τι, πυρὰ μεταδίδοντα τηλεγραφικάς, οὕτως εἰπεῖν, εἰδήσεις ἐν καιρῷ νυκτός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 30, 282, 292· φρυκτοὶ πολέμιοι αἴρονται ἐς τόπον, πυρὰ δηλοῦντα τὴν προτέγγισιν τῶν πολεμίων εἴς τινα τόπον, Θουκ. 2. 94., 3. 22· πρβλ. **φρυκτωρέω**, **φρυκτωρός**, **πυρσὸς** II. **2) φρυκτός** (ἐξυπακ. κύαμος), ὁ, κλῆρος, ἐπειδὴ περφρυγμένοι κύαμοι (καυκκία) ἦσαν ἐνίοτε ἐν χρήσει εἰς κληρώσεις, Πλούτ. 2. 492 Α· — ὡσαύτως· «κύαμος πρὸς ψηφοφορίαν, Πολυδ. Η', 18. **3) φρυκτοί**, οἱ, **φρυκτά**, τά, μικροὶ ἰχθύες διὰ τηγάνισμα, «ψαράκια», Ἀναξανδρίδ. ἐν «Ὀδυσσεῖ» 1. 11, Ἀλεξις ἐν «Ὀδυσσεῖ ὑφαίνοντι» 2. **4) φρυκτή**, ἡ, εἶδος ῥητίνης, Ἱππ. παρὰ Γαλην., ἴδε Διοσκ. 1. 93.

φρυκτωρέω, δίδω σημεῖον διὰ πυρσῶν, «φρυκτωρεῖν ἐστι κυρίως τὸ διὰ πυρσῶν ἀνατεινομένων σημαίνειν ὅτιοῦν, Δείναρχος ἐν τῇ Αἰσχίνου συνηγορίᾳ κατὰ Δεινίου» παρ' Ἁρποκρ. — Παθ., ἐφρυκτωρήθησαν νῆες προσπλέουσαι, διὰ πυρῶν ἐδόθη σημεῖον ὅτι προσέγγιζουσι πλοῖα, Θουκ. 3. 80.

φρυκτώρημα, τό, λάμψις, Γρηγ. Ναζ. Acti. SS. Mail τ. 2, σ. 767D.

φρυκτώρησις, ἡ, ἔκκαυσις, μεταφορ., μῆνιν ἐναύων ἐς φρυκτώρησιν πάθους Ἐφραὶμ Κατσ. 2082.

φρυκτωρία, ἡ, ἡ διὰ πυρῶν μακρόθεν συνεννόησις, τὸ διὰ πυρῶν ἀγγέλλειν τι, Αἰσχυλ. Ἀγ. 33, 490, Σοφ. Ἀποσπ. 379. 5· Ἐννυχος Εὐρ. Ῥῆσ. 55· φρυκτωρίαι ἐν ταῖσι πύργοις Ἀριστοφ. Ὄρν. 1161· τὰ σημεῖα τῆς φρ. Θουκ. 3. 22.

φρυκτώριον, τό, πύργος ἐπὶ τοῦ ὁποίου καίουσι πυρὰ πρὸς εἰδοποίησιν ἢ πρὸς ὁδηγίαν τῶν ναυτιλλομένων, Πλουτ. Παμπ. 24· «ἀπεικάσαι τις ἂν τὸ σχῆμα τοῦ κατασκευάσματος φρυκτωρίοις τοῖς λιμέσιν ἐπικειμένοις, ἃ νύκτωρ τὰς ναῦς ἐς ἀσφαλεῖς διαγωγὰς χειραγωγεῖ φάρους δὲ αὐτὰ οἱ παλαιοὶ καλοῦσιν» Ἡρῳδιαν. 4. 2, 15.

φρυκτωρός, ὁ, (**φρυκτός** II, **οὖρος** (Β)) φύλαξ φυλάττων εἰς ὕψωμά τι καὶ διαβιβάζων ἐκεῖθεν σημεῖα διὰ πυρσῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 590, Θουκ. 8. 102· ἴδε τὴν πρώτην σκηνὴν καὶ περιγραφὴν ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 281 κἑξ. **II.** αὐτὸ τὸ διὰ πυρσῶν σημεῖον, Ἀνυκφρ. 345.

φρύνη [ῡ], ἡ, εἶδος βατράχου, ζώντος ἐν τῇ ξηρᾷ, καὶ τὴν μὲν ἡμέραν κρυπτομένου ἐν σκοτεινοῖς τόποις, τὴν δὲ νύκτα, ἐξερχομένου πρὸς ἀναζήτησιν τροφῆς, συνισταμένης ἐκ ποικίλων ζωυφίων, Bufo cinereus, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 5, 7, Τίμαιος 156 **II.** σκωπτικὸν ὄνομα ἑταιρῶν τινων Ἀθηναϊκῶν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1101, πρβλ. Ἀθήν. 585 κἑξ.· — οὕτω **Φρῦνις**, ιδος, ὁ, ὄνομα κωμικοῦ ποιητοῦ, Ἀριστοφ. Νεφ. 971. (Πρβλ. **φρῦνος**. **Φρύνιχος**, κλπ.· Λατ. fur-vus· Σανσκρ. ba-bhru- (subrufus)· Ἀρχ. Γερμ. brûn (brown)· — οὕτω τὸ rubeta εἶναι συγγενὲς τῷ ruber ἴδε Κούρτ. 416).

φρύνιον, [ῡ], τό, φυτόν τι, ἄλλως **βατράχιον** καὶ **ποτήριον**, Διοσκ. 3. 17.

Φρῡνίχειος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν (κωμ. ποιητὴν) Φρύνιχον, ἢ ὅμοιος αὐτῷ, τὸ Φρ. ἑκλακτίζειν Ἀριστοφ. Σφ. 1524, ἔνθα ἴδε Σχολ.

φρῡνοειδής, ές, ὅμοιος φρύνῃ, μικρῶν βατράχων τῶν φρυνοειδῶν Ἀριστ. Προβλ. 1. 22.

φρῡνο-λόγος, ον, ὁ συλλέγων ἢ συλλαμβάνων φρύνους, ἢ **φρυνολόχος**, ον· (λοχάω)· ὁ ἐνεδρεύων τοὺς φρύνους, ὄνομα ἁρπακτικοῦ ὀρνέου, πιθ. εἴδους ἱέρακος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 36. 1.

φρῦνος, ὁ, ὡς τὸ **φρύνη**, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 41, Νικ. Ἀλεξιφ. 580, Βαβρ. 24. 4. — ὁ Βαβρίας ὡσαύτως ἔχει τὴν λέξ. εἰς γένος θηλ. 28. 6.

Φρῡνώνδειος, ὁ, ἀπατεών, πανοῦργος δόλιος (ἐκ τοῦ Φρυνώνδου, μοχθηροῦ τινος ἀπατεῶνος μνημονευομένου ἐν Ἀριστ. Θεσμ. 861, Ἀποσπ. 92, Ἰσοκρ. 382Δ), «Φρυνώνδειον· οἷον πανοῦργον· Φρυνώνδας γὰρ ἐπὶ πονηρίᾳ, διεβεβόητο» Ἀν. Βεκ. 71, 25.

Φρύξ, ὁ, γεν. **Φρῡγός**, κάτοικος Φρυγίας, Φρὺξ αὖ Φρύγας ἦγε ... Ἰλ. Β. 861, κλπ. — ὡς ὄνομα δούλου, Ἀριστοφ. Σφ. 433· πρβλ. D vus, Gita· — οἱ Φρύγες ἦσαν παροιμιώδεις ἐπὶ δειλίᾳ, δειλότερος λαγὼ Φρυγὸς παρὰ Στράβ. 36, πρβλ. Ἀπολλόδωρ. ἐν «Κιθαρῳδῷ» 1, Tertull. de Anim. 279 A.

φρύσσω, **φρύττω**, = **φρύγω**, ὃ ἴδε.

φῦ, ἐπιφώνημα δυσαρεσκείας καὶ ἀηδίας, οὔρ' Ἀριστοφ. Αυσ. 295, 305· πρβλ. **φεῦ**· ἀλλὰ **II. φῦ**, Ἐπικ. ἀντὶ **ἔφυ**.

φυάς, άδος, ἡ, (φύω) παραφυάς, κλάδος παρὰ τὴν ῥίζαν, «κωλορρίζι», τὰς παρενοχλούσας φυάδας τεχνικῶς τέμνουσιν Ψευδοχρυσ. τ. 8, σ. 724C καὶ Β.

φῡγ-άγωγός, όν, (φυγάς) ὁ συλλαμβάνων καὶ ἄγων φυγάδας, ἢ αἰχμαλώτους, ἀμφ. γραφ. παρὰ Πολυαίν. 8. 16, 6· ὁ Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 383 προτείνει εἰς διόρθωσιν **λαφυραγωγός**.

φύγαδε, Ἐπίρρ. (**φυγή**) ὡς τὸ **φύδονδε**, εἰς φυγήν, φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους Ἰλ. Θ. 157, 257· φύγαδ' ὑποστρέψας Λ. 446· ἄλλοι φύγαδε μνώοντα ἕκαστος Π. 697· πρβλ. **φυγάδα**.

φῡγάδειον, τό, τόπος καταφυγῆς, καταφύγιον, Ἐδδ. (Ἀριθμ. ΑΕ', 15).

φῡγαδευτέον, ρημ. ἐπίθετ. τοῦ **φυγαδεύω**, δεῖ φυγαδεύειν, Πορφύρ. ἐν Βίῳ Χυσ 22. **2) φυγαδευτέος**, α, ον, ὃν δεῖ φυγαδεύειν, Ἰάμβλιχ. ἐν Βίῳ Πυθ. 34.

φῡγαδευτήριον, τό, πόλις καταφυγῆς, Ἐδδ. (Ἀριθ. ΑΕ', 15, Ἰησ. Κ', 2, κλπ.)· οὕτω **φυγαδευτηρία πόλις**, Ἐκκλ. **II** καταφύγιον ἀπό τινος πράγματος, παθῶν Ἰουστῖν. Μάρτ. Μ. 40C.

φῡγᾰδευτικός, ή, όν, ὁ ποιῶν τι φεύγειν, δύναμίν τινα ἐνοικεῖν τῇ λίθῳ πυρὸς φυγαδευτικὴν Ἡλιόδ. 8. 11, Κλήμ. Ἀλ. 197· ἡμέραν ἧς ἡ πυοὴ φυγαδευτικὴ τῶν σκιῶν Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 589C. **II.** φ. χρήματα, ἡ περιουσία τῶν εἰς ἀειφυγίαν φυγαδευθέντων, Φωτ. Λεξ ἐν λ. **μαστῆρες**.

φῡγᾰδεύω, κάμνω τινὰ φυγάδα, ἀποδιώκω ἔκ τινος χώρας, ἐξορίζω, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 42., 5. 4, 19· ἐκ τῆς πόλεως Δημ. 1018. 10· δεῦρ' αὐτὸν (δηλ. τὸν Ἔρωτα) ἐφυγάδευσαν ὡς ἡμᾶς κάτω Ἀριστοφῶν ἐν «Πυθαγοριστῇ» 2· διάφορον τοῦ **ὀστρακίζω**, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 17, 7· μεταφ., τὸ θῆλυ τοῦ βίου φ Λουκ. Ἔρωτ. 38. - Παθητ., Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 14, Διόδ. κλπ.· οἱ πεφυγαδευμένοι Πλουτ. Ἀντών. 15. **II** ἀμετάβ., εἶμαι φυγάς, ζῶ ἐν ἐξορίᾳ, Ἱππ. 1201 ἐν τέλ., Πολύβ. 10. 25, 1· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 385.

φῡγᾰδίας, ὁ, = **φυγάς**, Μανασ. Χρον. 663, 4351.

φυγαδικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἐξόριστον, φυγ. προθυμία, ὁ ἀπερίσκεπτος ζῆλος τοῦ ἐξορίστου, Θουκ. 6. 92 φ. ἐλπίδες Πλουτ. Πελοπ. 8· φ. νῆσος ὁ αὐτ. 2. 603 Β — οἱ φυγαδικοί, = οἱ φυγάδες, Πολύβ. 23, 10, 6· οὕτω, τὸ φυγ. Διον. Ἁλ. 6, 53, Διόδ. 14 32. Ἐπίρρ. **-κῶς**. Πλουτ. Τιμολ. 24.

φῡγάδιος, [ᾰ], Ἐπίρρημα εἰς φυγήν, Ἐτυμ. Μέγ. 806, Α. Β. 1317.

φῡγᾰδο-θήρας, ου, ὁ, ὁ θηρεύων ἢ καταδιώκων τοὺς φυγάδας ἢ τοὺς ἐξορίστους, Πολύβ. 9. 29, 3 (ἔνθα ἡ αἰτ. πληθ. πρέπει νὰ γράφηται **-θήρας**, αὐχὶ **-θῆρας**). Πλουτ. Δημοσθ. 28, κλπ.

φῡγ-αίχμης, ου, ὁ, ὁ φεύγων τὴν αἰχμήν, ἀπόλεμος, δειλός,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λαδς οὐ φυγαίχμας Αἰσχύλ. Πέρσ. 1025, Καλλ. Ἀποσπ. 117.

φῠγ-ανθρωπέω, ἀποφεύγω τοὺς ἀνθρώπους, τὸ ἀνθρώπινον γένος, φ. εἰς ἐρημίαν Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 6 (ἔνθα τὸ -πεύω εἶναι πλημμ. γραφή).

φῠγανθρωπία, ἡ, τὸ ἀποφεύγειν τὸ ἀνθρώπινον γένος, αὐτόθι 1. 5.

φῠγ-αρσενία, ἡ, τὸ ἀποφεύγειν τοὺς ἄρσενας, τοὺς ἄνδρας, Μανέθων 4. 64.

φῠγάς, άδος, ὁ, ἡ (√ΦΥΓ, φεύγω)· ὁ φεύγων ἐκ τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ χώρας εἴτε ἑκουσίως ὡς δραπέτης εἴτε ἀκουσίως ὡς ἐξόριστος, Λατ. exul, profugus, Ἡρόδ. 1. 150., 3. 138, κ. ἀλλ., καὶ συχν. παρ' Ἀττ. ἐξεκηρύχθην φ. Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 430· ἐξελήλαμαι φ αὐτόθι 1292· φ. πάσης χώρας Ξεν Ἑλλ. 4. 1, 7· τῆς πατρίδος Πλάτ. Ἀλκ. β' 145 B ἀνθρώπων Πλουτ. Ἀντών. 69· φ. τῆς τῶν ἐξελασάντων πονηρίας Θουκ. 6. 92· φ. ἐξ Ἠλιδος, ἐκ Λαρίσης Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 29., 6. 4, 34· φυγάδ' ἀπ' οὐρανοῦ θεὸν Αἰσχύλ. Ἰκ. 214 φ. ἐξ Ἀθηνῶν ὑπό τινος Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 19· φ. παρά τινος, αὐτομολήσας παρά τινος, ὁ αὐτ. ἐν Κύρου Παιδ. 6. 5, 11· ἔνθεν .. εἰμὶ φ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 5. 6, 23· φ. ἐντεῦθεν ποιεῖν τινα Ἀυσίας 135. 37· – φυγάδα ποιεῖν τινα Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 40· κατάγειν φυγάδας, ἀνακαλεῖν αὐτούς, οἱ φ. κατίασι, ἐπανέρχονται εἰς τὰς πατρίδας των, κτλ.· —παροιμ., αἱ ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας (πρβλ. **φυγαδικός**) Εὐρ. Φοίν. 396· αἱ φ. πύλαι Διονύσ. Ἁλ. 1. 46.— ἐν Πλάτ. Νόμ. 855C, ἀντὶ μηδένα εἶναι .. ὑπερορίαν φυγάδα, ὁ Στέφανος ὑπερόριον ἢ εἰς ὑπερορίαν.

II, ἐπὶ στρατοῦ, ὁ τραπεὶς εἰς φυγήν, Σοφ. Ἀντιγ. 108.

φυγγάνω, ἰσοδύν. τύπος τοῦ **φεύγω**, Αἰσχύλου Πρ. 513, Σοφ. Ἠλ. 132, Ἱππ. 537. 50·— τὰ σύνθετα μετὰ τῶν προθ. ἀπο-, ἐκ-, δια-, κατα-, ἀπαντῶσι παρὰ τοῖς πεζολόγοις.

φύγδᾰ, Ἐπίρρ. = **φύγαδε**, εἰς φυγήν, Αἰσχύλου Εὐμ. 256. ὁμοίως, **φύγδην**, Νικ. Θηρ. 21.

φύγεθλον, τὸ φλεγμονὴ καὶ ἐξοίδησις τῶν ἀδένων μάλιστα τῶν κατὰ τοὺς βουβῶνας καὶ τὰς μασχάλας, Γαλην., ἴδε Ἱππ. Foës. Oec. [Ἴσως ἀντὶ **φλύγ-εθλον** ἐκ τῆς √ΦΛΥ, ὡς τὸ φλυκτίς).

φύγ-εργος, ον, ὁ ἀποφεύγων τὴν ἐργασίαν, Ἀριστοφ. ἐν τοῖς Κωμ. Ἀποσπ. σ. 1131. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 322.

φῠγή, ἡ, (**√ΦΥΓ, φεύγω**) τὸ φεύγειν ἐν καιρῷ μάχης, Λατ. fuga, ἅπαντες φυγῇ Ὀδ. Κ. 117· οὐδέ τις ἀλκή . . , οὐδὲ φυγή Χ 306· ἐς φ. τραπέσθαι Ἡρόδ. 8. 89· ὁρμᾶσθαι, ὁρμᾶν Εὐρ. Ῥῆσ. 143, Ξεν. Κύρου Παιδ. 4. 2, 28· φυγὴν αἱρεῖσθαι, αἵρεσθαι Αἰσχύλ. Πέρσ. 481, Εὐρ. Ῥῆσ. 54· ἰσχυρὰν τὴν φ. τοῖς πολεμίοις . . ἑποίει Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 4, 22· ἰσχυρὰ φ. ἐγένετο αὐτόθι 7. 1, 26· — ἡ δοτ. **φυγῇ** κεῖται πολλάκις ἐπιρρηματικῶς, μετὰ σπουδῆς, ἐσπευσμένως, ἐν ἐσπευσμένῃ φυγῇ, φυγᾷ πόδα νωμᾶν (πρβλ. **πελάζω** A. I. 3) Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 468· φυγῇ ποδὶ ἴχνος ἔφερε Εὐρ. Ὀρ. 1468· φυγῇ ἐξαλύξωμεν ποδὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 218, πρβλ. Βάκχ. 437, Ἑκάβ. 1064· φυγῇ φεύγειν, ἀναχωρεῖν Πλάτ. Συμπ. 195 B, 221 A· φυγῇ ψευκτέον Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 16·— ὁ πληθ. τίθεται πολλάκις ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ, ἐν ταῖς φυγαῖς, ἐπὶ τῆς φυγῆς τῶν ἐν ταῖς χωρίοις τῆς Ἀττικῆς οἰκούντων εἰς τὰς Ἀθήνας, κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 243, πρβλ. Θουκ. 2. 17.

2) ἐκφυγὴ ἀπό τινος πράγματος, ἀποφυγὴ αὐτοῦ, μετὰ γεν., γάμου Αἰσχύλου Ἰκ. 395· νόσων ἀμηχάνων φυγὰς ἐυμπέφρασται Σοφ. Ἀντιγ. 364, πρβλ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 280· φυγαὶ λέκτρων Εὐρ. Ἑλ. 799· ἀγαθῶν φυγὰς Πλάτ. Τίμ. 69D

3) = **καταφυγή**, Διόδ. 17. 78. **II**, ἐξορία, Λατ. exilium, νῦν μὲν δικάζεις ἐκ πόλεως φυγὴν ἐμοὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1412, πρβλ. Χο. 254· ἐκ γῆς Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 659· κλπ. ἐνιαυσία φ. Εὐρ. Ἱππόλ. 37· φυγὴν φεύγειν Λυσίας 136. 41· φ. συμφεύγω τινί, πορεύομαι εἰς ἐξορίαν ὁμοῦ μετά τινος, Πλάτ. Ἀπολ 21 A· φυγὴν ἐπιβάλλειν τινί, ὡς ποινὴν κλπ., Ἡρόδ. 7. 3 ζημιοῦν φυγῇ Εὐρ. Ὀρ. 900, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 516D· φυγὴν καταγιγνώσκειν τινὸς Ἀνδοκ. 14. 25, Λυσίας 143. 19· φυγῆς τιμᾶσθαι (ἐξυπακ. δίκην), ὁρίζω ὡς ποινὴν τὴν ἐξορίαν, Πλάτ. Ἀπολ. 37C πρβλ. Κρίτωνα 52C· ἡ ἐπὶ φόνῳ φ. ψήφισμα παρ' Ἀνδοκ. 10 ἐν τέλ.· τῆς πατρίδος φ. ποιεῖσθαι Λυσίας 100. 7·—ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. Ἱππόλ. 1043, Πλάτ. κλπ.· φυγὰς ἐμὰς χθονὸς Εὐρ. Μήδ 400· φυγαὶ καὶ διώξεις Πλάτ. Νόμ. 638 A· φυγὰς φεύγειν αὐτόθι 706, κτλ. **2)** ὡς περιληπτικὸν ὄνομα = **φυγάδες**, σῶμα ἐξορίστων ἢ προσφύγων, Αἰσχύλ. Ἰκ. 76, Θουκ. 8 64, Αἰσχίνης 47. 8· κατάγειν τὴν φυγήν, ἀνακαλεῖν τοὺς φυγάδας, τοὺς ἐξορίστους, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 9· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., τὰς φυγὰς συλλέγειν Πλάτ. Νόμ. 682 E (κατὰ τὰ ἄριστα Ἀντίγραφα), πρβλ. Πλουτ. Φλαμινῖν. 12.

φύγιμον ἔστω τὸ ἱερὸν τοῖς δούλοις, Ἐπιγρ. Ἀνδανίας, L. et. F. 326 a, ὅηλον ἡ λέξ. καταφύγιον, ἄσυλον.

φῠγίνδα, πλημμ. γραφὴ ἀντὶ **φρυγίνδα**, Θεόγνωστος ἐν Λ. B. 1353.

φυγο-δέμνιος, ον, ὁ ἀποφεύγων συζυγικὴν κλίνην, ἐπὶ τῆς Παλλάδος, Ἀνθ. Παλατ. 6. 10·—ὡσαύτως **φυγόδεμνος**, ον, Νόνν. Διονυσ. 2. 98, κλπ.

φῠγο-δῐκέω, μέλλ. -ήσω, ἀποφεύγω τὴν δίκην, δὲν προσάρχομαι ὅπως δικασθῶ, ὡς δ' οὐκ ἀπήντων οὗτοι, ἀλλ' ἐφυγοδίκουν Δημ. 1013. 7.

φῠγοδῐκία, ἡ, τὸ ἀποφεύγειν τὴν δίκην, Γλωσσ.

φῠγό-λεκτρος, ον, = **φυγοδέμνιος**, Ὀρφ. Ὑμν. 31. 8.

φῠγο-μᾰχέω, ἀποφεύγω τὴν μάχην ἢ τὸν πόλεμον, Πολύβ. 3. 90, 10, Διόδ. 17. 27, κλπ.

φῠγομαχία, ἡ, τὸ ἀποφεύγειν τὴν μάχην, Θεοφάνης Continuatus (δηλ. οἱ μετὰ τὸν Θεοφάνη) σ. 83D.

φῠγό-μαχος, ον, ὁ ἀποφεύγων τὴν μάχην, θάνατος ἔκιχε καὶ τὸν φυγόμαχον Σιμωνίδ. ἐν Στοβ. Ἀνθ. 118, 6.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Πρακτηρ. σ. 322.

φῠγό-ξενος, ον, ὁ ἀποφεύγων τοὺς ξένους, ἄξενος, ἀφιλόξενος, φ. στρατός, οἱ Δωριεῖς, Πινδ. Ο. 11 (10). 18, πρβλ. **ξενηλασία**.

φῠγό-πολις, ιδος, ὁ, ἡ, ὁ φεύγων ἐκ τινος πόλεως, Ἐτυμολ. Μέγ. 668, 51. 328, 54.

φῠγοπονέω, ἀποφεύγω τοὺς κόπους, τὴν ἐργασίαν, Ὠριγέν. κατὰ Κέλσ. 348.

φῠγοπονία, ἡ ἀποστροφὴ πρὸς τὴν ἐργασίαν, Πολύβ. 3, 79, 4.

φῠγό-πονος, ον, ὁ ἀποφεύγων τοὺς κόπους, ὁ μὴ θέλων νὰ ἐργασθῇ, Πολύβ 40. 6, 10.

φῠγο-πτόλεμος, ον, ποιητ. ἀντὶ **φυγαπόλεμος**, ὁ ἀποφεύγων τὸν πόλεμον, δειλός, Ὀδ. Ξ. 213, Κόντ. Σμ. 1. 740.

φῠγό-πτολις, ὁ, ἡ, ποιητ ἀντὶ **φυγόπολις** [ὅπερ ἁπαντᾷ ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ.), Μάξιμ. π. καταρχ. 349.

φύζα (οὐχὶ **φῦζα**, Ἀρκάδ 96), ἡ, ἑρμηνεύεται ὡς ἡ μετὰ δειλίας φυγή (Ἀρίσταρχ. ἐν Ἀπολλ. Ὁμ. Λεξ. ἐν λ.), ἡ μετὰ φόβου φυγή, φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη Ἰλ. Θ. 2, πρβλ. Ξ. 140· ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρασα Ο. 62· θάνατον καὶ φ. ἑταίρων Ρ 381· Ζεὺς .. φύζαν ἐμοῖς ἑτάροισι κακὴν βάλεν Ὀδ. Ξ. 269, πρβλ. Ρ. 438.

φυζᾰκῑνάς, ᾶ, ὁν, ὁ ῥᾳδίως εἰς φυγὴν τρεπόμενος, δειλός, ψοροδεής, ἔλαφοι Ἰλ. Ν. 102.

φυζᾰλέος, α, ον, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Π. 6. 237.

φυζάνω, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **φεύγω**, δειλιῶ, Ἡσύχ.— **φύζω**, τῆς μεταγενεστέρας Ἰάδος κατὰ τὸν Κυστάθ. 1643 2·— μετοχ. παθ. ἀορ. **φυζηθέντες** (ἐκ τοῦ **φυζάομαι**), Νικ. Θηρ. 825.

φυζηλός, ή, όν, = **φύζηλος** (οὕτω προπαροξ.)· δειλός, φυγάς· Ἡσύχ.

φυή, Δωρ. **φυά**, ἡ (φύω) ἡ τοῦ σώματος φύσις, ἡ σωματικὴ ἀνάπτυξις, μάλιστα τὸ καλῶς ἀνεπτυγμένον σῶμα, ὡς τὸ εὐφυΐα, συχν. παρ. Ὁμήρ., ἀείποτε δὲ (ὡς παρ' Ἡσ.) ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καὶ μόνον κατ' αἰτ., θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν Ἰλ. Χ. 370· φυὴν ἐδάην καὶ μήδεα Γ. 208· ἀλλὰ συνήθως ἐπὶ ἐπιρρ. σημασίας, Νέστορι δῖῳ εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα ἐφίκει, κατά τε τὴν μορφὴν καὶ τὸ ἀνάστημα καὶ κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος, Β. 58, πρβλ. Ὀδ Ζ. 152· οὔ ἐθέν ἐστι χερείων, οὐ δίμας οὐδὲ φυήν, οὐτ' ἄρ φρένας Δ. Α. 114, πρβλ. Ὀδ. Ε. 212, Ζ. 210, Θ. 168· φυήν γε μέν οὐ κακός ἐστι Ἰλ. Η. 210, Ὀδ. Θ. 134·— μεταγεν. κατὰ γενικήν, οὔτε φυῆς ἐπιδευέες οὔτε νόοιο Θεόκρ. 22. 160 μόνον ἅπαξ παρὰ τοῖ. Τραγικοῖς, φυὰν Γοργόνος ἴσχειν Εὐρ. Ἠλ. 461· πρβλ. **δέμας, εἶδος**. **2)** μεθ' Ὅμηρ. ἐπὶ βοῶν, ἐμβάλλων ἐριπλεύρῳ φυῇ κέντρον Πινδ. Π. 4. 419 ἐπὶ ῥόδων, Μόσχ. 2. 36, Λουκ. ἐπὶ πραγμάτων, ἀνέδη ἡ φ. τοῖς τείχεσιν, ἡ πρώτη αὐτῶν μορφὴ ἀποκατεστάθη, Ἐβδ. (Νεμ. Δ', 7). **II**, ποιητ. ἀντὶ φύσις, αἱ φυσικαὶ δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου, ἡ φύσις, τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, σοφὸς ὁ πόλλ' εἰδὼς φυῇ Πινδ. Ο. 2. 154· μάρναισθαι φυᾷ ὁ αὐτ. ἐν Ν. 1. 38, πρβλ. Ι. 7. (6) 32· φυᾷ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει ὁ αὐτ. ἐν Π. 8. 62· τὸ δὲ φυᾷ ἅπαν κράτιστον ὁ αὐτ. ἐν Ο. 9. 151· οὐδὲ δεινοῦ φυὴν μελανούρου Κρατῖνος ἐν «Τροφωνίῳ» 1. **III** τὸ ἄνθος ἢ ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας, εὐάνθεμος φυὰ Πινδ. Ο. 1. 109. **IV**, οὐσία, ὑπόστασις, ἀναίμων ἐστὶ φυὴ μελέων Ὀππ. Ἁλ. 1. 639, πρβλ. Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 3. **V** ὡς τὸ **φῦλον**, φυὴ μερόπων, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, Ἀνθ. Πλαν. 183.—Ποιητ. λέξις ἐν χρήσει παρὰ τοῖς μεταγεν. παζογράφοις.— Ἴδε Κόντου Προσθήκας ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 365.

φύη ἢ **φυίη**, ἴδε τὸ ῥῆμα **φύω**.

φύημα, τό, ἀμφιβ. γραπτὴ ἀντὶ **φῦμα**, Ἱππ. 1200 ἐν τέλει.

φυίω, Αἰόλ. ἀντὶ **φύω** [ἴδε **φύω** A. II].

φῡκᾰρίζω, = **φυκόω**, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 127.

φῡκᾰρίων, τό = **φῦκος**, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἄφυκα**, Ζωναρ., Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερισμ. σ. 146

φύκης, ους, ὁ (**φῦκος**) ἰχθὺς ζῶν ἐκ τῶν φυκίων, τρώγων φύκη, «ρύγχος» τῆς θαλάσσης, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. θ. 13, 8·—ὁ ὅηλυς ἐκαλεῖτο **φῦκις**, ίδος, Ἐπίχ. παρ' Ἀθην. 319 C, Μνησίμαχ. ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 38, πρβλ. Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ., 8. 2, 29,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀντιφάν. ἐν «Κύκλωπι» 1· φυκίδες ἐφθαι Ἀναξανδρίδης ἐν «Πρω-εσιλάῳ» 1, 49· ἀλλ' ὁ Ἄλεξις ἐν «Κασεύᾳ» 1. 12 καὶ 13, μνημονεύει τὰ δύο **φυκὶς** καὶ **φύκης** ὡς εἰ ἦσαν διάφορα τὸ εἶδος, ἴδε σημ. Κορᾶ εἰς Ξενοκρ. σ. 93.

φῦκία, ἡ = **φῦκος**, ἀμφ. ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 85.

φῦκίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ **φυκὶς**, Ἀνθολ. Παλατ. 5. 185.

φῦκιόεις, εσσα, εν, (φῦκος) πλήρης φυκίων, «γεμᾶτος ἀπὸ φύκια», θῖν' ἐπὶ φυκιόεντι Ἰλ. Ψ. 693· ἐπ' ἀϊάνος . . φυκιόεσσας Θεόκρ. 11. 14, πρβλ. 21. 10.

φῦκίον ἢ **φύκιον**, τό, = **φῦκος** I, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 6. 13, 13, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Πολ. 611 D, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 8. 2, 18, κλπ. Θεόκρ. 7. 58, Ἀθήν. κλπ. **II.** = **φῦκος** II, «φυκιασίδι», «κοκκινάδι», φ. ἐντρίβειν Ἀουκ. πῶς δεῖ Ἱστορ. Συγγράφ. 8· κοσμεῖν τοὺς λόγους οἷον φυκίῳ Θεμιστ. 13, σ. 167D.

φύκιος, ἐπίθετον Ποσειδῶνος, Ἐπιγρ. Μυκόνου, Ἀθηναίου τ. Β', σ. 237.

φῦκιο-φάγος, ον, ὁ ἐσθίων φύκη, «φύκια», ἐπὶ ἰχθύος, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 8. 19, 9· ὁ Ἀθήν. 305F ἀναγινώσκει **φυκοφάγος**, ἴδε Ἀριστ. Ἀποσπ. 300, 312.

φῦκιο-φόρος, ον, ὁ φέρων φύκη, ἀκτὴ Ξενοκρ. ἀπὸ τῶν Ἐνύδρ. Τροφ. 29.

φῦκιο-χαίτης, ου, ὁ, «φυκιοχαίτην, ψαφαροχαίτην» Ἡσύχ.

φῦκιόω, = **φυκόω**, Γλωσσ.— Παθ., Τζέτζ. Ἱστ. 3. 418.

φῦκίς, ἡ ἴδε ἐν λ. **φύκης**.

φυκῖτις, ἡ, πολύτιμός τις λίθος λαβοῦσα τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ χρώματος, Plin. N. H. 37. 10.

φῦκι-ώδης, ες, κεκαλυμμένος **φυκίοις**, λίθοι Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 3. 420.

φῦκο-γείτων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ **γείτων** πρὸς τὰ φύκη, κατοικῶν παρὰ τὴν θάλασσαν, ἐπιθ. τοῦ Πριάπου, Ἀνθ. Παλατ. 6. 193.

φῦκόθριξ. τρῖχος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τὰ φύκη ἅρθονα ὡς κόμην, καὶ ἀνόμως ἐκ φυκίων, πέτρη Μάτρων παρ' Ἀθην. 135B.

φῦκος, εος, τό, Λατ. fucus, εἶδος φυτοῦ τῆς θαλάσσης, τὸ «φύκη», Ἰλ. Ι. 7, Ἀλκμ. 6· ὄστρεια . . φῦκος ἠμφιεσμένα Ἄλεξις ἐν «Κρατεύᾳ» 1. 2 διαφέρει δὲ τοῦ βρύου μόνον κατὰ τὸ μέγεθος, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 8. 20, 6, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 62. **II.** ἐξ αὐτοῦ κατεσκευάζετο ἐρυθρόν τι χρῶμα, ὅπερ αἱ Ἑλληνίδες μετεχειρίζοντο ὡς κοκκινάδι, φυκιασίδι, Λατ. fucus, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 5, ἴδε Θεόκρ. 15. 16. κλπ. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 232.

φῦκο-φάγος, ον, ἴδε ἐν λ. **φυκιοφάγος**.

φυκόω, διὰ φύκους ἐντρίβω, τὰς παρειὰς Κλήμ. Ἀλεξ. 254· —Παθ., ἐντρίβομαι διὰ φύκους, «φυκιασιδιώνομαι», φ. καὶ μυρίζεσθαι, ἐπὶ γυναικῶν, Πλούτ. 2. 142A, 693B. **II.** ὁ Διόδ. ποιεῖται χρῆσιν τοῦ παθ. ἐπὶ τῆς κυριολεκτικῆς σημασίας, πληροῦμαι, γεμίζομαι μὲ φύκη τῆς θαλάσσης, 17. 45.

φυκτός, ή, όν, ἀρχαιότερος καὶ ποιητ. τύπος τοῦ **φευκτός**, ἂν δύναταί τις νὰ ἐκφύγῃ ἢ ἀποφύγῃ, οὐκέτι φυκτὰ πέλονται Ἰλ. Π. 128, Ὀδ. Θ. 299, Ξ. 489.

φυκώδης, ες, (εἶδος) πλήρης φυκίων τῆς θαλάσσης, τόποι Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 8. 19, 9 **II.** ὁ προερχόμενος ἐκ φυκίων τῆς θαλάσσης, ἀποφορὰ Διοσκ. 5. 135.

φύκωμα, τό, κοκκινάδι, Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 244A.

φύλαγμα, τό, φραγμός, Σχόλ. εἰς Θουκ. 6. 66, Ἐτυμ. Μέγ. 298. 5., 378, 24. **II.** παράγγελμα, ἐντολή, Ἑβδ. (Λευ. Η', 35., ΚΒ', 9, κ. ἀλλ.).

φῦλάξω, μέλλ. **ἄξω**, διαιρῶ εἰς φυλάς, **φυλὰς φυλάξαντα** Πλουτ. Λυκοῦργ. 6.

φυλάκεια, ἡ, δεσμός, **ταινία δι' ἧς περιδένεταί** τι καὶ **φυλάσσεται**, «φασκιά», Ποιητ. περὶ τῆς τῶν Βοταν. δυν. 181.

φυλακεῖον, τό, τόπος ἔνθα στρατιῶται **φυλάσσουσιν**, οἴκημα φυλάκων, πύργος, φρούριον, καὶ ἐν τῷ πληθ. εἶναι ἐν χρήσει εἰς μεταφρ. τοῦ Ῥωμ. Stationes, Πολύβ. 5. 75, 10., 76. 3, πρβλ. 10. 30, 6· **φυλάκιον**, παρ' Ἀππ. ἐν Ἰλλυρ. 26, παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **2)** φυλακή, φρουρὰ ἐκ τεσσάρων στρατιωτῶν, Πολύβ. 6 33, 6. **II.** Παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρίνοις, πανίον τῶν καταμηνίων, Δαμάσκ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 338. 25.

φυλακεύς, ὁ Ἐπικ. ἀντὶ **φύλαξ**, Ἐπικ. πληθ. **φυλακῆες** Ὀππ. Κυνηγ. 4. 230.

φυλακέω, φυλακίζω ἢ **τηρῶ** ἐν **φυλακῇ**, **τινα** Ἐκκλ.

φύλακή, ἡ, (√ΦΥΛΑΚ, **φυλάσσω**) τὸ φυλάττειν, φυλακή, μάλιστα ἐν καιρῷ νυκτός, φρούρησις, φύλαξις, φυλακῆς μνήσασθε, ἔχετε ἐν νῷ, ἐνθυμεῖσθε τὴν φρούρησιν, Ἰλ. Η. 371· οὕτω, **φυλακὰς ἔχειν** Ι. 1, 471· φ. κατέχειν Εὐρ. Τρῳ. 194· ἀλλά, **φυλακὴ ἔχει** αὐτόν, ἅπα χολεῖ αὐτὸν ἡ φρούρησις, Ἡσ. Ἀποσπ. 47. 7· φ. νυκτερινὴ Ἀριστοφ. Σφ. 2· παροιμ., γυμνῷ **φυλακὴν ἐπίταττε**, λέγε εἰς ἄπλουν ἄνδρα νὰ σταθῇ φρουρός, ἐπὶ τῶν παραγγελλόντων τοιαῦτα οἷα ἀδύνατον εἶναι νὰ ἐκτελέσῃ τις, Φερεκ. ἐν «Τυραννίδι» ὁ, Φιλήμων ἐν «Ἁρπαζομένῳ» Ι ὅπως . . τοῖς Ἀθηναίοις ἀφανὴς ᾖ εἴη ἡ **φυλακὴ** ὅπως ἀφανὴς ἦσθεν ἢ τοῖς Ἀθηναίοις τί χρὴ φυλάττεσθαι» (Σχόλ.) Θουκ. 4. 67· **φυλακὴν** τῶν τειχῶν ἔρημον καταλιπεῖν Λυκοῦργ. 150. 4· **φυλακὴν φυλάττειν**, φρουρεῖν, Ξεν. Ἀν. 2. 6, 10, Πλάτ. Νόμ. 758D τὴν ἐν θαλάττῃ φ. φυλάττειν Δημ. 80. 8 φ. ποιεῖν Ξεν. Ἀν. 5. 7. 31· τὰς φ. ποιεῖσθαι Ἀυσ. 121. 27, Ξεν. Ἀν. 6. 3, 21· ἰσχυρὰς φ. ποιεῖσθαι ὁ αὐτὸς ἐν Κύρου Παιδ. 1. 6, 37· **φυλακὰς** καταστήσασθαι, κατασκευάσασθαι Ἀριστοφ. Ὄρν. 841, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 23, κτλ.· ἀντὶ τοῦ (**φυλακὰς** τὰ Ἀντίγραφα συχνάκις ἔχουσι **φύλακας**). **2)** φρουρός, φρουρά, σῶμα φυλάκων, ὡς τὸ Λατ. custodia ἀντὶ cu tus ἢ custodes (Liv. 6. 1), Πλάτ. Πρωτ. 321D, Ξεν., κλπ.· ἡ τοῦ σώματος φ. Δημ. 622. 7, Δείναρχ. 91. 15, πρβλ. Wolf εἰς Δημ. Ἀεπτ. σ 326· ἡ **περὶ** τὸ σῶμα Ξεν. Κύρου Παιδ. 7. 5, 58·—ἡ φρουρὰ ἢ οἱ **φύλακες** τόπου τινὸς ἢ φρουρίου, Ἡρόδ. 2. 30· ἡ ἐν τῇ Ναυπάκτῳ **φυλακή**, μοῖρα ναυτική, Θουκ. 7. 17, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 22. **β)** ἡ τῶν φυλάκων τάξις, Πλάτ. Πολ. 415C. **3)** θέσις φύλακος, σταθμός, Ἰλ. Κ. 406, 116, Ξενοφ. Ἑλλην. 5 4, 49· **φυλακὰς προλιπών** Εὐρ. Ῥῆσ. 18. **4)** ἐπὶ χρόνου, μέρος τῆς νυκτὸς διαίρεσις αὐτῆς, ἐπεὰν τῆς νυκτὸς ἡ φ. δευτέρη Ἡρόδ. 9. 51· **φυλακαῖσι** νυκτέροισιν Εὐρ. Ῥῆσ. 765· φ. νυκτερινὰς καθιστάναι Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 6, 43·— αἱ **φυλακαὶ** αὗται ἦσαν τρεῖς κατὰ τὸν Εὐστ.· ἀλλὰ πέντε μνημονεύονται ὑπὸ τοῦ Στησιχ. 52, Σιμωνίδ. 221, Εὐρ. Ῥῆσ. 543· παρὰ δὲ τοῖς Ῥωμαίοις τέσσαρες, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιδ' 25, Σουΐδ. **5)** ὡς καὶ νῦν, ὁ τόπος ἔνθα **φυλάττει** τις τινα ἐν περιορισμῷ, **φυλακή**, εἱρκτή, Ἀνθ. Παλατ. 11. 276· **βάλλειν** τινὰ εἰς φ. Εὐαγγ. Ματθ. ιη', 30, πρβλ. ε' 25· ἐν **φυλακῇ** θέσθαι τινὰ αὐτόθι ιδ', 3. **II.** τήρησις, φύλαξις, διατήρησις εἴτε πρὸς ἀσφάλειαν εἴτε πρὸς περιορισμόν, ἔχειν τινὰ ἐν **φυλακῇ** Ἡρόδ. 1. 24· ἐν **φυλακῇ** ἀδέσμῳ ἔχειν τινὰ Θουκ. 3. 34· ἐν **φυλακῇσι** μεγάλῃσι ἔχειν τι Ἡρόδ. 2. 99, πρβλ. Πινδ. Π. 4. 134· τὸν Ἰσθμὸν ἐν **φυλακῇ** ἔχειν, **φυλάττειν**, Ἡρόδ. 7. 207., 8. 40· τὸν τῆς γλώσσης χαρακτῆρα ἐν **φυλακῇ** ἔχειν, διατηρεῖν τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα τῆς γλώσσης, ὁ αὐτ. 1. 57· τὰ παρὰ πᾶσιν ἐν πλείστῃ **φυλακῇ**, παῖδας καὶ γυναῖκας Δημ. 300. 10· οὕτως ὡσαύτως, ἐν φ. ἔχειν νόον Θέογν. 439, πρβλ. Bloml. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 598· διὰ **φυλακῆς** ἔχειν ἢ ποιεῖσθαί τι Θουκ. 7. 8., 8. 39· **φυλακὴν** ποιεῖσθαί τινας Ἡρόδ. 2. 154, Ἀντιφῶν 115. 7· στόμιατος **φυλακὴν** κατασχεῖν Αἰσχύλ. Ἀγ. 235·—**φυλακὴν ἔχειν**, = **φυλάττεσθαι**, προσέχειν, ἀγρυπνεῖν, περί τινα Ἡρόδ. 1. 39· φ. ἔχει εἴ πως δυναίμην . . αὐτόθι 38· φ. ἔχειν μή . . Θουκ. 2. 69· ἐσινῶς ἦσαν ἐν **φυλακῇσι**, εἶχον μεγάλας προφυλάξεις, Ἡρόδ. 3. 152, πρβλ. Αἰσχ. Πέρσ. 592. **2)** τὸ ἐπιτροπεύειν, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 9, 5. **3)** ἡ ἀσφάλειά τινος, τὸ φυλάττον τι, τὴν μεγίστην **φυλακὴν** ἀναιρεῖν τῆς πόλεως, τὴν κυρίαν αὐτῆς ἀσφάλειαν, Ἀνδοκ. 31. 32, πρβλ. Ἰσοκρ. 224A, Λυσί. 174. 18, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 27. **III.** (ἐκ τοῦ μέσ.) προφύλαξις, πολλῆς φ. ἔργον Πλάτ. Πολ. 537D· φ. θαυμαστῆς ἔεῖσθαι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 906A, κ. ἀλλ.· ἴδε **διαμέλλησις**. **2)** μετὰ γεν., προφύλαξις ἐναντίον τινός, εὐλάβεια **φυλακὴ** κακοῦ Ὅροι Πλάτ. 413C ὑποψίας **φυλακὴν ποιεῖσθαι** Ἀντιφῶν 115. 7. — Πρβλ. **φρουρὰ** ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

φῦλακίζω, ὡς καὶ νῦν, βάλλω εἰς τὴν **φυλακήν**, Πράξ. Ἀπ. κβ' 19 —Παθ., Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. ΙΗ', 4).

φῦλακικός, ἡ, όν, ἀγρυπνος, προσεκτικός, ἐπιμελής, Πλάτ. Νόμ. 375E, 456A, κ. ἀλλ.· **φυλακικώτατοι** πόλεως αὐτόθι C· ἡ **φυλακικὴ** (ἐξυπακ. τέχνη) αὐτόθι 428 D. **2)** διατεθειμένος νὰ τηρῇ ἢ **φυλάττῃ**, μετὰ γεν., δόγματος αὐτόθι 412E.

φῦλάκιον, ἴδε ἐν λ. **φυλακεῖον**.

φῦλᾰκίς, ίδος, θηλ τοῦ **φύλαξ**, τούς τε **φύλακας** καὶ τὰς **φυλακίδας** (πρβλ. **φύλαξ** Ι. ἐν τέλει) Πλάτ. Πολ. 457C· ναῦς φ., ὡς καὶ νῦν χρησιμεύουσα πρὸς φρούρησιν, ὡς τὸ **φρουρίς**, Διόδ. 20. 16.

φῦλάκισσα, ἡ, = τῷ προηγ., ἔθεντό με **φυλάκισσαν** ἐν ἀμπελῶσιν, ἀμπελῶνα ἐμὸν οὐκ ἐφύλαξα Ἑβδ. (Ἆσμ. Ἀσμάτ. Α', 6), Θεόδ. Πρόδρ. κατὰ Ροδ. κ. Δοσικλ. Α', σ. 18.

φῦλᾰκιστής, οῦ, ὁ, Λατ. pliylacistes ἐν Plaut Aul. 3. 5, 44, δεσμοφύλαξ, ἐπιθ. αὐστηροῦ δανειστοῦ. **2)** = **ξυλοπέδη** Ἰω. Δυδ. 158.

φῦλᾰκίστης [ῐ], **ου, ὁ** φυλακισμένος, δεσμώτης, Συλλ. Ἐπιγρ. Ι. 4896c. 7, Ἀποστ. Διαταγ. 4, 2.

φύλακος [ῠ], ὁ, (καὶ **φυλακώς** καθ' Ἡρωδιαν.) Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **φύλαξ**, οὐδὲ γὰρ ἂν **φυλάκους** λάθοι Π. Ω. 566, καὶ συχν. παρ' Ἡσιόδ., ἔν τε τῷ ἐνικῷ καὶ τῷ πληθ., π. χ. κατὰ τοῦτο τῆς ἀκροπόλιος τῇ οὐδεὶς ἐτέτακτο **φύλακος** Ι. 84. κάτισον τῶν δορυφόρων ἐπὶ πάσῃσι τῇσι πύλῃσι **φυλάκους** 89., 2. 113. **II. Φύλακος**, ὁ, ὡς κύρ. ὄνομα, Φύλακον δ' ἕλε λήϊτος ἥρως φεύγοντ' Ἰλ. Ζ. 35 Ὀδ. Ο 231· οὕτω **Φυλάκη**, διακρινόμενον διὰ τοῦ τονισμοῦ ἀπὸ τοῦ προηγ. **φυλακή**, (περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε La Roche Text Kritik, σ. 376).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φυλακτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν δεῖ φυλάσσειν, μή σοι πρόνοι· ἢ τοῦ θεοῦ φυλακτέα Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 1180· ἃ σοι φυλακτέα Εὐρ. Ἀνδρ. 63. **II. φυλακτέον,** δεῖ φυλάττειν, ἀνάγκην ὁ αὐτ. ἐν Ἰφ. ἐν Αὐλ. 620. **2)** (ἐκ τοῦ μέσ.), πρέπει τις νὰ προφυλαχθῇ ἀπό τινος ἢ ἐναντίον τινός, τι Αἰσχύλ. ἐπὶ Θήβ. 499, Πλάτ., κλπ.· φ. μή.. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 416 Α· ὅπως μή.. Ξεν. Οἰκ. 7, 36, πρβλ. Ἰσοκρ. 135C.

φῦλακτήρ, ῆρος, ὁ ποιητ. ἀντὶ φύλαξ, Ἰλ. Ι. 66, 80, Ω. 444, ἐν τῷ πληθ.

φυλακτηρία, ἡ = φυλακή, «παννυχίς» Ἡσύχ.

φυλακτήριον, τό, θέσις ἰσχυρὰ φρουρουμένη, φρούριον, Ἡρόδ. 5. 52· μάλιστα δὲ προμαχῶν ἔχων συγκοινωνίαν μετὰ τῶν τελείων καὶ μεγάλων φρουρίων, Λατ. statio, Θουκ. 4. 31, 33, 110, Ξεν. Κύρου Παιδ. 7. 5, 12, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 12, 1, κλπ. **2)** μέσον ἀσφαλείας, ἀσφάλεια, Πλάτ. Νόμ. 917Β· μέσον διατηρήσεως Δημ. 71. 24· ὡς καὶ νῦν φυλακτήριον, κοινῶς «φυλακτάρι» ἢ «φυλακτόν», Διοσκ. 5. 159, Πλούτ. 2. 378Β, κλπ.· παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις φυλακτήρια ἦσαν λωρίδες μεμβράνης φέρουσαι ἐπιγεγραμμένα χωρία τοῦ Νόμου, ἃς περιέδενον περὶ τὸ μέτωπον ὅτε προσηύχοντο, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κγ', 5· οὕτω, φ. χρυσᾶ, ἃ ἐφόρουν οἱ βασιλεῖς τῆς Αἰγύπτου, Lap. Rosett. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 4697. 45.

φυλακτήριος, α, ον, ὁ χρησιμεύων πρὸς φύλαξιν, τὰ περί τι φ. Πλάτ. Νόμ. 842D.

φυλάκτης, ου, ὁ, = φυλακτήρ, ὄνομα ἄρχοντος ἐν Κύμῃ, Πλούτ. 2. 291F.

φυλακτικός, ή, όν, διαφυλάττων, τηρῶν τι, ἐναντίον τῷ ληπτικός καὶ ποριστικός, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 1, 20· ὑγιείας, ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 1, 15, 10, πρβλ. Ρητορ. 1. 5, 3. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὁ ἀγρύπνως φυλάττων τι, φυλακτικοὺς τῶν ὄντων Ξεν. Ἀπομν. 3. 4, 9· φυλακτικοὺς τῶν ἐγκλημάτων, διατηροῦντας τὴν ἀνάμνησιν αὐτῶν, Ἀριστ. Ρητ. 2, 4, 17. **2)** (ἐκ τοῦ μέσ.), προφυλακτικός, προσεκτικός, αὐτόθι 1. 12, 19.— Ἐπίρρ. -κῶς, Πολύβ. 6, 8, 3, κ. ἀλλ. φυλακτικώτερον χρῆσθαι ταῖς προνοιαῖς ὁ αὐτ. 1. 18, 1, κ. ἀλλ.

φυλακτόν, τό, = φυλακτήριον 2, ἐξουθενῶν τὰ λεγόμενα φυλακτὰ καὶ τοὺς λεγομένους ἐξορκισμοὺς Βίος Νείλου Νεωτ. σ. 4.

φυλάκτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ φύλαξ, Νόνν. Διονυσ. 2. 176, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. M s. τ. 8, μέρ. 2, σ. 163.

φύλαξ, [ῠ], ᾰκος ὁ, καὶ ἡ, ἴδε κατωτ. (φυλάσσω)·—ὡς καὶ νῦν, ὁ φυλάττων, φρουρός, Λατ. excubitor, Ὅμ. μόνον ἐν τῇ Ἰλ., ἀείποτε ὡς ἄρσ. καὶ ἐν τῷ πληθ., φύλακες ἄνδρες Ι. 477· ἡγεμόνες φυλάκων αὐτόθι 85, πρβλ. Κ. 58· ἀκολούθως συχν. παρ' Ἀττ. (ὁ Ἡρόδ. χρῆται ἀείποτε τῷ τύπῳ φύλακος, ὁ, πλὴν ἐπὶ τῆς σημασίας ΙΙ), δωμάτων, χώρας φ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 914, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1418, κλπ.· φύλακα ἐφιστάναι τινὶ Αἰσχύλ. Ἱκ. 303· φ. νεώς σῆς Σοφ. Φιλ. 543· δράκοντα μήλων φ. ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 1100, κ. ἀλλ.· φ. τοῦ τείχους Θουκ. 2. 78· φ. κατὰ πύλας Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 8· φύλακας καταστῆσαι Λυσίας 154. 38, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 4. 2, 5· οἱ φ., ἡ φρουρά, Θουκ. 6. 100, Ξεν. κλπ., φύλακες τοῦ σώματος, σωμα φύλακες, Πλάτ. Πολ. 566Β· ἔχειν φύλακας περὶ αὐτὴν Ξεν. Ἀν. 1. 2, 12, πρβλ. Κύρου Παιδ. 7. 5, 66· ὁ τοῦ δεσμωτηρίου φ. Πλάτ. Κρίτων 43Α· τῶν αἰχμαλώτων Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 6, κλπ.—λόχοι φύλακες, ἐφεδρεία, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 6. 3 (5), 9· — ὡς θηλ. (πρβλ. φυλακές), ἔστι κάμοι κλῆς ἐπὶ γλώσσῃ φ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 307, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 36, Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 355, Εὐρ. Ἀνδρ. 86, Τρῳ. 462, Πλάτ. Πολιτικ. 305C, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 32· οὕτω μεταφ., αἱ φλόγες καλοῦνται φύλακες Ἡφαίστου κύνες, Κῦδουλος ἐν «Ὀρθάνῃ» 1. 7· καὶ ἡ τράπεζα τοῦ φιλοξενοῦντος λέγεται φύλαξ, φύλαξ φιλίας Τιμοκλῆς ἐν «Ἥρωσιν» 2. **II.** κηδεμών, προστάτης, φύλαξ, ὑπερασπιστής, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 122, 251· κτεάνων Πινδ. Π. 8. 81· τοῦ παιδὸς Ἡρόδ. 1. 41· τῆς γυναικὸς Ξεν. Κύρου Παιδ. 6. 3, 14· τῆς πολιτείας Ἀνδοκ. 31. 12· τῆς ἀρχῆς Λυσίας 129. 4· τῶν νόμων Πλάτ. Νόμ. 966Β· τῆς εἰρήνης Ἰσοκρ. 77C·—μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμ., λοχαγέτας πύλας ἑφ' ἑπτά, φύλακας Ἀργείου δορὸς Εὐρ. Φοίν. 1094. **2)** ὁ τηρῶν, φυλάττων, ἐκτελεστής, τοῦ δόγματος Πλάτ. Πολ. 413C· τοῦ ἐπιταττομένου Ξεν. Κυνηγ. 12, 2. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, φύλακες ἐπὶ τοῖς ὠνίοις, οἱ ἀγορανόμοι, Λυσίας 165. 54, πρβλ. Πλουτ. Νικ. 3.

φυλάξιμος, η, ον, πιθανῶς πλημμ. γρ. ἀντὶ φύξιμος ἐν Πλουτ. Πομπ. 76.

φυλαξίομεν, = φυλάξομεν, Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Τέῳ, L. et W. 67. 70.

φύλαξις, εως, ἡ φρούρησις, τὸ φυλάττειν, ὕπνου φυλάξεις Σοφ. Ἀποσπ. 379. 6· συχν. παρὰ τοῖς Βυζ. **II.** ἀσφάλεια, Εὐρ. Ἑλ. 506.

φῡλαρχέω, εἶμαι φύλαρχος, Ἀριστοφ. Λυσ. 561, Ξεν. Ἱππ. 11, 10, Ἰσαῖος 88· 18, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 11, 5· μετὰ γεν., φ. τῆς Ὀλυσίας Ἰσαῖος 55. 19.

φῡλ-άρχης, ου, ὁ = φύλαρχος, Ἑβδ. (Β' Μακκ. Η', 32), διάφ. γραφὴ παρὰ Ξεν., Φίλωνι κλπ.

φῡλαρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ φυλάρχου, Ἀριστοτ. Πολιτικ. 6. 8, 15.

φύλαρχος, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς φυλῆς, Ἡρόδ. 5. 69, Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 2, 14, κ. ἀλλ. (πρβλ. φυλάρχης), Σύλλ. Ἐπιγρ. 5773, κλπ.·—ἐν χρήσει πρὸς μετάφρασιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ tribunus, Διον. Ἁλ. 2. 7, Πλουτ. Ρωμ. 20. **II.** ὡς στρατιωτικὸς ὅρος ἐν Ἀθήναις, ὁ διοικητὴς ἑνὸς τῶν ἱππικῶν σωμάτων ὧν ἕκαστον παρεῖχεν εἰς τὴν πολιτείαν ἡ οἰκεία φυλή, χειροτονοῦσι δὲ καὶ φυλάρχους [ί'], ἕνα τῆς φυλῆς, τὸν ἡγησόμενον τῶν ἱππέων, ὥσπερ οἱ ταξίαρχοι τῶν ὁπλιτῶν Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 90, 12, Blass., ἴδε ἐν λ. ἵππαρχος. **III.** οἱ φύλαρχοι, ὀλιγαρχικόν τι συμβούλιον ἐν Ἐπιδάμνῳ, Ἀριστ. Πολιτ. 5. 1, 10.

Φυλάσιος [ᾰ] ὁ, κάτοικος τῆς Φυλῆς (ἐν τῇ Ἀττικῇ), Ἀριστοφ. Ἀχ. 1028.

φυλάσσω, Ἀττ. -ττω, Ἐπικ. ἀπαρ. φυλασσέμεναι Ἰλ. Κ. 312, 419·—μέλλ. φυλάξω, ἀόριστ. ἐφύλαξα, Ἐπικ. φύλαξα Ὅμ., Ἀττ.·—πρκμ. πεφύλαχα (δια-) Ξεν. Κύρου Παιδ. 8. 6. 3, Δείνάρχ. 91. 15, (παρα-) Πλάτ. Νόμ. 632Α· ἢ πεφύλακα Ἑβδ. (Βασ. Πρῶτ. κεφ. ΚΕ', 21), ὑπόθεσις εἰς Εὐρ. Μήδ.·—Μέσ., μέλλ. -άξομαι Σοφ. κλπ., ὡσαύτως ἐπὶ παθητ. σημασίας, Σοφ. Φιλ. 48, Ξεν. Οἰκ. 4. 9· ἀόρ. ἐφυλαξάμην Ἡρόδ. 7. 130, Ξεν.—Παθ. μέλλ. -αχθήσομαι Διονύσ. Ἁλ. περὶ Ρητ. 5. 6, Γαλην.·—ἀόρ. ἐφυλάχθην Λουκ. Ἁλιεὺς 15·—πρκμ. πεφύλαγμαι Εὐρ. Ἀποσπ. 475α. 20, (ὡσαύτως ἐν χρήσει ἐπὶ μέσης σημασ., ἴδε κατωτέρ. Γ. Ι) προστ. πεφύλαξο Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 795· μετοχ., Ἰλ. Ψ. 343, κλπ.· πρβλ. προφύλασσα. Ἐκ τῆς √ΦΥΛΑΚ παράγονται καὶ αἱ λ. φύλαξ, φυλακ-ή, κλπ.

Α. ἀπολ., ὡς τὸ φρουρέω, ὡς καὶ νῦν, φυλάττω, κοινῶς «φυλάγω», φυλάττω ὡς φρουρός, μάλιστα ἐν καιρῷ νυκτός, ἀγρυπνῶ καὶ φυλάττω, ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν πάννυχον ἐγρήσσοντα Ὀδ. Υ. 52· οὐδ' ἐθέλουσι νύκτα φυλασσέμεναι Ἰλ. Κ. 312, πρβλ. 419, 421· εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάσσω Ὀδ. Ε. 466, πρβλ. Χ. 195· (οὕτω; ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, νύκτα φυλασσομένοισι Ἰλ. Κ. 188)· σὺν κυσὶ.. φυλάσσοντας περὶ μῆλα Μ. 303·—οὕτω παρ' Ἀττ.· αὐτοῦ φ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 243· φ. τὴν νύκτα πρὸς τῇ ἐπάλξει Θουκ. 7. 28· ἐφύλαττον περὶ τὰ βασίλεια Ξεν. Κύρου Παιδ. 7. 5, 68· οἱ φυλάττοντες Ἰσοκρ. 214D· φ. τινί, ἀγρυπνῶ διά τινα, Θουκ. 7. 53· κατὰ θάλατταν Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 29· φ. ἕως.., φυλάττω, περιμένω ἕως οὗ.., Λυσίας 93. 10· φ. πηνίκα Δημ. 328. 6.

2) προσέχω, εἶμαι προσεκτικός, ἴδε κατωτ. Γ. ΙΙΙ.

Β. μεταβ., φυλάττω, προστατεύω, ὑπερασπίζω, τινὰ ἀθανάτων ὅστις σε φυλάσσει Ὀδ. Ο. 35, πρβλ. Ἰλ. Κ. 417, κ. ἀλλ.· σύας, μῆλα Ὀδ. Ρ. 593, Μ. 136· χώραν Ἡρόδ. 8. 46· πόλιν φ. Αἰσχύλ. Θήβ. 136· πύλας Εὐρ. Ἀνδρ. 950· φυλάττοι σε Ζεὺς Ἀριστοφ. Ἱππ. 500·—φυλάττειν τινὰ ἀπό τινος Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 4, 7, Ἑλλ. 7. 2, 10·—ὡσαύτως μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., φ. τινὰ μὴ πάσχειν τι Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 667· φ. μηδένα περαιοῦσθαι Θουκ. 7. 17· φ. τὸ μηδὲν γενέσθαι Δημ. 329. 22·—ἐπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, φ. τινὰ ὅπως μή.. ἢ μή.. Πλάτ. Γοργ. 480Α, Κρατ. 393C· φ. τινά, εἰ.. ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 220D. Παθ. φυλάττομαι, διατελῶ ὑπὸ φύλαξιν, Ἡρόδ. 3. 45, Ξεν. Ἀν. 6. 4, 27·—ἴδε κατωτ. Γ. ΙΙ. **2)** παραφυλάττω, ἐνεδρεύω τινά, αὐτὸν ἰόντα λοχήσασθαι ἠδὲ φυλάξω ἐν πορθμῷ Ἰθάκης Ὀδ. Δ. 670· φ. νόστον Ἰλ. Β. 251, πρβλ. Θουκ. 7. 17· φ. τὸ σύμβολον, προσέχω ὅπως ἴδω τὸ πῦρ τῆς φρυκτωρίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 8, πρβλ. Εὐμ. 243· τοὺς πολεμίους Ξεν. Λακ. 12, 2· φ. τοὺς τὰ παράνομα γράφοντας Δημ. 1333. 6·—εἴπερ πεποιθὼς τῇ δίκῃ βρέτας τόδε ἦσαι φυλάσσων ἑστίας ἀμῆς πέλας Αἰσχ. Εὐμ. 440·—μάλιστα δὲ ἀγρύπνως παρατηρῶ, περιμένω, ἀναμένω τινὰ ἐλθὴ ἢ κἀφανῆ ἐν χρόνῳ τινί, τὴν κυρίαν τῶν ἡμερέων Ἡρόδ. 1. 46· φ. τὴν ἡμέραν Ἀντιφῶν 145. 48, Θουκ. 7. 28· φ. νύκτα, περιμένω τὴν νύκτα, ὁ αὐτ. 2, 3· τὸ ἐπιβαῖνον Ἡρόδ. 2. 82· λαμπάδος τὸ σύμβολον Αἰσχύλ. Ἀγ. 8· τοὺς ἐτησίας Δημ. 48, ἐν τέλει, προστιθεμένης μετοχῆς, δείλην ὀψίην γενομένην φυλάξαντες Ἡρόδ. 8. 9, πρβλ. 5. 12· φ. Ξέρξην.. δεῖπνον προτιθέμενον ὁ αὐτ. 9. 110· ἀριστοποιουμένους· φ. τοὺς στρατιώτας Δημ. 657. 17. **3)** μεταφ., διατηρῶ, διαφυλάττω, τηρῶ, χόλον Ἰλ. Π. 80· αἰδῶ καὶ φιλότητα Ω. 111· ὅρκια Γ. 280· φ. ἔπος, φυλάττω διαταγήν, τηρῶ αὐτήν, Π. 686· οὕτω, φ. ῥῆμα Πινδ. Ἰ. 2. 16· τελετὰς ὁ αὐτ. ἐν Ο. 3. 74· νόμον Σοφ. Τραχ. 616· τοὺς νόμους Πλάτ. Πολιτικ. 292Α, κλπ.· τὸ σὸν πιστὸν Σοφ. Οἰδ. Κολ. 626· τὰς σύνθήκας Ἰσοκρ. 362Ε· φ. σιγὴν Εὐρ. Ἱφ. ἐν Αὐλ. (Νέα.) 542· οὐκ ἐφύλαξα ἀπειλὰς ὑμετέρας, δέν ἔδωκα προσοχὴν εἰς τὰς ὑμετέρας ἀπειλάς, Καλλ. εἰς Δῆλ. 204· ὡσαύτως, φ. σκαιοσύνην, ἐπιμένω εἰς τὴν σκαιότητα, διατηρῶ αὐτήν, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1213· ἄξια ἤθη Εὐρ. Ἴων 736· φ. τῇ μνήμῃ Πλάτ. Νόμ. 783C· φ. τὸν θυμὸν αὐτόθι 867Α· τὴν τιμωρίαν Δημ. 527. 9· φ. πάντα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τινί Λυσίας 155. 25· τὸ μέρος τοῖς θεοῖς Ξεν. Ἀν. 5. 3, 4· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κτήσασθαι**, Δημ. 16. 3· φ. μάλα ἐν κόλποισι Θεόκρ. 2. 120, πρβλ. 7. 64· εἰ μὴ φυλάσσεις μίκρ', ἀπολεῖς τά μείζονα Μενάνδρ. Μονόστ. 172· ἀθάνατον ὀργὴν μὴ φύλαττε αὐτόθι 4·—ὡσαύτως προστιθεμένου κατηγορουμένου, φ τινά δεδεμένον Ἀντιφῶν 135. 1· τὴν διάνοιαν φ. ἀδέκαστον Διονύσ. Ἁλ. περὶ Θουκ. 34· τὸ πέλαγος ἀκύμαντον Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 5. 1.—Παθ., φυλάττομαι παρά τινι, εἶμαι ἀποτεθειμένος, ἀποτεθησαυρισμένος παρά τινι καὶ φυλάσσομαι παρ' αὐτῷ, ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 383. **4)** φυλάττω τόπον τινά, μένω ἔν τινι τόπῳ, διαμένω ἐν αὐτῷ, τόδε δῶμα φυλάσσοις, ἀθάνατός τ' εἶης Ὀδ. Ε. 208. **5)** παρατηρῶ, Ἀθήν. 408.

Γ. Μέσ., **I.** ἀπολ., δὲν ἀποφασίζω, φυλάξομαι, πρὶν ἂν γ' ἴδω τὸ πλῆθος ὅ τι βούλεται Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 769· ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ μετοχῇ, νύκτα φυλασσομένοισι Ἰλ. Κ. 188· πεφυλαγμένος εἶναι, προσεκτικός, φρόνιμος, Ψ. 343, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 9· οὕτω, φυλασσομένους παρεύεσθαι, μετὰ προσοχῆς, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 5. 2, 30, πρβλ. Κυν. 10, 10.

2) μετ' αἰτ., φυλάττω, διατηρῶ τι πλησίον μου, διατηρῶ τι ἐν τῷ νῷ ἢ ἐν τῇ μνήμῃ, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 261, 559 πληρέστερον, φυλάσσεσθαί τι ἐν θυμῷ αὐτόθι 489 φρεσὶ Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 544· πρβλ. Πίνδ. Ο. 7. 72, Σοφ. Ἠλ. 1012 **3)** φυλάττω, διατηρῶ ἐν ἀσφαλείᾳ, καὶ κεφαλὴν πεφύλαξο Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 148. **4)** μετ' ἀπαρ., φροντίζω, προσέχω νά.., Ἡρόδ. 7. 5, Αἰσχύλ. Ἱκ. 205· φ. μηδένα βαλεῖν Ἀντιφῶν 124, 37. **5)** μετὰ γεν., φυλασσομένους τῶν νεῶν, φειδομένους τῶν νεῶν, Θουκ. 4. 11· οὕτως, ἄρκτοι πεφυλαγμέναι ὠκεανοῖο, τὸ τοῦ Οὐεργιλίου Oceani metuentes aequore tingi, Ἄρατ. 48, πρβλ. 930. **II.** φυλάσσομαί τι ἢ τινα, προσέχω, εἶμαι προσεκτικὸς ὡς πρός τι, προφυλάττομαι, ἀπορεύγω, πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, Ἡρόδ. 1. 108., 7. 130, Αἰσχύλ. Πρ. 715, 804, κλπ., οὕτω, **2)** φ. πρός τι Θουκ. 7. 69· ἀπό τινος Ξεν. Κύρου Παιδ. 2. 3, 9, Ἑλλ. 7. 2, 10. **3)** μετὰ μετοχ. τηλόθεν τὸ τ' Ἴλιον καὶ τοὺς Ἀτρείδας εἰσορῶν φυλάξουαι Σοφ. Φιλ. 455· οὕτω, **4)** μετ' ἀπαρ., φυλάξομαι δὲ τάσδε μεμνῆσθαι .. ἔφετμὰς Αἰσχύλ. Ἱκ. 205· οὕτω δὴ δεῖ ψηφίζεσθαι, φυλαττόμενον .. μὴ καταισχύναι ταύτην Δημ. 773, 1· ὡσαύτως, ἄνευ τοῦ μή, φ. τὸ λυπῆσαι ὁ αὐτ. 313. 6· φ. ὀρᾶσθαι Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 5, 3· λέγειν ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 36, 16. **5)** φ. μή, ἐπαμένης ὑποτακτ., προσέχω μήπως .., Αἰσχύλ. Ἱκ. 498, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 67, Ἀριστοφ. Ἀχ. 257, Ἐκκλ. 831, Ξεν., κλπ.· οὕτω, φ. ὅπως μή .. ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 1. 2, 37· πρβλ. **φυλακτέος II.** **6)** σπανίως μετὰ γεν., τῶν .. εὖ φύλαξαι Σοφ. Οἰδ. Κολ. 161, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 390. **III.** ἐνίοτε τὸ ἐνεργ. ἔχει τὴν σημασίαν ταύτην τοῦ μέσ., φ. τι Πλάτ. Γοργ. 461D, πρβλ. Ἀνδοκ. 17. 36, Λυσίαν 92. 19, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 1. 10, κ. ἀλλ. **2)** μετ' ἀπαρ. ὁ νόμος φ. ἅπτεσθαι Πλάτ. Νόμ. 838B. **3)** φ. μή μεθ' ὑποτ. Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 145, Πλάτ. Θεαίτ. 154D· φυλάττειν ἐμὲ καὶ τηρεῖν ὅπως μή .., Δημ. 317. 30, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 29.—Περὶ τῆς χρήσεως ταύτης, ἴδε Elmsl. εἰς Εὐρ. Μήδ. 314, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 363.

φῡλετεύω, προσλαμβάνω, δέχομαι εἰς τὴν φυλήν, ξένους καὶ μετοίκους Ἀριστ. Πολιτ. 3. 2, 3.

φῡλέτης, ου, ὁ, (φυλή) ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, συμφυλέτης, Λατ. tribulis, Ἀντιφῶν 142, 46, Ἀνδοκ. 19. 31, Πλάτ. Νόμ. 955D· ὡ φυλέτα Ἀριστοφ. Ἀχ. 568· — ὡς ἐπίθ., φ. χορός, ὁ χορὸς τῆς φυλῆς, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 927.

φῡλετικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων εἰς φυλέτην, δικαστήρια, δίκαι Πλάτ. Νόμ. 768C, 915C· φ. φιλίαι Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 8. 12, 1.—**Ἐκκλησία φ.,** τὸ Ρωμαϊκὸν comitia tributa, Διονύσ. Ἁλ. 7. 59.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** κατὰ τὸν τρόπον τῶν φυλετῶν, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 1, 2.

φῡλέτις, ιδος, θηλ. τοῦ **φυλέτης**· ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ **φυλετικὴ**, ἡ φ. ἐκκλησία Διονύσ. Ἁλ. 7. 59.

φῡλή, ἡ, (φύω) κυρίως ὡς τὸ **φῦλον**, ἄθροισμα ἀνθρώπων ἐκ φύσεως διακρινομένων ἀπὸ τῶν ἄλλων· ἀλλὰ σπανίως εὑρηται ἐπὶ τῆς γενικῆς ταύτης σημασίας, κατὰ φυλὰς Ξεν. Οἰκ. 9, 6·—κατὰ τὸν Δικαίαρχον παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. πάτρα. . ·φυὴ δὲ καὶ φυλέται πρότερον ὠνομάσθησαν ἐκ τῆς εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ καλούμενα ἔθνη συνόδου γενομένης· ἕκαστον γὰρ τῶν συνελθόντων φῦλον ἐλέγετο εἶναι». — Ἐν τῇ χρήσει ἡ λ. **φυλὴ** ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ Ρωμαϊκὸν tribus, καὶ σημαίνει **I.** σῶμα ἢ ἄθροισμα ἀνθρώπων ἡνωμένων **1)** ὑπ' ὑποτιθεμένης συγγενείας καὶ κοινῆς καταγωγῆς, ὡς αἱ φυλαὶ τῶν Δωριέων, Πινδ. Π. 1. 119, Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. Ὑλλεῖς καὶ Δυμᾶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1123· οὕτως αἱ τέσσαρες παλαιαὶ Ἀττικαὶ φυλαί, Ἡρόδ. 5. 69., 6 131, Εὐρ. Ἴων. 1575, Ἀριστ. Ἀποσπ. 347, 349, Πλουτ. Σόλων 19, κλπ.· αἱ τῶν Σικυωνίων καὶ τῶν Ἀργείων, Ἡρόδ. 5. 68· αἱ τῶν Λακεδαιμονίων, ὁ αὐτ. 4. 148· αἱ τῶν ἀρχαίων Ρωμαίων, Διονύσ. Ἁλ. 2. 7, κλπ.· αἱ τῶν Περσῶν, Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 2, 5 καὶ 12, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 125 (ἔνθα καλοῦνται γένη)· αἱ τῶν Ἰουδαίων, Εὐαγ. κατὰ Ματθ. ιθ', 28, κτλ.· ἀλλὰ παρὰ ταῖς Ἑβδ. (Α' Βασιλ. 1', 20, 21) ἡ φυλὴ μνημονεύεται ὡς ὑποδιαίρεσις, τῆς μεγαλειτέρας διὰ ρέσεως ἢ ἐκαλεῖτο **σκῆπτρον**· ἢ **2)** διάτῆς ἐντῷ αὐτῷ τόπῳ συνοικήσεως, πρβλ. τὰ Ἀγγλ. hundred ἢ county, τοιαῦται δὲ ἦσαν αἱ δέκα ἐν Ἀθήναις φυλαί, ἃς ἐσχημάτισεν ὁ Κλεισθένης, Ἡρόδ. 5. 66, 69. 6. 131, Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 30, 20, Blass· ἢ αἱ ὑπὸ τοῦ Σερουΐου ἐν Ρώμῃ ἱδρυθεῖσαι, φυλαὶ τοπικαὶ ἐν ἀντιθέτει πρὸς τὰ γενικὰς Διονύσ. Ἁλ. 4. 14, πρβλ. Πλούτ. Ρωμ. 20· (αἱ μεταβολαὶ αὗται ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Ρώμῃ πιθανῶς κατήργησαν τὸ πρῶτον εἶδος τῆς φυλετικῆς ἑνώσεως καὶ ἴδρυσαν τὸ δεύτερον, ἴδε Niebhr. Ἱστορ. τῆς Ρώμης 1. 294 κἑξ. 413 κἑξ., Thirlw. Ἱστορ. τῆς Ἑλλ. 2. 4 κἑξ. καὶ 73, Grote Ἱστ. τῆς Ἑλλ. 4. 169 κἑξ.).—Αἱ ὑποδιαιρέσεις τῶν γενικῶν φυλῶν ἐκαλοῦντο **φρατρίαι**, τῶν δὲ τοπικῶν φυλῶν **δῆμοι**, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτ. 2. 5, 17., 4. 15, 17., 5. 8, 19, Πλάτ. Νόμ. 753D, κλπ.— τὰ δὲ μέλη τῆς **φυλῆς** ἐκαλοῦντο **φυλέται**, ἴδε **φυλέτης**.

II. διαίρεσις τις ἐν τῷ στρατῷ, τὸ στρατιωτικὸν σῶμα ὃ παρεῖχεν ἑκάστη φυλὴ παρὰ τοῖς Ἀθην., Ἡρόδ. 6. 111· ὁπλιτῶν Θουκ. 6. 98, πρβλ. 3. 90, Πλάτ. Νόμ. 755C. D·—βραδύτερον, σῶμα ἢ τάγμα ἱππικοῦ, Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 19· ταξίαρχος εἰς τὴν φυλὴν κατατάξας Λυσίας 137· 19· πρβλ. **φύλαρχος II.**

φῡλία, ἡ, δένδρον τι μνημονευόμενον μετὰ τῆς ἐλαίας ἐν Ὀδ. Ε. 477 (ὃσιούς .. θάμνους, ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας — ὃ μὲν φυλίης, ὁ δ' ἐλαίης), ἔνθα συνήθως ἐκλαμβάνεται ὡς εἶδος ἀγρίας ἐλαίας, πρβλ. Παυσ. 2. 32, 10· ἀλλ' ἴσως ἡ ἑρμηνεία αὕτη προῆλθεν ἐκ συγχύσεως πρὸς τὸ ὄνομα **φαυλία**· ὁ Ἀμμώνιος λέγει: «φαυλία καὶ φυλία διαφέρει· φαυλία μὲν γὰρ εἶδος ἐλαίας, φυλία δὲ ἡ σχῖνος»· κατὰ τὸν Billerbe k Rhamnus «laternus (ὅπερ ἔτι καὶ νῦν λέγεται **φυλίκη** ἐν Κερκύρᾳ καὶ ἐν Ἀγράφοις).

φύλιος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τινα φυλήν, φύλιοι θεοί Πολυδ. Η', 118

φυλλάζω, μελλ. **άσω**, ἔχω ἢ φύω φύλλα, Γλωσσ.

φυλλ-άκανθος, ου, ὁ ἔχων ἀκανθώδη φύλλα, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 7., 6. 1, 3.

φυλλ-άμπελον, τό, φύλλον ἀμπέλου, Λατ. pampinus, Γλωσσ.

φυλλανθές, τό, φυτὸν τι μετ' ἀκανθωδῶν φύλλων, πιθ. scabiosa sessilis, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 7. 8, 3 (ἔνθα ὁ Scaliger **ἀφύλλανθες**), πρβλ. Πλίν. 21. 59.

φυλλάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φύλλον**, Διοσκ. 3. 176· — μεταφορ., Μᾶρκ. Ἀντων. 10. 34.

φυλλάς, άδος, ἡ, ὡς ἐπίθ., φυλλώδης, πλήρης φύλλων, φυλλὰς ὀπώρη μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νόνν. **II.** ὡς οὐσιαστ., σωρὸς φύλλων, στρῶμα φύλλων, φυλλάδα ἐπιβάλλειν Ἡρόδ. 8. 24· φ. στιπτὴ Σοφ. Φιλ. 33, πρβλ. Βίωνα 1. 65, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1183, κλπ. **2)** τὰ φύλλα ἢ τὸ φύλλωμα δένδρου, ῥίζης γὰρ οὔσης φ ἵκετ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 966· μεταφ., φυλλάδος ἤδη κατακαρφομένης, ὡς τὸ Σαιξπήρειον, 'my May of life is fallen into the sere, the yellow leaf, αὐτόθι 79· — κλάδος ἢ κλαδίσκος μετὰ φύλλων, Εὐρ. Ἰκ. 32, Ἀριστοφ. Σφ. 398 κλισίαι ἐκ φυλλάδος Διόδ. 19. 22, πρβλ. Στράβ. 773, κλπ.· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., φυλλώδεις κλάδοι, Γεωπ. 3. 10, 6, κλπ **3)** ποιητ. ἀντὶ δένδρου ἢ φυτοῦ, φυλλάδος Παρνησίας, ὀηλ. τῇ δάφνῃ, Εὐρ. Ἀνδρ. 1100· φ. μυριόκαρπος, ἐπὶ πυκνοῦ ἄλσους, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 676· τεμενίᾳ φ. ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 753. **4)** «σαλάτα», ἔδεσμα ἐκ λαχάνων χλωρῶν, Μυνησίμαχ. ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 31· ἡ φυλλὰς ἡ ὁρμιεῖα περισιοθήσεται Δίφιλος ἐν «Ἀπολιπούσῃ» 2. 4· πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 71.

φυλλεῖον, τό, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., «φυλλεῖα τὰ τῶν λαχάνων, ἃ προστιθέασι τοῖς ὠμουμένοις ἕωλα καὶ φαῦλα» (Ἡσύχ.)· ἐς τὸ σπυρίδιον ἰσχνά μοι φυλλεῖα δός, «οἷον αὐτελῆ καὶ μεμαραμμένα τῶν λαχάνων φύλλα· τοιαῦτα γὰρ οἱ πτωχοὶ ἐσθίουσι .., καλεῖται δὲ φυλλεῖα καὶ τὰ τῆς θριδακίνης φύλλα» (Σχολ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 469· ῥαφανίδων φυλλεῖα, τὰ φύλλα αὐτῶν, Ἀριστοφ Πλ. 544· πρβλ. **φύλλιον.**

φυλλιάω, φύω πολλὰ φύλλα, θάλλω, ἀναδίδω φυλλιόωσαι, «ἀναυξῆ θάλλουσαι» (Σχολ.), Ἄρατ. 333.

φυλλίζω, ἀφαιρῶ τὰ φύλλα, ἀποφυλλίζω, κοινῶς «ξεφυλλίζω», Γεωπ. 5. 2, 12, Ὀρειβάσ. 84 Matth.

φυλλικός, ἡ, όν, ὁ τῶν φύλλων, βλάστησις Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 5, 5, πρβλ. 3. 7, 5.

φύλλινης, ου, ὁ, ἴδε ἐν λ. **φυλλίτης.**

φύλλινος, η, ον, ὁ ἐκ φύλλων, ὁ πεποιημένος ἐκ φύλλων, τοίχῳ κεκλιμένοι τῷ φυλλίνῳ Θεόκρ. 21. 8· ἵνα μὴ φύλλινος μόνον ὁ στέφανος ἦ Λουκ. περὶ τῶν Μισθ. Συνόντ. 13.

φύλλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φύλλον**, Ἀριστείδ. τ. 1. 283, Πολυδ. Ϛ', 94· — παρὰ Πλάτ. τῷ κωμικ. ἐν «Ὑπερβόλῳ» 5, ὁ Dobree διώρθωσε **φυλλεῖον**· πρβλ. Λοβεκ. Παθολ. σ. 453.

φυλλίς, ίδος, ἡ, = **φυλλὰς** II 2, ἀφαιροῦσι πᾶσαν τὴν φυλλίδα (τῆς ἀμπέλου) Γεωπ. 7 18, 1. **II.** ἔδεσμα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐκ διαφόρων φύλλων, προπαρατίθεσθαι δ' ἐστὶν ὠφέλιμον τὴν λεγομένην φυλλίδα καὶ τευτλίον 'Αθήν. 120D, κτλ.

φύλλισις, εως, ἡ, ἀφαίρεσις τῶν φύλλων, «ξεφύλλισμα», Γλωσσ.

φυλλίτης [ῑ]. ου, ὁ, ὁ ἀνήκων εἰς φύλλα, ἀγὼν φ., δηλ. στεφανίτης, οὐχὶ χρηματίτης, διότι ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ ὁ νικῶν ἐλάμβανε φύλλινον στέφανον, Παλαίφ. 37· πρβλ. **στεφανίτης** — παρ' 'Ησυχ. καὶ Πολυδ. Γ, 154 εὑρηται, ἀγῶνες φυλλίναι, (ἐξ ἑνικ. ὀνομ. **φυλλίνης**), = **φυλλᾶται**, πρβλ. 'Ετυμ. Μέγ. 802. 38, Bachm. 'Ανέκδ. 410. 9· παρὰ Διογενιανῷ ἐν Παροιμ. 7. 41, ἀντὶ οὐφελίας ὁ ἀγών, ὁ Hemst. προτείνει διόρθωσιν οὐ φυλλίας ὁ ἀγών. **2)** **φυλλᾶτις,** ἡ, φυτόν τι, πιθαν. τὸ σκολοπένδριον, **scolopendrium.** Διοσκ. 3. 121.

φυλλόβολα, τά, 'Επιγρ. 'Αττικῆς. 'Εφ. 'Αρχ. α' περ. 3139. —Σημαίνει, ὡς φαίνεται, ἡ λέξις φύλλα βεβλημένα, πεπτωκότα. 'Εν δὲ τῷ Θησ Στεφ. ὑπάρχει ἐπίθετον τὸ **φυλλοβόλος** (= φύλλα βάλλων), Συναγωγὴ Λέξ. 'Αθησ. Κουμα οὐδη.

φυλλοβολέω, ἀποβάλλω τὰ φύλλα, φυλλορροῶ, ἐπὶ δένδρων, λευκὴς φυλλοβολούσης, 'Αριστοφ. Νεφ. 1007. Καλλ. 'Επιγράμμ. 48, 'Αριστ. περὶ Ζώων Γενέσ. 5. 3, 25 καὶ 34, Θεοφρ. περὶ Φυτ. 'Ιστ. 1. 9, 6. **II.** κοσμῶ διὰ φύλλων ἢ στεφάνων, ῥαίνω μὲ φύλλα, 'Ηρῳδιαν. 8. 7.— Παθ., αὐτόθι 7. 10, Φίλων 2. 591.

φυλλοβολία, ἡ, ἡ πτῶσις τῶν φύλλων, Θεοφρ περὶ Φυτ. 'Ιστ 1. 9, 6'— ὡσαύτως, **-βόλησις, εως,** ἡ, Βυζ. **II** ἡ διὰ φύλλων ἢ φυλλωτῶν στεφάνων κόσμησις, ἡ διὰ φύλλων στέψις, εἰς σημεῖον τιμῆς ἀποδιδομένης εἰς τοὺς νικῶντας ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἴδε 'Ερατοσθ. (Bernhardy) σ. 248, Böckh Expl. Pind. P. 9 130 (219)

φυλλο-βόλος, ον, οὗ πίπτουσι τὰ φύλλα, Θεοφρ. περὶ Φυτ. 'Ιστ. 1. 9, 3.

φυλλο-βάφνη, ἡ, φύλλον δάφνης, βάλλεσθαι ἐν τῷ πυρὶ τῶν φυλλοδαφνῶν λίβανον πολὺ Μαλαλ. σ. 272, 15.

φυλλοκάρδια, τά, ὡς καὶ νῦν, φύλλα (πτυχαὶ) τῆς καρδίας, Φλωρ. κ. Πλ. Φλ. 1153, ἔκδ. Μαυρ.

φυλλό-κομος, ον, πυκνόφυλλος, σμίλαξ 'Αριστοφ. Ὄρν. 215 μελία αὐτόθι 742.

φυλλο-κρινέω, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **φυλοκρινέω.**

φυλλο-λογέω, συλλέγω τὰ φύλλα, ἀπογυμνῶ ἐκ τῶν φύλλων, Πολυδ. Ζ', 143.

φυλλομᾰνέω, κάμνω πολλὰ φύλλα χωρὶς νὰ καρποφορῶ, Θεοφρ. περὶ Φυτ. 'Ιστ. 8. 7, 4· ἐκ τοῦ **φυλλο-μᾰνής, ές,** ὁ ἔχων ὑπερβαλλόντως πολλὰ φύλλα, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 143, 'Ετυμ. Μέγ. 474, 51 πρβλ. **ὑλομανής, -μανέω.**

φυλλο-μαντεία, ἡ, διὰ φύλλων μαντεία, Ψελλ Πονημάτ. (Opusc.) σ 42.

φύλλον, τό, ἐν τῷ πληθ. φύλλα, ἢ περιληπτικῶς, τὰ φύλλα, τὸ φύλλωμα δένδρου, ὡς ἀείποτε παρ' 'Ομ., 'Ησ., 'Ηροδ.· τὸ ἐνικὸν ἐν Σοφ. Ο. Κ. 701, Θεόφρ., κλπ.· οἵη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν 'Ιλ. Β. 146· φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι 'Αριστοφ. Ὄρν. 685· φύλλοις βάλλειν Εὐρ. Ἑκάβ. 574· πλεκτὰ φύλλα, φύλλα ἀποτελοῦντα στέφανον ἢ κόσμημα, ὁ αὐτ. ἐν 'Ιππ. 807· φύλλον ἑλάας, ποιητ. ἀντὶ **ἐλάα,** Σοφ. Ἠλ· ἄνωτ.· — μεταφορ. ἐπὶ χαριτῶν ἀσμάτων, φύλλ' ἀοιδᾶ· Πινδ. Ι. 4. 46 (3. 45). **2)** ὡσαύτως, φύλλον ἄνδρος, πέταλον, ῥόδον ἔχον ἑξήκοντα φύλλα 'Ηρόδ. 8. 138· δακίνθινα φύλλα, λειμῶνια φ. Θεόκρ. 11. 26., 18. 39· πρβλ. 'Ιακώβ. εἰς 'Ανθολ. 2. 2, σ. 266. **3)** τὸ φύλλον βιβλίου, Λατ. folium, Βυζ. **II** ὁ φυλλοειδὴς σπόρος τοῦ **σιλφίου,** 'Ιππ. 271, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ 6. 3. 1. **III.** εἶδος φυτοῦ, ἴσως marcurialis, αὐτόθι 9. 18, 5· ὡσαύτως ἕτερον ὄνομα τῆς **βρυωνίας,** Διοσκ. 3. 140· φύλλον τοῦ 'Ινδικοῦ μαλαβάθρου, Πολύαιν. 4 3, 32· ἴσως δὲ καὶ ἀνατολικοῦ τινος φυτοῦ καλουμένου betel, Διοσκ. 1. 11·— καθόλου, φυτόν, Νουμήνιος παρ' 'Αθην. 371B. **IV** λέγεται καὶ ἐπὶ ἰατρικῶν βοτανῶν, φύλ. εἴ τι νώδυνον κάτοιδε Σοφ Φιλ. 44· ἠπίοισι φ. αὐτόθι 698, πρβλ. 649. **2)** ἐπὶ εὐωδῶν βοτανῶν, 'Ιππ. παρὰ Γαλην. (Πιθαν. ἐκ τῆς √ΦΑΓ (ἴδε ἐν λέξ. **φλέω**), ἀντὶ **φύλιον,** πρβλ. Λατ. folium).

φυλλο-ῥόος, ον (ἐν τῷ Θησ. Στεφ. **φυλλόρυους**), φυλλοχόος, φυλλοβόλος, εἶδος φυλλοτόκου καὶ φυλλορόου φθινοπώρου 'Οππ. Κυν. 1. 116.

φυλλορροέω, χύνω ἢ ῥίπτω τὰ φύλλα, 'Ιππ 378. 51, τὰ δὲ δὴ δένδρη τὰν τοῖς ὄρεσιν χορξαῖς ἑπταῖς ἐριφίοις φυλλορροῖσει Φερεκράτ. ἐν «Πέρσαις» 1. 10 (φυλλορροῖσει χάριν τοῦ μέτρου), 'Αριστ. 'Αναλυτ. Ὑστ. 2, 16, 1, Πλούτ.· — μεταφορ., γίνομαι φαλακρός, (ἀμεταβ.), 'Αριστ. περὶ Ζώων Γεν. 5 3, 26· καὶ κωμικῶς, φ. ἀσπίδα, ῥίπτω τὴν ἀσπίδα μου, 'Αριστοφ. Ὄρν. 1481.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 264.

φυλλορρυή, ἡ, ῥοὴ φύλλων, Καισάρ. σ. 1096, ἔκδ. Μί.

φυλλόρροια, ἡ, ῥοή, πτῶσις τῶν φύλλων, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 2. 19, 2, κλπ.

φυλλο-σῦνής, ές, ὁ βλάπτων τὰ φύλλα, φυλλοσινὴ ἑρπετὰ Νίκανδρ. παρ' 'Αθην. 683F.

φυλλό-σκεπος, ον, ὁ ἐσκεπασμένος διὰ φύλλων, ἴδε ἐν λέξει **φιλόσκεπος.**

φυλλο-στάφυλον, τό, ἕτερον ὄνομα τῆς καππάρεως, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 2. 204.

φυλλό-στρωτος, ον, ἐστρωμένος ἢ κεκαλυμμένος διὰ φύλλων, Εὐρ. Ρῆσ. 9·— ἐκ τοῦ τύπου **φυλλοστρῶς,** εὑρίσκομεν τὴν δοτ. **φυλλοστρῶτι** πέδῳ Θεοκρ. 'Επιγράμμ. 3· πρβλ. Λαβέκ. εἰς Φρύνιχ. 429

φυλλο-τόμος, ον, ὁ τέμνων φύλλα, Γλωσσ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 319.

φυλλο-τόκος, ον, ὁ γεννῶν φύλλα, 'Οππ. Κυν. 1. 116.

φυλλο-τρώξ, -ῶγος, ὁ, ἡ, (τρώγω) ὁ τρώγων φύλλα, τί δ' ἂν Ἕλληνες μικροτράπεζοι φυλλοτρῶγες δράσειαν; 'Αντιφάνης ἐν «Οἰνομάῳ» 1. 2 [μετὰ τῆς δ' συλλαβῆς μακρᾶς ἐν ἀναπαιστικῷ στίχῳ].

φυλλοφορέω, φέρω φύλλα, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 9, 2

φυλλο-φόρος, ον, ὁ φέρων φύλλα, φυλ. ἀγών, = φύλλινος ἀγών, Πινδ. Ο. 8. 100.

φυλλο-φυέω, φύω φύλλα, Γλωσσ.

φυλλο-χοέω, «φυλλοχοεῖν, ἐπὶ τῶν δένδρων τῶν ἀποβαλλόντων τὰ φύλλα, φυλλορροεῖν» 'Αν. Βεκ. 71, 11· φ. κόμη 'Ανθ. Π. 7 141.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 264.

φυλλο-χόος, ον, ὁ χύνων τὰ φύλλα, φ. μήν, ὁ μὴν καθ' ὃν πίπτουσι τὰ φύλλα ἐκ τῶν δένδρων, Ησιοδ. παρὰ Πολυδ. Α', 331, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 217, πρβλ. Πλούτ 2. 734D, 735D.

φυλλόω, περιβάλλω διὰ φύλλων, μνημονεύεται ἐκ τοῦ 'Ιππ.

φυλλώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς φύλλα, Θεοφρ. περὶ Φυτ. 'Ιστ. 6. 3, 1, κλπ. **II.** ἔχων ἄφθονα φύλλα, αὐτόθι 7. 8, 3.

φύλλωμα, τό, τὰ φύλλα δένδρου ἐν συνόλῳ, τὸ σύνολον πυκνῶν φύλλων δένδρου, ἐλάται πυκναὶ τοῖς φυλλώμασι Διόδ. 3. 19.

φῦλο-βᾰσῐλεύς, έως, ὁ, **βασιλεὺς** ἐκλεγόμενος ἐξ ἑκάστης φυλῆς ὅπως τελῇ τὰς τελετάς, ὡς ὁ παρ' Ρωμαίοις rex sacrificulus, 'Αριστ. 'Αποσπ. 349, πρβλ. Πολυδ. Η', 111. 120, «φυλοβασιλεῖς· ἐκ τῶν φυλῶν αἱρεταί, οἱ τὰς θυσίας ἐπιτελοῦντες».

φυλοβασιλικά, τά, χρήματα ἢ τέλη ὄντα εἰς ποινάν τινα σχέσιν πρὸς τοὺς **φυλοβασιλεῖς,** 'Επιγρ. 'Αθηνῶν ἐν Bull. d. cor. III. σ. 70, Συναγ. Λέξ. 'Αθησ. Κουμανούδη.

φῦλο-κρῑ́νέω, διακρίνω φυλάς, ποιοῦμαι διακρίσεις φυλῶν, Πολυδ. Η', 110, Εὐστ. 239, 22, Σουΐδ., 'Ετυμ. Μεγ. 802, 33, 'Αν. Βεκ. 71, 8, ἔνθα: «φυλοκρινεῖν· κυρίως μὲν τὸ τὰς φυλὰς τὰς ἐν ταῖς πόλεσι διακρίνειν, σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἄλλο τι διατάττειν καὶ διακρίνειν» · ἡ λέξις ἀπαντᾷ ἔν τισιν ἀντιγράφοις τοῦ Θουκ. 6. 18, Λουκ. 'Αποκηρυττ. 4, Φαλάρ 2. 9, Δίωνος Κασσ. 52. 19, κλπ., ἀλλ ἀείποτε μετὰ διαφ. γραφ. **φιλοκρινέω,** ἥτις προτιμητέα τοὐλάχιστον παρὰ τοῖς παλαιοτέροις καὶ δοκιμωτέροις συγγραφεῦσιν.—Ἴδε Κόντου ἐν 'Αθηνᾶς τ. Γ', σ. 397.

φῦλοκρίνησις [ῑ], ἡ, τὸ φυλοκρινεῖν, Κλήμ. 'Αλεξ. 449.

φῦλοκρινητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **φυλοκρινῶ,** δεῖ φυλοκρινεῖν, Συνέσ. 29D.

φῦλοκρῑνητικός, ή, όν, ὁ ἐπιτήδειος ἢ ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ φυλοκρινεῖν, διακριτικός, Κλήμ. 'Αλεξ. 448.

φῦλον, τό, (φύω) βλάστημά τι ἀνθρώπων ἢ ἐμψύχων ὄντων καθόλου ὡς φύσει διακεκριμένων ἀπὸ τῶν ἄλλων, φυλή, γένος, οὔποτε φῦλον ὁμοῖον ἀθανάτων τε θεῶν χαμαὶ ἑρχομένων τ' ἀνθρώπων 'Ιλ. Ε. 441, πρβλ. Σοφ. 'Αποσπ. 548· θεῶν ἐς φῦλον 'Ησιόδ. Θεογ. 202, πρβλ. 165, Ἔργ. κ. Ἡμ. 197 φῦλον ἀοιδῶν 'Οδ. Θ. 481· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. φῦλα θεῶν, ἀνθρώπων 'Ιλ. Ξ 36, Ο. 51· φῦλα γυναικῶν, ἐπικούρων Γιγάντων Ι. 130, Ρ. 220, 'Οδ. Ζ. 206 ἐν 'Ιλ. Τ. 30, σμῆνος ἐμπίδων· (ἀλλὰ φῦλα μελισσέων, παραδόξως εἴθεται ὡς περίφρ. ἀντὶ μιᾶς μόνον μελίσ., 'Ησ. 'Αποσπ. 22) — οὕτω μετ' 'Ομ., φ. ματαιότατον Πινδ. Π. 3. 36· τὸ ἄλλο φῦλ., οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 19· φῦλον ὀρνίθων, τὸ γένος τῶν πτηνῶν, ὁ αὐτ. ἐν 'Αντιγ. 342, πρβλ. 'Αριστοφ. Ὄρν. 231, 253· πτηνῶν αὐτόθι 1088· θηρῶν αὐτόθι 777· τὸ πτηνὸν φ. Πλάτ. Σοφιστ. 220B· φῦλα πόντου, τῶν ἰχθύων, Εὐρ. 'Αποσπ. 27· τὸ κηρυκικὸν φῦλον Πλάτ. Πολιτικ. 260D, πρβ. Κρατ. 398E· τὸ φῦλον .. οὐ.. ῥᾴστου συλλαβεῖν τί ποτ' ἐστίν, ὁ σοφιστής, τὸ γένος τῶν σοφιστῶν, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 218C· κατὰ Ὁμήρου καὶ Ἡράκλειτον καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον φ., καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον γένος, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 160D· περιηλθομεν καὶ φῦλον ἀμφορεαφόρων Εὔπολις ἐν «Μαρικᾷ» 25· τὸ φῦλ. τῶν ἡδονῶν Λουκ. Νιγρ. 16. **2)** φῦλον, γένος, ἄρσεν ἢ θῆλυ, γυναικῶν φῦλον 'Ησ. Θεογ. 1020· τὸ γυναικεῖον φ. 'Αριστοφ. Θεσμ. 786· τὸ θῆλυ, τὸ ἄρρεν Ξεν. Λακ. Πολιτ. 1, 4. **II.** ἐν στενωτέρᾳ σημασίᾳ, γένος ἀνθρώπων, φυλή, ἔθνος, φῦλα Πελασγῶν 'Ο. Β 840, κελαινὸν φ., ἐπὶ τῶν Αἰθιόπων, Αἰσχύλ. Πρ. 808, πρβλ. 'Ικ. 544· φ. βάρβαρα Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 887 οὕτως ἐν Ξεν. Κύρου 'Αν. 1, 3, 2, Πλούτ., κλπ.· πρβλ. **ἔμφυλος,**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐμφύλιος, ἀποφύλιος, καταφυλαδόν. **III.** ἔτι στενώτερον, = **φυλή** II. 1, φυλὴ ἀνθρώπων συγγενευόντων ἐξ αἵματος ἢ ἄλλως, γενεά, κατὰ φῦλα Ἰλ. Β. 362, 363· φῦλον Ἑλένης, φῦλον Ἀρκεισίου Ὀδ. Ξ. 68, 181, πρβλ. Εὐρ. Ἰκ. 653.

φύλοπις, [ῡ], **ιδος.** αἰτ. **ιδα** καὶ **ιν,** ἡ, κραυγὴ ἢ βοὴ τῆς μάχης, αὐτὴ πολέμου, μάχη, συχν. παρ' Ὁμ., ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνὴν Ἰλ. Ε. 496, πρβλ. Δ. 65, κτλ.· **φυλόπιδα** Ὀδ. Δ. 313, Ἡσ. Ἀσπὶς Ἡρ. 114· φ. πολέμου Ἰλ. Ε. 635, Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ.· φ. καὶ πόλεμος Ὀδ. Δ. 15, 82· νεῖκος φυλόπιδος Υ. 141.—Ἐπικ. λέξις ἐν χρήσει ἅπαξ παρὰ Σοφ. (Ἠλ. 1071) ἐν λυρικῷ χωρίῳ· καὶ ἐν παρῳδουμένῳ χρησμῷ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1075· πληθ., Θεόκρ. 16. 50. (Ὁ Κούρτ. δοξάζει ὅτι δυνατὸν νὰ προέκυψεν ἐκ τοῦ φῦλον καὶ τῆς √ΟΠ, ep-us, οἱονεὶ «ἔργον τῆς φυλῆς». — Κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμ. 802, 33: «φύλοπις, μάχη· τροπῇ τοῦ μ εἰς π· παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰ φῦλα εἶναι, φύλαμίς τις οὖσα»).

φῦμα, τό, (φύω), ὡς τὸ **φυτόν,** κάτι τι ὅπερ οὕτως εἰπεῖν φύεται, χυρίως οἴδημα ἐπὶ τοῦ σώματος ἕνεκα φλεγμονῆς, «σπυρί», ἀπόστημα ἢ ἕλκος ὑπὸ τὸ δέρμα, Λατ. tuber, vomica, Ἀρχίλ. 123, Ἡρόδ. 3. 133, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 18, Πλάτ. Τίμ. 85C· φῦμα φύειν, φῦμα φύεται Ἱππ. Προρρ. 94. [Παρὰ Μαρκέλλ. Σιδ. 83, φέρεται **φῡμάτεσσι,** φέρει φυμάτεσσιν ἀρωγήν· ὅθεν ὁ Δράκων ἐν σ. 95. 23., 100. 22, κτλ., τονίζει **φύμα**· ἀλλ' ἐν σ. 57, 8, προστίθησαν ὅτι κατά τινας οἱ Ἀττικ. ἔγραφον **φῦμα,** ὅπερ συμφωνεῖ μετὰ τοῦ ἀνωτέρω χωρίου τοῦ Ἀρχιλόχου καὶ ἤδη καθόλου οὕτω γράφεται, ἴδε Λοβέκ. Παραλ. 419, D nd Steph Lex. ἐν λ.]

φῡμᾰτίας, ου, ὁ, ὁ ἔχων φύματα, φ. σκληρῶν φυμάτων Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 807.

φῡμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φῦμα,** Λατ. tuberculum, Ἱππ. 648. 19 ἢ φυματίοις ἢ αὐτομάτοις ἕλκεσιν Ροῦφ. σ. 11, ἔκδ. Μ 1th.

φῡμᾰτόομαι, παθητ., γίνομαι φυματίας, πληροῦμαι φυμάτων, Ἱππ. 1229H.

φῡμᾰτώδης, ες, ὅμοιος πρὸς φύματα, πλήρης φυμάτων, σκέλεα Ἱκπ. 400. 39.

φῦναι, φῦν. ἴδε ἐν λ. **φύω.**

φύξ, ἐπενοήθη ὡς ὀνομ. τοῦ **φύγαδε,** Ἐτυμ. Μέγ. 802. 46, Εὐστ. 1080. 17.

φυξάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, ὁ ἀποφεύγων τοὺς ἄνδρας ἢ τοὺς συζύγους, Αἰσχύλ. Ἱκ. 8· — ἀλλ' ὁ Bamberger προτείνει διόρθωσιν, **φυξανορίᾳ.** ἐξ ἀποστροφῆς πρὸς τοὺς ἄνδρας ἢ πρὸς τὸν γάμον. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 138.

φυξ-ήλιος, ον, ὁ ἀποφεύγων τὸν ἥλιον, Νικ. Θηρ. 660.

φυξήλιος, ιος, καὶ **ιδος,** ὁ, ἡ, φυγοπόλεμος, δειλός, φύξηλιν ἐόντα Ἰλ. Ρ. 143, πρβλ. Νικ. Ἀλεξιφ. 472, Λυκόφρ. 943· φ. μόχθων Συνεσ. Ὕμν. 5. 46.

φυξί-μηλα δένδρα, τά, δένδρα αὐξηθέντα ἱκανῶς ὥστε νὰ μὴ βλάπτωνται ὑπὸ τῶν προβάτων (μῆλα), Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 377, πρβλ. Πλούτ. 2. 293A.

φύξιμος, ον, (φεύγω) παλαιότερος καὶ ποιητ. τύπος τοῦ **φεύξιμος.** ἐπὶ τόπων, τόπος εἰς ὃν δύναταί τις νὰ καταφύγῃ, νὰ εὕρῃ καταφύγιον, ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι, εἰς τὸν ὁποῖον τόπον μοί εἶπεν ὅτι ἠδυνάμην νὰ καταφύγω, Ὀδ. Ε. 359· φύξιμον οὐδὲν Πολύβ. 9. 29, 4· ἱερὸν φ., ἄσυλον, καταφύγιον, Πλουτ. Ρωμ. 9· φ. λιμήν, λιμὴν καταφυγῆς, ὁ αὐτ. 2. 823A· πρβλ. **φυλάξιμος.** **II.** ἀπὸ τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ ἐκφύγῃ, ὃν δύναταί τις νὰ ἐκφύγῃ, **νοῦσος** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱππ. ἡμαρ Μάξιμ. π. καταρχ. 358. **2)** ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ ἠθελέ τις νὰ φύγῃ, βδελυκτός, ἀηδής, ὀδμὴ Σιμωνίδης 251. **III.** μετ' αἰτ., φύξιμός τινα, ἱκανὸς νὰ ἐκφύγῃ τινά, Σοφ. Ἀντ. 788· πρβλ. **συνέστωρ** 2.

φ-ξῖνος, ὁ, ἄγνωστός τις ἰχθύς, Μνησίμαχ. ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 33.

φύξιον, τό, ὡς τὸ **φύξιμον,** τόπος καταφυγῆς, καταφύγιον, ὀρχαῖα λέξ., εὑρισκομένη πιθανῶς μόνον παρὰ Πλουτ. ἐν Βίῳ Θησ. 36· φύξιον τοῖς οἰκέταις.

φύξιος, ον, ὁ τῆς φυγῆς, φύξιον οἶτον, «φύξιος δὲ οἶτος ἐνταῦθα ὁ θάνατος, δι' ὃν καταφεύγουσι. (ἔγνω δέ, φησίν, ἡ Κίρκη τὸν Ἰάσονα φόνον δεδρακότα)» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 699.

2) ὁ βοηθῶν τοῖς φυγάσι, καὶ πρὸς ὃν καταφεύγουσι, ἐπίθετ. τοῦ Διός, Ἀπολλόδ. 1. 9, 1, πρβλ. Λυκόφρ. 288, Staveren Hygin. Fab. 3· ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Φιλόστρ. 710, Σουΐδ.

φυξί πολις, εως, ὁ, ἡ, ὁ φεύγων τὴν πόλιν, ἐξόριστος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 278.

φύξις, εως, ἡ, παλαιότερος καὶ ποιητ. τύπος τοῦ **φεῦξις** (Λοβέκ. εἰς Φρύν. 726), **φυγή,** Ἰλ. Κ. 311, 447. **II.** καταφυγή, ἀποφυγή, ἐκφυγή, θανάτοιο Νικ. Θηρ. 588.

φύοντες, **θύοντες,** μετοχ., Ἐπιγρ. Δωδώνης, Carap. Dod. pl. XXXIV, 3 Πρβλ. **φεῶν.**

φύος, τό, «φύτευμα, γέννημα» Ἡσύχ. (ἔνθα φέρεται **φυός**), πρβλ. Λοβεκ. Τεχν. 290.

φύππαξ, = **πύππαξ,** Ἡσύχ.

φῡράδην, Ἐπίρρ., = **φύρδην,** Πολυδ. Ϛ', 175· ἴδε Λοβεκ. Παθολ. 1. 408.

φῡράμα, τό, τὸ φυρώμενον δι' ὕδατος καὶ ζυμούμενον ἄλευρον, κοινῶς ζυμάρι, Τουρ. «χαμοῦρι», Μνησίμαχ. ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 11, Ἀριστ. Πρβλ. 21. 18, Ἐβδ. (Ἔξοδ. Η', 3., ΙΒ', 24, κ. ἀλλ.), Πρὸς Γαλ. Ἐπιστ. ε', 9, Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. θ', 21, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ὡς σὺ θέτου, Φίλων 1. 184, Μᾶρκ. Ἀντων. 7. 68, Ἐκκλ. **2)** καθόλου, μῖγμα, ἀέρος καὶ πυρὸς Πλούτ. 2. 922A, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., κολλήσεις, αὐτόθι 811C.

φῡρᾱσις, Ἰων. **φύρησις, εως,** ἡ, ἀνάμιξις, ζύμωμα, Ἀρετ. Ὀξ. Νοῦσ. Θεραπ. 2. 3.

φῡρᾱτέον, πρέπει τις νὰ ἀναμίξῃ, νὰ ζυμώσῃ, Διοσκ. 5. 3.

φῡρᾱτής, οῦ, ὁ, ὁ ἀνακατώνων, ἐπιφέρων σύγχυσιν, Κικ. πρὸς Ἀττ. 7. 1, 8.

φῡρᾱω, γ' πληθ. **φυρῶσι** παρ' Ἡροδότῳ 2. 36· — μέλλ. **-άσω** [ᾱ] Αἰσχύλ. Θήβ. 48· — ἀόρ. **ἐφῡρᾱσα** Πλάτ. Τίμ. 73E, Ἰωνικ. **-ησα** Ἱππ.·—Μέσ., ἀόρ. **ἐφυρᾱσάμην** Ἀριστοφ. Νεφ. 979· Ἰων. **-ησάμην** Νικ. Θηρ. 932.—Παθ., ἀόρ. **ἐφυράθην** [ᾱ] Ἀνθ. Πλαν. 191, Πλάτ. Θεαίτ. 147C· Ἰων. **-ήθην,** Ἀνθολ. Παλατ. 7. 748· πρκμ. **πεφύρημαι,** ἴδε ἀνωτ. Ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **φύρω,** ἀλλὰ σχεδὸν περιορισθεὶς εἰς τὴν σημασίαν τοῦ μιγνύναι ἄλευρον μετὰ ὕδατος εἰς ἀποτέλεσιν φυράματος ἢ «ζυμαριοῦ», φ. τὸ σταῖς τοῖς ποσὶ Ἡρόδ. 3. 36· οἶνῳ φυρήσας Ἱππ. 890D· μᾶζαν φ. ὁ αὐτ. 355. 36· οἱ φυρῶντες, οἱ ζυμώνοντες τὸν ἄρτον, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 22· γῆν τήνδε φυράσειν φόνῳ, νὰ ἀναμίξωσι τὴν γῆν ταύτην μετὰ αἵματος εἰς ἓν αἱματηρὸν φύραμα, Αἰσχύλ. Θήβ. 48· γῆν.. ἐφύρασε καὶ ἔδευσε μυελῷ Πλάτ. Τίμ. 73E. — Παθ., πολλῷ ὕδατι πεφυρημένος Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 13· οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ πεφυραμένα ἄλφιτα Θουκ. 3. 49· γῇ ὑγρῷ φυραθεῖσα πηλὸς ἂν εἴη Πλάτ. Θεαίτ. 147C. **2)** μεταφ., μαλακὴν φωνὴν πρὸς τοὺς ἐραστὰς φυράσασθαι Ἀριστοφ. Νεφ. 979· πεφύρησαι χαλεποῖσι Φιλητ. 8.

φύρδην, ἐπίρρ. (φύρω) μεμιγμένως, ἐν τελείᾳ συγχύσει, δαιμόνων ἰδρύματα πρόρριζα φύρδην ἐξανέστραπται βάθρων Αἰσχύλ. Πέρσ. 812· φύρδην ἐμάχοντο καὶ πεζοὶ καὶ ἱππεῖς Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 71, 37· φ. πάντα ἐπράττετο Πολύβ. 30. 14, 6 —ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ φύρδαν, Ἀνθ. Παλατ. 7. 531.

φύρκος, τό, Δωρ. **φοῦρκος,** = **τεῖχος** Ἡσύχ., παρ' ᾧ ὑπάρχει καὶ **φύρκορ**· ὀχύρωμα, καὶ **φυρκηλῖτοι**· **τειχῄρεις.**

φύρμα, τό, μῖγμα, κόπρος, ῥύπος, βόρβορος, Νικ. Ἀλ. 485, πρβλ. Θηρ. 723.

φυρμός, ὁ, ἀνάμιξις, σύγχυσις, ἀταξία, Διόδ. 18. 30, πρβλ. Κικ. πρὸς Ἀττ. 14. 5.—Καθ' Ἡσύχ.· «φυρμός· μολυσμός, ῥύπος, μίασμα».

φύρσιμος, ον, φυρτός, ἀναμεμιγμένος, Νικ. Ἀλ. 324.

φύρσις, εως, ἡ, ἀνάμιξις, κατὰ φύρσιν δὲ ἐπὶ ξηρῶν καὶ ὑγρῶν, ἀλεύρου καὶ ὕδατος Α. Β 838, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 116.

φυρσόστομον τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον ἀτιμάζουσιν οἱ παμμίαροι (Βογόμιλοι)» Εὐθ. Ζυγαβ. ἐν Mi. Pa. gr. τόμ. 131, σ. 53· ἐν δὲ τόμ. 130, σ. 1317 γράφεται ἡ λέξ. **φρυσόστομον.**

φύρτης, ὁ, (φύρω), ὁ φύρων, Εὐσταθ. Μοναχ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 86, 1, σ. 932.

φυρτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., συμπεφυρμένος, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 773A. Ἡσύχ.

φύρω, [ῡ], παρατ. **ἔφῡρον**· — ἀόρ. **ἔφυρσα** Ὀδ. Σ. 21, Ἀπολλ. Ρόδ., κλπ.· μεταγεν. **ἔφῡρα,** Λουκ. Προμ. 13, Εὐστ. Πονημάτ. 279. 87. · Μέσ., ἀόρ. μετοχ. **φυρσάμενος** Νικ. Θηρ. 507.—Παθ., μέλλ. **πεφύρσομαι** Πινδ. Ν. 1. 104 μεταγεν. **φυρήσομαι (συμ-)** Σχολ. ἐν τόπῳ· - ἀόρ. **ἐφύρθην** Αἰσχύλ. Ἀγ. 732· μεταγεν. ἀόρ. β'. **ἐφύρην (συναν-)** Λουκ. Ἐπιστ. Κρον. 28. (Ἐκ τῆς √ΦΥΡ παράγονται ὡσαύτως αἱ λ. **φυρ-άω, φύρ-δην, φύρ-μα, φυρ-μός).** Μιγνύω τι ξηρὸν μετὰ οὐσίας ὑγρᾶς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ φθείρειν, καταστρέφειν ἢ μιαίνειν, φ. γαῖαν ὕδει Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 61· μάλιστα ἐπὶ δακρύων ἢ αἵματος, δάκρυσιν εἷματ' ἔφυρον, ὕγραινον, ἔβρεχον τὰ ἐνδύματά των· μὲ τὰ δάκρυα, Ἰλ. Ω. 162· ὡσαύτως μετὰ γεν. ἀντὶ δοτ., στῆθος καὶ χείλεα φύρσω αἵματος Ὀδ. Σ. 21.—Παθ., δάκρυσι πεφυρμένη Ρ. 103, κλπ.· ὄμμα δακρύοις πεφυρμένοι Εὐρ. Ὀρ. 1411· πεφυρμένος αἵματι Ὀδ. Ι 397, Ξεν. Ἀγησ. 2. 14· αἵματι δ' οἶκος ἐφύρθη Αἰσχύλ. Ἀγ. 732· ἐν αἵμασι Εὐρ. Ἡλ. 1172· πάντα βορβόρῳ πεφυρμένα Σιμωνίδης Ἰαμβογρ. 6. 3· Ἰστίον.. πεφυρμένον ἄνθεσι πρίνου, βεβαμμένον, Σιμωνίδης 23. **2)** ἐπὶ ξηρῶν οὐσιῶν ἢ πραγμάτων, κόνει φύρουσα κάρα Εὐρ. Ἐκ. 496· γαίᾳ πεφύρσεσθαι κόμαν, «καὶ τὴν κόμην αὐτῶν συμφυρήσεσθαι τῇ γῇ συμβήσεται» (Σχόλ.), Πίνδ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Ἀνθ. Παλατ. 7. 476 — Ἡ ἔννοια τοῦ μιγνύναι ἄλευρον εἰς ἀποτέλεσιν φυράματος ἢ «ζυμαριοῦ» εἶναι πολὺ ἀμφ. ἐν τῷ ῥήματι τούτῳ, ἀφ' οὗ ἀποκαθίσταται τὸ φυράω παρὰ Θουκ., Ξεν., κλπ.· ἴδε Λοβέκ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς Αἴ. (ἔκδ. 3) σ. 151. **II.** μεταφ., ἀναμιγνύω ὁμοῦ, συγχέω, φέρω ἄνω κάτω, «ἀνακατώνω», ἔφυρον εἰκῇ πάντα, ἀνέμιξαν τὰ πάντα, ἔφερον ἄνω κάτω, Αἰσχύλ. Πρ. 450, πρβλ. Ἀριστ. Βάτρ. 945, Πλάτ. Φαίδων 97B· (καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, οὐκ ἂν φύροιο, δὲν ἤθελες «ἀνακατώσῃ» τὰ πάντα ἐν συγχύσει, αὐτόθι 101E)· φύρουσι δ' αὐτὰ θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσω ταραγμὸν ἐντιθέντες Εὐρ. Ἑκ. 958· φύρειν ἐν ταῖς ὁμιλίαις, διαλέγεσθαι πρὸς ἀλλήλους συγκεχυμένως, Μ. Ἀντων. 8. 51. — Παθ., ἀναμιγνύομαι, «ἀνακατώνομαι», ἐν τῷ αὐτῷ Πλάτ. Φαίδων 465C, E· ἐκ πεφυρμένου καὶ θηριώδους, ἐκ καταστάσεως συγκεχυμένης καὶ ἀγρίας, Εὐρ. Ἰκ. 201. **2)** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, ἀνακατώνομαι μετ' ἄλλων, ἀναμιγνύομαι ἐν κοινωνίᾳ, Πλάτ. Νόμ. 950A· φύρομαι πρὸς τὸν ἄνθρωπον, συναναστρέφομαι, ἔχω σχέσεις πρὸς αὐτόν, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Μείζ. 291 A· φυρομένοισιν ἀεὶ περὶ γαστέρος ὁρμήν, οἵτινες κυλίονται πάντοτε ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις τῆς κοιλίας, καὶ ἴδε μίγνυμι B. πρβλ. Ruhnk. Τίμ. Ὀππ. Ἀλ. 3. 440. **3)** μολύνω διὰ κακῶν λέξεων, κακολογῶ, ὑβρίζω, Πλούτ. 2. 89D.

φῦσα, ης, ἡ, κοινῶς, «φυσερόν», ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., τὸν δ' εὗρ'.. ἑλισσόμενον περὶ φύσας, δηλ. τὸν Ἥφαιστον, Ἰλ. Σ. 372, πρβλ. 409· φύσας ἑσθέντες ἐφύσων Θουκ. 4. 100· αἱ φ. ἐν τοῖς χαλκείοις Ἀριστ. Ἀναπν. 7.7· ἐν τῷ ἐνικῷ, φ. χάλκεος Ἡρόδ. 1. 68. **2)** μάλιστα δὲ ὁ σωλὴν τῆς φύσης, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 837. **II.** φύσημα, πνοὴ ἀνέμου, ἄνεμος σφοδρὸς καὶ ἡ αἰφνίδιος πνοὴ αὐτοῦ, ἀγρίαις φύσαισι φυσᾶν Σοφ. Ἀποσπ. 753· ἐνιέναι φῦσαν εἰς.., φυσκώνω φυσῶν τι, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 814. **2)** ἀέρια ἐν τῇ κοιλίᾳ, flatus ventris, ὁ αὐτ. ἐν Ἀρχ. Ἰητρ. 12. 18, Ἀφορ. 1252, Ἀριστ. Προβλ. 33. 9, κ. ἀλλ.· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Πολ. 405D, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 8. 22, 2, κ. ἀλλ. **3)** ἐπὶ φλογός, φλὸξ φῦσαν ἱεῖσα πυρὸς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 114· πρβλ. ἀϋτμή. **4)** πομφόλυξ, φυσαλλὶς ἀέρος πλήρης, Λουκ. ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 22. **5)** μεταφ., «φούσκωμα», ματαιότης, Συνέσ. 279C. **III.** ὁ κρατὴρ ἡφαιστείου, ἄνοιγμα ἡφαιστειῶδες, Στράβ. 628. **IV.** ὄνομα ἰχθύος εὑρισκομένου ἐν τῷ Νείλῳ, αὐτόθι 823, Ἀθήν. 312B. (Ἐκ τῆς √ΦΥΣ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις **φυσ-άω, φυσ-ιάω, φυσ-αλλίς, φύσ-κη, φύσ-κων, φῦσί-γναθος, ποι-φύσ-σω** (μετ' ἀναδιπλ.), ἴσως δὲ καὶ **φῦσ-ιγξ**· πρβλ. Σανσκρ. pup-phus-as (pulmo)· Λατ. pus-tula· λιθ. pús-ti (φυσῶ), pus-lé (κύστις, φυσαλλίς).

φῦσαλέος, α, ον, πλήρης φύσης, ἀνέμου, Νόνν. Δ. 43. 405.

φῦσαλλίς, ίδος, ἡ, πομφόλυξ, φυσαλλίδα, φουσκαλίδα, Λατ. pusula, pustula, πομφόλυγας.., τὰς φυσαλλίδας λέγω ἀφ' ὧν συναγείρεται ὁ ἀφρὸς Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 19. **II.** ὄργανον μουσικὸν πνευστόν, εἶδος αὐλοῦ, λαβὲ δῆτα τὰς φυσαλλίδας, «τοὺς αὐλούς, ἀπὸ τοῦ φυσᾶν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Λυσ. 1245. **III.** φυτόν τι ἔχον καρπὸν ὅμοιον πρὸς φυσαλλίδα, εἶδος **στρύχνου**, ὅστις καλεῖται καὶ **ἀλικάκαβον**, Διοσκ. 4. 72.

φύσάλος [ῡ], ὁ, εἶδος φρύνου ἢ βατράχου, ὅστις λέγεται ὅτι διαστέλλεται ἢ φουσκώνει ἑκουσίως μέχρι καὶ διαρρήξεως καὶ ὅτι ἔχει πνοὴν δηλητηριώδη, Λουκ. Φιλοψ. 12, Διψ. 3 (ἔνθα φέρεται **φύσαλλοι**). **II.** εἶδος τερατομόρφου καὶ δηλητηριώδους ἰχθύος, ὅς «ἔξω τοῦ κύματος γενόμενος οἰδαίνει.. εἰ δὲ αὐτὸν ἐθέλοι τις ἔτι ζῶντα εἰς τὴν θάλασσαν μεθεῖναι, ὁ δὲ ἐπινήχεται δίκην κύστεως ἀρθείσης πνεύματι καὶ φησιν ὅτι ἐκ τοῦ πάθους φύσαλον ἐκάλουν αὐτόν» Αἰλ. περὶ Ζῴων 3. 18. **III.** εἶδος κήτους ἢ φαλλαίνης (ἴδε **φυσητὴρ** II. 2), Ὀππ. Ἁλ. I. 368, Αἰλιαν. περὶ Ζῴων 9. 49.

φῦσάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φῦσα**, Ἄντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. 323 Matth.

φυσασμός, ὁ, φύσημα ἀντίθετ. τῷ **ἄασμός**, Ἀριστ. Προβλ. 34. 7, 2.

φῦσᾱτήριον, Δωρ. ἀντὶ **φυσητ-**.

φῦσάω, Ἰων. -έω, μέλλ. -ήσω· (φῦσα) **I.** ἀπολ., φυσῶ, (ἀντίθετον τῷ **ἀάζω**, Ἀριστ. Προβλ. 34. 7, 1), ἐπὶ φυσῶν φῦσαι.. ἐφύσων Ἰλ. Σ. 470· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, Ψ. 218· ἐπὶ ἀνδρῶν, φυσητῆρας ἑσθέντες.. φυσῶσι τοῖς στόμασι Ἡρόδ. 4. 2· δεινὰ φυσᾶν, δεινῶς ῥέγκειν, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 381· κατὰ μεταφορὰν ἐξ αὐλητοῦ, φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις Σοφ. Ἀποσπ. 753, πρβλ. Ὑπερείδ. παρ' Ἀθην. 591F· οὕτω, μέγα φυσᾶν, Λατιν. magnum spirare, μεγάλως ἀγανακτεῖν, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 125· φ. τὸ αἷμα, πνέω αἷμα καὶ φόνον, Σοφοκλ. Ἠλ. 1385· φύσημα πολιτικὸν φυσῶ, φουσκώνω ἐκ πολιτικῆς ὑπερηφανίας, Πλάτ. Ἀλκ. 2. 145E· ψυχρὸν τουτὶ παύου φυσῶν, Μακεδὼν ἄρχων Ἔφιππος ἐν «Γηρυόνῃ» 1. 20· — πρβλ. **φυσιάω**. **II.** μεταβ. φυσῶ εἴς τι, «φουσκώνω» τι, διαστέλλω, φ. κύστιν, φουσκώνω αὐτήν, Ἀριστοφ. Νεφ. 401, πρβλ. Ξεν. Ἀνάβ. 3. 5, 9· ἐπὶ ἀσκαύλου (γάϊδας), Ἀριστοφ. Ἀχ. 863, 868· φυσᾶν δίκτυον: «παροιμία ἐπὶ τῶν μάτην τι πραττόντων» Ἀν. Βεκ. 69, 26· φ. τὴν γνάθον, ἐπὶ τοῦ μέλλοντος νὰ ξυρισθῇ κατὰ τὴν παρειάν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 221· ἀλλά, φ. τὰς γνάθους, φουσκώνω αὐτὰς ἐξ ὑπερηφανίας, Δημ. 442. 16. — Παθ. φλέβας φυσεωμένας Ἡρόδ. 4. 2· ἡ γαστὴρ ἐπεφύσητό μοι Ἀριστοφ. Πλ. 699· πρόβατα ἀποδαρέντα καὶ φυσηθέντα Ξεν. Ἀν. 3. 5, 9· πεφυσημένοι, φουσκωμένοι, ἐξωδηκότες, ἀντιθ. τῷ εὔχροοι, ὁ αὐτ. ἐν Λακ. Πολ. 5, 8. **2)** μεταφ., ἐμπίπλημί τινα ἀνέμου, κάμνω τινὰ ματαιόφρονα καὶ οἰήματίαν, ὅθεν ἀπατῶ, Δημ. 169. 23., 1357. 27· — Παθ., ἐπαίρομαι «φουσκώσω», ἐπί τινι, διά τι πρᾶγμα, Ξενοφ. Ἀπομν. 1. 2, 25, Δημ. 1378. 1· ὑπὸ τῆς τύχης Πλούτ. 2. 681F. **3)** φυσῶ ὅπως ἀνάψω τι, νὰ τὸ κάμω νὰ ἀνάψῃ, ἀνέπλησα τὼφθαλμὼ πάλης φυσῶν τὸ πῦρ Φερεκράτης ἐν «Ἰπνῷ» 5, Διονύσιος Κωμικ. ἐν «Θεσμοφόρῳ» 1. 16· ὁ φανὸς ἡμῖν οὐκ ἔφαινεν οὐδὲ ἕν. Β. ἔπειτα φυσᾶν δυστυχὴς οὐκ ἠδύνω; Φιλιππίδης ἐν «Συμπλεούσαις» 1· ἀλλ' ὡσαύτως. **4)** φυσῶ, σβύννω, τὴν λαμπάδα Ἀριστοφ. Βάτρ. 1098, πρβλ. Θεοφρ. περὶ πυρὸς 28. **5)** ἐκφυσῶ, ἐκπέμπω φυσῶν, φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας.. αἷμα Σοφ. Αἴ. 918· πρβλ. **σῦριγξ** II. 4. **6)** φυσῶ ὄργανον μουσικὸν πνευστόν, φ. κόχλους Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 3. 3· καὶ οὕτως ἀπολ., φυσᾷ Ἀριστοφ. Ὄρν. 859, πρβλ. παρ' Ἀθην. 337F· **φυσᾶντες** (Βοιωτ.) Ἀριστοφ. Ἀχ. 868· χέρ' ἐφύση, ἐφύσα εἰς.., Θεόκρ. 19. 3· — Παθ. ὁ αὐτ. 22. 77. **7)** Παθ., φυσῶμαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀκάνθης πάππος ὡς φυσώμενος Σοφ. Ἀποσπ. 748· οὕτω, πέτεται [ὁ πάππος] κοῦφος ὤν, δήπουθεν ὑπὸ τῶν παιδίων φυσώμενος Εὔβουλος ἐν «Σφιγγοκαρίωνι» 1. 22.

φυσείδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φύσις**, Θεογνώστου Κανόν. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 379.

φύσεις, αἱ, physes, λίθοι τινὲς τίμιοι ποικιλόχροοι ἄνευ ὡρισμένου ἢ εἰδικοῦ ὀνόματος, Plin. h. n. XXXVII, 74. Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. δὲν ἀνεγράφη ἡ σημείωσις αὕτη τῆς λέξ. **φύσις**, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

φυσέχη, ἡ, λέξις χαλκευθεῖσα ἐκ τοῦ φύσιν ἔχειν ἢ ὀχεῖν, χάριν ἐτυμολογίας τοῦ **ψυχή**, παρὰ Πλάτωνι ἐν Κρατ. 400B.

φυσέω, Ἰωνικ. ἀντὶ **φυσάω**.

φῦσ-ηλάτης, ὁ, (ἐλαύνω) ὁ ἐλαύνων, κινῶν τὰς φύσας, τὰ μουχάνια, Γλωσσ.

φύσημα, τό, (φῦσάω) ὡς καὶ νῦν, φ. ἀνεῖς δύστλητον, πνοὴν μετὰ δυσχερείας γινομένην, Εὐρ. Φοίν. 1438· ὀνοφώδη.. αἰθέρος φυσήματα, ἐπὶ τῶν προσβολῶν καταιγίδος, ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 79, πρβλ. Ῥῆσον 440· πόντιον φ. ὁ αὐτ. ἐν Ἱππολύτῳ 1211. **II.** τὸ φυσώμενον ἢ φουσκωνόμενον, φυσαλλίς, πομφόλυξ, Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 19· ἐπὶ ὀστράκων κατὰ τὸ ἥμισυ ἐσχηματισμένων, Πλίν. 9. 54· — παρὰ Διφίλῳ ἐν Ἀδήλ. 7, δούρειον.. χῆνα τῷ φυσήματι, χῆνα ὁμοίαν πρὸς τὸν δούρειον ἵππον κατὰ τὸ φούσκωμα, δηλ. χῆνα παραγεμιστὴν ὡς ὁ δούρειος ἵππος. **III.** φύσημα ἰσχυρόν, φρύαγμα, ἐπὶ ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 11, 12· μεταφ., ἀλαζονεία, «φούσκωμα», Πλάτ. Ἀλκ. 2. 145E, Πλούτ. καὶ μετὰ διπλῆς σημασίας ἐπὶ αὐλητοῦ, μεῖζον τῆς μητρὸς ἔχων τὸ φ. Ὑπερείδ. παρ' Ἀθην. 591F· ἴδε **φυσάω** I. **IV.** μέλανος αἵματος φυσήματα, μαῦρον αἷμα ἐκφυσώμενον ἐκ τῶν μυκτήρων τῶν νεωστὶ ἐσφαγμένων βοῶν, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 1114. **V.** παρὰ Γαληνῷ = ῥητίνη πιτυΐνη.

φῦσημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Γλωσσ.· μεταφ., μικρὰ ὑπερηφανία, ἀλαζονεία, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 16, 10.

φύσησις [ῡ], εως, ἡ, τὸ φυσᾶν ἐπί τινος, λέγεται ἐπὶ ἀνθράκων, εἰς τὴν φύσησιν ἀμείνους, ὡς ἧσσον καταμαραινόμενοι Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 5. 19, 3.

φῦσητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **φυσῶ**, δεῖ φυσᾶν, τὸ πῦρ φυσητέον Ἀριστοφ. Λυσ. 293. **II.** **φυσητέος, α, ον,** ὃν πρέπει τις νὰ φυσήσῃ, νὰ φουσκώσῃ, ἀσκὸς Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 837.

φῦσητήρ, ῆρος, ὁ, ὄργανον πρὸς φύσησιν, σωλὴν φυσητηρίου, σωλήν, φ. ὀστέϊνος Ἡρόδ. 4. 2, πρβλ. Διοσκ. 5. 85, Ὀππ. Ἁλ. 4. 463. **2)** ὡς τὸ **φῦσα**, φυσητήριον χαλκέως, φυσερόν, μουχάνι, Πολυδ. Γ, 147, Γαλην. **3)** ἡ ὀπὴ δι' ἧς ἡ φάλλαινα ἀναπνέει καὶ ἀναφυσᾷ τὸ ὕδωρ, καθ' Ἡσύχ. «ὁ τῶν κητωδῶν ἰχθύων αὐλός», Ἀριστ. περὶ Ζῴων Ἱστ. 6. 12, 1· ἡ ὀπὴ δι' ἧς ἡ σηπία ἐκτινάσσει τὸ μέλαν, αὐτόθι 5. 6, 4. **II.** ὁ μεταχειριζόμενος τὸν φυσητῆρα, Διοσκ. 5. 85· «φυσητὴρ καὶ τὸ ὄργανον ᾧ ἐμφυσᾷ ὁ χρώμενος, καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ τὸ ὄργανον μεταχειριζόμενος» Σουΐδ. ἐν λ. **ἐξέλιπε**. **2)** εἶδος κήτους (πρβλ. I. 3), Στράβ. 145.

φῦσητήριον, Δωρ. **φῦσᾱτ-**, τό, ὄργανον μουσικὸν πνευστόν, αὐλός, Ἀριστοφ. Λυσ. 1242. — Καθ' Ἡσύχ.: «φυσαλλίδες, φυσητήρια, αὐλοί».

φῦσητής, οῦ, ὁ, = **φυσητήρ**, ὁ φυσῶν, ὑέλοιο Μανέθων 1. 79.

φῦσητικός, ή, όν, ὁ προξενῶν φούσκωμα, Ἱππ. 622. 9, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 8. 7, 1· φ. τῆς κοιλίας ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 13. 6, 2.

φῦσητός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., φυσηθείς, πεφυσημένος, φουσκωμένος, φουσκωθεὶς δι' ἀέρος, ὕελος φυσητὴ Ἡρόδ. παρ' Ὀρειβασίῳ 79 Matth. **II.** **φυσητόν,** τό, ὡς τὸ **φυσητήριον**,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βιπίδιον χρήσιμον εἰς φύσησιν τοῦ πυρός, Συλλ. Ἐπιγρ. 150. 48.

φῡσήτωρ, ορος, ὁ, = **φυσητήρ,** ἀσκοί Νόνν. Διονυσ. 30. 70.

φῦσίαμα, τό, φύσημα δυνατὸν τῆς ἀναπνοῆς, ῥέγκουσι δ' οὐ πλατοῖσι φυσιάμασιν Αἰσχύλ. Εὐμ. 53.

φῦσασμός, ὁ, ὁ ἦχος ὁ παραγόμενος κατὰ τὴν ἐκπνοήν, Ἀριστ. Πρβλ. 11. 41.

φῡσιάω, Ἐπικ. μετοχ., **φῡσιόων·** — ἀμετάβ, ὡς τὸ **φυσάω** I, φυσῶ ἰσχυρῶς, ἀναπνέω δυνατά, ἀναπνέω μετὰ δυσκολίας, ἀσθμαίνω, ἵπποι φυσιόωντες Ἰλ. Δ. 227, Π. 506· μόχθοις ἀνδροκμῆσι φυσιᾷ σπλάγχνον Αἰσχύλ. Εὐμ. 248· φυσιῶν .. ἐκβάλλει πνοὴν .. φοινίου σταλάγματος (πρβλ. **φυσάω** II. 5), Σοφ. Ἠλ. 1238. **2)** σίζω, συρίζω, φυσιόωσα ἔχις Ὀππ. Κυνηγ. 1. 262, πρβλ. 2, 245. **3)** μεταφορ., φυσῶμαι, «φουσκώνω», ὑπερηφανεύομαι, Ναυμάχ. 63, Χρυσόστ.

φῡσίγγη, ἡ, = **φῦσιγξ** II, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 526, Σουίδ.

φῡσιγγόομαι, Παθ., (φῦσιγξ) θυμοῦμαι, ἐξερεθίζομαι φαγὼν σκόροδα, κυρίως ἐπὶ ἀλεκτρυόνων μαχητικῶν, ὡς τὸ **σκοροδίζομαι·** ὅθεν παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἀχ. 526, οἱ Μεγαρεῖς (οἵτινες εἶχον πολλὰ σκόροδα) λέγονται ὀδύναις πεφυσιγγωμένοι, ὀργισθέντες ἐξ ὀδύνης.

Φῡσί-γναθος, ον, ὁ ἔχων πεφυσημένας, φουσκωμένας τὰς παρειάς, ὄνομα βατράχου ἐν τῇ Βατραχομ., πρβ. Δημ. 442. 15. Ἐντεῦθεν ὁ Τζέτζ. κατασκεύασε ῥῆμα **φυσιγναθέω,** = φυσῶ τὰς γνάθους.

φῡσι-γνώμων, ον, = **φυσιογνώμων,** Θεοκρ. Ἐπιγρ. 11. 1.

φῦσιγξ, ιγγος, ἡ, «χηλαὶ ἢ φύσιγγες ῥαγάδες πτερῶν, αἰδοίου» Πολυδ. Δ', 198. **II.** «σκορόδου φύσιγγα, τὸ ἔξωθεν λέπυρον» Ἐρωτιαν. σ. 352, Γαλην. Ἱππ. γλωσσ. ἐξήγ. 594 ἔνθα: **φῦσιγρα,** Θεόφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 7. 4, 12· ἢ (κατὰ τὰ Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 526), «τὸ ἐκτὸς λέπισμα τῶν σκαρόδων, ἢ φυσίτην». **2)** ἴδιόν τι εἶδος σκορόδου, Διοκλῆς ὁ Καρύστιος παρ' Ἀθην. 68E.

φῡσί-ζοος, ον, (φύω, ζωὴ) ὁ παράγων ζωήν, διδοὺς ζωήν, τοὺς δ' ἤδη κάτεχε φυσίζοος αἶα, «ἤτοι τὰ πρὸς ζωὴν φύουσα καὶ δωρουμένη» (Σχόλ.), Ὅμ. Γ. 243· ἢ μὲν ἐρύξει γῆ φυσίζοος Φ. 63, Ὀδ. Α. 301, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 67, πρβλ. Εὐστ. 410 κἑξ· φυσιζόου .. Ζηνὸς γένος Αἰσχύλ. Τλέπ. 585 (κατὰ τὸν Schütz ἀντὶ **φυσίζουν,** πρβλ. στ. 592)· φ. ὕδωρ Ἀνθ. Παλατ. 9. 383· ἀήρ Τρυφιό. (ὀρθότ. Τριφ.) 77, κλπ.

φῡσί-ζωος, ον, = τῷ προηγ., Ἐπίγραμμ. ἐν Συλλ. Ἐπιγραφ. 3538, καὶ παρὰ μεταγεν., ἀλλὰ συχνάκις ἐφθαρμένον ἀντὶ **φυσίζοος,** Wern. Τρυφ. (γρ. Τριφ. σ. 124).

φῦσίκευμα, τό, σπουδὴ τῆς φυσικῆς ἐπιστήμης, Τζέτζ. Ἱστ. 11. 480.

φῦσῐκεύομαι, εἶμαι ἢ ὁμιλῶ ὡς ἐπιστήμων φυσικός, ὡς γενώσκων τὴν φυσικὴν ἐπιστήμην ἢ φυσιογνωσίαν, Ἰουλιαν. παρὰ Γαλην. 18. 1, σ. 258, Τζέτζ., κλπ.

φυσίκιλλος, ὁ, εἶδος ἄρτου, Λακων. λέξις παρ' Ἀθην. 139A.

φῦσικός, ἡ, όν, (φύσις) ὡς καὶ νῦν, ὁ εἰς τὴν φύσιν ἀνήκων, παραχθεὶς ὑπὸ τῆς φύσεως, ἐγγενής, ἐσωτερικός, ἅπαξ ἐν Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 1, οὐδαμοῦ παρὰ Πλάτωνι, ἀλλὰ σύνηθες παρὰ μεταγενεστέροις πεζογράφοις· ἀπὸ τοῦ Ἀριστ. καὶ ἑφεξῆς· ἀντίθετον τῷ **διδακτός,** Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ., ἀντίθετ. τῷ **νομικός,** (ὁ κατὰ συνθήκην), Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ 5. 7, 1· — ἐπὶ ὑφους, φυσικός, ἁπλοῦς, ἀνεπιτήδευτος, συνάπτεται τῷ **ἀληθής,** Διονύσ. περὶ Θουκ 42· τὸ **φυσικὸν** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **τεχνικόν,** αὐτόθι 34· — **φ. υἱός, παῖς** Θωμ. Μάγ., Βυζ. — ἐπίρρ. **-κῶς,** ἐκ φύσεως, κατὰ φύσιν, φυσικῶς, κινεῖν, κινεῖσθαι Ἀριστ. **Φυσ. 3. 1, 7,** περὶ Οὐρ. 4. 4, 1· φ. ὠχυρωμένη Διόδ. 20 55· φ. καὶ ἀπαράσκευος Πολύβ. 6. 4, 7, κλπ. **II.** ὁ ἀνήκων ἢ ἀποβλέπων εἰς τὴν τάξιν τῆς ἐξωτερικῆς φύσεως, ὁ τὴν φύσιν ἐξετάζων, ἡ φ. ἐπιστήμη, ἡ φ. θεωρία Ἀριστ. περὶ Ζῴων Μορ. 1. 1, 13 καὶ 44· φ. φιλοσοφία αὐτόθι 2, 7, 13· καὶ μόνον ἡ φυσική, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 5. 1, 8, κ. ἀλλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ θεολογική καὶ μαθηματική, αὐτόθι 10. 7, 9, κ. ἀλλ.· οἱ φ. λόγοι ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 7. 14, 5· **φ. πρατάσεις,** ἀντιθ. τῷ ἠθικαὶ καὶ λογικαί, ὁ αὐτ. ἐν Τοπικ. 4. 14, 4· οὕτω, τὸ φυσικόν, τὸ ἠθικόν, τὸ λογικὸν ἦσαν αἱ τρεῖς διαιρέσεις εἰς ἃς διῄρουν τὴν φιλοσοφίαν οἱ Ἕλληνες διδάσκαλοι, μάλιστα δὲ οἱ Στωϊκοί, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 13, Wyttenb. εἰς Πλούτ. 97A τὰ πρῶτα καὶ φυσικώτατα, τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῶν πραγμάτων, Πλούτ. 2. 395D.

2) ὁ φ. ὁ ἐρευνητὴς τῆς φύσεως, φυσικὸς φιλόσοφος ἢ ἐπιστήμων τῆς φυσικῆς, Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 1. 1, 18, περὶ Ζῴων Μορ. 1. 1, 29, Μετὰ τὰ Φυσικ. 5. 1, κ. ἀλλ.· περὶ πασῶν τῶν αἰτιῶν εἰδέναι τοῦ φ. ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 2. 7, 2, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσικ. 3. 3, 4· — οἱ φυσικοὶ ἐκαλοῦντο οἱ Ἴωνες καὶ ἄλλοι φιλόσοφοι οἱ πρὸ τοῦ Σωκράτους ὑπάρξαντες (πρβλ. **φυσιολόγος**), ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 1. 2, 1., 1. 4, 1., 3. 5, 12, περὶ Ψυχ. 1. 1, 11, κ. ἀλλ.· ὁ φυσικώτατος, ὁ Θαλῆς, Δουκ. Νέρ. 4. **3)** ἡ φ. ἀκρόασις, ἐπιγραφὴ πραγματείας τινὸς κοσμογονικῆς ἐν Ἀριστ.· τὰ φυσικά, τὸ ὄνομα τῶν φυσικῶν αὐτοῦ πραγματειῶν, Φυσικ. 8. 10, 19, περὶ Γεν. κ. Φθορ. 1. 2, 10, Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 1, 8, πρβλ. Προβλ. 10. **4)** ἐπιρρ. **-κῶς,** κατὰ τοὺς νόμους τῆς φύσεως, ἀντίθετον τῷ **λογικῶς,** ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 2. 7, 2., 3. 5, 8, κ. ἀλλ. **III.** παρὰ μεταγεν., ὁ ἀνήκων εἰς κεκρυμμένους νόμους τῆς φύσεως, μαγικός, φ. φάρμακα, φυλακτήρια, ἴδε Salmas. ad Hist. Aug. 2. 457· οἱ φυσικοί, γόητες, μάγοι προσποιούμενοι γνῶσιν τῆς φύσεως καὶ τῶν κρυπτῶν αὐτῆς δυνάμεων, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 884· οὕτως ἐπίρρ. **-κῶς,** Γεωπον. 9. 1, 5.

φῦσιμος, ον, ὁ δυνάμενος νὰ παραγάγῃ, σπέρμα Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 4. 4, 8, κλπ.· σῖτος ὁ αὐτ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 4. 16, 3.

φῦσιογνωμέω, -γνωμία, -γνωμικός, μεταγενέστ. καὶ ἠμαρτημένοι τύποι ἀντὶ **φυσιογνωμονέω** κλπ.

φῦσιογνωμονέω, σπουδάζω, μελετῶ τὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν ἢ τοὺς χαρακτῆρας, κρίνω περὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς αὐτοῦ ὄψεως, τινὰ Δημ. 799 21, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 2. 27, 8 κἑξ., Φυσιογν. 1, 9, κλπ.· φ. ἔκ τινος, κατά τι αὐτόθι 1. 4 καὶ 7, κ. ἀλλ.· — Παθ., κρίνομαι ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν χαρακτήρων, αὐτόθι 2. 1, κ. ἀλλ.

φῦσιογνωμονία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κρίνειν τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν αὐτοῦ γνωρισμάτων, ὁπόσοι τὴν ἰατρικὴν ἀσκέοντες φυσιογνωμονίης ἀμοιρέουσι Ἱπποκρ. παρὰ Γαλην. τ. 19, σ. 530, 5, Ἀριστ. Φυσιογν. 2, 2· — ἠμαρτημένως δὲ φέρεται **φυσιογνωμία** ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 764.

φῦσιογνωμονικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φυσιογνωμονίαν, σ. σοφία Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 85· ὁ φυσιογνωμονικός, ὄνομα πραγματείας τοῦ Ἀντισθένους, Ἀθήν. 656F· τὰ φυσιογνωμονικά, ὄνομα πραγματείας φερούσης τὸ ὄνομα τοῦ Ἀριστοτέλους. — Ἐπίρρ. **-κῶς,** Εὐστ. 838. 19.

φῦσιο-γνώμων, ον, γεν. **ονος,** ὁ κρίνων περί τινος ἀνθρώπου ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς αὐτοῦ ὄψεως, Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 4. 3, 32, Φυσιογν. 1. 4., 2, 3. κλπ.· — ἐν Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 11. 1, χάριν τοῦ μέτρου, φυσιγνώμων ὁ σοφιστής.

φῦσιολογέω, λόγον ποιοῦμαι περὶ τῆς φύσεως, ἐξετάζω τὰ φυσικὰ αἴτια καὶ φαινόμενα, φ. περί τινος Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 8, 1, Διόδ. 3. 62, Πλούτ. 2. 921D, κ. ἀλλαχ.· ἀπολ., αὐτόθι 118D, κ. ἀλλ. **II.** ἑρμηνεύω ἐκ φυσικῶν ἀρχῶν, ἐξηγοῦμαι διὰ φυσικῶν ἀρχῶν, Τίμαιος φ. τὴν ψυχὴν κινεῖν τὸ σῶμα Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 1. 3, 13· — Παθ., Πλούτ. 2 894F.

φῦσιολόγημα, τό, ἔρευνα, ἐξέτασις τῆς φύσεως, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογέν. Λαερτ. 10. 87.

φῦσιολογητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **φυσιολογῶ,** δεῖ φυσιολογεῖν, Διογέν. Λαέρτ. 10. 86, Σέξτ. Ἐμπ. 1 18.

φῦσιολογία, ἡ, ἐξέτασις τῶν φυσικῶν αἰτίων καὶ φαινομένων, φυσικὴ φιλοσοφία, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 4, 24, Πλούτ. 2. 420B, κλπ.· ἐν τῷ πληθ., Δογγῖνος 12. 5, κλπ.

φῦσιολογικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν φυσιολογίαν ἢ τὴν ἐξέτασιν τῆς φύσεως, μάλιστα δὲ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, φυσιολογικὸν ἰατρικῆς μέρος ἐν ᾧ περὶ τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου διαλαμβάνομεν Γαλην. τ. 2, σ. 365 φυσιολογικὸν μὲν οὖν ἐστι τὸ περὶ τὴν θεωρίαν τῆς διοικούσης ἡμᾶς καὶ οἰκονομούσης δυνάμεως φύσεως ὁ αὐτ. ἐν Ὅροις Ἰατρ. 19, σ. 451 ἐν τέλει, ἐκδ. Kühn.· ὁ φυσιολογικὸς Φίλων 1. 139, κλπ.

φῦσιο-λόγος, ὁ ποιούμενος λόγον περὶ τῆς φύσεως, ὁ ἐξετάζων τὰ φυσικὰ αἴτια καὶ φαινόμενα, φιλόσοφος ἢ ἐρευνητὴς τῆς φύσεως, λέγεται δὲ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἀρχαίων Ἰώνων καὶ τῶν ἐκ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος φιλοσόφων, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 5, 11., 1. 8, 17, π. Ψυχῆς 3. 2, 9, περὶ Ζ. Μορ. 1. 1, 26, κ. ἀλλ.· φ. μᾶλλον ἢ ποιητήν, περὶ τοῦ Ἐμπεδοκλέους, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 1, 11. — Ἐπίρρ. **-γως,** Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 10. 31.

φῦσιο-ποιέω, μετασχηματίζω ὡς διὰ νέας φύσεως, Κλήμ. Ἀλεξ. 631.

φῦσιοσκοπέω, παρατηρῶ, ἐξετάζω τὴν φύσιν, Κύριλλ. Ἱεροσ. σελ. 164.

φῦσιουργός, ὁ (**ἔργω**) ὁ ποιητὴς τῆς φύσεως, Ἀθανάσ. τ. 2, σ. 390.

φῦσιόω, (φύσις) διαθέτω τινὰ κατὰ φύσιν, μετ' ἀπαρεμφ., ὁ διὰ τῆς φαντασίας συνεθισμὸς φυσιοῖ πως ἡμᾶς πρὸς αὐτὰ ἔχειν ὡς πρὸς συνήθη Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. 219. — Παθ., **πεφυσιωμένος, η, ον,** ὁ γενόμενος φυσικός, Ἀριστ. Κατηγ. 8, 3, πρβλ. Κλήμ. Ἀλεξ. 859.

φῦσιόω, (φῦσα) πληρῶ ἀνέμων, «φουσκώνω» τινά, Α' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. η', 1· (περὶ τῆς Ἐπικ. μετοχ. **φυσιόων,** ἴδε **φυσιάω**). — Παθητ., Α' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. δ', 6, 18, 19, κλπ., Κλήμ. Ἀλεξ. Στρωμ. 7, σ. 859, κλπ.

φῦσις [ῠ], ἡ, γεν. **φύσεως** Εὐρ. Τρῳ. 886 καὶ ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ, **φύσιος** Ἀριστοφ. Σφ. 1282. 1458 (λυρικὰ χωρία), Ἰων. **φύσιος·** Ἀττικ. δυϊκ. **φύσει** ἢ (ἐν ἑνὶ Ἀντιγράφῳ) **φύσῃ** (πρβλ. **πόλις**) Πλάτ. Πολ. 410E· (ἴδε ἐν τέλει). Ἡ φύσις προσώ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

που ἡ πράγματος, δηλ. ἡ φυσικὴ αὐτοῦ κατάστασις καὶ μορφή, ὡς ἀποτέλεσμα τῆς φυσικῆς ἀναπτύξεως αὐτοῦ (οἷον ἕκαστόν ἐστι τῆς γενέσεως τελεσθείσης, ταύτην φαμὲν τὴν φύσιν εἶναι ἑκάστου Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 2, 8)· ὅθεν, **I.** ἡ φύσις, αἱ φυσικαὶ ἰδιότητες, ἡ φυσικὴ δύναμις, σύστασις ἢ κατάστασις πράγματός τινος, καί μοι φύσιν αὐτοῦ (ἐξυπακ. τοῦ φαρμάκου) ἔδειξεν Ὀδ. Κ. 303 (οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρ' Ὁμ.)· ἡ φ. τῆς χώρης Ἡρόδ. 2. 5· τῆς Ἀττικῆς Ξεν. Πόροι 1. 2, πρβλ. Οἰκονομ. 16, 2. Δημ. 276.12, κλπ.· ἀποπηδᾶν ἀπὸ τῆς φύσιος, ἄγεσθαι εἰς τὴν φ., ἐπὶ τῶν ὁρμῶν, Ἱππ. περὶ Ἀρθρ. 827· ἡ φ. τῆς τριχὸς Ξεν. Ἱππ. 5, 5· αἵματος, πυρός, Ἀριστ. περὶ Ζῴων Μορ. 2. 2, 9, κλπ.· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., φύσεις ἐγγιγνομένας καρπῶν καὶ δένδρων Ἰσοκρ. 155Α· αἱ φ. καὶ δυνάμεις τῶν πολιτειῶν ὁ αὐτ. 260C· — ἀριθμῶν φ., ὡς τὸ Λατ. vis, Πλάτ. Φίλημ. 25Α· ἡ τῶν πάντων φ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 11, κλπ. **2)** ὡς τὸ **φυή**, ἀνάστημα, μέζονας ἢ κατ' ἄνθρωπον φύσιν Ἡρόδ. 8. 38· ἢ νόον ἢ τοι φύσιν, ἢ κατὰ τὸν νοῦν ἢ κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν σχῆμα, ἢ τὴν μορφήν, Πινδ. Ν. 6. 9· οὐ γὰρ φ. Ὠαριωνείαν ἔλαχεν ὁ αὐτ. Ι. 4. 83· μορφῆς δ' οὐχ ὁμόστολος φύσις Αἰσχύλ. Ἱκ. 496· τὸν δὲ Λάϊον, φύσιν τίν' εἶχε, φράζε Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 740, πρβλ. Τραχ. 379· δρακαίνης φ. ἔχουσαν ἀγρίαν Εὐρ. Βάκχ. 1355· τὴν ἐμὴν ἰδοὺ φ. Ἀριστ. Σφ. 1071, πρβλ. Νεφ. 503· τὴν τοῦ σώματος φ. Ἰσοκρ. 204C. **3)** ἐπὶ τῆς διανοίας, ἡ φύσις, ἡ φυσικὴ κλίσις, αἱ φυσικαὶ δυνάμεις, ὁ χαρακτήρ τινος, εὐγενὴς γάρ ἡ φ. κἀξ εὐγενῶν .. ἡ σή Σοφ. Φιλ. 874· τὴν αὐτοῦ φ. λιπεῖν αὐτόθι 902, πρβλ. 1310· φ. φρενὸς Εὐρ. Μήδ. 105· ἡ ἀνθρωπεία φ. Θουκ. 1. 76· ψυχῆς Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 2. 2· φ. φιλόσοφος, τυραννικὴ Πλάτ. Πολ. 410Ε, 576Α, κλπ.· δεξιοὶ φύσιν Αἰσχύλ. Πρ. 489· ἀκμαῖοι φύσιν ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 440· τὸ γὰρ ἀποστῆναι χαλεπὸν φύσεος, ἣν ἔχοι τις Ἀριστοφ. Σφ. 1458, πρβλ. 1282· φύσεως ἰσχύς, ἰσχὺς τῶν φυσικῶν δυνάμεων, Θουκ. 1. 138· φύσεως κακία, κακία φυσικῆς διαθέσεως, Δημ. 499. 22· τῇ φ. χρῆσθαι Πλουτ. Κορ. 18· ἐν τῷ πληθ., γινομένου λόγου περὶ πλειόνων προσώπων, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 674, Εὐρ. Ἀνδρ. 956, Ἰσοκρ. 64Β· οἱ ἄριστοι τὰς φ. Πλάτ. Πολ. 526C· πρβλ. 375Β, κ. ἀλλ. **4)** συχνάκις ἐν χρήσει ὡς ἁπλῆ περίφρασις ἢ μετ' ἐπιθετικῆς δυνάμεως, πέτρου φύσιν οὐ γ' ὀργάνειας, δηλ. ἤθελες ἐξερεθίσαι καὶ λίθον ἀκόμη, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 331· μάλιστα παρὰ Πλάτωνι, ἡ τοῦ πτεροῦ φ. ἐν Φαίδρῳ 251Β· ἡ φ. αὐτοῦ ἀντὶ **αὐτός**, ἐν Φαίδωνι 109Ε, πρβλ. Συμπ. 186Β, 191Α· ἡ φ. τῆς ἀσθενείας, ἡ φυσικὴ αὐτῆς ἀδυναμία, Φαίδων 87Ε· ἡ τοῦ μυελοῦ φ. Τίμ. 84C· ἡ τοῦ δικαίου φ. Νόμοι 862D, κ. ἀλλ. **II.** ἡ φύσις ὡς ἀφῃρημένον τι, δηλ. ἡ συνήθης τάξις ἢ νόμος τῆς φύσεως, κατὰ φύσιν νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς Πινδ. Ἀποσπ. 151, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 444D, κλπ.· κατὰ φύσιν πεφυκέναι Ἡρόδ. 2. 38· ὁ κατὰ φ. πατήρ, υἱός, ἀδελφός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κατὰ θέσιν (δι' εἰσποιήσεως, υἱοθεσίας), Πολύβ. 3. 9, 6., 12, 3, 11. 2, 2· ὁ κατὰ φ. θάνατος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ βίαιον θάνατον, πρβλ. Πλουτ. Δημοσθ. καὶ Κικέρ. Σύγκρ. 5· — ἀντίθετον τῷ παρὰ φύσιν Εὐρ. Φοίν. 395, Θουκ. 6. 17, κλπ.· οὕτω, προδότης ἐκ φύσεως, φύσει τοιοῦτος, Αἰσχίν. 50. 20· — συνηθέστερον κατὰ δοτ., φύσει, ὡς ἐπίρρ., φύσει τοιοῦτος Ἀριστοφ. Πλ. 273, πρβλ. 279, κ. ἀλλ.· ἐν ἀντιθέσει, πρὸς τὸ νόμῳ, Πλάτ. Γοργ. 482Ε, Πρωτ. 337D κλπ.· ἅπας ὁ ἀνθρώπων βίος φύσει καὶ νόμοις διοικεῖται Δημ. 774. 7· ἢ φύσει ἢ τέχνῃ Πλάτ. Πολ. 381Α· οὐ σοφίᾳ, ἀλλὰ φύσει τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 22C· φύσει πέφυκε Σοφ. Φιλ. 79, Πλάτ., κλπ.· φύσιν ἔχει, μετ' ἀπαρ., ὡς τὸ **πέφυκε**· κὡς φύσιν ἔχει πολλὰς μυριάσας φονεῦσαι τὸν Ἡρακλέα; πῶς εἶναι φυσικὸν ἢ δυνατὸν ὁ Ἡρακλῆς νά..; Ἡρόδ. 2. 45· οὐκ ἔχει φύσιν, εἶναι ἐναντίον τῆς φύσεως, οὐχὶ φυσικόν, Πλάτ. Πολ. 473Α, πρβλ. 489Β. **2)** ἀρχή, γέννησις, φύσει γεγονότες εὖ Ἡρόδ. 7. 134· φ. νεώτερος Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1295, πρβλ. Αἴ. 1301· οὕτω κατ' αἴτ., ἐκ πατρὸς ταὐτοῦ φύσιν ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 325· ἢ φίλων τις ἢ πρὸς αἵματος φύσιν αὐτόθι 1125, πρβλ. Ἰσοκρ. 35C· ὄντες τοῦ δήμου τὴν φ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 3. **III.** ἐν φιλοσοφικῇ γλώσσῃ, **1)** ἡ φύσις ὡς δύναμις διδοῦσα ἀρχὴν, γένεσιν, ἢ κίνησιν, πρῶτον Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 2. 1111F κξῆς· φύσιν βούλονται λέγειν γένεσιν τὴν περὶ τὰ πρῶτα Πλάτ. Νόμ. 892C· φ. λέγεται ἡ τῶν φυομένων γένεσις Ἀριστ. Φυσ. 2. 1, 1., 3. 1, 1, Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 4, 1· ὁ δὲ θεὸς καὶ ἡ φ. οὐδὲν μάτην ποιεῖ περὶ Οὐρ. 1. 4, 6· ἡ δὲ φ. οὐδὲν ἀλόγως οὐδὲ μάτην ποιεῖ αὐτόθι 2. 11, 1· ἡ μὲν τέχνη ἀρχὴ ἐν ἄλλῳ, ἡ δὲ φ. ἀρχὴ ἐν αὐτῷ ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 11. 3, 2, πρβλ. Μετεωρολ. 4. 3, 21, κτλ. **2)** ἡ στοιχειώδης φύσις τῶν πραγμάτων, ἡ οὐσία αὐτῶν, τὴν πρώτην οὐσίαν .. ὑποδεβλημένην ἅπασι τοῖς γεννητοῖς καὶ φθαρτοῖς σώμασι Γαλην. εἰς Ἱππ. περὶ φύσιος ἀνθρώπου ἐν ἀρχ.· οὖσης τῆς μὲν ὡς ὕλης, τῆς δ' ὡς οὐσίας Ἀριστ. περὶ Ζῴων Μορ. 1. 1, 29, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 4, 3 κξῆς. **3)** ἡ καθόλου σύστασις καὶ οὐσία τῶν πραγμάτων, τὸ σύμπαν, Πλάτ. Πρωτ. 315C, Γοργ. 483Ε, καὶ συχν. παρ' Ἀριστ. κλπ. **IV.** ὡς συγκεκριμένον τι, τὰ πλάσματα, τὰ ζῷα (πρβλ. **φύστις**), θνητὴ φύσις, τὸ ἀνθρώπινον γένος, Σοφ. Ἀποσπ. 515, πρβλ. Οἰδ. Τύρ. 869· πόντου εἰναλία φ., τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ ζῷα, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιγ. 346· ὃ πᾶσα φ. διώκειν πέφυκε Πλάτ. Πολ. 359C, πρβλ. Πολιτικ. 272· θήλεια φ., ἡ γυνή, τὸ γυναικεῖον φῦλον, Ξεν. Λακ. Πολ. 3, 4· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Πολ. 588C, Πολιτικ. 306Ε, Ξεν., κλπ.· φύσεις καρποφοροῦσαι, τὰ φυτά, Διόδ. 2. 49, πρβλ. 3. 12· — ἐπὶ περιφρονητικῆς σημασίας, αἱ τοιαῦται φύσεις, πλάσματα τοιαῦτα, οἱ τοιοῦτοι τὴν φύσιν ἄνθρωποι, Ἰσοκρ. 64Β, πρβλ. 397C, Αἰσχίν. 27. 13. **V.** εἶδος, ταύτην ἔχειν βιοτῆς .. φύσιν Σοφ. Φιλ. 165· ἐκλέγονται ἐκ τούτων χρωμάτων μίαν φ., τὴν τῶν λευκῶν Πλάτ. Πολ. 429D, πρβλ. Lucret. 2. 850· φ. ἀλωπεκίδων, τὸ εἶδος.., Ξεν. Κυνηγ. 3. 1. **VI.** τὸ φῦλον, γένος, θῆλυς οὖσα κοὐκ ἄνδρὸς φύσιν (ἔνθα ὁ Mudge θῆλυς κοὐκ ἔχουσ' ἀ. φ.) Σοφ. Τραχ. 1062, ἔνθα ἴδε Ἔρμανν. (1051), πρβλ. Ο. Κ. 445, Θουκ. 2. 45, Πλάτ. Νόμ. 770D, 944D· ἐντεῦθεν. **2)** ὡς τὸ Λατ. natura, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ φύλου, τὰ γεννητικὰ ὄργανα ἢ μόρια (ὡς καὶ νῦν ἔτι), Διοδ. Ἐκλογ. 521, 92, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 92, Σουΐδ. κλπ.· ἴδε Δουκάγγ. — (**φύσις** ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ **φύω**, ὡς τὸ natura ἐκ τοῦ nascor καὶ ingenium ἐκ τοῦ gnoscor).

φυσίφρων, ονος, ὁ, ἡ, πεφυσημένος τὰς φρένας, μάταιος, Ἡσύχ.

φῡσιώδης, ες, πεφυσημένος, πλήρης ἀέρος ἢ φυσήματος, φουσκωμένος, Foës. Oec. Hipp. ἐν λ. **φῦσα**.

φῡσίωμα, τὸ, φυσικὴ τάσις, κλίσις, ῥοπή, ψυχὰν μεστὰν φαύλων φυσιωμάτων Ἵππαρχος παρὰ Στοβ. 574. 55.

φῡσίωσις, εως, ἡ, φυσικὴ τάσις, ῥοπή, χαρακτήρ, νόσων Ἀρετ. Χρον. Νοῦσ. Θεραπ. προοίμ.

φῡσίωσις, εως, ἡ, ἔπαρσις, ὑπερηφανία, Κλήμ. Ἀλ. 108· ἐν τῷ πληθ., Β' Ἐπιστ. πρὸς Κορ. κερ. ιβ', 20.

φῡσκη, ἡ, κοινῶς «φοῦσκα», ὁ στόμαχος ἢ τὸ παχύ ἔντερον, ἅπερ παρεσκευάζον πληροῦντες μὲ κρέας κοπανιστὸ καὶ ἄλλα, «κοιλιὰ παρασκεμιαστὴ ἢ κωλάντερον», Λατ. botulus, γεν. **φύσκης** Ἀριστοφ. Ἱππ. 364· φύσκης τόμος Φερεκράτης ἐν «Δουλοδιδασκάλῳ» 1· πληθ. **φύσκαι** Κρατῖν. ἐν «Πλούτοις» 1· ἐνικ. ὀνομ. **φύσκη** Εὔβουλος ἐν «Λάκωσι» 1· αἰτ. **φύσκην** Φιλήμων ἐν «Παρεισιόντι» 1· **II.** φλύκταινα ἐν τῇ χειρὶ ἐκ τοῦ κωπηλατεῖν, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Σφ. 1117, ἔνθα ἡ ὀνομ. **φύσκα**.

φῡσκών, ἡ **φυσκών**, ὁ, παχὺς τὴν γαστέρα, γάστρων, προγάστωρ, ὁ Ἀλκαῖος ἀπεκάλει τὸν Πιττακὸν φύσκωνα καὶ γάστρωνα, ὅτι παχὺς ἦν Διογέν. Λαέρτ. 1. 81· ἐπώνυμον Πτολεμ. τοῦ Ε', Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 4, 11, κτλ. **2)** παρὰ Πολυδ. Ζ', 205, εἶδος βόλου ἐν τῷ κυβεύειν· οἱ δὲ βελτίους βόλοι, ἐφ' οἷς καὶ τὸ εὐκυβεῖν ἐλέγετο, βόλος πρανὴς ... φύσκων».

φῡσό-βαθρον, τὸ, (φῦσα) βάθρον, στήριγμα τῶν φυσῶν χαλκέως, Σουΐδ.

φῡσο-εισδής, ές, ὁ ὅμοιος φυσαλλίδι, ὅμοιος μὲ φοῦσκαν, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 293.

φυσόομαι, Παθ., οἰδαίνομαι, Διοσκ. 4. 69, Achmes Ὀνειροκριτ. 198.

φύσσα, φυσσαλίς, φύσσαλος, φυσσητήρ, κλπ., ἀδόκιμα καὶ ἡμαρτημένα ἀντὶ **φῦσα**, κτλ. τὸ ἁμάρτημα προέκυψεν ἐξ ἀγνοίας τῆς ποσότητος τοῦ ῡ.

φυστή, (ἐξυπακ. μᾶζα), ἡ, Ἀττ. ὄνομα εἴδους πλακοῦντος ἐξ ἀλφίτων καὶ οἴνου, οὗ τὸ φύραμα ὀλίγον μόνον ἐζυμώνετο καὶ οὐχὶ ἰσχυρῶς, Χιωνίδης ἐν «Πτωχοῖς» 4, Ἀνθ. Π. 7. 736· **φυστὴ μᾶζα** Ἀριστοφ. Σφ. 610· πρβλ. Ἀθήν. 114F, 149Α. — Οἱ μεταγενέστεροι συγγραφεῖς ἐκάλουν τοῦτο **φύραμα**. — Συχνάκις φέρεται **φύστη**· παρὰ τῷ Μοίριδι 384 **φυστῇ**· παρὰ δὲ τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 803, 1 μνημονεύονται καὶ πληθ. **φυστά**, τά.

φύστις, εως, ἡ, (φύω) ἀμφίβ. τύπος τοῦ **φύσις** IV, γενεά, ἀπόγονοι, Αἰσχύλου Πέρσ. 926· ἀλλ' ὁ Franz ἀναγινώσκει πάνυ ταρφύς τις, ἀντὶ πάνυ γὰρ φύστις.

φῡσώδης, ες, (φῦσα) πλήρης ἀνέμου, ἀνεμώδης, τὸ φυσῶδες Πλάτ. Κρατ. 427Α· — μεταφ., πεφυσημένος, πομπώδης, Λογγῖν. 28. 1. **2)** ὁ προξενῶν ἀέρια, φουσκώνων, ἐπιφέρων φούσκωμα, Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 293, Ἀριστ. π. Ζ. Ἱστ. 3. 21, 5., 7. 12, 1· φ. νοσήματα αὐτόθι 8. 26, 1.

φῡσωσις, εως, ἡ, ἡ δι' ἀερίων πλήρωσις, «φούσκωμα», Achmes Ὀνειρ. 198.

φῡτ-ἀγωγέω, καλλιεργῶ φυτόν, δίδω τὴν προσήκουσαν διεύθυνσιν εἰς τοὺς κλάδους αὐτοῦ, Ἐτυμ. Μ. 886, 30 ἐν λ. Πράμνειος οἶνος.

φῡταλιά, Ἰων. -ιή, ἡ, (φυτὸν) φυτοφόρος γῆ, δενδρόφυτον χωρίον, φυτεία, μάλιστα δὲ δενδροφόρος γῆ, ἢ ἀμπελόφυτος γῆ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν σπειρομένην γῆν (ἄρουραν), Ἰλ. Ζ. 195., Μ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

314., Υ. 185. **II.** φυτόν, φ. Παλλάδος, ἡ ἐλαία, Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ. 26· ὡσαύτως ἡ ἄμπελος, Ἀνθολ. Παλατ. 6. 44· φ. καλάμου αὐτόθι 7. 7, 4. **III.** ὁ χρόνος ὁ κατάλληλος ἢ ἡ ἐποχὴ πρὸς φυτείαν, τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ χειμῶνος, Γαλην., κλπ. **2)** ἡ πρᾶξις τοῦ φυτεύειν, φύτευμα, φ. καρποῖο Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1003. [υ, φύσει βραχύ, γίνεται μακρὸν ἐν δακτυλικοῖς στίχοις].

φῠτᾰλίζω, μέλλ. ίσω, = **φυτεύω,** «φυταλίζειν· φυτεύειν. πλησιάζειν» Ἡσύχ.

φῠτάλιος, ον, τῷ ἑπομ., Πολυδ. Α', 24· Ζεὺς Ἑρμανν. εἰς Ὀρφ. Ὕμν. 14. 9. [ῡ ἔνθ' ἀνωτ., χάριν τοῦ μέτρου]

φῠτάλμιος, ον, καὶ **α, ον,** Δυκόφρ. 341· (φύω)· ὁ παράγων, τρέφων, περιθάλπων, ὡς τὸ Λατ. almus, ἐπίθ. τῶν θεῶν, οἷον τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Διός, Πλούτ. 2. 158Ε, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2447Γ, «φυτάλμιος Ζεύς· συγγενής, ἢ ζωογόνος» Ἡσύχ· ἐπὶ τοῦ πατρός, φυτάλμιοι γέροντες, γηραλέοι γονεῖς, Αἰσχύλ Ἀγ. 327 μητρὶ καὶ φ. πατρὶ Σοφ. Ἀποσπ. 957· λέκτρα φ., ἡ συζυγικὴ κλίνη, Εὐρ. Ῥῆσ. 920· χθὼν φ. Λυκόφρ. Ε. 0' ἀνωτ.· — τὸ φυτάλμιον, δύναμις παραγωγική, Πλούτ. 2. 994Β. **II.** φυσικός, ὁ ἐκ φύσεως, τὸ σύνηθες, χωρίον ἐν Σοφ. Ο. Κ. 150 πρέπει νὰ ἔχῃ (κατὰ Κοραῆν) τὴν σειρὰν τήνδε· ἔξ ἀλαῶν ὀμμάτων· ἆρα καὶ ἦσθα φυτάλμιος ξυσαίων; ἄγ, τὰ τυφλά σου ὄμματα ἀρά γε ἦσο οὕτω δυστυχὴς ἐκ φύσεως; (ἐκ γενετῆς); (ἀπὸ φύτλης Σχόλ.)· **φυτάλμιος** λέγεται ὅ,τι ἐσχηματίσθη κατὰ μετάθεσιν ἐκ τοῦ ἀχρήστου, **φυτάλιμος,** ὅπερ εὑρηται παρ' Ἡσυχ. καὶ Μεγ. Ἐτυμολ.

φῠτᾰ́νη, ἡ, πλημμ. γραφὴ παρὰ Γαλην. Ἱπποκρ. γλωσσ. Ἐξηγ. 591, ἀντὶ **φυταλιή.**

φῠτᾰ́ριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φυτόν,** Ἀθήν. 210C, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 663, κλπ.

φῠτᾰ́ς, ᾰ́δος, ἡ, νεαρὸν φυτόν, κλάδος, παραφυάς, Πλούτ. 2. 411D.

φῠτεί-α, ἡ, τὸ φυτεύειν, Ξεν. Οἰκ. 7, 20., 19, 1, Θεοφρ., κλπ., ἐν τῷ πληθ., Ξεν. αὐτόθι 19, 12. **2)** γέννησις, παραγωγή, γένεσις, Πλάτ. Θεάγ. 121C. **II.** ἡ αὔξησις φυτοῦ, Ξεν Οἰκ. 20, 12, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 1. 1, 3, κλπ. **III.** ὡς καὶ νῦν, «φυτειά», περφυτευμένος τόπος ἢ ἁπλῶς, φυτόν, Ἀθήν. 207D, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιε', 13, Συλλ. Ἐπιγρ. 4521

φῠτεύμα, τό, τὸ φυτευθέν, φυτόν, Πινδ. Ο. 3. 32, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 698, Πλάτ. Νόμ. 761Β. **2)** μεταφ. ἐπὶ τέκνων, Πολυδ. Γ', 12. **II.** φυτόν τι, ἴσως Reseda phyteuma, Διοσκ. 4. 130, Πλίν. 27. 99.

φῠτεύσιμος, ον, κατάλληλος πρὸς φύτευσιν ἢ φυτείαν, Διόδ. 1. 36.

φῠτευσις, εως, ἡ, = **φυτεία,** γῆς Ἀριστ. περὶ Κόσμου 6. 25.

φῠτευτέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ φυτεύω, δεῖ φυτεύειν, Γεωπον. 3. 3, 2· ὡσαύτως ἐν τῷ οὐδ. πληθ., **φυτευτέα** Πολυδ. Α', 226.

φῠτευτήριον, τό, φυτὸν ἀναπτυχθὲν ὡς παραφυάς, ἢ ἐντὸς δενδροκομείου πρὸς μεταφύτευσιν, φυντάνι, Λατ. planta, stolo, viviradix, Ἱππ. 242. 47., 243. 4 καὶ 13, Ξεν. Οἰκ. 19, 13.

II. δενδροκομεῖον ἢ φυτεία, Δημ. 1251. 23.

φῠτευτής, οῦ, ὁ, φυτεύων, Ἀριστ. περὶ Φυτ. 1. 7, 4.

φῠτευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φύτευσιν, Πλάτ. Πολ. 510Α.

φῠτευτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., πεφυτευμένος, φυτευθείς, παραχθείς, Πλάτ. Πολ. 510Α.

φῠτεύω, μέλλ. -σω, ἀόρ. ἐφύτευσα Ἰλ. Ζ. 419, Ἀττ. πρκμ. **πεφύτευκα** Ἐδδ.—Μέσ., μέλλ. -εύσομαι Πινδ. Π. 4. 26· ἀόρ. Ξενοφ. Ἀπομν. 1. 1, 8.—Παθητ., μέλλ. -ευθήσομαι Γεωπον. — ἀόρ. ἐφυτεύθην Ἀττικ., ποιητικ. γ' πληθ. φύτευθεν Πινδ. Π. 4. 123· — **πεφύτευμαι** Ἡσιόδ., κλπ (φυτόν). **I.** μετ' αἰτιατ. τοῦ φυτευομένου πράγματος, ὡς καὶ νῦν, φυτεύω, φυτεύω φυτά, μάλιστα δὲ καρποφόρα, οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν οὔτ' ἀρόωσιν Ὀδ. Ι. 108· φυτ. δένδρα Σ. 349, (πρβλ. **περιφυτεύω**)· ἄλσος Ἡρόδοτ. 2, 138· συκᾶς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 164· ὄρχους, ἀμπέλους Ξεν. Οἰκ 20, 3 καὶ 4· συναπτόμενον μετὰ τοῦ **σπείρω,** αὐτόθι 11, 16, Πλάτ. Φαίδρ. 276Ε· —ἀπολ., Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 22, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 13, κλπ.· φ. ἐν γῇ, ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 19, 2., 30, 3· εἰς γῆν Πλούτ. 2. 986F· φ. ἀπὸ ἢ ἐκ .., Γεωπ.—Μέσ., φυτεύω δι' ἑαυτόν, Πινδ. Π. 4. 26, Λουκ. Κατάπλ. 20·—Παθ., πεφυτευμένα δένδρα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἀφ' ἑαυτῶν φυόμενα, Δημ. 1275. 9. **2)** μεταφορ., ἐσθλὴ μὲν γάρ θ' ἥδε φυτεύμεν ἠδὲ γενέσθαι ἀνέρι τ' ἠδὲ γυναικί Ἡσ. Ἔργ. κ.Ἡμ. 810, Ἀσπ. Ἡρ. 29, Ἡρόδ. 4. 145, Πινδ., κλπ. φυτεύων παῖδας Εὐρ.Ἄλκ. 662, πρβλ. Ὀρ. 11, Ἀριστοφ. Σφ. 1133, Πλάτ. Κρίτων 50D· ὁ φυτεύσας πατὴρ Σοφ. Οἰδ. Τύρ.793,1514, Εὐρ.· ὁ φυτεύσας, μόνον ὁ πατήρ, Σοφ. Φιλ. 904, Τραχ.1244, Εὐρ. κλπ.· ἐναντίον τοῦ ἡ τεκοῦσα, Ἀυσίας 119. 18· οἱ φυτεύσαντες, οἱ γονεῖς, Σοφ Οἰδ. Τύρ.1007, Ο. Κ. 1377· τοὺς τεκόντας καὶ φυτ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 62, πρβλ. Εὐρ. Ἰκ. 1092· μεταφορ., ὕβρις φυτεύει τύραννον Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 873, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 832. Παθ. γενῶμαι, γίνομαι ἐκ γονέων, τινος, ἐκ ἢ ἀπό τινος Πινδ. Π. 4. 256, Ν. 5. 13, πρβλ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1324. **3)** καθόλου, παράγω, ἐπιφέρω, προξενῶ, γίνομαι αἴτιος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακοῦ, ὅτι τοι κακὰ πολλὰ φυτεύει Ὀδ. Ε. 340· πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι Δ. 668 φόνον καὶ κῆρα φ. Β. 165, Ρ. 82· ἐν τῇ Ἰλ. μό ον ἄπαξ, δηλ. αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι Ἰλ. Ο. 134· φύτευέ οἱ θάνατον Πινδ. Ν. 4. 96· φ. πῆμα Σοφ. Αἴ. 953· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καλῆς σημασίας, φ. γάμον, δόξαν, τιμάς, κλπ., Πινδ. Π. 9.194, Ι. 6 (5). 16·—Παθ., ὄλβος σὺν θεῷ φυτευθεὶς ὁ αὐτ. ἐν Ν. 8. 28. **4)** ἐμβάλλω, ἐμφυτεύω, τινί τι Πλάτ. Τίμ. 80Ε τι εἴς τι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 248D.

II. σπανιώτερον μετ' αἰτ. τοῦ ἐδάφους εἰς ὃ φυτεύεται τὸ φυτόν, φ. γῆν Θουκ. 1. 2· φ χωρίον καὶ γεωργεῖν Ἰσαῖος 77. 34· ἀπολ., ἐπίσταμαι γὰρ ἀπολεῖν, σκάπτειν, νεᾶν, φυτεύειν Εὔπολις ἐν «Αἰξὶν» 9, Φιλήμων ἐν Ἀδηλ. 21·—Μέσ., φ. ἀγρὸν Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 8.—Παθ., γῆ πεφυτευμένη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ψιλή, Ἡρόδ. 4. 127 πεφυτευμένη δ' αὕτη ἐστὶν ἢ ψιλὴ μόνον; Εὔπολις ἐν Πόλεσιν 4, Ξεν. Ἑλλ. 3 2, 10, Δημ. 491. 27· ὡσαύτως **γεωργέω πεφυτευμένη.** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ψιλή.** εἶτα περὶ γεωργίας, καὶ ταύτης ἦδη ψιλῆς τε καὶ πεφυτευμένης Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 11, 7. — Πρβλ. **φῑτύω,** ἐν τέλει.

φῠτηκομέω, καλλιεργῶ φυτά, Ὀππ. Κυνηγ. 1. 122., 4. 254· —ὡσαύτως **φυτοκομέω,** Εὐστ. 337, 18, κλπ.

φῠτηκομία, ἡ, τὸ φυτοκομεῖν, καλλιεργεῖν φυτά, κηπουρική, Ὀππ. Ἀλ. 1. 309, Κυνηγ. 4. 331· — ὡσαύτως **φυτηκομία,** κλπ. Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ 2D.

φῠτη-κόμος, ον, ὁ καλλιεργῶν φυτὰ ἢ δένδρα, κλπ., ὁ φυτηκόμος, κηπουρός, ἀμπελουργός, Νόνν. Εὐαγγ. κατ' Ἰω. 18. 8 καὶ Βυζ., πρβλ. Λοβ. εἰς Φρύν. 653 κἑξ.·—ὡσαύτως **φυτοκόμος.** Βασίλ. τ. 1, σ. 61Β, π. 2, σ. 802D, κλπ.

φῠτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φυτά, τὸ **φυτικόν,** «τὸ αὐξητικὸν δηλονότι καὶ θρεπτικόν» (Ἀνδρονίκου Παράφρασ.), Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 13, 18· περὶ φυτικῶν αἰτίων, ὄνομα συγγράμματος τοῦ Θεοφράστου. **II.** φ. ζῷον = **ζωόφυτον,** Ἀριστ. περὶ Ζῴων Μορ. 4. 5, 47.

φῠτιος, ον, καὶ **α, ον,** (φύω) ὁ παράγων, παραγωγός, ὡς τὸ φυτάλμιος, Ζεύς, Ἥλιος, Ἄρτεμις Ἡσύχ., κλπ. πρβλ. Ἑκαταῖον παρ' Ἀθην. 35Β.

φῠτλη, ἡ, ποιητικ. λέξ., φύτρα, γενεά, φυλή, γένος, Πινδ. Ο. 9. 81, Π. 9. 59, Ὀρφ. Ἀργ. 428, Ἀνθ. Παλατ. 15, 25. **II.** μεταγεν. λέξις ἀντὶ τοῦ **φῦσις,** πρβλ. Ἀνθ. Παλατ. 7. 144, πρὸς τὸ τοῦ Διογέν. Λαερτ. 8. 91, Χρησμ. Σιβ., κλπ.

φῠτλον [ῠ], τὸ, φυτόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2769.

φῠτο-βᾰσίλα, ἡ, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ **λεοντοποδίου,** Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθ.) 4. 131.

φῠτο-ειδῶς, Ἐπίρρ., = **φυτωδῶς,** εἴκην φυτοῦ, Ζήνων παρὰ Διογ. Α. 7. 86.

φῠτο-εργός, όν, ποιητ. ἀντὶ **φυτουργός,** Διον. Π. 9. 4.

φῠτο-κομέω, -κομία, -κόμος, ἴδε **φυτηκ-.**

φῠτόν, τό, (φύω) τὸ φυόμενον ἢ ὅπερ ἔφυ, φυτόν, δένδρον, μάλιστα δὲ φυτὸν ἢ δένδρον κήπου, φυτῶν ὄρχατοι Ἰλ. Ξ. 123· τὸ μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὡς γουνῷ ἁλωῇ· Σ. 57, 438 (πρβλ. **φυτεύω** Ι. 1)· οὕτως ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 569, Πινδ., Αἰσχύλ., Εὐρ., κλπ· φυτὰ ἀκροδρύων Δημ. 1251. 52· ἀμπέλων Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 1. 12, 9· φ. ἔγγεια Πλάτ. Πολ. 546Α· τὰ ἐκ γῆς φ. ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 59Ε. **2)** παραφυάς, «κωλορρίζι» ἢ «κλωνάρι», Ἀριστ. π. Θαυμασ. 51. **3)** ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ **κυνογλώσσου,** Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 4. 129. **II.** εἰ καὶ τὸ **φυτὸν** εἶναι κυρίως τὸ ἀντίθετον τοῦ **ζῴου** (Πλάτ. Φαίδων 70D, Πολ. 532Β, Νόμ. 889C), ὅμως εἶναι ἐν χρήσει καθόλου καὶ ἐπὶ ἐμψύχων, τὸ πλεῖστον παρὰ τοῖς Ἀττικ. ποιηταῖς, οἷον Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 281· γυναῖκες .., ἀθλιώτατον φ. (περιληπτικῶς), ἀθλιώτατα πλάσματα, Εὐρ. Μήδ. 231· εἴτ' οὐ περίεργόν ἐστιν ἄνθρωπος φυτόν; Ἄλεξις ἐν «Μανδραγοριζομένῃ» 1· κακὸν φ. πέφυκεν.. γυνὴ Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 304· ὡσαύτως παρὰ Πλάτ. ἐν Σοφ. 233Ε, Πολ. 401Α, πρβλ. Stallb. εἰς Πλάτ. Θεάγ. 121Β·— εἶτα, **2)** ὡς τὸ **ἔρνος,** ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀπόγονος, μαθητής, τέκνον, Εὐρ. Ἡρακλ. 281· Χαρίτων φυτὸν Θεόκρ. 28. 7· φυτὸν οὐράνιον, δηλ. ἄνθρωπος, Πλάτ. Τίμ. 90Α, πρβλ. Ἀνθ. Π. 10. 45, Πλούτ. 2. 400Β.

φῠτόομαι, Παθ., γίνομαι φυτόν, Θεολογ. Ἀριθμ. σ. 6.

φῠτόπλοκος κάλως, πεπλεγμένος ἐκ φυτῶν, Μ. Φιλῆς τ. Β, σ. 179, ἔκδ. Mil.

φῠτός, ἡ, όν, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ φύω, ἐπὶ ξυλίνου ἀγάλματος ἢ ξοάνου γενομένου ἐκ φύσεως ἄνευ τῆς ἀνθρωπίνης τέχνης, Πινδ. Π. 5. 55, ἔνθα ἴδε B' ekh. **II.** καρποφόρος, γόνιμος, πεδίον Ἐδδ. (Ἰσζεκ. ΙΖ', 5).

φῠτοσκάφεια, ἡ, κηπουρική, Ἀνθ. Παλατ. 202.

φῠτο-σκάφος [ᾰ], ον, ὁ τὰ φυτὰ περισκάπτων γεωργός, φ. ἀνήρ, ὁ ἔχων τοῦτο ἔργον, κηπουρός, Θεόκρ. 24. 136, πρβλ. 25.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

27, Ἀπ. Π. 6. 102. **II** προπαροξ. **φυτόσκαφος**, ἐσκαμμένος. παρεσκευασμένος πρὸς φύτευσιν, γῆ Ἐτυμολ. Μέγ. 803. 12.

φῦτο σπορέα, ἡ, τὸ φυτεύειν φυτὰ καὶ δένδρα, μάλιστα δὲ ἀμπέλους, Μανέθων 4. 433.

φῦτο-σπόρος, ον, ὁ φυτεύων· μεταφορ., ὁ φυτεύων τέκνα, ὁ φυτοσπόρος, ὁ πατήρ, Σοφ. Τρ. 358· μετὰ γεν., Χριστοδ. Ἔκφρ. 106, Ὑπόθεσις α' εἰς Σοφ. Ο. Τ.

φῠτοτροφέομαι, Παθητ., ἐπὶ φυτοῦ, καλλιεργοῦμαι, Διωτογ. παρὰ Στοβ. 251 27.

φῠτοτροφία, ἡ, καλλιέργεια φυτῶν, Γεωπον. 9. 5, 11.

φῠτο-τρόφος, ον, ὁ καλλιεργῶν φυτά, φυτοκόμος, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1403.

φῠτουργεῖον, τό, φυτοκομεῖον, δενδροκομεῖον, Διόδ. 2. 10 καὶ 13· κοινῶς φέρεται **φυτούργιον**. ἐν Γλωσσ.

φῠτουργέω, καλλιεργῶ φυτά, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 1· μεταφορ., φ. τὴν καρδίαν Γεώργ. Πισίδ.

φῠτούργημα, τό, τὸ φυτουργεῖν, φυτουργία, Πολυδ. Ζ', 140. **2)** τόπος πλήρης φυτῶν, κῆπος, Ἀθανάσ. τ. 2, σ. 389.

φῠτουργία, ἡ, καλλιέργεια φυτῶν, κηπουρική, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 7, 5, Διόδ., κλπ.

φῠτουργικός, ή, όν, δεξιὸς ἢ ἔμπειρος εἰς κηπουρικήν, ἡ φυτουργικὴ (ἐξυπακ. τέχνη) = **φυτουργία**, κηπουρική, Πολυδ. Ζ', 140. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, διάφορ. γραφ. αὐτόθι 141.

φῠτουργός, όν, (ἔργον) ὁ καλλιεργῶν φυτά· ὡς οὐσιαστ., κηπουρός, ἀμπελουργός, Ἀνθ. Πλαν. 255, Πλούτ. 2. 2Β. **II.** μεταφορ., πατὴρ φ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 592· τοῦ φ. πατρὸς Σοφ. Ο. Τ. 1482· οὕτως, ὁ φυτουργὸς (ἄνευ τοῦ πατήρ), Εὐρ. Τρῳ. 481· φυτουργὸς Θέτιδος ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α 949. **2)** ὁ δημιουργός, ὁ πρωτουργὸς πράγματός τινος, Πλάτ. Πολ. 597D. — Πρβλ. **φυτοεργός**.

φῠτο-φόρος, ον, ὁ φέρων φυτά, φυτοφόρος γῆ Εὐστ. 636.17.

φῠτρα, ἡ, **φῠτλη**, φύσις, Ἡσύχ. (ἡ λέξις κοινολεκτεῖται καὶ νῦν).

φυτρόομαι, Παθητ., ἀναφύομαι, κοινῶς «φυτρώνω», Achmes Ὀνειρ.· ὡς σπαρτοὶ ἀνεδόθησαν, ἔνθα μεταφράζεται ἐφυτρώθησαν Νικήτ. Χων. 271.

φῠτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς φυτόν, Ἐρωτιαν. ἐν λέξ. ἐγχλοιουμένη.

φῠτών, ῶνος, ὁ, τόπος πεφυτευμένος, μάλιστα δι' ἀμπέλων, ἀμπελών, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. σ. 146.

φῠτ-ώνῠμος, ον, ὁ λαβὼν τὸ ὄνομα ἐκ τινος φυτοῦ ἢ δένδρου, Ἀνθ. Π. 14. 34, Ἀχιλλ. Τάτ. 2. 14.

φύτωρ [ῠ], ορος, ὁ, πατήρ, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 333· «φύτορες· γεννήτορες» Ἡσύχ.· ὁ Δινδ. προτιμᾷ τὸν φύτορ' ἀντὶ τὸν φύσαντ' ἐν Σοφ. Τρ. 1031, χάριν τοῦ μέτρου.

φῠτώριον, τό, φυτοκομεῖον, Κλήμ. Ἀλεξ. 338, Γεωπ. 5. 3 **φυτώρειον** αὐτόθι 11. 9.

φύω, Αἰολ., **φυίω** (ἴδε κατωτ. Α. Π.)· — παρατ., **ἔφυον**, Ἐπικ. γ' ἐνικ., **φύεν** Ἰλ. Ξ. 347· — μέλλ. **φύσω** [ῠ] Ἰλ. Δ. 235, Σοφ.· — ἀόρ., **ἔφῠσα** Ὀδ., Ἀττ.· — Παθ. καὶ μέσ., μέλλ. **φύσομαι** Αἰσχύλ. Πρ. 871, Πλάτ. κλπ.· Τούτῳ ἕπονται κατὰ σημασίαν οἱ ἀμεταβ. χρόνοι τοῦ ἐνεργ., δηλ. πρκμ., **πέφῠκα** Ὁμ., Ἀττ., Ἐπικ. γ' πληθ., **πεφύᾱσι** Ἰλ. Δ. 484, Ὀδ. Η. 128· ὑποτ. γ' ἐνικ., **πεφύῃ** (ἐμ.) Θέογν. 396· Ἐπικ. μετοχ. θηλ., **πεφυῖα** (ἐμ.) Ἰλ. Α. 513, αἰτ. πληθ., **πεφυῶτας** Ὀδ. Ε 477· — ὑπερσ., **ἐπεφύκειν** Ξεν., Πλάτ.· Ἐπικ. **πεφύκειν** Ἰλ. Δ. 109 Ἐπικ. γ' πλθ., **ἐπεφῠκον** (ἀντὶ -εσαν) Ἡσ. Θεογ. 152, Ἔργ. κ. Ἡμ. 149, Ἀσπ. Ἡρ. 76· — ἀόρ. β' **ἔφῠν** (ὡς εἰ ἐξ ἐνεστ. **φῠμι**) Ὁμ., Ἀττ., Ἐπικ. γ' ἐνικ. φῦ Ἰλ. Ζ. 253, κτλ., γ' πληθ. **ἔφυν** (ἀντὶ ἔφῠσαν, ὅπερ εἶναι καὶ γ' πληθ. τοῦ ἀόρ. α') Ὀδ. Ε. 481, κτλ.· ὑποτ., ἴδε κατωτ.· εὐκτ. γ' ἐνικ. **φύη** ἢ **φυίη** Θεόκρ. 15. 4· ἀπαρ., **φῦναι**, Ἐπικ. **φύμεναι** ὁ αὐτ. 25. 39· μετοχ. **φὺς** Ἀττ., Αἰολ. θηλ. **φοῦσα** Κόρινναι 2· **ἔφυσα** = **ἔφυν**, ἀμφιβ. ἐν Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 690. — Παρὰ μεταγεν. ὑπάρχει καὶ μέλλ., **φυήσω** Ἐδδ. (Ἡσαΐ. ΑΖ', 31), παθ. **φυήσομαι**, Γεωπ. 2. 37, 1, Θεμίστ. (ἐν Λουκ. Δὶς Τραγ. διορθοῦται, **ἀναφύσεσθαι**)· ἀόρ. 6, παθ. **ἐφύην**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 1, 1, (ἀν-) Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 16, 2· ὑποτ. **φυῶ**, **-ῇ**, **-ῶσι** Εὐρ. Ἀποσπ. 378, Πλάτ. Πολ. 415C, 597C, κ. ἀλλ. (ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ διαφ. γραφ., **φύῃ**, **φύωσι**, ἐκ τοῦ ἔφυν)· ἀπαρ., **φυῆναι** Διοσκ. 2. 8, (ἀνα-) Διόδ. 1. 7· μετ., **φυεὶς** Ἱππ. 242. 25, Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 87· — ἀόρ. α' παθ., **συμ-φυθεὶς** Γαλην. 7. 725. [Καθόλου, ῠ, πρὸ φωνήεντος, δηλ. ἐν τῷ ἐνεστ., παρατ., καὶ ἐν τοῖς Ἐπικ. τύποις τοῦ πρκμ., **πεφύασι**, **πεφυώς**, κλπ.· καὶ ῡ, πρὸ συμφώνου, δηλ. ἐν πᾶσι τοῖς λοιποῖς χρόνοις. Ἀλλὰ **φῦεται**, **φῦομεν** Σοφ. Ἀποσπ. 109, Ἀριστοφ. Ὄρν. 106· καὶ παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, Νικ. Ἀλεξιφ. 14, Διον. Περιηγ. 941, 1013· ἐνίοτε καὶ ἐν θέσει, οἷον Νικ. Ἀλεξιφ. 506, Διονύσ. Περιηγ. 1031. Οὕτω καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις.] [Ἐκ τῆς √ΦΥ παράγονται καὶ αἱ λ. **φυ-ή**, **φύ-σις**, **φῦ-μα**, **φυ-τός**, **φυ-τεύω**, **φῦ-λον**, **φυ-λή**, **φῖ-τυ**, **φι-τύω**, ἴσως δὲ καὶ τὸ **φώς** (ὁ) = ὁ **φύσας**· πρβλ. Σανσκρ. bhu, bha-vâmi (existo), bha-vas (origo), bhâ-vas (natura) bhû-tis, (existentia), bhû-mis (terra)· Ζενδ. bû, (fieri, esse)· Λατ. fu-i (fuas, fuat), fu-turus, fo-re, fu-tuo, fe-tus, fe-cundus, fe-num, fe-nus, (πρβλ. **τόκος**), fi-lius· Γοτθ. bau-an (οἰκεῖν κτλ.)· Ἀρχ. Σκανδ. bû-a· Ἀγγλο-σαξ. be-om (εἶναι, Ἀγγλ. be) Ἀρχ. Γερμ. bi-m· Σλαυ. by-ti (ess-)· Λιθ. bu-ti (esse)· Ἀρχ. Ἰρλανδ. biu (fio, sum).]

A. Μεταβ., ἐν τῷ ἴδε κατωτ., μέλλ. καὶ ἀόρ. α' ἐνεργ.· παράγω, ἀναδίδω, γεννῶ, «βγάζω», κάμνω νὰ φυτρώσῃ τι, **φύλλα**, **ὕλη** τηλεθόωσα φύσει Ἰλ. Ζ. 148· τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν εἶα φύει νεοθηλέα πόιην Ξ. 347, πρβλ. Α. 235, Ὀδ. Η. 119, κτλ· ἀμπελον φύσει βροτοῖς Εὐρ. Βάκχ. 651· οὕτω, τρίχες.., ἃς πρὶν ἔφυσεν φάρμακον, τὰς ὁποίας πρὶν ἔκαμε τὸ φάρμακον νὰ φυτρώσουν, Οδ. Κ. 393, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 535· φ. χεῖρε, πόδε, ὀφθαλμὼ ἀνθρώποις Ξεν. Ἀπομν. 2. 3. 19, πρβλ. Οἰκον. 7, 16. **2)** ἐπὶ χώρας, φύειν καρπόν τε θωμαστὸν καὶ ἄνδρας ἀγαθοὺς Ἡροδ. 9. 122· ὅσα γῆ φύει Πλάτ. Πολ. 621A. **3)** ἐπὶ ἀνθρώπων, γεννῶ, παράγω, Λατ. procreare, Εὐρ. Φοίν. 869, Ἀντιφῶν 125. 23, Πλούτ. κλπ. Ἄτλας.. θεῶν μιᾶς ἔφυσε Μαῖαν Εὐρ. Ἴων 3· — ὁ φύσας, ὁ γεννήσας, ὁ πατήρ, (τοὐναντίον ὁ φύς, ὁ υἱός, ἴδε κατωτ. Β. Ι. 2), Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1019, (πρβλ. **φύτωρ**)· ὁ φ. πατὴρ Εὐρ. Ἑλ. 87· ὁ φ. χὴ τεκοῦσα ὁ αὐτ. ἐν Ἄλκ. 290· τὴν τεκοῦσαν ἢ τὸν φύσαντα Λυσ. 116· ἐν τέλει· καὶ ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν γονέων, τοῖς γονεῦσιν οἵ σ' ἔφυσαν Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 4[illegible]6· οἱ φύσαντες Εὐρ. Φοίν. 34, πρβλ. Ἀποσπ. 407, Ἀριστοφ. Σφ. 1472· φ. καὶ γεννᾶν Πλάτ. Πολιτικ. 274A· (ἐξεφύσαμεν ἐν τῷ πλθ. ἐπὶ τῆς μητρὸς, Εὐρ. Μήδ. (Νόθ.) 1063· οὕτω, ὦ γάμοι, ἐφύσαθ' ἡμᾶς Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1404· ὡσαύτως, ἥδ' ἡμέρα φύσει σε, θὰ φέρῃ εἰς φῶς τὴν γέννησίν σου, αὐτόθι 438· χρόνος φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 647. **4)** ἐπὶ ἀνθρώπων ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀπτυξιν μερῶν τοῦ σώματος οὐτῶν, φ. πώγωνα, «βγάζω γένειαν», Ἡρόδ. 8. 104· φ. γλῶσσαν ὁ αὐτ. 2. 68· φ. κέρατα ὁ αὐτ. 4. 29· φ. πτερὰ (πρβλ. πτεροφυέω) Ἀριστοφ. Ὄρν. 106, Πλάτ. Φαῖδρ. 251C· σάρκα ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 74E· φ. τρίχας, ὀδόντας, πόδας καὶ πτερά, κέρατα κλπ. Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 3. 11, 9., 5. 22, 12, κλπ.· ἐντεῦθεν τὸ ἀστεῖον, φύειν φράτερας, ἴδε ἐν λ. **φράτηρ**. **5)** μεταφορ., φρένας φύειν, κτᾶσθαι φρένας, νοῦν, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 804, Ἡλ. 1463· (ἀλλὰ καὶ θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιγ. 683) νοῦν φύειν Σοφ. Ἀποσπ. 118· δόξαν φύω, κτᾶσθαι δόξαν ἢ σχηματίζω ὑψηλὴν περὶ ἐμαυτοῦ γνώμην, Schweigh. εἰς Ἡρόδ. 5. 91· αἰτίαν φύει βροτοῖς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 160· πόνους αὐτῷ φῦσαι Σοφ. Ἀντιγ. 647. **II.** ἐν τῷ ἐνεστ., κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ., φύω κλάδους, βλαστάνω (ὡς τὸ φαίνω), εἴς ἔτος ἄλλο φύοντι Μόσχος 3. 108· δρύες.. φύουσι Θεόκρ. 7. 75, πρβλ. 4. 24 — οὕτω δὲ καὶ τὸ μοναδικὸν παρ' Ὁμ. χωρίον δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ, ἄνδρῶν γενεὴ ἡ μὲν φύει ἡ δ' ἀπολήγει, ἡ μία γενεὰ παράγει βλαστούς, ἡ δὲ ἄλλη παύεται ἀπὸ τοῦ νὰ βλαστάνῃ (ἐν ᾧ ἡ μεταβατ. σύνταξις ἀπαντᾷ ἐν τῷ προηγουμένῳ στίχῳ, φύλλα.. ὕλη φύει), Ἰλ. Ζ. 149 — ἀλλὰ παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ 94, ἐν στήθεσσι φυίει, φαίνεται μᾶλλον ἀμεταβ., = ἀναπτύσσεται, ἀναφαίνεται οὕτω τὸ ἔκφυιν παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Δευτ. ΚΘ', 18), πρβλ. Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. ιβ', 15.

B. Παθ., μετὰ τῶν ἀμεταβ. χρόνων τοῦ ἐνεργ., δηλ. ἀόρ. β', πρκμ. καὶ ὑπερσ., φύομαι, φυτρώνω, αὐξάνομαι, ἀναπτύσσομαι, μεγαλώνω, ἔρχομαι εἰς τὸ εἶναι, μάλιστα ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων, θάμνος ἔφυ ἐλαίης Ὀδ. Ψ 190, πρβλ. Ε. 481· παντοῖαι πρασιαὶ πεφύασιν Η. 128· τά γ' ἄσπαρτα φύονται Ι 109, πρβλ. Ἰλ. Δ. 483, Ξ. 288, Φ. 352· φύεται αὐτόματα ῥόδα Ἡρόδ. 8. 138, πρβλ. 1. 193· ὑπὸ φηγῷ πεφυκυίῃ, ἥτις εἶχεν ἀναφυῆ ἐκεῖ, ὁ αὐτ. 2. 56· οὕτω, δένδρα πεφυκότα Ξεν. Κύρου Παιδ. 4. 3, 5· τὰ φυόμενα καὶ τὰ γιγνόμενα Πλάτ. Κρατ. 410D, πρβλ. Φαίδων. 110D· — οὕτω, τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαιδεκάδωρα πεφύκειν, ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὁποίου εἶχον φυτρώσῃ κέρατα δεκαέξ παλαμῶν, Ἰλ. Δ. 109, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 108, 3. 133· φύονται πολιαὶ Πινδ. Ο. 4. 39· κεφαλαὶ πεφυκυῖαι θριξί, κατακεκαλυμμέναι ὑπὸ τριχῶν, Διόδ. 2. 50· πέφυκε λίθος ἐν αὐτῇ, παράγεται, Ξεν. Πόροι 1, 4· μεταφ., νόσημα φυόμενον, πόλις φυομένη Πλάτ. Πολιτ. 564B, Νόμ. 757D· ὁ σπέρμα παρασχὼν, οὗτος τῶν φύντων αἴτιος, τῶν πραγμάτων τὰ ὁποῖα ἐφύτρωσαν (ὁ Δινδόρφ. παρκλείκει τὴν λέξιν κακῶν, ἑπόμενος τοῖς Ἀντιγράφοις), Δημ. 280 28· — ὁ αὐτός, 231. 14, ἔχει καὶ τὴν περίεργον φράσιν, κατὰ πάντων ἐφύετο, ηὐξάνετο, ἐγίνετο μέγας διὰ τῆς καταπιέσεως πάντων. — Ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης ὁ ἀόρ. β' εἶναι σπάνιος, ἴδε ἀνωτ.· ἀλλ' εἶναι συχνὸς ἐν τῇ φράσει ἐν δ' ἄρα οἱ φῦ χερσὶ (ἴδε ἐν λέξει **ἐμφύω**), πρβλ. Ὀδ. Κ. 397. **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, γίγνομαι, γεννῶμαι, συνηθέστατα ἐν τῷ ἀόρ. β' καὶ πρκμ., ὁ λωφήσων οὐ πέφυκε πω Αἰσχύλ. Πρ. 27· τίς ἂν εὐξαίτο βροτῶν ἀσινεῖ δαίμονι φῦναι ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1342· μὴ φῦναι νικᾷ, τὸ νὰ μὴ ἔχῃ γεννηθῇ τις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φαίνεται καλλίτερον, Σοφ. Οἰδ. ἐν Κολ. 1225· γονῇ πεφυκὼς γεραιτέρᾳ αὐτόθι 1294· οὐχ ὑπὸ θυσιῶν οὐδ' ὑπὸ εὐχῶν φύς Πλάτ. Πολ. 461A, πρβλ. Πολιτικ. 272A· φύς τε καὶ τραφεὶς ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 396C· μήπω φῦναι μηδὲ γενέσθαι Ξεν. Κύρου Παιδ. 5. 1, 6, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 197A·—συντεταγμένον μετὰ γεν., φῦναι ἢ πεφυκέναι τινός, γεννηθῆναι ἢ κατάγεσθαι ἔκ τινος, Αἰσχύλ. Θήβ. 1031, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1379, κλπ., οὕτω, φ. ἀπό τινος Πινδ. Ἀποσπ. 33, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1359, Ἀντιγ. 562· ἀπ' εὐγενοῦς ῥίζης Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 610· ἀπὸ δρυὸς Πλάτ. Ἀπολ. 34D, κλπ.· φ. ἔκ τινος Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 458, Εὐρ. Ἡρακλ. 325, Πλάτ., κλπ.· ἐκ χώρας τινὸς Ἰσοκρ. 45C, κλπ. οἱ μετ' ἐκείνου φύντες, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ ἐξ ἐκείνου γεγονότες, Ἰσαῖος 72. 11, πρβλ. Πλάτ. Συμπ.· ἐκ θεῶν γεγονότι . . διὰ βασιλέων πεφυκότι Ξεν. Κύρου Παιδ. 7. 2, 24. **II.** ὁ πρκμ. καὶ ἐνίοτε ὁ ἀόρ. β' λαμβάνουσι σημασίαν ἐνεστ., εἰμαι ἐκ φύσεως τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, ἔχω ἐκ φύσεως τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον σχῆμα, καὶ ἁπλῶς εἰμί· πέφυκε κακός, σοφός, κλπ. Σοφ. Φιλ. 558, 1244, κλπ.· ἔφυν ἀμήχανος ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιγ. 79· φύντ' ἀρετᾷ τὸν γεννηθέντα πρὸς ἀρετὴν δηλ. τὸν φύσει γενναῖον καὶ ἀνδρεῖον, Πινδ. Ο. 10 (11). 24· πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1331, Πλάτ. Γοργ. 479D, κλπ.· πιστὸς φύεσθαι Ξεν. Κύρου Παιδ. 8. 7, 13· εὐχροώτεροι ὀρῶντο ἢ πεφύκασι Ξεν. Κύρου Παιδ. 8. 1, 41, πρβλ. Οἰκ. 10, 2· τἆλλα ἕκαστος ἡμῶν, ὅπως ἔτυχε, πέφυκεν Δημ. 982 ἐν τέλει·—οὕτω καὶ μετ' ἐπιρρ., ἱκανῶς πεφυκότες, ἔχοντες φυσικὴν ἱκανότητα, Ἀντιφῶν 115. 3· δυσκόλως πεφ. Ἰσοκρ. 910B· οὕτως πεφ. Ξεν. Ἑλλ. 7. 1. 7· ὡσαύτως, οἱ καλῶς πεφυκότες Σοφ. Ἠλ. 989, πρβλ. Λυσί. 192. 22· οἱ βέλτιστα φύντες Πλάτ. Πολ. 341C·—ἀκολούθως ἁπλῶς, εἶμαι ποιός τις, φῦναι ἄγγελον Αἰσχύλ. Πρ. 969· ἔφυς μήτηρ θεῶν ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 157· γυναῖκε. . ἔφυμεν Σοφ. Ἀντιγ. 62· Ἅιδης ὁ παύσων ἔφυ αὐτόθι 572· οὕτω μετὰ μετοχ. νικᾶν .. χρήζων ἔφυν Σοφ. Φιλ. 1052· πρέπων ἔφυς . . φωνεῖν ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Τύρ. 9, πρβλ. 587· ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ Εὐρ. Φοίν. 469, πρβλ. Ξεν. Συμπ. 4, 54, Ἰσοκρ. 50C, 229C, **2)** μετ' ἀπαρ., εἶμαι ἐκ φύσεως κατάλληλος ἢ ἔχω φύσει διάθεσιν, ἢ κλίσιν, ἢ τὴν ἱκανότητα νὰ.., τὰ δεύτερα πέφυκε κρατεῖν Πινδ. Ἀποσπ. 249 καὶ παρ' Ἀττ., πολλῷ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς ἢ σαυτὸν Αἰσχύλ. Πρ. 335· ἔφην γὰρ οὐδὲν ἐκ κακῆς πράσσειν τέχνης Σοφ. Φιλ. 88, πρβλ. Ἀντ. 688· φύσει μὴ πεφυκότα τοιαῦτα φωνεῖν ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 80· πεφύκασι δ' ἅπαντες . . ἁμαρτάνειν Θουκ. 3. 45, πρβλ. 2. 64., 3. 39., 4. 61, Ξεν. Κύρου Παιδ. 5. 1, 10. **3)** μετὰ προθ., πεφ. ἐπί τινι, ὡς τὸ φῦναι ἐπὶ δακρύοις, εἶμαι φύσει ἐπιρρεπὴς εἰς δάκρυα, Εὐρ. Μήδ. 928· ἔρως γὰρ ἀργόν, κἀπὶ τοῖς ἀργοῖς ἔφυ, ἔχει ῥοπὴν εἰς τὴν ἀργίαν (ἢ εὑρίσκεται παρὰ τοῖς ἀργοῖς ἢ δκνηροῖς.), ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 324· ὡσαύτως, ἐπί τι, Πλάτ. Πολ. 507E· εἴς τι αὐτόθι 433A, Αἰσχίνης 72. 24· ἀλλὰ συνηθέστατα, πρός τι, πεφ. πρὸς τὸ ἀληθὲς Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 11· εὖ πεφυκὼς πρὸς ἀρετὴν Ξεν. Ἀπομν. 4. 1, 2· πρὸς πόλεμον μᾶλλον . . ἢ πρὸς εἰρήνην Πλάτ. Πολ. 547E· κάλλιστα φ. πρός τι Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 3 κλπ.· ὡσαύτως, πρός τινι ὁ αὐτ. ἐν Ἀθην. Πολ. 2, 19 (εἰ ἡ γραφὴ ἀληθής, πρβλ. Πολύβ. 9. 29, 10)· ὡσαύτως, εὖ πεφ. κατά τι Δημ. 982. 21·—ἀπρόσ., πέφυκε γενέσθαι Schäf Ἰουλ. σ. ix. **4)** «πίπτω» εἴς τινα ἐκ φύσεως, εἶμαι ὁ φυσικὸς κληρονόμος τινος, πᾶσι θνατοῖς ἔφυ μόρος Σοφ. Ἠλ. 860· χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 440· ἐφύετο κοινὸς πᾶσι κίνδυνος Δημ. 1394. 8· πρβλ. Ξεν. Κύρου Παιδ. 4. 3, 19. **5)** ἀπρόσ., εἶναι φυσικόν, φυσικῶς συμβαίνει, μετ' ἀπαρ., Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 2, 7. . 4. 12, 3. **β)** ἀπολ., ὡς πέφυκε, ὡς εἶναι φυσικόν, Ξεν. Κυνηγ. 6, 15, κ. ἀλλ.· ἢ πέφυκε Πλάτ. Τίμ. 81E·—ἀλλὰ τοῦτο ἐκφέρεται καὶ προσωπικῶς, τοῖς ἁπλῶς, ὡς πεφύκασι, βαδίζουσι Δημ. 1122. 17. **6)** ἀπολ. ὡσαύτως συχν. κατὰ μετοχ., τὰ φύσει πεφυκότα, φυσικὰ προϊόντα, Λυσίας 193. 21, πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 383A, 389C· ἄνθρωπος πεφυκώς, ὁ ἄνθρωπος ὡς εἶναι ἐκ φύσεως, Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 1, 3· τὰ φύντα Δημ. 280 ἐν τέλει.

φῷ, συντετμημένη δοτ. τοῦ φῶς, Εὐρ. παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 803· πρβλ. Valck Diatr. 140B.

φώγανον, τό, = φρύγετρον, «κατὰ τοὺς πολλοὺς» Πολυδ. 1', 109.

φώγω, προστ. φῶγε Ἐπίχαρμ. 102 Ahr.· φώζω Στράττις ἐν Ἀδήλ. 6, πρβλ. Ἱππ. 361. 3· καὶ φωγνύω (οὕτως ὁ Valck ἀντὶ φωγύνω) Σουίδ.· ἀπαρ. φωγνύναι Εὐστ. 962. 50, Ἐτυμ. Μέγ.· Παθ., γ' ἐνικ. φώγνυται Διοσκ. 1. 80·—ἀόρ. ἔφωξα Ἱππ. 639. 40·—Παθ., ἀόρ. ἐφώχθην Διοσκ. 2. 119, πρβλ. 112·—πρκμ πέφωγμαι Φερεκρ. ἐν «Κοριαννοῖ» 2· πέφωσμαι Ἱππ. 887, 1229H, Ἀθήν. 647C. Ὡς τὸ φρύγω, «ξεροψήνω», Τουρκ. «καβουρδίζω», ξηραίνω εἰς τὸ πῦρ ἢ εἰς τὸν ἥλιον, ἴδε ἀνωτ.· Ἰσχάδες πεφωγμέναι (διάφορ. γραφ. πεφρυγμέναι) Φερεκρ. ἔνθ' ἀνωτ., ἴδε Meineke ἐν τόπῳ, κτλ. Ἐντεῦθεν παράγονται αἱ λέξεις,

φώγανον φωκ-τός· πρβλ. Λατιν. foc-us, Ἀρχ. Σκανδ. bak-a Ἀρχ. Γερμ. bakh-u (bake), κλπ.)

φωίς, ίδος, ἡ, συνηρ. φῷς, φωτός, ἀλλ' εὕρηται μόνον ἐν τῷ πληθ. φωίδες, φῶδες, (ὅπερ ἠμαρτημένως φέρεται φοῖδες ἐν Ἀριστ. Προβλ. 38. 7), γεν φώδων (Ἀρχάδ. 134. 17)·—φλύκταινα ἢ οἴδημα ἐπὶ τοῦ δέρματος γενομένου ἕνεκα καύματος, «φοῦσκα», Ἱππῶν. αξ' 56, Ἀριστοφ Πλ. 535, Ἀποσπ. 124· ἴδε Foës Oec. Hipp.

Φώκαια, ἡ, πόλις ἐν Ἰωνίᾳ, Τμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 35, Ἡρόδ. 1. 80, κτλ.· — ἐντεῦθεν **Φωκαιεύς**, Ἀττ. **Φωκαεύς**, ὁ, ὁ κάτοικος, Ἡρόδ. 1. 163, Θουκ. 1. 13, κλπ.· στατῆρες Φωκαεῖς, ἢ **Φωκαΐται**, ἴδε ἐν λ. στατήρ· — θηλ. **Φωκαιεύς**, ίδος, γυνὴ ἐκ Φωκαίας, Στέφ. Βυζ.·—**Φωκαῆθεν**, Ἐπίρρ., ἐκ Φωκαίας, Λουκ. Λεξιφ. 7.

φώκαινα, ἡ, ἰχθύς τις ἐκ τῶν κητοειδῶν, εἶδος φώκης, «φώκαιναι, τρισυλλάβως· τὰς γὰρ φωκαίνας (Γαλλ. marsouin) Ἀριστοτέλης περὶ Ζώων Ἱστ. Ϛ', 11 καὶ η', 15) συγκαταλέγει ταῖς φαλαίναις καὶ τοῖς δελφῖσι» Κοραῆς εἰς Ξενοκρ. σ. 108, κτλ., Delphinus phocaena, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 12, 2, 8 13, 7.

Φωκ-άρχης, ου, ὁ, ἄρχων τις ἐν Φωκίδι, Συλλ. Ἐπιγραφῶν 1738.

Φωκεύς, έως, ὁ, κάτοικος Φωκίδος, Ἰλ. Β. 517 (ἐν τῇ Ἐπικ. γεν. πληθ. **Φωκήων**), κ. ἀλλ.· ὀνομ. πληθ. **Φωκέες** Ἡρόδοτ. 1. 146, **Φωκεῖς** Θουκ. 1. 107, **Φωκῆς** Σοφ. Ἠλ. 1107, 1442, γεν. **Φωκέων** Αἰσχύλ. Πέρσ. 485, κλπ. **II. Φωκίς** (ἐξυπακ. γῆ), ἡ, χώρα ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου πρὸς δυσμὰς τῆς Βοιωτίας, Ξεν., κλπ.· ὡς ἐπίθετ., Φωκικὴ, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 733, χθὼν Φ. Εὐρ. Ἰφ ἐν Αὐλ. 261· ὁδὸς ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 38· γλῶσσα Αἰσχύλ. Χο. 564. **III.** Ἐπίθ. **Φωκικός**, ἡ, **όν**, Δημ. 20. 4, κλπ.

φώκη, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ «φώκια», πιθανῶς, Phoca monachus (ἐπειδὴ τοῦτο τὸ εἶδος εἶναι σύνηθες ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ), φ. νέποδες (ἴδε τὴν λέξ.), Ὀδ. Δ. 404 ζατρεφέες αὐτόθι 451· παροιμιώδης κατέστη ἡ ὁσμὴ αὐτῶν, πρβλ. Ὀδ. Δ. 406 πρὸς Ἀριστοφ. Σφ. 1035, Εἰρ. 742· ἐσθῆτι χρᾶσθαι φωκέων δέρμασι Ἡρόδ. 1. 202.

φωκίς, ίδος, ἡ, εἶδος ἀπίου, ἀπιδίου, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ 2. 15, 2 «Ἀντιφῶν δ' ἐν τῷ περὶ γεωργικῶν φωκίδας φησὶν εἶδος ἀπίων εἶναι» Ἀθήν. 650E.

φωκίων, ονος, ὁ, ἄγνωστόν τε πτηνόν, «φωκίων· ὄρνις ποιός» Ἡσύχ.

φῶκος, ὁ, = φώκαινα, «φῶκος· κῆτος θαλάσσιον ὅμοιον δελφῖνι» Ἡσύχ.

φωκτός, ἡ, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ φώγω, πεφρυγμένος, Νικ. παρ' Ἀθην. 126C· φῶκται, αἱ, ὡς οὐσιαστικ. ἐν Λουκιαν. Λεξιφ. 3.

φωλάζω, = ἐμφωλεύω, Ἡσύχ., πρβλ. τὸ κοινολεκτούμενον «φωλιάζω» Ἡσύχ.

φωλάς, άδος, ἡ, = φωλεύουσα, διαμένουσα ἐν φωλεᾷ ἢ ὀπῇ, Ἀνθ. Παλατ. 9. 233, 251, κλπ.· ἐπὶ τῆς ἄρκτου διαμενούσης ἐν νάρκῃ ἐντὸς τοῦ σπηλαίου αὐτῆς, Θεόκρ. 1. 115· μεταφ. ἐπὶ πόρνης, φωλάδα παρθενικὴν Ἀνθ. Παλατ. 11. 34· ἀγκύρας φωλάδας, ἐπὶ ἀγκυρῶν κεχωσμένων ἐντὸς τῆς ἄμμου, αὐτόθι 10. 2.

2) ὡς οὐσιαστ., θαλάσσιόν τι ζῷον ἐκ τοῦ εἴδους τῶν μαλακίων, ὃ ἀνοίγει ἀπὰς ἐν λίθοις, Lithodomus κατὰ Cuvier, Ἀθήν. 88A, Ἡσύχ. **II.** πλήρης ὀπῶν ἢ φωλεῶν, πέτρη, ὕλη Νόνν.· ἔκθορε φωλάδος κοίτης, ἐπὶ λέοντος, Βαβρ. 82. 3. **III.** = φωλεία, Σουίδ.

φωλεά, ἡ, = φωλεός, Ἀριστ. περὶ Θαυμ. 73, Σουίδ., κλπ.

φωλεία, ἡ, φωλεύειν ἐν κατασάσει νάρκης, ἡ χειμερινὴ νάρκη τῶν ἄρκτων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 13, 14, Αἰλιαν. περὶ Ζώων 6. 3 (ἐν Θεορρ. Ἀποσπ. 4, 63, **φωλάσις**)· — ἡ πάχυνσις αὐτῶν κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον λογίζεται ὡς νόσος, Αἰλ. π. Ζώων 6. 3, Πλούτ. 2. 971D (ἔνθα κοινῶς φέρεται φωλίαν). **2)** ἐπὶ ἰχθύων, Θεοφρ. Ἀποσπ. 171. 7. **3)** ἐπὶ κοχλιῶν, αὐτόθι 176.

φωλεός, ὁ, μετὰ ἑτερογενοῦς πληθ. **φωλεά**, Νικ. παρ' Ἀθην. 92D, Ἐπικ. δοτ. **φωλειοῖς**, ὁ αὐτ. ἐν Θηρ. 69 — ὀπή, σπήλαιον, κατοικία ζῴου, μάλιστα δὲ σπήλαιον χρησιμεῦον ὡς κατοικία τῆς ἄρκτου, ἐν ᾧ διαμένει ἐν νάρκῃ κατὰ τὸν χειμῶνα, Πυθαγ. παρὰ Πλουτ. 2. 169E· ἐπὶ λεόντων, Βαβρ. 106. 3· ἐπὶ τῆς φωλεᾶς τοῦ ποντικοῦ, Πυθαγ. 108. 2· τῶν μαλακίων ἐν τῇ θαλάσσῃ, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 28· τῶν ὄφεων, Λουκ. Φιλοψ. 11· τῶν ἀλωπέκων, Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. η', 20, κατὰ Λουκ. Θ', 58· τῶν Τρωγλοδυτῶν, Στράβ. 506· πρβλ. Λουκ. περὶ Ἀληθοῦς Ἱστ. 1. 37, κλπ.· — πρβλ. Wyttenb. εἰς Πλούτ. ἔνθ' ἀνωτ. καὶ ἴδε **φωλάς, φωλεύω.** **II** Ἰων. λέξ. σημαίνουσα διδασκαλεῖον, Ἡσύχ. — Παρὰ Βυζ. ὡσαύτως **φώλευμα**, τό.

φωλευσις, εως, ἡ, = φωλεία, Αἰλ. περὶ Ζώων 16. 15.

φωλευτέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ φωλεύω, δεῖ φωλεύειν, Εὐνάπ. 54.

φωλεύω, διαμένω ἐν τῇ φωλεᾷ μου, ἐπὶ σαυρῶν, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 11, 11· ἐπὶ ἄρκτων, αὐτόθι 8. 30, 2· ἐπὶ ἀκανθοχοί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρων, αὐτόθι· ἐπὶ ἰχθύων τινῶν, αὐτόθι 5. 15, 7· ἐπὶ σφηκῶν καὶ ἀγριομελισσῶν, αὐτόθι 9. 41, 4 καὶ 42, 4· ἐπὶ κανθάρων (ἐν τῇ κόπρῳ), αὐτόθι 5. 19, 18· ἐπὶ φυτῶν τινων, αὐτόθι 5. 9, 3· κ. ἀλλ.· ἐπὶ ὄφεων, κνώδαλα φωλεύοντα Θεόκρ 24. 83, πρβλ. Νικ. Θηρ. 394 ἐπὶ τοῦ λέοντος, Βαβρ. 93. 5· καθόλου, διαμένω κεκρυμμένος, Ἀρ ατ. Ἀποσπ. 38, Ἀρετ. περὶ Αἴτ. Χρον. Παθ. 1. 8· πρβλ. φωλάς

φωλέω, = φωλεύω, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 8. 13, 14, 1., 8. 15—17.

φωλεώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς φωλεόν, Πλουτ 2. 418Α.

φωλητήρ, ῆρος, ὁ, τὸ ἐν τῷ αὐτῷ καθιζόμενος ἀεί· Ἡσύχ — **φωλητήριον**, τό, τόπος μυστικῆς συναθροίσεως, εἰδίως δὲ τοὺς τῶν θιασωτῶν οἴκους φωλητήρια ὠνόμαζον· Πολυδ. ζ', 8, Ἡσύχ.

φωλία, ἡ, ἴδε ἐν λ. φωλεία.

φωλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ φωλεύς, φωλιὰ ἀλώπεκος, ἡ ὀπὴ ἐν ᾗ διαμένει, Παυσ. 4. 18, 7.

φωλίς, ίδος, ἡ, εἶδος ἰχθύος, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 15, Σουΐδ.

φῶν, μετοχ. γέν. ἀρσ. χρόνου ἐνεστ. τοῦ ῥήμ. φημί, Θ. Στουδ. σ. 924, ἔκδ. Μί.—Ὅτι μὲν παλαιοὶ γραμματικοὶ παρεδέχοντο φῶν ῥῆμα σημαῖνον λέγω, σημειοῦται ἐν τῷ Θησ. Στεφ.· παράδειγμα ὅμως χρήσεως αὐτοῦ ἀληθοῦς ἐν συγγραφεῖ δὲν παρετέθη, καὶ ἴσως τῇ ἀληθείᾳ οὐδ' εὑρίσκεται ἄλλο παρὰ τοῦτο τοῦ Στουδίτου, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

φωνάεις, ἴδε ἐν λ. φωνήεις.

φωνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ φωνή, «γόγγρων τε λευκῶν πᾶσι τοῖς κολλώδεσι βόχθιζε· τούτοις γὰρ τρέφεται τὸ πνεῦμα καὶ τὸ φωνάριον ἡμῶν περίσαρκον γίνεται» Κλέαρχος ἐν «Κιθαρῳδῷ» 2, Ἀνθ. Παλατ. 5. 132.

φωνασκέω, ἀσκῶ τὴν φωνήν μου, γυμνάζομαι εἰς τὸ ᾄδειν ἢ εἰς ἀπαγγελίαν, Πλάτ. Νόμ. 665Ε, Δημ. 328. 11., 421. 21., 449. 14· οἱ φωνασκοῦντες ζωθὲν τε καὶ νήσταις ὄντες τὰς μελέτας ποιοῦνται Ἀριστ. Προβλ. 11. 22· — Μέσ., Πλούτ. 2. 349Α.

φωνασκητής, οῦ, ὁ, = φωνασκός, Γλωσσ.

φωνασκία, ἡ, ἄσκησις τῆς φωνῆς, ἄσκησις εἰς ἀπαγγελίαν, Δημ 319, 9, Θεαρρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 9, 2.

φωνασκικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἄσκησιν τῆς φωνῆς, φωνασκικὸν ὄργανον δηλ. ᾧ τοὺς φθόγγους ἀναβιβάζουσιν Πλουτ. Τιβέρ. Γράκχ. 2. Ἐπίρρ. -κῶς, Ἀρριαν. Ἐπίκτ 1. 4. 20.

φων-ασκός, ὁ, ὁ ἀσκῶν τὴν φωνήν, διδάσκαλος τῆς ᾠδικῆς ἢ τῆς ἀπαγγελίας, Συλλ. Ἐπιγρ. 3208, Ἀρριαν. Ἐπίκτ. 1. 4, 20· Λατ. phonascus, Sueton. August. 84, Quintil 11. 3, 19.

φωναστικοί(;) στίχοι, vocales versus, Diom. ἐν Gram. Lat. ed. Keil I, σ. 498, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

φωνέω, (φωνή). Ἐκπέμπω φωνὴν ἢ ἦχον· **1)** κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπων, ἁπλῶς μεγαλοφώνως, ἢ καθαρῶς, λαλῶ, φωνάζω, ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέδη Ἰλ. Ζ. 116, πρβλ. Λ. 531, κτλ.· ἔπος φάτο φώνησέν τε Ὀδ. Δ. 370 φωνήσας προσέφη Ἰλ. Ξ. 41, ἴδε κατωτ. Ι· — προστιθεμένων τῶν λέξεων ἃς φωνεῖ τις, φώνασε δ', εὖδεις βασιλεῦ Πινδ. Ο. 13. 94· χρυσοῖς δὲ φωνεῖ γράμμασιν, 'πρήσω πόλιν' Αἰσχύλ. Θήβ. 434, πρβλ. Ἀγ. 1331· — μετὰ συναισθ., αἰτ., θεᾶς ὅπα φωνησάσης Ὀδ. Ω. 535, πρβλ. Ἰλ. Β. 182, Κ. 512· οὕτω, βεκὸς ἐφώνεον, ἐφώναζον βεκός, Ἡρόδ. 2. 2· φάτιν φ. Σοφ. Ἠλ. 329· οὕτω μετὰ οὐδ. ἐπιθ., μέγιστα φωνέειν Ἡρόδ. 4. 141., 7. 117· ὀρθιον φ. Πινδ. Ν. 10. 142· ἄλλο τι φ. Αἰσχύλ. Πρ. 1063· τάδε φ. ὁ αὐτ. ἐν Χο. 314· μέγα φ. ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 936, Σοφ Φιλ. 547· ἄπυστα (ἴδε ἐν λ. ἄπυστος) φ. ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Κολ. 490· ὅσια φ. ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 662, πρβλ. 1225· εὔφημα ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 362, 591, Εὐρ Ἰφ. ἐν Αὐλ. 687, κτλ.· — ἀπολ., κράζω ἰσχυρῶς, μεγαλοφώνως, φωνάζω, οἷον ἐν χαρᾷ, Σοφ. Τραχ. 202· ᾄδω, Θεόκρ. 16. 44.—Παθ., τὰ φωνηθέντα Πλάτ. Σοφ. 262C, Τίμ. 72Α, πρβλ. Λογγῖν. 39. **2)** ἐπὶ ζώων, κράζω, Ἀριστ. περὶ Ζῴων Ἱστ. 6. 28, 2, 8. 3, 9· [τὰ σελάχη] φωνεῖν οὐκ ὀρθῶς ἔχει φάναι, ψοφεῖν δὲ αὐτόθι 4. 9, 7· οὕτω παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ ἐν τῇ Καιν. Διαθ. ἐπὶ τοῦ ἀλέκτορος, Εὐαγγ. Ματθ. κς', 34, κ. ἀλλ. **3)** ἐπὶ μουσικοῦ ὀργάνου, ἠχῶ, παίζω, Εὐρ. Ὀρ. 146· ὡσαύτως ἐπὶ ἤχων, ἡδὺ φωνεῖν, ἠχεῖν ἡδέως, Πλούτ. 2. 1021Β, πρβλ. 902Β· ἀλλά, βροντὰς δὲ ἀμφιλέξει τις μὴ φωνεῖν.. ..; ὅτε δὲν ἔχουσι φωνήν, ὅτι δὲν ἐκπέμπουσι φωνὴν σημαίνουσάν τι; Ξεν. Ἀπολ. 12.

4) τὰ φωνοῦντα, τὰ φωνήεντα, Εὐρ. Ἀποσπ. 582.

ΙΙ. μετ' αἰτ. προσ., καὶ μὴν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα Ἰλ. Α. 201, Β. 7, πρβλ. Δ. 281, Ο. 145, κτλ.· ἀλλ' ἐν τοῖς τοιούτοις χωρίοις ἡ αἰτ. δυνατὸν νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸ προσηύδα, καὶ ἴσως οὕτω μᾶλλον πρέπει νὰ λαμβάνηται· ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτ., κράζω, φωνάζω πρός τινα, Ζεῦ ἄνα, σοὶ φωνῶ Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1485, πρβλ. Οἰδ. Τύρ. 1122· ἔρποντι φωνεῖς ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 543. **2)** καλῶ κατ' ὄνομα, καλῶ, Αἴαντα φωνῶ αὐτόθι 73, πρβλ. Φιλ. 229, Εὐαγγέλ. κ. Ματθ. κζ', 47, κλπ. — ὡσαύτως, καλῶ διά τινος ὀνόματος, ὑμεῖς φωνεῖτέ με ὁ διδάσκαλος Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιγ', 13·—ἐν τῷ παθ., καλοῦμαι, ὀνομάζεμαι, ὅθεν τὰ ἀρχαῖα ἐκπώματα κισσύβια φωνέεται Νίκανδρ. ὁ Κολοφώνιος παρ' Ἀθην. 477Β. **3)** φωνῶ τινα, μετ' ἀπαρ., παρεγγέλλω, διατάσσω, σὲ φωνῶ μὴ.. συγκομίζειν Σοφ. Αἴ. 1048, ἔνθα ἴδε Schäf. **ΙΙΙ.** μετ' αἰτ. πράγμ., κάμνω λόγον περί τινος, προσβολὰς Ἐρινύων Αἰσχύλ. Χο. 283· ὁδοῦ τέλος.. οἷον οὐδὲ φωνῆσαί τινι ἔξεσθ', οὐδὲ νὰ εἴπῃ τις εἴς τινα, Σοφ Οἰδ. Κολ. 1402· φωνεῖν τὸ Ἐπιχάρμειον, λέγειν, μνημονεύειν, Πλάτ. Ἀξίοχ. 366C.

φωνή, ἡ· ἴδε ἐν λ. φάω·—ὡς καὶ νῦν, φωνή, κυρίως ὁ ἦχος ὁ διὰ τοῦ λάρυγγος παραγόμενος, φωνὴ εἴτε τῶν ἀνθρώπων εἴτε ἄλλου τινὸς ζῴου ἔχοντος πνεύμονας καὶ λάρυγγα, (ἡ φωνὴ ψόφος τίς ἐστιν ἐμψύχου Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 2. 8, 14, πρβλ. 18, περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 4. 9, 1, περὶ Ζῴων Μορ. 3. 3, 5)· ἐνίοτε ἀντίκειται τῷ φθόγγος (ἴδε φθόγγος ΙΙ.). **2)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀνθρώπων (πρβλ. διάλεκτος ΙΙ. 1), φωνή, Λατ. vox, πρῶτον παρ' Ὁμ. φ., ἄρρηκτος Ἰλ. Β. 490· ἀτιρέα φ. Ρ. 555· φωνὴ δὲ οἱ αἰθὶρ' ἵκανεν, περὶ τῆς πολεμικῆς κραυγῆς τοῦ Αἴαντος, Ο. 686· ἐπὶ τῆς πολεμικῆς κραυγῆς πολλῶν ἀνθρώπων, ὅσση ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔπλετο φωνὴ ἔεινόν ἀϋσάντων Ξ. 400· φ. ἀνθρωπηίη Ἡρόδ. 2. 55· ἡ φ. τῶν γυναικῶν ὁ αὐτ. 4. 114· αἱ φωναί, ὁ θόρυβος τῶν ἀγοραίων, Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 2, 3· κλπ.· ὁ τόνος τῆς φ. Ξεν. Κυνηγ. 6, 20, πρβλ. Δημ. 319. 12, Αἰσχίνης 83· ἐν τέλει αἱ διάφοροι παραλλαγαὶ αὐτῆς ἤτις διακρίνεται ὡς ὀξεῖα, βαρεῖα, τραχεῖα, Πλάτ. Τίμ. 67Α φ. μαλακή Ἀριστ. Νεφ. 979· μιαρά, ἀναιδὴς Ἱππεῖς 218, 678· —μετὰ ῥημάτων, φωνὴν ῥηγνύναι, ὡς τὸ τοῦ Οὐεργιλίου rumpere vocem, Ἡρόδ. 1. 85, Ἀριστοφ. Νεφ. 357· φ. εἶναι, vocem edere, Ἡρόδ. 2. 2., 4. 23, Πλάτ., κλπ· ἀφιέναι Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1295· προΐεσθαι Αἰσχίνης 31. 20· ἀρθροῦν Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 12· διαρθροῦσθαι Πλάτ. Πρωτ. 322Δ· ἐντείνεσθαι Αἰσχίνης 49. 15· ἐπαίρειν Δημ. 449. 14·—φωνῇ, μὲ τὴν φωνήν του, μεγαλοφώνως, Ἰλ. Γ. 161, Πινδ. Π. 9, 49, Αὐσίας 107, 38· μιᾷ φ., μὲ μίαν φωνήν, ὁμοφώνως, Λουκ. Νιγρ. 14· πληθ., αἱ φωναί, αἱ παραλλαγαί, οἱ τόνοι τῆς φωνῆς, Πλάτ. Γοργ. 474Ε· σχήματα καὶ φωναῖς Ἀριστ. Ρητ. 2. 8, 14· — παροιμ., φωνὴ ὁρᾶν, ἐπὶ τυφλοῦ (πρβλ. φαεσίζω), Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 137· πᾶσαν, τὸ λεγόμενον, φ. εἶναι, δηλ. ποιεῖσθαι χρῆσιν παντὸς μέσου, Πλάτ. Νόμ. 890D, πρβλ. Εὐθύδ. 293Α· οὕτω, πᾶσας ἀφιέναι φωνὰς ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 475Δ, Δημ. 293. 12, πρβλ. Εὐρ. Ἐκ. 341.

3) ὡσαύτως ἡ φωνὴ ἢ κραυγὴ τῶν ζώων, οἷον χοίρων, κυνῶν, βοῶν, Ὀδ. Κ. 239, Μ. 86, 396· τῶν ὄνων, Ἡρόδ. 4. 129· τῆς ἀηδόνος, Ὀδ. Τ. 521· ἄνθρωπος πολλὰς φωνὰς ἀφίησι, τὰ δὲ ἄλλα μίαν Ἀριστ. Προβλ. 10. 38· **3)** πᾶσα ἔνορθρος φωνή, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἄναρθρον (ψόφος), φ. κωκυμάτων Σοφ. Ἀντιγ. 1206· ταύτης δὲ (δηλ. τῆς φωνῆς) μέρη τό τε φωνῆεν καὶ τὸ ἡμίφωνον καὶ ἄφωνον Ἀριστ. Ποιητ. 20, 2·—παρὰ μεταγεν. περιωρίσθη ἡ λέξις νὰ σημαίνῃ τὴν φωνὴν ἢ ἦχον τῶν φωνηέντων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν τῶν ἀφώνων, Schäf. εἰς Διονύσιον Ἀλ. περὶ Συνθ. σ. 155, St. IIb. Πλάτ. Θεαίτ. 203Β. Κρατ. 424C, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 4. 9, 1· πρβλ. φωνέω Ι. 4, φωνήεις 3. **4)** ἐπὶ ἤχων παραγομένων ὑπὸ ἀψύχων πραγμάτων, κατὰ τὸ πλεῖστον παρὰ ποιηταῖς, κερκίδος φ. Σοφοκλ. Ἀποσπ. 522· συρίγγων Κύρ. Τροφ. 127· αὐλῶν Μνησίμαχ. ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 56· σπάνιον τοῦτο παρὰ τοῖς δοκίμοις πεζογράφοις, ὀργάνων Πλάτ. Πολ. 397Δ· ἀλλὰ σύνηθες παρὰ τοῖς Ἑβδ., ἡ φ. τῆς σάλπιγγος Ἑβδ. (Ἔξοδ. Κ'), 18· βροντῆς, ὑδάτων, κλπ. **ΙΙ.** ἡ δύναμις τοῦ λαλεῖν, λόγος, Λατ. sermo, εἰ φωνὴν λάβοι Σοφ Ἠλ. 548· παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφώνητοις τινὰ ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Κολ. 1283. **2)** γλῶσσα, Λατ. lingua, Ἡρόδ. 4. 114, 117, πρβλ. 2. 55. **3)** εἶδος γλώσσης, διαλέκτος, ἀγνῶτα φ. βάρβαρον Αἰσχύλ. Ἀγ. 1051· φωνὴν ἡσάμεν Παρνησσίδα ὁ αὐτ. ἐν Χο. 563· πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 1397, Θουκ. 6. 5., 7. 57, Ξεν. Κυνηγ. 2, 3, Πλάτ. Ἀπολ. 17Ε· τῶν βαρβάρων πρὶν μαθεῖν τὴν φ. ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 163Β· κατὰ τὴν Ἀττικὴν τὴν παλαιὰν φ. ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 398D, πρβλ. 409Ε. **ΙΙΙ.** φράσις, λόγος, ῥῆσις, τὴν Σιμωνίδου φ. Πλάτ. Πρωτ. 341Β· ἡ τοῦ Σωκράτους φ. Πλούτ. 2. 1061Β, πρβλ. 330F, κλπ.· αἱ σκεπτικαὶ φ. Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 14, κλπ.

ΙV. φήμη, λόγος, Ἑβδ. (Γεν. ΜΕ', 16), Πράξ Ἀποστ. β', 6.

φωνήεις, εσσα, εν, Δωρ. φωνάεις [ᾰ], ἀλλ' ἐν χρήσει οὕτω καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, οἷον Πλουτ., Σέξτ. Ἐμπ., κλπ., Λουβίκ. εἰς Φρύν. 639 συνωρ. ἐν τῷ πληθ. φωνέντα, Πινδ. Ο. 2, 152·—ὁ ἐκπίπτων φωνὴν, παπροικισμένος μὲ λόγον ἢ μὲ τινων, ζῴοισιν ἑοικότα φωνήτσοι Ἡσ. Θεογ. 584· τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾶεν ἔρπει Πινδ. Ι. 4. 68 (3. 58), πρβλ. Σαπφ. 24, Εὐρ. Τρῳ. 440· βέλη (δηλ. ἐπῆ) φωνάντα συνετοῖσι Πινδ. Ο. 2. 152· φ. θέατρα Πλάτ. Νόμ. 700Ε φ. ζῷα, πεπροικισμένα μὲ φωνήν, μὲ λόγον, Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 13· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ζῷα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ψοφητικά, Ἀριστ. περὶ Ζῴων Ἱστ. 1. 1, 29. **2)** ἐπὶ μέλους, τὸ τῇ φωνῇ μόνον φωνηδέν, ἄνευ ὀηλ. μουσικοῦ ὀργάνου, ἢ τὸ «πολυθρύλητον» κατὰ τὸν Σχολ. Πινδ. Ο. 9. 2. **3)** τὰ φωνήεντα (μετὰ τοῦ γράμματα ἢ ἄνευ αὐτοῦ), τὰ καθ' ἑαυτὰ ἀποτελοῦντα φωνήν, τἀ φωνήεντα, ἴδε ἐν λ. ἄφωνος· στοιχεῖα φ. Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 100· πρβλ. φωνὴ I. 3.

φώνημα, τό, ἦχος φωνῆς, φωνή, Σοφ. Αἴ. 16, Φιλ. 1295· ἐπὶ τῆς φωνῆς ἄδοντος, Δίων Κάσσ. 61. 20 **2)** τὸ ἐκφωνηθέν, τὸ λεχθέν, ὡ φίλτατον φώνημα Σοφ. Φιλ. 234· φώνημα ἰὸν πρὸς καιρὸν Οἰδ. Τύρ. 324.

φώνησις, εως, ἡ, τὸ φωνεῖν, ὁμιλία, Πολυδ. Β', 111.

φωνητήριος, α, ον, = **φωνητικός**, φ. ὄργανα, τὰ τῆς φωνῆς ὄργανα, Στράβ. 672· ἀὴρ διὰ τῶν φωνητηρίων εἰς φωνὴν τυπούμενος Πολυδ. Β', 114· φ. ὄργανον Φίλων 1. 28.

φωνητής, οῦ, ὁ, σαφῶς ὁμιλῶν, Ἡσύχ. ἐν λ. ἠπύτα, ἣν ἑρμηνεύει: «φωνητής, βοητής, κήρυξ, μεγαλόφωνος».

φωνητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν φωνήν, Διογέν. Λαέρτ. 7. 110, Πλούτ. 2. 898Ε· τὰ φ. ὄργανα Πολυδ. Β', 115, πρβλ. Γαλην. 2. 690. **II.** ὁ πεπροικισμένος μὲ φωνήν, μὲ λόγον, Κορνοῦτ. 17, ἔνθα ἴδε Ossan.

φωνητός, ή, όν, λεκτός, ἅ τ' οὐ φωνητὰ πρὸς ἄνδρας Ἀνθ. Παλατ. 6. 210.

φωνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ φωνή, Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 57·— οὕτω, **φωνίς**, ίδος, ἡ, Ἀρκάδ. 32.

φωνο-βόλος, ον, ὁ ἐκπέμπων φωνήν, μετὰ γεν., σάλπιγγος Ἡσύχ. ἐν λ. σαλπιγκτής.

φωνο-κτῠπέω, κραυγάζω πρός τινα, ἐν τῷ παθ., θαρυβεῖται καὶ φωνοκτυπεῖται Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 837Α.

φωνολογέω, ἐκβάλλω φωνήν, Βελθ. κ. Χρυσ. στ. 254, ἔκδ. Μαῦρ.

φωνομᾰχέω, φιλονεικῶ, ἐρίζω περὶ λέξεων, λογομαχῶ, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 195.

φωνομᾰχία, ἡ, ἔρις, φιλονεικία περὶ λέξεων, λογομαχία, Πτολεμαῖος.

φωνό-μῑμος, ον, ὁ μιμούμενος τὴν φωνήν, Πτολεμ. Ἡφαιστίων, ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 149. 4.

φῶνος, ον, = μεγαλόφωνος, Σουίδ., τίς ὁ φῶνος, ὦ ῥαψῳδέ; Εὔπολις ἐν «Χρυσῷ γένει» 17, κατὰ διόρθωσιν τοῦ Nauck ἀντὶ τισοφῶν ὦ ῥαψῳδέ, (τί σοφῶνος Ἐνετ.). Ὁ Lobeck. Progr. acad. 1844 σ. 4 διορθοῖ: τίς ὁ σόφος, ὦ ῥαψῳδέ; παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 42, ἴδε Nauck εἰς Ἀριστοφ. Βυζ. σ. 207, πρβλ. Θεογνώστ. Καν. σ. 66·—Συγκρ. **-ότερος**, Στέντορος φωνότερος Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 6, σ. 564.

φώρ, ό, γεν. φωρός, δοτ. πληθ., φωρσὶ Αἰλ. περὶ Ζῴων 9. 45·—κλέπτης, Ἡρόδ. 2. 174, καὶ Ἀττ.· φώρ τινος Πλάτ. Πολ. 334Δ· Ἀργεῖοι φῶρες Ἀριστ. Ἀποσπ. 153· φωρ. ἄνθρωποι Παυσ. 10. 15, 5· ἔγνω δὲ φώρ τε φῶρα καὶ λύκος λύκον, παροιμ. παρ' Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 7. 1, 5.—Ὁ Σώφρων ποιεῖται χρῆσιν τοῦ ὑπερθ. **φώρτατος**, κλεπτίστατος, Ἀποσπ. 28 Ahrens.

II. εἶδος μελίσσης, ἕτερος ὁ φὼρ καλούμενος, μέλας καὶ προγάστωρ Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 9. 40, 20, τρίτος δὲ ὁ φὼρ καλούμενος αὐτόθι 5. 22, 1. **III.** φωρῶν λιμήν, πλησίον τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὀλίγον δυσμικώτερον τοῦ Πειραιῶς, εἰς ὃν κατέφευγον οἱ λαθρεμπόριαν μετερχόμενοι, Δημ. 932. 13, 642. 5, Στράβ. 395 Πιθ. ἐκ τῆς √ΦΕΡ, πρβλ. τὴν φράσιν ἄγειν καὶ φέρειν, ferre et agere, 'convey' the wise i' call (Shaksp., Merry Wives, 1. 3)· πρβλ. Λατ. fur, furis.

φωρᾶ, Ἰων. **φωρῇ**, ἡ, (φώρ) κλοπή, Βίων 9. 6, Νικ. Ἀλεξιφ. 273, καὶ (κατὰ τὸν Ἑρμανν.) Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 136.

II. ἀνακάλυψις, ἀλγεῖν ἐπὶ τῇ φωρᾷ Διογέν. Λαέρτ. 1. 96· μεῖζον τῆς φ. τὸ αὐτὸν ἑαυτοῦ κατεῖπεῖν Ἀχιλλ. Τάτ. 7. 11· φ. γοήτων Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. 213C· ὁ δὲ Ἡσύχ. ἐν λ. **φωρᾶν** ἔχει «φώρην· ἐρευναν», πρβλ. **φωράω**, **αὐτόφωρος**.

φωρᾱτικός, ή, όν, ὁ εἰς ἀνακάλυψιν ἐπιτήδειος, Ἰωσ. Ὑπομνημ. σ. 74.

φωρᾱτός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ ἀνακαλύψῃ, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 183.

φωράω μέλλ. **άσω** [ᾰ]· (φώρ, φωρά)· — ἀναζητῶ κλέπτην ἢ κλοπιμαῖα, ἐρευνῶ οἰκίαν πρὸς ἀνακάλυψιν κλοπιμαίων, φωράσων ἔγωγ' εἰσέρχομαι Ἀριστοφ. Νεφ. 199, πρβλ. Βατρ. 1363 φωρᾶν τι παρά τινι Πλάτ. Νόμ. 954Δ κἑξ. **2)** καθόλου, ἀνακαλύπτω, ἀνευρίσκω, τὰ πλεῖστα φωρῶν αἰσχρὰ φωράσεις Σοφ. Ἀποσπ. 732· μετὰ μετοχ., φ. ὀρῶντά τι Πλάτ. Τίμ. 63C· φ. τινας ἐπιβουλεύσαντας Ἀριστ. Πολ. 5. 7, 2.—Παθ., ἀνακαλύπτομαι, Δημ. 21. 3· πεφωραμένος ἐπὶ τοιαύτῃ πράξει Πολύβ. 5. 56, 15· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ μετοχ., φωραθῆναι τὰ ψευδῆ μεμαρτυρηκὼς Δημ. 1107. 4· κλέπτης ὢν ἐφωρῶ ὁ αὐτ. 615. 19· δείσας μὴ πάνυ φωραθῇ ἀδύνατος ὢν θοῦναι. 8. 56· καὶ οὕτω, κακὸς [ὢν] ἐφωράθη φίλοις Εὐρ. Ὀρ. 710· μετ' ἀπαρ., Ἑλληνικὸν εἶναι πεφ. Πλούτ. 2. 714D·—ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἀργύριον μὲν γὰρ πῶς καὶ φωράσειεν ἄν τις τὸ δημόσιον ἐξαγόμενον, ὁμοίου τοῦ ἰδίου ὄντος αὐτῷ; Ξεν. Πόροι 4, 21.

φωριᾰμός, ή, κιβώτιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐναπέθετον οὐ μόνον πέπλους, χλαίνας καὶ χιτῶνας, ἀλλὰ καὶ τάπητας κτλ., Ἰλ. Ω. 228, Ὀδ. Ο. 104. Ὁ Ὅμ. ποιεῖται χρῆσιν τοῦ πλθ. καὶ ἀρίνει τὸ γένος ἀδιάγνωστον, ἀλλὰ παρὰ τῷ Ἀπολλ. Ροδ. Γ. 802 εἶναι θηλ. (Κατὰ τὸν Ἐρατοσθένη σ. 137 Bernhardy, ἐκ τοῦ **φώρ**, **φώριος**, οἱονεὶ τόπος πρὸς μυστικὴν φύλαξιν).

φωριάω, = **φωράω**, ζητῶ κλεψιμαῖα, Ἡσύχ. ἐν **φωράω**.

φωρίδιος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ **φώριος**, κλοπιμαῖος, Ἀνθ. Παλατ. 9. 348, Μάξιμ. π. καταρχ. 411.

φώριον, τό, (φωρὰ II) ἀπόδειξις πειστικὴ ἐνοχῆς, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 3, 9.

φώριος, ον, (φώρ) κλοπιμαῖος, τὰ φ., κλοπιμαῖα πράγματα, Λουκ. Ἑρμότ. 38, Φιλοψ. 20, Τόξαρ. 28. **2)** μαρτυρία ἢ ἀπόδειξις πράξεως, Λατ. corpus delicti, τὰ φ. τοῦ ἀδικήματος Θεμίστ. 314Α. **II.** μεταφορ., κρύφιος, λαθραῖος, εὐνὴ Θεόκρ. 27. 67· λέκτρα, βλέμμα Ἀνθ. Παλατ. 5. 219, 221.

φῶρος, ό, «κατάσκοπος» Ἡσύχ., Σουίδ.

φώρτατος, ὑπερθ. τοῦ **φώρ**, ὃ ἴδε.

φώς, γεν. **φωτός**, ὁ· δυϊκ. **φῶτε**, **φωτοῖν**· πλ. **φῶτες**, **φωτῶν**, **φωσί** [πιθ. ἐκ τῆς √ΦΥ, φύω, καὶ οὕτω κυρίως =, φύσας). Ποιητ. ὄνομα, σπανίως ὁρισκόμενον παρὰ τοῖς κωμ., οἷον παρ' Ἀριστοφ. ἐν Εἰρ. 520, Διφίλῳ ἐν Ἀδήλ. 3· οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς πεζογράφοις, ἀκριβῶς ὡς τὸ **ἀνήρ**, ἐνίοτε μάλιστα παρατίθενται τὰ δύο ὡς ἰσοδύναμα, δύο δ' οὕπω φῶτε πεπύσθην, ἄνερ κυδαλίμω.. Ἰλ. Ρ. 377· ἀλλότριος φ. Ε. 214, πρβλ. Λ. 462, 613, κ. ἀλλ.· — ἐνίοτε ἐμφατικῶς, γενναῖος ἀνήρ, ἥρως, Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον, φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱὸν Ἰλ. Δ. 193, πρβλ. Φ. 545, Ὀδ. Φ. 26, πρβλ. Ἔρμανν. εἰς Σοφ. Ἠλ. 45· (ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας τίθεται ἀείποτε ὡς πρώτη λέξις τοῦ στίχου)· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς εἴτε ἐπὶ ἡρώων, οἷον Αἰσχύλ. Θήβ. 499, Σοφ. Ἀντιγ. 107, Τραχ. 177· ἢ ἐπὶ ἀνδρῶν καθόλου, Αἰσχύλου Πέρσ. 242, Ἀγ. 398, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 281, 1018, κτλ.· ὦ σκῆπτρα φωτός, ὀηλ. ἐμοῦ, αὐτόθι 1109 — συνημμένων μετ' ἄλλων ὀνομάτων, φῶτες Αἰγεῖδαι Πινδ. Π. 5. 100 κλωπὸς φωτὸς Εὐρ. Ρῆσ. 709. **II.** ἀνήρ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν γυναῖκα, Ὀδ. Ζ. 129, Σοφ. Ἀντιγ. 910, Τραχ. 177, κτλ.· δύ' οἰκτρὼ φῶτε, ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικός, Εὐρ. Ἠλ. 1094, πρβλ. Ἀνθ. Παλατ. 5. 249. **III.** ἄνθρωπος, θνητός, βροτός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς θεόν, πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι Ἰλ. Ρ. 98· τὸ φωτῶν ἀλαὸν γένος Αἰσχύλ. Ἱκ. 549· φῶτα βρότειον Εὐρ. Βάκχ. 542.

φῶς, συνηρ. ἀντὶ **φάος**, ὅπερ ἴδε.

φῶς, ἡ, πληθ. **φῶτες**, συνηρ. ἐκ τοῦ **φωΐς**, ὅπερ ἴδε.

φώσακω, φέγγω, «χαράζω», «Ἰουλίου ιθ' φωτκούσης τῆς κ'» Πρόκλ. Ὑποτυπ. 14, 31· «φώσκει, διαφεύγει» Ἡσύχ.· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθ. **ἀνα-**, **ἐπι-**.

φώσαων ἢ **φώσων**, **ωνος**, ὁ, χιτὼν Αἰγύπτιος ἐκ παχέος λίνου, «ἔστι δὲ καὶ ὁ φώσων χιτὼν Αἰγύπτιος, ἐκ παχέος λίνου, ἢ που δὲ καὶ τὸ ἡμιφωσώνιον» Πολυδ. Ζ', 71· ἀλλ' ἣν ὅτ' ἐν φώσωνι τὴν ἴσην ἔχων μετ' ἐμοῦ οἰήγις μοῖραν, ἕλκων τῆς τρυγὸς Κρατῖνος ἐν «Ὥραις» 4. **2)** ἱστίον, «λινοῦν ἄρμενον» (Ἡσύχ.), Λυκόφρ. 26, Εὐστ. 1151. 12· «φώσωνος, τοῦ ἄρμενου» Σουίδ.

φωσσώνιον ἢ **φωσώνιον**, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., χονδρὸν προσόψιον, Λουκ. Λεξιφ. 2, «φωσσώνιον, λινοῦν τι, ἤτοι, σινδόνιον.. ἢ προσόπου τι ἐκμαγεῖον» Ἐτυμ. Μέγ. 23.

φωστήρ, ῆρος, ὁ, (φῶς, φώσκω), ὁ φωτίζων, ὁ λάμπων φῶς, λόγων καὶ νόμων Ἀνθ. Παλατ. 11. 359, πρβλ. Χρησμ. Σιβ. 8. 230 —οἱ φωστῆρες, οἱ ἐν τῷ οὐρανῷ φωτίζοντες, οἱ ἀστέρες, Ἀνθ. Παλατ. 15. 17, Ἐβδ., Καιν. Διαθ.· ἐπὶ βασιλέως, τῷ φ. τῷ ἡμετέρῳ Θεμίστ. 204C· ὁ φ. τῆς οἰκουμένης Ἄννα Κομν. 381. **II.** μεταφορ., ἄνοιγμα ἢ ὀπὴ φωτός, φωταγωγός, «ρεγγίτης», θύρα ἢ παράθυρον, «φωστὴρ· θυρίς» Ἡσύχ.· ὥς τινες καὶ τὸ fenestra (festra) ἠθέλησαν νὰ ἐτυμολογήσωσιν ἐκ τοῦ **φάος**.

φωστηρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φωτισμόν, Διονύσ. Ἀρεπ. 242.

φωσφόρεια, (ἔξυπ. ἱερά), τά, ἑορτή, καθ' ἣν ἐγίνοντο πομπαὶ μετὰ ᾀσμάτων, ἢ ἑορτὴ γενομένη εἰς τιμὴν ἑνός τινος τῶν καλουμένων **φωσφόρων** θεῶν, Πλούτ. 2. 1119Ε· «φωσφόρεια· ἑορτή» Ἡσύχ.

φωσφορέω, φέρω φῶς, Φίλων 511, Μανέθων 1. 65. **2)** μεταφ., φέρω εἰς φῶς, ὥσπερ αἱ μαῖαι φωσφοροῦσι τὰ ἔμβρυα Ὀλυμπιόδ. εἰς Πλάτ. Ἀλκιβ. α' 12.

φωσφορία, ἡ, ἀστραπή, Εὐστ. Πονημάτ. 238. 89.

φωσφόριον, τό, πιθανῶς λίθος τις τῶν τιμίων, Ἐπιγρ. Μυκόνου, Rang. Ant. hel. 899, στ. 3.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φωσ-, ὅρος, ον, ὁ φέρων φῶς, Ἕως Εὐρ. Ἴων 1157· φ. ἀστήρ, ἐπὶ τοῦ Δ ονύσου ἐν τοῖς μυστηρίοις, Ἀριστοφ Βάτρ. 342 φ. πεύκαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 494 συχν ἐν τοῖς Ὀρφ. — ὡς οὐσιατ. ὁ φωσφόρος (ἐξυπακ. ἀστήρ), ὁ φέρων τὸ φῶς, Λατ. Lucifer, ὁ ἑωσφόρος ἢ «αὐγερινός», ὄνομα διδόμενον ἰδίως εἰς τὸν πλανήτην τὴν Ἀφροδίτην, Τίμ. Λοκρ. 96Ε, 97Α, Φίλων 1. 504. Κικ. N. D. 2. 20, πρβλ. Ἀριστ. περὶ Κόσμου 2. 9, 6. 18· πρβλ. **φαεσφόρος, ἑωσφόρος, ἕσπερος**· — οἱ ἑπτὰ φωσφόροι Κλήμ. Ἀλ. 666. **2)** ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, Πλάτ. Τίμ. 45Β· πυρὶ γὰρ τάχα φωσφόρους ὅλει κόρας, περὶ τοῦ Κύκλωπος, Εὐρ Κυκλ 611. **II.** ὁ φέρων πυρσόν, ἐπίθ. θεῶν τινων, μάλιστα τῆς Ἑκάτης, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 569, Ἀριστοφ. Θεσμ. 858, Ἀποσπ 53· φ. θεὰ (ἐξυπακ. Ἄρτεμις Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 21· **ἡ Φωσφόρος** Ἀριστοφ. Λυσ. 443· νὴ τὴν φωσφόρον, φασὶν τὰ χρυσᾶ μῆλα ταῦτ' εἶναι 1, 7· ἴδε Böckh Συλλ. Ἐπιγρ. 1. σ. 316.

φώσων, φωσῶνιον, ἴδε **φώσσων, φωσσώνιον.**

φωτᾰγωγέω, ὁδηγῶ διὰ φωτός, ὁδηγῶ, πρὸς τὴν εὐσέβειαν φ. τινα Ἰωσήπ. Μακκ. 17. 5· οἱ τυφλοὶ [ξένται] τοῦ φωταγωγήσοντος Κλήμ. Ἀλεξ 147. **II.** φωτίζω, πληρῶ φωτός, οἶκον Achmes Ονειρ. 160.

φωταγωγητός, ὁν, πεφωτισμένος, πλήρης φώτων, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 724.

φωτᾰγωγία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, φωτοχυσία, φωτισμός, Γρηγ. Ναζ. Π, 624C, Ἐπιφάν. Π, 260Γ, Ψευδοδιονύσ. Ἀρεοπ. 425Α.

φωτᾰγωγικός, ἡ, όν, ὁ πρὸς φωτισμὸν καταλληλος, ὁ φωτίζων, Ψευδοδιον. Ἀρεοπ. 505D. **2)** ἐν τῇ Λειτουργ., τό **φωταγωγικόν,** δηλ. **τροπάριον,** εἶναι τροπάριον ἀναγινωσκόμενον ἢ ψαλλόμενον πρὸ τῶν αἴνων κατὰ τὴν Ἁγίαν Τεσσαρακοστήν. Ὑπάρχουσιν ὀκτὼ **φωταγωγικά,** ἑνάστου ἤχου ἔχοντος ἴδιον **φωταγωγικόν,** Ὡρολόγ. [Τὸ ὄνομα προῆλθεν ἐκ τῆς λέξεως **φῶς,** ἥτις ἀπαντᾷ ἐν ἑκάστῳ τῶν τροπαρίων τούτων].

φωτᾰγωγός, ὁν, ὁ ὁδηγῶν διὰ φωτός, φωτίζων, πληρῶν φωτός, Ἐκκλ. **2)** ἡ **φωταγωγὸς** (ἐξυπακ. θύρα), ἄνοιγμα πρὸς φωτισμόν, παράθυρον, Λουκ. Συμπ. 20, περὶ Οἴκου 6, κλπ., πρβλ. Σουΐδ. — ὡσαύτως, ἡ **φωταγωγὸς**=**λαμπάς,** Βυζ.

φωτᾰρχης ὁ Θεός, ὁ τοῦ φωτὸς ἀρχηγός, Θ. Λάσκ. σελ. 765, ἔκδ. Μ.

φωταυγαστὴς ὁ Θεός, ὁ τῷ φωτὶ αὐγάζων, Θ. Λάσκ. σελ. 765, ἔκδ. Μi.

φωταύγεια, ἡ, λαμπρότης φωτός, Βυζ., Σουΐδ., Ζωναρ. οὕτω **-αυγία,** Βυζ.

φωταυγέω, φωτοβολῶ, Κ. Μανασσ. Χρον. 135.

φωτ-αυγής, ές, ὁ φωταυγῶν, φωτοβολῶν, λαμπρός, Ἐκκλ., Ζωναρ.

φωτ-αφία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ ἀνάπτειν φῶτα, Δουκάγγ.· ἡμαρτημένος τύπος ἀντὶ **φωθαφία.**

φωτεινο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς φῶς, Α. Β. 754, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 740.

φωτεινός, ή, όν, [φῶς] ὡς καὶ νῦν, ὁ λάμπων, ἰσχυρῶς φωτίζων, πλήρης φωτός, ἥλιος Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 4· σκοτεινὰ καὶ φ. [σώματα] αὐτόθι 3. 10, 1, πρβλ. Πλούτ. 2. 1110Β, κλπ.

II. μεταφορ., διαυγής, καθαρός, πλήρης φωτός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **σκοτεινός**· λόγος Πλούτ. 2. 9Β. — Ὁ Πάραν θεωρεῖ τὴν λέξιν ὡς μὴ Ἀττικήν, καὶ προέτεινεν εἰς διόρθωσιν **φανός** ἐν Ξεν., ἴδε L. Dind. ἔνθ' ἀνωτ.

φωτ-εμβολέω, ἐμβάλλω φῶς, φωτίζω, Κλήμ. Ἀλεξ. 666.

φωτίγγιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φῶτιγξ,** Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 176C, Αἰλ. π. Ζῴων 6. 31.

φωτιγγιστής, οῦ, ὁ, αὐλητής, Γλωσσ.

φῶτιγξ, ιγγος, ἡ, Πλούτ. 2. 961Ε· ὁ, Ἀθήν. 175Ε, 182D· — εἶδος αὐλοῦ **(πλαγίαυλος),** οὕτω κληθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρίνων καὶ εὑρεθείς, ὡς λέγεται, ὑπὸ τοῦ Ὁσίριδος, Ἀθήν. ἔνθ' ἀνωτ., Εὐστ. 1157. 43, ἴδε Sturz D. Mac. σ. 82.

φωτίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ· I.** ἀποβ., λάμπω, δίδω φῶς, πέμπω φῶγα, ὁ ἄνθραξ οὐ φωτίζει ὥσπερ ἡ φλόξ Θεοφρ. περὶ Πυρ. 30, πρβλ. Νικ. παρ' Ἀθην. 684D. **2)** ἐπὶ ὑέλου, μεταδιδάζω φῶς, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 1, 31, ἐν τέλει. **II.** μεταβ., ὡς καὶ νῦν, φωτίζω, παρέχω φῶς, κάμνω τι φωτεινόν, ὁ ἥλιος **φ.** τὸν κόσμον Διόδ. 3. 18, πρβλ. Π ούτ. 2. 931Α, Β. — Παθ., ἀντίθετον τῷ **σκοτίζομαι** αὐτόθι 1120Ε, πρβλ. Λουκ. περὶ Πένθ. 2. **2)** φέρω εἰς φῶς, κάμνω γνωστόν, γνωστοποιῶ, δημοσιεύω, Πολύβ. 23. 3, 10, Β' Ἐπιστ. πρὸς Τιμόθ. α', 10. — Παθ., γράμματα ἁλωκότα καὶ πεφωτισμένα Πολύβ. 30. 8, 1. **3)** φωτίζω, διδάσκω, διαφωτίζω, **φ.** τινάς, πῶς .. Ἐβδ. (Δ' Βασιλ. 12', 28)· **φ.** πάντας, τίς ἡ οἰκονομία Ἐπιστ. πρὸς Ἐφεσ. γ', 9. **4)** φωτίζω πνευματικῶς, διὰ πνευματικοῦ φωτισμοῦ, καὶ (ἐπὶ ἰδιαιτέρας σημασίας) βαπτίζω, Ἐκκλ., πρβλ. Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. ς', 4, ι', 32 καὶ ἴδε **φώτισμα.**

φώτισμα, τό, τὸ φωτίζειν, ὁ φωτισμός· — ἀλλὰ μόνον ἐπὶ ἐκκλησιαστικῆς σημασίας, βάπτισμα ἢ (κυρίως) ὁ πνευματικὸς φωτισμὸς καὶ ἐσωτερικὴ χάρις τοῦ βαπτίσματος κατὰ τὸ τοῦ Χρυσοστόμου, οἱ αἱρετικοὶ βάπτισμα ἔχουσιν, οὐ φώτισμα· ἴδε Suicer., καὶ τὸ ῥῆμα **φωτίζω II. 4.**

φωτισμός, ὁ, τὸ φωτίζειν, παρέχειν φῶς, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 224, Πλούτ. 2. 929D, 931Α. **2)** μεταφορ., φῶς, Κύριος φωτισμός μου Ἑβδ. (Ψαλμ. ΚΖ', 1), πρβλ. Β' Ἐπιστ πρ. Κορινθ. δ', 4 καὶ 6. **3)** ἐπὶ ἐκκλησιαστ. σημασίας, = **φώτισμα.**

φωτιστήριον, τό, βαπτιστήριον, Σωκράτ. Ἐκκλ. Ἱστορ. 3. 7, 4, κλπ.

φωτιστής, οῦ, ὁ, ὁ φωτίζων, ὁ τῆς ἀληθείας φωτιστὴς Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 397C.

φωτιστικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ φωτίζειν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 191. Ἐπίρρ. **-κῶς,** Εὐστ. 161. 19.

φωτοβολέω, μέλλ. **-ήσω,** ἀκτινοβολῶ, Κ. Μανασσ. Χρον. 127.

φωτοβόλημα, τό, ἀκτινοβολία, Κ. Μανασσ. Χρον. 36.

φωτοβολία, ἡ, τὸ φῶς ὁλικὸν, λάμψις, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 725, πρὸς ἑρμην. τοῦ **μαρμαρυγή.**

φωτο-βόλος, ον, ὁ ῥίπτων φῶς, φωτίζων, φωτεινός, Ἀνωνύμου Ὕμνος εἰς τὴν Παρθένον.

φωτοβρο(ν)τυχυσία, ἡ, ἐκ τῆς ἀνωθεν φωτοβροτοχυσίας τῆς ἀρετῆς φωτιζόμενοι Θ Λάσκ. Cod. Par. 1193, fol. 68. νθ'. Τὸ νῦ προσίθηκαν ὁ Ε. Μ.Ι. ἐξ εἰκασίας, παραθεὶς τὴν λέξιν ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Φιλῆ τ. Β', σ. 97, σημ. 1, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

φωτο-βρύτης, ου, ὁ, (βρύω) πλήρης φωτός, λάμπων, Κ. Μανασσ. Χρον 4955.— Ἴδε Κόντου Ἰλιασ. Παρατηρ σ 431.

φωτογενὴς νεφέλη, ἡ ἐκ φωτὸς γεννηθεῖσα, Κοσμ. Ἱεροσ. ἐν Μι. Pa. μρ. τ. 98, σ. 497.

φωτο-γονία, ἡ, ἡ γένεσις ἢ παραγωγὴ τοῦ φωτός, ἀπαυγασμάτων προαγωγικαὶ **φωτογονίαι** Διονυσ. Ἀρεοπ. Ἐπιστ. 9, σ. 797 - 468.

φωτο-δοσία, ἡ δόσις φωτός, φωτισμός, Διονύσ. Ἀρεοπ. περὶ Οὐρ. Ἱεραρχ. 9, 59, κλπ.

φωτο-δότης, ου, ὁ διδοὺς φῶς, ὡς τὸ **φωσφόρος,** Συνεσ. Ὕμν. 3. 258, κλπ.— θηλυκ. **-δότις, ιδος,** Διονύσ. Ἀρεοπ. σελ. 144.

φωτο-δόχος, ον, ὁ δεχόμενος ἢ περιέχων φῶς, ἐπὶ λύχνων, Βυζαντ.

φωτοειδής, ές, ὅμοιος πρὸς φῶς, φωτεινός, Ἡρακλειδ. ἐν Στοβ. Ἐκλ. 1. 796. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 93, Πλούτ., κλπ.

φωτό-κοσμος, ον, ὁ φωτίζων τὸν κόσμον, τῇ σῇ φωτοκόσμῳ λαμπάδι παρῆλθεν ἡ νὺξ Γεωρ. Πισίδ. Ἑξαήμερον ἤτοι Κοσμουργία 18.

φωτο-λαμπής, ές, ὁ λάμπων ἐκ τοῦ φωτός, Συλλ. Ἐπιγρ. 8802.

φωτολη-ψία, ἡ, τὸ λαμβάνειν ἢ δέχεσθαι φῶς, Διον. Ἀρεοπ. σ. 188.

φωτο-λόγος, ον, ὁ ἀγγέλλων φῶς, Εὐστ. ἐν Mai Spic. Rom. 5 316.

φωτοποιέω, ποιῶ, παράγω φῶς, Κυρίλλ. Ἱεροσ. σ. 136.

φωτοποιός, όν, ὁ ποιῶν φῶς, φωτίζων, ταῦτα μόνα φωτοποιὰ περὶ τῶν ὄντων Ἰαμβλ. Προτρ. 328.

φωτοπρόδρομος, ὁ, ὁ τοῦ φωτὸς πρόδρομος, Θ. Στουδ. σελ. 1789, ἔκδ. Μi.

φωτο-στόλιστος, ον, φωτὶ ἐστολισμένος, περιβεβλημένος φῶς, Ἀμφιλ. 40.

φωτο-τόκος, ον, ἐπὶ τῆς Παρθένου, ἡ τεκοῦσα τὸ φῶς, Ἀνωνύμου Ὕμν. εἰς τὴν Παρθένον.

φωτο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων φῶς, διάφ. γραφ. ἀντὶ **φωταφόρος,** Κ. Μανασσ. Χρον. 3887, 4484.

φωτότροφος, ον, ὁ φωτὶ τρεφόμενος, Σωφρόν. 3228C.

φωτοφάνεια, ἡ, ἐμφάνισις φωτός, λάμψις, Ψευδοκύριλλος Ἀλ. Χ. 1081, κλπ., ἴδε Σουΐδ. ἐν λ. **ἐκπλαγεῖς** ἐν τέλει.

φωτο-φανής, ές, λαμπρός, Εὐστ. 228. 6. Ἐπίρρ. **-νῶς,** ὁ αὐτ. ἐν Πονηματ. 240. 63.

φωτοφορέω, φέρω φῶς, Ἐκκλ.

φωτοφορία, ἡ, τὸ φέρειν φῶς, φ. παρθένων Οἰκουμέν. εἰς Ἀποκάλυψ. σ. 454, 29.

φωτο-φόρος, ον, ὁ φέρων φῶς, ὡς τὸ **φωσφόρος,** Σουΐδ., Ἐκκλ.

φωτο-χῠσία, ἡ, (χέω) ὡς καὶ νῦν, πλήμμυρα φωτός, Διονυσ. Ἀρεοπ. Ἐπιστ. 5, κλπ.

φωτόχυτος σπινθήρ, ὁ ἐκ τοῦ φωτὸς χυθείς, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 386, ἔκδ. Mil.

φωτώδης, ες, = **φωτοειδής,** Ἡσύχ. ἐν λ. **Στονέαν.**

φωτ-ωνῠμία, ἡ, ὀνομασία ἐκ τοῦ φωτὸς σχηματισθεῖσα, Διονύσ. Ἀρεοπ. 700C, D. Ἐπίρρ **φωτωνῠμικῶς,** δι' ὀνόματος σχηματισθέντος ἐκ τῆς λ. φῶς, Διονύσ. Ἀρεοπ. 697C.

φῶυξ, ἴδε **πῶυγξ.**

φῶψ, = **φάος, φῶς,** Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Χ

Χ, χ· χεῖ, ἄκλιτον, εἰκοστὸν δεύτερον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Πλάτ. Κρατύλ. 414B, Τίμ. 36B· περὶ τοῦ **ΚΗ** ἀπαντῶντος ἀντὶ **Χ**, ἴδε Bockh. C. I. 1, σ 6. Ὡς ἀριθμητικόν, **χ'**=600, ,**χ**=600,000· ἀλλ' ἐν Ἐπιγραφαῖς τὸ **Χ** εἶναι τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ **χίλιοι, αι, α**,=1000. — Παρὰ μεταγεν. τὸ **Χ** εἴτε ἁπλοῦν εἴτε μετὰ στιγμῶν ※ (χ περιεστιγμένον, πρβλ. **ἀστερίσκος** Π), ἐτίθετο ὑπὸ τῶν γραμματικῶν ἢ ἑρμηνευτῶν εἰς τὰ ἄξια προσοχῆς καὶ παρατηρήσεως χωρία τῶν συγγραφέων, ἴδε **χιάζω**· οὕτω καὶ τὸ ※ ἐτίθετο ὡς συντετμημένον σημεῖον τῆς λέξεως **χρηστόν**, διότι πολλὰ χωρία συγγραφέων φέροντα τὸ σημεῖον τοῦτο ἠδύναντο ἐνοῦμενα εἰς ἓν βιβλίον νὰ ἀποτελέσωσι **χρηστομάθειαν**. Τὸ δεύτερον τοῦτο σημεῖον ἐτίθετο καὶ ἀντὶ τοῦ **χρόνος** καὶ τοῦ **χρυσός**, Basi Comm. Palaeogr. σ. 849· ἐτίθετο προπάντων πρὸς δήλωσιν τοῦ ὀνόματος **Χριστός**. — Ἐν τῷ παλαιῷ ἀλφαβήτῳ τὸ **ΧΣ** ἐτίθετο ἀντὶ τοῦ **Σ**.

I. Τὸ **χ** ἐν ταῖς Ἰνδοευρωπαϊκαῖς γλώσσαις ἀντιστοιχεῖ καθόλου ἐν μὲν τῇ Σανσκρ. πρὸς τὸ gh ἢ h, ἐν δὲ τῇ Λατ. πρὸς τὸ h ἢ (ἐν μέσῳ λέξεως) πρὸς τὸ ng, ἐν ταῖς Τευτον. πρὸς τὸ g ἢ (οὐχὶ ἐν ἀρχῇ) ck· ὡς **χήν**, Σανσκρ.hansa, Λατιν.anser (δηλ. hanser)· Ἀρχ. Σκανδ. ; ás, κτλ.· — **ἄχος** (ἄγχω), Σανσκρ. anhas, Λατ. angor, Γοτθ. aggwus· — **χθές**, Σανσκρ. hyas, Λατ. hesi (ἀρχαῖος τύπος heri), Γοτθ. gistra· — **λείχω**, Σανσκρ. lih, Λατιν. lingo, Ἀρχ. Γερμαν. leckôn ἢ lecchôn.

II. Μεταβολαὶ τοῦ **χ**. ἐν ταῖς Ἑλλην. διαλέκτοις: **1**) Δωρικ. ἀντὶ **θ**, ὡς **ὄρνιχος** ἀντὶ **ὄρνιθος**. Πινδ.· ἴδε Koen. εἰς Γρηγόρ. Κορίνθου σ. 218. **2**) παρὰ τοῖς Ἴωσιν ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ **κ**, ὡς **δέκομαι ῥέγκω σκελὶς κιθὼν κύθρα** ἀντὶ **δέχομαι ῥέγχω σχελὶς χιτὼν χύτρα**. Koen. εἰς Γρηγ. Κορίνθου σ. 399· εἰ καὶ ἡ τοιαύτη μεταβολὴ ἀπαντᾷ καὶ παρὰ τοῖς Δωρ. καὶ τοῖς παλαιοτέροις Ἀττ., Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ 307. **3**) τίθεται πρὸ τοῦ **λ** πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἤχου αὐτοῦ, οἷον **χλαῖνα χλανὶς** ἀντὶ **λαῖνα laena lana, χλαρὸς** ἀντὶ **λαρός, χλιαρὸς** ἀντὶ **λιαρός**. **4**) ἐναλλάσσεται πρὸς τὸ **γ**, ἐν τῷ μέσῳ λέξεως, **ἄγχι, ἐγγύς· παχύς, πάχιτος, πάχνη, πηγύς, πάγος· ῥαχία, ῥηχίη, ῥήγνυμι· ὀρυχή, ὀρυγή**, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 231.

Οἱ ποιηταὶ ὑπελόγιζον ἔν τισι περιστάσεσι τὸ **χ** ὡς διπλοῦν σύμφωνον, =**κχ**, ὥστε τὸ πρὸ αὐτοῦ βραχὺ φωνῆεν γίνεται θέσει μακρόν, οἷον ἐν τοῖς **βρύχας, ἰαχῇ, ἰαχέω**, (ἃ ἴδε), **φαιοχίτων**· ἴδε Ἀνέκδ. Ὀξ. 3. 359, καὶ πρβλ Φρ. ἐν τέλ.· — τινὲς τῶν ἐκδοτῶν γράφουσιν ἐν τοιαύταις περιστάσεσι **κχ** ἀντὶ **χ**.

χαβός, ἡ, ὁν, =**καμπύλος**, «χαβὸν· καμπύλον, στενὸν» Ἡσύχ., ὅστις μνημονεύει καὶ λέξιν **χαμὸν** ἣν ἑρμηνεύει «καμπύλον», πρβλ. Λατ. hamus.

χάβος, ὁ, μεταγεν. λέξις ἀντὶ τοῦ **κημός**, «κημός, ὁ χάβος, ὁ περιτιθέμενος τοῖς ἵπποις· Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1147, Μοσχόπουλος περὶ Σχεδῶν ἐν λ. **φιμός**, «χάβον, περισειμιον, καπίστριον» Κυρίλλου Λεξικ. ἐν Mnemosyne τ. 3, σ. 358.

χάβαν, =**χανδόν**. Ἐπίρρ., Ἐπιγρ. ἑξάμετρ. Βοιωτικοῦ ἀγγείου, Kaibel epigram. gr. ex lapid. conl. 1130. Ὁ σχηματισμὸς ὡς ἐν τοῖς **διαφάβην** (=**διαφανδόν**), **ἀναφάβην** (=**ἀναφανδόν**), Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

χάδε, χαδέειν, ἴδε ἐν λ. **χανδάνω**.

χάδην, Δωρ. **χάδαν**, =**χανδόν**, ἴδε **χάδαν**.

Χαζαροπρόσωπος, οὕτω καλεῖται ὑβριστικῶς ἐκ τοῦ τῶν Χαζάρων (βορείως τοῦ Ἴσ ρου) ἔθνους ὁ πατριάρχης Φώτιος, Οἱ μ. Θεοφ.. (Συμ. μάγ.) σ 673, ἐκδ. Β.

χάζω, κάμνω τινὰ νὰ ὑποχωρήσῃ· τὸ ἐνεργητ. εὑρητὸν μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ **ἀναχάζω**, (παρὰ δὲ Ἡσυχ. καὶ **παρεχάζω** καὶ **προχάζω** ὡσαύτως μνημονεύεται), καὶ ἐν τῷ μετ' Ἐπικ. ἀναδιπλ. ἀορ. **κεκάδον**, μέλλ. **κεκαδήσω**· ἀναγκάζω τινὰ νὰ ἀποχωρήσῃ ἐκ τινος, στερῶ, ἀποστερῶ τινά τινος, τοὺς .. θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν Ἰλ. Λ 334· ἀριστῆας κεκαδήσει θυμοῦ καὶ ψυχῆς «στερήσει» (Σχόλ.) Ὀδ. Φ. 153. 170.

II. Μέσ. **χάζομαι**, Ἰλ.· Ἐπικ. παρατ. **χάζετο**, Ἰλ.· μέλλ. **χάσομαι**, Ἐπικ. **χάσσομαι** Ἰλ. N. 151· — ἀόρ. α' **ἐχασάμην**, Ἐπικ. γ' ἐνικ. **χάσσατο** αὐτόθι 193, ἀπαρ. **χάσσασθαι** M. 173· μετοχ. **χασσάμενος** N. 148, κτλ.· — ὡσαύτως ἐν Ἰλ. Δ. 497, Ο. 574 **κεκάδοντο** (ἀντὶ **κεχάδοντο**) γ' πληθ. τοῦ μετ' ἀναδιπλ. ἀορ. 6' **κεκαδόμην**. (Ὁ Κούρτ ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν εἰς ἣν καὶ τὸ **χή-ρα**. (ἴδε). Ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, ὀπισθοχωρῶ, ὑπείκω, ἐ-οίδω, συχν. ἐν Ἰλ. (οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.), χάζεο Ἰλ. Ε. 440 ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη Δ. 535· οὐδ' ὄγε πάμπαν χάζετ' Μ. 407· ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο Γ. 32, Λ. 585, κ ἀλλ' αἰὲν ὀπίσω χάζοντο Ε. 702, Σ. 160. **2**) ὡς τὸ ἰσοδύναμον **χωρέω** μετὰ γεν., ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι ἔκ τινος, **πυλάων χάσσασθαι** M. 172· χάζοντο κελεύθου Λ. 504· χάζεσθε μάχης Ο. 426, πρβλ. Λ. 539· ὁ δὲ χάσσατ' ὀπίσσω νεκρῶν N. 193, πρβλ. P. 357· σπανιώτερον μετὰ προθέσ. **χ**. ἐκ βελέων Π. 122· **χάσσονται** ὑπ' ἔγχεος Ν 153· οὐδὲ ὀλὴν χάζετο ἀνδρός, οὐδ' ἧτο αὐτὸς (ἢ ὁ λίθος) ἐπὶ πολὺ μακρὰν τοῦ ἀνδρός, ὅτε σχεδὸν ἔπληξεν αὐτόν, Π. 736. **3**) τὸ οὐ χάζομαι, ἐν Εὐρ. Ὀρ. 1116, Ἄλκ. 326, νῦν γράφεται οὐχ ἅζομαι, οὐ φοβοῦμαι, ἴδε Elmsl. καὶ Monk ἔνθ' ἀνωτ., καὶ πρβλ Αἰσχύλ. Εὐμ. 389.— Ἡ λέξις εἶναι ποιητ. καὶ κυρίως Ἐπική, πλὴν ἐν τοῖς συνθέτοις **ἀνα-, διαχάζομαι**, ἃ ἴδε.

χαίνω, ἴδε ἐν λ. **χάσκω**.

χάῖος [ᾰ], **α, ον**, γνήσιος, ἀληθής, ἀγαθός, Λακων. λέξις ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 91· Συγκρ. **χαϊώτερος**, αὐτόθι 1157· Ἀναξαγόρου τρόφιμος χαΐου Ἀλέξανδρ. Αἰτωλ. παρὰ τῷ Gell. 15. 20· (ὡς ὁ Valck. ἀντὶ ἀρχαίου)· πρβλ. **βαθυχάϊος**· — φέρεται καὶ **χαός, όν**· χαοὶ οἱ ἐπάνωθεν, οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι τῶν παλαιῶν χρόνων, Θεόκρ. 7. 5, ἔνθα ἴδε Σχολ.· ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως μνημονεύει **χάσιος**, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 404.

χαῖος, ὁ, ἡ **χαῖον**, τό, «καμπύλη βακτηρία, ᾗ οἱ ποιμένες χρῶνται» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 972, Καλλ. Ἀποσπ. 125· πρβλ. **χαβός**.

χαίρ-αθλος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀγῶνας, συναυλία χαίραθλε καὶ ξιφηφόρε Νικήτ. Εὐγεν. 5. 337.

χαιρεκᾰκέω, =**ἐπιχαιρεκακέω**, Φίλων 3. 44.

χαιρεκᾰκία, ἡ, =**ἐπιχαιρεκακία**, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. Ἠθ. Μεγ. 1. 28, 1.

χαιρέ-κᾰκος, ον, =**ἐπιχαιρέκακος**, ὁ ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρων, Πολυδ. Ε', 128, Ἄννα Κομν. 1. 2, 230.

χαιρετίζω, λέγω τὸ **χαῖρε**, ἀσπάζομαι, δεξιοῦμαι, κοινῶς «χαιρετῶ», τινά Διογέν. Λαέρτ. 3. 98. Ἐδδ. (Γωβίν Ζ', 1)· ἐντεῦθεν **χαιρετισμός**, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ἰδίως χαιρετισμὸς γινόμενος πρὸς ἄνθρωπον κατέχοντα ἀξίωμα, Λατ. salutatio, Ἰσοῦδ. 32. 15, 8, Ἀνθ. Παλατ. 1. 114 (ἐν τῇ ἐπιγραφῇ)· — οὕτω **χαιρέτισμα**, τό, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Ἱέρσ. 935· καὶ ἐπιθ. **χαιρετιστικός, ή, όν**, αὐτόθι.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 306.

χαιρέφυλλον, τό, φυτόν τι, Ἀγγλιστὶ chervil, ὅπερ ὡς καὶ τὸ Γερμ. Kerbel, καὶ τὸ Γαλλ. cerfeuil, ἐσχηματίσθησαν ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος.—Ὁ Columella 10. 110, ἔχει chaerephyllon, χάριν τοῦ μέτρου· καὶ ὁ Πλίνιος (19. 54) ἐκλατινίζει τὸ ὄνομα εἰς caerefolium.

χαιρηδών, όνος, ἡ, χαρμοσύνη, χαρά, κωμ. λέξις ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 4, σχηματισθεῖσα κατὰ τὸ **ἀλγηδών**. **II. Χαιρήμων**, ὁ, ὡς κύρ. ὄνομα, Ἔφιππος ἐν «Ἐφήβοις» 2.

Χαιρημένειοι, Δουσιασταί, Ἐπιγρ. Ῥόδου, ἐν Fouc. Assoc. ἰδίᾳ. σ. 230, ἀρ. 48, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

χαίρην, Δωρ. ἀντὶ **χαίρειν**, **χαίρην** (χαίρειν Meineke) πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον Θεόκρ. 14, 1.

χαιρησι-φανέω, χαίρω ἐπὶ φόνοις, εἶμαι αἱμοχαρής, **χαιρησιφονεῖν** ἐπὶ μᾶλλον ἐπώτρυνεν Νικήτ. Χων. Ἱστ. σ. 96B, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 770.

χαιρησύνη, ἡ, χαρά, ἀδόκιμον ἀντὶ **χαρμοσύνη**, χαρά, Ἡσύχ.

χαίρω, γ' πληθ. προστ. **χαιρόντων** Εὐρ. Ἱκ. Μαιν. 575.— Παρατ., Ἐπικ. **χαῖρον** Ἰλ. Ξ. 156, Ἰων. **χαίρεσκον** Σ. 259 — μέλλ. **χαιρήσω** Υ. 363, Ἡρόδ. 1. 128, Ἀριστοφ. Πλ. 64, Ἀνδοκ. 13. 40· Ἐπικ. μετ' ἀναδειπλ. ἀπαρ **κεχαρήσεμεν** Ἰλ.Ο. 98· μεταγεν. **ὡσαύτως χαρῶ** Καιν. Διαθ. (Ἀποκ. ια', 10)· — ἀόρ. **ἐχάρησα** Πλουτ. Λούκουλλ. 25, Ἄρρ. Ἀν. Ἀλεξ. 5 20· — πρκμ. **κεχάρηκα** Ἀριστοφ. Σφ. 764, μετοχ **-ηκώς** Ἡρόδ. 3. 29, 42, κλπ.· Ἐπικ. αἰτ. **κεχαρηότα** Ἰλ. Η. 312, Ἡσ. Ἀσπ. 49.— Μέσ. (ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας), **χαίρομαι**, σημειοῦται ὡς βαρβαρισμός, Ἀριστοφ. Εἰρ. 291 (ἔνθα ἴδε Σχολιαστ.)· — μέλλ. **χαρήσομαι** Χρησμ. Σιβ. 6. 20, Λουκ. Φιλόπατρ. 24, (συγ-) Πολύδ. 30. 16, **-χαρούμαι** Ἐβδ. (Παροιμ. Δ', 26)· Ἐπικ. **κεχαρήσομαι** Ὀδ. Ψ. 266.— Ἐπικ. ἀόρ. α' **χήρατο** Ἰλ. Ξ. 270· ἐχ.· Ὀππ. Κυνηγ. 1. 509, κλπ.· μετοχ. **χηράμενος** Ἀνθ. Παλατ. 7. 198· — Ἐπικ. μετ' ἀναδιπλ. ἀόρ. 6', γ' πληθ. **κεχάροντο** Ἰλ. Π. 600 (**χάροντο** Κόϊντ. Σμυρν. 6. 315) εὐκτ. γ' ἑνικ. καὶ πληθ. **κεχάροιτο, -οίατο** Ὀδ. Β. 249, Ἰλ. Α. 256 — Παθ. (ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ.), ἀόρ 6' **ἐχάρην** [ᾰ] Ὁμ., Ἀττ., ἄνευ αὐξήσεως **χάρη** Ἰλ. Ε. 682., Ν. 609 ὑποτακτ. **χαρῇς** διάφ. γραφ. Πλάτ. Πολ. 606C· εὐκτ. **χαρείη** Ἰλ. Ζ. 481· ἀπαρ. **χαρῆναι** Σιμωνίδ. 178· μετοχ. **χαρείς** Ἰλ. Κ. 541, Ἀριστοφ., κλπ. — πρκμ. **κεχάρημαι** Ὕμν. Ὁμ. 6. 10, Εὐρ. Ι. Α. 200, Ἀριστοφ. Σφ. 389· μετοχ. **κεχαρμένος** Εὐρ. Ὀρ. 1122, Τρῳ. 529, Κύκλ. 367· — ὑπερσ. γ' ἑνικ. καὶ πληθ. **κεχάρητο, -ηντο** Ἡσ. Ἀσπ. Πρ. 65, Ὕμ Ὁμ. εἰς Δήμ. 458. (Ἐκ τῆς √ΧΑΡ παράγονται ὡσαύτως τὰ **χαρ-ά, χάρ-ις, χαρ-ίεις, χαρ-οπός**· πρβλ. Σανσκρ. ghar (luceo), har-itas (χάριτες, οἱ τοῦ ἡλίου ταχεῖς ἵπποι), har-yâmi (desidero)· Λατ. gra-tus· Ἀρχ. Γερμ. gër, gir-i (gierig greedy)· ἴδε M,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Müller, Sc. of Language, 2. 370 κἑξ. Ὡς καὶ νῦν, χαίρω, εἶμαι πλήρης χαρᾶς, κατέχομαι ὑπὸ χαρᾶς, εὐφραίνομαι, εἶμαι εὐχαριστημένος, Ὅμ., κλπ.· παρὰ τῷ Ὁμήρῳ πολλάκις συνάπτεται χ. θυμῷ Ἰλ. Η. 191, κλπ.· καὶ ἐν θυμῷ Ω. 491, Ὀδ. Χ. 411· φρεσὶν ἦσι Ἰλ. Ν. 609· φρένα Ζ. 481· ἀλιά, χαίρω νόῳ σημαίνει χαίρω ἐσωτερικῶς, κρυφίως, κρυφοχέρω, Ὀδ. Θ. 78· ὁμοίως, χαίρει δέ μοι ἦτορ Ἰλ. Ψ. 617· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ χ. Ὀδ. Δ. 259·— χ. καὶ γελᾶν Σοφ. Ἠλ. 1300· χ καὶ ἡσθῆναι Ἀριστοφ. Εἰρ. 391, κλπ.· ἀντίθετ. τῷ λυπεῖσθαι, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 257, Σοφ., κλπ.· τῷ ἀλγεῖν, ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 1119.— Συντάσσεται,

1) μετὰ δοτ., χαίρω, ἥδομαι ἐπί τινι, εὐφραίνομαι διά τι, ἀρέσκομαι εἴς τι, Ἰλ. Η. 312, Ὀδ. Β. 35, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 356, καὶ Ἀττ.· ὁμοίως μετὰ δοτ. προσ., χαῖρε .. ἀνδρὶ δικαίῳ Ὀδ. Ρ. 52· προστιθεμένου προσδιορισμοῦ κατὰ μετοχήν, χάρῃ δ' ἄρα οἱ προσιόντι Ἰλ. Ε. 682, πρβλ. Ω. 706, Ὀδ. Τ. 463· — παρ' Ἀττ. ὡσαύτως, χαίρειν ἐπί τινι Σοφ. Ἀποσπ. 665, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 35, Κύρ. Παιδ. 8. 4, 12, Πλάτ., κλπ.· πρός τινι Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 38· καὶ μετὰ μετοχ., ἐπ' ἐξειργασμένοις κακοῖσι χ. Εὐρ. Βάκχ. 1038, πρβλ. 1032·— σπανίως, ἔν τινι Αἰσχύλ. Εὐμ. 996, Σοφ. Τραχ. 1119 — ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτ. τρόπου, χαίρω γέλωτι, ἐκδηλῶ τὴν χαρήν μου διὰ τοῦ γέλωτος, χαίρω καὶ γελῶ, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 1, 33· — ὡσαύτως ἐπὶ φυτοῦ, χαίρει ὑφάμμοις χωρίοις Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 5, 2. **2)** σπανίως μετ' αἰτ., χαίρει δέ μιν ὅστις ἐθείρῃ Ἰλ. Φ. 347· οὕτω καὶ προστιθεμένου μετοχικοῦ προσδιορισμοῦ, χαίρω δέ σ' εὐτυχοῦντα Εὐρ. Ρῆσ. 390· χαίρω θνήσκοντας ὁ αὐτ. ἐν Ἱππολ. ῳ 1339· χαίρω σ' ἐληλυθότα ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 674.— περὶ τῆς χρήσεως ταύτης σημειοῦται ὁ Μέγ. Ἐτυμ. 808, 4, «χαίρω σε ἐληλυθότα, Ὁμηρικοὶ (γρ. Ὡμηρ-) οὕτω λέγουσι, καὶ Εὐριπίδης Σισύφῳ.· — Διαφέρει τῆς χρήσεως ταύτης ἡ μετ' οὐδετ. ἐπιθέτου ἢ ἀντωνυμίας σύνταξις, ταὐτὰ λυπεῖσθαι καὶ ταὐτὰ χαίρειν Δημ. 323. 7, (οὕτω, πολλὰ χ., ἴδε κατωτ. V. 2, καὶ πρβλ. ἀλγέω II, γηθέω, ἥδομαι)· οὕτω μετὰ συστοίχ. αἰτ., χαίρειν ἡδονὴν Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 7. 14, 8· χ. χαρὰν Πλούτ. 2. 1091Ε. **3)** μετὰ μετοχ., χαίρω . τὸν μῦθον ἀκούσας, ὅτι ἤκουσα αὐτόν, Ἰλ. Τ. 185, πρβλ. Η. 54, Λ. 73· χαίρουσιν βίοτον νήποινον ἐδοντες Ὀδ. Ξ. 377, πρβλ. Μ. 380, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 55· χαίρω .. κόμπον ἰείς Πινδ. Ν. 8. 81· χαίρεις ὁρῶν φῶς, πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς; Εὐρ. Ἄλκ. 691· χαίρω φειδόμενος Ἀριστοφ. Πλ. 247· θωπευόμενος χαίρεις ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1116· συχνὰν παρὰ Πλάτ., κλπ.· — μετὰ μετοχῆς ἐνεστῶτος τὸ χαίρω ἐνίοτε λαμβάνει τὴν σημασίαν τοῦ φιλέω, χαίρουσι χρεώμενοι Ἡρόδ. 7. 236, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 449, Ἀριστοφ. Σφ. 764, Πλάτ. Πρωτ. 318D, 346C, 358A. **4)** ὡσαύτως χαίρειν ὅτι .. Ὀδ. Ξ. 51, 526, Πινδ. Ν. 5. 85· χ. οὕνεκα .. Ὀδ. Θ. 200.

II. μετ' ἀρνήσεως, οὐ χαιρήσεις, «δὲν θὰ χαρῇς», δηλ. δὲν θὰ μείνῃς ἀτιμώρητος, θὰ μετανοήσῃς, Ἀριστοφ. Πλ. 64· οὐ χαιρήσετον ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 235· οὔτω παρ' Ὅμ., οὐδέ τιν' οἴω Τρώων χαιρήσειν Ἰλ. Υ. 363, πρβλ. Ο. 98, Ὀδ. Β. 249, Ἀριστοφ. Σφ. 186· ἀλλ' οὐδ' ὡς Κύρός γε χαιρήσει Ἡρόδ. 1. 128 οὕτω μετ' ἐρωτηματικοῦ, σὺ .. χαιρήσειν νομίζεις; Πλουτ. Ἀλέξ. 51·—σπανίως ἡ φράσις αὕτη εὑρίσκεται ἄλλως ἢ μετὰ μέλλ., διότι ἐν Δημ. 437. 7 (ὅπως ἂν μὴ χαίρωσιν) ἡ ἔννοια εἶναι μελλοντική· ἀλλὰ παρὰ Πλουτ. ἐν Λουκούλλῳ 25, ὑπάρχει οὐκ ἐχαίρησεν·— περὶ ὁμοίας χρήσεως τῆς μετοχ. ἴδε κατωτ. IV. 2.

III. ἡ προστ. χαῖρε, δυτκ. χαίρετον, πληθ. χαίρετε, εἶναι κοινὸς τύπος χαιρετισμοῦ. **1)** ἐν συναντήσει φίλων, «χαῖρε», «γειά σου», Λατ. salve, Ὅμ. καὶ Ἀττ. (μάλιστα τὴν πρωΐαν κατὰ τὸν Δίωνα Κάσσ. 69. 18, πρβλ. Λουκ. ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ Προσαγορ. Πταίσματος), Ἰλ. Ι. 197, Ὀδ. Ν. 229, κλπ.· χαῖρε, ξεῖνε, πάρ' ἄμμι φιλήσεαι Δ. 123· παρ' Ὅμ. συχνάκις ἐπιτείνεται, οὖλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν Ὀδ. Ω. 402· χαῖρέ μοι Ἰλ. Ψ. 19, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1137· συχνάκις ἐπαναλαμβανόμενον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 996, 1014, Σοφ. Αἴ. 91, κλπ.· χαῖρ' ὡς μέγιστα, χαῖρε ὁ αὐτ. ἐν Φιλοκτ. 462· ὡσαύτως εἶναι ἐν χρήσει ὡς χαιρετισμὸς πρὸς τὴν πατρίδα, τὸν ἥλιον, κλπ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 508, πρβλ. 22, Σοφ. Φιλ. 1452·— τὸ χαῖρε ἐνίοτε ὑπάρχει ἐν τῷ χαίρω. κῆρυξ Ἀχαιῶν, χαῖρε .. Ἀπόκρ. χαίρω, δίχομαι τὸν χαιρετισμόν σου χαῖρε, Αἰσχύλ. Ἀγ. 538· οὕτω, νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται, ἐκ πάντων ἀκούω τὸ χαῖρε, Σοφ. Ο. Τ. 596. **2)** ὅταν χωρίζηται φίλος ἀπὸ φίλου, «χαῖρε», «ἄφινω ὑγείαν», Λατ. vale, Ὀδ. Ε. 205, Ν. 59, Ο. 151, Ἀριστοφ. Βάτρ. 164· συχνάκις δὲ τίθεται εἰς τὸ στόμα τῶν ἐγγιζόντων εἰς τὸν θάνατον, Σοφ. Αἴ. 863, Τρ. 921, Πλάτ. Φαίδ. 116D, κλπ.· πρβλ. Böckh. Expl. Pind. 2. 57·— ἐντεῦθεν ἐν ἐπιγραφαῖς ἐπιτυμβίοις, Συλλ. Ἐπιγρ. 1088, 1090, 1093, κ. ἀλλ.· οὕτω, χαίροις πολλά, μάκαιρα γύναι Ἀνθ. **3)** ἐν ἄλλαις περιστάσεσιν, οἷον ὅταν τις παρηγορῇ ἢ παραθαρρύνῃ ἕτερον, ἔχε θάρρος, θάρρει, Ὀδ. Θ. 408· ἐν δείπνοις, ὡς τὸ Ἀγγλο-Σαξον. woes hal, Ὀδ. Δ. 60, Σ. 122, Γ. 199· χαῖρε, γυνή, φιλότητι, ἅς εἶναι εὐτυχία εἰς τὴν ἕνωσιν ἡμῶν, Λ. 248· εὐχωλῆς χαίρετε Ν. 358· χαῖρε ἀοιδῇ Ὕμν. Ὁμ. 6. 7. **4)** ὡσαύτως ἡ ἔννοια τοῦ ἀναχωρεῖν ἢ ἀποχαιρετίζειν ἀναφαίνεται ἐν τῷ γ' ἐνικῷ προσώπῳ χαιρέτω, «ἂς πάῃ ἡ τὸ καλόν», εἴ τι ἐγένετο ἄνθρωπος εἴτε ἐστὶ δαίμων, χαιρέτω Ἡρόδ. 4. 96· χαιρέτω βουλεύματα Εὐρ. Μήδ. 1044, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 199Α, Νόμ. 636, 886D· οὕτως ὁ Τερέντιος ἔχει valeat ἀντὶ pereat ἢ abeat in malam rem. **5)** ἡ μετοχ. καὶ τὸ ἀπαρ. εἶναι ἐν χρήσει κατὰ παρόμοιον τρόπον, ἴδε κατωτ. IV. 3, V. 2.

IV. μετοχ. χαίρων, πλήρης χαρᾶς, εὐφραινόμενος, μετὰ χαρᾶς, Ἰλ. Α. 446, κλπ.· χαίροντα φίλην ἐς πατρίδ' ἐπέμπον εἰς Ἰθάκην Ὀδ. Τ. 461· χαίροντι φέρειν .. χαίρων Ρ. 83, πρβλ. Τ. 461· λυπούμενοι καὶ χαίροντες, ἐν λύπῃ καὶ ἐν χαρᾷ, Ἀριστ. Ρητ. 1. 2, 5· οὕτω, κεχαρηκώς Ἡρόδ. 3. 29, 42, κτλ. **2)** παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. ἡ μετοχὴ χαίρων πολλάκις συνάπτεται μετ' ἄλλου ῥήματος ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀσφαλῶς, ἀτιμωρητί, Λατ. impune, χαίρων ἀπολλάττει Ἡρόδ. 3. 69, πρβλ. 9. 106, Πλάτ. Γοργ. 510D, Δημ. 748. 5· συνηθέστερον μετ' ἀρνήσεως, οὐ χαίρων, Λατ. haud impune, μὲ ζημίαν του, οὐ χαίροντες ἐμὲ γέλωτα θήσεσθε Ἡρόδ. 3. 29· οὔ τι χαίρων .. ἐρεῖς Σοφ. Ο. Τ. 363, πρβλ. Ἀντιγ. 759, Φιλοκτ. 1299, Εὐρ. Μήδ. 397, Ἀριστοφ. Ἀχ. 563· οὐ γὰρ .. χαίρων τις .. τοὺμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 2· οὐ χ. ἀπαλλάξετε Ξεν. Ἀν. 5. 6, 32· οὕτω καί, οὔτι χαιρήσων γε σὺ Ἀριστοφ. Σφ. 186· κλάων εἶναι ἐν χρήσει ἁπλῶς· ὡς = οὐ χαίρων (ἴδε κλαίω I. 2) — ἴδε ἀνωτ. II. **3)** ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ὡς προστ. (ἀνωτ. III), σὺ δέ μοι χαίρων ἀφίκοιο Ὀ. Ο. 128, πρβλ. Θεόκρ. 2. 163· ἀλλ' ἑρπέτω χαίρουσα, ἃ ὑπάγῃ χαίρουσα, «χαρούμενη», Σοφ. Τρ. 819· χαίρων ἴθι, «ὥρα καλή», Εὐρ. Ἄλκ. 813, Φοίν. 921, πρβλ. Σοφ. Τρ. 819. **4)** τὸ χαῖρον, ἡ χαρά, Πλούτ. 2. 1366C, 1089E· πρβλ. ἥδομαι II. **V.** τὸ ἀπαρ. τίθεται ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, ἐφ' ἧς καὶ τὸ χαῖρε δηλ. ἐπὶ χαιρετισμοῦ (ἀνωτέρω III. 1), Πλάτ. Χαρμ. 161Ε· χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προὔννεπω, χαιρετίζω, προσφωνῶ αὐτὸν διὰ τοῦ χαῖρε. Σοφ. Τραχ. 227· προσεπῶν τινα χ. οὐκ ἀντιπροσερρήθη Ξεν. Ἀπομν. 3. 13, 1· οὕτω, χαίρειν .. τἄλλ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι Σοφ. Αἴ. 112·— ἀλλ' ἐν ἀρχῇ ἐπιστολῶν τὸ ἀπαρέμφ. ἐτίθετο ἀείποτε καθ' ἑαυτὸ (παραλειπομένου τοῦ λέγει ἢ κελεύει ὡς ἐν τῇ Λατ. S. = salutem, ἀντὶ S. D. = salutem dicit), Κῦρος Κυαξάρῃ χαίρειν Ξεν. Κύρ. Παιδ. 4. 5, 27, πρβλ. Θεόκρ. 14. 1. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας ὡς τὸ χαιρέτω· ἐᾶν χαίρειν τινά ἢ τι Ἡρόδ. 6. 23., 9. 41, Ἀριστοφ. Πλ. 1187, Πλάτ. Φαίδ. 63E, Πρωτ. 347E, Ξεν., κλπ.· συχνὰ χ. ἐᾶν τινα Πλάτ. Φίλ. 59B· μακρὰ Λουκ. Ἀπολ. ὑπὲρ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 3· οὕτω καί, πολλὰ χ. λέγειν τινὰ Εὐρ. Ἱππόλ. 113, πρβλ. 1059, Πλάτ. Θεαίτ. 188Α· πολλὰ χ. κελεύειν τινά Ἀριστοφ. Ἀχ. 200 εἰπεῖν χαίρειν τινά Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 50 χαίρειν προσαγορεύειν Ἀριστοφ. Πλ. 322, Πλάτ. Νόμ. 771Α· χαίρειν προσεῖπεν Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 21. Ἐν ἅπασι τούτοις ἡ αἰτ. τοῦ προσ. συνήθως τίθεται πρὸ τοῦ χαίρειν. Ἐνίοτε ὅμως εὑρίσκεται ἡ δοτ. (εἰ καὶ οὐδέποτε μετὰ τοῦ ἐᾶν χ.), πολλὰ χαίρειν ἐμμοφραὶς καταξιῶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 572· φράσαι . χαίρειν Ἀθηναίοισι Ἀριστοφ. Νεφ. 609· πολλὰ εἰπόντα χ. τῷ ἀληθεῖ Πλάτ. Φαῖδρ. 272Κ, πρβλ. Φαίδωνα 64C, Πολ. 400D, Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 31.— Ἴδε Κόττου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 175.

χαιτέεις, εσσα, εν, χάριεν τοῦ μέτρου, ἀντὶ χαιτήεις, Σιμωνίδ. Ἰαμβογράφ. 6. 57· οὕτως ἠχέεις ἀντὶ ἠχήεις. Ἀρχίλοχος 89.

χαίτη, ἡ, μακρὰ κόμη, κεχυμένη καὶ λυτή, ἐαυθὴν ἀπεκείρατο χαίτην (ἴδε ἐν λ. κείρω) Ἰλ. Ψ. 141· τίλλοντο δὲ χαίτας Ὀδ. Κ. 567· καὶ ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ ἑνὸς μόνου προσώπου, χαίτας πεξαμένη Ἰλ. Ξ. 175, πρβλ. Κ. 15· οὕτω παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Τραγ. **2)** ἐπὶ τῆς χαίτης τῶν ἵππων, θαλερὴ δὲ μιαίνετο χαίτη Ἰλ. Ρ. 439, πρβλ. Τ. 405· ἀμφὶ δὲ χαῖται ὦμοις ἀΐσσονται Ἰλ. Ζ. 509, Ο. 266. **3)** μεθ' Ὅμ. ἐπὶ τῆς χαίτης τοῦ λέοντος, Λατ. juba Εὐρ. Φοίν. 1121, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 821· ὅσα χαίτην ἔχει, ὥσπερ λέων, ἐναντιοῦται πρὸς τὸ ὅσα λοφιὰν ἔχει, ὥσπερ ἵππος, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 2. 1, 19, πρβλ. περὶ Ζῴων Μορ. 2. 14, 4· ἀλλὰ φρίξας λοφιᾶς λασιαύχενα χαίταν, ἐπὶ τοῦ Αἰσχύλου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 822. **4)** μεταφ. ἐπὶ δένδρων, ὡς τὸ Λατ. coma, ἡ κόμη, τὸ φύλλωμα, Καλλ. εἰς Δῆλ. 81, Στράβ. 799· ἐν τῷ πληθ., Θεόκρ. 6. 16, Ἀνακρεόντ. 18.— Περὶ περιγραφῆς ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἐνικῷ ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς χαίτης τοῦ ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 5, 5 καὶ 7., 7, 1., 8, 8, Πλούτ., κλπ.

χαιτήεις, Δωρ. χαιτάεις, εσσα, εν, ὁ ἔχων μακρὰν καὶ κυματίζουσαν κόμην, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Πινδ. Π. 9. 5, πρβλ. Ἀνθ. Παλατ. 6. 234. **2)** ὁ ἔχων μακρὰν χαίτην, ἀπὸ τοῦ ἵππου, Φωκυλίδης 3· ὡσαύτως ἐπὶ ἄρκτου, = δασύς, λάσιος, Ὀππ. Ἁλ. 5. 38. **3)** ἐπὶ φυτῶν, πυκνόφυλλος, Νίκ. Θηρ. 60· πρβλ. χαιτέεις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χαίτωμα, τό (ὡσεὶ ἐκ ῥήματος **χαιτόω**), λόφος, κράνους χαίτωμα Αἰσχύλ. Θήβ. 385.

χαλά, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **χηλή**.

χαλαβώτης, ου, ὁ, **ἀσκαλαβώτης**, Ἑβδ. (Λευ. ΙΔ', 30).

χάλαζα, ης, ἡ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «χαλάζι» (πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 59Ε, Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 4, 8), ὄμβρον .. ἠὲ χάλαζαν ἢ νιφετόν Ἰλ. Κ. 6, πρβλ. Ο. 170, κλπ.· πληθ., χάλαζα πολλή, θύελλα μετὰ χαλάζης, Ξεν. Οἰκ. 5, 18, Πλάτ. Συμπ. 188Β, Πολ. 39Ά· χ. στρογγύλαι, «κόκκοι χαλάζης», Ἀριστοφ. Νεφ. 1127· ἐκ τῶν χαλαζῶν .. ἄπαγε σεαυτὸν ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 852· μεταφορ., πᾶσα ῥαγδαία βροχή, ὄμβρία χ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1503· χ. αἵματος Πινδ. Ι. 7 (6), 39· ἴδε **ὄμβρος** ΙΙ. **ΙΙ**. πᾶς μικρὸς κόμβος ἢ ὄγκωμα ὅμοιον πρὸς κόκκον χαλάζης, **1)** ἴονθος ἢ οἴδημα ἐντὸς τῆς σαρκὸς τῶν χρόνων, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 8. 21, 4, Προβλ. 34. 4, 2, Ἀνθρωπ. παρ' Ἀθην. 93C· πρβλ. **χαλαζάω** ΙΙ. **2)** μικρὸν οἴδημα ἐπὶ τῶν βλεφάρων ἢ ἐξάνθημα καὶ σκλήρωσις, Γαλην., κτλ., πρβλ. Πολυδ. Δ', 197. **3)** οἰονεὶ κόμβος ἢ σκληρὸς ὄγκος· ἐν ᾠῷ, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 17· ἐν τῷ ἄνθρακι, «ῥόζος», Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 25· ἐν τῷ ἐλεραντίνῳ ὀστῷ (δηλ. τῷ ἰσθμῷ), Φιλόστρ. 63· πρβλ. **χαλάζιος**, **χαλαζώδης**. (Πρὸς τὸ **χάλαζ-α**, δηλ. **χάλαδ-γα**, πρβλ. Σανσκρ. hrâd-uni) (θύελλα)· Λατ. grand-o, inis· Σλαυ. grad-u).

χαλαζαῖος, α, ον, (**χάλαζα** ΙΙ), πλήρης κόμβων ἢ «ῥόζων», φηγὸς Ὀρφ. Ἀργον. 761.

χαλαζάω, ῥίπτω χάλαζαν, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 2· πίπτω πυκνὸς ὡς χάλαζα, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 123. **ΙΙ**. (**χάλαζα** ΙΙ. 1) ἔχω ἐξάνθημα-α ἢ οἰδήματα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 381· **χαλαζῶσαι** ὕες Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 8. 21, 5. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 777.

χάλαζ-επής, ές, ὁ ἑξακοντίζων ὕδρεις πυκνὰς ὡς χάλαζαν, Ἀνθ. Παλατ. 7. 405.

χαλαζηδόν, ἐπίρρ., ὡς χάλαζα, κατὰ τρόπον ὅμοιον χαλάζῃ, Νικήτ. Χων. Ἱστ. 53Α, κλπ.

χαλαζήεις, Δωρ. **-άεις**, εσσα, εν, ὅμοιος χαλάζῃ, φόνος χ., φόνος πολὺς ἢ πυκνὸς ἢ ἄγριος ὡς χάλαζα, Πινδ. Ι. 5 (4). 64· συρμὸς Ἀνθ. Παλατ. 6. 221· ὀϊστοὶ Νόνν. Διονυσ. 18. 232. **ΙΙ**. σκορπίος χ., οὗ τὸ κέντρον παράγει παγετῶδες ῥῖγος εἰς τὸν κεντούμενον, Νικ. Θηρ. 13.

χαλαζιάω, πάσχω ἐκ χαλαζῶν (σημασ. ΙΙ. 2), «χαλαζιᾶν δὲ λέγουσι τὰ βλέφαρα ὅταν ἐκτραπέντων αὐτῶν φαίνηταί τινα ὑπερέχοντα στρογγύλα διαφανῆ ὅμοια χαλάζῃ» Ἀετ. 7, 83.

χαλάζιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χάλαζα** (ΙΙ. 2), Γαλην. τ. 10, σ. 343, Παῦλ. Αἰγιν. 3. 22.

χαλάζιος, ον, πλήρης κόμβων, «ῥόζων» ἢ θρόμβων, Σχόλ. εἰς Ἱππ. 2 σ. 479 Dietz· πρβλ. **χαλαζώδης** Ι. 2. **ΙΙ**. ὡς οὐσιαστ., ὄνομα πολυτίμου λίθου ὁμοίου πρὸς χάλαζαν, Ὀρφ. Λιθ. 752· **χαλαζίας**, ου, παρὰ Πλιν. 37. 73· **χαλαζίτης** λίθος ἐν Γεωπον. 1. 14, 1.

χαλαζοβολέω, βάλλω, πλήττω διὰ χαλάζης, Ἀνθ. Παλατ. 5. 64, Κλήμ. Ἀλεξ. 754.

χαλαζο-βόλος, ον, ὁ ῥίπτων χάλαζαν, νέφη Πλούτ. 2. 499F.

χαλαζο-κοπέω, κτυπῶ μὲ χάλαζαν, ἐν τῷ παθητ., ὅταν ὑπ' αὐτὴν τὴν βλάστησιν χαλαζοκοπηθῇ Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 5. 8, 3, ὁ αὐτ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 1.

χαλαζο-κοπία, ἡ, θύελλα χαλάζης, Λατ. calamitas, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 8, 2.

χάλαζο-φύλαξ, ᾰκος, ὁ, ὁ φυλάττων ἀπὸ τῆς χαλάζης, ὁ ἀποτρέπων τὴν χάλαζαν διά τινων παραδόξων τελετῶν, Πλούτ. 2. 700Ε, Σενεκ., Quaest. Nat. 4. 6.

χαλαζόομαι, Παθ., προσβάλλομαι ὑπὸ χαλάζης, Γλωσσ.

χαλαζώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς χάλαζαν, πάγος Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 2. 922C· σπέρματα Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 1, 19. **2)** ὁ μετὰ χαλάζης ἢ ὁ φέρων χάλαζαν, ἄνεμος ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 6, 20 καὶ 22. **ΙΙ**. = **χάλαζιος**, σπέρμα ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 2, 19. **2)** ἐπὶ χοίρων, ὁ χαλαζῶν, ὁ πάσχων ἐκ τῆς νόσου χαλάζης, αὐτόθι 8. 21, 4.

χαλαζώματα, τό, = **χάλαζα** ΙΙ, οἱ ψᾶρες οἱ μελάμπτεροι ... χαλαζώματά τινα λευκότητος ἐφόρουν Κ. Μανασσ. Χρον. 259.

χαλάζωσις, εως, ἡ, τὸ πληροῦσθαι οἰδημάτων καὶ ἐξανθημάτων, Fr. ès. Oec. Hipp.

χαλ(αί)βασις, ἀπὸ τοῦ χαλαρῶ, βαδίζειν, Σουητών. παρὰ τῷ E. Mil. ἐν Μέ· de lit. gr. σ. 416. Προσηγορικὸν δὲ ὄνομα ἡ λέξ. γένους ἄρσ., Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνσ. Κουμανούδη.

χαλαίνω, ποιητ. ἀντὶ **χαλάω** Ι. 4, ῥυτὰ χαλαίνοντες Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 308.

χαλαίπους, ὁ, ἡ, οὐδέτ. **-πουν**· — ὁ ἔχων τοὺς πόδας χαλαρούς, ὁ σύρων αὐτοὺς περιπατῶν, χωλός, Ἥφαιστος Νικ. Θηρ. 458· διάφορ. γράφαι: **χωλοίπους**, **κυλοίπους**.

χαλαίρυπος, ὁ, τὸ μετὰ νίτρου ὕδωρ («σαπουνάδα»), ἐν ᾧ ἐξέπλυναν φορέματα, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 117· πρβλ. Πολέμωνα παρὰ Macrob. Sat. 5. 19. — Καθ' Ἡσύχ.· «χαλαίρυπος· ὁ τῶν πλυνομένων ἱματίων ῥύπος».

χάλανδρος, ὁ, πιθαν. Δωρικ. ἀντὶ **κάλανδρος**, Ἐπίχαρμ. 41 Ahrens.

χαλάρα, ἡ, ἄλυσις (;) Ἡσύχ. (ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Schmidt. «χαλαρὰ ἄλυσις ... »).

χαλαργός, όν, Δωρ. ἀντὶ **χηλαργός**.

χαλάρός, ά, όν, ὡς καὶ νῦν, χαλαρός, δέρμα Ἱππ. Ἀφορ. 1256· ὑποδήματα Ἀριστοφ. Θεσμ. 263· ἁλύσεις Θουκ. 2. 76. χαλινὸς Ξεν. Ἱππ. 10. 3, πρβλ. 7, 1· θώραξ αὐτόθι 12, 1· χ. κοτυληδῶν, ἄρθρωσις χαλαρὰ οὐχὶ συνεσφιγμένη, χαύνη, Ἀριστοφ. Φ. 1495· οὕτω, χ. κνήμη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **σκληρά**, Ξεν. Ἱππ. 7, 6· χ. ἁρμονίαι, ἐκτεθηλυμμέναι, ἄτονοι μουσικαὶ ἁρμονίαι, Πλάτ. Πολ. 398Ε· χαλαρωτέραν .. ἐποίησε χορδαῖς δώδεκα (ἐξυπακ. τὴν μουσικὴν) Φερεκράτης ἐν «Χείρωνι» 1. 5· χ. πόροι, ἀνειμένοι, ἀνοικτοὶ πόροι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 4, 2· — τὸ χαλαρόν, = **χαλαρότης**, Ἀναξίμ. παρὰ Πλουτ. 2. 947F. — Ἐπίρρ. **-ρῶς**, Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 763.

χαλαρότης, ητος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Ξεν. Ἱππ. 9, 9., 10, 13 καὶ 16.

χαλάσις, εως, ἡ, χαλάρωσις, ἐπὶ ἐπιδέσμων, Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 759· τῇ χ. τε καὶ ἀνέσει Πλάτ. Πολ. 590Β· χ. τῶν ἄρθρων Μοσχίων περὶ Γυν. Παθ. σ. 23· χ. τῶν πόρων, χαλάρωσις, ἄνοιξις τῶν πόρων, Γαλην.· ἐπὶ τοῦ σώματος, ὁ αὐτ. 1. 85.

χάλασμα, τό, χαλαρὰ κατάστασις, χαλάρωσις, Πλούτ. 2. 132D, 133D, Λουκ. Ὄνος 9. **2)** τὸ κενὸν διάστημα μεταξὺ τῶν μαχητῶν ἐν τῇ φάλαγγι, Πολύβ. 18. 13, 8· σύμμετρον ἔχω χ., εἶμαι τοποθετημένος κατὰ σύμμετρα διαστήματα, Πλουτ. Αἰμίλ. 32. **3)** ἐξάρθρωσις ὀστοῦ, Ὀρειβάσ. 145 Matth.

χαλασμάτιον, τό, μικρὰ χαλάρωσις ἐν σχοινίῳ, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 251.

χάλασμός, ὁ, = **χάλασις**, Διοσκ. 1.150, Ὀρειβάσ. 293 Matth.

χαλαστέον, δεῖ χαλᾶν, Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 81.

χαλαστήρια (ἐξυπακ. σχοινία), σχοινία δι' ὧν κατεβιβάζετο ἡ καταρρακτὴ θύρα ἢ καταπακτὴ (κοινῶς «κλαβανή»), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **ἀνασπαστήρια**, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 78· πρβλ. **σχοινήρια**.

χαλαστὴς τοῦ κόσμου, καταστροφεὺς τοῦ κόσμου, Ἡ ἐν Βάρνῃ Μάχη στ. 150, ἐν Annu. etc. VIII, σ. 350.

χαλαστικός, ή, όν, (**χαλάω**) ὁ κα ἄλληλος πρὸς χαλάρωσιν ἢ ὁ ποιῶν τι χαλαρόν, μαλθακόν, ἔλαιον σωμάτων χ. Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 281, πρβλ. Πλούτ. 2. 658Ε. **2)** ὁ ἐπιφέρων χάλασιν, χαλάρωσιν, Γαλην. 1. 86· ὁ χ. τρόπος τῆς ἐπιμελείας Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 240.

χαλαστόν, τό, ἄλυσις, Ἑβδ. (Β' Παραλ. Γ', 5 καὶ 16).

Χαλαστραῖος, α, ον, ὁ ἐκ τῆς Χαλάστρας πόλεως ἐπὶ τοῦ Θερμαικοῦ κόλπου· — τὸ Χαλαστραῖον (ἐξυπακ. νίτρον), πιθαν. εἶδος καθαρᾶς σόδας λαμβανομένης ἐκ λίμνης πλησίον τῆς πόλεως ταύτης καὶ ἐν χρήσει μετὰ στακτῆς («ἀλυσίβας») ἢ σάπωνος πρὸς πλύσιν, Πλάτ. Πολ. 430Α, Πλούτ. 2. 134Ε· ῥύμματι καὶ νίτρῳ Χαλαστραίῳ Ἀλκίφρων 3. 61, πρβλ. Πλίν. 31. 46, §§ 3, 4. — Ἐν τῷ μνημονευθέντι χωρίῳ τοῦ Πλάτωνος τὰ ἄριστα τῶν Ἀντιγράφων ἔχουσι Χαλεστραίου, καὶ παρ' Ἡροδ. 7. 123 ἡ πόλις καλεῖται Χαλέστρη.

χαλᾰ-τονέω, χαλῶ, χαλαρώνω τὴν ἔντασιν, Πορφύρ. εἰς Πτολεμ. Ἁρμ. σ. 294.

χάλάω, Ἐπικ. γ' πληθ. **χαλόωσιν** Ὁμπ. Ἀλ. 2. 451· μέλλ. **χαλάσω** [ᾰ] Ἱππ. 285. 51., 1229F· — ἀόρ. **ἐχάλᾰσα** Αἰσχύλ. Πρ. 176, κλπ.· Ἐπικ. **χάλασσα** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 6· Δωρ. μετοχ. **χαλάξαις** Πινδ. Π. 1. 10· — πρκμ. **κεχάλᾰκα** Ἱππ. 1216Ε. — Μέσ., Ἐπικ. ἀόρ. **χαλάσαντο** Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1264. — Παθ., ἀόρ. **ἐχαλάσθην**, ὑποτ. **χαλασθῇ** Αἰσχύλ. Προμ. 991, Πλάτ. Φαίδων 86C· — πρκμ. **κεχάλασμαι** Ἀνθ. Π. 9. 297, Ἀππ. Μιθρ. 74· — ὑπερσ. **ἐκεχάλαστο** Ἀριστείδ. 1. 315. **Ι**. μεταβατ., χαλαρὸν ποιῶ, χαλαρώνω, «ἐστεντώνω», χ. βιόν, τόξα, χαλαρώνω τὴν νευρὰν τοῦ τόξου, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 6, Ὕμν. Ὁμ. 27. 12· χ. τὰ νεῦρα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **συντείνειν**, Πλάτ. Φαίδων 98D· χ. τὸν πόδα, ἐπὶ πλοίου, ἴδε **πούς** ΙΙ. 2· — μεταφορ., χ. τὰ τῆς πολιτείας, ἀντίθετον τῷ **ἐπιτείνειν**, Πλούτ. 2. 827B. — Παθ., ἀντίθετον τῷ **ἐπιτείνεσθαι**, Πλάτ. Φαίδων 86C, 94C· χαλᾶσθαι καὶ διαφθείρεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 653C. **2)** καταβιβάζω, ἀφίνω νὰ πέσῃ, πτέρυγα χαλάσαις Πινδ. Π. 1. 12· χαλάσας ὀλίγον τὸ μέτωπον, δηλ. «παυσάμενος τῆς ὀργῆς» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ. 655, (οὕτω Λατ. vultus solutus, Rubnk. Rut. Lup. σ. 69)· μαστοὺς χάλασαν, λέγει ὁ χορὸς τῶν σατύρων πρὸς τὰς τοκάδας οἷς (προβατίνας), Εὐρ. Κύκλ. 55· χαλῶ ἱστόν, χαμηλώνω, καταβιβάζω αὐτόν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1267· δίκτυα χ. Εὐαγγ. κ. Λουκ. ε', 5· ἄγκυραν Σουΐδ. **3)** λύω, ἀπολύω, τινα ἐκ δεσμῶν Αἰσχύλ. Πρ. 176· τινα κακῶν αὐ ὀθι 256· — ἀφίνω τι ἐλεύθερον, χαλαρώνω, μηδαμᾷ χάλα αὐτόθι 58. **4)** ἡνίας χ., χαλαρώνω, ἀφίνω χαλαρὰς τὰς ἡνίας, μάλιστα ἐπὶ μεταφορικῆς σημασίας, χ. τὰς ἡνίας τοῖς λόγοις Πλάτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πρωτ. 338Δ, πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 413. **5)** κλῇθρα ἢ κλῇδας χ., χαλαρώνω τοὺς μοχλούς, δηλ. ἀνοίγω τὴν θύραν, Σοφ. Ἀντ. 1187, Εὐρ. Μήδ. 131, Ἱππ. 808· οὕτω, χ. τοὺς μοχλοὺς Ἀριστοφ. Λυσ. 310· ἀλλὰ καί, πύλας μοχλοῖς χαλᾶτε Αἰσχύλ. Χο. 880. **6)** χαλαρώνω ἢ λύω πράγματα ὁμοῦ δεδεμένα, χ. κρεμαστὴν ἀρτάνην Σοφ. Ο. Τ. 1266· χ. πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1468· χ. δεσμὰ Εὐριπ. Ἀνδρ. 577· ἀσκὸν ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 161· τὸ στόμα Ξεν. Ἱππ. 6, 8.— Παθ., τὰ χαλώμενα ὅπλα Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808· πρὶν ἂν χαλασθῇ δεσμὰ Αἰσχύλ. Πρ. 991. **7)** μεταφορ., τὴν ὀργὴν χαλάσας, κατευνάσας (ἴδε κατωτ. II, 2), Ἀριστοφ. Σφ. 737· χ. [τὸν νόον] ἐς ὄψιν τινὸς Τίμ. Λοκρ. 104C· χ. ἐπιθυμίαν Πλούτ. 2. 133Α· τὸ βαρὺ καὶ ἀμειδὲς Ἀλκίφρων 3. 3. — Παθ., χαλαροῦμαι, γίνομαι χαλαρός, λίθος εἰς ὑγρότητα κεχάλασται Καλλίστρ. 896. **II.** ἀμεταβ., γίνομαι χαλαρός, ζῶναι χαλῶσαι Εὐρ. Βάκχ. 933· πύλαι χαλῶσι, μένουσιν ἀνοικταί, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 29·— μεταφορ. μετὰ γενικ., παραβλέπω, ἀφίνω τι, τί χαλᾷ μανιῶν; Αἰσχύλ. Πρ. 1057· αἰκίζεταί τε κούδαμᾶ χαλᾷ κακῶν αὐτόθι 256 (ἔνθα ὁ Σχολιαστ. παρατηρεῖ συνήθης αὐτῷ ἡ φωνή)· (καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀπολ., Σοφ. Ο. Κ. 203, 840) χ. φρονήματος Εὐρ. Ἀποσπ. 724· τῆς ὀργῆς Ἀριστοφ. Ὄρν. 383 (ἴδε ἀνωτ. I. 7)· χ. τινι τῆς ἀρχῆς Πλάτ. Μένων 86E, πρβλ. Πλουτ. Λυκοῦργ. 7. **2)** μετὰ δοτικ., χ. τινι, ὑποχωρῶ εἴς τινα, συγχωρῶ αὐτόν, εἰ τοῖσιν .. κτείνουσιν ἀλλήλους χαλᾷς Αἰσχύλ. Εὐμ. 219· χάλα τοκεῦσιν Εὐρ. Ἑκ. 403· ἀπολ., ὑποχωρῶ, ὑπείκω, εἴκειν ὁδοῦ χαλῶντα τοῖς κακίοσιν ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 637· μετ' ἀπαρεμφ., παραχωρῶ, Πλάτ. Σοφ. 242E. **3)** ἀπολ., γίνομαι χαλαρὸς ἢ ἀσθενής, ἐπειδὰν αἱ ἐπιθυμίαι χαλάσωσι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 329C· χαλάσει ὁ παγετὸς Ἱππ. π. Ἀέρ. 285· ὀδύνη π. Διαίτ. Ὀξ. 386. **6)** ὡς ἰατρικὸς ὅρος, κοιλίη ὑγρὰ χαλᾷ, χαλαροῦται, Γαλην.· οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ παθ., ἴδε Foës. Oec. Hipp.—Ἴδε Χ. Χαρ. Ἀρωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τ. Α', σ. 678 κἑξ.

χαλβάνη, ἡ, Λατ. galbănum, ὁ ῥητινώδης ὀπὸς ἢ κόμμι φυτοῦ ἐν Συρίᾳ φυόμενον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 1, 2., 7. 2, Πλούτ. 2. 1009F, Διοσκ. 3. 97, κλπ.—(Πιθανῶς τὸ Ἑβρ. chelbenah).

χαλβάνις, ίδος, ἡ, ἡ ἀνήκουσα εἰς τὴν χαλβάνην, ῥίζα Νικ. Θηρ. 938.

χαλβανόεις, εσσα, εν, ὁ τῆς χαλβάνης, ῥίζα Νικ. Ἀλεξιφ. 568.

χάλβανον, τό, μεταγεν. τύπος τοῦ χαλβάνη, ὡς τὸ Λατιν. galbanum, ἴδε Δινδ. ἐν Θησ. Στεφ.

Χαλδαία (ἐξυπακ. γῆ), ἡ, ἡ τῶν Χαλδαίων χώρα, Στέφ. Βυζ., Πτολεμ.

Χαλδαΐζω, μιμοῦμαι τὸν τρόπον τῶν Χαλδαίων, τὴν γλῶσσαν αὐτῶν ἢ τὴν πίστιν αὐτῶν ἀποδέχομαι, Φίλων 1. 581.

Χαλδαϊκός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τοὺς Χαλδαίους, Ἀθήν. 529F, Ἰώσηπος, κλπ. — **Χαλδαϊστί,** Ἐπίρρ., κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Χαλδαίων, διάφ. γραφ. ἐν Δανιὴλ Β', 26.

Χαλδαῖος, ὁ, ὁ τῆς Χαλδαίας κάτοικος, Ἡρόδ. 7. 63, Σοφ. Ἀποσπ. 564, κλπ. **II.** ἀστρολόγος, προμαντεύων τὴν τύχην τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῶν ἀστερισμῶν ὑφ' οὓς γεννᾶται, ἐπειδὴ οἱ Χαλδαῖοι ἠσχολοῦντο σφόδρα περὶ τὰ τοιαῦτα, Ἀριστ. Ἀποσπ. 30, Κικ. Divin. 1. 1, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 181, Ἀρρ. Ἀν. 7. 17, Ἰουβεν. 6. 553., 10. 94· —

χαλ-ειμάς, ἴδε ἐν λ. **χαλιμάς.**

χαλεπαίνω, μέλλ. -ᾰνῶ, Πλάτ. Φαίδων, 116C, κ. ἀλλ.· — ἀόρ. α' ἐχαλέπηνα, ὑποτακτ. χαλεπήνῃ Ἰλ. Π. 386, ἀπαρ. -ῆναι Σ. 108·— Παθ., ἀόρ. ἐχαλεπάνθην, ἴδε κατωτ. (χαλεπός). Γίνομαι χαλεπός, βαρύς, ὁρμητικός, ἰσχυρός, ἀγριεύω, ὡς τὸ Λατ. ingravescere, μέγα βρέμεται χαλεπαίνων [ἄνεμος] Ἰλ. Ξ. 399· εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαίνοι [χειμών] Ὀδ. Ε. 485. **2)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀνθρώπων, ὀργίζομαι σφόδρα, εἰς ὀργὴν ἔρχομαι, ἀγανακτῶ πολύ, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ Ἰλ. Τ. 183· ἀπολ. ὡσαύτως παρ' Ἀττ., Ἀριστοφ. Βάτρ. 1020, Θουκ. 3. 82, Πλάτ., κλπ. ἴδε ἐν λ. χειμαίνω 2·— μετὰ δοτ., ὀργίζομαι σφόδρα ἐναντίον τινός, Ζεὺς ὅτε δὴ ῥ' ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπαίνει Ἰλ. Π. 386, πρβλ. Ὀδ. Ε. 147, Π. 114, Τ. 83· οὕτω, χ. τῷ ποταμῷ Ἡρόδ. 1. 189, πρβλ. Θουκ. 8. 92, Πλάτ., Ξεν. κλπ.· αἱ [κύνες] τοῖς λίθοις, οἷς ἂν βληθῶσι, χαλεπαίνουσι Πλάτ. Πολ. 469E·— ὡσαύτως ἑπομένης προθ., χαλεπαίνω ἐπί τινι, ὀργίζομαι διὰ κᾶτι τε, Ὀδ. Σ. 415, Υ. 323· πρός τι Θουκ. 2. 22, 59· πρός τινα Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 1·— καὶ μετὰ διπλῆς δοτ. προσ. καὶ πράγμ., χ. τινὶ τοῖς εἰρημένοις, ἀγανακτῶ ἐναντίον τινὸς διὰ τοὺς λόγους του, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 5. 5, 24· σπανίως ὡς τὸ χολοῦσθαι, κλπ. μετὰ γενικῆς τοῦ αἰτίου, ὧν ἐμοὶ χαλεπαίνετε, τούτων τοῖς θεοῖς χάριν εἰδέναι αὐτόθι 7. 6, 32· οὕτω, χ. ὑπέρ τινος Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 25·—ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, χαλ. ὅτι .. Ξεν. Ἀνάβ. 1. 5, 14· χαλ. εἰ .. Πλουτ. Κάμιλλ. 8, κλπ. **II.** διεγείρω εἰς ὀργήν, ἐρεθίζω, χαλεπαίνει ὁ ὀργιζόμενος Ἀριστ. Ποιητ. 17, 3.— Παθ., πικραίνομαι ἢ ἐξερεθίζομαι, σχεδὸν ὡς τὸ ἐνεργ. χαλεπανθῆναί τινι, ὅτι .., ἐναντίον τινὸς 4. 6, 2, Κύρου Παιδ. 3. 1, 38· πρός τινα αὐτόθι 5. 2, 18. **III.** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, θεωροῦμαι μετ' ὀργῆς, μὲ μεταχειρίζονται τραχέως, ἐλεεῖσθαι .. μᾶλλον εἰκός ἐστί που .. ἢ χαλεπαίνεσθαι Πλάτ. Πολ. 337Α. — Πρβλ. χαλέπτω. — Οὐδέποτε ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ.

χᾰλεπ-ήρης, ες, ἢ χαλεπηρής, ές, ποιητ. ἀντὶ τοῦ χαλεπός, ὑβριστῇ Πελίῃ τελέων χαλεπηρὲς ἄεθλον Μίμνερμ. παρὰ Στράβ. Α' 47.

χαλεπός, ή, όν, σχεδὸν ἀντίστοιχον τῷ Λατ. difficilis (ὃ ἂν μὴ ῥᾴδιον ᾖ ἀλλὰ διὰ πολλῶν πραγμάτων γίγνηται Πλάτ. Πρωτ. 341D, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 6, 27), ἐν ποικίλαις σχέσεσι. **1)** παρ' Ὁμ. τὸ πλεῖστον ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰ αἰσθήματα, ὃν δυσκόλως ὑποφέρει ἢ ἀνέχεταί τις, λυπηρός, ἀλγεινός, δύσκολος, βαρύς, προξενῶν τρόμον, φοβερός, ἰσχυρός, κεραυνὸς Ἰλ. Ξ. 417· θύελλα Φ. 335· ἄνεμοι Ὀδ. Μ. 286· πόνος Ψ. 250· ἄλγος, πένθος Β. 193, Ζ. 169· γῆρας Ἰλ. Θ. 103, ἄλη Ὀδ. Κ. 464· οὕτω, χ. ἆθλος Ἡσ. Θεογ. 800, ἔρις Πινδ. Ν. 10. 135· ἄλλα χαλεπώτερα Ἡρόδ. 6. 40· καὶ παρ' Ἀττ. χ. πνεῦμα Αἰσχύλ. Ἱκ. 165· δύη ὁ αὐτ. ἐπὶ Θήβ. 228· χαλεπώτατα [πράγματα] Σοφ. Τραχ. 1273· ξυμφορά Εὐρ. Ἱππόλ. 767· νόσος, πλάνη, πενία Ξεν. Συμπ. 4, 37, Πλάτ. Σοφ. 245E κλπ.· ἡ ἐσβολὴ αὕτη χαλεπωτάτη τοῖς Ἀθηναίοις ἐγένετο Θουκ. 3. 26· δύσφοροι καὶ χαλεποὶ γίγνονται, δηλ. οἱ μὴ ἁρμόττοντες θώρακες, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 13· τὸ χαλεπὸν τοῦ πνεύματος, ἡ σφοδρότης τοῦ ἀνέμου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 4. 5, 4· τὰ χαλεπά, δυσκολίαι, παθήματα, στενοχωρίαι ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ τερπνά, τὰ ἡδέα, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 1, 23· κλπ.· τερπνῶν χαλεπῶν τε κρίσις Πινδ. Ἀποσπ. 96. **2)** πᾶν τὸ παρέχον πολλὰς δυσχερείας, βαρύ, δύσκολον, δυσχερές, ἔργον, πρᾶγμα, κλπ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 516, Θουκ., κλπ.· χαλεπὰ τὰ καλά, ἀπόφθεγμα ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Σόλωνα· χαλεπὸν ὁ βίος Ξεν. Ἀπομν. 2. 9, 1, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 176D·—μετ' ἐνεργ. ἀπαρ., ὡς ἐν τῇ Λατικῇ τὸ σουπῖνον εἰς u, χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι· χαλεπόν ἐστί μοι ἀντιφέρεσθαί σοι Ἰλ. Φ. 482· οὕτω, χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς Υ. 131· χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν [τὸ μῶλυ] Ὀδ. Κ. 305· χ. ἀντιάσαι Πινδ. Ν. 10. 135· χ. προσπολεμεῖν ὁ βασιλεὺς Ἰσοκρ. 69Α, πρβλ. Θουκ. 7. 51· χ. ξυγγενέσθαι Πλάτ. Πολ. 330C, πρβλ. 412B, 502C· χ. πάσχειν ὁ αὐτὸς ἐν Κρίτωνι 49B· ἀλλὰ καὶ μετὰ παθ. ἀπαρ., χαλεπὸς διαγνωσθῆναι καὶ δειχθῆναι Ἀντιφῶν 115. 5, πρβλ. Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 386·— χαλεπόν [ἐστι], μετ' ἀπαρ., εἶναι δύσκολον, δυσχερὲς νά .., Ἰλ. Φ. 184, Ὀδ. Δ. 651· ὡσαύτως μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., εἶναι δύσκολον εἴς τινα νά .., Ἰλ. Π. 620, Ὀδ. Υ. 313· ἢ μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., Ἰλ. Φ. 184, Ὀδ. Λ. 156. **3)** κινδυνώδης, ἐπικίνδυνος, λιμὴν Τ. 189· θάλασσα Θουκ. 4. 24, πρβλ. Ξεν. Ἀνάβ. 3. 2, 2. **4)** ἐπὶ ἐδάφους, δύσβατος, τραχύς, χωρία χ. πετρώδη Θουκ. 4. 9· χ. ὁδὸς ὁ αὐτ. 5. 58· χαλεπή .. καὶ προσάντης .. ὁδός ἐστιν Ἀναξανδρίδ. ἐν Ἀδήλ. 5· χ. πρόσοδος Ξεν. Ἀν. 5. 2, 3· πορεία αὐτόθι 5. 6, 10· σταθμὸς αὐτόθι 4. 5, 3· χ. χωρίον, θέσις ἣν δύσκολον εἶναι νὰ καταλάβῃ τις, αὐτόθι 4. 8, 2· ληφθῆναι χ. Ἀριστ. Φυσ. 2. 4, 16. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὃν δυσκόλως δύναται νὰ οἰκονομήσῃ τις, ὀργίλος, σκληρός, ἄγριος, τραχύς, αὐστηρός, (ἀντίθετον τῷ πρᾶος, Πλάτ. Κρίτ. 49B, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 5, 11), βασιλεύς, δαίμων, κλπ. Ὀδ. Β. 232, Τ. 201· χαλεποί τε καὶ ἄγριοι Θ. 575· μετὰ δοτ. προσ., σκληρὸς ἢ τραχὺς πρός τινα, Ρ. 388, πρβλ. Θουκ. 8. 1· χαλεπώτερος, σκληρότερος ἐχθρός, ὁ αὐτ. 3. 40. χαλεπώτατοι, οὓς δυσκολώτατον εἶναι νὰ οἰκονομήσῃ τις, ἐπικινδυνότατοι, ἢ ὀχληρότατοι, αὐτόθι 42, πρβλ. 7. 21· χαλεπώτεροι πάροικοι ὁ αὐτ. 3. 113· χαλεπόν γε θυγάτηρ κτῆμα καὶ δυσδιάθετον Μένανδρ. ἐν «Ἁλιεῦσι» 6·— μετὰ δοτ., χ. εἶναί τινι Θουκ. 8. 1, κλπ.· πρός τινα Πλάτ. Πολ. 375C, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 7, 7· περὶ ἢ πρός τι Πλάτ. Πολ. 498Δ, Ξεν. Κυνηγ. 5, 17, κλπ.· ἐπί τινι Θεόκρ. 22. 145· ὡσαύτως μετὰ μετοχ., χαλεπὸς ἦν τὸ δίκαιον φυλάσσων, αὐστηρὸς εἰς τὴν τήρησιν τοῦ δικαίου, Ἡρόδ. 1. 100. **6)** οὕτως ἐπὶ λόγων, χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ Ἰλ. Β. 245, κλπ.· ἐρεθιζέμεν αἰεὶ μύθοισιν χ. Ὀδ. Ρ. 395· χ. ὀνείδεα, ὁμοκλαί Ἰλ. Γ. 438, Ὀδ. Ρ. 189· φῆμις Ξ. 239· μῆνις Ἰλ. Ε. 178. **γ)** μάλιστα ἐπὶ δικαστῶν, ἦν τὸ δίκαιον φυλάσσων χ. Ἡρόδ. 1. 100, πρβλ. Πλάτ. Κριτ. 107D, Δημ. 528, 10· ὅρα τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου παρ' Ἀνδοκ. 33. 43 κλπ.· (οὕτω, χ. ἀρχή Θουκ. 1. 77· τιμωρία Πλάτ. Ἀπολ. 39C· νόμοι ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Ἐλάτ. 372Α, Δημ. 941. 3). **δ)** ἐπὶ ἀγρίων ζῴων, Ξεν. Ἀν. 5. 8, 24, Κυν. 10, 23· ἐπὶ μελισσῶν, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 9. 40, 20, πρβλ. 40· [θηρία] χ. τὰς φύσεις Πλάτ. Πολιτικ. 274B· πρβλ. χαλεπότης II. 2. **2)** ὁ τὸν χαρακτῆρα δύσκολος, ὀργίλος, τραχύς, «ἰδιότροπος», χ. καὶ δύσκολος Ἀριστοφ. Σφ. 942, πρβλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰσοκρ. 389C· ὀργὴν χαλεπὸς Ἡρόδ. 3. 131· οὕτω, χαλεπῇ τῇ χειρί, μὲ τραχεῖαν ἢ βραχεῖαν χεῖρα. Ἀριστοφ. Λυσ. 1116.

3) ἐπὶ τῶν φυτῶν, βλαπτικὸς εἰς τὸ ἔδαφος, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 8. 9. 3.

β. Ἐπίρρ. **χαλεπῶς**, δυσκόλως, μετὰ δυσκολίας, Λατ. aegre, ἔνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον, ἔνθα δυσκόλως ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ ἄνδρα ἕκαστον· Ὁ. Π. 424· χ. δέ σ' ἔολπα τὸ ῥέξειν Υ. 186· χ. κε φύγοις Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 686· χ. ὀργὰς μεταβάλλουσιν Εὐρ. Μήδ. 121· χ. γνῶναι Ἀντιφῶν 121. 17· χ. εὑρίσκειν, ἀντίθετ. τῷ ῥᾳδίως μανθάνειν, Ἰσοκρ. 5E, πρβλ. 11E· οὐ ἢ μὴ χαλ., ἄνευ πολλῆς δυσκολίας, ὡς τὸ ῥᾳδίως, Θουκ. 1. 2., 7. 81, κλπ. **2)** μόλις, δοκέω δὲ ἐγὼ γε καὶ ἀνισωθέντας πλήθει χαλεπῶς ἂν Ἕλληνας Πέρσῃσι μούνοισι μάχεσθαι Ἡρόδ. 7. 103· χ. παρὰ τοῖς ἐχθροῖς εὑρεθήσεται Λυσίας 181. 31· χ. ἂν πείσαιμι Πλάτ. Φαίδων 84D.

3) παρ' Ἀττ., χ. ἔχει = χαλεπόν ἐστι, Θουκ. 3. 53· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 6. **4)** δυσκόλως, ἀθλίως, χαλεπώτερον, -ώτατα ζῆν Πλάτ. Πολ. 579D, πρβλ. Νόμ. 925D· ἐν τοῖς χαλεπώτατα διάγειν Θουκ. 7. 71. **II.** ἐπὶ προσώπων, μετ' ὀργῆς, σκληρῶς, πικρῶς, τραχέως, αὐστηρῶς χ., τιμωρεῖσθαι Θουκ. 3. 46· ἀποκρίνεσθαι ὁ αὐτ. 5. 42, πρβλ. Εὐρ. Ἱππόλυτ. 203, Ἀριστοφ. Ἰλ. 60, Πλάτ. Φαῖδρ. 269Δ· — χ. φέρειν τι, ὡς τὸ aegre ferre, Θουκ. 2. 16, Πλάτ. Πολ. 330A, κλπ.· χ. φέρειν τινί Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 29, Ἀν. 1. 3, 3· ἐπί τινι ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7. 4, 21, Διονύσ. Ἀλ. 3. 50· ὡσαύτως, χ. φέρειν τινὸς Θουκ. 2. 62· ὁμοίως, χ. λαμβάνεσθαί τινος Ἡρόδ. 2. 121, 4· χ. λαμβάνειν περί τινος Θουκ. 6. 61. **2)** συχν. ἐν τῇ φράσει, χ. ἔχειν, ὀργίζεσθαι, χαλεπαίνειν, Ξεν. Ἀν. 6. 4, 16, κλπ.· τινί, πρός τινα, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1. 5, 16· πρός τι Ἰσοκρ. 27B, 37C· πρός τινα, ἴδε ἐν λ. **παγχαλέπως**· χ. ἔχειν τινὶ ἐπί τινι Δημ. 498. 10, πρβλ. Πλουτ. Κικ. 43· χ. διακεῖσθαι πρός τινα Πλάτ. Πολ. 500B· χ. διατεθῆναι ἐπί τινι Πλουτ. Περικλ. 36. **6)** χ ἔχω, ὡσαύτως, εὑρίσκομαι ἐν κακῇ καταστάσει, Λατ. male se habere, χ ἔχω ὑπὸ τοῦ ποτοῦ Πλουτ. Συμπ. 176A, πρβλ. Θεαίτ. 142B. — Πλὴν τοῦ ὁμαλοῦ συγκριτικοῦ **χαλεπώτερον** (Θουκ. 1. 77., 7. 50, Πλάτ., κλπ.) εὑρίσκομεν **-τέρως**, Θουκ. 8. 40· ὑπερθ. **χαλεπώτατα** ὁ αὐτ. 7. 71., 8. 95, Πλάτ. κλπ.

χᾰλεπότης, ητος, ἡ, ἡ τραχύτης, τὸ δύσβατον, τῶν χωρίων Θουκ. 4. 12, 33. **2)** ἐπὶ λόγων, δυσκολία, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 10, 1, πρβλ. Πλάτ. Σοφ. 254A. **II.** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν σχέσει πρὸς ἀνθρώπους, τραχύτης, σκληρότης, ἀγριότης, δυστροπία, αὐστηρότης, ὀργιλότης, δυσκολία, ἐναντιόσει πρὸς τὸ **ῥᾳστώνη**, Πλάτ. Κριτί. 107C, Νόμ. 902C· ἡ τοῦ σοφιστοῦ χ ὁ αὐτ. ἐν Σ·φ. 254A· τρόπων χ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 929D· τῆς πολιτείας Ἰσοκρ. 70A· καὶ ἀπολ., Θουκ. 1. 84, κλπ.· περὶ τῶν Λακεδαιμονίων, Ἰσοκρ. 251C· χ. λεπότητι κολάζειν ὁ αὐτ. 19D· μετὰ χαλεπότητος ἀκούειν ὁ αὐτ. 314B· ἐπὶ τῶν νόμων τοῦ Δράκοντος, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 12, 13· — ἐν τῷ πληθ., ἀντίθετον τῷ **πραότητες**, Ἰσοκρ 106A. **2)** ἐπὶ ἵππου, κακὸν φυσικόν, κακὴ ἕξις, δυστροπία, δεῖ δὲ καὶ εἴ τινα χαλεπότητα ἔχοι ὁ ἵππος, καταμανθάνειν Ξεν. Ἱππ. 3. 10· πρβλ. **χαλεπός** Α. ΙΙ. 1. δ.

χᾰλεπτύς, ύος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **χαλεπότης**, Ἡσύχ.

χᾰλέπτω, μέλλ. **-φω**, μεταβατ. ἐνεργείας τοῦ **χαλεπαίνω**, καταθύμιος, κακοποιῶ, βλάπτω, εἴρεσθαι δὲ θεῶν ὅστις σε χαλέπτει Ὀδ. Δ 423· ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 5· πιέζειν καὶ χ. Πλουτ. 2. 384B. **II.** εἰς ὀργὴν ἄγω, ἐρεθίζω, τινά Ἀνθ. Παλατ. 5. 263.— Παθ., **χαλεφθείς** τινι, ὀργισθεὶς ἐναντίον τινός, Θέογν. 155, πρβλ. Καλλ. εἰς Δήμ. 49· **χαλέπτομαί** τινί τινος, ὀργίζομαι πρός τινα διά τι πρᾶγμα, Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 43· **χαλέπτεο** πένθεϊ θυμὸν Κόιντ. Σμυρν. 3. 780· σύγγνωθί μοι καὶ μὴ χαλεφθῇς Κωμικ. Ἀνών. 47. — Μέσ., **χαλεψαμένης** Ἀφροδίτης Διονύσ. Περιηγ. 484, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1341, πρβλ. Νικ. Θηρ. 309. **2)** σπανίως, ἀμεταβατ., ὀργίζομαι, **χαλεπαίνω**, ἀγανακτῶ, τινί, πρός τινα ἢ πρός τι, Βίων 17. 2.— Ῥῆμα ποιητ. ἐν χρήσει ἐνίοτε καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστ. πεζογράφοις, πρβλ. **χαλεπαίνω**.

Χαλεστραῖον, ἴδε ἐν λ. **Χαλαστραῖος**.

χαλία, ἡ, = **ἡσυχία**, Ἡσύχ.

χαλίδιον, τό, **κινάκιον** Ἡσύχ.

χᾰλῐδα-φόρος, ον, ὁ, ὁ φέρων ποτήρια, Ἐπιγραφὴ Μεσσην. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1297.

χᾰλῐκο-λόγος, ὁ, ὁ συλλέγων χάλικας πρὸς κατασκευὴν αἰμασιᾶς (;), Συλλ. Ἐπιγρ. 9183.

χᾰλίκρᾰτος, α, ον, = **χαλίκρητος**, Νικ. Ἀλεξιφ. 29· παρ' ᾧ εὕρηται καὶ συγκρ. **χαλικρότερος**, αὐτόθι 59, 626, ὡς εἰ ἐκ ῥίζης **χαλικρός**, πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 42.

χᾰλίκρητος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἄκρατος**, ὁ μὴ κεκραμένος, μὴ μεμιγμένος ὕδατι, μέθυ Ἀρχίλ. 64· σπονδαὶ Αἰσχύλ. Ἀποσπ 388· νᾶμα **Ἀνθ. Παλατ.** 5. 294, 6.

χᾰλῐκώδης, ες, (εἶδος) ὡς χάλιξ, ἐν σχήματι χάλικος, ὁ δὲ λίθος ἐμφερὴς τῷ ἀλαβαστρίτῃ· μέγας δ' οὐ τέμνεται, ἀλλὰ χαλικώδης Θεοφρ. περὶ Λίθ. 65.

χᾰλῐκώμα, τό, (χάλιξ) ἐν τῷ πληθ., **χαλικώματα**, λιθάρια μικρά, «χαλίκια», Λατ. caementa, Γλωσσ.

χᾰλῐμᾶς, άδος, ἡ, γυνὴ μεθύουσα, ἢ ὑπὸ μέθης χαλωμένη, κατὰ τὸν Εὔστ. 1471. 3, πρβλ. **χαλίκρητος**· — Καθ' Ἡσύχ. «χαλιμάδες· ἀναίσχυντοι καὶ θρασεῖαι»· ἐν δὲ τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 805, 10, ἑρμηνεύεται ἡ λέξις ὡς ἐπίθ. τῶν Βακχῶν, χαλιμάδας, τὰς Βάκχας, τὰς χαλωμένας εἰς συνουσίαν. Ὁ Σουΐδ. ἔχει **χαλίμα** (ἀναγνωστέον **χαλιμάς**)· ἢ πόρνη·—τέλος ὁ Σχολ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 473 μνημονεύει τὸν Αἰσχύλον (Ἀποσπ. 388) ὡς καλοῦντα τὰς Βάκχας **χαλιμίας** (διάφ. γραφὴ **χαλίδας**), ἔνθα ὁ Ἔρμανν. προβάλλει διόρθωσιν **χαλ-εμιάδας**. laxiviates, τὰς φορούσας χαλαρὰ φορέματα, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 935. — Τὸ ῥῆμα **χαλιμάζειν** μνημονεύεται παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 805, 12 καὶ ἑρμηνεύεται· «τὸ περὶ τὰς συνουσίας πείθεσθαι».

χᾰλῐνᾰγωγέω, τῷ χαλινῷ ἄγω, κυβερνῶ, χαλινώνω, ἀνασχαιτίζω, Λουκ. περὶ Ὀρχ. 70· τὰς . . τῶν ἠθῶν ὀρέξεις, χαλιναγωγούσης (δηλ. τῆς ἡλικίας) ὁ αὐτ. ἐν Τυραννοκτ. 4· εἴ τις ἐν λόγῳ οὐ πταίει, οὗτος τέλειος ἀνήρ, ξυνατὸς χαλιναγωγῆσαι καὶ ὅλον τὸ σῶμα Ἐπιστ. Ἰακ. α', 26, γ', 2.

χᾰλῐναγωγία, ἡ, τὸ χαλιναγωγεῖν, τῶν παθῶν Σιμπ.

χᾰλῖν-αγωγός, όν, ὁ χαλιναγωγῶν, ἀναχαιτίζων ὡς διὰ χαλινοῦ, ὁ τῶν Ἰορδανίων ῥείθρων χαλιναγωγὸς Ἰω. Χρυσ. τ. 4, σ. 832, 12.

χᾰλινάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χαλινός**, Ἀρρ Ἐπίκτ. 4. 1, 80· ἐν τοῖς Σχολ. Ἰλ. Δ. 142 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **παρήορον**. **2)** ὡς καὶ νῦν, = τῷ **χαλινός**, Βίος Νείλου Νεωτ. 140D. **3)** μετωνυμικῶς = **ἅρμα**, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 333, 17.

χᾰλῖν-εργάτης, ου, ὁ, ὁ κατασκευάζων χαλινούς, χαλινοποιός, Θεόδωρ. Πρόδρ.

χᾰλῖνῖτις, ιδος, ἡ, ἡ χαλινοῦσα, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὡς τὸν χαλινὸν περιθείσης τῷ Πηγάσῳ χάριν τοῦ Βελλεροφόντου, Παυσ. 2. 4, 1 καὶ 5.

χᾰλῖνο-ποιεική (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν χαλινούς, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 1, 4 (διάφ. γραφὴ **χαλινοποιητική**).

χᾰλῖνορ-ράφος, ου, ὁ, ὁ ράπτων χαλινούς, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 318.

χᾰλῖνός, ὁ, ἑλληνογεν. πληθ. **χαλινά** Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ 1607, Ὀππ. Ἀλ. 1. 191, Πλούτ., κλπ.· (ἴδε ἐν τέλ.)· ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «χαλινάρι», Τουρκικ. «γκέμι», ἐν δὲ χαλινοὺς γομφηλῆς ἔβαλον Ἰλ. Τ. 393 (οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρ' Ὁμ.)· χαλινὸν ἐμβαλεῖν γνάθοις Εὐρ. Ἄλκ. 492· χ. ἐξαιρεῖν Ξεν. Ἱππ. 3, 2· — περὶ τοῦ ἵππου, χ. οὐκ ἐπίσταται φέρειν (ἔνθα εἶναι ἐν χρήσει μεταφορικῶς ἐπὶ τῆς Κασσάνδρας), Αἰσχύλ. Ἀγ. 1066· σέχεσθαι, λαμβάνειν Ξεν. Ἱππ. 3, 2., 6, 10· ἔχειν Ἀριστ. Ῥητ. 2. 20, 5· χαλινὸν ἐνδακεῖν, Πλάτ. Φαῖδρος 254D· — ἐπὶ τοῦ Ἱππέως, τὸν χ. διδόναι, χαλᾶν, χαλαροῦν τὰς ἡνίας, Ξεν. Ἱππ. 10, 12· ὀπίσω σπᾶν, συνέχειν Πλάτ. Φαῖδρ. 254E, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 25. 1· εἰς ἄκρον τὸ στόμα καθιέναι Ξεν. Ἱππ. 6, 9· πρβλ. **χαλαίνω, χαλάω** I. 4. — Παρὰ Πολυδ. Α', 148 λέγεται ὅτι **χαλινός** εἶναι τὸ εἰς τὸ στόμα ἐμβαλλόμενον σιδηροῦν μέρος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς **ἡνίας**, οὕτως, ἡνίας τε, καὶ χ. Πλάτ Πολ. 601C· κατὰ τὸν κυνόδοντα ἐμβάλλεται ὁ χ. Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 22, 13· οὕτω καὶ Αἰσχύλ. Θήβ. 123, Ξεν. Οἰδ. Κολ. 1067· ἀλλὰ παρ' Προδότῃ I. 215 ῥητῶς διαστέλλεται τοῦ **στομίου**, πρβλ. 3. 1 18., 4 64· οὕτω καὶ ἐν Αἰσχύλου Θήβ. 207, Ξεν. Ἱππ. 6, 9., 10, 9, κτλ.· οὕτως αὐτόθι ἢ, δύναται νὰ ληφθῇ ὡς σημαῖνον τὸ ἅλον τοῦ χαλινοῦ, εἰ καὶ ἡ περιγραφὴ κυρίως ἀναφέρεται εἰς τὸ **στόμιον** αὐτοῦ. Τὰ διάφορα μέρη σαφῶς ἀπαριθμοῦνται, αὐτόθι 6, 7. **2)** μεταφορ. λέγεται ἐπὶ παντὸς πράγματος τὸ ὁποῖον ἀναχαιτίζει, περιορίζει ἢ ἀναγκάζει, ὡς ἡ ἄγκυρα καλεῖται ναὸς χαλινός, Πινδ. Π. 4. 42· οὕτω, χαλινοὶ λινόδετοι = **χαλινωτήρια**, Εὐρ. Ι. Τ. 1043· παρθενίας χ λύειν, τὴν παρθενικὴν ζώνην, Πινδ. Ι. 8 (7). 95· χαλινοῖς ἐν πετρίνοισι, ἐπὶ τῶν δεσμῶν τοῦ Προμηθέως, Αἰσχύλ. Πρ. 561· Διὸς χ., ἐπὶ τοῦ θελήματος τοῦ Διός, αὐτόθι 672· χαλινῶν ἀναύδῳ μένει, ἐπὶ βιαίου καταναγκασμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 238· πολλῶν χαλινῶν ἔργον, δηλ. ἀπαιτεῖται πολὺ δεξιότης καὶ δύναμις νὰ ὁδηγήσῃ τις, Σοφ. Ἀποσπ. 712· τῷ δήμῳ ἐμβαλὼν χ. ὕδρεως, μέσον περιορισμοῦ τῆς αὐθαδείας τοῦ δήμου, Πλουτ. Περικλ. καὶ Φαβ. Μαξ. Σύγκ. 1, πρβλ. Λουκ. Ἑρμότ. 82· χ. τῆς γλώσσης Πλούτ. 2. 613C· τῶν ὁμιλητῶν Φιλόστρ. 242. **II.** καθόλου, ἐμάς, λωρίον, Εὐρ Κύκλ. 461. **III.** μέρος τοῦ ὁπλισμοῦ τῶν πλοίων, Ἐπίγρ. παρὰ τῷ Böckh Seewesen σ. 157 κέξ. **IV.** ἐν τῷ πληθ., αἱ γωνίαι τοῦ στόματος τοῦ ἵππου, ἐφ' ὧν στηρίζεται ὁ χαλινός, Πολυδ. Β', 90· οὕτως ἐπὶ ἀνθρώπου, Νικ. Ἀλεξιφ. 117, 223, Gael. Aur. I. **2)** οἱ δηλητηριώδεις ὀδόντες τῶν ἰοβόλων ὄφεων, **ὡς ἐκ τῆς θέσεως αὐτῶν**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐν τῷ στόματι, Νικ. Θηρ. 234. (Πρβλ. Σανσκρ. khalinas, khalinas (a bridle-bit)· ἴδε Curt. 564.)

χαλῑνο-στροφέω, στρέφω διὰ τοῦ χαλινοῦ, ὁδηγῶ δι' αὐτοῦ, Κ. Μανασσ. Χρον. 5168.

χαλῑνουργός, ὁ, ὁ κατασκευάζων χαλινούς, Schow Charta Pap racea M s. Borgiani σ. 169.

χαλῑνο-φάγος [ᾰ], ον, ὁ τρώγων τὸν χαλινόν, τὸ στόμιον ἢ στόχημον αὐτοῦ, Καλλ. εἰς Λουτρ. Παλλ. 12.

χαλῑνόω, μέλλ. -ώσω, χαλινώνω, «περνῶ» τὸν χαλινὸν εἰς ἵππον, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 3. 3, 27, Ἀν. 3. 4, 35, Ἑλλ. 7. 2, 21· καὶ ἐν τῷ παθ., ὁ αὐτ., ἐν Ἱππ. 5. 1, Πολύβ. κλπ. **II**, μεταφορ., περιορίζω, ἀναχαιτίζω, τὴν ναῦν Φλόστρ. 114· τὴν ὀργήν, τὸν θυμὸν Ψευδοφωκυλ. 57, Θεμίστ. κλπ.· τὸ φιλόσοφον καὶ λάλον Πλούτ. 2. 967Β.— Παθ., ἀναχαιτίζομαι, περιορίζομαι, ὑπὸ τοῦ λόγου Φιλόστρ. 170, πρβλ. Ἰλόντ. Ἄρατ. 38· ἀπολ., δέ-νεται ἡ γλῶσσά μου, ἀδυνατῶ νὰ ὁμιλήσω, Foës. Oec. Hipp.

χαλῑνωσις, εως, ἡ, τὸ χαλινοῦν, Ξεν. Ἱππ. 3, 11, Πολυδ. Α', 184.

χαλῑνωτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ χαλινώσῃ ἢ ἀναχαιτίσῃ, Κλήμ. Ἀλεξ. 285.

χαλῑνωτήρια, (ἐξυπακ. ὅπλα), τά, ἐπὶ πλοίων, καλῴδια ἢ σχοινία δι' ὧν ταῦτα δένονται πρὸς τὴν ξηράν, Εὐρ. Ἑκ. 539, πρβλ. Ὀππ. Ἁλ. 1. 359, Νόνν. Διονυσ. 3. 20.

χάλῑξ [ᾰ], ῑκος, ὁ καὶ ἡ, ἐν τῷ πληθ. χάλικες, χαλίκια, Ἀριστ. Ἀποσπ. 205· ἐστρωμένη χάλιξιν ὁδός, Λευκ. Τραγῳδοπ. 225, πρβλ. Πλούτ. 2. 690Ε, κλπ. **2)** συχνάκις ὡς περιληπτικὸν ἐν τῷ ἐνικῷ, «χαλίκια», «λιθάρια», Λατ. caementum, χρήσιμα ἐν τῇ τοιχοδομίᾳ, Θουκ. 1. 93, Πλουτ. Κίμ. 13· τῇ χ. καταμίξαντες τὴν ἄμμοκονίαν, ὥστε νὰ σχηματίσωσιν ἓν σύμπαγὲς ὅλον, Στράβ. 245· οὕτω καὶ ἐν τῷ πληθ., Ἀριστ. Ὄρν. 839. (Πρβλ. Λατ. calx, calcutus· ἴδε Curt. Et. Gr. σ. 417.)

χάλις [ᾰ], ιος, ὁ, ἄκρατος οἶνος, Λατ. merum, Ἰπποῶναξ 72, Εὐστ. 1471. 2, Ἡσύχ.· πρβλ. **χαλίκρητος, χαλιδυφόρος, χαλιμιάς.** **II**, = **χαλίφρων**, δηλ. «ὁ μεμηνώς» καὶ κεχαλασμένος τὰς φρένας» Ἡσύχ., ὅστις μνημονεύει καὶ **χαλιστός**.— (Ἐκ τοῦ χαλάω, ὡς τὸ Λυαῖος ἐκ τοῦ λύω.)

χᾰλῐφρονέω, ἔχω χαλαρὰς τὰς φρένας, εἶμαι ἠλίθιος, καὶ τὸ χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν Ὀδ. Ψ. 13.

χᾰλῐφροσύνη, ἡ, ἐλαφρόνοια, ἀπερισκεψία, κουφόνοια, ἀφροσύνη, Ὀδ. Π. 310, ἐν τῷ πληθ.

χᾰλῐ-φρων, ονος, ὁ, ἡ, (χάλις) ὁ ἐλαφρῶς σκεπτόμενος, ἐλαφρόνους, ἀπερίσκεπτος, κουφόνους, ὁ «χαῦνος καὶ τὰς φρένας κεχαλασμένος» (Σχόλ.), συνημμένον τῷ νήπιος, νηπιόσ εἰς, ὦ ξεῖνε, λίην τόσον ἠδὲ χαλίφρων; Ὀδ. Δ. 371, Τ. 530 ἐπὶ τοῦ Διονύσου (πρβλ. χάλις), Ἀνθ. Παλατ. 2. 517 — ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ σώφρων, πυκινόφρων. **II** ὁ χαλαρὸς ἢ μαλακὸς τὸν χαρακτῆρα, ἐνδοτικός, χαλίφρονα νεύματα κούρης Μουσαῖος 117.—Καθ' Ἡσύχ.: «χαλίφρονας· παράφρονας, μαινομένας. βέλτιον δὲ τὰς καταφερεῖς καὶ κεχαλασμένας πρὸς συνουσίαν ὑφ' ἡδονῆς», καὶ «χαλίφρων· κεχαλασμένας ἔχων τὰς φρένας, ἤγουν ἀσύνετος».—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 35.

χαλκ-άνθεμον, τό, = **χρυσάνθεμον**, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθων) 4. 58.

χάλκ-ανθον, τό, διάλυσις χαλκίτιδος ἢ κυανῆς στυπτηρίας (θειϊκοῦ χαλκοῦ, «χαλαζοπέτρας») χρησιμεύουσα ὡς μέλαν πρὸς γραφὴν καὶ ὡς βαφὴ δερμάτων τῶν ὑποδηματοποιῶν, Λατ. chalcanthum, Διοσκ. 5. 114, Πλίν. 34. 32.— ἀλλ' ἀμφότεροι οἱ συγγραφεῖς φαίνεται ὅτι συνέχεαν τὸν θειϊκὸν χαλκὸν (κυανοῦν) πρὸς τὸν θειϊκὸν σίδηρον (πράσινον) ὡς καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις τὸ ὄνομα βιτριόλιον (vitriol) ἐδόθη εἰς ἀμφότερα· — ὡσαύτως χάλκανθος, ὁ καὶ ἡ, Γαλην.· καὶ **χαλκανθές**, τό, Σ ράβ. 163, 648. – Ἐπίθ. **χαλκανθώδης**, ες, ὅμοιος πρὸς χάλκανθον, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβασίῳ 279 Matth. — Δὲν πρέπει δὲ νὰ συγχέωμεν τοῦτο πρὸς τὸ χαλκοῦ ἄνθος, ἴδε ἐν λ. **χαλκός** III.

χαλκ-άρμᾰτος, ον, ὁ ἔχων χαλκοῦν ἅρμα, ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, χαλκάρματος πόσις Ἀφροδίτας Πινδ. Π. 4. 155.

χαλκάς, άδος, ἡ, = **χρυσάνθεμον**, Διοσκ. 4. 58.

χάλκ-ασπις, ιδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χαλκῆν ἀσπίδα, ἐπὶ πολεμιστῶν, Πινδ. Ο. 9. 80, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 795· ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, Πινδ. Ι. 7. (6). 35, Εὐρ. Ι. Α. 764· ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, Σοφ. Φιλ. 726· ἐπὶ τοῦ Ἡλίου, Συλλ. Ἐπιγρ. 5115. **II** οἱ **χαλκάσπιδες**, σῶμά τι ἐν τῷ Μακεδονικῷ στρατῷ, Ἀθήν. 194D.

III, ἐπὶ τοῦ ἀγωνιζομένου εἰς τὸν ἔνοπλον ἀγῶνα δρόμου (ὁπλιτοδρόμος) Πινδ. Π. 9. 1.

χαλκ-έγχης, ες, ὁ ἔχων χαλκοῦν ἔγχος ἢ δόρυ, πολεμιστής, Εὐρ. Τρῳ. 143. (Ὁ ὀρθὸς τονισμὸς φαίνεται ὅτι εἶναι **χαλκεγχής**, ἴδε Ἡσύχ., πρβλ. **δολιεγχής**).

χαλκεία, ἡ, τὸ ἔργον, ἡ τέχνη τοῦ χαλκέως, τοῦ σιδηρουργοῦ, ars ferraria, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τεκτονική (ἡ τέχνη τοῦ τέκτονος, τοῦ ξυλουργοῦ), Ἱππ. π. Ἀρθρ. 820, Πλάτ. Πρωτ. 321Ε, Συμπ. 197Β.

χαλκεῖον, τό, ἐργαστήριον χαλκέως, σιδηρουργεῖον, Ἡρόδ. 1. 68, Ἱππ. π. Ἀρθρ. 897, Ἀνδοκ. 6. 23, Πλάτ. Εὐθύδ. 300Β, πρβλ. **χαλκεύς**. **II**, = **χαλκίον** (ὃ ἴδε).

χαλκεῖος, χαλκήϊος, η, ον, Ἐπικ. ἀντὶ **χάλκεος**, ἐκ χαλκοῦ ἢ ὀρειχάλκου, χάλκινος, ἔγχεϊ χαλκείῳ Ἰλ. Γ' 280· αἰχμὴ χαλκείη Δ 461· αὐγὴ χαλκείη, λάμψις χαλκοῦ, Ν. 341· χαλκήϊα ὅπλα Ὀδ. Γ. 433· χαλκήϊος δόμος, **χαλκεῖον**, χαλκέως ἐργαστήριον, σιδηρουργεῖον, Σ. 328· χάλκειος θῶκος Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 491· χάλκειον γένος, ὁ αἰὼν τοῦ χαλκοῦ γ., αὐτόθι 143·—ἅπαξ μόνον παρὰ τοῖς Τραγ. χάλκειον κάρα, Σοφ. Ἀποσπ. 482 (ἔνθα πιθανῶς διορθωτέον, **χάλκεον**)· χάλκειος σφαῖρα παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 376 εἶναι πιθανῶς εἰλημμένον ἔκ τινος ποιητοῦ. **II**, ὡς οὐσιαστ. **χάλκειος**, ὁ, φυτὸν τὶ ὅμοιον ἀκάνθῳ, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 3.

χαλκ-ελάτος, ον, ποιητ. ἀντὶ **χαλκήλατος**· πέλεκυς Πινδ. Ο. 7. 66· θάλαμοι Ἀνθ. Παλατ. 5. 217· σάλπιγξ Συλλ. Ἐπιγρ. 3765· εἰκὼν αὐτόθι 4380 m. 15.

χαλκ-εμβολάς, άδος, ποιητ. θηλ. τοῦ ἑπομένου, ναῦς Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 1320.

χαλκ-έμβολος, ον, ὁ ἔχων χαλκοῦν ἔμβολον, Διόδ. 14. 59· ἁπλῶς ποιητὴς παρὰ Διονυσ. Ἁλ. περὶ Συνθ. Ὀνομ. 17, Πλούτ.· ὡσαύτως **χαλκέμβολοι** (ἀπολ.) ὡς ὄνομα ἰδιαιτέρου τινὸς εἴδους πλοίου, Πλουτ. Ἀντών. 35

χαλκ-ενδύτης, ον, ὁ ἐνδεδυμένος χαλκόν, τεθωρακισμένος διὰ χαλκοῦ, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1130.

χαλκ-έντερος, ον, ὁ ἔχων ἔντερα ἐκ χαλκοῦ, ἀκαταπόνητος, λέγεται δὲ ὑπὸ Σουΐδα ἐπὶ τοῦ γραμματικοῦ Διδύμου γράψαντος 3500 βιβλία κατὰ τὸν Ἀθήναιον 139C.

χαλκ-εντής, ές, ὁ μὲ χαλκὸν ὡπλισμένος, πόλεμος Πινδ. Ν. 1. 23· στρατιὰ 11. 45.

χαλκεό-γαμφος, ον, μὲ χαλκοῦς γόμφους ἢ ἧλους συγκαθηλωμένος, δῶμα Σιμωνίδ. 44. 7.

χαλκεό-θῡμος, ον, = **χαλκεοκάρδιος**, τοὺς ᾧκτειρεν ἰδών, εἰ καὶ μάλα χαλκεόθυμος Τζέτζ. Ὁμ. 325.

χαλκεο-θώραξ, Ἰων. -θώρηξ, ηκος, ὁ, ἡ, ὁ χαλκοῦν ἔχων θώρακα, Ἰλ. Δ. 448, Θ. 62· πρβλ. **χαλκοθώραξ**.

χαλκεο-κάρδιος, ον, ὁ ἔχων χαλκίνην καρδίαν, cui cor triplex et aes triplex circa pectus, Θεόκρ. 13. 5.

χαλκεο-μήστωρ, ὁ, πεπειραμένος εἰς τὰ ὅπλα, **χαλκεομήστορος** Ἕκτορος, κατὰ διόρθωσιν τοῦ Βεργκ. ἐν Εὐρ Τρῳ. 271, ἐκ τοῦ Ἡσυχ. (παρ' ᾧ φέρεται «χαλκεομήστορος· ἰσχυρόφρονος») τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι **χαλκεομήτορος**· — πρβλ. **δορικμήστωρ ἐντεσιμήστωρ**.

χαλκεο-μίτρας, Ἰων. -ης, ὁ, = **χαλκομίτρας**, Κόϊντ. Σμυρ. 1. 274·— ὡσαύτως πιθαν. γραφὴ ἐν Τζέτζ. πρὸ Ὁμηρ. 28, ἀντὶ **χαλκεομίτοις**· πρβλ. **χαλκομίτρας**.

χαλκεό-νωτος, ον, ὁ ἔχων νῶτα ἐκ χαλκοῦ, κύμβαλα Νόνν. Διονυσ. 10. 388.

χαλκεό-πεζος, ον, ὁ ἔχων πόδας ἐκ χαλκοῦ, Ἀνθ. Παλατ. 9. 140.

χαλκέ-οπλος, ον, ὁ ἔχων ὅπλα ἢ ὁπλισμὸν ἐκ χαλκοῦ, Εὐρ. Ἑλ. 693.

χαλκεύπους, = **χαλκόπους**, Εὐστ. Παρεκβ. σ. 56, 75, Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 866.

χάλκεος, ἑᾶ, Ἰων. -έη (παρ' Ὁμ. ἀεὶ εἴη), εον· καὶ εος, εον, Ἰλ. Σ. 222 (ὅπα **χάλκεον** Αἰακίδαο, ἔνθα ὀΖηνόδ. **χαλκέην**, ὡς δισύλλ.), Ἡρόδ. καὶ ἐνίοτε παρὰ Τραγ.· ἀλλ' ὁ τυπικὸς Ἀττ. τύπος φαίνεται ὅτι εἶναι **χαλκοῦς**, ῆ, οῦν (οὐχ' χάλκους, πρβλ. **σιδήρεος**)· Ἐπικ. ὡσαύτως **χάλκειος**, **χαλκήϊος** ἴδε ἐν λ. **χάλκειος**· (**χαλκός**). Ἐκ χαλκοῦ ἢ ὀρειχάλκου πεποιημένος, Λατ. aeneus, aheneus, οὐδός, δάμος, τεῖχος Ἰλ. Θ. 15, Σ. 371, Ὀδ. Κ. 4, κλπ., πρβλ. **οὐρανός**· οὕτω, χ. καὶ ἀδαμαντίνοις τείχεσι Αἰσχίνης 65. 33 —μάλιστα ἐπὶ ὅπλων καὶ ὁπλισμοῦ, ἔγχος, ξίφος Ἰλ. Γ. 347, 335· σάκος Η. 220· θώρηξ, χιτὼν Ν. 398, 440· ἔντεα Σ. 131 κλπ.· ἐπὶ παντοίων χαλκῶν ὀργάνων ἢ σκευῶν, κλπ., χ. κλῆις Ὀδ. Φ. 6· ἄξων Ἰλ. Ν. 30· κύκλα Ε. 723· οὕτω παρὰ Τραγ., λέβητος χαλκέου Αἰσχύλ. Χο. 686, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 392· **χαλκέοισι**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κάδοις, καὶ χαλκέοις ἁρεπάνοις, ἐν λυρικῷ χωρίῳ, Σοφ. Ἀποσπ. 479· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. κατὰ τὸ πλεῖστον συνηρ., χαλκοῖς βάθροισι ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 1591· χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 711· χαλκῆς ἐκ δέλτου ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 684· χαλκοῖς ὅπλοις Εὐρ. Φοίν. 1359· καὶ οὕτως ἀείποτε παρὰ τοῖς πεζογράφοις. **β)** ἐπὶ ἀγαλμάτων ἐκ χαλκοῦ, χ. Ζεύς, χ. Ποσειδῶν Ἡρόδ. 9. 81· χ. ταῦρος Πινδ. Π. 1. 185· ἡ χαλκῆ Ἀθηνᾶ Δημ. 428. 15· ὁ στρατηγὸς ὁ χαλκοῦς Ἀνδοκ. 6. 16· χάλκεον ἱστάναι τινὰ (ἴδε ἐν λ. ἵστημι III. 1, ἀνίστημι I. 4)· ἄξιος σταθῆναι χαλκοῦς Ἀριστ. Ἠθ. 3. 9, 9· στήλην ἐφ' ἧς ὁ στρατηγός ἐστιν ὁ χαλκοῦς Ἀνδοκ. 6. 15· πρβλ. **χαλκῆ**

γ) χ. ἀγών, καθ' ὃν ὡς βραδεῖον ἐτίθετο ἀσπὶς ἐκ χαλκοῦ, Πινδ. Ν. 10. 40. **2)** μεταφ., χάλκινος, δηλ. σκληρός, ἰσχυρός, κρατερός· χάλκεος Ἄρης Ἰλ. Ε. 704, κλπ., ἂν μὴ νοήσωμεν αὐτὸ μᾶλλον περὶ τοῦ ἐκ χαλκοῦ ὁπλισμοῦ αὐτοῦ (πρβλ. **χαλκάρματος, χάλκασπις**), ὅπερ βεβαίως δηλοῖ ἡ λέξις ἐν τῷ χάλκεοι ἄνδρες Χρήσμ. παρ' Ἡρόδ. 2. 152· οὕτω, στονάεντ' ὀμαδον Πινδ. Ι. 8 (7). 55· — ἀλλ' ἡ μεταφορικὴ σημασία εἶναι βεβαία ἐν τῷ χάλκεον ἦτορ, Ὅ. Β. 490· ὄψ χ. Σ. 222· οὕτω, χάλκεον, δεῦ βοᾶν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 243· χ. ὕπνος, δηλ. ὁ ὕπνος τοῦ θανάτου, παρὰ Οὐεργιλίῳ ferreus somnus, Ἰλ. Δ. 241· χαλκέοισι νώτοις, ἐπὶ τοῦ Ἀλαντος, Εὐρ. Ἴων 1.

3) χαλκῆ μυῖα, παιδιὰ παιδίων, εἶδος «τυρλομυίγας», «ἡ δὲ χαλκῆ μυῖα, ταινίᾳ τῷ ὀφθαλμῷ περισφίξας τις ἑνὸς παιδός, ὁ μὲν περιστρέφεται κηρύττων· «χαλκῆν μυῖαν θηράσω», οἱ δὲ ἀποκριναμένοι «θηράσεις, ἀλλ' οὐ λήψει» σκύλλουσι βυβλίνοις αὐτὸν πλήσαντες, ἕως τινὸς αὐτῶν λάβηται» Πολυδ. Θ', 122. **II)** ὡς οὐσιαστ. ἴδε ἐν λ. **χαλκοῦς**. [Τὸ **χάλκεοι** κεῖται ὡς δισύλλαβον ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 149· ἐκδίδεται δέ τινες γράφουσι **χαλκέοις** κλπ. παρὰ Τραγ., ἔνθα ἕτεροι **χαλκοῖς**, ἴδε Δινδ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1359].

χαλκεο-τευχής, ές, ἔχων χαλκᾶ τεύχη, ὡπλισμένος δι' ὅπλων χαλκῶν, Εὐρ. Ἱκ. 999, ἔνθα πλεῖστα Ἀντίγραφα **χαλκοτευχὴς** ἐναντίον τοῦ μέτρου.

χαλκεο-τέχνης, ου, ὁ, ὁ ἐργαζόμενος τὸν χαλκόν, σιδηρουργός, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 269· ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου, Κόντ. Σμυρν. 2. 440.

χαλκεό-φωνος, ον, ὁ ἔχων φωνὴν χαλκῆν, δηλ. ἠχηρὰν καὶ κύκρινῆ, ἐπὶ τοῦ Στέντορος, Ἰλ. Ε. 785· ἐπὶ τοῦ Κερβέρου, Ἡσ. Θεογ. 311· πρβλ. **χαλκοβόας**.

χάλκευμα, τό, τὸ ἐκ χαλκοῦ πεπαιτμένον, π. χ. πέλεκυς ἢ ξίφος, Αἰσχύλ. Χο. 576. **2)** ἐν τῷ πληθ., δεσμὰ ἐκ χαλκοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 19.

χαλκεύς, έως, ὁ· πληθ. **χαλκεῖς**, Ἀττ. -ῆς Ἀριστοφ. Ὄρν. 490, Πλάτ. Πολ. 378D, Ἐπικ. -ῆες (ἴδε κατωτ.)· αἰτ. **χαλκέας** Πλάτ. Συμπ. 221A, Πολ. 428D, **χαλκεῖς** Πλούτ. 2. 214A· — ὁ ὢν χαλκὸν ἐργαζόμενος, χαλκουργός, ἀντίθετον τῷ **τέκτων**, (ξυλουργὸς) (Πλάτ. Πολ. 370D), ἣν [ἀσπίδα] χαλκεὺς ἤλασεν Ἰλ. Μ. 295, κλπ. μίτρη, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες Δ. 187, 216. **2)** καθόλου, ὁ ἐργαζόμενος τὰ μέταλλα, χρυσοχόος, ταὐλάχιστον ἐν Ὀδ. Γ. 425 ὁ **χρυσοχόος** καλεῖται **χαλκεύς** (432)· — σιδηρουργός, πρβλ. Ὀδ. Ι. 391 πρὸς 393· καί, ἐπειδὴ ὁ σίδηρος ἀντικατέστησε πάντα τὰ λοιπὰ μέταλλα πρὸς κοινὴν χρῆσιν, τὸ **χαλκεὺς** κατήντησε νὰ τίθηται ἀντὶ τοῦ **σιδηρεύς**, σιδηρουργός, (χ. καλεῖται ὁ τὸν σίδηρον ἐργαζόμενος Ἀριστοφ. Ποιητ. 25, 21), Ἡρόδ. 1. 68, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Ξεν. Ἑλλην. 3. 4, 17· ἀνὴρ χ. Ἡρόδ. 4. 200· χαλ. χαλκοῦ καὶ σιδήρου Ἐσθ. (Γένεσ. Δ', 22)· πρβλ. **χαλκός, χαλκεία, χαλκεῖον**.

II ἰχθὺς θαλάσσιος φέρων μέλαν στίγμα κατὰ τὰ νῶτα, Ὀππ. Κυν. 1. 133· διάφορος τῆς **χαλκίδος**, Ἀθήν. 328D.

χαλκευτέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **χαλκεύω**, δεῖ χαλκεύειν, σίδηρον Κλήμ. Ἀλεξ. 189.

χαλκευτήριον, τό, = **χαλκεῖον**, Γλωσσ.

χαλκευτής, οῦ, ὁ, = **χαλκεύς**, Πιερικὰν σάλπιγγα, τὸν εὐαγέων βαρὺν ὕμνων χαλκευτὰν κατέχει Πίνδαρον ἄδε κόνις Ἀνθ. Π. 7. 34.

χαλκευτικός, ή, όν, ὁ ἁρμόζων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν τέχνην τοῦ χαλκέως, εἰς τὸ ἔργον τοῦ σιδηρουργοῦ, ἔργα Ξεν. Πόρ. 4, 6· τὸ χ. πῦρ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **μαγειρικόν**, Ἀριστ. π. Πνεύμ. 9. 2. **II** πεπειραμένος εἰς κατεργασίαν τῶν μετάλλων, Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 7· — ἡ **χαλκευτική** (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ σιδηρουργοῦ, Λατιν. ars ferraria, ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 1, 1, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 6. 13, π. Ζ. Γεν. 5. 8, 12.

χαλκευτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ., ὁ ἐκ μετάλλου κατεργασμένος· μεταφορ., στίχος Πιερίδων χ. ἐπ' ἄκμονι Ἀ. Παλ. 7. 409.

χαλκεύω, κατασκευάζω ἐκ χαλκοῦ, ἢ (καθόλου) ἐκ μετάλλου, κατεργάζομαι διὰ τοῦ πυρὸς καὶ τῆς σφύρας, δαίδαλα πολλὰ Ἰλ. Σ. 400· ξίφος Σοφ. Αἴ. 1034, Πλάτ., κλπ.· ἐὰν τὸν χαλκέα τις αὐτὸν χαλκεύσῃ Πλάτ. Εὐθύδ. 301D· μεταφορ., ἀψευδεῖ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν Πινδ. Π. 1. 167· — ἐπὶ μέσης ἀριθῶς σημασίας, πέδας χαλκεύεται αὐτῷ Θέογν. 539· χαλκεύεσθε μηνίσκους φορεῖν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1114· ἐχαλκεύσατο κράνη .. ὁλοσίδηρα Πλουτ. Κάτ. Μ. 40, — Παθ., κατεργάζομαι, σφυρηλατοῦμαι, διαπλάττομαι, ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδήρου κεχάλκευται Πινδ. Ἀποσπ. 88· ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχ., ἀντὶ πόσων ταλάντων, Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 11· τῶν κεχαλκευμένων πρὸς ἀπώλειαν ὅπλων Διόδ. 17, 58· μεταφορ., ἐπὶ τοῖς δεδεμένοις χαλκεύεται [ταῦτα], τὰ ὅπλα ταῦτα κατασκευάζονται ἐναντίον τῶν .., Ἀριστοφ. Ἱππ. 469. **II**, ἀπολ., εἶμαι σιδηρουργός, ἐργάζομαι ὡς σιδηρουργός, χειρίζομαι τὴν σφῦραν, Ξεν. Ἀπομν. 163, 513, Θουκ. 3. 88, Πλάτ. Πολ. 396A· τὸ χαλκεύειν, ἡ τέχνη, τὸ ἔργον τοῦ χαλκέως, τοῦ σιδηρουργοῦ, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 22.

χαλκεών, ῶνος, ὁ, Ἐπικ. ἀντὶ **χαλκεῖον**, σιδηρουργεῖον, βᾶ δ' ἴμεν ἐς χαλκεῶνα [ἔνθα τὸ εω προφέρεται κατὰ συνίζησιν ὡς μία συλλαβή], Ὀδ. Θ. 273, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 41.

χάλκη, ἡ, = **κάλχη**, Ἡσύχ. **II**, ἄγνωστον εἶδος ἄνθους, Νίκ. παρ' Ἀθην. 684C, πρβλ. Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 257.

χαλκῆ (ἐξυπακ. εἰκών), ἡ, ἄγαλμα ἢ ἀνδριὰς ἐκ χαλκοῦ, Διογ. Λ. 9. 39., 10. 9.

χαλκηδόνιον, τό, τὸ ὀρυκτὸν τὸ ἄλλως καλούμενον **στίμμι**, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 5. 99.

χαλκηδών, όνος, ἡ, πολύτιμος τις λίθος, ὁ πρῶτος ἴασπις, ὁ δεύτερος σάπφειρος, ὁ τρίτος χαλκηδών (ἔνθα διάφ γραφ. χαλκεδών, χαλκιδών, καρχηδών), Ἀποκάλ. κα', 19.

χαλκήεις, εσσα, εν, ἐκ χαλκοῦ, χαλκοῦς, χερσὶν ἑλίσσειν τεύχεα χαλκήεντα Χριστοδ. Ἔκφρασις 58.

χαλκήιον, χαλκήιος, ἴδε ἐν λ. **χαλκεῖον, -ειος**.

χαλκήλᾰτος, ον, (ἐλαύνω) κατεσκευασμένος διὰ σφυρηλασίας ἐκ χαλκοῦ ἢ ὀρειχάλκου, κώδωνες, σάκος Αἰσχύλ. Θήβ. 386, 539· πλάστι, ξὸ αὐτ. ἐν Χο. 290· σκάφη ὁ αὐτ. ἐν Ἀποστ. 224· ὅπλα Σ. φ. Ἀποσπ. 314· λέβης αὐτόθι 68· ἀσπὶς Εὐρ. Βάκχ. 799, πρβλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 929· — παρὰ Πινδ. **χαλκέλατος**, ἴδε.

χαλκήρης, ες, γεν. **εος**, ἠρμοσμένος μὲ χαλκόν, ἐπὶ δοράτων καὶ βελῶν, ὧν ἡ αἰχμὴ κατεσκευάζετο ἐκ χαλκοῦ, Ἰλ. Δ. 469, Ε. 145, Ν. 650, Ὀδ. Α. 262, κλπ.· ἐπὶ περικεφαλαιῶν, Ἰλ. Γ. 316, Ο. 535· ἐπὶ ἀσπίδων, Ρ. 268· καθόλου ἐπὶ παντὸς ὅπλου, χ. τεύχεα Ο. 544· χ. στόλος, ἐπὶ ἐμβόλου πλοίου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 408· χ. ναῦς Πλουτ. Δημήτρ. 42, Σύλλ. 22. — Πρβλ. **χαλκοάρης**.

χαλκέαν εἰκόνα, (= **χαλκῆν**), Ἐπιγρ. Κύμης τῆς Αἰολίδος, CIG. 3521. Αὐτόθι ἀνεγνώσθησαν καὶ τὰ μαρμάρια, χρυσίαν (= μαρμαρέην, χρυσέην, ἦν) Οὕτω καὶ ἐν Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ πλεοναζεις τὸ χάλκιοι, Bul. de cor. hel. IV. σ. 89, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

Χαλκιδεύς, έως, ἴδε **χαλκίς** II

Χαλκιδικός, ή, όν, = **Χαλκιδικός**, Λεσβῶναξ ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Ἀμμωνίου ὑπὸ Baicken. σ. 178.

Χαλκιδίζω, μιμοῦμαι τοὺς Χαλκιδεῖς κατὰ τὴν φειδωλίαν καὶ τὴν κακίαν, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 180· — ὡσαύτως **Χαλκιδεύομαι**, «χαλκιδίζειν καὶ χαλκιδεύεσθαι ἐπὶ τῶν γλισχρευομένων» Σουΐδ.

Χαλκῐδικός, ή, όν, ὁ ἐκ τῆς Χαλκίδος (τῆς ἐν Εὐβοίᾳ ἢ τῆς ἐπὶ Θρᾴκης), Ἡρόδ. 7. 185· τουτὶ τί ὄρᾳ τὸ Χαλκιδικὸν ποτήριον; Ἀριστοφ. Ἱππ. 237· — ἐκ τοῦ προϊόντος τῶν μεταλλείων τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος κατεσκευάζοντο σκεύη καὶ ὅπλα, Βö kh. C. I. 1. σ. 191. **II**. **χαλκιδικὴ**, ἡ, = **χαλκὶς** II, Δωρίων παρ' Ἀθην. 328D. **2)** = **χαλκὶς** III, σήψ II. 2.

χαλκίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χαλκίον** I, Ἑρμιππος ἐν «Φορμοφόροις» 5.

χαλκιδῖτις, ιδος, ἡ, ἡ πόρνη, «διὰ τὸ εὐτελές, φασί, τοῦ διδομένου νομίσματος» Εὐστ. 1921, ἐν τέλ.· «χαλκιδῖτις παρὰ Ἰωσήπῳ ἡ πόρνη ἀπὸ τῆς εὐτελείας τοῦ διδομένου νομίσματος» Σουΐδ.

Χαλκιδόθεν, ἐκ Χαλκίδος, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 195, 8· Ἐκδ. Λ.

χαλκίζω, λάμπω ὡς χαλκός, χαλκίζειν τὴν χροιὰν Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 291· ἠχῶ ὡς χαλκός, φωνὴ χαλκίζουσα Πολυδ. Β', 117. **II**. παίζω τὴν παιδιὰν **χαλκισμός**, περιδινῶ χαλκοῦν νόμισμα ὀρθὸν καὶ σταματῶ αὐτὸ μὲ ὄρθιον τὸν δάκτυλον πρὶν καταπέσῃ, Ἄλεξις ἐν Ἀθήλ. 77· «χαλκίζειν δὲ παιδιᾶς τι εἶδος, ἐν ᾗ νομίσματι ἠρίζαζον» Πολυδ. Ζ', 105, 206· πρβλ. **χαλκίνδα**.

χάλκῐμον, τό, ἄγνωστόν τι φυτὸν ἐν Ὀρφ. Ἀργον. 960.

χαλκί-ναος, ον, ὁ κατοικῶν ἐντὸς οἴκου ἐκ χαλκοῦ, ἢ χαλκοῦν ἔχων οἶκον, ἐπίθ. τῆς Πολιούχου Ἀθηνᾶς ἐν Σπάρτῃ ὡς ἐκ τοῦ χαλκοῦ ἱεροῦ ἐν ᾧ ἦν τὸ ἄγαλμα αὐτῆς, Εὐρ. Ἑλ. 228, 246, Ἀριστ. Ἀυσ. 1300, Θουκ. 1. 128, 134, ἴδε Παυσ. 3. 17, 3., 10. 5, 5· πρβλ. **χαλκίναος, χαλκώπυλος**.

χαλκίον, τό, ὡς τὸ **χαλκεῖον** II, ἀγγεῖον, σκεῦος ἐκ χαλκοῦ, λέβης, χύτρα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1128, Ἀποσπ. 169, 316, Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 22, ἐν «Ταξιάρχοις» 8, Ξεν. Οἰκ. 8, 19. **2)**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νυμβαλον, Θεόκρ. 2. 36· τὸ Δωδωναῖον ἂν τις χαλκίον, ὃ λέγουσιν ἠχεῖν, ἂν παράψηθ' ὁ παριών παροιμ. παρὰ Μενάνδρῳ ἐν 'Δρρηφόρῳ» 3, ἑρμηνευομένη παρὰ Ζηνοδ. Παροιμ. 6. 5, «ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλούντων καὶ μὴ διαλειπόντων»· — κοῖλον ἐκ χαλκοῦ ἡλιακὸν ὡρολόγιον, Πολυδ. Ζ', 110. **3)** εἰσιτήριον ἐκ χαλκοῦ διδόμενον εἰς τοὺς κληρωθέντας δικασταὶ καὶ φέρον τὸ ὄνομα τοῦ δικαστηρίου εἰς ὃ ἔπρεπε νὰ συνέλθωσι, Δημ. 997. 18.

4) νόμισμα ἐκ χαλκοῦ, «πεντάρα», πονηρὰ χαλκία 'Δριστοφ. Βάτρ. 724· παραλαβὼν τῷ χαλκίῳ Εὔβουλος ἐν «Νεμφίῳ» 4· πρβλ. Πολυδ. Θ', 91. — 'Ε. τοῖς 'Αντιγράφοις τῶν πεζογράφων συχνάκις φέρεται **χαλκεῖον** (ἴδε **χαλκεῖον** II)· ἀλλ' ἡ χρῆσις τῶν κωμ. ποιητῶν, ὡς ἐκ τοῦ μέτρου φαίνεται, εἶναι ὑπὲρ τῆς γραφῆς **χαλκίον**, καὶ ὁ Δινδ. ἀποκαθιστᾷ ταύτην τὴν γραφὴν ἐν τῷ 'Δ. π. πεζῷ λόγῳ, ἔτι δὲ καὶ παρ' 'Ηροδ., ἔνθα σημαίνει σκεῦος.

χαλκὶς, ἴδος, ἡ, πτηνόν τι (ἴδε ἐν λ. **κύμινδις**), Ἰλ. Ξ. 291· — Ὁ Κρατῖνος παρῳδεῖ τὸν στίχον τοῦτον λαμβάνων τὸ **χαλκὶς** ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ χαλκοῦ σκεύους ἢ ἐργαλείου, ἐν 'Δδήλ. 62.

II. ἰχθύς, οὗ ἓν μὲν εἶδος διαιτᾶται ἐν θαλάσσῃ, ἕτερον δὲ ἐν ποταμοῖς, καὶ κατὰ Schneid. εἶναι εἶδος μαινίδος, «ῥέγγας», clupea, 'Επίχαρμ. 45 Ahr., 'Δριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4. 9, 5., 6. 14, 2, πρβλ. 'Δθήν. 328, Plin. 9. 71· ἴδε ἐν λ. **χαλκεὺς** II, **χαλκιδικὴ**. **III.** εἶδος σαύρας ἥτις καὶ **χαλκιδικὴ** ἢ ζεγνὶς καλεῖται, 'Δριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 24, 7, Πλίν. 32. 13.

IV. ἐν Λακεδαίμονι γυνὴ δούλη, Πρόξεν. παρ' 'Δθην. 267D, Εὐστ. 1090. 57. **V.** ὡς κύριον ὄνομα, **Χαλκίς, ίδος,** ἡ, πόλις ἐν Εὐβοίᾳ, Ἰλ. Β. 537, 'Ησ. "Εργ. κ. 'Ημ. 653, ὀνομασθεῖσα οὕτως, ὡς λέγεται, ἐκ τῶν γειτνιαζόντων μεταλλείων χαλκοῦ· πολλαὶ ἄλλαι πόλεις τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος μνημονεύονται, Ἰλ. Β. 640, "Υμν. 'Ομ. εἰς 'Απόλλ. 425, Διονύσ. Περιηγ. 496, Στράβ. 644, 754, 755, Στέφ. Βυζ., κλπ.· — οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο **Χαλκιδεῖς**, Ἰων. -έες, 'Ηρόδ. 5. 74 κἑ.· καὶ ὁ 'Δριστοφ. ἔχει **Χαλκιδέας** ὡς αἰτιατ., 'Ιππ. 238.

χαλκί-σηκος, ὁ, = **χαλκίοικος**, 'Δνώνυμ. ἐν Creuzer Melet. 1. 24.

χαλκισμός, ὁ, παιδιά τις ἣν περιγράφει ὁ Πολυδεύκης ὡς ἑξῆς: «ὁ μὲν χαλκισμός, ὀρθὸν νόμισμα ἔδει συντόνως περιστρέψαντας ἐπιστρεφόμενον ἐπιστῆσαι τῷ δακτύλῳ» Πολυδ. Θ', 118· «ἦν ὁ χαλκισμὸς ὀρθοῦ νομίσματος ... σύντονος περιδίνησις, μεθ' ἣν ἔδει τὸν παίζοντα ἐπέχειν ὀρθῷ τῷ δακτύλῳ τὸ νόμισμα ... πρὶν ἢ καταπεσεῖν· καὶ τοῦτο ἀνύσας ἐκράτει τὸν χαλκισμὸν καὶ ἦν νικητής» Εὐστ. 986. 41., 1409. 18· πρβλ. **χαλκίζω** II, **χαλκίνδα**.

χαλκῖτις, ιδος, ἡ, περιέχουσα χαλκόν, λίθος χ., μεταλλικὴ πέτρα περιέχουσα χαλκόν, ἣν ἐκαμίνευον ἐν Κύπρῳ, 'Δριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 19, 24· καὶ ἐν Εὐβοίᾳ, χ. φλὲψ Πλούτ. 2. 434Δ.

2) ὀρυκτόν τι, στυπτηρία, Ἐμπεδ. παρὰ Γαλην., Διοσκ. 5. 115· πρβλ. Foës. Oec. Hipp. ἐν λ. **στυπτηρία**. **II.** = **χρυσάνθεμον**, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθων) 4. 58.

χαλκοάρης [ᾰ], ες, γεν. **εος**, ποιητ. ἐκτεταμένος τύπος ἀντὶ **χαλκήρης**, ὡπλισμένος διὰ χαλκῶν ὅπλων, Πινδ. Ι. 4 (3). 107., 5 (4). 51.

χαλκοβάρης, ές, γεν. **έος**, ὁ τῷ χαλκῷ ἢ τῷ σιδήρῳ βαρυύμενος, ἴδε Ἰλ. Ο. 465, 'Οδ. Φ. 423· ὄρυ 'Οδ. Λ. 532· — ἔχομεν καὶ θηλ. **χαλκοβάρεια** (ὥπερ ἐξ ἀρσ. **χαλκόβαρυς**), Ἰλ. Λ. 96, 'Οδ. Χ. 259, 276· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 538.

χαλκοβάτης, ές, γεν. **έος**, (βαίνω) ἐπὶ δώματος, χαλκοβατὲς δῶ, «χαλκῷ βεβηκότ., στερεόν» (Σχόλ.), ἐπὶ τοῦ δώματος τοῦ Δ ός, 'Οδ. Θ. 321, Ἰλ. Λ. 426, Ξ. 173, κλπ.· καὶ ἐν 'Οδ. Ν. 4, ἐπὶ τοῦ οἰκήματος τοῦ 'Δλκινόου· πρβλ. **χαλκόπεδος**. — Ὁ 'Ησύχ. μνημονεύει καὶ τὸν τύπον **χαλκόβατος**.

χαλκοβαφής, ές, βεβαμμένος εἰς χαλκόν, χαλκοῦς, Θεόδ. Πρόδρ. κατὰ Ροδ. κ. Δοσ. σ. 72.

χαλκοβόας, ου, ὁ, = **χαλκεόφωνος**, "Αρης Σοφ. Ο. Κ. 1046.

χαλκογένειος, ον, = τῷ ἑπομ., **χαλκογένεια** ἐμβολα 'Ανθ. Π. 6. 236.

χαλκόγενυς, υ, ὁ ἔχων χαλκᾶς γένυς, ἄγκυραν χαλκόγενυν, τὴν χαλκᾶς ἔχουσαν γένυς, Πινδ. Π. 4. 42.

χαλκογλῶχῖν, ῖνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χαλκῆν ἐπιδορατίδα, στὴ δ' ἄρ' ἐπὶ μελίης χαλκογλώχινος Ἰλ. Χ. 225.

χαλκογράφος [ᾰ], **ον,** ὡς τὸ **τυπογράφος**, νεωτέρα λέξις σχηματισθεῖσα εἰς δήλωσιν τοῦ τυποῦντος βιβλία, ἴδε παρὰ τῷ Harles ἐν Fabric. 'Ελλ. Βιβλιοθ. τ. 6, σ. 347· ἀλλ' ἤδη λέγεται μόνον ἐπὶ τοῦ χαράκτου.

χαλκοδαίδαλος, ον, εἰργασμένος ἐκ χαλκοῦ, **χαλκοδαιδάλοισιν** ἐν ἀσπίσιν Βακχυλ. XX, 2, Blass. **II.** ἐνεργ., ὁ ἐργαζόμενος εἰς χαλκόν, τέχνη 'Ανθ. Παλατ. 9. 777.

χαλκοδάμᾶς, αντος, ὁ δαμάζων, δηλ. ἱξύνων, ἀκονῶν χαλκόν, λέξις μετ' ἄρσ. καταλήξεως, ἀλλ' ἐν χρήσει παρὰ Πινδ. ἐν Ι. 6 (5). 107 μετὰ θηλ. οὐσιαστ., **χαλκοδάμαντ' ἀκόναν**· πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 262.

χαλκόδετος, ον, ὁ διὰ χαλκοῦ δεδεμένος, σάκος Αἰσχύλ. Θήβ. 160. κοτύλαι ὁ αὐτ. ἐν 'Δποσπ. 55· αὐλοὶ Σοφ. 'Αντιγ. 945· ἔμβολα Εὐρ. Φοίν. 114· — Ὁ 'Ησύχ. μνημονεύει ὡσαύτως **χαλκοδεσμωτήρ, -δεσμήτωρ**, μετὰ τῆς ἑρμηνείας **χαλκόδεσμος**.

χαλκ-ώδους, οντος, ὁ, ἡ, ἀμφίθ. γραφ. ἀντὶ **χαλκώδ-**, 'Ηρώδιαν. 'Επιμέρ. 208.

χαλκοβρυσταί, αἱ, μυστηριώδες ὄνομα τῶν τροφῶν τοῦ Βάκχου, ἀμφίθ. τύπος παρὰ Πλουτ. 2. 672Δ.

χαλκοειδής, ές, ὅμοιος χαλκῷ, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ χαλκοῦ, 'Δριστ. π. Χρωμ. 3, 6· μέλιττα Λίλ. π. Ζώων 17. 35· ῥάβδοι Διόδ. 17. 90, πρβλ. Διοσκ. 5. 115.

χαλκόζωνος, ον, ἡ **χαλκεόζ-**, ἐν τῷ Μεγ. 'Ετυμ. 436. 18, ὁ ἐζωσμένος μὲ χαλκόν.

χαλκοθέρμεθλος, ον, ὁ ἔχων θεμέλια ἐκ χαλκοῦ, Τζέτζ. 'Ομ. 372.

χαλκόθερμον, τὸ, θερμὸν λουτρόν, Γλωσσ.

χαλκοθήκη, ἡ, θήκη ἢ ἀποθήκη πρὸς ἐναπόθεσιν χαλκῶν σκευῶν μάλιστα πολυτίμων, Michaelis Parthen. σ. 346· «ἐκ ποτηρίων χαλκῶν ἔπινον οἱ σφόδρα δοκοῦντες πλουτεῖν, καὶ τὰς θήκας τούτων ὠνόμαζον χαλκοθήκας» 'Δθήν. 231D.

χαλκόθροος, ον, ὁ ἠχῶν ὡς χαλκός, ὁ ἐκπέμπων ἦχον προερχόμενον ἐκ χαλκοῦ, Νόνν. Διονυσ. 13. 48· ὁ **χαλκόθροος** "Αρης Νικήτ. Εὐγεν. 5, 424.

χαλκοθώραξ. ακος, ὁ, ἡ, = **χαλκεοθώραξ**, Σοφ. Δέ. 179.

χαλκοκέραμος, ὁ, παρὰ τῇ Εὐδοκίᾳ (12) = χάλκεος κέραμος ἐν 'Ιλ. Ε. 387.

χαλκοκέραυνος, ον, ἐν Αἰσχύλου 'Δποσπ. 192, ὡς ἐπίθ. τῆς θαλάσσης κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου· ἐντεῦθεν (κατὰ τὸν Voss Mythol. Br. 2. σ. 161) ὁ ἀπαστράπτων ὡς χαλκός,— ὡς εἰ ἡ λέξ **κεραυνὸς** ἠδύνατο νὰ τεθῇ ἀντὶ τῆς λέξεως **ἀστραπή**· — ἀλλὰ τοιοῦτόν τι ἐπίθ. εἶναι ἀναγκαῖον καὶ ἡ εἰκασία τοῦ 'Ερμάνν. **χαλκομάραυγος**, λάμπουσα ὡς χαλκὸς (ὡς τὸ 'Ομηρικὸν **παλύχαλκος**), εἶναι εὔλογος, ἴδε Opusc. 4. σ. 268.

χαλκοκνήμις, ῖδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων περικνημῖδας ἐκ χαλκοῦ, Ἰλ. Η. 41.

χαλκοκόλλητος, ον, κολληθεὶς διὰ χαλκοῦ, Firmi Epist. 19 in Muratori Anecd. Graec.

χαλκοκορυστής, οῦ, ὁ, ὡπλισμένος διὰ χαλκοῦ, Ἰλ. Ε. 699, Ζ. 199, 398, κ. ἀλλ. πρβλ. **ἱπποκορυστής**.

χαλκόκρᾶτος, ον, ὁ χαλκῷ κεκραμένος, Πολύαιν. 4. 10, 2, πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 224· — ὡσαύτως **χαλκοκράς, ᾶτος**, χαλκοκρᾶτι 'Αν. Βεκ. 1226. — Καθ' 'Ησύχ.: «χαλκοκρᾶς· τὸ χαλκοκρατὲς νόμισμα»· περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε 'Αρκάδ. 21 κἑ., 193.

χαλκόκροτος, ον, ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, «παρὰ τὰ ἐπικτυποῦντα ἐν ταῖς τελεταῖς τῆς Δήμητρος κύμβαλα» (Σχολ.), Πινδ. Ι. 7 (6). 3· — χ. **χαλκοκρότων ὑπτίων κτύπος**, «χαλκοπέδων, τουτέστι τὰς ὁπλὰς ἰσχυρὰς ἐχόντων» (Σουίδ. ἐκ τοῦ Σχολιαστοῦ), 'Αριστοφ. 'Ιππ. 552· πρβλ. **χαλκόπους**. **II.** = **χαλκήλατος**, φάσγανον, τὸ ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένον, Εὐρ. Φοίν. 1577.

χαλκότῡπος, ον, ὁ διὰ τοῦ χαλκοῦ κτύπον προξενῶν, ὁ ἀντηχῶν ἐκ τοῦ κτύπου τοῦ χαλκοῦ, κύμβαλα Διογ. Τραγ. παρ' 'Αθην. 636Δ.

χαλκολίθᾶνον, τὸ, λέξις ἧς ἡ ἑρμηνεία παρέχει οὐ μικρὰς δυσκολίας, ἐν τῇ Καιν. Διαθ. ('Αποκ. α', 15, ϛ', 18) συνήθως λαμβάνεται ὡς σημαίνουσα καθαρὸν χαλκόν, ἢ κατ' ἄλλην ἑρμηνείαν ὀρείχαλκον, ἀλλ' ὁ σχηματισμὸς τῆς λέξεως ὑποδηλοῖ ὅτι σημαίνει τὸν χαλκοειδῆ λίθανον, δηλ. τὸν ἄρρενα λίθανον, ὃν ὀνομάζουσιν αὐτὸν οἱ ἰατροί, κατὰ τὸν Οἰκουμένιον εἰς 'Αποκάλυψ. σ. 210, 3· 198 I, Gramer, πρβλ. Salmas. Solin. 810Δ.

χαλκόλῐθος, ον, λίθος περιέχων χαλκόν, καὶ πέμπειν εἰς χαλκόλιθον χαλκοβαρῆ μελίαν Μανασσ. κατ' 'Δριστανδρ. κ. Καλλιθ. 9. 14.

χαλκολογέω, συλλέγω χαλκόν, δηλ. εἰσπράττω χρήματα, «χαλκολογεῖ· νομισμα συλλέγει» 'Ησύχ.

χαλκολόγος, ον, ὁ συλλέγων χρήματα, εἰσπράκτωρ χρημάτων, Συλλ. 'Επιγρ. 5785.

χαλκόλοφος, ον, ὁ ἔχων λόφον ἐκ χαλκοῦ, 'Ησύχ. (ὕποπτ.).

χαλκομανής, ές, ἔχων μανίαν διὰ χαλκόν, Μ. 'Δκομ. τ. Β', σ. 200, 1. Ἐκδ. Δ.

χαλκομίτρας, ου, ὁ, ὁ ἔχων μίτραν ἢ ζώνην ἐκ χαλκοῦ, Κάστωρ Πινδ. Ν. 10. ἐν τέλ. (ὡς ὁ Böckh διορθοῖ ἀντὶ **χαλκεομ-**, ὃ ἴδε)· — ὡσαύτως **χαλκόμιτρος, ον,** Λυκόφρ. 997.

χαλκόμυια, ἡ, μυῖα ἔχουσα λαμπρὸν μεταλλικὸν χρῶμα, Βυζ.

χαλκόνωτος, ον, ὁ ἔχων νῶτα ἐκ χαλκοῦ, ἀσπὶς, Ἰτέα Εὐρ. Τρῳ. 1136, 1193.

χαλκοπάγής, ές, κατεσκευασμένος ἐκ χαλκοῦ, σάλπιγξ 'Ανθ. Παλατ. 6. 46.

χαλκοπάρῃος, Δωρ. **-πάρᾱος, ον,** ὁ ἔχων παρειὰς ἢ πλευρὰς ἐκ χαλκοῦ, ἐπίθ. τῆς περικεφαλαίας, Ἰλ. Μ 183., Ρ. 294, Οδ. Ω. 522· ἐπὶ ἀκοντίου, Πινδ. Π. 1. 84, Ν. 7. 105· πρβλ. ἔμβαλα Ὕμν. παρ' 'Αθην. 636D.

χαλκόπεδος, ον, ὁ ἔχων ἕδαφος ἐκ χαλκοῦ, ἕδρα θεῶν Πινδ. Ι. 7 (6) 61.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χαλκοπέταλος, ον, ὁ ἔχων πέταλα ἢ φύλλα ἐκ χαλκοῦ, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 115.

χαλκοπλάστης, ου, ὁ πλάττων, κατασκευάζων διάφορα πράγματα ἐκ χαλκοῦ, χαλκεύς, χαλκουργός, πρβλ. **χαλκοτύπος**, Ἐβδ. (Σορ. Σολ. ΙΕ', 9).

χαλκόπλευρος, ον, ὁ ἔχων πλευρὰς ἐκ χαλκοῦ, τύπωμα χαλκ., ἐπὶ τερροδόχου κάλπης, Σοφ. Ἠλ. 54.

χαλκοπληθής, ές, γεν. **έος**, πλήρης χαλκοῦ, ὡπλισμένος μὲ χαλκόν, στρατὸς Εὐρ. Ἰκ. 1219.

χαλκόπληκτος, Δωρ. **-πλακτος, ον,** ἐπίθ. τοῦ πολεμικοῦ πελέκεως, χαλκόπλακτος ἀμφάκης γένυς Σοφ. Ἠλ. 484· κατά τι σχόλιον, ὁ πλήττων διὰ χαλκῆς κοπίδος, κατ' ἄλλα = **χαλκήλατος**.

χαλκόπους, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πόδας ἐκ χαλκοῦ, τρίπους Εὐρ. Ἰκ. 1196· — παρ' Ὁμ. ἐπὶ ἵππων, εἰς δήλωσιν τῆς μεγάλης ἰσχύος τῶν ὁπλῶν αὐτῶν, **χαλκόποδ'** ἵππω, ἔχοντε χαλκείνους πόδας, χαλκέας ὁπλάς, Ἰλ. Θ. 41, Ν. 23· χ. Ἐρινύς, εἰς δήλωσιν τῆς ἀκαταπαύστου ὑπ' αὐτῶν κατασβέσεως, Σοφ. Ἠλ. 491· ἐπὶ τοῦ Ἐμπεδοκλέους ὡς φέροντος χαλκᾶ πέδιλα, Λουκ. Νεκρ. Δ ἀλ. 20. 4 — ἐν Σοφ Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 57, **χαλκέποις** ὁδός, σημαίνει ἁπλῶς, οὐδὲν (κα ὠφέλιον) ἐκ χαλκοῦ, πρβλ. 1591.

χαλκοπρόσωπος, ον, ὁ ἔχων πρόσωπον χαλκοῦν, ἀναιδής, ἀδιάντροπος, ἡμῖν ἔθος πολλάκις τοὺς ἐρυθριᾶν μὴ εἰδότας χαλκοπροσώπους καλεῖν Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 225, 34.

χαλκόπρῳρος, ον, ὁ ἔχων πρῷραν ἐκ χαλκοῦ, ἐπὶ πλοίων, Πολυ. Β', 102.

χαλκόπτερος, ον, ὁ ἔχων πτερὰ ἐκ χαλκοῦ, μυῖα χαλκόπτερος Ἀέτ. ἐν Schneid σημ. εἰς Νικ. Θηρ. σ 241.

χαλκ-όπτης, ου, ὁ, χωνεύων ἢ καμινεύων χαλκόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 837· πρβλ. **σιλαγχνόπτης**.

χαλκό-πῦλος, ον, ὁ ἔχων πύλας ἐκ χαλκοῦ ἢ ὀρειχάλκου, Ἱερὸν Ἡρόδ. 1. 181· χαλκ. θεά, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὡς τὸ **χαλκίοικος**, Εὐρ. Τρῳ. 1113.

χαλκοπώγων, ωνος, ὁ, μεταφρ. τοῦ Λατ. Ahenobarbus, Πλουτ. Αἰμίλ 25.

χαλκοπώλης, ου, ὁ, ἔμπορος χαλκοῦ ἢ ὀρειχάλκου, Πολυδ. Χ', 196.

χαλκορυχεῖον, τό, πλημμ. γραφὴ ἀντὶ **χαλκωρυχεῖον**, ὃ ἴδε.

χαλκός, οῦ, ὁ (οὐχὶ **χαλκόν**, τό, ἴδε La Roche Text kr. σ 377)· — χαλκός, Λατιν. aes, πρῶτον παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσ.· καλεῖται δὲ ἅπαξ ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ χρῶμα αὐτοῦ **ἐρυθρός**, Ἰλ. Ι. 365· ἀλλὰ συχνάκις, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν ἀπαστιλεωμένην αὐτοῦ ἐπιφάνειαν, **αἴθοψ, ἠνοψ, νῶροψ, φαεινός** (ἴδε τὰς λέξεις)· ὠΰ-ω, Τρῶες .. χαλκῷ μαρμαίροντες Ἰλ. Ν. 801 πεδίον .. λάμπετο χαλκῷ Γ. 156, πρβλ. Τ. 363· τῆλε δὲ χ. λάμψ' ὥστε στεροπὴ Κ. 153, πρβλ. Λ. 65· σάκος .. χαλκῷ παμφαίνων Ξ. 11· καὶ ἐπὶ τῶν κοσμημάτων οἴκου, χαλκοῦ τε στεροπὴν Οδ. Δ. 71. Ὁ χαλκὸς ἦτο τὸ πρῶτον μέταλλον ὃ οἱ παλαιοὶ ἔμαθον νὰ χωνεύωσι καὶ νὰ κατεργάζωνται, ὅθεν ὁ Ἡσίοδ. (Ἔργ. κ. Ἡμ. 149) λέγει περὶ τῶν παλαιῶν, τοῖς ὃ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι, χαλκῷ δ' ἐργάζοντο, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος· καὶ ὁ Λουκρήτιος (5. 1292) prior aeris erat quam ferri cognitus usus· ὅθεν, ἐπειδὴ ὁ **χαλκός** ἦτο τὸ συνήθως ἐν χρήσει μέ ἄλλον, κατήντησεν ἡ λέξις νὰ σημαίνῃ πᾶν μέταλλον καθόλου (ἴδε ἐν τέλει)· καὶ ὅτε ἤρχισαν νὰ κατεργάζωνται τὸν σίδηρον, ἡ λέξις **χαλκός** ἦτο ἐν χρήσει μάλιστα παρὰ ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ **σίδηρος, χάλκεος** ἀντὶ τοῦ **σιδήρεος**, κτλ.· οὕτω καὶ ἐν Ὀδ. Ι. 391 κἀξ., τὸ **χαλκεύς**, σημαίνει σιδηρουργός. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ **χαλκὸς** διεκρίνετο εἰς πολλὰ εἴδη· ὁ συνήθης ἐναλλεῖτο χ. μέλας ἢ ἐρυθρὸς (ἴδε κατωτ., πρβλ. Καλλίξ παρ' Ἀθην. 205D)· χ. Κύπριος (πρβλ. **Κύπρος, χαλκεῖτις**)· χ. λευκός, εἶδος λευκοῦ μετάλλου, Θεοφρ. Ἀποσπ. 4. 71· χ. κεκραμένος λέγεται ὅτι εἶναι ὁ Κορίνθιος χαλκὸς ἢ ὁ καθαρωτατος ὀρείχαλκος («μπρούντζος»), Δίων Χρυσ. 1. 531· ἴσως ὁ αὐτὸς καὶ **χρυσοειδής**, Διόδ. 5. 70. Κατὰ τοὺς Ὁμηρικοὺς χρόνους ὁ χαλκὸς ἐφέρετο ἐκ τῆς Τεμέσης οὐχὶ τῆς Ἰταλικῆς Temsa, ὡς ὁ Στράβων ἐνόμισε (σελ. 6, 245), ἀλλ' ἴσως ἐκ τῆς Ταμασσοῦ ἢ Ταμασσοῦ τῆς Κύπρου, ἔνθα ὑπῆρχον μεγάλα χαλκωρυχεῖα (Στράβ. 684), ὅθεν ἐκομίζετο εἰς τοὺς Ἕλληνας διὰ τῶν Φοινίκων (Σιδὼν πολύχαλκος Ὀδ. Ο. 425). Τὰ μεταλλουργεῖα τῆς Κύπρου βητῶς μνημονεύονται ἐν Ἰλ. Δ. 16-23, πρβλ. Ἰλίν. 7. 57· χημικὴ ἀνάλυσις δεικνύει ὅτι τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ ὅπλα καὶ ἐργαλεῖα εἶναι κατεσκευασμένα ἐκ μίγματος χαλκοῦ καὶ κασσιτέρου, οὐχὶ δὲ χαλκοῦ καὶ ψευδαργύρου, ὅπερ φαίνεται μεταγενεστέρα ἐπίνοια). Ἂν τὰ Ὁμηρικὰ ὅπλα εἶναι ἐκ καθαροῦ χαλκοῦ, ὡς τὰ ἀνωτέρω μνημονευθέντα ἐπίθετα δηλοῦσιν, ἀνάγκη νὰ δεχθῶμεν ὅτι οἱ παλαιοὶ ἐγίνωσκον τρόπον τινὰ πρὸς σκλήρυνσιν αὐτοῦ, ἴδε Πρόκλ. παρὰ τῷ M. Müller Sc. of L. 2. σ. 231 σημ.· Ὁ **χαλκὸς** ἐξηνολούθησε νὰ χρησιμεύῃ εἰς χρήσεις, εἰς ἃς ἡμεῖς νῦν ποιοῦμεν χρῆσιν τοῦ σιδήρου, σίδηρος δὲ καὶ χ. πολέμιων ὄργανα Πλάτ. Νόμ. 958Α· [πέλεκυν] ἀνάγκη χαλκοῦν ἢ σιδηροῦν εἶναι Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 1, 41· τοῦτο δὲ βεβαιοῦται ἐκ τῶν ὀρειχαλκίνων μαχαιρῶν καὶ ἐργαλείων, ἅπερ ὑπάρχουσιν ἐν παντὶ Μουσείῳ. **II** παρὰ ποιηταῖς πολλάκις τίθεται τὸ ὄνομα τοῦ μετάλλου ἀντὶ τοῦ πράγματος τοῦ ἐξ αὐτοῦ ποιουμένου, ὡς καὶ τὸ **σίδηρος**, (ἐντεῦθεν δὲ ὁ Πίνδαρος καλεῖ αὐτὸν **πολιόν**, ὅπερ κυριολεκτεῖται ὡς ἐπίθετον τοῦ σιδήρου, Π. 3. 85)· ἐπὶ ἐπιθετικῶν ὅπλων, ὀξεῖ χαλκῷ, νηλεῖ χ., ἐπὶ δόρατος, ξίφους, Ἰλ. Β 417, κ. ἀλλαχ., πρβλ. **χάλκεος, χαλκήρης**· ἐπὶ μαχαίρας, Δ. 236, κ. ἀλλ.· ἐπὶ πελέκεως, Ν. 178, πρβλ. Ὀδ. Ε. 234, κ ἄλλ.· ἐπὶ ἀγκίστρου ἁλιευτικοῦ, Ἰλ. Π. 408· — ὡσαύτως ἐπὶ ἀμυντικῶν ὅπλων, οἷον ἐπὶ τῶν χαλκίνων πλακῶν τῶν καλυπτουσῶν τὴν ἀσπίδα, Γ. 274· χαλκὸν ζώννυσθαι, ἐπὶ πολεμιστοῦ ζωννυμένου τὴν πανοπλίαν αὐτοῦ, Ψ. 130· κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ Δ 495· ἐξύσετο νώροπα χ. Β. 578· ἐπί τε ἐπιθετικῶν καὶ ἀμυντικῶν ὅπλων, πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός, ἡ χαλκίνη λόγχη ἀπεκρούσθη ἀπὸ τῆς χαλκίνης περικεφαλαίας, Λ. 351. **2)** ἐπὶ σκευῶν ἢ ἀγγείων, λέβης, «χάλκωμα», κάλπη, Σ. 349, πρβλ. Ὀδ. Θ. 426, ἐπὶ τερροδόχου κάλπης, Σοφ. Ἠλ. 758· καὶ περιληπτικῶς ἐπὶ πολλῶν ὁμοῦ χαλκῶν καὶ ὀρειχαλκίνων ἀγγείων καὶ σκευῶν (πρβλ. Λατ. argentum), Πινδ. Ν. 10 84· καὶ οὕτως ἴσως ἐν Ὀδ Β. 338, θάλαμον .., ἔθι νητὸς χρυσὸς καὶ χ. ἔκειτο, πρβλ. Φ. 10, 62, Ἰλ. Β. 226· ἐχρησίμευε δὲ καὶ εἰς ἀπόδοσιν λύτρων, Χ. 50, 340, Ὀδ. Γ. 38. **3)** ἐπὶ χαλκοῦ κατόπτρου, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 274, Ἀνθ. Παλατ. 6. 210· πρβλ. **χαλκεῖον** II. 3. **4)** νόμισμα χαλκοῦν ὡς τὸ **χαλκοῦς** II, Πλούτ. 2. 665Β· περιληπτικῶς, χρήματα, χαλκοῦ σπάνις Μενάνδρ. Μονόστ. 156· χαλκὸν ἔχων πῶς οὐδὲν ἔχεις; Ἀνθ Παλατ. 11. 167.

III. χαλκοῦ ἄνθος, Λατ. aeris flos, ἡ οὐσία ἥτις ἐκπίπτει ἀπὸ τοῦ χαλκοῦ ἐν ᾧ ψύχεται, εἶδος σκωρίας, Ἱππ. 635. 54, πρβλ. 472. 3 κἀξ.· καὶ χαλκοῦ λεπίς, Λατ. aeris squama, αἱ μικραὶ λεπίδες αἵτινες ἀποχωρίζονται ἐν ᾧ ὁ χαλκὸς σφυρηλατεῖται, Διοσκ. 5. 89, 90, πρβλ. Πλίν. 34. 24· πρβλ. **χάλκανθον**.

(Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος. Ὁ Curt., καίπερ ἀντιλέγοντος τοῦ Müller, παραβάλλει τὴν λέξιν πρὸς τὸ Σανσκρ. hrik us, hrik-us (κασσίτερος)· Σλαυ. zel-ezo, Λιθ. gel-e-is, (σίδηρος), πρβλ. **χάλυψ**, καὶ νομίζει ὅτι **χαλ-κός** καὶ **χρυσ-ός** δύνατον νὰ ἔχωσι τὴν αὐτὴν ῥίζαν, δηλ. Σανσκρ. ghar (lucere). Ἕτερος παρατήρησεν ὅτι ἡ λέξις **χαλκός** ἐπί τε τῆς ἰδιαιτέρας σημασίας τοῦ γνωστοῦ μετάλλου καὶ ἐπὶ τῆς γενικωτέρας παντὸς μετάλλου ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ· ἡ δὲ Λατ. λέξ. aes, ἥτις παρουσιάζει τὴν αὐτὴν μετάβασιν καὶ μεταβολὴν ἐννοιῶν, ἀπαντᾷ ἐν τῷ Γοτθ. ais, Ἀρχ. Γερμ. êr (Γερμ. erz), Ἀγγλο-Σαξον. âr (ore)· ἐν ᾧ ἡ αὐτὴ λέξις ἐν τῇ Σανσκρ., ayas, ἔλαβε τὴν σημασίαν τοῦ σιδήρου, καὶ ἡ νεωτέρα Γερμ. λέξις eisen δεικνύει παρόμοιον περιορισμὸν ἐννοίας· ἴδε Müller Sc. of L. 2. σ. 230, κἀξ.)

χαλκοσάνδαλος, ον, ὁ ἔχων χαλκᾶ σανδάλια, Πορφύρ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 113C.

χαλκοσκελής, ές, ὁ ἔχων χαλκᾶ σκέλη, χαλκοσκ. βοῦς Σορ. Ἀποσπ. 320.

χαλκοσμάραγδος, ὁ, λίθος πράσινος μετὰ μεταλλικῶν φλεβῶν, ἴσως ὁ μαλαχίτης, Πλίν. 37. 19.

χαλκοστεγος ἡ τοῦ παλατίου (τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει), ἡ διὰ χαλκοῦ ἐστεγασμένη ὀροφή, Γ. Κεδρ. τ. Α', σ. 647, 17, ἴδε Β, Συναγωγὴ λέξ Ἀθησ. Κουμα οὐδη.

χαλκοστέφανος, ον, ὁ χαλκῷ ἐστεμμένος, τέμενος Ἀνθολ. Παλατ. παράρτ. 242.

χαλκόστομος, ον, ὁ ἔχων χαλκοῦν στόμα, χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς (δηλ. σάλπιγγος) Σοφ. Αἴ. 17. **II.** ὁ ἔχων αἰχμὴν ἐκ χαλκοῦ, ἐμβόλοις χαλκοστόμοις Αἰσχύλ. Πέρσ. 415, πρβλ. Ἀριστείδ. 1. 540.

χαλκότευκος, ον, κατεσκευασμένος ἐκ χαλκοῦ, κλῆθρα Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. (Νάῳ). 99.

χαλκοτευχής, πλημμ. γραφὴ ἀντὶ **χαλκεοτευχής**.

χαλκότονον, τό, μηχανὴ πολεμικὴ ἐντεινομένη διὰ χαλκίνων ἐλασμάτων ἀντὶ σχοινίων ἢ χορδῶν, Σοφ. Αἴ. 72, 78, κ. ἀλλ. (μετὰ διαφ. γραφῆς **χαλκέντονον**).

χαλκότοξος, ον, ὡπλισμένος διὰ χαλκοῦ τόξου, Πινδ. Ν. 3. 65.

χαλκοτόρευτος, ον, τορευθείς, κατασκευασθεὶς ἐκ χαλκοῦ, τρίαινα Ὀρφ. Ὕμν. 16. 2.

χαλκοτορέω, κατεργάζομαι, ἢ κατασκευάζω ἐκ χαλκοῦ, Ἀνθ. Πλαν. 15.

χαλκότορος, ον, εἰργασμένος ἐκ χαλκοῦ, ἢ ὁ τῷ χαλκῷ τιτρώσκων, χαλκότοροις ξίφεσιν, «τοῖς τῷ χαλκῷ τιτρώσκουσιν» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 4, 261. **2)** ὁ προξενηθεὶς ἐκ διατρήσεως διὰ χαλκοῦ, ἢ-σι διὰ χαλκίνου ὅπλου, ὠτειλαὶ Ὀππ. Ἁλ 5. 329, ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει: **χαλκοτρύπητοι**, πρβλ **χαλκοτύπος**.

χαλκοτύμπανος, ον, ὁ ἔχων τύμπανα ἢ κύμβαλα ἐκ χαλκοῦ, Παλλάδ. ἐν Βίῳ Ἰω. Χρυσ. 106Δ.

χαλκοτῠπεῖον, τό, χαλκεῖον, σιδηρουργεῖον, Φίλων 1. 153, Ἰαμβλ. ἐν Πυθαγ. 115.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χαλκοτῠπέω, σφυρηλατῶ χαλκόν· — μεταφορ., ὡς τὸ Λατιν. conflare, χαλκεύω, κατασκευάζω, παρασκευάζω, χαλκοτυπεῖν τιμὰς Πλούτ. 2. 820A.

χαλκοτῠπία, ἡ, πληγὴ ἢ κτύπημα διὰ χαλκοῦ, τραῦμα γινόμενον διὰ χαλκίνου ὅπλου, Σουΐδ. ἐν λ. **χαλκοτύπους**.

χαλκοτῠπική, (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη ἢ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ **χαλκοτύπου**, Πλάτ. Πολιτικ. 288A, Πλούτ. 2. 1084C.

χαλκοτύπιον, τό, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **χαλκοτυπεῖον**.

χαλκοτύπος, [ῠ], **ον**, ὁ σφυρηλατῶν ἢ ἐργαζόμενος τὸν χαλκόν, τέχναι Μανέθων 4. 570· ἀνὴρ ἐν Κορίνθῳ χ. Πλούτ. 2. 395C· — ὡς οὐσιαστ., ὁ κατεργαζόμενος τὸν χαλκόν, χαλκεύς, χαλκουργός, χ. καὶ σιδηρεῖς Ξεν. Ἀγησ. 1, 26, Πόροι 4, 6· ἀκολούθως δὲ καθόλου, ὡς τὸ Λατ. faber ferrarius, σιδηρουργός, Λυκοῦργ. 155. 18, Δημοσθ. 781 17· ἀλλὰ διακρίνεται τοῦ **χαλκεύς** ἐν Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 17. **2)** **χαλκόκροτος** I, χ. μανίη, ἐπὶ τῶν ἱερέων τῆς Κυβέλης, Ἀνθ. Παλατ. 6. 51, — ὅπερ ὁ Ἰακώβ ἑρμηνεύει, μανία προξενουμένη ἐκ τῆς κροτήσεως τῶν κυμβάλων.

II. προπαροξ. **χαλκότῠπος**, **ον**, παθ., ὁ διὰ χαλκοῦ κτυπηθείς, ὁ προξενηθεὶς ἐκ πληγῆς διὰ χαλκοῦ, ὠτειλαὶ Ἰλ. Τ. 25· πρβλ. **χαλκότορος**.

χαλκουργεῖον, τό, μεταλλεῖον χαλκοῦ, χαλκωρυχεῖον, οὔτε γὰρ πόλις ἐστὶν (τὰ Χαλκεῖα), ἀλλὰ χαλκουργεῖα Πολύβ. 12. 1, 4 «τῶν δὲ χαλκουργείων τινὰ καλεῖται χρυσεῖα· ἐξ ὧν τεκμαίρονται χρυσὸν ἐξ αὐτῶν ὀρύττεσθαι πρότερον» Στράβ. 146, Διόδ.

χαλκούργημα, τό, ἔργον ἐκ χαλκοῦ, ἔργον τέχνης γενόμενον διὰ σφυρηλατήσεως μετάλλου, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 75. Ἰώσηπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 8, 3, 5. κλπ.

χαλκουργία, ἡ, τὸ ἐργάζεσθαι τὸν χαλκὸν ἢ τὸν ὀρείχαλκον, τὸ ἔργον τοῦ χαλκουργοῦ, Πολυδ. Ζ', 104.

χαλκουργικός, ἡ, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χαλκουργόν ἢ χαλκίαν, ἁρμόζων εἰς τὴν τέχνην ἢ τὸ ἔργον αὐτοῦ· ἡ χαλκουργικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἐργάζεσθαι τὸν χαλκὸν ἢ τὸν ὀρείχαλκον, Ἀριστ. Πολιτ. 1. 8, 1.

χαλκουργός, **όν**, ὁ ἐργαζόμενος τὸν χαλκόν, χαλκ. μέταλλα, μεταλλεῖα χαλκοῦ, Διοσκ. 5. 106· — ὁ χαλκουργός, χαλκεύς, Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 33.

χαλκοῦς, ἡ, οῦν, Ἀττικ. συνηρ. ἐκ τοῦ **χάλκεος**, ὃ ἴδε.

II. ὡς οὐσιαστ. **χαλκοῦς**, ὁ, χαλκοῦν νόμισμα ἐν Ἀθήναις, τὸ $^1/_6$ τοῦ ὀβολοῦ, ὀλίγον τι πλέον τοῦ νῦν διλέπτου, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 815, 818, Δημ. 1045. 24, Ἄλεξις ἐν «Ἀπεγλαυκωμένῳ» 1. 2 κἑξ., Φιλήμων ἐν «Πεττοκοπουμένοις» 2, κλπ. **2)** ὡσαύτως, βάρος τι ὡρισμένον μικρόν, Ἰατρ.

χαλκοφάλᾰρος, **ον**, κεκοσμημένος διὰ χαλκοῦ, δώματα Ἀριστοφ. Ἀχ. 1072.

χαλκο φᾰνής, ές, ὁ ἔχων τὴν ὄψιν τοῦ χαλκοῦ, φαινόμενος ὡς χαλκός, Διοσκ. 5. 84.

χαλκόφι, Ἐπικ. γενικ. ἐκ τοῦ **χαλκός**, ἀντὶ **χαλκοῦ**, Ἰλ. Λ. 351.

χαλκοφόρος, **ον**, ὁ παράγων χαλκόν, πλούσιος εἰς χαλκόν, Εὐστ. 1409. 8. **II**. κεκαλυμμένος μὲ χαλκόν, ἔχων ἐπάνω χαλκόν, Θύρσος Νόνν. Δ. 14. 343.

χαλκόφωνος, **ον**, = **χαλκεόφωνος** — ὡς οὐσιαστ., ὄνομα λίθου ἠχοῦντος ὡς μέταλλον, Πλίν 37. 10.

χαλκοχάρμης, **ου**, ὁ, ὁ μαχόμενος διὰ χαλκοῦ, δηλ. ἔχων χάλκινον ὁπλισμόν, ξένοι Τρῶες Πινδ. Π. 5. 109· χ. πόλεμος ὁ αὐτ. ἐν Ι. 6 (5). 39· ἕτεραι ἑρμηνεύουσιν (ἐκ τοῦ **χάρμα**), ὁ ἐπὶ τοῖς ὅπλοις χαίρων, πρβλ. **σιδηροχάρμης**.

χαλκοχίτων [Ῐ], **ωνος**, ὁ, ἡ, ὁ φορῶν χιτῶνα χάλκινον, φορῶν θώρακα χαλκοῦν, Ἀχαιοὶ Ἰλ. Α. 371, Β. 47, κλπ.· Τρῶες Ε. 180, κλπ.· Βοιωτοὶ Ο. 330 Κρῆτες Ν. 255· Δαναοὶ πύκα χ. Ἐπίγραμμα παρ' Αἰσχίν. 80. 21.

χαλκόχρους, **ουν**, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ χαλκοῦ, Διοσκ. 2. 213.

χαλκόχρυσα σκουτάρια, χαλκαῖ ἀσπίδες ἐπίχρυσοι, Κ. Πορφ. Ἐπ. θασ. τάξ. σ. 576, ἔκδ. Β.

χαλκόχῠτος, **ον**, χυτὸς ἐκ χαλκοῦ, πλευραὶ βοὸς Ἀνθολ. Π. 9. 739.

χαλκόω, μέλλ. **-ώσω**, κατασκευάζω ἐκ χαλκοῦ, πόρτιν Ἀνθ. Π. 9. 795, πρβλ. 716.— Παθ., **χαλκωθείς**, ἐνδυθεὶς μὲ χαλκόν, Πινδ. Ο. 13. 123.

χαλκῶδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χαλκός**, Α. Β. 1430. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 147.

χαλκώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ **χαλκοειδής**, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 4, 2, πρβλ. Ἀρετ. π. Λίτ. Χρον. Παθ. 2 13.

χαλκώδων, **οντος**, ὁ, ἡ, ἐπὶ πλοίων, ὁ ἔχων χαλκοῦν ἔμβολον, «χαλκώδοντας στόλους· χαλκοῦς ὀδόντας ἔχοντας· ὀδόντας δὲ ἔλεγον τὰ ἔμβολα, ἅ τινες ἐμβόλια· Ἡσύχ., ἔνθα ἡ γραφὴ **χαλκοδ-** ἀντίκειται εἰς τὴν ἀλφαβητικὴν τάξιν· — παρ' Ὁμήρῳ μόνον ὡς κύριον ὄνομα, ἐξ οὗ ἐγένετο τὸ **Χαλκωδοντιάδης**, Ἰλ. Δ. 464.

χάλκωμα, τό, ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένον ἀγγεῖον ἢ σκεῦος ἢ ἐργαλεῖο. ἢ ἄλλο τι πρᾶγμα, Ἀριστοφ. Σφ. 1214, Ἀποσπ. 381, Λυσίας 154. 22, Ἀποσπ. 32, Ξεν. Ἀν. 4 1, 8, Σώφρων παρ' Ἀθην. 229F, Ξεν., κλπ.· ἀσπίδος τὸ χ., τὸ ἐκ χαλκοῦ μέρος αὐτῆς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ξύλον, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 1, 11· — ἀγγεῖον πρὸς λουτρόν, λουτρόν, Πλουτ. Δημήτρ. 24. **2)** πινακὶς ἐκ χαλκοῦ, ἐφ' ἧς ἐχαράττοντο χρονογραφήματα, ὑπομνήματα, κτλ. Πολύβ. 3. 26, 1., 3. 33, 18, Συλλ. Ἐπιγρ. 1841 κἑξ.· — καθόλου πινακὶς ἢ πλάξ ἐκ μετάλλου, Πολύβ 6. 23. 14. **3)** τὸ χαλκοῦν ἔμβολον τοῦ πλοίου, Διόδ. 20. 9, Πλουτ. Ἀντών. 67, κλπ.

χαλκωράτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., μικρόν τι χαλκοῦν σκεῦος, Ἡσύχ. ἐν λ. **πλάτων**.

χαλκώνητος, **ον**, ὁ διὰ χρημάτων ἀγορασθείς, «χαλκώνητος· ἠγορασμένος» Ἡσύχ.· πρβλ **ἀργυρώνητος**

χαλκῶνυξ, ῦχος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χαλκοῦν ὄνυχας, ταῦροι Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 233.

χαλκωρῠχεῖον, τό, μεταλλεῖον χαλκοῦ, Θεοφρ. π. Λίθ. 25 κἑξ., Στράβ. 821, Πλούτ. 2. 659C· συχνάκις φέρεται πλημμελῶς **χαλκωρύχιον**.

χαλκωρῠχέω, μέλλ. **-ήσω**, ἀνορύσσω χαλκόν, Λυκόφρ. 484.

χαλκωρύχος [ῠ], **ον**, ὁ ἀνορύσσων χαλκόν, ἐργάτης χαλκωρυχείου, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 484. — Ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Β', σ. 310.

Χᾰλῠβδικός ἢ **Χᾰλῠβικός**, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Χάλυβας, σίδηρος ὁ Χ. Ἀριστ. π. Θ υμ. 48· ἡ Χαλυβδικὴ, ἡ χώρα τῶν Χαλύβων, Ἡσύχ.· Στέφ. ὁ Βυζ. σημειοῦται ὅτι ὁ τύπος **Χαλυβικός** εἶναι ὁ νεώτερος, πρβλ. Διον. Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. ἐπὶ Θήβ. 729. **2)** ὁ ἐκ χάλυβος, Κρατῖνος ἐν «Χείρωσι» 14, Λυκόφρ. 1109, ὅτερ Χαλυβδικοῦ, ἄνευ χαλυβδικοῦ σιδήρου, δηλ. ἄνευ χάλυβος («χωρὶς ἀτσάλι»), Εὐρ. Ἡρακλ. 162 (ὁμοίως μάχαιρά τις καλεῖται **Δωρίς**, ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 819). Ἴδε Elmsl. ἐν τόπῳ· χ. στόμωμα, ἴδε ἐν λ. **στόμωμα**· — πρβλ. **χάλυψ** II.

χᾰλῠβηΐς, ίδος, ποιητ. θηλ. τοῦ **χαλυβδικός**, Μάξιμ. π. καταρχ. 302.

Χάλυψ [ᾰ], **ῠβος**, ὁ, πληθ. **Χάλυβες**, ἔθνος τι ἐν τῷ Πόντῳ, διάσημον διὰ τὴν παρασκευὴν τοῦ χάλυβος· οἱ σιδηροῦ ἔκτονες Χάλυβες Αἰσχύλ. Πρ. 715, Ἡρόδ. 1. 28, Ξεν. Ἀν. 5. 5, 1· (περὶ ἑτέρου ἔθνους ῥέροντος τὸ αὐτὸ ὄνομα, ἴδε Ἑρμηνευ. εἰς Διον. 5. 5, 17, Στράβ. 549)· **II**. ὡς προσηγορικόν, **χάλυψ**, ἐκληρωμένος σίδηρος, κοινῶς «ἀτσάλι», Αἰσχύλ. Πρ. 133, Σοφ. Τρ. 1260· ὡς ἐπίθ., Νόνν. Διονυσ. 36. 182· — ὡσαύτως **χάλυβος** ὡς ὁμοιοπαραμαστική, χάλυβος Σκυθῶν ἄποικος, ὁ χάλυψ, Αἰσχύλ. Θήβ. 729· τὸν ἐν Χαλύβοις σίδηρον Εὐρ. Ἄλκ. 983· χαλύβῳ πελέκει ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 475a. 6.

χᾰμάδις, Ἐπίρρ., Ἐπικ. ἀντὶ **χαμαζε** (ὡς **οἰκαδις** ἀντὶ **οἴκαδε**), εἰς τὸ ἔδαφος, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κατὰ γῆς, τὰ μὲν τ' ἄνεμος χ χέει Ἰλ. Ζ. 147 χ. πέσε Η. 16· χ. βάλε Η. 190, κλπ.· μόνον ἅπαξ παρὰ Τραγ., Αἰσχύλ. Θήβ. 358.— Δωρικός τις τύπος **χαμάνδε** μνημονεύεται ἐν Θεογνώστου Καν. σελ. 163, 32· καὶ ὁ Εὐστ. 1879. 52, μνημονεύει **χαμάδε**.

χᾰμᾰδύτης, ου, ὁ, ἡμορρημ. ἀντὶ **χαμαιδύτης**.

χᾰμάζε, Ἐπίρρ., (χαμαί) εἰς τὸ ἔδαφος, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, χαμαί, κατὰ γῆς, Λατ. humi, συχν. παρ' Ὁμ., ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χ. Ἰλ. Γ. 29 κλπ.· ἀπὸ πύργου βαΐνε χαμᾶζε Φ. 529· [κεραύνου] ἦκε χ. Θ. 134, πρβλ. Ξ. 497, Υ. 461· χ κάππεσεν Ο. 537· τόξον .. θῆκε χ. Ὀδ. Φ. 136, πρβλ. Χ. 340 — σπάνιον παρ' Ἀττ., Εὐρ Βάκχ. 633, Ἀριστοφ. Ἀχ. 341, 344· χ. πίπτειν ὁ αὐτ. ἐν Σφ 1012· ἀλλὰ συχν. παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, χ. κεκλιμένους Πλουτ. Σύλλ. 28 ἔχειν χ δύ' ὀβολώ Λουκ. Λεξίφ. 2, κλπ. (Ὁ τονισμὸς **χαμᾶζε** ἰδιαιτέρως σημειοῦται ὡς ἐξαιρετικός, διότι αἱ ὁμοιαι λέξεις ἔραζε, θύραζε, Ἀθήναζε εἶναι προπαροξ.· ἴδε Ἀρκάδ. 183, Δίδ. Διονύσ. παρὰ Φαβωρίν. ἐν λ., Ἡωδιαν. π. μον. λέξ. 46, Σ/δ'. εἰς Ἰλ. Γ. 29.)

χᾰμᾶθεν, Ἐπίρρ., (χαμαί) χαμόθεν, ἐκ τῶν χαμαί, ἀπὸ κάτω, ἐκ τοῦ ἐδάφους, Ἡρόδ. 2. 125., 4. 172, καὶ Ἀττ., ἴδε κάτωτ. — ὁ τύπος **χαμάθεν** [ᾰ], εὑρισκόμενος ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. τοῦ Ἡροδότου, ἐλέγχεται ὡς πλημμελὴς ἐκ τοῦ μέτρου ἐν Εὐπόλιδος «Κόλαξιν» 10, Ἀριστοφ. Σφ. 249. **II**. ὁ κοινότερος τύπος ἦτο **χαμόθεν**, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 138, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 7, Ἀριστ. 2. 21, 8., 3. 11, 9, Πλούτ., κλπ.· ἀλλ' ἐν ἅπασι τούτοις τοῖς χωρίοις ὁ Cobet (V. LL. 89) καὶ ὁ Διν. διορθοῦσι **χαμᾶθεν**.

χαμαί [ᾰ], Ἐπίρρ., χάμω, κατὰ γῆς, χ ἤσθαι Ὀδ. Η. 160· τὸν αὖ χ. ἐξενάριξεν Ἰλ. Α. 145· χ. ἐρχομένων ἀνθρώπων Ε. 442, πρβλ. Α. 145· ἐν δαπέῳ χ. βάλε Ὀδ. Χ. 88· — Οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., χ. πόδα τιθεῖς Αἰσχύλ. Ἀγ. 906· αἷμα μητρῷον χαμαὶ ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 261· οὕτω παρὰ τοῖς κωμ., Ἀριστοφ. ἐν Ἀχαρ. 869, Ἱππ. 155, Νίφ. 231, κ. ἀλλ.· καὶ παρὰ πεζογράφοις, θέντες χ. Ἡρόδ. 4. 67· χ. καθίζειν Πλάτ. Πρωτ. 120)· χ. πίπτειν ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρονι 14D ἐπὶ πτηνῶν, ποιεῖν νεοττιὰν χ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐπὶ δένδρων, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 9. 29, 1. **2)** μεταφορ., ἐσλὸν χ. σείῃ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καλύπτειν, θάπτειν ἐν σιγῇ ὑπὸ τὴν γῆν, Πινδ. Ν. 9. 14, πρβλ. 4. 66· χ. ἔρχεσθαι, εἶναι μετριόφρονα, ταπεινόν, Λουκ. Ἑρμότ. 5, Ἱκαρομέν. 6· σοφία δημώδης καὶ χ. ἐρχομένη μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἡλιοδώρου. **II.** = **χαμᾶζε, χαμάδις**, ἐν κονίῃσι χ. πέσεν Ἰλ. Δ. 482· χ. βάλον ἐν κονίῃσιν Ἰλ. Ε. 588, πρβλ. Δ. 526· ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε Θ. 320· μὴ χ. πεσεῖν, κάτω, κατὰ γῆς, Εὐρ. Μήδ. 1170· οὐ χ. πεσεῖται ὅ τι ἂν εἴπῃς Πλάτ. Εὐθύφρων 14D· ὡσαύτως, εἰς τὸ χ. ἐκβαλεῖν Ἀνθ. Παλατ. 11. 89. — πρβλ. **χαμαιπετής**. (Ἐκ τῆς √ΧΑΜ παράγονται ὡσαύτως αἱ λ. **χαμ-ηλός, χαμ-ίτης**, καὶ τῇ παρεμβολῇ θ, **χθαμ-αλός, χθών**)· Λατ. hum-us, hum-i, humilis· Ζενδ. zaz (γῆ)· Σλαυ. zem-lja· Λιθ. zem-e (γῆ).

χᾰμαι-άκτη, ἡ, ἡ κατὰ γῆς ἀναπτυσσομένη ἀκτέα, κουφοξυλέα, Sambucus ebulus, «αὕτη χαμαιπετὴς οὖσα, ἐλάσσων ἐστὶ καὶ βοτανωδεστέρα, καυλὸν ἔχουσα τετράγωνον καὶ πολυγόνατον ..» Διοσκ. 4. 172 (175). — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 554.

χᾰμαι-βάλᾰνος, ἡ, εἶδος τιθυμάλλου ἢ «γαλατσίδας», Euphorbia apios, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθ.) 4, 174 (177).

χᾰμαι-βάμων [ᾱ], **ον**, ὁ χαμαὶ βαίνων, χαμηλός, ταπεινός, Νικητ. Χρον. 42D.

χᾰμαί-βᾰτος, ἡ, ἀκανθῶδες φυτὸν ἐκ τῶν κατὰ γῆς ἑρπόντων, εἶδος βάτου, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 4.

χαμ-αίγειρον, τό, = **βήχιον**, «φυτὸν ἔχον φύλλα ὅμοια κισσῷ, μέζονα δὲ ς' ἢ ζ', ἐκ μὲν τῶν πρὸς τὰ ἄνω χλωρά, ἐκ δὲ τῶν πρὸς τὰ κάτω λευκά, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθ.) 3. 116 (126).

χᾰμαι-γενής, ές, γεν. **έος**, ὁ χαμαὶ γεννηθείς, ἐπίθ. τῶν ἀνθρώπων, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφροδ. 108, εἰς Δήμητρ. 353, Ἡσ. Θεογ. 879, Πινδ. Π. 5, 175.

χᾰμαι-δάφνη, ἡ, εἶδος δάφνης μικρᾶς, Ruscus racemosus?, Θεόφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 3, Διοσκ. 4. 149.

χᾰμαι-δῐδάσκᾰλος, ὁ, γραμματοδιδάσκαλος, κατώτερος διδάσκαλος, professor artium secundarius, Ῥήτορες (Walz) τ. 6, σ. 43, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 804, Φιλόγελως § 61 (ἔκδ. Eberhard) Σχόλ. εἰς Δημοσθ. 307, 1, ἔκδ. Ὀξ.

χᾰμαι-δῐκαστής, **οῦ**, ὁ, = Λατ. judex pedaneus, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. Πολιτ. 3. 8. — Παρ' Ἡσυχ. **χαμοδικαστής**, «σήλεκτος χαμοδικαστής».

χᾰμαιδρυΐτης οἶνος, ὁ, παρεσκευασμένος μὲ φύλλα χαμαίδρυος, Διοσκ. 5. 51.

χᾰμαί-δρῡς, **ῠος**, ἡ, φυτόν τι, μὲ φύλλα ὡς τὰ τῆς δρυός, κοινῶς «χαμανδρυὰ» ἢ «χορτάρι τῆς Παναγίας», Λατ. tri sago ἢ germander, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 10, 5· ὡσαύτως **χαμαίδρυον**, τό, Βυζ.· **χαμαίδρωψ**, ἡ, Παῦλος Αἰγ. 7, 3 (σ. 258)· πρβλ. **λινόδρυς**.

χαμαιδύτης, ὁ, ὁ κοχλίας, Ἡσύχ.

χᾰμαι-εύνης, **ου**, ὁ, ὁ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κοιμώμενος, Σελλοί .. ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι Ἰλ. Π. 235, πρβλ. **χαμαικοίτης**· χ. λέοντος Ἐμπεδ. 448· — θηλ. **χαμαί-ευνάς, άδος**, σύες Ὀδ. Κ. 243, Ξ. 15· κωμικῶς ἐπὶ παρασίτων, Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 16. — Ἴδε Κόντου Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 307.

χᾰμαι-εύρετος, **ον**, ὁ εὑρεθεὶς χαμαί, κατὰ γῆς, Σουΐδ.

χᾰμαιζηλία, ἡ, τὸ ζηλοῦν τὰ ἐπίγεια καὶ ποταπὰ πράγματα, ἀνάγων τῆς χαμαιζηλίας τοὺς μέλλοντας ἐμπεσεῖσθαι καὶ εἰς οὐρανὸν ἀνέλκων Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 557, 11.

χᾰμαί-ζηλος, **ον**, καὶ ἐν Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 790, **η, ον**· — ὁ ἀγαπῶν τὸ ἔδαφος, μὴ αὐξανόμενος ἐπὶ πολὺ ὑπὲρ τὸ ἔδαφος, χαμηλός, χ. φυτά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ δένδρα, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 6. 1, 7· κόνυζα Νικ. Θηρ. 70· τῇ ἡλικίᾳ χαμαίζηλος Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκ. 13. **2)** **χαμαίζηλος** (ἐξυπακ. **δίφρος**, ὅπερ προστίθεται ὑπὸ Πλουτ. 2. 150A), ὁ, χαμηλὸν κάθισμα, «σκαμνί», Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 776, Πλάτ. Φαίδ. 89B (ἔνθα ἴδε Heind. καὶ Stallb.)· ὡσαύτως ἡ χαμαιζήλη Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ., ἴδε Fr. ès. Oec., Λοβεκ. Παραλ. 466, Ruhnk Τίμ., Wyttenb. Πλούτ. 2. 150A. **3)** **Ζεὺς χ.** = **χθόνιος**, Ὀρφ. Ἀργον. 929 Herm· Ποσειδῶν χ., Συλλ. Ἐπιγρ. 523, 18. **II.** μεταφορ., ὁ ἐν ταπεινῇ καταστάσει εὑρισκόμενος, ταπεινός, Λουκ. Ἐ ὑπν. 13· τὸ χαμ., ὁ χαμαίζηλος τρόπος, ταπείνωσις, Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 10. 3, Bekk.· τὰ χαμαίζηλα Θεμίστ. 327D. — Ἐπίρρ. **-λως**, Φίλων 1. 103. **III.** **χαμαίζηλον**, τό, φυτόν τι, viburnum ἢ genista, Πλίν. 27. 61: πρβλ. **γναφάλιον**.

χᾰμαιζυμήτης ἄρτος, ὁ, παρὰ Σουΐδ. ἄνευ ἑρμηνείας τινός.

χᾰμαῖθεν, πλημμ. γραφὴ εὑρισκομένη ἐνίοτε ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ἀντὶ **χαμᾶθεν**, Α. Β. 600.

χᾰμαί-καυλος, **ον**, ὁ ἔχων καυλὸν χαμαὶ κείμενον, ἐπιγειόκαυλος, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 6. 5, 2.

χᾰμαι-κέρᾰσος, ὁ, χαμηλὴ κερασέα ἢ κάλλιον χαμοκερασέα, φυτόν τι χαμηλὸν φέρον καρπούς ὁμοίους πρὸς κεράσια, (= **μιμαίκυλον**, κατὰ τὸν Ἀθήν. 50D), Ἀσκληπιάδης παρ' Ἀθην. ἔνθ' ἀνωτ., Πλίν. 15. 30 — **χαμαικεράσιον**, τό, ὁ καρπός, ἀμφίβ. παρὰ Διοσκ. 1. 157.

χᾰμαί-κισσος, ὁ, κισσὸς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐξαπλούμενος, Διοσκ. 4. 126, Πλίν. 16. 62, κτλ. **II.** εἶδος **κυκλαμίνου** ὁ αὐτ. 25. 69.

χᾰμαι-κλῐνής, ές, ὁ χαμαὶ κλίνων, καλάμους μῆκος μὲν τριάκοντα ὀργυιῶν τοὺς ὀρθίους, τοὺς δὲ χαμαικλινεῖς πεντήκοντα Στράβ. 710.

χᾰμαικοιτέω, κοιτάζομαι χαμαί, Λουκ. περὶ τῆς Συρ. Θεοῦ 55.

χᾰμαι-κοίτης, **ου**, ὁ = **χαμαιεύνης**, τῶν ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν .. Σελλῶν Σοφ. Τρ. 1166. — Ἴδε Κόντου Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 307.

χᾰμαικοιτία, ἡ, τὸ χαμαικοιτεῖν, κοιμᾶσθαι κατὰ γῆς, Φιλοστρ. Ἐπιστ. 53· — ὁ Ἐπιφάν. ἔχει ἡμαρτημένως **χαμαικοιτεία**.

χᾰμαικοίτιον, τό, κοίτη ἢ κλίνη κατὰ γῆς, στιβάς, Σουΐδ. ἐν λέξ. **στιβάδες**.

χᾰμαι-κῠπάρισσος, ἡ, ἡ χαμηλὴ κυπάρισσος, Ποιητὴς περὶ τῆς τῶν Βοταν. Δυνάμ. 106, πρβλ. Νικ. Θηρ. 910, Plin. N. H. 24. 15.

χᾰμαιλεόντειος, **ον**, ὅμοιος πρὸς χαμαιλέοντα, Εὐστ. Πονημάτ. 177. 36.

χαμαιλεοντικός, **ή, όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χαμαιλέοντα, πίστιν ὕφαλον καὶ ὕπουλον καὶ χαμαιλεοντικὴν Boiss. Ἀνέκδ. τ. 3, σ. 169.

χᾰμαίλεος, **ον**, ποιητ. ἀντὶ **χαμαιλέων** Π, Νικ. Θηρ. 656.

χᾰμαι-λεύκη, ἡ, = **βήχιον**, tussilago, ἡ ἔτι καὶ νῦν καλουμένη **χαμολεύκη** ἐν Κεφαλληνίᾳ, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 3. 126, Πλίν. 24. 83· — ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦτο φαίνεται ὅτι ἐδίδετο καὶ εἰς ἄλλα φυτά, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 4. 126.

χᾰμαι-λεχής, ές, γεν. **έος**, = **χαμαιεύνης**, κοίτη Ἀνθολ. Π. 7. 413.

χᾰμαι-λέων, **οντος**, ὁ, εἶδος σαύρας, περὶ ἧς λέγεται ὅτι μεταβάλλει τὸ ἑαυτῆς χρῶμα, Chamaeleo vulgaris, περιγράφεται δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 11, 1, Πλίν. 8. 51 χρησιμεύει ὡς εἰκὼν τοῦ εὐμεταβόλου, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 10, 8, Πλουτ. Ἀλκιβ. 23. — Κατὰ Σουΐδ.: «χαμαιλέων, ζῷον εἰς πάντα τὴν χροιὰν μετατρέπον πλὴν λευκοῦ», καὶ καθ' Ἡσύχ.: «ζῷον ὠοτόκον καὶ πεζόν». **II.** φυτόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀκάνθης ὀνομασθὲν οὕτως ἐκ τοῦ ὅτι τὰ φύλλα αὐτοῦ μεταβάλλουσι τὸ χρῶμα, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 3., 9, 12, 1, Διοσκ. 3. 10, 11.

χᾰμαιλῠκος, ὁ, εἶδος φυτοῦ, συνώνυμον τῷ **περιστερεών**, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 4. 61.

χαμαιμηλᾶτον, τό, οἶνος παρεσκευασμένος μετὰ χαμαιμήλων, Ὀρειβάσ. 85 Matth.

χαμαιμηλ-έλαιον, τό, ἔλαιον χαμαιμήλων, Ἀλέξανδρ. Τραλλ. 1. 28.

χᾰμαιμήλινος, **η, ον**, πεποιημένος ἐκ **χαμαιμήλων**, Διοσκ. περὶ Εὐπορίστ. 1. 127· ἐλαίῳ χαμαιμηλίνῳ Γαλην. τ. 13, σ. 377, κλπ.

χᾰμαί-μηλον, τό, φυτὸν καὶ ἄνθος, «χαμόμηλον», «χαμομῆλι», Ὀρφ. Ἀργον. 919· ἐκλήθη δὲ οὕτως ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ ἄνθους, ἴδε Διοσκ. 3. 144, Πλίν. 22. 26.

χᾰμαι-μυρσίνη, ἡ, ἡ μικρά, χαμαίζηλος μυρσίνη, = **ὀξυμυρσίνη**, ὃ ἴδε.

χᾰμαι-μύρτη, ἡ, = τῷ προηγ., ὕποπτον παρὰ Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 4. 146.

χᾰμαι-πᾰγής, ές, ὁ προσκεκολλημένος εἰς τὸ ἔδαφος, χαμηλός, Παύλου Στλ. Ἔκφρ. 126.

χᾰμαιπέτεια, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **χαμαιπετής**, Ἰαμβλ. Προτρ. 346. Κατὰ Σουΐδ.: «χαμαιπέτεια καὶ χαμαιπετής, ὁ χαμαὶ ἐρριμμένος».

χᾰμαι-πετέω, πίπτω χαμαί, κατὰ γῆς, γνώμα χαμαιπετοῖσα (ἕτεροι: χαμαὶ πετοῖσα διῃρημένως), γνώμη πίπτουσα κατὰ γῆς, Πινδ. Ν. 4. 66· πρβλ. τὸ ἑπόμ. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 318.

χᾰμαι-πετής, ές, (πίπτω) χαμαὶ ἐξηπλωμένος (ἐκ πτώσεως), χ. πίπτει πρὸς οὖδας Εὐρ. Βάκχ. 1111· χ. φόνος, αἷμα πεσὸν κατὰ γῆς, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1491· δόμοι .. χαμαιπετεῖς ἐκεισθ' ἀεί, ἧσθε ἐξηπλωμένοι κατὰ γῆς, Αἰσχύλ. Χο. 964· μηδὲ .. χαμαιπετὲς βόαμα προσχάνῃς ἐμοί (ἴδε ἐν λ. **προσχάσκω**), ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 920. **2)** ὁ κατὰ γῆς κείμενος ἢ κοιμώμενος, ἐπὶ τοῦ Ἔρωτος, χαμαιπ. ἀεὶ ὢν καὶ ἄστρωτος Πλάτ. Συμπ. 203D. **3)** ὁ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἡπλωμένος, χ. στιβάς, εὐνή Εὐρ. Τρῳ. 507, Κύκλ. 385. **4)** ἐπὶ δένδρων, ὡς τὸ **χαμαίζηλος**, ἕρπων κατὰ γῆς, μὴ ἀναπτυσσόμενος πολὺ ὑπὲρ τὸ ἔδαφος, ἔστι καὶ Θρᾴκης ἔρημον πεδίον χαμαιπετῆ δένδρα ἔχον Πολύβ. 13. 10, 7 πρβλ. Πολυαίνου Στρατηγ. Η', κγ', 10. **5)** Ἐπίρρ. **-τῶς**, κατὰ γῆς, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὡς ἵπταται ὁ χήν, Λουκ. Ἱκαρομ. 10. Καθ' Ἡσύχ.: «χαμαιπετῶς· ὥστε μὴ εἰς τοὔδαφος ῥῖψαι». **II** μεταφ., ὁ κατὰ γῆς πίπτων, δηλ. μὴ φέρων ἀποτέλεσμα, μάταιος, Πινδ. Ο. 9. 19, Π. 6. 37· πρβλ. τὸ προηγ. καὶ ἴδε **χαμαί** Ι. 2. **2)** ταπεινός, χαμηλός, ἐπὶ ὕφους, κομιδῇ πεζὸν καὶ χαμ. Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 16, πρβλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐνύπν. 13. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σελ. 279 281, 317, 861, 862.

χάμαι-πεύκη, ἡ, χαμηλὴ πεύκη, Staehelina Chamaepeuce (Sprengel), Διοσκ. 4. 125, Πλίν. 24. 86· συγχέεται μετὰ τοῦ **χαμαιλεύκη** ἐν τοῖς Ἀνεπιγράφοις τοῦ Διοσκ. 4. 127.

χάμαι-πίτυς, υος, ἡ, ἡ χαμαὶ φυομένη πίτυς, καλοῦνται δὲ οὕτω τρία εἴδη φυτῶν: 1) Aj. g. ἡ Teucrium Iva, χρησιμεύουσα εἰς παρασκευὴν ἀμβλωθριδίου φαρμάκου. 2) μικρότερον εἶδος, T. chamaepitus. 3) T. pseudochamaepitus· — ἴδε Διοσκ. 3. 175, Πλίν. 24. 20· — **χαμαιπιτύϊνος** οἶνος, παρεσκευασμένος διά τινος τῶν φυτῶν τούτων, Διοσκ. 5. 80.

χάμαι-πλάτανος, ἡ, χαμηλὴ πλάτανος Πλίν. 12. 6.

χαμαιπόρος, ον, ὁ χαμαὶ πορευόμενος, Καισάρ. σελ. 1140, ἔκδ. Mi.

χάμαί-πους, ὁ, ἡ, **-πουν**, τό, ὁ πεζῇ πορευόμενος, «χαμαίπους, ἡ οὐκ ἐπὶ ζεύγους κομιζομένη νύμφη» Πολυδ. Β', 195· «εἰ δὲ πεζὴ ἀφίκοιτο ἡ νύμφη, χαμαίπους ἐλέγετο» Γ', 40.

χάμαι-ρεπής, ές, ὁ χαμαὶ ῥέπων, χαμαίζηλος, τῆς πεπατημένης καὶ χαμαιρεποῦς διανοίας Γρηγ. Νύσσ. τόμ. 2, σ. 188D· ἴδε τὸ ἑπόμ.—Ἐπίρρ. **χαμαιρεπῶς**, «χαμαιζήλως» ἢ εἰς τὰ γήϊα ῥέπων» Ἡσύχ.

χάμαι-ῥῑπής, ές, (ῥίπτω) ὁ ἐρριμμένος κατὰ γῆς, ἐγκαταλελειμμένος, Εὐστ. 1279. 45, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ε. 542, Ἐτυμ. Μέγ. 781, 36 κτλ. 2) τεταπεινωμένος, κατὰ γῆς ἐρριμμένος, Ἐκκλ.

II. φοϊνὶξ χ., ὁ χαμηλὸς φοῖνιξ, Θεόφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 2. 6, 11 (εἰ μὴ ἀναγνωστέον **χαμαιρεπῆ**· ὡς παρὰ Πλινίῳ 13. 9).

χάμαί-ῥυτον, τό, συνώνυμον τῷ στρουθίον, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 2. 193.

χαμαιρῳφ, οπος, ἡ, ἴσως **χαμαίδρυς**, Πλίν. (μετὰ διαφ. γραφ. chamaerops).

χάμαι στρωσία, ἡ, κοίτη ἣν ἡ γῆ ὑποστρώννυσι, δηλ. κοίτη ἐκ φύλλων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, στρῶμα κατὰ γῆς, «χαμαιστρωσία ἐκ φύλλων» Σχόλ. εἰς Σοφ. Φιλ. 33 πρὸ· ἑρμην. τοῦ στειπτὴ φυλλάς, Κ. Μανασσ. Χρον. 6492· ὡσαύτως **χαμαιστρωτία**, Χριστ. Πάσχων 1852.

χάμαί στρωτος, ον, χαμαὶ ἐξηπλωμένος, νέκυς Ποιητ. παρ' Ἀθην. 460B **χαμαίστρωτα**, στρωμναὶ κατὰ γῆς, Φίλων 2. 482.

χάμαι-σύκη [ῠ], ἡ, χαμηλὴ συκῆ, εἶδος τιθυμάλλου ἢ «γαλατσίδας», «ἡ χαμαισύκη .. κλῶνας ἀνίησι τετραδακτύλους, ἐπὶ γῆς ἐρριμμένους, περιφερεῖς, ὁποῦ μεστούς· φύλλα φακοειδῆ, τῷ πέπλῳ ὅμοια, μικρά, λεπτά, πρὸς τῇ γῇ· καρπὸς δὲ ὑπὸ τοῖς φύλλοις στρογγύλος» Δοσκ. 4. 170, Πλίν. 24. 83. — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 564.

χάμαί-συρτος, ον, ὁ συρόμενος ἢ ἕρπων χαμαί, αὐτὸς δ' ὁ χαμαίσυρτος ἐχθρὸς τοῦ γένους [δηλ. ὁ ὄφις] συντρίβεται νῦν Χριστ. Πάσχ. 1649.

χάμαι-σχῐδής, ές, ὁ σχιζόμενος εἰς πλάδους εὐθὺς ἀπὸ τοῦ ἐδάφους· ὁ χαμαισχιδὴς πίσος Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 14, 4.

χαμαιτῠπεῖον, τό, πορνεῖον, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 10. 11, Νιγρ. 22, κλπ.

χαμαιτῠπέω, εἶμαι χαμαιτύπη, πόρνη Δίων Χρυσ. 412A.

χάμαι-τύπη [ῠ], ἡ, κοινὴ πόρνη, ὅσον τὸ μεταξὺ μετὰ κορίσκης ἢ μετὰ χαμαιτύπης τὴν νύκτα κοιμᾶσθαι, βαθεῖ Τιμοκλῆς ἐν «Μαραθωνίοις 1, Μένανδρ ἐν Ἀδηλ. 294, Θεόπομ. παρ' Ἀθην. 26' F (φέρεται ἄρσεν. **χαμαιτύπους** παρὰ Πολυδ. 8. 11, 11), πρβλ. Wyttenb. Πλούτ. 2. 5B, «χαμαιτύπη· οὐ χαμαιτυπίς, δηλοῖ δὲ τὴν ἄδυξο καὶ εὐτελῆ πόρνην» Θωμ. Μάγιστρ. 910.

χάμαι-τῡπής, ές, μεταφορ., τὸ χαμαιτυπὲς, χυδαῖον ὕφος, Διονύσ. Ἁλ. π. Θουκ. 27· πρβλ. **χαμαικιπετής**.

χαμαιτῡπία, ἡ, πορνεία, περὶ χαμαιτυπίας εἰλεῖσθαι (ἔνθα ὁ Bergler διορθοῖ: περὶ χαμαιτυπείαν)· νύκτωρ δὲ περικαλύπτουσα τὴν κεφαλὴν τριβωνίῳ καὶ περὶ χαμαιτυπεῖα εἱλούμενον Ἀλκίφρων 3. 64· ἐκ ... χαμαιτυπίης ἕξει βίον εὔπορον ἀεὶ Μανέθων 4. 353.

χαμαιτῡπικός, ἡ, όν, πορνικός, Γλωσσ.

χαμαιτῡπίς, ίδος, ἡ, = **χαμαιτύπη**, τύπος ἀποδοκιμαζόμενος ὑπὸ Θωμᾶ Μαγίστρου 910.

χάμαι-τῡπος [ῠ], ον, ὁ χαμαὶ τύπτων, ὁ τύπτων καὶ συναρπάζων τὸ θήραμα ἐπὶ τῆς γῆς καθήμενον, ὄνομα ἱέρακός τινος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν **μετεωροθήραν**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 36, 3. **II.** ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, ὡς ἄρσ. τοῦ **χαμαιτύπη**, ὃ ἴδε· ἡ χαμαιτύπος **χαμαιτύπη**, Φίλων 1. 345.

χάμαιφερής, ές, ὁ φερόμενος χαμαί, πίπτων κατὰ γῆς, χαμερπής, τὰ χαμαιφερῆ καὶ ἐπίγεια φρονοῦσι Θεόφιλος Ἀντιοχείας πρὸς Αὐτόλ. 2, 26, σ. 156.

χαμαιφερῶς, μὲ τρόπον χαμαὶ φέροντα Ν. Χων. σ. 663, 10, ἔκδ. Β.

χάμαιφυής, ές, ὁ χαμαὶ φυόμενος, πόαν .. χαμαιφυεῖς ἔχουσαν κλάδους Θεόδ. Πρόδρ. σ. 374.

χαμαλός, ή, όν, πιθανῶς πλημμελ. γραφ. ἀντὶ **χαμηλός**, Στράβ. 454.

χᾰμάνδις, ἴδε ἐν λ. **χαμάδις**.

χᾰμάομαι, = **χαμαάομαι**, Ἡσύχ.· ἀλλ' ἡ ἀλφαβητικὴ τάξις ἀπαιτεῖ **χανάομαι**, διότι κεῖται μετὰ τὴν λ. **χανάκτιον**.

χαμ-ελαία, ἡ, χαμηλὴ ἐλαία, θάμνος φρυγανώδης ἔχων κλῶνας σπιθαμιαίους καὶ φύλλα παραπλήσια πρὸς τὰ τῆς ἐλαίας, λεπτότερα δὲ καὶ πυκνά, πικρὰ δὲ τὴν γεῦσιν, Daphnoides, Διοσκ. 4. 172, Πλίν. 24. 87, Νικ. Ἀλεξιφ. 18· — **χαμελαίτης** οἶνος, παρεσκευασμένος διὰ **χαμελαίας**, Διοσκ. 5. 79.

χαμ-ερπής, ές, γεν. **έος**, ὁ χαμαὶ ἕρπων, Ἀνθ. Π. παράρτ. 39 εἰ ἔτι νήπιος εἰ καὶ **χαμερπὴς** τὴν διάνοιαν Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 451Δ, κλπ.— Καθ. Ἡσύχ.: «χαμερπὴς· γεωργός, ὁ ἐν τῇ γῇ κοιμώμενος». Ἐπίρρ. **-πῶς**, «ἐξηγοῦνται ταῦτα ταπεινῶς καὶ χαμερπῶς» Ἰουσ. Μάρτ. 339C.

χαμ-εταιρίς, ίδος, ἡ, **χαμαιτύπη**, «χαμεταιρὶς ἡ πόρνη» Ἡσύχ., Σουΐδ.· παρὰ Πλινίῳ N. H. 36. 4, § 7, ὡσαύτως **χαμεταίρα**.

χάμ-ευνάς, άδος, ἡ, **χαμαιευνάς**, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κατὰ γῆς, εὐναὶ Λυκόφρ. 848· καὶ ἄνευ τοῦ εὐνή, φωλεά, κοίτη θήρας, Νικήτ. Θηρ. 23. **II.** = **χαμαιτύπη**, Λυκόφρ. 319.

χαμευνέω, **χαμαικοιτῶ**, πλαγιάζω κατὰ γῆς, Φιλόστρ. 241, Γαλην. τ. 2, σ. 14, κλπ.

χάμ-εύνη, ἡ, ἀντὶ **χαμαιεύνη**, στιβάς, εὐνὴ ἢ κοίτη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κατὰ γῆς ἐστρωμένη, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1540, Εὐρ. Ῥῆσ. 9, 849, Θεόκρ. 13. 33. 2) καθόλου, κλίνη, Ἀριστοφ. Ὄρν. 810.

χαμ-εύνης, ου, ὁ, **χαμαὶ κοιμώμενος**, Ἄννα Κομν. 1. 153, Ἡσύχ.

χᾰμευνία, ἡ, τὸ χαμαὶ κοιμᾶσθαι, Φιλόστρ. 105, Πολυδ. Ϛ', 11.

χᾰμεύνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χαμεύνη**, οἱ δὲ χαμεύνια ἐξενεγκάμενοι, ἐν τῷ ψύχει καθηδοῦ Πλάτ. Συμπ. 220D, Λουκ. Λούκ. ἢ Ὄνος 51, Πολυδ. Ϛ', 9.— Κατὰ Μοῖρις (408) «χαμεύνιον Ἀττικοί, ψιάθος Ἕλληνες», κατὰ δὲ Ἡσύχ.: «χαμεύνιον· κλινίδιον πενιχρόν».

χᾰμευνίς, ίδος, ἡ, = **στιβάς**, βαθείαις σχοίνιο χαμευνίσιν Θεόκρ. 7. 133.

χάμ-ευνος, ον, ὁ χαμαὶ κοιμώμενος, Μάξιμ. Τύρ. 24. 8.

χαμεύρετος, ον, = **χαμαιεύρετος**, Ἰω. Μαλαλ. 83. 13.

χᾰμηλός, ή, όν, ὁ χαμαὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὁ χαμαὶ ἀναπτυσσόμενος, λειχὴν Νικ. Θηρ. 944· πίτυς χ., πιθαν. **χαμαίπιτυς**, αὐτόθι 481· **χαμηλότερος** Νικ. παρ' Ἀθην. 369C. 2) ὡς καὶ νῦν, = **χθαμαλός**, Στράβ. 454 (ἔνθα κοινῶς **χαμαλή**)· ἐπὶ τῶν ὀπλῶν ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 1. 3. 3) μικρός· καὶ μηδαμινός, τίς μοῖρα ζωῆς ὑπολείπεται, ἢ ὅσον στιγμή, καὶ στιγμῆς εἴ τι **χαμηλότερον**; Ἀνθ. Π. 7 472· **χαμηλὰ πνέων**, ὁ ταπεινὰ καὶ οἰκτρὰ πνέων, ὁ διὰ τὴν πενίαν εὐτελὴς ὤν, κτλ. Πινδ. Π. 11. 46.

χαμηλοφανῶς, κατὰ τὸ φαινόμενον **χαμηλῶς**, Θ. Στουδ. σ. 372, ἔκδ. Mi.

χαμηλῶς, **χαμηλά**, σεγά, **χαμηλῶς ἐλάλει** (ἔπαιζεν ὄργανον), Ἀκρ. Ἐπ., ἔκδ. Μηλιαράκη στ. 1843.

χᾰμῖν, κατὰ Δωρ. κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ καὶ ἡμῖν, Θεόκρ. 5. 106.

χαμῖτις ἄμπελος, ἡ, ἁπλουμένη **χαμαί**, ἡ **χαμαὶ** κειμένη, Γεωπ. 3. 1, Εὐστ. 1163. 19· καὶ ἄνευ τοῦ **ἄμπελος**, «χαμῖτις, ὄνομα ἀμπέλου» Σουΐδ.

χαμόζωος, ἐπίθ., ὁ **χαμαὶ** ζῶν, ταπεινός, μιμνήσκεσθε καὶ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ **χαμοζώων** Θ. Στουδίτ. σ. 1256, ἔκδ. Mi.

χᾰμόθεν, ἐπίρρ., ἴδε ἐν λ. **χαμᾶθεν**.

χᾰμοκοιτέω, **χαμόκοιτος**, μεταγενέστερα τύποι ἀντὶ **χαμαικ-**, ἅπερ ἴδε.

χᾰμόσορις, ή (ῐ), ὡς φαίνεται = **χαμαίσαορος**, χαμηλὴ σαρίς, χαμηλὸς τάφος, Συλλ. Ἐπιγρ. 9212 κἑξ.

χαμοσόριον, τό, = τῷ προηγ., Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 1. 646, 17, ἔκδ. Βόννης.

χᾰμουλκός, ἡ, (ἕλκω) μηχανή, δι' ἧς τὰ πλοῖα ἐσύροντο ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ξηράν, Πολυδ. Ζ', 191.

χάμψαι, οἱ, ὄνομα Αἰγυπτιακὸν ἀντὶ **κροκόδειλοι**, Ἡρόδ. 2. 69, ἔνθα ἴδε Wess.· ἡ λέξις παρέμεινεν ἐν τῷ Κοπτικῷ empsah, ὁπόθεν τὸ Ἀραβικὸν timsâh.

χάν, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ χήν, Ἐπίχαρμ. 103 Ahr.

χᾶν, κατὰ κρᾶσιν διπλῆν ἀντὶ καὶ ἂν, Σοφ. Ο. Κ. 13, ἔνθα νῦν ἂν ὀ', ἴδε διαφόρ. γραφ. ἐν τῇ ἐκδ. Jebb.

χανά· «κόσμησις» Ἡσύχ.

Χαναναῖος, α, ον, κάτοικος τῆς Χαναάν, Ἑβδ. (Γέν. ΙΒ', 6, κ. ἀλλ.)· — ὡς προσηγορ., ἔμπορος (ἐκ Τύρου ἢ Σιδῶνος), αὐτόθι (Παροιμ. ΛΑ', 24).

χᾶνας, Δωρικ. ἀντὶ **χῆνας**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 878.

χανδάνω· μέλλ. **χείσομαι**, ἴδε κατωτ. — ἀόρ. ἔχᾰδον Ἰλ. Δ. 24, Ἐπικ. **χάδον** Λ. 462, ἐπαρ. **χαδέειν** Ξ. 34, Ἰππ. 234. 47· πρκμ. μετὰ σημασ. ἐνεστ. **κέχανδα** καὶ ὑπερσ. **κεχάνδει**, ἴδε κατωτ. (Ἐκ τῆς √ΧΑΔ· πρβλ. Λατ. pre-hend-o καὶ ἴσως hed-era Γοτθ. bi-git-an (εὑρίσκειν)· Ἀρχ. Σκανδ. get-a

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀγγλο-Σαξον. gitan (λαμβάνω, Ἀγγλ. to get)· ἴσως καὶ Σανσκρ. ha-t-as (χείρ, Γερμ. καὶ Ἀγγλ. hand) καὶ Λατ hast-a). Ἐπικ. ῥῆμα (ἐν χρήσει ἅπαξ ἢ δὶς παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζολόγοις, καὶ ἅπαξ παρ' Ἀριστοφ. ἴδε κατωτ.), ὡς τὸ μεταγεν. **χωρῶ**, Λατ. capio, ἐξ ὃ' ὅρα μέτρα χάνδανεν (ἐξυπακ. ὁ κρητὴρ) Ἰλ. Ψ. 742· λέβης τέσσαρα μέτρα κεχανδὼς αὐτόθι 268· οὐκ ἐδυνήσατο πάσας αἰγιαλὸς νῆας χαδεῖν Ξ. 34· οἶκος κεχανδὼς πολλὰ καὶ ἐσθλὰ Ὀδ. Δ. 96· ὃς [θάλαμος] γλήνεα πολλὰ κεχάνδει Ἰλ. Ω 192· οὐδὲ ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται Ὀδ. Σ. 17· Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στήθος χόλον, τὸ στῆθος τῆς Ἥρας δὲν ἠδύνατο νὰ «χωρέσῃ» τὴν ὀργήν της (κατ' ἄλλους Ἥρη δ'... , =ἡ Ἥρα δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ ἢ περιορίσῃ τὴν ὀργήν αὐτῆς ἐν τῷ στήθει αὐτῆς), Ἰλ. Δ 24. Θ. 461· ὣς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον, ὅσον αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἠδύναντο νὰ περιλάβωσιν, Ὀζ. Ρ. 344· οὕτω παρὰ μεταγενεστ. συγγραφεῦσιν, ὅσον χανδάνει χείρ Ἱππ. 625 48· ῥόπαλόν οἱ ἐχάνδανε χείρ Θεόκρ. 13. 57, πρβλ. Ἀνθολ. Παλατ. 7. 644, Λυκόφρ. 3. 17, Ἄρατ. 697, Νικ. Ἀλεξιφ. 58. **II.** μεταφ., εἶμαι δεκτικός, εἶμαι ἱκανός, ἤδυεν ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτὸς Ἰλ. Α. 462· κεκραδέμεσθά γ' ὁπόσον ἡ φάρυγξ ἂν ἡμῶν χανδάνῃ δι' ἡμέρας Ἀριστοφ. Βάτρ. 260· κωκύσασα ..ὅσσον ἐχάνδανε μητρὸς ἀνίη Ἀνθολ. Παλατ. 7. 644· ὅσον χάδον, ὅσον ἔρεξαν Ὀππ. Κυνηγ. 4. 210· — ἐν τῷ Ὁμηρ. Ὕμνῳ εἰς Ἀφρ. 253, ἀντὶ στοναχήσεται ἐξανομῆναι τοῦτο (ὅπερ εἶναι ἀδιανόητον ὅλως) ὁ W H προὔτεινεν εἰς διόρθωσιν στόμα χείσεται ὀν., τὸ στόμα μου θὰ ἐννηθῇ νά .. ὁ δὲ Buttm. στόμα χήσεται (ἐκ τοῦ **χάσκω**) θὰ εἶναι ἀνοικτόν, ὥστε νά ...

χανδόθεν, ἐπίρρ. =**χανδόν**, ἀμφ. παρ' Ἱππ. 272. 33· ἴδε Foës. O. con.

χανδόν, ἐπίρρ., μὲ ἀνοικτὸν στόμα, ἁπλήστως, ἀθρόως, οἶνον χανδὸν ἐλεῖν Ὀδ. Φ. 294, πρλ6. Καλλ. Ἀποσπ. 109, Νικ. Θηρ. 341, Ὀππ. Κυνηγ. 4. 340, κτλ.· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, **χ.** πίεσθαι Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 7· μεταφορ., **χ** ἐνεπίμπλατο εὐχῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 14· **χ.** ὕπνου ἐμπιπλάμενος Φιλόστρ. 847. Ὁ τύπος **χανδὰ** μνημονεύεται ὡσαύτως παρ' Ἀπολλ. περὶ Ἐπιρρ. 562. 16, 20.—Καθ' Ἡσύχ.: «χανδὸν· πολύ[ν], καὶ ὅσον δυνατόν, καὶ ἀθρόως, ἀπὸ τοῦ κεχηνέναι πλατύ», καὶ «χανδὸν πιεῖν· κεχηνότως καὶ ἀθρόως πιεῖν ὅλῳ στόματι.

χανδο-πότης, ου, ὁ, ὁ χανδόν, ἢ ἀθρόως ἢ ἀκορέστως πίνων, μέθυσος, χανδοπόται, βασιλῆος ἀεθλητῆρος Ἰάκχου Ἀνθ. Παλατ. 11. 59.

χανδός, ή, όν, ὁ χαίνων, ἔχων εὐρὺ στόμα, εὐρύχωρος, ἐκ χανδῆς ζωροποτῶν κύλικος, ἐξ ἧς δύναταί τις νὰ πίνῃ χανδόν, Πολέμων παρ' Ἀθην. 436D πρβλ Ἰανώψ. εἰς Ἀνθ. Παλατ. σ. 959.

χάννη, ἡ, ὁ νῦν χάννος, οὕτω κληθεὶς ἐκ τοῦ μεγάλου καὶ χαίνοντος στόματος αὐτοῦ, Serranus, καλεῖται δὲ καὶ νῦν ἔτι canna ἐν Νεαπόλει τῆς Ἰταλίας, Ἐπίχ. 42, Alr., Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἴστ. 4. 11, 8., 8. 2, 24, Αἰλ. κλπ. — ὡσαύτως ὡς καὶ νῦν, ἄρσεν. **χάννος**, ὁ, Νουμήν. παρ' Ἀθην. 304E, 327F. Ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 61.

χάνοι, χανῶν, ἴδε ἐν λ. **χάσκω**.

χάνος, εος, τό, **χάσμημα**, τὸ ἀνοικτὸν στόμα, Κωμικ. Ἀνών. 315.

χᾰνύω, καὶ **χανύσσω**, ὁμιλῶ μὲ τὸ στόμα χαῖνον ἢ πολὺ ἀνοικτόν, βοῶ, Ἡσύχ., παρ' ᾧ μνημονεύεται καὶ **χηνυστέω**, καὶ **χηνύστρα**=**χάσμη**.

χάος, εος, Ἀττ. **ους**, τό, ἡ πρώτη τοῦ κάσμου κατάστασις, πρώτιστα χ. γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα Γαῖ' εὐρύστερνος Ἡσ. Θ. 116 Ἡσίοδος πρῶτον .. χ. φησὶ γενέσθαι Πλάτ. Συμπ. 178B, πρβλ. Ἀριστ. Φυσ. 4. 1, 6· εἰσήχθη δὲ καὶ εἰς κωμικήν τινα Θεογονίαν ὑπὸ Ἀριστοφ. ἐν Ὄρν. 693 κἑξ., πρβλ. Meineke Com. Hist. p. 318.—Παρὰ μεταγεν. φιλοσόφοις τὸ χάος ἄλλοτε μὲν σημαίνει τὸ ἄπειρον διάστημα, τὴν ἄπειρον ἔκτασιν, τὸ ἄπειρον, πρβλ τὸ τοῦ Μίλτω ος void and formless Infinite, Ἀριστ. Φυσ. 4. 1, 7, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 121· ἄλλοτε δὲ τὴν ἄμορφον ὕλην, rudis indigestaque moles, ἐξ ἧς ἐδημιουργήθη τὸ σύμπαν, τὸ τοῦ Μίλτωνος mi-ter unformed and void, Λουκ. Ἔρ. 32· (καὶ μάλιστα κατὰ τοὺς Στωϊκούς, τὸ ὕδωρ, Σχόλ. εἰς Ἡσ. ἔνθ' ἀνωτ., Πλούτ. 2. 955E). —Ἡ πρωτίστη σημασία ὑπῆρξεν ἡ ἐπικρατεστέρα, ὅθεν χάος κατήντησε νὰ σημαίνῃ, **2)** τὸν περὶ ἡμᾶς χῶρον, τὴν ἔκτασιν τοῦ ἀέρος, τὴν ἀτμόσφαιραν, Ἴδυκ. 26, Ἀριστοφ. Νεφ. 424, 627, Ὄρν. 192· δι' αἴθρας χάους τε Ἀνθ. Παλατ. 15· 24·— ὡσαύτως, τὰ χ. τοῦ αἰῶνος, ἐπὶ τοῦ ἀπείρου χρόνου, Μ. Ἀντωνῖν. 4. 3. **3)** τὴν ὑποχθόνιον ἄβυσσον, τὸ ἄπειρον σκότος, συνημμένον μετὰ τῆς λ. Ἔρεβος, Πλάτ. Ἀξίοχ. 371E· μετὰ τῆς λ. Ὄρφνη, Κόϊντ. Σμυρν. 2. 614· παρίστανται δὲ ὡς κείμενοι ἐν τοῖς ἐγκάτοις τῆς γῆς, τὰ δ' ἐντὸς (δηλ. τῆς γῆς) Ὄρφνη καὶ χάος καὶ ἄβυσσος ὀνομάζεται Πλούτ. 2. 953A· χάους κύνα, τὸν Κέρβερον, Ἀνθ. Παλατ. 91· — καθόλου, σκότος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1697. **4)** πᾶν μέγα καὶ ἀχανὲς χάσμα, Ἐσθ. (Μιχ. Α'. 6, Ζαχ. ΙΔ', 4)· ἐπὶ τάφου, Ὀππ. Κυνηγ. 4. 92· περὶ τῶν χαινουσῶν σαγόνων τοῦ κροκοδείλου, αὐτόθι 3. 414, πρβλ. 4. 161, Ἀλ. 5. 52. (Οἱ ἑπόμενοι παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς παρῆγον τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **χέω**, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ὑγιοῦς, Πλούτ. Ἐνθ. ἀνωτ. Ἀλλ' ἡ ἔννοια ὑποδεικνύει √ΧΛ, **χάσκω**, **χανεῖν**, χαίνουσα ἄβυσσος, καΐνον χάσμα).

χᾰῦς, ύν, ἴδε ἐν λέξ. **χάΐος**.

χαΰω, καταστρέφω παντελῶς, λέξις τῶν μεταγενεστέρων ἀντὶ τοῦ **ἀπόλλυμι**, Σιμπλ. Ἐπίκτ. 173, καὶ συχν. παρὰ τῷ Achmes ἐν Ὀνειρ.— Παθ., μεταβάλλομαι εἰς χάος, ὅλοσχερῶς καταστρέφομαι, «χάνομαι», οὔτε τις κτίσις τῆς πόλεως ἔμεινεν, ἀλλὰ πάντα ἐχαΰθη Ἀθανάσ. τ. 2, σελ. 9D· καταπίνομαι ὑπὸ σεισμοῦ, ἐσχίσθη ἡ γῆ ὑπὸ τοῦ σεισμοῦ, καὶ ἐχαΰθη τὸ ἥμισυ τῆς πόλεως μετὰ τῶν οἰκητόρων Ἰω. Μαλαλ. σ. 437, 19, κλπ.

χᾰρά, ἡ (√ΧΑΡ, **χαίρω**)· — ὡς καὶ νῦν, χαρά, εὐφροσύνη, τέρψις, πρῶτον παρ' Ἀττικ. πεζογράφοις τε καὶ ποιηταῖς· μετὰ γεν., στόματος ἐν πρώτῃ χαρᾷ, ἐπὶ ἀνθρώπου πεινῶντος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 251· — ἀλλὰ μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, χαρὰ ἢ εὐαρέστησις ἔν τινι, μελέων Εὐρ. Ἄλκ. 579· πρὸς χαρὰν λόγων, συμφώνως πρὸς τὰς χαροποιοὺς ἀγγελίας, Σοφ. Τρ. 178· ἢ κέρτομός με θεοῦ τις ἐκπλήσσει χαρά; ἢ ἀπατηλή τις ἐκ θεοῦ σαλεῖσα χαρὰ ἐκπλήσσει με; Εὐρ. Ἄλκ. 1125· ὡσαύτως, χ. ἐπί τινι Πλάτ. Ὅροι 413E·—χ. διδόναι τινὶ Σοφ. Τραχ. 201· χ. λαβεῖν Εὐρ. Ἴων 1449· ἐμπλῆσαί τινα χαρᾶς ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 170· χαρά μ' ὑφέρπει Αἰσχύλ. Ἀγ. 270· χαρὰν λέγειν τινί, εὔχεσθαί τινι χαράν, Ἀριστοφ. Πλ. 637· χαρὰν χαίρειν Πλούτ. 2. 1091E, Εὐαγγ. κ. Μα. 6', 10 —**χαρᾷ**, μετὰ χαρᾶς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1630, Χο. 233, κλπ.· οὕτω, μετὰ χαρᾶς Κωμικ. Ἀνώνυμ. 362· χαρᾶς ὕπο Αἰσχύλ. Ἀγ. 540· ὑπὸ χ. Ξεν. Κυνηγ. 6, 15· σὺν χαρᾷ Σοφ. Ἠλ. 934, κτλ. **III** ἐν συγκεκριμένῃ ἐννοίᾳ, ἐπὶ προσώπων, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί .. , χαρὰ καὶ στέφανός μου Ἐπιστ. πρὸς Φιλιπ. δ', 1, πρβλ. Α' πρὸς Θεσσ. β', 20.

χαρ-άγγελος, ὁ, =χαρᾶς ἄγγελος, Ἐτυμ. Μέγ. 7. 32.

χᾰρᾰγή, ἡ, τὸ χάραγμα ἢ εἰκὼν ἐπὶ νομίσματος, Ἄννα Κομν. 2. 243.

χάραγμα, τό, σημεῖόν τι χαραχθὲν ἢ τυπωθέν, χ. ἐχίδνης, τὸ χάραγμα ὅπερ ἔμεινεν ἐκ τοῦ δήγματος τῆς ἐχίδνης, τὸ δῆγμα αὐτῆς, Σοφ. Φιλ. 267· ἐν Ἰσχίοις μὲν ἵπποι πυρὸς χάραγιν ἔχουσιν (πρβλ. **κοππατίας**, **σαμφόρας**), Ἀνακρεόντ. 28. 2· οὕτως, ἔχειν τὸ χ. τοῦ θηρίου Ἀποκάλ. ις', 2, πρβλ. ιγ', 16·— χ. χειρός, δηλ. γραφή, γράψιμον, Ἀνθ. Παλ. 9. 401· καὶ ἁπλ., ἐπιγραφή, αὐτόθι 7. 220 τὸ κεχαραγμένον διὰ τέχνης, χρυσῷ ἢ ἀργύρῳ ἢ λίθῳ χαράγματα τέχνης Πράξ. Ἀποστ. ιζ', 29· τὸ χ. τοῦ νομίσματος, ὁ τύπος ὁ ἐπ' αὐτοῦ, Πλουτ. Λύσ. 16, πρβλ. Ἄγησ. 15, κλπ. **2)** μέταλλον κεχαραγμένον, νόμισμα, Ἀνθ. Π. 3. 11, 3.

χᾰράδρα, ης, τό, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ ἑπόμ., Ἡρακλειωτ. Πίν. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 61.

χᾰράδρα, Ἰων. **χαράδρη**, ἡ, ὡς τὸ **χείμαρρος**· ὕδωρ πολὺ κατερχόμενον ἐξ ὄρους καὶ προερχόμενον ἐκ βροχῶν ἢ ἐκ τηκομένης χιόνος, ὅπερ ἀναίγει δι' ἑαυτὸ (**χαράσσει**) ὀδὸν κατὰ τὰ πλευρὰ τοῦ ὄρους, κλιτὺς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι Ἰλ. Π. 390, πρβλ. Διον. Π. 1077· οἴνῳ .. ἅπας' ἔρρει χαράδρα Τηλεκλείδης ἐν «Ἀμφικτύοσι» 1. 4· χ. χειμερίη Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 460· χ. χειμάρρους καὶ βαθεῖα Πολύβ. 10, 30, 2· — ἐντεῦθεν φωνὴ τραχεῖα καὶ βραχνὴ παραβάλλεται πρὸς φωνὴν χαράδρας ὀλέθρου τετοκυίας, Ἀριστοφ. ἐν Σφ. 1034, πρβλ. Εἰρήν. 759· χαράδρα κατελήλυθεν, ἐπὶ χειμάρρου λέξεων, Φερεκράτης ἐν «Ἐπιλήσμονι» 4· πρβλ. **κυκλοδρόμος**.—Καθ' Ἡσύχ.: «χαράδρα· χείμαρρος ποταμός». **II** ἡ κοίτη τοιούτου χειμάρρου, εἰς τὸ βάθος φάραγγος, οἵαι συνήθως ὑπάρχουσι κατὰ τὰς πλευρὰ τῶν ὀρέων, κοίλης ἐντοσθε χαράδρης Ἰλ. Δ. 454· πρβλ. Ἡρόδ. 9. 102, Θουκ. 3. 98, 107, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 1· χ. κρημνώδης Θουκ. 7. 78· πρβλ. **χαραδρόω**.—Φαίνεται δὲ ὅτε χείμαρρός τις ἐν Νεμέᾳ ἐκαλεῖτο ἡ Νεμεάς χ., Αἰσχίνης 50. 36, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 15.—Καθ' Ἡσύχ.: «χαράδραι· αἱ χαράξεις τοῦ ἐδάφους, καὶ οἱ κοῖλοι τόποι ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀμβρίων ὑδάτων».

2) Παρὰ Δημ. 1273. 6, φαίνεται ὅτι σημαίνει τεχνικὸν ὀχετὸν πρὸς διοχέτευσιν ὕδατος.

χᾰραδραῖος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς χαράδραν ἢ προερχόμενος ἐκ χαράδρας, πηγή, ῥεῦθρον Νόνν. Διονυσ. 15. 191, κτλ.·— ἐν Ἀνθ. Πλαν. 230, ὁ Δοῦδ. νομίζει ὅτι τὸ **χαραδραίης** δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὸ ὕλυος, ἀλλ' εἶναι ἐν χρήσει ὡς οὐσιαστ. =**χαράδρας**.

χαράδρειον, τό, ποιητικ. ἀντὶ **χαράδρα**, Νικ. Θηρ. 389.

χαραδρεών, ῶνος, ὁ, ἔδαφος διακοπτόμενον ὑπὸ χαραδρῶν (ἄναμα περιεκτικὸν ἐκ τῆς χαράδρας), Γρηγ. Ναζ. ΙΙΙ, 25C, 1031Δ, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 199.

χαραδρήεις, εσσα, εν, =**χαραδραῖος**, Νόνν. Διονυσ. 9. 251, κλπ.

χᾰράδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χαράδρα**, Στράβ. 773.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χᾰραδριός, ὁ, πτηνόν τι ὑποκίτρινον οἰκοῦν ἐν χαράδραις, κατὰ τὸν Sundevall, τὸ Ἀγγλ. stone-curlew ἢ thick-kneed bastard, Charadrius Oedicnemus, Ἱππῶναξ 36, Ἀριστοφ. Ὄρν. 266, 1141, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 14, 9. 11, 2. Ἦτο δὲ πολὺ λαίμαργον ὅθεν ἡ παροιμία: χαραδριοῦ βίον ζῆν, ἐπὶ ἀδηφάγου ἀνθρώπου, Πλάτ. Γοργ. 494B, ἔνθα ἴδε Stallb. Ἐνομίζετο δὲ ὅτι ὁ ἰκτερικὸς (ὁ πάσχων ἀπὸ «κιτρινάδα») ἐθεραπεύετο ἐὰν ἔβλεπε τὸ πτηνὸν τοῦτο, Πλούτ. 2. 681C, Αἰλιαν. π. Ζῴων 17. 13· πρβλ. **ἴκτερος** II.

χᾰραδρόομαι, πρκμ. **κεχαράδρωμαι**· ἀόρ. **ἐχαραδρώθην**· παθ. Ὀρύσσομαι, κοιλαίνομαι, γίνομαι χαράδρα ὑπὸ τῶν ὑδάτων χειμάρρων κατερχομένων ἐκ τῶν ὀρέων, χώρη κεχαραδρωμένη Ἡρόδ. 2. 25· ὡς ἂν χαραδρωθείη ὁ χῶρος ὁ αὐτ. 7. 176 μεταφορ., οἱ πόροι χαραδροῦνται, εὐρύνονται καὶ γίνονται ὡς χαράδραι, Ἱππ. 299 18.

χάραδρος, ὁ, = **χαράδρα**. Πλουτ. Ἄγις 8, Συλλ. Ἐπιγρ., 1569c· — **Χάραδρος** ἦτο ὄνομα πολλῶν χειμάρρων ἐν Ἑλλάδι, Θουκ. 5. 60, Παυσ. 2. 25., 7. 22, κλπ.

χᾰραδρώδης, ες, ὅμοιος πρὸς **χαράδραν**, πλήρης χαραδρῶν ἢ λάκκων, Ἱππ. παρ' Ἐρωτιαν.· τόποι Διοσκ. 4. 57. 2) ὁ ἀνήκων εἰς χείμαρρον, χ. ὕδατα Στράβ. 649.

χαράδρωμα, τό, χαράδρα, φάραγξ, Ἰω. Φωκᾶ Ἔκφρ. Παλαιστ. σ. 10, 34 Βενετ.

χᾰρᾰκίας, ου, ὁ, (χάραξ) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χάρακα, ἁρμόδιος εἰς κατασκευὴν χαρακώματος, εἶδος **καλάμου**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 11. 1, Πλίν. 16. 66 ἢ εἶδος **τιθυμάλλου** ἢ «γαλατσίδας», Διοσκ. 4. 165, Πλίν. 26. 39· «χαρακίας· τιθύμαλλος» Ἡσύχ.

χᾰρᾰκίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, περιφράττω ἢ ὀχυρώνω διὰ χαράκων οὗ, σταυροειδῶς ἐμπήγω εἰς τὴν γῆν· μεταφορ., ἐπὶ μυίας, χαρακίζουσι τοῖς προσθίοις σκέλεσι, καθαρίζονται διασταυροῦσαι τοὺς προσθίους αὐτῶν πόδας, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 9, 14.

χᾰράκιον, ὑποκορ. τοῦ **χάραξ**, «χαράκια· ὑποστηρίγματα» Ἡσύχ.

χᾰρᾰκισμός, ὁ, τὸ περιφράττειν διὰ χαράκων, περιχαράκωσις, Φερεκράτης ἐν «Πέρσαις» 1. 2.

χᾰρᾰκίτης [ῑ], ου, ὁ, παρὰ Τίμωνι τῷ σιλλογράφῳ ἐν Ἀθην. 22D, χαρακῖται βιβλιακοί (ἐκ τοῦ **χάραξ**), οἱ κεχαρακωμένοι τοῖς βιβλίοις (κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ **χαράσσω**, οἱ συνεχῶς γράφοντες βιβλία).

χᾰρᾰκο-βολία, ἡ, ὁ σχηματισμὸς χαρακώματος, Ἐβδ. (Ἰεζεκ. ΙΖ', 17).

χαρακοειδής, ές, ὡς χάραξ, Ἰω. Δαμασκ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 95, σ. 244.

χᾰρᾰκοποιέομαι, ἀποθ., σχηματίζω χαράκωμα, περιβάλλω διὰ χαρακώματος, ὀχυρώνω στρατόπεδον, Ἀππ. Ἐμφ. 5. 110.

χᾰρᾰκοποιία, ἡ, κατασκευὴ χαρακώματος, Πολύβ. 6. 34, 1.

χᾰρᾰκόω, μέλλ. **-ώσω**, περιφράττω διὰ χαρακώματος, περιφράττω, ὀχυρώνω Ἐλάτειαν καταλαβὼν ἐχαράκωσε καὶ φρουρὰν εἰσήγαγε Αἰσχίν. 73. 29· ἐχαράκουν καὶ ἐτάφρευον τὴν πόλιν Διοδ. Ἐκλογ. 505. 95, πρβλ. Πλουτ. Κλεομ. 20· μεταφορ., οὕτω μὲν χαρακώσαντες τὸν πλοῦτον, οὕτω δὲ ἀσφαλῶς τειχισάμενοι Φιλόσ. ρ. 304· μετὰ δοτ. τρόπου, χ. ἀκάνθαις Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 23· τὸ στόμα ὀδοῦσι Στοβ. Ἐκλογ. Ἠθ. 1086. — Παθ., κεχαρακωμένον ταῖς ἀκάνθαις, ἐπὶ τοῦ ἐχένου (ἀκανθοχοίρου), Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 23· μεταφορ., μᾶζα κεχαρακωμένη ἀχύροις Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 1· — παρὰ τῷ Ἀντων. Λ. 6, 12, ὁ Xylander διώρθωσεν **ἐκαρώθη** (ἐναρκώθη) ἀντὶ **ἐχαρακώθη**. 2) ἀπολ., καὶ δύναμις βασιλέως Βαβυλῶνος ἐχαράκωσεν ἐπὶ Ἱερουσαλήμ, ἤγειρε χαρακώματα ἐναντίον αὐτῆς, ἐπολιόρκησεν αὐτήν, Ἐβδ. (Ἱερεμ. ΛΘ', 2). II. ὑποστηρίζω διὰ χαράκων, οἱ μὲν ταπεινότερον, οἱ δὲ ὑψηλότερον χαρακοῦσι τὰς ἀμπέλους Γεωπ. 5. 27, 1· χαρακῶν συκόμορον Θεοδοτ. Ἀμὼς Ζ', 14.

χαρακτήρ, **ῆρος**, ὁ, (χαράσσω) κυρίως ἐργαλεῖον πρὸς χάραξιν, Στέφ. Βυζ.· ὡσαύτως ἐπὶ προσώπου, χαράκτης, ὁ χαράττων τι, Εὐρυφ. παρὰ Στοβ. 556. 8 ἀλλά. II. συνήθως, σημεῖον διὰ χαράξεως ἢ τυπώσεως γενόμενον ἐπὶ νομίσματος ἢ σφραγῖδος, ἀργύρου λαμπρὸς χ. Εὐρ. Ἠλ. 559, πρβλ. Πλάτ. Πολιτικ. 289B· εὐδοξίας χαρακτῆρα τοῖς ἔργοις ἐπέβαλέ τινι, ἐπεσφράγισε δι' εὐδοξίας, Ἰσοκρ. 2D, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτ. 1. 9, 8· χαρακτὴρ ἐν τύποις πέπληκται Αἰσχύλ. Ἰκ. 282· πρβλ. Heinsi. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 861· — ὡσαύτως τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, διότι ταῦτα κατ' ἀρχὰς ἐχαράττοντο ἐπὶ μαρμάρου ἢ χαλκοῦ, literarum ductus, οἱ τῶν γραμμάτων χ. Πλούτ. 2. 214F· ὁ τύπος τῶν χ. αὐτόθι 577E, πρβλ. 1120F, Διόδ. 3. 67· ξυλήφια βραχέα ἔχοντα χαρακτῆρα Πολύβ. 6. 35, 7. 2) μεταφορ., ὡς τὸ **τύπος**, δηλ. σημεῖόν τι τυπωθὲν οὕτως εἰπεῖν ἐπὶ προσώπου ἢ πράγματος, δι' οὗ διακρίνεται ἀπὸ παντὸς ἄλλου, διακριτικὸν σημεῖον, χαρακτηριστικὸν γνώρισμα, χαρακτήρ, Αἰσχύλ. Ἰκ. 282· χ. γλώσσης, ἰδίας τινὸς γλώσσης ἢ διαλέκτου, Ἡρόδ. 1. 57, 142· χ. αὐτὸς ἐν γλώσσῃ Σοφ. Ἀποσπ. 186· χ. ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων Πλάτ. Ἀξίοχ. 220· ὁ Ἑλληνικὸς χ. Διονύσ. Ἀλ. πρὸς Πομπ. 3. 16· συχν. ἐπὶ προσώπων, ὁ χ. τοῦ προσώπου Ἡρόδ. 1. 116· εἰληφέναι χαρακτῆρα ἑκατέρου τοῦ εἴδους Πλάτ. Φαῖδρ. 263B· τῆς ὄψεως Διόδ. 1. 91· οὕτως, ἀνδρῶν οὐδεὶς χ. ἐμπέφυκε σώματι Εὐδ. Μήδ. 525· δεινὸς χ. κἀπίσημος ἐν βροτοῖς ἐσθλῶν γενέσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ἐκ. 379, ἔνθα ἴδε Σχολιαστ.· φανερὸς χ. ἀρετᾶς ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 658· πρβλ. τοὺς Ἠοικοὺς Χαρ. τοῦ Θεοφράστου· — ἐν τῷ πληθ. οἱ χαρακτῆρες, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 12, 1· ἐντεῦθεν, 3) ὁ ἰδιαίτερος χαρακτὴρ ἢ τὰ φυσικὰ ἰδιώματα προσώπου ἢ πράγματος, χαρακτὴρ ἐκ λόγου γνωρίζεται Μένανδρ. ἐν «Ἀρρηφόρῳ» 8· ὁ χ. τῶν δογμάτων Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 5, 17· ὁ ἴδιος τοῦ ἀνδρὸς χ. Διον. Ἀλ. περὶ Θουκ. 23, πρβλ. 55 καὶ ἐπὶ ὁλοκλήρων ἐθνῶν, Πολύβ. 18. 17, 7. 4) τὸ ἰδιαίτερον ὕφος συγγραφέως, συχν. ἐν ῥητορικοῖς συγγράμμασιν, οἷον Διον. Ἀλ. περὶ Δημ. 8. 9, 10, 13, κλπ., πρβλ. Cic. Orator 30· χ. ἰσχνός, μεγαλοπρεπής, γλαφυρὸς Δημήτρ. Φαληρ. 36, πρβλ. Διον. Ἀλ. περὶ Δημ. 33.

χαρακτηριάσας τριῶν ἀνδρῶν χαλκοῦ ἀργύρου χρυσοῦ· γενόμενος τῶν τριῶν ἀνδρῶν τῶν ἐπὶ τοῦ χαράγματος ἤτοι κόμματος τοῦ νομίσματος, δηλ. τῶν Λατινιστὶ A. A. A. F. F., Ἐπιγρ. Σάμου ἐν Σαμιακοῖς Σταματιάδου ἀρ. 62. — Monatsb. d. Berl. Akad. 1862, σ. 76, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

χᾰρακτηρίζω, δηλῶ τι ὡς καὶ νῦν δι' ἰδιαιτέρου χαρακτηριστικοῦ, γνωρίσματος, χαρακτηρίζω, Φίλων 1. 151, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 379· ἐν τοῖς Γλωσσαρ. ὡσαύτως, **χαρακτηριάζω**, ἴδε **χαρακτηριάσας**.

χᾰρακτηρικός, διάφ. γραφ. ἀντὶ **χαρακτηριστικός**, ὃ ἴδε.

χᾰρακτήριον, τό, = **χαρακτήρ**, Ἰωσ. Ὑπομνημ. 144.

χᾰρακτήρισμα, τό, = **χαρακτήρ** II. 2, γνώρισμα, Τζέτζ. πρόλογ. εἰς Λυκόφρ. καὶ εἰς Ἡσίοδ. σ. 1, Εὐστ., κλπ.

χᾰρακτηρισμός, ὁ, ἡ δι' ἰδιαιτέρου σημείου δήλωσις, ὁ διὰ τοῦ ἰδιαιτέρου γνωρίσματος προσδιορισμός, Κλήμ. Ἀλ. 156, Σχόλ. Εὐρ. Ἐκ. 379· — ὡς σχῆμα λόγου, «χαρακτηρισμός ἐστι λόγος τῶν περὶ τὸ σῶμα ἰδιωμάτων ἀπαγγελτικός, ὃν καί τινες εἰκονισμὸν λέγουσιν, οἷον (Ὀδ. Τ. 246) γυρὸς ἐν ὤμοισιν μελανόχροος, οὐλοκάρηνος, Ῥήτορες (Walz) τ. 8. σ. 751, κλπ.

χᾰρακτηριστέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **χαρακτηρίζω**, δεῖ χαρακτηρίζειν, Εὐστ. 1386. 26, Ἑρμογέν.

χᾰρακτηριστικός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, ὁ χαρακτηρίζων, δηλωτικός, ὁ χρησιμεύων πρὸς χαρακτηρισμόν, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 173, Διονυσ. Ἀλ. Λυσ. 11, περὶ Δημ. 34, κ. ἀλλ.· ἀλλ' αὐτόθι 39, 51, κ. ἀλλ. ἔχει διατηρηθῇ ἐξ ἀντιγράφων ἡ πλημμ. γραφὴ **χαρακτηρικός**, Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. 1167. 60.

χᾰράκτης, ου, ὡς καὶ νῦν ὁ, χαράττων, ὁ τυπώνων νομίσματα, Μανέθων 6. 388.

χᾰρακτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., κεχαραγμένος, ἐγκεχαραγμένος, ὀδοντωτὸς ὡς πρίων ἢ ῥίνη, Ἱππ. Κεφ. Τρώμ. 912, Ἀνθ. Παλατ. 6. 205· καὶ ὁ Δινδ. διορθοῖ κνηστῆρι χαρακτῷ (ἀντὶ χαράκτρῳ) ἐν Νικ. Ἀλεξιφ. 308.

χᾰράκωμα, τό, τόπος πεφραγμένος ὁλόγυρα ἢ ὠχυρωμένος διὰ χαράκων, ὠχυρωμένον στρατόπεδον, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 38 κέξ., 6. 2, 23 κέξ.· χαρακώματα πρὸ τῆς πόλεως βάλλεσθαι Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 58· πρβλ. **χάραξ** II. 2. II. ὡς τὸ **σταύρωμα**, Ξεν. Ἀν. 5. 2, 26· χ. καὶ τείχη καὶ τάφροι Δημ. 71. 20· ἐπὶ τῶν βλεφαρίδων, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 15, 1. 2) τὸ παρὰ Ῥωμαίοις vallum, Πολύβ. 9. 3, 2· χ. διπλοῦν ὁ αὐτ. 10. 31, 8· πρβλ. **χάραξ**.

χᾰράκωσις, έως, ἡ, τὸ περιβάλλειν διὰ χαρακώματος, ὀχύρωσις διὰ χαράκων, ὀχύρωσις, Λυκοῦργ. 153. 27, Πλουτ. Μάρ. 7.

χάραξ, ᾰκος, ὁ καὶ ἡ, (**χᾰράσσω**) «παλοῦκι» εἰς ὀξὺ λῆγον· ἰδίως, II. ῥάβδος δισχιδὴς κατὰ τὸ ἓν ἄκρον πρὸς ὑποστήριξιν τῶν κλημάτων ἀμπέλου, κοινῶς «καμάκι» (παρ' Ὁμήρῳ **κάμαξ**, ἑστήκει δὲ κάμαξι, «κάμαξιν οὖν στύλοις, οἵ εἰσι ξύλα ὀρθὰ παραπεπηγότα ταῖς ἀμπέλοις» (Σχόλ.), Ἰλ. Σ. 563), Ἀριστοφ. Ἀχ. 986· — ἦσαν δὲ οὗτοι σπάνιοι ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὅτ' Ἐργασίωνος τὰς χάρακας ὑφειλόμην, ὅτε ἔκλεψα τὰς χάρακας τοῦ γεωργοῦ, «χάραξ δέ ἐστι τὸ λεπτὸν ξύλον, ᾧ προσδεσμοῦσι τὴν ἄμπελον, ἵνα μὴ ὑπὸ τῶν ἀνέμων συντριβῇ» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ. 1201, Εἰρήν. 1263, πρβλ. Θουκ. 3. 70· — παροιμ., ἐξηπάτησεν ἡ χ. τὴν ἄμπελον Ἀριστοφ. Σφ. 1281. II. ὡς τὸ **σταυρός**, παλούκια τὰ ὁποῖα μετεχειρίζοντο πρὸς ὀχύρωσιν στρατοπέδου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1178, Δημ. 568. 16· Λατ. vallus, Πολύβ. 18. 1, 1· — ἀκολούθως, 2) περιληπτικῶς, = **χαράκωμα**, τόπος διὰ χαράκων περικεκλεισμένος, στρατόπεδον ὠχυρωμένον, χαράκωμα στρατοπέδου, εἶτ' ἐν χάρακι μὲν ταῦτα καὶ παρεμβολῇ Θεόφιλος ἐν «Παγκρατιαστῇ» 2· πολλοὶ γὰρ ἐκλελοιπότες τὸν χάρακα τὰς κώμας ἐπόρθουν Μένανδρ. ἐν «Ἀσπίδι» 2· φραγμὸς διὰ χαράκων, χάρακα βαλέσθαι πρὸς τῇ πόλει (διάφορ. γραφ. χα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ράκωμα) Δημ. 254, 27· ἀκολούθως συχν. παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι Ρωμαϊκῶν ἱστοριῶν, εἰς δήλωσιν τοῦ vallum, Πολύϐ. 1. 29, 3., 80, 11., 3. 45, 5, κ. ἀλλ.· χάρακα τίθεσθαι, σχηματίζειν ὠχυρωμένον στρατόπεδον, Διον. Ἁλ. 6. 29· χ. βάλλεσθαι Πλουτ. Αἰμίλ. 17, Μάρκελλ. 18, κλπ.· βάλλειν ὁ αὐτ. ἐν Σύλλ. 28· ἀποταφρεύειν, περιταφρεύειν αὐτόθι 21, ἐν Λουκούλλ. 31· διασπᾶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων 18· χάρακα σιδηρωμένον καὶ δεδεμένον ἁλύσεσιν Διόδ. 19. 83. πρϐλ. Μοσχίωνα παρ' Ἀθην. 208D. **III.** μικρὸς κλάδος ἢ βλαστὸς μάλιστα τῆς ἐλαίας, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 1, 2, π. Φυτ. Αἰτ. 5. 1, 4· ὡσαύτως καὶ ἄλλων φυτῶν, αὐτόθι 1. 12, 9· — περιληπτικῶς, θαμνώδη φυτά, Ἡσύχ. **IV.** θαλάσσιος τις ἰχθύς, Ὀππ. Ἁλ. 1. 173, Αἰλ. περὶ Ζ. 12. 25. (Κατὰ τοὺς παλαιοὺς γραμματ. ἡ λέξις **χάραξ** ἦτο γένους θηλ. μόνον ἐπὶ τῆς σημασίας στηρίγματος ἀμπέλου, ἄλλως δὲ ἀρσ., ἴδε Πολυδ. Α', 162· ἀλλ' ἡ διάκρισις αὕτη δὲν τηρεῖται αὐστηρῶς, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 61).

χαριξιόμεθα, = **χαρισόμεθα,** Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Τέῳ. L. et W. 70, 74.

χἀραξίποντος, ον, ὁ χαράσσων τὸν πόντον, δηλ. τὴν θάλασσαν, Ναΐας κλαῖδος χαραξιπόντου Σιμωνίδ. 82.

χάραξις, εως, ἡ, ἐγκεχαραγμένον σημεῖον, «αἱ χαράξεις αὗται (τοῦ σὰν καὶ τοῦ **κόππα**) καὶ μέχρι τοῦ νῦν σῴζονται ἐπὶ τοῖς ἵπποις», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 23· ἡ χάραξις τοῦ ἀρότρου Θεογνώστ. Καν. 38, Ἡσύχ., ὅστις τὴν λέξιν ἀμαθροχίας ἑρμηνεύει «τὰς χαράξεις τῶν τροχῶν». **2)** μεταφορ. ἐπὶ ἰσχυροῦ καὶ ὀξέος πόνου, δεινὰς ὑπὸ βηχὸς ἴσχει τραχύτητας καὶ χ. Πλούτ. 2. 698G.

χἀράσσω, Ἀττ. **-ττω·** μέλλ. **-ξω·** (ἴδε **γράφω**). Κάμνω τι ὀξύ, ὀξύνω, ἀκονῶ, ἅρπας χαρασσέμεναι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 571· ἐχάρασσον ὀδόντας ὁ αὐτ. ἐν Ἀσπ. Ἡρ. 235· χαρασσομένοιο σιδήρου Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 385. **2)** χαράσσω τι διὰ ῥίνης, ὅταν ῥινῶσι καὶ χαράττωσι τὰ σιδήρια καὶ τοὺς πρίονας Ἀριστ. περὶ Ἀκουστῶν 45.— Παθ., ἐπί τινων πετρῶν, ἔχουσι .. τὰ ἄκρα τοῦ ῥύγχους κεχαραγμένα Ἀριστ. περὶ Ζώων Μορ. 3. 1, 17· φύλλα κεχαραγμένα, ὀδοντωτά, Διοσκ. 4. 175· σκύταλον κεχ. ϐζοις, ἀνώμαλον ἢ τραχὺ μέ .. Θεόκρ. 17. 31· μεταφορ., [ὄμμα] ἠλεμάτοις ἀκτῖσι χαράσσεται, ἀπαστράπτει ἀπαύστως, ἐπὶ τῆς ἐντυπώσεως ἣν παράγει ἡ βαφὴ τῶν βλεφάρων, Ἀνθ. Παλατ. 9. 139. **3)** μεταφορ., ὡς τὸ **θήγω, ὀξύνω,** ἔρως ψυχὰς χ. (διάφ. γραφὴ ταράσσει) Σοφ. Ἀποσπ. 607, πρϐλ. Πλούτ. 2. 92A, 825E.— Παθ., κεχαραγμένος τινί, ὠργισμένος ἐναντίον τινός, Ἡρόδ. 7. 1· κεί.ω τόδε μὴ χαράσσου, μὴ ὀργίζου πρὸς αὐτὸν διὰ τοῦτο, Εὐρ. Μήδ. 157· τῇ παρρησίᾳ χαραχθεὶς Πλούτ. 2. 74D. **II.** χαράσσω, αὐλακίζω, διασχίζω, στρωμνὰ δὲ χαράσσοισ' ἄπαν νῶτον κεντεῖ, «τὸ ὑπεστρωμένον ἔδαφος κεντρώσεις (ὂν) κεντεῖ καὶ ἐπιξύει τὸ τοῦ Τυφῶ.ος νῶτον», .. ἢ «τὸ κεκλιμένον νῶτον κεντεῖ ἐπιξύουσα ἡ ὑποκειμένη τοῦ ἐδάφους κεντρώδης στρωμνή» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 1. 54· χ. κῦμα Ὀρφ. Ἀργον. 370· ἄρότρῳ .. χ. χέρσον Ἀνθ. Παλατ. 6. 238· ὕδωρ ἐρετμοῖς Νόνν. Διονύσ. 3. 46, πρϐλ. 41. 114· —Παθ., νῶτον χαραχθείς, τρωθείς, Εὐρ. Ῥῆσ. 37, πρϐλ. Ἡλούτ. 2. 651E· κέκοπται καὶ χαράσσεται πέδον Αἰσχύλ. Πέρσ. 683· θάλασσα φρικὶ χαρασσομένη Ἀνθ. Παλατ. 10. 2, πρϐλ. 10. 14. **III.** ἐγχαράττω, ἐπιγράφω, γράφω, ἐν νομίσματι Βάττον· χ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 485, πρϐλ. 551· γράμμα .. τοίχοσι χαράξω Θεόκρ. 23. 46, πρϐλ. Ἀνθολ. Παλατ. 12. 130· ἐν τύμϐῳ γράμμ' ἐχάραξε τόδε Ἥριννα αὐτόθι 7. 710· τὸν Τροΐης πόλεμον σελίδεσσι χ. Ἀνθ. Πλαν. 4. 293· [νόμους] εἰς πίνακας χ. Διόδ. 12. 26· καθόλου, σχεδιάζω, διαγράφω, παριστάνω, μορφὴν χαράξαι Ἀνθ. Παλατ. 11 12, πρϐλ. Ἀνακρέοντ. 51· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ χνοῦ τῆς παρειᾶς Χριστοδ. Ἔκφρ. 279, Ἀνθ. Πλαν. 344, Νόνν. Διονυσ. — Παθ., στήλας γράμμασι κεχαραγμένας Διόδ. 3. 44· τοῖχος ἅπας ἐχαράσσετο Λουκ. Ἔρωτ. 16· τὸ χαραχθὲν νόμισμα Πολύϐ. 10. 27, 13· χρῆσθαι τῷ .. μέτρῳ κεχαραγμένῳ τῷ χαρακτῆρι Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 74· ὡσαύτως ἐπὶ τῶν κεχαραγμένων γραμμάτων, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. θαλ. 2.

χἀρῆναι, χἀρήσομαι, ἴδε τὸ ῥῆμα **χαίρω.**

χαρῐ-δώτης, ου, ὁ, = ὁ δοτὴρ χαρᾶς, ἐπὶ τοῦ Διονύσου Πλουτ. Ἀντών. 24, πρϐλ. 2. 613D· ἐπὶ τοῦ Διός, αὐτόθι 1048C· ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, αὐτόθι 303D.

χαρῐ-δῶτης, ου, ὁ, = τῷ προηγ., ὁ δοτὴρ χαρᾶς, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, Ὕμν. Ὁμ. 17. 12.

χαρῐδῶτις, ιδος, θηλ. τοῦ προηγ., Ὀρφ. Ὕμν. 8. 9., 54. 9.

χάριεις, χαρίεσσα, χαρίεν (περὶ τοῦ **χάριεν,** ἴδε κατωτέρω IV)· γεν. **χαρίεντος,** δοτ. **-εντι·** κλητ., κατὰ Α. Β. 981, **χαρίετ** καὶ **χαρίεν·** (χάρις)· — ὡς καὶ νῦν, πλήρης χαρίτων, ἐπίχαρις κομψός, εὔμορφος, κοινῶς «χαριτωμένος». **I.** παρ' Ὅμ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἔργων, [πέπλος [χαριέστατος Ἰλ. Ζ. 90, 271· εἵματα Ε. 905· ἔργα Ὀδ. Κ 223· φᾶρος Ε. 231· ὡσαύτως ἐπὶ πράξεων, ἀμοιβή Ε. 58· ἀοιδὴ Ω 197· τέλος χαριέστερον Ι. 5· ὡσαύτως, χ. ὥρα, πλήρη χαρίτων, Ἰλ. Θ. 204· οὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα δίδουσιν Ὀδ. Θ. 167· καὶ εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα Ὁ. Α. 39· ὡσαύτως ἐπὶ τῶν μερῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, χ. πέτωπον, πρόσωπον, κάρη Π. 798, Σ. 24, Χ. 403· καὶ οὕτως ἐπὶ νεανίου, πρῶτον ὑπήνητη, τοὔπερ χαριεστάτη ἥβη Ω. 348, Ὀδ. Κ. 279, πρϐλ. Πλάτ. Πρωτ. 309B· — ἐπὶ προσώπων καθόλου, πρῶτον ἐν Ἡσ. Θεογ. 246, 260, εἰς δήλωσιν γυναικείας χάριτος καὶ καλλονῆς· ἐπὶ ἀνδρός, φυὴν χαριέστερος Τυρταῖος 9. 5, πρϐλ. Σιμωνίδ. 116· καὶ οὕτω, σὰν χαριέσσαν ὥραν Εὐρ. Ἀποσπ. 462, 5 (lyr.), ἔνθα κατὰ πρῶτον φαίνεται παρ' Ἀττ. ἡ νέᾱς. **II.** παρ' Ἀττ. **χαρίεις** συχνάκις ἐλέγετο ἐπὶ προσώπων ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἀρετὰς τοῦ πνεύματος, ἐπίχαρις, λεπτός, πεπαιδευμένος, εὐφυής, ὥστε κατέστη σύνηθες ἀντὶ οὗ **σοφός,** ὡς τὸ Λατ. venustus, festivus, lepidus, scitus, χ. ἦσαν οἱ Λακωνικοὶ Ἀριστοφ. Λυσ. 1226· οἱ χαρίεντες, ἄνθρωποι ἀνεπτυγμένοι, τυχόντες σπουδαίας ἀνατροφῆς, Ἰσοκρ. 234C, Πλάτ. Πολ. 452B, 605B· ἐν ἀντιθέσει πρὸς **τό,** οἱ πολλοί, οἱ φορτικοί, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 5, 4. Πολιτικ. 2. 7, 10· οἱ χ. καὶ νοῦν ἔχοντες αὐτόθι 6. 5, 10· — χ. τι, πεπαιδευμένος, ἡσκημένος εἴς τι, Πλάτ. Λάχ. 180D· περί τι Πλάτ. Ἐπιστ. 363C· χ. ποιητὴς Πλάτ. Νόμ. 680C· οἱ χ. τῶν ἰατρῶν Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 13, 7 στρατηγὸς Διόδ. 12. 33· γεωργός, παιδαγωγὸς Πλούτ. κλπ.· — βραλύτερον, ζῷα εὐφθῆναι χαρίεντα Λουκ. Πρμ. 3. **2)** οὕτως ἐπὶ πραγμάτων, πλήρης χάριτος, κομψός, Ἀριστοφ. Πλ. 145, 849, Πλάτ. Γοργ. 484C, Σοφ. 234B, κ. ἀλλ.· χαρίεντα μὲν γὰρ ᾄδω, χ. δ' αἶδα λέξαι Ἀνακρ. 44· λόγον λέξαι χαρίεντα Ἀριστοφ. Σφ. 1400· χαριέστατοι βοηθεῖται πρός τι Πλάτ. Πολ. 602D· ἐνθύμημα χ., εὐφυές, ἐμφαῖνον γοργότητα νοῦ, Ξεν. Ἀν. 3. 5, 12· τὸ ἀστεῖον καὶ χ. Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 1, 2· χαρίεντα σοφίζεσθαι Ἀριστοφ. Ὄρν. 1401· ἐπὶ εἰρωνικῆς σημασίας, χαρίεντα πάθοιμι' ἄν, εἰ μή .., θὰ ἐπάθαινα νόστιμα πράγματα, ἐὰν πεν .., ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 794· χαρίεν [ἐστὶ] εἰδέναι, εἶναι καλὸν νὰ γινώσκῃ τις, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 800· χ. οὖν .. λαλεῖν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1491. δοκεῖ χαριέστερον εἶναι .. λέγειν Πλάτ. Πρωτ. 320C· καὶ εἰρωνικῶς, χαρίεν γάρ, εἰ .., «νόσιμον θὰ ἦτον ἐὰν .., Ξεν. Κύ. ου Παιδ. 1. 4. 13, Λουκ. ἐν Διΐ Τραγ. 26. **3)** ὡσαύτως ἐπὶ φυσικῶν πραγμάτων χαρίεντα τὰ ὑδάτια φαίνεται Πλάτ. Φαῖδρος 229B· πηγὴ χαριεστάτη αὐτόθι 230B, πρϐλ. Ἡσ. Θεογ. 129. **III.** Ἐπίρρ. **χαριέντως,** ἐπιχαρίτως, μετὰ χάριτος, κομψῶς, εὐφυῶς, ἀξιῶς, καλῶς, χ ἔχειν τὸ σῶμα, ἐν καλῇ καταστάσει, Πλάτ. Φαίδων 80C· πάνυ χ. ἀποδέδεικται αὐτόθι 87A, πρϐλ. Πολιτικ. 300B, Πολ. 331A· εἰπόντος χαριέντως πεπρυτανευμένου Ἀλεξις ἐν «Κρατεύᾳ» 1. 1. **2)** φιλαγάθως, εὐγενῶς, εὐμενῶς, Ἰσοκρ. 86D. **3)** μετὰ καλῶν διαθέσεων, μὲ καλὸν σκοπόν, χ μέν, ἀπειροτέρως δὲ ὁ αὐτ. 240C. **IV.** τὸ οὐδ. ἦν ἐν χρήσει καὶ ὡς ἐπίρρ. παρ' Ἀττ. καὶ μόνον τότε ἐγράφετο ὡς προπαροξύτ. **χάριεν,** ἴδε Σχόλ. εἰς Ἰλ. Π. 798, Α. Β. 570, Ἐτυμ. Μαγ. 354, Εὐστ. 1088. 7, κλπ.· ὅθεν ὁ Βεκκῆρ καὶ ἄλλοι ἐκδόται διώρθωσαν **χάριεν** ἐν Ἀριστοφ. Πλ. 145, Πλάτ. Πολ. 426A, Εὐθύδ. 303E, κτλ. Ὁ γνησίως Ἀττ. τύπος θὰ ἦτο **χαριής,** κατὰ τὸ **ὑγιής,** ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ συγκρίτ. καὶ ὑπερθ. **χαριέστερος, -έστατος·** ἀλλὰ ταχέως ἐπεκράτησεν ὁ Αἰολ. καὶ Βοιωτ. τύπος **χάριεις,** ἐν ᾧ ὁ τύπος **ὑγίεις** μένει ὡς σπάνιος ποιητικὸς τύπος).

χαριεντής, οῦ, ὁ, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ **χάριεις,** σχηματισθεὶς κατὰ τὸ **ἐθελοντής,** Παρίφρ. Ἰλ Β. 736, 836.

χαριεντίζομαι, μέλλ. Ἀττ. **-ιοῦμαι·** ἀποθ.· — φέρομαι ἔν τε τῇ ὁμιλίᾳ καὶ τῇ πράξει ὡς οἱ **χαρίεντες.** Διονύσ. Ἁλ. π. Λυσίου 13· μάλιστα δὲ εἶμαι ἀστεῖος, λέγω ἀστεία, ἀστείζομαι κομψῶς, Λατ. festive lepide, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 212, Πλάτ. Πολ. 436D· σπουδῇ χαριεντίζεσθαι Πλάτ. Ἀπολ. 24C· χ. ἐν οὐ χαρίεντι καιρῷ Διονύσ. Ἁλ. π Λυσίου 14.

χαριέντισμα, τό, χαρίεν σκῶμμα, χαριτολογία, εὐφυολογία, Φίλων 2. 570, Εὐστ., κλπ.

χαριεντισμός, ὁ, τὸ μετὰ χάριτος ἀστείζεσθαι, χαρίεις ἀστεϊσμός, Πλάτ. Θεαίτ. 168D· χ. καὶ εὐτραπελία ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 563B ἀντίθετ. τῷ **σπουδῇ,** Πλούτ. 2. 11F· χ. ἐν σπουδῇ γενόμενος Διονύσ. Ἁλ. π. Ἰσοκρ. 12.— Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον περικλείει τὴν ἔννοιαν σκώμματος ἢ εἰρωνείας.

χαριεντιστέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **χαριεντίζομαι,** δεῖ χαριεντίζεσθαι, ἀνάθετ. τῷ **γελωτοποιητέον,** Κλήμ. Ἀλ. 196.

χαριεντότης, ητος, ἡ, χάρις τρόπων, τρόποι ἀστεῖοι καὶ παιγνιώδεις, Πλούτ. 2. 411B.

χαριέντως, Ἐπίρρ. τοῦ **χαριεις,** ὃ ἴδε.

χαριτεργός, όν, (**ἔργω**) πιθαν. ὁ δίδων χάριν καὶ κομψότητα εἰς τὰ ἔργα τῆς Ἀθηνᾶς ὡς προστάτιδος τῶν τεχνετῶν, Ἀνθ. Παλατ. 6. 265.

χαρίζομαι· μέλλ. **-ίσομαι** Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 9. 1, Καιν. Διαθ., κλπ.· Ἀττ. **-ιοῦμαι** Θουκ. 3. 40., 8. 65, κλπ.· **χαριεῖ**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 1. 90· — ἀόρ. ἐχαρισάμην αὐτόθι 91, Ἀττ. εὐκτ. χαρίσαιτο Ἰλ. Ζ. 49, κ. ἀλλ. — Παθ. τύποι: μέλλ. χαρισθήσομαι, ἐπὶ παθ. σημασίας, Ἐπιστ. πρὸς Φιλήμ. 22· ἀόρ. ἐχαρίσθην, ἐπὶ παθ. σημασίας, Πράξ. Ἀποστ. γ', 14, Α' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. β' 12· — πρκμ. κεχάρισμαι ἐπὶ ἐνεργητ. σημασίας, κεχάρισαι Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1045, -ισται ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 54, προστ. -ίσθω Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 25 C· ἀπαρ. -ίσθαι Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 10· ὡσαύτως ἐπὶ παθ. σημασ., ἴδε κατωτ. III· (χάρις). Ὡς καὶ νῦν, λέγω ἢ πράττω τι εὐάρεστον εἴς τινα, κάμνω χάριν εἴς τινα, ὑποχρεώνω, δεικνύω εὔνοιαν, κάμνω τινὸς τὸ θέλημα, Λατ. gratificari, μετὰ δοτ. προσ., τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ., χαριζομένη πόσεϊ ᾧ Ἰλ. Ε. 71, πρβλ. Λ. 22, Ο. 449, Ὀδ. Ν. 265· ἅπαξ παρ' Ἡσ., ποίησε, χαριζόμενος Διὶ Θεογ. 580· πᾶσιν χαριζοίμην ἂν Ἡρόδ. 9. 130, κλπ.· καὶ παρ' Ἀττ., Θουκ. 3. 40, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 16· Καλλίᾳ χαριζόμενος Πλάτ. Πρωτ. 362Α, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1368· — ἀπολ., φέρομαι εὐαρέστως πρός τινα, ζητῶ καὶ ἐπιδιώκω τὴν εὔνοιάν τινος, συναινῶ, συγκατανεύω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀντία φάσθαι, Αἰσχύλ. Πέρσ. 700 (οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρ' Αἰσχύλῳ)· οἱ ὑπὲρ τὸν καιρὸν χαριζόμενοι Ἀνδοκ. 30. 1· μετὰ συστοίχ. αἰτ., χ. χάριτας Εὐρ. Ἀποσπ. 362. 1, πρβλ. Ἰσοκρ. 8Ε, Δημ. 306, ἐν τέλει· — ὁ τρόπος ἐκφέρεται διὰ προσδιορισμοῦ κατὰ μετοχήν, χαρίζετο .. ἱερὰ ῥέζων Ὀδ. Α. 61, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 90, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1045, Πλάτ. Πολ. 338Α, 426C, κλπ.· — ἢ συνηθέστερον διὰ δοτ. τρόπου, μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, μὴ ζήτει εὔνοιαν ἢ χάριν διὰ ψευδολογιῶν, Ὀδ. Ξ. 387· οὕτω, χαρίζεσθαι φιλότητι Κ. 43, κλπ.· τῷ αὐτῷ, διὰ τοῦ αὐτοῦ τεχνάσματος, Θουκ. 3. 42· λόγῳ θωπεῦσαι καὶ ἔργῳ χ. Πλάτ. Θεαίτ. 173· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τὰ βέλτιστα λέγειν, Δημ. 110. 17, πρβλ. Πλούτ. 2. 66Α.

2) παρ' Ἀττ. χαρίζομαι, ἐνδίδω εἰς ἐπιθυμίαν ἢ πάθος, ὡς τὸ Λατ. indulgere, θυμῷ χαρίζεσθαι κενὰ Σοφ. Ἠλ. 331 (τὸ ῥῆμα χαρίζομαι οὐδαμοῦ ἄλλοθι ἀπαντᾷ παρὰ Σοφ.), πρβλ. Ἀντιφῶντα 127. 22, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 25· ὀργῇ Εὐρ. Ἀποσπ. 31· τῇ γλώσσῃ ὁ αὐτ. Ὀρ. 1514· τῇ ἐπιθυμίᾳ Πλάτ. Πολ. 561C· τῷ σώματι Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 23· τῇ γαστρὶ αὐτόθι 2. 1, 2, Κύρ. Παιδ. 4. 2, 39· τῇ ἡδονῇ αὐτόθι 4, 3, 2. 3) ἐπὶ γυναικός, χ. ἀνδρί, Λατ. copiam sui facere, morigerari (πρβλ. χάρις III. 2), ἐρᾶν καὶ ἐρῶσι χαρίζεσθαι Πινδ. Ἀποσπ. 236· πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 517, Ἐκκλ. 629, Πλάτ. Συμπ. 182Α, ἐν Φαίδρῳ 231C, 256Α, Ξεν., κλπ.· ἐντεῦθεν περὶ τῆς Κωμῳδίας λέγεται: ὀλίγοις χαρίσασθαι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 517· — μετὰ συστοίχ. αἰτ., χ. θήλειαν ἀπόλαυσιν Λουκ. Ἔρωτ. 27. 4) ὑποχωρῶ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τινὸς ἐν τῇ συζητήσει, τῷ παρέχω πᾶσαν εὐκολίαν, Πλάτ. Μένων 75Β· οὕτω, χ. τῷ ἵππῳ Ξεν. Ἱππ. 10, 12.

II μετ' αἰτ. πράγμ., προσφέρω προθύμως, δίδω μετὰ χαρᾶς, δωροῦμαι, «χαρίζω», δῶρα Ὀδ. Ω. 283· ἄποινα Ἰλ. Ζ. 49, Κ. 380· χαρίζεσθαί τινί τι Ἀρχίλ. 6, Ἡρόδ. 1. 91, Ἀριστοφ. Ἀχ. 437, Ἱππ. 54, Ξεν., κλπ.· — ὅταν ὡς ἀντικείμενον ὑπάρχῃ ἀπαρέμφατον, συνήθως λαμβάνει τὸ ἄρθρον, χ. τὸ ποθεῖν Πλούτ. 2. 609Α· τὸ ζῆν Ἑβδ. (Β' Μακκ. Β', 33)· τὸ βλέπειν Εὐαγγ. κ. Λουκ. ζ', 21· ἀλλ' ἐνίοτε ἄνευ τοῦ ἄρθρου, χάρισαι [αὐτοῖς] μένειν, ἐπίτρεψον εἰς αὐτοὺς νά .., Λουκ. Ἔρωτ. 19, πρβλ. Ἀνθ. Παλατ. 5. 237· οὕτως, ἆρ' ἄν τί μοι χαρίσαιο τοιόνδε, — μή μου καταγελᾶν Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττ. 364C. 2) μετὰ γεν. διαιρ., παρέχω ἐλευθέρως ἔκ τινος πράγματος, δωροῦμαι, «χαρίζω» ἐξ αὐτοῦ, χ. ἀλλοτρίων Ὀδ. Ρ. 452· ταμίη .. χαριζομένη παρεόντων, παρέχουσα ἐλευθέρως ἐκ τῶν ὑπαρχόντων πραγμάτων, Λ. 140, κλπ.· παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαριζόμενοι Θέογν. 1000· γλώσσης μαψιδίοιο χ. παρεοῦσι Θεόκρ. 25. 188· — περὶ τῆς φράσεως προικὸς χαρίζεσθαι, Ὀδ. Ν. 15, ἴδε προῖξ I. 1.

3) μετ' αἰτ. προσώπου, παραδίδω, ἀπολύω τινὰ εἰς ἔνδειξιν εὐνοίας, δηλ. οὐχὶ μετὰ νόμιμον διαδικασίαν, τῇ μητρὶ χ. Ὀκτάβιον Πλουτ. Γ. Γράκχ. 4, πρβλ. Πράξ. Ἀποστ. κε', 11, 16.

4) συγχωρῶ, Λατ. condonare, τὴν ἀδικίαν τινὶ Β' Ἐπιστ. πρὸς Κορ. ιβ', 13, πρβλ. πρὸς Κολ. β', 13· καὶ ἀπολ., Β' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. β', 7, κλπ. III. Παθ., εἶμαι εὐάρεστος εἴς τινα, ἀρέσκω, εἶμαι ἀγαπητός, οὔ πω πάντεσσι χαριζόμενος Ὀδ. 8. 538· μάλιστα ἐν τῷ πρκμ. καὶ ὑπερσ., κεχάριστο θυμῷ, ἦτο ἀγαπητὸς εἰς αὐτήν, ἠγάπα αὐτὴν ἐγκαρδίως, Ζ. 23· τοῖσι Εὐβοέεσσι ἐκεχάριστο, εἶχε γείνῃ πρὸς εὐαρέστησιν τῶν Εὐβοέων, Ἡρόδ. 8. 5· ταῦτα μὲν οὖν μνήμῃ κεχαρίσθω Πλάτ. Φαῖδρ. 250C. 2) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οὕτως ἐν τῇ μετοχ. τοῦ πρκμ. κεχαρισμένος, η, ον, ὡς ἐπίθ., εὐάρεστος, εὐπρόσδεκτος, ἀγαπητός, Λατ. gratus, acceptus, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ Ἰλ. Ε. 243, 826, κλπ., πρβλ. Ἡσ. Θεογ. 580· δῶρα θεοῖς κεχαρισμένα Ἰλ. Υ. 298, πρβλ. Π. 184, Τ. 397· κεχαρισμένα θεῖναί τινι, πράγματα εὐαρεστοῦντά τινα, Ἰλ. Ω. 661 (οὕτω, κεχ. τινὶ πράσσειν Λυσί. 106. 11)· ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδὼς Ὀδ. Θ. 584· κεχαρισμένος ἦλθεν, εὐπρόσδεκτος, Β. 54, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 87., 3. 119, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 10, Πλάτ., κλπ.· κεχαρισμένα θύρσῳ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 889· κεχαρ. χοιρίδιον Ἀριστοφ. Εἰρ. 386· πᾶσι κεχαρισμένος Πλάτ. Σοφ. 218Α· κεχαρισμένα τοῖς θεοῖς ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρ. 14Β, ἐν Φαίδρῳ 273Ε· λόγος κεχ. Δημ. 178. 3· σιτίον ἢ ποτὸν Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 24· ἐν τοῖς μὴ κεχαρισμένοις .. πρὸς τὴν αἴσθησιν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 5, 4. — Ἐπίρρ., κεχαρισμένως, Ἀριστοφ. Ἀχ. 248, Πλάτ. Φαῖδρος 273Ε, κλπ. 3) Παρὰ μεταγεν. εὑρίσκομεν συγκρ. κεχαρισμενώτερος, Αἰλ. π. Ζῴων 12. 7· ὑπερθ. -ώτατος, Ἀλκίφρων 3. 6. — Ἡ λέξις εἶναι σπανία παρὰ Τραγ., ἀλλὰ συχνὴ ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ. — Ἴδε Κόντου Σχόλια ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Β', σ. 142.

χάριν, ἴδε χάρις VI. 1.

Χαρῖνος, ὁ, ὄνομα κωμικοῦ τινος ὀρχηστοῦ ἐν Σπάρτῃ, ἐκ δὲ τούτου καὶ διαρκὲς πρόσωπον ἐν τῇ Δωρικῇ κωμῳδίᾳ, ὡς παρὰ τοῖς Ἱσπανοῖς ὁ Gracioso, Müller Do. 4. 7. § 3.

χάρις [ᾰ], ἡ, γενικ. χάριτος· αἰτ. χάριν [μετὰ ῑ ἐν ἄρσει, Ἰλ. Ε. 874, Λ. 243], ὡσαύτως χάριτα Ἡρόδ. 6. 41., 9. 107, Εὐρ. Ἠλ. 61, Ἑλ. 1378, Ξεν., κλπ., (ὥστε ὁ Μοῖρις 414 οὐδόλως δικαιοῦται λέγων ὅτι τὸ χάριτα δὲν εἶναι Ἀττικόν. ἴδε κατωτ. Β)· πληθ. χάριτες· δοτ. χάρισι, ποιητικ. χάρισσι Πινδ. Ν. 5 ἐν τέλ., ἢ χαρίτεσσι, Ἰλ. καὶ Πίνδ. (√ΧΑΡ, χαίρω).

Χάρις, ὡς καὶ νῦν, Λατ. gratia: I. ἐπὶ ἀντικειμενικῆς σημασίας, ἐξωτερικὴ χάρις, θέλγητρον, ὄψις ἐρασμία, ἰδιότης ἀξιέραστος, κυρίως ἐπὶ προσώπων, θεσπεσίην δ' ἄρα τῷ γε χάριν κατεχεύτ' Ἀθήνη Ὀδ. Β. 12, κτλ.· χάριν ἀμφιχέαι τινὶ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 65· εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν ἔχθεται χάρις ἀνδρὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 416· καὶ ἐν τῷ πληθ., χάριτες, θέλγητρα, κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβειν Ὀδ. Ζ. 237· ὅσσοις χάριτας Ἀφροδίτης ἔχων Εὐρ. Βάκχ. 236· μετὰ χαρίτων, ἐπιχαρίτως, Θουκ. 2. 41· — σπανιώτερον ἐπὶ πραγμάτων, χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή, ἐπὶ ἐνωτίων, Ἰλ. Ξ. 183, Ὀδ. Σ. 298· ἐπὶ ἔργων, ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζειν Ο. 320, πρβλ. Ἰλ. Ξ. 183· ἐπὶ λόγων, οὗ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν Ὀδ. Θ. 175· πλείστη δὲ χάρ. κατὰ μέτρον ἰούσης [γλώσσης] Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 720· ταὶ Διονύσου χάριτες ἐν διθυράμβῳ Πινδ. Ο. 13. 25· ἡ τῶν λόγων χ. Δημ. 50. 9· μῦθοι πληθόμενοι χαρίτων Ἀνθ. Παλατ. 9. 186. 2) δόξα, Ἀθηναίων χ. Πινδ. Π. 1. 148, πρβλ. Ο. 1. 29., 8. 75, 105. II. ἐπὶ ὑποκειμενικῆς σημασίας, χάρις, εὔνοια ὡς αἴσθημα εἴτε τοῦ ἐνεργοῦντος εἴτε τοῦ δεχομένου τὴν ἐνέργειαν (ἀμφότεραι αἱ ἔννοιαι ἀπαντῶσιν ἐν φράσεσιν οἷαι αἱ ἑξῆς, ἡ χάρις χάριν φέρει Σοφ. Ο. Κ. 779· χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ' ἀεὶ ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 522, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 1234, Ἀριστ. Ρητ. 2. 7)· 1) ἐπὶ τοῦ ἐνεργοῦντος, χάρις, εὔνοια, εὐμένεια, ἀγαθὴ διάθεσις, καλωσύνη τινός, πρός τινα, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 188· τῶν Μεσσηνίων χάριτι πεισθεὶς Θουκ. 3. 95· οὐ χάριτι τῇ ἐμῇ, οὐχὶ διὰ καιόν τι αἴσθημα πρὸς ἐμέ, Ἀντιφῶν 134. 16· ἀπολ., εἰ δέ τις μείζων χ. Αἰσχύλ. Ἰκ. 960· τῆς παλαιᾶς χ. ἐκβεβλημένη Σοφ. Αἴ. 808· — ἐντεῦθεν ἡ θεολογικὴ σημασία. 2) συνηθέστερον ἐπὶ τοῦ δεχομένου τὴν ἐνέργειαν, ἡ συναίσθησις τῆς γενομένης χάριτος, εὐγνωμοσύνη, εὐχαριστία, Ἰλ. Δ. 95· τινός, διά τι πρᾶγμα, οὐδέ τίς ἐστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων Ὀδ. Δ. 695, Χ. 319, πρβλ. Ἡσ. Θεογ. 503· σπανιώτερον μετ' ἀπαρ., οὔ τις χάρις ἦεν μάρνασθαι, οὐδεμία ἀχαριστία (ἀγνωμοσύνη) ὑπάρχει διὰ τοὺς μαχομένους, Ἰλ. Ι. 316, Ρ. 147· οὕτω, χάριν ἀπομνήσασθαί τινι Ἡσ. Θεογ. 503, πρβλ. Θουκ. 1. 137· χάριν φέρειν τινὶ Πινδ. Ο. 10 (11), 22· χ. ἀμείβειν ἢ ἀμείβεσθαί τινος Αἰσχύλ. Ἀγ. 729, Σοφ. Ἠλ. 134· — μάλιστα δέ, χάριν εἰδέναι τινί, ἅπαξ παρ' Ὁμ., ἐγὼ δέ κέ τοι ἰδέω χ. ἤματα πάντα Ἰλ. Ξ. 235· καὶ συχν. παρὰ πεζογράφοις, Ἡρόδ. 3. 21, Ξεν., κλπ.· τινός, διά τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 6, 11, κλπ.· τινὶ ἢ ἐπί τινι Πλουτ. Ἀλλξ. 62, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 17· χ. προσειδέναι Πλάτ. Ἀπολ. 20Α· καὶ βραδύτερον, χ. γιγνώσκειν, ἐπίστασθαι Πόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 476· — χ. ἔχω τινί τινος, αἰσθάνομαι εὐγνωμοσύνην πρός τινα διά τι πρᾶγμα, Ἡρόδ. 7. 120, πρβλ. 1. 71, καὶ συχν. παρ' Ἀττ. μετὰ μιᾶς πτώσεως ἢ ἀμφοτέρων, πρβλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 767, Ἰφ. ἐν Ταύρ. 846, Ξεν. Ἀν. 2. 5, 14· ὡσαύτως, χάριτας ἔχων πατρός, ὀφείλων πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνην, Εὐρ. Ὀρ. 237· ἀλλά, ἀσπασμάτων χάριν τίν' ἕξει, τίνα εὐγνωμοσύνην θὰ ἔχῃ; ὁ αὐτ. ἐν Ἐκ. 830· καὶ οὕτω, χ. ἂν ἐν τούτῳ μείζω ἔτι ἔχειν Θουκ. 8. 87· ἔχειν χ. πρός τινα εὑρίσκειν χάριν ἐνώπιον αὐτοῦ Πλουτ. Δημ. 7, Κ. Δ.· — χ. ὀφείλειν, χρεωστεῖν εὐγνωμοσύνην Σοφ. Ἀντ. 331, Ξεν. Κύρου Παιδ. 3. 2, 30· προσοφείλειν Δημ. 37. 8· — οὐδεμία χ. ἐφαίνετο πρός τινος Ἡρόδ. 5. 90· — χάριν ἢ χάριτα κατατίθεμαί τινι, κάμνω εὐεργεσίαν πρός τινα καὶ οὕτω κτῶμαι δικαιώματα εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 6, 41., 7. 178, Ἀντιφῶν 130. 27, Θουκ. 1. 33· χάριν λαμβάνειν τινός, λαμβάνειν εὐχαριστίας παρά τινος, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1004, κτλ.· ἀπολαμβάνειν παρά τινος Λυσίας 160, 35· τινός, διά τι πρᾶγμα, Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 5, Αἰσχίνης 28. 22· διπλῆν ἐξ ἐμοῦ κτήσει χάριν Σοφ. Φιλ. 1370· κἀπ' ἐμοῦ κτήσει χ. ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 471· οὕτω, χ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κομίσασθαι Θουκ. 3. 58· τυχεῖν χάριτος Λυκοῦργ. 167. 8· χάριτας ἀπέχειν Ἀνθ. Παλατ. 7. 458, κτλ.· — εἰ καὶ πάντα ταῦτα συνέρχονται εἰς τὴν σημασίαν III.— χάρις [ἐστί] τινι ὅτι.., οἷον, χάρις τοῖς θεοῖς ὅτι.., «δόξα τῷ Θεῷ ὅτι..», Ξεν. Ἀν. 3. 3, 14, Κύρου Παιδ. 7. 5, 72· χ. τινί τινος Δουκ. Τίμ. 36· τινὶ ὑπέρ τινος Πλούτ. 2. 1122A.· 3) εὔνοια, χάρις, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν βίαν, χάριτι πλεῖον ἢ φόβῳ Θουκ. 1. 9· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀπειλῇ Πλουτ. Σύλλ. 38.

III. ἐπὶ συγκεκριμένης ἐννοίας, χάριν φέρειν τινί, χαρίζεσθαί τινι, ποιεῖν τι χάριν αὐτοῦ, χάριν εὐνοίας πρὸς αὐτόν, ὡς τὸ ἦρα φέρειν τινί, φέρων χάριν Ἕκτορι δίῳ Ἰλ. Ε. 211, 874, Ι. 613, Ὀδ. Ε. 307, Πίνδ., Ἀττ.· παρ' Ἀττ., ὡσαύτως, χάριν θέσθαι τινί (οὐδέποτε θεῖναι, Elmsl. ἐν Εὐρ. Βάκχ. 720), Ἡρόδ. 9. 60. 107, Αἰσχύλ. Πρ. 782, Εὐρ. Ἑκ. 1211, κτλ.· προσθέσθαι Σοφ. Ο. Κ. 767· χ. ὑπουργεῖν τινι Αἰσχύλ. Πρ. 635· παρασχεῖν Σοφ. Ο. Κ. 1183· πράσσειν Εὐρ. Ἴων 36, 896· δρᾶν Θουκ. 2. 40· ἀνύεσθαι Σοφ. Τραχ. 996· νέμειν ὁ αὐτ. ἐν Αἴαντι 1371· χ. δοῦναί τινι Αἰσχύλ. Πρ. 822, Σοφ. Ο. Κ. 1489· ἀλλά, χ. δοῦναί τινι, ὡσαύτως, = **χαρίζεσθαι** (I. 2), περιποιοῦμαι, ἐνδίδω, ὑποχωρῶ, ὀργῇ αὐτόθι 855· γαστρὶ Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 143· χ. χαρίζεσθαι, ἴδε **χαρίζομαι** I. 1. — χ. ἀνθυπουργεῖν, ἀντιδιδόναι, Σοφ. Ἀποσπ. 313· τίνειν Αἰσχύλου Πρ. 985, Ἀγ. 822· ἐκτίνειν Εὐρ. Ὀρ. 453, Πλάτ., κλπ.· χάρ. ἀποδιδόναι τινὸς Πλάτ. Πολ. 338B· ἀντί τινος Ξενοφ. Ἀγησ. 2, 29· ὑπέρ τινος Ἰσοκρ. 52B· ὡσαύτως, τὰς χάριτας ἀποδιδόναι τινὸς Λυσί. 189. 8, κτλ.· χάριτας ἀντιδιδόναι Θουκ. 3. 63· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ χάριν ἀπαιτεῖν, ἀπαιτεῖν ἀνταπόδοσιν τῆς γενομένης χάριτος, ἢ εὐεργεσίας, Εὐριπ. Ἑκάβ. 276, πρβλ. Δημ. 504. 22, Λυκοῦργ. 167. 30· ἐξαιτεῖσθαι Σοφ. Ο. Κ. 586· — χάριν ἀποστερῶ, δὲν ἀνταποδίδω τὴν χάριν ἣν ἔλαβον, Πλάτ. Γοργ. 520C· ὡσαύτως, ἀπ. τινὰ χάριτος ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Ἐλάττ. 372C· — τὰς αὐτοῦ χάρ. εἰς τοὺς φίλους, τὰς εὐεργεσίας ἃς ἔκαμέ τις πρὸς αὐτούς, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 729D — παρὰ τοῖς Τραγικ., χ. ἄχαρις, εὔνοια, χάρις μὴ λαμβάνουσα εὐγνωμοσύνην ἢ ἀναξία εὐγνωμοσύνης, Αἰσχύλ. Προμ. 545, Χο. 42, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 1757. 2) ἰδίως ἐπὶ χάριτος προερχομένης παρὰ γυναικὸς (ἴδε **χαρίζομαι** I. 3), χάριν μνηστῆς ἰδεῖν Ἰλ. Λ. 243· οὕτω παρ' Ἀττ., κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., οἷον Ξεν. Ἱέρ. 1. 34., 7, 6· καὶ πλῆρες, χάριτες ἀφροδισίων ἐρώτων Πινδ. Ἀποσπ. 90. 1, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1206, Πλάτ. Φαῖδρ. 254A, κ. ἀλλ. **IV.** τὸ ἀποτέλεσμα τῆς χάριτος εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου, εὐαρέστησις, εὐφροσύνη, τέρψις, χαρά, τινός, ἔκ τινος πράγματος, φόρμιγγος, συμποσίου Πινδ. Π. 2. 129, Ο. 7. 8· νίκας ὁ αὐτ. ἐν Ο. 10 (11). 95· ὕπνου χ. Εὐρ. Ὀρ. 159· τὰν βοτρυώδη Διονύσου χ. οἶνος ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 535, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 310· ἔτι δέ, γόων χ. Εὐρ. Ἱκ. 79· ἔνοπτρα, παρθένων χάριτας, ὡς τὸ Λατιν. deliciae, ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1109· — ἀπολ., Ἔρως.. γλυκεῖαν εἰσάγων χ. ὁ αὐτ. ἐν Ἱππολύτῳ 529· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ λύπη Σοφ. Ἠλ. 821, Εὐρ. Ἑλ. 655· πρὸς τὸ πόνος Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 232, πρβλ. Θουκυδ. 4. 86· θανεῖν πολλὴ χάρις Αἰσχύλ. Ἀγ. 550, πρβλ. 1303· βίου χ. μεθεῖσα Εὐρ. Μήδ. 227· οὐδεμίαν τῷ βίῳ χάριν ἔχω Ἀριστοφ. Λυσ. 865, πρβλ. 869· ὡσαύτως παρὰ πεζογράφοις, Πλάτ. Γοργ. 46 C, Δημ. 465. 17. **V.** δαιμόνων χάρις, ἡ εἰς αὐτοὺς ὀφειλομένη τιμή, ἡ λατρεία αὐτῶν, μεγαλοπρέπεια, μεγαλειότης, Αἰσχύλ. Ἀγ. 182· οὕτως ἀθίκτων χ. αὐτόθι 372· ὅρκων Εὐρ. Μήδ. 439. 2) ἀναγνώρισις τῆς ὀφειλομένης ταύτης τιμῆς τῆς λατρείας, προσφορὰ εὐχαριστήριος, εὐκταία χ. τινός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κοινὸν δῶρον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1387, Ξεν. Ἱέρ. 8. 4· πέμπειν χ. Αἰσχύλ. Χο. 180, 517· τιμὴ καὶ γέρα καὶ χ. Πλάτ. Εὐθύφρων 15A, πρβλ. Λάχ. 187A. **VI.** Ἰδιαίτεραι χρήσεις, 1) αἰτ. ἐνικ. ὡς ἐπίρρ., χ. τινός, ὡς καὶ νῦν, χάριν Ἕκτορος Ἰλ. Ο. 744· ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν, δηλ. μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἔχῃ τις αἰτίαν νὰ ὁμιλῇ, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 707, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 266· σπανίως μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὴν Ἀθηναίων χάριν Ἡρόδ. 5. 99.

6) ἐν ταύτῃ τῇ χρήσει ταχέως προσέλαβε τὸν χαρακτῆρα προθέσεως, ὡς τὸ **ἕνεκα**, Λατ. gratiâ, causâ, ἐνίοτε πρὸ τῆς γενικῆς, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' αὐτήν, χάριν τινός, ἐξ αἰτίας τινός, κακά νιν ἕλοιτο μοῖρα δυσπότμου χάριν χλιδᾶς Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 888· τοῦ χάριν; τίνος ἕνεκα; διὰ ποῖον λόγον; Ἀριστοφ. Πλ. 53· συγχωρῶ τοῦ λόγου χ. Πλατ. Πολ. 475A· χάριν πλησμονῆς ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 241C· οὕτω, ἐμὴν χάριν, σὴν χάριν, πρὸς χάριν μου, πρὸς χάριν σου, «διὰ τὸ χατῆρί σου», Λατ. mea, tua gratia, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1046, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1238· κείνου τε καὶ σὴν ἐξ ἴσου κοινὴν χ. Σοφ. Τραχ. 485· σπανιώτερον μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὴν σὴν δ' ἥκω χ. ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1413· σοῦ τε τήν τ' ἐμὴν χ. Εὐρ. Φοίν. 763· — καὶ πλεοναστ., τίνος χάριν ἕνεκα (ἴδε ἐν λ. **ἕνεκα** I. 4)· ὡσαύτως, χάριν τίνος, ὡς τὸ **ἕνεκα** I. 2, ἔπους σμικροῦ χ. Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 444· δακρύων χάριν, ὡς πρὸς δάκρυα, δηλ. ἐὰν τὰ δάκρυα ἠδύναντο νὰ κατορθώσωσιν αὐτό, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 501· πρβλ. Valck. εἰς Ἡρόδ. 6. 63, Blomf. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 343. — Κατ' ἀρχὰς ἀναμφιβόλως τὸ **χάριν** ἦτο αἰτιατικὴ κειμένη ὡς παρένθεσις ἢ ἐπεξήγησις ὁλοκλήρου προτάσεως, ὡς ἐν Ἰλ. Ο. 744, χάριν Ἕκτορος ὀτρύναντος· καταδηλότερον δὲ γίνεται τὸ ἐνταῦθα λεγόμενον ἐκ τοῦ χωρίου: κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλετο, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 566· πρβλ. νίκας τινὸς ἀκάρπωτον χ., Σοφ. Αἴ. 176. 2) μετὰ προθέσεων: α) εἰς χάριν τινός, Θουκ. 3. 37, πρβλ. Πινδ. Ο. 1. 121· οὐδὲν εἰς χάριν πράσσειν Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1353· ἐς χ. τίθεσθαί τι Πλουτ. Μάρ. 46· — οὕτω, κατὰ χάριν Πλάτ. Νόμ. 740C· χάριτος ἕνεκα αὐτόθι 771D. β) πρὸς χάριν πράσσειν τί τινι Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 1776· δρᾶσαι Εὐρ. Ἑλ. 1281· πρὸς χάριν λέγειν τινί, ὡς τὸ **χαριτογλωσσεῖν**, ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 257, Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 4, πρβλ. Ἑλλ. 6. 3, 7· ἀλλά, πρὸς χ. βορᾶς, χάριν βορᾶς Σοφ. Ἀντιγ. 30· πρὸς χ., ἀντίθετον τῷ κλάων, ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Τυρ. 1152· — ἀλλά, πρὸς χάριν εὐσεβείας, ἁπλῶς ὡς τὸ ἀπρόθετον **χάριν**, Πινδ. Ο. 8. 10· τίνος νόμου πρὸς χ.; Σοφ. Ἀντιγ. 908 πρὸς ἰσχύος χάριν Εὐρ. Μήδ. 538· — πρὸς χάριν, καθ' ἑαυτό, ὡς χάριν, ὡς εὐεργεσίαν, πρὸς χάριν τε κοὐ βίᾳ Σοφ. Ἀποσπ. 26· ἀλλά, κορέσαι στόμα πρὸς χ., πρὸς εὐχαρίστησίν των, ὁ αὐτ. 1156. γ) ἐν χάριτι κρίνειν τινά, κρίνειν κατὰ προσωποληψίαν, Θεόκρ. 5. 69 ἀλλὰ καὶ πρὸς εὐχαρίστησίν τινος, ἐν χάριτι διδόναι ἢ ποιεῖν τινί τι Ξεν. Οἰκ. 8, 10, Πλάτ. Φαίδων 115B· — ἐν χάρισι παραλαμβάνειν, εὐγνωμόνως, Πλάτ. Νόμ. 796B. δ) διὰ χαρίτων εἶναι ἢ γίγνεσθαί τινι, ἔχειν σχέσεις φιλίας ἢ ἀμοιβαίας εὐνοίας πρός τινα, Ξεν. Ἱέρων 9, 1, 2. ε) μετὰ χάριτος καὶ ἐθελοντί, μετὰ χάριτος καὶ ἐθελουσίως, Πολύβ. 2. 22, 5, κτλ.· ὅπερ παρὰ Ξεν. (Κύρου Παιδ. 4. 2, 11) φέρεται ἐθελούσιοι καὶ χάριτος ἕνεκα ἐξιόντες. **VII.** μεταφορ., τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδίδετο εἰς τὴν κυπάρισσον, διττὸν αἱ κυπάρισσοι ὄνομα ἔχουσι, χάριτες μὲν διὰ τὴν τέρψιν, κυπάρισσοι δὲ διὰ τὸ κτλ. Γεωπον. 11. 4, 1· καὶ εἴς τι εἶδος μύρ ου, Σχολ. εἰς Ἰλ. Ρ. 51.

B. Χάρις, ἡ, ὡς μυθολογ. κύριον ὄνομα κλινόμενον κατὰ τὸ οὐσιαστ. **χάρις**, πλὴν ὅτι ἡ αἰτ. εἶναι **Χάριτα** (ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε ὡς λέγει Θωμᾶς ὁ Μάγιστρ., διότι ὁ Μελέαγρος ἐν Ἀνθ. Παλατ. 5. 149 ποιεῖται χρῆσιν ἀμφοτέρων τῶν τύπων **Χάριν** καὶ **Χάριτα**, πρβλ. Λουκ. Θεῶν Διαλ. 15. 1, Παυσ. 9. 35, 4) ποιητ. δοτ. πληθ. **Χαρίτεσσι**, Ἰλ. Ρ. 51, Πίνδ.· — ἡ γυνὴ τοῦ Ἡφαίστου, Ἰλ. Σ. 382 (ὁ Ἡσ. Θεογ. 958 παρίστησι τὴν Ἀγλαΐαν τὴν νεωτέραν τῶν Χαρίτων ὡς σύζυγον αὐτοῦ)· ὅθεν ὁ M. Müller ταυτίζει αὐτὴν πρὸς τὴν Ἀφροδίτην τὴν φαιδρὰν θεὰν τῆς θαλάσσης (ἴδε **χαίρω**), πρβλ. Dict. of Biogr. ἐν λ. Charis· — ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **Χάριτες, αἱ**, Λατ. Gratiae, αἱ θεότητες, αἱ κάτοχοι πάσης χάριτος, αἱ πᾶσαν χάριν παρέχουσαι ἔτι καὶ τὴν ἐν τοῖς ἀγῶσι νίκην, Böckh Expl. Pind. O. 2. 50 (90) κέξ., 7. 12 (20). Παρ' Ὁμ. ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἶναι ἀόριστος, πρβλ. Ἰλ. Ξ. 267, 276· ἀλλ' ὁ Ἡσ. ἐν Θεογ. 907 (ποιῶν αὐτὰς θυγατέρας τοῦ Διός) περιορίζει τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν εἰς τρεῖς, ὧν τὰ ὀνόματα εἶναι, Ἀγλαΐα, Εὐφροσύνη, Θάλεια· τούτῳ δὲ ἀκολουθεῖ καὶ ὁ Πίνδ. ἐν Ο. 14. 19. — Ἐν Ὀδ. Σ. 193, Θ. 364, παρίστανται ὡς θεράπαιναι τῆς Ἀφροδίτης, ἣν λούουσι καὶ ἐνδύουσι, πρβλ. Ἰλ. Ε. 338, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 6. 24, 7, Müller Archäol. § 378. 1· ἐν Ὀδ. Β. 18 αἱ ἀμφίπολοι τῆς Ναυσικάας παρίστανται ὡς Χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσαι· ἐν Ἡσ. Θεογ. 64 αἱ Χάριτες παρίστανται συνοικοῦσαι ταῖς Μούσαις· ἐν τῷ εἰς Ἀφρ. Ὁμ. Ὕμν. 95, περὶ τῶν Χαρίτων λέγεται ὅτι: θεοῖσι πᾶσιν ἑταιρίζουσι καὶ ἀθάνατοι καλέονται· — αἱ καλαὶ κόμαι λέγονται ὅτι εἶναι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι (δηλ. ταῖς τῶν Χαρίτων) Ἰλ. Ρ. 51· — ὁ Θεόκρ. μάλιστα, ἐν 16. 6, καὶ τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα καλεῖ **χάριτας**. — Ἡ λατρεία τῶν Χαρίτων λέγεται ὅτι εἰσήχθη ὑπὸ τοῦ Ἐτεοκλέους τοῦ ἐν Ὀρχομενῷ τῆς Βοιωτίας, Ἐτεόκλειοι θυγατέρες θεαὶ Θεόκρ. 17. 104, ἔνθα ἴδε Σχόλ., καὶ πρβλ. Παυσ. 9. 35, 3., 38, 1, Στράβ. 414· Müller Orchom. 8, σ. 177 κέξ.· ἀλλ' ἐν Λακεδαίμονι καὶ ἐν Ἀθήναις μόνον δύο χάριτες ἐλατρεύοντο ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἐν μὲν Λακεδαίμονι ἐκαλοῦντο **Φάεννα** καὶ **Κλήτα** (οὐχὶ **Κλητά**), οἱονεὶ ἡ παρέχουσα δόξαν, φήμην· ἐν Ἀθήναις δὲ **Ἡγεμόνη** καὶ **Αὐξώ**, οἱονεὶ ἡ ὁδηγοῦσα καὶ ἡ αὔξουσα, Παυσ. 3. 18, 6., 9. 35, 2· ὀψιαίτερον δὲ ἐκαλοῦντο **Χάρις** καὶ **Πειθώ**· — πρὸς τῶν Χαρίτων Πλάτ. Θεαίτ. 152C· νὴ τὰς Χ. Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 26· ὦ φίλαι Χ. Πλούτ. 2. 710C. — Τὸ ἐνικὸν κεῖται παρ' Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 4, Χάριτος ἡδίστης θεῶν, πρβλ. Hor. Od. 4. 7, 5.

χαρίσιος [ῑ], α, ον, = **χαριστήριος**, ἕδνον Καλλ. Ἀποσπ. 193· **χαρίσια**, δηλ. δῶρα, Σουΐδ. 2) **χαρισία βοτάνη**, «ἐν ὄρει Τηϋγέτῳ γίνεσθαι βοτάνην καλουμένην χαρισίαν, ἣν γυναῖκες ἔαρος ἀρχομένου τοῖς τραχήλοις περιάπτουσι, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν συμπαθέστερον ἐρῶνται» Ἀριστ. π. Θαυμασ. 163.

II. χ. πλακοῦς, εἶδος πλακοῦντος, πέμψω πλακοῦντ' εἰς ἑσπέραν χαρίσιον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 6· ἐξεπήδησ' ἀρτίως πέτ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τουσα τὸν χαρίσιον (ἐξυπ. πλακοῦντα) Εὔβουλος ἐν «Ἀγκυλίωνι» 2, πρβλ. Ἀθήν. 668D. **III.** τὰ Χαρίσια (ἐξυπακ. ἱερά), = **Χαριτήσια**, πρβλ. 1843. 25.

χάρισμα, τό, ἐν τῇ Καιν. Διαθ. δωρεά, δῶρον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, Α' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ιβ' κέξ.· ἀντίθετ. τῷ **ὀψώνια**, Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. ιϛ', 23·— παρὰ τοῖς Ἐκκλ., ἰδίως τὸ βάπτισμα, Κλήμ. Ἀλ. 113.

χαρισμός, ὁ, τὸ παρέχειν δείγματα εὐνοίας, τὸ χαρίζεσθαι, «ἡ δ' ἕτερον πόθον καὶ ξένον νοσήσασα, ὡς τηρουμένη ἐπιβουλεύει τὸν χαρισμὸν πρὸς ἐπήρειαν» Ρήτορες (Walz) τ. 8. σ. 70.

χαριστεῖον, τό, προσφορὰ εὐχαριστήριος, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 2465c· πληθ., ὡς τὸ **χαριστήρια**, Ἐπιγρ. Κνίδ. παρὰ Newton ἀρ. 18.

χαριστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **χαρίζομαι**, δεῖ χαρίζεσθαι, τινὶ Πλάτ. Φαῖδρ. 227C. **II.** πρέπει τις νὰ χαρίσῃ, ἀντίθετ. τῷ **ἀνταποδοτέον**, Ἀριστ. Ἠθ. Ἠθ. Νικ. 9. 2, 3·— **χαριστέος, α, ον**, ὃν πρέπει τις νὰ χαρίσῃ, Φίλων 1. 253.

χαριστήριος, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἔκφρασιν εὐχαριστίας, χ. θυσία Διονύσ. Ἀλ. 1. 88., 10. 54· χ. ἀμοιβαί ὁ αὐτ. 1. 6 ὡσαύτως μετὰ γεν., θυσία χ. ὑδάτων αὐτόθι 55, πρβλ. Πλουτ. Λυκ. 11, Συλλ Ἐπιγρ. (προσθ.) 3837. 19· ἐπί τινι Πλουτ. Καῖσ. 57. **II.** ὡς οὐσιαστ., **χαριστήρ ον**, τό, εὐχαριστήριος προσφορά, Ἀθήν. 672A, Συλλ. Ἐπιγρ. 495, 498, 1598, 2039, κ. ἀλλ.· — συχν. ἐν τῷ πληθ., **χαριστήρια**, τά, εὐχαριστήριοι προσφοραί, χ. τοῖς θεοῖς ἀποτελεῖν Ξεν. Κύρ. Παιδ. 4. 1, 2· ὀφείλειν αὐτόθι 7. 2, 28· προσφέρειν, θύειν Διόδ. 5. 31., 20, 76· μετὰ γεν., θύειν τοῖς θεοῖς χ. τῶν εὐτυχημάτων Πολύβ. 21. 1, 2· χ. τροφῶν ἀποδιδόναι Λουκ. Πατρ. Ἐγκώμ. 7. χ. τῆς νίκης ἑορτάζειν Πλούτ. 2. 862A· χ. ἐλευθερίας, εἰς ἀνάμνησιν τῆς διὰ τοῦ Θρασυβούλου ἀπελευθερώσεως κατὰ τὴν 12ην τοῦ Βοηδρομιῶνος, αὐτόθι 349F, πρβλ. Πάμφιλ. παρ' Ἀθην. 572F, κλπ.·— ἡ λέξις ἦν ἐν χρήσει καὶ ὡς μετάφρασις τοῦ Λατ. supplicatio, Πλουτ. Κάμιλλ. 6.

χαρίστια, τά, οἰκογενειακὴ ἑορτὴ ἐν Ρώμῃ, Valer. Max. 2. 1, 8, Ovid. Fast. 2. 617.

χαριστικός, η, όν, ὁ παρέχων ἐλευθέρως, δωρούμενος, εὐεργετικός, «ὁ πολλοῖς χαριζόμενος» Α. Β. 72. 13· εὐδάπανον καὶ μεγαλοπρεπῆ καὶ χαριστικὸν Πλούτ. 2. 632C, κλπ.· τὸ χαριστικόν, γενναιοδωρία, ἐλευθεριότης, αὐτόθι 332D.—Ἐπίρρ. **χαριστικῶς**, Ἐπιφάν. 77, 17.

χαριστίων, ωνος, ὁ, σταθμικόν τι ὄργανον τοῦ Ἀρχιμήδους, Σιμπλ. εἰς Ἀριστ. Φυσ. σ. 253· ἢ πρὸς ἀνύψωσιν βαρῶν, Τζέτζ. Ἱστ. 2. 130.

χάριτερ, = **χάριτες**, δηλ. **χάριτας**, αἰτ. πληθ. πτώσ., Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, Arch. Ztg. 1876, σ. 183. Τοιαῦται εἰς **ες** αἰτιατικαὶ τριτοκλίτων εὕρηνται συχνάκις ἐν ὀψιτέραις ἐπιγραφαῖς, οἷον ἐν CIA. III, 915: κατὰ δὲ Μακεδόνες, καὶ ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. 3417 τῆς ἐμῆς Συλλογῆς τῶν ἐπιτυμβ. Ἀττικῆς ἐπιγρ. ἡ **μῆνες**, ὡσαύτως **μῆνες** ἐν ἐπιγρ. Ἀκρῶν Σικελίας CIG. 5465. — Νεήτου Σικελ. 5471.—Βαρίου Ἰταλίας. 5875a, 1.—Ἐφέσου, Hermes IV, σελ. 209, ἔνθα ὅμως παράκειται καὶ τὸ κανονικὸν **ὥρας**· ἔτι ἐν ἐπιγρ. Θεσσαλονίκης ἐν Ἀθηναίου τ. Ζ', σ. 212: **μῆνες**, ἐν δὲ Μουσ. κ. βιβλ. εὐαγ. σχ. Σμύρν. 1878, σ. 39 ἡ· μυριάδες τριακοσίας· Ἔτι ὀβολοὺς τέσσαρες, δραχμὰς τέσσαρες, ἐπὶ ὀστράκων Αἰγυπτιακῶν συχνά, οἷον Rev. arch. 1864, σ. 31—36· ἔτι **ἄλλες**, = **ἄλλας, ταύτες**, = **ταύτας**, ἐν ἐπιγραφ. Ρόδου. Rev. arch. 1864 II, σ. 467. Τέλος καὶ ἐν ἐπιγρ. λίαν παλαιᾷ τῶν Δελφῶν ἐν An. d. Inst. 1866, σελ. 3 εὕρηται· μνᾶς δεκατέτορες, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

Χαριτήσια (ἐξυπακ. ἱερά), τά, ἡ ἑορτὴ τῶν Χαρίτων ἐν Ὀρχομενῷ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1583 (ἔνθα φέρεται **Χαριτείσια**), 1584.

χαρῐτία, ἡ, ἀστειότης, χαριεντισμός, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 13.

χαρῐτό-βλαστος, ον, ὁ ἐπιχαρίτως βλαστάνων, κῆπος χαριτόβλαστος Κ. Μανασσ. Χρον. 4772.

χαρῐτο-βλέφαρος, ον, ὁ ἔχων βλέφαρα ὅμοια πρὸς τὰ τῶν Χαρίτων, ὄμματα Ἀνθ. Π. παράρτ. 209 κωμικῶς, μᾶζα χ. Εὔβουλος ἐν «Τίτθαις» 2. **2)** ὡς οὐσιαστ., φυτόν τι χρήσιμον εἰς παρασκευὴν φίλτρων, ἴδε Πλίν. 13. 25.

χαρῐτό-βρῡτος, ον, (βρύω) χάριτας βρύων, πλήρης χάριτος, λειμὼν χαριτόβρυτος εὑρέθης μόνη Νικήτ. Εὐγεν. 6. 567.

χᾰριτο-γλωσσέω, Ἀττ. **-ττέω**, πρὸς χάριν λέγω, ἡδυγλωττῶ, ἡδυλογῶ, ὁμιλῶ κολακευτικῶς, λέγω γλυκὰ λόγια, γνώσει δὲ τάδ' ὡς ἔτυμ', οὐδὲ μάτην χαριτογλωσσεῖν ἔνι μοι Αἰσχύλ. Προμ. 294, ἔνθα ὁ Σχολια. ἑρμην.· «χαριτογλωσσεῖν, μέχρι γλώσσης χαρίζεσθαί σοι καὶ οὐκ ἔργοις» Ἀθήν. 146B, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1514 (διάφ. γραφ. **χαριτογλωττίζεις**).

χᾰριτο-δότης, ὁ, = **χαριδότης**, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Πλούτ. 2. 158E, Ἰουλιαν. Εἰς τὸν βασιλέα Ἥλιον, 148.

χᾰριτόεις, εσσα, εν, = **χαρίεις**, Ἰων. οὐδ. **χαριτεῦν** ἐκ διορθώσεως τοῦ Bgk. παρ' Ἀνακρ. 45, ἐκ τοῦ Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 14.

χᾰρι-τόκος, ον, ὁ γεννῶν χάριν, χαῖρε κόρη χαρίεσσα χαριτόκε χάρμα τοκήων Ἰω. Γεωμ. Ὕμν. εἰς τὴν Παρθένον 1, 1.

χᾰριτο-κόσμητος, ον, ὁ κεκοσμημένος ὑπὸ τῶν Χαρίτων, Μανασσ. Χρον. 2623.

χᾰριτο-ποιέω, καθιστῶ τινα ἐπίχαριν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ρ. 600.

χᾰριτο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων πρόσωπον ἐπίχαρι, πλῆρες χαρίτων, Μανασσ. Χρον. 522.

χᾰριτό-στεπτος, ον, ὁ διὰ χαρίτων ἐστεμμένος, ἡ χαριτόστεπτος καὶ θεία Πουλχερία Κ. Μανασσ. Χρον. 2711.

χᾰριτο-φύτευτος, ον, ὁ πεφυτευμένος ὑπὸ τῶν Χαρίτων, δένδρον χαριτοφύτευτον Κ. Μανασσ. Χρον. 2850.

χᾰριτό-φωνος, ον, ὁ ἔχων φωνὴν πλήρη χάριτος, Γαλάτεια, χαριτόφωνε κάλλος ἐρώτων Φιλόξεν. παρ' Ἀθην. 564E.

χᾰριτόω, πληρῶ τινα χάριτος, τινα εἰς μορφὴν Ρήτορες (Walz) τ. 1, 429. **II.** δεικνύω εὔνοιαν καὶ χάριν πρός τινα, τινα Ἐπιστολ. πρὸς Ἐφ. α', 6.—Παθ., λαμβάνω δείγματα χάριτος καὶ εὐνοίας παρά τινος, μεγάλως εὐνοοῦμαι ὑπό τινος, Ἑβδ. (Σειρὰχ ΙΗ', 17), Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 28.

χᾰριτ-ώνυμος, ον, ὁ ἔχων ἔντιμον, κεχαριτωμένον ὄνομα, Συλλ. Ἐπιγρ. 8722, Τζέτζ. Ἐπιστ. 2, κλπ.

χᾰριτ-ώπης, ου, ὁ, (ὤψ) ὁ ἔχων ὄψιν πλήρη χάριτος, Ὀρφ. Ὕμν. 16. 5· θηλ. **χαριτῶπις, ιδος**, Ἀνθ. Παλατ. παράρτημ. 209.

χάρμα, τό, (√ΧΑΡ, **χαίρω**)· **I.** ὡς συγκεκριμένον, πηγὴ χαρᾶς, πρᾶγμα πρόξενον χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, χαρά, χάρμα γενέσθαι ἢ ἔσεσθαί τινι Ἰλ. Ρ. 636, Ψ. 342· χ. φίλοις Θέογν. 692· ὡσαύτως χ. τινὸς Εὐρ. Φοίν. 1506, Ἰκ. 282· — χάρμεῖζον ἐλπίδος κλύειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 266, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 563· μᾶζαν, ἣν .. Δηὼ βροτοῖσι χάρμα δωρεῖται φίλον Ἀντιφάνης ἐν «Ἀγροίκῳ» 1· ἐπὶ νίκης ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἄπονον χ. ἔλαβον Πινδ. Ο. 10 (11) 26· καλλίνικον χ. ὁ αὐτ. ἐν Ι. 5 (4) 69· — συχν. ἐν τῷ πληθ., Ὀδ. Ζ. 185, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 699, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1034, Εὐρ.: χάρματα τιθέναι, ἐμβάλλειν τινὶ Πινδ. Ο. 2. 179., 7. 80· ἀντιδιδόναι Αἰσχύλ. Εὐμ. 984. **2)** ἐπὶ χαιρεκακίας, δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δέ σοι αὐτῷ; Ἰλ. Γ. 51, Ζ. 82, κ. ἀλλ.: λυπρά, χάρματα δ' ἐχθροῖς Αἰσχύλ. Πέρσ. 1034 πρβλ. **ἐπίχαρμα**. **II.** ὡς ἀφῃρημένον, χαρά, εὐφροσύνη, τέρψις, τὴν δ' ἅμα χ. καὶ ἄλγος ἕλε φρένα Ὀδ. Τ. 471, πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 372, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 400.—Ποιητ. λέξις.

χάρμη, ἡ, κυρίως, ἡ χαρὰ τῆς μάχης, ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία πρὸς μάχην, χάρμη γηθόσυνοι τὴν σφιν ἔμβαλε θυμῷ Ἰλ. Ν. 82· μνήσασθαι χάρμης Ὀδ. Χ. 73 (τὸ μόνον ἐν τῇ Ὀδ. παράδειγμα), Ἰλ. Δ. 222., Θ. 252, κ ἀλλ.· ἀντίθετον τῷ λήθεσθαι χάρμης Μ. 203, 393, κλπ.· παῦσαί τινα χάρμης αὐτόθι 389 οὕτω καὶ ἐν τῷ πληθ., δύο χάρμαι, δύο χαραὶ μάχης, δηλ. δύο νῖκαι, Πινδ. Ο. 9. 129· ἐπιτυχίαι, εὐτυχίαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κακά**, Ψευδοφωκυλ. 110· ἀλλά, **II.** ταχέως μετέβη εἰς τὴν σημασίαν μόνον τῆς μάχης, προκαλέσσατο χάρμη Ἰλ. Η. 218· ἔλθοι τεθνειῶς, καὶ μιν ἐρυσαίμεθα χάρμης Ρ. 161· εἰδότε χάρμης Ε. 608 μηδ' εἴκετε χάρμης Ἀργείοις Δ. 509· ἐρωήσουσι δὲ χάρμης Ξ 101. (Ἡ ῥίζα τοῦ **χάρμη** θὰ εἶναι βεβαίως τὸ ῥῆμα **χαίρω**, ὅθεν ἡ χαρὰ τῆς μάχης, ἡ ἀγρία χαρὰ ἣν οἱ μαχόμενοι αἰσθάνονται, ὅρα τὰ σύνθετα **ἱππιοχάρμης** καὶ **ἱπποχάρμης, μενεχάρμης** καὶ **μενέχαρμος, σιδηροχάρμης, χαλκοχάρμης**· ὁ Schneider ποιεῖται μνείαν περιέργου τινὸς ἑρμηνείας παρ' Ἡσυχ., χαρά· ὀργὴ ἢ ὀργίλος.) **III.** = **ἐπιδορατίς**, Στησίχορ. 92, Ἴβυκ. 58.

χαρμονή, ἡ, **χάρμα I**, τέρψιν παλαιᾶν χαρμονᾶν Εὐριπ. Φοίν. 316· πληθ., χαραί, τέρψεις, Εὐρ. Ἴων 1379, Ἡρ. Μαιν. 384, 742. **II** = **χάρμα II**, Σοφ. Αἴ. 559.—Ποιητ. λέξ. σπανίως ἐν χρήσει παρὰ πεζογράφοις, βίον .. ἄλυπόν τε καὶ ἄνευ χαρμονῶν Πλάτ. Φίληβ. 43C· ὑπὸ τῆς χαρμονῆς Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 4, 22, πρβλ. Πλούτ. 2. 1098C.

χαρμονικός, ή, όν, πλήρης χαρᾶς, φαιδρός, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ. 724, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Larcii.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, χαρμονικῶς ἀνευφημοῦντες Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 835E, Δούκ. Ἱστ. σ. 52C.

χαρμοσύνη, ἡ, χαρά, φαιδρότης, Πλούτ. 2. 1102A, Ὀρφ. Ὕμν. 59. 4, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. ΙΗ', 6, Ἱερεμ. ΑΓ', 10).

χαρμόσυνος, ον, πλήρης χαρᾶς, χαρμόσυνα ποιεῖν Ἡρόδ. 3. 27· ἔνθα ὁ Schweigh. προτείνει ὡς ὑπονοούμ. τὸ ἱρά, δηλ. ἱερά, πρβλ. Πλούτ. 2. 362D.

χαρμό-φρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) ὁ παρέχων χαρὰν εἰς τὰς φρένας ἢ ἔχων φρένας πλήρεις χαρᾶς, φαιδρός, ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμοῦ, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 127.

χᾰροποιέω, ὡς καὶ νῦν, πληρῶ τινα χαρᾶς, εὐφραίνω, τέρπω, χαροποιήσας αὐτὸν ἐν εὐφροσύνῃ Σύμμ. ἐν Ψαλμ. Κ', 7, Ἀθαν. τ. 1, σ. 100E, ἔκδ. Comm. κλπ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χἄροποίημα, τό, παρά γενομένη εἴς τινα, = ἀγαλλίαμα, Ζωναρ. σ. 32.

χἄρο-ποιός, όν, ὁ προξενῶν χαράν, φαιδρύνων, κάμνων τινὰ νὰ χαίρῃ, ὀφθαλμοί Ἐδδ. (Γεν. ΜΘ', 12), πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν 82, Σουΐδ.· — πρβλ. **χαροποιός**. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 149, 151.

χἄροπός, ή, όν, ὡσαύτως ός, όν, Ἄρατ. 1152· (χαρά, ὤψ)· — ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς πλήρεις χαρᾶς· ἐντεῦθεν, ὁ ἔχων ἀπαστράπτοντας ὀφθαλμούς, **χαροποὶ** λέοντες Ὀδ. Λ. 611, Ἥμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 569, Ἡσ. Θεογ. 321, κλπ.· οὕτως ἐπὶ τοῦ Αἴαντος, βλέποντας **χαροπο**ῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπὸ τὴν κόρυν, οἷον οἱ λέοντες ἐν ἀναβολῇ τοῦ ὁρμῆσαι Φιλόσ-ρ. 718 (ἴδε **χάρων** 1)· κύνες Ὕμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 194· θῆρες Σοφ. Φιλ. 1146 ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ἀθηνᾶς, Θεόκρ. 20. 24, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 19. 1· ἐπὶ πιθήκων, (ἔνθα νοοῦνται οἱ Σπαρτιᾶται), Ἀριστοφ. Εἰρ. 1065· ἐπὶ ὄφεων, Ἀνθ. Παλατ. 10. 22· χ. βλέπειν ὁ αὐτ. 805. — Ἡ λέξις ἐν ἀρχῇ δὲν ἐσήμαινεν ὡρισμένον τι χρῶμα ἀλλ' ἐδήλου τὴν ἀπαστράπτουσαν λάμψιν τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἁρπακτικῶν ζώων· — ὕστερον ὅμως ἐσήμαινε χρῶμα ἀνοικτὸν κυανοῦν ἢ ὑπόφαιον, σχεδὸν ὡς τὸ γλαυκός, πρὸς τὸ ὁποῖον καὶ ταυτίζεται παρ' Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1090· τὸ αὐτὸ δὲ συνάγεται καὶ ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ ἐπιθέτου τούτου ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς (ἴδε ἀνωτ.), καὶ μάλιστα ἐπὶ τοῦ στίχου, ὄμματά μοι γλαυκᾶς χαροπώτερα πολλόν Ἀθάνας Θεόκρ 20. 25· οὗ ὡ καὶ ἐπὶ τῶν Γερμανῶν, ἴδε **χαροπότης**. Ἀλλὰ διαστέλλεται τοῦ γλαυκὸς ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. ἐν τῷ π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 10, 1, π. Ζ. Γεν. 5. 1, 20. — Μεταγενέστεροι ποιηταὶ ἐπόμενοι τῇ κατ' ἐτυμολογίαν σημασίᾳ τῆς λέξεως ποιοῦνται χρῆσιν αὐτῆς ἐπὶ τῶν ἐχόντων φλογερούς ὀφθαλμούς νέων, ἀκτινοβολῶν ἐκ χαρᾶς, φαιδρός, ἀπαστράπτων, «μὲ χαρούμενα μάτια», Θεόκρ. 12, 35· ἐπὶ τῆς λάμψεως τῶν βλεμμάτων, **χαροπαὶ** .. βλέμματος ἀστεροπαὶ Ἀνθ. Παλατ. 5, 153, 156· οὕτω χ. ἠώς χ. σελήνη, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1280, Κόιντ. Σμυρ. 10. 337· ἐν ᾧ ἕτεροι ποιοῦνται χρῆσιν τῆς λέξ. μᾶλλον ἐπὶ χρώματος, μάλιστα τῆς θαλάσσης, Ἀνθ. Παλατ. 12. 53, πρβλ. 9. 36, Ὀρφ. Ἀργον. 260, Ἀνακρεόντ. 57. 11· οὕτω, **χαροπώτερον** μελαίνεσθαι, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Ἡλιόδ. 2. 36. Ἴδε Luc. Qu. Lexil. § 24 κἑξ.

χἄροπότης, ητος, ή, λαμπρότης ὀφθαλμῶν· χρῶμα ἀνοικτὸν κυανοῦν, ὡς παρὰ Πλουτ. ἐν Μαρ. 11 κεῖται ἡ λέξις εἰς δήλωσιν τοῦ χρώματος τῶν ὀφθαλμῶν τῶν Γερμανῶν, οὓς ὁ Τάκιτος περιγράφει λέγων, truces et caerulei oculi, πρβλ. Πλούτ. 2. 352D· καθόλου, λαμπρότης, Ἐτυμ. Μέγ. 807, 30.

χάροψ, οπος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **χαροπός**. Ὀππ. Κυνηγ. 3. 114.

χαρτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χάρτης**, «ὑπὲρ ἡμῶν, χαρτάριον, δέομαι, πυκνότερόν τι λάλει» Ἀνθ. Παλατ. 12. 208.

χαρτάριος, ὁ, = Λατ. chartarius, χαρτοπώλης, Συλλ. Ἐπιγρ. 3310, (ἔνθαφέρεται **χαρτάρις**).

χαρτηρία, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἐδδ. (Γ' Μακκ. Δ', 20).

χάρτη, ἡ, = τῷ ἑπομ., φύλλον χάρτου, πρὸς ὃ οἱ Στωϊκοὶ παρέβαλλον τὴν ψυχὴν κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ ἀνθρώπου, ἀμφίβ. παρὰ Πλουτ. 2. 900Δ.

χάρτης, ου, ὁ, Λατ. charta, φύλλον χάρτου κατασκευασμένον ἐκ τῶν διαφόρων στρωμάτων τοῦ παπύρου ἀποχωρισθέντων ἀπ' ἀλλήλων, τὰ γραμματεῖα τούς τε χ. ἐκφέρων Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 10· «χάρτας δὲ τοὺς γεγραμμένους Πλάτων εἴρηκεν ὁ κωμικὸς» Πολυδ. Ζ', 210, πρβλ. Ἀνθ. Παλατ. 9. 174, 401, Διοσκ. 1. 115, Πλίν. 13. 22· χάρται βίβλων Θεοπόμπου Ἱστ. 125· — ὁ κάλλιστος χάρτης ἐκαλεῖτο βασιλικός, **χάρται βασιλικοὶ** Ἥρων Αὐτομ. 269, chartae regiae παρὰ Κατούλλῳ 19. 6. **2)** μεταφορ., πᾶν φύλλον ἢ πᾶσα λεπτὴ πλάξ, χάρται μολύβδινοι, πλάκες λεπταὶ ἢ φύλλα μολύβδου, Λυσίμ. παρ' Ἰωσήπ. κατὰ Ἀπίωνος 1. 34 (Ἱστ. Ἀποσπ. 3. 335).

χαρτήσιον, τό, = **χαρτοθέσιον**, Μετὰ Θεοφάν. 871.

χαρτιᾶτικά, τά, = Λατ. charticatica, χρήματα διὰ χάρτην, Συλλ. Ἐπιγρ. 5187c. 21.

χαρτίδιον [ῐ], τό, = τῷ ἑπομ., Ἀλκίφρ 1. 26.

χαρτίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χάρτης**, Πλούτ. 2. 60Δ, Διογ. Λαέρτ. 7. 174, Ἐδδ. (Ἱερεμ. ΛΖ', 2)

χαρτο-θέσιον, μέρος ἐν ᾧ τίθεται χάρτης, **χαρτοθήκη**, Σύνοδ. Καρθαγ. 86, σ. 1315D, Θεοφάν. 664, 10.

χαρτο-καλαμάρια, τά, = **χαρτία καὶ καλαμάρια**, Κ. Πορφυρ. Ἔκθεσις Βασ. Τάξ. 352, 12.

χαρτό-πηγον, τό, χαρτοφυλάκιον, Γλωσσ.

χαρτο-πράτης [ᾰ], ου, ὁ, πωλητὴς χάρτου, Γλωσσ.

χαρτο-πώλης, ου, ὁ, = ὡς καὶ νῦν, Γλωσσ.

χαρτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ χαίρω, ὁ προξενῶν ἢ ἐμποιῶν χαράν, πρόξενος **χαρτὸς**, δι' ὃν χαίρει τις, εὐπρόσδεκτος, ὡς τὸ **ἀσπάσιος**, Λατ. gratus, χαρτὸν εἴ τι καὶ φέρεις Σοφ. Τρ. 228· χαίροις ἄν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1457· εἴτε τερπνὸν λέγεις εἴτε χ. Πλάτ. Πρωτ. 358Α· — **χαρτά**, τέρψεις, εὐτυχίαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ κακά, **χαρτοῖσιν χαῖρε** Ἀρχίλ. 60· χαρτὰ πάσχειν Εὐρ. Φοίν. 618· τὸ χαρτὸν Σίξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 85, Πλούτ., κλπ. **2)** ἐπὶ προσώπων, εἰ χαρτὸς ἀνέλθοι Ἀνθ. Παλατ. 12. 24· — ἐπίρρ. **χαρτῶς**, «τὸ χαίρειν ἀντὶ τοῦ χαρτῶς ἐμοὶ λέγειν» Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 112. — Καθ' Ἡσύχ.: «χαρτός· χαρᾶς ἄξιος, ἢ βακτηρία».

χαρτο τόμος, ον, ὁ κόπτων χάρτην, Γλωσσ. **2)** Παθ., **χαρτότομος, ον**, ὁ ἐκ χάρτου κοπείς ἢ κεκομμένος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ο. 389.

χαρτουλάριος, ὁ, τὸ Λατ. chartularius, φύλαξ τῶν ἀρχείων, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. 3. 20, Συλλ. Ἐπιγρ. 9398, Ἰουστινιαν. Κῶδ. 1. 2, 25., 12. 38, 14, Νεαρ. 117, 1.

χαρτοφυλακεικόν ἀξίωμα, ἀξίωμα τοῦ **χαρτοφύλακος**, Γ. Παχ. σ. 225, 1, Ἔκδοσ. Β.

χαρτο-φύλἄκιον, τό, θήκη ἐν ᾗ φυλάττεται τις ἔγγραφα, ἀρχεῖον, Νικητ. Χρον. σ. 652.

χαρτο-φύλαξ, ὁ, ὁ φυλάττων ἔγγραφα, ἀρχειοφύλαξ, Ἀστέρ. 396, 408Α, Σύνοδ. Κων)πόλ. (536), 1125C, Ἰω. Λυδ. 228· ἐν Μοναστηρίῳ, Στουδ. 1212, — ἴδε προσέτι Συλλ. Ἐπιγρ. 8760· 9361, Α. Β. 1199 Σουΐδ.

Χἄρυβδίζω, ἴδε **ἐκχαρυβδίζω**.

Χαρυβδηδόν, δίκην Χαρύβδεως, Θεόδ. Στουδ. 547C.

Χάρυβδις, εως, Ἰων. **ος**, ἐπικίνδυνος θαλασσία δίνη κατὰ τὴν βορείαν ἀκτὴν τῆς Σικελίας ἀπέναντι τῆς κρημνώδους πέτρας τῆς Σκύλλης, Ὀδ. Μ. 101 κἑξ., Εὐρ. Τρῳ. 426, Θουκ. 4. 24, Στράβ. 268. **2)** καθόλου, δίνη, Σιμωνίδ. 46, Εὐρ. Ἰκ. 500, πρβλ. Στράβ. 275. **3)** μεταφορ. ἐπὶ ἀνθρώπου ἅρπαγος, χ. ἁρπαγῆς, Ἀριστοφ. Ἱππ. 248· πρβλ. **ποντοχάρυβδις**. (Ἡ ἐτυμολογία εἶναι ἀμφίβολος). — Καθ' Ἡσύχ.: «χάρυβδις· χάσμα θαλάσσης, ἢ καταιγίς», — «χάρυβδις ὠμόβροτος· ἡ ἀναπινομένη θάλασσα».

χάρων, ωνος, ὁ, ἡ, ποιητικ. ἀντὶ **χαροπός**, μάλιστα ὡς ὄνομα (Μακεδονικόν, ὡς λέγεται) τοῦ λέοντος, Εὔφορ. 47 (καὶ αὐτόθι Meineke), Λυκόφρ. 455, πρβλ. Ἡσύχ. ἔνθα: «χάρων· ὁ λέων, ἀπὸ τῆς χαροπότητος», Sturz D. Mac. σ. 47 κ. ἑξ.· — ὡσαύτως ἐπὶ ἀετοῦ, Λυκόφρ. 260, καὶ αὐτόθι Bachm.· ἐπὶ τῶν Κυκλώπων, Λυκόφρ. 660. **II.** ὡς κύρ. ὄνομα, Χάρων ὁ πορθμεὺς τῆς Στυγός, κληθεὶς οὕτως ἐκ τῶν ἀπαστραπτόντων καὶ ἀγρίων ὀφθαλμῶν αὐτοῦ («Χάρος» = θάνατος), Εὐρ. Ἄλκ. 254, 361, κ. ἀλλαχοῦ. ὦ Χάρον Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 52· ἀλλά, χαῖρ' ὦ Χάρων (μετὰ παιδιᾶς ἐν τῇ λέξει) Ἀριστοφ. Βάτραχ. 183.

Χἄρώνειος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Χάρωνα, πρόσωπον Τζέτζ. εἰς Ἰλ. 93. 5· ἐντεῦθεν, **1)** Χ. θύρα, δι' ἧς οἱ κατάδικοι ἤγοντο εἰς τὸν θάνατον, Σουΐδ., Παροιμιογρ.· ὡσαύτως **Χαρώνειον**, τό, Πολυδ. Η', 102, Ἡσύχ. ἔνθα: «Χαρώνειαν· θύρα μία τοῦ νομοφυλακίου δι' ἧς οἱ κατάδικοι τὴν ἐπὶ θανάτου ἐξήγοντο» (ἔνθα φέρεται **Χαρώνιον**). **2)** Χ. κλῖμαξ, κλῖμαξ ἐν τῷ θεάτρῳ φέρουσα εἰς τὴν σκηνὴν ἐκ τοῦ ὑπ' αὐτὴν χώρου, οἱονεὶ ἐκ τοῦ κάτω κόσμου, δι' ἧς ἀνήρχοντο τὰ φαντάσματα, Πολυδ. Δ', 132, πρβλ. Herm. Opusc. 6. 2, 133. **3)** Χ. βάραθρα, σπήλαια πλήρη ὑπογείων ἀναθυμιάσεων, ὡς τὸ Grotto del Cane παρὰ τὴν Νεάπολιν· τοιοῦτοι τόποι ἐθεωροῦντο ὡς εἴσοδοι ἄγουσαι εἰς τὸν κάτω κόσμον, Στράβ. 579, Διογέν. Λαέρτ. 7. 123· Χ. σπήλαιον, ἄντρον Στράβ. 636, 649· πρβλ. **Πλουτώνιος**, καὶ ἴδε Foës. Oec. Hipp.

Χἄρωνῖται, οἱ, ἐν χρήσει ὡς μετάφρασις τοῦ Λατ. Orcini. Συγκλητικοὶ ἐκ τοῦ κάτω κόσμου, δηλ. οἱ ἐκλεχθέντες τοιοῦτοι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος ἐπὶ τῇ βάσει ψευδῶν παραγγελιῶν ἃς ἐκεῖνος δῆθεν ἐγγράφως κατέλιπε, Πλουτ. Ἀντών. 15, πρβλ. Sueton Aug. 35.

χἄρ-ωπός, όν, μεταγεν. τύπος τοῦ **χαροπός**, Μανέθων 5. 230· — καὶ **χάριωψ**, ωπος, ὁ, ἡ, Ἡσύχ.

χάσιος, α, ον, = **χαός**, «χάσιος· ἀγαθός, χρηστός» Ἡσύχ.

χάσις, εως, ἡ, «χάσις· διάκρισις, χώρισις» Ἡσύχ.· πρβλ. Λοβεκ. Τεχνολ. 84.

χασκάζω, μέλλ. **άσω**, θαμιστικὸν τοῦ **χάσκω**, σὺ δὲ **χασκάζεις** τὸν κωλακρέτην, «ἐπιτηρεῖς πότε νὰ βγῇ ὁ κωλακρέτης (ὁ ταμίας τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ) καὶ ἐνέγκῃ σοι τὸ τριώβολον» (Σχολ.), Ἀριστοφ. Σφ. 695.

χάσκανον, τό, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ **ξάνθιον**, Διοσκ. 4.138·

χάσκαξ, ακος, ὁ, ὁ χάσκων, κεχηναῖος, ὁ κοινῶς λεγόμενος «χάχας», Εὐστ. 1909. 55.

χάσκω, Ἀνακρ. 13. 8, Ἀριστοφ. Σφ. 1493· ὑποτακ. **χάσκῃς** Ἀριστοφ. Ἱππ. 1018, 1032· ἀπαρ. **χάσκειν** Ξεν. Ἱππ. 10, 7, (ἐγ-) Ἀριστοφ. Σφ. 721· μετοχ. **χάσκων** Σόλων 12. 36, (ἀνα-) Ἀριστοφ. Ὄρν. 502· — ὁ ἐνεστ. **χαίνω** ἀπαντᾷ μόνον παρὰ μεταγεν. Ἀνθ. Παλατ. 9. 797., 11. 242, Διοσκ., κλπ.· (ἐπι-) Λουκ. Νεκρ. Δ. 6. 2, (περι-) Δίδ. περὶ Ζῴων 3. 20· — ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος οἱ τούτου σχηματίζονται οἱ λοιποὶ χρόνοι, — μέλλ. **χανοῦμαι** (ἐγ-) Ἀριστοφ. Ἱππ. 1313, κλπ.· (περὶ τοῦ τύπου **χήσομαι**, ἴδε **χανδάνω** ἐν **-άλ-**)· — ἀόρ. ἔχανον Ὅμ. καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς· ἀόρ. α' ἔχανα Αἴσωπος 223 Halm.· — πρκμ. **κέχηνα** αὐτ.· Δωρ. γ' πληθ. **κεχάνανται** Σώφρων 51 Ahr.·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κέχαγκα μόνον ἐν τοῖς Ἀν. Γεκ. 611· — ὑπερ. **ἐκεχήνειν** Ἀριστοφ. Ἱππ. 651· Δωρ. καὶ ἀρχ. Ἀττ.· **κεχήνη** ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 10 — Ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ ἀορ. β' **χάνοι, χανών**, καὶ μετοχ. πρκμ. **κεχηνώς**. (Ἐκ τῆς √ΧΑ, κατ' ἐπέκτασιν ΧΑΝ, παράγονται τὰ **χά-ος, χά-σκω, χα-νεῖν, χαῦν-ος**· πρβλ. Λατ. hi-o, his-co· Ἀρχ. Σκανδ. gin-a· Ἀγγλο-Σαξον. gin-an (yawn)· Ἀρχ. Γερ. g-ēm, gin ēm, (gähnen)· Σλαυ. zi-jati (hio).) Χάσκω, χαίνω, ἀνοίγω, τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών, «τότε με γῆ χάσμαι δεχθείη. οὐ γὰρ ἐπιθετικῶς λέγει αὐτὴν εὐρεῖαν, ἀλλὰ τὴν εὐρὺ τῇ διαστάσει χάσμα ποιοῦσαν» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 182, Θ. 150, πρβλ. Ρ. 417· ἰδίως, ἀνοίγω τὸ στόμα πολύ, χάσκω, τὸ δ' (δηλ. αἷμα) ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας πρῆσε χανών Π. 350· ἕλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα αὐτόθι 409· ἐάλη τε χανών, «ἐάλη, συνετράφη, εἰλήθη» Σχόλ., ἐπὶ λέοντος, Υ. 168· πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, ἐπὶ ἀνθρώπων πνιγομένων, Ὀδ. Μ. 350· ἐπὶ τραύματος, Σοφ. Ἀποσπ. 449 ἐπὶ ὀστρακοδέρμων αἵ γα μὰν κόγχαι .. κεχάναντι πᾶσαι Σώφρων 51 Ahr.· ἐπὶ χηνῶν, πλατυγίζοντα καὶ κεχηνότα Εὔβουλ. ἐν «Χάρισιν» 1· ἐπὶ καρπῶν, ἰδίως τῆς ῥοιᾶς, «σκάζω», Γεωπ. 10. 30, 1. **2)** μεθ' Ὅμ., μάλιστα παρὰ τοῖς κωμικοῖς, χάσκοντες κούφαις ἐλπίσι τερπόμεθα Σόλων 12. 36· ὅτε δὴ 'κεχήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον, ὅτε μὲ στόμα ἀνοικτὸν περιέμενα τὸν Αἰσχύλον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 10· λύκος ἔχανεν, ἤνοιξε τὸ στόμα του (μάτην), παροιμία ἐπὶ ἐλπίδων ἀποτυχουσῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 319, πρβλ. Εὔβουλ. ἐν «Αὔρῃ» 1. 11, Εὔφρ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. 30· — οὕτω μετὰ προθέσεων, πρὸς ταῦτα κεχηνὼς Ἀριστοφ. Νεφ. 996· πρὸς ἄλλον τινὰ χάσκει Ἀνακρ. 13, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 651, 803· χ. περί τι Jacobs εἰς Ἀχιλλ. Τάτ. σ. 847· ἄνω κεχηνώς, ἐπὶ ἀνθρώπου χάσκοντος πρὸς ἄστρα, Ἀριστοφ. Νεφ. 173, πρβλ. Ὄρν. 51, Πλάτ. Πολ. 529Β· **κεχηνότες, «χάχηδες»**, 990, πρβλ. Ἱππ. 261, Σφ. 617, καὶ ἴδε **Κεχηναῖοι**. **3)** χάσκω ἐκ κοπώσεως, ἐξ ἀνίας ἢ ἐξ ἐλλείψεως προσοχῆς, ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 30· ὅταν σύ που ἄλλοσε χάσκῃς ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1032, πρβλ. Λυσί. 426 χάσκεις αὐτός, τί; δὲν προσέχεις; Μνησίμαχ. ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 22. **II.** σπανιώτερον ὁμιλῶ μὲ χάσκον στόμα, ὡς τὸ Λατ. hisco, μετ' αἰτ., τὰ δεινὰ ῥήματ'.. καθ' ἡμῶν .. χανεῖν; Σοφ. Αἴ. 1227· τοῦτ' ἐτόλμησεν χανεῖν; Ἀριστοφ. Σφ. 342· ὀτοῦ τι χανεῖν; Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 24. **III.** παρὰ Παυσ. 6. 21, 13, εἰ τὸ κείμενον ἔχει ὀρθῶς, πρέπει νὰ ληφθῇ ὡς μεταβατ., χανεῖν .. τὴν γῆν .. τὸ ἅρμα, ἡ γῆ ἤνοιξε καὶ κατέπιε τὸ ἅρμα. — Ἐκ τῶν τραγικῶν μόνος ὁ Σοφοκλῆς χρῆται τῷ ῥήματι τούτῳ.

χασκωρέω, «χασκωρεῖν· περιβλέπειν» Ἡσύχ.

χάσμα, τό, (χαίνω) ὡς καὶ νῦν, χαίνουσα ὀπὴ γῆς, ῥῆγμα γῆς, βάραθρον, χ. μέγα, ἐπὶ τοῦ Ταρεάρου, Ἡσ. Θεογ. 740· Ταρτάρου ἄβυσσα χ. Εὐρ. Φοίν. 1605· χ. γῆς Ἡρόδ. 7. 30· χ. τῆς γῆς Πλάτ. Φαίδων 111Ε, κλπ.· χθονός, πέτρας Εὐρ. Ἴων 281, Ι. Τ. 626, κλπ. **II.** τὸ ἄνοιγμα τοῦ στόματος, ὡς τὸ Λατιν. rictus, χ. θηρὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 363· ἐπὶ τοῦ ἀνοίγματος τῆς περικεφαλαίας, ὁ αὐτ. ἐν Ρήσ. 209· ἐπὶ χαίνοντος βαράθρου, Χαρύβδις .. ἅρμα περιβαλοῦσα χάσματι ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 501· Σκύλλης χάσμασι Ἀνθ. Π. 11. 379· χ. φάρυγος, ἐπὶ λέοντος, αὐτόθι 6. 218· χ. ὀδόντων Ἀνακρεόντ. 24. 4· κλπ. **III.** καθόλου, πᾶσα μεγάλη ἔκτασις, ἐκτεταμένον διάστημα, ὅθεν λέγεται ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης, χάσμα πελάγεος τὸ δὴ Αἰγαῖον καλέεται Ἡρόδ. 4. 85, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 614D.

χασμάομαι, Ἀποθ. ὡς καὶ νῦν, ἀνοίγω τὸ στόμα μεγάλως, χασμῶμαι, ὁπόταν χασμᾷ ὅταν χασμᾶσαι Ἀριστοφ. Ἱππ. 824· Ἱππ. Μοχλ. 847, Ἀριστ. περὶ Ζῴων Γεν. 1. 5, 1, κτλ.· οἱ τοὺς χασμωμένους ὁρῶντες Πλάτ. Χαρμ. 169C· ἱλιγγιᾶν καὶ χ. ὁ αὐτ. ἐν Γορ. 486Ε, 527Α· ἐπὶ θύρας, τῆς θύρας χασμωμένης Ἄλεξις ἐν «Φυγάδι» 1. 7.

χασμᾶτίας, ου, καὶ **χασματικός**, ὁ, εἶδος ἰσχυροῦ σεισμοῦ, καθ' ὃν ἡ γῆ ῥήγνυται εἰς χάσματα, Ἀριστ. περὶ Κόσμου 4, 30, Διογέν. Λαέρτ. 7. 154, Ἡρακλείδ. Ἀλληγ. 38.

χασμέομαι, = **χασμάομαι**, εἴς τι, βλέπων τι, Θεόκρ. 4. 53.

χάσμη, ἡ, τὸ **χασμᾶσθαι**, κοινῶς «χασμούρημα», «χασμουρητόν», Ἱππ. Ἀφ. 1260· μάλιστα ἕνεκα νυσταγμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀρχ. Ἰατρ. 12, Πλάτ. Πολ. 503C· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 797, Πλούτ. 2. 45D. **2)** τὸ πρᾶγμα εἰς ὃ ἀποβλέπει τις χάσκων, μηδ' εἰς πλοῦτον μηδ' εἰς ὀγκοῦσαν εὐγένειαν μηδὲ εἰς ἄλλην χάσμην μηδεμίαν ἀποβλέπειν Ἀντίπατρος παρὰ Στοβ. 427. 58.

χάσμημα, τό, τὸ ἄνοιγμα τοῦ στόματος τοῦ χασμωμένου. Λατ. rictus, Ἄπολλον ἀποτρόπαιε, τοῦ χασμήματος, «ἐπεὶ πρόσωπον ὀρνέου ἐποίησεν ὁ ὑποκριτὴς ἔχοντος τὸ ῥάμφος κεχηνός, διὰ τοῦτο εἶπε χασμήματος» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ὄρν. 61.

χάσμησις, εως, ἡ, = **χάσμη**, χασμήσεις καὶ ἔργα τῶν μεθυόντων Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 7Ε· χασμωδία, «ἡ τῶν τεσσάρων ἄλφα μετὰ τῶν σὺν αὐτοῖς χάσμησις» Εὐστ. 12. 4, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀλυχήν**.

χασμός, ὁ, χάσμημα, χασμοῖς ἀκαίροις τοῦ στόματος Ἰω. ὁ τῆς Κλίμακ. σ. 199.

χασμωδέω, ποιῶ στίχους ἢ ποίημα μετὰ χασμωδιῶν, Εὐστ. 11. 42.

χασμώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἀεὶ χασμώμενος, ὑπνώδης, ὃν καὶ ἔσκωψε νωθρὸν ὄντα καὶ χασμώδη Διογ. Λ. 4. 32· τὸ χασμῶδες καὶ ῥᾴθυμον, τὸ ἀπρόθυμον, ἐνδοιαστικόν, Πλούτ. 2. 92C.

χασμωδία, ἡ, κεχηνυῖα σύνθεσις στίχων, ὅταν πολλὰ φωνήεντα συμπίπτωσιν ὁμοῦ, φωνηέντων ἐπαλληλία, Εὐστ. 11. 33, 12. 8, κλπ.

χασμωδιώδης, ες, (εἶδος) πλήρης χασμωδιῶν, «σύνθεσις λόγου τῶν ἐν αὐτῷ λέξεων ἡ μὲν ἐστι χασμωδιώδης, ἡ δὲ ἀχασμώδη τος» Ρήτορες (Walz) τ. 3, σ. 544.

χᾰτεύω, «χατεύει· χαρίζει. ἐπιθυμεῖ» καὶ «χατεύουσα. χρῄζουσα, δεομένη» Ἡσύχ., πρβλ. **χατέω**.

χᾰτέω· (ἴδε **χήρα**) — Ἐπικ. ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. (πρβλ. **χατίζω**)· **I.** μετ' ἀπαρ., ποθῶ, ἐπιθυμῶ θερμῶς, οὐδέ τις ἡμῖν δόρπου μνῆστις ἔην, μάλα περ χατέουσιν ἐλέσθαι Ὀδ. Ν. 280· ὁμῶς χατέουσιν ἀντία δεσποίνης φάσθαι Ο. 376 ὡσαύτως ἀπολ., χατέοντ' ἔπερ ἔμπης Ἰλ. Ο. 399, πρβλ. Ι. 518· μάλα περ χατέουσα Ὀδ. Β. 249. **II.** μετὰ γεν., ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, ἔχω ἀνάγκην τινός, πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι Γ. 48, πρβλ. Ἀνθ. Π. 5. 302, 20, 7. 583, κλπ. **III.** σπανίως μετ' αἰτ., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1557.

χᾰτίζω, μέλλ. -ίσω, ὡς τὸ **χατέω**, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., ἔχω χρείαν τινός, χρειάζομαι, θέλω τι, ζητῶ θερμῶς, μετὰ γεν. πράγμ., νόστοιο χατίζων, «χρῄζων, δεόμενος» (Σχόλ.), Ὀδ. Θ. 156· μᾶλα περ νόστοιο χατίζων Λ. 350, πρβλ. Ἰλ. Β. 225 μετὰ γεν. προσ., Θέτις νύ τι σεῖο χ. Σ. 392· ἔρμηνέων χ. Πινδ. Ο. 2. 154· οὐ σοῦ Εὐρ. Ἡρακλ. 465 — καὶ ἀπολ., οὐδὲ χατίζων, οὐδ' ἔχων ἀνάγκην [τινὸς πράγματος], Ὀδ. Χ. 351, Ἡ. Ρ. 221· **χατίζων**, ὁ ἐν ἀνάγκῃ εὑρισκόμενος, στερούμενος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 392. **2)** ἔργοιο χατίζων, «ἤγουν ἐνδεὴς ὢν ἔργου» (Μοσχόπουλ.) αὐτόθι 21. — Τὸ μέσ. ἢ παθ. ἐγένετο κοινῶς δεκτὸν εἰς τὸ κείμενον τοῦ Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 304 κατὰ τὸν Heath καὶ Πόρσ., μὴ χατίζεσθαι ἀντὶ μὴ χαρίζεσθαι· ὁ Franz μὴ χρονίζεσθαι· ὁ Wellauer μὴ χαρίζεσθαι· ὁ Margoliouth μηχανήσασθαι.

χᾶτις, Δωρικ. ἀντὶ **χῆτις**, «χᾶτις· ἐπιθυμία. χρῆσις» Ἡσύχ.

χαυλι-όδους, όδοντος, ὁ, ἡ, οὐδ. **-όδουν**, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 1, 6. **I.** ἐπὶ ζῴων, ὃ ἔχων ὀδόντας ἐξέχοντας, κάπρος χ. (ἔνθα πλεῖστα Ἀντίγραφα **χαυλιόδων**, ἐναντίον τοῦ κανόνος τοῦ Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 208, καθ' ὃν οἱ ὀρθοὶ τύποι εἶναι **χαυλιόδους** καὶ **χαυλιώδων**), Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 387, πρβλ. Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ., 3. 2, 4, κ. ἀλλ.· χ. γένεθλα Ὀππ. Κυνηγ. 3. 6. **II.** ἐπὶ τῶν ὀδόντων, ὀδοὺς ἐξέχων, μέγας, ὀδόντες χαυλιόδοντες, οἱ τοῦ κροκοδείλου, Ἡρόδ. 2. 68· ἀλλὰ συνηθέστερον ἄνευ τοῦ ὀδόντας, τετράπουν χαυλιόδοντας φαῖνον, ὁ ἱπποπόταμος, Ἡρόδ. 2. 71, πρβλ. Διοσκ. 1. 35· οὕτω καὶ ἐπὶ ἄλλων ζῴων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 51., 4. 11, 14, π. Ζ. Μορ. 3. 1, 17, κλπ. — Καθ' Ἡσύχ.: «χαυλιόδοντα· τὸν ἐπικεκλασμένους ἔχοντα τοὺς ὀδόντας ἔξω τῶν ἄλλων ὀδόντων καὶ τοῦ στόματος. οἱ δὲ ἀμφόδοντας».

χαύναξ, ᾶκος, ὁ, κομπαστής, ἀλαζών, ψευδολόγος, ἀπατεών, «χαυνάκων· χαυνοποιῶν, οἱ δὲ χαυνολόγων» Ἡσύχ.

χαυνιάζω, ἐξαπατῶ, Ἡσύχ.· ἀλλ' ὁ Κοραῆς ἀντὶ **χαυνιάζει**· πλανᾷ ἀναγινώσκει **χαυνάζει**· πλαδᾷ, ἴδε Shneid. Suppl. σ. 180.

χαυνο-λόγος καὶ **χαυνο-ποιός**, = **χαύναξ**, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **χαύναξ**.

χαυνο-πολίτης, ου, ὁ, εὐκαπάτητος πολίτης, κοῦφος, πιστεύων πᾶν ὅ,τι λέγεται αὐτῷ (πρβλ. **Κεχηναῖοι**), χαυνοπολίτας, «νεχαυνωμένους περὶ τὴν πολιτείαν ἢ τὴν πόλιν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 635· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 601.

χαυνό-πρωκτος, ον, ὁ χαυνωθεὶς τὸν πρωκτόν, κίναιδος, ἔκλυτος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 104.

χαῦνος, η, ον, ἀλλὰ **ος, ον**, ἐν Πλάτ. Νόμ. 728Ε, Ἀριστ. Προβλ. 23. 29· (χαίνω)· — κυρίως, χάσκων· ὅθεν ἐπὶ τῆς συμπάσεως τῶν σωμάτων πορώδης, σπογγώδης, χαλαρός, Ἱππ. Ἀχ. 1256, Πλάτ. Πολιτικ. 282Β· ἐπὶ τῆς χιόνος, Ἀριστ. Μετεωρολ. 2. 3, 37· ἀντίθετον τῷ **στερρός**, ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 23. 29· τὸ χαῦνον Διόδ. Σ. 14. — Ἐπίρρ. **-νως**, ἐπὶ ἐνδυμάτων χαλαρῶς κρεμαμένων, Ἡρῳδιαν. 4. 15. **II.** μεταφορ., οὐχὶ οὐσιώδης, κενός, μάταιος, νοῦς χ. Σόλων 10. 8· πραπὶς Πινδ. Π. 2. 112 κενεᾶν ἐλπίδων χαῦνον τέλος ὁ αὐτ. ἐν Ν. 8. 78· χαῦνα φράσασθαι Σόλων 31· χ. ποιεῖν τινα Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.· χαύνους τὰς ψυχὰς καὶ θρασείας ποιεῖν, ἀλαζονικάς, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 728Ε·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁ μεγάλων ἑαυτὸν ἀξιῶν, ἀνάξιος ὤν, χαῦνος Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 3, 6· πρβλ. **χαυνόω** II· ὁ Ἀριστοφ ἐν Ὄρν. παίζει ἐπὶ τῆς διπλῆς σημασίας.

χαυνό-σομφος, ον, χαῦνος καὶ σομφός, πλαδαρός, σπογγώδης, Ἐρωτιαν. σ. 336.

χαυνότης, ητος, ἡ, τὸ πορῶδες, τὸ σπογγῶδες, τῆς γῆς Ξεν. Οἰκ. 19. 11· τάφρου Πλουτ. Πύρρ. 28· ἐπὶ χιόνος, ὁ αὐτ. 2. 649C· ἐπὶ ἄφρου, αὐτόθι 99B. **II** μεταφορ., κενὴ ἀλαζονεία, ματαιοφροσύνη, ἀνοήτου ψυχῆς Πλάτ. Θεαίτ. 175B· ἀντίθετον τῷ **μεγαλοψυχία**, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 2. 7, 7.

χαυνό-φρων, φρονος, ὁ, ἡ, ὁ μὴ πεπυκνωμένας τὰς φρένας, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Δ. 371, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **χαλίφρων**.

χαυνόω, μέλλ. **-ώσω**, κάμνω τι πορῶδες ἢ πλαδαρόν, χαλαρώνω, Φιλῆς 35. 8 — Παθ., γίνομαι χαῦνος, χαλαροῦμαι, Αἰλ. π. Ζώων 12. 17· ἡ γῆ χ εἰς ῥαγάδας Γεωπον. 5. 2, 2 2) παρ' Ἐφίππῳ ἐν «Ἐμπολῇ» 1. 5, **χαυνοῦσα** πρέπει νὰ εἶναι = **χάσκουσα**, ἀνοίγουσα τὸ στόμα κατὰ τὸ φίλημα· ἀλλ' ὁ Meineke θεωρεῖ ὕποπτον τὴν λέξιν **II** μεταφορ., φυσιῶ, φουσκώνω, πληρῶ ματαιοφροσύνης, ἢ ἀλαζονείας, Εὐρ. Ἀνδρ. 931, Πλάτ. Λῦσ. 210E — Παθ., γίνομαι μάταιος, ματαιόφρων, ἀλαζών, Ἀριστ. π. Ἀρετ. κ. Κακίας 7, 5· ἐπί τινι Πλουτ. Καῖσ. 29· ὁ νοῦς ἐχαυνώθη Βαβρ 95. 36· κόραξ καρδίην ἐχαυνώθη ὁ αὐτ. 77.

χαύνωμα, τό, γῆ χαλαρά, τοὺς ἵππους διεξήλασαν ἀνιστάντες τὸ χαύνωμα Πλουτ. Σερτ. 17.

χαύνωσις, εως, ἡ, χαλάρωσις, ὕφεσις, ἀντίθετον τῷ **στέγνωσις**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Ἡ. 1. 238. 2) κενὸν διάστημα, Γεωπ. 10. 75, 17. **II** μεταφορ., ἐλάφρυνσις πράγματός τινος, ἐξασθένησις τῆς ὁρμῆς αὐτοῦ καὶ τοῦ βάρους (ὡς τὸ Λατ. elevatio), χαύνωσιν ἀναπειστηρίαν, «ὅταν τοῦ ἀντιδίκου προβάλλοντος λόγους πιθανοὺς εἰς τοὐναντίον τις αὐτοὺς περιτρέψῃ καὶ χαύνους καὶ ἀσθενεῖς ποιήσῃ, διὰ τῶν λόγων αὐτοῦ ἀναπείσας τοὺς δικαστὰς ὡς ἄρ' ἀληθῆ λέγει» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 875.

χαυνωτικός, ἡ, όν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ τι χαλαρὸν ἢ πλαδαρόν, χαῦνον, σαρκὸς Ἱλούτ. 2. 771B.

χαυνών, εἶδος ζυμαρικοῦ, παρὰ τοῖς Ἑβδ., ὡς ταὐτὸν τῷ Ἑβρ. kavvân. Ἑβδ. (Ἱερεμ. Ζ', 18, ΜΔ', 19)· πρβλ. Μέγ. Ἐτυμ. 807. 43, Σουίδ., κλπ. — πλημμελῶς φέρεται **χαυνών** παρ' Ἡσυχ.: «χαυνῶνες· ἄρτι ἐλαίῳ ἀναφυραθέντες».

χαώδης, ες, ὅμοιος πρὸς χάος, ἡ χαώδης ἀπειρία καὶ ἠνωμένη ἀδιάκριτος σύμπηξις πάντων Δαμασκ. ἐν Wolf Anecd. Gr. τ. 3, σ. 235.

χεδροπά, τά, οἱ καρποὶ τῶν ἐλλόβων φυτῶν, ὄσπρια, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 10, 14, π. Ζ. Γεν. 3. 1, 15, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 2, 2, π. Φυτ. Αἰτ. 4. 7, 2, κ. ἀλλ.· γεν. **χεδροπῶν** Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2 7, 16, π. Ζ. Γεν. 3, 2, 3. Ἡ ὀνομαστ. εἶναι ἄγνωστος· ὁ ἑνικ. **χέδροφ** ἢ **χέδρωφ** ἀπαντᾷ ἓν τινι ἀατυρικῷ ἀποσπάσματι παρ' Ἀθην. 596A, Πορφ. περὶ Ἀποχῆς Ἐμψύχ. 2. 6, καὶ παρ' Ἡσυχ.· προσέτι δὲ ὑπάρχει τοὺς καρποὺς τὰς χέδροπας ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ Βεκκήρου ἐκδοθέντι κειμένῳ τοῦ Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 5, 3, ἀλλὰ μετὰ διαφόρ. γραφ. **χεδροποὺς**· οὕτω καὶ κατὰ τὸν τονισμὸν φέρεται ὡς ὀξύτον, ἐν τῷ Οὐρδ. κώδ. τοῦ Θεοφρ. καὶ ἐν πλείστοις χωρίοις ἐκ τοῦ Ἀριστ. μνημονευομένοις, ὥστε πιθανῶς ὁ ἑνικὸς ἦτο **χεδροπός**, όν, (ἐπίθετ.), καὶ **χεδροπά** οὐδ. πληθ. (Λέγεται ὅτι προῆλθεν ἐκ συνθέσεως τῶν λέξ. **χείρ**, **δρέπω**, οἱονεὶ **χειρόδροπες**, διὰ τῆς χειρὸς δρεπόμενοι καρποί, ὡς τὸ Λατ. legumen· ὁ δὲ Νίκ. ἐν Θηρ. 752 λέγει, χειροδρόποι δ' ἵνα φῶτες ἀτερ δρεπάνοιο λέγονται ὄσπρια, χέδροπά τ' ἄλλα).— Καθ' Ἡσύχ. «χεδροπά· ὄσπριόν τι. οἱ δὲ πανσπερμίαν», καί, «χέδροφ· πᾶν ὄσπριον, σπέρμα».

χεδροπώδης, ες, ὅμοιος πρὸς χέδροπας, χεδροπώδης φύσις Φανίας παρ' Ἀθην. 406C.

χέεια, ἡ, Ἐπικ. ἀντὶ **χειά**, Νικ. Θηρ. 79.

χεζ-ανάγκη, ἡ, ἀλοιφὴ καθαρτικὴ διευκολύνουσα τὴν κένωσιν τῶν περιττωμάτων, Παῦλ. Αἰγ. 7, 9, Ἀέτ. 3. 135, σ. 58 (b), 18.

χεζητιάω, ἐφετικὸν τοῦ **χέζω**, αἰσθάνομαι τάσιν πρὸς κένωσιν τῶν περιττωμάτων· σὺ δ' ἐμὲ νῦν ἀπάγχων βοῶντα καὶ κεκραγόθ' ὅτι χεζητιῶην, οὐκ ἔτλης ἔξω ἐξενεγκεῖν, ὦ μιαρέ, θύραζέ μ' ἀλλὰ πνιγόμενος αὐτοῦ ποίησα κακκᾶν Ἀριστοφ. Νεφ. 1387, Βάτρ. 8, κ. ἀλλ.· πρβλ. **χεσείω**.

χέζω μέλλ. **χεσοῦμαι** Ἀριστοφ. Σφ. 941, Εἰρήν. 1235· καὶ **κατα-χέσομαι** ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 207· — ἀόρ. α' **ἔχεσα** ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 320, 808, (ἐγ-) αὐτόθι 347, (κατ-) Νεφ. 174· καὶ ἀόρ β' **ἔχεσον** (κατ-) Ἀλκαῖος Κωμικ. ἐν «Γανυμήδει» 4, ἀπαρέμφ. **χεσεῖν** Ἀριστοφ. Θεσμ. 570, Ἀνθ. Π. 7. 683· — πρμ. **κέχοδα** (ἴδε ἐγ-, ἐπι-**χέζω**)· παθητ. **κέχεσμαι** ἴδε κατωτ. (Ἐκ τῆς √ΧΕΔ παράγονται καὶ αἱ λέξ. **χόδ-ος**, **χόδ-ανος**, μυδ-**χοδ-αν**· πρβλ. Σανσκρ. had, had-â (laxare alvum)· Ἀγγλο-Σαξον. scit-e· Ἀρχ. Γερμ. scîz-u· — ὥστε φαίνεται ὅτι ἀπώλετο τὸ ἀρκτικὸν σ). Ὡς καὶ νῦν, ἀποπατῶ, συχν. παρ' Ἀριστοφ.· παροιμ.: εἰ μηδὲ χέσαι γ' αὐτῷ σχολὴ γενήσεται Σιράττις ἐν «Χρυσίππῳ» 1 — μετ' αἰτ., σησαμίδας δὲ χέζει, μῆλα δὲ χρέμπτεται Εὔπολις ἐν «Κόλαξι» 17· — ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ (ὡς λαγοπαίγνιον), χέσαιτο γὰρ εἰ μαχέσαιτο Ἀριστοφ. Ἱππ. 1057. — Παθ., σπέλεθος ἀρτίως κεχεσμένος, κόπρος ἀρτίως ἐκπεσοῦσα τῆς ὁδοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 1170.

χειά, Ἰωνικ. **χειή**, ἡ, ὀπή, μάλιστα ὄφεων, Ἰλ. Χ. 93, 95, Πυθαγ. παρὰ Πλουτ. 2. 169E· ἦσαν ὑπὸ χειᾷ οὐκ ἐδάμασε, δὲν ἔθαψε τὴν νεότητά του ἐντὸς ὀπῆς, Πινδ. Ι. 8 (7) ἐν τέλ. (Ἐκ τῆς √ΧΑ, ἴδε τὸ ῥῆμα **χάσκω**).

χειλάριον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **χεῖλος**, μικρὸν χεῖλος, Γλωσσ.

χειλο πόταμον, τό, χείλος, ὄχθη ποταμοῦ, Βελθ. κ. Χρυσ. στ. 12:0, ἔκδ. Μαυρ.

χειλο-ποτέω, πίνω ἄκρο.ς τοῖς χείλεσιν, ἀκρήτου χειλοποτεῖν κύλικας Ἀνθ. Π. 7. 223.

χειλός, ὁ, μετὰ τῶν παραγώγων, ἴδε **χειλός**.

χεῖλος, εος, τό· πληθ. γενικ. **χειλῶν** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 12, 10· **χειλέων** Διον. Ἁλ. περὶ Συνθ. 14· ποιητ. δατ. **χείλεσσι**· — ὡς καὶ νῦν, χεῖλος, Λατ. labrum, Ὁμηρ., κλπ.· παροιμ., χείλεσι γελᾶν, γελᾶν μόνον διὰ τῶν χειλέων, Ἰλ. Ο. 102· χείλεα μὲν τ' ἐδίηνε', ὑπερφίην δ' οὐκ ἐδίηνεν, ἔθρεξε μὲν τὰ χείλη ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸν οὐρανίσκον, δηλ. ἔπιε μετὰ φειδοῦς, Ἰλ. Χ. 495 ἐν χείλεσσι στάξουσι νέκταρ Πινδ. Π. 9. 109· πειθὼ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσιν, περὶ τῆς ῥητορικῆς δεινότητος τοῦ Περικλέους, Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 6. 5· χείλεσιν δι-δοὺς ὀδόντας, ὡς τὰ τοῦ Ὁμήρου, οὐδὲ ἓν χείλεσι φῦς (ἴδε ἐμφύω) Εὐρ. Βάκχ. 621· χείλεσιν ἀμφιλάλοις, ἐπὶ ἀπαύστου ὁμιλίας, Ἀριστοφ. Βάτρ. 678 δάκνων τὰ χείλη, ἐπὶ ἀνθρώπου ἐν δυσχερείαις διατελοῦντος, Εὔβουλος ἐν «Κίρκῃ» 2· ἀπὸ χειλέων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἀπὸ καρδίας, Πλουτ. Κάτων Πρεσβ. 12· ἀπ' ἄκρου χ. φιλοσοφεῖν, μόνον κατ' ἐπιφάνειαν, Λουκ. Ἀπολ. 6· ἐπ' ἄκρου τοῦ χείλους = εἰς τὸ ἄκρον τῆς γλώσσης, μόνον οὐ καὶ ἐπ' ἄκρου τοῦ χείλους ἔχειν τὰ παλαιὰ πάντα ὁ αὐτ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 26· τὰ χ. προσαρμόζειν (ἐξυπ. τῇ κύλικι) ὁ αὐτ. ἐν Θεῶν Διαλ. 5. 2· προσαρμόζειν τὰ χ. ἢ χείλῃ προσεγγίσαι χείλεσι, ἐπὶ τῶν ἀσπαζομένων ἀλλήλους, ὁ αὐτ. ἐν Ἑταιρ. Διαλ. 5. 3, ἐν Ἔρωσι 53· χείλεσι διερρυηκόσι (ἴδε **διαρρέω** I. 5)· τοῖς χ. τιμᾶν Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιε', 8· ἐν χ. ἑτέροις λαλεῖν, δηλ. μὲ ξένην γλῶσσαν (ἀλλ' ὁ Βατ. κῶδ. ἑτέρων), Α' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ιδ', 21· οὕτω, χ. ἓν πάντων Ἑβδ. (Γέν. ΙΑ', 6, πρβλ. Παροιμ. Γ', 19). 2) ἐπὶ ἵππων, Ξεν. Ἱππ. 6, 8· ἐπὶ πτηνῶν, ῥάμφος, Εὐρ. Ἴων 1199, Ὀππ. Ἁλ. 3. 247, Ἀνθ. Π. 9. 333. **II** μεταφορ., ἐπὶ πραγμάτων, ἡ ἄκρα, τὸ χεῖλος κρατῆρος, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται Ὀδ. Δ. 616, πρβλ. 132· Ἐλπὶς .. ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χείλεσιν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 97, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 123, Ἀριστοφ. Ἀχ. 459· ἐπὶ τάφρου, ἐπ' ἄκρῳ χείλει ἑφεσταότες Ἰλ. Μ. 52, Ἡρόδ. 1. 179, Θουκ. 3. 23· ἐπὶ τοῦ ὠκεανοῦ, Μίμνερμ. 11. 7, πρβλ. Πλάτ. Κριτί. 115F· ἐπὶ ποταμῶν, λιμνῶν, Ἡρόδ. 2. 70, 94, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 16, 5· ἐπὶ τῶν σπονδύλων, Πλάτ. Πολ. 616D, E· ἐπὶ τῆς μήτρας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 3, 1.

χειλο-στρόφιον, τό, ὄργανον βασανιστήριον, στρεβλωτικὸν τῶν χειλέων, Συνέσ. 201C.

χειλοφύλαξ, κος, ὁ, χειλέων φύλαξ, Cocchii Chirurg. vett. σελ. 8.

χειλόω, (χεῖλος) περιχειλόω, περιβάλλω διὰ χείλους, Ξεν. Ἱππ. 4. 4.

χείλωμα, τό, χεῖλος ὀλόγυρα, ὑπερεξέχον ἄκρον, μνημονεύεται ἐκ τῶν Ἑβδ

χειλών, ῶνος, ὁ, ἴδε **χελών**.

χεῖμα, τό· (ἴδε **χιών**)· — καιρὸς χειμερινός, ψῦχος, παγετός, Λατ. hiems, ἀλλὰ με χεῖμα δάμναται Ὀδ. Ξ 487· ἀκολούθως, χειμὼν ὡς ὥρα τοῦ ἔτους, καὶ χείματος ὥρην δεικνύει ὁμβρηροῦ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 448· τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται οὐδ' ἀπολείπει χείματος οὔτε θέρευς ἐπετήσιος Ὀδ. Η. 118· φέροντας χ. καὶ θέρος βροτοῖς, ἐπὶ τῶν ἀστέρων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 5 οὔτε χείματος οὔτ' ἀνθεμιώδους ἥρος ὁ αὐτ. ἐν Προμ. 454· **χεῖμα**, κατ' αἴτ. ὡς ἐπίρρ., ἐν καιρῷ χειμῶνος, Ὀδ. Α. 189, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 638· οὕτω **χείματι**, Σοφ. Φιλ. 293. **II** καταιγίς, θύελλα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 198, 627, Εὐρ. Ἀνδρ. 749, κ. ἀλλ.· κάλλιστον ἦμαρ εἰσιδεῖν ἐκ χείματος Αἰσχύλ. Ἀγ. 900 πρβλ. **χειμών**. — Ποιητ. τύπος τοῦ **χειμών**, ἐν χρήσει μόνον παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, οἷον ἐν Ψευδοπλάτ. Ἀξιόχῳ 371D, Λουκ., κλπ.

χειμαδεύω, = **χειμάζω**, (σχηματισθὲν ὡς τὸ φυγαδεύω ἐκ τοῦ φυγάς), Μεσσάλας πλησίον αὐτῶν χειμαδεύων Στράβ. 205, Ὀνήσανδρ. 9, σ. 42.

χειμᾰδίζω, = **χειμάζω**, στρατιὰν ... μεθιδρύσας χειμαδιοῦσαν ἐν Ἱεροσολύμοις, ἵνα διέλθῃ τὸν χειμῶνα ἐν Ἱεροσολύμοις, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 5, 3, κατὰ μετοχ. μέλλ. **-ισοῦντος**.

χειμᾰδιον, τό, μέρος κατάλληλον ἵνα διέλθῃ τις τὸν χειμῶνα, κοινῶς «χειμαδιά», χειμαδίῳ χρῆσθαι Λήμνῳ Δημ. 49, 3· — ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., χειμάδια πήγνυμαι, ὁρίζω τὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τόπον ἐν ᾧ θὰ παραχειμάσω, παρασκευάζω τὴν χειμερινὴν κατοικίαν μου. Πλουτ. Σερτ. 6, πρβλ. Λούκουλλ. 3, Εὐμ. 15.— Τὸ ἐπίθ. **χειμάδιος**, α, ον, μνημονεύεται παρὰ Πολυδ. Δ', 62 καὶ Σουίδ.· ἡ χειμαδία (ἐξυπακ. ὥρα) Γουδιαν. Ἐτυμ.· πρβλ. **χειμασία**.

χειμάζω, μέλλ. -άσω· (χεῖμα)·— ἐκθέτω τι εἰς τὸ ψῦχος τοῦ χειμῶνος.— Παθ., ἐκτίθεμαι εἰς τὸ ψῦχος, διέρχομαι τὸν χειμῶνα, Σοφ. Ἀποσπ. 446· ὅπως χειμασθῇ καὶ ἡλιωθῇ ἡ γῆ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 3. 20, 7· ἐπὶ δένδρων, διέρχομαι τὸν χειμῶνα. ζῶ, καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα, «βγάζω τὸν χειμῶνα», χειμασθέντα δένδρα ὁ αὐτ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 1· χειμασθέντα χειμῶσι ὡραῖοις καὶ καλοῖς ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἴτ. 2. 1, 2. **2)** ἀμεταβ., διέρχομαι τὸν χειμῶνα, ἀντίθετον τῷ **θερίζω**. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1098, Ξεν. Οἰκ. 5. 9, Ἰσοκρ., κλπ.·— ἐπὶ στρατευμάτων, ὑπάγω εἰς τόπον κατάλληλον ὅπως διέλθω τὸν χειμῶνα, διαχειμάζω, παραχειμάζω, Λατ. hiemare, Ἡρόδ. 8. 133, Ξεν. Ἑλλ. 1. 2, 15., 3. 2, 1, Πολύβ. κλπ.· πρβλ. **χειμερίζω**. **II.** ἐγείρω χειμῶνα, δηλ. καταιγίδα, θύελλαν, τρικυμίαν, θεοῦ τοιαῦτα χειμάζοντος Σοφ. Ο. Κ. 1504· ὅταν χειμάζῃ ὁ θεὸς ἐν τῇ θαλάσσῃ Ξεν. Οἰκ. 8. 16· χειμάζει [ἡ νεφέλη] ἐφ' ἡμᾶς Πλούτ. 2. 195D·— ἀκολούθως ἀπροσώπως, ὡς τὸ ὕει καὶ νίφει· ἐχείμαζε ἡμέρας τρεῖς, ἐπὶ τρεῖς, ἡμέρας ἑξηκοστοῦ ἡ τρικυμία, Ἡρόδ. 7. 191· **χειμάσει**, θὰ εἶναι τρικυμία, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 3, 1. **III.** μετ' αἰτ., ἀποδιώκω, ἐπὶ θυέλλης. χ. ἔξω τοὺς μύας αὐτόθι 14. 7.—Παθ. Καταλαμβάνομαι ὑπὸ τρικυμίας, πάσχω ἐξ αὐτῆς, Θουκ. 2. 25., 3. 69, κ. ἀλλ.· χειμασθεὶς ἀνέμῳ ὁ αὐτ. 8. 99· ἐν θαλάττῃ χειμαζομένου πλοίου Πλουτ. Ἴων 540B, κλπ. **2)** μεταφορ., διασείω καὶ καταταράττω ὡς ἡ θύελλα, ἐπιφέρω σύγχυσιν καὶ δυστυχίαν, τόδ' αἷμα χ. πόλιν Σοφ. Ο. Τ. 101, πρβλ. Μένανδρ. ἐν «Ἡνιόχῳ» 6.— Παθ., διασείομαι, κατατραττόμαι καὶ βλάπτομαι ὑπὸ τρικυμίας, μάλιστα ἐπὶ πολιτείας χειμαζομένης ὡς πλοῖον, Εὐρ. Ἰκ. 269, Ἀριστοφ. Βάτρ. 361· δόμων ὄλβος χειμάζεται Εὐρ. Ἴων 996.— συχνάκις καὶ ἐπὶ τῶν καθ' ἕκαστα προσώπων, πάσχω ὡς ἐν τρικυμίᾳ, πάσχω μεγάλως, ὑφίσταμαι μεγάλας βλάβας, Αἰσχύλ. Πρ. 562, 838, Σοφ. Φιλ. 1460, Πλάτ. Πολιτικ. 273D (πρβλ. **χειμαίνω** I. 2)· ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς αἷς ἐχειμάσθην Σοφ. Ἀντιγ. 391· ἄλλῃ δ' ἐν τύχῃ χ. Εὐρ. Ἱππ. 315· χειμάζεσθαι .. ὑπ' ἀπορίας ἐν τοῖς νῦν λόγοις Πλάτ. Φίληβ. 29B, Πρβλ. Δάχ. 194C· ἐν στρατείαις ἢ νόσοις χ. ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 170A· ὡσαύτως κυλίομαι ἀνησύχως βασανιζόμενος ὑπὸ πυρετοῦ, Ἱππ. Προτ. 46·— οὕτω καὶ ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., Διογ. Λαέρτ. 10. 137·— πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 387.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 762.

χειμαίνω, μέλλ. -ᾰνῶ, ὡς τὸ **χειμάζω** καὶ τὸ παθ. ὡς τὸ **χειμάζομαι**, πλώοντα δέ μιν ἄνεμον Στρυμονίην ὑπολαβεῖν μέγαν καὶ κυματίην· καὶ δή, μᾶλλον γάρ τι χειμαίνεσθαι, δηλ. χειμάζεσθαι, πάσχειν ἐκ τῆς τρικυμίας, Ἡρόδ. 8. 118· μεταφορ., φόβῳ κεχείμανται φρένες Πινδ. Π. 9. 57. **2)** μεταφορ. ὡσαύτως, διαταράττω ὡς διὰ καταιγίδος, χειμαίνει ὁ χειμαζόμενος, ὁ ἐν κατάστασει θυελλώδει εὑρισκόμενος φέρει καὶ ἄλλους εἰς ὁμοίαν κατάστασιν, Ἀριστ. Ποιητ. 17, 3· χειμαίνει δ' ὁ βαρὺς πνεύσας Πόθος Ἀνθ. Παλατ. 12. 157. **II.** ἀμεταβ., εἶμαι τρικυμιώδης, θάλασσα .. ἄγρια χειμήνασα αὐτόθι 7. 652·— ἀπροσ. ὡς τὸ **χειμάζει**, χειμαίνοντος, ὅταν εἶναι ὁ καιρὸς θυελλώδης, Θεόκρ. 9. 20.

χειμ-αμῦνα, ἡ, ἄμυνα κατὰ τοῦ χειμῶνος, χειμερινὸν ἱμάτιον, «καὶ χλαῖναν δὲ παχεῖαν, ἣν χειμάμυναν μὲν Αἰσχύλος, Ὅμηρος δὲ ἀλεξάνεμον κέκληκεν» Πολυδ. Ζ', 61· ἐκ τοῦ Σοφ. ἐν τοῖς Βαcchm. Ἀνεκδ. 1. 415.

χείμᾰρος, ὁ, πάσσαλός τις ἐν τῷ πυθμένι τοῦ πλοίου ἐμπεπηγμένος, ὅστις ἐξήγετο ὅτε τὸ πλοῖον ἀνεσύρετο εἰς τὴν ξηράν, ὅπως ἐκρέῃ τὸ ὕδωρ τῆς βροχῆς, ὅταν βρέχῃ καὶ μὴ προξενῇ σῆψιν, χείμαρον ἐξερύσας, ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὄμβρος, «χείμαρος λέγεται ὁ ὑπὸ τρόπιν τοῦ πλοίου πάσσαλος, οὗ ἐξαιρουμένου, ὅταν ὕσῃ, τὸ ὕδωρ προχωρεῖ, καλεῖται δὲ καὶ εὐδιαῖος» (Πρόκλος), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 624

χειμάρροος, ον, κατ' Ἀττ. συναίρ. -ρρους, ουν, καὶ συντεταμένον **χείμαρρος**, ον· (χεῖμα, ῥέω)· —ὁ ῥέων κατὰ τὸν χειμῶνα, ἐξογκούμενος ὑπὸ τῶν βροχῶν καὶ τῆς τηκομένης χιόνος, ἐπίθ. τῶν ἐκ τῶν ὀρέων κατερχομένων ὑδάτων καὶ ποταμίων. **1)** συνημμένον τῷ **ποταμός**, ὅν τε [δηλ. ὁλοσίτροχον] ποταμὸς χειμάρροος ὤσῃ Ἰλ. Ν. 138· ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισιν χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν Λ. 492· ἀλλ' ὁ Ὅμ. ὡσαύτως ποιεῖται χρῆσιν τοῦ τύπου **χείμαρρος**, ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς χειμάρρῳ Ε. 88· ὡς δ' ὅτε χείμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες Δ. 452·—οὕτω, χειμάρρῳ ποταμῷ ἴκελος Ἡρόδ. 3. 81, πρβλ. Θίογν. 348· οὕτω παρ' Ἀττ., κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ τύπῳ **χείμαρρος**, παρὰ ῥείθροισι χειμάρροις Σοφ. Ἀντιγ. 712· φάραγγες ὕδατι χειμάρρῳ ῥέουσαι Εὐρ. Τρῳ. 449· διὰ χειμάρρου νάπης ὁ αὐτὸς ἐν Βάκχ. 1093· οὕτω, χαράδρα χ. Πολύβ. 10. 30, 2. **2)** ἐν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 280, πλεκτάνη χειμάρροος φαίνεται ὅτι σημαίνει ἀστραπὴν ὁρμητικῶς φερομένην (πρβλ. πυρὸς βόστρυχος), ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 1044. **II.** ὡς οὐσ. (ἄνευ τοῦ **ποταμός**), ὡς καὶ νῦν, ξηροπόταμον ὅπερ ἐν καιρῷ ῥαγδαίας βροχῆς γίνεται ὁρμητικώτατος ποταμός, Πλάτ. Νόμ. 736A, Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 7· ὥσπερ χειμάρρους ἂν εἰς τὴν πόλιν κατέπεσε Δημ. 278. 9· μεταφορ., σὺν χειμάρρῳ, παρασυρόμενος ὑπὸ τοῦ ὁρμητικοῦ χειμάρρου, Πινδ. Ἀποσπ. 90. **2)** ὡς τὸ **χαράδρα** II. 2, ὀχετὸς ἢ ἀγωγὸς ὕδατος, Δημ. 1277. 5. (Οἱ παλαιοὶ ἑρμηνευταὶ τοῦ Ὁμήρου διέφερον ὡς πρὸς τὸν τονισμὸν τῆς λέξεως **χειμαρρος**,—οἱ μὲν τονίζοντες ὡς εἰ ἦτο ἀνεξάρτητον οὐσιαστικ. **χείμαρρος**, οἱ δὲ ὡς ἐπίθ. **χειμάρρους** (ἀντὶ **χειμάρροος**), Εὐστάθ. 496. 38· ὁ Δινδ., ἑπόμενος τῷ Ραμνε Knight, προτείνει ἀντὶ **χειμάρρος** νὰ γράφηται **χειμάροος**, κατ' ἀναλογίαν τοῦ **ὠκύροος**).

χειμαρρώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς χείμαρρον, ποταμὸς χειμαρρώδης τὸ πλέον Στράβ. 400· χειμαρρῶδες ποτάμιον 616· χειμαρρώδους λιβάδος Εὐστάθ. 1374, 47.

χειμάς, **άδος**, ἡ, (ἐξυπακουομένου τοῦ **ὥρα**) **χειμῶνος ὥρα**, χειμών, Ἡσύχ. **2)** (ἐξυπακουομ. τοῦ **ἐσθής**), ἱμάτιον χειμερινόν, ὁ αὐτ.

χειμάσία, Ἰον. -ίη, ἡ, τὸ διέρχεσθαι τὸν χειμῶνα, διαχειμάζειν, φοιτέειν ἐς χ. ἐς τοὺς τόπους τούτους Ἡρόδ. 2. 22. **2)** τόπος πρὸς παραχειμασίαν, χειμερινὴ κατοικία ἢ διαμονή, χειμάδιον, Πολύβ. 2. 54, 14, κ. ἀλλ., Διόδ. **II.** = **χειμών**, τρικυμία, καταιγίς, θύελλα, Ἀριστ. Προβλ. 26. 3, Θεοφρ. Ἀποσπ. 5. 50.—Καθ' Ἡσύχ.: «χειμασία· ζάλη, ταραχή».

χειμ-ασκέω, ἀσκοῦμαι, γυμνάζομαι ἐν καιρῷ χειμῶνος, ἀσκοῦμαι εἰς τὰς σκληραγωγίας τοῦ χειμῶνος, ἐπὶ στρατιωτῶν, τὰ δὲ στρατόπεδα χειμασκήσαντα, βελτίω τὰ παρ' αὐτῶν ὑπελάμβανε γενήσεσθαι Πολύβ. 3. 70, 4· δεῖ χειμασκῆσαι παρασκευάζεσθαι, καὶ μὴ εἰκῇ προπηδᾶν ἐπὶ τὰ μηδὲν προσήκοντα Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 2, 32.

χείμαστρον, τό, ἐσθὴς ἐν ᾗ χειμάζομεν, ἢ χειμαζόμενοι χρώμεθα, χειμερινὸν ἱμάτιον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 708· πρβλ. **θέριστρον**.

χειμᾰτικός, ή, όν, μεταγεν. τύπος, ἀντὶ **χειμέριος**, χειμωνικός, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 3. 459.

χειμάω καὶ **χειμέω**, = ριγέω, Ἡσύχ.

χειμέθλη, ἡ, ἴδε **χιμέτλη**.

χειμέρας· «χειμερινάς» Ἡσύχ.

χειμερεία, ἡ, ἡ χειμερινὴ ὥρα τοῦ ἐνιαυτοῦ, ὁ χειμών, Διονύσ. Ἁλ. περὶ Θουκ. 9. 3· πρβλ. **θερεία**.

χειμερίζω, = χειμάζω I. 2, διέρχομαι τὸν χειμῶνα, διαχειμάζω, χειμερίσας περὶ Μίλητον Ἡρόδ. 6. 31· χειμερίσας τε ἄμεινον εἶναι ἐν Θεσσαλίῃ 8. 113· ἐνθαῦτα χ. 7. 37· αἱ δὲ τῶν νηῶν καὶ ἐχειμέρισαν αὐτοῦ 8, 130· οὐχὶ παρ' Ἀττ. **II.** χειμωνιάζω, ἐὰν λύχνος ὥσπερ κέγχροις πολλοῖς κατάπλεως ᾖ, χειμερίσει, θὰ χειμωνιάσῃ, θὰ γίνῃ τρικυμία, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 3. 5.

χειμερῐνός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν χειμῶνα ἢ γινόμενος τὸν χειμῶνα, ἀντίθετον τῷ **θερινός**, χ. τροπαί (ἴδε ἐν λ. **τροπή** I)· χειμερινοὶ μῆνες Θουκ. 6. 21· πρὸς ἠλίου τὸν χειμερινὸν Ἡρόδ. 1. 193, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 9· χειμερινὴ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου καὶ δυσμαὶ Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 281, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 3 κέξ.· ὄμβροι Πολύβ. 9. 43, 5· χ. ξυσσίτια Πλάτ. Κριτ. 112B, πρβλ. 117B· ἀρχυρώματα Ἀθήν. 230D· μάχη Δημ. 300. 17· [τίνα τῶν ζῴων] ἀποβάλλει τὰς χειμερινὰς τρίχας, τὴν χειμερινὴν αὐτῶν τρίχωσιν, Ἀριστ. Προβλ. 10. 21· χειμερινὸς ὄνειρος, χειμερινὴς νυκτὸς ὄνειρον, δηλ. μακρόν, Λουκ. Ἐνύπ. 17·— ὡσαύτως, τὴν χ. (ἐξυπακ. ὥρην), τὴν ἐποχὴν τοῦ χειμῶνος Ἡρόδ. 1. 192· οὕτω, τὰ χειμερινὰ Πλάτ. Νόμ. 683C, 915D. **2)** χειμῶνι ὁμοιος, ψυχρός, παγετώδης (ὅτε ἡ σημασία πλησιάζει τῇ τῆς λέξ. **χειμέριος**), χωρίον Θουκ. 2. 70, πρβλ. Θεατρ. Ἀποσπ. 5. 1 πρὸς 6. 1.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. 332.

χειμέριος, α, ον, Ὅμ. καὶ Πινδ., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ος, ον, Σοφ. Φιλ. 1194, Θουκ. 3. 22· ὁ εἰς τὸν χειμῶνα ἀνήκων, χειμωνικός, «χειμωνιάτικος», θυελλώδης, ἄελλαι Ἰλ. Β. 294· νιφάδες Γ. 222· ὕδωρ Ψ. 420· ὄμβρος Ἡσ. Ἀσπ. Ἠρ. 478, Πινδ. Π. 6. 10, Εὐρ. Ἑλ. 1118 (οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρ' Εὐρ. καὶ οὐδέποτε παρ' Αἰσχύλῳ)· νότος Σοφ. Ἀντιγ. 333· ὥρη χειμερίη, ἡ ἐποχὴ τῶν θυελλῶν ἢ τῶν καταιγίδων καὶ τρικυμιῶν, Ἰσ. Ε. 485, Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 492· ἦμαρ χ. Ἰλ. Μ. 279, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 512, 563· νύξ Ἐμπεδ. 221, Πινδ. Ο. 6. 171, Θουκ. κλπ.· χ. πῦρ Πινδ. Π. 4. 473· οἱ χειμεριώτατοι μῆνες, οἱ θυελλωδέστατοι, τρικυμιωδέστατοι, Ἡρόδ. 2. 68· τὰς χειμεριωτάτας [ἡμέρας] Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 14, 1· οὕτω, χ. κατὰ μῆνα Σιμωνίδ. 14· ἦρ χ., τρικυμιῶδες, ψυχρὸν ἔαρ, Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 287· χ. νύξ, θυελλώδης νύξ (ἐν ὥρᾳ θέρους), Πινδ. Ο. 6. 171· ἀκτὰ χειμερία κυματοπλήξ, ἀκτὴ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πληττομένη ὑπὸ τῶν τρικυμιωδῶν κυμάτων, Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 1241· χειμέρια βροντᾶ, ὡς ἔπιρρ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 142· ἐν χειμερίοις, ἐν ψυχροῖς τόποις, ἀντίθεταν τῷ ἐν ἀλεεινοῖς, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 7, 11· ἦν ὦσι .. χειμέρια, θυελλώδη καιρόν, αὐτόθι 9. 10. 1· χ. αἱ σύνοδοι τῶν μηνῶν μᾶλλον ἢ αἱ μεσότητες ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 2. 4, 9. **2)** μεταφορ., χ. λύπη, ὑπερβάλλουσα λύπη, ὀδύνη, πόνος, ὑπερβολικός, Σοφ. Φιλ. 1194· χ τὰ πράγματα, μετὰ παιδιᾶς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1141. — Παρὰ τοῖς δοκίμοις τὸ μὲν **χειμέριος** = θυελλώδης, τρικυμιώδης, τὸ δὲ **χειμερινός** (ἀντίθετον τῷ **θερινός**) = ὁ γινόμενος κατὰ τὴν ὥραν τοῦ χειμῶνος, ὡς τὰ μνημονευθέντα παραδείγματα δεικνύουσι. Μεταγενέστεροι ὅμως συγγραφεῖς ἠγνόησαν τῆς τοιαύτης διακρίσεως, οἷον **χειμερίζειν** (δηλ. ὥρας) Νικ. Ἀλεξιφ. 544· ὁ Ἀππ. ἐν τοῖς Ἐμφυλ. 2. 48 καὶ 52 γράφει χειμέριοι τροπαί, πρβλ. **χειμερινός** 2 — ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 52.

χείμερος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **χειμέριος**, μάλα κεν τότε χείμερον .. . Πληιάδες χειμῶνα .. φορέοιεν Ἄρατ. 1084, πρβλ. 797.

χειμετλη, χειμετλιάω, χείμετλον, ἴδε ἐν λέξ. **χιμέτλη, χιμετλιάω, χίμετλον**.

χείμη, ἡ, = **χημία**, καὶ **χειμευτής, ὁ**, = **χημευτής**. Βυζ.

χειμιάω. ψύχομαι, παγώνω, ἀντέχω εἰς τὸ ψῦχος, Ἱππ. 418. 54· ἴδε Foës. ἐν λ.

χειμίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **χεῖμα**, ἡ ὥρα τοῦ χειμῶνος, ψῦχος χειμερινόν, παγετός, Ἱππ. παρὰ Γαλην.· ἴδε Foës. Oec. Ann. εἰς Σοφ. Ἀΐ. σ. 158.

χειμο-θνής, ῆτος, ὁ, ἡ, (θνήσκω) παγωμένος μέχρι θανάτου, καὶ γὰρ χειμοθνὴς εἰμι, «ἀπέθανα ἀπὸ τὸ κρύο», Λουκ. Δεξιφ. 14.

χειμοσπορέομαι, παθ., σπείρομαι ἐν καιρῷ χειμῶνος, ὁ μὲν γὰρ χειμοσπορούμενος πυρὸς πολύρριζος ὢν .. ἀποδίδωσι πλῆθος καλάμου Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 4. 11, 3.

χειμό-σπορος, ον, ὁ σπειρόμενος ἐν καιρῷ χειμῶνος, χειμόσποροι πυροί Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 4. 11, 1.

χειμο-φῡγέω, ἀποφεύγω τὸν χειμῶνα ἢ τὴν χειμερινὴν ὥραν τοῦ ἔτους, Στράβ. 35.

χειμών, ῶνος, ὁ, ὡς τὸ **χεῖμα**, ἡ χειμερινὴ ὥρα τοῦ ἔτους, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **θέρος**, χειμῶνος ὑσθαλπέος ὅς ῥά τε ἔργων ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν Ἰλ. Ρ. 549· χειμῶνι, ἐν καιρῷ χειμῶνος, Φ. 283, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1138· ἐν χειμῶνι Πενδ. Ἰ. 2. 62, Αἰσχύλ. Ἀγ. 969· ἐν τῷ χ. Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 8 Κύρου Παιδ. 8. 8, 17· χειμῶνος ὥρᾳ Ἀνδοκ. 18. 5 — ὡσαύτως, χειμῶνος, ἐν καιρῷ χειμῶνος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 9, Πλάτ. Πολ. 425Ε· χ. μέσου, κατὰ τὸ μέσον τοῦ χειμῶνος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 476. 1· τοῦ χ., διαρκοῦντος τοῦ χειμῶνος, Θουκ. 7. 31· τοῦ αὐτοῦ χειμ. ὁ αὐ. 8. 30· οὕτω διὰ χειμῶνος καὶ διὰ τοῦ χ. Πλάτ. Τίμ. 74C, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 9· — χειμῶνα, κατὰ τὸν χειμῶνα, Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 1188· τὸν χ. κατὰ τὸν χειμῶνα, Ἡρόδ. 3. 117, Ξεν. Ἀν. 7. 6, 9, Ἑλλ. 1. 4. 1· τὸν χ ὅλον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 124· ὁ ἀμφὶ τὸν χ. χρόνος Ξεν. Κύρου Παιδ. 8. 6, 22· — ὅρος ἄβατον ὑπὸ χειμῶνος, ἕνεκα τοῦ ψύχους, Ἡρόδ. 8. 138, πρβλ. Θουκ. 2. 101· — οὕτως ἐν τῷ πληθ., νιφοστιβεῖς χειμῶνες Σοφ. Ἀΐ. 671· ἀντίθ. τῷ **καύματα**, Πλάτ. Πολιτ. 280Ε, Νόμ. 829Β. **2)** εἰς δήλωσιν τοῦ χειμερινοῦ μέρους τοῦ ὁρίζοντος, δηλ. τῆς ἄρκτου, Βορέας καὶ χ. Ἡρόδ. 2. 26.

II, καιρός χειμέριος, ψυχρὸς καὶ θυελλώδης, θύελλα **χειμερινή**, καὶ καθόλου θύελλα, καταιγίς, τριτκυμία, ἔπεί οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον Ἰλ. Γ. 4· οὐ νιφετὸς οὔτ' ἄρ χ. πολὺς οὔτε ποτ' ὄμβρος Ὀδ. Δ 566· ὅτε τις χ. ἐκπαγλος ὄροιτο Ξ. 522· ὀπωρινὸν ὄμβρον καὶ χειμῶν' ἐπιόντα Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 673· Γαιάοχος εὐδίαν ὄπασσεν ἐκ χ. Πινδ. Ι. 7 (6). 53· ὥρσε θεὸς χειμῶνα Αἰσχύλ. Πέρσ. 490, πρβλ. Ἀγ. 649, 656, Χο. 202, Σοφ. Ἀΐ. 1143, κἑξ., κτλ. — οὕτω καὶ παρὰ πεζογράφοις, χ. κατερράγη Ἡρόδ. 1. 87, ἐπέπεσέ σφι χ. τε μέγας καὶ πολλὸς ἄνεμος ὁ αὐτ. 7. 188, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 314D· ἐπιγίγνεται χ. Ἡρόδ. 7. 34, πρβλ. Θουκ. 4. 6· χειμῶνι χρῆσθαι Ἀντιφῶν 131, 42· χ. νοτερός, καταιγὶς μετὰ βροχῆς, Θουκ. 3. 21· χειμῶνα ποιεῖν ἐν εὐδίᾳ Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 14· — ἐν τῷ πληθ., ὑπὸ τῶν χ., ἕνεκα τῶν τριτκυμιῶν, Ἡρόδ. 4. 62· ἐν γε χειμῶσι καὶ ἐν εὐδίαις Πλάτ. Νόμ. 961Ε, πρβλ. 919Δ· — πρβλ. **ὀρνιθίας**. **2)** μεταφορ., θεόσυτος χ., καταιγὶς δυστυχημάτων ὑπὸ τῶν θεῶν πεμφθεῖσα, Αἰσχύλ. Πρ. 643· χ. καὶ κακῶν τρικυμία αὐτόθι 1015, πρβλ. Χο. 202, 1066· ὄρορε ἐν χειμῶνι, κατὰ τὴν θύελλαν τῆς μάχης, Σοφ. Ἀντιγ. 670· θαλερῷ .. χ. νοσήσας, ἐπὶ τῆς μανίας τοῦ Αἴαντος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀΐ. 207· — ἐπὶ προσώπου, χειμὼν ὁ μειρακίσκος ἐστὶ τοῖς φίλοις Ἄλεξις ἐν «Παρασίτῳ» 1, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν «Δημητρίῳ» 1. 4· χ. κατ' οἴκους ἀνδράσιν κακὴ γυνή Μένανδρ. ἐν «Μισογύνῃ» 540.

χειμωνικός, ἡ, όν, χειμέριος, τριτκυμιώδης, ὄμβρον χειμωνικὸν ἀναπέμπουσα Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 277C.

χειμωνόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ χειμῶνος ἢ ἐκ τριτκυμίας, ἐς δὲ γαληναίην χειμωνόθεν Ἄρατ. 995.

χειμωνο-τύπος [ῠ], **ον**, ὁ διὰ τριτκυμίας τύπτων, προσβάλλων· μαστίζων, λαίλαπι χειμωνοτύπῳ Αἰσχύλ. Ἱκ. 34.

χείρ, ἡ, χειρός, χειρί, χεῖρα, δυϊκ. **χεῖρε, χεροῖν**, πληθ. **χεῖρες, χερῶν, χεῖρας**, — ἡ παραλήγουσα εἶναι συνήθως βραχεῖα ὅταν ἡ λήγουσα ἡ μακρά· δοτ. πληθ. ἀείποτε **χερσί** (**χείρεσι** ἀπαντᾷ ἐν μεταγεν. ἐπιγραφαῖς, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2811b. 10., 2742c)· — ἀλλ' οἱ ποιηταὶ εἶχον τὴν παραλήγουσαν ὡς μακρὰν ἢ βραχεῖαν ἐν πάσῃ πτώσει κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, **χερός, χερί, χέρα, χέρε, χέρες, χέρας** (τούτων ὁ Ὅμ. ποιεῖται χρῆσιν μόνον τῆς δοτ. **χερί**· **χέρα** Ὕμν. Ὅμ. 18. 40)· μετὰ γεν. δυϊ οὖ καὶ πληθυντ. **χειροῖν, χειρῶν**, ὧν ὁ πρῶτος τύπος ἀπαντᾷ ἐν Σοφ. Ἠλ. 206, 1595· ἐν ᾧ ὁ τύπος **χειρῶν** εἶναι κοινὸς καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις. — Ποιητ. τύποι, δοτ. πληθ. **χείρεσι, -σιν**, Ὅμ., Ἡσ.· **χείρεσσι** Ὅμ., καὶ ἐν Σοφ. Ἀντιγ. 976, 1297 (λυρ.), ἀλλ' ἐν ἰαμβικῷ στίχῳ, Εὐρ. Ἄλκ. 756· **χέρεσσι**, -σιν μόνον ἐν Ἡσ. Θεογ. 519, 747· — Δωρ. ὑμν. **χέρ** Τιμοκρ. 9· γεν **χηρός** Ἀλκμ. 87· αἰτ. πληθ. **χέρρας** Θεόκρ. 28. 9· — Περὶ τοῦ τονισμοῦ καὶ τῆς κλίσεως τῶν τύπων τούτων ἴδε Ἀρνάδ. 20. 18., 125. 11, Χοιροβοσκ. εἰς Θεοδόσ. σ. 86, 346. (Περὶ τῆς ἐτυμολογίας ἴδε ἐν τέλ.) Ἡ χεὶρ («χέρι»), εἴτε ὡς κεκλεισμένη, παχεῖα Ἰλ. Γ. 376· βαρεῖα Λ. 235, κ. ἀλλ.· εἴτε ὡς ἀνοικτὴ καὶ ἀπεπταμένη, χερσὶ καταπρηνέσσι Ο. 114, Ὀδ. Ν. 161, κ. ἀλλ.· εἰς τὴν χ. ἐγχέαι τι Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 3, 9· ἐν τῇ χρήσει ὁ πληθ. πολλάκις κεῖται ὅπου μία μόνη χεὶρ νοεῖται, π. χ. ἐν Ἰλ. Ψ. 384· ἢ τοὐναντίον, εἴθεται ὁ ἑνικὸς ὅπου νοοῦνται αἱ χεῖρες δύο ἀνθρώπων, π. χ. ἐν Ὀδ. Γ. 37· ἀμφοτέρων ἕλε χεῖρα — ὁ αὐτὸς εὑρηται καὶ μετὰ τοῦ πληθ. συνημμένος, χεῖρε ἀμφοτέρας Ἰλ. Φ. 115, φίλας περὶ χεῖρε Ὀδ. Α. 211.

2) ἡ χεὶρ μετὰ τοῦ βραχίονος, πρβλ. (**ὦμος** I. 1), πῆχυν χειρὸς δεξιτερῆς Φ. 166· χεῖρα μέσην ἀγκῶνος ἐνερθεν Λ. 252· χεῖρες ἀπ' ὤμων αἴσσοντο Ἡσ. Θεογ. 150· οὕτως, ἐν χερσὶ πεσεῖν, εἰς τὰς χεῖρας, δηλ. εἰς τὰς ἀγκάλας τινός, Ἰ. Ζ. 81, κτλ.· ἐνίοτε δὲ προστίθενται προσδιορισμοί ἵνα δηλωθῇ ἡ κυρίως χεὶρ ὡς διακεκριμένη ἀπὸ τοῦ βραχίονος, ἄκρην οὖτασε χεῖρα Ε. 336· ἄκραις ταῖς χ. χειρίδας ἔχουσι Ξεν. Κύρου Παιδ. 8. 8. 17, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 352Α. **3)** ἡ χεὶρ τῶν πιθήκων, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 14, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 2. 8, 5· ἐπὶ τῶν προσθίων ποδῶν τῆς ὑαίνης, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 330.

II. Ἰδιάζουσαι χρήσεις: **1)** εἰς δήλωσιν θέσεως, ποτέρας τῆς χειρός; ἔνθα ἡ ἀπάντησις εἶναι: ἐν δεξιᾷ σου Εὐρ. Κύκλ. 681, 682 οὕτως, ἐπὶ δεξιὰ χειρὸς Πινδ. Π. 6. 19· ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς Ὀδ. Ε. 277· χειρὸς εἰς τὰ δεξιά Σοφ. Ἀποσπ. 527· λαιᾶς χειρὸς Αἰσχύλ. Πρ. 714· πρβλ. **ὑπόγυως** — ἀλλὰ τὸ **χεὶρ** συχνάκις παραλείπεται μετὰ τὸ δεξιά, ἀριστερά, (ἴδε τὰς λέξ. **(δεξιός, ἀριστερός, σκαιός, λαιός)**, Ὁρα. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 1141. **2)** ἡ δοτ. παντὸς ἀριθμοῦ εἶναι συνήθης μετὰ παντὸς ῥήματος δηλοῦντος τὴν χρῆσιν τῶν χειρῶν, χειρὶ λαβεῖν, χερσὶν ἐλέσθαι, Ὅμ., κλπ.· χερσὶν ἀσπάζεσθαι Ὀδ. Γ. 35· προκαλίζεσθαι Σ. 20· χειρὶ ἢ χερσὶν ψαύειν Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1510, 1466· πρβλ. **ἐμφύω, καταρρέζω**· — ἐνίοτε ἡ δοτ. αὕτη προστίθεται πλεοναστικῶς ἐν εἴδει ἐμφάσεως, ὄνυξι συλλαβὼν χερὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἀΐ. 303· οὕτω πύξ χειρί, λάξ ποσί, κλπ.

3) ἡ γεν. εἶναι ἐν χρήσει ὅταν λαμβάνῃ τίς τινα ἀπὸ τῆς χειρός, χειρὸς ἔχειν τινά Ἰλ. Δ. 154· χειρὸς ἑλὼν Δ. 323, κτλ.· γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη, ἤγαγε λαβών, ἐκ τῆς χειρὸς αὐτόν, Ω. 515, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 319· χερὶ χειρὸς ἑλὼν Πινδ. Π. 9. 216· ἕλκειν τινὰ χειρὸς ὁ αὐτ. ἐν Ν. 11. 42· ἀνέλκειν τινὰ τῆς χ. Ἀριστοφ. Σφ. 569, κτλ. **4)** ἡ αἰτιατ. τίθεται, ὅταν τις λαμβάνῃ τὴν χεῖρά τινος, χεῖρα γέροντος ἑλὼν Ἰλ. Ω. 361· χεῖρ' ἕλε δεξιτερὴν Ὀδ. Α. 121· χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην, πρὸς πίστωσιν φιλίας, Ἰλ. Ζ. 233· οὕτω, ἐμβαλλε χ. δεξιὰν μοι Σοφ. Τραχ. 1181· ἐμβαλλε χειρὸς πίστιν ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 813, πρβλ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 1632. **5)** ἕτεραι χρήσεις τῆς αἰτ.: α) ἐπὶ ἱκετῶν, χεῖρας ἀνασχεῖν θεοῖς, δηλ. ἐν προσευχῇ, Ἰλ. Γ, 275, κτλ., πρβλ. **ἀνέχω** Α. 1· καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, ποτὶ γούνασι χεῖρας βάλλειν Ὀδ. Π. 310· χεῖρας ἀμφιβάλλειν γούνασι Π. 142· ἀμφὶ δὲ χεῖρας δειρῇ βάλλ' Ὀδυσῆι Ψ. 207· ἀμφὶ τινι χεῖρε βάλ. Φ. 223· περίβαλε δὲ χέρας Ἀριστοφ. Θεσμ. 914, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1559· οὕτω καὶ (ἴδε τὰς λέξεις) χεῖρας ἀείρειν, ἀνατείνειν, ἀναφέρειν, διότι ὁ Voss δὲν θέλει νὰ ἑρμηνεύσῃ τὸ χεῖρας ἀείρειν (Ὀδ. Α. 423) ὡς κίνημα πρὸς ἑδίαν ὑπεράσπισιν (πρβλ. 426) ἀλλ' ὅμως παρ' Ἀττ. τὸ χεῖρας αἴρω σημαίνει ὑψώνω τὰς χεῖρας εἰς σημεῖον ὅτι συναινῶ εἴς τι ἢ εἰς τὴν ἐκλογήν τινος, ἐπὶ τῶν ψηφοφορούντων, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 264· τὴν χ. αἴρειν Ἀνδοκ. 28. 37, Ξεν. κλπ.· ὅτῳ ταῦτα δοκεῖ, ἀράτω τὴν χ. Ξεν. Ἀν. 5. 6, 33, πρβλ. 7. 3, 6· οὕτως, ἀνατεινάτω τὴν χ. αὖ·δει 3. 2, 9, 33· ὡσαύτως, χεῖρας ὀρεγνύς Ἰλ. Χ. 37· χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν Ο. 371· χεῖρας ἀρ. τινι Ὀδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μ. 257· πρός τινα Πινδ. Π. 4. 426, πρβλ. Ἰλ. Ω 506· (ἀλλὰ παρ' Ἀττ. ὁρ. τὴν χ. τινι, «ἁπλώνω», ἐκτείνω τὴν χεῖρά μου πρὸς βοήθειάν τινος, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 17)· ὡσαύτως, χεῖρε ἑτάροισι πετάσσας Ἰλ. Δ. 523, κτλ.· πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας Ὀδ. Λ. 392 (ἀλλά, χεῖρε πετάσσας ἀπολ., ἐπὶ ἀνθρώπου κολυμβῶντος, κτλ., Ε. 374, κτλ.). β) χεῖρα ὑπερέχω τινός, κρατῶ τὴν χεῖρα ὑπεράνω τινὸς ὡς προστάτης αὐτοῦ, Ἰλ. Ι. 420, κλπ.· σπανιώτερον μετὰ δοτικ., τινὶ Δ. 240, πρβλ. Ε. 433. γ) ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, χεῖρας ἢ χεῖρα ἐπιφέρειν τινὶ Α. 89, Τ. 261, κτλ.· χεῖρας ἐφιέναι τινὶ Δ. 567, καὶ συχνάκις ἐν τῇ Ὀδ.· οὕτω, χεῖρας ἐπιβάλλειν τινὶ Πολύβ. κλπ.· χέρα προσφέρειν τινὶ Πινδ. Π. 9, 62 (ἴδε προσφέρω Ι. 1). — χεῖρας ἐπί τινι ἰάλλειν, ἴδε ἰάλλω Ι. 1. δ) χεῖρας προϊσχέσθαι Θουκ. 3. 58, 66· χεῖρας ἀπέχω τινός, κρατῶ τὰς χεῖράς μου μακρὰν τινος, Λατ. abstinere manus ab aliquo, Ἰλ. Α. 97, Ὀδ. Υ. 263, Αἰσχύλ. Εὐμ. 350· τῷ χεῖρε Πλάτ. Συμπ. 213D· οὕτω, χεῖρας παύειν τινὸς Ἰλ. Φ. 294· πρβλ. ἀνασείω, ἐπισείω. ε) χεῖρας ἐπιτιθέναι τινί, εἰς σημεῖον καθιερώσεως, χεῖρας ταχέως μηδενὶ ἐπιτίθει Α' Ἐπιστ. πρ. Τιμ. ε', 22, κλπ. ϛ) μετὰ προθέσεων: α) ἀνὰ χεῖρας ἔχειν τινά, ἔχειν στενὴν γνωριμίαν μετά τινος.., Πολύβ. 21. 4, 5, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 64· τὰ ἀνὰ χεῖρα, τὰ ὑπὸ ἐξέτασιν πράγματα, Πλούτ. 2. 614Α, κλπ.· ἀνὰ χ. τῆς πύλης, πλησιέστατα πρὸς τὴν πύλην, Ἑβδ. (Β' Βασιλ. ΙΕ', 2). β) ἀπὸ χειρὸς λογίζομαι, λογαριάζω, προχείρως, ἐκ τοῦ προχείρου, κατὰ συμπερασμόν, Ἀριστοφ. Σφ. 656, πρβλ. Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 29· ἴδε κατωτέρω ε. γ) διὰ χερῶν ἔχειν, λαβεῖν, κυριολεκτικῶς κρατῶ, λαμβάνω μεταξὺ τῶν χειρῶν μου, Αἰσχύλ. Ἱκ. 193, Σοφ. Ἀντιγ. 916· διὰ χειρὸς ἔχειν, ἔχειν ἐν τῇ χειρί, αὐτόθι 12. 8, Ἀριστοφ. Σφ. 597· ἔχω εἰς τὰς χεῖράς μου, δηλ. εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, Θουκ. 2. 76· καὶ οὕτω, ἔχω ἔργον εἰς τὰς χεῖράς μου, ἀσχολοῦμαι εἰς αὐτό, φροντίζω περὶ αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 2. 13, καὶ συχν. παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις, οἷον Διονυσ. Ἁλ. π. Ἰσοκρ. 4, Πλουτ., κλπ.· ὡσαύτως, διὰ χερῶν ἔχειν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 8· οὕτως ἐπὶ ὅπλων, ὡς μὴ διὰ χειρὸς ὄντα (δηλ. τὰ ὅπλα) φθείροιτο, ἵνα μὴ φθείρωνται ὄντα ἐν καθημερινῇ χρήσει, Λουκ. Ἀνάχ. 35· καὶ διὰ χ. ἔχω, μετὰ μετοχ., συνεχῶς πράττω τι, Πλούτ. 2. 767C· — διὰ χειρός τινος ποιεῖν τι, φαίνεται ὅτι εἶναι Ἑβραϊσμὸς παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ ἐν τῇ Καιν. Διαθ., διὰ μέσου τινός, διὰ τῆς ἐνεργείας τινός· — ἡ διὰ χειρὸς πρᾶσις, πώλησις ἄνευ συζητήσεως ὡς πρὸς τὴν τιμήν, Χαρίτων 1. 12. δ) εἰς χεῖρας λαμβάνειν τι, κυριολεκτικῶς, Σοφ. Ἠλ. 1120, κλπ.· ὡσαύτως, λαμβάνω τι εἰς χεῖρας, ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ, Εὐρ. Ἑκ. 1242· οὕτως, ἄγεσθαί τι ἐς χεῖρας Ἡρόδ. 1. 126., 4. 79, κλπ.· — ὡσαύτως, θεῖναί τι ἢ τινα εἰς χεῖρά τινος Σοφ. Αἴ. 751· δοῦναί τινι εἰς χεῖρας ἢ χεῖρα ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1348, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 8, 22· καταστῆσαι εἰς τὰς χεῖράς τινος Αἰσχίν. 32. 1· — ἀκολούθως ἐπὶ προσώπων, ἐς χεῖρας ἱκέσθαι τινός, πίπτω εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, Ἰλ. Κ. 448· (παρ' Ὁμ. ὡσαύτως ἁπλῶς, ὅ τι χεῖρας ἵκοιτο Ὀδ. Μ. 331, πρβλ. Ω. 172), οὕτως, εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τινι Ξεν. Κύρ. Παιδ. 7. 4, 10· ἢ καθόλου, ἔχω σχέσεις μετά τινος, συναναστρέφομαι, συνομιλῶ μετά τινος, αὐτόθι 2. 4, 15, Ἀνάβ. 1. 2, 26· (οὕτω, ἐς χεῖρα γῇ ξυνῆψαν Εὐρ. Ἡρακλ. 429, ἔνθα ἴδε Elmsl.)· ἀλλὰ συνηθέστατα, ἐς χεῖρας ἐλθεῖν, ἱέναι, συνιέναι τινί, ἐλθεῖν εἰς χεῖρας, συμπλακῆναί τινι ἐκ τοῦ συστάδην, Λατ. manum consere cum aliquo, Αἰσχύλ. Θήβ. 680, Σοφ. Ο. Κ. 795, Θουκ. 7. 44· ὡσαύτως ἀπολ., εἰς χ. ἐλθεῖν, ἱέναι ὁ αὐτ. 2. 3., 4. 23, 72. 96· συνιέναι Ξεν. Κύρ. 8. 8, 22· τοῦτο ὁ Ἡρόδ. ἐκφέρει διὰ τοῦ ἐς χειρῶν νόμον ἀπικέσθαι 9. 48, ἐν χειρῶν νόμῳ ἀπόλλυσθαι 8. 89, πρβλ. Αἰσχίν. 1. 24· οὕτως, ἐν χεροῖν δίκῃ (Elmsl.) Εὐρ. Βάκχ. 737 (πρβλ. ἐν χερσὶ τὴν δίκην ἔχων Πλάτ. Θεαίτ. 172E), χεῖρας συμμιγνύναι τοῖς πολεμίοις Ξεν. Κύρ. Παιδ. 2. 1, 11· — ὡσαύτως, εἰς χεῖρας δέχεσθαί τινας, ἀναμένειν τὴν ἐπίθεσιν ἢ ἔφοδον αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 4. 3, 31· εἰς χ. ὑπομένειν τινὰς Θουκ. 2. 72. ε) ἐκ χειρός, διὰ χειρὸς ἀνθρώπου, Σοφ. Αἴ. 27· — ἐκ τοῦ πλησίον, ἐκ τοῦ συστάδην, Λατ. cominus, ἐκ χειρὸς βάλλειν Ξεν. Ἀν. 3. 3, 15· ἀμύνεσθαι αὐτόθι 5. 4, 25· μάχεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7. 2, 14· πληγὰς ἐκ χ. ἀναδέχεσθαι Πλουτ. Τιμολ. 4· — ὡσαύτως ἐπὶ χρόνου, διότι δεῖ μὴ μέλλειν, ἀλλ' ἐκ χειρὸς ἔχεσθαι τῶν προκειμένων Πολύβ. 5. 41, 7, κ. ἀλλ. ζ) ἐν χειρὶ τίθει δέπας Ἰλ. Α. 585, Ὀδ. Ν. 57, Ο. 120, κ. ἀλλ.· καὶ ἀείποτε οὕτως ἐπὶ ποτηρίου (ὥστε τὸ ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἐν Ὀδ. Γ. 51, Ο. 120 κατέκριναν οἱ κριτικοί)· καὶ οὕτω, πρεσβήιον ἐν χερὶ θήσω Ἰλ. Θ 289· τόξον (ἔγχος) ἔχων ἐν χειρὶ Ο. 443, Ρ. 604· σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρὶ Ὀδ. Β. 37· ἀλλά, ἐν.. χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκεν Ἰλ. Ψ. 568· ἐπὶ πολυτίμου δώρου, ἐν χερσὶ τίθει Α. 441, 446· ἴδε La Roche Text-kr. σ. 378· ἀκολούθως, ἐν ταῖς χ. ἔχειν, κυριολεκτικῶς, Πλάτ. Πολ. 432D, Δημ. κλπ.· ἀλλά, ἐν χερσὶν ἔχω ὁμοίως, ὡς τὸ διὰ χειρὸς ἔχω, εἶμαι ἠσχολημένος εἴς τι, τὸν γάμον Ἡρόδ. 1. 35, Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 1· οὕτω, ἐν χειρὶ ἔχειν Πλάτ. Θεαίτ. 172E· ὁ ἐν χερσὶ πόλεμος, ὁ διεξαγόμενος, Διονύσ. Ἁλ. 8. 87· ὁ ἐν χ. περιτειχισμὸς αὐτόθι 21· — συχν. ἐπὶ μάχης, ἐν χερσί, ἐκ τοῦ συστάδην, ἐκ τοῦ πλησίον, Λατ. cominus, ἦν ἡ μάχη ἐν χ. Θουκ. 5. 43· ἐν χ. ἀποκτείνειν ὁ αὐτ. 3. 66, πρβλ. 4. 57, 96, κλπ.· ἐν χ. γίγνεσθαί τινι ὁ αὐτ. 5. 72· ἐν χ. εἶναί τινος Ξεν. Ἑλλ. 4. 6, 11· — οὕτως, ἐστὸν ἐν τῷ δυϊκῷ, τὰν χεροῖν Σοφ. Ἀντ. 1345· ἐν χεροῖν ἔχειν, κλπ., Πλουτ. Ἀλέξ. 13, κλπ.· — ἐν χειρί τινος, διὰ χειρός τινος, διὰ μέσου τινός, Ἑβραϊσμὸς παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ ἐν τῇ Καιν. Διαθ. η) ἐπὶ χειρὸς ἔχειν Θέογν. 490· ἐπὶ χεῖράς τινος φέρειν τι, τιθέναι τι εἰς τὰς χεῖράς τινος, Πλούτ. 2. 815B. θ) κατὰ χειρός, ἐπὶ τοῦ νίπτεσθαι τὰς χεῖρας πρὸ τοῦ φαγητοῦ, ὕδωρ κατὰ χειρὸς ἢ κατὰ χειρὸς ὕδωρ (ἐξυπακ. φερέτω τις) Τηλεκλείδης ἐν «Ἀμφικτύοσι» 1 (ἴδε Σουίδ. ἐν τῇ φράσει: κατὰ χειρὸς ὕδωρ). Ἀριστοφ. Σφ. 1216, πρβλ. Ὀρν. 464, Ἀποσπ. 427, Ἀθήν. 408E· καὶ (ἄνευ τῆς λέξεως ὕδωρ) κατὰ χ. διδόναι, λαμβάνειν Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 1. 2· δίδου κατὰ χειρὸς Ἀρχέδικος ἐν «Θησαυρῷ» 1. 3· — μεταφορ., πάντα μοι κατὰ χ. ἦν τὰ πράγματα, πρόχειρα, Φερεκράτ. ἐν «Χείρωσιν» 7· — ὕστερον ὡσαύτως, κατὰ χειρῶν δοῦναι, χέειν, Φιλόξενος ἐν «Αὔγῃ» 1, Ἀντιφάνης ἐν Ἀδήλ. 36· οἱ δὲ κατὰ χειρῶν λαβόντες περιμένουσι φίλτατοι Μένανδρος ἐν «Ὑβρίᾳ» 4, πρβλ. Φώτ. ἐν λέξ., Λοβεκ. εἰς Φρύν. 327· κατὰ χ., κατὰ τὴν πρᾶξιν, κατὰ τὴν ἐνέργειαν, ἀντίθετον τῷ συνέσει, Διονύσ. Ἁλ. 7. 6, Πλουτ. Φιλοποίμ. 7· — κατὰ χεῖρας ἢ κατὰ τὴν χεῖρά τινος, πλησίον τινός, Ἑβδ. ι) μετὰ χερσὶν ἔχειν, μεταξὺ τῶν χειρῶν, δηλ. ἐν χερσίν, Ἰλ. Λ. 4, Ο. 717 [ἄλεισον] μετὰ χ. ἑνώμια Ὀδ. Χ. 10· — ἀλλά, μετὰ χεῖρας ἔχω, ἔχω ἀνὰ χεῖρας, ἀσχολοῦμαι εἴς τι, Ἡρόδ. 7. 16, 1, Θουκ. 1. 138. κ) παρὰ χεῖρα, προχείρως, Ἑβδ.· πλεοναστ., πρόχειρον παρὰ χεροῖν Σοφ. Φιλ. 747. λ) πρὸ χειρῶν, ἔμπροσθεν καὶ πλησιέστατα, Σοφ. Ἀντιγ. 1279, Εὐρ. Τρῳ. 1207, Ῥῆσ. 274· οὕτω, πρὸ χειρὸς εἶναι Πλάτ. Κωμ. ἐν «Λάκωσιν» 1. 5 (κατὰ τὸν Ἕρμαν. ἀντὶ προχείρους). μ) πρὸς χειρός τινος, διὰ χειρός τινος, τῇ ἐνεργείᾳ τινός, Αἰσχύλ. Ἱκ. 66, κλπ.· — πρὸς ἐμὴν χ., πρὸς τὰ σημεῖα τὰ ὁποῖα δεικνύει ἡ χεὶρ μου, Σοφ. Φιλ. 148. ν) ὑπὸ χερσὶ δαμεὶς, ὑπὸ τῶν χειρῶν τινος, δηλ. ὑπό τινος, Ἰλ. Β. 374, κλπ.· ὑπὸ χεῖρα ποιοῦμαι, κάμνω ὑποχείριον, ὑποτάσσω (πρβλ. ὑποχείριος), Ξεν. Ἀγησ. 1. 22· οἱ ὑπὸ χ., οἱ ὄντες ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός, Δημ. 74. 5· ὑπὸ τὴν χ. ἐλθεῖν, ἐλθεῖν εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, Λουκ. Ἑρμότ. 57, κλπ.· ἀλλά, ὑπὸ χεῖρα, ὡσαύτως, προχείρως, ἀμέσως, Ἀριστ. Μετεωρολογ. 2. 9, 13, Πλούτ., κλπ. III. ἡ χεὶρ συχνάκις λαμβάνει τοὺς προσδιορισμοὺς τοῦ προσώπου τοῦ ποιουμένου χρῆσιν αὐτῆς, χ. μεγάλη, ἐπὶ τοῦ Διός, Ἰλ. Ο. 695· θοὴ χ., ἐπὶ τοῦ βάλλοντος ἢ ἀκοντίζοντος, Μ. 306· ἀφνειὸς Πινδ. Ο. 7. 1, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 458· εὐσεβής, εὐφιλὴς Αἰσχύλ. Χο. 141, Ἀγ. 34· κάρβανος αὐτόθι 1061· γεραία Εὐρ. Ἑκ. 145· πονηρὰ ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1316· κλπ.· — ὡσαύτως εἰς δήλωσιν πλούτου ἢ πενίας, πλειοτέρῃ σὺν χ. Ὀδ. Λ. 359· κενεὰς σὺν χ. ἔχοντας Κ. 42, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 1280, κλπ. 2) παριστάνεται δὲ ὡς ἐνεργοῦσα ἀφ' ἑαυτῆς, χεῖρες μαιμῶσιν Ἰλ. Ν. 77, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 50· χεὶρ ὁρᾷ τὸ δρᾶσιμον Αἰσχύλ. Θήβ. 554· δῆμου κρατοῦσα χ. ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 605, παροιμ., ἃ δὲ χ. τάν χ. νίζει Ἐπίχ. ἐν Πλάτ. Ἀξιόχῳ 366C· ἢ ἁπλῶς, ἃ χ. τὰν χ. Ἀνθ. Παλατ. 5. 208. IV. εἰς δήλωσιν ἐνεργείας ἢ ἔργου, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἁπλοῦς λόγους, ἐν τῷ πληθ., ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν Ἰλ. Α. 77· μνῆμ' Ἐλένης χειρῶν, τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν της, τῆς τέχνης της, Ὀδ. Ο. 126, πρβλ. Σοφ. Τρ. 603· χερσὶν ἢ λόγῳ ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 883, πρβλ. Ο. Κ. 1297, κλπ.· οὕτω, τῇ χειρὶ χρῆσθαι, ποιεῖσθαι χρῆσιν αὐτῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀργὸν ἐπεστάναι, Ἡρόδ. 3. 78., 9. 72· προσφέρειν χεῖρας, ποιεῖσθαι χρῆσιν βίας, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 31· — ὡσαύτως ἐν τῷ ἐλεγῷ, βούλευμα μὲν τὸ Δῖον, Ἡφαίστου δὲ χεὶρ Αἰσχύλ. Πρ. 619· μιῇ χειρὶ, μόνος, Δημ. 581, 27· χειρὶ καὶ ποδὶ καὶ πάσῃ δυνάμει Αἰσχίν. 69. 9, πρβλ. 43. 18· οὕτω, χερσίν τε καὶ ποσίν τε Ἰλ. Υ. 361, πρβλ. Πινδ. Ο. 10 (11) 73· — μάλιστα ἐπὶ τῆς χρήσεως τῶν χειρῶν ἐν μάχῃ, πρβλ. ἀνωτ. δ, ε, ζ· ὡσαύτως ἐπὶ πράξεων βίας, πρὶν χειρῶν γεύσασθαι, πρὶν δοκιμάσωμεν τὴν βίαν, Ὀδ. Υ. 181· ἀδίκων χειρῶν ἄρχειν, κάμνω ἀρχὴν τῆς ἀδικίας, ἐγὼ πρῶτος ἀδικῶ, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 5, 13, Ἀντιφῶν 126, 5, Λυσίας 101. 32, κλπ.· ἀμυνόμενος ἄρχειν χειρῶν Πλάτ. Νόμ. 869D· — καθόλου, χεῖρες, βία, βίαια, μέσα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 260· πρβλ. χερσὶ πεποιθὼς Ἰλ. Π. 624, κλπ.· ἐν χειρῶν νόμῳ, ἴδε ἀνωτ. Π. 2. δ. V. ὡς τὸ Λατ. manus καὶ vis, ἀριθμὸς ἢ σῶμα ἀνδρῶν, ποσόν, ἀριθμός, μάλιστα ἐπὶ στρατιωτῶν, χεὶρ μεγάλη, ὑπερμήκης Ἡρόδ. 7. 157· καὶ γὰρ δύναμις ὑπὲρ ἄνθρωπον ἡ βασιλέος ἐστὶ καὶ χεὶρ ὑπερμήκης 8. 140· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ δοτ., οὐ σὺν μεγάλῃ χ. ὁ αὐτ. 5. 72· πολλῇ χ. 1. 174, Θουκ. 3. 96· πλεοναστικῶς,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεγάλη χ. πλήθεος Ἡρόδ. 7. 20· οὕτω παρὰ τοῖς Τραγ., οὐ σμικρᾷ χερὶ Αἰσχύλ. Ἱκ 958· πολλῇ χ. Εὐρ. Ἡρακλ. 337· οἰκεία χείρ, ἀντὶ χεὶρ οἰκετῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 629· ὡσαύτως, σὺν πλήθει χερῶν Σοφ. Ο. Τ. 123. **VI.** ἡ χείρ, ὀηλ. ἡ γραφή, τὸ «γράψιμόν» τινος, τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα ἀρνεῖσθαι Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Β', 153, πρβλ. Α' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ις', 21, πρ. Καλ. δ', 18·— καθόλου, ἡ χεὶρ τεχνίτου ἢ καλλιτέχνου, γλαφυρὰ χ. Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 7. 5, κλπ.·— σπανιώτερον, ἔργον τῶν χειρῶν τινος, ἔργον τέχνης, σοφαὶ χέρες Ἀνθ. Πλαν. 4. 262, πρβλ. Πολυδ. Β', 150, Ἰανώψ. εἰς Ἀνθ. Παλατ. 871. **VII.** ἐπὶ παντὸς ἐργαλείου ὁμοίου πρὸς χεῖρα, **1)** ὅπλον τι ἢ μέρος τῆς πανοπλίας καλούμενον **χείρ**, Ξεν. Ἱππ. 12, 5. — Κατὰ Πυλυδ. Δ', 135: «τὰ δὲ περὶ ταῖς χερσὶ προβλήματα ὁμωνύμως τῷ μέρει χεῖρες καλοῦνται». **2)** χ. σιδηρᾶ, εἶδος ἁρπάγης πρὸς ἀνάσπασιν πραγμάτων, Θουκ. 4. 25., 7. 62· ὡσαύτως, ἄγκυρα, Ἀνθ. Παλατ. 6. 38. **3)** μέρος τριχοῦ, Ἑβδ. (Γ' Βασιλ. Ζ', 32). **4)** ὡσαύτως παρὰ τοῖς Ἑβδ. ὡς ἑβραϊσμός, στήλη ἢ σωρὸς λίθων, ὅμοιος ὡς πρὸς δάκτυλον δεικνύοντα τὸν οὐρανόν, ἀνέστακεν αὐτῷ χεῖρα Ἑβδ. (Β' Βασιλ. ΙΗ', 18).

VIII. ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ **κροκοδείλιον**, Διοσκ. 3. 12. (Ὁ Κούρτ. 189 παρατηρεῖ ὅτι ἡ λέξ. **χεὶρ** περιέχει τὴν ἐνεργητικὴν ὄψιν τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἣς τὴν παθητικὴν ὄψιν ἐκφέρουσι τὰ **χέρης, χερεῖον**· καὶ παραβάλλει Σανσκρ. har-ami (rapio), har-anam (manus)· Ζενδ. zar (rapio)· Ἀρχ. Ἀκτ. hir = manus· ὡσαύτως h r-us, h r-es, hir-udo.)

χειρ-άγρα, ἡ, ἀρθρῖτις καὶ ἡ ἐν χεῖρα, Λατ. chiragra, καὶ παρὰ Λατ. ποιηταῖς cheragra, Γλωσσ· πρβλ. **ποδ-άγρα.**

χειρᾰγωγέω, ὁδηγῶ διὰ τῆς χειρός, ἀπολ., Λουκ. Τίμ. 32· τὸν δεσπότην μετὰ τῆς μητρὸς ἐχειραγώγει Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 211F, Π αὐτ. Κλεομ. 38· μεταφορ., χ. τὴν εὕρεσιν μνήμῃ ὁ αὐτ. 2. 48B· τὴν ψυχὴν ἐπί τι Μάξιμ. Τύρ. σ. 177, κλπ.·— Παθ., Διόδ. 13. 20, ἐπί τι Ἡρῳδιαν. 7. 1.

χειρᾰγώγημα, τό, ἡ διὰ τῆς χειρὸς ὁδηγία, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 848 πρὸς ἑρμηνείαν τῆ, λέξεως **κυύφισμα.**

χειρᾰγώγησις, εως, ἡ, =τῷ ἑπομ., παρ' οἰκείων ὀφθαλμῶν χειραγώγησιν ἐφαντάζετο Νικήτ. Χων. Ἱστ. 291A.

χειρᾰγωγία, ἡ, τὸ ἀπὸ τῆς χειρὸς ὁδηγεῖν, ἀνδρὸς οὗ παιδὸς πρὸς χειραγωγίαν δεόμενος Λόγγος 4. 12, Σουΐδ.

χειρ ᾰγωγός, όν, ὁ ἀπὸ τῆς χειρὸς ὁδηγῶν, ἔχει .. χ. τὸν πλοῦτον Φιλήμων ἐν Ἀδηλ. 36. **2)** ὡς οὐσιαστ., ὁδηγός, Πράξ. Ἀποστ. ιγ', 11, Πλούτ. 2. 794D· χ. τυφλὸς βίου Πλούτ. 2. 98B, ἔνθα ἴδε Wyttenb.

χειρ-ακρα, τά, τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν, περὶ ὠλενῶν καὶ πήχεων καὶ χειράκρων Πολέμων ἐν Φυσιογν. 2. 15, σ. 388 ἐν τῷ λήμματι.

χειρ-αλγία, ἡ, ἄλγος τῶν χειρῶν, καρηβαρίαι, καὶ ἀμβλυωπίαι, καὶ χειραλγίαι, καὶ τρόμοι, καὶ παρέσεις, καὶ ἴκτερος, Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 644, 41· πρβλ. **χειράγρα.**

χειρ-ἀλειπτέω, ἀλείφω τὰς χεῖράς μου παρασκευαζόμενος πρὸς τὴν πάλην, γυμνάζομαι εἰς τὴν πάλην, Διοδ. Ἑλλογ. 513. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 282.

χειρ-ἁμαξα, ἡ, ὡς καὶ νῦν, μικρὸν ἁμάξιον διὰ τῶν χειρῶν ὠθούμενον, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. σ. 117.

χειρ-ἁμάξιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χειράμαξα** (πρβλ. τὴν Γαλλικὴν λέξιν brouette) Petron. Satyr c. 28.

χειρ-απλόω, ἁπλώνω ἢ ἀνοίγω τὴν χεῖρα, τῷ πρεσβύτῃ χειραπλοῦντι τοῦτο ἐπιδίδωσιν Ἀθαν. τ. 2, σ. 421Δ.

χειρ-απτάζω, μέλλ. **άσω**, (ἅπτω) ἅπτομαι διὰ τῆς χειρός, πιάνω μὲ τὸ χέρι, ἐπὶ νεκροῦ, ἀλλά μιν οἱ ἱρέες αὐτοί.. χειραπτάζοντες θάπτουσι Ἡρόδ. 2. 90·—ὡσαύτως **χειραπτέω**, Φωτ. Βιβλιοθ. 67. 14.

χειράς, άδος, ἡ, (χείρ) ῥαγάς, «σκάσιμον» κυρίως τῶν χειρῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ποδῶν, χειράδες χειρῶν, ποδῶν, ῥαγάδες χειρῶν, ποδῶν, Διογ. Λ. 1. 81· «χειράδας· τὰς ἐν τοῖς ποσὶ ῥαγάδας, ἔνιοι δὲ φῶδας» Ἡσύχ.· — τὸν τύπον **χιράς** προτιμᾷ ὁ Εὐστ. 194. 40.

χειραφεσία, ἡ, τὸ χειραφετεῖν, Γλωσσ.

χειρ-άφετος, ον, ὁ ἀφεθεὶς ἐλεύθερος, ἀπελεύθερος, Λατιν. manumissus, Σουΐδ.· — τὸ ῥῆμα **χειραφετέω**, Γλωσσ.

χειραφέω, ἅπτομαι τῇ χειρί, ἔργον σοί ἐστι τῷ δράκοντι χειραφεῖν καὶ δακτυλαπτεῖν Θ Στουδ. Cod. Par. 891, fol. 111 νº.

χειρ-αφία, ἡ, (ἅπτω) ἡ διὰ χειρῶν συμπλοκή, μάχη ἐκ τοῦ συστάδην, χειραφίαι καὶ πεζῶν καὶ ἱππέων παρὰ Σουΐδ. **II.** ὡς ὅρος παλαιστικός, ἐν χειραφίᾳ περικρούοντος προστραχηλίζοντος κενοσπουδῶς, καὶ ἐπὶ γῆν κατασπῶντος (πρβλ. **ἅρμα** 5) Πλούτ. 2. 234D **III.** τὸ ἅπτεσθαι διὰ τῆς χειρός, ψηλάφησις, ἐλαφρὰ τριβή, Λατ. manuli-ium, Cael. Aurel.· ἴδε Foës. Oec. Hipp.

χειράω, διάφ. γραφὴ ἀντὶ **χειριάω**, ὃ ἴδε.

χειρ-εκμᾰγεῖον, τό, =**χειρόμακτρον**, ἐπιφύσεις ἔχει ἐριώδεις καὶ χνοώδεις, ἐξ οὗ νήθεται καὶ ὑφαίνεται χειρεκμαγεῖα Ἀπολλ. Δύσκ. περὶ Κατεψευσμ. Ἱστ. 36.

χειρ-επιθεσία, ἡ, ἐπίθεσις τῶν χειρῶν, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 43. – Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 503.

χειρ-εργάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, ὁ ἐργαζόμενος διὰ τῶν χειρῶν, Τζέτζ. Ἱστ. 10. 779.

χείρ-εργον, τό, =**χειρῶν, ἔργον**, ἐργόχειρον, τὸ ἐμὸν χείρεργον τρέφει με Ἰω. Μόσχ. κ. 13, σ. 1062, κλπ.

χείρεσι, Ἐπικ. δοτ. πληθ. τοῦ **χείρ**, ἥπτετο χείρεσι γούνων Ἰλ. Υ. 468.

χειριάω, ἔχω ῥήγματα, «σκασίματα» εἰς τὰς χεῖρας, «χειριᾶν δὲ ἑκάλουν τὸ κατερρῆχθαι τὰς χεῖρας ἢ ἀλγεῖν ἐκ κόπου» Πολυδ. Β', 152· ἐν ἀντιγράφοις ἥττονος ἀξίας, **χειράω**, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 80.

χειρίδιον, ὑποκοριστ. τοῦ **χειρίς**, «μανίκι», Ἀποκρυφ. Πράξεις Πέτρου καὶ Παύλου 47, Δωρόθ. 1632C. **2)** χειρόμακτρον ἢ εἶδος χειροκτίου πρὸς τρῖψιν τοῦ σώματος, ξηραὶ τρίψεις διά τε συνδόνων ἢ χειριδίων, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. 1. 494.

χειριδόομαι, παθ., ἐφοδιάζομαι μὲ χειρῖδας, κεχειριδωμένος Γλωσσ.

χειριδωτός, όν, ὁ ἔχων χειρῖδας, «μανίκια», κιθὼν (Ἀττ. χιτὼν) χειριδωτός, οἷος ἦν παρὰ τοῖς Ἀσιανοῖς, manuleata παρὰ Πλαύτῳ, Ἡρόδ. 7. 61, πρβλ. Φιλόστρ. 804, Ἡρόδ. 5. 3· ἐπὶ τοῦ σχιστοῦ χιτῶνος τῶν Γαλατῶν, Στράβ. 196· πρβλ. **καρπωτός**·—πρβλ. καὶ **ἐξωμίς.**

χειρίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, ποιῶ ἐγχείρησιν, ἐπὶ χειρουργοῦ, Ἱππ. περὶ Ἰητρ. 740, ἐν τῷ παθ. **2)** ὡς καὶ νῦν, διαχειρίζω, διοικῶ, κυβερνῶ, Λατ. administrare, Πολύβ. 1. 20, 4., 75. 1, κ. ἀλλ.· ἐλέσθαι δὲ τὰν βουλὰν τοὺς χειριξοῦντας τὸ ἀργύριον Ἐπιγραφ. Κερκυρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1845. 44.

χειριξις, ἡ, =**χειρισμός** I, Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 756. **II.** διαχείρισις, διοίκησις, τοῖς αἱρεθεῖσι εἰς τὴν χειρίξιν τοῦ ἀργυρίου Συλλ. Ἐπιγρ. 1845. 66.

χείριος, α, ον, =**ὑποχείριος**, ὁ ὑπὸ τὰς χεῖρας, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινὸς ὑπάρχων, προλείπω βωμιὸν ἥδε χειρία σφάζειν φονεύειν Εὐρ. Ἀνδρ. 412· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ ῥήματος, μή μ' ἀξιώσῃς βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν χειρίαν ἐφείς τινι, ἀφεὶς με αἰχμάλωτον εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, Σοφ. Αἴ. 495· χείριον λαβεῖν τινα, λαμβάνω τινὰ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, Εὐρ. Κύκλ. 177· χ. ἁλῶναι ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1257.

χειρίς, ῖδος, ἡ, κάλυμμα τῆς χειρὸς ἐκ δέρματος, εἶδος κηπουρικοῦ χειροκτίου, χειρῖδάς τ' ἐπὶ χεροὶ βάτων ἔνεκ' Ὀδ. Ω. 230, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 17· ἀλλὰ καὶ κάλυμμα τῆς ὅλης χειρός, ἢ μᾶλλον τοῦ βραχίονος καὶ τοῦ πήχεως, «μανίκι», μάλιστα δὲ μακρὰ καὶ εὐρεῖα χειρίς, μανίκα, οἵαν εἶχον οἱ Πέρσαι, Λατ. manica (πρβλ. **κόρη** IV), ἐπικατήμενος χειρίδι πλέῃ ἀργυρίου Ἡρόδ. 6. 72, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 8, Κύρ. 8. 3, 13· ἐν χρήσει καὶ παρὰ τοῖς Γαλάταις, Πλουτ. Ὄθων 6· παρὰ τοῖς ἐν τραγῳδίᾳ ὑποκριταῖς, Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 41. **2)**=**χειρίδιον**, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. 2. 399. [Αἱ πλάγιαι πτώσεις συνήθως γράφονται παροξυτόνως **χειρίδος** ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις, ὡς συνηθίζουσι οἱ Ἀντιγραφεῖς νὰ τονίζωσι τὰς ὁμοίας λέξεις, ἴδε Lehrs εἰς Ἡρῳδιαν. περὶ ὀρθογρ. σ. 371].

χείρισμα, τό, μέρος τοῦ σώματος, ἐφ' οὗ ἐγένετο ἐγχείρησις, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ 788, 791. **II.** μεταχείρισις, αὐτόθι 808.

χειρισμός, ὁ, μεταχείρισις, ἡ διὰ χειρῶν ἐνέργεια, μάλιστα ἐν τῇ χειρουργικῇ, «ἐγχείρησις», Ἱππ. περὶ Ἰητρ. 740· πρβλ. **χείρῐξις** I. **2)** διαχείρισις, διοίκησις, κυβέρνησις, Λατ. administratio, τῆς τύχης, ὑπὸ τῆς τύχης, Πολύβ. 1. 4, 1· τῶν πραγμάτων, διαχείρισις, διοίκησις αὐτῶν, 5. 26, 4· ὁ κατὰ μέρος χ., ἐξάσκησις, 32. 14, 11· τῶν δογμάτων, ἐκτέλεσις, ἐκπλήρωσις, 5. 12, 3· κλπ.

χειρι-σοφος, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **χειρόσοφος.**

χειριστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **χειρίζω**, πρέπει τις νὰ διοικήσῃ ἢ διευθύνῃ, τὸν πόλεμον Διόδ. 17. 10· πρέπει τις νὰ κάμῃ χρῆσίν τινος, τι Κλήμ. Ἀλ. 924. **II χειριστέος, α, ον**, ἐφ' οὗ πρέπει νὰ γείνῃ χειρισμός, Ἱππ. Μοχλ. 866.

χειριστεύω, τὸ ἐνεργ. τοῦ **χειριστής**, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 4278k.

χειριστής, ὁ, διαχειριστής, διοικητής, Πολύβ. 3. 4, 13., 98 8, κ. ἀλλ.

χείριστος, η, ον, ἀνώμαλον ὑπερθ. τοῦ **χείρων** (ἴδε **χείρων** B).

χειριστότερος, α, ον, ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ **χειρότερος** παρ' Ἱππ. 25. 12.

χειρο-βάλίστρα, ἡ, χειροσφενδόνη, Λατιν. falarica, Γλωσσ.

χειρο-βάναυσος, ον, =**βάναυσος**, Πολυδ. Ζ', 7.

χειροβαρέαι, αἱ, εἶδος μεγάλης σφύρας, κοινῶς «βαριός», Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 677, ἔκδ. Β. Καὶ αὗται παρεξηγοῦνται

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὖ-δθι Λατινιστὶ διὰ τῶν dolia manibus gestabilia, ὡς παρεξηγήθησαν αἱ βαρέαι, Συ αγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

χειρο-βᾰρὴς, ές, ὁ ἔχων βάρος ἐν τῇ χειρί, καὶ χειροβαρὲς σαρκὸς ὑείας θετταλότμητον κρέας Φιλέταιρο. ἐν «Λαμπαδηφόροις» 1.

χειρό-βιος, ον, ὁ ζῶν διὰ τοῦ ἔργου τῶν χειρῶν αὐτοῦ, «χειρώβιοι, οἱ ἐκ χειρῶν ζῶντες καὶ ταῖς τέχναις προσκαθήμενοι· λέγονται καὶ ἀποχειρόβιοι» Σουίδ.

χειρο-βίωτος, ον (ἡ χειροβίοτ-),=τῷ προηγ., Θεοδώρητος.

χειρό-βλημα, τό, καὶ **χειρόβλητον, τό,**=**χειρόβολον**, «χειροβλήματα· δράγματα· οἱ δὲ χειρόβλητα» Ἡσύχ.

χειρο-βλιμάομαι, ἀποθετ, ἀντὶ **χειροτριβέω** ἢ **ψηλαφάω**, Λουκ. Ψευδολ. 24· τὰ Ἀντίγραφα φέρουσι **χειροβλημάομαι**

χειροβολέω, βάλλω, ῥίπτω διὰ τῆς χειρός, χερμαδίους Λουκ. Λεξιφάν. 5.

χειρό-βολον, τό, ὅσον χωρεῖ ἡ χείρ, μικρὸν δεμάτιον, ἀμάλη λέγεται τὸ χειρόβολον τῶν σταχύων Τζέτζ. εἰς Λυκόφρονα 34, κλπ.

χειρο-βοσκός, ὁν, ὁ διὰ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν ζῶν, ἀποχειρόβιστος, Πολυδ. Ζ', 7, Ἡσύχ.

χειροβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, ὁ βιβρώσκων, ἀναλίσκων τὰς σάρκας τῆς χειρός, δεσμὸς Στησίχορος 4 «χειροβρῶτι δεσμῷ· τοῖς πυκτικοῖς ἱμᾶσι· διὰ τὸ τὰς σάρκας διακόπτειν καὶ ἀναλίσκειν. Βέλτιον δὲ τὸν δεσμὸν ἀκούειν τὸν ἀποβιβρώσκοντα τῷ χεῖρε· ἐδέθη γὰρ ἐν τινι πέτρᾳ, ὡς Στησίχορος ἐν ὀρχῇ τῶν ἐπὶ Πελίᾳ ἄθλων» Ζηνόδ. 6, 44 ἐν Παροιμιογράφ. σ. 390, ἔκδ. Gaisf., πρβλ. Ἡσύχ. καὶ Σουίδ. ἐν λέξει.

χειρο-γάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, ὁ διὰ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν ποριζόμενος τὴν τροφὴν τῆς γαστρός, χειροβίωτος, Ἑκαταῖος 359· **χειρογάστορες** εἶναι ἡ ἐπιγραφὴ δράματός τινος τοῦ Νικοφῶντος, πρβλ. Herm. Opusc. 7. 325 κέξ.

Χειρο-γονία, ἡ, ἐπώνυμον τῆς Περσεφόνης, Ἡσύχ.

χειρογρᾰφέω, ὑπογράφω ἰδιοχείρως, ἐγγυῶμαι δι' ἰδιοχείρου βεβαιώσεως, χειρογραφήσας τὸ δάνεισμα Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 227, 25 ἔκδ. Βόννης, κλπ.

χειρογράφημα, τό, σημείωσις ἰδιόχειρος, ὑπογραφή, Φωτ. Βιβλιοθ. 31. 18.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 97, 98.

χειρογραφία, ἡ, ἡ διὰ χειρὸς γραφή, Ἰω. Σκυλ. ἐν Γ. Κεδρ. τ. Β', σ. 666, 1.

χειρό-γρᾰφος, ον, ὁ διὰ χειρὸς γεγραμμένος· ὅθεν **χειρόγραφον,** τό, τὸ γεγραμμένον διὰ χειρός, Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 52, Πολύδ. 30. 8, 4, Διον. Ἀλ. 5. 8, κλπ. **2)** = τῷ προηγ., Πλούτ. 2. 859Α·— οὕτω **χειρόγραφος,** ὁ, Συλλ. Ἐπιγρ. 4629.

χειρο-δᾴκτος, ον, ὁ διὰ χειρὸς φονευθείς, **χειροδάκτα** σφάγια Σοφ. Αἴ. 219.

χειροδεικτέω, δεικνύω διὰ τῆς χειρός, ἀμάρτυρον ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ.

χειρό-δεικτος, ον, Λατιν. ὁ διὰ τῆς χειρὸς δεικνυόμενος, κατάδηλος, φανερός, Σοφ. Ο. Τ. 901.

χειρο-δέσμητος, ον, ὁ τὰς χεῖρας δεσμευθείς, ὡς **χειροδέσμητος** λῃστὴς περιηγκωνισμένος Κ. Μανασσ. Χρον. 2870.

χειρο-δέσμιον, τό,=**χειροπέδη**, Βασιλικ. 60. 35, 18.

χειρό-δεσμος, ὁ, δεσμὸς τῶν χειρῶν, χειροπέδη, Γλωσσ.— ὡσαύτως **χειροδέσμη,** ἡ, Κ. Μανασσ. Χρον. 2923· **χειροδεσμέω,** Δούκας σ. 192.

χειρο-δετέω, ἴδε **χειροδοτέω.**

χειρό-δετος, ον, ὁ δεδεμένος τὰς χεῖρας, Ἡλιόδ. 9. 15,—ἡμαρτημέν. γραφ. ἀντὶ **χειριδωτός,** Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 8, 1

χειρο-δίκαιος, ον,=τῷ ἑπομ., Σουίδ.

χειρο-δίκης [Ῐ], ου, ὁ, ὁ ἐπιβάλλων τὰ δικαιώματά του διὰ τῶν χειρῶν του, διὰ τῆς βίας, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 187. — Παρὰ Σουίδ. καὶ **χειροδίκαιος, α, ον.**

χειρο-δόσιον, τό, τὸ διδόμενον διὰ τὴν ἐργασίαν τῶν χειρῶν, ἡμερομίσθιον, μισθός, Λατ. manupretium, Γλωσσ.

χειρο-δοτέω, δίδωμι διὰ τῆς χειρός, Φίλων 1 640· ἀλλ' ἐκ τῶν συμφραζομένων ἀπαιτεῖται **χειροδετεῖ,** δένει τὰς χεῖράς του διὰ τοῦ κεστοῦ, ὡς προτείνει ὁ Wytt. εἰς Πλούτ. 6. 585· — κατὰ τὸν Mingey **συγκροτεῖ.**

χειρό-δοτος, ον, ὁ διὰ χειρὸς δοθείς, **χειρόδοτον** δάνεισμα, δάνειον γενόμενον ἄνευ συμβολαίου, ἄνευ γραπτῆς ὁμολογίας, Πολυδ. Β', 152, ἴδε Böckh P. E. 1. 171.

χειρο-δράκων, οντος, ὁ, ὁ ἀντὶ χειρῶν ἔχων δράκοντας, ἢ ὁ ἔχων ἐν ταῖς χερσὶ δράκοντας, δηλ. ὄφεις, περὶ τῶν Ἐρινύων, Εὐρ. Ἡλ. 1345.

χειρο-δρόπος, ον, ὁ δρέπων, συνάγων διὰ τῶν χειρῶν, **χειροδρόποι** δ' ἵνα φῶτες ἄνευ δρεπάνοιο λέγονται δσπρια χεδροπά τ' ἄλλα μεσοχλόου ἐντὸς ἀρούρης, «οἱ ταῖς χερσὶ δρέποντες, ἤγουν θερίζοντες, ἄνευ δρεπάνου» (Σχόλ.), Νικ. Θηρ. 752· πρβλ. **χέδροπες.**

χειροέρκτης· «χειρουργὸς» Ἡσύχ., ἴδε **χειρορρέκτης.**

χειρο-ήθεια, ἡ, ἡμερότης, ἡμέρωσις, τὰς χειροηθείας μᾶλλον προσδεχόμενος Ἀριστ. Φυσιογν. 5. 2.

χειρο-ήθης, ες, ὃν τις δύναται νὰ μεταχειρισθῇ ὅπως θέλει, πρᾶος, ἥμερος, συνήθως ἐπὶ ζώων, Λατ. man uetus, χ. κροκόδειλος Ἡρόδ. 2. 69 θεός τις χ., ὡς ὁ Καμβύσης ἐμπαικτικῶς καλεῖ τὸν Ἆπιν, ὁ αὐτ. 3. 28· χ. πῶλος Ξεν. Ἱππ. 2, 3· λέων Διόδ. 1. 48, κτλ.· μετὰ δοτ., εἰθισμένος εἴς τι, ἐξημειωμένος πρός τι, ἀνθρώποις χ. ἐγχέλεις Πλούτ. 2. 976Α· θηρία χ. τοῖς πόνοις αὐτόθι 2). **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, εὐκόλως κυβερνώμενος, ἐξημερωμένος, Στράβ. 494, Πλούτ., κλπ.· παρέχειν ἑαυτὸν χ. ὁ αὐτ. 2. 14Ε· μετὰ δοτ., ἐπεὶ ἤδη μοι χειροήθης ἦν (ἡ γυνὴ) καὶ ἐτετιθάσευτο ὥστε διαλέγεσθαι, ὑρόμην αὐτὴν ὧδέ πως Ξεν. Οἰκ. 7, 10· τιθασεύουσι χειροήθεις ἑαυτοῖς ποιοῦντες Δημ. 37. 9· χειροήθης ὕδρει, εἰθισμένος εἰς τὴν ὕδριν, Λουκ. ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 35. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, ὡς τὸ συνήθης, τὰ φαινόμενα δεινὰ ποιουμένους τῇ διανοίᾳ χειροήθη διὰ τῆς ὄψεως Πλουτ. Μάρκ. 16· τὰ ὅπλα τοῖς σώμασι ἐγένοντο χ. ὁ αὐτ. ἐν Φιλοποίμ. 9, πρβλ. 2. 47Β.

χειρο-θεσία, ἡ, μεταχείρισις, χειρισμός, περὶ τοῦ μουσικοῦ ὀργάνου τοῦ καλουμένου τρίποδος, Ἀρτέμων παρ' Ἀθην. 637C.

II. ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ, ἡ ἐπίθεσις τῶν χειρῶν, Κλήμ. Ἀλεξ. 1, 261C, Εὐσέβ. II, 1213 (Tertull I, 1207).

2) = **χειροτονία,** Εὐσέβ. II, 5 76C, κλπ. **3)** γραφὴ τῆς χειρός, ὑπογραφή, Νικήτ. Παφλ. 567Α.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 103.

χειρο-θετέω, τὰς χεῖρας ἐπιτίθημι, χειροτονῶ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν, μεταδίδωμι τὴν χάριν τοῦ ἁγίου πνεύματος, Β. Μαξίμου Ὁμιλ. 21, Φωτ. Ἔπιστ. 154, 24, κλπ.· Ἱερωσύνην τινὶ Ἐκκλ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 272.

χειρο-κμητέω, κατασκευάζω, θεὸν Διονύσ. Ἀλικ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 334Β.

χειρό-κμητος, ον, εἰργασμένος, πεποιημένος διὰ χειρός, χειροποίητος, παραδείγματα Τίμ. Λοκρ 94Ε, πρβλ. Ἀριστ. περὶ Οὐρ. 2. 4, 11, Μετεωρ. 4. 3, 20, Στράβ. 59, 116· χ. τὰ φρεατιαῖα ὕδατα, ἐπὶ φρεάτων καὶ δεξαμενῶν τεχνητῶν, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 6

χειρο-κνημίς, ῖδος, ἡ, Ἀνώνυμ. παρὰ τῷ Muif Bibl. Coisl. σ. 514, πιθαν. μέρος τοῦ ὁπλισμοῦ τῆς χειρός, εἶδος χειρίδος πολεμικῆς.

χειροκοπέω, ἀποκόπτω τὴν χεῖρά τινος, τινα Διοδ. Ἔκλογ. 567. 16, Ἀππ. Ἰβηρικ. 68· καταχρηστ. χειροκοπεῖν τὸ αἰδοῖον Ἀρτεμίδ. 1, 78.— Παθ., ἀποκόπτομαι τὰς χεῖρας, Στράβ. 710, Πλούτ. 2. 305C.

χειροκόπησις, ἡ,=τῷ ἑπομ., Βυζ.

χειροκοπία, ἡ, ἡ ἀποκοπὴ τῶν χειρῶν, Βυζ.— **χειροκοπίαι** αἱ, χειρῶν ἀποτομαί, Ἀναστ. Σιν. ἐν Galat. Bibl. Flor. τ. 1, σ. 301.

χειροκόπος, ον, ὁ ἀποκόπτων τὰς χεῖρας, Macrob. de Diff. Verb. 2.

χειροκρατέω, κρατῶ διὰ χειρός, **χειροκρατούμενος** τυφλῷ ποδὶ διήρχετο Γ. Παχ. τ. Β, σ. 20, 11, ἔκδ. Β.

χειρο-κρᾰτία, ἡ, ἡ διὰ τῆς βίας ἐπικράτησις τοῦ ἰσχυροτέρου, τυραννικὴ κυβέρνησις, Πολύβ. 6. 9, 6, Διοδ. Ἔκλογ. 608. 46, Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 17. — ἀλλ' ὁ τύπος **χειροκρασία** (ὡς ἀκρασία ἀντὶ ἀκρατία) πιθανῶς προτιμητέος, ἴδε Διονύσ. Ἀλ. 6. 65., 8. 72, Διοδ. Ἔκλογ. 534. 28, Πλούτ. 2. 332C, καὶ πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 526.

χειροκρᾰτικός, ή, όν, ὁ χειροκρατίαν ἀσκῶν, ὁ διαιτῶν τυραννικῶς, ἀριστοκρατίᾳ δὲ παρέπεται ὁ θηριώδης τρόπος τῆς πολιτείας καὶ χειροκρατικὸς Πολύβ. 6. 10, 4. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 119.

χειρό-κτῡπος, ον, ὁ κτυπηθεὶς διὰ χειρός· ἴδε ἐν λ. **χαροπότυπος** I.

χειροκύμβαλα, τά, μικρὰ κύμβαλα, Κ. Πορφ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 379, ἔκδ. Β.

χειρο-λάβη, ἡ, λαβὴ τοῦ ἀρότρου, ἡ οὐρὰ αὐτοῦ, Ἀρχ. Μαθ. σ. 76· οὕτω **χειρο-λᾰβίς, ίδος,** ἡ, «ἀρότρου μέρη ἐχέτλη τὸ κατόπιν ξύλον ὀρθόν, οὗ ἔχεται ὁ ἀρότης· νῦν δὲ τὸ κοῖλον αὐλοῦ, καθ' ὃ ἡ χεῖρα ἐναρμόζει, χειρολαβίς» Πολυδ. Α', 252.

χειρο-λάβος, ον, ὁ ὑποστηρίζων τὴν χεῖρα, χειρουργικὴ σφενδόνη δι' ἧς ὑποστηρίζεται πάσχουσα χείρ, ἴδε **σφενδόνη** II, 1, Cocch. Chirurgg. Vet. 28.

χειρο-λαμβάνω, λαμβάνω διὰ τῆς χειρός, Σουίδ.

χειρο-λογέω, συνάγω διὰ τῆς χειρός, πλήρωσον μήλων κεχειρολογημένων Γεωπ. 10. 21, 6.

χειρο-μάγγᾰνον, τό, μηχανή τις πολεμικὴ πρὸς ἑξακόντισιν βελῶν, τὰς λεγομένας ἡλακάτας καὶ χειρομάγγανα Ἀνώνυμ. ἐν Ἀρχ. Μαθ. 318.

χειρό-μακτρον, τό, ὡς καὶ νῦν, μάκτρον τῆς χειρός, τεμάχιον ὑφάσματος, δι' οὗ ἀπομάσσει τις ἢ σπογγίζει τὰς χεῖρας,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μανδήλιον ἢ «πετσέτα», «μπόλια», Λατ. mantile Ἡρόδ. 4. 64, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 427, Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 3, 5· — οἱ Σκύθαι μετεχειρίζοντο τὰ δέρματα τῶν κεφαλῶν τῶν ἀνισκομένων πολεμίων ὡς **χειρό-μακτρα**. Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., ὅθεν ἡ φράσις Σκυθιστὶ **χειρόμακτρον** ἐκκεκαρμένος Σοφ. Ἀποσπ. 420· πρβλ. **Σκυθίζω**. **II.** εἶδος κεφαλοδέσμου ἢ καλύπτρας τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, Σαπφὼ 50, Ἑκαταῖος 329, καὶ ἴσως οὕτως ἐν Ἡρόδ. 2. 122, χ. χρύσεον.

χειρομάνικον, τό, = **μανίκιον**, Λέον. Τακτ. 6. 3, 25.

χειρό-μαντις, ὁ, ὁ μαντευόμενος, προλέγων τὰ μέλλοντα διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν τομῶν ἢ γραμμῶν τῆς παλάμης τῆς χειρός, Πολυδ. Β', 152.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

χειρομᾰχέω, μάχομαι διὰ τῶν χειρῶν ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, Ἀνθ. Παλατ. 12, 22.

χειρομᾰχία, ἡ, τῆς χειρὸς ἐργασία, Εὐστ. 1716. 4.

χειρομάχισσα, ἡ, θηλ. τοῦ **χειρομάχος**, ἡ ταῖς χερσὶν ἐργαζομένη, Θ. Πρόδρ. κ. ἡγουμ. Α', 201.

χειρο-μάχος, ον, ὁ μαχόμενος διὰ τῆς χειρός, Εὐστ. 1425, 64., 1783, 13., 1833, 56· ὡσαύτως **χειρομάχας**, ὁ, ἀρεῖκὸς εἶναι καὶ (ὡς εἰπεῖν) **χειρομάχος** ὁ αὐτ. ἐν Πονηματίοις 47. 93· — ἡ χειρομάχα, ἡ ἐργατικὴ ἑταιρεία ἐν Μιλήτῳ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πλουτίδα, Πλούτ. 2. 298C, πρβλ. Ἡρακλ. Ποντικ. παρ' Ἀθην. 524A, Εὐστ. 1425. 64, ὁ αὐτ. ἐν Πονημαστ. 244, 80. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 213, 214.

χειρο-μήριον, τό, εἶδος τεκτονικοῦ ἐργαλείου, Ἡσύχ. ἐν λ. **ῥοκάνη**.

χειρομίσθιον, τό, μισθὸς ἐργασίας, «τοῦ λεγομένου χειρομισθίου, τουτέστι μισθοῦ τῆς ἐργασίας» Σχόλ. εἰς τὰ Βασιλικ. 20, σ. 412.

χειρο-μύλη, ἡ, «χειρόμυλος», μύλος τῇ χειρὶ στρεφόμενος, Ξεν. Κύρου Παιδ. 6. 2, 31· **χειρόμῠλον**, τό, Γλωσσ.· καὶ **χειρο-μύλων**, ωνος, ὁ, Διοσκ. 5. 103.

χεῖρον, οὐδ. τοῦ **χείρων**.

χειρό-νεῖδον, τό, = τῷ ἑπομ., Ἐπίχαρμ. 58 Ahr.

χειρό-νειπτρον, τό, λεκάνη ἐν ᾗ ἐνίπτοντο τὰς χεῖρας, Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 16, Συλλ. Ἐπιγρ. 161. 7, πρβλ. Πολυδ. Γ' 65, κ. ἀλλ. **2)** ὕδωρ, δι' οὗ νίπτουσι τὰς χεῖρας, ὁ αὐτ. 2. 150, Ἐτυμολ. Μέγ. κτλ. **II.** τὸ νίψιμον τῶν χειρῶν, Διοσκ. 1. 6· — πρβλ. **χέρνιβον**, **χέρνιψ**, **χεὶρ** II. 6. θ.

χειρονομέω, κινῶ τὰς χεῖρας παντομιμικῶς, κάμνω χειρονομίας, Ξεν. Συμπ. 2. 19, πρβλ. Δίωνα Κάσσ. 36. 13· τοῖς σκέλεσι χειρονομεῖν, ἐπὶ ἀνθρώπου ἱσταμένου ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς καὶ κινοῦντος τὰ σκέλη εἰς τὸν ἀέρα, Ἡρόδ. 6. 129, πρβλ. Πλούτ. 2. 867B, Πολυδ. Β', 152. **II.** ἐπὶ πυγμάχου, κινῶ τὰς χεῖρας κατὰ διαφόρους τρόπους, ὡς τὸ **σκιαμαχέω**, Πλάτ. Νόμ. 830C, Πλούτ. 2. 747B, Ἀθήν. 416A.

χειρονομησείω, ἐφετικόν, ἐφίεμαι χειρονομεῖν, θέλω νὰ κάμω χειρονομίας, Κρατῖνος ἐν Ἀδηλ. 100.

χειρονομία, ἡ, ἔρρυθμος καὶ κανονικὴ κίνησις τῶν χειρῶν, κίνησις τῶν χειρῶν καθ' ὡρισμένας διευθύνσεις χάριν ἀσκήσεως, Ἱππ. 374, 3, Γαλην., κλπ. **II.** παντομιμικὴ κίνησις τῶν χειρῶν πρὸς παράστασιν ἐννοίας τινός, Ἀθήν. 631C, Πλούτ. 2. 997C, Λουκ. π. Ὀρχ. 78. **III.** ἐν χειρονομίαις, = ἐν χειρῶν νόμῳ (ἴδε **χεὶρ** II. 6. d), Ἑβδ. (Γ' Μακκ. Α', 5).

χειρο-νόμος, ὁ, ὁ κινῶν τὰς χεῖρας παντομιμικῶς, διδάσκαλος τῆς χειρονομίας, «χειρονόμος· ὀρχηστὴς» Ἡσύχ.

χειρό-νους, νουν, ὁ ἔχων τὸν νοῦν διατεθειμένον πρὸς τὰ χείρω, διάφ. γραφ. ἀντὶ **χοιρόνους**.

χειρόνως. Ἐπίρρ. τοῦ **χείρων**. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 9, 5, Πισίδ. Ἐξαήμ. 1387, κλπ.

χειρο-πέδη, δεσμὸς τῶν χειρῶν, Διόδ. 20. 13, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΡΜΘ', 8, Σειράχ ΚΛ'. 19, κ. ἀλλ.), Πολυδ. Β', 152, Εὐστ., κλπ.

χειραπλαστέω, πλάττω διὰ τῶν χειρῶν, χειροπλαστήσας τὸν πρῶτον ἐν ἀνθρώποις ἄνθρωπον Ἰωάν. Δαμασκ. τ. 2, σ. 837.

χειρό-πλαστος, ον, ὁ διὰ χειρὸς πλασθεὶς ἢ σχηματισθείς, Θεόφιλ. Πρωτοσπαθ. 1, 10.

χειρόπληθος, ον, = **χειροπληθής**, Λέοντ. Τακτ. 19, 13.

χειρο-πληθής, ές, ὁ πληρῶν τὴν χεῖρα, τόσον μέγας ὅσον δύναται νὰ περιλάβῃ ἢ κρατήσῃ ἡ χείρ, χειροπληθέσι τοῖς λίθοις σφενδονᾶν Ξεν. Ἀν. 3. 3, 17· κορύνη Θεόκρ. 25. 63· ἀγκάλισμα χειροπληθὲς Λουκ. Ἔρωτ. 14 — παρὰ τοῖς ἰατρ. συγγραφ., χ. δέσμη, δέσμη πληροῦσα τὴν χεῖρα, Διοσκ. 1. 7, κλπ.· οὕτως οὐδ., ἀλφίτων χειροπληθὲς Γεωπ. 14. 17, 2. — Ἐπίρρ. **-θῶς**, Σχόλ. εἰς Λουκ. Τίμ. 20.

χειρο-πληθιαῖος, α, ον, = τῷ πρόσθ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 4. 10, Διόδ. 3. 23 καὶ 28.

χειρόπλοκος, ον, ὁ τῇ χειρὶ πλεχθείς, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 228, Ἑκδ. Mil.

χειρο-πόδης, ου, ὁ, (ἢ μᾶλλον **χειρο-**, πρβλ. **χειράς**), ὁ ἔχων πόδας πλήρεις ῥηγμάτων, Ἀλκαῖος 38· οὕτω, **χειρόπους**, **ποδος**, ὁ, ἡ, «χειρόποδες, οἱ τοὺς πόδας κατερρηγμένοι» Πολυδ. Β', 152.

χειρο-ποιέω, ποιῶ διὰ χειρός, κατασκευάζω, δημιουργῶ, πλάττω, ματαίως ἐχειροποίει Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 554A. — Μέσ., αὐτὴ πρὸς αὐτῆς χειροποιεῖται τάδε, «ταῦτα τῇ χειρὶ ἑαυτῆς διεπράξατο» (Σχόλ.), Σοφ. Τρ. 891.

χειροποίητος, ον, ὁ διὰ χειρὸς πεποιημένος, τεχνητός, ἀντίθετον τῷ **αὐτοφυής** (φυσικός), σκῆπτρον Ἡρόδ. 1. 195· λίμνη 2. 149 ἔργον Πλάτ. Κριτί. 118C· ὁδὸς Ξεν. Ἀν. 4. 2, 5· φλὸξ χ., πῦρ ἐπίτηδες ἀναφθέν, ἀντίθετον τῷ **ἀπὸ ταὐτομάτου**, Θουκ. 2. 77· — συχν. παρὰ τοῖς Ἑβδ., ἐπὶ τῶν εἰδώλων, πρβλ. Χρησμ. Σιβ. 3. 605. Ἐπίρρ. **-τως**, Πολύβ. 10. 10, 12.

χειροπόνητος, ὁ, ἡ, διὰ χειρὸς πονηθείς, ἔργον χειρός, μεταγ.

χειρο-πονία, ἡ, (πονέω) πόνος, ἐργασία τῶν χειρῶν, ἢ διὰ χειρῶν ἐργασία.

χειρο-πόνια, (ἐξυπακ. ἱερά), τά, ἑορτή, ἀγομένη ὑπὸ ἐργατῶν καὶ τεχνιτῶν, «χειροπόνια· ἑορτὴ ἐν ᾗ τεχνῖται θύουσιν» Ἡσύχ.

χειρό-πους, ὁ, ἡ, **-πουν**, τό, πρβλ. **χειραπόδης**.

χειρορρέκτης, ου, ὁ, (ῥέζω) = **χειρουργός**, Ἡσύχ. (ἔνθα ἡμαρτ. γραφ. **χειροέρκτης**).

χειρο-σίδηριον, τό, σιδηρᾶ χείρ, ἁρπάγη, ναύμαχον ὅπλον, Πολυδ. Β', 152 ἔνθα νῦν **χεὶρ σιδηρᾶ**.

χειρο-σίφων, ον, τό, σίφων διὰ τῆς χειρὸς χειριζόμενος, Λέοντ. Τακτ. 19. 58.

χειροσκοπία, ἡ, χειρομαντία δι' ἐξετάσεως τῶν ἐν τῇ παλάμῃ ῥυτίδων, Ἰωσ. Ὑπομν. 144 (σ. 327 Fabr.), Ἰω. Φιλόπ. π. Κοσμοποιΐας σ. 177, 19.

χειροσκοπικός, ή, όν, ὁ πραγματευόμενος περὶ χειροσκοπίας, Σουΐδ. ἐν λ. Ἕλενος.

χειρο-σκόπος, ον, ὁ θεωρῶν καὶ ἐξετάζων τὴν χεῖρα, ὡς τὸ **χειρόμαντις**, Ἀρτεμίδ. 2. 69. **II.** ὁ μετρῶν τὰς ἀνατεταμένας χεῖρας κατὰ τὴν ψηφοφορίαν, «χειροσκόποι, οἱ τὰς χειροτονίας ἐπισκοποῦντες» Τιμ. Λεξικ.

χειρό-σοφος, ον, ὁ σοφὸς ἢ δεξιὸς τὰς χεῖρας, μάλιστα δὲ ὁ καλῶς χειρονομῶν, ὡς τὸ **χειρονόμος**, Λεσβῶναξ παρὰ Λουκ. π. Ὀρχ. 69, Ρητόρων Διδάσκ. 17, Λεξιφάν. 14· — οἱ ἀντιγραφεῖς ἔχουσι **χειρίσοφος**, ὅπερ εἶναι μεταγεν. τύπος εὑρισκόμενος ἐν Εὐστ. Πονημαστ. 314. 13, κ. ἀλλ.

χειρο-στρόφιον, τό, ὄργανον βασανιστήριον, πρὸς διαστροφὴν ἢ στρέβλωσιν τῶν χειρῶν ἢ βραχιόνων, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. σ. 150· μνημονευόμενον καὶ ἐκ τοῦ Συνεσ. 201C (ἔνθ' ἀναγινώσκεται **χειλοστρόφιον**).

χειρο-τένων, οντος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τὰς χεῖρας ἐκτεταμένας, προτεταμένας, ἐπὶ καρκίνων, βλαισοί, **χειροτένοντες** (ἔνθα νῦν **χειλοτένοντες**) Βατραχομ. 297.

χειρότερος, α, ον, Ἐπικ. ἀντὶ **χείρων**, ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν Ἰλ. Ο. 513, Υ. 436, Ἡσίοδ., κλπ.

χειρό-τευκτος, ον, ὁ διὰ χειρὸς κατασκευασθείς, χειροποίητος, Κύριλλ. Ἀλεξ. εἰς Ἡσ. 19, 253· — οὐδ., ἐγχείρησις, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 490A.

χειροτεχνέω, εἶμαι **χειροτέχνης**, Πολυδ. Ζ', 6· μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱππ.

χειροτέχνημα, τό, ἔργον τέχνης, Βαβρ. 30. 4, Πολυδ. Β', 148., 7. 7.

χειρο-τέχνης, ου, ὁ, ὁ διὰ τῶν χειρῶν ἐργαζόμενος, τεχνίτης, χειρῶναξ, Ἡρόδ. 2. 167, Ἀριστοφ. Πλ. 534. 617, Θουκ. 6. 72, Πλάτ., κλπ.· ἀντίθετ. τῷ **ἀρχιτέκτων**, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1, 17· — οἱ **χειροτέχναι** ἦσαν δοῦλοι ἐργαζόμενοι ὑπὲρ τοῦ δεσπότου αὐτῶν καὶ φέροντες αὐτῷ εἰσόδημα, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 4· χ. καὶ φαύλους Πλάτ. Πολ. 405A· ἀντίθετ. τῷ **φιλόσοφοι**, Ξεν. Πόροι 5. 4· τῷ **πολιτικοί**, Πολύβ. 10. 17, 6· τίς ὁ χ. ἰατορίας ..; τίς ὁ πεπειραμένος ἰατρός; Σοφ. Τρ. 1002, πρβλ. Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 8. — Ἐπίρρ. **-τέχνως**, Πολυδ. Β', 148.

χειροτεχνία, ἡ, τὸ ἔργον τοῦ χειροτέχνου, βαναυσία καὶ χ. Πλάτ. Πολ. 590C· ἐν τῷ πληθ., γεωργιῶν ἀπέχεσθαι .. καὶ χ. αὐτόθι 547D· αἱ περὶ χειροτεχνίας ἐπιστῆμαι ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 304B.

χειροτεχνικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χειροτεχνίαν, **χειροτεχνικώτατος** Ἀριστοφ. Σφ. 1276. **2)** ὁ ἀνήκων εἰς χειροτέχνας ἢ χειρώνακτας, ξυμβόλαια Πλάτ. Πολ. 425D· — ἡ χειροτεχνική (ἐξυπακ. τέχνη), = **χειροτεχνία**, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 259C· καὶ ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 55D. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πολυβ. Β', 148.

χειροτεχνίτης, = **χειροτέχνης**, Σχόλ. νεώτ. εἰς Αἰσχύλ. Προμ. 893, ἔνθα τὸ «χερνήταν» ἑρμηνεύεται «χειροτεχνίτην».

χειροτίνακτον πῦρ, τὸ διὰ τῆς χειρὸς τινασσόμενον, Ἰω. Τζέτζ. προλεγόμ. εἰς Ἀριστοφ. ἐν Nauck Lexic. Vindob. σ. 246.

χειρό-τμητος, ον, ὁ διὰ χειρὸς τετμημένος, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **χειρότμητος**, Στράβ. 59, 116.

χειροτονέω, ἐκτείνω ἢ ὑψώνω τὴν χεῖρα ὅπως ψηφοφορήσω ἐν τῇ Ἀθηναίων ἐκκλησίᾳ, Λουκ. Θεῶν Ἐκκλ. 19, κλπ.· περί

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τινος Πλουτ. Φωκ. 34· — ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον, **II**, μετ' αἰτιατ. προσώπου, ψηφίζομαι ὑπέρ τινος, ἐκλέγω κυρίως δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 598, Ὄρν. 1571, κλπ.· εἰς τὴν ἀγορὰν χ. τοὺς ταξιάρχους .., οὐκ ἐπὶ τὸν πόλεμον Δημ. 47. 16· μετὰ διπλ. αἰτ., στρατηγὸν χ. τινά Ξεν. Ἑλλ. 6 2, 11, Ἰσοκρ. 169D. — Παθητ., ἐκλέγομαι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 607· χειροτονεῖσθαι ἐπὶ τοῦτο, ἵνα .. Αυσί. 18ι, 39· χ. ἐκ τινων Πλάτ. Νόμ. 763Ε· χ. ἐπὶ τῆς διοικήσεως Ψήφισμα παρὰ Δημ. 265. 13· μετὰ συστοίχου αἰτ.. χ. τὴν ἀρχὴν τὴν ἐπὶ τῷ θεωρικῷ Αἰσχίν. 57. 19, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 517· τὸ **χειροτονηθῆναι**, δηλ. αἱρεθῆναι διὰ χειροτονίας (ἀνατάσεως τῶν χειρῶν) ἀντιτίθετο τῷ λαχεῖν, δηλ. ἐκ ἐχθῆναι διὰ κλήρου, χειροτονηθεὶς ἢ λαχὼν Πλάτ. Πολιτικ. 300Α, πρβλ. Αἰσχίν. 15, 11. **6)** μεταγεν. καθόλου, διορίζω, Φίλων 2. 112· διορίζω εἰς ἄξίωμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, Πράξ. Ἀποστ. ιδ', 23, πρβλ. Β' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. η', 19· ἐπὶ χειροτονίας κληρικῶν, Ἰγνάτ. 705, 725, Ἀθανάσ Ι, 260· ἴδε **χειροτονία** II. 2. **2)** μετ' αἰτ. πράγματος, ψηφοφορῶ διά τι πρᾶγμα, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 297, 797, Ἰσοκρ. 157Α, Δημ. 309. 27· οὕτω μετ' ἀπαρεμφ., ὁ δῆμος ἐχειροτόνησεν ἐξεῖναι .. πέμπειν, δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν ἀπεφάσισε νά .. , Αἰσχίν. 29 ἐν τέλει. — Παθητ., κεχειροτόνηται ὕβρις εἶναι τὸ πρᾶγμα, ἔχει ὁρισθῆ διὰ χειροτονίας ὅτι τὸ πρᾶγμα τοῦτο εἶναι ὕβρις, Δημ. 583. 25. **III**, διεγείρω τι διὰ τῆς χειρός, «χειροτονεῖν τὸ αἰδοῖον, τουτέστιν αἰσχρῶς ἀνακινεῖν καὶ ἀποσπερματίζειν» Σουίδ. ἐν λ.

χειροτονητέον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ **χειροτονῶ**, δεῖ χειροτονεῖν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 266· «χειροτονητέον, τὴν χεῖρα ἐκτατέον» Σουίδ. ἐν λέξ.

χειροτονητής, οῦ, ὁ, ὁ χειροτονῶν, ἐκλέγων, Ἰω. Δαμασκ. Ἐπιστ. πρὸς Θεόφιλ. περὶ Εἰκόν. σ. 125.

χειροτονητός, ή, όν, ρηματ. ἐπίθετ., ὁ δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν ἐκλεχθείς, Αἰσχίν. 57. 23· ἀρχὴ χ., κατ' ἐκλογὴν ὁριζομένη ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κληρωτή**, ὁ αὐτ. 3. 35., 16. 6., 55. 40· πρβλ. **αἱρετός**. — Ἐπίρρ. **χειροτονητῶς**, διὰ χειροτονίας, Μ Ἀκομ. τ. Β', σ. 209, 5, Ἐκδ. Α.

χειροτονία, ἡ, ἀνάτασις τῆς χειρός, Ἐβδ. (Ἡσ. ΝΗ', 9).

II ἐν Ἀθήναις, ψηφοφορία ἢ ἐκλογὴ γινομένη δι' ἀνατάσεως χειρῶν, Θουκ. 3. 49· χειροτονίαν μηνυτεύειν, ἐπιζητεῖν, ἐπιδιώκειν ἐκλογήν, Ἰσοκρ. 162Α· χ. τοῦ δήμου, ἐκλογὴ ὑπὸ τοῦ λαοῦ, Δείναρχ. 104. 45. **2)** καθόλου, ἐκλογή, διορισμός, Φίλων 2. 93, κτλ.· παρὰ τοῖς Ἐκκλ., ἐκλογὴ εἰς τὸ ὑπούργημα τοῦ ἐπισκόπου διάφορος ἐν ἀρχῇ τῆς νῦν χειροτονίας, ἥτις τότε ἐλέγετο ἡ τῶν χειρῶν ἐπίθεσις. **3)** ψῆφος, Λατ. suffragium, ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Νόμ. 659Β, Αἰσχίνης 54. 10· - ὡσαύτως περιληπτικῶς, αἱ ψῆφοι, Λατ. suffragia, οἷς ἂν ἡ πλείστη χ. ἦ Πλάτ. Νόμ. 755Ι), πρβλ. 756Β.

χειρό-τονος, ον, ὁ ἐκτείνων τὰς χεῖρας, λιταὶ χ., δεήσεις, ἃς προσφέρει τις δι' ἐκτεταμένων χειρῶν, Αἰσχύλ. Θήβ. 172.

χειροτοξοβαλίστρα, ἡ, εἶδος παλαιμικοῦ ὀργάνου, Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ τάξ. σ. 669, Ἐκδ. Β.

χειρο-τρῑβέω, τρίβω διὰ τῆς χειρός, τὴν χεῖρα τοῖς σώμασι τῶν θηρίων ἐπάγειν, οἱονεὶ κολακεύοντες αὐτὰ διὰ τοῦ χειροτριβεῖν Σχόλ. εἰς Δημ. τ. 8, σ. 135, 10. — Κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμολ. 100, 15: «ἀναφλᾶν, χειροτρίβειν (γράφε, χειροτριβειν) ὁ αἰδοῖον, οἱ δὲ στυλῶσαι» («οἱ δὲ σεύειν, ἢ μελάττειν» Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἀναφλᾶν**. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 282

χειρο-τρῐβίη, ἡ, τριβή, ἄσκησις τῆς χειρὸς νὰ μένῃ ἀτρεμὴς κατὰ τὰς ἐγχειρήσεις, χειροτριβίης ἀτρεμιέτης Ἱππ. 28. 33· ἴδε Foës. Oeco., Ἱππιατρ. 111, 27.

χειρο-τρόφος, ον, ὁ διὰ τῆς χειρὸς τρέφων, Φιλῆς περὶ Ζώων 12, 71. **II** **χειρότροφος**, ον, ὁ ἐκ τῆς χειρὸς τραφόμενος, ἥμερος, ὁ αὐτ. περὶ Ἐλέφαντ. 168.

χειρο-τῡπής, ές, ὁ διὰ τῶν χειρῶν κρουόμενος, κροτάλων χειροτυπὴς πάταγος Ἀνθ Παλατ. 4. 175.

χειρουργέω, (**ἔργω**) ἐκτελῶ διὰ τῆς χειρός, κατεργάζομαι, δίδω διὰ τῆς χειρὸς μου δηλητήριον καὶ δηλητηριάζω τινά, ἡ μὲν διακονήσασα καὶ χειρουργήσασα ἔχει τὰ ἐπίχειρα ὧν ἄξια ἦν Ἀντιφ. 113. 34 (σελὶς 8 Ἐκδ. Blass)· μάλιστα ἐπὶ πράξεω βίας, νεανίσκοι, οἷς ἐχρῶντο εἴ τί που δέοι χειρουργεῖν Θουκυδ. 8.69, πρβλ. Αἰσχίν. 43. 30, Λουκιαν. εἰς Φρύν. 120. **2)** κατασκευάζω διὰ τῆς χειρός, κτίζω, πολλὰ γυμνάσια ἐκεχειρούργητο Πλάτ. Κριτί. 117C. **3)** ἔχω ἐν χερσί, ἀσκῶ πρακτικῶς, ἔτι καὶ ἐπὶ μουσικῆς, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 6, 1, καὶ 7. 3· — πράττω διὰ τέχνης, διὰ τεχνικῶν μέσων, οἷον ἐπὶ τῆς τεχνικῆς ἐκκολάψεως τῶν ᾠῶν, Διόδ. 1. 74. — Παθ., μεγάλης καλλιεργίας συγχάνω, ἐπὶ γαιῶν, ὁ αὐτ. 3. 62· παρασκευάζομαι, μαγειρεύομαι ἐντέχνως, ἐπὶ ἐδεσμάτων, Ἀθήν. 153Ε. **4)** ἐπὶ χειρουργοῦ, ἐκτελῶ ἐγχείρησιν, Ἱππ. 295. 52, Γαλην., κλπ. **5)** ἐπὶ αἰσχρᾶς σήμασ , Διογέν. Λαέρτ. 6. 46.

χειρούργημα, τό, ἔργον τῶν χειρῶν, λέξις ἐν χρήσει παρὰ τῷ Γοργίᾳ, Πλάτ. Γοργ. 450Β ἔνθα ἴδε Σχολιαστ., Διον. Ἁλ. πρ. Ἰομπ. 1. 7.

χειρουργία, ἡ, ἔργον γινόμενον διὰ τῶν χειρῶν, ἄσκησις τέχνης, ἢ χειρωνακτικοῦ ἐπαγγέλματος, ἐμπειρία ἢ δεξιότης ἐν αὐτῷ, Ἀριστοφ. Λυσ. 673, Πλάτ., κλπ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴ γνῶσις (θεωρία), Πλάτ. Πολιτικ. 259Ε· πρὸς τὸ λέξις, αὐτόθ. 277C· πρὸς τὸ **σύνεσις**, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντεραστ. 135Β. **II**, τέχνη, δεξιότης χειρῶν, οἷον ἡ τεκτονικὴ ἢ καὶ αὐταὶ αἱ καλαὶ τέχναι, οἷον ἡ γραφική, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 258D, 277C· τῶν ζωγράφων .. ἡ καλὴ χ. Ἀναξανδρίδ. ἐν «Ὀδυσσεῖ» 1. 1· πληθ., περὶ τέχνας ἢ χειρουργίας τινὰς Πλάτ. Συμπ. 203Α, πρβλ. Γοργ. 450Β.

2) μάλιστα ἡ τέχνη ἢ ἄσκησις τῆς ἐν τῇ ἰατρικῇ χειρουργίας χειρουργικὴ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν διὰ τῶν φαρμάκων θεραπείαν, χειρουργίῃ χρῆσθαι, ἐκτελεῖν ἐγχείρησιν, Ἱππ. Προγν. 45· χειρουργίην γραφῇ διηγεῖσθαι, τὸν τρόπον τῆς ἐγχειρήσεως, ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 798· συγκ. παρὰ Γαλην., κλπ.

χειρουργικός, ή, όν, ὁ ἁνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἔργον τῶν χειρῶν, ἡ χ. ἐπιστήμη Ἀριστ. Πολιτ. 8. 6, 3· τὸ χ. μέρος τῆς μουσικῆς, τὸ πρακτικὸν μέρος τῆς μουσικῆς, ἡ ἐκτέλεσις, Πλούτ. 2, 1135Ε. **2)** ὁ ἁνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν ἐν τῇ ἰατρικῇ χειρουργίαν, ἡ χειρουργικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), Διογ. Λ. 4. 85, παρ' ᾧ ὁρίζεται ὡς τέχνη τοῦ τέμνειν καὶ καίειν· οὕτω, τὸ χειρουργικὸν Μοσχίων· — ἐπίρρ. **-κῶς**, Πολυδ. Β', 148. **II**, εἰργασμένος διὰ τῆς χειρός, Ἥρων Βελοπ. 1. 4.

χειρουργός, όν, (**ἔργω**) ὁ ἐργαζόμενος ἢ πράττων τι διὰ τῶν χειρῶν, Πλούτ. 2. 564Ε· ὁ ἐξασκῶν χειρωνακτικόν τι ἐπάγγελμα ἢ τέχνην, περὶ γραφικὴν Αἰλιαν. π. Ζώων 17. 9· οἱ χ., τεχνῖται ὁ αὐτ. ἐν Ποικ. Ἱστ. 14. 47, κλπ. **II**, **χειρουργός**, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἐκτελῶν ἐγχειρήσεις ἰατρός, Πλούτ. 2. 486C, Ἀνθ. Παλατ. 11. 280. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 380.

χειρο-χρήστης, ὁ, ὁ εἰς διακονίαν χρήσιμος, διάκονος, Ἀθανάσ. τ. 2, σ. 288Ε — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 426.

χειρό-χρηστος, ον, δεξιὸς τὰς χεῖρας, ἔμπειρος, τινος Ἰάμβλ. ἐν βίῳ Πυθ. 161.

χειρό-χωλος, ον, ὁ ἔχων χωλὴν τὴν χεῖρα, «κουλλοχέρης», Ἱππῶναξ 121.

χειρόω, μέλλ. **-ώσω** (χείρ)· — φέρω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, κάμνω ὑποχείριον, κατανικῶ, κυριεύω, ὑποτάσσω, χειροῦν τινα πρὸς βίαν Ἀριστοφ. Σφ. 444· χ. τὸν ἐλέφαντα Δίλ. π. Ζώων 17. 32. **II** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, μέλλ. **-ώσομαι** Σοφ., Πλάτ., κλπ.· ἀόρ. ἐχειρωσάμην Ἡρόδ., Θουκ., κλπ.· πρκμ. **κεχείρωμαι** Λουκ. π Ὀρχ. 79. Δίων Κάσσ. 50. 24 (ἀλλ' ἴδε III)· — ἐπί τε χωρῶν ἢ ἐθνῶν καὶ ἐπὶ μεμονωμένων προσώπων, νικῶ, καταβάλλω, ὑποτάσσω, ὡς ἐχειρώσαντο τοὺς ἐναντίους Ἡρόδ. 1. 211, πρβλ. 2. 70, 4. 103, 164., 6. 33· τάξεις χειροῦσθαί τινα Αἰσχύλ. Χο. 694· οὐ γὰρ ἡμᾶς .. πρὸς βίαν χειρώσεται Σοφ. Φιλ. 92· βίᾳ χ. τινα Ξεν. Ἀγησ. 1. 20· χ. τινα ἑαυτῷ Θουκ. 4. 28, Εὐρ. Ι. Τ. 330, 359, Ἡρ. Μαιν. 570, Πλάτ., κλπ.· ἐνίοτε μετὰ τῆς παραλλήλου σημασίας τοῦ φανεύειν, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 7. 5, 30, Ἰσοκρ. 213Α· ὡσαύτως αἰχμαλωτίζω, Κύρ. Τρῳ. 861, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 26 οὕτω, τηνδ' ἐχειρούμην ἄγραν, ἐγενόμην κύριος τῆς λείας ταύτης, Σοφ. Ο. Κ. 950. **2)** ἄνευ ἐννοίας τινὸς βίας, χ. τινα λόγοις Πλάτ. Σοφ. 219C, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 7, 8· χ. θρέμματα, τιθασεύω, ἡμερόω αὐτά, Πλάτ. Σοφ. 222Α· ἡ ὄρχησις κεχείρωται τοὺς ἀνθρώπους Λουκ. π Ὀρχ. 79· δι' ἡδονῆς Πλούτ. 2. 139Δ διὰ τῆς κολακείας Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14. 49 κλπ. **III** **χειροῦμαι** εἶναι καὶ παθ., καταλαμβάνομαι, κυριεύομαι, ἡττῶμαι, πρὸς βίαν χειρούμενον Τυφῶνα Αἰσχύλ. Πρ. 353, πρβλ. Σοφ. Τρ 279, Εὐρ. Ἡλ 1168· οὕτω μέλλ. **χειρωθήσομαι** Δημ. 153. 25· — ἀόρ. ἐχειρώθην Ἡρόδ. 3. 120, 145, κ. ἀλλ.· χειρωθεὶς βίᾳ Σοφ. Ο. Κ. 903, πρβλ. Τρ. 1057· χειρωθῆναί σφισιν Θουκ. 8. 71· — πρκμ. **κεχείρωμαι** ὁ αὐτ. 5. 9ϑ· κεχειρωμένας ἄγεσθαι, αἰχμαλωτίδας, Αἰσχύλ. Θήβ. 326· αἰχμαλώτους κεχ. Πλάτ. Νόμ. 919Α.

χείρωμα, τό, τὸ χειρωθέν, κατάκτησις, νίκη, δούλης θανούσης, εὐμαροῦς χειρώματος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1326. **2)** ἔργον βίας, ἅφαντος ἔρρει θανασίμῳ χ. Σοφ. Ο. Τ. 560. **II** τὸ διὰ χειρῶν εἰργασμένον, τυμβοχόα χ., ἐπὶ τοῦ ἐπιρριβοῦντος ἐπὶ τοῦ τύμβου χώματος, (ἴδε τυμβοχόος), Αἰσχύλ. Θήβ. 1022.

χείρων, ὁ, ἡ, οὐδ **χεῖρον**, γεν. **ονος**, αἰτιατ. **ονα**· ἀναμ. καὶ αἰτ. πληθ **χείρονες**, **-ας**, **χείρονα**, συνηρ. ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ **χεῖρους**, **χεῖρω**· δατ. **χείροσι**, καὶ ποιητ. **χερείονεσσι** Πινδ. Ν. 8. 38· — (περὶ τῶν Ἐπικ. καὶ Δωρικ. τύπων χερείων, χερῆων, ποιητικ. **χειρότερος**, **χερειότερος**, ἴδε τὰς λέξεις) — ἀνώμαλον συγκρ. τοῦ κακός· (ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ **χέρης**, πρβλ. **χερείων**)· **I** ἐπὶ προσώπων, χειρότερος, προυχώτερος, ὑποδεέστερος, εἴτε κατὰ τὴν σωματικὴν ἰσχὺν καὶ γενναιότητα εἴτε κατὰ τὴν τάξιν (ἴδε ἐν λ. ἀγαθός, ἐσθλός), ἀντίθετον τῷ **ἀρείων**, Ἰλ. Κ. 238, Ὀδ. Υ. 133· ὡσαύτως, σὺ μὲν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐαθλὸς ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων Ἰλ. Υ. 434· τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων Ο. 641, πρβλ. Ὀδ. Υ. 82· ἐπεὶ οὔ ἐθέν ἐστι χερείων, οὐ δέμας Ἰλ. Δ. 114, πρβλ. Ὀδ. Ε. 211· ἢ πολὺ χείρονες ἄνδρες ἀμύμονος ἀνδρὸς ἀκοιτιν μνῶνται Φ. 325· ἀντίθετον τῷ **κρείσσων**, Πινδ. I. 4. 56 (3. 52)· τὸν δ' ὀλοὸν τόν τε χ. Εὐρ. Βάκχ. 422, πρβλ. Ξεν. Ἀθ. Πολ. 1, 4., 3. 10· οὕτω, τὰ χείρονα Σοφ. Ἀποσπ. 204, Εὐρ. Ἱκέτ. 196. **2)** ἀκολούθως· ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, χειρότερος, φαυλότερος, καὶ οὕτω σχεδὸν ὡς θετικοῦ βαθμοῦ ἐπίθετ., πονηρός, πανοῦργος, φαῦλος, ἀντίθετον τῷ **ἀγαθός**, Σοφ Φιλ. 456, πρβλ. Θουκ. 3. 9, Λυσί. 145. 43, Ἰσοκρ. 62D, Πλάτ. Πολ. 460C, κλπ.· — οὕτω, χ. βίος, ἀντίθεταν τῷ **ἀμείνων**, αὐτόθι 618D· γνώμη Ξεν. Κύρ. 8. 8, 7. **3)** χειρότερος τὴν ποιότητα, κατώτερος τὴν ἀξίαν, ἐπὶ ἵππων, Ἰλ. Ψ. 572· ἥττων δεξιός, ζωγράφοι, δημιουργοί Πλάτ. Κρατ. 429A, Πολ. 421E, κλπ.· — χ. εἰς σοφίαν, εἰς τὴν ἀρετὴν ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 162C, Πολ. 335B· πρὸς ἀλήθειαν Λουκ. ἐν Δὶ Τραγ. 48· καὶ μετ' αἰτ., χ. τὰ πολεμικὰ Ξεν. Κύρ. 8. 8, 20· χ. τὴν ψυχήν, τὴν διάνοιαν Αἰσχίν. 60. 15, Ἰσοκρ. 229D· κλπ.· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., χ. ἡμῶν ποιεῖν τι Ξεν. Κύρ. 2. 1, 16· προσίτει, οὐ χείρους ἔσεσθε .. ἀκηκοότες, δὲν θὰ γίνητε χειρότεροι ἐξ ὅσων ἠκούσατε, Δημ. 744. 1· — κακῶς διατεθειμένος, μὴ χ. περὶ ἡμᾶς αὐτοὺς εἶναι..τῶν ὑπαρχόντων ὁ αὐτ. 18. 12. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, σχεδὸν ἐπὶ τῆς πρηγηθείσης σημασίας, **κατώτερος** τὴν ἀξίαν, ἄεθλον Ἰλ Ψ. 412· ὑποδήματα Ξεν. Οἰκ. 13, 10· ὄνομα Πλάτ. Κρατ. 429B.

2) χειρότερος, συβαρώτερος, ἀφοβότερος, βαρύτερος, νόσος Εὐριπ. Ἀνδρ. 220· μοῖρα Πλάτ. Φαῖδρ. 248E· κίνδυνος Πλούτ. 2. 190F· τιμωρία Καιν. Διαθ., κλπ. **III.** τὸ οὐδ. εἶναι ἐπ' χρήσει, **1)** ὡς οὐσιαστ., τὰ χερείονα, ἡ χειροτέρα συμβουλή, Ἰλ. Δ. 576, κλπ.· — ἐπὶ τὸ χεῖρον τρέπεσθαι, κλίνειν, ἐκπίπτειν, γίγνεσθαι χειρότερα, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 4, Ἀπομν. 3. 5, 13· ἐπὶ τὸ χ. μεταβάλλεσθαι Πλάτ. Πολ. 381B· ὡσαύτως, πρὸς τὸ χ μεταβάλλειν Διόδ. 20. 57· κατὰ τὸ χ. Πλάτ. Νόμ. 720E — ἦπτον συχ.ὸν ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ τὰ χείρω ἰέναι Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 9· οὕτω, τὰ χ. προσιρεῖσθαι Ἰσοκρ. 180C

2) ὡς κατηγορούμενον, ἀλλά σοι αὐτῷ χεῖρον (ἐξυπακ. ἐστὶ ἢ ἔσται) Ὀδ. Ο. 514, πρβλ Ξεν. Ἀνάβ. 7. 6, 4· συχνὸ μετ' ἀρνήσεως, οὐ χ. ἐστί, μετ' ἀπαρεμφ., ὡς τὸ ἄμεινόν ἐστι, Πλάτ. Φαίδων 124A, κλπ. (ἴδε ἐν λέξ. **χερείων**)· καὶ ἁπλῶς οὐ χεῖρον, ἐν ἀποκρίσει, βούλει τὸ πρᾶγμα τοῖς θεαταῖσιν φράσσω;— ἀπόκρ. οὐ χεῖρον, δὲν θὰ κάμῃς ἄσχημα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 36· λάβ', ὠγάθ'· οὐδὲν χεῖρον Κλέαρχ ἐν «Πανδώρᾳ» 1. **3)** ὡς ἐπίρρ., ὡς τὸ Λατ. pejus, χειρότερον, χεῖρον βουλεύεσθαι Θουκ. 3, 46, πρβλ. 6. 89· χ. πράσσειν ὁ αὐτ. 7. 67· βιῶναι, ζῆν Πλάτ. Πολ. 344E, 519D. **6)** εἰς κατώτερον βαθμόν, ὀλιγώτερον, ἀγαπᾶν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 928A, Ξεν., κλπ.

B. Ὑπερθ. **χείριστος, η, ον**, ὡς καὶ νῦν, Λατ. pessimus, Πλάτ., κλπ.· οἱ χείριστοι, ἄνθρωποι τῆς χειριστῆς τάξεως· οἱ τριάκοντα πολλοὺς μὲν τῶν πολιτῶν καὶ οὐ τοὺς χειρίστους ἀπέκτειναν Λυσίας 92. 4, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 32· — Ἐπίρρ. **χείριστα** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ 4. 10, 22, Μετὰ τὰ Φυσ. 12. 8, 8· — **χειρίστως**, Ἑβδ. (Β' Μακκ. Ζ', 39).

Χείρων, ωνος, ὁ, εἷς τῶν Κενταύρων, δικαιότατος Κενταύρων Ἰλ. Α. 830· υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Φιλύρας, Ἡσ. Θεογ. 1001, κλπ.· διάσημος χειρουργὸς (πρβλ. **χειρουργός** II), διδάσκαλος τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Δ. 219, Π. 143, Τ. 390· τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τοῦ Ἰάσονος, Πινδ. Ν. 3. 53· ἐτιμᾶτο ὡς ὁ πατὴρ τῆς ἰατρικῆς τέχνης, Πλούτ. 2. 647A, πρβλ. **χειρώνειος**· Χείρωνος ὑποθῆκαι ἦτο τὸ ὄνομα διδακτικοῦ τινος ποιήματος ἀποδιδομένου εἰς τὸν Ἡσίοδον, ἴδε Marckscheffel Ἡσ. Ἀποσπ. σ. 175, 370, Πλούτ. 2. 1146A, Horat. Ep d. 13. 11, κλπ. **II.** φυτόν τι, ἴδε ἐν λ. **Χειρώνειος**.

χειρωνάκτης, ου, ὁ, ἀπαγωγότερος τύπος τοῦ χειρῶναξ, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 384, 391, Διονύσ. Ἀλ. 6. 51 πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 181· — Ρῆμ. **-κτέω**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Η. 435.

χειρωνακτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χειρώνακτα, εἰς τεχνίτην ἢ ἐργάτην, χειρ. καὶ βάναυσοι Πλάτ. Ἀξίοχ. 368B· χ. ἐργασία Σχόλ. εἰς Ἰλ. Σ. 468, κλπ.

χειρῶναξ, (οὐχὶ **χειρώναξ**, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 674), **-ακτος**, ὁ, ὁ τῶν ἰδίων ἑαυτοῦ χειρῶν κύριος (ἄναξ τῶν χειρῶν), δηλ. ὁ ποιούμενος χρῆσιν τῶν ἑαυτοῦ χειρῶν, ἐργαζόμενος δι' αὐτῶν, τεχνίτης, ὡς τὸ **δημιουργός**, Ἡρόδ. 1. 93., 2. 141. Πλούτ., κλπ.· ὡς ἐπίθ., πᾶς ὁ χ. λεὼς Σοφ. Ἀποσπ. 724, πρβλ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 820. **II.** καθόλου, ὁ καταγινόμενος εἴς τι, τῶνδε χειρώνακτες .. λόγων, δηλ. χρησμολόγοι, μάντεις, Εὐρ. Ἀποσπ. 793.

χειρωνάξια, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ἐργασία τοῦ χειρώνακτος, ἐργασία διὰ τῶν χειρῶν γινομένη, τέχνη, Ἡρόδ. 2. 167, Αἰσχύλ. Ὑρ. 45, Χο. 761.

χειρωνάξιον, τό, φόρος ὃν ἐτέλουν οἱ χειρώνακτες, **φόρος ἐπιτηδεύματος**, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 1, 6, Ἐπιγραφ. Αἰγύπτου ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 4863b,-73,-74,-84

Χειρώνειος, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν Χείρωνα, Χ. ἕλκος, ἕλκος οἷον τὸ τοῦ Χείρωνος· ἢ τὸ ἔχον ἀνάγκην τῆς βοηθείας καὶ θεραπείας αὐτοῦ, ἕλκος διαβιβρῶσκον, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 92, Παροιμιογρ.· πάνακες Χειρώνειον, εἶδος κενταυρίου, (ἢ gentiana) ἐν χρήσει ἐν τῇ Ἰατρικῇ, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 11, 1, Διοσκ. 3. 56· οὕτω, **Χείρωνος** ῥίζα, Νικάνδ. Θηρ. 500· καὶ **Χειρωνιάς, άδος**, ἡ, Διοσκ. (ἐν τῷ Νόθ.) 3. 8· — ἀλλά, Χειρωνεία ῥίζα εἴ αι ἡ βρυωνία, Γαλην., κλπ.

Χειρωνίς (ἐνν. βίβλος) ἴδε, ἡ, βιβλίον χειρουργικῆς, Ἀνθ. Παλατ. 7. 158. — **Χειρωνίδες ἄκραι**, «τὸ Πήλιον ὄρος τῆς Θεσσαλίας, διὰ τὸ τὸν Χείρωνα ἐκεῖ οἰκῆσαι» (Σχολ.), Καλλ εἰς Δῆλον 104.

χείρωσις, εως, ἡ, τὸ χειροῦσθαι, ὑποτάσσειν, τῆς τοῦ Μήδου τε καὶ εὐνούχου χειρώσεως Πλάτ. Ἐπιστ. 7, 332A.

χειρωτικός, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ χειροῦσθαι, ὑποτάσσειν, τὸ λοιπὸν ἢ κατ' ἔργα ἢ κατὰ λόγους χειρούμενον εὔμπαν χειρωτικὸν ἂν εἴη Πλάτ. Πολιτικ. 219D· χειρωτικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἐξημεροῦν, τιθασεύειν, αὐτόθι 223B, πρβλ. 221B.

χειρωτός, ή, όν, «εὐάλωτος» Ἡσύχ.

χείσομαι, ἴδε **χανδάνω** II.

χείω, Ἐπικ. ἀντὶ **χέω**, χύνω, τῷ μὲν ἐπὶ γλώσσῃ γλυκερὴν χείουσιν ἐέρσην Ἡσ. Θεογ. 83.

χέλεον, τό, «τὸ ἀπωστρακωμένον τῆς χελώνης δέρμα» Ἡσύχ. (ἔνθα: χελ-ιον). Ἄρατ. 494, Νικ. Ἀλεξιφ. 574.

χελεύς, έως, ὁ, = **χέλυς**. «κιθάρα» Ἡσύχ.

Χελεδόνειος, ἡ, ὄνομα ἀγγείου, Ἐπιγρ. Δήλου Bul. de cor. hel VI, σ. 50. 51. Πρβλ. σ. 111, σημ. 3, Συναγ. λέξ. Ἀθην. Κουμανούδη.

χελιδόνεως, ω, ἡ, τὸ δένδρον τὸ παράγον τὰ σῦκα τὰ καλούμενα χελιδόνια παρ' Ἀθην. 75D· ἐν τοῖς Δ. Β. (1197) φέρεται ἐφθαρμένως, **χελιδώνεως**

χελιδονίας, ου, ὁ, εἶδος ἰχθύος, κατ' ἄλλους «χελιδόνι» ἢ χελιδονόψαρον», Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 356F, ἴδε σημ. Καρᾶ εἰς Ξενοκρ. σ. 63. **2)** χ. ἰχθύς, ἀστερισμός τις τῶν βορείων, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 242. **II.** ὁ ἑαρινὸς ἄνεμος, Favonius, ἐπειδὴ μετὰ τοῦ ἀνέμου τούτου ἤρχοντο αἱ χελιδόνες, Schneid. εἰς Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 7, 15, 1, πρβλ. Πλιν. N. H. 2. 47· ἴδε **ὀρνιθίας**.

χελιδονιδεύς, έως, ὁ, μικρὰ χελιδών, νεοσσὸς χελιδόνος, Εὐστ. 753, 56.

χελιδονίζω, μελλ. Ἀττ. **-ιῶ**, τερετίζω ὡς χελιδών, ἴδε **χελιδών** I. **II.** ἄδω τὸ ἆσμα τῆς χελιδόνος, ἴδε **χελιδόνισμα**.

χελιδόνιον, τό, φυτόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μήκωνος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 15, 1· καλούμενον χ. κυάνεον (ἢ **γλαυκόν**), Θεόκρ. 13. 41, Διοσκ. 2. 211· — χελιδόνιον τὸ μικρόν, ἴδε περιγραφὴν αὐτοῦ παρὰ Διοσκ. 2. 212. **2)** = **ἀνεμώνη**, Ἀθήν. 684E, Ἡσύχ. **II.** μικρὰ χελιδών, Γαλην. 14. 386.

χελιδόνιος, ή -ειος, α, ον, ὡσαύτως, **ος, ον**, Πολυδ. Ϛ', 81· — ὁ τῆς χελιδόνος, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν χελιδόνα, μέλος Σουΐδ.· τεῖχος χ., οἰκοδομηθὲν ὑπὸ τῶν χελιδόνων, Θρᾴσυλλ. παρὰ Πλουτ. 2. 1157D. **II.** ὅμοιος χελιδόνι, μάλιστα δὲ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ λαιμοῦ τῆς χελιδόνος, ἐρυθρὸς καὶ μελαφύς, Ἰσχάδες χελιδόνιαι, μελαφὰ σῦκα, Ἀθήν. 652E, πρβλ. Πολυδ. ἔνθ' ἀνωτ.· οὕτω, **χελιδόνια** (ἐξυπακουομ. τοῦ σῦκα) Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 476· **χελιδόνεια** Ἐπιγένης ἐν «Βακχείᾳ» 1. 2. **2)** **χελιδονία**, ἡ, εἶδος πολυτίμου λίθου, Πλίν. 37. 58· lapis chelidonius (πρβλ. **χελιδών** I), Πλίν. 11. 79. **3)** εἶδος ὄρεως, Γαλην. **4)** τί τοῦτο; ποδαπὸς οὗτος; Β. χελιδόνιος ὁ δασύπους. ἐπὶ τοῦ κοινοῦ λαγοῦ, Δίφιλος ἐν «Ἀγνοίᾳ» 1.

χελιδονίς, ίδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **χελιδών**, Ἀνθ. Παλατ. 6. 160., 7. 210, παρέρτ. 210.

χελιδόνισμα, τό, ἆσμα τῆς χελιδόνος, ἀρχαῖον δημῶδες ἆσμα, ὅπερ τὰ παιδία ἐν Ῥόδῳ ᾖδον περιερχόμενα τὴν πόλιν κατὰ τὴν ἄφιξιν τῶν χελιδόνων ἐν μηνὶ Βοηδρομιῶνι, πρβλ. Ἀριστοτ. Ὄρν. 1410 κἑξ. Ἆσμα τι ἐκ τῶν τοιούτων διετηρήθη μέχρις ἡμῶν ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου 360C, διορθωθὲν ὑπὸ τοῦ Hgen. Opusc. P. II. 1. σ. 165, Bergk Lyr. σ. 882 κἑξ.· — **χελιδονίζειν** δὲ λέγεται διὰ τὸ εἰωθὸς ἐπιφωνεῖσθαι· ἦλθ', ἦλθε χελιδών, καλὰς ὥρας ἄγουσα, καλοὺς ἐνιαυτούς, ἐπὶ γαστέρα λευκά, κἀπὶ νῶτα μέλαινα», κτλ. Ἀθήν. ἔνθ' ἀνωτ. Τοιοῦτον ᾆσμα ἔτι καὶ νῦν εἶναι σύνηθες ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς χώραις, ἴδε Fauriel Chants de la Grèce, 1. σ. xxviii· πρβλ. **κορωνίζω**.— Οἱ ᾄδοντες τὸ ᾆσμα τοῦτο ἐκαλοῦντο **χελιδονισταί**, Ἀθήναιος ἔνθ' ἀνωτ., Ἡσύχ.· ἡ πρᾶξις· **χελιδονίζειν**, Θέογν. παρ' Ἀθην. ἔνθ' ἀνωτ. καὶ ἡ ἑορτὴ τὰ **Χελιδόνεια**, Ἀθήν. ἔνθ' ἀνωτ., Εὐστ. 1914. 44 κἑξ.

χελιδών, όνος, ἡ, (καὶ ἐπὶ τῆς ἅρπυιας, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 151· ἀλλ' ὡς ἄρσ. μεταφ. ἐπὶ ἀνδρῶν, Ἴων ἐν τοῖς Σχολ. εἰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀριστορ. Ὄρν. 1680, ἴδε Ἡρφδιαν. π. μον. λέξ. 9)· — κλητ. χελιδόν Ἀνακρεόντ. 9. 2, Ἀνθ. Παλατ. 9. 70, ἀλλὰ χελιδῶν Σοφρ. 99 Ahr., καὶ χελιδοῖ, ὥσπερ ἐξ ὀνομ. χελιδώ, Ἀνακρ. 67, Σιμωνίδ. 74 Ἀριστορ. Ὄρν. 1411· (ἴδε ἐν λ.). Ὡς καὶ νῦν, κοιν. «χελιδόνι», Ὀδ. Φ. 411, Χ. 240, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 566, Ἡρόδ. 2. 22, καὶ Ἀττ.· — ἡ λαλιὰ τῆς χελιδόνος· ἦτο παροιμιώδης καὶ ἐλέγετο ἐπὶ βαρβάρων γλωσσῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, εἴπερ ἐστὶ μὴ χελιδόνος δίκην ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη Αἰσχύλ. Ἀγ. 1050· — καθ' Ἡσύχ.: «χελιδόνος δίκην· τοὺς βαρβάρους χελιδόσιν ἀπεικάζουσι διὰ τὴν ἀσύνθετον λαλιάν»· — ἐντεῦθεν, ὁ χελιδών = ὁ βάρβαρος, Ἴων Ἔ. 0' ἀνωτ.· **χελιδονίζω** = **βαρβαρίζω**, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 408, πρβλ. Ἀριστορ. Βατρ. 680· (οὕτως αἱ φωναὶ τῶν πτηνῶν καθόλου παραβάλλονται πρὸς βάρβαρον γλῶσσαν, Ἡρόδ. 2. 57)· — χελιδόνων μουσεῖα, «ἀντὶ τοῦ βάρβαρα καὶ ἀσύνετα· καὶ γὰρ παροιμία ἐπὶ τῶν βαρβάρων καὶ πολυλόγων καὶ ἐπαχθῶν ἐστὶ ταττομένη» (Σχόλ.), Ἀριστορ Βάτρ. 93 (κατὰ παρῳδίαν τοῦ ἀηδόνων μουσεῖα παρ' Εὐρ., ἴδε Ἀποσπ. 89)· — ἡ χελιδὼν εἶναι πτηνὸν ἀποδημητικόν, Ἡρόδ. 2. 22· πέδοικος χ. (δηλ. μέτοικος) Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 48, πρβλ. Ἀριστορ. Ὄρν. 714 κέξ.· ἐντεῦθεν αἱ παροιμίαι μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 7, 15 (ἐκ τοῦ Κρατίνου κατὰ τὰ Κραμήρου Παρισ. Ἀν. 1. 182)· δεῖσθαι δ' ἔοικεν οὐκ ὀλίγων χελιδόνων Ἀριστορ Ὄρν. 1417, πρβλ. 1681 (ἔνθα ἴσως δεκτέα ἡ τοῦ Bentley διόρθωσις: βαδάζει γ')· — ὡσαύτως, χ. λευκή, ἐπὶ σπανίων πραγμάτων ἢ συμβάντων, Θεοφρ Ἀποσπ. 6' 39 κτλ.· — μικροὶ λίθοι εὑρισκόμενοι ἐν τῷ προϊόντι τῶν νεοσσῶν χελιδόνων ἐθεωροῦντο ὡς ἰαματικοὶ τῆς ἐπιληψίας, Θεοφ. Νόνν. 36, πρβλ. **χελιδόνιος**.

II ὁ πετόμενος ἰχθύς, τὸ χελιδονόψαρον», exocoetus volitans ἢ evolans, hirundelle de mer, Ἔφιππος ἐν «Κύδωνι» 1. 5, Ἀριστορ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 7, ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκράτ. σελ. 68. **III**. ἡ ἐν τῷ κοιλώματι τῆς ὁπλῆς τοῦ ἵππου μαλακὴ οὐσία (οὐχ ὡς ἕως ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ. τὸ κοῖλον τῆς ὁπλῆς τῶν ἵππων), οὕτω κληθεῖσα ἐπειδὴ εἶναι διαχιδὴς ὡς ἡ οὐρὰ τῆς χελιδόνος, Ξεν. Ἱππ. 1, 3., 4, 5., 6, 2, Πολυδ. Α', 188, κτλ.· — ἐκαλεῖτο καὶ **βάτραχος**, Γεωπον. 16· 1, 9, Ἱππιατρ. σ. 34 κέξ.· Λατ. ranula, Veger 1. 56, 31., 2. 58. 4. **2**) τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ ποδὸς κυνὸς ὡς ὁ τοῦ ἵππου, Σο ἰδ. **3**) κοιλότης μικρὰ ὑπὲρ τὴν καμπὴν τοῦ ἀγκῶνος, «χελιδὼν .. καὶ τοῦ ἀνθρώπου τὸ ἄνωθεν τοῦ ἀγκῶνος τὸ κατὰ τὰς καμπάς» Ἡσύχ. **4**) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, «λέγεται χελιδὼν καὶ τῶν γυναικῶν τὸ μόριον» Σουΐδ. **5**) «λέγεται δὲ χελιδὼν καὶ ἡ ναῦς· ἡ τοὺς εἰς Μασσαλίαν διακομίσασα» ὁ αὐτ. **IV**. Παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἐκκλ. ΚΑ', 21), Πολυδ. Ε', 99, εἶναι πλημμ. γραφ ἀντὶ **χλίδων**, ὅστις ἦν κόσμος τις περὶ τοὺς βραχίονας, φέρεται καὶ **χλιδών**· (**χελιδὼν** εἶναι ταὐτὸν τῷ Λατ. hirundo, ἐναλλαγέντων τῶν γραμμάτων λ καὶ ρ ἴδε (**Αλ** I), καὶ ἐκπεσόντος τοῦ ν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ).

χέλισκον, τό, = **τρύβλιον**, «χέλισκον, τρυβλίον (γράφ. τρύβλιον·)» Ἵππ παρ' Ἐρωτιανῷ σ. 394.

χελι-χελώνη, ἡ, παιδιά τις παρθένων ἣν περιγράφει ὁ Πολυδ. ἐν Θ', 125 ὡς ἑξῆς: «ἡ δὲ χελιχελώνη, παρθένων ἐστὶν ἡ παιδιά ... ἣ μὲν κάθηται καὶ καλεῖται χελώνη, αἱ δὲ περιτρέχουσιν ἀνερωτῶσαι 'χελιχελώνη, τί ποιεῖς ἐν τῷ μέσῳ;' ἡ δὲ ἀποκρίνεται 'ἔρια μαρύομαι καὶ κρόκην Μιλησίαν'. εἶτ' ἐκεῖναι πάλιν ἐκδοῦσιν 'ὁ δ' ἔγγονός σου τί ποιῶν ἀπώλετο'; ἡ δὲ φησι 'λευκᾶν ἀφ' ἵππων εἰς θάλασσαν ἅλατο»', πρβλ. Εὐστ. 1914. 56. Τὸ **χελι-** φαίνεται ὅτι εἶναι ἁπλῆ ἀναδίπλωσις τῆς πρώτης συλλαβῆς τοῦ **χελώνη**· πρβλ. Σκόλ. 8 ἐν Bergk. Lyr. (σ. 880).

χελλαρίης, ου, ὁ, θαλάσσιός τις ἰχθύς, = **ἀνίσακος**, Ἀθήν. 118C.

χελλαρχατυάρχας, ὁ, ἀρχηγὸς χελλατύος, Ἐπιγραφ. Λίσβου, B. il. de cor. hel. IV, σ. 435.

χελλητύς, ύος, ἡ, Αἰολικ. ἀντὶ **χιλιοστύς**, διαίρεσίς τις πολιτῶν, ὅθεν **χελλαρχατυάρχας**, Συλλ. Ἐπιγραφ. (Προσθῆκαι) 2168b.

χέλλιοι, οἱ, Αἰολ. ἀντὶ **χίλιοι**, Χοιροβ., ἴδε Ahr. D. Aeol. σ. 58.

χέλλος, τό, Αἰολ. ἀντὶ **χεῖλος**, Χοιροβ.

χελλύσσω, ἴδε ἐν λ. **χελύσσομαι**.

χελλών, ῶν, ἡ **χελών, ῶνος**, ὁ, εἶδος ἰχθύος μετὰ μακροῦ ῥύγχους ἐκ τοῦ γένους τῶν κεφάλων, Λατ. mullus, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 5, 11, 3, 6. 17. 3., 8. 2, 26, Ἀποσπ. 299, Ἰκέσ. παρ' Ἀθην. 306E κέξ.· παρὰ δὲ τῷ Ἡσυχ. τὸ **χελιμὸν** φαίνεται ὅτι εἶναι ἡμαρτημένον ἀντὶ τοῦ **χελλῶν** Ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. 67, 68, 87, 88.

χέλυδρος, ὁ, ἀμφίβιόν τι ὄφις, Νικ. Θηρ. 411 κέξ., Οὐεργιλ. Γεωργ. 3. 415. **2**) εἶδος χελώνης, ὑδροχελώνη, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 340.

χελύ-κλονος, ον, ὁ ἠχῶν ἐκ τοῦ ὀστράκου χελώνης, φόρμιγξ Ὀρφ. Ἀργ. 381.

χέλυμνα, ἡ, **χελώνη**, (ἀμφίβολ.), πόσον, **χέλυμνα**, μισθὸν αἰετὸν δώσεις Βαθρ. 115, 5.

χελῦνάζω, = **χλευάζω**. **φλυαρέω**, Ἡσύχ.

χελύνειον, τό, πιθανῶς ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **χελύνειον** (Ι) ἐν Ἱππ. Ἐπιστ. 1289.

χέλυνη [ῠ], ἡ, = **χέλος**, χελύνην ἐσθίειν ὑπ' ὀργῆς Ἀριστορ. Σφ. 1083· λέξις τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας κατὰ Πολυδ Β', 89· ὑπερῴα χ., τὸ ἄνω χεῖλος, Σουΐδ. **2**) ἡ σιαγών, Αἰλ. περὶ Ζῴων 16. 12, «χελύνη· τὰ περὶ τὰ χείλη μέρη τοῦ προσώπου» Δ. Β. 72. **II**. Αἰολικ. ἀντὶ **χελώνη**, Σαπφὼ παρ' Ὡρίωνι σ. 87, πρβλ. Ἡσύχ.

χελύνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Ἀθανάσ. **2**) ἡ σιαγών (ἴδε ἐν λ. **χελύνειον**). **II**. = **χελώνιον** (ἐκ τοῦ **χέλυς** II), τὸ στῆθος, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 4, 4. **2**) ὁ οὐράνιος θόλος, Ἵππαρχ. εἰς Ἄρατ. 243E.

χελῦν-οίδης, ου, ὁ, ὁ ἔχων μεγάλα καὶ ἐξωγκωμένα χείλη, καὶ ὡς «χειλαράς», «ὁ τὴν χελύνην μεγάλην ἔχων ὅμοιον τῷ περιφδῆς, οἷον ὁ μίγα καὶ ἀπρεπὴς αἰδοῖον ἔχων» Δ. Β. 72, 26, Εὐστ. 1684. 29.

χέλυον, τό, τὸ ὄστρακον τῆς ὑδροχελώνης, Πλίν. 12. 9, πρβλ. 6. 34.

χελυσα-σάος, ον, ὁ κρούων τὴν λύραν, Ἀλέξ. Ἐφ. παρὰ Meineke Anal. Alex. σ. 372· διάφορ. γραφ **χελυσσάος**.

χέλυς, ῦος, ἡ, = **χελώνη**, Λατ. testudo· — ἀκολούθως, ἐπειδὴ ὁ Ἑρμῆς κατεσκεύασεν ἐκ τοῦ ὀστράκου χελώνης τὴν πρώτην λύραν ἐντεῦθεν τὰς χορδὰς ἐπ' αὐτοῦ, Ὕμν. Ὁμηρ. εἰς Ἑρμ. 33, ἡ λέξις **χέλυς** κατήντησε νὰ σημαίνῃ τὴν λύραν, ὡς τὸ Λατιν. testudo, αὐτόθι 25. 153, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 320· καθ' ὑπάτουσον ὀρείαν χ. Εὐρ. Ἄλκ. 449. πρβλ. Ἡρ. Μαιν. 683. **2**) ὁ ἀστερισμὸς τῆς Λύρας, Ἄρατ. 269. **II**. τὸ κυρτὸν στῆθος ἢ στέρνον ἐκ τῆς ὁμοιότητος πρὸς τὴν ῥάχιν τῆς χελώνης, Ἱππ. 91 H, Εὐρ. Ἱππ. 837· πρβλ. **χελώνιον** II. (Πρβλ. **χελ-ύνη**, **χελ-ώνη**, **χέλ-υον**· Σανσκρ. har-mutas (testudo)· Σλαυ. zelvi, zelvi (limax)). [Τὸ υ εἶναι πιθανῶς φύσει βραχύ, Καλλ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 16. Ἀππ. Ἀλ. 5. 404, Ἄρατ. 268· μακρὸν δὲ μόνον ἐν ἄρσει, Ὕμν Ὀλ. εἰς Ἑρμ 33, 151, 242].

χελύσκιον, τό, μικρὸς βῆξ, «χελίσκιον ξηρόν, ὑποκοριστικῶς εἴρηται τὸ χελύσκιον, τὸ βραχὺ βηχίον» Γαλην. Ἱππ. Γλωσσ. ἐξήγ. 596 (ἔνθα **χελίσκιον**).

χέλυσμα, τό, ξύλον ὀρθιον προσηλούμενον τῇ τρόπιδι πλοίου ἵνα μὴ αὕτη βλάπτηται τριβομένη ἐν τῷ καθέλκεσθαι, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 2. — Κατὰ Πολυδ. Α', 86· «τὸ ὑπὸ τὴν τρόπιν τελευταῖον προσηλούμενον, τοῦ μὴ τρίβεσθαι τὴν τρόπιν, χέλυσμα καλεῖται», πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει.

χελύσσομαι, Ἐπικ. **χελλύσσομαι**, ὡς τὸ **χρίμπτομαι**, βήσ-ω, «βήχω», (ἴδε **χέλυς** II), Νικ. Ἀλεξιφ. 81, ἴδε Μοῦριν 102· πρβλ. **ἀναχελύσσομαι**· — ὁ Ἡσύχ μνημονεύει **χελούειν** - βῆσαι, ἴσως Λακων. ἢ Βοιωτ. τύπος. **II**. Ὁ Λυκόφρ. 727 ποιεῖται χρῆσιν τοῦ ἐνεργ. **χελλύσσω**, μεταφορ. ἐπὶ πλοίου, διασχίζω τὰ κύματα, ἴδε Σχόλ.

χελῦτις, ἡ, ὄνομα τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Σπάρτῃ, Χελύτιδα Ἄρτεμιν Σπαρτιᾶται σέβουσιν, ἐπεὶ τὸ βῆττειν χελύττειν καλοῦσιν Κλήμ. Ἀλεξ. 33.

χελών, ὠνος, ὁ, ἴδε ἐν λ. **χελλών**.

χελωνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χελώνη**, μικρὰ χελώνη, Ἀρρ. Περίπλ σ. 7. 16, Ἐκδ. Ὀξ. **2**) = **κωλυμάτιον**, πιθανῶς ἐκ τῆς σημασίας τοῦ **χελώνη** III, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μηθ. σ. 128, κ. ἀλλ.

χελώνειον, τό, διάφ γραφ. ἀντὶ **χελώνιον** παρὰ τῷ Αἴλ.

II. ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ κυνόλαιπου, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νέων.) 2. 194, Apuul. Herbarium 17.

χελώνη, ἡ, ὡς τὸ **χέλυς**, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 42, 48, Ἡρόδ. 1. 47, 48· χ. χερσαία (ἴδε καὶ ωτ. 2) Ἀριστ. π. Ζ Μορ. 3. 9, 1· παροιμ. ἐπὶ τῶν ἀναισθητούντων, χελῶναι μακάριαι τοῦ σέρματος Ἀριστορ. Σφ. 429, 1292, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 278, Λεύκ. Βίων Πρᾶσις 9· ἐπὶ βραδύτητος· ἐν τῷ κινεῖσθαι, εἰ χελώνην, τὸ τοῦ λόγου, μετόπισθε διῶκοι Ἀβράστου ταχὺς ἵππος Πλούτ. 2. 1082E, κλπ. **2**) ποντιὰς χ., χελώνη τῆς θαλάσσης, Κρήτης ὁ Κωμικ. ἐν «Σαμίαις»· ἡ χ. θαλασσία Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 9. 1, πρβλ. Παυσ. 1. 44, 8. **II**. τὸ ὄστρακον τῆς χελώνης. Φίλων 2. 478, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 187· ἐντεῦθεν, **2**) ὡς τὸ **χέλυς**, ἡ λύρα, Πλούτ. 2. 1030B. **III**. ἔχει πολλὰς δευτερευούσας σημασίας, **1**) ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, ὡς τὸ Ρωμαϊκὸν testudo, ἡ διὰ τῶν συμπλεκομένων ἀσπίδων τῶν στρατιωτῶν σχηματιζομένη σκέπη λαμβάνουσα σχῆμα βάκχεως χελώνης, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἐπλησίαζον πρὸς τὰ τείχη πολιορκουμένης πόλεως οἱ ἐφορμοῦντες πρὸς αὐτὴν· στρατιῶται ἅπαξ κυρτεύσασιν αὐτὴν ἐξ ἐφόδου, ἐντεῦθεν καὶ ἡ κινητὴ σκέπη ἢ ὁ ὀρθὴ ἡ προφυλάττουσα τοὺς ὑπὸ τὰ τείχη ἐργαζομένους πολιορκητάς· **χελώνη ξυλίνη**, ποιησάμενος αὖ χελώνην ξυλίνην ἐπάτησεν ἐπὶ τῇ φρεατίᾳ Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 7· — συχνάκις μετὰ προσδιορισμῶν ἐπιθετικῶν, χ. χωστρίς, πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν σκαπα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νέων, Πολύβ. 9. 41, 1,, 10. 31. 8· **κριοφόρος**, πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ κριοῦ, Διόδ. 20. 48 κλπ.· πρβλ. **γερροχελώνη**. 2) εἶδος κατασκευάσματος τετραγώνου, (ἐφ' οὗ ἐτίθεντο μεγάλα βάρη πρὸς μετακίνησιν) ἔχον κάτωθεν τροχοὺς ἢ κυλίνδρους, Πάππος σ. 489. 3) ὑποπόδιον, Τίμαιος παρ' Ἀθην. 589Α, Ἡσύχ., Σουΐδ. 4) νόμισμα φέρον τὸν τύπον χελώνης, κατ' ἀρχὰς μὲν κοπὲν ἐν Αἰγίνῃ, ἀκολούθως δὲ κυκλοφορούμενον καθ' ἅπασαν τὴν Πελοπόννησον, Ἡσύχ., Πολυδ. Θ', 74· πρβλ. **καλλιχέλωνος**. 5) παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ὠσ. ΙΒ', 11) **χελῶναι** φαίνεται ὅτι εἶναι λοφίσκοι. 6) «καὶ ἡ τρόπις τῆς νεὼς διὰ τὸ ἐπικαμπὲς» Ἡσύχ.

χελωνία, καὶ **χελωνῖτις**, ἡ, ὄνομα πολυτίμου λίθου, Πλίν 37. 56.

χελωνιάς, **άδος**, ἡ, εἶδος κανθάρου φέροντος στίγματα, ἄλλως **κανθαρίς**, Ἡσύχ.

χελώνιος, α, ον, ὁ τῆς χελώνης, ἢ ὁ ἐκ δέρματος χελώνης, Heil. Journal τ. 11, σ. 320.

χελώνιον, τό, ὄστρακον χελώνης, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 9, 2, π. Ἀναπν. 17, 4 (διάφ. γραφ. **χελωνιδίων**), Αἰλ. π. Ζ. 7. 16. 2) = **χέλιον**, Πλούτ. 2. 400Α, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. **Τενέδιος**. II. τὸ κυρτὸν μέρος τῆς ῥάχεως, Πολυδ. Β', 177· πρβλ. **χέλυς** II — ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Δευτ. ΛΔ', 7) **χελώνια** φαίνεται ὅτι λέγονται οἱ μυῶνες τῶν νώτων ἢ ἡ ἰσχὺς αὐτῶν. III. μέρος κλείθρου, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Φ. 47, Βετρούβ.

χελωνίς, **ίδος**, ἡ, = **χελώνη**, ἡ λύρα, Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 527F, παρ' 210F. II. = **χελώνη** III. 3, ὑποπόδιον, «τὸ ὑφ' ἡμῶν καλούμενον ὑποπόδιον Ἀθηναῖοι καὶ Κῷοι χελωνίδα καλοῦσιν· ἀλλ' ἔστι τὸ μὲν ὑποπόδιον ἔτυμον, ἡ δὲ χελωνὶς ἀνέτυμον, καὶ οὐ διὰ τοῦτο οἱ μὲν Ἀθηναῖοι λέγονται βαρβαρίζειν, ἡμεῖς δὲ Ἑλληνίζειν, ἀλλ' ἀμφότεροι Ἑλληνίζειν» Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 246. III κατώφλιον, Ἑβδ. (Ἰουδ. ΙΔ', 15), Ἡσύχ.

χελωνο-ειδής, ές, ἔχων σχῆμα χελώνης, τριηροειδὲς ποτήριον, ἰδιωτικῶς εἰπεῖν, χελωνοειδὲς Εὐστ. 869. 25.

χελωνό-πους, ουν, ὁ ἔχων πόδας χελώνης, ὡς ἡ χελώνη, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 42, ἔκδ. Mil.

χελωνός, ὁ, ἡ θαλασσία χελώνη, «τὴν θαλασσίαν χελώνην οὕτω λέγουσί τινες» Ἡσύχ. (ὡς ὁ Λοβέκ. ἀντὶ **χελῶνος**).

χελωνο-φάγος [ᾰ], ον, ὁ ἐσθίων χελώνας, «χελωνοφάγοι ἀστοί τινες» Ἡσύχ.· — ὡς κύριον ὄνομα οἱ **Χελωνοφάγοι**, λαός τις κατοικῶν κατὰ τὸν Ἀραβικὸν κόλπον, Σ ρίβ. 773, Διόδ. 3, 21, κλπ.· κατὰ τὸν Ἰνδικὸν ὠκεανὸν καὶ τὸν Περσικὸν κόλπον, Πλίν., κτλ.

χέννιον, τό, εἶδος μικροῦ ὀρτυγίου ταριχευομένου καὶ ἐσθιομένου ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, Ἱππαρχ. παρ' Ἀθην. 393C, Ἀνθ. Παλατ. 9. 377.— Καθ' Ἡσύχ.: «χεννίον (παροξυτ.)· ὀρνιθάριόν τι κατ' Αἴγυπτον ταριχευόμενον, καὶ εἶδος ἰχθύος»

χεν-όσιρις, ὁ, Αἰγύπτιον ὄνομα τοῦ κισσοῦ, «καὶ παρ' Αἰγυπτίοις λέγεται χενόσιρις ὁ κιττὸς ὀνομάζεσθαι, σημαίνοντος τοῦ ὀνόματος, ὥς φασι, φυτὸν Ὀσίριδος» Πλούτ. 2. 365Ε.

χέρᾰδος, τό, ἰλύς, ἄμμος μετὰ λίθων, λιθάρια καὶ συρφετός, τὰ ὁποῖα καταβιβάζουσιν οἱ χείμαρροι, ἅλις χέραδος περιχεύας, «τῆς ὑπὸ τῶν ποταμῶν ἀθροιζομένης ψάμμου καὶ ξύλων συγκομιδῆς» (Σχόλ.), Ἰλ. Φ. 319· πρβλ. **χερμάδιον**.— Μεταγεν. γραμμ. ἔγραψαν **χεράδος**, ὡς γεν τοῦ **χεράς**, ἡ·—ἀλλ' ὁ Ὅμ. ποιεῖται χρῆσιν τοῦ **ἅλις**, ἀπολ., χωρὶς νὰ συντάσσῃ αὐτὸ μετὰ γεν.· οἱ ἄριστοι τῶν παλαιῶν κριτικῶν ὁμοθύμως δέχονται **χέραδος**, ἴδε τὰ ἀρχαῖα σχόλια ἐν τόπῳ, Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμηρικ., Ἐτυμολ. Μέγ.· καὶ ὁ Γαλην. ἐν Λεξ. Ἱππ. μνημονεύει ὡς γενικὴν **χεράδεως**. Οὕτως ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Α. 1123, τὰ Ἀντίγραφα καὶ Σχόλια ἔχουσι **χέραδος**· ἐν Πινδ. Π. 6. 13, ὁ Böckh διορθοῖ **χεράδει** (ἀντὶ **χεράδι**) ἐκ τοῦ Μεγ. Ἐτυμ. 808, 44· καὶ ἐν Σαπφ. 114, ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι μὴ κίνη χέραδος (ἀντὶ μὴ κενή). Διὸ ὁ τύπος **χεράς** πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς πλάσμα τῶν Γραμματικῶν, ἴδε Δινδ. εἰς Θησ. Στεφ. (Πιθανῶς συγγενὲς ταῖς λ. **χερμάδιον**, **χερμάς**, καὶ τῇ ῥίζῃ **χέρρος**, **ξηρός**, μετὰ τῆς ῥιζικῆς σημασίας τοῦ τραχύς, σκληρός).—Καθ' Ἡσύχ.: «χέραδος· ἡ μετ' ὀστράκων καὶ λίθων ὕλη», καὶ «χεράδες· αἱ τῶν χειμάρων ποταμῶν λιθώδεις ἀθροίσεις».

χεράριος, ὁ, δημόσιός τις ἄρχων ἐν Τροίᾳ, ἴσως (ἐκ τοῦ **χεὶρ**) **χειρονόμος**, Συλλ. Ἐπιγραφ. (προσθῆκ.) 3620, 21.

χερία, ἡ, παροιμ., χερέα νερὸν πνίγει με Μ. Ψελλ. ἢ Θ. Πτωχοπροδρ. (ἢ Ἰω. Γλυκᾶς;) ἐν Σέθ. Μεσ. βιβλ. τ. 5, σ. 545 —Καὶ σήμερον λέγομεν· μιὰ χεριά. Τοιαῦτα δὲ εἰς **ἐα** ἢ **ἰα** ἔχομεν πολλά, οἷον **βελονία**, **δακτυλία**, **κεφαλία**, **τσεκουρία**, **σπαθία**, **μερία**, **νυκτία**, **δροσία**, **πηδησία**, **χτυπία**, **σκουντία**, **τσιμπιά**, σχηματιζόμενα, ὡς βλέπει τις ἐκ τῶν παραδειγμάτων τούτων, ὄχι μόνον ἀπὸ ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ῥημάτων, ὄχι ὅμως ἀπὸ πάντων ἀδιαφόρως, διότι δὲν λέγομεν λ. χ. **νυχία**, ἢ **τρυπία** ἢ **ἀνοιξία**, καθ' ὅσον τοὐλάχιστον ἐγὼ ἠξεύρω, Συναγωγὴ λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

χέρεια, ἴδε λ. **χέρης**.

χερειότερος, α, ον, Ἐπικ. συγκρ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημὶ χερειότερον βροτὸν ἄλλον ἔμμεναι, ὅσσοι ἅμ' Ἀτρείδῃς ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον Ἰλ. Β. 248, Μ. 270.

χερείων, Δωρ. **χερῄων**, ὁ, ἡ, Ἐπικ. ἀντὶ χείρων, χειρότερος, «προστυχώτερος», κατώτερος κατὰ τὴν τάξιν ἢ τὴν περιουσίαν, κεῖνος δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ ἐστιν Ἰλ. Υ 107· σχέτλιε, καὶ μέν τίς τε χερείονι πείθεθ' ἑταίρῳ, ὅσπερ θνητός τ' ἐστὶ καὶ οὐ τόσα μήδεα οἶδεν Ὀδ. Υ. 45· τὰ χερείονα νικᾷ Ἰλ. Α. 576, Ὀδ. Σ. 404· χερείονά περ καταπέφνων Ἰλ. Ρ. 539· — ὡσαύτως κατὰ τὸ σῶμα ἢ τὸ πνεῦμα, ἐπεὶ οὔ ἐθέν ἐστι χερείων, οὐ δέμας οὐδὲ φυήν, οὔτ' ἄρ φρένας, οὔτε τι ἔργα Α. 114, πρβλ. Ὀδ. Ε. 211 2) ἐπὶ πραγμάτων, οὔ τι χέρειον ἐν ὥρῃ δεῖπνον ἐλέσθαι, δὲν εἶναι τὸ χειρότερον πρᾶγμα, δηλ. εἶναι τὸ κάλλιστον, Ρ. 176, πρβλ. Ψ. 262. II. ἐκτὸς τούτου ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἀνώμαλοι τύποι, δοτ. **χέρηι**, αἰτ. **χέρηα**, ὀνομ. πληθ. **χέρηες**, αἰτ. οὐδ. **χέρηα**, ἅπαντα ἐν χρήσει ἐν συγκριτικῇ ἐννοίᾳ, κρείσσων γὰρ βασιλεύς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηι, πρὸς ἄνθρωπον κατωτέρου βαθμοῦ, Ἰλ. Α. 80· οἷά τε, τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες Ὀδ. Ο. 324· ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρηα Σ. 229, Υ. 310· ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρηα δὲ χείρονι δόσκεν, ἔνθα τὸ ἐσθλὰ ἐσθλὸς καὶ χέρηα χείρονι ἐμφανῶς ἀντιστοιχοῦσιν ἀλλήλοις, Ἰλ. Ξ. 382· μετὰ γεν., υἱόν, εἶο χέρηα μάχῃ, ἀγορῇ δὲ ἀμείνω Δ. 400· οὔ τι χέρηα πατρὸς Ὀδ. Ξ. 176· — ἕνεκα τῆς συγκριτικῆς αὐτῶν σημασίας οἱ τύποι οὗτοι ἐνομίσθησαν ὡς κατὰ συγκοπὴν προκύψαντες ἐκ τοῦ **χερείων** ἢ **χερῄων**, καὶ τινες τῶν Γραμμ. ἔγραψαν **χέρειες**, **χέρεια** ἢ **χέρῃες**, **χέρῃα**, ὅπως δηλώσωσι τὸ πρᾶγμα (ἐν τῇ δοτ. ἅπαντες συμφώνως γράφουσι **χέρῃι** ἢ **χέρηι** πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ διπλοῦ ι)· ἐν ᾧ ὁ Buttm. καὶ ἄλλοι νομίζουσιν ὅτι δυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν τοὺς τύπους τούτους εἰς ὀνομαστ. **χέρης**.

χερι-άρης [ᾰ], ου, ὁ, δεξιός, ἔμπειρος εἰς ἔργα διὰ χειρῶν γινόμενα, χεριαρᾶν τεκτόνων δαίδαλα Πινδ. Π. 5. 47.

χερῐ-φυρής, ές, ὁ τῇ χειρὶ φυρθείς, ζυμωθεὶς διὰ τῶν χειρῶν, μάζης χεριφυρέα δαῖτα Ἀνθ Παλατ. 6. 251.

χέρμα, τό, μνημονεύεται παρ' Ἡσυχ. ὡς = **χέραδος**, **χάλιξ**, «χέρμα· ποίημα † χάλιξ».

χερμάδιον, [ᾰ], τό, = τῷ μεταγεν **χερμάς**, μέγας λίθος, οἷοι ἦσαν οἱ ὑπὸ τῶν ἐν Ἰλ. ἡρώων ῥιπτόμενοι κατὰ τῶν πολεμίων, χερμαδίῳ γὰρ βλῆτο κατὰ σφυρὸν ὀκριόεντι κνήμην δεξιτερὴν Δ. 518· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦσαν ὀγκώδεις, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν Λ. 265, 541, πρβλ. Ξ. 410· ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρί..., μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν Ε. 302., Υ. 285· ἅπαξ ἐν τῇ Ὀδ., ἀνδραχθέσι χερμαδίοισι βάλλον, ἐπὶ τῶν γιγάντων Λαιστρυγόνων, οἵτινες ἔρριπτον ὀγκωδεστάτους λίθους κατὰ τῶν πλοίων τοῦ Ὀδυσσέως, Κ. 121. Δὲν εἶναι ὑποκορ. τοῦ **χερμάς**, ἀλλ' οὐδ. ἐπιθέτου **χερμάδιος**, ον, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος **χερμάδος**· μολύβδοισιν χερμάδιοι, σφαῖραι ἐκ μολύβδου χρησιμεύουσαι ὡς βλήματα, Λουκ. Λεξιφ. 6.—Καθ' Ἡσύχ. «χερμαδίῳ· χειροπληθεῖ λίθῳ».

χερμάζω, ἐκρίπτω τὰς χερμάδας ἔξω τοῦ ἀγροῦ, καθαρίζω αὐτὸν πρὸς καλλιέργειαν, ἢ καλλιεργῶ, «ἐχερμάζομεν· τὴν γῆν εἰργαζόμεθα» Ἡσύχ.

χερμάς, **άδος**, ἡ, = τῷ Ὁμηρικῷ **χερμάδιον**, «λίθος χειροπληθής, ὃν τῇ χειρὶ βαστάσαι καὶ ἀνελέσθαι δύναταί τις» (Ἡσύχ.)· λίθος τηλόθεν βάλλων, ὁ μακρόθεν κτυπῶν, χερμάδι τηλεβόλῳ Πινδ. Π. 3. 86· ὀκριόεσσα Αἰσχύλ. Θήβ. 300· κραταιβόλος Εὐρ. Βάκχ. 1094·—ὡσαύτως αἱ παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης ψῆφοι, Ἀνθ. Παλατ. 7. 693·—ἀλλὰ παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς ἐπὶ μεγάλων ὄγκων λίθου, Λυκόφρ. 20, 616, Ἀνθ. Παλατ. 7. 371, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 695. (Πιθ. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς καὶ τὸ **χέραδος**, μετὰ παρεμβολῆς τοῦ μ. Ἡ κοινὴ ἐτυμολογία ἐκ τοῦ **χείρ**,— πέτρος..., τόν οἱ περὶ χεὶρ ἐκάλυψεν Ἰλ. Π. 735, —εἶναι λίαν ἀμφίβολος).

χερμαστήρ, **ῆρος**, ὁ, ὁ ῥίπτων τὰ χέρματα, χερινός, τὸ δέρμα σφενδόνης, ἐφ' οὗ ὁ λίθος ἐπετίθετο καὶ ἐρρίπτετο, Ἀνθ. Παλατ. 1. 172, πρβλ. Σουΐδ.

χερνής, **ῆτος**, Δωρ. **χερνάς**, **ᾶτος**, ὁ, ὁ διὰ τῆς ἐργασίας τῶν ἰδίων του χειρῶν ζῶν, ἐργάτης, ἄπορος ἄνθρωπος, ὡς τὸ **πένης**, Ἀνθ. Παλατ. 7. 709. 2) ὡς ἐπίθετ., ἐνδεής, πτωχικός, ἐν δόμοις χερνῆσι Εὐρ. Ἠλ. 205 χερνῆτα βίον Ἀνθ. Παλατ. 6. 39.—Τὴν λέξιν γράφει παροξύτονον μὲν (**χέρνης**) ὁ Ἡσύχ. (ἔνθα νῦν **χερνής**) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **πλάνης**, ὀξύτονον δὲ (**χερνής**) ὁ Ἀρκάδ. 96, κατ' ἐγγυτέραν ἀναλογίαν πρὸς τὸ **γυμνής**· καὶ ὁ τονισμὸς οὗτος βεβαιοῦται ἐκ τοῦ θηλ. τύπου **χερνῆσσα** μνημονευομένου ὑπὸ τοῦ Ἀρκαδ. (Κατὰ τὸν Ἡσύχ. ἐκ τοῦ **χέρνα**, πενία, ὅπερ συγγενὲς τῷ **χῆρος**, **χηρεύω**, careo· ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 4, 12, ὁ ἀπὸ τῶν χειρῶν ζῶν).

χερνήτης, ου, ὁ, = **χερνής**, Αἰσχύλ. Πρ. 893, Διον. Ἀλ. 7. 11, Σέξτ. Ἐμπ., κλπ.· ἀνδρὸς χερνήτεω Σιμωνίδ. 125.

χερνητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χερνῆτα ἢ χει-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρώνακτα, ἐργάτην, τὸ χερνητικόν, ἡ ἐργατικὴ τάξις τοῦ δήμου, τὸ χερνητικόν, καὶ τὸ μικρὰν ἔχον οὐσίαν, ὥστε μὴ δύνασθαι σχολάζειν Ἀριστ. Πολιτ. 4. 4, 21.

χερνῆτις, ιδος, θηλ. τοῦ **χερνήτης,** ἐργαζομένη, νήθουσα ἐπὶ μισθῷ, γυνὴ χ. Ἰλ. Μ. 433· χ. γραῦς Ἀνθ. Παλ. 6. 203· ἀπολ. 9. 276.

χερνήτωρ, ορος, ὁ, ποιητικ. ἀντὶ **χερνήτης,** λεπτῆς πενίης χερνήτορας Μανέθων 4. 114.

χερνῖβεῖον, τό, λεκάνη πρὸς νίψιν τῶν χειρῶν, τὸ χ. πρῶτον ἐκ πομπῆς ἄφες Ἀντιφάνης ἐν «Βουσίριδι» 2. πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 298 (ἔνθα ὁ Bentl. ἐπηνώρθωσεν αὐτὸ ἀντὶ **χερνίβειον**)· οὕτω καὶ ἀντὶ **χερνιβείοις** ἐν Ἀνδοκ. 33. 3 (ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι **χερνίβοις,** καὶ ὁ Ἀθήν. 408C—ἡμαρτημένως μνημονεύων τὸν Λυσίαν—ἔχει **χερνιβίοις**). **II. χερνίβιον,** ἀμίς, οὐροδοχεῖον(;), Ἱππ. 1230D.

χέρνῖβον, τό, ἀντὶ τοῦ **χερνιβεῖον** ἁπαντῶν μόνον ἐν Ἰλ. Ω. 304· ἔνθα ὁ Bentl. προτείνει **χέρνιβά τ'**, ἴδε Spitzn. ἐν τόπῳ· οὕτως ἐν Δίλ. περὶ Ζ. 10. 50, ὁ Ἰακώψ. διώρθωσε δεῖ **χέρνιβος.**

χἐρνιμμα, τό, τὸ ἔμμιον τῶν χειρῶν, Φιλωνίδης ἐν Ἀδηλ. 6.

χερνίπτομαι, μέλλ. **-ψομαι,** Εὐρ. Ι. Τ. 622.— Μέσ. (**χείρ, νίζω**). Νίπτω τὰς χεῖράς μου δι' ἡγιασμένου ὕδατος, μάλιστα πρὸ τῆς θυσίας, **χερνίψαντο** δ' ἔπειτα Ἰλ. Α. 449· αὐτός τε **χερνίπτου** Ἀριστοφ. Εἰρ. 961· ἐ**χερνίψατο** ἐκ τῆς ἱερᾶς **χέρνιβος** Λυσί. 108. 1, πρβλ. Δημ. 505. 14. **2)** ῥαντίζω δι' ἡγιασμένου ὕδατος, καθαρίζω, ἐ**χερνίζω** ἢ καθιερῶ δι' αὐτοῦ, **χαίτην** Εὐρ. Ι. Τ. 607. **II.** τὸ ἐνεργ. **χερνίπτω,** θυσιάζω, μόνον ἐν Λυκόφρ. 184.—Παθητ. **χερνιφθείς,** καθιερωθείς, ἀφιερωθείς, Ἀνθ. Π. 6. 156.

χέρνιπτρον, τό, = **χέρνιβον,** «ἀπὸ τοῦ ὑγροῦ ἀποδεκτικὸν ἀγγεῖον» Φιλήμ. Λεξικ. § 986.

χερνίτης [Ῐ], **ου,** ὁ, εἶδος λευκοῦ μαρμάρου, καὶ ὡς ὁ περὶ Αἴγυπτον ἐν Θήβαις **ἀλαβαστρίτης**· καὶ **γὰρ** οὗτος μέγας τέμνεται· καὶ ὁ τῷ ἐλέφαντι ὅμοιος, ὁ **χερνίτης** καλούμενος, ἐν ᾗ πυέλῳ φασὶ καὶ Δαρεῖον κεῖσθαι Θεοφρ. περὶ Λίθ. 6, Plin. H. N. 36, 28.

χέρνιψ, ἡ, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. (ἀεὶ ἐν τῇ Ὀδ.) μόνον κατ' αἰτιατ. **χέρνιβα,** ἧτις παρέμεινεν ὡς ἡ κοινοτάτη ἐν χρήσει πτῶσις τοῦ ἑνικοῦ· ἀλλ' ἡ ὀνομαστ. ἀπαντᾷ ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 656· γεν. **χέρνιβος** ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 708, Ἀριστοφ. Λυσ. 1129, Λυσίᾳ 108. 1· δοτ. **χέρνιβι** ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 897, Θουκ. 4. 97· πληθ., συχν. παρὰ Τραγικ.· ποιητικ. δοτικ. **χερνίβεσσιν** Σιμωνίδ. 54· (**χείρ, νίζω**). Ὑ**δωρ** δι' οὗ ἔνιπτον τὰς χεῖρας πρὸ τοῦ φαγητοῦ, Ὀδ. Δ. 136, Γ. 440, Δ. 52, Η. 172, κλπ.· ἢ πρὸ θυσιῶν καὶ ἄλλων θρησκευτικῶν τελετῶν, ὅθεν καὶ ἐνομίζετο ἅγιον, Γ. 445 (ἴδε κατάρχω ΙΙ. 2), Ἀριστοφ. Ὄρν. 850, Λυσ. 1129· ὕδωρ, ὃ ἦν ἄψαυστόν σφισι, πλὴν πρὸς τὰ ἱερὰ **χέρνιβι** χρῆσθαι Θουκ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀγγεῖα πλήρη τοιούτου ὕδατος ἔκειντο κατὰ τὰς εἰσόδους τῶν ναῶν ἢ τῶν οἰκιῶν πρὸς χρῆσιν τῶν εἰσερχομένων, ἴδε ἐν λέξ. **χερνίπτομαι,** καὶ αὐτόθι τὸ ἐκ τοῦ Λυσίου χωρίον. **2)** συχν. ἐν τῷ πληθ. **χέρνιβες,** ἁγνισμοὶ δι' ἡγιασμένου ὕδατος, Λατ. malluvine, καὶ πολλάκις σχεδὸν ὡς τὸ ἑνικ., Εὐρ. Ὀρ. 1602, Φοίν. 662, κλπ.· εἰργεσθαι **χερνίβων** (ἔνθα ὅμως τὰ ἄριστα Ἀντίγραφα φέρουσι **χέρνιβος**), ἀποκλείεσθαι ἐκ τῆς χρήσεως αὐτῶν, ὡς οἱ μολυνθέντες ἐξ αἱματοχυσίας, Δημ. 505. 14· **χέρνιβος** νέμειν, ἐπιτρέπειν τὴν χρῆσιν αὐτῶν, Σοφ. Ο. Τ. 240· **χερνίβων** κοινωνός, μέτοχος αὐτῶν, δηλ. κάτοικος τῆς αὐτῆς οἰκίας, σύνοικος καὶ ὁμοτράπεζος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1037· εἰς ἱερὰ εἰσιόντα καὶ **χερνίβων** καὶ κανῶν ἁψάμενον Δημ. 618· 7, πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 675, 1479, 1513, Ι. Τ. 58, 245, 335· **χέρνιβας** ἐνάρχεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 955.— Μετὰ κηδείαν οὐδεὶς εἰσήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν ἂν μὴ πρῶτον ἐξηγνίζετο διὰ τῆς **χέρνιβος,** ὁ αὐτ. ἐν Ἄλκ. 100. **3)** σπανίως ἐπὶ σπονδῶν εἰς τιμὴν τῶν νεκρῶν, Αἰσχύλ. Χο. 129, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 435. (Ὁ τονισμὸς **χέρνιβος, χέρνιβα,** κτλ. βεβαιοῦται ἐκ τῆς ἀναλογίας ἄλλων συνθέτων ληγόντων εἰς Ψ, ἴδε Ἀθήν. 409B· εἰ καὶ ὁ Σουΐδ. καὶ ἕτεροι ἔγραφον **χερνίβος,** κτλ.

χερο-κένωσις, Ἐπίρρ. = **κεναῖς χερσί,** «μὲ ἄδεια χέρια», Ἑβδ. Δ' Παραλ. ΙΒ', 33).

χερο-μυσής, ές, ὁ μιαίνων τὴν χεῖρα, **χερομυσῆ** φόνον Αἰσχύλ. Χο. 74, ἔνθα ὁ κῶδ. **χαιρομυσῆ.**

χερό-νησος, ἡ, ποιητικ. ἀντὶ **χερσόνησος,** Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 925.

χερό-νιπτρον, τό, = **χερόνιπτρον,** Εὐσεβ. 1351. 53.

χερουβ, ὁ, πληθ. οἱ, ἢ τὰ **χερουβίμ,** λέξ. Ἑβρ., Ἑβδ. (Γέν. Γ', 24, Ἔξοδ. ΚΕ', 17, Δ' Βασιλ. Δ', 4, Ψαλμ. ΙΖ', 11, κλπ. — οἱ **χερουβεῖς** Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 6, 5· αἱ **χερουβεῖς** αὐτόθι 8. 3, 3· «τῷ δὲ ἐπιθέματι αὐτῆς (δηλ. τῆς κιβωτοῦ) ἦσαν πρόστυποι δύο· Χερουβεῖς μὲν αὐτοὺς Ἑβραῖοι καλοῦσι, ζῷα δ' ἐστὶ πετεινά, μορφὴν δ' οὐδενὶ τῶν ὑπ' ἀνθρώπων ἑωραμένων παραπλήσια» αὐτόθι 3. 6, 5 — «ἡ κιβωτὸς· ἀγγεῖον τῶν νόμων ἐστὶν .... τὸ δὲ ἐπίθεμα τὸ προσαγορευόμενον ἱλαστήριον βάσις ἐστὶ τῶν πτηνῶν δυεῖν, ἃ πατρίᾳ μὲν γλώττῃ προσαγορεύεται **Χερουβίμ,** ὡς δ' ἂν Ἕλληνες εἴποιεν ἐπίγνωσις καὶ ἐπιστήμη πολλή» Φίλων τ. 2, σ. 150, 10, πρβλ. Θεοδώρητ. τ. 2, σ. 689.

χερουβικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν **χερούβ,** Μεθόδ. 360C, Κύριλλ. Ἱεροσ. 1192· **χερουβικὸς θρόνος** Θεόδ. Ἀγκ. 1401D, Γελάσ. 1316C·—ὁ **χερουβικὸς ὕμνος,** ὁ ᾀδόμενος κατὰ τὴν μεγάλην εἴσοδον, ἄρχεται δὲ ὧδε: οἱ τὰ **χερουβὶμ** μυστικῶς εἰκονίζοντες Ψευδοϊακώβου Λειτουργ. σ. 53· **τὸ χερουβικόν,** Ψευδογερμαν. 416D, 420B, Κεδρ. 1, 685, κλπ.

χερο-πληθής, ές, ποιητ. ἀντὶ **χειροπληθής,** Νικ. Θηρ. 94.

χερό-πληκτος, ον, ὁ ὑπὸ τῆς χειρὸς πληττόμενος, **χερόπληκτοι** .. δοῦποι, ὁ ἦχος τῆς διὰ χειρὸς πλήξεως, κτύπος, Σορ. Δίγ. 631.

χερός, ποιητ. γεν. τοῦ **χείρ,** Ἡσιόδ. **χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρου ὑποστάς** Θεοκρίτου Ἐπιγράμμ. 7, 5.

χερρά-νησος, ἡ, Ἀντ' ἀντὶ **χερσόνησος**· παρὰ Βυζ. καὶ **χερρονέα,** ἡ. Περὶ τῆς λέξ. **χερρόνησος** καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς παραγώγων ἴδε **χερσ-**· καὶ περὶ τοῦ **χέρρος,** ἴδε **χέρσος.**

χέρρας, Αἰολ. αἰτ. ἀντὶ **χεῖρας,** **ὦρον Νικιὰς εἰς ἀλόχω χέρρας ὀπάσσομεν** Θεόκρ. 28, 9.

χερσαῖος, α, ον, καὶ **ος, ον,** Λυκόφρ. 534· (**χέρσος**)· — ὁ τῆς χέρσου, τῆς ξηρᾶς, ὁ ζῶν ἢ εὑρισκόμενος ἐπὶ τῆς χέρσου, τῆς ξηρᾶς γῆς, ὄρνιθες χ., ἀντίθετον τῷ **λιμναῖος,** Ἡρόδ. 7. 119· **κροκόδειλοι** ὁ αὐτ. 4. 192· **ζῷα χ.,** ἀντίθετ. τῷ **θαλάσσια** καὶ **πετεινά,** ὁ αὐτ. 2. 123, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 40Α· **χελώνη χ.,** ἀντίθετον τῷ **θαλασσία,** ἴδε **χελώνη**· **μύες χ.,** ἀντίθετον τῷ **ποταμίοις,** Ἀριστ. π. Θαυμ. 125· **ὄφεις** ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 14, 1·—ἡ **χερσαία** (ἐξυπακ. θήρα), κυνηγιαν τῶν χερσαίων ζώων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἁλιείαν, Πλάτ. Σοφ. 223B, πρβλ. Ἀνθ. Παλατ. 9. 14·— ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν οἰκούντων καὶ ἐργαζομένων ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ναύτας, Εὐρ. Ἀνδρ. 458, Θουκ. 7. 67· ἡ **χ. πόλις, πόλις μεσόγειος** κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν παρὰ τὴν θάλασσαν κειμένην, (τὴν ἐπιθαλαττίδιον), Πλάτ. Νόμ. 704B· **ὁδὸς χ.,** κατ' ἀντίθεσιν πρὸς θαλάσσιον ταξίδιον, Ἀνθ. Παλατ. 11. 42, πρβλ. 4. 3, 92· ἐπὶ ποσοῦπου, ὁ διὰ ξηρᾶς ταξιδεύων, ὁδοιπόρος, Πλούτ. 2. 740B· — μεταφορ., **κῦμα χερσαῖον στρατοῦ,** κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν στόλον θαλάσσης, Αἰσχύλ. Θήβ. 64·— οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., Ἄρατ. 919. **II.** ἡ **χερσαῖος,** ὡς οὐσιαστ. = **χερσόνησος,** Χερσαίου κέρας, «τὸ ἀκρωτήριον, λέγει δὲ αὐτὴν τὴν Χερόνησον» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 534.

χερσεία, ἡ, τὸ χερσεύειν ἢ **χέρσον** γεγενῆσθαι, «ἐρημία» Ἡσύχ., Σουΐδ.

χερσεύω, ἀμεταβ., ζῶ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ζῶ ἢ κεῖμαι ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, Σοφ. Ἀποσπ. 417, Εὐρ. Ἀποσπ. 637· **χελώνη μὴ δυναμένη χερσεύειν πολὺν χρόνον** Πλούτ. 2. 982B. **2)** εἶμαι ξηρὰ γῆ, ἀντίθετ. τῷ **ἐνυδρας εἶναι,** Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 13·— κεῖμαι ἔρημος ἢ ἄγονος, μένω **χέρσος,** ἀκαλλιέργητος, ὅπου δ' ἂν **ἀναγκασθῇ ἡ γῆ χερσεύειν** ἀποσβέννυνται καὶ αἱ ἄλλαι τέχναι Ξεν. Οἰκ. 5, 17., 16, 5. **II** μεταβ., ἀφίνω ὡς ξηράν.— Παθ., μένω ὡς ξηρά· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πλωτά γενέσθαι, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 27. **2)** κάμνω τι ξηρὸν καὶ ἄγονον.—Παθ., γίνομαι οὕτω, Πλούτ. 2. 2D.

χερσι-μαχία, ἡ, πλημμ. γραφ. ἐν Πλάτ. Νόμ. 633B, ἀντὶ ταῖς **χερσὶ μάχαις,** πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 688.

χέρσῖνος, η, ον, = **χερσαῖος,** ἐπὶ χελωνῶν, Πλίν. 9. 12.

χερσό-βιος, ον, ὁ ζῶν ἐπὶ τῆς **χέρσου,** τῆς ξηρᾶς, ἀντίθετον τῷ **λιμνόβιος,** Ἀετ. Ἀλεξίρ. 36.

χερσο-γενής, ές, ὁ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς γεννηθείς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ποντογενής,** Κ. Μανασσ. Χρον. 400.

χερσο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς **χέρσον,** ὅμοιος πρὸς τὴν ξηρὰν γῆν, **χερσοειδὴς σκόπελος** Διονύσ. Ἀλ. 2. 63.

χερσόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ τῆς **χέρσου,** τῆς ξηρᾶς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐκ τῆς θαλ. **ὥστ'** ἐξορᾶσθαι ῥᾴδια **χερσόθεν** μόλις Εὐρ. Ἑλ. 1269· εἶτα **χερσόθεν πνοαῖσιν** ἠλάθησαν ἐς πόντον πάλιν ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 429. **II.** ἀπὸ τῆς γῆς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὕδωρ, Πτολ. Ο. 2. 131.

χερσοθηρία, ἡ, ἡ ἐν τῇ ξηρᾷ θήρα, Μ. Φιλῆς τόμ. Δ', σ. 170, ἔκδ. Mil.

χερσόθι, Ἐπίρρ., ἐν τῇ **χέρσῳ,** ἐπὶ τῆς **χέρσου,** τῆς ξηρᾶς, Ἀνθ. Παλατ. 9. 105.

χερσο-μᾰνέω, ἐξαγριοῦμαι ὡς **χέρσος,** ἤτοι ἀκαλλιέργητος γῆ, ὑλομανέω, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 296B.

χερσομᾰχέω, μάχομαι ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, καὶ **χερσο-μᾰχος, ον,** ὁ μαχόμενος ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, Θεόδ. Πρόδρ. κατὰ Ρόδ. 4, σ. 178 — ὡσαύτως **χερσο-ναυμάχος, ον,** ὁ μαχόμενος ἐπί τε τῆς ξηρᾶς καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἀμφίβιον στράτευμα **χερσοναυμάχοι** ὁ αὐτ. κατὰ Ρόδ. 5, 206.

χέρσονδε, Ἐπίρρ., πρὸς τὴν **χέρσον,** τὴν ξηράν, Π. Φ. 238, Τύμν. εἰς Ἀπόλλ. 28, Θεόκρ. 16. 61.

χερσονησίζω, νεώτ. Ἀττ. **χερρ-**, μέλλ. **-ίσω,** χερσονησειδὴς εἶμι, Πολύβ. 1. 73, 4., 10. 10, 5· παρὰ Στράβ. 128, 491,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

529, κ. ἄλλ. τὰ πλεῖστα τῶν Ἀντιγράφων φέρουσι **χερρονησιάζω**.

χερσονήσιος, νεώτερ. Ἀττ. **χερρ-**, **α**, **ον**, ὁ ἀνήκων εἰς χερσόνησον, ἢ ὅμοιος πρὸς χερσόνησον, Ἡσύχ. **II**. ὁ τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου, Εὐρ. Ἑκ. 8, 33, κ. ἄλλ.

χερσονησίτης, νεώτερ. Ἀττ. **χερρ-**, **ου**, ὁ, κάτοικος τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου, Ξεν. Ἑλλ. 1.3, 10., 3. 2, 8, Δημ. 63. 17.

χερσονησο-ειδής, νεώτερ. Ἀττ. **χερρ-**, **ές**, ὅμοιος πρὸς χερσόνησον, ἐπὶ τοῦ Ἄθω, Ἡρόδ. 7, 22, Στράβ. 393· καὶ **χερρονησώδης**, **ες**, ὁ αὐτ. 683

χερσόνησος, νεώτερ. Ἀττ. **χερρόνησος**, ποιητ. **χερόνησος**, ἡ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 925· ὡς καὶ νῦν, ἡ χέρσος ἅμα καὶ νῆσος, σχεδὸν νῆσος, peninsula, Ἡρόδ. 4. 12, Πλούτ., κλπ.

2) νῆσος συνδεδεμένη μετὰ γεφύρας πρὸς τὴν ξηράν, Παυσ. 5 24, 1. **II**. ὡς κύρ. ὄνομα, ἡ Θρᾳκικὴ Χερσόνησος ἡ ἐκτεινομένη κατὰ μῆκος τοῦ Ἑλλησπόντου, Ἡρόδ. 6. 33, κέξ. — ὡσαύτως, ἡ Ταυρικὴ Χερσόνησος, δηλ. ἡ Κριμαία, Ἡρόδ. 4. 99, κλπ.· ἡ μεταξὺ Ἐπιδαύρου καὶ Τροιζῆνος χερσόνησος, Θουκ. 4. 42 κέξ. (ἴδε Arnold)· καὶ πολλαὶ ἄλλαι.

χερσο-ποιέω, μεταβάλλω τι εἰς χέρσον, εἰς ξηρὰν γῆν· — ἐρημώνω, δῃῶ, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Ἐπιστ. 73.

χερσοπορέω, ὁδοιπορῶ διὰ ξηρᾶς, αὐτὸς αὐτῷ χερσοπορεῖ μέχρι καὶ τῆς Σινώπης, Κ. Μανασσ. Χρον. 40 3· — **χερσοπόρος**, **ον**, ὁ διὰ ξηρᾶς ὁδοιπορῶν, ἄλλο δ' οὐδὲν οὐκ ἔνυγρον, ἀλλ' οὐδὲ χερσοπόρον αὐτόθι 4480.

χέρσος, νεώτερ. Ἀττικ. **χέρρης**, ἡ, ξηρὰ γῆ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὕδωρ, ἐπὶ χέρσου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐν πόντῳ, Ὀδ. Κ. 459, πρβλ. Ο. 495· κύματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον Ι. 147· λάϊγγας ποτὶ χ. ἀποπλύνεσκε θάλασσα Ζ. 95· κῦμα .. βοᾷ ποτὶ χ. Ἰλ. Ξ. 394· κῦμα .. χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει Δ. 425· ἢ ἁπλῶς, χέρσον ἱκέσθαι Ὀδ. Ι. 486, 542· οὕτω, κατὰ χέρσον Αἰσχύλ. Πέρσ. 871, Εὐρ. Ι. Τ. 884· παροιμ., ἐν πόντῳ νᾶες, ἐν χέρσῳ πόλεμοι Πινδ. Ο. 12. 5, πρβλ. Ν. 1. 95· — ἁπλῶς, χέρσῳ, ἐπὶ τῆς ξηρᾶς· ἢ διὰ ξηρᾶς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 978, Ἀγ. 558, Εὐρ. Ἑλ. 1069· πολλὰ .. ἐκ θαλάσσης, πολλὰ δ' ἐκ χέρσου κακὰ γίγνεται Αἰσχύλ. Πέρσ. 707· πάνδοκον εἰς ἀφανῆ τε χ., ἐπὶ τοῦ βασιλείου τοῦ Ἅιδου, ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 860. — Παρ' Ὁμήρ. τὸ γένος δὲν δύναται νὰ ὁρισθῇ, οὔτε πανταχοῦ παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιηταῖς· ἀλλὰ κεῖται ὡς θηλυκ. παρὰ Πινδ. ἐν Ἀποσπ. 45. 15, Αἰσχύλ. Ἱκ. 31, καὶ παρὰ Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 13 3, Διοδ. 3. 15, κλπ.· οὕτως ἐν τῷ πληθ., ἐν ταῖς χέρσοις Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 8 6, 4. **II**. μεθ' Ὅμηρ. ὡς ἐπίθ., **χέρσος**, **ον**, ξηρός, στερεός, ἐπὶ γῆς, Ἡρόδ. 2. 99· Εὐρώπαν ποτὶ χέρσον, πρὸς τὴν ἠπειρωτικὴν Εὐρώπην, ἢ πρὸς τὴν Εὐρωπαϊκὴν ἤπειρον, Πινδ. Ν. 4. 115· ἐν κοίλῃ χέρσῳ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πόντῳ, αὐτόθι 9. 103. **2**) ὡς καὶ νῦν, ξηρός, τραχύς, σκληρός, ἄγονος, ἀκαλλιέργητος, «χέρσος», τῆς χώρης ἐούσης χέρσου Ἡρόδ. 4. 123· στύφλος δὲ γῆ καὶ χέρσος Σοφ. Ἀντ. 251· παραδοῦναι [τὴν γῆν] χέρρον, δηλ. ψιλήν, ἄνευ γεννημάτων, Σύλλ. Ἐπιγρ. 93. 16· χέρσα, ἔρημοι τόποι, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 206· χ. λιμήν, ἀποξηρανθείς, Ἀνθ. Π. 9. 427. **3**) μεταφορ., ἄγονος, ἄτεκνος, στεῖρος, ἐπὶ γυναικῶν, χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους Σοφ. Ο. Τ. 1502· μετὰ γεν., ἐστερημένος τινός, πυρὰ χέρσος ἀγλαϊσμάτων Εὐρ. Ἡλ. 325. (Πρβλ. **ξηρός** ἐν τέλει).

χερσό-ϋγρος, **ον**, ἐν μέρει τῆς χέρσου καὶ ἐν μέρει τοῦ ὑγροῦ, ὁ ζῶν ἐν τῇ ξηρᾷ καὶ ἐν τῷ ὕδατι, καὶ ζῷον ἅπαν ἐν αὐτῇ χερσόϋγρον ἐγκλεῖσαι Κ. Μανασσ. Χρον. 394, κλπ.· ὡσαύτως **χέρσυγρος**, **ον**, ἀεροδρόμιον, χέρσυγρον αὐτόθι 410, κλπ.

χερσόω, μετατρέπω εἰς ξηράν, Τζέτζ.· χ. τὸ ῥεῖθρον Σύλλ. Ἐπιγρ. 8801. — Παθ., ἀφίνομαι ξηρὸς καὶ ἄγονος, γῆ κεχερσωμένη Πλούτ. 2. 10D, πρβλ. Ἑβδ. (Παροιμ. ΚΔ', 31), Κλήμ. Ἀλεξ. 252

χέρσ-υδρος, ὁ, ἀμφίβιος ὄφις, Νικ. Θηρ. 359, πρβλ. Annae. Lucan. (ποιητ. Λατ.) 9. 711.

χερσώδης, **ες**, συνῃρ. ἀντὶ τοῦ **χερσοειδής**, Γλωσσ.

χερύδριον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **χείρ**, μικρὰ χείρ, «χεράκι», Μόσχ. 1. 13, ἴδε Κόνεου Γλωσσ. Παρατ. σ. 147.

χεσᾶς, **ᾶ** ἢ **χεσᾶντος**, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ διάρροιαν πάσχων γαστρὸς ἢ πυκνὰ χέζων ἢ μολύνων τὰ στρώματά του, κοινῶς «χεζᾶς», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 790, Πολυδ. Ε', 91, καὶ παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **χεζητιῶν**, Εὐστ. 1000, 12.

χεσείω, ἐφετ. τοῦ **χέζω**, Λατ. cacturio, «ἐπείγομαι χέσαι, ἐπιθυμητικῶς τοῦ χέσαι ἔχω» (Σουΐδ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 888· εἰ μὴ θέμις ἐστί, χεσείω Νεφ. 295, πρβλ. **χεζητιάω**.

χεσι-φωνέω, ποιοῦμαι χρῆσιν ῥυπαρᾶς γλώσσης, Ἡσύχ., ἔνθα νῦν: «χθεσιφωνῶν· κακολογῶν».

χεῦαι, **χεῦαν**, **χεῦς**, ἴδε **χέω**.

χεῦμα, τό, (χέω) τὸ χεόμενον, ποιητικ. ὄνομα οὐσιαστ.· δηλ. **1**) ῥεῦμα, κασσιτέροιο χ., ῥεῦμα τετηκότος κασσιτέρου, Ἰλ. Ψ. 561· χ. θαλάσσης Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 192· πάντου Εὐρ. Ἀποσπ. 318. **2**· ποτάμιον χ. ὑδάτων ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1304· χ. Ἐρατοσθένους Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1020, πρβλ. Εὐρ. 293· χ. ἀκήρατον, διαυγὲς ὕδωρ πηγαῖον, Σοφ. Ο. Κ. 471· ἔτι δὲ καὶ σταθερὸν χ., στάσιμον ὕδωρ, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 271· — συχνάκις, ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., ῥεύματα, ὕδατα, Σκαμάνδρου Πινδ. Ν. 9. 94, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκ. 1030, Εὐρ. Φοιν. 793. **2**) καθόλου, χ. νιφετοῖο, πτῶσις χιόνος, Νόνν. Δ. 3. 210, 213· μεταφορ., ῥεῦμα, ῥύσις, ῥοή, εὔμουσα χ. Ἀνθ. Π. 9. 661, πρβλ. Λογγῖν. 13. 1· ἴδε **ὑπόχευμα**. **II**. ἀγγεῖον εἰς ὃ ἐγχεῖται ὕδωρ, λεκάνη, χεύματα ἀργύρεα κυκλοτερέα Ἡρόδ. 1. 51, πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 84, Κ. 82. — Καθ' Ἡσύχ.: «χεῦμα· προχοή» (κῶδ. **προχόη**).

χεύω, ἴδε τὸ ἑπόμ.

χέω, εἶναι ἐν χρήσει ἁπλοῦν τὸ πλεῖστον παρὰ ποιηταῖς, ἀλλ' ἴδε **ἐγ-**, **κατα-**, **συγ-χέω** (μὴ συναιρούμενον παρὰ τοῖς Ἐπικ. ἐν τῇ συλλαβ. **-εει**· ἴδε Ἰλ. Ζ. 147, Ι 15, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 419· ἀλλὰ παρ' Ἀττικ. ἀείποτε, **ἐκ-χεῖ**, **συγ-χεῖ**, **κατα-χεῖν** Σοφ. Ἠλ. 1291, Εὐρ. Ι. Α. 37, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1091· ὅταν συμπίπτωσιν **-εε**, οὐδεὶς κανὼν τηρεῖται, παρατ. **χεε** Ἰλ. Χ. 468, Ψ. 220· ἀλλὰ **σύγχει** Ι. 612, Ν. 808, **χεῖσθαι** Ὀδ. Κ. 508· καὶ παρ' Ἀττικ., **κατέχεε**, **συνέχεε** Ἀριστοφ. Νεφ. 71, Δημ. 1224 2· ἀλλὰ **ἐνέχεις**, **ἐξέχει**, κτλ., Ἀριστοφ. Πλ. 1021, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1029, πρβλ. Ἀντιφῶντα 113. 29· — αἱ συλλαβαὶ **-εῃ**, **-εο**, **-εου**, **-εω** φαίνεται ὅτι οὐδ' ποτὲ ἔπασχον συναίρεσιν· πλὴν ἐν τῷ **ἐγχεῦντα** Θεόκρ. 10. 54, καὶ ἴσως τὸ **ἐγχοῦ** Μένανδρ. ἐν «Κόλακι» 3· — μέλλ. **χεῶ** (οὐχὶ **χέω**, Χοιροβ. ἐν τοῖς Α. Β. 1290), **ἐκ-**, **συγ-** Εὐρ. Ἱκ. 773, Ἀποσπ. 388, **ἐπι-χεῖς** Ἀριστοφ. Εἰρ. 169· **παραχέων** (νῦν **παραχέας**) Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Λάκωσιν» 1 3· Ἐπικ. μέλλ. **χεύω** (ἐκτὸς ἂν θεωρηθῇ ὑποτακτ. ἀόρ.) Ἰλ. Ζ. 336, Ὀδ. Β. 222· — ἀόρ. **ἔχευα** Ἰλ. Σ. 347, Πινδ. Ι. 8 (7). 129, συχνὸν παρ' Ἀττ. (ἐν συνθέσει)· Ἐπικ. **ἔχευα** Ἰλ. Γ. 270, Δ. 269, ἢ **χεῦα** Ξ. 436, Ὀδ. Δ. 584, κλπ.· Ἐπικ. ὑποτ. **χεύομεν** Ἰλ. Ζ. 336· (ὁ τύπος **ἔχευσα**, ὃν οἱ Ἀντιγραφεῖς εἰσήγαγον εἰς τὸν Ὅμηρ., ἀπαντᾷ ἐν Ἀνθ. Π. 14 124)· — πρκμ. **κέχυκα**, (**ἐκ-**) Ἀνθ. Πλαν. 242, (**συγ-**) Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 286. — Μέσ., μέλλ. Ἀττ. **χεόμενος** (πρβλ. **ἕδομαι**, **πίομαι**) Ἰσαΐ. 61. 22· — ἀόρ. **ἐχεάμην**, Ἡρόδ. 7. 43, Αἰσχύλ. Πέρσ. 220, Σοφ. Ο. Κ. 477, Ἀριστοφ. Σφ. 1020· Ἐπικ. **ἐχευάμην**, **χευάμην** Ἰλ. Ε. 314, Σ. 24, κλπ.· Ἐπικ. ὑποτ. **χεύεται** (**περι-**) Ὀδ. Ζ. 232. — Παθ., μέλλ. **χυθήσομαι**, (**συγ-**) Δημ. 640. 11, πρβλ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 8, 5· μετα εν. **χεθήσομαι** Γαλην. 7. 313B, πρβλ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 10, 26· — ἀόρ. α' **ἐχύθην** [ῠ] Ὀδ. Ο. Τ. 590, καὶ Ἀττ.· μεταγεν. καὶ **ἐχέθην**, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 731· ὡσαύτως Ἐπικ. ἀόρ. **χύτο** [ῠ] Ἰλ. Ψ. 385, Ὀδ. Ζ. 143· **ἐξ-εχύτο** Τ. 470· **ἔχυντο**, **χύντο** Κ. 415, Ἰλ. Δ. 526· μετοχ. **χύμενος**, **η**, **ον**, Ὅμ., καὶ ἐν λυρ. χωρίοις τῶν Τραγικ., Αἰσχύλ. Χο. 401, Εὐμεν. 263, Εὐρ. Ἡρακλ. 76· — πρκμ. **κέχυμαι** Ἰλ. Ε. 141, Πινδ. Ι. 1. 4, Ἀττικ.· **κέχυται** μόνον ἐν Χρησμ. Σιβ. 1. 139· ὑπερσ. Ἐπικ. **κέχυτο** Ἰλ. Ε. 696, κλπ. — Ἐπικός τις ἐνεστὼς **χείω** ἀπαντᾷ παρ' Ἡσ. Θ. 83· καὶ παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. ὁ ἐνεστὼς **χεύω** ἁπλοῦς τε καὶ ἐν συνθέσει, ἴδε Νίκ. παρ' Ἀθην. 683E, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 926, Νόνν. Δ. 18. 344, Ὀππ. Κυν. 2. 127· καὶ **χύνω** (ὃ ἴδε) παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις. — Περὶ τοῦ μεταγενεστέρου τύπου τοῦ ἀόρ. **ἔχῡσα**, **χῡσαι** Τρυφιόδ. (ὀρθότ. Τριφιόδ.) 205, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 725. — Ρηματ. ἐπίθ. **χῡτός**, ἴδε ἐν λ. — Παρὰ πεζογράφοις σπάνιον πλὴν ἐν συνθέσει καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ. (Ἐκ τῆς √ΧΥ, ἐκτεταμένης εἰς ΧΕΥ ἢ ΧΕϜ, παράγονται αἱ λέξ. **χύ-νω**, **κέ-χυ-κα**, **χύ-μα**, **χύ-σις**, **χυ-μός**, **χυ-λός**, μετὰ τοῦ Ἐπικ. μέλλ. **χεύ-ω**, ἀόρ. **ἔ-χευ-α**, **χεῦ-μα**, Ἀττ. **χέ-ω**, **χο-ή**, **χό-ος**, πρβλ. προσέτι **χώ-ννυμι**, **χῶ-μα**· — πρβλ. Γοτθ. ufar-giut-an (**ὑπερεκχύνειν**), us-gut-nan (**ἐκχεῖσθαι**)· Γερμ. giessen).

Ῥιζικὴ σημασία, χύνω. **1**, κυρίως ἐπὶ ὑγρῶν, χύνω, ἐκχύνω, ἀφίνω νὰ ῥεύσῃ, ὥς τε κρήνη μελάνυδρος, ἥ τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης ὀνοφερὸν χέει ὕδωρ Ἰλ. Ι. 15· βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν Γ. 270, πρβλ. Ὀδ. Δ. 146 κτλ· οἶνον χαμάδις χέε Ἰλ. Ψ. 220· νέκταρ κατὰ στόματος Θεόκρ. 7. 82· — οὕτως, ὁ Ζεὺς χέει ὕδωρ, δηλ. βρέχει, Ἰλ. Π. 385· χέει χιόνα βορέας Εὐρ. Κύκλ. 328· ἀπολ. **χέει**, νίφει, «χιονίζει», Ἰλ. Μ. 281 (**νιφέμεν** ὑπάρχει ἐν τῷ προηγουμένῳ στίχῳ)· — μάλιστα ἐπὶ σπονδῶν, χέουσα χοὰς Αἰσχύλ. Χο. 87 (ἴδε ἐν λ. χοή)· καὶ ἐν τῷ μέσ., χοὴν χεῖσθαι νεκύεσσι Ὀδ. Κ. 518· χοὰς χεόμην νεκύεσσι Λ. 26· χοὰς χέασθαι Ἡρόδ. 7. 43, καὶ παρὰ Τραγ. (ἴδε ἐν λ. χοή)· οὕτως ἀπολ., Ἰσαΐ. 61 22., 62. 41. — Παθ., κέχυται Ὀδ. Μ. 284· χέονται κρῆναι ῥέουσι, Εὐρ. Ἱππόλ. 781· χυθέντος ποτοῦ ἐς γῆν Σοφ. Τρ. 704· ὅτε ἐχέοντο αἱ ὁδοί μου βουτύρῳ, τὰ δὲ ὄρη μου ἐχέοντο γάλακτι Ἑβδ. (Ἰωβ. ΚΘ', 6). **2**) χέω δάκρυα, χύνω δάκρυα, δάκρυα θερμὰ χέων Ἰλ. Η. 426, Π. 3, πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 38· ἀπ' ὀφθαλμῶν Εὐρ. Κύκλ. 405· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, ὅσα σῶμα χεῖται Πλάτ. Τίμ. 83E· καὶ ἐν τῷ παθ. ἐπὶ δακρύων, χύνομαι, ῥέω, δάκρυα θερμὰ χέοντο Ὀδ. Δ. 523, Ἰλ. Ψ. 385· οὕτως ἐπὶ αἵματος, χύνομαι, στάζω, ἀλλὰ νό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μος μέν φονίας σταγόνας χυμένας ἐς πέδον ἄλλο προσαιτεῖν αἷμα Αἰσχύλ. Χο. 401, πρβλ. Εὐμ. 253. **3)** τήκω, χωνεύω ὡς μέταλλον, καθαρίζω διὰ τήξεως, καὶ χεεῖ αὐτοὺς ὥσπερ τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον Ἑβδ. (Μαλ. Γ', 3). **4)** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, ὑγροποιοῦμαι, τήκομαι, διαλύομαι, τὰ κεχυμένα. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ συνεσιώτα, Πλάτ. Τίμ. 66C· οὕτως ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ τὸ ἔαρ, χαλαροῦται, μαλακώνω, ὡς τὸ Λατ. resolvi laxari, εἰκὸς γάρ, ἔφην ἐγώ, ἐστὶ μάλιστα χεῖσθαι τὴν γῆν τηνικαῦτα (δηλ. κατὰ τὸ ἔαρ) Ξεν. Οἰκ. 16. 12, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 4, 4. **II** ἐπὶ στερεῶν, χύνω, σκορπίζω, φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη τηλεθόωσα φύει, ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη Ἰλ. Ζ. 147· πολλὸν δὲ παρὲξ ἄλα φῦκος ἔχευε Ι. 7· πτερὰ ἔραζε Ὀδ. Ο. 527· ἐν δέ μοι ἄλφιτα χεῦον ἐϋρραφέεσσι δοροῖσιν Β. 354· κρέα εἰν ἐλεοῖσι Ἰλ. Ι. 215· κόνιν κὰκ κεφαλῆς Σ. 24, Ὀδ. Ω. 317· καλάμην χθονί, ἐπὶ τοῦ θεριστοῦ (ἴδε καλάμη), Ἰλ. Τ. 222. **2)** ὡς τὸ χώννυμι, ῥίπτω, ἀναρρίπτω χῶμα καὶ σχηματίζω λόφον ἢ σωρόν, σῆμα ἔχεαν Ἰλ. Ω. 799· χεύαντες δὲ τὸ σῆμα αὐτόθι 801, πρβλ. Ὀδ. Α. 291· τύμβον χ. Ἰλ. Η. 336, κλπ.· θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν Ὀδ. Γ. 258, πρβλ. Ἰλ. Ψ. 256. **3)** χ. δοῦρα, ῥίπτω δόρατα βροχηδόν, Ε. 618· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, βέλεα χέοντο, ἔρριπτον τὰ βέλη των ὡς βροχήν, Θ. 159, Ο. 590. **4)** ἀφίνω τι νὰ πέσῃ κατὰ γῆς, ῥίπτω κάτω, ἠνία ἔραζε Ρ. 619· εἵματα ἔραζε Ὀδ. Χ. 20· δέσματα ἀπὸ κρατὸς Ἰλ. Χ. 468· οὕτω, χέειν κρόκου βαφὰς εἰς χθόνα (ἴδε ἐν λέξ. βαφή) Αἰσχύλ. Ἀγ. 239· ἀλλά, καρπὸν χέω, ἐπὶ δένδρων (οὐχὶ ῥίπτω τὸν καρπόν, ἀλλ' ἀφίνω νὰ κρέμαται ἐν ἀφθονίᾳ), δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατὰ κρῆθεν χέε καρπὸν Ὀδ. Λ. 587.— Παθ., πλόκαμιος γένυς παρ' αὐτὴν κεχυμένος, καταπίπτων, κατερχόμενος, Εὐρ. Βάκχ. 456. **5)** ἐν τῷ παθ. ῥίπτομαι, ἐπισωρεύομαι ἢ συσσωρεύομαι εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ἰχθύες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται Ὀδ. Χ. 387, πρβλ. αὐτόθι 389· ἐπὶ νεκρῶν κεῖται, ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης πᾶσι κατ' αὐχένας ἧξε καὶ ἔκτανεν, οἱ δ' (δηλ. οἱ χῆνες) ἐκέχυντο ἀθρόοι ἐν μεγάροις Τ. 539· ἐπὶ κόπρου, ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἢ οἱ προπάροιθε θυρέων ἡμιόνων τε βοῶν τε ἄλις κέχυτ' Ρ. 298, Ἰλ. Ψ. 775 ἐπὶ σίτου, Ἡρόδ. 1. 22. **6)** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως ἐπὶ ἀ θρώπων, ἐξορμῶ, χύνομαι ἔξω ὡς ποταμός, τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες ἐκ νηῶν ἐχέοντο Ἰλ. Π. 267, κτλ.· δακρυόεντες ἔχυντο Ὀδ. Κ. 415, κτλ.· ἐπὶ προβάτων, Ἰλ. Ε. 141. **III.** ἐπὶ πραγμάτων μὴ ὑποπιπτόντων εἰς τὴν ἀφήν, **1)** ἐπὶ τῆς φωνῆς, φωνήν, αὐδὴν Ὀδ. Τ. 521, Ἡσ. Ἀσπὶς Ἠρ. 396, πρβλ. Θεογ. 83 ἐπὶ θρῆνον ἔχεαν Ἡσιόδ. Ι. 8 (Ἀ). 129· Ἑλλάδος φθόγγον χέουσα Αἰσχύλ. Θήβ. 73, πρβλ. Ἱκ. 632, Ἀποσπ. 31· καὶ ἐπὶ πνευστῶν ὀργάνων, πνεῦμα χέων ἐν αὐλοῖς Σιμωνίδ. 150 (205). 8, πρβλ. Ἀνθ. Παλ. 226.— Μετ. κωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι Ἀριστοφ. Σφ. 1020. **2)** ἐπὶ πραγμάτων ἐπισκοτίζοντα τὴν ὄψιν, κατ' ὀφθαλμῶν χέειν ἀχλύν, ἔχουσε σκοτεινὴν ἀχλὺν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, Ἰλ. Υ. 321· πολλὴν ἠέρα χεῦε, πολλὴν ὀμίχλην, Ὀδ. Η. 15, κτλ.· (οὕτω, εὔκρατος ἀὴρ χεῖται Πλάτ. Ἀξ. 371D· τῷ δ' ὕπνον χεύη.. ἐπὶ βλεφάροισιν Ἰλ. Ξ. 165, Ὀδ. Π. 395, κλπ.· κὰκ κεφαλῆς χεῦεν πολὺ κάλλος Ὀδ. Ψ. 156· δόλον περὶ δέμνια χεῦεν Θ. 282. — Παθ., ἀμφὶ δέ οἱ θάνατος χύτο, περὶ αὐτὸν ἐχύθη, Ἰλ. Ν. 544· κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς Ε. 696· νὺξ Ἡσ. Θεογ. 727· νόσος κέχυται Σοφ. Τραχ. 8 3· (ἀλλά, πάλιν χύτο ἀήρ, ἡ ὀμίχλη διελύθη ἢ ἐξηφανίσθη, Ὀδ. Η. 143)· οὔ κέ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη Τ. 590· φρὶξ ἐπὶ πόντον ἐχεύατο (μέσ. μετὰ παθ. σημασίας) Ἰλ. Η. 63· πάγου χυθέντος, ὅτε ἐκαλύπτετο ἡ γῆ ὑπὸ πάγου, Σοφ. Φιλ. 293· κέχυται νόσος, ἔχει διαδοθῆ καθ' ὅλον τὸ σῶμα αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 853. **3)** ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, περιχυθεῖσα περὶ αὐτόν, περιπτυξαμένη αὐτόν, δηλ. τὸν Πάτροκλον, Ἰλ. Τ. 284, Ὀδ. Θ. 527· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀμφὶ φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχεε Ἰλ. Ε. 314· οὕτω καὶ ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ τεχνήεντες ἔχυντο Ὀδ. Θ. 297. —Πολλαὶ τῶν φράσεων τούτων, καίπερ εἰς ἡμᾶς φαινόμεναι μεταφορικαί, δὲν ἦσαν πράγματι τοιαῦται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ποιηταῖς· ἐκεῖνοι ὅτως ἐθεώρουν τὴν φωνὴν ὡς ῥεῦμα, τὴν καλλονὴν ὡς ἔκχυσιν πλουσίαν τῆς φύσεως, τὸν θάνατον ὡς ἀχλύν, κτλ., πρβλ. Nitzsch προοίμιον Ὀδ. σ. xiii κ.ἑξ. **4)** παθ., πρκμ. κέχυμαι, εἶμαι ὅλως παρεκδεδομένος εἴ τι, Δάκες ἐν ᾧ κέχυμαι Πινδ. Ι. 1. 4· κεχυμένος ἐς τάφροδίσια, Λατ. effusus in Venerem, Λουκ. Θυσ. 5· πρὸς ἡδονὴν Ἀλκίφρων 1. 6· —ἀλλά. **5)** παθ. ἀόρ. ἐχύθη δὲ οἱ ἔνδοθι θυμιός, ὑπερεχάρη δὲ ἐντὸς ἡ καρδία αὐτῆς, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1009.

χή, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ καὶ ἡ, χὴ 'γχουσα καὶ τὰ διαφανῆ χιτώνια Ἀριστοφ. Λυσ. 48.

χηλαιός, ἴδε χηραμός ἐν τέλ.

χηλ-αργος, Δωρ. χᾱλ-, ον, (χηλή) ὁ ἔχων ταχείας τὰς τῶν ποδῶν χηλάς, δηλ. τὰς ὁπλάς, ὁ ταχύπους, χ. ἅμιλλαι, ὁ ἀγὼν ταχέων ἵππων, Σοφ. Ἠλ. 861 — περὶ τοῦ τονισμοῦ πρβλ. πόδαργος.

χηλᾶς, ὁ, = χηλευτής. «χηλᾶς· ῥάπτης, πλέκτης ἢ + τροφεύς» Ἡσύχ.· πρβλ. Λοβεκ. εἰς Φρύν. 435.

χήλευμα, τό, σπαρτίον, Σοφ. Ἀποσπ. 431, πρβλ. χηλόω. **2)** ἐργαλεῖον χρήσιμον εἰς πλοκὴν δικτύων, Πολυδ. Ζ', 83., Ι. 141· «χηλεύματα γὰρ ἐλέγοντο οἱ λοῖ δηπτεῖα, οἷς πλέκουσιν ἢ ῥάπτουσιν» Ἡσύχ.· πρβλ. χηλή III. 2.

χήλευσις, εως, ἡ, κατασκευὴ δικτύου, «χηλεύσεις· πλέξεις» Ἡσύχ.

χηλευτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., πεπλεγμένος, πλεκτός, οὗτοι δὲ εἶχον περὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι κράνεα χηλευτά, πλεκτά, Ἡρόδ. 7, 89, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 83.

χηλεύω, (χηλὴ III. 2) πλέκω, δίκτυον κατασκευάζω, Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 110· «χηλεύει· ῥάπτει, πλέκει» Ἡσύχ.

χηλή, ἡ, ἡ ὁπλὴ τοῦ ἵππου, Ἡσ. Ἀσπὶς Ἠρ. 62, Εὐρ. Φοίν. 42, Ἴων 1242 πρβλ. χήλαργος. **2)** ἐπὶ βοῶν καὶ τῶν ὁμοίων, ὁπλὴ δισχιδής, χηλαὶ ποδῶν Εὐρ. Βάκχ. 619, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β' 667· τὰ δὲ δισχιδῆ καὶ ἀντὶ τῶν ὀνύχων χηλὰς ἔχει Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 30, πρβλ. περὶ Ζῴων Μορ. 2. 9, 16., 3. 2, 8· ἐπὶ τῆς Χιμαίρας, Εὐρ. Ἠλ. 474, πρβλ. Φοιν. 1025. **3)** τοῦ καρκίνου οἱ ὄνυχες, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 3, 2, περὶ Ζῴων Μορ. 4. 8, 8· ὅ τι ἂν λάβῃ προσάγεται πρὸς τὸ στόμα τῇ ὃ κρόᾳ χηλῇ καθάπερ οἱ καρκίνοι ὁ αὐτ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 20· — ἐντεῦθεν ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Καρκίνου ἐκαλεῖτο Χηλαί, Cicero, Ἄρατ. 89, 232, κ. ἀλλ., Οὐεργιλ. Γεωργ. 1. 33. **4)** παρὰ ποιηταῖς ὁ πληθ. χηλαὶ ἦν ἐν χρήσει εἰς δήλωσιν τῶν ὀνύχων τῶν πτηνῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 203, Σοφ. Ἀντιγ. 1003, Εὐρ. Ἴων 1208, πρβλ. Φοιν. 808· τῶν ὀνύχων λύκου, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 6. 4, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 90 (ἔνθα ὅμως ἕτεροι ἐπόμενοι τῷ Ἡσυχ. διορθοῦσι γνάθος).

II. χηλαί, «οἱ ἔμπροσθεν τοῦ πρὸς θάλασσαν τείχους προβεβλημένοι λίθοι διὰ τὴν τῶν κυμάτων βίαν μὴ τὸ τεῖχος βλάπτοιτο, παρὰ τὸ ἐοικέναι χηλῇ βοός» Σουίδ., Λατ. crepido, Θουκ. 1. 63 (ἔνθα ἴδε Σχόλ.), 7. 53, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 17· αἱ χ. τοῦ λιμένος, αἱ τοῦ λιμένος ἐξοχαί, Διόδ. 13. 78, πρβλ. 3. 44, Δίων Κ. 74. 10· οὕτω, **2)** ἐπέκτασις ὑψώματος πρὸς τὴν θάλασσαν ἢ σειρὰ βράχων χρησιμευόντων ὡς πρόβλημα, χηλὴ γὰρ τοῦ Πειραιῶς Ἡετιωνία Θουκ. 8. 90, πρβλ. Πλουτ. Σύλ. 9· χηλὴ ὄρους.. ἐξοχή, Σουίδ. **III.** ὄνομα πολλῶν δισχιδῶν ἐργαλείων, **1)** χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον, εἶδος δισχιδοῦς μήλης, Ἱππ. 471. 54. **2)** βτλόγη πρὸς πλοκὴν δικτύων, ἡ κοινῶς λεγομένη «σαγίττα» τῶν δικτυοπλόκων, πρβλ. χηλεύω, χήλευμα. **3)** τὸ γεγλυμμένον ὀπίσθιον ἄκρον τοῦ βέλους, ἄλλως γλυφίς, Λατ. crena, Ἥρων Βελοπ. 141, Πετρούβιος. **4)** τὰ ἀπτόμενα ἀλλήλων πέρατα τῶν βλεφάρων ὅταν αὗται ὦσι κεκλεισμένα ἡμῶν κοιμωμένων, «χηλαὶ (χεῖλαι ἐν τῷ κειμένῳ)· αἱ συμπτώσεις τῶν βλεφάρων» Ἡσύχ. **5)** ῥαγάς, «κακάσιμον κατὰ τὰς πτέρνας ἢ εἰς ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, «χηλαὶ ἢ φύσιγγες, ῥαγάδες πτερνῶν, ποδῶν, αἱδοίου» Πολυδ. Δ', 198. (Πᾶσαι αἱ συνήθεις χρήσεις τῆς λέξεως ἔχουσιν ὡς κοινὴν σημασίαν τὴν τοῦ δισχιδοῦς ἢ διακεχωρισμένου, ὡς ἐν τοῖς συνθέτοις δίχηλος, τρίχᾱλος· εἰ καὶ δὲν ὑπάρχει ἡ σημασία αὕτη παρὰ τοῖς παλαιοτάτοις, πρβλ. Ἡσ. ἔνθ' ἀνω., καὶ χήλαργος).

χήλινος, η, ον, = χηλευτός, χήλινον ἄγγος, πλεκτόν, Ἀνακρ. 37 (παρὰ Πολυδ. Ζ', 172).

χηλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ χηλή, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 172.

χηλός, οῦ, ἡ, μέγα κιβώτιον, χηλοῦ δ' ἄπο πῶμ' ἀνέῳγεν καλῆς, δαιδαλέης Ἰλ. Π. 221· ἐὐξέστῃ ἐνὶ χηλῷ Ὀδ. Μ. 10, κτλ.· κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλῷ Θεόκρ. 16. 10.

χηλόω, διχάζω, Φίλων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 77, Ἥρων αὐτόθι 141. **II.** ἐν τῷ παθ., κεχήλωμαι πέδας, δέδεμαι τοὺς πόδας ὁμοῦ, Σοφ. Ἀποσπ. 431· πρβλ. χήλευμα.

χήλωμα, τό, «χήλωμα, τὴν δισχιδῆ γλυφίδα τοῦ βέλους, ᾗ προστιθέασιν ἐν τῷ τοξεύειν τῇ νευρᾷ τὸ βέλος» Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξήγ. σελ. 596, Ἐρατοσθ. Κατασ. 29.— Καθ' Ἡσύχ. «χήλωμα· γλυφίς».

χηλώτιον, τό, = χηλή III. 2, «χηλώτια· αἱ ῥαφίδες τῶν δικτυοπλόκων» Ἡσύχ.

χημεία, ἡ, ἴδε χημία.

χήμη, ἡ, (√ΧΑ, χάσκω) τὸ χαίνειν, χάσκειν· χάσμη, «χήμη· χηραμός· φλεία» Ἡσύχ. **II** εἶδος κοχύλης, «χηβάδας· κληθείσης οὕτως ἐκ τοῦ χαίνοντος ὀστρέου αὐτῆς», Λατ. chama, Φιλύλλιος ἐν «Πόλεσιν» 1, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 14, Αἰλ. περὶ Ζ. 15. 12, Ξενοκρ. 9. 16, 37, 38, 43, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν σελ. 116, 117, 145, κτλ. **2)** μέτρον ἔχον περίπου τὴν χωρητικότητα τοῦ ὀστράκου τῆς χήμης (πρβλ. κόγχη), Ἱππ. 621. 42., 625. 31· ὑπῆρχον δύο εἴδη, μείζων καὶ ἔλασσον, πρβλ. Γαλην. 19. 763.— Ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 387.

χημία ἢ **χημεία,** ἡ, παρὰ τῷ Σουίδᾳ ὁρίζεται ὡς ἡ τοῦ ἄρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γύρου καὶ χρυσοῦ κατασκευή»· καὶ Ἰωάννης ὁ Ἀντιοχεὺς (ἐν Valessii Excerpt. σ. 834) λέγει ὅτι ὁ Διοκλητιανὸς ἔκαυσε τὰ βιβλία τὰ περὶ χημίας καὶ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ (ἐν Αἰγύπτῳ), ὅπως μὴ ἐπισωρεύσωσιν οἱ Αἰγύπτιοι πολὺν πλοῦτον ἐκ τῆς τέχνης ταύτης. Τοῦτο δεικνύει ὅτι ἡ τέχνη αὕτη δὲν ἦτο ἡ νῦν καλουμένη χημεία, ἀλλ' ἡ ὑπὸ τῶν Ἀράβων κληθεῖσα (μὲ ὄνομα ληφθὲν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς) **ἀλ-χημία**, ἢ ἡ τέχνη τῆς μετατροπῆς τῶν μετάλλων. Ἡ λέξις αὕτη φαίνεται σημαίνουσα τὴν τῶν Αἰγυπτίων τέχνην (ἐκ τοῦ **Χημία**, ἡ χώρα τῆς μελαίνης γῆς, ἴδε Πλούτ. 2. 364C)· καὶ πιθανῶς μνημονεύεται πρῶτον ἐν τῷ προμνημονευθέντι διατάγματι τοῦ Διοκλητιανοῦ. Ὁ τύπος **χυμεία**, ὅστις ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Βυζ. καὶ μνημονεύεται παρὰ τῷ Δουκαγγίῳ, ὀφείλεται πιθανῶς εἰς ἡμαρτημένην ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ **χυμός**·— οὕτω καὶ **χημευτικὰ** ἢ **χυμευτικά**, βιβλία ἀλχημίας, Σουίδ. ἐν λέξ. **Ζώσιμος**·— **χειμευτής, χημευτής, χυμευτής, οῦ**, ὁ, παρὰ Βυζαντ. συγγραφ. μνημονευομένοις ὑπὸ τοῦ Δουκαγγίου.

Χημία, ἡ, μέλαινα χώρα, Chemmi, Αἰγύπτιον ὄνομα τῆς Αἰγύπτου, τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελάγγειον οὖσαν, ὥσπερ τὸ μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ Χημίαν καλοῦσιν, καὶ καρδίᾳ παρεικάζουσι Πλούτ. 2. 364C· πρβλ. τὸ ἐν ταῖς Γραφαῖς ὄνομα **Χάμ**.

χημίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χήμη**, Ξενοκρ. σελ. 190 ἔκδ. Κοραῆ, ἔνθα ἴδε σημ. αὐτοῦ ἐν σ. 190.

χήμωσις, εως, ἡ, πάθος τῶν ὀφθαλμῶν, καθ' ὃ ὁ κερατοειδὴς ἐξοιδαίνεται ὡς ὄστρακον χήμης, «χηβάδας», «χήμωσίς ἐστιν ἔπαρμα τοῦ περιοφθαλμίου ὑμένος ὃ καὶ λευκὸν προσαγορεύουσι πάθος ὅμοιον λευκῇ σαρκὶ» Γαλην. 19. 436.

χήν, ὁ καὶ ἡ, γεν. **χηνός**· Ἰων. γεν. πληθ. **χηνῶν** (οὐχὶ **χηνέων**) Ἡρόδ. 2. 45· ἀνώμαλ. αἰτ. πληθ. **χένας** Ἀνθ. Π. 7. 546· — ἡ ἀγρία χήν, Anser cinereus, χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων Ἰλ. Β 460· χῆνα πλαταγίζοντα καὶ μὴ κεχηνότα Εὔβουλος ἐν «Χάρισιν» 1. 3 πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 16. **2)** ἡ ἥμερος χήν, χῆν' ἥρπαξ' ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ Ὀδ. Ο. 174, πρβλ. 161· χῆνές μοι κατὰ οἶκον ἐείκοσι πυρὸν ἔδουσιν Τ. 536· τιθασὸς χ. Σοφ. Ἀποσπ. 744· ὥσπερ χῆνα σιτευτὸν λαβὼν ἔτρεφέ με Ἐπιγένης ἐν «Βακχ(ε)ίᾳ» 2· γάλακτι χηνός, «μὲ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα», ἐπὶ πολυδαπάνου καὶ σπανιωτάτου ἐδέσματος, Εὔβουλος ἐν «Πρόκριδι» 1. 5· χηνῶν ἥπατα (ἴδε **χήνειος**) Πλούτ. 2. 965A, πρβλ. Εὔβουλον ἐν «Στεφανοπώλισι» 5. **3)** νὴ ἢ μὰ τὸν χῆνα, ὅρκος τοῦ Σωκράτους, ἴδε Ἑρμηνευτὰς εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 521, Κρατῖνος ἐν «Χείρωσιν» 11, Ζηνόβ. 5. 81 (ἐν Παρο μιογράφοις), καὶ πρβλ. **κύων** 1. 2.— Πρβλ. Σανσκρ. hans-a, Λατ. ans-er (ἀντὶ hans-er) Ἀρχ. Σκανδ. gâs, πληθ. gœs, Ἀγγλο Σαξον. gôs, πληθ. gê-· Ἀρχ. Γερμαν. kans (g ns, gand-er) Αἰθ. zas-is. Ὁ Κούρτ. ἀμφιβάλλει περὶ τῆς πιθανωτάτης ἄλλως ἐτυμολογίας ἐκ τῆς √ΧΑ, **χα-νεῖν, χάσκω** (πρβλ. Εὔβουλον ἔνθ' ἀνωτ.), ἕνεκα τοῦ s, ὅπερ ὑπάρχει εἰς τόσας γλώσσας ὡς μέρος τῆς ῥίζης).

χην-ᾰλώπηξ, εκος, ὁ, εἶδος χηνὸς διαιτωμένης ἐν ὀπαῖς, εὑρισκομένης δὲ ἐν Αἰγύπτῳ, Anas tadorna ἢ Aegyptiaca, Ἡρόδ. 2. 72, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1295, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 16.— Ὑποκορ. **χηναλωπεκιδεύς, έως**, ὁ, Αἰλ. π. Ζ. 7. 47.— Ἐπίθ., **χηναλωπέκειος, α, ον**, ᾠὰ Ἀθήν. 58B.

χηνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χήν**, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 150, Γουδ. Ἐτυμ. 563· πρβλ. **νηττάριον**.

χήνειος, α, ον, Ἰων. **χήνεος, η, ον**, (χήν)·— ὁ τῆς χηνός, ὁ εἰς χῆνα ἀνήκων, Λατ. anserinus, κρεῶν βοέων καὶ χηνέων πλῆθος Ἡρόδ. 2. 37, Διόδ. 1. 70· ᾠὸν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 33, 5· στέαρ Διοσκ. 1. 81· χήνεια ἥπατα, ἦσαν περιζήτητον ἔδεσμα παρ' Ἕλλησι, foie gras, «χηνείων δ' ἡπάτων μνημονεύει Εὔβουλος ἐν Στεφανοπώλισι λέγων οὕτως εἰ μὴ σὺ χηνὸς ἧπαρ ἢ ψυχὴν ἔχεις» Ἀθήν. 384C· ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 470 ὁ Meineke διώρθωσεν **ἄρνεια** χάριν τοῦ μέτρου.

χηνέλωψ, ὁ, = **χηναλώπηξ**, Ἡσύχ.

χήνεος, α, ον, Ἰων. ἀντὶ **χήνειος**.

χηνέρως, ωτος, ἡ, μικρὸν εἶδος χηνός, Plin. N. H. 10. 22.

χήνημα, τό, περίπαιγμα μὲ χάσκον στόμα, «χήνημα· καταμώκημα» Ἡσύχ., ὅστις ἔχει καὶ ἀόρ. «**χηνῆσαι**· καταμωκήσασθαι» ἐκ ῥήματος **χηνάω** ἢ **-έω** πρβλ. Λοβεκ. Τεχν. 260.

χηνίδεύς, έως, ὁ, (χήν) μικρὸς χήν, «χηνίτσα», Αἰλ. π. Ζ. 7. 47, πρβλ. Εὐστ. 753. 55.

χηνῐδής, έος, ὁ, = τῷ προηγ., Φιλήμ. Λεξικ. ἐν λ. **λαγωός**.

χηνίζω, μέλλ. **-ίσω**, κράζω ὡς χήν, ἐκπέμπω διὰ τοῦ αὐλοῦ ἦχον ὅμοιον πρὸς φωνὴν χηνός, ἐπὶ ἀδεξίου αὐλητοῦ, ἐχήνισας, ποιοῦσι τοῦτο πάντες οἱ παρὰ Τιμοθέῳ Δίφιλος ἐν «Συνωρίδι» 5.

χηνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χήν**, καὶ εὐθέως περιεφέρετο περδικία ὀλίγα καὶ χηνία ὀπτά, καὶ τροφὴ πλακούντων Μένιππ παρ' Ἀθην. 664E.

χήνιος, α, ον, μεταγενέστ. τύπος τοῦ **χήνειος**, Ἱππιατρ σ 45, 23., 51, 6 καὶ 7., 118, 10, Ἀρτεμίδ., κλπ.

χηνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **χήν**, τοῖς δὲ γενναίως πάλαι διεσπάρακται θερμὰ χηνίσκων μέλη Εὔβουλος ἐν «Αὔγῃ» 1. 3. **II.** τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον κατεσκευάζετο ὑψηλὸν καὶ κυρτὸν ὡς λαιμὸς χηνός, ὁ ἐν τῇ πρύμνῃ χηνίσκος ἄφνω ἐπτερύξατο καὶ ἀνεβόησε Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 41, πρβλ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 5, Ζεὺς Τραγ. 47, Εὐστ. 667. 15.

χηνοβοσία, ἡ, τὸ διατηρεῖν ἢ τρέφειν χῆνας, «χηνοβοσία Ἀττικοί· χηνοβοσκία Ἕλληνες» Μοῖρις 403, ἔνθα ἴδε Pierr., πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 521·— ἀλλ' ἐν Πλάτ. Πολιτικ. 264C, τὰ ἄριστα τῶν Ἀντιγράφων φέρουσι **χηνοβωτίας καὶ γερανοβωτίας**. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 503.

χηνοβοσκεῖον, τό, τόπος ἔνθα βόσκονται χῆνες, Varro R. R. 3. 10, 1, κλπ.· χηνοβόσκιον Γεωπον. 14. 22, 1.

χηνοβοσκία, ἡ, τὸ βόσκειν ἢ τρέφειν χῆνας, Μοῖρις 403, πρβλ. **χηνοβοσία**.

χηνο-βοσκός, ὁ βόσκων χῆνας, Κρατῖνος ἐν «Διονυσαλεξάνδρῳ» 12, Διόδ. 1. 74.

χηνοβωτία, ἡ, ἴδε ἐν λ. **χηνοβοσία**.

χηνο-μεγέθης, ες, γεν. **εος**, ἔχων μέγεθος χηνός, τοῖς πέρδιξιν, οὓς χηνομεγέθεις εἶναι Στράβ. 711.

χηνό-μυχος, ἡ, φυτόν τι, Plin. N. H. 21. 36· ἄλλως **νυκτήγρετον**.

χηνο-πλούματον, τό, (pluma) στρωμνὴ πεπληρωμένη ἐκ πτίλων χηνός, Ἰω. Χρυσ. τ. 8, σ. 40.

χηνό-πους, ἡ, φυτόν τι, διάφ. γραφὴ παρὰ Plin. N. H. 11. 8.

χηνο-σκόπος, ὁ, ὁ παρατηρῶν, παραμονεύων τὰς χῆνας, ὄνομα ἀετοῦ, τοὺς ἀετοὺς τοὺς χηνοσκόπους Φιλῆς π. Ζ. 15. 10.

χηνοτροφεῖον, τό, = **χηνοβοσκεῖον**, Columell. 3. 1, 3 (διάφ. γραφὴ **-τρόφιον**).

χηνο-τρόφος, ον, = **χηνοβοσκός**, Ἐτυμ. Μέγ. 870, 53.

χηνύστρα, ἡ, = **χάσμη**, «χηνύστρα· αὐτὴν τὴν χάσμην, καὶ τὸ στραγγεύεσθαι» Ἡσύχ.·—παρὰ τῷ αὐτῷ φέρεται καὶ ῥῆμα **χηνυστέω** (ἢ κάλλιον **-στρέω**;) καὶ **-στράομαι**, χασμῶμαι, χάσκω, «χηνυστρᾶσθαι· χα(σ)μᾶσθαι», «χηνυστ(ρ)εῖς· βοᾷς, κέκραγας, ἐνίοτε στραγ(γ)εύῃ».

χηνώ, ἡ, αἰγυπτιακὸν ὄνομα τῆς ἀτρακτυλίδος, ἥτις εἶναι εἶδος ἀκάνθης, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθ.) 3. 107.

χηνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς χῆνα, «χηνόμυαλος», μωρός, ἔνα φρόνιμον εἶναι, πολλοὺς δὲ χηνώδεις Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 329.

χήρ, ὁ, γεν. **χηρός**, ἐχῖνος, ἀκανθόχοιρος, κοιν. «σκαντζόχοιρος», Ἡσύχ. (Πρβλ. Λατ. her ἢ er, erinaceus.)

χήρα, Ἰων. **χήρη**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Λατ. vidua, μετὰ γεν., τάχα χήρη σευ ἔσομαι, λέγει ἡ Ἀνδρομάχη πρὸς τὸν Ἕκτορα, Ἰλ. Ζ. 408· χῆραι γυναῖκες Β. 289· μήτηρ χήρη Χ. 499· μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θήῃς χήρην τε γυναῖκα Ζ. 432· λείπειν τινὰ χ. ἐν μεγάροισιν Χ. 484, Ω. 726, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 653, Εὐρ. Ἀνδρ. 348, Τρῳ. 380· χήρας δὲ γυναῖκας ἐποίησαν Λυσί. 197. 19· ἐπώνυμον τῆς Ἥρας ὅπερ ἔδωκεν εἰς αὐτὴν ὁ Τήμενος ὁ ἱδρύσας αὐτῇ τρία ἱερὰ ἐν Στυμφήλῳ, Παυσ. 8. 22, 2.— Καθ' Ἡσύχ.: «χήρα· ἡ μετὰ γάμον μὴ συνοικοῦσα ἀνδρί, ἢ τὸν ἄνδρα στερηθεῖσα γυνή»·— «χήρα. καὶ χησεία ἐκ τοῦ χηρεύω» Σουίδ. **2)** ἐν κωμικῇ, φράσει ἐπὶ ἐδέσματος, ἄνευ καρυκεύματος παρεσκευασμένου, ἀμίαν τε χήραν, θηρίον καλὸν σφόδρα Σωτάδης ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 26. **3)** ἐκ τοῦ **χήρα** ἀκολούθως ἐσχηματίσθη τὸ ἀρσ. **χῆρος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 7, 4. Καλλ. ἐν Ἀνθ. Παλατ. 7. 522· ἴδε Ἀριστοφ. Βυζ. ἐν τῷ παραρτήματι εἰς τοὺς τοῦ Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 286, Α. Β. 1261, Πολυδ. Γ', 47. **II. χῆρος, α, ον**, ὡς ἐπίθ., ἐπὶ μεταφορ. σημασίας, ἐστερημένος, ἔρημος, χῆρα μέλαθρα Εὐρ. Ἄλκ. 862· μάνδραι Καλλ. εἰς Δήμ. 105· βίος Ἐπιγράμμ. 406. 13· εὐνὴ αὐτόθι 1046. 12· δόμος Ἀνθ. Παλατ. 7. 517· δρυμοὶ χ., ἐστερημένοι τῶν φύλλων, αὐτόθι 9. 84· καὶ μετὰ γεν., φάρσος.., στελεοῦ χῆρον ἐλαϊνέου, ἀποσπασθὲν ἐκ τῆς.., αὐτόθι 6. 297· ναῦς ὕδατος χ. Αἰλ. π. Ζ. 13. 28· πρβλ. **ὀρφανός** Π. 3. (Ἐκ τῆς √ΧΑ, ἥτις φαίνεται καὶ ἐν ταῖς λέξεσι **χω-ρίς, χα-τέω, χῆ-τος, χά-ζομαι**· Σανσκρ. hâ, gahâ-mi (relinquo)· πρβλ. Λατ. ce-dere, καὶ ἴσως ca-rere.)

χηράζω, = **χηρόω**, ἀμφίβ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἰὼβ ΚΔ', 3· **ἐχήρασαν** ἀντὶ **ἠνεχύρασαν**).

χηράμβη, ἡ, εἶδος κόγχης, Σώφρων καὶ Ἀρχίλοχ. παρ' Ἀθην. 86A· **χῆραψ**, ἴδε Bgk. Ἀποσπ. 188. **II.** «χηράμβη· χηρῶν οἴκημα» Ἡσύχ.

χηρᾰμίς, ίδος, ἡ, **χηραμός**, Ἡσύχ. **II.** εἶδος κόγχης πλατείας, ὄστρακον πλατὺ χρησιμεῦον ὡς μέτρον ὑγρῶν (πρβλ. **χήμη**) Ξάνθ. παρὰ Στράβ. 49, Ἱππ. 493, 19., 495, 20, κλπ., ἴδε Foës. Oecon. παρ' Ἱππ., ὡς παρὰ Στράβ. 830, πολλὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι **χηραμύς**.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 382.

χηρᾰμο-δύτης, ου, ὁ, ὁ εἰσδυόμενος εἰς ὀπάς, τρωγλοδύτης, Ἀνθ. Παλατ. 7. 295. |ῦ φύσει, ἀλλὰ ῦ ἐν ἄρσει ἔνθ' ἀνωτ.· ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δινδ. προτείνει **χηραμοδύπτης**.] — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 431.

χηρᾰμόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ τῶν ὀπῶν, ἀολέες ἐκπρομολόντες χηραμόθεν Ὀρφ. Λιθ. 701.

χηρᾰμός (ἴδε ἐν τέλ.), = **χειά**, ὀπή, κοίλωμα, χάσμα, κοιλότης, φύγεν ὥς τε πέλεια, ἥ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην, χηραμόν, περὶ ἀγρίας περιστερᾶς, Ἰλ. Φ. 495, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 11, 2· χ σφηκῶν Λυκόφρ. 181· ἐπὶ ὀπῆς μυός, «ποντικότρυπα», Βαβρ. 107. 13· περὶ κοιλότητος ἐπὶ τῆς λαβῆς ξίφους, Ἀχιλλ. Τάτ. 3. 21· περὶ κοιλοτήτων κατὰ τὰ πλάγια τῆς γλώσσης, «τὰς ἑκατέρωθεν τῆς γλώττης κοιλότητας χηραμοὺς (καλοῦσι)» Πολυδ. Β', 107. — Τὸ γένος ἄδηλον παρ' Ὁμήρῳ· εἶναι ὅμως θηλ. παρ' Ἀπολλ. τῷ Ροδ. Δ. 1542, καὶ (ὡς φαίνεται) παρ' Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλ' ἄρσ. παρὰ τῷ Αἰλ. π. Ζ. 3. 26, Φιλοστρ. 66, κλπ.· παρὰ Νικ. Θηρ. 55. 149, εὑρίσκομεν ἑτερογενῆ πληθ. **χηραμά**, τά. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ **χαραμός**, καὶ ἐφθαρμένος δέ τις τύπος **χηλαμός** ἀπαντᾷ παρ' Εὐστ. 1248. 53.

χηρᾰμύς, **ύδος**, ἡ, ἴδε ἐν λ. **χηραμίς**.

χηρᾰμών, **ῶνος**, ὁ, = **χηραμός**, Ὀρφ. Ἀργον. 1264.

χήρ-ανδρος, **ον**, ἡ στερηθεῖσα ἀνδρός, χήρα, Ἐπιφάν. τ. 2. τ. 253D.

χηρανεία, ἡ, = **χηρεία**, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 14C· ἀλλὰ πιθανῶς πλημμ. γραφὴ ἀντὶ **χηρανδρία**.

χήρατο, **χήραντο**, ἴδε τὸ ῥῆμα **χαίρω**.

χῆρε (= **χαῖρε**), Ἐπιγρ. Τανάγρας, Ἀθηναίου τ. Γ', σ. 174.— Ὁμοία γραφὴ εἶναι ἐν τῷ κή, **Θειδῆος**, **Ταναγρῆος** = καὶ **Θηβαῖος**, **Ταναγραῖος** καὶ ἐν ἄλλοις. Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθην. Κουμανούδη.

χηρεία, ἡ, (χηρεύω) ὡς καὶ νῦν, ἡ κατάστασις τῆς χήρας, «χηρειά», Θουκ. 2. 45· χηρείαις μείνασα Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 674. 5. **II.** μεταφορ., ἔλλειψις, διὰ χηρείαν ἐπιστήμης Φίλων 1, 358· χηρείας γνησίου ὁ αὐτ. 2. 192.

χήρειος, **α**, **ον**, χηρευμένος, ὠρφανισμένος, Ἀνθ. Παλατ. 9. 192·—Ἰων. **χηρήιος**, «χηρήϊον οἶκον· παρ' Ἀντιμάχῳ (Ἀποσπ. 95) τὸν ἄτεκνον» Ἡσύχ.

χήρευμα, τό, **χηρεία** I, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss τ. 8, 2, σ. 213.

χήρευσις, ἡ, = **χηρεία** I, Ἑβδ. (Γεν. ΛΗ', 14, Ἰουδίθ Η', 5).

χηρεύω, (χῆρος) ἀμετάβ., στεροῦμαι, μετὰ γεν., νῆσος ἀνδρῶν χ. Ὀδ. Ι. 124· χηρεύσει πολλῶν Θέογν. 956B, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις. **2)** ἀπολ., στεροῦμαι τοῦ ἀνδρός μου, χηρεύω, ζῶ ἐν χηρείᾳ, Ἰσαΐος 61. 22, Δημ. 867, 4., 873. 11, Ἀριστ. Ἀποσπ. 271, κλπ.·— ὡσαύτως ἐπὶ ἀνδρῶν, εἶμαι χῆρος, Πλάτ. Κάτων Πρεσβύτ. 24· χηρεύσει λέχος Εὐρ. Ἄλκ. 1089. **3)** ζῶ ἐν ἐρημίᾳ, ἐπὶ ἐξορίστου, Σοφ. Ο. Τ. 479. **II.** μεταβ., στερῶ, ἀποστερῶ, Εὐρ. Κύκλ. 440 (ἴδε ἐν λ. **σίφων**)·— ἡ χρῆσις ἡ ἐν Ρήτορσι (Walz) τ. 1. σ. 543 εἶναι ἀμφίβ.

χηρικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χήραν, ὁ χηρικὸς οὐκ ἔχει γὰρ διάρρηξιν ὑμέ ος Τζέτζ. Ἱστ. 13, 591, Ἐκκλ. —Ἐπίρρ. **-κῶς**, Θεόδρ. Πρόδρ. εἰς Ἀνδρόνικ. Κομν. στ. 119.

χῆρος, **α**, **ον**, ἴδε ἐν λ. **χήρα** II. **II.** **χῆρος**, ὁ, ἴδε ἐν λ. **χήρα** I. 3.

χηροσύνη, ἡ, στέρησις συζύγου, χηρεία, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 370, 574, κ. ἀλλ.· χ. πόσιος Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1046.

χηρο-τροφεῖον, -τροφεῖον χηρῶν, χηροκομεῖον, Λέοντ. Νεαρ. ΙΓ', Σωζομ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5. 15.

χηρόω, μέλλ. **-ώσω**, μεταβατ., ἐρημώνω, ποιῶ ἔρημον, χήρωσεδ' ἀγυιὰς Ἰλ. Ε, 642· μάλιστα, καθιστῶ γυναῖκά τινα χήραν, ἔρημον ἀνδρὸς (πρβλ. **χήρα**), χήρωσας δὲ γυναῖκα, κατέστησας αὐτὴν χήραν, 17. 36·— οὕτω, Πριάμου γαῖ' ἐχήρωσ' Ἑλλάδα Εὐρ. Κύκλ. 304.— Μέσ., πᾶσαν ἐχηρώσαντο πόλη Κόϊντ. Σμ. 9. 351. **2)** μετὰ γεν., στερῶ, ἀποστερῶ, ἠελίου χήρωσεν [αὐτὸν] Ἀνθ. Παλατ. 7. 172 πνοιῆς αὐτόθι 7. 287.— Παθ., πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἤδ' ἐχηρώθη πόλις, θὰ εἶχε στερηθῇ .., Σόλων 36 Ἄργος ἀνδρῶν ἐχηρώθη Ἡρόδ. 6. 83. **3)** μετ' αἰτ., ἀφίνω, ἐγκαταλείπω, ἀελίου χήρωσεν αὐγὰς Ἀριστ. Ἀποσπ. 625. 20. **II.** ἀμετάβ. ὡς τὸ **χηρεύω**, διατελῶ ἐν στερήσει .., τινος Θέογν. 950·— ἀπολ., ζῶ ἐν χηρείᾳ, Πλούτ. 2. 749D.

χήρωσις, **εως**, ἡ, στέρησις, τῇ χηρώσει τῆς παιδὸς Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 13· τὴν χήρωσιν Κλυταιμνήστρας Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 312.

χηρωσταί, **ῶν**, οἱ, (χηρόω) ἐν Ἰλ. Ε. 158 (χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο), Ἡσ. Θεογ. 607, Κοϊντ. Σμ. 8. 299, φαίνεται καλῶς ἑρμηνευθὲν ὑπὸ τοῦ Σχολ. Ἡσιόδ. καὶ ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ., ὡς οἱ μακρόθεν (ἢ πόρρωθεν) συγγενεῖς, μακρινοὶ συγγενεῖς καταλαμβάνοντες καὶ διανέμοντες ἐν ἀλλήλοις τὴν περιουσίαν τοῦ ἀποθνήσκοντος χήρου, δηλ. ἄνευ κληρονόμων· ἕτεροι λαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς = τῷ **ὀρφανιστῆς**, ὁ ἐνεργῶν ὡς ἐπίτροπος χηρῶν καὶ ὀρφανῶν, ἴδε Εὐστ. 533. 31.

χήσεῖτε, κατὰ Δωρ. κρᾶσιν ἀντὶ καὶ **ἥσετε** (μέλλ. τοῦ **ἵημι**), ὅπως δὲ γρυλιξεῖτε καὶ κοίξετε χήσεῖτε φωνὰν χοιρίων μυστικῶν Ἀριστοφ. Ἀχ. 747.

χητεία, ἡ, ἔνδεια, χρεία, ἀνάγκη, Ἡσύχ.

χήτειος, **α**, **ον**, ὁ ἐν ἀνάγκῃ διατελῶν, ἐστερημένος, ἐνδεής, Εὐστ. 1697. 27 (ὡς διάφορ. γραφ. **κήτειος**).

χητίζω, = **χατίζω**, Ἐτυμολ. Μέγ. 811. 45.

χῆτις, ἡ, = **χῆτος**, χήτι συμμάχων (διάφορ. γραφ. χήτει) Ἡρόδ. 9. 11· χήτει οἰκείων Πλάτ. Φαῖδρ. 239D·— ἐν τῷ τοῦ Τιμαίου Λεξ. κεῖται: «χῆτις, σπάνις, ἔνδεια, στέρησις» καὶ ἀναφέρεται εἰς τὸ χωρίον τοῦ Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ.— Ὁ τύπος οὗτος ὡς τὸ **χῆτος**, φαίνεται ὢν εὔχρηστος μόνον κατὰ δοτ.

χῆτος, **εος**, τό, ἔλλειψις, ἀπορία, ἔνδεια, μετὰ γεν. προσώπ., χήτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρός, ἕνεκα ἐλλείψεως ἢ ἀνάγκης τοιούτου ἀνδρός, Ἰλ. Ζ. 463· χήτεϊ τοιοῦδ' υἱος Ἰλ. Τ. 324· χήτει ἐνευναίων Ὀδ. Π. 35· χήτεϊ λαῶν Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 78· χήτεϊ νοήματος Ὀρφ. Λιθ. 76·— πρβλ. **χῆτις**.

χητοσύνη, ἡ, ἔλλειψις, στέρησις, ἐρημία, Ἀνθ. Παλ. 9. 408.

χῆφθᾱ, κατὰ Δωρ. κρᾶσιν ἀντὶ καὶ **ἤφθη** (ἀόρ. α' παθητ. τοῦ **ἅπτω**), Θεόκρ.

χθᾰμᾰλο-πτήτης, **ου**, ὁ, ὁ χαμηλὰ πετόμενος, ὄνομα εἴδους ἱέρακος, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 36, 1, πρβλ. Αἰλ. περὶ Ζῴων 9. 52.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 432, Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τομ. Α', σ. 274.

χθᾰμᾰλός, **ή**, **όν**, χαμηλός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς πᾶν ὅ, τι ὑψηλόν, χθ. εὐναὶ Ὀδ. Λ. 194· σκόπελος χθαμαλώτερος Μ. 101· τεῖχος χθαμαλώτατον Ἰλ. Ν. 683· οὕτω, χθαμαλώτερα οἰκοδομεῖν τὰ πρὸς ἄρκτον Ξεν. Ἀπομν. 3. 8. 9· χθ. Αἴγυπτος Θεόκρ. 17. 79· τὰ χθαμαλὰ Πλούτ. 2. 103E· ἐν χθ. τόποις Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 4, 17. **II.** ὑπάρχει δυσκολία τις ἐν τῇ χρήσει τοῦ ἐπιθέτου τούτου ἐπὶ τῆς Ἰθάκης, αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἀλὶ κεῖται πρὸς ζόφον Ὀδ. Ι. 25, πρβλ. Κ. 196·— ταύτην τὴν δυσκολίαν πρῶτος ἐπραγματεύθη ὁ Στράβ. 454, καὶ οὐδεμία εἰσέτι πειστικὴ λύσις κατωρθώθη νὰ εὑρεθῇ, ἴδε Merry Ὀδ. παράρτ. 3, σ. 558. **III.** μεταφορ., χαμηλός, ἕρπων, Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 10. 3 Βεκκῆρ. (Περὶ τῆς ἐτυμολογίας ἴδε ἐν λ. **χαμαί**.)

χθᾰμᾰλότης, **ητος**, ἡ, οὐσιαστ. ἀφῃρημ. τοῦ **χθαμαλός**, χαμηλότης, Εὐστ. 833. 35.

χθαμαλοφρονέω, φρονῶ χθαμαλά, εἶμαι χθαμαλόφρων, ταπεινόφρων, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 137.

χθαμαλοφροσύνη, ἡ, τὸ χθαμαλοφρονεῖν, Γρηγόρ. Ναζ. τ. 2, σ. 92.

χθᾰμᾰλόφρων, **ονος**, ὁ, ἡ, ὁ χθαμαλά, ταπεινά, γήϊνα φρονῶν, χθαμαλόφρων λαὸς Ἀπολλιναρ. Ψαλμ. ΙΖ', 59.

χθᾰμᾰλόω, ποιῶ τι χαμηλόν, ἐπίπεδον, χαμηλώνω, τὰ σκολιὰ τῆς λεωφόρου κατευθύνειν καὶ χθαμαλοῦν τὰ δύσβατα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 6, 2.

χθές, ἐπίρρ., (ἐκτεταμ. **ἐχθές**, ὃ ἴδε, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 323) — ὡς καὶ νῦν, **χθές**, πρῶτον ἐν Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 273, καὶ συχν. παρ' Ἀττ., ὡς Πλάτ. Πολ. ἐν τῇ ἀρχῇ, Συμπ. 174A, κ. ἀλλ.· συχνάκις τίθεται μεταξὺ τοῦ ἄρθρου καὶ τοῦ οὐσιαστ., ἡ χθὲς ὁμολογία, οἱ χθὲς λόγοι Πλάτ. Σοφιστ. ἐν τῇ ἀρχῇ, Τίμ. 26E· τῇ χθὲς ἡμέρᾳ Πλούτ. 2. 773D· ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλα ἐπιρρήματα χρονικά, χθὲς μὲν .., νῦν δὲ .. Πλάτ. Τίμ. 17A· χθὲς καὶ σήμερον Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. ιγ', 8· ἀλλὰ συνήθως πρῴην τε καὶ χθὲς ἢ χθὲς καὶ πρῴην (ἴδε ἐν λ. **πρῴην**)· χθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν Ξεν. Κύρ. Παιδ. 6. 3. 11· πρβλ. **χθεσινός**, **χθιζός**. (Πρβλ. Σανσκρ. hyas, Λατ. hes-i (μετέπειτα heri), hesternus· Γοτθ. gis-tra, Ἀγγλο-Σαξον. gyrs-tan-doeg (Ἀγγλ. yesterday, yestr-een)· Ἀρχ. Γερμ. kestre (gestern), κλπ.

χθεσῐνός, **ή**, **όν**, ὡς καὶ νῦν, οἱ δὲ χθεσινῆς κραιπάλης ἀνάμεστον ἔτι ᾤοντό με εἶναι Λουκ. ὑπὲρ τοῦ Πταίσμ. 1. «κραιπάλη, ἡ χθεσινὴ μέθη» Ἀμμώνιος 85· «χθιζινὸν καὶ χθεσινόν· τὸ δὲ χθιζὸν Ὅμηρος» Λ. Β. 73· πρβλ. **χθιζός** καὶ **χθιζινός**.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 332, 333.

χθιζά, Ἐπίρρ. τοῦ **χθιζός**, «χθιζά· τὰ χθὲς καὶ πρῴην» (Ἡσύχ.), ἴδε **πρώϊζος**.

χθιζῐνός, **ή**, **όν**, = **χθιζός**, χθεσινός, διὰ τὸν χθ. ἄνθρωπον Ἀριστοφ. Σφ. 282· τὸ σκόροδον τὸ χθ. ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 987 (ἐκ διορθώσεως χάριν τοῦ μέτρου ἀντὶ τῆς γραφῆς τῶν Ἀντιγράφων **χθεσινός**), πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 323, Ἀλκίφρ. 3. 61.

χθιζός, **ή**, **όν**, (χθὲς) χθεσινός, ἦ γὰρ ἐγώ γε δείδω μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ χρεῖος, «μήπως τὴν χθεσινὴν ἧτταν ἀποδώσωσιν ἡμῖν οἱ Ἕλληνες, ὥσπερ σταθμῷ δεδανεικότες» (Σχόλ.), Ἰλ. Ν. 745· ὁ χθ. πόνος, ὁ κόπος τῆς χθές, Ἡρόδ. 6. 126· ἡ χθ. μέθη Πλούτ. 2. 13E· αἱ χθ. ἀβελτερίαι αὐτόθι 75E, κλπ.·— ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἐπιρρ. σημασίας, μετὰ ῥημάτων, χθιζὸς ἔβη, χθὲς ἀπῆλθε, Ἰλ. Λ. 424· χθ. ἤλυθες Ὀδ. Β. 262· χθ. ἐεικοστῷ φύγον ἤματι Ζ. 170· ὅσσα χθ. ὑπέσχετο Ἰλ. Τ. 141· χθ. ἐμυθεόμην Ὀδ. Μ. 451· τοῖος ἐών τοι χθ., ἐὰν ἤμην χθὲς τοιοῦτος (οἷος ἤμην ποτέ), Ο. 378.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

— τὸ οὐδ. **χθιζόν** κεῖται ὡσαύτως ὡς ἐπίρρ. = **χθές**, Ἰλ. Τ. 195, Ὀδ. 656· οὕτως ἐν τῷ οὐδ. πληθ. **χθιζά**, ἴδε ἐν λ. **πρώιζος**.— Ὁ παρ' Ἀττικ. ἐν χρήσει τύπος εἶναι **χθιζινός**, καὶ (μετέπειτα) **χθεσινός**.

χθισδός, = **χθιζός**, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 989.

χθονήρης, ες, = **χθόνιος**, «χθονήρεις· χθονίους» Ἡσύχ.· παρ' ᾧ φέρεται καὶ «**χθόα**· σῶμα», καὶ «**χθόϊνος**· χθόνιος».

χθόνιος, α, ον, καὶ **ος, ον**, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1727, Εὐρ. Ἱππόλ. 1201, Ἑλ. 345· (χθών)· — ὁ ἐν τῇ γῇ, ἢ ὑπὸ τὴν γῆν, ὡς τὸ **καταχθόνιος**, Ἡσ. Θεογ. 697, 767· χθ. Ἅιδου στόμα, ἐπὶ τοῦ ἐν Ταινάρῳ σπηλαίου, Πινδ. Π. 4. 77, πρβλ. Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1727· χθ. λίμνα Εὐρ. Ἄλκ. 903· Ζεὺς χθ., ὁ Ἅιδης ἢ Πλούτων, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 463, πρβλ. Θεογ. 767· ἐντεῦθεν ἐλέγετο ἐπὶ κτύπων ὑπογείων, κτυπεῖ Ζεὺς χθ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1606· χθ. βροντήματα Αἰσχύλ. Προμ. 994· ἠχὼ χθόνιος ὡς βροντὴ Διὸς Εὐρ. Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1750· χθόνιοι θεοί, οἱ τοῦ κάτω κόσμου θεοί, οἱ ὑποχθόνιοι, Λατ. Inferi, ἀντίθετον τῷ **ὕπατοι**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 89, κτλ.· χθ. δαίμονες ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 628· καὶ μόνον **χθόνιοι**, χθονίων μᾶνις Πινδ. Π. 4. 284, Αἰσχύλ. Πέρσ. 640, Χο. 393, κ. ἀλλ., Πλάτ. Νόμ. 828C, 959C· χθόνιαι θεαί, δηλ. Δημήτηρ καὶ Περσεφόνη, Ἡρόδ. 6. 134, 7. 153· ὡσαύτως αἱ Ἐρινύες, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1568· χθ. Ἅιδης Εὐρ. Ἄλκ. 237, Ἀνδρ. 544·— χθ. Ἑρμῆς, ὡς ψυχοπομπός, Αἰσχύλ. Χο. 1. 124, Σοφ. Ἠλ. 111, Αἴ. 832, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 1145 κέξ.· χθ. πορεία, ἀντίθετον τῷ οὐρανία, Πλάτ. Πολ. 619E·—χθονίᾳ φρενί, ἐπὶ τῶν νεκρῶν, Πινδ. Π. 5. 136· χθ. Ἑκάτη Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 426· χάρις ἡ χθονία, ἡ παρὰ τῶν ὑποχθονίων θεῶν, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1752 (λυρ.)· χθ. φάμα, φήμη ἀκουστὴ ἐν τῷ κάτω κόσμῳ, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1066 (λυρ.). **II.** ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γῆν ἢ ὁ ἐκ τῆς γῆς ἐπὶ τῶν Τιτάνων ὡς υἱῶν τῆς γῆς, Ἡσ. Θεογ. 697, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 522· ἐπὶ τοῦ Ἐχίονος ἑνὸς τῶν Θηβαίων σπαρτῶν ἢ γηγενῶν, Εὐρ. Βάκχ. 540, πρβλ. Παυσ. 9. 5, 3, κλπ.· χθ. θεοί, ὡς τὸ Ρωμαϊκὸν Dii Indigetes, Εὐρ. Ἐκ. 77, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1322 ἐντεῦθεν, **2)** ὡς τὸ **ἐγχώριος**, ἐπὶ προσώπων ὁ ἐντὸς τῆς χώρας, ἐκ τῆς χώρας, ἐγχώριος, Ἄρεος .. πάγον .. ξυνήδη χθόνιον ὄντα Σοφ. Οἰδ. Κολ. 948· γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἐρεχθειδῶν ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 201. **III.** ἐπὶ πραγμάτων, ὁ ἐκ τῆς γῆς, γήϊνος, χθ. κόνις (ἔνθα ὁ Δινδ. γαῖα, ἐκ τοῦ Ἡσυχ.), Αἰσχύλ. Θήβ. 736· ἀντίθετον τῷ **ἀέριος**, Εὐρ. Ἀποσπ. 27. 4.—Ποιητ. λέξις ἅπαξ ἢ δὶς ἐν χρήσει παρὰ Πλάτωνι καὶ τοῖς μεταγεν. πεζογράφοις.

χθονο-βρῖθής, ές, ὁ πιέζων τὴν γῆν βαρέως, βαρύς, Συνεσ. Ὕμν. 4. 289.

χθονο-γηθής, ές, ὁ εὑρίσκων τέρψιν εἰς τὰ γήϊνα πράγματα, Συνεσ. Ὕμν. 1. 114.

χθονό-παις, ὁ, ἡ, ὁ ἐκ τῆς γῆς γεννηθείς, τέκνον τῆς γῆς, ὥρα Ἡσύχ.

χθονό-πλαστος, ον, ὁ ἐκ τῆς γῆς πλασθείς, γήϊνος, «χθονοπλάστου· ἀπὸ τῆς γῆς πλασθέντος» Σουΐδ.

χθονο-στιβής, ές, ἐπίγειος, γήϊνος, ὦ πάντα νωμῶν Τειρεσία, .. οὐράνιά τε καὶ χθονοστιβῆ, «τὰ ἐν τῇ γῇ, τὰ ἐπίγεια, γήϊνα» (Σχόλ.), Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 301.

χθονο-τρεφής, ές, ὁ ἐκ τῆς γῆς τραφεὶς ἢ τρεφόμενος, χθονοτρεφὲς ἐδανὸν ἢ ποτὸν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1407.

χθονο-φοίτωρ, ορος, ὁ, ἡ, ὁ συχνάζων, φοιτῶν εἰς τὴν γῆν, Ἰω. Γαζ. ἐν Mantrang. Anecd. τ. 2, σ. 636, 5.

Χθονόφυλος, ὁ, ὄνομα Γίγαντος ἀναγνωσθὲν ἐπὶ τῶν ἐκ Περγάμου ἀναγλύφων, τῶν ἐσχάτως ὑπὸ τῶν Γερμανῶν ἐκσκαφέντων, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

χθύπτης ἢ θύπτης, ου, ὁ, λέξις ἀσαφὴς ἣν ὡς ἐκ τοῦ Θέσπιδος μνημονεύει Κλήμ. ὁ Ἀλεξ. 675, χθύπτην τυρὸν μίξας μέλιτι.

χθών, ἡ, γεν. **χθονός**, γῆ, ἔδαφος, μάλιστα τὸ ὁμαλὸν ἢ ἐπίπεδον μέρος τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς (πρβλ. **χθαμαλός, χαμαί**), εἶναι δὲ ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ πᾶσι τοῖς ποιηταῖς (παρὰ τοῖς κωμ. ὅμως σπανίως καὶ μόνον ἐν παρῳδουμένοις χωρίοις τραγικῶν), ἀλλ' οὐδαμοῦ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἐξαιρουμένης τῆς μεταφράσεως τῶν Ἑβδ.· σπανίως δὲ λαμβάνει τὸ ἄρθρον, καὶ μόνον ἐὰν ἐπιφέρηται ἐπιθετικός τις προσδιορισμός, ἴδε κ. τωτ. **II**· ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς Ὀδ. Θ. 375, πρβλ. Κ. 149, Ἰλ. Ξ. 349· ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα Θ. 492, πρβλ. Λ. 618· ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθεὶς Υ. 483· ἐπὶ χθονὶ κατέθηκε Ζ. 473, πρβλ. Γ. 89· χθονὶ φύλλα πελάσσαι Ν. 180· ἐπὶ χθ., ἀντίθετον τῷ **οὐρανῷ**, Δ. 443·—εἰς δήλωσιν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς βιούντων, ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο Α. 88· ἐπὶ χθ. σῖτον ἔδοντες Ὀδ. Η. 222, κτλ· τοὶ ἐπὶ χθ. ναιετάουσι Ζ. 153· τἀνάπαλιν, χθόνα δύμεναι, εἰσελθεῖν εἰς τὴν γῆν, ἀποθανεῖν, Ἰλ. Ζ. 411, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 151· ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς Ὀδ. Λ. 52· οὕτω, ὑπὸ χθονὸς κεκευθέναι, ταφῆναι, Αἰσχύλ. Θήβ. 588· κατὰ χθονὸς κρύπτειν τινὰ Σοφ. Ἀντιγ. 24· χθονὶ γυῖα καλύψαιμι Πινδ. Ν. 8. 65, πρβλ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1546· κούφα σοι χθὼν ἐπάνω πέσειε Εὐρ. Ἄλκ. 463· ἐναντίον τοῦ θάλασσα Αἰσχύλ. Ἀγ. 576. **2)** ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου ἢ Ἅιδου, Τάρταρον .., ἦχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον Ἰλ. Θ. 14, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 72· οἱ ὑπὸ χθ., δηλ. οἱ ἐν τῷ κάτω κόσμῳ ζῶντες, αἱ σκιαί, οἱ νεκροί, Λατιν. inferi, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 833, Σοφ. Ἀντιγ. 65· αἱ κατὰ χθ. θεαί, δηλ. αἱ Ἐρινύες, Αἰσχύλ. Εὐμ. 249· εἰς τοὺς ἔνερθε καὶ κάτω χθ. τόπους αὐτόθι 1023· πρβ. **καταχθόνιος**. **3)** γῆ, δηλ. σύμπασα ἡ γῆ, ὁ κόσμος ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 139, Ἀγ. 528, Σοφ. Τραχ. 811, Ἀποσπ. 655. **4)** ἡ Γῆ ὡς θεά, Αἰσχύλ. Πρ. 202, Εὐμ. 6. **II.** ὡρισμένον μέρος γῆς ἢ χώρας, ἅπαξ παρ' Ὁμ. εἴσατο δὲ χθών, καὶ ἐφάνη ἡ γῆ, δηλ. ἡ Ἰθάκη, Ὀδ. Ν. 352· πολύμηλος χθ., ἡ Λιβύη, Πινδ. Π. 9. 13· χθ. εὔκαρπος, ἐπὶ τῆς Σικελίας, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 1. 20·— αὕτη εἶναι ἡ κοινοτάτη χρῆσις παρὰ τοῖς Τραγ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄνευ τοῦ ἄρθρου, χθὼν Ἀσιᾶτις, Δωρίς, Ἀργεία, Ἀπία, Ἑλλάς, Ἰδαία, Αἰσχύλ. Πέρσ. 61, 485, κ. ἀλλ.· ἀλλὰ μετὰ τοῦ ἄρθρου, πᾶσαν τὴν Μυκηναίαν χθόνα Σοφ. Ἠλ. 423· τῆς περιρρύτου χθ. Λήμνου ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1· τὴν Κορινθίαν χθ. ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Τυρ. 795· τὴν ἐμὴν χθ. ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 846· ἄνδρες τῆς Ἀθηναίων χθονὸς (χωρίον τραγικὸν παρῳδούμενον) Ἔφιππος ἐν «Ναυαγῷ» 1. 13· — οὕτω καὶ ἐπὶ μόνης μιᾶς πόλεως, τῆσδε δημοῦχος χθ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1348· νόμους χθονὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιγ. 368, πρβλ. Οἰδ. Τύρ. 736, 939· — ὡσαύτως παρὰ κωμικ., ὦ πόλι φίλη Κέκροπος, .. οὖθαρ ἀγαθῆς χθονὸς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 162· ξένης ἀπὸ χθ. Εὔπολ. ἐν «Βάπταις» 18.

χθωρόδλαψον, τό, λέγεται ὅτι ἦτο ἔδεσμά τι παρὰ τοῖς Σύροις καὶ Φοίνιξι, ἐμπίπλασο, Οὐλπιανέ, χθωροβλάψου πατρίου Ἀθήν. 126A.

χῖ, τό, τὸ γράμμα χ, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 895· ἴδε **Χ χ**.

Χῖάζω, μέλλ. **-άσω**, μιμοῦμαι τοὺ, Χίους· μάλιστα μιμοῦμαι τὸν Χῖον μουσικὸν Δημόκριτον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 558, Πολυδ. Δ', 65, Ἡσύχ. **II χιάζω**, ποιῶ σημεῖον διὰ δύο διατεμνομένων γραμμῶν ἐν εἴδει **Χ**, (πρβλ. **χιασμός**)·— Παθ., ζῷα δυσὶ γραμμαῖς κεχιασμένα Διόδ. 2. 58· χιαζομένου τοῦ ρ Εὐσ. ἐν βίῳ Κωνσταντ. 1. 31·— μάλιστα ἐπὶ λέξεων ἢ στίχων, ἐν οἷς ὁ ἑρμηνευτὴς ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστου εἰς πρᾶγμά τι ἄξιον παρατηρήσεως, τὸ δὲ τοιοῦτον κεχίασται Σχόλ. εἰς Σοφ. Φιλ. 201· χιάζεται ὁ στίχος (ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ ὄνομα **Ἑλένη**), Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 81, κλπ.· ἀλλ' εἶναι ἀμφίβολον ἄν ποτε ἡ διὰ τοῦ σημείου τούτου σημείωσις ἐδήλου τὸν νόθον στίχον, ἴδε Δινδ. ἐν τῷ Θησ. Στεφ. 1490b·— παράδοξος ἑρμηνεία δίδοται ἐν Εὐστ. 1452. 41. **2)** διατάσσω τέσσαρα μέλη μιᾶς περιόδου σταυροειδῶς ἢ ἐν εἴδει **Χ** (ἴδε ἐν λ. **χιασμός**), Ῥήτορες (Walz) τ. 3. σ. 157., 5. 426, κλπ. **3)** ποιῶ ἐντομὴν χιοειδῆ, Ἀρχ. Χειρουρ. 90.

χῖαι, αἱ, εἶδος ἀνδρικῶν ὑποδημάτων, «χῖαι· ὑποδήματος ἀνδρείου εἶδος» Ἡσύχ.

χιάς, άδος, ἡ, ἴδε ἐν λ. **Χῖος II**.

χίασμα [ῑ], τό, δύο γραμμαὶ διαγωνίως τεμνόμεναι ὡς αἱ τοῦ γράμματος **Χ**, Ἰουστῖν. Μάρτ. σ. 93B. **II** τὰ χιάσματα, ξύλα διασταυρούμενα, Ἀρχ. Μαθ. 109· ἐπίδεσμοι σταυροειδεῖς, Γαλην.

χῑασμός, ὁ, διάταξις χιοειδής, μάλιστα τῶν προτάσεων περιόδου, ὥστε ἡ α' νὰ ἀντιστοιχῇ πρὸς τὴν δ' καὶ ἡ β' πρὸς ἣν γ', Ῥήτορες (Walz) τ. 3. σ. 157, Σχόλ. εἰς Ἰσοκρ. σ. 124 Ὀξ., πρβλ. Λατ. decussis (ἐπειδὴ τὸ **Χ** = decem), decusso. **2)** χιοειδὴς ἐντομὴ ἐν τῇ χειρουργικῇ, Ἀρχ. Χειρουργ. 125.

χιαστέον, δεῖ χιάζειν, Σωρ. Ἐφ. ἐκδ. Ermn. σ. 80.

Χιαστί, Ἐπίρρ., κατὰ τὸν τρόπον τῶν Χίων, Χιαστὶ τίλλειν Εὐστ. 1462. 34. — Καθ' Ἡσύχ.: «Χιαστὶ τίλλειν· ὡς τῶν Χίων κατεαγότων καὶ παρατιλλομένων». **II χιαστί**, σταυροειδῶς, χιαστὶ κείμεναι εὐθεῖαι Πρόκλ., Εὐκλ.

χῑαστός, ή, όν, ῥήμ. ἐπίθ., διατεταγμένος κατὰ τρόπον ὅμοιον πρὸς **Χ** (ἴδε ἐν λ. **χιασμός**), Σχόλ. εἰς Ἰσοκρ. σ. 120 Ὀξ., Ἰσοκρ. ἔκδ. Κοραῆ τ. 1, σ. 442 ὑποσημ. (1) Κοραῆ, Ἰλ. Π. 564, Εὐστ. 599. 34.

† **χιδαλέον**· «τυφλόν. ἄγαμον. πεφρικός» Ἡσύχ.

χίδαλον· «τὸ παιδίον» Ἡσύχ.

χιδᾶν· «χειμάζεσθαι, δειλιᾶν» Ἡσύχ.

χιδρίας πυρός, ὁ, χλωρὸς σῖτος (πρβλ. τὸ ἐπόμ.), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 548.

χῖδρον, τό, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **χῖδρα**, τά, χλωρὸς σῖτος τετριμμένος ἐκ τῶν σταχύων ἢ χονδροκοπανισμένος ὡς εἶναι τὰ ἄλφιτα, ἡ χονδροκοπανισμένη κριθή, Ἀριστοφ. Ἱππ. 806, Εἰρ. 595· νέα πεφρυγμένα χ. Ἑβδ. (Λευ. Β', 14, πρβλ. ΚΓ', 14)·—τὸ ἐνικ. παρὰ τῷ Ἀλκμᾶνι 63. — Περὶ τῆς λέξ. ἴδε Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Σουΐδ., Cataub. εἰς Ἀθήν. 648B·—ὁ τύπος **χίδρα**, ἡ, προῆλθεν ἐξ ἡμαρτημένης τινὸς γλώσσης τοῦ Ἡσυχίου, ἔνθα: «χί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δρα· στάχυες νεογενεῖς, ἢ τὰ ἐξ ὁσπρίων ἅλευρα. ἢ σῖτος νέος φρυτόμενος. ἢ τὸ ὁσπριώδη σπέρματα». [Τὸ ε εἶναι μακρόν, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ 'Αριστοφ. καὶ ἐκ τοῦ τύπου **χιδρα** (ἔνθα νῦν χίδρα) παρὰ τῷ Σουίδ.· ὥστε αἱ συνήθεις αἰτιατικαὶ **χίδρον, χίδρα**, εἶναι ἡμαρτημέναι].

χιδρο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν **χίδρα**, ἴδε ἐν λ. **ἰτριοπώλης**.

χίζω, χίεσμός, πλημμ. γραφαὶ ἀντὶ **χιάζω, χιασμός**, ἐν 'Αρχ. Χειρουργ. 90. 125.

χιλεύω, παρέχω χιλόν, χόρτον, τούτοις καὶ τοὺς βοῦς καὶ τὰ ὑποζύγια χιλεύουσι καὶ ἀνατρέφουσι Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 2. 17, 6· «χιλεύει στρατόν· σιτοδοτεῖ στρατόν, τρέφει» Ἡσύχ.

II, τρέφομαι, νέμομαι, βόσκομαι ἔν τινι τόπῳ, Πορθήνιον ναίουσι λέπας, τόθι Κλέζος ἀεργοὶ ἵπποι χιλεύουσι Νικ. Θηρ. 635.

χιλή, ἡ, = **χιλός**, Συουίδ., Ἄννα Κομν. 2. 185.

χιλή-γονος, ον, ὁ φυόμενος ὡς τροφὴ τῶν βοσκημάτων, Νικ. Ἀλεξιφ. 429.

χιλιά-γωνος, ον, ὁ ἔχων χιλίας γωνίας, «δῆλον ὅτι μεῖζον ἐστὶν ἡ τοῦ ἁλίου διάμετρος τῆς τοῦ χιλιαγώνου πλευρᾶς» Ἀρχιμήδ. 324.

χιλιάζω, γίνομαι χιλιετὴς τὴν ἡλικίαν, οὐαὶ σοί, ὦ ἑπτάλοφε (Ρώμη), ὅτι οὐ χιλιάσεις Τζέτζ. Ἱστ. 9. 656.

χιλιάκις, ἐπίρρ. χιλίας φοράς, Γλωσσ.

χιλιανδρία, ἡ, χιλιὰς ἀνδρῶν, «στρατόν.. εἰς ἑκατὸν ποσούμενον χιλιανδρίας ὅλας» Μανασσ. Χρον. 660, 1269, κτλ.

χιλί-ανδρος, ον, ὁ περιέχων **χιλίους** ἄνδρας, ἐν χιλιάνδρῳ πόλει Πλάτ. Πολιτικ. 292Ε.

χιλιάριθμος χρόνος, πολύς, μακρός, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 45, ἔκδ. Mil.

χιλι-άροτρος, ον, ὁ περιέχων χίλια ἄροτρα, τὸ τῆς 'Αρσινόης χιλιάροτρον τέμενος Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 703.

χιλιαρχέω, παρατ. **ἐχιλιάρχει**, ἀόρ **ἐχιλιάρχησα** Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 8, Φλακ. 20· — εἶμαι **χιλίαρχος**, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 9. 4, καὶ συχν. παρὰ Πλουτ.· χιλ. χιλιαρχίας Ἄρρ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 69. 22

χιλι-άρχης, ου, ὁ, Ἡρόδ. 7. 81· ἀλλὰ παρὰ Ξεν. ἀείποτε **χιλίαρχος**, ὡς ἐν Αἰαχ. Πέρσ. 304, καὶ ἐν ἐπιγραφαῖς (C. I. Ind. IV)· — ὁ διοικητὴς σώματος χιλίων ἀνδρῶν, μάλιστα δὲ ὁ διοικητὴς φρουρᾶς, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 1, 9, Οἰκ. 4, 7. **II**, ἐν χρήσει δὲ πρὸς μετάφρασιν, **1)** τοῦ Περσικοῦ visir, καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Μακεδόσι, Διόδ. 18, 48, ἔνθα ἴδε Wessel., Πλουτ. Ἀρτοξέρξ. 5, πρβλ. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 1. 21. **2)** πρὸς μετάφρασιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ tribunus militum, Πολύβ. 6. 19, 1., 34, 2, Πλούτ., κλπ.· — ὡσαύτως τοῦ tribuni militares consulari potestate, Πλουτ. Κάμιλλ. 1.

χιλιαρχία, ἡ, ἀξίωμα ἢ ὑπούργημα τοῦ **χιλιάρχου**, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 4. 1, 4, Συλλ. Ἐπιγρ. 3484, Πλούτ. **2)** τὸ ἀξίωμα τῶν tribuni militares, ὁ αὐτ. ἐν Καμίλλῳ 38. **II**, = **χιλιάς**, χιλιανδρία, βηλ. ἀριθμὸς ἀνδρῶν διοικουμένων ὑπὸ χιλιάρχου, ἀπώλεσαν ἐκεῖ ὡς μίαν χιλιαρχίαν ἀνδρῶν Ἔσδ. (Μακκ. Πρῶτ. κεφ. Ε', 13)

χιλιαρχικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **χιλίαρχον**, χιλιαρχικὴ ἡγεμονία Διόδ. 19. 3.

χιλί-αρχος, ἴδε ἐν λ. **χιλιάρχης**.

χιλιάς, άδος, ἡ γεν. πληθ. **χιλιάδων** Ἡρόδ. 2. 28· **χιλιάδεων** εἶναι ψευδὴς Ἰων. τύπος ἐν 7. 28· — ὡς καὶ νῦν, ὁ ἀριθμὸς χίλιοι, Ἡρόδ. 6. 58, 7. 28, Αἰσχύλ. Πέρσ. 341· χ. τέτορες Σμυρνίδης 94· μετὰ γεν., πολλὰς **χιλιάδας** ταλάντων Ἡρόδ. 2. 96, πρβλ. 28· ἐννέα χιλιάδας ἐτῶν Πλάτ. Φαῖδρ. 256Ε· — καθόλου, ἀόριστός τις ἀλλὰ πολὺ μέγας ἀριθμός, Θεόκρ. 16. 91, Λουκ. Ἑρμότ. 56. **II**, = **χιλιετηρίς**, Ἀλέξανδρ. Αἰτωλ. παρὰ τῷ Meineke Anal. Alex. 228.

χιλιασμός, ὁ, τὸ δόγμα αἱρετικῶν τινων περὶ τῆς χιλιετοῦς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ ἢ ἐ; μέλλει νὰ γίνῃ ἐν τῇ γῇ πρὸ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου· βασίζεται δὲ τὸ δόγμα τοῦτο ἐπὶ τοῦ κ' κεφαλ. στ. 4, 5, 6, 7 τῆς 'Αποκαλύψ. Ἰω.· — **χιλιασταί**, οἱ, οἱ ἀποδεχόμενοι τὸ δόγμα τοῦτο, Εἰρην., Ἐπιφάν., κλπ.

χιλιαστύς, ἡ, διαίρεσίς τις πολιτῶν ἐν Σάμῳ, ἴδε Hicks Inscr. 135, 150, 151.

χιλι-ετηρίς, ίδος, ἡ, περίοδος χιλίων ἐτῶν, Ἱεροκλ. Φιλόγελ. σ. 280, 12 Boiss.· παρὰ Κεδρην. 3 **χιλιοετηρίς**.

χιλι-έτης, ου, ὁ, ἡ χιλι-ετὴς, ές, ὁ, ἡ· — ὁ διαρκῶν ἐπὶ χίλια ἔτη, π. ῥιζὸς χιλιετεῖ Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 249Α· πορείαν χιλιετῆ (χιλιέτη Πλατ. Κῶδ.) ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 615Α· τῇ χιλιετεῖ περιόδῳ 621D· βίος Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 6, 52.

χιλιετία, ἡ, = **χιλιετηρίς**, Ἐγκλ.

χιλιο-δύναμις, ή, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ **πολεμωνίου**, Διοσκ. 4. 8, Γαλην. τ. 13, σ. 221.

χιλιο-ετηρίς, έδος, ἡ, = **χιλιετηρίς**, ἴδε **χιλιετηρίς**.

χίλιος [Ί], αι, α· θηλ. γεν. πληθ. **χιλιῶν**, κατὰ τὸν Ἰω. Ἀλεξ. ἐν Τονικ. Παραγγέλμασι 18, ἀλλὰ πιθανῶς μόνον ὅταν τὸ **χίλιοι** κεῖται ὡς θηλ. οὐσιαστ. (ἴδε κατωτ.)· — ὡς καὶ νῦν, χίλιοι, Λατ. mille, παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῷ οὐδ., Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ χίλια μέτρα Ἰλ. Η. 471· χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο Θ. 562· πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη (ἐξυπακ. πρόβατα), αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς Λ. 244· συνήθως συμφωνεῖ πρὸς τὸ οὐσ., ὡς Ἡσ. Θ. 304, κλπ.· ἀλλ' ἐνίοτε τίθεται ὡς οὐσιαστ. μετὰ γενικῆς συντασσόμενον, ὡς χίλιοι Πελοποννησίων Θουκ. 2. 80· — πρὸς δήλωσιν δὲ πολλαπλασίου τοῦ **χίλιοι** συντίθεται μετ' ἀριθμητικοῦ ἐπιρρήματος, ἴδε ἐν λ. **δισχίλιοι, τρισχίλιοι**, κλπ.· — ὅταν δὲ προστίθεται μικρότερος ἀριθμός, ἢ προτάσσεται ἢ ἐπιτάσσεται, διακόσιοι καὶ χ., ἢ χ. καὶ διακόσιοι, Ἰσοκρ. 58C, 59B, Πλάτ. Κριτ. 119B, Αἰσχίνης 38. 14· παρὰ μεταγενεστέροις δὲ πολλάκις τὸ καὶ παραλείπεται, Πολύβ. 3. 33, 10, Ἔδδ., Καιν. Διαθ.· ἢ δυνάμεθα νὰ μεταχειριθῶμεν πρόθεσιν, χ. ἐπὶ μυρίοις Πλάτ. Νόμ. 894B· τέτταρας πρὸς τοῖς χ. Λουκ. Κατάπλ. 4· — εἰς δήλωσιν χιλίων ὀραχμῶν (χιλίας ὀραχμὰς Πλάτ. Ἀπολ. 36Δ), συχνάκις τίθεται μόνον τὸ ἀριθμ **χίλιαι** ὡς οὐσιαστ., περὶ χιλιῶν (ἢ χιλίων) κινδυνεύειν Δημ. 599. 28· ἐν χιλίαις ὁ κίνδυνος ὁ αὐτ. 601. 20· πρβλ. **χιλιόομαι**· — οἱ χίλιοι λογάδες (ἐν Ἄργει) Θουκ. 5. 67, Διόδ. 12. 80· — ἐν στρατιωτικῇ γλώσσῃ τίθεται καθ' ἑνικὸν μετὰ περιληπτικῶν ὀνομάτων, ἵππος χιλίη, ἱππεῖς χίλιοι, Ἡρόδ. 5. 64., 7. 41· τὴν ἵππον τὴν χιλίην ὁ αὐτ. 8. 113· πρβλ. **μυρίος** II.

χίλιοκαιπεντηκοντάπλασίων, ον, ονος, 1050 φορὰς τόσος, Κτεσιβ. Κυκλ. Θεωρ. 2, σ. 227.

χίλια-κράτωρ, ορος, ὁ, = **χιλίαρχος**, χιλιοκράτορες ἱππέων ἐπιλέκτων Τζέτζ. Ἱστ. 3. 719.

χίλιό-κωμος, ον, ἔχων χιλίας κώμας ἢ διαμερίσματα, οὗ πλατὺς τὸ πρῶτον τελέως, ἔπειτα πλατύνεται καὶ ποιεῖ τὸ χιλιόκωμον πεδίον Στράβ. 561.

χιλιόμβη, ἡ, θυσία ἐκ χιλίων βυμάτων (σχηματισθὲν κατὰ τὸ **ἑκατόμβη**), Ἰουλιαν. 214Α, Εὐστ. 1454. 26, κλπ.· πρβλ. Valk. εἰς Ἡρόδ. 7. 43.

χίλιό-ναυς, εως, ὁ, ἡ, ὁ χιλίων νεῶν, ὁ ἐν χιλίοις ναυσὶν ὤν, ὁ μετὰ χιλίων νεῶν, στρατὸς Εὐρ. Ὀρ. 352· ὁ χ. Ἑλλάδος Ἄρης ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 106· ἑλάταις χιλιόναυσιν = χιλίαις ναυσὶ ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 174· — ἅπαντα ταῦτα λυρικὰ χωρία.

χίλιο-ναύτης, ου, Δωρ. **-ναύτας, α, ὁ, ἡ**, ὁ συγκείμενος ἐκ χιλίων νεῶν, χιλίων πολεμικῶν πλοίων, στόλος Ἀργείων Αἰσχύλ. Ἀγ. 45· σὺν κώπᾳ χ. Εὐρ. Ι. Τ. 141· — ἀμφότερα λυρικὰ χωρία· — Λοβεκ. Παραλ. 268

χιλιοντα-ετηρίς, ίδος, ἡ μεταγεν. τύπος τοῦ **χιλιοετηρίς**, «οὗτος γὰρ Ἰσαΐας (ΞΕ', 17) περὶ τῆς χιλιονταετηρίδος ταύτης εἶπεν» Ἰουστῖν. Μάρτ. σ. 307Β, Ἐπιφαν. Αἱρ. 77. 1031, κλπ.· — ὡσαύτως **χιλιονταετία**, ἡ, Εὐσ Ἐκκλ. Ἱστ. 3. 28· — ἐπίθ. **χιλιονταετής**, χιλιονταετῆ περίοδον Ἰουστῖν. Μάρτ. σ. 57Β, κλπ.

χιλιοντάς, άδος, μεταγεν. τύπος ἀντὶ χιλιάς, τῶν χιλιοντάδων καὶ ἑκατοντάδων ἴδε Δουκάγγ.

χιλιόομαι, παθ., ὑποδιπλοῦμαι εἰς πρόστιμον χιλίων δραχμῶν, «χιλιωθέντα· Λυκοῦργος ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος ἀντὶ τοῦ χιλίας ὀφλοῦντα, ὃ δ' αὐτὸς ῥήτωρ καὶ ἐν τῷ κατὰ Κηφισοδότου φησὶ κεχιλιῶσθαι» Ἁρποκρ., πρβλ. Σουίδ.— Καὶ' Ἡσύχ.: «χιλιωθῆναι· χιλίας δραχμὰς ζημιωθῆναι», πρβλ. Μέγ. Ἐτυμ. 404, 43.

χιλιό-πάλαι, ἐπίρρ. χιλιάκις πάλαι, πρὸ ἀναριθμήτων ἐτῶν, κωμικὴ λέξις παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 1155.

χίλιο-πλάσιος [ᾰ], α, ον, χιλιάνις πολλαπλάσιος, χιλιάκις τόσος, μνημονευόμ. ἐκ τοῦ Θεμιστ. — Ἐπίρρ. **-ίως**, Ἔδδ. (Δευτερ. Α', 11).

χιλιοπλασίων, = **χιλιοπλάσιος**, σὺ γὰρ χιλιοπλασίων ἡμῶν Σύμμαχ. ἐν Β' Βασιλ. κεφ. ΙΗ', 3.

χιλιό-πους, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χιλίους πόδας· — ὡς οὐσιαστ., ζῳῶφιον σκωληκοειδὲς μετ' ἀναριθμήτων ποδῶν, Γλωσσ., πρβλ. τῆς συνηθείας: «σαρανταπόδαρος».

χιλιόπηχυς, υ, ἐκ χιλίων πήχεων, Πλωτ. Ἐκδ. Kirchh. τ. Β', σ. 46, 14.

χίλιος, α, ον, ἴδε ἐν λ. **χίλιοι**.

χιλιό-σιτος, ον, ὁ περιέχων μεγάλας ποσότητας σίτου, χιλιόσιτα πλουτῶν σιτοδοχεῖα Κ. Μανασσ. Χρον. 5808

χιλιοστός, ή, όν, τακτικὸν ἀριθμ. τοῦ **χίλιοι**, τῷ χιλιοστῷ ἔτει Πλάτ. Φαῖδρ. 249Β, Πολ. 615C, Ξεν., κλπ.· — ἡ χιλιοστή, τέλος, ὁσμὸς τοῦ χιλιοστοῦ μέρους, «τέλος ἀπὸ τῆς ὑφυσίας» Ἡσύχ.

χιλιοστύς, ύος, ἡ, σῶμα στρατιωτῶν ἐκ χιλίων, παραγγείλας τὴν πρώτην χιλιοστὺν ἕπεσθαι κατὰ χώρου Ξεν. Κύρου Παιδ. 2. 4, 3· τὴν χιλιοστὴν τῶν ἱππέων λαβὼν ib. 3, 13 καὶ 31.

χίλιο-τάλαντος [ᾰ], ον, ὁ ἔχων ἀξίαν χιλίων ταλάντων, Πλουτ. Περικλ. 12., 2. 924Α· ὄρρος ἔχων χιλιοταλάντους, κωμικὴ φράσις ἐν Ἀλέξιδος «Κυβερνήτῃ» 1. 7.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χῑλιο-φόρος, ον, ὁ φέρων χιλίους, πλοῖον χ., ἔχαν χωρητικότητα χιλίων ἀμφορέων (ὡς ἡμεῖς λέγομεν «κοιλῶν»], Δίων Κάσσ. 56. 27· πρβλ. **μυριοφόρος**.

χῑλιό-φυλλος, ὁ, ὄνομα φυτοῦ, millefolium, Διοσκ. 4. 103· καὶ εἶδος ἑτέρου φυτοῦ τοῦ **πολυγόνου**, polygonum, ὁ αὐτ. (ἐν Νάθοις) 4. 4.

χῑλιό-χρῡσος, ὁ, ὄνομα φαρμάκου μνημονευομένου ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Τραλλ. 11. 643.

χῑλίωρος, ον, (ὥρα) ὁ ἐκ χιλίων ἐτῶν ἀποτελούμενος, Ἀνυκόφρ. 1153.

χῑλός (ἡ **χειλός**, ἴδε Αἴλιαν. Διονύσ. παρ' Εὐστ. 722, ἐν τέλει), οῦ, ὁ, χλωρὸς χόρτος, πόα κεκαμμένη διὰ τὰ ζῷα, διδομένη εἰς αὐτὰ ἐν τῇ φάτνῃ (ξηρ. αὐχὶ χόρτος ἢ πόα ἐν τοῖς ἀγροῖς, πρβλ. **χιλόω**), μάλιστα δι' ἵππους καὶ ὑποζύγια, Ἡρόδ. 4. 140, Ξεν. Ἀν. 9, 27· τὰ δὲ κτήνη πάντα χιλῷ ἔνδον ἐτρέφοντο αὐτόθι 4. 5, 25· ἐπὶ στρατιωτῶν, προέρχεσθαι ἐπὶ χιλόν, ἐξέρχεσθαι εἰς εὕρεσιν χιλοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Κύρου Παιδ. 6. 3, 5· πρὸς χ. διατελεῖν (ἐξυπακ. τὴν ὁδόν), συνάγειν χλωρὸν χόρτον πρὸς τροφὴν τῶν ζῴων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 1. 5, 7· ἵπποις χ. ἐμβάλλειν, παραβάλλεσθαι Πλουτ. Εὐμ. 9., 2. 678Α· — χ. ξηρός, ξηρὸν χορτάσαι, σανός, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 33. — Πρβλ. **χόρτος**.

χῑλόω· μέλλ. **ώσω**, ἐφοδιάζω μὲ χιλόν, τρέφω μὲ νεοαμέλγουσαν χλωρὰν πόαν, διὰ τὸν φόβον .. ἐχίλου τοὺς ἵππους, δηλ. δὲν ἄφινεν αὐτοὺς νὰ βόσκωνται ἐν τοῖς ἀγροῖς (πρβλ. **χιλός**), Ξεν. Ἀν. 7. 2, 21· — Παθ., τρέφομαι, ἐν φάτνῃ «χιλοῦσθαι· παχύνεσθαι. σιτίζεσθαι» Ἡσύχ.

χίλωμα, τό, τὸ ὡς τροφὴ λαμβανόμενον, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 270 (ἔνθα φέρεται **χειλώματα**), ἴδε Valck. Diatr. 386.

Χῑλώνειος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Χίλωνα, ὁ τοῦ Χίλωνος, τὸ Χιλώνειον τὸ ῥηθὲν τοῦ Χίλωνος, Ἀριστ. Ρητ. 2. 12, 14. Τὸ ὄνομα φέρεται **Χείλων**, παρὰ Διογ. Λαερτίῳ 1. 68 κἑξ.

χῑλωτήρ, ῆρος, ὁ, πήρα ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τοῦ κτήνους ἐξηρτημένη καὶ περιέχουσα τὴν τροφὴν αὐτοῦ, τουρκ. «τουρβᾶς», «τὸ τοῖς ὑποζυγίοις ἀπὸ κορυφῆς ἐξαρώμενον, ἐν ᾧ ἡ τροφὴ» Ἡσύχ.

χίμαιρα [ῐ], ἡ, αἴξ, Λατ. capra, Ἰλ. Ζ. 181, Ἡσ. Θεογ. 322, 323· μάλιστα προσφερομένη ὡς θυσία πρὸ τῆς μάχης εἰς τὴν Ἀγροτέραν Ἄρτεμιν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 232, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 12, Ἑλλ. 4. 2, 20, Πολ. Λακ. 13, 8· παροιμία ἐπὶ δελεαστικῶν προσφορῶν, θἄλλον χίμαιρα προσφέρων Σοφ. Ἀποσπ. 445· — κυρίως νέα αἴξ, ἐνιαύσιος (πρβλ. **χίμαρος** ΙΙ), Ἀριστοφ. ὁ γραμμ. παρ' Εὐστ. 1625. 34, πρβλ. Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῶα Ἱστ. 3. 21, 5 (ἔνθα ἴσως εἶναι μικρότερον εἶδος τῆς κοινῆς αἰγός), Ἐβδ.

ΙΙ. Χίμαιρα, ἡ, τέρας πῦρ πνέον καὶ ἔχον κεφαλὴν μὲν λέοντος, οὐρὰν δὲ ὄφεως καὶ σῶμα αἰγός, ὅπερ ἀπέκτεινεν ὁ Βελλεροφόντης, πρῶτον μέν ῥα Χίμαιραν ἀμαιμακέτην ἐκέλευσε πεφ ἐμεν· ἡ δ' ἄρ' ἦην .., πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα Ἰλ. Ζ. 179, πρβλ. Π. 328· ἢ κατὰ τὸν Ἡσ. ἐν Θεογ. 319, θυγάτηρ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης ἔχουσα τρεῖς κεφαλάς, τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· μία μὲν λέοντος, ἡ δὲ χιμαίρης, ἡ δὲ ὄφιος, κρατερὸιο δράκοντος· ταύτην περιγράφει ὁ Εὐρ. ἐν τῷ Ἴωνι 203 ὡς τὸν πυρπνέουσαν .. τρισώματον ἀλκάν. Τὸ ὄνομα τοῦτο παρὰ μεταγεν. ἐλαμβάνετο ὡς μυθικὸν ὄνομα ὑφαιστείου τινὸς ἐπὶ τοῦ ὄρους Κράγου τῆς Λυκίας. — Κατὰ Στράβ. 665· «Κράγος, ἔχων ἄκρας ὀκτὼ καὶ πόλιν ὁμώνυμον· περὶ ταῦτα μυθεύεται τὰ ὄρη τὰ περὶ τῆς Χιμαίρας· ἔστι δὲ οὐκ ἄπωθεν καὶ ἡ Χίμαιρα φάραγξ τις ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ ἀνατείνουσα».

χῑμαίρειος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς χίμαιραν, αἶγα, αἴγειος, «χιμαίρειον θράσος, τὸ τῆς χιμαίρας» Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. σ. 149.

χῑμαιρίς, ἐδος, ἡ, ἐρίφιον θῆλυ, Ἀλκίφρ. ἐν Ἀποσπ. 6 10.

χῑμαιρο-βάτης [ᾰ], ου, ὁ, ὁ αἰγείοις ποσὶ βαίνων, ὁ πόδας ἔχων αἰγός, αἰγοπόδης, ἐπὶ τοῦ θεοῦ Πανός, Ἀνθολ. Παλατ. 6. 35.

χῑμαιρο-θύτης [ῠ], ου, ὁ, θυσιάζων αἶγας, Ἀνθολ. Παλατ. 6. 30.

χῑμαιρο-φόνος, ον, ὁ φονεύων αἶγας, Ἀνθολ. Παλατ. 9. 774.

χῑμαιροφό(ῥ)ος Λυκία, ἡ παράγουσα χιμαίρας, Μ. Πλαν. μεταφρ. Ὀβιδ. μεταμόρφ. στ. 340, τὸ Λατ. chimaerifera.

χῑμάρ-αρχος, ὁ, ὁ ὁδηγῶν τὰς αἶγας, ἡγεμὼν αὐτῶν, τράγος χιμαρραρχος, ὁ προπορευόμενος τῶν αἰγῶν, Ἀνθολ. Παλατ. 9. 774.

χῑμαρο-κτόνος, ον, = **χιμαιροφόνιος**, ὁ κτείνων, φονεύων αἶγας, Ὀππ. Κυνηγ. 1. 233.

χίμαρος [ῐ], ὁ, Λατ. caper, ἄλλως **τράγος**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 661, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 4. 15, Ἀνθ. Παλατ. 6. 190, 10, Ἐβδ.

ΙΙ. ὡσαύτως θηλ. = **χίμαιρα**, Θεόκρ. 1. 6, Ἐπιγράμμ. 6, Ἀνθ. Π. 6. 157., 9. 403· 432. — ὡς φαίνεται **χίμαρος** εἶναι ἐρίφιον εἴτε ἄρρεν εἴτε θῆλυ, ἴδε Θεόκρ. ἔνθ' ἀνωτ., καὶ Σχολ. ἐν τόπῳ, Ναυ κ εἰς Ἀριστοφ. Βυζ. σ. 104. [Ἡ παραλήγουσα μακρὰ μόνον ἐν Χρησμ. Σιβ. 3. 747.]

χῑμαρο-σφακτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ τὰς αἶγας σφάζων, φονεύων, λύκου χιμαροσφακτῆρος Ἀνθ. Π. 9. 558.

χῑμεθλη, -λον, μεταγεν. τύποι τῶν λέξεων **χιμέτλη**, -λον, εὑρισκόμενοι ἐν Ἀντιγράφ. τῆς Ἀριστ. Ρητορ. 3. 11, 6, Διοσκ. 2. 12, κλπ.

χῑμέτλη, ἡ, = **χίμετλον**, Διοσκ. 1. 149, 183., 2. 14.

χῑμετλιάω, ἔχω χίμετλα, «χιονίστρας», ὡσαύτως **χειμετλιάω**, Διοσκ. 2. 30.

χίμετλον, τό, τὸ ἐν χειμῶνι γινόμενον ἕλκος ὑπὸ ψύχους, γίνεται δὲ ἐπὶ τῶν δακτύλων τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, κοινῶς «χιονίστρα», «ξεπάγιασμα», Λατ. pernio, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ἱππῶναξ 13, Ἀριστοφ. Σφ. 1167· ἔχων ὑπὸ ποσσὶ χίμετλα Κωλ. ἐν Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 6, πρβλ. Νικ. Θηρ. 682, Ἀνυκόφρ. 1290. — Ὁ τύπος **χίμετλον** [μετὰ ῐ] ἀποδείκνυται ὡς ὀρθὸς ἐκ τῶν μνημονευθέντων χωρίων (καὶ παρ' Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. τὸ ι εἶναι βραχύ) ἀλλ' ἐνίοτε φέρεται **χείμετλον** ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. Πρβλ. **χιμέτλη**.

Χῖο-γενής, ές, Χῖος τὸ γένος, τὴν καταγωγήν, **ἐπὶ οἴνου**, Βρομίου Χιογενῆ πρόποσιν Ἀνθ. Π. 11. 44.

χῖο-ειδής, ές, ὅμοιος τὸ σχῆμα τῷ Χ χιοειδεῖ ἐπιδέσμῳ Παῦλ. Αἰγ. 286. 9. Ἐπίρρ. **-δῶς**, συναπτόμενα ἀλλήλοις χιοειδῶς Λέων Φιλοσ. Ἰατρ. σ. 129, 11 — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 525.

χῖον, τό, σκεῦος, στάμνος οἴνου ἐκ τῆς Χίου, παρῆν ἔχων δύο χῖα, θάσια τέτταρα Μάχων παρ' Ἀθην. 579Ε.

χιόνεος, α, ον, (χιών) ὅμοιος πρὸς χιόνα, λευκὸς ὡς ἡ χιών, χιτὼν Ἄσιος ἐν Ἀποσπ. 2· σὰρξ Βίων 1. 10· νιφάδες Ἀνθ. Π. 9. 244· κρύσταλλος αὐτόθι 753. [ῑ ἐν ἐξαμέτρῳ].

χιονίζω, μέλλ. **-ίσω**, ὡς καὶ νῦν, χιονίζω, καλύπτω διὰ χιόνος, εἰ ἐχιόνιζε .. τὴν χώρην (ἐξυπακ. ὁ θεὸς) Ἡρόδ. 2. 22· καὶ ἀπολ., εἰ ἐχιόνιζε, αὐτόθι· πρβλ. **νίφω**· — Παθ., χιονίζομαι, καλύπτομαι ὑπὸ χιόνος, Διογ. Λαέρτ. 6, 23 (διάφ. γραφ. **κεχιονωμένους**), Διόδ. 1. 39, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 268, κλπ.

ΙΙ. κάμνω τι λευκὸν ὡς χιόνα, λευκαίνω, «χιονίζει· λευκαίνει» Ἡσύχ.

χιονεκός, ἡ, όν, = **χιόνεος**, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 3, 5.

χιόνινος, η, ον, = **χιόνεος**, λευκὸς ὡς ἡ χιών, χοῖρον τῇ χροιᾷ χιόνινον Ποσειδ. παρ' Ἀθην. 375D.

χιόνιον, τό, εἶδος ἁλοιπῆς τῶν ὀφθαλμῶν, Ἀλέξ. Τραλλ. 2. 142.

χιονισμός, ὁ, χιόνισμα, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Μ. 280, «νιφετὸς δέ ἐστιν ὁ χιονισμός» Ἀπολλωνίου Λεξικ. Ὁμ. ἐν λέξ. **νιφάδεσσι**, Ἡσύχ. ἐν λ. **νιφετός**.

χιονό-βατος, ον, ἔνθα βαίνει τις ἐπὶ χιόνων, χιονοσκέπαστος, χιονόβατα εἴη ἂν τὰ Αἰθιόπων ὄρεα Ἀρριαν. Ἰνδικ. 6· ἀλλὰ πεθανῶς διορθωτέον **χιονόβολα**.

χιονο-βλέφᾰρος, ον, ὁ ἔχων βλέφαρα χιονόλευκα, χιονοβλεφάρου πάτερ Ἀσῦς Διονυσ. Γμν. 2 ἐν Brunck. Anal. τ. 2, σ. 253.

χιονοβλήτης, ὁ, Θ. Δάσκ. σ. 770, ἔκδ. Μί.

χιονό-βλητος, ον, ὁ ὑπὸ χιόνος βαλλόμενος, εἴτ' ἐπ' Ὀλύμπου κορυφαῖς Ἱεραῖς χιονοβλήτοισι κάθησθε Ἀριστοφ. Νεφ. 270.

χιονο-βολέομαι, Παθ., βάλλομαι ὑπὸ χιόνος, χιονίζομαι, καλύπτομαι ὑπὸ χιόνος, Στράβ. 725, Διόδ. 5. 39., 17. 82., 18. 25,

χιονο-βόλος, ον, ὁ βάλλων χιόνα, χιονίζων, χιονώδης, χιονοβόλος ἡ ὥρα γινομένη λιποβοτανεῖν ἐποίησε τὴν χώραν Πλούτ. 2. 182Ε. **ΙΙ. χιονόβολος**, ον, βεβλημένος ὑπὸ χιόνος, χιονόβλητος, κεκαλυμμένος ὑπὸ χιόνος, ὄρη Στράβ. 409, πρβλ. **χιονόβατος**.

χιονο-βοσκός, όν, βόσκων χιόνα, δηλ. χιόνα περιβεβλημένος, λειμὼν Αἰσχύλ. Ἱκ. 560· πρβλ. **χιονοθρέμμων**· — ὁ Ἕρμαν ἔγραψε **χιονόβοσκος**, ἐπὶ παθ. σημασίας, ὁ τρεφόμενος ὑπὸ τῶν χιόνων, πρβλ. Σχολιαστ. [ῐ ἐν ἄρσει].

χιονο-εισδής, ές, ὅμοιος πρὸς χιόνα, χιονώδης, Νικ. Ἀλεξ. 150.

χιονόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ **χιόνεος**, Νικ. Ἀλεξιφ. 512. [ῐ ἐν ἑξαμ.]

χιονο-θρέμμων, ον, γεν. ονος, ὁ τρέφων χιόνα, περιβεβλημένος χιόνα, Ἰδὴ Εὐρ. Ἑλ. 1323· ὡς τὸ **χιονοβοσκός**, **χιονοτρόφος**.

χιονοκρύσταλλον ὕδωρ, ψυχρὸν ὡς χιὼν καὶ κρύσταλλος, Βελθ. κ. Χρυσ. στ. 297, ἔκδ. Μαυρ.

χιονό-κτῠπος, ον, ὁ ὑπὸ χιόνος τυπτόμενος, χιονόβλητος, ἐπὶ ὄρους, Ἰὰν ἀλίπλαγκτε, Κυλλανίας χιονοκτύπου πετραίας ἀπὸ σειράδος φάνηθι Σοφ. Αἴ. 695.

χιονό-μελι, ιτος, τό, χιὼν μεμιγμένη μετὰ μέλιτος, ὀροστιτικὸν φάρμακον, Γεωπ. 8. 28, 3.

χιονόομαι, Παθ., ἴδε ἐν λ. **χιονίζω**. **ΙΙ.** γίνομαι λευκὸς ὡς ἡ χιών, λευκαίνομαι, λαμπρύνομαι, Ἐβδ. (Ψαλμ. ΞΖ', 14).

χιονό-πεζα, ἡ, ἡ ἔχουσα τοὺς πόδας λευκοὺς ὡς ἡ χιών, Νόνν. Διονυσ. 22. 136 [ῐ ἐν ἑξαμ.]

χιονόσωμος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων σῶμα λευκὸν ὡς ἡ χιών, Μεθόδ. σ. 281 Allat. σ. 165.

χιονο-τρόφος, ον, **χιονοθρέμμων**, ὦ ζαθέων πετά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λων πολυθηρότατον νάπος Ἀρτέμιδος χιονοτρόφον ὄρμα Κιθαιρώνος Εὐρ. Φοιν. 803.

χιονοφαγητέον, δεῖ ἐσθίειν χιόνα, Εὐτεκν. μεταφρ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. σ. 240, ἔκδ. Dübn.

χιονοφεγγής, ές, ὁ φέγγων, λάμπων ὡς χιών, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 324, 465.

χιονόχροος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χρῶμα χιόνος, λευκὸς ὡς ἡ χιών, μετὰ ἑτερογλ. αἰτ. πληθ., παρέφερον [πάρφερον] ἐν κανέοισι μάζας χιονόχροας Φιλόξ. παρ' Ἀθην. 147Α.— συνηρ. **χιονόχρους**, ουν, Κ. Μανασσ. Χρον. 77. 1158, 4863.

χιονό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων σῶμα λευκὸν ὡς ἡ χιών, χ. ὀνόλευκος, ἐπὶ τοῦ κύκνου, Εὐρ. Ἑλ. 216.

χιονώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ **χιονοειδής**, πλήρης χιόνων, ἢ ὅμοιος χιόνι, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1082· χιονώδης Θρῄκη Εὐρ. Ἐκ. 81.

χιον-ωπός, όν, ἔχων ὄψιν χιόνος, χιονόλευκος, Νόνν. Διονυσ. 17. 43.

χιονωτός, όν, ῥημ. ἐπίθετ., φύσει χιονωτός, χιονοσκέπαστος, χιονοσκεπασμένος, Νόνν. Δ. 4. 209.

Χίος, ἡ, νῆσος ἐν τῷ Αἰγαίῳ περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της, Ὀδ. Γ. 170, κλπ.· ὡσαύτως, ἡ πόλις τῆς Χίου, Ἡρόδ. 1. 142, Θουκ., κλπ.· ἐνίοτε μετὰ τοῦ ἄρθρου, ὁ αὐτ. 8. 15, 28, 38, 99, 101. [Παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς ῐ, Χῖον ἐς ἀμφιρύτην Ἀνθ. Παλ. 7. 510].— Κατὰ Στέφανον τὸν Βυζάντιον: «Χίος, ἡ ἐπιφανεστάτη νῆσος τῶν Ἰώνων, ἔχουσα καὶ πόλιν ὁμώνυμον. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Χίος κατὰ Ἐρυθράς, ἐν δὲ πόλις Χίος· ἀπὸ Χίου τῆς [τοῦ] Ὠκεανοῦ, ἢ ἀπὸ χιόνος τῆς ἐκεῖ γινομένης πολλῆς ἢ ἀπὸ νύμφης τῆς Χιόνης».

Χῖος, α, ον, (κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ **Χίιος**), ὁ τῆς Χίου, ἐκ τῆς Χίου, Χῖαι κρηπῖδες Ἱππ. π. Ἀρθρ. 828 (ἢ ἁπλῶς **Χῖαι**· «χῖαι· ὑποδήματος ἀνδρείου εἶδος» Ἡσύχ.)· τὸ σχῆμα αὐτῶν ἦτο ἄγνωστον καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Γαληνοῦ· Χῖος ἀοιδός, ὁ Ὅμηρος, Θεόκρ. 7. 47· Χ. ἄνθρωπος Δημ. 941. 26· Χῖος οἶνος Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1139· συχν. ἁπλ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 3, 301, κλπ.· ἐν ἀκρήτῳ Χίῳ Ἀνθ. Παλ. 7. 422, 6, πρβλ. Hor. 1 Sat. 10. 31, κλπ. **2)** ὡς οὐσιαστ., **Χῖοι** ἢ **οἱ Χῖοι, οἱ** τῆς Χίου κάτοικοι· ἄνευ τοῦ ἄρθρου παρ' Ἡροδ. 1. 142, Θουκ. 1. 19., 3. 32, κλπ.· μετὰ τοῦ ἄρθρου παρὰ τῷ αὐτῷ 8. 15, 17, 22, κλπ. **II.** ὁ **Χῖος** (ἐξυπακ. βόλος), «τὸ δὲ σχῆμα τοῦ κατὰ τὸν ἀστράγαλον πτώματος· ἀριθμοῦ δόξαν εἶχεν, καὶ τὸ μὲν μονάδα δηλοῦν καλεῖται κύων, τὸ δὲ ἀντικείμενον χιάς, καὶ Χῖος οὗτος ὁ βόλος ... οἱ δὲ πλείους τὸν μὲν ἑξίτην Κῷον, τὸν δὲ κύνα Χῖον καλεῖσθαι λέγουσιν» Πολυδ. Θ', 100. — Καὶ τὰ Σχόλ. εἰς Πλάτ. ἔκδ. Βεκκήρ. σ. 320: «τῶν δὲ βόλων ὁ μὲν τὰ ἓξ δυνάμενος Κῷος καὶ ἑξίτης ἐλέγετο, Χῖος δὲ ὁ τὸ ἕν, καὶ κύων. λέγεται δέ τις καὶ παροιμία ἀπὸ τούτου οἷον Χῖος παραστὰς Κῷον οὐκ ἐᾷ .., ἀφ' οὗ καὶ Στράττις Λιμνοπέδαις: Χῖος παραστὰς Κῷον οὐκ ἐᾷ λέγειν», Ἀνθ. Π. 7. 422. 3, Ἀριστ. περὶ Οὐρανοῦ. 2. 12, 8, Πολυδ. Ζ', 204, 205· ἐντεῦθεν καὶ ἡ παροιμία, Χῖος πρὸς Κῷον, κλπ.· πρβλ. Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ.· (εἰ καὶ τινες ἀντιστρέφουσι τὰ ὀνόματα ταῦτα)· περὶ τοῦ οὐ Χῖος ἀλλὰ Κεῖος (Ἀριστοφ. Βάτρ. 970) ἴδε ἐν λ. **Κέως**.—Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰς Παρατηρ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Θ', σ. 124 κἑξ.

Χῐουργής, ές, (Ἔργω) εἰργασμένος ἐν Χίῳ ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Χίων, Κριτίας ἐν Ἀποσπ. 28.

χιόω (χῖ), σημειοῦμαι διὰ τοῦ Χ ἢ διὰ σταυροῦ, Τζέτζ. 6.164. **2)** γράφω ἢ σημειοῦμαι σταυροειδῶς, Ἰω. Λυδ. περὶ Μην. 3. 3.— Πρβλ. **χιάζω**.

χῑράλέος, α, ον, ὁ ἔχων ῥαγάδας εἰς τοὺς πόδας, «χιραλέους· τοὺς κατὰ τοὺς πόδας κατερρηγμένους» Ἡσύχ.

χῑρᾶς, χῑροπόδης, χῑρόπους, ἴδε **χειρ-**.

χῑτών, παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογράφοις **κιθών, ῶνος**, ὁ, τὸ ἔνδυμα τὸ φορούμενον κατάσαρκα, «ὑποκάμισον», Λατ. tunica· **1)** κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἔνδυμα μόνον τῶν ἀνδρῶν (διότι τῶν γυναικῶν τὸ ὑποκάμισον ἐκαλεῖτο **πέπλος**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 42), χιτῶνα περὶ χροΐ δῦνεν Ὀδ. Ο. 60, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 155· ἐνίοτε ἔχει καὶ ζώνην, Ὀδ. Ξ. 72, 132, 154, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 345· καὶ ἐξικνεῖται μέχρι τῶν ποδῶν, (τερμιεδεῖς), Ὀδ. Τ. 242, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 537· ἐκ λίνου, Ὀδ. Α. 437, Ο. 513· ὅθεν περιγράφεται ὡς εὔννητος, Ἰλ. Σ. 596· ἢ, λαιπηρὸς .., ἠέλιος ὡς Ὀδ. Τ. 234· ὑπεράνω αὐτοῦ ἐφόρουν μανδύαν εὐρὺν (**φᾶρος** ἢ **χλαῖναν**), ὃν ἐλθόντες εἰς τὴν οἰκίαν ἀπεδύοντο (ἴδε ἐν λέξ. **χλαῖνα**)· οἱ ἐργάται ἐφόρουν μόνον χιτῶνα (ἴδε **γυμνός** 5), Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 287, πρβλ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 389. **2)** ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις διακρίνονται δύο εἴδη χιτώνων, ὧν ἕκαστος εἶχεν ἰδιαιτέρας ποικιλίας, — ὁ Ἰωνικὸς καὶ ὁ Δωρικός. Ὁ Ἰωνικὸς ἦν σχεδὸν ὁ αὐτὸς τῷ Ὁμηρικῷ, πεποιημένος ἐκ λίνου, μετὰ χειρίδων, καὶ ἐφόρουν αὐτὸν οὐ μόνον οἱ ἄνδρες ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες, Ἡρόδ. 1. 8., 5. 87, 88 (πρβλ. **χιτώνιον**)· εἰσήχθη δὲ οὗτος ὁ χιτὼν εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐκ παλαιοῦ χρόνου, ἀλλ' ἀπέβαλον αὐτὸν οἱ ἄνδρες κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Περικλέους, Θουκ. 1. 6, Εὐστ. 954. 47· ἕνεκα τοῦ μήκους ἐκαλεῖτο **ποδήρης, ὀρθοστάδιος, στατός** (ἴδε τὰς λέξεις)· ἐντεῦθεν, βύσσοιο καλὸν αὔροισα χιτῶνα Θεόκρ. 2. 73. Τὸν δὲ Δωρικὸν ἐφόρουν οἱ ἄνδρες καθ' ἅπασαν τὴν δυσμικὴν Ἑλλάδα, παρελήφθη δὲ ἐν Ἀθήναις ὅτε ἐγκατελείφθη ὁ Ἰωνικός· ἦτο δὲ μᾶλλον καὶ κυρίως τετραγωνοειδής, ἔχων βραχείας χειρίδας ἢ ἀπ' ὤμου ὀπὰς δι' ὧν εἰσήγοντο αἱ χεῖρες (**ἀμφιμάσχαλος**· — ὁ χιτὼν ὃν ἐφόρουν οἱ δοῦλοι καὶ οἱ πένητες ἦτο **ἑτερομάσχαλος**, πρβλ. **ἐξωμίς**)· — τὸν Δωρικὸν χιτῶνα ἐφόρουν καὶ αἱ Σπαρτιάτιδες, μάλιστα πολλάκις **σχιστόν**, ἤτοι ἀνοικτὸν κατὰ τὴν μίαν πλευρὰν καὶ συνδεόμενον διὰ περονῶν, Ἡρόδ. 5. 87· πρβλ. φαινομηρίς.— Ὑπὲρ τὸν χιτῶνα ἐφόρουν τὸ **ἱμάτιον**, ἐκαλεῖτο δὲ **μανοχίτων, ὀθοχίτων, μονόπεπλος** ὁ φορῶν μόνον χιτῶνα καὶ οὐδὲν ἄλλο ἔνδυμα ἐπάνω αὐτοῦ (ἐν Σπάρτῃ τὰ κοράσια ἐφόρουν μόνον τὸν χιτῶνα, Εὐρ. Ἑλ. 933 καὶ Σχόλ.· ἐν Ἀθήναις τὰ μικρὰ παιδία)· ἀχίτωνες δὲ ἐλέγοντο οἱ φοροῦντες μόνον τὸ ἱμάτιον.— Ἡ λέξις ἐλέγετο καὶ ἐπὶ δημοίου ἐνδύματος παρ' ἄλλοις λαοῖς, Ἡρόδ. 1. 195., 2. 81., 7. 91. — Περὶ τοῦ χιτῶνος ἴδε Λεξικ. Ἀρχαιοτ. ἐν λ., Becker Charicl. σ. 415 κἑξ. Ε. Τ. **II.** ἐπὶ στρατιωτῶν, θώραξ, πιθανῶς ἐκ δέρματος κεκαλυμμένου διὰ λεπίδων ἢ κρίκων μεταλλίνων, στρεπτὸς χ. Ἰλ. Ε. 113· χάλκεος χ. (πρβλ. Ἀχαιοὶ χαλκοχίτωνες) Ν. 439· κιθῶνες χειριδωτοὶ λεπίδος σιδηρᾶς, χιτῶνες μὲ λεπίδας σιδηρᾶς καὶ χειρίδας, Ἡρόδ. 7. 61, πρβλ. 9. 22· διαφέρει τοῦ **θώρακος**, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 1. **III.** μέρος σανδαλίου, τὸ μέρος τὸ καλύπτον τὸν πόδα, ἡ ἀνωτέρα βύρσα ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 8. 2, 5· ἐν τῷ ἑνικῷ, Ἀριστ. Ρητορ. 2. 19, 10. **IV.** μεταφορ., πᾶν ἔνδυμα, περίβλημα, θήκη ἢ κάλυμμα, λάτνος χιτὼν (ἴδε ἐν λ. λάτνος)· τειχέων κιθῶνες, τείχη, Ἡρόδ. 7. 139· ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ ὄφεως, ὑποκάμισον ὀφιδίου, Εὐρ. Ι. Α. 288.— Ἐν τῇ Ἀνατομικῇ, λεπτὸν δέρμα, ἐπιδερμίς, μεμβράνα, ἀμφὶ ὀψιν Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15, πρβλ. Ἀφορισμ. 1260· ὁ .. χ. τῆς καρδίας Ἀριστ. π. Ἀναπν. 20. 5· χ. ὑμενώδης, ἀραχνώδης ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 11, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 32, 4· τοῦ ᾠοῦ οἱ χ. οἱ περιέχοντες αὐτόθι 6. 3, 8· χιτῶνες τριγλοφόροι, ἐπὶ δικτύων, Ἀνθ. Π. 6. 11· χιτὼν ἀράχνης, ὁ ἱστὸς τῆς ἀράχνης, Ἰακώβ. εἰς Ἀχιλλ. Τάτ. σ. 561· ἐν τῷ πληθ., οἱ φλοιοὶ ἢ τὰ καλύμματα παλλῶν σπόρων, βολβοειδῶν ῥιζῶν καὶ τῶν τοιούτων, ὡς παρὰ τῷ Οὐεργ. tunicae, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 4, 1, π. Φυτ. Αἰτ. 1. 4, 1, κ. ἀλλ.· πρβλ. **ἐλυτροειδής**. (Πιθανῶς ἡ λέξις εἶναι ἀνατολικῆς καταγωγῆς, Εβρ. k ti ôneth, πρβλ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 2· ὁ Γενέσιος παραδάλλει τὴν λέξ. πρὸς τὸ kûthon, κλωστὴ βάμβακος.)—Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 117.

χῑτωνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χιτών**, γυναικεῖος χιτωνίσκος, Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 111, πρβλ. Εὐστ. 1166, 52· καὶ ἀνδρικός, Ἀνθ. Π. 11. 154.

Χῑτώνη, ἡ, ἐπώνυμον τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις παρίσταται ὡς ἠσχαλημένη εἰς τὴν θήραν καὶ φοροῦσα τὸν Δωρικὸν χιτῶνα, Καλλ. εἰς Δία 77, εἰς Ἄρτεμ. 225.

χῑτωνία, ἡ, ἔνδυμα, φόρεμα, Μελάμπους π. ἐλαιῶν τοῦ σώματος σ. 508, ἔκδ. Franz.

χῑτωνίζω, καλύπτω διὰ χιτῶνος, Γλωσσ.

χῑτώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χιτών**, κυρίως ὡς τὸ **χιτωνάριον**, λεπτὸν γυναικεῖον ἔνδυμα πολυτελές, Becker Charicl. σ. 428 Ε. Τ.), Ἀριστοφ. Εἰρ. 411, Πλ. 984, Αὐσ. 48, 150, Ἀποσπ. 312· τὸ γυναικεῖον τοδὶ χ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 530.— ὡσαύτως ἐπὶ ἀνδρῶν, Λουκ. ἐπὶ Μισθ. Συνδντ. 37.

χῑτωνισκάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χιτωνίσκος**, «χιτών, ὁ ζωστὸς καὶ γυναικεῖος· ὁ δὲ ἀνδρεῖος χιτωνίσκος· ὃ τινες ἐπενδύτην· τὸ δὲ βραχὺ χιτωνισκάριον· χιτώνιον δὲ καὶ χιτωνάριον, λεπτὸν ἔνδυμα γυναικεῖον πολυτελές» Εὐστ. 1166. 51.

χῑτωνίσκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 30.

χῑτωνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **χιτών**. βραχὺς χιτών, (ὑπὲρ γονάτων Ξεν. Ἀν. 5. 4, 13), ἦτο δὲ ἀνδρικὸν ἔνδυμα, Ἀριστοφ. Ὄρν. 946, 955, Λυσίας 117. 6, κλπ.· μετὰ ζώνης, Ξεν. Ἐνθ' ἀνωτ.· ὥστε με .. θοἰμάτιον προέσθαι, καὶ μικροῦ γυμνὸν ἐν τῷ χ. γενέσθαι Δημ. 583. 21, πρβλ. Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττ. 366C·— ἀπανιώτερον ἐπὶ γυναικῶν, Δημ. 403. 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 13, 23, κ. ἀλλ.· σχιστὸς χ. Ἀπολλόδωρ. ἐν «Συνεγρήβοις» 1.

χῑτωνο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν χιτῶνας, Γλωσσ.

χῑτωνο φορῶ, φορῶ χιτῶνα, Εὐστ. εἰς Ἰλ. 975. 35.

χιών, όνος, ἡ, (ἴδε ἐν τέλ.)— ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «χιόνι», παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς πεσούσης ἤδη χιόνος, Ἰλ. Κ. 7, Χ. 152· ὡς δὲ χ. κατατήκετ' ἐν .. ὄρεσφιν Ὀδ. Τ. 205· ὑπερθε χ. γένετ', ἠΰτε πάχνη Ξ. 476· τὸν Νεῖλον ῥεῖν ἀπὸ τηκομένης χιόνος Ἡρόδ. 2. 22· ἐπὶ χιόνι πεσούσῃ αὐτόθι, πρβλ. 4. 50· χ. Ἰδαία Αἰσχύλ. Ἀγ. 564· ἦλιος .. τήκει πετραίαν χιόνα ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 304· καὶ νιν .. χιὼν σὰ δαμιὰ λείπει Σοφ. Ἀντ. 830 — ἡ πίπτουσα χιὼν καλεῖται συνήθως νιφάς, νιφετός· ἀλλ' ἡ διάκρισις ὅμως αὕτη δὲν τηρεῖται, διότι λέγεται νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαί, πυκνῶς πί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πιουσι, Ἰλ. Μ. 278· χιὼν πίπτουσα Ἡρόδ. 4. 31· χιόνι κατανίφει Ἀριστοφ. Ἀχ. 138· βορέας χιόνα χέει Εὐρ. Κύκλ. 328. πρβλ. 661· χ. ἐπιπίπτει Ξεν. Ἀν. 4. 4, 11· χιόνες πολλαὶ γίνονται Θεόφρ. Ἀποσπ. 6. 1, 24· — κατὰ τὸν Ἀριστ. π. Κύσμ. 4. 7, χιὼν σφοδρὰ καὶ ἀθρόα φερομένη νιφετὸς ὠνόμασται.

II. ὕδωρ ἐκ χιόνος, ὕδωρ ψυχρὸν ὡς πάγος, Εὐρ. Ἀνδρ. 214· χ. ποταμία ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1067, ἔνθα ἴδε Seidl. (1077)· — διὰ τῆς χιόνος κατέψυχον τὸν οἶνον, πρῶτον μὲν εἶδεν εἰ χιὼν ἐστ' ὠνία Εὐθυκλῆς ἐν «Ἀσώτοις» 1· οἶνον πιεῖν .. χιόνι μεμιγμένον Στράττις ἐν «Ψυχαστοῖς» 1· χιόνα πίνειν Ἄλεξις ἐν «Μανδραγοριζομένῃ» 1. 10· τοῦ θέρους χιόνα .. ζητεῖς Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 30· ἡδὺ θέρους .. χιὼν ποτὸν Ἀνθ. Π. 5. 169· — σπάνιον ἐν τῷ πληθ., Ἀριστ. π. Κύσμ. 4, 3. [Εἰ καὶ ἔ φύσει, ὅμως παρ' Ἐπικ. ἑ ἐν ἄρσει.] (Ἐκ τῆς √XI, ἧτις οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει πρὸς τὴν √XY, XEF, χέω· πρβλ. χεῖ-μα, χειμών. χι-μετλον· Σανσκρ. him, hi-mas, (nix, frigidus), hêmantas (χειμών), Him-alaya (τὰ Ἰμαλάϊα, = οἶκος χιόνος), Himavat (τὸ πεπυκνισμένον διὰ χιόνος, τὸ ὄρος Imaüs, Emodus)· Λατ. hi-ems, hi-ber-nus· Ζενδ. zim-a (hiems)· Σλαυ. zi-ma· Λιθ. ze-ma (hiems). Ὁ Aufrecht ἀναγωρίζει τὴν ῥίζαν ταύτην καὶ ἐν τῷ hī-mus (hi-hi-mus), κλπ.

χλαβός, ἡ, όν, καλῶς τεθραμμένος, παχύς· «χλαβόν· εὐτραφές» Ἡσύχ.· πρβλ. **χλαμυρός**.

χλάζω, παραλαμβάνεται καθ' ὑπόθεσιν ὡς ἐνεστὼς τοῦ **κέχλᾰδα**, ὅπερ εἶναι τύπος πρκμ. ἀπαν. ὧν παρὰ Πινδ.· καλλίνικος .. κεχλαδώς, ἐπὶ θριαμβικοῦ ἐπινικίου ὕμνου, Ο. 9. 4· κεχλάδοντας ἤδη, ἐπὶ δύο ναρῶν ἠρώων, Π. 4. 319· κέχλαδον κρόταλα Ἀποσπ. 48. Ἡ ἔννοια ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς χωρίοις εἶναι ἡ τοῦ χαίρειν, μεγαλοφώνως ἀγάλλεσθαι· ἐν τῷ πρώτῳ καὶ τῷ τρίτῳ χωρίῳ ἡ λέξις ἐμφανῶς ἀναφέρεται εἰς ἤχους ἐκφραστικοὺς χαρᾶς, καὶ ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ **κεχληδέναι** ὃ ἀ τοῦ **φοφεῖν**· ὁ Buttm. ἀντιλέγει πρὸς ταῦτα, ὁ δὲ Κούρτ. παραβάλλει πρὸς τὴν λέξιν ταύτην τὸ ἐπίθ. **χλᾰ-ρός** (**χλαδρός**), καὶ τὸ Σανσκρ. hlâd, hlâd-ê (gaudeo). Περὶ τῶν ἀνωμάλων τύπων **κεχλᾰδόντας, κέχλαδον**, πρβλ. **ἐρρίγοντι, πεφρικώντας, κεκλήγοντες**.

χλαῖνα, Ἰων. **χλαίνη**, ης, ἡ, μέγα τετράγωνον χειμερινὸν ἱμάτιον, ὅπερ ἐφόρουν χαλαρὸν καὶ εὐρὺ ὑπεράνω τοῦ χιτῶνος (πρβλ. **ὀλοχίτων**), παρ' Ὁμ. μόνον οἱ ἄνδρες πρὸς προφύλαξιν κατὰ τῶν ἀπροσφαιρικῶν μεταβολῶν, ὡς νῦν φοροῦσι τὴν «κάππαν» οἱ χωρικοί, ἀνεμοσκεπής, ἀλεξάνεμος Ἰλ. Π. 224, Ὀδ. Ξ. 529· πυκνὴ καὶ μεγάλη Ξ. 522· κατεσκευάζετο δὲ ἐξ ἐρίων, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἐπίθ. **οὖλη**, Δ. 50, κτλ.· ἐν Ἰλ. Κ. 133, ἡ χλαῖνα περιγράφεται ὡς **φοινικόεσσα, δίπλῃ, ἑκταδίη**, — ἡ δὲ ἁπλῆ καλεῖται **ἁπλοΐς**, δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας Ἰλ. Ω 230, Ὀδ. Ω. 276· ἐφορεῖτο δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων, ἢ καὶ ἀπὸ ὠμοιῖν χλαῖναν θέτο φοινικόεσσαν ὀρθὲς ἀναίξας Φ. 118· καὶ συνεκρατεῖτο διὰ **περόνης**, ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν Ἰλ. Κ. 133· — ὅτε ἡ ἀνάγκη τὰ μεταβῇ τίς που ἐν σπουδῇ, ἀπέβαλλεν αὐτήν, βῆ δὲ θέειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε Ἰλ. Β. 183· ὣς ἔφατ', ὦρτο δ' ἔπειτα Θόας .. καρπαλίμως, ἀπὸ δὲ χλαῖναν θέτο φοινικόεσσαν Ὀδ. Ξ. 500, Φ. 118· — ἐχρησίμευε προσέτι καὶ ὡς κάλυμμα τοῦ ὕπνου, ὡς νῦν τὸ ἐφάπλωμα (ἴδε ἐν λ. **δέμνιον**), ὁμωῆσι κέλευσε δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι .. χλαίνας τ' ἐνθέμιεναι οὔλας καθύπερθεν ἔσασθαι Ὀ. Ω. 646, Ὀδ. Δ. 299, Λ. 189, Ξ. 500, Υ. 4, 95· χλαῖναν καὶ ῥήγεα .. ἐνεύδειν Γ. 349· ἐντεῦθεν ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς λέγεται, μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ χλαίνης Σοφ. Τραχ. 540, πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 606, Θεόκρ. 18. 19, Ἀνθ. Παλατ. 5. 165, 169, καὶ ἴδε **χλανίς**· — παρὰ τῷ Δἰσχύλ. φέρεται χθονὸς χλαῖνα, ζηλ. χῶμα ῥιπτόμενον ἐπὶ τοῦ σώματος ὡς ἔνδυμα αὐτοῦ, Ἀγ. 872, πρβλ. λάϊνος χιτών, καὶ γῆν ἐπιέννυσθαι. — Ἡ **χλαῖνα** εἶχεν ἀξίαν, ὥστε ἐτάσσετο ὡς βραβεῖον κατὰ τοὺς ἀγῶνας, Ω. 230, Ἡρόδ. 2. 91. — Καλεῖται ὡσαύτως **φᾶρος** παρ' Ὁμ., καὶ παρὰ μεταγεν. **ἱμάτιον**, ἐν δὲ τῇ Λατινικῇ μεταφράζεται διὰ τοῦ pallium (ἴδε Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λ.)· ἀλλ' ἐνίοτε ἡ **χλαῖνα** διακρίνεται ἀπὸ τοῦ ἱματίου ὡς πυκνοτέρα καὶ θερμοτέρα («χλαῖνα ἱμάτιον χειμερινόν» Ἡσύχ., πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 715, Θεόπομπ. κωμικ. ἐν «Εἰρήνῃ» 5)· ἦτο ὅμως λεπτοτέρα τῆς σισύρας, (πῶς οὖν τις ἂν σώσειε τοιαύτην πόλιν ἢ μήτε χλ. μήτε σ. συμφέρει, δηλ. εἰς τὴν ὁποίαν μήτε χρηστὸς μήτε φαῦλος ἢ ὀχληρὸς πολίτης συμφέρει, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1459, πρβλ. Σφ. 738). — ὡσαύτως ὁ **τρίβων** ἦτο ἔνδυμα τραχύτερον καὶ φαυλότερον, ἡ δὲ **χλανὶς** λεπτότερον καὶ μαλακώτερον, ἐν ᾧ ἡ **χλαμὺς** ἦτο ἱμάτιον βραχὺ καὶ στρατιωτικόν· καὶ ἡ **κατωνάκη**, ἐπανωφόριον ἐκ δορᾶς ζώου (ὅπερ καλεῖ ὁ Εὐρ. ἐν Κύκλ. 80 τράγου χλαῖναν μελέαν). Ἡ μεγάλη ὁμοιότης μεταξὺ τοῦ **χ-λαῖνα** καὶ τοῦ Λατ. laena (ἴδε Πλουτ. Νουμ. 7) ὑποδεικνύει ὅτι ἡ λέξις σχετίζεται καὶ πρὸς τὸ **λάχνη**, εἰ καὶ ἀμφιβάλλει περὶ τούτου ὁ Κούρτ. ἀρ. 537· (πρβλ. **χλανίς**).

χλαινίζω, περιβάλλω, σκεπάζω διὰ χλαίνης, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 149· ἔνθα μνημονεύεται καὶ ὄνομα **χλανιστής**, οῦ, ὁ.

χλαινίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χλαῖνα**, μὴ "κόψῃς, ἄνθρωπε τὸ χλαινίον" Ἀνθ. Π. 12, 40 (ἔνθα **χλαίνιον**).

χλαινο-θήρας, ου, ὁ, ὁ θηρεύων χλαίνας, κλέπτης τῶν χλαινῶν, ὡς τὸ **λωποδύτης**, Φρύν. (;)

χλαινουργικὴ (ἐξὐπακ. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν χλαίνας, Γλωσσάριον.

χλαινο-φόρος, ον, ὁ φορῶν **χλαῖναν**, Γρηγ. Ναζ. Ἐπ. 150, σ. 869.

χλαινόω, μέλλ. **ώσω**, καλύπτω διὰ χλαίνης, ἐνδύω, καλύπτω, ἐχλαίνου φάρεϊ πορφυρέῳ Ἀνθ. Παλατ. 9. 293· εἶμασι μιμηλοῖσι νόθον χλαίνωσε νομῆα Νόνν. Διονυσ. 1. 373.

χλαίνωμα, τό, ἔνδυμα, περίβλημα, χλαίνωμα λέοντος, χλαῖνα ἐκ δέρματος λέοντος, Ἀνθ. Πλαν. 104.

χλᾰμύδη-φόρος, ὁ, ὁ φορῶν χλαμύδα, ἱππεύς· μάλιστα ὡς ἐπίθ. τῶν ἐφήβων, Θεόκρ. 15. 6, Συλλ. Ἐπιγρ. 3538. 25, πρβλ. 35.

χλᾰμύδιον [ῠ], τό, ὑποκορ. τοῦ **χλαμύς**, καὶ ἐν χρήσει σχεδὸν ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Μένανδρ. ἐν «Σικυωνίῳ» 2, Διόδ. 19. 9, Πλουτ. Ρωμ. 8, κλπ. 2) εὐτελὲς περίβλημα, ὁ αὐτ. ἐν Φωκ. 29, Δημητρ. 9, κλπ.

χλᾰμύδο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς **χλαμύδα**, Στράβ. 116, 118, 119, κλπ.

χλᾰμύδο-ποιία, ἡ, κατασκευὴ χλαμύδων ἢ ὑφάνσεως, Πολυδ. Ζ', 33, 159.

χλᾰμύδουργία, ἡ, κατασκευὴ χλαμύδων, ἡ τέχνη ἢ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ χλαμυδουργοῦ, Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 6· «εἰδὼς δὲ ἔοικεν εἶναι ταλασιουργίας μὲν ἡ χλαμυδουργία, ὑφαντικῆς δὲ ἡ χλαμυδοποιία» Πολυδ. Ζ', 33.

χλᾰμύδουργός, ὁ, (**ἔργω**) ὁ κατασκευάζων **χλαμύδας**, Πολυδ. Ζ', 159.

χλᾰμύδο-φορέω, φορῶ χλαμύδα, = **ἐνθετταλίζομαι**, «ἐνθετταλίζηται· ἔλεγον τὸ χλαμυδοφορεῖσθαι» Πολυδ. Ζ', 46.

χλᾰμυδόομαι, παθ., ἐνδύομαι, περιβάλλομαι χλαμύδα, μιτρακίων .. κεχλαμυδωμένον Νικόστρατ. ἐν Ἀθήν. 6.

χλαμυρός, ά, όν, «τρυφῶν, πολυτελής, χλαμυραί· τρυφῶσαι, γρυπῶσαι» Ἡσύχ.· πρβλ. **χλαβός**.

χλᾰμύς [ῠ], ύδος, ἡ· αἰτ. **χλαμύδα**, ἀλλὰ καὶ **χλάμυν** Σαπφὼ 68· — βραχὺς μανδύας, ὃν κυρίως ἐφόρουν οἱ ἱππεῖς, Ξεν. Ἀν. 7. 4, 4· παρελήφθη δὲ μετὰ τοῦ **πετάσου** ἐκ Θεσσαλίας, Φιλήμων ἐν «Θυρωρῷ» 1, Πολυδ. Γ', 164, πρβλ. **χλαμυδοφορέω**· ἀλλὰ λέγεται Μακεδονικὸν περίβλημα, Ἀτιστοφ. Ἀποσπ. 458. Οἱ Ἀθηναῖοι **ἔφηβοι** ἐφόρουν τὴν χλαμύδα ὀλίγας ὑπηρέτουν ἔφιπποι ὡς περίπολοι, ἀλλ' ἀπέθεντον αὐτὴν εὐθὺς ὡς ἐγίνοντο ἄνδρες, Φιλήμων ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Ἀντίδοτον ἐν «Πρωτοχόρῳ» 1, Ἀνθ. Παλατ. 7. 468· **χλαμύδεσσ'** ἀμφεμμένοι, οἱ ἔφηβοι, Συλλ. Ἐπιγρ. 3538. 35, πρβλ. **χλαμυδηφόρος**· — ἐντεῦθεν, ἐκ χλαμύδος = ἐξ ἐφήβου, Πλούτ. 2. 752F, πρβλ. 754F· ἐκ χλαμύδος ᾠχετ' ἐς Ἄϊδα Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 222· — ἐπὶ ἀγγείων, φαίνεται γενικῶς ὡς ἔνδυμα τῶν νέων καὶ φέρει αὐτὴν συνήθως, ὁ Ἑρμῆς, Λουκ. Τίμ. 30 ὡσαύτως καὶ ὁ Ἔρως, Σαπφὼ 68, Ἀνθολ. Π. 12. 78, Φιλοστράτ. Εἰκ. 772. 2) καθόλου, στρατιωτικὸς μανδύας, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀθάμαντι» 1, Μένανδρ. ἐν «Μισογύνῃ» 11, Πλουτ. Φιλοπ. 11, πρβλ. 9, κλπ.· καὶ τῶν κηρύκων δέ, Ἀριστοφ. Λυσ. 987. 3) ὁ μανδύας τοῦ στρατηγοῦ, Λατιν. paludamen um, Πλουτ. Περικλ. 35, Λύσανδρ. 13, κλπ.· ὃν ἐφόρουν καὶ βασιλεῖς, ὁ αὐτ. ἐν Δημητρ. 42, κλπ.· ὡς καὶ εἰ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ βασιλεῖς καὶ ἥρωες, Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 41, Ἀθήν. 198Α. 4) σπανίως ὡς ἔνδυμα τῶν ἀστῶν, Ξενοφ. Ἑφ. 1, 8. — Τὴν χλαμύδα μνημονεύει πρώτη ἡ Σαπφώ, ἁπανταχοῦ δὲ ἡ λέξις ἁπαξ παρ' Ἀριστοφ. Ἦτο ἔνδυμα βραχύτερον καὶ μικρότερον τοῦ ἱματίου καὶ ἐπερονᾶτο διὰ πόρπης κατὰ τὸν δεξιὸν ὦμον, ὥστε καταπίπτειν ἐν καμπύλῃ γραμμῇ περὶ τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ σώματος, πρβλ. Πλουτ. Ἀλλέξ. 26· τὰ ἀνώτερα ἄκρα αὐτῆς τὰ ὁποῖα ἔπιπτον ἄνωθεν ἐκαλοῦντο πτέρυγες, ἴδε **πτερόν** ΙΙΙ. 10. Συχνάκις συγχέεται πρὸς τὸ **χλανίς**. (Ἴδε ἐν λ. **χλαῖνα**).

χλᾰνίδιον [ῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **χλανίς**, τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἐπανωφορίου γυναικός, Ἡρόδ. 1. 195, Σοφ. Ἀποσπ. 400, Εὐρ. Ὀρ. 42, Ἰκ. 110, Ἀριστοφ. Λυσ. 1189.

χλᾰνῐδίσκιον, τό, πιθαν. ἡμιερημένη γραφ. ἀντὶ **χλανισκίδιον** παρ' Ἀριστοτ. Ι. 11.

χλᾰνῐδο-ποιία, ἡ, ἡ τέχνη ἢ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ χλανιδοποιοῦ, Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 6.

χλᾰνῐδο-ποιός, όν, ὁ κατασκευάζων **χλανίδας**, Πολυδ. Ζ', 159.

χλᾰνῐδουργία, ἡ, (**ἔργω**) = **χλανιδοποιία**, Πολυδ. Ζ', 31.

χλανιδουφόραι, οἱ φοροῦντες χλανίδας, Κ. Πορρ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 745, ἔκδ. Β.

χλᾰνῐδωτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ., ἐνδεδυμένος **χλανίδα**, Γλωσσ.

χλᾰνίς, ίδος, ἡ, ἐπανωφόριον μάλλινον ὡς ἡ **χλαῖνα**, ἀλλὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λεπτοτέρας κατασκευῆς, ἣν ἐφόρουν γυναῖκές τε καὶ ἄνδρες συνήθως ὡς κόσμημα μᾶλλον ἢ ὡς ἀναγκαῖο. ἔνδυμα, πρῶτον παρὰ Σιμωνίδ. 44. 12, Ἡροδ. 3. 139, 140· ἐφόρουν δὲ αὐτὴν καὶ γέροντες, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 848, Ἄντιφάν. ἐν «Ἀνταίῳ» 1· χλ. Μιλησία, δηλ. ἐκ λεπτῶν ἐρίων, Πλουτ. Ἀλκ. 23, πρβλ 2. 583E· (ἔνθα ἡ γραφὴ **χλαμύδα** εἶναι ἡμαρτημ.)· χλανίδα φορεῖν, ὡς σημεῖον ἐκτεθηλυμμένου βίου, Δημ. 958 14, πρβλ. 558. 17· παρθενικοί.. χλανίσιν μαλακαῖς κατάθρυπτοι Εὔβουλ. ἐν «Σφιγγοκαρίωνι» 2, πρβλ. Μένανδρον ἐν «Ὀργῇ» 1· οὕτω, σεμνὸς σεμνῶς χλανίδ' ἕλκων Ἔφιππος ἐν «Πελταστῇ» 1, πρβλ. Ἀναξίλαν ἐν «Λυροποιῷ» 1· ἀντίθετον πρὸς τὸν τρίβωνα τῶν φιλοσόφων, Τέλης παρὰ Στοβ. 575. 26· ἐφορεῖτο καὶ κατὰ τὰς ἑορτάς, οὕ-ω, χλ. γαμική, γαμήλιος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1693· χλ. λευκή ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 414· — καὶ ὡς σκέπασμα τοῦ ὕπνου, Ἀνθ. Π. 5. 173· οὕτως, ὑπὸ τοὐμὸν κοιμωμένη χλανίσκιον Ἀλκίφρων 1. 38. (Περὶ τῆς ἐτυμολογίας ἴδε ἐν λέξ. **χλαῖνα**).

χλανίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **χλανίς**, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἕτερον ὑποκορισ. **χλᾰνίσκιον**, τό, μικρὰ χλανίς, «ἱμάτιον λεπτὸν» (καθ' Ἡσύχ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 519, Αἰσχίν. 18. 30 (πρβλ. **χλανὶς** ἐν τέλει)· — καὶ τρίτον ὑποκορ. **χλανισκίδιον**, τό, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1002· πρβλ. **χλανιδίσκιον**.

χλάνος, τό, μέρος τοῦ τραχήλου ἢ αὐχένος, Ἡσύχ.· — **χλανίτιδες**, αἱ, περιδέραια, «ὅρμοι παρθένων» ὁ αὐτ.

χλᾰρός, ά, όν, μόνον παρὰ Πινδ ἐν Π. 9. 65 χλᾰρὸν γελᾶν, μετὰ χαρᾶς, εὐθύμως. (Ὁ Κούρτ. σχετίζει τὴν λέξ. πρὸς τὸ ῥῆμα ***χλάδω** δ' ἴδε)· ὁ Ἔρμανν. νομίζει ὅτι εἶναι Δωρικ. ἀντὶ **χλωρόν**, ὁ δὲ Schneid. καὶ ὁ Böckh ἀντὶ **λαρόν**.— Ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει **χλαρόν**, χλαρὰ μὲ τέσσαρας σημασίας, ὧν οὐδεμία ἁρμόζει εἰς τὸ χωρίον τοῦ Πινδάρου).

χλεμερός, ά, όν, χλιαρός, θερμὸς καὶ **χλεμυρός**, ά, όν, χλοανθῶν, χλοερός, Ἡσύχ.

χλευάζω, μέλλ. -άσω, (χλεύη) χλεύην ποιοῦμαι, περιγελῶ μετὰ χλεύης, ἐπισκώπτων καὶ παίζων καὶ χλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 378· τοῖς καταγελῶσι καὶ χλ. καὶ σκώπτουσι Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 12, πρβλ. Πλάτ. Ἐρυξ. 397D, Δημ. 348. 14, Πολύβ., κλπ.· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, Πλουτ. Βρουτ. 45., 2. 504F. 2) μετ' αἰτ., ἐμπαίζω, περιγελῶ, καταγελῶ, μεταχειρίζομαι ὑβριστικῶς ἢ περιφρονητικῶς, τινὰ Δημ. 78. 12., 348 14., 1149. 19, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., Πλουτ. Ρωμ. 10, κλπ.— Παθ., χλευάζομαι, ἐμπαίζομαι, καταγελῶμαι μετὰ χλεύης, ὠργίσθησαν χλευάζεσθαί τ' ἐβόησαν Ἐπικράτης ὁ Κωμῳδοποιὸς ἐν Ἀδηλ. 1. 31, Ἀριστ. Προβλ. 29. 14, 10, Πλουτ. Σερτ. 13, 25.

χλεύαξ, ᾱκος, ὁ, κωμ. ἀντὶ **χλευαστής**, Πολυδ. Θ', 149.

χλευᾰσία, ἡ, χλευασμός, ἐμπαιγμός, Δημ. 705. 3, Ἀριστ. Τοπ. 6. 6, 6.

χλεύασμα, τό, ἐμπαιγμός, περίγελως, ἡ μετὰ καταγέλωτος γινομένη ὕβρις (Σουΐδ.), Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 459, Ἐθδ. (Ἰὼπ IB', 4).

χλευασμός, ὁ, ἐμπαιγμὸς μετὰ χλεύης, Δημ. 254. 3, Πολύβ., κλπ.· πὶ ἐχλευασμῷ Πολύβ. 8. 8, 5, κλπ.— ὡς τρόπος τοῦ λέγειν ἢ σχῆμα ῥητορικόν, εἰρωνεία, Ῥήτορες (Wa'z) τ. 8, σ. σ, 724.

2) ἀστεῖα παιδιά, «ἀστεῖον», χ. ἐστί τι Πλουτ. Πομπ. 30, Ἄρατ. 39.

χλευαστής, οῦ, ὁ, ὁ χλευάζων, ἐμπαίζων χλευαστικῶς, Ἀριστ. Ρητ. 2. 3, 9, Πρόκλ. Παράφρ. Π ολ. 230, Πολυδ. Θ', 149 κλπ.

χλευαστικός, ή, όν, ὁ δεδομένος εἰς τὸ χλευάζειν, ἀγαπῶν τὸ χλευάζῃ, Ἐπιφάν. 69. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πολυδ. Ϛ', 200.

χλεύη, ἡ, τὸ παρασκώπτειν, λέγειν ἀστεῖόν τι, ἀστεῖος λόγος, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 202, ἐν τῷ πληθ.· χλεύην ποιεῖσθαι ἢ τίθεσθαί τινα (ἢ τι) χλευάζειν, ἐμπαίζειν μετὰ χλευασμοῦ, ἐμπαίζειν ὑβριστικῶς, Ἀνθ. Π. 7. 345, Φίλων 2. 111· χλεύης ἄξιος, ἄξιος χλευασμοῦ, Λουκ. Παράσ. 40, Ἡρῳδιαν. 7. 8.

χλεύμενος, = **κεχλευασμένος**, ὡς ἐξ ἁπλοῦ τινος **χλεύω**, ἐσχημάτισται κατὰ τὰ **ἄρχιμενος**, **βλήμενος**, **θέγμενος**, Ἐπιγρ. Λοκρίδος, CIG. 2759, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

χλήδης, ου, ὁ, εὐνοῦχος καὶ **χληδάω**, = **χλιδάω**, Ἡσύχ.

χλῆδος, ὁ, φρυγανώδη χώματα, ἀποκαθάρματα, καὶ τὰ ὑπὸ ποταμῶν ἢ χειμάρρων καταβαζόμενα, ἢ ὅσα σαρώνει τις καὶ ῥίπτει ἔξω τῆς οἰκίας, Λατ. quisquiliae, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 14, Δημ. 1278. 4., 1279. 42.—Ὁ Σουΐδ. γράφει **χλίδος**. Ὁ ὀρθὸς τονισμὸς εἶναι γνωστὸς ἐκ τοῦ Ἀρκαδ. 47, (εἰ καὶ παρ' αὐτῷ φέρεται **χλῖδος**) καὶ ἐκ τοῦ Ἀρποκρ. ἔνθα **χλῆδος**, πρβλ. τὴν λ. **χέραδος**.

χλιαίνω, μέλλ. -ᾰνῶ Ἀριστοφ. Λυσ. 386· πρκμ. **κεχλίαγκα** Ἡσύχ.· ἀόρ. α' **ἐχλίηνα** Ἑρμῆς παρ' Ἀθην. 599A· ἀπαρ. **χλιῆναι** Ἀνθ. Π. 9. 244.— Παθ. ἀόρ. **ἐχλιάνθην**, Λουκ. Ἔρωτ. 40, κλπ.· (χλίω). Θ ἐμαίνω, σεαυτὸν Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Ἀνθ. Π παράρτ. 90· κατὰ μικρὸν χλ. τινὰ Ἀριστ. Προβλ 8. 18· προσπήσαντα χλιαίνειν τινά, θερμαίνειν πάλιν, «ξαναζεσταίνω», Ἀλεξις ἐν «Μιτυλήνῃ» 1. 11· ἀντίθετον τῷ ὀπτᾶν, Ἀριστ. Προβλ. 21, 25.— Παθ., θερμαίνομαι, γίνομαι θερμός, ζεσταίνομαι Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 61, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 7, 2· ἐπὶ τῶν ὑπὸ πυρετοῦ πρασβεβλημένων, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 143, πρβλ. 1012C.

2) διαθερμαίνω, ἐξοργίζω.— Παθητ., διαθερμαίνομαι, ἐξοργίζομαι, Ἀνθ. Π. 5. 151, 165, 172., 12. 63, 125. [ἐν Ἀριστοφ. Λυσ., Ἀλέξιδι, καὶ Ἑρμησ. ἔνθ' ἀνωτ.· τὸ ἐν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. ἔνθ' ἀνωτ. (ἔνθα ὁ Bgk. **ἐχραινόμην**), καὶ ἐν τοῖς ἀνωτέρω μνημονευθεῖσι δακτυλικοῖς στίχοις· πρβλ. **χλιαρύω**.]

χλίαναις, εως, ἡ, θέρμανσις, μαλάκυνσις, Θεόφιλος Πρωτοσπαθάριος π. Σφυγμῶν, σ. 5 ἔκδ. τοῦ Ermerins.

χλιᾰρός, ά, όν, Ἰων **χλιερός**, ή, όν, καὶ ός, όν, Νικ. Ἀλεξιφάρμ. 360 (χλίω) — ὡς καὶ νῦν ὑπάθερμος, «χλιὸς», Λατ. tepidus, Ἐπίχαρμ. 91b Ahr.· χλιαρὸν ὕδωρ Ἡρόδ. 4. 181· ἐπὶ ἐδεσμάτων, ταγηνίας .. χλιαροὺς Μάγνης ἐν «Νόμοις» 8, ἐν «Ὀδυσσεῦσι» 11, Ἀριστοφ. Ἀχ. 975· τὸ σῶμα ἡμῶν ἀτμίδα χλιαρὰν ἀφίησιν Ἀριστ. Προβλ 5. 36.— Ἐπίρρ.-ρῶς, Ἱππ. 890A. 2) ἐπὶ ἀνθρώπου, οἷδά σου τὰ ἔργα .. οὔτ' ὅτι χλιαρὸς εἶ, καὶ οὔτε ζεστὸς οὔτε ψυχρὸς Ἀποκάλυψ. Ἰωάννου κεφ. γ', πτ. 15 καὶ 16· οὕτω, τὸ χλ. τὸ ἐν γλώσσῃ Πλούτ. 2. 902A. (Πρβλ. **λιαρός**.) [ἐν τοῖς μνημονευθεῖσι χωρίοις τῶν κωμικῶν· ἀλλὰ ἔ παρ' Ἐπιχ. (;) ἔνθ' ἀνωτ., Ἀλκμὰν 17· πρβλ. **χλιαίνω**.]

χλιᾰρότης, ητος, ἡ, τὸ αὐταστ. τοῦ **χλιαροῦ**, ἡ ἰδιότης τοῦ χλιαροῦ, τὸ ὑπόθερμον, μετρία θερμότης, Πρόκλ.

χλιαρο-ψύχιον, τό, ὑπόθερμον λουτρόν, Λατ. lepidarium, Γλωσσ.

χλιαρῶς, Ἐπίρρ., ἴδε **χλιαρός**.

χλίασμα, τό, μέσον θερμάνσεως, ὑπόθερμον κατάπλασμα διὰ πανίων βεβρεγμένων ἐντὸς θερμοῦ ὕδατος, Λατ. fomentum, Ἱππ. 402. 27., 604. 1, κλπ.

χλιάω, εἶμαι χλιαρός, θερμός, χλιάωντι ποτῷ (Ἐπικ. μετοχ.) Νικ. Ἀλεξιφ 110, ἔνθα διάφ. γραφ. **χλιόεντι**.

χλῐδαίνομαι, Παθ., εἶμαι τρυφηλός, θρύπτομαι, ἀβρότητι χλιδαίνεσθαι, διάγειν ἐν χλιδῇ, δηλ. τρυφῇ, Ξεν. Συμπ. 8. 8.

χλῐδᾰνός, ή, όν, τρυφηλός, τρυφερός, χλιδανῆς ἥβης τέρψιν Αἰσχύλ. Πέρσ. 544· χλιδανῆς ἑταίρας βόστρυχον Εὐρ. Κύκλ. 500· ἐπὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου, Πλουτ. Ἀλκ. 23.

χλῐδᾰνό-σφῦρος, ον, ὁ ἔχων ἢ ἡ ἔχουσα χλιδανὸ, ἁβρὰ σφυρά, ὑπὸ βαρβίτῳ ὀρχουμένη .. χλιδανόσφυρος χορεύει Ἀνακρεόντ. 41. 7.

χλῐδάω, μέλλ. -ήσω· (χλιδή)· — ποιητ. ῥῆμα, εἶμαι χλιδανός, ἁβρός, λεπτός, χλιδῶσα μαλπὴ Πινδ. Ο. 10 (11). 99· χλιδῶν πλόκαμος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 322· — ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον οὐ ἐπὶ κακῆς σημασίας, εἶμαι μαλθακός, διάγω ἐν χλιδῇ βίον τρυφηλόν, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 833, Ἀριστοφ. Λυσ. 640· τίνι, ἐν τινι πράγματι, τοῖς παροῦσι πράγμασι Αἰσχύλ. Πρ. 971· πλούτῳ Εὐρ. Ἀποσπ. 976· ὡσαύτως, χλιδῶ ἐπί τινι, ὑπερηφανεύομαι διά τι πρᾶγμα, ὥρ' ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς Σοφ. Ἠλ. 360.— Ἡσύχ. «χλιδᾷ .... τρυφᾷ· καὶ «χλιδῶσαι· τρυφώσαις».

χλῐδή, ἡ, (χλίω) λεπτότης, τρυφή, μαλθακότης, πολυτέλεια, ἡδυπάθεια, ἐπὶ πλεῖστον χλιδῆς ἀπίκετο Ἡρόδ. 6.127· ἁγάλμα τῆς ὑπερπλούτου χλ. Αἰσχύλ. Πρ. 466, πρβλ. **παραφώνημα**· χλ. καὶ ἁβρότης Πλάτ. Συμπ. 197D· ἐν χλιδῇ τρεθραμμένοι Ξεν. Κύρ. Παιδ. 4. 5, 54· πρβλ. Ruhnk. εἰς Τίμ. 2) ὡς φυσικὸν ἀποτέλεσμα τοιούτων ἕξεων ἐν τῷ βίῳ, ἁπλοκαλία, ὕβρις, ὑπερηφανία, ἀλαζονεία, μή τι χλιδῇ δοκεῖτε μήτ' αὐθαδίᾳ σιγᾶν με Αἰσχύλ. Πρ. 436· δυσπότμου χάριν χλ. Σοφ. Ο. Τ. 888· ὀγκωθεὶς χλιδῇ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 679. 3) πᾶν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τοιοῦτον τρόπον τοῦ βίου, πολυτέλεια, πολυτελῆ ἐνδύματα, πολύτιμα κοσμήματα, Λατ. deliciae, Εὐρ. Ἴων 26· μυρίων πέπλων χλιδῇ ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσ 960.— οὕτως ἐν τῷ πληθ., χλιδὰς πόντος ἥρπασε ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 424· ὡσαύτως ἐπὶ σωματικῶν θελγήτρων, παρθένων χλιδαῖσιν εὐμόρφοις Αἰσχύλ. Ἱκ. 1003· καράτομοι χλιδαί, ἄρθρα καὶ πλουσία κόμη, ἀποτμηθεῖσα ἐκ τῆς κεφαλῆς, Σοφ. Ἠλ. 51· ζῶμα .. οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον, οὐ πολυτελῶς κεκοσμημένον, αὐτόθι 452· κόμας ἐμὰς .. , παρθένιον χλιδάν, παρθενικὸν καύχημα, Εὐρ. Φοίν. 224.— Κατὰ τὸ πλεῖστον ποιητ. [Παρὰ τῷ Ψευδορωκυλ. 200 ὑπάρχει ĭ.]

χλῐδήμα, τό, = **χλιδή**, Εὐρ. Ἰφ ἐν Αὐλ. (Νόθ.) 74.

χλῐδός, εος, τό, = **χλιδή**, Ἴων παρ' Ἡσυχ.· — πρβλ. **χλῆδος**.

χλῐδών, ῶνος, ὁ, κόσμημα περὶ τοὺς βραχίονας ἢ περὶ τοὺς τραχήλους ἢ περὶ τὰ σφυρὰ τῶν ποδῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 150B. 34., 151. 9, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 11, Πολύζηλ. ἐν Ἀδηλ. 1· ἐν τῷ πληθ., Διόδ. 18. 27, Πλούτ. 2. 145A, Ἐθδ., κτλ. Ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συχνάκις πλημμελῶς τονίζεται, **χλιδῶν**, ἴδε Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. πρβλ. **χελιδών** IV. — Καθ' Ἡσύχ.· «χλίδωνες· κόσμος ὃν αἱ γυναῖκες περὶ τοῖς βραχίοσιν εἰώθασι φορεῖν καὶ τοῖς τραχήλοις».

χλῐδωνό-πους, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων κοσμήματα εἰς τοὺς πόδας, «χλιδωνόποδες χλίδωνας περὶ τοὺς πόδας ἔχοντα, τουτέστι περισκελίδας» Ἡσύχ.

χλῐδώσεις, εως, ἡ, κόσμησις, ἐν τῷ πληθ., «χλιδώσεσιν ἡμιόνων καὶ ἵππων περιδεραίοις» Πλούτ. 2. 145A.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χλιερο-θαλπής, ές, χλιαρός, χλιεροθαλπὲς ὕδωρ ἐπεγχέοντες Φιλόξενος παρ' Ἀθην. 409Ε.

χλιερός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ **χλιαρός,** ὃ ἴδε· τὸ δὲ **χλιηρὸς** παρ' Ἱππ. εἶναι ἐφθαρμένον.

χλιόεις, εσσα, εν, = **χλιαρός,** χλιόεντι διάφορ. γραφὴ ἀντὶ **χλιόωντι** ἐν Νικ. Ἀλεξιφ. 110.

χλιόομαι, παθ. = **σχίζομαι.** «χλιοῦται· σχίζεται» Ἡσύχ., ἔνθα ἴσως διορθωτ.: χιλοῦται· σιτίζεται.

χλίω [ῑ], εἶμαι ἢ γίνομαι θερμός, εὕρηται μόνον ἐν δυσὶ χωρίοις τοῦ Αἰσχύλ. καὶ ἐν μεταφ. σημασίᾳ ὡς τὸ **τρυφάω,** ἀσώ ως διάγω, εἶμαι μαλθακός, ὑπερηφανεύομαι, ἐπιχαίρω, οἱ δ' ὑπερκόπως ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίουσιν μέγα Χο. 137· ποδαπὸν ὅμιλον τόνδ' ἀνελληνόστολον πέπλοισι βαρβάροισι .. χλίοντα προσφωνοῦμεν; Ἱκέτ. 235. (Ἐντεῦθεν **χλιάω, χλι-αρός, χλι-αίνω,** καὶ (τῇ παρεμβολῇ τοῦ δ) **χλιδ-ή, χλιδ-άω, χλοιδ-άω** (ἴδε Curt. Et. Gr. σ. 640).

χλιώδης, ες, ὀλίγον θερμός, ὑπόθερμος, μαλακοὶ πυρετοὶ καὶ χλιώδεις Ὀρειβάσ. τ. 1. σ. 502.

χλοάζω, μέλλ. **άσω,** (χλόη) εἶμαι ἢ γίνομαι χλοερός, πρασινίζω, ἐπὶ νέων φυτῶν, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 1, 5., 1. 5, 10· — ἐπὶ χρώματος, εἶμαι ζωηρῶς πράσινος, αὐτόθι 2. 8, 1, περὶ Θαυμ. 164, Νικ. Θηρ. 576. **II.** Μέσ., τρέφομαι ἐκ χλόης, τρώγω χλόην, δηλ. χόρτον χλωρόν, Ἱππιατρ. κτλ.—Καθ' Ἡσύχ.: «χλοάζει· ἀνθηρός ἐστιν, ἀνθηρεύεται», καί: «χλοάζεσθαι· γαστρίζεσθαι», καί: «χλοάσουσι· βλαστήσουσιν».

χλοαίνομαι, = **χλοάζω,** γίνομαι χλοερός, πρασινίζω, Γρηγ. Νύσσ. 3. 427.

χλοανθεῖν· «χλωρὸν ἀνθεῖν» Ἡσύχ.

χλο-ανθής, ές, χλοερός, ἀνθηρός, Νικ. Θηρ. 550.

χλοᾰνός, ή, όν, πρασινωπός, Ἀνώνυμ. παρὰ τῷ Alemann. εἰς Προκόπ. σ. 25.

χλο-αυγής, ές, ὁ ἔχων λάμψιν χλοεράν, Λουκ. περὶ Οἴκου 11.

χλοάω, ποιητ. ἀντὶ **χλοάζω,** Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 12, Νικ. Θηρ. 30, 237, 438, 777, Ἀνθ. Παλατ. 5. 292, κλπ.

χλοερός, χλοερότης, ἴδε ἐν λ. **χλωρ-.**

χλοερο-τρόφος, ον, ὁ παράγων χλόην, πράσινον χόρτον, χλοεροτρόφον .. πεδίον, «βοτανοτρόφον» (Σχόλ.), Εὐρ. Φοίν. 826.

χλοερ-ῶπις, ιδος, ἡ, ἡ φαινομένη χλοερά, ἔχουσα ὄψιν χλοεράν, πρασινωπήν, χλοερώπιδος ἄνθεα πέτρης Παύλου Σιλ. Ἔκφρ. 255.

χλόη, ης, Δωρ. **χλόα, ας,** (ἐν λυρ. χωρίοις τοῦ Εὐρ. Ἱππολ. 1138, Ἰφ. ἐν Αὐλ. 1058, κ. ἀλλ.)· — τὰ πρῶτα πρασινωπὰ βλαστήματα τῶν φυτῶν κατὰ τὸ ἔαρ, μάλιστα δὲ νεόβλαστος σῖτος ἢ χόρτος, Ἡρόδ. 4. 34. Εὐρ. Ἱππόλ. 1138, Ἰφ. ἐν Αὐλ. 422, κλπ.· χλόην νέμεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 735· ποτὸν ἀπὸ χλόης Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 394· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς καρπούς, Πλάτ. Τίμ. 80Ε· χλόης γενομένης ἀπὸ τοῦ σπέρματος, ἐπὶ νεοβλάστου σίτου, Λατ. seges in herba, Ξεν. Οἰκον. 17, 10· οὕτως, ἐν χλόῃ ἢ ἐν τῇ χλ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐν σπέρμασιν, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 4. 4, 7, πρβλ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 8, 2, 4· πιαίνονται βόες χλόῃ κυάμων Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 8. 7, 1. **2)** ποιητ., ἡ πρώτη βλάστησις τῶν δένδρων, τὸ φύλλωμα κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς βλαστήσεως, φύλλα, χλ. ἀμπέλου Εὐρ. Βάκχ. 12, πρβλ. Ἰκ. 258, Ἴωνα 1435, Ἑλ. 180, 1360.

3) λαχανικόν, χόρτον, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀγροίκῳ» 1, 5· «λιπαρὸς (λάβραξ) ἐφθὸς ἐν χλόῃ» Σωτάδης ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 9, κ. ἀλλ. **II.** ἐπίθ. τῆς Δήμητρος ὡς προστάτιδος τοῦ νεοβλάστου σίτου, Ἀριστοφ. Λυσ. 836· πρβλ. **εὔχλοος.** (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται καὶ αἱ λ. **χλό-ος, χλο-ερὸς (χλωρός),** πρβλ. Σανσκρ. har-is (viridis), har-inas· Ζενδ. zair-ina (κιτρινοπράσινος), Λατ. hel-vus, hel-veolus (gilvus?), ol-us ἢ hol-us, καὶ ἴσως fla-vus· Ἀρχ. Σκανδιν. gul-r, Ἀγγλο-Σαξον. geol-u (κίτρινος, Ἀγγλ. yellow)· Ἀρχ. Γερμ. gël-o (κίτρινος) grô-ju (vireo)· Ἀρχ. Σαξον grô-ni (πράσινος, Ἀγγλ. green)· Σλαυ. zel-ije (oleja), zel-enu (viridis)· Λιθ. zál-ies, gel-tas (viridis), zol-e (herba).)

χλοή-βᾰφος, ον, βεβαμμένος πράσινος, πλημμ. γραφ. παρ' Ἀρετ. ἀντὶ **χολήβαφος.**

χλοη-κομέω, εἶμαι πράσινος ὡς χλωρὸν φύλλον, τὸν ἴασπιν ἰδὼν περὶ χειρὶ δοκήσεις .. χλοηκομέειν Ἀνθ. Παλατ. 9. 750.

χλοηρός, ά, όν, = **χλοερός, χλωρός,** Εὐρ. Βάκχ. 107 (μετὰ διαφόρ. γραφ. **χλοήρει**), Χριστ. Πάσχων 676· πρβλ. Γαλην. Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. σ. 596, ἔνθα τὸ τοῦ Ἱππ. χλοηροῖσι λαχάνοις ἑρμηνεύει «τοῖς κηπαίοις ἡδύσμασι».

χλοη-τόκος, ον, ὁ τίκτων, παράγων νέους βλαστούς, Λουκ. Τραγῳδοποδ. 45.

χλοηφαγέω, τρώγω χλόην, τὴν αἴσθησιν .. ἅτε χλοηφαγοῦσαν ἁπαλῶν καρπῶν καὶ βλαστῶν ἐμφορουμένων, ἀντιφιλονεικεῖν Φίλων τ. 2. σ. 340, 2.

χλοη-φάγος, [ᾰ], **ον,** ὁ ἐνθίων χλόην, βοτανοφάγος, χορτοφάγος, χλοηφάγα ζῷα 2. 238.

χλοηφορέω, φύω χλόην, εἶμαι χλοερός, εἶμαι πράσινος, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 8. 6. 5.

χλοη-φόρος, ον, ὁ φέρων χλωρὸν χόρτον ἢ φύλλα χλωρά, γαῖα, ἔρνεα Εὐρ. Φοίν. 647, 653· γῆ Φίλων 2. 494, κ. ἀλλ.

χλοιδάω, χλοιδᾶν παρ' Ἡσυχ. ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **διέλκεσθαι** καὶ **χλοιδέσκουσαι** διὰ τοῦ **γαστρίζουσαι.**

χλοιόομαι, Παθ., = **χλοάω,** «χλοιοῦνται, ὡς εἰ καὶ χλωραίνονται ἔλεγε» Γαλην. Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. σ. 596.

χλοιώδης, ες, ἴδε **χλοώδης.**

χλοό-καρπος, ον, ὁ φέρων ἢ παράγων χλωροὺς καρπούς, ἐπίθετον τῆς Δήμητρος, Ὀρφ. Ὕμν. 5. 52, κλπ.

χλοό-μορφος, ον, ὅμοιος πρὸς χλόην, πρασινωπός, Ὀρφ. Ὕμν. 83. 6.

χλοοποιέω, παράγω χλόην ἢ βοτάνην, ὕδατος τὸ χλοοποιεῖν καὶ σήπειν Καισαρίου Πεύσεις 1. 43.

χλοο-ποιός, όν, ὁ παράγων χλόην ἢ βοτάνην, Κύριλλ. Ἱεροσ. σελ. 180.

χλόος, συνῃρ. **χλοῦς,** ὁ, χρῶμα πρασινοκίτρινον ἢ ὑποπράσινον, χλωρίασις, ὠχρότης, πολέεσσι δ' ἐπὶ χλόος εἷλε παρειὰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1216· ἁπαλὰς δὲ μετετρωπᾶτο παρειὰς ἐς χλόον Γ. 298, Νικ. Ἀλεξιφ. 583, 592.

χλοσσός, ὁ, Ἰωνικὴ λέξις σημαίνουσα ἰχθύν, «χλοσσός· ἰχθὺς ὑπὸ Ἰώνων» Ἡσύχ.

χλουνάζω, «χλουνάζειν· κινύρεσθαι» Ἡσύχ.

χλούνειος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς ἀγριόχοιρον, «χλούνειον, τὸ χοίρειον» Ζωναρ. σελ. 1855, κατὰ δὲ Σουΐδ.: «Χλούνειον, ὄνομα τόπου».

χλούνης, ου, ὁ, Ἐπικ. ἐπίθετ. τοῦ ἀγρίου χοίρου, ἡ δὲ χολωσαμένη .. ὦρσεν ἐπὶ χλούνην σῦν ἄγριον ἀργιόδοντα, «χλοεύνην, τὸν ἐν χλόῃ εὐναζόμενον» (Σχόλ.), Ἰλ. Ι. 539· χλοῦναι σύες Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρακλ. 177· συῶν ἀγέλαι χλούνων (οὐχὶ χλουνῶν Ἀρκάδ.), αὐτόθι 168· ἀκολούθως μόνον **χλούνης** ὡς οὐσιαστ., = **κάπρος,** ἀγριόχοιρος, Ὀππ. Ἀλ. 5. 35, Νικ. Ἀποσπ. 2. 6· χλ. κάπρος Καλλ. εἰς Ἄρτ. 150. Οἱ παλαιοὶ διέφερον τὰς γνώμας ὡς πρὸς τὴν σημασίαν καὶ τὴν ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως: **1)** ὁ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 28, 2, λαμβάνει αὐτὸ = τῷ **τομίας,** εὐνουχισμένος, (διότι, λέγει, ὁ τοιοῦτος κάπρος ἐγίνετο μεγαλείτερος καὶ ἀγριώτερος), ἀκολουθοῦσι δὲ αὐτῷ πολλοὶ τῶν γραμματικῶν· δὲν φαίνεται δὲ παρὰ τῷ Ἀριστοτ. οὐδ' ὑποψία περὶ ἄλλης τινὸς σημασίας τῆς λέξεως· οὕτως ὁ Αἰλ. παρὰ Σουΐδᾳ συνάπτει χλ. τε καὶ γύνανδρος ἀνήρ, καὶ ὅ τε χλ. καὶ γύννις· ἀλλά, **2)** ἡ σημασία αὕτη οὐδόλως ἁρμόζει εἰς τὰ μνημονευθέντα χωρία, ἔνθα τὸ **χλούνης** εἶναι γενικὸν ἐπίθετον τοῦ ἀγριοχοίρου, καὶ Ἀριστοφ. ὁ Βυζ. παρ' Εὐστ. 772. 58 διαρρήδην ἀπορρίπτει τὴν ἑρμηνείαν **τομίας,** καὶ λέγει ὅτι πρέπει νὰ σημαίνῃ **μονιός,** ἐρημικός, μόνος ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, κατά τε χαλεπότητα καὶ ἀλκήν. **3)** μία ἐκ τῶν ἑρμηνειῶν ἃς παρέχουσι τὰ Ἐνετ. Σχόλ. ἐν τόπῳ εἶναι **ἀφριστής,** ἔκ τινος Δωρικῆς λέξεως **χλουδεῖν,** = **ἀφρίζειν.** **4)** ὁ Ἀπολλώνιος ἐν Ὁμηρ. Λεξικ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ **χλοεύνης,** ὁ ἐν τῇ χλόῃ εὐναζόμενος, κοιμώμενος ἢ κοιταζόμενος ἐν τῇ χλόῃ, ἐν τῷ δάσει, πρβλ. Α. Β. 1260, Ἐτυμολ. Μέγ. 812. 46. **5)** ὁ Ἡσύχ. συνάπτει τὴν ἑρμηνείαν ταύτην μετὰ τῆς τοῦ κλέπτου («**χλούνην**· λωποδύτην, τὸν τῇ χλόῃ εὐναζόμενον»)· οὕτως ὁ Ἱππῶναξ 58 μεταχειρίζεται τὴν λέξιν, ἄνδρα δ' ἐσπέρης καθεύδοντα ἀπ' ὧν ἔδυσε .. χλούνης· οὕτω καὶ Ἀλέξανδρ. ὁ Αἰτωλὸς παρ' Ἀθην. 699C: ἢ φῶρας ἀναιδέας ἢ τινα χλούνην. — Τὸ ἐκ τοῦ Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 63) μνημονευόμενον χωρίον μακροσκελὴς μὲν ἄρα μὴ χλούνης τις ᾖ; οὐδὲν φῶς ἐπιτέει εἰς τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Αἱ σημασίαι 2 ἢ 4 εἶναι αἱ πιθανώταται. — Περὶ τῶν ποικίλων σημασιῶν τῆς λέξεως ἴδε Σουΐδ. ἐν λ.

χλοῦνις, ἡ, λέξις τις ἀπαντῶσα ἐν Αἰσχύλ. Εὐμεν. 189, καὶ ὑποκειμένη εἰς τὰς αὐτὰς ἀμφιβολίας εἰς ἃς καὶ τὸ **χλούνης,** αἵτινες ἐπαυξάνονται ὡς ἐκ τῆς ἐφθαρμένης καταστάσεως τοῦ χωρίου (ἴδε Ἕρμανν. ἐν τόπῳ). Τὸ Μεδ. Ἀντίγραφον φέρει σπέρματός τ' ἀποφθοραὶ (Schütz ἀποφθορᾷ) παίδων κακοῦται χλ., καὶ παρέχεται ἡ σημασία τῆς χλωρᾶς ἡλικίας, ἢ νεανικῆς ἀκμῆς καὶ ζωηρότητος. **2)** ἕτεροι παραδέχονται τὴν διόρθωσιν τοῦ Stanley (ἥτις στηρίζεται ἐπὶ τῆς πρώτης ἑρμηνείας τοῦ **χλούνης**), κακή τε χλοῦνις ἠδ' ἀκρωνία, εὐνουχισμὸς καὶ ἀκρωτηριασμός· ἀλλὰ πρβλ. **ἀκρωνία.**

χλουνός, ὁ, = **χρυσός,** Ἡσύχ.

χλοῦς, ὁ, συνῃρ. τοῦ **χλόος,** ὃ ἴδε, «χλοῦς, ἡ χλωρότης» Γαλην. Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 596 «χλοῦς· ὠχρότης» Ἡσύχ.

χλοώδης, ες, γεν. **εος,** (εἶδος) πράσινος ὡς ἡ χλόη, κιτρινοπράσινος, χλωρός, Ἱππ. 1129 ἐν τέλει, πρβλ. Foës. Oec., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 8., 7. 9, 2.

χλωράζω, ἐσθίω τὴν ἐαρινὴν χλωρὰν βοτάνην, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Γαληνοῦ.

χλωραίνομαι, Παθ., γίνομαι χλωρός, κιτρινοπράσινος, «χλω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρανθείς, ἀντὶ τοῦ χλωρὸς γεννηθείς. οὕτω Σοφοκλῆς ('Αποσπ. 953)» Σουίδ.

χλωράς, άδος, ἡ, λέπυρον, φλοιός, Γλωσσ.

χλώρασμα, τό, = **χλωρότης,** 'Ιππ. 1169, Γαλην. 'Ιπποκρ. Γλωσσ. 'Εξήγ. 596.

χλωρ-αύχην, ενος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χλωρόν, ἤτοι κιτρινοπράσινον αὐχένα, ἐπὶ τῆς ἀηδόνος, Σιμωνίδ 73· πρβλ. **χλωρηίς.**

χλωράω ἢ -έω, = **χλωριάω,** χλωρήσαντα (ἔνθα νῦν: χλοήσαντα) ταῦτα πρὸς ὀλίγον αὐτίκα ἀπομαραίνεται 'Ιουλιανοῦ συμπόσιον ἢ Κρόνια 329D.

χλωρεύς, έως, ὁ, πρασινωπὸν ἢ κιτρινωπὸν πτηνόν, ἴσως τὸ αὐτὸ καὶ **χλωρίων,** 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 1, 13 καὶ 17, πρβλ. Πλίν. 10. 95.

χλωρηίς, ίδος, ἰδιότυπον θηλ. τοῦ **χλωρός.** χλωροειδής, ἐπίθετον τῆς ἀηδόνος ἀπὸ τοῦ χρώματος, χλωρηὶς ἀηδὼν 'Οδ Τ. 518· πρβλ. **χλωρός, χλωραύχην·** κατὰ τὸν Σχολ. ἤτοι ἐν χλωροῖς διατρίβουσα .., ἢ διὰ τὸ χρῶμα.— Καθ' 'Ησύχ.: «χλωρηὶς ἀηδών· ἤτοι ἀπὸ τοῦ χρώματος ἡ χλωρά· ἢ διὰ τὸ ἐπὶ χλωρῶν καθέζεσθαι δένδρων· ἢ ἀπὸ Χλωρίδος τὸ γένος ἔχουσα».

χλωρίασις, εως, ἡ, ὠχρίασις, 'Ησύχ. ἐν λ. **χλωρὸν δέος.**

χλωριάω, γίνομαι ὠχρός, ἐχλωρίασε κάρτα 'Ιππ. 1134B, ὁρῶν αὐτὸν χλωριῶντα καὶ κρύφα δακρύοντα Λόγγος 4. 31.

χλωρίζω, μέλλ. **-ίσω,** εἶμαι ὑποπράσινος ἢ ὑποκίτρινος, 'Εβδ. (Λευ. ΙΓ', 49, ΙΔ', 37).

χλωρίς, ίδος, ἡ, πτηνόν τι ὠχρὸν κατὰ τὴν κοιλίαν ἔχον περίπου τὸ μέγεθος τοῦ κορύδου, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 3, 4., 9, 13, 4.

χλωρῖτις (ἐξυπακ. λίθος), **-ιδος, ἡ,** λίθος τις ἔχων τὸ χρῶμα τῆς χλόης, Πλίν. 37. 56.

χλωρίων, ωνος, ὁ, πτηνόν τι κίτρινον μεγαλείτερον τῆς χλωρίδος, πιθ. Oriolus galbula, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 15. 3., 22, 1, Πλίν. 10. 45· πρβλ. **χλωρεύς, χλωρίς.**

χλωροειδής, ές, ἔχων ὄψιν πρασινωπήν, ὑποπράσινος, χλωροειδέστατος λίθος Θεφρ. π. Λίθ. 23.

χλωρό-κομος, ον, ὁ ἔχων χλωρὰ φύλλα, χλωρόκομος στέφανος δάφνης Εὐρ. Ι. Α, 759.

χλωρο-κυρτίς, ίδος, ἡ, εἶδος καρίδος, 'Ησύχ.

χλωρο-μέλᾰς, μέλαινα, μέλᾰν, ὠχρομέλας, Γαλην. εἰς 'Ιππ. 'Επιδημ. τὸ γ'.

χλωρο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τι χλωρόν, ὠχρόν, ὠχροποιός, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 6, 49, Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Η 479.— Καθ' 'Ησύχ.: «χλωρὸν δέος· τὸ χλωροποιόν. τοιοῦτος γὰρ ὁ φόβος, χλωριάσεως ἐμποιητικός».

χωρό-πτῐλος, ον, ὁ ἔχων πτερὰ ὑποπράσινα ἢ κίτρινα, πελειάδες χλωρόπτεροι Αἰλ. π. Ζ. 16. 2.

χλωρός, ά, όν, ἀσυνκίρετ. **χλοερός, ά, όν,** ὅπερ ὅμως ἀπαντᾷ μεθ' Ὅμηρον, (χλόη) — πρασινοκίτρινος (ὡς εἶναι τὸ χρῶμα τοῦ νέου χόρτου, τῶν νέων φύλλων, τοῦ νεοβλάστου σίτου ἢ τοῦ ἀώρου καρποῦ), ὑποπράσινος, πράσινος, χλωραὶ ῥῶπες 'Οδ. Π. 47· ὄρος .. χλωρὸν Ὕμν. εἰς 'Απόλλ. 223· χλοερὸς ὄζος 'Ησ. 'Ασπ. 'Ηρ. 393· χλωραὶ ἐλάται Πινδ. 'Αποσπ. 148, Εὐρ. Βάκχ. 38· χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις Σοφ. Ο. Κ. 673· χλωρᾶν ἀν' ὕλην Εὐρ. 'Ιππόλυτ. 17· δόνακι χλωρὸν Εὐρώταν ὁ αὐτ. ἐν 'Ελ 319, πρβλ. Σοφ. 'Αντιγ. 1131· χλοεραῖς λείμακος ἡδοναῖς Εὐρ. Βάκχ. 866· χλοερὰ στάδια, ῥέεθρα ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 497, ἐν Φοιν. 660· — ὡσαύτως παρὰ πεζογράφοις, σίτου ἔτι χλωροῦ ὄντος Θουκ. 4. 6· τὰ .. ὑπὲρ γῆς χλωρὰ πάντων τῶν φυομένων τὸ πρῶτόν ἐστι Θεοφρ. 'Αποσπ. 20. 27. **2)** ὑποκίτρινος, μέλι χλωρὸν 'Ιλ. Α. 631, 'Οδ. Κ. 234· ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον, ἐπὶ τῆς κιτρίνης ἄμμου, Σοφ. Αἴ. 1064. **II.** καθόλου, ἔχων ἀνοικτὸν χρῶμα, χλωρὸς ἀδάμας, ὡς τὸ **πολιός,** 'Ησ. 'Ασπ. 'Ηρ. 231· ἀχλὺς αὐτόθι 265· ἐπὶ τοῦ θαλασσίου ὕδατος, Τραγικὸς παρὰ Πλουτ. 2. 767F· ἐπὶ ἄλλου ὕδατος, 'Ανθ. Π. 9. 669· — ἀλλὰ συνηθέστατα, **2)** ἐπὶ τοῦ χρώματος τῆς ἐπιδερμίδος, κιτρινοπράσινος, ὠχρός, χλωρὸς ὑπαὶ δείους 'Ιλ. Κ. 376, Ο. 4· χλωροτέρα .., ποίας ἔμμι Σαπφὼ 2. 14· — ἀκολούθως ὡς ἐπίθ. τοῦ φόβου, χλωρὸν δέος, «χλωροποιόν» (Σχόλ.), 'Ιλ. Η. 479, 'Οδ. Λ. 43, κλπ.· χλωρῷ δείματι Αἰσχύλ. 'Ικ. 566· δεῖμα χλοερὸν Εὐρ. 'Ικ. 599·— ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς ἰατρ. συγγραφ., κίτρινος, ὠχρός, ὀφθαλμοὶ 'Ιππ. π. 'Αρχ. 'Ιητρ. 12· τὸ χλωρὸν = **χλωρότης,** αὐτόθι· ἐπὶ προσώπων προσβεβλημένων ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ, Θουκ. 2. 49. **III.** ὡς καὶ νῦν, ἀσχέτως πρὸς τὸ χρῶμα. χλωρός, δηλ. οὐχὶ ξηρός, πρόσφατος, μάλιστα ἐπὶ ξύλου, ῥόπαλον .., χλωρὸν ἐλαίνεον, ἐκ χλωροῦ (προσφάτως κοπέντος) ξύλου ἐλαίας, 'Οδ. Ι. 320, πρβλ. 379· περὶ τοῦ ἐν 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 741 μηδ' ... αὖον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν, ἴδε ἐν λ. **αὖος·** τὰ σφόδρα χλωρὰ ἀκαυστα 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 24, πρβλ. 3. 4, 10· κ. ἀλλ.·— ἀκολούθως ἐπὶ διαφόρων πραγμάτων, χλωραὶ ἐέρσαι Πινδ. Ν. 8. 69· τυρὸς χλωρός, χλωρὸν τυρί, 'Αριστοφ. Βάτρ. 559, πρβλ. Λυσίαν 167. 8· ἐπὶ ἰχθύων, πρόσφατος, οὐχὶ παστός, 'Αθήν. 309B. **2)** μεταφορ., ἀνθηρός, ζωηρός, χλωρόν τε καὶ βλέποντα Τραγ. παρ' 'Ησυχ., ἔνθα «χλωρόν τε καὶ βλέποντα. ἀντὶ τοῦ ζῶντα· χλωρὸν γόνυ, χλοερὰ μέλεα Θεόκρ. 14. 70, 27. 66 (ἐντεῦθεν τὸ τοῦ 'Οραείου genua virent)· χλωρὸν αἷμα, πρόσφατον, ζῶν, Σοφ. Τρ. 1055· τὸν 'Αχίλλειον τύμβον στεφανοῦν αἵματι χλωρῷ, «προσφάτῳ, νεαρῷ» (Σχόλ.), Εὐρ. 'Ε. 129· χλωρὸν δάκρυ, ὡς τὸ 'Ομηρικὸν θαλερὸν δάκρυ, πρόσφατον, ἤδη ἀναβλύζον, Εὐρ. Μήδ. 906, πρβλ. 922, 'Ελ. 1189· οὕτω, χλωρὰ δακρύων ἄχνα Σοφ. Τρ. 848· ὡσαύτως, χλ. οἶνος, ἀφρίζων, Εὐρ. Κύκλ. 67 (ἐκτὸς ἐὰν ληφθῇ ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ χρώματος, ὡς τὸ κιρρός).

χλῶρος, «χλῶρος τὸ κύριον ... τὰ μέν τοι ἐπιθετικὰ ὀξύνεται, οἷον χλωρός, κτλ.» 'Αρκάδ. 69, 10· «Αἵμων υἱὸς Χλώρου τοῦ Πελασγοῦ» Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **Αἱμονία.**

χλωρο-σαύρα, ἡ, ἡ χλωρά, πρασίνη σαύρα, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 2. 58., 7. 22· ἴδε Δουκάγγ.

χλωρότης, ητος, ἡ, ἡ τοῦ χλωροῦ ἰδιότης, τὸ πράσινον χρῶμα, τῶν φυτῶν 'Αριστ. π. Φυτ. 2. 8, 1 (ἐν τῷ τύπῳ **χλοερότης**)· ὕλης Πλουτ. Φλαμ. 3, πρβλ. 9. 952C. **II.** ὠχρότης, αὐτόθι 395D, 'Εβδ. (Ψαλμ. ΞΖ', 13).

χλωροφάγος [ᾰ], ον, ὁ ἐσθίων χλωρὰν τροφήν, χλόην, ἂν συμπατήσῃ φυτουργὸς τὴν χλωροφάγον κάμπην Μανασσ. κατὰ 'Αρίστανδρ. κ. Καλλιθέαν Δ', 53·— **χλωροφᾰγέω,** = **χλωράζω,** 'Ιππιατρ. σ. 41, 17.

χναῦμα, τό, νωγάλισμα, «μεζές», σπλάγχν' ὀπτᾶται, χναῦμ' ἥρπασται Μνησίμαχος ἐν «'Ιπποτρόφῳ» 1. 12 (ὡς ὁ Meineke ἀντὶ **χναύω**), πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 62· «χναύματα· τὰ βρώματα· καὶ τὰ τῶν κρεῶν ἀπανθρακίσματα» 'Ησύχ., Παροιμιογρ. 367·— ὑποκορ. **χναυμάτιον, τό,** 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 5, Τηλεκλείδης ἐν «'Αμφικτύοσι» 1. 14, προεψήσας μετὰ πολλοῦ πεπέρεως τὰ χναυμάτια 'Αθην. 381B· πρβλ. Meineke Κωμικ. 'Αποσπ. 3. 644.

χναυρός, ά, όν, νόστιμος, προκαλῶν ὄρεξιν, πλευρὰ δελφάκει' ἐπεξανθισμένα χναυρότατα παρέκειτ' ἐπ' ἀμύλοις καθήμενα Φερεκράτ. ἐν «Μεταλλεῦσι» 1. 17.

χναυστικός, ὁ, ὁ τοῖς χναύμασιν ἡδόμενος, λίχνος, τένθης «λιχούδης», Ποσείδιππος ἐν «'Αναβλέποντι» 1. 7.

χναύω, κυρίως, = **κνάω,** ἀλλ' ἐν χρήσει ὡς τὸ **τρώγω,** ἀποδάκνω, «ξετσιμπῶ», τρώγω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μετ' αἰτ., 'Επίχαρμ. παρ' 'Αθην. 309F, Εὐρ. Κύκλ. 358, Εὔβουλ. ἐν 'Αδήλ. 16α· πάντα ταῦτ' ἐχναύομεν 'Εφιππος ἐν «'Εφήβοις» 1.

χνοάζω, μέλλ. **άσω,** κυρίως ἐπὶ νεανιῶν, ἀρχίζουν νὰ φαίνωνται εἰς τὸ πρόσωπόν μου αἱ πρῶται λεπταὶ ὡς χνοῦς τρίχες, ὡς τὸ **χνοάω,** ἡδῶντας καὶ ἰούλῳ τῷ πρώτῳ χνοάζοντας 'Ιμέρ. σ. 516· καὶ ἐπὶ κορασίδων, ἄρτι χνοαζούσας αὐλητρίδας Μεταγέν. ἐν «Αὔραις» 1. 3, ἔνθα ἴδε Meineke. **II.** χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα, μόλις ἀρχόμενος νὰ ἔχῃ λευκὰς τρίχας (πρβλ. τὸ Σαιξπήρειον 'sable silvered'), Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 742.

χνοάω, συνηθέστερος τύπος τοῦ **χνοάζω,** ἐπὶ νεανιῶν, μᾶλα τεά .. χνοάοντα Θεόκρ. 27, 49· οὐδ' ἐπ' ὀλίγον τὴν παρειὰν χνοῶντα Λουκ. Διόνυσος 2· κόραις ἐῴκει, τὴν γένυν οὐκ ἐχνόα Θεόδ. Πρόδρ. σ. 173· μετὰ συστοίχου αἰτιατ., χνοάοντα ἰούλους 'Απολλ. Ρόδ. Β. 779, πρβλ. 'Οππ. Κυνηγ. 4. 345. — ὡσαύτως περὶ αὐτῶν τῶν ἰούλων, χνοάοντες ἴουλοι, αἱ μόλις ἀναφαινόμεναι τρίχες, 'Απολλ. Ρόδ. Β. 43· ἔτι χνοάοντος ἰούλου δευόμενος 'Ανθ. Παλατ. παράρτ. 306· — ὡσαύτως ἐπὶ καρποῦ, σικυὸν χνοάοντα, μὲ τὸ χνοῦδί του, 'Ανθ. Παλατ. 6. 120· καὶ μεταφορ., χνοόωσαν χάριν ὄμβρου Τρυφιόδ. (ὀρθότ. Τριφ-) 343.

χνόη, 'Ιον. **χνοίη,** ὡς τὸ 'Ομηρ. **πλήμνη,** ἡ, ἡ χοινικὶς τοῦ τροχοῦ διὰ τῆς ὀπῆς τῆς ὁποίας εἰσέρχεται ὁ ἄξων ἁμάξης Λατ. modiolus, ἄξων ἐν χνοίῃσιν Παρμεν. 8, Mullach· ἔλακον ἀξόνων βριθομένων χνόαι Αἰσχύλ. Θήβ. 153· ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χνόας Σοφ. 'Ηλ. 745, πρβλ. 717· ἀντύγων χνόας Εὐρ. Ρῆσ. 118· πρβλ. **σῦριγξ** Π. 2, **χοινικὶς** Ι.

2) μεταφ., χνόαι ποδῶν, αἱ ἀρθρώσεις περὶ ἃς στρέφονται οἱ πόδες, ὡς οἱ τροχοὶ περὶ τὸν ἄξονα, Αἰσχύλ. Θήβ. 371, ἀλλὰ κατὰ τὸν Σχολιαστήν: «χνόας ποδῶν, τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν, ἢ παραβόλως τὸ συνεχὲς κίνημα τῶν ποδῶν».

χνόϊος, α, ον, χνοώδης, ῥοδίνην δ' ὁποῖα μῆλον χνοΐην ποίει παρειὴν 'Ανακρεόντ. 16. 19.

χνοΐζομαι, γίνομαι χνοώδης, ἀποκτῶ χνοῦν, Γαλην. τ. 14. 778.

χνόος, ὁ, 'Αττ. συνηρ. **χνοῦς,** γεν. **χνοῦ·** τὴν δοτ. **χνοῖ** παρὰ Θεοφρ. περὶ Φυτ. 'Ιστ. 6. 10, 7, μεταβάλλει ὁ Schneid. εἰς **χροῖ·** (ἡ **χνοῦς,** «χνοῦν: τὸ λεπτὸν τοῦ ἀχύρου, 'Αριστοφάνης. Εὐριπίδης δὲ θηλυκῶς τὴν χνοῦν» Γραμματικὸς ἐν τοῖς 'Ανεκδότοις Bachm. 1. 418)· πᾶσα ἐλαφρὰ καὶ πορώδης οὐσία, ἁλὸς χνόος, ὁ ἀφρός, ὅστις συνάγεται κατὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης (πρβλ. **ἁλοσάχνη**), 'Οδ. Ζ. 226· πωλικὸς χν., ὁ ἀφρὸς τοῦ πώλου δηλ. τοῦ ἵππου, 'Ανθ. Παλατ. 6. 156· ὡσαύτως ἔρια ἐξεσμένα πρὸς πλήρωσιν προσκεφαλαίων ἢ στρωμάτων, 'Ιππ. 612· 301·— παροιμ. ἐπὶ μαλακῶν πραγμάτων· εἰς ἄχυρα καὶ χνοῦν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Αριστ. 'Αποσπ. 59. **II.** ὁ λεπτὸς χνοῦς ὁ ἐπὶ τοῦ ἄνθους ἢ τοῦ σπέρματος φυτῶν τινων, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστορ. 2. 8, 4, πρβλ. Διόδ. 2. 59· τὸ χνοῦδι καρπῶν τινων, μήλων χνοῦς ἐπικαρπίδιος 'Ανθ. Παλατ. 9. 226· καὶ οὕτως, αἱ πρῶται τρίχες ἐπὶ τῶν παρειῶν ἢ τῆς σιαγόνος κτλ. τῶν νέων, Λατ. lanugo, χνοῦς ὥσπερ μήλοισιν ἐπήνθει 'Αριστ. Νεφ. 978· κοῦρος ἔτ' ἀρτιγένειον ἔχων χνόον 'Ανθ. Παλατ. 9. 219· θηλείαις οὐδ' ὅσσον ἐπὶ χνόος ἦλθε παρειαῖς Καλλ. εἰς 'Απόλλ. 37· [θηρίον] χνοῦ ἀνάπλεων 'Αριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 8. 27, 2.

2) μεταφρ., ἐξωτερικὴ ἐπένδυσις ἀρχιτεκτονικοῦ ὕφους, ὅ τε πίνος αὐτῇ (δηλ. τῇ γλώσσῃ τοῦ Πλάτωνος) καὶ χνοῦς τῆς ἀρχαιότητος .. ἐπιτρέχει Διονύσ. 'Αλ. πρὸς Πομπ. 2· ἐπανθεῖ τις .. χνοῦς ἀρχαιοπινὴς ὁ αὐτ. περὶ Δημ. 38, πρβλ. 5, Wyll. εἰς Πλούτ. 2. 79D.

χνοώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς λεπτὴν κόνιν, ὅμοιος πρὸς χνοῦν, Λατ. lanuginosus, χν. ποιεῖν τι Ἐμπεδ. παρὰ Γαλην. 3. 101, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 3, Διοσκ. 4. 69 καὶ 150.— 'Επίρρ. **-δῶς**, Γαλην. **II.** παρ' Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 290, ἀὴρ χν., ἀντίθετον τῷ **λαμπρός**, ὁμιχλώδης.

χοᾶιος, α, ον, ὁ χωρῶν ἕνα χοῦν, αἰτεῖ σκύφον χοαῖον, καὶ πλήσας οἴνου Θασίου, ὀλίγον ἐπιρράνας ὕδατος, ἐξέπιεν, εἶπών, ὁ πλεῖστα πίνων, πλεῖστα κεὔφρων θήσεται Ἱππόλ. παρ' Ἀθην. 129E.

χοᾰνεύω, συνηρ. **χωνεύω,** χύνω εἰς τύπον, εἰς μήτραν (**χόανον**)· χοανεύει 'Αριστ. Θεσμ. 57, πρβλ. 62· μετ' αἰτ., χύνω εἰς τύπον, μήτραν, χωνεύσεις .. βάσεις χαλκᾶς Ἐβδ. ('Εξ. ΚΣ', 37, πρβλ. Β' Παραλ. Β', 4, κ. ἀλλ.). — Μέσ., διέχεαν χαλκὸν πρῶτοι καὶ ἀγάλματα ἐχωνεύσαντο Ροῖκος κλπ. Παυσ. 8. 14, 8. **II.** χωνεύω, καμινεύω ἢ χύνω μέταλλον, Ἐβδ. (Β', Παρλ. ΑΔ', 17)· — Παθ., **χωνευθεὶς** Πολύβ. 34. 9, 11, Διόδ. 5. 35 **κεχωνευμένος** ὁ αὐτ. 16. 45, Πλουτ. Λούκουλ. 37.

χοάνη [ᾰ], συνηρ. **χώνη,** «χωνί», Λατ. infundibu'um, δίκην δὲ χοάνης ὥτα διετετρήνατο 'Αριστοφ. Θεσμ. 18, πρβλ. Φίλωνα 1. 245· κύλικας ἀντλεῖν διὰ χώνης Φερεκράτης ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1, 31· καταχεῖν ὥσπερ διὰ χώνης Πλάτ. Πολ. 411A· ὡς ὄνομα τοῦ λάρυγγος, 'Αλεξ. 'Αφρ. Προβλ. 2. 3· καὶ οὕτως ὡς σκωπτικὸν ὄνομα ἀνθρώπου πολυπότου, Πολέμων παρ' 'Αθην. 436E, κλπ. **2)** κοίλωμά τι ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἔχον τὸ σχῆμα χωνίου καλούμενον καὶ **ληνὸς** καὶ **πύελος**, Θεόφιλ. Πρωτοσπαθ. 135. 11. **II.** = **χόανος**, τὸ χωνοειδὲς χωνευτήριον τῶν μετάλλων (καὶ νῦν ἔτι καλεῖται **χώνη** ἐν Θράκῃ)· Διοσκ. 5, 85, Ποσειδώνιος παρ' 'Αθην. 233D, 'Ανθ. Παλ. 9. 528. — 'Ο τύπος **χοάνη** λέγεται παρὰ Μοίριδι 'Αττικός, ὁ δὲ τύπος **χώνη** 'Ελληνικός.

χόᾰνος, ὁ, (χέω) σκεῦος ἐν ᾧ τὸ μέταλλον ἐχωνεύετο καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐχύνετο εἰς τὸν τύπον, φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν .. ἐφύσων Ἰλ. Σ. 470 κασσίτερος .. ὑπὸ .. εὐτρήτου χοάνου θαλφθείς Ἡσ. Θεογ. 863, πρβλ. 'Εμπεδ. 211, Ἱππ. 269. 31, 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 1299· - ποιητ. ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ **λίγδας**, ὁ τύπος, εἰς ὃν χύνεται τὸ μέταλλον, 'Ανθ. Π. 9. 716. **II. χοάνη** Ι, χωνίον, «χωνί», Ἱππ. 268. 27, ἐν τῷ τόπῳ **χῶνος**. — 'Εκ τῶν παλαιοτέρων συγγραφίων δὲν δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν ἂν ἡ ὀνομαστ. ἦτο **χόανος** ἢ **χόανον**· ἀλλ' ὁ Ἱππ. καὶ ὁ Ἡσύχ. γράφουσι **χῶνος** ὡς ἄρσεν.

χοασπίτης, ου, ὁ, πολύτιμός τις λίθος εὑρισκόμενος ἐν τῷ ποταμῷ Χοάσπῃ, Πλίν. 37. 56,

χόδᾰνος, ὁ, ἡ ἕβρα, ὁ πρωκτός, Ἡσύχ.

χοδιτεύω, ἀποπατῶ, Ἡσύχ., πρβλ. **κέχοδα.**

χοεῖον, τό, παρὰ Σουΐδ. εἶναι πιθανῶς ἐρθαρμένον **ἀντὶ χόριον** Ιι. 2,

χόες, χοεύς. ἴδε ἐν λ. **χοῦς** (Α).

χοή, ἡ, (χέω) χύσις, χύσιμον, π. χ. ὑγροῦ, μέλιτος ἢ **οἴνου**, Λατ. libatio, ἐγίνετο δὲ ἡ χοὴ εἰς νεκρὸν ἢ εἰς τὸν τάφον αὐτοῦ, (λοιβὴ δὲ ἡ **σπονδὴ** ἐκαλεῖτο ἡ γινομένη εἰς τιμὴν τῶν θεῶν), χοὴν χεῖσθαι νεκύεσσιν, ἔνθα λέγεται ὅτι συνέκειτο ἐκ μίγματος μέλιτος, οἴνου καὶ ὕδατος, τρὶς ἐκχυνομένου, 'Οδ. Κ. 518, Λ. 30· ἡ συνήθεια ὅμως αὕτη πολλὰς ὑπέστη μεταβολάς, ἴδε Stanl. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 609, Erf. εἰς Σοφ. 'Αντιγ. 427· συχν. παρὰ τοῖς Τραγικ., οἵτινες ἀείποτε χρῶνται τῷ πληθ., ὡς καὶ ὁ 'Ηρόδ. 7. 43· χοὰς τύμβῳ χέουσα Αἰσχύλ. Χο. 88, πρβλ. 92, 109, Σοφ. Ο. Κ. 478, Ἡλ. 84· χοὰς φέρειν τινὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 609, Χο. 15, κλπ.· χεῖσθαι γᾶ τε καὶ φθιτοῖς Αἰσχύλ. Πέρσ. 219, πρβλ. Χο. 154, Σοφ. Ο. Κ. 477· σπένδειν, κατασπένδειν, ἐπισπένδειν Εὐρ. Ὀρ. 1329, 1187, Αἰσχύλ. Χο. 149· πέμπειν Αἰσχύλ. Πέρσ. 624, κλπ.· διδόναι τινὶ Σοφ. 'Αντιγ. 902, κλπ.· τυμβεύειν τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 406· ῥέειν, στάζειν Εὐρ. Ἑκ. 529, Ἡρακλ. 1040· ὡσαύτως, χοᾶισι στέφειν τὸν νέκυν (πρβλ. **ἐπιστέφω**) Σοφ. 'Αντ. 431· ἱλάσκεσθαι γῆν Ξεν. Κύρ. 3. 3, 22· πρβλ. **χοηφόρος.** **2)** ἐνίοτε λαμβάνεται ἐπὶ τῆς ὅλης θυσίας, ἥτις ὑπὲρ τῶν νεκρῶν προσφέρεται, Λατιν. inferiae, Σοφ. Ἡλ. 406, Merrick εἰς Τρυφιόδ. (ὀρθότ. Τριφ.-) 605. **3)** σπανίως λέγεται ἐπὶ ἄλλων σπονδῶν πλὴν τῶν νεκρικῶν, Σοφ. Ο. Κ. 470, 1599. **II.** καθόλου, ῥεῦμα, ῥοαί, νάματα, 'Αχέροντας ἄρσενας χοὰς Σοφ. 'Αποσπ. 469· — ἐν Ο. Κ. 1599 φαίνεται ὅτι σημαίνει ἁπλῶς ὕδωρ. — Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ λέξις εἶναι ποιητ.

χοηγής, ες, χρησιμεύων εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν χοῶν ἐν 'Αθήναις (ἴδε **χοῦς** Α. II), χοῆγες ἄγγος Εὐρ. Ι. Τ. 960.

χοη-φόρος, ον, ὁ προσφέρων χοὰς εἰς τοὺς νεκρούς· **χοηφόροι,** εἶναι τραγῳδία τοῦ Αἰσχύλου ἐν ᾗ ὁ χορὸς χέει χοὰς εἰς τὴν σκιὰν τοῦ 'Αγαμέμνονος.

χοΐδιον, τό, καὶ **χοίδιον,** ὑποκορ. τοῦ **χοῦς**, 'Ανώνυμ. παρὰ Σουΐδ., Λοβεκ. Φρύνιχ. 88.

χοϊκός, ή, όν, (**χοῦς** Β) ὁ ἐκ χώματος, ἐκ γῆς, ὡς τὸ γήϊνος, **πήλινος**, Α' 'Επιστ. πρ. Κορινθ. ιε', 47, Κλήμ. 'Αλ. 981, Ρήτορες (Walz) τ. 1, σ. 613. **II** ἴδε **χοῦς** (Α) ἐν τέλει.

χοινίκη [Ῐ], ἡ, (χοῖνιξ) = **χνόη**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 104. — Πρβλ. **χοινικὶς** Ι.

χοινίκαιος, α, ον, πεποιημένος ἐξ ἑνὸς χοίνικος ἀλεύρου, πόπανον Συλλ. 'Επιγρ. 523. 19.

χοινίκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χοινικὶς** ΙΙ (εἰ μὴ ἀναγνωστέον **χοινικίδα**), Κέλσ. 8. 3.

χοινικὶς, ίδος, ἡς = **χοινίκη, χνόη**, Γαλην. **II.** χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον, Παῦλ. Αἰγ. 6. 91· πρβλ. **ὀρθοπρίων.** **III.** ὁ γῦρος τοῦ στεφάνου, Δημ. 616. 1., 756. 8. **IV.** = **χοῖνιξ** ΙΙ, 'Απποι. 'Εμφυλ. 4. 30. **V.** σπήλαιον ἐν πετρώδει ἀκτῇ, Στράβ. 542.

χοινικο-μέτρης, ου, ὁ, ὁ μετρῶν διὰ χοίνικος, ὅπερ ἦν τὸ καθημερινὸν σιτηρέσιον τῶν δούλων, 'Αθήν. 272B.

χοῖνιξ, ῖκος, ἡ, (τὸ ἀρσ. γένος ἐν Ξεν. 'Αν. 1. 5. 6 ἤδη διωρθώθη), μέτρον χωρητικότητος ξηρῶν = $^1/_{48}$ τοῦ μεδίμνου· ὁ δὲ μέδιμνος ἐχώρει περίπου 38 ὀκάδας, ἄρα ἡ χοῖνιξ, = περὶ τὰ 315 δράμια σημερινά, ἀλλ' ὅρα Böckh Metrol. Untersuch 11. 9, καὶ Hussey W. and M. 13. 4, 'Ηρόδ. 1. 192, κλπ· μία χοῖνιξ πίτνου ἤτο τὸ καθημερινὸν σιτηρέσιον ἀνδρός, αὐτόθ. 7. 187· ἡ γὰρ χ. ἡμερήσιος τροφὴ Διογ. Λαέρτ. 8. 18, πρβλ. **ἡμεροτροφίς**· — πιθανῶς δὲ τὸ κατώτατον ὅριον, ὅπερ οἱ δοῦλοι ἐλάμβανον, πρβλ. Θουκ. 4. 16, Θεόκρ. 15. 95, 'Αθήν. 272B (εἰ καὶ ἡ διαφορὰ τοῦ σιτίνου ἀλεύρου ἀπὸ τοῦ κριθίνου συντελεῖ καὶ εἰς τὴν διαφορὰν τῶν σιτηρεσίων, ἴδε Arnold. εἰς Θουκ. ἔνθ' ἀνωτ.)· ἐντεῦθεν, ὃς κεν ἐμῆς γε χοίνικος ἅπτηται, δηλ. ὅστις τρώγει ἐκ τοῦ ἐμοῦ ἄρτου, Ὀδ. Τ. 28· οὐδὲ τὴν χ. ἔτι λήψει Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 27· οὕτω καὶ αἱ παροιμίαι, ἐπὶ χοίνικος καθῆσθαι, δηλ. ἀργὸν καθῆσθαι, Πυθαγ. εἰς 'Αριστ. 'Αποσπ. 192, πρβλ. 'Αθήν. 452E, Πλούτ. 2. 703E, Perizon. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 1. 26· καὶ κενεὰν ἀπομάξαι, ἴδε ἐν λ. **ἀπομάσσω** Ι. 2. **II.** ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος, εἶδος ποδοκάκης ἢ ξύλου εἰς ὃ ἐνεκλείοντο οἱ πόδες πρὸς τιμωρίαν, 'Αριστοφ. Πλ. 276, Δημ. 270. 8· πρβλ. **πεντεσύριγγος**, καὶ **χοινικὶς** IV.

χοιρ-άγρα, ἡ, ἄγρα, κυνήγιον ἀγριοχοίρων, κυνήγιον κάπρων, Γεώργ. Φραντζ. 215. 12.

χοιρ-άγχη, ἡ, = **ὕάγχη**, Σώφρων 86 Ahr.

χοιράδικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς **χοιράδας** (ΙΙ), χοιράδες, τὰ χοιραδικὰ νοσήματα 'Ηρῳδιαν. 'Επιμερ. 253.

χοιρᾰδ-άλθερον, τό, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ **ξανθίου**, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθων) 4. 138.

χοιρᾰδώδης, ες, πλήρης χοιράδων, βραχώδης, Στράβ. 140.

II. (σημασ. ΙΙ), χοιραδικός, ἔχων χοιράδας, Πλούτ. 2. 664F.

χοιράς, άδος, ἡ, ὅμοιος πρὸς χοῖρον ἢ πρὸς τὰ νῶτα χοίρου, χ. πέτραι, χαμηλοὶ βράχοι (μόλις ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης) ὅμοιοι πρὸς τὰ νῶτα χοίρου (πρβλ. **μύρμηξ** ΙΙΙ, καὶ τὸ τοῦ Ουεργιλίου dorsum immane maris), Διόδ. Π. 10 81, 'Ανθ. Π. 9. 289 — ἐντεῦθεν ἡ χρῆσις τοῦ **χοιράς** ὡς οὐσιαστ., χ. ἀμυδρά, βράχος χαμηλός, μόλις φαινόμενος, 'Αρχίλ. 54, πρβλ. Θέογν. 576· ἀντίθετ. τῷ **σκόπελοι ὀξέες**, Ἡρόδ. 2. 29 ἀκταὶ .. χοιράδες τε Αἰσχύλ. Πέρσ. 421· οὕτω, χ. Δηλία, ὁ Δήλιος βράχος, δηλ. ἡ βραχώδης νῆσος Δῆλος, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 9· Δήλιαι χοιράδες Εὐρ. Τρῳ. 89 χ. Σιφνιάς ὁ αὐτ. ἐν 'Ανδρ. 1266· χοιράδες, αἱ Συμπληγάδες, Θεόκρ. 13. 24· αἱ χοιράδες νῆσοι, ἔξωθεν τοῦ Τάραντος, Θουκ. 7. 33. **II.** ἐν τῷ πληθ., οἰδήματα τῶν ἀδένων τοῦ λαιμοῦ κλπ., χοιραδικὰ πρήσματα, Λατ. scrophulae, Ἱππ. 'Αφορ. 1248 (ἴδε Foës. Oec.), 'Ανθ. Π. 11. 333, Πλουτ. Κικ. 9 καὶ 26.

χοίρειος, α, ον, 'Επικ. **χοίρεος, η, ον**· (χοῖρος)· — ὁ ἀνήκων εἰς χοῖρον, κρέα χοίρεια 'Αριστοφ. Βάτρ. 338, Ξεν. 'Αν. 4. 5, 31· κόπρος 'Αριστ. 'Αποσπ. 255. **II.** χοίρεα (ἐξυπακ. κρέα), χοίρεια κρέατα, κρέατα χοίρου, Ὀδ. Ξ. 81· χοίρειον φαγεῖν Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 3. 223, πρβλ. Ἱππ. 1180A.

χοιρ-ελάφος, ὁ, Ἰνδικὸν εἶδος ἐλάφου, Κοσμᾶς Ἰνδικοπλ. 11, 7.

χοιρ-έμπορος, ὁ, ὁ ἐμπορευόμενος χοίρους, Τιμαρίων ἐν Notice des Mss. 2. 237.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χοιρεών, ῶνος, ὁ, χοιροστάσιον, Τζέτζ. Ἰστ. 11. 429, Σχόλ. εἰς Θουκ. 4, 8.

χοιριάω, εἶμαι ὅμοιος χοίρῳ, τοῦ χοιριῶντος τοῦδε καὶ κοπροφάγου Τζέτζ. ἐν τοῖς Ἀνεκδ. Ὀξ. 3. 365.

χοιρίδιον [Ῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **χοῖρος**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 521, 806 κἑξ., Πλάτ., κλπ.

χοιρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χοῖρον, ὁ τοῦ χοίρου, χοιρικὸς κάπρος Τζέτζ. εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 775, 33.

χοιρίνας [Ῐ] (ἐξύπακ. πλακοῦς), ὁ, εἶδος πλακοῦντος· ἢ λέξις ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ **γλυκίνας**, **τυρακίνας**, Φιλόξεν. 3. 14, πρβλ. Ἀθήν. 647B, Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 3. 611.

χοιρίνη, ή, εἶδος μικρᾶς θαλασσίας κόγχης· ἦν οἱ Ἀθηναῖοι δικασταὶ μετεχειρίζοντο ὡς ψῆφον, (καλουμένη ἔτι καὶ νῦν **γουρουνάκι**, ἐκ τοῦ **γουροῦνι**, ὅ ἐστι **χοῖρος**, Σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. 120), Ἀριστοφ. Ἱππ. 1332, πρβλ. Σφ. 333, 349.—Ὁ Σουΐδ. ἡμαρτημένως ἑρμηνεύει τὴν λέξ. ὡς σημαίνουσαν χοίρου τρίχα. [Ῐ, ἐντεῦθεν ὁ πληθ. **χοιρῖναι**, Διονδ. εἰς Πολυδ. Η', 16.]

χοιρῖνος, η, ον, = **χοίρειος**, ὁ πεπυκνιμένος ἐκ δέρματος χοίρου, ἀσπὶς Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 23.

χοιρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χοῖρος**, χοιρίδιον, «γουρουνόπουλον», Ἀριστοφ. Ἀχ. 740 κἑξ.· πρβλ. **μυστικός**. **II**. ὑποκορ. τοῦ **χοῖρος** I. 2, Ἀριστοφ. Σφ. 1353.

χοίριος φαίνεται ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **χοίρειος** παρὰ Γαλην. καὶ Θεοφ. Νόνν.

χοιρίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **χοῖρος**, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 7.

χοιρό-βιος, ον, ὁ διάγων βίον χοίρου, Κ. Μανασσ. Χρον. 625, 5080, Εὐστάθ. 1657, 11, κλπ.

χοιροβοσκέω, βόσκω χοίρους, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Ἐπιστ. 54.

χοιρο-βοσκός, ὁ, ὁ βόσκων χοίρους, «γουρουᾶς», Σχόλ. εἰς Ἰλ. Φ. 282, πρβλ. **συφορβός**, **συβώτης**.

χοιρο-γρύλλιος, ὁ, ἑρμηνεύεται παρὰ τῷ Σουΐδ. καὶ Ἡσυχ. (ὅστις ποιεῖ αὐτὸ οὐδέτερ.) διὰ τοῦ **ἀκανθόχοιρος**, **ὕστριξ**, ἐχῖνος, **χερσαῖος**· ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Λευ. ΙΔ', 6, Δευτ. ΙΔ', 7, Ψαλμ. ΡΔ', 18) κεῖται εἰς μειάφρ. τοῦ Ἑβρ. shâphân, ὅηλ. hyrax Syriacus, μικρὸν ζῷον ὅμοιον πρὸς τὸν μυωξὸν ἢ ἀρουραῖον μῦν· δὲν δύναται νὰ εἶναι ὁ κόνικλος, διότι οὗτος δὲν εὑρίσκεται ἐν Παλαιστίνῃ· πρβλ. **ἀρκτόμυς**.

χοιρό-θλιψ, εβος, ὁ, ἡ, ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας (ἐκ τοῦ **χοῖρος** I. 2), ὁ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ἀποθλίβων, Ἀριστοφ. Σφ. 1364.

χοιρο-κέφαλος, ον, ὁ ἔχων χοίρου κεφαλήν, «γουρουνοκέφαλος», Ἰω. Μαλαλ. σ. 120, 3.

χοιρο-κομεῖον, τό, τόπος περιπεφραγμένος ἐν ᾧ τρέφονται χοῖροι, χοιροστάσιον, χοιροτροφεῖον, Ἀριστοφ. Σφ. 844, Σουΐδ.

II. ἐπίδεσμός τις οὗ χρῆσιν ποιοῦνται αἱ γυναῖκες, Ἀριστοφ. Λυσ. 1073· πρβλ. **φυλάκειον**, **σφενδόνη**, **χοιρόσακον**, **χοιροτροφεῖον II**.

χοιρο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων, ἀποκτείνων, σφάζων χοίρους, Ἀριστοφ. Εἰρ. 373. **II**. προπαροξ., χοιροκτόνοι καθαρμοί, ἁγνισμοὶ γενόμενοι διὰ τῆς θυσίας χοίρου, Αἰσχύλ. Εὐμ. 283· οὕτως, αἷμα χ., αἷμα τοῦ σφαγέντος χοίρου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 340· πρβλ. Müller εἰς Εὐμ. § 59.

χοιρο-μάνδριον, τό, μάνδρα χοίρων, χοιροστάσιον, Νικήτ. Χρον. σ. 537. 29.

χοιρό-νους, ουν, ὁ ἔχων νοῦν ἢ διαθέσεις χοίρου, τὸν κτηνωδέστερον, τὸν ἄντικρυς χοιρόνουν Μανασσ. Χρον. 6141.

χοιρο-πίθηκος, πίθηκος ἔχων ῥύγχος χοίρου, ἴσως Simia anubis, ἢ leucophaea (Surdevall), Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 2. 11, 2, ἴδε Συλλογ. Ἐπιγ. 6131b.

χοιροπωλέω, (**χοῖρος** I. 2), εἶμαι πόρνη, Σουΐδ. ἐν λέξει **χοῖρος**.

χοιρο-πώλης, Δωρ. ας, α, ὁ πωλῶν χοίρους, **χοιροπώλας** Μεγαρικὸς Ἀριστοφ. Ἀχ. 818, Ἀποσπ. 485.

χοῖρος, ὁ, (ἀλλὰ ἡ, Ἱππῶναξ 31, Σοφ. Ἀποσπ. 217, Ἀριστοφ. Ἀχ. 764 ἑξ.)· —νέος χοῖρος, «γουρουνόπουλον» Λατ. porcus, Ὀδ. Ξ. 73, Ἡρόδ. 2. 48, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 321, Ἀριστοφ. Ἀχ. 781, κλπ.· προσφέρεται ὡς μικροτάτη θυσία, Πλάτ. Πολ. 378Α, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 7. 8, 5, Δημ. 1269. 10· ὁ δ' ἴσως **γαλαθηνὸν** τέθυκε τὸν χοῖρον Ἡνίοχος ἐν «Πολυεύκτῳ» 1·— ἀκολούθως καθόλου, ὡς τὸ ὗς, σῦς, «γουρούνι», ἤδη ὀβέλφακες, χοῖροι δὲ τοῖς ἄλλοις Κρατῖνος ἐν «Ἀρχιλόχοις» 7, πρβλ. Μνησίμαχον ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 47, Πλουτ. Κτκ. 7, κλπ. **2)** ὡς τὸ porcus παρὰ τῷ Οὐάρρωνι R. R. 2. 4, 10, λέγεται ἐπὶ τοῦ γυναικείου αἰδοίου συχνάκις παρὰ τοῖς κωμικοῖς ποιηταῖς, οἵτινες συνεχῶς παίζουσι μὲ τὴν λέξιν καὶ τὰ σύνθετα αὐτῆς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 774, κτλ.· —λέγεται ὅτι ἡ χρῆσις αὕτη ἦτο τῶν Κορινθίων, Σουΐδ. ἐν λ.

II. ἰχθύς τις τοῦ ποταμοῦ Νείλου, Στράβ. 823, Ἀθήν. 312Δ, Γεωπ. (Ἡ Σανσκρ. ῥίζα εἶναι gharsh (terere), ὅθεν ghrish-vis, ghish-tis (aper), πρβλ. Ἀρχ. Σκανδ. gris-s (Ἀρχ. Ἀγγλ. gris ἢ grice, gris-kin, πρβλ. τὰ τοπικὰ ὀνόματα τῆς βορείου Ἀγγλίας Gris-dale, Grise-beck), ὥστε ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως ἐξέπεσε τὸ s).

χοιρό-σακον, τό, = **χοιροκομεῖον II**, Ἡσύχ. ἐν λ. **χοῖρος**, ἔνθα: «χοῖρος· χοιρόσακα, μηχάνημά τι οὕτως ἐκαλεῖτο».

χοιρο-σπίλευθος, ὁ, κάπρος χοίρου, Παῦλ. Αἰγ. 7. 17.

χοιρο-σφαγεῖον, τό, σφαγεῖον χοίρων, Γλωσσ.

χοιρο-σφάγος, ον, ὁ σφάζων χοίρους, «χοιροσφάγος· θύτης» Ἡσύχιος.

χοιροσφάκτης, ὁ, ὁ σφάζων χοίρους, Εὐστ. Πονημάτ. 356, 80.

χοιρο-τροφεῖον, τό, τόπος ἐν ᾧ χοῖροι τρέφονται, χοιροστάσιον, Εὔπολις ἐν Ἀδηλ. 116, Φρύν. Κωμικ. ἐν «Ποαστρίαις» 3.

II. = **χοιροκομεῖον II**, Ἡσύχ.

χοιρο-φορβεῖον, τό, ἀγέλη χοίρων, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Λ. 678, Σουΐδ. ἐν λ. **συβόσιον**, ἢν ἑρμηνεύει ἐ **χοιροφορβεῖον**.

χοιροφορέω, φέρω χοιρίδιον, ἐπὶ τῶν Ἱερίων κατὰ τὰ ἐν Ἀθήναις τελούμενα **περίστια**, ὅηλ. καθάρσια·— ἐντεῦθεν **χοιροφόρημα**, τό, «χοιρίδιον» Ἡσύχ.

χοιρο-ψάλας, ὁ, Δωρ ἀντὶ -ης, = **χοιρόθλιβ**, ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, Κλήμ. Ἀλεξ. 33· «ψάλλε ἀντὶ τοῦ τίλλε· καὶ χοιροψάλας Διόνυσος ὁ τίλλων τὰ μόρια τῶν γυναικῶν» Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 1062.

χοιρώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος χοίρῳ, χοιροειδής, Γρηγ. Ναζ. II, 292B, Ἰω. Χρυσ. Ὁμιλ. εἰς τὸ κατὰ Ματθ. Εὐαγγ. ζ', 6, κλπ.

χοιρωδία, ή, τρόπος ἁρμόζων εἰς χοῖρον, τρόπος **χοιρώδης**, «ὑπομουσίας, τῆς χοιρωδίας, τῆς ἀπαιδευσίας» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 986.

χολ-ἄγωγός, ον, ὁ ἐξάγων κάτωθεν χολήν, ἐπὶ φαρμάκου, Γαλην. Ἱππ. Ἀφορ. 1, κλπ.

χολαίνω, = **χολάω**, Αἰσώπου Μῦθοι 197, ἔκδ. Κοραῆ σ. 369, Τζέτζ. 2, 570(;).

χολάζος, α, ον, ὁ τῆς χολῆς, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν χολήν, «χολαῖον· τὸ ἧπαρ» Σουΐδ.

χόλ-απτος, ον, ἐξαφθεὶς τὴν χολήν, Θεόδωρ. Πρόδρ. ἐν Bibl. de l'école des chartes τ. 2, σ. 413.

Χολαργεύς, έως, ὁ, κάτοικος τοῦ δήμου **Χολάργου**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 855, κτλ.

χολάς, άδος, ἡ, συνήθως ἐν τῷ πληθ. **χολάδες**, τὰ ἔντερα, Ἰλ. Δ. 526, Φ. 181, Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 123· ἐξ ὧν κατεσκευάζοντο χορδαί, Ἀνθ. Παλατ. 11. 352· — παρὰ τοῖς κωμ. εὑρίσκομεν καὶ τύπον **χολλάδες**, Φερεκράτ. ἐν Ἀδηλ. 19, Μένανδρ. ἐν «Ἀλιεῦσι» 3· πρβλ. **χόλιξ**. **II**. ἐν τῷ ἑνικῷ, τὸ μέρος τὸ μεταξὺ τοῦ ὑποχονδρίου καὶ τῆς λαγόνος, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 1. 13, 1. **III**. εἶδος σαραγάνου, Πλίν. 37. 18. (Πρβλ. χορ-δή, χόλ-ιξ· Σανσκρ. (Βεδ.) hîr-â (viscera)· Λατ. hir-u-spex, hir-olus, hi-ra, hill-ae (ὅηλ. hîr-ulae)· Ἀρχ. Σκανδ. gör-n, πληθ. gar-nir· Λιθ. zar-nà (πρβλ. Γερμ. darm).)

χολάω, (χολή) ὡς τὸ **μελαγχολάω**, εἶμαι πλήρης μελαίνης χολῆς, εἶμαι μελαγχολικός, μανικός, ἀνδράσιν πείθει χολῶσιν Ἀριστοφ. Νεφ. 833· ὃ δὲ χολᾶν ποιεῖ, γάστριν καλοῦσι καὶ λάμυρον Ἐπικράτης ἐν «Δυσπράτῳ» 1. 7, Στράβ. ἐν «Φοινικίδι» 1. 7. **II**. = **χολόομαι**, εἶμαι ὠργισμένος, πλήρης θυμοῦ, Ἀντιφάνης ἐν Ἀδηλ. 84, Νικ. Θηρ. 140, Μόσχ. 1. 10, Διογ. Λαέρτ. 9. 66· οὕτως ἐν τῷ παθ., εἴ τις ἁμαρτωλοῖσι φίλων ἐπὶ παντὶ χολῶτο θέλων. 325.

χολεμεσία, **χολεμετίω**, ἀδόκιμον ἀντὶ **χολημ-**, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 706.

χολέρα (περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Λοβεκ. Παρλ. 355), ἡ γνωστὴ φλεγμονώδης νόσος, καθ' ἣν τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος, (χολή, χολαί) ἐξέρχονται βιαίως ἐκ τοῦ σώματος δι' ἐμέτου καὶ κενώσεων, Ἱππ. 1316, 404. 47, κ. ἀλλ., Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2, 5· ἐν ᾧ ξηρὰ **χολέρα** εἶναι ἰσχυρὰ ἔμφραξις τῆς κοιλίας, Ἱππ. 404. 55· ἴδε Foës Oec. (Τὴν ἐκ τοῦ **χολὴ** ἐτυμολογίαν ἔχει ὁ Κέλσος καὶ ἕτεροι· ὁ δὲ Ἀλέξ. Τραλλ. ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὸ **χολάς**, **χολάδες**). **II**. = **σωλήν**, ἡ ὑδρορρόη ἢ ὑδρορρόη ὀροφῆς, Ἡσύχ.· φέρεται **χολέδρα**, παρ' Ἀρχεμήδ. σ. 145 Ox., Φίλων Βελοπ. σ. 98, Ὡραπόλλ. 1. 21.

χολεριάω, πάσχω ἐκ **χολέρας**, Διοσκ. 1. 160, Πλούτ. 2. 974B, Γαλην. τῶν κατὰ τόπους 7, 5.

χολερικός, ή, όν, ὅμοιος πρὸς **χολέραν** ἢ ἀνήκων εἰς αὐτήν, πάθεα Ἱππ. 1230Α, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 131. **2)** ἐπὶ προσώπων, ὁ πάσχων ἐκ **χολέρας**, Διοσκ. 4. 4, Πλούτ. 2. 831A. —Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἐντεῦθεν, χ. ληφθῆναι, προσβληθῆναι ὑπὸ **χολέρας**, Διογ. Λαέρτ. 6. 76.

χολερώδης, ες, (εἶδος) ὁ ὅμοιος πρὸς **χολέραν**, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 205E.

χολέω, = **χολόομαι**, Μαλαλ. 362. 1.

χολή, ἡ, τὸ γνωστὸν ἐν τῇ τοῦ ἥπατος κύστει ὑγρόν, Ἀρχιπ. 118, Αἰσχύλ. Χο. 183, Σοφ. Ἀποσπ. 733, Εὐρ., Θουκ. 2. 49, κλπ., ἴδε Foës. Oec. Hipp.· χ. μέλαινα, μαύρη, ὅηλ. νοσώδης χολή, Ἱππ. Ἀφορ. 1249, πρβλ. Πλουτ. Τεμ. 83C· ἐανθὴ χ. Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 16· πυρρὰ Γαλην.· χολὴν ἐμεῖν Νικοφῶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐν «Σειρῆσι» 1·— παροιμ., πικρὰν χολὴν κλύζουσι φαρμάκῳ πικρῷ Σοφ. Ἀποσπ. 733· ταῦτ' οὐχὶ πικρότερ' ἐστὶν αὐτῆς τῆς χολῆς; Ἄλεξις ἐν «Ἀπεγλαυκωμένῳ» 2, 12· χολῇ ἀλείφειν, παροιμ. ἐπὶ τῶν κινούντων τὴν ἀντιπάθειάν τινος πρός τι, ἐκ τῆς συνηθείας τῶν μητέρων αἵτινες ἤλειφον διὰ χολῆς τὰς θηλὰς τῶν μαστῶν ὅτε ἤθελον νὰ ἀπογαλακτίσωσι τὰ τέκνα, Δίφιλος ἐν «Συνωρίδι», 2. 2) πληθ. **χολαί**, ἡ χοληδόχος κύστις, Σοφ. Ἀντιγ. 1010· καλεῖται καὶ δοχαὶ χολῆς παρ' Εὐρ. Ἠλ. 828· τὸ ἑνικ. **χολὴ** κεῖται ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Αἰσχύλ. Πρ. 495, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 15, 9, κ. ἀλλ.· ἐν τῷ π. Ζ. Μορ. 4. 2, 2, ζῷα οὐκ ἔχοντα χολήν, νοοῦνται φανερῶς ζῷα, στερούμενα τῆς χοληδόχου κύστεως, νεωτεροι δὲ ἀνατομικοὶ εὗρον τὰ μνημονευόμενα ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ζῷα ὡς ἄχολα πράγματι· ὡς ὄντα τοιαῦτα, πρβλ. **ἐπίχολος**. 3) μεταφορ. παρὰ ποιηταῖς, ὡς τὸ **χόλος** (ἴδε), Λατ. bilis, πικρία διαθέσεως, ὀργή, θυμός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1660, Ἀριστοφ. Εἰρ. 66· ἢ δοκεῖς γυναῖξιν οὐ χολὴν ἐνεῖναι ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 464· οὐδεὶς χολὴν οὐδ' ὀργὴν ἔχων φανήσεται Δημ. 778. 8· πάνυ ἐστί μοι χολή, ἀνακινεῖ τὴν ὀργήν μου, μὲ ταράττει, Ἀριστοφ. Ὄρν. 4· χολὴ ἐπιζεῖ, ἀναβράζει, πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου bile tum et jecur, Ἀριστοφ. Θεσμ. 468· χολὴν κινεῖν τινί ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 403, πρβλ. Φερεκρά ην ἐν «Κοριαννοῖ» 3.

II. τὸ μέλαν τῆς σηπίας ὑγρόν, ὁ θόλος, Νικ. Ἀλεξ. 473 Θηρ. 561. **III.** οἱ Ἑβδ. διὰ τῆς λέξεως ταύτης μὲ αφράζουσι τὸ Ἑβρ. rôsh, ὀηλητηριῶδες φυτόν, διαφόρως ἑρμηνευόμενον, Ψαλμ. ΞΗ', 22, Ἱερ. Η', 14· πρβλ. ῥίζα πικρίας Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. ιδ', 15, (Πρὸς τὰ **χολ-ή, χόλ-ος**, πρβλ. Λατ. fel· Ἀρχ. Σκανδ. gall, Ἀγγλο-Σαξ. geall-a, Ἀρχ. Γερμ. gall-â (gall)· Σλαυζίκ· — πιθανῶς ἡ λέξις παρήχθη ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ ὑγροῦ, καὶ **χολ-ή** σχετίζεται πρὸς τὰ **χλό-η, χλω-ρός**, ὑποπράσινος· — ἡ σχέσις τοῦ Λατ. bilis εἶναι ἀμφίβολος, ἴδε Κούρτ. ἀρ. 200.)

χολή-βαφος, ον, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς χολῆς, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 13· κοινῶς **χλοήβαφος**.

χολ-ηγός, ός, ὁ ἐξάγων κάτωθεν χολήν, Ἱππ. 418. 6 καὶ 37, ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα πλημμελ. φέρουσι **χοληγαγικὸς** καὶ **-ηγαγός**.

χολη-δόχος, ον, ὁ δεχόμενος περ ἔχων τὴν χολήν, κύστις χ., εἰς ἣν ἐκ τοῦ ἥπατος συνάγεται ἡ χολή, καὶ χοληδόχος (ἄνευ τοῦ κύστις) Γαλην. τ. 3, σ. 208, τ. 4, σ. 10?, 143, 381· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 635.

χολ-ημεσία, ἡ, ἔμετος χολῆς, Πολυδ. Β', 214, Πλούτ. 2. 692F. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 503.

χολ-ημετέω, ἐμῶ χολήν, Ὀρειβάσ. 80. Matth.

χολίκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χόλιξ**, Θεοφρ. Χαρακτ. 9, Πολυδ. Ϛ', 52.

χολικός, ή, όν, (χολή) πάσχων ἐκ χολῆς, Πλούτ. 2. 101C.

χόλιξ, ῑκος, ἡ, μεταγεν. ὁ (Λοβέκ. εἰς Φρύν. 310, Δινδόρφ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 576)· — κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **χόλικες**, ὡς τὸ **χολάδες**, τὰ ἔντερα τῶν βοῶν, χόλικες βοὸς Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσι» 1. 13, Εὔβουλος ἐν «Λάκωσιν» 1, 4 καὶ ἄνευ τοῦ βοός, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. ἔνθ' ἀ ωτ., 52· χόλικες ἐφθαὶ ὁ αὐτ. ἐν ἐν Εἰρ. 717· καὶ ἐν τῷ ἐνικῷ, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1179· — περὶ τοῦ **κρόκης χόλιξ**. ἴδε **κρόκη** I. 3. (Ἴδε ἐν λ. **χολάς**.)

χόλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χολή**, Μάρκ. Ἀντωνῖν. 6. 57.

χόλιος, α, ον, καὶ **ος, ον**, πλήρης χόλου, ὠργισμένος, οἷδεν Ὅμηρος, καὶ Δία συγγράψας τῇ γαμετῇ χόλιον Ἀνθ. Παλ. 9. 165.

χολλάς, ἴδε **χολάς**.

Χολλεῖδαι, «δῆμος τῆς Λεωντίδος φυλῆς» Στέφ. Βυζ., Ἁρποκρ.

Χολλείδης, ου, ὁ, κάτοικος τοῦ δήμου Χολειδῶν τῆς Ἀττικῆς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 406, Λυσίας 134. 12, κλπ.· συχνάκις φέρεται **Χολλείδης**, ἀλλ' ἴδε Συλλ. Ἐπιγρ. 798 κέξ., Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **Χολλεῖδαι**.

χολο-βάφης, ές, γεν. έος, = τῷ ἐπομ., Ῥήτορες (Walz) τ. 4, σ. 148.

χολο-βάφῑνος, η, ον, ὁ βεβαμμένος μὲ βαφὴν ὁμοίαν πρὸς χολήν, πρασινωπὸς ἢ κιτρινωπός, Ἀριστ. π. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 1, 2, Πολύδ. Β', 214· πρβλ. **χολάφινος**.

χολό-βαφος, ον, = τῷ προηγ., Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 4.

χολο-δόχος, ον, = **χοληδόχος**, Γαλην. τ. 4, σ. 143.

χολο-ειδής, ές, = **χολώδης**, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 15, Νικ. Θηρ. 435.

χολόεις, εσσα, εν, πλήρης χολῆς, πολλάκις δ' αὖ χολόεντας ἀπήρυγε νηδύος ὄγκους Νικ. Θηρ. 253, Ἀλεξιφ. 12, 17, Ὀππ. Κυνηγ. 1. 381.

χολοί-βαφος, ον, ποιητ. ἀντὶ **χολοβαφής**, νέρθε δὲ πώγων ἔπλεθ' ὑπ' ἀνθερεῶνα χολοίβαφος, «χολῆς χρώματι βεβαμμένος, χολώδης, χλωρός, χρυσίζων» (Σχόλ.), Νικ. Θηρ. 444.

χολοι-βόρος, ον, καταβιβρώσκων ὡς χολή, φύρσας δὲ πληγῇσι χολοιβόρον ἰὸν ἐρύξεις, «τὸν ὁμοίως τῇ χολῇ κατατρώγοντα» (Σχόλ.), Νικ. Θηρ. 593· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 648.

χολόκοκκα, τά, κόκκοι λαθυρίδων χρησιμευόντων πρὸς κάθαρσιν τῆς χολῆς, Γλωσσ.

χολο-ποιός, όν, ὁ παράγων χολήν, ὁ ποιῶν, γεννῶν χολήν, θέρος Ἱππ. 50. πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 96, κλπ. **II.** τὸ χολοποιόν, ἕτερον ὄνομα τοῦ **ἀδροτόνου**, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 3. 29.

χόλος, σπανίως ἐπὶ τῆς φυσικῆς σημασίας, = **χολή**. χόλῳ σ' ἄρα ἔτρεφε μήτηρ Ἰλ. Π. 203· ἀκολούθως ἡ σημασία αὕτη περιωρίσθη εἰς τὴν λέξιν **χολή**, ἴδε Λοβέκ. Proleg. Pathol. σ. 11.

II. καθόλου (μεταφορ.), ὡς τὸ Λατ. bilis, πικρὰ διάθεσις πρός τινα, ὀργή, ὀργὴ μετὰ μίσους, θυμὸς ἄγριος, Ὅμηρ., Ἡσίοδ., Ἡρόδ., καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς· ἔδρα αὐτοῦ ἦτο τὸ στῆθος, ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσίν, ἀλλὰ μεθήμων Ἰλ. Β. 241· (οὕτω, χ. φρενῶν Εὐρ. Μηδ. 1266)· χ. καὶ μῆνις Ἰλ. Ο. 122· χόλος λάβε τινὰ Α. 387, κλπ.· ἔδυ τινὰ Ι. 553· δάμασσέ τινα Σ. 119· ᾕρει τινὰ Δ. 23· χόλος ἔμπεσε θυμῷ Ι. 436, κλπ.· Χ. ἔχει θυμὸν αὐτόθι 675· ὅτε χ. ἵκοι τινὰ αὐτόθι 646· χόλον πέσσειν, καταπέσσειν (ἴδε τὰς λέξεις)· χ. σβέσσαι αὐτόθι 678· παῦσαι Α. 192, κλπ.· ἐᾶν Ι. 260· μεθέμεν Α. 283· ἐξακέσασθαι Δ. 36, Ὀδ. Γ. 145· ὡσαύτως, ἐκ χόλου μεταστρέψαι τινὰ Ἰλ. Κ. 107· χόλοιο μεταλήγειν (ἴδε τὴν λέξιν)· λήγειν Ἡσ. Θ. 221· χόλου παύεσθαι αὐτόθι 533· λωφᾶν Αἰσχύλ. Πρ. 376· παρίεναι χόλον τινὶ Εὐρ. Ι. Α. 1609· — ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐν θυμῷ βάλλεσθαί τινι χόλον Ἰλ. Ξ. 50· χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ Ζ. 326· χ. ἐνέχειν τινὶ Ἡρόδ. 1. 118, 6. 119., 8. 27· ἔχειν τινὶ Εὐρ. Ἠλ. 1118· ὄρσαι Πινδ. Π. 11, 58· κινεῖν Εὐρ. Μηδ. 99 ἐξαναζεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 370· χόλου ἄρχεσθαι αὐτόθι 199· — μετὰ γενικ., χόλος τινός (γενικὴ ὑποκειμενική), ἡ ὀργή τινος, Ἰλ. Σ. 119, Ὀδ. Γ. 145, κ. ἀλλ.· ἀλλὰ καὶ (γενικ. ἀντικειμενική) ὀργὴ πρός τινα ἢ ἐξ αἰτίας τινός, Ἰλ. Ζ. 335, Ο. 138· (οὕτω, χόλος τινὶ Ὅμ. Ὀμ. εἰς Δήμ. 351, 410, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 840, πρβλ. Schäf. εἰς Porson. Εὐρ. Φοίν. 948)· προσέτι (γενικ. πράγματος), θυμός, ὀργὴ ἐξ αἰτίας πράγματός τινος, Σοφ. Φιλ. 327, Τραχ. 268. 2) πικρία, χ. ἔριδος Σόλων 15. 38. 3) πρόξενος ὀργῆς, πᾶσα γυνὴ χόλος ἐστὶν Ἀνθ. Π. 11. 381.— Τὸ **χόλος** εἶναι ἀρχαιότερος καὶ ποιητικὸς τύπος τοῦ **χολή**· παρὰ τοῖς πεζογράφοις ἐν χρήσει μόνον παρ' Ἡρόδ. καὶ μεταγενεστέροις, οἷον Λουκ. ἐν Ἔρωσι 2. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἐν λέξ. **χολή**).

χολόω· μέλλ. **-ώσω**, ἀπαρ. **χολωσέμεν** Ἰλ. Α. 78· ἀόρ. α' **ἐχόλωσα** Σ. 111, Ὀδ. Θ. 205, Σ. 20, Σοφ. Τρ. 1035. Κάμνω τινὰ νὰ ὀργισθῇ, κινῶ τινα εἰς ὀργήν, παροξύνω, παροργίζω, μετ' αἰτ. προσώπ., Ὅμηρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐχόλωσε δέ μιν φίλον ἦτορ Ἡσ. Θεογ. 568· χ. τινά τινι, παροργίζω τινὰ διά τινος πράγματος, Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ. **II.** Μέσ. καὶ παθ. **χολόομαι** (συνηρ. **χολοῦμαι** ἔτι καὶ παρ' Ὁμήρῳ, ἴδε κατωτέρω)· εὐκτ. **χολῷτο** κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ χολόοιτο, Θέογν. 325, πρβλ. Λοβεκ. Τεχν. σελ. 183· μέλλ. **χολώσομαι** Εὐρ. Τρῳ. 730· ἀλλὰ παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον **κεχολώσομαι**, Ἰλ. Α. 139, κλπ.· ἀόρ. μέσ. καὶ παθ. **ἐχολωσάμην** (**χολώσεαι** ἐν Ἰλ. Ξ. 310 δύναται νὰ εἶναι ἢ μέλλων ὁριστ. ἢ ἀόρ. ὑποτακτ.), **ἐχολώθην** (ἴδε κατωτ.)· — πρκμ. **κεχόλωμαι**, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ μετοχῇ **κεχολωμένος**, ἴδε κατωτ.· ὑπερσ. δ' καὶ γ' ἑνικ., Π. 583, Φ. 146, Ἐπικ. γ' πληθ. **κεχολώατο** Ὀδ. Ξ. 282, Π. 425. Ὡς τὸ **χώομαι**, κινοῦμαι εἰς ὀργήν, παροργίζομαι, παροξύνομαι μετά τινος προσδιορισμοῦ, κεχολῶσθαι ἑνί φασι Π. 61· θυμῷ κεχολωμένος Α. 217, κλπ.· θυμὸν ... χολώθη Ἰλ. Δ. 494· κῆρι .. ἐχολώθη Ν. 206· κῆρ κεχόλωσο Π. 585· ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον Φ. 136, Ὀδ. Ι. 480·— μετὰ δατ. προσώπου, Ἥρη δ' οὔτι τόσον νεμεσίζομαι οὐδὲ χολοῦμαι Ἰλ. Θ. 407, πρβλ. 421· βασιλῆϊ χολωθεὶς Α. 9, κτλ.· ἀλλὰ καὶ μετὰ γενικ., κεχολωμένος τινός, ὠργισμένος, ἕνεκά τινος προσώπου ἢ πράγματος, ἐξ αἰτίας τινός, Λ 703, Ν. 660, Ὀδ. Α. 69, κ. ἀλλ.· μετὰ προθέσ., κεχολωμένος εἵνεκα νίκης Α. 544· ὡσαύτως, ἀμφί τινι Ἰλ. Ψ. 88, Πινδ. Ν. 10. 111· ἔκ τινος Ἰλ. Ι. 566· ἐπί τινι Βατραχομυομ. 108·— σπάνιον παρὰ τοῖς Τραγ. **χολώσεται** Εὐρ. Τρῳ. 730· **χολωθείς** Πινδ. Ν. 7. 37, Σοφ. Ἀντιγ. 1235, Φιλ. 374, Εὐρ. Ἄλκ. 5, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφ. ὡς Διοδ. 3. 67· **κεχολωμένος** Ἡρόδ. 8. 31, Πλουτ. Φάβ. 22, κ. ἀλλ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 474.

χολώδης, ες, = **χολοειδής**, ὅμοιος πρὸς χολήν, πλήρης χολῆς, Ἱππ. Ἀφ. 1244, πρβλ. 1180A, κλπ.· χυμοὶ Πλουτ. Τιμ. 86E· ὑγρότης Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 15, 11· χλωραὶ γλῶσσαι χολώδεις, γίνονται τοιαῦται ἐκ πλεονασμοῦ χολῆς, Ἱππ. 1185. 1· χολώδεις, ἄνθρωποι πλήρεις χολῆς, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1, 6, Γαλην., κλπ. 2) ὅμοιος χολῇ, χρῶμα Πλάτ. Τίμ. 71B, 83B· οἷς ἂν ἐπὶ τὸ χολωδέστερον ἡ χρόα μεταβάλῃ Γαλην. **III.** ὀργίλος, πλήρης ὀργῆς, χ. τι ὑποβλέπειν Λουκ. Βίων Πρᾶσις 7, πρβλ. Φιλόστρ. 829.

χολώομαι, = **χολόομαι**, Νόνν. Δ. 5. 437, 447, κλπ.

χολωτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ὠργισμένος, πλήρης ὀργῆς, ὀργίλος, **χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν** Ἰλ. Δ. 241, Ὀδ. Χ. 26, κλπ.·—

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐν Λουκ. Λεξιφ. 50, κυριολεκτικῶς χολώδης, πλήρης χολῆς, ἀλλ' ὁ Cobet προτείνει εἰς διόρθωσιν **χολώντων**.

χονδρ-άκανθος, ον, ὁ ἔχων ἄκανθαν ἐκ χόνδρων, ὁστᾶ ἐκ χόνδρων, τοιαῦτα δὲ εἶναι τὰ **σελάχη**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 7, 10, π. Ζ. Μορ. 2. 9, 13, κλπ.

χονδρεύω, παρασκευάζω χόνδρους, «χονδρεύει· σεμίδαλιν ποιεῖ» Ἡσύχ. — περὶ τοῦ χωρίου τοῦ Ἀναξίππ. παρ' Ἀθην. 404C, ἴδε Meineke Κωμικ. Ἀποσπ. 4. 462.

χονδριάω, ἐπὶ τῶν γυναικείων μαστῶν, εἶμαι χονδρώδης ἢ θρομβώδης, ἐξογκοῦμαι ὡς πλήρης θρόμβων γάλακτος, Διοσκ. 2. 129.

χονδρίλη [ῑ], ἡ, εἶδος σέριδος ἀγρίας ἢ κιχωρίου, Διοσκ. 2. 161, Γαλην., κλπ. — Ὁ τύπος οὗτος φέρεται πεντάκις παρὰ Γαληνῷ καὶ Ἡσυχ.· ὁ τύπος **κανδρίλλη** παρὰ Διοσκ. ἔ.θ' ἀνωτ., condrillon ἢ condrille παρὰ Πλινίῳ 22. 45, πρβλ. 21. 52 καὶ 65· ἐν ᾧ ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 11, 4, ὁ Schneid. γράφει **χόνδρυλλα**.

χόνδρῖνος, η, ον, = **χονδρίτης**, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 112A.

χονδρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χόνδρος**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 810.

χονδρῖς, ίδος, ἡ, ὄνομα φυτοῦ, ὅπερ ἄλλως καλεῖται **ψευδοδίκταμνον**, Πλίν. 25. 53., 56. 31.

χονδρίτης [ῑ], ου, ὁ, πεποιημένος ἐκ χόνδρων, ἐκ χονδρώδους ἀλεύρου, ἄρτος Τρύφωνος παρ' Ἀθην. 109C, πρβλ. 115D.

χονδρο-βολία, ἡ, ἔδαφος στρωθὲν μὲ χονδρὰ βότσα, χαλικοστρωσία, χονδροβολίας ἔδαφος Γλωσσ.

χονδρο-κοπεῖον, τό, μύλος ὅπου ἔκοπτον τὸν χόνδρον, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 310· παρ' Ἡσυχ. «χονδροκοπεῖα· μυλῶν ὅπου ὁ χόνδρος κόπτεται», πρβλ. Πολυδ. Γ', 78, Ζ', 19.

χόνδραν, τό, = **χόνδρος** II, Φιλῆς π. Ἐλέφαντ. 96.

χονδρο-νευρώδης, ες, ὁ πεποιημένος ἐξ οὐσίας ἐκ χόνδρων καὶ νεύρων, Ἱππ. Μοχλ. 842.

χονδρο-ποιητικός, ή, όν, ὁ παιῶν **χόνδραν**, δυνάμενος νὰ παράγῃ χόνδρον, δύναμις Γαλην. 2. 13.

χονδρο-πτῐσάνη [ᾰ] ἡ, πτισάνη ἐκ χόνδρων, χρησιμεύουσα ὡς ποτὸν εἰς ἀσθενεῖς, Foës. Oec. Hipp. ἐν λ. **χόνδρος**.

χόνδρος, ὁ, χονδρὸν ἀφαιρετὸν τεμάχιον πράγματός τινος, κόκκος, σπυρί, σβῶλος, Λατ. granum, mica, grumus, ἁλὸς χόνδρους Ἱππ. 872C (πρβλ. **χονδρός**)· ἁλὸς τρύφεα κατὰ χόνδρους μεγάλους Ἰλιάδ. 4. 181 οἰκία ἐκ τῶν ἁλίνων χ. οἰκοδομέεται αὐτόθι 185· — **χόνδρος** ἀπολ., ἅλας, χ. ἐποψίδιος Ἀνθ. Π. 7. 736· ὡσαύτως, χόνδρος λιβανωτοῦ, τὸ τοῦ Πλινίου thuris manna, Λουκ. Λούκ. ἢ Ὄν. 12, Κρονοσ. 12. **2)** χονδροαλεσμένος σῖτος· ἢ ζειά, «πλυγοῦρια», παρὰ τοῖς μεταγεν. καὶ **ἅλιξ**, Λατ. alica, σασαμίδας χόνδρον τε καὶ ἐγκρίδας Στησίχ. 2· χόνδρον ἔψειν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 10, πρβλ. 364· χ. γάλακτι κατανενιμμένος Φερεκράτης ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 18· ἐκ δ' Ἰταλίας χ. καὶ πλευρὰ βόεια Ἑρμιππ. ἐν «Φορμοφόροις» 1. 6· χόνδρος, Μεγαρικός, Θετταλικὸς Ἀντιφάνης ἐν Ἀντείᾳ 1, 2, Ἄλεξ. ἐν «Πονήρᾳ» 6· ὃ χ πλεῖον ὕδωρ δέχεται, ἢ οἱ πυροὶ ἐξ ὧν ὁ τοιοῦτος ἐγένετο χ. Ἀριστ. Προβλ. 21. 21, πρβλ. Πολύβ. 2, 2, 5. **3)** ζωμὸς παρασκευασμένος ἐκ χονδροῦ ἀλεύρου (πρβλ **χονδροπτισάνη**), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 10, 364· — παροιμ., ἐπὶ γέροντος, **χόνδρον** λείχειν Ἀριστοφ. Σφ. 737.

II. ὡς καὶ νῦν, ὁστοῦν μαλακὸν μὴ λιθῶδες σύστασιν σκληράν, ὀστοῦν τραχηλίου, Λατ. cartilago, Ἱππ. Ἀφ. 1257, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 8, 1, π. Ζ. Μορ. 2. 9. 15 μάλιστα δὲ ὁ χόνδρος ὁ κατὰ τὸ στῆθος, δι' οὗ ἐνοῦνται αἱ ψευδοπλευραὶ πρὸς τὸ κατώτατον ἄκρον τοῦ ὀστοῦ τοῦ στέρνου, Ἱππ. 1. 08D, πρβλ. 91B, Νικ. Ἀλεξιφ. 123, καλούμενος ἐν τῇ ἀστρικῇ χόνδρος ξιφοειδής, Λατ. cartilago ensiformis, Foës. Oec. ἐν λ. (ὅθεν **ὑποχόνδριον**, τό, ὅ ἴδε)· ὡσαύτως, ὁ χόνδρος τοῦ ὠτός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11, 8· τῆς ῥινός, Πολυδ. Β', 79· τῆς τραχείας ἀρτηρίας, αὐτόθι 99, κλπ.· χ. ὠλενίτης, ἡ ὠμοπλάτη, Λυκόφρ. 155· ὡσαύτως λέγεται ἐπὶ τῶν νέων καὶ ἔτι τρυφερῶν κεράτων, Δίλ. π. Ζ. 6. 5.

χονδρός, ά, όν, ὡς καὶ νῦν, ἄλευρα χονδρότερα Ἱππ. 668. 6· ἄλφιτον ἀραιὸν καὶ χονδρὸν Ἀριστ. Προβλ. 21. 9· — καὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ χονδροῦ ἅλατος, ἅλες οὐ χονδροί, ἀλλὰ καθυνοὶ καὶ λεπτοὶ ὥσπερ χιὼν ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 3. 37, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 205· χάλα λήψεται χονδρὸν (χόνδρον Meineke) Φοίνιξ παρ' Ἀθην. 359E· ἐντεῦθεν ὁ Elmsl. διώρθωσε χονδροὺς ἅλας (ἐν τῷ Ραδ. κἀδ. χονδρὰς ἅλας) ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 521, ἀντὶ χόνδρους ἁλῶν, μόνον ὃ ι ἔγραψε χόνδρους ἁλῶν· ἡ διάκρισις μεταξὺ τοῦ **χονδρός** ὡς ἐπιθέτου καὶ τοῦ **χόνδρος** ὡς οὐσιαστικοῦ ἐκτίθεται σαφῶς παρὰ τοῦ Χοιροβ. εἰς Θεοδ. 550. 31, πρβλ. Ἐτυμολ. Μέγ. 18. 44· ὑπερθ. **χονδρότατος**, Α. Β. 1287.

χονδρο-σύνδετος, ον, συνδεδεμένος διὰ χόνδρου, Φιλῆς περὶ Ἐλέφαντος 70.

χονδρό-τῠπος, ον, ἐσχηματισμένος ἐκ χόνδρου, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 9. 22, 2.

χονδρο φυής, ές, χονδρώδης, ἐκ χόνδρου συγκείμενος, Ἀθήν. 135B.

χόνδρυλλα, ἴδε ἐν λ. **χονδρίλη**.

χονδρώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς χόνδρους ἢ χονδροαλεσμένον ἄλευρον, ἐκ χόνδρων ἢ κόκκων ἀποτελούμενος, Ἱππ. 585. 33, Ἀθήν. 115D. **II**. ὅμοιος πρὸς χόνδρον τοῦ σώματος Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 778, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 1. 12, 1., 1. 16, 13, Περὶ Ζῴων Μορ 2. 9, 6, κ. ἀλλ.· ἐναντίον τοῦ **νευρώδης**, **ὀστώδης** ὁ αὐτ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 2. 1, 46· τὸ **χονδρῶδες**, τὸ μέρος τὸ ἐκ χόνδρων συγκείμενον, αὐτόθι 4. 1, 22.

χόννος, ὁ, Κρητικὴ λέξις δηλοῦσα εἶδος χαλκοῦ ποτηρίου ὁμοίου τῷ θηρικλείῳ, Ἑρμῶναξ παρ' Ἀθην. 502B, Εὔστ. 1153. 42· «χόννος· ποτήριον χάλκεον» Ἡσύχ.

χοόομαι, εἰς χοῦν μεταβάλλομαι, ὁ **χρυσὸς** Θ. Στουδ. σ. 1788, ἔ.ά. Μι.

χου-πλαστέω, (**χοῦς** Β) πλάττω ἐκ χώματος, «ὃ τὸν Ἀδὰμ χουπλαστήσας» Ἀθανάσ. 2, σ. 428F.

χούπλαστος, ον, ὁ ἐκ χοὸς πλασθείς, Εὔστ. εἰς Μαν. τ. Κομν. ἐν Taf. de Thess. σ. 424.

χοοπότης, ὁ, ὁ πίνων ὁλοκλήρους χόας, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Ἀθήν. 533E.

χόος, ἴδε ἐν λ. **χοῦς** (Β)

χοραγεῖον, **χοράγος**, Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ **χορηγ-**.

χοραυλέω, συναδεύω τὸν χορὸν διὰ τοῦ αὐλοῦ, Στράβ. 796, Εὐστ. Ποσημ. 54. 27.

χοραύλης, ου, ὁ, ὁ αὐλητὴς χοροῦ, ὁ συναδεύων τὸν χορὸν διὰ τοῦ αὐλοῦ, Λατ. choraules, Ἀνθ. Παλατ. 11. 11, Πλουτ. Ἀντών. 24, συχν. ἐν ἐπιγραφαῖς, οἷσ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1585, 1719 κ. ἀλλ.

χορδάριον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **χορδή**, χορδαρίου τόμιος ἦκεν καὶ περικομμάτιον Ἄλεξις ἐν «Λευκαδίᾳ» 1.

χορδαψός, ὁ, νόσος τις τῶν μεγάλων ἐντέρων ἡ αὐτὴ καλουμένη καὶ **εἰλεός**, ὡς νόσος τῶν μικρῶν ἐντέρων, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 201, Γαλην., κλπ.· ἐκ τοῦ **χορδή**, ἔψω, κατὰ τὸν Ἀρετ. περὶ Ὀξ. Παθ 2. 6· κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ **χορδή**, ἅπτω, πρβλ. Foës Oec. Hipp. — Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀρκάδ. 85, Λοβεκ. Παραλ. 333. — Καθ' Ἡσύχ. «χορδαψός· πάθος ἐντέρων», κατὰ τὸν Σχολ. Νικ. Ἀλεξιφ. 382: «δυσεντέριον . ., ἐστὶ πάθος ὃ καλεῖται χορδαψός», κατὰ Θεοφ. Νόνν. τ. 2, σ. 52: «εἰλεός ἐστιν ὅταν διὰ ἔμφραξιν τῶν ἐντέρων μηκέτι κάτωθεν ἐκκρίνουσι τὸν κόπρον, ἀλλ' ἐκκρίνουσιν αὐτὸν ἄνωθεν· καλοῦσι δὲ αὐτὸ οἱ ἰδιῶται χορδαψόν».

χόρδευμα, τό, ἄλλως, «λουκάνικον», Ἀριστοφ. Ἱππ 315.

χορδεύω, κατασκευάζω ἀλλᾶντας· μεταφ., χ. τὰ πράγματα, «χόρδευε, τίμνε, τουτέστι σύμπλεκε ἀλλήλοις καὶ συγκυκα· τὰ γὰρ ἔντερα τῶν τετραπόδων χορδὰς καλοῦσιν, ἀπὸ τῆς τέχνης οὖν τοῦ ἀλλαντοπώλου τὰ ὀνόματα εἴρηται· ὥσπερ γὰρ γεμίζεις καὶ πληροῖς τὰ ἔντερα παντὸς τοῦ φυράματος, οὕτω χόρδευε καὶ τάραττε καὶ τὰ πολιτικὰ καὶ συντάραττε καὶ σύμμιγνυε τὰ πράγματα» (Σουίδ.), Ἀριστ. Ἱππ. 214· πρβλ. **καταχορδεύω**.

χορδή, ἡ, ἐν τῷ πληθ., = **ἔντερα**, Βάτρ. 22., χορδαῖς ὀπταῖς ἐριφείοις Φερεκράτης ἐν «Πέρσαις» 1. 9, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 547, κλπ. **II**. τὸ ἐκ τῶν ἐντέρων κατασκευαζόμενον: **1)** χορδή, «κόρδαξ» ἐξ ἐντέρων, χορδὴ λύρας ἢ κιθάρας, Λατ. chorda, Οὐ. Φ. 107, Τίμ. εἰς Ἑρμ. 51 (πρβλ. μάγαδις)· ἐν Αἰολίδι σοφὸν χορδαῖς Πινδ. Π. 2. 128, πρβλ. Εὐρ. Ἱππόλ. 1135 (οὐδαμοῦ ἀλλοθι παρὰ τοῖς Τραγ.)· χορδὰς ἐπιτείνειν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀνιέναι, Πλάτ. Λῦσ. 209B· ἐν τῇ ἐπιτάσει καὶ ἀνέσει τῶν χορδῶν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 349E· χορδὴν κατατείνειν Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 5. 7, 18· ὀξυτάτην καὶ βαρυτάτην χορδὴν ποιεῖν Πλάτ. Φαῖδρ. 268D· τὰς χορδὰς ἀλλήλαις ξυνιστάναι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 412A· — με αφορ., κινοῦσα χορδὰς τὰς ἀκινήτους φρενῶν Τραγ. παρὰ Πλουτ. 2. 43E· πρβλ. νεάτη, μέση, ὑπάτη. **ἑπτάχορδος**. **2)** ἁλλᾶς, «λουκάνικον», ὡς τὸ **χόρδευμα**· ὡς λεπτός, ἢ ὁ ὅς, ἔσθ' ὁ τῆς χορδῆς τόμος Κρατῖνος ἐν «Πυτίνῃ» 15, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1119, Νεφ. 454· παροιμ.· ἐγεύσατο χορδῆς ὁ κύων (ἴδε **χάριον**), πρβλ. τὸν αὐτὸν ἐν Ἀποσπ. 75· — ὑπάρχει ἀστεία παιδιὰ ἐπὶ τῶν δύο τούτων σημασιῶν ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 339.

χορδο-λογέω, ἐγγίζω, ψαύω τὰς χορδὰς ὀργάνου πρὶν ἀρχίσω ἀ παίζω, Πλουτ. 2. 87F.

χορδο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων χορδὰς μουσικῷ ὀργάνῳ, Πολυδ. Ζ', 154· ἐντεῦθεν τὸ ῥῆμα **χορδοποιέω**, αὐτόθι· **χορδοποιία**, ἡ, ἡ τέχνη ἢ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ χορδοποιοῦ, αὐτόθι· **χορδοποιικός**, ἡ, όν, κατάλληλος πρὸς τοιοῦτον ἔργον, ἐπιτήδειος, αὐτόθι· ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι.

χορδο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν χορδὰς μουσικῶν ὀργάνων, Κριτίας 57.

χορδοστροφία, ἡ, τὸ στρέφειν ἢ προσαρμόζειν εἰς μουσικὸν ὄργανον, Δίλ. περὶ Ζ. 17. 6.

χορδο-στρόφος, ὁ, ὁ στρέφων, κλώθων χορδάς, ὀργανοποιούς, χαρευτάς, χορδοστρόφους Πρόκλ. Παράφρ Π ολεμ. 4, 1, σ. 250, Δίων Χρυσ. τ. 1, σ. 276.

χορδο-τόνος, ον, ὁ τείνων, τεντώνων τὰς χορδάς· **χορδοτό-**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νον, τό, κύλοφ. «στρηφτάρι» πρὸς ἔντασιν **χορδῆς**, Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 51, Πολυδ. Δ', 62, Νικομ. Ἀρμ. σ. 13· (ὅθεν πιθανῶς διορθωτέον **χορδοτόνα** παρ' Ἀθην. 637D) οὕτω, ἡ ὑπὸ τὰς χορδὰς ὑποκειμένη σανίς **χορδοτόνος** ὀνομάζεται Μ. Βρυεννίου Ἁρμονικὰ σελ. 417. **II.** προπαροξ., **χορδότονος**, ον, παθ., ἐντεταμένος διὰ χορδῶν, ῥηγνὺς χρυσόδετον κέρας, ῥηγνὺς ἁρμονίαν **χορδοτόνου** λύρας Σοφ. Ἀποσπ. 262 (Πλουτ. Ἠθ. 455D).

χορεία, ἡ, χορός, καὶ μάλιστα ὁ ἐν κυκλικῇ κινήσει γενόμενος ὡς καὶ νῦν, μετὰ μουσικῆς, Εὐρ. Φοίν. 1265 (οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρὰ τοῖς Τραγ.), Ἀριστοφ. Βάτρ. 336 ῥυθμὸν **χορείας** ὕπαγε ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 956 χ. εὔκυκλος αὐτόθι 968· **χορεία** .. ὄρχησίς τε καὶ ᾠδὴ τὸ ξύνολόν ἐστι Πλάτ. Νόμ. 654B· ὅλη .. χορ. ὅλη παίδευσις ἦν ἡμῖν αὐτόθι 672E· μιμήματα τρόπων ἐστὶ τὰ περὶ τὰς χ. αὐτόθι 655D θυσίαι τε καὶ χ. αὐτόθι 772B· ἐπάρχεσθαι..τοὺς χορούς **χορείας** τῷ Διονύσῳ Συλλ. Ἐπιγρ. 2144. **2)** ἐπὶ πάσης κυκλικῆς κινήσεως, οἷον τῶν ἀστέρων, **χορείαν** πάντων χορῶν καλλίστην χορεύοντα Πλάτ. Ἐπιν. 982E, πρβλ. Ἀριστ. Ἄποσπ. 13, Λουκ. περὶ Ὀρχ. 17· πλανήτων τε καὶ ἀπλανῶν **χορείαις** Φίλων 1. 16. **II.** μέλος πρὸς ὄρχησιν, «τραγοῦδι τοῦ χοροῦ», ἄκουε τὰν ἐμὰν Δωρίαν χ. Πρατίνας 1. 19, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατράχ. 247.

χορεί-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἡγεμὼν ἤτοι ἡγέτης τοῦ χοροῦ, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 70, 36.

χορεῖον, τό, τόπος ἐν ᾧ χορεύουσι, τόπος χοροῦ, Ἰωσήπ. Μακκ. 15. = Καθ' Ἡσύχ.: «χορεῖον· αὐλητά τι».

χορεῖος, α, ον, (χορὸς) ὁ ἀνήκων εἰς χορόν, **χορεῖόν** τι καὶ ἐμμελὲς ὁμορροθοῦντες Αἰλ. περὶ Ζώων 2. 11· ἐπώνυμον τοῦ Διονύσου, Πλούτ. 2. 680B· **χορεῖοι** (ἐξυπακουομ. ἀγῶνες) Συλλ. Ἐπιγρ. 5328. **II.** ἐν τῇ Μετρικῇ, ὁ **χορεῖος**, ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συχνάκις φέρεται **χόριος**, = **τροχαῖος** ἢ (ἐνίοτε) **τρίβραχυς**, αὐτόθι 1141B, Κικ. de Or. 3. 50.

χόρευμα, τό, χορευτικὴ κίνησις, χορός, Πρατίνας 1. 1, Εὐρ. Φοίν. 655, Ἰων 1474, Ἡλ. 875· τὰ τῆς κακίας **χ.**, χοροὶ παριστάνοντες .. , Πλάτ. Νόμ. 655C.

χόρευσις, εως, ἡ, χορός, «χορεῖον, ἡ **χόρευσις**» Σουΐδ. ἐν λ. **χορεῖαν**.

χορευτέον, βηματ. ἐπίθετον τοῦ **χορεύω**, δεῖ **χορεύειν**, Εὐρ. Βάκχ. 324.

χορευτής, οῦ, ὁ, ὁ ἀποτελῶν μέλος θεατρικοῦ χοροῦ, ὁ χορεύων ἐν χορείᾳ, εἰς ἐκ τοῦ χοροῦ, Πινδ. Π. 12. 48, Ἀριστοφ. Ἀχ. 443, Πλάτ. κλπ.· τῶν **χορευτῶν** ἐξάγειν τινὰ Ἀνδοκ. 31. 37· τὰ ἐπινίκια ἔθυεν αὐτός τε καὶ οἱ **χορευταὶ** Πλάτ. Συμπ. 173A·—μεταφορ., θεοῦ χ., ἀφωσιωμένος ὑπαδὸς θεοῦ τινος, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 252D·—ὡς ἐπώνυμον τοῦ Πανός, Πινδ. Ἀποσπ. 67· τοῦ Διονύσου, Ὀρφ. Ὕμν. Προοίμ. 9· οἱ δελφῖνες καλοῦνται οὗ ὡς ὡς ἐκ τῶν κινήσεών των, Ἀνακρεόντ. 59. 24· ὡσαύτως οἱ τέττιγες, Αἰλ. περὶ Ζώων 1. 20.

χορευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ χορεύειν, Αἰλ. περὶ Ζώων 2. 11, Λουκ. περὶ Ὀρχ. 10.

χορεύτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **χορευτής**, ἡ χορεύουσα, Ἀθαν. τ. 1, σ. 831.

χορεύω, μέλλ. **-σω**, Εὐρ., κλπ.: ἀόρ. **ἐχόρευσα** παρὰ τῷ αὐτῷ· πρκμ. **κεχόρευκα** Πλάτ. Νόμ. 654B.—Μέσ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Εὐριπ. Ἰων 1084· μέλλ. **-εύσομαι** Αἰσχύλ. Ἀγ. 31, πρβλ. Scidl. εἰς Εὐρ. Ἡ. 870 (875)· ἀόρ. **ἐχορευσάμην** Ἀριστοφ. Θεσμ. 103, (ἐξ-) Εὐρ. Ἑλ. 381.—Παθ., ἀόρ. **ἐχορεύθην**, πρκμ. **κεχόρευμαι**, ἴδε κατωτ. **II·** (χορός). Χορεύω κυκλικῶς, ὡς καὶ νῦν, ἢ λαμβάνω μέρος εἰς χορόν, Πινδ. Ἀποσπ. 82, Σοφ. Αἴ. 701, κλπ.· μάλιστα ἐπὶ τοῦ Βακχικοῦ χοροῦ, Εὐρ. Κύκλ. 156, Βάκχ. 21, 184, 207, κτλ.·—Σχηματίζω χορόν, λαμβάνω μέρος ἐν τῷ χορῷ, ὅστις θεωρεῖται ὡς θρησκευτικὴ πρᾶξις, εἰ γὰρ αἱ τοιαῖδε πράξεις τίμιαι, τί δεῖ με χορεύειν; Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 896· εἶμαι μέλος χοροῦ, εἶμαι εἷς ἐκ τοῦ χοροῦ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 388· ἐθεωρεῖτο τοῦτο ὡς μεγάλη τιμὴ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, Δημ. 999. 10., 1001. 20· τὸ παλαιὸν οἱ ἐλεύθεροι ἐχόρευον Ἀριστ. Προβλ. 19. 15· δὲν ἐπετρέπετο δὲ ἡ συμμετοχὴ εἰς ξένους, Πλουτ. Ἠθ. 30·—μετὰ δοτ. προσ., χορεύω εἰς τιμήν τινος, Βακχίῳ Εὐρ. Βάκχ. 195, πρβλ. Ξεν. Ἱππαρχ. 3, 2· ἐπί τινι Σοφ. Ἀποσπ. 740· περί τινα Πλάτ. Εὐθύδ. 277E· ἀμφὶ τὰν σὰν κιθάραν Εὐρ. Ἄλκ. 582. **2)** καθόλου, χορεύω, χοροπηδῶ, μάλιστα ἐκ χαρᾶς, Σοφ. Αἴ. 701, Ἀριστοφ. Πλ. 288, 761· αὐτὸ τὸ σκέλη χορεύετον ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 325· ἀνὴρ χορεύει, καὶ τὰ τοῦ θεοῦ καλὰ (πρβλ. sallat senex, salva res est) Φρύνιχ. Κωμικ. ἐν «Κρόκῳ». 1· — ἐντεῦθεν, εὐφραίνομαι, διασκεδάζω, ἑορτάζω, Ἡρόδ. 1. 191. **3)** μεταφ., γυμνάζομαι εἰς τὴν χορικὴν ὄρχησιν, ἀσχολοῦμαι περὶ τὸν χορόν, ὅθεν ἀσχολοῦμαι εἴς τι, εἶμαι ἔμπειρος, ἠσκημένος, ἐν τινι Πλάτ. Θεαίτ. 173C, πρβλ. Νόμ. 654B. **4)** ἐπὶ πάσης κυκλικῆς κινήσεως οἷον τῆς τῶν οὐρανίων σωμάτων, ἀνεχόρευσεν αἰθήρ, χορεύει δὲ Σελάνα Εὐρ. Ἰων 1080, πρβλ. Βάκχ. 114, καὶ ἴδε **χορεία** I. 2· οὕτως ἐπὶ ποτηρίου, μεστόν, κύκλῳ χορεῦον Ἀντιφάν. ἐν Ἀθλ. 15. **II.** μετὰ συστοίχ. αἰτ., χορείας χορ. Πλάτ. Νόμ. 942D, Ἐπινομ. 882E· φροίμιον χορεύσομαι, θὰ χορεύσω τὰ προοίμια (τῶν γενησομένων ἑορτῶν). Αἰσχύλ. Ἀγ. 31· παρὰ δὲ λευκοφαῆ ψάμαθον εἰλισσόμεναι κύκλια πεντήκοντα κόραι Νηρῆος γάμους ἐχόρευσαν, διὰ κυκλικοῦ χοροῦ ἐπανηγύρισαν τοὺς γάμους, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 1057· ὄργια Μουσῶν Ἀριστοφ. Βάτρ. 356· ἀγῶνες Πολυδ. 4. 20, 9· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, χορεύεσθαι δίνας, κυκλοτερῆ χορόν, Εὐρ. Ἰων 1084. — Παθητ., κεχόρευται ἡμῖν (ἄδει ὁ χορός), δηλ. ἐξετελέσαμεν τὰ μέρη μας, Ἀριστοφ. Νεφ. ἐν τέλ.· τὰ χορευθέντα, δηλ. τὰ παρασταθέντα ἐν μιμικῇ ὀρχήσει, Πλάτ. Νόμ. 655D·— ὅθεν, **2)** πράγματι μεταδ., ἑορτάζω διὰ χορικῆς ὀρχήσεως, Φοῖβον Πινδ. Ι. 1. 7, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 1153, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 871. — Παθητ., πανηγυρίζομαι ἐν χοροῖς καὶ ὕμνοις, χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν Σοφ. Ο. Τ. 1095, πρβλ. Εὐρ. Ἴωνα 463. **III.** Μεταβατικῆς ἐνεργείας, κάμνω τινὰ νὰ χορεύσῃ, κινῶ εἰς ὄρχησιν, τινά Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 686· οὕτω, πόδα χορεύειν Ἀνθ. Π. 11. 33· ὁ δ' αὐλὸς ὕστερον χορευέτω Πρατίνας 1. 9·— μεταφορ. ἐν τῷ παθ., ὀλεῖς μανιάσιν λύσσαις χορευθέντ' ἀναύλοις Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 878.

χορηγεῖον, τό, ὁ τόπος ἐν ᾧ ἐδιδάσκοντο οἱ χορευταὶ ὅπως λάβωσι μέρος εἰς τὴν δημοσίαν γενομένην παρίσεσιν, χοροδιδασκαλεῖον, Δημ. 403. 22, πρβλ. Πολυδ. Δ', 106, Δ. Β. 72. **2)** καθόλου, Σχολεῖον, Πολυδ. Θ', 42. **II.** ἐν τῷ πληθ., τὰ ἐπιτήδεια στρατεύματος, Λατ. commeatus, Πολύβ. 1. 17, 5., 18, 5, κ. ἀλλ. **III.** ταμεῖον, Ἀθήν. 546A. — Τὰ Ἀντίγραφα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔχουσι **χορήγεον**, καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας Ι ἴσως αὕτη εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφή.

χορηγέτης, ου, ὁ, **χορηγός**, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 386.

χορηγέω, Δωρικ. **-ᾱ́ω** Ἐπιγραφ. Βοιωτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1579, -80. Ὀχηγῶ χορόν, εἶμαι ἡγεμὼν χοροῦ, χορῷ Σιμωνίδ. 148, Πλάτ. Γοργ. 482C (πρβλ. σημασ. II)· ἀλλὰ καὶ μετὰ γενικ., χ. ἡμῶν (διάφορ. γρφ. ἡμῖν) ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 654A· ἐντεῦθεν μεταφορ., λαμβάνω τὴν ἀρχηγίαν πράγματός τινος, προεξάρχω ἔν τινι πράγματι, μετὰ γεν., τούτου τοῦ λόγου ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 179D. **II.** παρὰ τοῖς Ἀττικ. λεγόμενον ἐπὶ τοῦ **χορηγοῦ**, σημαίνει παρέχω τὴν δαπάνην τὴν ἀπαιτουμένην πρὸς σχηματισμὸν **χοροῦ** διὰ τὰς δημοσίας ἑορτάς, ἐνεργῶ ὡς **χορηγός** (ἴδε ἐν λέξ. **χορός**), ἀπολ., χορηγεῖν, τριηραρχεῖν, εἰσφέρειν Δημ. 312. 25· ἐχόρευες, ἐγὼ δ' ἐχορήγουν ὁ αὐτ. 315. 8· χορηγ. λαμπρῶς Ἀντιφῶν 117. 32, κλπ.· κάλλιον Ἰσοκρ. 391D· συχνὸν ἐν ἐπιγραφαῖς, ὡς Θεμιστοκλῆς ἐχορήγει· Φρύνιχος ἐδίδασκεν· Ἀξείμαντος ἦρχεν παρὰ Πλουτ. ἐν Θεμιστ. 5, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 211, 212. 213, κ. ἀλλ.· μετὰ συσ. οἴκου αἰτ., χορηγίας χ. Ἀντιφῶν Ε. 0' ἀνωτ., Λυσίας 122. 4· χ. τῆς φυλῆς Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 45, πρβλ. Πλούτ. 2. 724B· ἀλλὰ πολλάκις καὶ μετὰ προσδιορισμοῦ δηλοῦντος τὴν ἑορτὴν καθ' ἣν ἐχορήγησέ τις, χορηγῶν Λήναια Ἀριστοφ. Ἀχ. 1155· χ. παισὶ Διονύσια Δημ. 535. 12, πρβλ. Ἀνδοκ. 31. 37· χ. ἀνδράσιν ἐς Διονύσια Λυσί. 161. 38· χ. κωμῳδοῖς, πυρριχισταῖς ὁ αὐτ. 162. 2, 4, πρβλ. Ἰσαῖον 54. 30., 62. 24· (οὐχὶ συχνάκις μετὰ τοῦ ἄρθρου, χ. Διονύσια τοῖς τραγῳδοῖς Ἀριστ. Ἀποσπ. 587)· ὡσαύτως, χ. Παναθηναίοις Δημ. 565. 11.— Παθ., χορηγοῦσι μὲν οἱ πλούσιοι, χορηγεῖται δὲ ὁ δῆμος Ξεν. Ἀθην. Πολ. 1, 13· οἱ παῖδες ἄριστα χορηγοῦνται, εὑρίσκονται ὑπὸ τοῦ χορηγοῦ, Ἀντιφῶν 143. 4. **2)** μεταφορ., ὑπηρετῶ, παρέχω τὰ μέσα, τὰς εὐκολίας, διευκολύνω, χορ. ταῖς σεαυτοῦ ἡδοναῖς Αἰσχίν. 88. 12· ταῖς ἐπιθυμίαις Λουκ. Παράσ. 12.— Πρβλ. **χορηγέω**. **3)** μεταφορ. ὡσαύτως, α) μετ' αἰτ. προσώπ., ἐφοβιάζω ἀφθόνως μέ τι πρᾶγμα, μάλιστα μὲ ζωοτροφίας διὰ τὸν πόλεμον, παρέχω τροφάς, δίδω, χ. τὸ στρατόπεδον τοῖς ἐπιτηδείοις Πολύβ. 3. 68, 8, πρβλ. 49, 11., 52. 7, κλπ.· χρήμασι πρός τι ὁ αὐτ. 5. 42. 7. — Παθητ., καλῶς ἐφοβιάζομαι, λαμβάνω ἄφθονον χορηγίαν τινός, κεχορηγημένος τοῖς ἐκτὸς ἀγαθοῖς Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 10, 15, πρβλ. 10. 8, 11·— καὶ ἀπολ., κάλλιστα κεχορηγημένος ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 4. 2, 1· κεχ. ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε .. αὐτόθι 7. 1, 13· ἀρετὴ κεχορηγημένη αὐτόθι 4. 2, 1· συχν. παρὰ μεταγεν., κεχ. πολλαῖς ἀφορμαῖς πρός τι Πολύβ. 4. 77, 2· διαφόρῳ φύσει, ἀγχινοίᾳ, συνέσει Διόδ. 1. 15, κλπ. **β)** μετ' αἰτ. πράγματ. (ἢ προσώπου λαμβανομένου ὡς πράγματος), τοὺς Ἱδρας (δηλ. τοὺς τοξότας) οὓς χορηγεῖς μοι βοηθῆσαι δρόμῳ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 467· χρήματα ἡμῖν Δημ. 153. 26· τὰς τροφάς, τὸν σῖτον Διόδ. 2. 35. — Παθ., τῶν ἐκ μιᾶς δαπάνης χορηγηθέντων (ἐξυπακ. ὀψωνίων) Ἀριστ. Πολιτ. 3. 11. 2.

χορήγημα, τό, τὸ χορηγούμενον, χορηγία, τινος Πλουτ. Ὄθων 9.

χορηγητήρ, ῆρος, ὁ, ὁ χορηγῶν, παρίχων, δοτήρ, ἐπὶ τοῦ θεοῦ, σύ, πάτερ, σὺ χορηγητήρ, ἐπάκουσον Χρησμ. Διόδ. 7. 90.

χορηγία, ἡ, τὸ ὑπούργημα τοῦ **χορηγοῦ** ἐν Ἀθήναις, ἡ πληρωμὴ τῆς δαπάνης τῆς ἀπαιτουμένης πρὸς διδασκαλίαν καὶ παρα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σκευὴν τῶν δημοσίων χορῶν, ἦτο δὲ τοῦτο ἡ πρωτίστη τῶν Ἀθηθαϊκῶν **λειτουργιῶν**, Ἀντιφῶν 118, 34,, 138, 27, Θουκ. 6. 16, κλπ., πρβλ. Ἀριστ. Ποιητ. 14. 3· — τὸ ἄριστον χωρίον δοκίμου συγγραφέως περὶ τῶν **χορηγιῶν** εἶναι τὸ τοῦ Λυσίου 161 (ἐν Ἀπολογίᾳ Δωροθεκίας), πρβλ. Böckh. P. E. 2, σ. 207 κἑξ., Herm. Pol. Ant. § 161. 2, καὶ ἴδε ἐν λέξ. **χορός**. 2) καθόλου, =**λειτουργία**, δαπάνη, Νόμ. παρὰ Δημ. 261 ἐν τέλ. **II.** μέσα πρὸς διδασκαλίαν καὶ παρασκευὴν **χορῶν**· ὅθεν καθόλου, ἀφθονία χρημάτων καὶ ἄλλων ἐξωτερικῶν μέσων, μεγάλη περιουσία, ἡ ἐκτὸς χ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 8, 4, Πολιτ. 1. 6, 3, κ. ἀλλ.· πολιτικὴ χ., πράγματα ἀναγκαῖα πρὸς παρασκευὴν καὶ σύστασιν πολιτείας, αὐτόθι 7. 4, 4. 2) μεταφορ., παρὰ μετεγενεστ. ἱστοριογραφοῖς, τὸ χορηγεῖν, παρέχειν, προμηθεύειν, προμήθεια, Λατ. apparatus belli, τὴν τῶν ἀναγκαίων χορηγίαν Πολύβ. 1. 18, 9· ἐπεὶ δὲ ἥ τε χορηγία τῶν βελῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν πρὸς τὴν χρείαν ἐπιτηδείων ἐνέλιπεν 4. 71, 10, κλπ.· καὶ ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. 1. 16, 6, κλπ. β) καθόλου, δαπάνη, πρὸς κατασκευὴν τῶν ἀναγκαιούντων σκευῶν τῆς σκηνῆς θεάτρου, Ἀριστ. Ποιητ. 14. 3· τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς ἑστίασιν, οἷον σκεύη, κτλ., Πλούτ. 2. 692Ε. γ) ἄφθονος παροχή, ἀφθονία, τῶν εὐτυχημάτων Ἀριστ. Πολιτ. 7. 14, 17· ὕλης Λουκ. Ἀνάχαρσ. 35· ὕδατος Ἡρῳδιαν. 8. 2· πᾶσα χ. τῆς νόσου, πᾶν ὅ,τι τρέφει καὶ περιθάλπει τὴν νόσον, Φιλόστρ. 849.

χορηγικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **χορηγόν**, χ. ἀγῶνες, ἄμιλλα περὶ τὴν παρασκευὴν καὶ τὸν καταρτισμὸν χορῶν, Ξεν. Ἱέρων 9, 11· χ. τρίποδες, οὓς ἀνέθετεν εἴς τινα θεὸν ὁ νικήσας χορηγός, Πλουτ. Ἀριστείδ. 1, Νικ. 3.

χορήγιον, ἴδε ἐν λ. **χορηγεῖον**.

χορηγίς, ίδος, ἡ, γυνὴ χορηγός, ἐπιγραφὴ κωμῳδίας τινὸς τοῦ Ἀλέξιδος.

χορ-ηγός, ὁ, Δωρ. **χορᾱγός** Λοβέκ. εἰς Φρύν. 430 (**χορός**, **ἡγέομαι**)· — ὁ ἡγούμενος τοῦ χοροῦ, ἡγεμὼν τοῦ χοροῦ, ὡς τὸ μεταγεν. **κορυφαῖος**, θεοὺς συγχορευτάς τε καὶ χορηγοὺς ἡμῖν δεδεκέναι τόν τε Ἀπόλλωνα καὶ τὰς Μούσας Πλάτ. Νόμ. 665Α· — καθόλου, ὁ ἡγεμὼν ὁλοκλήρου ὁμίλου, πῦρ πνεόντων ἄστρων χ., ἐπὶ τοῦ Βάκχου, Σοφ. Ἀντιγ. 3147· χ. δελφίνων Εὐρ. Ἑλ. 1454. **II.** ἐν Ἀθήναις, ὁ καταβάλλων τὴν δαπάνην πρὸς κατάρτισιν χοροῦ, χορηγὸν καταστῆσαί τινα Συλλ. Ἐπιγρ. 87. 34· χορ. κατεστάθην εἰς Θαργήλια Ἀντιφῶν 143. 31· χορ. τραγῳδοῖς καταστάς Λυσί. 161. 35, πρβλ. 162. 1· παρεῖχον δὲ αὐτοὺς αἱ φυλαὶ ἐκ διαδοχῆς, Δημ. 496. 26, πρβλ. Αἰσχίν. 2. 23· χορηγὸς αἱρεθείς, ἱμάτια χρυσᾶ παρασχὼν τῷ χορῷ, ῥάκος φορεῖ Ἀντιφάνης ἐν «Στρατιώτῃ» 1. 5· — πρβλ. **χορηγία**. **II.** μεταφορ., ὁ χορηγῶν χρήματα πρὸς σκοπὸν τινα οἱονδήποτε, χορηγὸν ἔχοντες Φίλιππον Δημ. 126. 13· Φιλίππῳ χορηγῷ χρώμενος ὁ αὐτ. 408. 16· χ. τὸν πατέρα ἔχειν εἴς τι ὁ αὐτ. 1023. 13· χ. λαμβάνειν τῇ ἑαυτοῦ βδελυρίᾳ Αἰσχίν. 8. 27, πρβλ. 38. 30· συχν. οὕτω παρὰ Πολυβ.· — ὡς ἐπίθ., τὰ χορηγὰ τῆς .. ζωῆς, τὰ παρέχοντα τὰ μέσα τῆς ζωῆς, Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 299C.

χορῆτις, ἴδε ἐν λ. **χορῖτις**.

χοριαμβικός, ή, όν, ὁ ἐκ χοριάμβων συγκείμενος, χοριαμβικὸν μέτρον Ἡφαιστ. κεφ. 9, ἔνθα ἴδε Gaisf. τ. 2, σ. 109, κλπ.

χορ-ίαμβος, ὁ, ἐν τῇ μετρικῇ, πους συγκείμενος ἐκ χορείου (=τροχαίου) καὶ ἰάμβου (-υυ-), Terent. Maur.

χορικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χορικὴν ὄρχησιν, ἡ χορικὴ μοῦσα Πλάτ. Νόμ. 670Α· αἱ ᾠδαὶ αἱ χ., τὰ χορικὰ ᾄσματα ἐν τῇ τραγῳδίᾳ καὶ τῇ κωμῳδίᾳ, Ἀριστ. Πρβλ. 19. 15· χ. μέλη, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 12, 5· χορικὰ (ἐξυπακουμ. τοῦ **μέλη**) Ἀριστοφ. Ἱππ. 589· **χορικόν**, τό, τὸ χορικὸν μέρος δράματος, Ἀριστ. Ποιητ. 12, 1· οἱ χορικοὶ (ἐξυπακ. αὐλοὶ) Πολυδ. Δ', 81. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Δίλ. π. Ζ. 2, 11.

χοριο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς χόριον, δηλ. πρὸς τὸν μετὰ τὸν τοκετὸν ἐξερχόμενον πλακοῦντα, πρὸς τὸ ὕστερον ἢ «ἀκόλουθον», ὑμὴν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 3, 13, Γαλην., κλπ.· χ. χιτών, ὁ τοῦ ὀρθαλμοῦ, ἐξώτερος τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς, Γαλην. τ. 4, σ. 530· χορ. μήνιγξ, ἡ περιβάλλουσα τὸν ἐγκέφαλον, ὁ αὐτ. — Ἐν Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 3. 2, 22, Γαλην., κλπ., ἡμαρτημένως γράφεται **χοροειδής**.

χόριον, τό, ὁ ὑμὴν ὁ περιβάλλων τὸ ἔμβρυον ἐν τῇ μήτρᾳ καὶ ἐξερχόμενος μετ' αὐτὸ κατὰ τὸν τοκετόν, ὁ πλακοῦς, τὸ ὕστερον ἢ «ἀκόλουθον», Λατ. secundae, Ἱππ. 238, 6, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 3, 14, Διοσκ. 3, 167, Γαλην., κλπ.· λέγεται δὲ ὅτι ζῷά τινα ἰσθίουσιν αὐτό, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 5, 9, Θεοφρ. Ἀποσπ. 175 Wimm.· ὁ ἐσώτερος ὑμὴν ἐκαλεῖτο **ἀμνίον** (ἴδε ἐν λ.).

2) ὁ ὑμὴν ὁ περιβάλλων τὸ ᾠὸν ἔσωθεν τοῦ φλοιοῦ, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 25, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 3, 14. **II.** πᾶς ὑμὴν τῶν ἐντέρων ἢ ἐντοσθίων καὶ ἐν τῷ πληθ., **χόρια**, τά, ἔδεσμα παρασκευαζόμενον ἐκ τῶν τοιούτων ὑμένων πληρουμένων διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 158, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 476, Ἄλεξις ἐν «Παννυχίδι» 1. 16, Θεόκρ. 9. 19, ἔνθα ἴδε Σχολ. — Εἶναι ἀβέβαιον εἰς τίνα τῶν σημασιῶν τούτων πρέπει νὰ ἀναγάγωμεν τὴν παροιμίαν, χαλεπὸν χορίῳ κύνα γεῦσαι, «ἀ μὴ συνηθίσῃ ὁ σκύλος 'ς τἀλεῦρι», Θεόκρ. 10. 11· οὔ-ω παρ' Ὁρατίῳ, c ni.. a corio nunquam absterrebitur uncto· πρβλ. **χορδή** II. 2. Πρβλ. Λατ. cor-ium = τῷ ἀρχ. Λατ. scor-tum, δέρμα ἢ δορά, Λιθ. skur-à (δέρμα, Ἀγγλ. skin)· ὥστε φαίνεται ὅτι ἐξέπεσε τὸ ἀρκτικὸν s. Ὁ Pott σχετίζει τὰς λέξεις ταύτας πρὸς τὸ **ξύ-ω**).

χόριος, ὁ, = **χορεῖος** II, Terent. Maur.

χορῖτις, ιδος, ἡ, χορεύουσα κόρη, χορεύτρια, ὀρχηστρίς, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 13, εἰς Δῆλ. 306, Νόνν. Δ. 1, 501., 46. 158, κλπ.· (ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις κατὰ τὸ πλεῖστον φέρεται **χορῆτις**)· ἴδε Ruhnk. Ep. Crit. σ. 141.

χορο-βᾰτέω, «χοροβατῶ. τὸ εἰς χορὸν βαίνω» Σουίδ.· χορεύω σκηνικῶς, Εὐστ. Πονημάτ. 124, 4 — **-βᾰτία**, ἡ, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 152.

χορόβανον, τό, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ **σφονδυλίου**, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθ.) 3. 90.

χοροδιδασκᾰλία, ἡ, τὸ ἔργον τοῦ χοροδιδασκάλου, ἡ διδασκαλία τοῦ χοροῦ, Πλάτ. Ἄλκ. α' 125Ε.

χοροδῐδασκᾰλικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **χοροδιδάσκαλον**· ἡ χοροδιδασκαλική (ἐξυπακουμ. τέχνη), = τῷ προηγ., Πλάτ. Ἄλκ. α' 125D.

χορο-δῐδάσκᾰλος, ὁ, ὁ γυμνάζων τὸν χορὸν εἰς τὴν μετὰ τοῦ προσήκοντος ῥυθμοῦ ὄρχησιν καὶ ᾠδὴν καὶ παρασκευάζων αὐτὸν διὰ τὰς ἐν τῷ θεάτρῳ δημοσίας παραστάσεις, διδάσκαλος τοῦ χοροῦ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 809, Πλάτ. Νόμ. 812Ε, 655Α, πρβλ. Δημ. 520, 8· — τὸ ἔργον τοῦτο κατ' ἀρχὰς ἐ ἔλει αὐτὸς ὁ ποιητής· ἴδε **διδάσκω** III, **διδασκαλία** II.

χοροειδής, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **χοριοειδής**.

χορο-ήθης, ες, ὁ εἰθισμένος εἰς τὴν χορικὴν ὄρχησιν, χορεήθεσι νύμφαις Ὕμν. Ὁμ. 18. 3.

χοροι-θᾰλής, ές, ὁ θάλλων, διαπρέπων ἐν τῷ χορῷ, χοροιθαλέας κούρας Ἀνθ. Παλατ. 6. 287.

χοροι-μᾰνής, ές, Ἐπικ. ἀντὶ **χορομανής**, Ὀρφ. Ὕμν. 52. 7, Μάξιμ. π. καταρχ. 496.

χοροιμᾰνία, ἡ, μανιώδης χορός, νεαρῆς ἤρχε χοροιμανίης Ἀνθ. Πλαν. 289.

χοροῖτις, ἐσφαλμ. ἀντὶ **χορῖτις**.

χοροιτῠπέω, πλήττω τὸ ἔδαφος χορεύων, Ὁππ. Ἁλ. 1. 472, Κυν. 4. 340.

χοροιτῠπία, ἡ, χορὸς μετὰ κτύπου τοῦ ἐδάφους, χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι, ἄρισται εἰς τὸ χοροιτυπεῖν, Ἰλ. Ω. 261· ἐν τῷ ἐνικῷ, Ἀνθ. Π. 7. 448, πρβλ. 9. 82· μεταφορ., αὐτόθι 12. 2 13.

χοροιτῠπος, [ῠ], **ον**, Ἐπικ. ἀντὶ **χορο-τῠπος**, ὁ ἐν τῷ χορεύειν κτυπῶν τὴν γῆν, καθόλου, χορεύων, ὀρχούμενος, Ἡνιδ. Ἀποσπάσμ. 57, Ὁππ. Ἁλ. 3. 250, Νόνν. Δ. 1. 44, 54, πιθ. πλημμελὴς γραφ. ἀντὶ **χειροκτύπῳ** παρὰ Τελέστῃ ἐν Ἀθην. 616F.

II. προπαροξ. **χοροίτυπος, ον**, παθ., πληττόμενος, παιζόμενος πρὸς χορὸν ἢ πρὸς τὴν χορικὴν ὄρχησιν, λύρα Ὕμν. Ὁμ. ἐν Ἑρμ. 31. — Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Λοβέκ. Παραλ. 557.

χοροκάλη, ἡ, πιθ. πλημμελὲς ἀντὶ χορῷ καλή Παύχ. (πρβλ. Ἰλ. Π. 180).

χορο-κῐθᾰρεύς, έως, ὁ, ὁ παίζων τὴν κιθάραν πρὸς χορόν, Ἐπιγραφὴ Καρ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2758F, 2759· οὕτω **χοροκιθαριστής**, Sueton. Domit. 4· ὅθεν τὸ ῥῆμα **χοροκῐθᾰρίζω**, ἴδε Macrob. σ. 706 Zeun.· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 561.

χορο-κτόνος, ον, ὁ ἀποκτείνων, κατακρίνων τὸν χορόν, Στράττις παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Βατ. 406.

χορο-λέκτης, ου, ὁ, ὁ ἐκλέγων τὰ καλλίστα πρόσωπα πρὸς συγκρότησιν χοροῦ, Αἰλιαν. περὶ Ζῴων 11. 1, 15. 5, Πολυδ. Δ', 106.

χορο-μᾰνής, ές, ὁ ἐμμανῶς ἀγαπῶν τὸν χορόν, Ἀριστοφάν. Θεσμ. 961· πρβλ. **χοροιμανής**.

χορόνδε, Ἐπίρρ., εἰς τὸν χορόν, οὐδέ κε φαίης ἀνδρὶ μαχησάμενον τόν γ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε ἔρχεσθ', ὅτι ὑπάγει εἰς χορόν, Ἰλ. Γ. 393.

χορό νῐκος, ον, ὁ ἐν τῷ χορῷ νικῶν, Χορόνικος ὁ ποιητὴς ὀδὶ Ἄλεξις ἐν «Ἀποβάτῃ» 1.

χορο-παίγμων, ον, γεν. **ονος**, παίζων ἐν τῇ χορικῇ ὀρχήσει, ὀρχούμενος εὐθύμως, Ὀρφ. Ὕμν. 23. 2· οὕτω **χοροπαίκτης, ου**, ὁ, Ἀνθ. Παλατ. 6. 108 — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 271.

χορο-πλεκής, ές, ὁ χορὸν πλέκων, ἢ ὁ μετὰ χορῶν πεπλεγμένος, Νόνν. Διονυσ. 6. 49., 14. 33, κλπ.

χορο-ποιία, ή, ἡ σύστασις καὶ διάταξις χοροῦ, Πολυδ. Δ', 106.

χορο-ποιός, όν, ὁ καταρτίζων χορόν, ὡς τὸ **χορολέκτης**, Ξεν. Ἀγησ. 2, 17, Συλλ. Ἐπιγρ. 5940. **II.** παρὰ ποιηταῖς, ὁ ἡγέτης τοῦ χοροῦ, ὦ θεῶν χοροποί' ἄναξ Πὰν Σοφοκλ. Αἴ. 699· Χάριτες Εὐρ. Φοίν. 788· Ἤδη Ἀριστοφ. Βάτρ. 353· θυσίαι Εὐρ. Ἐκ. 917· — ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις τὰ πλεῖστα τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀντιγράφων φέρουσι χαροποιός· ἀλλ' ἴδε Πόρσ. εἰς Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.

χορός, οῦ, ὁ, ἐκ τοῦ Ὁμ. καὶ τοῦ Ἡσ. ὀλίγα συνάμεθα νὰ διδαχθῶμεν περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν χορῶν πλὴν ὅτι ἦσαν ἐν χρήσει ἐν τοῖς συμποσίοις, κατὰ τὰς εὐωχίας καὶ ἐν ἄλλαις περιστάσεσι φαιδρότητος καὶ χαρᾶς, αἰεὶ δ' ἡμῖν δαὶς τε φίλη κίθαρίς τε χοροί τε Ὀδ. Θ. 248· μετὰ μελπομένησιν ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος Ἰλ. Π. 182· τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε τέρψιν ἔχον Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 272, πρβλ. 276 κἑξ.· οἱ νεανίαι καὶ τὰ κοράσια λέγονται εἰς χ. ἰέναι ἢ ἔρχεσθαι Ὀδ. Σ. 193, Ἰλ. Ο. 508· χάρις καὶ κάλλος περιγράφονται ἐν σχέσει πρὸς τὸν χορόν, οὐδέ κε φαίης ἀνδρὶ μαχησάμενον τόν γ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε ἔρχεσθ' ἠὲ χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν Ἰλ. Γ. 392 κἑξ.· χορῷ καλὴ Πολυμήλη Π. 180. Οἱ χοροὶ οὗτοι βεβαίως συνωδεύοντο μετὰ μουσικῆς (ἴδε τὰ μνημονευθέντα χωρία), καὶ πιθανῶς ἐτελοῦντο διὰ κανονικῶν βημάτων καὶ ἐμμελῶν χειρονομιῶν (ἴδε Ἰλ. Σ. 599 κἑξ., καὶ Ἡσ. ἔνθ' ἀνωτ.). Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἡ χορικὴ ὄρχησις προσέλαβε θρησκευτικὸν καὶ δημώδιον χαρακτῆρα. Ἀρχὴ τούτου ἐγένετο παρὰ τοῖς Δωριεῦσι, καὶ τὸ τέλειον εἶδος ὑπῆρξεν ὁ κύκλιος χορὸς ἢ Διθύραμβος τελούμενος περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Διονύσου ἐν Ἀθήναις καὶ περὶ τοὺς βωμοὺς ἄλλων θεῶν (πρβλ. Εὐρ. Ἡ. Α. 676, καὶ ἴδε ἐν λέξει **κύκλιος**)· ἐντεῦθεν ἡ φράσις, τιμᾶν χοροῖς Διόνυσον ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 220, πρβλ. Σιμωνίδ. 150, Ἡρόδ. 2. 48, Ἰσοκρ. 189Α. ἐπέμποντο δὲ δημοσίᾳ δαπάνῃ πολῖται εἰς Δῆλον καὶ εἰς ἄλλους ἱερούς τόπους ὅπως τελέσωσι τοὺς χορούς τούτους, Θουκ. 3. 104· ἀγανώσκομεν δὲ ὅτι ὑπῆρχον καὶ θεοῖ ἐξιλεούμενοι, θυσίησι .. καὶ χοροῖσι γυναικηίοισι κερτόμοισι Ἡρόδ. 5 83· — ὁ τοιοῦτος χορὸς ἦτο καθαρῶς λυρικὸς τὸν χαρακτῆρα, ὁτὲ μὲν σοβαρὸς καὶ σεμνοπρεπής, ὁτὲ δὲ φαιδρός· ἐτελεῖτο δὲ ὑπὸ νέων ἀγάμων, παρθένων ἡβώντων τε Ἡρόδ. 3. 48· ἢ ὑπὸ παίδων, παιδικὸς ἢ παίδων χορὸς Ἰσαῖος 67. 30, κλπ.· ἀλλὰ καὶ ὑπὸ πρεσβυτέρων τὴν ἡλικίαν, Πλάτ. Νόμ. 665Β, Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 16, κλπ.· ὁ συνήθης ἀριθμὸς τῶν προσώπων ἦτο 50, Σιμωνίδ. 148, Σχόλ. εἰς Αἰσχίν. 12. 5. **2)** ἐκ τοῦ Διονυσιακοῦ χοροῦ ἔλαβεν ἀρχὴν τὸ Ἀττικὸν δρᾶμα (περὶ τῶν τραγικῶν χορῶν ἐν Σικυῶνι, ὡς μνημονεύει ὁ Ἡρόδ. 5 67, ἴδε Bentl. Phal. σ. 293), ὅπερ κατὰ πρῶτον συνέκειτο ἐξ ἁπλῶν διηγήσεων κατὰ τὰ διαλείμματα τοῦ χοροῦ (ἐπεισόδια)· αἱ διηγήσεις αὗται ἀπηγγέλλοντο ὑπὸ ἑνὸς μόνου ὑποκριτοῦ, ἀλλὰ πιθανῶς ἐν εἴδει διαλόγου πρὸς τὸν χορόν. Ὁ δραματικὸς χορὸς διεκρίνετο εἰς δύο κύρια εἴδη, ὧν ὁ μὲν τραγικὸς χ. συνέκειτο συνήθως ἐκ 15 προσώπων (τῶν τραγῳδῶν Ἀριστοφ. Εἰρ. 805, Ὄρν 787)· ὁ δὲ κωμικὸς ἐξ 24 (καλούμενος καὶ **τρυγικός, τρυγῳδικός,** ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 628, 886· εἰς ἓξ γραμμὰς διατεταγμένος, «Κρατῖνος δὲ ἐν τῇ Πυλαίᾳ (Ἀποσπ. 5) δηλοῖ ὅτι ἐξ ἐστὶ ζυγὰ τοῦ χοροῦ» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 733. Ὅταν ποιητής τις ἐπεθύμει νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὴν σκηνὴν ἔργον τι, ἔπρεπε πρῶτον νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Ἄρχοντος χορόν, ὅστις καὶ παρείχετο αὐτῷ συνήθως (ὃς οὐκ ἔδωκ' αἰτοῦντι Σοφοκλέει χορὸν Κρατῖνος ἐν «Βουκόλοις» 2· χ. αἰτεῖν Ἀριστοφ. Ἱππ. 513· διδόναι Πλάτ. Πολ. 383C, κτλ.)· ἡ δὲ πρὸς τοῦτο ἀναγκαία δαπάνη, ἥτις ἦτο μεγάλη, κατεβάλλετο ὑπό τινος πλουσίου πολίτου (τοῦ **χορηγοῦ** ἢ **χοραγοῦ,** πρβλ. **χορηγία**)· ὅτε δὲ ὁ ποιητὴς ἐλάμβανε παρὰ τοῦ ἄρχοντος τὴν ἄδειαν νὰ καταρτίσῃ χορὸν (χορὸν λαμβάνειν ἢ ἔχειν Ἀριστοφ. Βάτρ. 94, Εἰρήνη 803, 807), ἐξέλεγε τὰ ἀναγκαιοῦντα πρόσωπα ἐκ τῆς φυλῆς εἰς ἣν ἀνῆκε (χ. συλλέγειν, ἀθροίζειν Ἀριστοφ. 142. 34, Ξεν. Ἱέρων 9, 4), τὰ ὁποῖα τακτικῶς ἐγυμνάζοντο εἰς ὄρχησιν καὶ ᾠδήν, συχνάκις παρ' αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ (ὅθεν καὶ ἐκαλεῖτο οὗτος **χοροδιδάσκαλος** ἢ χοροῦ δ., καὶ ἐλέγετο αὐτὸς χορὸν διδάσκειν, τὸ δὲ ἔργον ἢ ἡ πρᾶξις τοῦ χοροῦ διδασκαλία)· ἡ δ' εἰσαγωγὴ αὐτοῦ εἰς τὸ θέατρον ἐλέγετο χορὸν εἰσάγειν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 11. — Ἐν τῇ τραγῳδίᾳ ὁ χορὸς παρέμεινε μέχρις οὗ αὐτὴ ἐξέλιπεν· ἀλλ' ἐν τῇ κωμῳδίᾳ ἦτο ἐν ὀλίγῃ χρήσει μετὰ τὸ 400 περίπου πρὸ Χρ. Αἰ ὑπὲρ τοῦ χοροῦ ἐπευφημίαι ἔκρινον περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ δράματος. (Πρβλ. Μυλλέρου Ἱστορίαν τῆς Ἑλλ. φιλολογίας κεφ. 21 καὶ 22, Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λ. **χορός**· περὶ τῆς ποιητικῆς σημασίας τοῦ χοροῦ ἴδε A. W. Schlegel's Lectures on the Drama, 2, 3 καὶ 4· περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν χορευτῶν Herm. Opusc. 2, 124 κἑξ.) — Ἑτέρα τράπεζα γενικωτέρα ἦτο τὸ χορὸς ἱστάμενος Ἡρόδ. 3. 48, Σοφ. Ἠλ. 280· στῆναι Πινδ. Π. 9. 199, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 271, Ὄρν. 219· ἄψαι Αἰσχύλ. Εὐμ. 307· χορῶν κατάστασις ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 23, Ἀριστοφ. Θεσμ. 958· τοῖς χ. νικᾶν Ξεν. Ἀπομν. 3. 4, 3· χορὸν προεστάναι ὁ αὐτ.· χορῷ χορηγεῖν Πλάτ. Γοργ. 482Β, κλπ. **II** χορός, ὁηλ. σῶμα ἐκ χορευτῶν καὶ ἀοιδῶν, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 118, Πινδ. Ν. 5. 42, πρβλ. Ἀποσπ. 213, 238· οὕτω καὶ ἐν πολλοῖς χωρίοις ἐκ τῶν μνημονευθέντων ἐν σημασ. I. **2)** καθόλου, χορός, ἄθροισμα, ὅμιλος, ἰχθύων Σοφ. Ἀποσπ. 700· τέκνων Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 925, πρβλ. Πλάτ. Πρωταγ. 315Β, Θεαίτ. 173Β, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ὅθεν εὑρίσκομεν οὐ μόνον χορὸς ἄστρων, Διονυσ. Ὕμν. 2, πρβλ. Σοφ. Ἀντιγ. 1147· ἀλλὰ καὶ χ. σκευῶν, σειρὰ ἀγγείων Ξεν. Οἰκ. 8, 20· χορὸς δονάκων, σειρὰ καλάμων, δηλ. ἡ τοῦ Πανὸς σῦριγξ, Κόλουθ. 124· χ. ὀδόντων, σειρὰ ὀδόντων, κτλ. ὅθεν ἡ παιδιὰ· οἱ πρόσθιοι χοροί, οἱ πρόσθιοι ὀδόντες, Ἀριστοφ. Βάτρ. 548, πρβλ. Ἰακώβ. εἰς Ἀνθ. Παλατ. σ. 904, Ἀχιλλ. Τάτ. σ. 469· — παροιμ., ποῦ χοροῦ τάξομεν; εἰς ποίαν θέσιν, εἰς ποίαν τάξιν νὰ θέσωμεν αὐτό; Πλάτ. Εὐθύδ. 279C. . **3)** ἐκκλησιαστικὸς χορός, ὁ ἐκ ψαλτῶν ἀποτελούμενος, τὸ σύστημα τῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ᾀδόντων, Θεδοτ. III, 1060C, Ἰω. Μόσχ. 3096D. — ὁ δεξιὸς χορός, ὁ εὐώνυμος χορὸς Ὠρολόγ. (πρβλ. Βασίλ. IV. 164· «καὶ νῦν μὲν διχῇ διανεμηθέντες ἀντιψάλλουσιν ἀλλήλοις»). **4)** τὸ μέρος ἔνθα ἵστανται οἱ ψάλται, Ἰω. Μόσχ. 2988 B. C. **III.** τόπος πρὸς ὄρχησιν, ἐν δὲ χόρον ποίκιλλε .. ἀμφιγυήεις Ἰλ. Σ. 590 λείηνα δὲ χορὸν Ὀδ. Θ. 260, πρβλ. 264· ὅθι τ' Ἠοῦς ἠριγενείης οἰκία καὶ χοροὶ ἦσαν Μ. 4 Νυμφέων καλοὶ χοροὶ ἠδὲ θόωκοι αὐτό: 318· ἐν Σπάρτῃ ἡ **ἀγορὰ** ἐκαλεῖτο **χορός,** Παυσ. 3. 11, 9· ἴδε κατωτ. (Κατὰ τὸν Ἡσύχ. **χορός = κύκλος, στέφανος,** ὅθεν κυρίως σημαίνει κυκλικὸν χορὸν ἀλλὰ πιθανῶς εἶναι συγγενὲς τῷ **χόρ-τος,** Λατ. hor-tus, ὥστε ἡ πρώτη σημασία θὰ ἦτο ἡ τοῦ περιφραγμένου τόπου πρὸς χορὸν ἐπιτηδείου).

χοροστάδην, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον χοροῦ, «τοὺς δακτύλους πλεξάμεναι κύκλωθι καὶ χοροστάδην» Θεοδ. Προδρ. κατὰ Ροδ. καὶ Δοσικλέα 4, 174 (;) (πρβλ. **ὀρθοστάδην**).

χορο-στάς, άδος, ἡ, ἑορτὴ χορ., τελουμένη μετὰ χορικῆς ὀρχήσεως, Καλλ. Ἀποσπ. 280.

χοροστάσία, ἡ, σύστασις χορῶν· καθόλου, χορός, ὄρχησις, Ἀνθ. Παλατ. 7. 613., 9. 603· ἐν τῷ πληθ., Καλλ. ἐν Λουτρ. Παλλ. 66, Συλλ. Ἐπιγρ. 6280Β. 58. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 503.

χοροστάτέω, χοροστάτης εἰμί, εἶμαι ἡγέτης χοροῦ, ἢ ἡγοῦμαι ὡς ἐν χορῷ, Φίλων 2. 266· «χοροστατῶν· χοροῦ κατάρχων» Ἡσύχ.

χοροστάτης [ᾰ], ου, ὁ, ὁ τὸν χορὸν ἱστάς, ὁ χοροστατῶν, ὁ τοῦ χοροῦ ἐξάρχων ἢ κατάρχων, Ἱμέρ. 9. 3, Ἰουλιαν 421Α. Ἐντεῦθεν ἐπίθ. **χοροστατικός, ή, όν,** ἡ χ. Ρήτορες (Walz) τ. 9 196.

χορο-τερπής, ές, ὁ χοροῖς τερπόμενος, Νόνν. Διονυσ. 14. 249.

χοροψάλτης, ὁ, ὁ ψάλλων ἐν χορῷ, μελῳδουμένου γὰρ ψαλμοῦ πρός τινος χοροψάλτου Ἀνώνυμ. ἐν Catal. Mss. Clarkii σ. 57.

χορτ-αγωγία, ἡ, (ἀγωγὸς) συγκομιδὴ **χόρτου πρὸς** τροφὴν τῶν ζώων, Ἄννα Κομν. σ. 96, 107, 112, 193.

χορτάζω, μέλλ. -άσω, τρέφω, παχύνω, κυρίως βοσκήματα, βόας, κτλ. (Εὔστ. 883 53), χ. ἕλικας βόας ἔνδον ἐόντας Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 450· χορτάσω τὸν κάνθαρον (τοῦ κανθάρου κωμικῶς θεωρουμένου ὡς ἵππου), Ἀριστοφ. Εἰρ. 176· τούτοισι (ἐξυπακ. σιτίοις) .. τοῦτον χορτάσω αὐτόθι 139· μετ' αἰτ. πράγματος, Πλάτ. Πολ. 372D. — Παθ., τρώγω ὅσον δύναμαι, χορταίνω», αὐτόθι 586Α· τινος, ἔκ τινος πράγματος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 9, 1. **II.** ἐπὶ προσώπων, τρέφω, «ταΐζω», βαλβοῖς ἐμαυτὸν χορτάσων ἐλήλυθα Εὔβουλος ἐν «Ἀμαλθείᾳ» 1· ὡσαύτως μετὰ γεν., τρέφω ἀφθόνως ἔκ τινος, θεράπευε καὶ χόρταζε τῶν μονῳδιῶν (μεταφορ.) Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 202. — Παθ., μετ' αἰτ., χορταζόμενοι γάλα λευκὸν Κρατῖνος ἐν «Ὀδυσσεῦσι» 4· μετὰ δοτ., εἰς τὴν ἑσπέραν χορταζόμεθα πᾶσιν ἀγαθοῖς Ἄμφις ἐν «Οὐρανῷ» 1· μετὰ γεν., στεμφύλων Ἀριστ. Ἀποσπ. 102 καὶ ἀπολ., εὐωχοῦμαι, πληροῦμαι, χορταίνω. Εὔβουλος ἐν «Δόλωνι», 1, Ἀραρὼς ἐν Ἀθήνοις 3· Ἱκανῶς κεχόρτασται γὰρ Νικόστρατος ἐν «Πανδρόσῳ» 3, κ. ἀλλ.· πρβλ. Ἀθήν. 99F κἑξ., Λοβέκ. εἰς Φρύν. 64.

χορταιο-βάμων ἢ -βάμων, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Σειληνοῦ παρ' Ἡσυχ.· ἴδε τὸ ἑπόμ.

χορταῖος, α, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χόρτον, περίβολον (ἴδε **χόρτος** I)· — χιτὼν χ., χιτὼν δασυς ἐκ δορῶν, ὃν ἐφόρει ὁ ὑποκρινόμενος ἐν τῷ θεάτρῳ τὸν Σειληνόν, ἑρμηνευόμενον διὰ τοῦ **μαλλωτοῦ** παρὰ Διον. τῷ Ἀλ. 7. 72, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 3. 40· καθόλου, δασὺ καὶ τραχὺ ἱμάτιον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 704, πρβλ. Πολυδ. Ζ. 60, Ἡσύχ.

χορτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χόρτος, μικρὸς χόρτος,** Διοσκ. 5, 136 (137).

χορτάσία, ἡ, τὸ χορτάζεσθαι, χορτασμός, πλήρωσις, κοιλίας Ἐβδ. (Παροιμ. ΚΔ', 15)· εἰς χορτασίαν Συλλ. Ἐπιγρ. 5128, 17. **2)** φαγητὸν χορταστικόν, Ἀνθ. Π. 11. 313.

χόρτασμα, τό, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., χόρτος, τροφὴ τῶν ζώων, Πολύβ. 9. 4, 3, Διόδ. 20 42, Φύλαρχ. παρ' Ἀθην. 607Α, Ἐβδ. (Γέν. ΚΔ', 25, 32, κ. ἀλλ. **2)** τροφὴ τῶν ἀνθρώπων, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ζ', 11, Πράξ. Ἀποστ. ζ', 11.

χορτασμός, ὁ, = **χορτασία,** Ἀναξανδρ. ἐν Ἀδήλ. 27.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χορταστικός, ή, όν, (χορτάζω) ἁρμόδιος εἰς τὸ χορτάζειν, χορταστικὸς ὡς καὶ νῦν, ἴδε **καπανικός.**

χορτικός, ή, όν, ὁ εἰς χόρτον ἀνήκων, Πτολεμ. Τετράβ. 81.

χόρτινος, η, ον, ὁ τοῦ χόρτου, εἰς χόρτον ἀνήκων, ἄνθος Νεῖλου ἐ. Orelli Opusc. σ. 34, πρβλ. **χόρτος** II.

χορτό-βολον, τό, καὶ **χορτο-βολών, ῶνος,** ὁ, (βάλλω) τόπος πρὸς ἐναπόθεσιν χόρτου, ἀποθήκη χόρτου, Γλωσσ.

χορτογενής, ές, ὁ ἐκ χόρτου γεννηθείς, Ἀναστ. Συναΐτ. 1064B

χορτοκο-πεῖον, καὶ **-κόπιον,** τό, τόπος ἔνθα κόπτεται χόρτος πρὸς παρασκευὴν ἀχύρου, Διοσκ. 2. 177., 3. 3 21· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 310.

χορτο-κόπος, ον, ὁ κόπτων χόρτον, Γλωσσ.

χορτολογέω, συλλέγω χόρτον πρὸς τροφὴν ζώων, Ἀππ. Ἰβηρ. 65.

χορτολογία, ἡ, συλλογὴ χόρτου, προνομή, Πολύβ. 18. 5, 1., 22. 22, 12.

χορτο-λόγος, ον, ὁ συλλέγων, συναθροίζων χόρτον, οἱ χ., οἱ εἰς χορτολογίαν ἐξερχόμενοι, Στράβ. 708.

χορτο-μανέω, πληροῦμαι χόρτων, σκεπάζομαι ὑπὸ χόρτων, Ἑβδ. (Παροιμ. ΚΔ', 31), Ἐκκλ.· πρβλ. **ὁλομανέω.**

χόρτον, τό, = **χόρτος,** Ἑβδ. (Γέν. Α', 79) ὡς διάφ. γραφ.

χορτό-πλινθον, τό, καὶ **-πλινθος,** ἡ, πλίνθος μετὰ χόρτου, Γλωσσ.

χόρτος, ὁ, κυρίως τόπος περιπεφραγμένος (ἴδε ἐν τέλ.), ἀλλ' ἀείποτε, ὡς φαίνεται, μετὰ τῆς παραλλήλου ἐννοίας τοῦ τόπου πρὸς βοσκὴν ἢ τροφήν· ἐν Ἰλ., ἀγροτικῆς οἰκίας αὐλή, τὸ μέρος τῆς αὐλῆς, ἐν ᾧ ἐτηροῦντο οἱ βόες, κλπ., αὐλῆς ἐν χόρτῳ Λ. 774· αὐλῆς ἐν χόρτοισι Ω. 640· — ἀκολουθως. **2)** καθόλου, πᾶς τόπος ἐν ᾧ τρέφεται ζῷόν τι, χόρτοι λέοντος Πινδ. Ο. 13. 62 (ἴδε **βοτάνη**)· χόρτοι εὐδενδροι Εὐρ. Ι. Τ. 134· χόρτος οὐρανοῦ, ἡ ἔκτασις τοῦ οὐρανοῦ, τὸ στερέωμα, Ποιητὴς παρ' Ἡσυχ.· πρβλ. **δύσχορτος, σύγχορτος.** — Ἡ λέξις ταχέως μετέπεσεν ἐκ τῆς πρώτης ταύτης σημασίας εἰς τὴν ἑπομένην. **II.** τροφὴ μάλιστα βοῶν, ἵππων, κλπ., «χορτάρι», Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 608, Ἡρόδ. 5. 16, Εὐρ. Ρῆσ. 771, Α' Ἐπιστ. πρ. Κορ. κ. γ', 12· ὁ δὲ ξηρὸς χόρτος ἐλέγετο κυρίως· χόρτος κοῦφος Ξεν. Ἀν. 1. 5, 10· — θηρῶν ὀρείων χόρτον, οὐχ ἵππων λέγεις Εὐρ. Ἄλκ. 495, πρβλ. Ἡρόδ. 5. 16· χόρτος ἐβλάστησεν, ἐξηράνθη Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 26· ἄνθος χόρτου Ἐπιστ. Ἰακώβου α', 10. 1, Πέτρου α', 24· ἀντίθετ. τῷ **σῖτος** (τροφὴ τοῦ ἀνθρώπου), Ἡρόδ. 9. 41, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8 6, 12· — χόρτον ἔχει ἐπὶ τοῦ κέρατος, ὡς μετάφρασις τῆς Λατ. παροιμίας fuenum habet in cornu, ἐπὶ μαινομένου βοός, Πλουτ. Κράσσ. 7. **2)** Οἱ ποιηταὶ ποιοῦνται χρῆσιν τῆς λέξεως ἐπὶ πάσης τροφῆς καθόλου, δούλιος χόρτος Ἰππῶνακ 26 (20). 6, Εὐρ πρβλ. Κύκλ. 507, Ἀθ. Π. (Παράρ.), 47· καὶ τὸ **χορτάζω** κεῖται παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐπὶ ἀνθρώπων. — (Πρβλ. Λατ. hort-us, c hors (cohort-is)· Γοτθ. gard-s, Ἀρχ. Σκανδ. garð-r, Ἀγγλο Σαξον. g ard, Ἀγγλ. gard-en, garth, yard· Σλαυ. gr d-u· κλπ).

χορτό-στρωμα, τό, στρῶμα ἐκ χόρτου, Γλωσσ.

χορτόστρωτος, ον, ἐστρωμένος μὲ χόρτον, Γλωσσ.

χορτο-τομία, ἡ, τομὴ χόρτου πρὸς κατασκευὴν ἀχύρων, Γλωσσ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Πρατηρ σ. 319.

χορτοφαγέω, τρώγω χόρτον, Βαρθησάνης παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 273C.

χορτο-φάγος [ά], ον, ὁ τρώγων χόρτον, Ἐτυμ. Μέγ. 215. 57.

χορτο-φόρος, ον, ὁ φέρων, μεταφέρων χόρτον, Στράβ. 705· χ. ἅμαξα Πολύαινος 3. 15

χορτώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἐκ χόρτων ἀποτελούμενος, φυτικός, τροφὴ Ἑβδ. (Β' Μακκ. Ε', 27).

χορ-ῳδέω, (ᾠδή) ᾄδω ἐν χορῷ ἢ πρὸς χορόν, Δίων Κάσσ. 61. 19.

χορ-ῳδία, ἡ, ᾠδὴ ἐν χορῷ, ἀντίθετον τῷ **μονῳδία,** Πλάτ. Νόμ. 764E.

χορωνός, ὁ, ἀντὶ **κορώνη** (6), στέφανος, Σιμωνίδης 167, πρβλ. Ἀθήν. 680D· ὡς ἐν τῇ Λατ. chorona ἀντὶ corona, Κικ. Orator 48, Quintil 1. 5, 20

χορ-ωφελήτης, ου, ὁ, ὁ ὠφελῶν, κινῶν εἰς εὐθυμίαν, καθιστῶν φαιδρὸν τὸν χορόν, κρότος χ. Ἀριστοφ. Λυσ. 1319 (ὡς ὁ Hesych. ἀντὶ **-ωφελέτης**).

χούρα, ἁ, = **χώρα,** Ἐπιγρ. Λαρίσης, Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 64, σ. 17.

χοῦς, (Α) ὁ, αἱ ἡ, Ἀναξανδρίδης ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 13, Νικ. Θηρ. 103· — Λατ. congius, μέτρον ὑγρῶν (ἐκ τοῦ **χέω**) = 12 κοτύλαις ἢ Μέτρ. 3, 28, Ἀττικῶς κλίνεται· **χοῦς** Ἀναξανδρίδης ἐν Ἀθήν. 20, Ἄλεξις ἐν «Ἀπεγλαυκωμένῳ» 1. 19· χοῦς κεκραμένου οἴνου Μένανδρ. ἐν «Ἥρωϊ» 6· γεν. **χοὸς** Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 56, Ἀριστοφ. Θεσμ. 347, καὶ ἐκ διορθώσεως τοῦ Διονυσοφ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ 537· δοτ. **χοῖ** Ἀναξανδρίδης ἐν «Πρωτεσιλάῳ» ἔνθ' ἀνωτ., Δημ. 1459 ἐν τέλει, Συλλ. Ἐπιγρ. 5774, 103· αἰτ. **χόα** [ᾶ ὡς ἐν ταῖς λ. **φονέα, βασιλέα**] Ἀριστ. Ἱππ. 355, (ἀλλαχοῦ ἀεὶ ἐν τέλει στίχου, αὐτόθι 95, 113, Elmsl. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1013 = 1000, Εὔδουλος ἐν «Παμφίλῳ» 1, κτλ.)· πληθ. ὀνομ. **χόες** Πλάτ. Θεαίτ. 173D· γεν. **χοῶν,** δοτ. **χοῦσι** (ἴδε κατωτ. II) αἰτ. **χόας** Ἀριστοφ. Ἀχ. 1300, 1076, κ. ἄλλ. — Ἀλλὰ καὶ ὀνομ. **χοεὺς** φέρεται ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις τοῦ Ἱππ. 1212C· καὶ ἀντίστοιχοι τύποι **χοέως χοῶς, χοεῖ, χοέα χοᾶ· χοεῖς, χοέων χοῶν, χοεῦσι, χοέας χοᾶς** εὑρίσκονται παρ' Ἀριστ. ἐν τῷ περὶ Γεν. κ. Φθορ. 1. 10, 12, περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 9. 40, 55, κτλ., ἴδε κατωτ. II, καὶ πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. σ. 234. Συνῳρημ. ὀνομ. πληθ. **χοῦς** εὕρηται ἐν Ἀνθ. Παλατ. 5. 183· ἐνικ. αἰτ. **χοῦν** ἐν Διοσκ. 1. 15 καὶ 79, Αἰλ. κλπ.· αἰτ. πληθ. **χοῦς** Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 157. — Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων νὰ μετρήσωσι τὰ ἀμέτρητα, οἱ τῆς θαλάττης λεγόμενοι χόες Πλάτ. Θεαίτ. 173D· ὡσπερανεί τις ἐξαριθμεῖσθαι βούλοιτο τοὺς χ. τῆς θαλάσσης Ἀριστ. 1. 18. **II. Χόες,** οἱ, ἡ ἑορτὴ τῶν Χοῶν, ὄνομα τῆς 6' ἡμέρας τῶν Ἀνθεστηρίων ἐν Ἀθήναις, γεν. **Χοῶν,** χοῶν δέει τῶν μισθοδώρων Εὐπολίδης ἐν «Κωμασταῖς» 1· δοτ. τοῖς **Χουσὶ** Ἀριστοφ. Ἀχ. 1211· αἰτ. τοὺς **Χόας,** ὡς ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον, αὐτόθι 961· τοὺς Χόας ἄγειν Δημ. 999. 9· — αἱ **Χοῖκαι** φαίνεται ὅτι ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 157.

χοῦς (Β), ὁ, καὶ ἡ, Στράβ. 458, 579, 740· (χέω)· — γῆ καταρριφθεῖσα ἢ συσσωρευθεῖσα εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, χῶμα· ὁ χοῦς ὁ ἐξορυχθεὶς Ἡρόδ. 2. 150· τὸν αἰεὶ ἐξορυσσόμενον χοῦν ὁ αὐτ. 7. 23, πρβλ. 1. 185, 8, 28· καὶ ἡ αὐτὴ αἰτιάτ. ἀπαιτᾷ ἐν Φερεκράτους «Μυρμηκανθρώποις» 6, Θουκ. 2. 76., 4 90, κλπ.· γεν. **χοῦ** ἀπαντᾷ ἐν Ἀρρ. Ἀν. Ἀλ. 2. 27, 4, (ἀσυναίρ. **χόου** ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1838) ὡσαύτως· ἐνικ. **χοός,** δοτ. **χοΐ** (ἅπερ προῆλθον ἐκ συγχύσεως πρὸς τὸ **χοῦς** Α) παρὰ Νόνν. μεταφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 6' 34, Ἡσύχ. **2)** «**κονιορτός,** κόνις, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΚΑ', 15)· πρβλ. Ἡσύχ., Σουίδ. **4)** ὁ τῆς σαρκὸς χ., τὸ γήϊνον περίβλημα τῆς σαρκός, Μετὰ Θεοράν. 320, 16. — Ἴδε Κόντου ἐν Σωκράτει τόμ. Β', σ. 3 κέξ.

χοῦτω, ἢ **χοῦτω** κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **καὶ οὕτω,** χοῦτω τᾷ δώλᾳ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα Θεόκρ. 2. 94.

χόω, ἀπαρ **χοῦν,** μετοχ. **χῶν,** παρατ. **ἔχουν,** Ἡρόδ., Θουκ. κλπ. (ἴδε κατωτ., καὶ **διαχόω**)· **χώννυμι, -ύω** (ἃ ἴδε) εἶναι τύποι μεταγεν.· μέλλ. **χώσω** Σοφ. Ἀντιγ. 81, κλπ. — ἀόρ. **ἔχωσα (κατ-),** Ἡρόδ. κλπ. — πρκμ. **κέχωκα (ἀνα-)** Δημ. 1279, 20· — Μέσ., ἀόρ. **χωσάμενος** Χρησμ. Σιβ. 5. 320 — Παθ. μέλλ. **χωσθήσομαι** Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 1443, Πολύβ.· — ἀόρ. **ἐχώσθην,** ἴδε κατωτ.· — πρκμ. **κέχωσμαι,** Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀθήν. 1, Ξεν., (**ἐκ-, συγ-**) Ἡρόδ. — Ρημ. ἐπίθ. **χωστός,** ὁ ἴδε. **Χέω** εἰς· τὸ αὐτὸ μέρος, συσσωρεύω, ἐπὶ χώματος, χοῦσι χῶμα μέγα Ἡρόδ. 4. 71· χώματα χοῦν ὁ αὐτ. 2. 137, Πλάτ. Νόμ. 958E· χώματα χῶν πρὸς τεῖχος, συσσωρεύων χώματα πρὸς τὰ τείχη, Ἡρόδ. 1. 162· χῶμα ἔχουν πρὸς τὴν πόλιν Θουκ. 2. 75· νῆσον χώσας σποδῷ, σχηματίσας νῆσον διὰ τῆς ἐπισωρεύσεως τῆς τέφρας, Ἡρόδ. 2. 140· μάλιστα ἐπὶ τάφου ἢ τύμβου, χῶσαι τάφον ὁ αὐτ. 9. 85, Σοφ. Ἀντιγ. 81· τύμβον αὐτόθι 1204, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 702, Ἰφ. ἐν Αὐλ. 1443· μνῆμα Ξεν. Κύρ. Παιδ. 7. 3, 11· σῆμα Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 248. 7 **πολυάνδρια** (II. 2), Πλουτ. Εὐμ. 9. **2)** ἀποφράττω ἐμβάλλων χῶμα, χ. τοὺς λιμένας Δημ. 795. 14, Αἰσχίνης 69. 7· χ. φορμοῖς τὰς τάφρους Πολύβ. 1. 19, 13· — Παθ., πληροῦμαι χώματος, μάλιστα ἐπὶ θαλασσίων λιμένων, «γεμίζομαι», ἀποχερσοῦμαι, πορθμοῦ χωσθέντος Ἐμπεδ. 359· τί μιν (ἐξυπακ. τὸν κόλπον) κωλύει.. χωσθῆναι; Ἡρόδ. 2. 11· ἀλλ' ἐπὶ πόλεως, οἰκοδομοῦμαι, κτίζομαι ἐπὶ ὑψωμάτων ἐκ χώματος ἢ λόφων, αὐτόθι 137· πρβλ. **ἐκχώννυμαι.** **3)** σπανιώτερον, «καλύπτω διὰ χώματος, «παραχώνω», χῶσαί τινα τάφῳ Εὐρ. Ὀρ. 1585, πρβλ. Π' Ἀτ. Νόμ. 947D, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. προσθήκαι 197a. 5, καὶ ἴδε **κατα-χώννυμι.** — Παθ., **ἐχωννύμεθα,** ἐκαλυπτόμεθα διὰ σωροῦ χώματος, δηλ. ἐπεσώρευον σωρὸν χώματος· ὑπεράω ἡμῶν, Ἀνθ. Παλατ. 7. 136, 137. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 697, 700.

χοώδης, ες, (χοῦς, εἶδος) ἐκ χοῦ, ἐκ χώματος, ἡ θάλασσα ἠρέμα κλύζουσα τὰς ἀκτὰς καὶ κατὰ μικρὸν ὑποσπῶσα ὅσον χοώδες Εὐστ. Πονημάτ. 195. 1-3.

χραίνω, μέλλ. **χρᾰνῶ.** — **χρᾶω** (ᾰ), ἐγγίζω ἐλαφρῶς, ὀλίγον, ὀλιγάκις ἄστυ κάγορᾶς χραίνων κύκλος, δηλ. μένων μακρὰν αὐτοῦ, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 909· οὖ-ω, χρ. οὐρανίοισιν εὐδίαν ἀλός, ἐπὶ ἰχθύων, Ἀχαιὸς παρ' Ἀθην. 277B· — ἐν εὐθυ-, ἀλείφω, ἐπιχρίω, χρ. ἢ ἀποχραίνειν Πλάτ. Νόμ. 719A, ἴδε Ruhnk. εἰς Πλάτ. Τίμ., Πολυδ. Ζ', 129, Μάξ. Τύρ. 40. 2· ἀλείφω, χρίω, τινί Νικ. Ἀλεξιφ. 246· — Παθ., χραινομένην μέλιτι Ἀνθ. Παλατ. 7. 622. **2)** μιαίνω, μολύνω· πεδία δ' ἀργηστὰς ἀφρὸς χραίνει σταλαγμοῖς Αἰσχύλ. Θήβ. 61, πρβλ. αὐτόθι 342, Ἀπεσπάσμ. 340· μιάσματι μυχὸν ἔχρανας ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 170· μάλιστα ἐπὶ ἠθικοῦ μολυσμοῦ, λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐμοῖ χεροῖν ἐμαῖν χραίνω Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 822, πρβλ. Εὐρ. Ἱππόλυτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

1266. Ἐκ. 366· ὄμμα χρ. θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς ὁ αὐτὸς ἐν Ἱππολύτῳ 1438 ὡσαύτως ἐπὶ λέξεων, θεῶν ὀνόματα μὴ χραίνειν ῥᾳδίως Πλάτ. Νόμ. 917Β. — Μέσ., χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ Σοφ. Αἴ. 43. — Παθητ., αἱμάτων μιάσμασι χρανθεῖσα Αἰσχύλ. Ἱκ. 266, πρβλ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 368.

χραισμέω, Ἐπικ. ῥῆμα οὗ ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ μόνον ἐν Νικ. Θηρ. 914· — μέλλ. γ' ἐνικ. **χραισμήσει** Ἰλ. Υ. 296, Ἐπικ. ἀπαρέμφ. **-ησέμεν** Φ. 316 — ἀόρ. α' Ἐπικ. ἐνικ. **χραίσμησε**. ἀπαρ. **χραισμῆσαι**, ουχν. ἐν τῇ Ἰλ.· — ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. συχνότατα ἐν τῷ Ἐπικ. ἀορ. α' **χραῖσμε**. ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ Ἰλ., καὶ (πλὴν ἐν Ἰλ. Ξ. 66) ἀείποτε ἄνευ αὐξήσ., ὑποτ. **χραίσμῃ** καὶ **χραίσμῃσι**, **χραίσμωσι**, ἀπαρέμφ. **χραισμεῖν**. Κυρίως ἀποσοβῶ, ἀμύνω, ἀποκρούω κατασταρεπτικόν τι πρᾶγμα ἀπό τινος, ὡς τὸ **ἀρκέω**, Λατ. defendere, μετ' αἰτ. πράγμ. καὶ δοτ. προσ., οὐ κορύνη οἱ ὄλεθρον χραῖσμε σιδηρείη Ἰλ. Η. 144· οὐδέ τί οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον Υ. 296· τῶν οὔ τις δύνατο χραισμῆσαι ὄλεθρον Τρώων Λ. 120· ἐν Ἰλ. Α. 566, μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν .. ἄσσον ἰόνθ', ἔνταῦθα ὑπακουστέον τὴν αἰτιατ. με, μήπως δὲν με ἀποκρούσωσιν ἢ ἐμποδίσωσιν ἀπὸ σοῦ, ὅταν ἐπέλθω ἢ ἐπιπέσω. **2)** συνηθέστερον μετὰ μόνης δοτ. προσ., ὑπερασπίζω τινά, βοηθῶ, ὠφελῶ, (εἰ καὶ ἡ ἔννοια τοῦ ἀποκρούειν ἀδικίαν ἢ βλάβην ἀείποτε συνυπάρχει), λίαν συχνὸν ἐν Ἰλ., ὡς: μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο Α. 28· ἀλλ' οὔ οἱ τότε γε χραῖσμ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα Ε. 53· ὡσαύτως μετ' οὐδ. ἀντωνυμ. ἢ ἐπιθέτου, χραισμεῖν τι, παρέχειν βοήθειάν τινα ἢ ὠφέλειαν, Α. 242, Φ. 193, κ. ἀλλ.· καὶ ἀπολ., Ξ. 66, Ο. 652. — Ὁ Ὅμ. ποιεῖται χρῆσιν τοῦ **χραισμεῖν** μόνον μετ' ἀρνήσεως· διότι ἐν Ἰλ. Φ. 193, εἰ δύναταί τι χραισμεῖν, κεῖται εἰρωνικῶς ἀντὶ οὔτι χρ. δύναται. Ἐν καταφατικαῖς προτάσεσι πρῶτον παρ' Ἀπολλ. Ροδ. Β. 249, κτλ.· παρ' αὐτῷ δὲ εἶναι ἐν χρήσει καὶ ἡ προστ. **χραίσμετε** Β. 218. — Ἡ λέξις δὲν εὑρίσκεται ἐν τῇ Ὀδ. οὔτε παρὰ τῷ Ἡσιόδῳ. (Τὸν ἀόριστ. δ' **χραισμεῖν**, **ἔχραισμον**, πρέπει νὰ λάβωμεν ὡς τὸν τύπον τὸν πλησιέστατον πρὸς τὴν ῥίζαν, εἰς τοῦτον δὲ προσετέθη μέλλ. καὶ ἀόρ. α' κατ' ἀναλογίαν σχηματισθέντες. — Ἡ συγγένεια τῆς λέξεως πρὸς τὸ **χρήσιμος** (ἐκ τοῦ **χράω** Γ.) εἶναι φανερά, ἴδε Buttm. Lexil. ἐν λ. Λέγεται ὑπὸ τοῦ Σχολ. Ἀπολλ. Ροδ. Β. 218, ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν διάλεκτον τῶν Κλειτορίων ἐν Ἀρκαδίᾳ.)

χραίσμη, ἡ, βοήθεια, συνδρομή, ὠφέλεια, Νικ. Θηρ. 584· ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ χραίσμησιν ἀπείη αὐτόθι 852.

χραισμήεις, **εσσα**, **εν**, βοηθῶν, βοηθητικός, ἀμάρακος εἴη χαισμήεις Νικ. Θηρ. 576.

χραισμήιον, τό, μέσον βοηθείας, θεραπεία, φάρμακον, Μάρκελλ. Σιδ. 42, Ἀνθ. Παλατ. 1. 32, 1· — καὶ **-μημα**, τό, Νόνν. Διονυσ. 33. 369· — καὶ **-μησις**, ἡ, Νικ. Θηρ. 926, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. (προσθ.) 903 α 2.

χραισμήτωρ, **ορος**, ὁ, βοηθός, ὑπερασπιστής, χραισμήτορα φωτῶν Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. 81.

χραμαδοῖλαι· «χελῶναι, καὶ αἱ νωθρόταται τῶν κυνῶν. οἱ δὲ τοὺς κοχλίας» Ἡσύχ.

χραντός, **ή**, **όν**, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **χραίνω**, κεκηλιδωμένος, μεμολυσμένος, Γλωσσ., πρβλ. **ἄχραντος**.

χράομαι, ἴδε **χράω** Γ.

χραῦσις, **εως**, ἡ, ἄγκυρα ἓν μόνον ἄγκιστρον ἔχουσα, «ἄγκυρα μονόβολος» Ἡσύχ.

χράω, (Α) ἢ **χραύω** (ὅ ἐστι **χράϝω**), μέλλ. **χραύσω**· — ἐπιξύω, πληγώνω ἐλαφρῶς, ὅν ῥά τε ποιμήν.. χραύσῃ, «ἀμύξῃ ἐπ' ὀλίγον, τὸν χρῶτα ἐπιξύσῃ» (Σχολ.), Ἰλ. Ε. 137 ἵνα χραύσαντα δαΐξῃ Κόϊντ. Σμυρν. 11. 76· πρβλ. **ἐγχραύω**, **ἐπιχράω** Α. (Ἐκ ῥίζης συγγενοῦς πρὸς τὴν τοῦ **χρίω**, καὶ ἴσως τοῦ **χραίνω**· ἐντεῦθεν αἱ λέξ. **χρώς**, **χροιά** (παρ' Ὁμ. ἐπιδερμίς, τὸ χρῶμα αὐτῆς), ὅπερ θεωρεῖται ὡς τι ἐπιπολῆς κείμενον, τὸ ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἐπιξύσῃ.)

χράω (Β), ῥῆμα ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ μόνον ἐν τῷ παρατατ., μετὰ δοτικ. προσώπ., ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεμαι, ἐπισκήπτω μετὰ βλάβης, ἐπέρχομαι, στυγερὸς δέ οἱ ἔχρας δαίμων Ὀδ. Ε. 396· τίς τοι κακὸς ἔχρας δαίμων; Κ. 64· οὕτω, πόνος ὁππόσος ἡμῖν .. ἔχρας Ἀνθ. Π. 5. 297· πρβλ. **ἐπιχράω** Β. **II.** μετ' αἰτ. πράγματ., ἐπιβάλλω εἴς τινα, κακὸν δέ οἱ ἔχρας κοῖτον Νικ. Θηρ. 315. **III.** μετ' ἀπαρεμφ., ἔχω κλίσιν ἢ διάθεσιν νὰ πράξω τι, εἶμαι πρόθυμος νὰ πράξω τι, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχρας κήδειν; διὰ τί .. ἦτο τόσον πρόθυμος νὰ βλάψῃ τὸ ῥεῦμά μου; Ἰλ. Φ. 369· μνηστῆρες .., οἳ τόδε δῶμα ἔχρᾶστ' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, .. οἱ ὁποῖοι τόσον πρόθυμοι ἦσθε νὰ .. Ὀδ. Φ. 69. **2)** εἰς τὸ ῥῆμα τοῦτο δέον νὰ ἀναφέρωνται καὶ οἱ τύποι **χρῇς**, **χρῇ**, σχηματισθέντες κατὰ τὸ **λῇς**, **λῇ** ἐκ τοῦ **λάω**, **διψῇς -ῇ**, **πεινῇς**, **-ῇ**, ἐκ τοῦ **διψάω**, **πεινάω**, καὶ ἑρμηνεύεται (παρ' Ἡσυχ. καὶ ἐν τοῖς Σχολ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 887) διὰ τοῦ **θέλεις**, **χρῄζεις**, **θέλει**, **χρῄζει**· — τοὺς τύπους τούτους ἀποκατέστησεν ὁ Διν. καὶ ἕτεροι ἐκδόται ἐν πολλοῖς χωρίοις ἀντὶ τοῦ **χρῇ**, εἴτε χρῇ θανεῖν, εἴτε ἐπιθυμεῖ νὰ ἀποθάνῃ, Σοφ. Ἀντ. 887· σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ' ἃ χρῇς ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1373· εἴτε χρῇς (ἐξυπακ. κηρύσσειν με) ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 606· πρὸς ταῦτ' ὅ τι χρῇ καὶ παλαμάσθω Εὐρ. Ἀποσπ. 910· πάρα δ' ἄλλ' ὅ τι χρῇς Κρατῖνος ἐν «Νόμοις» 2· οὕτως, οὐ χρῇσθα (ἐξυπακ. φωνεῖν); Ἀριστοφ. Ἀχ. 778. (Τὰ **χρῇς**, **χρῇ** θὰ συγγενειάζωσι τῷ **χρήζω**, ὅθεν ἴσως καὶ τὸ **χράω** (Γ), **χράομαι**).

χράω (Γ). Ἡ ῥιζικὴ σημασία τοῦ ῥήματος τούτου εἶναι, χορηγῶ ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον· ἡ δὲ σχέσις τῶν διαφόρων σημασιῶν δύναται νὰ ἐννοηθῇ, ἐάν τις παρατηρήσῃ τὴν ἀρχὴν ἑκάστης κυρίας διαιρέσεως. (Ἐκ τῆς ῥίζης ταύτης παράγονται τὰ **χρηστός**, **χρῆμα**, **χρῆ**, **χρεών**, **χρέος** καὶ **χρεῖος**, **χρεὼ** καὶ **χρειώ**, **χρεία**· πρβλ. **χράω** (Β).)

Α. ΤΥΠΟΙ. Ἀττικ. συνηρ. **χρῇς**, **χρῇ** (πρβλ. **χράω** (Β) III. 2), Ἰωνικ. **χρᾷς**, **χρᾷ**, ἀπαρ. **χρᾶν** (πρβλ. **σμάω**)· Ἰωνικ. μετοχ. **χρέων**, **χρέουσα** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 253, Ἡρόδ. 7. 111, Ἐπικ. **χρείων** Ὀδ. Θ. 79, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 396· — παρατ. **ἔχραον** Πινδ. Ο. 7. 170, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 454· γ' ἐνικ. **ἔχρη** Τυρταῖ. 2. 4, Ἑρμησιάναξ 5. 89, (ἐξ-) Σοφ. Ο. Κ. 87, **ἔχρα** Λουκ. Ἀλέξ. 22 — μέλλ. **χρήσω** Ἡρόδ. 1. 19, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1083· — ἀόρ. **ἔχρησα** Ἡρόδ. 4. 156, Ἀττ. — Παθ., ἀόρ. **ἐχρήσθην** Ἡρόδ., Ἀττ.· — πρκμ. **κέχρησμαι** (διάφορ. γραφ. **κέχρημαι**) Ἡρόδ. 4. 164., 7. 141· ὑπερσ. **ἐκέχρηστο** (διάφορ. γραφ. **ἐκέχρητο**) 2. 147, 151., 3. 64, κλπ. — Μέσ., Ἰωνικ. **χρέομαι** Ἡρόδ. ἀπαρ. **χρέεσθαι** 1. 157, ἀλλὰ **χρᾶσθαι** 1. 172· μετοχ. **χρεόμενος** ἢ **χρεώμενος** 4. 151· παρατ. γ' πληθ. **ἐχρέοντο** ἢ **-έωντο** 4. 157., 5. 82· — μέλλ. **χρήσομαι** Ὀδ. Κ. 492, κλπ.

I. ἐνεργ., ἐπὶ τῶν θεῶν καὶ τῶν μαντείων αὐτῶν, δίδω χρησμόν, διακηρύττω, χρησμῳδῶ, λέγω, ἀπολ., χρείων μυθήσατο Φοῖβος Θ. 79· χρείων ἐκ δάφνης γυάλων ὑπὸ Παρνησσοῖο Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 396· μετ' αἰτ. πράγματ., χρήσω βουλὴν Διὸς ἀνθρώποισι αὐτόθι 132, πρβλ. Θέογν. 807, Πινδ. Ο. 7. 120· ἡ Πυθίη οἱ χρᾷ τάδε Ἡρόδ. 1. 55, πρβλ. 4. 155· χρῆσεν οἰκιστῆρα Βάττον, ἀνεκήρυξεν αὐτὸν οἰκιστήν, Πινδ. Π. 4. 10· — ὡσαύτως παρὰ Τραγικ., ὁ χρήσας Αἰσχύλ. Εὐμεν. 798· χρῆσειν ἔοικεν ἀμφὶ τῶν αὐτῆς κακῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1083· χρῇ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος Σοφ. Ἠλ. 35· σοὶ δ' οὐκ ἔχρησεν οὐδὲν Εὐρ. Ἐκ. 1268· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., χ. χρησμὸν ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 409· ὑμνῳδίαν ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 681· ἀλλ' ἡ αἰτ. ὡσαύτως ἐκφράζει τὸ περιεχόμενον τῆς ἀπαντήσεως. χ. φόνον ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1267· μετ' ἀπαρ., προμηνύω ἢ ὁδηγῶ διὰ χρησμοῦ, ἔχρησας ὥστε τὸν ξένον μητροκτονεῖν Αἰσχύλ. Εὐμ. 202· καὶ ἄνευ τοῦ ὥστε, αὐτόθι 203· τὸν Πυθόμαντιν Λοξίαν χρήσαντ' ἐμοὶ πράξαντι μὲν ταῦτ' ἐκτὸς αἰτίας κακῆς εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Χο. 1030, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 159· — σπανίως ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ, τὸν Ἀπόλλωνα ταύτην τὴν γῆν οἰκεῖν χρῆσαί τινι Θουκ. 2. 102· τοῦ θεοῦ χρήσαντος ὁ αὐτ. 5. 32, πρβλ. Λυκοῦργ. 160. 14. **II.** Παθ., χρησμῳδοῦμαι, τίς οὖν ἐχρήσθη; Εὐρ. Ἴων 992· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τοῦ διδομένου χρησμοῦ, τὰ ἐκ Δελφῶν οὕτω αὐτῷ ἐχρήσθη Ἡρόδ. 1. 49· τὰ χρηστήρια ταῦτα σφι ἐχρήσθη ὁ αὐτ. 9. 94· ἡπίως χρησθῆναι 7. 143· τὸ χρησθέν, ἡ ἀπόκρισις τοῦ θείου, ὁ χρησμός, ὁ αὐτ. 1. 63., 7. 178· ἐν Πυθῶνι χρησθὲν παλαίφατον Πινδ. Ο. 2. 72· πείθου τὰ χρησθέντ' Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 604· χρησθὲν αὐτῷ ἐν Νεμέᾳ τοῦτο παθεῖν Θουκ. 3. 96· ἃ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος, τὰ ὁποῖα διεκηρύχθησαν, περὶ αὐτοῦ, Σοφ. Ο. Κ. 355· θάνατος, κακὸν κεχρημένον Ἡρόδ. 4. 164., 7. 141· ἀπρόσ., μετ' ἀπαρ., ἐκέχρηστο καί σφι ἐχρήσθη ἀνέμοισι εὔχεσθαι ὁ αὐτ. 7. 178· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἐκέχρηστό σφι .. τοῦτον βασιλεύσειν ὁ αὐτ. 2. 147. **II.** Μέσ., ἐπὶ τοῦ προσώπου εἰς ὃ δίδοται ἡ ἀπόκρισις, συμβουλεύομαι θεόν τινα ἢ μαντεῖον, μετὰ δοτ., ἐρωτῶ θεὸν ἢ μαντεῖον, ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαο, «μαντευσόμενος» (Εὐστάθ.), Ὀδ. Κ. 492, 565· χρ. θεῷ, μαντηίῳ, χρηστηρίῳ, Λατιν. uti oraculo, Ἡρόδοτ. 1. 47, 53, 157, Αἰσχίνης 71. 10, κλπ.· χρῆσθαι μάντεσι Μούσαις Ἀριστοφ. Ὄρν. 724, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 686Α· ὅσοι μαντικὴν νομίζοντες οἰωνοῖς χρῶνται Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 3· χρ. χρηστηρίῳ εἰ .., ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον ἂν .., Ἡρόδ. 3. 57· (ἐκ τῶν παραδειγμάτων τούτων βλέπομεν πῶς ἡ λέξις ἐξολισθαίνει εἰς τὴν γενικὴν σημασίαν τοῦ ποιοῦμαι χρῆσιν μαντείου τινός, καὶ ἐντεῦθεν εἰς φράσεις οἷα ἡ ἑξῆς: τοῖς πατρίοισι μοῦνον χρῶμαι θεοῖς, μένω πιστὸς εἰς τοὺς πατρίους θεούς, αὐτοὺς μόνον λατρεύω, ὁ αὐτ. 1. 172, πρβλ. Ηνοῦτ. 2. 420Δ)· — ἀπολ., ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν χρησόμενος Ὀδ. Θ. 31, πρβλ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 252, 292· ἀπέστειλε ἄλλους χρησομένους Ἡρόδ. 1. 46· οἱ χρώμενοι, οἱ τὸ μαντεῖον συμβουλευόμενοι, Εὐρ. Φοίν. 957· χρωμένῳ ἐν Δελφοῖς Θουκυδ. 1. 126· — ὡσαύτως, χρ. περί τινος, χρ. περὶ τοῦ πολέμου Ἡρόδ. 7. 220, πρβλ. 1. 85., 4. 150, 155, κ. ἀλλ.· οὕτω πιθανῶς, **2)** ἐπὶ τῶν ζητούντων τι παρὰ τοῦ μεγάλου βασιλέως, ἑσιέναι παρὰ βασιλέα μηδένα, δι' ἀγγέλων δὲ πάντα χρέεσθαι (ὅπερ ἕτεροι ἑρμηνεύουσι νὰ διεξάγῃ πᾶσαν ὑπόθεσιν διὰ μέσου ..), ὁ αὐτ. 1. 99, ἔνθα ἴδε Bähr.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

3) ἐν τῷ παθ. πρκμ., **κεχρημένος**, ὁ λαβὼν χρησμόν, ἀπόκρισιν μαντείου, Ἀρισ. Ρητ. 1. 23, 12· μετ' ἀπαρ., σωφρονεῖν κεχρημένοι, λαβόντες θεόθεν παραγγελίαν νὰ ὦσι σώφρ. ες, Αἰσχύλ. Περσ. 829 (ἀλλ' ὁ Ἔρμανν. λαμβάνει τὴν μετοχὴν ὡς = **χρῄζοντες**, quorum interest sapere illum, ἴδε κατωτ. Γ. VI)· — οὕτω δέ. 4) περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ἀντ. 24, ἴδε **χρηίζω** II. — Ὁ Ὅμ. ἔχει τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης μόνον ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ· τοῦ μὲν ἐνεργ. μόνον τὴν μετοχ. ἐνεστ. **χρείων** ἢ **χρέων**, καὶ τὸν μέλλ. **χρήσω**· τοῦ δὲ μέσου τὴν μετοχ. τοῦ μέλλ. **χρησόμενος**. (Ἐντεῦθεν παράγονται τὰ **χρησμός, χρήστης, χρηστήρ**, μετὰ τῶν παραγώγων αὐτῶν.)

II. παρέχω τι, ἐροδιάζω τινὰ μέ τι, ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς σημασίας ὁ ἐν χρήσει ἐνεσ. ὡς ἦτο **κίχρημι**, Δημ. 1250. 11, Πλουτ. Πομπ. 29· πρβλ. **κιχράω**· — μέλλ. **χρήσω** Ἡρόδ. 3. 58· — ἀόρ. **ἔχρησα** αὐτόθι 6. 89, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1159, Θεσμ. 219, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 18, Λυσί. 154. 9, κλπ.· — πρκμ. **κέχρηκα** Μένανδρ. ἐν «Τιτθῇ» 1, ἐν Ἀδῆλ. 41, Πολύδ.· ὑπερσ. **κεχρήκει** Ἄππ. Ἐμφυλ. 2. 29. — Παθ., πρκμ. **κέχρημαι** (δισ.) Δημ. 817. 2, ἴδε κατωτ. II. 1, γ. — Μέσ., ἐνεστ. ἐν χρήσει **κίχρᾶμαι** Πλούτ. 2. 534B, ἀπαρ. **κέχρασθαι** Θεοφρ. Χαρακτ. 17· καὶ παρακ. **ἐκιχράμην** Ἀνθ. Π. 9. 584· — ἀόρ. **ἐχρησάμην**, προστ. **χρῆσαι** Εὐρ. Ἡλ. 190, κλπ. Παρέχω τι εἰς χρῆσιν, ἐπιτρέπω τὴν χρῆσίν τινος, δηλ. παρέχω φιλικῷ τῷ τρόπῳ, ἐν ᾧ τὸ ῥῆμα τὸ σύνηθες ἐπὶ τῶν τοκιστῶν εἶναι τὸ **δανείζω**· οὕτω, χρ. τινί τι, ἴδε τὰ μνημονευθέντα χωρία· οὐ δεδωκώς, ἀλλὰ χρήσας Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 8. 13, 7· χρήσασα ταῖς βασιλικαῖς ὑπηρεσίαις ἑαυτὴν Πλουτ. Πομπ. 24· χρ. τὴν ἑαυτοῦ σχολήν τινι ὁ αὐτ. ἐν Φιλοποίμ. 13. — Μέσ., λαμβάνω τι ὡς δάνειον, λαμβάνω τὴν ἄδειαν νὰ κάμω χρῆσίν τινος, δανείζομαι, τι Εὐρ. Ἡλ. 170· τινί τι Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 38· ἀποδ., χρησαμένη γὰρ ἔνησα καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦναι Βατραχομυομ. 187· πόδας χρήσας, βήματα χρησάμενος, δανείσας πόδας καὶ δανεισθεὶς ὀφθαλμούς, ἐπὶ ἀνθρώπου τυφλοῦ φέροντος χωλόν, Ἀνθ. Π. 9. 13, πρβλ. Πλάτ. Δημόδ. 384 C. **II.** **χρηματίζω** III, τοῦ χρέοντος γραμματέως Συλλ. Ἐπιγρ. 2562. 18.

Γ. Ἀποθ. **χράομαι**, Ἀττ. **χρῶμαι, χρᾷ, χρᾶται**, Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττ. 369Δ, Αἰσχύλ Ἀγ. 953, κλπ., **χρᾶσθε, χρῶνται**, Πλάτ. Λάχ. 194C, Θουκ. 1. 70, κλπ.· Ἰων. **χρᾶται** Ἡρόδ. 1. 132, κ ἀλλ.· ἢ **χρέεται** 1. 50., 4. 50, **χρέονται** 1. 34., 4. 108 (διάφ. γραφ. **χρέωνται**)· προστ., Ἀττ. **χρῶ** Ἀριστοφ. Θεσμ. 213, Ἰων. **χρέω** ἢ **χρεο** Ἡρόδ. 1. 155, καὶ συχν. παρ' Ἱππ.· γ' πληθ. **χρήσθων** Ἀριστοφ. Νεφ. 439, Θουκ. 5. 18· ἀπαρ. Ἀττ. **χρᾶσθαι** Ἀριστοφ. Ὄρν. 1040, κλπ., Ἰων. **χρᾶσθαι** Ἡρόδ. 2. 15, 3. 20, κ. ἀλλ., ἀλλὰ **χρέεσθαι** 1. 21, 187· μετοχ. Ἀττ. **χρώμενος**, Ἰων. **χρεώμενος** ἢ **χρεόμενος** Ἡρόδ., **χρεωμένους** (ὡς δάκτυλ.) Ἰλ. Ψ. 834· — παρατ. Ἀττ. **ἐχρῆτο, ἐχρῶντο** Πλάτ. Πρωτ. 315D, Ἡδ. 406E· Ἰων. **ἐχρᾶτο, ἐχρέοντο** (ἢ -ἐωντο) Ἡρόδ. 3. 3, 57, κλπ.· — μέλλ. **χρήσομαι** Σοφ. Φιλ. 1133, κλπ.· καὶ **κεχρήσομαι** Θεόκρ. 16. 73· — ἀόρ. **ἐχρησάμην** Σοφ. Ο. Τ. 117, Θουκ. 5, 7, κλπ.· — πρκμ. **κέχρημαι**, ἴδε κατωτ. VI. — ὁ ἀόρ. **ἐχρήσθην** εἶναι ἐν παθ. σημασ., ἴδε κατωτ. VII. Ἐκ τῆς σημασίας τοῦ συμβουλεύομαι μαντεῖον ἢ κάμνω χρῆσιν αὐτοῦ (ἴδε **χράω** (Γ) **Δ. III**) προκύπτει ἡ κοινὴ σημασία τοῦ μεταχειρίζομαι, Λατ. uti· — ὁ Ὅμ. ἔχει τὸν ἐνεστ. μόνον ἅπαξ καὶ τότε δὲ ἀποδ. ἐν τῇ Ἰων. μετοχ., ἔχει μὲν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς χρεώμενος Ἰλ. Ψ. 834· — ὕστερον, μάλιστα παρ' Ἀττ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ δοτ., **χρῶμαι** ἀργυρίῳ, ἔχω χρήματα καὶ μεταχειρίζομαι αὐτὰ πρός τινα σκοπόν, Πλάτ Ηππ. 303B· χρ. ἱματίῳ, ἔχω ἱμάτιον, φορῶ ἱμάτιον, χρ. ἵππῳ, ἱππεύω, διαιτῶ ἵππον, Ξεν. Συμπ. 2. 10· χρ. ἰχθύσι, τρώγω ἰχθῦς, τρέφομαι δι' ἰχθύων, Πλούτ. 2. 688F· χρ. ναυτιλίῃσι, θαλάσσῃ, Ἡρόδ. 2. 43, Θουκ. 1. 3· χρῶμαι πόλει, λαμβάνω μέρος εἰς τὰ πολιτικά, Εὐρ. Ἰων 602· οὕτω, ὄχλῳ χρ., Ἰσοκρ. 98C· ἐχρῆτο τῇ τραπέζῃ τοῦ πατρός, εἶχε συναλλαγὰς μετὰ τῆς τραπέζης (χρηματιστικῆς) τοῦ πατρός μου, Δημ. 1236. 13· — καὶ καθόλου, ἐπὶ παντὸς πράγματος, τὸ ὁποῖον εἰς μεταχειρίζεται πρός τινα σκοπόν· — πρβλ. νομίζω I. 3. **II.** ἀκολούθως, ὡς τὸ Λατ. uti, θέτω εἰς ἐνέργειαν δύναμίν τινα τῆς ψυχῆς μου, αἴσθημά τι ἢ πάθος, κατάστασιν ψυχῆς καὶ τὰ ὅμοια, ἐξασκῶ, παρ' Ὁμήρῳ μόνον ἐν τῇ Ὀδ., φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθήσιν Ὀδ. Γ'. 266, Ξ. 421, Π. 398· ὀργῇ ἢ θυμῷ χρῶμαι, ἀφίνω τὸν θυμόν μου νὰ ἐνεργήσῃ, ποιοῦμαι χρῆσιν τῆς ὀργῆς μου, Ἡρόδ. 1. 137, 155· ἀληθεῖ λόγῳ ἢ ἀληθείᾳ χρ., λέγω τὴν ἀλήθειαν, ὁ αὐτ. 1. 14, 116., 7. 101 κλπ.· βοῇ ἢ κραυγῇ χρ., κραυγάζω, ἐγείρω κραυγήν, ὁ αὐτ. 4. 134· χρ., ἀγνωμοσύνῃ 5. 83· χερὶ 3 78, Σοφ. Αἴ. 115· ἀνοίᾳ Ἀντιφῶν 122. 32· ῥώμῃ χειρῶν ὁ αὐτ. 127. 25· οὐ τῇ ἑαυτοῦ ἁμαρτίᾳ, ἀλλὰ τῇ τοῦ πατάξαντος αὐτόθι 35· ἁμαθίᾳ Θουκ. 1 68· ἐπιθυμίαις ὁ αὐτ. 6. 15· ἁμαρτήμασιν Ἰσοκρ. 180G. 6) ἐπὶ ἰδιοτερικῶν πραγμάτων, δοκιμάζω, ὑποφέρω, ὑπόκειμαι εἴς τι, ἔχω τι, νιφετῷ Ἡρόδ. 4. 50· χρ. γαλανείᾳ, ἔχω καλὸν καιρόν, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 546· χρ. χειμῶνι Ἀντιφῶν 131. 42, Δημ. 293. 3· ὁμολογίᾳ χρ., ἔρχομαι εἰς συμφωνίας, συμφωνῶ, Ἡρόδ. 1. 150., 4. 118· ζυγῷ χρ. βουλίῳ, γίνομαι δοῦλος, ὑποδουλοῦμαι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 9. 3· χρ. εὐμαρείᾳ, εἶμαι ἥσυχος, διάγω ἡσύχως καὶ εὐκόλως, Σοφ. Τραχ. 192· (ἀλλ' ὡσαύτως, = ἀρυδεύω, ἀποπατῶ, Ἡρόδ. 2. 35)· συμφορῇ, συντυχίᾳ, εὐτυχίᾳ χρ., Λατ. uti fortuna mala, prospera, Ἡρόδ 5. 41, κλπ.· τύχῃ Εὐρ. Ἡρακλ. 714, Ἀνδοκ. 16. 3· χρ. τέχνῃ τινί, ἀκολουθῶ ἐπαγγελμά τι, ἀσκῶ τέχνην τινά, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 1, Οἰκ. 4, 4· ὅστις ἐμπύρῳ χρῆται τέχνῃ Εὐρ. Φοίν. 954· χρ. τοῖς πράγμασι, διοικῶ, κυβερνῶ τὰ πράγματα, Ἰσοκρ. 126B· νόμοις χρ., ζῶ ὑπὸ νόμους, Εὐρ. Ἱππόλυτ. 98· χρ. ἀνομίᾳ Ξεν., κλπ. γ) ἐν πολλαῖς τοιαύταις περιστάσεσι τὸ **χρῆσθαι** χρησιμεύει ὡς ἁπλῆ περίφρασις ῥήματος συστοίχου τῇ δοτ., οἷον, μόρῳ χρ., ἀποθνήσκειν, Ἡρόδ. 1. 117· θείῃ πομπῇ χρεώμενος, Λατ. divinitu missus, ὁ αὐτ. 1. 62· ὠνῇ καὶ πράσει χρ. = ὠνεῖσθαι καὶ πιπράσκειν, ἀγοράζειν καὶ πωλεῖν, ὁ αὐτ. 1. 153· χρ. βασάνῳ = βασανίζεσθαι, Ἀντιφῶν 112. 23· πολλῇ οἰκίῃ χρ. = παρὰ πολὺ νικᾶν, Ἀνδοκ. 33. 15, πρβλ. 9. 30· χρ. δράσμῳ = θιγδράσκειν, Αἰσχίν. 56. 39· χρ φωνῇ = φωνεῖν, διαβολῇ χρ. = διαβάλλεσθαι κλπ., πρβλ. Stallb. Πλάτ. Ἀπολ. 18D· οὕτως ὁ Ὑπερείδης ἔχει, τοιούτῳ πράγματι οὐ κέχρησαι, δὲν ἔκαμες τοιοῦτο πρᾶγμα, Εὐξεν. 26· κέχρησαι ἀγῶνι αὐτόθι· ἄλλαν τρόπον κέχρημαι τῇ πολιτείᾳ = πεπολίτευμαι αὐτόθι 28.

δ) τὴν μετοχ. **χρώμενος** δυνάμεθα ἐνίοτε νὰ ἑρμηνεύσωμεν διὰ τοῦ «μὲ» (ὡς τὰς μετοχὰς ἔχων, φέρων, λαβών), οἷον βίᾳ χρώμενος εἰσῆλθε, μὲ βίαν, βιαίως, διὰ τῆς βίας. ε) **κτᾶσθαι** καὶ **χρῆσθαι** συχνάκις δύνανται νὰ ἐναλλαχθῶσιν· ἀλλ' ὅμως ἐν μὲν τῷ πρώτῳ ἡ κυρία ἔννοια εἶναι ἡ τῆς κτήσεως καὶ κατοχῆς, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἡ τῆς πραγματικῆς χρήσεως· προϋποτιθεμένης τῆς κτήσεως, οἷον ὁ τὴν ἰατρικὴν κεκτημένος, ὁ κατέχων τὴν ἐπιστήμην, ὁ τῇ ἰατρικῇ χρώμενος, ὁ μετερχόμενος τὸν ἰατρόν, Sch. Αἰ. Mel. σ. 18. 2) μετὰ διπλῆς δοτ., ποιοῦμαι χρῆσιν πράγματός τινος ὡς.., χρ. τῷ σίτῳ ὄψῳ ἢ τῷ ὄψῳ σίτῳ Ξεν. Ἀπομν. 3. 14, 1. 3) χρῶμαί τινι εἴς τι, κάμνω χρῆσιν πράγματός τινος πρός τι τέλος ἢ σκοπόν, Ἡρόδ. 1. 34, Ξεν. κλπ· πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 11, 13· ἐπί τε ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 1. 2, 9· ἀμφὶ ἢ περί τι ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 9. 6, Ἀν. 3. 5, 10· — ὡσαύτως μετ' οὐδ. ἐπιθ. ὡς ἐπιρρήματος, χρ. τινί τι Ἡρόδ. 1. 210., 2. 95 (ἔνθα τὸ τοῦτο, τάδε = **οὕτως, ὧδε**)· ἐλάχιστα λογισμῷ, πλεῖστα ἀρετῇ χρ. Θουκ. 2 11., 5. 105· οὕτω, τί χρήσομαι τούτῳ; τί χρῆσιν αὐτοῦ νὰ κάμω; Ἀριστοφ. Ἀχ. 935, Ξεν. Ἀν. 1. 3. 18· ἠπορούμην ὅ τι χρησαίμην τῇ τούτου παρανομίᾳ Λυσίας 97. 17· χρ. τινί ὅ τι βούλεταί τις, κάμνει αὐτοῦ οἵαν χρῆσιν θέλει, Ἡρόδ. 1. 210, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 438· οὕτως, ἀπορέων ὅ τι χρήσεται, μὴ γινώσκων τί τὰ κάμῃ, Ἡρόδ. 7. 213· ἠπόρει ὅ τι χρήσαιτο Πλάτ. Πρωτ. 321C· οὐκ ἂν ἔχοις ὅ τι χρῷο σαυτῷ ὁ αὐτ. ἐν Κρίτωνι 45B· οὐκ ἔχω ὅ τί χρήσομαι τῷ ἀργυρίῳ, Λατ. non habeo quid el faciam, Heind. εἰς Καλλ. Ἄρτ. 69· οὕτως αἱ φράσεις, τί οὖν χρησώμεθα; Πλάτ Λῦσ 213· χρῆσθαι τοῦθ' ὅ τι ἂν βούληται Ἰσοκρ 254E· Θηβαίους ἔχοντες.. τί χρήσασθε Δημ. 108. 15, εἶναι ἰδιωματικαὶ κατ' ἔλλειψιν· μετὰ δοτ. καὶ συστοίχ. αἰτιατ., χρωμένους τῷ κτείναντι χρέαν ἢν ἂν ἐθέλωσι Πλάτ. Νόμ. 868B, πρβλ. 785B καὶ Κλειτοφῶντα 407E.

III. ἐπὶ προσώπων **χρῆσθαί** τινι, μετ' ἐπιρρ. τρόπου, μεταχειρίζομαί τινα κατά τινα τρόπον, καλῶς ἢ κακῶς, **χρῆσθαί** τινι ὡς ἀνδρὶ ψεύστῃ Ἡρόδ. 7. 209· **χρῆσθαί** τινι ὡς φίλῳ, ὡς πολεμίῳ, μεταχειρίζομαι, θεωρῶ ὡς.., Θουκ. 1. 53, Ξεν. Κύρου Παιδ. 4. 2, 8., 3. 1, 6 οὕτω, φιλικῶς **χρῆσθαί** τινι Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 12· ὑοριστικῶς χρ. τινι Δημ. 1280. 23· (ἐνῷ **χρῆσθαί** τινι φίλῳ ἢ πολεμίῳ, σημαίνει γινώσκω ὅτι εἶναι φίλος ἢ ἐχθρός, ἔχω αὐτὸν φίλον ἢ πολέμιον, Ξεν. Κύρ Παιδ. 3. 2, 4· οὕτω, **χρῆσθαι** τοῖς θεοῖς (ἐξυπακ. ὡς φίλοις), ἔχω τοὺς θεοὺς διὰ φίλους μου, Valck. εἰς Εὐριπ. Ἱππόλ. 996), — ἀλλὰ τὸ μόριον **ὡς** πολλάκις παραλείπεται χωρὶς νὰ μεταβληθῇ ἡ ἔννοια, ἔμοιγε χρώμενος διδασκάλῳ Αἰσχύλ. Ηρ. 322· ἐμοὶ **χρῆσθαι** κριτῇ Εὐρ. Ἄλκ. 801· οὐ σφόδρα ἐχρώμην Λυκίνῳ φίλῳ Ἀντιφῶν 136. 42, Stallb. εἰς Πλάτ. Πρωτ. 315D, 316E· χρ. ἐχθροῖς Ἀνδοκ. 29. 10· ἀσθενέσι χρ. πολεμίοις Ξεν. Κύρου Παιδ. 3. 2, 4· ἀκολούθως, δ) **χρῆσθαί** τινι (ἄνευ τοῦ φίλῳ) ὡς τὸ Λατ. uti familiariter, ἔχω οἰκειότητα, φιλίαν μετά τινος, εἶμαι στενὸς φίλος, Ξεν. Ἱέρων 5, 2, Ἀπομν. 1. 8, 11, Ἰσοκρ 125A **χρῆσθαι** καὶ συνεῖναί τινι Ἀνδοκ. 7. 32· καθόλου, ποιοῦμαί τινος χρῆσίν τινος, μεταχειρίζομαι, χρ. τἀνδρεῖ τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις Σοφ. Τραχ. 60· οὕτω, χρ. Πλάτωνι, Ξενοφῶντι, κάμνω χρῆσιν αὐτοῦ, μελετῶ τὰ ἔργα, τὰ συγγράμματα αὐτοῦ, Πλούτ. 2. 79D· — ἀποθ., οἱ χρώμενοι, οἱ φίλοι, Σινωπ. Ἀγησ. 11, 13, Ἀπομν. 2. 6, 5. 2) μάλιστα ἐπὶ φαρμακῆς συνουσίας «μεταχειρίζομαι, **χρῆσθαι** γυναικί Ἡρόδ 2. 181, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 29., 2. 1, 30, Ἰσαί. 39. 5, Δημ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

1367. 20. **3)** χρῆσθαι ἑαυτῷ, ποιεῖσθαι χρῆσιν ἑαυτοῦ ἢ τῶν ἑαυτοῦ δυνάμεων, Stallb. εἰς Πλάτ. Κρίτωνα 45B· μετὰ μετοχ., οὐδ' ὑγιαίνοντι χρώμενος ἑαυτῷ, οὐχὶ = οὐδ' ὑγιαίνων, ἀλλὰ σημαίνει ὅτι ἔχει τις ἔργον νὰ ἐκτελέσῃ χωρὶς νὰ ἔχῃ ὑγείαν ὅπως τὸ κατορθώσῃ, Πλουτ. Νικ. 17· αὐτῷ νήφοντι χρ. ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 17· οὕτω μετ' ἐπιρρ., χρ. ἑαυτῷ ἀφειδῶς πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 45·—ὡσαύτως, παρέχω ἐμαυτόν τινι χρῆσθαι, θέτω ἐμαυτὸν εἰς τὴν διάθεσίν τινος, Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 2, 13., 8. 1, 5. **IV.** ἀπολ., ἢ μετ' ἐπιρρ., οὕτω χρῶνται οἱ Πέρσαι οὕτω συνηθίζουσιν οἱ Πέρσαι, τοιαύτη εἶναι ἡ συνήθειά των, αὐτόθι 4. 3, 23, πρβλ. Ἀπομν. 4. 6, 11. **V.** μετ' αἰτ. πράγμ., Ψευδοαριστοτ., Οἰκ. 2, 22, καὶ μεταγεν.·—περὶ τοῦ ἐν Ἡροδ. 1. 99, ἴδε ἄνωτ. Α. III. 2· παρὰ Ξεν. ἐν Ἀγησ. 11, 11, ἤδη ἀναγινώσκεται δοτικ. **VI.** ὁ πρκμ. **κέχρημαι** (μετὰ σημασ. ἐνεστ.), ἔχω χρείαν τινός, ἐπιθυμῶ, ποθῶ, εὐνῆς .. κεχρημένοι Ἰλ. Τ. 262· νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικός Ὀδ. Α. 13· κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες Ξ. 124, κλπ., ἦσις σημασία, εἰ καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον Ἀττική, εὑρῆται ἐνίοτε παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς, τοῦ κεχρημένου; Σοφ. Φιλ. 1264, πρβλ. Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 382 βορᾶς κεχρημένοι Εὐρ. Κύκλ. 98· οὐ πόνων κεχρήμεθα Μήδ. 334, πρβλ. Elmsl. Εὐρ. Ἡρακλ. 801· οὕτω, τίνος κέχρησθε, γυναῖκες; παρὰ Θεόκρ. 26. 18· καὶ ὁ παθ. μέλλ., ὃς ἐμοῦ κεχρήσετ' ἀοιδῶ ὁ αὐτ. 16. 73· οὕτω τινὲς λαυθάνουσι τὸ σωφρονεῖν κεχρημένοι Αἰσχύλ. Πέρσ. 829, ἴδε ἄνωτ. Α. III. 3· — ἐπὶ ταὐτὸν τῆς σημασίας σχεδὸν ἀείποτε εἶναι ἐν χρήσει ἡ μετοχή, ἥτις ἀπολύτως κειμένη λαμβάνει σημασίαν ἐπιθέτου ἐν ἀπορίᾳ διατελῶν, ἄπορος, ἐνδεής, πένης, πρὶν δέ κε, καὶ μάλα περ κεχρημένος, οὔ τι δεχοίμην Ὀδ. Ξ. 155., Ρ. 347, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 315, 498, Εὐρ. Ἰκ. 327, Πλάτ. Νόμ. 717C. — ὁ Νίκ παρ' Ἀθην. 133E, ποιεῖται χρῆσιν ἐνεργ. τύπου κεχρήσει δαίτης. **2)** ἀλλ' ὁ πρκμ. εὑρίσκεται ὡς ἐπιτεταμένος ἐνεστ., ἔχω ἐν χρήσει, ὅθεν ἁπλῶς, ἔχω, κατέχω, εἶμαι κάτοχος, φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι Ὀδ. Γ. 266, πρβλ. Πλάτ. Μένωνα 72 Δ· ὡσαύτως ἐν τῇ συνήθει σημασίᾳ τοῦ μέσ., συμφορῇ κεχρημένος Ἡρόδ. 1. 42, Εὐρ. Μήδ. 347. **VII.** ὁ παθ. ἀόρ. χρησθῆναι ἀπαντᾷ ὅπως· αἱ δὲ (ἔξυπαχ. τὸ νέες) οὐκ ἐχρήσθησαν Ἡρόδ. 7. 144· τέως ἂν χρησθῇ, ἕν ὅσῳ γίγεται χρῆσις (αὐτῆς), Δημ. 520. 1· ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ χρησθήσεται· χρησιμεύσει·— ἴδε ἄνωτ. Α. II. — Ἴδε Κόντου ἐν Ἀθηνᾶ τόμ. Δ', σ. 12 κἑξ.

Δ. Περὶ τοῦ **χρή**, ἴδε ἐν λέξει.

χρᾶ, ἴδε ἐν λ. **χρέος**.

χρε-ᾱγωγός, όν, «ὁ ὑπὲρ ἑτέρου τὸν ὀφειλέτην ἄγων» Ἡσύχ.

χρε-άρπαξ, ᾰγος, ὁ, ὁ ἁρπάζων τὰ χρέη, τὰ χρήματα, δεινούς τε χρεάρπαγας ἐργολάβους τε Μανέθων 4. 330.

χρᾶσθαι, ἴδε ἐν λ. **χράω**, (Γ). Α. ἐν ἀρχῇ.

χρεία, Ἰων. **χρείη**, ἡ (χράομαι, χρέος) — χρῆσις, Λατιν. usus, καὶ τοῦτο, **1)** χρῆσις, ὠφέλεια, κέρδος, χρησιμότης, χρείης εἵνεκα μηδεμιῆς Θέογνις 62· τῆς χρείας τοῦ παιδὸς ἀποστερηθῆναι Ἀντιφῶν 122, 44· ἡ χρ. τῆς ῥητορικῆς Πλάτ. Γοργ. 480A· πωλοῦντες τὴν τῆς ἰσχύος χρείαν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 371E· χρείαν ἔχω τινί, εἶμαι ὠφέλιμος ἢ χρήσιμος εἴς τινα, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 204C· τὰ οὐδὲν εἰς χρείαν, τὰ ἄχρηστα, ἀνωφελῆ πράγματα, Δημ. 1462. 16· χρείαν ἔχει εἴς τι, εἶναι ὠφέλιμον εἴς τι, Σωσίπατρος ἐν «Καταψευδομένῳ» 1. 11· — περὶ τοῦ Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 725, ἴδε ἐν λ. **ἐρευνάω** Ι— πληθ., χρεῖαι .. φίλων ἀνδρῶν, αἱ ὑπ' αὐτῶν γενόμεναι ὑπηρεσίαι, ἡ ὠφέλεια αὐτῶν, Πινδ. Ν. 8. 71· χρείας ἢ χρείαν τινὶ παρέχεσθαι παρὰ Δημ. 253. 15, καὶ συχν. παρὰ Πολυβ., κτλ.· ἑξήκοντα καὶ τριακόσια χρειῶν γένη παρέχον δένδρον Πλούτ. 2. 724F· χρεῖαι ναυτικαί, ἐξοπλισμοί, Διλ. Ποικ. Ἱστ. 10. **2)** ὡς ἐνέργεια, χρῆσις, μεταχείρισις, κτῆσις καὶ χρ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 4, 1, Πλάτ. Πολ. 451C· ἐν χρείᾳ εἶναι, ἐν χρήσει, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 87C· κατὰ τὴν χρείαν, τὴν χρῆσιν, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 330C· πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην χρ. Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 25· λόγου χρεία, τρόπος τοῦ μεταχειρίζεσθαι τὸν λόγον, Πλάτ. Κρατ. 408A· πρβλ. Σοριστ. 239D·—πληθ., λάμπει γὰρ ἐν χρείαισιν ὥσπερ .. χαλκός, γίνεται λαμπρὸς ἐκ τῆς συνεχοῦς χρήσεως, Σοφ. Ἀποσπ. 742.

3) ἐπὶ προσώπων, οἰκειότης, στενὴ φιλία, τινός, μετά τινος, Ἀντιφῶν 136, 40· καθόλου, πᾶσα σχέσις συναλλαγῆς, ἐν χρείᾳ τινὶ πρὸς ἀλλήλους Πλάτ. Πολ. 372A· ἡ πρὸς ἀλλήλους χρ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 22. **4)** ἐν τῇ ῥητορικῇ, ῥητὸν ἢ ἄξίωμα ἢ παράγγελμα ἢ ἀπόφθεγμα λαμβανόμενον ἐκ τινος ἄλλου συγγραφέως καὶ ἀναπτυσσόμενον κατά τινας κανόνας· τοιαῦται **χρεῖαι** σῴζονται ἐκ τοῦ Ἑρμογένους καὶ τοῦ Ἀφθονίου· Μάχων δὲ ὁ κωμικὸς ποιητὴς καὶ γραμματικὸς ἔκαμεν ὁμοίαν συλλογὴν τῶν ἀπορθεγμάτων τῶν Ἑλληνίδων ἑταιρῶν, ὧν πολλὰ διέσωσεν ἡμῖν ὁ Ἀθήναιος· πρβλ. σ. 577D, Διογ. Λαέρτ. 2. 78F, 218A.

II. ὡς τὸ Λατ. opus, ἀνάγκη, ἔλλειψις, χρείᾳ ὑπὸ Αἰσχύλ. Θήβ. 286· ἵν' ἔσταμεν χρείας, εἰς τὸν βαθμὸν τῆς ἀνάγκης· εἰς ἣν εὑρισκόμεθα, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1443· καὶ μὴ χρείᾳ πολεμῶμεν, καὶ μὴ πολεμῶμεν κατὰ τῆς ἀνάγκης, ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 191, πρβλ. **ὑποσπανίζομαι**· — καὶ μετὰ γεν., ἀνάγκη, ἔλλειψις, φαρμάκων χρείᾳ κατεσκέλλοντο Αἰσχύλ. Πρ. 481· χρείαν ἔχειν τινὸς αὐτόθι 169· ἐν χρείᾳ τύχης ὁ αὐτὸς ἐπὶ Θήβ. 506· ἐν χρείᾳ δορός, ἐν τῇ ἀνάγκῃ ἢ τῇ στενοχωρίᾳ τοῦ πολέμου, Σοφ. Αἴ. 963· φοβοῦμαι χρεία ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 162, πρβλ. 1004· οὕτω χρεία ἐστὶ [γίγνεται] μοί τινος, Λατ. opus est mihi aliqua re, Πλάτ., πρβλ. Νόμ. 834B· ἦλθεν ἔτι μου χρείαν ἕξει, θὰ ἔχῃ ἀνάγκην τῆς βοηθείας μου, Αἰσχύλ. Πρ. 169· ἐς χρείαν τῆς πόλεως ἀφίκοντο, ἦλθον εἰς κατάστασιν νὰ αἰσθανθῶσι τὴν ἀνάγκην τῆς βοηθείας αὐτῆς, Πλάτ. Μενέξ. 244D· ἐν χρείᾳ εἶναι ἢ γίγνεσθαί τινος ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 566E· ἀλλ' χρ. ἔχει μέ τινος Σοφ. Φιλ. 646, Εὐρ. Μήδ. 1319· οὕτω δέ, τίς χρ. σ' ἐμοῦ [ἔχει]; ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 976· πρβλ. **χρεώ** Ι. 4· χρείαν ἔχω, μετ' ἀπαρ., Εὐαγγ. κ. Ματθ. γ', 14· — παρωνυμ., χρ διδάσκει, κἂν βραδύς τις ᾖ, σοφόν, ὡς τὸ ἢ πειθὼ τέχνας κατεργάζεται, Εὐρ. Ἀποσπ. 709, πρβλ. Ἠλ. 376 καὶ Μενάνδρου ἐν «Καρχηδονίῳ» 6'— ἐν τῷ πληθ., αἱ χρεῖαι βιάζουσαι αἱ τολμᾶν Ἀντιφῶν 121, 12· αἱ τοῦ σώματος χρ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 12, 5· πρώτη γε καὶ μεγίστη τῶν χρ. ἡ τῆς τροφῆς παρασκευὴ Πλάτ. Πολ. 369D, πρβλ. 373D· αἱ ἀναγκαῖαι χρ Δημ. 668, τέλ., πρβλ. 1122 1· αἱ πολεμικαὶ χρ. Ἀριστ. Πολ. 6. 8, 14

2) τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀνάγκης, ἔνδεια, Σοφ. Φιλ. 175, Εὐρ. Ἑλ. 120, κλπ.· διὰ τὴν χρ. καὶ τὴν πενίαν Ἀριστοφ Πλ. 534.

3 ἀπαίτησις ἀνάγκης, ἀντίθετον τῷ **ἀξίωσις** (ἀπαίτησις δικαιώματος ἢ ἀξίας), Θουκ. 1. 37, πρβλ. 33· καθόλου, αἴτησις, παράκλησις, τὴν πρίν γε χρείαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα Αἰσχύλ Πρ. 700 κἀγὼ .. τοιάνδε σου χρείαν ἔχω, τοιαύτην αἴτησιν σοὶ παρουσιάζω, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 481. **4)** ἀναγκαία ἢ ἰδιαιτέρα τις ἀσχολία, ἀπαίτησις, ὡς πρὸς τί χρείας; πρὸς τίνα σκοπόν; Σοφ. Οἰδ Τύρ. 1174, πρβλ. 1755· χρῆσθαί τινι χρείαν ἣν ἂν ἐθέλωσι Πλάτ Νόμ. 868B· δοῦναι ἑαυτὸν εἰς τὴν χρ. Πολύβ. 8. 18, 11· — μάλιστα, στρατιωτικὴ ἢ ναυτικὴ ὑπηρεσία, ἢ πολεμικὴ χρ. καὶ ἡ εἰρηνική, αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ πολέμου καὶ τῆς εἰρήνης, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 6, 10· ἡ κατὰ θάλατταν χρ., ἡ ἐν τῇ γῇ χρ. Πολύβ. 6. 52, 1., 33. 2, 3· ἐντεῦθεν ἐπὶ συμπλοκῆς, μάχης, αἱ κατὰ μέρος χρεῖαι ὁ αὐτ. 1. 84, 7, κτλ.· καθόλου, πᾶσα ἐργασία, ἐνέργεια, ἀσχολία ὁ αὐτ. 3. 45, 2, κλπ.· χρ. πολιτικαὶ Πλουτ. Μάρκ. 37, κλπ.— ὑπόθεσις, ἐργασία, ἀντικείμενον ἐνεργείας, ἔργον, ὡς τὸ **χρέος**, Πολύβ. 2. 49. 9, κ. ἀλλ., Κικ. Διαθ. **5)** ἡ φυσικὴ ἀνάγκη, ὡς ἐπί τινα χρ. ἀναγκαίαν Διόδ. 4. 33, εἰσῆλθον εἰς θάκους ὡς διὰ χρείαν τῆς γαστρὸς Ἀθαν. ἐν Ἐπιστολῇ πρὸς Θεραπ. (Ι. 581, 688D), Ἐπιφάν. Ι. 193D, κλπ. οὕτω παρὰ Βυζ., παρ' οἷ (ὡς καὶ νῦν) σημαίνει καὶ τὸ μέρος τὸ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς φυσικῆς ἀνάγκης χρήσιμον, ἀφοδευτήριον, ἀπόπατος. — Καθ' Ἡσύχ.: θακεύουσι· κάθηνται εἰς τὰς χρείας·— εὗρον αὐτὴν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ εἰς τὸν σωλῆνα τῶν χρειῶν Ἰω. Μόσχ. ἐν Λειμωναρίῳ 43, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 699, 13.

χρειαζόμενα τοῦ τείχους, τὰ ἔχοντα χρείαν ἐπισκευῆς, Ἐπιγραφ. Ἀθηνῶν. CIA. II, 167 Ἐκ τοῦ παραδείγματος τούτου φαίνεται ὅτι τὸ **χρειάζομαι** τῆς συνηθείας καὶ τὰ **χρειαζούμενα** (= **χρειώδη**) εἶναι λέξεις παμπάλαιαι, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

χρειακός, ή, όν. ὑπηρετῶν, ὑπηρετικός· **χρειακοί**, ὑπηρέται, κυβερνῆται καὶ χρειακοῖς Ἄραψι χρώμενοι Ἀρριαν. Περιπλ. Ἐρυθρ. Θαλ. σ. 10.

χρείμενος, = **χρώμενος**, μετοχ. Ἐπιγραφ. Δελφῶν, W. et. F. 14.

χρειωκόλαξ, ακος, ὁ, ὁ κολακεύων ἕνεκα χρείας, ὁ ἕνεκα ἀνάγκης κόλαξ, Κύριλλ. Ἀλ. Χ, 81B.

χρεῖος, τὸ, Ἐπικ ἀντὶ **χρέος**, Ὅμ., Ἡσ.

χρεῖος, ον, (χρή) χρήσιμος, ἀνὴρ εἰς οὐδὲν χρεῖος Ἀνώνυμ· παρ' Εὐστ. 218. 8· ἐν Αἰσχύλου Ἰκ. 194 ἀντὶ τὰ χρεῖ' ἔπη ὁ Bamberger διώρθωσε ζαχρεῖ' ἔπη. **II** ἐνεργ., ὁ ἔχων χρείαν τινός, διατελῶν ἐν ἀνάγκῃ τινός, νῦν γὰρ εἶ χρεῖος φίλων Εὐρ Ἡρ. Μαιν. 1337· πάντων .. χρεῖοι αὐτόθι 51· ἀποκ., ὁ ἔχων ἀνάγκας, ἐνδεής, πτωχός, χρεῖος εἶ, ξένη φυγὰς Αἰσχύλ. Ἰκ. 202· χρεῖος ὢν οὐδὲν σθένει Εὐρ. Ἀποσπ. 113 — πλὴν τῶν παραδειγμάτων τούτων ἡ λέξις ἀπαντᾷ καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, π. χ., λουτροῦ χρεῖός ἐστι Λουκιαν. Ἔρωτ. 42, πρβλ. Φίλωνα 2. 98, κλπ., ἴδε Μοῖρις 415, Θωμ. Μάγ. 918.

χρειο-οφελέτης, ου, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ **χρεωφελέτης**, Ἱππ. Ἐπιστ. 1285.

χρειώδω, = **χρειώδης** εἰμί, πρός ἢ κατά τι Σέξτ. Ἐμπειρ. 286, 22, 754, 1324—, — χρειοῖ κέντρον ἔχειν, χρεία ἐστί, Γρηγ. Ναζ. ΙΙ, 1391Δ.

χρειώ, όος, συνηρ. οῦς, ἡ, Ἐπικ. ἀντὶ **χρεώ**. — Ἴδε Κόντου ἐν Ἀθηνᾶ τόμ. Γ', σ. 333.

χρειώδης, ες, ὁ χρήσιμος ἢ ἀναγκαῖος τὴν φύσιν, συχν. παρὰ τοῖς γραμματικοῖς· τινὶ Πλούτ. 2. 724E· τὸ χρειῶδες, ἡ χρησι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μάτης, Λουκ. Ἔρωτ. 38· τὸ ἀναγκαῖον καὶ χρειώδες Πλούτ. 2. 1118C· ἐν πᾶσι τοῖς χρειώδεσι τῆς πατρίδος Συλλ. Ἐπιγρ. 1223· χρ. ἀπόφθεγμα = χρεία I. 4, Διογ. Α. 4. 47· ὑπερθετ. -έστατος Ψευδολουκ. Φιλόπ. 19.

χρειωδῶς, Ἐπίρρ. τοῦ **χρειώδης**, ἀναγκαίως, Βασίλ. III, 641D.

χρείων, Ἐπικ. μετοχ. τοῦ **χράω** (Γ).

χρεμετίζω, «χλιμιντρῶ», Δατ. hinnire, ἐπὶ ἵππων, Ἰλ. Μ. 51, Ἡρόδ. 3. 86, 87, Πλάτ. Πολ. 396B, Φαῖδρ. 254D· μεταφορ., ἐπὶ λάγνων ἢ ἀσελγῶν ἀνδρῶν, χρ. ἐπὶ γυναῖκα Ἐόδ. (Ἱερεμ. Ε', 8)· οὕτως, οὐ χρεμετιστέον ἐπὶ γυν. Ἰουστίν. Μάρτ. Ἐπιστ. πρὸς Ζηνᾶν § 16. — Ἐν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 348 ἔχομεν συντομώτερον τύπον τοῦ γ' πληθ. ἀορ. α' **χρέμισαν**, ὥσπερ ἐξ ἐνεστ. **χρεμίζω**· ἐν Καλλ. Ἀποσπ. 352, ὑπάρχει γ' ἐνικ. **χρεμετᾷ** ἐξ ἐνεστ. **χρεμετάω**· καὶ ἐν Ὀππ. Κυν. 1. 234, Ἀνθ. Π. 9. 295, μετοχ. **χρεμεθών** ἐξ ἐνεστ. **χρεμέθω**. Ἐκ τῆς √ΧΡΕΜ παράγονται αἱ λέξεις **χρόμ-η, χρόμ-αδος** καὶ **χρέμ-πτομαι**· πρβλ. Ἀγγλο-Σαξον. grim-etan (βρέμω, βρον-ῶ, ἰσχυρῶς ἠχῶ), Ἀρχ. Γερμ. gram-izzôn («μουρμουρίζω»), ga-grim (τρίζω) Σλαν. grim-ati (ἠχῶ)·— ἴσως συγγενεύουσι καὶ τὰ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ ὀνόματα **Χρέμ-ης, Χρεμ-ύλος** καὶ τὸ Ἀρχ. Σκανδιν. grimm-r (ἄγριος), Ἀρχ. Γερμ. gram, grimm-ida· κλπ.).

χρεμέτισμα, τό, τὸ χρεμετίζειν, «χλιμίντρισμα»· μεταφορ., χρ. γάμου προκέλευθον ἰεῖσα Ἀνθ. Π. 5. 245'— οὕτω, **χρεμέτισις, εως**, ἡ, Νικήτ. Χρον. 604. 9.

χρεμετισμός, ὁ, τὸ χρεμετίζειν, χρεμέτισμα, ἡ φωνὴ τῶν ἵππων» (Ἡσύχ.), Ἀριστοφ. Ἵππ. 553, Διον. Ἁλ. περὶ Συνθέτ. 16· ἐν τῷ πληθ., Πλούτ. 2. 902B· — ἐντεῦθεν, **2)** ἐπὶ παντὸς ἰσχυροῦ κρότου, βροντή, Θεοδ. Ἁλ. Διαθ.

χρεμετιστικός, ή, όν, ὁ ἁρμόζων νὰ χρεμετίζῃ ἢ ἱκανὸς εἰς τοῦτο, Φίλων 1. 310, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π 2. 211· ζῷον χρ., ὁπλ. ἵππος, Πλούτ. 2. 877B· — οὐσιαστ. **-τιστής, οῦ**, ὁ, Κύριλλ. Ἱεροσ. σ. 80.

Χρέμης καὶ **Χρεμύλος**, πρόσωπα μνημονευόμενα ἐν ταῖς κωμῳδίαις τοῦ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 477, Πλ. 336, ἴδε **χρεμετίζω** ἐν τέλει. **II**. χρέμης, θαλάσσιος τις ἰχθύς, Ὀππ. Ἁλ. 1. 112, Αἰλ. περὶ Ζ. 15. 11.

χρεμίζω, ἴδε **χρεμετίζω**.

χρέμμα, τό, τὸ ἀποχρεμπτόμενον καὶ ἀποπτυόμενον, πτύελον, «βράχαλον», Διογ. Α. 2. 67.

χρέμπτομαι· μέλλ. **-ψομαι**, ἀποθ., βήχω ὅπως ἐκβάλω φλέγμα ἢ βήχω καὶ ἐκβάλλω φλέγμα, οὐδὲ πνεῖν ἐῶ, .. οὐδὲ χρέμπτεσθαί τινα Εὐρ. Κύκλ. 626· ἐπὶ ῥήτορος μέλλοντος νὰ ἀγορεύσῃ, σιώπα, πρόσεχε τὸν νοῦν· χρέμπτεται γάρ ἤδη, ὅπερ ποιοῦσιν οἱ ῥήτορες Ἀριστοφ. Θεσμ. 381· μετ' αἰτ., αἱματῶδες χρ., διὰ τῆς χρέμψεως ἐκπτύει αἷμα, Ἱππ. 1145G· οὕτω, μῆλα χρέμπτεται Εὔπολις ἐν «Κόλακσι» 17· πλατὺ χρεμψάμενος Λουκ. Κατάπλ. 12, πρβλ. τὸν αὐτ. ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 20. (Συγγενὲς τῷ **χρεμετίζω**, πρβλ. τὸ Λατ. s-crevo).

χρεμπτόν, τό, = **χρέμμα**, Γλωσσ.

Χρεμύλος, ὁ, ἴδε **Χρέμης**.

χρέμυς, υος, ὁ, καὶ **κρέμυς**, ἰχθὺς θαλάσσιος καλούμενος καὶ **λιθοκέφαλος**, Ἀριστ. Ἀποσπ. 278· — πρβλ. **χράμις**. — Καθ' Ἡσύχ.: «χρέμυς (ἐν τῷ κειμένῳ **χρεμύς**)· ὁ ὑλικὸς ἰχθύς».

χρέμψ, εἶδος ἰχθύος, μνημονευομένου μεταξὺ τῶν ὀξυηκόων ἰχθύων, τοῦ κεστρέως καὶ λάβρακος, κλπ., Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 18 (διάφορ. γραφ **κρέψ**, ἀλλ' οὐδὲ ὑπάρχει τὸ ὁδηγοῦν ἡμᾶς εἰς διάκρισιν τοῦ γένους ἢ τῆς κλίσεως).

χρεμψιθέᾱτρος, ον, = ὁ ἐν τῷ θεάτρῳ χρεμπτόμενος Κωμικ. Ἀνώνυμ. 181.

χρέμψις, εως, ἡ, τὸ χρέμπτεσθαι, Γλωσσ.

χρεο-δοσία, ἡ, ἡ ἀπόδοσις χρέους, καὶ **χρεωδοτέω**, πληρώνω χρέη, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 207.

χρεοκ-, χρεολ-, κτλ., ἀδόκιμοι τύποι ἐν συνθέσει ἀντὶ **χρεω-**, κατὰ τὸν Λοβέκ. εἰς Φρύν. 390· εἰ καὶ ὁ Δινδ. ἐπόμενος τῷ Ἡρῳδιαν (ἐν Ἐπιμ. 207) προτιμᾷ τὸ βραχὺ φωνῆεν.

χρέομαι, Ἰων. ἀντὶ **χράομαι**, Ἡρόδ. ἴδε ἐν **χράω** (Γ).

χρεόν, ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ **χρεών**, ἔν τισιν Ἀντιγράφοις τοῦ Ἡροδότου.

χρέος, τό, Ἐπικ. **χρεῖος** Ὅμηρ. (ἅπαξ ἔχει καὶ τὸν τύπον **χρέως**, ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ Ὀδ.)· Ἀττ. **χρέως** Φρύνιχ. 391, Χοιροβοσκ. εἰς Θεοδ. 394 (καὶ ὁ τύπος οὗτος φαίνεται ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις, Δημ. 900, 14., 988. 24., 1019. 23., 1040. 19· ἀλλὰ φέρεται **χρέος** ἐν Πλάτ. Πολιτικ. 267Δ, Νόμ. 958B)· — γεν. **χρέους** Εὐρ. I. A. 373· ἡ δοτικ. δὲν ἀπαντᾷ ἐν Ἐπικ τύπῳ· — πληθ., ὀνομ. καὶ αἰτιατ. **χρέᾱ** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 645, **χρέᾱ** Ἀριστοφ. Νεφ. 39, 443, Πλούτ.· γενικ. **χρεῶν** Ἀριστοφ. Νεφ. 13, 118, Πλάτ. Πολ. 566Δ, κ. ἀλλ., Ἐπικ. **χρειῶν** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 402· Ἐπικ. δοτ. **χρέεσι** Μανέθων 4. 135· **χρῄεσσι** Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1198· (**χράομαι, χρῆ**)· **I**. ὡς καὶ νῦν, ὀφειλή, ἣν πρέπει τις νὰ ἀποτίσῃ, Ἄρης .. χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας Ὀδ. Θ. 353, πρβλ. 355· ἐν **χρήσει** μάλιστα ἐπὶ τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς ἀπόδοσιν ληστευθέντων ποιμνίων καὶ ἀγελῶν ἢ πρὸς ἀποζημίωσιν οἱ' αὐτά, **χρέος** ἕνεκα ληστευθέντων ἢ ἁρπαχθέντων βοσκημάτων· οὕτως οἱ κήρυκες τῶν Πυλίων ἐκάλουν εἰς τὰ ὅπλα πάντας, οἵσι **χρεῖος** ὀφέλλετ'... πόλεσιν γὰρ Ἔπειοί **χρεῖος** ὀφέλλουσι (ἔνθα τὰ Ἐνετ. Σχόλ. παρατηροῦσι τὰ περιελασθέντα ἐκ τῆς Πύλου ἐκ τῶν Ἐπειῶν θρέμματα **χρεῖος** καλεῖ) Ἰλ. Λ. 685-698, πρβλ. Ὀδ. Γ. 367, Φ 17· **χρεῖος** ἀποσῄσασθαι, δηλ. νὰ πληρώσῃ ἐντελῶς, Ἰλ. Ν. 746· — συχν. παρὰ τοῖς μετέπειτα ἁπλῶς, **χρέος**, ὀφειλή, αὐτὸς ἔτισε., **χρέος** Θέογν. 205 ἀρᾶς τίνει **χρ.**, ἀποτίνει τὸ **χρέος** τὸ ἐκ τῆς κατάρας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 457· μή τι πέρα **χρέος**.. πόλει προσάψῃς, **χρέος** δηλ. ἐνοχήν, Σιφ. Ο. Κ. 235· **χρ.** πράσσειν τινά, εἰσπράττειν **χρέος** παρά τινος, τὰ ὀφειλόμενα, Πινδ. Ο. 3. 12· ἰριδν καταίσχυνε **χρ.**, δηλ. κατῄσχυνεν ἐμὲ διότι δὲν ἐπλήρωσα τὸ **χρέος** μου, διότι δὲν ἐτήρησα τὴν ὑποσχεσίν μου, αὐ 6θι 10 (11). 10 τεδν **χρ.**, τὸ σοὶ ὀφε λάμενον, ὁ αὐτ. ἐν Π. 8. 45· — ἀκολούθως παρὰ τοῖς κωμ. καὶ πεζογράφοις, **χρέος** ἀποδιδόναι, ἀποτίσαι, Ἡρόδ. 2. 136 (ἔνθα ὡσαύτως ἔχομεν **χρ.** διδόναι, ὃ εἰδέναι καὶ **χρ.** λαμβάνειν, δανείζεσθαι) πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 117, Πλάτ. Πολιτικ. 267Δ· ἔχω **χρ.** εἰπεῖν οὐδὲν ἀνδρὸς Ἕλληνος, δὲν ἠξεύρω νὰ χρεωστῶ τι εἰς Ἕλληνά τινα, Ἡρόδ. 3. 140· **χρ.** ἀπαιτεῖν Πλουτ. Ὅθων 2· ἀνιέναι, ὁ αὐτ. ἐν Σόλ. 15· **χρέως** τὸ ἐπὶ τὴν τράπεζαν (ἐξυπακ. ὀφειλόμενον) Δημ. 900. 14· ἔχειν τι εἰς **χρέος** Πλουτ. Καῖσ. 48· — ἐν τῷ πληθ., χρίη, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 645, Ἀριστοφ. Νεφ. 13, κλ.· **χρειῶν λύσις** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 402· **χρέα** ἀπολαμβάνειν Ἀνδοκ. 25. 20· **χρέα** ἐπὶ τάκοις ὀφειλόμενα Ἰσαῖ. 88. 23· τὴν οὐσίαν ἅπασαν **χρέα** κατέλιπε, ἅπασαν τὴν περιουσίαν «χρεωμένην», εἰς χρέη, Δημ. 986. 24· **χρέα** εἰσπραχθέντα αὐτόθι 26· **χρ.** ἐκπληρῶ, διαλύω, πληρώνω, «κλείω» τὰ χρέη μου, Πλάτ. Νόμ. 958B, Πλουτ. Λούκουλλ. 20· πρὸς τὰ **χρ.** ἀπάγεσθαι Διον. Ἁλ. 4, 9· — πρβλ. **ἀποκοπή, χρεωκοπέω**.

2) τὸ «κοινὸν χρέος», τὸ ὁποῖον πάντες ἐξ ἀνάγκης πρέπει νὰ ἀποτίσωσιν, ὁ θάνατος, Ἀλκίφρων 1. 25, πρβλ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 367B, Ἐόδ. (Σοφ Σιρ. Ιε', 18). **II**. παρὰ ποιηταῖς ὡσαύτως, ἀναγκαῖα ἐργασία, «ὑπόθεσις», «δουλειά», ὃν αὐτοῦ **χρεῖος** ἐλεδόμενος Ὀδ. Α. 409, πρβλ. Β. 45· **χρέος** πᾶν ἐπικραίνεις, ἐπὶ τοῦ Διός, Αἰσχύλ. Ἱκ. 374· πρᾶγμα λίαν ἐπιθυμητὸν ἢ τὸ ὁποῖον πολὺ ἐπιθυμεῖ τις, σκοπός, ἀντικείμενον, εἰ μὲν γὰρ ὑμῖν μὴ τόδ' ἐκπράτω **χρέος** αὐτόθι 472, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ 156, Ο. Κ. 251· πᾶν ὃ θέλεις.. **χρ.** ἐκτετέλεσται Θεόκρ. 25. 53· μετὰ γεν., ὡς τὸ **χάρις**, σὸν οὐκ ἔλασσον ἢ κείνης **χρ.** Εὐρ. Ἑκ. 892.

2) σχεδὸν ὡς τὸ **χρῆμα**, πρᾶγμα, τί **χρέος**; .. τί **χρῆμα**; διὰ τί; Αἰσχύλ. Ἀγ. 85 ἐφ' ὅ τι **χρ.** ἐμπάλτε; Εὐρ. Ὀρ. 151· τί καινὸν **χρ.** ἔβα δόμους; ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 95· πρβλ. Ἀποσπ. 1000. **3)** ἐλάφους, μέγα τι **χρ.** (ἴδε **χρῆμα** II. 3) Καλλ. εἰς Ἄρτ. 100, πρβλ. 24, 65. **III**. ἐν Ὀδ. Α. 479, ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ **χρέος**, φαίνεται ὅτι εἶναι = Τειρεσίᾳ **χρησόμενος** (Κ. 492) ἵνα συμβουλευθῶ τὸν Τειρ. **2)** ἀλλαχοῦ κατὰ **χρέος** σημαίνει, καθὼς εἶναι πρέπον, καθὼς εἶναι καλόν, Γμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 138, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 189. **IV** χρέος, καθῆκον, σκοπός, ἔργον, ἦλθε τῶνδ' ἐπὶ **χρέος** Πινδ. Ο. 1. 71, πρβλ. 7. 72· οἷς τόδ' ἦν **χρέος** Αἰσχύλ. Πέρσ. 777, πρβλ. Θήβ. 20· τὸ σὸν μελέσθω .. φρουρῆσαι **χρέος** Σοφ. Ἠλ. 74, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 1253, Ι. Τ. 683, Ἡρ Μαιν. 530. **V**. τὸ συνεργὸν **χρ.**, τὸ γεγονὸς ὅτι εἶναί τις συνεργὸς εἴς τι, Εὐρ. Ἀνδρ. 337. **VI**. πρᾶγμα **χρέος** = ὄνομα ἐν τῷ ποιήσασαι Ἱππ. Ὀρκ. **VII**. παρὰ **χρέος** = **παραχρῆμα**, Νικ. Ἀλεξιφ. 627. **VIII**. = **χρεία**, τί δὲ τοῦδ' ἔχει πλέκους **χρέος**; Ἀριστοφ. Ἀχ. 454, πρβλ. Βίωνα 13. 2. — Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 329.

χρε-οφειλέτης, = **χρεωφ-**, Βυζ.· **χρε-οφείλης** παρ' Ἀπολλωνίῳ π. Ἀντωνυμίας 263.

χρεοφυλακήσας, χρεοφύλαξ γενόμενος, Ἐπιγρ. Δίζανιτῶν, CIG. in Add. 3831 a^2, a^4, a^7, a^8.

χρε-οφύλᾰκιον, τό, ἴδε ἐν λ. **χρεωφ-**.

χρεοφυλακία, ἡ, ὄνομα ἀρχῆς, Ἐπιγρ. Ναικολείας τῆς ἐν Φρυγίᾳ, CIG. in Add. 3847b.

χρέω, Ἰων. ἀντὶ **χράω** (Γ), Λ, εἶδω χρησμόν, χρησμοδοτῶ, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 253 293.

χρεώ, Ἐπικ. **χρειώ**, γεν. οῦς, ἡ, ἴδε ἐν τέλ. (**χρεύς, χρεία**)· — Ἔλλειψις, ἀνάγκη· ὅθεν, ἐπιθυμία, πόθος, ἐπείγουσα ἐπιθυμία, συχν. παρ' Ὁμ.· ἦ τι μάλα **χρεώ**, ὄντως ὑπάρχει μεγάλη τις ἀνάγκη, Ἰλ. Ι. 197, πρβλ. Κ. 172· **χρειεῖ** ἀναγκαίῃ, ἕνεκα τῆς σκληρᾶς ἀνάγκης, Θ. 57· μετὰ γενικ., **χρειὼ** ἐμεῖο, ἔλλειψις, ἀνάγκη ἐμοῦ, Δ. 341, πρβλ. Ὀδ. Δ. 631 ἵν' οὐ **χρεὼ** πείσματός ἐστιν, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἀνάγκη καλωδίου, Ι. 136.

2) **χρειὼ** ἱκάνεται, ἐγείρεται, παρουσιάζεται ἀνάγκη, Ἰλ. Κ. 118, 142, Ὀδ. Ζ. 136· οὕτω, **χρειὼ** γίγνεται Ἰλ. Δ. 341· **χρειὼ** βεβίηκεν Ἀχαιοὺς Κ. 172· τίπτε δὲ σε **χρειὼ** δεῦρ' ἤγαγε; Ὀδ. Δ. 312. **3)** **χρ.** ἱκάνει τινά, ἐπέρχεται εἴς τινα,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὅτι με χρειὼ τόσον ἵκοι Ε. 189· τίνα χρειὼ τόσον ἵκει; Β. 28· ὡσαύτως, ἐμὲ δὲ χρεὼ γίγνεται αὐτῆς (ἐξυπακ. τῆς νηός, ἔνθα τὸ χρεὼ γίγνεται = χρή I. 2), Δ. 634· προσέτι, οὐδέ τί μιν χρεὼ ἔσται τυμβοχόης Ἰλ. Φ. 322. 4) ἐντεῦθεν, ἡ συνήθης παρ' Ὁμήρῳ ἐλλειπτικὴ χρῆσις τοῦ **χρεὼ** μετ' αἰτ. προσ., τίπτε δέ σε χρεὼ (ἐξυπακ. ἱκάνει); Ὀδ. Δ. 225, Ἰλ. Κ. 85· ἐν τῇ φράσει ταύτῃ τὸ **χρεὼ** συχνάκις συνάπτεται μετὰ γεν., οὔτε με ταύτης χρεὼ τιμῆς, δέν με κατέχει ἀνάγκη ταύτης τῆς τιμῆς, δηλ. «οὐ χρείαν ἔχω τῆς τε τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς Ἀγαμέμνονος τιμῆς» (Σχόλ.), Ἰλ. Ι. 608· χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σὲ Κ. 43, πρβλ. Ι. 75· τί δέ σε χρειὼ ἐμεῖο; Λ. 606·— ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., τὸν δὲ μάλα χρεὼ ἑστάμεναι κρατερῶς, εἶναι μεγάλη ἀνάγκη νὰ σταθῇ ἰσχυρῶς, Ἰλ. Λ. 409· οὐδέ τί μιν χρεὼ νηῶν ἐπιβαινέμεν Ὀδ. Δ. 707· πρβλ. Ἰλ. Σ. 406, Ὀδ. Ο. 201, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 649·— ἐκ τῶν Ἀττ. ὁ Εὐρ. ἐμιμήθη ἅπαξ τὴν ἔλλειψιν ταύτην, ἀλλὰ τίς χρεία σ' ἐμοῦ; Ἐκ. 976, ἔνθα πρβλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 659, καὶ ἴδε **χρή** I. 2. **II.** ὡς τὸ **χρεών**, ἀνάγκη, μοῖρα, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 33, κ. ἀλλ. **III.** ὡς τὸ **χρέος**, ὑπόθεσις, ἐργασία, αὐτόθι, Δ. 191.—Ἡ λέξις εἶναι Ἐπική.—Ὁ Ὅμηρ. ποιεῖται ἐπ' ἴσης χρῆσιν ἀμφοτέρων τῶν τύπων **χρεὼ** καὶ **χρειώ**· ἀλλ' ἐν τῇ ἐλλειπτικῇ φράσει τῇ μνημονευθείσῃ ἀνωτέρω I. 3, ἔχει ἀείποτε **χρεὼ**, καὶ τοῦτο ὡς μονοσύλλ.·— ἐντεῦθεν ἐν Ἰλ. Λ. 606, **χρεὼ** πρὸ φωνήεντος κεῖται ὡς βραχύ, πρβλ. Näke Χοιρίλ. σ. 161.

χρεω-κοπέω, κόπτω τὰ χρέη, διαγράφω αὐτὰ χωρὶς νὰ τὰ πληρώνω, Λατ. novas tabulas facere, Πλούτ. 2. 829C·—μεταφορ., χρ. τὸν λόγον αὐτόθι 764A· χρ. μέρος ἥμισυ αὐτόθι 968D.—Παθ., ἐξαπατῶμαι, κλέπτομαι, αὐτόθι 8 9C. (Εἶναι ἀμφισβητούμενον ἂν ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι **χρεοκ-** ἢ **χρεωκ-**· ἴδε **χρεοκ-**.)

χρεω-κοπία, ἡ, ἡ διαγραφὴ τῶν χρεῶν ἄνευ πληρωμῆς, Πολυβ. Ἀποσπ. Ἱστορ. 68, Διονύσ. Ἁλ. 5. 67·— τοιοῦτο μέρος ἦτο καὶ ἡ τοῦ Σόλωνος **σεισάχθεια**, καλουμένη χρεῶν ἀποκοπή παρὰ Πλουτ. ἐν Σόλ. 15.

χρεω-κοπίδης, ου, ὁ, ὁ χρεωκοπῶν, ὁ διαγράφων τὰ χρέη του χωρὶς νὰ τὰ πληρώσῃ, ὁ ἀρτούμενος πληρωμὴν χρεῶν· οὕτω μάλιστα ἐκαλοῦντο ἐν Ἀθήναις οἱ φίλοι τοῦ Σόλωνος οἱ τρέψαντες εἰς ἰδίαν ὠφέλειαν τὴν ὑπ' αὐτοῦ νομοθετηθεῖσαν **σεισάχθειαν**, Πλουτ. Σόλων 15.

χρεω-λυτέω, ἢ **χρεολ-** (ἴδε ἐν λ. **χρεοκ-**,) πληρώνω χρέος τι ἐντελῶς, ἀποπληρώνω τὸ χρέος, Πλουτ. Ἀλκ. 5· χρ. τὸν μισθόν, πληρώνω τοὺς ὀφειλομένους μισθούς, Ἰώσηπ. ἐν Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 8, 9.

χρεώμενος, Ἰων. μετοχ. τοῦ **χράομαι**, ἕξει μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς χρεώμενος Ἰλ. Ψ. 834.

χρεών, (ἔντισιν Ἀντιγράφοις τοῦ Ἡροδ. ἐνίοτε πλημμελῶς φέρεται **χρεόν**), τό, γενικ. τοῦ **χρεῶν** Εὐρ. Ἱππόλυτ. 1256, Ἡρ. Μαιν. 21, ὥστε εἶναι ἄκλιτον, εἰ καὶ ὀλίγον ἐν χρήσει πλὴν κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ.—κυρίως μετοχ. οὐδ. τοῦ **χράω**, Ἰων. **χρέω**·— τὸ ὑπὸ μαντείου διακηρυττόμενον, τὸ πρᾶγμα ὅπερ πρέπει νὰ γείνῃ, τὸ χρεὼν γίνεσθαι Ἡρόδοτ. 7. 17· τὸ χρεὼν τοῦ χρησμοῦ Πλουτ. Νικ. 14· ἐντεῦθεν. **II.** τὸ ὑπὸ τῆς μοίρας ὡρισμένον, ὡς τὸ **χρεία** II, Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ., Βάκχ. 515 ἥ τε ἡλικία καὶ τὸ χρεὼν Πλάτ. Φαῖδρ. 255A· μοίρας τοῦ χρεὼν τ' ἀπαλλαγή Εὐρ. Ἱππόλυτ. 1256· εἰς τὸ χρεὼν ἰέναι Πλάτ. Ἀξ. 364C· εἰς τὸ χρεών, prae necessitate, Στράβ. 368· τὴν εἰς τὸ χρ. ποιεῖσθαι Πλούτ. 2. 113C· τό τοι χρεὼν οὐκ ἔστι μὴ χρεὼν ποιεῖν παρὰ Πλουτ. 2. 103A. **2)** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ φράσει χρεὼν (ἐξυπακ. ἐστι), σχεδὸν ὡς τὸ **χρή**, εἶναι ἀναγκαῖον, ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῆς μοίρας, Λατιν. oportet, μετ' ἀπαρ., Θέογν. 564, Αἰσχύλ. Ἀγ. 922, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 633, κλπ.· — μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Πινδ. Π. 2. 96, Ἡρόδοτ. 1. 41, 57.. 2. 133, καὶ παρ' Ἀττ., ὡς Αἰσχύλ. Πρ. 772, 970, κ. ἀλλ., Σοφοκλ. Φιλ. 1439, Ἀριστοφ. Ἱππ. 138, Θουκ. 5. 49. **3)** ἐνίοτε ὡς οὐδ. μετοχ. (ὡς τὸ **ἐξόν**, κλπ.), χρεὼν γάρ μιν μὴ λέγειν.. λέγει Ἡρόδ. 5. 50., 9. 58. **III.** σπανιώτερον, τὸ σύμφορον ἢ ὀρθὸν ἢ δίκαιον, Χοιρίλ. 7 (σ. 160 Näke), ἔννεπε τί σοι χρεὼν ὑπουργεῖν Σοφ. Φιλ. 143· μητέρ' εἰ χρεὼν ταύτην προσαυδᾶν ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 273, πρβλ. 983, Ἀριστοφ. Νεφ. 1447, κτλ.· μετὰ τοῦ ἄρθρου, ἔκανες ὃν οὐ χρῆν, καὶ τὸ μὴ χρεὼν πάθε Αἰσχύλ. Χο. 930.—Παρὰ τοῖς Τραγ. τὸ **χρεὼν** (= **χρή**) ἀπαντᾷ ἄνευ τοῦ **ἐστὶ** ἢ **ἦν**, ἀλλὰ παρ' Ἀριστοφ. καὶ τοῖς πεζογράφοις συνηθέστερον προστίθεται τὸ ῥῆμα· ἀλλ' οὐχὶ παρὰ Πλάτ. Σοφιστ. 220D, Κριτί. 107B, κ. ἀλλ. **IV.** ἀπολ., οὐ χρεὼν ἄρχετε, διοικεῖτε, κυβερνᾶτε οὐχὶ δικαίως, Θουκ. 3. 40.—Παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. οὐδέποτε ἐν χρήσει, τὸ δὲ ἐν Ὀδ. Ο. 201 εἶναι πλημμ. γραφ. ἀντὶ **χρεώ**. [Παρὰ ποιηταῖς τὸ **χρεὼν** εἶναι ἐνίοτε μονοσύλλ., ἴδε Näke εἰς Χοιρίλ. 161.]

χρέως, τό, Ἀττ. ἀντὶ **χρέος** I, ὀφειλή, ἴδε ἐν λ.

χρεωστέω, ὡς καὶ νῦν, ἔχω χρέος, χρεωστῶ, Ἐπιφάν. 27. 4, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Λ. 688.—Παθ., **χρεωστοῦμαι**, ἃ χρεωστοῦμαι προεμβάτης τῆς ὁλκάδος γεγονώς, δηλ. τὰ χρεωστεῖταί μοι προεμβάτη τῆς ὁλκάδος γεγονότι» (Κορκῆς), Ἡλιόδ. 5. 30, ἴδε τ. Β' σ. 192 ἔκδ. Κορκῆ.— Ἐντεῦθεν **χρεώστημα**, τό, χρέος, Φώτ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λ. **ὄφλημα**·—**χρεώστησις**, ἡ, Ἡσύχ. **II.** χρ. πίστιν, ὀφείλω ὑπακοὴν καὶ ἐμπιστοσύνην, Ἄννα Κομνην. 2. 82.

χρεώστης, ου, ὁ, ὡς καὶ νῦν, χρεωφειλέτης, ὀφείλων χρέη, Πλούτ. 2. 101C, Λουκ. Ἀποκηρυττ. 15, Συλλ. Ἐπιγρ. 2817. 14.

χρεωστικῶς, ἐπίρρ. κατὰ χρέος, τιμήσωμεν αὐτὸν ὡς ἀληθινὸν πατέρα χρεωστικῶς Ἀμφιλόχ. σ. 21, ἔκδ. Combef., Εὐστ. 56. 35.

χρεωφειλέτης, ου, ὁ, χρεώστης, ὀφείλων χρέη, Εὐαγγ. κατὰ Λουκ. ζ', 41· μετὰ γεν. προσ., αὐτόθι ιϛ', 5, Κικ. πρὸς Ἀττικ. 7. 8· μετὰ γεν. πράγμ., Πλουτ. Καῖσ. 5· μεταφ., ἀντίθετον τῷ **εὐεργέτης** ὁ αὐτ. ἐν Γάλβ. 8·—ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ἐνίοτε **χρεοφ-**, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 691.

χρεωφείλημα, τό, ὀφειλή, χρέος, Πολυβ. Η', 141.

χρεω-φύλακιον, ἢ **χρεοφ-**, τό, τὸ ἀρχεῖον, ἐν ᾧ ἐτηροῦντο οἱ κατάλογοι τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου, Συλλ. Ἐπιγρ. 2826, 38, -27, -29, -30, κ. ἀλλ.

χρεω φύλακία, ἡ, τὸ ὑπούργημα, ἡ θέσις τοῦ χρεωφύλακος, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 3847b. 11.

χρεωφυλακέω, εἶμαι **χρεωφύλαξ**, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 3831 α², α⁴.

χρεω-φύλαξ, [ῠ], **-ακος**, ὁ, ὁ φυλάττων τοὺς καταλόγους τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου, Συλλ. Ἐπιγρ. 3429.

χρεώψια, τά, ἀμφίβ. λέξ. ἔν τινι Κρητικῇ Ἐπιγραφῇ (Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 71)· φαίνεται ὅτι σημαίνει δημοπρασίαν, ἴδε Böckh. σ. 407.

χρῆ, ἢ **χρή**, ἡ, = **χρεὼν** II, ἀνάγκη, χρεία, εὕρηται δὲ μόνον ἐν τῇ φράσει, χρῆ 'σται ἢ χρῆσται, ὅπερ χρησιμεύει ὡς μέλλων τοῦ ῥήμ. **χρή**, θὰ εἶναι ἀναγκαῖον, μετ' ἀπαρ., Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 504, (ἔνθα ὁ Jebb ἔχει, χρήσει ἴδε σημ. αὐτοῦ ἐν τόπῳ), Ἀποσπ. 537, Φερεκράτης ἐν «Λήροις» 8, Ἀριστοφάν. Ἀποσπ. 329, Φρύν. Κωμικ. ἐν «Μούσαις» 4.—Περὶ τοῦ τύπου τούτου (ὃν τὰ Ἀντίγραφα γενικῶς ἔχουσι παρεφθαρμένον εἰς **χρῆσται** καὶ **χρῆσθαι**), ἴδε Σχόλ. εἰς Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. ἔνθ' ἀνωτέρω ὁ Διονύσ. γράφει χρή 'σται, παραβάλλων τὸν τύπον **βασίλη** ἀντὶ **βασίλεια**· ἀλλ' ὁ Ἕρμαννν (Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ.) καὶ ὁ Meineke (Κωμικ. Ἀποσπ. 5. σ. 27) γράφει **χρῆσται**.— Ἀλλ' ἴδε σημ. Jebb, ὅστις διώρθωσε χρήσει ἀντὶ τῶν ἀνωτέρω γραφῶν· τὸ δὲ χρήσει εἶναι μέλλ. τοῦ ἀπροσώπου **χρή**, ἴδε Ἡρόδοτ. 7, 8, Πλάτ. Νόμ. 899, ἔνθα διάφ. γραφ. **χρήσει**, ἴδε **χρή**.

χρή, ἀπρόσ.· ὑποτ. **χρῇ** Σοφ. Φιλ. 999, Εὐρ. Ἄλκ. 49, Ἀριστοφ. Λυσ. 133· εὐκτικ. **χρείη** Αἰσχύλ. Πρ. 213, Σοφ. Τρ. 162, Πλάτ.· ἀπαρ. **χρῆναι**, ποιητικ. καὶ **χρῆν**, ἴδε κατωτ. III, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 264—παρατ. **ἐχρῆν** (οὐχὶ **ἔχρην**) Σοφ. Ἀποσπ. 94, Ἀριστοφ. Βάτρ. 152· ἀλλὰ συνηθέστερον ἄνευ τῆς αὐξήσ. **χρῆν** ἔτι καὶ παρ' Ἀττ., ὅθεν εἶναι πιθανὸν ὅτι ἀναγνωστέον σε χρῆν ἀντὶ σ' ἐχρῆν ἐν Ἀριστοφ. Πλ. 487, 624, 967· ἀλλ' ὁ τύπος **ἐχρῆν** ἀναφαίνεται ἐνιαχοῦ ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. τῶν πεζογράφων, Θουκυδ. 6. 57, Πλάτ. Πρωτ. 335C, πρβλ. Pors. subbl. praef. εἰς Εὐρ. Ἐκ. (D)·—μέλλ. **χρήσει** Ἡρόδ. 7. 8, Πλάτ. Νόμ. 809B.—Ἄξιος σημειώσεως εἶναι ὁ τονισμὸς ἀμφοτέρων τῶν τύπων **χρή** καὶ **ἐχρῆν**.

Κυρίως ἐκ τοῦ **χράω** (Γ) Α, δίδω χρησμόν, χρησμῳδῶ· ἐντεῦθεν ἀπροσώπως **χρή** (ἴσως κατ' ἀρχὰς μετὰ ὑποκειμένου ὁ θεός, περίπου ὡς τὸ ὕει, νίφει), εἶναι ὡρισμένον (ὑπὸ τοῦ θείου), πέπρωται, εἶναι ἀνάγκη (πρβλ. Ἡρόδ. 1. 8, εἰ καὶ ὁ Ἡρόδ. συνήθως ἔχει χρεὼν ἐστί), Αἰσχύλ. Πρ. 100, κλπ.· ἔν τε οὐδὲ ἓν κατέστη ἴαμα .. ὅ τι χρῆν προσφέροντας ὠφελεῖν, οὐδὲ ἓν φάρμακον εὑρέθη τὸ ὁποῖον νὰ προσφέρωσι καὶ νὰ ὠφελήσῃ, Θουκυδ. 2. 51· μετ' ἀπαρ. ἐνεστ. ἢ ἀορ., πρέπει, εἶναι ἀνάγκη νὰ .. (ὡς τὸ **δεῖ**, ὅπερ μόνον ἅπαξ εὕρηται παρ' Ὁμήρῳ), νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης Ὀδ. Γ. 209· τὸν νῦν χρὴ κομέειν Ζ. 207· πρβλ. Ἰλ. Α. 216, Δ. 57, κτλ.· καὶ παρ' Ἀττ. σήμαινε· ὅτι χρὴ συμπράττειν Αἰσχύλ. Πρ. 295· ὅ τι χρὴ πάσχειν ἐθέλω αὐτόθι 1067· ὅ τι χρεὴ ποιεῖν Πλάτ. Εὐθύφρ. 4C, 9A· τοῦτου θανεῖν χρῆν αὐτὸν οὕνεκ' ἐκ σέθεν Σοφ. Ἠλ. 579· — ἀλλὰ συνηθέστερον ὡς τὸ **δεῖ** καὶ τὸ Λατιν. oportet, decet, μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., πρέπει, εἶναι ἀνάγκη, ἁρμόζει νὰ .. ἐμὲ δὲ χρὴ γήραϊ πείθεσθαι Ἰλ. Ψ. 644· τῷ σε χρὴ πόλεμον.. παῦσαι Η. 331· οὐδέ τί σε χρὴ νηλεὲς ἦτορ ἔχειν Ι. 496, πρβλ. Σοφ. Ἀντιγ. 247, Ἀποσπ. 148· τί χρή με .. στέγειν ἢ τί λέγειν; ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 135.— Ἐνίοτε τὸ ἀπαρ. πρέπει νὰ νοηθῇ ἐκ τῶν συμφραζομένων, μάλιστα παρ' Ὁμήρῳ ἐν φράσεσιν οἷα ἤδεε τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τί σε χρή, διὰ τί παύεις ἀπὸ τοῦ νὰ μάχησαι; ἀλλὰ δέν σοι ἁρμόζει (ἐξυπακ. ἀποπαύεσθαι), Ἰλ. Η. 721, πρβλ. Τ. 420· οὕτως, ὅθι χρὴ πεζὸν ἐόντα (ἐξυπακ. μάρνασθαι) Ὀδ. Ι. 50· οὕτω παρ' Ἀττ., ποθεῖν ἃ μὴ χρή (ἐξυπακ. ποθεῖν) Αἰσχύλ. Ἀγ. 342· ἐπιπλεύσειέ τις ὡς χρή (ἐξυπακ. ἐπιπλεῦσαι) Θουκυδ. 2. 89· θύσαντες οἷς χρή (ἐξυπακ. θῦσαι) Πλάτ. Πολ. 515E κλπ.· οὕτω, ὡς χρὴ Αἰσχύλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀγ. 1556· κλπ. — Ὁ παρατατ. συχνάκις ἐκφράζει τι τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἀλλὰ δὲν ἔγινεν, ἐνθάδ' οὐ παραστατεῖ, ὡς χρῆν. Ὀρέστης Αἰσχύλ. Ἀγ. 879· ἔκανες ὃν οὐ χρῆν ὁ αὐτ. ἐν Χο. 930· πρβλ. Σοφ. Τραχ. 1133· ἀλλὰ πολλάκις εἶναι ἁπλῶς παρῳχημένος χρόνος τοῦ χρή, χρῆν γὰρ Κανδαύλῃ γενέσθαι κακῶς Ἡρ. 1. 8· καὶ ἐνίοτε κεῖται ἀντὶ τοῦ χρή· χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς σοφὸν ᾧ νικήσετε Ἀριστοφ. Πλ. 487, πρβλ. 432· — ἀπολ., ἐρεῖ τις, οὐ χρῆν· ἀλλὰ τί χρῆν εἶπατε Εὐριπ. Ἀποσπ. 707 (Ἀριστοφ. Ἀχ. 540)· ἀκαιρότατον ὄντα ἢ χρῆν Πλάτ. Πολιτ. 307Ε. 2) ὡσαύτως ἄνευ ἀπαρ., μετ' αἰτ. προσ. καὶ γενικ. πράγμ., οὐδέ τί σε χρὴ ἀφροσύνης, δὲν ἔχεις ἀνάγκην ἀφροσύνης, δηλαδὴ δὲν σοι ἁρμόζει, Ἰλ. Η. 109· οὐ μέν σε χρ. ἔτ' αἰδοῦς Ὀδ. Γ. 14· τί με χρὴ μητέρος αἴνου Φ. 116· μυθήσετε ὄττεό (ὅ ἐστι ὅτου) σε χρὴ Α. 124· τέο σε χρή; Δ. 463· — μετὰ γεν. μόνον, ἀφελείας χρή, ὑπάρχει ἀνάγκη.., Λογγῖν. 34. — Τὴν χρῆσιν ταύτην ἀρνεῖται παρὰ τοῖς Ἀττικ. ὁ Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 659, πρβλ. χρεὼ I. 4. 3) μετὰ δοτ. προσ. ἀντὶ αἰτ., ἀλλ' ἅπαντα τὰ ἐκ δοκίμων συγγραφέων φερόμενα παραδείγματα εἶναι ἀμφίβ.· ἐν Ἰλ. Ε. 490, Αἰσχύλ. Πρ. 3, ἡ δοτ. ἀνήκει εἰς τὸ ἀπαρ. μέλειν· ἐν Σοφ. Ἀντ. 736 ὁ Διν. δ. διορθοῖ με ἀντὶ γε· ἐν Εὐρ. Μηδ. 886, τὸ ᾗ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ μετεῖναι· ἐν τῷ Ἴωνι 1317, ὁ Dobree ἀνέγνω τοὺς δέ γ' ἐνδίκους, καὶ παρὰ τῷ Λυσί. 180. 22, ἡ ὀρθὴ γραφὴ δυνατὸν νὰ εἶναι δικαίους. II. ἐνίοτε ἡ σημασία εἶναι ὀλιγώτερον ἰσχυρά, εἶναι δυνατὸν ἢ πιθανόν, πῶς χρὴ τοῦτο περᾶσαι; πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ διέλθῃ τις δι' αὐτοῦ; Θεόκρ. 15. 45· συχνάκις καὶ παρὰ Δημ. καὶ Λουκ., ἴδε Valck. Adon. σ. 354Α. III. τὸ χρῆν (ἀπαρ.), ἡ μοῖρα, τὸ πεπρωμένον, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 828, Ἑκ. 260, ἔνθα ἴδε Διν.· ὁ Εὐστ. 751, 54 μνημονεύει αὐτὸ καὶ ἐκ τοῦ Σοφ.· πρβλ. χρεών.

χρῇ, χρῇς, = χρῇζει, χρῇζεις, ἴδε ἐν λ. χράω (Β) III. 2. χρήεσσι, ἴδε χρέος.

χρῄζω, μέλλ. χρήσω Τίμ. Λοκρ. 99Α· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. σχεδὸν ἄχρηστον πλὴν ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. (ἀλλ' ἴδε κατωτ. II) Ἐπικ. καὶ Ἴων. χρηίζω, ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ., κατὰ δὲ Βεκκ. καὶ Διν. καὶ παρ' Ἡροδ., εἰ καὶ ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις φέρονται ἀμφότεροι οἱ τύποι· Δωρ. χρῄσδω Θεόκρ. 8. 11· κατὰ τὴν Δωρικὴν τῶν Μεγαρέων διάλεκτον, χρῄδδω Ἀριστοφ. Ἀχ. 734· — μέλλ. χρήσω, Ἴων. χρήσω Τίμ. Λοκρ. 99Α, Ἡρόδ. 7. 38· — ἀόρ. Ἴων. χρήσαι, χρήσας, ὁ αὐτ. 5. 65, 20· (χράω (Β).) Ἔχω χρείαν, ἔχω ἔλλειψίν τινος, «χρειάζομαι», μετὰ γεν., χρηίζοντα.. ἱητῆρος Ἰλ. Λ. 835· εἵρετο.. ὅττευ χρηίζων ἱκόμην Ὀδ. Ρ. 121, 558· οὐδ' ἐμοῦ διδασκάλου χρῄζεις Αἰσχύλ. Πρ. 374· — ἀπολ. ἐν τῇ μετοχ. χρηίζων, εἰς ἀνάγκας εὑρισκόμενος, ἐνδεής, πένης, πτωχός, Ὀδ. Λ. 340, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 349. 2) ἐπιθυμῶ, ἐπιζητῶ τι, σφόδρα, ἐπιθυμῶ, χρηίζειν ἀπεόντος αὐτόθι 365· τοῦτον ὧν δοκέω.. ποιήσειν ὧν ἂν χρηίζωμεν Ἡρόδ. 5. 30· χρημάτων χρ. ὁ αὐτ. 9. 87· χρ. βορᾶς Αἰσχύλ. Χο. 530· τοῦ μακροῦ χρ. βίου Σοφ. Αἴ. 473· — σπανίως μετ' αἰτ. πράγμ., πᾶν μᾶλλον δοκέων μιν χρηίσειν ἢ τὸ ἐδεήθη Ἡρόδ. 7. 38· ὥστ' ἄλλα χρῄζειν Σοφ. Ο. Κ. 595, πρβλ. Εὐρ. Ἱκ. 123· — ἐν τοῖς πλείστοις παραδείγμασι δυνάμεθα νὰ ὑποσημειώσωμεν ἀπαρέμφατον, φράζ' ὅ τι χρῄζεις (ἐξυπακ. φράζειν) Ἀριστοφ. Νεφ. 359, πρβλ. 453· ἴθ' ὅποι χρῄζεις (ἐξυπακ. ἰέναι) αὐτόθι 891, πρβλ. Θεσμ. 751, Αἰσχύλ. Πρ. 928, Σοφ. Ο. Τ. 365, 622, Ο. Κ. 643. 3) μετ' αἰτ. προσώπου καὶ πράγμ., ζητῶ, παρακαλῶ, ἢ ἐπιθυμῶ νὰ πράξῃ τίς τι, Ἡρόδ. 1. 41, 112, 152, κ. ἀλλ.· οὕτω καὶ μετὰ γεν. προσώπου καὶ ἀπαρ., παρακαλῶ, δέομαί τινος ὅπως πράξῃ τι, ὁ αὐτ. 5. 19, 65., 9. 55· παρ' Ἀττ., μετ' ἀπαρεμ. μόνον, ἐπιθυμῶ, ζητῶ νὰ πράξω τι, θέλω, Αἰσχύλ. Πρ. 233, 283, κ. ἀλλ.· Σοφ. Ο. Τ. 91, Εὐρ. Ἑκ. 347, κλπ.· ἀλλὰ σπάνιον παρὰ πεζογράφοις, οἷον Θουκ. 3. 109, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 6, 15, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 1, 21. γ) μετὰ διπλῆς γεν. προσώπου καὶ πράγμ., τῶνδε ἐγὼ ὑμέων χρηίζων συνέλεξα Ἡρόδ. 7. 53· οὕτω, χρῄζειν παρά τινος Βίος Ὁμήρου 17. 3) ὦμοι μὴ γᾶς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχῃζες ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1713, ἑρμηνεύεται, εἴθε νὰ μὴ εἶχες ἐπιθυμήσῃ νὰ ἀποθάνῃς.., — ὅπερ ἀσύνηθες· πρβλ. ἐπωφέλησα ἀντὶ ὤφελον (ἀνωτ. 541) — ὁ Διν. καὶ ὁ Wunder ἀπορρίπτουσι τὸν στίχον ὡς παρεμβληθέντα ἐκ τοῦ στιχ. 1705. — Ὁ Jebb ἀπέβαλε τὸ μή, καὶ ἐξέδωκεν· ὦμοι, γᾶς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχῃζες, ἀλλ' ἔρημος ἔθανες ὧδέ μοι, ἀλλοίμονον, ἐπεθύμεις νὰ ἀποθάνῃς ἐν ξένῃ γῇ, ἀλλ' ἀπέθανες ἄνευ ἐπιταφίων ἐναγισμάτων παρ' ἐμοῦ. 4) ἡ μετοχὴ χρῄζων εἶναι ἐν χρήσει ἀπολ. ἀντὶ τοῦ εἰ χρῄζει, ἐάν τις θέλῃ, ἐάν τις ἐπιθυμῇ, ἢ προκρίνῃ, Θέογν. 952, Αἰσχύλ. Χο. 340· ἄλλα φανεῖ χρῄζων (ἐξυπακ. Ἑρμῆς), ἐὰν εἶναι εὐμενής, αὐτόθι 815· εἰ θεὸν χρῄζοντ' ἔχει Εὐρ. Ἱκ. 597· — ὡσαύτως, τὸ χρῄζον, ἡ παράκλησίς σου, Εὐρ. Ι. Α. 1017· πρβλ. Jelf. Gr. Gr. 436 Obs. 4. II. Παθ. χρησθείς, ὡς ὁ Ἕρμαν. ἀναγινώσκει, ἐν Σοφ. Ἀντ. 24· ἴσως εἶναι χρησθείς, παθ. ἀόρ. τοῦ χράω (Γ). Α. διδαχθείς, πληροφορηθείς (ὡς διὰ χρησμοῦ) ἀλλ' ἡ λέξις δυσκόλως δύναται νὰ θεωρηθῇ ὀρθῶς ἔχουσα· ὁ Campbell προτείνει προθείς, ὁ δὲ Donaldson προσθείς. — Πρβλ. χρηίσκομαι. — Ὁ Jebb ἐξέδωκε· σὺν δίκης χρήσει δικαίᾳ καὶ νόμου ἔνθα ἴδε μακρὰν σημείωσιν αὐτοῦ.

χρῄζω, = χράω (Γ), δίδω χρησμόν, χρησμοδοτῶ, προλέγω, μόνον ἐν Εὐρ. Ἑλ. 516 καὶ αὐτοῦ δὲ προυτάθη ἡ γραφὴ χρήσας· ἀντὶ χρήζουσα·. — Πολλοὶ τύποι τοῦ χρῄζω πλημμελῶς εἰς τοῦτο τὸ ῥῆμα ἀπεδόθησαν, ἴδε Ἕρμαν. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 1428, Διν. εἰς Θησ. Στεφ. 8, ἐν στήλῃ 1648.

χρηία, ἡ, Ἴων. ἀντὶ χρεία, Ἡσύχ. — **χρηίζω**, Ἴων. ἀντὶ χρῄζω.

χρηίσκομαι, Ἴων. θαμιστικὸν τοῦ χρηίζω, διατελῶ ἐν πολλῇ χρείᾳ τινός, τινι Ἡρόδ. 3. 117.

χρῆμα, τό· (χράομαι)· — πρᾶγμα ὅπερ μεταχειρίζεταί τις ἢ οὐ ἔχει χρείαν, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 1, 9 κέξ. — ἐντεῦθεν ἐν τῷ πληθ., ἀγαθά, περιουσία, χρήματα, ἔπιπλα, σκεύη, (χρήματα λέγομεν πάντα ὅσων ἀξία νομίσματι μετρεῖται Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 1, 2), Ὀδ. Β. 78, 203, κλπ. (οὐδαμοῦ ἐν Ἰλ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 318, 405, Ἡρόδ. 2. 28, κλπ.· χρήματα καὶ κτήματα Ἰσοκρ. 8Α· σκεύεσι καὶ χρήμασιν ἀποθήκη Θουκ. 6. 97· πρόβατα καὶ ἄλλα χρ. Ξεν. Ἀν. 5. 2, 4· τὰ ἀνδράποδα.. καὶ χρήματα τὰ πλεῖστα ἀπέδρα αὐτοὺς αὐτόθι 7. 8, 12· — παροιμ., χρήματα ψυχὴ βροτοῖσι, τὰ χρήματα εἶναι ζωὴ εἰς τὸν ἄνθρωπον, Ἡσ. Ἔργα καὶ Ἡμ. 684· χρήματ' ἀνήρ, τὰ χρήματα κάμνουν τὸν ἄνθρωπον, Ἀλκαῖος 50, Πινδ. Ι. 2. 17· ἐν χρήμασιν οἰκεῖ πατρῴοις Αἰσχύλ. Εὐμ. 757, πρβλ. Χο. 135· καὶ χρημάτων πένητες Εὐρ. Ἠλ. 37· τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι Ἀριστοφ. Νεφ. 241· χρήματα πορίζειν ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 236. ἄτιμος εἰς χρ. Ἀνδοκ. 10. 24· κρείσσων χρημάτων Θουκ. 2. 60· χρήμασι νικᾶσθαι αὐτόθι· χρημάτων ἀδωρότατος αὐτόθι 65· ἐλπίδα χρήμασιν ὠνητὴν ὁ αὐτ. 3. 40· μήτε χρημάτων φειδόμενος μήτε πόνων Πλάτ. Φαίδων 78Α· ζημιοῦσθαι χρήμασι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 721Β· καὶ ἐπὶ χρεῶν, τὰ χρ. διαλῦσαι Δημ. 460, 20· δεθέντα ἐπὶ χρήμασιν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ὁ αὐτ. 752, 20. — Κατὰ τὸν Πολυδ. Θ', 87, οἱ Ἴωνες ἐχρῶντο καὶ τῷ ἑνικῷ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, οὕτω δὲ καὶ εὑρίσκομεν αὐτὸν ἅπαξ, εἴρετο (ὁ Δαρεῖος) ἐπὶ κόσῳ ἂν χρήματι βουλοίατο τοὺς πατέρας ἀποθνήσκοντας κατασιτέεσθαι; ἀντὶ πόσων χρημάτων θὰ ἤθελον νὰ τρώγωσι τοὺς πατέρας των ἀποθνήσκοντας; Ἀπόκρ. οἱ δὲ (Ἕλληνες) ἐπ' οὐδενὶ ἔφασαν ἔρδειν ἂν τοῦτο Ἡρόδ. 3. 38· ἀλλ' ἡ χρῆσις αὕτη μόνον παρὰ μεταγεν. κατέστη κοινή, οἷον παρὰ Διοδ. 13. 106, Λουκ. περὶ ἀληθ. Ἱστ. 1. 20, Πράξ. Ἀποστ. δ', 37· ἀλλ' ὅμως παράβαλε καὶ τὸ οὐδενὸς χρήματος δέχεσθαι, ἀντὶ μηδεμιᾶς τιμῆς, Ἀνδοκ. 20. 13· — χρήματα, ἐμπορεύματα, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 37, Θουκ. 3. 74. II. καθόλου, πρᾶγμα, ὑπόθεσις, γεγονός, συμβάν, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 332, Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 342, 400· πρῶτον χρημάτων πάντων Ἡρόδ. 7. 145· ἀντὶ πάντων χρ., διὰ πάντα λόγον, Ἀνδοκίδ. 22. 24· χρημάτων δεινότατον ὁ αὐτ. 19. 41· κινεῖν πᾶν χρῆμα = κινεῖν πάντα τρόπον, Ἡρόδ. 5. 96· τεκμαίρει χρῆμ' ἕκαστον, τὸ ἔργον δεικνύει τὸν ἄνθρωπον, Πινδ. Ο. 6. 124· — ἐπὶ μάχης ἢ συμπλοκῆς, Πλουτ. Καῖσ. 47. 2) χρῆμα πολλάκις τίθεται ὅπου ἠδύνατο νὰ παραλείπηται, δεινὸν χρῆμα ἐποιεῦντο Ἡρόδ. 8. 16· οἷόν τι χρ. ποιήσεις αὐτόθι 138· ἐς ἀφανὲς χρ. ἀποστέλλειν ἀποικίαν, χωρὶς ὡρισμένης τινὸς διευθύνσεως, ὁ αὐτ. 4. 150· συχν. παρὰ τοῖς Τραγ., τί χρῆμα, ὡς τὸ ἁπλοῦν τί; π. χ. Αἰσχύλ. Πρ. 298, Χο. 10, Σοφ. Φιλ. 1231· ἢ = διὰ τί; Εὐρ. Ἄλκ. 512· οὕτω, τί χρῆμα δρᾷς; Σοφ. Αἴ. 288· τί χρῆμα πάσχω; Valck. εἰς Εὐρ. Ἱππόλ. 909· τί δ' ἐστὶ χρῆμα; τί συμβαίνει; Αἰσχύλ. Χο. 885· πικρόν τί μοι χρ. ἐδόκει εἶναι Πλάτ. Γοργ. 484Β, πρβλ. Θεαίτ. 209Ε, κ. ἀλλ., καὶ ἴδε χρέος II. 2. 3) ὁμοίως ἡ λέξις χρῆμα εἶναι ἐν χρήσει ἐν περιφράσεσι εἰς ἔκφρασιν πράγματος παραδόξου ἢ ἐκτάκτου εἰς τὸ εἶδός του, μέγα σοὶ χρῆμα, τερατώδης κάπρος, Wess εἰς Ἡρόδ. 1. 36· ὑὸς χρ. μέγιστον αὐτόθι, πρβλ. Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 4, 8· τοῦ χειμῶνος χρ. ἀφόρητον Ἡρόδ. 7. 188· τὸ χρ. τῶν νυκτῶν ὅσον, πόσον φοβερῶς μεγάλαι εἶναι αἱ νύκτες, Ἀριστοφ. Νεφ. 2· λιπαρὸν τὸ χρ. τῆς πόλεως, τί λαμπρὰ πόλις! ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 826, πρβλ. Λυσ. 83· κλέπτον τὸ χρ. τἀνδρός, κλέπτης ἄνθρωπος, ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 933· τὸ χρ. τοῦ νοσήματος ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 1085· μακάριον.. λέγεις τυράννου χρῆμα, τὸν τύραννον, Πλάτ. Πολ. 567Β· χρ. θαυμαστὸν γυναικὸς Πλουτ. Ἀντ. 31· καὶ ἄνευ γενικῆς, ἔλαφον, καλόν τι χρ. καὶ μέγα Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 4, 8· σοφόν τοι χρῆμ' ἄνθρωπος, ἀληθῶς σοφὸν πρᾶγμα, Θεόκρ. 15. 83· κοῦφον χρ. καὶ πτηνὸν καὶ ἱερὸν, ὁ ποιητής, Πλάτ. Ἴων 534Β· χρ. καλόν τι, κάτι τι ὡραῖον, Θεόκρ. 15. 23· πρβλ. πρᾶγμα II. 4. 6) οὕτως εἰς δήλωσιν μεγάλου ἀριθμοῦ, οἱονεὶ σωρός, «ἕνα σωρὸ».., πολλόν τι χρ. τῶν ὀφίων, χρ. πολλὸν ἀρδίων, νεῶν Ἡρόδ. 3. 109., 4. 81., 6. 43· χρ. πολλόν τι χρυσοῦ ὁ αὐτ. 3. 130· σμικρὸν τὸ χρ. βίου Εὐρ. Ἱκ. 953· ὅσον τὸ χρ. παρνόπων, τί πλῆθος ἀκρίδων! Ἀριστοφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀχ. 150, πρβλ. Εἰρ. 1192· ὅσον τὸ χρ. πλακοῦντος ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1215· πολὺ χρ. τεμαχῶν ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 894· τὸ χρ. τῶν κόπων ὅσον, πόσον πολλοὶ οἱ κόποι ! ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 1278· τῶν λαμπάδων ὅσον τὸ χρ. ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 280· — ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, φιλόψογον δὲ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ, τὸ γυναικεῖον φῦλον εἶναι ἐκ φύσεως φιλόψογον, Εὐρ. Φοίν. 198· σφενδονητῶν πάμπολύ τι χρ. Ξεν. Κύρου Παιδ. 2. 1, 5 μέγα χρ. Λακαινᾶν Θεόκρ. 18. 4.—Εἰ καὶ ἡ ἐναλλαγὴ μεταξὺ τοῦ **χρῆμα** καὶ **κτῆμα** εἶναι συχνή, ἀλλὰ διακρίνονται ἀκριβῶς ὡς τὰ ῥήματα **χράομαι** καὶ **κτάομαι**, ὥστε **κτῆμα** εἶναι κυρίως τὸ ἐν τῇ κατοχῇ τινος εὑρισκόμενον, **χρῆμα** τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τις χρειάζεται ἢ μεταχειρίζεται, ἴδε **κτῆμα** ἐν τέλει καὶ πρβλ. Schäf. Mel. σ. 17, Κικ. Fam. 7. 20.—Περὶ κτημάτων καὶ χρημάτων ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν Ἰσοκρ. τ. 2, σ. 7, ἐν τέλει.

χρηματίας, ου, ὁ, πλούσιος ἄνθρωπος, ἡ λέξις μνημονεύεται ἐκ τοῦ Μανέθωνος.

χρηματίζω, μέλλ. **-ίσω,** Ἐπιστ. πρὸς Ῥωμ. ζ', 3, Ἀττ. **-ιῶ** Λυκοῦργ. 152. 31· παρακ. **κεχρημάτικα** Δείναρχ. 103· 21. (χρῆμα). Ῥῆμα τοῦ πεζοῦ λόγου, διεξάγω ὑποθέσεις μάλιστα ἐμπορικὰς ἢ χρήματα ἐκὰς (εἰ καὶ ἡ ἰδιαιτέρα αὕτη σημασία κυρίως ὑπάρχει ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ), Θουκ. 1. 87., 5. 61, Πολύβ. 5. 81, 5, χρ. τι Θουκ. 6. 62, Ἰσοκ 73D, Πλουτ. Θεμιστ. 18. **2)** χρ. περί τινος, συζητῶ, συσκέπτομαι, ἀκούω καὶ δίδω γνώμην περί τινος, **χρηματίζειν πρῶτα περὶ Εὐριπίδου, ὅ τι χρὴ παθεῖν ἐκεῖνον** Ἀριστοφ. Θεσμ. 377, πρβλ. Πολυβ. Δ', 15. 12, ψήφισμα παρὰ Δημ. 517. 3, Ἀριστ. Ρητ. 1. 4, 4· ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἀπόσπ. 394· — ἀπολ., σκέπτομαι, συζητῶ, συσκέπτομαι, πρὶν ἂν ἅπαξ γνῷ τὸ δικαστήριον, πάλιν **χρηματίσαι** Δημ. 717. 26, πρβλ. Αἰσχίν. 4. 10· **ἰδίᾳ χρηματίζοντες, κατ' ἰδίαν διαπραγματευόμενοι,** Δημ. 430. 24· ἐπὶ τῶν πρυτάνεων καὶ τῶν **στρατηγῶν,** Ψήφισμα αὐτόθι 250. 10, πρβλ. 285. 1, Πλουτ. Τιμολ. 38· ἐπὶ κριτοῦ, κρίνω, ἐκφέρω κρίσιν, Ἀπόσπ. Ἰδηρ. 98. **3)** παρέχω ἀνδρασιν, ἀποκρίνομαι μετὰ σκέψιν, μετὰ δοκ. προσ., Ξεν. Ἀθην. Πολ. 3, 1, Πολύβ. 3. 66, 6, κτλ.· **τινὶ περί τινος** Θουκ. 5. 5 **ὑπέρ τινος** Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 4.

4) ἐπὶ μαντείου, ἀπαντῶ, ἀποκρίνομαι, δίδω χρησμὸν εἰς τοὺς ἐρωτῶντας, Πλούτ. 2. 435C· χρ. τοῖς εὐχομένοις Λουκ. Ψευδολ. 8 — Παθ., λαμβάνω ἀπόκρισιν παρὰ τοῦ μαντείου, λαμπάω συμβουλὴν ἢ νουθεσίαν παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ Κ. Δ. ἐπὶ θείων ὀδηγιῶν ἢ ἀποκαλύψεων, καὶ **χρηματισθέντες κατ' ὄναρ μὴ ἀνακάμψαι πρὸς Ἡρῴδην,** ὅτι ἄλλης ὁδοῦ ἀνεχώρησαν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. β', 12 κτλ.· **ἐχρηματίσθη ὑπὸ ἀγγέλου** Πράξ. Ἀποστ. ε', 22· οὕτως, ἢν αὐτῷ **κεχρηματισμένον** Εὐαγγ. κ. Λουκ. β' 26· πρβλ. **χράω** (Γ) Α. ΙΙΙ. 3. **5)** καθόλου, ἔχω σχέσεις οἱασδήποτε πρός τινα, χρ. τινὶ πρὸς γένος, ἔχω σχέσιν συγγενείας πρός τινα, Κτησ. Περσ. 2· ἐντεῦθεν καὶ μόλις ταῖς ἀνάγκαις **χρηματίζοντες,** ἐλαυνόμενοι ὑπ' αὐτῶν, Πλούτ. 2. 125B. **II.** Μέσ. **χρηματίζομαι·** μέλλ. Ἀττ. **-ουμαι·** πρκμ. **κεχρημάτισμαι** Δείναρχος 92· 8·—διεξάγω διαπραγματεύσεις ἢ ἐμπορικὰς ὑποθέσεις δι' ἐμαυτὸν ἢ πρὸς ἰδίαν μου ὠφέλειαν, κτῶμαι χρήματα, οἰόμενοι **χρηματιεῖσθαι μᾶλλον ἢ μαχεῖσθαι** Θουκ. 7. 13· **χρηματιούμενος ἀλλ' οὐ πρὸς ὑμᾶς φιλοτιμησόμενος** Λυσίας 182. 35 ἄλλῳ χρ. καὶ οὐχ αὐτῷ Πλάτ. Γοργ. 452E· μᾶλιστα διὰ κακῶν ἢ φαύλων τεχνασμάτων, Δείναρχ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἰσαῖος 77. 18 χρ. ἀπό τινος, κερδαίνω χρήματα ἀπό τινος πράγματος, διά τινος μέσου, Πλάτ. Σοφιστ. 225E, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 15, 12· ἐκ τινος Λυσίας 171. 17, Ἰσοκρ 221· χρ περὶ τὰ χρήματα Πλάτ. Πολ. 330C· ὡσαύτως μετὰ συνταίχου αἰτ., χρ. τὸν ἐκ γῆς χρηματισμὸν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 949E, πρβλ. 467D· χρήματα Ξεν. Κύρου Παιδ. 3. 3, 51. **2)** καθόλου, διεξάγω ὑποθέσεις, συσκέπτομαι μετά τινος, τινι Ἡρόδ. 3. 118, 7. 163. **3)** μετ' αἰτ. πράγμ. **χρηματίζεσθαι τὸ νόμισμα,** κάμνω χρηματιστικὰς ἐργασίας ὡς δανειστὴς ἢ τοκιστὴς χρημάτων, ἢ ὡς τραπεζίτης, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 9, 14· ἀλλὰ μετ' αἰτ. προσώπου, χρ. τινα, κερδίζω χρήματα ἀπό τινος, λαμβάνω αὐτὰ δι' ἐκλεισμοῦ, Πολύβ. 32. 21, 13· οὕτω δέ, χ.τ. παρά τινος, Ἰσοκρ. 209B· πρβλ. **πράσσω** ν. 2, **πλεονεκτέω** Π. **III.** παρὰ μεταγεν. συγγραφεῦσιν ἀπὸ τοῦ Πολυβίου καὶ ἑξῆς· τὸ ἐνεργ. **χρηματίζω** λαμβάνει ἰδιαιτέρας τινὰς σημασίας. **1)** λαμβάνω καὶ φέρω ὄνομα ἢ τιμητικὴν προαγορίαν, καλοῦμαι, οἷον, διάδημα περιθέσθαι καὶ βασιλέα **χρηματίζειν** Πολύβ. 5. 57, 2, 6., 30. 2, 4, πρβλ. Διόδ. 1. 44· **ἐχρημάτιζε** Χαλκηδόνιος Στρέβ. 609· νέα Ἶσις **ἐχρημάτισε** Πλουτ. Ἀντών. 54· **μὴ πατρόθεν, ἀλλ' ἀπὸ μητρῶν χρηματίζειν,** λαμβάνειν τὸ ὄνομα οὐχὶ ἐκ τῶν πατέρων ἀλλ' ἐκ τῶν μητέρων, ὁ αὐτ. 2. 248D, πρβλ. Μenag. εἰς Διογ. Λαέρτ. 1. 48· **χρηματίσαι τε πρώτως ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανοὺς** Πράξ. τῶν Ἀπ. ια', 26, ἵνα ἴδε ἑρμηνευτάς, **χρηματίζοντες τιμῆς ἄξιοι,** θεωροῦμεν οἱ.., Ἀπόσπ. Ἐμφυλ. 2 111. **2)** καθόλου, καλοῦμαι, ὀνομάζομαι, μοιχαλὶς Ἐπιστ. πρὸς Ῥωμ. ζ', 3· πρβλ. **συγχρηματίζω.** **3)** μεταδ., καλῶ, οὕτως **χρ.** τινὰ Μαλαλ. 268, 3. **3)** μεταβάλλω ἢ μεταβάλλομαι, εἰς τι Γεωπ. 12. 1, 9. **4)** ὑπολογίζω ἢ ὑπολογίζομαι, λογαριάζω ἢ λογαριάζομαι, περὶ τινων ἐποχῶν, οἱ **ἐνδικτοι χρηματίζειν ἤρξαντο ἀπὸ πρώτης .. τοῦ μηνὸς Χρον.** Πασχ. 187C, πρβλ. 328D, κ. ἀλλ. **5)** χρηματίζω ἀντὶ γεφύρας, χρησιμεύω ὡς γέφυρα, Ἄννα Κομν. 2. 101, πρβλ. 342. — Ἴδε Π. Φωτιάδου Συμβολὰς εἰς τὸ Ἀττικὸν Δίκαιον ἐν Ἀθήναις τόμ. ΙΓ', σ. 22.

χρηματικός, ἡ, όν, (χρήματα) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χρήματα, χρ. ζημία, συνισταμένη εἰς χρήματα, χρηματικὸν πρόστιμον, Πλουτ. Δημ. 27· χρ συμβόλαια, ὁ αὐτ. ἐν Λυκούργῳ 13· οἱ **χρηματικοί,** οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες, πλούσιοι, ὁ αὐτ. ἐν Σόλωνι 14· χρ. πενία ὁ αὐτ. 2. 524E.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** διὰ πολιτικῆς διαδικασίας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν διὰ κακουργιοδικείου, (**ἐγκληματικῶς**), ὡς δικανικὸς ὅρος τῶν Βυζ.

χρηματίσις, [ᾰ], **εως, ἡ,** = τῷ ἑπομ. **II,** ἀνυτικωτάτην χρηματίσιν ἀπὸ γεωργίας ἐπετήδευσε Ξεν. Οἰκ. 11, 11., 20, 22.

χρηματισμός, ὁ, διαπραγματεύσεις πρὸς πρέσβεις, Πολύβ. 28. 14, 10· χρ. ἐποιεῖτο καὶ τοὺς λόγους αὐτόθι 16, 4. **2)** διάταγμα βασιλικὸν ἢ δημοσίας ἀρχῆς, Διόδ. 1. 64, 70, Ἰώσηπ. ἐν Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 10, 14· δημόσιον ἔγγραφον οἱονδήποτε, Διόδ. 14. 13, Ἔσδ. (Β' Μακκ. ΙΑ', 17) **3)** ἀπάντησις μαντικὴ ἢ χρησμοῦ, θεία ἐντολὴ ἢ διαταγή, Ἔσδ. (Β' Μακκ. Β', 4), πρ. Ρωμ. ια', 4. **II.** (ἐκ τοῦ μέσ. τύπου) τὸ ἐργάζεσθαι πρὸς ἴδιον ὄφελος, τὸ χρηματίζεσθαι, κτᾶσθαι χρήματα, χρημάτων συλλογή, συχν. παρὰ Πλάτ., ἀμελήσας **χρηματισμοῦ καὶ οἰκονομίας** Ἀπολ. 36B· ἰάτρευσις καὶ ὁ ἄλλος χρ. Πολ. 357C· χρ. διὰ βαναυσίας καὶ τόκων Νόμ. 743D· ὁ ἐκ γῆς χρ. αὐτόθι 949E ἐν τῷ πληθ., Πολ. 465C, Νόμ. 741E. **2)** κέρδος, ὄφελος, Ἰσοκρ. 37B· χρ., οὐ λειτουργία γέγονεν ἡ τριηραρχία Δημ. 568. 18. **III.** παρὰ μεταγεν., κλῆσις, προσωνυμία, ἐπώνυμον, ὄνομα, Διογ. Λαέρτ. 1, 48. **IV.** ἐποχή, χρονικὴ περίοδος, Βυζ.

χρηματιστέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ **χρηματίζειν,** συλλέγειν χρήματα, Ξεν. Οἰκ. 4. 3.

χρηματιστήριον, τό, τόπος ἐν ᾧ διεξάγονται ὑποθέσεις, Διόδ. 1. 1· δικαστήριον ἢ δικαστικὸν βῆμα, Ἔσδ. (Α' Ἔσδρ. Γ', 15)· τόπος ἔνθα συνέρχονται οἱ **χρηματισταὶ χάριν χρηματικῶν ἐργασιῶν,** Πλουτ. Καῖσ. 67. **II.** τόπος τοῦ μαντείου, ἱερόν, Λατ. adytum, Ἀνύλ. Παλ. Διαθ.

χρηματιστής, οῦ, ὁ καταγινόμενος εἰς χρηματικὰς ἐργασίας, ἀσχολούμενος εἰς πορισμὸν χρημάτων, «χρημάτων πριστής, ὁ ῥᾳδίως χρήματα πορίζων οὕτω προσαγορεύεται» (Σουΐδ.), Πλάτ. Γοργ. 452A, Πολ. 330A, κ. ἀλλ.· συνημμένον τῷ **δημιουργός,** αὐτόθι 434A· δεινὸς χρ. Ξεν. Οἰκ. 2, 18· μεταφορ., **πραότητος χρ.** Φιλόστρ. 598. **2)** ὡς ἐπίθ., ὁ χρ. βίος Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 5, 8. **II.** ἐν Αἰγύπτῳ δικαστής, Peyron. Pap. ἐν τῷ Mus. Taur. σ. 94 (Turin 1826).

χρηματιστικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χρηματισμόν, εἰς τὴν κτῆσιν χρημάτων, ὁ χρηματιστικός, ἄνθρωπος ἀσχολούμενος εἰς χρηματισμόν, πορισμὸν χρημάτων, Πλάτ. Πολ. 581C· ἀντίθετον τῷ **ἀναλωτικός,** αὐτόθι 558D· τῷ **στρατιωτικός,** οἰκήσεις γάρ, ἔφη, δοκεῖς μοι λέγειν. Ναί, ἦν δ' ἐγώ, στρατιωτικάς γε, ἀλλ' οὐ χρηματιστικὰς αὐτόθι 415E, πρβλ. Πλουτ. Κράσσ. 17· χρ. οἶνος, προμηνύων κέρδος, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 23· τὸ **χρηματιστικόν,** ἡ ἐμπορικὴ τάξις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ στρατιωτικόν, κλπ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 21· — ἡ **χρηματιστικὴ** (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κτᾶσθαι χρήματα, ἐμπόριον, Πλάτ. Γοργ. 477E, Εὐθύδ. 307A, κ. ἀλλ.· περὶ τῶν ποικιλιῶν τῆς τέχνης ταύτης, ἴδε Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 11. **II** ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων καὶ κατάλληλος εἰς τὴν διεξαγωγὴν δημοσίων ὑποθέσεων, χρ. σκηνή, πυλών, χρησιμεύοντα πρὸς σύσκεψιν ἢ ἀκροάσεις, Πολύβ. 5. 81, 5., 15. 31, 2. **II.** χρησμῳδικός, προφητικός, μαντικός, Πορφ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 4. 10· πρβλ. **χρηματίζω** I. 4.

χρηματίτης [Ῐ], **ου,** ὁ, ἀγών, οὗ τὸ βραβεῖον συνέκειτο ἐκ χρημάτων, Συλλ. Ἐπιγρ. 2374, πιθ. γραφ. ἐν τῷ Σχολ. εἰς Πινδ. Ο. 5. 101 πρβλ. **χρηματικός.**

χρημάτο-δαίτης, ου, ὁ, ὁ διανέμων, διαμοιράζων τὴν περιουσίαν, κτεάνων χρ. Αἰσχύλ. Θλῖβ. 730.

χρηματο-δοτέω, δίδω χρήματα, δυστροπία τῶν χρηματοδοτούντων Τζέτζ Ἀλλην. Ὁμ. Ἰλ. Π. 3.

χρηματο-θήκη, ἡ, τόπος πρὸς ἐναπόθεσιν χρημάτων, θησαυροφυλάκιον, ταμεῖον, Κ. Μανασσ. Χρον. 6414.

χρηματο-λαβίδαψ, ᾰπος, ὁ, ὁ ὡς λαβὰς ἁρπάζων τὰ χρήματα, Ψευδοζωνάτιος 769A.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 366.

χρηματο-λογέω, (λέγω) συλλέγω, συνάγω χρήματα, Διαταγ. Ἀποστ. 3, 7.

χρηματο-μανία, ἡ, μανιώδης ἀγάπη τῶν χρημάτων, μανιώδης φιλοχρηματία, ἄκρα φιλαργυρία, Βλεμμύδης ἐν Mail Collect. Vat. τ. 2, σ. 663.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χρημᾰτο-ποιός, ὁν, ὁ χρημάτων πορστικός, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 442· τέχνη Ξεν. Οἰκ. 20, 15.

χρημᾰτο-φθορικός, ἡ, ὁν, ἐπιτήδειος πρὸς φθορὰν χρημάτων, ἀντίθετον τῷ **χρηματιστικός**, Πλάτ. Σοφιστ. 225D.

χρημᾰτο-φῡλάκιον, τό, ὡς καὶ νῦν, θησαυροφυλάκιον, ταμεῖον, Σ· ράβ. 537· — **χρηματο-φύλαξ**, ὁ, θησαυροφύλαξ, ταμίας, praefectus aerarii, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 351D.

χρήμη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **χρεία** II, Ἀρχίλ. 51, Βίος Ὁμήρου 13. 14· ὅτεῳ χρήμη (οὕτως ὁ Meineke ἀντὶ **χρήματα**) ἐστι παῖδας ποιήσασθαι Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 452. 10.

χρημοσύνη, ἡ, ὡς τὸ **χρεία**, ἀνάγκη, ἔλλειψις, ἔνδεια, Τυρταῖος 7 (6). 8, Θέογν. 389, 391, κ. ἀλλ.· πρβλ. **χρησμοσύνη**.

χρῆος, τό, Ἐπικ. ἀντὶ **χρέος**.

χρῆς, **χρῆσθαι**, ἴδε τὸ ῥῆμα **χράω** (Β). ΙΙΙ. 2.

χρήσδω, Δωρ. ἀντὶ **χρῄζω**.

χρησείδιον, τό, (**χρῆσις** I. 3) ῥῆσις ἀποφθεγματική, ἀπόφθεγμα, Ἀναστάσιος Σιναΐτ. σ. 74, 29., 222, 30., 340, 23.

χρηϊ̆μεύω, εἰμαι χρήσιμος, ὠφέλιμος, τινί Θεαφρ. Ἀποσπ. 15, 1, Διόδ. 1. 81, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 10, 9· χρ. τῇ πατρίδι Συλλ. Ἐπιγρ. 3490· πρός τι Διοσκ. 5. 84 εἴς τι Ἄννα Κομν. 1. 121· ἀπολ., Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. Δ', 3)· — ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, Διογ. Λαέρτ. 6. 91· — ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τῶν Ἀττικιζόντων, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 386 καὶ ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 7· — παρὰ τῷ Τζέτζῃ εὑρηται καὶ **χρησιμέω**, ἅπαντα τὰ χρησιμοῦντα τούτοις Τζέτζ. Ἀλληγ. Ὁμ. Ἰλ. Ε. 146.

χρήσῐμος, ἡ, ον, καὶ παρ' Ἀττ. συχνότερον **ος**, **ον** Πλάτ. Γοργ. 480Β, Πολ. 333C· (**χράομαι**)· — ὡς καὶ νῦν, ὁ χρησιμεύων εἴς τι, κατάλληλος πρὸς χρῆσιν, καλὸς εἰς τὸ εἶδός του, ὠφέλιμος πρῶτον παρὰ τῷ Θεόγνιδι 406, εἶτα παρ' Ἡροδ. καὶ συχν. παρὰ τοῖς Ἀττ.· εἰς ἀνάγκαν, ἔνθ' οὐ ποσὶ χρησίμῳ χρῆται Σοφ. Ο. Τ. 878 (λυρ.)· τὸ χρ. φρενῶν, τὸ ἐξέχον, ἡ ὑπεροχὴ τῶν φρενῶν, Εὐρ. Φοίν. 1741· τὸ αὐτίκα χρ. Θουκ. 3. 56· ἡ διὰ τὸ χρ. φιλία Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 8. 8, 6, κλπ.· τὰ χρήσιμα Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 579· — χρ. εἴς τι Ἡρόδ. 4. 109, Ἀριστοφ. Πλ. 494, Πλάτ. Πολ. 333Β· ἐπί τι ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 480Β· πρός τι Εὐρ. Ἱππόλυτ. 482· ἴδια ἑκάστῳ χρ. καὶ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ὠφέλιμα Ξεν. Κύρ. Παιδ. 6. 2, 34· μετ' ἀπαρ., χρήσιμος, ὠφέλιμος ὅπως πράξῃ τις, Ἀριστοφ. Νεφ. 202· χρήσιμόν ἐστι, μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 382. **2)** ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων, ὠφέλιμος, χρήσιμος, Σοφ. Αἴ. 410, Εὐρ., κλπ.— Συγκρ. **-ώτερος** Πλάτ. Νόμ. 819C· μάλιστα ὡς τὸ **χρηστός**, χρ. πόλει Εὐρ. Ὀρ. 910· χρήσιμος πολίτης Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 16· χρ. τινι Ἰσαῖος ἐν Ἀποσπ. 2. 1· ἐπί τι Δημ. 779. 15, πρβλ. Wolf εἰς Δημ. Λεπτ. 459. 6· τοὺς εὐπόρους δεῖ χρησίμους ἑαυτοὺς παρέχειν τῇ πόλει Δημ. 1045. 23, πρβλ. Εὐρ. Ἰκ. 887, Ἰσαῖος· ἐν Ἀποσπ. 3. 1· τοῖς σώμασι χρησιμώτεροι Ξεν. Ἀνάβ. 5. 9· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀργαλέος τὴν ὄψιν, Αἰσχίνης 9. 21. **3)** οὗ ποιεῖταί τις χρῆσιν, τέμενος χρησιμώτατον, ἱερὸν πολὺ συχναζόμενον, Ἡρόδ. 2. 178. **4)** χρησίμη διαθήκη, ἰσχύουσα, ἔγκυρος (δη). γνησία) διαθήκη, Ἰσαῖος· 59. 18. **5)** νόμισμα οὗ χρήσιμον ἔξω, ὅπερ δὲν «κυκλοφορεῖ», δὲν ἰσχύει ἔξω, Ξεν. Πόροι 3, 2. **II.** Ἐπίρρ., **χρησίμως** ἔχειν Θουκ. 3. 44· χρ. τινὶ σωθῆναι, ὠφελίμως· αὐ ᾧ, ὁ αὐτ. 5. 91.

χρησῐμότης, ητος, ἡ, οὐσιαστ. ἀφῃρ. τοῦ **χρήσιμος**, ὡς καὶ νῦν, ὅσα τῆς λυσιτελείας καὶ χρησιμότητός ἐστι τῆς κοινῆς αὐτῶν Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 9. 10, 6.

χρῆσις, εως, ἡ, (χράομαι) ὡς καὶ νῦν, μεταχείρισις, ἡ χρησιμοποίησις, ἀνέμων Πινδ. Ο. 10 (11) 2· μεταχείρισις, ἄσκησις, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 9· ἐν τῷ πληθ., χρήσεις, πλεονεκτήματα, ὁ αὐτ. ἐν Ν. Ι. 43· αἱ ἐς τὰ πολεμικὰ χρήσεις Ξεν. Κύρ. 8. 5, 7· αἱ πολιτικαὶ χρήσεις Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 7, 15· — ἀντίθετον τῷ **κτῆσις**, Πλάτ. Μενέξ. 238Β, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 8, 9, κ. ἀλλαχ.· τῷ **πώλησις**, Ξεν. Οἰκ. 3, 9· πρβλ. **χράομαι** ἐν τέλ. **2)** δύναμις ἢ μέσα πρὸς χρῆσιν, χρησιμότης, Θουκ. 7. 5· ἀντίθετον τῷ **ἀχρηστία**, Πλάτ. Πολ. 333D· ἐς χρῆσιν κρατύνεσθαι, ὥστε νὰ γείνῃ τις χρήσιμος, ὠφέλιμος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 796· ἔχω χρῆσιν, εἶμαι χρήσιμος, ὠφέλιμος, Δημ. 154. 18. **3)** στενὴ σχέσις, συνήθεια, Λατιν. usus, Ἰσοκρ. 409C· ἡ χρ. ἡ πρὸς ἀλλήλους Ἀριστ. Πολιτ. 2. 9, 6· αἱ οἰκοι χρήσεις, δηλ. σαρκικὴ συνουσία μετὰ γυναικός, Ἰσοκρ. 386C· ἡ χρ. τῶν ἀφροδισίων Πλάτ. Νόμ. 841Α, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 1, 8· αἱ πρὸς τὸν ἄνδρα χρ., ἐπὶ γυναικῶν, αὐτόθι 10. 4, 3, πρβλ. Πολ. 2. 1, 2, Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. α', 26. **4)** παρὰ τοῖς γραμματικ., χωρίον τὸ ὁποῖον μνημονεύεται ὡς παράδειγμα ἔγκυρον ἰδιαιτέρας τινὸς χρήσεως τῶν λέξεων, Διον. Ἁλ. Τέχνη Ρητορ. 4 (ἕτεροι γράφουσι ῥῆσει), πρβλ. Hemst. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. σ. 226. — συνήθης τρόπος συντάξεως, ἐπὶ τῶν λέξεων, ἡ ἐξαλλαγὴ τῆς συνήθους χρήσεως Διον. Ἁλ. πρὸς Ἀμμών. 2. 3. **II.** (**χράω** (Γ). Α), ἀπόκρισις μαντείου, χρησμός, ἀπὸ κείνου χρήσιος, κατὰ τὸν χρησμὸν ἐκείνου, Πινδ. Ο. 13. 108. **III.** (**χράω** (Γ). Β), τὸ δανείζειν, δάνειον, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 5. 2, 13, Πολύβ. 32. 9, 4, πρβλ. Ψευδοκωκυλ. 100.

χρησι-αγόρης, ον, ὁ, (**ἀγορεύω**) ὁ δίδων ἢ ἀπαγγέλλων χρησμούς, μάντις, προφήτης, Ἀνθ. Π. 9. 525.

χρησιαγορέω, λέγω, ἀπαγγέλλω χρησμούς, Λουκ. π. τῆς Συρ. Θεοῦ 10.

χρησμηγόρος, ον, = **χρησμαγόρης**, Χρησμ. Σιβ. 4. 4, Χριστοδ. Ἔκφρ. 263.

χρησμοδοσία, ἡ, τὸ χρησμοδοτεῖν, Ἱππολ. Ἀἷρ. 92, 99.

χρησμοδοτέω, δίδω χρησμούς, Πολυδ. Α', 17, Εὐμάθ. 10. 14. — Παθ., λαμβάνω ἀπόκρισιν ἐκ μαντείου, λαμβάνω χρησμόν, Κλήμ. Ρώμ. 55, Συλλ. Ἐπιγρ. 4539.

χρησμοδότημα, τό, ὁ δοθεὶς χρησμός, ἀπόκρισις μαντείου, Εὐμάθ. 10. 15.

χρησμο-δότης, ου, ὁ, ὁ διδοὺς χρησμούς, προφήτης, μάντις, Πολυδ. Α', 17, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 135Β· — θηλ. **χρησμοδότειρα**, ιδος, Τζέτζ. Ἰλ. σ. 47.

χρησμολᾰ́λος, ον, = **χρησμολόγος**. Χρησμ. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 123D.

χρησμολέσχης, ου, ὁ, = **χρησμηγόρος**, **χρησμολόγος**, Λυκόφρων 1419.

χρησμολογέω, λέγω, προφέρω, χρησμούς, μαντεύομαι, προφητεύω, Ἀριστοφ. Ὄρν. 964, 991, Διόδ. 16. 26· οὐ χρησμολογεῖ εἰρήνην τῷ λαῷ τούτῳ, δὲν προφητεύει εἰρήνην εἰς τὸν λαὸν τοῦτον, Ἑβδ. (Ἱερ. ΜΕ', 4).

χρησμολογία, ἡ, τὸ χρησμολογεῖν, Διόδ. 16. 26, Πολυδ. Α', 18· — ὡσαύτως **χρησμολόγημα** τό, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 16. 24.

χρησμολογικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ, τέχνη τοῦ χρησμολόγου, ἡ μαντικὴ τέχνη, Πολυδ. Δ', 18.

χρησμολόγιον, τό, χρησμολογία, χρησμός, προφητεία, πρόρρησις, Πολυδ. Α', 18.

χρησμο-λόγος, ον, ὁ ἀπαγγέλλων χρησμούς, ὁ χρησμοδοτῶν, μάντις, χ. ἀνήρ, μάντις, προφήτης, Ἡρόδοτ. 1. 62., 8. 96· ἐπὶ τοῦ Μουσαίου, Σοφ. Ἀποσπ. 960. **II.** ὁ ἑρμηνεύων τοὺς χρησμούς, Ἡρόδ. 7. 142, 143· καὶ ἐν 7. 6, πιθανῶς ὁ συλλέγων χρησμούς, ποιῶν συλλογὴν αὐτῶν πρὸς χρηματισμόν, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 969. Εἰρ. 1047, Θουκ. 2. 8, 21.

χρησμο-λύτης, [Ῡ], ου, ὁ, ὁ λύων, δηλ. ἑρμηνεύων χρησμούς, Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ. 494.

χρησμο-πευστέω, συμβουλεύομαι μαντεῖον, Anecd. Bachm. 1. 418 (ἔνθα κακῶς φέρεται **-πνευστοῦντι**).

χρησμο-ποιός, όν, ὁ στιχουργῶν χρησμούς, Λουκ. Ἀλέξ. 23.

χρησμός, ὁ (**χράω** (Γ) Δ)· — τὸ χρησθέν, ἡ ἀπόκρισις μαντείου, μάντευμα, Σόλων 35 (25)· 9, Πινδ. Π. 4. 106, Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.· χρησμ. ἀσήμους δυσκρίτως τ' εἰρημένους Αἰσχύλ. Πρ. 662· ἔχρησε χρησμὸν Εὐρ. Φοίν. 409· χρησμὸν φαίνων τινί, δίδω χρησμὸν εἴς τινα, Ἡρόδ. 1. 159 ᾄδειν Θουκ. 2. 21 (πρβλ. **χρησμῳδός**)· χρ. εὐτεκνοι, προλέγοντες εὐτυχῆ τεκνογονίαν, Εὐρ. Ἴων 424· χρ. ἐμμετρος Πλούτ. 2. 396C· ἡ καταλογάδην αὐτῶν 397D· ὁ χρησμὸς . . περαίνεται, πληροῦται, Εὐσ. Φοίν. 1703· χρησμοῦ ὄντος . . τὴν πόλιν διαφθαρῆναι Πλάτ. Πολ. 415C· ὥσπερ χρησμοὺς γράψαντες τοῖς ἐπιγιγνομένοις Λυκοῦργ. 159. 21, πρβλ. Ἰσοκράτ. 76C· — πρβλ. **κίβδηλος** II. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 425.

χρησμοσύνη, ἡ, ἀπορία, ἔνδεια, χρεία, ἀνάγκη, Τυρταῖος 7. 8 (διάφ. γραφ. ἀντὶ **χρημοσύνη**), Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 837, κ. ἀλλ.· — ἐν χρήσει παρ' Ἡρακλείτ. = **διακόσμησις**, ἴδε Ἀποσπ. 24 Bywat Γ· πρβλ. Φίλωνα 1. 89. **II.** λιπαρία, λιπαρὴς παράκλησις, μετέσαν τῆς μοσύνης Ἡρόδ. 9. 33 (ἔνθ' ὁ Schweigh. ἡμαρτημένως ἐνόησεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ μαντοσύνη, ἴδε Wessel. ἐν τόπῳ).

χρησμο-φόρος, ον, ὁ φέρων χρησμούς, Παυσ. 4. 9, 4, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 654.

χρησμο-φύλαξ, [Ῡ], ᾰκος, ὁ, ὁ φυλάττων χρησμούς, Λουκ. Ἀλέξ. 23.

χρησμῳδέω, ᾰ̃δω χρησμούς, ἀπαγγέλλω ἢ δίδω αὐτούς ἐν ἀτελέσι, χρ. ἐμμέτρως Πλούτ. 2. 623C· καθόλου, χρησμοδοτῶ, προφητεύω, Ἡρόδ. 7. 6, Ἀριστοφ. Ἱππ. 818, Πλάτ. Κρατ. 396D· τι Ξεν. Ἀπολ. 30· τί τινι Πλάτ. Ἀπολ. 39Β· — Παθ., **κεχρησμῳδῆσθαι** ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 712Δ· τὰ **κεχρησμῳδημένα** Πλάτ. Ἐπιστ. 323C.

χρησμῴδημα, τό, ἀπόκρισις μαντείου, μάντευμα, χρησμός, σοφὸν τὸ .. χρησμῴδημα Κύριλλ. Ἀλεξ. τόμ. 5, σ. 412E, κλπ., Εὐστ. 1426, ἐν τέλει.

χρησμῳδής, ές, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς χρησμόν, μαντικός, Φιλόστρ. 711, κλπ.

χρησμῳδία, ἡ, ἀπόκρισις μαντείου, προφητεία, κυρίως ἐξαμέτρου ἢ ἐν στίχοις διαμέτρου, Αἰσχύλ. Πρ. 775, πρβλ. 2. 402D· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Πρωτ. 316D.

χρησμῳδικός, ή, όν, μαντικός, Λουκ. Ἀλέξ. 22. **Ἐπίρρ. -κῶς**, Εὐστ. 45. 39.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χρησμ-ῳδός, όν, (ᾠδή) κυρίως ᾄδων χρησμοὺς ἢ διδοὺς χρησμοὺς ἐν στίχοις· ἀκολούθως καθόλου, ὁ προφητεύων, προφητικός, χρ. παρθένος, ἐπὶ τῆς Σφιγγός, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1199· ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Συλλ. Ἐπιγρ. 5039. **II.** ὡς οὐσιαστ., χρησμολόγος, γόης, Πλάτ. Ἀπολ. 22C, Ἴων 534C, κ. ἀλλ.

χρῆσται, ἴδε ἐν λ. **χρῆ** (ἢ **χρή**).

χρηστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **χράομαι,** πρέπει τις νὰ μεταχειρισθῇ, μετὰ δοτικ. πράγμ., Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 837, Πλάτ. Σοφιστ. 267E· ὅποι καὶ ὅπως χρ. τινί Ξεν. Ἀπομν. 3, 1, 11· πῶς χρ. εἴη περί τινος Διόδ. 18. 64· πῶς χρ. προτρέποντα = πῶς δεῖ χρῆσθαι, Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 3, πρβλ. Πολύβ. 5. 98, 9.

χρηστεύομαι, ἀποθ., = **χρηστός εἰμι,** δηλ. εἶμαι χρηστός, ἀγαθός, ἢ ἐλεήμων, χρηστεύεται ἡ ἀγάπη Α' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. ιγ', 4· ὡς χρηστεύεσθε οὕτω χρηστευθήσεται ἡμῖν Κλήμ. Ἀλ. I, 1032.

χρηστήρ, ῆρος, ὁ, «ὁ παρέχων χρησμούς» Χοιροβοσκ. 2. 431, 35 — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 425.

χρηστηριάζω, μέλλ. **-άσω,** ὡς τὸ **χράω** (Γ). **Α.** δίδω χρησμούς, προφητεύω, τινί Στράβ. 422. **II.** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὡς τὸ **χράομαι,** λαμβάνω χρησμόν, συμβουλεύομαι τὸ μαντεῖον, Ἡρόδ. 1. 55· χρηστηριάζεσθαι ἐν Δελφοῖς 1. 66. πρβλ. 91· χρηστ. θεῷ, ἐρωτῶ θεόν, ὡς τὸ χρήσασθαι θεῷ 7. 178· ἱροῖσι χρηστηρ., διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν, θυμάτων 8. 134· οὕτως, αἰεὶ μάλιστα χρ. Διόδ. 16. 26· χρ. ἐπί τινι, διά τι πρᾶγμα, Ἡρόδ. 1. 66· περί τινος, ὡς πρός τι, ὁ αὐτ. 2. 52· χρ. εἰ.., ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον ἂν .., ὁ αὐτ. 5. 67.

χρηστήριον, τό, μαντεῖον, δηλ. **1)** ἕδρα μαντείου, οἷον οἱ Δελφοί, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 81, 214, Ἡσ. Ἀποσπ. 39. 6, 48, Ἡρόδ. 1. 47, κ. ἀλλ., Εὐρ. Μήδ. 667, κτλ.· τὸ ἐν Δελφοῖς χρ. Ἡρόδ. 1. 13, Ξεν. Κύρου Παιδ. 7. 2, 15· χρέεσθαι χρηστηρίοισι Ἡρόδ. 1. 47, 53, 157, κ. ἀλλ.· — ἐνίοτε διακρίνεται ἀπὸ τοῦ **ναός,** ὅτε σημαίνεται ὁ σηκὸς ἢ τὸ ἁγιώτατον μέρος αὐτοῦ, Schweigh. Ἡρόδ. 6. 19· — συχν. ἐν τῷ πληθ. ἀντὶ ἑνικοῦ, Αἰσχύλ. Θήβ. 748, Εὐμεν. 194. **2)** ἀπόκρισις μαντείου, χρησμός, Ἡρόδ. 1. 63, 69, κ. ἀλλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 964 (ἔνθα τὸ δόμοισι συναπτέον τῷ προὐνεχθέντος), Σοφ. Ο. Κ. 604, 1331, Εὐρ. Ἴων 532, Θουκ. 1. 25., 2. 54. **II.** προσφορὰ ἢ δῶρον πρὸς τὸ μαντεῖον παρὰ τῶν συμβουλευομένων αὐτό· καθόλου, θυσία, θῦμα, χρ. θέσθαι Πινδ. Ο. 6. 119· χρηστήρια θεοῖσιν ἔρδειν Αἰσχύλ. Θήβ. 230, πρβλ. Ἰκ. 450· πέπτωκε Εὐρ. Ἴων 419· — καὶ μεταφ., θῦμα (ὡς καὶ ἡμεῖς λέγομεν «ὁ ἄνθρωπος ἔγεινε θῦμα τοῦ ..») Σοφ. Αἴ. 220, ἔνθα ἴδε Λοβέκ.· πρβλ. Valck. εἰς Ἀμμώνιον 235.

χρηστήριος, α, ον, καὶ ος, ον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 241· (**χράω** (Γ) Α)· — ὁ ἀνήκων εἰς μαντεῖον, ἐκ μαντείου, μαντικός, προφητικός ἐφετμαὶ Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὄρνιθες ὁ αὐτ. ἐπὶ Θήβ. 26· χρηστηρίαν ἐσθῆτα ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1270· τρίπους χρ. Εὐρ. Ἴων 1320· τοὔνομα ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 822· ὡσαύτως, Ἄπολλον χρηστήριε, δοτὴρ χρησμῶν, Ἡρόδ. 6. 80, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3527. **II.** (χράομαι) ὡς τὸ **χρηστικός,** κατάλληλος ἢ κατεσκευαμένος ἐπίτηδες πρὸς χρῆσιν, χρήσιμος, χρηστήρια σκεύη, «τὰ πρὸς θεωρίαν ἢ θυσίας σκεύη ὠνόμαζον χρηστήρια, ὡς καὶ Πλάτων ἐν Ἑλλάδι εἴρηκεν ὁ κωμικός» Πολυδ. Γ, 11 (ἴδε Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἑλλάδι» 6), Στράβ. 604, Συλλ. Ἐπιγρ. 3069 30. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 425.

χρηστηριώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἐκ χρηστηρίου, θεῖος, τῇ θεσπιῳδῷ τε καὶ χρηστηριώδει μαντικῇ, ἀντίθ. τῇ ἀνθρωπίνῃ μαντικῇ Φιλόστρ. 481.

χρήστης, ου, ὁ· γεν. πληθ. **χρήστων** (οὐχὶ **χρηστῶν,** πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ οἱ **χρηστοὶ** τῶν **χρηστῶν** Χοιροβοσκ. 2. 436)· (**χράω** (Γ) Α). — ὁ δίδων ἢ ἐρμηνεύων χρησμούς, προφήτης, μάντις, Ἡσύχ. **II.** (κίχρημι) ὁ δανείζων χρήματα, δανειστής, τοκογλύφος, Ψευδοφωκυλ. 83, Ἀριστοφ. Νεφ. 241, 433, Λυκοῦργ. 150. 37, κτλ. **2)** (**χράομαι, κίχραμαι**) ὁ δανειζόμενος, ὀφειλέτης, χρεωφειλέτης, Φωκυλίδ. 16, Δημ. 867. 13., 884. 21, Συλλ. Ἐπιγρ. 2058B. 88· πρβλ. Φρύν. 468, Ἁρποκρ. ἐν λέξ., μετὰ γενικῆς, ἀνδρὸς Φωκυλ. ἔνθ' ἀνωτ.· χρημάτων Δημ. 946 8. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 424, 428.

χρηστικός, ή, όν, (χράομαι) ἐπὶ προσώπων, ὁ γινώσκων πῶς νὰ μεταχειρίζηταί τι, ἐννοῶν τὴν χρῆσιν πράγματός τινος, τινος Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6, 1· οὕτω, δεσποτικὴ ἐπιστήμη ἡ χρ. δούλων ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 1. 7, 4· παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως τινί (ὡς τὸ ῥῆμα) Μ. Ἀντων. 7. 55. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ὠφέλιμος, χρήσιμος, πρὸς χρῆσιν κατάλληλος, σώματος ἕξις Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 1· — ὑπερθ. μέλι χρηστικώτατον ὁ αὐτ. 2. 32E. — Ἐπίρρ. **-κῶς,** αὐτόθι 80B· — συγκρ. **-ώτερον** Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 9, 19. **2)** = **χρηστήριος** I, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 143D.

χρηστο-γραφία, ἡ, χρηστή, καλὴ ζωγραφία, Πλουτ. Ἀρατ. 13.

χρηστο-επέω, = **χρηστολογέω,** Κύριλλ. Ἀλεξ. III, 115A, 256C.

χρηστο-ήθεια, ἡ, χρηστότης ἤθους, Ἐβδ. (Σειρὰχ ΛΖ', 11), Δημήτρ. Φαληρ. 244.

χρηστο-ήθης, ες, χρηστὸς τὰ ἤθη, καλῆς διαθέσεως, Ἀριστ. Ρητ. 2. 21, 16.

χρηστ-οινέω, παράγω καλὸν οἶνον, Στράβ. 637.

χρηστοκαρπία, ἡ, τὸ φέρειν, παράγειν καλοὺς καρπούς, καλὴ ποιότης καρπῶν, αὕτη ἡ χώρα ἐπαινεῖται διὰ χρηστοκαρπίαν Στράβ. 286.

χρηστό-καρπος, ον, ὁ ἔχων ἢ παράγων καλοὺς καρπούς, χρηστόκαρπος χώρα Στράβων 282.

χρηστολογέω, μελλ. **-ήσω,** λέγω χρηστοὺς λόγους, ὁμιλῶ μετ' ἀγαθότητος, Ἰσίδ. 384B, κλπ.

χρηστολογία, ἡ, καλὴ ὁμιλία, τὸ χρηστὰ λέγειν, ἐπὶ κακῆς σημασίας, δηλ. λέγειν χρηστοὺς λόγους πρὸς ἀπάτην, διὰ χρηστολογίας ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. ιϛ', 48, Ἰω. Χρυσ. ἐν τῇ πρὸς Κορινθ. α' Ἐπιστ. σ. 106· — ὡσαύτως ἐπὶ καλῆς σημασίας, Ἐκκλ.

χρηστο-λόγος, ον, ὁ λέγων καλοὺς λόγους, ὁμιλῶν πειστικῶς, Aurel. Vict. 13. Ἐντεῦθεν **-λογικός, ή, όν,** Εὐστ. Πονημάτ. 230. 16. Ἐπίρρ. **-κῶς,** αὐτόθι 99. 72.

χρηστομάθεια [ᾰ], ἡ, ἐπιθυμία πρὸς μάθησιν, φιλομάθεια, Λογγῖν. 44. 1. **II.** ἡ ἐκμάθητις χρησίμων καὶ ὠφελίμων διδαγμάτων, ὅθεν βιβλία περιέχοντα περίληψιν τῶν πρὸς μάθησιν χρησιμωτάτων ἐπεγράφοντο: περὶ χρηστομαθείας, χρηστομάθειαι, ἦσαν δὲ βιβλία περιέχοντα συλλογὴν ἐκλεκτῶν ἀποσπασμάτων ἐκ πολλῶν συγγραφέων, οἷα τὰ συντεθέντα ὑπὸ Πρόκλου καὶ Ἑλλαδίου· **-μαθία** Φωτ. Βιβλιοθ. 318, 21.

χρηστο-μαθής, ές, (√ΜΑΘ, **μανθάνω**) ὁ ἐπιθυμῶν νὰ μανθάνῃ, φιλομαθής· — **χρηστομαθέω,** ἐφίεμαι μαθήσεως, Λογγῖν. 2. 3. **II.** ὁ μαθὼν πᾶν ὅ,τι χρηστὸν ἢ ὠφέλιμον, Κικ. πρὸς Ἀττ. 1. 6, 2, Κλήμ. Ἀλ. 342.

χρηστο-μουσέω, εἶμαι ἀφωσιωμένος εἰς τὴν καλὴν μουσικήν, Ἀθήν. 633B.

χρηστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **χράομαι·** — ἐπὶ πραγμάτων ὡς τὸ **χρήσιμος,** ὁ χρησιμεύων εἴς τι, ὠφέλιμος, τινι Ἡρόδ. 7. 215., 3. 78· χρ. ἐπίπλοα ὁ αὐτ. 1. 94· γῆ Εὐρ. Ἐκ. 594· αἱ χρ. μέλιτται, ἀντίθετον τῷ οἱ κηφῆνες, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 21· — συχνάκις ἐπὶ καλῆς ἢ ὑγιεινῆς τροφῆς, μελίτωμα Βατραχομ. 39· ποτόν, σῖτος Πλάτ. Πολ. 438A· χρηστὴ .. ῥάφανος Ἄλεξις ἐν «Ἀπεγλαυκωμένῳ» 1. 8· ὄψον Ἀντιφάνης ἐν Ἀδήλ. 28· κτλ.· — καθόλου, πολιτεία Ἰσοκρ. 260D· βίος Αἰσχίνης 25. 32· ἐπὶ θυμάτων καὶ οἰωνῶν, προμηνύων ἀγαθόν, αἴσιος, εὐτυχής, ἱρά, σφάγια Ἡρόδ. 5. 44., 9. 61, 62· τελευτὴ χρηστή, εὐτυχὲς τέλος, ὁ αὐτ. 7. 157· εἰ .. τοῦτό γε δοκέει ἡμῖν εἶναι χρηστὸν ὁ αὐτ. 5. 92, 1· — τὰ χρηστά, ὡς οὐσιαστ., ὁ αὐτ. 1. 41, 42· χρηστὰ φέρειν ὁ αὐτ. 4. 139· χρηστὰ συμβουλεύειν, ἐπιτηδεύειν Ἀριστοφ. Νεφ. 793, Ἀντιφῶν 123. 23· χρηστὰ λέγειν, πράττειν Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 186, 246, κλπ.· ἀλλά, τὰ χρηστά, ὡσαύτως, = εὐτυχὲς ἀποτέλεσμα, εὐχάριστον τέλος, ἐκτελοῖτο δὴ τὰ χρ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 228· ὡσαύτως, res secundae, Εὐριπ. Ἑκάβ. 1227. **2)** ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ἀντίθετον τῷ **μοχθηρός, πονηρός,** Πλάτ. Γοργ. 504A, Πρωταγ. 313D· τὸ χρηστόν, ἀντίθετον τῷ τὸ αἰσχρόν, Σοφ. Φιλ. 476· **χρηστός,** ἀντίθετον τῷ **λυπρός,** Εὐρ. Μήδ. 601· — ἀλλά, λῦπαι χρησταί, αἱ ἔχουσαι καλὸν ἀποτέλεσμα, Πλάτ. Γοργ. 499E. **3)** καλός, ὑγιεινός, ὠφέλιμος, τῶν νεύρων, διὰ τοὺς τένοντας, ὡς τὸ **ἀγαθός,** Αἰλ. π. Ζ. 14. 21. **4)** καλὸς εἰς τὸ ἔργον του, ἀποτελεσματικὸς (ἔτι καὶ πρὸς κακόν), τραῦμα, δῆγμα Λουκ. Λαπίθ. 44, Ἀλέξανδρ. 55. **5)** παρὰ τοῖς γραμματ., ὁ ἐν χρήσει ὤν, συνήθης, Schäf. Διονύσ. Ἀλ. π. Συνθ. σ. 360, πρβλ. 215. 8. **II.** ἐπὶ προσώπων, ἀγαθός, ἱκανός, μάλιστα ἐν πολέμῳ, ἀνδρεῖος, γενναῖος, Ἡρόδ. 5. 109., 6. 13, Σοφ. Φιλ. 437, κλπ.· καθόλου, καλός, τίμιος, ἀξιόπιστος, Σοφ. Ο. Τ. 610· οἰκέται Ξεν. Οἰκ. 9. 5· ἐπὶ γυναικῶν, ἐρεῖ τις ὡς Κλυταιμνήστρα κακή, Ἄλκηστιν ἀντέθηκα χρηστὴν Εὔβουλος ἐν Χρυσίλλῃ 1. 10, κέξ.· πρβλ. Μενάνδρου Μονόστ. 634· — ὡσαύτως ὡς τὸ **χρήσιμος,** ἐπὶ ἀγαθῶν, χρησίμων πολιτῶν, πιστὸς καὶ ἐπωφελὴς τῇ πατρίδι, Θουκ. 3. 64, Δημ. 459. 10· χρ. περὶ πόλιν Λυσί. 142. 34· χρ. καὶ φιλόπολις Ἀριστοφ. Πλ. 900· περιληπτικῶς, ὀλίγον τὸ χρ. ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 783· — εἰρωνικῶς, οἱ χρ. πρέσβεις οὗτοι Δημ. 235. 23· — χρηστὴ μέλιττα, ἡ ἐργάτις, ἡ ἐργατικὴ μέλισσα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 21· — συχνάκις ἐπὶ ἐπιγραφίων, Συλλ. Ἐπιγρ. 968, κ. ἀλλ.· — χρηστὸς πρός τι αὐτόθι 6324. **2)** οἱ χρηστοί, ὡς οἱ ἀγαθοί, οἱ ἐκ καλῆς οἰκογενείας, εὐπατρίδαι, Λατ. optimates, Ξεν. Ἀθην. Πολ. I, 4 κέξ· πρβλ. **ἀγαθός** I. 1. **3)** ἐπὶ τῶν θεῶν, ἀγαθός, εὔνους, εὐμενής, ἐλεήμων, οἰκτίρμων, ἐπιδαψιλεύων ὑγείαν ἢ πλοῦτον, χρηστῶν θεῶν ἥκειν εὖ Ἡρόδ. 8. 111. **4)** ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀγαθός, πρᾶος, ἤπιος, δούλῳ .. χρ. γενόμενός ἐστι δεσπότης πατρὶς Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 50· ὡς ἡδὺ δούλῳ δεσπότου χρηστοῦ τυχεῖν Μενάνδρου Μονόστ. 556, πρβλ. Φι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λήμ. ἐν Ἀδήλ. 63b· ὁ χρηστός, ὡς ἔοικε, καὶ χρηστοὺς ποιεῖ Μένανδρ. ἐν «Ἡνιόχῳ» 3, πρβλ. Πλουτ. Φωκ. 10, Ἐπιστ. πρὸς Ἐφεσ. δ', 32· ἐντεῦθεν, 6) ἐνίοτε ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀνόητος, μωρός, ὡς τὸ **εὐήθης**· ὁ χρ. οὗτοσί, εἰρωνικῶς, Ἀριστοφ. Νεφ. 8· χρηστὸς εἶ ὅτι ἡγεῖ.., ἔξυπνος εἶσαι νὰ νομίζῃς ὅτι.., Πλάτων ἐν Φαίδρῳ 264B, πρβλ. Θεαίτ. 161A· ὦ χρηστὲ Δημ. 330, 27, πρβλ. 255. 13· ἐκλελάκτικεν ὁ χρ. ἡμῖν μοιχὸς Μένανδρ. ἐν «Ἁλιεῖ» 10 (ἴδε Σουΐδ. ἐν λ. **ἀντάλλαγον**) ἴδε **ἡδὺς** II, **γλυκὺς** 2. 2) ἐπὶ ἀνδρός, ἰσχυρὸς τὸ σῶμα, ἔχων σωματικὰς δυνάμεις ἱκανὰς πρὸς συνουσίαν, = γυναικὶ χρῆσθαι δυνάμενος, Ἱππ. 232 ἴδε Foës. O c.— Πρβλ. **χράω** (Γ) Γ. III. 2. καὶ **χρῆσις**. 6) κατὰ τὸν Ἀριστ. (Ἀποσπ. 550), οἱ Ἀρκάδες καὶ Σπαρτιᾶται ἐχρῶντο τῇ φράσει χρηστὸν ποιεῖν = **ἀποκτείνειν**· πρβλ. **μάκαρ** III. III. Ἐπίρρ. **-τῶς**, καλῶς, προσηκόντως, Ἡρόδ. 4. 117, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 830· εἰρωνικῶς, χρ. ἐπετρόπευσας τὴν πατρίδα Ἡρόδ. 3. 36· χρ. ἔχειν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 219· τὸν ὀψοποιὸν σκευάσαι χρηστῶς μόνον δεῖ τοὔψον Ἄλεξις ἐν «Μιλησίᾳ» 1. 6.

χρηστότης, ητος, ἡ, ἐπὶ πραγμάτων, καλὴ κατάστασις ἢ ἰδιότης, ἔξοχος ἰδιότης, ἀντίθετον τῷ **κακία**· καρπῶν Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 4, 14, πρβλ. 7, 2. II. ἐπὶ προσώπων, καλωσύνη, τιμιότης, δικαιοσύνη, ἀρετή, χρηστότητα ἀσκεῖν Εὐρ. Ἰκ. 872· μέγιστον ἀγαθόν ἐστι μετὰ τοῦ χρ. Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 246, πρβλ. τὸν αὐτὸν ἐν «Ὑμνίδι» 1. 1. III. καλὴ διάθεσις τῆς καρδίας, ἀγαθότης, Ἰσαῖος π. Μενεκλ. Κλήρου § 8, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 51 χρηστότητος οὕνεκα, ἕνεκα χρηστότητος, Ἀριστοφῶν ἐν «Φιλωνίδι» 1, Τιμοκλ. ἐν «Δρακοντίῳ» 1. 17· ποιεῖν χρηστότητα, δεικνύειν καλωσύνην, ἀγαθὰς διαθέσεις, Ἑβδ. (Ψαλμ. PIII', 65)· συχν. παρὰ Πλουτ. καὶ ἐν τῇ Καιν. Διαθ. 2) ἁπλότης, μωρία, ἠλιθιότης, ἤθους ἁπλαστία μετ' ἀλογιστίας, κατὰ τοὺς Ὅρους τοῦ Πλάτ. 412E.

χρηστο-τροπία, ἡ, (τρόπος) χρηστότης τρόπων, καλὸς χαρακτήρ, Κ. Μανασσ. Χρον. 2581 — οὕτω, τὸ χρηστότροπον αὐτόθ. 2569.

χρηστουργία, ἡ, (*ἔργω) τὸ χρηστὰ ἐργάζεσθαι, Κ. Μανασσ. Χρον. 2581.

χρηστο-φάγος, ον, (φαγεῖν) ὁ ἀγαπῶν τὰ καλὰ φαγητά, Διαταγαὶ τῶν Ἀποστόλων 2, 5, σ. 215 — οὐσιαστ. **χρηστοφαγία**, ἡ, Παλλάδ. ἐν βίῳ Ἰω. Χρυσ. σ. 113, 24.

χρηστοφιλία, ἡ, ἡ φιλία χρηστῶν ἀνθρώπων, ἡ πρὸς αὐτοὺς ἀγάπη, Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 4, πρβλ. 16.

χρηστό-φιλος, ον, ᾧ χρηστοὶ ἄνδρες φίλοι, ὁ ἔχων φίλους χρηστοὺς ἀνθρώπους, Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 16.

χρηστο φωνία, ἡ, ἡ καλὴ φωνή, Ἄντυλλ. παρ' Ὀρειβ. 95 Matth.

χρήστωρ, ορος, ὁ, = **χρηστήρ, χρήστης**, Ἡσύχ. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 425.

χρῖμα, τό, ἀρχαιότερος τύπος τοῦ **χρῖσμα**, ἔλαιον ἢ μύρον πρὸς χρῖσιν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 94, κατὰ τὸ Μεδ. Ἀντίγραφον, ἔνθα ἕτεροι γράφουσι **χρίσματος**. [ἐ Καλλ. εἰς Λουτρ. Παλλ. 16, Ξενοφάν. (3. 6) παρ' Ἀθην. 526B, Ἀχαιὸς αὐτόθι 689B· ὅθεν ὁ τονισμὸς **χρίμα** εἶναι πλημμελής, Schäf. εἰς Γρηγ. Κορίνθου 566.]

χρίμπτω, μέλλ. **-ψω**, ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **χρίω** (πρβλ. **ἐπι-χρίμπτω, χραύω, χραίνω**). Φέρω πλησίον, πλησιάζω, οὕτω κεῖται παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ συνθέσει **ἐγχρίμπτω** (ὁ ἴδε)· πόδα χρίμπτουσα ῥαχίαισι, διευθύνουσα τὰ ἑαυτῆς βήματα πρὸς τὴν ἀκτήν, Αἰσχύλ. Πρ 713· ὑπ' ἐσχάτην στήλην ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα, ἐτήρει τὸν ἄξονα τοῦ τροχοῦ πλησίον τῆς στήλης, Σοφ. Ἠλ. 721· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, πόδα χριμπτόμενος εἰναλίῳ κώπῃ Εὐρ. Ἑλ. 520· ποτὶ πλευρὰ χρίμψασθαι κάρη Θεόκρ. 25. 144· — συχνότερον ἐν τῷ παθητ., χριμφθεὶς πέλας, «προσπελασθείς» (Σχόλ.), Ὀδ. Κ. 516· ἐκ γενύων χριμφθέντα γόον, ἐκ τῶν σιαγόνων ἀνελθόντα γόον, Πινδ. Π. 12. 37 — ἀκολούθως καθόλου, ἔρχομαι πλησίον, προσεγγίζω, πλησιάζω, μετὰ δοτ., δόμοισι τοῖσδε χρίμπτεσθαι Αἰσχύλ. Εὐμ. 185· τείχεσι χριμπτομένα Εὐρ. Φοίν. 809· δόμοις αὐτόθι 99· ἐχριμπτόμην Κύκλωπι ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 406· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἀορ. α' **χρίμψασθαι**, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 439· μετὰ γενικ., νεκροδήκης οὐ χριμπτόμενος Εὐρ. Ἀποσπ. 475a 18. II. ὡσαύτως ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ., αὐδῶ μὴ χρίμπτειν θριγκοῖς ὁ αὐτ. ἐν Ἰωνι 156· λίσσου, γούνασι δεσπότου χρίμπτων ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 530· ἀπολ., χρίμψε κιὼν Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1286.

χρέος, τό, = **χρέος**, Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτικοῦ CIG. 1569a.

χρίπτω, ἐνίοτε εὕρηται ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ἀντὶ τοῦ **χρίμπτω**.

χρῑσιάζω, μέλλ. **-άσω**, ἀλείφω τι μὲ κοσμητικὸν χρῖσμα, «φυκιασιδώνω», Κύριλλ.

χρίσιμος, η, ον, ὁ χρησιμεύων πρὸς χρῖσιν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 529.

χρῖσις, εως, ἡ, (χρίω) τὸ χρίειν, ἀλείφειν· ἡ τοῦ ἐλαίου εἰς τὸ ἱμάτιον χρῖσις, ἡ εἰς τὸ ἱμάτιον ἄλειψις, Ἀριστ. Προβλ. 38. 3. 2) τὸ διὰ χρίσματος χρίειν, τὸ διὰ χρίσεως διορίζειν εἰς ἀξίωμα, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΘ', 21, κ. ἀλλ.)· φαρμάκων Ἰώσηπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2, 14, 3. II. ἐπίχρισις, χρωματισμός, Ἀριστοτ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 41, Μουσών, παρὰ Στοβ. 18. 28.

χρῖσμα, τό, (χρίω) μεταγεν. τύπος ἀντὶ **χρῖμα** (ὁ ἴδε), πᾶν ὅ,τι ἐπαλείφεται, τὸ ἐπιχριόμενον εὐῶδες μύρον, ἐν ᾧ τὸ κοινὸν ἄνευ μύρων ἔλαιον, δι' οὗ οἱ παλαισταὶ ἠλείφοντο ἐκαλεῖτο ἁπλῶς **ἔλαιον**, πρβλ. Θεοφρ. Χαρ. 5 (τὸ **ἄλειμμα** ἦτο ὁμοίως διὰ μύρων παρεσκευασμένον, ἀλλὰ πιθανῶς ἦτο ῥευστότερον ἢ τὸ **χρῖσμα**), λίπος, Ἱκέσ. παρ' Ἀθην. 689C, πρβλ. Salmas ad Solin. σελ. 330· ἐν Ξεν. Ἀναβ. 4. 4, 13, τὸ **χρῖσμα** διακρίνεται ἀπὸ τοῦ **μύρου** οὐχὶ κατὰ τὴν ὕλην ἀλλὰ κατὰ τὴν σύστασιν ὡς πυκνότερον παρεσκευσμένον (πρβλ. **σύειος**)· καὶ ὁ Θεόφραστος διακρίνει **μύρον** καὶ **χρῖσμα**, περὶ Ὀσμ. 16 καὶ 27 κέξ., ἀλλὰ δὲν λέγει ἐν τίνι κεῖται ἡ διαφορά, πρβλ. Ξεν. Συμπ. 2, 4· παρ' Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 94, προστέθεται τὸ **πέλανος** ὡς ἰσοδύναμον. II. = **χρῖσις** ἱερά, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΘ', 7, κ. ἀλλ.), Καιν. Διαθ. III. ὕλη χρήσιμος πρὸς ἐπίχρισιν ἢ χρωματισμόν, ἄσβεστος ἢ γύψος μετὰ κονίας, Διόδ. 2. 9. Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 62. (Ὁ συνήθης τονισμὸς **χρίσμα** εἶναι ἡμαρτημένος, πρβλ. **χρῖμα**).—Ἴδε Cobet ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ Κόντου τόμ. Δ', σ. 471.

Χριστ-άδελφος, ον, ὁ δι' ἀδελφότητος συνδεδεμένος μετὰ τοῦ Χριστοῦ, ἢ ὁ ἐν Χριστῷ ἀδελφός, Γεωργ. Πισίδ. Ἀβαρ. Πόλ. 518.

Χριστ-έμπορος, ον, ὁ ἐμπορευόμενος τὸν Χριστὸν καὶ τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ, ὁ χρηματολογῶν δι' αὐτῆς, Χριστοκάπηλος, Γρηγ. Ναζ. II, 372C, III, 1152A. κλπ.— τὸ οὐσιαστ. **-πορεία**, ἡ, Θεοδώρητ. ἐν Ἐκκλ. Ἱστ. 1, 3. σ. 729.

χριστέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **χρίω**, δεῖ χρίειν, Ἄντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. 2. 415, Dar.

Χριστ-επώνυμος, ον, ὁ ὀνομασθεὶς ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, ὁ φέρων τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ Χριστοῦ, Χριστιανός, Ἰω. Ἱεροσολ. 436, κλπ.

χριστήριον, τό, μύρον, λήκυθος μύρου, Σουΐδ. ἐν λέξ. **χρηστήρια**.

χρίστης, ου, ὁ, ὁ ἐπιχρίων δι' ἀσβέστου, ἀσπριστής, Ἡσύχ. ἐν λ. **κονιαταί**.

Χριστιᾱνίζω, μέλλ. **-ίσω**, πρεσβεύω τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν, εἶμαι Χριστιανός, πείσατε οὖν ἡμᾶς ὅτι χριστιανίζετε γνησίως Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σελ. 834D, Ὠριγέν. κ. Κέλσ. 5, σελ. 236.

Χριστιᾱνικός, ή, όν, ὁ ἁρμόζων, εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ἢ εἰς τοὺς Χριστιανούς, Ψευδοιουστῖν. 1357D, κλπ.· ὑπερθ. **-ικώτατος**, Ἄννα Κομν. 1. 174.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἀθανάσ. ἐν βίῳ Ἀντων. § 1, σ. 4, ἐκδ. Haesch, κλπ.

Χριστιᾱνισμός, ὁ, ἡ ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ, ἡ θρησκεία αὐτοῦ, Ἰουστῖν. Μάρτ. 386D, Κλήμ. Ἀλεξ. 829, Βασίλ., κλπ.

Χριστιᾱνο-κατήγορος, ὁ, κατήγορος τῶν Χριστιανῶν, Γλυκᾶς 505. 4· **-γορία**, ἡ, Ἰω. Δαμασκ.· **-διώκτης, ου**, ὁ, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιστ. πρὸς Θεόφ. σ. 135.

Χριστιᾱνός, ὁ, πρῶτον ἐν ταῖς Πράξ. τῶν Ἀποστ. ια', 26, Α' Ἐπιστ. Πέτρ. δ', 16, Plin. Epist. 96, 97, Tacit. Ann. 15, 44, Ἰγνάτ. 654, Κέλσ. παρ' Ὠριγέν. 932, Ἰουστίνου Ἀπολ. 1, 4, 7, 26, κλπ.· — ὡς ἐπίθετ. **Χριστιανός, ή, όν**, Ἰγνάτ. 680A, Κλήμ. Ἀλεξ. I, 377, Ἀθανάσ. II, 13, κλπ.

Χριστό-γονος, ον, ὁ ἐκ τοῦ Χριστοῦ γενόμενος ἢ προερχόμενος, Κλήμ. Ἀλεξ. 313.

Χριστόγρᾰφος, ον, ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ γραφείς, Βυζ.

Χριστο-δίδακτος, ον, ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ διδαχθείς, Ἐκκλ.

Χριστο-ειδής, ές, ὅμοιος τῷ Χριστῷ, Διον. Ἀρεοπ.—Ἐπίρρ. **-δῶς**, ὁ αὐτ.

Χριστο-είκελος, ον, ὅμοιος τῷ Χριστῷ, Βυζ.

Χριστο-θεράπευτος, ον, ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ θεραπευθείς, Βυζ.

Χριστο-κάπηλος [ᾱ], **ον**, ὁ καπηλεύων τὸν Χριστόν, = **Χριστέμπορος**, Γρηγ. Ναζ. II, 372C, κλπ.

Χριστοκήρυξ (ἢ **-ήρυξ**), **ῡκος**, ὁ, κήρυξ τοῦ Χρ., Ἀνθ. Π. 1. 106.

Χριστο-κίνητος [ῑ], **ον**, κινηθεὶς ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν αὐτοῦ διατελῶν, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 444.

Χριστο-κτόνος, ον, ὁ τὸν Χριστὸν ἀποκτείνων ἢ ἀποκτείνας, Ἰω. Χρυσ. τ. 1, σ. 614D, Γρηγ. Ναζ. I, 589 — οὐσιαστ. **-κτονία**, ἡ, Βασίλ. τ. 1, σ. 549A, κλπ.

χριστο-λάτρης, ου, ὁ τὸν Χριστὸν λατρεύων, λάτρις τοῦ Χριστοῦ, μνημονεύεται ἐκ Θεοδ. Διακ.

Χριστόλεκτος πληθύς, ἡ ὑπὸ Χριστοῦ ἐκλεχθεῖσα, Θ. Στουδ. σ. 1781, ἐκδ. Mi.— **Χριστόλεκτα** ῥήματα, τὰ ὑπὸ Χριστοῦ λεχθέντα, ῥηθέντα, Θεόφ. Κεραμ. σ. 785, 869, ἐκδ. Mi.

Χριστό-ληπτος, ον, ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ἐμπνευσμένος, τὰς Χριστολήπτους παρθένους Ἰγνατ. Ἐπιστ. πρ. Ἀντίοχ. 12.

Χριστο-μαθία, ἡ, μάθησις περὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, Ἰγνάτ. Φιλαδ. 8.

Χριστο-μανία, ἡ, ἡ κατὰ τοῦ Χριστοῦ μανία, Θ. Στουδ. σ. 1316, ἐκ Mi

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Χριστό-μαρτυς, ῠρος, ὁ, ὁ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, τῷ θείῳ Χριστομάρτυρι Κ. Μανασσ. Χρον. 6275.

Χριστομᾰχέω, μάχομαι ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 253C· οὐσιαστ. **-μαχία,** ἡ, Φωτίου Ἐπιστ. σ. 15.

Χριστο-μάχος [ᾰ], **ον,** ὁ κατὰ τοῦ Χριστοῦ μαχόμενος, Ἀθαν. τ. 1, σ. 221, κλπ.

Χριστο-μίμητος [ῑ], **ον,** ὁ τὸν Χριστὸν μιμούμενος, Θ. Στουδ. παρ' Ἀλλατίῳ σ. 405, Σχόλ. Ἰω. τῆς Κλίμακος σ. 328, κλπ..

Χριστομιμήτως, Ἐπίρρ. τοῦ προηγ., τρόπῳ Χριστομιμήτῳ, Ἰω. Δαμ. Π, 377C.

Χριστό-μορφος, ὁ, ὁ ἔχων τὴν μορφὴν τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἀπεικονίζων, παριστάνων τὸν Χριστόν, Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 839.

Χριστο-μύστης, ου, ὁ, ὁ τὰ μυστήρια τοῦ Χριστοῦ μεμυημέμενος, ὁ μεμυημένος τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ.

Χριστο-πάτωρ [ᾰ], ὁ, προπάτωρ τοῦ Χριστοῦ, Ἀβραὰμ ὁ Χριστοπάτωρ Ἐπιφάν.

Χριστοπόθητος παρθενών (ὁ τῶν μοναστριῶν, δηλ. τῶν ποθουσῶν τὸν Χριστόν), Θ. Στουδ. σ. 1549, ἔκδ. Μι.

Χριστό-πολις, ἡ, τοῦ Χριστοῦ πόλις, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 105. 76.

Χριστοπολῖται, οἱ, αἱρετικοί τινες οἱ καὶ Φουνδαγιάται καὶ Βογόμιλοι, Εὐθ. Ζυγ. ἐν Μι. Pa. gr. τ. 131, σ. 45, 48, 56.

Χριστο-πρεπής, ές, ὁ ἐμπρέπων τῷ Χριστῷ, Νικήτ. Παράφ. Γρηγ. Ναζ. σ. 165, 5.

Χριστοπρεπῶς, Ἐπίρρ. τοῦ προηγ., κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Χριστοῦ, Νικήτ. Παφλ. 93C.

Χριστοπύρσευτος στῦλος, ἐκ τοῦ Χριστοῦ πυρσευόμενος, Ἐπιφάν. Διακ. Κατάν. ἐν Μι. Pa. gr. τ. 98, σ. 1328.

χριστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **χρίω,** ὃν δύναταί τις νὰ ἀλείψῃ ἐπί τινος ἢ χρίσῃ, χρησιμεύων ὡς ἀλοιφὴ ἢ μύρον, φάρμακα χριστά, ἀλοιφαί, Αἰσχύλ. Πρ. 480 (ἔνθα ἴδε Blomf.), Εὐρ. Ἱππόλυτ. 516, πρβλ. Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 11. 1·— τὸ ἔλαιον τὸ χρ., τὸ τοῦ χρίσματος, Ἐβδ. (Λευ. ΚΑ', 10). **II.** ἐπὶ προσώπων, κεχρισμένος, χρισθείς, Ἐβδ. (Ψαλμ. ΡΔ', 15, Ἡσαΐας ΜΕ', 1).

2) ΧΡΙΣΤΟΣ, ὁ, ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κεχρισμένος **Σωτήρ,** ὡς μετάφρ. τοῦ Ἑβρ. Massiah, πολλαχοῦ τῆς Καιν. Διαθ., ἴδε Suicer. ἐν λέξει.

Χριστοσημείωτον ποίμνιον, ἔχον τὸ σημεῖον τοῦ Χριστοῦ, Ἐκλογὴ Νόμων ἔκδ. Lingenthal, σ. 13.

Χριστοσφράγιστος ἔπαυλις, ἔχουσα τὴν σφραγῖδα τοῦ Χριστοῦ, Θ. Στουδ. σ. 949, ἔκδ. Μι.

Χριστο-τερπής, ές, ὁ τερπόμενος ἐν Χριστῷ, Ἰω. Δαμασκ. ΠΙ. 825A.

Χριστότης, ητος, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ Χριστοῦ, σχηματισθὲν κατὰ τὸ **θεότης** ὑπὸ τοῦ Ἰω. Δαμασκ. τ. 1, σ. 207C.

Χριστο-τόκος, ἡ, ἡ τεκοῦσα τὸν Χριστόν, Ἀθανάσ. τ. 2, σ. 412F· «ἠδυνάμεθα καὶ Χριστοτόκον τὴν Θεοτόκον καλεῖν· Χριστὸν γὰρ ἐγέννησε θεὸν καὶ ἄνθρωπον· τοῦτο γὰρ δηλοῖ κυρίως τὸ ὄνομα· ἀλλὰ διὰ τὸ κακῶς ἐκλαμβάνεσθαι παρὰ τοῦ Νεστορίου τὸ σημαινόμενον τοῦ ὀνόματος ὡς βλάσφημον ἀποδεδοκίμασται παρὰ τῶν ἁγίων τὸ ὄνομα» Θεωριανοῦ Ἔκθεσις σ. 94.

Χριστο-τρίκλῖνον, τό, τρίκλινον τοῦ Χριστοῦ, Ἀνθ. Π. 1. 106, 14.

Χριστο-φόνος, ον, ὁ τὸν Χριστὸν φονεύσας, Ἰγνατ. Ἐπιστ. πρ. Φιλαδ. 6·— ὡσαύτως **-φόντης, ου,** ὁ, Γρηγ. Ναζ.

Χριστοφορέω, φέρω τὸν Χριστόν, Θ. Στουδ. σ. 1301, ἔκδ. Μι.

Χριστο-φόρος, ον, ὁ γεννήσας τὸν Χριστόν, ἐπίθ. τῆς Βηθλεέμ, Ἀνθ. Π. 8. 21. **2)** ὁ φέρων τὸν Χριστὸν (ἐν τῇ καρδίᾳ), Ἰγνατ. Ἐπιστ. πρ. Ἐφεσίους 9.

Χρίστυβρι, κλητ., ὑβριστὰ τοῦ Χριστοῦ, Θ. Στουδ. σ. 444, 1316, ἔκδ. Μι.

Χριστ-ώνῠμος, ον, ὁ ὀνομασθεὶς ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, Ἰγνάτ.·— **-ωνυμέω,** φέρω τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερισμ. 203· **-ωνυμία,** ἡ, ὄνομα ληφθὲν ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, Βυζ.

χρίω. Ἐπικ. παρατ. **χρῖον,** ἴδε κατωτ.·— μέλλ. **χρίσω** Εὐρ. Μήδ. 789.— ἀόρ. **ἔχρῖσα,** Ἐπικ. **χρῖσα** Ἰλ. Π. 680, Ὀδ. Δ. 49·— πρκμ. **κέχρῖκα** Ἐβδ. (Α' Βασ. Ι', 1, κ. ἀλλ.)·— Μέσ. μέλλ. **χρίσομαι** Ὀδ. Ζ. 220·— ἀόρ. μετοχ. **χρῖσάμενος** Ζ. 96, Ἡσ., κλπ.— Παθ., μέλλ. **χρισθήσομαι** Ἐβδ.— ἀόρ. **ἐχρίσθην** Αἰσχύλ. Πρ. 675, Ἀχαι. Τραγ. Ἀποσπ. 10·— πρκμ. **κέχρισμαι** ἢ (παρὰ τοῖς παλαιοτέροις) **κέχρῖμαι** Ἡρόδ. 4. 189, 195, καὶ Ἀττ., ἴδε κατωτ. ὑπερσ. **ἐκέχριστο** ἢ **-ῖτο** Ξεν. Κύρ. Παιδ. 7. 1. 2. [Τὸ ι εἶναι μακρὸν ἔτι καὶ ἐν τῷ ἐνεστ., ἴδε Ὀδ. Φ. 179, Ἰλ. Ψ. 186 Σοφ. Τρ. 675, κλπ.· **χρῖει** μόνον παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, οἷον Ἀνθ. Π. 6. 275· ἐν τῷ μέλλ. καὶ τοῖς λοιποῖς χρόνοις ῑ ἄνευ ἐξαιρέσεως, ὅθεν ὁ προσήκων τονισμὸς εἶναι **χρῖσαι, κεχρῖσθαι, χρῖσμα,** κλπ. Ἡ παρατήρησις τοῦ Butim. ὅτι τὸ ι εἶναι βραχὺ ἐπὶ τῆς σημασ. ΠΙ. δὲν δύναται νὰ δικαιολογηθῇ]. Ἐκ τῆς √ΧΡΙ παράγεται καὶ τὸ **χρίμπτω·** Σανσκρ. ghṛi, gharâmi, (conspergo), ghṛish, gharsh-ami· Λατ. fri-o, fri-co, πρβλ. καὶ **χράω** Α.) Ἐγγίζω, ψαύω τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος, ἐλαφρῶς, μάλιστα δὲ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, ἐπιψαύω, ὅθεν,

1) ἐπιτρίβω, ἐπαλείφω δι' εὐώδους μύρου ἢ ἐλαίου, ὡς ἐγίνετο μετὰ τὸ λουτρόν, συχν. παρ' Ὁμ., λόεον καὶ χρῖον ἐλαίῳ Ὀδ. Δ. 252· ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ Ἰλ. Ψ. 186· ᾧ γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως ἔχριον... τοῦτ' ἠφάνισται, τοῦτο ἐξηφανίσθη, Σοφ. Τρ. 675, πρβλ. 689, 832· μεταφορ., ἱμέρῳ χρίσασ' οἰστὸν Εὐρ. Μήδ. 634·— Μέσ., ἀλείφω ἐμαυτόν, ἀλείφομαι, Ὀδ. Ζ. 96· κάλλεϊ ἀμβροσίῳ οἴῳ Κυθέρεια χρίεται Σ. 193, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 521· ἐκ φαρμάκου Δουκ. Δούκιος ἢ Ὀ. 13· μετ' αἰτ. πράγμ., χρίεσθαι ἰούς, ἀλείφειν διὰ δηλητηρίου τὰ βέλη· Ὀδ. Α. 262.— Παθ., χρίεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου Ἡρόδ. 3. 124· βακκάριδι κεχριμένος Μάγνης ἐν «Λυδοῖς» 1· συκαμίνῳ τὰς γνάθους κεχριμέναι Εὔδουλος ἐν «Στεφανοπώλεσιν» 1· μεταφορ., Σοφοκλέους τοῦ μέλιτι κεχριμένου Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 231.

2) παρὰ τοῖς Ἑβδ., χρίω διὰ τοῦ ἱεροῦ χρίσματος εἰς ἔνδειξιν καθιερώσεως, π. χ. χρ. τινὰ εἰς βασιλέα Α' Βασιλ. Θ', 3· εἰς ἄρχοντα Α' Βασιλ. Ι', 1· εἰς προφήτην Γ' Βασιλ. ΙΘ', 16· ὡσαύτως, χρ. τινὰ τοῦ βασιλεύειν Κριτ. Θ', 15· μετὰ διπλ. αἰτ., ἔλαιον χρ. τινὰ Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. α', 9. **II.** ἐπιχρίω, ἀλείφω, κεχριμένος ἐρευθεδάνῳ Ἡρόδ. 4. 189· πίσσῃ αὐτόθι 195· ἀσφάλτῳ Ξεν. Κύρ. Παιδ. 7. 5, 22·— ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, χρίεσθαι τὰ σώματα μίλτῳ, ἀλείφεσθαι διὰ μίλτου, κοκκίνου χρώματος, αὐτόθι 191. **III.** νύττω, κεντῶ, κεντρίζω, χρίει τις αὖ με τὴν τάλαιναν οἶστρος Αἰσχύλ. Πρ. 567 χρίουσα μέ ροισι 598· οἴστρου δ' ἄρδις χρίει μ' ἄπυρος 880.— Παθ., ὀξυστόμῳ μύωπι χρισθεῖσ' αὐτόθι 675· πρβλ. **ἐγχρίω** ΙΠ.— Ἴδε C bel ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ Κόντου τόμ. Α', σ. 471.

χρόα, ἡ, Ἀττ. τύπος καὶ μεταγεν. ἀντὶ τοῦ **χροιά,** ὃ ἴδε.

χρόα, χροί, ἑτερόκλιτος αἰτ. καὶ δοτ. τοῦ **χρώς,** ὃ ἴδε.

χροιά, Ἐπικ. καὶ Ἰων. **χροιή,** Ἰλ., (παρὰ Καλλ. εἰς Λουτρ. Παλλ. 28 **χροϊά**). Ἀττ. **χροιὰ** καὶ **χρόα,** τὸ δεύτερον ἀεὶ παρὰ Πλάτ., Λοβέκ. εἰς Φρύν. 496· (ἴδε **χρώς**)· ἡ ἐπιφάνεια σώματός τινος, μάλιστα δὲ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἡ ἐπιδερμίς, ὅθεν καὶ αὐτὸ τὸ σῶμα, παραδραθέειν φιλότητι ᾗ χροιῇ Ἰλ. Ξ. 164· κατὰ χροιὴν ῥέει ἱδρὼς Θέογν. 1011· ὄζειν .. τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ μου Ἀριστοφ. Πλ. 1020· πρβλ. **χρώς.** **II.** ἡ ἐπιφάνεια πράγματός τινος, τὸ χρῶμα αὐτοῦ, χρῶμα, Θέογν. 451, Αἰσχύλ. Πρ. 493, Εὐρ. Κύκλ. 517· ἔστι .. χρόα ἀπορροὴ σχημάτων ὄψει σύμμετρος καὶ αἰσθητὸς Πλάτ. Μένων 76D, Ἀριστ. περὶ Αἰσθ. 3, 15· αἱ χρόαι ἅπασαι μεμιγμέναι ἐκ τριῶν, τοῦ φωτός, καὶ δι' ὧν φαίνεται τὸ φῶς, καὶ τῶν ὑποκειμένων [χρωμάτων;] περὶ Χρωμάτ. 3, 14. **2)** μάλιστα τὸ χρῶμα τοῦ δέρματος, χροιᾶς ἀμείψεις ἄνθος Αἰσχύλ. Πρ. 23· χροιὰν ἀλλάξασα Εὐρ. Μήδ. 1168· λευκὴν χροιὰν ἔχεις ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 457, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1008, 1012· χρόᾳ ἀδήλῳ τῶν δεδραμένων πέρι, μὲ χρῶμα ἐξ οὗ οὐδὲν δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ περὶ τῶν πεπραγμένων, Εὐρ. Ὀρ. 1318· χρόαν .. τὴν σὴν ἥλιος .. αἰγυπτιώσει Κωμικ. Ἀνώνυμ. 95b· χρόας κάλλος Πλάτ. Συμπ. 196A. **III.** ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τῶν Πυθαγορείων ἡ ἐπιφάνεια σώματός τινος, Ἀριστ. περὶ Αἰσθ. 3. 5, Πλούτ. 2. 883C. **IV.** ἐν τῇ μουσικῇ, ἰδιαίτερος χρωματισμὸς τῆς μελῳδίας, ὡς τὸ **χρῶμα** ν, Πλούτ. 2. 1143E.— Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Γρηγ. Κορίνθου 220 ἐν σημ., Ἀρκάδ. σ. 100.

χροιακός, ἢ **χροακός, ή, όν,** κεχρωματισμένος, ἐν χροακοῖς ὑποστρώμασιν Achmes Ὀνειροκρ. 198, 38.

χροι-ανθής, ἢ **χροανθής, ές,** ὁ ἔχων ἀνθηρὰν χροιάν, «χροανθὲς· εὐφεγγὲς» Ἡσύχ.

χροΐδιον, τό, πλασ. ἡ χροιά, Συμ. Θαυμ. παρ' Ἰω. Δαμασκ. τ. 1, σ. 386A.

χροιέω, μελλ. **-ήσω,** χρώζω, χρωματίζω, μετ' αἰτ., Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 151D.

χροΐζω, μέλλ. **-ΐσω,** ποιητ. τύπος τοῦ **χρώζω,** ἐγγίζω τὴν ἐπιφάνειαν σώματος, καὶ καθόλου ἐγγίζω, ψαύω, χροΐζει λέχος Ἥβας Εὐρ. Ἡρακλ. 915, πρβλ. Πινδ. Ἀποσπ. 104 (Bgk)·— Μέσ., ἐγγίζω τὸ σῶμά μου πρὸς τὸ σῶμα ἑτέρου, ἔρχομαι εἰς ἐπαφήν, συνευρίσκομαι, συγκοιτῶμαι, τινί, ἐπὶ γυναικός, Θεόκρ. 10. 18 (ἐν τῷ Δωρ. μέλλ. **χροΐξεῖται**). **II.** χρωματίζω, βάπτω, ἐν τῷ ποιητ. ἀορ. **χροιισθεῖσαι** Νικ. Ἀποσπ. 2. 26.

χρόμᾰδος, ὁ, ποιὸς ἦχος, ψόφος, δεινὸς δὲ χρόμαδος γενύων γένετ', «ποιὸς ἦχος τοῦ χρωτὸς τῶν σιαγόνων» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 688. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς καὶ τὰ **χρεμ-ετίζω, χρέμ-πτομαι**).

χρόμη, ἡ, «φρυαγμὸς· ὁρμή, θράσος» Ἡσύχ.

χρόμις, ιος, ὁ, εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, ἴσως = **χρέμψ.** Ἀνάνιος 1, Ἐπίχαρμ. 29 Ahr., Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 18· ἀλλ' ὑπάρχουσι πολλαὶ διάφ. γραφαί.

χρόμος· «ψόφος ποιός, οἱ δὲ χρεμετισμὸς» Ἡσύχ., καὶ: «χρόμοις· χρεμετισμοῖς» ὁ αὐτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χρονάρχης ὁ θεός, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ χρόνου, Θ. Λάσκ. σ. 766, Ἔκδοσ. Mi

χρονιαῖος, α, ον, = **ἐνιαύσιος**, Μοσχόπουλ. π. σχεδ. σ. 152· πρβλ. **χρόνος** III.

χρονίζω, μελλ. **-ίσω**, Ἀττ. **-ιῶ**· (χρόνος)· **I.** ἀμετάβ., δαπανῶ χρόνον, διατρίβω, περὶ Αἴγυπτον Ἡρόδ. 3. 61. **2)** διαρκῶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον, χρονίζον μένειν, διαμένει ἐπὶ μακρόν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 847· ἐν τῇ ὑστέρᾳ Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 3. 22, 3· ἂν χρονίζωσι αὐτόθι 4. 10, 4. **3)** χρονίζω ἔρῶν, ἐξακολουθῶ ἐπὶ πολὺ νὰ πράττω τι, Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 255B. **4)** χρονατριβῶ, βραδύνω, ἀργοπορῶ, καὶ ὡς «χρονιζέω», Αἰσχύλ. Ἀγ. 1356, Χο. 64, Θουκ. 6. 49., 8. 16· **κεχρονικότες**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὑπόγυιοι ἐν τῇ ὀργῇ ὄντες, Ἀριστ. Ρητ. 2. 3, 12· κεχρονικὼς ἐν Ῥώμῃ Πολύδ. 33. 16, 6· μετ' ἀπαρ., βραδύνω νὰ πράξω τι, Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. κδ', 48. **5)** ἐπὶ νοσημάτων, γίνομαι χρόνιος, Ἱππ. Ἀφορ. 1248. **6)** ἐπὶ οἴνου, παλαιοῦμαι, γίνομαι παλαιός, Ἀθήν. 33A. **II.** Παθ., ἐπιμηκύνομαι, παρατείνομαι, τῶνδε πύστις οὐκ ὄκνῳ χρονίζεται, Αἰσχύλ. Θήβ. 54, πρβλ. Χο. 957· χρονισθέντος πολέμου Ἀνδοκ. 27. 1· [τὴν εὔνοιαν] χρονιζομένην .. φιλίαν γενέσθαι Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 9. 5, 3· χρ. ἐν τῷ σώματι, διαμένω, ἐξακολουθῶ, ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 13. 1, κλπ. **2)** αὐξάνομαι, «μεγαλώνω», ἡλικιοῦμαι, χρονισθεὶς ὃ' ἀπέδειξεν ἔθος Αἰσχύλ. Ἀγ. 727.

χρονικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν χρόνον, κανόνες Πλουτ. Σύλλ. 27· — τὰ χρονικὰ (ἐξυπακ. βιβλία), ὡς καὶ νῦν, χρονικὰ ἢ (μᾶλλον) χρονολογία, ὁ αὐτ. ἐν Θεμιστ. 27· οὕτως, αἱ χρονικαὶ (ἐξυπακ. γραφαί) Διανύσ. Ἀλ. 1. 8. **2)** παρὰ τοῖς γραμμ. ἐπὶ χρονικῆς αὐξήσεως, Εὔστ. 72. 48. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Α. Β. 1016.

χρονιόομαι, παθ., γίνομαι χρόνιος, ἂν χρονιωθῇ Ἱππ. 817H.

χρόνιος, α, ον, καὶ Ἀττ. **ως**, ον, Εὐρ. Ἴων 470, Ἀνδρ. 84, κ. ἀλλ.· (χρόνος) — ὁ μετὰ πολὺν χρόνον, χρόνιος ἐλθὼν Ὀδ. Ρ. 112· χρονία μὲν ἥκεις Κρατῖνος ἐν «Τροφωνίῳ» 10, πρβλ. Ἀριστ. Θεσμ. 912· χρ. φανεὶς Σοφ. Φιλ. 1446· χρόνιον εἰσιδὼν φίλον Εὐρ. Ὀρ. 475· ἐν τροπαίᾳ χρονίᾳ Αἰσχύλ. Θήβ. 706. **2)** ἐπὶ πολὺν χρόνον μέλλων νὰ διαρκέσῃ, χρόνιόν τινα ἐκβάλλειν, ἐλαύνειν Σοφ. Φιλ. 600, Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 441· χρόνιος εἶναι, ἀπεῖναι Εὐρ. Ὀρ. 485, Ἰφ. ἐν Αὐλ. 1099· χρόνιός εἰμ' ἀπ' ἀνθρώπων βορᾶς ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 342. **3)** ὁ ἐπὶ πολὺν χρόνον διαρκῶν, ἐπὶ πολὺ ἐξακολουθῶν, ἀρετὰ χρονία τελέθει Πινδ. Π. 3. 204 χρόνια λέκτρ' ἔχων, διατελῶν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἄγγαμος, Εὐρ. Φοίν. 14· χρ. ἐτῶν ἐνιαυτοί Ἀριστ. Βίτρ. 347· χρ. πόλεμοι Θουκ. 1. 141, πρβλ. 6. 31· χρ. δεσμὰ Πλάτ. Νόμ. 855B· ἐπὶ χυτῶν, ὁ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ζῶν, ἀντίθετον τῷ **ἐπέτειος**, Θεόφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 1. 1, 9. **4)** ὁ ἐπὶ πολὺν χρόνον βραδύνων, ἁπλοῖαι Αἰσχύλ. Ἀγ. 149· χρόνιοι μέλλετε πράσσειν Σοφ. Φιλ. 1449· δίκα χρόνιος Εὐρ. Ἀποσπ. 224· χρόνια τὰ τῶν θεῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1615. **5)** ἐπὶ νόσων, χρόνιαι, ἐπὶ πολὺν χρόνον διαρκῶν, νοσήματα Ἱππ. Ἀφ. 1246· βῆξ Παῦλ. Αἰγ. 85. 28. **II.** Ἐπίρρ. **-ίως**, Ἀριστ. περὶ Γεν. κ. Φθορ. 1. 10, 13, Θεοφρ. Ἀποσπ. 9. 22· ὡσαύτως οὐδ. πληθ. **χρόνια** ὡς ἐπίρρ., Εὐρ. Ὀρ. 152.— Συγκρ. **-ώτερον** Πινδ. Π. 4. 10. — Ἡ λέξις εἶναι σπανία παρὰ ταῖς πεζογράφοις καὶ μόνον (ὡς φαίνεται) ἐπὶ τῆς σημασίας I. 3 καὶ 5.

χρονιότης, ητος, ἡ, μακρὰ διάρκεια, ἀργοπορία, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 14, 2.

χρονισμός, ὁ, τὸ χρονίζειν, μένειν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἔν τινι τόπῳ, Πολύδ. 1. 56, 3. **II.** ἀργοπορία, βραδύτης, Διονύσ. Ἀλ. 6. 52.

χρονιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **χρονίζω**, δεῖ χρονίζειν, ἔν τινι Ἀριστ. Ρητ. 3. 17, 2.

χρονιστός, ἡ, όν, ῥημ. ἐπίθ., ὁ χρονίζων, βραδύνων ἐπὶ πολύ, βραδύς, βραδυκίνητος, Χρησμ. ἐν Δίῳ. Ποικ. Ἱστ. 3. 43.

χρονο-άρχης, ου, ὁ, = **χρονοκράτωρ**, Ψελλ. σ. 42, Boiss.

χρονο-γράφειον, τό, βιβλίον χρονολογίας, χρονογραφία, Γεώργ. Σύγκ. σ. 35D, κλπ.

χρονογρᾰφία, ἡ, ἀναγραφὴ χρόνου, συγγραφὴ χρονικῶν, Πολύδ. 5. 33, 5.

χρονο-γράφος, [ᾰ], ον, ὁ ἀναγράφων τοὺς χρόνους καὶ τὰ συμβαίνοντα κατ' αὐτούς, ὁ χρονογράφος, ὁ γράφων συγγραμμα χρονικόν, Στράβ. 20. — Τὸ ῥῆμα **-γραφέω** ἐν Τζέτζ. Ἱστ. 12. 718, Κ. Μανασσ.

χρονο-κράτωρ, [ᾰ], **ορος**, ὁ, ὁ δεσπόζων τοῦ χρόνου, χρονάρχης, ὅρος ἀστρολογικός, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ. 200. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 120.

χρονο-λάβος, [ᾰ], ον, ὁ μετρῶν τὸν χρόνον, Πρόκλ. Ὑποτυπ. 107, 2 Halm.

χρόνος, ὁ, Ὅμηρος, κλπ.· διακρίνεται τοῦ **καιρός**, ἠν δὲ ὁ χρόνος οὗτος, ᾧ Ἀστεῖος μὲν ἦν ἄρχων Ἀθήνησιν, ὁ καιρὸς δέ, ἐν ᾧ ἐπολεμεῖθ' ὑμεῖς πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους τὸν ὕστερον πόλεμον Δημ. 1357. 2, πρβλ. Ἀμμών. 79· — τῶν δὲ πεπραγμένων ἀποίητον οὐδ' ἂν χρόνος δύναιτο θέμεν τέλος Πινδ. Ο. 2. 31· μυρίοις χρόνοις ὁ αὐτ. ἐν Ι. 4 (5). 36, Σοφ. Οἰδ. ἐν Κολ. 618· μικρὸς κἀναρίθμητος χρόνος ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 646· ὁ πᾶς χρόνος Πινδ. Π. 1. 87· πρόπας χρ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 898 εἰς τὸ πᾶν χρόνου αὐτόθι 670· ἀλλ' ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, τοῦ χρόνου τὸν πλεῖστον Θουκυδ. 1. 30, πρβλ. Ἰσοκρ. 197A· τὸν πρῶτον τοῦ χρόνου Ξεν. Ἀνα. 1, 5· τὸν δι' αἰῶνος χρόνον Αἰσχύλ. Ἀγ. 551· χρόνου δεῖται, χρειάζεται καιρόν, θὰ χρειασθῇ πολὺς καιρός, Ξεν. Συμπ. 2, 4, κλπ. **2)** ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα, περίοδος χρονική, ἐποχή, δεκέτης, τρίμηνος χρόν. Σοφ. Φιλ. 715, Τρ. 164· χρ. βίου, ἥβης Εὐρ. Ἄλκ. 670, Ἡλ. 20· γεγονότες πολὺν ἀριθμὸν χρόνου Αἰσχίνης 7. 36· — ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ χρονικῶν περιόδων, τοῖς χρόνοις ἀκριβῶς, μετὰ χρονολογικῆς ἀκριβείας, Θουκ. 1. 97 τοῖς χρόνοις, διὰ τῶν χρονίων τῶν, Ἰσοκρ. 228C· μακρῶν καὶ πολλῶν χρόνων Πλάτ. Νόμ. 798B τεσσαράκοντα χρόνους ἐνιαυτῶν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 475. 6, πρβλ. 286. 3. **3)** εἰδικαὶ φράσεις ἢ χρήσεις α) αἰτ., **χρόνον** ἐπί τινα χρόνον, μακρὸν ἢ βραχύν, Ὀδ. Δ. 599, Ζ. 295, Ἡρόδ. 1. 175., 7. 223, κλπ.· οὕτω, πολὺν χρόνον, ἐπὶ πολὺν καιρόν, Ὀδ. Λ. 161· ὄφρ' ὄν χρ. Ἰλ. Ξ. 206· οὐκ ὀλίγον χρ. Τ. 157· τοῦτον τὸν χρ. Ἡρόδοτ. 1. 75· τὸν ἀεὶ χρ., ἀείποτε, πάντοτε, Εὐρ. Ὀρ. 207, κλπ.· οὐ πολὺς χρ. ἐξ οὗ .. Πλάτ. Πολ. 452C· παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος Σοφ. Αἴ. 600 (σχεδὸν ὡς Ἐπίρρ., = πάλαι)· ἦν ποτέ τοι χρόνος ἐν ᾧ ἅμα πάντ' ἐπέφυκει Λίνος παρὰ Διογέν. Λαερτ. προοίμ. 4, Κριτίας 9. 1· ἕνα χρ., ἀμέσως, ἐν τῷ ἅμα, ἅπαξ διὰ παντός, Ἰλ. Ο. 511· — ἡ αἰτ. χρόνου πολλάκις παρελείπετο ἐν ταῖς φράσεσι, τὸν ἀεί, τὸν ἐμπροσθεν, τὸν ὕστερον Br. Σοφ. Ἡλ. 1075, Schäf. Bos Ellips. σελ. 546.

β) γεν., χρόνου περιόντος, ἐν ᾧ ὁ χρόνος παρήρχετο, Ἡρόδ. 4. 155· οὕτω, χρ. ἐπιγιγνομένου, διεξελθόντος, προβαίνοντος, κλπ., Ἡρόδ., καὶ Ἀττ.· χρόνου γενομένου, μετά τινα χρόνον, Διόδ. 20. 109 — ὀλίγου χρόνου, ἐντὸς ὀλίγου, ταχέως, Ἡρόδοτ. 3. 134· πολλοῦ . . οὐχ ἑωρακά πω χρόνου Ἀριστοφ. Πλ. 98· οὕτω, οὐ μακροῦ χρ., τοῦ λοιποῦ χρ. Σοφ. Ἡλ. 478, 817· οὕτω, βαιοῦ κοὐχὶ μυρίου χρ. ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 397· ποίου χρόνου; Αἰσχύλ. Ἀγ. 278· πόσου χρ.; ἐπὶ πόσον χρόνον; Ἀριστοφ. Ἀχ. 83. γ) δοτ., **χρόνῳ** μετὰ χρόνον, μετὰ πάροδον χρόνου, ἐπὶ τέλους, ὡς τὸ διὰ χρόνου, Ἡρόδ. 1. 80, 176, κ. ἀλλ., καὶ συχν. παρὰ τοῖς Τραγ., ὡς Αἰσχύλ. Ἀγ. 126, 463, Χο. 651· ὡσαύτως, χρόνῳ ποτὲ Ἡρόδ. 9. 62, καὶ συχν. παρ' Ἀττικ.· χρόνῳ χρόνοις ὕστερον, πολὺ μετὰ ταῦτα, ἴδε **ὕστερος** IV. 2· ὡσαύτως· μετὰ τοῦ ἄρθρου, τῷ χρόνῳ Ἀριστοφ. Νεφ. 67, 1242· ὅτε τι τῷ χρόνῳ Ἀντιφῶν 139. 31. δ) χρ. τριμερής, τὸ παρελθόν, τὸ παρόν, καὶ τὸ μέλλον, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 10. 197. ε) ὁ ἄλλος χρ., παρ' Ἀττ. ἀείποτε ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, καὶ ὁ λοιπὸς χρ., ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, Wolf εἰς Δημ. Δεπτ. σ. 234· οὕτω, χρ. ἑφέρπων, ἐπαντέλλων, μέλλων Πινδ. Ο. 6. 163., 8. 38., 10 (11), 9· ὡσαύτως, ὁ ἰκνούμενος χρ. Bast Ep. Cr. σ. 169. **4)** μετὰ προθέσεων:— ἀνὰ χρόνον, παρερχομένου τοῦ χρόνου, μετά τινα καιρόν, Ἡρόδ. 1. 173., 2. 151., 5. 27, κ. ἀλλ. β) ἀφ' οὗ χρόνου, ἀφ' ὅτου, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 2, 13 γ) διὰ χρόνου μετὰ παρέμπτωσιν χρονικοῦ τινος διαστήματος, μετά τινα διακοπήν, μετά τι διάλειμμα, Σοφ. Φιλ. 758, Ἀριστοφάν. Λυσ. 904, Ἰλ. 1055, Θουκ. 2. 94· διὰ πολλοῦ χρόνου Ἡρόδοτ. 3. 27, Ἀριστοφ. Σφ. 1476· διὰ μακρῶν χρόνων Πλάτ. Τίμ. 22D· ἀλλ': ὁ χρόνος, διὰ χρόνου προϋβαινέ μοι, σημαίνει, ὁ χρόνος ὅτι ἐμὲ προέβαινεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, Σοφ. Φιλ. 285. δ) ἐκ πολλοῦ χρόνου, ἀπὸ πολλοῦ, Ἡρόδ. 2. 58. ε) ἐν χρόνῳ, ὡς τὸ **χρόνῳ**, παρερχομένου τοῦ χρόνου μὲ τὸν καιρόν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 870, Εὐμ. 1000· ὡσαύτως ἐπὶ πολὺν χρόνον, Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 228A, 278D. ζ) ἐντὸς χρόνου, ἐντὸς χρονικοῦ τινος διαστήματος, Ἡρόδ. 8. 104. η) ἐπὶ χρόνον, ἐπί τινα χρόνον, «διὰ κάμποσον καιρόν», Ἰλ. Β. 299, Ὀδ. Ξ. 193, Ἡρόδ. 1. 116· πολλὸν ἐπὶ χρ. Ὀδ. Μ. 407· χρόνον ἐπὶ μακρὸν Ἡρόδ. 1. 81· παῦρον ἢ παυρίδιον ἐπὶ χρ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 132, 324. θ) ἐς χρόνον, εἰς τὸ μέλλον, Ἡρόδ. 3. 72., 9. 29, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 484. ι) μέχρι τοῦ αὐτοῦ χρόνου Θουκ. 1. 13. κ) πρὸ τοῦ καθήκοντος χρόνου Αἰσχίν. 71. 29· οὕτω, τοῦ χρόνου πρόσθεν Σοφιστ. Ἀντιγ. 461. λ) σὺν χρόνῳ ὡς τὸ χρόνῳ ἢ διὰ χρόνου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1378, Εὐμ. 583. μ) ὑπὸ χρόνου, μετὰ παρέλευσιν χρόνου, Θουκ. 1. 21. **II.** ἡ διάρκεια τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἡλικία, χρόνος ἀνθρώπων Σοφ. Φιλ. 306· χρόνῳ παλαιὸς ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 112· χρόνῳ μείων αὐτόθι 378· τοσόσδε τῷ χρόνῳ, τόσον ἡλικιωμένος, Πλάτ. Ἀξίοχ. 365B· χρόνῳ βραδὺς Σοφ. Οἰδ. Κολ. 875. **III.** ἐποχή, μέρος τοῦ ἔτους, ὡς τὸ **ὥρα**· περιγράφειν τι τοῦ ἔτους χρόνῳ Ξεν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπομν. 1. 4, 12· παρὰ μεταγενεστέροις, μάλιστα βυζαντίνοις, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ σήμερον, ὡρισμένως = ἔτος, ἴδε Μέγ. Ἐτυμολ. 254. 13, Valck. Diatr. σ. 135. **IV.** βραδύτης, ἀπώλεια χρόνου, ἀργοπορία, οὐδ' ἐποίησαν χρόνον οὐδένα Δημ. 392 18· χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχοντι Θεόκρ. 21. 25· χρόνους ἐμποιεῖν, παρεμβάλλειν ἀργοπορίας, Δημ. 651. 26. **V.** παρὰ τοῖς γραμμ. **1)** ὁ χρόνος ῥήματος, Διονύσ. Ἀλ. περὶ Θουκ. 12, 24, A. B. 638. **2)** ὁ χρόνος ἢ ἡ ποσότης συλλαβῆς, Λογγῖν. 39. 4, Ἐτυμ. Μέγ. 409. 13, κλπ.

χρονοτρῑβέω, ὡς καὶ νῦν, τρίβω τὸν χρόνον, ἐξοδεύω τὸν καιρόν, ἀργῶ, χασομερῶ, Ἀριστοτ. Ρητ. 3. 3, 3, Λεωνίδας παρὰ Πλουτ. 2. 225B, Πράξ. Ἀποστ. κ', 16·— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἐπιφάν. 669A. **2)** Παρὰ Πλουτ. ἐν Κάτ. Νεωτ. 53, μετ' αἰτ., χρ. τὸν πόλεμον, ἐπιμηκύνω, ἐξακολουθῶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον τὸν πόλεμον.

χρονουλκέω, (ἕλκω) = **χρονοτριβέω**, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **μοργυλλεῖ**.

χρονουργός, ὁ, (ἔργω) ὁ δημιουργὸς χρόνου, Θεόδ. Πρόδρ.

χροός, ἑτερόκλ. γεν. τοῦ **χρώς**· οὐδεμία ὀνομ. **χρόος** ἢ **χροῦς** ἀπαντᾷ.

χροτιή, ἡ, μεταγεν. ποιητικ. τύπος ἀντὶ τοῦ **χρώς**, Ἀνθ. Παλατ. 15. 35.

χρουσίον, τό, = **χρυσίον**, Ἐπιγρ. Θηβῶν, Ἀθηναίου τ. Γ', σ. 479.

χρουσοῦς, = **χρυσοῦς**, Ἐπιγρ. Περγάμου, CIG. 3561.—Ἀττικῆς, CIA. III,1433: **χρουσοῦ** ὠκίας = (οὐγκίας) τρῖς.—Ἀμφότεραι αἱ ἐπιγρ. τῶν μ. Χρ. χρόνων.

χρῡσ-ᾰγωγός, όν, ὁ φέρων χρυσόν, Νικήτ. Χωνιάτ. Ἱστορ. 360B.

χρῡσ-άετος, ὁ, εἶδος ἀετοῦ, «ἀκούω δέ τι καὶ γένος ἀετῶν καὶ ὄνομα αὐτῷ χρυσάετον ἔθεντο, ἄλλοι δὲ ἀστερίαν τὸν αὐτὸν καλοῦσιν· ὁρᾶται δὲ οὐ πολλάκις» Αἰλ. περὶ Ζώων 2. 39.

χρύσ-αιγις, **ιδος**, ἡ, ἡ ἔχουσα χρυσῆν αἰγίδα, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, χρυσαίγιδος Ἰτωνίας Βακχυλ. Ἀποσπ. 15|23, ἔκδ. Blass. (21)·— περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἐτυμολ. Μέγ. 518. 35.

χρῡσαΐζω, κοσμῶ διὰ χρυσοῦ, «χρυσαΐζεται· (τῷ χρυσῷ) κοσμεῖται» Ἡσύχ.

χρῡσ-ᾰκόνιον, τό, παρὰ τοῖς Βυζ. = **βάσανος**, lapis Lydius, ἡ λυδία λίθος, ἴδε Δουκάγγ.

χρῡσ-άκτιν, **ῑνος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χρυσᾶς ἀκτῖνας, Ἀρκάδ. 10· ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 518. 39. **χρυσάκτις**.

χρυσᾰλάκατος, ον, Δωρικ. ἀντὶ **χρυσηλ-**, Πίνδ.

χρῡσαλλίς, **ίδος**, ἡ, ἡ ἐντὸς κελύφους κλεισθεῖσα κάμπη καὶ ἐκεῖ μεταβαλοῦσα μορφὴν καὶ σχῆμα, «μετὰ δὲ ταῦτα αὐξηθεῖσαι (αἱ κάμπαι) ἀκινητίζουσι, καὶ μεταβάλλουσι τὴν μορφήν, καὶ καλοῦνται χρυσαλίδες, καὶ σκληρὸν ἔχουσι τὸ κέλυφος, ἁπτομένου δὲ κινοῦνται. προσέχονται δὲ πόροις ἀραχνιώδεσιν οὔτε στόμα ἔχουσαι οὔτ' ἄλλο τὸ μορίων διάδηλον οὐθέν· χρόνου δ' οὐ πολλοῦ διελθόντες, περιρρήγνυται τὸ κέλυφος καὶ ἐκπέτεται ἐξ αὐτῶν πτερωτὰ ζῷα, ἃς καλοῦμεν ψυχά», πεταλούδας, chrysalis aurelia, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 5. 19, 9, π. Ζ. Γεν. 3. 9, 9, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 4, 4, κλπ.

χρύσ-αμμος, [ῡ], ἡ, ἄμμος χρυσῆ, Βυζ.

χρῡσ-ᾰμοιβός, ὁ, παρ' Ἡσυχίῳ ἑρμηνεύεται ὡς = **ἀργυρογνώμων**·—μεταφ., Ἄρης σωμάτων χρυσαμοιβός, ὁ ἐμπορευόμενος τὰ ἀνθρώπινα σώματα ἢ ἀποδίδων τοὺς νεκροὺς ἀντὶ χρυσοῦ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 436· πρβλ. **ἀργυραμοιβός**.

χρῡσ-άμπυξ, **ῠκος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἄμπυκα ἢ προμετωπίδιον κόσμημα ἐκ χρυσοῦ, ἐπίθετ. τῶν ἵππων, Ἰλ. Ε. 358, 363, κ. ἀλλ. (οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.)· ἀλλ' ἐπὶ θεαινῶν ἐν Ὕμν. Ὁμ. 5. 5, 12, Ἡσ. Θεογ. 916, Πινδ. Ο. 7. 119, Π. 3. 158, κλπ. ὡσαύτως, χρ. χαλινὸς ὁ αὐτ. ἐν Ο. 13. 92.

χρῡσ-άνθεμον, τό, ὡς καὶ νῦν, τὸ γνωστὸν ἄνθος, κατ' ἄλλους τὸ χρυσίζον νεκρολούλουδον, Διοσκ. 4. 58· ὡσαύτως **χρυσανθές**, τό, Νίκ. παρ' Ἀθην. 684D. **2)** = **βατράχιον I**, Γεωπον. 2. 6, 24.

χρῡσανθής, **ές**, ὁ ἔχων χρυσοῦν ἄνθος, κρόκος Ἀνθ. Π. 12. 256 — πρβλ. **χρυσάνθεμον**.

χρῡσ-άνθρωπος, ὁ, ἄνθρωπος ἐκ χρυσοῦ, Βυζ.

χρυσάνιος, Δωρ. ἀντὶ **χρυσήνιος**, Πίνδ.

χρῡσ-ανταυγής, **ές**, ὁ ἀνταυγάζων χρυσίζον φῶς, ἀπαστράπτων ὡς χρυσός, πέταλα Εὐρ. Ἴων 890.

χρῡσάντυξ, **ῠγος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χρυσῆν ἄντυγα, Κωνσταντίνου Μανασσ. Χρον. 5055.

χρῡσάορος, **ον**, (ἄορ) ὡς τὸ **χρυσάωρ**, ὁ ἔχων χρυσοῦν ξίφος, χρυσοσπάθης, ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰλ. Ε, 509, Ο. 256, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 123, Πινδ. Π. 5. 140· ὡσαύτως τῆς Δήμητρος, Δήμητρος χρυσαόρου, ἀγλαοκάρπου Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 4· τῆς Ἀρτέμιδος, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 8. 77· τοῦ Ὀρφέως, Πινδ. Ἀποσπ. 187· οὕτω **χρυσαορεύς**, **έως**, ἐπὶ τοῦ Διός, Στράβ. 660 (παρ' ᾧ ἀπαντῶσι καὶ τὰ ἐπίθετα **χρυσαόρεως**, **-εος**, **-ικός**), καὶ **χρυσαόριος**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2720,-21. — Ἡ σημασία δυνατὸν νὰ διαφέρῃ κατὰ τὰς ἰδιότητας τῶν διαφόρων θεῶν,— ἐπειδὴ ἴσως ἡ λέξις **ἄορ**, ὡς καὶ ἡ λέξ. **ὅπλον**, σημαίνει πᾶν ὄργανον, οἷον τὸ δρέπανον τῆς Δήμητρος, τὸ τόξον τῆς Ἀρτέμιδος, τὸν κεραυνὸν τοῦ Διός, πρβλ. Heyne. εἰς Ἀπολλόδωρ. 3. 10, 2, Böckh Expl. Pind P. 5 82 κέξ., σ. 293. Ἀλλ' ὅμως ἐπειδὴ ἡ γενικὴ αὕτη χρῆσις τῆς λέξεως **ἄορ** βεβαίως δὲν εὑρίσκεται παρ' Ὁμήρῳ, τοιαῦται ἑρμηνεῖαι δὲν εἶναι πιθαναί· καὶ ἦτο φυσικὸς λαὸς πολεμικός, ὡς ἦσαν οἱ ἀρχαιότατοι Ἕλληνες, νὰ κοσμῇ ἕκαστον τῶν θεῶν αὐτοῦ διὰ τοῦ ξίφους, πρβλ. Θουκ. 1. 5, 6, Voss. εἰς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 4. [ᾱ, πλὴν ἐν τοῖς Ὀρφ. Λιθ. 545, καὶ αὐτοῦ δὲ ὁ Ἕρμαννος διώρθωσε **χρυσόπατρος**].

χρῡσ-άργυρον, τό, ἄργυρος ἐπικεχρυσωμένος, Συλλ. Ἐπιγρ. 8812. **II.** φόρος ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, Κ. Μανασσ. Χρον. 3085, κλπ.· ἴδε Δουκάγγ. ἐν λ.

χρῡσ-άρμᾰτος, **ον**, ὁ ἔχων ἅρμα χρυσοῦν, ἐπὶ χρυσοῦ ἅρματος ὀχούμενος, ἐπίθετον τῆς σελήνης, Πινδ. Ο. 3. 35· ὡσαύτως ἐπὶ ἡρώων, ὁ αὐτ. ἐν Π. 5. 10, ἐν Ι. 6 (5). 27·— οἱ χρυσάρματοι, σῶμά τι τῆς Μακεδονικῆς σωματοφυλακῆς τοῦ βασιλέως, Πολυδ. Α', 175.

χρύσ-ασπις [ῡ], **ιδος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χρυσῆν ἀσπίδα Θήβη Πινδ. Ι. 1. 1· Παλλὰς Εὐρ. Φοίν. 1372· οἱ χρυσάσπιδες, σῶμά τι τοῦ Μακεδονικοῦ στρατοῦ, Πολυδ. Α', 175.

χρῡσ-αστράγᾰλος, **ον**, ὁ ἔχων ἀστραγάλους ἢ βάσιν ἐκ χρυσοῦ, φιάλα Σαπφὼ 161 (100).

χρῡσάττῐκον, τό, τεχνητός τις οἶνος ἢ εἶδος «σιροπίου», Παῦλ. Αἰγ. 3. 50.

χρῡσ-αυγέω, ἔχω χρυσῆν λάμψιν, Ἐδδ. (Ἰὼβ ΑΖ', 22)·— τὸ οὐσιαστ. **-αύγεια**, ἡ, Εὐστ. 695. 4.

χρῡσ-αυγής, **ές**, γεν. **έος**, ὁ λάμπων ὡς χρυσός, κρόκος Σοφ. Ο. Κ. 685· δόμος Ἀριστοφ. Ὄρν. 1710·— μεταφορ., φρόνησις Φίλων 1. 57· χρυσαυγὲς μειδιᾶν Ἰμέρ. σ. 598.

χρῡσαυγίζω, = **χρυσαυγέω**, Διβάν. 4. 1071· παρὰ τοῖς Ἐκκλ. ὡσαύτως **-άζω**.

χρῡσάφιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **χρυσός**, Εὐστάθ. 492. 36, Ἄννα Κομν. 1. 177.

χρύσᾰφος, ὁ, εἶδος ἰχθύος, χρύσοφρυς, κοινῶς «χρυσόφα»· κατὰ τὸν Κοραῆν (ἐν Ξενοκρ. σ. 106) «ἔστι δὲ ἣν νῦν καλοῦμεν τσιππούραν, ὥς φησιν ὁ Λακεπέδης (Histoir natur. des Poissons, τ. VIII, σ. 218 ἔκδ. τοῦ ἔτους 1799), Μάρκελλ. Σιδήτ. 12.

χρῡσάωρ [ᾱ], **ορος**, ὁ, ἡ, (ἄορ) = **χρυσάορος** (ὃ ἴδε), Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 123, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 769, Πινδ. Π. 5. 139, Ἀποσπ. 187.

χρῡσ-έγκαυστος, **ον**, ὁ κεκοσμημένος μὲ χρυσὸν διὰ τῆς ἐγκαυστικῆς μεθόδου, Παπίας ἐν Combef. Orig. Cpol. σ. 24, 31.

χρῡσ-εγχής, **ές**, ὁ ἔχων ἔγχος χρυσοῦν, Ὀρφ. Ὕμν. 51. 11.

χρῡσεῖον, τό, ἐργαστήριον χρυσοχόου, Στράβ. 146. **II.** μεταλλεῖον χρυσοῦ (ἴδε ἐν λέξ. **χρύσεος** I. 2), Πολύβ. 34. 10, 10· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **χρυσεῖα**, χρυσωρυχεῖα, μεταλλεῖα χρυσοῦ, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 37, Πολύβ. 3. 57, 3.

χρύσειος [ῡ], **η**, **ον**, Ἐπικ. ἀντὶ **χρύσεος** (ὃ ἴδε), Ὅμ. καὶ Ἡσίοδ.

χρῡσ-εκλέκτης, **ου**, ὁ, ὁ συλλέγων χρυσὸν ἐκ τῆς ἄμμου ποταμοῦ, Λατ. aurilegulus, Γλωσσ.

χρῡσ-ελεφαντ-ήλεκτρος, **ον**, ὁ κεκοσμημένος διὰ χρυσοῦ, ἐλέφαντος καὶ ἠλέκτρου, ἀσπὶς Ἐπίγραμμ. ἐν Πλουτ. Τιμολ. 31.

χρῡσ-ελεφάντῑνος, **ον**, ὁ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος πεποιημένος, δι' αὐτῶν ἐπικεκοσμημένος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1166. —Περὶ τῶν χρυσελεφαντίνων ἀγαλμάτων τοῦ Φειδίου (ὧν τὰ περιφημότατα ἦσαν τὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ, τὸ τῆς Ἥρας ἐν Ἄργει καὶ τὸ τῆς Παρθένου Ἀθηνᾶς ἐν Ἀθήναις) ἴδε Quatremère de Quinci's Jupiter Olympien.

χρῡσ-έμβᾰφος, **ον**, καὶ **-βαφής**, **ές**, βεβαμμένος διὰ χρυσοῦ, κεχρυσωμένος, ἐπίχρυσος, Βυζ.

χρῡσ-έμβολος, **ον**, ὁ ἔχων τὸ ἔμβολον ἐκ χρυσοῦ, ἐπὶ πλοίου, Ἀππ. προοίμ. 10.

χρῡσ-έμπλαστος, **ον**, ἔχων ἐπικεκολλημένον χρυσόν, Βυζ.

χρῡσ-ένδιτος, **ον**, διὰ χρυσοῦ κεκοσμημένος, σπάθη Φιλήμων ἐν «Πτωχῇ ἢ Ροδίᾳ» 4· πρβλ. Μαρτιάλ. 2. 43., 6. 94. **II.** δεδεμένος διὰ χρυσοῦ, ἐντεθειμένος εἰς χρυσόν, Πλουτ. Λούκουλλ. 3.

χρῡσ-ένδῠτος, **ον**, ἐνδεδυμένος χρυσὸν ἢ ἔνδυμα χρυσοῦν, Συμεὼν Μεταφρ. 678. 1· θηλ. **χρυσενδύτις**, **ιδος**, Συλλ. Ἐπιγρ. 8721.

χρῡσεο-βόστρῠχος, **ον**, = **χρυσοβόστρυχος**, Εὐρ. Φοίν. 191.

χρυσεοδίνης, ἴδε ἐν λ. **χρυσοδίνης**.

χρῡσεό-δμητος, **ον**, ᾠκοδομημένος ἢ κατεσκευασμένος ἐκ χρυσοῦ, Αἰσχύλ. Χο. 616· ἔνθα ὁ Ἕρμαν. χρυσεοκμήτοισι, ἐκ χρυσοῦ πεποιημένοις.

χρῡσεό-καρπος, **ον**, = **χρυσόκαρπος**, Δράκων 36.

χρῡσεό-κμητος, **ον**, ἴδε ἐν λ. **χρυσεόδμητος**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χρῡσεο-κόλλητος, ον, = **χρυσοκόλλητος,** Παύλου Σιλ. Ἄμβων 159.

χρῡσεο-κόμης, ου, Δωρ. **-κόμας, α, ὁ,** = **χρυσοκόμης,** Σιμωνίδης 34, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 6.

χρῡσεό-κυκλος, ον, ὁ ἔχων κύκλον ἢ δίσκον χρυσοῦν, χρ. φέγγος, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Εὐρ. Φοίν. 176.

χρῡσεολόγχης, ου, ὁ, = **χρυσολόγχης.** Συνέσ. 18B.

χρῡσεό-μαλλος, ον, = **χρυσόμαλλος,** Εὐρ. Ἡλ. 725, Ὀρφ. Ἀργ. 1016.

χρῡσεο-μίτρης, ου, ὁ, = **χρυσομίτρης,** Ἀνθ. Π. 9. 524·— **χρυσεομίτρα,** Μελιννὼ Λεσβία παρὰ Στράβ. 87. 19.

χρῡσεό-νωτος, ον, = **χρυσόνωτος,** ἀσπίς Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1130.

χρῡσεο-πήληξ, ηκος, ὁ, ἡ, = **χρυσοπήληξ,** Ὕμν. Ὁμ. 7. 1, Καλλ. εἰς Λουτρ. Παλλάδ. 43.

χρυσεο-πήνητος, ον, χρυσοΰφαντος, φάρεα Εὐρ. Ὀρ. 840 χρ. γραφίς, χρυσόπλεκτος, ἀλλὰ τὸ χωρίον φαίνεται ἐφθαρμένον, Ἀνθ. Π. 5. 276.

χρῡσεό-πλοκος, ον, χρυσῷ πεπλεγμένος, χρυσόπλεκτος, ταινία Βακχυλ. 16. 106, ἔκδ. Blass.

χρύσεος, η, ον, καὶ **ος, ον,** ἐν Ἀνθ. Π. 5. 31, Ἀττ. συνῃρ. **χρυσοῦς, ῆ, οῦν.** (οὕτω, **ἀργύρεος, -οῦς, χάλκεος, -οῦς**), Ἐπικ. **χρύσειος, η, ον·** ὁ Ὅμ. καὶ ὁ Ἡσ. χρῶνται τῷ τε **χρύσεος** καὶ τῷ **-ειος,** ἀλλ' οὐδέποτε τῷ **χρυσοῦς,** εἰ καὶ θηλ. αἰτ. **χρυσῆν** εὕρηται ἔτι καὶ νῦν ἐν ταῖς ἐκδόσεσι τοῦ Ἡσ.· οἱ Λυρ. ποιηταὶ ἔχουσι **χρύσεος, α, ον,** καὶ ὁ τύπος οὗτος ἀπαντᾷ ἐνίοτε ἐν τῷ τραγικῷ διαλόγῳ, ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 207· (**χρυσός**). Ἐκ χρυσοῦ πεποιημένος, διὰ χρυσοῦ κεκοσμένος, «μαλαμματένιος», συχν. ἀπὸ τοῦ Ὅμ. καὶ ἐφεξῆς (πρβλ. **χρυσός** 2), μάλιστα ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὅσα ἀνήκουσιν εἰς τοὺς θεούς, χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, χρυσέοις δεπάεσσιν, χρύσειον ἐπὶ θρόνον, κλπ., Ἰλ. Δ. 2, 3, Θ. 442, κ. ἀλλ.· χρ. τάλαντα, ἡ χρυσῆ πλάστιγξ τοῦ Διός, Χ. 209· χρ. ἴτυς, ζυγόν, τοῦ ἅρματος τῆς Ἥρας, Ε. 724, 730· χρ. ἱμάσθλη, τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Θ. 44, Ν. 26· οἱ ἵπποι τοῦ Διὸς ἔχουσι χρυσῆν χαίτην, Θ. 42, Ν. 24· ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα περιβάλλονται χρυσοῦν νέφος, Ξ. 344, 351, πρβλ. 523· ἡ Καλυψὼ καὶ ἡ Κίρκη ἔχουσι χρυσᾶς ζώνας, Ὀδ. Ε. 232, Κ. 542, κλπ.· πρβλ. **χρυσός** ἐν ἀρχ.· ἀλλὰ γενικῶς ἐπὶ θνητῶν, Ἰλ. Δ. 133, Ε. 425, κ. ἀλλ.·— ἐνίοτε τὸ **χρύσεος** πρέπει νὰ ἑρμηνεύηται ὡς σημαῖνον τὸν διὰ χρυσοῦ κεκοσμημένον, οἷον χρ. σκῆπτρον Α. 15, πρβλ. 234, 245· μάχαιρα Σ. 598· θύραι Ὀδ. Η. 88· καὶ σχεδὸν ὡς συνώνυμον τῷ **ἐπίχρυσος,** διὰ χρυσοῦ κεκαλυμμένος, κεχρυσωμένος, Ἡρόδ. 9. 82, πρβλ. 80·— χρυσοῦν τινα ἱστάναι, ἱστάναι κεχρυσωμένον ἄγαλμά τινος ἢ ἀνδριάντα, οὕτω, χρυσοῦς στάθητι Λουκ. Ψευδολ. 15· Ἀλέξανδρος ὁ χρ. Ἡρόδ. 8. 121·— πρβλ. **ἵστημι** Α. III. 1. **2)** χρύσεια μέταλλα, μεταλλεῖα χρυσοῦ, χρυσωρυχεῖα, Θουκ. 4. 105·— αὕτη φαίνεται ἡ μόνη φράσις ἐν ᾗ παρ' Ἀττ. εἶναι ἐν χρήσει ὁ τύπος **χρύσειος,** ὁ δὲ τύπος **χρυσεῖα** (προπερισπ.) συνήθως εἶναι ἐν χρήσει ὡς οὐσιαστ., ἴδε **χρυσεῖον** Π. **3)** **χρυσοῦς** (ἐξυπακ. στατήρ), ὁ, χρυσοῦν νόμισμα, = **στατήρ.** Συλλ. Ἐπιγρ. 1570b. 48· κέξ., 2058Α. 13 κέξ., κλπ.· χρυσοῖ ἐπίσημοι Πολύβ. 4. 56, 3· πρβλ. Πολυδ. Θ', 4, 105, Ἡσύχ. **II.** ὁ ἔχων χρυσοῦν τὸ χρῶμα, χρυσοκίτρινος, ἔθειραι Ἰλ. Θ. 42, Ν. 24· χρ. νέφος Ν. 523, κλπ.·— τὸ χρυσοῦν τοῦ ᾠοῦ, ὁ κρόκος αὐτοῦ, Ἀθήν. 376D. **III.** μεταφορ., χρυσέη Ἀφροδίτη Ἰλ. Γ. 64, Ὀδ. Θ. 377· οὕτω, Μοῖσα Πινδ. Ι. 7 (8). 11· θυγάτηρ Διὸς Σοφ. Ο. Τ. 187· Ἐλπὶς αὐτόθ. 158· ὦ χρυσοῖ θεοὶ Ἀριστοφ. Βάτρ. 483· σθένος ἀελίου χρ. Πινδ. Π. 4. 257· χρ. ὑγίεια αὐτόθι 3. 129· λογισμοῦ ἀγωγὴ Πλάτ. Νόμ. 645Α· ἦθός τι χρυσοῦν πρὸς ἀρετὴν κεκτημένης Ἀντιφάνης ἐν «Ὑδρίᾳ» 1· τὸ χρυσοῦν ὀρνίθων γένος, τοὺς καλλιμόρφους καὶ περιβλέπτους ταῶς ὁ αὐτ. ἐν «Ὁμοπατρίοις» 1· τὸ χρυσῆς τιμῆς, ἐν Σοφ. Ἀντιγ. 699, ἴσως ἀναφέρεται εἰς χρυσοῦν στέφανον τιμῆς.— Ὁ πρῶτος καὶ ἄριστος αἰὼν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἦτο ὁ χρυσοῦς, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 108 κέξ.· καὶ τοῦ Πλάτωνος οἱ ἰδανικοὶ πολῖται καλοῦνται χρυσοῦν γένος, Πολ. 468Ε, πρβλ. Φαῖδρ. 235Ε, Κρατ. 397Ε·— ἐνίοτε ἐν χρήσει εἰρωνικῶς, ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς, ἀλλ' ἐγὼ ὁ χρυσὸς ἄνθρωπος.., Λουκ. ὑπὲρ τοῦ Πταίσματ. 1. [**χρῡσέη, χρῡσέην, χρῡσέου, χρῡσέῳ,** κτλ παρ' Ὅμ. πρέπει ἃ προφέρωνται ὡς δισύλλ., ὡς ἀποδείκνυται πληρέστατα ἐκ χωρίων οἷα τὰ ἐν Ἰλ. Α. 15, 374· ἀλλὰ λυρικοὶ ποιηταὶ ἐνίοτε ἔχουσιν ῠ ἐν τῷ **χρύσεος,** Böckh de Metr. Pind. σ. 289, καὶ εἰς Πυθ. 4. 1. Οἱ Τραγικοὶ ἐποιήσαντο χρῆσιν τῆς ἀδείας ταύτης, ἀλλὰ μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις, οὐδέποτε δὲ ἐν ἰαμβικοῖς καὶ ἀναπαιστικοῖς, ὡς δεικνύουσι τὰ παραδείγματα τὰ ὁποῖα ἐκ τοῦ Σοφ. καὶ τοῦ Εὐρ. συνέλεξαν οἱ Erf. εἰς Σοφ. Ἀντιγ. 103, Seidl. εἰς Εὐρ. Τρῳ. 536, εἰς Εὐρ. Μηδ. 618, Βάκχ. 97. Οἱ Ἐλεγειακοὶ ποιηταὶ καὶ ἐπιγραμματικοὶ ἔχουσιν ἐνίοτε, εἰ καὶ σπανίως, ῠ, πρβλ. Ἰακώψ. εἰς Ἀνθ. Παλατ. σ. 197, 274. Οἱ μεταγενέστεροι Ἐπικ. φαίνονται ἑπόμενοι τῷ Ὁμ.— Ἴδε πλείονα ἐν λ. **χρυσός**].

χρῡσεο-σάνδᾰλος, ον, ὁ ἔχων σανδάλια ἐκ χρυσοῦ, ἴχνος χρ. Εὐρ. Ὀρ. 1468, Ἰφ. ἐν Αὐλ. 1042.

χρῡσεό-σκαπτρος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦν σκῆπτρον, Ζεὺς Βακχυλ. 8. 100, ἔκδ. Blass.

χρῡσεο-στέφᾰνος, ον, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **χρυσοστέφανος,** ὃ ἴδε.

χρῡσεό-στιλβος, ον, (στίλβω) ὁ στίλβων ἐκ χρυσοῦ, Μανασσ. Χρον. 6701, μετὰ διαφ. γραφ. **-στιλπνος.**

χρῡσεό-στολμος, ον, κεκοσμημένος διὰ χρυσοῦ, δόμοι Αἰσχύλ. Πέρσ. 159.

χρῡσεό-στολος, ον, = τῷ προηγ., πέπλων χρ. φᾶρος Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 414.

χρῡσεό-ταρσος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦς πόδας ἢ χρυσᾶς πτέρυγας, Ὀρφ. Ἀργ. 338.

χρῡσεό-τευκτος, ον, = **χρυσότευκτος** (ὃ ἴδε), Ὀρφ. Ὕμν. 54. 18.

χρῡσεο-φεγγής, ές, ὁ ἔχων χρυσῆν λάμψιν, Ὀρφ. Ἀποσπ. 7. 28.

χρῡσ-επώνῠμος, ον, ὁ ἔχων ἐπώνυμον ἐκ τοῦ χρυσοῦ ληφθέν, ἐπίθ. Ἰω. τοῦ Χρυσ. παρ' Ἰω. Δαμ. Π, 252C.

χρῡσ-εραστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐρῶν τοῦ χρυσίου, ἐραστὴς τῶν χρημάτων, φιλάργυρος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Βαβρίου.

χρῡσ-εργής, ές, εἰργασμένος, πεποιημένος ἐκ χρυσοῦ, ἱμάτιον Τζέτζ. Ἱστ. 3. 980.

χρῡσ-εργός, όν, ὁ ἐργαζόμενος τὸν χρυσόν, Λυκόφρων 1352· πρβλ. **λινεργός.**

χρῡσ-έρυθρος, ον, ἐρυθρὸς ἢ ξανθὸς ὡς χρυσός, Φιλῆς.

χρῡσ-εψητής, οῦ, ὁ, (ἕψω) ὁ χωνεύων ἢ τήκων τὸν χρυσόν, Λατ. aurificator, Γλωσσ.

χρῡσ-ήγορος, ον, ὁ ἔχων χρυσῆν εὐγλωττίαν, Ἐπίγρ. παρὰ Grel. Catal. Mss. Bibl. Lugd. Bat. p. 18, col. 54.

χρυσήεις, εσσα, εν, μεταγεν. ποιητ. τύπος ἀντὶ **χρύσεος,** Χρησμ. Σιβ. Ἀποσπ. 2. 25.

Χρῡσηίς, ίδος, ἡ, πατρωνυμ. τοῦ **Χρύσης, ου, ὁ,** θυγάτηρ τοῦ Χρύσου, Ἰλ.

χρῡσ-ηλάκᾰτος, ον, ὁ ἔχων ἠλακάτην («ῥόκαν») ἐκ χρυσοῦ, οὐχὶ (ὡς ὁ Σχολ.), ὁ ἔχων βέλος χρυσοῦν (εἰ καὶ ἡ λέξ. ἄτρακτος κεῖται ὡς = **ὀϊστός**), ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ἐν Ἰλ. Υ. 70, κ. ἀλλ., πρβλ. Σοφ. Τραχ. 637· τῆς Ἀμφιτρίτης, τῶν Νηρηΐδων καὶ τῆς Λητοῦς, Πινδ. Ο. 6. ἐν τέλει (ἔνθα ἴδε Böckh), Ν. 5. 65, 6. 62.

χρῡσήλᾰτος, ον, (**ἐλαύνω** III. 1) ὁ ἐκ σφυρηλάτου χρυσοῦ εἰργασμένος, Αἰσχύλ. Θήβ. 644, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1268, Εὐρ. Φοίν. 62, Ἀριστοφ. Πλ. 9.

χρῡσ-ήλεκτρον, τό, χρυσοῦν ἤλεκτρον, καθαρὸν καὶ πολύτιμον, παρὰ Πλιν. Ν. Η. 37. 43.

χρῡσήνιος, ον, (ἡνία) ὁ ἔχων χρυσᾶς ἡνίας, ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, Ὀδ. Θ. 285· τῆς Ἀρτέμιδος, Ἰλ. Ζ. 205· τοῦ Ἄεδου, Πινδ. Ἀποσπ. 12· τῆς Ἀφροδίτης, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 693 (ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ **χρυσάνιος**).

χρῡσήρης, ες, γεν. **εος,** κεκοσμημένος διὰ χρυσοῦ, χρυσοῦς, οἶκος, πόλος Εὐρ. Ἴων 157, 1154· ναῶν θριγκοὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἰφ. ἐν Ταύρ. 129.

χρῡσιαῖος, α, ον, ἐκ χρυσῶν νομισμάτων συγκείμενος, Διογέν. Λαέρτ. 4. 38.

χρῡσιασμός, ὁ, ἴκτερος, «κιτρινάδα» (νόσος), πρὸς πρόσωπον ὅταν γένηται κίτρινον, ὅπερ παρὰ τῶν ἰατρῶν καλεῖται ἴκτερος τὸ τοιοῦτον πάθος, παρὰ τῶν ἰδιωτῶν χρυσιασμὸς Ἰωάν. Ἰατροσόφ. 184, κλπ.

χρῡσίδάριον, τό, = τῷ ἑπομένῳ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 61.

χρῡσίδιον [σῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **χρυσίον,** μικρὸν νόμισμα χρυσοῦν, Ἰσοκρ. 291Ε, Δημ. 818. 13· μικρὸν ποσὸν χρημάτων, Πλουτ. Κλεομ. 38.

χρῡσίζω, εἶμαι ὅμοιος πρὸς χρυσόν, λάμπω ἢ ἔχω χρῶμα οἷον ὁ χρυσός, Ἀριστ. περὶ Θαυμ. 45, Ἡρῳδιαν. 5. 6, Ἀθήν. 322Α· τὸ χρυσίζον τοῦ ᾠοῦ, ὁ κρόκος αὐτοῦ, Γεωπον. 14. 7, 5.

χρῡσῖνος, μεταγεν. τύπος τοῦ **χρύσεος,** Ἀλκίφρων 3. 3. κ. ἀλλ.· **χρυσικός,** παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 447D.

χρυσιοκόσμητος, ον, χρυσίῳ κεκοσμημένος, Φλωρ. κ. Πλ. Φλ. σ. 290, ἔκδ. Μαυρ.

χρῡσιοκρότητος, ον, = **χρυσήλατος,** Μανασσ. Χρον. 4794.

χρῡσίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χρυσός,** τεμάχιον χρυσοῦ, καὶ καθόλου, χρυσός, Ἡρόδ. 3. 95, 97, Πλάτ. Εὐθύδ. 288Ε, Πολ. 336Ε, κ. ἀλλ. **2)** πρᾶγμα ἐκ χρυσοῦ πεποιημένον, χρυσὸς εἰργασμένος, πλάκες ἐκ χρυσοῦ, κοσμήματα ἐκ χρυσοῦ κτλ., ἄσημον Θουκ. 2. 13· ἐν τῷ πληθ. Δημ. 816, 22, 1182. 26· πρβλ. Böckh P. E. 1. 35. **3)** μάλιστα νόμισμα ἐκ χρυσοῦ, χρήματα, Εὐρ. Κύκλ. 161· ἀργύριον καὶ χρυσίον Ἀριστοφ. Ἱππ. 472, Πλ. 808, Βάτρ. 720, Πλάτ. κλπ.· λῆρος πάντα πρὸς τὸ χρ. Ἀντιφάνης ἐν Ἀδήλ. 60· ἐγὼ δ' ὑπέλαβον χρησί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μους εἶναι θεοὺς τἀργύριον καὶ τὸ χρ. Μένανδρ. ἐν 'Αδήλ. 10· — ἀλλά, στατῆρας χρυσίου Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 32· **χρυσία**, νομίσματα ἐκ χρυσοῦ, Πλάτ. Πολ. 336Ε. **4)** χρυσῆ κλωστή, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 799. **II.** ὡς ὅρος ἐκφράζων στοργήν, «χρυσέ» μου, θησαυρέ μου! 'Αριστοφ. Λυσ. 930, πρβλ. 'Ανθ. Παλατ. 11. 232.

χρῡσιοπλύσιον, τό, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **χρυσοπλ-**, ὃ ἴδε.

χρύσιος (= **χρύσεος**, οῦς). ἴδε **χαλκίαν**.— Καὶ ἐν τοῖς Σαπφοῦς εὑρῆται αὕτη ἡ γραφὴ τοῦ ἐπιθέτου.

χρυσιοστόλιστος, ον, χρυσίῳ ἐστολισμένος, Φλωρ. κ. Πλ. Φλ. στ. 1709, ἔκδ Μαυρ.

χρῡσιο-φόρος, ον, = **χρυσοφόρος**, Μανασσ. Χρον. 71.

χρῡσιό-φρουρος, ον, ὁ φυλάττων ἢ περιέχων χρυσόν, Μανασσ. Χρον. 5256.

Χρῡσίππειος, ον, ὁ τοῦ Χρυσίππου, εἰς τὸν Χρ. ἀνήκων, διαλεκτικὴ Διογέν. Λαέρτ. 7. 180· τὰ Χρυσίππεια, τὰ συγγράμματα αὐτοῦ, 'Αρριαν. Ἐπίκτητ. 2. 16, 34.

χρῡσῖς, ίδος, ἡ, χρυσῆ φιάλη, χρυσίδ' οἴνου πανσέληνον ἐκπιὼν ὑφείλετο Ἕρ ιππος ἐν «Κέρκωψιν» 2, Φερεκράτης ἐν «Πέρσαις» 5, 'Αριστοφ. Ἀχ. 74, Εἰρήν. 425, Συλλ. Ἐπιγραφ. 140. 45, κ. ἀλλ.· λέξις τῶν 'Αττ., Ἀθήν. 502Α. **II.** χρυσῆ ἐσθής, χρυσοκέντητος στολή, Λουκιαν Νιγρῖν. 11· χρυσῆ κρηπίς, σανδάλιον χρυσοκέντητον, ὁ αὐτ. ἐν Θεῶν Διαλ. 2. 2.

χρῡσί-ακηπτρον, τό, φυτὸν συνώνυμ. τῷ χαμαιλέων λευκὸς, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθ.) 3. 10.

χρῡσίτης, [ῑ], ου, ὁ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ θηλ., **χρυσῖτις**, ιδος, ὄμοιος χρυσῷ, περιέχων χρυσόν, ψάμμος χρυσῖτις Ἡρόδ. 3. 102, Στράβ. 146· χρ. σποδός, κιτρίνη τις κόνις χρησιμεύουσα εἰς θεραπείαν τῶν ὀφθαλμῶν, Foës. Oec. Hipp.

II ἡ χρ., χῶμα περιέχον χρυσόν, γῆ μεταλλικὴ περιέχουσα χρυσόν, Πλούτ. 2. 526Α. **2)** ἡ δοκιμαστικὴ ἢ λυδία λίθος, lapis Lydius, Παλυδ. Ζ', 102. **3)** = **χρυσοκόμη**, 'Αριστοτ. περὶ Φυτ. 2. 7, 1· = **ἀείζωον τὸ μέγα**, Διοσκ. 88 (89) ἐκ τῶν Νόθων.

χρῡσο-αυγής, ές, = **χρυσαυγής**, τὰ Μετὰ Θεοφάν. 145.

χρῡσο-βάλᾰνος, ἡ, ἡ χρυσῆ βάλανος, Chebulé myrobalanus, Γαλην. τ. 13, σ. 752.

χρῡσο-βᾰτής, ές, (βαίνω) ὁ ἔχων βάπεδον ἐκ χρυσοῦ, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notices et Extraits τ. 8, σ. 182· πρβλ. **χαλκοβατής**

χρῡσο-βᾰφής, ές, κεχρυσωμένος, χρυσοκέντητος, = **χρυσογραφής**, Πλουτ. Δημήτρ. 41· οὕτω, χρ. ἀνακτες 'Αν. Π. 15. 22· πρβλ. Hemst. εἰς Λουκ. 1. 623.

χρῡσοβέλεμνος, ον, ὁ ἔχων χρυσᾶ βέλη, Ἀνθ. Παλατ. 9. 623.

χρυσοβελής, ές, ἔχων χρυσᾶ βέλη, Ἰω. Τζέτζ. 'Αλληγ. Ἰλ. Υ. 226.

χρῡσο-βήρυλλος, ὁ, βήρυλλος ἔχουσα ἀπόχρωσίν τινα χρυσοῦ, παρὰ Plin. N. H. 37. 20· πρβλ. **χρυσόπρασος**.

χρῡσοβολίς, ή, ἡ ἐκπέμπουσα χρυσοῦν φῶς, χρυσᾶς ἀκτῖνας, Τζέτζ. 'Αλληγ. Ἰλ. Υ. 224.

χρῡσοβούλλιον, τό, = **χρυσόβουλλον**, Τὰ μετὰ Θεοφάν. 119. 10, 20, Luitprand. 367 (487, 2C).

χρυσόβουλλος, ον, (βοῦλλα) ὁ ἐσφραγισμένος χρυσῇ σφραγῖδι (μὲ χρυσῆν βοῦλλαν), Λέοντ. Νεαρ. 225, Εὐχαΐτ. 1172, κλπ.

2) ὡς οὐσιαστ. τὸ **χρυσόβουλλον** (ὑπὸ γράμμα), βασιλικὸν θέσπισμα ἢ διάταγμα ἐσφραγισμένον τῇ Βασιλικῇ χρυσῇ σφραγῖδι (μὲ τὴν χρυσῆν βοῦλλαν τῆς βασιλέως), Κ. Πορφυρ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμανὸν 227, 16 (πρβλ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ 328, 12, ἔθα τὴν χρυσῆν βοῦλλαν), 'Αλεξ. Κομν. Νεαρ. 341, Νικήτ. 66, 24.

χρῡσόβρῡτος, ον, ὁ ἀναβρύων χρυσόν, πλήρης χρυσοῦ, ἐκ ποταμοῦ παγχρύσου, χρυσοβρύτου 'Ανώνυμ. ἐν Notices et Extraits τ. 8, σ. 250.

χρῡσόβωλος, ον, ὁ ἔχων βῶλους ἢ ἔδαφος ἐκ χρυσοῦ, θηλ. αὐλὴ περιέχουσα χρυσόν, γῆς λέπας Εὐρ. Ρῆσ. 921.

χρῡσογενής, ές, (γένω) ὁ ἐκ τοῦ χρυσοῦ (ἐκ τῆς χρυσῆς βραχῆς) γεννηθείς, ἐπίθετ. τοῦ Περσέως, Πιανούδ. Ὀδιδ. Μεταμορφ. 5, 250.

χρῡσογέρων, ὁ, χρυσοῦς, θηλ. πολύτιμος καὶ ἀγαπητὸς γέρων, Τζέτζ. 'Αλληγ. Ἰλ. Σ. 775.

χρῡσόγεως, ων, (γῆ) ὁ ἔχων χρυσῆν γῆν, τὸ χρυσόγεων, γῆ ἔχουσα μεταλλεῖα χρυσοῦ, Φιλόστρ. 229 — **χρῡσόγειος**, ον, Σουίδ.

χρῡσόγλῡφος, ον, = **χρυσοτόρευτος**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1152. 14, Ἡσύχ., Σουίδ.

χρῡσόγλωσσος, ον, ὁ ἔχων χρυσῆν γλῶσσαν, κατὰ τὸν χρυσόγλωττον Ὅμηρον Τζέτζ. Ἰσ. 10, 234 καὶ Ἐπιστ. 67, σ. 59.

χρῡσο-γνώμων, ον, γενικ. ονος, (γνώμη) ὁ δοκιμάζων τὸν χρυσόν, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 519Β, Ρήτορες (Walz) τόμ. 1, σ. 476· — ὡσαύτως **-γνωμονικός**, ὴ, Τζέτζ. Ἐπιστ. 83, σ. 76.

χρῡσόγονον, τό, φυτόν τι, Leontice chrysogonum, Διοσκ. 4. 56.

χρῡσόγονος, ον, γεννηθείς ἐκ χρυσοῦ, χρ. γενεά, θηλ. οἱ Πέρσαι, διότι (κατὰ τοὺς μύθους) κατήγοντο ἐκ τοῦ Περσέως, ὁ ὁποῖος ἦτο γόνος τοῦ Διὸς κατελθόντος εἰς τὴν Δανάην ἐν εἴδει χρυσῆς βροχῆς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 80, πρβλ. **χρυσόρυτος**· — ἀλλὰ τὸ Μεδ. 'Αντίγραφον φέρει **χρυσόνομος**.

χρῡσογράμμᾰτος, ον, γεγραμμένος χρυσοῖς γράμμασι, Ψευδογρυσόστ. τ. 11, σ. 910D.

χρῡσογρᾰφέω, κοσμῶ διὰ χρυσῶν κοσμημάτων, ὄροφον 'Ιω. Χρυσ. παρὰ Φωτ. (ἐν 'Αμφιλ. σ. 812, ἔκδ. Wolf κτλ.)

χρῡσογρᾰφής, ές, χρυσοκέντητος, ἐμβάδες Καλλίξεν. παρ' Ἀθην. 200D.

χρῡσογρᾰφία, ἡ, τὸ γράφειν διὰ χρυσῶν γραμμάτων, 'Αριστέας σ. 286· — **-γράφος**, ὁ, ὁ γράφων χρυσοῖς γράμμασι, Ἐκκλ.

χρῡσοδαίδαλτος, ον, κεκοσμημένος διὰ ποικίλων χρυσῶν κοσμημάτων, 'Αριστοφ. Ἐκκλ. 972, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 219 (Νόθ.).

χρῡσοδακτύλιος, ον, ὁ φορῶν χρυσοῦν δακτύλιον, ἀνὴρ Ἐπιστ. 'Ιακώβ. 6', 2· «χρυσοκόλλητος σφραγὶς· †χρυσοδακτύλιος» Ἡσύχ.

χρῡσοδάκτῡλος, ον, ὁ ἔχων δακτύλους χρυσοῦς, Συλλ. Ἐπιγρ. 8719.

χρῡσόδετος, ον, καὶ η, ον, 'Αλκαῖ. 33· (δέω)· — δεδεμένος διὰ χρυσοῦ, ἐντεθειμένος εἰς χρυσόν, σφραγὶς Ἡρόδ. 3. 41· — ἐπίχρυσος, διὰ χρυσοῦ πλουσίως κεκοσμημένος, ἐλεφαντίναν λαβὰν τῷ ξίφεος χρυσοδέταν 'Αλκαῖ. ἔν' ἀνωτ.· χρ. κέρας, ἐπὶ λύρας, Σοφ. Ἀποσπ. 232· χρυσοδέτοις ἔρκεσι γυναικῶν, περὶ τοῦ χρυσοῦ ὄρμου, ὃν ἐδέξατο ἡ Ἐριφύλη ἐπὶ τῷ ὀλέθρῳ τοῦ ἑαυτῆς ἀνδρός, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 837· περόναι χρ. Εὐρ. Φοιν. 805· μεταφορ., χρ. σώματος ἄλκήν, μετὰ χρυσοῦ ὁπλισμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσῳ 383.

χρῡσοδίνης, ου, ὁ, (δῖνέω) ὁ χρυσῆν δίνην ἔχων, ὁ παρασύρων χρυσὸν ἐν ταῖς δίναις αὐτοῦ, χρυσορρόαι, Ρήτορες (Walz) τ. 1, σ. 476· — καὶ **χρυσεοδ-**, Κ. Μανασσ. Χρον. 6258.

χρῡσόδῐφρος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦν δίφρον, χρυσοῦν ἅρμα, δίφροις χρυσοδίφροις Κ. Μανασσ. Χρον. 5056.

χρῡσο-δόρᾰτος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦν δόρυ, τῶν μὲν χρυσασπίδων καὶ χρυσοδοράτων τὰ μετὰ Θεοφάν. 252Β.

χρῡσοεγκέφᾰλος, ον, ὁ ἔχων ἐγκέφαλον ἐκ χρυσοῦ, Μάζαρις ἐν ἀνεκδ. Boiss τ. 3, σ. 145.

χρῡσοέθειρ, ος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χρυσῆν κόμην, 'Αρχίλ. 108· ὑπάρχει καὶ κλπ. **χρυσοέθειρε** ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1025, 3· καὶ θηλ. **-έθειρα** παρὰ τῷ Μαξίμῳ περὶ καταρχ. 95.

χρῡσοειδής, ές, ὅμοιος χρυσῷ, γῆ Πλάτ. Φαίδων 110C· χρῶμα Ξεν. Κύρ. 7. 1, 2· μέλι 'Αριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 48· κόμη Πλούτ. 2. 771Β. — Ἐπίρρ. **-δῶς**, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σελ. 81, 5.

χρῡσοείμων, ον, ὁ ἐνδεδυμένος χρυσοῦν ἔνδυμα, Εὔστ. 693. 49.

χρῡσοελαία, ἡ, ἡ ζιζυφαία, κοινῶς «ζιζυφιά», Lexicon cod. Reg. 1843, Δουκάγγ.

χρῡσοέλῐντος, ον, ὁ χρυσῷ εἰλιγμένος, νήματα χρυσοέλικτα Παύλ. Σιλ. Ἄμβων 255.

χρῡσοεψητεῖον, τό, τόπος «ἔνθα χωνεύουσι καὶ ἕψουσι τὸν χρυσόν» Σουίδ.

χρῡσόζῡγος, ον, ὁ ἔχων ζυγὸν ἐκ χρυσοῦ, χρυσόζυγον ἅρμα καὶ ἵππους Ὕμν. Ὁμ. 31. 15, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 12.

χρῡσο-ζωγράφιστος, ον, ὁ ἔχων ἐνυφασμένας χρυσᾶς ζωγραφίας, χρυσούφαντος, ἱμάτιον Βυζ.

χρῡσόζωνος, ον, ὁ ἔχων χρυσῆν ζώνην, Ποιητὴς παρὰ τῷ Σχολ. Πινδ. Ν. 3. 64.

χρῡσόηλος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦς ἥλους, Εὔστ. 95. 7, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ Ὁμηρικοῦ χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον (Ἰλ. Δ. 246).

χρυσόθετος, ον, διρόδινος χιτὼν καὶ χρυσάθετος, χιτὼν ἐξ ἀλουργίδος χρυσάθετος, Κ. Πορφ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 440. 771, ἔκδ. Β.

χρῡσοθήρας, ου, ὁ, ὁ θηρεύων χρυσόν, ζητῶν νὰ εὕρῃ χρυσόν, τοῖς χρυσοθήραις ἄρχουσιν Νικήτ. Χρον. 338Α.

χρῡσόθριξ, **-τρῑχος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χρυσᾶς τρίχας, χρυσῆν κόμην, Ὀρφ. Λιθ. 288.

χρῡσόθρονος, ον, ὁ ἔχων θρόνον ἐκ χρυσοῦ, καθήμενος ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου, ἐπίθετον τῆς Ἥρας, τῆς 'Αρτέμιδος καὶ τῆς Ἠοῦς, Ἰλ. Δ. 611, κ. ἀλλ.· τῆς Κυρήνης, Πινδ. Π. 4. 464· — ποιητ. λέξις (ἴδε 'Αρισ οφ. Ὄρν. 950), ἐν χρήσει παρ' Ἰουλιανῷ 307D.

χρῡσοθώραξ, ᾰκος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων θώρακα χρυσοῦν, Τζέτζ. Ἱστ. 1. 993.

χρῡσόκαλις, ή, φυτόν τι, τὸ ἄλλως καλούμενον **παρθένιον**, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 3. 155.

χρυσοκαλλώπιστος λυχνία, χρυσῷ κεκαλλωπισμένη, Θ. Στουδ. σ. 1773, ἔκδ. Μι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χρῡσοκανθαρίς, ίδος, ἡ, χρυσῆ κανθαρίς, Ἰω. Σικελ. ἐν Βεκκ. Ἀνεκδ. τ. 3, σ. 1432.

χρῡσοκάνθᾰρος, ὁ, χρυσοῦς κάνθαρος, κοινῶς «ζίνα», ἐν δὲ τῇ Κυζίκῳ «βύσβιζας», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 761, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **μηλολόνθη**.

χρῡσοκάρηνος [ᾰ], **ον**, Δωρικ. **-ᾶνος**, ὁ ἔχων κεφαλὴν χρυσῆν, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 375.

χρῡσόκαρπος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦν καρπόν· — ὡς οὐσιαστ., κισσός, Διοσκ. 2. 210· ἀνθ' οὗ ὁ Ἀπουλήτος ἔχει chrysocanthus.

χρῡσοκατάδετος, ον, = **χρυσόδετος**, Τζέτζ. Ἀλληγ. Ἰλ. Κ. 67.

χρῡσοκατάστικτος, ον, κατάστικτος ἐκ χρυσοῦ, χρυσῷ κεκοσμημένος, Βυζ.

χρῡσοκέρᾰμος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦς κεράμους ἢ χρυσῆν στέγην, Βυζ.

χρῡσόκερως, ωτος, ὁ, ἡ, καὶ **-ρως, ων**, γεν. **ω**· — ὁ ἔχων κέρατα χρυσᾶ, ἔλαφος Πινδ. Ο. 3. 52, Εὐριπ. Ἑλ. 382 (ἔνθα ὁ Elmsl. **χρυσοκέρατα**)· ὡς ἐπίθετον τοῦ Πανός, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 22· ἐπὶ τῆς νέας σελήνης, Ἀνθ. Π. 5. 16. **II.** ὁ ἔχων κεχρυσωμένα κέρατα, ὡς τὸ θῦμα τὸ μέλλον μετ' ὀλίγον νὰ σφαγῇ, Αἰσχίν. 77. 12, πρβλ. Πλάτ. Ἀλκ. 2. 149C.

χρῡσοκέφᾰλος, ον, ὁ ἔχων χρυσῆν κεφαλήν, ἐπίθ. ἰχθύος τινός, Φρύνιχ. Κωμικ. ἐν Τραγῳδοῖς ἢ «Ἀπελευθέροις» 2. **II.** ὁ φορῶν χρυσοῦν στέμμα, Βυζ.

χρῡσοκιθᾰρος, ον, ὁ ἔχων χρυσῆν κιθάραν, Σουΐδ. ἐν λέξει **χρυσάορον**· ὡσαύτως **-κίθαρις**, Ἡσύχ. ἐν λ. **χρυσάωρ**.

χρῡσοκίτρινος, η, ον, ὁ ἔχων χρῶμα μεταξὺ χρυσοῦ καὶ κιτρίνου, Πορφύρ. ἐν Τετραβίβλ. Πτολεμ. Περὶ τῆς τῶν Ἱματίων χρείας.

χρῡσόκλᾶβος, ον, ὁ ἔχων πλατεῖαν παρυφὴν (clavus) ἐκ χρυσοῦ, ἱμάτιον Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 82.

χρυσοκλίβανοι, οἱ ἐν χρυσοῖς θώραξι (διότι **κλιβάνια** οἱ χρυσοθώρακες), Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 506 ἔκδ. Β.

χρῡσόκλυστος, ον, ὁ χρυσῷ κεκλυσμένος, ὁ ἐνδοθεν χρυσωθείς, ἢ καθόλου, κεχρυσωμένος, ἐπίχρυσος ἔσωθεν, Ἱστρ. 38· ἀναγιγνώσκεται δὲ ὑπὸ τοῦ Mein ke ἐν Νικομάχου Ἀδήλ. 2 (τὸ παρ' Ἀθηναίῳ κείμενον ἔχει ὡδε: ὦ χρυσοκλαῦστα καὶ χρυσεῦς ἐμῶν)· — οὕτω ξύλινον σκεῦος ἔσωθεν ἀνηλιμμένον διὰ κηροῦ λέγεται, κηρῷ κεκλυσμένον Θεόκρ. 1. 27.

χρῡσοκόκκινον, τό, χρυσίζον κόκκινον, Β. Κωδιν. Περὶ τῶν Ὀφικιαλίων 53B.

χρῡσόκοκκος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦς κόκκους ἢ σπόρους, ἐν Aj ul. Herbarium 127.

χρῡσόκολλα, ἡ, ὕλη μεταλλική, δι' ἧς ἐκόλλων τὸν χρυσόν, Ἀριστοτ. περὶ Θαυμ. 58, Θεοφρ. περὶ Λίθ. 26 καὶ 40, Διοσκ. 5. 84, Plin. N. H. 33. 26 κἑξ.· — κατὰ τὸν King, Antique Gems 15, μαλαχίτης ἢ ἀνθρακοῦχος χαλκός· ἢ κατ' ἄλλους, βόραξ τῆς σόδας, δι' οὗ ἔτι καὶ νῦν κολλᾶται ὁ χρυσός, ὥρα Λάνδερερ ἐν Schliemann's Mycenae, σ. 231. **II.** ἔδεσμά τι ἐκ λινοσπόρου καὶ μέλιτος, Ἀλκμὰν 61. — Καθ' Ἡσύχ.: «χρυσοκόλλα (παρ. ξυτ.)· βρῶμά τι ἐκ λινοσπέρμου καὶ μέλιτος, καὶ χρῶμά τι χλωρόν».

χρῡσόκολλος, ον, κεκολλημένος μὲ χρυσόν, ἔχων χρυσὸν ἐπικεκολλημένον, χρυσοκόλλητος, κεκοσμημένος μὲ χρυτόν, ἔκπωμα Σοφ. Ἀποσπ. 68· κώπη Εὐρ. Ἀποσπ. 590· οὕτω **χρυσοκόλλητος** δίφρος ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 2· ἐκ χρυσοκολλήτου γε καλπίδος Ἀνεφάνης ἐν «Θορικίοις» 1, ἐν Ἀδήλ. 15, Λουκιαν. πρὸς Ἀπαΐδ. 29.

χρῡσοκομέω, ἔχω χρυσῆν κόμην, Φιλοστρ. Ἐπιστ. 55.

χρῡσοκόμη, ἡ, φυτόν τι, Chrysocoma linosyris, Ἀριστοτ. περὶ Φυτ. 2. 7, 1, Διοσκ. 4. 55 πρβλ. **χρυσίτης**.

χρῡσοκόμης, ου, Δωρ. **-κόμας, α**, ὁ, ὁ χρυσῆν ἔχων κόμην, ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, Ἡσ. Θεογ. 947· τοῦ Ἔρωτος, Ἀνακρ. 13, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 549· τοῦ Ἀπόλλωνος, Τυρταῖος 2. 4, Εὐρ. Ἰκ. 975, Ἀριστοφ. Ὄρν. 219 — ὁ Χρυσοκόμης ἀπολ., ὁ Ἀπόλλων, Πινδ. Ο. 6. 71., 7. 58, Εὐρ. Τρῳ. 254. **II.** ὁ ἔχων χρυσᾶ κοσμήματα ἐπὶ τῆς κόμης, Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 13.

χρῡσόκομος, ον, ὁ ἔχων χρυσῆν κόμην, Ἀνθ. Π. 6. 264· ἐπὶ τῶν πτερῶν τῶν πτηνῶν, χρ. πτερὰ Ἡρόδ. 2. 73.

χρῡσόκονις, ιος, καὶ **εως**, ἡ, χρυσῆ κόνις, Ἀνώνυμ. ἐν Ἀντιγράτῳ παρὰ τῷ Schneid.

χρῡσοκόρυμβος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦς κορύμβους, κισσὸς Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 1. 72.

χρῡσοκόσμητος, καὶ **-κοσμος, ον**, κεκοσμημένος διὰ χρυσοῦ, Βυζ.

χρῡσοκρότᾰλος, ον, κροτῶν, ἠχῶν ἐκ χρυσοῦ, σπατάλη Ἀ. Θ. Π. 5. 271.

χρῡσό-κροτος, ον, ὁ κροτῶν, ἠχῶν ἐκ χρυσοῦ, Θεοδ. Πρόδρ. Ἐπιστ. 83.

χρῡσολᾰβής, ές, ὁ ἔχων λαβὴν χρυσῆν, χρυσολαβὶς καλὸν πάνυ ἐγχειρίδιον Μένανδρ. ἐν «Ἀλιεῦσιν» 13.

χρῡσολαμπὴς, ές, λάμπων ὡς χρυσός, Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 840C, κλπ.

χρῡσολαμπὶς, ίδος, ἡ, ἡ ἔχουσα λάμψιν χρυσῆν, Α. Β. 72. πρβλ. **πυγολαμπίς**.

χρῡσολατρεία, ἡ, ἡ τοῦ χρυσοῦ λατρεία, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 299, 16, ἔκδ. Λ.

χρῡσολάτρης, ὁ, -λάτρις, ἡ, ὁ λατρεύων τὸν χρυσόν, τὰ χρήματα, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notices et Extraits τ. 8, σ. 177, Ἰσιδ. Πηλουσ. Ἐπιστ. 1, 152.

χρῡσολάχᾰνον, τό, εἶδος λαχάνου Διοσκ. 2. 145· ἄλλως ἀτράφαξυς.

χρῡσόλευκος, ον, ὁ ἔχων χρῶμα μεταξὺ χρυσοῦ καὶ λευκοῦ, Κωδιν. π. Ὀφικ. σ. 52.

χρῡσόλῐθος, ὁ, ἴσως καὶ ἡ, λαμπρός τις κιτρινωπὸς πολύτιμος λίθος (ἴσως τὸ νῦν καλούμενον τοπάζιον), Διόδ. 2. 52, Ἐσθ. (Ἔξοδ. ΚΗ', 20, ΛΘ', 11)· πρβλ. Πλίν. 37. 42.

χρυσολιθωμα, τό, κεχρυσωμένον ψηφοθέτημα, Ἀνδ. κ. Ροδ. στ. 2723, ἔκδ. Μαυρ.

χρῑσάλῐνον, τό, χρυσῆ κλωστή, χρυσοῦν σύρμα, Παῦλ. Αἰγ. 6. 92.

χρῡσόλοβος, ον, κεκοσμημένος διὰ χρυσῶν ἐνωτίων, οὖτα, κατὰ Πόρσ. ἐν Ἐπιγρ. παρ' Ἀθην. 343F, ἀντὶ **χρυσοβόλους**.

χρῡσολογέω, ὁμιλῶ περὶ χρυσοῦ, Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 6. **II.** συλλέγω χρυσόν, νεκύων χρ. κόνιν, δηλ. αὐλῶ τοὺς τάφους, Γρηγ. Ναζ. ἐν Ἀνθ. Π. 8. 230.

χρῡσολόγος, ον, ὁ λέγων λόγους χρυσοῦς, ὡς τὸ **χρυσόστομος**, «τὸν χρυσολόγον καὶ χρυσόστομον» Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 894B. χρυσορρήμων, Εὐστ. 137, 8. **II.** ὁ συλλέγων χρυσόν, Γλωσσ.

χρῡσάλογχος, ον, ὁ ἔχων λόγχην χρυσῆν, Παλλὰς Εὐρ. Ἴων 9, Ἀριστοφ. Θεσμ. 318· — οἱ **χρυσόλογχοι**, τὸ χρυσοῦν τάγμα, στρατιωτικὸν σῶμα, Γεώργ. Κεδρ. 727. 11.

χρῡσόλοπος, ον, ὁ ἔχων χρυσᾶς λεπίδας, Ἡσύχ.

χρῡσόλοφος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦν λόφον· τὸ θηλ. **χρυσολόφᾱ** ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 344, ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς.

χρῡσολύρης [ῠ], **ου**, Δωρ. **-λύρας, α**, ὁ, ὁ ἔχων λύραν χρυσῆν, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 315· ἐπὶ τοῦ Ὀρφέως, Ἀνθ. Π. 7. 617, κλπ.

χρῡσόμαλλος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦν μαλλόν, χρυσοῦν ἔριον, κῶας Φερεκύδ. 60· κριὸς Εὐρ. Ὀρ. 998· **πολμνια** διάρ. γραφ. ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 725· — μεταφορ., **πρόβατον χρ.**, ἐπὶ ἀνθρώπου πλουσίου ἀλλὰ μωροῦ καὶ ἠλιθίου, Διογέν. παρὰ Διογένει Λαερτίῳ 6 47.

χρῡσομᾰνής, ές, ὁ ἐμμανῶς ἀγαπῶν τὸν χρυσόν, Ἀνθ. Π. 5. 302, Ἐκκλ.· — τὸ ρῆμα **-μανέω**, Σουΐδ. — τὸ οὐσιαστ. **-μανία**, ἡ, Τζέτζ. Ἰστ. 3. 301.

χρῡσομηλολόνθιον, τό, ὑποκορ. ὥσπερ ἐξ οὐσιαστικοῦ **χρυσομηλολόνθη**, μικρὸς χρυσοκάνθαρος, ὡς ὅρος ἐκφράζων στοργήν, Ἀριστοφ. Σφ 1341.

χρῡσόμηλον, τό, μῆλον χρυσοῦν, εἶδος κυδωνίου, Plin. N. H. 15. 11.

χρῡσομῆτρις, ιδος, ἡ, εἶδος πτηνοῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 6, μετὰ διαφ. γραφ. **χρυσομ.**· ὁ Sundevall νομίζει ὅτι εἶναι τὸ πτηνὸν Fringilla carduelis.

χρῡσομῐγής, ές, ἀναμεμιγμένος (καὶ ἐπὶ τῆς κόμης, συμπεπλεγμένος) μὲ χρυσόν, κόμην **χρυσομιγῆ** Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 551C.

χρῡσομίμητος [ῐ], **ον**, ὅμοιος πρὸς χρυσόν, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ χρυσοῦ, Βυζ.

χρῡσομίτρης, ου, Δωρ. **-μίτρας, α**, ὁ, ὁ φορῶν χρυσῆν μίτραν, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Σοφ. Ο. Τ. 209· ἰδιότυπον θηλ. **-μίτρη**, ἐπὶ τῆς Φοίβης, Ὀππ. Κυνηγ. 2. 2. **2)** ὁ διὰ χρυσοῦ δεδεμένος, χρυσόδετος, πίνακες Ἱππόλοχος παρ' Ἀθην. 130B.

χρῡσόμορφος, ον, ὁ χρυσοῦς τὴν μορφήν, ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὡς καταβάντος ἐν εἴδει βροχῆς πρὸς τὴν Δανάην, Ψευδοσοφοκλῆς παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 716· χρ. εἶδος, τὸ ἤλεκτρον, Παῦλ. Σιλ. 73. 123.

χρῡσ-ὁμφᾰλος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦν ὀμφαλόν, Πολυδ. Ϛ', 98.

χρῡσόνημα, τό, χρυσοῦν νῆμα, χρυσοῦν σύρμα, Παῦλ. Αἰγ. 6. 92.

χρῡσόνημος, ον, ὑφασμένος διὰ χρυσῶν νημάτων, Ἰω. Δαμασκ. 2. 883C.

χρῡσόνομος, ον, ὁ τρεφόμενος μὲ χρυσόν, λίαν πλούσιος, πλουσιώτατος, διάφ. γραφ. ἀντὶ **χρυσάγονος**. **II. χρυσονόμος**, ὁ, ὁ νέμων χρυσόν, ταμίας, Ἐπιγρ. Πάτμου, Ἐφ. Ἀρχ. 6' περ. 228-9.

χρῡσόνοος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦν νοῦν, τὸ σκεῦος τὸ χρυσόνουν Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 854B.

χρῡσόνωτος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦν νῶτον ἢ χρυσῆν ἐπιφάνειαν, ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν, κεκοσμημένην διὰ χρυσῶν ἥλων, Λαοδίκ. εἰς Σοφ. Αἴ. 846.

χρῡσόξῐφος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦν ξίφος, παρὰ τοῖς Γραμμ., πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **χρυσάορος**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χρῡσόξῡλον, τό, ξύλον το ἄλλως καλούμενον **θάψος**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1402. Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 2, 88.

χρῡσοπᾰγής ές, ᾠκοδομημένος ἐκ χρυσοῦ, χρυσόκτιστος, χρυσοπαγῆ δώματα θεῶν Ἐπίγρ. ἔμμετρ. Ἄργους L. et F· 142.

χρῡσοπάρῡφος, ον, ὁ ἔχων χρυσῆν παρυφήν, χρυσοπαρύροις ἀλουργίσι Πλουτ. Δημ. 41.

χρῡσόπαστος, ον, χρυσῷ πεπασμένος, κεκοσμημένος μὲ χρυσόν, κεχρυσωμένος, ἐπίχρυσος, χρ. τιήρης, τιάρα ἐξ ὑφάσματος χρυσοϋφάντου, Ἡρόδ. 8. 120· τὰ χρ. ἔδεθλα (ὡς ὁ Aurat ἀντὶ ἑσθλά) Αἰσχύλ. Ἀγ. 760· χρ. κόσμος Δημ. 1217. 20· ταῖς ξυστίσιν ταῖς χρ. Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 19· ἐσθὴς Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 8· μετὰ τοῦ **χρυσήλατος**, οὐδὲν οὐδὲ τούτων ἐστίν, ὃ μὴ χρυσήλατόν ἐστιν ἢ χρυσόπαστον Ἀδριανοῦ Μελέται ἐν Ρήτορσι (Walz) τ. 1. σ. 532.

χρῡσόπατρος, ον, ὁ γεννηθεὶς ἐκ χρυσοῦ πατρός, ἐπίθ. τοῦ Περσέως (πρβλ. **χρυσόγονος**), Λυκόφρ. 838. Ὠσαύτως **-πάτωρ**, ὁ, Νόνν. Διονυσ. 47. 471.

χρῡσό-παχυς, υ, ὁ χρυσοῦς πήχεις τῆς χειρὸς ἔχων, χρυσόπαχυς ἀώς Βακχυλ. 5. 40 ἔκδ. Blass.

χρῡσοπέδῑλος, ον, ὁ φορῶν χρυσᾶ πέδιλα, ἐπίθ. τῆς Ἥρας, Ὁδ. Λ. 604, Ἡσ. Θεογ. 454· τῆς Ἠοῦς, Σαπφὼ 21 (12)· οὕτως ὁ Ἑρμῆς καὶ ἡ Ἀθηνᾶ φοροῦσι πέδιλα ἀμβρόσια, χρύσεια Ἰλ. Ω. 340, Ὀδ. Α. 96.

χρῡσόπεπλος, ον, ὁ ἔχων πέπλον, ἐσθῆτα ἐκ χρυσοῦ, χρυσόπεπλε κούρα Ἀνακρ. 76 (80)· χρυσοπέπλου Μναμοσύνας Πινδ. Ι. 6 (5). τέλ.

χρῡσοπετάλινος, ον, κεκοσμημένος διὰ χρυσῶν πετάλων Βυζ.

χρῡσοπήληξ, ηκος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων περικεφαλαίαν χρυσῆν, ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, Αἰσχύλ. Θήβ. 106· γῆν, ἣ ποθ' ὑμῖν χρυσοπήληκα στάχυν σπαρτῶν ἀνῆκεν ἀνδρῶν, ἐπὶ τῶν ἐν Θήβαις Σπαρτῶν, Εὐρ. Φοίν. 939.

χρῡσοπλία, ἡ, χρυσοῦς ὁπλισμός, ὡς τὸ πανοπλία, Εὐστ. Πονημάτ. 44. 95.—ἐκ τοῦ **χρύσ-οπλος**, ον, Τζέτζ. Ἱστ. 10. 435.

χρῡσοπλόκᾰμος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦς πλοκάμους, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 205.

χρῡσοπλύσιον, τό, τόπος ἐν ᾧ ὁ χρυσὸς ἀποπλύνεται καὶ χωρίζεται ἀπὸ τῆς ποταμίας ἄμμου, Στράβ. 146· πλημμελῶς φέρεται **χρυσιοπλ-**, αὐτόθι 216.

χρῡσοπόδης, ου, ὁ, ὁ ἔχων χρυσοῦν πόδα, ὄνομα ἵππου, ὁ Μανουὴλ ταχύτατον ἔχων τὸν ἵππον, ὃν καὶ χρυσοπόδην ἐκάλεσε Γεωργ. Ἀκροπολίτου Χρον. σ. 68D.

χρῡσοποιΐα, ἡ, ἡ κατασκευὴ τοῦ χρυσοῦ, ἀλχημία, Βυζ.—ὡσαύτως ἡ **χρυσοποιεκή**, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 733, 41.

χρῡσοποίκιλος, ον, Καλλίξενος παρ' Ἀθην. 198D·— καὶ **-ποίκιλτος**, ον, Διόδ. 18. 26, Κλήμ. Ἀλεξ. 216 = **χρυσοδαίδαλτος**.

χρῡσοποιός, ὁ, ὁ κατεργαζόμενος τὸν χρυσόν, χρυσοχόος, Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 12.

χρῡσόποκος, ον, ὁ ἔχων πόκον χρυσοῦν, χρυσόμαλλος, Νόνν. Διονυσ. 10. 102.

χρῡσόπολις, εως, ἡ, χρυσῆ πόλις, ἡ Ἱεράπολις, Συλλ. Ἐπιγρ. 3909. **II.** βοτάνη πορφυράνθεμος, Ἀρισταίν. 1. 10.

χρῡσόπορος, ον, ὁ ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένος, μίτοι χρ., κλωσταὶ ἐκ χρυσοῦ, Παύλου Σιλ. Ἔκφρ. 388, ὕποπτ.

χρῡσόπους, ὁ, ἡ, οῦδ. **-πουν**, ὁ ἔχων χρυσοῦς πόδας, φορεῖον Πολύβ. 31. 3, 18· ἐπὶ κλίνης χρυσόποδος κατακείμενος Ἡρακλείδης ὁ Κυμαῖος παρ' Ἀθην. 145C.

χρῡσόπρᾰσος, ὁ, πολύτιμός τις λίθος ἔχων χρῶμα πράσινον χρυσίζον, Ἀποκάλυψ. κα', 20· πρβλ. Πλίν. 37. 34, καὶ ἴδε **χρυσοβήρυλλος**.

χρῡσοπρεπώδης, ες, ὁ ἐμπρέπων ἢ φαινόμενος ὡς χρυσός, Τζέτζ. Ἱστ. 5. 389.

χρῡσόπρυμνος, ον, ὁ ἔχων κεχρυσωμένην πρύμναν, Πλουτ. Ἀντών. 26, Ἀππ. Προοίμ. 10.

χρῡσόπρῳρος, ον, ὁ ἔχων κεχρυσωμένην πρῷραν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φιλοστράτου (282).

χρῡσόπτερος, ον, ὁ ἔχων χρυσᾶς πτέρυγας, ἐπίθετον τῆς Ἴριδος, Ἰλ. Θ. 398, Λ. 185, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 315·— ὡσαύτως **χρῡσοπτέρῡγος**, ον, = τῷ προηγ., Ἰμέρ. 19. 3·—καὶ **-πτέρυξ**, ταῶς Μανασσ. Χρον. 260.

χρυσοπτερυγοφόρος Ἔρως, ἔχων χρυσᾶς πτέρυγας, Ἀκρ. ἐπ. στ. 234, ἔκδ. Μηλιαράκη.

χρῡσοπώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν χρυσόν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 884.

χρῡσορᾰνίς, ίδος, ἡ, «ἡ χέρνιψ ἀπὸ τοῦ χρυσὸν ἔχειν» Ἡσύχ.

χρῡσόρᾰπις, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **χρυσόρραπις**, Πινδ. Π. 4 316.

χρῡσόρειθρος, ον, ὁ ἔχων χρυσᾶ ῥεῖθρα, Μανασσ. Χρον. 3824.

χρῡσορόης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **χρυσορρόης**, Τμῶλος Εὐρ. Βάκχ. 15 4(ἕτεροι **χρυσόροος**)· — ἐπὶ τοῦ Διὸς καταβάντος ἐν εἴδει χρυσῆς βροχῆς, Ἡδύλος παρ' Ἀθην. 345A.

χρῡσο-όροφος, ον, ὁ ἔχων χρυσῆν ὀροφήν, Φιλόξ. 14, Λουκ. Κυνικὸς 9· ὡσαύτως **-ώροφος**, Πλούτ. 2. 329D·— πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 706.

χρῡσορράβδος, ον, ὁ ἔχων χρυσῆν ῥάβδον, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 154 (δι' ἑνὸς ρ).

χρῡσορρᾰγής, ές, (ῥήγνυμι) χρυσορραγὲς ἔρνος, «ἀπερρηγμένον ἢ ἀπεστραμμένον ἀπὸ δένδρου» Ποιητ. παρ' Ἡσυχ.

χρυσορράντιστος χιτών, χρυστόστικτος, Στεφ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II. σ. 204.

χρυσόρρειθρος Πακτωλός, χρυσορρόας, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 253, 19, ἔκδ. Λ.

χρῡσόρρᾰπις, ιδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χρυσοῦν ῥαβδίον, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, Ὀδ. Ε. 87, Κ. 277, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 539· πρβλ. **χρυσόραπις**.

χρῡσορρήμων, ον, γεν. ονος, ὁ χρυσοῦς ῥήτωρ, ὁ χρυσοῦς λόγους λέγων, ἐπίθ. Ἰω. τοῦ Χρυσοστόμου παρ' Ἰω. τῷ Δαμασ. II. 252C.

χρῡσορρόης, ου, Δωρ. **-ρόας**, ὁ, χρυσόρρειθρος) Νεῖλος Ἀθήν. 203C· πρβλ. **χρυσορόης**.

χρῡσ-όρρῡτος, ον, ὁ χρυσᾶ ῥεύματα ἔχων, Αἰσχύλ. Πρ. 805· πρβλ. **χρυσόρυτος**.

χρῡσόρυγχος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦν ῥύγχος, Βασιλ. Γραμμ. σ. 46.

χρῡσ-ορύκτης, ου, ὁ, ὁ ὀρύττων, ἐξάγων ἐκ τῆς γῆς χρυσόν, Γλωσσ.

χρῡσόρῡτος, ον, = **χρυσόρρυτος**, γοναὶ χρυσ., ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τῆς Δανάης, Σοφ. Ἀντιγ. 950· πρβλ. **χρυσόγονος**.

χρυσός, οῦ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «μάλαμμα»», «χρυσάφι», Λατ. aurum· παρ' Ὁμ., **τιμήεις**, **πολύτιμος** (ἴδε τὰς λέξ.), καὶ περὶ τῆς ἀξίας ἑνὸς ταλάντου χρυσοῦ κατὰ τοὺς Ὁμηρικοὺς χρόνους ἴδε ἐν λ. **τάλαντον**· ἦν δὲ ἐν χρήσει ἡ λέξις ἐν σχέσει πρὸς τοὺς θεούς, πρὸς τὰ ὅπλα αὐτῶν καὶ πρὸς πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς αὐτούς, ἴδε **χρύσεος**, **χρυσάορος**, **χρυσηλάκατος**, **χρυσήνιος**, **χρυσόθρονος**, **χρυσοπέδιλος**, **χρυσόπτερος**, **χρυσόρραπις**· συνάπτεται δὲ καὶ μετ' ἄλλων λέξεων, οἷαι **χαλκός**, **σίδηρος**, Ἰλ. Ζ. 48· ἐσθὴς Ὀδ. Ε. 36 χρυσὸν κέρασιν περιχεύας (ἐπὶ θύματος) Κ. 294, Γ. 384, πρβλ. 436· ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ Ζ. 232·—οὕτω, χρ. δαμασίφρων Πινδ. Ο. 13. 111, κλπ.·—χρυσὸς κοῖλος, ὡς τὸ **ἄργυρος κοῖλος**, χρυσὸς κατειργασμένος εἰς σκεύη, σκεύη ἐκ χρυσοῦ, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 20· ὡσαύτως, ἄργυρος καὶ χρυσός, ὡς τὸ Λατ. argentum et aurum, σκεύη χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, Heind. Hor. S t. 1. 4, 28·— χρ. ἄπυρος, ἀχώνευτος, Ἡρόδοτ. 3. 97· ἐναντίον τοῦ χρ. ἄπεφθος (χρυσὸς κεχωνευμένος, δεδοκιμασμένος, καθαρός, «λαγάρα»), ὁ αὐτ. 1. 50· χρ. ἐψόμενος Πινδ. Ν. 4. 133· λευκὸς χρυσός, ὀπλ. χρυσὸς κεκραμένος μετ' ἀργύρου, Ἡρόδοτ. ἔνθ' ἀνωτ., ἴδε Schweigh., καὶ πρβλ. **ἤλεκτρον**· καθαίρειν χρυσὸν Πλάτ. Πολ. 303· βασανίζειν ἐν πυρὶ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 413E.

2) χρυσός, εἰς δήλωσιν παντὸς πράγματος κατεσκευασμένου ἐκ χρυσοῦ, χρυσὸν αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροί, «χρυσῆν πανοπλίαν ἐνεδύσατο» (Σχόλ.), δηλ. ὁ Ζεύς, Ἰλ. Θ. 43· ὁ Ποσειδῶν, 13. 25. **3)** συχν. ἐν χρήσει παρὰ ποιηταῖς εἰς δήλωσιν πράγματος ἀγαπητοῦ ἢ πολυτίμου, ταῦτα μὲν . . κρείσσονα χρυσοῦ .. φωνεῖς Αἰσχύλ. Χο. 372· ὁ χρ. ἦσσον κτῆμα τοῦ κλάειν ἂν ἦν Σοφ. Ἀποσπ. 501· ὡς χρυσὸς αὐτῷ τάμα .. κακὰ δόξει ποτ' εἶναι Εὐρ. Τρῳ. 432· πρβλ. Πινδ. Ο. 1. 2., 3. 76, Πλουτ. Σερτ. 5, καὶ ἴδε **χρύσεος** III. **χρυσότερος**: — μεταφ. ὡσαύτως, χρυσὸς ἐπῶν, χρυσᾶ ἔπη, χρυσοῖ λόγοι, Ἀριστοφ. Πλ. 268· χρυσῷ πάττειν τινὰ ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 912, πρβλ. Διον. Ἀλ. π. Ρητορ. 4· ὕειν χρυσόν τινι Πινδ. Ο. 7. 91. (ὁ Κούρτ., ἀρ. 202, παραβάλλει πρὸς τὴν λέξιν ταύτην τὰ Σανσκρ. hir-anjam, hir-anyan· Ζενδ. zar-anu, zar-anya· Γοτθικ. gulth (ὅθεν τὰ Ἀγγλ. gild, gold) Σλαυικ. zlat-o· ἀλλ' ἴσως ἡ λέξις αὕτη εἶναι Σημιτική, πρβλ. Ἑβρ. chârûts, Pott. Et. Forsch. 1. σ. 141).— [ῡ ἐν τῷ **χρυσός** καὶ ἐν πᾶσι τοῖς παραγώγοις, εἰ καὶ οἱ λυρικοὶ ποιηταὶ κατά τινα ἄδειαν συνέστελλον αὐτὸ ἐν τῷ ἐπιθ. **χρύσεος**, ὅ ἴδε· ἅπαξ δὲ φέρεται καὶ **χρῡσός**, ἐν Πινδ. Ν. 7. 115].

χρῡσο-σάλπιγξ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χρυσῆν σάλπιγγα, Μανασσ. Χρον. 3823.

χρῡσοσάνδᾰλος, ον, ὁ ἔχων χρυσᾶ σανδάλια, Πορφύρ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. π. 113C.

χρῡσοσάπφειρος, ἡ, ὁ χρυσοῦς σάπφειρος, Ἀλέξ. Τραλλ. 2, σ. 145.

χρῡσοσήμαντος, ον, ὁ ἔχων χρυσῆν σφραγῖδα («χρυσόβουλλος»), Ἐφραὶμ Καισάρ. 8537.

χρῡσόσημος, ον, ὁ ἔχων λωρίδα ἢ παρυφὴν χρυσῆν, χιτῶνα πορφυροῦν χρυσόσημον Διονύσ. Ἀλ. 3. 61.

χρῡσοσκεύαστος, ον, εἰργασμένος ἐκ χρυσοῦ, αἱ χρυσοσκεύαστοι στολαὶ τῶν πάλαι βασιλέων Μανασσ. Χρον. 5072.

χρῡσοσπᾰτᾰλος, ον, ὁ δαψιλῶς κεκοσμημένος διὰ χρυσοῦ, ὡς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κόρην χρυσοσπάταλον ὡς μαργαροφορουσαν Κ. Μανασσ. Χρον. 5626.

χρῡσόσπερμον, τό, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ **ἀειζώου**, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθων) 4. 89· ἀλλὰ = **χρυσόγονον**, παρὰ τῷ αὐτῷ 4. 56.

χρῡσόσπορος, (ἡ **χρυσοσπόρος**), ον, ὁ σπείρων χρυσόν, Νόνν. Διονυσ. 10. 145.

χρῡσόστεγος, ον, ὁ ἔχων χρυσῆν στέγην, Ἰμέρ. 18. 3.

χρῡσοστέπτωρ, ορος, ὁ, ἡ, = τῷ ἑπομ., Μανέθ. 4. 39.

χρῡσοστέφανος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦν στέφανον, Ὕμν. Ὀρ. 5. 1, Ἡσ. Θεογ. 17, 136· κόρα Εὐρ. Ἴων 1085· ἀπὸ τοῦ Ἡσ. καὶ ἑξῆς, ὡς ἐπίθ. τῆς Ἥβης, Böckh Expl. Pind. O. 6. 57· τῆς Ἀφροδίτης, Σαπφὼ 10· χρ. ἄεθλα, ἀγῶνες, ἐν οἷς ὡς βραβεῖον προὔκειτο στέφανος χρυσοῦς, Πινδ. O. 8. 1.

χρῡσοστήμων, ον, ὑφασμένος μὲ χρυσόν, χρυσοΰφαντος, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. 3. 64.

χρῡσοστιγής, ές, = **χρυσόστικτος**, Ἐπιφάν. τόμ. 2, σελ. 227C.

χρῡσοστίκτης, ου, ὁ, ὁ στίζων ἢ τοικίλλων διὰ χρυσοῦ, Μετὰ Θεοφάν. 450, 18.

χρῡσόστικτος, ον, ὁ ἐστιγμένος, στιχθεὶς διὰ χρυσοῦ, ἔχων χρυσᾶ σ ίγματα, Κλήμ. Ἀλεξ. 188.

χρῡσοστολίζω, φορῶ στολὴν ἢ τοι ἐσθῆτα χρυσῆν, Θεοδ. Προδρ. Ἐπ. 73· ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 273.

χρῡσόστομος, ον, ὁ ἔχων στόμα χρυσοῦν, δηλ. λέγων λόγους χρυσοῦς, παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις Ἕλλησιν ὡς ἐπίθ. ἀγαπητῶν ῥητόρων, οἷον Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καὶ Δίωνος τοῦ Χρυσοστ. — Ἐπίθετ. **χρυσοστομικός**, ή, όν, Νικηφ. Χοῦμν. ἐν Ἐπιστ. 6, κλπ.

χρῡσόστροφος, ον, ἐπὶ χορδῆς τόξου πεποιημένης ἐκ συνεστραμμένου χρυσοῦ σύρματος ἢ πεπλεγμένης μὲ χρυσάν, Σοφ Οἰδ. Τύρ. 203.

χρῡσόστρωτος, ον, ὁ χρυσοῖς ὑφάσμασι ἐστρωμένος, χρυσοστρ. κλίνης Ἰω. Χρυσ. σ. 113, 21 Combefis.

χρῡσοσύλης [ῡ], ου, ὁ, ὁ συλῶν τὸν χρυσόν, κλέπτης, λῃστής, Νικήτ. Χων. Ἱστ. 121B.

χρῡσοσφύρητος, ον, ὁ ἐκ χρυσοῦ σφυρηλατηθεὶς ἢ κατασκευασθείς, Βυζ.

χρῡσόσωρος, ον, πλήρης σωρῶν χρυσοῦ, μύρμηκες χρυσωρύχοι .. τοὺς φωλεοὺς τοὺς ἑαυτῶν ἔχουσι χρυσοσώρους Τζέτζ. Ἱστ. 12. 332.

χρῡσοτέκτων, ονος, ὁ, ὁ ἐργαζόμενος τὸν χρυσόν, χρυσοχόος, Λουκ. Λεξιφάν. 9, Ἀνθ. Π. 6. 92.

χρῡσοτέλεια, ή, φόρος τελούμενος εἰς χρυσόν, Ἰω. Μαλαλ. σ. 394, 8, Βυζ.

χρῡσότερος, α, ον, συγκριτικὸν σχηματισθὲν ἐκ τοῦ **χρυσοῦς** (Γ'), ἔτι μᾶλλον χρυσοῦς, χρυσῶ χρυσοτέρα Σαπφὼ 122 (96)· αὐτῆς χρυσοτέρη Κυπρίδος Ἀνθ. Π. παράρτ. 210.

χρῡσότευκτος, ον, εἰργασμένος, κατεσκευασμένος ἐκ χρυσοῦ, Αἰσχύλ. Θήβ. 660, Ἀπόσπ. 184, Εὐρ. Φοίν. 220, Ἐὐβουλ. ἐν «Γλαύκῳ» 2· κατὰ διόρθωσιν ἀντὶ **χρυσεότευκτος** ἐν Εὐρ Μηδ. 984.

χρῡσοτευχής, ές, ὁ ἔχων χρυσᾶ τεύχη, χρυσῆν πανοπλίαν, Εὐρ. Ῥῆσ. 340.

χρῡσοτέχνης, ου, ὁ, ὁ ἔχων ὡς τέχνην τὴν κατεργασίαν τοῦ χρυσοῦ, χρυσοχόος, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 246C.

χρῡσοτόκος, ον, ἐπὶ ὄρνιθος, ἡ τίκτουσα χρυσᾶ ᾠά, Αἰσώπου Μῦθοι 136, ἔκδ. Κοραῆ.

χρῡσότοξος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦν τόξον, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Πινδ. O. 14. 15.

χρῡσοτόρευτος, ον, πεποικιλμένος διὰ χρυσοῦ, Ἐβδ. (Ἐξ. ΚΕ', 18)· «χρυσοτόρευτα· χρυσόγλυφα» Ἡσύχ., πρβλ. Σουΐδ. καὶ Κύριλλ. ἐν λέξει.

χρῡσοτριαίνης, ους, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ἀρίων 3. 2 Bgk.

χρῡσοτρίαινος, ον, ὁ ἔχων τρίαιναν χρυσῆν, ὁ Ποσειδῶν, Ἀριστοφ. Ἵππ. 559.

χρῡσοτρίκλῑνος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦν ἢ κεχρυσωμένον τρικλίνιον, triclinium, Λέων Διάκ. 5, 9, σ. 55B, Ἀνθ. Π. 1. 106 ἐν τῇ ἐπιγραφῇ, κλπ.

χρῡσότῡπος, ον, εἰργασμένος ἐκ χρυσοῦ, κρᾶνος Εὐρ. Ἡλ. 470· φιάλη Κριτίας 1. 7.

χρῡσο-ούδατος, ον, ὁ ἔχων ὕδατα ἢ λαβὰς ἐκ χρυσοῦ, Ὁμήρου Ἀποσπ. 68.

χρῡσουργεῖον, τό, μεταλλεῖον χρυσοῦ, Στρίβ. 205.

χρῡσουργέω, εἶμαι **χρυσουργός**, Πολυδ. Ζ', 97.

χρῡσουργός, ὁ, (*ἔργω) ὁ ἐργαζόμενος τὸν χρυσόν, χρυσοχόος, Κριτίας 65, Ἐβδ. (Σοφ. Σολ. ΙΕ', 9).

χρῡσοῦς, ᾶ, οῦν, καὶ· Ἀττ. συναίρ. ἀντὶ **χρύσεος**, ὃ ἴδε.

χρῡσοῦφαντος, ον, ἐνυφασμένος μὲ χρυσόν, Δαμασκ. III, 64D, Κ. Πορφυρογ. Ἐκθ Βασ. Τάξ. 24, 6.

χρῡσοῦφής, ές, = τῷ προηγ., Καλλίξ παρ' Ἀθην. 196F, Διόδ. 5. 46· τὰ **χρυσοῦφῆ** Χάρης παρ' Ἀθην. 538D.

χρῡσοφάεννος [ᾰ], ον, = τῷ ἑπομ., χρυσοφαέννων πτερύγων Ἀνακρ. 24. (23).

χρῡσοφαής, ές, ὁ λάμπων ὡς χρυσός, ἥλιος Εὐρ. Ἑκ. 636· ἕρως ὁ αὐτ. ἐν Ἱππολύτῳ 1276· στέφανος Ἀνθ. Παλατ. παράρτ. 352.

χρῡσοφάλᾰρος, ον, ὁ ἔχων φάλαρα χρυσῷ κεκοσμημένα, Εὐρ. Ἱππόλ. 520, Πολύβ. 31. 3. 6.

χρῡσοφανής, ές, ὁ ἔχων τὴν λάμψιν χρυσοῦ, φαινόμενος ὡς χρυσός, Διοσκ. 5. 117. — Οὐσιαστικὸν **χρυσοφάνεια**, ἡ, Εὐστ. 991. 22.

χρῡσοφᾰγᾰγάνος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦν φάσγανον, χρυσοῦν ξίφος, Σχόλ. Ἰλ. Ε. 509 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **χρυσάορος**.

χρῡσοφεγγής, ές, ὁ ὡς χρυσὸς λάμπων, χρυσαυγής, σέλας Αἰσχύλ. Ἀγ. 288.

χρυσόφθογγος, ον, χρυσοῦς φθόγγους ἐκπέμπων, Μ. Ἀκομ. τ. Δ', σ. 86, 29, Ἐκδ. Λ.

χρῡσόφῐλος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν χρυσόν, Ἀνθ. Π. 8. 185.

χρῡσοφορέω, φορῶ χρυσᾶ κοσμήματα ἢ χρυσῆν στολήν, Ἡρόδ. 1. 82, Εὐφορίων 34, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 21, 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 1123· ἰχθὺς χρυσοφορέων, ἔχων χρυσιζούσας λεπίδας, Λουκ. π. τῆς Συρίης Θεοῦ 45. **II.** πληρώνω φόρον εἰς χρυσόν, Διόδ. 4. 83.

χρῡσοφορητός, ή, όν, ὁ φερόμενος διὰ χρυσοῦ, χρήματα χρυσοφορητὰ (χρυσοφυρητὰ Gronov.) Μανέθων 5. 309.

χρῡσοφορία, ή, τὸ φορεῖν χρυσᾶ κοσμήματα ἢ χρυσῆν στολήν, Στράβ. 828.

χρῡσοφόρος, ον, ὁ φορῶν χρυσᾶ κοσμήματα ἢ χρυσῆν στολήν, Μῆδοι Σιμωνίδ. 93 (149)· παρθένων τῶν χρυσοφόρων Λυκοφρονίδης παρ' Ἀθην. 561A, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 104, Πόρφ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 150· — ὡς **πρασινουμία** τιμητικὴ ἢ σημεῖον ἀξιώματος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2929. **2)** ὁ μεταφέρων χρυσόν, ἡμίονος Ἀππ. Μιθριδ. 82. **3)** ὁ παράγων χρυσόν, γῆ, «Τεῦκρος ὁ Κυζικηνὸς ὁ γράψας περὶ χρυσοφόρου γῆς» Σουΐδ. **II.** τὸ χρυσαφόρον, = **ἤλεκτρον** I, Διοσκ. 1. 113.

χρύσ-οφρυς, υος, ὁ, θαλάσσιος ἰχθὺς οὕτω κληθεὶς διὰ τὸν περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς χρυσοῦν μηνίσκον, Sparus aurata, Ἐπίχαρ. 40 Ahr.· ὀκτὼ λάβρακας, χρυσόφρυς δὲ δώδεκα Εὔπολις ἐν «Κόλαξι» 14· Ἱεροὺς Ἀφροδίτης χρυσόφρυς Κυθηρίας Ἄρχιππος ἐν «Ἰχθύσιν» 12, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 13, 3 κἑξ.· — νῦν ὀνομάζεται «τσιπποῦρα», ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 106.

χρῡσοφῡλᾰκέω, φυλάττω χρυσόν, Κλήμ. Ἀλεξ. 268. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 297.

χρῡσοφύλαξ [ῡ], ᾰκος, ὁ, ἡ, ὁ φυλάττων χρυσόν, Θύλακος Πλουτ. Ἀριστείδ. 24. **II.** ὡς οὐσιαστ., φύλαξ τοῦ χρυσοῦ, ἐπίθ. τῶν γρυπῶν παρ' Ἡρόδ. 4. 13, 27· θησαυροφύλαξ, ταμίας, θεοῦ Εὐρ. Ἴων 54. **2)** χρηματοφυλάκιον, βαλλάντιον, Πλουτ. Ἀριστείδ. 24.

χρυσοφωτοειδής, ές, ὅμοιος χρυσῷ φωτί, Στέφ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 226.

χρῡσοχαίτης, ποιητ. **-χαίτᾱ**, ὁ, ὁ ἔχων χρυσῆν χαίτην δηλ. κόμην, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Πινδ. Π. 2. 29· τοῦ Ἔρωτος, Ἀνακρεόντ. 44. 12· — θηλ. **-χαιτις**, ιδος, Θεοδ. Προδρ. Ἐπιστ. ἐν Notices et Extraits τ. 6, σ. 542.

χρῡσοχάλῑνος [ᾰ], ον, ὁ ἔχων χαλινὸν χρυσοποίκιλτον, ἐπὶ τῶν ἵππων τῶν Περσῶν, Ἡρόδ. 9. 20, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 3, 3, κλπ.· πάταγος ψαλίων χρυσοχάλινος Ἀριστοφ. Εἰρ. 155, ὡσαύτως **χρυσοχαλίνωτος**, ον, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σελ. 115· 15.

χρῡσόχειρ, **-χειρος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χρυσὰν ἐπὶ τῶν χειρῶν, φορῶν χρυσοῦς βακτυλίους, καὶ ὅμως πορφυροῖ καὶ χρυσόχειρες περιέρχονται Λουκ. Τίμων 20.

χρῡσόχελυς, υ, ὁ ἔχων χρυσῆν λύραν, **χρυσόχελυ** Παιὰν Συλλ. Ἐπιγρ. 5039.

χρυσοχέρης, ὁ, ἐπώνυμον Ἰωάννου τινός, Φωτ. ἐπιστ. ξ', ἔκδ. Ἰω. Βαλ. σ. 360. Ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος ἢ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὀνομάζεται Ἑλληνικώτερον δῆθεν παρὰ Γενεσίῳ (σ. 121, 15, Ἐκδ. Βόν.) **Χρυσόχειρ**. Ἀλλὰ κατὰ τί διαφέρει τὸ **Χρυσοχέρης** τοῦ ἀρχαίου **οἰδιπόδης**; κατ' οὐδέν. Ὅτι δὲ καὶ τὴν σήμερον παρ' ἡμῖν ἐν χρήσει τὸ **χρυσοχέρης**, γνωστόν, Συναγωγὴ λέξ. Ἀθηνᾶς. Κουμανούδη.

χρῡσοχίτων [ῐ], ωνος, ὁ χρυσοῦν περιβεβλημένος χιτῶνα, Θήβη Πινδ. Ἀποσπ. 207· ἔχων φλοιὸν χρυσοῦν ἢ χρυσίζοντα, ἐλάη Ἀνθ. Π. 6. 102.

χρῡσοχοεῖον, τό, ὡς καὶ νῦν, τὸ ἐργαστήριον τοῦ **χρυσοχόου**, Μαρτυρ. παρὰ Δημ. 521. 27, Πολύβ. 26. 10, 3.

χρῡσοχοέω, ἐπαγγέλλομαι τὸν χρυσοχόον, ἐργάζομαι τὸν χρυσόν, Ἀριστοφ. Πλ. 164, Ξεν. Οἰκ. 18, 9. **II.** χωνεύω μεταλλοῦχον γῆν ὅπως λάβω ἐξ αὐτῆς χρυσόν· ἐντεῦθεν τὸ **χρυσοχοεῖν**· ἐλέγετο παροιμιωδῶς ἐπὶ τῶν ἀποτυγχάντων εἰς θελκτικήν τινα ἐπιχείρησιν, ὡς οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὰς προσπαθείας των ὅπως ἐκ τῶν ἀχγυρείων αὐτῶν μετάλλων λάβωσι διὰ χωνεύσεως χρυσόν, Πλάτ. Πολ. 450B· πρβλ. Schneid. εἰς Ξεν. Πόρ. 4. 15.

χρῡσοχοΐα, ή, ἡ κατεργασία τοῦ χρυσοῦ, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χρυσυχόου, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. **ἀέτιος**, πρβλ. Ἀσβέκ. εἰς Φρύνιχ. 493.

χρῡσοχοϊκός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χρυσοχόον ἢ χωνευτὴν χρυσοῦ, τὸ χρ. πῦρ Ἀριστ. Πνευμ. 9, 2· χρ. τέχνην ἐργάζεσθαι Μαρτυρ. παρὰ Δημ. 521. 29, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 102.

χρῡσοχόος, ὁ, (χέω) ὁ τήκων ἢ χωνεύων χρυσόν, ὁ ἐπιχρυσώνων τὰ κέρατα θύματος, Ὀδ. Γ. 425. **2)** χρυσοχόος, ὡς καὶ νῦν, Ἀριστοφ. Αυσ. 408, Δημ. 520. 3 κἑξ. **II.** ὁ χωνεύων καὶ καθαρίζων γῆν μεταλλικὴν περιέχουσαν χρυσόν, Πλούτ. 2. 658D, προβλ. **χρυσοχοέω** II.

χρῡσόχροος, ον, συνηρ. **-χρους**, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ χρυσοῦ, Ἀνθ. Π. 9. 525.

χρῡσόω, μέλλ. **-ώσω**, γρυσώνω, ἐπιχρυσώνω, Διόδ. 1. 23, Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 15, Συλλ. Ἐπιγρ. 3148. 16· χρυσίῳ χρ. τι συχν. παρὰ τοῖς Ἑβδ.· πρβλ. **καταχρυσόω**. — Παθ., χρυσώομαι, ἐπιχρυσοῦμαι, χρ. παχεῖ κάρτα χρυσῷ Ἡρόδ. 2. 132· Παλλαδίων χρυσουμένων Ἀριστοφ. Ἀχ. 547· τῶν .. κρανίων κεχρυσωμένων Πλάτ. Εὐθύδ. 299E.

χρῡσ-ὑποδέκτης, ου, ὁ, ὁ δεχόμενος ἢ συλλέγων χρυσόν, Γλωσσ.

χρύσωμα, τό, τὸ κατασκευασθὲν ἐκ χρυσοῦ, κατειργασμένος χρυσός, Εὐρ. Ἴων 1030, 1430· χρυσώματα, ἀγγεῖα, σκεύη ἐκ χρυσοῦ, Λυσί. Ἀποσπ. 50, Πολυδ. 31. 3, 16, Συλλ. Ἐπιγρ. 2852. 26.

χρῡσωμᾰτο-θήκη, ἡ, τόπος ἔνθα φυλάττονται χρυσώματα, δηλ. χρυσᾶ σκεύη, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 199F.

χρῡσών, ῶνος, ὁ, θησαυρός, Βυζ.

χρῡσ-ωνέω, ἀγοράζω χρυσόν, ἀνταλλάσσω ἄλλα μέταλλα πρὸς χρυσὸν ἢ ἀργυρᾶ νομίσματα πρὸς χρυσᾶ, Ἰσοκρ. 366E.

χρυσώνης (;) ἐλέγετο ὃς ἐπὶ χρυσῷ ἐβρεντεύετο, Σωφρ. Ἱεροσ. ἐν Spicil. Rom. τ. III σ. 211.

χρῡσ-ώνητος, ον, ὁ χρυσῷ ἀγορασθείς, ἐπὶ δούλων, Ἀθήν. 263E.

χρῡσωνῡμία, ἡ, ἐπωνυμία ἐκ τῆς λέξεως **χρυσός**, τὸ μὴ μεγάλα τῇ χρυσωνυμίᾳ σεμνύνεσθαι Εὐστ. Πανηγύρ. 309. 40.

χρῡσώνῡμος, ον, ὁ λαβὼν τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ χρυσοῦ, Ἀνθ. Π. 1. 106.

χρῡσῶπις, ιδος, ἡ, ἰδιότυπον θηλ. τοῦ **χρυσωπός**, ὃ ἴδε, ἐπὶ τῆς Νηρηΐδος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 321· ἐπὶ ἰχθύων, χρυσῶπιδες ἰχθύες ἑλλοί Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 277D (πρβλ. Εὐστ. 1389. 9), ἔνθα συνάπτεται μετ' ἀρσενικοῦ οὐσιαστ.

χρῡσ ωπός, όν, (ὤψ) ὁ ἔχων χρυσοῦς ὀφθαλμοὺς ἢ πρόσωπον λάμπον ὡς χρυσός, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Εὐρ. Ἡλ. 740· αἰθὴρ Ψευδοσφοκλ. παρ' Ἰουστίνῳ Μάρτ. 105D. **2)** ὁ χρυσοῦς τὸ χρῶμα, Πλουτ. Σύλλ. 6· ἴδε **χρυσῶψ**. **II.** ἰχθύς τις, = **χρύσοφρυς**, ἢ ἐπίθετ. τῆς τρίγλης, ὁ αὐτ. 2. 977E, ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 104, 105.

χρῡσωρῡχεῖον, τό, μεταλλεῖον χρυσοῦ, Στράβ. 146· ἀντίθετ. τῷ **χρυσοπλούσιον**.

χρῡσωρῡχέω, σκάπτω πρὸς εὕρεσιν χρυσοῦ, Αἰλ. π. Ζ. 4. 27.

χρῡσωρύχιον, = **-ωρυχεῖον**, Ἀγαθαρχ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλ. 124, 4.

χρῡσ-ωρύχος [ῠ], ον, (ὀρύσσω) ὁ ἐξορύττων χρυσόν, τοὺς χρυσωρύχους μύρμηκας Στράβ. 70.

χρῡσωσις [ῡ], εως, ἡ, ἐπιχρύσωσις, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 205B, Πλουτ. Ποπλ. 15, Νικ. 3, κλπ.

χρῡσωτής, οῦ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ χρυσώνων, ἐπικαλύπτων τι διὰ χρυσοῦ, Πλούτ. 2. 348E, Συλλ. Ἐπιγρ. 158a.

χρῡσωτός, ή, όν, ρημ. ἐπίθ., κεχρυσωμένος, ἐπίχρυσος, χρυσωτὸν (χρυσῷ τὸν Meineke) κροκόεντα περιζώσασα χιτῶνα Φάλαικος παρ' Ἀθην. 440D.

χρῡσ-ώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ χρυσοῦ, λάμπων ὡς χρυσός, μόλε χρυσῶπα τινάσσων ἀνὰ θύρσον κατ' Ὄλυμπον ἐν Εὐρ. Βάκχ. 553· οὕτω κληθεὶς (κατὰ τὸν Ἔρμαννον) ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ ἄνθους τοῦ κισσοῦ.

χρῷ, ἑτερόκλ. δοτ. τοῦ **χρώς**, ὃ ἴδε.

χρώζω, μεταγεν. **χρώννῡμι**, **-ύω** (ἃ ἴδε)· μέλλ. **χρώσω**· — ἀόρ. **ἔχρωσα** κλπ.· — πρκμ. **κέχρωκα** (ἐπι-) Πλούτ. 2. 395E — Παθ., μέλλ. **χρωσθήσομαι**, Γαλην.· — ἀόρ. **ἐχρώσθην** Πλάτ. Θεαίτ. 156E, κλπ.· — πρκμ. **κέχρωσμαι** Ἱππ. 1215E, ἴδε κατωτ. Ὡς τὸ **χρωΐζω**, ἐγγίζω, ψαύω τὴν ἐπιφάνειάν τινος σώματος καὶ καθόλου, ἐγγίζω, ψαύω, γόνατα μὴ χρώζειν ἐμά Εὐρ. Φοίν. 1625. **II.** μεταδίδωμί τι διὰ τῆς ψαύσεως, τὸ καλὸν .. χρῶμα χρώζομεν Ἀλεξὶς ἐν «Μανδραγοριζομένῃ» 1. 9· — ἐντεῦθεν, **2)** χρωματίζω, ἔχρωσε μέν, ἔκαυσε δ' οὔ Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 1. 10, κλπ.— Παθ., ὁ αὐτ. π. Χρωμάτ. 6. 6. Μετεωρ. 4. 4, 25, κ. ἀλλ.· ὑπὸ τοῦ ἡλίου Δουκ. Ἀνάχ. 35· κεστρεὺς χρωσθείς, κακκενισθεὶς ἐν τῷ τηγανίῳ, τηγανισθείς, Ἀντιφάν. ἐν «Φιλαθηναίῳ» 1, 11. **3)** κηλιδώνω, μιαίνω, αἵματι παλάμαν Ἀνθολ. Πλαν. 138· μεταφορ., μάτην κεχρώσμεθα κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς Εὐρ. Μήδ. 497.

χρωϊκός, ή, όν, κεχρωματισμένος, Ἰουστίνου Μάρτ. (Νόθ.) Ἀνατροπὴ δογμάτων Ἀριστοτελικῶν 198B.

χρῶμα, τό, (χρώννυμι) κυρίως ἡ ἐπιφάνεια σώματός τινος, μάλιστα δὲ τοῦ ἀνθρωπίνου, ἡ ἐπιδερμίς, κάθαρσις διὰ τοῦ χρώματος Ἱππ. 377. 2. **II.** τὸ χρῶμα τῆς ἐπιφανείας μάλιστα δὲ τῆς ἐπιδερμίδος, ἡ χροιά, Ἡρόδ. 2, 32., 3. 101, Ἱππ. Ἀφ. 1250, κλπ.· χρῶμα ἀλλάσσειν Εὐρ. Φοίν. 1246· οὕτω μεθιστάναι τοῦ χρώματος Ἀριστοφ. Ἱππ. 399· τὸ χρ. διακεκναισμένος ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 120· παντοδαπὰ χρώματα ἀφιέναι Πλάτ. Λῦσ. 222B· χρ. διαμένον, μὴ μεταβαλλόμενον (τοῦ προσώπου), Νικόλ. ἐν Ἀθήν. 1. 28· οὕτως ἐπὶ ζῴων, Ξεν. Κυνηγ. 4, 7. **2)** καθόλου, χρῶμα οἱονδήποτε, βάπτειν χρώματα Πλάτ. Πολ. 429E· ἐκ χρωμάτων καὶ σχημάτων θεωρεῖν, δηλ. βλέπειν μόνον τὸ ἐξωτερικόν, αὐτόθι 601A· διὰ τῶν χρ. ἀπεικάζειν Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 1· χρώμασι καὶ σχήμασι μιμεῖσθαι Ἀριστ. Ποιητ. 1, 4· ὅρα τὴν πραγματείαν αὐτοῦ περὶ χρωμάτων· τοῖς χρ. ἐναλείφειν ὁ αὐτ. ἐν τῷ περὶ Ζῴων Γεν. 2. 6, 29 χρωμάτων κρᾶσις Λουκ. Ζεῦξις 5· χρ. ἐντρῖψις, ἐπὶ ψιμυθίου, Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 3, 2· τοῖς ἐγχρίστοις εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς χρώμασιν Ἀριστ. περὶ Ζῴων Γεν. 2. 7, 18· — ἐπὶ φαρμάκων, φάρμακα χρώμασι καὶ ὀσμαῖς πεποικιλμένα Πλάτ. Κρατ. 394A. **III.** ῥίζα τις ἐν Συρίᾳ, ἐξ ἧς ἐλαμβάνετο χρῶμά τι, Θεοφρ. περὶ Ὀσμ. 31. **IV.** χρωματισμὸς ὕφους ἐν τῷ συγγράφειν, χρ. λέξεως Διονύσ. Ἁλ. πρὸς Ἀμμ. 2. 2. **2)** μεταφ. ἐν τῷ πληθ., κοσμήματα, ποικίλματα, ἀλλοτρίοις χρώμασι καὶ κόσμοις Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 239D, πρβλ. Γοργ. 465B· ὡσαύτως ἐπὶ ὕφους ἢ γλώσσης (ὡς τὰ τοῦ Κικέρωνος pigmenta, colores), καὶ ἐπὶ μουσικῆς, γυμνωθέντα .. τῶν τῆς μουσικῆς χρωμάτων τὰ τῶν ποιητῶν Πλάτ. Πολ. 601A, πρβλ. Συμπ. 211E. **3)** ὡς τεχνικὸς ὅρος ἐν τῇ Ἑλλ. μουσικῇ ἡ λέξ. **χρῶμα** ἐσήμαινε τροποποίησιν τῆς ἁπλουστάτης ἢ διατονικῆς μουσικῆς· ἀλλ' ἐκαλοῦντο ὡσαύτως, **χρώματα** αἱ περαιτέρω τροποποιήσεις τῶν τριῶν κυρίων γενῶν, (τοῦ διατονικοῦ, τοῦ χρωματικοῦ καὶ τοῦ ἐναρμονίου), τὰ μέλη μεταβολαῖς καὶ χρώμασιν ὡς εὖ κέκραται Ἀντιφάνης ἐν «Τριταγωνιστῇ» 1. 4· ἴδε **χρωματικός**, **εὔχροος** 2, καὶ πρβλ. Λεξ. τῶν Ἀρχαιοτ. Chappell Anc. Mus. σ. 121.

χρωμᾰτεύω, = **χρωματίζω**, Συνέσ. 8A.

χρωμᾰτίζω, μέλλ. **-ίσω**, «βάφω», χρωματίζω, Ἀριστ. περὶ Ζῴων Μορ. 3. 3, 9, περὶ Ζῴων Γενέσ. 2. 7, 18, Θεοφρ. περὶ Ὀσμ. 31· σιραίῳ χρωματίσας Ἀλεξὶς ἐν «Πονήρᾳ» 2.—Παθ., ἔχω ἢ λαμβάνω χρῶμά τι, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 178· χρ. παντοδαπὰς χρόας Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 5, 2, κλπ.

χρωμᾰτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χρῶμα· ἀλλ' εὑρηται μόνον, **II.** μεταφ., ἐν τῇ ῥητορικῇ, κεκαλλωπισμένος, διηνθισμένος, ἔντεχνος, τεχνικός, Ἀψίνου Τέχν. Ρητ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 9, σ. 512, 10, ἔνθα ἀντὶ χρωματικὸν κεῖται χρωμάτιον **2)** ἐν τῇ μουσικῇ χρωματικὸς (πρβλ. **χρῶμα** IV. 3), ἡ χρ. μελῳδία Διονύσ. Ἁλ. περὶ Συνθ. 19· ἡ χρωματικὴ ἢ τὸ χρωματικόν, ἡ χρωματικὴ μουσικὴ τῶν παλαιῶν διαφέρει τῆς διατονικῆς ὡς ἔχουσα τὸ τετράχορδον διῃρημένον εἰς ἁπλούστερα διαστήματα, Πλούτ. 2. 744C, Φίλων 1. 321.

χρωμᾰτῖνος, η, ον, κεχρωματισμένος, Περιπλ. ἐν τῷ Müller's Geogr. Gr. Min. 1. 261, 263.

χρωμᾰτίον, τό, χρῶμα, βαφή, Ἀνθ. Παλ. 11. 423. **II.** μεταφ., ἐπὶ ῥητορικοῦ ὕφους, Ἀψίνου Τέχνη Ρητ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 9. σ. 512, 10, ἀντὶ χρωματικόν.

χρωμᾰτισμός, ὁ, τὸ χρωματίζειν, βάπτειν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 516· μεταφ., ἐπίπλαστον ἢ ψευδὲς χρῶμα, ἀπάτη, Εὐμάθ. σ. 158.

χρωμᾰτο-ποιΐα, ἡ, ἡ παρασκευὴ ἢ κατασκευὴ χρώματος, καὶ ὁ δι' αὐτοῦ χρωματισμός, Φιλοστρ. Ἐπιστ. 40.

χρωμᾰτο-πώλης, ου, ὁ, πωλῶν χρώματα, Γλωσσ.

χρωμᾰτουργέω, χρωματίζω, Νικήτ. Εὐγ. 9. 136· — **οὐσιαστ. -ουργία**, ἡ, χρωματισμός, Ἰω. Δαμασκ. 1. 389D, κτλ.

χρωμακρασίαι, αἱ, αἱ κράσεις, μίξεις χρωμάτων, Πτολ. Τετράβ. Δ', σ. 47, Ἐ. Νοριμβ. Ἐξ. 1535.

χρώννῡμι, = **χρώζω**, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 48· **χρωννύω**, Λιβάν.

χρώς, ὁ, γεν. χρωτός, αἰτ. **χρῶτα**· Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. γεν. **χροός**, δοτ. **χροΐ**, αἰτ. **χρόα**, ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ., πλὴν τῆς γεν. **χρωτός** ἐν Ἰλ. Κ. 575, αἰτ. **χρῶτα** Ὀδ. Σ. 172, 179, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 554· ὁ Πίνδ. ἔχει **χρωτί**, **χρῶτα**. Π. 1. 107, Ι. 4 (3). 40· οἱ τύποι οὗτοι εἶναι ὡσαύτως συχνοὶ παρὰ τοῖς Τραγ., ἀλλ' ἡ Ἰων. δοτ. **χροΐ** ἀπαντᾷ παρὰ Σοφ. Τραχ. 60 1, καὶ οἱ τύποι **χροός**, **χροΐ**, **χρόα**, εἶναι συχνοὶ παρ' Εὐρ.· — ὁ Ἀττ. τύπος τῆς δοτ. **χρῷ** ἀπαντᾷ ἐν τῇ φράσει ἐν χρῷ, ἴδε κατωτ. Ι.2, ἡ δὲ Σαπφὼ 2. 10 ἔχει συνηρ. αἰτ. **χρῶ** (ἀνθ' ἧς ὁ Alcaeus, προτιμᾷ τὴν γραφὴν **χρῶν**). Ἡ λέξις εἶναι λίαν σπανία παρὰ τοῖς κωμ. καὶ τοῖς πεζογράφοις τῶν Ἀττ., ἴδε κατωτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κυρίως, ὡς τὸ **χρόα (χροιά)**, **χρῶμα**, σημαίνει τὴν ἐπιφάνειαν παντὸς σώματος, μάλιστα τοῦ ἀνθρωπίνου, δέρμα, ἐπιδερμίς, οὔ σφι λίθος χρώς οὐδὲ σίδηρος Ἰλ. Δ. 510· καὶ γάρ θην τούτῳ τρωτὸς χρώς Φ. 568· χρῶτ' ἀπονιψαμένη Ὀδύσ. Σ. 171· ἀκρότατον δ' ἄρ' ὀϊστὸς ἐπέγραψε χρόα Ἰλ. Δ. 139· ταμεῖν χρόα νηλέϊ χαλκῷ Ν. 501· ἐγχείῃ .. λιλαιομένη χροὸς ἆσαι Φ. 168· κακὰ χροΐ εἵματ' ἔχοντα Ὀδ. Ξ. 506· μύρσις.. χρῶτα λιπαίνειν Ἀναξίλας ἐν «Αὐροποιῷ» 1·—μάλιστα σημαίνει τὴν σάρκα, φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστεόφι χρώς Ὀδ. Π. 145· οὐδέ τί οἱ χρὼς σήπεται Ἰλ. Ω. 414, πρβλ. Τ. 33 (ἡ ις χρῆσις λέγεται παρὰ Γαληνῷ ὡς ἰδιάζουσα εἰς τοὺς Ἴωνας συγγραφεῖς, πρβλ. Foës. Oec. Hipp.)· τὸ δέρμα τοῦ χρωτὸς Ἑβδ. (Λευ. ΙΓ', 11, κτλ.)·—καθόλου, τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὀργανισμὸς αὐτοῦ, Πινδ. Π. 1. 107, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 192. 6 χριμφθῆναι χροΐ ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 790· στεῖλαι νῦν ἀμφὶ χρωτὶ .. πέπλους Εὐρ. Βάκχ. 821, πρβλ. Σοφ. Τραχ. 605 — ὁ πληθ. **χρῶτες** ἀπαντᾷ ἐν Ἀριστ. Προβλ. 4. 12, 1, διὰ τί .. οἱ χρ. ὄζουσι; ὡσαύτως, κατεδήσαντο .. τοὺς ὑγιεῖς χρῶτας, ὡς τραυματίαι Διονύσ. Ἁλ. 9· 50. **2)** ἐν χροΐ, Ἀττ. ἐν χρῷ, πλησιέστατα πρὸς τὸ δέρμα, ἐν χροΐ κείρω, κουρεύω μέχρι τοῦ δέρματος, Ἡρόδ. 4. 175· ἐν χρῷ κεκαρμένος Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 8· ἐν χρῷ κουριῶντας Φερεκράτ. ἐν Ἀδήλ. 69·—μεταφορ., ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο, ἐγγίζει πολύ, Σοφ. Αἴας 786· ἐν χρῷ παραπλέειν, παραπλέειν πλησιέστατα μέχρι ψαύσεως, πρβλ. Λατ. radere, Θουκ. 2. 84· ἐν χρῷ συνάπτειν μάχην, συνάπτειν μάχην ἐκ τοῦ συστάδην, Πλουτ. Θησ. 27· ἡ ἐν χρῷ συνουσία, στενὴ γνωριμία ἢ σχέσις, (intus et in cute novi, Pers. Sat. 3. 30), Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 3· — ὡσαύτως μετὰ γενικ., ἐν χρῷ τινος, πλησίον, πλησιέστατα πρός τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, τοῦ θώρακος Πλούτ. 2. 345Α· τῆς γῆς Λουκιαν. Ἑρμότ. 5·—ἀπολ., ἐν χρῷ (ὡσαύτως γράφεται καὶ ὑφ' ἓν ἐγχρῷ ἢ ἐγχρῶ), ἐγγύς, πλησίον Πλούτ. 2. 925C, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 24, κ. ἀλλ.· ἴδε Ἐτυμ. Μέγ. 313. 53, Ἡσύχ. πρβλ. **ἐγκυτί**. **II.** τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος, ἡ χροιά, χρὼς τρέπεται, τὸ χρῶμά του μεταβάλλεται, γίνεται ὠχρός, Ἰλ. Ν. 297., Ρ. 733, Ὀδ. Λ. 529· μελαίνετο δὲ χρόα καλὸν Ἰλ. Ε. 354· μεθίστη χρωτὸς .. φύσιν Εὐρ. Ἄλκ. 174· πρβλ. Ἴωνα παρ' Ἀθην. 318Ε· τί χρὼς τέτραπται; (παρῳδία τραγικοῦ), Ἀριστοφ. Λυσ. 127· φεῦγε δ' ἄπο χρὼς Θεόκρ. 23. 13· σπάνιον ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ, ἐπὶ τῷ χρωτὶ μέγα φρονεῖν Ξεν. Συμπ. 4, 54, πρβλ. Οἰκ. 10, 5· ἀλλὰ σύνηθες παρὰ μεταγεν., οἷον παρὰ Πλουτ. **2)** καθόλου, χρῶμα, ἀμείβων χρῶτα πορφυρέᾳ βαφῇ Αἰσχύλ. Πέρσ. 317· τὸν χρῶτα μεταβάλλει ὁ χαμαιλέων Ἀριστ. περὶ Θαυμ. 30· χρὼς αἵματος Ὀρφ. Λιθ. 651. **3)** μεταφ. ἐπὶ τοῦ ὕφους συγγραφέως, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 14. (Ὡς τὸ **χρόα**, **χροιά**, ἐκ τοῦ **χράω** Α, **χραύω**, ὅ ἴδε·—ἐντεῦθεν τὰ **χρώζω**, **χρωτίζω**).

χρῶσις, **εως**, ἡ, χρωματισμός, χρωμάτισμα, Πολυδ. Ζ', 169· χρ. λαμβάνειν Διογ. Λαέρτ. 10. 109.

χρωστὴρ, **ῆρος**, ὁ, ὁ χρωματίζων, χρ. μόλυβος, μολυβδοκόλλον, Ἀνθ. Παλατ. 6. 68.

χρωτίδιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **χρώς**, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 23, Κράτης ἐν Ἀδήλ. 3.

χρωτίζω, μέλλ. **-ίσω**, ὡς τὸ **χρώζω**, χρωματίζω, χρ. τὸν οἶνον, βάπτω εἰς τὸν οἶνον χρῶμα καὶ γεύσιν, Πλούταρχ. 2. 693C·—Μέσ., νεωτέροις τὴν φύσιν αὐτοῦ πράγμασιν χρωτίζεται Ἀριστοφ. Νεφ. 516.

χῡδαΐζω, συρρέω εἰς πλῆθος, συναγελάζομαι χύδην, ἀθρόως, τὸ χυδαΐζον στῖφος τῆς πόλεως, ὁ χυδαῖος ὄχλος, Νικήτ. Χων. Ἱστ. 293C. **II.** Παθ., μεταφορ., **χυδαϊζόμενον**, τρεπόμενον εἰς τὸ χυδαῖον ἰδίωμα τοῦ ὄχλου, Εὐστ. 421. 19.

χῡδαιο-λογία, χυδαιότης λόγου, χυδαία γλῶσσα, Φωτ. Βιβλ. σ. 56, Ἐπιφάν. 1. 626D· πρβλ. **χυδαιότης**.

χῡδαῖος, **ον**, (χέω) ὁ πεπληθυσμένος, πολυπληθής, πολυάριθμος, Ἑβδ. (Ἔξ. Δ', 7), Ἀθήν. 686D. **II.** ἀνάμικτος, κοινός, Διοσκ. 5. 40, Πλούτ. 2. 85F. **2)** μεταφ. κοινός, «πρόστυχος», χυδαῖος, λαλιὰ Πολύβ. 14. 7, 8.—Ἐπίρ. **-ως**, Ἐπιφάν. 1. 760Δ, κλπ.

χῡδαιότης, **ητος**, ἡ, τρόπος χυδαῖος, «προστυχιά», Φωτ. Βιβλιοθ. σ. 160.

χῡδαιό-τροπος, **ον**, χυδαῖος τοὺς τρόπους, Βλεμμύδης ἐν Mai Coll. Vat. τ. 2, σ. 661.

χῡδαιόω, καθιστῶ τι χυδαῖον, πρόστυχον, εὐτελές, ἐξευτελίζω, Ἐπιφάν. 1. 814C, Μανασσ. Χρον. 6709.— Παθ., Ἀκύλας ἐν Ἡλείᾳ ΑΓ', 9, Φωτ. Βιβλιοθ. 467, 23, Ἐπιφάν. τ. Γ, σ. 814C, κλπ.

χῡδαϊστί, ἐν τῇ χυδαίᾳ γλώσσῃ, Εὐστ. 50. 14.

χῡδαίωσις, **εως**, ἡ, τὸ χυδαιοῦν, τὴν πρὸς τὴν κακίαν ἀπόκλισιν καὶ χυδαίωσιν Βίος Νείλου τοῦ Νεωτ. σ. 46, 1.

χῡδᾰνός, ἡ, ὁν, = **χυτός** I, χ. γαῖα Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 495.

χύδην [ῡ], Ἐπίρρ. (χέω) κεχυμένως, «χυτά», ὅθεν, **I.** ἄνευ τάξεως ἢ μεθόδου, εἰκῇ, συγκεχυμένως, ἀναμίξ, ἀδιακρίτως, καταπάττων χ., «χονδρικῶς» (ἀντίθετον τῷ **κατυλίζων**, «λιανικῶς»), Φερεκράτης ἐν Ἀδήλοις 78· χ. βεβλῆσθαι Πλάτων ἐν Φαίδρῳ 264B· στεφάνων δὲ τουτωνὶ χύδην πεπλεγμένων Ἄλεξις ἐν «Διδύμοις» 2· πάντα χ. ἔστω Ἀνθ. Παλατ. 10, 100, πρβλ. 9. 233· τὰ χ. μαθήματα .. ἐν τῇ παιδείᾳ γενόμενα Πλάτ. Πολ. 537C· φορτικῶς καὶ χ. ὅ τι ἂν ἐπέλθῃ λέγουσιν Ἰσοκ. 238A, πρβλ. Ἐπιστ. 9. 5· νομίμων χ. ὡς εἰπεῖν κειμένων, Ἀριστ. Πολ. 7. 2, 9· ἐναλείφειν τοῖς καλλίστοις φαρμάκοις χ. ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 6, 20. **II.** ἐν γλώσσῃ χυτῇ, ῥεούσῃ, δηλ. ἐν πεζῷ λόγῳ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐν ποιήμασι, Πλάτ. Νόμ. 81D· τὰ χύδην, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ μέτρα, Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 3. **III.** ἀρθόνως, ὁλοκλήρως, ὁλοσχερῶς, Ἀνθ. Παλατ. 9. 316, πρβλ. 10. 100.—Καθ' Ἡσύχ.: «χύδην· κεχυμένως, ἀθρόως, εἰκῇ, σωρηδόν, ὀλιγωρῶς».

χῡλάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χυλός**, ὀλίγος χυλός, Μαρκ. Ἀντων. 6, 13.

χῡλίζω, μέλλ. **-ίσω**, ὡς τὸ **χυλόω**, ἐξάγω τὸν χυλὸν φυτοῦ τινος δι' ἐπιχύσεως βράζοντος ὕδατος ἢ διὰ βρασμοῦ, Διοσκορ. προοίμ. (πρὸς τὸ τέλ.).— Παθ., σπέρμα χυλισθὲν Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 9, 4, πρβλ. Διοσκ. 2, 213, κλπ.

χύλισμα [ῡ], τό, ὁ ἐξαχθεὶς ἐκ φυτοῦ χυλός, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 8, 3.

χῡλισμός, ὁ, ἐξαγωγὴ τοῦ χυλοῦ τῶν φυτῶν, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 8, 3.

χῡλο-ειδής, **ές**, ὅμοιος πρὸς χυλόν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 119.

χῡλο-ποιέω, μεταβάλλω εἰς χυλόν, ὡς τὸ **χυλόω**, Ψευδοϊπποκράτης·—οὐσιαστ. **-ποίησις**, ἡ, Σχόλ. εἰς Ἱπποκρ. σ. 148 καὶ 155, ἔκδ. Dietz.

χῡλός, **οῦ**, ὁ, (χέω) ἐν χρήσει καθόλου ὡς τὸ **χυμός**, ἀλλὰ διακρίνεται ἀπ' αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Γαληνοῦ, ὅστις νομίζει ὅτι ἡ πρώτη σημασία τοῦ **χυλός** εἶναι ὁπός, τὸ ἐν τοῖς φυτοῖς ὑπάρχον ὑγρόν, ἡ δὲ πρώτη σημασία τοῦ **χυμός** εἶναι γεῦσις· ἐν ᾧ ὁ Ὠρίων ἐν τῷ Ἐτυμ. σ. 163 διακρίνει ὧδε: **χυλός** ὁ δι' ἑψήσεως δηλ. βρασμοῦ, **χυμός** δὲ τὸ ἐν τοῖς φυτοῖς ὑγρὸν ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ καταστάσει· οἱ παλαιότεροι, οἷον ὁ Ἱππ., προκρίνουσι τὸ **χυλός**, ὁ δὲ Ἀριστ. τὸ **χυμός**· **I.** ὁ ὁπὸς ἢ χυμὸς τῶν φυτῶν, χυλῶν στακτῶν εἴτε ἀνθῶν ἢ καρπῶν Πλάτ. Κριτί. 115A, πρβλ. Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 8. 11, 1, π. Χρωμ. 5, 27, περὶ Ἀκουστ. 30. **2)** ἐπὶ ζωϊκῶν χυμῶν, ὁ αὐτ. περὶ Χρωμ. 4, 1. **3)** τὸ ὑγρὸν τὸ ὁποῖον παρασκευάζεται ἐκ τῆς πέψεως τῶν τροφῶν, Γαλην.· ἴδε **χυμός** I. 3. **4)** ἀφέψημα χονδροαλεσμένης κριθῆς, ἀπορριπτομένων διὰ διυλίσεως τῶν κριθῶν ἢ χόνδρων, ἐνῷ ἡ **πτισάνη** ἐλαμβάνετο ἄνευ διυλίσεως, Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 384, κ. ἀλλ., ἴδε Foës Oecon. οὕτω καὶ Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 111, Ἔφιππος ἐν «Κύβωνι» 2, 6· καὶ ἐν τῷ πληθ., καὶ ποιῶ χυλοὺς ἐχομένους δριμύτητος Ἀνάξιππος ἐν «Ἐγκαλυπτομένῳ» 1. 46. **II.** ὡς τὸ **χυμός** II, ἡ γεῦσις πράγματός τινος, ἐπειδὴ αὕτη προέρχεται ἐκ τοῦ χυμοῦ αὐτοῦ, αἱ διὰ χυλῶν ἡδοναὶ Μητρόδωρος παρ' Ἀθην. 280A, Ἐπίκουρος αὐτόθι·—μεταφορ., χ. στωμυλμάτων, φιλίας Ἀριστ. Βάτρ. 943, Εἰρ. 997.

χῡλόω, μεταβάλλω εἰς χυλόν, σχηματίζω ἐκχύλωσιν ἢ ἀφέψημα πράγματός τινος, τι Ἱππ. 674. 24.—Παθ., μεταβάλλομαι εἰς χυλόν, Τίμ. Λοκρ. 101A· ῥίζαι χυλωθεῖσαι Διοσκ. 2. 212· ὑγραίνομαι, βρέχομαι, Εὐστ. 1552. 33. **II.** ἐξάγω τὸν χυλὸν ἔκ τινος, μῆλα Γεωπον. 8. 27, 2.

χῡλώδης, **ες**, συνῳρ. ἀντὶ **χυλοειδής**, Γαλην. 14. 515· τὸ χυλῶδες, ὁ χυμός, ὁ ὁπός, Διοσκ. 3. 22.

χύλωσις [ῡ], **εως**, ἡ, ἡ εἰς χυλὸν μετατροπή, χ. τῆς τροφῆς Πλούτ. 2. 700B, πρβλ. Schneid εἰς Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 7. 5. 1. **2)** ἡ πύκνωσις ὁποῦ τινος διὰ βρασμοῦ, Διοσκ. 2. 108.

χῦμα, (**χύμα** παρ' Ἡρῳδιανῷ καὶ Δράκ.), τό, ὡς τὸ **χεῦμα**, τὸ ἐκχεόμενον ἢ ἐκρέον, ῥευστόν, ὑγρόν, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 2, Διόδ. 17. 75· ἔτι καὶ χ. νιφάδος Ἀλκίφρων 1. 23· χυτός, ἐκ μετάλλου κατεσκευασμένος ἀνδριάς, Συλλ. Ἐπιγρ. 1570b. 50. **2)** μεταφ., πλήμμυρα, ποσότης ἄμετρος Ἑβδ. (Β' Μακκ. Β', 24) χ. καρδίας, μέγεθος καρδίας, μεγαλοψυχία, αὐτόθι (Γ' Βασ. Δ', 29). [ῡ κατὰ τὸν Δράκοντα, ὡς δεικνύει καὶ ἡ ἐκ τοῦ πρκμ. **κέχῡμαι** παραγωγή· ὅθεν ὁ τονισμὸς **χῦμα** νομίζεται ὑπὸ τινων πλημμελής, πρβλ. Ἕρμαν. εἰς Ὀρφ. Ὕμν. 10. 22,—εἰ καὶ συχνάκις οὕτω φέρεται, πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 419].

χῡμεία, **χῡμευτής**, **χῡμευτικός**, ἴδε **χημεία** ἐν τέλ.

χῡμεῖς, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ καὶ ὑμεῖς, Αἰσχύλου Εὐμ. 1003, Θεόκρ. 5. 111.

χῡμεύσις, **εως**, ἡ, ἡ συγχώνευσις, σύμμιξις μετάλλων, Εὐστ. 828. 16, Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 122.

χῡμίζω, μέλλ. **-ίσω**, Ἀττ. **-ιῶ**, ποιῶ τι εὔχυμον, παρέχω καλὴν γεῦσιν εἴς τι, ἀρτύω· μεταφορ., χ. ἁρμονίαν, τραχεῖαν μουσικὴν καθιστῶ εὔηχον, Ἀριστοφ. Θεσμ. 162.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χῡμίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χυμός**, ἐξυλίπαρον τούτοις ἔδωκα χυμίον Σωτάδης ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 19.

χῡμο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς χυμόν, Νεῖλος 616B.

χῡμός, οῦ, ὁ, (χέω) ἐν χρήσει σχεδὸν ὡς συνών. τῷ **χυλός**, εἰ καὶ διακρίνεται ἐνίοτε ἀπ' αὐτοῦ, (ἴδε ἐν λ. **χυλός**). **I.** ὁ ὑπὸ ζωῶν, Πλάτ. Τίμ. 59E, 60B, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 5. 22, 8., 8. 11, κ. ἀλλ., Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 1, 1., κ. ἀλλ. **2)** ἐπὶ ζωϊκῶν χυμῶν, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 15, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 5, 31, 1, περὶ Ζῴων Μορ. 3. 15, 2, κ. ἀλλ. **3)** = **χυλός** I. 3, ὁ αὐτ. Μετεωρολ. 4. 3, 13, Γαλην., ἴδε Greenh. Θεόφρ. 70. 4. **3)** χ. αἱματικός, ἡ ῥύσις τῶν ἐμμήνων, Μαλάλ. 290. 4. **II.** γεῦσις, τὸ γευστικόν, ἤτοι, **1)** ὡς ἡ ἰδιότης πράγματος (κειμένη ἐν τοῖς ἐν αὐτῷ ὑγροῖς), π. χ. ἅμα τῇ γεύσει ὁ χυμὸς Ἀριστ. Φυσ. 7. 2· 12· ἐφθὸν τὸν ἰχθὺν ἀποδίδωμι' ἔχοντα τοὺς χυμοὺς ἐν αὐτῷ τήν τε τῆς ἅλμης ἀκμὴν Ἀρχέδικος ἐν «Θησαυρῷ» 1. 8· χυμούς, ὀσμάς, χρόας Πλούτ. 2. 646B·—ἢ **2)** ὡς τὸ αἴσθημα ὅπερ γενόμενον εἰς τὸν γευόμενον, Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 2. 3, 4, Μετεωρ. 2. 2, 22, κτλ. — Οἱ Ἕλληνες διέκρινον ἐννέα ποικιλίας τῆς αἰσθήσεως τῆς γεύσεως, καὶ ἐπομένως τῶν χυμῶν, **ἁλμυρός**, **πικρός**, **ὀξύς** ἢ **ὀξίνης**, **οἰνώδης**, **λιπαρός**, **στρυφνός**, **αὐστηρός**, **γλυκύς**, **δριμύς**, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 6. 4, Πλούτ. 2. 193B κέξ.

χῡμόω, μέλλ. **-ώσω**, μεταδίδωμι γεῦσιν, ἀχύμωτον μὲν τέως, δυνάμενον δὲ χυμωθῆναι Σωΐδ. ἐν λ. **ἄγευστος**.

χῡμώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς χυμόν, πλήρης χυμοῦ ἢ ὑποῦ, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 733.

χύνω, μεταγενέστερος τύπος καὶ ἀδόκιμος ἀντὶ **χέω**, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 726· πρβλ. **συγχύνω**.

χύσις, [ῠ], **εως**, ἡ, (χέω) ὡς καὶ νῦν, χύσιμον, αἱμάτων Θεοφρ. Ἀποσπ. 14. 6· μεταφ., σπατάλη, οὐσίας Ἀλκίφρων 1, 21. **2)** τῆξις, κηροῦ Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 14. **II.** ὡς τὸ **χύμα**, ὑγρὸν κεχυμένον, ῥεῦμα, ῥοῦς, ῥύσις, ἐκχέασα γάποτον χ., ὅηλ. σπονδήν, Αἰσχύλ. Χο. 97· πάντου χ., Ὀππ. Ἀλ. 5. 78· ὕδατος χύσεις Ἀρατ. 393, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1416· **2)** ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων, φύλλων χ., σωρός, Ὀδ. Ε. 483., Τ. 443, πρβλ. Ἀν. Π. 9. 282· καλάμου Νικ. Θηρ. 297· λίθων Ἀνθ. Παλατ. 8. 221· ποσότης μεγάλη, ἀφθονία, σαρκῶν Ἀνθ. Παλατ. 5. 37· ἄρτων Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 6. 15. **3)** μεταφ. ἐπὶ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου, χρονίη χ. Ἀνθ Παλατ. 9. 153. **4)** μεταφορ., ὡσαύτως ἐπὶ εὐροίας λόγου, ἀρετῆς ἀποδιδομένης εἰς τὸν Κικέρωνα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀπότομον ὕψος τοῦ Δημοσθένους Λογγῖν. 12. 4.

χύτης, [ῠ], **ου**, ὁ, ὁ χόνων μέταλλα εἰς τύπους, Συλλ. Ἐπιγρ. 8971.

χῡτικός, ή, όν, (χέω) ὁ ἔχων διαλυτικὴν δύναμιν, Ἀριστ. Προβλ. 1. 30, Γαλην. τ. 13, σ. 115.

χυτλάζω, μέλλ. **-άσω**, χρίω τινὰ μετὰ τὸ λουτρόν, Ἱππ. παρ' Ἐρωτιαν. 394· πρβλ. **χύτλον**. **2)** μεταφορ., τὰ γόνατ' ἐκτείνε καὶ γυμναστικῶς χύτλασον σεαυτὸν ἐν τοῖς στρώμασιν, διάχυσον σεαυτόν, «ἁπλώσου εἰς τὴν κλίνην», Ἀριστοφ Σφ. 1213, ἔνθα ἴδε Σχόλ.· — πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργιλίου fusus per herbam.

χύτλον, τό, (χέω) πρᾶγμα οἱονδήποτε δυνάμενον νὰ χυθῇ, ὑγρόν, ῥευστόν· μάλιστα δέ, **1)** ἐν τῷ πληθ., **χύτλα**, ὕδωρ πρὸς λοῦσιν, λουτρόν, Λυκόφρ. 1099· πρβλ. **κατάχυτλος**· ἀλλ' ὡσαύτως, σπονδαὶ εἰς τιμὴν τῶν νεκρῶν, Λατ. inferiae, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1075., Β. 937, πρβλ. Ὀρφ. Ἀργ. 32. **2)** μῖγμα ὕδατος καὶ ἐλαίου, ἅλως **ὑδρέλαιον**, δι' οὗ ἐτρίβοντο μετὰ τὸ λουτρόν, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 5. 6· ἴδε ἐν λ. **ξηρλοιφέω**. **3)** ποτάμιον ὕδωρ, ῥέον ὕδωρ, ποταμός, Λυκόφρ. 701.

χυτλόω, μέλλ. **-ώσω**, πλύνω, λούω, γυῖα χυτλῶσαι Λυκόφρ. 322·—ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, **II.** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀλείφομαι μετὰ τὸ λουτρόν, Ὀδ. Ζ. 80, πρβλ. Ἀπολλόδ. Ῥόδ. Δ. 1311· παρὰ Γαληνῷ **χυτλόομαι**, ἐντρίβω ἐμαυτὸν διὰ μίγματος ὕδατος καὶ ἐλαίου, ἴδε **χύτλον** 2. **2)** μετ' αἰτ., ἀποπλύνω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἐκπλύνω, ὥκε ἑξυπακ. ῥόῳ) τόκοιο λύματα χυτλώσαιτο Καλλ. εἰς Δία 17.

χῡτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ χέω, κεχυμένος, χυθείς, αἷμα χυτόν Αἰσχύλ. Εὐμ. 682. **2)** ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων, ἐκριφθείς, συσσωρευθείς, Ὅμ., ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ φράσει χυτὴ γαῖα, σωρὸς χώματος μάλιστα δὲ τύμβος, ὡς τὸ **χῶμα**, Ἰλ. Ζ. 464, Ξ. 114, Ὀδ. Γ. 258· οὕτω, χυτῇ θινὶ Ὀππ. Ἀλ. 2. 635· χυτὴ κόνις Εἰλ. Ἐπιγράμμ. 15. 1., 573. 5·—ὡς οὐσιαστ., **χυτός**, ὁ, = **χῶμα**, λόφος, ὄχθη, πρόχωμα, Ἡρόδ. 7. 37. **3)** ὡσαύτως, χ. λιμήν, τεχνητός, χωστός, προστατευόμενος ὑπὸ σωρῶν χώματος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 987, ἔνθα ἴδε Σχόλ. **II.** ὁ ὑγρὸς ἢ ῥευστὸς γενόμενος, χυθείς εἰς τύπον, τεχνικῶς, ἀρτήματα λίθινα χυτὰ ὁ αὐτ. Α. 69 (ἴδε ἐν λ. **ὕαλος** III)· ἐν σκύφῳ χυτῆς λίθου Ἐπίνικος ἐν «Μνησιπτολέμῳ» 1, 8. **2)** ὁ ἐυ-άμενος νὰ ὑγραποιηθῇ, δυνάμενος νὰ χυθῇ, εὖ ἤπτος, Πλάτ. Τίμ. 58D, 59B, 61B, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 6, 12, ἀλλ. **III.** καθόλου, ῥευστός, ῥέων, ὑγρός, νέκταρ Ἰλ. Δ. Ο. 7. 12· θάλασσα Ἀνθ. Παλατ. 6. 66· ποιητικῶς καὶ ἐπὶ κόμης, κυματίζουσα, Νικ. Θηρ. 503· οὕτω καὶ, χ. ἔρνος, βλάστημα ζωηρόν, βλαστὸς ἢ παραφυὰς πλήρης ζωῆς καὶ χυμοῦ, αὐ. ὀθ. 391. **IV.** μεταφορ., ὁ κατ' ἀγέλας ἢ κατὰ πλήθη, χυτοὶ ἰχθύες, οἱ μετοικοῦντες, πλανώμενοι, νομαδικοί, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 9. 4· ἄλλως **ῥυάδες**.

χύτρα, ἡ, Ἰων. **κύθρα**, καὶ Σικελ. (κατὰ Γρηγ. Κορίνθ. 341) **κύτρα**· (χέω)· — πήλινον ἀγγεῖον πρὸς βράσιν, «τσουκάλι», Λατ. olla, Ἀριστοφ. Ἀχ. 284, Ὄρν. 43, κ. ἀλλ., Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 4, Ἀντιφάνης ἐν «Ἰάμῳ» 2, καὶ συχν. παρὰ τοῖς Κωμικ.· χύτραι δίωτοι Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 288D· ἐνίοτε εἶχε καὶ ἐπίθημα, Τουρκ. «καπάκι», τοὐπίθημα τῆς χύτρας ἀφελὼν ἐποίησα τοὺς δακρύοντας γελᾶν Ἡγήσιππος ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. 13· βρέφη πολλάκις ἐξετίθεντο ἐντὸς χυτρῶν ὡς ἔκθετα, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 505· ἴδε τὰς λέξ. **χυτρίζω**, **χυτρισμός**. **2)** ταύτην χύτραις ἰδρυτέον, πρέπει νὰ ἱδρύσωμεν (καθιερώσωμεν) διὰ χυτρῶν πλήρων ὀσπρίων, ἐπειδὴ τοιαύτη ἦτο ἡ παλαιὰ συνήθεια, καθ' ἣν βωμοὶ καὶ ἀγάλματα κατωτέρων θεῶν καθιεροῦντο διὰ χυτρῶν πλήρων ἐκ βραστῶν ὀσπρίων, Ἀριστοφ. Ἐρήν. 923 κέξ., πρβλ. Ἰλ. 1197, Ἀποσπ. 245. **3)** αἱ χύτραι, τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ἔνθα ἐπωλοῦντο χύτραι, ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 557. **3)** παροιμ., λημῶ χύτραις, ἔχω «τσίμπλαι»· τὸ μέγεθος ἴσως πρὸς χύτρας· κωμικὴ ὑπερβολὴ ὁμοία τῷ λημᾶν κολοκύνταις, Ἀντικλείδης παρ' Ἀθην. 473C·— πρβλ. **χύτρος**. **II.** φίλημα καθ' ὃ εἷς ἐκράτει τὸν ἕτερον ἀπὸ τῶν ὤτων ὡς ἀπὸ λαβῶν (πρβλ. Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.), Λατ. osculum Florentinum, λαβοῦσα τῶν ὤτων φίλησον τὴν χύτραν Εὔνικος ἐν «Ἀνεψιᾷ» 1· ὅτι με πρᾶν οὐκ ἐφίλασε, τῶν ὤτων καθελοῦσ' Θεόκρ. 5. 133· πρβλ. Plaut. Poen. 1. 2, 163, Tibull. 2. 5, 11·— περὶ τούτου ὁ Lil. Gyraldus ἔγραφε πραγμα εἶαν εὑρισκομένην ἐν τῷ Gruter's Lampas, 2. 410 κέξ.

χυτραῖος, α, ον, = **χυτρεοῦς**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 399.

χύτρειος, α, ον, = **χυτρεοῦς**, χ. πάταγος Ἀριστοφ. Λυσ. 329. **II.** τὰ χυτρεῖα, σκεύη πήλινα, Χοιροβοσκ. ἐν Ὀξ. Ἀνεκδ. 2. 278.

χυτρεοῦς, οῦν, πήλινος, Ἀριστοφ. Νεφ. 1474·— ὁ τύπος **χύτρεος**, συνηρ. **-οῦς**, κατακρίνεται ὑπὸ τοῦ Πόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 675· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 147.

χυτρεύς, έως, ὁ, ὁ κατασκευάζων χύτρας, «τσουκαλᾶς», Λατ. figulus, Πλάτ. Πολ. 421D, Θεαίτ. 147A.

χυτρ-εψός, ὁ, ὁ ἐν χύτρᾳ ἑψῶν, μαγειρεύων, χυτρεψοὺς εἰκοσιεννέα Παρμενίων παρ' Ἀθην. 608A.

χυτρίδιον [ῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **χυτρίς**, μικρὰ χύτρα, Ἱππ. 879, Ἀριστοφ. Ἀχ. 463, 1175, Ἄλεξις ἐν «Ὑποβολιμαίῳ» 1 — ἐν τῷ τύπῳ **κυθρίδιον**, Κλήμ. Ἀλεξ. 165.

χυτρίζω, μέλλ. **-ίσω**, Ἀττικ. **-ιῶ**, θέτω ἐντὸς χύτρας, ἰδίως, ἐκθέτω βρέφος ἐντὸς χύτρας, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 120, Σοφ. Ἀποσπ. 476, Φερεκράτ. ἐν Ἀδήλ. 81· πρβλ. **ἐγχυτρίζω**.

χυτρίνδα παίζειν, παιδιά τις ἣν οὐχὶ πολὺ σαφῶς περιγράφει ὁ Πολυδ. Θ', 110, 113.— Κατὰ Σουΐδ.· «χυτρίνδα· παιδιᾶς εἶδος τοιαύτης· καθέζεται τις ἐν τῷ μέσῳ, εἶτα κύκλῳ περιτρέχοντες οἱ περὶ τὸν καθεζόμενον, ποιοῦσιν οἷον αὐτὸν περιστρέφεσθαι, ἕως ἄψεταί τινος τύπτοντος αὐτόν· εἶτα καθέζεται ὁ ληφθείς».

χυτρῖνος, η, ον, πήλινος· ὁ χύτρινος = **χύτρα**, Ἱππ. 648. 53. **2)** χύτρινοι ἀγῶνες, ἀγῶνες τελούμενοι ἐν τοῖς Χύτραις, Φιλόχορ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 218.

χυτρῖνος, ὁ, (χύτρος) «χυτρῖνοι· τὰ κοῖλα τῆς γῆς, δι' ὧν αἱ πηγαὶ ἀνίενται» Ἡσύχ.· βαθεῖα ὀπὴ ἐντὸς ποταμοῦ, Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ. 44, ἐν τῷ τύπῳ **κυθρῖνος**. **2)** σηκὸς χρησιμεύων ὡς φωλεὰ ζεύγους περιστερῶν ἐν περιστερεῶνι (πρβλ. Λατ. columbarium), Γεωπον. 14. 6, 3.

χυτρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χύτρα** ἢ **χύτρος**, εὑρισκόμενον ἔν τισιν ἀντιγράφοις τοῦ Ἀριστοφ. Ἀχ. 1175· ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ **χυτρίον** διὰ τῆς λέξ. **κρανέων**.

χυτρίς, ἡ, ὑποκορ. (μόνον κατὰ τὸν τύπον) τοῦ **χύτρα** ἢ **χύτρος**, Ἡρόδ. 5. 88· Λεσβίου χυτρῖδι λαμιδάνειν δύο Βάττων ὁ Κωμικὸς ἐν «Ἀνδροφόνῳ» 2· περὶ τῆς γεν. **ἴδος**, πρβλ. **νησίς**, **κειρίς**, καὶ ἴδε Meineke ἐν τόπῳ.

χυτρισμός, ὁ, «ἡ τῶν βρεφῶν ἐν ταῖς χύτραις ἔκθεσις» Ἡσύχ.

χυτρίτης [ῐ], **ου**, ὁ, ὁ ἐντὸς χύτρας παρασκευασθείς, χυτρίτης πυός Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1150.

χυτρόγαυλος, ὁ, εἶδος χύτρας πιθαν. ὁμοίας πρὸς γαυλὸν ἢ κάδον, Ἐβδ. (Γ' Βασιλ. Ζ', 38), Πολυδ. Ζ', 89· — ὡσαύτως **κυθρόγαυλος**, ὡς παρ' Ἰωσήπῳ ἐν Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 3, 6.

χυτρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς χύτραν, «γαυλοί, ἀγγεῖα χυτρειδῆ γαλακτοδόχα» Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 5, 58.

χυτρο-κλάστης, ου, ὁ, ὁ συντρίβων χύτρας, Βίος Νείλ. Νεωτ. σ. 52. 17.

χυτρο-πλάθος, ὁ, ὁ πλάστων χύτρας, χυτρεύς, Πολυδ. Ζ', 163, Α. Β. 72.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χυτρό-πους, ποδος, ὁ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 509· ἀλλαχοῦ ἐν τῷ πληθ. **χυτρόποδες**, χύτρα ἢ λέβης μετὰ ποδῶν ἢ τρίπους σιδηροῦς ἐφ' οὗ ἐτίθετο ἡ χύτρα, πυροστιά, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 746, πρβλ. Πλούτ. 2. 703D, Ἑβδ. (Λευῖτ. ΙΑ', 35), Ἀλκίφρων 3. 5· πρβλ. **λάσανα**, Ἀνθ. Π. παράρτ. 41, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 893· — ὑποκορ. **χυτροπόδιον**, τό, Ἱππῶναξ 18. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 397.

χυτροπώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν χύτρας, θηλ. **-πωλις, ιδος**, ὡς ἐπίθ. τῆς Δίγίνης, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 130B (ἔνθα ὁ Meineke ὑποπτεύει **χυτρόπολις**.— «τὰ τσουκαλάδικα» ἢ «πιθαράδικα»). —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 533.

χυτρο-πώλιον, ἢ **-εῖον**, τό, τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ἔνθα πωλοῦνται αἱ **χύτραι**, Πολυδ. Ζ', 163, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 13.

χύτρος, ὁ, Ἰων. **κύθρος** καὶ **κύτρος**, (χέω) = **χύτρα**, Δίφιλος ἐν «Ἐπικλήρῳ» 1, Νικ. Ἀλεξιφ. 136. **II. οἱ Χύτροι** ἦτο τὸ ὄνομα τῶν θερμῶν λουτρῶν ἐν Θερμοπύλαις, Ἡρόδ. 7. 176. **2)** ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις, οἱονεὶ ἑορτὴ τῶν χυτρῶν, ἡ τρίτη τῶν Ἀνθεστηρίων ἡμέρα, καὶ δεκάτη τρίτη τοῦ μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1076, Βάτρ. 218.

χυτρο-φόρος, ον, ὁ φέρων χύτραν ἢ χύτρας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 448.

χώ, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **καὶ ὁ**, Θεόκρ. 1. 100, κ. ἀλλ.· — **χῶδωνις**, ἀντὶ **καὶ ὁ Ἄδωνις**, ὁ αὐτ. 1. 109· — **χὠκ**, ἀντὶ **καὶ ὁ ἐκ**, ὁ αὐτ. 1. 72.

χωλαίνω, μέλλ. **-ἄνῶ**, εἶμαι χωλός, «κουτσαίνω», Πλάτ. Νόμ. 795B, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Ἐλάττ. 374C. **II.** μεταβ., καθιστῶ τινα χωλόν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Η. 402.— Παθ., = τῷ ἐνεργ. I, **ἐχωλάνθη** Ἑβδ. (Β' Βασ. Δ', 4).

χώλανσις, εως, ἡ, τὸ χωλαίνειν, χωλότης, Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 9· μεταφορ., ἐπὶ χωλαίνοντος στίχου, Εὐστ. 400, 3· πρβλ. **χωλίαμβος**.

χώλασμα, τό, χωλότης, Ἱπποκρ.

χωλεία, ἡ, χωλότης, τὸ εἶναι χωλόν, Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττ. 374C, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 21.

χώλευμα, τό, χωλότης, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 826.

χωλεύω, εἶμαι ἢ γίνομαι χωλός, χωλαίνω, «κουτσαίνω», Ἰλ. Σ. 411, 417, Φ. 37, Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 3· — καθόλου, εἶμαι ἀτελής, οὐχὶ πλήρης, Θεμίστ. 75D· περί τι Ἄννα Κομν. 1. 268.

II. μεταβ., καθιστῶ τινα χωλόν, Ἱππ. 592, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3, 217.— Παθ., εἶμαι χωλός, Λουκ. π. Θυσ. 6 καὶ καθόλου, εἶμαι ἀνάπηρος ἢ ἀτελής, Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 248C.— Πρβλ. **χωλαίνω**.

χωλί-αμβος, ὁ, ἴαμβος χωλὸς ἢ χωλαίνων, δηλ. ἔχων σπονδεῖον ἀντὶ ἰάμβου ἐν τῷ τελευταίῳ ποδί, ἐπινοηθείς, ὡς λέγεται, ὑπὸ τοῦ Ἱππώνακτος, μνημονεύεται δὲ ἐκ τοῦ Δημ. τοῦ Φαλήρ.— Ἐπίθ. **χωλιαμβικός, ή, όν**, Σχόλια εἰς Ἡφαιστ. 6, 5, σ. 181· ῥῆμα **χωλιαμβοποιέω**, Εὐστ. 1684. 52.

χωλο-κράββατον, τό, = **σκιμπόδιον**, Σουίδ. ἐν λ. **σκίμπους**· ὡσαύτως **χωλοκραββάτιον** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 254.

χωλόομαι, Παθ., γίνομαι χωλός, Ἱππ. Ἀφορ. 1258.

χωλο-πόδης, ου, ὁ, = **χωλόπους**, Μοσχόπ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 70.

χωλο ποιός, όν, ὁ ποιῶν χωλούς, ἐπὶ τοῦ Εὐριπίδου ὡς φιλοῦντος νὰ παρουσιάζῃ χωλοὺς ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Ἀριστοφ. Βάτρ. 846.

χωλό-πους, ὁ, ἡ, ὁ χωλὸς τοὺς πόδας, **χωλόποδας τεύχει** καὶ ἀσθενέας Μανέθων 4. 118.

χωλός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «κουτσός», χωλὸς δ' ἕτερον πόδα Ἰλ. Β. 217, πρβλ. Ι. 503, Ὀδ. Θ. 308, Ἡρόδ. 5. 92, 2, Σοφ. Φιλοκτ. 486, 1032· χ. καὶ οὐκ ἀρτίπους Ἡρόδ. 161· χ. τὼ σκέλη Ἀριστοφ. Θεσμ. 24· ὡσαύτως μετὰ δοτ., χωλὸς σκέλει Πλούτ. 2. 739B· χωλὸς ἀμφοτέροις Λουκ. Τίμ. 20· — ἀκολούθως καὶ ἐπὶ τῆς χειρός, ὡς τὸ **κυλλός**, χωλὸς τὴν χεῖρα Εὔπολ. ἐν Ἀδηλ. 61· χωλὴν τὴν χεῖρα ἔχειν Ἱππ. Προρρ. 83C, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 794E· — ἐπὶ ζῴων, Ξεν. Ἱππ. 1, 5, κλπ.

II. μεταφορ., ἀνάπηρος, ἀτελής, ἐλλιπής, Λατ. mancus, φύσις Πλάτ. Φαίδων 71E, Πολ. 535D, κ. ἀλλ.· βασιλεία ἐν Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 3· χωλαίνων, ἀτώμαλος, μέτρον Δημ. Φαλήρ. 301, ἐν λ. **χωλίαμβος** — Ἐπίρρ. **-λῶς**, χωλῶς ἐπιβαίνοντα σοφίας Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 563D. (Ἴσως συγγενὲς τῷ Σανσκρ. hval (titubare, vacillare), Ἀγγλ. halt, halting, Λατ. clodus, claudus, Pott Et. Forsch 1, σ. 265.)

χωλότης, ητος, ἡ, οὐσ. ἀφῃρημ. τοῦ χωλός, τὸ πάθος τοῦ χωλοῦ, «κούτσα», σκέλους Πλούτ. 2. 963C· ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 35C· μεταφορ., ἐπὶ μέτρων, Ἀθήν. 632E.

χώλωμα, τό, χωλότης, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 820, 828.

χώλωσις, εως, ἡ, τὸ γενέσθαι χωλόν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 829.

χῶμα, τό, (χόω, χώννυμι) γῆ ἀπριπτομένη καὶ συσσωρευομένη πρὸς τὰ τείχη πόλεως πρὸς ἄλωσιν αὐτῆς, αἴρει τὰς πόλεις χώμασι Ἡρόδ. 1. 162· χ. ἔχουν πρὸς τὴν πόλιν Θουκ. 2. 75· πρβλ. Ἑβδ. (Β' Βασιλ. Κ', 15, Ἡσ. ΑΖ', Ἱερ. Ϛ', 6). **2)** πρόχωμα ἐγειρόμενον παρὰ τὴν ὄχθην ποταμοῦ ὅπως κωλύῃ τὴν ὑπερχείλισιν ἢ πλήμμυραν, Ἡρόδ. 1. 184. **3)** φραγμός, ὁ αὐτ. 7. 130. **4)** προκυμαία ἢ ἀποβάθρα προβαίνουσα ἐπὶ πολὺ ἐντὸς τῆς θαλάσσης, «μῶλος», Λατ. moles, ὁ αὐτ. 8. 97, Δημ. 1208· 4, πρβλ. 1228. 1· — ὡσαύτως, ἀκρωτήριον, ἀμμώδης γλῶσσα, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 870. **II.** ὡς τὸ Λατ. tumulus, τύμβος, κοινῶς «τούμπα», ὕψωμα ἐκ χώματος, ἐπὶ τάφου, Ἡρόδ. 1. 93., 9, 85, Αἰσχύλ. Χο. 273, Σοφ. Ἀντιγ. 1216, κλπ.· τάφων χώματα γαίας Εὐρ. Ἰκ. 54· χῶμα μὴ χοῦν ὑψηλότερον [ἢ] πέντε ἀνδρῶν ἔργον Πλάτ. Νόμ. 958E. **III.** ὡσαύτως γῆ ἀνασκαφεῖσα ὅπως ἐκτιθεμένη εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀέρος γίνῃ κατάλληλος πρὸς φυτείαν, Θεοφρ. πρ. Φυτ. Ἱστ. 2. 5, 2. **IV.** παρὰ τοῖς Ἑβδ. ὡσαύτως, σωρὸς ἐρειπίων, (Ἰησ. Η', 28, Ἡσ. ΚΕ', 2).— Πρβλ. **χόω**, καὶ τὰ σύνθετα αὐτοῦ, **ἐκ-, δια-, κατα, συγ-**.

χωμᾰτίζομαι, Παθητ., ὀχυροῦμαι διὰ χωμάτων, Ἑβδ. (Ἰησ. ΙΑ', 13).

χωμάτινος, η, ον, ὁ ἐκ χώματος πεποιημένος, «χωματένιος», Κ. Μανασσ. Χρον. 233.

χωμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χῶμα**, Διον. Ἁλ. 1. 64.

χρωμᾰτόπλαστος, ον, ὁ πλασθεὶς ἐκ χώματος, Μανασσ. Χρον. 281 πρβλ. **χοῦς**.

χωμᾰτο-φάγος, ον, ὁ ἐσθίων χώματα, Μανασσ. Χρον. 6655.

χωνεία, ἡ, χώνευσις μετάλλου, καὶ χύσις, Πολυδ. 34. 10, 12, Διόδ. 5. 13. **II.** ἡ βασιλικὴ χ., τὸ νομισματοκοπεῖον, Ἄννα Κομν. 1. 226.

χωνεῖον, τό, = **χωνευτήριον**, Ἀλέξ. Ἀφρ. 2. 3. **2)** = **χώνη**.

χώνευμα, τό, ἔργον χωνευτόν, χυτὸν εἴδωλον, Ἑβδ. (Δευτ. Θ', 12, κ. ἀλλ.).

χώνευσις, εως, ἡ, = **χωνεία**, Ἑβδ. (Β' Παραλ. κεφ. Δ', 3).

χωνευτήριον, τό, κάμινος ἐν ᾗ τήκονται καὶ καθαρίζονται μέταλλα, Ἑβδ. (Γ' Βασιλ. Η', 51, κ. ἀλλ.), Ἐκκλ.

χωνευτής, οῦ, ὁ, ὁ τήκων καὶ χύων μέταλλα εἰς τύπους, Ἑβδ. (Κριτ. ΙΖ', 4, Κῶδ. Ἀλεξ.), Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ. 250· — ἐντεῦθεν ἐπίθ. **χωνευτικός, ή, όν**, Γλωσσ.

χωνευτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ἐσχηματισμένος ἐκ χωνευτοῦ μετάλλου, χυτός, Ἑβδ. (Γ' Βασιλ. Ζ', 32, κτλ.).

χωνεύω, συνῃρ. ἐκ τοῦ **χωανεύω**, ὅ ἴδε.

χώνη, συνῃρ. τοῦ **χοάνη**, ὅ ἴδε.

χώνήρ, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **καὶ ὁ ἀνήρ**, Θεόκρ. 15. 145.

χωνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χώνη** ἢ **χῶνος**, «χωνεῖον, τὸ χωνευτήριον, χωνίον δὲ τὸ ἐργαλεῖον» Σουίδ.

χώννῡμι, μεταγεν. τύπο. τοῦ **χόω**, Ἄρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. 2, 18, 3, κλπ.· ὡσαύτως **χωννύω** Πολύδ. 1. 47, 3· παρατ· **ἐχώννυον** Διόδ. 14. 49, κλπ.· γ' πληθ. **ἐχώννυσαν** Δίων Κάσσ. 66, 4. — Παθ., ἀπαρ. **χώννυσθαι** Πολύδ. 4, 43, 4, κλπ. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 701 κέξ. 886.

χωνο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς χωνίον, Σχόλ. εἰς Κλήμ. Ἀλ.

χῶνον, τό, **χῶνος**, ὁ, συνῃρ. ἀντὶ **χόανον, χόανος**, = **χώνη, χοάνη**.

χώομαι, Ἐπικ. προστ. **χώεο**, ἴδε κατωτ.· Ἐπικ. παρατ. **χώετο** Ἰλ. Φ. 306· — μέλλ. **χώσομαι** Δ. 80 (ἔνθα ὁ τύπος **χώσεται** δύναται νὰ εἶναι Ἐπικ. ἀόρ. ὑποτ.), Λυκόφρ. 362· — ἀόρ. **ἐχωσάμην**, ἴδε κατωτ.· ἀποθ. Ρῆμα Ἐπικ. ὡς τὸ **χολόομαι**, ὀργίζομαι, θυμώνω, ἀγανακτῶ, «χολιάζω», συχν. παρ' Ὅμ. (μάλιστα ἐν Ἰλ.), π. χ. Φ. 519, καὶ ἐν Ἡσ. Θεογ. 533 συχν. τῇ προσθήκῃ τοῦ θυμὸν Ἰλ. Π. 616 κῆρ Δ. 44· κηρόθι Ὀδ. Ε. 284· φρεσὶν ἧσιν Ἰλ. Τ. 127· χ. θυμῷ Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 311· χ. φρένας Ἡσ. Θεογ. 554· σπανιώτερον, ταράττομαι, δυσαρεστοῦμαι, Ἰλ. Ξ. 406, Χ. 291.— Συντάσσεται: **1)** μετὰ δοτ. προσ., ὀργίζομαι ἐναντίον τινός, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηι Δ. 80, κλπ.

2) μετὰ γεν. προσ. ἢ πράγμ., χωόμενον κατὰ θυμὸν .. γυναικὸς Δ. 429, πρβλ. 2. 689· χώσατο δ' αἰνῶς .. νίκης τε καὶ ἔγχεος Ν. 165, κλπ.· — σπανιώτερον, ὅς μοι παλακίδος πέρι χώσατο Ι. 449, πρβλ. 266 (ἐν τοῖς δυσὶ τούτοις χωρίοις ὁ Wolf γράφει **περιχώσατο** ὡς μίαν λέξιν, πρβλ. **περιχώομαι**)· περί τινι Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 12, Ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 236.

3) μετ' αἰτ. πράγμ., μόνον ἐν τῇ φράσει μή μοι τόδε χώεο, μὴ ὀργίζου ἐναντίον μου διὰ τοῦτο, Ὀδ. Ε. 215· μὴ νύν μοι τόδε χώεο Ψ. 213.

χώπη, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **καὶ ὅπη**, Αἰσχύλ. Πρ. 875· — **χώπόταν**, ἀντὶ **καὶ ὁπόταν**, Πινδ. Π. 2. 160· — **χώπως** ἀντὶ καὶ ὅπως, Σοφ. Ο. Τ. 1251.

χώρα, Ἰωνικ. **χώρη**, ἡ, = **χῶρος**, ὁ χῶρος ἢ ὁ τόπος ἐν ᾧ ὑπάρχει τι, Λατ. locus (ἐκτενέστερος τοῦ τόπος, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 124· εἰ καὶ πολλάκις συνάπτονται ἀμφότερα, π. χ. Πλάτ. Νόμ. 705·, Τίμ. Λοκρ. 94B· ἀντιστρόφως, χώρας ἐν τόποις Λιβυστικοῖς Αἰσχύλ. Εὐμ. 292), οὐδέ τι πολλὴ χώρη μεσσηγὺς Ἰλ. Ψ. 521· χόμισμα .. χώρας μεγάλης δέοιτ' ἂν Ξεν. Λακ. 7, 5· χώραν παρέχειν, Λατ. locum dare, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἠθ. 10. 3, 4· χώραν τινὶ καταλιπεῖν, καταλιπεῖν χῶρον αὐτῷ Πλούτ. 2. 124A, κλπ. **2)** καθόλου, τόπος, μέρος, στρέψεσθ' ἐκ χώρης ὄθι .. Ἰλ. Ζ. 516, πρβλ. Ὀδ. Π. 352· ὀλίγῃ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐνί χ. Ἰλ. Ρ. 394· χώραν ἐκ χώρας μεταβάλλειν, μεταβαίνειν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, Πλάτ. Θεαίτ. 181C· ἡ πρώτη χ., τὸ ἔμπροσθεν μέρος (τῆς λάρακος), Πλουσ. 5. 17, 6. **3)** ὁ τόπος ἢ ἡ θέσις τινός, ὁ προσήκων τόπος, ἐν χώρῃ ἕζεσθαι Ἰλ. Ψ. 349· ἰδίως ἡ θέσις στρατιώτου χώραν λιπεῖν, προλείπειν Θουκ. 4. 126., 2. 87· περὶ τοῦ ἐν Αἰσχίν. 74. 22, ἴδε ἐν λ. **μισθοφορέω** 1. 1, ἴδε κατωτ.· χώραν λαμβάνω, λαμβάνω θέσιν τινά, εὑρίσκω τὴν θέσιν μου, ἕως ἂν χώραν λάβῃ τὰ πράγματα, ἕως οὗ τεθῶσιν εἰς τάξιν, Ξεν. Κύρ. 4. 3, 37· οὐ δι' ἄλλου ἑτέρου τόπου οὐδὲ χώραν διακονίας Πλούτ. 2. 62D· ὥρᾳ καὶ χώρᾳ τινί, κατά τινα χρόνον καὶ τόπον, συχν. παρὰ τοῖς μεταγεν. πεζογράφοις, Λοβεκ. Παραλ. 55. **4)** μεταφ., ἡ ὡρισμένη θέσις τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ βίῳ, ἡ θέσις τινός, ἡ κατάστασις, ἐν χώρᾳ τινός εἰμι, εἶμαι εἰς τὸν τόπον ἢ εἰς τὴν θέσιν τινός, θεωροῦμαι ὡς ἐκεῖνος, ὡς τὸ Λατ. locum alicujus tenere, οἷον, ἐν ἀνδραπόδων ἢ μισθοφόρων χώρᾳ εἰμί, εἶμαι ἐν τῇ θέσει ἢ καταστάσει δούλων ἢ μισθοφόρων, ὡς τοιούτος θεωροῦμαι, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 13, Κύρου Παιδ. 2. 1, 18· ἐν οὐδεμιᾷ χώρᾳ εἰμί, δὲν ἔχω θέσιν ἢ τόπον, δὲν ἔχω ὑπόληψιν, nulla loco haberi, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 5. 7, 28· οὕτω, οὐ μέλλει χώρην μηδεμίαν θέμεναι (Bgk γ' ὥρην) Θέογν. 152· ὀλίγη χώρη τινὸς τελέθει ὁ αὐτ. 820, καὶ οὕτως ὁ Ἕρμαν. λαμβάνει τὸ τοῦ Αἰσχύλ. Ἀγ. 78· τὰς μεγίστας χώρας ἔχειν Πολύβ. 1. 43, 1· — πρβλ. ἀριθμὸς Ι. 5, σκνίφ. **5)** ἐν ταῖς τελευταίαις ταύταις σημασίαις συχν. μετὰ προθέσεως, ἐκ χώρας ὁρμᾶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πορευόμενος μάχεσθαι, Ξεν. Ἀνάβ. 3. 4, 33· — εἰς τὴν χώραν πάρειμι, εἶμαι ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει, εὑρίσκομαι εἰς τὴν θέσιν μου, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 2, 4, πρβλ. Θεόκρ. 15. 57· εἰς χώραν τινὸς καθίσταμαι· καταλαμβάνω τὴν θέσιν τινός, διαδέχομαί τινα, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 23· — ἐν χώρᾳ, «εἰς τὸν τόπον», εἰς τὴν θέσιν τὴν προσήκουσαν, Ἄρης οὐκ ἔνι χώρᾳ, τὸ πολεμικὸν πνεῦμα δὲν εἶναι ἐν τῇ θέσει του, Αἰσχύλ. Ἀγ. 78· ἐν τῇ χώρᾳ γενέσθαι Ξεν. Ἀνάβ. 4. 8, 15· ἐν χώρᾳ πίπτω, ἀποθνήσκω, ἐν τῇ θέσει (μου), καὶ ἔχων τὴν θέσιν (μου), ὁ αὐτ. Ἑλλ. 4. 2, 20., 8. 39· — ἐπὶ χώρας ἔσσαι, τοποθετεῖν τι εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν, Πινδ. Π. 4. 486· — κατὰ χώραν (χώρην) εἰμί, ἔχω, εἶμαι ἐν τῷ τόπῳ μου, τηρῶ τι ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ, Ἡρόδ. 4. 135., 6. 42, Ἀριστοφ. Πλ. 367, Βάτραχ. 793· κατὰ χ. μένειν Ἡρόδ. 7. 95., 8. 108, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1354, Θουκ. 4. 26, κτλ.· προσέτι, μένει τὸ ὅρκιον κατὰ χ., ὡς ἦτο, ἀμετάβλητον, Ἡρόδοτ. 4. 201· κατὰ χ. ἀπιέναι, ἀπιέναι, ἐπέρχεσθαι, ὑποχωρεῖν ἐν τάξει, Ξεν. Ἀν. 6. 4, 11· ἑῶ κατὰ χ., ἀφίνω τι ἐν τῷ τόπῳ του, ἀφίνω τι ὡς ἦτο, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 6. 5, 6, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 17, Δημ. 701. 16.

II. χώρα, γῆ, δηλ. **1)** μέρος γῆς ἐκτεταμένον, χώρα, Λατ. regio, ἅς τινας ἵκεο χώρας ἀνθρώπων Ὀδ. Θ. 573· ἡ χ. ἡ Ἀττικὴ Ἡρόδοτ. 9. 13· συχν. παρὰ Τραγικ., Ἑλλάδα χώραν Αἰσχύλ. Πέρσ. 271· Εὐβοΐδα χ. Σοφ. Τραχ. 74, κλπ.· — ἡ χώρα, ἀπολ., ἡ πατρίς, οἷον ἡ Ἀττικὴ, Λυκοῦργ. 147. 42, κλπ.

2) περιουσία ἐκ μέρους γῆς, «ὑποστατικόν», κτῆμα, Λατιν. ager, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 28., 6. 4· μεγαλείτερον τοῦ ἀγροῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἱέρ. 4. 7. **3)** οἱ ἀγροί, ἡ ἐξοχή, κατ' ἀντιθεσιν πρὸς τὴν πόλιν, Λατιν. rus, τὰ ἐκ τῆς χώρας, ὁ ἐκ τῆς χώρας σῖτος Θουκ. 2. 5, Ξεν. Ἀπομν. 3. 6, 11 καὶ 13· οἱ ἐν τῇ χ. ἐργάται ὁ αὐτ. ἐν Ἱέρ. 10, 5· ἐν τῇ χώρᾳ κοιταῖον γίγνεσθαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐν ἄστει, Ψήφισμα παρὰ Δημ. 238. 6· — τὸ **Χῶρος** εἶναι ἕτερος τύπος· ἐπὶ τῆς σημασ. II, μόνον ὁ τύπος **χώρα** εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ.· ἐν ᾧ ἐπὶ τῆς σημ. I, κοινὸς εἶναι ὁ τύπος **χῶρος**, ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ τῆς ἰδιαιτέρας σημασίας τοῦ ἰδιάζοντος ἢ οἰκείου τόπου ἢ θέσεως.

χωραξάντω (= **χωρισάντων**, **καταχωρισάντων** = **καταχωρισάτωσαν**), προστακτ. ὡς ἔκ τινος **χωράζω** ῥήματος, Ἐπιγρ. Ἀνδανίας, L. et F. 326 a· — Αὐτόθι εὕρηνται καὶ αἱ ἑξῆς ἔτι προστακτικαὶ ἄνευ τοῦ τελικοῦ νῦ· **ὁρκιζόντω**, **ποτεξορκιζόντω**, **ζαμιούντω**, **ἐπιτρεπόντω**, **ἐπιτελούντω**, **ὁμοσάντω**, **παραδιδόντω**, **ἐχόντω**, **ἀναγραψάντω** καὶ πολλαὶ ἄλλαι, κανονικῶς δηλ. Ἡ αὐτὴ κατάλ. εὕρηται καὶ ἐν ἄλλαις ἄλλων Ἑλλην. πόλεων ἐπιγραφαῖς, καὶ δὴ ἐν τοῖς Ἡρακλεωτικοῖς πίναξι (CIG. 5774—5) **ἀνγραψάντω**, **ἐπελάσθω** (= **ων**)· ἐν ἐπιγρ. Θεσσαλ. Μελιταιέων καὶ Πηρέων παρὰ τῷ Rang. Ant. hel. 692 τὰ **ἐμφερόντω**, **δικαζόντω**, **λαμβανόντω**, **μισθούντω**, **συναποτινόντω**· ἐν ἐπιγρ. Δελφῶν τὰ: **παρεχόντω**, **ὄντω**, (παρὰ τῷ W. et F. 113. 122. 127. 129. 135. 139, κλπ.)· ἐν ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. τὰ: **δαμιώνθω**, **σουλώνθω**, **ἔνθω** (= **ἐόντω**, **ὄντων**, **ἔστωσαν**) ἐν Bul. de corr. hel. III, σ. 465. Πρβλ. Blass ἐν Rhein. Mus. XXXVI, σελ. 667 κέξ., Συναγωγὴ λεξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

χωρ-άρχης, **ου**, ὁ, ὁ κύριος, δεσπότης, ἡγεμὼν χώρας ἢ ἐπαρχίας, Κ. Μανασσ. Χρον. 602, Βυζ. -**αρχία**, ἡ, Κ. Μανασσ. Χρον. 5029.

χῶρ-αυλος, **ον**, (αὐλή) ὁ περὶ χώραν διατρίβων· Σουίδ.

χωράφιον, [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **χώρα**, ὡς τὸ **χωρίον**, μικρὸς ἀγρός, μικρὸν κτῆμα, ὕποπτον ἐν Θεοφρ. Ἀποσπ. 12. 7, ἀλλὰ συχνὸν παρὰ τοῖς Βυζ. καὶ σύνηθες ἐν τῇ νῦν λαλουμένῃ. — Ἐντεῦθεν ἐπίθετ. **χωραφιαῖος**, **α**, **ον**, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. σ. 152.

χωρ-επίσκοπος, ὁ, ὁ ἐν χώρᾳ ἐπισκόπου ὤν, τοποτηρητὴς ἐπισκόπου, Συλλ. Ἐπιγρ. 8829 καὶ Ἐκκλ.

χωρέω, μελλ. **χωρήσω**, Ἰλ. Π. 629, Ἡρῳδιαν. 5. 89., 8. 68, Ἱππ., καὶ παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις, Ἀττ. μόνον παρὰ Θουκ. 1. 82 (πλὴν ἐν συνθέσει, **ἀναχωρήσω** ὁ αὐτ. 7. 72, **ἀπο-** Ξεν. Ἱππαρχικ. 6. 2, **προ-** Θουκ. 3. 4, **προσ-** ὁ αὐτ. 2. 2, κτλ., **συγ-** ὁ αὐτ. 1. 140, κλπ.) ἀλλαχοῦ παρ' Ἀττ. ἀείποτε ὁ μέσ. μέλλ. **χωρήσομαι**, Αἰσχύλ. Θήβ. 476, Σοφ. Ἠλ. 404, Θουκ. κλπ., συχνάκις οὕτω καὶ ἐν συνθέσει, ἴδε Veitch Gr. Verbs σελ. 610. — ἀόρ. **ἐχώρησα** Ἰλ. Ο. 655, Ἀττ.· — πρκμ. **κεχώρηκα** Ἡρόδ. 1. 120, 122, Ἀττ. — Παθ., μέλλ. **χωρηθήσομαι** (**συγ-**) Πολύβ. 15. 17, 5· — ἀόρ. **ἐχωρήθην** (**συν-**) Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 31, Δημ. 985, 23· — πρκμ. **κεχώρηται** (**παρα-**) Διονύσ. Ἁλ. 11. 52, (**συγ-**) Πλάτ. Φίληβ. 15A. — (χῶρος). Κάμνω τόπον εἴς τινα, ὑποχωρῶ, ὀπισθοχωρῶ, παραμερίζω, Ἰλ. Π. 629· πάλιν αὖτις χωρεῖν Ρ. 533· γαῖα ἔνερθεν χώρησεν, ὑπεχώρησε κάτωθεν, δηλ. ἀνεῴχθη, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 430· — πρύμναν χ. = κρούεσθαι πρύμναν, ὀπισθοχωρεῖν, Εὐρ. Ἀνδρ. 1120· — **χωρεῖτε**, πηγαίνετε! Αἰσχύλ. Εὐμ. 196, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 1678, Μήδ. 820, κλπ.· ὁ ἁπλοῦς τύπος (ὁ μὴ συντεθειμένος μετὰ προθέσ.) δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῇ Ὀδ. — Συντάσσεται: μετὰ γεν. πράγματος ἢ τόπου: **1)** χώρησεν τυτθὸν ἐπάλξιος Ἰλ. Μ. 406· νεῶν ἐχώρησαν Ο. 655· νεκροῦ χωρήσουσι Π. 629· — ὡσαύτως, ἀπὸ νηῶν ἐχώρησαν προτὶ Ἴλιον Ν. 724· ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης χωρήσαντος Σ. 244· ἔξω δωμάτων χωρεῖτε Αἰσχύλ. Εὐμ. 180· ἐκ πυλῶν ὁ αὐτ. ἐπὶ Θήβ. 476· ἐφ' ἡμῖν ἐκ προαστείου Σοφ. Ἠλ. 1432. **2)** μετὰ δοτ. προσ., δίδω τόπον εἴς τινα, κάμνω τόπον δι' αὐτόν, ἀποσύρομαι πρὸ αὐτοῦ, «παραμερίζω», οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆι χωρήσειεν Ἰλ. Ν. 324, πρβλ. Ρ. 101.

II. μεθ' Ὅμ., προβαίνω, προχωρῶ, κινοῦμαι πρὸς τὰ ἔμπρός, Λατ. incedere, εἶτα δὲ ἁπλῶς, ὑπάγω ἢ ἔρχομαι, Ἡρόδ. 1. 10, κτλ.· ταξιδεύω, ὁδοιπορῶ, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 750· χ. ἐπί τινα Πινδ. Ν. 10. 137, κλπ.· εἰς ναῦν Αἰσχύλ. Πέρσ. 379· χ. πρὸς ἔργον, προβαίνω εἰς ἐνέργειαν, ἄρχομαι, ἀρχίζω, Σοφ. Αἴ. 116, Ἀριστοφ. Βάτρ. 884· χ. πρὸς ἦπαρ, φθάνω εἰς τὸ ἧπαρ, ἐγγίζω τὴν καρδίαν, Σοφ. Αἴ. 938· χωρῶν ἀπείλει νῦν, ἀπερχόμενος τώρα φοβέριζε, ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 1038· διὰ φόνου χ. Εὐρ. Ἀνδρ. 176· χ. δι' ἀσπίδων Ξεν. Ἀν. 4. 2, 28· τὸ ὕδωρ κατὰ τὰς τάφρους ἐχώρει = ἔρρει, ὁ αὐτ. ἐν Κύρου Παιδ. 7. 5, 16· ἄνω ποταμῶν χωροῦσι παγαὶ Εὐρ. Μήδ. 411, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 11· χώρει κάτω, προχώρει πρὸς τὰ κάτω, δηλ. ἀρχόμενος ἐκ τῶν ἄνω μερῶν τοῦ σώματος, Αἰσχύλ. Πρ. 74. — ἀπολ., χ. ὁ ποταμὸς Πλάτ. Φαίδ. 113A· — ὁμόσε χωρῶ, ἔρχομαι εἰς χεῖρας, συμπλέκομαι εἰς μάχην, Θουκ. 6. 101, Ξεν. (ἴδε ἐν λ. **ὁμόσε**)· οὕτως, ὁμόσε χ. τοῖς λόγοις Εὐρ. Ὀρ. 921· χ. δειπνήσων Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 266· δρόμῳ χ. πρὸς τόπον Θουκ. 1. 134· — εἴσω, ἔξω χ. συχν. παρὰ τοῖς Τραγ.· — ἐπὶ χρόνου, νὺξ ἐχώρει, προεχώρει, παρήρχετο, προσήγγιζεν εἰς τὸ τέλος αὐτῆς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 384· — βιοστερῆ χωροῦντα, περιπλανώμενον ἐν στερήσει τῶν ἀναγκαίων, Σοφ. ἐν Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 747· — τὰ χωρέοντα, τὰ ἐξερχόμενα ἔκ τινος, περιττώματα, Ἱππ. Ἀφορ. 1244, ἴδε Foës. Oec.· οὕτω, κατὰ στόμα χωροῦντα .. ἀφρὸν Εὐρ. Μήδ. 1176· — ὡσαύτως μετ' αἰτ. τόπου, Κεκροπίαν χθόνα χ. Εὐρ. Ἴων 1572. **2)** προβαίνω, προχωρῶ ἀπαύστως, ἐξακολουθῶ, Λατ. procedere, οὐ χωρεῖ τοὔργον Ἀριστοφ. Εἰρ. 472, πρβλ. 509· τόκοι χωροῦσιν ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 18· χωρεῖ τὸ κακὸν ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1483, Νεφ. 907· αἱ δαπάναι Ξεν. Οἰκ. 20, 21. **3)** ἔρχομαι εἰς τέλος, ἀποβαίνω κατά τινα τρόπον, παρὰ σμικρὰ .. κεχώρηκε, εἰς μικρὸν ἀποτέλεσμα ἔφθασεν, ἐπὶ χρησμοῦ, Ἡρόδ. 1. 120· εὐτυχέως χ., Λατ. bene cedere, ὁ αὐτ. 3. 39· κακῶς χ., male cedere, ἀποβαίνω κακῶς, Πλάτ. Νόμ. 684E· δόξα δ' ἐχώρει δίχα Εὐρ. Ἑκ. 119, πρβλ. Ἑλ. 759· — συχν. ἀπολ., ὡς τὸ **προχωρέω**, βαίνω καλῶς, προβαίνω, ἐπιτυγχάνω, Ἡρόδ. 3. 42., 5. 89, Ἀντιφῶν 133. 2· (πρβλ. τὸ Γαλλ. ça ira)· — τὰ πράγματα χωρεῖ κατὰ λόγον Πολύβ. 28. 15, 12· — ἀπολ. ὡσαύτως, εἶναι δυνατόν, ὡς ἤδη ἐχώρει Αἴλ. Ποικ. Ἱστ. 1. 32. **4)** ἐκτείνομαι, ἐξαπλοῦμαι, διαδίδομαι, ἡ φάτις κεχώρηκε, ἡ φήμη διεδόθη, Ἡρόδ. 1. 122· διὰ πάντων χωρεῖν Ξεν. Κύρου Παιδ. 3. 3, 62· ὄνομα κεχωρηκὸς διὰ πάντων Πλουτ. Ρωμ. 1, πρβλ. 19. **III.** μεταβ., ὡς καὶ νῦν, ὁ κρητὴρ χωρέει ἀμφορέας ἑξακοσίους Ἡρόδ. 1. 51, πρβλ. 192., 4. 61, Ἀριστ. Νεφ. 1238, Πλάτ. Συμπ. 214A· ἡ πόλις οὐκ ἐχώρησεν αὐτοὺς Θουκ. 2. 17, πρβλ. Δημ. 579. 3, Αἰσχίν. 77. 11· ποτήρια .. οὐχὶ χωροῦντ' οὐδὲ κόγχην Φερεκράτης ἐν «Τυραννίδι» 1. 3· κοτύλας χωροῦν δέκα Μένανδρος ἐν «Κόλακι» 1, πρβλ. Δίφιλον ἐν Ἀδήλ. 8. κλπ.· χωρήσατε ἡμᾶς, λάβετε ἡμᾶς εἰς τὰς καρδίας σας, δέξασθε ἡμᾶς, Β' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. ζ', 2· μετ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀπαρεμ., εἶμαι ἱκανὸς νὰ πράξω τι, οὐ χωρεῖ μεγάλην διδαχὴν ἀδίδακτος ἀκούειν Ψευδοφωκυλίδ. 83. **2)** ἀπροσωπ., ὅταν μηκέτι χωρῇ αὐταῖς ἐργαζομέναις [ταῖς μελίτταις], ὅταν δὲν ὑπάρχῃ πλέον τόπος δι' αὐτάς, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40. 44.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 287.

χώρημα, τό, τόπος, χῶρος, διάστημα, Γεωπον. 4. 1, 16· μάλιστα, θήκη χωροῦσά τι, μετ' ἀγεν., χώρημά ἐστι (τὸ χόριον) τοῦ ἐμβρύου Γαλην. τ. 19, 454, 17.

χωρημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χώρημα** ἐν τῇ σημασ. τοῦ κοιτωνίσκος, Ψευδοκαλλισθ. Α', 6, σημ. 3. ἔκδ Μύλ.

χώρησις, εως, ἡ, τὸ χωρεῖν, προχώρησις, ἡ ὁμόσε χ. = τὸ ὁμόσε χωρεῖν (ἴδε **χωρέω** II. 1), Ἡλιόδ. 6. 5.

χωρητέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **χωρῶ,** δεῖ χωρεῖν, πρέπει τις νὰ προβῇ, νὰ προχωρήσῃ, Διον. Ἁλ. 1. 56.

χωρητικός, ή, όν, ἱκανὸς νὰ χωρήσῃ, νὰ περιλάβῃ τι, δεκτικός, λογισμοῦ Ἀλ. περὶ Ζ. 2. 11, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 3. 121.— Ἐπίρρ. **-κῶς,** Σουΐδ.

χωρητός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ., ὃς δύναται νὰ χωρήσῃ εἰς τὸν νοῦν, καταληπτός, ἀπόκρισις ὀλίγοις τῶν ἐπὶ γῆς χωρητὴ Ἀθανάσ. τ. 2, σ 292C.

χῶρι, = **χωρίς,** Καλλ. Ἀποσπ. 48, Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. ν. 5· πρβλ **μέχρι, ἄχρι,** ἀντὶ **μέχρις, ἄχρις.**

χωριακόν κατάλυμα, χωριάτικον, ὡς λέγομεν σήμερον, Θ. Στουδ. σ. 896, ἔκδ. Μι.

χωριαμός, ὁ, ἀμφίβ. ἀντὶ **φωριαμός,** παρ' Ἡσυχ.· ἴδε Λοβεκ. Παθ. 155.

χωρίδιον [ῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **χωρίον,** Λυσί. 155. 27, Πλουτ. Κάτων Πρεσβ. 2.

χωρίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ·** — παθητ. πρκμ. **κεχώρισμαι,** γ' πληθ. Ἰωνικ. **κεχωρίδαται** Ἡρόδ. 1. 140, 151, κ. ἄλλ. (**χωρίς**).

I. ἐπὶ τοπικῆς σημασίας, ὡς καὶ νῦν, χωρίζω, ἀποχωρίζω, διαιρῶ, τί τινος Εὐρ. Φοίν. 107, κλπ., καὶ συχν. παρὰ Πλάτ., π. χ., χ. τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν Πολ. 609D, πρβλ. Φίληβ. 55E· ἢ, ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψ. Φαίδων 67C, πρβλ. Πολιτικ. 268C, κλπ.· πάντα κατὰ φυλὰς Ξεν. Οἰκ. 9. 8· μετ' ἀπαρ., τὴν δὲ [τὴν τάξιν] ἐπὶ τῷ μέσῳ ἐχώρισεν ἕπεσθαι (ἔνθα οὐδεμία ἀνάγκη νὰ ἑρμηνεύσωμεν ἐτοποθέτησεν, ἔστησεν), ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 6. 5, 11·— οἱ χωρίζοντες, ἐπεκλήθησαν οἱ γραμματικοὶ οἱ ἀποδιδόντες εἰς δύο διαφόρους ποιητὰς τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσσειαν, ἴδε Wolf. Proleg. σ. 158·— Παθ., χωρίζομαι, διαχωρίζομαι, διαιροῦμαι, Ἡρόδ. 1. 151., 3. 12., 4. 11, κ. ἄλλ.· τινος Εὐρ. Ι. Τ. 1002, Πλάτ. Τίμ. 31B. **II.** χωρίζω κατὰ διάνοιαν, διακρίνω, τὸ ἡδύ τε καὶ δίκαιον Πλάτ. Νόμ 663A· ἀπὸ τῶν ὠφελίμων τὰ καθ' αὐτὰ Ἀριστ. Ἠθ Νικ. 1. 6, 15· χ. καὶ διασπᾶν ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 1. 2, 3· μάλιστα ἐν τῇ Λογικῇ, τὸν ἴδιον τῆς οὐσίας ἑκάστου λόγον ταῖς.. οἰκείαις διαφοραῖς χ. ὁ αὐτ. ἐν Τοπικ. 1. 18, 4, πρβλ. 5. 3. 5·— Παθ., διαφέρω, εἶμαι διάφορος, κεχωρίδαται πολλὸν τῶν.. ἄλλων ἀνθρώπων Ἡρόδ 1. 140· σπανιώτερον μετὰ δοτ., τινὶ ὁ αὐτ. 4. 28· ἀπ' ἀλλήλων Ἰσοκρ. 306A· νόμοι κεχωρισμένοι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, κεχωρισμένοι, ὅλως διάφοροι, Ἡρόδ. 1. 172, πρβλ. Πολύβ. 32. 9,12· ἐν ἀντιθέσ. πρὸς τὸ **συγκεχυμένος,** Πλάτ. Πολ. 524C κεχώρισται πλεῖστον τό τ' εἶναι καὶ τὸ τοῦτον φάσκειν Δημ. 1109. 16· πρβλ **χωριστός.** **III.** ἐν τῷ παθ., κεχωρισμένη ἀπὸ τοῦ ἀνδρός, διεζευγμένη, κοινῶς «χωρισμένη», Πολύβ 32. 12. 6· θᾶσσον.. οἴστοῦ.. χωρίζεται, ἐπὶ τῆς συζύγου, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 1. 15. **IV.** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, χωρίζομαι ἀπό τινος, ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, Πολύβ. 3. 94, 9, Διόδ. 19, 65. **V.** ἀφορίζω, ἀποκλείω τῆς κοινωνίας, Ἐκκλ. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 282.

χωρικός, ή, όν, (χώρα) ὡς καὶ νῦν, ἀγροτικός, ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς κατοικῶν, ἀγρότης, Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 34, Πολυδ. 9 13· τὶς Τῶν χωρικῶν Εὐρ. Ἡρ Μαιν. 6. 40· ἴδε Δουκάγγ.— Ἐπίρρ. **-κῶς,** Συνέσ. 167A.

χωρικότης, ἡ, χωριατιά, χωριατωσύνη, Πολ. Τρωαδ. στ. 182, ἔκδ. Μαυρ Τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ἐν στ. 24 λέγεται **χορικία** (ἤγουν **χωρικεία·** ὅρα Θησ. ἐν λ.) καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ μεταβληθῇ ὑπὸ τοῦ ἐκδότου εἰς **χορηγίαν.** Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

χωρίον, τό, ὑποκορ. (μόνον κατὰ τύπον, οἷον χ. μέγιστον Θουκ. 2. 19) τοῦ **χῶρος** καὶ τοῦ **χώρα·** **1)** ἰδιαίτερος τόπος, θέσις, τόπος, σημεῖον, τοπικὸν διαμέρισμα, ἐπαρχία, συχνότατον παρὰ τοῖς πεζολόγοις ἀπὸ τοῦ Ἡροδ. καὶ ἑξῆς, π. χ. 2. 8, 10, 29, πρβλ. Θουκ. 2. 54· ὡσαύτως παρὰ τοῖς κωμ., οἷον Ἀριστοφ. Νεφ. 209, κλ.· ἀλλ' οὐδέποτε παρὰ τοῖς Τραγ.·— ἐκ τοῦ αὐτοῦ χ., ἐκ τοῦ αὐτοῦ σημείου, Ἡρόδ. 1. 11· χ. ἔρημον, χαλεπὸν καὶ πετρῶδες Θουκ. 4. 9· ἱππάσιμον Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 4, 14· τετράγωνον Πλάτ. Μένων 82C. **2)** θέσις, τόπος, μάλιστα ὀχυρὰ θέσις, ὀχύρωμα, Ἡρόδ. 1. 84, Θουκ. κλπ.· οἰκίζειν χωρία Θουκ. 1. 12. κλπ.· χωρίων κατάληψις Πλάτ. Γοργ. 455B, πρβλ. Λυσί. 180, 7, κλπ. **3)** περιουσία κτηματική, ἀγρός, κτῆμα, Θουκ. 1. 106, Πλάτ. Νόμ. 844B, Λυσίας 108. 33· ἐν χρήσει μετὰ τοῦ **ἀγρός,** Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 1, κλπ. **4)** τόπος ἐργασίας, ἐργαστήριον, γραφεῖον, Δημ. 1111. 22. **5)** ἐν τῇ γεωμετρίᾳ, χῶρος περιεχόμενος ἐντὸς γραμμῶν, ἢ ἐπιφάνεια σχήματος, Πλάτ. Μένων 82B, κέξ., πρβλ. Ἀριστοτ. Νεφ. 152. **6)** τόπος I. 4, χωρίον συγγραφέως, περικοπή, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 12, Ἀθήν. 672A, Εὐστ. κλπ.· [παρ' Ἡροδ 2. 117, ἡ φράσις καὶ τόδε τὸ χωρίον φαίνεται ὡς γλώσσημα, ἴδε Valck. ἐν τόπῳ]·— μέρος, ἐποχὴ ἢ περίοδος τῆς ἱστορίας, Θουκ. 1. 97.

χωρίς, Ἐπίρρ., ὡσαύτως, **χῶρι,** ὃ ἴδε· (ἴδε ἐν λ. **χῶρος**)· — «χωριστά», κεχωρισμένως ἀπὸ τῶν ἄλλων, κατ' ἰδίαν, ἅπαξ ἐν Ἰλ. Ζ. 470· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι, χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι Ὀδ. Ι. 221, πρβλ. Δ. 130, κλπ· χ. ἡ τιμὴ θεῶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 637· μή με χ. αἰτιῶ, χωρὶς αἰτίας, χωρὶς ἀποδείξεως, Σοφ. Ο. Τ. 608 κεῖται χ. ὁ νεκρὸς Ἡρόδ. 4. 62· χ. κεῖνται οἱ νόμοι περί τινος Ἀντιφῶν 140. 23· χίλια τάλαντα.. χ. θέσθαι, χωριστά, κατὰ μέρος, Θουκ. 2. 24· χ. οἰκεῖν, κατοικεῖν χωριστά, ἰδιαιτέρως, Δημ. 50. 22., 1161. 15· χ. γενόμενοι, χωρισθέντες, Ξεν. Κύρ. 4. 1, 18· χ. ποιεῖν, διακρίνειν, Ἰσοκρ. 342D· παραδόξως: χωρὶς βλέπειν, δηλ. κατὰ δύο διευθύνσεις, περὶ τοῦ Καλλιμέδοντος, ὃς ἦν διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς, δηλ. «ἀλλοίθροος», Τιμοκλῆς ἐν «Πολυπράγμονι» 1 ἀντίθετ. τῷ **κοινῇ,** Ἰσοκρ. 266D· τῷ **κοινὸν** Εὐρ. Ἐκ. 860· χ. δὲ.., καὶ χωριστά, καὶ προσέτι, Θουκ. 2. 13· ἀντίθετ. τῷ **ἰδίᾳ** μέν, Πλουτ. Ἀριστείδ. 20· χωριστά, καθ' ἕκαστον, Λυσίας 165. 35· χ. λέγειν Αἰσχίν. 5. 32, πρβλ. 54. 8· τὸ χ., τὸ διαιρούμενον, τὸ διαιρετόν, τὸ ἓν καὶ χ. Ἀριστ. Φυσικ. 3. 4, 4·— προσέτι, ἐκτός, χ. δὲ μηδαμῶς Πλάτ. Νόμ. 950C·— χ. ἢ ὀκόσοι, πλὴν ὅσοι.., Ἡρόδ. 2. 77 χωρὶς ἢ, ἐκτὸς ὅτι, χωρὶς ἢ ὅτι τὰ θήλεα τέκνα καταπορνεύουσι ὁ αὐτ. 1, 94· χωρὶς ἢ ὅτι, ἐκτὸς ὅτι, χωρὶς ἢ ὅτι πολλῷ μέζονας ὁ αὐτ. 4. 61, 82·— περὶ τοῦ χωρὶς εἰ, χωρὶς εἰ μή, καὶ χωρὶς πλήν, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 459· χ. ἀπ' ἀλλήλων Πλάτ. Φαίδ. 98C. **2)** μεταφορ., διαφόρου φύσεως, εἴδους ἢ ποιότητος, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 6, 1, πρβλ. Schäfer εἰς Θίογν. 91· χ. τό τ' εἶναι καὶ τὸ μὴ νομίζεται Εὐρ. Ἄλκ. 528· χ. τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια Σοφ. Ο. Κ. 808· χ. ᾠμην εἶναι τὸ συνεῖναί τε διαλεγομένους καὶ τὸ δημηγορεῖν Πλάτ. Πρωτ. 336B· πρβλ. **ἀμφὶς** II, ἐν τέλει. **II.** ὡς πρόθ., μετὰ γεν., ἄνευ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 926, Σοφ. Ἠλ. 945, κτλ.· ἄνευ τῆς βοηθείας ἢ θελήσεώς τινος, χ. Ζηνός, Λατ. sine Diis, ὁ αὐτ. ἐν Τρ 1003. **2)** χωριστὰ ἀπό τινος, μακρὰν ἀπό τινος, χ. ἀθανάτων Πινδ. Ο. 9. 61· χ. ἀνθρώπων στίβου Σοφ. Φιλ. 487· χωρὶς ᾤκισται θεῶν Εὐρ. Ἐκ. 2· χ. ὀμμάτων ἐμῶν ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 272· ἡ ψυχὴ χ. τοῦ σώματος Πλάτ. Φαίδ. 67A, κλπ. **3)** ἀνεξαρτήτως ἀπό τινος, χωρὶς νὰ ὑπολογίσῃ τις ἢ χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ.., ἐκτὸς τῶν ἄλλων, προσέτι, Ἡρόδ. 1. 93. 106., 6. 58· χ. γένους οὐκ ἔστιν ὅτῳ μείζονα μοῖραν νείμαιμ' ἢ σοί Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 290· χ. δὲ τῆς δόξης οὐδὲ δίκαιόν μοι δοκεῖ.. Πλάτ. Ἀπολ. 35B. **4)** διαφόρως ἀπό τινος, ἄλλως πως ἤ, χ. μυρηρῶν τευχέων πνέουσ' ἐμοὶ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 179, Πλάτ. Λάχ. 195A, πρβλ. Δημ. 345. 6.

χώρισις, εως, ἡ, χωρισμός, Ἡσύχ. ἐν λ. **χάσις** (ἔνθα ἡμαρτημ. **χώρησις**).

χώρισμα, τό, τόπος κεχωρισμένος, χώρισμα τῆς αὐλῆς Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ε. 137.

χωρισμός, ὁ, (χωρίζω) ὡς καὶ νῦν, λῦσις καὶ χ. ψυχῆς ἀπὸ σώματος Πλάτ. Φαίδ. 67D, πρβλ. Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 10. 1· χ. οὐ δέχεσθαι, ἀντίθετον τῷ **συνεζεῦχθαι,** Ἀριστοτ. Ἠθ. Νικ. 10. 4, 11. **2)** ἔκκρισις τοῦ χυμοῦ, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 6. 7, 3· **II** (ἐκ τοῦ παθ.), τὸ χωρισθῆναι ἀπό τινος, ἀποχωρισμός, ἀναχώρησις, Πολύβ. 5. 16, 6· ἀπομόνωσις, ἀποκλεισμός, Ἑβδ. (Λευιτ. ΙΒ, 2., ΙΗ', 19).

χωριστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ χωρίζω, δεῖ χωρίζειν, πρέπει τις νὰ χωρίσῃ, τι ἀπό τινος Πλάτ. Πολιτικ. 303C. **2)** **χωριστέος, α, ον,** ὃν δεῖ χωρίζειν, ὃν πρέπει τις νὰ χωρίσῃ, Ἀπολλώνιος περὶ Ἀντωνυμ. 326C.

χωριστής, οῦ, ὁ, ὁ χωρίζων, Γλωσσ.

χωριστικός, ή, όν, ὁ πρὸς χώρισιν ἐπιτήδειος, Κλήμ. Ἀλεξανδρ. σ. 804, Γεωργ. Πισίδ. Ἑξαήμ. 1421, κλπ.— Ἐπίρρ. **-κῶς,** Γαλην. τ. 19, σ. 466, 15.

χωριστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. **I.** ἐπὶ τοπικῆς σημασίας, κεχωρισμένος, ἢ δυνάμενος νὰ χωρισθῇ, τόπῳ, μεγέθει, ἀριθμῷ Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 2. 2, 8., 3. 9, 1. κ. ἄλλ. ἐπὶ τῶν Πλατωνικῶν ἰδεῶν, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 12. 9, 21, πρβλ. 6. 10, 5, Ἠθ. Νικομ. 1. 6, 13· χ. κτῆμα, ὃ δύναται τις νὰπαλλοτριώσῃ, ἐπὶ δούλων, ὁ αὐτ. Πολιτικ. 1. 4, 6. **II.** κεχωρισμένος, ἢ δυνάμενος νὰ χωρισθῇ νοητῶς, χ. τῇ νοήσει, τῷ λόγῳ, κατὰ τὸν λόγον Φυσικ. 2. 2, 2, κ. ἄλλ.· ὑπάρχων χωριστά, ἀχρηγήμενος, οὐθέν.. χωριστόν ἐστι παρὰ τὴν οὐσίαν αὐτοῦ. 1. 2, 6, πρβλ. Μετὰ τὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φυσ. 6. 1, 5., 6. 3, 7, κτλ.· — ἀφῃρημένος, αὐτόθι 5, 1, 8· — Ἐπίρρ. **-τῶς**, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 186.

χωρίτης, [ῑ], **ου**, ὁ, ἀγρότης, χωρικός, «χωριάτης», Σοφοκλ. Ἀποσπ. 22, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, ἐν τέλει, Ἀνάβ. Π. 7 657 — Θηλ. **-ῖτις**. **-ιδος**, κόρη χωρική, «χωριατοπούλα», Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 13. **2)** ὁ κατοικῶν ἔν τινι τόπῳ ἢ χώρᾳ, κάτοικος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 1035· χ. Ἑράκων ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 121, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 219.

χωρῑτικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων εἰς χωρικὸν ἢ δημοτικὸς χωρικῷ, ἀγροτικός, χ. πλῆθος Πλουτ. Περικλ. 31· χ. ἀνήρ, χωρίτης, χωρικός, Αἰλ. Ποικ. Ἱστορ. 9. 27. Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τὸν τρόπον τῶν χωρικῶν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐν χλιδῇ, Ξεν. Κύρου 4. 5, 54.

χωροβᾰτέω, μετρῶ διὰ βημάτων, μετρῶ, τὴν γῆν Ἐβδ. (Ἰησ. ΙΗ', 8). **II**. Παθ., καταπατοῦμαι, Μανασσ. Χρον. 2587.

χωροβάτης, [ᾰ], **ου**, ὁ, ἐργαλεῖον δι' οὗ εὑρίσκει τις τὸ ὁριζόντιον ἐπίπεδον ἐν τῇ χωρομετρίᾳ, Vitruv. 8. 5.

χωρογρᾰφέω, περιγράτω χώρας, Στράβ. 104, Συλλ. Ἐπιγραφ. 5101.

χωρογρᾰφία, ἡ, περιγραφὴ χωρῶν, Πολύβ. 34. 1, 4, Στράβ. 846.

χωρογρᾰφικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν περιγραφὴν χωρῶν, πίναξ Στράβ. 120.

χωρο-γράφος, [ᾰ], ον, ὁ περιγράφων χώρας, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν εἰδικώτερον ἐργαζόμενον **τοπογράφον** (τὸν περιγράφοντα τοὺς κατὰ μέρος τόπους), ὡς καὶ πρὸς τὸν γενικώτερον ἐργαζόμενον **γεωγράφον**, Στράβ. 9.

χωρο-θεσία, ἡ, ἡ θέσις χώρας τινός, ἡ τοπογραφικὴ θέσις αὐτῆς, Πλουτ. 2. 1150C. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 503.

χωρο-μετρέω, καταμετρῶ χώραν τινά, Στράβ. 629.

χωρομετρία, ἡ, ἡ καταμέτρησις χώρας ἢ τόπου Στράβ. 757.

χωρονομικός, ἡ, όν, (νέμω) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν διανομὴν χώρας τινός, νόμος χ., ὁ Ρωμαϊκὸς περὶ ἀγρῶν νόμος, lex agraria, Διονύσ. Ἁλ. 10. 36.

χῶρος, ὁ (ἄγνωστος ἡ ἀρχὴ τῆς λέξεως) — **ὡς τὸ χώρα I**, τόπος, κεχωρισμένον μέρος ἐδάφους, μέρος, χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον, «τὸν τόπον.. πᾶν τὸ χωρίον ἐν ᾧ ἔμελλον μονομαχήσειν» (Σχόλ.), Ἰλ. Γ. 315· διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ αὐτόθι 344· ἐν καθαρῷ· ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος, «ὅπου καθαρὸς καὶ διατραχὴς ἦν ὁ τόπος ἀπὸ τῶν νεκρῶν» (Σχολ.) Θ. 491, Κ 199· χ. ὑλήεις, ἔρημος, οἰοπόλος, ψαμαθώδης Ὀδ. Ξ. 2, Ἰλ. Κ. 520. Ν. 472, κ. ἄλλ., πίων Ἡσ. Ἔργα καὶ Ἡμ. 388· εὐαὶς αὐτόθι 597 καταστύφελος Ἡσ. Θεογ. 806· οὕτω, δέ χθρε' ἔθαλλον χ. Πινδ. Ο. 3. 40· συχν. ὡσαύτως παρ' Ἡρόδ. (π. χ. 2. 178), κτλ. Τραγ. Βρόμιος δ' ἔχει τὸν χῶρον Αἰσχύλ. Εὐμ. 24 θηρῶν οὓς δὴ ἔχει χῶρος Σοφ. Φιλ. 1148· Μακραὶ δὲ χῶρος ἔστ' ἐκεῖ κεκλημένος Εὐρ. Ἴων 283, κλπ. — ποιήσας ἐν βραχεῖ χώρῳ τὴν ὅλην δύναμιν, συμπυκνώσας ἐντὸς μικροῦ χώρου ἣν ὅ τι δύναμιν, Πολύβ. 11. 1, 3· — μεταφορ., χῶρος οὗτος ἀνθρώπου φρενῶν Σοφ. Ἀποσπ. 757, πρβλ. Τραχ. 145. **II** χωρογρ. γῆ, Ἡρόδ. 4. 30· ὁ Λιβυκὸς χ. ὁ αὐτ. 2. 19 τοῦ Ἀταρνέος χ. ὁ αὐτ. 1. 160· τῆς Ἀραβίης 2. 75· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., χῶραι, τῶν Θηβαίων ἔκειρε τοὺς χώρους ὁ αὐτ. 9. 15, πρβλ. Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1126 με αφορ., τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται χώροις ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 145. **2)** περιουσία κτηματική, κτῆμα «ὑποστατικόν», Ξεν. Οἰκ. 11. 18, Κύρου Παιδ. 7. 4, 6 **3)** ἡ ἐξοχή, οἱ ἀγροί, Λατ. rus, ἐν τῷ χώρῳ καὶ ἐν τῷ ἄστει ὁ αὐτ. Οἰκ. 5, 4, πρβλ. 11, 18· μετὰ τοῦ **ἄρουρα**, Αἰσχύλ Ἀποσπ. 155. **III** χ ὁ περίγειος = orbis terrarum, Φίλων, Ἐκκλ. — Ἡ λέξις εἶναι σπανία παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζογράφοις πλὴν παρὰ Ξεν. πρβλ. **χώρα** ἐν τέλει.

χῶρος, ὁ, ὁ βορειοδυτικὸς ἄνεμος, Λατ. Corus, Caurus, λιμένα τῆς Κρήτης βλέποντα κατὰ λίβα καὶ κατὰ χῶρον Ἱεράξ. Ἀποστ. κζ', 12.

χωρο-φῑλέω, = **φιλοχωρέω**, ἀγαπῶ τόπον τινά, συχνάζω ἐκεῖ, Θαλῆς παρὰ Διογ. Λαερτ. 1. 44, Ἀντιφῶν 138. 28· χωροφιλῆσαι λέγων τὸ φιλοχωρῆσαι Διονύσ. Ἁλ. περὶ Συνθ. σ. 43, 6. ἔκδ. Reiske.

χωρόφῑλία, ἡ, ἀγάπη πρός τινα χώραν ἢ τόπον, Φιλοστρ. Ἐπ. 47.

χωρο-φύλαξ [ῠ], **ᾰκος**, ὁ, φύλαξ φυλάττων χώραν τινὰ ἢ τόπον, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 5040, κατὰ διόρθωσιν τοῦ Böckh.

χωρυτός, ὁ, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **γωρυτός**, κατὰ τὸν Ἡσύχ., ἔνθα: «γωρυτός· τοξοθήκη. θύλακος. οἱ δὲ χωρυτόν».

χῶς, **ῶ**. Δωρ. ἀντὶ τοῦ **χούς χοῦς**, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀργείοις ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς **συμβολὴ** (IV), τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὰ συμπόσια ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην Ἀργεῖοι χῶν καλοῦσι, τὴν δὲ μερίδα αἶσαν Ἡγήσανδρος παρ' Ἀθην. 365D.

χῶς, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **καὶ ὡς**, Θεόκρ. 2. 24, 82.

χῶσις, **εως**, ἡ, ἐπισώρευσις, συσσώρευσις, μάλιστα χώματος, σχηματισμὸς προχώματος ἐναντίον πόλεως, Θουκ. 2. 76, πρβλ. **χῶμα**. **2)** γέμισμα, ἀπόκλεισις διὰ χώματος, χ. τῶν λιμένων ὁ αὐτ. 3. 2.

χῶσμα, τό, ἀμφίβ. τύπος ἀντὶ τοῦ **χῶμα**, Διοδ. Ἐκλογ. 565. 25.

χῶσους, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **καὶ ὅσους**, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 20. 5.

χωστέον, ρημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ γεμίσῃ διὰ χώματος, νὰ πληρώσῃ, τὴν φάραγγα Ἀρρ. Ἀνάβ. 4. 21, 2.

χωστός, ή, όν, ρημ. ἐπίθ., ὁ σχηματισθεὶς διὰ τῆς ἐπισωρεύσεως χώματος, χωστὴ καὶ στενὴ πάροδος Πολύβ. 4. 61, 7, ἓν χωστεῖς τάφοις κεῖνται = ἐν χώμασι, ἐν τύμβοις, Εὐρ. Ρῆσ. 414. **II** ἐνεργ., ὁ σχηματίζων ἀνοίγματα, ὑπὸ ὁρόμους ἐντὸς τῆς γῆς, Τζέτζ. Ἱστ. 9. 328.

χωστρίς, **ίδος**, ἡ, (**χώννυμι**) χελώνη χ., κατασκευασμά τι ἐν εἴδει χελώνης ἢ σκιάδος προφυλάττον τοὺς πολιορκοῦντας ἀσφαλουμένους νὰ πληρώσωσι διὰ χώματος τὴν τάφρον ὀχυρώματός τινος ἢ πόλεως, Πολύβ. 9. 41, 1, κλπ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ χελ. κριοφόροι, Διόδ. 20. 91· ἴδε ἐν λ. **χελώνη** III.

χῶταν, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **καὶ ὅταν**, Πινδ. Π. 2. 161, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1530.

χῶτι, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **καὶ ὅτι**, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 16. 5.

Ψ

Ψ, **ψῖ**, τό, ἄκλιτον, εἰκοστὸν τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου, Πλάτ. Κρατ. 427Δ, Καλλίας παρ' Ἀθην. 453D· ὡς ἀριθμ., ψ' = 700, ἀλλὰ ,ψ = 700,000. — Τὸ γράμμα **ψ** εἶναι διπλοῦν σύμφωνον σύνθετον ἐκ τοῦ χειλεοφώνου **π** ἢ **φ** μετὰ τοῦ **σ**, = **πσ**, **φσ**· τὸ γράμμα τοῦτο ἀποδίδοται εἰς τὸν Σιμωνίδην, εἰσήχθη δὲ εἰς Ἀθήνας ἐπὶ ἄρχοντος Εὐκλείδου (Ὀλυμπ. 94. 2) ὁμοῦ μετὰ τῶν γραμμάτων **η**, **ω** καὶ **ξ**· ἴδε Δ. Β. 781, Franz Epigr. σ. 19 κἑξ.

Μεταβολαὶ τοῦ **ψ**, μάλιστα ἐν ταῖς διαλέκτοις: **I**. ἐν τῇ Αἰολ. παρέμεινε τὸ παλαιότερον **πσ**, μάλιστα ἐν κυρίοις ὀνόμασιν, οἷον **Πέλοπς** Ἄραπς ἀντὶ **Πέλοψ** Ἄραψ, Γρηγ. Κορίνθ. σ. 613. **II**, τὸ **ψ** συχνάκις ἀναλύεται εἰς **σπ**, τοῦτο δὲ ὅτι καὶ παρ' Ἀττικ., οἷον **σπάλιον** ἀντὶ **ψάλιον**, **σπίλιον** ἀντὶ **ψήλιον**, **ἀσπίνθιον** ἀντὶ **ἀψίνθιον**, **ἄσβολος** ἀντὶ **ψόλος**, **ψίν** Δωρ. ἀντὶ **σφίν**. **ψὲ** ἀντὶ **σφέ**, — καθὼς ἐν τῇ Αἰολ. καὶ Δωρ. τὸ **ξ** ἀνελύετο εἰς **σκ** καὶ τὸ **ζ** εἰς **σδ**· πρβλ. Κραμήρ. Ὀξ. Ἀν. τ. 4. σ. 326. **III**. τὸ **ψ** ἐνίοτε, μάλιστα παρ' Ἀττικ., κεῖται ἀντὶ **σ** ἢ **σσ**, ὡς **ψιττακός** ἀντὶ **σιττακός**, **κόψιχος** ἀντὶ **κόσυφος**. **IV**. φαίνεται ὅτι ἐγένετο ἐναλλαγή τις τοῦ **ψ** καὶ **ξ** ἐν ταῖς λέξ. **ψάω ξάω**, **ὄψ** Λατ. vox, **νιψ** (**νίφα**) Λατ. nix.

Ψ τὸ **ψ** παρελείφθη ἢ προσετέθη ἐν ταῖς λέξ. **ἄμιμος ἀμαθος** = **ψάμμος ψάμμος**.

ψᾰγδᾶν, **ᾶνος**, ὁ, Εὔδουλος ἐν «Στεφανοπώλισιν» 6· καὶ **ψάγδας**, **ου**, ὁ, Εὔπολις ἐν «Μαρικᾷ» 14, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 7· ἢ **σάγδας**, Ἐπίλυκος ἐν «Κωραλίσκῳ» 4, πεδ. Ἀθήν. 691C· — κοινόν τι Αἰγυπτιακὸν μύρον, Αἰγυπτίῳ ψάγδανι τρὶς λελουμένη Εὔδουλος ἔνθ' ἀνωτ.

ψᾰ́γιος, **α**, **ον**, = **πλάγιος**, «ψάγιον· πλάγιον, λοξόν, ἐπικεκλιμένον» Ἡσύχ.

ψᾰ́δδα· «ἡ κινάβαρις» Ἡσύχ.

ψᾰ́διος, **α**, **ον**, = **κατάντης**, «ψάδιον· κάταντες» Ἡσύχ.

ψαθῠρόν· «ἀσθενές. μαλαρόν. ψαθυρὸν» Ἡσύχ.

ψαθάλλω, θαμιστ. τοῦ **ψάω**, ψηλαφῶ, μαλάσσω, κνήθω, σὺ δὲ τὴν κεφαλήν ψαθάλλέ μοι, ξῦσέ μου τὴν κεφαλήν, Ἑρμιππος ἐν Ἀσθλ. 4, πρβλ. Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Κλεοφῶντι» 4· πρβλ. **ἀναψαθάλλω**.

ψᾰθέα, τά, ψιχία, «ψάθεα· ψωμία» Ἡσύχ.

ψᾰθύριον, [ῠ], τό, = **ψώθιον**, Ἀθήν. 646C· παρ' Ἡσυχ. καὶ **ψαθύρμα**, τό, «ψαθύρματα· ἀποκόμματα».

ψαθῠρόομαι, Παθ., γίνομαι ψαθυρός, συντρίβομαι, Ἀκύλας ἐν Ψαλμ. ΡΑ', 3.

ψαθῦρο πῶλης, **ου**, ὁ, ὁ πωλῶν μικροὺς πλακοῦντας, Σωκρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5. 23.

ψᾰθῠρός, όν, (ἴδε **ψάω**) εὔθρυπτος, εὐδιάλυτος, μὴ ἔχων ἰσχυρὰν συστασιν, ἐπὶ τῶν ὠῶν τοῦ ἰχθύος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 1, 23· ἀντίθετον τῷ **γλίσχρος**, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 4. 9, 23· ψ. ὕδωρ, ἔλαιον δὲ γλίσχρον· ὁ αὐτ. π. Αἰσθ. 4, 6· ἐπὶ ἄκρος, ὁ αὐτ. π. Ψυχ. 2. 8, 7· ἐπὶ γῆς, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 4, 12. — Ὁ Γαλην. μνημονεύει τὸν τύπον **ψαῦρός** ὡς Ἀττικ.· ὁ συνηθέστατος τύπος εἶναι **ψαφαρός**, ὃ ἴδε.

ψᾰθῠρότης, **ητος**, ἡ, χαλαρότης συστάσεως, ἡ ἰδιότης τοῦ ψαθυροῦ, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 21, Προβλ. 21. 11.

ψαιδρός, ά, όν, = **ψεδνός**. Ἡσύχ.

ψαιθόν· «ὑποφοινίσσον» Ἡσύχ.

ψαικάζω, **ψαίκαλον**, ἀμφίβολ. ἀντὶ **ψακ-**, Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ψαῖμα· «ὀλίγον» Ἡσύχ.

ψαινύζω, διὰ ῥιπισμοῦ καταψύχω, Ἡσύχ.

ψαινύθιος, **ον**, μάταιος, ψευδής, «ψαινύθιον· ψευδές, μάταιον, εὐτελές, φλύαρον, οἰκτρὸν» Ἡσύχ.· — ὁ Λυκόφρ. 1420 ἔχει ψαίνυνθα θεσπίζειν, πρὸς ὃ παραβάλλεται τὸ **μίνυνθα**.

ψαινύντες· «ψωμίζοντες» Ἡσύχ.

ψαίνυον· «ἄχρεῖον» Ἡσύχ.

ψαίνυσμα· «ὀλίγον» Ἡσύχ.

ψαινύσσειν· «ῥιπίζειν» Ἡσύχ.

ψαινύρω, **ψαινύσσω**, = **ψαινύζω**, ὃ ἴδε, Ἡσύχ.

ψαίρω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ οὐχὶ ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ· (ἴδε **ψάω**)· **I**. μεταβατ., ψαύω ἐλαφρῶς, οἷον αἰθέρος ψαίρει πτεροῖς.. σίωνός, ἐγγίζει, ψαύει τὸν αἰθέρα, Αἰσχύλ. Πρ. 394· πρβλ. τρίσειν οἷμον· — τρίβω ἐλαφρῶς πλύνων, Εὐνάπ. σ. 77. **II**. ἀμετάβ., κινοῦμαι ἐλαφρῶς, πάλλω, τινάσσομαι, ἐπὶ ἀνωμάλου σφυγμοῦ καὶ τῶν ὁμοίων, Ἱππ. 643. 45., 655. 54· ἐντεῦθεν, ποιῶ θόρυβον, ὡς τὸ **ψιθυρίζω**, ἐπὶ τῶν φύλλων κινουμένων καὶ τριβομένων πρὸς ἄλληλα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, Λουκ. Τραγῳδοποδ. 315· ἐπὶ τῆς κινήσεως τῶν ἀστέρων, Νικ. Θηρ. 123. (Πιθανῶς διαλεκτικὸς τύπος τοῦ **σπαίρω**, **ἀσπαίρω**, πρβλ. Ψψ. II). — Καθ' Ἡσύχ.: «ψαίρει· τινάσσει, ῥιπίζει», καί, «ψαίρειν· ἀσθενῶς τι ποιεῖν».

ψαῖσμα, τό, «σῖτον ὀλίγον» Ἡσύχ.

ψαιστά, «ἄλφιτα ἐλαίῳ δεδευμένα» Ἡσύχ., ἴδε **ψαιστὸς** ἐν τέλει.

ψαιστέων, ὑποκορ. τοῦ **ψαιστός**, Ἀνθ. Π. 5. 17.

ψαιστός, **ή**, **όν**, ῥημ. ἐπίθ., τοῦ **ψαίω** (**ψάω**), κοπανισμένος, ἀληλεσμένος, ψ. μᾶζα, πλακοῦς, γλύκισμα ἐκ κοπανισμένης κριθῆς μεμιγμένης μετὰ μέλιτος καὶ ἐλαίου, Ἱππ. 555. 21· τὰ ψαιστὰ (ἐξυπακ. πέμματα, πόπανα), γλυκύσματα, ζυμαρικὰ τοιούτου εἴδους ἐν χρήσει κατὰ τὰς θυσίας, Ἀριστοφ. Πλ. 138, 1115, Ἀντιφάνης ἐν «Τίμωνι» 1. 3, Ἀνθ. Π. 6. 190, 191.

ψαιστώδης, **ες**, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς **ψαιστόν**, Ἀν. Βεκ. 313.

ψαίστωρ, **ορος**, ὁ, ὁ ἀποσπογγίζων, σπόγγος Ἀνθ. Παλατ. 6. 295.

ψαίω, = **ψάω**, ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἀποτρίβω, κατατρίβω, κοπανίζω, ἀλήθω, Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. 2. 6, ἐν τῷ μέσῳ ἀορ. α'. — Παθ. ἀόρ., αὐτόθι.

ψᾰκάδιον, μεταγεν. **ψεκάδιον**, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **ψακάς**, λεπτὴ βροχή, «ψηχάλα», καὶ κοχλίας γενομένου ψακαδίου ἠγρεύετ' ἂν Πολίοχος ἐν Ἀδήλ. 1, 5, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 2. 9, 3.

ψᾰκάζω, μεταγεν. **ψεκάζω**, μέλλ. **άσω**· (ψακάς)· — «ψηχαλίζω», Ἀριστοφ. Νεφ. 580· ἀπρόσ., «ψηχαλίζει», ψακαζέτω ἄρτοισι, ἃς βρέχῃ ψωμῇ, Νικοφῶν ἐν «Σειρῆσιν» 2. 2· — τὸ παθ. **ψακάζομαι**, βρέχομαι, «ψηχαλίζομαι», ἀπαντᾷ ἔν τινι ἀμφιβόλῳ χωρίῳ τοῦ Ἀριστ. ἐν Ρητ. 3. 11, 12· **ψακασθέντα**, ὑγρανθέντα διὰ λεπτῆς βροχῆς, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 6. 19, 5.

ψᾰκᾶλον, [ᾰ], τό, νεογνὸν ζῷον, Ἀριστοφ. Γραμματικ. παρ' Εὐσταθ. 1625. 46· **ψάκαλος**, ὁ, ἐν Αἰλ. περὶ Ζ. 7. 47. ('Εκ τοῦ **ψακάς**· πρβλ. **δρύσος**, **ἔρση**).

ψᾰκᾶλοῦχος, **ον**, (ἔχω) ὁ ἔχων νεογνά, μητέρες ψ., μετὰ τῶν νεογνῶν αὐτῶν, Σοφ. Ἀποσπ. 962.

ψᾰκάς, μεταγεν. καὶ (κατὰ Μοῖριν 439) ἤττον Ἀττικ. **ψεκάς**, **άδος**, ἡ· (ψάω)· — μικρόν τι τεμάχιον διὰ τῆς τριβῆς ἀποχωρισθέν, κόκκος μικρός, ψιχίον, μόριον, ἀργυρίου μηδὲ ψακάς, μηδὲ κόκκος ἀργυρίου, ὡς τὸ μηδὲ γρῦ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 121· ὡς περιληπτικόν, ψάμμου ψεκάς, κόκκος ἄμμου, Ἀνθ. Π. 12. 145 ἀλλά.

II. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ὑγρῶν, μικρὰ σταγὼν βροχῆς, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 4, 5· ὅταν μὲν κατὰ μικρὰ μόρια φέρηται, ψακάδες, ὅταν δὲ κατὰ μείζω μόρια, ὑετὸς καλεῖται αὐτόθι 1. 9, 6, πρβλ. 1. 12, 3· κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς περιληπτικόν, βροχή, λεπτή, «ψηχάλα», ψακὰς δὲ λήγει, δηλ. μεγάλη βροχὴ (ὄμβρος) ἐπέρχεται, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1534· ἀντίθετον τῷ **ὑετός**, Ξεν. Κυνηγ. 5, 4· ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψακάδι Ἡρόδ. 3. 10 (ὅπερ ὁ Αἰλ. ἐκφέρει διὰ τοῦ ῥανίδες λεπταί)· — καθόλου, βροχή, ὑπὸ στέγῃ πυκνῆς ἀκοῦσαι ψακάδος Σοφ. Ἀποσπ. 563, πρβλ. Εὐρ. Ἠλ. 2, Ἀριστοφ. Θεσμ. 856· — φοίνισσα ψακάς, βροχὴ αἵματος, Σιμωνίδ. 111· βάλλει μ' ἐρεμνῇ ψακάδι φοινίας δρόσου Αἰσχύλ. Ἀγ. 1390. **2**) κωμικὸν ὄνομα ἀνθρώπου οὗ ἐκπεύγει τὸ σίαλον κατὰ τὴν ὁμιλίαν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1150, πρβλ. Σουίδ. ἐν λ. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 760.

ψᾰκαστός, **ή**, **όν**, ῥημ. ἐπίθετ., σταλακτός, μύρον Ἐρίππος παρ' Ἀθην. 48C (Meineke Προσθῆκαι εἰς 3. 340).

ψάκιον, [ᾰ], τό, ὑποκοριστ. τοῦ **ψακάς**, μικροτάτη σταγών, Ἡσύχ.

ψάκτα, ἡ, (ψάω) εἶδος πλακοῦντος, Ἡσύχ.

ψακτήρ, **ῆρος**, ὁ, = **ψήκτρα**, Ἡσύχ. (ἴσως ἀντὶ **ψηκτήρ**).

ψάλαγμα, τό, ψηλάφημα, ψαῦσις, κροῦσις ἐλαφρά, λύρας Τζέτζ. ἐν Ὀξων. Ἀνέκδ. 3. 342.

ψαλάκανθα, [ᾰ], ἡ, ὄνομα μυθώδους τινὸς Αἰγυπτίας Βοτάνης, Πτολεμ. Γραμματ. 5, Εὔθουλος ἐν «Διονυσίῳ» 4.

ψᾰλακτός, **ή**, **όν**, ῥημ. ἐπίθ., ὃν δύναταί τις νὰ ψαύσῃ, ψαυστός, ἀμφιβ. παρ' Ἡσυχ.· πρβλ. **ἀψάλακτος**.

ψᾰλάσσω, νεώτερ. Ἀττ. **-ττω**, ὡς τὸ **ψάλλω**, **ψαθάλλω**, ψαύω ἐλαφρῶς, Αἰλ. περὶ Ζῴων 3. 18· ψ. κτύπον νευρᾶς, ψαύων κάμνω τὴν νευρὰν νὰ ἠχήσῃ, Λυκόφρων 139· — ὁ μέσος ἀόρ. α' **ἐψαθήλατο**, «ἐκνήσατο», εὕρηται παρ' Ἡσυχίῳ. ('Εσχηματίσθη ἐκ τοῦ **ψάλλω**, ὡς τὸ **σταλάζω**, **στελάσσω**, ἐκ τοῦ **στάζω**).

ψᾰλίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ψαλίς**, ὡς καὶ νῦν, κοιν. «ψαλίδι», Προκοπ. Ἱστ. σ. 468, Ἰω. Μοσχ. Λειμωνάρ. σ. 1108B, κλπ.

ψᾰλίδο-ειδής, **ές**, (**ψαλλίς** II) ὅμοιος πρὸς ἀψῖδα ἢ τόξον, Φίλων Βελοπ. 81.

ψᾰλίδό-στομος, **ον**, ὁ ἔχων στόμα ὅμοιον ψαλίδι, κωμικὸν ἐπίθ. καρκίνου, Βατραχομ. 297.

ψᾰλίδόω, μέλλ. **ώσω**, (**ψαλλίς** II) σχηματίζω ἀψῖδα ἢ θόλον, Φίλων ἐν Matth. Vett. 109.

ψᾰλίδωμα, τό, ἀψίς, θόλος, Συλλ. Ἐπιγρ. 4385· ψ. καμαρωτὸν Στράβ. 738.

ψᾰλίδωτός, **ή**, **όν**, ῥημ. ἐπίθ., ἀψιδωτός, τοξοειδής, Διον. Ὑσ. Ἀλ. 3. 68.

ψᾰλίζω· μέλλ. **-ίξω**, Ἀνακρεόντ. 12. 3· ἀόρ. α' παρὰ Βυζ. **ἐψάλισα**· (ψαλίς)· — τέμνω διὰ ψαλίδος, Ἀνακρεόντ. ἔνθ' ἀνωτ.· τὸν μαλλὸν ἐψάλιζεν Βαβρίας 51. 4.

ψάλιον, [ᾰ], τό, μέρος τοῦ χαλινοῦ, κρίκος ἢ ἄλυσις διερχομένη ὑπὸ τὴν σιαγόνα τοῦ ἵππου, ῥυταγωγέα.. ἐκ τοῦ ψαλίου ἠρτημένον Ξεν. Ἱππ. 7, 1· τὸ περὶ γένειον διειρόμενον, ψάλιον Πολυδ. Α', 147· κρίκος τοῦ χαλινοῦ Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 792· ὅρα τὸ σχῆμα ἐν τῷ Mus. Burbon co 8, Πίν. 32· — συχν. ἐν τῷ πληθ., διότι ἡ ἄλυσις αὕτη ἀπετελεῖτο ἐκ κρίκων, οἵτινες ἐκρότουν ὅτε ὁ ἵππος ἐκινεῖτο, χρυσοχάλινον πάτταγον ψαλίων Ἀριστοφ. Εἰρ. 155· ψαλίων κρότον καὶ χαλινοῦ κτύπον Αἰλ. περὶ Ζῴων 6. 10· ἐχρησίμευε δὲ πρὸς περιορισμὸν καὶ ἀναχαίτισιν τῶν δυσπειθῶν ἵππων, ψαλίοις ἐδάμασε πώλους Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 381· — μεταφ., οἷον ψάλιον αὐτῇ [τῇ βασιλείᾳ] ἐνέβαλε τὴν Ἐφόρων ὀργὴν Πλάτ. Νόμ. 692Α. **2**) καθόλου, ἅλυσις, δεσμός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 54· καὶ μεταφ., μέγα δ' ἀφῃρέθη ψ. οἰκετῶν ὁ αὐτ. ἐν Χο. 962· — Κατ' ἀρχὰς ταὐτὸν τῷ **φέλιον**.

ψᾰλίς, **ίδος**, ἡ, «ψαλίδι», Λατ. forfex, ἐχρησίμευεν ὡς κομμωτικὸν ἐργαλεῖον γυναικός, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 362· ἔρεπάνοισι καὶ οὐ ψαλίδεσσι καρῆναι Ἀθολ. Παλατ. 11. 368· ἑρμηνεύεται δὲ διὰ τοῦ διπλῇ μάχαιρα Πολυδ. Β', 32 (ὅθεν ἐν Γ, 140, ὁ Ἑρρ. Στέφ. ἔγραψε **διπλῇ** ἀντὶ μία).

II. εἶδος οἰκοδομήματος χαμηλοῦ μετὰ ψαλιδοειδοῦς στέγης ἐκ πλακῶν, Λατ. fornix, στενὴν δ' ἔδομεν ψαλίδα Σοφ. Ἀποσπ. 336· ψαλίδα προμήκη λίθων Πλάτ. Νόμ. 947D· (διάφ. γραφ. **ἀψῖδα**)· — πιθανῶς οὐχὶ τοξοειδὴς θόλος ἀλλ' ὅμοιος τῷ ἐν Τίρυνθι οἰκοδομήματι οὗ εἰκὼν φέρεται ἐν τῷ Λεξ. Ἀρχαιοτ. Σμιθίου 125, ἴδε μετάφρ. Τσιβανοπούλου σ. 1010. **2**) παρὰ μεταγεν. βεβαίως τοξοειδὴς καμάρα (ἡμικυλίνδριον τὸ σχῆμα ἔχουσα) Ἰω. Λυδ. περὶ Μην. 3. 33· ἔχουσα κεντρικοὺς λίθους· ἢ κατακλείδας (ὀμφαλούς), Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 28· καὶ οὖσα καμπύλη (καμφθεῖσα), Στράβ. 813, Διόδ. 2. 9· ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **καμάρα** καὶ **ἀψίς**, Σχόλ. Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ., Σουίδ. **III**. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (ἐν τῇ Ἐξόδ. ΚΖ', 10, 11) αἱ ψ. τῶν στύλων φαίνεται ὅτι εἶναι αἱ σπειροειδεῖς ἢ καμπύλαι ἐξοχαὶ αἱ μεταξὺ τοῦ κιονοκράνου καὶ τοῦ κίονος· ἴδε Ewald Antiqq. σελ. 323 (τῆς Ἀγγλ. μεταφρ.).

IV. = ταχεῖα κίνησις, Σχόλ. εἰς Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.

ψᾰλισμός, ὁ, «ψαλισμός», Ὀρειβάσ. 160 Matth.

ψᾰλιστός, **ή**, **όν**, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ψαλίζω**, ψαλιδιστός, ψαλιδισμένος, Ἱερωκλ. παρὰ Στοβ. 415, ἐν τέλ.

ψαλλη-γενής, **ές**, (**ψάλλω**) ὁ ἐκ ψαλτηρίου γεννηθείς, κωμικὸν ἐπίθ. τοῦ Ἀρχύτου κατὰ παρῳδίαν τοῦ Ὁμηρικοῦ **μοιρηγενής**, Βίων παρὰ Διογέν. Λαερτ. 4. 52.

ψάλλω, μέλλ. **ψᾰλῶ**· ἀόρ. **ἔψηλα** καὶ παρὰ τοῖς Ἑβδ. **ἔψᾰλα**· πρκμ. **ἔψαλκα**· (ἴδε **ψάω**). Ἐγγίζω ἰσχυρῶς, ἀποσπῶ, μαδῶ, ψάλλ' ἔθειραν, «τράθε τὰ μαλλιά σου» συνώνυμον τῷ **τίλλειν**, Αἰσχύλου Πέρσ. 1062· — μάλιστα ἐπὶ τῆς χορδῆς τοῦ τόξου, τόξου νευρὰν ψαλῶ, τεντώνω καὶ ἀφίνω αὐτὴν νὰ ἠχήσῃ, Εὐρ. Βάκχ. 784· ψ. κενὸν τόξευμα ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 501· κενὸν κρότον Λυκόφρ. 1453· βέλος ἐκ κέρας ψ., ῥίπτω βέλος διὰ τοῦ τόξου μετὰ κλαγγῆς, Ἀνθ. Πλαν. 211· οὕτω, σχοῖνος μιλτοφυρὴς ψαλλομένη, τοῦ ξυλουργοῦ τὸ ἐρυθροβαφὲς σχοινίον ὅπερ ἐντείνεται καὶ λαμβάνεται ἀπὸ τοῦ μέσου εἶτα δ' αἴφνης ἀρίεται ὥστε νὰ σχηματίσῃ ἐρυθρὰν γραμμὴν ἐπὶ τῆς σανίδος, Ἀνθ. Παλατ. 6. 103. **II**. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἐγχόρδων ὀργάνων, παίζω διὰ τῶν δακτύλων χορδότονον ὄργανον καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ πλήκτρου, ψῆλαι καὶ κρούειν τῷ πλήκτρῳ Πλάτ. Λῦσ. 209B, καὶ αὐτόθι ἴδε Σχολ.· ἐὰν τις ψῆλας τὴν νήτην ἐπιλάβῃ Ἀριστ. Προβλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

19. 24· μουσικώτατος ὢν κατὰ χεῖρα δίχα πλήκτραν ἔψαλλε Ἀθήν. 183D· ἀντίθετον τῷ **κιθαρίζω** παρ' Ἡροδ. 1. 155 ψάλλω σε [τὴν λύραν] Ἴων Χῖος 3. 3· καὶ ἀπολ., **ψάλλω**, ὡς τὸ Λατ. psallere, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀριστοφ. Ἱππ. 522· ψάλλειν οὐκ ἔνι ἄνευ λύρας Λουκ. Παράσ. 17. **2)** παρὰ μεταγεν., ᾄδω πρὸς κιθάραν, Ἑβδ. (Ψαλμ. Ζ', 17, Θ', 11, κ. ἀλλ.), Ἐπιστ. πρὸς Ἐφεσ. ε', 19· ψ. τῷ πνεύματι πρὸς Κορινθ. α' Ἐπιστ. κεφ. ιδ', 15. **3)** ἐν τῷ παθ., ἐπὶ τοῦ παιζομένου ὀργάνου, πλήττομαι παίζομαι, ψαλλομένη χορδὴ Ἀριστ. Προβλ. 19. 23, 1· — ἀλλὰ καὶ ἐπὶ προσώπων, ψάλλομαι, Μάχων 348F· πρβλ. **αὐλέω** II. 2.

ψάλμα, τό, μέλος παιζόμενον ἐπὶ ἐγχόρδου ὀργάνου, Ἀνθ. Παλατ. 11. 34.

ψαλμικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ψαλμούς, ἐκ τῶν ψαλμῶν, Ἰω. Μόσχ. 2852B.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἰω. Χρυσοστ. τ. 6, σελ. 976, 5, Γρηγ. Νύσσ. σ. 143, ἔκδ. Ῥώμης.

ψαλμο-γράφος, ὁ, ὁ γράφων ψαλμούς, ὑμνοποιός, Ψελλ. εἰς Ἆσμα Ἀσμάτ. 3, 9., 4, 16.

ψαλμα-κίνητος, ον, ὁ συγκινηθείς, παρακινηθεὶς ἢ ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ τῶν ψαλμῶν, Γεωργ. Πισίδ. σ. 426.

ψαλμολογέω, ᾄδω ψαλμούς, ψαλμῳδέω, Γρηγ. Ναζ. III, 193.

ψαλμολογία, ἡ, τὸ ᾄδειν ψαλμούς, ψαλμῳδία, Βασίλ. I, 312C, Βίος Νείλου Νεωτ. 145C· — **-λόγημα**, τό, Θ. Στουδ. ἐν Βίῳ Μιχαὴλ σ. 29B.

ψαλμο-λόγος, ον, ὁ ᾄδων ψαλμούς, ψαλμῳδός, Βίος Νείλου Νεωτ. σ. 40, 4.

ψαλμός, ὁ, τὸ ἐγγίζειν ἰσχυρῶς, ἀνασπᾶν ἢ ἐκτείνειν διὰ τῶν δακτύλων, ψαλμοὶ τόξων Εὐρ. Ἴων 173· τοξήρει ψαλμῷ τοξεύσας ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. Μαιν. 1064. **II.** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ μουσικῶν χορδῶν, πηκτίδων ψαλμοῖς κρέκον ὕμνον Τελέστ. 6, πρβλ. Διογέν. τὸν Τραγικὸν παρ' Ἀθην. 636B. **2)** ὁ ἦχος ψαλτηρίου ἢ κιθάρας, Πινδ. Ἀποσπ. 91. 3, πρβλ. Φρύνιχ. Τραγικ. ἐν Φοινίσσαις παρ' Ἀθην. 635C· ψαλμὸς δ' ἀλαλάζει Αἰσχύλ. Ἀποσπάσμ. 55· ὑπῆρχον ἀγῶνες εἰς τὸ **ψάλλειν**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2214. 10., 3088b. 5. **3)** παρὰ μεταγεν., ᾆσμα ᾀδόμενον πρὸς κιθάραν, ᾠδή, ὕμνος, ψαλμός, Ἑβδ., Καιν. Διαθ. πρβλ. Suicer. ἐν λ.—Οἱ ψαλμοὶ τοῦ Δαβίδ, αὐτὸς γὰρ Δαυὶδ λέγει βίβλῳ ψαλμῶν Εὐαγγ. κ. Λουκ. κ', 42.

ψαλμο-χαρής, ές, ὁ τερπόμενος ἐν ψαλμῷ, ἐν κιθαρισμῷ καὶ ᾠδῇ, Ἀνθ. Παλατ. 9. 525.

ψαλμῳδέομαι, Παθ., ᾄδομαι ὡς ψαλμός, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 179C.

ψαλμῳδία, ἡ, τὸ ᾄδειν πρὸς κιθάραν Ἀριστ. ἰδ. 2. 310.

2) σύνθεσις ψαλμῶν, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 7. 24, Γρηγ. Ναζ. κλπ.

ψαλμῳδικῶς, Ἐπίρρ., ἐν εἴδει ψαλμῳδίας, κατὰ τρόπον ψαλμῳδίας, Εὐστ. Πονημάτ. 218. 46.

ψαλμῳδήματα, τὰ, ὡς καὶ νῦν, Ν. Χων. σ. 746, 2, ἔκδ. Β. — Θ, Βαλσ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 479—80. 488.

ψαλμ-ῳδός, ὁ, ὁ ποιητὴς ψαλμῶν, Κλήμ. Ἀλεξ. 289, Εὐστ. Ἀπόδειξις Εὐαγγ. 61A, κτλ.

ψάλσις, εως, ἡ, = **ψαλμός**, Φιλόστρ. 238.

ψαλτήριον, τό, ὄργανον μουσικὸν ἔγχορδον ὡς ἡ **μάγαδις** ἢ **νάβλα**, εἶδος «ἅρπης» ἢ «σαντουρίου», ψ. τρίγωνον Ἀριστ. Προβλ. 19. 23, 2, Ἀπολλόδ. παρ' Ἀθην. 636F, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 6. **II.** τὸ βιβλίον τῶν Ψαλμῶν, Ἀθαν. I. 232, Ἐπιφάν. III, 244D, κλπ.

ψάλτης, ου, ὁ παίζων τὴν κιθάραν, Μάχων παρ' Ἀθην. 348E, Πλούτ. 2. 67F, 223F, πρβλ. Meineke εἰς Μενάνδρου «Ὑποβολιμαῖον» 15. **2)** ὁ ἐν τῷ ναῷ ψάλλων, ἱεροψάλτης, Κανὼν Ἀποσπ. 26, Διαταγ. Ἀποστ. 3, 11, Παλλαδ. Λαυσ. 1241, κλπ.

ψάλτιγξ, ιγγος, ἡ, = **κιθάρα**, Ἡσύχ., Σουΐδ.

ψαλτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ ψάλλειν, κιθαρίζειν, ψ. ὄργανον, ἔγχορδον ὄργανον, Ἀθήν. 634F, ἔνθα περιγράφεται, ἡ **μάγαδις**.

ψαλτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ὁ ᾀδόμενος πρὸς κιθάραν, ψαλλόμενος, ὑμνούμενος, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΡΙΗ', 44).

ψάλτρια, ἡ, γυνὴ κιθαρῳδός, Πλάτ. Πρωτ. 347D, Ἴων παρ' Ἀθην. 634F, Μένανδρος ἐν «Μέθῃ» 1, 4, Ἀριστ. Ἀποσπ. 408, Πλούτ., κλπ.

ψαλτῳδέω, = **ψαλμῳδέω**, Ἑβδ. (Β' Παραλ. Ε', 13).

ψαλτῴδημα, τό, = **ψαλμός**, ψαλμῳδία, Βαλσαμ. εἰς Καν. 41 τῆς ἐν Τρούλλῳ Συνόδ. σ. 410, κλπ.

ψαλτ-ῳδός, όν, = **ψαλμῳδός**, Ἑβδ. [Α' Παραλ. Θ', 33, Β', 5, 12, κ. ἀλλ.].

ψάμα τοῦ ποδός, Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολ. Α', 17. Ἀλλ' ὁ ἐκδ. Bekker εὐλόγως εἰκάζει, ὅτι ἀναγνωστέον **πέλμα**.

ψᾰμᾰθηδόν, Ἐπίρρ., ὡς ἡ ἄμμος κατὰ τὸ πλῆθος, παμπληθεὶ ψαμαθηδὸν ἀπαίξων σὸν ὄλεθρον Χρησ. Σιβ. 5. 96.

ψᾰμᾰθηλίς, ίδος, ἡ, ἀμμώδης, Νικ. Θηρ. 887.

ψᾰμᾰθία, ἡ, ἡ ἀμμώδης παραλία, «ψαμαθία· αἰγιαλός» Ἡσύχ.

ψᾰμᾰθίων, τό, ὑπόκορ. τοῦ **ψάμαθος**, Γλωσσ.

ψᾰμᾰθίς, ίδος, ἡ, θαλάσσιος ἰχθύς, ἄλλως **ὖς**, Νουμήν. παρ' Ἀθην. 327A, πρβλ. **ψαμμίτης**.

ψάμαθος [ᾰ], ἡ, (ποιητ. τύπος τοῦ **ψάμμος**, εὑρισκόμενος καὶ παρὰ Πλουτ. 2. 393 E), ἡ παρὰ τὴν θάλασσαν ἄμμος, ἡ τῆς παραλίας ἄμμος, (ἄμαθος εἶναι ἀμμῶδες ἔδαφος, ἴδε ἐν λ.), ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν.. ὡς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης.. σύνεχυε Ἰλ. Ο. 362· ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ Ὀδ. Ξ. 136· οὔ-ω παρ' Ἀττ., ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον, ὠχρὰν, κιτρίνην, ἢ κατ' ἄλλους ὑγρὰν, Σοφ. Αἴ. 1064· παρακτία ψ. Εὐρ. Ἰφ ἐν Αὐλ. 165, πρβλ. 1055· παρὰ ψ. καὶ θῖν' ἁλὸς Ἀριστ. Σοφ. 1520· — ὡσαύτως συχν. ἐν τῷ πληθ., νῆσ.. ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις Ἰλ. Α. 486, πρβλ. Ο. 362· ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίῃσιν Ὀδ. Γ. 38, πρβλ. Δ. 438· ὡσαύτως ἐπὶ ποταμίας ἄμμου, Ἰλ. Φ. 202, 319. **2)** παροιμ., ἐπὶ πλήθους ἀμέτρου, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε Ἰλ. Ι. 385· ἐν τῷ πληθ., κόκκοι ἄμμου, φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν Β. 800· ὀπόσαι ψάμαθοι κλονέονται ἐν θαλάσσῃ καὶ ποταμοῖς Πινδ. Π. 9. 84, (πρβλ. **ψάμμος**).

ψαμᾰθώδης, ες, (εἶδος) = **ψαμμώδης**, ἀμμώδης, χῶρος Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 75, 347, 350, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ. 1376, κλτ.

ψᾰμᾰθών, ῶνος, ὁ, ἀμμώδης τόπος, ἐξ οὗ λαμβάνεται ἄμμος Λατ. sabuletum, Γλωσσ.

ψάμμα, τό, παρ' Ἡσυχ.· «ψάμματα· σπαράγματα».

ψαμμᾰκόσιοι, οὐχὶ **ψαμμοκ-**) αι, α, κωμικὴ λέξις σχηματισθεῖσα ἐκ τῶν **ψάμμος**, **ἑκατόν**, κατ' ἀναλογίαν τῶν τακτικῶν ἀριθμῶν, **διακόσιοι**, **τριακόσιοι** (ἐκ τοῦ δὶς ἑκατόν, τρὶς ἑκατόν), εἰς δήλωσιν ἀναριθμήτου πλήθους, ψ. θεαταὶ Εὔπολις ἐν «Χρυσῷ γένει» 16, πρβλ. Ἀθήν. 671A· πρβλ. ψ. ὀνόματα, ὡς τὸ sesquipedalia verba, Ἀθήν. 230C.— Οὕτως ὁ ἐξωγκωμένος τύπος **ψαμμᾰκοσιο-γάργᾰροι**, αι, α, Ἀριστοφ. Ἀχ. 3· πρβλ. **γάργαρα**· — Καθ' Ἡσύχ.: «ψαμμακοσιογάργαρα· πολλά, ἀναριθμητα, ἀπὸ τῆς ψάμμου καὶ τῶν γαργάρων».

ψαμμᾰτίζω, = **ψωμίζω**, «ψαμματίζουσα· ψωμίζουσα».

ψάμμη, ἡ, σπανιώτερος τύπος τοῦ **ψάμμος**, Ἡρόδ. 4. 181, ὅστις ἀλλαχοῦ ἔχει ἀείποτε τὸν συνήθη τύπον· Δωρ. **ψάμμα**, Αἰσχύλ. Πρ. 573, Ἀριστοφ. Λυσ. 1261.

ψαμμήν· «ἄλφιτα» Ἡσύχ.

ψάμμηνον, τό, εἶδος πλακοῦντος, Ἀρποκρ. ἐν λ. **ψαμμητίχη**.

ψαμμιάς, άδος, θηλ. ἐπίθ. ἡ ἐπὶ τῆς ἄμμου, Αἰσχυλ. Ἀγ. 985 (ἐφθαρμένον χωρίον) ἴδε **ἀκάτα**.

ψάμμῑνος, η, ον, ὁ ἐξ ἄμμου πεποιημένος ἢ ἐν τῇ ἄμμῳ ὤν, ἀμμώδης, Ἡρόδ. 2. 99, Φιλόστρ. 699.

ψαμμίον, τό, ὑπόκορ. τοῦ **ψάμμος**, κόκκος ἄμμου, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 3.

ψαμμισμός, ὁ, κατόρυξις ἐν τῇ ἄμμῳ, τὸ θάπτειν ἐντὸς αὐτῆς, ἴδε Matth. εἰς Ὀρειβ. 292.

ψαμμίτης, ου, ὁ, ὁ ἐξ ἄμμου, ἀμμώδης, Ἀνθ. Παλατ. 9, 551· — ὄνομα πραγματείας τινὸς (Arenarius) τοῦ Ἀρχιμήδους. **II.** ὖς ψαμμῖτις, ἔγχελυς τῆς ἄμμου, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 326F.

ψαμμό-γεως, ων, ὁ ἔχων ἀμμώδη γῆν, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 208.

ψαμμο-δύτης [ῠ], ου, ὁ, ὡς τὸ ἀμμοδύτης, ὁ εἰσδυόμενος εἰς τὴν ἄμμον· ὄνομα ἰχθύος εἰς τὴν ἄμμον εἰσδυομένου, ἄλλως **καλλιώνυμος**· «ψαμμοδύτης· ἰχθύς, ὃν καὶ καλλιώνυμον ὀνομάζουσιν» Ἡσύχ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 431.

ψαμμο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ἄμμον, ἀμμώδης, Ἱππ. 230. 49.

ψαμμοκόσιοι, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **ψαμμακόσιοι**, ὅπερ ἴδε.

ψάμμος, ἡ, παρ' Ἀρχιμήδ. ἀείποτε ὁ — ἄμμος· ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἀντὶ **ψάμαθος** μόνον ἐν Ὀδ. Μ. 543· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Ἡροδ. (8. 71) καὶ ἑφεξ. συχνότατον: ψ. παραλία Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 273· — ἐν τῷ πληθ., κόκκοι ἄμμου, αἱ ἀπ' ἀλλήλων ἐσκεδασμέναι ψάμμοι Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 130· — παροιμ., ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν Πινδ. Ὀδ. 2. 178· οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμὸν Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 47· ἐκ ψάμμου σχοινίον πλέκειν, ἐπὶ τῶν ματαίως ἐργαζομένων, Ἀριστείδ. 2. 309· ἐπὶ πράγματος μηδεμίαν ἔχοντος ἀξίαν, Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. Ζ', 10), Δίων Χρυσ. 2. 425· οὕτω, ψάμμου ἄξιον Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 212C. **II.** ἡ ψάμμος, ἡ ἀμμώδης ἔρημος τῆς Λιβύης, Ἡρόδ. 3. 25., 4. 173. ("Ἰσως ἐκ τοῦ **ψάω**· ἄνευ τοῦ ψ γίνεται **ἄμμος**, ποιητικῶς δὲ ἐκτείνεται εἰς **ψάμαθος**, **ἄμαθος**· πρβλ. Λατ. sabulum, sab-urra).

ψαμμώδης, ες, συνῃρ. ἀντὶ **ψαμμοειδής**, ἀμμώδης, Ἡρόδ. 2. 32· — τὰ ψαμμώδη, ἀμμῶδες καθίζημα τῶν εὔρων, Ἱππ. Ἀφορ. 1252· λέγονται καὶ ψ. ὑποστάσεις παρὰ Γαληνῷ.

ψαμμωτός, ή, όν, ὁ ἐξ ἄμμου, δι' ἄμμου παρεσκευασμένος, κόσμος τοίχου, Ἑβδ. (Σειρὰχ ΚΒ', 17).

ψᾶνός, Δωρ. ἀντὶ **ψηνός**, ὃ ἴδε.

ψάρ, ὁ, γεν. **ψᾶρός**· πληθ. **ψᾶρες**· Ἴων. **ψήρ**, **ψηρός**, **ψῆρες**· — «ψαρόνι», Sturnus vulgaris, συνάπτεται μετὰ τοῦ κολοιοῦ καὶ λέγεται ὅτι πέτεται κατὰ σμήνη, τῶν δ' ὥς τε ψαρῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν Ἰλ. Ρ. 755· ἴρηκι ἐοικὼς ὠκέϊ, ὅστ' ἐφόδησε κολοιούς τε ψῆράς τε Π. 583· οὕτω ψῆρες, δοτ. ψήρεσι, ἀπαντᾷ παρὰ τῷ Κοΐντῳ Σμυρν. 8. 387., 11. 218· ψᾶρες παρ' Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 30, Ἀνθ. Π. 9. 373· ὁ Πλούτ. 2. 972F λέγει ὅτι δύνανται διὰ διδασκαλίας νὰ ὁμιλῶσι, (πρβλ 13. 20, Λοβεκ. Παραλ. 20. (Πρβλ. τὸ τῆς νῦν Ἑλληνικῆς ψαρόνι· Λατ. stur-nus· Ἀρχ. Γερμ. star-a· Ἀγγλο-Σαξον. stear-a (stare, starling)· Βοημ. skorec.)

ψᾶρο-μαχία, ἡ, μάχη πρὸς ψᾶρας, Σουΐδ. ἐν λ. **Ὅμηρος**.

ψάρος ἢ ψᾶρος, ὁ, = **ψάρ**. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 26.

ψᾱρός, ά, όν, (**ψάρ**) ὅμοιος πρὸς ψᾶρα δηλ. ἔχων στίγματα, κατάστικτος, ψ. ἵππος, κατάστικτος φαιὸς ἵππ., Ἀριστοφ. Νεφ 1225 (ἔνθα ἕτεροι ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ **ταχύς**, οἱονεὶ ἐκ τοῦ **ψαίρω**, πρβλ. Σχολ. ἐν τόπῳ)· ὁ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 49B, 2, διακρίνει τὸ **ψαρὸς** ἀπὸ τοῦ **ποικίλος**, ὅπερ σημαίνει ὅτι τὰ στίγματα εἶναι εὐδιακριτώτερα.— Συγκρ. **ψαρότερος**, Αἰλ. π. Ζῴων 12. 28.

ψαυκρο-πόδης, ου, ὁ, καὶ **ψαυκρό-πους**, ὁ, ἡ, **-πουν**, τό, ὁ ταχὺς τοὺς πόδας, ἐπίθ. τοῦ ἵππου Ἀρίονος καὶ τῶν Σατύρων, Ἐτυμ. Μέγ. 817. 45.

ψαυκρός, ά, όν, δραστήριος, εὐκίνητος, ταχύς, Ἡσύχ.

ψαύριος ἢ ψαυρός, ὁ, κατὰ τὸν Ἡσύχ. = **κονιορτός, φορυτός**.

ψαῦσις, εως, ἡ, τὸ ψαύειν, ἐπαφή, Πλούτ. 2. 683C, κλ. πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 139 — μάλιστα ἐπὶ ἐραστῶν, θωπεία ἐρωτική, φιλήματα καὶ ψαύσεις Πλουτ. Ἀλκιβ. 4.

ψαῦσμα, τό, ψαῦσις, ψηλάφησις, θωπεία, Ξεν. Ἐφέσ. 3. 2.

ψαυστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ψαύσῃ, Ἄντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. 2. 436, Dar.

ψαυστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ὃν δύναταί τις νὰ ψαύσῃ, ψηλαφητός, Ἡρῳδιαν. 1. 11.

ψαύω, μέλλ. **ψαύσω**· ἀόρ. **ἔψαυσα**· πρκμ. **ἔψαυκα** (**παρ-**) Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 126.— Παθ., ἀόρ. **ἐψαύσθην** Διοσκ. 2. 16· πρκμ. **ἔψαυσμαι** (**παρ-**) Ἱππ. 501. 45· (συγγενὲς τῷ **ψάω**).— Ἐγγίζω, ἐφάπτομαι, τινὸς Ἰλ. Ψ. 519, 806, Ἡρόδ. 2. 47, Ἀττ.· μετὰ δοτ. τοῦ ὀργάνου, τῇ κεφαλῇ τοῦ οὐρανοῦ ψ. Ἡρόδ. 4. 30· χεροῖν .. ἔψαυσα πηγῆς Αἰσχύλ. Πέρσ. 201· εἰ τῆσδε χώρας μήποτε ψαύσει ποδὶ ὁ αὐτ. ἐν Χο. 182· οὕτω δὲ πιθανῶς ληπτέον τὴν δοτ. ἐν Ἰλ. Ν. 132, Π. 216· ψαῦον κόρυθες φάλοισιν, αἱ περικεφαλαῖαι ἔψαυον διὰ τῶν φάλων αὐτῶν· ἀλλ' ἡ δοτ. ἐπέχει ἀναμφιβόλως τὸν τόπον τῆς γενικῆς ἐν Πινδ. Π. 9. 213, Κόϊντ. Σμυρ. 8. 349 (ὡς ἐν τῷ **θιγγάνω** καὶ **προσψαύω**, ἃ ἴδε)·— ἐν δυσὶ χωρίοις τοῦ Σοφ. φαίνεται ὅτι κεῖται μετ' αἰτ.· ἀλλ' ἐν Ἀντιγ. 857, ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας, πατρὸς τριπόλιστον οἶκτον, τὸ **μερίμνας** δυνατὸν νὰ εἶναι ἑνικὴ γενική, τὸ δὲ **οἶκτον** αἰτιατ. κατὰ παράθεσιν πρὸς τὴν προηγουμένην πρότασιν· καὶ αὐτόθι 961, κεῖνος ἐπέγνω ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώσσαις, ἡ σύνταξις δύναται νὰ εἶναι: ἐπέγνω τὸν θεὸν ψαύων, ἀνεγνώρισε τὸν θεὸν καθαπτόμενος· ὁμολογητέον ὅτι αἱ συντάξεις αὗται εἶναί πως βεβιασμέναι, καὶ μεταγενέστεροι συγγραφεῖς βεβαίως μετεχειρίζοντο τὸ παθ., ὡς εἰ τὸ ἐνεργ. εἶχε κυρίως μεταβ. σημασ., Διοσκ. ἔνθ' ἀνωτ., Πλούτ. 2. 951C, πρβλ. Foës. Oec. Hipp. **2)** ἐλαφρῶς θιγγάνω, ἐφάπτομαι, ψηλαφῶ· μεταφορ., «ἐγγίζω» ὑπόθεσίν τινα, ζήτημά τι, Πολύβ. 1. 13, 8. **3)** ἐγγίζω ὡς ἐχθρός, ἐπιβάλλω χεῖρα ἐπί τινα, τινὸς Εὐρ. Ι. Α. 1559· ἀπολ., κλάοις ἄν, εἰ ψαύσειας Αἰσχύλ. Ἰκ. 925, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 856. **4)** ἐγγίζω, φθάνω, ἐπιδρῶ εἴς τι, οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυσέ μου Εὐρ. Ἐκ. 242· ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. καὶ ὁ Διοσκ. 5. 27 ἔχει τὴν λέξιν ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ· ὡσαύτως, φθάνω τι, λαμβάνω, κερδαίνω, Πινδ. Ν. 5. 76, Ἀνθ. Π. 7. 428, 11·— ψ. Ἀφροδίτας (πρβλ. **ἅπτομαι**) Πινδ. Ο. 6. 58.—Ἡ λέξις εἶναι σπανιωτάτη παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζογράφοις, Ἀντιφῶν 123. 2, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 12· συχν. παρὰ μεταγεν., οἷον Πολύβ. 1. 13, 8, κ. ἀλλ., καὶ συχν. παρὰ Πλουτ. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 522, 527, 528.

ψάφαξ [ᾰ], **ᾰκος**, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ **ψῆφος**, Γρηγ. Κορίνθ. 623.

ψᾰφᾰρία, ἡ, κονιορτός, ἀκαθαρσία, ῥύπος, Διοσκ. 1. 128.

ψᾰφᾰρίτης, ου, ὁ θηλ. **-ῖτις, ιδος**, = **ψαφαρός**, Ἀνθ. Παλατ. 12. 192.

ψᾰφᾰρό-θριξ, -τρῐχος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ξηράν, αὐχμηράν, τραχεῖαν τρίχωσιν ἢ δασύτριχον περίβλημα, μῆλα Ὕμν. Ὁμ. 18. 32.

ψᾰφᾰρός, ά, όν, Ἰων. **ψαφερός, ή, όν**, Ἱππ. ἔνθα κατωτ.· (ἴδε **ψάω**)· — ὁ εὐκόλως εἰς κόνιν μεταβαλλόμενος, εὔθρυπτος, ἀραιός, κοκκώδης, σποδὸς Αἰσχύλου Θήβ. 323· κονίη Ἀνθ. Παλατ. 7. 315· συχνάκις ἐπὶ ἐδάφους, ἀμμώδης, λεπτόγεως καὶ .ψ χώρα Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 8. 2, 11· ἀντίθετον τῷ **ἀγαθή**, αὐτόθι 8. 9, 1· ἡ ψαφαρή, ἡ ἀμμώδης παραλία, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἅλς**, Ἀνθ. Παλατ. 12. 145. **2)** ὁ ἀραιὸς τὴν σύστασιν, χαῦνος, μαλακός, ἐπὶ τῶν ἀδένων, τοῦ ἐγκεφάλου, Ἱππ. 270. 33., 272. 18· τὸ **ψαθαρόν**, ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **ἁπαλόν**, ἐν Πλάτ. Κωμικ. «Ποιητῇ» 9 (Α. Β. 116, 24) διαχωρήματα ψ., ἀραιά, ὑγρά, οὐχὶ συμπαγῆ, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 218. **3)** ἐπὶ ὑγρῶν, ἀραιός, ὑδατώδης, Λατ. tenuis, ἀντίθετον τῷ **γλίσχρος**· νάρδος Ἀνθ. Παλατ. 6. 231. **4)** ἐπὶ οἴνου, τραχὺς τὴν γεῦσιν, στυφός, ὅτε συνάπτεται μετὰ τοῦ **ἀλιπής**, Γαλην. παρ' Ἀθην. 26D, Πλίν. 14. 8, 3· πρβλ. **ψαθυρός**. **5)** ἐπὶ ὄφεως, χροιῇ δ' ἐν ψαφαρῇ, λευκῇ ἢ αὐχμηρᾷ, Λατιν. squalidus, Νικ. Θηρ. 262. — Πρβλ. **ψαθυρός** ἐν τέλει.— Ἐπίρρ. **ψαφαρῶς**, Κοσμ. Ἱεροσ. ἐν Μι. Pa. gr. τ. 38, σ. 446.

ψᾰφᾰρό-χροος, ον, συνηρ. **-χρους, ουν**, τραχὺς τὴν ἐπιφάνειαν, αὐχμηρός, ῥυπαρός, κάρα Εὐρ. Ρῆσ. 716.

ψᾰφερός, ά, όν, Ἰων ἀντὶ **ψαφαρός**, ὃ ἴδε.

ψᾰφιγξ, ἡ, ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 554. 21, καὶ **ψᾶφος**, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **ψῆφος**.

ψάφιξις, εως, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **ψήφισις**, Ἐπιγραφ. παρὰ Hicks 63Θ.

ψάω, [ᾰ], **ψῇ**, Σοφ. Τραχ. 678, ἀπαρ. **ψῆν** (**περι-**) Ἀριστοφ. Ἱππ. 909· παρατ. συνηρ. **ἔψην** (**ἀπ-**) Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 311· μέλλ. **ψήσω** (**ἀπο-**) Ἀριστοφ. Λυσ. 1035 ἀόρ. **ἔψησα** Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 831, (**κατ-, περι-**) Πλάτ., Ἀριστοφ.— Μέσ., συχν. ἐν συνθέσει μετὰ τῆς προθ. **ἀπό**.—Παθ., ἀόρ. **ἐψήθην** (**συν-**) Ἑβδ. πρκμ. **ἔψημαι** (**παρ-**) Πολυδ. Δ', 152 Μεταγενέστ. συγγραφεῖς χρῶνται ἐνίοτε τῷ συνηρ. εἰς ᾱ ἀντὶ τοῦ η, Διοσκ. 4. 65.

Ψαύω ἐλαφρῶς, τρίβω, ἀποσπογγίζω, τρίβων ποιῶ τι λεῖον, ὁμαλύνω, αὐσταλέας δ' ἔψησε παρηΐδας Ἀπολλ. Ρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.· πρβλ. **καταψάω**. **II.** ἀμεταβ., διαλύομαι εἰς κόνιν, ἐξαφανίζομαι, Σοφ. Τραχ. 678. (Ἡ √ΨΑ φαίνεται πληρεστέρα ἐν ταῖς λ. **ψαί-ω ψαι-στός**· τὸ δὲ **ψή-χω** εἶναι ἕτερος τύπος ἔτι πληρέστερος (πρβλ. **σμάω σμήχω, νάω νήχω**), προσέτι **ψώ-χω**· πιθανῶς δὲ καὶ τὸ **ψαύ-ω**, εἶναι συγγενές· — φαίνεται δὲ ὅτι πολλαὶ λέξεις, ἐν αἷς διαφόρως τροποποιεῖται ἡ πρώτη τῆς ῥίζης ἔννοια, ἔχουσι σχέσιν πρὸς ταύτην τὴν ῥίζαν, οἷον, **ψαί-ρω· ψάλλ-ω, ψαλ-τός, ψαλ-μός· ψαλ-άσσω, ψηλ-αφάω· ψαθ-άλλω· ψαθ-υρός, ψαφ-αρός· ψάμ-μος, ψάμ-αθος**.)

ψέ, Δωρ. ἀντὶ **σφέ, σφέας**, ὡς **ψὶν** ἀντὶ **σφίν**, Θεόκρ. 4. 3, Koen. Γρηγ. Κορίνθου σ. 253· ἀείποτε ἐγκλιτ., πρβλ. Λατ. i-pse, ea-pse.

ψέγος, τό, ὁ ψόγος, Wagner carm. gr. med. aevi 155.— Τὴν σήμερον ἔχομεν ἐν χρήσει τὸ ὑποκορ. **ψεγάδι**, Συναγωγὴ λέξ. ἀθησ. Κουμανούδη.

ψέγω, μέλλ. **ψέξω** Πλάτ. Γοργ. 518D· ἀόρ. **ἔψεξα** Σοφ. Αἴας 1130, Πλάτ. Νόμ. 634C, κτλ.—Παθ., πρκμ. **ἔψεγμαι** Ἱππ. 392. 35 Ὡς καὶ νῦν, κατακρίνω, μέμφομαι, ἀντίθετον τῷ **ἐπαινέω**· τινὰ Θέογν. 611, Αἰσχύλ. Ἀγ. 186, 1403· τι Σοφ. Οἰδ. Κολ. 977, κτλ.·—ψ. τινὰ περί τινος, διά τι πρᾶγμα, Πλάτ. Θεαίτ. 177B· περί τι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 634C· διά τι ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 346C· ἐπί τινι Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 49·— ὡσαύτως, μετὰ διπλῆς αἰτ., τίς ποτ' ἐστὶν ὅν γ' ἐγὼ ψέξαιμί τι; Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1172· ἃ ψέγομεν τὸν Ἔρωτα Πλάτ. Φαῖδρ 243C, πρβλ. Γοργ. 5 0C, Ξεν. Ἱππ. 6, 5·—ψ. τινὰ ὅτι .., εἰ .., Ἰσοκρ. 409D, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 51· τινά, μετ' ἀπαρ., 404D· — μετὰ συστοίχ. αἰτ., ψ. ψόγους ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 483B.—Παθητ., ἡ ἐπιείκεια οὐ ψέγεται, δὲν κατακρίνεται, Θουκ. 5. 86· ψέγεται ὡς τοιοῦτον ὂν Πλάτ. Πολ. 538A.

ψεδνό-θριξ, τριχος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἀραιὰς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ἀραιόθριξ, φαλακρός, Τζέτζ. Ἱστ. 7. 891.

ψεδνο-κάρηνος [ᾰ], **ον**, ὁ ἔχων φαλακρὰν κεφαλήν, Ὀρφ. Λιθ. 250· καὶ οὕτω παρὰ Τζέτζ. Ὅμ. 147, ἔνθα πρότερον ἐφέρετο **-κάρηνος**.

ψεδνόομαι, Παθ., γίνομαι ψεδνός, φαλακρός, κεφαλὴ ἐψέδνωτο ῥυεισῶν τῶν τριχῶν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 255.

ψεδνός, ή, όν, ἀραιός, μαδαρός, λάχνη Ἰλ. Β. 219· χαῖται Ἀνθ. Παλατ. 9. 430·—παρὰ μεταγεν. ἐπὶ ἀνθρώπου, φαλακρός, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 25. 1· καὶ καθόλου, ψιλός, γυμνός, γῆ Ἀριστοτ. 2. 349 πρβλ. **ψιλός, ψωλός**·— περὶ τοῦ παρὰ Θεόγνιδ. χωρίου ἐν 122, ἴδε ἐν λ. **ψυδνός**.

ψεδνότης, ητος, ἡ, φαλακρότης, Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 2. 26.

ψεδυρός (ἢ **ψέδυρος**) = **ψίθυρος**, Αἰσχύλ. Ἰκ. 1042.— Καθ' Ἡσύχ.: «**ψέδυρα** (πρβλ. Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ.)· **ψίθυρος**».

ψεδών, όν, = **ψίθυρος**, Ἡσύχ.· παρ' αὐτῷ φέρεται καὶ **ψεδών, ψυθών**.

ψεκάδιον, [ᾰ], **ψεκάζω, ψεκάς**, μεταγεν. τύποι ἀντὶ **ψακ-**, ἃ ἴδε· — **ψεκασμός**, ὁ, ἢ **ψέκασμα**, τό, βροχὴ ἢ «ψηχάλα», Θεόδ. Πρόδρ. κατὰ Ροδ. καὶ Δοσικλ. 4, 281.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 759.

ψεκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ψέγω**, δεῖ ψέγειν, τι Πλούτ. 2. 27A. **2)** **ψεκτέος, α, ον**, ὃν δεῖ ψέγειν, ὃν πρέπει νὰ ψέξῃ ἢ κατακρίνῃ τις, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 105.

ψέκτης, ου, ὁ, (ψέγω) ὁ ψέγων, κατακρίνων, ὑποβιβάζων τὴν ἀξίαν τινός, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 384, Πλάτ. Πολ. 589C, Νόμ. 639B.

ψεκτικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν νὰ ψέγῃ, μεμπτικός, φιλοκατήγο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρος, Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 4. 1, Πολυδ. Ε', 118. — Ἐπίρρ. -κῶς, Πολυδ. αὐτόθι.

ψεκτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., μεμπτός, ὃν δύναταί τις νὰ ψέξῃ, νὰ κατακρίνῃ ἢ κατηγορήσῃ, ἀντίθετον τῷ **ἐπαινετός**, Πλάτ. Κρατ. 416D, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 2. 9, 8. κλπ. — Ἐπίρρ. -τῶς, Πολυδ. Δ', 26.

ψελίδες, αἱ, = ψαλίδες, Ἐπιγρ. Ἀφροδισιάδος, L. et W. 1586.

ψέλιον, ἐν τοῖς Ἀντεγράφοις συχνάκις **ψέλλιον,** τό, κόσμημα τοῦ βραχίονος, ἢ τῆς κνήμης, «βραχιόλι», Λατ. armilla, ψέλιον περὶ ἑκατέρῃ τῶν κνημέων Ἡρόδ. 4. 168· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **ψέλια,** ἀγαπητὸν κόσμημα τῶν Περσῶν, ὁ αὐτ. 3. 20, 22., 9. 80, Ξεν. Ἀν. 2. 27, Κύρ. Παιδ. 1, 3, 2· ἐν Ἑλλάδι δὲ κόσμημα γυναικεῖον, Πλούτ. 2. 142C.

ψελιο-φόρος, ον, ὁ φορῶν ψέλια, Ἡρόδ. 8. 113.

ψελιόω, περιβάλλω ὡς διὰ ψελίου, περιστέφω, ψ. αὐχένα στεφάνοις Ἀνθ. Π. 7. 234.

ψελλίζω, μέλλ. -ίσω (**ψελλός**) μετὰ δυσχερείας ἀρθρώνω τὰς λέξεις, ὁμιλῶ ὡς παιδίον, ψελλίζειν καὶ τραυλίζειν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 17· ἡ ψελλίζουσα γλῶσσα, ἐπὶ τοῦ Δημοσθένους, Λιβάν. 4. σ. 319· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Πλάτ. Γοργ. 485B, C ψελλίζονται καὶ τραυλίζονται, τοῦτο δ' ἐστὶν ἔνδεια τῶν γραμμάτων Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 17, 3· ψελλιζόμενος τὴν Ἑλλάδα φωνὴν Ἡλιόδ. 8. 15· μεταφορ., ἐπὶ τοῦ Ἐμπεδοκλέους καὶ τῶν ἀρχαιοτάτων φιλοσόφων, ὁμιλῶ ἀσαφῶς, σκοτεινῶς, ἃ ψελλίζεται Ἐμπεδοκλῆς λέγων Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 4, 3· ψελλιζομένη ἔοικεν ἡ πρώτη φιλοσοφία περὶ πάντων αὐτόθι 1. 10, 2, πρβλ. π. Γεν. κ. Φθορ. 1. 10, 15

2) μεταφορ., καὶ ἐῴκει ψελλιζομένῳ ἐς τὰ πολεμικά, περὶ τοῦ Ἀχιλλέως ὃν ἀνέτρεφεν ὁ Χείρων ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων εἰς τὰ πολεμικά, Φιλόστρ. 730.

ψέλλιον, ἴδε **ψέλιον.**

ψέλλισμα, τό, τὸ ψελλισθὲν ὑπὸ νηπίου, τραύλισμα, λέξις ἀσαφής, Ἰμέρ. 23. 21, καὶ Ἐκκλ.

ψελλισμός, ὁ, τὸ ψελλίζειν, λαλεῖν ὡς παιδίον, ψελλισμοὶ γλώσσης Πλούτ. 2. 650E, πρβλ. 1066D· τρόπος προσποιητὸς τοῦ λέγειν, Ernesti Λεξικ. Ρητ. **II.** μεταφορ., ποδάγρας ψελλισμός, ἀρχή, προμήνυμα ποδάγρας, Πλουτ. Σύλλ. 26.

ψελλιστής, οῦ, ὁ, ὁ ψελλίζων, Γλωσσ.

ψελλός, ή, όν, ὁ σφαλλόμενος ἐν τῷ προφέρειν τὰς λέξεις, μὴ δυνάμενος νὰ προφέρῃ γράμματά τινα ἢ συλλαβὰς καὶ παραλείπων αὐτὰ ὡς τὰ παιδία· διακρίνεται ἀπὸ τοῦ **τραυλός** (ὁ προφέρων πλημμμελῶς γράμμα τι), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11, 11, Προβλ. 11. 30, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 536, ἴδε **ψελλίζω.** **II.** παθ. ἐπὶ λέξεων, ἄναρθρος, σκοτεινός, ἀδιανόητος, τῶν δ' εἴ τί σοι ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον Αἰσχύλ. Προμ. 816.

ψελλότης, ητος, ἡ, ἀτελὴς ἢ ἐλλιπὴς προφορά· διακρίνεται τοῦ **τραυλότης** ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. ἐν Προβλ. 11. 30 ψ. γλώσσης Πλούτ. 2. 963C.

Ψευδάβαροι, οἱ ψευδεῖς Ἄβαροι, Θεοφ. Σιμοκ. σ. 284, 21, ἔκδ. B.

ψευδ-ἀγάπησις, εως, ἡ, ψευδής, ὑποκριτικὴ ἀγάπη, Εὐστ. Πονημάτ. 161. 53.

ψευδαγγελέω, εἶμαι ψευδὴς ἀγγελιαφόρος (ἢ ψευδὴς ἄγγελος), Φίλων 1. 273.

ψευδαγγελής, ές, γεν. -έος, = **ψευδάγγελος,** Ἀριστοφ. Ὄρν. 1340.

ψευδαγγελία, ἡ, ψευδὴς ἀγγελία, Ξεν. Ἱππαρχικ. 5. 8, Δίων Κάσσ. 49. 28.

ψευδ-άγγελος, ον, ὁ ψευδῆ ἀγγέλλων, ψευδὴς ἢ ψευδόμενος ἀγγελιαφόρος, Ἰλ. Θ. 159, Ἀριστ. Ποιητ. 16, 10.

ψευδαγνοέω, ψευδῶς προσποιοῦμαι ἄγνοιαν, Λατ. dissimulare, Δίων Κάσσ. 44. 38.

ψευδάγχουσα, ἡ, ψευδὴς ἄγχουσα Plin. N. H. 22. 20.

ψευδάδελφος, ὁ, ψευδὴς ἀδελφός, προσποιούμενος τὸν Χριστιανόν, Ἐπιστ. πρ. Γαλάτ. 6', 4, Ἐκκλ.

Ψευδ-αιθίοψ, οπος, ὁ, ψευδὴς Αἰθίοψ, Εὐστ. Πονημ. 238. 92.

Ψευδαινείας, ὁ, ψευδὴς Αἰνείας, Varro Menip. sat. ἐν Petronii sat. ed. Buechel. σ. 201.

ψευδαιολικός, ή, όν, οὐχὶ γνησίως αἰολικός, ἐπὶ διαλέκτου, Χοιροβοσκ. 1. 272.

ψευδαλαζών, όνος, ὁ, ἡ, ὁ ψευδὴς ἀλαζών· ὡς ἐπίθ., ψ. λόγοι Κωμ. Ἀνώμ. 51.

Ψευδ-αλέξανδρος, ὁ, ψευδὴς Ἀλέξανδρος, ἄνθρωπος ψευδῶς λαμβάνων τὸ ὄνομα τοῦτο, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 12, 2, Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 20· — οὕτω καὶ ἐπὶ ἄλλων κυρίων ὀνομάτων.

Ψευδαλέξιοι, οἱ, ψευδεῖς Ἀλέξιοι, Μ. Ἀκομ. Α', σ. 317, 25., 318, 5· — **Ψευδαλέξιος,** ὁ, Ν. Χων. σ. 609, 5, ἔκδ. B.

ψευδαλέος, α, ον, ὡς τὸ **ψευδής,** γλώσσης ψευδαλέης Ἀπολλιν. Ψαλμ. Ε', 10, Νόνν. Διονυσ. 8. 325, κλπ.· οὕτω **ψευδάλιμος, η, ον,** «ψευδάλιμον· ψευδές» Ἡσύχ.

ψευδαλληγορογράφοι, οἱ, ψευδεῖς ἀλληγορογράφοι, Ἰω. Τζέτζ. Ἀλλην. Ὀδ. Δ. 137, ἐν Matr. An. gr. σ. 250.

ψευδαμάμαξυς, υος, ὁ, ψευδὴς ἀναδενδράς, οὐχὶ γνησία ἄμπελος, Ἀριστοφ. Σφ. 326.

ψευδάνθρωπος, ὁ, ψευδὴς ἄνθρωπος, ὁ δραματικὸς ὑποκριτής, Εὐστ. Πονημάτ. 74. 54.

ψευδάνωρ [ᾰ], ορος, ὁ, ψευδὴς ἀνήρ, ὁ Βάκχος, ἴδε Πολύαινον 4. 1.

ψευδαπάτη, ἡ, ἀπάτη διὰ ψεύδους, Εὐστ. Πονημάτ. 89. 71.

ψευδαπάτης [ᾰ], ου, ὁ, ὁ διὰ τῆς ψευδολογίας ἀπατῶν ἢ ἀπατεών, Χρησμ. Σιβ. 2. 144.

ψευδαπολογία, ἡ, ψευδὴς ἀπολογία, Θ. Στουδ. σελ. 1044, ἔκδ. Μι.

ψευδαπόστολος, ὁ, ψευδὴς ἀπόστολος ἢ πρεσβευτής, Β' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ια', 13, Ἐκκλ.

ψευδαποφάσκων, οντος, ὁ, ὁ λέγων ψεύδη, ὄνομα σοφίσματός τινος, Κλήμ. Ἀλεξ. 651· ὡσαύτως **ψευδόμενος,** ἴδε ἐν λέξ. **ψεύδω** B. IV· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 565.

ψευδάργυρος, ὁ, ψευδὴς ἄργυρος, πιθανῶς ὁ καὶ νῦν καλούμενος οὕτω, κοινῶς δὲ «τσίγκος», Στράβ. 610.

ψευδαρέσκεια, ἡ, οὐχὶ εἰλικρινὴς ἀρέσκεια, κολακεία, Ἐκκλ.

ψευδάριθμος, ὁ, ψευδὴς ἀριθμός, Σχόλ. εἰς Πλάτ. Θεαίτ. 191B.

ψευδαριστοφάνειος, ὁ, κατὰ προσποίησιν ὁπαδὸς ἢ μιμητὴς τοῦ Ἀριστοφάνους, Ἀρτεμίδωρος ὁ ψευδαριστοφάνειος Ἀθήν. 5B.

Ψευδαρτάβας [ᾰ], κωμικὸν πλαστὸν ὄνομα Πέρσου ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 91, 99, οἱονεὶ Ψευδομέτρης, πρβλ. **ἀρτάβη.**

ψευδατράφαξυς, υος, ἡ, ψευδὴς ἀτράφαξυς, κωμικὸν ὄνομα φυτοῦ ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 630· πρβλ. **ψευδαμάμαξυς.**

ψευδαττικός, ή, όν, ψευδής, οὐχὶ γνήσιος Ἀττικός, Λουκ. Σολοικ. 7. (Ὁ τονισμὸς εἶναι ἀμφίβολος, ἴσως γραπτέον **ψευδάττικος**).

ψευδαυτομολία, ἡ, ψευδὴς αὐτομολία, Πολύαιν. 3. 9, 32.

ψευδαυτόμολος, ὁ, ψευδὴς αὐτόμολος, προσποιούμενος ὅτι ηὐτομόλησεν, Ξεν. Ἱππαρχ. 4. 7.

Ψευδαχιλλεύς, ὁ Πάτροκλος, Εὐστ. εἰς Ἰλ. Σ. 1109, 16.

ψευδεγγραφῆς δίκη (ἢ ἴσως γραφή), ἡ, ἀγωγὴ παρὰ πολίτου τινὸς παραπονουμένου ὅτι ἀδίκως ἐνεγράφη εἰς τὸν κατάλογον τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου, ἀγωγὴ ἢ δίκη περὶ ψευδοῦς ἐγγραφῆς, Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 87, 4, Blass ἴδε Att. Process. σ. 337.

ψευδέγγραφος, ον, ὁ ψευδῶς ἐγγραφεὶς ἢ καταγραφείς, Κικ. πρὸς Ἀττ. 15. 26.

ψευδενέδρα, ἡ, ψευδής, προσποιητὴ ἐνέδρα, Ξεν. Ἀν. 5. 2, 28, Ἱππαρχικ. 5, 8.

ψεύδεος, α, ον, ἴδε ἐν λ. **ψεῦδος** III.

ψευδεπέω, = ψευδοεπέω, ψευδολογέω, Ἡσύχ.

ψευδ-επίγραφος, ον, ὁ ἔχων ψευδῆ ἐπιγραφήν, οὐχὶ γνήσιος, νόθος, Πολύβ. 24. 5, 5, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 57, κλπ.

ψευδεπίπλαστος, ον, ὁ ψευδῶς πεπλασμένος, Βυζ.

ψευδεπίσκοπος, ὁ, ψευδὴς ἐπίσκοπος, Βυζ.

ψευδεπίτροπος, ὁ, ψευδής, παράνομος ἐπίτροπος, οὐχὶ νόμιμος, Πολύβ. 15. 25, 3.

ψευδεπιχάρμειος, ον, ὁ ψευδῶς ἀποδιδόμενος εἰς τὸν Ἐπίχαρμον, Ἀθήν. 648D.

ψευδεπώνυμος, ον, ὁ ψευδῶς ὀνομασθεὶς ἐκ τοῦ ὀνόματος ἑτέρου, τινος Φώτ. ἐν Wolf Anecd. Gr. τ. 1. σ. 190.

ψευδεργία, ἡ, ἔργον ψευδές, ἀπατηλόν, Κλήμ. Ἀλεξ. 269.

ψευδερημίτης [ῑ], ὁ, ψευδὴς ἐρημίτης, Βυζ.

ψευδευλάβεια, ἡ, ψευδής, προσποιητὴ εὐλάβεια, Βυζ.

ψευδέφοδος, ἡ, ψευδὴς ἔφοδος, Πολύαιν. 3, 9, 32.

ψευδηγορέω, ὁμιλῶ ψευδῶς, Αἰσχύλ. Πρ. 1032, Εὐρ. Ἀποσπ. 400.

ψευδηγορία, ἡ, ψευδολογία, Ἀλκίφρων 1. 18· — ὡσαύτως **ψευδηγόρημα,** τό, ψευδολόγημα, Κύριλλ. Ἀλεξ. τόμ. 5, σελ. 462B, 688A, κλπ.

ψευδηγόρος, ον, ὁ λέγων ψεύδη, ψευδολόγος, Λυκόφρ. 1455, Ἀνθ. Π. 1. 106.

ψευδηλογέω, = ψευδολογέω, Λουκ. Ὠκύπους 63· — **ψευδηλόγος, ον, = ψευδολόγος,** Bachm. An. 1. 419.

ψευδήμων, ον, ποιητ. ἀντὶ **ψευδής,** Νόνν. Διονυσ. 8. 39, Ἀνθ. Π. 15. 1.

ψευδ-ηρακλῆς, έους, ὁ, ψευδὴς Ἡρακλῆς, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Μενάνδρου, ἴδε Πλούτ. 2. 59.

ψευδήριον, τό, = **κενήριον,** κενοτάφιον, Λυκόφρ. 1051, 1181.

ψευδής, ές, γεν. -έος, (**ψεύδομαι**) ὡς καὶ νῦν, ὁ μὴ ἀληθής, ἐπὶ πραγμάτων, Λατ. mendax, falsus, ἀντίθετον τῷ **ἀληθής,** ψ. λόγοι, μῦθοι Ἡσ. Θεογ. 229, Αἰσχύλ. Πρ. 685, Εὐρ. Ἱππόλ. 1288 (πρβλ. Μήδ. 354)· ἐπὶ ψευδῆ ὁδὸν τρέπεσθαι, καταφεύγειν εἰς τὸ ψεῦδος, Ἡρόδ. 1. 117· ψ. κατηγορίαι, αἰτίαι Αἰσχίν. 52. 36, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 146, Πολύβ. 5. 41, 3. λόγοι Σοφ. Ο. Τ. 526, καὶ συχν. παρὰ Πλάτωνι, κλπ.· — ψ. λό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γοι, λέγονται καὶ τὰ σοφίσματα ἐν τῇ λογικῇ, ἴδε Ἀριστ. Τοπικ. 8. 12, Πλάτ. Θεαίτ. 148B. **2)** ἐπὶ προσώπων, ψευδόμενος, ψευδολόγος, καὶ ὡς οὐσιαστ., ψεύστης, οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγὸς Ἰλ. Δ. 235 (τὸ μόνον παράδειγμα παρ' Ὁμήρῳ· ἴσως μάλιστα ὁ ὀρθὸς τονισμὸς εἶναι **ψεύδεσσι** ἐκ τοῦ **ψεῦδος**)· τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθης Σοφ. Φιλ. 992, πρβλ. Ἀντιγ. 657· ψ. ἔφυς Εὐρ. Ὀρ. 1607, πρβλ. Ι. Α. 852· ψ. φαίνομαι, ἀποκαλύπτομαι ψευδόμενος, Θουκ. 4. 27, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 148B. ψ. ἐπιδεικνύναι τινὰ ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 158D· — οὕτως ἐν τῷ ὑπερθ. **ψευδέστατος**, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14. 37, πρβλ. Ἐ υμ. Μέγ. 110. 29. **3)** τὰ ψευδῆ, ψεύδη, ψεύματα, ψευδῆ λέγειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 625, Ἀντιφῶν 112. 34, κλπ.· οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τἀ ψευδῆ καλὰ Αἰσχύλ. Ἀγ. 620· ψ. διαβάλλειν τινά Ἀριστοφ. Ἱππ. 64· ψευδῶν συγκολλητὴς ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 446. **4)** ψευδέων ἀγορά, παρ' Ἱππ. ἐν Ἐπιδημ. τὸ γ' 1077, 1079, λέγεται ὅ·ι ἦτο τὸ μέρος τῆς ἐν Ἀθήναις ἀγορᾶς ἔνθα ἐπωλοῦντο πίθηκοι ἴσως ὡς κίβδηλα ἀπομιμήματα τοῦ ἀνθρώπου.

II. Παθ., ἐψευσμένος, ἠπατημένος, ψευδὴς γενομένη Εὐρ. Ι. Α. 852. **III.** Ἐπίρρ., ψευδῶς λέγειν Εὐρ. Ι. Τ. 1309· προσποιεῖσθαι Θουκ. 1. 137· ψ. δοξάζειν Πλάτ. Φίληβ. 40D· ψ. γενέσθαι φόβον Πολύβ. 5. 110, 7.

ψευδ-ησιόδειος, ον, ψευδῶς ἀποδιδόμενος εἰς τὸν Ἡσίοδον, Κικ. πρὸς Ἀττ. 7. 18.

ψευδ-ιερεύς, έως, ὁ, ψευδὴς ἱερεύς, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 9. 6, 6.

ψεῦδις, ιος, ὁ, ἡ, ποιητ. λέξις **ψευδής**, Πινδ. Ν. 7. 72.

ψευδ-ισό-δομος, ον, οἰκοδομηθεὶς ἐκ λίθων ἀνίσων τὸ μῆκος, Vitruv. 2. 8.

ψευδο-βᾰσῐ́λεύς, έως, ὁ, ψευδὴς βασιλεύς, ψευδῶς ἀντιποιούμενος τῆς βασιλείας, Βυζ.

ψευδοβοήθεια, ἡ, ψευδὴς βοήθεια, Ξεν. Ἱππαρχ. 5, 8, Πολύαινος 3. 9 32.

ψευδοβούνιον, τό, ψευδές, οὐχὶ γνήσιον **βούνιον**, εἶδος θάμνου, ἴσως Trinia dioica, Διοσκ. 4, 125, ἴδε Plin. H. N. 24. 96.

ψευδο-βραχιᾶνοι, οἱ, ψευδεῖς βραχμᾶνες, Ἐπιφ. II, 797C.

ψευδογαυρόομαι, ἐπαίρομαι, γαυριῶ ἐπὶ ἀρεταῖς μὴ ὑπαρχούσαις, Τζέτζ. Ἱστ. 4. 720.

ψευδογλωττέω, = **ψευδολογέω**, Φρύν. ἐν τοῖς Δ. Β. 73.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 394.

ψ.υδογνωστικός, ψ υδὴς γνωστικὸς (ὁ Ἰουστῖνος), (Ὠριγέν.) φιλοσοφούμ. ἔκδ. Mi. σ. 3203.

ψευδογρᾰφέω, ζωγραφῶ ψευδῶς· μάλιστα ἐπὶ τῆς γραφῆς μαθηματικῶν σχημάτων, Ἀριστ. Τοπ. 1. 1, 5, κ. ἀλλ., πρβλ. Κλήμ. Ἀλεξ 768 — Παθ., Ἀριστ Τοπ. 5. 4, 2., 8. 10, 3. **2)** γράφω ψευδῆ, Πολύβ. 12 8, 6., 16. 14, 8.

ψευδογράφημα [ᾰ] τό, τὸ ψευδῶς γεγραμμένον, σχῆμα πλημμελῶς διαγεγραμμένον, Ἀριστ. Σοφ σ. Ἔλεγ 11, 3

ψευδογρᾰφία, ἡ, ψευδὴς διαγραφὴ γραμμῆς ἢ σχήματος, Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ Ἐκλογ 1. 724. **2)** ψευδὴς περιγραφή, Ἀθην. 2 6C. **3)** = **πλαστογραφία**. Λέοντ. Νεαρ. 167.

ψευδογράφος [ᾰ], **ον,** ὁ γράφων ψευδῆ γεωμετρικὰ σχήματα, ψευδεῖς γεωμετρικοὺς ὑπολογισμούς. Ἀριστ. Σοφισ. Ἔλεγ. 11. 6 **2)** ὁ γράφων ψεύδη, Θωμ. Μάγιστρ. 15ος.

ψευδόδειπνον, τό, ψευδές, οὐχὶ πραγματικὸν δεῖπνον, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 251.

ψευδοδέκτης Ὀδυσσεύς, Εὐστ. εἰς Ὀδ. Σ. 1494, 48· — **δέλτης** δὲ ὁ ἐπαίτης κατ' Ἀρίσταρχον.

Ψευδοδηΐφοβος (ἡ Ἀθηνᾶ), ψευδὴς Δηΐφοβος, Εὐστ. εἰς Ἰλ. Σ. 1368, 5 (;).

ψευδοδιάκονος, ὁ, ψευδὴς διάκονος, ὁ μὴ ὢν ἀλλὰ προσποιούμενος ὅτι εἶναι διάκονος, Βυζ.

ψευδοδιαλεκτικός, ή, όν, ὁ ψευδῶς προσποιούμενος ὅτι εἶναι ἔμπειρος περὶ τὴν διαλεκτικήν, Γαλην. 8. 622.

ψευδοδιήγησις, ἡ, ψευδὴς διήγησις, Εὐστ. εἰς Ὀδυσσ. Σ. 1741, 37.

ψευδοδιδασκαλία, ἡ, ψευδὴς διδασκαλία, Πολύκαρ. πρὸς Φιλ. 7.

ψευδοδῐδάσκᾰλος, ὁ, ψευδὴς διδάσκαλος, Β' Ἐπιστ. Πέτρ. β', 1, Κύριλλ. Ἀλεξ. τ. 5, σ. 390C.

ψευδοδίκταμνον, τό, ψευδές, οὐχὶ γνήσιον δίκταμνον, Ἱππ. 572, 43, Διοσκ. 3. 38 — ἐν Θεοφρ περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 16, 2, ὁ Schneid. **-δίκταμον**.

ψευδοδίπτερος, ον, ψευδὴς δίπτερος, ὀηλ. ναὸς ἔχων μόνον μίαν σειρὰν κιόνων κατὰ τὰς πλευράς, εἰ καὶ ὑπάρχει χῶρος ἱκανὸς διὰ δύο σειράς, Vitruv. 3. 1.

ψευδοδοξάζω, μέλλ. **-άσω.** = **ψευδοδοξῶ**, δοξάζω ψευδῶς, ἀπατῶμαι, ἔχω πλημμελῆ δόξαν ἢ γνώμην, Πολύβ. 10. 2, 3, ἴσως πλημμ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἑπόμ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 259.

ψευδοδοξέω, δοξάζω ψευδῶς· ἔχω πλημμελῆ δόξαν ἢ γνώμην Πολύβ. 16. 12, 11, Σέξ. Ἐμπ. Μ. 8. 63, Φίλων 1. 363.

ψευδοδοξία, ἡ, ψευδὴς δοξασία, ἐσφαλμένη γνώμη, Στράβ. 680, Πλούτ. 2. 716B, κλπ.

ψευδόδοξος, ον, ὁ ἔχων ψευδῆ ἢ πεπλανημένην δόξαν ἢ γνώμην, ἠπατημένος, διατελῶν ἐν ἀπάτῃ, Γαλην. 19. 484.

ψευδοειδής, ές, ὁ φαινόμενος ψευδής, ἀπατηλός, Εὐδοκία ἐν Ἰωνιᾷ σ. 55.

ψευδοενέδρα, ἡ, = **ψευδενέδρα**, Πολύαιν 3. 9, 32, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 676.

ψευδοεορταί, αἱ ψευδεῖς ἑορταί, Ἰσαακ. Ἀρμεν. ἐν Mi. pa. gr. τ. 132, σ. 1197.

ψευδοέπεια, ἡ, ψευδολογία, ψεῦδος· — Ὡσαύτως **-επέω**, ψευδολογῶ, ψεύδομαι· καὶ **-επής**, ές, ὁ λαλῶν ψεύδη, ψευδόμενος, — ἅπαντα παρὰ Κυρίλλ. Ἀλεξ I, 432C, II, 329, κλπ.

ψευδο-επίσκοπος, ὁ, = **ψευδεπίσκοπος**, ὃ ἴδε.

ψευδοερημίτης [ῑ]. **ου,** ὁ, ὁ ψευδὴς ἐρημίτης, προσποιούμενος ὅτι εἶναι ἐρημίτης, Ἰω. Δαμασκ. πρὸς Θεοφ. σ. 130, κλπ.

ψευδόθεος, ὁ, ψευδὴς θεός, Ἀθαν. τ. 2, σ. 15, 23, 73.

ψευδοθεοσεβέω, θεοσεβῶ ψευδῶς, Εὐθ. Ζυγαβ. ἐν Mi. pa. gr. τ. 131, σ. 33.

ψευδόθῦρον, τό, ψευδὴς, ὀηλ. μυστικὴ θύρα, Cic. in Verrem 2. 2, 20, κ. ἀλλ.

ψευδοϊερεύς, έως, ὁ, διάφ. γραφ. ἀντὶ **ψευδιερεύς**, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 8, 5.

ψευδοϊστορέω, μέλλ. **-ήσω,** ἱστορῶ, διηγοῦμαι ψευδῶς, Εὔστ. 363, 37.

ψευδοκᾰσία, ἡ, ψευδὴς, οὐχὶ γνησία κασία, Στράβ. 774, Διοσκ. 1. 12· παρὰ Γαλην. 14. 258, **-κασσία**.

ψευδοκατάνυξις, εως, ἡ, ψευδὴς, οὐχὶ πραγματικὴ κατάνυξις, Ἐκκλ.

ψευδοκατηγορέω, κατηγορῶ ψευδῶς, Cod. Justin. I, 4, 37, 7.

ψευδοκατηγορία, ἡ, ψευδὴς κατηγορία, Μανιθων 4. 332, Κυριλλ. Ἀλεξ VI, 680B.

ψευδοκατήγορος, ον, ὁ ψευδῶς κατηγορῶν, συκοφάντης Ἡσύχ.

ψευδοκεφάλαιον, τό, κεφάλαιον ψευδῶς οὕτω καλούμενον, Ρήτορες (Walz) τ. 3, σ. 621.

ψευδοκῆρυξ, (ὀρθ. **-ήρυξ**). **υκος,** ὁ, ψευδὴς, ψευδόμενος κήρυξ, Σοφ. Φιλ. 1307.

ψευδοκιννάμωμον, τό, ψευδές, οὐχὶ γνήσιον κιννάμωμον, Διοσκ. 1. 13.

ψευδο-κλείδιον, τό, ψευδὲς κλειδίον, «ψευτόκλειδον», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμοφορ. 429.

ψευδοκλητεία, ἡ, ἀγωγὴ κατά τινος δστις ψευδῶς ὑπέγραψε τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα ὡς μάρτυρος ἐν τινι κλήσει, γραφὴ ψευδοκλητείας, κατηγορία ἢ ἀγωγὴ κατὰ τοιαύτης ὑπογραφῆς, Δημ. 1252, 6· κλητεύειν τινὰ τῆς ψευδοκλητείας αὐτόθι 1251, 21· ψευδοκλητείας τρὶς ὀφλεῖν Ἀνδοκ. 10, 22. — Ἡ γραφὴ αὕ· ὑπάρχει ἐν τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀντιγράτων τοῦ Δημ. καὶ παρὰ Πολυδ. Η', 40,44· **ψευδοκλητία** φέρεται παρ' Ἀνδοκ. καὶ ὡς διάφ. γραφ. παρὰ Δημ., **ψευδοκλησία** παρὰ Σ.υίδ.— Καθ' Ἁρποκρ.: «ψευδοκλη εἶαι ὄνομα δίκης ἐστίν, ἣν εἰσίασιν οἱ ἐγγεγραμμένοι ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ, ἐπειδὰν αἰτιῶνταί τινας ψευδῶς κατεσκευάσθαι κλητῆρας, καθ' ἑαυτῶν πρὸς δίκην ἀφ' ἡ· ὥρου, ἔστι δὲ παρά τε ἄλλοις ῥήτορσι καὶ Ἰσαίῳ ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα περὶ χωρίου. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α'. σ 439, 897.

ψευδοκλητήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ψευδῶς ἐπιγράφων τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα εἰς κλῆσί· τινος, Θεοπόμπ. Ἱστορ. 297, μετὰ διαφ. γραφ. **-κλήτωρ**. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 318.

ψευδοκόμματον χρυσίον, τὸ ψευδοῦς, κιβδήλου κόμματος, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν. CIA. I. 196.

ψευδοκόρη, ἡ, ψευδὴς κόρη, Πολυδ. Δ', 151 κ ἀλλ.

ψευδοκριτής. [ῑ], **οῦ** (ἡ **-κρίτης, ου**), ὁ, ψευδὴς ἢ κακὸς κριτής, Aclim s'Oneir. 170. Ἴδε Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. 428, 429.

Ψευδοκρονίων (ὁ Σαλμωνεύς), Ν. Χων. ἐν Σιβ. Μεσ. βιβλ. τ. Δ', σ. 94.

ψευδοκτῦπέω, ἐγείρω θόρυβον ψευδῆ, κομπάζω διὰ ψευδῆ πραγήματα, Ἐκκλ.

ψευδοκύπειρος, [ῡ], ὁ, καὶ ἡ, νόθος **κύπειρος**, παρὰ Plin N. H. 17. 30.

ψευδοκύων, κυνος, ὁ, ψευδὴς κυνικός, Πλουτ. Βρουτ. 34.

ψευδολατρεία, ψευδὴς λατρεία, Κύριλλ. Ἀλεξ. I, 592B, III, 817B, κλπ. **-λάτρης,** ὁ, ὁ ψευδεῖς θεοὺς λατρεύων, Θεόδ. Δικ. 2, 73,

ψευδολήρημα, τό, ψευδὲς λήρημα, ἀνόητον ψεῦδος, Τζέτζ. Ἱστ. 10. 868.

ψευδολῃστής, ὁ, ψευδὴς λῃστής, ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Τιμοκλέους.

ψευδόλιτρος, ον, Ἀττ. ἀντὶ **ψευδόνιτρος**· ψ. κονία, σάπων κατεσκευασμένος ἐκ ψευδοῦς νίτρου ἢ νενοθευμένης σόδας, Ἀριστοφ. Σφ. 712.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ψευδολογέω, λέγω ψεύδη, διαβάλλω ψευδεῖς φήμας, Ἰσοκράτ. 209D, Αἰσχίν. 43. 41, κλπ.

ψευδολογία, ἡ, ψευδὴς λόγος, ψεῦδος, Ἰσοκράτ. 232B, Δημ. 933. 20, κτλ.· καὶ ἐν τῷ πληθ., Ἰσιακρ. 248D·—**ψευδολόγημα**, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 57.

ψευδολογικός, ἡ, όν, ψευδόμενος, ψευδής, Ῥήτορες (Walz) τ. 4, 23.

ψευδολογιστής, οῦ, ὁ, = τῷ ἑπομ., ὄνομα πραγματείας τινὸς τοῦ Λουκιανοῦ.

ψευδολόγος, ον, ὁ ψευδῆ λέγων, ψευδόμενος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1521, Πολύβ. 32. 8, 9, κτλ.· ψ. σοφίης Ἀνθ. Παλατ. 9. 80.

ψεύδομαι, ἴδε ἐνλ. **ψεύδω**.

ψευδομαντεία, ἡ, ψευδὴς μαντεία, προρητεία, Κύριλλ. Ἀλεξ I, 425A, 445C, κλπ.

ψευδόμαντις, εως, ὁ, ἡ, ψευδοπροφήτης, Ἡρόδ. 4. 69, Δι-σχύλ. Ἀγ. 1195, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1097, Εὐρ. Ὀρ 1667, κλπ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

ψευδομαρτῠρέω, μαρτυρῶ ψευδῶς, δίδω ψευδῆ μαρτυρίαν, εἶμαι ψευδομάρτυς, Πλάτ. Πολ. 575B, Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 11, Ἀρι-στοτ. Ῥητ. 1. 14, 6.

ψευδομαρτῠρία, ἡ, ψευδὴς μαρτυρία, Δημ. 1033. 1· ψευδο-μαρτυρίαν καταγνῶναί τινος Ἰσαίου Ἀποσπ. 1. 7· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ γεν. πληθ., ψευδομαρτυριῶν διάκρισις Πλάτ. Νόμ. 937B· -ιῶν δίκη Ἰσαῖος 38. 15, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 12, 11· -ιῶν ἑλεῖν τινα, καταδικάζειν τινὰ ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ, καὶ ἁλῶ-ναι, καταδικάζεσθαι ὡς ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ, Ἰσαῖ. 52. 32, Ἀνδοκ. 2. 4, Λυσίας 118. 18· ὀφλεῖν Ἀνδοκ. 10. 23· -ιῶν ἐπισκήπτε-σθαί τινι, ἐγκαλεῖν τινα ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ, Δημ. 846 ἐν τέλ.

ψευδομαρτυρίου δίκη, καταγγελία ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ ἢ ἐπι-ορκίᾳ, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 121· ἐν τῇ δοτ. πληθ., ἔνοχος τοῖς ψευδομαρτυρίοις Πλάτ. Θεαίτ. 148B· ἴδε Att. Proc. σ. 380.

ψευδομαρτυρολόγια, τά, ψευδῆ μαρτυρολόγια, Πίναξ ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 727.

ψευδομάρτυς, ῠρος, ὁ, ψευδὴς μάρτυς, Πλάτ. Γοργ 472B· —ὡς ἐπίθ., αἱ ἀπὸ θεάτρων .. ψευδώνυμοι τιμαὶ καὶ ψευδο-μάρτυρες, τιμαὶ στηριζόμεναι ἐπὶ ψεύδους, Πλούτ. 2. 821F· — μόνον εὑρῆται ἐν τῷ πληθ., Πολυδ. Ϛ', 152.

ψευδομάχη, ἡ ψευδὴς μάχη, Εὐστ. Ἰλ. Σ. 1247, 31.

ψευδόμελι, ιτος, τό, ψευδὲς μέλι, δηλητήριον, Βυζ.

ψευδόμενος, ὁ, ἴδε ἐν λ. **ψεύδω** B. IV.

ψευδομονάζω, εἶμαι ψευδὴς ἢ καθ' ὑπόκρισιν μοναχός, Παλ-λάδ. ἐν Βίῳ Χρυσ. 20B.

ψευδομόναχος, ὁ, οὐχὶ ὄντως μοναχός, προσποιούμενος, τὸν μοναχόν, «ψευτοκαλόγερος», Εὐστ. Πονημάτ. 238. 94.

ψευδόμορφος, ον, ὁ ψευδῆ μορφὴν ἔχων, ὁ παραμορφώνων ἑαυτόν, Artemes Ὀνειροκρ. 278.

ψευδομυθέω, = **ψευδολογέω**, Κύριλλ. Ἀλεξ. I, 200C, 204C, V, 117B, κτλ.·— **ψευδομύθημα**, τό, Νικηφ. Κ|πόλεως σ. 208, ἔκδ. Mi.

ψευδομυθία, ἡ, = **ψευδολογία**, Κύριλλ. Ἀλεξ. I, 428D, III, 601B.

ψευδόναρδος, ἡ, νάρδος ψευδής, δι' ἧς ἡ γνησία ἐνοθεύετο, παρὰ Πλινίῳ H. N. 12. 26.

ψευδ-όνειρος, ον, ὁ βλέπων ψευδὲς ὄνειρον, ψευδόνειρον γεγονέναι Χαρίτων 3. 7, σ. 55.

Ψευδο-νέρων, ὁ, ψευδὴς Νέρων, Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 20, πρβλ. **Ψευδαλέξανδρος**.

ψευδόνιτρος, ον, Ἀττ. **ψευδάλιτρος**, ἴδε.

ψευδονύμφευτος γάμος, ὁ ψευδής, ὁ κατὰ προσποίησιν γά-μος, Εὐρ. Ἑλ. 889.

ψεύδοξος, ν, ἐπιρριπτάρια ψευδόξεα, — ζωστῆρα ὀξέα διάφορα καὶ ψευδόξεα, Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 470, ἔκδ. B. — Δηλοῖ τὸ ἐπιθ. τοῦτο βαφὴν οὐ λίαν λαμπράν, ἀλλ' ἀμαυρο-τέραν. Ἴδε τὴν λέξιν ὀξὺς ἐν τοῖς Λεξικοῖς.

ψευδοπαιδεία, ἡ, ψευδὴς, ἐπιπόλαιος, οὐχὶ ἀληθὴς παιδεία, Κέβητος Πίναξ 11.

Ψευδόπαν, ᾶνος, ὁ, ψευδὴς Πάν, ὡ ταῦ γελοίου Ψευδό-πανος Ἰουλ. πρὸς Ἡράκλειον Κυνικὸν 234D.

ψευδοπάνικά, ῶν, τά, ψευδὴς ἢ κατὰ προσποίησιν πανικὸς φόβος, Πολύαιν. 3, 9, 32.

ψευδοπαρήχησις, εως, ἡ, ψευδὴς ὁμοιότης ἤχου, Εὐστ. 29. 41.

ψευδοπάρθενος, ἡ, ψευδὴς παρθένος, Ἡρόδ. 4. 180, ὡς ἐπίθ., ψ. ἑταίρα Ἀχιλλ. Τάτ. 8. 3.

ψευδοπάτιον, τό, ψευδὲς πάτωμα, πρόσκαιρον πάτωμα, Ἀρμε-νόπουλ. 2. 4, 67, Λίαντ. Τακτ. 19. 6, κλπ.— ὡσαύτως **ψευδό-πατον**, Ἰουστινιαν. Κῶδ. 8. 10, 12, § γ', ἴδε Δουκάγγ.

ψευδοπάτωρ, [ᾰ], ορος, ὁ, ψευδὴς, οὐχὶ φυσικὸς πατήρ, Καλλ. εἰς Δήμ. 99.

ψευδοπερίπτερος, ον, ναὸς κατὰ τὸ φαινόμενον περίπτερος ἔχων τοὺς κίονας τοῦ περιστυλίου προσκεκολλημένους ἐπὶ τῶν πλευρικῶν τοίχων, οὐχὶ δὲ ἐλευθέρους, Βιτρούβ. 4. 8.

ψευδοπλάνης [ᾰ], ητος, ὁ, καὶ **-πλᾰνήτης, ου, ὁ, πιθ. ὁ** προσποιούμενος τὸν περιπλανώμενον καὶ διηγούμενος ψευδεῖς περι-πλανήσεις, Εὐστ. 1762. 3., 1742. 24, ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως.

ψευδοπλάστης, ου, ὁ, ὁ πλάττων ψεύδη, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 445.

ψευδοπλόκος, ον, ὁ πλέκων ἢ ἐπινοῶν ψεύδη, Βυζ.

ψευδόπλουτος, ον, ὁ προσποιούμενος τὸν πλούσιον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 823.

ψευδοποιέω, κάμνω τι ψευδές, νοθεύω, Πολύβ. 30. 4, 13. **II**. ἐκθέτω τι ὡς ψευδές, τὰς ἀποφάσεις τινὸς ὁ αὐτ. 12, 25, 4, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 24. **III**. ἐξαπατῶ, πλανῶ, τινα Κλήμ. Ἀλεξ. 269. — Παθ., ἐξαπατῶμαι, πλανῶμαι, Πλούτ. 2. 899F.

ψευδοποιία, ἡ, παραποίησις, παραμόρφωσις, προσώπου Κλήμ. Ἀλεξ. 258.

ψευδοποίμην, ενος, ὁ, ψευδὴς ποιμήν, Κύριλλ. Ἀλεξ. X, 253C, Παλλαδ. Βίος Ἰω. Χρυσ. 14C.

ψευδοπολίχνιον, τό, ψευδὲς, πλαστὸν πολίχνιον, Ἰώσηπ. ἐν Ἰουδ. Πολ. 4. 9. 19.

ψευδοπραξία, ἡ, ψευδὴς πρᾶξις, Εὐστ. Πονημάτ. 162. 89.

ψευδοπρεσβευτής, οῦ, ὁ, ψευδὴς, πρεσβευτής, Σχολ. εἰς Σοφ. Φιλ. 1306.

ψευδοπρεσβύτερος, ψευδὴς πρεσβύτερος, Παλλαδίου Βίος Ἰωάν. Χρυσ. 16A.

ψευδοπροδοσία, ἡ, ψευδὴς προδοσία, Πολύαιν. 3. 9, 32.

ψευδοπροφητεία, ἡ, ψευδὴς προφητεία, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5. 16, Ἐπιφάν. I. 401D.

ψευδοπροφητεύω, προφητεύω ψευδῶς, Κύριλλ. Ἀλέξαν. VI, 716D.

ψευδο-προφήτης, ου, ὁ, ψευδὴς ἢ ψευδόμενος προφήτης, Κλήμ. Ἀλ. 368, Ὠριγέν. τ. 3, σ. 781D, Ἰω. Δαμασκ. τ. 1, σ. 88D, κλπ.· θηλ. **-ήτις**, ιδος, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4. 27.— Ἐπίθ. **-ητικός**, ἡ, όν, τὸ ψευδοπροφητικὸν πνεῦμα αὐτόθι 5. 16, 5.

ψευδόπτωμα, τό, τεχνικὸς παλαιστικὸς ὅρος, πτῶσις ψευδὴς ἢ κατὰ προσποίησιν (γινομένη πλαγίως), ἐξ ἧς ὁ παλαιστὴς ἀνα-πηδᾷ πάλιν καὶ ἐπαναλαμβάνει τὸν ἀγῶνα, Πλουτ. Πελοπ. καὶ Μαρκέλλ. Σύγκρ. I, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 571 κἑξ.

ψευδόπτωχος, ὁ, ψευδὴς πτωχός, Εὐστ. εἰς Ὀδ. Σ. 1761, 56.

ψευδόπῦρα, ων, τά, ψευδῆ πυρά, ἃ ἀνῆπτον τὴν νύκτα πρὸς κατάπληξιν τῶν πολεμίων, Σουΐδ.

ψευδορᾰψῳδός, ὁ, ψευδὴς ῥαψῳδός, Ἡσύχ.

ψευδορήτωρ, ορος, ὁ, ψευδὴς ῥήτωρ ἢ ῥητοροδιδάσκαλος, Ῥήτορες (Walz) τ. 6, σ. 577.

ψευδορθόδοξος, οἱ, ψευδεῖς ὀρθόδοξοι, Ἰσαὰκ Ἀρμεν. σελ. 1204, ἔκδ. Mi.

ψευδορκέω, ψευδῶς ὀρκίζομαι, γίνομαι ἐπίορκος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 603, Χρύσιππ. παρὰ Στοβ. 197. 1· πρός τινα Ἄννα Κομν. 3. 245.

ψευδορκία, ἡ, ψευδὴς ὅρκος, ἐπιορκία, Φίλων 2. 196.

ψευδόρκιος, ον, ψευδῶς ὁρκισθείς, ἐπίορκος, Ἡρόδ. 1. 165.

ψευδ-ορκος, ον, = τῷ προηγ., Εὐρ. Μήδ. 1392, Ψευδοφω-κυλ. 15.

ψευδορρημοσύνη, ἡ, ψευδὴς λόγος, ψευδολογία, ψεῦδος, Βυζ.

ψεῦδος, εος, τό, Ἐπικ. δοτ πληθ. **ψεύδεσσι** Ὅμ., πρβλ. **ψευ-δής** 1. 2· (**ψεύδω**)· — ὡς καὶ νῦν, ψεῦδος, ψεῦμα «ψευτιά», ἀπάτη, λόγος μὴ ἀληθής, Ὅμ., κλπ.· ψεύδεα . ἐτύμοισιν ὁμοῖα Ὀδ. Τ. 303, Ἡσ. Θεογ. 27· ψεῦδός κεν φαίμεν Ἰλ. Β. 81· ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει Ὀδ. Γ. 20· εἴ τε ψεῦδος ὑπόσχεσις, εἴ τε καὶ οὐκί Ἰλ. Β. 349 οὕτως, οὔτι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέ-λεξας I. 115· ψεύδεσσιν θέλγειν τινὰ Φ 276· πρβλ. Ψ. 576, Ὀδ. Ξ. 387· ψεύδει τέγγειν λόγον Πινδ. Ο. 1. 29· ψ. ποικί-λον, αἰόλον ὁ αὐτ. ἐν Ο. 1. 45, N. 8. 44· ψ. γλυκύ, γλυκεῖα ἀπάτη, N. 2. 68· ψ. λέγειν Σοφ., κλπ.· οὐδὲν ἔρπει ψ εἰς γῆρας ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ 59· εἰ ψεῦδός τι εἴρηκα Ἀντιφῶν 121, 11· ψ. ἐπιφέρειν Αἰσχίνης 59 21. **2**) ἐν τῇ Λογικῇ, πλημ-μελὲς συμπέρασμα, συλλογισμὸς ἀπατηλός, σόφισμα, συλλογισμὸς τοῦ ψεύδους Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 2. 11, 1· συμβαίνει ψ. αὐτόθι 1. 17, 9, κ. ἀλλ. **II**. ἐν Θεοκρ. 12. 24, **ψεῦδεα** εἶ-ναι στίγματα ἐπὶ τῆς ῥινὸς· πρβλ. **ψεῦμα, ψύδραξ**. **III**. παρ' Ἡροδ. 2. 174, ἐν τοῖς ἀντιγράφοις φέρεται **ψεύδεα** μαν-τήια ὡς εἰ ὑπῆρχεν ἐπίθ. **ψεύδεος**, ψευδής, ἀπατηλός, ἀλλ' ὁ Βεκκῆρ. καὶ ὁ Δινδ. διορθοῦσι **ψευδέα** (ἐκ τοῦ **ψευδής**).— Παρὰ Πλάτωνι τὸ **ψεῦδος** συνεχῶς ἀντιτίθεται πρὸς τὸ **ἀλήθεια**, Γοργ. 505E, Πολ. 382D, Εὐθύδ. 272A, κ. ἀλλ.· οὕτω δὲ κατήντησεν εἰς χρῆσιν σχεδὸν ἐπίθ., ὄνομα ψεῦδος καὶ ἀλήθες λέγειν Κρατ. 385C· παράδοξόν τε καὶ ψεῦδος ὄνομα Πολιτικ. 281B· πρβλ. Λοιδορ. Παραλ. 161· ἴδε **ψῦδος**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ψευδοσέληνον, τό, ψευδὲς φῶς σελήνης, ἀπουσία ἢ ἔλλειψις τῆς σελήνης, Ἡσύχ., Σουΐδ.

ψευδοσέλῖνον, τό, ψευδὲς σέλινον, Λατ. apius'rum, ἕτερον ὄνομα τοῦ πενταφύλλου, Διοσκ. (ἐκ τῶν νόθων) 4, 42.

ψευδοσοφία, ἡ, ψευδὴς σοφία, καὶ **ψευδόσοφος**, ον, ψευδὴς σοφός, Φιλόστρ. 331.

ψευδοσοφιστής, οῦ, ὁ, ψευδὴς σοφιστής, κατὰ προσποίησιν σοφιστής, ὄνομα πραγματείας τινὸς τοῦ Λουκιανοῦ.

ψευδόσπορος, ον, ὁ ψευδῶς σπαρεὶς ἢ γεννηθείς, Πισίδ. Ἀβαρ. Πόλ. 215.

ψευδοστιγμᾶτίας, ου, ὁ, ψευδὴς ἢ κατὰ προσποίησιν στιγματίας, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Νικοστράτου.

ψευδόστομα, τό, ψευδὲς ἢ πεφραγμένον στόμα (ἐκβολὴ) ποταμοῦ, Στράβ. 801.

ψευδοστομέω, ὁμιλῶ ψευδῶς, Σοφ. Οἰδ. Κολ 1127, Λουκ. Ὠκύπους 8.

ψευδόστομος, ον, ἐπὶ ποταμοῦ, ὁ ἔχων ψευδῆ ἢ πεφραγμένα στόματα, Πτολ.

ψευδοσυγγρᾰφεύς, έως, ὁ, ὁ ψευδὴς συγγραφεύς, Τζέτζ. ἐν Κραμ. Ὀξ. Ἀνεκ. τ. 3, σ. 232, 17.

ψευδοσυγγραφέω, ψευδῶς ἢ ψευδῆ συγγράφω, Τζέτζ. Ἱστ. 8, 186. σ. 144, Ἐξηγ. Ὁμ. Ἰλ. σ. 146.

ψευδόσυκον, τό, ψευδὲς σῦκον, σοφίης ἐξωτερικῆς ὀνέεσθαι τόσον ὅσον ψευδοσύκων ἐξ ὀλύνθων. Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 379, στ. 111, ἔκδ. Λ.

ψευδοσύνη, ἡ, ψεῦδος, Θεόδρ. Πρόδρ.

ψευδοσύνθετος, ον, ψευδῶς ἐπινοηθείς, ψευδής, ἀπατηλός, προδοτικός, Μανασσ. Χρον. 1192.

ψευδοσύνοδος, ου, ἡ ψευδὴς σύνοδος, οὐχὶ κανονική, Ἐπιφάν. Π, 404, 449, Θεοφ. 584.

ψευδόσφηξ, ὁ, ψευδὴς σφήξ, εἶδος σφηκὸς μονήρους, Plin. N. H. 30. 30.

ψευδοτάφιον, τό, = **κενοτάφιον**, Φιλόστρ. 371· πρβ. **ψευδήριον**.

ψευδότειχος, τό, ψευδὲς τεῖχος, Εὐστ. εἰς Ἰλ. Σ. 889, 25.

ψευδοτελετή, ἡ, ψευδὴς τελετή, Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 92.

ψευδοτεχνία, ἡ, τέχνη ψευδής, Ρήτορες (Walz) τ. 2. 623.

ψευδοτριακαιδέκατος, η, ον, ὁ ψευδῶς λογιζόμενος δέκατος τρίτος, Τζέτζ. Ἱστ. 2. 505.

ψευδοὐπογραφέω, ὑπογράφω ψευδῶς, Ἰω. Νηστευτ. 1924C, ἔνθα: ψευδοὐπογραψάντων ἐξ ἐναντίας **ψευδοὐπογράφω**, ἐσφαλμ.

ψευδουργός, ὁ (**ἔργω**) ὁ μετερχόμενος τέχνας ἀπατηλάς, Πλάτ. Σοφιστ. 241B.

ψευδοφαής, ές, ὁ λάμπων διὰ ψευδοῦς φωτός, Διογ. Λαέρτ. 2. 1· οὗτω· **ψευδοφᾰνής**, ές, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 564, Ἀναξαγ. παρὰ Πλουτ. 2. 892A.

ψευδοφαντασία, ἡ, ψευδὴς φαντασία, (Ἰω. Γλυκᾶ) ἑρμην. εἰς δημ. ῥητὰ ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 549.

ψευδόφημος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς ψευδῆ προφητείαν, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1517.

Ψευδο-φίλιππος, ὁ, ψευδὴς Φίλιππος, Λουκ. πρὸς Ἀπαλδ. 20· πρβλ. **Ψευδαλέξανδρος**.

ψευδο-φιλόσοφος, ὁ, ψευδὴς φιλόσοφος, Νεῖλ. 132B.

ψευδοφρεναπάτης, ὁ, ψευδὴς φρεναπάτης, (Ἰω. Γλυκᾶ) ἑρμην. εἰς δημ. ῥητὰ ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 549.

ψευδοχήρα, ἡ, ψευδὴς ἢ κατὰ προσποίησιν χήρα, Ἀποστολ. Διαταγ. 3, 7.

ψευδοχριστιανισμός, ὁ, ψευδὴς χριστιανισμός, Ἰσαακ. Ἀρμ. ἐν Mi. pa. gr. τ. 132, σ. 1217.

ψευδο-χριστιανός, οῦ, ὁ, ψευδὴς Χριστιανός, Κύριλλ. Ἀλεξ. Χ. 1028C, κλπ.

Ψευδόχριστος, ὁ, ψευδὴς Χριστός, Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. κδ', 24, Ἐπιφάν. 1. 301D.

ψευδοχρῡσόλῐθος, ὁ, ψευδὴς χρυσόλιθος, Διόδ. 2. 52· πρβλ. Salmas. Solin. 769C.

ψευδόχρῡσος, ον, ὁ ἐκ ψευδοῦς ἢ κιβδήλου χρυσοῦ πεποιημένος, Πλούτ. 2. 50A.

ψευδοχώριον, τό, τὸ ἐν Ὀζουσείᾳ Ξ. (199 κἐξ.) ψευδὲς χωρίον, ἡ ψευδὴς ἀφήγησις πρὸς τὸν Εὔμαιον, Εὐστ. Ὀδ. 1762, 20.

ψευδ-υποβολιμαῖος, α, ον, ὁ ψευδῶς ὑποβολιμαῖος θεωρούμενος· ὁ Ψευδυποβολιμαῖος ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Κρωβύλου.

ψεύδω, μέλλ. **ψεύσω**, Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 628, Ξεν. ἀόρ. **ἔψευσα**, Τραγ., Ἀριστοφ., Πολύβ.— Παθ., μελλ. **ψευσθήσομαι** Σοφ. Τραχ. 712, Γαλην.· ἀόρ. **ἐψεύσθην** Ἡρόδ., Ἀττ. πρκμ. **ἔψευσμαι** ἴδε κατωτ., προστ. **ἐψεύσθω**, Αἰσχίνης 23. 19 (Ἡ ῥίζα φαίνεται ὅτι εἶναι ΨΓΔ ἢ ΨΓΘ, πρβλ. **ψυδ-ρός**, **ψυδ-νός**, **ψύδ-ραξ**, **ψύθ-ος**, **ψυθ-ών**, ἡ δὲ πρώτη σημασία ἦν ἴσως ἡ τοῦ ψιθυρίζω, πρβλ. **ψυθίζω ψιθυρίζω**, **ψίθος**). Διὰ ψευδολογιῶν ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, τινα Σοφ. Οἰδ. Κολ. 628, κλτ.· — Παθ., ἐξαπατῶ, Αἰσχύλ. Χο. 759, κλπ.· εἰ μὴ ἔψευσμαι, ἐκτὸς ἂν εἶμαι ἠπατημένος, Ἀντιφῶν 121. 14· **ἀνλάβῃς μ' ἐψευσμένον** Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 462. 2) ψ. τινά τινος, διαψεύδω τινὸς τὰς ἐλπίδας, ἐψευσας φρενῶν Πέρσας, «ψευσθῆναι ἐποίησας τῶν φρενῶν τοὺς Πέρσας καὶ ἀποτυχεῖν ὧν ἤλπιζον» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Πέρσ. 472· ἐψευσάς με ἐλπίδος Σοφ. Αἴ. 1382· Ἀριστοφ. Θεσμ. 870· ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγμ., ψ. τινὰ ἐλπίδος Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 5, 13, πρβλ. Ἀν. 1. 3, 10, Εὐρ. Ἀποσπ. 652, Elms. εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 385· ὡσαύτως, ἐλπὶς ψεύδει τινά Εὐρ. Ἑκ. 1032. — Παθ., ψευσθῆναι ἐλπίδος, γάμου Ἡρόδ. 1. 141., 5. 47· ἐνάρων Σοφ. Αἴ. 178· δείπνου Ἀριστοφ. Νεφ. 618· ὥρας Ἀνδοκ. 6. 12· ψευσθέντες τῶν σκοπῶν, ὡς ἐρὸς τὴν ἐλπίδα νὰ λάβωσι καλὰς ἀγγελίας παρὰ τῶν σκοπῶν, Θουκ. 8. 103. 3) ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, ἀπατῶμαι, πλανῶμαι ἔν τινι πράγματι, ὡς πρός τι πρᾶγμα, ἐψευσμένοι γνώμης, ἀπατηθέντες ἐν τῇ κρίσει των, σχηματίσαντες ἐσφαλμένην γνώμην, Ἡρόδ. 8. 40, πρβλ. Σοφ. Τραχ. 712· (ὡσαύτως, ψευσθῆναι γνώμῃ Ἡρόδ. 7. 9, 3)· ἐψευσμένοι τῆς τῶν Ἀθηναίων δυνάμεως, εὐρεθέντες ἠπατημένοι ἐν τῇ γνώμῃ αὐτῶν περὶ τῆς δυνάμεως τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. 4. 108· τούτου οὐκ ἐψεύσθην Πλάτ. Ἀπολ. 22D· ἐψεῦσθαι τῆς ἀληθείας ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 413A· ἐψευσμένοι τῶν ὄντων ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 195A· ἐψεῦσθαι ἑαυτῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εἰδέναι ἑαυτούς, Ξεν. Ἀν. 4. 2, 26· — ὡσαύτως, ψευσθῆναι ἔν τινι Ἡρόδ. 9. 48· περί τινος Ξεν. Ἀν. 2. 6, 28, Πλάτων. Πρωτ. 358C· ὡσαύτως, μετ' αἰτ., τοῦτο ἐψεύσθη Ξεν. Ἀν. 1. 8, 11, κλπ.· αὐτοὺς [ὁπλίτας] ἐψευσμένη ἡ Ἑλλὰς, ἀπατηθεῖσα ἐν τῇ ἐκτιμήσει αὐτῶν, Θουκ. 6. 17· μετὰ συστοίχου αἰτ., εὐτυχέστατον ψεῦσμα ἐψευσμένος, εὐτυχέστατα ἀπατηθείς ἢ ἠπατημένος, Πλάτ. Μένων 71D. 4) ἐπὶ πληροφοριῶν ἢ ἰσχυρισμῶν, εἶμαι ψευδής, ἡ τρίτη τῶν ὁδῶν μάλιστα ἐψευσται, ὁ τρίτος τῆς ἐξηγήσεως τρόπος εἶναι ψευδέστατος, Ἡρόδ. 2. 22· πρβλ. Valck εἰς 7. 139. **II**. μετ' αἰτ. πράγμ., ὡς τὰ **ψευδοποιέω**, παριστάνω τι ὡς ψευδές, διαψεύδω, ψεύδονται οὐδὲν σῆμα τῶν προκειμένων· Σοφ. Ο. Κ. 1512· ψεύδει ἡ πίνοια τὴν γνώμην, ἡ δευτέρα σκέψις διαψεύδει τὴν πρώτην, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιγ. 389·— Παθ., ἡ ψευσθεῖσα ὑπόσχεσις, ἡ μὴ φυλαχθεῖσα, Θουκ. 3. 66· πάντα πρὸς ὑμᾶς ἔψευσται, ψευδῶς ἀνηγγέλθησαν, Δημ. 1242. 18·— παρ' Εὐρ. ἐν Ἀνδρ. 340, ἡ κοινῶς φερομένη γραφὴ εἶναι ἀλλὰ ψεύσεται, θὰ ῥηθῇ ψευδῶς πρὸς ἀπαρυγὴν τοῦ μέλλοντος τούτου ἐπὶ παθ. σημασίας· καὶ πρὸς διόρθωσιν τοῦ μέτρου προὐτάθη εἰς διόρθωσιν ἐψεύσεται, ἀλλὰ πρβλ. Πλάτ. Σοφιστ. 240E.

II. ἀρχαιότερον καὶ συνηθέστερον εἶναι τὸ ἀποθ. **ψεύδομαι** προστ. **ψεύδου** Ἰλ. Δ. 404· (μάλιστα τὸ ἐνεργ. εἶναι σπανιώτατον ἐν πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ)·—μέλλ. **ψεύσομαι** Ὅμ., Πίνδ., Ἀττ.· ἀόρ. **ἐψευσάμην**, ἴδε κατωτ.· **ἐψεύσθην** φαίνεται ὅτι εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Σοφ. Φιλ. 1342·— πρκμ. **ἔψευσμαι** ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Τύρ. 461, Ξεν. **I**. ἀπολ., λέγω ψεύδη, ὁμιλῶ ψεύματα, ψευδολογῶ, φέρομαι ἀπατηλῶς, ψεύσομαι ἢ ἀλήθειαν ἐρέω; Πλ. Κ. 5· 1, Οδ. Δ. 140· οὐκ οἶδα ψεύδεσθαι Ὅμ. εἰς Ἑρμ. 369· οὐ ψεύσομαι ἀμφὶ Κορίνθῳ Πινδ. Ο. 13. 72. περί τινος Πλάτ. Πρωτ. 347A· ψ. κατά τινος, ἐνειλέσθω τῷ λέγειν τάληθῆ κατά τινος, ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 284A· ψ. πρός τινα Ξεν. Ἀν. 1. 3, 5· ψ. τινι καὶ εἴς τινα Καιν. Διαθ. 2) μετ' ἀπαρ., λέγω ψευδῶς, προσποιοῦμαι ἢ προφασίζομαι ὅτι.., Πλούτ. 2. 506E. 3) οὕτω μετ' αἰτ. πράγμ., λέγω πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἀληθές, εἴτε ἑκουσίως· εἴτε ἀκουσίως, τοῦτό γ' οὐκ ἐψεύσατο Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 445· οὐδὲν .. ψεύδεται ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 561· ἐάν τι μὴ ἀληθὲς λέγω .., εἰπὲ ὅτι τοῦτο ψεύδομαι· ἐκὼν γὰρ εἶναι οὐδὲν ψεύσομαι Πλάτ. Συμπ. 215C, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 19· περὶ ὧν ἔψευσται διδάσκειν ὑμᾶς Ἀυσίας 98. 19· ἅπερ αὐτὸν οὐ ψεύδομαι, δὲν ὁμιλῶ ψευδῶς περὶ αὐτοῦ, Ἀνδοκ. 16. 19· κατά τινος Λυσίας 164. 41. 4) εἶμαι ψεύστης· ἢ ἄπιστος, εἶμαι ἐπίορκος ἢ ψευδομάρτυς, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 281. **II**. ὡς τὸ ἐνεργ. **II**, παραβαίνω, ἀθετῶ, ὅρκια πιστὰ ψευσάμενοι, παραβάντες, ἀθετήσαντες, Ἰλ. Η. 352· οὕτω ψ. συνθήκας Ξεν. Ἀγησ. 1, 12· γάμους Εὐρ. Βάκχ. 31, 245· οὕτως ἐν τῷ παθ. ὑπερσ., ἔψευστο τὴν συμμαχίαν Θουκ. 5. 83· οὕτω καί, οὐκ ἐψεύσαντο τὰς ἀπειλάς, δὲ διέψευσαν, δηλ. ἐξεπλήρωσαν τὰς ἀπειλάς των, Ἡρόδ. 6. 32· τὰ χρήματα .. ἐψευσμένοι ἦσαν, παρέδησαν τὸν λόγον των περὶ τῶν χρ., Ξεν. Ἀν. 5. 6, 35. **III**. ὡς τὸ ἐνεργ. I, ἐξαπατῶ, διὰ τοῦ ψεύδους ἀπατῶ, Λοξίαν ἐψευσάμην Αἰσχύλ. Ἀγ. 1208, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 808, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 25· ὡσαύτως, ψ. τινά τι, ἀπατῶ τινα ἔν τινι, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1143, Εὐρ. Ἄλκ. 808, Ἀνδοκ. 16. 19· τῶν ἔργων ὧν τὸν ἐκδόντα ψεύσονται (ὧν ἐτέθη κατ' ἔλξιν ἀντὶ ἅ) Πλάτ. Νόμ. 921A. **IV**. ἐπὶ λογικῶν ἐπιχειρημάτων ἢ συλλογισμῶν, εἶμαι ψευδὴς ἢ πλημμελής, Ἀριστ. περὶ Ἑρμην. 2, 4· ὁ ψευδόμενος (μετὰ τοῦ λόγος ἢ ἄνευ αὐτοῦ), περίφημόν τι σόφισμα, τὸ Λατ. mentiens, ἐπινοηθὲν ὑπὸ Εὐβουλίδου μαθητοῦ Εὐκλείδου τοῦ Μεγαρίως, Θεόφρ. παρὰ Διογ. Λαερτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2. 108, πρβλ. 7. 197, Κικ. Acad. 4. 29, Gell. 18. 2· ὁ σοφιστικὸς λόγος ψευδόμενος παρ' Ἀριστ. ἐν Ἠθ. Νικ. 7. 2, 7, ὑυκκόλως δύναται νὰ ἀναφέρηται εἰς τὸ ἰδιαίτερον τοῦτο σόφισμα.

ψευδωμοτέω, ὀμνύω ψευδῶς, Κύριλλ. κατὰ Ἰουλ. 6, 187D.

ψευδωμότης, ου, ὁ, ὁ ψευδῶς ὀμνύων, ἐπίορκος, Λυκόφρων 523.

ψευδώμοτος, ον, ὁ ψευδῶς ὀμοθείς, ὃν ψευδῶς ὤμοσέ τις, Ὅρκος Λυκόφρ. 932.

ψευδωνυμία, ἡ, ψευδὴς ἐπωνυμία, ἀκατάλληλον ὄνομα, Βυζ.

ψευδώνυμος, ον, ὁ ἔχων ψευδὲς ἢ πλαστὸν ὄνομα, ψευδῶς ὀνομασθείς, Ὑδριστὴν ποταμὸν οὐ ψευδώνυμον Αἰσχύλ. Πέρσ. 717· πανδίκως ψ. ὁ αὐτ. ἐπὶ Θήβ. 670· πρβλ. Ἀνθ. Π παράρτ. 305· ψ. θεοὶ Φίλων 2. 161· ψ. γνῶσις Α' Ἐπιστ. πρὸς Τιμ. ς', 25· φιλόσοφος ψ. Πλούτ. 2. 220C φιλοσοφία Ἰουστῖν. Μάρτ. 33A. Ἐπίρρ. **-μως**, μὲ ψευδὲς ὄνομα, ψ. σε δαίμονες Προμηθέα καλοῦσιν Αἰσχύλ. Πρ. 85.

ψευδωνυμούμενος, ὁ, ψευδῶς ὀνομαζόμενος, Εὐσε. Θεσ Ποννηατ. ἐκδ. Ταϊ. σ. 114, 3.

ψεῦμα, τό, ἐνίοτε εὕρηται ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ἀντὶ **ψεῦσμα**.

II. = **ψύλλαξ**, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 9. 30.

ψευσί-στυξ, ῦγος, ὁ, ἡ, ὁ μισῶν τὸ ψεῦδος, Ἀνθ. Παλατ. 9. 525.

ψεῦσμα, τό, ψεῦδος, ψεῦμα, εὐτυχέστατον ψεῦσμα ἐψευσμένος Πλάτ. Μένων 71D, πρβλ. Λουκ. Τίμ. 55.

ψευστάζω, = **ψεύδομαι**, λέγω ψεῦδος, Τζέτζ. Ἱστ. 9. 434.

ψεύστειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **ψεύστης**, Χρησμ. Σιβ. 3. 815

ψευστέω, ψεύδομαι, λέγω ψεύματα, ἀπατῶ, Ἰλ.Τ. 107.

ψευστήρ, ῆρος, ὁ, =ῷ ἑπομ., Μαξέων 4. 119.

ψεύστης, ου, ὁ, (ψεύδω) ὡς καὶ νῦν, ὁ λέγων ψεῦδη, ψευδολόγος, ἀπατεών, κοινῶς «ψεύτης», Δ. Ω. 261· ἀνὴρ ψ. Ἡρόδ. 7. 209· μετὰ γεν. πράγμ., ὧν .. ψεῦσται φανούμεθα Σοφ. Ἀντιγ. 1195· πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 7, 12, Ἀνθ. Π. 12. 70 **2)** καὶ ὡς ἐπίθ., ὡς τὸ **ψευδὴς**, ἀπατηλός, ψ. λόγος Πινδ. Ν. 5. 53 ψ ὑστὴς δ' οὗτος ἕπεστι λίθος, ἐπὶ κενοῦ ἀφίου. Ἀνθ. Π. 7. 2. 3 τὸν ψεύσταν δέ με τύμβον .. θέντο· τί θαῦμα, Κρῆτες ὅπου ψεῦσται ..; αὐτόθι 275· πρβλ. **ψευδήριον**.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 428, 433

ψεῦστις, θηλ. τοῦ προηγ., Συλλ. Ἐπιγρ. 5172. 3.

ψ φαῖος, α, ον, τῷ ἑπομ., ψιφαῖον τὸ σκοτῶδες Ψελλ. ἐν Boiss. Ἀνεκδ. τ. 3, σ. 228.

ψεφαρός, ά, όν, «ψεφκρά, ζοφοειδῆ (διάρ. γραφ ψεφοειδῆ), μελανειλοῦντα· ψέφος γὰρ τὸ σκότος» Γαληνοῦ Ἱπποκράτ. γλωσσῶν Ἐξήγησ. 598.

ψέφας, αος, τό, ὡς τὸ **ψέφος**, **κνέφας**, σκότος, ζόφος, Ἡσύχ.

ψεφ-αυγής, ές, γεν. **έος**, ὁ σκοτεινῶς λάμπων, ζοφώδης μετὰ λάμψεως, ὡς τὰ **κελαινοφαῆ, μελαμφαῆ, νυκτιλαμπῆ**, Seidl. εἰς Εὐρ. Τρῳ. 58ö, I. A. 110.

ψεφηνός, ή, όν, σκοτεινός, ἀμαυρός, ἀμυδρός, μεταφορ., ἐπὶ προσώπου, Πινδ. Ν. 3. 71.

ψέφος, εος, τό, σκότος, Ἀλκαῖος 108· πρβλ. Λοβεκ. Τεχνολ. σ. 315 **ψέφας** μνημονεύεται παρ' Ἡσυχ.

ψέφω, εἶμαι πεφοβημένος, ἀνήσυχος, Ἡσύχ.

ψέω, μνημονεύεται ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 818. 2 ὡς τύπος τοῦ **ψάω**.

ψῆ, ἴδε ἐν λ. **ψάω**.

ψῆγμα, (ψήχω) τὸ ἀποκοπὲν ἢ ἐκπεσὸν ἔκ τινος σώματος διὰ τριβῆς ἢ ξέσεως, ἀπόξεσμα, μικρὸν τεμάχιον, μόριον, βίνημα, Λατ. rāmentum, ψ. χρυσοῦ, κόνις χρυσοῦ, Ἡρόδ. 4. 195· οὕτω καὶ ἄνευ τοῦ **χρυσοῦ**, ὁ αὐτ. 1 93., 3. 94 κἑξ.· ψ. χρυσότευκτον Εὔβουλος ἐν «Γλαύκῳ» ? ψ. πυρωθέν, ἐπὶ κόνεως καὶ τέφρας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 442· ἐπὶ ξύλου, σιγείρων ψ. Φιλόστρ. 781· ἐπὶ τοῦ ἐν ἡλιακῇ ἀκτῖνι φαινομένου κονιορτοῦ, Ἀριστ. π. Οὐραν. 4. 6, 1, πρβλ. 3. 5, 7, Πλούτ. 2. 722A, καὶ ἴδε **τίλαι**.

ψηγματίζω, συνάγω ψήγματα, Ἰω. Τζέτζ. Ἐπιστ. 92 σ. 80.

ψηγμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ψῆγμα**, Ἡράκλειτος ψηγμάτιά τινα ἐλάχιστα καὶ ἀμερῆ εἰσάγει Ἡρακλείτου παρὰ Πλουτ. 2. 883B.

ψηκεδών, όνος, ὁ, (**ψάω**, **ψήχω**) = **κονιορτός**, Ἡσύχ.

ψῆκτρα, ἡ, (**ψήχω**) ἐργαλεῖόν τι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἐν τοῖς λουτρῶσι λουομένοις, εἶδος ξύστρου, ὡς τὸ **στλεγγίς**, Σοφ. Ἀποσπ. 422, Εὐρ. Ἱππ. 1174, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 138, Ἀνθ. Π. 233, 246, κλπ. Παρ' Ἡσυχ. καὶ **ψήκτρια**, **ψηκτρίς**, **ψακτήρ**.

ψηκτρίζω, ξύω διὰ τῆς ψήκτρας, «ξυστρίζω», ἐπὶ ἵππων, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἱππόλ. 110 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **καταψήχω**.

ψηκτρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ψήκτρα**, Γλωσσ.

ψηλᾰφάω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατ' ἔνεστ.· ἀόρ. **ἐψηλάφησα** Ἑβδ.—Παθ., μέλλ. **ψηλαφηθήσομαι** Ἑβδ.· ἀόρ. **ἐψηλαφήθην** Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 108, Ἑβδ.· (ἴδε **ψάω**). Διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῆς ἁφῆς προσπαθῶ νὰ ὁδηγηθῶ ὡς ὁ τυφλὸς ἢ ὁ ἐν σκότει εὑρισκόμενος, κοινῶς «πασπατεύω», χερσὶ ψηλαφόων (Ἐπικ. ἀντὶ **-άων**). ἐπὶ τοῦ Κύκλωπος μετὰ τὴν τύφλωσίν του, Ὀδ. Ι. 416· ψηλαφῶν οὐκ ἐδυνάμην εὑρεῖν [τὸ ἱμάτιον] Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 315· ψηλαφῶντες .. ὥσπερ ἐν σκότει Πλάτ. ἐν Φαίδωνι 99B. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῆς ἁφῆς προσπαθῶ νὰ εὕρω τι, ζητῶ ψηλαφῶν, ἐψηλαφῶμεν ἐν σκότῳ τὰ πράγματα Ἀριστοφ. Εἰρ. 691· τὸν ὖν Πολύθ. 8. 31, 8 εἰ .. ψηλαφήσειαν αὐτὸν [τὸν θεὸν] καὶ εὕροιεν Πράξ. Ἀποστ. ιζ', 27. **II.** ἅπτομαι, ψηλαφῶ (χωρὶς τῆς ἐννοίας τοῦ **ζητῶ**), ψαύω, θωπεύω, χαϊδεύω, Πολυδ. Α', 183 [τῶν μερῶν] ὧν ψηλαφωμένων ὁ Ἵππος ἥδεται Ξεν. Ἱππ. 2, 4· μή ποτε ψηλαφήσῃ με ὁ πατήρ, περὶ τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τοῦ Ἰακώβ, Ἑβδ. (Γεν. ΚΖ', 12), πρβλ. Εὐαγγ. κ. Λουκ. κδ', 39 ψ. καὶ τρίζειν τοῖς δακτύλοις Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 17, 17. — Παθ., [ὄρνιθες] τῇ χειρὶ ψηλαφώμεναι αὐτόθι 6. 2, 13

III. μεταφρ., ἐξετάζω ἐπιμελῶς, πᾶσαν ἐπίνοιαν Πολύθ. 8. 18, 4, πρβλ. Πλούτ. 2. 589B, 765E, Σέξτ. Ἐμπ. ἔνθ' ἀνωτ.— Παθ., τὰ ψηλαφηθέντα ὑπ' Ἀντιόχου, αἱ ἐπιχειρήσεις τοῦ Ἀντιόχου, αἱ ἀπόπειραι ἃς ἐπεχείρησε, Ἰώσηπ. ἐν Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 9, 2.

ψηλάφημα, τό, ψηλάφησις, «πασπάτευμα», Φίλων 1. 597· θωπεία, «χάϊδευμα», Ξεν. Συμπ. 8, 23.

ψηλάφησις, εως, ἡ, τὸ ψηλαφᾶν, «ψάξιμον», Ἑβδ (Σοφ. Σολ. ΙΕ', 15), Πλουτ. Δημ. 14· γαργάλισμα, ὁ αὐτ. 2. 125C, πρβλ. 547B.

ψηλαφητής, οῦ, ὁ, ὁ ψηλαφῶν, ἐρευνῶν, ἐρευνητής, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 2. 435, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **δικφήτωρ**.

ψηλαφητός, Ἐπίρρ. «πασπατευτά», μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νείλου.

ψηλαφητικῶς, Ἐπίρρ., διὰ ψηλαφήσεως, ψηλαφητεί, Εὐστ. 1717. 17.

ψηλᾰφητός, ή, όν, ρημ. ἐπίθ., ψηλαφητὸν σκότος, ὅταν ἀναγκάζηταί τες νὰ ψηλαφᾷ ὅπως εὕρῃ τι, Ἑβδ. (Ἔξοδ. Ι', 21)· οὕτω, ψηλαφᾶν σκότος αὐτόθι (Ἰὼβ ΙΒ', 25).— Ἐπίρρ. **ψηλαφητῶς**, Σχόλ. εἰς Γρηγ. Ναζ. σ. 501.

ψηλᾰφία, ἡ, = **ψηλάφησις**, Ἱππ. 24. 13.

ψηλᾰφίζω, μέλλ. Ἀττικ. **-ιῶ**, = **ψηλαφάω**, Ἀναξίλας ἐν Ἀθήλ. 12.

ψηλᾰφίζειν παίζειν, παιδιά τις ὁμοία πρὸς τὴν κοινῶς «τυφλομύγαν», «ψηλαφίζειν· παιδιά τίς ἐστιν, ἑνός τινος δεδεμένου τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ τοὺς ἐν κύκλῳ ψηλαφῶντος καὶ λέγοντος τοὔνομα» Α. Β. 73, 18.

ψηλᾰφώδης, ες, ἐπὶ νοσοῦντος καὶ τὰς χεῖρας κινοῦντος ἀτρέμα, ὁμοίως τοῖς διὰ ψηλαφίας ἅψασθαί τινος ἢ εὑρεῖν τι βουλομένοις, Ἱππ. Προρρ. 70.

ψήληξ, ηκος, ὁ, ἀλεκτρυὼν στερούμενος λόφου, «ψήληκες· τῶν ἀλεκτρυόνων οἱ νοθαγένναι» Ἡσύχ., «νοθαγέννας» Σουΐδ. (Ἴσως συγγενὲς τῷ **ψηνός**, **ψιλός**).

ψήμῡθος, ψημύθιον, Αἰολ. ἀντὶ ψιμ-, Χοιροβ., Ἐτυμολ. Μέγ.

ψήν, ὁ, γενικὴ **ψηνός**, ἔντομόν τι μικρόν, Cynips ps nes, ὅπερ ἀναπύσσεται ἐν τῷ καρπῷ τῆς ἀγρίας συκῆς, Ἡρόδ. 1. 193, Ἀριστοφ. Ὄρν. 590, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 5. 32, 5· πρβλ. **ἐρινάζω**. — Καθ' Ἡσύχ. ἐν λ. **ψηνίζων**, «ἔστι δὲ ὁ ψὴν εἶδος ζῴου ὅμοιον κώνωπι, ὃ εἰσδύεται εἰς τοὺς ὀλύνθους τῶν σύκων καὶ πεπαίνει αὐτούς». **2)** ὁ καρπὸς τοῦ ἄρρενος φοίνικος, Ἀριστοτ. περὶ Φυτ. 1. 6, 7, Πολυδ. Α', 244.

ψηνίζω, = **ἐρινάζω**, **ὀλυνθάζω**·—ἐντεῦθεν, ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασ., παροιμ. παρὰ Συνεσ. 244A, οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ ψηνίζεται, δηλ. ὅστις οὐ περαίνεται, οὐ βινεῖται. **II.** μιμοῦμαι τοὺς **Ψῆνας**, ὡς ἐκαλεῖτο κωμῳδία τις τοῦ Μάγνητος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 523, πρβλ. Meineke Κωμικ. Ἀποσπ. 1. σ. 33.

ψηνός, ὁ, Δωρ. **ψανός**, ὡς τὰ **ψεδνός**, **ψιλός**, = **φαλακρός**, Σιμωνίδης Ἰαμβογρ. 36.

ψῆξις, εως, ἡ, (ψήχω) ξύσιμον διὰ τῆς **ψήκτρας**, ξύστρισμα, τιμάρευμα ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 5, 3 καὶ 10.

ψήρ, γεν. **ψηρός**, Ἰων. ἀντὶ **ψάρ** (ἴδε).

ψηρός, ά, όν, (ἴδε **ψάω**) «ξηρός» Σουΐδ.

ψῆττα ἡ, εἶδος ἰχθύος πλατέος, «γλῶσσα» ἢ ῥόμβος, Λατ. rhombus, Ἀριστοφ. Ἀυσ. 115, 131, Πλάτ. Συμπ. 191D, πρβλ. Ἀθήν. 329F, κἑξ.· ψ. χονδροφυὴς, εἶδος αὐτῆς, Μάτρων παρ' Ἀθην. 135B.—Τὰ παρὰ Πτωχοπροδρόμῳ **ψησία** ἐν τῷ κατὰ Ἡγουμένων ποιήματι στ. 99 εἶναι **ψῆττιαι**, ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 48. **II.** σκωπτικὸν ὄνομα ἠλιθίου ἀνθρώπου, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Περιαλγεῖ» 1. (Ὁ τύπος **ψῆσσα** μόνον παρὰ Ζωναρᾷ καὶ Σουΐδ.).

ψηττάριον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **ψῆττα**, Ἀναξανδρίδης ἐν «Λυκούργῳ» 1· οὐχὶ (ὡς συνήθως φέρεται) ψηττάδιον, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 74, Meineke εἰς Μένανδρ. 181 (Ψευδηρ. 1).

ψηττο-ειδής, ές, ὁ ὡς **ψῆττα**, Ἀριστ. περὶ Ζῴων Μορ. 17, 4.

ψηττό-ποδες, οἱ ἔχοντες πόδας ψηττοειδεῖς, δηλ. πόδας ἔχοντας σχῆμα ψήττης, ὄνομα φαντασιώδους λαοῦ παρὰ Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 1. 35.

ψηφάς, άδος, ὁ, ὀφθαλμοπλάνος, γόης, ὥσπερ οἱ λεγόμενοι ψηφάδες .. ὁ ἀντίχριστος ἐρχόμενος πλανᾷ τοὺς ὀφθαλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μοὺς τῶν ἀνθρώπων Ἀθαν. 2, 298C· ὡσαύτως **ψηφᾶς**, ἄ, ἴδε Δουκάγγ.· πρβλ. **ψηφοπαίκτης**.

ψηφεῖον ἢ **ψηφοφορεῖον**, τό, τόπος πρὸς ψηφοφορίαν κατὰ τὰς ἐκλογάς, Εὐαγρ. Ἐκκλ. Ἱστ.

ψηφη-φορέω, **-φορία**, **-φόρος**, μεταγεν. τύποι ἀντὶ **ψηφοφ-**.

ψηφίδιον, τό, μικρὰ ψῆφος, μικρὸν πετράδιον, μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Ἰαμβλ.

ψηφῖδο-φόρος, ον, = **ψηφοφόρος**, Ἡρόδ. 6. 109

ψηφιδώδης, ες, (εἶδος) πλήρης ψήφων, πλήρης λιθαρίων, λιθώδης, Γεωπον. 2. 6, 41, κλπ.

ψηφίζω, μελλ. Ἀττ. **ῶ**, (ἐπι-) Αἰσχίν. 39. 15· ἀόρ. ἐψήφισα, Πλούτ. 2. 141C, (ἐπ-) Θουκ. πρκμ. ἐψήφικα (ἐπ-) Ξεν.— Μέσ., ἴδε κατωτ. II. — Παθητ., ἴδε κατωτ. III. Λογαριάζω, ἀριθμῶ, κυρίως διὰ λιθαρίων, (**ψήφων**, πρβλ. Λατ. calculare ἐκ τοῦ calculus), Πολύβ. 5. 26, 13, Ἀνθ. Παλατ. 11, 168, 171· ψ. δακτύλοις Πλούτ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. **ψῆφος** II 1. **II**. συνηθέστερον, ὡς ἀποθ. **ψηφίζομαι**· μελλ. Ἀττ. **ψηφιοῦμαι** Ἀριστοφ. Σφ. 769, Θουκ. 7. 48, Πλάτ. Συμπ. 177D, κλπ., (**ψηφίσομαι** ἐν πολλοῖς χωρίοις τῶν Ῥητόρων διορθώθη ἐξ Ἀντιγραφῶν)· ἀόρ. ἐ**ψηφισάμην** Ἡρόδ. 5. 97, Θουκ. Ξεν., κλπ.· πρκμ. **ἐψήφισμαι** ἐπὶ μέσης σημασίας, Ἀριστοφ. Σφ. 591, Θουκ. 1. 120, Ξεν. κλπ. Κυρίως, δίδω τὴν ψῆφόν μου διὰ λιθαρίου, ὅπερ ἐρρίπτετο ἐντὸς κάλπης, ὡς ἐν τοῖς Ἀθήνησι δικαστηρίοις, ἐναντίον τοῦ **ἐπιψηφίζω**, προτείνω εἰς ψηφοφορίαν· **1**) ἀπολ., ψηφίζεσθαι ἐς ὑδρίαν Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 9, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 755· καφόλου, ψηφοφορῶ, ψήφῳ ψηφίζεσθαι Ἡρόδ. 9. 55· ψηφίζεσθαί τινι, ψηφοφορῶ **ὑπέρ** τινος, Δημ. 575. 18· ἐναντία ψ. τινι Πλάτ. Συμπ. 177D. **2**) μετ' αἰτ., ψηφοφορῶ ὑπέρ τινος, ἐπιδοκιμάζω διὰ τῆς ψήφου μου, ἀποφαίζω τι, πόλεμον Θουκ. 1. 86· ψηφίζεσθαί τινι τὸν πλοῦν ὁ αὐτ. 4. 29· οὕτω, ψ. παρασκευὴν ὁ αὐτ. 6. 25, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 951· ἐπιβολὴν ψ. ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 769· δίκην Ἰσαῖος 38. 32· ἀδειαν Ἀνδοκ. 2. 35· διαδίκασμα ψ. τινι Λυσίας 149. 7· κλῆρόν τινι ψ., παραχωρῶ διὰ τῆς ψήφου μου, παρέχω .., Δημ. 1052. 4·— μετὰ διπλ. αἰτ., ψ. τινα θεὸν Πλούτ. 2. 187E. **3**) μετ' ἀπαρ., δίδω τὴν ψῆφόν μου **ὑπέρ** τινος πράγματος, ἀποφασίζω νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρεμφάτ. ἐνεστ., ψ. μένειν Ἡρόδ. 7. 207· μὴ φεύγειν ὁ αὐτ. 9. 55· ψ. τι δρᾶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1353· μετ' ἀπαρ. ἀορ., ψ. ἀποστεῖλαι Ἡρόδ. 5, 97, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 516E· μετ' ἀπαρ. ἀορ., ψ. πάντας ἀποφάξειν Διόδ. 12. 72·— μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. ἀποφαίζω νά .., ψ. τὰς σπονδὰς λελύσθαι Θουκ. 1. 88· οὕτω, ψ. ὥστε μὴ ἴσων ἕκαστον τυγχάνειν Ξεν. Κύρ. Παιδ. 2. 2, 20·— οὕτω, ψ. ὅπως .. Πλουτ. Πομπ. 54. **4**) ψ. περί, ὑπέρ τινος Πλάτ. Δημόδ. 382D, Αἰσχίν. 22. 13.

III. τὸ ἐνεργ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς καὶ τὸ μέσ. σημασ., ἀπαντᾷ μόνον ἐν Σοφ. Αἴ. 449 (δίκην κατ' ἄλλου .. ἐψήφισαν), καὶ παρὰ μεταγεν.·— ἀλλ' ὁ ἀόρ. **ψηφισθῆναι** εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ παθητ. σημασ., διὰ ψηφοφορίας ἀποφασισθῆναι, τοῖς στρατηγοῖς εἴ του προσδέοιντο ψηφισθῆναι εἰς τὸν ἔκπλουν Θουκ. 6. 8· τὸ ψήφισμα ἐψηφίσθη Λυσί. 132. 24· τὰ ψηφισθέντα πλοῖα Ξεν. Ἑλλην. 1. 2, 1· οὕτω; ὁ μέλλ., τὰ ψηφισθησόμενα Ἰσοκρ. 135B· καὶ πρκμ., ἐψηφισμένοι θανεῖν, καταδεδικασμένοι διὰ ψηφοφορίας εἰς θάνατον, Εὐρ. Ἡρακλ. 141· τοῖς ἰχθυοπώλαις ἐστὶν ἐψηφισμένον .. στῆσαι Ἄλεξ. ἐν «Δυρκίδι ἢ Παπυζούσῃ» 1.

ψηφῖνος, η, ον, ὁ ἔχων φυσικὴν σύστασιν ψήφου ἢ λιθαρίου, λίθος Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀλάβαστρον**.

ψηφίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ψῆφος**, μικρὸν λιθάριον, χαλίκι, Ἀκύλ. Παλ. Διαθ.

ψηφίς, **ῖδος**, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **ψῆφος**, μικρὰ ψῆφος, «λιθαράκι», Ἰλ. Φ. 260, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 3. 2. **2**) λιθάριον δι' οὗ ἀριθμοῦσι, Ἀνθ. Π. 11. 365. **3**) λιθάριον ἐν ψηφοθετήματι, Νικηφ. Κωνστ. 86. 2. **III**. πολύτιμος λίθος δεδεμένος εἰς δακτύλιον, Λόγγος 4. 17.

ψήφισις, **εως**, ἡ, = **ψήφισμα**, Ἐπιγραφὴ παρὰ τῷ Hicks 63Θ.

ψήφισμα, τό, πρότασίς τις ἐπικυρωθεῖσα διὰ τῆς πλειονοψηφίας τῶν ψήφων· μάλιστα ἐν Ἀθήναις, πρότασις ἐπικυρωθεῖσα καὶ νομιμοποιηθεῖσα **ὑπὸ** τῆς **ἐκκλησίας**, θέσπισμα, δόγμα, Αἰσχύλ. Ἱκ. 601, Ἀριστοφ. Ἀχ. 536, κ. ἄλλ.· μετὰ γεν. τοῦ προτείναντος, πρότασις αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 1089, Ἀνδοκ. 4. 38· ἀλλά, τὸ Μεγαρέων ψ., **τὸ περὶ** αὐτῶν γενόμενον, Θουκ. 1. 140· τοῦτο ὅμως συνηθέστερον ἐξεφέρετο ἐμπροθέτως μετὰ τῆς **περί**· τὸ περὶ Μ. ψ. αὐτόθι 139, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 32· ὡσαύτως, τὸ ψ. τὸ διὰ τὰς λαικαστρίας Ἀριστοφ. Ἀχ. 537· ψ. μὴ ἐξεῖναι .. Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 15· ψ. γράφειν, εἰσάγειν πρότασιν πρὸς ἐπικύρωσιν, Λατ. suadere, Ἀριστοφ. Νεφ. 1429, Δημ. 485. 3· ψ. ἐπιψηφίζω ἐπὶ τῶν προέδρων, θέτω αὐτὸ εἰς ψηφοφορίαν, Αἰσχίν. 39. 16· ψ. νικᾶν, ἐπιτυγχάνειν τῆς ἐπιψηφίσεως αὐτοῦ, Λατ. ferre, ὁ αὐτ. 63. 21· ψ. καθαιρεῖν, καταργεῖν, ἀθετεῖν, Λατ. abrogare Θουκ. 1. 140· ἐξαλείφειν, ἀφαιρεῖσθαι Ἀνδοκ. 10. 30., 22. 37.— Κυρίως τὸ **ψήφισμα** ἀντιτίθεται τὸ μὲν πρὸς τὸ **προβούλευμα** (ἀπόφασις τῆς Βουλῆς), ὅπερ δὲν ἐγίνετο νόμος εἰ μὴ ἀφ' οὗ ἐγίνετο ἀποδεκτὸν διὰ πλειονοψηφίας **ὑπὸ** τῆς **ἐκκλησίας**), τὸ δὲ πρὸς τὸν νόμον (δηλ. θεμελιώδη νόμον τῆς πόλεως), Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 31, πρβλ. Ἠθ. Νικ. 5. 10, 7· νόμους καὶ ψηφίσματα Πλάτ. Θεαίτ. 173D· ὁ Δημ. δμιλεῖ περὶ νόμων καθ' οὓς τὰ ψηφίσματα δεῖ γράφεσθαι 485. 3, ἔνθα ὅμως ἰσχυρίζεται δεῖ τῶν ψ. οὐδ' ὁτιοῦν διαφέρουσιν οἱ νόμοι· ἴδε Arnold. εἰς Θουκ. 3. 36, 37, Herm. Pol. Ant. § 68. 8. Τὸ **προβούλευμα** εἶχεν ἰσχὺν μόνον ἐπὶ ἓν ἔτος, τὸ δὲ **ψήφισμα** ἠδύνατο νὰ ἀθετηθῇ μόνον δι' ἑτέρου **ψηφίσματος**, ἐὰν μή τις προσδάλλειν αὐτὸ ὡς ἐναντίον τῶν κειμένων νόμων καὶ ἐνῆγε τὸν προτείναντα ὡς παρανόμως πράξαντα (παρανόμων γράφεσθαι).— Ἀλλ' αἱ διακρίσεις αὗται δὲν ἐτηροῦντο πάντοτε, ἴδε Schömann. de Comit. σ. 248 κἑξ.

II. καθόλου, ἀπόφασις, νόμος, θεῖων ψ. παλαιὸν Ἐμπεδ. 1, πρβλ. Ἀριστ. Σφ. 378, Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 4.

ψηφισματογράφος, ὁ γράφων ψηφίσματα, Ὑπόθεσις εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν.

ψηφισμάτο-πώλης, ου, ὁ, ὁ ἐμπορευόμενος **ψηφίσματα**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1038.

ψηφισμᾰτώδης, ες, ὁ ἐν εἴδει ψηφίσματος, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 5. 7. 1.

ψηφισμός, ὁ, = **ψήφισμα**, Σχόλ. εἰς Θουκ. 8, 69.

ψηφιστέον, ρημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ὑπολογίσῃ, Βυζ.

ψηφιστής, οῦ, ὁ, λογιστής, Σωζομ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4, 27.

ψηφιστικός, ή, όν, λογιστικός, Ἰουστίνου Μάρτ. πρὸς Τρύφωνα Ἰουδ. 85.

ψηφο-βόλον, τό, ἀγγεῖον ἐξ οὗ ἐρρίπτοντο αἱ ψῆφοι ἐν τῷ κυβεύειν, Λατ. fritillus. Βυζ., πρβλ. **κημός**.

ψηφο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ψήφους, πρὸς ψηφῖδας ἢ λιθάρια, πλήρης ψηφίδων ἢ χαλίκων, Θεοφρ. περὶ Λίθ. 47.

ψηφο-θέτης, ου, ὁ, ὁ κατασκευάζων ψηφοθέτημα ἢ μωσαϊκὸν διὰ λιθαρίων, Λατ. tessellator, tessellarius, ὅπερ φέρεται **ψηφοθέτης** ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2025·— ἐντεῦθεν, **ψηφοθετέω**, καλύπτω τὸ ἔδαφος διὰ ψηφοθετήματος, **ψηφοθέτημα**, τό, ψηφιδωτὸν ἔδαφος ἢ μωσαϊκόν, ἅπαντα ἐν Γλωσσ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 272.

ψηφο-θήκη, ἡ, θήκη ψήφων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 1040.

ψηφο-κλέπτης, ου, ὁ, = **ψηφοπαίκτης**, Ἀθήν. 19B, πρβλ. Εὐστάθ. 1601. 50.

ψηφο-λογεῖον, τό, λογιστικὸν ἀδάκτυλον, **ἄβαξ**, Λατ. abacus, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 127.

ψηφολογέω, = **ψηφοθετέω**, Ἐδδ. (Τωδ. ιγ' 16)·—ὅθεν **-λόγημα**, τό· **-λογία**, ἡ **-λογητός**, ή, όν, Γλωσσ.

ψηφολογικός, ή, όν, ψηφοπαικτικός, δακτυλουργός, Γρηγόρ. Ναζ. Ι, 747A.

ψηφο-λόγος, ον, ὁ παριστάνων θαύματα ταχυδακτυλουργικά, θαυματοποιός, «ψηφολόγοι εἰσὶν οἱ ψηφοπαῖκται» Σουΐδ.

ψηφόομαι, παθ., κοσμοῦμαι διὰ ψηφοθετημάτων, τὰ ἐ**ψηφω**μένα ἐδάφη Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 730, 8.

ψηφοπαικτέω, παίζω ταχυδακτυλουργικὰ τεχνάσματα, Ἀρτεμ. 3. 56. **2**) ψ. δίκαιον, ταχυδακτυλουργικῶς τεχνάζομαι κατὰ τοῦ δικαίου, Λυσ. Ἀποσπ. 7.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 270.

ψηφο-παίκτης, ου, ὁ, (**παίζω**) ὁ παίζων μὲ λιθάρια ἢ κύβους, θαυματοποιός· ἐνεργῶν ταχυδακτυλουργικῶς ὥστε νὰ μεταπλάττωσι ταῦτα θέσεις, Εὔσοξος ἐν «Ναυκλήρῳ» 1· πεβλ. Ἀλκίφρ. 3. 20, Seneca. Epist. 45· ψηφάων παῖκται παρὰ Μανίθ. 4. 448· πρβλ. **ψηφᾶς**. **ψηφοκλέπτης**.

ψηφοπαιξία, ἡ, τέχνη τοῦ ψηφοπαίκτου, ταχυδακτυλουργία, ἀπάτη, Γλωσσ.

ψηφο-περιδομβήτρια, ἡ, περιδομβοῦσα ἕνεκα τῶν ἐν αὐτῇ ψήφων, ἐπὶ κύλικος (πρβλ. **κόγξ**), κωθωνόχειλον, ψηφοπεριδομβήτριαν Εὔδουλος ἐν «Κυβευταῖς» 1. 3.

ψηφο-ποιός, όν, (**ψῆφος** II. 4) ὁ ποιῶν ψήφους· δηλ. παρασκευάζων ψήφους· μεταξὺ τῶν ἀρχηγῶν, κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὑρέθης Σοφ. Αἴ. 1135, ἔνθ' ἴδε σημ. Jebb.

ψῆφος, Δωρικ. **ψᾶφος**, Αἰολ. **ψάφαξ**, ἡ, (**ψάω**)· — λιθάριον λεανθὲν καὶ στρογγυλωθὲν ἐκ τῆς τριδῆς, οἷα τὰ εὑρισκόμενα ἐν ταῖς κοίταις τῶν ποταμῶν καὶ παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης, «χαλίκι», «χοχλακάκι» «βόλι», «ψηφίδα», Λατ. calculus, ψᾶφος ἐλισσομένα Πινδ. Ο. 10 (11). 13· οὐκ ἂν εἰδείην λέγειν ποντίᾳ ψάφων ἀριθμὸν αὐτόθι 13. 65· ψήφῳ μοὐνῃ [βαλὼν] διατετρανέεις ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μόγις ἂν λίθῳ παῖσας διαράξειας, Ἡρόδοτ. 3. 12· ψ. ἄμμου, κόκκος ἄμμου, Ἐδδ. (Σειρὰχ ΙΗ', 10). **2**) πολύτιμος λίθος, «πέτρα», Φιλόστρ. 117· μάλιστα ἐν δακτυλίῳ φορούμενος, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 9. 2, Ἀνθ. Παλατ. 11. 290. **II**. ὡς ἐκ τῶν διαφόρων χρήσεων τῶν μικρῶν τούτων λιθαρίων παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ λέξις ἐσήμαινε: **1**) λιθάριον ἐν χρήσει εἰς ἀρίθμησιν, ψήφοις λογίζεσθαι, ἀριθμεῖν διὰ λιθαρίων ἀριθμεῖν διὰ τῆς ἀριθμητικῆς τέχνης, Ἡρόδ. 2. 36, κλπ.·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὅθεν ὑπολογίζω ἀκριβῶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀπὸ χειρὸς λ., Ἀριστοφ. Σφ. 656· οὕτως οὐ τιθεὶς ψήφοις Δημ. 304. 4· ἐν ψήφῳ λέγειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 570· ἐν ψήφου λόγῳ θέσθαι Εὐρ. Ρῆσ. 309· μεταφορ., ταῖς τοῦ συμφέροντος ψήφοις μετρεῖν πάντα Πολύβ. 2. 47, 5·— ὅθεν ψῆφος ἐλέγετο αὐτὸς ὁ ἀριθμός, τὸν ἄρτιον ποτθέμεν .. ψᾶφον Ἐπίχ. 94. 8 Ahr.· — ἐν τῷ πληθ., ὑπολογισμοί, λογαριασμοί, καθαραὶ ψῆφοι, ἔνθα ὑπάρχει ἀκριβὴς ἐξίσωσις, Δημ. 303. 22· οἱ περὶ τὰς ψήφους, οἱ λογισταὶ ἢ λογιστικοί, Ἀλκίφρων 1. 26· ψήφων ἄπειρος Πλούτ. 2. 812E. 2) λιθάριον ἐν χρήσει κατὰ τὴν παιδιὰν τῶν πεσσῶν, Λατ. scrupus, Πλάτ. Πολ. 487C· κύβος ἐν παιδιᾷ ψήφων Πλούτ. 2. 427F. 3) λιθάριον χρησιμεῦον εἰς εἶδός τι μαντικῆς, ἡ διὰ ψήφων μαντική. Heyne Ἀπολλόδ. 3. 10, 2, σ. 274· πρβλ. Θρεαί. 4) λιθάριον ἐν χρήσει κατὰ τὴν ψηφοφορίαν, ὅτε καὶ ἐρρίπτετο εἴς τινα πρὸς τοῦτο κάλπην (ὑδρίαν), πρῶτον παρ' Ἡροδ. καὶ συχν. παρὰ τοῖς Ἀττ.· τὰς ψ. διενέμοντο Ἡρόδ. 8. 123· ψήφῳ ψηφίζεσθαι ὁ αὐτ. 9. 55· ἐὰν μὴ τῇ ψήφῳ .. ψηφίσωνται κρύβδην ψηφιζόμενοι Δημ. 1375. 16· ὅθεν καὶ αὐτὸ τὸ ἔργον τῆς ψηφοφορίας, ψῆφον φέρειν, ψηφοφορεῖν, Λατ. suffragium ferre, συχν. παρ' Ἀττικ., οἷον 680, Ἀνδοκ. 1. 12, Δημ. 1317. 27 κτλ.· ὑπέρ τινος Λυκοῦργ. 148. 29· περί τινος ὁ αὐτ. 149. 13, κλπ.: ψήφου φορὰ Εὐρ. Ἰκ. 484· ψῆφον τίθεσθαι, ἀκριβῶς ὡς τὸ ψηφίζεσθαι, Ἡρόδοτ. 6. 57., 8. 123· μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. 3. 73, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 816, Πλάτ. Πρωτ. 330C, κ. ἀλλ.· ψ. προστίθεσθαι Θουκ. 1. 40, πρβλ. προστίθημι B. I. 3·—ψήφῳ διαιρεῖν, διὰ ψήφων ὁρίζειν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 630· οὕτω, ψήφῳ κρίνειν, διακρίνειν Θουκ. 1. 87, κτλ.· τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων μεταβαλεῖν Πλάτ. Ἀπολ. 36B, Δημ. 529. 24· —περιληπτικῶς, ψ. γίγνεται περί τινος, γίνεται ψηφοφορία, Ἀντιφῶν 135, 2· ἡ σώζουσα, ἡ καθαιροῦσα ψῆφος Λυσί. 133. 13, πρβλ. Δημ. 362. 6· οἷς ἂν πλείστη γένηται ψ., πλειονοψηφία, Πλάτ. Νόμ. 759D· — τὴν ψῆφον ἐπάγω, προτείνω ψηφοφορίαν, ἐπὶ τοῦ προεδρεύοντος, ὡς τὸ ἐπιψηφίζειν, Θουκ. 1. 119, 125· οὕτω, τὴν ψ. προτιθέναι Δημ. 361, ἐν τέλ.· ἀλλά, τὰς ψ. διανέμεσθαι, ἀριθμεῖν, λογαριάζειν, Ἡρόδ. 8. 123· ὑπὸ ψήφου μιᾶς, ὁμοθύμως, ἐκ συμφώνου, Ἀριστοφ. Λυσ. 270. 6) τὸ διὰ τῆς ψήφου ἀποφασιζόμενον, ἡ ἀπόφασις τῆς ἐκκλησίας, ψ. καταγνώσεως, καταδικαστικὴ ἀπόφασις, Θουκ. 3. 82· οὐ γάρ πω ψῆφος ἐπῆκτο αὐτῷ περὶ φυγῆς, δὲν εἶχε γίνῃ εἰσέτι ψηφοφορία κατ' αὐτοῦ περὶ ἐξορίας, Ξεν. Ἀν. 7. 7, 57, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 198, Ἱκέτ. 8·—ὅθεν. γ) καθόλου, πᾶσα ἀπόφασις, ἢ δόγμα μονάρχου, ψῆφον τυράννων Σοφοκλ. Ἀντιγ. 60· λιθίνα ψᾶφος, δόγμα γεγραμμένον ἐπὶ λίθου, Πινδ. Ο. 7. 159· διδοῖ ψᾶφον παρ' αὐτᾶς, [ἡ ὀρῦς] ψῆφον περὶ ἑαυτῆς δίδωσιν ὅτι δύναται εἴς τι χρησιμεύειν καὶ ἄκαρπος οὖσα, ὁ αὐτ. ἐν Π. 4. 471· βροτῶν ψῆφος φλεγυρά, ἡ κοινὴ γνώμη, Κρατῖνος ἐν «Δραπέτισιν» 1· τίν' ἂν ψῆφον θεῖο; τίνα κρίσιν, γνώμην, ἢ ἀπόφασιν ..; Πλάτ. Πρωταγ. 330C, πρβλ. Πολ. 450A. δ) ψῆφος Ἀθηνᾶς Calculus, Minervae, ἦτο φράσις παροιμιώδης δηλοῦσα ἀθῴωσιν, πιθανῶς ἐπὶ ἰσοψηφίας, Φιλόστρ. 568, πρβλ. Müller Eumen. Append., καὶ πρβλ. στίχ. 753, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 966.— Ἡ ψηφοφορία, διὰ ψήφου, πρέπει νὰ διακρίνηται τῆς διὰ κυάμου ἢ κλήρου ἐκλογῆς· ἡ ψῆφος ἦν ἐν χρήσει ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ὁ δὲ κύαμος ἐν τῇ ἐκλογῇ διαφόρων ἀρχῶν (εἰ καὶ ἐνίοτε εἶναι ἐν χρήσει ἡ λέξ. ψῆφος ἐπὶ ἐκλογῆς, Δημ. 271. ἐν τέλ., Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 50)

Αἱ καταδικαστικαὶ ἢ ἀθῳωτικαὶ ψῆφοι ἐνίοτε διεκρίνοντο, αἱ μὲν τετρυπημέναι αἱ δὲ πλήρεις, Αἰσχίνης 12. 34· ὡσαύτως αἱ μὲν λευκαὶ αἱ δὲ μέλαιναι, Πλουτ. Ἀλκ. 22· — χοιρῖναι, ἤτοι κόγχαι θαλάσσιαι ἐνίοτε ἐχρησίμευον ὡς ψῆφοι (Ἀριστοφ. Σφ. 333, κτλ.), ἀλλ' οὐδέποτε οἱ κύαμοι, πρβλ. κημός, καὶ ἴδε Philol. Museum 1, σ. 420. Ὁ Θουκυδ. λέγει καὶ ψῆφον φανερὰν διενεγκεῖν, 4. 74· ὁ Λυσίας, τὴν ψ. οὐκ εἰς καδίσκους, ἀλλὰ φανερὰν ἐπὶ τὰς τραπέζας τίθεσθαι, 133. 12· ὁ Πλάτων, ἔστω δὴ φανερὰ .. ἡ ψ. τιθεμένη Νόμ. 855D, πρβλ. 767D· ὁ Αἰσχίνης, ἡ ψ. ἀφανὴς φέρεται, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φανερὰ ψ. 87. 13· οὕτω, κρύβδην τὴν ψ. φέρειν Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 19, 8, πρβλ. 3, 17· — ἀλλὰ κατ' ἀρχαιοτέρους χρόνους ὁ βαθμὸς τῆς μυστικότητος ἐν τῇ ψηφοφορίᾳ εἶναι μᾶλλον ἀμφίβολος, ἴδε Scott on the Athen. Ballot (Oxf. 1838). — Ἐν Ἀριστοφ. Βατράχ. 685, κἂν ἴσαι γένωνται, ὑπακουστέον τὸ ψῆφοι· οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ πάσαις κρατεῖν Λουκιαν. Δὶς Κατ. 18, πρβλ. 22, κτλ. ε) περὶ τοῦ Κόννου ψ., ἴδε ἐν λ. Κοννᾶς. 5) ὁ τόπος ἔνθα γίνεται ἡ ψηφοφορία (ὡς τὸ πεσσοὶ λέγεται ἐπὶ τοῦ τόπου ἔνθα γίνεται ἡ παιδιὰ τῶν πεσσῶν), Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 947· πρβλ. Meineke C. m. Fragm. 2. 19.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 372-374.

ψηφο-φᾰγέω, ζῶ ἐσθίων ψήφους, τρέφομαι ἐκ τῶν ψήφων, κωμικὴ φράσις περὶ δικαστῶν, ὡς τὸ κυαμοτρώξ, ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαζόντων, Νικήτ. Χρον. 168B.

ψηφοφορέω, δίδω τὴν ψῆφόν μου, ψηφίζω, Διον. Ἀλ. 4. 20, Λουκ. Τίμ. 36, κ. ἀλλ. II. ἐκλέγω διὰ ψήφου, νομοθέτου Διον. Ἀλ. 10. 56.— Παθ., ὁ αὐτ. 9. 43·— συχνάκις φέρεται ψηφηφ-, οἷον παρὰ Διον. Ἀλ. ἔνθ' ἀνωτ.

ψηφοφορία, ἡ, τὸ ψηφοφορεῖν, Ἀριστ. Πολιτ. 2. 8, 5, Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 39. 16· — καθόλου, τὸ ψηφίζεσθαι, Διον. Ἀλ. 4. 20., 7. 59, Πλουτ. Κοριολ. 20, κ. ἀλλ.· αἱ ὑπατικαὶ ψ., ψηφοφορία ἐν ταῖς τῶν ὑπάτων ἀρχαιρεσίαις, ὁ αὐτ. ἐν Μαρκέλλ. 4·— συχνάκις φέρεται ψηφηφορία, ὡς παρὰ Διον. τῷ Ἀλ. ἔνθ' ἀνωτ.

ψηφο-φόρος, ον, ὁ ψηφοφορῶν, ὁ δίδων ψῆφον, Διον. Ἀλ. 7. 59, ἐν τῷ τύπῳ ψηφηφ-.

ψηφόω, κοσμῶ, ποικίλλω διὰ ψήφων, τὰ ἐψηφωμένα ἐδάφη Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 730, 8· κοσμῶ διὰ πολυτίμων λίθων, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. Πολιτ. 1. 4.

ψήφων, ωνος, ὁ, δεινὸς περὶ τὴν λογιστικὴν (ἐπὶ φιλαργύρου), Μανέθων 5. 277, ἀμφίβ.· ἐν τῷ κώδ. ψηφών.

ψήφωσις, εως, ἡ, = ψηφολογία, ψηφολόγημα, Γλωσσ.

ψηφωτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ., ἐστρωμένος ἢ κεκοσμημένος διὰ ψήφων, Γλωσσ.

ψηχρός, ά, όν, (ψήχω) ὁ εἰς λεπτὰ μόρια τετριμμένος, λεπτός, Ἡσύχ., Σουΐδ.

ψήχω· μέλλ. ψήξω Ξεν. Ἱππ. 4, 4.— Μέσ., ἀόρ. ἐψηξάμην (ἀπ-) Κλήμ. Ἀλ. 100.— Παθ., ἀόρ. ἐψήχθην (κατ-) Νικ. Ἀλεξιφ. 265, κλπ.· πρκμ. ἔψηγμαι (κατ-) Σοφ. Τραχ. 698· (ἐκ τοῦ ψάω, ὡς σμήχω ἐκ τοῦ σμάω, νήχω ἐκ τοῦ νάω). Τρίβω, ξύω, ξυστρίζω ἵππον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 135, Ξεν. Ἱππ. 4, 5., 5, 1, κλπ.· — ἅπτομαι ἐλαφρῶς, θωπεύω, Λατ. demulcere, μονάμπυκον ψήχων δέρην μέτωπά τε Εὐρ. Ἑλ. 1567· φαρμάκῳ ἔψηχεν θηρὸς κάρη Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 164. II. διὰ τῆς τριβῆς φθείρω, πέτρην ψ. χρόνος Ἀνθ. Η. 7. 125.— Παθ., ψήχεται ἡ πέτρα διὰ τὴν πληγὴν τῶν κυμάτων Ἀριστ. Προβλ. 23. 33· ἐπὶ ἀναμνήσεως, ἐξαλείφομαι, ὁ αὐτ. περὶ Μνήμ. 1, 11.— Πρβλ. καταψήχω.

ψιά, ἡ, «ψιά· χαρά, γελοίασμα, παίγνια» Ἡσύχ.·— ὅθεν ψιάζω, Δωρ. ψιάδδω, παίζω, τοὶ δὴ παρ' Εὐρώταν ψιάδδοντι Ἀριστοφ. Λυσ. 1302· «ψιάδδειν· παίζειν» Ἡσύχ. (Πιθανῶς ταῦτα ἦσαν βραχύτεροι τύποι τῶν λέξεων ἐψία, ἐψιάομαι, ἃς ἴδε).

ψιάζω, (ψιάς), ψακάζω, Ἡσύχ.

ψιᾰθηδόν, ἐπίρ., ἐν εἴδει ψιάθου, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ φορμηδόν, Σχολ. εἰς Θουκ. 2. 75.

ψιᾰθίζομαι, ἀποθ., κεῖμαι ἐπὶ ψιάθου («ψάθας»), οἱ ἰατροί .. ἐκέλευσάν με ψιαθισθῆναι Ἱεροκλῆς ἐν Φιλογέλ. ρζ', σ. 289 ἔκδ. Boiss.

ψιάθιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ψίαθος, «σκιμπόδιον ἓν καὶ κώδιον καὶ ψιάθιον ἴσως παλαστῆς» Φιλήμων ἐν «Ἐφεδρίταις» 1, Διοσκ. 5. 103.

ψιᾰθο-πλόκος, ὁ, ὁ πλέκων ψιάθους, Γραμματ.·— ὡσαύτως -ποιός, όν, Γλωσσ.

ψιᾰθος, ἡ (καὶ ὁ, κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 5), παρὰ μεταγεν. ψίεθος, πλέγμα ἐκ βούρλων ἢ σχοίνων, παραπλήσιον τῷ φορμός (2), Λατ. storea, κοινῶς «ψάθα», ἐχρησίμευε δὲ καὶ ὡς στρῶμα ἐς οὗ ἐκοιμῶντο, Ἀριστ. Βάτρ. 567, Λυσίας 921, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 5, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 4· ἐκ τῆς αὐτῆς ψ. γεγονώς, παροιμ. ἐπὶ ἀνθρώπων ἐν ὁμοίᾳ καταστάσει διατελούντων, οἱονεὶ ὁμόκοιτος, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 383· Δωρ. αἰτ. πληθ. ψιάθως, Ἀριστοφ. Ἀχ. 874.— Καθ' Ἡσύχ.: «ψίαθος· ἡ χαμεύνη, καὶ τὸ φυτὸν ἐξ οὗ πλέκεται ψίαθος». (Ὑποτίθεται ὅτι ἡ λέξις εἶναι Αἰγυπτιακή).

ψιᾰθώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ψίαθον, δηλ. «ψάθαν», Εὐστ. 1344. 45, κτλ.

ψίαι· «ἀλώπεκες» Ἡσύχ.

ψιαίνω· παρ' Ἡσυχ. καὶ Σουΐδ. τὸ ψιῆναι ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ ψίξαι, πρότερον ἐφέρετο ἡμαρτημένον ψέξαι.

ψιᾰρός, ά, όν, = εὐώδης. Ἡσύχ.

ψιάς, άδος, ἡ, = ψακάς, ψεκάς, «ψηχάλα», ῥανίς, σταγών, αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε (ἐξυπακ. Ζεύς,) ὅπερ προεμήνυε τὸν θάνατον τοῦ Σαρπηδόνος, ὃν ἔμελλε νὰ φονεύσῃ ὁ Πάτροκλος, Ἰλ. Π. 459, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 384. παρ' Ἡσυχ. φέρεται καὶ ψίακα (ἐξ ὀνομ. ψίαξ)· «ψακάδα» καὶ ψίδες (ἐξ ὀνομ. ψίς) «ψιάδες, ψακάδες».

ψίγναι, αἱ, = τρίχες, Ἡσύχ.

ψίδων, ἴδε ἐν λ. ψύθων.

ψίζω ἢ ψίω· ἐκ τοῦ προτέρου ἔχομεν μέλλ. ψιῶ (ἐπι-ψιῶ) Ἡσύχ., ἀόρ. ἔψιξα (ἴδε ἐν λ. ψιαίνω), παθ. πρκμ. ἔψισμαι (ἴδε κατωτ.)· ἐκ δὲ τοῦ δευτέρου, ἀόρ. ἔψισα, μέσ. μέλλ. ψίσομαι [ῑ], ἴδε κατωτ. καὶ πρβλ. ἐμψίω Ὡς τὸ ψωμίζω, τρέφω, (Εὐστ. 1631. 43, Φώτ. κλπ.), ἢ = ποτίζω (Orion Lex. σ. 168·) λευκῷ σ' ἔψισα γάλακτι (οὕτως ὁ Meineke ἀντὶ ἔψησα) Εὐφορ. ἐν Στοβ. τ. 78. 5·— Μέσ., μασῶμαι, ψίσεται πύρνον γνάθῳ Λυκόφρ. 639. — Παθ., τρέφομαι, ἐξ ὑμῶν ἐψισμένον (ἐξυπακ. βρέφος) Ἀνθ. Παλατ. 9. 302. (Συγγενὲς ταῖς λ. ψωμός, ψωμίζω, ἴσως δὲ καὶ ταῖς λ. ψίξ, ψιχίον).

ψίθιος [ῑ] οἶνος, ὁ, οἶνος ἐκ τῆς ψιθίας ἀμπέλου γινόμενος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὅμοιος τῷ πραμνίῳ Εὔβουλος ἐν Ἀδήλ. 6, Νικ. Ἀλεξιφ. 181·— psythius ἐν Οὐεργιλ. Γεωργ. 2. 93., 4. 269.

ψῖθος, τό, λοιδορία, «ψίθυρ παρὰ τὸ ψῖθος, ὃ σημαίνει λοιδορίαν» Σχολ. Θεοκρ. 1. 1, πρβλ. **ψεύδω**· — ὡς φαίνεται ἡ λέξις ἐπλάσθη ὑπὸ τῶν γραμματικῶν.

ψῐθύζομαι, = **ψιθυρίζω**, Γραμματ.

ψίθυρ, υρος, ὁ, = **ψίθυρος**, κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμ. 506. 31, κλπ.· ἀλλ' εὕρηται μόνον παρὰ τοῖς Γραμματικοῖς.

ψιθύρα, ἡ, Θρᾳκικόν τι μουσικὸν ὄργανον, μάγαδις, Κάνθαρος ἐν Ἀδήλοις 3· πρβλ. Πολυδ. Δ', 60.

ψῐθῠρίζω, Δωρ. -σδω· μελλ. Ἀττ. ιῶ· (ψίθυρος) —ὁμιλῶ χαμηλοφώνως, ὁμιλῶ εἰς τὸ οὖς τινος, Πλάτ. Γοργ. 485D· ψ. πρός τινα ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 276D· ἀλλήλοις τι Θεόκριτ. 27. 67.

2) ψιθυρίζω, λέγω χαμηλοφώνως ὅ,τι δὲν τολμῶ νὰ εἴπω μεγαλοφώνως, λέγω λοιδορίας, κατά τινος Ἀλκίφρων 3. 58, Ἑβδ. (Ψαλμ. Μ', 7)· ψ. καὶ διαβάλλειν Θεμίστ. 262C. — Παθ. τὸ ψιθυριζόμενον ὄνομα Πλουτ. Ἀλκ. 23. 3) ἐπὶ ἤχου ἢ θορύβου μικροῦ καὶ ἡσύχου, οἷον ἐπὶ τοῦ ἤχου τῶν δένδρων ὑπὸ ἐλαφροῦ ἀνέμου κινουμένων, ὅταν πλάτανος πτελέᾳ ψιθυρίζῃ Ἀριστοφ. Νεφ. 1008.

ψῐθύρισμα τό, τὸ ψιθυρίζειν, χαμηλοφώνως ὁμιλεῖν, τὸ ναυτικὸν Ἀνθ. Παλατ. 9. 546· βόλια ψ. αὐτόθι 3. 3. 2) πᾶς θόρυβος ἢ ἦχος μικρός, οἷος ὁ τῶν δένδρων ὑπὸ ἐλαφροῦ ἀνέμου κινουμένων, Θεόκρ. 1. 1.

ψῐθῠρισμός, ὁ, τὸ ψιθυρίζειν, χαμηλοφώνως ὁμιλεῖν, Λουκ. Ἔρωτ. 15· πρός τινα Πλούτ. 2. 45D, κτλ. 2) τὸ ψιθυρίζειν, καταλαλεῖν, συκοφαντεῖν, λοιδορεῖν, Πλούτ. 2. 143E, Β', Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. ιβ', 20. 3) φυλακτήριον ἢ μαγικόν τι μέσον διὰ ψιθυρίσματος κεκτημένον μαγικὴν δύναμιν, μαγεία, Ἑβδ. (Ἐκκλησ. Ι', 11).

ψῐθῠριστής, οῦ, ὁ, ὁ ψιθυρίζων, λοίδορος συκοφάντης, Ἐπιστ. πρὸς Ῥωμ. α' 30· — ἐν Ἀθήναις ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, Δημ. 1358. 6· τοῦ Ἔρωτος, Α. Β. 317.

ψιθῠρος [ῐ], ον, ψιθυριστικός, συκοφαντικός, λόγοι Σοφ. Αἴ. 148. **II.** ὡς οὐσιαστ. **ψίθυρος**, ὁ, = **ψιθυριστής**, ὁ ψιθυρίζων κατά τινος, λοίδορος Πινδ. Π. 2. 136, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 213·—Ἐπίρρ. -ρως Ἀπ. Καρχηδ. 46. 2) ἐπὶ πτηνῶν, Ἀνθ. Παλατ. 12. 136· μάλιστα ἐπὶ τῶν χελιδόνων, Πολυδ. Ε', 90· οὕτως ἐπὶ μουσικῆς, ψίθυρον εὐήθη νόμον Ποιητὴς ἐν τοῖς εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. Σχολ. 11. (Πρβλ. **ψεύδω**).

ψῑλαγία, ἡ, ἀρχηγία ψιλῶν (εὐζώνων) στρατευμάτων· σῶμα ἐκ 250 ψιλῶν, Ἀρρ. Τακτ. 14. 4.

ψῑλ-άνθρωπος, ον, ψιλὸς ἄνθρωπος, μόνον ἄνθρωπος, ἀντίθετον τῷ **θεάνθρωπος**, οὐ ψιλάνθρωπα εἶχε τὰ ἀνθρώπινα, ἀλλὰ θεάνθρωπα Ἀναστ. Σιναΐτ. Ὁδηγ. σ. 242, 28.

ψῑλαξ [ῐ], ᾰκος, ὁ, = **ψιλός**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 705· «ψίλαξ ποιηταί, ὡς Ἀριστοφάνης, ψιλὸς δὲ καὶ λεῖος λογογράφοι» Θωμᾶς Μάγιστρ. σ. 928, πρβλ. καὶ Μοῖριν σ. 419.

ψῑλᾶς, ὁ, ἐπίθετον τοῦ Βάκχου, ὃ ἔφερε λατρευόμενος ἐν Ἀμύκλαις, Παυσ. 3. 19. 6, παρ' ᾧ ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **πτερωτός** (ἐκ τοῦ **ψίλον** Δωρ. ἀντὶ **πτίλον**)· ἀλλ' ὁ Λοβ. (ἐν Wolf's Anal. 353, Φρυνίχ. 435) λέγει ὅτι σημαίνει τὸν ἔχοντα λείαν καὶ ψιλὴν τὴν σιαγόνα, δηλ. ἀγένειον.

ψῑλ-έθειρον, τό, φάρμακον πρὸς ψίλωσιν τῶν τριχῶν, ἀλοιφὴ ψιλωτικὴ τριχῶν, Γρηγόρ. Νύσσ. τ. 2, σ. 388A· ἴδε **ψίλωθρον**.

ψῑλεύς, έως, ὁ, ὁ τελευταῖος ἐν χορῷ, «ψιλεῖς· οἱ ὕστατοι χορεύοντες» Ἡσύχ.·— ὁ Σουΐδ. λέγει «ὁ ἐπ' ἄκρου χοροῦ ἱστάμενος».

ψῑλῆται, οἱ, = **οἱ ψιλοί**, οἱ ἐλαφρῶς ὡπλισμένοι, Εὐστ. 1222. 53· ὡσαύτως **ψιλής, ῆτος**, ὁ, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 441, πρβλ. **γυμνής, ῆτος**.

ψῑλίζομαι, μεταγεν. ἀντὶ **ψιλόομαι**, Δίων Κάσσ. 63. 9, πρβλ. Εὐστ. 907. 38.

ψῑλικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἐλαφρῶς ὡπλισμένον στρατιώτην, (**ψιλός**)· **τό ψιλικόν, τὰ ψιλικά, οἱ ψιλοί**, οἱ ἐλαφρῶς ὡπλισμένοι, οἱ εὔζωνοι, Διόδ. 15. 32, Λουκ. Ζεῦξ. 8.

ψιλινοποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων ψιλίνους στεφάνους, Ἐπιγρ. Σπάρτης, L. et F. 163a.

ψίλινος, η, ον· στέφανος ψ., στέφανος ἐκ κλάδων φοίνικος ὃν ἐν Σπάρτῃ ἔφερον οἱ ἡγεμόνες τῶν χορῶν ἐν ταῖς **γυμνοπαιδίαις**, Σωσίβιος παρ' Ἀθην. 678B.

ψῑλο-γρᾰφέω, γράφω δι' ἁπλοῦ φωνήεντος, οὐχὶ διὰ διφθόγγου, Τζέτζ. Ἱστ. 5. 69b.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 287.

ψῑλόδαπις, ἴδε ἐν λ. **ψιλόταπις**.

ψῑλό-κερως, ων, ὁ ἀπογυμνωθεὶς τοῦ κέρατος αὐτοῦ, τὸ κέρας τούτου (δηλ. τοῦ μονοκέρωτος) κόπτουσιν, ἀντιπαθὲς φαρμάκοις, τὸν θῆρα δὲ ψιλόκερων ἐῶσιν ἀποτρέχειν Τζέτζ. Ἱστ. 5. 412.

ψῑλο-κῐθᾰριστής, οῦ, ὁ, = **ψιλὸς κιθαριστής**, (περὶ οὗ ἴδε Ἀθήν. 638A), ὁ παίζων τὴν κιθάραν χωρὶς νὰ ᾄδῃ πρὸς αὐτήν, Χάρης παρ' Ἀθην. 538E· ὡσαύτως **-κιθαρεύς**. Συλλ. Ἐπιγρ. 2759·—καὶ **ψῑλοκῐθᾰριστική** (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ, **ψιλὴ κιθάρισις**, Φιλόχορος παρ' Ἀθην. 637F, (Ἀποσπ. 66)·— πρβλ. **ψιλός** IV. 3.

ψῑλο-κορρέω ἢ **-κορσέω**, εἶμαι φαλακρός, Διογέν. Ἐπιστ. 19.

ψῑλο-κόρρης ἢ **-κόρσης**, ὁ, ὁ ἔχων ψιλὴν τὴν κεφαλήν, φαλακρός, Ἡρῳδιαν. 4. 8, Ἡσύχ. ἐν λ.

ψῑλό-κουρος, ον, ὁ μέχρι τοῦ δέρματος κεκαρμένος.— Κατὰ Φρύν. 60 ἔκδ. Lob.: «ἐν χρῷ κουρίας φάθι καὶ μὴ ψιλόκουρος», ἔνθα ἴδε σημ. Lob.

ψῑλό-κρᾱνος, ον, ὁ ἔχων ψιλὴν (γυμνὴν) τὴν κεφαλήν, φαλακρός, Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 376.

ψῑλο-μετρία, ἡ, ἡρωϊκὴ ἢ ἐπικὴ ποίησις ὡς μὴ συνοδευομένη ὑπὸ μουσικῆς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν λυρικὴν ποίησιν, Ἀριστ. Ποιητ. 2, 5· ὁ Πλάτων ὀνομάζει αὐτὴν ψιλὴν ποίησιν (πρβλ. ψιλὸς IV. 2). **II.** πεζογραφία, πεζὸς λόγος, Θεμίστ. 319A.

ψίλον, τό, Δωρ. ἀντὶ **πτίλον**· πρβλ. **ψιλᾶς**.

ψῑλός, ή, όν, **I.** ἐπὶ τοῦ ἐδάφους γῆς ἢ χώρας ἀδένδρου, ψιλὴν ἄροσιν, «ἄδενδρον χώραν, τὴν πρὸς τὸ σπείρεσθαι ἐπιτηδείαν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ι. 580· πεδίον μέγα τε καὶ ψιλὸν Ἡρόδ. 1. 80· ὁ λόφος .. δασὺς ἴδῃσι ἐστί, ἐούσης τῆς ἄλλης Λιβύης ψιλῆς ὁ αὐτ. 4. 175· ἀπὸ ψιλῆς τῆς γῆς Πλάτ. Κριτί. 111D, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 5, 5, κλπ.· πλῆρες γῆ ψιλὴ δενδρέων Ἡρόδ. 4. 19, 21· ἀδένδρα καὶ ψ., περὶ τῶν Ἄλπεων, Πολύβ. 3. 55, 9· τὰ ψιλὰ (ἐξυπακ. χωρία), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ὑλώδη, Ξεν. Κυνηγ. 5. 7· ψ. τόποι αὐτόθι 4. 6· ψιλὴ γεωργία ἡ καλλιεργία τῆς γῆς διὰ σῖτον καὶ τὰ ὅμοια, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πεφυτευμένη (δηλαδ. δι' ἀμπέλων, ἐλαιῶν, καὶ τῶν ὁμοίων), Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 11, 2, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 20, 1· οὕτω, «ψιλὴ γῆ: ἡ μὴ πεφυτευμένη» Φώτ. 654, 21 (Εὔπολ. ἐν «Πόλεσι» 3), Δημ. 491. 27, Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν Συλλογ. Ἐπιγραφ. 5774. 174· ἐλαῖαι, ὧν νῦν τὰ πολλὰ ἐκκέκοπται καὶ ἡ γῆ ψιλὴ γεγένηται Λυσίας 109. 4. **II.** ἐπὶ ζῴων, γυμνὸς τριχῶν, ἄτριχος (πρβλ. **λεῖος** I. 3)· δέρμα .. γέροντος Ὀδ. Ν. 437· σάρξ Ἱππ. περὶ Ἀέρ. κτλ. 292· ἡμίκραιραν ψιλὴν ἔχων, ἔχων τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς ἐξυρημένον, Ἀριστοφάν. Θεσμ. 227· ψιλαὶ γνάθοι αὐτόθι 583· τὴν ὀσφὺν κομιδῇ ψιλὴν Φερεκράτης ἐν «Αὐτομόλοις» 1· ἐπὶ κυνῶν ἐχόντων βραχεῖαν καὶ ὁμαλὴν τρίχωσιν, Ξεν. Κυνηγ. 3. 2· τὴν δίποδα ἀγέλην τῷ ψιλῷ καὶ τῷ πτεροφυεῖ τέμνειν (πρβλ. animal bipes implume) Πλάτ. Πολιτικ. 266E· ὁ ἄνθρωπος ψιλότατον κατὰ τὸ σῶμα τῶν πάντων ζῴων ἐστὶ Ἀριστοτ. περὶ Ζῴων Γεν. 2. 6, 55· οὕτως, ἶβις ψιλὴν κεφαλήν, μὴ ἔχουσα πτερὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, φαλακρά, Ἡρόδ. 2. 76· ψιλὸς τὰ περὶ τὴν κεφαλήν, ἐπὶ τῆς στρουθοκαμήλου, Ἀριστ. περὶ Ζῴων Μορ. 4. 14, 2·—οὕτω καί, ψιλαὶ Περσικαί, Περσικοὶ τάπητες, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 197B· τοιοῦτος τάπης καλεῖται ἁπλῶς **ψιλή**, Ἑβδ. (Ἰησ. Ζ', 21), πρβλ. **ψιλόταπις**. 2) καθόλου, γυμνός, μὴ κεκαλυμμένος, ψιλὸν ὡς ὁρᾷ νέκυν, δηλ. μὴ ἔχοντα χῶμα ἐπάνω του, Σοφ. Ἀντιγ. 426. 6) μετὰ γεν., γυμνός τινος, ἐστερημένος τινός, κεχωρισμένος ἀπό τινος, ψιλὴ σώματος οὖσα [ἡ ψυχή] Πλάτ. Νόμ. 899A· τέχναι ψιλαὶ τῶν πράξεων ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 258D· ψ. ὅπλων ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 834C· ἱππέων Ξεν. Κύρου Παιδ. 5, 3, 57· θηρία μεμονωμένα καὶ ψ. τῶν Ἰνδῶν Πολύβ. 11. 1, 12. γ) ἐστερημένος ἢ γυμνωθεὶς τῶν παραρτημάτων αὐτοῦ, ὄφρ' ἀπὸ τείχους λῦσε κλύδων τρόπιος· τὴν δὲ ψιλὴν φέρε κῦμα, «μόνην καθ' ἑαυτὴν» (Σχόλ.), Ὀδ. Μ. 421· ψ. θρίδαξ, μαροῦλι οὗ τὰ πλάγια φύλλα ἀπεκόπησαν, ἀντίθετον τῷ δασέα, Ἡρόδ. 4. 32, πρβλ. 108· ψ. μάχαιραι, μόνον μάχαιραι ἄνευ ἑτέρων ὅπλων, κτλ., Ξεν. Κύρου Παιδ. 4. 5, 58· θάλασσα ψ., μόνον θάλασσα καὶ οὐδὲν ἕτερον, Ἀριστείδ. 1. 522. **III.** συχνότατα ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, οἱ ψιλοὶ (ἐξυπακουομ. τῶν ὅπλων), στρατιῶται ἐλαφρῶς ὡπλισμένοι οἷοι οἱ τοξόται καὶ σφενδονῆται, ὡς τὸ **γυμνῆτες**, ἀντίθετον τὸ **ὁπλῖται**, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 9. 28, ἀκολούθως συχν. παρὰ Θουκ. π. χ. ὁπλίζει τὸν δῆμον, πρότερον ψ. ὄντα 3. 27, πρβλ. Ἀρρ. Τακτ. 3. 3· ὁ ψ. ὅμιλος Θουκ. 4. 125· οὕτω, τὸ ψιλόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὁπλιτικόν, Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 17, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 7, 1· ψιλός, ἀντίθετον τῷ **ὡπλισμένος**, Σοφ. Αἴ. 1123, πρβλ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 1029· οὕτω, ψιλὸς στρατεύσομαι Ἀριστοφ. Θεσμ. 232· δύναμις ψιλὴ Ἀριστ. Πολ. 6. 7, 2· αἱ κοῦφαι καὶ ψιλαὶ ἐργασίαι, αἱ ἀνήκουσαι εἰς τοὺς ἐλαφρῶς ὡπλισμένους στρατιώτας, αὐτόθι 6. 7, 3· ψιλαῖς χερσὶν πρὸς καθωπλισμένους Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 6. 2·—ἀλλά, ψ. ἔχων τὴν κεφαλήν, ἄνευ περικεφαλαίας, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 6· ψιλὸς ἵππος, μὴ ἔχων τὴν ἀναγκαίαν σκευήν, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 7, 5·— ἄοπλος, ἀνυπεράσπιστος, ἀπροστάτευτος, Σοφ. Φιλ. 953. **IV.** ψιλὸς λόγος, δηλ. πεζὸς λόγος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ποίησιν, ἥτις ἔχει τὴν περιβολὴν τοῦ μέτρου, Πλάτ. Μενέξ. 239C· συχνότερον ἐν τῷ πληθ., ψ. λόγοι, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 669D· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ μέτρα, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 2, 3· ἀλλὰ παρὰ Δημ. 830. 13, ψ. λόγος, σημαίνει, ἁπλοῦς λόγος, ἁπλοῦς ἰσχυρισμὸς μὴ στηριζόμενος ἐπὶ ἀποδείξεων· καὶ ἐν Πλάτ. Θεαιτ. 165A, ψιλοὶ λόγοι τίνες ἁπλοῖ τύποι τοῦ συλλογί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζεσθαι, διαλεκτικαὶ ἀφῃρημέναι ἔννοιαι· οὕτω, ψιλῶς λέγειν, δηλ. ἄνευ ἀποδείξεων, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 262C, πρβλ. Νόμ. 811E, Ἀριστοτ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 32, 3. **2)** ψιλὴ ποίησις, ἁπλῆ ποίησις, ἄνευ μουσικῆς, δηλ. Ἐπικὴ ποίησις, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Λυρικὴν (ἥτις λέγεται ἡ ἐν ᾠδῇ), Heind. εἰς Πλάτ. Φαῖδρ. 278C· οὕτω, ψ. λόγοι ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 215C, Ἀριστ. Ποιητ. 1, 7, Ρητ. 3. 2, 3 καὶ 6· ψιλομετρία ψιλῷ τῷ στόματι, ἀντίθετ. τῷ μετ' ὀργάνων, ὡς εἶδος μουσικῆς, Πλάτ. Πολιτικ. 268B· λύραε φθόγγοι .. ψιλοὶ Ἀριστ. Προβλ. 19. 43, 4· ἡ ψ. φωνή, ὁ ἁπλοῦς ἦχος τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ᾄδειν (ἡ ᾠδική), Διονύσ. Ἀλ. περὶ Συνθ. 11· οὕτω, ψιλῷ λόγῳ, διὰ λόγου, προφορικῶς, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 7. 24. **3)** ἐπὶ ὀργάνων μουσικῶν, ψιλὴ μουσική, μόνον ὀργανική, ἄνευ ᾠδῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἡ μετὰ μελῳδίας, Ἀριστ. Πολ. 8. 5, 11· ψιλῷ μέλει διαγωνίζεσθαι πρὸς ᾠδὴν καὶ κιθάραν, ἐπὶ τοῦ Μαρσύου, Πλούτ. 713D· οὕτω, ψ. κιθάρισις καὶ αὔλησις Πλάτ. Νόμ. 669E· ψιλὸς αὐλητής, ὁ παίζων τὸν αὐλόν, χωρὶς νὰ ᾄδῃ τις πρὸς αὐτὸν (πρβλ. **ψιλοκιθαριστής**), Λοβέκ. εἰς Φρύν. 168. **V.** ἁπλοῦς, μόνος, ψ. ἀριθμητική, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν γεωμετρίαν κτλ., Πλάτ. Πολιτικ. 299E·—ὕδωρ ψ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ σὺν οἴνῳ, Ἱππ. 551. 50· ψ. ἄνδρες, δηλ. ἄνευ γυναικῶν, Ἀντίπ. παρὰ Στοβ. 417. 3· — ὁ Οἰδίπους φαίνεται καλῶν τὴν Ἀντιγόνην ψιλὸν ὄμμα, ὡς οὖσαν τὸ μόνον ὄμμα τὸ εἰς αὐτὸν ἀπολειφθέν, Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 866. — Ἐπίρρ. **ψιλῶς**, ἁπλῶς, μόνον, Πλουτ. Περικλ. 15. **VI.** Παρὰ τοῖς Γραμμ. ἐπὶ φωνηέντων μὴ φερόντων τὸ δασὺ πνεῦμα, (φωνῆεν) ψιλούμενον, Δημ. Φαληρ. 73 — ὡσαύτως ἁπλοῦν φωνῆεν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς δίφθογγον, Τζέτζ. Ἱστ. **2)** ἐπὶ τῶν ἀφώνων, **π κ τ**, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ δασέα **φ χ θ**· ψιλαὶ δ' εἰσὶ (τῶν φωνῶν) ὅσαι γίγνονται, χωρὶς τῆς τοῦ πνεύματος ἐκβολῆς Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 70· ψιλῶς γράφειν ἢ καλεῖν, διὰ ψιλοῦ ἀφώνου ἀντὶ δασέος, οἷον **ῥάπυς** ἀντὶ **ῥάφυς**, **ἀσπάραγος** ἀντὶ **ἀσφάραγος**, Ἀθήν. 369B πρβλ. **ψιλότης** II, **ὗ ψιλόν**.

ψῑλό τᾰπις, **ιδος**, ἡ, λεῖος τάπης οὐχὶ οὖλος· ἀντίθετον τῷ **ἀμφίταπις**, Λύκων παρὰ Διογένει Λαερτίῳ 5. 72, πρβλ. Ἀθήν. 548E, Κλήμ. Ἀλεξ. 216· φέρεται **ψιλόδαπις**, παρὰ Κλεάρχῳ ἐν Ἀθην. 255E· πρβλ. **ψιλός** II. 1.

ψῑλότης, **ητος**, ἡ, γυμνότης, ἐπὶ πεδιάδος, Ἱππ. π. Ἀέρ. 292, Πλουτ. Φάβ. 11. **2)** φαλακρότης, ὁ αὐσ. ἐν Γάλβ. 27·— λειότης, ἐπὶ τοῦ γυναικείου σώματος, ὁ αὐτ. 2. 651A· ἀντίθετον τῷ **τραχύτης**, αὐτόθι 979A· τῷ **δασύτης**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 23. **II.** ἡ ἔλλειψις δασέος πνεύματος (πρβλ. **ψιλός** VI. 2), ἀντίθετον τῷ **δασύτης**, Ἀριστ. Ποιητ. 20. 4.

2) ἡ ψιλή, τὸ ψιλὸν πνεῦμα, spiritus lenis, Πολύβ. 10, 47, 10

ψῑλο-τοπαρχία, ἡ, ἐποπτεία ἐπὶ τόπου ἀφυτεύτου, (ψιλοῦ τόπου), ἀξίωμά τι ἐν Αἰγύπτῳ, Böckh. Aeg. Urkund. σ. 18.

ψῑλόω, μέλλ. **-ώσω**, (ψιλὸς) ἀπογυμνώνω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τριχῶν, γυμνώνω, ποιῶ φαλακρόν, ψ. τὴν κεφαλὴν τινος Ἡρόδ. 4. 26· ψιλοῦν τὰ δέρματα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 20, 3· ὡσαύτως, ψ. τὰ δένδρα, ἀπογυμνῶ αὐτά, αὐτόθι 4. 14, 9.— Παθ., γίνομαι φαλακρός, Ἡσ. Ἀποσπ. 5. 3· χελιδόνες .. ἐψιλωμέναι, γυμναὶ πτίλων, ἄνευ πτερῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 16, 2. **II.** μετὰ γεν., ἀποστερῶ τί τινος, ἀπογυμνῶ, ἐπωμίδα σαρκῶν ψ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 780.— Παθ., ὀστέων κατάγματα ἐψιλωμένα ὁ αὐτ. ἐν Ἀφ. 1253, πρβλ. Ἀριστ. περὶ Ζ. Ἱστ. 3. 13. 2. **2)** ἀπογυμνῶ, ἀπεκδύω, ἀποστερῶ τινος, ἀφαιρῶ τινά τι, ψ. τινα τὰ πλεῖστα τῆς δυνάμιος Ἡρόδ. 2. 151· τινα χρημάτων Ἀλκίφρ. 1. 18· ἀπολ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ., Ξεν. Κύρου Παιδ. 4. 5, 19. **3)** καθόλου, ἀφίνω τινὰ γυμνὸν ἢ ἀπροστάτευτον, Θουκ. 3. 109. **4)** Παθ., ἀπογυμνοῦμαι, ἀφίνομαι γυμνός, ἐπὶ ῥιζῶν, Ξεν. Οἰκ. 17. 12 κ. ἐξ· ψιλωθέντα κέρατα, ἀνυπεράσπιστα, ἀπροστάτευτα, Πολύβ. 3. 73, 7· τὸ ψιλούμενον στεγαστέον Ξεν. Ἱππ. 12, 7. **5)** Παθ., ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἀφαιροῦμαι ἀπό τινος, ἀποσπῶμαι, τὰ κρέα ἐψιλωμένα τῶν ὀστέων Ἡρόδ. 4. 61· πρβλ. **ψίλωμα**. **III.** παρὰ τοῖς γραμμ. γράφω διὰ ψιλῆς, θέτω ψιλὴν ἢ γράφω διὰ ψιλοῦ ἀφώνου, Ἐτυμ. Μέγ. 780. 31, πρβλ. Τζέτζ. Ἱστ. 11. 53.

ψίλωθρον [ῑ], τό, ἀλοιφὴ πρὸς πτῶσιν τῶν τριχῶν, ᾗ ἐχρῶντο ἐν τοῖς λουτροῖς, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 20, 3. Τὸ δοκιμώτατον εἶδος αὐτῆς παρεσκευάζετο ἐκ πεπυρωμένου ἀρσενικοῦ καὶ ἀσβέστου ἀνύδρου, ὡς τὸ Rusma νῦν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τούρκοις, Γαλην.· ἕτερον τοιοῦτο φάρμακον παρεσκευάζετο ἐκ τῆς ῥίζης τῆς ἀγρίας ἀμπέλου, Θεόφρ. ἔνθ' ἀνωτ.· τὸ φυτὸν τοῦτο ἔνιοι ἐκάλουν **ψίλωθρον** (ἐν ταῖς ἐκδόσεσι φέρεται **ψιλώθριον**), Ἱππ. 889H.

ψίλωμα [ῑ], τό, ὀστοῦν γυμνωθὲν τῶν σαρκῶν, ἀφικέσθαι ἐς ψ. ὀστέων Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 832, πρβλ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1083.

ψίλωσις [ῑ], **εως**, ἡ, ἀπογύμνωσις δι' ἀφαιρέσεως τῶν σαρκῶν, ὀστέου Ἱππ. Ἀφορ. 1259· δι' ἀφαιρέσεως τῶν τριχῶν, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 522D· τῶν φύλλων, Πλούτ. 2. 646D.

II. παρὰ τοῖς Γραμμ. ἡ χρῆσις τοῦ ψιλοῦ πνεύματος ἢ ψιλοῦ τινος γράμματος, Εὐστ. 515. 38

ψῑλωτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ μεταχειρισθῇ ψιλήν, Σχολ. εἰς Ἰλ. Α. 335, κλπ.

ψῑλωτής, **οῦ**, ὁ, ὁ χρώμενος ψιλῷ πνεύματι ἢ γράμματι ἐν τῷ γράφειν τι, Τζέτζ. Ἱστ. 11. 52.

ψῑλωτικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀπογυμνῶν, ἀφαιρῶν, φαλακρώνων, Ἐτυμ. Μέγ. 74. 50. **II.** παρὰ τοῖς γραμμ., ὁ ἀγαπῶν νὰ γράφῃ διὰ ψιλῆς, ὡς οἱ Αἰολεῖς καὶ οἱ Ἴωνες, Εὐστ. 515. 38.

ψιμίθιον, **ψιμιθιόω**, κτλ. μεταγενέστερα καὶ ἡμαρτημένα ἀντὶ **ψιμύθιον**, κτλ.

ψιμῠθίζω, μελλ. Ἀττ. **-ιῶ**, = **ψιμυθιόω**, διὰ ψιμυθίου καλλωπίζω, «φυκιασιδώνω», Ζωναρ. Λεξ. σ. 1874.

ψιμύθιον ἢ **ψιμμύθιον** (καὶ μεταγεν. **ψιμίθιον**), τό, ὡς τὸ **ψίμυθος**, τὸ λευκὸν τοῦ μολύβδου, Λατ. cerussa, ὅπερ μετεχειρίζοντο πρὸς λεύκανσιν τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ προσώπου, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 878, 929, 1072· ἔτι δὲ καὶ τῶν τριχῶν, παρὰ Πλάτ. ἐν Λυσ. 217D· ἐντετριμμένην ψιμυθίῳ Ξεν. Οἰκ. 10, 2· περιπεπλασμέναι ψιμυθίοις .., ἀνάπλεῳ ψιμυθίου Εὔβουλος ἐν «Στεφανοπώλισιν» 1·— περὶ τοῦ τρόπου τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ ἴδε Θεοφρ. περὶ Λίθ. 56. [ῡ, πλὴν ἐν Ἀνθ. Παλ. 11. 374, 408· **ψῑ-** ἐν τῷ **ψίμυθος**, ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλὰ **ψῑ-** ἐν τῷ **ψιμύθιον** ἔν τινι ἐξαμέτρῳ, Νικ. Ἀλεξιφ. 75 ἐξ οὗ ὅμως δὲν ἀποδείκνυται ὅτι ἡ γραφὴ **ψιμμ-**, ὡς εὕρηται ἔν τισι τῶν Ἀντιγράφων, εἶναι ὀρθή·— τὰ ἀρχαιότατα καὶ δοκιμώτατα Ἀντίγραφα ἔχουσι τὴν δι' ἁπλοῦ μ γραφήν].

ψιμῠθιο-φᾰνής, **ές**, γεν. **έος**, ὁ φαινόμενος ὡς ψιμύθιον, ὡς λευκὸν τοῦ μολύβδου, Διοσκ. 5. 97.

ψιμῠθιόω, μέλλ. **ώσω**, ἀλείφω διὰ ψιμυθίου, «φυκιασιδώνω», τὸ πρόσωπον Πλουτ. Ἀλκ. 39. — Παθ., τὸ πρόσωπον ἐψιμυθιῶσθαι Λυσίας 93. 4, πρβλ. 93. 20, Ἀθήν. 528F.

ψιμῠθισμός, ὁ, τὸ ἀλείφειν διὰ ψιμυθίου, Κλήμης Ἀλεξ. 232.

ψιμῠθιστής, **οῦ**, ὁ, ὁ ἀλείφων διὰ ψιμυθίου ἢ διὰ καλλωπιστικῶν ἀλοιφῶν, Γλωσσ.

ψιμῠθοειδής, **ές**, ὅμοιος πρὸς ψιμύθιον, Γεωπον. 7. 15. 18.

ψίμῠθος [ῐ], ὁ, ὁ ῥιζικὸς τύπος τοῦ **ψιμύθιον**, ἀλλ' εὕρηται μόνον ἐν Ἀνθ. Παλατ. 11. 374, 408, καὶ Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 149A. (Κατὰ τὸν Rossi ἡ λέξις εἶναι Αἰγυπτιακή, psimtath).

ψῐμῠθόω, μελλ. **ώσω** = **ψιμυθιόω**, «ἐντρίβεσθαι· τὸ ὑπογράφεσθαι καὶ ψιμυθοῦσθαι, Ἀττικῶς» Μοῖρ. 166.

ψίν, Δωρ. ἀντὶ **σφίν**, ἴδε ἐν λ. **σφεῖς**.

ψινάζω, «ψινάζει· ἀπορρεῖ τὰ ἀσθενῆ τοῦ καρποῦ, φυλλορροεῖ» Ἡσύχ., πρβλ. Λοβεκ. τεχνολ. σ. 122.

ψίναθος, **ἡ**, «ἀγρία αἴξ» Ἡσύχ.

ψινάς, **άδος**, ἡ, = **ῥυάς** II, «ψινάδες· αἱ ῥυάδες ἄμπελοι» Ἡσύχ. — **ψίνομαι**, ἀποθ., χύνω, ἀπορρίπτω τὸν καρπὸν πρὶν ἢ ὡριμάσῃ, ἐπὶ τῆς ἀμπέλου, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 6·—πιθανῶς τοπικοὶ τύποι τῶν λ. **φθινάς**, **φθίνομαι**, ὡς δ' Ἡσύχ. μνημονεύει καὶ **φείρει** = **φθείρει**, **ἐψίσθη** = **ἐφθίσθη**, ἴδε Lob. Rhemat. σ. 32.

ψίξ, ὁ καὶ ἡ, γεν. **ψῑχός**, ὀνομ. πληθ. **ψῖχες**, θρύμμα ἄρτου, «ψίχα», Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 2. 11, Ἀλεξ. Ἀφρ. 1. 40.— Παρ' Ἡσυχ. φέρεται καὶ **ψίχη**, **ψίχηνον**, πρβλ. **ψιχίον**.

ψίσις, **εως**, ἡ, = **φθίσις**, «ἀπώλεια» Ἡσύχ. πρβλ. **ψίνομαι**.

ψίττᾰ, = **σίττα**, ὃ ἴδε, βουκολικὸν ἐπίφθεγμα, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 4. 45.

ψιττάζω, μέλλ. **-άσω**, ἐπιφθέγγομαι **ψίττα**, Παυσ. παρ' Εὐστ. 1631. 5.

ψιττάκη, ἴδε ἐν λέξ. **ψιττακός**.

ψιττάκια, τά, = **πιστάκια**, ὃ ἴδε. **II.** «εἶδος ὑποδήματος γυναικείου» Ἡσύχ.· ἔνθα: **ψιττάκεια**, πρβλ. Etym. Voss. παρὰ Gaisf. σ. 2284.

ψιττᾰκός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «παπαγάλλος», Πλούτ. 2. 972F, Ἀθήν. 387D· καὶ **ψιττάκη**, ἡ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 12, 13 — προσέτι **βίττακος**, **σιττάκη**, ἃ ἴδε.— Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀρκάδ. 51. (Ἡ λέξις ξενικὴ πιθανῶς).

ψιττίον, τό, = **ψιχίον**, «ψιττία· ψωμία. Ἀττικοὶ» Ἡσύχ.

ψῐχ-άρπαξ, **ᾰγος**, ὁ, (ψίξ) ὁ ἁρπάζων τὰ ψιχία, ὄνομα μυὸς ἐν τῇ Βατραχ. 24, 27, 105, 141, 234.

ψῑχίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ψίξ**. Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιε', 27 — **ψιχίδιον** ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 168. 2.

ψιχίσασθαι, ψιχίσασθαι (νὰ φάγω ψιχία) ὡς κυνάριον γλίχομαι Θ. Στουδ. σ. 800, ἔκδ. Μί.

ψῑχιώδης, **ες**, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ψιχίον, λεπτότατος, ψωμοὶ Εὐστ. 1817. 44.

ψῑχο-λογέω, (ψίξ) συλλέγω τὰ ψιχία, Γλωσσ.

ψίω, ἴδε ἐν λ. **ψίζω**.

ψό, ποιμενικὸν ἐπίφθεγμα, Σοφ. Ἀποσπ. 461 (Ἡρῳδιαν. περὶ Μονήρων Λέξ. σ. 46, 16), πρβλ. Φώτ. ἐν λ., Meineke Com. Gr. 2. σ. 1223.

ψόα ἢ **ψύα**, ἡ, ἢ συνηθέστερον ἐν τῷ πληθ. **ψόαι** ἢ **ψύαι**, οἱ μυῶνες τῆς ὀσφύος οἱ μέχρι τῶν νεφρῶν ἐκτεινόμενοι, καλούμε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γοι δὲ καὶ ἀλώπεκες καὶ νεφρομήτορες. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 810, πρβλ. 229. 31· ἐνικῶς ὡσαύτως ἐν 279. 41., 304. 14, καὶ παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Β' Βασιλ. Β', 23, κ. ἀλλ.).—Ὁ τύπος ψόαι εὕρηται ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις τοῦ Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ. (ἀλλ' ἐν τῷ ἐνικῷ φέρεται ψύη)· ψύαι παρὰ τῷ Εὔφρονι ἐν «Θεωροῖς» 1, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 399Β· ψοῖαι (μετὰ διαφ. γραφ. ψύαι) Πόλυβος ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3, 3, 2· ἴδε παρὰ τῷ Λοβεκ. πρός Φρύν. 300. [ὔ ἐν τῷ ψύαι, Εὔφρων ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλὰ ῦ ἔν τινι Ἐπικῷ ἀποσπ. παρ' Ἀθην. 399Α, ψύας ἔγχεϊ νύξε, ἔνθα ἴσως γραπτέον ψοίας].

ψογερός, ά, όν, (ψόγος) ὁ ἀγαπῶν νὰ ψέγῃ, νὰ κατηγορῇ νὰ κατακρίνῃ, ἐπὶ τοῦ Ἀρχιλόχου, Πινδ. Π. 2. 106, Πλουτ. Κίμ. κ. Λουκ. Συγκρ. 1.—Ἐπίρρ. -ρῶς, Εὐστ. 827. 29. **II.** «ψογερόν· αἰσχρόν, μεμπτόν, ἐπίψογον» καί, ψογερά· ὡς λίαν μεμπτὰ» Ἡσύχ.

ψογέω ἢ ψογίζω, = ψέγω, Ἑβδ. (Α' Μακκ. ΙΔ', 5), πρβλ. Ἐπιφάν. 1. 664D.

ψόγεος, α, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ ψέγῃ, νὰ κατηγορῇ, νὰ κατακρίνῃ, ἐκ διορθώσεως τοῦ Schneider παρὰ Πινδ. Ν. 7. 102, ἀντὶ τοῦ ἀνωμάλου τύπου **ψέγιος.** **II.** ἀξιόμεμπτος, «ψόγ(ε)ια· ψογερά, καὶ οὐκ ἄξια ἀκοῆς» Ἡσύχ.

ψόγος, ὁ, (ψέγω) σφάλμα ἀξιόμεμπτον, ἔλλειψις, μῶμος, ἄνευ ψόγου τετυγμένος Σιμωνίδ. 8. (12). 2. **II.** μομφή, κατάκρισις, ἀποδοκιμασία, ἀντίθετον τῷ ἔπαινος, σκοτεινὸς ψ. Πινδ. Ν. 7. 90· τὸν ἀνθρώπειον αἰδεσθεὶς ψόγον Αἰσχύλ. Ἀγ. 937· καὶ ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμὲ Σοφ. Ἀντιγ. 759. οὐ φιλῶ ψόγους κλύειν Εὐρ. Ἴων. 630·—ὡσαύτως παρὰ τοῖς Ἀττ. κωμικοῖς καὶ πεζογράφοις, Ἀριστοφ. Θεσμ. 146, 895· ψόγον τινὶ ἐπενεγκεῖν Θουκ. 1. 70, πρβλ. 2. 45· ψόγον φέρειν Πλάτ. Συμπ. 182Α· ψ. ἔχω, ψέγομαι, κατακρίνομαι, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 182Β· ψ. ἀμουσίας ὑφέξονται ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 403C·—ἐν τῷ πληθ., ψόγους ποιεῖν, στίχους ποιεῖν, σατυρίζειν, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 829C· (ἔνθ' ἀντίκειται τῷ ἐγκώμιον), πρβλ. Γοργ. 483Β, κ. ἀλλ., Ἀριστ. Ποιητ. 4. 8· τὸ .. κάλλος καὶ ψόγων πολλῶν γέμει Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 155·—μετὰ δοτ., ἄλγος οοί, ψ. δὲ σῷ πατρὶ Εὐρ. Ἑλ. 987.

ψοθάλλω, = ψοφέω, Ἡσύχ.

ψόθιος, α, ον, = ψολόεις, Ἡσύχ.· πρβλ. ψόθος **II.**

ψόθιος, ον, ἀκάθαρτος, ῥυπαρός, Θεόγνωστ. ἐν Κραμ. Ὀξ. Ἀν. τ. 2, 53. 28·—παρ' Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 76, πιθανῶς ἀναγνωστέον, πλέω γράσου τε καὶ ψόθου, ἴδε Dobr. ἐν τῷ Πίνακι εἰς Φώτ., Bgk. παρὰ τῷ Meineke Com. Gr. τ. 2, σ. 1224.

ψόθος, ὁ, = **ψόφος,** κατὰ διαλεκτικὴν μεταβολήν, Θεόγνωστ. ἐν Κραμ. Ὀξ. Ἀν. 54. 13. **II.** = **ψόλος,** Ἡσύχ., Σουίδ.· κατὰ τὸν Φρύνιχ. παρὰ Φωτ., = ἀκαθαρσία· ἐντεῦθεν ἐπίθ. **ψόθιος, α, ον,** καὶ **ψόθωρος, ον, = ψολόεις,** Ἡσύχ. Ἐκ τοῦ **ψόλος** κατὰ διαλεκτικὴν μεταβολήν, ὡς τὸ Λατ. lacryma, ἐκ τοῦ δάκρυον, κλπ.)

ψοθώα, ἡ, = **ψώρα,** Θεόγνωστ. ἐν Κραμ. Ὀξ. Ἀν. 106. 27.

ψοία, ἡ, ἴδε **ψόα.**

ψοίθης, ὁ, = **ἀλαζών,** Θεογνώστου Κανόν. 26, 32. (Συγγενὲς τῷ **ψύθης.**)

ψοῖτης μυελός, ὁ, ὁ ἐν ταῖς ψόαις, ὁ νωτιαῖος ἢ ῥαχίτης μυελὸς (ψόαι), Γαλην.

ψολόεις, εσσα, εν, καὶ **εις, εν,** Νίκ. ἔνθα κατωτ.· (ψόλος)· — αἰθαλώδης, πλήρης αἰθάλης ἢ καπνοῦ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπίθετον τοῦ **κεραυνοῦ,** ὠχρόμαυρος, Ὁδ. Χ. 330, Ω. 539, Ἡσ. Θεογ. 515· ἀντίθετον τῷ **ἀργής** (ὁ ταχέως διάττων), Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 1. 10, περὶ Κόσμ. 4, 20· — ὡσαύτως ἐπὶ ὄψεως, ἀντίθετον τῷ **αἰθός,** χροιῇ ψ. Νικ. Θηρ. 288, πρβλ. 129 (ἔνθα τὸ **ψολόεις** εἶναι θηλ.), Ὀππ. Κυν. 3. 439· λιγνὺς ψ., ἐπὶ τῆς Αἴτνης, Εὐφορ. 60. **II.** ἐντεῦθεν ὁ ἰδιότυπος πληθ. **ψολόεις,** οἱ, **δυσειματοῦντες,** πενθηφοροῦντες, ὡς τὸ Λατιν. sordidus, παρὰ Πλουτ. 2. 299F.

ψολο-κομπία, ἡ, μεγαληγορία, ἤσθην ἀπειλαῖς, ἐγέλασα ψολοκομπίαις, «αἰθαλοκομπίαις, μεγαλοδοξίαις, μεγαληγορίαις, καπνοῖς» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 696· πρβλ. **ψολόεις.**

ψόλος, αἰθάλη, καπνός, ἀσβόλη, ἐπιθωμίῳ ψόλῳ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 23· πρβλ. Σχόλ. εἰς Νίκ. Θηρ. 288·—παρ' Ἡσυχ. ὡσαύτως = **φλόξ.** (Συγγενὲς τῷ **ψόθος** καὶ **σποδός**).

ψόρος, ὁ, ἄγνωστός τις ἰχθύς, Νουμήν. παθ' Ἀθην. 313Ε· καὶ **ψύρος,** Σπεύσιππ. αὐτόθι.

ψόφαξ, ὁ, θορυβώδης ἄνθρωπος, Λεωνίδης ὁ ψόφαξ κληθεὶς Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκ.) 3827s.

ψοφέω, πρκμ. **ἐψόφηκα** Μένανδρ. ἔνθα κατωτ. Ποιῶ ψόφον, κτυπῶ, ποιῶ θόρυβον ἢ παράγω ἦχον ἄναρθρον, Λατ. strepere, (ἀντίθετον τῷ **φωνέω**) Ἀριστ. περὶ Ψυχῆς 2. 8, 15, περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 5), Εὐρ. Ὀρ. 137· ψοφεῖ ἀρούλη ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 838· πύλαι ψοφοῦσι ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 78 (ἴδε κατωτ. **II**)· ψοφεῖ λάλον τι, ὡς διερρωγὸς ἀγγεῖον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 933 ἐψόφησεν ἄμπελος ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 612· (ψόφ· .. οὐκ οἶδ' ἄττα αὐτόθι 1152· ὥσπερ κύμβαλον ψοφεῖ πρὸς τῷ δαπέδῳ ἡ κοίλη ὁπλὴ Ξεν. Ἱππ. 1, 3· ποταμοὶ ψοφοῦντες Πλάτ. Πολ. 396Β· ἐπὶ κώδωνος, Στράβ. 658· — μετὰ συστοιχ. αἰτ., [ἡ χαλκὶς] ψοφεῖ οἷον συριγμὸν Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 5· ψ. ψόφον αὐτόθι 4. **2)** μάλιστα ἐπὶ κενοῦ, ἀσημάντου θορύβου, ἅπαντα γάρ τοι τῷ φοβουμένῳ ψοφεῖ Σοφ. Ἀποσπ. 58· κόμποι κενοὶ ψοφοῦσιν ἀντ' ὀνειράτων Ἄλεξις ἐν «Ἀσωτοδιδασκάλῳ» 1· πρβλ. **ψόφος** 2. **II.** μετ' αἰτ., ψοφεῖν τὰς θύρας, ὅηλ. ἔσωθεν εἰς σημεῖον ὅτι μέλλει τις νὰ ἐξέλθῃ (ἀντίθετον τῷ **κόπτειν ἢ κρούειν,** κρούειν ἔξωθεν), ἐψόφηκε τὴν θύραν τις ἐξιὼν Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 208, πρβλ. Λουκ. Σολοικ. 9· ἀλλ' ἐνίοτε αἱ δύο λέξεις ἐναλλάσσονται, κόπτουσι καὶ ψοφοῦσι τὰς αὐτῶν θύρας ἔσωθεν οἱ προῖέναι μέλλοντες ὅπως αἰσθήσεις ἔξω γένοιτο τοῖς παρερχομένοις ἢ προσεστῶσι, καὶ μὴ καταλαμβάνοιντο προτρεψάσαις ταῖς κλεισίαις εἰς τὸν στενωπόν Πλουτ. Ποπλ. 20·—οὗτω καὶ ἐπὶ τῆς θύρας αὐτῆς (ἀμεταβ.), εἰ αἱ θύραι νύκτωρ ψοφοῖεν, ὅηλ. ἂν ἀκουσθῇ ὅτι ἀνοίγονται, ἂν παράγωσι κρότον τινά, Λυσί. 73. 1 καὶ 19· ἐψόφηκε ῥόπαλον Συλλ. Ἐπιγρ. 5149b· οὕτω, fores crepuere ali-ua, Terent. Eun. (Τερέντ. ἐν Εὐνούχῳ) 5. 7, 5, πρβλ. Heaut. (ἑαυτὸν τιμωρούμενον) 3. 3, 52.

ψόφημα, τό, ὡς τὸ **ψόφος,** θόρυβος, κρότος ἐλαφρός, Ἐπιφάν. 1. 259D.

ψόφησις, εως, ἡ, τὸ ποιεῖν ψόφον, ἠχεῖν, εὐδαίμον' ἔτικτε μήτηρ ἴκρίων ψόφησις Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 51, πρβλ. Ἀριστ. π. Ψυχῆς 3. 2, 5.

ψοφητικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος νὰ κάμῃ θόρυβον ἢ νὰ παραγάγῃ ἦχον, ἐπὶ ζῴων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τε τὰ ἄφωνα καὶ τὰ φωνήεντα, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 29· τὰ ψοφητικά, τὰ ψοφεῖν δυνάμενα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ὁρατά, ὁ αὐτ. π. Ψυχῆς 2. 11, 8, πρβλ. 2. 8, 6.

ψοφο-δέεια, ἡ, ὁ πρὸς πάντα θόρυβον φόβος, τῆς ψοφοδεείας τὴν αἰτίαν ἀποδιδοὺς Κύριλλ. Ἀλεξ. εἰς Ναοὺμ 3, 513.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 446.

ψοφοδεής, ές, γεν. **έος,** (δέος) ὁ καὶ ἐκ τοῦ ἐλαχίστου ψόφου τρομάζων, εἰς ἄκρον δειλός, ὁ εὐκόλα τρομάζων, «φοβιστιάρης», μάλιστα ἐπὶ ζῴων, Πλουτ. Φάβ. 27· [ἵπποι] ψ. καὶ εὐπτόητοι ὁ αὐτ. 2. 642B· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, Πλάτ. Φαῖδρ. 257D Διον. Ἀλ. 11. 22· ὄνομα δράματός τινος τοῦ Μενάνδρου, ἴδε Meineke σελ. 183 κέξ.· — τὸ ψοφοδεές, δειλία, Πλουτ. Νικ. 2. — Ἐπίρρ. -εῶς, ὁ αὐτ. 2. 47B, Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκόνων 7, καὶ 28.—Καθ' Ἡσύχ.: «ψοφοδεής· δειλός, κενόφοβος, ὁ καὶ τοὺς ψόφους καὶ τὰ ἐλάχιστα φοβούμενος».

ψοφο-ειδής, ές, θορυβώδης, παράγων ἦχον, ἠχηρός, φωνήεντα Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. 16.—Ἐπίρρ. -δῶς, Ἡσύχ.

ψοφο-μήδης, ες, γεν. **εος,** ὁ ψόφους, κρότους μηχανώμενος, ὁ ἀγαπῶν τὸν θόρυβον, θορυβώδης, ἐπίθετον τοῦ Βάκχου, Ἀνθ. Παλ. 9. 524.

ψόφος, ἄναρθρος ἦχος, θόρυβος, κτύπος, (κυρίως ὁ προερχόμενος ἐκ τῆς συγκρούσεως δύο σκληρῶν σωμάτων, Ἀριστ. περὶ Ψυχῆς 2. 8, 2· ἢ ὁ ἐκ τῶν ἐντόμων ἠχούντων ἀλλ' οὐχὶ διὰ τοῦ λάρυγγος, ὁ αὐτ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 1 κέξ. ἀντίθετον τῷ **φωνή,** π. Ψυχῆς 2. 8, 11, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 8, κ. ἀλλ.· **ψόφος μόνον** [τὸ σῖγμα] Πλάτ. Θεαίτ. 203B, πρβλ. Νόμ. 669C, D)· πρῶτον ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 285, ἄτερ ψόφου· ὡσαύτως, πόλις ψόφου πλέα Εὐρ. Ἴων 601· ψ. γλώσσης ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 229· φιλημάτων Σοφ. Ἀποσπ. 482· ἀνέμων Πλάτ. Πολ. 397A· ἐπὶ κυλιομένων λίθων, Ξεν. Ἀνάβ. 4. 2, 4· ὁ ἐκ τῶν βημάτων, ψόφῳ τῷ ἐκ τοῦ προσιέναι αὐτοὺς ἀντιπαταγοῦντος τοῦ ἀνέμου Θουκ. 3. 22· ἐπὶ θύρας ἀνοιγομένης, Ἀριστοφ. Βάτρ. 604, Πλάτ. Συμπ. 212C· πρβλ. **ψοφέω II**·—ἐπὶ ἰσχυροῦ κτύπου, Θουκ. 2. 115·—ὡσαύτως ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, ψ. λωτοῦ, κιθάρας Εὐρ. Βάκχ. 987, Κύκλ. 443· σάλπιγγος Παυσ. 2. 21, 3.

2) ἁπλοῦς ἦχος, κενὸς ἦχος, ἢ θόρυβος, τοῦ σοῦ ψόφου οὐκ ἂν στραφείην, πρὸς τὸν σὸν θόρυβον δὲν θὰ στρέψω τὴν κεφαλήν μου, Σοφ. Αἴ. 1116· κενὸς ψόφος Εὐρ. Ρῆσ. 565· ἐντεῦθεν καὶ κενὴ ἐπικρότησις, κενὴ ἐπιδοκιμασία ἢ ἐπευφήμησις, Valck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 397· εὐδοξία .. ψόφος μαινομένων ἀνθρώπων Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 24, 6· ψόφοι, ἦχοι κενοὶ καὶ οὐδὲν πλέον, ἐπὶ ὀνομάτων μεγάλως ἠχούντων ἢ μεγαλοπρεπῶν λέξεων, ὁ μὴ φρονῶν .. ψόφοις ἀλίσκεται Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 195, πρβλ. Ἀλκίφρ. 2. 3, 76. Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 15· ψόφου πλέως, ἐπὶ τοῦ Αἰσχύλου, Ἀριστοφ. Νεφ. 1367· καὶ ψ. ῥημάτων, ἐπὶ τῆς γλώσσης αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 492. (Συγγενὲς τῷ **ψόθος**).

ψοφώδης, ες, συνῃρ. ἀντὶ **ψοφοειδής,** ψόφου πλέως, πλήρης ψόφου, θορυβώδης, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 959· οἱ διθυραμβοποιοὶ Ἀριστ. Ῥητ. 3. 3, 3.

ψύα, ἴδε ἐν λ. **ψόα.**

ψῦγεῖον, τό, (ψύχω) ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὸ ὕδωρ ψύχεται, «ψυγεῖα· ἀγγεῖα, ἐν οἷς ὕδωρ ψύχεται, καὶ τόπος ὁ αὐτὸς» Ἡσύχ. πρβλ. **ψυχεῖον.**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ψυγεύς, έως, ὁ, ψυκτήρ, «Ἄλεξις ἐν Εἰσοικιζομένῳ φησὶ τρικότυλον ψυγέα» Ἀθήν. 502D· «τοὺς δ' Ἀττικοὺς καὶ κωμῳδεῖν τὸν ψυγέα ὡς ξενικὸν ὄνομα. Εὔφρων ἐν Ἀποδιδούσῃ, ἐπὰν δὲ καλέσῃ ψυγέα τὴν ψυκτηρίαν.. τί δεῖ ποιεῖν;» παρὰ τῷ αὐτῷ 503A.

ψῦγμα, τό, μέσον πρὸς ἀπόψυξιν, πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ἐλάττωσιν θερμοκρασίας· ὅθεν, **I.** ἀναψυκτικὸν φάρμακον, Ἱππ. 467. 14., 17. 54, κτλ. **II.** ῥιπίδιον, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 257B. **III.** εἰσπνοή, ἀναπνοὴ Διονύσ. Ἀλ. περὶ Συνθ. 20. **IV.** ψυχρὸς τρόπος, ὡς τὸ Λατ. frigus, Ἰώσηπ. ἐν Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 24, 2.

ψυγμός, ὁ, ψῦξις, ῥῖγος, κρύωμα, ὑγρασία, Πορφύρ. περὶ Ἀποχῆς Ἐμψύχ. 1. 28. **2)** τὸ ῥῖγος πυρετοῦ, Μανέθων 2. 443, Πολυδ. Δ', 186. **II.** τόπος πρὸς ξήρανσιν, ψυγμὸς σαγηνῶν ἔσται (δηλ. ἡ Τύρος), τόπος διὰ στέγνωμα δικτύων, Ἐβδ. (Ἰεζεκ. ΚϚ', 5, 14).

ψύγω, = **ψύχω,** Ἐτυμ. Μέγ. 366. 47.

ψυδνός, ή, όν, εὕρηται μόνον παρὰ τῷ Θεόγν. 122 - **ψυδρός,** ὅπερ ὁ Ruhnk καὶ ἕτεροι ἀναγινώσκουσιν ἀντ' ἐκείνου· ἀλλὰ τὸ **ψυδνὸς** δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸ **κυδνός,** ὅπερ ὑπάρχει παρὰ τὸ **κυδρός.** Βι. εἰς Θέογν. ἔνθ' ἀνωτ.

ψύδραξ, ακος, ὁ, λευκὴ φλύκταινα ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς γλώσσης, φλύκταινα τοῦ ψεύδους, ἐπειδὴ ἐλέγετο ὅτι ἐκ τῆς ψευδολογίας ἐσχηματίζετο, = **ψεῦμα,** ὃ ἴδε· οὕτως ὑποκορ. **ψυδράκιον,** τό, Διοσκ. 5. 126, Γαλην., κλπ.·— καθόλου, φλύκταινα, ἕλκωσις ἐπὶ τοῦ σώματος, ἐξάνθημα, ὁ αὐτ.·—ἐντεῦθεν **ψυδρακόω,** πληρῶ ἐξανθημάτων, Γαλην. 13. 874.

ψυδρός, ά, όν, = **ψευδής,** Λυκόφρ. 235, 1219· πρβλ. Ruhnk Ep. Cr. 215· ἴδε ἐν λ. **ψυδνός.**

ψῦθίζω, = **ψιθυρίζω,** «ψυθιζομένων· γογγυζόντων» Ἡσύχ.

ψῦθιος οἶνος ὁ, **ψίθιος.**

ψῦθιστής, οῦ, ὁ, = **ψιθυριστής,** «ψυθιστάς· ψιθυριστὰς» Ἡσύχιος.

ψύθος [υ], **εος,** τό, ποιητ. τύπος ταυτόσημος τῷ **ψεῦδος,** Αἰσχύλ. Ἀγ. 478, 1089· οὕτω καὶ αὐτόθι 999, ἔνθα τινὲς, χωρὶς ἀνάγκης εἰκάζουσιν ἐπίθ. **ψυθὴς** ἢ **ψύθης** = **ψευδὴς**·— οὕτως ἐν Καλλ. Ἀποσπ. 184, οὐ ψύθος οὔνομ' ἔχουσα, ψ. εἶναι προσδιορισμὸς κατὰ παρένθεσιν εἰς τὸ οὔνομα. (ἐντεῦθεν **ψυθίζω,** ἴδε **ψεύδομαι**).

ψυθών, ὁ, παρ' Ἡσυχ. ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **διάβολος,** «ψυθῶ ἐς· διάβολοι»· παρ' αὐτῷ φέρεται καὶ «**ψιδόνες,** διάβολοι, ψίθυροι», πρβλ. **φλεδών.**

ψυκτήρ, ῆρος, ὁ, σκεῦος ἐν ᾧ τὸν οἶνον ἔψυχον, τὸ κοινῶς λεγόμενον κρυωτήριον, ἀγγεῖον χωροῦν **μετρητὰς** 2 μέχρις 6 (Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 199D), ἐτίθετο δὲ ἐπὶ τρίποδος ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ ἔνιοτε ἐξ αὐτοῦ τούτου ἔπινον, Εὔρ. Ἀποσπ. 726, Πλάτ. Συμπ. 213E, Στράττις ἐν «Ψυχασταῖς» 3, πρβλ. παρ' Ἀθην. 502C, κ.τ.ἑ.· ψ. ἀργυροῦς μέγας δίωτος Συλλ. Ἐπιγρ. 2852. 57· μάλιστα ἐπὶ ἀνδρὸς φιλοπότου, ψυκτῆρά τις προὔπινεν αὐτοῖς Μένανδρος ἐν «Χαλκείοις» 2, πρβλ. Ἀντιφάν. ἐν «Καρίνῃ» 1. Ἄλεξιν ἐν «Αἰσώπῳ» 1. 12·— ὡσαύτως, ψυκτῆρες γάλακτος Φιλόστρ. 809 πρβλ. **ψυγεύς,** καὶ ἴδε Ruhnk Τίμ. ἐν λ. Hemst. Πολυδ. Γ, 74. **II.** **ψυκτῆρες,** οἱ, «ἀλσώδεις καὶ σύσκιοι τόποι, ἐν οἷς ἔστιν ἀναψῦξαι» Νίκανδρος Θυακειρινὸς παρ' Ἀθην. 503C, ἔνθα: **ψυκτήρια.**

ψυκτηρίας, ου, ὁ, = τῷ προηγ. I, Εὔφρων ἐν «Ἀποδιδούσῃ» 1.

ψυκτηρίδιον [ῑ], τό, = **ψυκτήριον,** Ἄλεξις ἐν «Ἀγωνίδι ἢ Ἱππίσκῳ» 2. 7

ψυκτήριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ψυκτήρ** II, Νικόστρατος ἐν «Βασιλεῦσι» 1, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 200A. **II.** ὡς τὸ **ψυκτὴρ** II, ἀλσώδης καὶ σκιερὸς τόπος, Ἡσ. Ἀποσπ. 47. 8, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 145, πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 784.

ψυκτήριος, α, ον, ψυκτικός, δροσιστικός, ψ. **πτερά,** τὰ ῥιπίδια, Ἀχαιὸς παρ' Ἀθην. 690B.

ψυκτικός, ή, όν, (ψύχω) = **ψυκτήριος,** ὁ ἐπιφέρων ψῦξιν, πατάσσων ψῦχος, τὰ ψυκτικά, δροσιστικά, ἀναψυκτικά, Ἱππ. Ἀφορ. 1259, Πλούτ., κλπ.

ψύκτρα, ἡ, πλέγμα ἐφ' οὗ ἐξηραίνοντο τὰ σῦκα, Ἡσύχ. ἐν λ. **τρασιά.**

ψύλλα, ης, ἡ, ὁ νῦν ἀρσενικῶς καλούμενος ψύλλος, Pulex irritans, Ἀριστοφ. Νεφ. 145, 149, κ. ἄλλ., Ξεν. Συμπ. 6, 8, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 5. 31. 1, κ. ἄλλ.· ὡσαύτως **ψύλλος,** ὁ, Ἐπίχαρμ., «ὅτι δὲ τὸ ζῷον τὸ μικρὸν ἀρρενικῶς Ἐπίχαρμος εἶπε καὶ ἕτεροι» Σουίδ. ἐν λ. **ψύλλα,** πρβλ. Ἡσύχ., Ἀριστ. π. τὰ Ζῷα Ἱστ. 4. 10, 4· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 332· καὶ **ψύλλαξ,** ἡ, Ἡσύχ. **II.** εἶδος ἀράχνης (phalangium), ἴσως Attus scenicus, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 9. 39, 1. (Λατ. pulex· Ἀρχ. Γερμ. flöh (Ἀγγλ. flea) Σλαυ. bluchu).— Καθ' Ἡσύχ. «ψύλλα· ψύλλαι θηλυκῶς· ἄλλοι δὲ Ψύλλοι ἔθνος Λιβύης (Ἡρόδ. 4, 173). ἔστι καὶ ὄνομα ζωϋφίου μικροῦ ἀρρενικῶς, ὡς φησιν Ἐπίχαρμος».— «ψύλλα θηλυκῶς· Ἀττικῶς· ἀρσενικῶς· Ἕλληνες» Μοῖρ. σ. 418.

ψύλλειον, τό, = **ψύλιον,** Ὀρφ. Ἀργ. 959.

ψυλλερίς, ἡ, συνώνυμ. τῷ **ψύλλιον** ἐν Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθ.) 4. 70.

ψυλλίζω, ὡς καὶ νῦν, μετ' αἰτ. Σουίδ. ἐν λ. **ψύλλειον.**

ψύλλιον ἢ **ψυλλίον,** τό, ψυλλόχορτον ἢ ψυλλοβότανον, Plantago psyllium, Διοσκ. 4. 70, Λουκ. Τραγῳδοποδ. 157.

ψύλλος ἢ **ψύλλος,** βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμοφορ. 1180, ἔνθα ὁμιλεῖ ὁ Σκύθης τοξότης (ὡς ὁ ἐν Παρισίοις Ψυχάρης νῦν): ὥσπερ ψύλλο κατὰ τὸ κώδιο.

ψυλλό-βρωτος, ον, ὁ ὑπὸ ψύλλων καταβρωθείς, Γεωπ. 12. 7, 1.

ψύλλος, ὁ, = **ψύλλα,** ὃ ἴδε.

ψυλλο-τοξότης, ου, ὁ, κωμικὴ λέξις παρὰ τῷ Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 13.

ψυλλώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ψύλλους ἢ ἴσως πλήρης ψύλλων, Γλωσσ.

ψύλων, ἴδε ἐν λ. **τίλων.**

ψῦξις, (οὐχὶ **ψύξις**), **εως,** ἡ, τὸ προξενοῦν ψῦχος, διὰ χιόνος ἢ ἄλλης ψύξεως βαδίσαντες Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15.

2) ψύχρανσις, κρύωμα, ψ. ἀρκέων αὐτόθι, ἴδε Foës. Oec. αἵματος ἐν ψύξει ὄντος Πλάτ. Τίμ. 85D· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., ἀντίθετον τῷ **θερμότητες,** ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 156B, Νόμ. 897A.

II. παρ' Ἡσυχ. = **πνοή.**

Ψύρα, ἡ, ἡ Ψύρα, τά, τὰ νῦν **Ψαρά,** ξηρὸν καὶ ἄγονον νησύδριον, παρὰ τὴν Χίον· ἐντεῦθεν ἡ παροιμία, Ψύρα τὸν Διόνυσον ἄγοντες, ἐπὶ τῶν ἐν συμποσίῳ ἀνακειμένων καὶ μὴ πινόντων οἶνον, διότι τὸ νησίδιον τοῦτο ὡς ἄγονον δὲν παράγει οἶνον, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 92, πρβλ. Παροιμιογράφ. σελ. 119 Gaisf.· ἐντεῦθεν **ψυρὶς γῆ,** ξηρὰ καὶ ἄγονος γῆ ὡς ἡ τῆς νήσου ταύτης, Ἡσύχ.

ψυρίς· «γῆ λυπρά, χέρσος» Ἡσύχ.

ψύρος, ὁ, **φόρος,** ὃ ἴδε.

ψύττα, = **ψίττα, σίττα,** Εὐρ. Κύκλ. 49, Λουκ. Λεξιφ. 3, Ἀνθ. Π. 11. 351.

ψύττω, = **πτύω, ψυττόν,** τό, «πτύελον» Ἡσύχ.

ψῡχᾰγωγέω, (ψυχαγωγὸς) ὁδηγῶ τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων εἰς τὸν κάτω κόσμον, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 7. 4., 24. 1. **II.** ἀνακαλῶ τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν διὰ θυσίας καὶ μεταφορ., ἕλκω πρὸς ἐμαυτὸν τὰς ψυχὰς τῶν ζώντων, θέλγω, προσελκύω, δελεάζω, σαγηνεύω, Λατ. allicere, pellicere, ψ. μὲν πολλοὺς τῶν ζώντων, τοὺς δὲ τεθνεῶτος φάσκοντες ψυχαγωγεῖν Πλάτ. Νόμ. 909P· ψ. διὰ τῆς ὄψεως τοὺς ἀνθρώπους Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 6· τὰ μέγιστα, οἷς ψυχαγωγεῖ ἡ τραγῳδία Ἀριστ. Ποιητ. 6. 17. — Παθ., ἐκ τῆς μουσικῆς ψ. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 39. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, παραπλανῶ, ἐξαπατῶ, θέλγω, ψ. τοὺς ἀκροωμένους Ἰσοκρ. 24D, πρβλ. 191A· ψ. τινα λόγοις Λυκοῦργ. 152. 12· ψ. τινα ὥστε.., μετ' ἀπαρ., Πολύβ. 13. 8, 1 — Παθ., ὑπὸ εἰδώλων καὶ φαντασμάτων ψυχαγωγουμένους Πλάτ. Τίμ. 71A· κολακείαις, θεραπείᾳ ψ. Δημ. 1099. 10., 1364. 8· ὁ νοῦς.. πρὸς ἀλλοτρίῳ ψυχαγω, γηθεὶς πάθει Τιμοκλῆς ἐν «Διονυσιαζούσαις» 1. 6· ἐν ταῖς Ὄρν. τοῦ Ἀριστοφ. 1555 ὑπάρχει παιδιὰ ἐπὶ τῶν σημασιῶν τούτων τῆς λέξεως, οὗ Σωκράτης ψυχαγωγεῖ, ὅπου ὁ Σωκρ. εἶναι ὁ ψυχαγωγός.— Πρβλ. Ruhnk Τίμ. **III.** παρὰ μεταγεν., δι' ἀπάτης πωλῶ τινα ὡς δοῦλον, εἶμαι δουλέμπορος, σωματέμπορος, πρβλ. Α. Β. 116.

ψῡχᾰγώγημα, τό, τέρψις, διασκέδασις, ἀναψυχή, Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σ. 27. 36, Πλανούδ. Ὀβιδ. Μεταμορφ. 6, 500.

ψῡχᾰγωγία, ἡ, ἀνάκλησις ψυχῶν ἐκ τοῦ κάτω κόσμου διὰ μαγικῶν μέσων, Φιλόστρ. 727, πρβλ. Εὐστ. 1614. 60. **II.** μεταφορ., τὸ θέλγειν καὶ προσελκύειν τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, ἡ πειθώ,— ὅθεν ἡ Ῥητορικὴ τέχνη καλεῖται **ψυχαγωγία** παρὰ Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 261A, 271C· καθόλου, διασκέδασις, εὐαρέστησις, τέρψις, Πολύβ. 32. 15, 5, Διόδ. 1. 91, Λουκ. Νιγρ. 18· ἐν τῷ πληθ., Εὐσ. περὶ τῶν ἐν Παλαιστίνῃ μαρτυρησάντων 6. — Παρὰ τοῖς μεταγεν. εἶδος ἑρμηνείας τῶν ἀρχαίων λέξεων δι' ἄλλων συνωνύμων, «ψυχαγωγία.. ὀνομάζεται σήμερον εἰς τὰ σχολεῖά μας ἡ μεταξὺ τῶν στίχων τοῦ κειμένου γραφομένη ἐξήγησις, ἀπὸ τὴν παλαιὰν σημασίαν τῆς λέξεως» Κοραῆ Ἄτακτα τ. 4B, τ. 704, Κουμανούδης ἐν Συναγωγῇ Νέων Λέξ. σ. 1138, ἴδε Δουκάγγιον ἐν λέξει.

ψῡχᾰγωγικός, ή, όν, θελκτικός, πειστικός, ἔστι δὲ.. ψυχαγωγικώτατον ἡ τραγῳδία Πλάτ. Μίνως 321A· ψυχαγωγικὸν ἡ ὄψις, ἀτεχνότατον δὲ Ἀριστ. Ποιητ. 6. 28.

ψῡχᾰγώγιον, τό, ὡς τὸ **ψυχομαντεῖον,** τόπος, ἔνθα αἱ ψυχαὶ τῶν τεθνεώτων ἀνακαλοῦνται καὶ ἐρωτῶνται, Ἐτυμ. Μέγ. 819. 25. **II.** ὀπὴ πρὸς ἀνακαίνισιν τοῦ ἀέρος, ἀεριστήριον, Λατ. spiraculum, Θεοφρ. π. Πυρὸς 24 (κ. ἄλλ. -εῖον).

ψῡχ-ᾰγωγός, όν, ὁ ὁδηγῶν τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων εἰς τὸν κάτω κόσμον, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς τὸ **ψυχοπομπός,** Ἡσύχ.

II. ὁ ἀνακαλῶν τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν διὰ μαγικῶν μέσων καὶ ἐρωτῶν αὐτάς, ὁ προκαλῶν τοὺς νεκροὺς εἰς ἐμφάνισιν, ψ. γόοι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αἰσχύλ. Πέρσ. 687· — ὡς οὐσιαστ., νεκρόμαντις, Εὐρ. Ἄλκ. 1128, πρβλ. Πλούτ. 2. 560F· οἱ ψ., ὄνομα δράματός τινος τοῦ Αἰσχύλου. **III.** παρὰ μεταγεν., μάλιστα Ἀλεξανδρ., ὁ ἐμπορευόμενος τὰς ψυχὰς ἤτοι ζωὰς τῶν ἀνθρώπων, σωματέμπορος, Κλήμ. Ἀλεξ. 340, Ἀν. Βεκ 73.

ψῡχάζω, μέλλ. **-άσω,** ἐξέρχομαι εἰς τὸν ἀνοιχτὸν ἀέρα καὶ λαμβάνω ἀναψυχήν, ἀναπνέω, ἀναψύχομαι, Ἀλκίφρων 3. 12, Λίλ. περὶ Ζ. 5. 21· — «ψυχάζουσιν· πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὸ ψῦχος διατρίβουσιν, ἵνα ἀναψυχήν τινα λάβωσι» Α. Β. 317, 19, Ἐτυμ. Μέγ. σ. 819, 27.

ψῡχαῖος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ψυχήν, Παῦλ. Σιλ. Ἄμβων 16

ψῡχ-αλγής, ές, ἀλγεινὸς εἰς τὴν ψυχήν, βλεφάρων ψυχαλγέα νοῦσον Ἀνθ. Π. 1 90. — ῥῆμ. **ψυχαλγέω,** Θ Σκουτ. σ. 768, ἔκδ. Μι.

ψῡχ-ἀπάτης [ᾰ], **ου,** ὁ, ὁ ἀπατῶν τὴν ψυχήν, οἷνος ψυχαπάτης Ἐρατοσθένης παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. 183· ὄνειρος Ἀνθ. Π. 5, 166· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καλλιτέρας σημασίας, ὁ εὐφραίνων τὴν ψυχήν, Ἀνθ. Π. 12. 256, κλπ.

ψῡχάριον [ᾰ], τό, ὑποκορίστ. τοῦ **ψυχή,** Πλάτ. Πολ. 519Α, Θεαίτ. 195Α, συγν. παρὰ Μάρκ. Ἀντων. σ. 27, 24., 36, 51, κλπ.

II. παρὰ τοῖς Βυζ., ἀνδράποδον, δοῦλος, ἄψυχον κτῆμα, περὶ φυγῶν ψυχαρίων καὶ ἀπολωλότων κτηνῶν Κ. Πορφ. Νεαρ. 5, τὰ μετὰ Θεοφάν. σ. 18C, κλπ.

ψῡχάρπαξ, ᾰγος, ὁ, ὁ ἁρπάζων ψυχάς, Νικήτ. Χρον. 349C, κλπ.

ψῡχασμός, ὁ, ἀναψυχή, ἀνάψυξις, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 155.

ψῡχαστής, οῦ, ὁ, ὁ πρὸς τὸ ψῦχος καὶ τὸ πνεῦμα διατρίβων ἵνα ἀναψυχήν τινα λάβῃ· **Ψυχασταί,** οἱ, κωμῳδία τις τοῦ Στράττιδος οὕτω καλουμένη.

ψῡχεινός, ή, όν, ὁ ἀναψύχων, ἀναψυκτικός, δροσιστικός, δροσερός, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 938, Ξεν. Κυν. 10, 6, Οἰκ. 9, 3 καὶ 4· ἐπὶ οἰκίας, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 8, 9. (Ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις, οἷον τοῖς τοῦ Ἱππο·ρ. ἔνθ' ἀνωτ., Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 23, 4, ἡμαρτημένως φέρεται **ψυχινός**).

ψῡχεῖον, τό, τόπος πρὸς ψῦξιν ὕδατος, Σῆμος παρ' Ἀθην. 123D.

ψῡχεμπορικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ψυχέμπορον· — ἡ ψυχεμπορική (ἐξυπακ. τέχνη), τὸ ἐμπόριον ψυχικῶν ἐμπορευμάτων, Πλάτ. Σοφιστ. 224B.

ψῡχ-έμπορος, ον, «ὁ τοὺς ἀνθρώπους ἀγοράζων καὶ πωλῶν» Ἡσύχ.

ψῡχή, ἡ, (ψύχω) πνοή, Λατ. anima, μάλιστα ὡς τὸ σημεῖον τῆς ζωῆς, ἡ ζωή, τὸ πνεῦμα, Ὁμηρ., κλπ.· ψυχή τε μένος τε Ἰλ. Ε. 296, κλπ.· ψυχή τε καὶ αἰὼν Π. 453, Ὀδ. Ι 523· ψυχὴ καὶ θυμὸς Ἰλ. Δ. 334, Ὀδ. Φ. 154· ψυχῆς ὄλεθρος Ἰλ. Χ. 325· τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ Ε. 696· καταλείπει τὸ σῶμα μετὰ τοῦ αἵματος, ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν ἔσσυτ' ἐπειγομένη, «ἡ ψυχὴ δὲ κατὰ τὴν ἐκ τῆς τρώσεως πληγὴν ὥρμησε σπεύδουσα» (Θ. Γαζῆς), Ω. 518· ἅμα ψυχήν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσσ' αἰχμὴν Π. 505, πρβλ. Η. 330· — ψυχὴν παρθέμενος, παρακινδυνεύσας τὴν ζωήν του, Ὀδ. Γ. 74, Ι. 255· αἰὲν ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν Ἰλ Ι. 322· λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, ἱκετεύω σε ὑπὲρ τῆς ζωῆς σου καὶ τῶν γονάτων σου, Χ. 338· οὕτως, ἀντὶ ψυχῆς Σοφ. Ο. Κ. 1326· ἀλλά, περὶ ψυχῆς, περὶ σωτηρίας, Ὀδ. Ι. 423· μάχεσθαι περὶ ψυχῆς Χ. 245· θεῖν περὶ ψυχῆς Ἰλ. Χ. 161· τρέχειν περὶ ψυχῆς Ἡρόδ. 7. 39· κινδυνεύειν περὶ ψυχῆς Ἀντιφῶν 115. 15· ὁ περὶ τῆς ψυχῆς ἀγών, περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, Σοφ. Ἠλ. 1492· περὶ τῆς ψ. ἀγωνίζεσθαι, δρόμον δραμεῖν Ξεν. Ἱππαρχ. 1, 19, Ἀριστοφ. Σφ. 376· τῆς ψυχῆς πρίασθαί τι, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 36· — οὕτω καί, ποινὴν τῆς Αἰσώπου ψυχῆς ἀνελέσθαι, λαβεῖν ἐκδίκησιν τῆς ψυχῆς τοῦ Αἰσώπου, Ἡρόδ. 2. 134, πρβλ. 7. 39· ψυχὰν ἀποπνεῖν Σιμωνίδ. 20· ψυχὰν Ἀΐδα τελέων Πινδ. Ι. 1. 99· ψυχὰς βάλον ὁ αὐτ. ἐν Ο. 8. 51· ψυχὴν ἀφιέναι Εὐρ. Ὀρ. 1171· κτείνειν ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1214· ἐκπίνειν Ἀριστοφ. Νεφ. 712, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 786· ἀπαιτεῖν, ζητεῖν Καιν. Διαθ.· παραιτέεσθαι Ἡρόδ. 1. 24· ψυχῆς ἀποστερεῖν τινα Ἀντιφῶν 125. 49., Θουκ. 1. 136, κλπ.· τὴν ψυχὴν ἢ τὴν οὐσίαν ἢ τὴν ἐπιτιμίαν τινὸς ἀφελόμενος Αἰσχίν. 39. 43· — ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν ζώων, Ὀδ. Κ. 426, Ησ. Ἀσπ. Ἠρ. 173, Πινδ. Ν. 1. 70· — ἡ φράσις, ἐν χειρὶ τὴν ψ. ἔχω, λαμβάνω τὴν ζωήν μου εἰς τὰς χεῖράς μου, εὑρηται μόνον παρὰ μεταγεν., ἴδε Meineke Com. Gr. 3. σ. 619. **2)** μεταφ., ἐπὶ πραγμάτων προσφιλῶν ὡς εἶναι ἡ ζωή, χρήματα γάρ ψυχῆς πέλεται ἀντάξια βροτοῖσι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 684· πᾶσι δ' ἀνθρώποις ἀρ' ἦν ψυχὴ τέκνα· Εὐρ. Ἀνδρ. 419· τἀργύριόν ἐστιν αἷμα καὶ ψυχὴ βροτοῖς Τιμοκλ. ἐν Ἀθήλ. 2· ὅθεν ὡς ὅρος πρὸς ἔκφρασιν στοργῆς, ὡς καὶ νῦν, «ψυχή μου», συχν. παρ' Ἡλιοδ., πρβλ. Τουβεν. 6. 194. **II.** παρ' Ὁμήρ. ὡς καὶ νῦν, ἡ ψυχή, τὸ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ πνεῦμα, ὅπερ ἐπιζῇ μετὰ τὸ θάνατον καὶ κατοικεῖ ἐν τῷ Ἅιδῃ, παρίσταται δὲ παρ' αὐτῷ ὡς ἀσώματος καὶ μὴ δυναμένη νὰ φανσθῇ διὰ τῶν χειρῶν τοῦ ἀνθρώπου (Ὀδ. Λ. 207), ἀλλ' ὡς διατηροῦσα ἔτι τὴν μορφὴν τοῦ σώματος εἰς ὃ ἀνῆκε κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ζωήν, ψ. Πατροκλῆος .., πάντ' αὐτῷ .. ἐικυῖα Ἰλ. Ψ' 65· οὕτω. ψ. Ἀγαμέμνονος, Ἀΐαντος, κλπ.· συχνάκις ἁπανταχοῦ ἐν τῇ Νεκυίᾳ (Ὀδ. Λ.)· ὄθεν ὡσαύτως, ψ. καὶ εἴδωλον Ἰλ. Ψ' 104, πρβλ. 72, Ὀδ. Ω. 14· ἐν Ὀ. Δ. 3, ψυχὰς ἡρώων ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ αὐτούς, πρβλ. Ησ. Ἀσπ. Ἠρ. 151· ψυχὴ κατὰ χθονὸς ὤιχετο τετριγυῖα Ὀ. Ψ. 100· ἴδε Völcker ἐπὶ τῆς Ὁμηρικῆς **ψυχῆς** (Giessen 1825), οὗ μνημονεύει ὁ Nitzsch Ὀδ. τόμ. 3. 188. **2)** ἡ ἀφῃρημένη ἔννοια τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ πνεύματος τοῦ ἀνθρώπου, Λατ. anima, κατὰ πρῶτον ἐν τῇ ψυχολογικῇ φιλοσοφίᾳ (παρ' Ὁμήρῳ τοῦτο ἐκφέρεται διὰ τῶν λέξεων **φρένες, κραδίη,** κτλ.), Ἀριστ. περὶ Ψυχῆς 1. 2· οὕτω παρ' Ἡροδ., εἰπόντες ὡς ἀνθρώπου ψυχὴ ἀθάνατός ἐστι 2. 123, πρβλ. Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 245C, κλπ.· ψυχὴ καὶ σῶμα, δηλ. ὁ ὅλος ἄνθρωπος, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 5, Ἀνάβ. 3. 2, 20· ἀντίθετον τῷ **σῶμα,** Ἰσοκρ. 2C, κλπ.· — ψυχή τινος, περίφρασις δηλοῦσα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ψ. Ὀρέστου, = Ὀρέστης, Σοφ. Ἠλ. 1127, πρβλ. Φιλ. 25· — ὡσαύτως **ψυχαὶ** ἀπολ. = **ἄνθρωποι,** ὥστε ὁ Αἰσχύλος λέγει ψυχὰς ὁλέσασα Ἀγ. 1457, πρβλ. Ἰλ. Ν. 763, Χ. 325· καὶ ὁ Ἀριστοφ. ψυχαὶ πολλαὶ ἔθανον, ὡς καὶ νῦν, «πολλαὶ ψυχαί, πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπέθανον, Θεσμ. 864, Ἀυσ. 963· οὕτω, ἡ δ' ἐμὴ ψυχή.. τέθνηκεν Σοφ. Ἀντ. 559· ὦ ὅς ἀποθανουμένα ψυχὰ παρὰ Πλουτ. 2. 236E· ψυχαὶ σοφαὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 94· — ἐν προσφωνήσει πρός τινα, ὦ μελέα ψυχὴ Σοφ. Φιλ. 714· ὦ ἀγαθὴ καὶ πιστὴ ψ. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 7. 3, 8· οὕτω, πᾶσα ψυχὴ ὑποτασσέσθω Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ιγ', 1, πρβλ. Πράξ. Ἀποστ. κζ'. 37, κλπ. **3)** ἡ **ψυχὴ** ἦτο ἕδρα τοῦ **θυμοῦ,** δηλ. τῆς θελήσεως, τῶν ἐπιθυμιῶν, τῶν παθῶν, ὡς καὶ νῦν, ἀπὸ πάμπαν ἀθίκτων ψυχὰν ἔχει Πινδ. Ο. 2. 125· κτεάνων ψυχὰς κρίσσονας ὁ αὐτ. ἐν Ν. 9. 75 (πρβλ. **μεγαλόψυχος**)· διεπειράτο αὐτοῦ τῆς ψ. Ἡρόδ. 3. 14 ψυχὴν ἀρίστε πάντων Ἀριστοφ. Ἱππ. 457· καρτερὰν ψ. λαβεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 393· κράτιστοι ἂν τὴν ψ. κριθεῖεν Θουκ. 2. 40· ὁ τὴν λόγχην ἀκονῶν καὶ τὴν ψ. παρακονᾷ Ξεν. Κύρ. Παιδ. 6, 2, 33· ἐκ τῆς ψυχῆς, ἐξ ὅλης ψυχῆς, ἀπὸ καρδίας, ἐκ τῆς ψ. φίλος ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 7. 7, 43· οὕτω, βόσκουτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας Θεόκρ. 8. 35· ὅλῃ τῇ ψυχῇ κεχαρίσθαι τινί Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 10 τίνα οἴεσθε αὐτὴν τὴν ψυχὴν ἔξειν; τί διάθεσιν θὰ ἔχῃ; Δημ. 842. 15· ψύχειν ψυχὰν ἐμάν, νὰ παγώνουν τὴν ψυχήν μου, Αἰσχύλ. Προμ. 693· — μία ψ., παροιμ. ἐπὶ φίλων, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 9. 8, 2.

4) σαρκικὴ ἐπιθυμία, ὄρεξις, ὁρμή, ψυχῇ διδόντες ἡδονὴν καθ' ἡμέραν (ψυχὴν διδόντες ἡδονῇ καθ' ἡμέραν Δινδόρφ. μετὰ τοῦ Pauw), ὡς τὸ Λατ. indulgere animo, Αἰσχύλ. Πέρσ. 841, Θεόκρ. 16. 24· ἡ ψυχὴ οὐ προσίεται σῖτον Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 7, 4 **5)** ἐν χρήσει ἐνίοτε καὶ ἐπὶ ζώων, οἷον ἐπὶ τοῦ ἵππου, ψ. μεγαλόφρων ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 11, 1· θηρίων ψ. ἡμεροῦμεν Ἰσοκρ. 17B· εἰ μή σὺ χηνὸς ἦπαρ ἢ ψυχὴν ἔχεις Εὐβούλος ἐν «Στεφανοπώλαι» 5· ὀρτυγίου ψυχὴν ἔχων Ἀντιφάν. ἐν «Ἀγροίκῳ» 3. **III.** ὡς τὸ ὄργανον τοῦ νοῦ, δηλ. ἡ κρίσις, ὁ λόγος, ἡ διάνοια, ἦν γάρ .. ψυχὴν οὐκ ἄκρος Ἡρόδ. 5. 14· συχν. ἐν Πλάτ., πρβλ. Κρατ. 400A, Stallb. εἰς Τίμ. 30B.

2) τὸ πνεῦμα συγγραφέως, Λατ. ingenium, Διον. Ἁλ. π. Λυσ. 11. **IV.** ἡ ζωτικὴ ἀρχή, ὁριζομένη ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. ὡς οὐσία καὶ ἐνέργεια σώματός τινος, Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 3, 1. ἐντελέχεια σώματος π. Ψυχ 2 1, 5, ἴδε Trendelenb. σ. 144.

2) παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις φιλοσόφοις ἡ ψυχὴ τοῦ κόσμου, anima mundi, τὸ πνεῦμα τὸ ζωογονοῦν τὸν κόσμον, τὰ ὁποῖον ἐνομίζετο ὅτι ἐξετείνετο διὰ πάσης τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ ἀχανοῦς οὐρανοῦ, ire per omnes terrasque tractusque maris coelumque profundum, πρβλ. Τίμ. 30B, 34B κἑξ., Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 2, κἑξ., 3. 8. 1., 3. 12, 1, κ. ἀλλ. **V.** «πεταλοῦδα», Papilio brassicae, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 5, Ἀποσπ. 328, Πλούτ. 2. 636C. **2)** ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ τριπολίου, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νθ΄.) 4. 135. **VI.** ὡσαύτως ὡς κύριον ὄνομα Ψυχή, ἡ ἐρωμένη τοῦ Ἔρωτος, ἀλληγορία ἣν εὐφυῶς πραγματεύεται ὁ Ἀπουλήϊος, ἐν Μεταμορφ. 4. 5 καὶ 6. Ἐν ἔργοις τέχνης ἡ Ψυχὴ παρίσταται ὡς ἔχουσα πτέρυγας ψυχῆς (πεταλούδα.) ἢ ὡς ψυχὴ (πεταλοῦδα), Müller Archäol. d. Kunst. § 391, 9. (Ὅρα τὰς ἀρχαίας ἐτυμολογικὰς ἀποπείρας ἐν Πλάτ. Κρατ. 399D-400A, Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 2, 55, Πλούτ. 2. 1052F.)

ψῡχήεις, ή, ον, ὁ ἔχων ψυχήν, ἔμψυχος, ζῶν, Πυθαγ. ἐν Δουκ. Βίων Πράσει 6· Ἰωνικὸς τύπος.

ψῡχίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ψυχή,** Λατινικ. animula, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 26.

ψῡχίζομαι, Παθ., ψύχομαι, γίνομαι ψυχρός, παγώνω, Γλωσσ.

ψυχικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ψυχὴν ἢ εἰς τὴν ζωήν, πνευματικός, ἀντίθετ. τῷ **σωματικός**· ἡδοναί Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 3. 10, 7, πρβλ. Ἀνθ. Π. παράστ. 282· ὁρμαὶ Πολύβ. 8. 12, 9· δύναμις ψ., πνεῦμα ψ., ἡ δύναμις, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, Πλούτ. 2. 1084E, κλπ.· νόσος αὐτόθι 524D. **2)** ὁ ἀνήκων ἁπλῶς εἰς τὴν ὑλικὴν ζωήν, ζωϊκός, ὁ ψ. ἄνθρωπος, ὁ φυσικὸς ἄνθρωπος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν **πνευματικόν**, Α' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. ϐ, 14, Ἰουδ. Ἐπιστ. 19· ἴδε Φώτ. ἐν λ.· — οἱ ψυχικοί, ὄνομα ὅπερ ἔδιδον εἰς τοὺς καθολικοὺς Χριστιανοὺς οἱ Μοντανισταί (ἴδε Tertull. contr. Psychicos), Κλήμ. Ἀλεξ. 604.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἐβδ. (Β' Μακκ. Δ', 37, ΙΔ', 24)· ἴδε ἐν λ. **πραγματικός** ἐν τέλει.

II ὁ διὰ τὴν ψυχὴν τεθνεῶτος ψυχικὰ ϑῶρα διδούς, ϑηλ. τῷ Ἑρμῇ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2569. ϗ ὁ τῆς ψυχῆς, ψ. σωτηρία αὐτόθι 8752, πρϐλ. 8802.

ψῡχῑνός, ἡ, όν, ἴδε ἐν λ. **ψυχεινός**.

ψύχιον, τό, = **ψυχάριον**, Συλλ. Ἐπιγρ. 6309Β.

ψυχμός, ὁ, ἀδόκιμον ἀντὶ **ψυγμός**, Μανέθων 2. 443.

ψῡχο-ανακάλυπτος, ον, ὁ ἀνακαλύπτων, ἀποκαλύπτων τὴν ψυχήν, ψυχοανακάλυπτος ἁμαρτία Ψευδοχρυσόστ. τ. 11, σ 909F, κλπ.

ψῡχο-ϐλάϐης, ές, ἐπιϐλαϐὴς εἰς τὴν ψυχήν, Ἰω. Χρυσ. τ. 1. σ. 169, κλπ.—**ψυχοϐλαϐῶς**, Ἐπίρρ. μετὰ ψυχικῆς ϐλάϐης, Διόδ. Ἀλεξ. σ. 616, Ἐκδ. Mi.

ψῡχο-ϐόρος, ον, = **ψυχοφθόρος**, Συνέσ. 320C.

ψῡχο-γονία, ἡ, γέννησις τῆς ψυχῆς, Πλούτ. 2. 415E, κ. ἀλλ., ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸν Τίμαιον τοῦ Πλάτωνος.

ψῡχογονικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **ψυχογονίαν**, Ἰω. Λυδ. περὶ Μηνῶν 2. 10.

ψῡχο-γόνιμος, ον, ὁ γεννῶν ζωὴν ἢ πνεῦμα, Φίλων 2. 96.

ψῡχο-γόνος, ον, τῷ προηγ., ἡ γὰρ δεκὰς ἐστι ψυχογόνος Ἑρμ. Τρισμέγ. σ. 122, 8.

ψῡχο-ϑάλπτης, ου, ὁ, ὁ καταστρέφων ἢ φονεύων τὴν ψυχήν, Ἀνθ. Π. 9. 524.

ψῡχο-ϑάμεια, ἡ, ἡ ϑαμάζουσα τὴν ψυχήν, Νικήτ. Εὐγεν. 3. 299, (πρϐλ. **Ἱπποϑάμεια**).

ψυχοδιάϐατος, ον, ὁ διαπερῶν, διατρυπῶν τὴν ψυχήν, ῥομφαίαν ψυχοδιάϐατον Τιμόθ. Ἱεροσ. ἐν Bibl. Patrum τ. 13, σ. 481, Ἐκκλ.

ψῡχο-δότηρ, ῆρος, ὁ, ὁ δοτὴρ ψυχῆς ἢ ζωῆς, Ἀνθ Παλατ. 9, 525· ἐν Συνεσ. Ὕμν. 4. 186, **ψυχο-δότης**, ου, ὁ.

ψυχοδοχεύς, ὁ, ὁ τὰς ψυχὰς δεχόμενος, Εὐχὴ εἰς τὸ Ἅγ. Πνεῦμα ἐν Συνόψει τῆς Ἀνατολ. Ἐκκλησίας.

ψῡχο-ειδής, ές, ὅμοιος τῇ ψυχῇ, πνευματικός, Φίλων 1. 15.

ψῡχόϑεν, Ἐπίρρ., ἐκ ψυχῆς ἢ ἐκ καρδίας, Γλωσσ.

ψῡχο-κερδής, ές, ὁ κερδαίνων ἢ διατηρῶν τὴν ζωήν, Φιλῆτ περὶ Ζώων 84. 4.

ψῡχο-κλέπτης, ου, ὁ, κλέπτης ψυχῶν, Εὐστάθ Πανημάτ. 186. 40.

ψῡχό κομπος, ον, ὁ τὴν ψυχὴν ἀγέρωχος, Βυζ.

ψῡχο κρᾰτής, ές, ὁ δικρατῶν ἢ διατηρῶν τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωήν, **-κρατητικός**, ή, όν, Ἰω. Λυδ. περὶ Μηνῶν 3. 6.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 121.

ψυχο-κρύσταλλος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ ψύχους πεπηγώς, Βυζ.

ψῡχο-κτόνος, ον, ὁ ἀποκτείνων τὴν ψυχήν, Κύριλλ.

ψῡχο-ὀλέϑρος, ον, ὁ καταστρέφων τὴν ψυχήν, Ἐκκλ.

II. ψυχόλεθρος, ὁ, ὡς οὐσιαστ., ὁ ὄλεθρος τῆς ψυχῆς, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερισμ. 203.

ψυχολέτειρα νίκη, ἡ κατασ ρέφουσα τὴν ψυχήν, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 384, ἔκδ. Mil.

ψῡχ-ολέτης, ου, ὁ, ὁ καταστρέφων τὴν ψυχήν, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερισμ. 211.

ψῡχο-λῃστής, οῦ, ὁ, = **ψυχοκλέπτης**, Εὐσταθ. Πανημάτ. 183. 81.

ψῡχο-λῑπής, ές, ὁ ἄνευ ζωῆς ὤν, δύναμις Ἀνθ Πλαν. 266· βρέφος Μάξιμ. π. καταρχ. 227.

ψῡχο-μαντεῖον, τό, τόπος ἔνθα οἱ νεκροὶ ἀνακαλοῦνται ἐκ τοῦ κάτω κόσμου ὅπως ἐρωτηθῶσι περὶ τοῦ μέλλοντος, ὡς τὸ **ψυχοπομπεῖον**, Πλούτ. 2. 109C.

ψῡχό-μαντις, εως, ὁ, ὁ ἀνάγων ἢ ἀνακαλῶν τοὺς νεκρούς, νεκρόμαντις, Ἡσύχ. ἐν λ. **θυμόμαντις**. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσεις σ. 537.

ψῡχο-μᾰχέω, μάχομαι μέχρις ἐσχάτων, μάχομαι μετ' ἀπαγνώσεως, Πολύϐ. 1. 58, 7, κλπ. **2)** ὡς καὶ νῦν, ψυχορραγῶ, διατελῶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ τοῦ ϑανάτου ἀγωνίᾳ, Ἀθαν. σσ. τόμ. 2, σ. 292E.

ψῡχομᾰχία, ἡ, μάχη μετ' ἀπογνώσεως, Πολύϐ. 1. 59, 6.

ψῡχο-νοσέω, νοσῶ τὴν ψυχήν, τῷ ψυχονοσοῦντι Ἰω. ὁ τῆς Κλίμακ. σ. 489. 22.

ψυχοπαρηγόρημα, τό, παρηγόρημα τῆς ψυχῆς, Καλ. κ. Χρυσ. σ. 404, ἔκδ. V.

ψῡχο-πλανής, ές, ὁ κάμνων τὴν ψυχὴν νὰ πλανᾶται, Ἀνθ. Παλατ. 9. 524.

ψῡχοποιΐα, ἡ, ἡ γέννησις ἢ δημιουργία τῆς ψυχῆς, Ἑρμ. ἐν Στοϐ. Ἐκλογ. 1. 1070 — **ψῡχο-ποιός**, όν, ὁ δημιουργῶν ψυχάς, αὐτόθι 940.

ψῡχοπομπεῖον, τό, τόπος ἔνθα αἱ ψυχαὶ τῶν νεκρῶν ἀνακαλοῦνται διὰ μαγικῶν μέσων ὅπως ἐρωτηθῶσι περὶ τοῦ μέλλοντος, ὡς τὸ **ψυχομαντεῖον**, Πλούτ. 2. 560E. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 203.

ψῡχο-πομπός, όν, ὁ συνοδεύων ἢ ὁδηγῶν τὰς ψυχάς, ὁ Χάρων, καὶ μ' οὔθ' ὁ Πλούτωνος κύων οὔθ' οὑπὶ κώπῃ ψυχοπομπὸς ἂν Χάρων ἔσχον Εὐρ. Ἄλκ. 362 ὁ Ἀπόλλων, Πλούτ. 2. 758B· ὁ Ἑρμῆς, Διόδ. 1. 96 Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ.σ 203.

ψῡχο-πότης, ου, ὁ, ὁ πίνων τὴν ψυχήν, ϑηλ. τὸ αἷμα, Ἡσύχ ἐν λ. **εἰαροπότης**, ἣν ἑρμηνεύει «αἱμοπότης, ψυχοπότης».

ψῡχορρᾰγέω, ὡς καὶ νῦν, διατελῶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἀγωνίᾳ, ψυχομαχῶ, Λατ. animam ager·, Εὐρ. Ἄλκ. 20, Ἡρ. Μαιν. 324, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 833, κλπ.

ψυχορρᾰγημα καρδίας, ὡς καὶ νῦν, ψυχομάχημα, Σπαν. στ. 7, ἔκδ Μαυρ.

ψῡχορ-ρᾰγής, ές, γεν. **έος**, ὁ ψυχορραγῶν, ὁ διατελῶν ἐν τῇ ἐσχάτῃ τοῦ ϑανάτου ἀγωνίᾳ, ὁ ψυχομαχῶν, γυναῖκες ἐν τάκοις ψυχορραγεῖς Εὐρ. Ἱφ. ἐν Ταύρ. 1166.

ψῡχορρᾰγία, ἡ ἡ τοῦ ϑανάτου ἀγωνία, «ψυχομάχημα», Ὀλυμπιόδ. ἐν Ἀν. Βεκ. 1433

ψῡχορ-ῥαφέω, (ψυχὴ) ἐκραφῶ τὴν ψυχήν, «ψυχορραφεῖν· ἐπὶ τοῦ τὴν ψυχὴν ἐκραφεῖν διὰ κακῶν παρουσίαν» Φρύν. ἐν Ἀν. Βεκ. 73.

II. (ψῦχος) πίνω ψυχρὸν ὕδωρ, Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 58· ἴδε Meineke 5, σ 51.

ψῦχος, εος, τό, (ψύχω) ὡς καὶ νῦν, κοινῶς ψύχρα, κρύον, Ἑρπετ. 330· ἀντίθετον τῷ **ϑάλπος**, Ἱππ 1246· ἀντίθετον τῷ **ἅλέα**, Ἀριστοτ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 8. 13, 1· τῷ **καύματα**, ὁ αὐτ ἐν Μετεωρ. 2. 5, 15· ἐν ψύχει, ἐν ὥρᾳ χειμῶνος, Σοφ. Φιλ. 17· ἐν τῷ ψύχει καθηῦδον Πλάτ. Συμπ. 220D· — ἐν τῷ πληϑ. **ψύχεα**, ὡς τὸ Λατινικ. frigora, παγετός, ψυχρὰ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας, ψύχρα, Ἡρόδ. 4. 28, 129., 5. 10· οὕτω **ψῦχη** Ξεν. Οἰκον. 5, 4, Κυν. 5, 9· ἐν τοῖς σφόδρα ψύχεσι καὶ ἐν ταῖς σφόδρα ἀλέαις Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 8. 13, 16, πρϐλ. Μετεωρολ. 4. 1, 10. **2)** μόνον ἅπαξ παρ' Ὅμ. ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ «δροσιά», ἀ ἄψυξις, ψύχεος ἰμείρων, «τουτέστι ἀναψῦξαι θέλων καὶ αὔρας ἐπιϑυμῶν διὰ τὸ ἐκ τῆς μέϑης τυχὸν πνῖγος» (Σχόλ.), Ὀδ. Κ. 555· οὕτω μεταφορ., ψ. ἐν δόμοις πέλει Αἰσχύλ. Ἀγ. 971.

ψῡχοσ-σόος, ον, ὁ σώζων τὴν ψυχήν, ψυχοσσόον ἄλκαρ Ἀνθ. Παλατ. 9. 197,, 15. 12

ψυχοσπαράκτης Ἔρως, ὁ σπαράττων τὴν ψυχήν, Κ. Ἑρμ. μεταφρ. Ἰλ. Ὁμ. στ. 738, ἔκδ. Μαυρ.

ψῡχο-στᾰσία, ἡ, ζύγισμα ψυχῶν ἐπιγραφὴ τραγῳδίας τινὸς τοῦ Αἰσχύλου ἐν ᾗ παρέστησε τὴν Θέτιν καὶ τὴν Ἠὼ ἱσταμένας ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῶν πλαστίγγων τοῦ Διὸς καὶ δεομένας ὑπὲρ τῶν μαχομένων υἱῶν αὐτῶν, τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῦ Μέμνονος, Πλούτ. 2. 17B· πρϐλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 276-279· ὁ Αἰσχύλ. ἐμιμήϑη τὸ χωρίον τὸ ἐν Ἰλ. Χ. 210 κ.ἑξ.· ἴδε παρῳδίαν τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 1365 κ.ἑξ.

ψῡχο-στόλος, ον, ὁ συνοδεύων ψυχάς, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Τρυφιόδ. (γράφε Τριφ-) 572, πρϐλ. **ψυχοπομπός**. **II** ὁ ἀνακαλῶν τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. 12, 77.

ψῡχο-στρόφος, ον, (στρέφω) ὁ στρέφων, ἐπιστρέφων ψυχὰς εἰς μετάνοιαν, ϑεσμὸς ἀκηράσιος ψυχοστρόφος ἐστὶν ἄνακτος Ἀπολλιναρ. Ψαλμ. ΙΗ', 14.

ψῡχο σώστης, ου, ὁ, ὁ σώζων ψυχάς, σωτὴρ τῶν ψυχῶν, ϑεὲ σῶτερ, ψυχοσῶστα Εὐστ. Πονημ. 276. 61· — ὡσαύτως **-σωτήριος**, ον, Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 839C

ψῡχο-τᾰκής, ές, ὁ τήκων τὴν ψυχὴν ἢ τὴν καρδίαν, χείλη, ϑάκρυα Ἀνθ. Παλατ. 5. 56, Πλαν. 198.

ψῡχο-ταμίας, ου, ὁ, ὁ ταμίας, φύλαξ τῶν ψυχῶν, Ἑρμῆς ἐν Στοϐ. Ἐκλογ. 1. 1084.

ψῡχο-τερπής, ές, ὁ τέρπων, εὐφραίνων τὴν ψυχήν, τῶν ᾠδόντων τὰ ψυχοτερπῆ μέλη Ἰω. Καμενιάτου Ἅλωσις Θεσσαλονίκης σ. 326A.

ψῡχότης, ητος, ἡ, πνευματικότης, πνευματικὴ κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου, ἐκ ψυχότητος καὶ σωματότητος Ἰω. Δαμασκ. τ. 1, σ. 410E.

ψῡχο-τόκος, ον, **ψυχογόνος**, Ἰω. Γεωμέτρ. Ὕμν. 2, 48.

ψυχοτροφεῖς ἀστέρες, οἱ τροφεῖς τῶν ψυχῶν, Στίχοι Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. κανν. τ. 1, σ. 2.

ψῡχο-τροφέομαι, παθ., διατηροῦμαι ἐν τῇ ζωῇ, Χρηαμ. Σιϐ προοίμ. 46.

ψῡχό-τροφον, τό, φυτόν τι τρεφόμενον καὶ αὐξανόμενον ἐν ψυχροτάτοις τόποις, τὸ ἄλλως **κίστρον** καλούμενον, «ὃ Ῥωμαῖοι οὐετονικὸν καλοῦσι» (betonicam appellant) Διοσκ. 4. 1.

ψῡχο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων τὴν ψυχήν, ϑηλ. τὴν ζωήν, αὖραι Ὀρφ. Ὕμν. 15. 3.

ψῡχουλκέομαι, ἀποϑ., διατελῶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ τοῦ ϑανάτου ἀγωνίᾳ, ψυχομαχῶ, Λατ. animam trahere, Ἐβδ. (Γ' Μακκ. Ε', 25).

ψῡχουλκός, όν, ὁ ἕλκων ψυχάς, ἄγων ἢ συνοδεύων αὐτάς, Κλέαρχ. παρὰ Πρόκλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ψῡχο-φάγος [ᾰ], ον, = τῷ ἑπομ., κατὰ τῶν ἀσάρκων μέν, ἄλλως δὲ σαρκοδόρων, εἰπεῖν δὲ καὶ ψυχοφάγων ὀρνέων Εὐστ. Πονημάτ. 184, 94.

ψῡχο-φθόρος, ον, ὁ φθείρων ἢ καταστρέφων τὴν ζωήν, ἀλέθριος, θανατηφόρος, Ὀρφ. Γμ. 67, 6'— ὁ καταστρέφων τὴν ψυχήν, Νείλου Ἐπιστ. σ. 409, κλπ.

ψυχοφλέκτης Ἔρως, ὁ φλέγων τὴν ψυχήν, Ἀκρ. ἔπ. στ. 223, ἔκδ. Μηλιαράκη.

ψῡχο-χωριστικός, ή, όν, ὁ χωρίζων ψυχάς, Ἀθαν. τ. 2, σ. 275Α.

ψῡχόω, (ψυχή) παρέχω ψυχὴν ἢ ζωὴν εἴς τι, ἐμψυχόν τι ποιῶ, τίς λίθον ἐψύχωσε; Ἀνθ. Πλαν. 159· ψυχοῦν ποτομόν, ἐπὶ τῶν ἰχθύων, οἱ ὁποῖοι ποιοῦσιν αὐτὸν οἱονεὶ ἔμψυχον, ζῶντα, Φίλων 1, 693. **II** (ψῦχος) ἐν τῷ παθ., γίνομαι ψυχρός, ψύχομαι, Ἱππ. 675. 49, Πλούτ. 2. 1052F.

ψύχρα, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ ψῦχος, «σπίθη, ἡ ἐωθινὴ ψύχρα» Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ὀδ. Ε. 467.

ψυχραίνω, μέλλ. **-ανῶ**, ὡς καὶ νῦν, ποιῶ τι ψυχρόν, ψύχω, Ἀλέξ. Τραλλ 1. 21.—Κατὰ Σουΐδ.: «ψύχεται· ἀντὶ τοῦ ψυχραίνεται» — «οἱ ἐκπνέοντες ψυχραίνονται παντὶ τῷ σώματι» Τρικλ. εἰς Σοφ. Αἴαντ. 1029, κλπ.

ψύχρανσις, εως, ἡ, ψῦξις, κρύωμα, Μεταγεν. Ἰατρ.

ψυχραντικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος νὰ ψυχράνῃ, ζροσιστικός, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 155.

ψυχρᾶσία, ἡ, τὸ ψυχραίνεσθαι, Πλούτ. 2. 1100Α. **II** τὸ ψυχραίνειν, ψύχρανσις, Ἐπίκουρος παρὰ Διογέν. Λαερτ. 10. 107.

ψύχρευμα, τό, λόγος ψυχρός, ἢ ψυχρότης, Γαλην. τ. 8, σ. 505.

ψυχρεύομαι, ἀποθ., ὁμιλῶ, ἢ ἐνεργῶ ψυχρῶς, ψυχρολογῶ, Ἑρμογένης ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 3, σ. 226.

ψυχρ-ήλατος, ον, (**ἐλαύνω** III. 1) ὁ σφυρηλατηθεὶς ἐν ψυχρᾷ καταστάσει, ἐπὶ σιδηρῶν ἐργαλείων, Πλούτ. 2. 434Δ, Ἀθήν. 501Β (ἔνθα ἴδε Casaub.)

ψυχρία, ἡ, ψῦ ος, πάγος, Πλουτ. Ἀλέξ 3· ἐπὶ ῥητορικῆς, ὁ αὐτ. 2. 1038F.

ψυχρίζω, μελλ. **ίσω**, Ἀττ. **-ιῶ**, = ποιῶ τι ψυχρόν, ψυχραίνω, Γαλην. 6. 812.

ψυχριστήριον, τό, τὸ χρησιμεῦον πρὸς ψῦξιν, ψυκτήρ, Ἰω. ὁ τῆς Κλίμακ. σ. 191, 20, Βοῦ.

ψυχρεστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ὁ ψυχρανθείς, «κρύος», Γλωσσ. —ὡς κύρ. ὄνομα παρ' Ἀλεξ. Τραλλ.

ψυχρο-βᾰφής, ές, ὁ εἰς ψυχρὸν ὕδωρ ἐμβαπτισθείς, Λουκ. Λεξιφ. 5. **II**, ὁ διὰ ψυχρᾶς βαφῆς μεταβαθείς, ἐπὶ χρωμάτων, τῶν ἀνθῶν (ὅηλ. τῶν χρωμάτων) τὰ μὲν ψυχροβαφῆ, τὰ δὲ θερμοβαφῆ Θεοφρ. περὶ Ὀσμ. 22· πρβλ. Salmas. εἰς Solin. σ. 807.

ψυχρογραφέω, (κατὰ τὸ **ψυχρολογέω**), Εὐστ. εἰς Ἰλ. Σ. 1283, 2.

ψυχρο-δόχος, ον, ὁ τὸ ψυχρὸν δεχόμενος, ψυχροδόχου οἴκου, δωματίου διὰ ψυχρολουσίας, Λουκ. Ἱππίας 7.

ψυχρο-καυτήρ, ῆρος, ὁ, χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον, Παῦλ. Αἰγ. 6. 58.

ψυχρο-κοίλιος, ον, ὁ ἔχων ψυχρὰν κοιλίαν, ψυχρὸν στόμαχον, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ. 214.

ψυχρολογέω, μεταχειρίζομαι ψυχρὰς φράσεις, Λουκ. Ψευδομ. 27.

ψυχρολογία, ἡ, ψυχρὰ ὁμιλία, ψυχρὰ ἔκφρασις, μεγαλαυχος, ὑπερβολική, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 16, 5, κλπ.

ψυχρο-λόγος, ον, ὁ ποιούμενος χρῆσιν ψυχρῶν ἢ ἐξωγκωμένων φράσεων, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 356.

ψυχρολουσία, ἡ, τὸ λούεσθαι ἐν ψυχρῷ ὕδατι, Ἱππ. 638, Θεοφρ. περὶ Ὀσμῶν 16· ἐν τῷ πληθ., Δίων Κάσσ. 53, 30.

ψυχρολουτέω, λούομαι ἐν ψυχρῷ ὕδατι, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 39, Ἱππ. 484. 37, Ἀριστ. Προβλ. 1. 29, 3, Στράβ. 154· — ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συχνάκις φέρεται **-λουτρέω**, ὅπερ εἶναι ἁμάρτημα κοινὸν καὶ εἰς ἄλλα σύνθετα τούτου τοῦ εἴδους, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 594.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 298 καὶ Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 109.

ψυχρολούτης, ου, ὁ, ὁ ἐν ψυχρῷ ὕδατι λουόμενος, πρβλ. Seneca Ep. 53.

ψυχρολουτητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ψυχρολουτέω**, δεῖ ψυχρολουτεῖν, Ὀρειβάσ. 285 Matth.

ψυχρο-μῐγής, ές, μεμιγμένος μετὰ ψυχροῦ, διὰ τὸ ψυχρομιγὲς ἅμα καὶ γεῶδες Πλούτ. 2 892Α.

ψυχρο-μῠθουργία, ἡ, ψυχρὰ διήγησις, πλατὺς λῆρος μοι φαίνεται καὶ ψυχρομυθουργία Τζέτζ. Ἰσ. 2, 740.

ψυχρόομαι, γίνομαι ψυχρὸς ἢ δροσερός, κρυώνω ἢ δροσίζομαι, Ἀν. Π. 12. 7.

ψυχροποιητικός, ή, όν, ὁ ψύχων, ψυκτικός, προσενῶν ψῦχος, Μεταγεν. Ἰατρ.

ψυχρο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τι ψυχρόν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ε. 75, κλπ.

ψυχροποσία, ἡ, τὸ πίνειν ψυχρὸν ὕδωρ, πόσις ψυχροῦ, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 6, Πλούτ. 2. 692D, κλπ.· ἐν τῷ πληθ. Δίων Κ. 53. 30.

ψυχροποτέω, πίνω ψυχρὸν ὕδωρ, Πλούτ. 2. 60Α.

ψυχρο-πότης, ου, ὁ, ὁ πίνων ψυχρὸν ὕδωρ, Πλούτ. 2. 690Β, καὶ ὡς διάφορ. γραφ. ἀντὶ **ψυχαπάτης**, ἐν Ἀνθ. Παλατ. 12. 81.

ψυχρορ-ρημονέω, ὁμιλῶ ψυχρῶς, ὑπερβολικῶς, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Not. et Mss. τ. 8, 2, σ. 140.

ψῦχρός, ά, όν, (ψύχω) ὡς καὶ νῦν, ἀντίθετον τῷ **θερμός**· χάλαζα, νιφάδες, χιὼν Ἰλ. Ο. 171, Τ. 358, Χ. 152· ψ. χαλκὸς (ὡς τὰ νῦν «ψυχρὸς σίδηρος») Ε. 75· συχν. ἐπὶ ὕδατος, ψ. ὕδωρ Ὀδ. Ι. 392, Θουκ. 2. 49· καὶ ψυχρὸν (ἄνευ τοῦ ὕδωρ) Θέογν. 263· ψυχρῷ λοῦνται Ἡρόδ. 2. 37 (ἀλλὰ καὶ τὸ ψυχρὸν = **ψῦχος**, ὁ αὐτ. 1. 142)· ψ. ὥστε λούσασθαι Ξεν. Ἀπομν. 3. 13, 3'—ἐπὶ τοῦ ἀέρος, αὔρη ψ. Ὀδ. Ε. 469· αἰθὴρ Πινδ. Ο. 13. 125· νύκτες Θουκ. 7. 87· κυνὸς ψυχρὰ δύσις Σοφ. Ἀποσπάσμ. 379. 11· ψ βίος, ἐν τῷ ψύχει, Ἀριστοφ. Πλ. 263'— μάλιστα ἐπὶ νεκρῶν, νέκυς (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ θερμὸν αἷμα) Σοφ. Οἰδ. Κολ. 622, πρβλ. Valck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1448· ἐπὶ ψυχρῶν φαγητῶν, ψυχρὰ σοι ἅπαντα παρεσθῶς Ἄλεξ. ἐν «Παννυχίδι» 2. 4, κτλ.· ἐπὶ ὄφεως, Θεόκρ. 15. 58'— Συγκρ. **-ότερος**, Ἡρόδ. 2. 22, Πλάτ. ἐν Φιλήβῳ 24Β. Ὑπερθ. **-ότατος**, Διόδ. 1. 41.

II, μεταφ. ψυχρός, Λατ. frigidus, ὄηλ. **2)** ἐπὶ πραγμάτων καὶ συμβάντων, ψυχρός, μάταιος, ἀνωφελής, ἄκαρπος, ψ. ἐπικουρίη Ἡρόδ. 6. 108· ἐπαρθεὶς ψυχρῇ νίκῃ ὁ αὐτ. 9. 49 ψ. παραγκάλισμα Σοφ. Ἀντιγ. 650· θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις, θερμὴν καρδίαν εἰς ψυχρὰν ὑπόθεσιν, αὐτόθι 88.

2) ἐπὶ αἰσθημάτων, ψυχρὰ τέρψις, ἐλπὶς Εὐρ. Ἄλκ. 354, Ἰφ. ἐν Δύλ. 1014. **3)** ἐπὶ προσώπων, ψυχρὸς τὴν καρδίαν, «ἄκαρδος», ἀναίσθητος, «ἄπονος», ἄθυμος, ἀδιάφορος, στερούμενος ζωηρότητος, ἢ αἰσθήσεως, Πλάτ. Εὐθύδ. 284Ε, Ξεν. Κύρου Παιδ. 8. 4, 22 καὶ 22· ψ καὶ μελαγχολικοί Ἀριστ. Ἠθ. Μεγ. 2. 6, 43· ἐκ σιδάρου κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν ψυχρᾷ φλογί Πινδ. Ἀποσπ. 89. 6. **4)** ἐπὶ φράσεων ὑπερβολικῶν ἢ πραγμάτων διὰ τοιούτων φράσεων ἐξηγουμένων, ψυχρός, ὑπερβολικός, τὸν Παλαμήδην (τὸ δρᾶμα τὸ οὕτω καλούμενον) ψυχρὸν ὄντ' αἰσχύνεται Ἀριστοφ. Θεσμ. 848· σκῶμμα .. σφόδρα ψ. Εὔπολ. ἐν «Προσπαλτίττ.» 2· ψ. καὶ ἀηδὴς Μοῦσα Πλάτ. Νόμ. 802D· ζῶλα καὶ ψυχρὰ Δημ. 551. 13· πρᾶγμα .. φρέατος .. ψυχρότερον Ἀραρότος Ἄλεξις ἐν «Παρασίτῳ» 2· ἴδε Ἀριστοτ. περὶ ψυχρᾶς λέξεως (Ρητ. 3. 3)· ὡσαύτως ἐπ' αὐτῶν τῶν συγγραφέων, γίνεται ψυχρὸς Διονυσ. Ἀλ. Ἰσοκρ· οὕτως ἐπίρρημ., ψυχρῶς ποιεῖν Ἀριστοφ. Θεσμ. 170· τοὺς γοῦν ψυχροὺς ψυχρῶς λέγουσι Πλάτ. Εὐθύδ. 284Ε.

ψυχρό-σαρκος, ον, ὁ ἔχων ψυχρὰν σάρκα, Ἱππ. 1180G.

ψυχρότης, ητος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ ψυχρὰ κατάστασις, ἀντίθετον τῷ **θερμότης**, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 14, Πλάτ. Πολ. 437Ε· τοῦ περιέχοντος ψ. καὶ στυγνότης Πολύβ. 4. 21, 1· πληθ. **ψυχρότητες**, τὰ κρύα, οἱ παγετοί, Πλούτ. 2. 704Β.

II, μεταφ., ἐπὶ προσώπων, ψυχρὰ διάθεσις, ἔλλειψις θερμότητος αἰσθημάτων, Δημ. 312. 15· ἀδράνεια, νωθρότης, Πλουτ. Φάβ. 17.

2) ἐπὶ φράσεων ὑπερβολικῶν καὶ ἐξωγκωμένων ἢ ψυχρῶν, Λογγῖν. 3, 4.

ψυχρο-ὑδρία, ἡ, τὸ ἀρδεύειν διὰ ψυχροῦ ὕδατος, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 2. 14, 2.

ψυχρο-φόβος, ον, ὁ τὸ ψυχρὸν ὕδωρ φοβούμενος, Γαλην. τ. 10, σ. 210.

ψυχρο-φόρος, ον, ὁ φέρων ἢ περιέχων ψυχρὸν ὕδωρ, Γρηγορ. Ναζ. τ. 1, σ. 85C· τὸ ψυχροφόρον, ψυχρὸν λουτρόν, Γλωσσ.

ψύχω, μέλλ. **ψύξω** Ἄλεξις ἐν «Ἀσωτοδιδασκάλῳ» 1. 10, Ἀριστοτ. περὶ Ζώων Μορ. 2. 7, 19'—ἀόρ. **ἔψυξα** Ἰλ. Υ. 440, Ἱππ. 296. 50, πρβλ. **ἀναψύχω**· — πρκμ. **ἔψυχα** Ἡρῳδιαν. ἐν Κραμ. Ὀξ. Ἀνεκδ. τ. 3. 256 — Παθ., μέλλ. **ψυχθήσομαι** Ἱππ. 399. 2, μέλλ. β' **ψῡχήσομαι** ἢ **ψῡγήσομαι** Καιν. Διαθ., Γαλην.'— ἀόρ. **ἐψύχθην** Ἱππ. 296. 31 κἑξ., Πλάτ. Τίμ. 60D, 75C, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 19, πρβλ. **ἀναψύχω**· ἀόρ. 6' **ἐψύχην** [ῠ] Ἀριστοφ. Νεφελ. 151, (**ἀπ-**) Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 102, Πλάτ. Φαῖδρ. 242Α· μεταγεν. **ἐψύγην** Διοσκ. 1. 65, κτλ., ἴδε Μοῦρ. σ. 421, Διόδ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. ἔνθ' ἀνωτ.'—πρκμ. **ἔψυγμαι** Ἱππ. 350. 33, Πλάτ. Κριτί. 120Β, Ἄλεξις ἐν «Λέβητι» 5. 15. Κυρίως, πνέω, φυσῶ, Ἀθήνη .. ἦκα μάλα ψύξασα, «πάνυ ἠρέμα καταπνεύσασα καὶ ὑποκλάσασα τὴς ὁρμῆς» (Σχόλ.), Ἰλ. Υ. 440. **II** συνήθως, ποιῶ τι ψυχρὸν ἢ δροσερόν, ψυχραίνω, δροσίζω, ἀναψύχω, Ἡρόδ. 3. 104, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 15· ἀντίθετον τῷ **θερμαίνω**, Πλάτ. Φαῖδρ. 268Β· ψῦξον τὸν οἶνον Διφίλ. ἐν «Μνηματίῳ» 1'—Παθ. ψύχομαι, γίνομαι ψυχρός, κρυώνω, Ἡρόδ. 4. 181, Ἀριστοφ. Νεφ. 151, Πλάτ. Φαίδων 71Β· οἶνον .. ψυχόμενον ἐν τῷ ῥρέατι Στράττις ἐν «Ψυχασταῖς» 1· ἐπὶ τοῦ πυρός, σβήνομαι, Πλάτων. Κριτί. 120Β· μεταφορ., ἀγάπη ψυγήσεται, θὰ ψυχρανθῇ, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κδ', 12. **2)** δροσίζω, ἀναψύχω, θάλπουσα καὶ ψύχουσα, ἐπὶ τροφοῦ περιθαλπούσης τέκνον, Σοφ. Ἀποσπ. 400· καὶ ἀμεταβ. ἐνεργ., ζητῶ τὸν δροσερὸν ἀέρα, Νικ. Θηρ. 473.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

3) κάμνω τι νὰ παγώσῃ, βασανίζω, ἀμφάκει κέντρῳ ψύχειν ψυχὰν ἐμὰν (ἔνθα ὁ Meineke προτείνει ψῆχειν) Αἰσχύλ. Πρ. 693· ἐπὶ θανάτου, ψύξει σε δαίμιων τῷ πεπρωμένῳ χρόνῳ Ἄλεξις ἐν «Ἀσωτοδιδασκάλῳ» 1. 10. — Παθητ., ψύχετ' ἀμηχανίᾳ Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1527. **4)** μεταφορ. ἐν τῷ παθ., εἶμαι ψυχρός, Λογγῖν. 27. **III.** στεγνώνω, ξηραίνω, ξάκρυα δ' οὔ ψύχει γενέτης Σουΐλ. Ἐπιγρ. 765. 11· ψ. τι πρὸς τὸν ἥλιον Ἑβδ. (Ἱερ Η', 2)· ἀερίζω, στεγνώνω, ἱμάτια Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1· 18, 13.—Παθ., Ξεν. Κυν. 5, 3, Ἀριστ. Προβλ. 22. 10 (Ἐκ τῆς σημ. I. παράγεται ἡ λέξ. **ψυχή**, πρβλ. τὸ Λατ. anima· ἐκ τῆς βίζης *ἄω, ἄημι· ἐκ δὲ τῆς σημ. II. **ψῦχος, ψυχρός**, κλπ. [ῦ ἀείποτε, πλὴν ἐν τῷ παθ ἀορ. β', ἴδε Ἀριστοφ. Νεφ. 151].

ψύχωσις, εως, ἡ, τὸ παρέχειν ψυχὴν ἢ ζωήν, ἀναζωπύρησις, ἐμψύχωσις, Μ. Ἀντων. 12. 24 — ὡσαύτως, ἡ ζωϊκὴ ἀρχή, Πυθαγ παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 62.

ψυχώτρια, ἡ, ἡ ζωογονοῦσα, Ἰσχυς Κ. Μανασσ. Χρον. 145, πρβλ. 4804.

ψῦχ-ωφελής, ές, ὁ ὠφελῶν τὴν ψυχὴν ἢ τὸ πνεῦμα, Κύριλλ., κλπ.· καὶ **-ωφέλιμος, ον**, Βυζ.· — οὐσ. αστ. **-ωφέλεια**, ἡ, Σουΐδ.

ψχέντ, «ἡ καλουμένη βασιλεία ψχέντ, ἣν περιθέμενος (Πτολεμαῖος ὁ Ἐπιφανὴς) εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐν Μέμφει ἱερόν, ὅπως ἐν αὐτῷ συντελεσθῇ τὰ νομιζόμενα τῇ παραλήψει τῆς βασιλείας» Ἐπιγρ. Αἰγύπτου. CIG. 4697. — Τὴν λέξ ταύτην, γραφομένην καὶ ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων pschent, παρελάβομεν ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ὡς εὔχρηστον ἐν τῇ Αἰγυπτιακῇ ἀρχαιολογίᾳ. Ἐδήλου δὲ κόσμον τῆς κεφαλῆς βασίλειαν, Διόδωρ. ὁ Σικελιώτ. Α', μζ', ἀναφέρει τρεῖς βασιλείας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βασιλίσσης τινός. Τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ **βασίλειον** καὶ **βασιλείας παράσημον** καλεῖται παρὰ Πλουτάρχῳ καὶ Εὐσεβίῳ. Ὁποῖος δέ τις ἦν ἀκριβῶς τὸ σχῆμα ὁ κόσμος οὗτος, ἐδιχογνώμησαν οἱ ἀρχαιολόγοι. Ὅμως δὲ μέρος αὐτοῦ οὐσιῶδες φαίνεται ὅτι ἦτο ὁ οὐραῖος καλούμενος ὄφις. Ὁ δὲ Letronne ἐν τῷ Recueil des inscr. gr. et lat. de l'Ég. τ. 1, σ. 211-332 παρατίθησιν ἐκ παλαιῶν μνημείων ὡς δεῖγμα τοῦ pschent τὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Σεσώστριος τριπλοῦν κόσμον, ὡς ἀπεικόνισται ἐν τῷ συγγράμ. τοῦ Rosellini, Monum. de l'Egitto etc. Mon. reali pl.XVI, N° 3, πρβλ. καὶ Müller fragm. histor. gr. τ. 1, ἐν παραρτήματι τῷ περὶ τῆς Inscription de Rosette, σ. 31 κἑξ., ἔνθα καὶ ἀπεικονίσεις. Ὡσαύτως ἀνέλιξον καὶ τὸ νεώτατον σύγγραμμα τοῦ G. Perrot, histoire de l'art de l'antiquité, σελ. 16, Συναγωγὴ Λέξεων Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

ψώα, ἡ, (**ψύ**) σῆψις, δυσωδία σήψεως, Ποιητὴς παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 819. 42· — πρβλ. τὸ ἑπόμ., καὶ **ψῶρα**· — ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἐπίθ. **ψωδαρέος**, τὸ ὁποῖον ὅμως ὁ Ruhnk. διορθοῖ **ψωραλέος**.

ψῶζα, ἡ, ὡς φαίνεται ταὐτὸν τῷ **ψώρα**, Εὔπολ. ἐν «Μαρικᾷ» 21.

ψωθίον, τό, (**ψώω**) μικρὸν τεμάχιον, ψιχίον, Φερεκράτης ἐν «Κραπατάλλοις» 4· — καὶ **ψωθία**, ἡ, Πολυδ. Ζ', 23, Θ', 83.

ψωΐα, ἡ, = **ψῶα**, «σαπρὰ δυσωδία» Ἡσύχ.

ψώϊζος, ἡ, «ἄφορος ὑγρά, ἢ ὄνθος, δυσωδία, καὶ ἣν καλοῦσι μίνθαν· οἱ δὲ αὐχμὸν ἢ μόλυσμα» Ἡσύχ., πρβλ. **ψῶα**· ἕτεροι λαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς ἐπίθ. **ψώϊζος, ον**, δυσώδης, βρωμερός· πρβλ. Λοβέκ. Παθολ. 359.

ψωκτός, ἡ, όν, (**ψώω**) ἀμφίβολ. παρ' Ἡσυχ. «ψωκτὴν· τράπεζαν».

ψωλή, ἡ, κυρίως θηλ τοῦ **ψωλός**, τὸ ἀνδρικὸν μόριον ἐντεταμένον καὶ ἔχον τὴν βάλανον ἀποκεκαλυμμένην, Ἀριστοφ. Λυσ. 143, Ὄρν. 560.

ψωλός, ὁ, περιτετμημένος, ἔχων τὴν βάλανον τοῦ αἰδοίου γυμνήν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 507, (ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.), Ἱππ. 964.

ψώλων, ωνος, ὁ, = τῷ προηγ., πρβλ. **πόσθων**, Ἡσύχ. ἐν λ. **πόσθων**.

ψώμηξ, ηκος, ἀκώλητ ἀπεσθίων τὰς ῥίζας τοῦ σίτου, Ἡσύχ.

ψωμίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ῶ**, κυρίως τρέφω ἐμβάλλων μικρὰ τεμάχια εἰς τὸ στόμα, ὡς αἱ τροφοὶ τρέφουσι τὰ βρέφη, τρέφω, Ἀριστοφ. Θεσμ. 692, Λυσ. 19· ἢ τοὺς νοσοῦντας, Ἱππ. 1208D· ψ. τινά τι ὁ αὐτ. 511, 33, Ἑβδ. (Ἀριθμ. ΙΔ', 4)· ἐπὶ ζώων, σῖτον ψωμίζειν Ἀριστ. π. τὰ Ἴσ. 8. 3. 1· ψ. τὰ ὑπάρχοντα Δ' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. ιγ', 3· — Παθ., ἐπίσταμαι γάρ .., οἷς ψωμίζεται, μὲ τί «ψίχουλα» τρέφεται, Ἀριστοφ. Ἱππ. 715.

ψωμίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ψωμός**, Διογ. Λαέρτ. 6 37, Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιγ', 26.

ψωμίς, ίδος, ἡ, ψωμίον, τεμάχιον ἄρτου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 272.

ψώμισμα, τό, ὡς τὸ **ψωμός**, τεμάχιον ἄρτου, βλωμός, «βουκιά», τροφή, Ἀριστ. Ρητ. 3. 4, 3, Πλουτ. Ρωμ. 27. — παρὰ Ἡσυχ. ὡσαύτως **ψωμισμός**, ὁ.

ψωμό-δουλος, ὁ, δοῦλος τεμαχίων τροφῆς, δοῦλος τῆς «βουκιᾶς», Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐνθεσίδουλος**.

ψωμο-κόλαξ, ακος, ὁ, ὁ κολακεύων χάριν τεμαχίων ἄρτου, παράσιτος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 213· ψωμοκόλοξ δ' ἔσθ' οὗτοσὶ Φιλήμων ἐν «Ἀνανευομένῃ» 1· φθείρεσθ' ἐπίτριπτοι ψωμοκόλακες Σανυρίων ἐν «Ἰοῖ» 1 — **ψωμοκολᾰκεύω**, ψωμοκολακεύων καὶ παρεισιών ἀεὶ Φιλιππίδης ἐν «Ἀνανεώσει» 4.

ψωμο-κόλαφος, ὁ, ὁ κολαφιζόμενος, ῥαπιζόμενος χάριν τεμαχίων ἄρτου, ποταπός, παράσιτος, Δίφιλος ἐν «Θησεῖ» 1.

ψωμ-όλεθρος, ὁ, ὁ ἐπιφέρων ὄλεθρον εἰς τὸν ἄρτον, ὁ κατανα-λίσκων πολὺν ἄρτον, πολυφάγος, κοινῶς «φαγᾶς», κωμικὸν ὄνομα παρασίτου, Σουΐδ., Ἡρῳδιαν. Ἐπιμεριαμ. 203, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 705.— **ψωμολεθρία**, ἡ, «πολυφαγία», Ζωναρᾶς σ. 1879.

ψωμο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν ψωμούς, Πλούτ. 2. 224Δ, (ἕτεροι **ζωμο-**).

ψωμο-πωλεῖον, τό, τόπος ἔνθα πωλοῦνται ψωμοί, ἢ λεπτὰ κομμάτια ἄρτου, Φαβωρῖνος.

ψωμο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ψωμοὺς ἢ λεπτὰ κομμάτια ἄρτου, Βυζ.

ψωμός, οῦ, ὁ, (ψώω) τεμάχιον, κομμάτιον ἄρτου, βλωμός, «βουκιά» ἢ ἁπλῶς τεμάχιον τροφῆς, ψωμοὶ ἀνδρόμεοι, τεμάχια σαρκὸς ἀνθρωπίνης, Ὀδ. Ι. 374, τὸ τοῦ Οὐεργιλίου saniesque frusta· ἄλλον δέ ποτε τῶν συνδείπνων ἰδὼν ἐπὶ τῷ ἐνὶ ψωμῷ πλειόνων ὄψων γευόμενον .. ἔφη Ξεν. Ἀπομν. 3. 14 5· ἐοικέναι αὐτοὺς τοῖς παιδίοις, ἃ τὸν ψωμὸν ἔσχεται μέν, κλαίοντα δὲ Ἀριστ. Ρητ. 3. 4, 3. — Κατὰ Σουΐδ. «ψωμός, ὁ ἄρτος».—Καθ' Ἡσύχ.: «ψωμοί· μέρη».

ψώρα. Ἰων. **ψώρη**, ἡ, (ψάω, ψώω) ὡς καὶ νῦν, τὸ γνωστὸν νόσημα τῆς ἐπιδερμίδος, παρὰ Πλινίῳ scabies, impetigo, psora, ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, Ἡρόδ. 4. 90, Πλάτ. Φίληβ. 46Α, Ἐρμιππος ἐν «Φορμοφόροις» 1. 7, Φρύν. Κωμικ. ἐν «Μονοτρόπῳ» 8· Ἱππων Πολύδ. 3. 88, 1· βοσκημάτων Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 9, 4· ὑπὸ τοῦ Σουΐδ. καλουμένη **κνησμονή** (ἐκ τοῦ **κνάω**, ξέω)· — εἶδός τι αὐτῆς κακὸν καὶ διαβρωτικὸν ἐκαλεῖτο ἀγρία ψώρα, συναπτομένη μετὰ τοῦ λειχῆνος, Ἑβδ. (Λευ. ΚΔ', 30), πρβλ ὡσαύτως λιπόψωρος. **II.** νόσος τις τῶν δένδρων μάλιστα τῆς συκῆς, καθ' ἣν ὁ φλοιὸς ἐπικαλύπτεται ὑπὸ μύλου ἢ ὕπνου (τὸ **ὕπνον**), Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 3, κλπ.· ὡσαύτως, τῆς ἐλαίας, Ἱππ. 582. 47., 641. 43, 658. 11· εἰ καὶ τῆς ἐλαίας τὸ νόσημα ἐκαλεῖτο κυρίως **λειχήν**· πρβλ. Λατ. scabra oliva. **III.** εἶδος ψυχῆς, ἥτις ἁλλαχοῦ καλεῖται **φάλαινα** καὶ **πυραύστης**, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 760.

ψωρ-αγριάω, ἔχω ψώραν ἀγρίαν, Ἑβδ. (Δευτ. ΚΒ', 22).

ψωρᾱλέος, α, ον, πλήρης ψώρας, «ψωριασμένος», Λατ. scabiosus. ζῶα Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 4, 11· βόες Λόγγος 3. 29.

ψωράω, = **ψωριάω**, Πλάτ. Γοργ. 494C· ὅπερ σημειοῦται ὡς Ἀττ. ὑπὸ τοῦ Μοίριδος 419.

ψωρίᾱσις, εως, ἡ, = **ψώρα**, «ψώριασμα», Διοσκ. 1. 133., 3. 7.

ψωριάω, μέλλ. **άσω** [ᾱ], ἔχω ψώραν, πάσχω ἐκ ψώρας, Ἱππ. Ἀφορ. 1252, Διοσκ. 3. 168, καὶ διάφ. γραφ. παρὰ Πλάτ. ἀντὶ **ψωράω**· πρβλ. Λοβέκ εἰς Φρύν. 80, Wytt. Πλούτ. 2. 126Β· ἐπὶ κυνῶν, Γεωπον. 19. 3, 2. **II.** ἐπὶ δένδρων, ἔχω τὴν νόσον ψώραν· μάλιστα ἐπὶ συκῆς, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 5. 9. 10 κλπ.

ψωρικός, ή, όν, (ψώρα) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ψώραν, ψ. ἐξάνθημα Πλούτ. 2. 671Α. **II.** τὰ ψωρικά· **1) ψωρικόν** (ἐξυπακουομ. τοῦ φάρμακον ἢ σμῆγμα) φάρμακον διὰ τὴν ψώραν, ὅπερ σκευάζεται ἐκ χαλκίτιδος καὶ καθμείας μετὰ ὄξους, Διοσκ. 5. 116, Ὀρειβάσ. 2. σ 520 Darenb. **2)** (ἐξυπακουομέν. τοῦ νοσήματα) δηλ. νοσήματα τοῦ δέρματος Πλούτ. 2. 732Α.

ψωριῶδης, ες, = τῷ ἑπομ., Ἰω. Αυδ. περὶ Διοσημ. 33.

ψωρο-ειδής, ές, ἢ **ψωρώδης, ες**, ὅμοιος τῇ ψώρᾳ, ψωραλέος, Διοσκ. 1. 12, Ὀρειβάσ. 119, Matth., Γαλην., κλπ.

ψωρο-πέτᾰλος, ὁ, παρ' Ἡσυχ. εἶδος εὐτελοῦς ἰχθύος.

ψωρός, ά, όν, (ψάω, ψώω) ψωραλέος, Λατ. scaber. Λυσίμαχος παρ' Ἰωσήπῳ κατὰ Ἀπίωνος α', 34· καθόλου, τραχύς, ἀνώμαλος τὴν ἐπιφάνειαν, Διοσκ. 5. 139· ἐντεῦθεν **ψῶρα**, ὁ ἴδε. **II.** = **παιδεραστής**, Ἡσύχ., εἰ μὴ ἀναγνωστέον **ψωλός**. **ψωρ-οφθαλμία**, ἡ, νόσημά τι τῶν ὀφθαλμῶν, ὑπερβάλλουσα ξηράτης αὐτῶν μετὰ κνησμοῦ, Γαλην. 14. σ. 766 ἐν τῷ πληθ. Διοσκ. 1. 82.— ἐντεῦθεν **-οφθαλμιάω**, Γαλην. τ. 10. σ. 586.

ψωρώδης, ες, ἴδε ἐν λ. **ψωροειδής**.

ψώρωσις, εως, ἡ, = **ψώρα**, Ἰω. Αυδ. περὶ Διοσημ. 35.

ψωχμός, ὁ, τὸ ψώχειν, ἀνατρίβειν, κατάτριψις, τὸ τρίβειν εἰς λεπτὴν κόνιν, Ἀθαν. τ. 1, σ. 839.

ψῶχος, ὁ, γῆ ψαμμώδης, Ἡσύχ. (Ἐκ τοῦ **ψάω**, ὡς τὸ **ψάμμος** ἐκ τοῦ **ψάω**).

ψώχω, (ψώω) τρίβω, ψ. τοὺς στάχυας ταῖς χερσὶ Εὐαγγ. κ. Λουκ. ς', 1· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ Νικ. Θηρ. 619· — ὑπάρχει μαλακώτερος Ἰωνικὸς τύπος **κατα-σώχω**, παρ' Ἡροδ. 4. 75.

*ψώω, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **ψάω**, τρίβω, λεαίνω, ἀλήθω, κτλ., ἀλλὰ χρόνων παρὰ τοῖς Γραμμ. ὡς ῥίζα τῶν λέξ. **ψώχω, ψῶχος, ψωμός, ψῶρα**, κλπ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ω

Ω, ω, ὦ μέγα, εἰκοστὸν τέταρτον καὶ ἔσχατον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· ἐντεῦθεν χρησιμεύει ὡς σύμβολον τοῦ τέλους, τὸ τέλος, ὁ ἔσχατος, Ἀποκάλ. α', 8, κ. ἀλλαχ.· ὡς ἀριθμ. **ω'** = 800, ἀλλὰ ͵**ω** = 800,000. Τὸ ὄνομα **ὦ μέγα**, = μέγα ἢ μακρὸν **ο** εἶναι νεώτερον καὶ διακρίνει τὸ γράμμα τοῦτο ἀπὸ τοῦ **ὃ μικροῦ** τοῦ μικροῦ ἢ βραχέος· κατ' ἀρχὰς δὲν ὑπῆρχε διάκρισις μεταξὺ τῶν δύο, καὶ ἀμφότερα ἐγράφοντο ἐν ταῖς ἀρχαιοτάταις ἐπιγραφαῖς διὰ τοῦ αὐτοῦ γράμματος Ο, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 244D, Κρατ. 420B, Θεαίτ. 205C. Τὸ γράμμα **Ω** εἰσήχθη ἐπισήμως ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ ἄρχοντος Εὐκλείδου (π. Χ. 403)· ἴδε στοιχ. **Ε ε**, **Η η**. Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀδριανοῦ εἰσήχθη τὸ ἐν τῷ νῦν σχήματι **ω**, δηλ. **οο**, καὶ οὕτω τὸ σχῆμα δηλοῖ τὴν ἀξίαν τοῦ γράμματος ὡς διπλοῦ ἢ μακροῦ **ο**.

Μεταβολαὶ τοῦ **ω**, μάλιστα ἐν ταῖς διαλέκτοις: **1)** Ἰων. ἐνίοτε ἀντὶ **α**, **ὤνθρωπος ὥριστος** ἀντὶ **ἄνθρωπος ἄριστος**, Κοεn εἰς Γρηγ. Κορίνθου 415, 421. **2)** ὡσαύτως Ἰων. οὐχὶ σπανίως ἀντὶ **αυ**, οἷον **θῶμα τρῶμα** ἀντὶ **θαῦμα τραῦμα**, Γρηγ. σ. 654· — ἡ μεταβολὴ αὕτη εἶναι καὶ Δωρ. ἐν ταῖς λ. **ὦλαξ Καππώτας** ἀντὶ **αὖλαξ Καταπαύτης**, Ἐτυμ. Μέγ. 625, Παυσ. 3. 22. **3)** Αἰολ. καὶ Δωρ. τὸ **ω** πολλάκις κεῖται ἀντὶ τοῦ **ου**, οἷον **ὠρανός Μῶσα κῶρος λιπῶσα** ἀντὶ **οὐρανός Μοῦσα κοῦρος λιποῦσα**· οὕτω καὶ αἱ καταλήξεις **ου** καὶ **ους** ἐν τῇ ἑνικῇ γεν. καὶ αἰτ. πληθ. τῶν δευτεροκλίτων μεταβάλλονται εἰς **ω** καὶ **ως**, Κοεn εἰς Γρηγ. Κορίνθου 191, 246· — οὕτω καὶ **ὦν**, **γῶν** ἀντὶ **οὖν**, **γοῦν**, Ἡρόδ. **4)** Δωρ. **ω** γίνεται **ᾱ**, οἷον **πρῶτος πρώτιστος θεωρός** γίνονται **πρᾶτος πρᾶτιστος θεᾱρός**· οὕτω καὶ τῆς γεν. πληθ. τῶν πρωτοκλίτων ἡ κατάληξις **ῶν** γίνεται **ᾶν**, Κοεn εἰς Γρηγ. Κορίνθου 196· οὕτω καὶ Ἀττ. **θᾶκος** = Ἰων. **θῶκος**. **5)** ἐν τῇ Αἰολ. ἐνίοτε τὸ **ω** γίνεται **ο**, οἷον **ὄρα ὀτειλή** ἀντὶ **ὥρα ὠτειλή** Κοεn εἰς Γρηγ. Κορίνθου 615· — οὕτω παρ' Ὁμ. ἐν τῷ α' πληθ. τῆς ὑποτ., μάλιστα τῶν εἰς **μι** ῥημάτων, οἷον **θείομεν ἴομεν**. **6)** Αἰολ. ἐνίοτε καὶ **υ**, οἷον **χελύνη τέκτυν** ἀντὶ **χελώνη τέκτων**, Bast. εἰς Γρηγ. Κορίνθου 586, Auγ. D. Aeol. σ. 193. **7)** ἐνίοτε τὸ **ω** φαίνεται ἀντικαταστῆσαν τὸ **οϜ** ἢ **Ϝο**, οἷον **ἀλωή** ἀντὶ **ἀλοϜή**, **πλώω** ἀντὶ **πλόϜω**, **γαλόως** ἀντὶ **γαλόϜος**· ἴδε Κούρτ. σ. 524 (562). **8)** ἐνίοτε τὸ **ω** συγκεράννυται μετὰ τοῦ ἑπομένου φωνήεντος, ἴδε **ῶ** I. ἐν τέλει· ἵττω Ἡρακλῆς Ἀριστοφ. Ἀχ. 860· καὶ μὴν σ' ἐγὼ οὐ παρήσω ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 340, πρβλ. Βατρ. 33, 508, Λυσ. 1171, Θεσμ. 717.

Ὦ ὑμεῖς, Φίλιππος ἔφη. — ὦ ὑμεῖς, Ἀλέξανδρος ἡμᾶς ὑπεξέφυγε, Ψευδοκαλλισθ. Β', 25, Β', 15, ἐν σημ. ὑπὸ τὸ κείμ. σ. 71 τῆς ἐκδ. Mül. — Τὴν τοιαύτην σύνταξιν τοῦ κλητικοῦ μορίου μετὰ τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας, εὔχρηστον οὖσαν καὶ ἐν ταῖς νεωτέραις γλώσσαις (λ. χ. ἐν τῇ Γερμανικῇ· lass dich am Fenster sehen, o du mein einzig Leben) ἀγνοῶ ἄν τις εὗρεν ἐν παλαιοτέρῳ τοῦ Ψευδοκαλλισθενείου συγγράμματι. Ἐν τοῖς Ἑλλην. λεξικοῖς καὶ ταῖς γραματικαῖς, ἐφ' ὅσον ἀνεζήτησα, οὐδὲν εἶδον σημειούμενον· διότι βεβαίως τὸ ὦ οὗτος καὶ τὸ ὦ αὕτη εἶναι διάφορα. Ἔπιθι δέ, εἰ θέλεις, ὅσα περὶ τῆς παρὰ Ρωμαίοις χρήσεως ἢ ἀχρηστίας τοῦ Λατινικοῦ o μετ' ἀντωνυμιῶν ἔγραψαν οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ Diomedes καὶ Charisius καὶ Donatus παρὰ τῷ Keil ἐν Gram. Lat. I, σ. 158 κέξ. 328 κέξ. VII, σ. 402 κέξ., Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὦ (= **ὅθεν, ὁπόθεν**), Ἐποικ. Λοκρῶν γραμ. ἐκδ. Ἰω. Οἰκ. στ. 21. — Ἴδε Ahrens de dial. dor. 374, ὅστις ἐνέθηκε τοῦτο τὸ **ὦ** καὶ ἐν Θεοκρ. εἰδυλ. ΙΕ', στ. 92, ἐν τῇ ἐκδόσει του, ἀντὶ τοῦ πρῴην ἐκεῖ κειμένου **ὡς**. Οὕτω δὲ καὶ ἐν Γ', στ. 14. 26, καὶ ἐν Η', στ. 48, ἔκειτο ἤδη πρότερον τὸ **ὦ** καὶ τὸ **ὦπερ**, ἀλλ' ἐξελαμβάνετο ὡς ἴσον τῷ **οὖ** καὶ **οὖπερ**, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὦ καὶ **ὤ**, ἐπιφώνημα ἐκφράζον ἔκπληξιν, ἀλλὰ καὶ χαρὰν ἢ ἄλγος, μετ' ὀνομ. ὦ τάλας ἐγὼ Σοφ. Αἴ. 981, κλπ.· μετὰ γεν., ὦ ἐβένου, ὦ χρυσοῦ, δηλ. ὦ τοῦ ἐβένου, ὦ τοῦ χρυσίου, Θεόκρ. 15, 123· ὦ τῆς ἀναισχυντίας Λουκ. Ἁλιεὺς 5· μετ' ἐρωτήσεως, ὦ, τί λέγεις; Πλάτ. Πρωταγ. 309D· οὕτως, ὦ ἱκετεύω, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 950. **2)** μετὰ κλητ. εἶναι ἁπλῆ κλῆσις ἢ προσφωνησις, εἴτε ἐν ἀρχῇ περιόδου εἴτε ἐν παρενθέσει, μάλιστα ἐν τῷ Ἀττ. διαλόγῳ καὶ παρὰ τοῖς Ῥήτορσι· π. χ. ἐβουλόμην, ὦ ἄνδρες, τὴν δύναμιν κλπ. Ἀντιφῶν 129· 25 — οὕτως ἐπὶ ἐπικλήσεως θεῶν, ὦ θεοί, ὦ Ζεῦ, κλπ., πολλαχοῦ· μετὰ προστ., ὦ χαῖρε, Αἰσχύλ. Ἀγ. 22, Σοφ. Αἴ. 91· ὦ πρὸς θεῶν ὕπεικε αὐτόθι 371, πρβλ. Δημ. 546. 9· — ἐνίοτε ἕπεται μετὰ τὸ ῥῆμα, προφάνηθ' ὦ Σοφ. Ἀντ. 1150· τὸ δὲ ῥῆμα ἐνίοτε δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὴν κλητικὴν κατ' ἀριθμόν, προσέλθετ', ὦ παῖ, πατρὶ ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1104, πρβλ. 1112, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 66. **3)** μετὰ ὀνομ. ἀντὶ κλητ., ὦ δῖος αἰθήρ, ὦ φίλος Αἰσχύλ. Πρ. 88, 549· ὦ γενναῖος Πλάτ. Φαῖδρ. 227C· ὦ οὗτος Σοφ. Αἴ. 89, Ο. Κ. 1627· ὡσαύ·ως, οὗτος, ὦ σέ τοι (ἐξυπακ. καλῶ) Ἀριστοφ. Ὄρν. 274. **4)** ἀμφότεραι αἱ πτώσεις ὁμοῦ, φίλος ὦ Μενέλαε Ἰλ. Δ. 189· καὶ οὕτω τινὲς ἀναγινώσκουσιν ὦ τλήμων πάτερ ἐν Σοφ. Αἴ. 641. **5)** τίθεται ἐνίοτε μετὰ τοῦ δευτέρου ἐκ δύο ὀνομάτων, π. χ. Ἀγάμεμνον, ὦ Μενέλαε ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 794. — Ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας συνήθως γράφεται **ὦ**, ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας **ὦ**· — ὁ Ὅμ., ὡς ὁ Ἡρόδ. συχνάκις ἔχει **ὦ** μετὰ κλητικῆς· ἔχει δὲ **ὦ** ὡς ἐπιφώνημα μόνον ἐν φράσεσιν οἷαι αἱ ἀκόλουθοι: ὦ μοι, ὦ μοι ἐγώ, ὦ πόποι· πρβλ. **οἴμοι**. Παρ' Εὐρ. ὅταν ὑπάρχῃ μόνον ἐν τῷ μέσῳ προτάσεως γραπτέον **ὦ**, Seidl. Dochm. σ. 90. 412. Ἐνίοτε ἐπαναλαμβάνεται ὦ ὦ κακὰ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1214· ἰὼ ὦ ὦ Σοφ. Ο. Κ. 224· φέρεται δὲ καὶ τριπλοῦν, ὦ ὦ ὦ Αἰσχύλ. Πέρσ. 986. Κατὰ τὸν Ἕρμαν., Σοφ. Ο. Κ. 172, 1350, τὸ **ὦ** πρὸ τοῦ **ἄνδρες** παραλείπεται μόνον ἐπὶ λόγου ἐν ὀργῇ ἀπαγγελλομένου, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 7. 3, 3· — Ἡ παράλειψις αὐτοῦ εἶναι συχνοτέρα παρὰ ποιηταῖς ἢ παρὰ πεζολόγοις καὶ ἐνίοτε γίνεται ἴσως ἕνεκα μετρικῆς ἀνάγκης. Τινὲς τῶν παλαιῶν γραμμ. ἐξελάμβανον τὸ **ὦ** ὡς κλητ. τοῦ ἄρθρου **ὁ**, ἴδε Α. Β. 908. — **Ὦ** πρὸ ὀνομάτων ἀρχομένων διὰ τοῦ **α** συχνάκις πάσχει κρᾶσιν μετ' αὐτοῦ, π. χ. **ὤνθρωπε**, **ὠγαθέ**, **ὤνερ**, ἅπερ τινὲς γράφουσιν **ὦ 'νθρωπε**, **ὦ 'γαθέ**, **ὦ 'νερ**.

ὦ, Δωρ. ἀντὶ **ὡς**, Α. Β. 591, 617. **II.** ἀντὶ **οὖ**, Θεόκρ. 3. 11, κ. ἀλλ.

Ὠᾷ Λύδια (μείζω), εἶδος ἀγγείου, Ἐπιγρ. ἐπὶ ἀγγείου πηλίνου ἐξ Ὀλκίου, CIG. 8346, πρβλ. τὸ ἄλλοθεν ὄνομα ἀγγείου **ᾠοσκύφιον**, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ᾠᾶ, ἀσυναίρ. **ᾠία** (ἴδε κατωτ.), ἡ, (**δῖς**) δορὰ προβάτου μετὰ τῶν ἐρίων, = **μηλωτή**, νικᾷ δ' ᾠᾷ λιθίνην μάκτραν Ἑρμιππος ἐν «Στρατιώταις» 4, πρβλ. Πολυδ. Γ, 181, Ἡσύχ., κ. ἀλλ. **2)** περίβλημα ἢ περίζωμά τι, ὅπερ ὑπεζωννύοντο οἱ λουόμενοι, ὡς τὸ νῦν Τουρκ. «πεστιμάλι», περιζωσάμενος ᾠᾶν λουτρίδα, κατάδεσμον ἥβης Θεόπομπ. Κωμικ. ἐν «Παισὶ» 2· ᾠᾶν λούμενος (οὕτως ὁ Bentl. ἀντὶ λουμένῳ) προζώννυται Φερεκράτης ἐν «Ἰπνῷ» 7· ὡσαύτως δέ, φαίνεται, καὶ κατά τινας ἱερὰς τελετάς, Ἕρμιππος ἐν «Στρατιώταις» 6. **II.** = **ὄα**, (Β) I, παρυφή, λῶμα ἱματίου, «οὔγια», Ἑβδ. (Ψαλμ. ΡΑΒ', 2)· παρ' Εὐστ. μνημονεύεται χρυσῇ ᾠᾷ (διὰ τοῦ **ω**) τοῦ Ὀδυσσέως, 1828. 53, πρβλ. **λῶμα**. **2)** καθόλου, ἄκρα, ἐς τὴν ἐπάνω ὠίαν τὰς πέτρας Ἐπιγραφ. Κρητ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2554, 126· τοῦ ἄντρου Λόγγος 1. 4. — Οἱ Γραμμ. μεγάλως διαφέρουσιν ἐν τῇ γραφῇ τῆς λέξεως ταύτης: **ὄα** Πολυδ. Ζ', 13, Ἀρκάδ. 100· **ὄα** καὶ **ᾠᾶ** Ἡσύχ.· **ᾠᾶ** Θεογνώστου Κανόν. 106 **ᾠᾶ** Εὐστάθ. (ἴδε ἀνωτ.)· — ὁ Εὐστ. νομίζει ὅτι εἶναι συνῃρημ. ἐκ τοῦ **οἰέη**, ἢ **ὀΐα**, 877. 33., 1828. 51.

ὠαιαί, ὡς τὸ **ὠοιοί**, ἐπιφώνημα ἄλγους, Α. Β. 538.

ᾠάριον, [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **ᾠόν**, μικρὸν ᾠόν, «αὐγουλάκι», Ἔφιππος ἐν Ἀδήλ. 3.

Ὠαρίων, **Ὠαριώνειος**, ἴδε ἐν λ. **Ὠρίων**.

ὦας, τό, Δωρ. ἀντὶ **οὖας**, **οὖς**, «αὐτί»· — ἐντεῦθεν φαίνεται ὅτι σχηματίζεται ὁ μέλλ. **ὠᾰτωθήσω**, = **ἀκούσομαι**, Ἡσύχ., Φώτ., **ὠατοθήσω** Σουίδ.· ἡ λέξις Δωρικὴ κατὰ Φώτιον καὶ Σουίδ., δι' ὃ ὁ μέλλων πρέπει νὰ γραφῇ **ὠατοθησῶ**.

ὠβά, ἡ, ἐν τῇ Λακωνικῇ, ὑποδιαίρεσις τῶν τριῶν μεγάλων ἐν Σπάρτῃ πρώτων φυλῶν, ἑρμηνευομένη διὰ τοῦ κώμη παρ' Ἡσυχ. καὶ ἀντιστοιχοῦσα τῇ παρ' Ἀττ. **φρατρίᾳ**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1272-4, 1471· **ὠβάς ὠβάξαι** Πλουτ. Λυκοῦργ. 6· — πρβλ. **οἴη**, καὶ ἴδε Müller. Dor. 3. 5, § 3. (Τὸ β ἀντικατέστησε προϋπάρχον F, ὅθεν ὠγή παρ' Ἡσυχ., πρβλ. **δίγαμμα** IV, Curt. σ. 535 (573).)

ὠβάζω, διαιρῶ τὸν λαὸν εἰς ὠβάς, ἴδε ἐν λ. **ὠβά**.

ὠβάτης, [ᾱ], **ου**, ὁ, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν **ὠβάν**, «ὠβάτας· τοὺς φυλέτας» Ἡσύχ.

ὤβεον, **ου**, τό, (ὅ ἐστι **ὤϜεον**) ᾠόν, καὶ **ὠβεο-κόπτης**, ὁ, ὁ θραύων, συντρίβων ᾠά, ὄνομα εἴδους τινὸς ὄρεως παρ' Ἡσυχ., «ὅπερ ὁ Κόβητος μετέβαλεν εἰς **ὠβεοκάπτας**, τουτέστιν **ὤβεα** (ἤτοι ᾠά) κάπτοντας» Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 428.

ὠγαθέ, (τινὲς γράφουσιν, **ὦ 'γαθέ**) ἴδε **ὦ** ἐν τέλει.

ὤγᾱνον, τό, = **κνημίς** II, Α. Β. 318, «ὤγανον· κνημὶς ἁμάξης» Ἡσύχ.

Ὤγενος, ὁ, = **Ὠκεανός**, Φερεκύδης παρὰ Κλήμεντ. Ἀλεξ. 741 (ἔνθα φέρεται **Ὤγηνος**), Λυκόφρ. 231, Στέφ. Βυζάν., κλπ.· **Ὠγήν**, **ῆνος**, παρ' Ἡσυχ. ἐντεῦθεν **Ὠγενίδαι**, = **Ὠκεανίδαι**, Ἡσύχ.· καὶ **ὠγένιος**, **α**, **ον**, = **ἀρχαῖος**, ὠγ. Στυγὸς ὕδωρ Παρθέν. παρὰ Στεφ. Βυζ.· «**ὠγένιον** παλαιὸν» Ἡσύχ.

ὠγινόμοι, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ οἱ αἰγινόμοι, Ἀνθ. Παλατ. 9, 744.

ὠγμός, ὁ, (**ὠζω**) ἡ κραυγὴ ὤ ὤ, Ἡσύχ.· ἴδε Αἰσχύλ. Εὐμ. 123 κέξ.

Ὠγῠγία, ἡ, μυθικήτις νῆσος ἐν τῷ Μεσογείῳ, κατοικία τῆς Καλυψοῦς, Ὀδ. Α. 85, κ. ἀλλ. **II.** τὸ ἀρχαιότατον ὄνομα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς Αἰγύπτου, Εὐστ. Διονύσ. Περιηγ. 239. **III.** τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, Στέφ. Βυζ.

Ὠγύγιος, [ῠ], **α, ον,** Αἰσχύλ. ἐπὶ Θήβ. 321, ἀλλὰ παρ' Ἀττ. κατὰ τὸ πλεῖστον, **ος, ον**—ὁ ἐκ τοῦ Ὠγύγου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ὤγυγον, βασιλέα τῆς Ἀττικῆς κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους· ἐντεῦθεν καθόλου παμπάλαιος, πανάρχαιος, προαιώνιος, Στυγὸς ὕδωρ Ἡσ. Θεογ. 806· ὠγ. πῦρ Ἐμπεδ. 226· Φλειοῦντος ὑπ' ὠγυγίοις ὄρεσιν Πινδ. Ν. 6.· 74· τὰς ὠγ. Θήβας, τὰς ὠγ. Ἀθήνας Αἰσχύλ. Πέρσ. 37, 974, πρβλ. ἐπὶ Θήβ. ἔνθ' ἀνωτ., Εὐμ. 1036, Σοφ. Ο. Κ. 1770· σὲ τόδ' ἐλήλυθεν πᾶν κράτος ὠγύγιον, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 142.

ᾠδάριον, [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **ᾠδή,** Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 23, 21, Λογγῖν. 41. 2.

ὧδε, Ἀττ. **ὧδε** (ὁ ἵδε), δεικτικὸν ἐπίρρ. τῆς ἀντωνυμ. **ὅδε**. **I.** τρόπου, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, οὕτω, καὶ (μετὰ ἐρωτηματικῆς σημασίας) τόσον πολύ, τόσον ὑπερβαλλόντως, ὡς τὸ **οὕτως** καὶ **ὡς,** συχν. ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἑξῆς· παρ' Ὁμ. προηγεῖται τοῦ ῥήματος πλὴν ἐν Ἰλ. Α. 181· παρὰ Πλάτωνι καὶ Ξεν. κατὰ τὸ πλεῖστον κεῖται μετὰ τὸ ῥῆμα· — ἐν συντάξει πρὸς τὸ **ὧδε** ἀνταποκρίνεται τὸ **ὡς,** οὕτως ... ὡς ..., ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὡς ὅδε εἶνος Ἰλ. Γ. 300, Ὀδ. Τ. 312· ἢ ἕπεται μετὰ τὸ **ὥσπερ,** ὡς καὶ ἐγὼ περ .. ὧδε βίην θ' ἀγαθὸν Ἰλ. Ζ. 478, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 276, κτλ.· ἑπομένου ἀναφορικοῦ, τίς ὧδε τλησικάρδιος ὅτῳ ..; Αἰσχύλ. Πρ. 159· ὡσαύτως, ὧδε ..., εἰ Πλάτ. Κρατ. 391Α, πρβλ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 272· μετὰ μετοχ., δύαισι καμφθεὶς ὧδε δεσμὰ φυγγάνω Αἰσχύλ. Πρ. 513· — ὧδέ πως εἶναι συχνὸν παρ' Ἀττ., Πλάτ. Πολ. 393D, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 21, Λουκ. Ἑρμότ. 32, κλπ. **2)** ἐπὶ καταστάσεως, οὕτωσί, ὡς ἔχει, καθὼς εἶναι, πρόμολ' ὧδε, ἕλα ἑδῶ καθὼς εἰσαι, ἀμέσως, Ἰλ. Σ. 392, πρβλ. Ὀδ. Α. 182., Β. 28 (ὅπερ ὁ Buttm. προτιμᾷ νὰ ἑρμηνεύῃ τοπικῶς, ἀλλ' ἴδε κατωτ. Η)· ὧδ' αὕτως στρεύγεσθαι Ἰλ. Ο. 513. **3)** προαγγέλλει τι ἑπόμενον, μάλιστα ὁπόταν εἰσάγῃ τοὺς λόγους ἑτέρου, π. χ. Ἰλ. Α. 181 (ἔνθ' ἀκολουθεῖ μετὰ τὸ ῥῆμα), Ὀδ. Β. 111, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 201, κλπ. ὧδ' ἠμείψατο Σοφ. Φιλ. 378· πρβλ. **τοιοῦτος, τοιόσδε,** κτλ.· — ἐνίοτε ὅμως ἀναφέρεται εἰς τὸ προηγούμενον, Ἡρόδ. 5. 2. **4)** πλεοναστικῶς, τόσον ὧδε Ὀδ. Ι. 403· ὡσαύτως, ὧδε τῇδε Σοφ. Ἠλ. 1301. **5)** μετὰ γεν., ὧδε γένους Εὐρ. Ἡρακλ. 214· πρβλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 372, καὶ **οὕτω** Ι. 5. **II.** ἐπὶ τόπου, πρβλ. **ὅδε** Ι· — ὁ Εὐστ. ὅτως ἀρνεῖται τὴν χρῆσιν τῆς λέξεως ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης παρ' Ὁμ. (πρβλ. Ν Ιλ. c' εἰς Ὀδ. Α. 182)· καὶ ἅπαντα τὰ Ὁμηρικὰ χωρία τὰ μνημονευόμενα ὡς παραδείγματα τῆς χρήσεως ταύτης δύνανται νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν σημασ. Ι. 1 ἢ 2 ἐπὶ δεικτικῆς ἐννοίας, ἵδε ἀνωτ. 1, 2, Παρ' Ἡροδ. 1. 111, 115, ὀρθῶς ἀποκατεστάθη τὸ **ὅδε**· τὰ δὲ παρὰ Τραγικοῖς παραδείγματα (μάλιστα παρὰ Σοφ., οἷον ἐν Οἰδ. Τυρ. 7, 144, 298, Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 182, 841, 1206, κ. ἄλλ.) νομίζονται παρὰ πολλῶν ἐκ τῶν νεωτέρων ἑρμηνευτῶν ὡς ὑποπτα· ὁ Meineke (εἰς Κρατῖν. ἐν «Δραπέτισι» 5) παραδέχεται τὴν χρῆσιν ταύτην μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστ., οἷον παρὰ Θεοκρίτῳ 1. 106, τηνεῖ δρύες, ὧδε κύπειρος, πρβλ. 118, 119· ὧδε κἀκεῖ Πλούτ. 2. 34Α· ὧδε καὶ ὧδε, ἑδῶ καὶ ἐκεῖ, Ἀνθ. Παλατ. 5. 129· ἀλλ' ἔν τισι χωρίοις τοῦ Σοφ. ἡ χρῆσις αὕτη εἶναι σχεδὸν ἀναμφισβήτητος, Ο. Κ. 182, 1547, Τρ. 402.

ὧδεν, βαρβαρισμὸς ἀντὶ **οὗδεν,** ἔκ' ὧδεν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1197, Dind. ἔκω δέν).

ᾠδή, ἡ, συνῃρ. ἐκ τοῦ **ἀοιδή** (ὡς **ᾄδω** ἐκ τοῦ **ἀείδω**), ὡς καὶ νῦν, ᾆσμα, «τραγοῦδι», ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 20, εἰς Δήμ. 494· οὕτω παρὰ Τραγ. (πλὴν ὅτι ὁ Αἰσχύλος ἔχει **ἀοιδή**), ἐπὶ θρήνων, πολλὰς θρήνων ᾠδὰς Σοφ. Ἠλ. 88· ὀξυτόνους ᾠδὰς θρηνήσει ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 630· ᾠδὰ ἐπικήδειος Εὐρ. Τρῳ. 514· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φαιδρῶν ᾀσμάτων καὶ χαρμοσύνων ὕμνων, καλλίνικος ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 865· ἴακχος ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 69· λύπας πολυχόρδοις ᾠδαῖς παύειν ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 197· ᾠδὰς ὑστέροισι θήσετε ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 1225· χαίροντες ᾠδῆς ἐν .. μέλεσιν Ἀριστοφ. Βάτρ. 244· ὑμεναίοις καὶ νυμφιδίοισι .. ᾠδαῖς ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1729· συχν. παρὰ Πλάτ., ᾠδὴ κιθαρῳδική Νόμ. 722D· κιθαρίζειν πρὸς τὴν ᾠδὴν Ἀλκ. Ι. 108Α· ᾠδαὶ καὶ ἡ ἄλλη ποίησις, λυρικὴ ποίησις καὶ ..., Φαῖδρ. 245Α· ἐν ταῖς ᾠδαῖς καὶ μέλεσιν Πολ. 399C, πρβλ. 398C· ἀντίθετον τῷ **λέξις,** Νόμ. 816D· ἔν τε ᾠδαῖς καὶ μύθοις καὶ λόγοις αὐτόθι 664Α· ἐπὶ σατυρικῶν ἢ σκωπτικῶν ποιημάτων, οἷα τὰ τοῦ Στησιχόρου, Ἰσοκρ. 218D· ἐπὶ τῶν διαφόρων ᾀσμάτων τὰ ὁποῖα ἀνεφέροντο εἰς ἰδιαιτέρας ἀσχολίας ἢ καταστάσεις, ἵδε Ἀθήν. 619, Εὐστ. 1164, 1236, πρβλ. Ilgen de Scol. σ. 14-41· — ὡσαύτως ὡς τὸ ἐπῳδός, Λατ. carmen, μαγικὸν ᾆσμα, πρβλ. Schäf. Long. 356. **II.** ᾆσμα, τὸ ᾄδειν, Πλουτ. Κράσσ. 33, κτλ.· ἐπὶ πτηνῶν, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 9, 8, 4.

ὧδί [ῑ], Ἀττ. ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **ὧδε,** συχν. μετὰ μετοχ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 57, κ. ἄλλ., Πλάτ. Πρωταγ. 353C, Γοργ. 477C, κ. ἄλλ.· οὐδέποτε παρὰ τοῖς Τραγ.—Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾷ τόμ. Ζ', σ. 50 κέξ.

ᾠδικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν τὴν ᾠδήν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ᾄδειν, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 7. 2, 41, Λουκ. κλπ.· ἀντίθετον τῷ **ῥητορικός,** Πλούτ. 2. 622Α· τῷ **ὀρχηστικός,** Ἀθήν. 531C· ἐπὶ ζῴων, ἀντίθετον τῷ **ἄνῳδος,** Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 1. 1, 29· ᾠδικώτερος κύκνων Λουκ. Τίμ. 47· ὄρνιθες τῶν ᾠδικῶν Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14. 30 — Ἐπίρρ. **-κῶς,** Ἀριστοφ. Σφ. 1240· Συγκρ. **-ώτερον,** Λουκ. τὰ πρὸς Κρόνον 4.

ᾠδίν, ἡ, ἴδε **ὠδίς.**

ᾠδίνημα [ῑ], τό, γέννημα, γόνος, τέκνον, Ἀπόλλωνος σπέρμα, ᾠδίνημα γῆς Εὐμάθ. (ἢ Εὐστάθιος) 9. 19.

ᾠδῖνο-λύτης [ῠ], **ου,** ὁ, ὁ λύων τὰς ὠδῖνας, ἐπίθετον ἰχθύος ὃς ἐκαλεῖτο ἐχενηΐς, Λατιν. remora, Πλίν. 32. 1.

ᾠδίνω [ῑ], ἐν χρήσει παρὰ τοῖς δοκίμοις μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. — μέλλ. **ᾠδῖνῶ** ἢ **ᾠδῖνήσω,** Ἑβδ. ἀόρ. **ὠδῖνα** Ὀππ. Κυνηγ. 1. 5, Ἰουλιαν. 56D, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 144Α· παρὰ τοῖς Ἑβδ. ὡσαύτως **ᾠδίνησα**· οὕτω μέσ. ἀόρ. καὶ παθ. **ᾠδινησάμην -ήθην** Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ. Ἔχω ὠδῖνας, πόνους τοκετοῦ, «κοιλοπονῶ», ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα Ἰλ. Λ. 269· ὠδίνειν τρομέω· πικρὸν βέλος Εἰλειθυίας Θ. ὁκρ. 27. 27, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 502, Ἐκκλ. 529, Πλάτ., κλπ. **2)** μετ' αἰτ., τίκτω, γεννῶ, μητρός, ἢ πρὶν ὠδίνουσ' ἐμὲ Εὐρ. Ι. Α. 1234, Ἑβδ.· οὕτως ἐπὶ ζῴων, ὠδ. νεοττοὺς Αἰλ. περὶ Ζῴων 2. 46· μέλισσα κηρίον ὠδ. Χριστοδ. Ἔκφρ. 343. **II.** μεταφορ., ἐπὶ παντὸς ἰσχυροῦ ἄλγους, πονῶ πολύ, ἀλγῶ, ἀγωνιῶ, ἐπὶ τοῦ Κύκλωπος, στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνησιν Ὀδ. Ι. 415· ἐν δ' Ἀχέροντος ὢν ὅλος ὠδίνεις Κύπριδι θερμοτέρῃ Ἀνθ. Παλατ. 7. 30· ἐργάζομαι μετὰ κόπου καὶ μόχθου, κοπιῶ, μέλισσα αὐτόθι 9. 363, 22· — ἐπὶ τοῦ πνεύματος, διατελῶ ἐν τοῖς πόνοις τῶν σκέψεων, ἐγκυμονῶ στοχασμούς, γνώμας, ἐννοίας, Πλάτ. Θεαίτ. 148Ε, κ. ἄλλ.· ὠδ. περὶ ἐπιστήμης αὐτόθι 210Β· ὑπέρ τινος Εὐρ. Ἱππ. 258· ὥστε μ' ὠδίνειν τί φῄς, ὥστε νὰ ἀγωνιῶ διὰ τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων σου, Σοφ. Αἴ. 794, πρβλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 644· ὠδίνω εἴς τι, ἐπιθυμῶ τινος σφοδρῶς καὶ μετὰ πόνου, Ἡλιόδ. 5. 32· καὶ μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. 2. 21. **2)** μετ' αἰτ., αἰὲν ὠδίνουσα συμφορᾶς βάρος, ὑφισταμένη τὰς ὠδῖνας, Σοφ. Τραχ. 325· ἀπειλὴν Χριστοδ. Ἔκφρ. 225· τὴν ἀλήθειαν Εὐσέβ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὧν ἥδε βίβλος ἔνδον ὠδίνω Ἀνθ. Παλατ. 9. 578 (ἔνθα ἐτέθη ὧν καθ' ἕλξιν). **3)** μεταβ., κάμνω τινὰ νὰ τρέμῃ ὡς ἡ ὠδίνουσα, ἡ βροντὴ ὠδίνησε γῆν Ἑβδ. (Σειρὰχ ΜΓ', 16). — Ἡ μεταφ. σημασία εἶναι συνήθης παρὰ τοῖς Ἐκκλησ.

ὠδίς, ῖνος, ἡ· Ἐπικ. δοτικ. πληθ. **ὠδίνεσσι** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 92, Θεόκρ., κλπ.· ἡ ὀνομ. **ὠδῖν** μόνον παρὰ τοῖς Ἑβδομ. καὶ ἐν τῇ Καιν. Διαθ. — κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., οἱ πόνοι τοῦ τοκετοῦ, κοιλοπόνημα, πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι Ἰλ. Α. 271· τέκε .. ἐν μόναις ὠδῖσιν .. διδύμων σθένος υἱῶν, μὲ ἓν κοιλοπόνημα, Πινδ. Π. 9. 149· πόνους ἐνεγκοῦσ' ἐν ὠδῖσιν Εὐρ. Ἱκέτ. 920· ἐν ὠδίνων λοχίαις ἀνάγκαις ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 89, πρβλ. Ἴωνα 452· αἱ δι' ὠδίνων γοναὶ ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 355· — ἐν τῷ ἐνικῷ, ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλάγχνων ὑπ' ὠδῖνός τ' ἐρατᾶς Ἴαμος ἐς φάος αὐτίκα, ἐγεννήθη εὐθέως ἐκ τῆς γαστρὸς ἐξ ἐπεράστου ὠδῖνος ὁ Ἴαμος καὶ ἦλθεν εἰς τὸ φῶς, Πινδ. Ο. 6. 74, Ν. 1. 55, Σοφ. Ο. Κ. 533· — γυνὴ φεύγει πικρὰν ὠδῖνα παίδων ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 670. **2)** ἐν τῷ ἐνικῷ ὡσαύτως, τὸ ἐν πόνοις γεννώμενον, τέκνον, γόνος, παῖδα, φιλτάτην ἐμοὶ ὠδῖνα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1417, πρβλ. Πινδ. Ο. 6. 51, Εὐρ. Ἴωνα 45· Λατοῦς ὠδῖνα φίλαν ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 1102· ἄπτερον ὠδῖνα τέκνων, ἐπὶ νεοσσῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 1040· ἐν τῷ πληθ., παιδία, τέκνα, Ἀνθ. Π. 7. 549· — οὕτως, ὀρταλίχων ἁπαλὴ ὠδίς, ἐπὶ ᾠῶν, τοῦ ᾠοῦ ἐν ὠδῖνι ὄντος Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 23, πρβλ. Νικ. Ἀλεξ. φ. 165· ὠδ. θαλάσσης, ἡ Ἀφροδίτη, Ἀνθ. Π. 9. 386· ὠδὶς μελίσσης, ἐπὶ τοῦ μέλιτος, μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Νόννου — πρβλ. **πόνος III.** **II.** μεταφορ., πᾶσα ὀδύνη, ὀξὺ ἄλγος, ἀγωνία, Αἰσχύλ. Χο. 211, Ἱκέτ. 770 (παρ' ἀμφοτέροις ἐν τῷ ἐνικ.)· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ **πόθος,** ἐπὶ ἔρωτος, ἐμοὶ πικρὰς ὠδῖνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται Σοφ. Τρ. 42, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 493B, 574B, Φαῖδρ. 251Ε· συχνάκις παρὰ τοῖς Ἑβδ., ἐν τῇ Καιν. Διαθ., καὶ παρὰ τοῖς Ἐκκλ. **2)** ἐπίπονον ἔργον τοῦ πνεύματος, λόγων ὠδῖνες Ἱμέρ. 18. 3· ἐπέων Τρυφιόδ. (ὀρθότ. Τριφ-) 117· ὠδῖνες μηχανικαί, ἐπίνοιαι μηχανικαί, ἐφευρέσεις, Ἄννα Κομν. 2. 172. **3)** παρὰ τοῖς Ἑβδ., ὠδῖνες θανάτου καλοῦνται τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου, ἴδε Schleusner, καὶ πρβλ. Πράξ. Ἀποστ. β', 24.

ᾠδο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν ᾠδάς, ᾀσματοποιός, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 16. 4.

ᾠδός, ὁ, (καὶ παρὰ Παυσ. 10. 5, 5, ἡ), κατὰ συναίρεσιν ἀντὶ **ἀοιδός,** ψάλτης, χρησμῶν Εὐρ. Ἡρακλ. 488, πρβλ. 403· μετὰ Λέσβιον ᾠδόν, παροιμία ἐπὶ ἀοιδοῦ τὰ δεύτερα φερομένου, Κρατῖνος ἐν «Χείρωσι» 19, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 502· οἱ Διονύσου ᾠδοί Πλάτ. Νόμ. 812B· χορούς τινας .. ᾠδοὺς αὐτόθι 800Ε· ἐπὶ τῶν τεττίγων, οἱ ὑπὲρ κεφαλῆς ᾠδοὶ ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 262D,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 54· περὶ τὸν ᾠδὸν ὄρνιθα, καθ' ὃν χρόνον ᾄδει ὁ ἀλεκτρυών, Πολυδ. Α', 71. **II.** Τὸ ποτήριον τὸ ἐπὶ τῷ σκολίῳ διδόμενον, Ἀντιφάνης ἐν «Διπλασίοις» 1, πρβλ. Τρύφωνα παρ' Ἀθην. 503D.

ὠδῡσίη, καὶ **ὠδῡσις**, ἡ, «ὀργή, μέμψις» Ἡσύχ., πρβλ. **ὀδύσσομαι**.

ὠδώσει, ποιητ. ἀντὶ **ὀδώσει**, γ' ἐνικ. ὑπερσ. τοῦ **ὄζω**.

ὤεον, τό, ποιητικ. ἀντὶ **ᾠόν**, «αὐγόν», Ἴβυκ. 14, Σιμωνίδης Ἰαμβογράφ. 16, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 5. 10, Νικ. Θηρ. 192, Ἄρατ., κλπ.; καὶ **ὤιον**, Αἰολ. γεν. **ὠίω**, Σαπφὼ 112. Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Θεογνώστου Κανόνας 121.

ᾠζυρέ, ᾠζυρά, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **ὦ οἐζ-**, Ἀριστοφάν. Αυσ. 948, κτλ.

ὤζω, κράζω ὦ ὦ, Αἰσχύλ. Εὐμεν. 124, ἔνθα ἴδε Σχολ.· ἐντεῦθεν **ὠγμός**. (Ἐκ τοῦ **ὤ**, ὡς τὸ **οἴζω** ἐκ τοῦ **οἴ**, **οἰμώζω** ἐκ τοῦ **οἴμοι**.)

ὠή, κραυγὴ ἢ πρόσκλησις· ὤ, ἔ, ἔ σύ! Λατ. ohe ἢ heu, Αἰσχύλ. Εὐμεν. 94, Εὐρ. Ἴων 907, Κύκλ. 51, κ. ἄλλ., καὶ ἅπαξ ἐν πεζῷ λόγῳ, Ξεν. Κυνηγ. 6, 19.— Κατὰ τὸν Μέγαν Ἐτυμ. 821, 10 «**ὠή**· ἔστιν ὦ κλητικὸν ἐπίρρημα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ η γίνεται **ὠή**».

ὠθέω· Ἀττ. παρατ. **ἐώθουν** Ἀριστοφ. Εἰρ. 637, (**ἐξ-**) Θουκ. 7. 52, κλπ., καὶ **ἐώθει** ἔτι καὶ ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 305· ἀλλ' Ἰων. καὶ Ἐπικ. γ' ἐνικ. **ὤθει** Ἰλ. Φ. 241· Ἰων. **ὤθεσκε** Ὀδ. Λ. 596· καὶ **ὤθει** Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 1395 — μέλλ. **ὠθήσω** ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 592, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 300, (**ἐξ-**) Σοφ. Αἴ. 1248· ἀλλὰ **ὤσω** Εὐρ. Μήδ. 379, Ἀνδρ. 344, καὶ ἀείποτε ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ· **ἀπ-ώσω**, Ὀδ. Ο. 280, Ἐπικ. ἀπαρ. **ἀπ-ωσέμεν** Ἰλ. Ν 367 (πρβλ. **δοκήσω** καὶ **δόξω** ἐκ τοῦ **δοκέω**)· — Ἀττικ. ἀόρ. **ἔωσα** Πλάτ. Τίμ. 60C, κτλ., (**ἐξ-**) Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1296, 1330, κτλ.· Ἰων. καὶ Ἐπικ. **ὦσα** Ὅμ., Ἡρόδ., Ἐπικ. **ὤσασκε** Ὀδ. Λ 599· ἀλλ' **ἔωσα** ἀπαντᾷ ἐν Ἰλ. Π. 410, πρβλ. Ὀδ. Ι 81· μεταγενέστ. **ὤθησα** Αἰλ. περὶ Ζῴων 13. 17, κλπ. πρκμ. **ἔωκα** (**ἐξ-**) Πλούτ. 2. 48C, πρβλ. Βροῦτ. 42.—Μέσ., μέλλ. **ὤσομαι** (**ἀπ-**) Σοφ. Ἠλ. 944, κτλ., (**δι-**) Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 196, κλπ.— **ἐωσάμην** Θουκ. 4. 43· Ἰων. καὶ Ἐπικ. **ὠσάμην** Ἰλ. Π. 592, Ἡρόδ. 9. 25, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 1085·— Παθ., μέλλ. **ὠσθήσομαι** Εὐρ. Μήδ. 335, (**ἐξ-**) Δημ. 720. 4 (οὐχὶ **ὠθήσομαι**, ὡς ἔν τισι τῶν Ἀντιγράφων, ἴδε Pors. καὶ Elm s'. εἰς Εὐρ' ἔνθ' ἀνωτ.)· — Ἀττ. ἀόρ. **ἐώσθην** (**ἐξ-**) Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 34, κλπ.· μεταγενέστ. **ὤσθην** Ἀρρ. Ἀν. Ἀλεξ. 4. 25· — Ἀττ. πρκμ. **ἔωσμαι** Ξεν. Κύρου Παιδ. 7. 1, 36, (**ἀπ-**, **περι-**) Θουκ. 2. 39., 3. 57· Ἰων. μετοχ. **ἀπωσμένος** Ἡρόδ. 5. 69. Ὡς καὶ νῦν, ὠθῶ, σκουντῶ, σπρώχνω, ἀμπώχνω, ἀπομακρύνω, ἐναντίον τοῦ **ἕλκω**. **I.** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀνθρωπίνης δυνάμεως, οἷον ἐπὶ τοῦ Σισύφου, σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφου, ὤθει πρὸς τὸν λόφον .., Ὀδ. Λ. 506, πρβλ. 599· ἀπὸ οἷο τράπεζαν ὦσε ποδὶ πλήξας Χ. 20· [ἔγχος] ὑπὲκ δίφροιο, ἀπώθησε μακρὰν ἀπὸ . . , Ἰλ. Ε. 854· ξίφος ἄψ ἐς κουλεὸν ὦσε Λ. 220· τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν Ἀθήνη Ο. 668· τὸν δ' ὦσεν ὄπισθεν χειρὶ αὐτόθι 694, πρβλ. Ν. 193· ὠσαί τινα ἀφ' ἵππων Ε. 19· ἀφ' ἵππων χαμᾶζε αὐτόθι 835, κλπ.· οὕτως, ὠσαι ἑαυτὸν ἐς τὸ πῦρ Ἡρόδ. 7. 167· οὕτω καί, ὠθῶ τινα ἐπὶ κεφαλήν, τὸν σπρώχνω ὥστε νὰ πέσῃ κατακέφαλα, Πλάτ. Πολ. 553B· (καὶ ἐν τῷ παθ. ὠθεῖσθαι ἐπὶ κ. Ἡρόδοτ. 7. 136)· ὠθ. τινα ἐπὶ τράχηλον Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 1· κάτω ἢ κατὰ πετρῶν Εὐρ. Κύκλ. 448, Πλάτ. Φαῖδρ. 239C· εἰς λιθοτομίαν Δημ. 1252. 9·—συχνάκις ἐπὶ ὅπλων, ὠθῶ ξίφος διά τινος Ἡρόδ. 3. 78· ἐς σφαγάς τινος Εὐρ. Ὀρ. 291· σίδηρον διὰ μέσου σύχενος ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1458· φάσγανον δι' ἥπατος ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 379· ξίφος πρὸς ἧπαρ ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 983· δαλοῦ κώπην ἔσω βλεφάρων ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 485, πρβλ. 636, 652· (ἡ χρῆσις αὕτη δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ὅμ., ὅστις λέγει τοὐναντίον, ἐκ μηροῦ δόρυ ὦσε, δηλ. τὸ ἀπέσπασεν, Ἰλ. Ε, 594)· ὠσαι τὴν θύραν, ἀνοῖξαι αὐτὴν διὰ τῆς βίας, Ἀριστοφάν. Σφ. 152, Λυσίας 94. 7· πύλας Εὐρ. Ὀρ. 1562· — ἐνίοτε ἐπὶ ἄλλης δυνάμεως οὐχὶ ἀνθρωπίνης, οἷον ἐπὶ ποταμοῦ, ὦσε δὲ νεκρούς Ἰλ. Φ. 235, πρβλ. 241· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, Νότος μέγα κῦμα .. ποτὶ ῥίον ὤθει Ὀδ. Γ. 295· [ὁ ποταμὸς] ὠθεῖ κῦμα Μεταγένης ἐν «Θουριοπέρσαις» 1. 3· ὠθ. κολόκυμα Ἀριστοφ. Ἱππ. 692· καὶ οὕτω (μεταφορ.), ἀ δ' ἑτέρα τὰν ἑτέραν κύλιξ ὤθειτω Ἀλκαῖος 41. **2)** ὠθῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀναγκάζω εἰς ὑποχώρησιν ἐν μάχῃ, Ἰλ. Θ. 336., Ν. 193, κλπ.· ἄνδρας προτὶ ἄστυ Π. 45· ἴδε κατωτ. Π.

3) ἐκδιώκω, ἐξορίζω, ὠθ. ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1382· ὠθ. τινα ἔξω δόμων τε καὶ πάτρας Αἰσχύλ. Πρ. 665· ἀπ' οἴκων Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 241· ἐκ δόμων Εὐριπίδ. Ἀνδρ. 344· ὠθ. τινα ἔξω Σοφ. Ἀποσπ. 517. 7· τινὰ φυγάδα Πλάτ. Πολ. 560D· τινα ἀπὸ σπονδῶν, ἀπὸ τῶν ἱερῶν Εὐρ. Βάκχ. 46, Αἰσχίν. 39. 31· οὕτως, ὠθ. τινα ἄθαπτον Σοφ. Αἴ. 1307. **4)** μεταφορ., ὠθ. τὰ πρήγματα, «βιάζω», ἐπισπεύδω αὐτά, Ἡρόδ. 3. 81· ὠθ. τινὰ ἐπὶ τὰς ἀπολαύσεις Ἀριστ. περὶ Ἀρετ. κ. Κακ. 3, 2. **5)** ἀπολ., ὦσα παρέξ, «ἀπέωσα εἰς τὸ ἐκτός, παρεκτὸς τῆς χέρσου» (Σχόλ.), Ὀδ. Ι. 488, πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 356, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 31·— τὸ ὠθοῦν, τὸ ἐλατήριον, τὸ κινοῦν τινα εἴς τι, Πλάτ. Κρατ. 401D. **II.** Μέσ., τὸ πλεῖστον ἐν τῷ ἀόρ., ἀπωθῶ ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀπομακρύνω, μάλιστα ἐν μάχῃ, ἀποκρούω, συχν. ἐν Ἰλ., ὄφρα τάχιστα ὤσαιτ' Ἀργείους Ε. 691· τείχεος ἄψ ὤσασθαι Μ. 420· ὤσασθαι προτὶ Ἴλιον, προτὶ ἄστυ Θ. 295., Η 655· οὕτω παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. πεζογράφοις, ὤσασθαι τὴν ἵππον Ἡρόδ. 9. 25, πρβλ. 3. 72., 6, 37· ὤσασθαί τινα κατὰ βραχύ Θουκ. 4. 96· ὠσαμένων τὸ εὐώνυμον κέρας ὁ αὐτ. 6. 70, κτλ.· ἅπαξ παρὰ τοῖς Τραγ., Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 326·— ἐπὶ ἵππου, ῥίπτω τὸν ἡνίοχον, ὠσαμένη τὸν κακὸν ἡνίοχον Θέογ. 260. **2)** ὡς τὸ **παρώσασθαι**, εἴ πως ὠσάμενοι ἕλοιεν τὸ τείχισμα τοὺς ἐναντίους Θουκ. 4. 11, 35, 96, καὶ συχν. παρὰ Πλουτ. **III.** ἐν τῷ παθητ., ὡς τὸ ὠθῶ ἐμαυτόν, ἐπὶ κεφαλὴν Ἡρόδ. (ἴδε ἀνωτ. I. 1)· πρὸς βίαν Εὐρ. Ἑκ. 406· βίᾳ ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 335 κλπ. **2)** διὰ βίας ἀποίγω ὁδὸν δι' ἐμαυτόν, ὠθεῖσθαι εἰς τὸ πρόσθεν Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 31, πρβλ. Ἀνάβ. 5. 2, 18· ὠθεῖσθαι ὁμόσε πρὸς τὴν πληγὴν Πλάτ. Εὐθύδ. 294D· ὠθ. τινι εἰς χεῖρας Πλουτ. Θησ. 5· ὡς τὸ **ὠστίζομαι**, Ξεν. Κύρου Παιδ. 3. 3, 64· ὠθ. ὥσπερ ὗες Θεόκρ. 15. 73, πρβλ. Ἀριστ. περὶ Ζῴων Ἱστ. 6. 18, 17·— ἐξορμῶ, ἐκχύνομαι, ἐκρέω, ἰδρώς Ἱππ. Ἀφ. 1261.

ὤθησις, εως, ἡ, = **ὠθισμός**. Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 90·— **ὤθημα**, τό, Πισίδ. Ἑξαήμ. ἤτοι Κοσμουργ. 10.

ὠθίζω, μέλλ. **ίσω**. **ὠθέω**, ὠθῶ, σπρώχνω, ἐμβάλλω, Θεμίστ. 304A, Ἰώσηπ. **II.** Παθητ., ὡς τὸ **ὠστίζομαι**, ἀμοιβαίως ὠθοῦμαι, συνωστίζομαι, διαγωνίζομαι, προσπαθῶ, Λουκ. Ἀλιεὺς 42· ἐπὶ τὴν προεδρίαν, πρὸς τὸ ἀδύνατον Ἀριστείδ. 2. 95., 1. 388·— μεταφορ., ἐρίζω, φιλονικῶ, Λατ. altercari, Ἡρόδ. 3. 76· πρβλ. **ὠθισμός**. **2)** ὁρμῶ, πρὸς τὸ ξίφος ὠθίζεσθαι Γρηγ. Ναζ.

ὠθισμός, ὁ, ὤθησις, «σπρώξιμον», ὠθ. ἀσπίδων, σπρώξιμον τῶν ἀσπίδων πρὸς ἀλλήλας, Θουκ. 4. 96. **II.** (ἐκ τοῦ Παθ.) σύγκρουσις, συμπλοκή, σπρώξιμον ἐπὶ τῶν μαχομένων ἐν συμπλοκῇ, Περσέων τε καὶ Λακεδαιμονίων ὠθ. ἐγένετο πολλὸς Ἡρόδ. 7. 225· ἀπικέσθαι ἐς ὠθ., εἰς συμπλοκὴν ἐκ τοῦ συστάδην, ὁ αὐτ. 9. 62· ὠθ. ἀμφὶ τὰ θύρετρα Ξεν. Ἀν. 5. 2, 17· ὁ περὶ τὰς πύλας ὠ. καὶ πνιγμὸς Πολύβ. 4. 58, 9, πρβλ. Ἀναξανδρίδην ἐν «Ὀδυσσεῖ» 1. 7·—μεταφορ., ὠθισμὸς λόγων, θερμὴ ἔρις, φιλονικία, Λατ. altercatio, Ἡρόδ. 8. 78., 9. 26.

ὠι, κατάληξις ὀνομαστικῆς πτώσ. θηλυκῶν κυρίων ὀνομάτων ἀντὶ τῆς συνήθους **ω**, μνημονευομένη ἤδη ὑπὸ γραμματικοῦ παλαιοῦ τοῦ Ἡρωδιανοῦ (2, 545, 6), εὕρηται ἐν πολλαῖς Ἐπιγραφαῖς, οἷον ἐν Δελφικῇ παρὰ τῷ W. et F. 435 **Φιλώι**, καὶ ἐν Ἀττικῇ ἐπιτυμβίᾳ ἀνεκδότῳ ὀφθείσῃ ὑπ' ἐμοῦ **(Θ)αλλώι (Μ)ιλησία**, ἵνα μὴ τὰ ἄλλα παραδείγματα μνημονεύσω τὰ ἐξ ἐπιγραφῶν Κορίνθου, Ἀθηνῶν, Σελινοῦντος, Δήλου, Χαλκίδος τῆς Εὐβοϊκῆς, Μιλήτου, Ἀπαμείας τῆς ἐν Βιθυνίᾳ, Κυρήνης, εἰς ἃ παραπέμπει ὁ G. Meyer ἐν Griech. Gramm. σ. 276. Ἴδε καὶ Kühn. Ausf. Gram. d. gr. Spr. I, σ. 353 καὶ Ἰω. Οἰκονομίδην ἐν Ἐποικ. Λοκρ. γράμ. σ. 113.— Εὕρηται **ωι** καὶ ἀντὶ τοῦ **ω** τῆς κατὰ Δωριεῖς γενικῆς πτώσ. ἐν ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Δήλῳ, Bul. de cor. hel. III, σ. 293, στ. 21., σ. 294, στ. 54, ἔνθα τὰ **Νενναίωι**, **Εὐδώλωι**.— Ἀλλ' ἐσχάτως ἀνεφάνη καὶ τὸ τῆς κλητικῆς πτώσεως μόριον **ὦ** ἔχον τὸ **ι** ἀκόλουθον ἐν Ἐπιγραφῇ Παρίᾳ ἐμμέτρῳ τῇδε·

ὦι φύσι καὶ τοκέων ὀργαὶ πρὸς τέκνα ποθεινά,
ὡς ὁσίαν υἱῶν τὴν χάριν ἀντέλαβον!

ἣν ἐγὼ ἐπιγραφὴν ἐξ ἐκτύπου χαρτίνου ἐξέδωκα ἐν Ἀθηναίῳ, = Γ, σ. 167, ὕστερον δὲ εἶδον ἐκδεδομένην ἐν Bul. de cor. hel. VI, σ. 246 ἀλλέως παρὰ τοῦ I. Martha, ἤτοι· ὦι φυσικαὶ τοκέων κλπ., καθ' ἣν ὅμως ἀνάγνωσιν δὲν εὐδοκοῦται, νομίζω, ἡ πρὸς τοὺς προηγουμένους στίχους συνέχεια τοῦ νοήματος.— Ἔτι δὲ **ωι** εὕρηται καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ **ω** τῆς προστακτικῆς συχνὰ ἐν ταῖς Δελφικαῖς ἐπιγραφαῖς, παρὰ W. et F., καὶ δή: 29 **ἔστωι**, **ἀναγραψάτωι**, 82 καὶ 165: **παραμεινάτωι**, 111 καὶ 347: **παρεχέτωι**, 287: **ὑπηρετείτωι**, ἅπαξ δὲ εὕρηται ἐν ἀρ. 29 καὶ ὁ πληθ. ἀρ. **κριθέντωι**· ὡσαύτως ἐπὶ παπύρου Αἰγυπτιακοῦ (Pap. du Louvre, 7, 8, 10, 12) ἀνεγνώσθησαν τὰς **ἀποδότωι**, **καταστησάτωι**, **ἀποτεισάτωι**.— Ἔτι εὕρηνται καὶ ὑποτακτικαὶ ἔχουσαι τὸ **ωι** ἐν μέσῳ τῆς λέξεως, οἷον ἐν ἐπιγρ. Νασιωτῶν: **γινώσκωισι** Cau. 121, καὶ ἐν ἐπιγρ. Χίου: **λάβωισιν** (ἔνθα καὶ τὸ **πρήξοισιν** δίς·) Bul. de cor. hel. III, σ. 231-2. Τέλος εὕρηται ἐν ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CIA, II 605 καὶ **τώι θεώι**, κατ' αἰτιατ. πτ. δωρικοῦ ἀριθμοῦ, καὶ τὸ ἐπίρρημα **ὀπίσωι** τρὶς ἐν ἐπιγραφ. ὡσαύτως Ἀθηνῶν ἐν Ἀθηναίῳ τ. Ε', σ. 104-5 = CIA. III, 489b. Καὶ ἄλλα δὲ ἐπιρρήματα ὡς τὸ **οὕτωι**, **ἐπάνωι** κλπ. εὕρηνται πολλάκις ἐν χειρογράφοις πάνυ παλαιοῖς. Ἴδε ἐν G. Meyer. Griech. Gram. § 115. Ὥστε τούτων πάντων σημειωθέντων θεμιτὸν εἰπεῖν, ὅτι τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὤτα εἰς πᾶν σχεδὸν ὠμέγα ὡς πιπέρι ἐτίθετο. Πρβλ. καὶ τὰ ἐν ἄρθρῳ ηι ῥηθέντα. Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὠία. ἡ, ἴδε ἐν λ. **ᾠά**.

ὠίδας, ὁ, = **οὐδός**, Ἡσύχ.

Ὠιδεῖον, τό, δημόσιον οἰκοδόμημα οἰκοδομηθὲν ὑπὸ Περικλέους, ἐν Ἀθήναις, ἐν ᾧ ᾖδον ᾠδάς, ἀπήγγελλον ποιήματα, ἐπελοῦντο δὲ καὶ μουσικοὶ ἀγῶνες, εἶχε δὲ καὶ ὀρχήστραν, Ἀνδοκ. 6. 14· καὶ ἄλλην σκευὴν θεατρικήν, Παυσ. 1. 8, 6., 1. 14, 1· ἐχρησίμευε δὲ καὶ ὡς δικαστήριον, Ἀριστοφ. ἐν Σφ. 1109 (ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.), Δημ. 1362. 24· καὶ πρὸς φιλοσοφικὰς συζητήσεις, Ἄλεξις ἐν «Ἀσωτοδιδασκάλῳ» 1, Διογέν. Λαέρτ. 7. 184, Πλούτ. 2, 605Β· εἰς καιροῦς δυσχερεῖς καὶ ὡς στρατών, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 9 καὶ 24· καὶ ὡς τόπος πρὸς διανομὴν σίτου, Δημ. 918. 9· — φαίνεται δὲ ὅτι ἦν κυκλοτερὲς μετὰ στέγης κωνοειδοῦς, Κρατῖνος ἐν «Θρᾴτταις» 1· ὁ σχινοκέφαλος Ζεὺς ὀδὶ προσέρχεται ὁ Περικλέης, τῷδεῖον ἐπὶ τοῦ κρανίου ἔχων, πρβλ. Πλουτ. Περικλ. 13, Θεοφρ. Χαρακτ. 3· τὸ ᾠδεῖον τοῦτο ἐπεπρήσθη ὑπὸ Σύλλα τῷ 85 π. Χρ., ἀνεκαινίσθη δὲ ὕστερον ὑπὸ Ἀριοβαρζάνου Β', βασιλέως τῆς Καππαδοκίας, Ἀππ. Μιθριδ. 38, Παυσ. Α', 20, 4. **2)** τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδόθη καὶ εἰς ἄλλα οἰκοδομήματα πρὸς μουσικὰς ἐκτελέσεις, οἷον τὸ ἐν Ἀθήναις, ὅπερ ἐκτίσθη ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, Παυσ. 7. 20, 6· ἐν Κορίνθῳ, ὁ αὐτ. 2. 3, 6· ἐν Πάτραις, 7. 20, 6· ἐν Πατάροις, Συλλ. Ἐπίγρ. 4286· ἐν Ρώμῃ ὑπὸ Ἀδριανοῦ, Δίων Κάσσ. 69. 4· θεατροειδὲς ᾠδ. Συλλ. Ἐπίγρ. Ἴδε Λεξικ. τῶν Ἑλλ. κ. Ρωμαϊκ. Ἀρχαιοτ. Σμίθ κατὰ μετάφρ. Τσιβανοπούλου σ. 1019.

ὠίετο, ἴδε **οἴομαι**.

ὠίζω, (**ὠιον**, **ᾠόν**) ἐπὶ ὄρνιθος, ἐπικάθημαι τοῖς ᾠοῖς, ἐπωάζω, Ἡσύχ., ἴδε Hemsterh. εἰ. Θωμ. Μάγ. 362.

ὠίξε, **ὠίξαν**. ἴδε **οἴγνυμι**.

ὠιον, τό, = **ᾠόν**.

ὠισχα, **ὠηρίχθαι**, δύο ἀμφίβολοι λέξεις παρ' Ἡσυχ., ὧν ἡ μὲν προτέρα ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **ὑπήνεμα**, ἡ δὲ δευτέρα διὰ τοῦ **ὑπήνεμοι**, **ὤριμοι**.

ὦκα, κατὰ Δωρ. κρᾶσιν ἀντὶ **ὁ ἐκ**, Θεοκρ. Ὑπιγράμμ. 20.

ὦκα, ποιητ. ἐπίρρ. τοῦ **ὠκύς**, ὠκέως, ταχέως, Ἰλ. Α. 402, Ε. 88, Ὀδ. Ζ. 317, κλπ.· ἐπιτεταμ., μάλ' ὦκα Ἰλ. Β, 52, Ὀδ. Β. 8, κλπ.· ὦκα μάλ' Ἰλ. Ρ. 190, κ. ἀλλ. **2)** ἐπὶ χρόνου, ὦκα δ' ἔπειτα, ἀμέσως, εὐθύς, Ὀδ. Ρ. 329, Ἰλ. Σ. 527, κ. ἀλλ. — οὐδέποτε παρὰ Τραγ., Πόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 736. (Ἐκ τοῦ **ὠκύς**, ὡς τὸ **τάχα** ἐκ τοῦ **ταχύς**.)

ὠκάλεος, **η**, **ον**, = **ὠκύς**, «ὠκαλέον· ταχύ, ὀξύ» Ἡσύχ.· πιθ. Ἐπικ. τύπος.

ὠκεάνειος, **ον**, ὁ εἰς τὸν ὠκεανὸν ἀνήκων, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Προμ. 300, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἱππόλυτ. 121, Γαλην., Εὐστ., κλπ.· συχνάκις φέρεται ἡμαρτημένως **ὠκεάνιος**.

Ὠκεανιάς, **άδος**, ἡ, Ἐπικ. θηλ. τοῦ **Ὠκεάνειος**, Νόνν. Διονυσ. 32. 53.

Ὠκεάνης, ὁ, ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Νείλου, κατὰ τὸν Διόδ. 1. 19· — ἐν 1. 12, ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **τροφὴ μήτηρ**.

Ὠκεανίνη [ῑ], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, Ὠκεανὶς νύμφη, Ἡσ. Θεογ. 364, 386, κλπ. (Ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ **Ὠκεανός**, ὡς τὸ **Νηρηίνη** ἐκ τοῦ **Νηρεύς**.)

ὠκεάνιος ἴδε ἐν λ. **ὠκεάνειος**.

ὠκεᾶνίς, **ίδος**, ἡ, **ὠκεανῖτις** Π, αὖραι Πινδ. Ο. 2. 129.

ὠκεανισμός, ὁ, (= ἐξωκεαν.), Εὐστ. εἰς Ὀδ. Σ. 1673, 5.

Ὠκεᾶνῖτις, **ιδος**, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, πρβλ. Οὐεργ. Γεωργ. 4. 341. **II.** ἡ ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ, εἰς τὸν Ὠκεανὸν ἀνήκουσα, Θούλη Ἀνθ. Π. 4. 3, 54· ὠκ. θάλασσα = **ὠκεανὸς** Π, Διον. Ἀλ. 1. 3. **2)** ἡ ὠκ. (ἐξυπακουομ. γῆ), ἡ ἀκτὴ τοῦ Ὠκεανοῦ, Στράβ. 35.

Ὠκεᾶνόνδε, Ἐπίρρ., εἰς τὸν Ὠκεανόν, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 68, Ὕμν. Ὁμ. 31. 16.

Ὠκεᾶνός, **οῦ**, ὁ, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, Ἡσ. Θεογ. 133· σύζυγος τῆς Τηθύος, πατὴρ δὲ τῆς Θέτιδος, Ἰλ. Ξ. 302, Σ. 398· καὶ πασῶν τῶν Ὠκεανίδων, Ἡσ. Θεογ. 337 κέξ., Αἰσχύλ. Πρ. 140· — εἶναι ὁ θεὸς τοῦ μεγάλου προαιωνίου ὕδατος καὶ πηγὴ πάσης θαλάσσης καὶ παντὸς ποταμοῦ, ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρέατα μακρὰ νάουσιν Ἰλ. Φ. 196, Ἡσ. Θεογ. 337, 368· μάλιστα ἐν Ἰλ. Ξ. 201, 302 λέγεται καὶ θεῶν γένεσις, καὶ ἐν στίχ. 246, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται. Τοῦ Ὁμήρου ὁ Ὠκεανὸς εἶναι μέγας Ποταμὸς ῥέων κυκλοτερῶς περὶ τὴν γῆν καὶ εἰς ἑαυτὸν ὑποστρέφων, ἀψόρροος Ἰλ. Σ. 399, Ὀδ. Υ. 65· ὅθεν περιεγράφετο ὡς ἀποτελῶν τὴν ἐσχάτην περιφέρειαν τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Σ. 607, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 314, Αἰσχύλ. Πρ. 141, Ἡρόδ. 2. 21, 23., 4. 36· ὅθεν ὁ Ὅμ. οὐ μόνον δίδει εἰς αὐτὸν τὰ εἰς τοὺς ποταμοὺς ἀναφερόμενα ἐπίθετα **ἀκαλαρρείτης**, **βαθύρροος**, **βαθυρρείτης**, καὶ ἔχει τὰς φράσεις ῥόος Ὠκεάνοιο, ῥοαὶ Ὠκ. (οὕτως Ὠκ. παγαὶ Πινδ. Ἀποσπ. 6· παῖ κρηνῶν .. Ὠκεανοῦ Σοφ. Ἀποσπ. 256), ἀλλὰ καὶ καλεῖ αὐτὸν ῥητῶς **ποταμὸν Ὠκεανόν**, ὅπερ ἐμιμήθη ὁ Μίλτων εἰπὼν 'Ocean-stream', ποταμοῖο ῥέεθρα Ὠκεανοῦ Ἰλ. Ξ. 245, Υ. 7· τὴν ἀντίληψιν ταύτην ἐπικρίνει ὁ Ἡρόδ. 2. 23., 4. 8, καὶ ὁ Στράβ. κέξ.· ἀλλὰ παρέμεινε καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα μύθοις, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Ὠκεανὸς διετήρησε τὰ ἐπίθετα ποταμίου θεοῦ, οἷον **ταυρόκρανος** (Εὐρ. Ὀρ. 1377), καὶ ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν παριστάνεται εἰς ἔργα τέχνης. — Ὁ Ἡσ. θέτει τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ ἐν τοῖς πέρασι τοῖς γῆς πρὸς δυσμάς, Θεογ. 275, Ἔργ. κ. Ἡμ. 171· οὕτω δὲ καὶ ὁ Ὅμηρος περιγράφει τὸν δόμον τοῦ Ἅιδου· ὡς κείμενον μακρὰν ἐν ταῖς δυσμαῖς καὶ πέρας τοῦ Ὠκεανοῦ, Ὀδ. Κ. 509, κέξ., Ω. 12, πρβλ. Δ. 568, Λ. 157, Ἰλ. Ξ. 301. **II.** παρὰ τοῖς μετέπειτα παρέμεινε τὸ ὄνομα **Ὠκεανός** ἐπὶ τῆς μεγάλης Ἔξω θαλάσσης, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἔσω ἢ Μεσόγειον (ἥτις καλεῖται ἁπλῶς **θάλασσα**, **πόντος**), Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Πινδ. Π. 4. 45, 446· μάλιστα δὲ ὁ Ἀτλαντικός, Ἀριστ. π. Κόσμου 3, 8· τὰ δὲ μέρη οὐτοῦ διακρίνονται· ὁ βόρειος, ὁ ἑσπέριος, ὁ κατὰ μεσημβρίαν Πλουτ. Μάρ. 11, Ἀντών. 61, Διόδ. 17. 96· Βρεταννικός, Γερμανικός, Καντάβριος κλπ., Πτολεμ. κλπ. ἴδε Tschuck. εἰς Pompon. M. 3. 1, σ. 54. **III.** μεταφορ., ὠκ. χρημάτων, ἀφθονία πλούτου, Ἰω. Αυδ. π. Ἀρχ. Πολιτικ. 3. 62. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 109.

ὠκέως, Ἐπίρρ. τοῦ **ὠκύς**, ταχέως, πρῶτον παρὰ Πινδ., χερσί.. καθέλεν ὠκέως Νέμ. 10, 120.

ὠκήεις, **εσσα**, **εν**, μεταγεν. ποιητ. τύπος τοῦ **ὠκύς**, Ἀνθ. Παλατ. 6. 205.

ὠκίμινος, **η**, **ον**, πεποιημένος ἐξ **ὠκίμου**, ὠκίμινον μύρον Διοσκ. 1. 67.

ὠκιμο-ειδής, **ές**, ὅμοιος πρὸς **ὤκιμον**, ὠκ. ὀδωδε Νικ. Ἀλεξιφ. 280 **II.** **ὠκιμοειδές**, τό, φυτόν τι, Saponaria ocimoïdes ἢ Silene Gallica, Διοσκ. 4. 28.

ὤκιμον, τό, ἀρωματικὸν φυτόν, ὁ «βασιλικός», Λατ. ocimum, Στράττις ἐν Ἀδηλ. 1. 5, Εὔβουλος ἐν «Κέρκωψι» 1. 2, Διοσκ. 2. 171, Πλίν., Γαλην., κλπ. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὤκιμον· βοτάνη εὐώδης, τὸ λεγόμενον βασιλικόν», πρβλ. Ἡρῳδιανὸν Ἐπιμερ. σ. 99· — ἀλλὰ τὸ **ὤκιμον** τοῦ Θεοφρ. εἶναι θάμνος, πρβλ. Schneid ἐν Πίνακι Θεοφρ.

ὤκῑνον, τό, βοτάνη πρὸς τροφὴν τῶν ζῴων, ἴσως εἶδος τριφυλλίου, Λατ. ocinum, Cato R. R. 27, Varro R. R. 1, 31, Plin. 17. 35, 21.

ὠκίς, **ίδος**, ἡ, = ἐνώτιον, «σκουλαρίκι», «ὠκίδες· ἐνώτια» Ἡσύχ.

ὤκιστος, **ὠκίων**, ἀνώμαλον ὑπερθ. καὶ συγκρ. τοῦ **ὠκύς**.

ὠκτείρησα, μεταγεν. τύπος ἀόρ. α' τοῦ **οἰκτείρω** (τὸ ὀρθὸν : **οἰκτίρω**).

ὠκύ-ἅλος, **ον**, (ἅλις) ὁ ταχέως ἐπὶ τῆς θαλάσσης πλέων, σπεύδων, ἐπίθ. πλοίου, Ἰλ. Ο. 705, Ὀδ. Μ. 182., Ο. 472, Σοφ. Αἴ. 710, Μόσχ. 2. 60· — μεταγεν. καθόλου, ὡς τὸ **ὠκύς**, ταχύς, ὁρμητικός, ῥιπὴ Ὀππ. Ἀλ. 2. 535.

ὠκῠ-βόας, **ου**, ὁ, ταχὺς ἐν τῇ μάχῃ, πιθαν γραφὴ ἐν Ἀνθ. Παλατ. 15. 27, πρβλ. Ἡσύχ.

ὠκῠ-βόλος, **ον**, ὁ ὠκέως βάλλων, ταχέως πλήττων, ἐπὶ τοῦ τόξου, Σοφ. Φιλ. 710· ἐπὶ βελῶν, Ἀνθ. Παλατ. 6. 118· ἐπὶ τῆς χειρός, Ἀνθ. Πλαν. 195· ἐπὶ ἀετοῦ, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 9. 32, 2.

ὠκῠ-γένεθλος, **ον**, ὁ ταχέως γεννηθείς, Ἰω. Γαζαίου Ἔκφρ. 418, παρὰ Rutgers. Var. Lectt. 2, 7.

ὠκύ γλωσσος, **ον**, ὁ ταχὺς τὴν γλῶσσαν, Εὐστ. εἰς Ἰω. Δαμασκ. § 6.

ὠκῠ-δῆκτωρ, **ορος**, ὁ ὀξέως δάκνων, ῥίνη Ἀνθ. Παλατ. 6. 92.

ὠκῠ-δίδακτος, **ον**, ὁ ταχέως διδασκόμενος, ψιττακὸς Ἀνθ. Παλατ. 9. 562.

ὠκῠ-δίνητος, Δωρ. **-ᾱτος**, **ον**, ταχέως περιδινούμενος, ἅμιλλαι Πινδ. Ι. 5 (4). 7.

ὠκυδρόμας, **ου**, ὁ, = **ὠκύδρομος**, Ἀνθ. Παλατ. παράρτ. 389.

ὠκυδρομέω, τρέχω ὠκέως, ταχέως, Φίλων 1. 560· πρός τι αὐτόθι 459.

ὠκύ-δρομος, **ον**, ὁ ὁρμητικῶς τρέχων, ἄελλαι Εὐρ. Βάκχ. 871 σκύλακες Ἀρίων ἐν Bgk. Lyr. σ. 567· Ἐρινύες Ὀρφ. Ὕμν. 68. 9· — ὑπερθ. **-ώτατος** συχν. παρὰ Φίλωνι.

ὠκυ-επής, **ές**, γεν. **έος**, ὁ ταχέως ὁμιλῶν, Ἀπόλλων Ἀνθ. Παλατ. 9. 525.

ὠκύ-θοος, **α**, **ον**, ὁ ταχέως τρέχων, ὠκύθοαι Νύμφαι Εὐρ. Ἰκ. 993 **II.** ὁ ὠκέως αὐξανόμενος, τριπέτηλον Καλλ. εἰς Ἄρτ. 165. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὠκύθοον· πόα τις ἡ τρίφυλλος καλουμένη».

ὠκῠ-λόχεια, ἡ, ἡ ταχύνουσα ἢ εὐκολύνουσα τὸν τοκετόν, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Ὀρφ. Ὕμν. 1. 4, κτλ.

ὠκυ-μάχος, **ον**, ὁ ὠκέως, ταχέως μαχόμενος, Ἀνθ. Παλατ. 6. 132.

ὠκύ-μοιρος ον, = **ὠκύμορος**, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 246. 1.

ὠκύ-μολος, **ον**, ὁ ταχέως πορευόμενος, Σουΐδ.

ὠκύ-μορος, **ον**, ὁ ταχέως ἀποθνήσκων, ὁ προώρως ἀποθνή-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ακων, ἐπίθ. τοῦ 'Αχιλλέως, 'Ιλ. Δ. 417, Σ. 95, 458.—«ὠκύμοροι· ταχυθάνατοι, οἱ ἀώρῳ θνήσκοντες θανάτῳ» 'Ησύχ.· ὠκυμορώτατος ἄλλων 'Ιλ. Α. 505· ἐπὶ τῶν μνηστήρων, 'Οδ. Α. 266, κ. ἀλλ.· ἐν ἐπιταφίοις, 'Ελλ. 'Επιγράμμ. 527, 540 κ.ἀλλ.· ἐπὶ ἀνθέων, Φιλοστρ. 'Επ. 4 **II** ἐνεργ. ὁ ἐπιφέρων ταχὺν ἢ πρόωρον θάνατον, ἰσχ. 'Ιλ. Ο. 441, 'Οδ. Χ. 75· φαρμάκων δυνάμεις Πλουτ. 'Αντών. 71· κώνειον ὠκυμορώτατον, ὁ αὐτ. ἐν Δίωνι 58.

ὠκύ-νοος, ον, ὁ ταχέως νοῶν, ἀντιλαμβανόμενος, 'Οππ. Κυνηγ. 1. 37.

ὠκύνω, = **ὀξύνω**, «ὠκύνει· ταχύνει, ὀξύνει» 'Ησύχ.

ὠκῠ-πέδῐλος, ον, ὁ ὠκέα ἔχων πέδιλα, ὠκύπους. Νόνν. Διονυσ. 8. 220.

ὠκῠ-πέτης, ου, ὁ, ὁ ὠκέως πετόμενος, ταχέως τρέχων, χαλκόποδ' ἵππω ὠκυπέτα 'Ιλ. Θ. 42., Ν. 24· ἵρηξ 'Ησ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 210· μεταφορ., ὠκ. μόρος Σοφ. Τραχ. 1042.— Εὑρηντικὸν δὲ καὶ οἱ θηλ. τύποι, **Ὠκυπέτη**, ὡς ὄνομα 'Αρπυίας, 'Ησ. Θεογ. 267· καὶ **ὠκυπέτεια** χελιδών, Μάρκελλ. Σιδήτ. 'Ιατρικ. περὶ ἰχθύων 17 (ἐν τῇ 'Ελλ. Βιβλιοθ. Φαβρικ. τ. 1, σ 15 τῆς α' ἐκδ.).

ὠκύ-πλᾰνος, ον, ὁ ταχέως πλανώμενος, ταῖς ὠκυπλάνοις πτερύγων ῥιπαῖς Εὐρ. 'Αποσπ. 597.

ὠκύ-πλοος, ον, «ὁ ταχὺ πλέων» 'Ησύχ.· «ὠκυπλόων, ταχυπόρων» Σουΐδ.

ὠκυποδέω, τρέχω ταχέως, τὰ γύναια ἐπὶ τὸ σωτήριον μνῆμα ὠκυποδοῦντα Καισαρ. Διάλ. 1.

ὠκῠ-πόδης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **ὠκύπους**, 'Ανθ Παλατ. 5. 223., 9. 371.

ὠκυπόδως, 'Επίρρ., μετ' ὠκύτητος ποδῶν, ταχέως, Καισάρ. 856.

ὠκύ-ποινος, ον, ταχέως τιμωρούμενος, παρβασία Αἰσχύλ. Θήβ. 743.

ὠκύ-πομπος, ον, ταχέως φέρων, μεταφέρων, ναῦς Εὐρ. Ι. Τ. 1137· πλάται αὐτόθι 1427· — φέρεται καὶ **ὠκυπομπός**. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 203.

ὠκῠπορέω, ταχέως πορεύομαι, Στράβ. 353 ἐπὶ πλοίου, Συλλ. 'Επιγρ. 4944. 3.

ὠκύπορος, ον, ὁ ταχέως πορευόμενος, παρ' 'Ομήρ. ἀείποτε ἐπίθετον τῶν πλοίων, 'Ιλ. Α 421, 488, κ. ἀλλ.· οὕτως, ὅστοι 'Ανθ. Π. 5. 86· ἐπὶ ῥυάκων ἢ ποταμῶν, ὁ ταχέως ῥέων, πόρθμευμ' ἀχέων Αἰσχύλ. 'Αγ. 1558· ῥιπαὶ κυμάτων Πινδ. Π. 4. 345· φέρεται καὶ **ὠκυπόρος**.

ὠκύπος, ον, σπάνιος ποιητ. τύπος ἰσοδύναμος τῷ ἑπομ., 'Ανθ. Π. 9. 525.

ὠκύπους, ὁ, ἡ, **ὠκύπουν**, τό· αἰτ. ἁρσ. **ὠκύπουν** Εὐρ. Ἑλ. 243· 'Επικ. δοτικ. πληθ. **-πόδεσσι** 'Ιλ. Β. 383, κλπ.· — ὁ τοὺς πόδας ταχύς, ταχύπους, ὡς τὸ πόδας ὠκύς, παρ' 'Ομήρ. ἀείποτε ἐπίθετον τῶν ἵππων· τῶν λαγῶν, 'Ησ. 'Ασπ. 'Ηρ. 302· ἔλαφοι Σοφ. Ο. Κ. 1094· ἱππικῶν .. ὠκύπους ἀγὼν ὁ αὐτ. ἐν 'Ηλ. 699· κύνες Εὐρ. 'Ιππ. 1128· τοῦ 'Ερμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἰόν. 243.

ὠκυπτεροπέτης λόγος, ὁ ὠκέως πετόμενος, Κ. Μανασσ. Χρον. IX, σ. 33. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σελ. 272.

ὠκύ-πτερος, ον, ὁ ταχὺς τὰς πτέρυγας, ταχέως πετόμενος, ἵρηξ 'Ιλ. Ν. 62· μεταφορ. ἐπὶ πλοίων (ὧν **πτερὰ** εἶναι τὰ **ἱστία**), Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 734. **II. ὠκύπτερα**, τά, τὰ μαστρὰ πτερὰ τῶν πτερύγων, 'Αριστοφ. 'Αχ. 803, 'Απολλ. Ρόδ. Β. 285, Βαθρ. 100. 4, πρβλ. Στράττιν ἐν «Μακεδόσιν» 7, Πλουτ. Γ. Γράκχ. 1.

ὠκυ-ρέεθρος, ον, = **ὠκύρροος**, Νόνν. Δ. 26. 362.

ὠκῠ-ρόης, Δωρικ. **-ρόας**, ὁ, = τῷ ἑπομ., Εὐρ. Βάκχ. 569, 'Ανθ. Π. 9. 219.

ὠκύ-ρροος, ον, ποιητικ. ἐπίθ., ὁ ταχέως ῥέων, ποταμὸς 'Ιλ. Ε. 598, Η 133·— θηλ. **Ὠκῠρόη**, ἡ, μία τῶν 'Ωκεανίδων, Ἴμν. 'Ομηρ. εἰς Δήμ. 420, 'Ησ. Θεογ. 360.

ὠκύς [ῠ], **ὠκεῖα**, **ὠκύ**, γενικ. **ἐος**, **είας**, **έος**· 'Επικ. καὶ 'Ιων. θηλ. **ὠκέᾱ**, ὡς ἀείποτε ἐν τῇ 'Ιλ., πρβλ. 'Ησ. Θεογ. 780· ἐν τῇ 'Οδ. μόνον ἐν τῷ Μ. 374, ἐπὶ τῆς Λαμπετίης· θηλ. πληθυντ. **ὠκεῖαι** 'Οδ. Η. 36· 'Επικ. γεν. **ὠκειάων** 'Οδ. Ι. 101, 'Ιλ. Δ. 500, κλπ.· θηλ. **ὠκύς** 'Ιω. Γαζαῖος 1. 240 Ταχύς, ὁρμητικός, ταχυκίνητος, ἀντίθετον τῷ **βρκδύς**, 'Οδ. Θ. 329, 331· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ προσώπων, συχνάκις προσαπτομένης τῆς αἰτ. **πόδας**, οὕτω δὲ μάλιστα ἐπὶ τοῦ 'Αχιλλέως, 'Ιλ. Α. 58, 84, κλπ.· ἀλλὰ καὶ μόνον ὠκὺς Ἀχιλλεύς, ἄνευ τοῦ προσδιορισμοῦ **πόδας**, Φ. 211, Χ. 188· οὕτω, πόδας ὠκέα, ἐπὶ τῆς 'Ιριδος, Β. 786, κ. ἀλλ.· ἢ μόνον **ὠκέα**, Ψ. 198· ἐπὶ ζώων καὶ πτηνῶν, ἵρηξ Ο. 238, κ. ἀλλ.· ἵπποι Θ. 88, κλπ.· ἔλαφοι 'Οδ. Ζ. 104, κλπ.· συχνάκις καὶ ἐπὶ πραγμάτων, μάλιστα ἐπὶ πλοίων (πρβλ. **ὠκύπορος**), Θ. 197, 'Οδ. Η. 36· ἐπὶ βελῶν, 'Ιλ. Ε. 106, 112, κλπ.— οὕτω παρ' ἄλλοις ποιηταῖς, οἷον Πινδ. Π. 1. 11, Ν. 3. 140, Σοφ. 'Αντιγ. 1200, Εὐρ. 'Ανδρ. 106, Βάκχ. 452, κλπ.· - ὡσαύτως, ὠκὺ νόημα Ἴμν. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 43, πρβλ. 'Οδ. Η. 36· θνατῶν φρένες ὠκύτεραι Πινδ. Π 4. 247· πρᾶξις, γάμος αὐτόθι 9, 119, 200· ὠκεῖαι χάριτες γλυκερώτεραι 'Ανθ. Π. 10. 30· — τὸ ὠκύ, ταχύτης, ὀξύτης, Εὐρ. 'Αποσπ. 1019 **2)** = **ὀξύς**, ἡλίκος Μίμνερμ. 11, 'Ανθ. Π. 7. 466· ἀοιδαὶ 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 42· ὠκίστου τῇ ἀκοῇ Αἰλ. περὶ Ζ. 6. 63. **II.** 'Επίρρ. **-έως**, Πινδ. Π. 3. 105, Ν. 10. 120, Λουκ. περὶ Ὀρχ. 19· ἀλλ' ἐ. τῷ τύπῳ **ὤκα**, σχηματισθέντι κατὰ τὸ **τάχα**, ἴδιον συχν. παρ' 'Ομ. **III.** Βαθμοὶ συγκρίσεως, ὁμαλοί: **ὠκύτερος**, **ὠκύτατος** 'Οδ. Θ. 331· ἀνώμαλ., ὑπερθετ., ὠκίστατος πετηνῶν 'Ιλ. Ο. 238, Φ. 253· ὠκίστου ὀλέθρου Χ. 325· καιρὸς Αἰσχύλ. Θήβ. 65.—'Επίρρ. **ὠκίστα** 'Οδ. Χ. 77, 133.— Ἡ τέξις εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον 'Επικ., ἐν χρήσει μόνον ἅπαξ παρ' Αἰσχύλῳ καὶ ἅπαξ παρὰ Σοφοκλ., ἀλλὰ συνηθέστερον παρ' Εὐριπ.· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, οἷον 'Αρετ. περὶ Αἰτ. 'Οξ. Παθ. 2. 3, Δίι. ἔνθ' ἀνωτ., Λουκ. 'Ερμότ. 77. (Ἴδε **ὀξύς** ἐν τέλει).

ὠκύ-σημος, ον, (σῆμα) ὁ ταχέως παρατηρηθείς, «ὠκύσημον· ταχέως φανερὸν» 'Ησύχ.

ὠκύ-σκοπος, ον, ὁ ταχέως σκοπῶν, 'Απόλλων 'Ανθ. Παλατ. 9. 525.

ὠκύτης, ητος, ἡ, ταχύτης, ὀξύτης, σπουδή, Πινδ. Π. 11. 75, Εὐρ. Βάκχ. 1090· ὡσαύτως παρὰ Πλάτ. ἐν 'Αξιόχ. 364C, 'Αρρ. 'Αν. 1. 1. 17, Τακτ. 44, Γαλην. τ. 4, σ. 126, 9, κλπ.

ὠκῠ-τόκιος, ον, ὁ διευκολύνων τὸν τοκετόν, ἐπιφέρων ταχὺν τοκετόν, Διοσκ. 4. 14., 5. 173. **II. ὠκυτόκιον** (ἐξυπακ. φάρμακον) τό, ἰατρικὸν χρήσιμον πρὸς ταῦτον τὸν σκοπόν, 'Ιππ. 623. 15., 681. 25, 'Αριστοφ. Θεσμ. 504, Θεοφρ. περὶ Φυτ. 'Ιστ. ϑ. 9, 3·— παρ' 'Αριστοφ τὸ Ραβ.'Αντίγραφον καὶ παρὰ Θεοφρ. τὸ Μεδ. 'Αντίγραφον φέρουσιν, **ὠκυτόκειν**', **ὠκυτοκεῖον**, πρβλ. 'Αρκάδ. 121.

ὠκῠτό-κος, ον, ὁ, συνειλῶν πρὸς ταχὺν καὶ εὔκολον τοκετόν, ἐπὶ τῆς 'Αρτέμιδος, Τιμόθ. ('Αποσπ. 2) παρὰ Πλουτ. 2. 282C. **2)** ἐπὶ ποταμοῦ, ὠκ. πεδίων ἐπινίσεται, μετὰ ζωογόνου ἢ γονιμοποιούσης δυνάμεως, Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ 689. **II.** προπαραξ. **ὠκύτοκος**, ον, παθητ., ὁ ταχέως γεννηθεὶς ἢ παραχθείς· ὡς ἑρμηνεύουσί τινες ἐν τῷ ἀνωτέρῳ χωρίῳ τοῦ Σοφοκλ., ἀλλ' ἴδε Ellendt. καὶ Dind. **2) ὠκύτοκον**, τό, ταχὺς τοκετός, εὔκολος, 'Ηρόδ. 4. 35.

ὠκυ-φόνος, ον, ὁ ταχέως ἐπιφέρων θάνατον, θανατηφόρος, ἐπὶ νοσημάτων, 'Αρετ. περὶ Αἰτ. 'Οξ. Παθ. 2. 3.

ὦλαξ, ακος, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **αὖλαξ**. Ἴδε καὶ **ὦλξ**.

ὠλάφιον, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **ὦ ἐλάφιον**, 'Αριστοφ. Θεσμ. 1172· καὶ **ὦλαφος** ἀντὶ **ὁ ἔλαφος**, Θεόκρ. 1. 135.

ὠλεκρᾰνίζω, «ὦ ὠλεκράνω παίω, κτυπῶ διὰ τοῦ ἀγκῶνος, Ἰωνικ. 'Ανώνυμ. 316· ἀλλ' ὁ γνήσιος τύπος εἶναι **ὠλεκρ.**, ἴδε Meineck. ἔνθ' ἀνωτ.

ὠλέκρᾰνον, τό, κυρίως **ὠλενόκρανον** = ὠλένης κρανίον, ἡ κεφαλὴ ἢ τὸ ἄκρον τοῦ πήχεως, ὁ ἀγκών, 'Αριστ. περὶ τὰ Ζ 'Ιστ. 1. 15, 3, κ. ἀλλ.· παρ' 'Ιππ. εἶναι ἐν χρήσει ἡ τέξις **ἀγκὼν** ἀντὶ τοῦ **ὠλέκρανον**, κατὰ τὸν Γαληνὸν· ἀλλ' εὑρίσκομεν καὶ **ὠλεκρανον** ἐν 'Ιππ. 'Επιδημ. ζ' σ. 1226G· — παρ' 'Αριστοφ. ἐν Εἰρ. 443 τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ **ὠλέκρανον**, τὸν τύπον δὲ τοῦτον ἀναγνωρίζει καὶ ὁ Σχολιαστ. ὡς τὸν γνήσιον 'Αττ., πρβλ. Φρύν. ἐν Α. Β. 56, Φώτ., κλπ.

ὠλένη, ἡ, τὸ κάτω μέρος τοῦ βραχίονος, ὁ πῆχυς, Λατ. ulna, πρβλ. **ὦμος** Ι. 1). Ἴμν. 'Ομ. εἰς 'Ιρ. 388, Αἰσχύλ. Προμ. 60, Σοφ. Τραχ. 926, κ. ἀ.· ὠλένας περιβάλλειν 'Αριστοφ. Ἱππ. 1322 συχν. παρ Εὐρ. ὠλέναις ἢ ἐν ὠλ. φέρειν 'Ηρ. Μαιν. 1381, Βάκχ. 1238· ἐν ὠλένῃ μεταίρειν 'Ιφ. ἐν Ταύρ. 1158· ὠλέναις λαβεῖν Βάκχ. 1125 ἀπ' ὠλένης βαλεῖν Φοίν. 1376· ὠλένην ὀρέξαι Μήδ. 902· περὶ ὠλένας δέρα βάλλειν Φαίδ. 165, πρβλ. 307, 311· εἰς ὠλένας τινὸς δοῦναί τι Τρῳ. 1142· ὠλ. ἄκραι, αἱ χεῖρες, 'Ιφ. ἐν Ταύρ. 283· ἴσας δέ μοι ψήφους διηριθμησε Παλλὰς ὠλένῃ, μὲ τὴν χεῖρα, αὐτόθι 966·— ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις. **II.** ὡς τὰ **ἀγκαλίς**, 'Αρχ. Μαθ. 88, 'Ησύχ. (Λατ. ulna, 'Αρχ. Γερμ. elin-a (cubitus)· Γοτθ. alein-a, 'Αρχ. Σκανδ. öln-bogi, 'Αγγλο-Σαξον. el-bogi, κτλ.·—πρβλ. **Ὦλενος**.)

ὠλένιος, α, ον, ὁ κατὰ τὴν ὠλένην ἢ κατὰ τὸν βραχίονα εὑρισκόμενος, αἶξ ὠλ., ὁ ἀστὴρ τῆς αἰγὸς Capella ὁ ἐν τῷ ἀστερι ωμῷ τοῦ 'Ηνιόχου Auriga, 'Αρατ. 164, ἴδε Σχόλ.

ὠλενίς, ίδος, ἡ, = **ὠλένη**, ἡ **ἀγκαλίς**, Πολυδ. Ι', 170.

ὠλενίτης, ου, ὁ, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὠλένην, εἴς τὸν πῆχυν, Λυκόφρ. 135.

Ὦλενος, ἡ, πόλις τῆς 'Αχαΐας, 'Ιλ.· ἴσως ὁ ὁμασθεῖσα οὕτως ὡς κειμένη ἐπὶ τῆς ὠλένης ἢ κλιτύος ὄρους, ὡς τὸ Γερμανικὸν Ellenbogen (ἀγκών).

ὠλεσί-βωλος, ον, ὁ τοὺς βώλους καταθραύων, σφῦρα 'Ανθ. Παλατ. 6. 104, 297.

ὠλεσί-θῡμος, ον, ὁ τὴν ψυχὴν καταστρέφων, Παῦλ. Σιλ. 'Εκφρασις 149.

ὠλεσί-καρπος, ον, ὁ καταστρέφων τὸν ἑαυτοῦ καρπόν, Λατ. frugiperda· ἰτέαι ὠλ., ὡς ἀποβάλλουσαι τοὺς καρποὺς αὐτῶν πρὶν ἢ ὡριμάσωσιν, 'Οδ. Κ. 510, πρβλ. Θεοφρ περὶ Φυτ. 'Ιστ. 3. 1, 3.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐρινεὸς ὁ αὐτ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 2. 9. 14·—μεταφορ., ὠλ. τύμπανον, τὸ κρουόμενον κατὰ τὰ μυστήρια τῆς Κυβέλης, διότι οἱ κρούοντες αὐτὸ ἱερεῖς ἦσαν εὐνοῦχοι. Ὀππ. Κυνηγ. 3. 284.

ὠλεσί-οικος, ον, ὁ τὸν οἶκον καταστρέφων, τάν ὠλ. θεὸν (ἐξυπακ. Ἐρινύν) Αἰσχύλ. Θήβ. 720· — τοῦτο δὲ ἀναγνωστέον ἀντὶ **ὄλεσ-**, παρὰ Λιβαν. 4. 143, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 701.

II. ὁ διασκορπίζων τὴν ἑαυτοῦ περιουσίαν, οἰκοφθόρος, ἄσωτος, Λ. Β. 318, Ἡσύχ.

ὤλεσις, εως, ἡ, καταστροφή, Γεώργ. Ἀλεξ. ἐν βίῳ Ἰω. Χρυσ. τ. 8, σ. 174, 41., 247, 23.

ὠλεσί-τεκνος, ον, ὁ φονεύων τὰ τέκνα, Νόνν. Διον. 44. 91.

ὠλήν, ένος, ὁ, σπάνιος τύπος ἰσοδύναμος τῷ **ὠλένη**, Σουΐδ.

ὠλίγγη, ἡ, ἑρμηνεύεται παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 821, Α. Β. 318,

1) ἐλάχιστον μέρος. **2)** τάσις πρὸς ὕπνον, νυσταγμός. **3)** ῥυτίς. Τὴν τελευταίαν σημασίαν παρέχει ὁ Πολυδ. Β', 67 (ἔνθα φέρεται **οὐλιγγας** μετὰ διαφ. γραφ. **ἐλιγγας, ὥριγγας**). Ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει **ὠλιγγία** ἐπὶ τῶν τριῶν τούτων σημασιῶν, ὡσαύτως δὲ **ὠλιγγιάω**, = **νυστάζω**, καὶ **ὠλιγγίης**, α, ον, = **ὀλίγος**.

ὠλίσθησα, ὤλισθον, ἴδε ἐν λ. **ὀλισθαίνω**.

ὠλιτήμερος, ον, παρ' Ἡσυχ., ἀλλὰ γραπτέον **ὠλ-**, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ ὁ **ἁλιτ-ήμερος**.

ὦλλος, ὦλλοι, κατὰ Ἰωνικ. κρᾶσιν ἀντὶ ὁ **ἄλλος, οἱ ἄλλοι**, Ἡρόδ.

ὦλξ, ἡ, κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ ὤλαξ, αὔλαξ, αὐλάκι, μόνον ἐν τῇ αἰτ. **ὦλκα, ὦλκας**, Ἰλ. Ν. 707, Ὀδ. Σ. 375, Μόσχ. 2. 81, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1054, 1333. (Ἡ λέξις ἔχει τὸ δίγαμμα, **κατὰ Ϝ ὦλκα** Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.· —περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Θεογνώστου Κανόνας 132· ἡ γραφὴ **ὦλξ** παρ' Ὡρίωνι καὶ Ἀρκαδίῳ φαίνεται πλημμελής.)

ὦλος, ἡ, = **ὠλένη**, Ἡσύχ.

Ὠλύγιος ἢ **Ὠλύγος**, μνημονεύονται ὡς πρωτότυπα τοῦ **διωλύγιος**, Ἡσύχ.

ὠμάδιος, ὁ, ὡς ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, = **ὠμηστής**, ἐπειδὴ ἐγίνοντο εἰς αὐτὸν ἀνθρώπιναι θυσίαι· ἐν Χίῳ καὶ Τενέδῳ, Ὀρφ. Ὕμν. 29. 5· ἔθυον δὲ καὶ ἐν Χίῳ τῷ **ὠμαδίῳ** Διονύσῳ ἄνθρωπον διασπῶντες Πορφύρ. περὶ Ἀποχῆς Ἐμψύχ. 2. 55.

ὠμαδός, ὠμάδον, ἐπίρρ., ἐπὶ τοῦ ὤμου, ἐπὶ τῶν ὤμων, Ἡσύχ.· —Ἐπίθ. **ὠμάδιος, α, ον**, ὁ αὐτ.—Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 160.

ὠμ-αλθής, ές, (ὠμός, ἄλθω) — ἕλκος ὠμ., ἕλκος ἐπουλωθὲν ταχύτερον τοῦ δέοντος χωρὶς νὰ θεραπευθῇ προσηκόντως, Ἡσύχ.

ὠμ-αμπέλινος, η, ον, ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ χλωροῦ φύλλου τῆς ἀμπέλου, ἀντίθετον τῷ **ξηραμπέλινος**, Ἀρρ. Περίπλ. 37.

ὠμ-αχθής, ές, ὁ ἐπαχθὴς τοῖς ὤμοις, βαρὺς εἰς τοὺς ὤμους, Ἀνθ. Παλατ. 6. 104.

ὤμβροι, = **ὦ πονηροί**, Ἡσύχ. (Ἔνθα: «ὤμβρει· ὦ πονηροί, ὦ ἄθλιοι»).

ὠμηλύσις, εως, ἡ, ἀντὶ **ὠμὴ λύσις** (ὠμὴ διάλυσις), ὅηλ. χονδροκοπανισμένον ἄλευρον ἐξ ὠμῆς (ἀβράστου) κριθῆς ἢ σίτου (ὅθεν συνάπτονται οἱ προσδιορισμοὶ κριθίνη ἢ πυρίνη), ἐν χρήσει κυρίως πρὸς παρασκευὴν καταπλασμάτων, Ἱππ. 741. 19., 570. 4, κλπ.· γράφεται καὶ ἐν διαστάσει, μετὰ ὠμῆς λύσεως Διοσκ. 3. 29, Γεωπον., κτλ.

ὠμηστήρ, ῆρος, ὁ, τῷ ἑπομ., Ὀππ. Ἁλ. 5. 324.

ὠμηστής, οῦ, ὁ, (ὠμός, ἔσθ(ω) ὁ ἐσθίων ὠμὰ κρέατα, ὠμοβόρος, ὠμοφάγος, οἰωνοί Ἰλ. Α. 454· κύνες Χ. 67, Σοφ. Ἀντιγ. 697· ἰχθύες Ἰλ. Ω 82· Κέρβερος Ἡσ. Θεογ. 311· λέων Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 5. 92, 2, Αἰσχύλ. Ἀγ. 827 (ἐντεῦθεν **ὠμηστὴς** ἀπολ. ἀντὶ **λέων**. Ἀνθ. Παλ. 6. 237)· αἰετὸς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1259· ὡσαύτως μετὰ θηλ. οὐσιαστ., Ἐχίδνα ὠμήστης Ἡσ. Θεογ. 300· ὡς ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, = **ὠμάδιος**, Ἀνθ. Παλατ. 9. 524, Ἠλούσ. 2. 462B· — ὡς σημεῖον ἀγριότητος, θηριωδίας, ὠμ. καὶ ἄπιστος ἀνήρ Ἰλ. Ω. 207, πρβλ. Πλουτ. Ἀντών. 24. —Πρβλ. **ὠμοβόρος, ὠμοβρώς, ὠμοφάγος**. (Ὁ Ἀρίσταρχ. ἔγραψεν **ὠμηστής**, κατὰ τὸ **ἀθλητής, ὀρχηστής**· ὁ δὲ Τυραννίων **ὠμήστης**, κατὰ τὸ **κομήτης**. Σχόλ. εἰς Ἰλ. Χ. 67).

ὠμία, ἡ, (ὦμος) ὁ ὦμος, ἤτοι, ἡ πλευρά, ἡ γωνία οἰκοδομήματος, Ἑβδ. (Γ' Βασιλ. Ϛ' 8., Ζ., 2, 30, κ. ἀλλ.).

ὠμιαία, ἡ, ἴσως ὁ δελτοειδὴς μῦς, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 3. 5, 4, Γαλην. 18, 1. 386.

ὠμίας, ου, ὁ, ἄνθρωπος ἔχων εὐρεῖς τοὺς ὤμους, Πολυδ. Γ' 149.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὠμίας· ὁ μεγάλους ὤμους ἔχων, ὁ εὐρύστερνος».

ὠμίασις, εως, ἡ, = **ὠμία, ὦμος**, Φίλων 1. 92, 471.

ὠμίδιος, α, ον, ὠμιαῖος, μνημονεύεται ὡς πρωτότυπον τοῦ **ἐπωμίδιος**, Θεογνώστου Κανόνες 54.

ὠμίζομαι, μέσ., λαμβάνω εἰς τοὺς ὤμους μου, «ὠμισάμενος, εἰς τὸν ὦμον ἀγαγὼν» Σουΐδ.

ὠμίλλα, ἡ, ἦτο παιδιὰ τοιαύτη· περιγράψαντες κύκλον ἐπέρριπτον ἀστραγάλους ἢ ἄλλο τι, καὶ διὰ μὲν τῆς ἐντὸς βολῆς ἐνίκων, διὰ δὲ τῆς ἐκτὸς ἡττῶντο, Πολυδ. Θ', 102, εἰς ὃν ἀριστήσομεν Εὐπολις ἐν «Ταξιάρχοις» 1· ἔπειτ' εἶσιμ' ἐνθάδε μείνας εἰς ὤμιλλαν κἂν μὴ μετίῃ ὁ αὐτ. ἐν «Χρυσῷ γένει» 1. 7.

ὤμιον, ὑποκορ. τοῦ **ὦμος**, Ἀνθ. Παλατ. 11, 157.

ὠμιστής, οῦ, ὁ, (ὠμίζομαι) ὁ ἐπὶ τῶν ὤμων μεταφέρων βάρη, ὠμοφόρος, ἀχθοφόρος, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 100.

ὠμο-βάρβαρος, ον, ὁ ὠμῶς, ἀγρίως βάρβαρος, τὸ ἀπάνθρωπον καὶ ὠμοβάρβαρον Γεωρ. Ἀλεξ. ἐν Βίῳ Χρυσ. τόμ. 8, σ. 199, 35.

ὠμο-βόειος, α, ον, Ἰων. **-βόεος**, ἢ **ὠμοβόϊνος**, ἐξ ὠμοῦ δηλ. ἀκατεργάστου δέρματος βοὸς πεποιημένος, ῥαψάμενος τῶν ὠμοβοέων Ἡρόδ. 3. 9· ἀσπίδας ὠμοβοΐνας, (ἐν Ἀντίγρ. ἔχει **-βοείας**) ὁ αὐτ. 7. 76, 79· γέρρα βασειῶν βοῶν ὠμοβόεια (διαφ. γραφ. **-βόϊνα**) Ξεν. Ἀν. 4. 7, 22· δερμάτων ὠμοβοΐνων (διάφ. γραφ. **-βοείων**) αὐτόθι 26· σάλπιγξιν ὠμοβοΐναις αὐτόθι 7. 3, 16· —ἡ ὠμοβοέη (ἐξυπακ. δορά), ἀκατέργαστον δέρμα βοὸς (πρβλ. **λεοντέη**, κλπ.), Ἡρόδ. 3. 9, 4. 65. (Παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἐπεκράτησεν ὁ τύπος **-βόϊνος**, οἷον παρὰ Στράβ. 704, Διοδ. 3. 8, κλπ.· ἡ αἰτ. πληθ. **ὠμοβοεῖς** ἐν Ἀνθ. Παλατ. 6. 21, ἐσχηματίσθη κατὰ πλημμελῆ ἀναλογίαν ὥσπερ ἐξ ὀνομ. **ὠμοβοεύς**. **II.** ἐν Ἀνθ. Π. 11. 137, ὑπάρχει ἀστεία χρῆσις, ὠμοβοείου μοι παραθεὶς τόμον, Ἡλιόδωρε, καὶ τρία μοι κεράσας ὠμοβοειότερα, εὐθὺ κατακλύζεις ἐπιγράμμασιν, ἀφ' οὗ μοὶ παρέθηκας τεμάχιον ὠμοῦ βοείου κρέατος καὶ μοὶ ἐκέρασας τρία ποτήρια ὠμότερα τοῦ κρέατος, εὐθὺς κτλ.

ὠμοβορεύς, έως, ὁ, = **ὠμοβόρος**, Νικ. Θηρ. 739.

ὠμοβορέω, τρώγω, καταβροχθίζω ὠμὸν κρέας, Νικήτ. Χρον. σ. 200, ἐν τῷ παθ.

ὠμοβορία, ἡ, τὸ ὠμοβορεῖν, ὠμὰ κρέατα ἐσθίειν, Τατιαν. πρὸς Ἕλληνας 2.

ὠμο-βόρος, ον, = τῷ ἑπομ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 636, Αἰλιαν. περὶ Ζώων 15. 11, Φίλων 1. 670· βλέπειν ὠμοβόρον Ἀλκίφρων 3. 21.

ὠμο-βρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, ὁ ἐσθίων ὠμὸν κρέας, Εὐρ. Τρῳ. 436, Ἡρ. Μαιν. 887· καὶ πιθανῶς διαθωτέον **ὠμοβρῶς** ἀντὶ **-βρῶτα** ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 153.

ὠμό-βρωτος, ον, ὁ βρωθείς, φαγωθεὶς ὠμός, Νικ. Ἀλεξιφ. 428.

ὠμο-βύρσινος, η, ον, πεποιημένος ἐξ ἀκατεργάστου δέρματος, ἀσπίδες Στράβ. 776· σάκη Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ε. 453· —ὡσαύτως **ὠμόβυρσος**, ον, Πλουτ. Κράσσ. 25· — ὁ τύπος **ὠμοβύρσια**, ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 558. 42 καὶ Ζωναρ. 1229, φαίνεται ἐφαρμένος, ἀφ' οὗ τὰ γλωσσήματα ταῦτα, ὡς φαίνεται, ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ Σχολ. ἔνθ' ἀνωτ.

ὠμο-γέρων, οντος, ὁ, ὁ ἔτι ἀκμαῖος γέρων, γέρων μὲν ἀλλὰ ζωηρὸς ἔτι, Ἰλ. Ψ. 791, Μεγασθ. ἐν Ἀρρ. Ἰνδ. 9. 7 (Ἀποσπ. 23 Müller), Ἀνθ. Π. 7. 3631, Γαλην. 6. 379· — πρβλ. τὸ τοῦ Οὐέργιλ. crudi viridisque senectus. **II.** ὁ προώρως γηράσας, μόνον παρὰ Γραμματ., ἕνεκα ἡμαρτημένης ἑρμηνείας τοῦ Ἑπικοῦ ὠμὸν γῆρας (ἴδε **ὠμός** II. 3) — ἀλλ' ὡς ἐπίθ. ἔχει τὴν σημασίαν ταύτην, οἷον βόστρυχος ὠμ. Ἀνθ. Π. 5. 264.—Καθ' Ἡσύχ.: «ὠμογέρων· οἱ μὲν τὸν ἀρτάμενον γηράσκειν, ἔτι δὲ ἰσχύοντα· οἱ δὲ τὸν μὴ λευκαινόμενον τὴν κεφαλήν, ὄντα δὲ πρεσβύτην».

ὠμό-γραυς, ἡ, θηλ. τοῦ προηγ., Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 387· ἴδε Προσθήκ. 5. 109.

ὠμο-δάϊκτος, ον, = **ὠμοσπάρακτος**, λέξ. ποιητ. παρ' Ἡσυχ.

ὠμο-δάκης, ές, ὁ ἀγρίως δάκνων, ὠμοδακὴς σ' ἄγαν Ἵμερος ἐξοτρύνει Αἰσχύλ. Θήβ. 692.

Ὠμόδαμος, ὁ, ἀλληγορ. ὄνομα δαίμονός τινος, καταστροφέως τῶν ὠμῶν ἔτι πηλίνων ἀγγείων, Ὀμ. Ἐπιγράμμ. 14.

ὠμο-δέψητος, ον, ὁ ἐν ὠμῇ καταστάσει κατειργασμένος, Κτησ. (;) παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **Σεμίραμις**.

ὠμό-δροπος, ον, ὁ ληφθείς, συλληφθεὶς ἄωρος, νομίμων ὠμοδρόπων προπάροιθεν, πρὸ τῆς κατὰ νόμων διαπαρθενεύσεως, ὅηλ. πρὸ τοῦ γάμου ὅστις δρέπει τὰ πρῶτα νεαρὰ ἄνθη τῆς παρθενίας, Αἰσχύλ. Θήβ. 333.

ὠμοθάλυκτα· «τὰ ὠμὰ» Ἡσύχ.

ὠμο-θετέω, ἐν τῇ τελετῇ τῆς θυσίας τίθημι ὠμὰ τεμάχια κρέατος ἐπὶ τῶν μηρίων, εἰλημμένα ἐκ πάντων τῶν μελῶν τοῦ ἱερείου, οὕτω δὲ ἐθεωρεῖτο ὅτι προσεφέρετο εἰς τὸν θεὸν ὅλον τὸ ἱερεῖον, ἐνῷ πράγματι ἐκαίοντο ἐπὶ τοῦ βωμοῦ μόνον οἱ μηροὶ μετὰ τῶν τεμαχίων, (ἴδε ἐν λ. **μηρία**), Ἰλ. Α. 461, Β. 424, Ὀδ. Γ. 458· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὠμοθετεῖτο πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πίονα δημὸν Ὀδ. Ξ. 427· μεταγενέστ. καθόλου, προσφέρω θυσίαν, θυσιάζω, ἀρνειὸν Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1033. (Ἐκ τοῦ **ὠμός**, «ἄψητος»... Ὁ Εὐστ. ὅμως λέγει ὅτι κατά τινας ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ **ὦμος**, καὶ συμφώνως πρὸς τὴν ἐτυμολογίαν ταύτην ἑρμηνεύεται). Ἴδε Σχόλια καὶ ἑρμηνευτὰς ἐν τόπῳ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 272.

ὠμό-θριξ, τρῐχος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τραχεῖαν, ἀγρίαν κόμην, Λυκόφρ. 340.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὠμό-θῡμος, ον, ὁ ἔχων ἀγρίαν ψυχήν, Σοφ. Αἴ. 885, Φίλων 2. 15, κλπ.

ὤμοι, γράφεται καὶ **ὦμοι**· ἴδε ἐν λ. **ὦ**.

ὠμ-οίδης, ου, ὁ, (οἰδέω) ὁ ἔχων ἐξῳδηκότας ἢ ὑψηλοὺς ὤμους, Εὐστ. 1684. 28.

ὠμο-κλείς, ήδ, (ὦμος) παρὰ Τζέτζ. ὡς συνώνυμ. τῷ κληῖδα παρ' ὤμον ἐν Ἰλ. Ε. 146.

ὠμο-κοτύλη, ἡ, ἡ τοῦ ὤμου ἄρθρωσις, καλουμένη καὶ **ἐντύπωσις**, Πολυδ. Β', 137.

ὠμο-κρᾰτής, ές, γεν. -έος, (ὠμὸς) ὁ ἔχων δύναμιν ὠμήν, ἀτίθασον, ἐπὶ τοῦ Αἴαντος. Σοφ. Αἴ. 205· οὕτω, ὠμοῖς ἐν νόμοις πατρὸς αὐτόθι 548. — Ἕτεροι, ἧττον ὀρθῶς ἑρμηνεύουσιν ὁ ἰσχυρὸς τοὺς ὤμους, παραβάλλοντες τὰ ἐν Ἰλ. Γ. 227, ἀλλ' ἴδε Σχόλια καὶ ἑρμηνευτάς. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 121.

ὠμο-κῡδιάω, γαυριῶ, ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι διὰ τοὺς εὐρεῖς ὤμους μου, Α. Β. 318, Ἐτυμ. Μέγ. 822. 32. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὠμοκυδιᾶν· ἐπὶ τῇ τῶν ὤμων εὐεξίᾳ μέγα φρονεῖν».

ὠμό-λῑνον, τό, ὠμὸν λίνον, ἀκατέργαστον λινάρι, Λατ. crudum linum, οὗ οἱ μίτοι εἶναι ἰσχυρότεροι τῶν τοῦ κατειργασμένου, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 189, πρβλ. Salmas. ἐν Solin. σ. 538· ἐν χρήσει ὡς ξαντόν, Ἱππ. 482. 53., 544. 55, κ. ἀλλ. **II.** ὕφασμα λινοῦν ἐξ αὐτοῦ κατεσκευασμένον, τραχὺ ὕφασμα ἢ μάκτρον, Κρατῖνος ἐν «Ἀρχιλόχοις» 8 (ἔνθα ἴδε Meineke), Πλούτ. 2. 509Α. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὠμόλινα τὰ ἄγρια ὀθόνια».

ὠμό-λῑνος, ον, πεποιημένος ἐξ ὠμοῦ ἢ ἀκατεργάστου λίνου, Ἱππ. 659. 20.

ὠμολογημένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ὁμολογέω**, ὁμολογουμένως, ἄνευ ἀντιολογίας, Διόδ. 15. 10, Πολυδ. Ϛ', 208, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 10 (ἐν τῷ Ἰων. τύπῳ **ὁμ-**).

ὠμό-νους, ουν, = **ὠμόθυμος**, γυνὴ Νικήτ. Εὐγεν. 5. 92.

ὠμόομαι, παθητ., γίνομαι ὠμός, Λατιν. crudesc., Γλωσσ.

ὠμο-πλάτη [ᾰ], ἡ, (ὦμος) ὡς καὶ νῦν, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., **ὠμοπλάται**, Λατ. scapulae, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 780, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 15, 1, κ. ἀλλ. — ὡσαύτως ἐπὶ ζῴων, οἷον ἐπὶ τοῦ ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 1, 7· ἐπὶ τοῦ κυνός, τοῦ λαγῶ, τοῦ κάπρου, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 4, 1., 5, 10· — ἐν τῷ ἑνικ. ὁ αὐτ. 10. 16, Ἱππ. 6, 2, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 14., 3. 2, 12, π. Ζῴων Μορ. 4. 12. 12· σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον Θεόκρ. 26. 22, ἴδε Πολυδ. Β', 133, κλπ. — ὁ ἀρσ. τύπος **ὠμοπλάτης** ἀπαντᾷ παρὰ τῷ Μαλάλ. 138. 21.

ὠμοπλᾰτο-σκοπία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ μαντεύεσθαι ἐκ τῆς ἐξετάσεως τῆς ὠμοπλάτης, ὄνομα συγγράμματός τινος τοῦ Ψελλοῦ.

ὠμο-ποιέω, (ὠμὸς) φέρομαι ὠμῶς, ἀγρίως, Ὠριγέν. κ. Κέλσ. 3. 208.

ὠμο-πονία, ἡ, (**ὦμος**, **πόνος**) πόνος ἐν τῷ ὤμῳ, Ἰατρ.

ὠμ-οργός, όν, δηλ. ὠμοεργός, σκληρός, χαλεπός, Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μέγ. 822, 12· **ὠμοργής**, ές, Α. Β. 318.

ὦμος, ὁ· (ἴδε ἐν τέλ.)· — ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «νῶμος», τὸ ἀπὸ τῆς κλειδὸς μέχρι τοῦ βραχίονος μέρος καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ βραχίονος, Λατ. humerus (ὠλένη, ulna, εἶναι τὸ κατώτερον μέρος τοῦ βραχίονος), ξίφεϊ κληῖδα παρ' ὦμον πλῆξ', ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἐέργαθεν ἠδ' ἀπὸ νώτου Ἰλ. Ε. 146, πρβλ. Θ. 235· μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν ὤμμων μεσσηγὺς Ε. 41· τεύχε' ἀπ' ὤμων συλᾶν Ο. 544· ὦμοι στιβαροί, ἴφθιμοι Ε. 400., Σ. 204· εὐρέες Γ. 210· κυρτὼ Β. 217 κτλ. — ἐπ' ὤμου.. φέρειν Ὀδ. Κ. 170, Ἰσοκρ. 392Β, μάλιστα δὲ πρβλ. Ἡρόδ. 4. 62· ἐπ' ὤμων πατέρ' ἔχειν Σοφ. Ἀποσπ. 342· τὰ ὦτα ἐπὶ τῶν ὤμων ἔχειν, ἴδε **οὖς** I. ἐν τέλ. — ὤμοισι φορέειν Ἰλ. Τ. 41· ὤμῳ ἑλεῖν Ο. 474· ὤμῳ ἢ ὤμοισιν ἔχειν Ξ. 376, Λ. 15, κ. ἀλλ.· ὤμοις ἢ ἐπ' ὤμοις φέρειν Σοφοκλ. Ἀποσπ. 404, Τραχ. 564· — ἔχειν ἀνὰ ὤμῳ Ὀδ. Λ. 128., Ψ. 275· εἰς ὤμον λαβεῖν Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 1381· ἐπ' ὤμοις θεῖναι ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 755· κίον' οὐρανοῦ.. ὤμοιν ἐρείδων Αἰσχύλου Προ. 350, ὤμοισι τοῖς ἐμοῖσι, διὰ τῆς ἰσχύος τῶν ὤμων μου, Ἡρόδ. 2. 106· ἀποστρέφειν τὸν ὦ., ἐξαρθροῦν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 264· ὁ δ' ὠμός.. πιέζεται ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 30· τὸν ὦμον θλίβομαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 307· — ὁ πληθ. περιέργως ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ, ὤμοις ἀριστεροῖσιν ἀνακλάσας δέρην Εὐρ. Ὀρ. 1471.

β) τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ βραχίονος ἐνίοτε λέγεται πρυμνὸς ἢ νειατος ὦμος Ὀδ. Ρ. 462, 504, Ἰλ. Ο. 341, Ρ. 310· ἐνίοτε δὲ ἀντίκειται πρὸς τὸ **χεὶρ** (τὸ κατώτερος μέρος), χεῖρες ὤμων.. ἐπαΐσσονται Ψ. 628· τοὺς ὤμους ἀποταμόντες σὺν τῇσι χερσὶ Ἡρόδ. 4. 62· ἀποταμόντα ἐν τῷ ὤμῳ τὴν χεῖρα ὁ αὐτ. 2. 121, 5· ἴδε Elmsl. εἰς Εὐρ. Βάκχ. 1125. **2)** ὡσαύτως ἐπὶ ζῴων, οἷον ἐπὶ ἵππου, Λατ. armus. Ἰλ. Ζ. 510, Κ. 333, Ο. 267, πρβλ. Ξεν. Ἱππ. 8, 6. — ἐπὶ λέοντος, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 430· ἐπὶ κυνός, Ξεν. Κυνηγ. 4. 1· ἐπὶ καρκίνων, Βατραχομ. 309· ἐπὶ πτηνῶν, Πλούτ. 2. 983Β· ἐπὶ μυρμήκων, Γεωπον. 13·10, 14· πρβλ. **κατωμαδόν**. **3)** ὁ ὦμος ἐνδύματος, ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς ἐπωμίδος Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΗ', 12, πρβλ. 25). **II.** μεταφορ., τὸ μέρος τὸ ὑπὸ τὴν κεφαλὴν ἢ κορυφὴν παντὸς πράγματος, μάλιστα ἐπὶ τοῦ δικράνου χάρακος ὑποστηρίζοντος ἄμπελον (πρβλ. **ὠμοχάραξ**), Γεωπον. 4. 12, 4, κτλ. (Κατὰ τὸν Σχολιαστ. Ἰλ. Β. 217 ἐκ τοῦ *οἴω, = φέρω· ἀλλὰ τὸ μ ἀνήκει εἰς τὴν ῥίζαν, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Λατ. hum-erus, Γοτθ. am-sa).

ὠμός, ή, όν· (Ἴδε ἐν τέλει)· — ὡς καὶ νῦν, ὠμός, ἄψητος, ἀμαγείρευτος, Λατ. crudus (ἴδε Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 3, 4. κ.ἑξ.)· **1)** κυρίως ἐπὶ κρέατος, ἄβραστος, ἀμαγείρευτος, Ἰλ. Χ. 347, Ὀδ. Σ. 87, κ. ἀλλ.· ἀντίθετον τῷ **ὀπταλέος**, Ὀδ. Μ. 396· τῷ **ἑφθός**, Θεοφρ. Ἀποσπ. 8. 2· ὠμὸν καταφαγεῖν τινα ἢ ὠμοῦ ἐσθίειν τινός, παροιμ. ἐπὶ ἀγρίας σκληρότητος, Ξεν. Ἀν. 4. 8, 14, Ἑλλ. 3. 3, 6· οὕτως, ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον, «ὠμὸν φάγοις» (Σχολ.), Ἰλ. Δ. 35, πρβλ. Ὀδ. Σ. 87, κλπ. **2)** ἐπὶ καρπῶν τῆς γῆς, μύκητας ὠμούς.. φαγεῖν Ἀντιφάν. ἐν «Παροιμίαις» 1· κριθαὶ Λουκ. Λούκ. ἢ Ὄν. 17· πρβλ. **ὠμήλυσις**. **3)** ἐπὶ ὕδατος ἀντίθετον τῷ **ἄπεφθος**, Ἄλεξις ἐν «Πυθαγοριζούσῃ» 1. **4)** ἐπὶ καρποῦ, μὴ πεπανθέτος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, δηλ. ἄωρος, ἀντίθετον **πέπων**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 260, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 19, 19, Ἀριστ. Μετεωρολ. 4. 3, 4. **5)** ἐπὶ μεταλλικῆς γῆς, ἀχώνευτος, ἀκαμίνευτος, Βυζ.· καὶ ἐπὶ ἀγγείων, μὴ ὀπτηθέντων ἐν καμίνῳ, Γεωπον. 10. 21, 1· ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ χώματος ὅπερ ἔχει ἀνάγκην νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὸν ἥλιον, ὡς ἡ ὠμὴ αὐτῆς ὀπτῶτο Ξεν. Οἰκ. 16, 15· οὕτω κέραμος ὠμὸς Ἀριστ. Μετεωρολ. 4. 3, 7, πρβλ. περὶ Ζῴων Γεν. 2. 6, 19. **6)** ἐπὶ τροφῆς, ἄπεπτος, ἀχώνευτος, Πλούτ. 2. 131C, 133D. **II.** μεταφορ., ἄγριος, ἄξεστος, τραχύς, σκληρός, θηριώδης, [δεσπόται] ὠμοί τε βούλοις Αἰσχύλ. Ἀγ. 1045· ὠ. φρόνημα ὁ αὐτ. ἐπὶ Θήβ. 536· ὠμῇ ξὺν ὀργῇ ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 187· δαίμονες Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 828· τὰ.. Ἀγαμέμνονος κλύεις ὠμὰ καὶ πάντολμ' Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 913· ὠμὸς ἔς τινα ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1264· οὕτω καὶ παρὰ πεζογράφοις, ὠμὸν τὸ βούλευμα.. ἐγνῶσθαι Θουκ. 3. 36· οὕτως ὠμὴ στάσις προὐχώρησεν αὐτόθι 81· ὠμοί καὶ ἄνομοι Πλάτ. Νόμ. 823Ε· ὠμὴ ψυχὴ αὐτόθι 718D· χαλεπὸς καὶ ὠ. Ξεν. Ἀν. 2. 6, 12· τὸν οὕτως ὠμόν, τὸν οὕτως ἀγνώμονα Δημ. 546. 2· οὕτω, **6)** οὐδ. πληθ. **ὠμά**, ὡς ἐπίρρ., ὠμῶς, ἀγρίως, σκληρῶς Ἰλ. Ψ. 21· ἀλλὰ παρὰ πεζοῖς ἔχομεν τὸ ὁμαλὸν ἐπίρρ., ὠμῶς καὶ ἀπαραιτήτως Θουκ. 3. 84, πρβλ. Ξεν. Πόροι 6, 6· ὠμῶς καὶ σχετλίως Ἰσοκρ. 390D· ὠ. καὶ πικρῶς Δημ. 845. 9· ὠμῶς ἀποκτείνειν Λυσίας 155. 33· ὑπερθ., ὠμότατα διακεῖσθαι πρός τινα Ἰσοκρ. 198Ε. **2)** τραχύς, ἄξεστος, ἄγροικος (ἴδε **ὠμοκρατής**), Σοφ. Αἴ. 548· δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιγ. 471· ὠμότερος συκοφάντης, ἀγροικότερος, τραχύτερος, βαναυσότερος, Δημ. 398. 29. — Ἐπίρρ., ἀγροίκως, τραχέως, βαναύσως, παρελθεῖν ὠμῶς καὶ ἀναιδῶς ὁ αὐτ. 321. 2. **3)** (ἐκ τῆς σημ. I. 4) ὠμὸν γῆρας, ἄωρον, πρόωρον, πρὸ τοῦ καιροῦ γῆρας, Ὀδ. Ο. 357, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 703, πρβλ. **ὠμογέρων**· — ὠμὸς τόκος, πρόωρος τοκετός, Φιλόστρ. 555. (Πρβλ. Σανσκρ. âm-as, am-as (crudus)· Λατ. am-arus. Πρβλ. Ἀρχ. Γερμ. am-pher (sorrell).

ὠμ-όσαρκος, ον, ἐξ ὠμῶν σαρκῶν συγκείμενος, ὠμός, ὠμόσαρκον Γεωργ. Πισίδ. Ἑξαήμ. 1454.

ὠμό-σῑτος, ον, ὁ ἐσθίων ὠμὴν τροφήν, ὠμοφάγος, ἐπὶ τῆς Σφιγγός, ὡς ἐσθιούσης ὠμὰς σάρκας ἀνθρώπων, Αἰσχύλ. Θήβ. 541· χηλαῖσιν ὠμοσίτοις, ὡσαύτως ἐπὶ τῆς Σφιγγός, Εὐρ. Φοίν. 1025· σκύλακες ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 238. **II.** παθ., ὁ σπαραχθεὶς ὠμός, Λυκόφρ. 654.

ὠμο-σπάρακτος, [ᾰ], ον, σπαραχθεὶς ἐν ὠμῇ καταστάσει, Ἀριστοφ. Ἱππ. 345. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὠμοδαΐκτα· ὠμοσπάρακτα».

ὠμό-τᾰριχος, ὁ, τὸ κρέας τοῦ θύννου ταριχευθὲν καὶ οὕτως ἐσθιόμενον ὠμὸν (ἀμαγείρευτον), Νικόστρ. ἐν «Ἄβρᾳ» 1, 2, Ἄλεξ. ἐν «Ἀπεγλαυκωμένῳ» 1. 4, πρβλ. Διοσκ. 2. 33· — ὡσαύτως **ὠμοτάριχον**, τό, Δίφιλος Σίφν. παρ' Ἀθην. 121Β.

ὠμότης, ητος, ἡ, ὠμὴ κατάστασις, μάλιστα ἐπὶ ἀώρων καρπῶν, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 3, 4, Θεοφρ. Ἀποσπ. 7. 4. **2)** ἀπεψία, ἐν τῷ πληθ., ὠμότησιν ἀλίσκεται Πλούτ. 2. 661Β, πρβλ. Εὐρ. Ἴωνα Διοσκ. 3. 1. **II.** μεταφορ., ἀγριότης, σκληρότης, ἀπηνότης, 47, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 4. 5, 19, Ἰσοκρ. 64Α, 227Α, Δημ. κλπ.· ἴσον λεαίνης καὶ γυναικὸς ὠ. Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 267· ὠμ. κατά τινος Λουκ. Φάλ. 1. 6· ἐν τῷ πληθ. ὁ αὐτ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 3.

ὠμοτοκέω, τίκτω προώρως, «ἀποβάλλω», Ἑβδ. (Ἰώβ ΚΑ', 10)· ὠμοτοκοῦσαί τε καὶ νεκρὰ τίκτουσαι Διον. Ἀλ. 9. 40.

ὠμοτοκία, ἡ, ἐξάμβλωσις, ἀποβολή, Πτολεμ. Τετράβ. 149.

ὠμο-τόκος, ον, ὁ προώρως τίκτων, Καλλ. εἰς Δήμ. 53· ὠμ. ὠδῖνες, πρόωροι, ὁ αὐτ. εἰς Δῆλον 120· — μεταφορ., ἐπὶ ἀμπέλου, Ἀνθ. Π. 9. 561.

ὠμο-τομέω, τέμνω (ἀπόστημα) ἐν ᾧ εἶναι εἰσέτι ὠμόν, πρὶν πεπανθῇ, τέμνω προώρως, Παῦλ. Αἰγ. 6. 34· — οὕτω ῥημ. ἐπίθ. **ὠμοτομητέον**, δεῖ ὠμοτομεῖν, Ἀρχιγένης παρὰ Γαλην. 3 τῶν Κατὰ τόπους (σ. 199, 44 ἔκδ. Bas).

ὠμο-τρῑβής, ές, γεν. -έος, τριβόμενος ὠμὸς ἢ ἄωρος, ὠμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέρο

ἔλαιον, ἐξ ἀώρων ἐλαιῶν, προτιμώμενον χάριν πολλῶν χρήσεων, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 15, Διοσκ. 1, 29, πρβλ. **ὀμφάκινον.**

ὠμόϋπνος, ον, (ὠμὸς) ὁ μόλις ἀποκοιμηθείς, ὁ μὴ κοιμηθεὶς ὅσον χρειάζεται, οἰμώξει μακρά, ὀτιή μ' ἀνέστης ὠμόϋπνον Εὔπολις ἐν Ζωναρᾷ Λεξικ. σ. 605· μειράκιον ὥσπερ ἐμμανὲς ἀναπηδῆσαν ὠμόϋπνον, εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ὕπνου, Φιλόστρ. ἐν βίῳ Ἀπολλ. 8, 31, σελ. 371· βλέφαρον ὠμόϋπνον σπῶν Κ. Μανασσ. Χρον. 5301.

ὠμοφᾰγέω, τρώγω ὠμὸν κρέας, Ἀρρ. Ἰνδ. 28. 1, Πορφύρ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. § 13, κλπ.

ὠμοφᾰγία, ἡ, τὸ ὠμοφαγεῖν, ἐσθίειν ὠμὸν κρέας, Πλούτ. 2. 417C, Κλήμ. Ἀλεξ. 11, Εὐσ. κλπ.

ὠμο-φάγος, [ᾰ], **ον,** (ὠμὸς) ὁ τρώγων ὠμὸν κρέας, σαρκοβόρος, ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, λέοντες, θῶες, λύκοι Ἰλ. Ε. 782, Λ. 479, Π. 157· θῆρες Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 124· ἐπὶ τῶν Κενταύρων, Θέογν. 542· ἐπὶ ἀγρίων ἀνθρώπων, Θουκ. 3. 94, Πορφύρ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. § 13· — τὰ ὠμοφάγα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 10· πρβλ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 17· — ὠμ. χάρις (πρβλ. **ἀνδροβρώς**) Εὐρ. Βάκχ. 139. Πρβλ. **ὠμάδιος, ὠμηστής.** **II.** σπανίως προπαροξ., **ὠμόφαγος, ον,** παθ., ὁ ὠμὸς φαγωθείς, δαῖτες ὠμ., θυσίαι γενόμεναι εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου, Εὐρ. Ἀποσπ. 475α. 12. Καθ' Ἡσύχ.: «ὠμοφάγους δαῖτας· τοὺς τὰ ὠμὰ κρέα μερίζοντας καὶ ἐσθίοντας».

ὠμοφορέω, φέρω ἐπὶ τῶν ὤμων, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 2, Διον. Ἀλεξ. ἐν Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 7. 22.

ὠμοφόριον, τό, κάλυμμα ῥιπτόμενον ἐπὶ τῶν ὤμων, Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Χ. 470 πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λ. **κρήδεμνον**· ὠμόφορον παρὰ τῇ Ἄννᾳ Κομν. 1. 346. **II.** παρὰ τοῖς Ἐκκλ. ἓν τῶν ἱερῶν ἀμφίων, ὃ ὁ ἐπίσκοπος φέρει ἐπὶ τῶν ὤμων, Παλλάδ. ἐν βίῳ Χρυσ. 22C, Ἰω. Μόσχ. 2885B, Νικήτ. Παφλ. 520C. **2)** εἶδος καλύμματος τῆς κεφαλῆς καλύπτοντος καὶ τοὺς ὤμους, Παλλαδ. Λαυσ. 1236, Λεων Γραμμ. 241 κλπ.· ὡσαύτως **ὠμόφορον,** Θεοφάν. 217, κλπ., ἴδε Δουκάγγ.

ὠμόφορον, ἴδε **ὠμοφόριον.**

ὠμο-φόρος, ὁ, ὁ φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων, Ἐπιφάν. 639D, 643B, κ. ἀλλ.

ὠμοφροσύνη, ἡ, σκληρότης διαθέσεως ἢ φρονήματος, Πλανούδ.

ὠμό-φρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρὴν) ὁ ἔχων ἄγριον φρόνημα, σκληρός, ὠμός, ὡς τὸ **ὠμόθυμος**· λύκος Αἰσχύλ. Χο. 421· ἐπὶ ἀνθρώπων, Σοφ. Αἴ. 931, Τρ. 975, Φιλ. 194, Εὐρ. Ἠλ. κτλ.· μεταφορ., ὠ. σίδαρος Αἰσχύλ. Θήβ. 730. Ἐπίρρ. **ὠμοφρόνως,** ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 911.

ὠμο-χάραξ [ᾰ], **ᾰκος,** ὁ ἢ ἡ, χάραξ δικρανοειδὴς πρὸς ὑποστήριξιν ἀμπέλου, (ἴδε **ὦμος** II), Γεωπον. 5. 22, 4.

ὠμο-χειρούργητος, ον, (ὠμὸς) ἐπὶ ἀποστήματος, ἐφ' οὗ ἐγένετο χειρουργικὴ ἐγχείρησις πρὶν ἢ πεπανθῇ, ὡριμάσῃ, Σχόλ. εἰς Ἱππ. σ. 180 ἔκδ. Dietz.

ὠμφύνω, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **ὀμφύνω,** παρ' Ἡσυχ.

ων, κατάληξ. γεν. πτώσ. ἀρ. ἐν. ὀνομάτων τῆς β' κλίσ. ἀντὶ **ω** (= **ου**), Ἐπιγρ. Ἰδαλίου Κύπρου, Cau. 118, ἔνθα τὰ ἑξῆς εὕρηνται παραδείγματα· ἰ(ν) τῷ Φιλοκύπρων Ϝέτει, Ὀνάσιλον τὸν Ὀνασικύπρων τὸν ἰατῆρα, ἀ(ν)τὶ τῷ μισθῶν, ἀ(ν)τὶ τῷ ἀργύρων, τὸς παῖδας τὸς Ὀνασίλων· οἱ Ὀνασικύπρων παῖδες, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὦν, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ **οὖν**· ἴδε **οὖν** II.

ὦνα, ὦναξ, κατὰ ποιητ. καὶ Ἰων. κρᾶσιν ἀντὶ **ὦ ἄνα, ὦ ἄναξ.**

ὤνατος, α, ον, (ὀνίνημι) ὠφέλιμος, Ἐπιγραφ. παρὰ τῷ Καραπάνῳ (Δωδώνη) πίν. 38. 1.

ὠνάμην, ὤνατο, μέσ. ἀόρ. τοῦ **ὄνομαι,** Ἰλ. ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 12. **II.** ὡσαύτως τοῦ **ὀνίνημι,** ἴδε ἐν λ.

ὠνιακὴ συγγραφὴ (instrumentum venditionis), Ἰουστιν. νεαρὰ PK'. — Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. μόνον τὸ **ὠνιακὸς** εὗρε χώραν ἐκ τοῦ Ὀλυμπιοδ. κατ. εἰς Ἱερεμ., μετὰ σημειώσεως ὅμως· si sana est lectio. Ἀλλ' εὕρηται ἔτι τὸ **ὠνιακὸν** κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ ἐν Βασιλικ., ἔκδ. Heimb. Supplem. tom. II, σ. 39, Συναγωγὴ λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ωνθι, καταλ. ὑποτακτικῆς, **ἔχωνθι** (= **ωντι, ἔχωσι**) καὶ **ἴωνθι** (= **ἔωσι, ὦσι**), ἴδε τὰς λέξ. ἐν Συναγ. λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὠνθω, κατάλ. προστακτικῆς, ἴδε **δαμιώνθω** καὶ **συλώνθω** ἐν Συναγ. λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὠνέομαι, (ἴδε ἐν τέλει)· μέλλ. **-ήσομαι** Εὐρ. Ἐκ. 360, Ἀριστοφ. Ἀχ. 815, Εἰρ. 1261, Λυσί., κλπ.· — παρ' Ἀττ. συνήθως λαμβάνει τὴν συλλαβικὴν αὔξησιν, **ἐωνούμην** Εὔπολις ἐν «Μαρικᾷ» 15, Ἀνδοκ. 17. 28, κλπ., ἀλλὰ **ὠνέετο** Ἡρόδ. 3. 139, **ὠνέοντο** 1. 69 (καὶ ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις φέρεται **ὠνούμην** παρὰ τῷ Λυσίᾳ 108. 36) — ἀόρ. α' **ἐωνησάμην** ἢ **ὠνησάμην** Ἱππ. Ἐπιστ. 1282. 23, Πλούτ., Λουκ., κλπ.· ἀλλὰ τὸ **ὠνήσατο** παρ' Εὐπόλ. ἐν «Φιλ.» 3 εἶναι λίαν ἀμφίβ. (διότι ὁ παρ' Ἀττ. ἀόρ. εἶναι **ἐπριάμην**), ἴδε τὴν σημείωσιν τοῦ Meineke καὶ πρβλ. **πρίαμαι**· — πρκμ. **ἐώνημαι** ἐπὶ ἐνεργ. σημασ., Ἀριστοφ. Πλ. 7, Λυσίας 108. 27· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παθ. (ἴδε κατωτ. II)· — ἀόρ. ἐπὶ παθ. σημασ. (ἴδε κατωτ. II) **ἐωνήθην.** (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται αἱ λ. **ὠν-ή, ὦν-ος**· πρβλ. Σανσκρ. v sn-as (pretium), vasn-am (praemium)· Λατ. ven-um· — ἀποθ. Ἀγοράζω, ἀντίθετον τῷ **πωλέω, πιπράσκω,** ὡς τὸ Λατ. emere ἀντίθετον τῷ vendere· ἀλλ' ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. (οἵτινες εἶναι οἱ μάλιστα ἐν χρήσει χρόνοι), προσφέρομαι ὅπως ἀγοράσω, προσφέρω τιμήν, διαπραγματεύομαι περί τινος, «παζαρεύω», ὄφρ' ἄλλων ὠνῇ κλῆρον Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 339· ταύτας (δηλ. τὰς γυναῖκας) στάσας κατὰ τὴν πρύμνην τῆς νεὸς ὠνέεσθαι τῶν φορτίων, ὅτι διεπραγμαπεύοντο νὰ ἀγοράσωσι πράγματα ἐκ τοῦ φορτίου τοῦ πλοίου, Ἡρόδ. 1. 1· Κροῖσός σφι ὠνεομένοισι ἔδωκε, ἔδωκεν εἰς αὐτούς, ὅτε προσεφέροντο νὰ ἀγοράσωσιν, ὁ αὐτ. 1. 69· τὰς νήσους οὐκ ἠβούλοντο ὠνεομένοισι πωλέειν αὐτόθι 165, πρβλ. 3. 139, 6. 121· ὀκτὼ λάβοις ἂν (ἐξυπακ. ὀβολούς); Ἀπόκρ. εἴπερ ὠνεῖ τὸν ἕτερον, ἂν θέλῃς νὰ ἀγοράσῃς τὸν ἕτερον ἰχθύν, Ἄλεξις ἐν «Ἀπεγλαυκωμένῳ» 2. 10, πρβλ. τὸν αὐτὸν ἐν «Ἐπικλήρῳ» 1· ὠνεῖσθαι καὶ πωλεῖν πρὸς ἀλλήλους Πλάτ. Νόμ. 741B· ὠν. τι παρά τινος Ἡρόδ. 5. 6, Πλάτ. Πρωτ. 313D, E, Δημ. 123. 21· ἀπό τινος Ἀχιλλ. Τάτ. 5. 17· ὡσαύτως μετὰ δοτ. τοῦ προσώπου, ἀγοράζω ἀπό.., Ἀριστοφ. Ἀχ. 815, Εἰρ. 1261· ἀλλά, ὠν. ἐκ Κορίνθου, ἀγοράζειν ἐμπορεύματα ἐκ Κορ., Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 17· ἐξ ἀγορᾶς ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 3. 2, 21· — μετὰ γεν. τῆς τιμῆς, ἀγοράζω ἀντί.., Ἡρόδ. 5. 6, Εὐρ. Ἐκ. 360, Ξεν. Ἀν. 7. 6, 24· ψυχῆς, ἀντὶ τῆς ζωῆς, μὲ θυσίαν τῆς ζωῆς, Ἡράκλειτ. ἐν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 31· ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτ., ἀγοράζω ἀντί.., μέ.., τἄχθιστα τοῖσι φιλτάτοις ὠνούμεθα Εὐρ. Ι. Α. 1170· — ἀπολ., Ξεν. Ἀπομν. 2. 10, 4, Ἀγησ. 1, 18· μάλιστα κατὰ μετοχ., ὠνουμένους ἕξειν τὰ ἐπιτήδεια, ἀγοράζοντας, δι' ἀγορᾶς, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 2. 3, 27, πρβλ. 5. 5, 14, κλπ.· ὡσαύτως, ὁ ὠνούμενος, ὁ ἀγοράζων, ὁ ἀγοραστής, ὁρῶντος τοῦ ὠνουμένου ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 3, 2, πρβλ. Δημ. 309. 15, Πλουτ. Κάτ. Νεώτ. 36· ὁ ἐωνημένος, ὁ δι' ἀγορᾶς γενόμενος κύριος (δούλου), Ἀριστοφ. Πλ. 7· οὕτως, ὁ ὠνησάμενος Πλούτ. 2. 242D· ὁ ὠνησόμενος, ὁ μέλλων νὰ ἀγοράσῃ, Δείναρχ. 109. 30. — μεταφορ., χάριτας πονηρὰς ὠν. Εὐρ. Ἑλ. 902· ὅσα ἄνθρωποι ἄθλων ὠν. Ξεν. Ἱέρων 9. 11· εὔνοιαν παρά τινος Διον. 164. 13· ψυχῆς τι ὠν. Ἡράκλ. παρὰ Πλουτ. 2. 457D· τὰς ψυχὰς ὠν., τὴν ζωήν, Λυσίας 180. 15· — ἐν ταῖς Αἰσχύλ. Ἰκ. 336, ἀντὶ **ὤνοιτο** τοῦ κώδ. διωρθώθη **ὄνοιτο** (Boisson., Robartello.) **2)** ἀγοράζω δημοσίους φόρους ἢ δασμούς, ἢ μᾶλλον προσφέρω τιμήν τινα δι' αὐτούς, λ' ταλάντων Ἀνδοκ. 17. 28, Λυσί. 108. 26 ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ παθ. πρκμ. (μετὰ μεταβ. σημασ.), Ξεν. Πόροι 4. 19. κλπ.· ὠν. μέταλλα Δημ. 435· 7· πρβλ. **ὠνή,** καὶ Böckh P. E. 2, σ. 52. **3)** ἐξαγοράζω τινὰ διὰ χρημάτων ὅπως ἀποφύγω τι, ἀγοράζω αὐτὸν ἵνα σιωπήσῃ, ὠν. τὸ ἀδικεῖσθαι, τὸν κίνδυνον Δημ. 96. 6., 990. 17· τὰ ἐγκλήματα ὁ αὐτ. 987. 7· ταλάντου τὸ πλημμέλημα παρά τινος Λουκ. Ἑρμότ. 81· καιρὸν, σπονδὰς Πλουτ. Σερτ. 6, Ἡρῳδιαν. 6. 7. **4)** ὠν. τινα, ἀγοράζω τινὰ διὰ δώρων, διαφθείρω, ἀγοράζω τὴν εὔνοιαν αὐτοῦ, Δημ. 309. 15· ὠνεῖται καὶ διαφθείρει τινὰς ὁ αὐτ. 122. 21, πρβλ. Πλουτ. Φιλοποίμ. 15, 322.

II. ἐνίοτε εἶναι ἐν χρήσει ὡς παθ.· — σπανίως ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., οἷον ὠνούμενά τε καὶ πιπρασκόμενα Πλάτων Φαίδων 69B· **ἐωνούμην** Ξεν. Ἱππ. 8. 2· — οὐχὶ σπανίως ἐν τῇ παθ. μετοχῇ, **ἐωνημένος,** Πλάτ. Πολ. 563B, Λυσίας 165. 16 (ἔνθα ἴδε Markl.), Ἰσαῖος 88. 21, Δημ. 406. 11· ἡ ὁριστ. **ἐώνηνται** παρ' Ἀριστ. Ρητορ. 3. 9, 7 ὁ ὑπερσ. **ἐώνητο** Ἀριστοφ. Εἰρ. 1182· ὡσαύτως ὁ ἀόρ. **ἐωνήθην** Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 12, Πόροι 4. 19· ἡ μετοχ. **ὠνηθεὶς** Ἰσαῖος 58. 15, Πλάτ. Σοφ. 224A, Νόμ. 850A.

III. ἐνεργητικός τις πρκμ. μετοχῆς, **ἐωνηκὼς** ἀντὶ τοῦ **ἐωνημένος,** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Λυσίου ἐν τοῖς Ἀν. Βεκ. 95· καὶ οἱ τύποι **ὠνέω, ὤνησα** σημειοῦνται παρὰ Ζωναρᾷ καὶ Ἡσυχίῳ.

ὠνή, ἡ, (ὦνος) τὸ ὠνεῖσθαι, ἀγορά, Λατ. emptio, ὠνὴ καὶ πρᾶσις, ἀγορὰ καὶ πώλησις, Ἡρόδ. 1. 153, Σοφ. Ἀποσπ. 756, Πλάτ. Πολ. 371D, Σοφιστ. 223D· ὠνὴν ποιεῖσθαί τινος Δημ. 894. 27, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 849B· δι' ὠνῆς Πλούτ. 2. 753D· οὕτως, ὠνῇ Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 25· διὰ τὴν ὠ. αὐτόθι 16· ἐν τῇ τῶν σιτίων ὠ. Πλάτ. Πρωτ. 314A. **2)** ἀγορά, προσφορὰ τιμῆς, διαπραγμάτευσις πρὸς ἀγοράν, «παζάρευμα», Εὐρ. Κύκλ. 150.

II. ἐπὶ μισθώσεως τῶν δημοσίων φόρων καὶ δασμῶν, ὠνὴν πρίασθαι ἐκ τοῦ δημοσίου Ἀνδοκ. 10. 6, πρβλ. 12. 28, Πλουτ. Ἀλκιβ. 5· ἴδε **ὠνέομαι** I. 2. **2)** ἐν Δωρ. Ἐπιγραφαῖς, ἔγγραφον πωλήσεως, συμβόλαιον, τὰν ὠνὰν φυλάσσει.. Συλλ. Ἐπιγρ. 1756 (ἴδε Böckh), πρβλ. Curt. Anecd. Delph. σ. 38· πλῆρες: τᾶς ὠνᾶς τὸ ἀντίγραφον Συλλ. Ἐπιγρ. 1607. **III.** τὰ πρὸς ἀγορὰν χρήματα, ἡ τιμή, ὅπλων ὠνὴν παρασχεῖν τρισμυρίας δραχμὰς Λυσίας 155. 37· ἐπέθηκε τῇ ὠνῇ τάλαντον Πλουτ. Ἀλκ. 5.

ὤνημα, τό, τὸ ἀγορασθέν, Συλλ. Ἐπιγρ. 82. 23.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὠνήμην, ἴδε **ὀνίνημι**.

ὠνήρ, κατὰ κρᾶσιν Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ ὁ **ἀνήρ**, Ἡρόδ. 2. 51, [illegible], Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 20, 1.

ὠνησείω, ἐφετικὸν τοῦ **ὠνέομαι**, ἐπιθυμῶ ν' ἀγοράσω, Δίων Κάσσ. 47. 14.

ὤνησις, εως, ἡ, «ἀγορασία» (Ἡσύχ.), κοινῶς ἀγορασιά, Λυσίας παρὰ Πολυδ. Ζ', 15, Συλλ. Ἐπιγρ. 3597b.

ὠνητέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθετ., ὃν πρέπει ν' ἀγοράσῃ τις, Πλάτ. Νόμ. 849C, Ἄμφις ἐν «Ἀθάμαντι» 1. **2) ὠνητέον**, πρέπει ν' ἀγοράσῃ τις, Λουκ. Ἑρμότ. 58.

ὠνητής, οῦ, ὁ, ὁ ὠνούμενος, ἀγοράζων, ἀγοραστής, Ξεν. Οἰκ. 2, 3, Πλούτ., κλπ.· τινος Πλάτ. Ἐρυξ. 394E, Αἰσχίν. 15. 26, Ἰσαῖ. παρὰ Πολυδ. Γ', 81, Πλουτ. Ἀγησ. 9· ὠνητὴν λαβεῖν, εὑρεῖν ἀγοραστήν, Ἀντιφάν. ἐν «Μοιχοῖς» 1. 7. **2)** ὁ ἀναλαμβάνων τι διὰ συμβολαίου, μισθωτής, πακτωτής, ἐργολάβος, Συλλ. Ἐπιγρ. 102· μισθωτὴς μεταλλείων, αὐτόθι 162, κατὰ τὸν Böckh.

ὠνητιάω, = **ὠνησείω**, Δίων Κάσσ. 47. 14., 73. 11, Πολυδ. Γ', 126.

ὠνητικός, ή, όν, ὁ διατεθειμένος ὅπως ἀγοράσῃ. — Ἐπίρρ., ὠνητικῶς ἔχειν Φίλων 2. 537, κλπ.

ὠνητός, ή, όν, καὶ **ός, όν**, Εὐρ. Ἑλ. 816· — ῥηματ. ἐπίθ., ἀγορασθείς, ἠγορασμένος, «ἀγοραστός», ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ Ὀδ. Ξ. 202· δοῦλος οὐκ ὠνητὸς ἀλλ' οἴκοι τραφεὶς Σοφ. Ο. Τ. 1123, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 365, Πλάτ. Νόμ. 841D, κλπ.· ἀντίθετον τῷ **μίσθιος**, Πλουτ. Λυκοῦργ. 16. — ἀλλά, ὠνητὴ δύναμις, μισθοφορική, ἀντίθετον τῷ **οἰκεία**, Θουκ. 1. 121· ὠν. σῖτος, ἀντίθετον τῷ **δωρητός**, Πλουτ. Κοριολ. 16. **II.** ὃν δύναταί τις νὰ ἀγοράσῃ, Λατ. venalis, ἐλπὶς Εὐρ. Ἑλ. 816· λόγοι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 968· βασιλεῖαι Πλάτ. Πολ. 544D· ἀρχαὶ Ἀριστ. Πολιτ. 2. 11, 10· φιλίη Ἀνθ. Πλαν. 80· μετὰ γεν. τοῦ τιμήματος, δόξα χρημάτων οὐκ ὠνητή, ἥτις δὲν ἀγοράζεται διὰ χρημάτων, Ἰσοκρ. 21B· ἀλλά, ἐλπὶς χρήμασιν ὠνητή, ἀγοραζομένη διὰ χρημάτων, Θουκ. 3. 40.

ὠνήτωρ, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ **ὠνητής**, ὠν. ὀπωρῶν, = **ὀπωρώνης**, Θωμ. Μάγιστρ. 653.

ὤνθρωπε, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **ὦ ἄνθρωπε**.

ὤνθρωπος, ὤνθρωποι, κατὰ Ἰων. κρᾶσιν ἀντὶ **ὁ ἄνθρ-, οἱ ἄνθρ-**, Ἡρόδ. 7. 11, 49.

ὠνικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς ὤνησιν ἢ κατάλληλος πρὸς ὤνησιν· **ὠνιακός**, Συλλ. Ἐπιγρ. 8853.

ὤνιος, α, ον, Αἰσχίν. 76. 27· καὶ **ος, ον**, Λουκ. Νιγρ. 25, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 21· (ὦνος)· — ὃν δύναταί τις ν' ἀγοράσῃ, πράσιμος, «ἀγοραστός», Λατιν. venalis, Ἐπίχ. 48 Ahr.· πῶς ὁ σῖτος ὤνιος; πόσον ὤνιος; πόσον ἠμπορεῖ ν' ἀγορασθῇ; Ἀριστοφ. Ἀχ. 758, πρβλ. Ἱππ. 480· — μετὰ γεν. τοῦ τιμήματος, αἵματος ἡ ἀρετὴ ὠνία Αἰσχίν. ἔνθ' ἀνωτ.· τῆς οὐσίας γὰρ εἰσιν.. ὤνιοι (ἐξυπακ. ἰχθύες) Ἄλεξις ἐν «Ἑλληνίδι» 1. 7· θανάτου γάρ ἐστιν ὤνιον Μένανδρος ἐν «Ὀργῇ» 5· οὐ γὰρ ἀργίας ὤνιον ἡ ὑγίεια Πλούτ. 2. 135B· ἐς ὤνιον ἐλθεῖν, εἰς τὴν ἀγορὰν ἐλθεῖν, Θέογν. 127· ὤνιον εἶναι, πρὸς πώλησιν, Πλάτ. Νόμ. 848A, Ἰσαῖ. 58. 32· ὤνιον ἄγειν τι Πλουτ. Κράσσ. 8· ἐξάγειν ὁ αὐτ. 2. 680E· παρέχειν αὐτόθι 193B· κομίζειν αὐτόθι 173C· ἴστε ὀρόβους ὄντας ὠνίους, παροιμία ἐπὶ μεγάλης δυστυχίας, Δημ. 598. 4· τὰ ὤνια, τὰ πρὸς πώλησιν ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐμπορεύματα, Ξεν. Ἀν. 1. 2. 17, Λυσί. 165, 24, Δημ. 106. 15, κλπ. **2)** ἐπὶ ἄρχοντος δωροδοκοῦντος, δηλ. ὃν δύναταί τις νὰ ἀγοράσῃ διὰ χρημάτων ἢ δώρων, τοῦ στρατηγοῦ ὠνίου ὄντος Δείναρχ. 92. 37· διὰ τὴν ἀπορίαν ὤνιοι Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 19· οὕτως, ἀρχαιρεσίαι ὤν. Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 21.

ὤνομα, Αἰολ. ἀντὶ **ὄνομα**.

ὠνομάδαται, Ἰωνικ. γ' πληθ. πρκμ. τοῦ **ὀνομάζω**, Δίων Κάσσ. 37. 16.

ὠνομασμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθητ. πρκμ. τοῦ **ὀνομάζω**, μετ' ὀνόματος, μεταφέρειν τὰ ἀνώνυμα ὠνομασμένως Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 12.

ὦνος, ὁ, τιμή, ἀντίτιμον, χρηματικὸν ποσὸν καταβαλλόμενον ἀντί τινος, ὁ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν Ὀδ. Ξ. 387, πρβλ. Ἰλ. Φ. 41· ἄσπετον ὦνον ἔλοιτο Ὀδ. Α. 388· ὁ δ' ὔμιν μυρίον ὦνον ἄλφοι Ο. 452· τὸ ἀγορασθὲν πρόσωπον ἢ πρᾶγμα τίθεται κατὰ γεν., Λυκάονος ὦνον ἔδωκεν, διὰ τὸν Λυκάονα, Ἰλ. Ψ. 746, πρβλ. Θουκ. 1. 58. **II.** ἀγορά, ὡς τὸ **ὠνή**, ἐπείγετε δ' ὦνον ὀδαίων Ὀδ. Ο. 445. **III.** ἀντικείμενον ἀγορᾶς ἢ ἐμπορίου, ἐμπορεύματα, ὦνον ἀμείβονται βιοτήσιον Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1006. (Ἐκ τῆς √ΩΝ παράγονται καὶ αἱ λέξεις **ὠν-ή, ὠν-έομαι**· πρβλ. Σανσκρ. vasn-as (pretium)· Λατιν. ven-um, ven-eo, ven-do· ἀλλὰ σημειωτέον ὅτι ὁ τύπος **ὦνος**, ὁ μόνος ἐκ τῆς ῥίζης ταύτης ἀπαντῶν παρ' Ὁμ., δὲν λαμβάνει δίγαμμα).

ᾠξε, ἴδε **οἴγνυμι**.

ᾠο-βραχής, ές, βεβρεγμένος διὰ τοῦ λευκοῦ τοῦ ᾠοῦ, βουτημένος εἰς τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ, ᾠοβραχὲς ἔριον Παῦλ. Αἰγ.· πρβλ. **ἐλαιοβραχής**.

ᾠό-γαλα, ακτος, τό, γάλα μεμιγμένον μετὰ ᾠῶν ἢ μετὰ τοῦ λευκοῦ τῶν ᾠῶν, Παῦλ. Αἰγ. 6. 8, Γαλην., κλπ.

ᾠο-γενής, ές, ὁ ἐξ ᾠοῦ γεννηθείς, Ὀρφ. Ὕμν. 5. 2.

ᾠογονέω, γεννῶ ᾠά, ᾠοτοκῶ, Γεωπον. 14. 1, 4.

ᾠογονία, ἡ, τὸ ᾠογονεῖν, ᾠοτοκεῖν, ᾠοτοκία, Φιλόστρ. 65.

ᾠοειδής, ές, γεν. **έος**, ὅμοιος ᾠῷ, ἔχων τὸ σχῆμα ᾠοῦ, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 1, 9., 5. 28, 2, περὶ Ζ. Γεν. 2. 1, 22, κ. ἀλλ. πρβλ. **ᾠώδης**. **II.** τὸ ᾠοειδὲς = τὸ ὑδατοειδές, τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ὑδατῶδες ὑγρόν, Γαλην. 19. 358, Θεόφιλ. Πρωτοσπαθ. σ. 152· καὶ αὐτόθι Greenhill.

ᾠο-θεσία, ἡ, διακόσμησις δι' ᾠοειδῶν σχημάτων, Ἀριστέας περὶ τῶν Ἑβδ. σ. IX.

ᾠοθῦτικά, τά, = **ᾠοσκοπικά**, Σουΐδ. ἐν λέξει Ὀρφεύς (Γ), πρβλ. Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 5. 185.

ᾠοιοί, ἴδε **ᾠαιαί**.

ᾠόν, τό, ἀρχαῖοι ποιητ. τύποι: **ῶεον, ῶιον**, ἴδε **ῶεον**· (ἴδε ἐν τέλει)· — ὡς καὶ νῦν, ᾠόν, κοινῶς «αὐγόν», τὰ ᾠὰ χηνέων οὐ πολλῷ μείζονα τίκτει [ὁ κροκόδειλος] Ἡρόδ. 2. 68, πρβλ. 73· ᾠὰ λευκά γε καὶ μεγάλα· χήνει' ἐστίν, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖ Ἔριφος ἐν «Μελιβοίᾳ» 2· καὶ παντὸς πτηνοῦ, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2 κέξ., κλπ.· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς ἀλεκτορίδος, Ἀριστοφ. Λυσ. 856, Ἀποσπ. 237, κλπ.· ᾠοῦ τὸ λευκὸν ἢ τὸ ὠχρὸν Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 1· τὸ πυρρὸν ἢ τὸ χρυσοῦν Ἱππ. 663. 20, Ἀθήν. 376D· ᾠὰ ἡμιπαγέα, οὐχὶ ἐντελῶς βεβρασμένα, «μελᾶτα», Ἱππ. 405· ἑφθά, ὠμὰ Θεοφράστ. Ἀποσπ. 8. 2· — ᾠὰ τίκτειν Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀριστοφ. Ὄρν. 695· **ἐκλέπειν, περιγλύφειν** (ἴδε τὰς λέξεις)· ᾠὸν ῥοφεῖν Νικόμ. ἐν Ἀδήλ. 1· καταπίνειν Ἀντιφάν. ἐν «Λεπτινίσκῳ» 1. 5· ᾠὰ κολάπτειν Ἀναξίλ. ἐν «Λυροποιῷ» 1. 4· — τὰ καλὰ ᾠὰ καλοῦνται **γόνιμα, τέλεια, πλήρη**, τὰ δ' ἀντίθετα **ἄγονα, ἀτελῆ, ὑπηνέμια, ἀνεμιαῖα, ζεφύρια** (ἴδε τὰς λέξεις)· — μεταφορ., ᾠὸν ἅπας γέγονεν, ἔγεινε φαλακρὸς ὡς ᾠόν, Ἀνθ. Π. 11. 398. **2)** ἐπὶ τῶν ᾠῶν τῶν ἰχθύων, Ἡρόδ. 2. 93· τὰ ᾠὰ ἀφιᾶσι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 13, 9, πρβλ. 4. 1, 24· τῶν ὄφεων, αὐτόθι 5. 34, 1· τῶν χελωνῶν, αὐτόθι 5. 33, 2· κλπ. **3)** ἐπὶ φυτῶν, τὸ σπέρμα, ὁ σπόρος, ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Γεν. 1. 23, 2· πρβλ. **ᾠοτοκέω** 2. **4)** ᾠὰ ὑέλινα τὰ ἰατρικὰ παρὰ τῷ Ἥρωνι (Ἀρχ. Μαθ. 147) εἶναι πιθαν. τὰ πρὸς ἀφαίμαξιν ἐν χρήσει ποτήρια ἤτοι σικύαι, «βεντοῦζαι»· ὡσαύτως, ποτήριον ᾠοειδές, Δείνων παρ' Ἀθην. 503F. (Ἐκ τοῦ τύπου **ῶιον** βεβαιοῦται ἡ ὀρθότης τῆς γραφῆς **ᾠόν**, — ὑποστηριζομένης καὶ ὑπὸ τῶν Ἀντιγράφων τοῦ Μεγ. Ἐτυμολ. 822, καὶ ὑπὸ τῆς ἀναλογίας πρὸς τὰς λέξεις **πτῷον, ζῷον**, εἰ καὶ ἀντίκειται πρὸς τὴν ἀναλογίαν τοῦ Λατιν. ovum, ἴδε κατωτ. — Κατ' ἀρχὰς θὰ ἦτο **ὠϝόν**, ovum (ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει τὸν τύπον **ὤδεον** ὡς Ἀργεῖον)· Ἀρχ. Γερμ. ei, πληθ. eigir· Ἀγγλο Σαξον. aeg (egg), πρβλ. καὶ τὸ νεώτερ. Ἑλλην. **αὐγόν**. — Ὁ Benfey καὶ ὁ Curt. δοξάζουσιν ὅτι ὁ πρῶτος τύπος ἦτο avyam καὶ ὅτι παρήχθη ἐκ τοῦ vis, vayas Λατ. avis· ἴδε ἐν λέξ. **οἰωνός**).

ᾦον, τό, = **ὑπερῷον**, λέξις τῶν Λακεδαιμονίων, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 57E, Σχολ. εἰς Ἰλ. Π. 184.

ᾠόπ, καὶ **ᾠόπ ὄπ**, κέλευσμα τοῦ **κελευστοῦ**, καταπαῦον τὴν κωπηλασίαν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 180, 208· πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1395.

ᾠόπωλις, ιδος, ἡ, ἡ πωλοῦσα ᾠά, κοινῶς «αὐγουλοῦ», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 427. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 534.

Ὠορύφας, α, ἢ **Ὠορυφᾶς, ᾶ**, ὁ, ἐπώνυμον τοῦ ναυάρχου Νικήτα τοῦ ἐπὶ Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος, Ἰω. Γενέσ. σ. 30, 1. 61. 14, ἔκδ. Β., Ζωναρ. 16, 9, Οἰμ. Θεοφ. σελ. 299, Γ. Κεδρ. τ. Β', σ. 219, 22, ἔκδ. Β. — Σημαίνει, ὡς φαίνεται, **αὐγορρούφης**, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ᾠοσκοπία, ἡ, ἡ διὰ τῶν ᾠῶν μαντεία, Σουΐδ. ἐν λέξει **Ἑρμαγόρας Ἀμφιπολίτης**· — **ᾠοσκοπικά**, τά, πραγματεία τις περὶ τῆς τέχνης ταύτης ἀποδιδομένη εἰς τὸν Ὀρφέα, Σουΐδ. ἐν λ. Ὀρφεύς (f): πρβλ. **ᾠοθυτικά**.

ᾠο-σκύφιον [ῠ], τό, ποτήριόν τι ᾠοειδὲς τὸ σχῆμα διηλοῦν ἔχον πυθμένα, Ἀσκληπιάδης παρ' Ἀθην. 503E, πρβλ. 488F, Müller Archäol. d. Kunst. § 299D.

ᾠο-τάριχον, τό, τεταριχευμένον ᾠόν, κοινῶς «αὐγοτάραχον», Τζέτζ. Ἀλληγ. Ἰλ. Π. 337.

ᾠοτοκεύς, έως, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **ᾠοτόκος** Ὀππ. Ἀλ. 1. 750.

ᾠοτοκέω, γεννῶ ᾠά, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 6. 11, 8, κτλ.· ἀντίθετον τῷ **σκωληκοτοκέω**, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 1. 8, 10· τῷ **ζῳοτοκέω**, ὁ αὐτ. περὶ Ζῴων Γεν. 2. 1, 17, κ. ἀλλ.· τὰ **ᾠοτοκοῦντα**, ζῷα γεννῶντα ᾠά, αὐτόθι 3. 1, 2, κ. ἑξ. — Παθ., γεννῶμαι ὡς ᾠόν, τὰ ᾠοτοκούμενα αὐτόθι 2. 7, 8.

2) ἐπὶ φυτῶν, παράγω, σπόρον, Ἐμπεδ. 286.

ᾠοτοκία, ἡ, τὸ ᾠοτοκεῖν, τὸ τίκτειν ᾠά, Ἀριστ. π. τὰ Ζῷα Ἱστ. 4. 11, 5, περὶ Ζῴων Γεν. 1. 20, 11· πρὸ τῆς ᾠοτ., πρὶν ἢ γεννήσωσι τὰ ᾠά των, Πλούτ. 2. 637F· — ἐν τῷ πληθ., Ἡριόδ. 9. 22.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ᾠοτόκος, ον, ὁ γεννῶν ᾠά, Ἀριστ. περὶ Ζῴων Γεν. 1. 11, 4, κ. ἀλλ.· ἐπὶ ἰχθύων, ὁ αὐτ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 5. 1, 4, κ. ἀλλ.· ἐπὶ ὄφεων, Νικ. Θηρ. 136· ἀγέλη ᾠοτ., πλῆθος ὀρνίθων, Ἀνθ. Παλατ. 9. 286· τὰ ᾠοτόκα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ζῳοτόκα, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 1. 5, 1, κ. ἀλλ.

ᾠο-φᾰγέω, ἐσθίω ᾠά, Γεωπον. 14. 7, 5.

ᾠοφορέω, = **ᾠοτοκέω,** Ἐτυμ. Μεγ. 404. 36.

ᾠο-φόρος, ον, γεννῶν ᾠά, ἰχθύες Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 17· ὠδῖνες ᾠ., οἱ πόνοι τοῦ τοκετοῦ ᾠῶν, Ὀππ. Ἀλ. 1. 478.

ᾠο-φῠλᾰκέω, φυλάσσω τὰ ᾠά μου, ἐπί τινων ἰχθύων, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 6. 14, 8, 9. 37, 11, κ. ἀλλ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 297.

ὠπάζομαι, ἀποθ., βλέπω, διευθύνω τὰ βλέμματά μου πρός τι, Ἡσύχ.· παρ' ᾧ φέρεται καὶ μέλλ. **ὠπήσεσθαι**· ὁ δὲ ἀόρ. **ὠπήσασθαι** εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τῷ Ὀππ. Κυνηγ. 1. 316, 3. 84, 271, κλπ. — Ἐνεργ. μετ. «**ὠπῶντες,** ὅ ἐστι βλέποντες» Ἐτυμ. Μέγ. 33. 10.

ὦπερ, Δωρ. ἀντὶ **οὖπερ,** Θεόκρ. 3. 26.

ὠπή, ἡ, (ὄπωπα), ὄψις, ἀντιάσειεν ἐς ὠπὴν Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 821· αὐτὸν κέκλομαι εἰς ὠπὴν... ἱκέσθαι, εἰς ὄψιν μου ἐλθεῖν, αὐτόθι 907, 908. **2)** ἡ πρόσοψις, ἡ θέα, τὸ εἶδος, Νικ. Ἀλεξιφ. 376, Θηρ. 657.

ὤπιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὤψ,** = **ὀφρύδιον,** Ἡσύχ.

Ὦπις, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **Οὖπις,** ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Πλάτ. Ἀξίοχ. 371Α, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 35.

ὠπλή, ἡ, κτύπημα διὰ τῆς χειρός, «ἡ ἐκ χειρὸς πληγὴ» Ἡσύχ.· ἀμφίβολ. λέξις.

ὦπται, ἴδε ἐν λ. **ὁράω.**

ὦρ, ἡ, ὤρεσσιν, συνηρ. ἀντὶ ὀάρεσσιν (ἴδε ἐν λ. **ὄαρ**), ἀμυνέμεναι ὤρεσσι «ταῖς γυναιξί, παρὰ τὸ συνεζεῦχθαι τοῖς ἀνδράσι» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 486. **II.** **ὦρες,** οἱ, «πύργοι ὠχυρωμένοι» Ἡσύχ.

ὥρα, Ἰων. **ὥρη,** ἡ, (ἴδε ἐν λ. **οὖρος** Β) φροντίς, μέριμνα, προσοχή, πρόνοια, «ἐνδιαφέρον», ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει μετὰ γενικῆς καὶ συνήθως συνάπτεται μετὰ λέξεως περιεχούσης ἢ ὑπονοούσης ἄρνησιν, ὥρη γάρτ' ὀλίγη πέλεται νεικέων, ὀλίγη ὑπάρχει φροντὶς περὶ φιλονεικιῶν, Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 30· ἀνδρὸς ἀλωμένου οὐδεμί' ὥρη Τυρταῖος 7. 11· μηδεμίαν ὥρην ἔχειν ἁρπασθεισῶν γυναικῶν Ἡρόδ. 1. 4, πρβλ. 3. 155· οὕτως, ὥρην ἐποιήσαντο οὐδεμίαν ὁ αὐτ. 9. 8· ἤδη γὰρ ἔσχες ἐλπίδ' ὡς ἐμοῦ θεοὺς ὥραν τιν' ἕξειν; Σοφ. Οἰδ. Κολ. 386· ἔχω δέ τοι οὐ τόσον ὥραν χείματος Θεόκρ. 9. 20· περὶ τῶν... πλευρῶν οὐδεμίαν ὥραν ἔχεις Πλάτων Κωμ. παρὰ Σουΐδ.· ἀλλὰ τούτων γε οὐδ' ὀλίγην ἔθεντο ὥραν Αἰλ. περὶ Ζῴων 1. 59· τὰ θεῖα ἐν μηδεμιᾷ ὥρᾳ τίθεσθαι ὁ αὐτ. παρὰ Σουΐδ.· — ἄνευ ἀρνήσεως, εἰ πατρὸς νέμοι τιν' ὥραν Σοφ. Τρ. 57. — Λέξ. ποιητική, ἐν χρήσει παρ' Ἴωσι καὶ μεταγεν. πεζολόγοις· — ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Ἡσιόδ. ἔνθ' ἀνωτ. ἐκφέρεται καὶ **ὥρη.**

ὥρα, Ἰων. **ὥρη,** ἡ Ἐπικ. γεν. πληθ. **ὡράων,** Ἰων. **ὡρέων**· ποιητ. δοτ. πληθ. **ὥραισι,** ἴδε ἐν λ. **ὥρασι.** (Πρβλ. **ὦρος, ὡραῖος, ἄ-ωρος, ἐννέ-ωρος, ὀπ-ώρα**· πρβλ. Ζενδ. yâre (annus)· Ἀρχ. Γερμ. jâr (Jahr)· Γοτθ. jêr (ἔτος) Ἀγγλο-Σαξον. gear (year) Ἀρχ. Σκανδιν. ár· ὥστε, ὡς φαίνεται, ἡ λέξις κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινεν ἔτος· τοῦτο δὲ φαίνεται ἐν τῷ Λατιν. hor-nus, ἐν ᾧ τὸ hora περιωρίσθη εἰς τὴν σημασίαν «ὥρα» (τῆς ἡμέρας). **Α.** ὡρισμένος χρόνος, χρονικὴ περίοδος ὁριζομένη διὰ τῶν φυσικῶν νόμων, περίοδος τοῦ ἔτους, τοῦ μηνός, τῆς ἡμέρας, νυκτός τε ὥραν καὶ μηνὸς καὶ ἐνιαυτοῦ Ξεν. Ἀπομν. 4. 7, 4, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 449, Πλάτ. Πολ. 527D· ἀλλ' ἰδίως. **I.** παρ' Ὁμήρ., μέρος τοῦ ἔτους, ἐποχή, ὥρα τοῦ ἔτους· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος καὶ ἐπήλυθον ὧραι Ὀδ. Β. 107, Τ. 152· ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο, ἅψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι Λ. 294, Ξ. 294· ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι Κ. 469, πρβλ. Ἡσ. Θεογ. 58, Ἡρόδ. 1. 32· Διὸς ὧραι Ὀδ. Ω. 344, πρβλ. Πινδ. Ο. 4. 8· ὁ κύκλος τῶν ὡρέων ἐς τωὐτὸ περιιὼν Ἡρόδ. 2. 4 (ὀλίγον ἀνωτέρω ποιεῖται λόγον περὶ τῶν **ὡρῶν** τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους διαιρουμένου εἰς 12 μέρη)· οὐ μεταλλάσσουσιν αἱ ὧραι αὐτόθι 77· περιτελλομέναις ὥραις Σοφ. Ο. Τ. 156, πρβλ. Ἀποσπ. 519, Ἀριστοφ. Ὄρν. 709, 996· ὧραι ἐτῶν καὶ ἐνιαυτῶν Πλάτ. Νόμ. 906C, πρβλ. Συμπ. 188Α, κλπ.· τῆς... ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ ταύτης οὔσης, ἐν ᾗ ἀσθενοῦσιν ἄνθρωποι μάλιστα Θουκ. 7. 47· ὥρα χαλεπή, κακὴ ὥρα τοῦ ἔτους, Πλάτ. Πρωτ. 344D· αὕτη ἡ ὥ. Ξεν. Κυνηγ. 7. 1, πρβλ. 5, 6· κατὰ τὰς ὥρας, συμφώνως πρός..., Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 5. 6, 10. — Ὁ Ὅμηρ. καὶ ὁ Ἡσίοδ. διακρίνουσι τρεῖς ὥρας τοῦ ἔτους καὶ ἐκφέρουσιν ἑκάστην διὰ τοῦ ἐνικοῦ **ὥρη** μετὰ προσδιορισμοῦ εἰδικῶς ὁρίζοντος ἑκάστην· **α)** τὸ ἔαρ, τὴν «ἄνοιξιν», ἔαρος... ὥρη Ἰλ. Ζ. 148· ὥρη εἰαρινή Β. 471, Π. 643, Ὀδ. Σ. 367, κλπ.· οὕτω παρ' Ἀττ., ἦρος ὥρα ἢ ὧραι Ἀριστοφ. Νεφ. 1008, Εὐρ. Κύκλ. 508· ὥρα νέα Ἀριστοφ. Ἱππ. 419· νεᾶνις Εὐρ. Φοίν. 787· ἴδε κατωτ. 2. **β)** θέρος «καλοκαίριον», θέρεος ὥρη Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 582· οὕτω παρ' Ἀττ., ὥρα θερινή Ξεν. Κυν. 9, 20, Πλάτ. Ἐπιν. 986, κλπ.· οὕτως, ὧραι πολυάνθεμοι Πινδ. Ο. 13. 23· δενδρῶτις ὥρα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 41. **γ)** τὸν χειμῶνα, χείματος ὥρα Ἡσ. Ἔργα καὶ Ἡμ. 448· ὥρη χειμερίη Ὀδ. Ε. 485, Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 492· οὕτω παρ' Ἀττ., ὥραν χειμῶνος, τὸν χειμῶνα, Ἀνδοκ. 18, 4· χιονοβόλος Πλούτ. 2. 182Ε. — Ὁμοίως ὁ Αἰσχύλ. ὀνομάζει τρεῖς ὥρας, Προμ. 454 κ. ἑξ.· ἡ διαίρεσις αὕτη τοῦ ἔτους εἶναι Αἰγυπτιακὴ κατὰ τὸν Διόδ. 1. 26. — Τετάρτη ὥρα τοῦ ἔτους ἀναφαίνεται κατὰ πρῶτον παρὰ τῷ Ἀλκμᾶνι 64, θέρος καὶ χεῖμα κώπώραν τρίταν καὶ τέτρατον τὸ ἦρ· καὶ παρ' Ἱππ. 366, χειμών, ἦρ, θέρος, φθινόπωρον, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 23, 2· τετράμορφοι ὧραι Εὐρ. Ἀποσπ. 937, πρβλ. Ξεν. Κυνηγ. 6, 13· ἀλλὰ παρὰ μεταγεν. ἑπτὰ ὧραι μνημονεύονται, **ἔαρ, θέρος, ὀπώρα, φθινόπωρον, σπορητός, χειμών, φυταλιά,** Γαλην. 5. 347. Αἱ παλαιαὶ τρεῖς ὧραι ἦσαν πιθανῶς πᾶσαι ἴσαι τὸ μῆκος· ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι ὑπελόγιζον τὸ μὲν **ἔαρ** καὶ τὴν **ὀπώραν** ἐκ δύο μηνῶν ἑκάστην, τὸ δὲ **θέρος** καὶ τὸν **χειμῶνα** ἐκ τεσσάρων μηνῶν, Εὐριπ. Ἀποσπ. 980.

2) ἀπολ., ἡ ἀκμὴ τοῦ ἔτους, ἡ ὥρα τοῦ ἔαρος, ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ Ὀδ. Ι. 51, πρβλ. Ἰλ. Β. 468· παρὰ τὴν καθεστηκυῖαν ὥραν Θουκ. 4. 6. **β)** τὸ θέρος, θέρεος καματώδεος ὥρης Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 662· παρὰ τοῖς ἱστοριογράφοις, ἡ ὥρα τοῦ ἔτους ἡ καταλληλοτάτη πρὸς πολεμικὰς καὶ ἄλλας ἐργασίας, τὸ καλοκαίριον, τὸν τῆς ὥρας εἰς τὸν περίπλουν χρόνον Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 13· οἱ περὶ τὴν ὥραν χρόνοι Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 10· μάλιστα ἐν τῇ φράσει, ὥρα ἔτους, Θουκ. 2. 52, 6, 70, 7. 54, Πλάτ. Φαῖδρ. 229Α, Νόμ. 952Ε, Δημ. 1213. 27 (οὕτω παρὰ Sallust. B. J. 50, tempus anni)· — τὴν ὥραν ταύτην ὁ Γαληνὸς περιορίζει εἰς τεσσαράκοντα ἡμέρας πρβλ. **ὡραῖος** Ι. 3. **3)** καθόλου, τὸ ἔτος, τῆς ὥρης μέσον θέρος Ἡρόδ. 8. 12· ἐκ τῇ πέρυσιν ὥρᾳ, κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, Δημ. 1283. 20· εἰς ὥρας, κατὰ τὰ ἐπιόντα ἔτη, Ἀνθ. Παλατ. 11. 17, Πλουτ. Περικλ. 13· ὡσαύτως, εἰς ἄλλας ὥρας, τοῦ λοιποῦ, εἰς τὸ ἑξῆς, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 122· εἰς ὥρας ἑτέρας Ἀριστοφ. Νεφ. 562· ἐκ τῶν ὡρῶν εἰς τὰς ὥρας ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 950· εἰς ὥρας κήπειτα Θεόκρ. 15. 74· πρβλ. **ὥρασιν.** **4)** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως τὸ κλῖμα χώρας τινὸς ὡς ὁριζόμενον ὑπὸ τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους, Ἡρόδ. 1. 142, 149, 2. 77, 4. 199· τὰς ὥρας κάλλιστα κεκραμένας 3. 106· πρβλ. Πλάτ. Κριτί. 111Ε, Φαίδωνα 111Β. **5)** ἐν τῷ πληθ., τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος, λαμβανομένου τοῦ μὲν νότου ὡς θέρους, τοῦ δὲ βορρᾶ ὡς χειμῶνος, Ἡρόδ. 2. 26. **II.** μέρος τῆς ἡμέρας ἢ τοῦ ἡμερονυκτίου, νυκτὸς ἐν ὥρῃ Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 67, 155, 400· αἱ ὧραι τῆς ἡμέρας, τὰ μέρη αὐτῆς, δηλ. πρωΐα, μεσημβρία, ἑσπέρα, νύξ, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 4· δι' ὥραν ἡμέρας, ἐν καιρῷ ἡμέρας, Δημ. 1456, 8, κλπ.· μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις Ἀνακρεόντ. 34. 1· — ὡσαύτως ὡς τὸ ἡμέρας ἢ νυκτός, ἑκάστης ἡμέρας μέχρι τρίτου μέρους ὥρας Πλάτ. Νόμ. 784Α· τῆς ὥρας μικρὸν πρὸ δύντος ἡλίου Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 22· ἐποίησαν ἔξω μέσων νυκτῶν τὴν ὥραν, δηλ. ἐπεμήκυναν τὴν ἡμέραν πέραν τοῦ μεσονυκτίου, Δημ. 1365. 3· ὀψὲ τῆς ὥρας ὁ αὐτ. 541 ἐν τέλ., πολλῆς ὥρας, ὀψέ, ἀργά, Πολύδ. 5. 8, 3, πρβλ. Εὐαγγ. Μάρκ. ς', 35· περὶ πολλὴν ὥραν Ἰώσηπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 4, 4. **2)** τὸ ἡμερονύκτιον πιθανῶς διῃρέθη εἰς εἰκοσιτέσσαρα ἴσα μέρη ἢ ὥρας πρῶτον ὑπὸ τοῦ ἀστρονόμου Ἱππάρχου (περὶ τὸ 150 π. Χρ.), πρβλ. Ideler's Chronol. 1. 239, Lewis Astr. of Anc. π. 178· ἡ πρώτη, ἡ δευτέρα ὥ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 182 κέξ.· ἀλλὰ συνήθως ἄνευ τοῦ ἄρθρου, τρίτης ὥρας Πλουτ. Ρωμ. 12· ὀγδόης, ἐνάτης, δεκάτης ὥ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξάνδρῳ 60, ἐν Αἰμιλ. 22, ἐν Ἀντων. 68, κτλ.· δωδεκάτης ὥ., παροιμ. ἐπὶ τῆς προσεγγίσεως τοῦ τέλους, ὁ αὐτ. ἐν Κράσσ. 17· ὡράων ἀμφὶ δυωδεκάδι Ἀνθ. Π. 9. 782. **β)** ἡ διαίρεσις τῆς φυσικῆς ἡμέρας (ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου μέχρι δύσεως) εἰς δώδεκα μέρη εἶχεν εἰσαχθῆ πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἡροδ. (2. 109)· αἱ δὲ ὧραι αὗται ποικίλλουσαι κατὰ τὰς διαφόρους ὥρας τοῦ ἔτους διεκρίνοντο ὡς ὧραι καιρικαί, ἴδε J. G. Hare ἐν τῷ Phil. Mus. 1. 33.

Β. Ἡ λέξις **ὥρα** ἐκ τῆς χρήσεως αὐτῆς ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς καλλίστης ὥρας τοῦ ἔτους (ἴδε Α. Ι. 2), κατήντησε νὰ σημαίνῃ, ὡς τὸ **καιρός,** τὸν προσήκοντα χρόνον, τὴν κατάλληλον ὥραν ἢ ἐποχὴν διά τι πρᾶγμα, (τὸ πλεῖστον ἀνάρθρως ἔτι καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ.), συχν. παρ' Ὁμ.· (τὴν σημασίαν ταύτην δυνατὸν νὰ ἔχῃ καὶ ἡ φράσις **ἐπήλυθον ὧραι,** ἣν ἀνωτέρω ἐμνημονεύσαμεν ἐν τῇ σημασ. Α. Ι. 1)· ὥρα συνάπτει Πινδ. Π. 4. 439, πρβλ. Ν. 4. 55· ὅταν ὥ. ἥκῃ Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 2· ἀλλὰ μετὰ τοῦ ἄρθρου, τῆς ὥρας ἐνθυμεῖσθαι ὁ αὐτ. ἐν Κυνηγ. 8, 6· καὶ συχν. παρὰ μεταγεν., ὡς Πολύδ. 2. 34, 3, κλπ. **2)** μετὰ γεν. πράγμ., ὥρη κοίτοιο, ὕπνου, ὥρα τοῦ ὕπνου, Ὀδ. Γ. 334, Λ. 379, πρβλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἡρόδ. 1. 10· ὥρη δόρποιο, γάμου Ὀδ. Ξ. 407, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 13· πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην Ὀδ. Ο. 126· γαμέει .. ἐς γάμου ὥρην ἀπικομένην Ἄγητος Ἡρόδ. 6. 61· οὕτω, ἀνδρὸς ὥρα, καιρὸς κατάλληλος διὰ σύζυγον, (πρβλ. **ὡραῖος** III), Πλάτ. Κριτί. 113D· ὥρη ἀρότοιο, ἀμίτου Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 458. 573· καρπῶν ὧραι Ἀριστοφ. Βάτρ. 1034· ὧραι τῆς ὀχείας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 1, 7· τοῦ φωλεύειν αὐτόθι 6. 30, 2, κλπ. **3)** ὥρα [ἐστὶν] μετ' ἀπαρ., εἶναι ὥρα, καιρὸς κατάλληλος, ὅπως πράξῃ τίς τι, ἀλλὰ καὶ ὥρη εὕδειν Ὀδ. Λ. 330, 373· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., Εὐρ. Φοίν. 1584, Ἡρακλ. 288, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 30, Πλάτ. Πρωτ. 361E, 362A· οὕτω, δοκεῖ οὐχ ὥρα εἶναι καθεύδειν Ξεν. Ἀν. 1. 3, 11· ἢ παραλειπομένου τοῦ εἶναι, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7. 2, 13· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ὥρα δ' ἐμπόρους μεθιέναι ἄγκυραν Αἰσχύλ. Χο. 661, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 467, Αἴ. 245· μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., Ξεν. Κύρ. Παιδ. 4. 5, 1, Πλάτ. Θεαίτ. 145B· — ἐν ταῖς φράσεσι ταύταις σχεδὸν πανταχοῦ τίθεται ἀπαρ. ἐνεστ., ἀλλ' ὅμως ἀπαντᾷ καὶ ἀορ. ἐν Ὀδ. Φ. 428, Σοφ. Αἴ. 247, Ἀριστοφ. Ἀχ. 393 (ἔνθα καὶ τὸ ἐστὶ προστίθεται εἰς τὸ **ὥρα**, ὡς παρὰ Φιλυλλίῳ ἐν «Αὔγῃ»1· ἀφαιρεῖν ὥρα ἐστὶν ἤδη τὰς τραπέζας)· καὶ ἀπαρ. πρκμ. παρὰ Πλουτ. 2. 728D — ἐνίστε τὸ ἀπαρ. παραλείπεται ὡς νοούμενον, οὐδέ τί σε χρή, πρὶν ὥρη, καταλέχθαι Ὀδ. Ο. 393, Εὐρ. Ἡλ. 112, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 877· ὥρα κῆς οἶκον (δηλ. ἰέναι ἐς οἶκον) Θεόκρ. 15. 147. **4)** τίθεται ἐπιρρηματικῶς κατὰ πολλοὺς τρόπους, τὴν ὥρην, κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον, Ἡρόδ. 2. 2., 8. 19, Ξεν. Οἰκ. 20, 16· (ἀλλά, τὴν ὥ., κατὰ τὴν ὥραν, Ἡσ. Ἀσπ. Ἠρ. 401· ὥραν οὐδενὸς κοινὴν θεῶν, εἰς ὥραν .., Αἰσχύλ. Εὐμ. 109, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 723, Αἰσχίν. 2. 15. καὶ ἴδε **ἀωρία**)· — ἐν ὥρῃ, κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον, εἰς προσήκουσαν ὥραν, Ὀδ. Ρ. 176, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 31, Πινδ. Ο. 6. 47, Ἀριστοφ. Σφ. 242, κλπ. — ὡσαύτως, αἰεὶ ἐς ὥρας, κατὰ διαδοχικὰς ἐποχάς, Ὀδ. Ι. 135, πρβλ. Θεόκρ. 15. 74, Φιλήμων (ζ) ἐν Ἀδήλ. 21, Ἀνθ., κλπ. — καθ' ὥραν Θεόκρ. 18. 12, Πολύβ., κλπ.· ἀντίθετ. τῷ παρ' **ὥραν**, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 9. 1, Πλούτ., κλπ. — πρὸ τῆς ὥρας Ξεν. Οἰκ. 20, 16· ἢ πρὸ ὥρας Λουκ. π. Πένθ. 13· πρὶν ὥρας Πινδ. Π. 4. 76 (πρβλ. **πρὶν** Α. Π. 3). **II.** παρ' Ἀττ., ἡ ἀκμὴ τῆς νεότητος, ἡ νεότης, ἡ ἀνδρικὴ ἡλικία, ὥραν ἔχειν Αἰσχύλ. Ἱκ. 997, Θήβ. 13, πρβλ. 537· παῖδας πρὸς τέρμασιν ὥρας Ἀριστοφ. Ὄρν. 705 πάντες οἱ ἐν ὥρᾳ Πλάτ. Πολ. 474D· οὐκ ἐν ὥ., ἀντίθετ. τῷ **πρεσβύτερος**, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 240D· ἐπὶ ὥρᾳ ἢ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 474E· ἕως ἂν ἐν ὥρῃ ὦσι ὁ αὐτ. ἐν Μέν. 76B· παυομένης τῆς ὥ. ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 234A· ἀνθεῖν ἐν ὥ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 474A· τὴν ὥ. διαφυλάττειν Ἰσοκρ. 217C· λήγειν ὥρας, ἀντίθετ. τῷ **ἀνθεῖν**, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 131 E· ὡς ἐπιγιγνόμενόν τι τέλος, οἷον τοῖς ἀκμαίοις ἡ ὥρα Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 10. 4, 8, πρβλ. 8. 4, 2 ὥραν εἶχον παιδεύεσθαι, εἶχον ἡλικίαν νά .., Ἰσαῖ. 77 συχνάκις προσυπαρχούσης τῆς σημασίας τῆς ἐννοίας τῆς καλλονῆς, φεῦ φεῦ τῆς ὥρας! τοῦ κάλλους! Ἀριστοφ. Ὄρν. 1724· κάλλει καὶ ὥρᾳ διενεγκόντες Αἰσχίν. 19. 3, πρβλ. 22. 38· καλὸς ὥρᾳ τε κεκραμένος Πινδ. Ο. 10 (11). 123, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 22, Πλάτ. Φαίδωνα 80C, Νόμ. 837B· ἀφ' ὥρας ἐργάζεσθαι, quaesium corpore facere, Πλουτ. Τιμολ. 14, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 13· ἀλλὰ κυρίως **ὥρα** ἐσήμαινε τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητος ἄνευ ἀναφορᾶς πρὸς τὴν καλλονήν, Stallb. εἰς Πλάτ. Πολ. 601B, πρβλ. **ὡραῖος** III. 2, ἀκολούθως, **6)** καθόλου, κάλλος λόγου, ὕφους, κτλ., Διονύσ. Ἀλ. πρὸς Πομπ. 2. 4, Πλούτ. 2. 128D, 874B κτλ. **2)** ὁ Πίνδ. προσωποποιεῖ τὴν **ὥραν** ὡς τὴν **Ἥβην**, Ν. 8. 1. **III** = τὰ ὡραῖα, τὰ ὑπὸ τῶν ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ παραγόμενα, οἱ καρποὶ τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους, ἀπὸ τῆς ὥρας ἐτρέφοντο Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 1.—Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 61, Ε', 101 κέξ.

Γ. μυθολογικῶς, αἱ Ὧραι, αἱ φυλάττουσαι τὰς ἐκ νεφελῶν πύλας τοῦ οὐρανοῦ, ἃς εἶχον Ὧραι τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὔλυμπός τε ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι Ἰλ. Ε. 749, Θ. 393· καὶ τῶν θεῶν θεράπαιναι, Θ. 433, Φ. 450· μάλιστα τῆς Ἀφροδίτης, Ὕμ. Ὁμ. 6. 5 καὶ 12· κατὰ τὸν Ἡσ. ἐν Θεογ. 902, ἦσαν τρεῖς τὸν ἀριθμόν, Εὐνομία, Δίκη καὶ Εἰρήνη, θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, φυλάττουσαι καὶ ἐποπτεύουσαι τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων· κυρίως δὲ ἦσαν προστάτιδες τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους καὶ τῶν καρπῶν ἑκάστης αὐτῶν· ἐντεῦθεν ἐθεωροῦντο ὡς αἰτίαι τῆς ὡριμότητος καὶ τελειότητος πάντων τῶν φυσικῶν προϊόντων, μάλιστα δὲ τῆς ἀκμῆς καὶ καλλονῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ βίῳ, Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 1. 6, Θεόκρ. 1. 150, κτλ.· ὅθεν συχνάκις τίθενται πλησίον τῶν Χαρίτων, Χάριτες καὶ ἐύφρονες Ὧραι Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 194, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 75.

ὡραία, ἡ, ἴδε **ὡραῖος** I. 3.

ὡραΐζω, μέλλ. ἴσω, συνῃρ. **ὡράζω**, (ὥρα B. II), καλλύνω, κοσμῶ, καλλωπίζω, περικοσμῶ, Εὐμάθ. σ. 6, Ἀριστείδ. Κοϊντυλ. σ. 72· χάρισιν ὡράϊσε τιμίων λίθων Συλλ. Ἐπιγρ. 8792, πρβλ. 8686·—ἀλλά, **II.** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ παθ., ἀκμάζω, ἀνθῶ, ἐκ νεανικοῦ κάλλους, Κρατῖνος ἐν «Ὥραις» 1· αἱ παρειαὶ ὡρ. Καλλίστρ. 897· ἐν κάλλει Ἀγησταίν. 2. 102· ὡραϊομένη ἐπικτήτοις σοφίσμασι, ἐντέχνως κεκοσμημένη, ἔντεχνος, Λουκ. Ἔρωτες 38. **2)** σεμνύνομαι, μεγαλύνομαι, ὡραζομένη καὶ θρυπτομένη Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 23· ὡς ὡραΐζεθ' ἡ τύχη πρὸς τοὺς βίους Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 291· ὅθεν ὁ Meineke διορθοῖ ὡράζεται (Κῶδ. Ραβ. ὀρείζεται) ἀντὶ ὀρίζεται ἐν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 202.

ὡραιογραφέω, γράφω ὡραῖα, ὡραιογραφοῦσα χείρ Θ. Στουδ. σ. 805, ἔκδ. Μι.

ὡραιογράφος χείρ, ἡ γράφουσα ὡραῖα, Ναυκράτ. εἰς τ. θάν. Θ. Στουδ. ἐν Μι. Pa. gr. τ. 99, σ. 1829.

ὡραιό-καρπος, ον, ὁ ἔχων ὥριμον ἢ ἔγκαιρον καρπόν, Τζέτζ. Ἱστ. 4. 691.

ὡραιο-κόμος, ον, ὁ τοῦ κάλλους ἐπιμελούμενος, καλλωπιστής, Σουΐδ.

ὡραιο-κόσμητος, ον, κεκοσμημένος ὡραιότητι ἢ ὡραίως κεκοσμημένος, Ψευδοχρυσ. τ. 7, σ. 497.

ὡραιό-μορφος, ον, ὁ ἔχων ὡραίαν μορφήν, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 628, ἔκδ. Παρισ.

ὡραιόομαι, παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι ὡραῖος, Ἑβδ. (Ἄσμ. Ἀσμάτ. Α', 10, Ζ', 1 καὶ 6).

ὡραιο-πολέω, ἀναστρέφομαι μετὰ τῶν νέων καὶ ὡραίων, Σουΐδ.· — ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει **ὡραπολεῖν** (γράφ. **ὡραιοπ-**), κατὰ εἰθισμένην ὥραν ἀροτριᾶν.

ὡραιο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν νωποὺς καρπούς, ὀπωροπώλης, ὡσαύτως = **ταριχοπώλης**, Ἡσύχ.· ἴδε ἐν λ. **ὡραῖος** I.

ὡραῖος, α, ον· θηλ. **ὡράα** Σαπφὼ 112 Ahr. — ὁ παραγόμενος ἢ γινόμενος κατὰ τὴν προσήκουσαν ὥραν, (ὥρα), ἔγκαιρος, ὥριμος· — μάλιστα ἐπὶ ὡρίμων καρπῶν, ὡς τὸ Λατ. hornus (ὅ ἐστι horinus), βίος ἢ βίοτος ὥρ., αἱ πρὸς τὸ ζῆν συντείνουσαι τροφαὶ αἱ συγκομισθεῖσαι κατὰ τὸν προσήκοντα καιρόν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 32, 305· ὡρ. καρποί, οἱ καρποὶ τῆς ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ Λατ. fructus hornotini ἢ horni, καρπούς .. κατατίθεσθαι ὡραίους, ἀποθηκεύειν συγκομίζειν κατὰ τὸν προσήκοντα καιρόν, Ἡρόδ. 1. 202· οὕτω (συνηθέστερον) **ὡραῖα**, τά, Θουκ. 1. 120., 3. 58, Ξεν. Ἀν. 5. 3, 9, Πλάτ. Νόμ. 845E· ὡραίως τὰ ὡραῖα ἀποδιδόναι Ἱππ. Ἀφορ. 1247· ὡραῖα .. ἀποτελεῖν ἱερά, προσφέρειν καρποὺς τῆς ὥρας ὡς ἀπαρχάς, Πλάτ. Κριτί. 116C — οὕτω, τρωκτὰ ὡρ. Ξεν. Ἀνάβ. 5. 3, 12· ἄνθεα Ἀνθ. Παλατ. 9. 564· σῦκα Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 1. 3· — ὡσαύτως ἐπὶ ζῴων, ὡρ. ἄρνες, ἐνιαύσιοι, Ἀνθ. Παλατ. 6. 157· ἐπὶ ἰχθύος τῆς ὥρας τοῦ ἔτους, πηλαμύς .. ὡραία θέρους Σοφ. Ἀποσπ. 446· ὡρ. θύννοι παρ' Ἀθην. 116B· τάριχος ὡρ., ἰχθὺς ταριχευθεὶς ἢ ἀλατισθεὶς κατὰ τὴν προσήκουσαν ὥραν τοῦ ἐνιαυτοῦ, Ἄλεξις ἐν «Πονήρᾳ» 1. 5· ἰχθύες ἐς τάγηνον ὡρ. Βαβρ. 6. 4· σαργάναι ὡραῖαι καὶ σαπραί Πολυδ. Ζ', 27· ἴδε **ὡραιοπώλης**. **2)** τὰ ὡραῖα = τὰ καταμήνια, μάλιστα κατὰ τὴν πρώτην αὐτῶν ἐμφάνισιν, Ἱππ. 266, 30. **3)** ἡ ὡραία (πλῆρες ὥρη ἡ ὡραίη Ἀρετ. περὶ σημ. Χρον. Παθ. 1. 4· εἰ καὶ συνήθως εἶναι οὐσιαστ., ὡς τὰ **Ἀθηναῖα**, **ἀναγκαίνα** ἀντὶ **Ἀθηνᾶ**, **ἀνάγκη**, πρβλ. Α. Β. 73, κτλ.), ὡς τὸ ὥρα ἔτους, ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ὡριμάζει ὁ σῖτος ἢ οἱ καρποί, μάλιστα δὲ εἴκοσιν ἡμέρας πρὸ τῆς ἐπιτολῆς τοῦ κυνάστρου καὶ εἴκοσι μετ' αὐτήν, μίμνει ἐς ὡραίην, μέχρι τοῦ θερισμοῦ, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ, 1390· — ἀκολούθως, ἡ καλὴ ὥρα τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἔαρ καὶ θέρος, μάλιστα δὲ οἱ τέσσαρες ἢ πέντε μῆνες καθ' οὓς ἐγίνοντο αἱ ἐκστρατεῖαι καὶ διεξήγοντο πόλεμοι, Δημ. 123. 16., 1292. 5, Πολύβ. 3. 16, 7· — ὡσαύτως, τὴν μὲν ὡραίην οὐχ ὕει, δὲν βρέχει κατὰ τὴν ἐποχὴν (τῆς βροχῆς) Ἡρόδ. 4. 28. **II.** ὁ συμβαίνων ἢ γινόμενος κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον, ἔγκαιρος, ἁρμόζων εἰς τὴν ὥραν, πρόσφορος, ἄροτος, ἔργον Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 615, 640· πλόος αὐτόθι 628· χειμῶνες Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 1· ὕδατα ὁ αὐτ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 2. 2, 1· σκαπάνη αὐτόθι 3. 16, 1· τομὴ καλάμου ὁ αὐτ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 11, 4· — ὡραῖόν ἐστι, καλὸς καιρός, Πλουτ. Λυκοῦργ. 29, Ἀππ. Καρχηδ. 120.

2) μεταφορ. (ὥρα B) ἁρμόδιος, κατάλληλος, προσήκων, ὡραίων τυχεῖν = νομίμων τυχεῖν, Εὐρ. Ἱκ. 175· οὕτως, ὡραῖα ἱερὰ Πλάτ. Κριτί. 116C, πρβλ. Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 5. **3)** ἐν Ἀθήναις, **Ὡραῖα**, τά, ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῶν Ὡρῶν, Ἀθήν. 656A, Ἡσύχ. **III** ἐπὶ προσώπων, ὥριμος διά τι πρ[illegible] μεταγεν., ἀνδρὸς ὡραίη, (τὸ τοῦ Οὐεργιλ. jam matura viro, τοῦ Ὁρατίου tempestiva viro), Ἡρόδ. 1. 107, πρβλ. Λυσί. Ἀποσπ. 3· γάμων ἢ γάμου ὡραίη Ἡρόδ. 1. 196., 6. 122· πρβλ. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 4. 6, 9· ἐς ἥβην ὡρ. γάμων Εὐρ. Ἑλ. 12· ὅστις οὐκέθ' ὡραῖος γαμεῖ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 801· ὡραῖοι γάμοι, γινόμενοι κατὰ τὴν προσήκουσαν ἡλικίαν, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 52, Εὐρ. Ἑλ. 12· — ὡσαύτως ἐπὶ γερόντων, ὥριμος πρὸς θάνατον, πατήρ γε μὴν ὡρ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 519· αὐτὸς δ', ἐν ὡραίῳ γὰρ ἕσταμεν βίου, θανεῖν ἕτοιμος ὁ αὐτ. ἐν Φοίν. 968· θάνατος ὡρ. Ξεν. Ἀγησ. 10. 3· σορὸς Ἀριστοφ. Σφ. 1365· ὡραῖος ἀποθνήσκει Πλούτ. 2. 178D· οὕτως, ὕλη ὡρ. τέμνεσθαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέρο

Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 1, 1. **2)** ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἡλικίαν, ὁ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας τοῦ εὑρισκόμενος, νεανικός, Ἡσ. Ἔργα καὶ Ἡμ. 693· ἐντεῦθεν καὶ ὁ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος διατελῶν, ἀκμαῖος, ὡραῖος, ἀντίθετον τῷ **ἄωρος**, Ξεν. Συμπ. 8. 21, Πλάτ. Πολ. 574C· ὡρ. ἐὼν καὶ καλὸς Πινδ. Ο. 9 141· παιδίσκη ὡραιοτάτη Ἀριστοφ. Ἀχ. 1148, πρβλ. Βατρ. 291, 514· παῖς ὡραῖος ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 138· — δὲν περιελάμβανεν ὅμως ἡ λέξις κατ' ἀνάγκην τὴν ἔννοιαν τῆς καλλονῆς, διότι ὁ Πλάτ. λέγει, τοῖς τῶν ὡραίων προσώποις, καλῶν δὲ μὴ Πολ. 601B, καὶ ὁ Ἀριστ., ἄνευ κάλλους ὡραῖοι, Ρητ. 3. 4, 3· πρβλ. **ὥρα** B. II. ἐντεῦθεν. **3)** καθόλου, ἐπὶ πραγμάτων, ὡραῖος, πλήρης χάριτος, ἐπίχαρις, Ἑβδ., Καιν. Διαθ.· ἡ ὡρ. πύλη τοῦ ἱεροῦ Πράξ. Ἀποστ. γ', 10· οὕτω, ἐπὶ τῆς κυρίας πύλης τῶν Βυζαντιακῶν Ἐκκλησιῶν, ἴδε Δουκάγγ. **II.** ἀνώμαλός τις τύπος τοῦ ὑπερθ. **ὡραιέσταστος**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἐπιχάρμου ὑπὸ Εὐστ. 1441. 5. **V.** Ἐπίρρ. **ὡραίως** Ἱππ. Ἀφορ. 1247. — Πρβλ. **ὥριος**.

ὡραιότης, ητος, ἡ, ἡ ὡριμότης τῶν καρπῶν τοῦ ἔτους, Ἀριστ. περὶ Φυτ. 1. 4, 14, διάφ. γραφ. παρὰ Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 1, 6. **II.** ἡ ἀκμὴ τῆς νεότητος, καλλονή, σώματος Ξεν. Ἐφέσ. 1. 1, Ἡλιόδ. κλπ.· ἐν τῷ πληθ., Ξεν. Οἰκ. 7. 43, Συλλ. Ἐπιγρ. 8792.

ὡραι-όφθαλμος, ον, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ εὐώπις, Σχολ. εἰς Πινδ. Ο. 10 (11). 91.

ὡράϊσμα, τό, καλλώπισμα, κόσμημα, Συλλ. Ἐπιγρ. 8797, Ρήτορες (Walz) τ. 1, σ. 639.

ὡραϊσμός, ὁ, καλλωπισμός, κομψότης, Πλουτ. Ἄγις 4, 2. 972D· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς ἐννοίας ἐνθηλύνσεως καὶ προσποιήσεως, Ἑβδ. (Ἱερ. Δ', 30)· μεταφορ. ἐπὶ ὕφους, Διονύσ. Ἀλ περὶ Συνθ. 1, Πλουτ. Φάβ. 1.

ὡραϊστής, οῦ, ὁ, καλλωπιστής, πολὺ ἀγαπῶν τὸν καλλωπισμόν, «βαυκιζόμενον· τρυφερὸν καὶ ὡραϊστήν» Α. Β. 225, Ἡσύχ. ἐν λ. **βαυκιζόμενος**. καὶ ἐν λ. **στείνων** Ἐτυμ. Μέγ. σ. 192, 20 (ἔνθα ὡραΐστόν).

ὡρᾰκιάω, μέλλ. **άσω**, [ᾰ], λιποψυχῶ, λιποθυμῶ, Ἀριστοφάν. Βάτρ. 481, Εἰρ. 702, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, οἷον ἐν Λιϐαν. 4.143, 209, Θεμιστίῳ 214B·—ὁ Μοῖρ. 423, γράφει τὴν λέξιν ὀρθῶς διὰ δασείας καὶ λέγει ὅτι εἶναι Ἀττικὴ ἀντὶ τοῦ **λιποψυχέω**, «ὡρακιᾶν Ἀττικοί, λιποψυχεῖν Ἕλληνες». Ἕτεροι γράφουσιν **ὡρακιάω** διὰ ψιλῆς, οἱονεὶ ἀντὶ **ὠχριάω**, ταύτην δὲ τὴν σημασίαν ἀποδίδει εἰς τὴν λέξιν ὁ Ἀριστοκλ. 1. 10, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. ἔνθ' ἀνωτ. πρβλ. Λοβεκ. Παθολ. 381.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὡρακιᾶν· τὸ ἐν τοῖς βαλανείοις ἐκλύεσθαι ἢ σκοτοῦσθαι, καὶ ὠχριᾶν», καὶ· «ὡρακιᾶν· λιποψυχεῖν, ἐκλύεσθαι καὶ σκοτοῦσθαι μετὰ ὠχριάσεως ἢ καὶ ἰδρῶτος· οἱ δὲ ναυσιᾶν καὶ σκοτοῦσθαι».

ὡρᾰκίζω, μέλλ. **-ίσω**, = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 481, Ἐτυμ. Μέγ. 823. 33· ἴσως ἑνέκα ἠμαρτημένης ἀντιλήψεως ὅτι τὸ **ὡρακιῶ** (παρ' Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.) ἦτο μέλλων.

ὡρᾰνιστήρ· «ἵμας» Ἡσύχ.

ὡρ-ανός, Αἰολ. ἀντὶ **οὐρανός**, Σαπφὼ 1. 11· — **ὡρανίᾱφι**, ἐπίρρ., ἐν τῷ οὐρανῷ, Ἀλκμὰν 43.

ὡρ-άριθμος, ον, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀρίθμησιν τῶν ὡρῶν, «τὸ ὡρολόγιον ὡράριθμόν ἐστιν, ἐν ᾧ τὰς ὥρας ἀριθμοῦμεν» Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 4. 336.

ὡράριον, τό, ὀθόνιον, καψιδρώτιον, Σύνοδ. Λαοδ. 22, 23, Λεοντ. Κύπρ. 1733B, κλπ. **2)** τὸ τοῦ διακόνου ὡράριον, Ψευδοχρυσ. XII 776C, Νικήτ. Παφλ. 572B, κλπ.

ὡρᾶσι, **ὡρᾶσιν**, Ἐπίρρ. (ὥρα)·—ἐγκαίρως, κατὰ τὸν προσήκοντα καιρόν, ἐν καιρῷ, μὴ ὥρασιν ἴκοιτο, ὡς κατάρα, εἴθε νὰ μὴ ἔλθῃ ἐν καιρῷ, ὀηλ. νὰ μὴ φθάσῃ νὰ ἔλθῃ, Λατ. peream, Ἄλεξις ἐν Ἀθλ. 9, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 10· μὴ ὥρασ' ἴκοισθε (οὕτως ὁ Διιδ. ἀντὶ ὥρας) Ἀριστοφ. Λυσ. 1037· ὁ μὴ ὥρασι, ὁ κακὴ τοῦ ὥρα ἐκεῖνος, αὐτόθι 391, ἔνθα ἴδε Δινδ.— Περὶ τοῦ τύπου πρβλ. **θύρασι**, **Ὀλυμπίασι**.

ὡρεῖαν, τό, (ὠρεύω) οἴκημα φυλάκων, φυλακεῖον, φρούριον, Ἐπιγραφ. Κρητ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 195· ἴδε Böckh σ. 408. **II.** παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις, = τῷ Λατ. horreum, Achmek. Ὀνειρ. 272, Ἐτυμ. Μέγ. 197, 32, κτλ.· ὡσαύτως, **ὡρειον**, πον. 2. 28·—ἐντεῦθεν (ἐκ τῆς σημ. II), **ὡρειάρειος**, ὁ, Λατ. rearisu, φύλαξ σιτοβολίου, Βυζ.· ἴδε Δουκάγγ.

ὡρεί-τροφος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ὀρείτροφος**, ὁ Βάκχος, Ἀνθ. Παλατ. 9. 524.

ὡρεσί-δουπος, ον, ποιητικ. ἀντὶ **ὀρεσίδουπος**, ὁ ποιῶν, ὁ παράγων δοῦπον ἐπὶ τῶν ὀρέων, Ἀνθολ. Π. 9. 524, ὡς ὁ Brunck ἀντὶ **ὠρεσίλυπος**·—ὁ Scalig. **-κοιτος**.

ὡρεσί-θώτης, ου, ὁ, ὁ διδοὺς τὰς προσηκούσας ὥρας, ὀηλ. ὁ παρέχων ὡρίμους καρποὺς ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς τὸ **ὡρηφόρος**, Ἀνθ. Π. 9. 525.

ὡρεσσιν, ἴδε ἐν λ. **ὤρ**, **ὄαρ**.

ὡρετο, ἴδε ἐν λ. **ὄρνυμι**.

ὡρεύω, (ὥρα) φροντίζω, μεριμνῶ περί τινος, ἐπιμελοῦμαί τινος, μετ' αἰτ., Ἡσ. Θεογ. 903 ἴδε Ruhnk. Ep. Cr. σ. 100, καὶ παρὰ τῷ Gaisf. εἰς Ἡσ. ἔνθ' ἀνωτ.—Παθ., Κορνοῦτ. περὶ τῆς τῶν θεῶν Φύσεως 29.

ὡρέω, (ὥρα) **ὡρεύω**, «ὡρεόντων, φροντιζόντων, ὅτι καὶ ἡ φροντὶς ὥρα» Γαληνοῦ Ἱπποκρ. γλωσσῶν Ἐξήγ. 600.· ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει ῥῆμα **ὡρήσσω** ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, πρβλ. Σουΐδ.

ὡρέω, (ὡρος = χρόνος) χρονίζω, Ἐρωτιαν. Λεξ. Ἱππ. σ. 396.

ὥρη, **ὥρη**, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **ὥρα**, **ὥρα**.

ὥρημα, τό, ἀντικείμενον φροντίδος ἢ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας, «ὡρημάτων, φυλαγμάτων» Ἡσύχ.

ὡρητύς, ύος, ἡ, = **πήρωσις**, Ἡσύχ.

ὡρη-φόρος, ον, ὁ προάγων τὰς ὥρας τοῦ ἔτους, ἢ φέρων τοὺς καρποὺς ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν, ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 54, 192, 491· — ἕτεροι προπαροξυτόν ὡς **ὡρήφορος**, ὁ φερόμενος ὑπὸ τῶν ὡρῶν.

ὡριαίνω, **-ομαι**, = **ὡρᾰΐζω**, **-ομαι**, Ἡσύχ., Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 554B.

ὡριαῖος, α, ον, (**ὥρα** A. II) ὁ ἔχων διάστημα μιᾶς ὥρας, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 5. 63.

ὡρίζεσκον, ἴδε **ὁρίζω**.

ὡριάς, άδος, ποιητ. θηλ. τοῦ **ὥριος**, Ὀρφ. Ὕμν. 9. 19.

ὡρίζω, = **ὡρεύω**, «ὡρίζει· ὑπνοῖ, φροντίζει, μεριμνᾷ, ὁμιλεῖ, ἀσελγαίνει» Ἡσύχ.

ὡρικός, ή, όν, (ὥρα) ὁ διατελῶν ἐν τῇ ἑαυτοῦ ἀκμῇ, ἀνθηρός, ἀκμαῖος, ἐπὶ νέων τὴν ἡλικίαν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 272, Ἀποσπάσμ. 40· ὡρ. νέος Αἴλ. περὶ Ζώων 14. 5, πρβλ. 4. 8., 5. 17, Ἀλκίφρ. 1. 13· πάνυ γάρ ἐστιν ὡρικωτάτη τὰ τιτθί', ὥσπερ μῆλον Κράτης ἐν Ἀδηλ. 2. **II.** Ἐπίρρ., ὡρικῶς πυνθάνει, ἐρωτᾷς μὲ τόσην χάριν καὶ αἰδημοσύνην, ὡς ἐρωτῶσιν αἱ νεαραὶ κόραι, Ἀριστοφ. Πλ. 963 πρβλ. **ὥρα** B. II.

ὡρῑμάζω, μέλλ. **-άσω**. (ὥριμος) γίνομαι ὥριμος, Σχόλ. εἰς Ὀδ. B. 126.

ὡρῑμαία, ἡ, σκοπευτικὴ ἀστρολογικὴ λέξις, Πρόκλου Παράφρ. Πτολ. σ. 186.

ὡρῑμος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ὡραῖος**, ὥριμος, καρπὸς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 530· βότρυς Ἀνθ. Παλατ. 9. 316· ἑπώρα Διόδ. 17. 67· ὁ κατὰ τὸν προσήκοντα καιρὸν γαμβανόμενος, «τῆς ἐποχῆς», ἐπὶ ἰχθύος, Νικόμαχος ἐν «Εἱλειθυίᾳ» 2. 21 καιρὸς ὡριμώτατος εἴς τι Γεωπον. 9. 9, 7.

ὡρῑμότης, ητος, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **ὥριμος**, κοινῶς «ὡριμάδα», Σχόλ. εἰς Ἰλ. Τ. 119.

ὡριό-καρπος, ον, ὁ ἔχων καρπὸν ὥριμον, ἢ κατὰ τὸν προσήκοντα καιρὸν ἀναπτυχθέντα, Ὀρφ. Ὕμν. 55. 11.

ὥριον, ἐπίρρ., Ἰων. ἀντὶ **αὔριον**, Ἐκλογ. Γραμματικ. Βατικαν. παρὰ τῷ Γρηγ. Κορινθίου παρέρτ. 698.

ὥριον, τό, = **ὠρεῖον** II, ἓ ἴδε.

ὡριό-παις, **-παιδος**, ὁ, ἡ, ἐπίθετον Μαρίας τῆς Παρθένου ἐν Ἀνωνύμῳ Ὕμνῳ στ. 20, (ἡ σημασία ἀσαφής).

ὥριος (Α), α, ον Πινδ. Π. 9. 175, Ὀππ. Ἁλ. 1. 689· ἀλλ' καὶ **ος**, ον Ἀνθ. Π. 7. 188., 9. 311· — ποιητ. τύπος τοῦ **ὡραῖος**, ὁ παραγόμενος ἐν τῇ προσηκούσῃ ὥρᾳ τοῦ ἔτους, ὥρια πάντα, πάντας τοὺς καρποὺς τῆς ὥρας, Ὀδ. I. 131, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ' Ἡμ. 392, Θεόκρ. 15. 112, Ἀνθ. Π. 9. 329. **II** καθόλου, ὁ ἐν καιρῷ τῷ δέοντι γινόμενος, ἔγκαιρος, ἐπίκαιρος, Ἡσ. Ἔργ. κ' Ἡμ. 390, 420, 695· ὡδὶς Ὀππ. Ἁλ. 1. 689, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 311· χρόνος ὥρ. ἡμῖν αὐτόθι 10. 100· πλόος κώπαις ὥρ. Ἄρατ. 154· μετ' ἀπαρεμφ., εἶναι ὥρα, καιρὸς γάμ., Σόλων 21. 9 (ἀλλ' ὁ Bgk. ἔχει ὡρίου, γάμου). **2)** νεαρός, ἄνθος, Συλλ. Ἐπιγρ. 3435. **III** **ὥρια**, τά, ἡ ἐποχή, ἡ ὥρα, νόσου ὥρια τίκτει Βίων 3. 13.— Ὁ ποιητικὸς οὗτος τύπος εἶναι ἐν χρήσει καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. πεζογράφοις, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. σ. 52, — Ἐπίρρ. **ὡρίως**, «κατὰ καιρὸν» Σουΐδ.· ἀλλ' οὐδ. ἐνίκησεν ὡς ἐπίρρ., γεράνων ἀγέλαις .. ὥριον ἐρχομένας Ἄρατ. 1076.

ὥριος (Β), ον, (ὦρος, ὕπνος) νυκτερινός, χαρὸς Διονύσ. ν Br. Anal. 2. 254, πρβλ. Meineke εἰς Εὐφορ. Ἀποσπ. 55.

ὡρισμα, τό, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ὁάρισμα** ἐν Ὀππ. Κυνηγ. 4. 23.

ὡρισμένως, Ἐπίρρ. μετ. παθ. πρκμ. τοῦ **ὁρίζω**, ὡς καὶ νῦν, κατὰ τρόπον ὡρισμένον, Ἀριστ. Κατηγ. 7, 31 καὶ 34, Τοπικ. 5, 2, Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 15, 2.

ὥριστος, κατὰ Ἰωνικ. κρᾶσιν ἀντὶ **ὁ ἄριστος**, Ἰλ. Λ. 28, κ. ἀλλαχ.

ὡρίτης [Ῐ], ου, ὁ, ὁ ποιῶν τὰς ὥρας, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Λυκόφρ. 352.

Ὡρίων, ωνος, ὁ, εἷς τῶν Γιγάντων, περίφημος κυνηγὸς καὶ ὡραιότατος τῆς γενεᾶς τῶν Γιγάντων, οὗ ἠράσθη ἡ Ἠώς, ἀλλ' ἡ Ἄρτεμις ἐφόνευσεν αὐτόν, Ὀδ. Ε. 121 κἑξ., Λ. 310· — μετὰ θάνατον ἐθήρευεν ἐν τῷ κάτω κόσμῳ, Λ. 572 (εἰ καὶ τὸ τέλος τῆς ῥαψῳδίας ταύτης εἶναι πιθανῶς νεωτέρα προσθήκη)· κατὰ μετα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νεστέραν παράδοσιν ὁ Ἀσκληπιὸς ἠθέλησε νὰ ἐπαναγάγῃ αὐτὸν εἰς τὴν ζωήν, Τελέσαρχος παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 262· ἐλογίζετο δὲ ὡς γεννηθεὶς ἐν Θήβαις, Στράβ. 404, κλπ. **II.** λαμπρός τις ἀστερισμὸς οὗ ἡ ἐπιτολὴ ἄρχεται ἀμέσως μετὰ τὸ θερινὸν ἡλιοστάσιον, ἡ δὲ δύσις αὐτοῦ συνήθως συνοδεύεται ὑπὸ θυελλῶν, Ἰλ. Σ. 486 κέξ., Χ. 29, Ὀδ. Ε, 274, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 596, 607 κέξ., Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 4, Προβλ. 26. 13. **III.** Ἰνδικόν τι πτηνόν, Αἰλ. περὶ Ζ. 17. 22. [ῑ παρ' Ὁμ. ῐ Ἀττικ., Εὐρ. Ἴων 1153, Κυκλ. 213, ἴδε Ἀν. Βεκ. 1433· εὑρίσκομεν δὲ καὶ τύπον **Ὠαρίων** παρὰ Καλλ. εἰς Ἄρτ. 265· καὶ **Ὠαριώνειος** παρὰ Πινδ. ἐν Ι. 4 (3). 84· ὅθεν ὁ Böckh ἀποκατέστησεν **Ὠαρίων** ἐν Πινδ. Ν. 2. 19].

ὡρμέᾰται, ὡρμέᾰτο, ἴδε **ὁρμάω.**

ὤρνυεν, ὤρνῠτο, ἴδε **ὄρνυμι.**

ὡρο-γνωμονέω, δεικνύω τὰς ὥρας, Δαμάσκιος ἐν Φωτ. Βιβλ. σ. 343. 4.

ὡρο-γράφος [ᾰ], **ον,** ὁ γράφων ἱστορίαν κατὰ ἐποχὰς ἢ ἔτη, χρονογράφος, Πλούτ. 2. 869Α.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὡρογράφοι· ἱστοριογράφοι, τὰ κατ' ἔτος πρατόμενα γράφοντες. Ὧροι γὰρ οἱ ἐνιαυτοί».— **ὡρογραφίαι,** αἱ, χρονικά, Διόδ. 1. 26, ἔνθα ἴδε Wessel.· πρβλ. **ὧρος** (ἔτος)

ὡρό-δεσμος, ὁ, σχοινίον ἐκ καλάμης σίτου, δι' οὗ ἔδενον τὰ δεμάτια τῶν σιτηρῶν, Εὐστ. 1162. 32, πρβλ. **ἀμάλλιον.**

ὡρο-δρομέω, τρέχω κατὰ ὥρας, Τζέτζ. Ἱστ. 1. 476.

ὡρο-θεσμία, ἡ, καιρὸς ὡρισμένος, προθεσμία, Εὐστ. Πονημάτ. 75. 69.

ὡροθετέω, λέξις ἀστρολογική, ὡροσκοπέω, παρατηρῶ τὴν θέσιν τῶν ἄστρων κατὰ τὴν ὥραν τῆς γεννήσεως παιδίου, τὸν Ἄρην καὶ τὸν Κρόνον ὡροθ. Ἀνθ. Π. 11. 160. **II.** κατὰ τὴν ὥραν τῆς γεννήσεώς τινος εἶμαι ὁ κυριεύων πλανήτης, αὐτόθι 161.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 272.

ὧροι· «οἱ ἐνιαυτοὶ» Ἡσύχ.

ὡρο-θέτης, ου, ὁ, (τίθημι) ὁ κυβερνῶν χρόνους καὶ καιρούς, Ἐκκλ. **II.** ὁ παρατηρῶν χρόνους καὶ καιρούς, Ἐκκλ.

ὡρο-κράτωρ, ορος, ὁ, ὁ κύριος τῆς ὥρας, Βυζ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 120.

ὡρο-λογέω, λέγω, ὑπολογίζω τὸν χρόνον καθ' ὥρας, ὡρ. τὴν εὐφρόνην Γεώργ. Πισίδ. 1088. **II.** ὁμιλῶ «μὲ τὴν ὥραν», Εὐστ. 1349. 10.

ὡρολογητής, οῦ, ὁ, ὁ λέγων ἢ ὁμιλῶν μὲ τὴν ὥραν, λαβάργυρος ὡρ. Τίμων παρ' Ἀθην. 406Ε, πρβλ. Εὐστ. 1349. 10.

ὡρολογικός, ή, όν, ὁ δεικνύων τὴν ὥραν, γνώμων, Εὐστάθ. εἰς Διον. Π. 223.

ὡρολόγιον, τό, ὄργανον δεικνύον τὴν ὥραν, ὡρ. σκιοθηρικόν, τὸ ἡλιακὸν ὡρολόγιον τοῦ Ἀναξιμάνδρου, Πλίν. 2. 78· πρβλ. Κλεομήδ. 1. 10 κέξ., Πλούτ. 2. 1006Ε, Συλλ. Ἐπιγρ. 1947, 2510, Σουΐδ. (ὅστις γράφει **ὡρολογεῖον,** ὡς παρὰ Μαλαλ. 479. 17)· ὡρολ. ὑδραυλικόν, = **κλεψύδρα,** πρβλ. Ἀριστοκλ. παρ' Ἀθην. 174C, Πλίν. 7. 60, Βάτωνα τὸν Κωμικ. ἐν «Ἀνδροφόνῳ» 1.— Ἴδε τοῦ Βεκκήρ. Gallus, Scene III. Exc. 5, Λεξικ. Ἀρχαιοτ.

ὡρολόγος, ὁ, (λέγω) Αἰγύπτιος ἱερεὺς ἢ ἀκόλουθος (νεωκόρος) φέρων **ὡρολόγιον,** Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. σ. 321.

ὡρό-μαντις, εως, ὁ προλέγων τὰς ὥρας, ὁ ἀλεκτρυών, Βαβρ. 124. 5·—ὁ Σουΐδ. ἐν λ. **πέταυρα** μνημονεύει **ὡρονόμος** (ἐκ τοῦ Βαβρίου).—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

ὡρο-μέδων, ὁ, ὁ κυβερνῶν τὰς ὥρας, ἐπὶ τοῦ Φοίβου, Συλλ. Ἐπιγρ. 2342, πρβλ. **ὡρεσιδώτης.**

ὡρονομεῖον, ἢ **-νόμιον,** τό, = **ὡρολόγιον,** Ἀλεξ. Ἀφροδ. Προβλ. 1. 95, Ἡλιόδ. 9. 22.

ὡρονομεύω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Μανέθων 4. 593.

ὡρονομέω, κυβερνῶ τὴν ὥραν τῆς γεννήσεως, ἐπὶ πλανητῶν, Μανέθων 1. 58, 339· μετ' αἰτιατ., γένεσιν ὡρονομεῖ Κρόνος Ἀνθολ. Παλατ. 11. 383.

ὡρονομικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν διαίρεσιν καὶ σημείωσιν τῶν ὡρῶν, κατασκεύασμα Σχόλ. εἰς Ἀριστοφάν. Ὄρν. 1494.

ὡρονόμιον, τό, ἴδε **ὡρονομεῖον.**

ὡρο-νόμος, ον, ὁ, ὁ διαιρῶν τὴν ὥραν, δηλ. ἡλιακὸν ἢ ἄλλο ὡρολόγιον, Ἀνθ. Π. 14. 6, πρβλ. **ὡρόμαντις.** **II.** ἐν τῇ Ἀστρολογίᾳ, ὁ διοικῶν τὴν ὥραν, ἐπὶ τοῦ πλανήτου ὅστις εἶναι ὑπὲρ τὸν ὁρίζοντα κατὰ τὴν ὥραν τῆς γεννήσεώς τινος, ὁ κυριεύων πλανήτης, Μανέθων 1. 30, 262., 3. 120,

ὡροπόδιον, τό, εἶδος ὡρολογίου, δηλοῦντος τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας κατὰ πόδας ἐν τῇ σκιᾷ τοῦ ἡλίου ἀριθμουμένους, Χειρόγρ. Βυζαντ. ἐν Σπ. Π. Λάμπρου Ἐκθέσει περὶ τῆς εἰς τὸ Ἄγ. ὄρος ἀποστολῆς αὐτοῦ, σ. 29, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὤρορε, ἴδε ἐν λ. **ὄρνυμι.**

ὦρος, ὁ, = **ἄωρος** (Γ), ὕπνος, Καλλ. Ἀποσπάσμ. 150· πρβλ. **ὤριος** Β.

ὦρος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ὅρος, ὅριον, σύνορον, Ἐπιγραφ. Κρητ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 2561b. 58.

ὦρος, εος, τό, Δωρ. ἀντὶ οὖρος, ὅρος, Θεόκρ. 1. 75, 123.

ὦρος, ὁ, (ἴδε ἐν λ. **ὥρα**) ἔτος, Εὐφορίων 55, Διόδ. 1. 26, Ἀθήν. 423F, Πλούτ. 2. 677D. «ὦροι· ἐνιαυτοὶ» Ἡσύχ. **II.** ἐν τῷ πληθ., χρονικά, μάλιστα παρὰ τοῖς Ἴωσι συγγραφεῦσι, Λουκ. Μακρ. 14 (ἔνθα κοινῶς **ὄροι**), καὶ συχν. παρ' Ἀθην. ἴδε Schweigh. ἐν τῷ Πίνακι, Κοραῆ Ἡλιόδ. 2. 314· πρβλ. **ὡρογράφος.**

ὡροσκοπεῖον, τό, **ὡρολόγιον,** Στράβ. 119, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 556C· οὕτως **ὡροσκόπιον,** Διογέν. Λαέρτ. 2. 1, 6. 104.

II = **ὡροσκόπος** II, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 68.

ὡροσκοπέω, ἐν τῇ Ἀστρολογίᾳ, παρατηρῶ τὴν ὥραν τῆς γεννήσεως, ἑρμηνεύω τὴν τύχην τοῦ γεννωμένου, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 70.

ὡροσκόπησις, εως, ἡ, ἐν τῇ Ἀστρολογίᾳ, παρατήρησις τῆς ὥρας τῆς γεννήσεως, ἑρμηνεία τῆς τύχης τοῦ γεννωμένου, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 99·—καὶ **-σκοπία,** ἡ, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Φ. 111.

ὡροσκόπιον, ἴδε **ὡροσκοπεῖον.**

ὡρο-σκόπος, ὁ, ἐν τῇ Ἀστρολογίᾳ, ὁ παρατηρῶν τὴν ὥραν τῆς γεννήσεώς τινος, ἑρμηνεύων τὴν τύχην τοῦ γεννωμένου ἢ γεννηθέντος, ὅθεν = **ὡρολόγος,** Κλήμ. Ἀλ. 757. **2)** ὡς ἐπίθ., ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὡροσκόπησιν, Μανέθ. 4. 59, 125. **II.** ὡς οὐσιαστ., ἑρμηνεία τῆς τύχης ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῆς ὥρας τοῦ τοκετοῦ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 12, 50, 61, Πορφ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 2. 386.

ὡρο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων τὰς ὥρας τοῦ ἔτους, Ὀρφ. Ὕμν. 7. 10., 38. ἐν τέλ.

ὦρσε, ὦρτο, ἴδε ἐν λ. **ὄρνυμι.**

ὤρυγγες, οἱ, εἶδος παρδαλῶν ἵππων, Ὀππ. Κυνηγ. 1. 317.

ὠρῡγή, ἡ, **ὠρυθμός,** Ἑρμησιάναξ 5. 72, Πλουτ. Μάρ. 20, Κράσσ. 23., 2. 590F· κυρίως ἐπὶ λύκων ἢ κυνῶν, «οὔρλιασμα», Πολυδ. Ε', 87, Ζηνόδ. ἐν Valck. εἰς Ἀμμών. 229·—οὕτω **ὠρυγμός,** ἀντίθετον τῷ **ὑλαγμός,** Αἰλ. περὶ Ζῴων 5. 51· καὶ **ὤρυγμα,** τό, ἐπὶ τῶν κυμάτων, Ἀνθολ. Παλατ. 6. 233. — Καθ' Ἡσύχ. «ὠρυγή· φωνή. θόρυβος. κυρίως δὲ ἡ τῶν κυνῶν φωνή».

ὠρῡδόν, ἐπίρρ. μετὰ ὠρυγμῶν, ὡς λύκος ὠρυόμενος, Νικ. Ἀλεξιφ. 222.

ὠρυθμός, ὁ, ὠρυγμός, ὠρυγή, «οὔρλιασμα», ὠρυθμοῖς ὑλάει Ὀππ. Κυνηγ. 4. 219· ἐπὶ λέοντος, βρυχηθμός, Θεόκρ. 25. 217.

ὠρυκτής, Δωρ. **-τάς,** ὁ, ὁ σκάπτων, σκαφεύς, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1028. 47.

ὠρύομαι, [ῡ], ἀόρ. **ὠρῡσάμην·** ἀποθ.· — Ἰων. καὶ ποιητικ. ῥῆμα λίαν σπανίως ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττικ. (ἴδε κατωτέρω), «οὐρλιάζω», κυρίως ἐπὶ λύκων καὶ κυνῶν, Θεόκρ. 2. 35, Κόλουθ. 116, Διόδ. 1. 87, πρβλ. **ὠρυγή** καὶ ἴδε κατωτ. Π· - ὡσαύτως ἐπὶ λεόντων, βρυχῶμαι, Λατ. rugire, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1339, Καλλ. Ἀποσπ. 423, Πλούτ., κτλ.· ἐπὶ ζῴων καθόλου, ὁ αὐτ. 1. 973Α, Ἐβδ.· — ἐπὶ ἀνθρώπων, ὄρθιον ὤρυσαι Πινδ. Ο. 9. 163· ἐπὶ ἀγρίων ἀνθρώπων εἴτε πενθούντων, Ἡρόδ. 3. 117, εἴτε χαιρόντων, ὁ αὐτ. 4. 75· οὕτως, ὥσπερ ἀπόπληκτοι.., ὠρύονται Πλάτων Κωμικ. ἐν «Σκευαῖς» 1· τέλος ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Διονύσ. Περιηγ. 83, Ἀνθ. Παλατ. 11. 31. **III** μεταβ., μετὰ ὠρυγμῶν κλαίω τινά, τῆνον μὲν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρ. Θεόκρ. 1. 71· οὕτως, ὠρ. ἐπί τινι Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 10. 13· περί τινα Βίων 1. 18. — Τὸ ἐνεργ. μόνον ἐν Ἀνθ. ἔνθ' ἀνωτ., Χρησμ. Σιβ. 8. 340, καὶ Σουΐδ. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται αἱ λ. **ὠρυ-θμός, ὠρυγή, ὠρυ-γμός, -μα, ὀρυ-μαγδός, ὀρύ-εται** (= **ὑλακτεῖ,** Ἡσύχ.)· Σανσκρ. ru, râu-mi (rudo), vi-ru, (ululare)· Λατιν. ru-mor, ra-vis, rau-cus· Σλαυ. rev-a, ἀπαρέμφ. rju-ti (μυκᾶσθαι).)

ὠρυτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ὃν ἐθρήνησέ τις ὠρυόμενος, Θεογνώστου Κανόν. σ. 75 ἐν Ὀξ. Ἀν. τ. 2.

ὠρύωμα [ῡ], τό, = **ὠρυγή,** Ἐβδ. (Ἰεζεκ. ΙΘ', 7).

ὠρώρει, ἴδε ἐν λ. **ὄρνυμι.**

ὠρωρέχᾰται, ἴδε ἐν λ. **ὀρέγω.**

ὠρώρυκτο, ἴδε ἐν λ. **ὀρύσσω.**

ὡς,— Περίληψις: τίθεται **Α.** ὡς ΕΠΙΡΡΗΜΑ τρόπου· τοῦτο δέ, . **Αα.** ὡς (τονιζόμενον), ὡς ἐπίρρ. τῆς δεικτ. ἀντων. **ὅς,** οὕτω, Λατιν. sic, ὡς τὸ **τὼς** ἐκ τοῦ ***τός, οὕτως** ἐκ τοῦ **οὗτος.** **Αβ.** ὡς (ἄτονον) τῆς ἀναφορ. ἀντωνυμίας **ὅς,** ὡς τὸ Λατ. ut. **Β.** ὡς, ὡς ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ. Γ, Δ. ΠΟΙΚΙΛΑΙ χρήσεις.

Α. ΕΠΙΡΡΗΜΑ τρόπου.

Αα. ὡς, δεικτικόν, = **οὕτως,** κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, Λατ. sic, συχν. παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἴωσι πεζολόγοις, οἷον Ἡρόδ. 3. 13., 6. 76, κ. ἀλλ.· σπάνιον παρ' Ἀττ., καὶ σχεδὸν μόνον ἐν ὡρισμέναις φράσεσιν, ἴδε κατωτ. 2. 3· ἀλλὰ ἁπλῶς **ὡς** = **οὕτως,** Αἰσχύλ. Ἀγ. 930, Θουκ. 3. 37 **2)** καὶ ὡς, καὶ οὕτως, καὶ μ' ὅλα ταῦτα, ὡς τὸ **ὅμως,** ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω δόμεναι πάλιν Ἰλ. Α. 116, κ. ἀλλ.· οὐδ' ὥς, μηδ' ὥς, οὐδ' οὕτω, κατ' οὐδένα τρόπον, ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀπέληγε μάχης κορυθαίολος Ἕκτωρ Η. 263, Ὀδ. Α. 6, κ. ἀλλ.· οὐδὲ κεν ὣς Ἰλ. Ι. 386·— αἱ φράσεις **καὶ ὡς, οὐδ' ὡς, μηδ' ὡς,** εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ἀττ.,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σοφ. Ἀντ. 1042, Θουκ. 1. 74, 3. 74· — περὶ τοῦ τονισμοῦ τοῦ ὧς, ἴδε Chandl. Gr. Acc. § 334. **3)** ἐν παρομοιώσει, ὡς .., ὡς .., Λατ. sic.., ut.., καὶ τἀνάπαλιν, ὡς.., ὡς.. Θέτις δ' ὡς ἥψατο γούνων, ὡς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα Ὅ. Α. 512· παρ' Ἀττ., Πλάτ. Πολ. 530D· — ὡσαύτως, ὥστε .., ὡς.., Τμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 174· ὥσπερ .., ὡς δὲ .. (ἐν ἀποδόσει) Πλάτ. Πρωτ. 326D. **4)** οὕτω, παραδείγματος χάριν, Ὀδ. Ε. 129, Τμν. εἰς Ἀφρ. 219· πλεῖστοι δὲ τῶν ἐκδοτῶν γράφουσιν **ὡς** ἐν Ὀδ. Ε. 121, 125.

Δδ. ὡς, ἀναφ., καθὼς, Λατ. ut, πρῶτον παρ' Ὁμ.· — κυρίως ἀναφέρεται εἰς δεικτικὸν τὸ ὁποῖον συχνάκις παραλείπεται, κινήθη δ' ἀγορὴ ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης, δηλ. οὕτως ὡς .., Ὁ. Β. 144· ἀναφέρεται δὲ οὐ μόνον εἰς τὰ κανονικὰ δεικτικὰ ἐπιρρήματα τρόπου, **ὡς, τώς, ὧδε, οὕτως, αὕτως,** ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ **τόσον,** οἷον ἐν Ἰλ. Δ. 130 εἰς τὸ **ταύτῃ,** Πλάτ. Πολ. 365D, κλπ.· ἄξιον δὲ σημειώσεως εἶναι τὸ ὡς ἐγὼ οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ Σοφ. Ο. Τ. 60, ἔνθα ἡ δοτ. **ἐμοὶ** θὰ ἦτο κανονικῶς τεθειμένη μετὰ τὸ **ἐξ ἴσου.** — Εὑρίσκομεν ἰσοδύναμον Δωρ. τύπον **ὥ** ἐν τοῖς Α. Β, 591, 617 πρβλ. **ὥτε.** Χρῆσις· **1.** ἐν παρομοιώσεσι, συχν. παρ' Ὁμ.· — μακρότεραι παρομοιώσεις συνήθως εἰσάγονται διὰ τοῦ ὡς ὅτε, ὡς δ' ὅτε, ἔνθα τὸ **ὅτε** πολλάκις φαίνεται περιττόν, ἤριπε δ', ὡς ὅτε πύργος [ἤριπε] Ἰλ. Δ. 462· ἤριπε δ', ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπε Ν 389, πρβλ. Β. 394· ὡς ὅτε θαητὸν μέγαρον, πάσομαι Πινδ. Ο. 6, 8· — τὸ **ὡς ὅτε** εἶναι σπάνιον ἐν βραχυτέραις παρομοιώσεσιν, οἷον Ὀδ. Λ. 368· — ποιεῖται δὲ χρῆσιν ὁ Ὅμηρος τῶν ἑξῆς χρόνων μετὰ τὸ **ὡς** ἐν παρομοιώσεσιν: ἐνεστ. ὁριστ. Ἰλ. Ι. 4, Π. 364· ἀλλὰ συνηθέστερον μεταχειρίζεται τὸν ἀόρ., ἐπειδὴ μάλιστα ὁ **χρόνος** εἶναι ὅλως ἀόριστος, Γ. 33, κέξ., Δ. 275, Π. 823, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως τὸν ἐνεστ. ἢ ἀόρ. ὑποτ., Ε.161, Κ. 183, 485, Ν. 334· (ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐνίοτε ὡς δ' ὅτ' ἄν, Δ. 269, Ρ. 520)· πρβλ. **ὥστε** Α· — τὸ ῥῆμα ἐνίοτε παραλείπεται μετὰ τὸ **ὡς,** ἀλλὰ δύναται εὐκόλως νὰ νοηθῇ ἐκ τῶν συμφραζομένων, ἐνδοῦπησε πεσοῦσ' ὡς εἰναλίη κὴξ (ἐξυπακ. πίπτει) Ὀδ. Ο. 479, πρβλ. Ζ. 20· θεὸς δ' ὡς τίετο δῆμῳ Ἰλ. Ε. 78· οἱ δὲ φέβοντο .., βόες ὡς ἀγελαῖαι Ὀδ. Χ. 299· ἐν τοῖς τελευταίοις παραδείγμασι παρατηρητέον ὅτι τὸ μόριον ἕπεται μετὰ τὴν λέξιν πρὸς ἣν γίνεται ἡ παρομοίωσις καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τονίζεται· οὕτω καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς τῶν Ἀττ., Ἀριστόξημος ὡς Κρατῖνος ἐν «Πανόπταις» 4· πρβλ. Εὔβουλον ἐν «Ὀρθάνῃ» 2, 3. **2)** καθώς, ἀκριβῶς ὅπως .., ὡς οὗτος κατὰ τέκν' ἔφαγε .., ὡς ἡμεῖς κλπ., Ἰλ. Β. 326. **3)** ἐνίοτε ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ **ὅσον,** ἔνθα ἠδύνατο νὰ τεθῇ ἡ ἀντων. **ὅσος,** οἷον ἐλὼν κρέας ὡς (δηλ. ὅσον) αἱ χεῖρες ἐχάνδανον Ὀδ. Γ. 344· ὧκα δὲ μητρὶ ἔνεπον ὡς (δηλ. ὅσα) εἶδόν τε καὶ ἔκλυον Τμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 172· οὕτω παρ' Ἀττ., σοὶ θεὰ πόροιεν ὡς ἐγὼ θέλω Σοφ. Ο. Κ. 1124· καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις, τὸ ῥῆμα μέμνημαι ὡς εἶπε Αἰσχίν. 64, 3· πρβλ. Λοβ. εἰς Φρύν. 427. **II.** μετὰ ἐπιρρηματικῶν προτάσεων: **1)** παρενθετικῶς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἔοικε, κλπ., καθὼς φαίνεται· ὡς ἡμεῖς φαῖμεν ἄν, ὡς θὰ ἐλέγομεν ἡμεῖς καὶ οὕτω καθεξῆς· παρ' Ἡρόδ. ἡ περιοριστικὴ αὕτη πρότασις συνήθως προτάσσεται. Ἐν τοιαύτῃ περιστάσει συχνάκις προστίθεται **γε** ἢ **γοῦν,** οἷον, ὡς γοῦν ὁ λόγος σημαίνει, καθὼς τοὐλάχιστον ὁ λόγος δεικνύει· — ἐν πλαγίῳ λόγῳ μετ' ἀπαρεμφ., ὡς σφίσι δοκεῖν Ἡρόδ. 2, 124, κ. ἀλλ. Συχνάκις δὲ καὶ παραλείπεται τὸ **ὡς,** π. χ. **φασί, δοκεῖ,** ἀντὶ **ὡς φασι, ὡς δοκεῖ.** Ἐνίοτε γίνεται ἀνακόλουθον ἐξαρτωμένου τοῦ ῥήματος τῆς κυρίας προτάσεως ἐκ τοῦ ῥήματος τῆς παρενθετικῆς, ὡς δὲ Σκύθαι λέγουσι, νεώτατον ἀπάντων ἐθνέων εἶναι (ἀντὶ ἦν) τὸ σφέτερον Ἡρόδ. 4, 5, πρβλ. 1, 58, 65· ὡς ἐγὼ ἤκουσα, εἶναι αὐτὸν 4, 76· ὡς γὰρ .. ἤκουσά τινος, ὅτι .. Ξεν. Ἀν. 6, 2, 18· ἀνὴρ δὲ' ὡς ἔοικεν οὐ νεμεῖν (ἀντὶ οὐ νεμεῖ, ὡς ἔοικε) Σοφ. Τραχ. 1238· οὕτω δὲ γίνεται σύγχυσις δύο τρόπων ἐκφράσεως, ἴδε Schäf. καὶ Erf. εἰς Σοφ. Ἀντ. 726· — ὁ Ἡρόδ. ἔχει τὴν σύνταξιν πλήρη ἐν 3, 56., 9, 32. **2)** ἐν ἐλλειπτικαῖς φράσεσιν, ὡς ἐμοὶ ἢ ὡς γ' ἐμοὶ (ἐξυπακ. δοκεῖ)· οὕτως, ὡς γ' ἐμοὶ κριτῇ καὶ ὡς γ' ἐμοὶ χρῆσθαι κριτῇ Valck. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 324· ὡς ἐμὴ δόξη Ξεν. Πόροι 5, 2· ὡς ἀπ' ὀμμάτων (ἐξυπακ. εἰκάσαι), ὅσον δύναται τις νὰ κρίνῃ ἐξ ὄψεως, ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν, Σοφ. Ο. Κ. 15· — μάλιστα ἐπὶ περιοριστικοῦ προσδιορισμοῦ, οἷον οὐκέτι πολλὸν χωρίον, ὡς εἶναι Αἰγύπτου Ἡρόδ. 2, 8· οὐδὲ ἀδύνατος, ὡς Λακεδαιμόνιος, εἰπεῖν, θεωρούμενος ὡς Λ., Θουκ. 4, 84· τοῦτο εἶναι συχνὸν παρ' Ἀττ., ὡς γυνὴ Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1078· ἦν .. πιστός, ὡς νομεὺς αὐτόθι 1118· μακρὰν ὡς γέροντι .. ὁδὸν ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 20, πρβλ. 385 Ἀντιγ. 62, κλπ.· ὡπλισμένοι ὡς ἐν τοῖς δρεσιν ἱκανῶς Ξεν. Ἀν. 4, 3, 31· — ὡσαύτως μετὰ τοῦ **ἄν·** μεγάλα ἐκτήσατο χρήματα, ὡς ἂν εἶναι Ραδῶπις, πολλά, ὅταν σκεφθῇ τις ὅτι ἦσαν τῆς Ροδ., Ἡρόδ. 2, 135· — περὶ τοῦ ὡς εἰπεῖν καὶ τῶν ὁμοίων ἴδε κατωτ. Β. Η. 3. **3)** ὁμοίως τὸ ὡς συνάπτεται μετὰ τοῦ ἀντικειμένου τοῦ ῥήματος, συμπέμψας αὐτὸν ὡς φύλακα (ἐξυπακ. εἶναι) Ἡρόδ. 1, 44· ἔλαβεν ἀμφοτέρους ὡς φίλους ἤδη Ξεν. Κύρ. Παιδ. 3, 2, 25· ὡς ταμείῳ ἐχρῆτο τῷ σήματι Πλάτ. Ηρωτ. 315D. — Περὶ ὁμοίας χρήσεως τοῦ **ὡς** μετὰ μετοχῶν καὶ προθέσεων ἴδε κατωτ. Γ. **III.** τίθεται πρὸς περιορισμὸν ἢ ἐπίτασιν τῆς δυνάμεως τῶν ἐπιρρημάτων: **α)** μετ' ἐπιρρήμ. θετικοῦ βαθμοῦ εἰς ἐνίσχυσιν αὐτοῦ, ὡς ἀληθῶς, κατὰ ἀλήθειαν, ὄντως, τῷ ὄντι, Πλάτ. Φαῖδρ. 234E· ὡς ἑτέρως αὐτόθι 276C· (ἂν μὴ ληφθῇ ὡς ἐπιφώνημα, πόσον ἀληθῶς, «πόσον διαφορετικά»! Λατ. (quam vere! ἴδε κατωτ. Δ. 1.1)· — οὕτως, ὡς ἠπίως, ὡς ἐπητύμως Σοφ. Ἠλ. 1439, 1452· — ὡσαύτως δὲ καὶ ἔπεται τὸ **ὡς** μετὰ ἐπιρρήματα ἐκφράζοντα ἔκτακτόν τι καὶ θαυμαστόν, θαυμαστῶς ἢ θαυμασίως ὡς, ὑπερφυῶς ὡς, ἴδε τὰς λέξ.· ἐν τῇ ταιαύτῃ συντάξει ὑπάρχει ἔλλειψις, ἥτις δύναται νὰ συμπληρωθῇ ὧδε· θαυμασίως ὡς μέγα, ἢ ἴσως θαυμασίως ἔχει ὡς μέγα, κ.τ.λ., διότι ἄλλως τὸ **ὡς** μετὰ τὸ ἐπίρρ. ἔπρεπε νὰ γράπται **ὡς·** — τὸ **ὡς** ἐνίοτε χωρίζεται δι' ἄλλων λέξεων ἀπὸ τοῦ ἐπιρρήματος εἰς ὃ ἀνήκει, οἷον θαυμαστῶς μοι εἶπες ὡς Πλάτ. Φαῖδ. 95A· ὑπερφυῶς δὴ τὸ χρῆμα ὡς ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 2. 147C, πρβλ. Φαίδωνα 99D. **β)** μετὰ τοῦ ὑπερθ. τὸ **ὡς,** καθὼς τὸ **ὅ τι** καὶ τὸ **ὅπως,** εἶναι συχνότατον = τῷ Λατ. quam, ἐπιτείνον τὸ ὑπερθ., = ὅσον τὸ δυνατόν .., ὡς μάλιστα, ὡς τὸ ὅ τι μάλιστα (ἴδε **ὅ τι** III) = Λατ. quam maxime, ὡς ῥᾷστα = quam facillime· ὡς τάχιστα, = quam celerrime, συχνὸν ἀπὸ τοῦ Ἡροδ. καὶ ἐφεξῆς· εἶναι δὲ καὶ ἡ χρῆσις αὕτη ἐλλειπτική, τὸ δὲ πλῆρες: ὡς ἔστι δυνατόν, ἢ ὅμοιόν τι, ὡς μάλιστα ῥητῶς φέρεται ἔν τισι χωρίοις, ὡς δυνατὸν ἄριστα Ἰσοκρ. 265A· ὡς ἡδύναντο ἀδηλότατα Θουκ. 7, 50· ὡς ἐδύνατο κράτιστα Ξεν. Ἀγ. 3, 4, 6· ὡς οἷόν τε βέλτιστον Πλάτ. Πολ. 403D· — ἀμφότερα τὸ τε **ὡς** καὶ τὸ **ὅ τι** ἐνίοτε τίθενται ὁμοῦ, ἔνθα τὸ ἕτερον πλεονάζει, οἷον, ὡς ὅ τι μάλιστα ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 908A· ἴδε κατωτ. Η. **γ)** ὁμοίως τὸ **ὡς** εἶναι ἐν χρήσει ἐν ταῖς φράσεσιν: ὡς τὸ πολύ, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 330C, 377B· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖον, συνηθέστερον: ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, plerumque, ut plurimum, Θουκ. 2, 35· ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος, ὡς πλήθει Πλάτ. Πολ. 364A, 389D· ὡς τὸ ἐπίπαν Ἡρόδ. 7, 50, κλπ.

2) οὕτω καὶ μετ' ἐπιθέτων, **α)** θετικοῦ βαθμοῦ, ὑπερφυεῖ τινι .., ὡς μεγάλῃ βλάβῃ Πλάτ. Γοργ. 477D. **β)** ὑπερθετικοῦ βαθμοῦ, ὡς ἄριστοι τὰς φύσεις ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 218D· ὅπως ὡς βέλτιστα ἔσονται ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 503A· ὡς ὅ τι βέλτιστον ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 218D. **γ)** ἐνίοτε χωρίζεται ἀπὸ τοῦ ἐπιθέτου διὰ προθέσεως, οἷον ὡς ἐς ἐλάχιστον Θουκ. 1, 69· ὡς ἐν βραχυτάτοις Ἀντιφῶν 113, 21· ὡς ἐν ἐχυρωτάτῃ Ξεν. Κύρου Παιδ. 1, 6, 26· κλπ.

Β) ὡς, ὡς **σύνδεσμος. I.** μετ' ὀνοματικῶν προτάσεων, εἰς δήλωσιν γεγονότος, = **ὅτι,** Λατ. quod. **II.** μετὰ τελικῶν προτάσεων, εἰς δήλωσιν τέλους ἢ σκοποῦ, = **ἵνα, ὅπως,** Λατ. ut. **III.** ὡς συμπερασματικόν, = **ὥστε,** Λατ. adeo ut. **IV.** αἰτιολογικόν, = **ὅτι** ἢ **ἐπεί,** ἐπειδή, διότι, ὡς τὸ Λατ. ut ἀντὶ quia, quippe, quandoquidem. **V.** χρονικόν, = **ὅτε,** ὡς τὸ Λατ. ut ἀντὶ quando. **VI.** τροπ. = **ὅπως,** κατὰ τίνα τρόπον, ὡς τὸ Λατ. ut ἀντὶ quomodo, quemadmodum. **VII.** τοπικόν, = **ὅπου,** Λατ. ubi.

I. Μετ' ὀνοματικῶν προτάσεων ἀντὶ τοῦ **ὅτι,** Λατ. quod, τίθεται εἰς δήλωσιν γεγονότος, ὅτε (ὡς ἐν τῇ Λατ.) δυνάμεθα νὰ ἀντικαταστήσωμεν τὴν πρότασιν δι' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ., γνωτὸν .., ὡς ἦδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πεῖρατ' ἐφῆπται (= πεῖρατ' ἐφῆφθαι) Ἰλ. Η. 402· καὶ (μετὰ ῥημάτων φόβου ἢ ἀνησυχίας) μετὰ μέλλοντος ὁριστ. μηκέτ' ἐκφοβοῦ, μητρῷον ὡς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτὲ Σοφ. Ἠλ. 1426, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 6, 2, 30· — διὰ τοῦτο, ἐν ᾧ πρότασίς τις ἄρχεται διὰ τοῦ **ὡς,** ἐνίοτε διακοπεῖσα ἀναλαμβάνεται διὰ τοῦ **ὅτι,** καὶ τἀνάπαλιν, Ξεν. Κύρ. 5, 3, 30 (Κνθα ἴδε Poppo), πρβλ. Πλάτ. Πολ. 470D, Heind. εἰς Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 281C· οὕτω τὸ **ὡς** μετὰ ὀρθολεκτικοῦ ῥήματος μετατρέπεται εἰς τὴν σύνταξιν τὴν μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφάτου, ἢ τἀνάπαλιν, Ἡρόδ. 1, 82., 8, 118· ἐνίοτε δὲ αἱ δύο συντάξεις ἀναμίγνυνται ἐν τῷ αὐτῷ κύκλῳ, ἐλογίζετο ὡς .. ἧττον ἂν αὐτοὺς ἐθέλειν .. Ξεν. Κύρ. 8, 1, 25· πρβλ. **ὅτε** Ι. 2. — Ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας τὸ **ὡς** συνάπτεται ὁριστικῇ ἢ εὐκτικῇ, καθ' ὅσον ἡ πρότασις ἐκφέρεται ὁριστικῶς ὡς γεγονὸς ἢ ὡς ἐξαρτωμένη ἐκ τῆς γνώμης τοῦ ὑποκειμένου, πρβλ. Ἡρόδ. 7, 168, Πλάτ. Φίλ. 58A. **2)** μετὰ ῥημάτων δηλούντων αἴσθημά τι, χαίρει δέ μοι ἦτορ, ὡς μευ αἰεὶ μέμνησαι Ἰλ. Ψ. 648· ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιοὺς ὡς ἔπεσ' Π. 60). **II.** τὸ **ὡς** μετὰ τελικῶν προτάσεων = **ἵνα, ὅπως,** Λατ. ut· ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας τὸ **ὡς,** ὡς καὶ τὸ **ὡς ἄν,** Ἐπικ. **ὡς κεν,** καθὼς ἄλλοι τελικοὶ σύνδεσμοι, συντάσσεται κανονικῶς μετὰ ὑποτακτικῆς ἀρκτικοῦ χρόνου ἡγουμένου καὶ μετὰ εὐκτικῆς παραγομένου χρόνου ἡγουμένου, βουλὴν ὑποθησάμεθ'.., ὡς μὴ πάντες ὄλωνται Ἰλ. Θ. 37· τύμβον χεύαμεν .., ὡς κεν τηλεφανὴς .., εἴη Ὀδ. Ω. 8· πρβλ. ἵνα Η, **ὅπως** Β.

2) τὸ **ὡς,** συντάσσεται ὡσαύτως μετὰ παραγομένου χρόνου τῆς ὁριστικῆς εἰς δήλωσιν πράγματος, οὗ ὁ καιρὸς παρῆλθε, καὶ τὸ ὁποῖον ἐπομένως εἶναι ἀδύνατον νὰ συμβῇ, τί μ' οὐκ ἔκτεινας,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὡς ἐδειξα μήποτε ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἢ γεγώς; διὰ νὰ μὴ ἤθελα δείξῃ ποτὲ εἰς τοὺς ἀνθρώπους πόθεν ἐγεννήθην, Σοφ. Ο. Τ. 1391· τὰ ἐνέχυρα λαβεῖν, ὡς μηδ' εἰ ἐβούλετο ἐδύνατο ἐξαπατᾶν Ξεν. Ἀν. 7. 6, 23 ἴδε ἵνα Β. Ι. 3, ὅπως Β. Ι. 3. **3)** τὸ **ὡς** μετ' ἀπαρ. περιορίζει ἰσχυρισμόν, οἷον ὡς εἰπεῖν, οὕτως εἰπεῖν, Λατ. ut ita dicam, Ἡρόδ. 6. 95· ὡς λόγῳ εἰπεῖν ὁ αὐτ. 2. 53· ἢ ὡς ἔπος εἰπεῖν. πρβλ. **ἔπος** ΙΙ. 4· οὕτως, ὡς συντόμῳ ἢ ὡς συνελόντι εἰπεῖν, ἵνα εἴπω ἐν συντόμῳ, Ξεν. Οἰκ. 12, 19, Ἀπομν. 3. 8, 10· ὡς εἰκάσαι Ἡρόδ. 1, 34, κλπ.· ὡς μικρὸν μεγάλῳ εἰκάσαι Θουκ. 4. 36· (ὅμοιαι φράσεις ἁπαντῶσιν ἄνευ τοῦ **ὡς**, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 61, 176)·—ἴδε ἀνωτ. **Αδ. ΙΙ. 2.** **ΙΙΙ** ἀκριβῶς· ὡς τὸ **ὥστε** μετ' ἀπαρ., Λατ. adeo ut, ita ut, συχν. παρ' Ἡροδ., εὖρος ὡς δύο τριήρεας πλέειν ὁμοῦ, κατὰ τὸ πλάτος τοσοῦτο ὥστε νὰ πλέωσι.. 7. 24· ὑψηλὸν οὕτω.., ὡς τὰς κορυφὰς αὐτοῦ οὐχ οἷά τε εἶναι ἰδέσθαι 5. 84·—ὡσαύτως· ὡς τὸ **ὥστε**, μετ' ὁριστ., 1. 163., 2. 135 **2)** **ἢ ὡς**, προηγουμένου συγκριτικοῦ, μᾶσσον' ἢ ὡς ἰδέμεν Πινδ. Ο. 13. 162· μαλακώτεροι.., ἢ ὡς κάλλιον αὐτοῖς Πλάτ. Πολ. 410D πρβλ. **ὥστε** Ι 2·— τὸ **ἢ** ἐνίοτε παραλείπεται, προθυμότερον.., ὡς.., Ἀναίκ. 111. 6, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 426C· — ὁμοία εἶναι ἡ φράσις ὀλίγοι ἐσμὲν ὡς ἐγκρατεῖς εἶναι αὐτῶν, ὀλίγοι ὥστε νά.., Ξεν. Κύρ. 4. 5, 15. **3)** αἱ προτάσεις αὗται εἶναι κατ' οὐσίαν ἀναφορικαί, καὶ ὑποθέτουσιν (ὅταν δὲν ἐκφέρωσι ῥητῶς) δεικτικόν τι **οὕτως**, **ὧδε**, **ὅδε**, **τοιόσδε**, καὶ τὰ ὅμοια· ὁ δὲ Ἡρόδ. ἐνίοτε, ὅταν τὰ δεικτικὰ ταῦτα ὑπάρχωσιν ἐν τῇ προτάσει, παραλείπει τὸ **ὡς**, π. χ. οὕτω ἰσχυραὶ μόγις ἂν διαρρήξειας, ὥστε μόλις.., 3. 12· ῥώμῃ σώματος τοιήσδε, ἀθλοφόροι ἔσαν ἀμφότεροι 1. 31. **ΙΥ**. τίθεται ὡς αἰτιολογικὸν μόριον, ὡς τὸ **ὅτι** ἢ **ἐπεί**, ἐπειδή, Λατιν. quin, quippe, quandoquidem, ἐν εὐθείᾳ συντάξει ἀείποτε μετὰ τῆς ὁριστικῆς, τί ποτε λέγεις, ὦ τέκνον; ὡς οὐ μανθάνω Σοφ. Φιλ. 914· καὶ μετ' εὐκτ. μετὰ τοῦ **ἄν**, μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσών· ὡς μᾶλλον ἂν ἕλοιτό μ' ἢ τοὺς πάντας Ἀργείων λαβεῖν αὐτόθι 46· — συχνάκις καὶ ἀντὶ τοῦ **γάρ**. Πόρ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 857, 1093· μάλιστα ὅταν προηγῆται ἢ ἕπηται προσακτ., ἡμεῖς δ' ἴωμεν ὡς, ὀπηνίκ' ἂν θεὸς πλοῦν ἡμῖν εἴκῃ, τηνικαῦθ' ὁρμώμεθα Σοφ. Φιλ. 464. **Υ**. χρονικόν, ἀντὶ **ὅτε**, **ἐπεί**, Λατ. ut, συνάπτεται δὲ μετὰ παραγομένων χρόνων τῆς ὁριστ., ἐνῶρτο γέλως.., ὡς ἴδον Ἰλ. Δ. 600· πρβλ. κατωτ. Δ. Ι. 3· — μετ' εὐκτικῆς εἰς δήλωσιν ἐπαναλαμβανομένης πράξεως, ὁποτεδήποτε, ὁτάκις. ὡς.. ἐς τὴν Μιλησίην ἀπίκοιτο Ἡρόδ. 1. 17· σπανίως μεθ' ὑποτ. ἀντὶ τοῦ **ὅταν**. εἰς δήλωσιν τοῦ γινομένου ὑπό τινας ὅρους, τῶν δὲ ὡς ἕκαστός οἱ μιχθῇ, διδοῖ ὧδον Ἡρόδ 4. 172· — ἐν πλαγίῳ λόγῳ ὡσαύτως· μετ' ἀπαρ., κατὰ τὸ πλεῖστον παρ' Ἡροδ., π. χ. 1. 86, 94, κ. ἀλλ.· ἐκφέρεται δὲ τοῦτο ἰσχυρότερον διὰ τοῦ ὡς.. τάχιστα, παρεντιθεμένων ἄλλων λέξεων μεταξύ, ὡς γὰρ ἐπετρόπευσε τάχιστα, εὐθὺς ὡς, εὐθὺς ἀφ' οὗ.., ὁ αὐτ. 1. 65· ὡς δὲ ἀφίκετο τάχιστα Ξεν. Κύρ. 1. 3, 2· σπανιώτερον τὸ **ὡς τάχιστα** τίθεται ἄνευ λέξεων ἄλλων μεταξύ, Αἰσχίν. 31. 8· ἀλλ' ἡ χρῆσις αὕτη πρέπει νὰ διακρίνηται ἀπὸ τῆς ἐκτεθείσης ἐν σημασ. Αδ. ΙΙΙ. 6· συχνάκις δὲ ἀκολουθοῦσι τὰ δεικτικά, **ὡς**, **ἐνταῦθα**, ἢ **ἔπειτα**, οἷον, Ἰλ. Υ 424, Γ. 396. **2)** τὸ **ὡς** φαίνεται τιθέμενον ἀντὶ τοῦ **ἕως** ἢ **ἕστε**, ἐφ' ὅσον, ἐν ὅσῳ, ὡς παρὰ Σοφ. ἐν Φιλ. 1330, ὡς ἂν αὐτὸς ἥλιος.. αἴρῃ· οὕτως ἴσως, ὡς ἂν ἧς οἱόσπερ εἶ ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1117· πρβλ. **ὥσπερ** ΙΙΙ· — ἐν τῷ μεταγεν. Ἑλληνισμῷ = **ἕως**. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιϑ', 35, 36, καὶ ἕως, Ἐπιστ. πρ. Γαλάτ. ς', 10· Ἰω. Χρυσ. 8. 848Α, 9. 458D. **VI**. τροπικόν, ἀντὶ τοῦ **ὅπως** καθώς, ὡς τὸ Λατ. ut ἀντὶ quomodo, quemadmodum, μεριμνᾷς.., ὡς Ἀχιλῆα τιμήσεις Ἰ. Β. 3· οὕτω μετὰ λέξεις σημαινούσας φόβον ἢ προσοχήν· μὴ φοβοῦ ὡς ἀπορήσεις Ξεν. Κύρ. 5. 2, 11, πρβλ. 6. 2, 30, Δημ. 141. 2· — οὕτως, οὐκ ἔσθ' ὡς (ἀντὶ τοῦ συνηθεστέρου **ὅπως**), οὐδόλως εἶναι δυνατὸν νά.. Σοφ. Ἀντιγ. 750· οὐκ ἔσθ' ὡς οὔ.., ὁ αὐτ. ἐν Φιλ 196· οἶσθ' ὡς ποίησον, κατά τινα μῖξιν συντάξεων ἀντὶ ὡς χρὴ ποιῆσαι ἢ οἶσθ' ὡς σε κελεύω ποιῆσαι; ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 543, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb.· ἴδε **εἴδω** Β. 7· — ὁμοίως, οἶσθα.., ὡς νῦν μὴ σφαλῇς ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 75. **2)** ὡς ἂν ποιήσῃς, ὁπωσδήποτε καὶ ἂν ἐνεργήσῃς, ὁ αὐτ. ἐν Αἴαντι 1369. **VII**. τοπικόν, ἀντὶ **ὅπου**, ὡς τὸ Λατ. ut παρὰ Catull. 11. 3· ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ μεταγεν. Δωρικ. τοῦ Θεοκρ. 1. 13., 5. 101, 103· οὕτως ἔν τινι Αἰολικ. Ἐπιγραφ. ἐν Ussing, σ. 3.

Γ. Τὸ **ὡς** τασσόμενον. **Ι**, πρὸ μετοχῶν· **ΙΙ**. πρὸ προθέσεων· καὶ **ΙΙΙ**. αὐτὸ ταῦτα τὸ **ὡς** ὡς πρόθεσις.

Ι, μετὰ μετοχῶν ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ ὑποκείμενον δηλοῦ τὸν πραγματικὸν ἢ τὸν πιθανὸν λόγον τῆς ἐνεργείας ἣν τὸ ῥῆμα ἐκφράζει, ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικὼς Ἰλ. Ψ. 430 (ἴδε κατωτ. Η)· ἀγανακτοῦσιν ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημένοι (δηλ. ἡγούμενοι μεγάλων τινῶν ἀπεστερῆσθαι), Πλάτ. Πολ 329Δ· συνηθέστατα μετὰ μετοχ. μέλλ., διαβαίνει.., ὡς ἀμήσων τὸν σῖτον Ἡρόδ. 6. 28, πρβλ. 91 παρεσκευάζοντο ὡς πολεμήσοντες Θουκ. 2. 7, κλπ.· δηλοῖς ὡς τι σημανῶν νέον Σοφ. Ἀντ. 242· — οὕτως ἐπὶ ἐρωτήσεων, παρὰ Πρωταγόραν νῦν ἐπιχειρεῖς ἰέναι, ὡς παρὰ τίνα ἀφιξόμενος; Πλάτ. Πρωτ. 311Β· ὡς τί δὴ θέλων; Εὐρ. Ι Τ. 557· — πλεονάζει ἐν Σοφ. Ἀντιγ. 1063, ὡς μὴ 'μπολήσων. **2)** μετὰ μετοχῆς ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ ἀντικείμενον, λέγουσιν ἡμᾶς ὡς ὀλωλότας, ὁμιλοῦσι περὶ ἡμῶν ὡς ἐὰν εἴχομεν ἀποθάνει, Αἰσχύλ. Ἀγ. 672· ὡς μηδὲν εἰδότ' ἴσθι μ', ὧν ἀνίστορες Σοφ. Φιλ. 253· τὸν ἐκβαίνοντα κολάζουσιν ὡς παρανομοῦντα (δηλ. νομίζοντες παρανομεῖν αὐτὸν), Πλάτ. Πολ. 338Ε· ἵνα μὴ ἀγανακτῇ ὑπὲρ ἐμοῦ ὡς δεινὰ ἅττα πάσχοντος (δηλ. νομίζων ἐμὲ δεινὰ ἅττα πάσχειν), ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 115Α, πρβλ. Ἡρόδ. 5. 20, 85., 9. 54· κτύπος ἀνδρὸς ὡς τειρομένου του Σοφ. Φιλ. 202· ἐν ὀλιγωρίᾳ ἐποιοῦντο, ὡς, ἐὰν ἐξέλθωσιν, ἢ οὐχ ὑπομενοῦντας ἁφὰς ἢ ῥᾳδίως ληψόμενοι βίᾳ, ἠμέλησαν πιστεύοντες ὅτι.., Θουκ. 4. 5.— Ἐνίοτε ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει ἀμφότεραι αἱ συντάξεις ἀπαντῶσιν, οἷον, τοὺς κόσμους εἴασε χαίρειν ὡς ἀλλοτρίους τε ὄντας καὶ πλέον θάτερον ἡγησάμενος ἀπεργάζεσθαι, ἔνθα ἀντὶ τοῦ ἡγησάμενος ἀπεργάζεσθαι ἠδύνατο νὰ τεθῇ ἀπεργαζομένους, Πλάτ. Φαίδων 114Ε, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 1. 5, 9. **3)** ὁμοίως πρέπει νὰ ἑρμηνεύηται ὅταν συνοδεύῃ μετοχὴν ἀπόλυτον κατὰ γενικήν, νῦν δέ, ὡς οὕτως ἐχόντων, στρατιὴν ἐκπέμπετε (δηλ. ἡγούμενοι ὅτι οὕτως ἔχει) Ἡρόδ. 8. 144· ἐρώτα ὅ τι βούλει, ὡς τἀληθῆ ἐροῦντος (δηλ. πιστεύων με ἐρεῖν) Ξεν. Κύρ. 3. 1, 9· ὡς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί τε χρὴ Σοφ. Αἴ. 281, ἔνθα ἴδε Λοβέκ. 1279), πρβλ., 904· — οὕτω καὶ μετ' αἰτ., μισθὸν αἰτοῦσιν, ὡς οὐχὶ αὐτοῖσιν ὠφέλειαν ἐσομένην ἐκ τοῦ ἄρχειν; (ὃ ἐστιν ἡγούμενοι ὡς οὐχὶ ὠφέλειαν ἔσται;) Πλάτ. Πολ. 345Ε, πρβλ. Ἡρόδ. 4, Valck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1469· οὕτως, ὡς καὶ τῶν Ἀθηναίων προσδοκίμων ὄντων ἄλλῃ στρατιᾷ, καὶ .. διαπολεμηθέντων Θουκ. 7. 25, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 604Β. — Ἡ σύνταξις αὕτη εἶναι συνηθεστάτη μετὰ τὸ εἰδέναι, ἐπίστασθαι, νοεῖν, διακεῖσθαι τὴν γνώμην, ἔχειν γνώμην, νομίζειν, ἡγεῖσθαι, ὑποτίθεσθαι, κτλ., μετὰ τῶν ὁποίων ῥημάτων ἔπρεπε μᾶλλον νὰ προσδοκῶμεν **ὡς** μετ' ὀρθολεκτικοῦ ῥήματος ἢ αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἴδε Jml Gr. Gr. § 701 κέξ. **ΙΙ**. τὸ **ὡς** πρὸ προθέσεων πρέπει ν' ἑρμηνεύηται ὡς καὶ ὅταν πραγάσηται πρὸ μετοχῆς, ἀνήγοντο ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν (ὃ ἐστιν ὡς ναυμαχήσοντες) Θουκ. 1. 4 πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 22· φρύγανα συλλέγοντες ὡς ἐπὶ πῦρ (δηλ. ὡς πῦρ ποιησόμενοι) ὁ αὐτ. ἐν Ἀνάβ. 4. 3, 11· καὶ λαβὲ τὴν ἀκρόπολιν ὡς ἐπὶ τυραννίδι, εἰς δήλωσιν σκοπ Θουκ. 1. 126· ἀπέπλεον .. ὡς ἐς τὰς Ἀθήνας ὁ αὐτ. 6. 6, πλεῖς ὡς πρὸς οἶκον Σοφ. Φιλ. 58· ἀπαγγέλλετε τῇ μητρὶ χαίρειν ὡς παρ' ἐμοῦ (ἐξυπαν. ἥκοντες, ὅπερ καὶ ὑπονοεῖται ἐκ τῆς προθέσεως **παρά**). Ξεν. Κύρ. 8. 7, 28· ὡσαύτως, ὡς ἀπὸ πομπῆς Πλάτ. Πολ. 327C· ὡς ἐκ κακῶν ἐχάρη Ἡρόδ. 8. 101· πρβλ. **ἕως** Ι. 2. δ. **ΙΙΙ**. τὸ **ὡς** συχνότατα τίθεται μετὰ τὶ προθέσεων **εἰς**, **ἐπί**, **πρός**, καὶ τῆς αἰτ.· ἀλλ' αἱ προθέσεις αὐτ ἤρξαντο παραλειπόμεναι, καὶ οὕτως αὐτὸ τὸ **ὡς** φαίνεται ὡς πρέσεις μετ' αἰτιατ. συντασσόμενον, ὡς περιῆλθε τὸ Λατινικὸν usq εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ usque ad. Ἀλλ' ὅμως ἡ συνήθεια περισε ταύτην τὴν προθετικὴν χρῆσιν τοῦ **ὡς** μόνον ὅταν ἡ συντακτικὴ πεῖσις δηλοῖ πρόσωπον οὐχὶ τόπον· — ὑπάρχει μόνον ἓν παράδειγμα τοῦ τοιούτου **ὡς** παρ' Ὁμήρῳ, ὡς αἰεὶ τὸν ὅμοιον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὅμοιον Ὀδ. Ρ. 218· ἀκολούθως παρ' Ἡροδ., εἰσελθεῖν ὡς τὴν θυγατέρα 2. 121, δ· καὶ συχν παρ' Ἀττ., ὡς Ἄγιν ἐπρεσβεύσαντο Θουκ. 8. 5, κλπ.· μετὰ πάσης δὲ προσοχῆς ἐγίνετο ἡ διάκρισις ἐν τῇ συντάξει μετὰ προσώπου ἀπὸ τῆς μετὰ τόπου, φαίνεται ἐκ χωρίων τοῦ Θουκυδίδου (μνημονευομένων ὑπὸ τοῦ Valck. εἰς Ἡρόδ. 2. 135), ἀφίκετο ὡς Περδίκκαν καὶ ἐς τὴν Χαλκιδικήν 4. 79· ἀπέπλευσαν ἐς Φώκαιαν .. ὡς Ἀστύοχον 8. 39· ναῦς ἐς τὸν Ἑλλήσποντον ὡς Φαρνάβαζον πέμπειν 8. 81· — ὅσα δὲ παραδείγματα ἐκ τοῦ κοινοῦ λόγου ὑπῆρχον ἐν οἷς τὸ **ὡς** ἔκειτο μετὰ τοπικῶν ὀνομάτων, διωρθώθησαν ἅπαντα εἰς ἀντιγράφων, ἴδε Πόππου εἰς Θουκ. 1. 50, Ξεν. Ἀν. 1. 3 — ἐν Σοφ. Τραχ. 375, ὁ Ἔρμαννος διατηρεῖ τὸ ἥκει δόμους ὡς τούσδε, λαμβάνω τὴν αἰτιατικὴν ὡς ἰσοδύναμον τῷ ὡς ὑμᾶς τοὺς ἐν δόμοις τοῖσδε· οὕτως, ὡς τάς ἀδελφὰς .. χεῖρας εἶναι κατ' ἔννοιαν ὡς τὸν ἀδελφόν, ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Τυρ. 1481.

Δ. ὡς πρὸ προτάσεων κατὰ τὸ φαινόμενον ἀνεξαρτήτων·

Ι. ὡς ὡς ἐπιφώνημα ἐμφαντικόν, πῶς, πόσον, «τί..; ὡς τὸ Λατ. ut ἀντὶ quam, κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἐπιθέτων καὶ ἐπιρρ., ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες, πόσον (τὸν) ἄνηστον.. Ἰ. Ἰλ. Φ. 441· ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα λιπέσθαι, πόσον καλὸν (τί καλὸν) ἐστὶν καὶ.., Ὀδ. Ι'. 196, πρβλ. Ω. 194· φρονεῖν ὡς δεινὸν ἔχον Ο. Τ. 316· ὡς ἀστεῖος ὁ ἄνθρωπος, τί εὐγενοῦς ψυχῆς ἄνθρωπος, Πλάτ. Φαίδων 116D· καὶ ἐν πλαγίοις πρυτάνεσιν, ἐθαύμασα τοῦτο, ὡς ἡδέως .. ἀπεδέξατο, ἐθαύμασα ὅτι εἶδον πόσο.., αὐτόθι 89Δ· ἐνίοτε τὸ **ὡς** ἀκολουθεῖ μετὰ τι ἐπιρρ., π. χ., ὃν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαστῶς ὡς, ὑπερφυῶς ὡς, ἴδε ἀνωτ. Αβ. ΙΙΙ. καὶ πρβλ. πῶς V. 2) ὅταν συνάπτηται μετὰ ῥήματος, ἡ δύναμις αὐτοῦ ἐπεκτείνεται εἰς ἅπασαν τὴν πρότασιν, ὡς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί, ὄντως ἀεὶ δεινὸν ἐκ δεινοῦ ἐπέρχεταί μοι, Ἰλ. Τ. 290, πρβλ. Φ 273· ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων, πόσον ὀλίγη εὐγνωμοσύνη ὑπολείπεται! Ὀδ. Χ. 319· ὡς ὄχλος νιν .. ἀμφέπει, ἴδε πῶς .., Εὐρ. Φοίν. 148· ὡς ὑπερδέδοικά σου, πόσον πολύ .., Σοφ. Ἀντιγ. 82. — Ἀλλ' ἐν τοιαύταις ἐκφράσεσιν ὑπάρχει ἀείποτέ τι τὸ ἀποσιωπώμενον ἢ παραλειπόμενον, εἰς ὃ τὸ ὡς ἀναφέρεται, ὡς σαφέστατα δύναται νὰ φανῇ ἐκ φράσεων οἷα ἡ ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1119,—ἀλλ' ὡς ἀπὸ τοῦ τείχους πάρεστιν ἄγγελος οὐδείς. δηλ. θαυμαστόν ἐστιν ὡς οὐδεὶς πάρεστιν, «τί παράξενον, νὰ μὴ ἔρχηται κανείς ..!— ἐν Εὐρ. Φοίν. 625, ἡ ἔλλειψις συμπληροῦται: [ἴσθι] ὡς. 3) ἐν ἀρχῇ πολλῶν προτάσεων δύναται νὰ σημαίνῃ ταχεῖαν διαδοχὴν γεγονότων, οἷον, ὡς ἴδεν, ὥς μιν Ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν, ὡς εἶδεν, εὐθὺς ὁ Ἔρως ..! δηλ. μόλις εἶδε καὶ εὐθὺς ὁ Ἔρως .., Ἰλ. Ξ. 294· ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη Θεόκρ. 2. 82, πρβλ. 3. 42· (οὕτω παρὰ Οὐεργ. ἐν Ἐκλογ. 8. 41, ut vidi, ut perii, ut me malus abstulit error)· — τὸ χωρίον τοῦ Βίωνος 1. 40, εἶναι διάφορον,—ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδώνιδος ἄσχετον ἕλκος, ὡς ἴδε φοίνιον αἷμα μαραινομένῳ περὶ μηρῷ, παχέας ἀμπετάσασα κινύρετο,— διότι ἐνταῦθα αἱ προτάσεις αἱ ἀρχόμεναι διὰ τοῦ ὡς εἶναι ἅπασαι μέλη τῆς κυρίας προτάσεως, τὸ δὲ κινύρετο ἀποτελεῖ τὴν ἀπόδοσιν, ὅτε εἶδε ..., ἐθρήνει. ΙΙ. τὸ ὡς ἐκφέρει εὐχὴν ὡς τὸ εἴθε, Λατ. utinam, μετὰ μόνης τῆς εὐκτικῆς, ὡς ἔρις .. ἀπόλοιτο Ἰλ. Σ. 107· ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος Ὀδ. Δ. 47, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 126· — ὡσαύτως, ὡς ἂν ἢ κε μετ' εὐκτ., ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο οὐκ ἐθέλοιμι λείπεσθαι Ἰλ. Ι. 444· ὥς κέ οἱ αὖθι γαῖα χάνοι Ζ. 28. 2) καὶ ἀρνητικῶς, ὡς μὴ θάνοι, εἴθε νὰ μὴ ἀποθάνῃ! Ὀδ. Ο. 359. 3) τὸ ὡς συνάπτεται μετ' ἄλλων λέξεων εὐχῆς, ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι Ἰλ. Γ. 428· ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν Ὀδ. Λ. 548· ἴδε ὀφείλω Π. 3.

Ε. τὸ ὡς μετ' ἀριθμ. δηλοῖ ὅτι ὁ ἀριθμὸς πρέπει νὰ ληφθῇ οὐχὶ ὡς ἀκριβὴς ἀλλ' ὡς κατὰ προσέγγισιν ἀληθεύων ὡς «στρογγύλος» ἀριθμός, ὡσεί, περίπου, σχεδόν, ὡς τὸ Λατ. quasi ἢ adm dum, σὺν ἀνθρώποις ὡς εἴκοσι Ξεν. Ἀν. 3. 3, 5· ὡσαύτως, ὡς πέντε μάλιστα, πέντε περίπου (ἴδε μάλα ΙΙΙ. 5), Ἡρόδ. 7. 30·— καὶ μετὰ λέξεων συντεθειμένων μετ' ἀριθμητικῶν, παῖς ὡς ἑπταετής, ἑπτὰ περίπου ἐτῶν, Πλάτ. Γοργ. 471C· δρέπανα ὡς δεκάπηχυ Ξεν. Κύρ. Παιδ. 6. 1, 30, πρβλ. Ἀν. 5. 4, 12·— πρβλ. ὡσεὶ ΙΙΙ.

Ζ. ὡς ἔν τισιν ἐλλειπτικαῖς φράσεσιν: Ι. ὡς τί (ἐξυπακ. γένηται); πρὸς τίνα σκοπόν; πρὸς τί; Εὐρ. Ὀρ. 796· πρβλ. ἵνα Β. ΙΙ. 3. γ. 2) ὡς ἕκαστος, ἕκαστοι, ἕκαστος χωριστά, Λατ. pro se quisque, Ἡρόδ. 1. 29, 114, Θουκ. 1. 3, κτλ.· ὡσαύτως, ὡς ἑκάτεροι ὁ αὐτ. 3. 74.

Η. ὡς πλεοναστικῶς· ἐπὶ παρομοιώσεως δηλουμένης δι' ἄλλης λέξεως ἐν τῇ προτάσει, ἔλαυνεν .. ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς (ὅπερ ἠδύνατο νὰ εἶναι ἢ οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς, ἢ ὡς οὐκ ἀΐων) Ἰλ. Ψ. 430. 2) ἐν τοῖς ὡς ὅτι, ὡς οἷον καὶ ὡς οἷα, ἀπὸ τοῦ Πλουτ. καὶ ἑξῆς, πρβλ. Bast. εἰς Γρηγ. Κορίνθου σ. 52, Ἰακώψ. εἰς Ἀνθ. Παλατ. σ. 403, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 427. 3) ὡσαύτως ἐν τοῖς οἷον ὡς καὶ ὡς οἱονεί, Bast. Ε. Cr. σ. 57, καὶ Schäf. αὐτόθι σ. 277. 4) τοὐναντίον, τὸ ὡς παραλείπεται ἐν ζωηρᾷ ποιήσει, οἷον, κεῖνος Ἄτλας οὐρανῷ προσπαλαίει (ἀντὶ ὡς Ἄτλας), ἐκεῖνος ὡς ἀληθὴς Ἄτλας, παλαίει πρός .., Πινδ. Π. 4. 515.

Θ. Ἐτυμολογία· τὸ ὡς εἶναι προφανῶς ἐπιρρηματικὸς τύπος τῆς ἀναφορ. ἀντωνυμίας ὅς, ὡς τὸ Σανσκρ. vât τοῦ vas· καὶ εἶναι πιθανὸν ὅτι ὑπῆρχεν ἀρκτικόν τι σύμφωνον ὅπερ ἀπώλετο ἐν τῇ Ἑλληνικῇ, καθ' ὅσον ὁ Ὅμηρος συνεχῶς μηκύνει τὴν πρὸ τοῦ ὡς βραχεῖαν συλλαβήν, οἷον ὄρνιθες ὥς, πέλεκυς ὥς, θεὸς ὡς, κτλ. ἴδε Κούρτ. σελ. 399, 589 — Περὶ τοῦ ὡς ἴδε καὶ Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 169, 170, 171.

ὡς, ἀντὶ ὥς, βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1192 (ὁ Δινδ. ἔχει ὥς).

ὦς, τό, γεν. ὠτός. Δωρ. ἀντὶ οὖς, Θεόκρ. 11. 32.

ὦσα, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἔωσα, ἀόρ. α' ἐνεργ. τοῦ ὠθέω, Ὁμηρ.

ὡσάν, ἢ μᾶλλον ὡς ἄν, Ἐπικ. ὥς κε ἢ ὥς κεν, εἶναι τὸ μόριον ὡς μετ' ἀοριστολογικοῦ μορίου ἴδε ἐν λ. ὡς Β. ΙΙ. 1.

2) κρότον τοιοῦτον, ὡς ἂν ἐπαινοῦντες.., ἐποιήσατε, ἔνθα δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ ὡς ἐάν, ὡς νά.., Δημ. 519. 10· ὁμοία ἐλλειπτικὴ σύνταξις μετ' ἀπαρ., ἵνα μὴ δόξω ὡς ἂν ἐκφοβεῖν ὑμᾶς Β' Ἐπιστ. πρὸς Κορ. ι', 9. 3) κατὰ τὸ φαινόμενον ἀπολ.: ταῦτα προσδέχοιτ' ἂν ὡς ἂν οἰκεῖα Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 1. 16, 12· παῖδα ὡραῖον ὡς ἂν Αἰγύπτιον Αἰλ. περὶ Ζώων 4. 54· — ἀλλ' ἐνταῦθα νοητέον τὴν μετοχὴν ὄντα, ὥστε τὰ παραδείγματα ταῦτα ὑπάγονται εἰς τὸ μόριον ὡς Γ. 1.2.

ΙΙ. τὸ ὡς ἂν κεῖται ὡσαύτως ἐνίοτε ὅπου ἠδυνάμεθα νὰ περιμένωμεν ἕως ἄν, πρβλ. ὡς Β. ν. 2.

ὡσανεὶ ἢ ὡς ἂν εἰ, ὡς ἐάν, οἱονεί, «σάν», Λατ. tanquam, μετὰ ῥημάτων, τό.. πνεῦμα ὡσανεὶ προδιαλύεται Ἀριστ. Προβλ. 23. 28· πόλις ἥτις ὡσ. πρόσχημα .. ἦν Πολύβ. 3. 15, 3· μὴ βλέπειν .., ἀλλ' ὡσ. βλέπειν Πλούτ. 2. 961Ε· μετὰ μετοχ., ὡσ. προκαλούμενος Πολύβ. 1. 46. 11· μετὰ ὀνομάτων, ὡσ. σάρκες Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 11, 5· ὡσ. ἀμμῶδες ὁ αὐτ. περὶ Θαυμ. 19· μέγεθος ὡσ. βοῦς αὐτόθι 30. κτλ.

ὡσαννά, Ἑβρ. ἐπιφώνημα (hoshiah-na) σῶσον δή, ἐλήφθη ἐκ τοῦ Ψαλμοῦ ΡΙΗ', 25.

ὥσασκε, Ἐπικ. ἀντὶ ὦσε, γ' ἐνικ. ἐνεργ. ἀόρ. τοῦ ὠθέω.

ὡσαύτως, ἐπίρρ. (ὥς, αὔτως), ἐπιτεταμένον τοῦ ὡς, καθ' ὅμοιον τρόπον, ὁμοίως, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν ἀρχῇ προτάσεως παρεμβαλλομένου τοῦ δὲ μεταξύ, ὡς δ' αὔτως ἀντὶ ὡσαύτως δέ.. Ἰλ. Γ. 339, Ὀδ. Ι. 31, καὶ συχν. οὕτω καὶ παρ' Ἡροδ. 1. 215, 2. 67, κτλ., ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ, Πλάτ. Φαίδ. 102Ε, Ἀριστ. Ρητ. 2. 9, 4, κ. ἀλλ.·— μεθ' Ὁμ. ὡς μία λέξις, ὡσαύτως καὶ .. Ἡρόδ. 7. 86· οὕτω μετὰ δοτ., ὡς δ' αὔτως τῇσι κυσὶ θάπτονται, ὡς κύνες, ὁ αὐτ. 2. 67· πολλοὶ συνεξήκουον ὡσαύτως ἐμοὶ Σοφ. Τραχ. 372·—ὥσπερ γάρ.., ὡσαύτως δὲ σὺ ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 27·— ὡσ. ἔχειν Πλάτ. Φαίδ. 78D, κ. ἀλλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὡς ἑτέρως, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 7. 2. 2) τὸ ὡσαύτως ἔτι μᾶλλον ἐπιτείνεται: ὡσαύτως οὕτως, οὕτω καθ' ὅμοιον τρόπον, Κοραῆς παρὰ τῷ St Ilb. εἰς Πλάτ. Γοργ. 460D· ὡσαύτως κατὰ ταὐτά .., ὡσαύτως καὶ κατὰ ταὐτά Πλάτ. Φαίδων 78D, ἔνθα ἴδε Stallb.

ὦσδε, Δωρ. ἀντὶ ὦζε, γ' ἐνικ. παρατ. τοῦ ὄζω.

ὡσεὶ ἢ ὡς εἰ, ἐπίρρ., ὡς ἐάν, μετὰ διαφόρων ἐγκλίσεων κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἀντιλήψεως: 1) μετ' εὐκτ., ἴσαν, ὡς εἴ τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο Ἰλ. Β. 780, πρβλ. Λ. 389, κτλ.

2) ὡσεί τε μεθ' ὑποτακ., ἐφίλησ' ὡς εἴ τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ Ἰλ. Ι. 481. 3) ὡς εἰ ἢ ὡς εἴ τε, μεθ' ὁριστ., ἔπονθ' ὡς εἴ τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα Ἰλ. Ν. 492· φιάλαν ὡς εἴ τις .., δωρήσεται Πινδ. Ο. 7. 1.

ΙΙ. ἐπὶ ἁπλῆς παρομοιώσεως, ὡς, «σάν», ὡς εἴ τιν' ἀτίμητον μετανάστην Ἰλ. Π. 59, Ὀδ. Η. 36, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 290, Αἰσχύλ. Ἱκ. 782, Σοφ. Ἀντιγ. 653, κλπ.·— οὕτω μετὰ μετοχ., Ἰλ. Ε. 374, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 194· ὥς εἴ τε ἀπολ., Ἰλ. Λ. 474, Ὀδ. Ι. 314, Ξ. 254· ὡσεί περ, μετὰ μετοχ., Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 189· πρβλ. Θεόκρ. 25. 163· ὡσεί περ τε ἀπολ., Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 215, ὡς τὸ ὥσπερ. ΙΙΙ. ὡς τὸ μόριον ὡς Ε, μετ' ἀριθμητικῶν ἢ μετὰ λέξεων σημαινουσῶν μέτρον χρόνου ἢ τόπου, ὡσεί τριήκοντα σταδίων μάλιστά κη Ἡρόδ. 7. 109, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 1. 2, 9· συχν. παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ ἐν τῇ Καιν. Διαθ.

ὡσεπιτοπολύ, κάλλιον διῃρημένως, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ἴδε ὡς Αβ. ΙΙΙ. 1, γ.

ὡσία, Δωρ. ἀντὶ οὐσία, Ὄκελλ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 424, Ἀρχύτ. αὐτόθι, 712, πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 401C.

ὦσις, εως, ἡ, = ὤθησις, κοινῶς, «σπρώξιμον», Ἱππ. Ἀφορ. 1248, Ἀριστ. Φυσ. 7. 2, 3, π. Ψυχ. 3. 10, 9. ΙΙ. κτύπημα δι' ὤσεως, οἱ δὲ πληγὰς (ποιοῦσιν), οἱ δὲ ὤσεις Πλούτ. 5. 916D.

ὡσιωμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ ὁσιόω, = ὁσίως, Πολυβ. Α', 32.

ὥς κε καὶ ὥς κεν, Ἐπικ. ἀντὶ ὡς ἄν, Ὅμ.

ὡσμός, ὁ, = ὦσις, «ὠστισμός, ὠθισμὸς Ἀττικοί, ὡσμὸς Ἕλληνες» Μοῖρ. 424, διάφ. γραφ. Διόδ. 2. 19.

ὥσπερ, ἢ ὡς περ, ἐπίρρ., τρόπου, ὡς, καθώς, ζῇν ὥσπερ ἤδη ζῇς Σοφ. Φιλ. 1396· ἐσώζετ' ἂν .., ὥσπερ οὐχὶ σώζεται αὐτόθι 994· ἀλλὰ τὸ ῥῆμα συνηθέστερον παραλείπεται ἐννοούμενον εὐκόλως, οὔ τι κατακρύπτουσιν .., ὥσπερ Κύκλωπες Ὀδ. Η. 206, πρβλ. Β. 333, Ἰλ. Δ. 263, Ξ. 50· ἔξεστι δ', ὥσπερ Ἡγέλοχος, ἡμῖν λέγειν .. Ἀριστοφ. Βάτρ. 303· τεταγμένοι ὥσπερ ἔμελλον Θουκ. 4. 93· τοῖς ἠτυχηκόσιν ὥσπερ ἐγὼ Δημ. 1101. 6·— ὁ Ὅμ. συχνάκις παρεμβάλλει λέξιν τινὰ μεταξὺ τοῦ ὡς καὶ τοῦ περ, π. χ. ὡς σύ περ αὐτή, ὡς τοπάρος περ, ὡς ἔσεταί περ Ὀδ. Τ. 885, Ἰλ. Ε. 806, Λ. 211·— ὡς παραδείγματος χάριν, ὅταν χορὸς .. γίγνηται, ὥσπερ ὁ εἰς Δῆλον πεμπόμενος Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 12.— Τὸ ὥσπερ διαφέρει τοῦ ὡς παρ' Ὁμήρ., καθ' ὅσον σπανίως ἔχει προηγούμενόν τι ῥητῶς ἐκπεφρασμένον ὡς ἐν Ὀδ. Τ. 312, ὦδε, οἴεται, ὡς ἔσεταί περ· ἐν Ἰλ. Ω. 487, τηλίκου ὥσπερ ἐγώ· ἢ ἐν Ἡσ. Θ. 402, ὡς δ' αὔτως.., ὥσπερ ὑπέστη· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. τὸ ὥσπερ εἶναι συνηθέστατον μετὰ δεικτικά· πρὸ τοῦ οὕτως, Ἀριστοφ. Ὄρν. 188· μετ' αὐτό, Σοφ. Τραχ. 475, κλπ.· ὥσπερ καί .., οὕτω καί .. Ξεν. Κύρ. 7. 5, 75, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 354B· ὥσπερ .., ὧδε .., Σοφ. Ο. Τ. 276· τοιοῦτος ὥσπερ Πλάτ. Πρωτ. 327D· — αὐτοῦ ὥσπερ εἶχον, καθὼς ἦσαν, Ἡρόδ. 2. 121, 4, πρβλ. Σοφ. Ἀντιγ. 1235· εὐθὺς ὥσπερ εἶχεν Ξεν. Ἀν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

4. 1, 19· εὐθὺς ὥσπερ ἔτυχε ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 3. 1, 19·— μετὰ γεν., ὥσπερ ἔχει δόξης Πλάτ. Πολ. 612D· — ἐπιτεταμένον, ὥσπερ γε, ἀκριβῶς καθώς, Ἀριστοφ. Νεφ. 673·— ὥσπερ καί, καθὼς καί, ὡς καὶ ἐγώ περ Ἰλ. Ζ. 477· ὥσπερ καὶ ἄλλο Θουκ. 1. 142 κλπ.·— **ὥσπερ** ὡσαύτως ἀκολουθεῖ μετὰ τὸ **ἴσος**, ὡς τὸ **καὶ** ἐν Ὀδ. Υ. 281, μοῖραν .. ἴσην, ὡς αὐτοί περ ἐλάγχανον, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 532· οὕτω μετὰ τὸ **ὁ αὐτός**, Πλάτ. Φαίδ. 86A, Δημ. 119. 25· μετὰ τὰς λ. **ὅμοιος, ὁμοίως**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1311, Θουκ. 4. 34. **2)** ὥσπερ ἄν μετὰ ὑποτακτ., ἴδε κατωτ. III· μετὰ εὐκτ. ὥσπερ ἄν τις.. λέγοι, ἔνθα ἠδύνατο νὰ τεθῇ **ὡσπερανεὶ** Πλάτ. Φαίδ. 87B, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 14.

II. περιορίζει ἢ τροποποιεῖ ἰσχυρισμόν τινα ὡς τὸ **ὡσπερεί**, οἱονεί, ὡς ἐάν, Λατ. tanquam, ὥσπερ ἀκονιτὶ Θουκυδ. 4. 73· τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ σεσεῖσθαί μοι δοκεῖς Ἀριστοφάν. Νεφ. 1276, πρβλ. Εἰρ. 234· ἅμα μὲν .. ὥσπερ ὑπεφθόνει Ξεν. Κύρ. 4. 1, 13, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 270E, Φαίδων 88E, Κρατύλ. 384C·— καὶ συχνάκις μετὰ μετοχῆς ἐν ἀπολύτῳ χρήσει, ὥσπερ ἐγγελῶσα Σοφ. Ἠλ. 277· ὥσπερ ἐντεταμένου τοῦ σώματος Πλάτ. Φαίδων 86B· ὥσπερ ἑξόν, ὡς ἐὰν ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν μας, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 14· σιωπῇ ἐδείπνουν, ὥσπερ τοῦτο ἐπιτεταγμένον αὐτοῖς (ἀντὶ ὥσπερ εἰ τοῦτο ἐπιτεταγμένον αὐτοῖς εἴη) Ξεν. Συμπ. 1, 11, πρβλ. Ἀπομν. 2. 3, 3· οὕτω κατὰ μεταβολὴν τῆς συντάξεως, ὥσπερ τὸν ἀριθμὸν τοῦτον ἔχοντα ἀνάγκην .., καὶ οὔτε .. οἷόν τε εἴη γενέσθαι Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 19·—τὴν ὥσπερ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἕδραν, κάθισμα ὡς τὸ ἐπὶ τοῦ δίφρου, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 7, 5. **III.** σπανίως ἐπὶ χρόνου.

1) ὥσπερ ἄν = ἕως ἄν, ἐφ' ὅσον, ἢ ἐν ὅσῳ, (πρβλ. **ὡς** B. V. 2), ὥσπερ ἂν ζῶ Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1361 (ἔνθα ἕτεροι ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς σημαῖνον καθ' οἱονδήποτε τρόπον). **2)** εὐθὺς ὡς, Ἀριστοφ. Εἰρ. 24. **IV.** μετὰ συγκριτικὸν (πρβλ. **ὡς** B. III. 2), Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 16. — Πρβλ. **ὡσπερεί, ὥσπερ οὖν.**

ὥσπερ. ἀντὶ **ὥσπερ**, βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1185, 1192 (Διονδόρφ. **ὥσπερ**).

ὥσπερ εἰ ἢ **ὡσπερεί**, Ἐπίρρ., ὡς τό, **οἱονεί**, ἀκριβῶς ὡς ἐάν, ὡς νά, Λατ. quasi, tanquam, μεθ' ὁριστ., ὥσπερ εἰ παρεστάτεις Αἰσχύλ. Ἀγ. 1201· μετ' εὐκτ., ὥσπερ τις εἴ σοι .. μηδὲν δεδοίη Σοφ. Ο. Κ. 776· ὡσπερεὶ φάναι, οὕτως εἰπεῖν, Λογγῖν. 32. 3· ὅμοια ὥσπερ εἰ .. Ξεν. Συμπ. 4, 37·— μετ' ὀνομάτων ἢ μετοχῶν, ὡσπερεὶ ψῆτταν Ἀριστοφ. Λυσ. 115· ὡσπερεὶ προκείμενον ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 537· ἃ ὡσπερεὶ στοιχεῖά ἐστι Πλάτ. Κρατ. 422A. **II.** ὥσπερ ἄν εἰ ἢ ὡσπερανεὶ (ὅπερ κυρίως εἶναι ἐλλειπτικὸν ἀντὶ ὥσπερ ἂν ἦν, εἰ .., καὶ τῶν ὁμοίων), ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 479A, ἐν Πρωτ. 311B, Ἰσοκρ.· ἐν Ξεν. Κύρ. 1. 3. 2, ὥσπερ ἂν εἴ τις .. ἀσπάζοιτο, τὸ εἴ τις πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς μία λέξις, = quisquis· — ὥσπερ οὖν ἂν εἰ μετὰ παρατατ., Πλάτ. Πολ. 420C· πρβλ. **ὥσπερ** I. 2.

ὥσπερ οὖν ἢ **ὡσπεροῦν**, Ἐπίρρρ., ἀκριβῶς καθώς, ὥσπερ οὖν ἀπώλετο Αἰσχύλ. Χο. 96, πρβλ. 888, Ἀγ. 1171. **II.** ὡς πράγματι, καθὼς τῷ ὄντι, ὡς ἀναμφιβόλως, εἰ δ' ἔστιν (ὥσπερ οὖν ἔστι) θεὸς Πλάτ. Φαῖδρ. 242E· πρβλ. Ἀπολογ. 21D.

ὥστε. **A.** ὡς ἐπίρρ. ἔχον τὴν αὐτὴν σχέσιν πρὸς τὸ **ὡς**, ὡς τὸ **ὅστε** πρὸς τὸ **ὅς**, καὶ ἐν συχνοτέρᾳ χρήσει παρ' Ὁμήρῳ τοῦ **ὡς** ἐν παρομοιώσεσιν, ὅτε συνήθως γράφεται διῃρημένως καὶ ἀναφέρεται εἰς τὸ δεικτικὸν **ὥς**· τίθεται δὲ ἐνίοτε, ὡς τὸ **ὡς**, μετ' ἐνεστ. ὁριστ., Ἰλ. B. 459 κέξ., πρβλ. M. 421 κέξ., N. 703· ἐνίοτε μετ' ἀόρ., Γ. 23· ἄλλοτε μεθ' ὑποτακτ. ἐνεστ. ἢ ἀόρ., B 474 κέξ., Λ. 68, Π. 428, Ὀδ. Χ. 302· — καὶ αἱ τρεῖς χρήσεις ἐν τῇ αὐτῇ παρομοιώσει εὑρίσκονται ἐν Ἰλ. Ε. 136-139· — τὸ ῥῆμα ἐνίοτε παραλείπεται, ὥστε θεοί περ Σ. 513, πρβλ. Κ. 154. Εἰ καὶ ἡ χρῆσις αὕτη τοῦ **ὥστε** εἶναι κυρίως Ἐπικὴ (ὁ Πίνδ. ἔχει **ὦτε**, ὃ ἴδε), ἀλλ' ὅμως ἀπαντᾷ ἐνιαχοῦ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ποιηταῖς, κατώρυχες δ' ἔναιον ὥστ' ἀήσυροι μύρμηκες Αἰσχύλ. Πρ. 452, πρβλ. Θήβ. 13, 62, Πέρσ. 424, Χο. 421, Σοφ. Ο. Κ. 343, Ἀντ. 1033. **II.** εἰς δήλωσιν τῆς δυνάμεως ἢ ἐξουσίας, δι' ἧς πράττει τίς τι, ὡς τὸ **ἅτε**, Λατιν. utpote, τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη ῥεῖα μάλ', ὥστε θεὸς Ἰλ. Γ. 381· ὥστε περὶ ψυχῆς Ὀδ. Ι. 423· οὕτω παρ' Ἡροδ., ὥστε ταῦτα νομίζων Α. 8, πρβλ. Ε. 35, 83, 101, Ζ. 94, Θ. 118· οὐδαμοῦ οὕτω παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

B. ὡς σύνδεσμος τίθεται εἰς δήλωσιν τοῦ πραγματικοῦ ἢ μελετωμένου ἀποτελέσματος τῆς ἐνεργείας ἣν ἐκφέρει τὸ ῥῆμα τῆς κυρίας προτάσεως: **I.** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' ἀπαρ., «ὥστε νά, διὰ νά», σχεδὸν ὡς τὸ Γαλλικὸν pour πρὸ ἀπαρ.· παρ' Ὁμήρ. μόνον δίς, εἰ δέ σοι θυμὸς ἐπέσσυται, ὥστε νέεσθαι, ἂν δὲ ἡ καρδία σου σὲ ἐφορμᾷ νὰ ὑποστρέψῃς, Ἰλ. Ι. 42· οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμί, ὥς τ' ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι ταῦτα πείθεσθαι, «ἤγουν, οὐκ εἰμὶ τοιαύτης ἡλικίας, ὥστε εἰς πᾶν ἔργον πείθεσθαι τῷ κελεύοντί μοι κατ' ἀγρούς» (Εὐστ.), Ὀδ. Ρ. 21· ῥηιδίως κεν ἐργάσσαιο, ὥστε σε κεῖς ἐνιαυτὸν ἔχειν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 44· ὥστε ἀποπλῆσαι τὸν χρησμὸν Ἡρόδ. 8. 96.— Ἡ σύνταξις αὕτη γίνεται συνηθεστέρα παρὰ Πινδ., π. χ. Ο. 9. 113, Ν. 5. 2, 64· καὶ εἶναι συχνὴ παρ' Ἀττικ. ἔτι καὶ ὅπου (ὡς ἐν Ἰλ. Ι. 42 ἀνωτέρ.) τὸ **ὥστε** φαίνεται πλεονάζον· οὕτω μετὰ τὸ **ἐθέλειν**, Εὐρ. Ἱππ. 1327· μετὰ τὸ **ἔστι**, ἀντὶ **ἔξεστι**, Σοφ. Φιλ. 656· μετὰ τὸ **ψηφίζεσθαι**, Θουκ. 5. 17, ἴδε Valck. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 1327, Marck. εἰς Σοφ. Ἱκέτ. 581· — ἀλλὰ τἀνάπαλιν, εὑρίσκομεν πολλάκις τὸ ἀπαρέμφ. μόνον ὅπου τὸ **ὥστε** φαίνεται ἀναγκαῖον, οἷον παρ' Ἡροδ. 1. 13, 82, πρβλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 387, εἰς Μήδ. 1396·— τὸ **ὡς** εἶναι πολὺ σπανιώτερον ἐπὶ ταύτης τῆς χρήσεως, ὡς ἐν Ξεν. Ἀναβ. 2. 2, 4· πρβλ. **ὡς** B. III· — οὕτω μετὰ τὸ **οὕτως, τοιοῦτος, τοσοῦτος**, ἢ ἄλλην τινὰ δεικτικὴν λέξιν τὸ **ὥστε** τίθεται μετ' ἀπαρεμφ., π. χ. ἐν Σοφ. Ο. Τ. 595. **2)** τίθεται μετὰ τοῦ ἢ ὡς 6' ὅρος συγκρίσεως, ὅταν ἀποφάσκηται τὸ δυνατὸν τοῦ ἀποτελέσματος (πρβλ. **ὡς** B. III. 2), μέζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν, μεγαλείτερα παρὰ τὰ συνήθως κινοῦντα τὰ δάκρυα, Valck. εἰς Ἡρόδ. 3. 14· μεῖζον ἢ ὥστε φέρειν δύνασθαι κακὸν Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 17· ἀλλὰ παρὰ ποιηταῖς ἐνίοτε τὸ **ὥστε** παραλείπεται, νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν Σοφ. Ο. Τ. 1293· κρεῖσσον' ἢ φέρειν κακά Εὐρ. Ἑκ. 1107, Ἄλκ. 230· — ἐνίοτε, εἰ καὶ σπανίως, τὸ θετικὸν τίθεται ἀντὶ τοῦ συγκριτικοῦ, ψυχρὸν ὥστε λούσασθαι (ἀντὶ ψυχρότερον ἢ ὥστε ..), παρὰ πολὺ ψυχρὸν διὰ νὰ λουσθῇ τις, Ξενοφ. Ἀπομν. 3. 13, 3· ἡμεῖς ἔτι νέοι ὥστε διελέσθαι, παρὰ πολὺ νέοι ὥστε νά .., Πλάτ. Πρωτ. 314B· γέρων ἐκεῖνος ὥστε σ' ὠφελεῖν παρών Εὐρ. Ἀνδρ. 80· — τὸ **ὥστε** ἐνίοτε παραλείπεται, ὀλίγους εἶναι στρατιᾷ τῇ Μήδων συμβαλεῖν Ἡρόδ. 6. 109· ταπεινὴ ἡ διάνοια ἐγκαρτερεῖν Θουκ. 2. 60 κλπ. **3)** ὥστε μὴ .. ἄν, τίθεται μετ' ἀπαρεμφ. ἐπὶ πρ[illegible] των μᾶλλον ἢ ἧττον πιθανῶν, οὕτως ἐκάετο ὥστε μήτε .. [illegible] τι ἢ γυμνοὶ ἀνέχεσθαι, ἥδιστά τε ἂν ἐς ὕδωρ ψυχρὸν σφᾶς αὐτοὺς ῥίπτειν Θουκ. 2. 49, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 374, Ἠλ. 1316.

4) ἐνίοτε σημαίνει τὸν ὅρον, ἐπὶ τῷ ὅρῳ νά .., ὡς τὸ **ἐφ' ὦτε**· παραδοῦναι σφᾶς αὐτοὺς Ἀθηναίοις, ὥστε βουλεῦσαι ὅ τι ἂν ἐκείνοις δοκῇ Θουκ. 4. 37, πρβλ. Ξεν. Ἀνάβ. 5. 6, 26.

II. μεθ' ὁριστ., εἰς δήλωσιν τοῦ πραγματικοῦ ἀποτελέσματος μετ' ἐμφάσεων, οὐχ οὕτω φρενοβλαβέες .., ὥστε .. ἐβούλοντο Ἡρόδ. 2. 120· ἀσθενέες οὕτω ὥστε .. διατετρανέεις ὁ αὐτ. 3. 12· βέβηκεν, ὥστε πᾶν ἐν ἡσύχῳ ἔξεστι φωνεῖν Σοφ. Οἰδ. Κολ. 82, πρβλ. Οἰδ. Τύρ. 533· τοῦτο εἶναι συχνὸν παρὰ Ξεν., π. χ. Ἀν. 1. 9, 28, Ἀπομν. 2. 2, 3, κ. ἄλλ.· — μετὰ τοῦ **ἄν** καὶ παρατ. ἢ ἀορ. ἐκφέρει ὑποθετικὴν περίπτωσιν, ὥστ', εἰ φρονῶν ἔπρασσον, οὐδ' ἂν ὧδ' ἐγεγνόμην κακὸς Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 271· ὥστε οὐκ ἂν ἔλαθεν αὐτόθεν ὁρμώμενος Θουκ. 5. 6·—ἐπὶ ἀπιθάνου ἐπακολουθήματος, ὥστε ἂν ἡγήσω .. Ξεν. Ἀγησ. 1, 26. **2)** ἐν ἀρχῇ λόγου ἢ προτάσεως δηλοῖ ἰσχυρὸν συμπέρασμα, λοιπόν, ἑπομένως, ὥστ'.. ὄλωλα καί σε προσδιαφθερῶ Σοφ. Φιλ. 75· ὥστ' οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντά μ' ἐξεγείρετε ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 65, Πόρσ. Προοίμ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. σ. xlvii μετὰ τῆς προστακτ., θνητὸς δ' Ὀρέστης, ὥστε μὴ λίαν στένε Σοφ. Ἠλ. 1172· ὥστε θάρρει Ξεν. Κύρ. 1. 3, 18· ὥστε, ἂν βούλησθε, χειροτονήσωτε Δημ. 129. 1. **3)** οὕτω καὶ μετ' εὐκτ. ἐπὶ δήλωσιν ὑποθετικοῦ ἐπακολουθήματος, ἢ μετὰ μόνης εὐκτικῆς (ἄνευ τοῦ **ἄν**), Ξεν. Ἀπομν. 3. 1, 9, Οἰκ. 1, 13· ἢ (συνηθέστερον) μετὰ τοῦ **ἄν**, Ἡρόδ. 2. 26· βρέφος γὰρ ἦν τότ' .. ὥστ' οὐκ ἂν αὐτὸν γνωρίσαιμ' Εὐρ. Ὀρ. 379, πρβλ. Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 857, Ἠλ. 325, Ἀριστοφ. Ἀχ. 943. **III.** μετὰ μετοχ. ἀντὶ ἀπαρ., καθ' ἕλξιν τινά, ὅταν ὑπάρχῃ μετοχὴ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, τοσοῦτον ἀπάντων διενεγκόντες, ὥσθ' ὑπὲρ Ἀργείων δυστυχησάντων Θηβαίοις .. ἐπιτάττοντες Ἰσοκρ. 53D· οὕτω σφόδρα μισοῦντα τοῦτον, ὥστε πολὺ δὴ θάνατον διαθέμενον Ἰσαῖος 76. 19· ὥστε .. δέον Δημ. 28. 7.

ὡστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὠθέω**, δεῖ ὠθεῖν, ὡστέον τοῦτον τὸν ἄνθρωπον εἰς τοὺς ἀλαζόνας καὶ ἀνοήτους Δίων Χρυσ. 2. 376.

ὥστης, ου, ὁ, ὁ ὠθῶν ἢ «σπρώχνων»· σεισμὸς ὥστης, ὁ ἀστρέπων κατὰ μίαν πρόσωσιν, Ἀριστ. περὶ Κόσμου 4, 31.

ὡστίζομαι, μέλλ. Ἀττ. **ὡστιοῦμαι**·— Παθ., θαμιστικὸν τοῦ **ὠθέομαι**, ὠθῶ καὶ ὠθοῦμαι, «σπρώχνω καὶ σπρώχνομαι», «στρεμώνω καὶ στρεμώνομαι», «σκουντιοῦμαι», οὐδ' ὡστιεῖ Κλεωνύμη «οὐδὲ πιεσθήσῃ ὑπὸ Κλεωνύμου» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 84· δούλαισιν ὡστιζομένη ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 330· ὡστιοῦνται .. ἀλλήλοισι περὶ πρώτου ξύλου ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 24· ἀπολ., εἰς τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνὴρ ὡστίζεται, ἀγωνίζεται προσπαθῶν καταλάβῃ τὴν πρώτην θέσιν, αὐτόθι 42, πρβλ. Πλ. 380· οὕτω κωμικῶς, τῶν .. πλακούντων ὡστιζομένων περὶ τὴν γνάθον Τηλεκλείδης ἐν «Ἀμφικτύοσιν» 1. 13.

ὡστικός, ή, όν, ἔχων κλίσιν ἢ ῥοπὴν εἰς τὸ ὠθεῖν, ἔχων δύναμιν νὰ ὠθῇ, σφοδρός, ὁρμητικός, ὡστικὴ .. ἡ τοῦ πνεύματος φύσις Ἀριστ. περὶ Ζῴων Κινήσ. 10, 4· τὸ ὡστ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 84.—Ἐπίρρ. -**κῶς**, Μ. Ἀντωνῖν. 9. 3.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὠστισμός, ὁ, = **ὠθισμός**, «ὠστισμός, ὠθισμὸς Ἀττικοί, ὠσμὸς Ἕλληνες» Μοῖρις 424.

ὥστοργος, κατὰ Δωρ. κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **ὁ ἄστοργος**, Θεόκρ. 2. 112.

ὠστός, ἡ, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὠθέω**, ὃν δύναταί τις νὰ ὠθήσῃ, «ὠστὸν τὸ ἀποδιωκτόν» Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 103.

ὠσφρόμην, ὠσφρησάμην, ἴδε τὸ ῥῆμα **ὀσφραίνομαι**.

ὦσχος, ὠσχοφόρια, ὠσχοφόρος, ἴδε **ὄσχος, ὀσχοφόρια**, κλπ.

ὠτ-άγρα ἡ, (οὖς) κολαστήριον ὄργανον τῶν ὤτων, Συνέσιος 201C.

ὠτ-ἀκίς, ίδος, ἡ, φυ ὁ τι θαλάσσιον, Ὀππ. Ἰξευτ. 2. 7.

ὠτἀκουστέω, ἀκροῶμαι μετὰ περιεργίας, προσέχω νὰ ἀκούσω κρυφίως καὶ νὰ μάθω τι ὡς κατάσκοπος, Ἡ ὁδ. 8, 130, Ξεν. Κύρου Παιδ. 5. 3, 56., 8. 2, 10, Δημ. 434. 4, πρβλ. Πολυδ. Β', 84. ὠτ. καὶ κατοπτεύειν τὰ συμβαίνοντα Πολύβ. 31. 21, 1 μετὰ γεν., Σουΐδ.

ὠτ-ἄκουστής, οῦ, ὁ, ὁ ὠτακουστῶν, προσπαθῶν κρυφίως νὰ ἀκούσῃ τι, κατάσκοπος, οἷος ὁ ὑπὸ τῶν τυράννων χρησιμοποιούμενος ἵνα ὠτακουστῇ, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 7, περὶ Κόσμου 6, 9, Πολύβ. 16. 37, 1, Πλούτ. 2. 522F.

ὠταλγέω, ἔχω πόνον τῶν ὤτων, πάσχω ὠταλγίαν, Διοσκορ. 3. 35.

ὠτ-αλγία, ἡ, ἄλγος τῶν ὤτων, Διοσκορ. 2. 210, Πολυδ. Δ', 185.

ὠταλγιάω, = **ὠταλγέω**, Διοσκ. 2. 199.

ὠτᾶν ἢ ὠτάν, ὦ τᾶν ἢ ὦ τάν, ἴδε ἐν λ. **τᾶν, τάν**.

ὠτάριον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **οὖς**, μικρὸν οὖς, Ἀναξανδρίδης ἐν «Σατυρίᾳ» 1, Ἀνθ. Π. 11. 75· ὠτάρι' ὕεια Ἄλεξις ἐν «Κρατεύᾳ» 1. 16. **II.** μεταφορ., λαβὴ ἀγγείου, Ἀθήν. 783B.

2) ὀστρακόδερμόν τι ὅμοιον λεπάδι, αὐ ὀθ. 87F, ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 150, 157.

ὠτερός, ά, όν, (οὖς) ὁ ἔχων μεγάλα ὦτα, «αὐτᾶς», Γλωσσ.

ὠτᾶς, ὠταῖς, ὠτῶν, (= **αὐτᾶς, αὐταῖς, αὐτῶν**), Ἐπιγραφ. Δελφῶν, W. et F. 200. 201. 209. — Ἴδε καὶ τὸ σύνθετον **αὐσωτᾶς**, ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ· τὸ δὲ **ὠτῶ** (= **αὐτοῦ**) ἀνεγνώσθη ἐν ἐπιγρ. Σπάρτης, Ἀθηναίου τ. Α', σ. 255, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὦτε, Δωρ. ἀντὶ **ὥστε** (Α), Πινδ. Ο. 10 (11). 102, Π. 10. 84, Ποιητὴς παρὰ Ἀπολλωνίῳ περὶ Ἀντωνυμ. σ. 61, κλπ.

ὠτ-εγχύτης [ῠ], **ου**, ὁ, ὄργανον δι' οὗ ἐγχεῖταί τι εἰς τὸ οὖς, τοῦ συνήθους ὀργάνου καλουμένου ὑπὸ πάντων ὠτεγχύτου Γαλην. τ. 6, σ. 437, 15. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 431.

ὠτειλή, ἡ, τραῦμα, μάλιστα δὲ πρόσφατον, ἀνοικτὸν τραῦμα, Ἰλ. (κατὰ τὸν Ἀμμών. σ. 107, 150, ἀντίθετον τῷ **οὐλή**)· δεῖξεν δ' ἄμβροτον αἷμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς Ἰλ. Ε. 870· αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτ. Λ. 266, πρβλ. Ρ. 297· δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτ. εἵρυσε Π. 862, πρβλ. Ὀδ. Κ. 164· ὠτειλήν.. δῆσαν ἐπισταμένως Ὀδ. Τ. 456 — ὁ Ἀρίστρχ. ἐδέχετο ὅτι τὸ **ὠτειλή** σημαίνει παρ' Ὁμήρῳ μόνον τραῦμα προξενούμενον ἐν συμπλοκῇ ἐκ τοῦ συστάδην, δι' ὅπλου ὃν ὁ πλήττων κρατεῖ εἰς τὴν χεῖρα καὶ οὐχὶ διὰ βέλους ἢ ἀκοντίου ῥιπτομένου, ὠτ. χαλκοτύπους Ἰλ. Τ. 25, διὸ ὠβέλιζεν ὡς νόθους τοὺς ἐν τῷ Δ. στίχ. 140, 149· ἴδε Lehrs Aristarch. 69. **II.** μεθ' Ὅμηρον ἡ λέξις κυρίως ἀναφαίνεται ἐν τῷ Ἰων. πεζῷ λόγῳ τοῦ Ἱππ., παρ' ᾧ κεῖται ἐπὶ τῆς γενικῆς σημασίας τοῦ τραύματος εἴτε προσφάτου εἴτε μή, 788Δ, κλπ.· ὡσαύτως σημεῖον ἰαθέντος τραύματος, οὐλή, 789C, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, = **ἕλκος**. Γαλην. Λεξ. Ἱπποκρ. — ἅπαξ παρὰ Ξεν., τὰς ὠτειλὰς εἶχε, τὰ σημεῖα τοῦ τραύματος, Ἀνάβ. 1. 9, 6· οὕτω, Πλουτ. Κοριολ. 14., 2. 276C. (Πιθανῶς ἐκ τοῦ **οὐτάω**, τρεπομένου τοῦ **ου** εἰς **ω**, ὡς ἐν τῇ Δωρικῇ διαλέκτῳ· πρβλ. οὐταμένη ὠτειλὴ Ἰλ. Ξ. 518, Ρ. 86).

ὠτειλήθεν, Ἐπίρρ., ἐκ τῆς ὠτειλῆς, τοῦ τραύματος, Ὀρφ. Λιθ. 647.

ὠτειλόομαι, Παθ., ἐπουλοῦμαι, σχηματίζω οὐλήν, Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 769.

ὠτια-φόρος, ον, ὁ τὰς ὠτίδας φέρων, Ἀν. Βεκ. 287, 10.

ὠτικός, ή, όν, (οὖς) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ οὖς, χρησιμεύων διὰ τὸ οὖς, φάρμακον Γαλην. τ. 13, σ. 392, κλπ.

ὠτίον, τό, κυρίως ὡς τὸ **ὠτάριον**, ὑποκορ. τοῦ **οὖς**, ἀλλὰ συχνάκις = **οὖς**, Ἀνθ. Παλατ. 11. 81, Ἐβδ. (Α', Βασιλ. Θ', 15, κ. ἀλλ.), Εὐαγγ. κ. Ματθ. κς', 51· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 211. **II.** μεταφ., μικρὰ λαβή, «χεροῦλι», λαγήνου Ἥρων ἐν Math. Veter. 163. **2)** εἶδος ὀστρακοδέρμου, Ξενοκρ. 17, ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς 150, 157, καὶ παραβαλ. **ὠτάριον** 2.

ὠτιο-φόρος, ον, ὁ τὰ ὦτα συντεθλασμένος, πρβλ. **ὠτοκάταξις**, Ἐτυμολ. Μέγ. 826. 27, Α. Β. 287. — Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 656, ἴδε **ὠτιαφόρος**, καὶ Α. Β. 287, 10.

ὠτίς, ίδος, ἡ, (οὖς) εἶδος πτηνοῦ ἔχοντος μέγεθος χηνὸς καὶ περὶ τοὺς κροτάφους πτερά, ἐν Θεσσαλίᾳ λέγεται νῦν «δρόμπλιος» καὶ Τουρκιστὶ «τόϊ», πιθαν. ἡ Otis tarda (Γαλλ. outarde), ἐνῆσαν δὲ καὶ ὠτίδες Ξεν. Ἀν. 1. 5, 2 κέξ., Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 2. 17, 31., 9. 33, Αἰλ. περὶ Ζῴων 5. 24· πρβλ. **ὠτός**.

ὠτο-γλῠφίς, ίδος, ἡ, ὡς καὶ νῦν γλυφὶς πρὸ καθαρισμοῦ τῶν ὤτων, Τουρκ. «χιλάλ», ὠτογλυφίδα λαβοῦσ' ἀνασκαλεύεται Πλάτων Κωμικὸς ἐν «Συμμαχίᾳ» 3· **-γλῠφον**, τό, Γλωσσ.

ὠτο-ειδής, ές, γεν. **έος**, ὅμοιος πρὸς οὖς, ἔχων σχῆμα ὠτός, Ροῦφ. Ἐφέσ. σ. 59. — Ἐπίρρ. **ὠτοειδῶς**, διὰ τὸ περὶ αὐτὴν ὠτοειδῶς ἐσχηματίσθαι αὐτόθι.

ὠτο-θλᾰδίας, ου, ὁ, = **ὠτοκάταξις**, Διογέν. Λαέρτ. 5. 67.

ὠτο-κάταξις, ιδος, ὁ, ἐπὶ πύκτου, ὁ τὰ ὦτα τεθλασμένος, «ὠτοκάταξις κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ὠτοθλαδίας, τὰ ὦτα τεθλασμένος ἐν παλαίστρα» (Εὐστάθ. 1324)· «ὠτοκάταξιν· τὸν συντετριμμένον τὸ οὖς» Α. Β. 116, 32, Ἀριστοφ. (Ἀποσπ. 72), πρβλ. Α. Β. 287, καὶ Ε. Μ. 826, Σουΐδ. ἐν λέξ., Πολυδ. Β', 83 (ὅθεν ὁ Δινδ. διορθοῖ τὸ **ὠτοκαταξίας** ἐν Πολυδ. Δ', 144, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 628)· ὅρα καὶ Πλάτ. Πρωτ. 342A, Θεόκρ. 22. 45, Martial. 7. 32, Tertull. Spect. 23, **κατάγνυμι** II, Winckelm. 5. 5 § 30 κέξ.

ὠτο-κοπέω, «ζαλίζω» τὰ ὦτα ὁμιλῶν, Λατ. aures obtundere, «ὠτοκοπεῖ· κεφαλαλγεῖ, ἐνοχλεῖ· λαλῶν» Ἡσύχ.

ὠτο-κωφέω, εἶμαι κωφὸς τὰ ὦτα, «ὠτοκωφεῖ· βαρέως ἀκούει» Ζωναρᾶς 1897.

ὠτο-λᾰβίς, ἡ, λαβὶς τῶν ὤτων, λαβὶς συλλαμβάνουσα ἀπὸ τῶν ὤτων, Ἱππιατρ. σ. 238, 24.

ὠτό-λικνος, ον, ὁ ἔχων ὦτα κατὰ τὸ μέγεθος ὅμοια πρὸς λίκνον, οἱ Ὠτόλικνοι ὄνομα Ἰνδικοῦ τινος λαοῦ, Τζέτζ. Ἱστ. 7. 635.

ὠτο-πάροχος, ον, (παρέχω) ὁ παρέχων ἢ ἔχων ὦτα, Γλωσσ.

ὠτο-πέτης, ες, (πέτομαι) ὁ ἔχων ὠτοειδεῖς πτέρυγας, ἢ κατ' ἄλλους, ὁ ἀνοίγων τὰ ὦτα ἐν εἴδει πτερύγων καὶ ἀκροώμενος, Γλωσσ.

ὠτόρ-ῥυτος, ον, ὁ ἐκ τῶν ὤτων τοῦ ὁποίου ῥέει ὕλη τις, Ἱππ. 1164D.

ὠτός, οῦ, ἢ **ὦτος, ου**, ὁ, μακρόωτος γλαῦξ, «μποῦφος», Strix otus, ὁ δ' ὠτὸς ὅμοιος ταῖς γλαυξί, καὶ περὶ τὰ ὦτα πτερύγια ἔχων Ἀριστ. π. τὰ Ζῷα Ἱστ. 8. 12, 12 (ἔνθα προστίθησιν, ἔνιοι δ' αὐτὸν νυκτικόρακα καλοῦσιν), πρβλ. Πλούτ. 2. 961E· ὁ Ἀθήν. (390C) φαίνεται ὅτι ταυτίζει τὸ πτηνὸν τοῦτο πρὸς τὴν ὠτίδα, ἀλλ' ἡμαρτημένως. **II.** ἄνθρωπος εὐχερῶς ἐξαπατώμενος, μωρός, «μποῦφος», «ὦτος ὄρνεον, ὃ περὶ τὰ ὦτα ἔχει πτερύγια· τοῦτο ἐπαινούμενον καὶ ἀντορχούμενον, ὥσπερ νυκτικόραξ ἁλίσκεται· διὸ τοὺς χαύνους καὶ κενοδόξους ὦτους ἐκάλουν» Αἴλ. Διονύσ. παρ' Εὐστ. 561, 7.

Ὦτος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἰφιμεδείας (θυγατρὸς τοῦ Ἀλωέως), ἀδελφὸς δὲ Ἐφιάλτου ᾧ καὶ ἐβοήθησε πρὸς δέσμευσιν τοῦ Ἄρεως, Ἰλ. Ε. 885, Ὀδ. Λ. 308.

ὠτό-τμητος, ον, οὗ τὰ ὦτα εἶναι τετμημένα, ὁ ἠκρωτηριασμένος τὰ ὦτα, Ἐβδ. (Λευ. ΚΑ', 18., ΚΒ', 23).

ὠτώεις εσσα, εν, ποιητ. ἐπίθ., ὁ ἔχων ὦτα ἢ λαβάς, τρίπους Ἰλ. Ψ. 264, 513, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 655.

ωὐ (= **οὐ**), Ἐπίρρ., Ἐπιγρ. Θάσου, Rev. arch. 1865, σ. 438, ἐν ᾗ ἐπιγραφῇ κανονικῶς τὸ **ω** κεῖται ἀντὶ τοῦ **ο**, οἷον **χωῖρων** (= **χοῖρον**), τἀνάπαλιν δὲ τὸ **ο** ἀντὶ τοῦ **ω**, οἷον **Ἀπόλλωνι**, (= **Ἀπώλλωνι**), **παιονίζεται** (= **παιωνίζεται**), Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ωὐτός Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ **ὁ αὐτός**, Ἰλ. Ε. 396· ἕτεροι γράφουσιν **ωὐτός**, ὡς ὁ Δινδ. ἐν Ἡροδότῳ, ἴδε Διάλ. Ἡροδ. § 8.

ὦφα, ὤφειν, πρκμ. καὶ ὑπερσ. ἐνεργητικ. τοῦ **ὁράω**, ἐκ τῆς √ΟΠ, **ὄψομαι**, ἀλλ' εὕρηται μόνον παρὰ τοῖς γραμματικοῖς· πρβλ. **ὠμμένος**.

ὠφέλεια, ἡ, ὡς τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ (ἐν ἰαμβικοῖς στίχοις), Σοφ. Ἠλ. 944, Ἀριστοφ. Θεσμ. 183· ἐν ᾧ ὁ τύπος **ὠφελία**, ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου (ἐν ἀναπαιστ. στίχ.) Εὐρ. Ἀνδρ. 539, πρβλ. Ἀποσπ. 79, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 576· ἐν δὲ τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ ὁ τύπος **ὠφέλεια** εἶναι ὁ γενικῶς παραδεδεγμένος, ἀλλ' ὁ Βεκκήρ. ἀναγινώσκει ἀείποτε **ὠφελία** παρὰ Θουκυδ., εἶναι δὲ αὕτη συχνὴ διάφ. γραφ. παρὰ Πλάτ., Ξεν., κλπ.· Ἰων. **ὠφελίη** Ἡρόδ., Ἀνθ. Παλατ. 6. 187, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 780· (ὠφελέω), Βοήθεια, προστασία, συνδρομή, ὑποστήριξις, ἐπικουρία, μάλιστα ἐν πολέμῳ, ἔπεμπον ἐς τὴν Ἐπίδαμνον .. τὴν ὠφ. Θουκ. 1. 26, πρβλ. 39· τὴν ὠφ. παρέχειν τινί ὁ αὐτ. 3. 13, πρβλ. Ἀνδοκ. 27. 28· ὠφ. ἀνδρὶ φέρειν Εὐρ. Ἀποσπ. 79· ὠφ. προσλαμβάνειν Θουκ. 2. 17· εὑρίσκεσθαι ἀπό τινος ὁ αὐτ. 1. 31· τῆς ὠφελείας μεταλαμβάνειν ὁ αὐτ. 1. 39· τυγχάνειν ὁ αὐτ. 6. 17· ἐπάγεσθαί τινας ἐπ' ὠφελίᾳ, πρὸς βοήθειαν, ὡς βοηθούς, ἐπικούρους, ὁ αὐτ. 1. 3, πρβλ. 3. 58· ἀποχρῆσθαι τῇ ἑκατέρου ἡμῶν ὠφελίᾳ, κάμετε πλήρη χρῆσιν τῆς βοηθείας, ἣν ἑκάτερος ἡμῶν δύναται νὰ παράσχῃ, ὁ αὐτ. 6. 17· οὐ μετὰ τῶν κειμένων νόμων ὠφελίας, οὐχὶ δι' ὠφέλειαν ἥτις νὰ συνάδῃ πρὸς τοὺς ὑπάρχοντας νόμους, (ἔνθα τὸ **ὠφελίας** ἰσοῦ[illegible] τῷ ὠφελίας ἕνεκ[illegible]

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

82. πρβλ. Διονύσ. Ἀλ. περὶ Θουκ. 31· οὐδὲν ἰατρικῆς δεῖται οὐδ' ὠφελείας, οὐδ' ἄλλης βοηθείας, Πλάτ. Λῦσ. 217Α, πρβλ. Πολ. 559Β. **II.** χρησιμότης, ὠφέλεια, κέρδος, ὄφελος, βούλευμα ἀπ' οὗ .. ἔμελλε οὐδεμία ὠφελίη ἔσεσθαι Ἡρόδ. 5. 98· εἴ τις ὠφελειά γε Σοφ. Ἠλ. 944· τὴν κοινὴν ὠφ. φυλάξαι, τὸ κοινὸν πάντων συμφέρον, Θουκ. 6. 80· τίς ἂν εἴη ἡμῖν ὠφ. εἰσόδοις αὐτό; Πλάτ. Χαρμ. 167Β· ἀντίθετον τῷ **βλάβη**, Ξεν. Κύρου Παιδ. 6. 2. 13, Πλάτ., κλπ.· τῷ **ζημία**. Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 6· ἐπ' ὠφελείᾳ ἐστὶ ἢ γίγνεταί τι αὐτόθι 1. 4, 4· — μετὰ γενικῆς ὑποκειμενικῆς, τὴν ὠφ. τὴν τῶν τειχέων, τὴν χρησιμότητα αὐτῶν, Ἡρόδ. 7. 139· μετὰ γεν. ἀντικειμενικῆς, ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν φίλων, πρὸς ὠφέλειαν τῶν φίλων, πρὸς ὄφελος αὐτῶν, Πλάτ. Πολ. 334Β· ὠφελείας ἕνεκα αὐτόθι 339Β· χάριν Πολύβ. 3. 82, 8· ἐναντία τῇ αὐτοῦ ὠφ. Ἀνδοκ. 20. 4· ἐν ὠφ. ἐστί, εἶναι ὠφέλιμον, Ξεν. Πόροι 4, 35· μετὰ τὸ **ὠφελεῖν**, πρβλ. **ὠφελέω** 1, 5. **2)** πηγὴ ὠφελείας ἢ κέρδους, ὠφέλεια, συχν. ἐν τῷ πληθ., τὰς ὠφ. τὰς ἐκ τῆς στρατείας .. ἐσομένας Ἰσοκρ. 43Ε· αἱ κοιναὶ ὠφ. Ἀναί. 157. 34· αἱ ὑπό τινος γιγνόμεναι Ἰσοκρ. 46C· εὐεργεσίαι καὶ ὠφ. Πλάτ. Γοργ. 509C· ὠφ. τε καὶ βλάβαι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 332D· αἱ παρὰ τῶν μισθαποδοτούντων αὐτοῖς ὠφ. Δημ. 200. 6. **3)** ὠφέλεια προερχομένη ἐκ τοῦ πολέμου, Πολύβιος 2. 3 8., 3. 82, 8· ὠφέλεια καὶ λεία Πλούτ. 2. 255Β· ὠφελείας ἀθροίζειν ὁ αὐτ. ἐν Κλεομέν. 12· πολλῆς ὠφ. κυριεύειν Διόδ. 15. 36· τὴν χώραν γέμειν ὠφελείας Πολύβ. 3. 80, 3· ὅτ' ὠφελείας τίθεσθαι τὰ χρήματα, θεωρεῖν αὐτὰ ὡς λείαν, Διονύσ. Ἀλ. 7. 37· οὕτως ἐν τῇ θήρᾳ, κυνήγιον, θήραμα, Ξεν. Κυνηγ. 6, 4· οὕτως ἐπὶ κλέπτου, ὠφ. ἐτοίμην καὶ παρεσκευασμένην ἀφῆκε Ἀντιφῶν 115. 15.

ὤφελες, ε, ἴδε **ὀφείλω** II. 2.

ὠφελέω, μέλλ. **-ήσω**, ἀόρ. **ὠφέλησα**, πρκμ. **-ηκα**, Εὐρ., κλπ.· ὑπερσ. **ὠφελήκη** Πλάτ. Ἀπολ. 31D. — Παθ., μέλλ. **ὠφεληθήσομαι** Ἀνδοκ. 22. 26, Ἰσαῖος 81. 22, Ξεν. Κύρου Παιδ. 3. 2, 20· συνηθέστερον, μέσ. μέλλ. ἐπὶ παθ. σημασίας, **ὠφελήσομαι** Θουκ. 2. 39., 7. 67. κτλ.· — πρκμ. **ὠφέλημαι** Αἰσχύλου Πρ. 222, Πλάτ.· — ὑπερσ. **ὠφέλητο** Θουκ. 6. 60 (ὄφελος). Βοηθῶ, ὑποστηρίζω, συντρέχω, εἶμαι ἢ δείκνυμαι χρήσιμος ἢ ὠφέλιμος εἴς τινα, πρῶτον παρ' Ἡροδ.· ἀντίθετον τῷ **βλάπτω**. Θουκ. 6. 14, Πλάτ. Φαίδων 107D· τῷ **ζημιόω**, Ἰσοκρ. 117Β — Συντακτικῶς τίθεται, **1)** ἀπολ., εἶμαι χρήσιμος, ὠφέλιμος, ὠφελῶ, τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα Αἰσχύλ. Πρ. 44, Σοφ. Ἀποσπ. 205, πρβλ. Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 348, Ξεν. Οἰκ. 1, 9· οὐδὲν ὠφελεῖ Θουκ. 2. 87· τὸ πολλάκις ὠφελοῦν Ἰσοκρ. 166Β. **2)** μετ' αἰτ. πρασ., ὡς τὸ Λατινικ. juvare, εἶμαι ὠφέλιμος εἴς τινα, ὠφελῶ αὐτόν, Ἡρόδ. 2. 95, Αἰσχύλ. Πρ. 507· τὰς ψυχὰς ὠφ. διδάσκοντες Ξεν. Κύρου Παιδ. 2, 3, 23, πρβλ. Πλούτ. 2. 145Β· ὠφελῶ τινα ἔς τι, ὠφελῶ τινα εἴς τι πρᾶγμα, Θουκ. 4. 75· ἐπὶ τοῖς δεινοῖσιν Εὐριπ. Ἀποσπ. 85· διά τῶν ὤτων Πλούτ. 2. 38C· μετὰ μετοχ., αὐτοὺς ὠφελεῖ προσκείμενον Εὐρ. Ἱππόλυτ. 970. **3)** παρὰ ποιηταῖς ὡσαύτως (ἴδε Θωμᾶν Μάγιστρον 935) μετὰ δοτ. προσ., ὡς τὸ Λατ. prodesse, Αἰσχύλ. Πρ. 342, Σοφ. Ἀντιγ. 560, Εὐρ. Ὀρ. 665, 680, Ἡρακλ. 681, Ἀριστοφ. Ὄρν. 420· ἀλλ' ὅμως εὑρηται παρὰ τῷ Ἀντιφῶντι 146. 1, καὶ ὡς διάφ. γραφ. παρὰ Θουκ. 5, 23· τὰ σύνθετα **προσωφελέω**, **ἐπωφελέω**, **συνωφελέω** ὡσαύτως συντάσσονται κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τρόπους. **4)** ἰδιάζουσά τις σύνταξις μετὰ γεν. ἀπαντᾷ παρὰ Σοφ. ἐν Ο. Κ. 436, οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν, ἔνθα τὸ ὠφελῶν, δύναται νὰ ἀναλυθῇ εἰς τὸ ὠφέλειαν παρέχων, δίδων βοήθειαν πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην, ἀλλ' ὁ Jebb παραδέχεται τὴν εὔστοχον διόρθωσιν τοῦ Παπαγεωργίου· οὐδεὶς ἔρωτ' ἐς τόνδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν, ἴδε τὴν σημ. Jebb ἐν τόπῳ. **5)** μετὰ συστοιχ. αἰτ., ὠφέλειαν ὠφ. τινα, παρέχειν ὠφέλειαν, ὑπηρεσίαν, Πλάτ. Πολ. 519Ε, πρβλ. 346C, Εὐθύδ. 275Ε· οὕτω μετ' οὐδετ. ἐπιθέτου, οὐδέν τινα ὠφ., οὐδεμίαν ὠφέλειαν παρέχειν εἴς τινα, Ἡρόδ. 3. 126, Εὐριπ. Ἄλκ. 875· πολλά, πλέον, πλεῖστον, ὡς πλεῖστα ὠφ. τινα Ἰσοκρ. 33Δ, Εὐρ. Ἀνδρ. 679, 681, Θουκ. 6. 14. **II.** Παθ., βοηθοῦμαι, λαμβάνω βοήθειαν, ἐπικουρίαν, συνδρομήν, λαμβάνω κέρδος ἢ ὠφέλειαν, ὠφελοῦμαι, πρός τινος, παρά τινος προσώπου ἢ πράγματος, Ἡρόδ. 2. 68· ἐκ τινος Αἰσχύλ. Προμ. 242, Ἀντιφῶν 121. 31· ἀπό τινος Θουκ. 3. 64, Ξεν. Οἰκ. 1, 15· ὑπό ἢ παρά τινος Πλάτ. Γοργ. 512Α, Ἀντεραστ. 132D· ὠφ. τοῦ νόμου, λαμβάνω ὠφέλειαν ἐκ τοῦ νόμου, Ἀντιφῶν 131. 28· τινι, διά τινος πράγματ., Θουκ. 3. 67· διά τι ὁ αὐτ. 3.13· ὠφελεῖσθαι παρ' ἐμοῦ, λαμβάνειν ὠφέλειάν τινα, κέρδος τι παρ' ἐμοῦ, Ἀντιφῶν 117. 37· ἐξ ὑμετέρων Ἀναί. 178. 21· ὠφελεῖσθαι πρός τι Ξεν. Κυν. 5, 27· ὡσαύτως μετὰ μετοχῆς, ὠφελεῖσθαι ἰδών, ὠφελεῖσθαι ἐκ τῆς ὄψεως πράγματός τινος, Θουκ. 2. 39· μετ' οὐδ. ἐπιθέτου, οὐδὲν ὠφελουμένη Σοφ. Ἀντ. 550· πολλὰ ὠφελεῖσθαι οὐδὲν πονοῦντας Ξεν. Κύρ. 3. 2, 20. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 115.

ὠφέλημα, τό, πρᾶγμα χρήσιμον ἢ ὠφέλιμον, ὠφέλεια, κέρδος, Αἰσχύλ. Πρ. 251· ἀνθρώποισιν ὠφελήματα αὐτόθι 501· ἐπὶ προσώπου, ὦ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν φανείς αὐτόθι 614, πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 698. **II.** καθόλου, ὠφέλεια, κέρδος, τί δῆτα δόξης .. ὠφ. γίγνεται; Σοφ. Ο. Κ. 260, πρβλ. Ξεν. Ἱέρ. 10, 3· ὠφελήματα πατρίδος ἡ αὐτ. ἐν Ἀγησ. 7, 2· ὠφέλημ' ἔχει τινί, εἶναι χρήσιμον ἢ ὠφέλιμον εἴς τινα, Κωμ. Ἀνώνυμ. 10.

ὠφελήσιμος, ον, χρήσιμος, ὠφέλιμος, ἐξ οὗ δύναταί τις νὰ ὠφεληθῇ, πολλοὶ μὲν ἔχθροί, πανύρα δ' ὠφ. Σοφ. Αἴ. 1022· ὠφ. λόγος Ἀριστοφ. Ὄρν. 317.

ὠφέλησις, εως, ἡ, βοήθεια, ἐπικουρία· ὅθεν (καθόλου) ὡς τὸ **ὠφέλεια**, κέρδος, ὄφελος, Σοφ. Ο. Κ. 402· σοὶ γὰρ ὠφ. οὐκ ἔνι ὁ αὐτὸς ἐν Ἠλ. 1031.

ὠφελητέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν εἶναι ἀναγκαῖον ἢ πρέπον νὰ βοηθήσῃ τις, ὠφελητέα σοι ἡ πόλις Ξεν. Ἀπομν. 3. 6, 3.

II. ὠφελητέον, πρέπει τις νὰ βοηθήσῃ ἢ νὰ ὠφεληθῇ, ὠφ. τὴν πόλιν αὐτόθι 2. 1, 28.

ὠφελητικός, ή, όν, βοηθητικός, χρήσιμος, Φίλων 1. 120.

ὠφελία, ἴδε **ὠφέλεια**.

ὠφέλιμος, ον, σπανίως η, ον, Πλάτ. Χαρμ. 174D, Πολ. 607D — ὁ εἴρων ὄφελος, βοηθητικός, ὠφελείας πρόξενος, ἐπωφελής, χρήσιμος, ὠφέλιμος, ἐνίοτε ἐπὶ προσώπων, ὡς ἐν Πλάτ. Μένωνι 98C, Πολ. 461Δ, Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 9· ἀλλὰ συνηθέστερον ἐπὶ πραγμάτων, Θουκ. 2. 46, Πλάτ., κλπ.· τινί, εἴς τινα, Εὐρ. Ἴων 138, Θουκ. 4. 44., 7. 64, κλπ.· ἐς τί, πρός τι, πρός τινα σκοπόν, ὁ αὐτ. 3. 68· πρός τι Πλάτ. Ἐνθ' ἀνωτ. ὑπέρ τινος Ξεν. Κύρ. 6. 2, 34· κρίνειν τι ὠφ. Θουκ. 1. 22· — τὸ ὠφέλιμον ὡς οὐσιαστ., Πλάτ. Πολ. 457D· τὸ ὑμῖν ὠφ. Θουκ. 1. 76. — Συγκρ. καὶ ὑπερθ. **-ώτερος**, **-ώτατος**, Θουκ. 1. 93, Πλάτ. Πολ. 461Δ, Θεαίτ. 179Α.— Ἐπίρρ., **-μως**, Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 4, 1, Πλάτ.· ὑπερθ. **-ώτατα**. Ξεν. Ἱππ. 6. 1.

ὤφελλον, Ἐπικ. ἀντὶ **ὤφελον**, ἀόρ. 6' τοῦ **ὀφείλω**.

ὤφθην, ἴδε τὸ ῥῆμα **ὁράω**.

ὤφλον, ἴδε τὸ ῥῆμα **ὀφλισκάνω**.

ὠχ, ὠχ, μαγικὴ ἐπιφώνησις ἀποδιώκουσα τὰς ψύλλας, εἴ ποτε εἰσέρχῃ ἐν τόπῳ ἔνθα εἰσὶ ψύλλαι, λέγε ὦχ ὦχ, καὶ οὐχ ἅψονταί σου Γεωπον. 13. 15, 9.

ὦχα, πρκμ. τοῦ οἴγνυμι· **-ὦχατο**, Ἰωνικ. ἀντὶ **ᾠγμέναι** ἦσαν, γ' πληθ. παθ. ὑπερσ.

ὠχεῖ, Αἰγύπτιον ὄνομα τοῦ χρυσολαχάνου, «ἁπτράφακες, οἱ δὲ χρυσολάχανον ... Αἰγύπτιοι ὠχεῖ» Διοσκ. 2. 145.

ὦχρα, κίτρινον χρῶμα, καὶ νῦν ὦχρα, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 6, 11, Θεοφρ. Ἀποσπ. 2. 40, Διοσκ. 5. 112, κλπ. **II.** ἡ τοῦ στάχυσιν ἐπανθοῦσα ὠχρία, νόσος τῶν σταχύων, = **ἐρυσίβη**, Ἑβδ. (Δευτ. ΚΗ', 22). **III.** = **ὠχρίασις**, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 442.

ὠχραίνω, μέλλ. **-ανῶ**, ποιῶ τι ὠχρόν, Ὀρφ. Ἀργον. 1305. — Παθ., γίνομαι ὠχρός, ἀντίθετον τῷ **ἐρυθραίνομαι**, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7.193. **II.** ἀμτβ., εἶμαι ἢ γίνομαι ὠχρός, Νικ. Θηρ. 254.

ὠχραντικός, ή, όν, ὁ ποιῶν τινα ὠχρόν, μόνον ἐν τῷ ἐπιρρ. **-κῶς κινεῖσθαι**, πάσχειν, ἐπὶ τῶν ἐκτερικῶν οἵτινες τὰ πάντα βλέπουσιν ἔχοντα χροιὰν τινα ὠχράν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 197, 198.

ὠχράω, μέλλ. **-ήσω**, γίνομαι ὠχρός, χλωριάζω, ὠχρ. χρόα, ἔχω χροιὰν ὠχράν, εἶμαι κιτρινωπός, Ὀδ. Α. 529· πρβλ. **ὠχριάω**. **2)** Παθ., ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ὠχρῆται Ἄρατ. 851.

ὠχρία, ή, = **ὠχρότης**, πολλὴν κατασευάσας τὴν ὠχρίαν Ἰω. Χρυσ. τ. 1, σ. 570D· — ὡσαύτως **ὠχρα II**, ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 378, 43. — Παρὰ Θεοδ. Πρόδρ. φέρεται **ὠχρεία**, ἡ.

ὠχρίας, ου, ὁ, ὁ ἔχων ὠχρὸν πρόσωπον, «κιτρινιάρης», Ἀριστ. Κατηγ. 8. 15.

ὠχριᾶσις, εως, ἡ, τὸ ὠχριᾶν, τὸ γίνεσθαι ὠχρόν, συνημμένην τῷ **πολίωσις**, Πλούτ. 2. 364Β· ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 652Ε.

2) = **ὠχρα II**, Θεοδοτ. Παλ. Διαθ.

ὠχριάω, = **ὠχράω**, γίνομαι ἢ φαίνομαι ὠχρός, χλωμιάζω, Ἀριστοφ. Νεφ. 103, Βάτρ. 307, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 115· **ὠχριῶσας** Βάβρ. 92. 8· ἀντίθετον τῷ **ἐρυθριάω**, **ἐρυθραίνομαι**, Ἀριστ. Κατηγ. 8. 15, Ἠθ. Νικ. 4. 9, 2· — ἐπὶ οἴνου, Πλούτ. 2. 692Ε. — Πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 80.

ὠχρο-ειδής, ές, γεν. **-έος**, ὁ ἔχων ὄψιν ὠχράν, ὠχρός, κίτρινος, Σουΐδ. ἐν λ. **ἔκτερος**.

ὠχρο-κόκκινος, ον, ὁ ὠχρὸς καὶ κόκκινος, Θεόδ. Πρόδρ.

ὠχρό-λευκος, ον, λευκὸς μετὰ τινος ὠχρότητος, «σπροκίτρινος», Διοσκ. 4, 42.

ὠχρο-μέλας, αινα, ἄν, μαυροκίτρινος, Γαλην. τ. 5, σ. 483, Ἐκδ. Βασ.

ὠχρ-όμματος, ον, ὁ ἔχων ὠχροὺς ὀφθαλμούς, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 38.

ὠχρό-ξανθος, ον, ὁ ἔχων χρῶμα ξανθοκίτρινον, Γλωσσ. τ. 5, σ. 483, Ἐκδ. Βασ.

ὠχρο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τινα ὠχρόν, Γραμμ., ἴδε Πογπε εἰς Ἰλ. Τ. 5, σ. 392.

ὠχρός, ά, όν, ὡς καὶ νῦν, χλωμός, ἐπὶ χροιᾶς, Εὐρ. Βάκχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

438, Ἀριστοφ. Νεφ. 1016, Πλοῦτος 422, κλπ.· μάλιστα λευκοκίτρινος, ἀσπροπράσινος, ἢ πρασινοκίτρινος, (πρβλ. **χλωρός**), τὸ δὲ ὠχρὸν γίγνεται λευκοῦ ξανθῷ μεμιγμένου Πλάτ. Τίμ. 68C· ἐπὶ βατράχου, Βατραχ. 81· χρῶμα δ' ἀσίτων .. γίνεται ὠχρὸν Ἄλεξις ἐν «Ὀλυνθίᾳ» 1. 8· ὠχρὸς κάνυπόδατος, ἐπὶ Πυθαγορείου, Θεόκρ 14. 6, καὶ συχν. παρὰ τῷ Λουκ. ἐπὶ φιλοσόφων, π. χ. ἐν Διὶ Τραγῳδῷ 1· ὠχρὸς καὶ αὐχμηρός, ἐπὶ φιλαργύρου, ὁ αὐτ. ἐν Κατάπλῳ 17· ἐπὶ τῆς χολῆς, κλπ., Ἱππ., Γαλην.· ἐπὶ οἴνου, 2. 692E·— τὸ ὠχρὸν τοῦ ᾠοῦ, τὸ «κιτρινάδι», ὁ κρόκος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 1·— τὸ ὠχρόν, τὸ κίτρινον χρῶμα, Πλάτ. Τίμ. 68C, Ἀριστ. Κατηγ. 10, 8·— πρβλ. **ὦχρα.**

ὦχρος, ου, ὁ, ὡς τὸ **ὠχρότης,** μάλιστα τὸ ὠχρὸν χρῶμα τὸ προελθὸν ἐκ φόβου, ἅπαξ παρ' Ὅμ., ὦχρος δέ μιν εἶλε παρειάς (πρβλ. **χλωρὸν δέος**) Ἰλ. Γ. 350· ἀκολούθως παρὰ Λουκ. ἐν Διὶ Τραγῳδ. καὶ παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, οἷον Ἀνδρ. παρὰ Γαλην.13. 875, Ἀνθ. Π. 5. 259, κ. ἀλλ.· ἄχροος .. ὦχρος Τζέτζ. Ὅμ. 367. **II.** εἶδος ὀσπρίου, Pisum ochrys, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδηλ 37, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 58, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 3, 1, π. Φυτ. Αἰτ. 4. 2, 2, Διογ. Λ. 2. 139.—Τὸ γένος τοῦ ὀνόματος τούτου ἐν τῇ σημασ. **I.** δὲν εἶναι ὡρισμένον ἐκ χωρίου τινός, ἐν τῇ σημασ. **II.** εἶναι ἄρσεν. ἐν ἅπασι τοῖς μνημονευθεῖσι χωρίοις.

ὠχρότης, ητος, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ ὠχροῦ, «κιτρινάδα», Πλάτ. Πολ. 474E· χρόας Λουκ. Ἰκαρομέν. 5· ἀντίθετ. τῷ **μελανία,** Ἀριστ. Κατηγ. 8, 14· ἐν τῷ πληθ., ἀντίθετ. τῷ **ἐρυθήματα,** ὁ αὐτ. π. Ζ. Κινήσεως 7, 12.

ὠχρωμα, τό, ὠχρότης, «κιτρινάδα», Σουίδ.

ὤψ, ἡ, Ἔτυμ. Μέγ. 344. 55,—ἀλλὰ ὁ, Εὐστ. 1426. 57 (ἴδε κατωτ.), γεν. **ὠπός,** αἰτ. **ὦπα**·—ὀφθαλμός, πρόσωπον, ὄψις, Ὅμ. καὶ Ἡσίοδ., ἀλλὰ μόνον κατ' αἰτ. τοῦ ἑνικοῦ, οὐδ' ἂν ἔμοιγε τετλαίη κύνεός περ ἐὼν εἰς ὦπα ἰδέσθαι, νά με ἴδῃ εἰς τὸ πρόσωπον, Ἰλ. Ι. 373· εἰς ὠπά τινος ἰδέσθαι Ο. 147· καὶ ἀπολ., εἰς ωπα ἰδέσθαι Ὀδ. Χ. 405, Ψ. 107· αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν (περὶ τῆς Ἑλένης), «λίαν ταῖς ἀθανάτοις θεαῖς κατὰ τὴν πρόσοψιν ὁμοία ἐστὶν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Γ. 158· οὐ μὲν γάρ τι κακῷ εἰς ὦπα ἐῴκει Ὀδ. Α. 411· θεῇς ἐς ὦπα ἐΐσκειν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 62.— Ἐν Πλάτ. Κρατ. 409C, εὕρηται ἀρσ. αἰτιατ. πληθ. τοὺς ὦπας (ἀλλ' ὡσαύτως καὶ παρ' Ἀθην. 287A, 367A, πρβλ. Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 6, ὅπερ βεβαιοῦται καὶ ἐκ τοῦ Μεγ. Ἐτυμολ. σ. 158), ἣν ἀποδοκιμάζει ὁ Bekkῆr. καὶ ὁ Stalib., ἀναγινώσκουσι δὲ τὰ ὦπα κατὰ τὰ ἄριστα Ἀντίγραφα· δοτ. **ὤπεσσι** Μάξιμ. π. καταρχ. 157. (Ἐκ τῆς √ΟΠ· ἴδε **ὄψ** B).

ὠψά, τά, = **τὰ ὀπτητήρια,** Ἡσύχ.

ὠώδης, ες, γεν. **εος,** συνηρ. ἀντὶ **ᾠοειδής·** ὠγρότης Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 10, 9· σκώληξ ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 2. 1, 25.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΤΟΜΟΥ

Τοῦ λεξικοῦ τούτου οἱ τέσσαρες τόμοι περιέχουσι 3008 σελ. λεξικογραφικῆς ὕλης, τούτων τὰς 2500 σελ. (δηλ. τὰ γράμματα Α, Ε, Ι, Κ, Λ, Μ, Ν, Ξ, Ο, Π, Ρ, Σ, Τ, Υ, Φ, Χ, Ψ, Ω) ἐπεξειργάσατο (ἐν συνεχεῖ ἐργασίᾳ ὀκτὼ ἐτῶν) ὁ Κύριος Μιχαὴλ Κωνσταντινίδης πρώην καθηγητὴς τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν Λονδίνῳ, τὰς δὲ 285 σελίδ. (δηλ. τὰ γράμματα Β, Γ, Δ, Ζ, Η, Θ) ὁ μακαρίτης Ἀντώνιος Οἰκονόμος Καθηγητὴς τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, τὰς δὲ 79 (ἀπὸ τῆς λέξεως **Καταίνεδις** *μέχρι τῆς λέξεως* **Κεντρίνης**) *ὁ Κύριος Γ. Γαρδίκας πρώην γυμνασιάρχης, τὰς δὲ 144 σελ. (ἀπ' ἀρχῆς τοῦ σῖγμα μέχρι τῆς λέξεως στυγνότης) ὁ Κύριος Ξεν. Π. Μόσχος Δ. Φ. Ἴδε σημ. ἐν τέλει τοῦ Κ, καὶ ἐν τέλει τοῦ Σ, ἀνάγνωθι δὲ καὶ τὸν ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ πρόλογον.*

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Ἰουλίου 1907.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

